Thế Giới Hoàn Mỹ

Thần Đông

Mục lục

Chương 1: Triều Khí Bừng Bừng
Chương 1: Cốt Văn
Chương 3: Tế Linh
Chương 4: Tắm Thuốc
Chương 5: Nâng Đỉnh
Chương 6: Chuẩn Bị
Chương 7: Ngô Mộc Sào
Chương 8: Thanh Lân Ưng
Chương 8: Hung Uy
Chương 10: Tổ Khí
Chương 11: Phản Tổ
Chương 12: Bí Cốt Bảo Thư
Chương 13: Nộ
Chương 14: Ngang Ngược
Chương 15: Nhóc Tỳ Ra Oai
Chương 16: Chịu Thua
Chương 17: Bảo Thuật
Chương 18: Sơn Lâm Bạo Động
Chương 19: Tranh Đoạt
Chương 19: Tranh Đoạt
Chương 20: Kinh Biến
Chương 20: Kinh Biến
Chương 21: Toan Nghê
Chương 21: Toan Nghê
Chương 22: Địch
Chương 23: Chém Giết
Chương 24: Bảo Cụ
Chương 25: Tế Linh Bái Thôn
Chương 26: Đánh Bại
Chương 27: Kết Thúc
Chương 28: Phong Vân Chuyển Động
Chương 29: Di Luân Du Phu
Chương 30: Tiểu Cô Sơn Trấn
Chương 31: Tẩy Lễ
Chương 32: Lột Xác Kinh Người
Chương 33: Thiên Tài
Chương 34: Ngôi Làng Kinh Khủng
Chương 35: Sốc Nặng
Chương 36: Trở Mặt
Chương 37: Ngang Ngược
Chương 38: Quyết Đấu Bảo Thuật
Chương 39: Mạnh Và Yếu
Chương 4 0: Liễu Thần
Chương 41: Cường Giả
Chương 42: Sóng Lớn Cuộn Trào
Chương 43: Tứ Đại Cường Giả

Chương 44: Chấn Động
Chương 45: Điềm Báo
Chương 46: Sâu Trong Dãy Núi
Chương 47: Tai Họa Kéo Đến
Chương 48: Họa Loạn Đại Địa
Chương 49: Máu Chảy Mười Vạn Dặm
Chương 50: Lại Thấy Ánh Mặt Trời
Chương 51: Chim Tước Đỏ Như Lửa
Chương 52: Tự Cường
Chương 53: Chu Yếm
Chương 54: Bàn Huyết (Thay Máu)
Chương 55: Thân Thế
Chương 56: Chí Tôn Trời Sinh
Chương 57: Đau Đớn
Chương 58: Thạch Tử Lăng
Chương 59: Phát Điên
Chương 60: Ai Dám Tranh Phong
Chương 61: Trùng Đồng
Chương 62: Nhóc Tỳ
Chương 63: Nguyên Thủy Chân Giải
Chương 64: Tu Hành
Chương 65: Thập Vạn Cực Cảnh
Chương 66: Siêu Phàm
Chương 67: Ngây Dại
Chương 68: Độc Giác Thú
Chương 69: Đại Hoang Huyết Lộ Hành
Chương 7 0: Phá Gia Chi Tử
Chương 71: Mỹ Nữ
Chương 72: Ra KhỏI ĐạI Hoang
Chương 73: Một "Mình" Khác
Chương 74: Thỏa Mãn RờI Đi
Chương 75: To Gan Lớn Mật
Chương 76: Thạch Quốc Chấn Động
Chương 78: Nguy Cơ
Chương 79: Hung Khấu.
Chương 80: Động Thiên.
Chương 81: Dùng Dao Mổ Trâu Giết Gà.
Chương 82: Một Mình Vào Ổ Cướp
Chương 83: Cuộc Chiến Sinh Tử
Chương 84: Chém Tế Linh
Chương 85: Thu Hoạch
Chương 86: Cây Liễu Thông Thiên
Chương 87: Hư Thần Giới
Chương 88: Cực Phẩm
Chương 90: Cướp Giật
Chương 91: Cướp Giỏi Nhất
Chương 92: Vơ Vét Thành Công
Chương 93: Phá Kỷ Lục Của Thạch Nghị
Chương 94: Kinh Thế

Chương 95: Trở Thành Truyền Thuyết
Chương 96: Phong Vân Tụ Hội Bổ Thiên Các
Chương 97: Nội Tình Của Tịnh Thổ
Chương 98: Vượt Ải
Chương 99: LàM MộT ViệC LớN
Chương 100: Chiến Trường Thứ Hai
Chương 101: MộT BúA QuậT Ngã.
Chương 102: ThậT ĐáNg Thương.
Chương 103: Thần Vũ Ngút Trời
Chương 104: Ung Dung Bình Tĩnh
Chương 105: KhảO NghiệM KếT ThúC.
Chương 106: TộI PhạM Truy Nã CủA TịNh Thổ
Chương 107: Vô Đề
Chương 108: Thiên Tài Doanh
Chương 109: Xung Đột Đẫm Máu
Chương 110: Tế Linh Của Tịnh Thổ
Chương 111: Chuyện Thần Quái Từ Thời Thượng Cổ
Chương 112: Là Chết Hay Là Cơ Duyên
Chương 113: Thân Phận Bại Lộ
Chương 114: Vô Đề
Chương 115: Đoạn Không Thành
Chương 116: Bão Táp Tích Trữ
Chương 117: Bách Đoạn Sơn
Chương 118: Thằng Bé Hung Tàn
Chương 119: Thu Hoạch Di Chủng
Chương 120: Bảy Động Thiên
Chương 121: Cảnh Ngộ
Chương 122: Đánh Bại Sư Tử Chín Đầu
Chương 123: Thần Quật
Chương 124: Nướng Ra Một Thần Linh
Chương 125: Ấu Thần(*)
Chương 126: Vũ Tộc
Chương 127: Săn Bắn Trong Mưa
Chương 128: Thông Linh
Chương 129: Người Phong Ấn
Chương 130: Vô Đề
Chương 131: Lông Chim Mù Trời
Chương 132: Tài Cao Chót Vót
Chương 133: Thái Nhất Chân Thủy
Chương 134: Uống Sạch
Chương 135: Khí Tức Của Chí Tôn
Chương 136: Đồng Lõa
Chương 137: Đại Thắng
Chương 138: Con Cháu Võ Vương Phủ
Chương 140: Giương Cao Hung Uy Của Nhân Tộc
Chương 141: Ăn Như Gió Cuốn
Chương 142: Thần Triều*
Chương 143: Chí Bảo Trong Di Tích
Chương 144: Phân Bảo Nhai

Chương 145: Kiếm Cổ
Chương 148: Kiếm Gãy Chém Bát Phương
Chương 149: Kim Sí Bằng Điểu*
Chương 150: Anh Dũng Phục Bằng
Chương 151: Quét Sạch
Chương 152: Tiến Quân
Chương 153: Thần Viên
Chương 154: Vườn Thuốc
Chương 156: Bất Lão Tuyền
Chương 157: Tất Cả Đều Là Của Ta!
Chương 159: Cấm Khu Thiên Cốt
Chương 160: Trùng Đồng
Chương 161: Thế Giới Màu Máu
Chương 162: Cắn Lỗ Tai
Chương 163: Trung Tâm Bách Đoạn
Chương 164: Bảo Địa Của Thần Hầu
Chương 165: Rượu Hầu Nhi
Chương 166: Thu Hoạch Rất Lớn
Chương 167: Bồ Ma Thụ
Chương 168: Đoạt Được Thánh Dược
Chương 169: Sinh Linh Bên Trong Kén
Chương 170: Chín Động Thiên
Chương 171: Ly Khai
Chương 172: Uy Nghiêm Của Nhân Hoàng
Chương 173: Phong Ba
Chương 174: Vô Đề
Chương 175: Vô Đề
Chương 176: Kết Giao
Chương 177: Bị Đánh
Chương 178: Kim Tuyền Ba Văn Công
Chương 179: Tế Linh Thức Tỉnh
Chương 180: Dung Hợp
Chương 181: Côn Bằng
Chương 182: Mạnh Mẽ Nghiền Ép
Chương 183: Ba Tên Mập
Chương 184: Quyết Đấu Bằng Thuật
Chương 185: Tế Linh Chiến
Chương 186: Gấp Rút
Chương 187: Lôi Kiếp
Chương 188: Thần Dịch
Chương 189: Tận Thế
Chương 190: Khách Đến Từ Thần Sơn
Chương 191: Mưa Thần Linh
Chương 192: Trên Dưới Một Lòng
Chương 193: Thủy Tổ
Chương 194: Phá Vòng Vây
Chương 195: Đại Kiếp Nạn Chấm Dứt
Chương 196: Lạc Hoàng Lĩnh*
Chương 197: Bát Trân Kê

Chương 198: Trở Lại Thạch Thôn
Chương 200: Nơi Ký Thác Tâm Linh
Chương 201: Vô Đề
Chương 202: Thuần Huyết
Chương 203: Trở Lại Hư Thần Giới
Chương 204: Thu Đại Lễ
Chương 205: Đại Khai Sát Giới
Chương 206: Đánh Đâu Thắng Đó
Chương 207: Sách Thần Thái Cổ
Chương 208: Không Còn Lo Âu
Chương 209: Động Thiên Phúc Địa
Chương 210: Một Mình Chiến Vũ Tộc
Chương 211: Pháp Chỉ Của Thần Linh
Chương 212: Xúc Phạm Thần Linh
Chương 213: Tư Chất Ngút Trời
Chương 214: Vô Đề
Chương 215: Đại Địch
Chương 216: Hi Vọng
Chương 217: Mười Động Thiên
Chương 218: Thiếu Niên Chí Tôn
Chương 219: Quét Ngang
Chương 220: Chấn Động Hoang Vực
Chương 221: Tôn Giả Thần Sơn
Chương 222: Thập Hung Di Thuật
Chương 223: Thành Giao
Chương 224: Cực Cảnh Tẩy Lễ
Chương 225: Tái Diễn
Chương 226: Lại Biến Hóa
Chương 227: Thành Công Cực Điểm
Chương 228: Sơ Văn
Chương 229: Võ Vương Phủ
Chương 230: Đơn Giản Và Trực Tiếp
Chương 231: Bố Trí Ổn Thỏa
Chương 232: Thiên Thần Sơn
Chương 233: Xung Đột Và Cường Thế
Chương 234: Bắc Hải
Chương 235: Vùng Đất Tử Vong
Chương 236: Câu Đố Còn Sót Lại Từ Thượng Cổ
Chương 237: Máu Nhuộm Biển Xanh
Chương 238: Xé Đôi
Chương 239: Hang Ổ Thật Sự
Chương 240: Phiêu Lưu Vạn Cổ
Chương 241: Hậu Nhân Hải Thần
Chương 242: Hỗn Chiến
Chương 243: Tỉnh Ngộ
Chương 244: Thân Thể Thành Linh
Chương 245: Con Đường Chân Chính
Chương 246: Vô Đề
Chương 247: Đối Thủ Xinh Đẹp

Chương 248: Thánh Chiến
Chương 249: Đắp Lại Chân Ngã
Chương 250: Xuất Quan
Chương 251: Chiến Quần Hùng
Chương 252: Thiếu Niên Thiên Kiêu
Chương 253: Đại Quyết Chiến
Chương 254: Thần Tàng Côn Bằng Mở Ra
Chương 255: Đoạt Bảo
Chương 256: Bảo Tàng
Chương 257: Thiên Hoang
Chương 258: Phù Cốt Côn Bằng
Chương 259: Huyết Chiến Bát Phương
Chương 260: Giải Thoát
Chương 261: Bảo Thuật Chân Chính Đến Từ Hóa Ma Động
Chương 262: Kết Thúc Ở Cấm Kỵ Hải
Chương 263: Trở Về
Chương 264: Thập Ngũ Gia
Chương 265: Đại Ma Thần
Chương 266: Nổi Giận
Chương 267: Gia Pháp
Chương 268: Quả Quyết
Chương 269: Võ Vương
Chương 270: Quyết Đấu Ở Hoàng Đô
Chương 271: Thần Tiễn Vô Song
Chương 272: Vũ Vương
Chương 273: Thạch Tử Đằng
Chương 274: Thần Khí
Chương 275: Lực Ép Vũ Tộc
Chương 276: Sinh Linh Thần Sơn
Chương 277: Đại Chiến Ở Hoàng Đô Kết Thúc
Chương 278: Trở Về Từ Hải Ngoại
Chương 279: Lại Trở Về Rồi
Chương 280: Hồ Ly Tinh
Chương 281: Quyết Định Cường Thế
Chương 282: Phòng Đấu Giá Cốt Cổ
Chương 283: Thu Hoạch Cực Lớn.
Chương 284: Kỳ Trân Dị Bảo.
Chương 285: Bất Diệt Kim Thân.
Chương 286: Thần Vật Khó Nắm.
Chương 287: Trùng Đồng.
Chương 288: Có Bệnh Thì Phải Trị.
Chương 289: Anh Kiệt Tụ Hội.
Chương 290: Tiên Tử Đến Từ Vực Ngoại.
Chương 291: Ma Nữ Lại Xuất Hiện.
Chương 292: Chiến Tiên Tử.
Chương 293: Tập Hợp Các Lá Bài Tẩy.
Chương 294: Phong Ba.
Chương 295: Trấn Áp Ma Chu.
Chương 296: Xung Đột Càng Trầm Trọng Hơn.

Chương 297: Không Khoan Nhượng
Chương 298: Lao Tù Hoang Vực.
Chương 299: Tặng Đầu Người.
Chương 300: Vũ Tộc Phẫn Nộ.
Chương 301: Cường Thế Thẳng Tiến.
Chương 302: Bát Hung Kiếm.
Chương 303: Đại Náo Vũ Vương Phủ.
Chương 304: Vũ Đạo Cửu Trùng Thiên.
Chương 305: Ảnh Chiếu Vũ Thần.
Chương 306: Đến Tột Cùng Là Người Nào.
Chương 307: Phân Rõ Ra.
Chương 308: Pháp Chỉ Thê Thảm.
Chương 309: Một Mình Tiến Vào Võ Vương Phủ.
Chương 310: Ta Tên Thạch Hạo.
Chương 311: Chiêu Cáo Với Thiên Hạ.
Chương 312: Chiến Thạch Tử Đằng.
Chương 313: Đánh Bại.
Chương 314: Không Thể Chiến Một Trận.
Chương 315: Song Tiên.
Chương 316: Hỗn Thiên.
Chương 317: Hoàng Cung.
Chương 318: Bễ Nghễ.
Chương 319: Cánh Tay Trái Của Thần.
Chương 320: Tiểu Tổ Tông.
Chương 321: Uy Hiếp Sinh Linh Thuần Huyết.
Chương 322: Thiếu Niên Hung Tàn.
Chương 323: Diệt Ma Chu.
Chương 324: Chém Tôn Giả.
Chương 325: Trận Chiến Huy Hoàng Khép Lại.
Chương 326: Hoang Thiên Hầu.
Chương 327: Cổ Điện.
Chương 328: Tổ Địa Của Hỏa Tộc.
Chương 329: Khu Vực Đỏ Đậm.
Chương 330: Thần Phủ.
Chương 331: Đột Phá Cực Cảnh Ở Thần Điện.
Chương 332: Thăng Hoa Đến Cực Điểm.
Chương 333: Kẻ Chặn Đường Đều Chém.
Chương 334: Minh Văn.
Chương 335: Một Tờ Kinh Thư.
Chương 336: Phương Thuốc Cổ Xưa.
Chương 337: Thạch Nghị Ứng Chiến.
Chương 338: Trùng Đồng Ước Chiến.
Chương 339: Cách Không Đối Lập
Chương 340: Liên Tiếp Phá Kỷ Lục.
Chương 341: Hồ Ma Linh.
Chương 342: Kim Thân Bất Hoại.
Chương 343: Cuộc Chiến Của Thiếu Niên Chí Tôn.
Chương 344: Chiến Trường Thiên Không.
Chương 345: Tiến Hành Từng Bước.

Chương 346: Ân Tình Của Hỏa Hoàng
Chương 347: Mồi Câu
Chương 348: Thu Hoạch To Lớn.
Chương 349: Xuất Quan.
Chương 350: Chu Tước.
Chương 351: Lai Lịch
Chương 352: Thánh Hoàng Cung*
Chương 353: Dục Hỏa Luyện Kim Thân.
Chương 354: Bốn Kích Của Thái Cổ Chu Tước.
Chương 355: Hồ Niết Bàn
Chương 356: Chí Tôn Cốt Tái Sinh.
Chương 357: Cốt Uy.
Chương 358: Bức Tường Thần Ma.
Chương 359: Bí Ẩn Hé Lộ.
Chương 360: Tôi Luyện.
Chương 361: Thiếu Niên Vực Ngoại Tụ Hợp.
Chương 362: Đệ Tử Bổ Thiên.
Chương 363: Lựa Chọn.
Chương 364: Sát Cơ
Chương 365: Ngông Nghênh Giết Sạch
Chương 366: Thiên Hạ Hữu Địch
Chương 367: Gia Đình
Chương 368: Hứng Thú Trẻ Con
Chương 369: Bão Táp Nổi Lên
Chương 370: Ngày Quyết Chiến
Chương 371: Mở Ra Chiến Trường Phủ Đầy Bụi
Chương 372: Chu Tước Vs Kỳ Lân
Chương 373: Cuộc Chiến Giữa Hai Người Mang Họ Thạch
Chương 374: Uy Lực Của Trùng Đồng
Chương 375: Cực Tốc
Chương 376: Thiên Kiêu Quyết Chiến
Chương 377: Thần Thông Ra Hết Quyết Sinh Tử
Chương 378: Vá Trời (Bổ Thiên)
Chương 379: Thượng Thương Kiếp Quang
Chương 380: Chém Trùng Đồng Giả
Chương 381: Khen Thưởng Phong Phú
Chương 382: Chàng Trai Bên Trong Lửa Thần
Chương 383: Hỗn Loạn
Chương 384: Tế Sống
Chương 385: Kiếm Ý Của Thánh Nhân
Chương 386: Tôn Giả Cùng Ra Tay
Chương 387: Càn Quét.
Chương 388: Không Sợ Bổ Thiên Giáo.
Chương 389: Tập Kích Vực Sứ.
Chương 390: Pháp Khí Hỗn Độn.
Chương 391: Đoạt Tạo Hóa Thần Linh.
Chương 392: Chí Bảo.
Chương 393: Thần Phạt
Chương 394: Cô Gái Bí Ẩn

Chương 395: Vương Mười Bốn Tuổi
Chương 396: Liệt Trận
Chương 397: Một Cọng Cỏ Chém Cả Ngôi Sao.
Chương 398: Thần Thụ Tế Linh
Chương 399: Sinh Linh Vực Ngoại Gặp Mặt
Chương 400: Bá Đạo.
Chương 401: Không Gì Địch Nổi.
Chương 402: Quần Hùng Tập Trung.
Chương 403: Cầm - Thú Đại Phát Thần Uy
Chương 404: "Người Thân" Bất Lão Sơn.
Chương 405: Thạch Hạo Tái Hiện.
Chương 406: Chém Vương
Chương 407: Ngang Tàn Tới Cùng
Chương 408: Vòng Ngũ Hành.
Chương 409: Tư Thế Vô Địch.
Chương 410: Tìm Kiếm Phương Pháp Đột Phá.
Chương 411: Truyền Thừa Của Tổ Địa Thạch Tộc
Chương 412: Linh Dược Quan Trọng
Chương 413: Kim Sí Đại Bằng.
Chương 414: Ngoài Ý Muốn.
Chương 415: Dược Đồ.
Chương 416: Hoàng Cốt.
Chương 417: Thần Cốc Kỳ Dược.
Chương 418: Linh Căn Đệ Nhất Thiên Hạ.
Chương 419: Thân Thể Kim Đan.
Chương 420: Lột Xác Thành Công.
Chương 421: Lai Lịch Của Cô Gái Áo Xám.
Chương 422: Trùng Đồng Giả Thời Thượng Cổ.
Chương 423: Kỳ Dược.
Chương 424: Bên Trên Hoàng Kim.
Chương 425: Thế Giới Hộp Báu.
Chương 426: Mở Ra.
Chương 427: Xuất Thế.
Chương 428: Thức Ăn Của Thần Trùng.
Chương 429: Pháp Chỉ Của Bất Lão Sơn.
Chương 430: Thiên Thần Sơn Bí Mật.
Chương 431: Sự Thật Đầy Đáng Sợ.
Chương 432: Vác Vợ Về Thôn.
Chương 433: Kinh Động Tới Liễu Thần.
Chương 434: Pháp Tướng Kinh Thế.
Chương 435: Thiên Nhân Tộc.
Chương 436: Con Đường Sống.
Chương 437: Bằng Tộc Giá Lâm.
Chương 438: Nhắm Vào Kim Sí Đại Bằng.
Chương 439: Sắp Loạn.
Chương 440: Thu Hoạch Khổng Lồ.
Chương 441: Rời Đi.
Chương 442: Thần Tàng Chí Tôn.
Chương 443: Thiên Biến.

Chương 444: Đại Kiếp Nạn.
Chương 445: Thần Thánh Như Cỏ Rác.
Chương 446: Dẫn Đạo Nhập Thể.
Chương 447: Tiên Tử Luận Kiếp.
Chương 448: Chân Tướng Về Tám Vực.
Chương 449: Xông Vào.
Chương 450: Thần Uy Của Hoang Thiên Hầu.
Chương 451: Uy Áp Các Vương.
Chương 452: Ai Cùng Tranh Phong.
Chương 453: Trung Ương Thiên Cung.
Chương 454: Nhân Hoàng Thạch Hạo.
Chương 455: Ngôi Vị Hoàng Đạo.
Chương 456: Đại Chiến Chốn Hoàng Cung
Chương 457: Uy Nghiêm Của Hoàng Đạo.
Chương 458: Ba Giáo Thất Bại Thảm Hại
Chương 459: Lục Thần Trận
Chương 460: Bắt Tiên Tử
Chương 461: Phá Của
Chương 462: Bảo Tàng Hoàng Cung
Chương 463: Điển Miếu
Chương 464: Đồ Cầm Thú
Chương 465: Thiết Huyết Sát Phạt
Chương 466: Vũ Tộc Diệt.
Chương 467: Chiêu Cáo Thiên Hạ.
Chương 468: Tu Sĩ Ba Giáo
Chương 469: Chiến Tôn Giả.
Chương 470: Một Quẻ Đoạn Sinh Tử
Chương 471: Gió Thổi Báo Giông Tố Sắp Tới
Chương 472: Ức Người Quá Mức.
Chương 473: Nhẹ Nhàng Hạ Tôn Giả
Chương 474: Máu Nhuộm Hoàng Cung
Chương 475: Quốc Sắc Thiên Hương
Chương 476: Tuyệt Đại Song Kiều
Chương 477: Gặt Hái Thành Quả*
Chương 479: Đại Nhân Vật Thượng Giới
Chương 480: Cuộc Chiến Của Bá Chủ Thượng Giới.
Chương 481: Thiên Địa Náo Loạn
Chương 482: Vấn Đề Và Quyết Định
Chương 483: Tìm Ba Mẹ.
Chương 484: Tinh Anh Của Thượng Giới.
Chương 485: Thiên Địa Có Khuyết.
Chương 486: Giá Lâm Bất Lão Sơn.
Chương 487: Tần Gia.
Chương 488: Tiểu Thạch Tức Giận.
Chương 489: Kiếm Áp Tôn Giả.
Chương 490: Nổi Giận Đùng Đùng.
Chương 491: Âm Mưu Chiếm Đại Pháp.
Chương 492: Nhìn Thấy Thần Linh.
Chương 493: Thần.

Chương 494: Anh Linh.
Chương 495: Thấp Kém.
Chương 496: Hóa Thần.
Chương 497: Ngũ Hành Sơn.
Chương 498: Sinh Linh Bất Diệt.
Chương 499: Nhân Quả Các Loại Cứ Đẩy Lên Người Ta.
Chương 500: Gặp Lại Ba Mẹ.
Chương 501: Đoàn Tụ.
Chương 502: Bất Lão Thiên Tôn.
Chương 503: Tất Cả Đều Xuất Hiện.
Chương 504: Bảo Giới Thái Cổ.
Chương 505: Liễu Thần Vô Song.
Chương 506: Mời Lên Đường.
Chương 507: Bí Ẩn.
Chương 508: Biến Kim Ô.
Chương 509: Thần Thụ Thái Dương
Chương 510: Quyết Liệt
Chương 511: Niết Bàn Tái Sinh.
Chương 512: Dùng Dao Mổ Trâu Cắt Tiết Gà.
Chương 513: Núi Thế Giới.
Chương 514: Luân Hồi.
Chương 515: Cổ Điện Hỗn Độn
Chương 516: Đối Đầu.
Chương 517: Đoạt Sách Quý Hỗn Độn.
Chương 518: Chân Giải
Chương 519: Thiên Đế Chưa Từng Đạt Được Tạo Hóa
Chương 520: Rời Đi
Chương 521: Ma Đế.
Chương 522: Thứ Thân
Chương 523: Trấn Thần
Chương 524: Bắt Giữ Tiên Tử.
Chương 525: Mẹ Chồng Nàng Dâu
Chương 526: Đại Chiến Giữa Mẹ Chồng Nàng Dâu
Chương 527: Kết Hôn.
Chương 528: Ngày Tốt Cảnh Đẹp.
Chương 529: Chủ Thân.
Chương 530: Chiến Nguyệt Thiền.
Chương 531: Một Thân Hai Mặt.
Chương 532: Chém Giết
Chương 533: Oa Kiếp*
Chương 534: Được Bảo Thuật
Chương 535: Thế Ngoại Đào Nguyên
Chương 536: Thần Thôn
Chương 537: Thượng Giới Bí Hiểm
Chương 538: Bảy Mươi Hai Biến.
Chương 539: Tâm Nguyện Chưa Xong.
Chương 540: Liễu Thần Vô Địch..
Chương 541: Cuộc Chiến Bá Chủ.
Chương 543: Cánh Cửa.

Chương 544: Tranh Nhau Lôi Kéo
Chương 545: Phong Ba Buổi Tụ Hội..
Chương 546: Thần Hỏa Bập Bềnh.
Chương 547: Không Nói Thành Lời.
Chương 548: Phong Thần.
Chương 549: Diệt Thần.
Chương 550: Tâm Nguyện Của Tiểu Thạch.
Chương 551: Thạch Hạo Trở Nên Điên Cuồng.
Chương 552: Diệt Trừ.
Chương 553: Quy Tôn
Chương 554: Nam Vẫn
Chương 555: Tây Lăng Giới.
Chương 556: Tạo Hóa Nhỏ
Chương 557: Vạn Linh Đồ.
Chương 558: Không Muốn
Chương 559: Kế Hoạch Phục Sinh Chí Tôn
Chương 560: Tiểu Niết Bàn Đan.
Chương 561: Điểu Gia Và Tinh Bích Đại Gia.
Chương 562: Đường Đăng Thiên.
Chương 563: Phượng Vũ.
Chương 564: Đàn Đồng Tước.
Chương 565: Đại Hung Hạo Thiên.
Chương 566: Cường Giả Như Rừng
Chương 567: Hỏa Kim Đằng Nhất
Chương 568: Ai Dám Chiến Một Trận
Chương 569: Hành Trình Ở Linh Giới.
Chương 570: Nuốt Ngàn Vạn Sinh Linh.
Chương 571: Mãng Thần
Chương 572: Thần Linh.
Chương 573: Bình Loạn.
Chương 574: Chiến Thiên Ý.
Chương 575: Huyết Tế Thiên Địa.
Chương 576: Bảy Thần Hạ Giới.
Chương 577: Ván Cờ Tất Chết.
Chương 578: Ngông Cuồng.
Chương 579: Đường Cùng
Chương 580: Dọa Phá Thần Đảm.*
Chương 581: Bị Tiêu Diệt.
Chương 582: Buồn Vui.
Chương 583: Chiến Y Niết Bàn.
Chương 584: Thủy Tổ Tái Hiện.
Chương 585: Quỷ Gia.
Chương 586: Chuyện Sau Khi Giết Chết Thần.
Chương 587: Tiên Diện
Chương 588: Thần Mạnh Nhất
Chương 589: Trận Chiến Cuối Cùng.
Chương 590: Vận Dụng Chí Tôn Cốt.
Chương 591: Tuyệt Cảnh.
Chương 592: Kết Thúc.

Chương 593: Tiểu Thạch Chết Non.
Chương 594: Sinh Mệnh Còn Không Nhiều.
Chương 595: Thiên Hạ Sôi Trào.
Chương 596: Lựa Chọn Khó Khăn.
Chương 597: Các Vương.
Chương 598: Vạn Giáo Đều Tới.
Chương 599: Hồ Niết Bàn.
Chương 600: Tuyệt Lộ Chém Cốt.
Chương 601: Tiểu Thạch Bước Cuối Con Đường.
Chương 602: Chết Đi.
Chương 603: Sau Khi Chết
Chương 604: Sinh Cơ Bất Tuyệt
Chương 605: Cỏ Bất Hủ
Chương 606: Phục Sinh.
Chương 607: Ghi Nhớ Vào Thân Thể.
Chương 608: Vui Mừng.
Chương 609: Không Nỡ
Chương 610: Tiểu Thạch Tái Hiện
Chương 611: Tiểu Thạch Ra Tay.
Chương 612: Quân Lâm Thiên Hạ.
Chương 613: Công Phá Thánh Địa.
Chương 614: Quét Ngang Thiên Hạ.
Chương 615: Bình Định Hạ Giới.
Chương 616: Thiên Lộ Bị Cắt Đứt
Chương 617: Con Đường Thần Ma.
Chương 618: Con Đường Bất Ngờ.
Chương 619: Thượng Giới.
Chương 620: Trăm Sông Tụ Biển.
Chương 621: Tái Tạo Chân Thân.
Chương 622: Sóng Gió Đột Nhiên Tới
Chương 623: Đại Nhân Trẻ Tuổi Của Tiên Điện
Chương 624: Thiên Kiêu Cùng Nổi Lên
Chương 625: Ngân Hoàng
Chương 626: Diệu Thủ Ngẫu Nhiên Mà Có
Chương 627: Tìm Tổ Phụ Đại Thần Ma*
Chương 628: Đảo Thần Ma
Chương 629: Tin Tức Của Tổ Phụ
Chương 630: Bạo Động
Chương 631: Tuyệt Địa Của Ma Tôn
Chương 632: Lưu Danh Thần Bia
Chương 633: Chấn Kinh Mười Châu
Chương 634: Được Pháp Môn
Chương 635: Thu Hoạch Dồi Dào
Chương 636: Thao Thiết
Chương 637: Mộ Tiên
Chương 639: Gặp Tổ Phụ
Chương 640: Gặp Lại
Chương 641: Trùng Quân
Chương 642: Sợ Chuyện Không Đâu

Chương 643: Thịnh Hội Cỡ Nhỏ
Chương 646: Nơi Phong Ấn
Chương 650: Ma Quỷ Huyết Thần Thụ
Chương 651: Bí Cảnh Đầy Nguy Hiểm
Chương 655: Ma Vương Giết Thiên Kiêu
Chương 656
Chương 657: Thiên Thiền Y*
Chương 661: Tổ Tôn Gặp Lại
Chương 662: Truyền Thừa Vô Thượng
Chương 663: Tứ Tuyệt Thiên
Chương 664: Cổ Thổ Hiểm Ác
Chương 665: Cuộc Đối Diện Đỉnh Cao
Chương 666: Quyết Đấu TruyềN Nhân CủA Tiên Điện
Chương 667: CuộC ChiếN Tiên Ma
Chương 668: Tiên Vương CửU Phong
Chương 669: Hắn Là Hoang
Chương 670: Con Đường Của Chính Mình
Chương 671: Mạnh Mẽ Săn Giết
Chương 672: Tào Vũ Sinh
Chương 673: Sát Trận Trước Lúc Khai Thiên
Chương 674: Va Chạm
Chương 675: Liên Tục Chém Sơ Đại
Chương 676: Máu Nhuộm Thánh Sơn
Chương 677: Tổn Nhân Bất Lợi Kỷ*
Chương 678: Ma Vương Thu HoạCh.
Chương 679: Chiến Tích Huy Hoàng
Chương 680: Viên Mãn
Chương 681: Cung ĐiệN Cao Nhất
Chương 682: Quyết Đấu Đỉnh Cao
Chương 683: BảO ThuậT TuyệT Thế
Chương 684: ChéM Tiên
Chương 685: Ngàn Cân Treo Sợi Tóc
Chương 686: Không Đề
Chương 687: Kỳ Hoa
Chương 688: Bảo Thuật Truyền Thừa
Chương 689
Chương 690: Tờ Giấy Vàng Thứ Hai
Chương 691: Truyền Thừa Kết Thúc
Chương 692: Rời Khỏi Bí Cảnh
Chương 693: Ma Châu
Chương 694: Sắp Biến Thiên
Chương 695: Lộ Trình Đáng Sợ
Chương 696: Thiên Thần
Chương 697: Biến Thiên
Chương 698: Chạy Trối Chết
Chương 699: Thân Thể
Chương 700: Miễn Dịch Pháp Lực
Chương 701: Tạo Hóa Nơi Chiến Trường
Chương 702: Thành Công

Chương 703: Vẫn Là Phong Cách Vô Địch
Chương 704: Ngươi Là Ai
Chương 705: Quyến Rũ
Chương 706: Kim Bồ Quả
Chương 707: Thiên Thần Niết Bàn
Chương 708: Không Đề
Chương 709: Cổ Tổ
Chương 710: Chiến Đế
Chương 711: Huyết Địa Đại Loạn
Chương 712: Một Người
Chương 713: Kiếp Quang Cửu Thiên
Chương 714: Hoang, Tái Hiện
Chương 715: Người Cổ Xưa Nhất
Chương 716: Diệp Khuynh Tiên
Chương 717: Thiên Chi Thành
Chương 718: Ở Rể?
Chương 719: Hai Mỹ Nhân Tuyệt Sắc.
Chương 720: Phi Tiên Thạch
Chương 721: Thượng Thương Chi Thủ*
Chương 722: Tiên Linh Lung
Chương 723: Lừa Nam Gạt Nữ
Chương 724: Thân Phận Bị Tiết Lộ
Chương 725: Mưa To Gió Lớn Đã Tới
Chương 726: Báo Đáp Như Thế Này
Chương 727: Tù Nhân
Chương 728: Đại Náo Thiên Nhân Tộc
Chương 729: Thần Chủ Khổng Tước
Chương 730: Chư Giáo Cùng Tới
Chương 731: Diệp Khuynh Tiên Đầy Ngang Ngược
Chương 732: Thần Hình Tiên Đạo
Chương 733: Rời Đi
Chương 734: Hỏa Châu
Chương 735: Vùng Đất Hiếm Thấy
Chương 736: Chuẩn Bị Tranh Tài Trăm Sông Tụ Biển
Chương 737: Quan Tài Đồng Nơi Vực Sâu
Chương 738: Quan Tài Kỳ Lạ
Chương 739: Bảo Hỏa*
Chương 740: Thư Viện Thiên Tiên
Chương 741: Mạnh Bạo Vượt Ải
Chương 742: Bước Qua Thang Trời
Chương 743: Nhập Giáo
Chương 744: Đạo Tràng Chí Tôn
Chương 745: Bị Lừa
Chương 746: Lai Lịch
Chương 747: Truyền Nhân
Chương 748: Đại Sư Huynh Đến Rồi!
Chương 749: Thần Liên Độ Kiếp
Chương 750: Sự Cuốn Hút Trong Tiên Trì
Chương 751: Thân Phận Bị Tiết Lộ

Chương 752: Dùng Thân Báo Đáp.
Chương 753: Ước Định
Chương 754: Một Đám Biến Thái
Chương 755: Đối Thủ Đáng Sợ
Chương 756: Nắm Tay Nhau Cùng Đi
Chương 757: Thanh Nguyệt
Chương 758: Tiên Ảnh
Chương 759: Đạo Chủng Mồi Lửa
Chương 760
Chương 761: Khởi Binh Hỏi Tội
Chương 762: Nhằm Vào Thiên Nhân Tộc
Chương 763: Tạo Hóa
Chương 764: Trời Đất Sinh Ra
Chương 765: Vật Thần Thánh
Chương 764: Trời Đất Sinh Ra
Chương 765: Vật Thần Thánh
Chương 766: Con Đường Khác Nhau
Chương 767: Tắm Máu Thiên Nhân Tộc
Chương 768: Giết Chóc Bốn Phương
Chương 769: Sóng Gió Và Chú Ý
Chương 770: Tương Lai Không Tốt
Chương 771: Tiểu Thạch Phát Uy
Chương 772: Bão Táp
Chương 773: Không Đề
Chương 774: U Vũ Quyết Đấu Đại Sư Huynh
Chương 775: Ông Nội Mày Là Hoang
Chương 776: Thần Thoại Thiên Mệnh
Chương 777: Hoang Vô Địch
Chương 778: Muôn Người Chú Ý
Chương 779: Hóa Trang Diễn Kịch
Chương 780: Đạo Chủ
Chương 781: Thông Báo Thiên Hạ
Chương 782: Thiên Hạ Lay Chuyển
Chương 783: Tận Thế Rực Rỡ
Chương 784: Mở Ra Tam Thế Đồng Quan
Chương 785: Mười Vị Tiên
Chương 786: Lửa Chính Là Gương
Chương 787: Tiên Điện Vs Đạo Trường Chí Tôn
Chương 788: Hai Cường Giả Quyết Đấu
Chương 789: Một Mạch Chí Tôn
Chương 790: Chiến Lợi Phẩm
Chương 791: Tiên Quáng
Chương 792: Bảo Điện Của Tiên
Chương 793: Gặp Lại
Chương 794: Đời Sau Tội Huyết
Chương 795: Tội Lỗi Cùng Huy Hoàng
Chương 796: Hỏa Thành
Chương 797: Nhân KiệT Vô ThượNg
Chương 798: Tội Huyết Sát Phạt

Chương 799: Hàng Loạt Vương Giả Xuất Hiện
Chương 800: Thiên KiếP
Chương 801: ĐạI KiếP MạNh Mẽ NhấT
Chương 802: SứC SốNg MớI Trong Lôi Trì
Chương 803: GặP LạI
Chương 804: TìNh CảM Chân ThàNh
Chương 805: Mở MàN
Chương 801: ĐạI KiếP MạNh Mẽ NhấT
Chương 802: SứC SốNg MớI Trong Lôi Trì
Chương 803: GặP LạI
Chương 804: TìNh CảM Chân ThàNh
Chương 805: Mở MàN
Chương 806: Linh Giới
Chương 807: Cơn Giận Của Tội Huyết
Chương 808: Ma Vương Ra Oai
Chương 809: Một Người Cũng Đủ Giữ Ải
Chương 810: Sát Ý Của Lục Quan Vương
Chương 811: Chí Tôn Dịch
Chương 812: Mạnh Mẽ Tột Cùng
Chương 813: Qua Ải
Chương 814: Khu Không Người
Chương 815: Một Góc Tương Lai
Chương 816: Hoa Tiên Đạo Nở
Chương 817: Tiên Cổ
Chương 818: Thân Phận Rõ Ràng
Chương 819: Từ Nay Ta Chính Là Ta.
Chương 820: Cổ Giới Đầy Màu Sắc
Chương 817: Tiên Cổ
Chương 818: Thân Phận Rõ Ràng
Chương 819: Từ Nay Ta Chính Là Ta.
Chương 820: Cổ Giới Đầy Màu Sắc
Chương 821: Con Đường Khác Nhau
Chương 822: Đua Nhau Thành Thần
Chương 823: Lô Hỏa Thuần Thanh
Chương 824: Trận Đầu Thành Thần
Chương 825: Việc Ăn Uống Là Quan Trọng Nhất
Chương 826: Minh Tộc
Chương 827: Hư Thiên Thần Đằng
Chương 828: Sơ Đại Thành Thần
Chương 829: Đắc Thủ
Chương 830: Vượt Ải
Chương 831: Quỷ Biến
Chương 832: Kỳ Dị
Chương 833: Sinh Linh Kỳ Lạ
Chương 834: Chém Chính Mình
Chương 835: Quang Minh Thành
Chương 836: Ma Vương Xuất Hành
Chương 837: Cướp Sạch Tiên Điện
Chương 838: Ngân Ma Sơn

Chương 839: Tám Đại Cao Thủ
Chương 840: Ma Vương Vô Địch
Chương 841: Nồi Lẩu
Chương 842: Ăn Cướp
Chương 843: Xương Cánh Tay
Chương 844: Sào Giới
Chương 845: Dồn Dập Xuất Quan
Chương 846: Khu Rừng Thần Quả
Chương 847: Điên Cuồng
Chương 848: Thắng Lợi Trở Về
Chương 849: Tiến Quân Vào Hung Sào
Chương 850: Huynh Đệ
Chương 851: Ba Thạch
Chương 852: Lục Quan Vương
Chương 853: Tiểu Lục Tử
Chương 854: Phong Thái
Chương 855: Ngã Xuống
Chương 856: Chỉ Là Khởi Đầu
Chương 857: Qua Ải
Chương 858: Kinh Văn Hiện Ra
Chương 859: Tiên Động
Chương 860: Hung Sào Kinh Biến
Chương 861: Một Khúc Sáo Tiễn Quần Hùng
Chương 862: Đêm Trăng Giết Quần Hùng
Chương 863: So Sánh Tiên Khí*
Chương 864: Con Đường Gian Nan
Chương 865: Vườn Hoa Đào
Chương 866: Tự Bán Mình
Chương 867: Hoang Xuất Kích
Chương 868: Long Huyết Tổ Ngạc
Chương 869: Mở Thiên Nhãn
Chương 870: Vạn Độc Thần Thụ
Chương 871: Liệt Nửa Người
Chương 872: Bất Diệt
Chương 873: Chí Tôn Huyết Hồi Phục
Chương 874: Tiên Điện Chết Yểu
Chương 875: Bạn Đường
Chương 876: Lại Xuất Hiện
Chương 877: Tiên Khí
Chương 878: Tiên Khí Tẩm Bổ Thân Thể
Chương 879: Phía Cuối Ba Ngàn Con Đường
Chương 880: Trấn Áp
Chương 881: Thành Công
Chương 882: Nơi Khởi Nguồn
Chương 883: Đáng Sợ
Chương 884: Phần Cuối
Chương 885: Chữ Tội Được Tăng Thêm
Chương 886: Thoát Vây
Chương 887: Tiên Kiếm Đại La

Chương 888: Mù Mịt Và Rối Loạn
Chương 889: San Bằng Tất Cả
Chương 890: Táng Giới
Chương 891: Tiên Thể
Chương 892: Sóng Gió Lại Nổi
Chương 893: Phong Ấn Của Tiên Cổ
Chương 894: Di Vật
Chương 895: Mạch Nước Ngầm Cuộn Trào
Chương 896: Đọa Thần Tử
Chương 897: Hắc Uyên
Chương 898: Tiên Lộ
Chương 899: Di Mê
Chương 900: Cổ Tổ Tế Linh
Chương 901: Phòng Đấu Giá Di Tộc*
Chương 902: Tranh Đấu Kịch Liệt
Chương 903: Đối Đầu Quyết Liệt
Chương 904: Thần Thoại Bất Bại
Chương 905: Thu Hoạch Khổng Lồ
Chương 906: Ngựa Không Ngừng Vó
Chương 907: Đường Của Từng Người
Chương 908: Say
Chương 909: Không Thể Nhịn
Chương 910: Sóng Lớn Cuộn Trào
Chương 911: Lạnh Lẽo
Chương 912: Muốn Thành Tiên
Chương 913: Nguyền Rủa Tiên Cổ
Chương 914: Bị Bắt
Chương 915: Tù Nhân Của Tiên Tử
Chương 916: Song Tiên
Chương 917: Thanh Nguyệt Tiên
Chương 918: Cô Gái Lực Sĩ Suy Sụp
Chương 919: Thỏ Nhỏ Đầy Hồn Nhiên
Chương 920: Khắp Nơi Toàn Là Địch
Chương 921: Kiếm Quang Chiếu Khắp Mười Giới
Chương 922: Tự Tin Không Gì Sánh Được
Chương 923: Hắc Ám Thần Tử
Chương 924: Kiếm Chém Thần Tử
Chương 925: Nơi Tiên Kiếm Hướng Về
Chương 926: Chém Giết Quái Thai Cổ Đại
Chương 927: Tiên Dược Viên
Chương 928: Phượng Hoàng Sào*
Chương 929: Mời
Chương 930: Bạch Quy Đà Tiên
Chương 931: Nhân Tiên Điện
Chương 932: Cơ Duyên Thập Tử*
Chương 933: Vô Sinh*
Chương 934: Thất Bại
Chương 935: Trở Về
Chương 936: Sóng Gió Lại Nổi

Chương 937: Vượt Cửa Ải Lần Cuối Cùng
Chương 938: Tuyệt Cảnh Tráng Hồn
Chương 939: Gọi Hồn
Chương 940: Oai Phong Của Hai Luồng Tiên Khí
Chương 941: Rồng Dữ Rời Hang
Chương 942: Người Mạnh Nhất Hiện Thân
Chương 943: Tiếp Dẫn
Chương 944: Thiên Thần Mã Nguyên
Chương 945: Thiên Thần Xui Xẻo
Chương 946: Thiên Thần Lệnh
Chương 947: Nguy Cơ Sống Còn
Chương 948: Giành Giật Từng Giây
Chương 949: Đời Sau Của Nhân Tiên
Chương 950: Hỗn Độn Văn Hồ
Chương 951: Rèn Luyện
Chương 952: Hoang Quay Về
Chương 953: Hung Hăng
Chương 954: Hơi Hơi Gài Bẫy
Chương 955: Ngược Trời Giết Người
Chương 956: Thiên Kiếp
Chương 957: Truy Sát Thiên Thần
Chương 958: Đại Đạo Trát Đao*
Chương 959: Tắm Rửa Lôi Kiếp Viên Mãn
Chương 960: Tiến Hóa
Chương 961: Khách Quý Của Thiên Thần
Chương 962: Bánh Ngon Trái Ngọt
Chương 963: Vị Khách Thần Bí Tới
Chương 964: Hồn Đảo
Chương 965: Thiên Kiếp Lại Hiện
Chương 966: Bão Táp Nổi
Chương 967: Ngưng Huyết Tộc
Chương 968: Pháp Môn Của Liễu Thần
Chương 969: Thắng Liên Tiếp
Chương 970: Không Ai Có Thể Ngăn Cản Nổi
Chương 971: Quét Ngang Địch Thủ
Chương 972: Khiêu Chiến
Chương 973: Đại Khai Sát Giới
Chương 974: Cường Giả Đều Xuất Hiện
Chương 975: Đại Chiến Chí Tôn
Chương 976: Cuộc Chiến Đỉnh Cao
Chương 977: Các Thần Tranh Bá
Chương 978: Thiên Kiêu Hỗn Chiến
Chương 979: Liều Mạng Chém Giết
Chương 980: Rối Loạn
Chương 981: Vùng Đất Tạo Hóa Của Tiên Cổ
Chương 982: Được Tạo Hóa
Chương 983: Hoàn Toàn Khác Với Tất Cả Mọi Người
Chương 984: Giá Lâm
Chương 985: Lập Uy

Chương 986: Khúc Nhạc Dạo Trước Cơn Sóng Dữ
Chương 987: Thánh Nhân Mộc
Chương 988: Thánh Tế
Chương 989: Tiến Bộ Thần Tốc
Chương 990: Con Đường Chín Đoạn
Chương 991: Không Muốn Phi Thăng
Chương 992: Xuất Quan
Chương 993: Thần Vương Quật Khởi
Chương 994: Chửi Bới Giáo Chủ
Chương 995: Ngày Tận Thế
Chương 996: Thái Độ Của Các Phương
Chương 997: Thần Vương Kiếp
Chương 998: Tầng Trời Thứ Tám, Thứ Chín
Chương 999: Kiếp Thành
Chương 1000: Bảo Dịch Phong Ba
Chương 1001: Quần Hùng Chào Đón
Chương 1002: Bão Táp
Chương 1003: Cổ Địa
Chương 1004: Thiên Thần Thụ
Chương 1005: Ma Nữ
Chương 1006: Một Giọt Đế Huyết
Chương 1007: Không Tồn Tại Trong Thiên Địa
Chương 1008: Cửu Thiên Thập Địa
Chương 1009: Cướp Lôi Kiếp Dịch
Chương 1010: Chiến Ninh Xuyên
Chương 1011: Quét Ngang Tiên Cổ
Chương 1012: Tiên Cổ Bị Xé Rách
Chương 1013: Giáo Chủ Vây Kín
Chương 1014: Sư Môn Tái Hiện
Chương 1015: Vui Sướng
Chương 1016: Côn Bằng Tử*
Chương 1017: Cuộc Chiến Giáo Chủ
Chương 1018: Liễu Thần Tái Hiện
Chương 1019: Phong Thái Của Liễu Thần
Chương 1020: Trảm Các Lộ Giáo Chủ
Chương 1021: Giáo Chủ Hỗn Chiến
Chương 1022: Vô Chung
Chương 1023: Ngừng Chiến
Chương 1024: Dư Âm
Chương 1025: Thế Giới Trong Tâm Tư Của Liễu Thần
Chương 1026: Danh Chấn Ba Ngàn Châu
Chương 1027: Như Trước Hỏa Tang
Chương 1028: Tương Phùng
Chương 1029: Cùng Nhau Du Ngoạn
Chương 1030: Giá Lâm Tổ Địa Thiên Nhân Tộc
Chương 1031: Thiên Chi Thành Tiếc Nuối
Chương 1032: Đe Dọa
Chương 1033: Thiên Nhân Bại Trận
Chương 1034: Phong Vân

Chương 1035: Tự Họp
Chương 1036: Thông Tí Thần Viên
Chương 1037: Chênh Lệch Quá Lớn
Chương 1038: Lâm Thiên
Chương 1039: Thất Bại
Chương 1040: Đậu Thư Viện Thiên Thần
Chương 1041: Con Đường Cửu Tử Nhất Sinh
Chương 1042: Thành Hôn (Thượng)
Chương 1043: Thành Hôn (Hạ)
Chương 1044: Xông Cấm Khu
Chương 1045: Sinh Linh Bên Kia Biên Hoang
Chương 1046: Tiên Đồ*
Chương 1047: Nam Hải Tử Trúc Lâm
Chương 1048: Về Tiên Cổ
Chương 1049: Mộng Về Đời Kia
Chương 1050: Cấm Khu Nguy Hiểm
Chương 1051: Kẻ Địch
Chương 1052: Một Tòa Thành!
Chương 1053: Ma Hóa
Chương 1054: Huyết Tế Đàn
Chương 1055: Đế Cốt Dưới Vùng Biển
Chương 1056: Phượng Hoàng Sơn
Chương 1057: Trứng Tiên
Chương 1058: Đế Thành Cấm Khu
Chương 1059: Đối Nghịch
Chương 1060: Thử Thách
Chương 1061: Kỳ Lân Hiện
Chương 1062: Tranh Cướp
Chương 1063: Trấn Áp Vực Ngoại Địch
Chương 1064: Ứng Cử Viên
Chương 1065: Vào Thành
Chương 1066: Đến Từ Tương Lai
Chương 1067: Thế Giới Phía Bên Kia
Chương 1068: Biên Hoang Sinh Linh
Chương 1069: Tìm Kiếm Chân Tướng
Chương 1070: Bất Hủ Sơn
Chương 1071: Lộ Không Giống
Chương 1072: Trở Về
Chương 1073: Làm Nhục
Chương 1074: Đế Thành Bên Trong
Chương 1075: Vượt Qua
Chương 1076: Đăng Tiên Đài
Chương 1077: Chỉ Trích
Chương 1078: Thái Sơ Cổ Quáng
Chương 1079: Nô Lệ
Chương 1080: Điều Kiện
Chương 1081: Tiến Vào Mỏ Khoáng
Chương 1082: Thăm Dò Bí Mật
Chương 1083: Trường Sinh Dịch

Chương 1084: Thư Viện Phong Vân
Chương 1085: Tu Ra Một Cái Quái Vật
Chương 1086: Cửu Hoàng Lô
Chương 1087: Quái Vật
Chương 1088: Quét Ngang
Chương 1089: Tù Binh Một Đám
Chương 1090: Thiên Công
Chương 1091: Lục Đại Cường Giả
Chương 1092: Lục Đạo Luân Hồi
Chương 1093: Ngộ Pháp
Chương 1094: Diệt Độ
Chương 1095: Tân Sinh
Chương 1096: Cướp Sạch Thiên Tài
Chương 1097: Nhân Vật Kinh Khủng
Chương 1098: Lén Qua
Chương 1099: Thiên Thần Thư Viện
Chương 1100: Kẻ Bị Ruồng Bỏ
Chương 1101: Tuyệt Diễm
Chương 1102: Vương Hi Tiên Tử
Chương 1103: Vào Thư Viện
Chương 1104: Thanh Hi U Lâm
Chương 1105: Phong Ba
Chương 1106: Cực Phẩm
Chương 1107: Thu Hoàng Huyết
Chương 1108: Đại Lực Trợ Giúp
Chương 1109: NgườI ĐầN ĐộN
Chương 1110: Toàn Diên Khai Chiến
Chương 1111: Khởi Hành
Chương 1112: Tiên Gia Chiến Trường
Chương 1113: Đỏ Mặt
Chương 1114: Đánh Giết Nguyên Phong
Chương 1115: Chí Tôn Trẻ Tuổi Chiến
Chương 1116: Phục Kích
Chương 1117: Không Đầu
Chương 1118: Phong Tộc Hiện
Chương 1119: Va Chạm Mạnh
Chương 1120: Vực Sâu Ác Chiến
Chương 1121: Cung Điện Dưới Lòng Đất
Chương 1122: Điệp
Chương 1123: Phong Hầu
Chương 1124: Trảm Phong
Chương 1125: Cốt Thi
Chương 1126: Gió Nổi Lên
Chương 1127: Càn Khôn Đại
Chương 1128: Hàn Ý
Chương 1130: Đối Mặt
Chương 1131: Hỗn Chiến
Chương 1132: Hư Không Vương Thú
Chương 1133: Lục Đạo Quyết Đấu Cửu Chuyển

Chương 1134: Đổ Máu
Chương 1135: Tuế Nguyệt Vi Tôn
Chương 1136: GiãM NáT
Chương 1137: Đánh Chết Không Tin Là Chết
Chương 1138: Thể Thuật
Chương 1139: Áo Bào Trắng
Chương 1140: Bắt Giữ
Chương 1141: Nguyện Thua Cuộc
Chương 1142: Hỗn Chiến
Chương 1143: Tam Đầu Vương
Chương 1144: Ác Chiến
Chương 1145: Đỉnh Phong Đại Chiến
Chương 1146: Ngộ Pháp
Chương 1147: Kinh Sợ
Chương 1148: Chiến Đấu Kết Thúc
Chương 1149: Chung Cực Địa
Chương 1150: Vãng Sinh
Chương 1151: Luân Hồi
Chương 1152: Cổ Kim Tương Lai
Chương 1153: Bạch Y Tuyệt Thế
Chương 1154: Không Thể Khinh Nhờn
Chương 1155: Tạm Biệt
Chương 1156: Lối Về
Chương 1157: Giặc Cướp Giao Lưu
Chương 1158: Xung Đột Mới Nổi Lên
Chương 1159: Phong Ba Loạn
Chương 1160: Đột Kích Ngược
Chương 1161: Hung Hăng
Chương 1162: Nói Dối
Chương 1163: Sáng Tỏ
Chương 1164: Lựa Chọn Thời Khắc
Chương 1165: Kiếp Này Pháp Cực Điểm
Chương 1166: Tiên Cổ Pháp
Chương 1167: Tiên Chi Chủng
Chương 1168: Thánh Viện Cùng Tiên Viện
Chương 1169: Thanh Nguyệt Truyền Thuyết
Chương 1170: Bức Bách
Chương 1171: Chí Tôn Trẻ Tuổi
Chương 1172: Bình Loạn Quyết
Chương 1173: Cầm Tiên
Chương 1174: Chân Thân Đối Mặt
Chương 1175: Cổ Đan
Chương 1176: Tấn Cấp Thiên Thần
Chương 1177: Không Linh
Chương 1178: Xuất Quan
Chương 1179: Kiếp Này Pháp Cao Thủ
Chương 1180: Tìm Cố Nhân
Chương 1181: Đạo Thương
Chương 1182: Múa Rìu Qua Mắt Thợ

Chương 1183: Xấu Hổ
Chương 1184: Ta Là Hoang
Chương 1185: Mơ Ước
Chương 1186: Sáng Tỏ
Chương 1187: Gặp Nhau
Chương 1188: Phiền Toái Hiện
Chương 1189: Lộ Liễu Làm Càn
Chương 1190: Ra Sức Đánh
Chương 1191: Có?
Chương 1192: Dị Vực Khách Đến Thăm
Chương 1193: Hoàng Kim Huyết
Chương 1194: Máu Đen
Chương 1195: Thủ Hộ Giả NhấT Mạch
Chương 1196: Quét Ngang
Chương 1197: Thánh Sứ
Chương 1198: Chỗ Cấn Đến Giới Phần
Chương 1199: Không Trọn Vẹn Vũ Trụ Chủng
Chương 1200: Giới Phần
Chương 1201: Chiến Linh
Chương 1202: Hồn Lực Hạt Giống
Chương 1203: Đạo Chủng
Chương 1204: Chuẩn Thế Giới Thụ
Chương 1205: Không Tự Trọng
Chương 1206: Cổ Bi
Chương 1207: Ngông Cuồng
Chương 1208: Trực Trữ Tâm Ý
Chương 1209: Đắc Chí Càn Rỡ
Chương 1210: Mãnh Nhân
Chương 1211: Phản Ngũ Hành
Chương 1212: Đại Dược
Chương 1213: Ẩn Giấu Cổ Địa
Chương 1214: Dẫn Hồn Liên
Chương 1215: Đối Đầu Quần Hùng
Chương 1216: Thần Dược Viên
Chương 1217: Chân Kim
Chương 1218: Sinh Linh Bên Trong Vách Đá
Chương 1219: Hoàng Tộc
Chương 1220: Hung Diễm Ngập Trời
Chương 1221: Cuồng Dã
Chương 1222: Đại Đạo Bảo Bình
Chương 1223: Lịch Sử Tái Hiện
Chương 1224: Vạn Đạo Thụ
Chương 1225: Kết Thúc Lữ Trình
Chương 1226: Lộ Ở Phương Nào
Chương 1227: Thế Tới Ào Ạt
Chương 1228: Phục Ma
Chương 1229: Tiểu Thiên Vương
Chương 1230: Hùng Hổ Dọa Người
Chương 1231: Thiên Thần Cảnh Đệ Nhất Nhân

Chương 1232: Vô Địch
Chương 1233: Quyết Đấu Đỉnh Cao
Chương 1234: Cửu U Ngao
Chương 1235: Quét Ngang Đối Thủ
Chương 1236: Tranh Cướp Thiên Tài
Chương 1237: Lựa Chọn
Chương 1238: Lấy Thân Làm Chủng
Chương 1239: Lộ Ở Phía Trước
Chương 1240: Chỗ Cần Đến
Chương 1241: Chiến Thần Lạc Ấn
Chương 1242: Như Giẫm Trên Đất Bằng
Chương 1243: Xông
Chương 1244: Con Đường Duy Nhất
Chương 1245: Thần Trúc Trì Ngộ Đạo
Chương 1246: Tàn Khốc Lột Xác
Chương 1247: Sinh Mệnh Phồn Thịnh
Chương 1248: Hoàng Tuyền
Chương 1249: Triệt Ngộ
Chương 1250: Địa Ngục
Chương 1251: Bốn Đạo Luân Hồi Ấn
Chương 1252: Anh Linh An Nghỉ
Chương 1253: Loạn Thời Đại
Chương 1254: Chú Ý
Chương 1255: Con Đường Lột Xác Tê Cả Da Đầu
Chương 1256: Thiên Chuy Bách Luyện
Chương 1257: Phong Vân ĐộNg CửU Thiên
Chương 1258: Mùa Xuân Dưỡng Hạt Giống Chôn Dưới Đất
Chương 1259: Một Kỷ Nguyên Sau Gặp
Chương 1260: Bên Trong Hạt Giống Ngộ Đạo
Chương 1261: Bên Trong Đạo
Chương 1262: ChủNg Thành
Chương 1263: Lừa Gạt Thiên (Khi Thiên)
Chương 1264: Nhất Khí Hóa Vạn Linh
Chương 1265: Thân Tức Là ChủNg
Chương 1266: Bất Bại Truyền Kỳ
Chương 1267: DướI Lòng Đất
Chương 1268: Tiên Thành
Chương 1269: Lực Chi Cực Điểm
Chương 1270: Lực Bạt Nguyên Mẫu Đỉnh
Chương 1271: Bất Diệt Kinh
Chương 1272: Nơi Tạo Hóa
Chương 1273: Thiên Giác Nghĩ
Chương 1274: Tương Lai Đen Tối
Chương 1275: Cơ Duyên Tận
Chương 1276: Tranh Cướp
Chương 1277: Đối Chọi Gay Gắt
Chương 1278: Một Đường Hướng Bắc
Chương 1279: U Minh
Chương 1280: Thời Gian Đường Nối

Chương 1281: Một Bước Một Kỷ Nguyên
Chương 1282: Lãng Quên
Chương 1283: Siêu Tuyệt Phong
Chương 1284: Không Người Đăng Lâm
Chương 1285: Khủng Bố
Chương 1286: Chung Cực Nơi Tập Luyện
Chương 1287: Tận Thế Chiến Trường
Chương 1288: Luyện Tiên Hồ
Chương 1289: Huyết Hoàng Sư
Chương 1290: Số Mệnh An Bài Đại Địch
Chương 1291: Thiên Hạ Vô Song
Chương 1292: Dị Vực Lĩnh Quân Nhân
Chương 1293: Tuyệt Đỉnh Cuộc Chiến
Chương 1294: Thiên Khóc
Chương 1295: Quang Và Ám
Chương 1296: Sống Sót
Chương 1297: Đồng Quy Vu Tận
Chương 1298: Đạo Thứ Năm
Chương 1299: Bất Diệt
Chương 1300: Kinh Thư Tới Tay
Chương 1301: Bại Hoại
Chương 1302: Dẫn Xà Xuất Động
Chương 1303: Không Thể Vượt Qua Một Cái Tuyến
Chương 1304: Đại Trưởng Lão Uy Thế
Chương 1305: Cường Giả Tuyệt Thế
Chương 1306: Chín Con Rồng
Chương 1307: Vương Gia Gốc Gác
Chương 1308: Vương Trường Sinh
Chương 1309: Đối Lập
Chương 1310: Tiên Cổ Chiến Kỳ
Chương 1311: Tuyệt Đại Cao Thủ
Chương 1312: Sóng Gió Lớn
Chương 1313: Biên Hoang Báo Nguy
Chương 1314: Tuyệt Vọng Chi Cảnh
Chương 1315: Triệu Hoán Chiến Giả
Chương 1316: Đại Xích Thiên
Chương 1317: Đối Kháng
Chương 1318: Khiêu Chiến Bất Hủ
Chương 1319: Ai Cùng Một Trận Chiến
Chương 1320: Sở Sơn Hà
Chương 1321: Thất Bại
Chương 1322: Quần Vương
Chương 1323: Tổ Tiên Tử Chiến Phương Thức
Chương 1324: Nộ Huyết Sôi
Chương 1325: Tàn Khốc Tử Chiến
Chương 1326: Liên Tiếp Chết Trẻ
Chương 1327: Thạch Hạo Nộ XuấT
Chương 1328: Xé Địch Thủ
Chương 1329: Người Kế Tiếp

Chương 1330: An Lan
Chương 1331: Chân Huyết Bại
Chương 1332: Địa Tam Tiên
Chương 1333: Hỏa Nham Vương
Chương 1334: Liền Giết
Chương 1335: Cái Thứ Bảy
Chương 1336: Bễ Nghễ Dị Vực
Chương 1337: Quét Ngang
Chương 1338: Hạc
Chương 1339: Người Cuối Cùng
Chương 1340: Mười Trận Chiến Toàn Thắng
Chương 1341: Đại Loạn
Chương 1342: Không Tầm Thường
Chương 1343: Cổ Tổ Anh Linh
Chương 1344: Phong Ấn
Chương 1345: Cổ Địa Lưu Huyết
Chương 1346: Tiên Huyết
Chương 1347: Chân Tướng Hé Lộ
Chương 1348: Giải Thích Bí Văn
Chương 1349: Tiên Biến
Chương 1350: Nhiễu Loạn Vạn Cổ Mộng
Chương 1351: Tự Thành Cấm Địa
Chương 1352: Tàn Khốc Thời Đại Đã Đến
Chương 1353: Phát Điên
Chương 1354: Đằng Đằng Sát Khí
Chương 1355: Kích Vương Gia
Chương 1356: Vương Bài
Chương 1357: Diệt Trận
Chương 1358: Cửu Long Xuất Thế
Chương 1359: Trường Sinh Chiến Kích
Chương 1360: Phục Long
Chương 1361: Tù Nhân
Chương 1362: Đày Đi Biên Hoang
Chương 1363: Mục Tiêu Biên Hoang
Chương 1364: Thiên Tài Tập Hợp
Chương 1365: Cựu ĐịA Mật Thổ
Chương 1366: Đối Lập
Chương 1367: Tiên Kinh
Chương 1368: Một Năm Vội Vã
Chương 1369: Rời Đi
Chương 1370: Biên Hoang Đế Quan
Chương 1371: Truyền Thuyết
Chương 1372: Lai Lịch Quá To Lớn
Chương 1373: Hình Ảnh Kia Thật Đẹp
Chương 1374: Tội Huyết Tộc Nhân
Chương 1375: Thạch Tổ Chi Tội
Chương 1376: Điều Động
Chương 1377: Cuối Cùng Tam Đại Cảnh
Chương 1378: Cuối Cùng Tam Đại Cảnh

Chương 1379: Quan Ngoại
Chương 1380: Thiên Uyên
Chương 1381: Hai Giới Chém Giết (Thượng)
Chương 1382: Hai Giới Chém Giết (Hạ)
Chương 1383: Đại Nhân Vật Ra Tay
Chương 1384: Bất Hủ Động
Chương 1385: Xích Thiên
Chương 1386: Đồng Đại Không Thể Địch
Chương 1387: Chỉ Vì Luyện Binh
Chương 1388: Thiên Tài Thịnh Hội
Chương 1389: Cường Giả Tập Hợp
Chương 1390: Là Hoang
Chương 1391: Đáng Chém
Chương 1392: Khiêu Chiến
Chương 1393: Thiên Kiếp Chúa Tể
Chương 1394: Đối Lập
Chương 1395: Ngộ Đạo
Chương 1396: Cửu Thiên Thập Địa Kiếp
Chương 1397: Giết Tới Cửu Thiên
Chương 1398: Soạn Nên Truyền Kỳ
Chương 1399: Tầng Thiên Cuối Cùng
Chương 1400: Đế Tộc
Chương 1401: Tuyệt Vọng Chi Cảnh
Chương 1402: Đạp Con Đường Của Chính Mình
Chương 1403: Mở Ra
Chương 1404: Trảm Tiên Đài
Chương 1405: Phục Sinh Bí Mật
Chương 1406: Lôi Linh
Chương 1407: Hàng Phục
Chương 1408: Nộ Sát
Chương 1409: Mạnh Mẽ Tổ Hợp
Chương 1410: Gan To Bằng Trời
Chương 1411: Cò Kè Mặc Cả
Chương 1412: Lập Trường
Chương 1413: Ba Con Rồng
Chương 1414: Kỳ Vật
Chương 1415: Cấm Khu Khách Đến Thăm
Chương 1416: Vùng Cấm Con Rễ
Chương 1417: Dục Cầm Cố Túng
Chương 1418: Tiên Nguyên
Chương 1419: Tương Lai Khủng Bố
Chương 1420: Tiểu Tụ
Chương 1421: Sống Ẩn Ký
Chương 1422: Luyện Thần Mang
Chương 1423: Lại Xuất Quan
Chương 1424: Mục Tiêu Mười Đại Cao Thủ
Chương 1425: Đánh Giết
Chương 1426: Chư Vương Tới Đông Đủ
Chương 1427: Đánh Giết Chư Vương

Chương 1428: Hắc Ám Chi Nhật
Chương 1429: Đi Xa
Chương 1430: Thần Dược Sơn Mạch
Chương 1431: Tiên Kim Sinh Linh
Chương 1432: Nguy Cảnh
Chương 1433: Quần Địch
Chương 1434: Giết Địch
Chương 1435: Hoàng Đạo Hang Ổ
Chương 1436: Tiên Trấp Kim Dịch
Chương 1437: Phúc Địa
Chương 1438: Có Động Thiên Khác
Chương 1439: Đệ Nhị Sinh Linh
Chương 1440: Tiên Khí Tiến Hóa
Chương 1441: Thải Nhân Thể Đại Dược
Chương 1442: Xuất Kích
Chương 1443: Táng Sĩ
Chương 1444: Kiếm Thai Bí Mật
Chương 1445: Kéo Lên Đồng Nhất Chiến Xa
Chương 1446: Khai Sát
Chương 1447: Mẫu Căn
Chương 1448: Quần Sát
Chương 1449: Đại Nguy Cơ
Chương 1450: Chí Tôn Sống Lại
Chương 1451: Mơ Ước Tiên Dược
Chương 1452: Cấm Địa
Chương 1453: Táng Vực Thánh Địa
Chương 1454: Vạn Cổ Một Góc
Chương 1455: Ôn Chuyện
Chương 1456: Gặp Lại Vô Hạn
Chương 1457: Tế Tự
Chương 1458: Tiên Thụ Khiêu Khích
Chương 1459: Làm Khó Dễ
Chương 1460: Du Đà Ghi Nhớ
Chương 1461: Xuất Thế
Chương 1462: Trong Mộ Vật
Chương 1463: Bất Hủ Chi Vương Giáng Lâm
Chương 1464: Cự Đầu Giao Thủ
Chương 1465: Táng Vương
Chương 1466: Va Chạm
Chương 1467: Tiên Dược Điên Cuồng Hơn
Chương 1468: Ngộ Vào Địa Phủ
Chương 1469: Chân Thành Hợp Tác
Chương 1470: Hoàng Kim Táng Sĩ
Chương 1471: Táng Bảo
Chương 1472: Không Rõ
Chương 1473: Lại Thấy Hắc Ám
Chương 1474: Cổ Khí
Chương 1475: Cơ Duyên
Chương 1476: Nơi Khởi Nguồn

Chương 1477: Xông Điện
Chương 1478: Đầu Nguồn
Chương 1479: Cực Mạnh Lựa Chọn
Chương 1480: Dị Biến
Chương 1481: Đại Phong Bạo
Chương 1482: Thiên La Địa Võng
Chương 1483: Thiên Thú Rừng Rậm
Chương 1484: Toàn Bộ Diệt
Chương 1485: Liên Sát Thiên Tài
Chương 1486: Cứu Viện
Chương 1487: Nghịch Tập
Chương 1488: Truy Sát
Chương 1489: Thiên Hạ Thứ Hai
Chương 1490: Có Một Không Hai Cổ Thú
Chương 1491: Ngày Xưa Bá Chủ
Chương 1492: Luân Hồi Trì
Chương 1493: Cổ Tăng Di Địa
Chương 1494: Khó Giải
Chương 1495: Cổ Trì Lai Lịch
Chương 1496: Phá Rồi Sau Đó Dựng Lại
Chương 1497: Bất Diệt Thân
Chương 1498: Cổ Phật Thập Bát Phách
Chương 1499: Bi Kịch Không Xấu Kim Thân
Chương 1500: Hấp Hay Là Kho
Chương 1501: Điều Kiện Kinh Người
Chương 1502: Quá Ác
Chương 1503: Diệt Thế Nhất Hống
Chương 1504: Các Ngươi Quá Yếu
Chương 1505: Toàn Bộ Vẫn Lạc
Chương 1506: Sơ Chiến Thiên Ý
Chương 1507: Luân Hồi Chi Địa
Chương 1508: Quái Thụ
Chương 1509: Huyết Bồ Đề
Chương 1510: Kết Thúc Hoang
Chương 1511: Dị Vực Lần Thứ Hai Bi Kịch
Chương 1512: Tán Phật Bát Thức
Chương 1513: Chủ Động Xuất Kích
Chương 1514: Chưa Từng Có Ai
Chương 1515: Chí Tôn Xuất Động
Chương 1516: Đại Trưởng Lão
Chương 1517: Chí Tôn Chiến
Chương 1518: Giết Chí Tôn
Chương 1519: Thiên Khuyết Đạo Tổn
Chương 1520: Huyết Chiến
Chương 1521: Giết Hồi Đế Quan
Chương 1522: Trở Về
Chương 1523: Gặp Nhau
Chương 1524: Chèn Ép
Chương 1525: Một Thức Áp Thiên Kiêu

Chương 1526: Tiền Bất Kiến Cổ Nhân
Chương 1527: Tổ Đàn
Chương 1528: Kỷ Nguyên Hoàng Hôn
Chương 1529: Khiêu Khích
Chương 1530: Cầu Đánh
Chương 1531: Chiến Công Kinh Người
Chương 1532: Binh Lính Áp Sát
Chương 1533: Bức Bách
Chương 1534: Lựa Chọn
Chương 1535: Tốt Nhất Cục Diện
Chương 1536: Thiên Hạ Thanh Sơn Như Thế
Chương 1537: Không Thể Quay Đầu
Chương 1538: Bất Khuất
Chương 1539: Chí Tôn Nộ
Chương 1540: Kiếm Phách Chí Tôn
Chương 1541: Chiến Ý Trùng Tiêu
Chương 1542: Giết Ra Tuyệt Thế Phong Thái
Chương 1543: Sát Phạt Khí Ngập Trời
Chương 1544: Mượn Đầu Lâu Dùng Một Lát
Chương 1545: Hạt Nhân
Chương 1546: Bất Hủ Vương Huyết
Chương 1547: Hỏi Tội Kim Thái Quân
Chương 1548: Trợn Mắt Ngoác Mồm
Chương 1549: Bất Hủ Ra Tay
Chương 1550: Táng Vương Mời
Chương 1551: Thân Lạc Dị Vực
Chương 1552: Hắc Thủy Thiên Lao
Chương 1553: Rèn Luyện
Chương 1554: Một Người Khiêu Chiến Dị Vực
Chương 1555: Cuồng Đồ
Chương 1556: Đế Tộc Tinh Anh
Chương 1557: Kiêu Căng Khó Thuần
Chương 1558: Dư Vũ
Chương 1559: Chiến Thần Mang Gông Xiềng
Chương 1560: Đại Đạo Cung
Chương 1562: Luyện Thân Trong Lò
Chương 1563: Bị Phế
Chương 1564: Tuyệt Cảnh
Chương 1565: Cứu Tri
Chương 1566: Phần Thiên Chi Địa
Chương 1567: Hoàng Huyết
Chương 1568: Chân Huyết Niết Bàn
Chương 1569: Sống Lại
Chương 1570: Chân Huyết Niết Bàn
Chương 1571: Biến Cố
Chương 1572: Cô Tộc Cổ Địa
Chương 1573: Nhận Thức Chung
Chương 1574: Lục Tiểu Đế
Chương 1575: Âm Dương Chuyển

Chương 1576: Thành Công
Chương 1577: Thiếu Cô Tộc Khoản Nợ
Chương 1578: Cổ Tổ
Chương 1579: Tự Do
Chương 1580: Cửu Thiên Hậu Duệ
Chương 1581: Nhân Tộc
Chương 1582: Oanh Sát
Chương 1583: Nhân Nô
Chương 1584: Tại Họa Tổ Tông
Chương 1585: Thần Kỳ Lá Trà
Chương 1586: Uống Trà Ngộ Đạo
Chương 1587: Thế Gian Tiên Dược Lai Lịch
Chương 1588: Bá Quyền Kích Đế Tộc
Chương 1589: Chiến Thần
Chương 1590: Thứ Ba Chí Tôn Thuật Vô Cùng
Chương 1591: Xa Xỉ Lên Cấp
Chương 1593: Câu Luân Hồi Tuế Nguyệt
Chương 1594: Táng Vương Chi Lộ
Chương 1595: Thật Câu Đến
Chương 1596: Bất Hủ Ngăn Trở
Chương 1597: Nhảy Ra Vận Mệnh Chi Hà
Chương 1598: Tinh Không Di Thi
Chương 1599: Trong Mộ Đại Dược
Chương 1600: Tới Hạn
Chương 1601: Tiên Vực
Chương 1602: Mở Ra Tiên Môn
Chương 1603: Tiến Vào Tiên Vực
Chương 1604: Tuyệt Thiên Địa Thông
Chương 1605: Tiên Huyết Tiên Kinh
Chương 1606: Đâu Thiên Phần Tiên Công
Chương 1607: Dạo Chơi Tiên Vực
Chương 1608: Tiên Khanh
Chương 1609: Hư Không Tiên Kim Bia
Chương 1610: Chí Bảo
Chương 1611: Tam Sinh Dược
Chương 1612: Đầu Nguồn
Chương 1613: Lôi Điện Thâm Uyên
Chương 1614: Khúc Kính Thông U
Chương 1615: Liễu Thần Hiện Tại!
Chương 1616: Vô Pháp Siêu Việt Dấu Chân
Chương 1617: Đê Bá Giới
Chương 1618: Trong Lôi Trì Lăn Nhiều Vòng
Chương 1619: Chém Xuống Bất Hủ Dấu Ấn
Chương 1620: Trong Truyền Thuyết Kia Tòa Thành
Chương 1621: Từng Trải Qua Sáng Lạn
Chương 1622: Chân Tướng
Chương 1623: Trong Thành
Chương 1624: Không Muốn
Chương 1625: Trở Lại Đế Quan

Chương 1626: Tập Hợp Lại
Chương 1627: Hung Binh Trăm Nghìn Vạn
Chương 1628: Huyết Tiên Thương Khung
Chương 1629: Vang Dội Cổ Kim
Chương 1630: Dị Thời Không Tuyệt Thế Đại Chiến
Chương 1631: Cái Thế Cường Giả
Chương 1632: Một Giọt Huyết Luân Hồi
Chương 1633: Ai Dám Nói Bất Bại
Chương 1634: Hắn Hóa Tự Tại Pháp
Chương 1635: Áp Chế An Lan
Chương 1636: Hàng Ma
Chương 1637: Thiên Uyên Vỡ
Chương 1638: Đế Quan Phá
Chương 1639: Hỏa Tang Phiêu Linh
Chương 1640: Cách Ở Hai Giới
Chương 1641: Tâm Đã Quyện
Chương 1642: Vô Thương
Chương 1643: Trận Chiến Cuối Cùng Cơ Hội
Chương 1644: Chân Kim Cần Hỏa Luyện
Chương 1645: Thất Bại
Chương 1646: Tùy Tiện
Chương 1647: Thân Thể Thành Lô
Chương 1648: Chém Thời Gian Thú
Chương 1649: Giương Kích Tứ Phương Địch
Chương 1650: Giết Ra Phong Độ Tuyệt Thế
Chương 1651: Một Người Lực Áp Đế Tộc
Chương 1652: Quét Ngang
Chương 1653: Bức Lui Đế Tộc
Chương 1654: Chí Tôn Quyết Đấu
Chương 1655: Hoang... Hắn Ca!
Chương 1656: Huyết Chiến
Chương 1657: Thảm Thiết
Chương 1658: Sinh Tử Tồn Vong
Chương 1659: Quyết Chiến Mở Ra
Chương 1660: Bình Loạn Quyết Khó Bình Loạn
Chương 1661: Mở Ra Gông Xiềng Chiến Thần
Chương 1662: Giương Kích Chí Tôn
Chương 1663: Đánh Tan Dị Vực Chư Cường
Chương 1664: Huy Hoàng Kết Thúc
Chương 1665: Trên Đường Thành Tiên Xán Lạn
Chương 1666: Bất Hủ
Chương 1667: Đúng Hạn Mà Đến Quỷ Dị
Chương 1668: Chư Tiên Mạt Nhật Ly Hồn Khúc
Chương 1669: Trận Chiến Cuối Cùng
Chương 1670: Cứ Như Vậy Kết Thúc
Chương 1671: Tìm Kiếm Đường Về
Chương 1672: Đưa Con Dâu
Chương 1673: Gặp Lại
Chương 1674: Đường Về

Chương 1675: Quân Lâm Ma Quỳ Viên
Chương 1676: Trường Sinh
Chương 1677: Trường Sinh Họa
Chương 1678: Đoàn Tụ
Chương 1679: Lại Tới Ác Ma Đảo
Chương 1680: Trớ Chú Địa
Chương 1681: Tiên Mộ Chi Biến
Chương 1682: Mạnh Nhất Náo Động Một Góc
Chương 1683: Giải Thích Nghi Hoặc
Chương 1684: Chấm Dứt
Chương 1685: Hồi Hư Thần Giới
Chương 1686: Trở Về
Chương 1687: Man Lực Phá Đi
Chương 1688: Khai Sát Giới
Chương 1689: Tiên Đạo
Chương 1690: Thí Tiên
Chương 1691: Quá Hung Tàn
Chương 1692: Ngoan Nhân Đến Rồi
Chương 1693: Quân Lâm
Chương 1694: Không Chiến Mà Khuất
Chương 1695: Thái Âm Thái Dương
Chương 1696: Thủ Phạm
Chương 1697: Phá Giới
Chương 1698: Phản Sát
Chương 1699: Chấm Dứt Nhân Quả
Chương 1700: Biết Cổ Lộ
Chương 1701: Thập Tự Âm Dương Địa
Chương 1702: Bị Diệt Sinh Mệnh Cấm Khu
Chương 1703: Cổ Lộ Dẫn Tới Hạ Giới
Chương 1704: Chung Thân Đại Sự Đột Ngột
Chương 1705: Các Phương Lấy Lòng
Chương 1706: Tàn Tiên Pháp Chỉ
Chương 1707: Kích Chí Tôn
Chương 1708: Áp Chế Tiên Điện
Chương 1709: Tàn Tiên Xuất Thế
Chương 1710: Trực Diện Chân Tiên
Chương 1711: Ngũ Hành Sơn Linh
Chương 1712: Chiết Tiên Chú
Chương 1713: Từ Nay Về Sau Không Tiếp Tục Hoang
Chương 1714: Sắc Mặt
Chương 1715: Không Giận
Chương 1716: Chuẩn Bị
Chương 1717: Bước Lên Đường Về
Chương 1718: Hồi Ức Bát Vực
Chương 1719: Cấm Địa Sinh Mệnh
Chương 1720: Vũ Trụ Hồ
Chương 1721: Đệ Thập Nhân
Chương 1722: Chờ Một Cái Kỷ Nguyên
Chương 1723: Nhạt Nhòa

Chương 1724: Lòng Chỉ Muốn Về
Chương 1725: Về Thạch Thôn
Chương 1726: Ấm Áp Thạch Thôn
Chương 1727: Tộc Nhân Đoàn Tụ
Chương 1728: Hứa Hẹn
Chương 1729: Cải Tạo Thạch Thôn
Chương 1730: Bố Trí
Chương 1731: Thiếu Niên Nhân Hoàng
Chương 1732: Long
Chương 1733: Đào Chân Long Ổ
Chương 1734: Liền Ổ Đoan
Chương 1735: Ngũ Sắc Tước
Chương 1736: Thiếu Hụt
Chương 1737: Chân Long Bảo Thuật
Chương 1738: Đột Ngột Tiên Vực Tin Tức
Chương 1739: Thích Ăn Nhất Thú Sữa
Chương 1740: Hư Thần Giới Cuối Cùng
Chương 1741: Thiên Hạ Có Địch
Chương 1743: Không Có Cánh Phượng Hoàng
Chương 1744: Thần
Chương 1745: Thượng Cổ Thần Họa
Chương 1746: Lại Một Thế GiớI
Chương 1747: Phức Tạp Đại Thời Đại
Chương 1748: Tuế Nguyệt Dễ Dàng Trôi Qua
Chương 1749: Lại Đến Côn Bằng Sào
Chương 1750: Đọng Lại Thế Giới
Chương 1751: Chuông Định Càn Khôn
Chương 1752: Tiên Vực Khách Đến Thăm
Chương 1753: Cầu Viện
Chương 1754: Không Thể Chạm Đến Cấm Địa
Chương 1755: Trảm Trí Nhớ
Chương 1756: Ôm Cây Đợi Thỏ
Chương 1757: Đại Hung
Chương 1758: Kinh Động Khắp Nơi
Chương 1759: Thiên Nga Cầm Thánh
Chương 1760: Quần Hùng Hạ Giới
Chương 1761: Vượt Qua Cực Cảnh Cấp Độ
Chương 1762: Cố Nhân Gặp Nhau
Chương 1763: Tao Ngộ
Chương 1764: Tao Ngộ
Chương 1765: Thiêu Đốt Giáo Chủ
Chương 1766: Thiên Hạ Đệ Nhất Thiêu Nướng Đại Hội
Chương 1767: Chính Là Như Vậy Hung Tàn
Chương 1768: Hỗn Thế Ma Viên
Chương 1769: Thiên Địa Kinh Biến
Chương 1770: Không Tốt Dấu Hiệu
Chương 1771: ĐếN Sơn Bảo
Chương 1772: Tìm Trăm Nghìn Lần
Chương 1773: Tam Đại Kiếm Quyết

Chương 1774: Vênh Mặt Hất Hàm Sai Khiến
Chương 1775: Biệt Khuất Chiến Tướng
Chương 1776: Tàng Pháp Địa
Chương 1777: Dị Biến
Chương 1778: Hắc Ám Chi Sơ
Chương 1779: Lại Đến Thượng Giới
Chương 1780: Khó Giải
Chương 1781: Đầu Hàng Địch
Chương 1782: Quyết Đấu Hắc Ám
Chương 1783: Hắc Ám Vĩnh Hằng
Chương 1784: Tam Thế Đồng Quan
Chương 1785: Chuyện Đáng Sợ Nhất
Chương 1786: Tiên Vực Xuất Binh
Chương 1787: Khởi Nguyên Chi Bí
Chương 1788: Bị Vứt Bỏ
Chương 1789: Hắc Ám Chi Huyết
Chương 1790: Cấp Tiến Vùng Cấm Chi Chủ
Chương 1791: Lão Nương To Lớn Nhất
Chương 1792: Bình Cảnh
Chương 1793: Chấp Niệm Quá Sâu Thạch Hạo Than Nhẹ, Tối Hậu, Hắn Rất Bất Đắc Dĩ, Đi Thỉnh Giáo Cấm Khu Chi Chủ
Chương 1794: Thành Hôn
Chương 1795: Trùng Kích Chí Tôn
Chương 1796: Phúc Phận
Chương 1797: Thiên Địa Khảo Vấn
Chương 1798: Nghiệp Hỏa Đốt Người
Chương 1799: Chí Tôn Trên Đường Nhiều Hài Cốt
Chương 1800: Tái Đạo
Chương 1801: Thiên Địa Kịch Biến
Chương 1802: Ta Là Đệ Nhất Tiên Vương
Chương 1803: Quá Khứ Cũng Hoặc Là Tương Lai
Chương 1804: Trường Sinh Trưởng Tôn
Chương 1805: Chí Tôn Thạch Hạo
Chương 1806: Rung Động
Chương 1807: Lại Lịch Nghịch Thiên Của Chó Con
Chương 1808: Đại Đức
Chương 1809: Thời Đại Mạt Pháp Tới Gần
Chương 1810: Thiên Mệnh Đã Qua Đời
Chương 1811: Chặn Giết Chí Tôn
Chương 1812: Cướp Sạch Kim Gia
Chương 1813: Thế Cục Loạn
Chương 1814: Tu Di Sơn
Chương 1815: Vương Thập
Chương 1816: Đối Lập
Chương 1817: Diệt Địch Trong Nháy Mắt
Chương 1818: Thạch... Tiền Bối
Chương 1819: Phong Thái Như Trước
Chương 1820: Vương Trường Sinh Hiện
Chương 1821: Chí Tôn Chiến

Chương 1822: Trảm Hắc Ám Chí Tôn
Chương 1823: Quyết Đấu Đệ Nhất Chí Tôn
Chương 1824: Ngựa Không Dừng Vó
Chương 1825: Cướp Lấy Tiên Tuyền Nhãn
Chương 1826: Hữu Kinh Vô Hiểm
Chương 1827: Chí Tôn Đầu Nhân Bay
Chương 1828: Là Hoang
Chương 1829: Lại Đột Phá
Chương 1830: Thời Đại Mạt Pháp Đến
Chương 1831: Có Một Chỗ
Chương 1832: Trước Khi Rời Đi Loạn
Chương 1833: Thong Dong
Chương 1834: Ồn Ào Náo Động
Chương 1835: Nhất Kiếm Phong Hầu
Chương 1836: Huyết Đánh Đổi
Chương 1837: Riêng PhầN MìNh Lên Đường
Chương 1838: Bộ Phận Chân Tướng
Chương 1839: Gặp Lại Mạnh Thiên Chính
Chương 1840: Ngày Xưa Không Thể Hồi
Chương 1841: Bách Đoạn Sơn
Chương 1842: Bồ Ma
Chương 1843: Tây Lăng Giới
Chương 1844: Thạch Trường Sinh
Chương 1845: Người Thất Bại
Chương 1846: Thắng Lợi Trở Về
Chương 1847: Khổ Tu
Chương 1848: Đến Cuối Con Đường
Chương 1849: Chế Pháp
Chương 1850: Cực Đạo Chi Đỉnh
Chương 1851: Chinh Phạt Thượng Giới
Chương 1852: Quét Ngang Thiên Hạ
Chương 1853: Khí Thôn Thiên Hạ
Chương 1854: Quân Lâm Cửu Thiên
Chương 1855: Ngũ Đại Chí Tôn
Chương 1856: Ai Cùng Tranh Hùng
Chương 1857: Toàn Bộ Trấn Giết
Chương 1858: Kiếm Tiên
Chương 1859: Diệt Tiên
Chương 1860: Uy Chấn Thiên Hạ
Chương 1861: Thiên Đình Sơ Lập
Chương 1862: Lên Đường
Chương 1863: Đê Bá Thế Giới
Chương 1864: Giới Hải
Chương 1865: Trăm Năm
Chương 1866: Cổ Kim Đều Từng Hiện
Chương 1867: Đại Thanh Toán Đã Bắt Đầu
Chương 1868: Cả Đời Đạo Lữ
Chương 1869: Thay Lối Của Hắn
Chương 1870: Giới Phần Cựu Lộ

Chương 1871: Tin Tức Của Cố Nhân
Chương 1872: Vô Địch Chủng Thuộc Sở Hữu
Chương 1873: Chí Ở Tiên Vương
Chương 1874: Ba Loại
Chương 1875: Tiên Vực Người Tới
Chương 1876: Ra Đi
Chương 1877: Bàn Vương Thành
Chương 1878: Khuấy Phong Vân
Chương 1879: Hỗn Độn Giác Đấu Tràng
Chương 1880: Bản Đế
Chương 1881: Bàn Nghệ
Chương 1882: Bàn Đào Thịnh Hội
Chương 1883: Ngao Kiền
Chương 1884: Như Đế Lâm Trần
Chương 1885: Có Thể Xưng Là Đế
Chương 1886: Tiên Vương Sát Cơ
Chương 1887: Cự Đầu Trấn Giết
Chương 1888: Giới Diệt
Chương 1889: Thông Thiên Chi Địa
Chương 1890: Hắn Hóa Thiên Cổ
Chương 1891: Không Thuộc Về Đương Thời
Chương 1892: Nghịch Sống Tám Thế
Chương 1893: Trở Về
Chương 1894: Vẫn Tiên Lĩnh
Chương 1895: Thạch Thôn Như Trước Người Không Tại
Chương 1896: Có Con
Chương 1897: Che GiấU
Chương 1898: Dị Vực Tái Chiến
Chương 1899: Chém Bất Hủ
Chương 1900: Tìm Kiếm Cao Thủ Tuyệt Thế
Chương 1901: Tiên Đạo Giúp Đỡ
Chương 1902: Sơ Tung
Chương 1903: Thiên Tâm Ấn Ký
Chương 1904: Tiên Vương Chỉ Thị
Chương 1905: Chưởng Thiên Khống
Chương 1906: Hồng Trần Óng Ánh
Chương 1907: Kết Thúc
Chương 1908: Hỏa Tang Hoa Khai
Chương 1909: Hỏa Linh Nhi
Chương 1910: Cửu Thế Thành Tiên
Chương 1911: Siêu Thoát Thiên
Chương 1912: Lại Đến Dị Vực
Chương 1913: Thống Phá Thiên
Chương 1914: Tru Dị Vực Quần Hùng
Chương 1915: Dị Vực Long Trời Lở Đất
Chương 1916: Cô Tổ
Chương 1917: Đều Là Hoang Làm
Chương 1918: Đã Ngơ Ngẩn
Chương 1919: Hắc Ám Bí Mật

Chương 1920: Chúng Tiên Giáng Lâm
Chương 1921: To Lớn Nguy Cơ
Chương 1922: Náo Loạn Bắt Đầu
Chương 1923: Tiên Vương Ngăn Chặn
Chương 1924: Không Thể Cứu Vãn
Chương 1925: Thiên Đình Vỡ
Chương 1926: Loạn Cổ Kỷ Nguyên
Chương 1927: Thức Tỉnh
Chương 1928: Chưa Bao Giờ Chết Đi
Chương 1929: Nhân Gian Sự Tình
Chương 1930: Nguyên Thần Quy Vị
Chương 1931: Ra Tay Bá Đạo
Chương 1932: Nhân Thể Đệ Lục Bí Cảnh
Chương 1933: Thanh Toán Cấm Khu
Chương 1934: Hoang Trở Về
Chương 1935: Chiến Ba Đại Tiên Vương
Chương 1936: Trấn Áp Tam Vương
Chương 1937: Lục Đại Tiên Vương
Chương 1938: Sống Sót
Chương 1939: Đại Nhân Quả
Chương 1940: Từng Với Năm Tháng Sông Dài Bên Trong Thấy
Chương 1941: Giết Ra Dị Vực
Chương 1943: Thiên Đình Không Thể Lập
Chương 1944: Tiến Táng Địa
Chương 1945: Khởi Nguyên
Chương 1946: Không Sợ
Chương 1947: Cổ Đan Phục Sinh Tiên Vương
Chương 1948: Trợn Mắt Ngoác Mồm
Chương 1949: Hoang Cường Đại
Chương 1950: Đáng Sợ Nhất Đại Náo Động Nguồn Gốc
Chương 1951: Hạc Vô Song
Chương 1952: Luyện Tiên Hồ Chủ Nhân
Chương 1953: Tung Hoành Dị Vực
Chương 1954: Dị Vực Khởi Nguyên Cổ Khí
Chương 1955: Một Mình Giết Ra
Chương 1956: Hắc Ám Liễu Thần
Chương 1957: Thiên Đình Cường Thịnh
Chương 1958: Trường Sinh Họa
Chương 1959: Quái Vật
Chương 1960: Áp Lực
Chương 1961: Thất Bại
Chương 1962: Mở Ra Khởi Nguyên Cổ Khí
Chương 1963: Quan
Chương 1964: Nhẫn Mà Đột Phá
Chương 1965: Bát Phương Địch
Chương 1966: Xông Đế Quan
Chương 1967: Giết Đến Trên Đời Không Người Dám Xưng Tôn
Chương 1968: Một Trận Chiến Bình Dị Vực
Chương 1969: Nhiếp Thiên Hạ

Chương 1970: Hoang Binh Khí
Chương 1971: Tiếp Dẫn Cổ Điện Hiện
Chương 1972: Một Người Thiên Đình
Chương 1973: Một Nhóm Nhàn Nhạt Vết Chân
Chương 1974: Cuối Cùng Yên Tĩnh
Chương 1975: Giới Hải Cuối Cùng
Chương 1976: Hắc Ám Thiên Đình
Chương 1977: Đế
Chương 1978: Chuẩn Tiên Đế Chiến
Chương 1979: Vượt Qua Hắc Ám
Chương 1980: Tam Đế Xuất Kích
Chương 1981: Che Chở
Chương 1982: Săn Phê ChuẩN Tiên Đế
Chương 1983: Viện Thủ
Chương 1984: Oanh Kích Nhị Đế
Chương 1985: Cuối Cùng Liễu Thần
Chương 1986: Chiến Tranh
Chương 1987: Hoang Thiên Đế
Chương 1988: Thạch Thị Huynh Đệ
Chương 1989: Dị Biến
Chương 1990: Cực Điểm Lột Xác
Chương 1991: Diệt Thế Lão Nhân
Chương 1992: Chưa Bao Giờ Đến Giết Tới
Chương 1993: Nghịch Loạn Tuế Nguyệt
Chương 1994: Trấn Áp Chuẩn Tiên Đế
Chương 1995: Đại Chiến Kết Thúc
Chương 1996: Không Cách Nào Tuyệt Tình
Chương 1997: Chung Cực Cổ Địa
Chương 1998: Hắc Ám Đầu Nguồn
Chương 1999: Tha Hóa Tự Tại Giả
Chương 2000: Không Thuộc Về Mảnh Này Cổ Sử
Chương 2001: Bình Định Hắc Họa
Chương 2002: Độc Đoán Vạn Cổ (Đại Kết Cục)

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Đêm đã về khuya, bóng tối phủ kín khắp nơi, bao trùm lên cảnh vật. Thế nhưng trong núi lại chẳng hề yên tĩnh, tiếng mãnh thú rít gào rung động cả non sông, cây cối rung lên, lá bay tán loạn.

Chốn rừng núi mênh mang là nơi hoạt động của vô số mãnh thú hồng hoang cùng những chủng tộc sót lại từ thời Thái Cổ. Tiếng kêu đáng sợ của muôn loài rống lên trong bóng tối, khiến mặt đất như muốn nứt toác ra.

Từ trong dãy núi trông xa thấy có thấp thoáng một quầng sáng nhu hòa, tựa như một ngọn nến lập lòe dưới màn đêm đen vô tận, lẩn khuất giữa muôn trùng núi, ánh sáng dường như có thể vụt tắt bất cứ lúc nào.

Đến gần hơn, có thể thấy rõ ở đó có một nửa thân cây khô khổng lồ, đường kính thân cây ước chừng hơn chục mét, toàn thân cháy đen, ngoại trừ một nửa thân cây này, chỉ còn lại một cành cây yếu ớt nhưng lại tỏa ra sức sống. Lá cây lung linh như được khắc từ lục ngọc, tán phát từng đốm sáng nhu hòa bao trùm lấy cả một thôn làng.

Nói một cách chính xác thì đây là một thân cây sét đánh, rất nhiều năm về trước nó từng gặp phải một trận sét thông thiên, vòm cây um tùm cùng sức sống tràn trề của gốc liễu già đã bị sấm sét phá hủy. Nay chỉ còn lại một đoạn gốc cao chừng tám chín mét trồi lên mặt đất, đường kính rộng kinh người, cành liễu duy nhất sót lại kia trông như sợi xích thần bằng mây lục bích, hào quang ngập tràn bao trùm che chở cho cả thôn làng, khiến mảnh đất này trở nên mông lung như một vùng tiên thổ, trong chốn đại hoang cảm giác vô cùng thần bí.

Nhà nhà trong thôn đều xây bằng đá. Đêm khuya thanh vắng, vẻ an lành yên ả của chốn này dường như tách biệt hẳn với bóng tối cùng tiếng mãnh

thú gào thét bên ngoài.

"Hú uuuuu…."

Một trận cuồng phong thổi qua, có đám mây đen khổng lồ vắt ngang trời, che kín cả màn đêm, chắn nốt chút xíu ánh sao yếu ớt khiến dãy núi càng thêm tăm tối.

Một tiếng chim kêu hung tợn từ trên cao vọng xuống, tiếng kêu sắc lẻm có sức xuyên thấu mạnh, không ngờ lại bắt nguồn từ đám mây đen kia. Nhìn kỹ, thì ra đó là một con chim khổng lồ to đến không tưởng, che lấp trăng sao, dài không biết bao nhiêu dặm.

Đi qua Thạch Thôn, nó cúi đầu nhìn xuống, hai con mắt tựa như hai vầng trăng máu, hung khí ngút trời. Nó nhìn chằm chằm gốc liễu già trong chốc lát, cuối cùng bay về phía sâu nhất trong dãy núi.

Yên ắng một lúc lâu mãi cho đến tận nửa đêm, mặt đất bắt đầu rung chuyển. Một bóng dáng mơ hồ từ phương xa bước tới, cao ngang đỉnh núi!

Một hơi thở kì lạ lan tỏa, núi rừng lặng ngắt một cách chết chóc, hung cầm mãnh thú cúi rạp mình không dám phát ra một chút xíu âm thanh.

Lại gần, đây là một sinh vật có hình người, dáng đứng thẳng, nó cao lớn vô cùng, sánh ngang đỉnh núi, toàn thân nó không có lông tóc gì mà dày đặc một lớp vảy vàng kim lấp lánh. Mặt nó phẳng lì, chỉ có một con mắt thẳng, mỗi lần chớp mở như có ánh sét vàng kim rạch qua, sắc bén ghê người. Toàn thân nó huyết khí mênh mông, tựa như một vị thần ma!

Nó đi ngang qua chốn này, liếc nhìn gốc liễu, thoáng dừng chân rồi dường như đang vội vã lên đường, cuối cùng nhanh chóng bỏ đi. Vô vàn ngọn núi như đang rên rỉ dưới từng bước chân của nó, cả chốn núi rừng cũng bị uy thế ấy làm cho run rẩy.

Bình minh lên, một con rết dài mười mét, thân to như thùng nước, tỏa ánh sáng bạc lấp lánh bò ngoằn ngoèo trong núi. Con rết như được đúc từ

bạc trắng, mỗi một đốt đều sáng bóng dữ dằn, đập vào đá núi rầm rầm, tia lửa bắn tung tóe. Nhưng cuối cùng nó lại tránh qua Thạch Thôn mà không hề xâm nhập, nơi nó đi qua sương đen mịt mù, muông thú đều lẩn tránh.

Một cành liễu mảnh mai tỏa ánh sáng bích hà óng ánh khẽ đung đưa trong gió….

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1: Triều Khí Bừng Bừng

Thạch Thôn nằm trong dãy núi Thương Mãng, bốn bề núi cao khe lớn, quần thể núi non nguy nga kỳ vĩ trải ngút tầm nhìn.

Sáng sớm, từng làn mây sớm trải xuống lấp lánh ánh vàng, khiến người ta cảm thấy ấm áp khi đắm mình trong đó/

Một đám mấy chục đứa trẻ lớn nhỏ không đồng đều, khoảng từ bốn năm tuổi cho đến mười mấy tuổi đang đứng trên khoảng đất trống trước thôn, ngẩng mặt đón làn mây sớm, hì hục rèn luyện thân thể. Từng khuôn mặt non nớt lộ vẻ nghiêm túc, mấy đứa lớn hơn một chút thì hùng hổ lắm, tụi nhỏ hơn cũng đang khua khoắng khá là ra dáng.

Một người đàn ông trung niên tráng kiện như hổ báo, mặc áo da thú, nước da màu đồng, tóc đen buông xõa, ánh mắt lấp lánh quan sát từng đứa trẻ, cẩn thận chỉ điểm cho chúng.

“Lúc mặt trời mới mọc là lúc vạn vật khởi đầu, sinh khí mạnh nhất, tuy không thể nuốt mây ngậm khí như trong truyền thuyết, nhưng rèn luyện thân thể dưới làn mây sớm cũng có ích lợi rất lớn. Có thể bồi đắp sinh cơ cho cơ thể. Trong một ngày chỉ có thời khắc sáng sớm này thôi, chịu khó dậy sớm chăm chỉ rèn luyện, cường gân tráng cốt, hoạt huyết luyện gân, về sau mới có vốn mà sinh tồn trong chốn mãng sơn này.” Người trung niên đứng phía trước chỉ điểm đám trẻ nghiêm mặt nhắc nhở, sau đó quát: “Các ngươi có hiểu không?”

“Hiểu!” Đám trẻ hăng hái cất giọng đáp lời.

Trong núi hay có những sinh vật tiền sử xuất hiện. Có loài cánh lớn che trời bay ngang in bóng trải đầy mặt đất, cũng có những con hoang thú đứng

trên đỉnh núi tru trăng, càng không thể thiếu những loài độc trùng bò lổn ngổn, vô cùng đáng sợ.

“Hiểu ạ.” Một nhóc tì rõ ràng đã lơ đãng, chậm hẳn nửa nhịp thỏ thẻ lên tiếng.

Đây là một chú nhóc rất nhỏ, chỉ khoảng một hai tuổi, mới biết đi chưa được bao lâu, thế mà cũng đi theo mọi người rèn luyện thân thể. Hiển nhiên chú nhóc tự mình bám theo trà trộn trong đám trẻ thôi chứ chưa đến tuổi xuất hiện trong đội ngũ này.

“Hô hô ha hi” Chú nhóc bi bô, cánh tay non nớt ra sức múa may bắt chước động tác của lũ trẻ lớn hơn, nhưng vì nó còn quá nhỏ nên cứ xiêu xiêu vẹo vẹo, bước chân tập tễnh lắc lư, cộng thêm vệt sữa trăng trắng còn vương bên mép khiến mọi người phải bật cười.

Đám trẻ lớn nhìn nó, ai nấy cau mày liếc mắt khiến cho bầu khoog khí rèn luyện nghiêm túc buổi sớm thoải mái hơn không ít.

Chú nhóc trắng trẻo xinh xắn, đôi mắt đen láy xoay tròn trông như một con búp bê bằng sứ, đáng yêu vô cùng. Động tác non nớt cùng những tiếng bi bô trong miệng thật ngây ngô khờ khạo. Nhìn chú nhóc, mấy người già đang khoanh chân ngồi hít thở tinh khí đất trời trên những tảng đá lớn ở một khoảng đất khác cũng phải nở nụ cười.

Ngay cả đám trai tráng trưởng thành thân hình vạm vỡ, ở trần để lộ cơ bắp cuồn cuộn cũng nhìn sang, ý cười lộ rõ. Họ là những người cường tráng nhất thôn, là lực lượng quan trọng nhất phụ trách săn bắn và bảo vệ thôn làng. Họ cũng đang rèn luyện, có người cầm cây gậy lớn mài từ xương cự thú, có người lại mang kiếm to bản rèn từ kim loại màu đen ra sức múa, tiếng gió nổi lên như sấm.

Hoàn cảnh sinh tồn vô vùng khốc liệt, quá nhiều hồng hoang mãnh thú độc trùng, để kiếm cái ăn, để sống sót, có rất nhiều trai tráng chưa kịp trưởng thành đã chết yểu trong chốn đại hoang. Muốn sống, chỉ có không ngừng

làm mạnh bản thân. Rèn luyện buổi sớm đã trở thành thói quen của mỗi người, từ người trưởng thành đến người già và trẻ nhỏ.

"Thu tâm!" Người trung niên phụ trách kèm cặp chỉ dạy lũ trẻ lớn tiếng hô. Đám trẻ vội vàng tập trung chú ý, tiếp tục rèn luyện dưới làn mây sớm nhu hòa lấp lánh.

"Phù… ôi cha… mệt quá." Chú nhóc thở phào một hơi ngồi phịch xuống đất nhìn đám trẻ lớn rèn luyện thể phách, nhưng chỉ một chốc nó liền phân tán sự chú ý, đứng dậy bập bễnh chạy về phía một con chim sẻ năm màu đang nhảy nhót cách đó không xa, cuối cùng lại liên tục vấp ngã phịch mông xuống đất, nhưng nó không khóc mà tức tối lồm cồm bò dậy tiếp tục đuổi theo.

"Được rồi, thu công!"

Sau một tiếng hô lớn, tất cả lũ trẻ đồng loạt reo hò, xoa nắn chân tay nhức mỏi rồi chạy ùa đi về phía nhà mình chuẩn bị ăn cơm sáng.

Người già cười xòa, cũng đứng dậy khỏi phiến đá lớn. Còn đám thanh niên trai tráng như hổ báo kia thì vừa cười vừa mắng, trêu chọc con mình, cầm cốt bổng cùng đại kiếm rảo bước về nhà.

Thạch Thôn không lớn, già trẻ trai gái cộng lại được khoảng hơn ba trăm người, nhà cửa đều dựng từ đá tảng, đơn sơ một cách tự nhiên.

Đầu thôn có một gốc cây sét đánh bự chảng, đường kính hơn chục mét, lúc này trên cành liễu duy nhất của thân cây đã thu hết ánh hào quang trong làn mây sớm, trở nên rất đỗi bình thường.

"Oa, có cả thịt Thổ Long nữa, cho xin một miếng!"

Đám trẻ đứa nào cũng hoạt bát hiếu động, cả lúc ăn cơm cũng không chịu ngồi yên, nhiều đứa ôm bát từ nhà mình ra xúm lại.

Xung quanh Thạch Thôn cây cỏ um tùm và có nhiều thú dữ, có điều tuy

ở bên núi nhưng thức ăn của dân làng cũng không quá phong phú, chỉ có mấy món bánh lúa mạch thô, quả dại cùng chút thịt trong bát lũ trẻ.

Trên thực tế, thiếu thốn đồ ăn luôn là một vấn đề rất nghiêm trọng của Thạch Thôn. Trong núi vô cùng nguy hiểm, đám dị thú hung cầm quá mạnh và đáng sợ, mỗi lần đi săn đều có khả năng thiệt hại về người.

Nếu được chọn lựa, dân làng không ai muốn vào trong núi, vì vào trong đó có nghĩa là sẽ có nguy cơ đổ máu và hi sinh.

Thức hăn đối với họ vô cùng quý giá, không được phép lãng phí. Mỗi đứa trẻ từ nhỏ đã hiểu điều này, đói, thức ăn, săn bắn, tính mạng, máu tươi, tất cả đều liên kết với nhau.

Nhà lão tộc trưởng Thạch Vân Phong ở đầu thôn được ghép từ đá tảng lớn, kề sát gốc liễu già cháy đen. Một thứ chất lỏng màu trắng sôi sung trục trong ang gốm trên bếp lò trong sân nhà, mùi sữa thơm nức. Lão đang nấu sữa thú, thi thoảng lại bỏ vào một chút dược thảo, dùng thìa gỗ khuấy nhẹ.

Chẳng mấy chốc, ông lão gọi: “Nhóc con, mau lại ăn nào.”

Chú nhóc mất cha mẹ từ khi mới nửa tuổi, bú sữa bách thú lớn lên, nay đã được một năm mấy tháng. Nếu là trẻ con bình thường lẽ ra đã cai sữa từ lâu, nhưng nó vẫn thích ăn lắm, không chịu cai, thường xuyên bị mấy đứa lớn chê cười.

“Ôi cha… phù…không chạy nổi nữa.” Nó nãy giờ cứ mải miết đuổi theo con chim sẻ năm màu, giờ đang thở hổn hển, ngồi phịch mông xuống đất.

“Nhóc con bú sữa nào!” Đám trẻ lớn hùa trêu.

“Đám khỉ con tụi bây có đứa nào chưa từng qua độ tuổi này hả?” Lão tộc trưởng cười mắng.

“Bọn cháu đâu có một tuổi rưỡi rồi mà vẫn bú sữa, hi hi.”

Bị đám trẻ lớn chọc quê, chú nhóc cười ngây ngô, đôi mắt to đen láy tít lại thành hình trăng lưỡi liềm, hoàn toàn không để bụng. Nó ngồi xuống bên ang dùng muoi gỗ múc sữa uống ngon lành.

Ăn sáng xong, mấy người già lớn tuổi trong thôn cùng đến nhà tộc trưởng Thạch Vân Phong, tuy râu tóc đã bạc phơ nhưng tinh khí thần vẫn còn sung túc lắm.

"Dạo này không ổn lắm, nửa đêm hay có bọn lớn xác đi qua, động tĩnh quá lớn, chắc chắn sâu trong núi đã xảy ra chuyện gì đó."

"Ừm, đêm qua tôi bị đánh thức mấy lần, sởn hết xương cốt, nhất định là có hồng hoang hung thú đại trùng đi ngang qua đây."

Mấy người già lần lượt lên tiếng, người chau mày kẻ trầm tư, thảo luận những dấu hiệu nguy hiểm thời gian gần đây, cảm thấy đã phát sinh chuyện gì đó không tầm thường.

"Tôi thấy sâu trong Đại Hoang có khả năng đã xuất hiện thứ gì đó không tầm thường thu hút sự chú ý của một vài chủng tộc sót lại từ Thái Cổ ở quanh đây, khiến chúng lũ lượt kéo đến." Lão tộc trưởng Thạch Vân Phong trầm ngâm nói.

"Có lẽ nào đã xuất hiện sơn bảo?" Một ông lão bỗng trợn mắt, rầu tóc dựng lên, mặt sửng sốt.

Những người còn lại ai cũng lộ vẻ kì quái, ánh mắt hau háu, nhưng nhanh chóng ngọn lửa trong mắt họ tắt vụt, đó không phải là thứ mà họ có thể đoạt được, ở sâu trong núi, không ai có thể đi vào.

Bao nhiêu năm nay chưa từng có ai sống sót đi ra, trong núi có vô vàn loài đáng sợ, cho dù toàn thể người dân Thạch Thôn cùng xông vào thì cũng không ăn thua gì.

"Tộc trưởng, đã nhiều ngày rồi chúng ta chưa vào núi." Đúng lúc này, một người đàn ông vạm vỡ bước vào nhà, anh ta là thủ lĩnh đội săn, cũng là

tộc trưởng đời sau của Thạch Thôn.

“Dạo này không được thái bình cho lắm.” Lão tộc trưởng Thạch Vân Phong chau mày.

“Nhưng thực sự sắp hết thức ăn rồi.” Thạch Lâm Hổ nói, thân hình y cực cao lớn, hơn hai mét, lưng đeo một thanh đại kiếm nặng hơn ba trăm cân, trông y giống như một người gấu, da màu đồng, cơ bắp cuồn cuộn như từng con trăn đang di chuyển.

“Lũ trẻ cần phát triển, không thể chịu đói. Phải nghĩ cách.” Có ông lão lên tiếng.

“Tuy về đêm không được yên ổn lắm, nhưng ban ngày cũng không có điều khác thường nào. Tôi dẫn thêm vài người, cẩn thận một chút chắc sẽ không sao.” Thạch Lâm Hổ nói.

Cuối cùng, mấy chục gã thanh niên trai tráng tụ tập lại ở đầu thôn, do tộc trưởng Thạch Vân Phong dẫn đầu đến trước thân cây sét đánh, nghiêm trang cầu khấn trước gốc liễu già.

“Tế Linh, xin hãy bảo hộ tộc nhân, để lũ trẻ săn được thịt thú béo tốt, bình an trở về. Chúng tôi sẽ dâng hiên trái tim thành kính, đời đời cúng tế phụng dưỡng người.”

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1: Cốt Văn

Trong khi tộc trưởng và các vị bô lão cầu khấn, tất cả thanh niên trai tráng ai cũng lộ vẻ trịnh trọng, tiến hành lễ bái. Không ít phụ nữ cũng đến lặng lẽ cầu nguyện, cầu cho người thân của mình được trở về an toàn sau chuyến đi săn.

Trong núi quá nguy hiểm, rời khỏi thôn làng được cây liễu già bảo hộ, bên ngoài sẽ là một thế giới hoàn toàn khác, ở đó đầy rẫy những con mãnh cầm và cự thú vô cùng đáng sợ.

Và rồi cứ thế, một toán người khỏe mạnh nhất thôn vác cung tên lớn trên vai, mang theo đại kiếm lên đường tiến vào trong chốn núi sâu rừng rậm, một luồng hơi thở của đại hoang tức thì ập tới.

Dõi mắt tiễn đội săn ra đi, lão tộc trưởng Thạch Vân Phong dẫn lũ trẻ về lại bãi cỏ đầu thôn, khoanh chân ngồi xuống nói: “Được rồi, đám khỉ con các cháu cũng cần chăm chỉ học tập đó.”

Đám trẻ lập tức xị mặt, đứa nào đứa nấy không còn hứng thú gì hết, miễn cưỡng ngồi quanh lão, ỉu xìu như một mớ lá cây phơi héo.

“Tộc trưởng gia gia, mấy chữ kì cục đó phức tạp như bùa bắt ma ấy, khó học lắm, phải dụng tâm ghi nhớ làm gì ạ?”

“Đúng thế, còn chẳng hữu ích bằng tiễn pháp cha dạy cháu!”

Đám trẻ toàn bộ đều xịu mặt, có vẻ rất chán ghét.

“Lũ nhóc các cháu thật không hiểu chuyện, cốt văn là những kí tự hiển hóa bẩm sinh trên xương cốt của một chủng tộc mạnh mẽ thời Thái Cổ, ẩn chứa sức mạnh thần bí khó dò, bao nhiêu người muốn học còn không có

đường học đó. Chỉ cần học thành tài, không biết còn mạnh hơn thế hệ cha chú các cháu bao nhiêu lần đâu.” Lão tộc trưởng ngán ngẩm chê trách chúng.

“Tộc trưởng gia gia, ông hãy biểu diễn cho chúng cháu xem thử sức mạnh của cốt văn đi.” Một đứa nhóc choai choai lên tiếng.

“Nhóc tì lại đây.” Lão tộc trưởng gọi với ra xa.

Chú nhóc đã đuổi con chim sẻ năm màu xong, đang ra sức giựt đuôi một con chó vàng lớn, nghe tiếng liền ngơ ngác quay đầu, buông thay lon ton chạy tới, chớp chớp đôi mắt sáng ngời: “Ui cha ui cha, tộc trưởng gia gia có chuyện gì ạ?”

“Hãy đem cốt văn ta dạy cho cháu sử dụng ra xem.” Thạch Vân Phong nói.

“Vâng ạ.” Nhóc tỳ rất vâng lời, nó giơ hai bàn tay bé xíu, ngậm miệng lại, toàn thân không ngừng dùng sức, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên.

“Bùm” một tiếng, lòng bàn tay nó xuất hiện một quầng sáng, một kí tự kì lạ nổi lên, giống như được đúc bằng kim loại, bóng bẩy và thực chất. Liền đó, trên bàn tay kia cũng xuất hiện.

Nhóc tì bước lên hai bước, nhấc bổng một khối đá xanh còn cao hơn cả mình lên.

“Lợi hại quá!” Lũ trẻ reo lên kinh ngạc, một đứa bé mới hơn một tuổi, làm thế nào mà nhấc được một hòn đá lớn ngần này?

“Nhóc tỳ, có phải đệ đã dùng hết cả sức bú sữa ra rồi không?” Mấy đứa lớn trêu.

“Ui cha, vâng ạ, dùng hết sạch cả rồi.” Nhóc tỳ ném hòn đá xuống, ngồi phịch ra nền cười rất vô tư thuần khiết, kí tự trên tay nó cũng nhanh chóng mờ dần rồi biến mất.

“Tộc trưởng gia gia, đây chính là sức mạnh của cốt văn thần bí mà ông nghiên cứu suốt mười mấy năm nay ư?” Lũ trẻ sáng mắt lên, hoàn toàn khác hẳn vẻ ủ ê lúc nãy.

“Đừng hưng phấn vội, những thứ này chỉ có thể đưa các cháu lên đường mà thôi, so với Thiên Cốt Văn xuất hiện trong truyền thuyết thời cổ đại thì còn kém xa nhiều lắm.” Ông lão gật đầu rồi lại lắc đầu.

“Tộc trưởng gia gia, ông kể chuyện thế giới bên ngoài cho chúng cháu nghe đi.” Đám trẻ tỏ vẻ háo hức.

Người trong thôn ai cũng biết lão tộc trưởng hồi còn trẻ từng cùng với mười mấy vị tộc nhân cường đại trong thôn đi đến tận cùng mặt đất xa xôi, từng xông pha ở thế giới bên ngoài.

Thế nhưng mười mấy năm trước, chỉ có hai người toàn thân đẫm máu trở về, một trong số đó không lâu sau thì chết, chỉ có một mình Thạch Vân Phong sống sót.

Mấy năm nay, lão vẫn luôn nghiên cứu cốt văn thần bí, thi thoảng lại lấy mấy người có thể chất khỏe mạnh trong thôn ra làm thí nghiệm. Lũ trẻ biết rõ, những bậc cha chú khỏe như rồng như hổ của chúng mỗi lần bị gọi đến căn nhà đá kia đều phát ra những tiếng gào thê thảm đến rùng mình, khiến lũ trẻ này từ bé đã nảy sinh lòng sợ hãi cùng lảng tránh.

Đến tận dạo gần đây việc nghiên cứu của lão tộc trưởng mới giãn ra, nhờ đó mà dân làng cùng đỡ sợ. Thêm nữa, nhóc tỳ bú sữa bách thú và ăn chực trăm nhà được lão nhận nuôi, trở thành đối tượng nghiên cứu tốt nhất.

“Thế giới bên ngoài ư…” Lão tộc trưởng lộ vẻ hồi ức, sau một thoáng xuất thần mới nói: “Thế giới bên ngoài quá lớn, bát ngát vô bờ, từ vùng này qua vùng khác là hàng trăm vạn dặm, không ai biết chính xách rộng bao nhiêu, một người có đi cả đời mình cũng không ra khỏi một vùng. Đại hoang mênh mông vô tận, loài người ở những vùng khác nhau rất khó có thể liên lạc với nhau vì thực sự quá nguy hiểm. Trên mặt đất có vô vàn chủng tộc

mạnh mẽ, đáng sợ và thần bí, cho dù là bộ lạc mấy chục vạn người hoặc một cự thành hùng vỹ cũng có khả năng bị mấy con thú thuộc chủng tộc sót lại từ thời thái cổ phá hủy tan tành. Đương nhiên, cũng có loài người mạnh đến mức không thể nào tưởng tượng, không hề thua kém chiến lực tuyệt đỉnh của những chủng tộc khác, thần uy vô địch, xứng danh bậc thiên kiêu của loài người."

Đám trẻ sinh lòng kính sợ, đồng thời cũng vô cùng khao khát, thấy tò mò trước thế giới mình không biết. Có đứa hỏi: "Núi sông này có địa bảo tiên dược gì có thể khiến người ta thoát thai hoán cốt sau một đêm không? Thiên kiêu lợi hại nhất loài người uy thế lớn tới cỡ nào ạ?"

Ông lão cười nói: "Muốn biết thì hãy khiến bản thân mình mạnh lên trước đã."

"Nếu chúng cháu nắm vững sức mạnh thần bí của cốt văn thì sẽ có thể đi xông pha khắp thiên hạ được phải không ạ?" Mấy đứa nhóc lộ vẻ mơ màng.

Thạch Vân Phong xoa đầu một đứa trẻ, đáp: "Chưa nói đến các vùng khác, chỉ một vùng của chúng ta đây thôi, nếu có ai đi hết một nửa cương thổ đã tài giỏi lắm rồi!"

Lũ trẻ toàn bộ đều ngẩn người.

"Điều ta có thể làm chỉ là dẫn các cháu lên đường, còn sau này đi được đến bước nào đều phải dựa vào bản thân các cháu. Những thứ ta dạy các cháu chắc cũng không thua kém gì lũ trẻ đồng trang lứa ở thế giới bên ngoài." Ông lão nói hết câu, ánh mắt lộ ra một thứ ánh sáng khác thường, tay sờ miếng ngọc cốt kì dị cất trong ngực áo.

Lũ trẻ ngồi quanh lão tộc trưởng, cuối cùng cũng trật tự chăm chú nghe lời dạy bảo cho đến tận trưa mới giải tán ra về.

"Khó quá đi, tộc trưởng không ngờ lại nói phải mất mấy năm mới có vài người cá biệt hóa được cốt văn vào trong cơ thể, còn đại đa số sẽ mãi mãi

không thể thành công.”

“Nhưng nhóc tỳ mới nhỏ xíu như hạt đậu, đệ ấy làm được kia mà.”

Chú nhóc chớp mắt ngây thơ vô tội, rồi tiếp tục đi giựt đuôi con chó vàng kia, con chó sủa uông uông còn vô tội hơn nữa.

Mặt trời ngả bóng, trong ánh tịch dương, cả Thạch Thôn như bị nhuộm trong một tầng ánh sáng màu vàng nhạt. Xa xa vẳng đến tiếng hổ kêu vượn hú, còn những ngôi nhà đá ở đây lại yên bình tựa như những tòa thấn miếu từ thời viễn cổ.

Mấy chục người xuất hiện ở đường chân trời, ánh chiều tà kéo bóng họ dài lê thê, thân hình họ bị ráng chiều phủ lên từng đường viền lấp lánh trông cao lớn và hùng vĩ vô cùng. Gần như ai cũng kéo theo một con mãnh thú khổng lồ, căng đầy thu hoạch.

“Về rồi!” Đám phụ nữ đứng đợi ở đầu thôn từ rất lâu rồi, họ reo lên vui sướng, nỗi bất an sợ hãi trong lòng biến mất ngay lập tức. Họ cất tiếng gọi vang.

“Cha lũ trẻ bình an trở về rồi!”

“Trời ơi, không ngờ lại săn được nhiều đến thế, quả là vụ thu hoạch lớn chưa từng có!”

Chuyến đi săn này hết sức thành công, mấy chục người đàn ông ai cũng có thu hoạch, trong đống thú săn có voi sừng rồng khổng lồ, có con Quỳ Thú một chân hình dạng giống con trâu, còn có cả con Phi Mãng mọc cánh to như thùng nước….

Bô lão trong thôn ai cũng ngạc nhiên, những sinh vật này ngày thường rất khó đối phó, có những con được coi là hung thú, vậy mà nay lại bị liệp sát nhiều như vậy, máu loang lốm đốm, thực sự nằm ngoài ý liệu của mọi người.

Ví dụ như con voi sừng rồng kia, thân voi cứng như sắt, ngọn giáo sắt khó mà chọc thủng, cặp sừng rồng sắc nhọn như lưỡi dao kim cương, dễ dàng đập vụn đá tảng thành bột phấn. Còn con Quỳ Thú nọ tiếng vang như sấm, nếu ở gần có thể chấn chết người ta. Con Phi Mãng mọc cánh là sát thủ sơn lâm, có thể bất thình lình nhào xuống từ trên đỉnh núi, cực kì đáng sợ.

Trong mớ thu hoạch còn có cả những sinh vật lợi hại hơn nữa, ví như con Hỏa Tê hai đầu toàn thân đỏ rực, con Tì Hưu huyết mạch không thuần chủng … chúng đều là những loài hung thú trứ danh, phát hiện ra chúng đều cần tránh xa đi đường vòng né tránh, vậy mà nay đều bị liệp sát rồi, điều này vô cùng trái với lẽ thường!

"Chuyến này thực sự vô cùng may mắn, cả đoàn ai cũng đầy túi trở về mà không ai bị thương." Thạch Lâm Hổ thủ lĩnh đội săn cất tiếng cười sảng khoái giải thích với tộc trưởng và dân làng. Mấy đêm vừa rồi, trong núi có cự thú siêu cấp đi qua khiến đất trời rung chuyển, dẫm chết và bị thương vô số thú rừng. Ban ngày họ lần theo giết chết không ít hung thú trọng thương, chúng đều là những sinh vật cường hoành mà ngày thường dân làng phải né tránh.

"Trong núi có mấy dấu chân lớn hình dạng giống chân người, nhưng thực sự quá lớn, dài đến gần trăm mét!"

"Lớn vậy sao?" Dân làng trầm trồ, đây đúng là một tin đáng sợ.

Ngay cả các bô lão nghe nói đều thót dạ, càng thêm chắc chắn sâu trong núi đã phát sinh chuyện bất thường thu hút những chủng tộc sót lại từ Thái Cổ ở xung quanh Đại Hoang tìm đến.

Mặc kệ nói thế nào thì thu hoạch lần này cũng khiến toàn thể tộc nhân mừng rỡ, Thạch Thôn tràn ngập tiếng cười đùa của trẻ con, bầu không khí khắp nơi đều vui sướng.

Tộc trưởng Thạch Vân Phong dẫn mọi người đi về phía gốc liễu già, vác theo xác mấy chục con thú, đặt toàn bộ lũ hung thú dính đầy vết máu lên trên

bục đá, rõ ràng đây là một đài tế cỡ lớn.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 3: Tế Linh

Đàn tế được cắt ra từ đá tảng, rất rộng rãi, dựng ngay sát cạnh gốc liễu già. Lúc này trên mặt đàn tế chất đầy mãnh thú, chồng đống lên nhau như một ngọn núi nhỏ.

Máu thú đỏ tươi nhuộm hồng bục đá, chảy theo những đường hoa văn điêu khắc trên bề mặt đá, màu máu, lông thú thô dài, vảy thú loang loáng hàn quang cùng với những cái sừng to dữ tợn, tất cả kết hợp với nhau khiến ai nhìn vào cũng thấy rợn cả người, có một thứ hơi thở hồng hoang thảm khốc như tấp vào khuôn mặt.

Dưới sự dẫn dắt của lão tộc trưởng, trà trẻ gái trai của Thạch Thôn cùng bước lên cầu khấn, mong cây liễu phù hộ dân làng. Đây là một quá trình cúng tế hết sức trang nghiêm, nhưng cũng là một thứ tập quán, mỗi lần săn bắn trở về đều phải tiến hành.

Cây liễu cháy đen vẫn tĩnh lặng như xưa, không hề có phản ứng gì, cũng chưa từng lấy đồ cúng tế. Nhưng rất nhiều người dân trong thôn biết, nó rất thiêng!

Cuối cùng cũng cúng tế xong, mọi người thở phào, nụ cười rạng rỡ lại một lần nữa nở bừng trên từng gương mặt. Họ bắt đầu khiêng xác thú đi chuẩn bị chọc tiết và mổ xẻ.

“Rất nhiều năm rồi Tế Linh chưa từng một lần đụng đến cống phẩm, thế mà vẫn phải cúng tế sao?” Một cậu thiếu niên làu bàu.

“Thằng nhãi này nói bừa gì thế!” Cha nó trợn trừng đôi mắt, vung bàn tay to bè như cánh quạt lên toan đánh nó.

Lão tộc trưởng xua tay ngăn cản, nhẹ giọng nói: “Tế Linh là Linh mà

chúng ta cúng tế và phụng dưỡng, quý ở tấm lòng thành. Chúng ta thành kính đối đãi với người, người mới phù hộ và bảo vệ cho thôn chúng ta.”

Cậu thiếu niên mặt đỏ bừng, hoảng hốt: “Tộc trưởng, không phải cháu không thành tâm, cháu chỉ thấy Tế Linh dường như không cần đến những vật tế đó, chưa bao giờ đụng đến.”

“Nhận được tâm ý là tốt rồi.” Thạch Vân Phong vỗ vai cậu nhóc, nhẫn nại giải thích.

Tế Linh, hay còn gọi là “Tế Chi Linh”, là cách gọi tắt của “Linh cúng tế phụng dưỡng” của một bộ tộc, nó bảo vệ thôn làng, chấn nhiếp hung thú trên Đại Hoang.

Các bô lão trong tộc vẫn còn nhớ, một Tế Linh khác từ mấy chục năm trước không giống như thế này. Đó là một hòn đá lạ, mỗi lần dâng hiến vật tế lên đều bị mất đi quá nửa tinh huyết, bị nó hấp thu.

Cho đến tận một đêm khuya, cây liễu già xuất hiện, hòn đá lạ chọn cách ra đi, mọi thứ mới bắt đầu thay đổi.

Nhớ đêm mưa hôm đó, lão tộc trưởng cảm thấy lòng hơi hoảng hốt, lúc ấy lão vẫn còn là một cậu thiếu niên, từng tận mắt trông thấy những hình ảnh đáng sợ và đầy ám ảnh.

Đêm ấy, sấm chớp rạch trời, mưa rơi như trút, gió lốc cuồng bạo cuốn tới, vô số ngọn núi lớn bị sét đánh tan hoang, lũ về như nước biển, hung thú điên cuồng tháo chạy, cảnh tượng vô cùng khủng bố.

Đúng lúc đó, một cây liễu cao lớn chọc trời từ trên tầng mây xuất hiện, tắm mình trong biển sét, bao bọc giữa những tia sét to như ngọn núi, ngàn vạn cành liễu hóa thành từng sợi xích thần rực sáng đâm xuyên cả tầng không, giống như đang chiến đấu với thứ gì đó.

Cuối cùng cây liễu bị chém đứt, toàn thân cháy đen, thu nhỏ lại thành kích cỡ hiện nay và rơi xuống cắm rễ ở Thạch Thôn, cùng lúc ấy, sấm sét tan

biến, mưa rào như trút cũng tạnh hẳn.

Đêm ấy, hòn đá lạ mà Thạch Thôn cúng tế và phụng dưỡng đã bỏ đi.

Mỗi lần nhớ lại, lão tộc trưởng đều thấy tim mình run rẩy, cây liễu già không phải đến từ những bộ lạc lớn khác hoặc là chốn rừng thiêng đầm độc, mà nó rơi xuống từ trên trời, bị tổn hại bởi sấm sét vô tận, trong thôn không mấy ai hay biết.

Mấy chục năm đầu tiên, toàn thân nó cháy đen không có một chút sức sống nào, giống như đã hoàn toàn chết hẳn, cho đến tận mười năm về trước mới nhú ra một cành non xanh mướt, và sau đó thì không còn thay đổi nào khác nữa.

“Nhãi con, các cháu cẩn thận chút, chẳng mấy khi thu hoạch được đám hung thú này, huyết tinh, gân mạch và một phần xương cốt của chúng quý giá lắm đó, đừng để mất hết tinh hoa.” Lão tộc trưởng chấm dứt dòng hồi tưởng, dặn dò.

Thanh niên trai tráng trong tộc vung dao loang loáng mổ xẻ cự thú, thi thoảng lại có tiếng va đập vang lên, tia lửa bắn tung tóe, xương cốt cự thú cứng đến kinh người.

Có người đã chuẩn bị sẵn những vò lớn bằng đất nung để đựng huyết tinh chảy ra từ những phần đặc biệt trên cơ thể hung thú, đây là thứ thuốc đại bổ máu huyết tuyệt vời nhất, quý giá vô cùng.

Trong đống xác thú thì Tỳ Hưu là quý nhất, tuy chỉ là một con thuộc thế hệ sau, thua xa vương tộc Tỳ Hưu huyết mạch thuần tịnh nhưng vẫn còn ẩn chứa một phần chân huyết, giá trị cực lớn.

Đã hơn hai năm kể từ lần gần nhất bẫy được loài hung thú Tỳ Hưu này, chúng quá mạnh mẽ và hung bạo, chỉ cần tung móng vuốt là có thể lấy mạng một cường giả, thực sự rất khó đối phó.

Có thể nói rằng vụ thu hoạch này phong phú đến mức khiến người ta

không dám tin.

“Chà, con Hỏa Tê hai đầu này, chân huyết trong sừng nó quả là cực kì đáng sợ, không hề thua kém con Tỳ Hưu kia!” Một vị lão gia đích thân vung dao mổ phần máu thịt cứng rắn như đá dưới sừng con Hỏa Tê, trích ra một dòng chân huyết đỏ rực như ánh lửa.

Đột nhiên, dòng máu đó bỗng hóa thành một quầng sáng đỏ, một con Hỏa Tê hai đầu to bằng bàn tay hiện ra, toàn thân đỏ rực, sống động như thật, phẫn nộ rít gào.

“Đồ tốt, chân huyết này dược tính cực mạnh, không thua gì con Tỳ Hưu kia!” Ông lão cầm dao cười ha hả, nhanh chóng dùng bình gốm hứng hết máu Hỏa Tê rồi bịt chặt miệng bình.

“Tộc trưởng, con voi sừng rồng này cũng là đồ tốt đó, lúc chúng tôi tìm thấy nó chỉ còn thoi thóp, nếu không thì thực sự không thể nào thu thập nổi.” Một chàng thanh niên nói.

Thạch Vân Phong gật đầu: “Đúng là hiếm thấy, cặp sừng rồng trên đầu nó đã mọc nhiều năm rồi, cẩn thận cưa xuống, là thuốc báu bổ cốt khó kiếm đó.”

“Sợi gân này của con Quỳ Thú một chân dai quá, rìu chém mãi vẫn không đứt.”

“Đều là đồ tốt cả, nhãi con cẩn thận chút, đừng có làm hỏng hết máu quý chỗ hai cánh con Phi Mãng.”

Mọi người hân hoan, tràn ngập tiếng cười.

Chỉ có đám trẻ con đều rụt cổ chuồn hết, vì chúng biết những thứ huyết dược, cốt dược đó quá nửa đều sẽ được dùng trên người chúng, lại sắp phải “chịu tội” rồi.

“Nhiều thú săn thật, lát nữa đem ướp muối một phần, sau đó để gác bếp

thành thịt khô.” Mấy người già giàu kinh nghiệm lên tiếng.

Cả đống mãnh thú chất cao như một hòn núi nhỏ, dân làng không thể ăn hết ngay được, nếu để hư thối thì thật là lãng phí. Đối với những người dân luôn thiếu thốn thức ăn thì đây là một điều tuyệt đối không cho phép.

Những người phụ nữ của các hộ gia đình bắt đầu lên chia thịt, ai cũng nở nụ cười từ tận đáy lòng. Buổi sớm lo lắng cho những người đàn ông ở bên ngoài, giờ không những đã bình an trở về mà còn thu hoạch nhiều như vậy, đây là ân huệ lớn nhất của ông trời.

Nhà nhà nổi lửa khói bếp dập dìu, nửa canh giờ sau mùi thịt thơm phưng phức bốc lên, những miếng thịt hầm trong nồi sắt đã nhừ bung, đám trẻ háo hức không thể chờ thêm nữa. Thịt thú nướng trên đống lửa cũng bắt đầu chuyển sang màu vàng ruộm mỡ màng, mỡ rỉ ra từng giọt nổ lép bép trên đống lửa. Đám trai tráng vạm vỡ cũng không kìm nổi, bắt đầu xé thịt đánh chén nhồm nhoàm.

“Nhóc, đây là thịt Tỳ Hưu, ăn nhiều một chút sẽ khỏe lắm đó, thịt quý đó nha.”

“Nhãi con ăn thêm chút, đây là thịt Hỏa Tê hai đầu đó, chịu khó tẩm bổ da thịt xương cốt cháu sẽ rắn chắc như sắt thép, đừng có ăn thứ thịt heo vô dụng nhất kia.”

Các loài mãnh thú trở thành món ăn thịnh soạn trong bữa tối của dân làng, mùi thịt thơm nức mê người lan tỏa khắp nơi khiến ai cũng muốn ăn. Tiếng cười vui vẻ vang lên từng chặp, cả thôn làng vui như trẩy hội.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 4: Tắm Thuốc

Trong chốn Đại Hoang tàn khốc đầy rẫy hung cầm mãnh thú, nơi mà sinh mệnh luôn bị đe dọa, yêu cầu của dân làng rất đơn giản, chỉ cần có thức ăn, được ăn no là họ đã thỏa mãn rồi.

Đống lửa bập bùng, Thạch Thôn vô cùng náo nhiệt, trai gái già trẻ ai cũng nở nụ cười, từng lời trò chuyện ngập tràn niềm vui.

"Tụi trẻ con đừng có chạy loạn, lát nữa vào cả đây tắm thuốc, tối ngủ một giấc, mai sau đảm bảo sẽ còn khỏe mạnh cường tráng hơn mãnh thú." Một vị bô lão cười nói.

"Á…không!" Một đám trẻ con nghe thấy thế đều kêu thảm, cuống cuồng chạy trốn khắp thôn.

"Tụi con nít này thật không biết hưởng phúc, đó là thuốc bổ khó cầu, nếu được thường xuyên tắm thuốc, có thể khiến gân cốt các con sánh ngang cự thú." Người lớn mắng vốn, bắt đầu đi bắt con cái nhà mình, xách chúng lên như xách con gà nhép.

"Đau quá, con không muốn tắm thuốc, lần trước đau như dao cắt ấy."

"Cha ơi buông tay, con không muốn bị luộc chín đâu."

Lũ trẻ phản đối kịch liệt, khổ nỗi chúng còn bé không làm gì được, đứa nào đứa nấy đều bị tóm về.

Trên một mảng đất trống trong thôn đã bày sẵn tám cái đỉnh bằng đồng lớn. Phía dưới lửa cháy hừng hực, nước trong đỉnh sôi sùng dục, mấy vị bô lão đang ném vào từng cọng dược thảo, thỉnh thoảng còn bỏ vào mấy con rết dài vài thước hoặc những con nhện to bằng nắm tay, khiến nước vốn rất

trong biến thành màu đen kịt như màu mực, trông rất dọa người.

Lũ trẻ con xanh mặt, chỉ muốn bỏ chạy ngay lập tức, khổ nỗi chúng bị người lớn giữ chặt cứng không cách nào trốn thoát.

Liền đó, lại có người mang ra mấy chục cái bình, mấy vị bô lão đón lấy, cẩn thận mở nút rót một ít chất lỏng đỏ tươi vào trong đỉnh, khiến nước đen càng thêm sôi sục.

Dĩ nhiên đây chính là chút ít chân huyết lấy được từ trong cơ thể những con hung thú săn được, quý giá vô cùng, dù là trẻ con hay người lớn sử dụng đều có thể tăng cường thể chất. Cộng thêm dân làng nắm vững mấy phương thuốc cổ, phối hợp cùng dược thảo khiến cho hiệu quả của chân huyết càng thêm rõ rệt.

Ngoại trừ chân huyết, các vị bô lão còn sai người mang xương cánh Phi Mãng, xương chân Quỳ Thú đập nát ra bỏ vào trong đỉnh nước đang sôi.

Đến khi lửa tắt, nước trong đỉnh không còn sôi nữa, nhiệt độ hạ xuống, những tiếng kêu thảm cùng tiếng "lõm bõm" vang lên, lứa trẻ con đầu tiên bị quăng vào trong đỉnh, một chiếc đỉnh chứa được khoảng hai ba đứa.

"Đau quá, nước này luộc chín người ta mất."

"Cứu mạng với, thân thể như bị dao cắt, da thịt toác hết ra rồi!"

Lũ trẻ nhe răng ngoạc miệng, chân tay khua khoắng, đứa nào đứa nấy ra sức xông ra nhưng cuối cùng đều bị ấn trở về, luôn miệng kêu thảm.

Cứ thế, mấy chục đứa trẻ lần lượt bị ném vào, đại đa số đều kêu rất hăng, không ngớt quẫy đạp, chỉ có bảy tám đứa đỡ hơn một chút, tuy đau toát mồ hôi hột nhưng vẫn cắn răng chịu đựng.

Còn về nhóc tỳ kia cũng không chạy thoát, nó còn được chăm sóc đặc biệt, một mình bị ném vào trong một chiếc đỉnh đen ngòm, bên trong chỉ thêm một chút nước trắng, còn lại toàn là chân huyết và bột xương hung thú.

Dân làng không thấy có gì bất ổn, cũng không thấy rằng có sự thiên vị, vì đám trẻ nhà mình không chịu nổi, ở trong đỉnh thuốc bình thường mà còn kêu gào thảm thiết xé gan xé phổi, vậy mà nhóc tỳ kia lại chịu được.

Ngoài ra, khi thứ chất lỏng sền sệt trong hắc đỉnh mà nhóc tỳ sử dụng sôi lên, lão tộc trưởng còn mở ra hai chiếc bình đặc biệt, lần lượt rót chất lỏng vào trong đỉnh.

Một trong hai chiếc bình có một làn mây đỏ bay ra ngưng tụ thành một con Tỳ Hưu dài bằng bàn tay, uy võ mà hung dữ, giống như muốn xé toạc người tar a để đào tẩu, hung tính cực mạnh. Lòng bàn tay của Thạch Vân Phong hiện ra những kí tự phát sáng, cốt văn sáng lên, đập một chưởng vỗ tan con Tỳ Hưu, khiến nó hóa thành huyết dịch rơi vào trong đỉnh.

Một chiếc bình khác phóng ra một con tê giác hai đầu, đỏ rực như lửa, hừng hực bức nhân. Nó ngẩng đầu tru lên giận giữ, nhưng cũng bị lão tộc trưởng đập tan, rơi vào trong hắc đỉnh.

Khi nhiệt độ nước hơi hạ xuống nhóc tỳ bị nhấc lên, sau khi bị ném vào trong đỉnh nó ra sức quẫy, vì nó còn bé nên ngồi bên trong sẽ bị sặc nước, lúc mới rơi vào đã uống liền mấy ngụm.

Đám trẻ đối diện lộ vẻ thương hại, chúng bỗng thấy mình thật may mắn. Thứ nước thuốc chỉ cho thêm chút xíu nước, chủ yếu trộn từ chân huyết đặc biệt cùng gân cốt thú kia chắc chắn còn khiến người ta đau đớn hơn nhiều. Nhóc tỳ thật đáng thương.

Ngay cả mấy người lớn cũng thấy hơi bất nhẫn, vì thấy chú nhóc ra sức quẫy đạp, nhe răng ngoạc miệng, thi thoảng còn uống vào mấy ngụm chất lỏng nhớp nháp kia thực sự khiến người ta lo lắng.

“Không sao, có phải mới lần đầu tiên đâu, trước kia nó cũng thế, chịu được thôi mà. Uống thêm chút thuốc cũng tốt, nếu hấp thu được sẽ có lợi ích lớn cho nó.” Lão tộc trưởng nói, đôi lúc lão chăm sóc nhóc tỳ khá là đại khái.

“Thể chất của nó cực mạnh, ngoài ra sức mạnh thần bí của cốt văn cũng có khả năng đang vận chuyển, trợ giúp nó luyện hóa một phần dược lực. Nhóc tỳ có lẽ sẽ không quá đau đớn.” Một bô lão khác đưa tay vuốt râu nói.

Tắm thuốc kéo dài rất lâu, lũ trẻ con bị ngâm giống như một đàn khỉ đỏ, đứa nào cũng thảm, nhìn nhau khóc ròng, cho đến tận khi kết thúc tắm thuốc mới nín, cuối cùng cũng được giải thoát.

Nhóc tỳ lúc ở trong hắc đỉnh không hề khóc, đôi mắt đen láy xoay tròn, khuôn mặt nhỏ xíu đỏ lựng như một trái táo, nhưng lúc bị nhấc ra nó lại lảo đảo như say rượu.

“Cảm giác thế nào?” Có vị bô lão hỏi.

Chú nhóc ợ một cái, mơ hồ đáp: “Uống no rồi.”

Nghe câu trả lời ngây thơ vô tư của nó, người lớn ai cũng phải bật cười.

“Buồn ngủ quá.” Nhóc tỳ liêu xiêu, thân hình nhỏ bé ngã vào trong lòng Thạch Vân Phong, khẽ càu nhàu một tiếng, rồi lại lẩm bẩm gì đó và chìm vào giấc ngủ say.

“Dẫn lũ trẻ về nhà ngủ một giấc, ngày mai sẽ khỏe hơn nhiều lắm đó.” Tộc trưởng Thạch Vân Phong nói.

Cuối cùng, mấy bô lão thu dọn chất lỏng thừa, không để lãng phí mà thêm lửa vào dưới đỉnh, bỏ thêm một chút dược thảo đặc biệt cho đến khi đun cạn, chế thành thuốc bột. Đây không chỉ là một thứ thuốc bổ mà đồng thời cũng là bảo dược trị thương, ngày thường vào trong núi săn bắn mang theo có thể cứu mạng.

Hoàn cảnh sống khốc liệt, hung thú khó săn, chân huyết quý hiếm, chứ nếu không cũng không đến mức phải tận dụng nước thuốc lũ trẻ dùng thừa chế thành thuốc bột, không nỡ để phí một chút nào.

Đương nhiên, thanh niên trai tráng trong thôn không hề để bụng, chỉ cần

đắp lên vết thương có thể cứu mạng là ổn.

Đêm hôm ấy lũ trẻ ngủ rất say, ngày hôm sau thức dậy, rất nhiều đứa nhóc đều la oai oái, bởi vì trên người chúng bong ra từng mảng da cũ, dơ dáy khắp giường.

“Đi, lấy một thùng nước giếng tắm táp cho sạch sẽ, sau đó nhấc thử cái cối kia cho cha.”

“Cha ơi, cái đó ngày thường anh Ba dùng để rèn luyện khí lực mà, con làm sao mà nhấc nổi?”

“Đừng nhiều lời, bảo con nhấc thì cứ nhấc. Bao nhiêu chân huyết với cốt dược đêm qua lãng phí hết à? Nếu không nhấc được, cha sẽ đét đít con cho nở hoa tám cánh!”

Mới sáng sớm Thạch Thôn đã loạn tới mức gà bay chó chạy, một đám trẻ con bị bắt đi bê đá tảng, nhấc đỉnh đồng, luôn mồm than thở.

Hiệu quả thực sự rất rõ ràng, lũ trẻ đứa nào cũng khỏe hơn, thể chất tăng cường rõ rệt. Nhưng nếu bảo thoát thai hoán cốt thì hơi quá, không thực tế cho lắm.

“Rắc rắc…”

Đầu thôn, kí tự trong lòng bàn tay tộc trưởng Thạch Vân Phong bừng sáng. Lão cầm một cây chùy Tử Kim đập vỡ một đoạn quý giá nhất trên sừng của con voi sừng rồng, sau đó lại lấy một đoạn xương móng vuốt Tỳ Hưu và một đoạn sừng đỏ của Hỏa Tê, đập nát mài thành bột phấn. Lão trộn những thứ bột này với một phần chân huyết hung thú rồi bỏ cả vào nồi đang nấu sữa thú khiến hương thơm tỏa ra nghi ngút.

Sau đó, ông lão lại ném vào từng cọng thảo dược kì dị. Không lâu sau, chất lỏng trong nồi đã biến thành dạng sệt, nhưng mùi thơm thì càng thêm đậm đà.

“Nhóc tỳ ra ăn thôi.”

Trong nhà đá, chú nhóc nghe thấy tiếng gọi liền bật dậy, đôi mắt to tròn vẫn còn đang mơ màng ngái ngủ, nhưng sau khi mùi thơm tỏa đến, nó nhanh chóng hỉnh mũi và lập tức tỉnh táo, lẩm bẩm: “Thơm quá.”

“Đương nhiên, đây là một lô bảo dược đích thực đó, đừng lãng phí chút nào, ăn hết đi.” Thạch Vân Phong cười nói.

Nhóc tỳ ăn ngấu nghiến, chẳng mấy chốc đã ăn hết sạch chất lỏng sền sệt trong nồi, nhưng tác dụng phụ cũng lập tức biểu hiện ra, dù sao nó vẫn còn quá nhỏ, mà dược kình thì quá mạnh. Sáng hôm ấy, chú nhóc đáng yêu ngày thường đã biến thành một đứa trẻ cá biệt, hai mắt đỏ au như mắt thỏ, lại còn chạy loạn khắp nơi la lối om sòm.

Con chó vàng đáng thương sau khi bị nó túm đuôi kéo mạnh một hồi, chóp đuôi sém chút nữa thì trụi lủi, sủa oang oang cả nửa ngày, chui nhủi khắp thôn không chỗ nào yên.

“Ê, nhóc tỳ, sao cháu lại nhổ hàng rào nhà đại thẩm?”

“Nhóc tỳ bị sao thế, tại sao lại chạy lên nóc nhà ta, mau dừng tay, không được dỡ ngói nhà!”

….

Dân làng sửng sốt, chú nhóc ngoan ngoãn ngày thường đã biến thành hung thú nhỏ sục sạo khắp nơi, ra sức quậy phá.

“Cả một lò thuốc đã bị hấp thu, hiệu quả khá lắm.” Thạch Vân Phong đứng cùng mấy bô lão nhỏ giọng bàn luận, gật đầu hài lòng.

Phía xa, không ít đám trẻ trông thấy cảnh này càng thêm kính sợ tộc trưởng hơn, đứa nào cũng rùng mình tránh xa, túm lại với nhau lẩm bẩm: “Nhóc tỳ đáng thương thật!”

Lòng bàn tay nhóc tỳ phát sáng, cuối cùng lan tỏa lên trên, cả cánh tay nổi cốt văn lập lòe không cố định, vô cùng thần bí. Thêm nữa, thể chất nó cũng mạnh hơn, tốc độ và sức mạnh tăng lên rất nhiều, đây cũng là nguyên nhân khiến lão tộc trưởng khá hài lòng.

Tận hai canh giờ sau nó mới yên tĩnh lại, mơ hồ gãi đầu, thỏ thẻ: “Úi cha, gây họa rồi.”

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 5: Nâng Đỉnh

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, mới đó đã hai năm trôi qua, nhóc tỳ đã ba tuổi rưỡi, có cái tên riêng thuộc về mình – Thạch Hạo.

Lúc hơn một tuổi nó chỉ có thể bám đuôi chạy theo lũ trẻ lớn hơn, giờ đã ba tuổi rưỡi, thể chất khỏe kinh người, thường xuyên cùng đám đàn anh đi khắp nơi phá làng phá xóm.

Lúc này, mọi người đang tập trung đông nghịt xung quanh một khoảng đất trống ở Thạch Thôn, trai gái già trẻ trong thôn đang quan sát đám thiếu niên múa võ.

Lũ trẻ cơ bắp chắc nịch, ở trần, mồ hôi đầm đìa đang đấu tay đôi, có mấy đứa còn nhấc được cả những cái chùy đồng nặng hơn trăm cân, vung múa nhoang nhoáng.

Tuổi tác của chúng không đồng đều, từ sáu bảy tuổi đến mười hai mười ba tuổi, đứa nào đứa nấy giống như hung thú nhỏ của chốn sơn lâm, sức khỏe vô cùng, thân hình rắn rỏi tráng kiện đến kinh người.

“Mau nhìn kìa, đó là thằng nhóc nhà tôi, mới sáu tuổi thôi mà đã nhấc được cả tảng đá xanh hơn trăm cân làm khiên sử dụng, có mấy ai so được với nó? Mai sau chắc chắn nó sẽ là bậc hảo hán của Đại Hoang!”

“Nhóc nhà tôi mới lợi hại, mọi người xem, cây cung lớn bằng gân tê giác chỉ có người trưởng thành mới kéo nổi, thế mà nó kéo căng rồi. Sau này nhất định nó sẽ giết chết được sư tử hung ác chỉ bằng một mũi tên, bắn chết cả Tỳ Hưu trưởng thành.”

Dân làng tuy chất phác, nhưng khi túm lại với nhau ai cũng thích khen con mình giỏi, so sánh với nhau. Có mấy người đàn ông vạm vỡ nắm bàn tay

to bè như cánh quạt của mình, không ngừng khua khoắng, mặt mày hớn hở.

Những người phụ nữ trong thôn cũng cười mãi không thôi, lũ tẻ thực sự rất xuất sắc, đứa nào cũng dũng mãnh như rồng như hổ, sức lực dùng không hết, mai sau Thạch Thôn chắc chắn sẽ càng thêm cường đại nhờ bọn chúng.

"Ùm…."

Một tiếng trâu mộng rống vang làm rung động cả thôn làng..

"Mau nhìn kìa, Nhị Mãnh mới tám tuổi rưỡi mà đã lật nhào được cả một con trâu mộng, giỏi quá!"

Giữa sân là một con trâu mộng lớn màu xanh đen, toàn thân đen bóng như lụa lĩnh đang phát ra những tiếng rống trầm như tiếng sấm, thế nhưng vừa mới nổi điên nó đã bị một đứa nhóc không mấy cao lớn vật ngã ra, khiến những người đứng xem ai cũng trầm trồ.

"Rốt cuộc cũng không lãng phí tâm huyết, các vị bô lão cứ một thời gian lại cho chúng nó luyện thể bằng chân huyết hung thú và bảo dược bổ cốt, đã có tác dụng lớn rồi."

"Lũ trẻ đều rất mạnh, tương lai chưa biết chừng sẽ xuất hiện vài đứa hơn người, giết cho các chủng tộc hồng hoang sâu trong núi phải cuống cuồng bỏ chạy."

"Binh" một tiếng vang rền, phía xa một đứa trẻ gầy còm quăng một cái cối đá bay xa mười mấy mét.

"Úi chà, Bì Hầu tám chín tuổi rồi đúng không, trông còm nhom mà khỏe gớm, đúng là không thể trông mặt bắt hình dong."

"Chứ sao, phải xem giống nhà ai nữa, tôi đặt tên nó là Thạch Trung Hầu, sau này phải ra khỏi núi, đi đến những bộ lạc lớn phồn thịnh nổi danh phong hầu xưng vương."

Đám đàn ông đua nhau lên tiếng, ai cũng thấy con mình tài giỏi.

“Rầm!”

Mặt đất rung mạnh, bụi bay mịt mù, ánh mắt của tất cả mọi người đều bị thu hút nhìn sang, ai cũng sửng sốt vì có người muốn nâng đỉnh!

Chính giữa khoảng đất có một chiếc đỉnh đồng nặng cả ngàn cân, bề mặt đỉnh có hoa văn hình chim bay thú chạy, hết sức cổ xưa. Vách đỉnh rất dày, cảm giác nặng nề và hùng tráng. Chân đỉnh do thường xuyên bị người ta cầm vào nên rất nhẵn, bóng loáng như mặt gương, bề mặt có hoa văn hình chu tước.

“Nhóc Thạch Giao không được rồi, vừa nãy xém chút thì trẹo hông, chỉ nhấc đỉnh lên khỏi mặt đất thôi. Cháu còn nhỏ quá, bốn năm nữa cũng chưa nhấc được đâu.” Có người trêu chọc.

Chiếc đỉnh nặng ngàn cân không thể tùy tiện nâng lên được, nếu không sẽ khiến bản thân bị thương. Trẻ con bình thường không thể nào nhấc được nên ngày thường không được phép lại gần, dù sao đỉnh cũng quá nặng.

“Để cháu thử xem.”

Một đứa nhóc rất cường tráng bước lên, tuổi chừng mười hai mười ba, hai cánh tay nắm chắc một quai và một chân đỉnh, dồn sức, chiếc đỉnh bị xê dịch nhấc khỏi mặt đất, nhưng liền đó lại rơi sầm xuống, bụi tung mù mịt.

Thất bại rồi, may mà đứa bé này không bị thương gì.

“Cháu cũng thử!”

Lại một đứa nữa bước lên, chú nhóc vừa mới vật ngã một con trâu mộng, tên gọi Thạch Mãnh, là con thứ hai trong nhà nên còn có biệt danh là Nhị Mãnh. Đích thực, vóc dáng nó rất lớn và vạm vỡ, tuy rằng nó mới tám tuổi rưỡi.

“Bụp” một tiếng, đỉnh đồng rời khỏi mặt đất, bị cậu bé nhấc dần lên giữa không trung. Mọi người ai cũng ngạc nhiên, nó vẫn chỉ là một đứa trẻ thôi, không ngờ lại làm được đến mức này, thực sự quá bất ngờ.

“Rầm!”

Đáng tiếc, nó vẫn chưa nâng lên được qua đầu mà hai cánh tay đã run bần bật, đành quăng xuống khiến mặt đất lõm một hố, đất bay tung tóe.

Có người mở màn, đám trẻ còn lại ai cũng nôn nóng thử sức. Cứ như thế, từng đứa bước lên nâng đỉnh, nhưng vẫn chưa có ai thành công.

Đến tận khi một đứa trẻ mày rậm mắt to thân hình cao lớn bước lên, tên nó là Thạch Đại Tráng. Nó hít sâu một hơi, nắm chặt một quai và một chân đỉnh nhấc bổng lên và nhanh chóng nâng quá đỉnh đầu.

Tuy cánh tay nó đang run khẽ, hai chân cũng bắt đầu lảo đảo nhưng rốt cuộc nó đã thành công, người lớn đứng xem trầm trồ không ngớt, bởi vì đây chỉ là một đứa nhóc chín tuổi, có thể nói là trời sinh thần lực!

“Đại Tráng cừ lắm, mai này nhất định sẽ không tầm thường!”

“Mới có chín tuổi, tôi nghĩ trong vòng mấy nghìn dặm quanh đây không có ai bằng tuổi mà được như nó đâu, tương lai kiểu gì cũng trở thành một trong những người mạnh nhất vùng!”

Người lớn tất nhiên không tiếc lời khen, cũng động viên khen ngợi cả Nhị Mãnh nữa, bởi vì nó gần như đã thành công, sức khỏe kinh người.

Mấy vị bô lão mỉm cười, tâm huyết mấy năm nay không hề lãng phí, thường xuyên dùng chân huyết hung thú rèn luyện thân thể cho lũ trẻ, bây giờ hiệu quả đã thể hiện ra,Thạch Thôn mai này ắt sẽ xuất hiện vài kẻ mãnh nhân.

“Nhóc con thập thò gì thế, cũng muốn thử à?” Một người lớn trêu đùa.

Trong đám đông có một chú nhóc đang tò mò nhìn ngó, chính là nhóc tỳ, nay đã có tên Thạch Hạo. Nó nhỏ xíu, phải kiễng chân chen lên phía trước mới trông thấy đám trẻ lớn hơn nâng đỉnh.

"Đúng đó, ai cũng nói Tiểu Hạo Hạo thần lực kinh người, tuy tuổi nhỏ nhưng cứ thử xem sao. Đừng nâng đỉnh vội, thử kéo trục đá xem."

Có người gật đầu nói: "Nghe thằng nhóc nhà tôi nói Tiểu Hạo Hạo khỏe không thua gì chúng nó, tôi vẫn không tin, nhân dịp này nhóc con thử xem nào."

Thạch Hạo hiện giờ đã ba tuổi rưỡi, mái tóc đen nhánh buông xõa ngang vai, đôi mắt to tròn đen láy sinh động vô cùng, nó trắng trẻo sạch sẽ, xinh xắn đáng yêu.

"Dô hầy!" Thạch Hạo còn bé nên tiếng kêu phát ra khi dùng sức nghe cũng rất non nớt, thế mà nó lại dễ dàng bê cả một cái trục đá to.

"Thật không đơn giản!" Mọi người gật đầu.

Sau đó, nó lại nhấc cả một cái cối đá lên quăng tít ra xa, món đồ đá nặng trịch cứ thế bị ném đi như một hòn đá bình thường, bay xa tới sáu bảy mươi mét.

"Rầm" một tiếng, cối đá rơi phịch xuống làm lún một hố to, đá vụn văng tứ phía, bụi bốc mịt mù, mặt đất rung lên bần bật.

Mọi người sững sờ không nói lên lời.

Tiếp đó, nhóc tỳ bỗng chạy đến chỗ con trâu mộng màu xanh đen, nhanh chóng phát lực nắm một sừng trâu vật nó ngã lăn ra đất.

Tuy lúc phát lực rất có kỹ xảo, nhưng cũng đủ chứng minh chú nhóc khỏe kinh người. Cả khoảng sân vang lên những tiếng xuýt xoa, dân làng có cảm giác như đang xem một con hung thú nhỏ ra oai, tấn công mạnh vào thị giác.

Phải biết rằng hiện giờ Tiểu Thạch Hạo vẫn còn bé xíu, thấp bé nhất đám đông, trông kiểu gì cũng giống một con búp bê bằng sứ, thật khó liên hệ tới cụm từ “thân mang man lực”.

Trong ánh mắt chấn kinh của mọi người, Thạch Hạo bước về phía đỉnh, vì chiều cao có hạn nên nó không thể với tới quai, đành ngồi sụp xuống nâng đáy đỉnh, rồi nó gồng mạnh, nhấc bổng đỉnh đồng lên khỏi mặt đất, đỉnh bị nó nhấc lên quá chỏm đầu.

Tất cả mọi người ngây ra không dám tin vào những gì trông thấy. Một đứa trẻ ba tuổi rưỡi, không ngờ lại có thể nâng bổng đỉnh nặng ngàn cân, quá đỗi kinh người.

Gì thế này? Giống như Kim Sí Đại Bằng, lại phảng phất như con cháu của một đầu Tỳ Hưu Vương thuần huyết, Tiểu Thạch Hạo chẳng kém gì một con hung thú non Thái Cổ đích thực!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 6: Chuẩn Bị

Dân làng như hóa đá, có người đứng ngây ra, tuy sớm đã nghe nói và biết thể chất của nhóc tỳ vượt xa lũ trẻ đồng trang lứa, nhưng không ngờ thân thể nó lại biến thái đến mức này.

“Chắc không phải đã dùng đến sức mạnh của cốt văn thần bí đấy chứ?” Có người nêu ra nghi vấn

“Không đâu, tôi nhìn rõ mà, đây là sức mạnh cơ thể thuần túy.” Thủ lĩnh đội săn Thạch Lâm Hổ nói.

“Rầm!”

Nhóc tỳ Thạch Hạo ném chiếc đỉnh đồng xuống đất làm dấy lên một lớp bụi mù, nó nhanh chóng giật lùi nên không hề bị bụi đất bao phủ. Tiếng động rền vang lại một lần nữa khiến dân làng giật thót. Đúng là một đứa nhóc yêu nghiệt!

Kết quả này khiến người ta khó lòng tin nổi. Một đứa bé ba tuổi nhấc bổng được đỉnh nặng ngàn cân, đừng nói là những vùng núi xung quanh, ngay cả ở nơi tận cùng mặt đất xa xôi cũng không dễ dàng tìm thấy.

Dân làng choáng ngợp, cả tộc trưởng Thạch Vân Phong cũng giật mình. Lão vốn tưởng ở độ tuổi này Thạch Hạo vẫn chưa thể nâng được chiếc đỉnh lớn kia, không ngờ nó lại làm được sớm như thế.

“Điều này là thật sao? Nhóc con Thạch Hạo sao lại có sức khỏe thế này nhỉ? Tôi chưa từng nghe nói ở đâu có đứa trẻ con nào được vậy.”

Dân làng tỉnh táo lại, bắt đầu bàn tán xôn xao. Biểu hiện của chú nhóc thật chẳng khác nào tia sét đánh ngang trời, khiến người ta choáng váng,

chấn động sâu sắc.

“Tộc trưởng, ông từng đến một số vùng phồn thịnh, ông đã gặp đứa trẻ nào như thế này chưa?”

“Đúng thế, Vân Phong, ông đã từng đến thăm rất nhiều bộ tộc cường đại, có nghe nói đến yêu nghiệt mức này không?” Thậm chí một số bô lão cũng không thể nào bình tĩnh được phải lên tiếng hỏi, họ quá sững sờ trước biểu hiện của nhóc tỳ.

Thạch Vân Phong nói: “Tôi từng thấy ở một bộ lạc với hàng trăm vạn nhân khẩu có mấy đứa trẻ đặc biệt, thiên tư ngút trời khiến người ta trố mắt, mới tí tuổi đã rất mạnh, những tôi thấy vẫn kém nhóc tỳ một chút.”

Dân làng nghe thế đều ngẩn người, rồi bật cười sảng khoái. Đây chính là ân huệ lớn ông trời ban cho Thạch Thôn! Đứa nhóc khỏe ngang một con hung thú non Thái Cổ, khi nó trưởng thành còn lợi hại đến mức nào? Thạch Thôn sẽ nhờ nó mà trở nên phồn thịnh.

Một bô lão phân tích: “Những bộ tộc đó mạnh mẽ khỏi nói, cao thủ vô số, chắc chắn có khả năng săn được những loài hung thú khủng bố vô cùng, dùng chân huyết các loài Thái Côt tôi luyện mấy đứa trẻ thiên tư siêu phàm, tẩy rửa thân xác, nếu không được thế, khoảng cách của chúng với nhóc tỳ còn kém xa hơn nữa.”

“Chư vực vô biên, mênh mông không thấy bến bờ, các tộc lớn siêu cấp trong truyền thuyết và một số lãnh địa của vương hầu có lẽ sẽ có những đứa trẻ lợi hại hơn, dù sao thế giới này cũng quá lớn, những gì chúng ta biết chỉ là một góc mà thôi.” Thạch Vân Phong nói.

Lần múa võ này khiến dân làng hết sức vui mừng. Lũ trẻ đều rất mạnh, tiềm lực cực lớn. Còn Thạch Hạo chính là một niềm vui bất ngờ, biểu hiện của nó có sức lay động rất lớn.

Khi đám đông tản đi, mấy nhân vật quan trọng gồm các bô lão và Thạch

Lâm Hổ vẫn chưa giải tán, họ vẫn đang nghiêm túc thảo luận, chưa kết thúc chủ đề ban nãy.

"Sau này khi Thạch Hạo lớn lên, nếu để một chọi một, lẽ nào nó sẽ có thể tay không giết Chân Sư, đánh chết Toan Nghê trưởng thành thuần huyết? Mấy loài hung thú Thái Cổ trong truyền thuyết đó chỉ cần xuất hiện một con là đã có thể dễ dàng hủy diệt một tộc lớn siêu cấp đó!"

Một vị bô lão lên tiếng dội gáo nước lạnh: "Lúc nhỏ có tiềm lực chưa chắc đã có thể trở thành cường giả kinh thế thực sự. Phải biết có rất nhiều thiên tài đã rơi rụng từ thuở thiếu niên."

Mọi người im lặng, sau đó gật đầu.

Thạch Vân Phong chau mày, nói: "Tính ra thì Thạch Hạo sinh ra ở thôn chúng ta hơi có chút thiệt thòi, khởi điểm khá thấp, chúng ta không thể cung cấp chân huyết của các chủng tộc Thái Cổ cho nó giống như những tộc lớn kia, và cả sơn bảo, thánh dược trong truyền thuyết nữa."

Thạch Lâm Hổ nói: "Giờ tuổi nhỏ còn đỡ, nếu cứ thế này mãi, đến lúc nào đó sẽ thực sự thua đám trẻ con của các tộc lớn kia mất."

Thạch Vân Phong ngẫm nghĩ giây lát, nói: "Theo như ta biết, ở các tộc mạnh nơi tận cùng mặt đất, thông thường khi những đứa trẻ có thiên tư lên năm tuổi sẽ tiến hành lần tẩy lễ quan trọng đầu tiên, phong kín trong lô đồng, dùng nhiều thánh dược và chân huyết thái cổ để tôi luyện thân thể, tăng cường tiềm chất."

Mọi người không khỏi thở dài, nơi đây dù sao cũng chỉ là một thôn làng, làm sao so được với những tộc lớn kia? Căn bản không thể tìm được Thánh dược và chân huyết chủng tộc Thái Cổ trong truyền thuyết.

"Cố gắng hết sức thôi, tranh thủ giết thêm cự thú, chưng chất lấy một ít bảo huyết, tích lũy dần dần để chuẩn bị cho nhóc tỳ lên năm tuổi tiến hành tẩy lễ." Một vị bô lão thở dài.

Thạch Lâm Hổ nhíu mày, nhắc đến một vấn đề khác: “Muốn sánh được với những đứa trẻ lợi hại trong truyền thuyết đó, ngoại trừ thân thể phải có cơ sở chắc chắn, truyền thừa tu hành cũng là một vấn đề quan trọng.”

Tộc trưởng Thạch Vân Phong gật đầu: “Việc này để ta nghĩ cách.”

Mọi người sững sờ. Họ đều biết năm xưa tộc trưởng và một số dân làng đi xa, từng đến không ít thế tộc môn đình, cuối cùng đánh đổi máu và mạng sống đem về được một ít cốt thư, lẽ nào có thể sánh ngang với truyền thừa của các tộc lớn siêu cấp đó?

Mười mấy huynh đệ sống chết một lòng, vậy mà chỉ có hai người toàn thân đẫm máu trở về, cuối cùng chỉ còn một mình tộc trưởng sống sót, để lại một thân ám tật. Chuyện năm xưa lão chưa từng nhắc kỹ, mà dân làng cũng không gặng hỏi.

Rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì? Rất hiển nhiên còn có ẩn tình chưa kể.

Những ngày tiếp theo, tộc trưởng Thạch Vân Phong ngày nào cũng bận rộn, thường xuyên chưng cất mấy loại dược thảo, lô đỉnh trong sân chưa khi nào tắt lửa, mùi thuốc thơm nức mũi.

“Tộc trưởng gia gia, ông đừng vất vả quá, phải chú ý nghỉ ngơi.” Tiểu Thạch Hạo lông mi thật dài, còn xinh hơn bé gái, nó hết sức hiểu chuyện, khuyên ông lão nghỉ ngơi.

“Không sao.” Thạch Vân Phong lắc đầu cười.

Mấy vị bô lão và Thạch Lâm Hổ biết rõ nội tình nhưng không ai nói gì với Thạch Hạo, nó không hề biết Thạch vân Phong đang chuẩn bị để “tẩy lễ” cho nó lúc nó lên năm tuổi.

Dưới bóng chiều tà, đội săn trở về thôn, trên vai mỗi người đều vác theo một con dã thú. Tuy có người bị thương nhưng ai cũng nói nói cười cười.

Nhà tộc trưởng nằm ở đầu thôn. Thạch Hạo lúc này đang đứng trước cổng, trông thấy đám đông trở về.

“A Thúc, mọi người về rồi ạ.” Nó ngước khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo nhìn lên, ánh mắt sáng ngời, trong trẻo, lễ phép chào mọi người.

“Nào, đây là Tương Quả cháu thích ăn nhất, A Thúc hái riêng cho cháu đó.” Thạch Lâm Hổ đưa cho nó một cái túi da thú, mở ra bên trong đầy những quả đỏ au thơm lừng, quả nào quả nấy căng mọng như những viên mã não.

“Cảm ơn A Thúc.” Thạch Hạo chớp mắt, vui vẻ nhận lấy.

Chập tối, dân làng đem xác thú ra cúng tế trước cây liễu. Nghi thức xong xuôi, mấy con thú săn có linh tính được mang vào nhà tộc trưởng.

Không lâu sau, mùi máu tanh từ trong căn nhà đá xộc ra, mấy con mãnh thú nằm đó, toàn thân đẫm máu. Thân thể chúng khô dần, lấp lóe từng kí tự phù văn thần bí và quỷ dị.

Đó là cốt văn, lúc này đang đan xen với huyết dịch, giống như từng tia sét nhỏ xíu xẹt qua. Thạch Vân Phong làm phép, lão đang dùng sức mạnh thần bí chưng cất thu lấy tinh hoa trong máu thú, tạo ra “huyết dược”. Trải qua không ngừng tôi luyện, máu thú mỗi lúc một ít dần, mỗi con mãnh thú cuối cùng chỉ rơi ra một giọt chảy vào trong bình ngọc. Giọt máu lung linh trong suốt, rực rỡ như viên kim cương màu máu.

“Theo như ghi chép trong cốt thư, lúc tẩy lễ năm tuổi, nếu thánh dược, chân huyết đủ nhiều và thần dị thì căn cơ sẽ ảnh hưởng rất sâu, liên quan lớn đến thành tựu sau này.” Thạch Vân Phong khẽ nói.

Lão không muốn lãng phí thiên tư của Thạch Hạo, không muốn nó bị thua kém những thiên tài của các tộc lớn siêu cấp kia. Lão luôn canh cánh trong lòng làm sao để tích lũy được những thứ quý giá cho ngày “tẩy lễ” của nó.

“Thà thiếu còn hơn lạm dụng, chỉ có chân huyết phẩm chất cao mới có tác dụng với nhóc tỳ. Tiếc rằng dị chủng quá hiếm, mà cũng quá mạnh, rất khó đối phó.” Lão khẽ lẩm bẩm một mình.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 7: Ngô Mộc Sào

Núi rừng nguyên thủy rậm rạp, âm khí trong rừng rất nặng, độc trùng ẩn hiện, tiếng thú vật gào thét nặng nề như tiếng sấm. Từng đợt tinh khí do Hung Bưu hay Xà Hủy để lại cứ ập vào mũi khiến người ta lạnh hết cả người.

"Grao..."

Từ sâu trong dãy núi truyền tới tiếng kêu như sấm sét làm cho cát bay đá chạy, tiếng vọng ầm ầm, cây cối lắc lữ dữ dội, lá bay tứ tung, xa xa có hung thú cỡ lớn ẩn hiện.

Một đám trẻ con mặt tái dại, chúng nó trốn người lớn rời khỏi Thạch Thôn để vào rừng cũng đã được một đoạn đường, còn may là chưa đi vào chỗ ở của hung thú chân chính.

"Đại Tráng ca, trong rừng quá nguy hiểm, chúng ta vẫn còn nhỏ tuổi, không thể đi tiếp được đâu." Một đứa nhỏ run rẩy nói.

Chúng nó trông coi rừng rậm nguyên thủy mà trưởng thành, tự nhiên biết sự nguy hiểm ở trong đó, có các loại hung vật khiến ngay cả bậc cha chú của chúng nó đi vào rừng cũng phải cẩn thận, nếu không sẽ mất mạng.

Tuổi bọn nhóc này cũng không lớn, tổng cộng có mười mấy đứa, dẫn đầu chính là Thạch Đại Tráng đứa đã từng nâng được đỉnh động nặng ngàn cân, nó mày rậm mắt to, tay chân to lớn, người cũng như tên, chiều cao cũng đã sắp bằng người trưởng thành. Nó nhìn sang một đứa khác nói: "Bì Hầu, còn bao xa nữa?"

Bì Hầu tên là Thạch Trung Hầu, người tuy còm nhom nhưng sức lực cực lớn, cũng rất thông minh, nói: "Tao nghe mấy người Lâm Hổ thúc nói sườn

núi đó không xa thôn mình mấy, chính là hướng này, chắc là sắp đến nơi rồi."

"Thạch Hạo, đệ có ý kiến gì không?" Thạch Đại Tráng hỏi.

Hồi trước, Thạch Hạo chỉ biết đi theo bám đít một đám trẻ lớn. Nhưng từ lúc nó nâng được đỉnh đồng, đến người lớn còn coi nó như quái vật nhỏ chứ đừng nói là bọn trẻ. Thoáng cái nó đã trở thành một trong những 'phần tử nòng cốt' của cả bọn.

"Tiếp tục đi nữa sẽ rất nguy hiểm." Tiểu Thạch Hạo giọng trong trẻo, đôi mắt to đen nhánh rõ ràng, nói như thực chất.

"Nhưng thật sự không còn cách chỗ đó là mấy nữa rồi." Thạch Đại Tráng nói.

Hơn nửa số bọn nhóc muốn đi tiếp.

"Nếu mọi người muốn đi, đệ cũng đi theo." Tiểu Thạch Hạo non nớt nói.

Cứ như vậy, bọn nhóc lại lên đường, đi thêm được khoảng hơn một dặm, cây cối càng lúc càng ít, đá lớn càng lúc càng nhiều, hơn nữa còn tràn ngập hung khí.

Đá núi lởm chởm, đây là một khu rừng đá rất lớn, yên lặng như tờ, trên đất tản mát di cốt của một vài con cự thú, trắng như tuyết mà cũng kinh người.

Bì Hầu nhìn khắp nơi, nhỏ giọng nói: "Chính là chỗ này, tao nghe mấy người Lâm Hổ thúc nói tổ của nó ở trên vách núi sâu trong rừng đá."

Thạch Đại Tráng cũng hạ thấp giọng, nhắc nhở cả bọn: "Đống xương này có thể là sót lại từ lúc nó ăn mãnh thú, mặc dù nói lúc này nó chắc không ở trong ổ, nhưng chúng ta vẫn phải cẩn thận một chút. Tuyệt đối đừng để bị phát hiện nếu không có thể sẽ toi đời như chơi đấy."

Mười mấy đứa trẻ đều lớn lên ở trong Đại Hoang, tính cảnh giác cao giống như thú rừng, nhanh chóng trốn vào giữa khe ở trong rừng đá, che chở bản thân, hơi quan sát một chút, sau đó đón gió hít thử mùi rồi gật đầu với nhau. Chúng giống như viên hầu, mạnh mẽ xông vào chỗ sâu nhất trong rừng đá.

Trên đường chúng nhìn thấy rất nhiều hài cốt, vừa trắng vừa lớn, có xương chim dài năm mươi mét, cũng có xương đầu to bằng cối xay, đều là hài cốt của mãnh thú và hung cầm ở trong rừng còn sót lại sau khi bị ăn tươi, bầu không khí nơi đây đầy vẻ đe dọa.

"Nó quả nhiên muốn ở lại chỗ này, về lâu về dài, nếu nó sinh thêm mấy con nhỏ, người của Thạch Thôn chúng ta lúc vào trong dãy núi sẽ gặp phải nguy hiểm trí mạng!"

"Đám Lâm Hổ thúc đã thương lượng mấy ngày rồi, họ sớm đã quát sát kỹ tập quán của nó."

Mấy đứa nhóc này vừa nhỏ giọng nói vừa chạy, tốc độ cực nhanh, giống như mấy cơn gió xoáy nhỏ xông vào trong rừng đá.

Một cái dốc đá vắt ngang ở phía trước, nơi đây càng thêm vắng lặng, không có một nhánh cây ngọn cỏ, ở trên đỉnh vách đá có một cái tổ khổng lồ, làm bằng rất nhiều cành Ngô Mộc, cho người ta cảm giác bị đè nén.

Bọn nhỏ đứng cách rất xa, trốn ở giữa khe đá núi cẩn thận xem xét, cái tổ màu đen đường kính phải dài mười mét, rất to lớn, không cần nghĩ cũng biết là sào huyệt của hung cầm dị chủng.

"Quả nhiên là ở chỗ này!"

"Con Thanh Lân Ưng này đã quanh quẩn ở đây lâu lắm rồi, hiện tại đã làm xong tổ lớn, lẽ nào nó thật sự đã đẻ trứng như lời của Lâm Hổ thúc ư?"

Cả đám nhóc đều sáng mắt lên, đây là mục đích chủ yếu nhất mà chúng nó đến chỗ này.

Đây là một loại dị cầm rất hung hãn và mạnh mẽ, trong cơ thể có huyết dịch truyền thừa từ Thái Cổ Ma Cầm, rất khó đối phó. Mãnh thú và hung vật bình thường mà bị nó nhìn trúng đều chết chắc, khó mà chạy thoát.

"Theo như Lâm Hổ thúc quan sát, con Thanh Lân Ưng đực đó mấy ngày rồi đều chưa từng hiện thân, có thể là gặp phải bất ngờ ở trong dãy núi mà chết rồi cũng nên. Trưa nào con cái cũng sẽ tự mình đi ra kiếm mồi, nếu muốn tiếp cận thì cơ hội đang ở ngay trước mắt." Bì Hầu nói.

Đám nhóc nắm chặt bàn tay, hiển nhiên là rất khẩn trương, đồng thời trong mắt cũng có một loại hưng phấn và chờ mong. Trẻ con lớn lên ở trong rừng đứa nào cũng to gan, nếu không thì chúng đã không tự tiện chạy tới nơi nguy hiểm như thế này rồi.

"Tất cả trốn hết vào trong khe đá, để tao ném thử một hòn đá xem sao." Một đứa trẻ da ngăm đen mở miệng, tên nó là Thạch Mãnh, người trong làng đều gọi nó là Nhị Mãnh. Lúc diễn võ ở Thạch Thôn, nó từng trực tiếp quật ngã một con trâu mộng, còn tí nữa là nhấc được đỉnh đồng xanh nặng nghìn cân, ở trong bọn nhóc này chỉ đứng sau Thạch Hạo và Thạch Đại Tráng.

'Vù' một tiếng, một hòn đá lớn bay về phía xa, cuối cùng 'cộp' một cái rơi ở trên đống đá trước vách đá, phát ra một tiếng vang lớn.

Cả bọn đều giật thót mình, còn may ở trên vách núi không có động tĩnh gì.

"Đừng lỗ mãng như vậy chứ Nhị Mãnh, cẩn thận một chút."

"Tao chỉ thử xem nó có ở trong tổ không thôi, hiện tại xem ra không có việc gì. Chúng ta mau lên đi!" Nhị Mãnh nói xong liền muốn xông tới.

"Nhị Mãnh ca chờ đã." Tiểu Thạch Hạo lên tiếng, nắm lấy một hòn đá không nhỏ rồi dùng sức ném ra, hòn đá vù một cái bay lên dốc đá, rơi ở gần Ngô Sào, phát ra một tiếng vang lớn.

Qua một lúc, trên vách núi rất yên lặng, Thanh Lân Ưng cũng không có

xuất hiện.

"Đi!"

Một đám nhóc như đàn thú kêu grao grao rồi nhanh chóng xông về phía dốc đá. Sau khi tới gần bọn nó phân công nhau, một bộ phận đứng ở gác ở trên đá lớn, nhìn kỹ bầu trời để đề phòng có con hung cầm nào tự nhiên xuất hiện. Mấy đứa khác lại chuẩn bị trèo lên dốc đá.

"Đại Tráng ca, mấy ca chờ một chút, đệ đi lên xem thử trước." Thạch Hạo nói.

"Trẻ ranh miệng còn hôi sữa như đệ ở một bên nhìn là được rồi, chúng ta lên." Thạch Đại Tráng nói, một đám nhóc đều đi lên, nhóc tỳ hiện vẫn còn đang bú sữa nên thường bị bọn nó trêu chọc.

"Đệ sớm đã ăn thịt rồi, chỉ là thỉnh thoảng uống sữa thay nước thôi." Nhóc tỳ thở phì phì, nhăn nhăn mũi, trợn đôi mắt như hắc bảo thạch và giải thích.

Đương nhiên, thằng nhóc rất thông minh, biết bọn trẻ lớn lúc này thật sự không phải đang trêu mà là đang lo lắng và bảo vệ nó, không muốn để cho nó lên đầu mạo hiểm.

"Tốc độ của đệ nhanh hơn mấy ca, có nguy hiểm cũng chạy được nhanh hơn." Nhóc tý không chờ bọn nó mở miệng, giống như một con khỉ con, vèo một tiếng nhanh chóng trèo thoăn thoắt lên dốc đá.

"Đừng để nó mạo hiểm, chúng ta cũng lên nào!" Thạch Đại Tráng, Nhị Mãnh và Bì Hầu cũng giống như viên hầu đuổi theo sát phía sau.

Trên vách đá có không ít khe hở, để cho mấy đứa nhóc có thể mượn lực mà nhanh chóng trèo lên trên. Bọn nó lớn lên ở trong núi rừng, trông coi rừng rậm nguyên thủy, bản lĩnh leo trèo đương nhiên rất tốt, nếu so với Ác Ma Viên ở trong dãy núi thì cũng không thua kém là bao.

"Phù... Cuối cùng cũng lên đến nơi rồi!"

Vách đá phải cao cỡ ba trăm mét, sau khi nhóc tỳ trèo lên bèn chờ ba đứa kia một lúc, tới khi bọn nó thò đầu lên mới cùng nhau đi với cái tổ khổng lồ đó.

"Tổ chim to vật!" Bì Hầu thán phục.

Đứng ở phía trước quan sát đặc biệt có cảm giác chấn động, sào huyệt dài những mười mét, làm bằng Ngô Mộc màu đen, chiếm hơn nửa đỉnh dốc, còn to hơn cả nhà ở trong Thạch Thôn.

Ngoài đây ra, ở trên vách còn có một vài cái xương lớn vẫn đang dính máu, cái nào cũng to hơn cả người trưởng thành, điều này khiến người lạch sởn gai ốc.

Nhất là trên cái xương đầu to cỡ cối xay kia còn có mấy lỗ móng vuốt kinh khủng, vẫn để lại vết máu, trông vô cùng dữ tợn.

"Đây là xương của Long Giác Tượng, thật là đáng sợ, một con hung cầm không ngờ hở ra là muốn ăn voi lớn." Nhị Mãnh kinh hãi.

"Đừng chú ý mấy cái việc này vội." Thạch Đại Trạng nói, trèo lên phía cái tổ chim màu đen đó.

Lên đến tổ chim, chúng lập tức cảm giác được hơi thở lành lạnh, hơn nữa còn có mùi máu tanh. Mép tổ có màu đỏ sậm, hiển nhiên là Thanh Lân Ưng thường ăn ở bên cạnh tổ, trải qua thời gian dài ngấm các loại máu thú nên sát khí rất nặng.

"Con hung điểu đó không có ở đây!"

"Mau nhìn xem, có mấy quả trứng chim lận!"

Mấy đứa nhóc kêu lên, bọn nó gan to bằng trời, sau khi nghe lén được người lớn nói chuyện ở trong thôn liền tự tiện đến đây vì trứng của hung

cầm.

"Quá tốt rồi, bọn mình mau mang về thôn để ấp, sau này sẽ có hung cầm cường đại săn mãnh thú rồi mang về cho mình!" Bì Hầu hưng phấn kêu mãi.

Trong Ngô Sào trải Kim Ti Thảo mềm mại, thoạt nhìn rất thoải mái, ba quả trứng óng ánh như bích ngọc lẳng lặng hiện ra ở đó, ở trên còn có một vài đường vằn và chấm li ti.

Trứng do loại hung cầm này đẻ ra quả nào cũng to bằng chậu nước, sáng lấp lánh, xanh biếc như mã não, đường vằn ở bên trên trứng rực rỡ dưới ánh mặt trời.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 8: Thanh Lân Ưng

Nhị Mãnh nước da đen nhẻm nở nụ cười ngờ nghệch, nước dãi sắp chảy thòng lòng cả ra ngoài. Cậu chàng bước lên phía trước, nói: "Đây là cái tổ chim to nhất tao từng chọc, lần đầu tiên trông thấy trứng chim lớn thế này."

"Hắc hắc, đúng thế. Chọc tổ chim cỡ này mới khoái." Bì Hầu gầy nhom, lúc cười trông giống hệt một con khỉ núi.

"Đẹp quá!" Nhóc tỳ Thạch Hạo chớp đôi mắt to tròn, hàng mi dài rung rung nhìn ba quả trứng chim dữ nhẵn nhụi long lanh, tỏa sáng lấp lánh, vô cùng thích thú. Nó nhỏ tuổi nhất, lòng hiếu kỳ rất lớn, chỉ muốn ôm lấy xem cho kỹ.

Nhị Mãnh bước lên, thế nhưng vừa mới đưa tay chạm vào quả trứng khổng lồ lập tức "úi cha" một tiếng, tay tê rần như điện giật.

"Sao thế?" Mấy đứa trẻ đều giật mình.

Trên vỏ trứng long lanh như ngọc bích là những đốm nhỏ cùng đường vân lấp lánh tỏa sáng như ánh sao trời, vô cùng đẹp đẽ. Có một thứ sức mạnh thần bí đang lưu chuyển.

"Mạnh thật đấy, Thanh Lân Ưng là đời sau của Thái Cổ Ma Cầm, huyết mạch cho dù không còn thuần khiết nữa nhưng bên trong dấu ấn sinh mệnh vẫn còn một phần mảnh vụn phù văn truyền thừa." Nhóc tỳ ngày nào cũng học cốt văn nên lúc nãy đã nhìn ra chút manh mối, đôi mắt to đen chớp chớp, làm bộ người lớn, lên tiếng mạch lạc.

Mấy đứa trẻ vừa ngạc nhiên vừa mừng rõ, loài hung cầm càng cường đại thì chim non ấp ra sẽ càng quý hiếm, huyết mạch càng cao quý. Sau này có thể bảo vệ thôn làng, chưa biết chừng sẽ sánh ngang với Tế Linh.

“Chỉ là những đốm nhỏ trên vỏ trứng đang tỏa ánh hào quang lưu chuyển thôi mà, cẩn thận đừng sờ vào những chỗ đó, cất vào trong túi da thú, chúng ta phải mau chóng rời khỏi chỗ này.” Thạch Đại Tráng thân hình cao lớn vạm vỡ, cũng hết sức ổn trọng. Nó giục giã mấy đứa, giờ không có thời gian rề rà thêm nữa.

Hiển nhiên bọn chúng đã có chuẩn bị trước, mỗi đứa đều mang theo túi da thú, mau chóng mở ra, cẩn thận cất quả trứng hung cầm vào trong. Có tất cả ba quả trứng bích ngọc to cỡ chậu nước, ngoại trừ nhóc tỳ ra thì ba đứa kia mỗi đứa vác một quả.

“Tốt quá, không ngờ chúng ta đã thành công.” Nhị Mãnh mừng húm, cười bắn cả mũi dãi ra ngoài.

Bì Hầu cũng cười hi hi, nói: “Sau này Thạch Thôn chúng ta sẽ có hung cầm cường đại thủ hộ, tộc trưởng và tụi Lâm Hổ thúc chắc chắn sẽ phải công nhận, nhìn tụi mình bằng con mắt khác.”

“Á ui!” Thạch Đại Tráng loạng choạng suýt ngã bổ nhào, được nhóc tỳ đỡ lại.

Trong tổ hung cầm lót đầy cỏ Kim Ti, hết sức mềm mại, nhưng bên trong lại ẩn hiện máy tấm vảy tỏa ánh sáng kim loại sáng bóng lạnh lẽo. Thạch Đại Tráng không chú ý nên đã dẫm lên, đế giày bị đâm thủng, lòng bàn chân tóe máu. May mà mới chỉ toác da.

“Vảy sắc quá!” Nhóc tỳ Thạch Hạo thu hết mấy tấm vảy lên tay, mỗi cái đều to bằng bàn tay trẻ sơ sinh, hàn quang lấp lóa.

“Đây chính là vảy hung cầm trưởng thành, quả nhiên bất phàm, tao đồ rằng đại kiếm mấy trăm cân cũng khó mà chém đứt!” Bì Hầu nói

Mấy đứa nhóc không dám ở lại lâu, vội men theo vách đá leo xuống như thằn lằn, chẳng mấy chốc đã xuống dưới đất. Quẹt mồ hôi, chúng thở phào nhẹ nhõm.

“Thế nào, có thu hoạch gì không?” Cả đám trẻ con xúm lại.

“Thành công rồi, bọn tao chọc được một ổ trứng chim, ha ha.” Nhị Mãnh ngoác miệng cười.

Đám trẻ mở túi da thú ra nhòm vào trong, trông thấy quả trứng chim to như cái chậu, nhẵn bóng long lanh, hào quang thần bí lấp lánh, đứa nào cũng phải trầm trồ.

“Tuyệt quá, thành công rồi!”

“Đây là trứng do hung cầm có thực lực cường đại đẻ ra đó nha, Thạch Thôn chúng ta sắp có chiến cầm biết bay rồi!”

“Đi thôi!”

Lũ trẻ vừa vui vừa hưng phấn, nhảy nhót trong Thạch Lâm hệ một bầy thú rừng non, nhanh nhẹn vô cùng, chẳng mấy chốc đã ra khỏi Thạch Lâm, vừa kịp trước khi Thanh Lân Ưng về tổ.

“Lần này thật thuận lợi, chúng ta mau đi thôi!”

Núi rừng rậm rạp, lá cây chất thành lớp dày cui, dẫm lên có cảm giác mềm mềm xốp xốp. Đại thụ chọc trời che khuất ánh nắng chói chang, dây leo già lan dài như thân rắn, mọc cùng đại thụ. Phía xa đôi lúc truyền đến tiếng thú dữ hú vang chấn động núi rừng.

May mà nơi này cách Thạch Thôn không xa lắm, vẫn còn trong khu vực tương đối an toàn chứ chưa đến gần phạm vi hoạt động của những hung vật nguy hiểm trong núi lớn.

“Sắp đến rồi, cố lên, chúng ta chạy một mạch về thôn!”

Lũ trẻ tuy hưng phấn nhưng trong lòng cũng hơi lo, dù sao đi nữa đó là một con Thanh Lân Ưng chứ chẳng vừa, những người đàn ông cường tráng nhấn thôn cũng phải sợ nó, thế mà chúng lại thành công trộm trứng của nó

đi, cảm giác có chút không thực tế.

Đột nhiên có tiếng chim kêu vang vọng tầng không, như xuyên kim phá đá, chói tai vô cùng. Tiếng kêu có sức xuyên thấu đáng sợ khiến lỗ tai lũ trẻ ù đi.

“Không xong rồi, con Thanh Lân Ưng đó đã quay lại, chắc chắn đã phát hiện ra trứng bị mất, nó nổi điên rồi.” Có đứa sợ hãi nói.

“Chạy mau!” Tiểu Thạch Hạo ánh mắt sáng ngời, nhìn xuyên qua những tán cây rậm rạp, trông thấy một bóng đen đang bay lượn giữa không trung, nhằm hướng này bay tới.

Trên bầu trời gió lớn rít gào, một con chim khổng lồ in bóng rộng trải khắp rừng, nó lao xuống với tốc độ cực nhanh, toàn thân lưu động ánh sáng xanh ớn lạnh, hung khí kinh người.

Lúc này những đứa trẻ khác cũng đã nhìn thấy, từ phía xa một con chim khổng lồ đang bổ tới mảnh rừng này, tốc độ cực nhanh, hệt như một ngôi sao rơi xuống, lăng lệ và đáng sợ.

“Ôi mẹ ơi, con chim to quá, mau chạy thôi!”

Lũ trẻ hoảng hốt sinh lòng sợ hãi. Con chim đó quá lớn, dài tới bảy tám mét, hai cánh trải rộng tận mười lăm mét, toàn thân phủ kín những tấm vảy màu xanh lấp lánh ánh sáng kim loại sắc lẻm, hơi thở hung ác rợn người!

Lũ trẻ co giò chạy, ỷ vào sự quen thuộc với núi rừng, chúng chuyên nhằm những nơi rậm rạp để tránh né con hung hầm toàn thân đầy vảy lấp lóe hàn quang.

Mấy chục cây đại thụ chọc trời bị cánh nó đập gãy, cành lá bay loạn văng khắp nơi. Nó như một sinh vật rèn từ thép, lao xuống với khí thế không gì chống đỡ nổi.

Cảnh tượng quá kinh hãi, lũ trẻ kêu lên, mặt mày tái nhợt, cuống cuồng

bỏ chạy.

Con vật khổng lồ này vô cùng đáng sợ, cánh sắt chọc trời phá hủy hết thảy,vảy nó lấp lóe hào quang lạnh ngắt, bổ nhào xuống mà khiến cả nửa mảnh rừng tan hoang, cành lá xơ xác.

Nó quá mạnh, thân thể cứng rắn vô cùng, hai cánh như đại đao, cảm tưởng có thể xô gẫy một ngọn núi cao. Khu rừng này căn bản không cách nào ngăn nổi.

Trông nó giống như một con chim ưng khổng lồ, nhưng toàn thân lại không có một sợi lông nào mà chi chít vảy, tựa như được rèn từ sắt nung, ngập tràn thứ sức mạnh chấn áp.

Mỏ ưng hình móc câu đen bóng sắc lẻm, dài tới già nửa mét, trên bề mặt còn dính máu hung thú, hiển nhiên nó vừa mới đi săn trở về. Đôi móng vuốt càng đáng sợ hơn, âm u lạnh lẽo, cực kỳ sắc bén, dài gần một mét, tuyệt đối có thể dễ dàng xé xác một con voi.

Trên đầu nó có mấy chỗ gồ lên giống như linh vũ, nhưng chắc chắn không phải là linh vũ mà là những cái gai to dài sắc lẻm, tựa như một dãy sừng, có thể dễ dàng mổ bụng những con mãnh thú lớn.

Đây chính là Thanh Lân Ưng, vảy xanh dày đặc, toàn thân ngập tràn sức mạnh, giống như được rèn từ thép, hoành tảo chốn sơn lâm, không thèm để những cây đại thụ này vào mắt.

Trong những tiếng động phành phạch, từng mảng rừng đổ rạp, trong đó có vô số cây đại thụ đường kính mười mấy người ôm. Thanh Lân Ưng lao thẳng tới, cặp cánh sắt cắt đứt mọi chướng ngại vật, cành lá vương vãi khắp nơi.

Lũ trẻ toàn bộ đều sởn da gà, con Thanh Lân Ưng này quá mạnh, nếu không có phiến đá núi kia cản trở, vừa này không ít đứa trong bọn đã mất mạng.

Thanh Lân Ưng sau khi phá hủy cả một khoảng rừng thì quay trở lại bầu trời, nó lượn mấy vòng trên không, ánh mắt như điện xẹt lạnh lùng nhìn xuống dưới chuẩn bị nhào xuống thêm lần nữa, truy sát lũ trẻ đang chạy trốn.

“Thôn làng ở ngay phía trước không xa, mau xông lên!” Lũ trẻ hét to.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 8: Hung Uy

"Không kịp rồi, tốc độ của nó nhanh quá. Chúng ta căn bản không chạy về thôn được." Bì Hầu hét lên, nó nhe răng nhếch mép. Vừa rồi nó bị một hòn đá bay đập trúng cánh tay, da bị sước một mảng lớn, máu tươi chảy ròng ròng.

"Ở bên này có một cái thạch động rất sâu, chúng ta vào trong né cái đã!" Nhóc tỳ Thạch Hạo kêu với mọi người.

Bọn nó chạy thục mạng trong vùng núi, lách qua mấy tảng đá lớn, xông vào giữa một bụi dây leo khổng lồ, nhóc tỳ oạch một cái chui vào trong, mấy đứa khác thấy thế cũng làm theo nó.

Đây là một cái thạch động rất ẩm ướt, ẩn ở sau bụi mây, mơ hồ còn có thể nghe thấy tiếng nước. Trong động ánh sáng rất mờ, tối như bưng. Sơn động vô cùng tĩnh mịch, cả bọn sau khi trốn vào đều không dám ngừng lại, tiếp tục chạy như điên vào trong mấy chục mét mới thôi.

Trong bóng tối toàn là tiếng thở phì phò, chạy liên tục mấy dặm khiến cho đám nhóc mệt chết người. Lúc nãy vừa khiếp vừa sợ, loại hung vật như Thanh Lân Ưng đó quá mạnh, nếu bị đuổi kịp thì chỉ cào một cái thôi là cả bọn sẽ trở thành một bãi máu và xương vụn.

Trải nghiệm lần này vô cùng nguy hiểm, chỉ thiếu chút nữa là bọn nó đã toi mạng ở trong rừng, chết dưới móng vuốt của con hậu duệ Thái Cổ Ma Cầm đó. Hiện tại hơi lấy lại bình tĩnh, sau lưng bọn nó đã ướt mồ hôi lạnh.

Sơn động rất sâu, nối liền với sông ngầm ở dưới đất, gió lạnh vù vù. Bọn nhóc có chút lo lắng nhìn nhau, làm sao để về Thạch Thôn bây giờ? Không đứa nào dám ra ngoài cả.

"À, đúng rồi, nhóc tỳ đệ làm sao lại biết ở trong này có một cái thạch động?" Lúc lấy lại tinh thần, cả đám mới nhớ ra là nhóc tỳ vào thời khắc quan trọng đã chỉ ra một con đường sống.

"Ặc!" Nhóc tỳ hơi xấu hổ, nhăn nhó nắm chặt góc áo, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Lần trước đệ đuổi theo một con chim tước màu đỏ đậm ra khỏi thôn, chút nữa là lạc đường, không cẩn thận đến chỗ này."

Cả đám đều buồn cười, nhóc tỳ này cái gì cũng tốt, chỉ là hoạt bát hiếu động, cực kỳ tò mò, lúc nhỏ đuổi theo con chó vàng của tộc trưởng cũng đã mấy lần chạy ra khỏi thôn rồi. Khỏi phải nói sau khi lớn hơn một chút, bản lĩnh giỏi hơn, nó nhìn thấy đồ vật kỳ lạ liền sẽ đuổi theo đến cùng, phải làm rõ mới thôi.

"Hề hề. . . Tiểu Hạo Hạo ba tuổi chưa cai sữa mà đuổi chim tước kìa!" Đám trẻ lớn trêu.

Nhóc tỳ lúng túng, hất hàm thở phì phì nói: "Các ca đừng cười, đó chính là một con chim tước cả người đỏ tươi như máu, cực kỳ giống với Thần Điểu Chu Tước được ghi chép ở trên cốt thư."

"Hứ, đừng nói cái loại chim chỉ có tồn tại trong truyền thuyết đó. Chỉ một con Hỏa Vân Tước hoặc là hậu duệ của nó thôi đã đủ để tiêu diệt một tộc lớn siêu cấp rồi. Nếu đó thật là Chu Tước nó còn để cho đệ đuổi theo sao? Nó ngáp một cái đã đủ để khiến cho lãnh địa của vương hầu một phương tan nát rồi!"

"Nhưng nó thật sự giống y như trong cốt thư ghi chép mà, vừa đỏ vừa đẹp nữa." Nhóc tỳ giải thích, nắm tay trắng nõn nắm rất chặt, trên khuôn mặt đỏ lựng hơi kích động, đôi mắt to như hắc bảo thạch phát sáng ở trong bóng tối.

"Ầm!"

Đột nhiên một tiếng vang nặng nề làm tất cả bọn nhóc giật mình, chúng

quay đầu nhìn lại, ở chỗ vào sơn động có hào quang lạnh lẽo như kim loại đang lấp lóe, đầu của Thanh Lân Ưng xuất hiện. Mắt nó rét lạnh mà kinh người, nhìn chằm chắm vào đám nhóc ở trong động.

"Trời ơi, nó muốn xông vào!" Rất nhiều đứa thoáng cái mặt cắt không còn một giọt máu.

"Không sao đâu, cửa động không lớn, nó không vào được đâu." Nhị Mãnh thật sự rất mạnh mẽ, vừa nói vừa nhặt một tảng đá to bằng mặt người rồi dùng sức ném ra.

"Bịch!"

Tảng đá to như vậy dưới sức mạnh nghìn cân của nó có tộc độ nhanh biết bao, lực lượng mạnh mẽ vô cùng, nháy mắt đập trúng đầu của Thanh Lân Ưng. Nhưng chỉ có đốm lửa văng khắp nơi, vang vang rung động, ánh sáng lạnh lấp lóe ở trên cái vẩy màu xanh như kim loại đó, không hề tổn hại gì, mà tảng đá thì lại vỡ nát, rơi ở trên đất.

Cả bọn hít ngược một hơi lạnh, con hung cầm này mình đồng da sắt, quá mạnh mẽ rồi, thật khiến người ta rét lạnh trong lòng.

"Phập."

Nó cào vuốt một cái, nháy mắt đã từ cửa động cào xuống một tảng nham thạch nặng mấy trăm cân, dễ cứ như thể thiết câu sắc bén cào bùn.

Đám nhóc nhìn mà trợn mắt há mồm, chẳng lẽ đến thạch động cũng không chịu được sao?

"Răng rắc!"

Tiếng nham thạch vỡ lại một lần nữa truyền tới, Thanh Lân Ưng vỗ cánh, như ánh đao quét ngang qua cắt nham thạch chia năm xẻ bảy, đá lớn ầm ầm lăn xuống, thân thể khổng lồ đó thật sự chui vào bên trong.

"Quá đáng sợ, nó có thể xé nứt ngọn núi thấp này sao? Nếu thời gian dài không phải là thật sự có thể đánh vỡ thạch động, san bằng nơi đây ư?"

Bì Hầu giương cung cài tên, đó là một cây cung cứng bằng sừng rồng, cái gọi là sừng rồng đấy chính là cắt ra từ Long Giác Tượng. Bình thường cung này chỉ có người trưởng thành mới có thể kéo nổi, ở trong Thạch Thôn có thể xưng là nguyên liệu làm cung tốt nhất.

"Vèo!"

Một mũi tên nhanh chóng bay ra, thế mạnh lực nặng như thể sao băng.

"Keng!"

Thế nhưng khiến người ta giật mình chính là khi mũi tên trúng vào đầu của Thanh Lân Ưng chỉ tạo ra một tia lửa, khó mà xuyên thấu. Cung cứng và tên nhọn như thế này cũng không có hiệu quả.

Mọi người trong lòng phát lạnh, bây giờ phải làm thế nào? Đến cung cứng cũng khó làm nó bị thương, trừ đây ra căn bản không thể tiếp cận để chiến đấu, bọn nó bị vây ở trong tuyệt cảnh rồi.

"Để đấy đệ thử xem."

Nhóc tỳ mượn một thanh thiết mâu từ trên người một đứa lớn, mâu nặng bốn năm chục cân. Nó chạy chậm một lúc rồi đột nhiên tăng tốc xông về phía cửa động, cuối cùng dồn sức ném thiết mâu đi, lập tức mâu giống như một tia chớp phá không, sắc bén bay đi.

Thạch Hạo có thể nâng được đỉnh đồng nặng ngàn cân, khi toàn lực ném thiết mâu thì lực xuyên thấu đáng sợ kinh người, bay về phía mắt của Thanh Lân Ưng. Thiết mâu cắt ngang trời, phát ra tiếng xé gió, không khí bị dồn nén đều đang nổ vang theo đó.

Thanh Lân Ưng vẫn luôn coi thường mà truy sát bọn nhóc, song lúc này trong mắt nó lại lần đầu tiên lộ ra vẻ kinh dị, nhanh chóng quay đầu đi,

không dám để thiết mâu đâm trúng mắt.

Một tiếng 'keng' lớn vang lên, thiết mâu cự lực kinh người, sau khi đập trúng đầu của Thanh Lân Ưng liền giống như hai tấm kim loại va vào nhau, đốm lửa văng khắp nơi, phát ra tiếng động vô cùng chói tai.

Cuối cùng, thiết mâu rơi xuống dưới đất, nhưng ở khóe mắt con hung cầm này cũng đã bong mất một miếng vẩy đang lấp lóe hàn quang, một dòng máu tươi chảy ra, rất là dễ thấy.

Một tiếng chim kêu cao vút vang lên, giống như sấm sét đánh trúng linh hồn người ta. Trước tiên là to lớn, sau đó lại biến thành sắc bén, giống như rồng gầm vô cùng khiếp người.

Mấy đứa nhóc sợ hãi lùi lại, sau đó ngồi phịch xuống đất, vội vàng lấy hai tay bịt lại lỗ tai, nếu không màng nhĩ cũng có thể bị thủng.

Con hung cầm này sơ sẩy bị thương, vì vậy mà phát điên, mắt ưng lạnh lẽo như ánh đao, gắt gao nhìn chằm chằm Tiểu Thạch Hạo. Móng vuốt của nó vung lên, điên cuồng cào xới tường trong thạch động, mạnh mẽ lách vào.

Đá lăn khắp nơi, kích cỡ từ mấy chục cân đến hơn trăm cân, dưới đôi vuốt sắc đó giống như gỗ mục không chịu nổi một kích. Thạch động đang bị mở ra, Thanh Lân Ưng phẫn nộ kêu lên, tấn công vào bên trong.

"Hỏng rồi, con chim lớn này phát điên rồi. Chúng ta lẽ nào đều sẽ bị nó dùng vuốt đè chết ở trong này?" Mấy đứa Bì Hầu đều khiếp vía, bọn nhóc đã hơi hối hận rồi, khó trách người lớn vẫn luôn không dám manh động, con hung cầm này quá đáng sợ.

"Chỗ này rất gần với Thạch Thôn, tộc trưởng gia gia và mọi người nhất định sẽ nghe được động tĩnh mà đến cứu chúng ta." Tiểu Thạch Hạo nói.

"Không sai, chúng ta dốc hết sức tấn công, chọc giận nó để nó làm ra động tĩnh lớn hơn nữa. Tộc trưởng nhất định sẽ phát giác được sớm thôi!" Thạch Đại Tráng mở miệng nói, cầm lên một tảng đá rồi dùng sức ném về

phía con hung cầm.

Tiếng chim kêu càng thêm khiếp người, chấn động khiến cho trong động cát bụi mù mịt, cơ thể khổng lồ giăng đầy vẩy đó từng bước từng bước áp sát, tức giận đào bới vách đá.

Bọn nhóc dùng cung tên nhắm bắn, thiết mâu thì lại đưa hết cho Thạch Hạo, Nhị Mãnh và Thạch Đại Tráng ba đứa có sức lực mạnh nhất để chúng nó ném vào hai mắt Thanh Lân Ưng.

Vùng núi rừng này đất đá sụp đổ, lá bay toán loạn, hung cầm vì tránh chỗ hiểm ở mắt mà lùi ra thạch động nhỏ hẹp mấy lần, triệt để san bằng vùng đất ở phụ cận.

"Có chuyện gì vậy? Con Thanh Lân Ưng kia phát điên cái gì mà chạy tới gần thôn chúng ta giở trò thế này."

Trong Thạch Thôn có người phát hiện ra sự khác thường, tỏ vẻ nghi hoặc, nhanh chóng sai người đi bẩm báo mấy vị tộc lão. Cả đám người đi tới một cái đài cao ở đầu thôn nhìn về khu vực đó.

"Tộc trưởng, hôm nay cháu thấy bọn Nhị Mãnh, Đại Tráng và nhóc tỳ lén la lén lút tụ tập với nhau. Lẽ nào là bọn nó ra ngoài gây họa?" Một đứa trẻ mười bốn mười lăm tuổi lên tiếng, nói rằng mười mấy đứa nhóc đã mất tăm mất dạng rồi.

"Bọn ranh con này!" Thạch Lâm Hổ vỗ đùi một cái, bỗng nhớ tới lúc họ nói chuyện về Thanh Lân Ưng thì mấy đứa Bì Hầu đều ở bên cạnh thò đầu ra nhìn.

Tộc trưởng Thạch Vân Phong sau khi nghe liền biết rõ tình hình khẩn cấp, vô cùng quả quyết nói: "Mau đi lấy hai cái Tổ Khí lại đây, chúng ta cùng nhau đi!"

Một nhóm đàn ông cường tráng nhất Thạch Thôn toàn bộ lên đường, vì đám nhỏ mà người nào cũng đỏ mắt. Không cần biết nó có phải là hậu duệ

của Thái Cổ Ma Cầm hay không đều phải đi chiến đấu! Người thì cầm gậy nanh sói nặng mấy trăm cân, người thì lưng đeo một cái cung cao hơn cả mình, còn có người thì tay cầm kiếm bản rộng cao bằng nửa người, sát khí đằng đằng.

"Yên tâm đi, bọn trẻ không có việc gì đâu. Con chim không lông kia dám làm dữ thì bọn ta nhất định sẽ băm vằm nó cho lợn ăn!" Những người này an ủi vợ mình, lớn tiếng quát, sau đó gầm gừ xông vào trong rừng.

Đám thanh niên trai tráng này như một đàn thú quét qua, hung dữ mà tràn đầy khí thế. Ở rất xa đã bắt đầu bắn tên, mũi tên to lớn như lao, hơn nữa còn toàn là tên sắt, uy lực kinh người.

"Keng", "Keng" . . .

Hàng loạt mũi tên khổng lồ bắn ra, rất nhiều cây cối đều bị bắn gãy, ầm ầm rơi xuống. Đám trai tráng giống như một đám dã nhân to lớn đang hò hét mà đến, lớn tiếng quát mắng hung cầm.

Thanh Lân Ưng sớm đã lùi ra khỏi cửa động, mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm đám người thiện chiến này. Nó cũng chẳng sợ hãi bởi vì nó mới là người săn mồi thực lực mạnh nhất trong khu vực này. Chỉ cần không vào trong chỗ sâu nhất của dãy núi là nó có thể đi mọi nơi.

Nó giương cánh một cái, cuồng phong gào thét, rất nhiều mũi tên và thiết mâu đang phi tới đều bị đánh bay, tiếng keng keng không dứt, đóm lửa bay khắp nơi. Sau đó nó ngẩng đầu kêu dài, trong mắt tràn ngập hung quang, vẫy cánh xông về phía mọi người.

Thân thể dài bảy tám mét, hai cánh giương ra phải những mười lăm mét. Một con vật khổng lồ như thế này lao tới, thanh thế khiếp người, khiến cho lá úa cành gẫy nổ tan. Nó còn chưa tiếp cận, e rằng luồng không khí đã đủ khiến mặt người ta phát đau.

"Tất cả tụ lại một chỗ phòng thủ. Lâm Hổ mau tế Tổ Khí!" Tộc trưởng

Thạch Vân Phong nói.

Chọi cứng với một con hậu duệ Ma Cầm kinh khủng như thế này khẳng định sẽ tổn thất cực lớn. Chỉ có cách dùng bảo khí gia truyền lâu đời ở trong thôn để chấn nhiếp mới có thể dọa nó chạy.

"Con chim không lông kia, giỏi thì nhào vào chỗ tao đây này!" Thạch Lâm Hổ hét lớn, đứng ở trước nhất, ngẩng đầu nhìn con hung cầm đang lao đến đó. Cùng lúc này, hắn từ trong lòng lấy ra một cục xương thú, chắc là xương tay của hung thú.

Mắt Thanh Lân Ưng co lại, giống như cảm ứng được gì đó. Nó dừng tấn công và nhìn chằm chằm vào cục xương thô đó, tỏ vẻ cảnh giác, cái mỏ màu đen dài hơn nửa mét của nó bỗng phát ra hào quang, một cái phù văn nổi lên và phát ra uy áp khủng khiếp.

"Được đấy. Con Thanh Lân Ưng này quả nhiên bất phàm, trong cơ thể có ký hiệu của huyệt mạch truyền thừa, đại biểu cho một loại lực lượng mạnh mẽ." Tộc trưởng thán phục.

"Hống!" Cùng lúc này, Thạch Lâm Hổ rống to một tiếng, hắn biết tình hình khẩn cấp, dùng hết sức thúc giục, tay trái phát sáng rồi nổi lên mấy cái cốt văn rực rỡ. Sau đó hắn bỗng đem cục xương tay thú đó ấn lên.

"Ầm!"

Một luồng hơi thở mạnh mẽ xông thẳng lên trời, giống như một cơn lốc cuồng bạo, như thể vua của vạn thú sống lại khiến cho con hung cầm ở trên không chấn động. Nó nhanh chóng bay lên trên để kéo dài một khoảng cách rất xa.

Cánh tay trái của Thạch Lâm Hổ lấp lánh hào quang. Cục xương cánh tay của hung thú đó dung hợp vào tay của hắn, biến thành một bộ phận của cơ thể hắn, huyết nhục dung hòa, vô cùng thần bí.

Hơn nữa hào quang ở cánh tai trái càng lúc càng mạnh, cuối cùng ngưng

tụ thành một cái phù hiệu cổ xưa, giống như một con hung thú sắp từ trong cái phù văn đó nhảy ra.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 10: Tổ Khí

Đây là di cốt trân quý của hung thú hùng mạnh thời cổ đại, đã ngưng kết ra phù văn, cốt văn mà loài người nắm giữ chính là thứ được phát triển dựa trên những bảo cốt hiếm gặp này, là cội nguồn của sức mạnh thần bí.

Xương cánh tay hung thú cùng xương tay Thạch Lâm Hổ hòa làm một thể, ánh sáng chói lòa!

Nhờ đó, sức mạnh y tăng vọt, chiều cao từ hai mét tăng lên ba mét một cách khó tin, cường tráng hơn hẳn, toàn thân bao quanh bởi những tia sáng như ánh chớp, huyết khí kinh người.

Thanh Lân Ưng hú dài, tuy bị khí tức tản ra từ khúc xương thú kia đe dọa nhưng trong lòng nó vẫn không cam chịu. Mỏ chim màu đen giống như một thanh loan đao hội tụ ánh sáng lấp lánh, phù văn mỗi lúc một cường thịnh hơn, nó chuẩn bị triển khai công kích.

Một thứ sức mạnh thần bí đang tích lũy tập trung nơi mỏ chim, nơi đó càng ngày càng chói lóa, chim bay thú chạy trong rừng đều sợ hãi run rẩy, rồi sau đó cuống cuồng tháo chạy.

“Phi Giao, cậu cũng lên đi.” Tộc trưởng Thạch Vân Phong ra lệnh cho một người đàn ông cường đại khác tế ra tổ khí thứ hai.

Thạch Phi Giao tráng kiện khỏe mạnh, gã quăng thanh Lang Nha Đại Bổng trong tay xuống, vận chuyển sức mạnh thần bí. Nơi ngực gã lập tức có cốt văn lóe sáng như những ngôi sao lấp lánh, gã mau chóng lấy trong ngực áo ra một tấm da thú cổ cũ kĩ lấm tấm vết máu khô, ấn mạnh lên trên ngực.

“Rầm!”

Một luồng hơi thở cuồng bá lan tràn khắp mười phương, khiến muôn loài trong chốn sơn lâm khiếp đảm như đứng trước một con thú thuộc chủng tộc sót lại từ Thái Cổ, cả Thanh Lân Ưng trên bầu trời cũng chấn động, một lần nữa khựng lại thế bổ nhào, mắt ưng vừa lạnh lẽo vừa căng thẳng.

Hào quang sáng bừng trên ngực Thạch Phi Giao, tấm da thú cũ kĩ cổ xưa không ngờ lại dung hợp làm một cùng với lồng ngực gã, hóa thành da thịt gã, tản mát ra sinh cơ mạnh mẽ và tỏa ánh hào quang rực rỡ, cuối cùng kết ra một kí tự thần bí.

Một cái đầu thú thoắt ẩn thoắt hiện, muốn vùng thoát ra khỏi kí tự kia.

Thạch Phi Giao giống như có thêm một gương mặt mọc ngay trên ngực. Kí tự ngưng tụ từ da thú cổ cùng máu thịt gã mỗi lúc một sáng hơn, dần dần hóa hình hiện ra một bóng hung thú mơ hồ đáng sợ.

Một luồng uy áp mênh mông như cuộn khắp núi rừng, làm chấn động lòng người!

Đây chính là món tổ khí thứ hai của Thạch Thôn, một tấm da thú cổ không biết đã được truyền qua bao nhiêu niên đại, rất rõ ràng đây cũng là thứ lấy từ trên người hung thú cổ đại, cũng đã ngưng kết ra một phù văn mạnh mẽ quý giá và hiếm có.

Cốt văn loài người nắm giữ phần lớn đều được chép từ xương hung thú, nhưng như thế không có nghĩa là tất cả hung thú đều đem sức mạnh thần bí của mình ngưng kết trên xương, cũng có một số con ngưng tụ trong da thịt, thậm chí ở trái tim.

Thạch Phi Giao toàn thân mỗi lúc một sáng bừng, trông hệt như một ngọn lửa đang nhảy nhót. Cơ thể gã chói lóa, trên ngực phát ra tiếng thú gầm như sấm dậy, rung chuyển cả núi rừng, đá núi rơi vô kể.

Đây không phải là cốt văn bình thường được loài người chép lại sau đó phát triển diễn hóa thêm, đây là xương và da báu của suối nguồn sức mạnh

nguyên thủy nhất, vô cùng cường đại.

Các bộ lạc và thôn làng bình thường chắc chắn không thể có, chứ đừng nói đến chuyện có liền hai món Tổ Khí. Hiển nhiên, Thạch Thôn rất nhiều năm về trước đã từng có một thời kỳ không hề bình phàm.

Hai người Thạch Lâm Hổ và Thạch Phi Giao sát cánh bên nhau cùng ngước nhìn con chim dữ trên trời, phóng sức mạnh tổ khí, hơi thở cuồng bạo nghịch thiên cuốn tới như một dòng nước lũ.

Có thể trông thấy rõ ràng những bụi gai, dây leo, đại thụ xung quanh toàn bộ đều tan nát.

Đôi con ngươi lạnh lẽo của Thanh Lân Ưng xuất hiện vẻ ngờ vực và kinh hãi, không dám lại gần. Có vẻ như có đã hoàn toàn bị đe dọa, hai bên đối đầu, rơi vào giai đoạn tĩnh lặng tạm thời ngắn ngủi.

“A, tộc trưởng đến rồi, đám Lâm Hổ thúc đến cứu chúng ta rồi!” Ngoài cửa hang, mấy đứa trẻ thập thò ló đầu nhìn thấy những người đàn ông cao lớn ở phía xa, liền cất tiếng reo hò.

“Đi thôi, tộc trưởng và các vị A Thúc đến đón chúng ta về nhà rồi.”

Lũ trẻ trong hang túa ra như ong vỡ tổ, chạy về phía người lớn. Ở bên này đám Thạch Lâm Hổ và Thạch Phi Giao cũng dựa vào hai món Tổ Khí để tiến lên tiếp ứng, hai đầu nhanh chóng hội họp với nhau.

“Mấy nhóc không sao chứ?” Đám đàn ông xông tới bế con cái mình lên, giở qua giở lại kiểm tra, chỉ sợ chúng bị thương chỗ nào.

“Không sao ạ, tụi con khỏe lắm, chỉ có mấy đứa bị thương ngoài da thôi.” Lũ trẻ đáp lại.

“Không sao là tốt rồi.” Cánh đàn ông đã yên tâm, nhưng sau đó ai nấy đều vung tay ra sức quất lên mông lũ trẻ.

“Á ui, đau chết mất, tại sao lại đánh tụi con, vừa nãy chẳng phải đang quan tâm tụi con lắm, sao nhoắng một cái đã trở mặt ngay được thế?” Lũ trẻ kêu la thảm thiết.

Một người đàn ông cao lớn nói: “Chuyện nào ra chuyện đó, nếu không có việc gì thì phải thanh toán cho sòng phẳng, chưa đủ lông đủ cánh đã dám đi chọc ổ ma cầm, không đánh nát đít tụi bây thì không xứng làm cha tụi bây.”

Giữa không trung, Thanh Lân Ưng cúi nhìn thù địch, ánh mắt hung ác nhưng vẫn không lao xuống mà cẩn thận đối đầu, không hành động ngay.

Tộc trưởng Thạch Vân Phong quát: “Chúng ta mau đi thôi, trình độ cốt văn của Lâm Hổ và Phi Giao không hề tinh thâm đến mức đó, khó mà phát huy uy lực thực sự của tổ khí. Phải thừa cơ quay trở về thôn.” Bản thân lão có ám tật, không thích hợp tham gia chiến đấu.

Đã tìm thấy lũ trẻ, không đứa nào xảy ra chuyện gì, đây là tin tốt nhất rồi. Đám đông vác gậy gộc cung tên cẩn thận đề phòng, rút lui về phía Thạch Thôn, bảo vệ lũ trẻ ở giữa.

“Wa, Lâm Hổ thúc, mọi người lợi hại quá, mấy năm nay tộc trưởng gia gia không ngừng thí nghiệm trên thân thể mọi người, không ngờ đã có thành tựu lớn như vậy, mọi người đúng là bậc kỳ tài.”

“Đúng thế! À mà Phi Giao thúc, mọi người dùng binh khí gì vậy? Sao trước kia cháu chưa từng trông thấy? Có phải là bắt buộc phải hiểu Cốt Văn mới sử dụng được đúng không, thúc thúc, mọi người uy võ hoành tráng quá!”

Trên đường trở về, lũ trẻ không thèm để ý đến con chim dữ trên trời mà ra sức nịnh nọt người lớn, sợ về nhà sẽ bị phạt đòn.

“Mồm mép ít thôi, lát nữa cho tụi bây một trận!” Cha Bì Hầu trừng mắt.

Thanh Lân Ưng bám theo suốt dọc đường, đến tận khi tới gần thôn,

trông thấy gốc liễu già nó mới giật mình thảng thốt không dám xâm nhập, bay lượn mấy vòng, phẫn nộ hú vang.

Dân làng thở phào một hơi, bị một con hậu duệ thái cổ ma cầm cường đại mức này bám theo khiến họ hết sức căng thẳng, bởi vì chỉ cần sơ suất là sẽ chết rất nhiều người.

“Lần này đã dùng đến Tổ Khí, mong rằng sẽ không gây ra chuyện gì phiền phức.” Tộc trưởng tự lẩm bẩm một mình.

“Tộc trưởng yên tâm, ai thèm đi qua nơi hoang sơn dã lĩnh này chứ, không ai trông thấy được đâu.” Thạch Lâm Hổ nói.

“Hi vọng là như thế, những thứ tổ tông truyền lại đã phủ bụi quá lâu rồi, đừng để vì chuyện lần này mà tạo thành biến cố.” Thạch Vân Phong nói khẽ.

Trận huyết chiến trong dự liệu đã không xảy ra, mọi người trở về thôn an toàn. Hậu duệ Ma Cầm rít lên mấy tiếng giữa không trung, tiếng kêu như xuyên kim phá đá.

Sauk khi về thôn, cảnh tượng hỗn loạn nháo nhào, đám phụ nữ túa ra ôm lấy con mình, tin mới nhận được cách đó không lâu khiến họ sợ hãi lo lắng mãi, còn cánh đàn ông thì bắt đầu đi kiếm phản chuẩn bị phạt đòn lũ “nhãi ranh” gây họa.

“Nhãi ranh, dám gây chuyện, con đứng lại cho ta!”

“Cha ơi đừng đánh, con biết lỗi rồi!”

Lũ trẻ co giò bỏ chạy, cuối cùng trốn hệt vào trong nhà tộc trưởng cầu xin lão nói đỡ cho để cha chúng đừng đánh chúng.

Vào trong nhà đá, lũ trẻ đứa nào cũng hâm mộ ghen tỵ xuýt xoa. Nhóc tỳ không hề bị đánh mà còn đang bưng một cái bát sứ, dùng thìa gỗ nhỏ múc sữa uống ngon lành.

“Wao, nhóc tỳ, đệ lại uống sữa, giờ đã ba tuổi rưỡi rồi đó nha!” Một đứa trẻ la lên.

“Ui cha!” Nhóc tỳ xấu hổ ôm bát con, đưa bàn tay nhỏ xíu trắng trẻo ra cản lại không cho các anh lớn nhìn, mặt nó đỏ bừng, hàng mi dài rung rung, yếu ớt phân bua: “Các huynh nhìn nhầm rồi, đệ … thực ra… đang uống nước đó.”

“Ha ha…” Cả đám trẻ con phá ra cười.

“Tụi huynh đều bị đánh, tại sao đệ còn được uống sữa thú vậy?” Bì Hầu tò mò hỏi.

“Vì đệ kể chuyện cho tộc trưởng gia gia, ông thấy hay nên đã không trách mắng đệ nữa.” Nhóc tỳ xoay tròn đôi mắt to đen láy.

“Chuyện gì?”

“Chuyện của Tiểu Hồng.”

“Tiểu Hồng nào cơ?”

“Tiểu Hồng chính là con chim sẻ toàn thân đỏ rực đó. Đệ kể cho các huynh nghe rồi mà.” Nhóc tỳ Thạch Hạo rất bất mãn.

Lũ trẻ nguýt dài, nói nhỏ: “Tộc trưởng còn lâu mới tin nhé, Chu Tước ở thời thái cổ cũng chỉ là truyền thuyết thôi, hiện giờ làm sao mà có thật, mà lại còn bị đệ đuổi bắt nữa.”

“A, hai năm trước sâu trong dãy núi không biết đã xuất hiện sơn bảo gì thu hút rất nhiều chủng tộc từ Thái Cổ tìm đến, xảy ra một trận đại chiến khó có thể tưởng tượng nổi, từng có một ánh lửa đỏ tức thiêu vỡ cả bầu trời, đứng ở thôn ta cũng lờ mờ trông thấy lửa cháy không ngừng suốt mấy chục ngày liền.” Tộc trưởng bước đến, nói.

“Rõ ràng ở sâu trong dãy núi có một con Hỏa Thú, nhưng chắc không

phải là Thần Tước trong truyền thuyết đâu, bởi vì như thế thì không thực tế chút nào.” Lúc này đám người Thạch Lâm Hổ cũng kéo đến.

“Trận đại chiến hai năm trước đúng là kinh tâm động phách, không biết đã có bao nhiêu hung cầm cự thú kéo đến. Có lần đêm khuya tôi từng trông thấy một sinh vật hình người cao chọc tầng mây, tay cầm một thanh Hắc Thiết Côn, một bước chân đi qua mấy ngọn núi, nhưng không nhìn rõ dung mạo thật của nó.” Thạch Phi Giao cảm thán, giờ nhớ lại vẫn còn thấy sợ.

Người lớn đã đến, lũ trẻ xịu mặt, vậy là chúng vẫn sẽ bị đánh đòn, còn đuổi đến tận nhà tộc trưởng.

“Tộc trưởng, tụi cháu chôm được trứng Thanh Lân Ưng, có thể ấp ra hậu duệ thái cổ ma cầm, sau này có khi sang ngang được với Tế Linh, thủ hộ thôn làng chúng ta!”

“Đúng đó, sau này Thạch Thôn chúng ta sẽ có chiến cầm bay lượn, đây là ba quả trứng hậu duệ Thái Cổ ma cầm đó.”

Lũ trẻ khoe công, mong được mọi người tha thứ.

“Các cháu có biết nuôi dưỡng một con hung cầm tiêu tốn bao nhiêu thịt không? Ngay cả bản thân chúng ta cũng thiếu đồ ăn, lấy đâu ra để nuôi ba con vật khổng lồ cỡ đó?”

“Á!” Lũ trẻ tiu nghỉu.

“Ngoài ra, các cháu tưởng như vậy là xong chuyện à? Nhìn ra ngoài thôn đi.” Một vị bô lão thở dài.

Lũ trẻ leo lên đài cao nhìn ra ngoài thôn , giật mình khi thấy con Thanh Lân Ưng đáng sợ đó đang đứng trên một hòn đá lớn, ánh mắt lạnh lẽo, vảy toàn thân nó tỏa sáng âm u. Nó vẫn đứng canh ở bên ngoài, chưa từng rời khỏi.

“Loài hung cầm này thù dai nhất. Các cháu ăn trộm trứng của nó, nó sẽ

không chịu để yên đâu. Sau này khó mà ra khỏi thôn săn bắn nữa.” Thạch Phi Giao phiền não.

Lũ trẻ tái mét, biết mình đã gây họa lớn rồi.

“Ui cha, chúng ta mang trứng trả lại cho nó thôi, Thanh Lân Ưng bị mất con cũng đáng thương lắm.” Nhóc tỳ chớp chớp đôi mắt to tròn, thỏ thẻ.

“Con chim ưng trụi lông này vô cùng đáng sợ, nếu không trả trứng cho nó, có khả năng sẽ không chấm dứt được, thôn làng khó mà yên ổn. Tuy có Tổ Khí trong tay, nhưng vẫn rất khó đối phó. Dù sao không ai có thể phát huy được uy lực đích thực của Tổ Khí.

Dân làng quyết định thử mang trứng đi trả xem sao, nếu vẫn không được thì sẽ nghĩ cách khác sau.

Ba quả trứng bích ngọc to bằng cái chậu, bóng bẩy lung linh, bề mặt lốm đốm, có một thứ hào quang đẹp đẽ lưu chuyển, sức mạnh phù văn thần bí lan tràn.

Mọi người vừa mới bước ra khỏi nhà, chưa được mấy bước chân thì bên cạnh đàn tế sát nhà tộc trưởng –gốc liễu già cháy đen chợt động. Mây màu lục bích uốn lượn quanh cành liễu xanh duy nhất như những sợi xích thần rủ xuống, khẽ khàng vuốt qua một quả trứng khiến nó tỏa hào quang ngời sáng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 11: Phản Tổ

Tất cả mọi người đều ngây dại.

Ở ngoài thôn, con hung cầm như đúc bằng nước thép đó cũng chấn động, nó bỗng ngẩng đầu lên, trong mắt bắn ra hai chùm ánh sáng như chớp, nhìn chằm chằm vào chỗ tế đàn.

Quả trứng bị cành liễu xanh nhạt phất qua tỏa hào quang, giống như thoáng cái đã 'thần hóa', óng ánh và rực rỡ, vô cùng kinh người.

Ở trên vỏ trứng, những cái đốm đang phát sáng giống như rất nhiều mặt trời nhỏ, phát ra sức nóng hừng hực, trào ra một cỗ sinh cơ dồi dào. Hơn nữa, ở xung quanh đốm hiện ra càng nhiều ký hiệu, phức tạp khó hiểu, vô cùng lóa mắt, chúng như Long Xà cùng lên, như Thần Tước bay lượn trong lửa.

Quả trứng đó xảy ra biến hóa khó mà diễn tả, ký hiệu đan xen nhanh chóng tràn ra. Không bao lâu, cả quả trứng đều xảy ra biến dị, có thêm rất nhiều 'hoa văn', vừa đẹp vừa chói lọi, tỏa sáng bốn phía.

"Sinh cơ của quả trứng này so với vừa rồi không biết mạnh hơn bao nhiêu lần. Sinh mệnh lạc ấn truyền thừa từ Thái Cổ Ma Cầm chắc là đã hồi phục lại không ít. Quả trứng này nếu nở ra khẳng định sẽ vượt xa Thanh Lân Ưng!" Tộc trưởng Thạch Vân Phong giật mình nói.

Quả trứng này có điểm đặc biệt, có thể đã kế thừa không ít mảnh ấn ký của Thái Cổ Ma Cầm, xảy ra hiện tượng phản tổ. Nếu là như vậy, huyết mạch của nó sẽ vô cùng cao quý, hơn xa bố mẹ nó.

Cành non của cây liễu già chỉ khẽ phất một cái đã tạo ra cảnh tượng cỡ này, khiến người ta chấn động! Là nó phát hiện ra điểm đặc biệt của quả

trứng này? Hay là nó có một loại lực lượng thần bí để khiến quả trứng này xảy ra biến hóa?

Thôn nhân ai cũng giật mình, ánh mắt nóng bỏng nhìn quả trứng đang phát ra hào quang chói lọi đó.. Đây tuyệt đối chính là một con chiến cầm khó có được, tiềm lực vô tận.

Ở ngoài thôn, Thanh Lân Ưng toàn thân rực rỡ, đứng ở trên tảng đá lớn đó, hai mắt đăm đăm, chùm sáng bắn ra như dải lụa. Nó dường như cũng không dám tin.

Nó rất muốn xông vào Thạch Thôn để nhìn cho kỹ, nhưng sau khi nhìn thấy cây liễu già liền sợ hãi theo bản năng, không dám tiếp cận, chỉ ở bên ngoài gấp rút kêu to.

Cành liễu đó xanh biếc ướt át, sinh cơ bừng bừng, sau khi phất nhẹ qua liền từ từ rút đi, không còn có bất cứ động tác nào nữa.

Hiển nhiên là nó không mấy hứng thú, chỉ là tùy ý phất một cái mà thôi.

Các thôn nhân sợ hãi, rất lâu sau mới bình tĩnh lại được.

"Tộc trưởng, quả trứng này có giữ lại hay không đây?" Thạch Lâm Hổ hỏi, hiện tại thôn nhân đều đã rạo rực trong lòng. Một quả trứng quý thần dị như thế này nếu mất đi thì thật là đáng tiếc.

"Không thấy con hung cầm ở ngoài thôn kia à? Nếu chúng ta giữ trứng lại, nó không điên mới là lạ." Thạch Vân Phong nhíu mày.

Cây liễu già rất thần bí và cũng rất mạnh mẽ, luôn luôn bảo vệ cho thôn làng, không cho phép mãnh thú tới đây tàn phá, Thạch Thôn là lĩnh vực của nó. Nhưng nó chỉ phòng ngự mà thôi, từ trước tới nay chưa hề bước ra khỏi thôn nửa bước, càng khỏi bàn đến việc chủ động tấn công.

Con Thanh Lân Ưng đó không dám tiến vào, nhưng chỉ cần nó phong tỏa đường ra khỏi thôn thì cũng đã đủ để người của Thạch Thôn cảm thấy bị

dày vò rồi. Dù sao thì họ vẫn cần phải vào trong rừng săn bắn.

"Thôi, trả trứng lại cho con chim không lông kia đi." Một vị tộc lão nói.

Tộc nhân đều rất thất vọng, nhưng cũng không có cách nào khác. Thanh Lân Ưng rất mạnh, nó chính là kẻ săn mồi đỉnh cao trong khu vực này. Chỉ cần sinh vật ở chỗ sâu nhất trong dãy núi không đi ra, nó liền coi như là bá chủ một vùng.

Cả đám người đều rất cẩn thận, lấy hai cái Tổ Khí để hộ thân và phòng ngự, đem ba quả trứng tới trước cổng thôn, để lên trên cỏ, sau đó nhanh chóng lùi về.

Lúc này, hào quang ở trên quả trứng biến dị đó đã tan đi, không còn lóa mắt như trước, nhưng những ký hiệu thần bí vừa xuất hiện đó lại không biến mất. So với hai quả còn lại không giống chút nào, là trứng của loài chim khác nhau.

Thanh Lân Ưng vỗ cánh, hóa thành một cơn gió cuồng bạo, nháy mắt xông đến. Hai cánh nó giương ra, chốc lát bảo vệ ba quả trứng, sau đó tử tế nhìn chằm chằm quả trứng óng ánh tràn ngập lằn sọc đan xen kia.

Kêu dài một tiếng, con hung cầm này dường như cực kỳ phấn khởi. Tiếng kêu xé trời, cây cối khắp nơi rung động, lá bay toán loạn.

Rất lâu sau nó mới ngẩng đầu lên, trong mắt lộ ra vẻ kỳ dị, hung quang sớm đã thu lại, nhìn chằm chằm vào cây liễu già ở trong thôn nhưng lại không dám tiến vào thôn nửa bước.

"Mau mang trứng đi đi!" Có người hét lên, giống như là đuổi ôn thần vậy.

Nhưng mà, ngoài dự đoán của mọi người, Thanh Lân Ưng động cánh, sau đó bỗng quạt một cái. Gió lớn nổi lên đẩy cả ba quả trứng vào trong thôn, lăn về phía cây liễu.

"Ặc, nó không cần mà lại tặng cho chúng ta à?" Mọi người hơi ngẩn ra, cái quái gì thế này, chuyện kỳ lạ cứ liên tiếp diễn ra.

"Do nó nhìn thấy quả trứng kia biến dị, tràn ngập ký hiệu, tương lai sẽ mạnh xa nó nên muốn để lại cho "Tế Linh' của tộc ta, để chúng ta nuôi lớn." Tộc trưởng Thạch Vân Phong nói.

"Nó có thể có tâm tư như vậy sao?" Mọi người đều giật mình.

"Đừng quên, đây chính là một con hung cầm trong cơ thể đã ngưng kết ra ký hiệu huyền ảo, sở hữu Nguyên Tuyền Cốt có lực lượng thần bí, trí tuệ của nó sẽ không thua kém nhân loại đâu." Lão tộc trưởng nói.

Hung cầm dị thú càng mạnh thì trí tuệ càng cao. Trong truyền thuyết có một vài chủng loài Thái Cổ còn thông minh hơn người rất nhiều, nhìn xuống bộ tộc nhân loại ở trên mặt đất, giống như thần linh.

Tộc trưởng lớn tiếng hỏi xem Thanh Lân Ưng có phải thật sự muốn để con mình lại đây hay không. Kết quả nó lại gật đầu, sau đó dùng ánh mắt ra hiệu, nhìn ba qua trứng rồi lại nhìn cây liễu già.

"Vù!"

Cuồng phong nổi lên, Thanh Lân Ưng giương đôi cánh dài mười lăm mười sáu mét bay thẳng lên trời, biến mất ở trong tầng mây, nháy mắt đã không thấy đâu nữa.

Mọi người trố mắt đứng nhìn, cứ thế mà đi à? Trên đất chỉ còn lại ba quả trứng óng ánh, ai cũng không ngờ việc này lại kết thúc như vậy.

"Sau đây chúng ta phải làm thế nào hả Lâm Hổ thúc?" Nhị Mãnh hỏi.

"Làm thế nào à? Việc này là chúng mày gây ra, đám nhóc chúng mày đi mà lo ấp trứng!" Thạch Lâm Hổ trợn mắt nói.

"Á, đừng nha, cứu với!" Một đám nhóc kêu thảm.

Ba quả trứng được đặt ở tế đàn bên cạnh cây liễu, có người chuyên môn phụ trách trông nom, yên lặng chờ chim non phá vỏ mà ra. Dù sao thì đây cũng là trứng của hung cầm mạnh mẽ, vô cùng quý giá.

Mười mấy ngày sau, một tiếng 'răng rắc' vang lên, một quả trứng đã có vết nứt, vỏ trứng như bích ngọc vỡ ra, từ bên trong rơi ra một con chim nhỏ, toàn thân có vảy loang loáng màu xanh .

Sau đó một quả khác cũng vỡ, vẫn một con chim non giãy ra, đôi mắt sáng nhìn dáo dác xung quanh.

Quả trứng thứ ba rất đặc biệt, lúc nứt có phát ra hàng loạt đạo hào quang, sau đó một tiếng kêu to truyền ra, quả trứng cứng rắn đột nhiên vỡ nát thành bột phấn, ở đó rực rỡ ánh sáng.

Một con chim non xuất hiện, trên người không phải vảy xanh nữa mà là tím, lấp lánh như một ngọn lửa đang thiêu đốt, so với hai người anh em của nó thì thần kì hơn nhiều.

Sau rất lâu, đoàn hào quang màu tím đó mới tan đi, con chim non linh tính kinh người này toàn thân có vẩy tím rực rỡ. Đôi mắt to lóng lánh giống như biết nói, tò mò nhìn mọi người. Bất cứ ai vừa nhìn cũng sẽ biết đây là một con linh cầm rất không bình thường.

"Nở rồi!" Đám nhóc hoan hô, chạy về nhà lấy mấy miếng thịt muốn cho ba con chim non ăn.

Đột nhiên, một tiếng kêu dài truyền tới, trên tầng mây có một con hung cầm khổng lồ lao xuống, nhanh chóng tiến gần Thạch Thôn.

"Ơ, con Thanh Lân Ưng kia đã mất tích hơn nửa tháng, giờ lại quay lại, lẽ nào nó đổi ý muốn đoạt lại con của mình?" Có thôn nhân kêu lên.

"Không đúng, đó là?" Mọi người giật mình, lộ ra ánh mắt kinh dị.

'Ầm' một tiếng, ở ngoài thôn cát bụi tận trời, Thanh Lân Ưng buông lỏng

vuốt lớn, một con vật khổng lồ rơi xuống đất, tạo ra một cái hố lớn, đất đá tung tóe, khói bụi vọt lên.

Đây là một con Long Giác Tượng cực lớn, dài sáu mươi mét, cao cũng năm sáu mét. Đôi long giác vĩ đại ở trên đầu lấp lóe bảo quang, nó cực kỳ nặng, ép gãy mấy cây cổ thụ chọc trời. Lúc này, nó sớm đã toi mạng, trên cái đầu còn to hơn cả cối xay có mấy cái lỗ, máu tươi chảy ròng ròng, hẳn là một phát chết luôn.

"Thanh Lân Ưng đang làm cái gì vậy. Lẽ nào nó muốn chúng ta lấy cái này để nuôi ba con chim non? Quả là giống con người, trí tuệ rất cao!" Tộc nhân thán phục.

Vù một tiếng, gió lớn nổi lên, cuốn theo một mảng lớn cành gẫy lá rụng, Thanh Lân Ưng lại bay lên trời.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 12: Bí Cốt Bảo Thư

Dân làng cười không ngớt, đây là một niềm vui bất ngờ, không ai nghĩ đến chuyện Thanh Lân Ưng lại mang mãnh thú đến, con hung cầm này quả là có linh tính và trí tuệ.

Mấy ngày sau đó, Thanh Lân Ưng thi thoảng lại mang thú săn đến, từ Phi mãng cho đến voi khổng lồ, muôn loài mãnh thú trong núi không thiếu loài nào.

Mới một tháng trôi qua, ba nhóc con đã lớn phổng lên như quả bóng hơi, giờ đã dài gần hai mét, sức ăn kinh người, mỗi ngày ăn một khỏe hơn.

"Lão đại tên là Đại Bằng, lão nhị Tiểu Thanh, lão tam Tử Vân." Đây là tên lũ trẻ đặt cho ba chú chim non.

Không thể không nói ba con Thanh Lân Ưng này đều rất có linh tính, thần dị phi thường, rất hiểu tính người, ai nói gì chúng cũng đều hiểu hết, chí là không biết nói tiếng người mà thôi.

Đặc biệt bé út Tử Vân là có linh tính nhất, đồng thời cũng mạnh mẽ nổi bật, lúc mới dài hơn một mét đã có lần vỗ cánh chạy ra khỏi thôn, xé xác mấy con hổ sói khiến dân làng trợn mắt há mồm.

"Tiểu Tử mau lại đây." Thạch Hạo chạy phía trước, Tử Vân cong mông đuổi theo sau, cảnh tượng này khiến lũ trẻ con hâm mộ mãi. Con chim non thần dị này cực kì thân với nhóc tỳ.

"Chiếp chiếp!" Tử Vân chạy đến gần, giương đôi cánh vảy lên đấm lưng cho chú nhóc, thật khó lòng khiến người ta liên tưởng đến một con Thanh Lân Ưng hung hãn.

“Đúng là vua nịnh hót, nhóc tỳ chỉ dạy ngươi mỗi cốt văn thôi mà!” Bầy trẻ con phụng phịu dẩu môi.

Nhóc tỳ nảy ra ý định, nằng nặc đòi dạy ba con Thanh Lân Ưng cốt văn mà loài người nghiên cứu, kết quả con Tử Vân biến dị này học cực kỳ hăng, còn thông minh hơn loài người, càng ngày càng thân với nó.

“Viu!”

Nhóc tì nâng cánh tay lên, phù văn bừng sáng, hai cánh tay dày đặc vô số đường vân tỏa sáng lấp lánh, rồi nó chỉ tay, một con chim sẻ đỏ rực bay vút ra ngoài, khiến cho một cây đại thụ phía trước cháy bừng lên.

“Phạch …phạch…”

Tử Vân vỗ cánh phành phạch như đang vỗ tay khen ngợi, đôi mắt to đen long lanh chớp chớp, há mỏ chiêm chiếp không ngừng, vẻ mặt như đang muốn lấy lòng.

“Oa, con chim này đúng là thành tinh rồi, mới có một tháng tuổi mà đã hiểu nhiều như vậy, hơn xa con người lúc một tháng tuổi.” Lũ trẻ reo lên.

Hai con Thanh Lân Ưng còn lại là Đại Bằng và Tiểu Thanh cũng chạy tới, dụi đầu vào nhóc tỳ, hung cầm có trí tuệ còn khát vọng sức mạnh hơn cả loài người, dạy dúng cốt văn có thể khiến chúng trưởng thành nhanh chóng.

Trong thời gian này nhóc tỳ Thạch Hạo cũng có thu hoạch cực lớn, vì Thanh Lân Ưng là hậu duệ của Thái Cổ Ma Cầm, trong cơ thể tất nhiên có sinh ra bảo huyết, kết thành một phù văn cường đại, sức mạnh thần bí kinh người, nó vẫn luôn quan sát tìm hiểu.

Những đường vân do bảo huyết nguyên thủy sinh ra thuộc về riêng chủng tộc này, chủng tộc Thái Cổ càng hùng mạnh thì càng không cho phép phù văn truyền ra bên ngoài, nếu không sẽ bị toàn lực truy sát. May mà ba con chim non này đặc biệt, được dân làng nuôi dưỡng. Phù văn nguyên thủy này cực kì quý giá, hơn xa cốt văn thông thường của loài người, là bí mật bất

truyền, có thể coi như bảo phù.

Có thể nói một loại phù văn kiểu này sánh ngang với cả một bộ cốt thư cực mạnh, phàm là sinh vật trong cơ thể tự sinh ra phù văn thì đều tuyệt đối bất phàm.

Hai món tổ khí của Thạch Thôn chính là thứ rơi ra từ trên cơ thể của hai con thuộc chủng tộc Thái Cổ siêu cấp khủng bố, sau khi mài giũa tế luyện mới trở thành vật báu đáng sợ ngày nay.

Dạo gần đây, nhóc tỳ Thạch Hạo thường ở cùng với ba con chim non, đã mò mẫm ra không ít đường lối, tộc trưởng Thạch Vân Phong cũng sẵn lòng cho chúng ở cạnh nhau.

Nhất là Tử Vân, nó xảy ra hiện tượng phản tổ, cho dù chỉ kế thừa một phần ấn ký của thái cổ ma cầm nhưng cũng sẽ vô cùng đáng sợ và kinh người, phù văn trong cơ thể nó tuyệt đối có thể coi là "Bí cốt bảo thư"

Chuyện này nếu truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ khiến cho nhiều bộ tộc động lòng.

Sáng sớm, mặt trời đỏ rực nhô ra từ giữa màn sương, ánh bình minh dịu dàng rải xuống khiến sương mù dày đặc trong thôn như được nhuộm màu, nhẹ nhàng lưu động.

Không khí rất trong lành, hạt sương nhỏ giọt trên lá cỏ và dây leo, một đám thanh niên trai tráng trong thôn chuẩn bị xuất phát, lại sắp đi săn.

"Các thúc vào rừng phải cẩn thận đó." Nhóc tỳ Thạch Hạo dẫn theo ba con chim non đùa nghịch, lúc này lon ton chạy đến tiễn mọi người. Nó ngước khuôn mặt nhỏ xíu, mắt sáng ngời hỏi thăm từng người một. Nó nhủ sớm nên cũng dậy sớm.

Đám thanh niên trai tráng cười vang, bước đến véo cặp má đỏ mọng như trái táo của nó rồi sải bước về phía cánh rừng.

“Tiểu Tử, để ta xem thử lần nữa xem phù văn trong cơ thể ngươi rốt cuộc là sao, ta vẫn chưa hiểu lắm.”

Đùa nghịch chán chê, nhóc tỳ giơ cánh tay nhỏ trắng trẻo mũm mĩm ôm cổ Tử Vân, bộ dạng thân mật, chú chim thả lỏng và hiến hóa ấn ký trên cốt bảo để nó tiện nghiên cứu.

“Chiếp chiếp…” Đại Bằng và Tiểu Thanh bất mãn xúm lại, dụi đầu vào cánh tay cậu bé.

“Đại Bằng đừng nghịch, lát nữa ta cũng sẽ nghiên cứu cả phù văn của ngươi nữa, Tiểu Thanh, lát nữa ta đưa ngươi đi bắt Giao Ngư ăn, bây giờ đừng làm phiền ta nhé.” Nhóc tỳ cũng ôm cổ chúng vỗ về.

Trên thực tế, hiện giờ ba con chim non này đều cao hơn Thạch Hạo nhiều, bất kể là trước kia hay bây giờ, nó đều là nhóc tỳ của cả thôn.

“Wa, thì ra là vận chuyện như thế này, biến hóa phức tạp ghê, khó hiểu hệt như thứ tự các ngôi sao trên trời vậy.” Nhóc tỳ trông thấy những đường vân rực rỡ của cốt bảo nổi lên trên bề mặt cơ thể Tử Vân, hai mắt nó mở lớn, lần này rốt cuộc cũng đã hiểu được nhiều điều.”

“Chiếp chiếp!”

Đại Bằng và Tiểu Thanh cũng tò mò, thấy trong cơ thể an hem mình sinh ra phù văn, mắt chúng nhìn chăm chăm không chớp như muốn ghi nhớ lấy, cố gắng tiêu hóa trong đầu.

“Đại Bằng, Tiểu Thanh, để ta xem thử bảo phù của các ngươi nào.” Nhóc tỳ ngoái đầu sang, tập trung sự chú ý lên hai con Thanh Lân Ưng còn lại.

Nó không ngừng mò mẫm, đụng chạm tới cốt bảo của chúng, ở đó ánh hào quang lấp lánh hiện ra, những kí tự thần bí hiển hóa khiến lớp vảy phản chiếu ánh sáng rực rỡ long lanh.

Nhóc tỳ chăm chú suy nghĩ, hoàn thiện những điều đã đúc kết được gần đây, sau đó nhắm mắt lại, miệng lẩm nhẩm: “Có lẽ là thế, những đường vân phức tạp nối liền, diễn hóa, sau đó tỏa sáng, sức mạnh thần bí trào ra….”

“Viu!”

Cánh tay trái của nhóc tỳ tỏa sáng, rồi một vầng trăng khuyết lộng lẫy xông ra bay vọt về phía xa, rắc một tiếng chém đứt cả một cây đại thụ chọc trời đổ rầm xuống đất, bụi tung mù mịt.

“Oa, nhóc tỳ thành công rồi, không ngờ đã học được bản lĩnh của Thanh Lân Ưng, đó là một bảo phù nguyên thủy nha, mạnh quá.” Cách đó không xa lũ trẻ con trông thấy, không khỏi ngạc nhiên.

“Suỵt!” Tộc trưởng xuất hiện, động tĩnh lớn thế này chắc chắn đã kinh động đến lão, bảo bọn trẻ im lặng, đừng quấy rầy Thạch Hạo vốn đang lộ vẻ mơ màng rồi lại chìm vào trong suy tưởng.

“Tiểu Tử cho ta xem lần nữa nào, đối chiếu từ chỗ Đại Bằng và Tiểu Thanh, dường như ta đã hơi hiểu ra rồi.” Thạch Hạo ôm cổ Tử Vân, mắt sáng lên như đã ngộ ra nhiều thứ lắm.

Tử Vân hót lên một tiếng thật dài, toàn thân tỏa hào quang vô cùng thần thánh, tuy còn nhỏ nhưng nó đã có hơi thở uy nghiêm không thể nào xâm phạm, khiến dân làng run sợ.

Một phù văn phức tạp ảo diệu biến hóa không ngừng hiển hiện ra trên bền mặt cơ thể nó, khiến vảy tím khắp người trở nên trong suốt lung linh, cực kì rực rỡ!

Hai mắt nhóc tỳ xuất hiện hào quang thần thánh như ngọc quý đang tỏa sáng, nó nhìn chăm chăm bảo phù, thật lâu sau một cánh tay của nó mới bắt đầu rung lên, trên cánh tay có một tia sáng chói di chuyển đến lòng bàn tay nó, rồi sau đó vùng thoát ra ngoài.

“Keng!” Ánh sáng đó tựa như của báu rời khỏi vỏ, một tiếng rung kim

loại vang lên, một vầng trăng sáng lộng lẫy và thần thánh bay ra, chém phập lên một tảng đá to rắn chắc cao năm sáu mét, trăng bạc xoay tròn tại chỗ, rắc một tiếng, khối đá lớn trong nháy mắt bị chia thành hai nửa.

Mặt cắt bằng phẳng, rầm một tiếng, nửa trên nặng cả mấy ngàn cân rơi xuống, đất đã bắn tung, bụi bay mù mịt.

Phía xa, cả đám người hóa đá. Sức mạnh này phải mạnh tới cỡ nào đây? Một vầng trăng sáng hiện ra mà có thể chém đứt cả một tảng đá lớn dường này, thực sự khiến người ta choáng váng!

"Phù văn cường đại quá, con chim non màu tín này quả nhiên đã kế thừa một phần ấn ký của Thái Cổ ma cầm, tái hiện ra ngoài." Tộc trưởng Thạch Vân Phong rất kích động, nói: "Nhóc tỳ thật lợi hại, mới một tháng mà đã nghiên cứu ra bí mật của bảo phù nguyên thủy, đúng là thiên tư kinh người!"

Tử Vân, Đại Bằng, Tiểu Thanh đều lộ vẻ ngạc nhiên. Chúng còn nhỏ, chưa thể phát huy sức mạnh thần bí của phù văn trong cơ thể, trông thấy kết quả này, chúng đều rất hưng phấn.

"Tộc trưởng gia gia, hình như cháu đã hiểu rồi." Nhóc tỳ hai mắt sáng bừng, vui vẻ gọi.

Thạch Vân Phong rảo bước lại gần, nhỏ giọng nhắc nhở: "Phù văn nguyên thủy mà cháu vừa sử dụng tuyệt đối có thể xưng là "Bí Cốt Bảo Thư", cực kì hiếm thấy, mạnh mẽ đến mức khiến người ta sợ hãi. Sau này không đến lúc mấu chốt, đừng có tùy tiện thi triển."

Nhóc tỳ chớp mắt gãi đầu hỏi: "Mạnh đến mức nào ạ? Chắc là vẫn chưa hoàn thiện đâu, cháy thấy trên vầng trăng bạc đó còn có một cái cây và một tòa cung điện có thể hiện ra, nhưng bây giờ cháu chưa làm được."

"Ít nhất bây giờ cháu đã có thể phân cao thấp với đám Lâm Hổ thúc của cháu rồi, "Bí Cốt Bảo Thư" là thứ có thể khiến một bộ tộc khao khát có được!" Tộc trưởng trịnh trọng nói.

Nhóc tỳ nghe lời, nghiêm chỉnh gật đầu rồi mỉm cười khờ khạo, thuần tịnh vô cùng. Ngày hôm đó nó không ngừng diễn luyện, hoàn thiện thêm, đến cả tộc trưởng cũng phải xuýt xoa không ngớt, không ngờ lão lại chẳng giúp được gì.

Lúc mặt trời xuống núi, ánh tịch dương nhuộm đó chân trời, đội săn về tới, thu hoạch không nhiều lắm, mà còn có người được khiêng về.

“Sao thế? Đã xảy ra chuyện gì?” Dân làng ùa ra, ai cũng lo lắng.

“Yên tâm, không có ai chết, nhưng cha Bì Hầu bị thương không nhẹ, bị người ta bắn một mũi tên, bị thương lá phổi.” Sắc mặt Thạch Lâm Hổ không tốt lắm.

“Có chuyện gì thế?” Mấy vị bô lão đều xuất hiện, hỏi thăm tình hình.

“Là do người Bái Thôn cách đây mấy chục dặm gây ra, cả năm trời chẳng mấy khi thấy bóng dáng họ, giờ không biết tại sao lại đi vào khu săn bắn của chúng ta, tranh đoạt mồi săn, còn suýt nữa bắn chết cha của Bì Hầu.”

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 13: Nộ

"Cha!" Bì Hầu khóc lớn, nó xông ra khỏi thôn, ôm một cánh tay của Thạch Thủ Sơn, nước mắt ròng ròng nói: "Cha làm sao vậy cha, ai đã làm cha ra nông nỗi này?"

Mẹ của nó cũng chạy tới, hai mắt đẫm lệ, nắm một tay của Thạch Thủ Sơn, ở bên cạnh nhẹ giọng khóc.

"Khóc cái gì mà khóc, không phải chỉ là một mũi tên hay sao, bình thường lúc săn bắn vẫn để mãnh thú làm bị thương, chảy có tẹo máu thế này nhằm nhò gì!" Thạch Thủ Sơn trợn mắt, không để cho họ khóc, hắn là một hán tử rất kiên cường.

Thân trên của hắn loang lổ vết máu, một mũi tên sắt đã bắn thủng giáp hộ thân của hắn, xuyên qua phổi phải ra tới sau lưng. Mũi tên dài một mét ba bóng loáng ánh sáng kim loại, mang theo máu tươi, nhìn thấy mà giật mình.

"Đại tẩu và cháu trai đừng khóc nữa. Thủ Sơn huynh đệ không có nguy hiểm đến tính mạng, dưỡng thương một khoảng thời gian sẽ lại khỏe như một con trâu mộng, rất nhanh thôi!" Thạch Phi Giao khuyên nhủ.

Loại vết thương này thực sự không nhẹ, cho dù là Thạch Thủ Sơn thân thể cường tráng cũng không thể coi thường, nếu không có thể sẽ để lại mầm bệnh nghiêm trọng, cả đời yếu ớt và hen suyễn.

Còn may là mấy ngườiThạch Lâm Hổ đã tạm thời xử lý vết thương cho hắn, cắn nát thuốc lâu năm trong rừng và dán lên trên, đồng thời cũng cho hắn uống thuốc được mấy vị tộc lão nấu bằng chân huyết của hung thú.

"Đừng khóc nữa, còn sống để mà về là tốt rồi." Tộc trưởng Thạch Vân Phong đi tới gần, bỗng rút ra mũi tên sắt đó, một vòi máu lập tức phun ra từ

chỗ vết thương. Động tác của ông ấy nhanh nhẹn, lòng bàn tay lóe hào quang, ký hiệu sáng lên như sao, nhanh chóng ấn xuống, máu rất nhanh liền ngừng chảy và vết thương cũng đã khép lại.

Thạch Vân Phong lấy ra một cái bình ngọc từ trong ngực, đổ ra hai viên thuốc màu tím mùi thơm nức, bóp nát một viên rồi xoa ở trên vết thương, một viên khác lại để Thạch Thủ Sơn uống vào.

Thạch Thủ Sơn được khiêng về nhà, nam nữ già trẻ trong làng đều tới thăm, tặng các loại thuốc tẩm bổ thân thể hay là thịt khô, rất náo nhiệt, người dân rất chất phác và nhiệt tình.

"Đại thúc nhất định sẽ khỏe lại nhanh thôi." Nhóc tỳ cũng đưa tới một phần tâm ý, mang đến một rổ quả mọng màu đỏ mà mình thích ăn nhất.

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Trong sân nhà tộc trưởng, một đám nhân vật quan trọng tụ tập, Thạch Vân Phong nhíu mày hỏi.

"Tộc trưởng, thật sự là người của Bái Thôn gây chuyện, vượt giới tới chỗ chúng ta để cướp một con Lục Túc Đà do Thủ Sơn bắn chết, còn ra tay tàn nhẫn, nếu không phải Thủ Sơn né tránh kịp thời thì thật sự đã bị bắn xuyên tim mà mất mạng rồi." Thạch Lâm Hổ căm hận nói.

Mọi người nghe mà biến sắc, đây là hạ tử thủ rồi.

"Ra tay ác độc như vậy, thật là không nói quy củ. Mặc dù hai thôn cách nhau mấy chục dặm, mỗi thôn trông coi một phương, gần như là không gặp mặt, nhưng dù sao cũng là sống chung trong một dãy núi, ít nhiều cũng phải chú ý tình cảm và thể diện, trước kia không hề giống như vậy." Một vị tộc lão than thở.

Thạch Phi Giao nói: "Kẻ ra tay là một thằng nhóc, nhìn khoảng mười bốn mười lăm tuổi, bề ngoài khá được, trắng trẻo đẹp trai. Nhưng lòng dạ thật sự quá độc ác, bắn tên về phía Thủ Sơn giống như giết dã thú, trong mắt không hề có chút gợn sóng nào, lạnh lùng đến đáng sợ."

Một đám người của Thạch Thôn ngay lập tức nổi giận, cùng nhau xông về phía trước, nhưng đối phương cũng không kém, mấy chục người nhanh chóng tụ tập lại, vô cùng cứng rắn, đối chọi nhau gay gắt.

Nếu không phải vừa lúc một con Toan Nghê ở sâu trong dãy núi phát điên, gào thét khiến cho quần sơn chấn động, cát bay đá chạy, hai bên đều lo lắng mà nhanh chóng lui đi thì có thể sẽ có một cuộc xung đột đổ máu nghiêm trọng.

"Vì sao lại hung hăng dọa người như thế. Lẽ nào cảm thấy rất mạnh nên có thể không nhìn cảm thụ của chúng ta sao, nếu không làm sao có thể khinh người như vậy?" Mấy vị tộc lão hơi tức giận.

Sống ở trong núi rừng, đàn ông tráng niên đối với một thôn làng mà nói vô cùng quan trọng, đối phương lại không kiêng nể gì như vậy, nói giết là giết.

Có người bổ sung nói: "Thằng nhóc đó rất không tầm thường, cho người ta cảm giác rất tệ, nhìn nó liền giống như đang đối mặt một con Tỳ Hưu trưởng thành, mạnh mẽ mà hung ác, lạnh lùng."

"Nói như vậy thì Bái Thôn lại xuất hiện thêm một thiếu niên khó lường nữa rồi. Xem ra bộ tộc này đã mạnh mẽ hơn nhiều, hiện tại rất thịnh vượng, mà tâm tư cũng lớn dần theo đó." Tộc trưởng nhẹ giọng nói, đôi mắt hơi híp lại nhìn về phía Bái Thôn.

Sau đó, ông ta quay lại nhìn mấy người Thạch Lâm Hổ nói: "Chúng ta không gây chuyện nhưng cũng chẳng sợ chuyện. Sau này cẩn thận phòng bị, nếu mà bọn chúng được đằng chân lân đằng đầu, cần phải làm gì thì ngươi đừng do dự!"

"Ta biết rồi."

Nháy mắt lại nửa tháng trôi qua, người của Bái Thôn thường xuyên vượt giới, thậm chí đào rất nhiều bẫy thú ở khu vực này. Người của Thạch Thôn

rơi nhầm vào đó thiếu chút nữa bị thiết mâu sắc bén ở dưới đáy hố xuyên thủng.

Vì vậy gần như xảy ra thảm chiến, nhưng cuối cùng người của Bái Thôn lại rút lui.

"Bọn chúng vì sao lại săn thú điên loạn như vậy, cho dù là nhân khẩu tăng mạnh cũng không nên thế này. Thôn của chúng hơn phân nửa là đã xảy ra chuyện gì đó." Tộc trưởng Thạch Vân Phong làm ra phán đoán.

Sau khi trải qua mấy lần xung đột, người của Bái Thôn đã bớt phóng túng hơn nhiều. Nhưng người của Thạch Thôn lại không yên tâm, phái người dò xét trong đêm, từ xa đã nghe thấy trong thôn có hàng loạt tiếng gào thét rất kinh người.

"Trước tiên đừng quan tâm. Chỉ cần chúng không quá đà thì đừng đổ máu tốt hơn, sống ở trong dãy núi này cũng không dễ dàng gì." Một vị tộc lão nói.

Cứ như vậy, mọi thứ đều khôi phục yên tĩnh.

Mấy ngày sau, Thạch Thôn số khá may mắn, săn được rất nhiều thú, ở trong núi gặp phải một đống thi thể sót lại sau khi mãnh thú bạo động, có dị thú cường đại chiến đấu, làm hại mấy chục dặm núi rừng, rất nhiều động vật gặp họa.

Ở sâu trong sơn mạch thi thoảng có Thái Cổ Di Chủng nảy sinh xung đột, chém giết lẫn nhau, có thể sẽ tạo ra tai nạn đáng sợ. Lần này chính là như vậy, còn may là chưa lan đến thôn làng.

"Tộc trưởng, riêng Long Giác Tượng đã chết tám con, còn có mấy con Nguyệt Tê trắng tinh, càng có không ít cự thú khác, nếu làm thành thịt khô liền đủ cho thôn ta ăn rất lâu."

Thạch Lâm Hổ dẫn người mang về một phần, triệu tập mọi người một lần nữa đi vận chuyển số mãnh thú đó.

"Tốt, tốt, tốt." Các tộc lão đều rất cao hứng.

Rất nhiều thôn nhân lên đường vào núi tiếp ứng.

"Oa, nhiều cự thú quá, chúng ta cũng đi, khẳng định sẽ lấy được rất nhiều chân huyết!" Một đám nhóc kêu inh ỏi.

Năm gần đây nhìn thấy bản lĩnh của nhóc tỳ càng lúc càng lớn, cả đám nhóc đều không ngồi yên được nữa rồi, không còn chống lại tắm thuốc, lần nào cũng rất phối hợp ngồi tẩy lễ ở trong đỉnh đồng. Hiện tại biết được có một lô máu quý đưa tới miệng, tự nhiên rất hưng phấn.

"Đệ cũng đi. Đại Bằng, Tiểu Thanh, Tử Vân bọn mày ở trong thôn đợi tao về, nhớ phải ngoan đấy." Nhóc tỳ Thạch Hạo cũng muốn đi theo.

Nhưng mà, cả đám già trẻ nam nữ vừa đi được nửa đường liền nhìn thấy Thạch Phi Giao toàn thân đẫm máu, dẫn theo một đám tộc nhân chạy về, tóc tai bù xù, rất là thê thảm.

"Sao thế Phi Giao?" Thạch Lâm Hổ lớn tiếng hỏi.

"Hổ ca, lại là bọn Bái Thôn, chúng nó chặn giết chúng ta, cướp đi số thú săn còn lại!" Thạch Phi Giao nghiến răng nghiến lợi.

"Cái gì, thật sự là khinh người quá đáng mà. Chúng ta nhiều lần tha thứ, chúng liền coi chúng ta là hèn nhát rồi hay sao?" Thạch Lâm Hổ tức giận hét.

Người của Thạch Thôn đều bất kể, hết lần tới lần khác, người của Bái Thôn đều cả vú lấp miệng em, đây không phải là lần đầu tiên ra tay nữa rồi.

"Có huynh đệ nào bị mất mạng không?"

"Không có, nhưng mà có mấy anh em bị thương nặng, lá lách các kiểu bị tên sắt bắn xuyên, không biết có để lại mầm bệnh hay không nữa.:"

"Sao cơ, chúng ra tay ác độc vậy à, liều mạng với chúng thôi."

Thôn nhân lập tức bùng nổ, nhiều lần bị ức hiếp, cho dù là người bùn cũng phải tức giận.

"Thằng nhóc con mười bốn mười lăm tuổi đó thật sự độc ác, tên đều là do nó bắn ra. Nếu không phải một lão già ở trong thôn chúng nó lắc đầu, thằng đấy tuyệt sẽ giết nhiều người của chúng ta." Cha của Nhị Mãnh toàn thân là máu nói.

"Một thằng oắt con chưa mọc lông mà thôi, lợi hại cỡ nào được cơ chứ, lẽ nào chúng ta lại để nó bắt nạt sao?" Một người đàn ông què chân từ trong thôn tới tiếp ứng bất mãn.

"Đương nhiên là không sợ rồi, chỉ là bọn chúng đông người, gấp những mấy lần chúng ta."

"Thằng oắt đó rất mạnh, nhìn trắng trẻo đẹp trai nhưng lòng dạ hiểm ác. Tuyệt đối đừng coi thường, mấy huynh đệ trước ngực đều lót ba lớp giáp thép tinh chế dày, nhưng toàn bộ đều bị nó bắn xuyên, trong thôn cũng chỉ có ta và Hổ ca là có thể làm được." Thạch Phi Giao bổ sung.

"Cướp lại đồ thuộc về chúng ta, quyết không thể nhịn cục tức này được." Mỗi một thôn nhân đều bừng bừng lửa giận, lục phủ ngũ tạng như ngâm dầu nóng, vô cùng phẫn nộ.

Một đám người trùng trùng điệp điệp xông vào sâu trong rừng. Lần này người của Bái Thôn thực sự quá đáng rồi, đã vượt qua khỏi cái mức mà họ có thể bỏ qua.

"A Phúc thúc, thúc cũng bị thương rồi. Nhất định sẽ không sao đâu, rất nhanh sẽ khỏe lại thôi." Nhóc tỳ nhìn Thạch Phúc thường ngày vẫn hái quả mọng cho nó giờ toàn thân đẫm máu, nắm chặt bàn tay, an ủi mấy câu xong liền đuổi theo đại đội nhân mã ở phía trước.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 13: Nộ

"Cha!" Bì Hầu khóc lớn, nó xông ra khỏi thôn, ôm một cánh tay của Thạch Thủ Sơn, nước mắt ròng ròng nói: "Cha làm sao vậy cha, ai đã làm cha ra nông nỗi này?"

Mẹ của nó cũng chạy tới, hai mắt đẫm lệ, nắm một tay của Thạch Thủ Sơn, ở bên cạnh nhẹ giọng khóc.

"Khóc cái gì mà khóc, không phải chỉ là một mũi tên hay sao, bình thường lúc săn bắn vẫn để mãnh thú làm bị thương, chảy có tẹo máu thế này nhằm nhò gì!" Thạch Thủ Sơn trợn mắt, không để cho họ khóc, hắn là một hán tử rất kiên cường.

Thân trên của hắn loang lổ vết máu, một mũi tên sắt đã bắn thủng giáp hộ thân của hắn, xuyên qua phổi phải ra tới sau lưng. Mũi tên dài một mét ba bóng loáng ánh sáng kim loại, mang theo máu tươi, nhìn thấy mà giật mình.

"Đại tẩu và cháu trai đừng khóc nữa. Thủ Sơn huynh đệ không có nguy hiểm đến tính mạng, dưỡng thương một khoảng thời gian sẽ lại khỏe như một con trâu mộng, rất nhanh thôi!" Thạch Phi Giao khuyên nhủ.

Loại vết thương này thực sự không nhẹ, cho dù là Thạch Thủ Sơn thân thể cường tráng cũng không thể coi thường, nếu không có thể sẽ để lại mầm bệnh nghiêm trọng, cả đời yếu ớt và hen suyễn.

Còn may là mấy ngườiThạch Lâm Hổ đã tạm thời xử lý vết thương cho hắn, cắn nát thuốc lâu năm trong rừng và dán lên trên, đồng thời cũng cho hắn uống thuốc được mấy vị tộc lão nấu bằng chân huyết của hung thú.

"Đừng khóc nữa, còn sống để mà về là tốt rồi." Tộc trưởng Thạch Vân Phong đi tới gần, bỗng rút ra mũi tên sắt đó, một vòi máu lập tức phun ra từ

chỗ vết thương. Động tác của ông ấy nhanh nhẹn, lòng bàn tay lóe hào quang, ký hiệu sáng lên như sao, nhanh chóng ấn xuống, máu rất nhanh liền ngừng chảy và vết thương cũng đã khép lại.

Thạch Vân Phong lấy ra một cái bình ngọc từ trong ngực, đổ ra hai viên thuốc màu tím mùi thơm nức, bóp nát một viên rồi xoa ở trên vết thương, một viên khác lại để Thạch Thủ Sơn uống vào.

Thạch Thủ Sơn được khiêng về nhà, nam nữ già trẻ trong làng đều tới thăm, tặng các loại thuốc tẩm bổ thân thể hay là thịt khô, rất náo nhiệt, người dân rất chất phác và nhiệt tình.

"Đại thúc nhất định sẽ khỏe lại nhanh thôi." Nhóc tỳ cũng đưa tới một phần tâm ý, mang đến một rổ quả mọng màu đỏ mà mình thích ăn nhất.

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Trong sân nhà tộc trưởng, một đám nhân vật quan trọng tụ tập, Thạch Vân Phong nhíu mày hỏi.

"Tộc trưởng, thật sự là người của Bái Thôn gây chuyện, vượt giới tới chỗ chúng ta để cướp một con Lục Túc Đà do Thủ Sơn bắn chết, còn ra tay tàn nhẫn, nếu không phải Thủ Sơn né tránh kịp thời thì thật sự đã bị bắn xuyên tim mà mất mạng rồi." Thạch Lâm Hổ căm hận nói.

Mọi người nghe mà biến sắc, đây là hạ tử thủ rồi.

"Ra tay ác độc như vậy, thật là không nói quy củ. Mặc dù hai thôn cách nhau mấy chục dặm, mỗi thôn trông coi một phương, gần như là không gặp mặt, nhưng dù sao cũng là sống chung trong một dãy núi, ít nhiều cũng phải chú ý tình cảm và thể diện, trước kia không hề giống như vậy." Một vị tộc lão than thở.

Thạch Phi Giao nói: "Kẻ ra tay là một thằng nhóc, nhìn khoảng mười bốn mười lăm tuổi, bề ngoài khá được, trắng trẻo đẹp trai. Nhưng lòng dạ thật sự quá độc ác, bắn tên về phía Thủ Sơn giống như giết dã thú, trong mắt không hề có chút gợn sóng nào, lạnh lùng đến đáng sợ."

Một đám người của Thạch Thôn ngay lập tức nổi giận, cùng nhau xông về phía trước, nhưng đối phương cũng không kém, mấy chục người nhanh chóng tụ tập lại, vô cùng cứng rắn, đối chọi nhau gay gắt.

Nếu không phải vừa lúc một con Toan Nghê ở sâu trong dãy núi phát điên, gào thét khiến cho quần sơn chấn động, cát bay đá chạy, hai bên đều lo lắng mà nhanh chóng lui đi thì có thể sẽ có một cuộc xung đột đổ máu nghiêm trọng.

"Vì sao lại hung hăng dọa người như thế. Lẽ nào cảm thấy rất mạnh nên có thể không nhìn cảm thụ của chúng ta sao, nếu không làm sao có thể khinh người như vậy?" Mấy vị tộc lão hơi tức giận.

Sống ở trong núi rừng, đàn ông tráng niên đối với một thôn làng mà nói vô cùng quan trọng, đối phương lại không kiêng nể gì như vậy, nói giết là giết.

Có người bổ sung nói: "Thằng nhóc đó rất không tầm thường, cho người ta cảm giác rất tệ, nhìn nó liền giống như đang đối mặt một con Tỳ Hưu trưởng thành, mạnh mẽ mà hung ác, lạnh lùng."

"Nói như vậy thì Bái Thôn lại xuất hiện thêm một thiếu niên khó lường nữa rồi. Xem ra bộ tộc này đã mạnh mẽ hơn nhiều, hiện tại rất thịnh vượng, mà tâm tư cũng lớn dần theo đó." Tộc trưởng nhẹ giọng nói, đôi mắt hơi híp lại nhìn về phía Bái Thôn.

Sau đó, ông ta quay lại nhìn mấy người Thạch Lâm Hổ nói: "Chúng ta không gây chuyện nhưng cũng chẳng sợ chuyện. Sau này cẩn thận phòng bị, nếu mà bọn chúng được đằng chân lân đằng đầu, cần phải làm gì thì ngươi đừng do dự!"

"Ta biết rồi."

Nháy mắt lại nửa tháng trôi qua, người của Bái Thôn thường xuyên vượt giới, thậm chí đào rất nhiều bẫy thú ở khu vực này. Người của Thạch Thôn

rơi nhầm vào đó thiếu chút nữa bị thiết mâu sắc bén ở dưới đáy hố xuyên thủng.

Vì vậy gần như xảy ra thảm chiến, nhưng cuối cùng người của Bái Thôn lại rút lui.

"Bọn chúng vì sao lại săn thú điên loạn như vậy, cho dù là nhân khẩu tăng mạnh cũng không nên thế này. Thôn của chúng hơn phân nửa là đã xảy ra chuyện gì đó." Tộc trưởng Thạch Vân Phong làm ra phán đoán.

Sau khi trải qua mấy lần xung đột, người của Bái Thôn đã bớt phóng túng hơn nhiều. Nhưng người của Thạch Thôn lại không yên tâm, phái người dò xét trong đêm, từ xa đã nghe thấy trong thôn có hàng loạt tiếng gào thét rất kinh người.

"Trước tiên đừng quan tâm. Chỉ cần chúng không quá đà thì đừng đổ máu tốt hơn, sống ở trong dãy núi này cũng không dễ dàng gì." Một vị tộc lão nói.

Cứ như vậy, mọi thứ đều khôi phục yên tĩnh.

Mấy ngày sau, Thạch Thôn số khá may mắn, săn được rất nhiều thú, ở trong núi gặp phải một đống thi thể sót lại sau khi mãnh thú bạo động, có dị thú cường đại chiến đấu, làm hại mấy chục dặm núi rừng, rất nhiều động vật gặp họa.

Ở sâu trong sơn mạch thi thoảng có Thái Cổ Di Chủng nảy sinh xung đột, chém giết lẫn nhau, có thể sẽ tạo ra tai nạn đáng sợ. Lần này chính là như vậy, còn may là chưa lan đến thôn làng.

"Tộc trưởng, riêng Long Giác Tượng đã chết tám con, còn có mấy con Nguyệt Tê trắng tinh, càng có không ít cự thú khác, nếu làm thành thịt khô liền đủ cho thôn ta ăn rất lâu."

Thạch Lâm Hổ dẫn người mang về một phần, triệu tập mọi người một lần nữa đi vận chuyển số mãnh thú đó.

"Tốt, tốt, tốt." Các tộc lão đều rất cao hứng.

Rất nhiều thôn nhân lên đường vào núi tiếp ứng.

"Oa, nhiều cự thú quá, chúng ta cũng đi, khẳng định sẽ lấy được rất nhiều chân huyết!" Một đám nhóc kêu inh ỏi.

Năm gần đây nhìn thấy bản lĩnh của nhóc tỳ càng lúc càng lớn, cả đám nhóc đều không ngồi yên được nữa rồi, không còn chống lại tắm thuốc, lần nào cũng rất phối hợp ngồi tẩy lễ ở trong đỉnh đồng. Hiện tại biết được có một lô máu quý đưa tới miệng, tự nhiên rất hưng phấn.

"Đệ cũng đi. Đại Bằng, Tiểu Thanh, Tử Vân bọn mày ở trong thôn đợi tao về, nhớ phải ngoan đấy." Nhóc tỳ Thạch Hạo cũng muốn đi theo.

Nhưng mà, cả đám già trẻ nam nữ vừa đi được nửa đường liền nhìn thấy Thạch Phi Giao toàn thân đẫm máu, dẫn theo một đám tộc nhân chạy về, tóc tai bù xù, rất là thê thảm.

"Sao thế Phi Giao?" Thạch Lâm Hổ lớn tiếng hỏi.

"Hổ ca, lại là bọn Bái Thôn, chúng nó chặn giết chúng ta, cướp đi số thú săn còn lại!" Thạch Phi Giao nghiến răng nghiến lợi.

"Cái gì, thật sự là khinh người quá đáng mà. Chúng ta nhiều lần tha thứ, chúng liền coi chúng ta là hèn nhát rồi hay sao?" Thạch Lâm Hổ tức giận hét.

Người của Thạch Thôn đều bất kể, hết lần tới lần khác, người của Bái Thôn đều cả vú lấp miệng em, đây không phải là lần đầu tiên ra tay nữa rồi.

"Có huynh đệ nào bị mất mạng không?"

"Không có, nhưng mà có mấy anh em bị thương nặng, lá lách các kiểu bị tên sắt bắn xuyên, không biết có để lại mầm bệnh hay không nữa.:"

"Sao cơ, chúng ra tay ác độc vậy à, liều mạng với chúng thôi."

Thôn nhân lập tức bùng nổ, nhiều lần bị ức hiếp, cho dù là người bùn cũng phải tức giận.

"Thằng nhóc con mười bốn mười lăm tuổi đó thật sự độc ác, tên đều là do nó bắn ra. Nếu không phải một lão già ở trong thôn chúng nó lắc đầu, thằng đấy tuyệt sẽ giết nhiều người của chúng ta." Cha của Nhị Mãnh toàn thân là máu nói.

"Một thằng oắt con chưa mọc lông mà thôi, lợi hại cỡ nào được cơ chứ, lẽ nào chúng ta lại để nó bắt nạt sao?" Một người đàn ông què chân từ trong thôn tới tiếp ứng bất mãn.

"Đương nhiên là không sợ rồi, chỉ là bọn chúng đông người, gấp những mấy lần chúng ta."

"Thằng oắt đó rất mạnh, nhìn trắng trẻo đẹp trai nhưng lòng dạ hiểm ác. Tuyệt đối đừng coi thường, mấy huynh đệ trước ngực đều lót ba lớp giáp thép tinh chế dày, nhưng toàn bộ đều bị nó bắn xuyên, trong thôn cũng chỉ có ta và Hổ ca là có thể làm được." Thạch Phi Giao bổ sung.

"Cướp lại đồ thuộc về chúng ta, quyết không thể nhịn cục tức này được." Mỗi một thôn nhân đều bừng bừng lửa giận, lục phủ ngũ tạng như ngâm dầu nóng, vô cùng phẫn nộ.

Một đám người trùng trùng điệp điệp xông vào sâu trong rừng. Lần này người của Bái Thôn thực sự quá đáng rồi, đã vượt qua khỏi cái mức mà họ có thể bỏ qua.

"A Phúc thúc, thúc cũng bị thương rồi. Nhất định sẽ không sao đâu, rất nhanh sẽ khỏe lại thôi." Nhóc tỳ nhìn Thạch Phúc thường ngày vẫn hái quả mọng cho nó giờ toàn thân đẫm máu, nắm chặt bàn tay, an ủi mấy câu xong liền đuổi theo đại đội nhân mã ở phía trước.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 14: Ngang Ngược

Người dân Thạch Thôn vội vã bỏ chạy, nhanh chóng vào sâu trong rừng. Đại thụ chọc trời ở đây đổ gẫy, dây leo ngàn năm bị hủy, còn có các loại máu thú, ngổn ngang tan tác.

Hai con dị thú từng chiến đấu kịch liệt ở đây, gây ra bạo loạn khiến vô số muông thú bị chết, cộng thêm người Bái Thôn chặn giết đám người Thạch Phi Giao, khiến nơi này càng thêm lăng loạn.

Đống xác thú cao như ngọn núi nhỏ đã bị người Bái Thôn đem đi, giờ trống không. Đám Thạch Lâm Hổ sau khi đuổi đến đây ai nấy đều nghiến răng nghiến lợi, thực sự hiếp người quá đáng. Thú săn dân làng vất vả săn về lại cứ thế bị cướp đi.

"Đuổi theo!"

Họ không dừng lại lâu mà đuổi thẳng về phía Bái Thôn, đoán rằng những người đó mang theo cự thú nặng nề chưa thể đi xa được. Trong núi có dấu vết rõ ràng, lông mãnh thú, máu tươi, vảy, tất cả đều chỉ dẫn con đường người Bái Thôn rời đi.

"Cẩn thận!" Thạch Lâm Hổ chạy trước tiên xua tay bảo mọi người dừng lại, gạt mớ cỏ khô và lá mục trên mặt đất phía trước, lập tức lộ ra một cái hố đen ngòm cắm đầy dùi sắt chĩa thẳng lên trời, nếu rơi xuống hố chắn hắn sẽ bị chọc thành con nhím."

"Đám nhãi Bái Thôn này thật ác độc!"

Người Thạch Thôn càng thêm phẫn nộ, nơi này vẫn thuộc địa giới của họ, người Bái Thôn hành sự không biết kiêng dè, gài bẫy như thế này chắc chắn sẽ gây là bi kịch đẫm máu.

Chạy được khoảng tám chín dặm, chợt có một luồng kình phong lao tới cổ họng Thạch Lâm Hổ, ánh sáng lạnh lẽo âm u như đến từ địa ngục, chấn nhiếp tâm phách, nhanh hơn ánh chớp, có thể giết người trong nháy mắt.

Đây là một mũi tên sắt to dài cỡ một mét ba, sức mạnh và tốc độ đáng sợ này tuyệt đối có thể bắn xuyên qua lân giáp của voi sừng rồng, chả trách tại sao lại bắn thủng ba lớp áo giáp tinh cương của người Thạch Thôn, vô cùng đáng sợ.

Quá đột ngột, một mũi tên lạnh đáng sợ mức này bắn ra trong chốn rừng rậm, không kịp đề phòng, Thạch Lâm Hổ dũng mãnh hơn người , phản ứng nhanh nhạy, tức tốc nghiêng người né tránh.

Quá nguy hiểm, mũi tên sắt cứa qua cổ y kéo theo một tia máu phun dài, da cổ bị đầu mũi tên cứa rách một mảng, chỉ thiếu một chút là xuyên thủng yết hầu.

Đến tận lúc này, tiếng rít sắc nhọn mới truyền tới. Tiếng mũi tên rạch qua bầu trời chậm hơn nhiều so với bản thân mũi yên, đủ thấy tốc độ của nó đáng sợ tới mức nào.

“Keng!”

Mũi tên cắm vào một tảng đá núi phía xa, đâm thẳng vào trong, tiếng động vang giòn, ma sát ra ánh lửa, vô cùng khủng bố. Sức mạnh cùng mũi tên nặng thế này mấy ai dám chống đỡ? Nếu bị bắn trúng thì chắc sẽ xuyên tim!

Hiện trường im bặt, Thạch Lâm Hổ sờ lên miếng da rách trên cổ, ánh mắt lộ hàn quang, chỉ xém chút nữa thôi y đã bị người ta bắn chết.

Trong núi phía xa, một thiếu niên cầm cung đứng đó, thần sắc lạnh lùng, ánh mắt lãnh khốc nhìn chăm chăm về phía này.

“Lại là thằng nhãi đó!” Đám người Thạch Phi Hổ lập tức thấy lửa giận phừng phừng, thiếu niên thần sắc lạnh nhạt này liên tục làm bị thương mấy

người thanh niên trai tráng trong thôn.

Đây là một thiếu niên chừng mười bốn mười lăm tuổi, thân hình cao ráo, tóc đen mượt, da trắng trẻo, tổng thể rất tuấn mỹ, duy chỉ có đôi mắt rất lạnh làm hỏng cả mỹ cảm, khiến người ta thấy có một sự hoang dại và tàn khốc.

Sau lưng cậu ta là bảy tám chục người đang khiêng từng con cự thú di chuyển trên núi, vết máu nhỏ xuống, thảm cỏ cùng bụi gai đều bị đè gẫy.

"Thằng nhãi Bái Thôn, mày còn biết gì ngoài bắn mũi tên lạnh, có giỏi thì lại đây, tao đập một chưởng đứt đầu mày luôn!" Có người giận giữ gầm lên.

Thiếu niên tuấn tú kia ánh mắt lóe hào quang lạnh lẽo, trực tiếp giương cung ngắm chuẩn người này.

Thạch Lâm Hổ thấy vậy không nói lời nào, tay cầm một cây cung lớn màu đen cao quá nửa thân người, được làm từ sừng rồng, y nhanh chóng căng dây cung, lắp tên bắn tới.

"Phập!"

Hai mũi tên sắt to dài chạm vào nhau giữa không trung, ánh lửa tung tóe, tiếng động cực kì chói tai, cả hai cùng dừng lại và rơi xuống đất.

Mọi người há hốc miệng, tiễn pháp cùng lực cánh tay của thiếu niên kia quá kinh người, mới mười mấy tuổi đã có thể tranh tài cao thấp với Thạch Lâm Hổ - người cường tráng nhất Thạch Thôn.

"Keng, keng…"

Ánh lửa trong rừng lóe sáng, liên tiếp mười mấy mũi tên tằng cặp một va chạm với nhau rầm rầm như một vầng lưu tinh, rào rào rơi xuống, chấn động khiến màng nhĩ nhói đau.

Thần tiễn làm kinh động rừng hoang!

Thạch Lâm Hổ – người đàn ông cường tráng nhất Thạch Thôn cùng thiếu niên kia không phân cao thấp, điều này khiến mọi người ngạc nhiên. Thiếu niên này ít nhất có thể nâng được đỉnh đồng nặng năm sáu ngàn cân.

Mọi người thót bụng, một trang tuấn kiệt thật mạnh mẽ, một thằng nhóc hậu sinh, tuổi còn nhỏ thế mà đã có thần lực kinh người, khiến mọi người sợ hãi.

"Bằng hữu Thạch Thôn xin thứ lỗi, hiện giờ chúng tôi cần rất nhiều mãnh thú, vật săn lần này xin hãy nhường cho chúng tôi, sau này sẽ có hậu báo." Một người trung niên Bái Thôn ra mặt hô lớn, giọng nói vang rền.

"Để cướp đoạt vật săn của chúng ta, các người đã chặn giết người tộc ta ở giữa đường, ra tay ác độc, mũi tên nào cũng xuyên thấu nội tạng, khiến nhiều người trọng thương gần chết, còn đòi chúng ta thứ lỗi sao? Chuyên làm việc ác mà có thể thản nhiên như vậy, đây là đạo lý gì?" Thạch Lâm Hộ tức giận quát.

"Một khi tranh chấp, xảy ra xung đột đương nhiên sẽ không tránh khỏi đổ máy, đây là quy củ đàn ông trên Đại Hoang này ai cũng biết." Thủ lĩnh đội săn của Bái Thôn nói.

"Không phục thì cứ nhào vô!" Một gã tráng niên địa vị khá cao của Bái Thôn còn ngang ngược hơn.

Người Thạch Thôn sắp giận bể phổi, đã bị chặn giết, cướp vật săn, đối phương lại còn cường thế mức này, hoàn toàn không thể nói lý, thực sự không còn gì để nói.

"Vậy thì chiến thôi!" Thạch Phi Giao gầm lên giận dữ.

"Sợ gì các ngươi!" Thủ lĩnh đội săn Bái Thôn đáp trả, gã vô cùng vạm vỡ, cao tới hai mét bốn, có một thứ hơi thở đầy áp bức.

"Keng, Keng…."

Tiếng binh khí giao nhau không ngớt vang lên, rất nhiều người nâng thanh đại kiếm cao quá nửa thân người, hàn quang lấp loáng, sát khí dâng tràn, lực xung kích khiến lá rừng ào ào rụng xuống.

“Ta khuyên các ngươi từ đâu đến hãy quay về nơi đó, tiến thêm một bước, ta sẽ bắn chết từng người một, lần này tuyệt không lưu tình!” Thiếu niên tuấn tú Bái Thôn bỗng dưng lên tiếng, khẩu khí khiến người ta giận sôi gan, chỉ muốn bắn một mũi tên xuyên qua người hắn trước.

Thạch Lâm Hổ giận dữ nói: “Nhãi con, ngươi chưa trưởng thành đã có bản lĩnh lớn thế này, đích thực rất mạnh. Nhưng người quá hống hách, hành sự ác độc, ngươi sẽ không có kết cục tốt đâu.”

Cùng lúc đó, y giương cung lắp tên xông thẳng lên phía trước. Đã nói đến nước này còn làm gì được nữa? Chỉ có chiến đến cùng!

“Keng!”

Mũi tên sắt lại va chạm vào nhau, khiến cả khu rừng vang lên tiếng oong oong.

“Giết!”

Người Thạch Thôn kẻ giương cung lớn, người cầm đại kiếm, người múa Lang Nha Đại Bổng như mãnh thú sổ lồng, xông lên phía trước như một trận cuồng phong, khiến lá bay tít mù.

Còn người Bái Thôn, ai nấy cao to vạm vỡ rắn rỏi vô cùng, họ cũng xông tới, bắt đầu một trận hỗn chiến.

Đúng lúc này, một bóng người nhỏ bé như linh tước nhanh chóng xông lên phía trước, lớn tiếng trách mắng: “Các người cướp thức ăn nuôi sống chúng tôi, còn muốn giết các vị A Thúc, A Phúc thúc tốt như thế, lương thiện như thế mà suýt bị bắn chết, các người đều là kẻ ác!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thạch Hạo đỏ bừng lên vì kích động, đôi tay

nhỏ bé nắm chặt, ánh mắt ngập tràn lửa giận. Nó từ nhỏ lớn lên ở Thạch Thôn, được trải nghiệm sự ấm áp ôn tồn, chưa bao giờ gặp phải những kẻ ngang ngược đến vậy.

Người Bái Thôn kinh ngạc, sau đó phá ra cười. Không ngờ ngoại trừ đám choai choai này, Thạch Thôn còn có một đứa nhóc tỳ theo đến, thế này khác nào chuốc thêm phiền toái cho tộc nhân của nó?

"Viu!"

Mũi tên sắt phá không, thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi của Bái Thôn vẻ mặt lạnh lùng giương cây cung lớn đáng sợ, muốn bắn chết nhóc tỳ.

Ánh mắt người Thạch Thôn như phun lửa, họ phẫn nộ tới cực điểm. Đó mới chỉ là một đứa trẻ, nhóc tỳ ngày thường ngoan ngoãn đáng yêu, đối phương không ngờ muốn hạ độc thủ với cả một đứa trẻ thơ, điều này thật đáng khinh bỉ.

Thạch Lâm Hổ giương cung lắp tên, định cứu viện phá mũi tên sắt của thiếu niên kia, nhưng sắc mặt y biến đổi trong nháy mắt.

Bởi vì lần này, thiếu niên đó bắn liền bốn mũi tên, bốn tia sáng lạnh lẽo bay đến như chớp, Thạch Lâm Hổ chỉ kịp phóng ra ba mũi, đối phương mạnh tới kinh người.

"Keng… keng"

Ba mũi tên va chạm vào nhau rơi xuống đất, vẫn còn một mũi tên to dài một mét ba đang lao về phía cổ họng nhóc tỳ, lạnh lẽo rợn người!

Nhóc tỳ dùng tay tóm lấy mũi tên, dân làng hoảng hốt kêu: "Mau tránh ra!"

Họ biết thiên phú dị bẩm của Thạch Hạo, nhưng dù sao nó mới chưa đầy bốn tuổi, tuy nâng được đỉnh đồng ngàn cân, nhưng đối phương còn lớn tuổi hơn, thần lực kinh người hơn, nâng được đỉnh nặng năm sáu ngàn cân, ngang

cơ với Thạch Lâm Hổ.

“Ngươi ra tay cả với trẻ con sao?” Người Thạch Thôn như muốn nổ mắt.

“Keng.”

Nhưng điều khiến họ ngạc nhiên là tay trái của nhóc tỳ chém lên thân mũi tên, hất văng mũi tên ra. Tất cả mọi người trợn mắt há mồm, không nói lên lời.

Chỉ có số ít người trông thấy trong lòng bàn tay nó lấp lánh một kí tự, nhanh chóng lụi đi.

“Vút”

Nhóc tỳ nhảy lên, lao thẳng tới chỗ thiếu niên Bái Thôn kia!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 15: Nhóc Tỳ Ra Oai

Thiếu niên lộ vẻ kinh hãi, đây chỉ là một thằng bé mà thôi, không ngờ lại có thể đẩy bay tên sắt của hắn chỉ với một tay, có hơi khó tin một chút.

Phải biết rằng, hắn rung hai tay một cái là đủ để nâng năm sáu cái đỉnh đồng, tên sắt to có thể bắn nứt kim loại, loại sức mạnh to lớn đó căn bản không phải người thường có thể chịu được, đủ để bắn chết Long Giác Tượng.

Người của Bái Thôn giật mình, không có ai rõ ràng Bái Phong đáng sợ cỡ nào hơn bọn hắn, thiên phú dị bẩm, thần lực kinh người, vô cùng hiếm thấy, sao lại để một thằng bé đẩy được tên sắt của mình.

"Tự tìm cái chết!" Thiếu niên Bái Phong khẽ quát một tiếng, trong mắt bắn ra chùm ánh sáng giống như hai tia chớp, hắn thở thành tiếng, kéo cung lớn rồi bắn tên liên tục.

"Vù", "Vù"

Tên sắt phá vỡ trời cao, vang lên ù ù, giống như tiếng ma quỷ từ dưới Cửu U, mũi tên to dài phát ra ánh sáng kim loại lạnh lẽo khiến người ta phát sợ, tên bay đến cực nhanh, vô cùng kinh người.

Bái Phong không ngừng kéo cung, bắn liên tiếp tám mũi tên sắt, chúng gào thét mà đến, mũi nào cũng vô cùng đáng sợ, nhắm thẳng vào chỗ yếu hại của nhóc tỳ.

Thạch Hạo như một con linh viên, xòe ra tứ chi, động tác tự nhiên, nhanh chóng né được năm tên, sao đó hai tay đánh bay ba mũi còn lại, cắm sâu vào trong đá, vang vang rung động.

Loại biểu hiện này khiến người ta chấn động.

Ngay cả người của Thạch Thôn cũng ngây ra, biểu hiện của Thạch Hạo đã vượt qua dự đoán của họ, mới tí tuổi đầu đã thế này, cho ngươi ta cảm giác rất không thật.

Bái Phong khẽ quát, điên cuồng bắn cung, tên sắt nhanh như mưa lớn đổ ập tới, hết mũi tên này đến mũi tên khác xuyên qua núi rừng.

Thạch Hạo mặc dù rất nhỏ, nhưng tốc độ cực nhanh, như hổ vồ, giống giao nhảy, né tránh mũi tên, đồng thời hai tay đánh ra, đụng vào thân tên, vang lên keng keng, đánh bay rất nhiều tên sắt.

Sự nhanh nhẹn của nó căn bản không giống một đứa bé, nháy mắt đã nhảy được mấy chục mét, thoáng cái đã sắp tới trước mắt, lúc lên xuống giống như một con Kim Sí Đại Bằng nhỏ, đã hơi có chút khí thế bất phàm.

"Keng!"

Loạn tiễn như mưa, càng lúc càng dày đặc. Nhóc tỳ hét to, ở trên đường nó liền nâng một tảng đá lớn ngàn cân, ầm một tiếng nhảy lên rồi ném về phía tên thiếu niên Bái Phong sắc mặt lạnh lùng đó.

"Sao sức mạnh lại lớn như thế này cơ chứ? Đây mới chỉ một đứa bé ba bốn tuổi thôi mà."

Mọi người sợ hãi, việc này thật khiến người ta trợn mắt há mồm. Chỉ có mấy người trong lúc mơ hồ nhìn thấy được khi Thạch Hạo dùng sức có ký hiệu lóe lên rồi tắt, quá nhanh.

Đá lớn ngàn cân bay ngang trời, nện xuống phía dưới.

Con mắt Bái Phong lạnh lẽo, hắn dừng bắn tên, vung cây cung lớn cao hơn nửa người, quất mạnh về hướng tảng đá lớn đó, 'ầm' một tiếng, tảng đá lớn nặng như vậy lập tức vỡ tan, bắn tung tóe khắp nơi.

Mà Thạch Hạo cũng đã nắm lấy cơ hội xông đến phụ cận, tức giận nói: "Vì sao ngươi lại thô bạo như vậy, muốn sát hại A Phúc thúc của ta, còn muốn cướp đi đồ săn chúng ta cần để sinh tồn nữa?"

Bái Phong hừ lạnh một tiếng, ném cung lớn xuống đất, cầm lấy một thanh trường mâu màu đỏ đậm làm bằng Huyết Văn Thiết, dùng mâu ra sức đâm về phía ngực của nhóc tỳ.

Mà lúc này Thạch Hạo đang ở lưng chừng trời, vừa vặn hứng về phía trước, rất khó né tránh, chỉ nhìn thôi cũng đủ làm cho dân Thạch Thôn tí nữa tim nhảy ra ngoài, ai ai cũng thầm hận Bái Phong không thôi, vì hắn ra tay vô cùng ác độc.

"Keng"

Tiếng rung kim loại truyền tới, Thạch Hạo ánh mắt trong trẻo, tay phải bắt đầu vung lên, vẽ ra một đạo quỹ tích đẹp đẽ, phát ra ánh sáng rực rỡ, 'keng' một tiếng cắt trường mâu thành hai đoạn, mà cái tay trắng nõn đó lại không hề bị tổn thương gì.

Kết quả này khiến người ta ngẩn người, Thạch Hạo tuổi nhỏ đi chọi cứng một Bái Phong mạnh mẽ, không ngờ lại không ở vào thế hạ phong, từ chỗ rất xa xông đến trước mắt, biểu hiện rất cường thế.

"Vù. . ."

Bái Phong bỗng ném mâu gãy ra, nhắm đúng hướng mắt phải của Thạch Hạo, quyết đoán mà ác liệt, với khoảng cách gần như thế này thì thật sự rất nguy hiểm.

Thạch Hạo nghiêng đầu né tránh, người ở lưng chừng trời, chân phải trực tiếp vung tròn xuống, đá vào mặt của Bái Phong, mang theo một luồng gió mạnh. Mặc dù người nó nhỏ, nhưng tư thế lại khá đẹp mắt, động tác tự nhiên lưu loát giống như chim yến xẹt qua giữa không trung.

"Ầm"

Bái Phong lấy tay trái cản lại, phát ra một tiếng vang nặng nề, chận động làm cho cây cối ở gần rụng lá, rơi xuống thành từng mảng, giống như có gió thu thổi qua.

"Sực mạnh thật là lớn!"

Người của Bái Thôn lộ ra vẻ không thể tin nổi, họ biết rõ, Bái Phong thần lực kinh người, tuy vẫn còn là thiếu niên nhưng ở trong phạm vi mấy nghìn dặm đã hiếm có người sánh vai, nhưng hiện tại lại không thể chiếm nổi thượng phong.

Thạch Hạo hạ xuống đất, tuổi nhỏ như vậy, chiều cao kém Bái Phong rất nhiều, nhưng nó trước sau không sợ hãi, khuôn mặt nhỏ tức giận, mắt trợn tròn đứng sóng đôi với hắn.

Nhân mã hai bên đều dừng lại, họ đã bị cuộc quyết đấu giữa thiếu niên mạnh mẽ và đứa bé khiến người ta kinh ngạc này hấp dẫn, tất cả đều đang chờ bọn nó phân ra thắng bại.

Bái Phong sắc mặt u ám, mắt lộ hàn quang, hắn đã mười bốn tuổi rồi, nhưng đối phương lại còn chưa đến bốn tuổi, vừa rồi va chạm không phân thắng bại với hắn mà nói là một loại sỉ nhục.

"Ầm!"

Bái Phong thân thể thon dài, bỗng quét chân một cái, giống như một cái cọc sắt quét ngang tới, kình khí đáng sợ đang nổ vang, giống như một con quái vật lớn tấn công.

Thạch Hạo lùi lại, nó từ nhỏ lớn lên ở trong núi rừng, mặc dù không có trải nghiệm thực chiến, nhưng lại biết rất nhiều, tránh đi mũi nhọn, nhảy một cái liền lùi ra mấy mét.

Song, Bái Phong đã từng giết mãnh thú, từng chém dị cầm, từng giết những người mạnh mẽ, kinh nghiệm thực chiến phong phú, tự nhiên biết rõ phải chiếm thượng phong.

Người hắn nhảy vút lên trời, nháy mắt đã là mấy mét, chân phải xoay tròn như một cái roi sắt đánh xuống, thế không thể đỡ, kình phong đánh vào mặt khiến người ta đau đớn, sát chiêu dồn dập.

Ở sau lưng là mấy cây cổ thụ, không còn đường lui, không thể tiếp tục né tránh, Thạch Hạo dựa lưng vào cây lớn, hai tay đan chéo, ra sức giơ lên trên để đỡ, mấy cái phù hiệu lóe lên rồi tắt.

"Ầm!"

Giống như hai con thú khổng lồ đụng vào nhau, khiến nơi này cát bay đá chạy, khói bụi mịt mù, cây cối héo úa. Hai người chấn động mạnh, mà lúc chân Bái Phóng đè xuống liền trực tiếp đá gãy một cây đại thụ đường kính hơn một mét ở sau lưng Thạch Hạo.

Ầm một tiếng, cổ thụ chọc trời gãy lìa, rơi ở trong vùng núi, phát ra một tiếng động lớn, thanh thế kinh người.

Lần này người của Bái Thôn nhìn rất rõ ràng, trong lòng bàn tay của Thạch Hạo giống như có ký hiệu lấp lóe, là loại sức mạnh này ngăn lại đòn tấn công mấy ngàn cân của thiếu niên thiên phú siêu tuyệt Bái Phong.

"Bảo Cụ, trong tay đứa bé đó là một cái Bảo Cụ quý hiếm!" Bọn chúng hét lớn lên.

Không cần biết thế nào, chúng cũng không tin Thạch Hạo đã mò ra được sự huyền bí của Cốt Văn, cho rằng vì cái dây đeo tay mài bằng răng thú ở trên cổ tay nó phát huy tác dụng, bởi vì quả thật có hào quang lóng lánh đang chảy xuôi.

Cả đám người Bái Thôn đều đỏ mắt, đây mặc dù không phải là trấn tộc chí bảo gì cho cam, nhưng cũng là một cái Bảo Cụ tốt, có thể tăng sức mạnh cho một đứa bé như thế này, khẳng định là bất phàm.

Sau khi đá gãy cây lớn, khí thế ác liệt của Bái Phong không đổi, tấn công càng thêm nhanh chóng mãnh liệt, đôi chân như cọc sắt tung hoành,

khiến cây cối không ngừng gãy lìa, cành gãy lá rụng bay khắp nơi.

Thạch Hạo cũng không kém, bắt đầu đánh trả, mặc dù thân hình nhỏ nhưng lần nào nhảy lên cũng cao mấy mét, tấn công như một con đại bàng non giương cánh.

"Ầm!"

Quyền phong của Bái Phong như sấm, một quyền đánh ra, sau khi Thạch Hạo né được liền trúng một tảng đá núi nặng mấy nghìn cân, trực tiếp đánh nát bấy nó, đá vụn bay khắp nơi.

Cảnh tượng này cực kỳ kinh người, một thiếu niên mười mấy tuổi mà thôi, không ngờ lại có loại sức mạnh to lớn khủng bố thế này, cả đám người trưởng thành nhìn cũng phải hít hơi lạnh.

Nhóc tỳ tuy còn nhỏ, nhưng ở độ tuổi này mà nói đã coi là thần lực kinh người, song về sức mạnh tuyệt đối lại không thể so với Bái Phong, nhưng với sự hỗ trợ từ sức mạnh thần bí của Cốt Văn, nó cũng không sợ gì.

Động tác của cả hai cực nhanh, mỗi một đòn đều rất đáng sợ, quyền phong như sấm, vang lên ầm ầm, khiến cho cây cối đổ rạp, đá núi nứt toác.

Sau khi giao thủ mấy chục chiêu, Bái Phong sắc mặt âm hàn, hắn là một kẻ kỳ tài ngút trời, nhưng lại chưa từng ngờ tới việc không chiếm nổi thượng phong với một đứa bé không được bốn tuổi, khiến hắn làm sao chịu nổi.

"Ầm!"

Lần này, sau khi hắn toàn lực tấn công, đột nhiên khom lưng cúi đầu, từ sau lưng bay ra một mảng tên nỏ, sắc bén lập lòe, nhắm thẳng vào hai mắt và toàn bộ khuôn mặt của nhóc tỳ.

Tất cả người của Thạch Thôn đều cả kinh kêu lên, việc này quá đột nhiên. Sau đó, cả đám đều tức phẫn nộ, Bái Phong quá nham hiểm, đối phó một đứa bé mà thôi, hắn lại dùng hết các chiêu độc ác như vậy.

Nhóc tỳ hơi giật mình nhưng cũng không sợ, hai tay múa lên, ngón tay hiện ra một mảng văn lạc, tạo thành một vầng trăng lưỡi liềm nhỏ, bị nó nắm ở trong lòng bàn tay, bỗng vung một cái, hàng loạt điểm sáng khuếch tán ra đánh vỡ toàn bộ tên nỏ.

Người của Thạch Thôn thở phào một hơi, vừa rồi quả thật là sợ toát hết mồ hôi hột.

"Tiểu tử này quá ác độc, sau khi trưởng thành nhất định sẽ là một tai họa!" Thạch Phi Giao tức giận nói.

"Vù!"

Thạch Hạo mắt to trong veo, chủ động xông lên trên, hai tay giương ra như chim ưng vồ mồi, động tác thô bạo mà sắc bén, cực giống tư thế Thanh Vân Ưng đánh xuyên tầng mây.

"Ầm!"

Vầng trăng lưỡi liềm trong lòng bàn tay nó lại lóe hào quang, hóa thành ánh sáng trong suốt dâng trào lên đón lấy Bái Phong, nặng nề va chạm với nhau, tạo ra một cơn bão mạnh mẽ.

Lần này, Bái Phong phun ra một bụm máu tươi, người bay ngang ra, đụng gãy rất nhiều cành cây đại thụ, rơi ở trên đất. Mà nhóc tỳ thì lại nháy mắt đuổi theo.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 16: Chịu Thua

Bái Phong vừa muốn đứng lên, Thạch Hạo liền như một con ưng non vút lên trời cao bay tới, sau đó một cước đá xuống, đạp ở trên ngực hắn, đôi mắt rất sáng nhìn xuống hắn.

'Ầm' một tiếng, cả vùng núi đều khẽ run lên, thiếu niên mạnh mẽ Bái Phong thoáng cái nằm ngửa ra, không thể đứng lên. Không có ai sẽ đi nghi ngờ sức mạnh của một cước do nhóc tỳ đá ra cả.

Người của Bái Thôn khiếp sợ, thiếu niên thiên tư xuất chúng như Bái Phong, khiến tộc nhân đều kính nể, không ngờ lại thua như vậy, hơn nữa còn bị một đứa trẻ con đánh bại.

Rất nhiều người của Bái Thôn giương cung lắp tên muốn bắn chết Thạch Hạo để cứu viện.

Đám Thạch Phi Giao giận dữ, cũng đều giương cung muốn bắn lại, tiến hành một cuộc hỗn chiến.

'Vù' một tiếng, Thạch Hạo nắm lấy cổ áo của Bái Phong, nhấc hắn lên che ở trước người, hướng về phía người của Bái Thôn, bảo vệ bản thân.

Bái Phong tức giận, bình thường hắn âm trầm mà bình tĩnh nhưng lúc này đã không thể nhịn được nữa, hôm nay quả thật là vô cùng nhục nhã. Bị một thằng nhóc miệng còn hôi sữa như thế này tóm lấy còn khó chịu hơn là giết hắn, hắn ra sức giãy dụa, nắm đấm vung về phía nhóc tỳ.

Thạch Hạo mặc dù không đủ kinh nghiệm, nhưng tay nhanh mắt tinh, một cái tay khác tỏa ra ánh sáng, ký hiệu chuyển động, 'bịch' một tiếng đánh ở trên ngực của Bái Phong, làm cho thân thể hắn rung bần bật, miệng ứa máu tươi, nắm đấm mất đi sức lực.

Nhóc tỳ cũng không dừng lại, nâng Bái Phong cao hơn mình rất nhiều, nhanh chóng nhảy lên rồi xông về chỗ Thạch Lâm Hổ.

Thân thể Bái Phong thon dài, bị cầm như vậy nên có hơn nửa cơ thể bị kéo ở trên đất, bị bụi gai đá núi cắt phải, tóc tai bù xù, so với thiếu niên đẹp trai lạnh lùng lúc trước thực sự là cách biệt một trời một vực, chật vật không thể tả nổi.

Cách còn khoảng tám chín mét, nhóc tỳ bỗng ném Bái Phong ra, 'bịch' một tiếng rơi ở trước mặt đám Thạch Lâm Hổ, hắn lăn vài vòng, lại phun thêm mấy bụm máu, trong mắt toàn là oán hận và giận dữ.

"Nhóc con, mày không phải rất ác độc sao, tiếp tục kiêu ngạo nữa đi!" Thạch Phi Giao không quan tâm, sau khi nói xong liền nhấc chân tặng cho một cước, 'răng rắc' một tiếng, xương ngực của Bái Phong lập tức đứt mất mấy cây.

Lực lượng của họ gần nhau, nhưng Bái Phong lúc này đã trở thành tù nhân, khó mà phản kháng, lấy xương ngực đọ với bàn chân, đương nhiên là không thể chịu nổi, đau đớn đến mức đầu túa mồ hôi, rên lên một tiếng.

"Nhóc tỳ cháu quá lương thiện rồi. Vừa rồi khi đối địch có mấy cơ hội để đánh trọng thương hắn, cháu đều bỏ lỡ cả. Hơn nữa sau khi bắt được hắn, cháu ra tay quá nhẹ, như vậy đối với bản thân mình mà nói rất nguy hiểm." Thạch Lâm Hổ ở bên cạnh giáo dục.

"À!" Nhóc tỳ nhăn nhó, khác hẳn với dáng vẻ như hổ con vừa rồi, đây là lần đầu tiên nó liều mạng như vậy, chủ yếu là vì nhìn thấy mấy vị a thúc ở trong tộc tí nữa là bị người ta bắn chết, mà đối phương còn không nói lý như vậy, cho nên mới sốt ruột xông lên chiến đấu.

"Khoan, bằng hữu Thạch Thôn hạ thủ lưu tình, có gì từ từ nói, việc gì cũng có thể thương lượng." Người của Bái Thôn đã sốt ruột, một thiếu niên tiềm lực kinh động Đại Hoang như thế nếu bị tra tấn chết, đối với bộ tộc của họ mà nói là tổn thất quá lớn.

"Có thể thương lượng? Lúc các ngươi cướp đoạt con mồi mà chúng ta vất vả săn được, chặn giết tộc nhân của ta, vô tình và máu lạnh giương cung bắn bọn ta sao các ngươi không nghĩ đến những việc này?" Thạch Lâm Hổ tức giận nói.

"Ầm!"

Ở một bên khác, Thạch Phi Giao lại trực tiếp đạp thêm một cước, xương một tay của Bái Phong lại kêu răng rắc một cái rồi gãy lìa, làm cho hắn mặt nhăn nhúm, nhưng lại không nói tiếng nào.

"Đừng, mau dừng tay, tất cả đều là do bọn ta sai, bồi tội ở chỗ này còn không được hay sao?" Một người trung niên ở trong Bái Thôn hét lên, rất là lo lắng.

Mà thủ lĩnh của đội ngũ săn thú của họ cũng hét lớn, yêu cầu đàm phán, hắn cao hai mét ba, hai mét tư, khí thế bức người, nhưng giờ cũng không còn cường ngạnh và hung hăng như lúc nãy nữa.

"Đàm phán cái con bà mày, cái khác ta mặc kệ, trước tiên đập một trận đã rồi nói sau." Cha của Nhị Mãnh nổi giận đùng đùng nói, những ngày này người của Thạch Thôn đã nén một bụng lửa giận, sao có thể bỏ quả mọi việc chỉ với một câu nói.

"Ầm"

Cái tay to như quạt hương bồ của hắn vung xuống, đánh ở trên mặt của Bái Phong, trực tiếp đánh cho rách da, cả người bay ngang mấy mét.

"Nhóc con mày còn dám trợn mắt à, huynh đệ của ông mày tí nữa là bị mày bắn chết bốn năm người, bắn tên ác độc, xuyên cả tạng phủ. Giờ sao mày không lớn lối nữa đi, tiếp đi chứ!"

"Ầm"

Lúc Bái Phong lăn tới chân Thạch Lâm Hổ, hắn cũng trực tiếp đá ra một

cước, loại sức mạnh ngàn cân như thế này đủ để đạp chết mãnh thú, Bái Phong có mạnh tới mức nào thì cũng phải đứt thêm vài cây xương, khóe miệng co rúm, máu và mồ hôi chảy ròng ròng.

Không lâu trước đây, hắn kiêu ngạo ép người, lạnh lùng mà bá đạo, hiện tại lại trở thành tù nhân, tóc tai bù xù, cả người là máu, không nói tiếng nào, trái ngược thật là quá lớn.

"Ầm"

Người của Thạch Thôn hận thấu sự kiêu ngạo của hắn lúc trước, loại lạnh lùng và kiêu ngạo đó khiến người ta hận tới mức hàm răng cũng ngứa, lúc này đua nhau đi lên, anh một cước, tôi một đạp, chia nhau ra mà đánh. Sống ở trong Đại Hoang, ai ai cũng thân thể cường tráng, ăn trận đòn như vậy, Bái Phong tí nữa đi đời, xương không biết đã gãy bao nhiêu cây, nằm oặt ở đó.

"Dừng lại!"

Người của Bái Thôn lo lắng, giương cung lớn muốn xông lên giải cứu, bởi vì tiếp tục như vậy thì Bái Phong bị phế là cái chắc, khỏi hi vọng có ngày quật khởi trở lại.

"Dừng lại hết cho ta, cút sang một bên mà đứng, còn chưa xong đâu, chờ bọn ta hả giận rồi bàn sau." Thạch Phi Giao nói.

Mọi người anh một cước, tôi một tát, chả mấy đã tra tấn Bái Phong sắp không còn hình người nữa rồi, mặt mũi bầm dập, khung xương các nơi gãy lìa, dáng vẻ vô cùng thê thảm, không còn một chút lạnh lùng nào.

Lúc này đây, một đám nhóc cũng xông lên, đặc biệt là Bì Hầu, ra sức đá hắn, nói: "Ngươi thiếu chút nữa là bắn chết cha ta. Kiêu căng nữa đi xem nào, làm sao, còn không phải là để nhóc tỳ bắt lại à!"

"Nhóc tỳ của tộc ta mới hơn ba tuổi rưỡi, ngươi mười mấy tuổi đầu rồi, đến nó cũng không đánh lại, còn có cái gì để mà kiêu căng phách lối đây?"

Một đám nhóc vừa tẩn vừa trêu.

Lúc này, một đám người vây lấy Thạch Hạo, khen ngợi không ngớt, đến người của Thạch Thôn cũng không ngờ nó lại lợi hại đến vậy, trực tiếp bắt được một thiếu niên đáng sợ có thể sánh với Thạch Lâm Hổ.

"Bằng hữu Thạch Thôn, các ngươi trút giận đủ rồi chứ." Người của Bái Thôn sốt ruột, tiếp tục như vậy, thiên tài cũng thành tàn phế, tới lúc đó khác quái gì con chó đâu?

"Vậy thì bàn bạc đê!" Thạch Lâm Hổ ngồi phịch xuống người Bái Phong, hoàn toàn xem hắn như ghế ngồi, điều này khiến cho người của Bái Thôn đều thắt tim lại, một hán tử to con như vậy, cao sắp hai mét rưỡi đến nơi rồi, dùng sức ngồi như thế thì một con trâu mộng cũng phải rụp xuống.

Nhưng người dưới mái hiên không thể không cúi đầu, chỉ có thể nhẹ giọng khuyên bảo, không dám tỏ ra bất mãn.

"Đều là bằng hữu ở trong Đại Hoang, cho dù có chút va chạm thì cũng là cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, xin hãy bao dung, tha thứ cho sự lỗ mãng của chúng ta lần này." Một người hơi biết ăn nói ở trong đội ngũ đi săn của Bái Thôn lên tiếng.

"Ta nhổ vào, cái gì mà cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, nói nghe rõ hay, trước đó các ngươi làm cái gì, vì sao muốn bắn chết tộc nhân của ta?" Thạch Phi Giao quát.

Thạch Lâm Hổ lại vẫy tay, nói: "Đừng lảm nhảm nữa, bọn ta không thích nghe, nói đi, bồi thường chúng ta như thế nào?"

"Việc này. . ." Người của Bái Thôn đều nhíu mày, thủ lĩnh đội đi săn nói: "Bọn ta nhận lỗi ở chỗ này, hơn nữa đem toàn bộ con mồi tặng cho các ngươi, thế nào?"

Cha của Nhị Mãnh trợn mắt nói: "Những con mồi này vốn là của bọn ta, làm bị thương bao nhiêu người của bọn ta, chỉ nhận lỗi xuông là xong sao?"

"Thế này được không, kể từ bây giờ bọn ta rút khỏi vùng núi này, không bao giờ vượt giới nữa, trả lại khu săn bắn cho các ngươi được chưa?" Người của Bái Thôn nói.

"Rắm chó, đây vốn cũng là của chúng ta, nói nửa ngày cũng chả có lấy nửa điểm thành ý!" Một người Thạch Thôn nóng tính quát.

Thạch Lâm Hổ vẫy tay một cái, nói: "Ta chán chẳng muốn nói với các ngươi nữa, thả thằng oắt con này cũng được, nhưng trừ những điều kiện ban nãy ra phải để lại toàn bộ vũ khí ở trên người các ngươi, như vậy liền có thể khiêng nó về, sau này đừng có bén mảng đến chỗ của chúng ta nữa."

"Cái gì, không được!" Người của Bái Thôn hét lớn, đối với họ mà nói, vũ khí chính là sinh mạng thứ hai, sống ở trong vùng núi này, không có binh khí thì làm sao sống nổi.

Phải biết rằng, ở đây mỏ kim loại thưa thớt, rất khó để đào được, có được một kiện binh khí vừa tay rất gian nan, cần rèn đúc và mài dũa thời gian dài.

"Vậy thì chẳng có gì để nói nữa. Người đâu, chặt đầu thằng oắt này xuống trả lại Bái Thôn cho ta." Thạch Lâm Hổ hét lên.

"Được!" Một thanh niên lớn tiếng đáp, nâng lên một thanh kiếm bản to định chém xuống, chặt đầu Bái Phong.

"Đừng nha, bọn ta đáp ứng mà!" Một nhân vật chủ chốt của Bái Thôn hét lớn, cuống quít ngăn cản.

Những người khác sắc mặt khó coi, có người nói: "Thật sự phải giao nhiều vũ khí như vậy ra sao?"

"Không có vũ khí có thể đúc lại, mặc dù tốn thời gian song cuối cùng vẫn còn có hi vọng. Nhưng nếu người chết đi rồi thì hoàn toàn không thể sống lại, Bái Phong thiên tư cực kỳ cao, ở trong vùng Đại Hoang này cũng hiếm có, tương lai có thể bảo vệ tộc ta."

Người của Bái Thôn đã thỏa hiệp, hàng đống tên sắt được dọn đến, còn có một loạt cung Long Giác và hàng loạt thanh kiếm bản to sắc bén, tim của họ đều đang nhỏ máu.

Nguyên bản sẽ có một cuộc huyết chiến, nhưng nhóc tỳ đột nhiên nhảy ra đối đầu với một thiếu niên đáng sợ như Bái Phong, lại làm thay đổi chiến cục, tránh khỏi một cuộc xung đột, nếu không không biết sẽ phải chết bao nhiêu người.

Cả đám người thắng lợi trở về Thạch Thôn.

Những ngày tháng sau đó, Thạch Thôn yên bình, nhưng sâu trong dãy núi lại không bình tĩnh, lúc nào cũng có tiếng thú rống động trời, làm cho quần sơn rung lên, loạn thạch cuồn cuộn.

"Tộc trưởng, con Toan Nghê kinh khủng ở sâu trong dãy núi đó hơn nữa là sắp chết già rồi, gần đây vẫn luôn rít gào, giãy dụa."

Có người tới bẩm báo cho Thạch Vân Phong.

"Đó chính là một con Thái Cổ Di Chủng chân chính nha, ở sâu trong dãy núi cũng coi như là cự bá một phương, nếu có thể lấy được thi thể của nó, rút ra chân huyết, khắc lại Nguyên Thủy Bảo Phù ở trên bộ xương, vậy chẳng khác nào đã mở được một kho báu động trời a!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 17: Bảo Thuật

Một con Toan Nghê như thế này vô cùng đáng sợ, cho dù là chết rồi thì cũng là vô giá, cả thân thể có thể nói là một kho báu, ai mà không muốn có được?

"Thật là khiến người ta mê tít mắt, hận không thể lập tức tìm tới, lấy được chân huyết và Nguyên Thủy Bảo Phù của nó." Một vài người trẻ tuổi trong tộc hăm he.

"Kể cả là con Toan Nghê đó già rồi thì bọn ta cũng không thể đối phó nổi. Tuyệt không thể hành động tùy tiện, phải kiên nhẫn chờ đợi." Tộc trưởng vẻ mặt ngưng trọng, nghiêm túc cảnh báo.

"Ha ha, lần này thu hoạch rất phong phú, nói ra thì nhóc tỳ thật đã lập được đại công. Nếu không có nó thì không thể tránh khỏi một cuộc hỗn chiến đẫm máu." Một vài người trong tộc khen.

"Ý..." Nhóc tỳ tỏ ra xấu hổ, gãi gãi đầu, gọi Tử Vân, Đại Bằng và Tiểu Thanh một tiếng rồi chạy ra xa.

"Ầm!"

Từ trên tầng mây có một con chim khổng lồ hạ xuống, vẩy lấp lóe hàn quang. Thanh Lân Ưng xuất hiện, nó đang bắt lấy một con Hỏa Tê to lớn, ầm một tiếng ném ở bên ngoài thôn. Cứ cách một đoạn thời gian là nó lại sẽ đưa tới một con mồi khổng lồ.

Tới bây giờ, chim non đã nở được sắp gần hai tháng, thể hình dần dần dài hơn, được khoảng hai mét rưỡi, càng trở nên to lớn khỏe mạnh, hơn nữa vẫy cánh đã sắp có thể bay lên được lưng trời rồi.

"Bọn nhóc các ngươi mau lớn còn đưa ta đi vào sâu trong dãy núi xem một phát." Nhóc tỳ ôm cổ chúng nó, chớp chớp đôi mắt to, lộ ra vẻ mong đợi. Sau đó, nhóc tỳ bắt đầu tìm kiếm Nguyên Thủy Bảo Phù của ba con chim non, nghiên cứu lực lượng thần bí mà chỉ chủng tộc này mới có.

"Ông!"

Một tiếng rung khẽ, một vầng trăng bạc hiện lên ở lòng bàn tay nó, dịu dàng mà thánh khiết, tuôn xuống từng điểm ánh sáng trong veo. Sau đó, trăng bạc mọc lên, treo ở sau đầu nó, tô điểm khiến cho nhóc tỳ thần kỳ một cách lạ thường.

Lần trước đấu với Bái Phong, nó chỉ dung nhập cái Nguyên Thủy Bảo Phù này vào lòng bàn tay, cũng không có lấy vầng trăng bạc hoàn chỉnh này để đối địch, nếu không uy lực sẽ còn lớn nữa.

Trăng bạc xoay tròn quanh người nhóc tỳ, hào quang trắng toát rải rác, khiến nó thoạt nhìn thần thánh một cách khó nói thành lời.

"Ồ, lại biết thêm được một chút, trong số cung điện ở trên trăng đó có một chim khổng lồ cư ngụ, lẽ nào chính là con Thái Cổ Ma Cầm thủy tổ của bọn Thủy Vân, Đại Bằng đó?" Thạch Hạo mơ hồ tự nói.

Ở trên trăng bạc có một gốc cây, còn có một mảnh cung điện, ký hiệu phức tạp, hiện tại nghiên cứu của nhóc tỳ đối với Bí Cốt Bảo Thư hơi có tiến bộ, nhìn rõ ràng được một vài thứ.

Nhóc tỳ rung làm cho trăng bạc bay ra ngoài, cả vầng trăng rõ ràng mà sáng sủa, trong cung điện ở trong đó truyền ra một tiếng chim kêu, mà gốc cây đó lại đung đưa một hồi, tản mát ra hàng loạt đốm sáng nhỏ.

Đây không giống với trăng bạc tạo ra bằng ký hiệu, bởi vì nó quá thật, trái lại giống như Thần Nguyệt từ trên trời rơi xuống, sống động y như thật.

"Keng"

Một tiếng rung kim loại phát sinh, giống như một cái Bảo Cụ được cất lâu ngày rửa sạch trần ai mà xuất thế một lần nữa, vang vang rung động, chói lọi thần thánh.

Trăng bạc lượn qua một tảng đá lớn dài năm sáu mét, 'răng rắc' một tiếng cắt đứt tảng đá, mặt cắt phẳng lì mà bóng loáng. Song nó vẫn không dừng lại, một lần nữa xông về phía trước, liên tục cắt đứt hai tảng đá lớn rồi mới mờ đi.

"Á, lần trước chỉ có thể cắt một tảng mà thôi, lần này lại có thể trực tiếp cắt đứt ba tảng đá, thật là lợi hại!" Nhóc tỳ giật mình há to mồm.

Vầng trăng bạc này ngưng thật so với trước nhiều, ở trong có ký hiệu lấp lóe, tòa cung điện và gốc cổ thụ đó có thể mơ hồ nhìn thấy, sống động như thật, uy lực tăng rất nhiều.

"Nhóc tỳ thật là lợi hại nha, không ngờ lại có thể phát ra được vầng trăng như thế này, tao cảm thấy có thể đi đối phó một vài con mãnh thú hồng hoang ở trong núi rồi." Mấy đứa nhóc sau khi nhìn thấy đều ngưỡng mộ không thôi.

"Ừ, có thể thấy được Thái Cổ Ma Cầm năm đó kinh khủng cỡ nào, nếu ấn ký truyền thừa mà hoàn chỉnh thì đây tuyệt đối là một loại thần kỹ, nhưng cho dù chỉ như thế này thôi cũng đã hiếm có rồi." Tộc trưởng nói.

Thủ đoạn tấn công mạnh mẽ như thế này có thể xưng là Bảo Thuật, đều là thần thông được cái bộ tộc lớn quý trọng và giữ kín.

"Sau bao nhiêu năm, tộc chúng ta coi như cũng có một môn Bảo Thuật rồi." Một vài tộc lão rất kích động.

Loại Bảo Thuật này bình thường đều thuộc về các chủng tộc mạnh mẽ, nếu không phải nhóc tỳ nuôi nấng Thanh Lân Ưng, quan sát và nghiên cứu ở cự ly gần, căn bản không thể nào nắm bắt được.

"Không biết con Toan Nghê ở trong dãy núi kia thế nào rồi, nếu thật sự

nó chết già, lấy được di cốt nguyên thủy của nó coi như là lại vớ được một loại Bảo Thuật khủng bố nữa."

"Càng là Thái Cổ Di Chủng mạnh càng không cho bí mật bất truyền ở trong tộc bị tiết lộ, nhất là ấn ký nguyên thủy ở trên xương đầu của nó, có thể sẽ hủy đi trước khi chết." Thạch Vân Phong nhíu mày nói.

Cũng chính là vì vậy mà Nguyên Thủy Bảo Phù mới cực kỳ quí hiếm, bởi chúng thật sự quá ít, đại biểu cho truyền thừa cường đại của một chủng tộc, có nghĩa là có thể thai nghén một loại Bảo Thuật.

"Thật sự hi vọng con Toan Nghê đó đừng có hủy đi bảo cốt, đó chính là Thái Cổ Di Chủng chân chính, Bảo Thuật mà nó thai nghén nhất định sẽ cực kỳ kinh người." Thạch Lâm Hổ nói.

Tộc trưởng lắc đầu nói: "Đừng quá tham lam, tộc ta có thể bất ngờ lấy được một loại Bảo Thuật đã là khá rồi."

Bốn ngày sau, một tiếng rống kinh thiên động địa làm cho quần sơn đều rung lên, muông thú run rẩy, quỳ rạp xuống đất, mãnh cầm toàn bộ đào tẩu lên trời. Đá núi lăn lông lốc, cây cối lắc lư, cả vùng núi rừng đều đang rung động.

Con Toan Nghê đó từ sâu trong dãy núi đi ra, tới khu vực ngoại vi, nó sắp chết nên muốn tìm cho mình một chỗ chôn thân, uy thế cực kỳ khủng bố.

"Nó thất sự sắp chết già rồi, e rằng chỉ trong vòng hai ngày mà thôi."

Toàn bộ Thạch Thôn đều chấn động, nếu là lấy được di thể của Toan Nghê thì chẳng khác nào vớ được một kho báu kếch xù, chân huyết của nó tuyệt đối có tác dụng kinh người, đó chính là đại dược trong máu chân chính.

"Ừ, Thái Cổ Di Chủng chân chính a, nếu huyết mạch đủ tinh khiết thì có lẽ có thể dùng lúc nhóc tỳ tẩy lễ khi năm tuổi được đấy."

"Sai người cẩn thận quan sát, chúng ta làm tốt chuẩn bị để bất cứ lúc nào

cũng có thể lên đường!" Mấy vị tộc lão đều ngồi không yên được nữa, khẩn trương, kích động, lo lắng, trong lòng khó mà bình tĩnh.

Còn về phần đám thanh niên trai tráng như Thạch Lâm Hổ, Thạch Phi Giao thì lại càng hô hấp dồn dập, mắt cũng sắp đỏ lên rồi.

"Ta nhìn thấy rồi, con Toan Nghê đó đã xé xác rất nhiều hung thú, biến khu núi rừng đó trở thành một vùng cấm địa, không có bóng dáng chim muông."

Một ngày sau, có tộc nhân chạy về thôn bẩm báo, hắn đứng ở trên một đỉnh núi, từ xa liền nhìn thấy một cảnh tượng đáng sợ.

Tộc trưởng Thạch Vân Phong bỗng xoay người lại, nói: "Đi, chúng ta phải bắt đầu hành động rồi, nhưng nhất định phải cẩn thận phòng bị. Lần này hơn phân nửa không chỉ có chúng ta, còn có động vật và bộ lạc khác tranh cướp nữa.

"Tộc trưởng gia gia, cháu cũng đi!" Nhóc tỳ mở miệng xin đi.

Tộc nhân không có ý kiến gì với việc này, chiến lực hiện tại của thằng bé tuyệt đối là rất kinh khủng, mặc dù còn nhỏ nhưng đã nắm được một loại Bảo Thuật, thời khắc mấu chốt có thể đại phát thần uy.

"Chiêm chiếp..."

Đại Bằng, Tiểu Thanh, A Tử tiến lại gần, dùng đầu cọ vào tay nhóc tỳ, tỏ vẻ vô cùng thân thiết, cũng muốn đi theo.

"Ngoan, bọn mày đừng làm loạn, ở trong núi rất nguy hiểm, bọn mày còn nhỏ, không thể đi mạo hiểm được. Đợi tao ở đây, lúc tao về sẽ đưa bọn mày đi bắt giao ngư để ăn nhé."

Thạch Hạo an ủi ba con chim non, đồng thời cũng căn dặn bọn nó nhất định phải tiếp tục khuyên Thanh Lân Ưng tới lúc đó đi giúp đỡ. Bởi vì đi tìm thi thể của Toan Nghê khả năng sẽ rất nguy hiểm, nếu có một con hung cầm

hùng mạnh giúp đỡ thì nhất định sẽ thuận lợi hơn nhiều.

"Đi thôi, vào núi nào!"

Một đám người trùng trùng điệp điệp đi vào trong núi, hướng về phần mộ do Toan Nghê chọn.

"Ầm!"

Đất rung núi chuyển, sâu trong núi rừng giống như đã xảy ra động đất, cảnh tượng vô cùng kinh khủng.

"Tộc trưởng, tuổi thọ của Toan Nghê đã hết, trước khi chết nó đi vào một sơn động, quậy nát chỗ đó rồi." Có tộc nhân từ phía trước chạy lại, nhanh nhẹn lớn tiếng bẩm báo tình huống này.

"Đi, mau xông lên!" Thạch Vân Phong hét lớn.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 18: Sơn Lâm Bạo Động

Một đám người vội vội vàng vàng xông vào sâu trong dãy núi, Toan Nghê đã già mà chết đi, có nghĩa là toàn bộ chân huyết và bảo cốt của nó đều sẽ trở thành kho báu vô chủ, sao không khiến người ta kích động?

"Nhanh, tốc độ quá chậm rồi!" Đám Thạch Lâm Hổ sốt ruột, chỉ sợ đi muộn bị người khác nhanh chân đến trước.

Những ngọn núi nguy nga nối tiếp nhau, núi rừng vô tận. Có một vài gốc cổ thụ to lớn rất kinh người, táng cây đâm thẳng vào vòm trời, cao hơn ngàn mét, còn hơn một vài ngọn núi, già thiên tế nhật. Còn số dây leo đó cũng không biết đã sinh trưởng bao nhiêu năm, mấy người trưởng thành cũng không ôm hết, men theo núi mà sinh trưởng, cứng cáp như Cầu Long.

Người của Thạch Thôn chạy băng băng một mạch, tới gần chỗ Toan Nghê tử vong, cảm thụ được rất nhiều loại khí tức khủng bố, khiến người ta cảm thấy vô cùng áp lực, đó chính là do Vạn Thú Vương sau khi chết tạo ra.

"Thật yên lặng!" Mọi người cảm thấy điều khác thường, chỗ này quá yên tĩnh, không có một tiếng động nào, thật giống như một vùng đất tử vong.

Ở đây ngay cả một con chim cũng không có, càng khỏi nói phi cầm tẩu thú. Thậm chí sâu kiến đều trốn vào trong hang ngủ đông, không chịu đi ra. Trong núi rừng hoang vắng không một tiếng động, yên tĩnh như chết.

"Toan Nghê trước khi tọa hóa đã đánh chết không ít mãnh thú, quấy nhiễu Đại Hoang, phi cầm tẩu thú ở chỗ này đã chạy sạch cả rồi." Thạch Lâm Hổ nói.

"Không đúng!" Tộc trưởng Thạch Vân Phong bỗng nhiên kinh hãi, sau đó vội vàng nói: "Lâm Hổ, đừng vội, di thể của Toan Nghê quý báu và hiếm

có cỡ nào chứ. Ta nghĩ không chỉ chúng ta muốn có được, kể cả một vài loài hung thú khác cũng đang rình mò, chúng ta mau lùi lại, đừng ra tay trước."

Ông ấy cảm giác được một luồng khí tức nguy hiểm, trong bóng tối giống như có loài Hồng Hoang Cự Thú nào đó đang từ xa chạy tới đây, ánh mắt lạnh lẽo, nhìn chằm chằm khu vực này. Lão tộc trưởng sau lưng phát lạnh, lệnh tộc nhân rút lui.

Cùng cảm giác với ông ấy còn có nhóc tỳ, lông tơ của nó dựng ngược, nắm chặt bàn tay nhỏ bé. Thạch Hạo cũng nói ra cảm thụ của mình.

Mọi người nhanh chóng xông về phía ngoại vi, không có tiếp cận ngọn núi đá sụp đổ đó.

"Cứ bỏ qua như vậy thật là khiến người ta khó chịu!" Thạch Phi Giao đấm ngực, cảm thấy vô cùng ức chế.

"Trước tiên đừng nóng vội, chờ cơ hội cái đã, mạng người mới là quan trọng nhất. Tuy chân huyết của Toan Nghê là kinh thế, Bảo Thuật nó để lại cũng nghịch thiên, nhưng cũng phải có mạng để dùng mới được." Thạch Vân Phong nghiêm túc nói.

Bọn họ đến nhanh mà đi cũng nhanh, trèo lên một ngọn núi cao, đứng nhìn từ xa, tỉ mỉ quan tâm tình hình ở chỗ đó.

Có rất nhiều bóng người, vùng núi này xuất hiện tiếng hò hét. Có ba nhóm người phân biệt từ ba hướng khác nhau đi tới, thuộc về thôn làng khác nhau, mục tiêu đều là tòa núi đá sụp đổ đó, họ muốn đào ra thi thể của Toan Nghê.

"Quả nhiên không chỉ có tộc ta. Biết được con Toan Nghê Thái Cổ Di Chủng này sắp chết già, người sống ở gần khu Đại Hoang này đều đang quan tâm."

Nhân mã ba bên giằng co với nhau, sau đó không hề bất ngờ mà nảy sinh xung đột, trong vùng rừng xuất hiện tiếng kêu giết.

"Grao"

Đột nhiên, liên tục có năm con mãnh thú xuất hiện. Con nào cũng to bằng cái nhà, lộ ra hàm răng trắng ởn, bỗng vồ phía đám người đó, cũng muốn tranh đoạt thi thể của Toan Nghê.

Cùng lúc này, trên không trung truyền tới tiếng kêu dài, gió lớn nổi lên, mấy con hung cầm bay tới. Con nào cũng dài năm sáu mét, cánh giương rộng ra cũng phải mười một mười hai mét, lao xuống liền lập tức xé xác sáu bảy người ngay tại chỗ, máu tươi khắp nơi.

Cảnh tượng đẫm máu này thì không cần phải nói những người đang trải nghiệm ở hiện trường đó, kể cả là người của Thạch Thôn cũng sợ hãi một hồi, bọn hung cầm mãnh thú đã quay lại rồi, đây chính là một tai nạn!

"Grao"

Quả nhiên, trong quần sơn có tiếng thú gào liên tục không ngừng. Số mãnh thú và hung cầm bị Toan Nghê đuổi đi lúc trước đã quay lại, lúc này chúng muốn đoạt thi thể của nó để làm cho mình càng thêm mạnh mẽ.

Không chỉ mỗi khu vực núi rừng này, kể cả là trong vùng núi ở xa xa, tất cả các sinh vật mạnh mẽ đều đã xuất phát. Trong lúc nhất thời tiếng kêu hí của phi cầm tẩu thú liên miên không dứt, cả dãy núi đều sục sôi.

Quần thú bạo động, lớn thì mấy chục mét, nhỏ thì mấy xích, chỉ chớp mắt đã có mấy trăm con xuất hiện. Đều là các chủng tộc cường đại, nếu không đã không dám tấn công, giống như một cơn hồng thủy cuốn tới, điên cuồng gào thét.

Mà trên trời cũng là như vậy, các loài chim bay múa, mỏ cứng vuốt sắc, ùn ùn kéo đến, xông về phía vùng núi này giống như phát điên.

"Chạy!"

Người của ba thôn làng nọ ném lại bốn mươi cái xác, toàn bộ nhảy vào

trong một con sông, dựa vào đường thủy để chạy, nếu không sẽ chẳng còn xót lại bất cứ một ai.

Trên đỉnh núi, người của Thạch Thôn quan sát từ xa đều tái mặt. Họ cũng từng nghĩ có thể có hung thú tới tranh đoạn thi thể của Toan Nghê Vương, nhưng lại không ngờ sẽ đông thế này.

Chạy xuống đường thủy, mấy người tưởng như đã an toàn đó đột nhiên kêu thảm, ở đó có đại xà dài mấy chục mét đang lăn mình, há to cái miệng như chậu máu thoáng cái đã nuốt chửng bốn năm người.

"Răng rắc"

Ở một bên khác, một con cá xấu lớn màu vàng dài mười mấy mét lộ đầu ra, há cái miệng to như cái mẹt, thoáng cái đã cắn xé năm sáu người, máu tươi lênh láng chảy ra từ kẽ răng trắng sắc bén của nó, nhuộm đỏ mặt sông.

Loại tình cảnh này khiến người lạnh từ trong lạnh ra, người sống sót liều mạng chạy trốn, không còn dám dừng chân thêm chút nào nữa.

"Thật kinh khủng! May mà chúng ta tạm thời lùi bước, nếu không chắc chắn sẽ có kết cục như họ." Thạch Lâm Hổ nghĩ mà sợ, phát hiện sau lưng đã ướt mồ hôi.

"Xem ra cái xác của con Toan Nghê này còn quý giá hơn là chúng ta tưởng, nếu không bọn phi cầm tẩu thú kia đã không liều mạng như vậy." Thạch Phi Giao nói.

Ở tòa núi đá sụp đổ đó có mấy trăm con hung thú và mãnh cầm đang điên cuồng đánh, muốn đào ra đống đá đó, lôi thi thể của Toan Nghê ra. Mà bọn nó cũng đang chém giết lẫn nhau, mùi máu tanh ập vào mũi, các loại tiếng rít gào đinh tai nhức óc!

"Quá nhiều mãnh thú, chúng ta ở chỗ này cũng không an toàn, nói không chừng sẽ bị lan đến!" Một vị tộc lão nói.

"Grao"

Ông ta vừa dứt lời, từ trên núi liền xuất hiện cuồng phong. Hai con quái vật lớn cùng xuất hiện, con nào cũng dài bảy tám mét, bộ lông màu nâu, khuôn mặt hung dữ, sườn mọc hai cánh.

Lại là loài Bưu đáng sợ, hơn nữa còn những hai con!

Bưu bởi vì tướng mạo quái dị nên bị hổ mẹ ghét bỏ, không cho bú sữa rồi bỏ đấy không lo, gần như không có khả năng sống sót, không chết đói thì sẽ bị thú rừng ăn thịt. Vạn nhất có con may mắn sống sót và lớn lên được thì tuyệt đối sẽ hung uy kinh động núi rừng, ăn nuốt các loại mãnh thú.

Trước mắt, hai con Bưu cùng xuất hiện, thực sự là kinh người, hung ác và khó đối phó hơn xa đám mãnh thú vừa rồi.

'Vù' một tiếng, một cơn cuồng phong ập tới, một con Cự Bưu đã lao tới, há cái mồm như chậu máu, thoáng cái cắn mất hai thôn nhân. 'Răng rắc' một tiếng, hơn nửa cơ thể của một người trong đó liền rơi xuống, máu tươi chảy ào ào, vô cùng thê thảm.

"Thạch Lâm!"

"A Vân!"

Trong số thôn nhân truyền tới mấy tiếng rống bi thương, tên sắt như mưa bắn về phía con Bưu.

Việc này quá đột nhiên, con Bưu hung tàn có thể bay, hơn nữa dài bảy tám mét. Con quái vật lớn như vậy đột nhiên xuất hiện, tự nhiên là không kịp phòng bị, nháy mắt đã tạo thành cảnh đồ sát đẫm máu.

"Súc sinh!"

Thạch Lâm Hổ, Thạch Phi Giao hét lớn. Hai người đều vung kiếm bản to xông tới, dẫn theo một đám đàn ông cường tráng nhất giết về hướng con

Bưu đó.

Loại sinh vật này mặc dù không có ngưng kết ra Nguyên Thủy Bảo Phù ở trên khung xương, nhưng cơ thể cực kỳ mạnh mẽ và đáng sợ, lực sát thương mạnh kinh người. Bình thường lúc săn thú, thôn nhân đều cố sức tránh không gặp phải bọn nó.

"Grao"

Con Bưu còn lại rống to, từ một bên khác vọt tới, vung lên móng vuốt, hàn quang lấp lánh, vang lên keng keng, đốm lửa văng khắp nơi, đánh bay toàn bộ kiếm bản to và bổng lớn ở trong tay tộc nhân.

"Phập"

Hai người trong số đó tránh hơi chậm một chút, trực tiếp bị đánh rách bụng, máu tươi chảy khắp đất, bị trọng thương khó mà tưởng tượng, được thôn nhân kéo lại và cứu về hậu phương.

"Con mèo lớn kia, mày trả mạng mấy người A Vân thúc lại đây!" Thạch Hạo tức giận xông về phía trước, trên hai tay ký hiệu lấp lóe, sáng lên như những vì sao, rực rỡ ở trong lòng bàn tay nó, sau đó một vầng trăng bạc xuất hiện.

Vầng trăng này vô cùng chân thực, như Thần Nguyệt rơi xuống từ trên chín tầng trời, chói lọi rực rỡ, nhanh chóng xông về một con Bưu dữ.

"Keng"

Bưu dữ vung lên bàn chân lớn như cái mẹt, nhấp nháy hàn quang, đụng vào trăng bạc, phát ra tiếng kim loại va chạm, làm cho ngọn núi này rung lên một lúc.

Phải biết rằng, vầng trăng bạc này có thể chém đứt đá lớn, uy lực vô cùng, mà lúc này Bưu lại dùng vuốt sắc chọi cứng một lúc.

Giằng co ngắn ngủi, 'phập' một tiếng, con Bưu dữ này phát ra một tiếng rống giận kinh thiên động địa, một bàn chân của nó cuối cùng đã bị chặt đứt, máu tươi ào ạt nhuộm đỏ mặt đất.

Cùng lúc này, thế đi của vầng ngân nguyệt đó không giảm, 'phập' một tiếng chém ở trên đầu của nó. Thoáng cái đã chém ra một cái khe lớn, một vết thương đáng sợ phun máu ra ngoài.

Tiếng thú kêu động trời, núi rừng rung lên. Con Bưu dữ này lắc lư kịch liệt, mang theo không cam lòng, hung quang trong mắt từ từ ảm đạm, 'ầm' một tiếng ngã ngửa ra vũng máu.

Đây chính là Bảo Thuật của loài Thanh Lân Ưng, lực tấn công kinh người. Một kích của Thạch Hạo thoáng cái đã chém chết một con Bưu dữ đáng sợ.

"Giỏi lắm nhóc tỳ, thêm một phát nữa nào!" Thạch Phi Giao hét lên.

Thạch Hạo xoay người xông về phía con Bưu còn lại, hào quang trong lòng bàn tay lại lóe lên. Môn Bảo Thuật không truyền cho ngoại tộc này một lần nữa tỏ rõ hung uy, trăng bạc chém qua, trên cổ con Bưu lớn bảy tám mét đó liền phun máu tung tóe, ngân quang quay một vòng liền trức tiếp chém đầu nó xuống, 'rầm' một tiếng rơi ở dưới đất.

Máu tươi của con Bưu đó phun ra như suối, bắn khắp người rất nhiều thôn dân.

"Bảo Thuật thật đáng sợ!"

Loại thủ đoạn tấn công này thực sự khiến người ta khiếp hãi.

Sau khi nhóc tỳ giết chết hai con Bưu dữ liền ngẩn người. Đây vẫn là lần đầu tiên nó giết chết mãnh thú ở trong núi rừng. Cúi đầu xuống nhìn bàn tay trắng nõn của mình một lúc, hơn nửa ngày nó vẫn không thể nói nên lời.

"Không sao. Nam nhi lớn lên trong Đại Hoang ai không dính máu, đều

như vậy cả!" Thạch Lâm Hổ đi tới vỗ vỗ vai nó.

Thạch Hạo dùng sức gật đầu, trong lòng nó mặc dù rất không bình tĩnh nhưng lúc này lại ngậm chặt mồm, không có nói gì. Vừa rồi nếu không giết Bưu dữ thì tộc nhân sẽ tử thương rất nhiều.

"Bảo Thuật thật sự rất lợi hại, nó có thể giết hung thú cũng có thể cứu người. Nếu mà lấy được ký hiệu nguyên thủy của Toan Nghê thì tốt rồi!" Rất lâu sau, nhóc tỳ mới nhỏ giọng tự nói.

Trên tầng mây có một tiếng kêu dài, Thanh Lân Ưng xuất hiện, nó nhào xuống, mang theo một cơn cuồng phong.

Nhóc tỳ nhảy lên, dùng sức vẫy tay, lớn tiếng hô: "Thanh Lân Ưng đại thẩm chở cháu lên đi. Người là bá chủ vùng ngoại vi sơn lâm, mà cháu cũng có thể giúp được một vài việc. Chúng ta cùng nhau đi tranh đoạt bảo thể của Toan Nghê."

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 19: Tranh Đoạt

Thanh Lân Ưng liếc xéo, vảy toàn thân lấp lánh hàn quang, giống như mài bằng tinh kim, lạnh lẽo mà bức người, trong mắt nó thần huy trong suốt, bao quát phía dưới.

"Thanh đại thẩm, nhanh một chút đi, không còn kịp nữa rồi." Nhóc tỳ ở trên ngọn núi vẫy tay, lớn tiếng hô.

Cuồng phong gào thét, Thanh Lân ưng hạ xuống, hai cánh giương ra dài mười lăm mười sáu mét, giống như một đám mây đen ép xuống, bóng mờ ở dưới đầu nó khiến người ta tim đập nhanh.

Thạch Hạo vèo một tiếng nhảy lên cao năm sáu mét, hạ xuống lưng chim rộng rãi, lập tức cảm giác được một loại cứng cáp, mỗi một cái vẩy đều lạnh lẽo và rắn như tinh thiết.

"Nhóc tỳ, đừng đi mạo hiểm!" Tộc trưởng Thạch Vân Phong lớn tiếng hô, tất cả những việc vừa rồi xảy ra quá nhanh, ông ấy chưa kịp ngăn thì Thạch Hạo đã nhảy lên rồi.

"Tộc trưởng gia gia yên tâm đi, bọn cháu sẽ không mạo hiểm, lúc nào tìm được cơ hội mới ra tay." Thạch Hạo vẫy vẫy bàn tay nhỏ, bảo ông ấy đừng lo lắng.

"Cháu phải cẩn thận đấy nhé!" Thạch Lâm Hổ hét lớn, hắn biết không thể ngăn được thằng nhóc này rồi, chỉ có thể lớn tiếng nhắc nhở.

"A thúc, cháu biết rồi. Tộc trưởng gia gia, mọi người về trước đi, ở chỗ này quá nguy hiểm, cho dù là cả tộc chúng ta cùng tham gia thì cơ hội cũng không lớn."

Tộc nhân im lặng, đây là một sự thật, hiện tại cho dù tất cả thanh niên trai tráng cùng nhau lên thì cũng sẽ chỉ bị bao phủ trong đám mấy trăm con hung thú điên cuồng đó mà thôi, đẫm máu chốn núi rừng.

"Đi thôi!" Tộc trưởng Thạch Vân Phong vẫy tay một cái, hạ lệnh, nếu không có thể sẽ gây ra họa lớn.

"Nhóc tỳ cháu phải cẩn thận đấy nhé!" Tộc nhân cùng nhau hét lên, lớn tiếng dặn dò.

"Cháu biết rồi, mọi người cũng phải cẩn thận đấy nhé, tộc trưởng gia gia!"

Thanh Lân Ưng lượn một vòng, xẹt qua ngọn núi bay về phía xa, tốc độc của nó cực nhanh, tiếng gió như sấm, đập vào mặt khiến người ta đau đớn, gần như không thể mở nổi mắt. Nhóc tỳ Thạch Hạo nằm úp sấp ở trên lưng nó, hai bàn tay móc thật chặt vào vẩy lấp lóe hàn quang lạnh lẽo của nó, đôi mắt to híp lại, nhìn xuống phía dưới.

"Thanh đại thẩm, phải cẩn thận đấy, ở dưới có rất nhiều hung thú."

Thanh Lân Ưng tốc độ nhanh cỡ nào, hai cánh vỗ một cái, nháy mắt đã vượt qua hàng loạt ngọn núi, tới trước vùng núi này, cây cối đổ rạp, đâu đâu cũng là cành khô lá úa.

Mấy trăm con hung thú cường đại chém giết lẫn nhau, còn có trên trăm con hung cầm vung cánh sắt ra đánh, không còn cái gì có thể sót lại, bị giẫm đạp thành vũng máu, nơi đây là một vùng đất đẫm máu

Trước ngọn núi đá đã sụp đổ đó chật ních các sinh vật kinh khủng đang đại chiến với nhau điên loạn, máu tươi thỉnh thoảng lại bắn lên mấy chục thước, chúng nó chen chúc, đào ra cự thạch, đang tìm thi thể của Toan Nghê.

Có Sơn Miêu vằn dài mấy mét, trên đầu có mọc sừng, rất là mạnh mẽ, lần nào cũng có thể xé xác một con cự thú, điên cuồng tắm máu, hai bàn chân của nó cũng sắc bén vô cùng, hàn quang lướt qua nhất định có máu tươi

phun ra.

"Grao..."

Một con Quỳ Thú đặc biệt lớn rít gào, giống như tiếng sấm, thân thể khổng lồ dài đúng hai mươi mét, giống như một ngọn núi nhỏ. Sóng âm của nó chính là vũ khí, chấn động làm hôn mê một đống mãnh thú, bàn chân to lớn giẫm qua, máu bùn văng khắp nơi.

"Ầm"

Một con Xuyên Sơn Giáp màu bạc dài tám chín mét, trên đầu có một cái sừng to như dùi nhọn, không gì không phá, chọc nổ tung cả đá núi, trực tiếp chui vào trong thân ngọn núi đó.

...

Thật sự là quá nhiều chủng loại, đều là dị chủng rất mạnh mẽ, nếu không tuyệt đối sẽ không dám xuất hiện ở chỗ này, đều là chủng tộc có trí tuệ cả.

Cự thú tranh bá, một đám sinh vật mạnh mẽ tấn công nhau kịch liệt, đều muốn dành được thi thể của Toan Nghê, sau khi nuốt vào sẽ khiến mình tiến hóa thành bá chủ chốn sơn lâm.

"Vù!"

Gió lớn gào thét, Thanh Lân Ưng vọt tới cực nhanh, thò ra đôi chân sắt to như cối xay, chụp vào đầu con Xuyên Sơn Giáp màu trắng bạc dài tám chín mét đó. Bởi vì chắc là nó sẽ là con đầu tiên đoạt được thi thể của Toan Nghê, hơn nửa cơ thể đã biến mất ở trong núi đá.

'Phập' một tiếng, dù Xuyên Sơn Giáp da cứng như sắt nhưng vẫn bị đôi chân lấp lánh hàn quang kia của Thanh Lân Ưng đánh xuyên phần đuôi, máu tươi đầm đìa.

Ở trong đá núi truyền tới một tiếng gầm giận dữ, Xuyên Sơn Giáp màu

trắng bạc phát điên, vẫy đuôi điên loạn, đồng thời lùi ra khỏi đống đá, đứng thẳng người lên, lấy cái sừng khổng lồ dài hơn hai mét đó đâm về phía ngực của Thanh Lân Ưng.

Nhưng mà, Thanh Lân Ưng hung mãnh nhường nào, nó đã từng ép cho người của Thạch Thôn phải sử dụng Tổ Khí, phải biết rằng đó chính là Bảo Cụ khủng bố do Hung Thú Vương thời cổ đại để lại.

Hai cánh nó vỗ một cái, trong nháy mắt xông lên trời, đương nhiên hai chân vẫn chưa buông, vẫn đang quắp vào phần đuôi của Xuyên Sơn Giáp, nhanh chóng xuyên vào trong tầng mây.

Trong quá trình này, phong lôi cuồn cuộn, Xuyên Sơn Giáp kịch liệt giãy dụa cũng vô dụng, không có vùng núi để mượn lực, nó khó mà đứng thẳng người dậy, không thể làm bị thương được hung cầm.

Đột nhiên, sau khi xuyên qua tầng mây, Thanh Lân Ưng liền buông chân ra, Xuyên Sơn Giáp hóa thành một đạo hào quang màu trắng bạc nhanh chóng rơi xuống dưới.

"Ầm!"

Trong núi rừng phát ra hàng loạt tiếng kêu thảm, sau đó khói bụi mù trời, Xuyên Sơn Giáp khổng lồ dài tám chín mét rơi ở trên hiện trường, làm cho mấy con sinh vật cường đại gãy xương đứt gân. Còn bản thân nó cũng đã biến thành một bãi máu, dù cho thân thể của nó cứng như sắt cũng không được.

"Đại thẩm, thật lợi hại đấy!" Nhóc tỳ thán phục.

Thanh Lân Ưng lao xuống, một lần nữa bay về phía núi đá. Nó chính là kẻ săn mồi đỉnh cấp ở khu vực ngoại vi dãy núi, đương nhiên là có thể bễ nghễ quần thú.

'Vù' một tiếng, lần này nó không dùng đến sức mạnh của cơ thể, há mồm nhổ ra một vầng trăng màu xanh, hơi khác với trăng bạc của nhóc tỳ, đường

kính dài phải hơn hai mét, mục tiêu chính là con Quỳ Thú dài hai mươi mét kia.

Nguyên Thủy Bảo Thuật như thế này vừa ra, nơi đây lập tức đại loạn, rất nhiều hung cầm mãnh thú đều hoảng sợ, chạy ra bốn phía. Nhưng cũng có con hung ác điên cuồng, càng thêm khát máu, vồ giết về phía trước, quyết định phải tiêu diệt mối đại hoạn này trước tiên.

"Phập"

Vầng trăng màu xanh đó lấp lánh rực rỡ, vô cùng sắc bén, trực tiếp chặt đứt đầu của con Quỳ Thú đó, máu tươi bắn cao mười mấy mét, cơ thể khổng lồ không đầu đó mới ầm một tiếng đổ ra đất, mặt đất rung lên một hồi, máu chảy như suối.

"Meo"

Một tiếng kêu khiến người ta da đầu tê dại truyền tới, con Sơn Miêu khổng lồ dài mấy mét kia trốn ở sau một tảng đá địa thế hơi cao, bỗng nhảy lên, từ phía sau vồ tới Thanh Lân Ưng. Ở trên đầu nó có một cái sừng lớn màu đen, đâm thẳng tắp về phía sau đầu của Thanh Lân Ưng, mà một đôi chân sắc bén lại thò ra dài hơn nửa mét, trực tiếp cào về phía lưng của nó.

Đây là một lần phục sát rất đúng lúc, nếu thật sự bị đánh trúng, kể cả là vẩy cứng rắn như sắt củaThanh Lân Ưng cũng không thể đỡ được, dù sao thì đây cũng là một con Sơn Miêu có huyết mạch của thú thời viễn cổ.

Cùng lúc này, tiếng vỗ cánh vang lên, bảy tám con hung cầm từ bốn phía lao xuống, cùng nhau chụp về phía Thanh Lân Ưng, bởi vì bọn nó cảm thấy uy hiếp Thanh Lân Ưng mang lại là lớn nhất, muốn liên thủ tiêu diệt kẻ bá chủ trên không này trước.

Ánh sáng mông lung phát ra, một vầng trăng bạc nổi lên, ký hiệu lập lòe, trên mặt trăng có cung điện, cổ thụ làm bạn, phát ra ánh sáng chói lọi. 'Vù' một tiếng xẹt qua, con Sơn Miêu đáng sợ đó liền bị đứt mất sừng, đầu bị

chém làm đôi, hét thảm tại chỗ rồi rơi xuống.

"Thanh đại thẩm, đừng lo, sau lưng để đấy cháu giải quyết." Tiểu Thạch Hạo giọng non nớt nói.

Thanh Lân Ưng kêu dài, đập hai cánh, quét ngang số hung cầm khác, lập tức lông vẩy toán loạn, máu tươi chảy dài, nó một hơi xé xác năm sáu con mãnh cầm dài mấy mét, có con còn to hơn cả nó, nhưng tất cả đều bị nó dùng sức mạnh cơ thể thuần túy đánh chết.

Đây chính là hậu duệ của Thái Cổ Ma Cầm, không dùng tới Bảo Thuật, chỉ dựa vào cơ thể là đã có thể càn quét chốn sơn lâm, đánh đâu thắng đó.

Tiếng gió gào thét, lần này Thanh Lân Ưng lao xuống, đại bộ phận mãnh thú đều đã chạy trốn, không dám chống lại nó, bởi vì nó thực sự quá mạnh.

"Thanh đại thẩm, chúng ta đào đống đá này ra, Toan Nghê ở ngay phía dưới." Nhóc tỳ nói.

Thanh Lân Ưng hạ xuống, một trảo chụp xuống liền đánh nát một tảng đá ngàn cân, cánh sắt giang rộng, 'vù' một tiếng quét bay tất cả, nó nhanh chóng đào, nơi này rất nguy hiểm, cho dù mạnh như nó cũng không dám ở lâu.

Loạn thạch bay khắp nơi, rất nhanh liền đào ra được một cái hố sâu. Đột nhiên tử quang lóe lên, một tia sáng rực rỡ bắn ra, bay thẳng tới Thanh Lân Ưng.

"Keng"

Tia sáng màu tím vàng bắn trúng cánh trái của Thanh Lân Ưng, tạo ra vô số đốm lửa, làm hung cầm tức giận kêu một hồi, cảm nhận được cơn đau từ cánh truyền tới.

"A, là một con rắn màu tím!" Nhóc tỳ kêu lên.

Con rắn này quá nhanh, khiến người ta không kịp phản ứng, đánh cái rồi lui. Nó chỉ to cỡ người trưởng thành, dài chắc khoảng năm sáu mét, so với cự thú thì rất là 'mảnh dẻ'.

Nhưng nó rất mạnh, toàn thân vảy màu tím vàng lấp lóe, chảy xuôi ánh sáng rực rỡ, vô cùng rắn chắc, dùng sức cắn nát vảy còn cứng hơn sắt của Thanh Lân Ưng.

Hơn nữa, vết thương của Thanh Lân Ưng đang chảy máu đen, rõ ràng là đã bị trúng độc.

"Phập"

Hậu duệ của Thái Cổ Ma Cầm trái lại cũng dứt khoát, miệng nhổ ra một vầng trăng nhỏ, 'phập' một tiếng chém đứt miếng vảy thịt đó, nặng đúng phải mấy cân, lập tức máu tươi bắn tung tóe.

"Thanh đại thẩm!" Nhóc tỳ cả kinh kêu lên.

Ai cũng không ngờ, ở trong ngọn núi đá này còn ẩn giấu một con dị xà đáng sợ, rõ ràng là nó rất mạnh, dám cùng với hung cầm màu xanh tranh phong.

Thanh Lân Ưng kêu to, ở vết thương có ký hiệu lóe lên, nhanh chóng ngừng chảy máu, ổn định vết thương. Sau đó, trong mắt nó bắn ra hai tia điện lạnh lẽo, nhìm chằm chằm con rắn lớn cơ thể đang chảy xuôi ánh sáng màu tím vàng đó.

"Xì xì..."

Con rắn này đã thành tinh, có trí tuệ rất cao, giằng co với nó.

Ánh trăng nổi lên, Thanh Lân Ưng xử dụng ra Bảo Thuật, nhanh chóng chém con rắn lớn màu tím vàng này, ép cho không khí nổ vang liên tục, kêu lên ù ù.

Làm cho ngươi ta giật mình chính là, con Tử Kim Xà này tốc độ cực nhanh, lại dựng thẳng người lên, đuôi búng một cái, nhanh chóng bay ra xa hai mươi mấy mét, né được đòn này.

Thanh Lân Ưng vẫy cánh, nhào tới, há mỏ ra, vầng trăng màu xanh đó lại tái hiện, hơn nữa càng thêm rực rỡ, đuổi theo chém Tử Kim Xà, tiếng keng keng không dứt.

"Keng!"

Cuối cùng cũng chém trúng, nhưng khiến người ta hết hồn chính là, Tử Kim Xà cũng không có bị chém đứt, chỉ là rụng mất một đống vẩy, để lộ ra một vài vết máu mà thôi.

Nó đau đớn xoay tròn, nhanh chóng nhảy lên, một lần nữa lùi ra xa hai mươi mấy mét.

"Xích"

Nhóc tỳ ra tay, lòng bàn tay phải xuất hiện trăng bạc, vòng tròn thần thánh tràn ngập hào quang, khí lành bốc lên, 'xích' một tiếng bay ra, chém vào vết thương của quái xà.

Chỗ đó đã rụng khá nhiều vẩy, sức phòng ngự giảm, lập tức có huyết quang nứt ra, nhưng vẫn không thể chém đứt nổi quái xà, chỉ cắt được vào sâu cỡ ngón tay cái mà thôi. Thịt và xương của nó cực kỳ cứng rắn, thật sự đã chống lại được.

Thanh Lân Ưng ánh mắt lạnh lùng, chỉ cần không vào sâu trong dãy núi thì nó rất ít khi bị thương. Hôm nay không ngờ lại ăn phải quả đắng lớn như vậy, tự nhiên là đuổi theo tấn công không bỏ.

Đột nhiên, một đạo huyết mang từ bên cạnh bắn tới, phải dài hơn hai mét, lấp lóe hào quang màu tím chói mắt, cực kỳ đột nhiên, không thể nào phòng bị, rơi ở trên lưng của Thanh Lân Ưng.

Đây là một con Huyết Điêu, có thể dài hơn hai mét, toàn thân óng ánh như mã não, còn có một đôi cánh đỏ đậm như mây, mặc dù thể tích không thể so được với cự thú nhưng cũng vô cùng mạnh mẽ.

Sức của nó vô cùng lớn, động tác nhanh như chớp, xông tới một cái thiếu chút nữa đâm thủng bụng của nhóc tỳ, nhưng do bị trăng bạc đánh bay nên vồ hụt bụng của Thạch Hạo, sau đó lại trực tiếp một trảo nữa vẽ ra một cái lỗ dài hơn nửa mét ở cổ của Thanh Lân Ưng.

Nhóc tỳ khẽ quát, trăng bạc tái hiện, đuổi Huyết Điêu đi.

Hung cầm run rẩy, toàn thân phát sáng, nó đã triệt để nổi điên, liên tục chịu thiệt làm cho nó hung khí lượn lờ, bắt đầu truy sát hai con dị thú.

Tử Kim Xà và Huyết Điêu phối hợp quá ăn ý, vừa rồi giống như đã luyện tập một lần, việc này khiến nhóc tỳ thán phục, những sinh linh này quả nhiên đều có trí tuệ cực cao.

"Ầm!"

Một con cá xấu lớn màu bạc từ trong dòng sông xông ra, vừa tới chỗ này liền nháy mắt đụng bay một mảnh đá núi.

Cùng lúc đó, lại có bảy tám sinh vật mạnh mẽ xuất hiện, chúng hơn xa cự thú bình thường, tạo nên sự giằng co đáng sợ.

Cuối cùng, bọn chúng giống như có một loại hiểu ngầm nào đó, dừng tấn công lẫn nhau, cùng nhau nhanh chóng đào bới đá núi, chuẩn bị tìm thấy bảo thể mà Toan Nghê để lại rồi mới tranh đoạt sau.

Thanh Lân Ưng cũng ngừng truy kích, trên người có rất nhiều vết máu, vẩy xanh lấp lóe hàn quang, thoạt nhìn rất kinh khủng.

"Thanh đại thẩm, người không có việc gì chứ?" Nhóc tỳ lo lắng, cự thú phải cỡ mấy trăm con, có mấy con cũng không thua Thanh Lân Ưng, nếu muốn đoạt được di thể của Toan Nghê thì độ khó quá lớn.

"Ầm!"

Cá xấu lớn màu bạc rất điên cuồng, liên tục hất tung cự thạch, đột nhiên một ánh hào quang xán lạn màu vàng tỏa ra, giống như một vầng thái dương nhỏ đang nhô lên, lấp lóe ở giữa đá núi.

Đó là một cái chân phải to bằng cái cột, cường tráng mạnh mẽ, mọc đầy lông thú màu vàng, lóng lánh chói mắt, giống như làm bằng vàng ròng, rực rỡ mà lại tràn ngập hung khí.

Bảo thể của Thái Cổ Di Chủng Toan Nghê đã xuất hiện, ở trên người nó có ký hiệu nguyên thủy lấp lánh, rực rỡ óng ánh, điều này làm cho tất cả các sinh linh mạnh mẽ đều chấn động, trong mắt nóng bỏng, toàn bộ đều xông về phía trước.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 19: Tranh Đoạt

Thanh Lân Ưng liếc xéo, vảy toàn thân lấp lánh hàn quang, giống như mài bằng tinh kim, lạnh lẽo mà bức người, trong mắt nó thần huy trong suốt, bao quát phía dưới.

"Thanh đại thẩm, nhanh một chút đi, không còn kịp nữa rồi." Nhóc tỳ ở trên ngọn núi vẫy tay, lớn tiếng hô.

Cuồng phong gào thét, Thanh Lân ưng hạ xuống, hai cánh giương ra dài mười lăm mười sáu mét, giống như một đám mây đen ép xuống, bóng mờ ở dưới đầu nó khiến người ta tim đập nhanh.

Thạch Hạo vèo một tiếng nhảy lên cao năm sáu mét, hạ xuống lưng chim rộng rãi, lập tức cảm giác được một loại cứng cáp, mỗi một cái vẩy đều lạnh lẽo và rắn như tinh thiết.

"Nhóc tỳ, đừng đi mạo hiểm!" Tộc trưởng Thạch Vân Phong lớn tiếng hô, tất cả những việc vừa rồi xảy ra quá nhanh, ông ấy chưa kịp ngăn thì Thạch Hạo đã nhảy lên rồi.

"Tộc trưởng gia gia yên tâm đi, bọn cháu sẽ không mạo hiểm, lúc nào tìm được cơ hội mới ra tay." Thạch Hạo vẫy vẫy bàn tay nhỏ, bảo ông ấy đừng lo lắng.

"Cháu phải cẩn thận đấy nhé!" Thạch Lâm Hổ hét lớn, hắn biết không thể ngăn được thằng nhóc này rồi, chỉ có thể lớn tiếng nhắc nhở.

"A thúc, cháu biết rồi. Tộc trưởng gia gia, mọi người về trước đi, ở chỗ này quá nguy hiểm, cho dù là cả tộc chúng ta cùng tham gia thì cơ hội cũng

không lớn."

Tộc nhân im lặng, đây là một sự thật, hiện tại cho dù tất cả thanh niên trai tráng cùng nhau lên thì cũng sẽ chỉ bị bao phủ trong đám mấy trăm con hung thú điên cuồng đó mà thôi, đẫm máu chốn núi rừng.

"Đi thôi!" Tộc trưởng Thạch Vân Phong vẫy tay một cái, hạ lệnh, nếu không có thể sẽ gây ra họa lớn.

"Nhóc tỳ cháu phải cẩn thận đấy nhé!" Tộc nhân cùng nhau hét lên, lớn tiếng dặn dò.

"Cháu biết rồi, mọi người cũng phải cẩn thận đấy nhé, tộc trưởng gia gia!"

Thanh Lân Ưng lượn một vòng, xẹt qua ngọn núi bay về phía xa, tốc độc của nó cực nhanh, tiếng gió như sấm, đập vào mặt khiến người ta đau đớn, gần như không thể mở nổi mắt. Nhóc tỳ Thạch Hạo nằm úp sấp ở trên lưng nó, hai bàn tay móc thật chặt vào vẩy lấp lóe hàn quang lạnh lẽo của nó, đôi mắt to híp lại, nhìn xuống phía dưới.

"Thanh đại thẩm, phải cẩn thận đấy, ở dưới có rất nhiều hung thú."

Thanh Lân Ưng tốc độ nhanh cỡ nào, hai cánh vỗ một cái, nháy mắt đã vượt qua hàng loạt ngọn núi, tới trước vùng núi này, cây cối đổ rạp, đâu đâu cũng là cành khô lá úa.

Mấy trăm con hung thú cường đại chém giết lẫn nhau, còn có trên trăm con hung cầm vung cánh sắt ra đánh, không còn cái gì có thể sót lại, bị giẫm đạp thành vũng máu, nơi đây là một vùng đất đẫm máu

Trước ngọn núi đá đã sụp đổ đó chật ních các sinh vật kinh khủng đang đại chiến với nhau điên loạn, máu tươi thỉnh thoảng lại bắn lên mấy chục thước, chúng nó chen chúc, đào ra cự thạch, đang tìm thi thể của Toan Nghê.

Có Sơn Miêu vằn dài mấy mét, trên đầu có mọc sừng, rất là mạnh mẽ,

lần nào cũng có thể xé xác một con cự thú, điên cuồng tắm máu, hai bàn chân của nó cũng sắc bén vô cùng, hàn quang lướt qua nhất định có máu tươi phun ra.

"Grao..."

Một con Quỳ Thú đặc biệt lớn rít gào, giống như tiếng sấm, thân thể khổng lồ dài đúng hai mươi mét, giống như một ngọn núi nhỏ. Sóng âm của nó chính là vũ khí, chấn động làm hôn mê một đống mãnh thú, bàn chân to lớn giẫm qua, máu bùn văng khắp nơi.

"Ầm"

Một con Xuyên Sơn Giáp màu bạc dài tám chín mét, trên đầu có một cái sừng to như dùi nhọn, không gì không phá, chọc nổ tung cả đá núi, trực tiếp chui vào trong thân ngọn núi đó.

...

Thật sự là quá nhiều chủng loại, đều là dị chủng rất mạnh mẽ, nếu không tuyệt đối sẽ không dám xuất hiện ở chỗ này, đều là chủng tộc có trí tuệ cả.

Cự thú tranh bá, một đám sinh vật mạnh mẽ tấn công nhau kịch liệt, đều muốn dành được thi thể của Toan Nghê, sau khi nuốt vào sẽ khiến mình tiến hóa thành bá chủ chốn sơn lâm.

"Vù!"

Gió lớn gào thét, Thanh Lân Ưng vọt tới cực nhanh, thò ra đôi chân sắt to như cối xay, chụp vào đầu con Xuyên Sơn Giáp màu trắng bạc dài tám chín mét đó. Bởi vì chắc là nó sẽ là con đầu tiên đoạt được thi thể của Toan Nghê, hơn nửa cơ thể đã biến mất ở trong núi đá.

'Phập' một tiếng, dù Xuyên Sơn Giáp da cứng như sắt nhưng vẫn bị đôi chân lấp lánh hàn quang kia của Thanh Lân Ưng đánh xuyên phần đuôi, máu tươi đầm đìa.

Ở trong đá núi truyền tới một tiếng gầm giận dữ, Xuyên Sơn Giáp màu trắng bạc phát điên, vẫy đuôi điên loạn, đồng thời lùi ra khỏi đống đá, đứng thẳng người lên, lấy cái sừng khổng lồ dài hơn hai mét đó đâm về phía ngực của Thanh Lân Ưng.

Nhưng mà, Thanh Lân Ưng hung mãnh nhường nào, nó đã từng ép cho người của Thạch Thôn phải sử dụng Tổ Khí, phải biết rằng đó chính là Bảo Cụ khủng bố do Hung Thú Vương thời cổ đại để lại.

Hai cánh nó vỗ một cái, trong nháy mắt xông lên trời, đương nhiên hai chân vẫn chưa buông, vẫn đang quắp vào phần đuôi của Xuyên Sơn Giáp, nhanh chóng xuyên vào trong tầng mây.

Trong quá trình này, phong lôi cuồn cuộn, Xuyên Sơn Giáp kịch liệt giãy dụa cũng vô dụng, không có vùng núi để mượn lực, nó khó mà đứng thẳng người dậy, không thể làm bị thương được hung cầm.

Đột nhiên, sau khi xuyên qua tầng mây, Thanh Lân Ưng liền buông chân ra, Xuyên Sơn Giáp hóa thành một đạo hào quang màu trắng bạc nhanh chóng rơi xuống dưới.

"Ầm!"

Trong núi rừng phát ra hàng loạt tiếng kêu thảm, sau đó khói bụi mù trời, Xuyên Sơn Giáp khổng lồ dài tám chín mét rơi ở trên hiện trường, làm cho mấy con sinh vật cường đại gãy xương đứt gân. Còn bản thân nó cũng đã biến thành một bãi máu, dù cho thân thể của nó cứng như sắt cũng không được.

"Đại thẩm, thật lợi hại đấy!" Nhóc tỳ thán phục.

Thanh Lân Ưng lao xuống, một lần nữa bay về phía núi đá. Nó chính là kẻ săn mồi đỉnh cấp ở khu vực ngoại vi dãy núi, đương nhiên là có thể bễ nghễ quần thú.

'Vù' một tiếng, lần này nó không dùng đến sức mạnh của cơ thể, há mồm

nhổ ra một vầng trăng màu xanh, hơi khác với trăng bạc của nhóc tỳ, đường kính dài phải hơn hai mét, mục tiêu chính là con Quỳ Thú dài hai mươi mét kia.

Nguyên Thủy Bảo Thuật như thế này vừa ra, nơi đây lập tức đại loạn, rất nhiều hung cầm mãnh thú đều hoảng sợ, chạy ra bốn phía. Nhưng cũng có con hung ác điên cuồng, càng thêm khát máu, vồ giết về phía trước, quyết định phải tiêu diệt mối đại hoạn này trước tiên.

"Phập"

Vầng trăng màu xanh đó lấp lánh rực rỡ, vô cùng sắc bén, trực tiếp chặt đứt đầu của con Quỳ Thú đó, máu tươi bắn cao mười mấy mét, cơ thể khổng lồ không đầu đó mới ầm một tiếng đổ ra đất, mặt đất rung lên một hồi, máu chảy như suối.

"Meo"

Một tiếng kêu khiến người ta da đầu tê dại truyền tới, con Sơn Miêu khổng lồ dài mấy mét kia trốn ở sau một tảng đá địa thế hơi cao, bỗng nhảy lên, từ phía sau vồ tới Thanh Lân Ưng. Ở trên đầu nó có một cái sừng lớn màu đen, đâm thẳng tắp về phía sau đầu của Thanh Lân Ưng, mà một đôi chân sắc bén lại thò ra dài hơn nửa mét, trực tiếp cào về phía lưng của nó.

Đây là một lần phục sát rất đúng lúc, nếu thật sự bị đánh trúng, kể cả là vẩy cứng rắn như sắt củaThanh Lân Ưng cũng không thể đỡ được, dù sao thì đây cũng là một con Sơn Miêu có huyết mạch của thú thời viễn cổ.

Cùng lúc này, tiếng vỗ cánh vang lên, bảy tám con hung cầm từ bốn phía lao xuống, cùng nhau chụp về phía Thanh Lân Ưng, bởi vì bọn nó cảm thấy uy hiếp Thanh Lân Ưng mang lại là lớn nhất, muốn liên thủ tiêu diệt kẻ bá chủ trên không này trước.

Ánh sáng mông lung phát ra, một vầng trăng bạc nổi lên, ký hiệu lập lòe, trên mặt trăng có cung điện, cổ thụ làm bạn, phát ra ánh sáng chói lọi. 'Vù'

một tiếng xẹt qua, con Sơn Miêu đáng sợ đó liền bị đứt mất sừng, đầu bị chém làm đôi, hét thảm tại chỗ rồi rơi xuống.

"Thanh đại thẩm, đừng lo, sau lưng để đấy cháu giải quyết." Tiểu Thạch Hạo giọng non nớt nói.

Thanh Lân Ưng kêu dài, đập hai cánh, quét ngang số hung cầm khác, lập tức lông vẩy toán loạn, máu tươi chảy dài, nó một hơi xé xác năm sáu con mãnh cầm dài mấy mét, có con còn to hơn cả nó, nhưng tất cả đều bị nó dùng sức mạnh cơ thể thuần túy đánh chết.

Đây chính là hậu duệ của Thái Cổ Ma Cầm, không dùng tới Bảo Thuật, chỉ dựa vào cơ thể là đã có thể càn quét chốn sơn lâm, đánh đâu thắng đó.

Tiếng gió gào thét, lần này Thanh Lân Ưng lao xuống, đại bộ phận mãnh thú đều đã chạy trốn, không dám chống lại nó, bởi vì nó thực sự quá mạnh.

"Thanh đại thẩm, chúng ta đào đống đá này ra, Toan Nghê ở ngay phía dưới." Nhóc tỳ nói.

Thanh Lân Ưng hạ xuống, một trảo chụp xuống liền đánh nát một tảng đá ngàn cân, cánh sắt giang rộng, 'vù' một tiếng quét bay tất cả, nó nhanh chóng đào, nơi này rất nguy hiểm, cho dù mạnh như nó cũng không dám ở lâu.

Loạn thạch bay khắp nơi, rất nhanh liền đào ra được một cái hố sâu. Đột nhiên tử quang lóe lên, một tia sáng rực rỡ bắn ra, bay thẳng tới Thanh Lân Ưng.

"Keng"

Tia sáng màu tím vàng bắn trúng cánh trái của Thanh Lân Ưng, tạo ra vô số đốm lửa, làm hung cầm tức giận kêu một hồi, cảm nhận được cơn đau từ cánh truyền tới.

"A, là một con rắn màu tím!" Nhóc tỳ kêu lên.

Con rắn này quá nhanh, khiến người ta không kịp phản ứng, đánh cái rồi lui. Nó chỉ to cỡ người trưởng thành, dài chắc khoảng năm sáu mét, so với cự thú thì rất là 'mảnh dẻ'.

Nhưng nó rất mạnh, toàn thân vảy màu tím vàng lấp lóe, chảy xuôi ánh sáng rực rỡ, vô cùng rắn chắc, dùng sức cắn nát vảy còn cứng hơn sắt của Thanh Lân Ưng.

Hơn nữa, vết thương của Thanh Lân Ưng đang chảy máu đen, rõ ràng là đã bị trúng độc.

"Phập"

Hậu duệ của Thái Cổ Ma Cầm trái lại cũng dứt khoát, miệng nhổ ra một vầng trăng nhỏ, 'phập' một tiếng chém đứt miếng vảy thịt đó, nặng đúng phải mấy cân, lập tức máu tươi bắn tung tóe.

"Thanh đại thẩm!" Nhóc tỳ cả kinh kêu lên.

Ai cũng không ngờ, ở trong ngọn núi đá này còn ẩn giấu một con dị xà đáng sợ, rõ ràng là nó rất mạnh, dám cùng với hung cầm màu xanh tranh phong.

Thanh Lân Ưng kêu to, ở vết thương có ký hiệu lóe lên, nhanh chóng ngừng chảy máu, ổn định vết thương. Sau đó, trong mắt nó bắn ra hai tia điện lạnh lẽo, nhìm chằm chằm con rắn lớn cơ thể đang chảy xuôi ánh sáng màu tím vàng đó.

"Xì xì..."

Con rắn này đã thành tinh, có trí tuệ rất cao, giằng co với nó.

Ánh trăng nổi lên, Thanh Lân Ưng xử dụng ra Bảo Thuật, nhanh chóng chém con rắn lớn màu tím vàng này, ép cho không khí nổ vang liên tục, kêu lên ù ù.

Làm cho ngươi ta giật mình chính là, con Tử Kim Xà này tốc độ cực nhanh, lại dựng thẳng người lên, đuôi búng một cái, nhanh chóng bay ra xa hai mươi mấy mét, né được đòn này.

Thanh Lân Ưng vẫy cánh, nhào tới, há mỏ ra, vầng trăng màu xanh đó lại tái hiện, hơn nữa càng thêm rực rỡ, đuổi theo chém Tử Kim Xà, tiếng keng keng không dứt.

"Keng!"

Cuối cùng cũng chém trúng, nhưng khiến người ta hết hồn chính là, Tử Kim Xà cũng không có bị chém đứt, chỉ là rụng mất một đống vẩy, để lộ ra một vài vết máu mà thôi.

Nó đau đớn xoay tròn, nhanh chóng nhảy lên, một lần nữa lùi ra xa hai mươi mấy mét.

"Xích"

Nhóc tỳ ra tay, lòng bàn tay phải xuất hiện trăng bạc, vòng tròn thần thánh tràn ngập hào quang, khí lành bốc lên, 'xích' một tiếng bay ra, chém vào vết thương của quái xà.

Chỗ đó đã rụng khá nhiều vẩy, sức phòng ngự giảm, lập tức có huyết quang nứt ra, nhưng vẫn không thể chém đứt nổi quái xà, chỉ cắt được vào sâu cỡ ngón tay cái mà thôi. Thịt và xương của nó cực kỳ cứng rắn, thật sự đã chống lại được.

Thanh Lân Ưng ánh mắt lạnh lùng, chỉ cần không vào sâu trong dãy núi thì nó rất ít khi bị thương. Hôm nay không ngờ lại ăn phải quả đắng lớn như vậy, tự nhiên là đuổi theo tấn công không bỏ.

Đột nhiên, một đạo huyết mang từ bên cạnh bắn tới, phải dài hơn hai mét, lấp lóe hào quang màu tím chói mắt, cực kỳ đột nhiên, không thể nào phòng bị, rơi ở trên lưng của Thanh Lân Ưng.

Đây là một con Huyết Điêu, có thể dài hơn hai mét, toàn thân óng ánh như mã não, còn có một đôi cánh đỏ đậm như mây, mặc dù thể tích không thể so được với cự thú nhưng cũng vô cùng mạnh mẽ.

Sức của nó vô cùng lớn, động tác nhanh như chớp, xông tới một cái thiếu chút nữa đâm thủng bụng của nhóc tỳ, nhưng do bị trăng bạc đánh bay nên vồ hụt bụng của Thạch Hạo, sau đó lại trực tiếp một trảo nữa vẽ ra một cái lỗ dài hơn nửa mét ở cổ của Thanh Lân Ưng.

Nhóc tỳ khẽ quát, trăng bạc tái hiện, đuổi Huyết Điêu đi.

Hung cầm run rẩy, toàn thân phát sáng, nó đã triệt để nổi điên, liên tục chịu thiệt làm cho nó hung khí lượn lờ, bắt đầu truy sát hai con dị thú.

Tử Kim Xà và Huyết Điêu phối hợp quá ăn ý, vừa rồi giống như đã luyện tập một lần, việc này khiến nhóc tỳ thán phục, những sinh linh này quả nhiên đều có trí tuệ cực cao.

"Ầm!"

Một con cá xấu lớn màu bạc từ trong dòng sông xông ra, vừa tới chỗ này liền nháy mắt đụng bay một mảnh đá núi.

Cùng lúc đó, lại có bảy tám sinh vật mạnh mẽ xuất hiện, chúng hơn xa cự thú bình thường, tạo nên sự giằng co đáng sợ.

Cuối cùng, bọn chúng giống như có một loại hiểu ngầm nào đó, dừng tấn công lẫn nhau, cùng nhau nhanh chóng đào bới đá núi, chuẩn bị tìm thấy bảo thể mà Toan Nghê để lại rồi mới tranh đoạt sau.

Thanh Lân Ưng cũng ngừng truy kích, trên người có rất nhiều vết máu, vẩy xanh lấp lóe hàn quang, thoạt nhìn rất kinh khủng.

"Thanh đại thẩm, người không có việc gì chứ?" Nhóc tỳ lo lắng, cự thú phải cỡ mấy trăm con, có mấy con cũng không thua Thanh Lân Ưng, nếu muốn đoạt được di thể của Toan Nghê thì độ khó quá lớn.

"Ầm!"

Cá xấu lớn màu bạc rất điên cuồng, liên tục hất tung cự thạch, đột nhiên một ánh hào quang xán lạn màu vàng tỏa ra, giống như một vầng thái dương nhỏ đang nhô lên, lấp lóe ở giữa đá núi.

Đó là một cái chân phải to bằng cái cột, cường tráng mạnh mẽ, mọc đầy lông thú màu vàng, lóng lánh chói mắt, giống như làm bằng vàng ròng, rực rỡ mà lại tràn ngập hung khí.

Bảo thể của Thái Cổ Di Chủng Toan Nghê đã xuất hiện, ở trên người nó có ký hiệu nguyên thủy lấp lánh, rực rỡ óng ánh, điều này làm cho tất cả các sinh linh mạnh mẽ đều chấn động, trong mắt nóng bỏng, toàn bộ đều xông về phía trước.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 20: Kinh Biến

Đây là một cái chân thú màu vàng, chói lọi rực rỡ, thô chắc mạnh mẽ giống như là thần thú. Cho dù đã chết nhưng cũng có một loại uy thế đáng sợ, đang chảy xuôi một loại hào quang màu hoàng kim, khiến người ta kính sợ trong lòng.

Chính vào thời khắc này, không cần nói mấy trăm con hung thú, trên trăm con hung cầm, lúc này kể cả là dị chủng như Ngân Ngạc, Huyết Điêu, Tử Kim Xà cũng không tự chủ được mà rút lui. Chúng bị một loại hung khí làm cho khiếp sợ.

Cuối cùng, Thanh Lân Ưng tiến lên đầu tiên, có mấy con dị thú khác cũng đi theo. Một con dáng như Hỏa Lân, còn có một con giống như Hống. Bọn chúng đều là bá chủ của khu vực ngoại vi, nhưng mà trừ Thanh Lân Ưng ra thì chúng không thuộc về khu vực này.

'Ầm' một tiếng, Thanh Lân Ưng giang rộng đôi cánh to lớn đánh bay rất nhiều đá núi, đất đá bay mù trời, bảo thể của Toan Nghê đã lộ ra hơn một nửa.

Mấy con hung thú khác cũng như vậy, cùng nhau xông lên, lập tức loạn thạch xuyên không, kinh đến nỗi nhưng con hung cầm và mãnh thú khác đều lùi lại.

Một mảnh ánh sáng chói lọi màu hoàng kim tỏa ra, ở đó có một con quái vật lớn đang nằm ngang. Nó giống như Thần Sư, trên đầu có Long Giác màu hoàng kim, trước trán toàn là vẩy màu vàng, cả cơ thể đều óng ánh, lông còn sáng hơn cả lụa vàng.

Đây chính là Toan Nghê, một con Thái Cổ Di Chủng chân chính. Mặc

dù huyết thống cao quý không tinh khiết, không còn nghịch thiên như tổ tiên thời Thái Cổ, nhưng vẫn xưng tôn một phương ở sâu trong dãy núi.

Cái xác mà nó để lại cũng không coi là lớn siêu cấp, dài sáu mét. Nhưng hung thú có mạnh hay không không thể dựa vào thể hình để nói, con Toan Nghê trước mắt này chính là minh chứng tốt nhất.

Toàn thân nó như làm bằng vàng ròng, tuy đã chết nhưng uy thế vẫn còn, hung khí lan tỏa, hào quang màu vàng chiếu rọi làm cho cả vùng núi đều trở nên xán lạn, đến lá cây cũng có màu vàng nhạt.

Toan Nghê già - một con sinh vật khủng bố cực mạnh.

"Grao..."

Mấy con dị thú và mãnh cầm nhưThanh Lân Ưng, Báo Hống, Hỏa Vân Lân hành động trước tiên, đã xác nhận đây đúng là bảo thể của Toan Nghê nên hiện tại toàn lực tranh đoạt.

"Keng"

Con Báo Hống đó kêu dài một tiếng, từ trên lưng nó bắn ra một đạo quang tiễn màu bạc như thiểm điện, trong cơ thể nó nhất định có ký hiệu nguyên thủy.

"Phập"

Một con cự thú khác lập tức kêu thảm, quang tiễn đó sắc bén vô cùng, bắn xuyên ngực của nó, có thể thấy được nội tạng bị tàn phá đang phun máu ở bên trong.

Thanh Lân Ưng sớm đã xông lên trời trước tiên, tấn công điên cuồng xuống phía dưới. Vầng trăng màu xanh phát ra hào quang quỷ dị, quét ngang cây cối đá núi, một con hung thú lập tức bị chém làm đôi.

Nó đã triển khai đòn tấn công không có sai lệch, chỉ muốn đánh chết

mấy con thú mạnh nhất. Như vậy mấy trăm con còn lại cơ bản không phải là vấn đề, số lượng có nhiều thì cũng không uy hiếp được nó.

Nơi này lập tức biến thành một vùng đất đẫm máu, có cự thú đã bắt đầu bất chấp tất cả mà xông lên phía trước, cắn xé Toan Nghê, muốn ăn thịt có hàm chứa bảo huyết của nó.

Mấy con hung thú bá chủ gào giận dữ. Thanh Lân Ưng cũng không ngoại lệ, phát động tấn công để ngăn cản, nơi này triệt để đại loạn.

"Chít..."

Đột nhiên, một tiếng kêu sắc bén khiến linh hồn người ta cũng kích động vang lên. Một con chuột màu tím to cỡ cối đá nhảy lên, cuối cùng rơi đúng ngay trên lưng của Thanh Lân Ưng.

"Thanh Lân Ưng đại thẩm cẩn thận!" Nhóc tỳ kêu lên.

Theo chuột tím nhìn thì Thanh Lân Ưng mang đến uy hiếp lớn nhất, cho nên muốn diệt nó trước, không ngờ đột nhiên nhảy lên ba mươi mấy mét, nghe rợn cả người.

Thể tích của nó so với Thanh Lân Ưng mà nói thì rất nhỏ, nhưng sức tấn công lại cực mạnh. Cào xuống một cái liền trực tiếp móc ra mấy cân thịt từ trên lưng của Thanh Lân Ưng, không ngờ lại có thể phá vỡ được những cái vảy xanh đó.

Nhóc tỳ quát khẽ, toàn lực ra tay, vầng trăng màu bạc chuyển động đuổi theo chuột tím.

Thanh Lân Ưng tuy phẫn nộ nhưng lại không mất đi lý trí, nó biết ở vùng núi xa xa có một con Thử Vương khiến muông thú đều sợ hãi như thế này, lấy Kim Chúc Thú làm đồ ăn, răng và vuốt không gì không phá.

Toàn thân Thanh Lân Ưng phát sáng, ký hiệu đan xen, giống như một tia chớp lan tràn ở trên người, nhất thời trói buộc con chuột này, muốn dựa vào

Nguyên Thủy Bảo Phú để cắn nát nó.

Thạch Hạo cũng đã hành động, lấy trăng bạc truy kích chém về phía con Thử Vương không thể động đậy đó, nhưng một tiếng 'keng' lớn vang lên, lại không có thể chém đứt. Nhóc tỳ giật mình trợn to mắt, hét lên: "Ý da, thêm phát nữa!"

"Keng", "Keng"

Đốm lửa văng tung tóe, vầng trăng bạc này chém liên tục, tiếng 'keng keng' vang lên, da của Thử Vương cuối cùng cũng bị phá vỡ rồi, máu tươi văng lên, nhưng xương cốt ở bên trong thì lại cứng như Bảo Cụ, khó mà chặt đứt.

Nhóc tỳ vẫn chưa dừng tay, vầng trăng bạc thứ nhất vừa mờ đi liền gọi ra vầng trăng bạc thứ hai, chém mạnh không ngừng, cuối cùng 'răng rắc' một tiếng, xương của Thử Vương gãy một bộ phận, bị thương trầm trọng.

"Ầm!"

Cùng lúc này, ký hiệu do Thanh Lân Ưng triều hồi ra đã phát uy, đánh cho Thử Vương toàn thân xuất hiện vô số vết máu đáng sợ, thương thế cực nặng, rơi xuống núi đá.

Lúc này có một con hung cầm bá chủ đã bị đánh chết, hiện ai không còn con thú nào có thể uy hiếp được Thanh Lân Ưng nữa. Nó nhanh chóng tăng tốc, muốn chờ phía dưới tranh đoạt gần xong mới lại ra tay.

Trên sự thật, không chỉ là Thanh Lân Ưng mà chính những con bá chủ khác sau khi đánh nhau một phen cũng lựa chọn lùi lại, không muốn để cho kẻ khác lợi dụng, tạo ra cục diện giằng co.

Đột nhiên vảy trên người Thanh Lân Ưng hé ra, sau đó lại nhanh chóng căng lên, giống như gặp phải thứ gì đó khủng bố vô cùng. Nó bỗng nhiên lao xuống, ghé sát vào núi rừng mà bỏ chạy cực nhanh.

Chính vào giờ phút này, sau lưng của nhóc tỳ cũng cảm thấy lạnh lẽo, nó giống như rơi vào hầm băng, theo tốc độ bay cực nhanh của Thanh Lân Ưng thì loại cảm giác này mới từ từ biến mất.

"Đó là cái gì?" Nhóc tỳ chưa bao giờ sợ hãi như hôm nay, vừa rồi cả người giống như ngừng thở, mặt tái dại.

Thanh Lân Ưng bay ra rất xa mới xông lên trời, chui vào trong tầng mây, giấu đi thân hình, quat sát vùng núi đó.

Nhóc tỳ vận chuyển sức mạnh thần bí của Cốt Văn, hai mắt lập tức sáng lên, nằm úp sấp ở trên người Thanh Lân Ưng, cũng nhìn về phía đó.

"Grao..."

Một tiếng thú rống kinh thiên động địa truyền đến, làm cho quần sơn sông ngòi đều đang run lên, lá cây nhanh chóng rụng xuống. Cả mảnh thiên địa đều thoáng cái trở nên lạnh lẽo, một loại khí tức kinh khủng như cơn hồng thủy tàn phá bừa bãi.

Trong sát na, sơn lâm từ ồn ào trở nên yên lặng. Hung cầm mãnh thú trong nháy mắt đều im bặt, cả người run lẩy bẩy, không còn dám gào thét nữa. Kể cả là Huyết Điêu, Tử Kim Xà, Hỏa Vân Lân các kiểu cũng không dám động đậy.

Một cái bóng màu đen xuất hiện, giống như Cái Thế Ma Vương hàng lâm, phát ra hung uy ngập trời, khiến cho quần sơn yên tĩnh như chết.

Đây là một con vượn dữ, cũng không phải là lớn lắm, có thể cao hơn hai mét. Trên người có lông đen dài nửa xích, sáng ngời mà khiếp người. Khiến người ta sợ hãi chính là nó còn có một đôi cánh màu đen, không ngờ lại có thể bay trên trời, vừa rồi nó chình là từ trên trời hạ xuống. Ngoài đây ra, ở trên đầu của nó còn có một cặp sừng màu đen, to lớn mà dữ tợn.

"Ặc, lẽ nào là một con Ác Ma Viên? Hơn nữa còn là vương giả huyết thống cực cao, nếu không sẽ không thể mọc được đôi cánh ma có thể bay

được!" Nhóc tỳ giật mình há mồm.

Ác Ma Viên quá mạnh mẽ, vừa mới xuất hiện liền kinh sợ vạn thú. Con mắt lạnh lẽo quét một cái, không có con thú nào dám kháng cự. Hơn nữa, ở ngoài cơ thể nó còn có hắc vụ lượn lờ, khí tức mãnh liệt ập vào mặt, giống như đã từng giết chết ngàn vạn sinh linh cường đại.

"Đây là Thú Vương xưng tôn một phương ở sâu trong dãy núi, so với Toan Nghê chắc chắn cũng không kém bao nhiêu."

"Vù" một tiếng, hai chân của Ác Ma Viên bật một cái, nháy mắt nhảy lên trăm mét, sau đó lao xuống, rơi ở trên cái đầu khổng lồ của một con Điêu Hùng.

Con Điêu Hùng dài mười mét, tuyệt đối là một con hung thú hiếm thấy, sở hữu cơ thể của Nhân Hùng, hơn nữa còn mọc một đôi cánh Điêu, có thể xông lên trời, rất mạnh mẽ. Nhưng lúc này lại sợ đến nỗi run cầm cập, không dám động đậy, nằm rạp ở đó.

Ác Ma Viên thong thả ung dung ngồi ở trên đầu nó, thò ra một cái tay, bốp một tiếng vén lên cái sọ như cối xay của nó rồi thưởng thức như không có ai bên cạnh.

Điêu Hùng phát ra tiếng gào thét, nhưng tới lúc chết cũng không dám làm gì, bị cỗ hung khí ngập trời đó ép cho không thể động đậy.

Tất cả hung cầm mãnh thú đều run rẩy. Đây là một con Viên Vương không yếu hơn Toan Nghê là mấy, lại từ sâu bên trong dãy núi mò tới chỗ này, sao có thể không khiến bọn chúng sợ hãi?

"Bịch"

Ác Ma Viên chỉ ăn mấy miếng, chân dùng sức bật lên rồi hạ xuống trước người Toan Nghê. Ở phía sau, con Điêu Hùng dài mười mét đó 'ầm ầm' ngã xuống.

Con Viên Vương màu đen không to lớn gì cho lắm đó bỗng giẫm chân một cái, lập tức loạn thạch tứ tung, ngọn núi đá đó sụp suống, đại địa nứt toang, đống đá ở gần Toan Nghê thoáng cái bị dọn sạch.

"Um bò..."

Đột nhiên, tiếng kêu của một con trâu mộng truyền đến, trong vùng núi rừng nơi xa có một ánh lửa kinh khủng đang xông đến. Đó là một con trâu lớn màu đỏ thẫm, cao phải mười mấy mét, dài cũng cỡ ba mươi mét, bốn móng đạp trên lửa.

Toàn thân nó đều chìm đắm ở trong ánh lửa, da lông giống như tơ lụa, lấp lóe hào quang màu đỏ.

"Đây lẽ nào chính là Ly Hỏa Ngưu Ma mà tộc trưởng gia gia từng kể?" Nhóc tỳ hoảng hốt mở to mắt.

Hiện tại tộc trưởng Thạch Vân Phong từ từ già đi, nhưng lúc ông ấy còn rất nhỏ từng nghe người già năm đó kể qua, sâu trong dãy núi có một con Hỏa Ngưu, thần uy kinh động Đại Hoang, hiện tại không ngờ vẫn còn sống.

Vù một tiếng, Ác Ma Viên giương hai cánh bay lên trời, giằng co với Ly Hỏa Ngưu Ma. Hung khí ngập trời bùng nổ giữa hai bọn nó, giống như một cơn bão tàn phá cả khu rừng.

"Grao"

"Ùm bò"

Theo hai tiếng rống lớn, bọn nó đều xông về phía nhau, trực tiếp đánh nhau, trong sát na núi rung đất chuyển, cổ mộc đổ nát, cự thạch bay ngang.

Đột nhiên, kim quang nở rộ rồi lan rộng ra, cả khu rừng đều trở nên rực rỡ. Cây cối, đá núi các loại đều có màu vàng nhạt, ai cũng không ngờ được rằng con Toan Nghê đó bỗng dưng lại bật dậy, hung uy ngập trời.

"Grao"

Giống như tiếng sấm rền từ trên chín tầng trời, làm cho quần sơn run lên. Nó nhanh như một tia chớp màu vàng, đánh về phía hai con thú vương xưng tôn một vùng kia.

"Phập"

Quá nhanh mà cũng quá đột nhiên, chẳng thể đề phòng nổi, kim quang xông tới, cho dù Ác Ma Viên ứng biến cực nhanh thì cũng bị xé đứt một cánh tay, máu tươi bắn lên cao mấy chục thước.

'Răng rắc"

Cùng lúc này, một cái sừng khổng lồ dài mấy mét ở trên đầu của Ly Hỏa Ngưu Ma mang theo một mảng lớn máu thịt bị Toan Nghê vung trảo đánh gãy, rơi ở dưới đất.

Cảnh tượng này làm sững sờ toàn bộ hung thú và mãnh cầm. Toàn bộ bọn chúng đều yếu ớt ngã ra tại chỗ, run lên cầm cập.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 20: Kinh Biến

Đây là một cái chân thú màu vàng, chói lọi rực rỡ, thô chắc mạnh mẽ giống như là thần thú. Cho dù đã chết nhưng cũng có một loại uy thế đáng sợ, đang chảy xuôi một loại hào quang màu hoàng kim, khiến người ta kính sợ trong lòng.

Chính vào thời khắc này, không cần nói mấy trăm con hung thú, trên trăm con hung cầm, lúc này kể cả là dị chủng như Ngân Ngạc, Huyết Điêu, Tử Kim Xà cũng không tự chủ được mà rút lui. Chúng bị một loại hung khí làm cho khiếp sợ.

Cuối cùng, Thanh Lân Ưng tiến lên đầu tiên, có mấy con dị thú khác cũng đi theo. Một con dáng như Hỏa Lân, còn có một con giống như Hống. Bọn chúng đều là bá chủ của khu vực ngoại vi, nhưng mà trừ Thanh Lân Ưng ra thì chúng không thuộc về khu vực này.

'Ầm' một tiếng, Thanh Lân Ưng giang rộng đôi cánh to lớn đánh bay rất nhiều đá núi, đất đá bay mù trời, bảo thể của Toan Nghê đã lộ ra hơn một nửa.

Mấy con hung thú khác cũng như vậy, cùng nhau xông lên, lập tức loạn thạch xuyên không, kinh đến nỗi nhưng con hung cầm và mãnh thú khác đều lùi lại.

Một mảnh ánh sáng chói lọi màu hoàng kim tỏa ra, ở đó có một con quái vật lớn đang nằm ngang. Nó giống như Thần Sư, trên đầu có Long Giác màu hoàng kim, trước trán toàn là vẩy màu vàng, cả cơ thể đều óng ánh, lông còn sáng hơn cả lụa vàng.

Đây chính là Toan Nghê, một con Thái Cổ Di Chủng chân chính. Mặc

dù huyết thống cao quý không tinh khiết, không còn nghịch thiên như tổ tiên thời Thái Cổ, nhưng vẫn xưng tôn một phương ở sâu trong dãy núi.

Cái xác mà nó để lại cũng không coi là lớn siêu cấp, dài sáu mét. Nhưng hung thú có mạnh hay không không thể dựa vào thể hình để nói, con Toan Nghê trước mắt này chính là minh chứng tốt nhất.

Toàn thân nó như làm bằng vàng ròng, tuy đã chết nhưng uy thế vẫn còn, hung khí lan tỏa, hào quang màu vàng chiếu rọi làm cho cả vùng núi đều trở nên xán lạn, đến lá cây cũng có màu vàng nhạt.

Toan Nghê già - một con sinh vật khủng bố cực mạnh.

"Grao..."

Mấy con dị thú và mãnh cầm nhưThanh Lân Ưng, Báo Hống, Hỏa Vân Lân hành động trước tiên, đã xác nhận đây đúng là bảo thể của Toan Nghê nên hiện tại toàn lực tranh đoạt.

"Keng"

Con Báo Hống đó kêu dài một tiếng, từ trên lưng nó bắn ra một đạo quang tiễn màu bạc như thiểm điện, trong cơ thể nó nhất định có ký hiệu nguyên thủy.

"Phập"

Một con cự thú khác lập tức kêu thảm, quang tiễn đó sắc bén vô cùng, bắn xuyên ngực của nó, có thể thấy được nội tạng bị tàn phá đang phun máu ở bên trong.

Thanh Lân Ưng sớm đã xông lên trời trước tiên, tấn công điên cuồng xuống phía dưới. Vầng trăng màu xanh phát ra hào quang quỷ dị, quét ngang cây cối đá núi, một con hung thú lập tức bị chém làm đôi.

Nó đã triển khai đòn tấn công không có sai lệch, chỉ muốn đánh chết

mấy con thú mạnh nhất. Như vậy mấy trăm con còn lại cơ bản không phải là vấn đề, số lượng có nhiều thì cũng không uy hiếp được nó.

Nơi này lập tức biến thành một vùng đất đẫm máu, có cự thú đã bắt đầu bất chấp tất cả mà xông lên phía trước, cắn xé Toan Nghê, muốn ăn thịt có hàm chứa bảo huyết của nó.

Mấy con hung thú bá chủ gào giận dữ. Thanh Lân Ưng cũng không ngoại lệ, phát động tấn công để ngăn cản, nơi này triệt để đại loạn.

"Chít..."

Đột nhiên, một tiếng kêu sắc bén khiến linh hồn người ta cũng kích động vang lên. Một con chuột màu tím to cỡ cối đá nhảy lên, cuối cùng rơi đúng ngay trên lưng của Thanh Lân Ưng.

"Thanh Lân Ưng đại thẩm cẩn thận!" Nhóc tỳ kêu lên.

Theo chuột tím nhìn thì Thanh Lân Ưng mang đến uy hiếp lớn nhất, cho nên muốn diệt nó trước, không ngờ đột nhiên nhảy lên ba mươi mấy mét, nghe rợn cả người.

Thể tích của nó so với Thanh Lân Ưng mà nói thì rất nhỏ, nhưng sức tấn công lại cực mạnh. Cào xuống một cái liền trực tiếp móc ra mấy cân thịt từ trên lưng của Thanh Lân Ưng, không ngờ lại có thể phá vỡ được những cái vảy xanh đó.

Nhóc tỳ quát khẽ, toàn lực ra tay, vầng trăng màu bạc chuyển động đuổi theo chuột tím.

Thanh Lân Ưng tuy phẫn nộ nhưng lại không mất đi lý trí, nó biết ở vùng núi xa xa có một con Thử Vương khiến muông thú đều sợ hãi như thế này, lấy Kim Chúc Thú làm đồ ăn, răng và vuốt không gì không phá.

Toàn thân Thanh Lân Ưng phát sáng, ký hiệu đan xen, giống như một tia chớp lan tràn ở trên người, nhất thời trói buộc con chuột này, muốn dựa vào

Nguyên Thủy Bảo Phú để cắn nát nó.

Thạch Hạo cũng đã hành động, lấy trăng bạc truy kích chém về phía con Thử Vương không thể động đậy đó, nhưng một tiếng 'keng' lớn vang lên, lại không có thể chém đứt. Nhóc tỳ giật mình trợn to mắt, hét lên: "Ý da, thêm phát nữa!"

"Keng", "Keng"

Đốm lửa văng tung tóe, vầng trăng bạc này chém liên tục, tiếng 'keng keng' vang lên, da của Thử Vương cuối cùng cũng bị phá vỡ rồi, máu tươi văng lên, nhưng xương cốt ở bên trong thì lại cứng như Bảo Cụ, khó mà chặt đứt.

Nhóc tỳ vẫn chưa dừng tay, vầng trăng bạc thứ nhất vừa mờ đi liền gọi ra vầng trăng bạc thứ hai, chém mạnh không ngừng, cuối cùng 'răng rắc' một tiếng, xương của Thử Vương gãy một bộ phận, bị thương trầm trọng.

"Ầm!"

Cùng lúc này, ký hiệu do Thanh Lân Ưng triều hồi ra đã phát uy, đánh cho Thử Vương toàn thân xuất hiện vô số vết máu đáng sợ, thương thế cực nặng, rơi xuống núi đá.

Lúc này có một con hung cầm bá chủ đã bị đánh chết, hiện ai không còn con thú nào có thể uy hiếp được Thanh Lân Ưng nữa. Nó nhanh chóng tăng tốc, muốn chờ phía dưới tranh đoạt gần xong mới lại ra tay.

Trên sự thật, không chỉ là Thanh Lân Ưng mà chính những con bá chủ khác sau khi đánh nhau một phen cũng lựa chọn lùi lại, không muốn để cho kẻ khác lợi dụng, tạo ra cục diện giằng co.

Đột nhiên vảy trên người Thanh Lân Ưng hé ra, sau đó lại nhanh chóng căng lên, giống như gặp phải thứ gì đó khủng bố vô cùng. Nó bỗng nhiên lao xuống, ghé sát vào núi rừng mà bỏ chạy cực nhanh.

Chính vào giờ phút này, sau lưng của nhóc tỳ cũng cảm thấy lạnh lẽo, nó giống như rơi vào hầm băng, theo tốc độ bay cực nhanh của Thanh Lân Ưng thì loại cảm giác này mới từ từ biến mất.

"Đó là cái gì?" Nhóc tỳ chưa bao giờ sợ hãi như hôm nay, vừa rồi cả người giống như ngừng thở, mặt tái dại.

Thanh Lân Ưng bay ra rất xa mới xông lên trời, chui vào trong tầng mây, giấu đi thân hình, quat sát vùng núi đó.

Nhóc tỳ vận chuyển sức mạnh thần bí của Cốt Văn, hai mắt lập tức sáng lên, nằm úp sấp ở trên người Thanh Lân Ưng, cũng nhìn về phía đó.

"Grao..."

Một tiếng thú rống kinh thiên động địa truyền đến, làm cho quần sơn sông ngòi đều đang run lên, lá cây nhanh chóng rụng xuống. Cả mảnh thiên địa đều thoáng cái trở nên lạnh lẽo, một loại khí tức kinh khủng như cơn hồng thủy tàn phá bừa bãi.

Trong sát na, sơn lâm từ ồn ào trở nên yên lặng. Hung cầm mãnh thú trong nháy mắt đều im bặt, cả người run lẩy bẩy, không còn dám gào thét nữa. Kể cả là Huyết Điêu, Tử Kim Xà, Hỏa Vân Lân các kiểu cũng không dám động đậy.

Một cái bóng màu đen xuất hiện, giống như Cái Thế Ma Vương hàng lâm, phát ra hung uy ngập trời, khiến cho quần sơn yên tĩnh như chết.

Đây là một con vượn dữ, cũng không phải là lớn lắm, có thể cao hơn hai mét. Trên người có lông đen dài nửa xích, sáng ngời mà khiếp người. Khiến người ta sợ hãi chính là nó còn có một đôi cánh màu đen, không ngờ lại có thể bay trên trời, vừa rồi nó chình là từ trên trời hạ xuống. Ngoài đây ra, ở trên đầu của nó còn có một cặp sừng màu đen, to lớn mà dữ tợn.

"Ặc, lẽ nào là một con Ác Ma Viên? Hơn nữa còn là vương giả huyết thống cực cao, nếu không sẽ không thể mọc được đôi cánh ma có thể bay

được!" Nhóc tỳ giật mình há mồm.

Ác Ma Viên quá mạnh mẽ, vừa mới xuất hiện liền kinh sợ vạn thú. Con mắt lạnh lẽo quét một cái, không có con thú nào dám kháng cự. Hơn nữa, ở ngoài cơ thể nó còn có hắc vụ lượn lờ, khí tức mãnh liệt ập vào mặt, giống như đã từng giết chết ngàn vạn sinh linh cường đại.

"Đây là Thú Vương xưng tôn một phương ở sâu trong dãy núi, so với Toan Nghê chắc chắn cũng không kém bao nhiêu."

"Vù" một tiếng, hai chân của Ác Ma Viên bật một cái, nháy mắt nhảy lên trăm mét, sau đó lao xuống, rơi ở trên cái đầu khổng lồ của một con Điêu Hùng.

Con Điêu Hùng dài mười mét, tuyệt đối là một con hung thú hiếm thấy, sở hữu cơ thể của Nhân Hùng, hơn nữa còn mọc một đôi cánh Điêu, có thể xông lên trời, rất mạnh mẽ. Nhưng lúc này lại sợ đến nỗi run cầm cập, không dám động đậy, nằm rạp ở đó.

Ác Ma Viên thong thả ung dung ngồi ở trên đầu nó, thò ra một cái tay, bốp một tiếng vén lên cái sọ như cối xay của nó rồi thưởng thức như không có ai bên cạnh.

Điêu Hùng phát ra tiếng gào thét, nhưng tới lúc chết cũng không dám làm gì, bị cỗ hung khí ngập trời đó ép cho không thể động đậy.

Tất cả hung cầm mãnh thú đều run rẩy. Đây là một con Viên Vương không yếu hơn Toan Nghê là mấy, lại từ sâu bên trong dãy núi mò tới chỗ này, sao có thể không khiến bọn chúng sợ hãi?

"Bịch"

Ác Ma Viên chỉ ăn mấy miếng, chân dùng sức bật lên rồi hạ xuống trước người Toan Nghê. Ở phía sau, con Điêu Hùng dài mười mét đó 'ầm ầm' ngã xuống.

Con Viên Vương màu đen không to lớn gì cho lắm đó bỗng giẫm chân một cái, lập tức loạn thạch tứ tung, ngọn núi đá đó sụp suống, đại địa nứt toang, đống đá ở gần Toan Nghê thoáng cái bị dọn sạch.

"Um bò..."

Đột nhiên, tiếng kêu của một con trâu mộng truyền đến, trong vùng núi rừng nơi xa có một ánh lửa kinh khủng đang xông đến. Đó là một con trâu lớn màu đỏ thẫm, cao phải mười mấy mét, dài cũng cỡ ba mươi mét, bốn móng đạp trên lửa.

Toàn thân nó đều chìm đắm ở trong ánh lửa, da lông giống như tơ lụa, lấp lóe hào quang màu đỏ.

"Đây lẽ nào chính là Ly Hỏa Ngưu Ma mà tộc trưởng gia gia từng kể?" Nhóc tỳ hoảng hốt mở to mắt.

Hiện tại tộc trưởng Thạch Vân Phong từ từ già đi, nhưng lúc ông ấy còn rất nhỏ từng nghe người già năm đó kể qua, sâu trong dãy núi có một con Hỏa Ngưu, thần uy kinh động Đại Hoang, hiện tại không ngờ vẫn còn sống.

Vù một tiếng, Ác Ma Viên giương hai cánh bay lên trời, giằng co với Ly Hỏa Ngưu Ma. Hung khí ngập trời bùng nổ giữa hai bọn nó, giống như một cơn bão tàn phá cả khu rừng.

"Grao"

"Ùm bò"

Theo hai tiếng rống lớn, bọn nó đều xông về phía nhau, trực tiếp đánh nhau, trong sát na núi rung đất chuyển, cổ mộc đổ nát, cự thạch bay ngang.

Đột nhiên, kim quang nở rộ rồi lan rộng ra, cả khu rừng đều trở nên rực rỡ. Cây cối, đá núi các loại đều có màu vàng nhạt, ai cũng không ngờ được rằng con Toan Nghê đó bỗng dưng lại bật dậy, hung uy ngập trời.

"Grao"

Giống như tiếng sấm rền từ trên chín tầng trời, làm cho quần sơn run lên. Nó nhanh như một tia chớp màu vàng, đánh về phía hai con thú vương xưng tôn một vùng kia.

"Phập"

Quá nhanh mà cũng quá đột nhiên, chẳng thể đề phòng nổi, kim quang xông tới, cho dù Ác Ma Viên ứng biến cực nhanh thì cũng bị xé đứt một cánh tay, máu tươi bắn lên cao mấy chục thước.

'Răng rắc"

Cùng lúc này, một cái sừng khổng lồ dài mấy mét ở trên đầu của Ly Hỏa Ngưu Ma mang theo một mảng lớn máu thịt bị Toan Nghê vung trảo đánh gãy, rơi ở dưới đất.

Cảnh tượng này làm sững sờ toàn bộ hung thú và mãnh cầm. Toàn bộ bọn chúng đều yếu ớt ngã ra tại chỗ, run lên cầm cập.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 21: Toan Nghê

Trong tầng mây, Thanh Lân Ưng run lên một cái, trong lòng sợ hãi. Toan Nghê lại không có chết, mà vừa rồi bọn nó còn chiến đấu vì tranh dành thi thể của Toan Nghê, đây là chuyện đáng sợ nhường nào?

"Ấy, sao nó sống lại rồi?" Nhóc tỳ gãi gãi đầu, mơ hồ rồi.

"Grao..."

Trong sơn lâm truyền tới tiếng rống kinh thiên động địa, con Ác Ma Viên đó phẫn nộ gào thét, bị xé mất một cánh tay khiến nó đau đớn phát điên, máu tươi phun ào ào.

Nó dùng tay còn lại tấn công, một quyền đánh về con thú tôn kim quang ngất trời kia. Toan Nghê nhìn không giống như đã già chút nào, lắc người một cái, nháy mắt đã xuất hiện ở ngoài trăm mét.

'Ầm' một tiếng, một quyền của Ác Ma Viên nghiền nát ngọn núi đá còn sót lại hơn nửa đó, thần uy kinh động núi rừng, sau khi đánh trượt nó cũng không dừng lại, nhảy một cái cao hai trăm mét liền muốn giương cánh đào tẩu.

Mặc dù phẫn nộ nhưng nó biết mình không phải là đối thủ của Toan Nghê.

Đôi con ngươi màu vàng của Toan Nghê vô cùng lạnh lẽo, cả người tuôn trào mây khói, giống như là biển gầm, còn có tia chớp màu vàng xông lên, 'ba' một tiếng đánh vào lưng của Ác Ma Viên.

"Rống..."

Ác Ma Viên hét lớn, cả ngươi run rẩy, vòi máu ngay lập tức phun lên cao mười mấy thước. Nó lại ăn quả đắng lớn trước Bảo Thuật đáng sợ của loài Toan Nghê, ở lưng xuất hiện một cái lỗ máu trước sau thông suốt.

Ác Ma Viên cực mạnh thoáng cái rơi xuống, há cái mồm to như chậu máu, để lộ ra hàm răng trắng ởn. Nó lấy cánh tay còn lại tấn công, toàn thân lấp lóe ký hiệu, muốn sử dụng ra Bảo Thuật mạnh mẽ.

Ở một bên khác, Ly Hỏa Ngưu Ma cả người đỏ như lửa cũng đang phát điên, ký hiệu lấp lóe trên thân. Nó cũng không muốn thực sự liều mạng với Toan Nghê mà muốn phá vây, trước tiên lựa chọn bỏ chạy.

Nhưng Toan Nghê quá đáng sợ. Con ngươi màu vàng bắn ra hai chùm ánh sáng, mang theo tiếng sấm, đánh lên trên người của Ly Hỏa Ngưu Ma khiến ký hiệu của nó vỡ tan, trên người xuất hiện hàng loạt vết máu đáng sợ.

"Ùm bò."

Ly Hỏa Ngưu Ma dài ba mươi mét tức giận, cả người ánh lửa ngập trời, Ly Hoa đang thiêu đốt. Nó đứng thẳng người lên, há to miệng phu ra hào quang hừng hực, đốt ngọn núi đá đo thành dung nham, cuốn chiếu khắp mọi nơi.

Một đòn này khiến cho không biết bao nhiêu hung cầm mãnh thú ở hiện trường trở thành tro tàn, đến một tiếng kêu thảm cũng không phát ra được.

Toan Nghê gào thét, hào quang trên người càng mạnh, ánh sáng chói mắt. Cả vùng núi đều biến thành hải dương màu vàng, mây khói cuộn trào mãnh liệt, ngăn lại Ly Hỏa.

Ở trên tầng mây xa xa, nhóc tỳ lẩm bẩm tự nói: "Toan Nghê giả chết vì muốn tiêu diệt kẻ thù, cố ý dẫn Ác Ma Viên và Ly Hỏa Ngưu Ma tới. Quả nhiên là chủng tộc có trí tuệ, thông minh hơn rất nhiều người."

Ngưu Ma gào thét, Ly Hỏa ngập trời, mây khói và điện mang đan xen. Nơi này trở nên sục sôi, ba con Thái Cổ Di Chung đấu nhau, tiếng vang kinh

thiên động địa, rung động Đại Hoang.

Ở trên người của Toan Nghê, Ác Ma Viên, Ly Hỏa Ngưu Ma đều có chi chít ký hiệu thần bí đan xen, hào quang nóng rực, giống như rắn điện đang bay lượn, sức mạnh cường đại cắn xé, phong vân ngưng tụ, Bảo Thuật sắp xuất hiện.

"Ầm"

Tiếng vang đinh tai nhức óc liên tiếp truyền ra, giống như sấm chớp từ trên chín tầng trời đánh xuống. Hào quang tận trời, mây khói lan tỏa, điện lửa đan xen. Toan Nghê, Ác Ma Viên, Ly Hỏa Ngưu Ma ba con trùm chọi cứng lẫn nhau, đồi núi nổ tung, giống như ngày tận thế đang đến.

"Phập"

Ác Ma Viên bay ngang, từ trong thần huy màu vàng rơi ra. Toàn thân nó là máu, xương không biết đã gãy bao nhiêu cây, nhưng cuối cùng cũng tránh thoát được khỏi phạm vi mây khói của Toan Nghê.

'Bịch' một tiếng, chân nó đạp nứt mặt đất, ma dực giương rộng tạo thành một cơn lốc mang theo hắc vụ ngập trời, xông về phía sâu trong dãy núi

Ác Ma Viên không chỉ gãy mất một cánh tay, đến tạng phủ cũng đã vỡ nát, xương cốt càng là gãy không biết bao nhiêu cây. Nó cần phải lập tức tìm một nơi an toàn để trốn đi dưỡng thương, nếu không để mấy kẻ thù cũ phát hiện thì sẽ chết chắc.

"Ùm..."

Ly Hỏa Ngưu Ma kêu to, tiếng rống nặng nề chấn động làm quần sơn run run, toàn thân nó là máu, gian nan giãy ra. Lửa thiêu làm cho vòm trời đỏ rực một mảnh, nó tông gãy một ngọn núi, đạp trên nham thạch chạy vào sâu trong dãy núi.

Hiện trường chỉ còn lại một con Toan Nghê, cả người da lông màu vàng

chói lọi, ngẩng đầu thét dài, chấn động như gió thần phong, thảm cỏ và bụi gai bật khỏi mặt đất, cổ mộc gãy lìa, đá núi lăn lông lốc, một mảnh đại loạn.

Con mắt của Toan Nghê lạnh lùng lướt qua những sinh vật còn may mắn sống sót, nó gầm nhẹ một tiếng. Tới lúc này, bọn chúng mới như được đại xá, gào thét rồi chạy về bốn phương tám hướng, nháy mắt đã chạy sạch.

Sự thật thì tám phần hung cầm mãnh thú đều đã chết ở chỗ này, nhất là vừa rồi Toan Nghê chiến đấu với Ác Ma Viên và Ly Hỏa Ngưu Ma, lan đi rất xa, nhiều con gặp phải tai bay vạ gió.

Núi rừng yên tĩnh, dung nham đã nguội, chỉ sót lại máu tươi đầy đất. Toan Nghê già đứng một mình ở đó, cơ thể khổng lồ giống như thần linh bao phủ trong hào quang.

Nó có chút cô đơn, hào quang trong mắt từ từ mờ đi, trong mồm tràn ra một vệt máu, nhìn thấy mà giật mình. Cuối cùng toàn thân nó hào quang bạo phát, 'ầm' một tiếng ngã xuống.

"A, nó lại chết rồi. Lần này là thật chứ?" Trên lưng của Thanh Lân Ưng, nhóc tỳ mở to mắt nói: "Cuối cùng thì nó cũng quá già rồi, sinh mạng đi đến điểm cuối. Đáng tiếc là sát cục do nó lập ra lại không thể đánh chết kẻ thù."

Trong mắt Thanh Lân Ưng lóe hào quang, rất muốn nhào xuống nhưng lại sợ Toan Nghê còn chưa chết hẳn. Nếu là như vậy thì nó thuần túy là đi tìm chết.

Ở vùng núi đó yên lặng như tờ, ai cũng không dám tiếp cận. Tất cả hung cầm mãnh thú đều bị Toan Nghê dọa chạy rồi, không dám quay lại, cũng không biết đã chạy được bao nhiêu dặm.

"Thanh Lân Ưng đại thẩm, Toan Nghê lần này chắc là đã chết thật rồi. Chúng ta tới xem đi." Thạch Hạo nhỏ giọng nói.

Tiếng gió gào thét, vảy màu xanh lóe lên ở trong tầng mây. Sinh vật sở hữu trí tuệ này lẽ nào không biết, nhưng vẫn rất là cẩn thận, bay vòng một

lúc mới lao xuống.

Vùng núi đỏ rực một mảnh, có rất nhiều ao máu, thịt và tro xương ở khắp nơi, mùi máu tanh ập vào mũi.

"Ô, nó chết thật rồi." Nhóc tỳ và Thanh Lân Ưng đi tới gần, đụng đụng vào người Toan Nghê, lúc này thân thể của nó đã từ từ lạnh đi, sinh cơ đã tắt.

Thanh Lân Ưng vô cùng phấn chấn, dùng lực vỗ cánh làm nơi này cát bay đá chạy, rất nhanh nó lại từ nơi xa tìm về cánh tay của Ác Ma Viên. Cùng là Thái Cổ Di Chủng, cánh tay này cũng chứa đựng chân huyết hiếm có.

Tiếng hì hục truyền tới, nhóc tỳ khiêng cái sừng dài mấy mét của Ly Hỏa Ngưu Ma về và đứng cười hề hề. Đôi mắt to sắp híp thành hình trăng non, bởi vì đây là thú bảo vô giá.

"Đại thẩm, chúng ta mau đi thôi." Nhóc tỳ nhắc.

Thanh Lân Ưng hưng phấn dị thường, khác với dáng vẻ hung hãn mọi khi, lúc này hai mắt nó khép hờ gần như say mê.

"Á, đại thẩm làm sao vậy?" Nhóc tỳ kêu lên.

Lúc Thanh Lân Ưng nắm lấy thi thể của Toan Nghê, đang muốn vỗ cánh thì lại lảo đảo một cái, chút nữa ngã ra đất.

"À, đại thẩm trúng độc rồi, còn chưa có khử hết." Thạch Hạo trong mắt tràn ngập lo lắng.

Trong trận chiến không lâu vừa rồi, Thanh Lân Ưng bị con Tử Kim Xà kia cắn cho một phát. Cho dù nó rất quyết đoán cắt đi một mảng thịt lớn, nhưng vẫn không thể triệt để ngăn cản độc tố lan đi.

Hơn nữa, nó còn từng bị Huyết Điêu và Thử Vương đánh lén, bị thương không nhẹ, khiến cho cơ thể yếu đi rất nhiều, cho nên độc tố tăng tốc càng

nhanh, khó mà át chế.

"Đại thẩm, chúng ta mau về Thạch Thôn ngay, để tộc trưởng gia gia giúp người giải độc." Tiểu Thạch Hạo lo lắng kêu.

Thanh Lân Ưng vỗ cánh, một lần nữa thử bay lên. Lần này cuối cũng cùng quắp được Toan Nghê khổng lồ và bay về phía Thạch Thôn.

Trên đường, nó lắc lư mấy lần, suýt nữa đã rơi xuống, thân thể dần suy yếu sắp không còn sức nữa, nếu là bình thường thì con mồi nặng gấp đôi thế này cũng có thể quắp dễ dàng.

"Răng rắc"

Lúc bay qua một vùng dốc đá, cánh sắt của nó đụng phải vách đá làm lở một mảng lớn, còn bản thân nó thì tí nữa là cắm thẳng đầu xuống đất.

Nhóc tỳ lo lắng nói: "Đại thẩm, nếu không được thì chúng ta để Toan Nghê ở đây trước, hoặc ném cái sừng Ly Hỏa Ngưu Ma này lại, sau này tìm lại cũng được."

Thanh Lân Ưng lập tức nghiêm khắc ngăn cản, bảo nhóc tỳ ngồi ở trên lưng ôm chặt cái sừng đỏ dài mấy mét, còn có cánh tay của Ác Ma Viên. Mà hai chân của nó lại quắp chặt lấy Toan Nghê, liên tiếp lắc lư, bay sát vào sơn lâm, xông về phía Thạch Thôn.

Cuối cùng thì Thạch Thôn cũng đã ở gần, nhóc tỳ ôm lấy cái sừng đỏ và tay của Ác Ma Viên, trong lòng ngập tràn hạnh phúc, cười rất vui sướng.

Lần này thật sự rất nguy hiểm, mấy lần thiếu chút nữa đã mất mạng. Nhưng bọn họ thật sự đã mang về được bảo thể của Toan Nghê. Ngoài ra còn có thêm sừng của Ly Hỏa Ngưu Ma và tay của Ác Ma Viên, thu hoạch rất phong phú.

"Tộc trưởng gia gia và các a thúc vẫn luôn giấu mình, vì việc tẩy lễ lúc năm tuổi của mình mà lo lắng, thật ra mình đã biết từ lâu. Hiện tại tốt rồi, có

ba con Thái Cổ Di Chủng, nhất định sẽ đủ chân huyết thôi."

Nó vô cùng vui sướng, trên mặt tràn ngập nụ cười ngọt ngào và cũng rất thuần khiết, ở trong ráng chiều đặc biệt xán lạn.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 21: Toan Nghê

Trong tầng mây, Thanh Lân Ưng run lên một cái, trong lòng sợ hãi. Toan Nghê lại không có chết, mà vừa rồi bọn nó còn chiến đấu vì tranh dành thi thể của Toan Nghê, đây là chuyện đáng sợ nhường nào?

"Ấy, sao nó sống lại rồi?" Nhóc tỳ gãi gãi đầu, mơ hồ rồi.

"Grao..."

Trong sơn lâm truyền tới tiếng rống kinh thiên động địa, con Ác Ma Viên đó phẫn nộ gào thét, bị xé mất một cánh tay khiến nó đau đớn phát điên, máu tươi phun ào ào.

Nó dùng tay còn lại tấn công, một quyền đánh về con thú tôn kim quang ngất trời kia. Toan Nghê nhìn không giống như đã già chút nào, lắc người một cái, nháy mắt đã xuất hiện ở ngoài trăm mét.

'Ầm' một tiếng, một quyền của Ác Ma Viên nghiền nát ngọn núi đá còn sót lại hơn nửa đó, thần uy kinh động núi rừng, sau khi đánh trượt nó cũng không dừng lại, nhảy một cái cao hai trăm mét liền muốn giương cánh đào tẩu.

Mặc dù phẫn nộ nhưng nó biết mình không phải là đối thủ của Toan Nghê.

Đôi con ngươi màu vàng của Toan Nghê vô cùng lạnh lẽo, cả người tuôn trào mây khói, giống như là biển gầm, còn có tia chớp màu vàng xông lên, 'ba' một tiếng đánh vào lưng của Ác Ma Viên.

"Rống..."

Ác Ma Viên hét lớn, cả ngươi run rẩy, vòi máu ngay lập tức phun lên cao mười mấy thước. Nó lại ăn quả đắng lớn trước Bảo Thuật đáng sợ của loài Toan Nghê, ở lưng xuất hiện một cái lỗ máu trước sau thông suốt.

Ác Ma Viên cực mạnh thoáng cái rơi xuống, há cái mồm to như chậu máu, để lộ ra hàm răng trắng ởn. Nó lấy cánh tay còn lại tấn công, toàn thân lấp lóe ký hiệu, muốn sử dụng ra Bảo Thuật mạnh mẽ.

Ở một bên khác, Ly Hỏa Ngưu Ma cả người đỏ như lửa cũng đang phát điên, ký hiệu lấp lóe trên thân. Nó cũng không muốn thực sự liều mạng với Toan Nghê mà muốn phá vây, trước tiên lựa chọn bỏ chạy.

Nhưng Toan Nghê quá đáng sợ. Con ngươi màu vàng bắn ra hai chùm ánh sáng, mang theo tiếng sấm, đánh lên trên người của Ly Hỏa Ngưu Ma khiến ký hiệu của nó vỡ tan, trên người xuất hiện hàng loạt vết máu đáng sợ.

"Ùm bò."

Ly Hỏa Ngưu Ma dài ba mươi mét tức giận, cả người ánh lửa ngập trời, Ly Hoa đang thiêu đốt. Nó đứng thẳng người lên, há to miệng phu ra hào quang hừng hực, đốt ngọn núi đá đo thành dung nham, cuốn chiếu khắp mọi nơi.

Một đòn này khiến cho không biết bao nhiêu hung cầm mãnh thú ở hiện trường trở thành tro tàn, đến một tiếng kêu thảm cũng không phát ra được.

Toan Nghê gào thét, hào quang trên người càng mạnh, ánh sáng chói mắt. Cả vùng núi đều biến thành hải dương màu vàng, mây khói cuộn trào mãnh liệt, ngăn lại Ly Hỏa.

Ở trên tầng mây xa xa, nhóc tỳ lẩm bẩm tự nói: "Toan Nghê giả chết vì muốn tiêu diệt kẻ thù, cố ý dẫn Ác Ma Viên và Ly Hỏa Ngưu Ma tới. Quả nhiên là chủng tộc có trí tuệ, thông minh hơn rất nhiều người."

Ngưu Ma gào thét, Ly Hỏa ngập trời, mây khói và điện mang đan xen. Nơi này trở nên sục sôi, ba con Thái Cổ Di Chung đấu nhau, tiếng vang kinh

thiên động địa, rung động Đại Hoang.

Ở trên người của Toan Nghê, Ác Ma Viên, Ly Hỏa Ngưu Ma đều có chi chít ký hiệu thần bí đan xen, hào quang nóng rực, giống như rắn điện đang bay lượn, sức mạnh cường đại cắn xé, phong vân ngưng tụ, Bảo Thuật sắp xuất hiện.

"Ầm"

Tiếng vang đinh tai nhức óc liên tiếp truyền ra, giống như sấm chớp từ trên chín tầng trời đánh xuống. Hào quang tận trời, mây khói lan tỏa, điện lửa đan xen. Toan Nghê, Ác Ma Viên, Ly Hỏa Ngưu Ma ba con trùm chọi cứng lẫn nhau, đồi núi nổ tung, giống như ngày tận thế đang đến.

"Phập"

Ác Ma Viên bay ngang, từ trong thần huy màu vàng rơi ra. Toàn thân nó là máu, xương không biết đã gãy bao nhiêu cây, nhưng cuối cùng cũng tránh thoát được khỏi phạm vi mây khói của Toan Nghê.

'Bịch' một tiếng, chân nó đạp nứt mặt đất, ma dực giương rộng tạo thành một cơn lốc mang theo hắc vụ ngập trời, xông về phía sâu trong dãy núi

Ác Ma Viên không chỉ gãy mất một cánh tay, đến tạng phủ cũng đã vỡ nát, xương cốt càng là gãy không biết bao nhiêu cây. Nó cần phải lập tức tìm một nơi an toàn để trốn đi dưỡng thương, nếu không để mấy kẻ thù cũ phát hiện thì sẽ chết chắc.

"Ùm..."

Ly Hỏa Ngưu Ma kêu to, tiếng rống nặng nề chấn động làm quần sơn run run, toàn thân nó là máu, gian nan giãy ra. Lửa thiêu làm cho vòm trời đỏ rực một mảnh, nó tông gãy một ngọn núi, đạp trên nham thạch chạy vào sâu trong dãy núi.

Hiện trường chỉ còn lại một con Toan Nghê, cả người da lông màu vàng

chói lọi, ngẩng đầu thét dài, chấn động như gió thần phong, thảm cỏ và bụi gai bật khỏi mặt đất, cổ mộc gãy lìa, đá núi lăn lông lốc, một mảnh đại loạn.

Con mắt của Toan Nghê lạnh lùng lướt qua những sinh vật còn may mắn sống sót, nó gầm nhẹ một tiếng. Tới lúc này, bọn chúng mới như được đại xá, gào thét rồi chạy về bốn phương tám hướng, nháy mắt đã chạy sạch.

Sự thật thì tám phần hung cầm mãnh thú đều đã chết ở chỗ này, nhất là vừa rồi Toan Nghê chiến đấu với Ác Ma Viên và Ly Hỏa Ngưu Ma, lan đi rất xa, nhiều con gặp phải tai bay vạ gió.

Núi rừng yên tĩnh, dung nham đã nguội, chỉ sót lại máu tươi đầy đất. Toan Nghê già đứng một mình ở đó, cơ thể khổng lồ giống như thần linh bao phủ trong hào quang.

Nó có chút cô đơn, hào quang trong mắt từ từ mờ đi, trong mồm tràn ra một vệt máu, nhìn thấy mà giật mình. Cuối cùng toàn thân nó hào quang bạo phát, 'ầm' một tiếng ngã xuống.

"A, nó lại chết rồi. Lần này là thật chứ?" Trên lưng của Thanh Lân Ưng, nhóc tỳ mở to mắt nói: "Cuối cùng thì nó cũng quá già rồi, sinh mạng đi đến điểm cuối. Đáng tiếc là sát cục do nó lập ra lại không thể đánh chết kẻ thù."

Trong mắt Thanh Lân Ưng lóe hào quang, rất muốn nhào xuống nhưng lại sợ Toan Nghê còn chưa chết hẳn. Nếu là như vậy thì nó thuần túy là đi tìm chết.

Ở vùng núi đó yên lặng như tờ, ai cũng không dám tiếp cận. Tất cả hung cầm mãnh thú đều bị Toan Nghê dọa chạy rồi, không dám quay lại, cũng không biết đã chạy được bao nhiêu dặm.

"Thanh Lân Ưng đại thẩm, Toan Nghê lần này chắc là đã chết thật rồi. Chúng ta tới xem đi." Thạch Hạo nhỏ giọng nói.

Tiếng gió gào thét, vảy màu xanh lóe lên ở trong tầng mây. Sinh vật sở hữu trí tuệ này lẽ nào không biết, nhưng vẫn rất là cẩn thận, bay vòng một

lúc mới lao xuống.

Vùng núi đỏ rực một mảnh, có rất nhiều ao máu, thịt và tro xương ở khắp nơi, mùi máu tanh ập vào mũi.

"Ô, nó chết thật rồi." Nhóc tỳ và Thanh Lân Ưng đi tới gần, đụng đụng vào người Toan Nghê, lúc này thân thể của nó đã từ từ lạnh đi, sinh cơ đã tắt.

Thanh Lân Ưng vô cùng phấn chấn, dùng lực vỗ cánh làm nơi này cát bay đá chạy, rất nhanh nó lại từ nơi xa tìm về cánh tay của Ác Ma Viên. Cùng là Thái Cổ Di Chủng, cánh tay này cũng chứa đựng chân huyết hiếm có.

Tiếng hì hục truyền tới, nhóc tỳ khiêng cái sừng dài mấy mét của Ly Hỏa Ngưu Ma về và đứng cười hề hề. Đôi mắt to sắp híp thành hình trăng non, bởi vì đây là thú bảo vô giá.

"Đại thẩm, chúng ta mau đi thôi." Nhóc tỳ nhắc.

Thanh Lân Ưng hưng phấn dị thường, khác với dáng vẻ hung hãn mọi khi, lúc này hai mắt nó khép hờ gần như say mê.

"Á, đại thẩm làm sao vậy?" Nhóc tỳ kêu lên.

Lúc Thanh Lân Ưng nắm lấy thi thể của Toan Nghê, đang muốn vỗ cánh thì lại lảo đảo một cái, chút nữa ngã ra đất.

"À, đại thẩm trúng độc rồi, còn chưa có khử hết." Thạch Hạo trong mắt tràn ngập lo lắng.

Trong trận chiến không lâu vừa rồi, Thanh Lân Ưng bị con Tử Kim Xà kia cắn cho một phát. Cho dù nó rất quyết đoán cắt đi một mảng thịt lớn, nhưng vẫn không thể triệt để ngăn cản độc tố lan đi.

Hơn nữa, nó còn từng bị Huyết Điêu và Thử Vương đánh lén, bị thương không nhẹ, khiến cho cơ thể yếu đi rất nhiều, cho nên độc tố tăng tốc càng

nhanh, khó mà át chế.

"Đại thẩm, chúng ta mau về Thạch Thôn ngay, để tộc trưởng gia gia giúp người giải độc." Tiểu Thạch Hạo lo lắng kêu.

Thanh Lân Ưng vỗ cánh, một lần nữa thử bay lên. Lần này cuối cũng cùng quắp được Toan Nghê khổng lồ và bay về phía Thạch Thôn.

Trên đường, nó lắc lư mấy lần, suýt nữa đã rơi xuống, thân thể dần suy yếu sắp không còn sức nữa, nếu là bình thường thì con mồi nặng gấp đôi thế này cũng có thể quắp dễ dàng.

"Răng rắc"

Lúc bay qua một vùng dốc đá, cánh sắt của nó đụng phải vách đá làm lở một mảng lớn, còn bản thân nó thì tí nữa là cắm thẳng đầu xuống đất.

Nhóc tỳ lo lắng nói: "Đại thẩm, nếu không được thì chúng ta để Toan Nghê ở đây trước, hoặc ném cái sừng Ly Hỏa Ngưu Ma này lại, sau này tìm lại cũng được."

Thanh Lân Ưng lập tức nghiêm khắc ngăn cản, bảo nhóc tỳ ngồi ở trên lưng ôm chặt cái sừng đỏ dài mấy mét, còn có cánh tay của Ác Ma Viên. Mà hai chân của nó lại quắp chặt lấy Toan Nghê, liên tiếp lắc lư, bay sát vào sơn lâm, xông về phía Thạch Thôn.

Cuối cùng thì Thạch Thôn cũng đã ở gần, nhóc tỳ ôm lấy cái sừng đỏ và tay của Ác Ma Viên, trong lòng ngập tràn hạnh phúc, cười rất vui sướng.

Lần này thật sự rất nguy hiểm, mấy lần thiếu chút nữa đã mất mạng. Nhưng bọn họ thật sự đã mang về được bảo thể của Toan Nghê. Ngoài ra còn có thêm sừng của Ly Hỏa Ngưu Ma và tay của Ác Ma Viên, thu hoạch rất phong phú.

"Tộc trưởng gia gia và các a thúc vẫn luôn giấu mình, vì việc tẩy lễ lúc năm tuổi của mình mà lo lắng, thật ra mình đã biết từ lâu. Hiện tại tốt rồi, có

ba con Thái Cổ Di Chủng, nhất định sẽ đủ chân huyết thôi."

Nó vô cùng vui sướng, trên mặt tràn ngập nụ cười ngọt ngào và cũng rất thuần khiết, ở trong ráng chiều đặc biệt xán lạn.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 22: Địch

Mặt trời lặn về phía tây, nắng chiều đỏ tươi, cả vùng núi đều được nhuộm một màu đỏ rực, ở trong ánh chiều ta rất tĩnh mịch và bình yên.

Sắp gần tới Thạch Thôn, khu vực này không còn nhiều mãnh thú nữa, vì ở ngoại vi dãy núi cho nên cũng coi như yên bình.

"Rốt cục sắp đến nhà rồi." Nhóc tỳ yên lòng thở phào một cái.

"Ầm"

Song đúng lúc này, Thanh Lân Ưng sa xuống. Hai cánh đánh gẫy một vài cái cây chọc trời, nó đã dần dần kiệt sức, vết thương không ngừng chảy máu đen, không kiên trì được nữa rồi.

"Đại thẩm, cố chịu đựng nha. Chúng ta sắp về đến nhà rồi." Nhóc tỳ Thạch Hạo cổ vũ.

Kêu dài một tiếng, cuối cùng thì Thanh Lân Ưng cũng đã kiệt sức rồi. Cơ thể khổng lồ rơi xuống khiến lá bay toán loạn, rất nhiều cổ mộc đều bị đụng gãy, hủy đi rất nhiều đại thụ.

Còn may nó là lướt xuống chứ không phải rơi thẳng xuống, nếu từ trên cao rơi xuống nhất định sẽ đứt gân gãy xương.

'Ầm' một tiếng, bảo thể Toan Nghê ở dưới vuốt Thanh Lân Ưng rơi xuống đầu tiên, đụng vỡ đá lớn trong rừng, tiếp sau đó là cơ thể to lớn của Thanh Lân Ưng, rơi ở trong cây cỏ.

Nhóc tỳ khiêng cái sừng đỏ thẫm cũng bị lăn xuống. May mà cơ thể nó nhỏ mà khỏe, kịp thời ném xuống cái sừng dài mấy mét đó mới không để

mình bị thương.

"Đại thẩm không sao chứ?" Tiểu Thạch Hạo nhanh chóng bò dậy, chạy về chỗ Thanh Lân Ưng.

Tình hình của hậu duệ Thái Cổ Ma Cầm rất gay go. Máu chảy ra ở vết thương giống như mực, phát ra một mùi hôi thối, cả người không còn chút sức lực nào, khó mà đứng dậy.

Thanh Lân Ưng ngẩng đầu lên kêu dài. Tiếng kêu cao vút, xuyên vàng nát đá, làm cho nhóc tỳ Thạch Hạo cũng đau màng nhĩ, nhanh chóng bịt tai lại. Xung quanh lá rơi toán loạn.

"Đúng, nếu đại thẩm đau thì cứ kêu to lên đi, kêu dài mấy tiếng. Ở đây khá gầnThạch Thôn rồi, bọn Đại Bằng và Tiểu Thanh nhất định có thể nghe thấy, bọn nó sẽ dẫn tộc trưởng tới tiếp ứng chúng ta."

Nhóc tỳ vừa nói vừa tới bên cạnh cái sừng màu đỏ thẫm đó, chém xuống một miếng thịt lớn dính liền vào cái sừng, đưa tới bên miệng Thanh Lân Ưng nói: "Đại thẩm, cháu nghe nói sừng Linh Tê có thể giải độc. Đây là bảo huyết trong sừng của Thái Cổ Di Chủng, mặc dù thuộc về một con trâu nhưng có lẽ cũng có chút tác dụng."

Nhóc tỳ nhét thịt vào trong mỏ của Thanh Lân Ưng rồi giúp nó đóng mỏ lại. Tới lúc này, ánh mắt mà con hung cầm này nhìn nhóc tỳ mới lộ ra một loại nhu hòa, giống như đối đãi con của mình vậy. Hậu duệ của Thái Cổ Ma Cầm có trí tuệ rất cao.

"Đại thẩm cố chịu đựng, tộc trưởng gia gia sẽ đến ngay thôi."

Thời gian cứ thế dần dần trôi qua, ở xa truyền đến hàng loạt tiếng thú rống. Nhóc tỳ lo lắng, không biết người của Thạch Thôn có nghe thấy tiếng kêu của Thanh Lân Ưng chưa.

Nếu nó tự mình đi về, ngộ nhỡ có một con mãnh thú xông ra thì với tình trạng này Thanh Lân Ưng chết là cái chắc, căn bản không có cách nào để

phản kháng.

"Cho dù là không nghe thấy thì tộc trưởng gia gia cũng sẽ phái người tới giúp chúng ta về thôn. Kiên nhẫn chờ, đại thẩm cố chịu thêm chút nữa, tất cả sẽ ổn thôi." Nhóc tỳ dùng giọng non nớt cổ động.

Tiếng thú rống trầm thấp gần như đã tiếp cận, ở xa truyền đến tiếng sàn sạt. Mặt trời chiều cũng biến mất rồi, sắc trời lờ mờ, trong vùng núi này có vể tối tăm và kinh khủng lạ thường.

"Đại thẩm ăn thêm chút bảo huyết đi." Nhóc tỳ lại đưa tới một miếng thịt của Ly Hỏa Ngưu Ma.

Đột nhiên, nhóc tỳ cả ngươi lông tóc dựng đứng, nhanh chóng nghiêng người, một mũi tên sắt lạnh lẽo bắn sạt qua cổ họng nó, 'phịch' một tiếng cắm vào trong đá núi, vang vang rung động.

Cho đến lúc này, tiếng xé gió đáng sợ mới truyền đến, tốc độ mũi tên quá nhanh, vượt xa tốc độ âm thanh, uy lực kinh người. Vừa rồi nếu nhóc tỳ phản ứng chậm một chút thì đã bị bắn xuyên yết hầu rồi.

Lại một đạo hàn quang hiện lên, mũi tên thứ hai bắn tới. Nhóc tỳ né tránh, 'phập' một tiếng máu xanh phun lên, miếng thịt mà nó định cho Thanh Lân Ưng ăn bị bắn xuyên.

"Quá lãng phí rồi, cho một con hung cầm sắp chết ăn còn không bằng để đấy cho bọn ta đi." Một giọng đàn ông tục tằng truyền đến.

"Là các ngươi!" Nhóc tỳ kinh hãi tức giận, đã nhìn thấy người của Bái Thôn, kẻ bắn tên chính là thủ lĩnh đội săn thú của chúng. Hắn cao hai mét ba hai mét tư, cơ bắp cuồn cuộn, gân guốc giống như là rắn.

Bốn phía lờ mờ, tổng cộng xuất hiện hai mươi mấy người, ai cũng cầm cung cứng, lấy tên sắt ngắm thẳng vào nhóc tỳ.

Nhóc tỳ rất tức giận, trợn mắt to nói: "Lần trước Thạch Thôn ta đã thả

các ngươi, các ngươi cũng đã thề, hiện tại lại muốn giết ta, các ngươi. . ."

"Thật là một đứa bé dễ thương à nha. Lời thề có thể quý bằng bảo thể của Toan Nghê sao, so được với sừng của Thái Cổ Di Chủng à?" Một trung niên Bái Thôn cười lạnh.

"Roạt"

Ánh sáng bạc bắn ra bốn phía, nhóc tỳ không tiếp lời nữa, hai tay giương ra, vẽ ra một vầng trăng óng ánh lóa mắt, ánh sáng bạc chảy xuôi, giống như Thần Nguyệt từ trên chín tầng trời chân thực rơi xuống.

Nó cầm trăng mà đi, xông về phía những người đó. Đạo lý không nói được thì chỉ còn cách chiến đấu. Mặc dù là một đứa bé, nhưng nó đã nghe người lớn kể rất nhiều về sự đáng sợ và tàn khốc lúc gặp phải mãnh thú ở trong Đại Hoang rồi."

Hiện tại, nhóc tỳ đã coi những kẻ này là mãnh thú, không còn là đồng loại nữa, đi tới cực nhanh, muốn chiến với bọn chúng một trận để bảo vệ Thanh Lân Ưng đại thẩm.

Bởi vì ở trong lòng nó, đám người này hiện tại còn không thiên lượng bằng Thanh Lân Ưng đại thẩm mọi khi vẫn 'hung ác', không còn đáng để đồng tình nữa.

"Vèo", "Vèo". . .

Tên sắt như mưa phóng tới, mũi nào cũng có ít nhất là ngàn cân trọng lực, vô cùng kinh khủng, cho dù là một con cự thú cũng sẽ bị bắn chết.

Nhiều người như vậy cùng lúc bắn về phía một đứa trẻ, có thể nói là rất máu lạnh, rất vô tình, không có chút không nỡ nào, ai cũng mang theo nụ cười lạnh tàn nhẫn.

"Keng"

Trăng bạc chuyển động đánh rơi một loạt tên sắt, vang lên răng rắc, kể cả là thân tên bằng sắt cũng không chịu được, triệt để gãy rời.

"Đừng nương tay. Mặc dù là một đứa bé nhưng trên người nó có Bảo Cụ rất mạnh, hợp lực bắn chết nó." Một hán tử to con hét lớn.

"Hu. . ."

Trăng bạc gào thét, từ trong núi rừng xoay tròn tới, kẻ vừa hét lên lúc nãy trực tiếp bị chém đứt một bên vai và cánh tay, máu tươi vọt lên, kêu thảm một tiếng liền ngã xuống.

"Thằng nhãi thật lợi hại. Mau lui lại, ném mâu sắt!"

Thủ lĩnh đội săn thú Bái Thôn quát lớn, bảo người của mình tản ra, lùi về phía sau, dùng tới ngón ném mâu sắt uy lực còn mạnh hơn và đáng sợ hơn cả cung tên.

"Hu hu. . ."

Một loạt mâu sắt mang theo ánh sáng lạnh lẽo phá vỡ trời cao, thanh nào cũng dài hai mét, nặng mấy chục cân, có thể đâm xuyên da của Hỏa Tê, gào thét mà đến.

"Keng", "Keng"

Nhóc tỳ dùng trăng bạc đón đỡ, chém gãy hết thanh mâu này đến thanh mâu khác, tiếng 'keng keng' đinh tai, đốm lửa bắn khắp nơi, tình thế rất là nguy cấp.

"Giết!"

Con mắt Tiểu Thạch Hạo trợn lên, mặc dù nó rất hiền lành nhưng nó cũng không nhu nhược. Người khác muốn giết nó như vậy, nó tự nhiên phải cực lực đánh trả để bảo vệ mình.

"Vù vù"

Trăng bạc run lên, Thạch Hạo dốc sức chạy, cầm Bảo Nguyệt ngăn cản mâu sắt, chạy xa mấy chục mét, sau đó dồn hết sức triệu ném ra, ánh sáng bạc trắng tinh lấp lánh, ở phía trước truyền tới mấy tiếng kêu thảm, tay của năm sáu người bị chém đứt, máu tươi bắn lên rất cao.

Mấy thanh mâu sắt bắn sượt qua người nhóc tỳ, quần áo cũng đã bị bắn rách, nhưng nó không bận tâm được, toàn lực triệu hồi ra vầng trăng thứ hai. Ở trên có một gốc cổ thụ hiện lên, đong đưa chói lọi, trút xuống làm cho vầng trăng này càng thêm xán lạn.

"Phập"

Lần này, trăng bạc bay ra những mười mấy mét, chút nữa đã chém đôi mấy người ở trước mặt thủ lĩnh đội săn Bái Thôn, tất cả đều trọng thương, hơn nữa còn chém rách bụng của thủ lĩnh, ruột non ruột già thiếu chút nữa rơi hết cả ra ngoài.

"Đi!"

Tên thủ lĩnh hét lớn một tiếng, ra một mệnh lệnh như vậy. Sắc mặt hắn tái nhợt, đầu đầy mồ hôi. Một đám người hò hét, kéo người bị trọng thương nhanh chóng rút lui, phân tán nhau mà chạy, biến mất ở trong núi rừng.

"Thằng nhóc này có điều kỳ lạ, nó quá lợi hại. Nhưng thư đã được chuyển về rồi, tộc trưởng bọn họ đang ở không xa, chắc sẽ tới đây rất nhanh thôi!"

"Thanh đại thẩm không sao chứ?" Nhóc tỳ chạy về, thấy tại vết thương của Thanh Lân Ưng có cắm một thanh mâu sắt, còn có mấy mũi tên sắt, đau lòng sắp rơi nước mắt.

Thanh Lân Ưng ánh mắt nhu hòa, khẽ lắc đầu, không kêu gì cả, rất là yên bình.

"Đại thẩm, có phải cháu rất vô dụng không? Vừa rồi đã như thế mà cháu

vẫn không thể hạ sát thủ, chỉ làm bị thương vai và tay của chúng. . ." Nhóc tỳ rơi lệ tự trách.

Rốt cuộc thì nó vẫn là một đứa bé, cho dù sớm hiểu biết nhưng cũng không thể nhẫn tâm tàn sát như người lớn được. Mặc dù nó đã ra tay nhưng tim và tay vẫn đang run lên.

Nhưng những kẻ bị trọng thương đó đã triệt để mất đi sức chiến đấu, không còn có thể tạo ra uy hiếp được nữa. Rất nhiều người đã mất đi vai và cánh tay, xác định là sẽ tàn tật cả đời.

Ở ngoài mấy chục dặm, người của Bái Thôn nhanh chóng tụ tập xông về hướng này. Ở trong số đó có một thiếu niên nửa nằm nửa ngồi trên cáng, sắc mặt hắn hơi tái, ánh mắt lạnh lẽo, trong tay đang thưởng thức một cái vòng răng thú.

Một ông già khẽ nói: "Không ngờ nó lại lợi hại vậy, làm bị thương mười mấy tộc nhân của chúng ta. Nhưng không sợ, lần này 'Tế Linh' đã ban Bảo Cụ, để xem nó còn làm loạn kiểu gì."

"Bảo thể của Toan Nghê chính là ở chỗ đó, Tế Linh sẽ tự mình đến." Một ông già khác nói.

Mà ở ngoài mấy dặm, toàn bộ người của Thạch Thôn đang xông về chỗ nhóc tỳ như một bầy mãnh hổ. Chạy ở trên cùng là Tử Vân, Đại Bằng, Tiểu Thanh ba con chim non đang vô cùng lo lắng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 23: Chém Giết

Mặt trời xuống núi, ánh sáng mờ dần khiến vùng rừng núi trở nên tối tăm u ám, trong bóng tối có rất nhiều cặp mắt đang nhìn chằm chằm. Mùi máu tỏa ra, đưa tới một vài mãnh thú, còn may đây là khu vực ngoại vi nến không có thú dữ nào đáng sợ cho lắm.

"Grao. . ."

Một con Hổ Trùng vằn chạy tới, thân thể lốm đốm giống như một con tằm lớn được nhuộm màu, có thể dài năm sáu mét, mọc đầu hổ, hung ác mà dữ tợn. Con Hổ Trùng này ngửi thấy mùi Thái Cổ chân huyết, muốn cắn bảo thể của Toan Nghê một cái.

"Phập!"

Nhóc tỳ ném mâu sắt ra, trực tiếp cắm vào trong đầu nó. Một tiếng kêu thảm vang lên, máu tươi bắn ra, Hổ Trùng vằn lăn lộn khắp mặt dất, không lâu sau liền mất mạng.

Vô thanh vô tức, một con Phi Mãng to bằng thùng nước từ trên một vách đá nhào tới, nó giương hai cánh, gió tanh xộc vào mũi, lúc sắp đến gần liền há to cái mồm như chậu máu cắn xuống.

"Keng!"

Đối mặt con đại xà hung hãn này, nhóc tỳ không dám khinh thường, trực tiếp sử dụng ra trăng bạc, xẹt qua như cầu vồng, chém nó làm hai nửa, máu phun tung tóe.

Mới có một lúc mà Thạch Hạo đã chém sáu bảy con quái vật. Nó không rời một bước, thủ hộ ở bên cạnh Thanh Lân Ưng. Nhưng cứ tiếp tục như vậy

nhất định sẽ dẫn tới hung thú ở sâu trong dãy núi.

"Người của Bái Thôn sắp đến rồi. Tộc trưởng gia gia lẽ nào chưa nghe thấy tiếng ưng kêu ở chỗ này sao?" Nhóc tỳ lo lắng, nó có thể bỏ chạy nhưng lại không thể bỏ lại Thanh Lân Ưng.

Dã điểu kinh sợ bay lên, nhóc tỳ bỗng ngẩng đầu. Vào giờ phút này một mảnh tên sắt lạnh lẽo đang trút xuống như mưa, toàn bộ tập trung vào thân thể của nó.

Sát khi tràn ngập, lá cây bị cắn nát. Chi chít tên sắt thế này cho dù là một con Long Giác Tượng khổng lồ cũng sẽ bị bắn thành cái sàng.

Nhóc tỳ bật hơi thành tiếng, ở trong mũi phun ra một cỗ tinh khí, toàn thân đều đang phát sáng, ký hiệu đan xen. Trăng bạc như đao ngăn ở trước người, vang vang rung động.

Tên sắt không ngừng rơi xuống, toàn bộ mũi tên bị chặt đứt, nháy mắt đã chất thành một đống ở trên đất, ánh sáng kim loại lạnh lẽo, vô cùng kinh người.

"Người của Bái Thôn, các ngươi đừng ép ta!" Nhóc tỳ mắt đã đỏ rồi, bởi vì có một vài mũi tên sắt bắn trúng vết thương của Thanh Lân Ưng.

Mưa tên như cuồng phong bạo vũ đã ngừng lại. Từ bốn phương tám hướng phải có tới hơn trăm người xuất hiện, bao vây nhóc tỳ từ xa, nhìn chằm chằm Toan Nghê và sừng quý màu đỏ thẫm, hô hấp dồn dập.

Cho dù chưa bao giờ nhìn thấy, nhưng chỉ cần sống ở trong vùng Đại Hoang này, không ai không biết chân huyết mà Thái Cổ Di Chủng ẩn chứa quý giá cỡ nào.

"Nhóc con. Di thể của con Toan Nghê này chính là chí bảo, ngươi không giữ được đâu. Biết điều thì ngoan ngoãn đi đi, bọn ta sẽ không làm khó ngươi." Một ông già vẻ mặt hòa nhã nói.

Nhóc tỳ phẫn nộ, nó và Thanh Lân Ưng cửu tử nhất sinh mới lấy được bảo thể của Toan Nghê. Mắt thấy sắp mang được về Thạch Thôn rồi thì lại bị đám người này chặn giết, muốn cướp đi Thái Cổ Di Chung, sao có thể cam tâm nổi?

Nó dùng sức nắm chặt quả đấm, nói: "Các ngươi quá đáng lắm rồi đấy!"

"Cháu trai, cuộc sống chính là như vậy. Chúng ta đều chống chọi ở trong vùng Đại Hoang này, không tàn nhẫn với người khác một chút chính là rất tàn nhẫn đối với chính mình." Lão tộc trưởng của Bái Thôn thở dài một hơi, khuyên: "Mau đi đi."

Nhóc tỳ trừng mắt nhìn ông ta, không nói câu nào, nó đang chờ người của Thạch Thôn chạy tới.

"Ồ, thật là làm người ta giật mình. Đây không ngờ lại lại một con Thanh Lân Ưng chân chính, lúc đầu ta còn tưởng là Ban Lân Điểu chứ. Không ngờ a, một con bá chủ không trung như thế này lại quy thuận Thạch Thôn, thật khiến người ta sợ hãi!" Lão tộc trưởng Bái Thôn cũng không phải hư ngôn, kinh dị là phát ra từ nội tâm, nói: "Đáng tiếc nó trúng độc quá nặng, sắp chết rồi."

Thạch Hạo nghe thấy vậy, mắt ngân ngấn nước. Nó cũng đã nhìn ra là tình hình của Thanh Lân Ưng rất không ổn.

Tộc trưởng của Bái Thôn nhìn thấy vẻ mặt của nó, híp mắt lại nói: "Thật đáng tiếc nha, nếu không nó đã có thể sánh vai Tế Linh. Không bằng để chúng ta đưa nó lên đường đi, miễn cho nó bị tội."

"Ngươi dám?" Nhóc tỳ dựng mày, nắm chặt quả đấm, che ở trước người Thanh Lân Ưng.

"Ha ha." Bái Lý Thanh tộc trưởng Bái Thôn bật cười, nói: "Xem ra ngươi thật sự là một đứa trẻ ngoan, tính tình lương thiện, không thể bỏ con hung cầm này được."

Nói tới đây, ánh mắt của ông ta trở nên lạnh lùng, vẫy tay một cái nói: "Bắn tên, trước tiên giết con Thanh Lân Ưng kia đã!"

Người của Bái Thôn ngẩn ra nhưng cũng không chần chờ, phục tùng mệnh lệnh. Tên trút như mưa về phía mấy vết thương của Thanh Lân Ưng, tiếng vù vù không dứt.

Nhóc tỳ đỏ mắt rồi, đem hết toàn lực ngăn cản, sử dụng ra vầng trăng bạc quét ngang tên sắt khắp bốn phương, bảo vệ hậu duệ Thái Cổ Ma Cầm.

Song, thể tích của Thanh Lân Ưng quá lớn, có những mấy vết thương, không thể phòng hết. Nhóc tỳ di chuyển qua lại, dùng trăng bạc ngăn cản, mệt tóa mồ hôi.

Tới lúc này, người của Bái Thôn đã nhìn ra, tộc trưởng Bái Lý Thanh đang dùng còn hung cầm này để giữ lấy thằng nhãi Thạch Thôn, sớm muộn cũng làm nó sức cùng lực kiệt, tới lúc đó có thể dễ dàng bắn chết.

"Tộc trưởng, vừa rồi ông không phải nói là thả thằng nhãi này sao?"

"Ta chỉ sợ nó chạy nên mới nói vậy thôi. Biết nó quan tâm cái gì mới dễ đối phó. Thằng nhóc tiềm lực lớn như vậy, nếu trưởng thành sẽ thành cái gì nữa, đương nhiên phải toàn lực đánh chết."

Tên sắt dày đặc, lấp lánh hàn quang, kêu vù vù. Mũi tên nào cũng vô cùng to lớn, uy lực cực đại, đã bắn gãy tám chín gốc đại thụ ở gần Thanh Lân Ưng.

Nhóc tỳ mệt mỏi ứng phó, cắn chặt hàm răng, đồng thời triệu hồi ra hai vầng trăng, nhưng vẫn như cũ khó mà bảo vệ Thanh Lân Ưng.

"Phập!"

Tên sắt cắm vào vết thương, mang theo một mảng lớn vòi máu, khiến hậu duệ Thái Cổ Ma Cầm đau đớn. Thân thể nó hơi co quắp, trong mắt có tức giận cũng có buồn đau. Lúc này nó khó mà động đậy, nếu không bình

thường bọn người này há dám lại gần nó.

"Keng", "Keng"

Mưa tên tập trung, nhóc tỳ ra sức ngăn trở nhưng vẫn không được. Vết thương của của Thanh Lân Ưng đã trúng mười mấy tên, đều cắm sâu vào trong người, máu chảy như suối.

"Thanh Lân Ưng đại thẩm!" Nhóc tỳ bi phẫn, giọng nghẹn ngào, mắt ướt lệ, đem hết khả năng để ngăn cản.

"Phập"

Một mũi tên sắt xuyên qua chạc cây, không một tiếng động bắn tới, suýt nữa đâm thủng tim của nhóc tỳ. Nó phản ứng cực nhanh, nghiêng người né tránh nhưng tên vẫn xuyên qua thịt ở tay nó, máu tươi phun ra.

"Á!" Nhóc tỳ đau đớn mà kêu to, đây là lần đầu tiên bị trúng tên nặng như thế này trong đời.

Ở không xa, thủ lĩnh Bái Sơn ở trong đội săn thú Bái Thôn cười lạnh, chính hắn đã bắn tên xuyên tay của nhóc tỳ. Sắc mặt hắn tái nhợt, trước đây không lâu hắn từng bị trăng bạc đánh rách bụng. Hắn lại kéo cung một lần nữa, trốn ở trong lùm cây, bắt đầu tập kích một đợt mới, không hề để ý tới Thanh Lân Ưng mà chỉ nhắm vào tim hoặc yết hầu của nhóc tỳ.

Thạch Hạo đau tới mức mặt trắng bệch, xé ra một mảnh quần áo nhỏ để bịt lại vết thương, mà trên cơ thể lại có ký hiệu lưu chuyển ngăn lại máu ở vết thương.

Trong nháy mắt này Thanh Lân Ưng lại bị trúng thêm mười mấy mũi tên, vết thương sắp bị bắn nát rồi. Nhóc tỳ rơi nước mắt, nó không kìm được nữa, hét lớn: "Ta liều mạng với các ngươi."

Nó nhanh chóng xông về phía trước, triệu hồi ra hai vầng trăng bạc, không quan tâm tất cả, muốn chém chết những kẻ đang không ngừng bắn tên

kia.

Sống ở trong Đại Hoang, tiễn thuật của người Bái Thôn mạnh vô cùng, hơn một trăm người đồng thời nhắm bắn một chỗ, tất cả mũi tên tập trung cùng nhau bay đến. Đó đơn giản giống như một cái chùy sắt khổng lồ đánh ở trên người nhóc tỳ, mặc dù nó lấy trăng bạc ngăn ở phía trước nhưng người vẫn bị đánh bay ngang ra ngoài, mồm phun máu tươi.

"Bắn chết!"

Tộc trưởng Bái Thôn Bái Lý Thanh con mắt rất lạnh, sớm đã mất đi nụ cười, lệnh cho tất cả mọi người nhanh chóng bắn tên, giết chết nhóc tỳ đang ở lưng chừng trời.

"Ya"

Nhóc tỳ hét lớn, hai vầng trăng bạc xoay tròn, lượn quanh thân nó. Tiếng răng rắc vang lên, trăng bạc chém gãy mưa tên, mũi tên bị gãy chất đầy đất, hàn quang lạnh lẽo.

Song, một chân của nó lại đã trúng một tên, máu tươi nhuộm đỏ quần nó. Nó phát ra tiếng nói non nớt, chống lại rồi rơi xuống đất, quay đầu lại nhìn Thanh Lân Ưng một cái rồi lảo đảo chạy về phía người của Bái Thôn.

Trăng bạc như đạo, óng ánh chói mắt, thoáng cái bay ra hai đợt, máu tươi phun tung tóe. Nhóc tỳ điên cuồng chém giết, Bái Thôn liền có mười bảy mười tám người ngã ở trong vũng máu, tạo ra một hồi đại loại kinh khủng.

"Tiếp tục bắt con Thanh Lân Ưng kia. Lần này đừng nương tay, trực tiếp ghim chết nó." Tộc trưởng Bái Thôn Bái Lý Thanh lạnh lùng ra lệnh.

'Vù vù. . ." Tiếng kêu kỳ lạ điếc tai, tên sắt thành vùng bay về phía Thanh Lân Ưng, tình hình nguy cấp cực kỳ.

Nhóc tỳ mắt đỏ bừng, nước mắt sớm đã chảy khắp khuôn mặt. Nó cảm

giác thấy mình vô lực, không chạy về cứu viện thì Thanh Lân Ưng chết chắc, nhưng quay về như thế này thì nó lại sẽ rơi vào khốn cảnh, sớm muộn sẽ mệt chết hoặc là bị bắn chết.

"Các ngươi. . . đều là kẻ ác!" Đây là tiếng than khóc non nớt của một đứa trẻ.

"Bái Lý Thanh, con chó vô sỉ nhà ngươi, đến một thằng bé mà cũng tính kế như vậy, ngươi có còn là người nữa hay không?" Một tiếng hét lớn truyền đến.

Cùng lúc này, tên bắn như châu chấu qua đường, phi mâu bay như sao băng, chi chít rơi xuống, ở chỗ Bái Thôn truyền đến hàng loạt tiếng kêu thảm.

Người của Thạch Thôn đã tới rồi, dẫn đầu chính là lão tộc trưởng Thạch Vân Phong, còn có bọn Thạch Lâm Hổ và Thạch Phi Giao. Tất cả đều nổi giận đùng đùng, không ngừng bắn giết.

"Chiêm chiếp. . ."

Đại Bằng, Tiểu Thanh, Tử Vân vỗ cánh, giậm đất xông đến. Mặc dù chúng còn chưa thể thật sự bay lên, nhưng tốc độc cũng cực nhanh, nhào về phía Thanh Lân Ưng, tất cả đều đang rên rỉ.

Ba con chim non phân biệt nhào lên trên một vết thương, dùng cơ thể của mình ngăn cản tên sắt, gào thét không ngừng, dùng đầu cọ vào cơ thể của chim mẹ, kêu như đang gào khóc.

Người của Bái Thôn bắn tên sắt tới, đụng vào vảy của chúng vang lên 'keng keng'. Nhưng dù sao thì chúng vẫn còn nhỏ, vảy vẫn chưa cứng lắm nên đã xuất hiện rất nhiều vết máu.

"Bọn tạp chủng Bái Thôn, chúng mày đi chết cả đi!" Thạch Lâm Hổ rống giận.

"Phản công, đặc biệt bắt ba con chim non kia rồi bắt mang về thôn. Tương lai đó sẽ là dị cầm có thể so với Tế Linh đấy!" Tộc trường Bái Thôn ánh mắt nóng bỏng, nhìn chằm chằm ba con chim non, hận không thể lập tức bắt đi.

Hỗn chiến đã bắt đầu, mâu sắt bay lượn, đao kiếm chặt chém. Người của song phương xông về một chỗ, kịch liệt chém giết.

"Tộc trưởng gia gia!" Nhóc tỳ kêu lớn.

Một đám người lớn nhìn thấy tay và chân của nhóc tỳ đều bị tên xuyên qua, máu tươi chảy dài, ai ai cũng rất đau lòng, rống giận rồi giết về phía trước.

"Đừng sợ!"

"Cháu không sao. Tộc trưởng gia gia mau cứu Thanh Lân Ưng đại thẩm đi." Nhóc tỳ lau nước mắt, sau đó kêu lớn một tiếng xông về phía người của Bái Thôn. Trăng bạc bay lên, mau tươi trực tiếp phun ra một hàng dài, bảy tám người hét thảm, tay cụt bay ngang, vô cùng đẫm máu.

"Bái Lý Thanh, con sói già nhà ngươi, lẽ nào ngươi muốn phá vỡ quy củ của Đại Hoang sao. Chúng ta sinh tồn đều không dễ, các làng chưa từng khai chiến với nhau, ngươi muốn làm gì?" Tộc trưởng Thạch Vân Phong tức giận quát.

Đương nhiên, mặc dù miệng quát hỏi như vậy nhưng ông ấy sớm đã ra lệnh, lần này tuyệt không dung tình, giết hết không tha, phải chiến tới cùng.

"Không thể trách ta được. Bảo thể của Toan Nghê và sừng của Ly Hỏa Ngưu Ma đều là chí bảo, ai không động lòng? Hơn nữa, Tế Linh của tộc ta sắp đột phá rồi, cũng cần gấp một lượng chân huyết lớn."

"Cái gì, Tế Linh sắp đột phá rồi?" Thạch Vân Phong cả kinh, mắt hơi híp lại, nhìn quanh sơn lâm, một cánh tay có ký hiệu ẩn hiện. Ông ấy đang ra thao tác rất nhanh, lấy ra bình ngọc rồi đổ ra viên thuốc, giúp Thanh Lân

Ưng giải độc.

Nhóc tỳ đã giết người tới mức hoàn toàn đỏ mắt. Lúc này, ở bên người của nó đã không còn ai của Bái Thôn nữa, tay chân bị chặt rơi đầy đất, phải có tới hai mươi mấy người bị trăng bạc chém trúng.

Đột nhiên, một mảnh điểm sáng xán lạn từ trong một lùm cây hiện ra, nhanh chóng xông đến, bao phủ nơi nhóc tỳ đang đứng. Tiếng phập phập truyền ra, sáu bảy người của Thạch Thôn bị đánh xuyên tại chỗ, ngã ở trong vũng máu, đau đớn lăn qua lăn lại.

"Keng"

Nhóc tỳ mặc dù có trăng bạc ngăn cản, nhưng đầu vai vẫn bị đánh trúng, xuất hiện một cái rãnh máu đáng sợ, máu tươi chảy dài.

"Bảo Cụ!" Có người kinh hô.

Một thiếu niên sắc mặt tái nhợt giống như một con sói, vẫn luôn ẩn náu ở trong cây cỏ, thời khắc mấu chốt đánh len nhóc tỳ, một đốm sáng trong số đó gần như đâm xuyên yết hầu của nó.

Chính là Bái Phong, thiếu niên thiên tài không lâu trước đây bị Thạch Hạo đánh bại, lại bị người của Thạch Thôn đánh gãy xương. Thương thế còn chưa khỏi hẳn, nhưng hắn lại rất bình tĩnh, ánh mắt u ám.

"Không chỉ ngươi mới có Bảo Cụ, ta cũng có đây." Bái Phong căn bản không thèm nhìn người của Thạch Thôn đang lăn lộn trong vũng máu, hắn đứng nghe họ gào thét, rất ung dung và lạnh lùng.

Một mảnh mưa ánh sáng bay trở lại, vờn quanh cổ tay hắn, hóa thành một cái vòng răng thú, cái nào cũng trắng tinh óng ánh, vô cùng mỹ lệ.

Không biết Cốt Văn cũng có thể sử dụng Bảo Cụ, sao lại như vậy? Rất nhiều người hết hồn.

"Đại thúc!" Nhóc tỳ lo lắng, đi đỡ mấy người trung niên bị điểm sáng đánh xuyên đó, bọn họ bị thương cực nặng, tạng phủ đều đã bị xé rách, có thể mất mạng bất cứ lúc nào.

"Xích"

Bái Phong giương cổ tay lên, một mảnh mưa ánh sáng lại một lần nữa bay ra, giống như một mảnh mưa sao băng cắt ngang trời, xán lạn mà đẹp mắt, nhưng lực sát thươc cực kỳ kinh người.

"Ta hận bản thân mình quá hiền lành nên lần trước mới thả ngươi. Lần này ta tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi đâu!" Trên khuôn mặt non nớt của nhóc tỳ toàn là vẻ quyết đoán.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 24: Bảo Cụ

Cái răng thú trắng ỡn như tuyết hóa thành các hạt sáng, ánh sáng thần thánh lao ra tựa như sao băng xẹt qua bầu trời, trông xinh đẹp rực rỡ mà cũng tỏa ra tỏa ra khí tức khủng khiếp.

Một vầng trăng bạc bay lên, cảm giác tực như một vầng trăng đang treo lơ lửng trên không tỏa ra ánh sáng phản chiếu lung linh xuống mặt biển, một không khí yên tĩnh cùng an lành. Thế nhưng một tiếng điếc tai vang lên phá vỡ đi cái không khí an lành kia.

Bái Phong quyết đấu với nhóc tỳ, một bên sử dụng Bảo cụ, một bên khác thì sử dụng Nguyên thủy bảo thuật. Mưa ánh sáng vung vẩy rực rỡ, âm thanh leng keng vang không dứt, toàn bộ núi rừng ầm vang rung động.

Có tổng cộng bốn mươi hai hạt sáng bay lượn vòng quanh, ngưng tụ lại thì như hóa thành một cơn mưa sao băng, rực rỡ không nói nên lời, thế nhưng lại là một công cụ sát nhân chí mạng.

Một tiếng "Vù!" vang lên, chúng nó rít gào bay tới, cây cỏ liền thành bột mịn, hòn đá khổng lồ dài tới sáu bảy mét bị đâm thủng thành như cái sàng, không gì không phá nổi.

Sắc mặt nhóc tỳ kiên định, nó dùng hết sức phóng ra hai vầng trăng bạc, một cái bảo vệ cơ thể một cái để đánh giết ở phía trước, va chạm cùng đám hạt sáng phát ra tiếng leng keng vang vọng.

Trận chiến này như là Trận chiến giữa các vị thần, mỹ lệ mà rực rỡ, dù là trăng bạc hay là mưa ánh sáng đều vương xuống một vùng ánh sáng thần thánh, sáng cả một vùng xung quanh, hào quang lan tỏa, từng dòng từng dòng "thụy khí" dâng lên cao.

*Thụy khí: nghĩa đại loại như khí mang tới điềm lành, hay là "khí cát tường", như khói mà không phải khói, như mây mà không phải mây, màu không biết, mùi không biết, các bạn chịu khó tưởng tượng.

Đánh đến mấy chục lần va chạm thì một vầng trăng bạc bị bể nát, nhóc tỳ liền tụ ghép lại, vẫn giữ vững là hai vầng trăng chém nhau với đám mưa ánh sáng kia, thoắt trên thoắt dưới, ánh sáng thần thánh tung tóe khắp nơi.

Ầm!

Một tiếng vang rền, đám ánh sáng bay ngược trở về cổ tay Bái Phong, lại hóa thành một xâu răng thú, từng cái từng cái trắng ởn óng ánh, mỹ lệ đến mức khiến người ta phải hoảng sợ.

Thứ Bảo cụ này khiến ai cũng kinh hãi, giết người không tiếng động, khó để đề phòng, rồi bề ngoài lại tinh xảo đẹp đẽ như thế, nhìn sơ chả thấy có dáng vẻ một vũ khí giết chóc.

"Mày không phải dùng Bảo cụ, mày sử dụng... Sức mạnh Cốt văn!!!" Bái Phong kinh sợ, hắn biến sắc lần đầu tiên, đứa nhóc nhỏ như thế mà đã nắm giữ sức mạnh thần bí cỡ này, thực sự đáng sợ.

"ÔI TRỜI ƠI!!!" Người ở Bái thôn đằng xa đều trơ mắt cứng hàm, tên nào cũng nhìn chằm chằm nhóc tỳ như nhìn một con quái thú, trong lòng vừa lo vừa sợ.

"Bái Phong, mau giết nó, tuyệt đối không để nó sống sót!" Tộc trưởng Bái thôn Bái Lý Thanh quát to.

"Nhóc tỳ cháu hãy chú ý, đó là Bảo cụ do Tế linh bọn chúng ban cho, khi con Tế linh đó còn sống thì không cần sử dụng Cốt văn cũng có thể dùng, ban cho ai thì kẻ đó cũng có thể có sức mạnh." Thạch Vân Phong nhắc nhở nó, nhanh chóng giải độc cho Thanh Lân Ưng, phù văn lấp lóe từ cánh tay đến giữa bàn tay, ông ta rắc thuốc từ trong bình lên chỗ mấy vết thương.

"Lần này tao sẽ không tha cho mày!" Suốt thời gian qua, nhóc tỳ đã trải

qua rất nhiều chuyện, ánh mắt khiếp người, nắm tay siết chặt, giọng nói kiên quyết cùng quả đoán.

"Nhãi ranh bé như vậy mà đã biệt vận dụng sức mạnh Cốt văn thần bí, ở trong các bộ tộc lớn cũng coi như là thiên tài ghê gớm đi à." Bái Phong trầm xuống, ánh mắt lạnh băng, giọng nói mang theo ý cười tàn bạo: "Đáng tiếc, chú mày sẽ sống không được lâu!"

Một tiếng ÀM vang lên, xâu răng thú kia lại tiếp tục bay lên, sau đó tản ra dàn đội hình, hóa thành các hạt sáng, rít gào lao tới nhóc tỳ.

Lần này các hạt sáng xếp thành một con quái thú tựa như con sói, nó lao tới hung dữ, hàm lớn sáng lóa mở rộng dữ tợn muốn cắn nuốt nhóc tỳ.

Cheeeeeng!!!

Trăng bạc xoay tròn, chém về phía con hung thú kia, trong cơn chém giết từng tia ánh trăng tỏa mạnh ra ngoài, an lành mà thần thánh, hai sức mạnh va chạm nhau, chớp lửa tung tóe.

"Bảo thuật thật mạnh! Vậy mà có thể ngang tay Bảo cụ, thật quá kinh người. Nhãi ranh bé tí thế đã mạnh như vậy, thật sự có thể chèn ép thiên tài các Đại tộc a, quả ghê gớm!" Tộc trưởng Bái thôn kinh thán, lão lại càng kiên định giết Thạch Hạo, thù đã kết xuống không thể hóa giải, chỉ có giết chết thằng nhóc này mới có thể ngủ ngon.

Xẹt!

Ánh lửa ngập trời, con hung thú kia lại hóa ra hình dáng các bộ phận, móng vuốt sắc bén, mõm rộng như bồn máu, đầu đồng lưng thép, những thứ này thế mà lại tản ra, chúng tạo thành từ hạt sáng, đánh giết về phía nhóc tỳ.

Bảo cụ này do bốn mươi hai cái răng thú hợp thành, có thể tụ lại mà cũng có thể phân tán, thủ đoạn tấn công đa dạng khó có thể phòng bị.

Hiện tại nhóc tỳ chỉ có thể phóng ra hai vòng trăng bạc, ứng phó có chút

mệt mỏi, còn Bảo cụ của đối phương chính là do Bảo cốt của Tế linh móc xuống để làm thành, mạnh vô cùng.

"Tao nhìn mày làm sao để chống lại!" Bái Phong quát khẽ, niệm mật chú Tế linh dạy cho hắn, điều khiển răng thú hóa thành những vũ khí, móng vuốt và đầu thú sinh động như thật.

Keeenggggg!!!

Trăng bạc lao tới, chém cái móng vuốt, cái mõm rộng như bồn máu kia, va chạm kịch liệt, sau đó một vầng trăng bạc đột nhiên nổ tung thành các hạt ánh bạc, nhất thời đánh bay những hạt sáng.

Phía xa, Bái Phong kinh hãi rút lui, nhóc tỳ lợi dụng cơ hội hiếm có này để chém hắn, muốn giết kẻ này trước tiên.

Mưa ánh sáng hóa thành một mảnh bay ngược về, bảo hộ trước người Bái Phong, vẻ mặt hắn bình tĩnh: "Mày nhanh thì có thể nhanh hơn Bảo cụ sao!".

Nhóc tỳ không thèm đáp mà tiến hành công kích, hai vầng trăng bạc bay lên chém về phía thân thể Bái Phong.

Ngay lúc này, bốn mươi hai cái răng thú lơ lửng tỏa ra hào quang long lanh, chúng liên kết lại như hóa thành một chiến y phủ lên người Bái Phong.

Trăng bạc chém đập không dứt, nhất thời lại lộ vẻ khó công phá được, bốn mươi hai cái răng thú kia liên kết lại thành một cái áo ánh sáng lung linh, kiên cố không gì bằng.

Ngay trong lúc đó, một số răng thú phát sáng càng lóa mắt hơn nữa hóa thành các vũ khí như chủy thủ, mũi tên,.. Chúng đều tạo thành từ ánh sáng, bắn về phía trăng bạc.

Chengggg chengggg!!!

Trăng bạc liền lờ mờ, nhóc tỳ buộc phải lui lại.

"Ở Đại Hoang này, tao cũng coi như một thiên tài, thế nhưng lại lòi ra một đứa như mày, thế nhưng không sao, tao sẽ đưa mày ra đi nhãi ranh ạ, giúp mày kết thúc cuộc đời vừa ngắn ngủi vừa đáng thương đi." Vẻ mặt Bái Phong dữ tợn bước về phía trước.

Hắn cậy vào Bảo cụ bảo hộ bản thân, không sợ hai vầng trăng bạc kia, vài cái răng thú lại phát sáng hóa thành hình dạng mũi tên, chủy thủ... bay về phía nhóc tỳ.

Bái Phong giết người đâu chỉ một lần, thuở nhỏ hắn được xưng tụng là thiên tài, tâm tính tàn nhẫn và lạnh lẽo, lúc này muốn giết một đứa bé cơ bản không có cảm giác tội lỗi, trái lại còn cười lạnh lùng.

Phá!!!!

Nhóc tỳ quát khẽ, nó xưa nay chưa từng nhụt chí, dù cho Bảo cụ mạnh mẽ vẫn không sợ, vẫn liên tục vận dụng Nguyên thủy bảo thuật.

ÀMM một tiếng, hai vầng trăng bạc tông mạnh vào nhau, bộc phát nổ tung thành một vùng ánh bạc, loáng thoáng nghe có tiếng "ma cầm" gào thét, tựa như sóng lớn vỗ bờ, lại tựa loạn thạch phá tầng mây, kinh tâm động phách.

*Ma cầm: đại loại là chim hung dữ đi.

Trăng bạc nổ nát, hai cái bóng mơ hồ bay ra, rồi hợp chung một chỗ, thoáng chốc đã chân thực hơn chút, hóa thành một con ma cầm, giương cánh bay hướng về phía Bái Phong.

PAAAANNNNNGGGG!

Tựa như bị một cái chày nện xuống, Bái Phong phọt máu tại chỗ, Bảo cụ trên người liền ảm đạm, bốn mươi hai cái răng thú lung lạc rơi xuống.

Bái Phong kinh hãi thất sắc, những người khác thì sốc mạnh, một cái Bảo cụ đó a, Tế linh ban tặng đó a, vậy mà bị một đứa bé làm cho rơi rụng.

Nhóc tỳ ở thời khắc then chốt may mắn hiểu thêm một tầng Bảo thuật, nó lợi dụng cơ may hiếm thấy này nhảy lên thật cao, bàn chân nhỏ a lê hấp song phi hướng cái mặt Bái Phong.

Ầm!

Nó người nhỏ mà sức lực lớn kinh người, nhảy một phát cao mấy mét đá dô mặt Bái Phong, cú đáp này rất là đáng sợ.

Một "RẮC" nhẹ nhàng vang lên, gò má bên trái Bái Phong liền biến hình, xương bị gãy nát, mặt hắn đau đớn vặn vẹo, nước mắt không nhịn được rỉ xuống, tru tréo lên như tiếng sói tru.

ẦMmmm!

Trong khoảnh khắc, một chân nhóc tỳ vẫn còn yên vị trên mặt Bái Phong, một chân kia thì tọng mạnh dô ngực hắn, vẫn là một cú đá khiếp người, xương sườn ken két vài tiếng nhỏ rồi cũng răng rắc đồng loạt gãy nát bét.

Trước đây Bái Phong đã bị người Thạch thôn chơi đứt vài cọng xương, thương thế vốn chưa lành, bây giờ cả người lại bị đá bay, miệng phọt tiết như suối, bị thương lại càng nghiêm trọng hơn.

Nhóc tỳ vẫn cắm hai chân trên mặt và lồng ngực Bái Phong từ khi đá bay đến lúc rớt xuống đất.

Bái Phong gào thét đau đớn, tiếng kêu đã không giống như của con người, bởi vì lúc hắn chạm đất thì cũng là chân nhóc tỳ lại giẫm mạnh lên người hắn. Nửa cái mặt hắn đã hoàn toàn gãy xẹp xuống, mà ở lồng ngực phải thì bể nát, khóe miệng rỉ máu không ngừng.

Tất cả diễn ra quá nhanh, ai cũng không ngờ nhóc tỳ lại sắc bén như thế,

ngay thời khắc then chốt phóng ra một Bảo thuật chí cường đánh bại Bảo cụ Tế linh ban xuống, thật sự ngịch thiên.

Dừng tay mau!!

Nhanh chiếm lại Bảo cụ!!

Tộc trưởng Bái thôn Bái Lý Thanh và thủ lĩnh đội đi săn Bái Sơn đồng loạt kêu to.

Nhóc tỳ vung tay nhẹ, trăng bạc xoay tròn cuốn theo cái xâu chuỗi răng thú kia đến trước mặt hắn.

Cái xâu đeo tay này thật đẹp, bốn mươi hai cái răng thú trắng loáng như mỡ dê đá ngọc, chớp chớp ánh sáng lung linh, rực rỡ ngời ngời, ẩn hàm một loại sức mạnh không rõ ràng.

Nhóc tỳ sờ nắn, sau đó liền đeo lên cổ tay mình. Nhìn thấy một màn này người của Bái thôn kinh sợ không thôi, đây chính là chí bảo của bộ tộc, vậy mà cứ thế bị thằng nhóc này cướp lấy.

Bái Phong gào thảm, chân nhóc tỳ hơi vận sức khiến thân thể hắn như nửa tàn phế. Người Bái thôn trông thấy tức giận cùng xông lên.

Nhóc tỳ thấy thế thì lại giẫm một nhát lên người Bái Phong, hơn phân nửa xương trên người hắn hầy như gãy nát. Sau đó nhóc tỳ bước xuống, đầu không ngoái, mắt cũng không nhìn bước đi, một vầng trăng bạc hiện ra chém tới, vài tiếng Phặc! Phặc! vang lên, máu tươi tóe ra, hay tay hai chân Bái Phong đều bị cắt đứt.

GAAAAOOOO OOOOO!!!!!! Bái Phong kêu gào điên loạn như một con thú, khóc thét vang vọng, một thiên tài đã xong, bây giờ còn chưa chết nhưng thà giết hắn đi còn tốt hơn.

"Tế linh, ngài vì sao lại chưa tới, cầu ngài hãy mau tới đi!!" Sắc mặt người Bái thôn tái nhợt vô cùng.

Trong rừng núi, một tiếng Ồ Ồ vang vọng, có một sinh vật kinh khủng đang sắp đến gần, trời đất như cùng hẹn nhau tỏa ra sát ý lạnh thấu xương.

"Lâm Hổ, Phi Giao, các người sẵn sàng chưa? Con mẹ nó, Tế linh Bái thôn dám xuất hiện thì chúng ta giết nó!!!" Thạch Vân Phong gầm lên.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 25: Tế Linh Bái Thôn

"Muốn giết Tế linh sao? Lão thiệt dũng cảm!" Sắc mặt Bái Lý Thanh âm trầm, thiên tài Bái Phong tàn phế, Bảo cụ trong tộc bị chiếm, chuyện này thật có đả kích rất lớn với Bái thôn.

"Nó dám đến, bọn tao dám giết!" Sắc mặt Thạch Vân Phong lạnh lùng, nổi giận thật sự.

Sắc trời đã tối mịt, rừng núi lạnh lẽo mà âm u, mùi máu tanh nồng nặc.

"Gaaaoooo oooooo....!!!!" Muôn thú rừng sâu gầm thú, không khí lạnh băng bao trùm khiến người nổi da gà, cảm giác như có ác quỷ kêu gào, rất đáng sợ.

ÀMMM !

Nhìn thấy người Bái thôn sắp lao tới, nhóc tỳ một phát đá bay Bái Phong, khiến hắn bay tới trước mặt người Thạch thôn.

"Tuy đã tàn phế, nhưng giữ lại vẫn là mối họa, một kiếm này chém cho bớt lo!!" Cha của Nhị Mãnh nói, hùng hổ không nói hai lời vung kiếm lớn trong tay, XỆT một cái chặt bay đầu của Bái Phong rớt ra lăn lông lốc, máu tươi phún thành tia cao mấy thước.

"A, Phong nhi!!" Bái Lý Thanh kêu to, tay ôm ngực đau đớn như muốn phun ra một ngụm máu. Đó là cháu trai đích tôn của lão, vậy mà lại bị chém bay đầu trước mặt lão.

"Trước kia đã tha nó một lần, cho đến hôm nay xảy ra kết quả này hoàn toàn là nó tự tìm." Thạch Lâm Hổ nói lạnh lùng.

Thạch Phi Giao túm cái đầu nhầy nhụa máu me kia quăng ra xa "Đem về mai táng đi!".

"Tế linh hãy mau xuất hiện a!" Bái Lý Thanh tóc tai rối tung, gương mặt căng đỏ tía, sau đó lại tái nhợt, trông rất đáng sợ chứ không còn thong dong như trước.:

Người Thạch thôn tụ cùng một chỗ, tùy thời đề phòng con Tế linh kia, e sợ nó đột ngột hiện thân đại khai sát giới. Mà người Bái thôn cũng lui về một phương, bọn chúng lần này tổn thất rất lớn, cẩn thẩn phòng bị chờ Tế linh xuất hiện.

Cây cối rậm rạp, rừng sâu đen hun hút, tiếng thú kêu thay nhau vang vọng, âm khí càng ngày càng nồng, nhưng thế mà trước sau vẫn không thấy có sinh vật cường đại nào xông tới.

Người Thạch thôn vây ở gần Thanh Lân Ưng, bảo vệ nó ở giữa trong, tộc trưởng Thạch Vân Phong trổ hết thủ đoạn dùng hết các loại thuốc nhuyễn hàng ngày chế được, lại càng lấy một cái sừng đỏ chót như ngọc của dị chủng Thái cổ móc ra một ít máu tươi cho hung cầm ăn.

"Xẹt!"

Một mũi tên bắn lén tới, tàn nhẫn mà chính xác, mục tiêu chính con mắt Thanh Lân Ưng, sắc bén kinh người, mũi tên này cần khí lực tay người bắn tối thiểu phải lên đến năm sáu ngàn cân, quá đáng sợ. Người Bái thôn lo lắng Thanh Lân Ưng được chữa trị xong sẽ là đại nạn đối với bọn chúng, lúc này quấy nhiễu giết tới.

"Coooong!!!"

Thạch Lâm Hổ vung kiếm bản to, bổ mạnh vào mũi tên kia quật ra ngoài, xẹt một tiếng, tên sắt cắm vào khối khối núi đá, tóe ra tia lửa.

"A A A A!!!"

Lông mày nhóc tỳ dựng thẳng xông lên phía trước, hôm nay Bái thôn chặn giết bọn hắn khiến cho Thanh Lân Ưng gần như chết, nó hận thấu xương đám người này, trăng bạc quét tới như một dải lụa óng ánh cuốn tới.

Cảnh này trông tựa như tinh hà chín tầng trời, hoặc tựa như sóng biển trắng xóa giữa biển rộng, âm vang rung rinh khiến một núi đá chấn động!!

"Phụt" "Phụt"...

Phía trước truyền đến tiếng kêu thảm thiết, bốn năm người lảo đảo lui về sau, vết thương dọa người, máu tươi phun tung tóe, lại có ba bốn người bị chặt đứt cánh tay, sắc mặt tái xanh đau đớn rỉ mồ hôi đầy mặt.

Động tác nhóc tỳ nhanh gọn, như là "tỳ hưu" nhỏ đang nhảy lên, tay nó vuốt nhẹ xâu chuỗi răng thú trắng tuyết trên cổ tay, phù văn lập lòe, nó quát khẽ một tiếng.

*Tỳ hưu: con vật trong truyền thuyết hung mãnh nhưng mang ý tốt, có ăn mà không có Ị, các công ty hay đại gia thường đặt trước nhà.

Chiu chiu chiu!

Hào quang từ xâu răng thú phát sáng mạnh, mỗi một cái răng đều trồi lên hoa văn mỹ lệ sáng lóa, bọn chúng tách ra khỏi xâu rồi tản ra bay về phía trước.

Đây là một mảnh mưa ánh sáng rực rỡ, thế nhưng lực sát thương lại mạnh kinh hồn khiến người ta không kịp phản ứng, răng thú trắng loáng xuyên thủng thân thể rất nhiều người.

Như có từng đóa từng đóa hoa máu lún phún lan tràn nở rộ, xương bọn chúng bị gãy tan, nội tạng dập nát, người Bái thôn sợ hãi kêu gào, căn bản không ngăn nổi Bảo cụ tàn sát.

"Sao lại như vậy, Tế linh ngài phải mau đến, mau tới giải cứu tộc nhân của ngài đi!" Bái Lý Thanh sợ hãi rống to, trong lòng sợ hãi, nếu cứ như vậy

người Bái thôn sẽ nằm hết ở đây.

"Lui mau!"

Cái Bảo cụ trong tay nhóc tỳ so với trong tay Bái Phong không biết mạnh hơn bao nhiêu lần, nó hiểu Cốt văn, lúc vận dụng khiến uy lực Bảo cụ mạnh mẽ vô cùng.

Người của Bái thôn suy sụp, mặc dù không có mệnh lệnh lui lại của tộc trưởng cũng không dám ở đây nữa, cả đám chạy thục mạng, đến giờ Tế linh bọn hắn vẫn chưa thấy tăm hơi.

"Nhóc tỳ, cháu đừng đuổi theo!" Tộc trưởng sợ nó gặp chuyện xấu.

"A a, uy lực xâu răng thú này thiệt mạnh." Thạch Hạo ngơ ngác gãi đầu, nó rất kinh ngạc, bốn mươi hai cái răng thú lại bay về hóa thành xâu chuỗi trắng loáng quấn trên cổ tay.

"Chúng ta cũng rút nhanh lên, Tế linh Bái thôn thiên tính vốn đa nghi, ta nói muốn giết nó nên nó sợ không dám xuất hiện." Thạch Vân Phong nói nhỏ.

Tộc trưởng đang lừa gạt, hình như cũng có tác dụng nhất định, khiến người Thạch thôn không biết nói sao.

Một trăm người hành động dồn dập, nâng Thanh Lân Ưng lên, đỡ thương binh dậy, vác người trọng thương gần hấp hối lên chạy trốn thật nhanh, họ đều là đàn ông lớn lên giữa Đại Hoang, chỉ cần còn một hơi tàn là có thể cứu sống, nhóm người này do Thạch Lâm Hổ dẫn đầu.

Còn có một nhóm do Thạch Phi Giao dẫn đội, phụ trách vận chuyển và bảo vệ Toan Nghê, sừng quý đỏ hồng, cánh tay Vượn Ác Ma, ai cũng có vẻ mặt kích động cùng căng thẳng, đây là chí bảo chân chính a.

Vùng núi đá cây cối um tùm, cổ thụ che trời, một đám người tuy gia tốc chạy rất nhanh nhưng vẫn gặp không ít trở ngại.

"GÀO ÀO OOO!!!!" Âm vang trầm thấp vang vọng xung quanh, thay nhau liên miên không dứt.

Khoảng cách đến Thạch thôn càng ngày càng gần, thậm chí sắp thấy thôn, thế nhưng bỗng giữa rừng núi đen kịt lại xuất hiện một đôi mắt xanh biếc, như là hai đốm ma trơi.

"ÔI TRỜI, SÓI BỰ ĐẾN NHƯ VẬY!"

Người Thạch thôn kinh sợ, bọn họ bị bao vây, một đám sói to lưng đen bụng trắng xuất hiện, con nào con nấy to gần bằng cái nhà, nhe cái mõm rộng như chậu máu, răng nanh dài khoảng mười bảy cm, trắng ởn đáng sợ, lại phối hợp cùng đầu lưỡi đỏ tái lộ ra vẻ hung dữ không gì sánh bằng. Đây không phải là một con hai con, mà là khoảng bốn năm chục con, một đám thú to vây tới có tính uy hiếp còn hơn cả đám người Bái thôn.

"Đáng chết, Tế linh Bái thôn quả nhiên trời sinh đa nghi xảo quyệt, nó triệu tập đến một đám Sói biến dị to đến vậy!"

Sói to đến thế con nào con nấy so được với một con voi bình thường, bình thường đi săn gặp một con đã bất ngờ rồi, mà lần này lao ra tới bốn năm chục con quả là đại nạn.

Rừng núi đen kịt mắt không thấy lối, từng đôi từng đôi mắt xanh biếc to bằng cái chén nhỏ, âm u lạnh giá, tràn đầy hung tàn, không biết chúng nó đã giết bao nhiêu thú dữ.

"GAOOOO OOOOOO!!!!" Tiếng sói gào bỗng vang lên như là tiếng sấm mà lại u ám, một bóng sói đập tới trước mắt, đằng sau đội ngũ Thạch thôn nhất thời nhốn nháo một loạt tiếng kêu thảm thiết.

Một người trong thôn nửa cái thân đã nhầy nhụa bê bết máu, cả cánh tay cùng bả vai bị sói to vung móng vuốt xé rách xuống, bị trọng thương đáng sợ.

"Vút ttttttt!!!!"

Thời khắc nguy cấp, Thạch Lâm Hổ ném một cây mâu sắu cắm vào thân con sói to kia, máu tươi ri rỉ khiến nó bị thương, lúc này mới tạm làm nó ngừng cắn người, người trong thôn kia thoát khỏi cảnh bị xé rách bươm.

Sói to tựa như con voi thật quá đáng sợ, nếu mấy con còn có thể đối phó, lần này đến tới mấy chục con thì cơ bản hơn một trăm người không ngăn cản được.

"GÀO OOOOO RRRR!!!!"

Sói to gầm dài, lá cây xung quanh rơi rụng lả tả một vùng, luồng khí hung sát lan tràn.

"Á aaaaaa...!"

Lại có thêm hai tiếng kêu thảm thiết, những con sói to tấn công từ các hướng khác nhau, cái móng vuốt to bè kia vung một cái thì có một gốc đại thụ đổ xuống, dù cho thôn dân phòng bị cẩn thận vẫn có hai người bị cào rách bụng, cả một mẩu ruột đều trườn ra ngoài.

"Nhanh, mau băng bó lại!" Thạch Phi Giao quát to.

Núi rừng âm u, những con sói to này hung mãnh và cường đại, chiếm được ưu thế tuyệt đối, thế nhưng không có công kích vào chính diện mà đang vờn quanh thôn dân.

Ngay lúc này, mười mấy con sói to cùng hành động một chỗ, từ trong bóng tối lao về hướng thôn dân.

"Xẹt"

Nhóc tỳ ra tay, cổ tay vung lên, phù văn đan dệt biến ảo thành hình trước mặt, mà bốn mươi hai cái răng thú thì phát hào quang sáng rực rỡ, hóa thành một cây chủy thủ, một loạt mũi tên ánh sáng bắn về phía đám sói.

"Phụt phụt....!!!"

Mấy con sói to xông đến trước bị đâm mù mắt, xuyên thủng xương trán, máu tươi tuôn ra, tru tréo thảm thiết, lăn lộn ăng ẳng.

Dù sinh vật khổng lồ như vậy vẫn không ngăn nổi Bảo cụ, bị bắn trúng không chết cũng trọng thương.

"Đám sói ác ôn chúng mày cút ngay cho tao!!!" Nhóc tỳ kêu lớn.

Nó phóng ra hai vầng trăng bạc bắn mạnh về phía trước, phụt phụt hai tiếng đã có hai con sói to cường tráng bị chém thẳng từ đỉnh đầu thẳng xuống giữa hai chân, con sói tách ra làm hai, máu tươi theo đó phun ra đan chéo nhau.

Đám sói to còn lại cẩn thận không dám công kích bừa.

"Hiện giờ đã không xong, trước dùng một cái Tổ khí, chừa lại một cái để thời cơ đánh con Tế linh kia, không cho nó biết sớm mà phòng bị." Thạch Vân Phong thì thầm.

Khắp nơi dày đặc con mắt xanh biếc, sói to vòng quanh đi lại, răng nanh gầm gừ hiện ra trong cái mõm đỏ như máu, cảm giác hung ác đè nén khiến người ta phát lạnh.

"Bọn chúng mày chết chắc, hôm nay nhất định phải diệt tộc!" Bái Lý Thanh lại xuất hiện, vẻ mặt lạnh âm u, con mắt như con rắn độc, lúc này đang cưỡi trên một con sói cả thân màu trắng bạc.

Người Bái thôn lại tới nữa, rất nhiều thanh niên bọn chúng cưỡi trên lưng sói to, tên nào cũng lăm lăm cung tiễn, ánh mắt cừu hận lạnh lẽo nhìn chòng chọc người Thạch thôn.

Người Thạch thôn hít một hơi khí lạnh, người Bái thôn phối hợp cùng sói to quả là một kết hợp đáng sợ, đây cơ bản là sức mạnh mà một thôn xóm bình thường không thể đạt được.

"Tế linh tộc bọn tao tới rồi, bọn chúng mày đừng hòng một tên còn

sống."

"Chẳng phải là một lão "bái" sao, sống lâu như vậy hàm răng cũng sắp rớt xuống rồi, không chừng đi còn chưa vững thì có làm được cái quái gì." Thạch Vân Phong cười nhạo.

Tế linh của Bái thôn là một con "bái", họ của tộc này đều lấy từ việc này.

*Bái: Một giống thú như chó sói, từng được coi là giống thú trong truyền thuyết, không đi được mà phải nhờ chó sói cõng dùm. Hiện nay đã giải thích được bái là sói bị khiếm khuyết bẩm sinh ở chân không đi được phải nhờ sói khác cõng, là một loại sói biến dị, hiếm thấy trong tự nhiên.

Mấy chục con sói to rống giận dữ, gầm rú gao ồ ồ, hung khí từ bọn chúng càng tăng mạnh, bất cứ lúc nào cũng có thể ập tới.

"Bọn chúng mày phải chết hết!" Bái Lý Thanh lại lè nhè.

"Hừ, ngươi không sợ vi phạm quy củ Đại Hoang, bị các thôn các tộc vây công sao?" Thạch Vân Phong nói.

"Giết bọn mày đi, rồi bắt phụ nữ và trẻ con của bọn mày, vậy là coi như hai thôn sát nhập làm một, Tế linh tộc bọn tao đột phá thì kẻ nào dám hó hé." Trưởng đội săn bắn Bái Sơn cười gằn.

Mấy chục đầu sói to vờn quanh lòng vòng, thỉnh thoảng có tấn công, người Thạch thôn dàn quân phòng ngự, nhóc tỳ chịu trách nhiệm tấn công, mấy lần ra tay giết liền tám con sói lớn, xác sói nằm chất xung quanh khiến mùi máu tươi bốc nồng nặc một mảnh rừng.

Suốt một canh giờ trôi qua, Tế linh Bái thôn vẫn chưa xuất hiện, chỉ có những con sói to này đang công kích, mà Bái Sơn thỉnh thoảng dùng cung tên cắn trộm.

Một số người trong Thạch thôn bị thương, bị móng vuốt lớn xé rách máu

thịt.

"Qủa nhiên là đa nghi quá nặng, thôi kệ mẹ nó, phóng Tổ khí ra phá vây chạy thôi." Thạch Vân Phong ra lệnh.

Thời gian trôi qua không có lợi đối với bọn họ, con bái khốn kiếp kia không biết đang mưu tính cái gì, trở lại Thạch thôn thật nhanh là thượng sách, ở đó có cây liễu già che chở.

"Tộc trưởng, Tổ khí nếu bại lộ vậy sẽ có phiền toái lớn đó." Thạch Phi Giao nói.

"Trước tiên giữ lại cái mạng quan trọng hơn, sau đó nghĩ cách giết sạch người Bái thôn thấy Tổ khí, đã bọn chúng bất nhân bức chúng ta đến mức này thì đừng trách chúng ta bất nghĩa." Thạch Vân Phong lạnh giọng, lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt đáng sợ như thế.

Bọn họ nâng Thanh Lân Ưng lên, cẩn thận bảo vệ ở phía trong, đây là một chiến lực mạnh mẽ cho cuộc báo thù sau này, có thể đối kháng Tế linh đối phương.

Một đám người nhanh chóng phá vây công, Thạch Lâm Hổ móc ra một cái xương cánh tay muốn dùng, đây là Tổ khí của thôn, ẩn chứa sức mạnh cường đại khó có gì sánh được.

Hắn còn chưa kịp động thì đằng xa bỗng bất ngờ phát ra tiếng bạo động ào ào như cơn lũ dữ, tiếng thú kêu gào không ngừng đinh tai nhức óc lao đến phía này,

"Thú triều, con bái già đáng chết kia đuổi đến một đám thú lớn muốn càn quét nơi này, thật đúng là xảo trá độc địa." Thạch Vân Phong biến sắc.

Thạch Lâm Hổ hét lớn: "Mẹ nó thằng bái già ác ôn, muốn thú triều đạp chết chúng ta, mọi người mau phòng bị."

Không chỉ có bọn họ biến sắc mà người Bái thôn cũng hoảng hốt, Tế

linh hung tàn khiến bọn chúng cũng phải bị cơn trùng kích đáng sợ, đâu phải ai cũng cưỡi trên lưng sói, phân nửa người còn đang đứng dưới mặt đất.

"Nhanh, mau leo lên lưng sói!" Bái Lý Thanh kêu to.

Thế nhưng đã không kịp, tiếng vang đã vọng tới gần, những con cự lang cũng bất an chạy tán loạn muốn tránh né.

"NGAOOOOOO OOO OOOO ...!!!!!!!!!!

Một tiếng rống truyền đến, tựa như quỷ núi kêu khóc, khiến người sợ không nói nên lời, ở trên thú triều lơ lửng một con sinh vật kỳ dị giương hai cánh bay tới.

Nó chỉ dài có hai mét, toàn thân lông màu vàng sẫm sáng bóng, thế nhưng cũng đã rất già, gương mặt chằng chịt nếp nhăn, đây là một con bái rất hiếm thấy, trong bầy sói cũng khó có được một con.

Chân trước của nó rất ngắn, gần như không thể đi được trên mặt đất, bình thường nằm trên lưng một con sói to, cũng may dòng máu nó khá cường đại, tự mọc ra một đôi cánh nên có thể bay.

Hiển nhiên con bái già này rất khủng bố, trên người chớp chớp phù văn lập lòe, là một con hung thú cực kỳ cường đại.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 26: Đánh Bại

Núi rừng rung động. Long Giác Tượng, Hỏa Tê, Bưu, Quỳ Thú, Báo Hống... Cả đàn cự thú xông đên, rất nhiều cây lớn bị tông đổ, giống như một cơn lũ đen kịt bất ngờ kéo đến.

Lá bay toán loạn, đá lớn cuồn cuộn, nơi này đất rung núi chuyển, cảnh tượng thật kinh khủng.

"A..."

Người của Bái Thôn bị đánh trúng đầu tiên, bởi vì phương hướng mà nháy mắt đã có mười mấy người bị mãnh thú cao mấy mét tông bay, sau đó đạp ở dưới chân, gân đứt xương gãy, hóa thành thịt vụn.

Mấy chục con cự lang đó quay người bỏ chạy, người của Bái Thôn đang ngồi ngay ngắn ở trên sắc mặt tái nhợt. Những người vừa chết lúc nãy đều là người thân quá quen thuộc của họ, nháy mắt đã sinh ly tử biệt.

"Chuẩn bị!" Thạch Vân Phong hét lớn.

Cự thú như hồng thủy đã kéo đến, xông về phía nhóm Thạch Vân Phong. Chúng xông đến dễ như trở bàn tay, đại thụ đổ nát, không có gì có thể ngăn cản bước chân của chúng.

"Giết!"

Thạch Lâm Hổ hét lớn, lấy ra một cây xương thú bóng loáng, trên tay trái lấp lóe ký hiệu. Sau đó hắn bỗng dùng cái xương này ấn lên và dung hợp với cánh tay. Ngay lập tức hào quang chói sáng, xương thú và cánh tay dung hòa làm một thể, tuy hai mà một.

Một tiếng 'ầm' lớn vang lên, giống như có một con Thái Cổ Di Chủng sống lại. Một cỗ hung khí ngập trời xông lên, chấn động cho vùng núi này rung lên kịch liệt, giống như đang xảy ra động đất lớn.

Tất cả cự thú đều sợ hãi, bọn nó run rẩy theo bản năng. Giống như đang đối mặt với một con Vạn Thú Chi Vương, không dám mạo phạm, nhanh chóng dừng bước, từ bên cạnh lượn đường vòng mà đi.

"Vù..." Trên trời, con Bái đó đang hét dài, giống như một con ác quỷ đang gào khóc. Thanh âm dọa người, nó đang điều động cự thú tấn công nhằm tiêu diệt người của Thạch Thôn.

"Mở!"

Thạch Lâm Hổ hét lớn, cánh tay trái lấp lánh ký hiệu, chit chít mà óng ánh, cuối cùng biến thành một cái phù hiệu, ngưng tụ thành ấn ký nguyên thủy của Thú Vương cổ đại, giống như là một cánh cửa, một con hung thú khổng lồ đang muốn nhào ra.

"Rống!"

Tiếng rống nặng nề chấn động sơn mạch, thân thể của Thạch Lâm Hổ thoáng cái cao lên một khoảng lớn, banh rách quần áo, cơ thể màu đồng cổ cao phải ba mét hơn, hắn đứng thẳng ở đó.

Hắn vung ra một quyền, 'ầm ầm' một tiếng, một con cự thú ở phía trước lập tức hét thảm. Cả thân thể đều nổ tung, máu thịt bay ngang, xương vụn lả tả, cảnh tượng cực kỳ đẫm máu.

Quan trọng nhất chính là việc một loại khí tức của Man Hoang Thú Vương ùn ùn kéo đến, ép cho những con cự thú này run lẩy bẩy, không còn dám tấn công và đi về phía trước nữa.

"Hu..."

Con Bái ở trên trời mắt lộ vẻ khác lạ, có kinh hãi cũng có tham lam,

càng có sự xảo trá. Nó đã hiểu rõ nguồn sức mạnh của Thạch Thôn ở chỗ nào, quả thật làm cho nó kiêng kỵ không thôi. Nhưng nó tuyệt đối sẽ không bỏ qua, bảo thể của Toan Nghê đối với nó mà nói quá quan trọng, có thể khiến nó thoát thai hoán cốt.

Con Bái già phát động tấn công, nhưng không phải là về phía Thạch Lâm Hổ mà là trực tiếp ra tay với mấy người khác của Thạch Thôn. Nó xảo trá mà ác độc, muốn để Thạch Lâm Hổ mệt mỏi ứng phó, vắt kiệt tinh lực của hắn.

"Đáng ghét!"

Cơ thể cao ba mét của Thạch Lâm Hổ sản sinh ra một loại sức mạnh mang tính bạo tạc. Cơ bắp căng lên, hào quang trên tay trái hừng hực, hắn đánh về phía bầu trời. 'Vù' một tiếng, hư ảnh của một con cự thú xông lên, hóa thành một cơn lốc cuốn tan nát hết cả thảo mộc ở xung quanh.

Con Bái già hoảng hốt, nhanh chóng né tránh, trong miệng lóe lên ký hiệu, hóa thành một mảnh hào quang, nó phun ra ngoài, 'ầm' một tiếng va chạm với con hung thú mơ hồ đó.

Thạch Lâm Hổ lảo đảo một cái, trong miệng tràn ra một bụm máu tươi. Tuy Tổ Khí rất kinh người, song hắn không có thành tựu Cốt Văn giỏi cho lắm, không thể điều khiển, chỉ có thể phát huy ra một bộ phận sức mạnh mà thôi.

Nhưng cho dù là vậy thì cũng đã đủ kinh người rồi, khiến con Bái già đó hơi chậm lại, hào quang do nó phun ra đã bị ngăn cản. nó lộ vẻ kinh hãi, ánh mắt càng thêm nóng bỏng.

Hiện tại, không chỉ Toan Nghê hay sừng quý hấp dẫn nó, ngay cả cái Tổ Khí này cũng trở thành mục tiêu mà nó khao khát, muốn cướp đi. Đôi mắt nó lấp lóe ánh sáng lạnh lẽo mà ác độc, hét lớn một tiếng, cự lang khắp nơi lại một lần nữa xuất hiện, nghe lệnh của nó mà xông tới, phối hợp với nó để tấn công.

Tình thế nguy cấp, con Bái già luôn không chịu áp sát, mắt nhìn chằm chằm, tiến hành tập kích ở trên không.

"Con sói què chân kia, có giỏi thì mày nhào vô đây?" Thạch Lâm Hổ chỉ.

Thân là một Tế Linh, vốn sẽ làm người trong Đại Hoang hoảng sợ nhưng hiện tại lại bị khinh thường, con Bái già trái lại chẳng hề tức giận, ánh mắt lạnh lùng, không nóng vội.

Nó rất mạnh mẽ, nếu là bình thường thì đã có thể hủy diệt một thôn làng. Nhưng hiện tại lại cẩn thận như thế này, thật khiến người ta bất đắc dĩ.

Khắp nơi, cự lang tru lên, không ngừng đánh lén. Thôn nhân rất nguy hiểm, mệt mỏi ứng phó.

"Ầm!"

Bái già đã hành động, ký hiệu lóe lên. Cái chân trước của nó tỏa ra hào quang màu vàng, Nguyên Thủy Bảo Phù ngưng tụ rồi đánh xuống. Có thể thấy rõ ràng một cái bàn chân lớn màu vàng đang thành hình, ngang trời mà đến.

Người của Thạch Thôn sợ hãi. Đây chính là sự thể hiện của ấn ký nguyên thủy, hóa thành bàn chân màu vàng, xông ra khỏi cơ thể nó, tiêu diệt tất cả mọi người.

"Con sói què già đi chết đi!" Thạch Lâm Hổ hét lớn, dùng hết khả năng thúc giục sức mạnh của Cốt Văn, làm cho cánh tay trái cộng minh. Một cái ký hiệu nguyên thủy lấp lánh, hung thú tái hiện, ngưng thật hơn không ít, cực kỳ giống một con Hống nhào ra từ trong ký hiệu , hung uy ngập trời.

"Rống..." Tiếng rống lớn kinh thiên động địa, nó đụng vào cái chân lớn màu vàng, chớp giật sấm vang, chiếu sáng bầu trời u tối, cảnh tượng kinh người.

Bàn chân lớn màu vàng không thể hạ xuống, xẹt qua lưng chừng trời, 'răng rắc' một tiếng đánh vỡ một ngọn núi đá thấp ở xa xa, tiếng vang ầm ầm, cự thạch cuồn cuộn.

Mọi người trợn mắt há mồm, con Bái già quả nhiên đáng sợ!

Thạch Lâm Hổ há mồm thở dốc, hắn hơi có vẻ chịu không nổi. Tổ Khí quá mạnh mẽ, khó lòng mà thúc giục được.

"Hu..."

Bái già tru lên, đàn sói phấn chấn, toàn lực xung phong liều chết. Đồng thời những con cự thú kia cũng đã ra tay, thấy Thạch Lâm Hổ rơi xuống hạ phong, chúng một lần nữa lại nghe lệnh của con Bái già.

Tình hình cực kỳ nguy cấp, mạng của người dân Thạch Thôn có thể bị chôn vùi bất cứ lúc nào.

Tới lúc này con Bái già mới yên lòng. Biết được nguồn sức mạnh của Thạch Thôn, nó không còn ngạc nhiên nghi ngờ gì nữa, bắt đầu không kiêng nể gì mà lao xuống, thỉnh thoảng lại phát động tấn công.

"Xích"

Nhóc tỳ ra tay, sử dụng ra cái vòng răng thú đó, Bảo Cụ phát sáng, mỗi một cái răng đều óng ánh như sao, xông thẳng lên trời, muốn xuyên thấu cơ thể của con Bái già.

Lần đầu tiên con Bái này thực sự nổi giận. Đây là răng mà chính nó rụng ra, tế luyện trăm lần, là Bảo Cụ mạnh mẽ thuộc về nó. Hiện tại lại bị một thằng bé nắm giữ.

Nó bỗng lao tới, niệm mật chú, chuẩn bị cưỡng ép thu hồi lại bộ răng thú óng ánh đó.

Đột nhiên, nhóc tỳ toàn thân rực rỡ, Cốt Văn như mạng nhện quấn nó

lại. Nó nhanh chóng dùng một miếng da thú cổ loang lổ vết máu ấn lên ngực mình.

Chỗ đó trở nên lóng lánh, da thú và ngực dung hợp với nhau, in dấu ở phía trên, biến thành một chỉnh thể. Một cỗ khí tức kinh khủng phát ra, cuốn sạch trời đất như thể một cơn lốc.

Tiếng hét dài vang mãi bên tai, rất nhiều cự thú đều sợ tới mức cả người lẩy bẩy, càng có không ít con đã quỳ xuống.

Da thú hóa thành da của nhóc tỳ, ánh sáng rực rỡ, hình thành một cái đồ án, hóa thành một cái cổ phù. Nó làm cho cả cơ thể nhỏ con của nhóc tỳ đều trở nên óng ánh, như một ngọn lửa đang thiêu đốt, có một loại hung khí ngập trời đang tràn ra, chấn nhiếp thập phương.

Đây là cái Tổ Khí thứ hai của Thạch Thôn, vốn nên do Thạch Phi Giao giữ, nhưng bản lĩnh Cốt Văn của nhóc tỳ càng cao thâm hơn nên đã ầm thầm đưa cho nó sử dụng, lúc này trở thành đòn sát thủ.

Một tiếng rống của man thú vang lên, chấn động Đại Hoang. Ở ngực của nhóc tỳ, ký hiệu đã biến thành một cánh cửa, một con hung thú kinh khủng xông ra ngoài, cực kỳ giống với Bệ Ngạn, vừa vặn chống lại con Bái đang lao xuống.

Bái già hoảng hốt, việc này cũng quá đột nhiên. Muốn né cũng không né kịp, chỉ còn cách vung lên vuốt sắc, một bàn chân lớn màu vàng lại hóa hình rồi trấn áp xuống phía dưới.

'Răng rắc' một tiếng, bàn chân đó vỡ nát như núi lở. Con Thái Cổ Di Chủng mơ hồ đó đã ôm lấy chân thân của nó, ra sức cắn giết, trên không trung phát ra một tiếng hét thảm thiết.

Con Bái già tàn nhẫn mà giả dối, cơ thể dài hơn mét suýt nữa bị chém thành hai đoạn, nó khó khăn tránh thoát nhưng vẫn bị một bộ vuốt sắc đánh trúng chân sau. 'Răng rắc' một tiếng, cái chân đó lập tức vặn vẹo, triệt để

biến hình.

Nhóc tỳ sử dụng Tổ Khí hoàn toàn khác xa so với Thạch Lâm Hổ và Thạch Phi Giao. Uy lực tăng lên rất nhiều, đương nhiên nó cũng không thể nào phát huy ra uy lực thật sự của Tổ Khí.

Hiển nhiên là Thạch Thôn đã từng có một đoạn quá khứ huy hoàng. Hai cái Tổ Khí này không thể thấy ánh sáng, nếu không sẽ khiến một vài đại tộc ngấp nghé, gây ra đại họa.

Bái già tức giận, xông lên trên trời, bay vòng tròn ở đó. Không những chưa có đòi lại được Bảo Cụ của mình, nó lại còn bị trọng thương. Đối với con Bái xảo trá ác độc, chưa từng chịu thiệt như nó mà nói thì việc này tuyệt đối không thể tha thứ được.

Nó tức giận tru lên, xoay quanh ở trên bầu trời. Nhưng những con cự thú khác và bọn sói dữ lại không dám tấn công nữa, không chấp hành mệnh lệnh của nó, chúng cực kỳ sợ cái Tổ Khí ở trong tay của nhóc tỳ.

Con Bái phát điên, không ngừng xoay quanh, thỉnh thoảng lại lao xuống tấn công, tốc độ cực nhanh. Đáng tiếc là rất khó để nắm được quý tích của nó, mấy lần dùng Tổ Khí cũng đánh trượt.

"Không ổn, nó đang muốn tiêu hao hết sức mạnh của chúng ta, sau đó giết chúng ta. Sử dụng Tổ Khí thực sự rất phí sức." Thạch Vân Phong nhíu mày.

Nhóc tỳ chớp mắt nhìn ông ấy, mang theo vẻ vui mừng.

Lần này, Bái dữ một lần nữa đánh tới, suýt nữa xé xác mấy chục người. Cái bàn chân màu vàng đó quá khủng bố, uy lực cực lớn, còn may là bị Thạch Lâm Hổ ngăn lại.

Tuy vậy thì vẫn có hào quang màu vàng rơi xuống, khiến bảy tám người ngã lăn ra ngoài, huyết nhục mơ hồi, thoạt nhìn rất thê thảm.

"Keng!"

Đột nhiên, Thanh Lân Ưng trọng thương sắp chết đang nằm bẹp ở trên đất bỗng mở mắt, hai cánh vỗ một cái, cuồng phong nổi lên. Nó bay lên trời, cái mỏ chim dài hơn nửa mét lóe lên thanh quang chói mắt, một vầng trăng thành hình rồi nhanh chóng bay ra.

Con Bái dù thế nào cũng không thể ngờ, một con chim sắp chết lại đột nhiên sống lại, hơn nữa còn ác liệt thế này. Nó kêu dài như quỷ gào, né tránh cực nhanh nhưng vẫn chậm mất một bước.

'Phập' một tiếng, huyết quang tung tóe, một cái chân sau của nó bị trăng xanh đánh nát, huyết nhục tung tóe.

"Ầm"

Cùng lúc đó, Thanh Lân Ưng xông tới, thò ra một bàn chân to lớn, vô cùng sắc bén, tóm lấy con Bái, lập tức huyết dịch bắn khắp nơi.

Bái già kinh hãi tức giận, cố sức né, suýt nữa đá đánh gãy chân của Thanh Lân Ưng. Nó đã lấy lại tự do, toàn thân có ký hiệu màu vàng đan xen, muốn đánh chết hung cầm.

"Ầm!"

Đột nhiên, kinh biến lại xảy ra một lần nữa. Thạch Lâm Hổ mượn sức mạnh của Tổ Khí ném nhóc tỳ lên trên trời. Ánh mắt Thạch Hạo sáng lên, dùng sức mạnh thần bí của da thú đánh vào con Bái dữ.

Một con Bệ Ngạn xông ra, hung uy chấn nhiếp núi rừng, vạn thú thần phục, bách điểu run rẩy, thiên địa đều trở nên yên lặng.

"Ầm!"

Hung thú đánh lên người của con Bái già, ký hiệu đan xen, thần huy tỏa ra, giống như hai ngôi sao chổi đang va chạm, phát ra ánh sáng chói mắt ở

trong trời đêm.

Một mảng lớn mưa mau rơi xuống, con Bái hét dài đau đớn, cơ thể gần như vỡ nát, nửa sau đã mất mất một bộ phận, vô cùng thê thảm. Nó không quay đầu lại mà đi thẳng.

Thanh Lân Ưng lắc lư, đón lấy nhóc tỳ đang rơi xuống, sau đó cắm đầu vào trong rừng, 'bịch' một tiếng đập xuống đất.

"Mau về thôn nhanh!" Thạch Vân Phong kêu lớn.

Lần này thắng rất may mắn, con Bái dữ đó khinh địch bị Thanh Lân Ưng đột nhiên khôi phục được một chút sức lức làm trọng thương. Nếu không thì tất cả mọi người ắt sẽ phải chết ở chỗ này.

Bọn họ sợ con Bái già sau khi bình tĩnh lại sẽ tức giận, quay lại giết người. Nếu như vậy thì mọi người vẫn sẽ gặp nguy hiểm, con hung thú đó có sức mạnh kinh người.

Một đám người trùng trùng điệp điệp đi về Thạch Thôn, không dám dừng lại nửa bước.

Còn về phần người của Bái Thôn thì đã tử thương rất nhiều, dưới sự xung kích của cự thú đã có hơn nửa số người biến thành thịt vụn.

Hiện tại không phải là lúc để thanh toán nên người của Thạch Thôn không quan tâm tới họ, cấp tốc chạy để tránh nảy sinh bất ngờ.

Nhưng lúc Thạch Thôn đã ở trong tầm mắt thì con Bái chỉ còn nửa thân thể kia lại đuổi tới. Nó không thể tha thứ cho việc để mất bảo thể của Toan Nghê, nếu lấy được thì không những có thể trị liệu thương thế mà còn có thể đột phá một lần nữa.

"Hỏng rồi, hung thú bị thương là kinh khủng nhất, nó muốn liều mạng rồi!" Người của Thạch Thôn ở trong lòng đều bị tràn ngập một bóng ma.

Dù cách thôn còn có một dặm nhưng lại giống như cách hẳn một cái lạch trời. Con Bái dữ chặn ở phía trước, muốn toàn lực tấn công.

"Tế Linh, xin ngài bảo vệ tộc nhân, đừng chỉ đứng khoanh tay đứng nhìn mà hay ra khỏi thổn bảo vệ bọn ta đi." Có tộc nhân cầu khẩn.

Một cây liễu lớn cháy đen chỉ có một cái cành non, ở trong màn đêm phát ra từng luồng từng luồng ánh sáng dịu dàng, quầng sáng lờ mờ bao phủ cả thôn làng.

Đột nhiên, cái chồi non kia đã động đậy, hóa thành một sợi xích thần ráng xanh kéo dài hơn một dặm, nhanh như chớp vọt tới.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 27: Kết Thúc

Dưới bầu trời đêm, toàn thân con Bái đều là ký hiệu màu vàng, da lông óng ánh. Đôi mắt nó lộ hung quang, cả người tỏa ra bảo huy, song lúc này nó lại khiếp sợ.

Chồi non xanh biếc ướt át, kéo dài đến trước mặt khiến nó nhịn không được kêu lớn. Trong mắt nó tràn ngập sợ hãi, hai cánh giương ra, lôi điện đan xen, nó xông lên trời muốn bỏ chạy.

Mạnh như Bái dữ cũng không có bất cứ ý nghĩ chống cự nào mà chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này. Cả bộ lông của nó đều dựng đứng lên, hoảng sợ như chó nhà có tang.

Con Bái phá không mà đi, đã sắp biến mất ở trong màn đêm. Song cành liễu lại tỏ ra ánh sáng dịu dàng, như một đoạn trật tự xích thần xông lên trên trời, nháy mắt liền đuổi theo.

"Grao..."

Con Bái sợ hãi kêu to, cả người lông tóc dựng đứng, ra sức vỗ cánh, ký hiệu màu vàng đan xen. Tốc độ của nó tăng đến nhanh nhất, nhưng tất cả đều là phí công.

Cành liễu mềm mại đó sáng lấp lánh, có quang vụ mờ mịt đang bốc hơi, 'phập' một tiếng đâm xuyên lưng của con Bái, một vòi máu phun lên.

"Hu hu..." Con Bái già giãy dụa, trong mắt tràn đầy sợ hãi, nó phát ra tiếng tru tréo tê tâm liệt phế, chấn động quần sơn vạc hác.

Người của Thạch Thôn nhìn mà trợn mắt há mồm. Họ biết cây liễu già rất thần bí, không hề giống Tế Linh bình thường, nhưng lại chưa bao giờ

nghĩ lại chấn động như thế này.

Mới đối mặt một cái mà Tế Linh Bái Thôn mạnh mẽ đã bị đâm xuyên người, không hề có chút năng lực phản kháng nào. Cách biệt vượt xa tưởng tượng.

Cây liễu rốt cuộc có lai lịch gì? Khiến người ta nghi ngờ. Tộc trưởng Thạch Vân Phong run sợ, nắm đó ông ấy từng tận mắt chứng kiến cái cảnh cây liễu tắm mình trong lôi hải, hạ từ trên trời xuống.

Cành liễu xanh biếc khẽ run lên, hào quang hừng hực, Tế Linh của Bái Thôn hét thảm, cơ thể nhanh chóng khô héo sau đó chia năm xẻ bảy, da và khung xương lão hóa, rạn nứt như gỗ mục, rơi xuống ở trong màn đêm.

Một giọt dịch thể màu vàng nhỏ ngưng tụ lại, rơi ở trên cành non, bị cây liễu hấp thu. Lục quang lưu chuyển, sinh cơ bừng bừng, cành liễu lùi về trong thôn làng.

Một cơn gió đêm thổi qua, trên thân cây bị sét đánh cháy đen có một cành liễu phát ra ánh sáng dịu dàng, bao phủ toàn bộ Thạch Thôn, lờ mờ mộc mạc, êm dịu và yên bỉnh, giống như thể một bức tranh.

Người của Thạch Thôn nghẹn họng nhìn trân trối, hơn nửa ngày không nói nên lời. Lần đầu tiên cây liễu già thể hiện sức tấn công kinh khủng ở trước mặt bọn họ, mặc dù chỉ có một cái cành mà thôi nhưng vẫn có thể đánh chết con Bái dữ.

Ngày trước, nó luôn luôn phát ra quầng sáng tường hòa trong đêm, bảo vệ thôn làng, chưa từng chủ động tấn công bất cứ ai, hôm nay nó lại đã phá lệ rồi.

"Con Bái què cứ chết như vậy sao?"

Rất nhiều người đều có một loại cảm giác không chân thật. Họ dốc hết sức lực đại chiến con Bái, hiểm tử hoàn sinh, kết quả Tế Linh của Bái Thôn lại bị một cành liễu xanh biếc đâm xuyên.

Trước sau đối lập, chênh lệch quá lớn, hoàn toàn khác xa so với tưởng tượng.

"Về thôn!"

Một đám người vừa chấn động vừa mừng rỡ như điên. Nguy cơ đã giải trừ, bọn họ nâng lên bảo thể của Toan Nghê, khiêng sừng quý đỏ rực về trong thôn.

"Mau cứu trợ những người bị thương!" Thạch Vân Phong lo lắng quát.

Lần này Thạch Thôn cũng tổn thất không nhỏ. Rất nhiều người đã bị trọng thương, trong số đó còn có vài người mấy đi chân tay, xác định phải tàn phế cả đời, còn có người đã chiến tử.

Sống ở trong Đại Hoang chính là tàn khốc như vậy, cả ngày đấu tranh với mãnh thú. Tổn thương và tử vong là chuyện thường xảy ra, chỉ là việc tàn sát lẫn nhau giữa tộc nhân thì không thường thấy.

"Lâm Hổ, Phi Giao. Các ngươi mang theo Tổ Khí đi chặn giết bọn Bái Thôn kia, không được tha cho bất cứ tên nào, giết sạch hết cho ta!"

Thạch Vân Phong rất quyết đoán, bố trí xong cho người bệnh liền lập tức hạ một đạo mệnh lệnh sát khí đằng đằng như vậy. Ông muốn chém sạch đám người biết bí mật về Tổ Khí đó của Bái Thôn, tránh để lộ tin tức, đưa tới mầm tai vạ.

Nhóc tỳ đã chinh chiến cả ngày, chiến đấu với hung thú để tranh đoạt bảo thể của Toan Nghê, rồi chém giết với người của Bái Thôn, bị bắn trúng mấy chỗ, sau đó lại đại chiến với con Bái, sớm đã mệt mỏi vô cùng.

Nhưng nó vẫn xin được đi chiến đấu, muốn tham dự hành động lần này. Thạch Vân Phong hơi do dự một chút, cuối cùng gật đầu đáp ứng. Ngọc không mài không bóng, cần phải trải qua sự tẩy lễ bằng máu và lửa thì nhóc tỳ mới có thể trưởng thành được.

Đêm nay thế nào cũng sẽ là một đêm không ngủ, Thạch Lâm Hổ và Thạch Phi Giao cầm theo Tổ Khí, dẫn theo tộc nhân trắng trợn tiêu diệt đám thanh niên trai tráng của Bái Thôn đó, không hề lưu tình.

Máu đang chảy, sinh mệnh đang bị gặt hái. Đêm trăng lạnh lẽo, núi rừng nhuốm máu, động vật gào thét, bầu không khí xơ xác tiêu điều mà lại lạnh lùng.

Đại Hoang tàn khốc, mạng người có lúc như cỏ rác. Rất nhiều đàn ông tốt đều đã bỏ mạng trong miệng của hung thú, tỷ lệ trận vong vô cùng cao. Nhưng hôm nay lại là nhân tộc tự tàn sát lẫn nhau.

Bái Thôn lần này tổng cộng điều động một trăm hai mươi ba người, hơn nửa số đó đã chết trong thú triều. Mà số còn sống sót cũng đều bị thương trên người, sau khi biết tin Tế Linh đã chết, sỹ khí của tộc này giảm sút, thiếu chút nữa đã sụp đổ.

Tiếp theo đó là sự truy sát nghiêng về một phía. Người của Thạch Thôn kiểm kê số đầu người, không ngừng truy kích và tìm kiếm, diệt trừ từng người một.

Bái dữ đã chết, người Bái Thôn bị cự lang ném lại rồi chạy về trong đại sơn. Thậm chí có vài con cự lang trực tiếp dở mặt, cắn chết không ít người của Bái Thôn ngay tại chỗ.

"Lão già ác độc kia chạy đi đâu!"

Thạch Lâm Hổ hét lớn, kéo cung, một mũi tên sắt bắn ra, hàn quang chiếu sáng núi rừng. 'Phập' một tiếng đâm vào giữa lưng Bái Lý Thanh. Mũi tên đâm xuyên qua, mang theo một mảng vòi máu lớn.

"Ta thật hận!" Tộc trưởng Bái Thôn rống giận.

"Lão già nhà ngươi chuyện ác làm hết, kết thúc tính mạng khi còn chưa muộn đi." Thạch Phi Giao cũng ra tay, vung lên đại kiếm trong tay chém tới, 'phập' một tiếng, một cái đầu nhuốm máu bay nghiêng ra xa mấy mét rồi rơi

xuống đất.

Bái Lý Thanh đã chết, người của Bái Thôn còn may mắn sống sót mặt đều tái nhợt, sợ tới mức run rẩy, ai ai cũng liều chết bỏ chạy.

"Vèo!"

Một mũi tên lạnh bắn ra, bay về sau đầu của nhóc ty, ác mà lại chuẩn, nếu là bắn trúng thì nhất định sẽ một tên xuyên não.

Thạch Hạo nghe thấy tiếng gió lạnh, nhanh chóng né tránh, hơn nữa bỗng xoay người lại, nhìn chằm chằm một vùng núi rừng, trong mắt đầy lửa giận, quát lên: "Lại là ngươi!"

Trong lùm cây có một tráng hán đang ẩn náu, nhưng mà lúc này đã bị lộ. Hắn cao hai mét ba hai mét tư, cơ bắp rắn chắc, lấp lóe ánh đồng cổ. Đó chính là thủ lĩnh đội săn thú Bái Thôn - Bái Sơn.

Lúc nhóc tỳ khai chiến với người của Bái Thôn, chỗ bị tên bắn trúng đầu tiên trên người chính là do Bái Sơn gây ra. Lúc đó hắn trốn ở trong tối, một tên bắn xuyên một cánh tay của Thạch Hạo, máu chảy rất nhiều, lúc này lại ra tay một lần nữa.

"Vù vù"

Thạch Hạo giơ tay một cái, một cái vòng răng thú bay ra giống như một sợi xích thần trắng bóng, phát ra thần huy, 'răng rắc' một tiếng cắn nát cung lớn của Bái Sơn.

Bái dữ đã chết, không hề còn liên hệ với cái Bảo Cụ này nữa. Nhóc tỳ sử dụng càng thêm thuận buồm xuôi gió, giống như tay của mình, vòng răng thú óng ánh xán lạn đánh đâu thắng đó, lực tấn công cực lớn.

Bái Sơn rút cự kiếm ra, xông về phía nhóc tỳ, hàn quang lạnh lẽo lóe lên ở trong sơn lâm. Lực tay năm sáu nghìn cân mạnh kinh người, hai tay vung lên kiếm bản to giống như chém ra một tia chớp.

"Phập", "Phập"

Bốn mươi hai cái răng thú óng ánh phân biệt bay ra, hóa thành thần mâu hay quang tiễn đâm vào trong người Bái Sơn. Huyết dịch bắn ra, hai tay, hai chân của hắn toàn bộ bị đánh gãy, cơ thể hùng tráng cao hơn hai mét 'ầm' một tiếng đổ ra đất

Điểm sáng tụ vào một chỗ, hóa thành vòng răng thú trắng tinh, quấn ở cổ tay của Thạch Hạo, lấp lánh đầy màu sắc.

"Nhóc tỳ giết hắn đi!" Thạch Lâm Hổ bước dài đến, vẻ mặt nghiêm túc nói.

Thạch Phi Giao cũng nâng thanh kiếm đang nhỏ máu đi tới, nói: "Hảo nam nhi sống ở trong Đại Hoang, sao có thể không sát sinh. Mặc dù cháu còn nhỏ nhưng thực lực đã mạnh hơn bọn chú, nếu cứ mãi không giết người thì sớm muộn sẽ phải chịu thiệt thòi lớn."

"Cháu biết..." Tiểu Thạch Hạo mắt to chớp chớp, lông mi dài khẽ run. Vẻ mặt từ phức tạp chuyển sang khẩn trương rồi đau khổ, kiên định...

"Nhóc con, không ngờ thật sự để cho mày trưởng thành. Đáng tiếc mũi tên kia của tao chỉ xuyên qua cánh tay mà không phải yết hầu của mày." Bái Sơn nhếch mép, để lộ ra hàm răng trắng ởn, thoạt nhìn rất hung dữ.

Tiểu Thạch Hạo nhắm mắt lại, nhớ tới cái cảnh A Văn thúc bị hắn một tên bắn xuyên lồng ngực, mắt bỗng mở ra, vung đại kiếm trong tay chặt xuống. 'Phập' một tiếng, đầu người lăn lông lốc, phun ra rất nhiều máu.

"Cháu mệt rồi Lâm Hổ thúc ơi." Nhóc tỳ ném kiếm xuống đất, khẽ nói.

Nó đã đại chiến nguyên một ngày, không ngừng thúc giục trăng bạc. Địch thù kẻ này đáng sợ hơn kẻ khác, có hung thú, có con người ác độc, còn có con Bái già. Người nó bị trúng mấy tên, sớm đã mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần, nói xong liền nhắm mắt lại.

"Ngủ một giấc đi." Thạch Lâm Hổ cõng nó ở trên lưng.

Chờ lúc Thạch Hạo tỉnh lại thì đã qua một ngày một đêm. Vết thương đã được xử lý tốt, đã đóng vẩy rồi. Mà cuộc truy sát đối với người của Bái Thôn cũng đã kết thúc, tất cả bị chém sạch. Lần này Thạch Thôn ra tay vô tình, không thả bất cứ ai, hơn một trăm cái đầu người chất cùng một chỗ nhìn rất đáng sợ, còn có một bộ phận người chưa cần ra tay đã chôn ở trong bụng thú.

"Ầm!"

Đột nhiên, chỗ sâu nhất của Đại Hoang bạo phát ra một mảnh hỏa quang ngập trời, một con chim kêu kinh thiên động địa, làm bầu trời sụp đổ.

Ánh lửa đỏ thẫm cực mạnh, đốt tro bầu trời sụp đổ, một con chim đỏ nhỏ bay ngang tới, thần uy kinh người.

"Ầm ầm" một tiếng, ở trên tầng mây dày đặc đó có một cái chân lớn màu vàng thò xuống, phô thiên cái địa chụp về phía con chim nhỏ màu đỏ thẫm, uy thế không gì sánh bằng.

"Vù vù"

Con chim nhỏ lướt ngang, nhanh chóng né qua. Bàn chân lớn màu vàng đầy lông đó một phát đánh tan một dải núi, loạn thạch xuyên không, cảnh tượng vô cùng kinh khủng.

"A, đó chính là con chim đỏ mà mình từng thấy!" Nhóc tỳ giật mình, mở to mắt ra. Vừa mới tỉnh lại không lâu liền nhìn thấy cảnh tượng chấn động này.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Lẽ nào trận đại chiến hai năm trước còn chưa có kết thúc, Thái Cổ Di Chủng mạnh mẽ nhất vẫn đang bảo hộ và tranh đoạt báu vật trong núi hay sao?" Thạch Vân Phong cũng sợ ngây người.

"Ầm"

Cái chân lớn màu vàng lại thò xuống một lần nữa, ma uy cái thế, đánh tan ngọn lửa màu đỏ thẫm đó. Đơn giản là không thể tượng tưởng được bản thể của nó rốt cuộc là lớn tới mức nào, chỉ là một cái chân thôi đã ở trên tầng mây rồi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 28: Phong Vân Chuyển Động

Dãy núi trong nơi sâu nhất, đại chiến nổ ra kịch liệt, như đang ở thần thoại, cái móng vuốt lớn màu vàng kim kia như che trời đạp đất, mỗi một lần lao xuống đều cào nát bấy một cái dãy núi.

Tước nhỏ đỏ đậm không thua kém, khiến cho nhiều ngọn núi nóng chảy hóa thành dung nham, dung nham đỏ đậm phun trào phụt lên bầu trời, trông như thật nhiều nhánh sông Hoàng Hà màu đỏ nối liền trời và đất, mà đây chẳng qua là dư lực của trận đánh, đại chiến thật sự là ở trên vòm trời!

Chim nhỏ màu đỏ thẫm chỉ to cỡ lòng bàn tay, lông chim đỏ tươi bóng loáng, thế nhưng dũng mãnh không gì sánh nổi, nó lao vào trong giữa tầng mây dày đặc, cùng quyết đấu sinh vật lớn không biết tên đáng sợ kia.

Mọi người Thạch thôn trông thấy liền trợn mắt ngoác mồm, lạnh dọc sống lưng, có đồn đãi rằng có một ít Di chủng Thái cổ cường đại đến một cảnh giới không thể tin nổi, ngón tay che trời, có thể dễ dàng tiêu diệt một siêu cấp đại tộc, vị thế như thần linh, bây giờ nhìn thấy quả không phải nói bậy.

"Đáng tiếc không hóng rõ được..."

Mây đen dày đằng đặc, như có một loại sức mạnh kỳ dị ngăn trở tầm mắt, mọi người không thể nào nhìn xuyên, không biết ở trên bầu trời xảy ra một hồi đại chiến cỡ nào.

"Thì ra bé Hồng lợi hại như vậy." Nhóc tỳ gãy cằm, chớp mắt to, nhỏ giọng nói.

Nửa canh giờ sau, dãy núi ở sâu xa dần yên tĩnh lại, thế nhưng là mây lửa vẫn chưa tan, vẫn còn lượn lờ, phía chân trời đỏ đậm một góc, như là bị

tô lên một lớp máu của thần.

"Thời cuộc rối ren, không biết đến cùng có Sơn bảo nào sắp xuất hiện ra, chúng nó tranh đoạt hai năm chẳng lẽ còn chưa có kết quả sao?" Tộc trưởng Thạch Vân Phong hoài nghi.

"Sơn bảo nhất định sẽ rất nghịch thiên!" Thạch Lâm Hổ nói.

Dãy núi ở tận phía sâu có rất nhiều cổ quái, mọi người Thạch thôn đều không dám xâm nhập vào, không biết đến tột cùng dựng dục Sơn bảo như thế nào.

Tại trong nửa tháng tiếp theo này, dãy núi ở nơi sâu xa nhất rất an bình, chưa từng có tiếp cuộc chiến nào xảy ra, mọi người gần như đã sắp quên lãng trận đại chiến kinh tâm động phách kia.

Nhưng mà tại những xứ sở càng xa xôi hơn thì lại không yên tĩnh như vậy.

~~~

Đây là một vùng đất trù phú, có bình nguyên trải dài, cũng có núi lớn cùng sông ngòi bao la hùng vĩ.

Một đám Ngựa vảy sừng xuất hiện như những đợt sóng lớn, chạy băng băng từng đàn, đó là nhiều đội thiết kỵ đang tập trung, giáp sắt sáng loáng, sát khí ngập trời, bọn họ đang diễn tập.

Vút cao nhìn về phía chân trời, bỗng hiện ra trải rộng phía dưới là hàng loạt kiến trúc hùng vĩ, liên miên vô tận, đây là một bộ lạc lớn có thể có đến mấy chục triệu người, họ gắn bó cùng vùng đất này bao năm tháng vẫn trường thịnh không chút suy yếu.

Tộc này cường giả như rừng, truyền thừa từ xưa đến nay vẫn chưa đứt đoạn, mỗi một đời trong tộc đều sẽ xuất hiện mấy tên kỳ tài, bảo đảm bọn họ sẽ luôn cường đại cùng hưng thịnh.
~~~

Ở giữa quần thể kiến trúc xuất hiện một chiếc lều lớn có chóp màu vàng kim, một con Ngựa vảy sừng từ phía ngoài vọt với, từ trên thân trèo xuống một tên cường giả, hắn xuống dưới đất liền bẩm báo to: "Tộc chủ, phía nam có động tĩnh, nghi ngờ hình như sắp có Sơn bảo kinh thiên xuất hiện!"

"Hai năm trước không phải đã xuất thế rồi sao, làm sao bây giờ lại có thêm nữa?" Tiếng của một ông già nói.

"Không biết vì sao nữa, các loài sinh vật khủng bố vẫn còn đấu nhau."

"Nói như vậy, có thể có Thánh vật ghê gớm chui ra, nhưng vẫn chưa có bị những con Di chủng Thái cổ này đạt được, dẫn tới phong vân kinh hồn khắp bốn phương!" Một lão già đi ra khỏi căn lều màu vàng kia, cao to khôi ngô, con mắt như lẹt xẹt từng sợi tia chớp vàng kim chớp giật, kinh khủng cực kỳ.

"Tộc chủ, chúng ta có cần đi hay không, người tộc chúng ta tuy rằng chưa tới mức trăm triệu, thế nhưng thực lực tuyệt không kém tộc nào." Có mấy tên cường giả nữa đi tới, mỗi một tên đều có khí tức ép người, như là hung thú đầu thai.

"Ồ, không cần mạo hiểm cho lắm, chuyến này chỉ cần mang mấy tên nhóc đi thôi, để chúng nó gặp gỡ bên ngoài, không có mệnh lệnh của ta thì không được ra tay!" Lão già nhắc nhở, trong con ngươi phát ra ánh vàng kim khiếp người cực kỳ.

"Vâng!"

~~~

Phương xa, ở một vùng đất rộng lớn khác.

Tại một hồ nước lớn, nước xanh lam như nước biển, cảnh sắc mỹ lệ, ở đây có rất nhiều đảo nhỏ ngang dọc như một bàn cờ của sao trời. Sóng nước cuồn cuộn, mấy đứa bé cưỡi một con Giao, nó nhảy lên lướt trên mặt nước, sương nước mịt mù, vảy trên thân sáng lạng, trông như muốn lao lên trời
~~~

cao.

Trên một hòn đảo nhỏ, trước một tòa cung điện hùng vĩ, có một đám nhân vật lớn nhìn bọn nhóc vẻ rất thương yêu.

"Đừng quậy nữa, con sắp đi xa rồi đấy, mở mang kiến thức một chút những kỳ tài ở bên ngòa."

"Ui trời, toàn là bọn tầm thường, lần trước còn nói là cái gì thiên tài ghê gớm lắm đấy, ai dè còn không phải đã bị tụi con đánh bại, nếu không phải nó cưỡi Kỳ lân lửa trốn vào trong một Động lửa, chắc chắn đã túm đầu được nó." Một thiếu niên phản đối.

~~~

Khung cảnh lại biến đổi thành ở một vùng non sông khác, cũng là ở một nơi xa thật là xa.

Đây là một lãnh địa của vương hầu, đất đai rộng lớn không thấy cả biên giới, dân số lên đến mấy trăm triệu, thành quách bề thế tiếp nối một toà lại một toà, ngựa xe như nước, người đến người đi, cực kỳ phồn hoa.

Vương đo to lớn, cảnh sắc mênh mông mà trang nghiêm, tường thành là xây thành từ Đá kim cương, hùng vĩ không gì sánh nổi, như một dãy núi màu đen vắt ngang đường chân trời, khiến cho người ta cảm thấy cảm giác bị áp bách thật mạnh mẽ,

Vương cung rộng rãi, như một tòa thiên cung cung rớt xuống ở nhân gian, cao to mà nguy nga, bên trong sơn son thiếp vàng rực rỡ, rường cột chạm trổ tinh mĩ, không thể nói hết sự xa hoa và phú quý.

"Di chủng Thái cổ đã tranh đấu hai năm, giờ còn không chịu rút đi?" Trong bảo điện hùng vĩ màu bạc, trên bảo tọa của một vị chí tôn cao cao tại thượng, một âm thanh uy nghiêm mà trầm tĩnh vang đến.

Không thể thấy rõ dáng hình của ông ta, cả người như là một mặt trời
~~~

màu tím, ánh sáng xung quanh cực kỳ rực rỡ, bao phủ ông ta ở trong.

Đây cũng biểu thị cho sức sống của ông ta, kinh khủng không gì sánh nổi, ánh sáng tràn ngập tự nhiên, giống như một cái lô lửa thật lớn, hoặc như là một vị thần linh phát ánh sáng tím chói mắt, khiến người không dám đến gần, chỉ có thể ngước lên nhìn.

Trên đại điện, cường giả kia quỳ trên mặt đất, không dám ngẩng đầu, quỳ xuống nói: "Đúng vậy, đã kéo dài hai năm thưa ngài, nghi ngờ rằng sắp có Thần vật kinh thế xuất hiện khỏi lòng đất."

Trong bảo điện màu bạc, có một ít người cũng có chỗ ngồi, trong đó một người trẻ tuổi đứng dậy, nói: "Không ngờ rằng vùng đất hoang vu man dã này lại dựng dục ra Sơn bảo khiến cho Di chủng Thái cổ chí cường đều liều mình tranh đoạt, thật thú vị. Phụ vương, con kiến nghị lập tức phái người đi vào, bình tĩnh chờ cơ hội chắc chắn sẽ thu được chỗ tốt."

"Đi tìm ông của ngươi để hắn dẫn đầu các ngươi, còn có mấy tên nhóc kia nữa cho chúng đều cùng đi kiến thức một phen. Thế nhưng nếu không có mệnh lệnh của ta, cấm ai cũng không được manh động, bằng không giết không tha!"

Âm thanh uy nghiêm từ trên bảo tọa của chí tôn vang đến, cái vầng mặt trời màu tím kia run run một hồi, khí tức khủng bố liền ngập tràn, toàn bộ đại điện đều như bị lay động.

~~~

Ở một vùng đất rộng lớn khác, thành lũy cũng trải dài mênh mông vô tận, dân số cũng có mấy trăm triệu, đây là một lãnh địa của một vương hầu khác, trong vương cung hùng vĩ mà to lớn, tiếng nói ồm ồm như sấm ầm ầm vang lên, âm vang chấn động khiến rất nhiều thiết giáp binh vệ run rẩy, gần như sắp ngã quỵ ở trên mặt đất.

Đó lại là giọng nói của một người, kinh khủng không gì sánh nổi, chấn
~~~

động cung điện như muốn nứt thành từng mảnh, như trên chín tầng trời sấm sét ở đây nổ vang.

"Tử Sơn hầu đã hành động, đám dòng dõi của hắn sắp ra ngoài, Vân Khôn ngươi cũng mang theo mấy người em cũng đi luôn đi, nếu gặp mấy đứa thiên tài của nhà Tử Sơn hầu thì đánh chúng cho ta!"

*hầu: một tước vị đứng sau tên người. Ở đây là Tử Sơn hầu.

Tiếng nói như sấm truyền đến, trong bảo điện có từng sợi chớp giật màu đen đan dệt, lượn lờ quanh một bóng người mơ hồ mà lại uy nghiêm, trông như một hải dương tràn ngập sấm sét.

"Vâng!"

~~~

Ở một nơi viễn phương xa xôi khác, xuất hiện một vùng sông núi rộng lớn, nơi này núi lớn hùng vĩ vô cùng, cao vót phá tầng mây, trên đỉnh núi như được bao phủ trong một làn áo bạc, tuyết trắng tích tụ dày đặc, nhiệt độ rất thấp.

Thế nhưng, nơi này lại có xây một toà thành vô cùng lớn, nằm ngay trên tại trung tâm núi lớn, như đang trông xuống vạn vật bát hoang.

Dân số nơi này không nhiều, là một gia tộc cổ xưa lánh đời, nhưng truyền thừa của nó thì đáng sợ kinh người, ở Thời đại Thượng cổ đã xuất hiện trên vùng đất này.

"Vùng rừng hoang cằn cỗi vậy mà xuất hiện Thánh vật, thực sự là không biết nói sao." Một ông lão nói.

"Kéo dài tận hai năm a, Di chủng Thái cổ vẫn chưa rời đi, đáng giá để đi tìm tòi nghiên cứu, muốn biết rõ đến cùng là cái gì, thế nhưng nhất định sẽ có rất nhiều người đi tới."
~~~

"Tử Sơn hầu cùng Lôi Hậu hai lão đối thủ chắc chắn sẽ nhân chuyện cho lớp trẻ quyết đấu, mang mấy nhóc thiên tài trong tộc của chúng ta ra ngoài kiến thức chút đi."

"Ông ơi, chúng cháu cũng muốn đi." Mấy cô bé con đạp tuyết chạy đến, bé nào cũng xinh xắn giống như những tinh linh nhỏ, con mắt linh động, miệng cười chúm chím, da mặt sáng trong, mái tóc đen bóng lất phất. Theo sau là hai người thiếu niên.

"Đi đi, để biết những thiên tài kia mạnh đến cỡ nài." Một ông lão khác cười nói.

Mảnh đất này đã không yên tĩnh, nơi sâu xa Đại Hoang xao động đến tận phương xa, khiến không ít siêu cấp đại tộc chú ý.

~~~

Trong Thạch thôn, tộc trưởng Thạch Vân Phong đang nói chuyện cùng nhóc tỳ.

"Cháu có thiên phú rất tốt, như thế còn nhỏ mà trình độ Cốt văn đã rất kinh người, từ hôm nay lên ông sẽ hướng dẫn cho cháu biết làm sao lột xác thêm bước nữa."

"Khác với kiến thức trước đây hở ông?" Nhóc tỳ láo ngáo hỏi.

"Cốt văn là phù văn thần bí mà tộc Người bắt chước theo Ấn ký nguyên thủy của các chủng tộc mà khai sáng ra, đây chỉ là một thủ đoạn thôi, cuối cùng phải biến chúng thành sức mạnh cuả chính mình." Thạch Vân Phong nói.

"Tộc trưởng ơi, ông nói chậm chậm tí nha." Nhóc tỳ tò mò vô cùng, lúc này mắt nó mở to sáng ngời mà trong suốt.

"Ừm, trong khoảng thời gian này phải học tập thật cố gắng. Sau đó ông sẽ lấy chân huyết từ bảo thể của Toan Nghê, sừng bảo đỏ thẫm, cánh tay của
~~~

Vược Ác Ma giúp cháu lột xác, bằng không những thứ đồ này để lâu sẽ khiến thần tính của chân huyết giảm thiểu, không thể chờ đến lúc cháu năm tuổi được, hi vọng đến lúc đó cháu có thể chịu đựng được!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 29: Di Luân Du Phu

"Du du thái thượng, dân chi quyết sơ. Hoàng cực triệu kiến, di luân du phu." Lời nói Tộc trưởng trầm thấp, mắt nhìn ra Đại Hoang vô tận, suy tư về Thời đại Thái cổ đã trôi qua kia.

"Ông tộc trưởng ơi, đây có nghĩa là gì, cháu nghe không hiểu." Nhóc tỳ rất hiếu học, mắt to đen như bảo thạch chớp chớp, ánh lên vẻ mong ngóng.

Thạch Vân Phong sờ sờ đầu nó, dịch nghĩa: "Ở cái thời Thái cổ xa xưa, loài người vẫn còn sơ đẳng. Dần dà từ trong đại đạo bắt đầu gầy dựng, đạo lý vĩnh hằng từ đó bày ra."

Lão tộc trưởng chậm rãi giảng giải, vốn từ khi bắt đầu là để nhóc tỳ giải quyết nghi vấn, nói ra tất cả hiểu biết của chính mình, từ sâu trong lòng lão xuất hiện một cảm giác ngóng trông đứa bé này, cũng là một loại "chủng đạo".

Thạch Vân Phong cũng không phải là rất mạnh, nhưng lúc này tâm tình trong suốt, rất tự nhiên giảng giảng cho nhóc tỳ, mà từ lúc Thạch Hảo còn rất bé đã dạy dỗ như thế này rồi, thật sự giống như là "chủng đạo"

"Chân lý của trật tự đã có sẵn trong tự nhiên, vạn vật đều có linh hồn, một ít chủng tộc trí tuệ được trời cao quan tâm chính là đại biểu rõ nhất, chân nghĩa của đạo thể hiện hữu hình trên người chúng nó."

"Ông tộc trưởng à, ông đang nói về những Phù văn nguyên thủy, là ấn ký in trên xương báu của các Di chủng Thái cổ sao?" Con mắt nhóc tỳ vô cùng linh động.

"Cháu rất thông minh." Tộc trưởng nở nụ cười, khích lệ nó.

"'Tiên dân' thời Thượng cổ đã sớm chú ý tới vấn đề này, khi cùng cùng các Mãnh thú hồng hoang chém giết, đã chậm rãi tìm tòi ra một chút quy tắc của trời và đất, tìm hiểu di cốt của các sinh vật chí cường dần dần cũng hiểu một ít thần thông đơn giản."

*Tiên dân: những người đầu tiên.

Mà Cốt văn chính là từ khi đó mà từ từ phát triển lên, Nhân tộc mượn "pháp" của tộc chúng nó, tìm tòi đạo của trật tự trong thiên địa, cuối cùng từ bước nhỏ yếu ban đầu bước từ từ phồn thịnh lên.

"Đáng tiếc, chí tôn chân chính của Nhân tộc vẫn thiếu đáng thương, mà hung thú Thái cổ thực sự quá cường đại, chỉ cần xuất hiện một con, phất tay cũng có thể diệt đi mấy cái Siêu cấp đại tộc của Nhân tộc."

Dù sao, Nhân tộc vẫn rất yếu, rất nhiều loại tộc khác cao cao tại thượng, giống như thần linh!

Trên thực tế, tiên dân Thượng cổ có tín ngưỡng, thường xuyên tế bái thần linh, thực ra chính là đang cúng bái sinh vật chí cường nào đó.

"Ông tộc trưởng nói kĩ thêm đi ạ." Nhóc tỳ rất ưa thích, muốn biết thật càng nhiều về quá khứ cũng như các hung thú cường đại đến thần kỳ.

"Ông biết cũng có hạn thôi cháu, ông mới chỉ đi ra ngoài khoảng bốn mươi nghìn cây số mà thôi, tuy rằng nghe rất kinh người, nhưng một cương vực chúng ta cũng không biết có bao nhiêu cái bốn mươi nghìn cây số, phỏng đoán thật chắc, ít nhất phải đi mấy triệu cây số mới có thể đến tận cùng.

Thạch Vân Phong nói khẽ, các vùng đất lão thấy được không ít, thế nhưng so với đại vực này thì chỉ là trong một góc, càng không cần nói thế giới thần bí ngoài đại địa, những nơi này từ trong đại vực không thể biết được.

"Học mười vạn quyển pháp, không bằng đi mười vạn dặm đường, một

ngày nào đó nếu như cháu đủ mạnh, phải đi xa nhìn một chút thế giới bên ngoài đi. Ông già rồi, không còn cơ hội như vậy nữa, cũng không có sức lực." Thạch Vân Phong than nhẹ.

"Ông ơi, cháu biết trên người của ông có ám thương, sau này cháu nhất định sẽ hái được Thiên địa bảo dược trong truyền thuyết cho ông chữa khỏi, dắt ông theo cùng đi xem thế giới bên ngoài." Nhóc tỳ nói.

Thạch Vân Phong có chút cay đắng, nhưng cũng rất vui vẻ, nếp nhăn khắp mặt đều giãn ra, cười nói: "Chỉ cần cháu bình an lớn lên, mọi thứ đều thuận lợi, thế là ông đã yên tâm rồi."

Lão năm đó bị thương tật cổ quái, cần một loại thuốc quý đặc biệt, dù là những đại tộc dân số đến mấy triệu chưa chắc có thể đem ra dùng, muốn trị tận gốc nói dễ vậy sao.

"AAAA!!!!, ông tộc trưởng lại giảng pháp, mau tới nghe nhanh lên." Một đám nhóc nhao nhao la lên. Hiện tại cũng không phải giống như trước, bọn nhỏ không né tránh, trái lại càng ngày càng ao ước lực lượng, mỗi lần Thạch Vân Phong giảng giải Cốt văn, một đám nhóc con sẽ chạy tới lắng nghe thật tỉ mỉ.

Mà nay, tại trên thân thể mấy nhóc đã bước đầu tu ra phù văn xán lạn, không thể nghi ngờ rằng tương lai con đường của bọn chúng nhất định phải mạnh hơn xa bậc cha chú chúng nó.

"Cái bọn khỉ khọt này, ngồi xuống mau lên." Tộc trưởng cười mắng.

Gió nhẹ thổi tới, trên cây liễu to bị cháy đen, một cành non óng ánh lay động theo gió, một đám nhóc ngồi vây quanh một lão già, nghe giảng đạo dưới bóng cây râm mát.

~~~

"Hiểu biết Cốt văn, giống như là các cháu cầm kiếm bản to, kéo căng cung nỏ, nhưng nếu không còn những vũ khí này thì sao? Căn bản của tu
~~~

hành phải tự rèn luyện bản thân."

Một bộ phận nhóc con thì ngơ ngác, một bộ phận đứa nhóc khác thì hiểu được, như có điều suy nghĩ.

"Cốt văn chỉ là một loại hình thức, một loại thủ đoạn, cần thật sự khiến nó hóa thành sức mạnh của chính mình mới là chính đạo, bằng không thì tất cả đều như là bèo không có rễ, chắc chắn phải khiến bản thân cường đại mới được."

"Sao để làm được vậy ông?"

"Đưa Cốt văn hóa thành một bộ phận bản thân, biến thân thể cùng xương cốt giống như những chủng tộc như được trời cao quan tâm kia, cùng giao hòa hợp nhất cùng thiên địa tự nhiên, bằng không thì bắt chước chung quy vẫn là bắt chước theo, khó có thể phát huy ra uy lực chân chính."

Tộc trưởng giảng giải, ý tứ của lão là Cốt văn cũng như cơ thể, bộ lông, chân chính phải giao hòa như nước hòa cùng sữa, hóa thành một bộ phận thân thể mới tính là sức mạnh của chính mình.

"Tộc trưởng nhanh dạy bọn cháu với."

"Đừng nóng vội, từ từ ông sẽ giảng." Thạch Vân Phong nói.

"Trên thực tế, sử dụng Phù văn sẽ gây hao tổn tinh khí bản thân, như nhóc tỳ vận dụng Bảo thuật, tinh khí bị tiêu hao cực lớn, liên tục đại chiến có thể sẽ bị thương tật vĩnh viễn, huyết khí suy yếu."

"Thực tế, học tập Cốt văn nếu không được thì cũng còn tốt đấy, nếu là đã học thành, mà lại ở vào một giai đoạn đặc thù nào đó, khi vận dụng quá sức sẽ có thương tổn nghiêm trọng đối với thân thể."

Sau khi nghe được tộc trưởng tường giải, sắc mặt bọn nhỏ đều trắng bệch

"Không cần sợ, chỉ cần hơi chút chú ý, không quên hết sống chết thi triển Bảo thuật nguyên thủy liên tục là được, các cháu cũng không như nhóc tỳ hiểu được ý nghĩa thâm ảo Bảo thuật. Hơn nữa, mặc dù tổn thất một phần tinh khí, cũng có thể bù đắp lại."

Không chỉ có Cốt văn Thạch thôn phải vậy, các đại tộc bên ngoài cũng như thế, muốn đạt thành công thì khởi đầu nhất định phải chắc chắn, đều cần trải qua một lần nhập môn này.

"Trình độ Cốt văn Nhóc tỳ đã cao siêu, có bản lĩnh làm sao để học cách thay đổi tình hình này."

Thật sự là sau khi nhập môn và trình độ cũng đạt tới một mức độ nhất định thì sẽ bắt đầu một loại phương thức tu hành khác, tộc trưởng đưa đến mấy bộ Cốt thư, truyền thụ cho đến phù văn cuối cùng cho nhóc tỳ.

Trong thời gian này, mỗi ngày tộc trưởng đều giảng đạo, truyền thụ bọn nhỏ, căn cứ những đứa khác nhau mà dạy một kiểu khác.

Hiển nhiên, nhóc tỳ vẫn dẫn trước đám nhóc một đoạn lớn, nếu thả nó vào trong các siêu cấp đại tộc bên ngoài, thiên tư cũng vẫn sẽ khiến người trợn mắt ngoác mồm.

Những ngày gần đây, nhóc tỳ như mê như say, mỗi ngày đều đang nghe giảng, nghiền ngẫm đọc Cốt thư, khuôn mặt nhỏ tươi cười, mắt to gần như híp thành hình trăng lưỡi liềm.

Khởi đầu, Cốt văn gây hao tổn tinh huyết bản thân để nuôi dưỡng dần lớn mạnh. Nhưng sau khi đã thành hình thật sự, đồng thời lĩnh ngộ sâu sắc thêm thì sẽ có thay đổi.

"Để Phù phù văn hóa nhập trong cơ thể, hóa thành hào quang, trở thành ánh sáng thần thánh, từng cái phù văn như một cái Lô thần Vĩnh hằng ở bên trong mỗi một tấc máu thịt, rèn luyện tạo hóa trời và đất, dẫn thần tinh nhập thể, từ đó biến đổi triệt để thân thể cùng tinh thần."

Đây chính là con đường tiếp theo của nhóc tỳ, nó đã rèn được căn cơ rồi, năng lực bên trong vững chắc kinh người, phù văn sớm đã thành hình, muốn thực hiện loại chuyển biến này cũng không phải mất công phí sức cho lắm.

Vẻn vẹn trong mấy ngày, nhóc tỳ đã có đột phá phi phàm.

Lúc thi triển Bảo thuật một lần nữa, mỗi một tấc máu thịt đều phát sáng, phù văn ẩn hiện như đang có một cái cái bảo lô cuồn cuộn cung cấp không ngừng tinh khí, nó luôn cảm giác tinh thần sung mãn, toàn thân thư thái.

Kết quả này khiến Thạch Vân Phong trợn mắt ngoác mồm, không phải là không biết thằng cu này thiên tư kinh người, thế nhưng lại bị chấn động một lần nữa.

Lúc này mới mấy ngày thôi đó, Thạch Hạo đã lập kỷ lục về thời gian, nếu là người thường tối thiểu cần mấy năm, còn nếu là thiên tài cũng phải mấy tháng.

"Ông tính cháu cần hơn hai tháng, nếu chiếu theo tốc độ này chỉ cần một tháng, thậm chí hai mươi ngày là được."

Bé Thạch Hạo biểu hiện quá kinh diễm, để một đám người già trong tộc cười to thoải mái như lũ trẻ, mà Thạch Lâm Hổ cùng Thạch Phi Giao và thanh niên trai tráng cũng đều nhếch miệng rộng, lộ ra hàm răng trắng, cười đến mức không ngậm miệng lại được.

"Có thể so với một con hung thú Thái cổ non đó, Thạch thôn chúng ta tương lai có lẽ sẽ xuất hiện một Chí tôn có thể solo với Chân Hống Thái cổ, Tỳ Hưu thuần huyết nha."

*Hống: là một con thú trong truyền thuyết, tương truyền là con trai Long Vương, dân gian gọi là "vọng thiên hống" tức nhìn trời kêu to, hướng lên trời biểu đạt dân ý. Google 犼 để xem hình.

"Đúng là ông trời đã tặng cho Thạch thôn chúng ta đứa bé này, hơn xa phàm tục."

Một nhóm người vui vẻ, ngày đó trong Thạch thôn ăn uống buổi đêm rất hăng say, các loại thịt thú hoặc hấp luộc, hoặc nướng vàng óng ánh bóng loáng, hương thơm lan khắp thôn, khiến người nước trào nước miếng.

"Không được quá đắc ý mà quên tất cả, ở phần cuối đại địa xa xôi này có siêu cấp đại tộc không tưởng tượng nổi, ở bên trong cương vực phồn hoa mà hưng thịnh này khẳng định cũng có kỳ tài ngút trời." Tộc trưởng nhắc nhở.

Đương nhiên, dù là khen hay nhắc nhở, người lớn đều không có nói trước mặt con nít, sợ nhóc tỳ vì vậy mà bị tác động.

Thời gian trôi qua, Thạch Hạo tiến bộ thần tốc, trong cơ thể mỗi một tấc máu thịt đều tỏa ánh sáng óng ánh, như là có một cái lại một cái thần linh Viễn cổ ngồi xếp bằng, phù văn đang chuyển hóa rồi gây dựng lại triệt để biến đổi trạng thái thân thể nó.

Thạch Vân Phong kích động và vui vẻ vô cùng, lại tiếp tục như vậy, có thể không đến mươi ngày, chỉ cần nửa tháng nhóc tỳ sẽ thành công, đến lúc đó là có thể tiến hành "lột xác".

"Ông tộc trưởng ui, con đường sau này phải đi như thế nào?"

"Đường rất dài, cháu bây giờ đang ở cảnh giới "Thay máu", vẫn còn lâu mới đến thời điểm con tự mình đi con đường của bản thân. Chí cường giả chân chính của Nhân tộc có một số người còn sinh ra được Thánh cốt, xuất hiện Ấn ký nguyên thủy của chính mình, có Bảo thuật nguyên thủy riêng của chính mình!"

"Thật là ngóng trông nha!" Nhóc tỳ nắm quả đấm nhỏ, mắt to sáng rỡ.

Thạch Vân Phong nói: "Con đường tiên dân Thượng cổ đi ra đã rất xa, đường vẫn còn dài. Chờ cháu đủ cường đại thì có thể đi ra khỏi vùng Đại Hoang này nhìn một chút, có ít thứ ông không có biện pháp dạy cháu, phải học ở bên ngoài."

Lúc đang nói những lời này, vẻ mặt tộc trưởng Thạch Vân Phong hơi

ngẩn ra, ông ta sờ sờ một khối xương trắng bạch trước ngực, thân thể bỗng run rẩy một cơn.

"Du du thái thượng, dân chi quyết sơ. Hoàng cực triệu kiến, di luân du phu..." Nhóc tỳ ngân nga, ánh mắt cũng dõi về Đại Hoang nơi xa xăm, ánh mắt như xuyên qua các dãy núi trải dài vô tận, thấy được một vùng trời đất bao la rộng lớn khác.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 30: Tiểu Cô Sơn Trấn

Tiểu Cô Sơn Trấn là một cái trấn không lớn lắm, nó nằm ở khu vực bên ngoài dãy núi, nhân khẩu khoảng hơn hai nghìn người, cách Thạch Thôn hơn một trăm dặm.

Trên thế giới này, cương vực vô ngần, rừng rậm vô tận, có rất nhiều mãnh thú Hồng Hoang và độc trùng. Chỗ ở của con người tản mát ở giữa dãy núi nguyên thủy, nơi nào cũng đều bị cắt đứt, rất khó để thông tới ngoại giới.

Đây mặc dù là một cái trấn nhưng vô luận là Thạch Thôn hay Bái Thôn nửa năm một năm cũng không có người đi đến. Con đường núi hơn trăm dặm bị rừng già nguyên thủy cản trở, có mãnh cầm, độc trùng và hung thú, vô cùng nguy hiểm.

Sự thật thì chỗ nào cũng giống như vậy, đây là một hiện trạng phổ biến. Đến ngay Thạch Thôn và Bái Thôn cũng cách nhau mấy chục dặm, người hai tộc mấy tháng cũng không gặp nhau nổi một lần.

Song, chính vào hôm nay, ở ngoài Tiểu Cô Sơn Trấn người hô ngựa hý, giáp sắt bóng loáng, một đám thiết kỵ bon bon chạy tới, xuyên qua sơn mạch vô tận, vượt qua lãnh địa của các loại hung vật, bình yên đến được chỗ này.

Mấy chục con ngựa này đều là Lân Mã. Mà mấy người ở giữa còn ngồi ở trên Lân Mã biến dị có mọc sừng, toàn thân trắng tinh, vảy bạc lấp lánh, vô cùng thần võ.

Người cầm đầu là một người đàn ông trung niên, tóc đen rối tung, trong mắt có ánh sáng màu vàng tỏa ra, đến con ngươi cũng sắp biến thành màu vàng nhạt. Lúc nhìn vào trong trấn bắn ra hai chùm ánh sáng màu vàng, vô

cùng khủng bố.

Trên mấy con Độc Giác Mã khác có hai thiếu niên và một thiếu nữ cùng với hai bé trai và một bé gái, thoạt nhìn thông minh nhanh nhẹn, đứa nào cũng xinh đẹp dễ thương.

Người của Tiểu Cô Sơn Trấn kinh ngạc, bình thường rất ít khi có người ngoài tới đây, nhưng mấy ngày nay lại hết nhóm này tới nhóm khác. Có mười mấy nhóm người của bộ tộc lớn tới, đều là cường giả khó lường.

Với lại cứ theo xu hướng này thì người sẽ còn nhiều hơn nữa. Sân viện để không trong trấn đều đã chật người, ngoài ra còn có một bộ phận nhân mã ở nhờ các hộ dân.

Nhóm người này vừa đi vào thì lại có một nhóm khác đến. Thanh thế càng kinh người, đó là một con Giao đang mở đường, dài hai mươi mấy mét, vảy toàn thân lấp lánh, hơn nữa có mọc một đôi cánh lớn, bay ngang trời, tạo ra một cái bóng lớn ở trên đất. Ở trên có một người đàn ông trung niên và ba đứa trẻ, một đứa năm sáu tuổi, một đứa tám chín tuổi, còn có một đứa mười một mười hai tuổi, đều tài hoa cao ngút.

Cách mặt đất còn mười mấy mét, ba đứa trẻ liền nhảy xuống, tiếng gió vù vù, người đàn ông đó thấy vậy, quát lên: "Chậm một chút, đừng quá nóng vội!"

"Không sao đâu!" Đứa nhỏ nhất kêu lên, trong mắt bắn ra hai chùm tia sáng, giống như một con Kim Sí Đại Bằng non, lượn vòng rồi hạ xuống, 'bịch' một tiếng rơi xuống đất, lại còn có một loại khí thế vô cùng sắc bén.

Người trong trấn thấy thế đều hết hồn, đó là một đứa trẻ mới năm sáu tuổi mà thôi, không ngờ lại phát ra loại khí tức hung mãnh này, có thể nhảy cao mười mấy mét, tuyệt đối có thể tay không giết chết hung cầm dị thú.

"Trấn này tên là Tiểu Cô Sơn, lẽ nào Tế Linh là một ngọn núi?" Đứa trẻ mười một mười hai tuổi đó lẩm bẩm.

Ở chỗ vào trấn có một cái bia đá, trên khắc ba chữ lớn: Tiểu Cô Sơn.

"Mọi người nhìn xem, thật sự là có một ngọn núi đá có linh tính. Có lẽ được người trong trấn tế bái lâu ngày, dâng hiến nhiều hung thú làm tế phẩm, trong nội bộ của nó có thể đã sinh ra chân huyết kỳ dị hiếm có. Tam thúc, thúc giết chết con Tế Linh này đi, lát nữa cháu muốn dùng máu của nó để tôi luyện thân thể, khẳng định sẽ có tác dụng lớn!" Đứa nhỏ nhất chỉ có năm sáu tuổi, nhưng khí thế cực mạnh, ánh mắt khiếp người, giống như một con hung thú đang mở miệng.

Người trong trấn nghe vậy đều biến sắc, giết Tế Linh của họ không khác gì là hủy đi cái trấn này.

Còn may là người đàn ông đó không làm vậy, mắng: "Giao Bằng, cháu còn dám nói vớ vẩn nữa là chú đuổi về nhà luôn đấy!"

"Có phải là chưa giết bao giờ đâu, năm đó cháu từng tắm máu của Tế Linh rồi, có tác dụng cực tốt." Đứa nhỏ nhất tên là Giao Bằng.

"Im mồm!" Người đàn ông trung niên ánh mắt rực rỡ, giống như hai tia chớp xẹt qua, lườm nó một cái nói: "Tế Linh loại đá núi không thể động vào, nếu không nói không chừng sẽ chọc phải một vị Sơn Thần đó."

"Thật là mất hứng, không thể vào sâu trong dãy núi tìm báu vật, cũng chẳng thể bắt Tế Linh, vậy thì đến chốn khỉ ho cò gáy này làm quái gì." Giao Bằng lẩm bẩm.

"Cháu trai khí phách không nhỏ nha." Từ xa truyền tới tiếng cười.

Ngoài trấn, trong rừng rậm nguyên thủy có một cái xương thú rất lớn không biết của loại hung vật nào, nó dài sáu bảy mét, phát ra hào quang trắng óng ánh, lấp lóe ký hiệu, cách mặt đất một thước, đang nhanh chóng xông tới.

Ở phía trên có mấy bóng người đang đứng, người đứng đầu là một ông lão, người mặc áo lông, đầu đội kim quan, cơ thể tỏa ra từng luồng tử khí

bao phủ lấy ông ta, mơ mơ hồ hồ, có một loại uy nghiêm khó mà diễn tả.

Ở bên cạnh ông ta có một người trẻ tuổi khoảng hai mươi mấy tuổi, anh khí khiếp người, hai thiếu nữ mười mấy tuổi, đẹp như trong tranh, còn có cả đứa bé trai rất nhỏ tuổi, mắt to rất linh động.

Sau khi tới gần, mấy người bước xuống xương thú, hào quang lóe lên, cái xương dài sáu bảy mét đó nhanh chóng thu nhỏ lại, hóa thành còn cỡ bàn tay, ấm nhuận óng ánh, rơi vào trong tay ông lão đó.

Hiển nhiên đây là một cái Bảo Cụ vô cùng quý giá, có thể bay sát đất, súc địa thành thốn.

"Hóa ra là tiền bối Tử Sơn Tộc, hân hạnh hân hạnh!" Người đàn ông cưỡi Giao mở miệng nói.

Ông lão là chú ruột của Tử Sơn Hầu, mỉm cười nói: "La Phù Đại Trạch quả là khó lường, lại xuất hiện một đứa nhỏ như thế này, còn chưa đủ sáu tuổi mà đã mạnh như vậy, mười năm sau ắt danh động mảnh đại địa này đây!"

"Khen nữa là đuôi nó sắp cong lên rồi đấy." Người đàn ông trung niên của La Phù Đại Trạch lắc đầu nói.

"Ông cụ của Tử Sơn Tộc kia, ông để cháu đấu một trận với cháu của mình nhé?" Giao Bằng nói, trong mắt ánh sáng mạnh mẽ, lúc nhìn sang hai đứa trẻ đối diện có mang theo một loại ánh mắt khiêu khích.

Một đứa trong số đó trong mắt bắn ra tử quang, giống như một con Toan Nghê đang ngủ đông, khí tức thoáng cái trở nên mạnh mẽ.

Hiển nhiên, hai tộc không hề hòa thuận như biểu hiện của người lớn, nếu không giữa bọn trẻ đã không có địch ý như vậy, vừa mới gặp mặt đã muốn đấu nhau.

"Thằng nhỏ thú vị đấy, thật muốn luận bàn sao? Thế này đi, ông lão ta

thêm một phần thưởng, ở đây ta có một bình chân huyết hung thú cực kỳ hiếm có, ai thắng thuộc về ngươi đó." Ông lão mỉm cười nói, sau đó nhìn về người đàn ông trung niên.

"Ô, đã vậy thì ta cũng không thể không biểu hiện gì, ta cũng có một bình máu của dị chủng hung cầm ít thấy đây." Người đàn ông của La Phù Đại Trạch mở miệng.

"Hờ hờ, đấu nhau hả? Lôi Tộc bọn ta thích nhất thể loại này, sao có thể thiếu bọn ta được." Từ xa truyền tới tiếng sấm rền.

Trong rừng rậm nguyên thủy có một tấm da thú cổ lấp lóe ký hiệu, cách mặt đất ba thước, dài phải mấy mét, đang chảy xuôi một loại khí tức cổ lão mà tang thương, giống như một con Thái Cổ Di Chủng sống lại, khiến người ta run rẩy.

Da thú chở mấy người, một thanh niên hai mươi mấy tuổi, một ông cụ người ở, còn có mấy đứa trẻ, từ năm sáu tuổi đến mười mấy tuổi, cả gái cả trai.

Trên người họ có lôi điện màu đen đang lập lòe, cách rất xa đã có thể nghe thấy tiếng ầm ầm, làm cho mặt đất đang rung mạnh.

"Chỗ ta cũng có bảo huyết để làm vật đặt cược." Thanh niên đó rất hùng tráng, quay sang nói với một đứa bé trai khỏe mạnh kháu khỉnh và một đứa bé gái trắng trẻo xinh đẹp: "Minh Viễn, cả Nha Nha nữa, hai em đi ra trấn áp hai đứa cháu mà Tử Sơn Hầu yêu thương nhất kia đi!"

Hào quang lóe lên, da thú biến nhỏ còn cỡ bàn tay, rơi ở trong tay người thanh niên, bọn họ đã đứng ở trên mặt đất.

"Đều là thiên tài cả, rốt cuộc ai mạnh nhất đây. Lứa bọn ta đã chiến đấu rất nhiều năm rồi, cũng để bọn nhỏ bàn luận một chút đi." Trong trấn cũng có người lên tiếng, chạy tới chỗ này.

"Đương nhiên không thể không có vật đặt cược. Nếu không phải máu

của Thái Cổ Di Chủng thì đừng có lôi ra làm gì cho nó mất thì giờ!" Lại có người nói, lời này không khỏi khiến cho mọi người đều hít ngược hơi lạnh, vật đặt cược quá kinh người!"

Tiểu Cô Sơn Trấn ngày hôm nay rất không bình tĩnh, người sống trong trấn đều sợ hết hồn hết vía. Mấy ngày nay có rất nhiều cường giả tới, khiến họ rất là bất an.

"Không sai, cứ để bọn trẻ mười mấy tuổi hoặc nhỏ hơn phân cao thấp thử đi, xem xem đứa nào mới là đệ nhất thiên tài."

. . .

Lúc Tiểu Cô Sơn Trấn đang phong vân tế hội thì ở Thạch Thôn cách đó hơn trăm dặm lại rất yên bình, thôn nhân đều rất cao hứng và vui mừng, bởi vì có một đại sự sắp xảy ra rồi.

Tiểu Thạch Hạo chỉ mất có đúng nửa tháng liền tu hành xong, dung nhập Cốt Văn vào trong máu thịt, toàn thân trong suốt không một vết bẩn. Lúc sử dụng Bảo Thuật cũng không còn tổn hao sức của bản thân mà đã bắt đầu rèn luyện thiên địa tạo hóa, dẫn thần tinh nhập thể, khiến thân thể nó nhẹ nhàng khỏe mạnh, sức sống no đủ.

Tộc trưởng quyết định sử dụng bảo thể của Toan Nghê, sừng của Ly Hỏa Ngưu Ma và tay của Ác Ma Viên để tẩy lễ cho nó. Để các loại chân huyết của Thái Cổ Di Chủng và bảo cốt để vào trong đỉnh cùng với Thạch Hạo, tiến hành rèn luyện.

Mà những đứa trẻ khác đương nhiên sẽ không tụt hậu. Toan Nghê lớn như vậy, tinh huyết dư thừa, tất cả bọn trẻ đều đón chào một vận may lớn hiếm có.

Tộc trưởng vẻ mặt nghiêm túc, hỏi: "Cháu chuẩn bị xong chưa. Theo lý thì phải năm tuổi mới tiến hành tẩy lễ, hiện tại làm trước song cháu còn quá nhỏ, ông sợ cháu chịu không nổi."

"Tộc trưởng gia gia, cháu không sợ đâu, nhất định cháu sẽ chịu được đến cùng."

"Vậy được rồi. Ông để người đi khiêng Toan Nghê, sừng Ly Hỏa và tay của Ác Ma Viên Vương tới. Tiến hành ngay trong hôm nay đi!" Thạch Vân Phong trịnh trọng làm ra quyết định.

"Tộc trưởng gia gia, nếu tẩy lễ thành công thì thực lực của cháu có tăng lên không?" Nhóc tỳ chớp đôi mắt to, tò mò hỏi.

"Sẽ có kinh hỉ đấy. Không thể kém những thiên tài của các bộ tộc lớn kia đâu. Nếu thật sự chống lại họ, ông nghĩ kể cả tuổi cháu còn nhỏ vẫn sẽ có biểu hiện bất phàm đấy." Lão tộc trưởng nghiêm túc nói.

Mặc dù nhìn Tiểu Thạch Hạo lớn lên nhưng ông ấy vẫn bị chấn động hết lần này tới lần khác. Biểu hiện của thằng nhóc vô cùng kinh người, khiến người ta nghi ngờ nó có phải là một con Thái Cổ hung thú non hình người không.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 31: Tẩy Lễ

Hắc Giao Mộc, cứng mà nặng, không hề thua kém sắt tinh, thân cây như Ly Long, cong mà rắn chắc, có màu đen thui, đến lá cây cũng giống như Mặc Ngọc.

Đây là một loại kỳ mộc, có thể làm thành binh khí. Đồng thời nó còn có một điểm lạ khác, sau khi đốt lên thế lửa hừng hực, cho dù chỉ có một khúc bằng bàn tay cũng có thể nấu chín hai nồi thịt. Bình thường lúc luyện khoáng thạch hay chế tạo binh khí thì nó là nguồn lửa tốt nhất.

"Hừ, vỡ cho ta!"

Trước một mảnh đất trống ở trong Thạch Thôn, một đám thanh niên trai tráng như Thạch Lâm Hổ đang vung búa lớn, ra sức chặt gỗ. Loại Hắc Giao Mộc này người bình thường căn bản không thể chặt nổi.

Tiếng 'răng rắc' thỉnh thoảng lại truyền tới, có lúc còn có cả tiếng 'keng keng', tóe ra từng chuỗi ánh lửa, gỗ thực sự là quá cứng.

Vì tẩy lễ cho Thạch Hạo, trong thôn đã tiến hành các loại chuẩn bị. Thuốc cổ, độc trùng, nước suối, đỉnh cổ, đến gỗ dùng để nấu chân huyết cũng chọn Hắc Giao Mộc.

Trên một hòn ngọc thạch rất lớn, nhóc tỳ đang tắm rửa. Thôn nhân không ngừng lấy nước suối ngọt mát rửa ráy cho nó, muốn để một cơ thể sạch sẽ nhất vào trong đỉnh.

Tất cả mọi người đều rất nghiêm túc, nhóc tỳ cũng rất trịnh trọng, không nói câu nào, im lặng chuẩn bị.

Toan Nghê sớm đã được khiêng tới, toàn thân màu vàng, hào quang lấp

lánh, da lông giống như lụa vàng. Nhất là dưới ánh bình minh lại càng trở nên rực rỡ.

Mà sừng trâu màu đỏ dài mấy mét cũng được đặt ngang ở bên cạnh, sáng long lanh như Mã Não, lấp lóe ráng đỏ, đều là Thái Cổ Di Chủng, nó có chứa chân huyết thông linh quý báu nhất của Ly Hoa Ngưu Ma.

Tay của Ác Ma Viên dài gần bằng tay của người trưởng thành, cũng không phải là lớn lắm, nhưng lại phát ra hung khí ngập trời, hàm chứa Thái Cổ chân huyết, cực kỳ hiếm thấy và quý báu.

Một cái đỉnh lớn màu đen phát ra khí tức cổ xưa, ở trên có nhật nguyệt sơn hà, điểu thú ngư trùng, còn có cả cảnh tượng Tiên Dân Thượng Cổ đang lễ bái, thoạt nhìn rất huyền bí khó lường. Lúc này trong đình đã đổ không ít nước, dưới đáy Hắc Giao Mộc đang bốc cháy, nước nhanh chóng sôi lên. Đây là muốn dùng ngọn lửa nóng nhất để rèn luyện thuốc quý bá đạo nhất.

Tộc trưởng vẻ mặt chăm chú, tự mình đứng ở trước cái đỉnh, ném từng gốc cổ dược một vào trong, đều là bảo bối đã có tuổi, bảo hộ Đại Hoang, dược liệu trái lại không thiếu.

Không bao lâu, trong nước sôi liền tỏa ra các loại mùi thuốc, thấm vào ruột gan, nước đã đổi màu.

Sau đó Thạch Vân Phong lại lấy ra mấy chục cái bình ngọc, cẩn thận mở ra từng cái. Trong cái bình đầu tiên 'vèo' một cái có một con rết lớn màu tím xông ra, dài hơn nửa mét, vô cùng khiếp người.

"Ba" một tiếng, giữa các ngón tay của tộc trưởng lấp lóe ký hiệu, cầm một cái chùy nhỏ bằng tử kim khẽ gõ, đập nát đầu rết rồi ném vào trong nước sôi.

Sau đó, cái bình ngọc thứ hai bọc trong da dày được mở ra, ngân quang lấp lánh, một con Xuyên Sơn Giáp xông ra, chỉ dài có một thước, cả người màu bạc trắng lấp lánh. Nó cũng bị đập vỡ đầu rồi ném vào trong nước sôi,

sau khi kịch liệt giãy dụa liền bặt tiếng, trở thành một loại phụ dược.

Mấy chục cái bình ngọc đều được mở ra, có thú nhỏ kỳ dị, có độc trùng. Tất cả đều rất đặc biệt, như rắn nhỏ màu vàng dài bằng cái đũa, nhện bạc biết bay các loại.

Nước trong đỉnh lập tức biến thành đủ mọi sắc màu, các loại mùi vị kỳ lạ bay ra.

Mặt đám nhóc lập tức xanh lét. Đây thực sự là quá đáng sợ, chi chít bao nhiêu độc trùng thế này, còn có bao nhiêu là thuốc cổ, trộn vào nhau, nhìn kiểu gì cũng đều cho người ta dự cảm bất tường.

May là cái đỉnh này là chuẩn bị cho nhóc tỳ chứ không phải dùng để rèn luyện bọn nó.

Theo nước dần sôi lên, nước trong đỉnh càng lúc càng ít, cuối cùng đã sắp cạn hết. Dược thảo và các loại dị trùng đều bị đun thành dịch, đây chính là phụ dược, tới lúc đó có thể giảm nhẹ sự đau đớn của nhóc tỳ, cũng có thể giúp nó luyện hóa chân huyết.

"Mổ thịt Toan Nghê ra, chuẩn bị đổ bảo huyết vào trong đỉnh!" Thạch Vân Phong hét lớn.

Toan Nghê toàn thân giống như làm bằng hoàng kim, ánh sáng chói mắt, giống ngọn lửa đang thiêu đốt. Cho dù đã chết nhưng vẫn có một loại khí tức uy nghiêm cực mạnh đang phát ra. Da lông của nó vô cùng cứng rắn, búa sắt bình thường căn bản không chém nổi, sẽ tóe ra từng chuỗi đốm lửa, vang lên leng keng, giống như rèn sắt.

Vui mừng chính là lúc Toan Nghê chết đi đã tiến hành trận chiến cuối cùng, sau đó lại muốn tự hủy, dù chưa thành công nhưng toàn thân đã rạn nứt, trong thần huy màu vàng có rất nhiều vết máu.

Thôn nhân men theo những vết thương này mà vung lên búa lớn đã được rửa sạch sẽ, khó khăn chém nó ra.

Ai ai cũng rất chấn động, Thạch Lâm Hổ và Thạch Phi Giao hai tay vung một cái liền có thần lực năm sáu nghìn cân. Ở trong vùng rừng hoang này đã có thể coi là cực kỳ mạnh mẽ và hiếm có. Nhưng lúc này cả hai lại đang thở hông hộc, mồ hôi đẫm lưng, chỉ chém men theo máu thịt đã nứt ra mà cũng mệt thành thế này.

Có thể thấy được bảo thể của Toan Nghê rắn chắc cỡ nào, vượt qua tưởng tượng của mọi người.

Sau khi chặt được, mấy ông lão tự mình ra tay lấy ra máu quý, trong chân huyết đó có chứa một bộ phận dịch thể màu vàng, xán lạn chói mắt.

Đây chính là chỗ quý giá của nó, đó là sức mạnh thần thánh của Thái Cổ Di Chủng Toan Nghê, một ít máu hoàng kim ẩn ở trong huyết dịch có giá trị cực lớn, khiến bộ lạc lớn cũng phải đỏ mắt.

Toan Nghê tuy đã chết, nhưng máu đặc mà không đông, rất dễ xử lý. Bọn họ lấy đồ bạc đựng chân huyết, ở trên đất đặt đầy bình bạc siêu lớn lấp lánh, cuối cùng đều được đổ đầy.

Mà tộc trưởng tự mình ra tay, vung lên một thanh đao ngọc chi chít ký hiệu, chém ra hàng nghìn đạo ánh sáng, đào ra quả tim quý nhất đó. Nó to bằng cái chậu, có màu vàng nhạt, ẩn chứa thần tính không so sánh nổi, lúc mang đi còn tuôn rơi từng mảng mưa ánh sáng màu vàng.

Lão tộc trưởng không dám đình lại, trực tiếp đem quả tim chí bảo này đặt vào trong đỉnh lớn màu đen, sợ làm lãng phí tinh huyết quý giá của Toan Nghê, đồng thời hét lên: "Đổ bảo huyết vào!"

Mấy người đàn ông cường tráng ôm tới đồ bạc cực lớn, đổ máu vào trong đỉnh nghe 'ùng ục' để thay thế nước suối, lấy bảo huyết làm nước trộn với với dịch thuốc.

Dưới đỉnh Hắc Giao Mộc hừng hực ánh lửa, đốt khiến cái đỉnh lớn tổ truyền này kêu ầm ầm, các loại Hồng Hoang mãnh thú trên vách đỉnh như

muốn phục sinh, giống như đang truyền ra từng đợt tiếng kêu. Trong đỉnh, dịch thể màu vàng nhạt sôi sùng sục, quả tim chí bảo đó càng hừng hực tới mức chói mắt, mưa ánh sáng màu vàng phun ra làm cho cả cái đình đều trở nên xán lạn, dịch thể ở trong hóa thành kim quang, một mùi hương đặc biệt nồng ùa ra.

Đây chính là Thái Cổ Di Chủng Toan Nghê, thân thể của nó là chí bảo!

"Đun sôi thành thuốc, nhóc tỳ cháu mau chuẩn bị đi, sắp phải vào đỉnh rồi đấy." Tộc trưởng Thạch Vân Phong nghiêm túc nói.

"Cháu biết rồi!" Thạch Hạo lớn tiếng đáp lại.

Lửa to đun thuốc, thế lửa cực mành, mùi hương nồng đậm, nước trong đỉnh đã thành màu vàng nhạt, thỉnh thoảng truyền ra tiếng gào thét của Thái Cổ Di Chủng, khiến người ta khiếp sợ.

Trong mơ hồ có thể nhìn thấy một con Toan Nghê màu vàng nổi lên, khủng bố ngập trời, thôn thổ nhật nguyệt, khiến các vì sao đều đang run lên.

Mọi người hoảng sợ, tất cả đều hít hơi lạnh, rất nhiều người đều nhịn không được mà run lên.

"Đây là mảnh vỡ ấn kỳ mà thủy tổ của Toan Nghê thời Thái Cổ lưu lại trong bảo huyết màu vàng nhạt, biến thành nguồn suối thần tính trước mắt này." Có tộc nhân sau khi lấy lại bình tĩnh ca ngợi.

Đây vẫn chưa thể coi là xong, tộc nhân lại lấy ra mấy sợi gân ném vào trong đỉnh, hơn nữa từ trong bảo cốt lấy ra không ít thần tủy màu vàng, cũng thả vào trong cái đỉnh đen, khiến thuốc càng thêm óng ánh, mùi thơm ngào ngạt.

"Tộc trưởng, trên mảnh xương này có ký hiệu, có chảy một loại sức mạnh thần bí!" Đúng lúc này, Thạch Phi Giao kêu sợ hãi.

"Cái gì?" Các nhân vật tiền bối như tộc trưởng đều nhanh chóng xông

đến, không thể giữ nổi bình tĩnh nữa.

Sau khi xẻ thịt Toan Nghê, ở trên xương trán của nó xuất hiện một cái phù hiệu, phức tạp ảo diệu, óng ánh lấp lánh, không ngừng biến ảo, giống như vô số vì sao trên trời đang di động.

"Không ngờ lại giữ lại được!" Thạch Vân Phong kích động tới mức run lên, sau đó ngẩng lên trời cười ha ha, suýt nữa thì chảy nước mắt.

Toan Nghê trước khi chết tự hủy, toàn thân rạn nứt, theo suy đoán của thôn nhân thì nó đã hủy đi ký hiệu nguyên thủy của mình. Phàm là Thái Cổ Di Chủng trước khi chết đều muốn nghĩ cách xóa đi ấn ký do chủng tộc mình lưu truyền lại, tránh để rơi vào tay tộc khác, không được có sai lầm.

Đây chính là nguyên nhân làm cho Bảo Thuật và Nguyên Thủy Hung Cốt quý giá vô cùng.

Các tộc lớn chân chính thông thường cũng chỉ có một loại Bảo Thuật mạnh, thêm mấy loại thần thông yếu hơn để phụ trợ đã là giới hạn rồi.

Người của Thạch Thôn trăm triệu không thể ngờ là lần này lại xảy ra bất ngờ. Thái Cổ Di Chủng Toan Nghê lại bởi vì chiến đấu với Ly Hỏa Ngưu Ma và Ác Ma Viên nên cuối cùng không thể hủy được miếng xương quý có in ấn ký đó.

"Cất cho kỹ, ai cũng không được để lộ!" Thạch Vân Phong rất nhanh liền tỉnh ngộ, vẻ mặt trịnh trọng nói: "Trời thương tộc ta, lại có thêm một loại Bảo Thuật mạnh mẽ khác. Việc này liên hệ trọng đại, tuyệt đối phải giữ bí mật."

Sau đó, tộc trưởng quay đầu lại giục: "Nhóc tỳ mau vào trong đỉnh, có thể tiến hành tẩy lễ rồi. Chờ cháu xuất quan liền có thể tham ngộ Bảo Thuật chí cường của Thái Cổ Di Chủng Toan Nghê."

"Tộc trưởng gia gia, cháu đã chuẩn bị xong từ lâu rồi!

Sau khi tắm xong nhóc tỳ toàn thân óng ánh, ký hiệu lấp lóe, thoạt nhìn rất đẹp và dễ thương. Nó tung người nhảy một cái liền rơi vào trong cái đỉnh lớn đang sôi sùng sục, dịch thể màu vàng óng ánh hào quang lập tức che lấp cơ thể nó.

"Đóng đỉnh!" Thạch Vân Phong hét, thôn nhân lấy tới một cái nắp đỉnh cực lớn màu đen kịt, mấy người hợp lực đậy nắp lên, không một khe hở.

Mấy đứa nhóc khác đều hoa mắt, sắc mặt tái nhợt. Đóng nắp chặt như thế này thì có chịu được nước sôi như vậy không, hô hấp kiểu gì đây?

Lão tộc trưởng nhìn bọn nó một cái, nói: "Chờ các cháu luyện Cốt Văn vào từng tấc huyết nhục, biến thành hào quang liền không cần lo lắng như vậy nữa. Có thể dẫn thần tinh trong thiên địa nuôi dưỡng bản thân, tới lúc đó có thể hòa mình vào nước lửa, thời gian dài không hô hấp cũng không sao."

Sừng quý lấp lánh ráng đỏ và cánh tay của Ác Ma Viên Vương còn chưa được đun, bởi vì Thạch Vân Phong sợ nhóc tỳ không chịu nổi. Dù sao thì tuổi của nó vẫn quá nhỏ, phải xem tình hình rồi mới quyết định.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 32: Lột Xác Kinh Người

Đỉnh to màu đen chấn động, tản mát ra từng luồng bảo quang, nhóc tỳ bị nhốt ở bên trong hơn một giờ, nắp đỉnh thỉnh thoảng bị đánh văng ra, huyết thanh màu vàng kim bắn lên, hương khí nồng nặc khiến người ta mê say.

Loáng thoáng, một con Toan Nghê màu vàng kim muốn xông ra ngoài, rít gào không ngừng, thanh âm kia chân thực như vậy, kinh sợ đến mức mọi người Thạch thôn bị da đầu tê dại một hồi.

Nó không lớn lắm, chỉ dài có hơn một thước, đang dùng sức tông vào nắp đỉnh, cả người vàng óng ánh, hào quang óng ánh loá mắt, còn bất chợt nhìn phía nhóc tỳ mà gào thét.

Nắp đỉnh run run kịch liệt, trông thấy khiến người ta kinh hãi run sợ, người trong thôn mấy lần muốn tiến lên đậy nắp đỉnh thật chắc, nhưng đều bị lão tộc trưởng ngăn trở, đây là dược hồn bên trong đỉnh, là tinh hoa của thuốc, phải rèn luyện như vậy, không được quấy nhiễu.

Hương khí càng ngày càng đậm, đỉnh đen dày nặng, không ngừng có ánh sáng thần thánh chói mắt từ trong khe hở nắp đỉnh tỏa ra, nhóc tỳ ở bên trong thở gấp phù phù, nhắm hai mắt, tiếp tục tẩy lẽ.

"Coong", "Coong" ...

Toan Nghê màu vàng kim dài một thước giãy dụa càng ngày càng kịch liệt, cả người tự thiêu đốt, như là một thần linh, trái lên phải xông, va chạm mạnh vào hắc đỉnh.

Mọi người biến sắc, Thạch Vân Phong cũng rất khẩn trương, trợn tròn mắt nhìn, chăm chú nhìn con dược hồn kia. Đây là mảnh vỡ thần tính được tổ hoàng Thái cổ Toan Nghê truyền thừa xuống.

"Tiếp tục như vậy không ổn, nó có thể xông ra hay không? Tộc trưởng! Thật sự không cho bọn tôi can thiệp sao?" Thạch Phi Giao hỏi.

Mặt Thạch Vân Phong nghiêm trọng, nói: "Đỉnh thuốc đã phong kín, nếu như tùy tiện đi động vào có thể sẽ khiến tinh hoa dược tính nổ tung, tiêu tán trong thiên địa."

"A, không tốt, nó bắt đầu công kích nhóc tỳ." Nhị Mãnh trong đám nhóc con kinh hãi hô lên.

Trong lòng mọi người căng thẳng, mảnh thần tính Toan Nghê kia chói lọi càng lóa mắt, nhe răng múa vuốt, phun mây thở sương, rống to như sấm lao về phía nhóc tỳ.

"Chớ khẩn trương, nó sớm đã chết, đây chỉ là mảnh vỡ thần tính, không có ý thức thật sự." Thạch Vân Phong nói.

Vẻ mặt nhóc tỳ trang nghiêm, hơi rung mà như không rung, máu thịt phát sáng, nó chìm đắm trong một loại cảnh giới kỳ dị, mặc kệ không để ý thứ gì, như là ngăn cách với bên ngoài, rèn luyện thần tính chói lọi vây quanh mình . Luyện phù văn hòa trong máu thịt, hai thứ như nóng chảy thành hào quang, hóa thành ánh sáng thần thánh, mỗi một giọt huyết dịch đều là một cái phù văn, đều là một cái Lô thần Vĩnh hằng, phát ra Ánh sáng Vô lượng tẩm bổ bản thân.

Giờ khắc này, lỗ chân lông cả người nó giãn ra, mỗi một giọt máu đều trở thành một tia thần tính, phun ra nuốt vào ánh sáng thần thánh, bên trong như là nhiều vị thần linh ngồi xếp bằng.

Cả người nó dâng lên ánh sáng thần thánh, các điểm sáng một hạt lại một hạt dầy đặc mờ ảo, như là có vô số thần linh đang ngâm xướng và tụng kinh, phát sáng chói lọi, soi sáng trời xanh.

Con Toan Nghê màu vàng kim kia xông lại, bị vô số điểm sáng dẫn dắt hóa thành nhiều tia sáng chói, bị các hạt sáng kia tịnh hóa dần dần, dung

luyện vào bên trong bản thần.

"Loại dị tượng này thật thần bí!" Người trong thôn đờ ra, nhưng sự căng thẳng ngược lại cũng tiêu tan không ít.

"GÀOOOOO..."

Toan Nghê giãy dụa, phản kháng càng kịch liệt hơn, né tránh khỏi nhóc tỳ, điên cuồng va chạm đỉnh lớn màu đen, phát ra từng hồi tiếng nổ vang, khiến người ta run rẩy, sợ đỉnh này đột nhiên bể nát.

Đến cuối cùng, Toan Nghê màu vàng kim càng ngày càng dữ dằn, va chạm đỉnh đen nổ vang trời, không ngừng rung rung, vậy mà chính là lúc này này đỉnh cũng phát sinh biến hóa, mặt trên điêu khắc sơn hà nhật nguyệt cùng chim muông ngư trùng càng chân thực rất nhiều, giống như là sắp sống lại.

"Ồ, lẽ nào Cổ khí tộc ta truyền lại vốn là một cái bảo đỉnh chế thuốc?" Tộc trưởng Thạch Vân Phong kinh dị, đỉnh này có cùng biểu hiện giống với đỉnh của các bộ tộc lớn.

Toan Nghê màu vàng kim phẫn nộ, trùng kích càng mãnh liệt hơn, nhưng mà đỉnh này nhưng cũng càng ngày càng tỏa ra khí tức cổ xưa, có một loại khí tức thần bí toả ra, phù văn trên vách đỉnh trước sau sáng lên, dường như đang tự cháy.

Truyền ra ầm vang tiếng các hung cầm cùng mãnh thú tiếng gầm gừ, tuy rằng rất mơ hồ, nhưng cũng như thật không phải là ảo giác. Mà lại vào lúc này, mặt đỉnh dần dần trong suốt, bắt đầu luyện hóa huyết thanh màu vàng kim bên trong .

Toan Nghê sợ run, hét giận dữ chấn động khiến màng nhĩ người ta đau đớn, vốn là chỉ là thần tính chỉ có hư thể, nhưng hiện tại âm thanh chân thực vang vọng ở trong thôn khiến người ta sinh ra cảm giác sợ hãi. Nó đang tiến hành lần công phá cuối cùng, người đứng thẳng lên, lẹt xẹt ra tia điện, phảng

phất thật sự sẽ xuyên thủng vách đỉnh.

Đỉnh to màu đen rung rung, tiên dân thượng cổ trên vách đỉnh càng ngày càng chân thực, càng truyền ra từng hồi âm thanh tế tự rõ ràng hơn, sau đó lại nghe được tiếng tụng kinh, không ngừng vang vọng.

"Tổ tiên truyền xuống cái báu vật này, tựa hồ thật sự là một toà dược đỉnh ghê gớm!" Tộc trưởng Thạch Vân Phong chấn động, chưa từng nghĩ đến thường ngày sử dụng cái đỉnh đen không đáng chú ý này lại càng thần dị như vậy.

Cũng trong phút chốc, điểm sáng quanh nhóc tỳ đang ngồi trong huyết thanh màu vàng kim càng ngày càng nhiều, dầy đặc rạng rỡ, như là hiện lên rất nhiều thần linh, ngồi xếp bằng tụng kinh ở đây, cùng cộng minh với đỉnh này.

Toan Nghê sợ hãi, không ngừng run rẩy, sau đó bị tan rã, đỉnh đen luyện hóa nó thành nhiều chùm sáng thần tính màu vàng kim, dung nhập vào huyết thanh màu vàng kim trong đỉnh.

Cuối cùng, tất cả đều bình yên tĩnh lại, nắp đỉnh đậy đóng kín dược đỉnh, người ngoài không nhìn thấy tình huống bên trong nữa.

"Được rồi, rốt cuộc đỉnh phong kín, không có chuyện ngoài ý muốn thì nhóc tỳ chắc chắn sẽ thành công!" Thạch Vân Phong nói, kích động phi thường .

"Tộc trưởng vậy đại khái cần thời gian bao lâu?" Thạch Phi Giao hỏi.

"Khó mà nói, thời gian tẩy lễ có biên độ rất lớn, một ngày hay đến tận ba tháng không chừng." Thạch Vân Phong cau mày nói.

"Cái gì?" Mọi người đờ ra, chẳng trách lão tộc trưởng để bọn hắn chặt Hắc Giao Mộc, chuẩn bị rất nhiều loại gỗ này.

Chất dịch trải qua ròng rã một ngày, chất lỏng màu vàng kim đặc sôi

trào, chưa khô cạn mấy, nhóc tỳ ở bên trong thở mạnh phù phù, cả người đỏ đậm giống như là sắp rỉ ra máu, chất lỏng màu vàng kim không ngừng tiến vào trong cơ thể nó từ lỗ chân lông, sau đó lại thải ra chất bẩn, tẩy lễ liên tục.

Đây là một quá trình đáng sợ, phi thường đau đớn, trẻ con bình thường sao có thể chịu nổi, có lẽ sẽ bị đau chết tươi!

Huyết thanh màu vàng kim không phải là đơn giản cọ rửa ngoài da, mà là xông vào trong cơ thể, điên cuồng trùng kích, như nứt xương cùng xoắn thịt cùng chặt đứt gân mạch là chuyện bình thường.

Nhóc tỳ cắn chặt hàm răng, hơi rung mà không động, dẫn huyết thanh màu vàng kim tẩy lễ thân xác, từ ngoài vào trong, toàn thân phát sáng, tuy rằng đau nhức, thế nhưng là cảm giác tinh thần càng ngày càng sáng láng.

Thần tính chói lọi, trùng kích bá đạo, phủ tạng gần như nứt ra, thế nhưng cuối cùng cũng tẩm bổ được rồi, có một loại ánh sáng óng ánh lộng lẫy. Còn xương gần như đứt đoạn cuối cùng cũng được chữa trị, càng thêm rắn chắc, trắng loáng mà óng ánh. Mà không chỉ có thân thể đạt được tẩy lễ, sức mạnh thần tính cũng tẩm bổ tinh thần.

Ròng rã một ngày một đêm, nhóc tỳ đã trải qua một lần lột xác khó có thể tưởng tượng !

Khi đến lúc sáng sớm, nó mở mắt ra, hô: "Ông ơi, chất lỏng gần cạn rồi."

"Thành công!" Thạch Vân Phong đại hỉ, kêu người ta giở lên nắp đỉnh, chỉ thấy nhóc tỳ cả người long lanh, lỗ chân lông phát sáng chói lọi. Người trong thôn đều kinh ngạc, không cần nghĩ cũng biết, nhóc tỳ đã được chỗ tốt.

Thạch Vân Phong một hồi do dự, cuối cùng cắn răng, nói: "Đem sừng quý của Bò ma Ly Hỏa và cánh tay của Vượn Ác ma đem ra, trích máu!"

Thạch Lâm Hổ đổ chân huyết Thái cổ từ cái sừng quý đỏ thẫm sáng chói kia, lại đổ tiếp chất lỏng màu đen từ cánh tay của Vượn Ác ma rót vào trong

đỉnh.

"Òòò...!"

Trong phút chốc, bò điên gào thét chấn động khiến da đầu người căng thẳng, như sắp té xuống sân.

"Gào..."

Tiếp theo lại là một tiếng ác ma gầm rú, một con vượn ma ở trong đỉnh hiện ra, nó cùng Bò Ly Hỏa đỏ đậm nổi giận tông sầm va chạm vào đỉnh to.

Sau đó, cái trái tim chí bảo màu vàng kim cũng lại dựng lên một con Toan Nghê lần thư hai, kim quang vạn tia, cùng bọn thú kia công kích

"Đậy nắp đỉnh!" Lão tộc trưởng ra lệnh.

Lần này càng thêm kịch liệt, ba loại chân huyết hỗn hợp ở chung một chỗ, Bò ma Ly Hỏa đỏ thẫm, Toan Nghê màu vàng kim, Vượn Ác ma màu đen, bọn chúng đều là Di chủng Thái cổ, giãy dụa cùng va chạm mãnh liệt, như muốn nghiền nát cái đỉnh này.

Tiên dân thượng cổ trên vách đỉnh cũng hiện lên lần thứ hai, âm thanh tế tự vang lên, vô số tiếng tụng kinh thay nhau vang liên hồi, trấn áp ba con Di chủng Thái cổ.

Bên trong nhóc tỳ cũng như thế, điểm sáng trong cơ thể vô tận, xương cùng phủ tạng rung rung theo một quy luật, như một khúc thần âm văng văng, toả ra ánh sáng thần thánh, cùng cộng minh với đỉnh đen.

Người cùng đỉnh đều rất óng ánh, phát sinh các phù văn cùng đạo âm, nơi này bỗng trời quang mây tạnh, sắc màu ngập tràn sáng lấp lánh, xán lạn ngời ngời.

Quá trình này kéo dài đến hai ngày hai đêm, cuối cùng tất cả đều yên tĩnh lại, nắp đỉnh bị văng ra, nhóc tỳ nhảy một cái hai mươi mấy mét cao,

bay lên trời cao.

"Dính quá, bị dính rồi!" Nó không ngừng xoa cái mông, cả người đen kịt, chỉ có một đôi mắt to đảo lia lịa, linh động vô cùng, còn các chỗ khác như bị trét than, trông như một con khỉ.

Người trong thôn đều đờ ra, vừa mới nãy nhóc tỳ vậy mà đẩy mạnh mở nắp đỉnh trầm trọng, đồng thời cùng nắp đỉnh nhảy vọt lên trời cao, vậy mà nhảy lên cao đến như vậy, là hai mươi mấy mét a.

Lão tộc trưởng ha ha cười to, lão biết đã thành công, nhóc tỳ thành công viên mãn, lão hơi chút bình tĩnh lại, quát: "Nhanh, dập tắt lửa dưới đỉnh, khẩn trương châm nước nào, bã thuốc còn lại vẫn là thuốc quý hiếm có."

Nhóc tỳ rơi xuống đất, một đám nhóc con vây tới, lại nặn lại sờ nó, tất cả đều trêu đùa, cũng có đứa đổ nước mát vào giúp nó rửa ráy.

Mọi người giật mình phát hiện, nó như lột da, da chết màu đen bóc ra từng mảng, lộ ra thân thể nho nhỏ trắng noãn óng ánh, bảo quang vờn quanh.

"Oa oa, nhóc tỳ là con tằm hả, sao lại lột một lớp da dày đến vậy?" Một đám nhóc con hô to gọi nhỏ. Vẫn có mấy cô bé cũng chen vào đám nhóc, nhìn thân thể nó trong suốt có ánh sáng lộng lẫy hâm mộ không thôi.

Nhóc tỳ quá lúng túng, khẩn trương cầm được một bộ quần áo mặc lên trên người, khiến mọi người cười vang.

"Nhóc con, cho chúng ta nhìn một chút cháu có biến hóa thế nào đi." Một vị tộc lão nói.

Đám ngườiThạch Lâm Hổ nhanh chân đi đến, từng người giơ lên những bàn tay lớn to như cái quạt, sờ trên tới dưới, tất cả đều tấm tắc kỳ lạ, cảm thấy có cảm giác như là đang sờ một khối ngọc.

Khuôn mặt nhỏ của nhóc tỳ đỏ bừng, có người gảy gảy cu của nó, đám người lớn này coi nó như là một búp bê nhỏ sơ sinh, nó vận sức phản kháng,

đẩy nhẹ một cái, vậy mà thiếu chút nữa đẩy ngã Thạch Phi Giao ngã ngửa trên mặt đất.

Một đám người lớn cười to ha ha, mà Thạch Phi Giao nhưng giật mình, nói: "Các chú đừng cười, sức mạnh đứa nhỏ này thực đang kinh người!"

Phải biết, hai tay của hắn vận một cái là có khí lực đạt tới năm sáu nghìn cân, vậy mà lại thiếu chút nữa bị một búp bê không tới bốn tuổi đẩy té, thật khiến hắn chấn động.

"Đến đây, nhóc tỳ lại đây nâng đỉnh, thử xem thân thể của cháu mạnh bao nhiêu." Tộc trưởng Thạch Vân Phong nói.

"Hay lắm!" Nhóc tỳ như được đại xá, rất cấp tốc thoát khỏi một đám đang tráng hán hì hì ha ha sờ loạn người nó, chạy tới một bên.

"Lên!"

Nhóc tỳ từ đỉnh đồng nghìn cân nâng lên, một đường tiến tới, sau đó vậy mà nâng lên đỉnh hắc kim nặng đến năm ngàn cân, một nhóm người Thạch thôn toàn bộ đều hoá đá.

Phải biết rằng hồi đó nhóc tỳ đã rất thần dị, có thể nâng lên đỉnh đồng nghìn cân cũng đã vô cùng kinh người, hiện tại lại một hơi giơ lên đỉnh hắc kim năm ngàn cân, khiến một nhóm người đờ ra đỉnh đồng, nói không ra lời.

"Đây còn không phải là giới hạn của nó, tiếp tục!" Tộc trưởng Thạch Vân Phong run rẩy, có thể tưởng tượng đang kích động tới mức độ như thế nào.

"ÀMM!!!"

Lần nâng đỉnh cuối cùng, nhóc tỳ nâng cái đỉnh to nặng nhất trong tộc vượt qua khỏi đỉnh đầu, đó là một cái đỉnh Hống văn nặng tám nghìn cân, mặt trên có khắc một con Hống hung dữ.

Một nhóm người tất cả đều kinh hãi, mới tuổi này, loại thần lực này, xưa nay cũng chưa có nghe nói qua!

"Nhóc con, chờ khi cháu trưởng thành, nếu như không săn bắt một con hung thú Thái cổ chân chính - Chân Hống cho chú, cũng là một loại thần linh từng được tiên dân Thượng cổ tế bái, vậy thì cháu thật có lỗi với chú!" Thạch Lâm Hổ hồi phục tinh thần hét to.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 33: Thiên Tài

Hai tay loáng một cái, thần lực tám ngàn cân, đây chỉ là một đứa bé không đủ bốn tuổi, người Thạch thôn chưa từng nghe thấy, chưa từng nhìn thấy, từng cái từng cái đều ngẩn người, miệng há rộng ra.

Một nhóm người hét kỳ dị, xông về phía trước nâng nhóc tỳ lên, sau đó sờ nặn trên dưới nhiệt tình, này thật không phải là một chú Hống non hình người sao?

"Nhóc tỳ, cháu được làm từ cái gì vậy?" Phụ thân Nhị Mãnh rất tục tằng, há cái miệng lớn như chậu máu, hàm răng tuyết trắng thẳng tắp, trừng mắt to như chuông đồng, vừa cấu vừa nắn nhóc tỳ.

Một đám tráng hán cũng như thế, tất cả đều rất phóng khoáng. Sau đó, một đám con nít cũng đều kêu to oa oa, chạy vào ngắt nhéo trên dưới không ngừng, suốt lúc lâu mới buông tay.

Nhóc tỳ cả người trắng noãn óng ánh, ánh sáng thần thánh thu vào trong, tóc mềm đen thui rối tung dài đến vai, mắt to linh động, thần thái sáng láng, tinh thần phi thường sung mãn.

"Ông trời thật tốt với tộc chúng ta, vậy mà đưa tới một đứa nhóc như thế!" Có tộc lão nói thao thao giật giật, lúc nói chuyện run rẩy, môi run run.

"Nhóc con cháu có thấy không khỏe ở đâu không?" Thạch Vân Phong hỏi, sợ nó trong quá trình lột xác bị dính tai hoạ ngầm gì đó.

Nhóc tỳ phát âm thanh non nớt, chăm chú đáp lại: "Không có cháu cảm giác rất tốt, tinh lực dồi dào, có khí lực dùng mãi không hết."

Lão tộc trưởng ha ha cười to, triệt để yên tâm, lôi kéo hắn nhìn trái nhìn

phải, như là lập tức đã trẻ đưuợc mười tuổi, nếp nhăn trên mặt như đều biến mất không ít.

Sau đó, nhóc tỳ lần thứ hai giơ lên đỉnh Hống văn nặng tám ngàn cân, đi vòng quanh đất trống một lần, tuy rằng cực kỳ trầm trọng, thế nhưng nó cũng không có hả mồm thở dốc, thần lực kinh thế!

Khi hắn thả xuống đỉnh Hống văn, đất rung núi chuyển, chấn động này khiến mặt đất rung rung mãnh liệt, kinh sợ đến mức mí mắt người trong thôn co giật.

"Khí lực to lớn như vậy, chế tạo binh khí cho cháu cũng phiền phức." Mặt mày một vị tộc lão hớn hở, thấy thế nào cũng không giống như là cảm thấy phiền phức, mà là đang thật cao hứng.

"Đem cái cung trong tộc có lực căng to lớn nhất đem ra, để nhóc tỳ kéo thử một chút xem?" Thạch Lâm Hổ nhếch miệng rộng cười nói.

Đây là một bảo cung Tê giác to lớn, đáng tiếc quá thô to, nhóc tỳ tuy rằng trực tiếp giật mạnh, thế nhưng cánh tay không đủ dài, không thể kéo căng.

"May là cánh tay của ngươi ngắn, bằng không thì bảo cung này đã bị kéo đứt." Thạch Lâm Hổ lau mồ hôi, người trong thôn đều cười vang.

Tộc nhân đều rất giản dị, cảm tình hồn nhiên, trong lòng có cái gì đều hiện trên mặt, tuy rằng trông tục tằng thế nhưng khiến người ta cảm giác ấm áp.

"Nhóc tỳ ngày hôm nay đến nhà dì ăn thịt nướng nha."

"Nhóc con, cháu đã sắp bốn tuổi, nên cân nhắc đính ước trước đi, cháu thấy Hổ Nữu nhà chú Hổ thế nào?"

"Nói chuyện vũ khí đi, các người lạc đề đi đâu đấy?"

...

Tộc nhân đều thật cao hứng, có một đứa nhóc như thế nếu lớn lên nhất định sẽ uy chấn tứ phương, bảo vệ khu vực này, khiến Thạch thôn cường thịnh đến mức tận cùng.

"Nhóc tỳ, cháu tuy rằng tẩy lễ thành công, sức mạnh tăng vọt, thế nhưng không thể kiêu ngạo, phải biết trong thiên địa này cường giả rất nhiều, mà kẻ nào cũng cực kỳ kinh khủng." Lão tộc trưởng nghiêm túc nhắc nhở.

"Thưa ông tộc trưởng, cháu rõ rồi ạ!" Nhóc tỳ chăm chú gật đầu.

Thạch Vân Phong vẫn còn có chút không yên lòng, có ý định răn dạy, nói: "Truyền thuyết, thời kỳ Thái cổ, có Vượn thần không cần sử dụng chí cường bảo thuật của bản thân, bằng vào sức mạnh thân thể đã sử dụng một cái thiết côn nặng đến một trăm lẻ tám ngàn cân!"

Một đám nhóc con hoá đá, một đám người lớn càng là líu lưỡi khiếp sợ, cái này quá kinh khủng, sử dụng binh khí cùng đơn thuần giơ lên trọng khí hoàn toàn là hai chuyện khác nhau, cái này cần sức mạnh lớn đến bao nhiêu?

Sau đó, tộc nhân để Thạch Hạo nhảy lên, nhìn nó có thể nhảy cao bao nhiêu, lần này lại khiến bọn họ kinh người, nhóc tỳ ra sức nhảy một cái liền cao cách mặt đất đến ba mươi mấy mét, một tiếng ÀM hạ xuống đất, giống như là một cây mâu cắm chặt vào mặt đất cứng rắn, chấn động khiến đất nứt răng rắc tứ phía.

"Nhóc con hay lắm, sau đó đi săn thú trong rừng núi, cháu cũng phải theo đó, ông cảm thấy với sức mạnh cháu bây giờ đủ để dùng tay không đối chọi cự thú rồi!"

Thân thể cường đại cực độ, phủ tạng trong cơ thể nhóc tỳ óng ánh, xương cốt trong suốt, toàn bộ được tẩy lễ một lần, phù văn lấp loé hợp nhất cùng máu thịt , biến thành ánh sáng thần thánh, chẳng phân biệt được cả hai.

Ở tại bên trong mỗi một tấc máu thịt, đều có một cái điểm sáng giống

như thần linh, đó là phù văn thể hiện ra thần tính, sẽ không ngừng cuồn cuộn lấy tạo hóa thiên địa dẫn vào bên trong cơ thể.

"Chiếp chiếp..."

Ba con chim non chen vào đoàn người, vảy giáp phát sáng, cánh vỗ phạch phạch, mắt to rất có thần như muốn há mỏ nói chuyện. Khí lực chúng nó lớn vô cùng, một đám nhóc đều bị đẩy ra một bên.

"Đại Bằng, Tiểu Thanh, Tử Vân!" Nhóc tỳ kêu to xông tới.

Ba con chim non linh tính mười phần, kêu tiếng chiêm chiếp khác nhau, cọ đầu dụi dụi cánh tay của nhóc tỳ, rất là thân thiết, biểu đạt vui sướng. Hơn nửa tháng nay, chúng nó vẫn canh giữ trước một cái động đá ở sau thôn, bảo vệ chim mẹ, tình cờ chạy tìm đến chơi đùa với nhóc tỳ.

"Dì Thanh Lân Ưng hẳn là không có chuyện gì chứ? Sử dụng dược tán của ông tộc trưởng, còn có chân huyết trong sừng quý của Bò ma Ly Hỏa, nhất định có thể khôi phục triệt để lại." Nhóc tỳ quan tâm hỏi, hai ngày này nó đang tẩy lễ, không biết tình hình Thanh Lân Ưng như thế nào.

"Khi xẻ bảo thể của Di chủng Thái cổ, cũng đã cho nó không ít máu thịt Toan Nghê, hiện tại hẳn là đang nỗ lực luyện hóa tinh huyết đây." Tộc trưởng nói.

"Lần này có thể tranh đoạt đến bảo thể Toan Nghê, hoàn toàn nhờ vào Thanh Lân Ưng tại trong sơn mạch quên hết sống chết tranh đấu đẫm máu ,nếu như không có nó, không thể nào thu hoạch lớn mà về. Thạch thôn đương nhiên sẽ không quên ân cùng công của nó, mấy ngày nay nó được tộc nhân chúng ta tỉ mỉ chăm sóc, hung cầm thoi thóp chậm rãi không còn nguy hiểm. Chỉ là trận chiến kia khiến nó quá suy nhược, ăn một ít chân huyết của Bò mà giải độc đã là cực hạn bằng không tiếp tục sẽ là chỉ có hư mà không bổ. Cho tới bây giờ cũng dần dần khôi phục, mà Thạch thôn cũng xẻ xong bảo thể Toan Nghê, lúc này mới đưa tới cho nó chân huyết cùng thịt khối của Di chủng Thái cổ. "

"Lại ăn một phần chân huyết cùng thịt quý của Di chủng Thái cổ, có thể dì sẽ có được chỗ rất tốt." Nhóc tỳ nói.

Một tiếng kêu to như cắt phá trời cao, như lôi điện đánh xuống, xuyên kim nát đá, chấn động khiến màng tai người ta đau đớn, một con hung cầm to lớn toàn thân lưu động bảo quang màu xanh từ phía sau Thạch thôn tung cánh bay lên, thật là phô thiên cái địa, ở chỗ thôn bay xoay quanh một vòng, sau đó lượn về nơi dãy núi sâu xa.

"Dì đã khỏe, lẽ nào sắp rời đi sao?" Nhóc tỳ dùng sức vẫy tay, lớn tiếng hô: "Dì Thanh Lân Ưng ơi, hẹn gặp lại!" Một tiếng chim thét dài truyền đến, xem như là đáp lại, trong chớp mắt hung cầm chui vào trong tầng mây, biến mất không thấy nữa,

"Khả năng là nó muốn đột phá, đang kiếm chỗ để bế quan." Thần sắc tộc trưởng Thạch Vân Phong nghiêm trọng nói.

"Đột phá? !" Một nhóm người đều lộ ra hào quang không thể tin được, nhìn tầng mây phía trời xa, nó nếu là thực lực càng tiến một bước, khẳng định so với con hung bái kia của Bái thôn càng cường đại hơn.

Sau đó, tộc nhân đều đại hỉ, Thanh Lân Ưng đã coi như có mối tình sinh tử cùng bọn họ, hơn nữa lại giao phó ba đứa con ở đây, nó càng cường đại càng có lợi đối với Thạch thôn.

"Bọn mày lại bự hơn một vòng!" Nhóc tỳ cười nói.

Thân chim con đều cao đến ba mét, vảy sáng ánh thần thánh, hai ngày này chúng nó cũng đều đượv ăn máu thịt Di chủng Thái cổ, chiếm được chỗ rất tốt, càng ngày càng linh tuệ.

"Tộc trưởng, chúng ta lúc nào tẩy lễ?" Một đám nhóc con nhìn mong chờ tha thiết, nhìn thấy nhóc tỳ cường đại như vậy, tất cả đều rất ước ao, cũng không còn sợ da thịt đau nhức là cái quái gì.

"Hiện tại liền bắt đầu luôn, thế nhưng bọn cháu khẳng định không chịu

được dược tính to lớn như vậy, không thể làm như nhóc tỳ, phải tiến hành pha loãng thêm!" Tộc trưởng Thạch Vân Phong nói.

Bỗng chốc Thạch thôn lại bận rộn lần thứ hai, một cái lại một cái đỉnh lớn sôi trào, bảo huyết Di chủng Thái cổ được sử dụng đầy đủ, toàn bộ người trong thôn đều sẽ được lợi.

Ngày này trong Thạch thôn tràn ngập tiếng gào khóc thảm thiết, tuy rằng này đám nhóc đều cắn răng chịu đựng, nhưng vẫn là bị đau nhức dằn vặt khổ không thể tả, kêu to A_A không ngớt.

Sau khi mặt trời lặn, tất cả kết thúc, một ít người trưởng thành cũng ăn một chút máu thịt, đương nhiên ăn như con nít gặm thịt, không thể nào cắn từng cục to hay dùng để tẩy lễ, người bình thường căn bản chịu không nổi.

Mãi đến tận sau hai ngày, Thạch thôn mới bình lặng yên tĩnh, còn lại một ít bảo thịt cùng chân huyết bị phong kín, đều sẽ được luyện hóa dùng dần dần, sẽ không lãng phí một phần.

Lại qua mấy ngày xử lý nữa, tộc trưởng Thạch Vân Phong mang tới một khối xương trắng loáng to bằng lòng bàn tay, chính là khối xương giữa trán Toan Nghê có lưu lại Phù văn nguyên thủy, trải qua mấy ngày mấy đêm được đàn ông trai tráng toàn thôn đục đẽo gian nan mới lấy được xuống.

Mà cũng may là khối xương giữa trán sinh ra phù văn đã không gắn kết với cả bộ xương nữa, sớm đã tách ra, tạo thành một khối xương khác, bằng không thì căn bản là khó có thể cạy được một phần.

Tộc trưởng trịnh trọng không gì sánh nổi, nói: "Nhóc tỳ! Mấy ngày nay cháu cái gì cũng không cần làm, ghi nhớ thật vững vàng phù văn này vào trong lòng, bằng không thì lại qua một đoạn thời gian thì hoạt tính trên xương quý sẽ biến mất, ấn ký phù văn thần bí này lại không thể thấy, sẽ hóa vào bên trong xương, chỉ có thể trở thành một cái Bảo cụ mà không thể giúp chúng ta có được Bảo thuật."

Như xâu răng thú của Bái thôn, phù văn ngưng kết với răng thú trăng loáng, nơi thần bí nhất không thể quan sát, chỉ có thể trở thành một cái Bảo cụ răng thú, không thể kiếm được Bảo thuật.

Nhóc tỳ nghe vậy chăm chú gật đầu, ngày hôm đó cái gì đều không làm, ôm khối xương trắng loáng tỉ mỉ quan sát, nháy mắt một cái cũng không, phi thường chăm chú.

Mặc dù chỉ là một cái phù văn, nhưng cũng đại biểu cho một cái chủng tộc, bảo thuật kinh thế, ấn ký không ngừng biến ảo, dường như giống đầy sao trời cao, lưu chuyển không ngừng, phức tạp mà thần bí. Mãi đến tận đêm khuya, nhóc tỳ mới cố sức ráng nhớ các loại biến hóa, ghi khắc ở trong lòng.

"Ông ơi cháu đã nhớ rồi, nhưng là Bảo thuật Toan Nghê quá phiền phức, cháu tạm thời xem không hiểu." Nhóc tỳ nói thật lòng.

Thạch Vân Phong yên lặng, cái này nếu có thể lập tức xem hiểu, vậy thì như tái hiện thần uy một con Di chủng Thái cổ, ai cũng làm không nhanh được một bước này, cần phải đi lý giải cùng hiểu rõ trong thời gian dài.

"Từ từ sẽ được, sớm muộn sẽ có thể hiểu thông, hiện tại cháu trước tiên lý giải thông thấu loại bảo thuật của Ma cầm Thái cổ đi, ham nhiều thì nhai không nát, hãy ghi nhớ kỹ!"

"Thưa ông cháu đã rõ!"

~~

Sau hai ngày, một đội lại một đội cường giả chạy vào trong vùng núi lớn đã tới rồi, bọn họ muốn vào dãy núi. Có bộ tộc cưỡi Ngựa một sừng màu bạc, có con cháu vương hầu đứng ở trên xương thú to lớn lướt trên mặt đất, còn có người ngồi trên một con Giao, đều là các nhân vật cường thế ngang trời tiến đến.

"Ồ, ông ơi mau nhìn, Tế linh thôn này thật kỳ quái, tại sao là một cây liễu bị sét đánh cháy khét vậy, chỉ còn lại một cái cành non."

Một tấm thảm lông tuyết trắng dài đến năm, sáu mét, ánh sáng trắng noãn lưu động chói lọi, phi thường thánh khiết, mặt trên có đứng một ông lão, hai người thiếu niên và hai cô bé xinh đẹp, xinh xắn như tinh linh, khóe mắt rực rỡ nghịch ngợm nhìn quanh.

"Thật là một tế linh cổ quái, đã như vậy còn không chết, chỉ còn lại một cái chồi, nhất định rất ghê gớm, sét đánh xuống chắc chắn dựng dục ra sức sống mới chí cường, nhất định là chí bảo hiếm thấy. Ai cũng đừng hòng cướp của ta, cành liễu này là của ta!" Một thằng nhóc năm, sáu tuổi đang trên con Giao bay cách mặt đất cao đến mười mấy mét, lại dám nhảy xuống.

"Đây là thôn nào, sao lại có một Tế linh như thế này?" Trong đám nhân mã của một bộ tộc khác, một thiếu niên giật mình nhìn chằm chằm cây liễu già cháy đen.

"Có cổ quái, bị đại kiếp nạn, từ bên trong hủy diệt lại tái sinh được một cái chồi, nhất định là chí bảo!" Lại có người mở miệng.

"Mấy người các ngươi muốn tranh với ta sao, ngon thì nhào vô thử, nhìn chút ai mới là thiên tài số một!" Thằng nhóc nhảy từ con Giao xuống cười gằn.

"Tốt, vậy thì quyết đấu một hồi, lần này phải cược bằng bảo bối, không có trân huyết có thể thoát thai hoán cốt thì đừng lấy ra!"

Sau đó, một đám người lớn cũng đều đứng yên, trong mắt hiện ra kỳ quang, nhìn chằm chằm cây liễu già, bọn họ cũng không phản đối đám nhóc tranh đấu, trái lại còn lấy bảo huyết ra cổ vũ.

"Đánh đi, nhìn một chút trong đám nhóc này ai mới là con trời, ở vùng cương vực này trong hai mươi năm sau sẽ biết ai chìm ai nổi."

"Nhưng không nên động đến Tế linh, động tí là chúng có thể giết người!"

Một vài người lớn thảo luận, đều là cường giả mạnh mẽ danh chấn vùng

đại địa này.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 34: Ngôi Làng Kinh Khủng

Đứa trẻ nhảy từ trên Giao xuống tới từ La Phù Đại Trạch, tên của nó là Giao Bằng. Người tuy nhỏ nhưng lại rất sắc bén và cường thế, cười lạnh nói: "Cành liễu này của tao chắc rồi, không phục bọn mày cứ nhào vô thử xem!"

Một đứa con của Tử Sơn Hầu rất xinh xắn, nó rất bình tĩnh, không nhanh không chậm mở miệng nói: "Giao Bằng, đừng có mà khẩu xuất cuồng ngôn. Dù có chút bản lĩnh cũng đừng quá kiêu ngạo, cẩn thận phơi xác ở nơi hoang vắng này đó." Tên của nó là Tử Sơn Côn, vừa mới gặp mặt đã không hợp với Giao Bằng, thêm nữa hai bộ tộc cũng không hòa thuận, cho nên luôn nhắm vào nhau.

"Vậy thì đánh một trận sinh tử đối quyết đi, mày dám không?"Giao Bằng khẩu khí vô cùng hung hăng, trong mắt bắn ra điện lạnh, sắc bén giống như một con Kim Băng Thái Cổ non.

"Ồn ào cái gì, im hết cho tao!" Ở một bên, một đứa trẻ hơi lớn hơn trong mắt lộ điện mang, trên đầu có hắc khí lan tỏa, lạnh lùng nhìn sang. Nó tới từ một lãnh địa của Vương Hầu, là con út của Lôi Hậu, tên là Lôi Minh Viễn. Vốn muốn đối phó với đứa con được Tử Sơn Hầu yêu thương nhất là Tử Sơn Côn, nhưng thấy Giao Bằng kiêu căng ngạo mạn khiến nó rất tức giận.

Giao Bằng và Tử Sơn Côn nghe thấy vậy, đồng thời nhướng mày. Tất cả đều là thiên tài, bình thường rất tự tin, bọn nó chưa từng cúi đầu trước ai.

"Lôi Minh Viễn, mày muốn chết đấy à?" Giao Bằng tuổi không lớn nhưng khí thế rất đầy đủ, bước về phía trước một bước, đại địa vang lên một tiếng ầm lớn, giống như một con quái vật lớn đang hành động.

"Câm ngay!" Tử Sơn Côn cũng rất trức tiếp hét lên. Tộc của nó có thù

với Lôi Tộc, lúc gặp mặt chưa bao giờ hòa thuận với nhau, mấy năm nay mặc dù hòa hoãn nhưng vẫn ám chiến không ngừng.

"Một trận phân thắng bại!" Lôi Minh Viễn hét lên. Nó tung người nhảy lên, một phát đã cao hai mươi mấy mét, ngang trời mà qua, đầu trước chân sau, một chưởng đánh về phía Tử Sơn Côn. Nói tới cùng thì nó vẫn phải chấp hành mệnh lệnh của cha mình.

Quyền phong của nó là màu đen, phát ra tiếng 'đôm đốp', đó là lôi điện đang đan xen, cuối cùng hóa thành một mảnh điện mang màu đen chi chít đánh xuống.

Đây chỉ là một đứa trẻ mà thôi, không ngờ lại có loại thần thông này, một cái ký hiệu kỳ lạ xuất hiện ở trong lòng bàn tay của nó. Đó chính là ảo nghĩa của Lôi Điện, là bí mật bất truyền của tộc này, một loại Bảo Thuật hiếm thấy.

"Vù vù"

Tử khí tràn lan, Tử Sơn Côn đưa tay lên đón đỡ, lòng bàn tay lấp lóe ký hiệu, phun ra một mảnh ánh sáng hừng hực, hóa thành một vầng thái dương màu tím bay về phía trước.

Đây cũng là một loại Bảo Thuật đáng sợ, là Bảo Thuật trấn tộc thuộc về dòng họ Tử Sơn. Tu luyện tới tận cùng, uy thế động trời đất, có thể rung chuyển nhật nguyệt sơn hà.

Hai người va chạm, thiểm điện màu đen và tử quang nổ tung, vỡ thành ký hiệu, từng màng in ở trong hư không, cảnh tượng kinh người.

"Ai là đệ nhất thiên tài? Đừng quên là còn tao nữa!" Giao Bằng đột nhiên ra tay.

Chưởng lực của nó kinh người, lòng bàn tay trái lóe ký hiệu, một con Giao xông ra, hoàn toàn là do quang văn hóa thành. Đây không phải là Giao huyết mạch không thuần chủng mà là mảnh vỡ ấn ký của một Thái Cổ Hung

Giao chân chính, khí tức kinh khủng.

Tổ tiên của La Phù Đại Trạch từng nhìn thấy Thái Cổ Hung Giao, bất ngờ lấy được truyền thừa của nó, sở hữu Bảo Thuật chí cường của loài Giao. Hậu nhân mặc dù không thể thi triển hết thần thông này, nhưng cũng cực kỳ kinh người.

Con Giao này nhe nanh múa vuốt, toàn thân có màu xám tro, cổ xưa mà tang thương, giống như tỉnh lại từ thời Thái Cổ, xuyên qua thời không tới đây tham chiến!

Môn Bảo Thuật này rất mạnh, đồng thời đánh về phía hai đứa Tử Sơn Côn và Lôi Minh Viễn. Giao Bằng người rất nhỏ nhưng lại vô cùng cuồng dã, muốn lấy một địch hai để chứng minh mình mới là thiên túng kỳ tài.

"Muốn chết!" Lôi Minh Viễn mắng một tiếng, thiểm điện màu đen dâng lên, mười ngón tay cùng mở rồi bắn ra mười đạo ô quang, điện mang càng mạnh. Đồng thời, theo một tiếng kêu khẽ, một con hung điểu xuất hiện ở trong điện quang, hung uy kinh người, lao thẳng xuống.

Tử Sơn Côn cũng ra tay, tử khí lất phất, một vầng thái dương bay ra, ở trong có một con Hỏa Lân, tỏa ra ngọn lửa màu tím khủng bố, nó nhảy lên, vô cùng dữ tợn.

Cứ như vậy, ba đứa trẻ hỗn chiến với nhau, tấn công lẫn nhau, khiến mọi người phải ghé mắt.

Mặc dù tuổi không lớn nhưng lại đứa nào cũng rất mạnh mẽ, để trưởng bối của bọn nó đều thầm gật đầu, đồng thời giật mình đối với con cháu của đối thủ.

"Đúng là nhàm chán, có được đánh giết thật quái đâu. Có mấy ông già đó ở đây, căn bản không thể không thể buông tay chân." Ở bên cạnh, trong đám trẻ con đang xem chiến có đứa bĩu môi.

"Đúng vậy, thiên túng kỳ tài chân chính phải sinh ra ở chiến trường lớn

giữa các chủng tộc lớn. Thế này đã là gì." Lại có một đứa trẻ khác tiếp lời.

"Bọn mày nói cái gì, ở đây cũng có thể một trận chiến sinh tử đấy!" Ba đứa đang đánh nhau giận dữ, mở rộng phạm vi chiến trường ra, cuốn cả hai đứa trẻ kia vào.

Đây là một trận hỗn chiến, bọn nó mặc dù còn nhỏ, nhưng đều vô cùng kinh khủng, biểu hiện ra tư chất vô cùng đáng sợ, khiến người xem chiến đều rất giật mình.

Ở trong Thạch Thôn, bọn trẻ đang chơi đùa, bị động tĩnh ở trong sơn lâm làm kinh động, chạy ra đầu thôn, nhìn thấy nhiều người như vậy ở trong rừng liền lập tức giật nẩy mình, ánh mắt đều bị hấp dẫn.

"Sao lại có nhiều người thế này?"

Bọn nó thấy mấy đứa Giao Bằng đang chiến đấu, đều âm thầm tặc lưỡi, nắm giữ sức mạnh của Cốt Văn giỏi thế này, khiến bọn nhóc rất ngưỡng mộ. Rất nhanh, sự chú ý của bọn nó lại bị dời đi, nhìn thấy Lân Mã biến dị - Độc Giác Thú, toàn thân vảy lấp lánh ngân quang, cái sừng trên đầu óng ánh trong suốt, thuần tuấn phi phàm.

"Tao nghe Lâm Hổ thúc nói, loại sơn thú này tốc độ chạy rất nhanh, có thể ngày đi vạn dặm. Lần trước mấy người họ ở trong Đại Hoang đã nhìn thấy, truy sát mất mấy ngày nhưng đến cọng lông cũng không chạm nổi." Thạch Đại Tráng nói.

N hững cường giả trong sơn lâm đó nhạy cảm nhường nào, tự nhiên là đã nghe thấy, nhưng nghe xong liền ngẩn người. Theo lý giải của họ, đây chỉ là một cái thôn làng lạc hậu mà thôi, ắt sẽ chẳng có cao thủ gì. Song, lời nói của bọn trẻ này lại khiến họ kinh dị, Độc Giác Thú không phải là mãnh thú bình thường, nếu thật sự phát điên thì quả xứng với một chữ 'dữ', thực lực rất mạnh, mấy thôn nhân sơn dã cũng dám đuổi theo?

Họ đâu có biết, lần đó đám Thạch Lâm Hổ xin được hai cái Tổ Khí từ

chỗ của tộc trưởng mới dám đuổi theo như điên. Độc Giác Mã một ngày đi vạn dặm, đối với thanh niên trong Đại Hoang mà nói có một loại mê hoặc khó mà chống cự.

"Bọn mày xem. Ở trên trời còn có một con Giao kia kìa, dài hơn hai mươi mét, to như vại nước, không ngờ còn mọc cả cánh. Hung thú lợi hại như vậy... chắc thịt ngon phải biết nhỉ?"

"Nhị Mãnh mày thật tham ăn, thứ đó là để ăn sao, nó là dùng để luyện thuốc đấy. Cho dù là Thái Cổ Di Chủng không thuần huyết thì máu cũng rất quý." Bì Hầu phản bác.

Ở ngoài thôn, một đám cường giả hóa đá, có hơi sững sờ. Một con Giao mạnh như vậy không ngờ lại dùng để ăn, để luyện thuốc? Đây là một cái thôn thể loại gì vậy.

"Con Giao này thoạt nhìn thì thật sự rất ngon, nhưng khẳng định không thơm bằng thịt Toan Nghê. Nó có phải là Thái Cổ Di Chủng đâu, chân huyết tuyệt đối không bằng." Một đứa thò lò mũi xanh khác bổ sung.

Bọn nó mấy ngày nay vừa ăn thịt Toan Nghê, vừa dùng chân huyết tẩy lễ. Thoáng cái nhãn quang cao vô cùng, tự cho rằng mình nói rất nhỏ nhưng lại bị những cường giả đó nghe thấy.

Bất kể là Tử Sơn Tộc hoặc Lôi Tộc, hay ngay cả Giao Tộc tới từ La Phù Đại Trạch, cả đám người đều có chút thần kinh thác loạn, đây là mình nghe nhầm sao?

Cái làng này có lai lịch gì? Động cái là ăn thịt Toan Nghê. Cái gì đây, còn không thèm để ý con Giao mạnh mẽ này chắc? Phải biết rằng đây chính là một con hung thú rất khủng bố, cường giả bình thường còn lâu mới là đối thủ của nó.

"Bọn nhà quê kia, chúng mày nói lung tung cái gì đấy?" Giao Bằng chính đang kịch chiến liền tức giận, ánh mắt lạnh lùng, bắn ra hai chùm ánh

sáng đáng sợ, nhìn về cửa thôn.

"Mắt sáng đấy, làm người ta cảm thấy lạnh buốt. Tao cảm giác khí thế thằng này không kém con Tế Linh Hung Bái bị giết lần trước đâu." Nhị Mãnh nói thầm, nó tưởng mình nói rất nhỏ nhưng vẫn bị người ở trong núi rừng nghe thấy.

Cái gì? Giết chết một con Tế Linh? Cả đám cường giả lại run rẩy trong lòng, suýt nữa hóa đá. Chính họ cũng không muốn đi trêu chọc Tế Linh, kể cả người của La Phù Đại Trạch giết Tế Linh cũng phải rất cẩn thận.

Bởi vì, những sinh vật đó có thể có thần linh cổ xưa đáng sợ, hiện nay đơn độc đi ra chỉ vì niết bàn ở trong loài người, cũng muốn bước lên con đường của thần linh Thượng Cổ mà thôi.

"Tiếc là không ăn được con Tế Linh đấy, một phát đã thành tro tàn rồi." Bì Hầu tiếc nuối.

Cả đám người sững sờ, đây là một cái làng khủng bố tới mức nào vậy, làm sao lại cảm giác không thích hợp thế này? Mọi người có chút không biết đâu mà lần.

"Tức chết ta mà, bọn nhà quê chúng mày muốn chết đấy hả?" Giao Bằng tức giận, không ngờ lại bị coi thành không khí.

"Ái chà, dữ ghê nha!"

"Ơ, thằng ngu đó chẳng lẽ nghe thấy bọn mình đang nói nó?" Bì Hầu hoài nghi, chỗ này cách rõ là xa cơ mà.

"Hì hì" Tiếng cười khẽ truyền lại, rất êm tai. Hai tiểu cô nương đứng ở trên Tuyết Vũ, nổi ở không trung cười nghiêng ngả, rất là vui sướng. Cả hai dù mặc không giống nhau nhưng tướng mạo lại giống, da dẻ trắng trẻo, xinh đẹp xuất trần, mắt to lúng liếng, rất là đẹp.

"Thật là thú vị, đây là ngu bẩm sinh hay là cố ý nhỉ?"

"Khẳng định là cố ý rồi, sắp làm Giao Bằng tức chết rồi."

Hai tiểu cô nương cười khanh khách không ngừng, mặc dù tuổi không lớn nhưng rõ ràng có dáng tuyệt đại mỹ nhân, ánh mắt phát sáng, lông mi dài, giống nhau như đúc, xinh xắn dễ thương.

Trưởng bối của Lôi gia và Tử Sơn gia ra mặt, để bọn trẻ dừng tay, không tiếp tục tranh đấu nữa. Họ muốn nhìn xem cái làng kỳ quái này rốt cuộc là như thế nào, lẽ nào thật sự là một gia tộc ẩn thế khủng bố từ thời Thượng Cổ.

"Mấy thằng nhà quê bọn mày lại dám cười nhạo tao à?"

Sau khi đình chiến, Giao Bằng vỗ hai tay, nhảy lên như một con hung cầm, một phát là cao hai mươi mấy mét, nhanh chóng xông về đầu thôn, muốn ra tay với mấy đứa Bì Hầu.

Trong ngôi nhà đá ở đầu thôn, nhóc tỳ chạy ra, nó lớn lên xinh xắn mũm mĩm, nói: "Oa, sao lại có nhiều người vậy."

"Uây, nhóc tỳ đệ vẫn đang lén bú sữa đấy à, lúc nào thì cai đây?" Bọn trẻ lớn trêu, chúng phát hiện ra sữa ở khóe miệng của nhóc tỳ.

"Đâu đâu, các huynh nhìn sai rồi!" Nhóc tỳ vội vàng lau miệng, đánh chết cũng không thừa nhận, vòng cái tay dính sữa ra sau lưng, mắt to lung liếng chuyển động.

"Thằng bé thật dễ thương." Hai tiểu cô nương ở trên Tuyết Vũ vô cùng kinh ngạc, nhìn thấy nhóc tỳ như em bé bằng sứ, ngây thơ đáng yêu như vậy, đều cười hi hi.

Lúc này, Giao Bằng đã tới trước mặt, giơ chưởng liền đánh về phía trước, tiếng gió ù ù, phải có sức nặng mấy nghìn cân, kinh khủng khiếp người.

"A, đại ca ca làm gì đấy?" Nhóc tỳ mở to mắt, phát hiện có cái gì đó không đúng. Sức mạnh của Giao Bằng quá cường đại, không ngờ lại đánh về

phía đám Nhị Mãnh và Bì Hầu.

Nó nhanh chóng đi lên, khí tức thoáng cái liền thay đổi, duỗi bàn tay trắng tinh ra, không ngờ lại phát ra tiếng sấm nổ, đụng vào chưởng của Giao Bằng.

"Ầm ầm!"

Cát bay đá chạy, đất rung núi chuyển. Nhóc tỳ đứng bất động ở đó, toàn thân Giao Bằng như bị sét đánh, lảo đảo lùi lại, mỗi một bước rơi xuống ở trên mặt đất đều có một khe nứt đáng sợ. Nó lắc lư mãi, lùi lại liên tục phải mười mấy mét, suýt nữa thì ngã ngửa ra đất.

"Oa, thằng bé thật lợi hại." Hai tiểu cô nương hai mắt phát sáng, nhảy xuống Tuyết Vũ, chạy tới gần, muốn véo má của nhóc tỳ.

Nhóc tỳ xấu hổ lùi lại, đôi mắt to sáng sủa chớp chớp, nhìn Giao Bằng nói: "Đại ca ca, ca như vậy là không đúng đâu."

Khóe miệng nó còn dính ít sữa, vẫn chưa lau sạch, đôi mắt như Hắc Bảo Thạch lóe sáng, thêm vào vẻ mặt nghiêm túc, khiến hai tiểu cô nương như tinh linh kia càng thêm yêu thích, muốn trêu nó.

Ở hậu phương, một đám cường giả đã hóa đá. Đây con mẹ nó vẫn là một thằng bé chưa cai sữa mà, trực tiếp vỗ một cái liền đánh bay thiên tài Giao Bằng tiếng tăm cực lớn? Gặp quỷ rồi!

Đây là một cái thôn làng khủng bố cỡ nào đây? Mọi ngươi đều ngây ngẩn, nói không nên lời.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 35: Sốc Nặng

Một đám người đều hóa đá, nói không nên lời. Việc này quá khiến người ta giật mình rồi.

"A..."

Cánh tay của Giao Bằng đang khẽ run, cảm giác giống như đụng phải người của một con Hống, đau như gãy xương. Nó vạn lần không ngờ tới, một thằng bé miệng còn dính sữa lại suýt nữa đánh cho nó nằm đo đất.

Tất cả mọi người đều kinh hãi, đây thật sự là một cái thôn vắng sao? Chắc chắn là ẩn thế gia tộc từ thời Thượng Cổ rồi.

Rất nhiều người đều kiêng kỵ, nếu đúng vậy thì sẽ vô cùng đáng sợ. Ẩn thế gia tộc tự mình ẩn cư ở trong Đại Hoang, nhân khẩu mặc dù ít nhưng ai cũng là cường giả khủng bố.

Hai tiểu cô nương như tinh linh đó đi lên trước, con ngươi chuyển động, mặt trái xoan mang theo nụ cười, cái trán phẳng lì, có một loại tuệ quang, một trong số đó nói: "Tiểu đệ đệ mấy tuổi rồi?"

"Sắp bốn tuổi rồi." Nhóc tỳ mắt to có thần, nghiêm túc trả lời, đồng thời nhanh chóng lau đi sữa dính ở khóe miệng, vẫn còn muốn che giấu.

Cái gì, một đứa bé hơn ba tuổi, còn chưa tới bốn tuổi ư? Việc này cũng quá kinh người rồi chứ, làm cho tất cả mọi người đều không giữ được bình tĩnh, hàng loạt tiếng hít hơi lạnh phát ra.

Trong mắt Giao Bằng phát ra chùm sáng như dã thú, vẻ mặt cực kỳ bất thiện, hận không thể lập tức sử dụng Bảo Thuật chí cường trong tộc để dí nhóc tỳ xuống dưới đất.

"Tiếp!" Nó không sử dụng Bảo Thuật của Giao Tộc, vẫn dùng sức mạnh của cơ thể, điên cuồng xông về phía trước, quyền phong gào thét, đại thụ ở gần lắc lư kịch liệt, lá cây nhanh chóng rụng xuống.

Giống như hung thú cỡ lớn từ trong Thương Mãng sơn mạch đi ra ngoài, mang theo một cơn cuồng phong, thanh thế của Giao Bằng rất kinh người, nhào về phía nhóc tỳ.

"Đại ca ca vì sao lại muốn bắt nạt đệ?" Nhóc tỳ không hiểu, mắt to đen trắng rõ ràng, rất thuần khiết cũng rất vô tội, nhìm chằm chằm Giao Bằng, cánh tay duỗi ra đánh về phía trước.

"Ầm!"

Lần này, mọi người thấy rõ ràng, thằng bé dễ thương này sử dụng quả nhiên là sức mạnh cơ thể thuần túy, không có trộn lẫn sức mạnh của Bảo Thuật, cứ thế mà đẩy ngang ra. Song, sự mạnh mẽ của lực đạo, sự điên cuồng mãnh liệt của kình khí khiến người ta tặc lưỡi, 'ầm ầm' một tiếng đánh lui Giao Bằng.

Thiên tài tới từ La Phù Đại Trạch không ngừng lùi lại, bước chân rơi xuống, trên mặt đất khe nứt xuất hiện lớp lớp, cánh tay của nó đang co giật, kịch thống làm cho nó phát ra một tiếng hừ nặng nệ.

"Thật mạnh!" Giao Bằng cắn răng, lộ ra ánh mắt khó tin. Lần này thật sự là quá mất mặt rồi, không ngờ bị một thằng nhãi chưa cai sữa đánh bại, mặt nóng rát.

"Ha ha..." Lôi Minh Viễn hơn sáu tuổi liền cười trên nỗi đau người khác.

Nhưng trừ nó ra, những người khác đều không thể cười nổi, nếu nói Giao Bằng là thiên tài, vậy đứa bé này là gì?

"Đứa bé này tiềm chất kinh người, nếu ra đại chiến trường giữa các chủng tộc lớn, nói không chừng thật sự có thể..." Có người khẽ nói.

Một đám trẻ nghe thế đều chấn động, cứ nhìn nhóc tỳ mãi. Thiên tài như bọn nó xác định là sẽ phải đi cái chiến trường đáng sợ đó, sớm muộn có một ngày phải đối mặt.

"Khục..." Tộc thúc Tử Sơn Thọ của Tử Sơn Hầu ho khan, ông ấy có bối phận cực cao, sở hữu quyền thế khổng lồ, mà lúc này lại mặt mày hiền hậu, mở miệng nói: "Cháu trai, cái làng này gọi là gì?"

"Thạch Thôn." Nhóc tỳ trả lời dứt khoát.

"Có thể để chúng ta vào nghỉ một lúc, uống ngụm nước được không?" Tử Sơn Thọ vẻ mặt hòa nhã hỏi.

Lúc này Giao Bằng đã bị người đàn ông của La Phù Đại Trạch đó kéo lại, không để nó xung động. Mà cường giả các tộc khác cũng đều bước lên, muốn tra rõ ràng ngôi làng kỳ quái này.

"Thật dễ thương." Hai tiểu cô nương giống như tinh linh sớm đã đứng cùng một chỗ với nhóc tỳ, thích thú vô cùng, véo mặt của nó.

"Tiểu tỷ tỷ, các tỷ đang làm gì thế?" Tiểu Thạch Hạo né tránh.

"Dẫn bọn tỷ vào làng xem một chút được không?" Hai tiểu cô nương hỏi.

"Sao thế nhóc tỳ?" Người lớn ở trong thôn xuất hiện, đi về phía sơn lâm.

Cuối cùng, cường giả tới từ các thế lực lớn như Tử Sơn Tộc, La Phù Đại Trạch đều đi vào Thạch Thôn, nhìn khắp nơi, nhất là cây liễu già.

Song, cây liễu cháy đen lại không có chút ba động nào, cho dù có người âm thầm truyền niệm thì nó cũng không để ý.

Đi vào trong thôn, những cường giả này nghi hoặc, nhà đá, đường đá xanh, những thứ này thoạt nhìn rất bình thường, cũng không có chỗ nào kỳ lạ, không khác với thôn làng hoang vắng bình thường lắm.

"Ô, cái đỉnh này rất cổ, chắc chắn đã trải qua năm tháng dằng dặc, có tuổi rất lớn rồi." Tử Sơn Thọ tới từ lãnh địa của Vương Hầu, thân là tộc thúc của một đại Vương Hầu, tự nhiên kiến thức rộng rãi.

Mấy cái đỉnh ở trong thôn tràn đầy nét cổ xưa, có khắc các loại điểu thú ngư trùng, cổ xưa mà tự nhiên, khiến rất nhiều người chú ý.

"Những cái đình này dường như rất bất phàm, bình thường các cháu dùng để làm gì?" Người đàn ông trung niên tới từ La Phù Đại Trạch mở miệng hỏi.

"À, mấy cái này là dùng để luyện sức ấy mà." Nhị Mãnh trả lời, vừa nói vừa nâng một cái đỉnh nặng ngàn cân lên.

Mọi người thót tim, một thằng bé tám chín tuổi dễ dàng nhấc đỉnh nặng ngàn cân, ở trong các tộc lớn mặc dù không coi là gì nhưng ở sơn thôn thì lại rất khó lường.

Hơn nữa, xem ra tất cả bọn trẻ này đều không đơn giản.

Nhóm cường giả này lại một lần nữa hoài nghi, đây lẽ nào thật sự là một ẩn thế gia tộc? Thật là thần bí!

Nhị Mãnh vốn đã gần như có thể nâng được đỉnh đồng ngàn cân, trải qua tẩy lễ bằng chân huyết của Toan Nghê, sức mạnh tăng lên rất nhiều, làm việc này tự nhiên dễ dàng hơn nhiều.

Nhưng những cường giả này lại không biết thế, họ cho rằng đứa trẻ nào cũng như vậy. Phải biết rằng trong tộc của họ, thiên tài cũng là hữu hạn, không phải ai cũng giống như là Giao Bằng hay Tử Sơn Côn.

Đại đa số bọn trẻ đều không thể so với Nhị Mãnh, mới tám chín tuổi mà sức đã mạnh như vậy, có thể coi là khá xuất sắc rồi.

"Đại thúc, thúc dẫn theo con Phi Giao đó là giữ để ăn hay là muốn dùng để luyện chân huyết vậy?" Nhị Mãnh ngáo ngơ hỏi.

"Thằng ranh con mày biết gì? Đừng có mà nói lung tung!" Cha của Nhị Mãnh 'bốp' một tiếng vỗ vào đầu nó, nói: "Hung Giao giống thế này không thường thấy lắm, khẳng định là mới thuần, phải dẫn về nuôi, sinh ra hết đám Giao con này đến đám Giao con khác. Như vậy giữ để ăn hay luyện chân huyết mới gọi là kế sách dài lâu."

Người của La Phù Đại Trạch buồn bực, vốn thấy tên đại hán đô còn này dạy con, còn tưởng rằng hắn có thể nói ra đạo lý gì, kết quả lại được một câu nói thô bạo như vậy. Người trong cái làng này lẽ nào đều rất biến thái ư?

Đây không phải Thụ Trư, cũng không phải Nê Ngưu, cũng không phải đồ ăn, mà là một con hung thú siêu cấp cường đại chân chính, cực kỳ đáng sợ, ai lại nỡ chà đạp?

Mọi người ánh mắt hừng hực, nhìn chằm chằm cha của Nhị Mãnh, muốn nhìn rõ ràng nhưng cũng không phát hiện sức mạnh của ký hiệu, lẽ nào hắn đang giấu dốt, ẩn đi khí tức.

"Mấy cái đỉnh này hung khí thật nồng, chắc là vừa mới nhiễm máu của Thái Cổ Di Chủng không lâu hả?"

Con thứ tư của Lôi Hầu là một thanh niên hai mươi mấy tuổi, tên là Lôi Vân Khôn. Tư thế oai hùng, cao to cường tráng, ánh mắt có thiểm điệm màu đen hiện lên, đi vào bên trong và đứng trước mấy cái đỉnh, lộ ra vẻ giật mình.

Cả đám người đều đi theo, nhắm mắt lại, tinh tể cảm ứng, sau đó đều kinh ngạc mở mắt ra. Tuyệt đối có một Thú Vương khủng bố đã đổ máu, không ngờ lại chết ở chỗ này.

"Các ngươi không phải là đã nấu một con Thái Cổ Di Chủng đấy chứ?" Thằng nhóc Giao Bằng vừa rồi bị ăn đập, trong lòng rất buồn bực, lúc này nhịn không được mở miệng.

"Sợ rồi chứ gì?" Nhóc thò lò mũi xanh tuổi khá nhỏ, rất bất mãn với

Giao Bằng, sau khi nghe xong liền giận kiểu trẻ con, nói như vậy.

"Hung thú gì thế?" Thiên tài Tử Sơn Côn lên tiếng, lộ ra vẻ kỳ dị.

"Một con Toan Nghê, rất mạnh luôn ý." Nhóc thò lò mũi xanh nói.

"Thằng ngu này!" Cha nó khẽ mắng, những đã muộn rồi.

Thằng nhóc lúc này mới nhớ ra lời dặn của tộc nhân, việc về Thái Cổ Di Chủng không thể nói lung tung, nếu không có thể sẽ có đại họa, lập tức hơi ngẩn ra, nhỏ giọng nói: "Ta quên mất, tộc trưởng nói phải khiêm tốn."

Nhưng rơi vào trong tai của đám cường giả thì lời này lại có ý tứ sâu xa rồi. Đây con mẹ nó tuyệt đối là một ẩn thế gia tộc kinh khủng rồi, bởi vì người ta nói như vậy lại là khiếm tốn chứ không phải khoe khoang.

Nếu không thì ai no cơm ấm cật mà đi ăn Toan Nghê. Loại sinh vật này, huyết dịch hơi thuần khiết một chút là đã hung khí ngập trời, càng khỏi phải nói Thái Cổ Di Chủng, khiến một đại tộc đều cảm thấy áp lực cực lớn, kiêng kỵ không thôi.

"Mày tin chắc là mình đã ăn một con Toan Nghê chứ?" Giao Bằng mở to mắt hỏi, thoáng cái đã không còn cuồng ngạo, lộ ra bản sắc hoảng hốt và tò mò mà trẻ con nên có.

Phải biết rằng, La Phù Đại Trạch ở tình huống bình thường cũng không dám động vào loại dị chủng cường đại như Toan Nghê. Mặc dù nó đã từng tắm qua máu giống như vậy nhưng không đại biểu có thể ăn loại thịt này.

Bởi vì, ở trong đại tộc, Thái Cổ Di Chủng càng hiếm có thì xử lý càng phải tỉ mỉ, mỗi một tấc máu thịt thậm chí là xương đều được nấu thành thuốc, đâu có ăn trực tiếp như thế này.

Một đám cường giả triệt để tắt tiếng dừng hình, phải có nội tình sâu dày cỡ nào mới dám như vậy, trực tiếp ăn thịt của một Toan Nghê chí bảo.

Tới giờ phút này, cả đám cường giả mặc dù tới từ đại tộc, kiến thức rộng rãi nhưng nhìn mọi ngóc ngách đều nghĩ thần nghĩ quỷ, trong lòng đã chắc mẩm đây là một ẩn thế gia tộc đáng sợ, rất chi là khó chọc.

"Tộc trưởng của các cháu đâu, ông muốn gặp mặt một phen." Tử Sơn Thọ một thân áo lông, đầu đội kim quan, toàn thân lởn vởn tử khí, có một loại khí thế rất mạnh mẽ nhưng luôn luôn hạn chế, không dám quá tùy tiện ở chỗ này.

"Tộc trưởng đã bế quan rồi, trong thời gian ngắn sẽ không ra đâu." Nhị Mãnh nói như thực chất.

"Ranh con nói lắm thế!" Cha nó giơ ra cái tay to như quạt hương bồ vỗ 'bốp' một cái.

Nhị Mãnh rất ủy khuất, đây không phải là sự thật sao, đâu có dặn là không được nói. Tộc trưởng sau khi uống bảo huyết của Toan Nghê, cảm giác ám tật trong cơ thể dần khỏi, vì vậy đã chuyên tâm tu hành rồi.

Mấy người Tử Sơn Thọ, Giao Thương nhìn nhau một cái, vẻ mặt hiểu rõ, cảm thấy đây khẳng định là một vị tộc trưởng khó lường, thực lực càng cường đại thì thời gian bế quan sẽ càng dài.

Cuối cùng, một đám người lại nhìn về phía cây liễu già. Ngôi làng thần bí như vậy, cây liễu này cắm rễ ở đây thì chắc cũng sẽ rất phi phàm?

"Đây là một Tế Linh đúng không, gọi nó như thế nào vậy?" Lôi Vân Khôn cẩn thận hỏi.

"À, cứ gọi là Tế Linh thôi, hoặc gọi là Liễu Thần." Bì Hầu trả lời, lời của trẻ con là thật nhất, tự nhiên càng dễ khiến người ta tin.

"Cái gì, Liễu Thần sao?" Một đám cường giả suýt nữa nhảy dựng lên. Ngay cả loại Vương Hầu tộc thúc quyền thế to lớn, thực lực mạnh mẽ như Tử Sơn Thọ cũng khiếp vía mà lảo đảo.

Ngôi làng thì thần bí, tên hiệu của Tế Linh thì khủng bố... Việc này khiến cả đám người đều sốc nặng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 36: Trở Mặt

Thần, cái từ này không thể dùng loạn, đối với bộ tộc bình thường mà nói thì đại biểu cho một sức mạnh không gì không thể làm, chí cao vô thượng!

Thời kì Thượng cổ , tiên dân có tín ngưỡng phi thường chú trọng tế tự, cho rằng thần linh nhất định có tồn tại, thời khắc then chốt có thể gọi thần linh tới, thủ hộ bọn họ.

Trên thực tế, trải qua người đời sau hiểu rõ càng sâu rộng, bộ lạc cúng bái những thần linh kia nhưng thật ra là một loại sinh vật chí cường, tỷ như Chân Hống, tỷ như Tỳ Hưu huyết mạch tinh khiết, đều là sinh linh cấp Chí tôn .

Ở quá khứ xa xưa, tiên dân Thượng cổ cúng bái loại Chí tôn này, tế tự và lễ mời chúng nó, xác thực là đã từng được che chở.

Phàm dám gọi là Thần, tất nhiên có thể đánh một trận cùng hung thú Thái cổ, thực lực nghịch thiên, giơ tay lên có thể diệt mấy Siêu cấp đại tộc, thần uy không cách nào tưởng tượng, căn bản khó mà đối kháng.

Tục truyền, mặc dù đến hiện tại, những quốc gia cổ có cương vực vô ngần này vẫn tế trời như cũ, lại còn đang tiến hành một loại nghi thức cổ lão nào đó hiến tế phẩm cho thần linh, năm tháng dài dằng dặc đã qua nhưng sau lưng những quốc gia cổ này khả năng vẫn còn có bóng dáng Thần linh Thượng cổ, kinh khủng mà thần bí.

Người Thạch thôn gọi cây liễu này là Thần, sao không khiến cho người khác khiếp sợ? Danh xưng này không thể dùng bừa!

"Các người có chắc là khi tôn cái Tế linh này là thần, nó không phản đối?" Một thiếu niên Tử Sơn tộc mười mấy tuổi cẩn thận hỏi.

"Không phản đối đâu, Liễu thần rất tốt, vẫn thủ hộ tộc bọn tôi." Nhị Mãnh cứng đầu cứng cổ nói.

Tế linh không phản đối xưng hô nó là thần, tin tức kia vừa ra, hầu như hết thảy cường giả đều biến sắc, không nhịn được rút lui, sinh ra một cảm giác sợ hãi cực độ đối với cây liễu cháy đen gần như sắp hoại tử này.

Phàm là sinh linh làm Tế linh trong Nhân tộc, rất nhiều trong chúng nó có quan hệ với Thần, thậm chí chính là hậu duệ Thần linh Thượng cổ. Chúng nó càng kiêng kỵ loại xưng hô này, không chọc cho cháy thần hỏa, tuyệt không dám ngông cuồng tự đại, tôn trọng cấp bậc rất nghiêm ngặt.

Cây liễu trước mắt này lại dám như thế, không phản đối loại xưng hô này, điều này nói rõ thực lực của nó kinh khủng, hơn nửa sớm đã nghịch thiên, không để ý cái gì.

Sẽ không phải là một Thần linh Thượng cổ thực sự mà nay gần như sắp chết đang trong tuổi già chứ? Đây là lời nói trong tâm của rất nhiều người, nhưng cũng không dám nói ra công khai.

Đã trải qua một lần như vậy, trong lòng đám người kia sinh ra kính nể, cảm giác không dễ chịu cho lắm, cũng không tiếp tục dám quá mức tùy ý, lúc cất bước ở trong thôn đều rất cẩn thận.

Nhưng bọn họ vẫn chưa từ bỏ ý định, họ muốn biết rõ ràng cái gia tộc lánh đời này đến cùng có lai lịch gì, còn có cây "Liễu thần" có chỗ nào thần dị, có ban xuống Thánh khí hay không?

Phải biết rằng đồ vật được Thần linh Thượng cổ chân chính giúp tế luyện nhất định rất ghê gớm, rất nghịch thiên. Mọi người có một khát vọng, nếu như lễ kính ở đây, dâng lên tế phẩm quý nhất, không biết có thể để liễu mộc giúp đỡ không.

Bọn họ uyển chuyển mở lời, biểu thị muốn ở một đoạn thời gian, mà đám người Thạch Lâm Hổ tuy rằng thuần phác nhưng cũng không ngốc, phát

giác chỗ không đúng liền nói là nhà đá rất ít, không có nhiều nơi ở như vậy.

Đám người Thạch Phi Giao tuy rằng hi vọng bọn họ rời đi sớm một chút, thế nhưng đám người kia sao cam tâm, dồn dập biểu thị không cần vào thôn, có thể ở bên ngoài, xin trong thôn một ngụm nước uống là được.

Cường giả các thế lực lớn đến từ Tử Sơn, La Phù Đại Trạch, Lôi Tộc, bộ lạc Kim Lang, Vân Thiên Cung, tất cả đều trú đóng gần thôn, ý chính của bọn họ nói là muốn vào dãy núi phía sâu tìm hiểu huyền bí của Sơn bảo .

*Tử Sơn: núi tím

*La Phù Đại Trạch: đầm lầy nhiều đảo nổi giăng đầy.

*Vân Thiên Cung: cung trên mây trời

*Bộ lạc Kim Lang: bộ lạc sói vàng

*Lôi Tộc: tộc sấm sét

"Ông anh này, có biết chuyện trên núi chưa, nghe nói xuất hiện Sơn bảo ghê gớm khiến Di chủng Thái cổ đều điên cuồng, sao các anh không đi tìm?" Thủ lĩnh bộ lạc Kim Lang buộc chắc Ngựa một sừng, tuổi tác cũng gần bằng Thạch Phi Giao, xáp lại bắt chuyện.

"Nghe nói rồi, nhưng tộc trưởng không cho đi, loại đồ vật kia người hoặc hung thú phải có tọa hóa cực lớn mới có thể đạt được, bằng không thì thuần túy là chịu chết."

. . .

Một bên khác, Lôi Vân Khôn lấy ra một bình linh hoa, đổ vào trong nước sôi, không lâu lắm hương thơm liền ngào ngạt bát ngát, có linh khí tràn ra ra, gã mời người trẻ tuổi trong thôn gần tuổi lại uống chung, nói chuyện rất là khách sáo.

Thế nhưng con nít vẫn càng hồn nhiên hơn.

Hai cô bé đến từ Vân Thiên Cung đang nói chuyện phiếm cùng nhóc tỳ, miệng cứ cười khanh khách, hai cô bé thỉnh thoảng nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ béo mập của nhóc tỳ , cảm thấy cậu bé này rất là khả ái.

"Bọn chị được uống sữa của Báo vảy tuyết, hương thơm phưng phức, ngọt ngào không gì sánh nổi, lúc còn nhỏ ngày nào cũng uống một ly lớn." Một cô bé cười hì hì nói.

"Ừm, sữa thú thật sự rất thơm, uống thật ngon." Nhóc tỳ chăm chú gật đầu, bọn chúng vậy mà bàn luận đến sữa thú.

"Nhóc tỳ nè, bé thích nhất loại thú sữa nào?" Hai cô bé giống nhau như đúc, gương mặt trắng loáng mà tinh xảo, xinh xắn dễ thương, thỉnh thoảng vò vò đám tóc đen thui của nhóc tỳ.

"Sữa Hổ lửa, sữa Tê giác mặt trăng , sữa Voi sừng rồng... trộn chung lại thành "sữa muôn thú" là ngon lành nhất.

. . .

Đám người Tử Sơn Côn, Lôi Minh Viễn tình cờ đi qua, nghe vậy tất cả đều mắt trợn tròng, cái quái gì vậy, thế mà đi thảo luận cái này.

Đặc biệt là Giao Bằng, càng nghĩ càng uất nghẹn, bị một đứa bé còn bú sữa đánh bại, thật sự là sỉ nhục. Nhưng là hiện tại nghi ngờ tựa như là một gia tộc lánh đời, có thể còn có thể có thần linh thủ hộ, hắn chỉ có thể căm giận mà không dám làm càn hơn nữa.

Hai canh giờ sau, đám cường giả càng hồ nghi hơn, Thạch thôn có điểm cổ quái, bọn họ đã nhiều lần tra xét, rất nhiều người căn bản không hiểu biết Cốt văn, thật không đúng là thể hiện của một gia tộc lánh đời.

"Không đúng cho lắm, không thể ai cũng đang giấu tài được, sao lại cảm ứng không được khí thế phù văn của cường giả chân chính ?"

"Ừm, có vấn đề, không lẽ là chúng ta tự doạ chính mình thôi."

Những người này thật nhạy cảm, chỉ cần có một điểm manh mối cũng có thể suy luân ra đầu mối cùng kẽ hở, trước kia bất quá là bị ấn tượng trước mắt và lầm lẫn bởi các lời nói lung tung.

Hiện tại họ ở lại đây, tiếp xúc cùng người Thạch thôn, dần dần liền phát hiện dị thường, nghĩ đến khả năng vì quá căng thẳng mà nhầm lẫn bị bé cái nhầm, trên mặt rất nhiều người nóng rát.

Phổi Giao Bằng gần như muốn nổ tung, mà những thiên tài Tử Sơn Côn, Lôi Minh Viễn cũng rất phẫn uất, sắc mặt thiếu niên các thế lực lớn cũng đều âm trầm không dễ nhìn, cảm thấy như bị trêu đùa.

Chuyện này nếu như truyền đi, quả thực chính là một chuyện cười lớn, mấy đại cường tộc thiếu chút nữa bị một cái Thạch thôn doạ dẫm, tất nhiên sẽ trở thành một tin kỳ lạ.

"Chú Thương ơi, cháu vừa mới thám thính nghe được cây liễu bị sét đánh này là mấy chục năm trước mới vừa xuất hiện, căn bản vốn không phải tộc này vào thời kỳ Thượng cổ đã có Thần thủ hộ. Hơn nữa nhiều năm như vậy trôi qua, cây liễu này xưa nay cũng chưa có nói năng gì, chưa từng giao lưu cùng thôn này, cháu hoài nghi nó là Tế linh đã mất đi rất nhiều năng lực." Sắc mặt Giao Bằng khó coi nói, cắn răng nghiến lợi.

Đám người Giao Thương cũng không nhịn được, trước tiên suy diễn sai lầm, lại càng gây ra một trò tự làm bẽ mặt đến vậy, may mà không có hành động mất mặt như đi tế tự cái cây.

Một đám người Tử Sơn cũng đang nói nhỏ, có cái nhìn y hệt như đám La Phù Đại Trạch, tử khí như bốc hơi trên đầu Tử Sơn Thọ, cả người lượn lờ vân khí, giống như một cái lò lửa lớn màu tím, khí tức kinh khủng. Bất quá, gã cũng không bạo phát, cấp tốc thu lại.

"Ông ơi, bọn họ sẽ tức giận lắm, nếu như gây họa đối với cái thôn này

thì làm sao bây giờ?" Hai cô bé của Vân Thiên Cung lo lắng.

"Phần lớn người chắc sẽ không đến nỗi..." Lão già cầm trong tay một tấm lông tuyết khẽ nói.

Khi sắc trời bắt đầu tối, trong lòng đám người kia gần như đều chắc chắn, họ biết đã suy luận sai rồi, đây căn bản không phải gia tộc lánh đời gì, nhưng rất có thể bất ngờ chiếm được di thể một con Toan Nghê.

Suy đoán này vừa nghĩ tới, không cần nói người của La Phù Đại Trạch, thậm chí bộ lạc Kim Lang cũng đều run sợ, chuyện kia có nghĩa là bên trong Thạch thôn khả năng cất giấu một loại Bảo thuật chí cường !

Không hề nghi ngờ gì nữa, Phù văn nguyên thủy Toan Nghê trân quý cực độ, đại tộc cũng động tâm cùng mê mẩn, Chí cường giả của Di chủng Thái cổ, Bảo thuật của nó có thể sánh cùng thân thông trấn tộc của các đại tộc này.

Thứ này có bao nhiêu đều không chê nhiều, huống hồ dưới tình huống bình thường mà nói, bộ tộc nào cũng có một loại Bảo thuật cực mạnh, có thêm Bảo thuật khác thì coi như tiểu thần thông phụ trợ đi.

Chính là bởi vì ít ỏi như vậy cho nên mới trân quý!

"Này thằng nhóc nhà quê, mày đúng thùng rỗng kêu to, còn nói cái gì truy đuổi Ngựa một sừng, giết chết Tế linh, không sợ chém gió mạnh quá đứt lưỡi luôn sao?" Vẻ mặt Giao Bằng không tốt lành nhìn chằm chằm Nhị Mãnh và đám nhóc thò lò mũi xanh.

Người trong thôn cả kinh, đặc biệt là bọn nhỏ, cảm giác được từng hồi ý lạnh tàn khốc, sao lại trở mặt nhanh như vậy?

Thân là thiên tài lại có một loại ngông cuồng, thường ngày ngạo nghễ không coi ai ra gì, Giao Bằng làm sao nhịn được cơn giận này, vẫn kìm nén đến bây giờ, muốn động thủ ngay lúc này.

Giao Thương cũng không ngăn cản, mà là muốn nhìn một chút người Thạch thôn có phản ứng gì, những người khác cũng đều khoanh tay đứng nhìn, bình tĩnh xem tình thế ra sao.

"Này anh trai ơi, sao lại nói năng kỳ vậy?" Nhóc tỳ tiến lên đưa cánh tay nhỏ ra ngăn ở phía trước, nó từng giao thủ cùng Giao Bằng nên biết thằng này lợi hại, sợ nó gây thương tổn cho Nhị Mãnh và mấy đứa bé khác.

Tuổi Giao Bằng không lớn, thế nhưng hiện tại lại rất âm trầm: "Nói chuyện đàng hoàng? Chú mày vẫn chỉ là oắt con còn bú sữa, sao mày hiểu được đạo của thế giới này chính là nắm đấm đấm được xa tới đâu!"

"Này ông anh, bọn tôi không gây lộn gì với ông, chúng tôi muốn bình yên, không muốn xung đột. Xin vui lòng ông anh bớt tức giận, nếu như bọn tôi sai chỗ nào thì sẽ nhận lỗi." Nhóc tỳ chớp mắt to, nói chuyện có vẻ khá thật thà.

Một đứa nhóc khóe miệng còn vương sữa nói được như vậy, khiến một ít cường giả có chút ngại ngùng.

Ông lão Vân Thiên Cung đứng ra, nói: "Thôi nào, nơi này dân phong thuần phác, cần chi phải làm khó bọn họ." Lúc đang nói những lời này, lão nhìn về phía vị trung niên Giao Thương của La Phù Đại Trạch, còn với Giao Bằng thì lão không cần khách sáo hay nhiều lời.

Nhưng mà mọi người Thạch thôn ăn một con Toan Nghê, chiếm được Thánh vật - bảo cốt của nó, khiến các cường giả đỏ mắt, rất nhiều người đều muốn lấy được, nhất định không bỏ qua dễ dàng.

"Thôn này trêu chọc chúng ta, quả thật có chỗ không đúng đắn." Người Bộ lạc Kim Lang mở miệng.

"Chiếp chiếp. . ."

Đột nhiên có vài tiếng kêu to truyền đến, Đại Bằng, Tiểu Thanh, Tử Vân ba con chim non từ sau thôn sau vỗ cánh lạch phạch chạy tới, linh tính mười

phần, chạy về phía nhóc tỳ.

Mấy ngày nay, chúng nó đang biến hóa, ăn được máu thịt Toan Nghê, đối với loại hung cầm có huyết mạch cường đại mà nói có chỗ tốt khó có thể tưởng tượng. Con mắt Đại Bằng đã biến thành màu vàng kim, hai cánh Tiểu Thanh xuất hiện lốm đốm sọc rực rỡ, còn vảy trên lưng của Tử Vân lại càng xán lạn hơn.

Không cần ai phải nhiều lời, chỉ cần nhìn thấy ba con chim non này sẽ liền hiểu ngay, đây là dị cầm hiếm thấy, nhất định có truyền thừa chân huyết của hung cầm Thái cổ, vậy mà lại có biến dị, cao quý không tả nổi.

"Đó là con mồi của ta, bọn mi đừng hòng cướp của ta!" Giao Long nói năng bá đạo, nó lấy xuống từ phía sau xuống một cây bảo cung, trực tiếp kéo căng, muốn bắn ra một nhánh tên sắt.

La Phù Đại Trạch - Giao Thương không có ngăn lại, bình tĩnh nhìn.

"Mày nói của mày thì của mày sao?" Tử Sơn Côn cùng Lôi Minh Viễn cũng bước tới trước, cũng lấy xuống bảo cung, coi ba con chim non là con mồi chuẩn bị bắt lại.

Một đám cường giả đều kinh hãi, đây là ba con chim non biến dị, đều rất không bình thường, nếu là nuôi lớn tuyệt đối cực kỳ bất phàm, là sinh linh thủ hộ rất cường đại .

"Không được hại chúng nó!" Nhóc tỳ nổi giận gầm lên, con mắt mở to, giơ hai cánh tay ra nhìn chòng chọc đám Giao Bằng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 37: Ngang Ngược

Giao Bằng mặc dù người không lớn nhưng ánh mắt lại rất lạnh, quyết đoán mà cường thế, dùng lực kéo bảo cung, hình như trăng tròn, trên dây có một mũi tên sắt lấp lánh hàn quang, nhắm thẳng ba con chim non.

"Vù"

Một đạo hàn quang bắn ra, phát ra tiếng vù vù, kình phong mạnh mẽ như quỷ gào nhào về phía Tử Vân. Giao Bằng đã quyết định con chim non này vì thoạt nhìn thì nó là thần dị nhất. Không ngờ cả người lại có màu tím vàng, óng ánh rạng rỡ, muốn bắn bị thương sau đó bắt về.

"Keng" một tiếng, nhóc tỳ tung người tấn công, cánh tay nhỏ trắng lại đập lên tên sắt, đánh bay nó. Mọi người đều giật mình, thằng nhóc này tốc độ thật là nhanh, nhảy một cái đã cản được một mũi tên thế mạnh lực nặng như thế này.

"Mày vì sao lại ác như vậy, sao lại muốn làm bị thương bọn Tử Vân?" Nhóc tỳ tức giận, mắt trợn tròn.

"Phắn ra chỗ khác!" Giao Bằng lớn tiếng quát, lông mày dựng ngược, ánh mắt sắc bén, dùng tên sắt nhắm thẳng vào nhóc tỳ, trên mặt mang theo nụ cười lạnh lẽo.

Nó bá đạo mà cường thế, làm cho Nhị Mãnh, Bì Hầu và nhóc thò lò mũi xanh đều phẫn nộ. Chưa bao giờ thấy đứa nào không nói lý như thế này, ba con chim non là do thôn nhân nuôi lớn, thằng này lại muốn bắn bị thương rồi cướp đi.

"Mày có còn nói lý nữa không đấy?" Thạch Đại Tráng tức giận nói, nhấc tay liền cầm lấy một cái đỉnh đồng ngàn cân, muốn xông về phía trước.

"Đại Tráng ca lùi lại đi!" Nhóc tỳ nói, bởi vì nó biết trừ nó ra không có ai là đối thủ của Giao Bằng.

"Còn không lùi lại thì đừng trách tên của tao vô tình!" Giao Bằng lạnh lùng nói, loại vẻ mặt này không hề hợp với tuổi tác của nó chút nào.

"Đại Bằng, Tử Vân. Bọn mày quay lại." Tiểu Thạch Hạo lên tiếng bảo ba con chim non lùi lại rồi chắn ở phía trước, sợ bọn nó bị thương ở đây.

"Không con nào trốn được đâu. Ba con hung cầm này đều là vật săn của tao hết!" Giao Bằng lạnh giọng nói, lại giương cung cài tên nhắm thẳng về phía trước, đầu mũi tên hàn mang kinh người, sát khí dày đặc.

"Ù ù..." Tiếng gió gào thét, ở bên cạnh Tử Sơn Côn và Lôi Minh Viễn cũng đã hành động, sợ tụt hậu sau Giao Bằng, xông về phía ba con chim non, tay cầm bảo cung và tên sắt tiến hành săn đuổi.

Đại Bằng, Tiểu Thanh, Tử Vận đều rất biết tính người, trừ không biết nói ra thì trí tuệ không hề thua kém nhân loại, sớm đã biết trước mắt sắp xảy ra những gì, đều vô cùng tức giận.

Nhóc tỳ nhảy lên ngăn lại hai thằng này, giọng nói non nớt: "Đây là bạn của tao, bọn mày không được làm tổn thương bọn nó!"

Lúc này bọn Thạch Lâm Hổ đã bị kinh động. Cả đám người cùng nhau xông đến, ai ai cũng nổi giận bừng bừng, vốn coi những người này là khách, không ngờ lại bá đạo khinh người như vậy.

"Làm như thế này không tốt lắm đâu?" Ông lão của Vân Thiên Cung một lần nữa lên tiếng, bắt đầu khuyên bảo.

"Mấy đứa trẻ phát cáu mà thôi, cứ để bọn nó đấu một phen, xem xem đứa nào mới đệ nhất thiên tài. Việc này cũng chả có gì to tát." Có người ba phải, muốn cướp bảo cốt Toan Nghê của Thạch Thôn, nhưng khổ nỗi lại không có cớ, đang hy vọng việc này được làm ầm lên.

Còn về phần Giao Thương của La Phù Đại Trạch thì vẫn luôn rất lạnh lùng, không có phản ứng gì cả, chưa từng ngăn cản Giao Bằng. Tử Sơn Tộc, Lôi Tộc cũng không có biểu hiện gì, tất cả đều lạnh nhạt bàng quan, mặc cho mấy đứa trẻ tộc mình ra tay, yên lặng chờ kết quả.

"Được rồi, đã là việc của bọn trẻ thì chúng ta cứ đứng nhìn thôi, không can dự vào." Ông lão của Vân Thiên Cung gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Đám Thạch Lâm Hổ mặc dù tức giận nhưng nhìn thấy nhóc tỳ phất tay, cố gắng nín lửa giận lại. Họ biết trước mắt tình hình nguy cấp, những người này đều rất kinh khủng.

"Vù", "Vù" ...

Giao Bằng đột nhiên bắn cung, bắn ra một mảnh liên châu tiễn, mũi này nối mũi khác. Hàn quang lóa mắt, cương phong gào thét, tên sắt bay về phía ba con chim non, mũi nào cũng ác độc.

Nhóc tỳ nhanh chóng chặn đánh, nhưng không phải chỉ một mình Giao Bằng ra tay mà còn phải đề phòng cả Tử Sơn Côn và Lôi Minh Viễn. Hơn nữa Giao Bằng bắn ra quá nhiều tên, rất khó ngăn cản được hết.

"Keng"

Thoáng cái đốm lửa tung tóe, tên sắt bắn trúng người ba con chim non, phát ra tiếng 'keng keng', giống như kim loại đang va chạm, lực lượng vô cùng mạnh mẽ.

Đại Bằng kêu lên, chấn động hai cánh, dùng lực đánh tên sắt, mặc dù có vảy cứng bảo vệ nhưng vẫn bị thương, máu tươi chảy xuống, vảy xanh rụng mất mấy cái.

"Keng", "Keng" ...

Hai con chim non còn lại cũng trúng tên, Tiểu Thanh phát ra tiếng gào thét, có vòi máu văng lên.

Giao Bằng lực đạo cực lớn, mặc dù chỉ hơn năm tuổi nhưng hai tay vung một cái đã có sức mạnh mấy nghìn cân, lực xuyên thấu của mũi tên rất kinh người!

Ba con chim non mặc dù bất phàm, hơn nữa vẫn luôn đi theo Thạch Hạo để học Cốt Văn, nhưng dù sao cũng mới nở được khoảng ba tháng, quá nhỏ, khó mà sử dụng Bảo Thuật. Mà lực phòng ngự của vảy cũng không bằng Thanh Lân Ưng trưởng thành, trừ Tử Vân ra thì Đại Bằng và Tiểu Thanh đều bị thượng, vảy rơi mấy cái, máu tươi bắn ra.

Nhóc tỳ vô cùng tức giận, nhảy tới dùng thân mình chắn ở trước ba con chim non, nhìn chằm chằm Giao Bằng.

"Cút ra!" Giao Bằng cuồng ngạo, ánh mắt lạnh lẽo, nhắm thẳng tên vào Thạch Hạo, kéo cung thật căng, trực chỉ yết hầu của nó.

Thôn nhân phẫn nộ. Ba con chim non sinh trưởng ở Thạch Thôn, sớm đã là thành viên của nơi này, không ngờ có người chạy vào trong thôn để săn bọn nó, trắng trợn cướp đoạt, thực sự là khinh người thái quá.

"Mày đừng có ép tao!" Có thể làm cho nhóc tỳ nói ra câu như vậy là đã đủ để thấy lửa giận của nó mạnh tới mức nào.

"Ép mày thì sao?" Giao Bằng khiêu khích, lần trước đấu nhục thân bị thua khiến trong lòng nó rất không thoải mái, nó sớm đã muốn dùng Bảo Thuật.

"Vèo!"

Một đạo lãnh mang bay tới, Giao Bằng thả dây cung ra, tên sắt bắn về phía yết hầu của nhóc tỳ, nhanh mà đáng sợ, tiếng 'ù ù' xé rách trời cao.

"Ầm!"

Nhóc tỳ động tác rất đơn giản, vô cùng nhanh hơn nữa lại ổn mà chuẩn, lại 'ầm' một tiếng bắt lấy mũi tên lấp lánh hàn quang, sau đó dùng sức ném

một cái, mũi tên bay ngược về phía Giao Bằng. Cùng lúc này, nó lại nhảy lên hai mươi mấy mét, giống như một con Giao Long nhào xuống, người tuy nhỏ nhưng khí tức lại mạnh kinh người.

Nhóc tỳ chủ động ra tay đánh về Giao Bằng!

"Sớm đã chờ mày lâu lắm rồi!" Giao Bằng chiến ý cao ngất, nếu đã thua một lần thì đương nhiên phải thắng lần này.

Nó ném đi bảo cung và tên sắt, thân thể mạnh mẽ và linh hoạt như một con Ác Ma Viên, chân vừa động một cái liền lướt ngang mười mấy mét, sau đó giữa hai tay lấp lóe ký hiệu, nhanh chóng sáng lên, làm cả người nó đều mơ mơ hồ hồ, có thêm một tầng bảo huy.

"Thằng nhà quê kia, mày sống ở trong rừng, không biết thiên địa bên ngoài rộng lớn nhường nào. Hiện tại tao cho mày xem thử sức mạnh của Cốt Văn!" Giao Bằng lời nói lạnh lùng.

Sau khi hai tay của nó sáng hẳn lên, nó không lo ngại gì, chủ động xông về phía nhóc tỳ, muốn lấy sức mạnh tuyệt đối trấn áp nhóc tỳ, ký hiệu lấp lóe, nó sở hữu tốc độ và thần lực kinh người.

Nhóc tỳ không nói năng gì, nhảy lên trời rồi nhào tới, lúc vừa tiếp xúc với đối phương, trong cơ thể hào quang nở rộ, áng sáng thần thánh dâng lên, rèn luyện thiên địa tạo hóa, ngón tay lập tức trở nên trắng óng ánh.

"Ầm!"

Bàn tay của hai người chạm vào nhau, phát ra một tiếng vang lơn, giống như có một ngọn núi đang sụp đổ! Giao Bằng đau đớn hừ một tiếng, cả người bay ngang ra ngoài, gan bày tay vỡ nát, máu tươi đầm đìa, cánh tay không ngừng co giật.

Nếu không phải lúc mấu chốt cái chuỗi ký hiệu trên tay nó phát sáng, hiện ra hai con Hung Giao dữ tợn, trườn quanh hai tay thì xương tay của nó không gãy mới là lạ.

"Phù phù"

Giao Bằng bay ngang mười mấy mét mới rơi xuống đất, sau đó lại lăn đi mấy mét nữa mới dừng lại, ổn định thân hình.

Trong một sát na, hiện trường triệt để yên lặng, kim rơi có thể nghe. Tất cả mọi người đều ngẩn ra, không thể ngờ sẽ là một kết quả như vậy, vừa mới giao thủ mà Giao Bằng đã bị đánh bay rồi!

"Thần lực kinh người!" Ông lão của Vân Thiên Cung thán phục.

Tối thiểu thì ở độ tuổi này, sức mạnh cơ thể của nhóc tỳ sớm đã vượt xa loại thiên tài như Giao Bằng, có thể xưng là thiên túng kỳ tài.

Giao Bằng bật tôm một cái, đứng người dậy, mặt cũng đã sắp chảy máu. Lần này ăn quả đắng lớn, khiến nó cảm thấy khó chịu như vừa ăn một cái tát nữa, lệ khí dâng lên.

"Đông"

Một tiếng vang nặng nề truyền tới, nhóc tỳ một cước đá văng cái đỉnh đồng ngàn cân đó bay thẳng lên trời, đụng vào Tử Sơn Côn và Lôi Minh Viễn, bởi vì hai thằng này thừa lúc nhóc tỳ đang giao thủ đã giương cung cài tên, xông về phía ba con chim non.

Đỉnh lớn bay ngang trời!

Cả đám người đều ngây ngẩn, đây thật sự là một đứa trẻ chưa đến bốn tuổi hay sao. Nhảy lên đá một cái đỉnh đồng ngàn cân, không ngờ lại mạnh mẽ bá đạo như vậy, rất không giống với bộ dạng em bé sứ của nó hằng ngày.

'Ầm ầm' một tiếng, đỉnh đồng bay tới, thế mạnh lực nặng, loại va chạm này thật sự kinh người.

Thiên tài ở độ tuổi nảy, nâng đỉnh thì dễ, nhưng dùng làm vũ khí, chém ngang chặt dọc như thế này thì lại có chút dọa người rồi, ai cũng không dám

chọi cứng.

Hai đứa thiên tài nhanh chóng né ra, chỉ sợ bị đánh trúng, dù chỉ lướt qua thì ắt cũng sẽ đứt gân gãy xương.

"Răng rắc"

Cuối cùng, bảo cung của Tử Sơn Côn vẫn bị đánh gãy, đỉnh đồng bay tới quá mạnh và nhanh, vô cùng đột nhiên. Nó lo lắng không thể né được nên vừa lướt người vừa lấy bảo cung cản lại. Người không làm sao nhưng cung thì đã đứt đôi.

"Hai bọn mày qua đây." Nhóc tỳ nhìn chằm chằm hai thằng kia, lớn tiếng quát mắng, sau đó lại nhìn về phía Giao Bằng, điểm chỉ ba đứa nó nói: "Nhào vô cùng lúc đi!"

Cả đám người đờ ra. Cường giả của Tử Sơn Tộc, Lôi Tộc và La Phù Đại Trạch có hơi há hốc mồm. Đó chính là thiên tài trong tộc họ, tới một cái sơn thôn, không ngờ cần phải liên thủ đấu một thằng bé chưa cai sữa?

Nếu Giao Bằng, Tử Sơn Côn và Lôi Minh Viễn là thiên tài, vậy thằng bé chưa đủ bốn tuổi này là cái gì?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 38: Quyết Đấu Bảo Thuật

"Ép tao sử dụng Bảo Thuật rồi đấy!" Giao Bằng nói nhỏ, trên mặt đầy máu, một mảnh đỏ đậm, khuôn mặt gần như đã biến dạng, liên tiếp bị áp chế làm nó nóng nảy, khó mà nhịn được.

Nó vốn là một đứa kiệt ngạo bất tuân, mà bản thân lại là thiên tài của một đại tộc, trên đại địa rộng lớn nằm trong phạm vi năm vạn dặm cũng có số có má, ấy thế mà lại bị đánh bại ở một cái sơn thôn, thực sự là một loại xỉ nhục vô cùng lớn.

Việc đến nước này, Tiểu Thạch Hạo không muốn nhiều lời thêm nữa, lúc này chỉ có đánh một trận mà thôi.

"Giao Bằng, mày có làm sao không đấy. Mấy lần bị đánh bay nên hiện tại thẹn quá thành giận rồi hả?" Tử Sơn Côn bước tới, mặc dù đang chế nhạo Giao Bằng những sâu trong đáy mắt lại có lãnh quang lóe lên, nhìn chằm chằm nhóc tỳ. Bảo cung bị hủy để nó rất không thoải mái, lúc nào cũng chuẩn bị ra tay.

"Một mình mày muốn đánh ba bọn tao sao? Thật đúng là không biết trời cao đất dày!" Lôi Minh Viễn đứng ở một bên, khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh, nói: "Cơ thể mạnh cũng chẳng nói lên điều gì, ở trên thế giới này Bảo Thuật mới là mạnh nhất. Không có thần thông trong người, chỉ dựa vào cơ thể thì có thể mạnh được tới mức nào chứ?"

Nhóc tỳ không nói, chỉ nhìn chằm chằm bọn nó, sau đó quay lại nhìn sang một đám cường giả, lên tiếng nói với ông lão tới từ Vân Thiên Cung: "Xin gia gia làm trọng tài, xem xem bọn cháu đứa nào mạnh đứa nào yếu."

Mọi người kinh dị, thằng nhóc này cũng thật nhanh trí, nhìn thấy mọi

người bất thiện, duy chỉ có ông lão tay cầm một cái lông tuyết là còn coi như giữ gìn, nói như vậy rõ ràng là muốn ông ấy chủ trì công đạo.

"Vù vù"

Lần này lại là nhóc tỳ chủ động ra tay, hơn nữa trước tiên xông về hướng Tử Sơn Côn nồng đậm địch ý kia. Một chưởng đánh ra, ngón tay bóng loáng giống như thần ngọc.

"Tới hay lắm, để tao xem xem sức mạnh cơ thể mày rốt cuộc đến mức độ nào!"

Thân là thiên tài, tuổi không lớn nhưng từ nhỏ được người khen ngợi, Tử Sơn Côn từ trước tới nay đều tâm cao khí ngạo. Nó lùi lại mấy bước, tránh khỏi phong mang của Thạch Hạo, chờ lúc chưởng lực của Thạch Hạo sắp hết liền bỗng vung chưởng xông về phía trước.

Mặc dù nó định ước lượng một chút sức mạnh cơ thể của nhóc tỳ, nhưng lại không dám lỗ mãng, thấy Giao Bằng ăn quả đắng, nó liền lấy phương pháp tiểu xảo để quyết đấu.

Nhưng, chiêu thức của nhóc tỳ không cố định, nó lớn lên trong Đại Hoang, không có học sát chiêu nào cố định cả. Đều là thủ đoạn nguyên thủy đơn giản nhất giống như mãnh thú, hung cầm. Lúc lực đạo của nó đã hết, bỗng cúi người xuống, sau đó chân lại như nhanh chớp từ sau lưng đá ngược lên trên, giống như bọ cạp vẫy đuôi, nhanh mà sắc bén.

Tử Sơn Côn hoảng hốt, loại phương thức tấn công này bình thường từ lúc chúng nó hơi lớn một chút, các trưởng bối đã nói, chiêu thức chỉ dùng để dẫn chúng lên đường, sát tràng chân chính sẽ thiên biến vạn hóa, mà sống chết lại chỉ ở trong nháy mắt.

Nó nhanh chóng né tránh, cái chân đó suýt nữa đá trúng đầu nó, bỗng quét về xuống phía ngực. Một chưởng mà Tử Sơn Côn dùng lực đánh ra vừa vặn đón đánh.

"Ầm ầm!"

Giống như một con tê giác tông vào vách núi, vang lên ầm ầm, khiến cho mặt đất cát bay đá chạy, khói bụi mịt mù.

Bàn tay của Tử Sơn Côn cực kỳ đau, giống như là đã rạn xương. Nếu không phải cái vòng xương ở trên ngón cái phát sáng, giúp nó phá giải lực đạo khủng bố đó, tay của nó chắc chắn sẽ gãy.

Cho dù là vậy thì nó cũng bay ngang ra ngoài, bị Tiểu Thạch Hạo một cước đá văng lên trời, bay ra mười mấy mét, 'phịch' một tiếng rơi xuống dưới đất. Ở trong quá trình này, nhóc tỳ cũng bay ra, nhưng không phải bị đánh lui mà là bản thân mình đang di động, xông về phía Lôi Minh Viễn, một quyền đấm thẳng ra, đơn giản mà bạo lực.

"Wow, em bé sứ sau khi tức giận không ngờ lại lợi hại như vậy!" Đôi tỷ muội sinh đôi kia đang quan chiến, mắt to rõ ràng, lông mi rất dài, có một loại linh tính hiếm có. Khuôn mặt xinh đẹp giống nhau như đúc, thoạt nhìn rất vui mắt.

Lôi Minh Viễn thấy hai thiên tài liên tiếp bị thằng bé này đánh bay, nó không muốn cận chiến, ánh mắt hừng hực, cơ thể bành trướng tạo ra một cỗ điện quang màu đen, lòng bàn tay xuất hiện một cái ký hiệu, sấm sét đan xen, ấn về phía trước.

Hư không kêu lên đôm đốp, tia lửa khắp nơi, ở đó điện quang cuộn trào mãnh liệt, nhìn rất kinh tâm động phách. Một tia chớp to lớn màu đen xông lên, đánh về phía Thạch Hạo.

Nhóc tỳ không sợ, khẽ vẫy tay phải một cái, lập tức ký hiệu rực sáng xuyên qua cánh tay, ánh sáng thần thánh chiếu cơ thể, khiến nó thoạt nhìn trắng bóng trong suốt. Sức tấn công của nó tăng lên rất nhiều, Cốt Văn hiện thành từng mảng, lấp lóe ở trước tay của nó, giống như hàng loạt thể chữ làm bằng kim loại, in dấu ở trong hư không, dung hóa tia chớp.

"Ầm" một tiếng, nhóc tỳ không hề ngừng lại, chân phải quét ngang, đá một cái cối xay to trên mặt đất văng lên, tông vào Lôi Minh Viễn.

Răng rắc một tiếng, Lôi Minh Viễn một chưởng đập vỡ cối xay, song lúc này nhóc tỳ đã tới trước mặt, nó nhảy bật lên trời, một cước đạp xuống phía dưới. Một tiếng 'bịch' lớn vang lên, Lôi Minh Viễn bay ngang, mặc dù hai tay đã đan chéo để đỡ nhưng vẫn bị trúng đòn nghiêm trọng.

Hai tay của nhóc tỳ vung một cái còn có thần lực tám ngàn cân, huống chi là một cước. Lôi Minh Viễn giống như bị vua trâu mộng tông phải, mồm phun máu tươi, hai tay phát sáng, nhanh chóng run rẩy, gần như là sắp gãy.

"Đây là Tá Lực Phù Văn do Lôi Hầu sáng tạo ra, nếu không đôi tay đã gãy lìa rồi!" Có người kinh ngạc.

Chỉ trong nháy mắt, nhóc tỳ liên tục đánh ba vị thiên tài, chiếm cứ thượng phong, khiến cường giả của ba đại tộc đều sắc mặt âm trầm. Điều này thực sự khiến người ta khó mà tin nổi, một cái sơn thôn nhỏ mà thôi, không ngờ lại có một kỳ tài kinh thế như thế này, thật sự xứng với mấy chữ thiên túng kỳ tài.

Tới lúc này, không chỉ Giao Bằng tràn ngập uất hận, kể cả Tử Sơn Côn và Lôi Minh Viễn cũng đã đỏ mặt, ánh mắt lạnh lẽo. Quá là mất mặt rồi, không ngờ lại bị một cước đá bay, đây thật là một loại sỉ nhục khó mà chịu đựng được.

"Vù vù"

Ánh mắt Giao Bằng lạnh lẽo, sau khi nhìn liền lựa chọn ra tay, sử dụng Bảo Thuật chân chính để tấn công nhóc tỳ.

Ở trong lòng bàn tay của nó xuất hiện một ký tự cổ xưa, óng ánh lóa mắt, chiếu rọi làm bầu trời cũng trở nên sáng sủa hơn. 'Ầm' một tiếng, hung khí tỏa ra, một con Hung Giao màu tro xám hóa hình bay ra từ trong cái ký hiệu đó, nhào về phía nhóc tỳ.

Thạch Hạo cũng không kinh hoàng, tay phải vẫy ở trong hư không, một mảnh ánh sáng bạc tuôn rơi, rồi một vầng trăng xuất hiện, chiếu ra hào quang xán lạn, ngăn ở trước người nó.

Hôi Giao hung hãn, to như vại nước, vảy chi chít khắp người, mang theo một loại phong cách cổ tang thương, giống như xuyên qua thời không từ thời Thái Cổ tới đây tham chiến.

"Ầm"

Vầng trăng trước người nhóc tỳ chuyển động, tinh khí trong thiên địa bành trướng, hóa thành một đại dương mênh mông. Nó giống như đang bay trong biển cát, mang theo một loại thần uy cuồn cuộn chém về phía Hôi Giao.

Đây là quyết đấu Bảo Thuật, trong lúc va chạm kịch liệt với Hôi Giao, trăng bạc hừng hực, hào quang bắn ra bốn phía.

Mà con Hôi Giao này lại hoành tảo càn khôn, quay cuồng từ trên xuống dưới, phun ra một mảnh ánh sáng nóng rực. Cây cối và đá núi ở gần không ngừng phát ra tiếng răng rắc, lần lượt vỡ nát.

Một tiếng kêu khẽ, trăng bạc thần quang nở rộ, từ bên trong có một hung cầm xông ra, thân ảnh của nó thoáng cái bay vọt lên, giống như một đám mây, vắt ngang ở trên chiến trường, hung khí kinh người.

"Cái gì đây? Đây là một con Thái Cổ Ma Cầm, là Thôn Thiên Tước hay là Thanh Thiên Bằng? Thật là một loại Bảo Thuật mạnh mẽ." Cường giả tới từ bộ lạc Kim Lang, La Phù Đại Trạch đều kinh dị không thôi.

Thạch Hạo mặc dù chỉ thể hiện ra hình thức ban đầu, chưa thể coi là hoàn chỉnh, nhưng đã đủ khiến người ta cảm ứng được loại khí tức khủng bố đó. Đây là một loại Bảo Thuật cực kỳ cường đại.

Nếu có thể diễn hóa trọn vẹn hơn một chút, Bảo Thuật này sẽ không hề kém cạnh các thần thông trấn tộc của Tử Sơn Tộc, Lôi Tộc hay La Phù Đại

Trạch. Đây là một loại Nguyên Thủy Bảo Thuật khiến đại tộc cũng đỏ mắt.

Rất nhanh, tầm mắt của mọi người liền chuyển sang ba con chim non đó. Ánh mắt nóng bỏng, họ đã đoán được, loại Bảo Thuật đó khẳng định là xuất phát từ ba con Thanh Lân Ưng biến dị này.

"Đã xảy ra hiện tượng phản tổ, mạnh vỡ ấn ký chí cường của Thái Cổ Ma Cầm tái hiện!" Có người nhạy bén phát hiện ra căn bản.

Ầm một tiếng, con Ma Cầm khổng lồ đó nhào xuống, không biết là Thôn Thiên Tước hay là Thanh Thiên Bằng. Một đôi vuốt mang theo sương mù mông lung quắp lấy Hung Giao.

"Xoạt" một tiếng, nó dúng sức xé một cái, trực tiếp xé đứt. Con Hung Giao màu xám tro đó hóa thành một vùng ánh sáng lấp lánh, nhanh chóng tiêu tán, chớp mắt đã không thấy đâu.

Những ngày này, sau khi nhóc tỳ tẩy lễ thành công, lý giải và cảm ngộ đối với Bảo Thuật càng lúc càng sâu, như vậy mới có thể khiến loại Bảo Thuật này tăng cao uy lực, lúc này lực áp đảo Giao Bằng.

Đúng lúc này, Tử Sơn Côn, Lôi Minh Viễn đã hành động. Chia nhau ra đánh về phía trước, khí tức cường thế.

"Vù"

Thái Cổ Ma Cầm giương cánh, trong sát na ùn ùn kéo đến, cuồng phong nổi lên, khí tức kinh khủng khuếch tán. Nó nhào về phía Tử Sơn Côn, sương khói mơ hồ, nhìn không rõ chân thân, càng trở nên đáng sợ và thần bí.

Nhóc tỳ phát động tấn công, lấy vầng trăng bạc đó bảo vệ mình, lệnh Thái Cổ Ma Cầm xông lên đón lấy kẻ địch.

Tử Sơn Côn hét lớn, toàn thân phát sáng, tử khí xung thiên. Một vầng thái dương màu tím bay ra, nhanh chóng biến lớn, ở trong có một con Hỏa Lân màu tím, ngẩng đầu hét dài, liệt diễm hừng hực.

"Ầm"

Va chạm kịch liệt. Con Hỏa Lân màu tím đó tức giận kêu lên, xông lên trời cao, nghênh chiến Thái Cổ Ma Cầm. Giữa hai con phát ra hào quang chói mắt, giống như hai vì sao đang va chạm, chiếu rọi khiến khắp nơi trở nên trắng xóa.

Một tiếng gào thét, con Hỏa Lân màu tím đó run rẩy, quay đầu bỏ chạy. Mà con Thái Cổ Ma Cầm lại nhào xuống, 'phập' một tiếng ấn chân lên xuyên thủng đầu của nó.

"Ầm ầm" một tiếng, lửa tím ngập trời, Hỏa Lân vỡ nát, hóa thành một luồng tinh khí và hào quang thuần khiết, biết mất ở trong trời đất.

Tử Sơn Côn chấn động, cực tốc thi pháp, sử dụng Bảo Thuật để phòng ngự.

Thái Cổ Ma Cầm giương cánh, hóa thành một đám mây ma quái kinh khủng, lấp kín bầu trời, xông về phía Lôi Minh Viễn.

Tiếng gió ù ù, bản thân nhóc tỳ lại nhẩy lên ba mươi mấy mét, tới trước mặt Giao Bằng, một vầng trăng sáng treo cao, tuôn xuống hàng ngàn hàng vạn đạo ánh sáng.

"A!"

Giao Bằng hét lớn, trên mặt tràn ngập vẻ kinh hoảng. Nó không đỡ được, nhóc tỳ từ trên cao đạp tới, hào quang do trăng bạc tuôn ra đánh xuyên Cốt Văn mà nó thi triển ra. Sau đó, 'bịch' một tiếng, Thạch Hạo đá thẳng một cước vào cằm nó, khiến nó ngã nhào mấy cái, mũi chảy máu.

Nhóc tỳ hạ xuống đất, con ngươi trong suốt, nắm lấy một cái cối xay bằng đá nặng mấy trăm cân ở bên cạnh, đánh thẳng vào đầu của Giao Bằng.

"A..." Giao Bằng hét thảm, mặc dù cơ thể mạnh mẽ, nhưng bị một cái cối xay lớn như vậy che ở trước mặt, loại tư vị đó khổ không thể nói nổi, khó

mà nhịn được.

"Phụt" một tiếng, nó phun ra một bụm máu bọt, sau đó lại rụng ra hai cái răng, cả khuôn mặt đều đau đớn, lớn tiếng hét thảm.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 39: Mạnh Và Yếu

Nhóc tỳ khống chế sức mạnh, nó cũng không có lấy mạng của Giao Bằng. Nếu không người của La Phù Đại Trạch sẽ không chịu để yên, có thể sẽ huyết tẩy Thạch Thôn, gây ra họa lớn.

Đây chính là hiện thực, muốn sống sót ở trong Đại Hoang, trừ phải đối phó các loại mãnh thú Hồng Hoang ra, có lúc không thể không cúi đầu, nếu không sẽ có họa diệt tộc.

Tiểu Thạch Hạo lần đầu tiên khao khát sức mạnh như vậy.

"Cùng xông lên!"

Lôi Minh Viễn hét nhẹ, phát động tấn công, Tử Sơn Côn cũng một lần nữa ra tay xông về phía trước.

Nhóc tỳ ném Giao Bằng như ném bình vỡ, lại sử dụng Bảo Thuật đón đánh hai thằng kia. Nhất thời hào quang rừng rực, điện quang xoèn xoẹt, tử khí bốc lên, Hung Cầm gào thét, đánh nhau rất kịch liệt.

Lôi Minh Viễn xòe mười ngón tay ra, trong điện quang chói mắt có một con Hung Cầm bay ra, mang theo tia chớp màu đen đánh về nhóc tỳ.

Tiếc rằng vẫn không có hiệu quả gì. Thạch Hạo dùng Bảo Thuật, Thái Cổ Hung Cầm há to cái miệng kinh khủng một phát nuốt chửng con Lôi Cầm đó, trực tiếp khiến nó tan rã.

Mọi người nhìn mà khiếp vía, Bảo Thuật thật là mạnh!

"Vèo!"

Đột nhiên, một đạo ánh sáng lạnh như chớp bay tới, đánh vào sau gáy của nhóc tỳ.

Giao Bằng ác độc mà quyết đoán, từ trên đất bò dạy, không nể tình việc Thạch Hạo đã tha cho nó, trực tiếp dùng Bảo Thuật diễn hóa Hung Giao thành 'Hung Tiễn', đặt trên dây cung rồi bắn ra, tiến hành chặn giết. Chùm sáng kinh người, phong mang lạnh lùng.

Điều này khiến rất nhiều người của Thạch Thôn kinh hãi kêu lên, sắc mặt tái nhợt.

"Á!" Đôi tiểu cô nương tới từ Vân Thiên Cung đó cũng kinh hô.

Nhóc tỳ lòng có cảm giác, thoắt cái liền xoay người, con mắt tràn ngập thanh huy, vô cùng trong trẻo. Nó lắc tay một cái, ký hiệu hừng hực, vầng trăng thứ hai xuất hiện. Mỗi tay là một vầng trăng, dùng sức hợp lại, 'ầm' một tiếng, hai vầng trăng giao hòa với nhau, hóa thành một cái cối xay trắng tinh.

Hung Giao Tiễn bắn tới, nhóc tỳ khẽ di chuyển cái cối xay trắng rực rỡ đó. Lập tức có tiếng 'răng rắc' truyền tới, nhóc tỳ đã đánh cho cái Phù Tiễn tràn ngập sát khí đó tan vỡ, không còn sót lại gì.

Mọi người đều lộ vẻ kinh hãi. Ông lão của Vân Thiên Cung khẽ than: "Thật là khó lường mà. Tuổi còn nhỏ như vậy mà đã bắt đầu nghiên cứu diễn hóa Bảo Thuật như thế nào rồi, đúng là thiên túng kỳ tài."

Đây không phải là lần đầu tiên ông ấy tán thưởng nữa, các cường giả khó mà phản bác.

Trên sự thật, bất kể là Bảo Thuật trấn trộc của Lôi Tộc hay là Tử Sơn Tộc, hay ngay cả La Phù Đại Trạch đều cực kỳ nổi danh. Chỉ là ba đứa kía thi triển không ra gì nên mới đại bại.

Giao Bằng vẻ mặt tái nhợt, từ lúc bắt đầu cho tới nay, mấy lần đại chiến thằng nhà quê này, nó luôn luôn bị áp chế. Chưa từng chiếm thượng phong

bao giờ, đả kích đối với nó mà nói là rất lớn, khóa chặt lòng tự tin của nó.

"Mày mà còn không biết tiến thối thì tự chịu hậu quả đấy!" Thạch Hạo chỉ nói một câu như vậy.

Giao Bằng nghe thế mà tái mặt, nhưng ngay sau đó ánh mắt liền trở nên đáng sợ, vẻ mặt hung dữ, nó lại xông lên một lần nữa.

Ba thiên tài cùng nhau đại chiến nhóc tỳ. Nơi này tiếng sấm rền lẫn vào tiến Lân rống, cộng cả tiếng gào thét của Hung Giao, đinh tai nhức óc.

Thái Cổ Ma Cầm thét dài, hai cánh đánh ra, che lấp toàn bộ vòm trời, dưới đầu là một cái bóng lớn, khí tức khủng bố tràn ngập khiến người ta tim đập thình thịch và cảm thấy áp lực.

Nó áp đảo Hỏa Lân, Lôi Điểu, Hung Giao. Vô tình đánh giết, hung uy không thể đỡ nổi.

Thái Cổ Ma Cầm sát khí ngập trời, con Hôi Giao to bằng vại nước đó bị nó xé thành ba đoạn. Mà con Lôi Điểu đó lại bị nó một ngụm nuốt chửng. Còn còn Hỏa Lân kia thì bị nó dùng hai cánh đánh nát.

"Bùm"

Giao Bằng, Tử Sơn Côn và Lôi Minh Viễn bị đánh bay ra ngoài, tất cả đều ho sằng sặc ra máu, biến thành quả bóng lăn, cả người dính bụi.

Các cường giả kinh dị. Đây chính là mấy đứa trẻ thiên tài có thiên phú tốt nhất trong phạm vi năm vạn dặm. Bọn nó liên thủ tấn công không ngờ lại bị một thằng bé sơn thôn đánh ngã.

Điều này... thực sự khiến người ta kinh hãi, khó mà tin nổi.

Lúc này, Giao Bằng, Tử Sơn Côn, Lôi Minh Viễn vừa xấu hổ vừa tức giận. Bình thường bọn nó được bao phủ bởi hào quang thiên tài, bất kể là đi tới đâu đều được khen ngợi. Hiện tại lại đầy bụi đất, biến thành quả bóng

lăn, chênh lệch cực lớn như vậy khiến bọn nó hận muốn phát điên, nhịn không được mà muốn ngẩng đầu lên hét dài.

Nhóc tỳ xông về phía trước, một cước đá bay Giao Bằng đang định đứng lên, đụng vào một tảng đá ở bên cạnh như là quả bóng da. Giao Bằng hét thảm, nó chưa từng thê thảm như bây giờ.

Tử Sơn Côn và Lôi Minh Viễn muốn chạy nhưng cũng đã thất bại. Nhóc tỳ đuổi theo, cũng vẫn là hai cước, đạp cho chúng nó miệng mũi phun máu, cả người đau đớn, lăn lộn trên mặt đất.

Cuối cùng, Tiểu Thạch Hạo lại xông tới nhấc bổng chúng nó lên rồi đặt thành một hàng, lại cầm lấy một cái cối xay bằng đá bắt đầu đập.

"A..."

Tử Sơn Côn và Lôi Minh Viễn bị đập cho phải kêu thảm, cho dù bọn nó cơ thể mạnh mẽ nhưng cũng không chịu được sự tra tấn của nhóc tỳ vốn lợi hại hơn cả mình, lập tức nằm oặt ra đấy, đau buốt khắp người.

"Mày dám sao? Nếu còn ra tay với tao nữa, tao sẽ huyết tẩy Thạch Thôn bọn mày!" Giao Bằng tức giận quát, thấy Thạch Hạo cầm một cái cối xay nặng mấy trăm cân cũng đang hướng về phía nó.

"Bốp"

Nhóc tình không hề chớp mắt, trực tiếp cầm cối xay đập lên mặt nó.

"Grao..." Tiếng do Giao Bằng phát ra đã không còn giống nhân loại nữa. Mắt méo mồm lệch, sống mũi gãy lìa, mà lần này cả hàm răng đều rụng ra, tất cả đều do bị cái cối xay đó đánh rơi.

Đừng nói là bản thân nó, ngay cả người đứng xem cũng cảm thấy đau. Giao Thương tới từ La Phù Đại Trạch mặt mày co quắp, bịch một tiếng cất bước về phía trước, sát khí xung thiên.

"Giao Thương huynh đệ muốn làm gì vậy. Lúc trước không phải nói đây là mấy đứa trẻ phát cáu, quyết đấu một phen là được, người lớn không thể can dự sao?" Ông lão tới Vân Thiên Cung lên tiếng.

"Đúng vậy. Bọn nó đọ sức mà thôi, hà tất phải tức giận." Thủ lĩnh của bộ lạc Kim Lang cũng mở miệng khuyên.

Điều này khiến người ta vô cùng kinh ngạc, phải biết rằng ở đây có rất nhiều người muốn đoạt được bảo cốt của Toan Nghê, muốn gây bất lợi với Thạch Thôn, vắt óc nghĩ cớ. Bộ lạc Kim Lang vẫn luôn rất tích cực, hiện tại làm sao lại đổi ý.

"Cháu trai, thiên phú của cháu thực sự là hiếm có, khiến người ta thán phục. Nhưng cháu cứ sống mãi ở trong vùng Đại Hoang này thì sớm muộn sẽ bị mai một mà thôi. Bộ lạc Kim Lang của ta muốn thu đồ đệ, không biết cháu có muốn gia nhập không? Tới lúc đó bọn ta sẽ dạy cho cháu Cốt Văn mạnh nhất, còn có một loại Bảo Thuật chí cường cho cháu nghiên cứu nữa." Tên thủ lĩnh này nói như vậy.

Rất nhiều người đều ngẩn ra, sau đó thầm chửi. Thật đúng là gian xảo mà, như vậy không chỉ đoạt được nhân tài mà còn vô cùng bình thản nhét bảo cốt của Toan Nghê vào trong túi của mình.

"Nhóc tỳ tới Vân Thiên Cung của bọn tỷ đi, tới lúc đó các tỷ sẽ dẫn đệ đi xem Tuyết Hải, uống sữa thú tinh khiết nhất." Hai tiểu cô nương lên tiếng, nhìn Tiểu Thạch Hạo chớp chớp.

"Đệ thích sữa thú nhất đấy." Nhóc tỳ chớp mắt to nói.

Người của bộ lạc Kim Lang nghe vậy nhíu mày, thằng oắt này hẳn là đang cố ý đây, muốn mượn cớ từ chối mình. Mặc dù thoạt nhìn rất đơn thuần, nhưng làm ra lựa chọn lại không kém.

"Cháu trai, bái sư rất quan trọng, nhất định phải trọn truyền thừa tuyệt đối đó. Dòng dõi bọn ta cưỡi trên sấm sét, có thể hóa thân thành Lôi Thần,

không biết cháu có muốn gia nhập hay không?" Đến ngay ông lão người làm của Lôi Tộc cũng mở miệng, mặc dù thiên tài của họ đã bị quật ngã, nhưng ông ta vẫn lên tiếng thuyết phục.

Mọi người lộ vẻ kinh dị, nhận một kỳ tài làm đồ đệ, còn có thể mang đi hậu duệ của Thái Cổ Ma Cầm, hơn nữa còn lấy được bảo cốt của Toan Nghê, món nợ này quá là lời luôn. Vì vậy, lại có mấy thế lực nữa lên tiếng.

"Anh bạn trẻ phải ra khỏi chốn Đại Hoang này đi, không thể cả đời sống ở trong thôn được. Thế giới bên ngoài rất tuyệt, mà tộc ta có Bảo Thuật chí cường có thể để anh bạn một bước lên trời."

"Tộc ta có Ly Hỏa Bảo Thuật, trong một ý nghĩ có thể dung luyện núi non thành biển lửa, đốt tất cả kẻ địch trên thế gian. Cháu trai, gia nhập tộc ta đi, tương lai nói không chừng có thể kế thừa đạo thống của Hỏa Thần Thượng Cổ đấy.

. . .

Không phải ai cũng giống như vậy, cũng có người âm thầm cười lạnh, nói: "Các vị quá là làm trò rồi. Chúng ta đều chỉ vì lấy được bảo cốt của Toan Nghe, cho dù đưa thằng bé này đi thì cuối cùng phần lớn sẽ giết đi để trừ hậu hoạn."

Nhóc tỳ sớm đã dừng tay, ba thằng nhóc phân biệt được tộc nhân của mình nâng dậy rồi đưa về. Bọn nó mặt mũi bầm dập, vết máu loang lổ, vừa xấu hổ vừa tức giận, mất hết cả thể diện rồi.

Cường giả Giao Thương của La Phù Đại Trạch cười lanh, lên tiếng nói: "Hà tất phải giả dối như thế này làm gì. Người của La Phù Đại Trạch bọn ta chỉ muốn lấy được bảo cốt của Toan Nghê mà thôi, cái làng này khẳng định không giữ được."

"Ừ, đúng vậy. Xương Toan Nghê không phải là thứ mà một ngôi làng có thể bảo vệ được, để lại cho họ cũng sẽ chỉ gây ra họa diệt tộc, bọn ta có thể

thương lượng xử lý như thế nào."

"Không sai, nên làm như vậy. Hơn nữa ba con dị cầm non cũng không phải là cái làng này có thể sở hữu, cũng nên giao ra."

. . .

Không ít cường giả phụ họa. Tất cả đều hoàn toàn không để mắt đến người của Thạch Thôn, căn bản sẽ không đi hỏi xem họ có đồng ý hay là không, xứ lý như thế nào đều do những người có mặt ở đây làm chủ chứ không phải họ.

Người của Thạch Thôn nghe xong đều phẫn nộ. Quá thể đáng lắm rồi, yếu đuối liền không có địa vị như thế này sao? Đến bảo một tiếng, hỏi một câu cũng không, đây chính là khinh bỉ một cách trắng trợn.

"Thúc thúc, bá bá, bảo cốt Toan Nghê là của bọn cháu, vì nó mà đã phải trả bằng sinh mạng và cái giá bằng máu. Hơn nữa Đại Bằng, Tiểu Thanh, Tử Vân là bạn của hcas." Nhóc tỳ ánh mắt rõ ràng, giọng nói trong trẻo, nghiêm túc nói, lập tức khiến hiện trường trở nên yên tĩnh.

Ba con chim non vẫn ở bên cạnh nó, mắt lấp lóe tuệ quang, dùng đầu cạ vào tay nó, biểu hiện sự thân mật.

"Nếu không muốn bị diệt tộc thì mau giao ra đi. Bất kể là bảo cốt của Toan Nghê hay là ba con chim non đều không phải là thứ mà các ngươi có thể sở hữu đâu." Một cường giả của đại tộc nói.

"Của bọn mày ấy hả? Chờ lát nữa cái Thạch Thôn này sẽ không còn tồn tại, vậy chúng chính là đồ vô chủ rồi!" Giao Bằng sau khi lấy lại tinh thần, lau hết máu me liền hung dữ nói.

"Các ngươi. . . quá là khinh người rồi!" Nhóc thò lò mũi xanh nức nở, rõ ràng là với tình thế trước mặt thì Thạch Thôn không thể cản nổi những kẻ này.

Trên người Giao Bằng xuất hiện một cỗ lệ khí, nhìn con Phi Giao dài hai mươi mấy mét đang lượn ở trên trời kia, nói: "Giao thúc, đi nuốt mấy thằng nhóc kia đi. Đặc biệt là thằng khóe miệng còn dính sữa ấy, đánh gãy xương của nó, để cho nó thoi thóp rồi mang tới đây cho cháu!"

"Grao..."

Một tiếng gào thét nặng nề truyền tới, con Phi Giao đó ở trên không trung thò cái đầu khổng lồ xuống, nhìn chằm chằm mấy thằng bé ở trong thôn, ánh mắt lạnh lùng, sát khí lan tỏa.

"Bọn mi hiếp người thái quá rồi đấy!" Thạch Đại Tráng tức tới mức run lên.

"Ức hiếp bọn mày thì đã sao? Nếu dám phản kháng tao lập tức huyết tẩy cái làng của mày ngay đấy." Giao Bằng nhảy bật lên, ngồi ở trên lưng của Phi Giao, nhìn xuống phía dưới, ánh mắt lạnh lẽo nhìn thằng nhóc tỳ.

Cường giả trung niên Giao Thương của La Phù Đại Trạch cũng không ngăn cản, vẻ mặt thờ ơ nói: "Giao bảo cốt của Toan Nghê ra, cả ba con chim non nữa. Nếu không cái làng này sẽ bị xóa tên đấy."

Đây là một sơn thôn, người dân tuy đơn thuần chất phác nhưng cũng không thiếu tâm huyết, mấy người Thạch Lâm Hổ rống giận, nói: "Thà làm ngọc nát còn hơn làm ngói lành. Nếu thật sự ép bọn ta, vậy thì cứ huyết chiến đi, tới khi bọn ta chảy giọt máu cuối cùng mới thôi!"

Họ biết, cho dù giao bảo cốt Toan Nghê ra thì những cường giả này hơn phân nửa vẫn sẽ giết người diệt khẩu. Dù sao làm loại việc này cũng không vẻ vang gì, chẳng có ai hy vọng để lộ ra ngoài.

"Các ngươi thật sự muốn bị huyết tẩy hay sao?" Cường giả Giao Thương của La Phù Đại Trạch lạnh nhạt hỏi.

"Giao thúc, lập tức hành động, xé xác bọn chúng cho cháu!" Giao Bằng ngồi ở phía trên, chỉ về phía nhóc tỳ.

"Liễu Thần, cháu biết người nhất định có thể nghe thấy lời cháu nói, cháu cũng tin người có thể bảo vệ được cái làng này, xin người hay bảo vệ nơi đây đi." Nhóc tỳ mắt to trong sáng, khẽ nói với cây liễu cháy đen.

"Vẫn còn muốn mạo xưng thần linh sao? Giao thúc, huyết tẩy chỗ này cho cháu, với cả bẻ cái cành non của Tế Linh Thạch Thôn xuống!" Giao Bằng không hề cố kỵ, lớn tiếng hét.

Giao Thương không nói gì, lạnh lùng nhìn tất cả những việc này, mặc cho sự viêc phát triển.

"Rống..."

Phi Giao đã động, cơ thể khổng lồ nhào xuống mang theo một cơn cuồng phòng, xông về người của Thạch Thôn.

"Gia gia mau ngăn họ lại đi!" Hai tiểu cô nương giống hệt nhau lo lắng, lên tiếng xin gia gia của mình giúp đỡ Thạch Thôn.

"Đừng vội!" Ông lão tới từ Vân Thiên Cung thấp giọng nói, lúc này ông ấy đang sợ hãi một hồi, toàn thân lông tóc dựng đứng.

"Xích"

Đột nhiên, một đạo ánh sáng óng ánh xông lên, một cành liễu non xanh biếc như điêu khắc bằng thần ngọc, phát ra hào quang xán lạn, chọc thủng trời cao.

Con Phi Giao đang há to mồm, xông tới muốn huyết tẩy Thạch Thôn bỗng mở to mắt, khiếp tới cùng cực, phát ra một tiếng gào thét sợ hãi.

"Grao."

Nhưng ngay sau đó liền im bặt như tờ, một cành liễu xanh biếc giống như xích thần trật tự, rừng rực ánh sáng xanh, 'phập' một tiếng đâm thủng cơ thể nó.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 4 0: Liễu Thần

Cành liễu xanh biếc đẫm sương vút ra như một đám mây xanh, trông mềm mại không gì sánh nổi, thế nhưng khi vọt tới còn cứng rắn hơn cả sắt thần, "Phụt ttt!" một tiếng vang lên cành liễu như đóng đinh con Phi Giao ở giữa không trung, máu tươi rỉ rả từng dòng chảy dọc xuống theo cái luồng sáng óng ánh xanh nõn kia, thần bí mà yêu dị.

Phi Giao đã vĩnh viễn không còn phát ra âm thanh nào nữa, vảy mọc lấp lánh khắp thân trong nháy mắt đã ảm đạm dần, nó sợ hãi đến cực độ, tinh khí thần nó đang dần bị trôi đi, thân giao đang run lẩy bẩy.

"Có chuyện gì, trời ơi chú Giao!" Giao Bằng cưỡi trên lưng hung giao kêu to, nó đang kinh hoảng.

Đây là một bức tranh đáng sợ mà tà dị, con giao này thô to như cái lu nước, dài đến mấy chục mét, vảy xếp dày đặc khắp thân, một đôi cánh rộng mọc dài hai bên, hùng tráng mà vũ dũng, thế nhưng vậy mà bị một cành liễu đóng cứng đờ giữa không khung, không thể động đậy, trông rất quỷ dị.

"Sao lại như thế!!" Các cường giả hô lên sợ hãi.

Đây là Tế linh của một sơn thôn sao? Tại sao mạnh mẽ kinh khủng đến như vậy, mới có một đòn đã xuyên thủng thân thể một con hung thú.

"Nhanh, mau cứu cháu ta xuống!" Người đàn ông trung niên Giao Thương của La Phù Đại Trạch hét to.

Trong rừng bỗng xuất hiện hơn chục bóng người bỗng vọt tới cực nhanh, lòng bàn tay chúng đều phát sáng rọi, phù văn lấp lóe, bỗng chốc hiện ra một vùng sáng thông thiên bao phủ cả toàn thôn, những kẻ này cũng muốn đánh giết gốc liễu này.

Người Lôi tộc, Tử Sơn gia, bộ lạc Kim Lang đều trong lòng rùng mình, bọn La Phù Đại Trạch bề ngoài coi như đi có mấy người nhưng trong bóng tối lại ẩn nấp một đám tùy tùng, chuẩn bị kĩ lưỡng.

Thế nhưng, tất cả đã chậm, chỉ trong nháy mắt, hai mắt cái con Phi Giao to lớn giữa bầu trời kia đã vô thần, đám vảy đã từng rạng rỡ bỗng như trải qua vạn năm mài mòn, bắt đầu tan rã, toàn thân nó bị phân hủy thật nhanh chóng, cuối cùng đứt thành bốn năm khối rơi rụng xuống đất.

Biến cố thật quá đáng sợ, một con hung giao hung uy cực thịnh, có thể sánh vai cùng các bậc cường giả ở đây vậy mà trở về cát bụi như vậy, cứ như là bị chết già.

Giao Bằng sợ hãi té rớt xuống đất, nó thực sợ đã bị sợ gần chết, đây là một Tế linh cường đại đến mức nào? Nó loi ngoi lết thết chạy trốn ra phía xa, một tia cuồng ngạo cũng không còn, khuôn mặt sợ hãi đến trắng bệch, cả người run rẩy.

Trên cành non xanh mơn mởn bỗng vương một giọt chất lỏng màu xám, nhè nhàng trượt xuống, nó tản ra một luồng sức sống bừng bừng, đây là chất dịch tinh luyện từ cơ thể Phi Giao bị cây liễu hấp thu.

Toàn bộ những việc này phát sinh chỉ trong chớp mắt, từ Phi Giao bị đâm thủng rồi bị banh xác, lại rớt xống đất đều chỉ hoàn tất trong phút chốc.

Mà mười mấy tên cường giả nhảy ra từ trong rừng nguyên thủy cũng chỉ mới xông lại, hào quang đầy trời lượn lờ, phù văn biến ảo, có hư ảnh của chim cổ đại, có hung thú hóa thành hình, ánh sáng lóa mắt cực kỳ, tất cả đánh giết về phía cây liễu bị cháy đen.

"Chiuuuuuu!"

Cành liễu dài ra, hòa thành một cọng dây xích xanh biếc, lượn lên không trung tạo ra một quỹ đạo chuyển động đẹp đẽ, xem như nhẹ nhàng xinh đẹp nhưng hậu quả nó sắp gây ra khiến người ta phải run cầm cập.

"Phụt tttt!"

Cành liễu đong đưa lướt qua, lập tức một cao thủ đã bị đứt ngang người, nó trông như mỏng yếu nhưng lại sắc bén hơn cả một thanh đao thần, băm người gọn gàng sạch sẽ, máu tươi tuôn đẫm ra như suối.

"CÁI GÌ????!!!!!" Mọi người sợ ngây người.

Chỉ mới là bắt đầu, cao thủ vọt tới lân cận đều bị bao phủ trong ánh sáng xanh óng ánh.

Cành liễu lung lay phấp phới theo gió, như mây xanh mà tỏa ra càng nhiều tia tung bay giữa trời cao, nó như roi thần mà lại như tiên kiếm, chặt một vị cao thủ thành hai mảnh hay quất một cao thủ khác đứt toạc tành hai đoạn.

Công kích này quá đáng sợ, rõ ràng chỉ là một nhánh liễu vậy mà lại có lực sát thương như lợi khí phá trời, chém giết mọi địch thủ.

"Phụt tt Phụt tt!!!"

Hoa máu tung tóe, tiếng vung vẩy lẹt xẹt liên hồi, cành liễu vẫy qua nhẹ nhàng, một mảnh thi thể liền xuất hiện trên đất, hoặc bị cắt đứt, hoặc bị chém hai mảnh, hoa máu từng đóa nở rộ tung bay giữa khoảng không.

Nắng chiều tỏa ánh đỏ nơi cuối chân trời, cả thôn như được bao phủ trong một vòng hào quang màu vàng kim, dưới ánh chiều tà này, trên một cây liễu cháy đen có một cành non chập chờn mơn mởn, sáng long lanh trông xinh đẹp mỹ lệ nói không nên lời. Mà trên mặt đất, một đám thi thể nằm bừa bãi, bãi máu tươi cùng nội tạng nhầy nhụa thấm ướt đất. Hình ảnh này chấn động tận sâu trong não các vị cường giả, để bọn họ suốt đời khó quên.

Lại đơn giản đến như vậy, một đám cao thủ từ La Phù Đại Trạch bị giết chỉ trong một hơi thở, không chút phiền não, một đám cường giả đang run rẩy trong lòng, khí lạnh bốc ra cả người.

"A A A aaaaaaa...!!"

Giao Bằng thét lên, nó đã bị sợ, có vài thi thể rớt trúng người nó, máu tươi phún ra bắn tóe lên mặt, nó bò lăn chập choạng gào khóc chạy về.

Người đàn ông tên Giao Thương của La Phù Đại Trạch trắng bệch cả mặt, sợ không còn hột máu, mồ hôi lạnh ướt đẫm, một sự sợ hãi lan tràn khắp người gã.

Đây là một Tế linh cường đại đến mức nào!?

Các cường giả vừa rồi còn bình thản tự nhiên giờ đều rối bời, vừa mới nãy bọn chúng còn đang miệt thị Thạch thôn, căn bản không thèm đếm xỉa cho vào mắt, không coi Thạch thôn ra gì, tham lam bàn luận xử trí xương quý Toan Nghê, chia chác ba con chim non, mà bây giờ đã khác rồi.

Thạch Phi Giao cùng một đám đàn ông, một đám nhóc con, một đám phụ nữ và ông già nghe tin chạy đến, ai cũng há hốc mồm líu lưỡi, nhìn những thứ này ngơ ngác, không dám tin tưởng là sự thật!

Cảnh này quá chấn động, một cành liễu vậy mà cắt trời phá đất, chém giết quần hùng, thật khiến người ta run sợ.

Mấy chục năm nay cây liễu này cũng chưa từng giao lưu với người của thôn, cũng không có biểu hiện gì dị thường, mà bây giờ lại tạo thành kết quả chấn động đến mức này khiến người ta có một cảm giác không chân thực.

Có thể chỉ tộc trưởng đang bế quan hoặc một hai người sẽ không kinh hãi lắm, bởi vì vào mấy chục năm trước, vào một đêm mưa tầm tã sấm vang chớp giật đầy trời, bọn họ đã thấy được một khung cảnh càng kinh khủng hơn.

"AAA aaa...." Giao Bằng rốt cuộc cũng leo được ra khỏi đống xác chết, chạy trốn tới gần cho Giao Thương, vừa ôm chân lão vừa kêu khóc vì kinh hãi cực độ.

Đến tận bây giờ các cường giả mới bình lại, từ lúc hoảng hốt rồi dần lấy lại tinh thần, họ đã kính nể sợ hãi cây liễu kia, không dám xúc phạm nó nữa.

La Phù Đại Trạch - cường giả Giao Thương như không cam lòng, nhưng lại càng sợ hãi, gã đứng ở đầu thôn nói: "Tế linh cường đại, xin hãy tha thứ cho tôi vì vô tri mà mạo phạm ngài..."

Tiếng nói chỉ vừa vang lên, gió nhẹ chợt thổi, cành liễu đong đưa kéo theo một luồng sương khói mờ mịt kéo tới, một tiếng Phụt!! vang lên, cành liễu xuyên thủng cánh tay phải của gã.

"AAAAAAAAAA..."

Một tiếng kêu thảm thiết truyền đến, Giao Thương dùng hết sức giãy dụa đều vô dụng, ánh sáng thần trong cơ thể gã đang dần bị hút trôi, cánh tay gã dần khô quắt lại, rồi Rắc! một tiếng như gỗ mục bị gãy rớt xuống dưới đất.

Giao Bằng hét toáng lên, nó đang ôm hai chân của Giao Thương, bị cánh tay khô queo này đập trúng người, lại nhìn thấy cành non óng ánh lờn vờn trên đầu, con mắt trợn tròng trắng dã, kinh hãi cực độ mà hôn mê mất.

Giao Thương cười thảm, gã không chỉ mất đi một cái cánh tay mà tu vi cũng bị tàn phế, trong lòng cay đắng không gì sánh nổi, mới vừa rồi còn cao cao tận trời, tay cầm quyền sinh sát nhìn xuống thôn dân muốn làm gì chỉ trong một ý niệm. Gã không nghĩ chỉ trong phút chốc thì công phu đã bị tàn phế.

Hai thiếu niên tuổi hơi lớn của La Phù Đại Trạch chạy tới đỡ Giao Bằng, tay hai người thiên tài này đang run lên, trong lòng run sợ, tất cả chuyện vừa mới nhìn thấy sẽ vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng, suốt đời này khó mà quên được.

Các cường giả câm như hến, trong lòng sợ hãi vô cùng, Tế linh này quá đáng sợ, khiến cả xương cũng rét run.

Các cường giả từ các tộc khác lại tiếp tục sợ hãi, vừa mới này bọn họ đã

còn bàn xử trí Thạch thôn ra sao, còn muốn chiếm đoạt bảo vật.

Kẻ nào cũng hối hận muốn chết, nếu như biết cây liễu này kinh người như vậy thì có cho bọn họ Bảo cụ thì bọn họ cũng không dám tới đây kiếm chuyện.

"Này, các người không phải muốn cướp xương quý của chúng ta sao? Ngon lại đây mà gặm!." Một đám nhóc con không cam lòng, sau khi bình tĩnh lại liền hổ báo.

"Bộ lạc Kim Lang, La Phù Đại Trạch, còn có Lôi tộc, nhà Tử Sơn, mới nãy các người không phải cao cao trên trời sao? Tại sao bây giờ mặt mũi trắng bệch?" Nhị Mãnh nói thẳng tuồn tuột.

"A, không phải mới nãy cường giả các tộc đòi tàn sát đẫm máu Thạch thôn chúng ta sao?" Nhóc lò dò mũi xanh cũng nắm chặt bàn tay khơi lại chuyện cũ.

Một đám cường giả nghe vậy đều giật mình, da đầu như sắp nổ tung, nhanh chóng nhìn về phía cây liễu kia, rất sợ nó lại khai triển thần uy.

"Anh bạn nhỏ, những lời đó đều là nói đùa, sao có thể là thật được, xin đừng tức giận!"

Một đám cường giả đổ mồ hôi lạnh, thân phận bọn họ cao quý đến cỡ nào, thường ngày sao thèm để ý những thôn dân này, dù đi chỗ nào cũng được tôn kính, loại thôn xóm miền núi này sao dám không tuân theo? Nhưng bây giờ bọn họ không dám không nhã nhặn, nhận lời với người trong thôn.

"Anh bạn này, hay anh bạn bỏ qua cho chúng tôi lần này đi, sau này chúng tôi sẽ báo đáp." Thủ lĩnh bộ lạc Kim Lang nói, nhìn về đám Thạch Lâm Hổ và các thanh niên.

"Xẹt!"

Một luồng mây trời màu xanh lướt tới, cây liễu lại cử động, cành cây kia

vút tới thật nhanh cắm sâu vào vai gã, hút khô phân nửa huyết dịch, một cánh tay khô quắt lại rớt xuống, giờ đây gã đã tàn phề, bệnh tình hệt như Giao Thương.

Sau đó, cành liễu lại hành động liên tục, như một cây mâu thân xuyên thủng liên tiếp bảy tám thằng cường giả, những ai từng nói muốn tàn sát khô máu Thạch thôn, hoặc có uy hiếp qua đều bị cành non hút rất nhiều tinh khí sinh mạng.

"Các người đi đi!" Thạch Lâm Hổ nói.

Đám cường giả sợ run, cây liễu quá đáng sợ, cơ bản không thể chống lại, trừ phi bẩm báo tộc chủ đến đây còn không cứ cứng ở đây thì chính là tự đi chết.

Một đám lại một đám chạy bắn khói ra khỏi Thạch thôn, thủ lĩnh nhóm bộ lạc Kim Lang, Giao Thương của La Phù Đại Trạch cười bi thảm; lão chú của Tử Sơn Hầu, lão người hầu của Lôi Tộc không dám nói tiếng nào, lần này bọn họ đại bại.

Chỉ có người đến từ Vân Thiên Cung mới có thể bình tĩnh, bọn họ không có bất kỳ tổn thất nào, ông lão dắt theo hai cô bé, con mắt híp lại không nói gì thêm. Hai cô bé nhỏ chớp chớp mắt sáng, chúng nhìn về Thạch thôn muốn nói chuyện nhưng bị ông lão cản lại.

Nắng chiều đã sớm khuất núi, còn lại chỉ có màn đêm tối đen mịt mù, từ xa nhìn lại, Thạch thôn được bao phủ một vầng sáng mông lung tỏa ra từ một cây liễu.

"Dân số chúng ta mấy chục triệu, lãnh địa bộ lạc mênh mông, con quái đó dám hại chúng ta như vậy không sợ gặp họa sao?" Khi rời xa Thạch thôn được hơn nửa cây số, có người căm hận nguyền rủa.

"Nhất định phải bẩm báo tộc chủ, để ngài tự mình ra tay, không cần quan tâm gì nữa, xương quý Toan Nghê cùng con quỷ Tế linh này không thể

tha!" Một người không cam lòng lại nói.

Thế nhưng vừa dứt lời, mặc dù đã xa nhưng Tế linh vẫn nghe được, một cành liễu như cành tiên phóng tới kéo theo một luồng hào quang, căng dài hơn nửa cây số vọt đến.

"Xẹt xẹt vù vù vút.. @#$%%...!

Cứ những ai vừa nói nguyền rủa đều bị chặt ngang người, như một cây đao ma sắc bén ngang trời chém tới, nửa người trên tạm biệt nửa người dưới, thân trên bò lết kêu gào, máu cùng ruột xương vương vãi.

Thủ lĩnh các nhóm người cũng bị thương tích, ông lão Lôi tộc, chú ruột Tử Sơn Hầu đều bị mất bàn tay, cổ tay bị chém ngọt, bọn họ bị cảnh cáo.

Da đầu các cường giả căng cứng, bọn chúng cũng không dám nói nhảm, cả đêm chạy như điên, Bảo cụ được móc ra để soi đường chạy, cuối cùng cả đám mất hút trong màn đêm tối đen của mảnh rừng nguyên thủy sâu thăm thẳm.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 41: Cường Giả

"Nhóc tỳ, bọn chị đi trước, hôm nào đó lại tới thăm bé nha!"

Dưới bóng đêm, một tấm lông tuyết dài đến năm sáu mét, tỏa ra ánh sáng trắng ngần chói lọi, vô cùng thánh khiết. Trên đó có đứng mấy người, có đôi song sinh giống như tinh linh đang vẫy vẫy đôi tay nhỏ xinh, hai cô bé y hệt nhau, da dẻ trắng hồng, mắt to long lanh vẫy chào tạm biệt hướng Thạch thôn.

Tấm lông tuyết óng ánh, cách mặt đất ba mét liền di chuyển đi khỏi, mang theo mấy người Vân Thiên Cung đi xa. Bọn họ là nhóm người rời đi cuối cùng, cũng là nhóm người duy nhất bình yên không có việc gì.

"Hai chị ơi, khi gặp lại nhớ đừng quên mang theo sữa thú ngon ngọt nha, như là Báo vảy tuyết, Voi băng tuyết đó..." Nhóc tỳ hô lớn dặn dò.

Bỗng chốc từ trong Thạch thôn truyền tới rất nhiều tiếng cười, một đám con nít ồn ào náo nhiệt "Bốn tuổi còn chưa cai sữa, bé Hạo đuổi theo chim Tước, ha ha ha!!."

Một hồi nguy cơ vừa qua đi, tâm tình mọi người Thạch thôn thả lỏng, tất cả đều cười vang. Nhóc tỳ hai con mắt trắng đen rõ ràng, khuôn mặt nhỏ bé đang không ngừng thanh minh: "Bé chỉ muốn nếm thử sữa Báo vảy tuyết ra sao thôi, nghe nói rất đặc biệt đó nha. Mấy người đừng có cười, không phải là bé tham ngọt đâu."

"A ha ha ha ha..."

Thạch Phi Giao tiến lên, vuốt mái tóc của nó, lại véo véo khuôn mặt nhỏ như quả táo đỏ, cảm thấy đúng là hơi đã tay.

Thạch thôn dần yên tĩnh lại, vẻ mặt người trong thôn trở nên dần trịnh trọng mà nghiêm túc, bọn họ mang tới các loại tế phẩm tới, toàn bộ đứng dưới gốc cây liễu, cẩn thận tế bái đàng hoàng. Mỗi một người đều đang cầu xin, vô cùng thành kính, loáng thoáng như cộng minh cùng trời đất này, sản sinh một sức mạnh kỳ dị.

Tất cả mọi người kinh ngạc, đặc biệt là mấy vị tộc lão, bọn họ từng nghe nói tiền dân Thượng cổ lúc tế bái sẽ sinh ra các loại sức mạnh kỳ dị, vô cùng thân bí.

Thật không nghĩ tới hôm nay bọn họ tế bái thành kính cũng tạo thành cảnh tượng và sức mạnh thần bị đó, tuy rằng còn rất yếu ớt nhưng mỗi người cũng đã cảm ứng được. Hơn nữa, cái đỉnh thuốc màu đen tổ tiên truyền xuống cũng rung rung mấy lần, tiền dân Thượng cổ cùng nhật nguyệt sơn hà điêu khắc trên đó như rõ ràng hơn một chút, có ánh sáng yếu ớt vòng quanh.

Thật đáng tiếc nhất là bọn họ không biết vận dụng loại sức mạnh thần bí này như thế nào.

"Sức mạnh tế tự quả nhiên tồn tại, rất không tầm thường, nếu là cả một quốc gia cùng tế trời thì sẽ sản sinh loại sức mạnh như thế nào nữa?"

Buổi nghi lễ này rất lâu sau mới kết thúc.

Đêm đã khuya, sắc trời đen kịt, từng ngọn núi nằm sừng sững giữa đất trời, nguy nga bàng bạc, trong dãy núi nguyên thủy vang lên các tiếng dã thú kêu gào, thay nhau vang lên không ngừng, khiến hồn phách người ta sợ hãi.

Trong khu vực núi rừng tĩnh mịch u ám này, chỉ có duy nhất một nơi là an bình. Từ xa trông lại, trên một cây liễu cháy đen có mọc một cành non xanh mơn mởn, tản mát ra ánh sáng mông lung bao phủ toàn bộ Thạch thôn với bên ngoài, một vùng an lành và yên tĩnh, trở thành vùng đất thánh duy nhất của vùng núi rừng âm u này.

Đám cường giả của Lôi tộc, nhà Tử Sơn, La Phù Đại Trạch, bộ lạc Kim

Lang tháo chạy suốt một đêm, khi đi ngang qua Tiểu Cô Sơn trấn cũng không dám ngừng lại, bọn họ thật sự sợ hãi cây liễu thần bí, trong lòng có nỗi sợ không thể tiêu tán.

Giờ khắc này, bọn họ chỉ muốn về trong tộc thật nhanh, sớm rời khỏi vùng rừng núi nguyên thủy tràn ngập ma tính này, họ e sợ lại gặp phải biến cố.

Ngựa vảy sừng chạy cấp tốc cực nhanh, đặc biệt là ở giữa có một con ngựa biến dị - Ngựa một sừng, cả người chúng nó bao phủ vảy bạc dày đặc sáng rạng rỡ, đầu mọc một cái sừng, có thể ngày đi năm ngàn cây số.

Bộ lạc Kim Lang đã cách vùng núi Thương Mãng được hai mươi ngàn cây số, bọn họ ngoài trừ nghỉ ngơi thì còn lại đều chạy lien tục, người đang cưỡi Ngựa một sừng vào ngày thứ tư đã trở về được tộc.

Kiến trúc kéo dài từng mảnh đến cuối chân trời, trung tâm bộ lạc sừng sững một cái lều lớn có đỉnh màu vàng kim, mặt lều có thêu một đầu sói màu vàng kim vô cùng dữ tợn.

"Bịch Bịch!"

Vừa chạy tới lều lớn, mấy người trên ngựa đều nhảy xuống, trong đó có một người đàn ông bị cụt tay mặt mày đã tái nhợt, ngất lịm ngay lập tức.

"Ba Đồ, đám các người bị sao vậy?"

Từ trong lều lớn thêu một đầu sói màu vàng kim đi ra một lão già cao to, con ngươi trong lúc chớp mắt bắn ra từng sợi kim quang khiến người hồn siêu phách lạc, lão đưa tay đỡ gã đàn ông kia, lòng bàn tay bỗng xuất hiện một phù văn màu vàng kim, hào quang tỏa sáng chui vào trong cơ thể gã đàn ông.

"Aaaaaa..." Người đàn ông bị phế như vừa tỉnh dậy khỏi cơn ác mộng, bừng tỉnh sợ hãi hét to: "Tộc trưởng, ngài phải báo thù cho tôi a!"

"Nói, chuyện gì đã xảy ra!"

"Bọn tôi đã vào một cái thôn cổ quái, phát hiện ở đây có xương quý Toàn Nghê chí bảo..."

.....

"Chỉ là một cây liễu bị sét đánh mà các người không thể phản kháng, rất nhiều người bị chém đứt và bị giết?" Tộc trưởng bộ lạc Kim Lang sau khi nghe xong không khỏi nhăn mặt.

Lão cảm giác được cây Tế linh này rất cường đại, một sơn thôn cũng không thể có được, so với bộ lạc dân số mấy chục triệu như bọn họ cũng không thua kém.

"Tộc trưởng, ở đó có hậu duệ của ma cầm Thái cổ, lai còn có phù văn chí bảo của Toan Nghê, không được bỏ qua a." Những người khác đều hô lên kêu gọi tộc trưởng ra tay, cực lực thuyết phục.

Lão tộc trưởng cao to dũng mãnh trầm tư một lúc lâu, con mắt gần như hóa thành màu vàng kim nhạt, bỗng lão gật đầu, con mắt liền bắn ra hai luồng ánh sáng chớp giật, nói: "Tế linh cường đại như vậy ta dù sao cũng phải đi nhìn một chút. Để ổn thỏa hơn sẽ đi mời Sói thần, để nó cũng theo ta một chuyến này."

Mọi người run sợ, sau đó vẻ mặt liền vui mừng, tộc trưởng sắp đi thỉnh cầu con Tế linh chí cường kia, nếu đã vậy thì càng không phải sợ. Sinh linh màu vàng kim đó thật sự rất kinh khủng, mỗi một người trong tộc đều rất kính nể.

"GAOOOO..." Không lâu lắm, trên mảnh bình nguyên này liền xuất hiện một cơn lốc xoáy màu vàng kim cuồn cuộn lướt tới.

Chuyện y hệt như vậy cũng xuất hiện ở các đại tộc khác.

Ở một hồ nước to lớn xanh lam như biển, mênh mông vô ngần. Đám

người Giao Thương đã trở lại, bọn họ tiến vào một Thánh đảo rồi bẩm báo lại, nhất thời liền có một trận rống giận phẫn nộ, như Man giao Thái cổ xuất thế, chấn động cả vùng nước nơi đây, sóng biển trắng xóa nổ tung bắn lên trời cao.

Ở một lãnh địa của vương hầu không thấy biên giới, dân số đến mấy chục triệu, thành quách to lớn nối tiếp không dứt, cực kỳ phồn thịnh.

Một tòa thành cổ ở trung ương, bao la mà trang nghiêm, tường thành màu đen tỏa ra ánh kim thâm trầm, nó dài như vô tận, tòa thành bằng sắt cứng hùng vĩ này giống như vắt ngang đường chân trời, tạo một cảm giác bàng bạc khiến lòng người nể sợ.

"Một con Tế linh cường đại...Được, được, được!" Giữa bảo điện, một âm thanh uy nghiêm vang lên.

Một vầng mặt trời màu tím phát sáng rực cả cung điện, đó là một Chí cường giả đang ngồi, không thể thấy rõ hình dáng hắn, ánh sáng tím như là lửa, khí tức như biển rộng, áp bức khiến các cường giả khác trong điện không dám ngẩng đầu không dám liếc mắt nhìn.

Ngày hôm đó, ở trong phạm vi hai mươi lăm ngàn cây số, tất cả đại tộc đều chấn động, dãy núi Thương Mang xuất hiện một Tế linh ghê gớm, một cây liễu bị sét đánh lại khuấy động một hồi phong ba bão táp.

Sơn bảo trong Đại Hoang, lại còn xương quý Toan Nghê trong Thạch Thôn cùng một cây Tế linh thần bí, tất cả những điều này tác động đến tâm các cường giả, các Chí cường giả cũng đứng ngồi không yên.

"Nhiều năm chưa hành động rồi, để tới một lần xem tột cùng có bí mật như thế nào?"

Sau mấy ngày, ở Tiểu Cô Sơn trấn xuất hiện tộc chủ của đại bộ lạc Kim Lang, lão lại đích thân tới vùng đất này khiến những cường giả đến đây vì Sơn bảo đều kinh dị.

"Rắc rắc ccccc ÀM..."

Sấm sét đan dệt, tộc chủ Lôi tộc cũng đã tới đứng trên một vách núi đá, cả người có điện quang vờn quanh, đánh cho ngọn núi này bị nứt làm hai.

"Thật quỷ dị, người bình thường sẽ nhìn không ra những người càng cường đại nhìn tới sẽ cảm giác càng ngày càng sợ hãi nó, cây liễu này không đơn giản a." Tộc chủ Lôi tộc cũng không hành động thiếu suy nghĩ, giọng lão như sấm chấn động rừng cây vang rền, cổ thú cũng phải trốn mất tăm.

Hai canh giờ sau, tại một con sông lớn xỏ xiên giữa rừng rậm nguyên thủy, hơi nước mịt mù, bỗng có một tiếng gào trầm thấp vang lên như một con hung giao xuất thế, trong nhát mắt mây mù ngập trời, một bóng người từ bên trong nhảy lên.

Trong sương mù, bóng dáng của hắn rất mơ hồ, chỉ có một đôi mắt sáng lạn như hai ngọn đèn lửa xuyên thấu sương mù dõi về nơi xa, kinh hồn lạc phách. Nhìn đến một vùng kia, hắn trông xuống Thạch thôn, khẽ nói: "Là cây Tế linh này chém giết cao thủ tộc ta sao?"

Sau hai ngày, một luồng lốc xoáy vàng kim cuồn cuộn kéo tới lướt ngang rừng rậm nguyên thủy, rất nhiều hung cầm mãnh thú đều kinh sợ chạy trốn thật nhanh, mảnh rừng này liền yên ắng hơn nhiều.

Một lão già cao to uy mãnh đứng trên một cao điểm, ánh mắt phóng tới Thạch thôn, lầm bầm: "Bị sét đánh mà không chết sống lại, cây liễu này sợ rằng cực kỳ ghê gớm!"

Bên cạnh lão có một con Sói thần vàng kim, nó cũng không to lắm, chỉ dài có một mét năm mươi, còn xa không bằng thân hình của Sói xanh trong rừng. Thế nhưng từ nó tỏa ra một loại khí tức kinh khủng, da lông phát ánh kim quang chớp giật, con mắt cũng là màu vàng kim có phù văn ẩn hiện, rất là đáng sợ.

Bọn họ đều tới không tới chậm chút nào, đều là Chí cường giả của các

bộ tộc đang quanh quẩn ngoài Thạch thôn cân nhắc tỉ mỉ, chuẩn bị khuấy động một hồi sóng to gió lớn kinh thiên động địa!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 42: Sóng Lớn Cuộn Trào

Dãy núi Thương Mãng lại không yên tĩnh nữa rồi, nhiều cường giả qua lại, có người vì Tế linh Thạch thôn mà đến, có người vì tìm tòi nghiên cứu Sơn bảo trong Đại Hoang, người đến dập dìu, dân Tiểu Sơn Trấn rất lo sợ.

Các chủ nhân các tộc không hành động thiếu suy nghĩ, bọn họ cũng cảm thấy cây liễu rất thần bí, có một cảm giác sâu không lường được.

Trong mấy ngày này, ngược lại có không ít cường giả tiến sâu vào trong dãy núi muốn biết tộc cùng có Thánh vật gì trêu ghẹo khiến Di Chủng Thái Cổ tranh đấu hai năm còn chưa chịu đi.

Một đám cao thủ đến từ các bộ lạc khác nhau tụ hợp thành một đội ngũ cường đại tương đối, đột phá giết vào khu vực bên trong, một đường giết rất nhiều mãnh thú, tiến vào nơi sâu xa của dãy núi.

"Các anh cho rằng là Sơn bảo gì? Đã ẩn tới hai năm mà chưa bị tìm được, sẽ không phải là thứ gì còn sống chứ?"

"Ờ, có thể là vậy, có lẽ là một gốc thánh dược không chừng, có thể tự bay nhảy được."

Một nhóm người bàn luận nhưng cũng không quên đề phòng, xuất phát tiến vào sâu trong dãy núi, ai cũng có tâm mong ngóng, đừng nói đạt được Sơn bảo, chỉ cần được linh dược khác cũng đủ lời to chuyến đi này rồi.

Đương nhiên, nếu như phát hiện Dị Chủng Thái Cổ đồ sát nhau mà chết sạch thì càng tốt, cái này càng khiến cho người ta run sợ, một con Dị Chủng không hề nghi ngờ là một bảo tàng vô giá!

"Gaooo..."

Đột nhiên, từ núi rừng nguyên thủy sâu xa truyền đến tiếng gầm gừ nặng chích, chấn động khiến núi đá như lay dộng, đá tảng lăn xuống rầm rầm tông gãy rất nhiều cổ thụ, như lũ đá bạo phát.

"Vẫn chưa vào trong mà, tại sao lại có tiếng kêu ghê rợn như vậy? Cả đám người kinh hãi.

Cuồng phong gào thét, cổ mộc rì rào, một luồng mùi tanh nồng nặc khiến người ta như muốn buồn nôn từ trong rừng phất vào mặt, theo đó là một luồng khí tức hung sát.

"Không tốt, có hung thú đến, mau tiến hành phòng ngự!"

Một con Gấu lông vàng kim xông tới, thân hình vươn thẳng hai chân chạy tới, nó cao tới mười mét, giữa trán có mọc một cái sừng rất lớn, lao tới cực nhanh.

"Phụt tttt!"

Nó tuy rằng thân thể không lồ nhưng cũng không hề ngu ngốc vụng về, tốc độ cực nhanh, lao tới vung tay tát một phát, mọi người chưa kịp phản ứng thì một người đã bị ăn tát của tay Gấu, trở thành một đống thịt nhão.

"Xẹt!"

Một gã cường giả sử dụng Bảo thuật tấn công Gấu lông vàng kim một sừng, Cốt văn lan tràn hóa thành một luồng lửa từ trên không đáp xuống người con gấu. Nhưng con hung thú này căn bản không thèm giao chiến với bọn họ mà nhảy một phát cao hai mươi mấy mét, trong nháy mắt đã té mất.

"Không tốt, chạy mau... LÀ THÚ TRIỀU AAAA!"

Đám người kinh hoảng hô to, con gấu lông vàng kia vô cùng cường đại bứt tốp dẫn đầu đoàn, mà phía sau còn có rất nhiều mãnh thú như một cơn lũ vọt tới đen nghịt một vùng.

Tim mật đám người này như đông cứng lại, chẳng trách bốc lên mùi tanh gay mũi, cuồng phong gào thét, thì ra có nhiều hung thú đang chạy trốn đến như vậy.

Mặt đất đang rung động, rất nhiều cổ thụ bị tông nát bấy, từng đàn thú to lao ra giẫm nát vùng núi rừng này, chúng nó chạy ra từ sâu trong rừng rậm, chen chúc thành một mảnh vô cùng cường đại.

"ĐCMN! Chuyện gì xảy ra? Tại sao có nhiều hung thú vậy?" Mọi người chạy trốn trong hốt hoảng, không dám dừng lại một chút nào, đại quân thú triều như vậy kể cả tộc chủ các bộ tộc cũng phải rút lui.

"GaOOOOOOO!!!"

Một tiếng rít gào vang ra từ sâu trong dãy núi, loạn thạch xé trời, bão táp ầm ầm, đá núi to lớn không ngừng rung rung lăn xuống dưới, tạo thành một cảnh tượng cực kỳ đáng sợ.

"Trời ạ, một con Di Chủng Thái Cổ, một con Vượn Ác Ma!"

Mọi người quay đầu lại liền hết hồn, một con Vua vượn màu đen, toàn thân tỏa ra ánh sáng đen mờ, khói đen kịt mù trời, như một Ma Vương cái thế xuất hiện đứng sừng sững giữa bầu trời, một đôi cánh ác ma đang vỗ dập dìu trông xuống một vùng dưới này, chính là nó đang lùa bầy thú.

Mà khiến người ta kinh hãi nhất là con Dị Chủng Thái Cổ cường đại này chỉ có một tay, cánh tay kia đã bị chặt mất rồi, hung quang trong mắt lộ rõ nhìn chằm chằm về phía bên này.

Đám cường giả chạy trốn rất nhanh nhưng vẫn bị Vượn Ác Ma phát hiện, nó rung hai cánh liền như hóa thành một tia màu đen lao tới, cuồng phong rít gào, đá bụi tản ra, Vượn Ác Ma đã xuống dưới.

Người đang chạy nhanh đã tách tốp đột nhiên dừng lại, hai mắt gã vô thần, cái đầu bỗng tóe ra máu tươi như vòi nước, nửa cái xương sọ bị chém ngọt, con Vượn Ác MA kia thè lưỡi nhè vào hút rột một cái đã sạch sẽ não

tủy.

Nó cũng di chuyển đến những kẻ khác, thân hình loáng một cái đã đến người gần đó, nhanh như một tia chớp đen không ai có thể phản ứng kịp.

"Đùng!!!"

Ngón tay nó gảy nhẹ một cái đã bung một miếng xương đầu cùng da tóc bay lên, miệng nó lại hút một cái nữa sạch khô bộ não, rồi liếm cái môi đỏ tía.

Kẻ này trước khi óc bị hút cạn chỉ kịp kêu một tiếng ư a rồi im bặt, tất cả diễn ra quá nhanh.

"Aaaaaaa...!"

Mọi người kinh sợ kêu to, bị sợ hãi đến da dẻ nổi gai ốc, ai cũng không ngờ vừa vào đến dãy núi bị một con Di Chủng Thái Cổ đuổi giết, không thể nào đấu lại, chỉ có chạy trối chết.

Hiển nhiên đây chỉ coi như là giãy dụa tuyệt vọng, Vượn Ác Ma thoắt ẩn thoắt hiện kéo ra một đống tàn ảnh, những cái nắp sọ người không ngừng bay lên, nó hưởng thụ mỹ vị rất thỏa thê.

Sau cùng, không một ai có thể chạy thoát, tất cả đều bỏ mạng.

Nếu người Thạch thôn ở đây nhất định có thể nhận ra đây chính là con Di chủng đã đại chiến cùng Toan Nghê, mà nay lại càng thêm hung cuồng.

Thú triều rất kinh người khiến vùng núi rừng bị tàn phá, chúng hội tụ lại như một cơn lũ quét trùng kích về dãy núi rừng bên ngoài, dẫn đến một hồi phong ba bão táp. Không chỉ có mấy thôn xóm gần đó khẩn trương lo sợ, mà những cường giả đến từ nơi xa xôi khắp nơi cũng đang kinh hãi, bọn họ cho rằng chắc chắn trong dãy núi xảy ra sự cố gì đó mới khiến vạn thú chạy trốn.

Xa xa nhìn lên, không trung của mảnh rừng núi cũng dày đặc bóng đen,

vô số hung cầm giương cánh bay lượn thoát khỏi các ngọn núi lớn, bay cực tốc.

"Ồ, thú triều thật đáng sợ, cứ tưởng vùng dãy núi man dã hoang vắng này thiếu hụt linh khí, sẽ không có sinh linh cường đại thần kỳ gì, không ngờ rằng nay tụ hội nhiều hung vật như vậy." Tộc trưởng bộ lạc Kim Lang đứng trên một khối núi nhìn xuống thú triều, lông mày như khóa chặt với nhau, bên cạnh có một con Sói thần đang ngẩng đầu cũng nhìn chằm chằm về phương xa.

"A!, một con Di Chủng Thái Cổ đang lùa bầy thú." Sắc mặt tộc trưởng bộ tộc Kim Lang giật mình, tự nói: "Di chủng cường đại như vậy, nhưng có vẻ như đang phụng mệnh làm việc này?"

Lão sau khi nhạy cảm nhận thấy được những điều này lập tức kinh hãi, đây chính là Dị chủng Thái cổ à, con nào cũng đều quét ngang một phương, khó có thể gặp đối thủ, bây giờ thế lại làm chuyện như vậy.

Mơ hồ, lão đã rõ nơi sâu bên trong có tồn tại Chí cường đang dọn bãi săn bảo, Sơn bảo thật sự sắp xuất thế.

Cũng đồng thời khi đó, mấy vị nhân vật mạnh mẽ nhất như Lôi Hầu, tộc chủ La Phù Đại Trạch cũng hiểu rõ. Bọn họ là Chí cường giả trong tộc, thống trị rất nhiều bộ tộc trên mảnh đất này, mà nay chỉ có thể thở dài vì biết rằng Sơn bảo vô duyên với bọn hắn, không có sức đi tranh đoạt.

Hai canh giờ sau thú triều mới tan hết, bọn chúng chui ra vùng ngoài liền mỗi con đi về một phương. Mà đây chỉ là luồng thú triều đầu tiên mà thôi, một nhóm sinh linh yếu nhất bị lùa ra, hiển nhiên sẽ có đợt thứ hai, thứ ba, vùng đất này đã không an bình.

Các cường giả rút về Tiểu Cô Sơn trấn, cảm giác sự tình thật hóc búa, cảnh tượng trong dãy núi quá khủng khiếp, bọn họ căn bản không thể nào đi vào, đừng nói là Sơn bảo, chính là thi thể Di chủng Thái cổ cũng đừng hòng kiếm chác được.

"Haizzz, không ngờ vùng núi này lại kinh khủng đến như vậy. Một con Vượn Ác Ma cường đại đó nha, vậy mà chỉ phụ trách xua đuổi vạn thú, mà ở đây còn chưa phải nơi sâu xa của dãy núi, các người đoán xem coi vùng núi Thương Mãng này chuẩn bị xuất hiện bảo vật ghê gớm gì?"

"Có lẽ là xuất hiện Thánh dược, hoặc Thiên cốt trong truyền thuyết?"

"Không biết được, ngược lại đã đi một chuyến này uổng công, ngày mai phải rời đi thôi không thì sẽ chết cả lũ trong đây mất!"

Mọi người rất ủ rũ, không ít bộ lạc liên thủ ra quân ồ ạt nhưng lại xuất hiện một cái kết quả như thế khiến ai cũng không cam lòng.

"Ê, đúng rồi, trong vùng cương thổ này chả phải các bộ tộc mạnh mẽ nhất đang nhắm vào một cái thôn nào đó sao? Chuyện gì đã xảy ra vậy, nghe nói bọn họ bị thôn đó gây thiệt hại ?"

"Ở đây không phải đã có người của bộ lạc Kim Lang, lại còn cả cao thủ La Phù Đại Trạch sao, để bọn họ tới kể một lát xem sao! Phải hóng cho được!"

Tiểu Cô Sơn trấn ầm ĩ cả một vùng, người bên ngoài gần như đông gần bằng dân số ở trấn này, mà các tộc như Kim Lang, Lôi tộc càng có nhiều cao thủ đến trú chờ đợi mệnh lệnh.

"Nghe nói cái thôn kia rất không đơn giản, khiến cho các thế lực cực kỳ cường đại trên đại địa này bị thua thiệt lớn."

"Thật hay giả vậy? Cái này không thể nào a, đây chính là hai vương hầu mạnh mẽ đó nha, còn có bộ lạc Kim Lang này, La Phù Đại Trạch này, cái tên nào mà chả uy chấn đại địa!?"

Mọi người không dám tin lắm, đều kinh sợ.

Một tiếng hừ lạnh vang tới, một vị cường giả bộ lạc Kim Lang bước lại gần, gương mặt lạnh lùng, ánh mắt băng giá, nói: "Thôn kia sẽ nhanh bị diệt

thôi, hoàn toàn bị xóa sổ không tồn tại nữa!"

Gã có có tự tin nói thế, bởi vì con Sói thần vàng kim kia trong tộc cũng tới, đây là một con Tế linh mạnh mẽ nhất trong bán kính hai mươi lăm ngàn cây số, đã sống thật lâu rồi. Tộc chủ có lẽ không phải đệ nhất cao thủ của vùng đất này, nhưng con Sói thần vàng kim kia chắc chắn xưng tôn giữa các con Tế linh các tộc khác.

Các cường giả kinh ngạc, bộ lạc Kim Lang đây là muốn dùng thủ đoạn sấm giật a, một thôn làng sao chống đối được?

"Trong dãy núi có Vương giả Di Chủng Thái Cổ, tộc ta không thể nào đoạt được Sơn bảo, thế nhưng diệt trừ cái thôn không biết trời cao đất dày không cần tốn bao nhiều sức lực." Một thế hệ sau của La Phù Đại Trạch to mồm nói.

Trước đây không lâu, bọn chúng bị thiệt thòi lớn, thủ lĩnh dẫn đội Thương Giao bị tàn phế, toàn bộ cao thủ đi ra đều bị tổn hại, khiến tộc bọn chúng rất nổi giận. Hiện tại tộc chủ chí cường đã đến chẳng nhẽ hủy diệt không được một thôn làng hay sao? Đánh chết bọn hắn cũng không tin.

"Đúng vậy, không được Sơn bảo thì nhờ cái thôn kia bồi thường chút đi. Bọn chúng chiếm được bảo thể Toan Nghê, thánh vật này một cái thôn sao dám giữ chứ!" Người Lôi tộc chém gió thật mạnh.

"A, Tử Sơn Hầu đến kìa oa ồ ồ hú hú..!!!!" Lúc này, từ trong Tiểu Cô Sơn trấn vang vọng nhiều tiếng kêu.

Một vầng Mặt trời màu tím lướt ngang trời mà đến, hắn lơ lửng cách mặt đất một mét, từ trong Tiểu Cô Sơn trấn chui vào sâu trong rừng rậm nguyên thủy, phương hướng đó chính là chỗ của Thạch thôn. Tuy rằng thoáng hiện rồi biến mất nhưng khí tức kinh khủng cũng kịp quét qua, khiến ai cũng run rẩy.

Ngoại trừ một gia tộc lánh đời - Vân tộc, đây là thế lực của Vân Thiên

Cung, thần bí khó lường, mọi người không thể biết sâu cạn, vậy thì phạm vi hai mươi lăm ngàn cây số thì Tử Sơn Hầu được xưng là đệ nhất cường giả.

Cả người này cũng đến, chẳng lẽ để trừng phạt cái thôn kia?"

"Đệ nhất cường giả đến, hắn nếu ra tay chỉ hữu hạn mấy Chí cường giả như tộc chủ Lôi Hầu cùng Tế linh bộ lạc Kim Lang mới địch lại."

"Úi làng nước ơi, thật sự là Tử Sơn Hầu, nhanh ra hóng xem hắn sẽ làm gì!" Các cường giả phấn chấn, những Chí cường giả này rất ít khi ra tay, mà mỗi lần chuyển động đều là sóng vỗ tung trời.

"Tộc chủ bọn ta ra tay tất nhiên là để bình định cái thôn kia, tôn nghiêm của Tử Sơn một dòng này sao có thể mạo phạm!" Một người trẻ tuổi của Tử Sơn tộc nổ to hơn cả quảng, mặt hất lên cao.

"Tử Sơn Hầu vừa ra ai dám tranh hùng? Chân thân vừa động tất có một tộc bị diệt." Có người ngứa miệng thờ dài thườn thượt, đã sớm có tiền lệ rồi, Tử Sơn Hầu từng một mình diệt qua rất nhiều bộ lạc cường đại.

Ngay lúc này, người ngựa của Lôi tộc, La Phù Đại Trạch, bộ lạc Kim Lang như vừa nhận được lệnh, đều cùng nhau tiến về sâu trong núi rừng, người Tử Sơn sau đó cũng theo vào cuối cùng.

Mấy đại tộc vậy mà đều cùng đi một hướng, mục tiêu chính là: THẠCH THÔN.

"Sơn bảo không đoạt được, giờ bọn họ lại đi hấp diêm một cái thôn." Có người châm biếm.

"Vậy mà cần tới mấy tộc lớn hành động, lại có tứ đại tộc chủ tới, sơn thôn này thật không đơn giản nha!" Một vài người chen vài câu.

Các đại tộc Tử Sơn, La Phù Đại Trạch, Lôi tộc, bộ lạc Kim Lang đều xuất hiện, ai cũng thật sự kích động, đây chính là một trận chiến siêu kinh điển.

Đệ nhất cường giả của mảnh cương thổ này - Tử Sơn Hầu, còn có thần bí đệ nhất Tế linh - Sói thần vàng kim, lại có cả các đại tộc chủ đều tới.

Trận chiến sẽ diễn ra như thế nào, mời thư hữu ghé qua tangthuvie để đọc chương mới nhất.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 43: Tứ Đại Cường Giả

Tiểu Cô Sơn Trấn thoáng cái đã vắng vẻ, các cưởng già đều rời đi. Mọi người đều đi theo cao thủ của bốn tộc lớn tới Thạch Thôn, muốn chứng kiến một trận đại chiến.

Rừng núi rập rạp, lá rụng tích lũy nhiều năm trên mặt đất, dày phải hơn một thước, dẫm lên rất mềm. Mà đây còn chưa tính lá khô sớm đã hóa thành đất đen, nếu không sẽ càng dày hơn nữa. Núi non mầu mỡ, cổ mộc chọc trời.

Trong rừng nhiều mãnh thú, nhưng nhiều người như vậy cùng xuất phát, bất kể là cự thú hay là hung cầm đều bị dọa mà chạy, bởi vì người quá đông, giống như một cơn lũ.

"Đây chính là cái làng đó sao?"

Cách rất xa, còn phải hai ba dặm, bốn tộc liền dừng lại không đi tiếp nữa. Họ leo lên vách núi, đi lên vùng cao, chiếm cứ địa hình có lợi, nhìn về ngôi làng đó.

Không nhìn ra có chỗ gì kỳ lạ, chỉ là một ngôi làng rất bình thường và đơn giản. Nhà đá xây bằng đá núi ở trên có phơi da thú, treo thịt khô, tiếng chó gà vang vọng, người già dựa vào chân tường mà phơi nắng, bọn trẻ con thì đuổi nhau chạy đùa.

"Chỉ một cái làng như thế này mà cũng đáng để hưng sư động chúng à? Theo ta thấy, cứ quất ngựa tấn công một đợt là đã có thể san bằng chỗ này rồi." Người của bộ lạc Kim Lang nói. Đây là một đám thiết kỵ, tất cả mọi người đều ngồi trên Lân Mã, giáp trụ sáng loáng, mâu dài sắc bén, khoát đao trắng tinh chỉ về phía xa.

"Dám mạo phạm sự uy nghiêm của La Phù Đại Trạch bọn ta, cái làng

này hôm nay nhất định phải bị hủy diệt!" Một đám thanh niên hò hét, vẻ mặt rất lạnh. Giao Thương mất đi một tay, trở thành phế nhân, bọn hắn muốn phục thù.

Nhưng, nhân vật dẫn quân của bốn tộc lại hạ lệnh cho bọn họ đừng xung động, chờ sự sắp xếp ở trên, bất cứ ai dám tự mình tấn công đều sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc.

"Xem ra cái làng này thật sự không đơn giản đâu. Khiến những nhân vật lợi hại này đều cẩn thận như vậy."

"Ấy, tứ đại tộc chủ đâu rồi, tại sao lại không có mặt ở đây? Bọn họ đang làm gì vậy?"

Những cường giả đi theo liền bàn luận, quan tâm mật thiết tới tất cả những gì xảy ra ở chỗ này.

Thạch Thôn yên lặng, trong sân nhà ở đầu thôn, nhóc tỳ ôm một cái vại sành nhỏ, đang định đun sữa thú. Nó lén lén lút lút, không ngừng nhìn về phía cửa sân, sợ bị đám trẻ lớn phát giác.

"Thật là thơm." Trên đống lửa, sữa trong vại sôi lên sùng sục, nó hít hít cái mũi, mắt to nhắm hờ, vẻ mặt say sưa.

"Rịch rịch rịch"

Đột nhiên, tiếng chim chóc vỗ cánh bay tới. Nhóc tỳ ngẩng đầu, tỏ vẻ kinh ngạc nói: "Tại sao lại nhiều chim chóc và hung cầm vậy, lẽ nào lại xuất hiện thú triều sao?"

Nó đứng dậy đi ra khỏi sân, nhìn lên bầu trời, rất nhanh liền phát hiện chỗ khác lạ. Núi rừng ở bốn phía đều có chim bay lên, mà khoảng cách đều khoảng hai ba dặm.

"Không đúng, có hung thú hoặc người đã bao vây nơi này rồi!" Tiểu Thạch Hạo rất nhạy bén, lập tức hét lớn lên, nhắc nhở thôn nhân.

Trên sự thật, Thạch Lâm Hổ, Thạch Phi Giao cũng đã phát giác từ lúc trước rồi. Thôn nhân chất phác nhưng không có nghĩa họ không có lòng cảnh giác, sống quanh năm ở trong Đại Hoang ác liệt nên nhất định phải có sự nhận biết nhạy bén.

"Lẽ nào bọn mất dạy lần trước lại mò đến nữa?" Cha của Nhị Mãnh kêu lên.

Trong vùng núi, cường giả của tứ đại tộc đều lộ vẻ kinh hãi, người của cái làng này phản ứng quá nhanh, quả nhiên là không bình thường.

"A, tộc trưởng đến rồi!" Người của bộ lạc Kim Lang kinh hô.

Một ông lão cao lớn oai phóng xuất hiện, con ngươi màu vàng nhạt, có tia chớp bay ra, ghê ghớm khiến cho mỗi một người đều run run rẩy rẩy. Ông lão này quá mạnh.

Ở bên cạnh ông ta còn có một con Thần Lang màu vàng, nó không cao lớn lắm nhưng lại đang ngẩng đầu bước đi, nhìn thẳng cường giả các tộc, lại có một loại tư thế mạnh mẽ kiểu duy ngã độc tôn.

Con sói này toàn thân lấp lánh hào quang màu vàng, có một loại uy nghiêm còn mạnh hơn so với con người. Con mắt màu vàng tàn khốc, quét qua mọi người khiến bất cứ cường giả nào cũng phải lùi lại, gần như sắp ngạt thở. Nó còn đáng sợ hơn cả ông lão kia.

Mọi người hiểu rõ, đây chính là con Tế Linh mạnh nhất ở trong phương viên năm vạn dặm đó.

"Bộ lạc Kim Lang, các ngươi không thể hành động tùy tiện được. Lùi lại thêm một dặm, chờ lệnh của ta." Ông lão oai phong nói xong câu này ở đây liền biến thành một chùm ánh sáng vàng, ẩn vào trong núi rừng.

Rất nhanh, ông ta đã tới chỗ cách Thạch Thôn một dặm, cùng con Tế Linh đứng ở trên một đỉnh núi, nhìn chằm chằm Thạch Thôn.

Cùng lúc đó, ở ba hướng khác cũng xuất hiện ba chí cường giả, đi lên núi đá, nhìn xuống Thạch Thôn.

Thủ lĩnh của Lôi Tộc, La Phù Đại Trạch, Tử Sơn Tộc và bộ lạc Kim Lang đều đã tới. Mỗi người chiếm cứ một phương, đây là muốn triển khai thủ đoạn lôi đình, tiến hành một đòn hủy diệt.

Tiếng sóng như tiếng sấm. Ở hướng chính tây có một dòng sông lớn xuyên qua núi rừng, chủ nhân của La Phù Đại Trạch đang đứng ở đó, toàn thân bị hơi nước bao phủ, cả người phát sáng. Một con Hung Giao khổng lồ đang hóa hình.

Đây là đang thúc giục huyết tinh, hắn nỗ lực hóa hình ra một con Giao lớn, không ngờ lại từ từ thoát ra khỏi lưng của hắn, nằm ở trên vùng đất này, thoạt nhìn cảnh tượng này rất là kinh khủng.

Hắn ta đang dùng Bảo Thuật, nhưng thủ đoạn có hơi kỳ lạ.

Con Giao này sau khi quẫy ra khỏi lưng hắn liền nhanh chóng biến lớn, to phải một trượng, dài phải hơn hai trăm trượng, khủng bố ngập trời, mây mù màu tro lượn lờ, ký hiệu khổng lồ hiện lên, lấp lánh ở trong hư không.

Hung Giao gào thét, chấn động làm khắp nơi đại loạn, đá núi lăn lông lốc, lá cây bay toán loạn.

"Grao rống..."

Gào một tiếng, Hung Giao màu tro đứng thẳng người lên, nhào về phía Thạch Thôn. Nó triển khai thế tấn công sắc bén, đây là một đòn khiến người ta chấn động. Thân Giao khổng lồ che lấp bầu trời, khói tro dâng trào, cực kỳ nặng. Nó giống như tới từ trong hỗn độn, há mồm kêu một tiếng, phun ra một mảnh hào quang đáng sợ, đánh cho đá núi ở phía dưới đều vỡ nát.

Ở ngoài Thạch Thôn, núi đá và cây cối bị trúng đòn tấn công mang tính hủy diệt, mặt đất cũng đã nứt ra. Con Hung Giao này quá to lớn, lực tấn công mạnh tới mức làm người ta run rẩy.

"Bảo Thuật thật mạnh mẽ!" Ở chỗ cách đó ba dặm, tất cả mọi người đều kinh hãi, lông tơ dựng đứng lên. Loại thủ đoạn như thế này quá kinh người, đủ để tiêu diệt cả một bộ tộc.

"Không đúng, cái làng kia lại không có việc gì cả!"

Trên cây liễu ở đầu thôn, một cành liễu xanh biếc tỏa sáng, phát ra quầng sáng mông lung, bao phủ cả ngôi làng, ngăn cản lại đòn tấn công của Hung Giao.

Sau đó, cành liễu nhanh chóng kéo dài, xông lên trời cao, muốn đâm thủng con Hung Giao đó.

"Ầm ầm!"

Đột nhiên, ở hướng chính bắc, một mảnh lôi quang hừng hực xuất hiện. Đó là một hàng loạt tia chớp màu đen, từ trên một ngọn núi bổ xuống Thạch Thôn, chặn đánh cành liễu đang hướng lên trời đó.

Lôi Hầu đã ra tay, một vị Vương Hầu mạnh mẽ lúc dùng hết toàn lực, sử dụng Bảo Thuật mạnh nhất, giống như hóa thân thành Lôi Thần vậy.

"Cây khô gặp mùa xuân hả? Ta đại biểu Lôi Thần, một lần nữa hủy diệt ngươi, mục nát hoàn toàn đi!"

Thanh âm khổng lồ như sấm rền, chấn động khắp vùng núi. Tất cả cường giả đều bịt tai, tiếng của hắn có lực xuyên thấu quá mạnh, làm cho lá cây trong rừng bay toán loạn.

Hắn cũng không tấn công thân cây liễu mà là chặn đánh cái cành non đó. Một mảnh sấm chớp màu đen cuộn trào mãnh liệt, toàn bộ đè xuống dưới, trời đất đều trở nên đen tối, ô quang mãnh liệt.

Ở hướng chính nam, một tiếng soi tru vang động trời đất. Thần Lang gọi trăng, ở đó kim quang chói lòa, che phủ toàn bộ ngọn núi, con Tế Linh đã xảy ra biến hóa đáng sợ.

Lưng của nó nứt ra, xuất hiện một cái khe màu vàng, da lông nứt sang hai bên. Tế Linh gào thét khiến quần sơn run rẩy.

Không ngờ nó lại đang lột da. Sau khi da lông màu vàng nứt ra, ở trong có một con Thần Lang càng thêm óng ánh chui ra, toàn thân giống như làm bằng vàng ròng.

"Ặc. Con Kim Lang đó quả nhiên khủng bố, khó trách ở trong phương viên năm vạn dặm có thể xưng tôn. Nó từng nhận được một lần tân sinh, lột ra một lớp da cũ dùng để tế luyện thành Bảo Cụ." Mọi người khiếp vía.

Bình thường, con Kim Lang này ẩn nhẫn, vẫn luôn mặc lớp da đã lột ở trên người, lúc này mới lộ ra chân thân dữ tợn, thể hiện hết thực lực.

Hào quang màu vàng rực rỡ, tấm da sói đó nhanh chóng căng lên, sinh động như thật, giống như một con Thần Lang còn sống khác, đến răng cũng có, hàn quang lấp lóe.

Hiển nhiên, con Tế Linh này lúc lột da đã lột rất triệt để, để lại bộ da hoàn chỉnh, mà điều đó cũng khiến cái Bảo Cụ này vô cùng hiếm có, cực kỳ mạnh mẽ.

"Grao..." Thần Lang hét dài, rống động trời đất. Cái Bảo Cụ da sói đó phát ra ánh sáng vô lượng, nhuộm trời đất thành màu vàng, xông về phía Thạch Thôn, tấn công cây liễu.

Mọi người kinh hãi, không hổ là Tế Linh mạnh nhất ở trong phương viên năm vạn dặm. Loại uy thế này đơn giản làm người ta sợ hãi, khiến người ta run rẩy từ tận đáy lòng.

Thần Lang biến hóa từ da soi màu vàng trực tiếp nhào về phía cái rễ cây liễu cháy đen to lớn đó, muốn hủy diệt nó từ gốc rễ, ánh sáng hoàng kim hừng hực che phủ đầu thôn.

"Ầm!"

Tử khí đông lai, ở hướng chính đông, tử khí ùa ùn ùn kéo đến, hóa thành một đám mây dày và nặng, che lấp toàn bộ núi rừng, uy thế khủng bố ngập trời. Đệ nhất cường giả Tử Sơn Hầu cũng đã ra tay rồi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 44: Chấn Động

Tử khí mịt mờ cuộn trào kéo tới như đại dương, bầu trời như bị căng nén, núi sông bị che lấp, khí thế bàng bạc áp bách khiến linh hồn cũng phải run sợ. Mây mù hóa thành một người màu tím khổng lồ, nó giơ một chân lớn đạp xuống cây liễu thô to kia, kéo theo thần uy của trời đất, như là trời xanh đang trừng phạt.

Cảnh tượng cỡ này, khí thế cỡ này khiến chư hùng sợ ngây người, Tử Sơn Hầu quả nhiên tuyệt đỉnh, một chân giẫm xuống dưới đúng là có thể diệt ngay một bộ tộc.

Chẳng trách có truyền thuyết Tử Sơn Hầu mấy lần ra tay khiến vài cực đại bộ lạc liền biến mất khỏi vùng đại địa này, thủ đoạn thật kinh thế hãi tục, thần uy thật khó có thể kháng cự.

Thạch thôn bị nguy cơ muôn trùng, cây liễu bị tứ đại cường giả liên thủ công kích, từ trên tới dưới đều bị bao vây, mỗi một kích đều rất kinh người.

Quỹ tích cành liễu vẫn không thay đổi vẫn tiếp tục đón đỡ công phạt của tộc chủ La Phù Đại Trạch.

Đó là một con hung giao dài đến hơn ba trăm mét, khí tức như nén ép cả một khung trời phía Tây, nó phun ra hào quang, lực công kích vô cùng kinh khủng khiến rất nhiều núi đá rừng cây hóa thành bột mịn.

"Xẹt ttt!!"

Cành liễu xanh mơn mởn như không gì không phá được, trước ánh mắt sửng sốt của quần hùng mà xuyên thủng xương trán của con hung giao kia, xỏ xiên vọt qua, như một sợi xích thần xanh lục có uy năng ngập trời đánh giết thiên binh cho tan tác.

Giao Long thật sự quá khổng lồ, dù bị xuyên thủng khiến tinh khí thần đang tiêu tán rất nhanh nhưng vẫn nhe răng múa vuốt như thường, nó tung cánh giữa đất trời, phun ra ánh hào quang công kích xuống phía dưới đất. Khắp Thạch thôn bị công kích đáng sợ, núi rừng bỗng biến mất, loạn thạch như mưa, đại địa bị nứt toạc.

"Chiuuuu!!!"

Liễu non đung đưa phát ra hào quang óng ánh, cành liễu xanh biếc uốn lượn như một con Ly Long nhanh chóng quấn quanh cổ hung giao, sau đó đột nhiên lại siết chặt một cái, một hung giao cường đại liền cắm đầu rớt xuống đất.

Xa xa, tộc chủ La Phù Đại Trạch tại một con sông lớn giữa rừng rậm há mồm phun ra một bụm máu tươi, hai mắt lóe ra chùm sáng khiếp sợ. Hắn biết rằng Bảo thuật hàm chứa tinh khí thần của hắn đã bị phá, mới chỉ trong nháy mắt a, vậy là đã thành thuốc bổ của cây liễu kia. Hung giao khô quắt queo lại với tốc độ mắt thường có thể trông thấy kịp, cành liễu đang hút khô tinh khí thần của nó, ánh sáng thần dần tiêu tan mất.

Ngay trong lúc này, cành liễu bị công kích từ hướng Bắc, mấy chục tầng lôi quang cuồn cuộn ập đến, sấm sét chớp giật thành vũ điệu, chặn đánh cái chồi xanh biếc tươi mởn kia.

Sấm sét sao có thể chịu thua? Một cành non mềm mại như vậy, óng ánh lung linh yếu đuối, mà sấm sét thì rất cuồng bạo, tia chớp đen giăng đầy trời, dù tinh thiết cũng phải hóa cát bụi nha.

Hô hấp mọi người như lắng lại, sấm sét là một trong những sức mạnh đáng sợ của thiên địa, đặc biệt là cây liễu trước đó từng bị loại sức mạnh này công kích khiến cả thân cây cháy đen, rõ ràng sấm sét đã thương tổn nó, hiện tại lại gặp công kích tương tự sao có thể sống nổi?

"Nhân danh Lôi thần, ta ban tặng ngươi sự hủy diệt!" Lôi Hầu rống to, khí thế ngất trời, núi đá lay động, đại địa rung chấn.

Nhưng mà sự tình khiến người ta giật mình đã xảy ra, lôi quang mãnh liệt đầy trời bao phủ cành liễu thế mà cây liễu lại càng ngày càng xanh thẳm, như là có cam tuyền thẩm thấu vào, trông càng tươi mát như có sương đọng trên thân.

Mọi người đều hoảng sợ, Lôi Hầu thì há mồm líu lưỡi, lần đầu tiên trong đời mất lòng tin với bản thân.

Cành liễu đong đưa, nó bắn một luồng sóng tua tủa cành lá màu xanh lục, sấm sét đầy trời đều biến mất toàn bộ bị hấp thu sạch sẽ, hết thảy đều hoàn tất trong nháy mắt, khiến người ta kinh sợ há hốc mồm phát không ra tiếng.

"Xẹt ttttt!!"

Từng điểm sáng xanh lục dập dờn, cành liễu vẫy nhẹ một cái như vẽ ra một quỹ tích đẹp đẽ, ánh sáng xanh lục lấp lóe, cành liễu kéo dài ra vươn đến một con sông lớn ở phương Tây.

Ở đó đã có một bóng người đứng thẳng ,hơi nước mờ mịt tỏa ra một khí tức cường đại, đó là tộc chủ La Phù Đại Trạch. Dù cách xa hơn nửa cây số nhưng cành liễu thoáng cái đã vọt tới, khiến người ta không phản ứng kịp.

"Ô aaaaa!!!"

Một cành non quất mạnh xuống, tộc chủ La Phù Đại Trạch hét to dùng hết sức lực chống lại, hắn lấy ra một khối xương thú, đó là một Bảo cụ cực kỳ cường đại dùng làm thế thân, còn hắn nhanh chóng xoay người bỏ chạy.

Nơi này sáng chói lóa mắt, chiếu rọi núi sông rừng rậm và cả con sông lớn này thành một vùng rực rỡ, Bảo cụ cường đại cũng không thể ngăn cản lâu. Một tiếng Phốc vang lên đã bị chồi non đánh nát hóa thành một đống vụn xương lơ lửng, phù văn biến mất nhanh chóng, tinh khí dung nhập vào trong liễu xanh.

"A... không không xin đừng á á!!" Tộc chủ La Phù Đại Trạch thét lên,

hắn chạy trốn thật nhanh nhưng vẫn không kịp. Cành liễu kia từ trên hạ xuống, nó sắc bén hơn cả một thanh tiên kiếm, nhẹ nhàng vẩy qua đã đơn giản chét đứt hắn ra làm hai, hai mảnh xác cùng rớt xuống một bãi máu nhầy nhụa. Sau đó, tinh khí gã bốc hơi rồi cái xác như bị già đi mấy nghìn năm, khô quắt queo lại, nứt thành bốn khối, tinh hoa mất sạch.

Giờ khắc này quần hùng quá sợ hãi, các cường giả câm như hến, người La Phù Đại Trạch tím tái mặt mày, trước đây bọn chúng còn lớn tiếng nói tộc chủ đã đến thì bình định một cái thôn chả tính là cái gì, sẽ báo thù cho Giao Thương. Thế nhưng hiện thực tàn khốc quá đáng sợ, tộc chủ mạnh mẽ nhất của La Phù Đại Trạch bị phanh thây làm hai, vũng máu hiện ngay trước mắt, phơi thây giữa rừng núi.

"Tộc chủ uuuuuuuuuuuu!!!!!" Rất nhiều người bi thống.

Hiện giờ, rất nhiều người rợn hết lông tóc, da đầu tê dại, gốc liễu này quá đáng sợ, cơ bản không thể địch lại nha.

"Tộc trưởng, mau chạy a!" Người Lôi tộc hô to, lớn tiếng gọi Lôi Hầu.

Bọn họ thấy được cành liễu lấp lóe vầng sáng đang rút dần chuyển hướng về phía phương Bắc, là hướng công phạt của Lôi Hầu.

Thực ra Lôi Hầu đã sớm phát hiện không ổn, phản ứng cực nhanh lấy Bảo cụ ra huy động sấm sét khiến hắn lơ lửng cách mặt đất một mét, chuẩn bị chạy trốn.

Thế nhưng cành liễu sao cho phép, nó quá nhanh, hóa thành một chùm sáng màu xanh lục vút xéo ngang Tây Bắc rồi lướt tới.

"Chiu uuuuu!!!" Tòa núi chỗ Lôi Hầu đang đứng bị nó cắt phá cứ như lợi kiếm chém xuống bùn nhão, nó cũng không ngừng lại mà ngay trong một hơi thở đã đuổi theo, chồi non nhắm ngay cái ót của Lôi Hầu muốn xuyên thủng qua.

"Phá cho ta!"

Lôi Hầu rống to, lông thân đều dựng thẳng, vạn đạo tia điện bắn ra, cả người như hóa thành một quả cầu sét chớp giật tỏa ra rất nhiều điện quang vô cùng kinh người, tòa núi đá chắn trước mặt hắn bị đánh sụp đổ.

Cành liễu ngay lúc này bỗng khựng lại không xuyên thủng cái ót kia mà hấp thu thỏa thích lôi quang hắn phóng ra, sau đó không tha mà lướt tới quấn chặt Lôi Hầu treo lơ lửng trên không lui về Thạch thôn.

Rất nhiều người hô kinh sợ, Lôi Hầu cường đại như vậy mà bị bắt làm tù binh, gốc liễu này vì sao không giết hắn mà kéo gã về Thạch thôn?

Lôi Hầu rống to, hắn không ngừng giãy giụa, Bảo cụ phát sáng rực cộng minh muốn cắt đứt cành liễu nhưng đều vô dụng, không mảy may thương tổn cành non kia, cây liễu thỏa thích hấp thu tia điện hắn phóng ra.

"Cái gì...!" Mọi người giật mình phát hiện cây liễu muốn làm gì. Nó muốn Lôi Hầu không ngừng thi triển Bảo thuật cuồn cuộn để cung cấp sấm sét cho nó hấp thu.

"Từ trong hủy diệt mà sống dậy, nó càng hi vọng được tẩm bổ bởi lôi quang..."

Mọi người bị dọa khiến lạnh cả người, cây liễu quá yêu tà không theo lẽ thường, tứ đại tộc liên tục công kích nó thế mà lại là tính toán lầm đấy.

Lôi Hầu bị treo trên cây liễu đầu thôn, hắn không ngừng giãy giụa, thế nhưng khí tức càng ngày càng yếu, có vẻ như sống không được bao lâu nữa.
.

Mọi người chấn động, đường đường là Lôi Hầu nha, là chủ nhân của một trong hai lãnh địa vương hầu, cứ thế mà bị treo trên cây như một kẻ bị tù đày, thật không thể tin được.

Chuyện xảy ra ngày hôm nay chắc chắn sẽ truyền khắp mảnh đại địa này, cái tên Thạch thôn sẽ chấn động bốn phương, một cây Tế linh nhìn như sắp chết, thân cây cháy đen thế mà lại kinh khủng như vậy, giết chết một

người, treo lên một người, bọn hắn là hai người trong tứ đại Chí cường giả nha, thật sự là thần uy kinh thế.

Sắc mặt người Lôi tộc tréo ngoe cùng cực, đường đường chủ nhân một tộc, hiệu lệnh bốn phương, chưởng khống đại địa vô ngần mà cứ thế bị bắt.

Trước đây, cao thủ trong tộc vẫn lớn tiếng nói diệt Thạch thôn dễ như bỡn, xương quý Toan Nghê không phải một cái thôn mạt hạng giữ được. Hiện thực xảy ra trước mắt không chỉ tán một bạt tai lên mặt bọn họ mà còn là lột da nha, tộc chủ cũng sắp chết rồi!

Hết thảy đều diễn ra trong chớp mắt, hai đại tộc trưởng một bị giết chết một bị bắt, mà công kích đến từ hai hướng Đông, Nam chỉ vừa mới tới mà thôi.

Tấm Bảo cụ da sói vàng kim kia hệt như một con Sói thần thật sự, toàn thân như đúc bởi hoàng kim, nó vung vuốt lao tới vươn ra một đôi móng vuốt rất lớn, như không gì không phá nổi phá tung lớp đất bên dưới, nó muốn phá hủy rễ cây liễu.

Nhưng dưới đất vừa lộ ra một cọng rễ thì con Sói thần liền kinh sợ, sợi rễ kia vọt lên như một con Cầu Long, trong nháy mắt đã cuộn nó lại rồi kéo vào trong lòng đất.

"GAOOOOOOOOO OOO!!!!"

Sói thần vàng kim rú dài, bộ lông nó dựng thẳng lên phát sáng óng ánh lóa mắt, nó giãy giụa mãnh liệt, hai cái móng vuốt cào cấu rễ cây.

Rắc!

Thật khiến người ta phải khiếp sợ, cái móng vuốt sắc bén vàng kim kia vậy mà gãy mất, bị rễ cây cắt phăng thành ba đoạn, rễ cây phất một cái trong nháy mắt đã lấp đất phủ lại.

Mọi người sững sờ há hốc mồm, một Bảo cụ cường đại như ngang hàng

với Sói thần tự ra tay thế mà bị phế đơn giản như vậy.

Chỗ đất nơi chôn vùi cái da sói, mọi người phát hiện tấm da sói kia dần khô queo rồi mục nát, nó bị cái rễ cây phân giải hóa thành phân bón.

"Bảo cụ cường đại như vậy lại còn được lột từ đệ nhất Tế linh trong khu vực bán kính hai mươi lăm nghìn cây số, vậy mà đã thành phân bón rồi?!" Mọi người sợ rồi.

Người bộ lạc Kim Lang tái không còn giọt máu, Sói thần chí cao vô thượng, được xưng tụng đệ nhất Tế linh của vùng đất này cứ bị trấn áp đơn giản như thế.

Bọn họ lại nghĩ trước đây nói năng ngông cuồng, muốn cưỡi thiết kỵ tiến công đạp phá nơi này, san phẳng Thạch thôn thành bình địa, bây giờ nghĩ lại như là một chuyện cười kiểu tự tát chính mình!

Cây liễu này tồn tại trên đại địa này, ai dám xưng đệ nhất Tế linh?

"Ầm ầm!!!"

Giữa bầu trời, một bàn chân to màu tím giẫm xuống cây liễu đầu thôn, Tử Sơn Hầu đang công kích, hắn là cường giả của vùng cương thổ mênh mông này, thủ đoạn này có thể nói là kinh thiên động địa.

Cành liễu đang quấn chặt Lôi Hầu chợt khẽ đung đưng theo gió, sau đó vung ra một cành non tươi mởn nhất uốn lượn, trong phút chốc một vòng xoáy màu xanh lục đột nhiên xuất hiện, rồi càng lúc càng to dần, cuối cùng hóa thành một luồng lốc xoáy thông thiên!

Cảnh tượng này vô cùng kinh người, các cường giả trông thấy đều trợn mắt há mồm vì biến hóa xảy ra quá nhanh, chỉ là một đoạn chồi non nhẹ khuấy một cái đã tạo thành dị tượng đáng sợ đến như vậy!

Cành liễu này từ nãy đến giờ vậy mà lại thi triển ra một thủ đoạn khác, có thể thấy Tử Sơn Hầu có cái danh đệ nhất cao thủ không tầm thường, danh

bất hư truyền.

"VÙ VÙ VÙ VÙ !!!"

Lốc xoáy màu xanh lục càng lúc càng to ra, thông tận vòm trời, cao vời vợi như nối liền trời cao và đất bằng, khí thế bàng bạc chấn động tứ phương. Nó như đá lở bạo phát, biển lớn cuộn trời, rung động ầm ầm chấn động khiến các cường giả muốn quỵ xuống nghẹt thở.

Cái chân to màu tím kia bị cuốn vào trong vòng xoáy rồi cả người khổng lồ màu tím cũng chung số phận, lảo đảo ngã vào trong ầm ầm, cuối cùng toàn bộ đều bị cuốn vào trong cái lốc xoáy thông thiên, bị xoắn xé nát bấy.

Hiện trường chỉ còn lại hoảng sợ cùng kinh hoàng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 45: Điềm Báo

Cây liễu quá mạnh, vượt qua tưởng tượng của tất cả mọi người. Vòng xoáy màu xanh thông tới trời cao, xé rách hết thảy. Người khổng lồ màu tím to lớn như vậy cũng đã bị phai mờ, trực tiếp biến thành bột mịn.

Chủ nhân của La Phù Đại Trạch bị mất mạng, rồi tới Lôi Hầu bị treo lên, rồi tới Bảo Cụ da sói vàng bị hủy, rồi lại tới người khổng lồ do Tử Sơn Hầu biến thành bị tan vỡ, tất cả đều chỉ trong nháy mắt.

"Grao..."

Ở trong quá trình này, Thần Lang phản ứng nhanh chóng, lúc chủ nhân của La Phù Đại Trạch bị giết nó đã hành động, nhảy bật lên rồi quay đầu bỏ chạy, xông vào trong rừng rậm.

Sói bản tính gian xảo, lúc tấm da màu vàng đó đang ra oai và tấn công nó đã biến thành một chùm ánh sáng màu vàng, bắt đầu chạy trốn ở trong rừng rậm nguyên thủy rồi.

Được xưng là đệ nhất Tế Linh ở trong phạm vi năm vạn dặm, bản năng và linh giác của nó rất là mạnh. Lúc này nó đã không còn khí thế mạnh mẽ nữa, chỉ còn sót lại sự sợ hãi tột cùng, không dám dừng lại một giây phút nào.

Ông lão của bộ lạc Kim Lang mặc dù mạnh, điểu khiển một vùng cương thổ bao la, nhưng thực lực chung quy vẫn không thể so với Thần Lang. Phản ứng hơi chậm một chút, lúc ông ta tỉnh lại cũng liền vội vã bỏ chạy.

"Bắn tên!"

Đồng thời, ông ta ra lênh để cưởng giả của bộ lạc chặn đánh, tranh thủ

thời gian cho bản thân. Thoáng cái vạn tiễn cùng bắn, tiếng xé gió vang mãi bên tai, tên sắt chi chít cùng bay về phía Thạch Thôn.

Nhưng việc này căn bản là vô dụng, vòng xoáy màu xanh khuếch tán cuốn hết tất cả mũi tên. Hàng loạt mũi tên bị bẻ gãy, sau đó nổ nát. Cảnh tượng này làm tất cả đều điếng người, lạnh từ đầu tới chân, quả thật là quá mức kinh khủng. Cây liễu thực sự là ghê ghớm, làm sao mà đối kháng nổi đây?

"Hu..."

Gió xoáy gào thét giống như Thái Cổ Hung Thú đang rống to khiến vùng núi này chấn động. Tộc trưởng của bộ lạc Kim Lang hét lớn một tiếng, thân hình không khỏi tự chủ bay ngược lên trên, thẳng vào trong mắt gió xoáy.

"Không!" Ông ta sợ hãi hét lớn lên, nếu bị cuốn vào thì chắc chắn sẽ mất mạng. Dù ông ta bản lĩnh ngập trời cũng không thể đỡ nổi đòn tấn công của cây liễu.

"Xoẹt!"

Một đạo kim quang xông lên, ba động như sóng biển nhấp nhô, cực kỳ kinh người. Mà độ xán lạn của hào quang lại càng khiến người ta run rẩy, giống như một vầng thái dương màu vàng nổ tung, đánh về hướng cơn gió xoáy.

"Tổ Khí!"

"Tộc trưởng đã mang Tổ Khí đến rồi!"

Người của bộ lạc Kim Lang kinh hô, sau đó mang theo một loại hưng phấn, chờ mong có thể phá tan được gió xoáy, chém bị thương cây liễu đó.

Nhưng, họ vừa mới bắt đầu kích động thì tất cả đã thay đổi. Chùm ánh sáng màu vàng đó lúc gặp phải gió xoáy màu xanh liền thoát ra khỏi sự

khống chế của tộc trưởng Kim Lang, hơn nữa ánh sáng trở nên ảm đạm, chạy trốn ra ngoài.

"A...

Thủ lĩnh của bộ lạc Kim Lang hét lớn một tiếng, cơ thể tan vỡ từng tấc, huyết vụ bay lên, bị cơn gió xoáy đó biến thành vũng máu, không còn tồn tại.

Mọi người sợ hãi vô cùng.

"Bốp"

Cái Tổ Khí chạy được ra khỏi đó rơi ở trước mắt người của bộ lạc Kim Lang. Nó là một con dao găm, dài một thước, toàn thân lấp lánh màu vàng, ký hiệu ở trên nó sau khi gặp phải gió xoáy liền trở nên ảm đạm, nhưng coi như vẫn còn chạy thoát được.

Nhìn kỹ có thể phát giác được, nó giống như một cái răng thú được mài thành, ở trong có một loại sức mạnh thần bí dọa người. Cường giả của bộ lạc Kim Lang run rẩy, một vị tộc lão nâng nó lên, lòng đang rỉ máu, không ngờ đến nó cũng không chống lại được cây liễu.

Đây không phải là răng của Tế Linh trong tộc mà xuất phát từ một cổ quốc*.

* Quốc gia cổ

Năm đó, trước khi bộ lạc Kim Lang chưa di chuyển, năm nào cũng phải cống hiến cho một cổ quốc. Mà tổ tiên của họ cũng đã lập được công lao vĩ đại ở đó, được ban thưởng một cái Bảo Cụ - Lang Nha Chủy.

Lúc đó, bộ lạc Kim Lang cực kỳ mạnh mẽ, vô cùng huy hoàng. Mãi cho tới sau này mới từ từ lụi tàn, trải qua năm tháng dằng dặc, một nhánh di chuyển tới nơi này, hình thành bộ lạc ngày hôm nay.

Cái bảo cụ này lại rơi vào trong tay nhánh này của họ.

Lang Nha Chủy là cái răng do một con Tế Linh mạnh mẽ của cổ quốc rụng ra, mặc dù thần tính vốn có đã bị cổ quốc lấy đi, nhưng cho dù là vậy thì sau khi biến thành Bảo Cụ oai phong của nó vẫn không thể tưởng tượng. Mà hiện tại lại không thể đỡ nổi cây liễu, ánh sáng ảm đạm mà chạy trốn trở về.

"Tử Sơn Hầu cũng đã bỏ chạy rồi!"

Mãi cho tới lúc này mọi người mới phát hiện là Tử Sơn Hầu - kẻ mệnh danh đệ nhất cường giả trong phương viên năm vạn dặm đã biến thành một vầng thái dương màu tím, áp sát mặt đất mà xông vào trong nguyên thủy sơn mạch.

Hắn chạy cùng lúc với con Kim Lang đó, để lại một cái Bảo Cụ ở tại chỗ của mình, nó phát ra hào quang, ngưng tụ thành hình người, chịu chết thay hắn.

Cành liễu dù sao cũng chỉ có một, sau khi quét ngang bốn phía, lúc quay lại đuổi theo cũng chỉ kịp đâm xuyên cái Bảo Cụ này, lấy đi tinh hoa thần tính của no, không có đuổi theo đệ nhất cường giả. Gió lốc thu nhỏ lại rồi nhanh chóng biến mất. Nơi đây khôi phục sự yên tĩnh, đòn tấn công của tứ đại cường giả đều bị hóa giải, khiến mọi người đều cảm thấy một loại sợ hãi sâu sắc.

Bốn tộc lớn im lặng như tờ, hưng sự động chúng mà đến nhưng kết quả bốn vị tộc chủ chỉ chạy được một người. Số còn lại hoặc bị giết, hoặc bị treo lên, cái bạt tai này quá là vang dội rồi.

Họ tự nhận là thống trị mảnh đất này, không ai có thể địch, lần nào đi ra ngoài cũng hiệu lệnh các bộ tộc. Lúc tới đây lại còn nói là sẽ san bằng Thạch Thôn, ấy thế mà lại có một kết quả như vậy.

Hiện tại quay đầu lại nhìn, hành động diệt tộc mạnh mẽ của họ đã trở

thành một trò cười. Ở trước mặt cái cây liễu kinh khủng này căn bản chẳng thấm vào đâu.

Hiện tại cường giả của các tộc hoảng sợ, uất hận, giận dữ, tâm tình phức tạp. Tộc trưởng bị đánh chết rồi, loại sỉ nhục này khiến họ vừa tức vừa sợ, nắm chặt nắm đấm.

"Phụ thân của ta không thể chết vô ích như vậy được. Phải đòi lại công đạo!" Một thanh niên hùng tráng của bộ lạc Kim Lang gào thét, con mắt như sói, lấp lóe hào quang hung hãn.

"Thiếu tộc trưởng bớt giận. Chúng ta căn bản không thể đối kháng cây liễu đó, đi bao nhiêu người sẽ chỉ chết bấy nhiêu mà thôi, đến tộc trưởng cũng đã mất mạng rồi."

"Lang Nha Chủy rơi ở đó mà cây liễu ma cũng không có đuổi theo. Ta đoán nó chỉ có thể kéo dài khoảng hơn một dặm, mà không thể vươn tới chỗ xa hơn." Người thanh niên lạnh giọng nói, con mắt chuyển động, chuẩn bị tiến hành bố trí.

Nghe hắn nói xong, tất cả mọi người đều ngẩn ra.

"Bịch"

Đúng lúc này, Lôi Hầu bị treo trên cây liễu cuối cùng cũng đã sức cùng lực kiệt, khó mà tiếp tục dùng Lôi Quang, toàn thân khô héo, rơi xuống đất giống như một cái bình trà vỡ, chia năm xẻ bảy.

"A..."

Trong Lôi Tộc rất nhiều người hét dài,kinh hãi tức giận mà đau thương. Con cháu của Lôi Hầu đều đỏ mắt, chuẩn bị liều mạng, muốn phát động một cuộc đại chiến bằng bất cứ giá nào.

"La Phù Đại Trạch ta cũng sẽ không rút lui, nếu nó đã không thể tấn công được tới chỗ này, chúng ta đứng từ xa phóng hỏa đốt cháy cái Thạch

Thôn này, huyết tẩy bọn chúng!" Giao Tộc có người hét lớn, tộc chủ chết ở chỗ này, thù này quả thật là quá lớn.

Chỉ có người của Tử Sơn Tộc là không có biểu hiện gì, bởi vì Tử Sơn Hầu đã bỏ chạy được rồi.

"Lùi lại, tấn cống thăm dò."

Nhân mã của ba phe La Phù Đại Trạch, bộ lạc Kim Lang và Lôi Tộc lùi lại năm dặm, để lại một bộ phận người ở chỗ cũ, giương cung bắn ra hàng loạt mũi tên lửa, tấn công Thạch Thôn.

Đây đều là những xạ thủ lực tay mạnh kinh người, chuẩn mà chắc, tất cả tập trung bắn về Thạch Thôn.

Quả nhiên, với cự ly đủ xa, cây liễu cũng không có tấn công, chỉ có một quầng sáng lờ mờ bao phủ cả ngôi làng, mũi tên đều tan nát, không thể bắn vào được.

Ở ngoài thôn có lửa lớn bùng lên, bốc cháy hừng hực, nhưng lại khó mà làn vào trong thôn.

"Không có tác dụng nào cả." Mọi người than, đồng thời cũng hơi sợ.

"Vây khốn chỗ này. Người ở đây không thể ra vào, chẳng thể săn bắn, sớm muộn cũng sẽ chết đói!" Thiếu tộc chủ của bộ lạc Kim Lang hung hăng hét lên.

"Thiếu tộc chủ, chúng ta rút lui đi, nếu không sẽ có họa diệt tộc đó." Có người khuyên nhủ.

Trên sự thật, cường giả của bốn tộc đều sợ hãi trong lòng. Tuyệt đại đa số người đều hận không thể lập tức chạy trốn, căn bản không muốn ở đây thêm một lúc nào nữa. Thế nhưng, những nhân vật nắm quyền như con cháu và tộc thú của tộc chủ lại đỏ mắt, mất đi lý trí, không báo thù quyết không thôi.

"La Phù Đại Trạch ta tuyệt đối sẽ không rút lui. Nhất định phải báo thù cho huynh trưởng, vây khốn chỗ này lại, cho bọn chúng chết đói." Em ruột của thủ lĩnh La Phù Đại Trạch hét.

Người của Giao Tộc trong lòng sợ hãi, cũng không tình nguyện, có người đứng ra phản đối.

"Biết rõ là sẽ chết mà vẫn muốn đánh một trận, bọn ta không thể làm được. Đó là huynh trưởng của ngươi, ngươi cứ tự mình đi mà báo thù, bọn này không muốn chết vô ích!"

"Ngươi nói cái gì. Tộc chủ vừa chết, các ngươi không những không muốn báo thù mà còn đòi bỏ chạy, có còn phải đàn ông của La Phù Đại Trạch nữa không?"

Trong nháy mắt, La Phù Đại Trạch suýt nữa nảy sinh bạo động, phe mình nội loạn trước tiên.

Tình hình giống như vậy cũng xảy ra ở Lôi Tộc, bộ lạc Kim Lang. Không có ai đồng ý đi tìm chết, đều muốn cách thật xa cái cây liễu ma quái đó.

Cuối cùng, một bộ phận người đã bỏ chạy, một bộ phận khác nghe lệnh vây khốn Thạch Thôn, chuẩn bị cắt đứt nguồn thức ăn của họ.

"Rống..."

Con Thần Lang màu vàng đó xông trở lại, chạy thẳng tới trước mặt của thiếu tộc trưởng, một tát đánh bay hắn ra, sau đó cắn lấy cái Lang Nha Chủy đó rồi xoay người té thẳng, hóa thành một đạo ánh sáng, chớp mắt đã mất tăm.

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn, sau đó bắt đầu kêu lên.

"Thiếu tộc trưởng mau rút thôi, chính là dấu hiệu bất tường đó. Tế Linh đã vứt bỏ chúng ta, hơn nữa còn cướp đi Tổ Khí rồi!" Một vị tộc lão kinh

khủng kêu to.

Không chỉ là bộ tộc của họ, ngay cả là La Phù Đại Trạch, Lôi Tộc cũng đều sợ hãi, tất cả đều nảy sinh ý rút lui. Còn Tử Sơn Tộc thì đã sớm bắt đầu bỏ chạy, không có ai dừng lại, hiển nhiên là đã nhận được lệnh của Tử Sơn Hầu, không muốn tiếp tục đối kháng nữa.

"Vèo!"

Đột nhiên, cành liễu đó lại di chuyển. Lần này hào quang tỏa sáng, so với lúc trước chói mắt hơn nhiều, thoắt cái đã kéo dài tới bốn năm dặm, vung một cái thật mạnh, núi đá bị đánh vỡ, đỉnh núi đổ sập xuống, vang lên ầm ầm, núi rừng bị san bằng.

Thiếu tộc trưởng của bộ lạc Kim Lang hét lớn, đầu bay lên, tiếp theo đó rất nhiều tộc nhân kiên trì ở lại chỗ này đều bị chém ngang hông làm hai đoạn, thi thể đổ xuống thành vùng, máu bay tung tóe.

Sau đó, người của La Phù Đại Trạch và Giao Tộc cũng bị như vậy, các nhân vật nắm quyền bị đánh chết. Cành liễu quét qua, từng cái đầu người bay lên một, mang theo từng mảng vòi máu.

Những người này trước khi chết đều sợ hãi tới cực điểm, hối hận không thôi. Cây liễu không phải là không thể vươn tới chỗ này, lúc trước chỉ là không tính toán mà thôi.

"Phập", "Phập"

Sau khí chém chết các nhân vật chủ chốt, cây liễu cũng không có tùy ý đồ sát, chỉ tấn công đám dị thú và Lân Mã kia mà thôi. Cành liễu liên tiếp đâm xuyên người từng con một, trên cành liễu óng ánh đã xuyên thành một hàng dài.

Cuối cùng, mấy trăm con tọa kỵ, bao gồm Lân Mã, Độc Giác Mã, Nguyệt Tê vân vân đều bị đâm xuyên ở trên cành liễu rồi cuốn về Thạch Thôn. Mà lần này nó lại không có hấp thu sinh mệnh tinh khí mà trực tiếp

vứt ở trên đường.

"Chạy thôi!"

Cường giả các tộc khiếp sợ, chạy thục mạng, không dám ở lại nơi này nữa.

Người của Thạch Thôn nhìn mà ngẩn ra, cây liễu quá mạnh đi.

Rất lâu sau, bọn Thạch Lâm Hổ lấy lại tinh thần, vô cùng đau lòng, nói: "Đây chính là Độc Giác Mã đó, một ngày có thể đi vạn dặm, là ngựa quý hiếm có."

"Ở đây còn có mấy còn Vũ Hổ nữa này, là loại dị thú hiếm thấy!" Có tộc lão cả kinh nói.

Thôn nhân vô cùng kính sợ liễu thụ, cúng bái từ chân tâm. Chính nó đã bảo vệ Thạch Thôn, mỗi một người đều gọi nó là Liễu Thần, thành tâm cầu khẩn ở chỗ này.

Đột nhiên, một đạo thần niệm vang lên, nói: "Đây là đồ ăn, phải chuẩn bị đầy đủ. Một cuộc đại họa sắp tới rồi."

"Ai đó?" Mọi người đều giật mình.

"Là Tế Linh đó. Liễu Thần đã lên tiếng rồi." Nhóc tỳ mở to mắt, lấp lóe hào quang sáng rực, giật mình nhìm chằm chằm cây liễu cháy đen.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 46: Sâu Trong Dãy Núi

Cây liễu sớm đã bị gẫy rất nhiều năm, chỉ còn sót lại một cái thân cây cháy đen, đường kính mười mấy mét, chỉ có một cái cành non xanh biếc, lắc lư theo gió.

Mấy chục năm nay, nó chưa từng lên tiếng một lần nào. Hôm nay làm sao lại nói chuyện thế này? Nhóc tỳ chớp chớp đôi mắt to, vô cùng tò mò.

"Bái kiến Liễu Thần!"

Thôn nhân đều bị dọa sợ điếng người, trong lòng kính nể. Biểu hiện của cây liễu vượt qua tưởng tượng, rất nhiều người đều dập đầu cúng bái, cầu xin nó bảo vệ sự bình yên của Thạch Thôn.

Một vài ông bà cụ tuổi tác đã cao run run rẩy rẩy, đi đầu cầu xin, lấy trái tim thành kính và lời nói chân thành để biểu đạt sự tôn kính.

Một loại sức mạnh thần bí xuất hiện, vô cùng kỳ dị, gần giống với lực lượng sản sinh lúc tiên dân Thượng Cổ lễ bái ở trong Cốt Thư, khuếch tán ra bên ngoài như sóng gợn.

Đỉnh cổ tổ truyền ở trong thôn cũng cộng minh. Nhật nguyệt sơn hà, tiên dân Thượng Cổ ở trên vách đỉnh cũng trở nên rõ ràng hơn một chút, chảy xuôi ánh sáng thần bí, càng có vẻ cổ xưa hơn. Một loại khí tức tang thương ập vào mặt.

Song, cây liễu không còn nói gì nữa, im lặng giống như chưa bao giờ lên tiếng.

"Nghe lời căn dặn của Liễu Thần, bắt đầu trữ lương ngay!" Một vị tộc lão bình tĩnh lại rồi phân phó.

Trong thôn lập tức trở nên bận rộn, thi thể của mấy trăm con tọa kỵ nằm ngổn ngang ở trên đường, chồng lên nhau như ngọn núi nhỏ. Chỗ này đã đủ để thôn nhân ăn trong một thời gian rất dài, vì để tránh ôi thiu, họ nhất định phải tiến hành xử lý.

Ngày hôm nay, trong thôn mùi thịt lan tỏa. Nhà nhà đều đang khẩn trương làm các loại thịt khô, thịt xông khói. Đến bọn trẻ cũng giúp một tay. Cây liễu lên tiếng, đây là việc mấy chục năm mới có một lần, thôn dân không dám coi như gió thoảng qua tai, trong lòng đều bất an, nghiêm túc chuẩn bị để đối phó một tai họa lớn sắp tới.

Tử Sơn Tộc, Lôi Tộc, La Phù Đại Trạch, bộ lạc Kim Lang, tứ đại bộ tộc hưng sư động chúng đến chỗ này nhưng lại phải bỏ chạy thục mạng, lôi thôi lếch thếch vô cùng, Tiểu Cô Sơn Trấn hết sức ồn ào.

Nhân mã của bốn bộ tộc chán nản, họ bị giết cho biến thành chim sợ cành cong, trong lòng có một sự sợ hãi không nói nên lời. Lần này thật sự là mất hết cả thể diện rồi. Bọn họ nghỉ ngơi ở Tiểu Cô Sơn Trấn, không còn cường thế như lúc trước, không có ai dám đề nghị đi đánh Thạch Thôn nữa, thậm chí còn không muốn nhắc lại cái tên đó.

"Thật là nhục nhã mà. Đường đường cường giả bốn tộc, cai quản một phương, hiệu lệnh mảnh đất này, thế mà hiện tại đến một cái làng cũng không đánh nổi." Một vài vị tộc lão căm giận không thôi.

Sau khi xả giận một hồi, rất nhiều người đều run rẩy. Cây liễu quá mạnh, không thể nào chiến thắng được. Lần này tổn thất quá lớn, bọn họ đấm ngực giậm chân, hối hận mà đã muộn.

Xảy ra việc lớn như thế này, tất nhiên sẽ gây ra một hồi sóng gió, cũng có lẽ sẽ gây rất nhiều sự kiện xấu, bốn bộ tộc quyết định nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Đối với họ mà nói, nơi đây là một mảnh đất ma quỷ nhuốm máu. Một cái làng không ngờ lại khiến ba vị chủ tộc bỏ mạng, loại đại bại này đơn giản

là không thể tưởng tượng nổi.

Lúc này, chỗ sâu nhất trong dãy núi nguyên thủy cũng không yên bình!

Từng cụm sương mù bốc lên, cảnh vật trong núi mơ hồ nhìn không rõ, giống như một vùng hỗn độn. Tiếng gào thét của mãnh thú Hồng Hoang đột nhiên im bặt, yên lặng như chết.

Một cái bóng khổng lồ xuất hiện, xung quanh lượn lờ xương mù dày đặc, nhìn không rõ chân thân. Nhưng khí tức khiếp người mà nó phát ra lại làm chấn động trên trời dưới đất, quần sơn đều đang rung chuyển, phi cầm tẩu thú đều nằm úp xuống đất, run lẩy bẩy, cúi đầu về chỗ này.

Nó đỉnh thiên lập địa, cao cũng không biết bao nhiêu dặm, đâm thẳng vào trong tầng mây. Đôi mắt xanh biếc giống như cái hồ nước khắc ở trên bầu trời, đường kính phải mấy dặm. Con ngươi màu xanh thực sự lớn tới mức dọa người, hơn nữa còn có sát khí kinh thiên.

Rất khó mà tưởng tượng ra đây là sinh vật gì? Cơ thể của nó không biết là to tới mức nào, nếu truyền ra ngoại giới thì khẳng định sẽ chấn động bốn phương.

"Thánh vật này là của ta." Nó phát ra tiếng nói rất thấp, nặng nề như sấm rền, làm quần sơn cũng sắp vỡ vụn, tất cả hung cầm mãnh thú ở trong các ngọn núi nơi xa đều nhanh chóng phát run.

"Đông!"

Đáp lại nó là một thanh côn sắt khổng lồ, to như cột chống trời. Côn quét ngang tới, cuồng phong gào thét, đá núi bay toán loạn, mây mù trào dâng.

Một đòn này giống như thể diệt thế, thiên địa này cũng bị chọc thủng.

"Grao..."

Tiếng gào thét nặng nề, khí tức hung thần cuốn hết chín tầng trời. Thân ảnh khổng lồ đó thò ra một bàn chân lớn, ùn ùn kéo đến, đủ để che phủ mấy dải núi, lấp lánh hàn quang, vô cùng sắc bén.

"Keng"

Bàn chân lớn va chạm với thanh côn sắt ở trên tầng mây, bầu trời giống như bị xé rách, mây mù tan đi, các loại hào quang tỏa ra, có Bảo Thuật chí cường đang bùng nổ, che phủ trời đất.

"Xích" "Xích"

Trên bầu trời, từng khúc xướng kỳ lạ ra xuống, có khúc đỏ đậm như Huyết Toản, có khúc lại đen kịt như mực, có khúc thì trắng tinh óng ánh, tất cả đều phát ra bảo quang, đều là bảo cốt kỳ dị

Nếu để cường giả loài người ở bên ngoài dãy núi nhìn thấy thì ắt ai cũng sẽ đỏ mắt. Những thứ này tuyệt đối là rơi ra từ trên người của Thái Cổ Di Chủng, không ngờ lại có những mười mấy khúc, đây phải là một kho báu kinh người cỡ nào?

Số bảo cốt có ngưng tụ ký hiệu nguyên thủy này bay xuống, phân tán khắp nơi trong Thương Mãng Sơn Mạch bao la, ổn định núi sông. Gió mạnh trên trời cao cuốn xuống cũng không thể nào hủy đi núi non nữa.

Cơ thể khổng lồ đó vượt qua cả tầng mây, con hung thú đứng thẳng ở giữa thiên địa, con mắt xanh biếc như hai cái hồ lớn, lạnh lùng lên tiếng nói: "Lòng dạ đàn bà!"

"Ầm ầm!"

Nó há miệng phun ra một đạo hào quang đáng sợ, cuốn thẳng trên trời dưới đất, nếu không có số bảo cốt vừa rồi trấn áp Thương Mãng Sơn Mạch thì nhất định sẽ sinh linh đồ thán. Nó đánh tan hết mây trên trời, thần quang óng ánh chém về phía trước, đây là một loại Bảo Thuật cực mạnh.

"Ầm!"

Đáp lại nó là một thanh côn sắt, đánh ở trên Bảo Thuật óng ánh, bùng phát ra từng hồi tiếng đại đạo. Hơn nữa, một loại ký hiệu nguyên thủy cực mạnh xuất hiện, vang vang rung động, khiến thanh côn phát ra ánh sáng vô lượng, xung quanh từng mảng ký tự chi chít đang lượn lờ. Sau khi được gia trì, thần uy của thanh côn này càng tăng mạnh.

Đây là một trận đại chiến, hai sinh vật không thể tượng tưởng đang dàn ra Nguyên Thủy Bảo Phù, ổn định núi sông, đánh nhau sống chết ở chỗ này.

"Ngươi và con chim đỏ nhỏ đó lưỡng bại câu thương, rút lui là lựa chọn duy nhất của ngươi đấy!" Sinh vật khủng bố với đôi mắt xanh biếc vô cùng lạnh lùng, sát khí tỏa ra.

Đại chiến đang được tiếp tục!

"Ầm!"

Đột nhiệt, ở một hướng khác trong chỗ sâu nhất của sơn mạch có ánh lửa ngập trời, một con chim đỏ nhỏ xuất hiện, phát động một trận đại chiến kinh thế với một sinh vật kinh khủng khác.

"Không ngờ ngươi vẫn còn sống."

"Rống..."

Tổng cộng có bốn sinh vật cực mạnh đang chiến đấu, mức độ khủng khiếp của bọn nó vượt quá tưởng tượng. Đến Di Chủng mạnh mẽ như Ác Ma Viên, Ly Hỏa Ngưu Ma cũng đang run rẩy, trốn ở nơi xa, không dám động đậy.

Ở Tiểu Cô Sơn Trấn, các cường giả hoảng sợ, bởi vì đến họ cũng nghe thấy tiếng ở sâu trong dãy núi, ngước mắt nhìn lên, ở đó cả vùng bị khí hỗn độn lượn quanh. Mười mấy khúc xương thú đã trấn án dãy núi vô ngần, không ai có thể nhìn thấu.

"Đã xảy ra chuyện gì vậy? Lẽ nào bảo vật trong núi muốn xuất thế, bọn nó đang quyết chiến để tranh đoạt lần cuối cùng ư?"

Tiếng nói vừa dứt, trong Thương Mãng Sơn Mạch có thần quang chọc thủng trời đất, khí hỗn độn tuôn trào, cho dù có mười mấy khối bảo cốt trấn áp núi sống nhưng dãy núi này cũng vẫn đang rung mạnh.

Đó là tuyệt thế Bảo Thuật đang tấn công, trên trời dưới đất đều đang kinh hãi. Mọi người hết hồn nhìn nhau, giờ khắc này linh hồn của họ đang rung động, rất nhiều người đều phịch một tiếng ngã quỵ xuống đất.

Mọi người không ngừng run rẩy, đó là một loại uy áp cực mạnh, khiến cho họ không ngờ lại không nhịn được mà phải chắp tay vái lậy.

Những sinh linh này khủng bố tới mức nào đây? Tất cả mọi người đều lạnh từ đầu đến chân, có vài người nghĩ tới việc bộ tộc của mình từng muốn vào núi tìm báu vật, quả thật là chán sống lắm rồi, cũng may là cuối cùng cũng bỏ qua!

Chạy ngay!

Đây là tâm tư của mỗi người, ở trong vùng đất hoang dã này, cố nán lại sẽ chỉ càng nguy hiểm hơn, không may một cái liền sẽ mất mạng toi đời.

Nhân mã của Lôi Tộc, La Phù Đại Trạch và bộ lạc Kim Lang lại càng run sợ. Một cây liễu ma quái đã đủ khiến họ khiếp vía rồi, thêm vào sinh vật ở sâu trong dãy núi nữa thì nơi này căn bản không phải để cho người ở. Nhanh chóng rút lui mới là lựa chọn tốt nhất.

Trong Tiểu Cô Sơn Trấn lòng người bàng hoàng, các bộ tộc lớn, các cường giả khắp nơi đều đã bắt đầu bỏ chạy, lấy tốc độ nhanh nhất xông về phía cuối cùng của đại địa, không muốn ở đây thêm một phút giây nào nữa.

"Ầm!"

Đột nhiên, trung tâm của Thương Mãng Sơn Mạch phát ra một tiếng

vang lớn kinh thiên động địa, loạn thạch xuyên không, không ngờ đã vỡ nát rồi. Khí hỗn độn khuếch tán ra, cuốn chiếu cả dãy núi.

Ở đó có tiên quang xông lên bầu trời, khí lành dâng trào giống như đã đến lúc trước khai thiên lập địa, giống như có hỗn độn chí bảo xuất thế, đang không ngừng chìm nổi, rung động khắp Đại Hoang.

"Báu vật xuất thế rồi!"

Vào giờ phút này, không cần ai nói nhiều, tất cả mọi người đều biết nhất định là một cái thánh vật nào đó lại nhìn thấy ánh sáng mặt trời.

"Vù vù" một tiếng, sâu trong dãy núi trở nên sôi trào, đại chiến càng thêm kịch liệt. Bốn con sinh vật kinh khủng không thể nào tượng tượng đang quyết đấu sinh tử, tranh đoạt báu vật vừa đào được đó.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 47: Tai Họa Kéo Đến

"Gào oooooooooooo!!!"

Một tiếng gầm rú chấn động bát hoang, dù ở rìa dãy núi Thương Mãng mà vẫn nghe được âm thanh to lớn kia, các cường giả đang ẩn trốn cũng nhũn cả người, rất nhiều tên ngồi phịch xuống mặt đất.

Những thú cưỡi kia sớm đã không vâng lời, toàn thân run rẩy nằm phục dưới đất, run rẩy lẩy bẩy sợ hãi cực độ, không dám ngẩng cả đầu lên, không ngừng dập đầu về hướng sâu của Đại Hoang.

Nơi sâu nhất dãy núi, khí tức kinh khủng thật kinh thế, tứ đại sinh linh đang chiến đấu, quang cảnh giống như trước khi khai thiên vậy, lúc thì Ly Hỏa ngập trời, một lúc lại mây đen che kín nhật nguyệt, lúc thì thiết côn phá không....

Đây là một hồi đại chiến kinh thế, nếu không nhờ mười mấy khối Bảo cốt trấn trấn áp vùng dãy núi mênh mông, ổn định lại vùng núi sông này thì khó tưởng được sẽ bị đánh tan hoang thành dạng gì.

Trong sương mù hỗn độn, một tiếng chim hót thánh thót như vọng khắp chín tầng trời, chim nhỏ lửa đỏ tươi phẫn nộ kêu lớn, chém giết kịch liệt cùng đối thủ, kéo theo lửa đỏ thẫm ngập trời như thiêu đốt phân nửa không trung, nóng rực khó có thể đỡ.

"Gàoooooo!!!!"

Lại một tiếng rống to, trời vì thế mà rung chuyển, đối thủ của chim nhỏ đúng là khí thế nuốt trọn sơn hà, như có một cảnh giới quân lâm thiên hạ, bạo phát ra hào quang ngập trời, dùng Bảo thuật chí cường áp chế Thiên hỏa.

Nếu có người ở đây trông thấy nhất định sẽ trợn mắt ngoác mồm, đối thủ của tiểu Hồng là một con chim cực kỳ to lớn, nhưng tiếng kêu phát ra lại cứ như thú vật gào thét, chấn động núi sông lung lay, nếu như không có Bảo cốt nguyên thủy trấn lại chắc chắn sẽ nổ tung.

"Ầm ầm!"

Cánh lớn phá không bay tới, như có một vùng mây đen kéo tới che trời khiến cho luồng lửa đỏ thẫm kia ảm đạm đi trông thấy, một đôi móng vuốt to chụp tới phía tiểu Hồng.

Con hung cầm này quá to lớn, nó như đè nén vòm trời, một cái lông lướt qua cũng như vạn tòa núi lớn đè xuống, mà lệ khí lại ngập trời khiến linh hồn cũng phải kinh sợ.

Chiếppppppppp!

Tiếng kêu rít vang lên, tước nhỏ đỏ hồng lao lên, tuy thể hình nó không lớn nhưng uy thế không gì sánh bằng, va chạm một chỗ cùng móng vuốt khổng lồ kia keng keng, tia lửa bắn ngập trời.

Hai con chim giao phong kịch liệt, con hung cầm kia như che trời đạp đất, quanh thân lượn lờ dày đặc khói đen không thấy rõ bản thể, từ nơi xa xôi chỉ thấy một đôi mắt màu máu to không gì sánh nổi, như là hai vầng trăng máu đang treo trên khoảng không.

"ÀMMM!!!"

Con hung cầm này lớn đến mức không thể biết giới hạn, hai cánh bung ra liền có gió luốc cuồn cuộn, bầu trời của Thương Mãng như không thể chứa được nó nữa, lực công kích vô cùng tuyệt thế, mỗi một lần chấn động đều khiến trời đất nổ ầm ầm.

Chim nhỏ tiểu Hồng rất vất vả, bởi vì nó đang có thương tích sẵn trong thân, vừa rồi nó đã kéo con hung cầm kia ra khỏi đại chiến cùng sinh linh cầm thiết côn, chiến đấu kiểu tiêu hao sinh lực hung cầm để tạo kết cục cả

hai đều phải chịu thiệt.

"Chiu chiu chiu!!!"

Như một dòng sông đỏ thẫm kéo tới chém phá trời xanh, cả người chim nhỏ tiểu Hồng lóe lên phù văn lập lòe, đan dệt dầy đặc lượn lờ, há cái mỏ trong suốt như một cái mũi khoan đỏ thẫm ra, phun từng tia hào quang rừng rực rồi rít gào lao tới.

Đây là một Bảo thuật chí cường vô cùng sắc bén, ánh sáng hóa thành một thanh tiên kiếm đỏ thẫm rực rỡ sắc bén không gì sánh nổi, kéo theo ánh lửa ngập trời chém về phía hung cầm.

"GÀOOOOO!!"

Hung cầm khổng lồ tựa như mây đen kín trời lại rít lên một tiếng như dã thú kêu, nó cảm giác nguy hiểm cực độ nên giương cánh phá tầng không, trong nháy mắt đã chui vào trong khói đen kịt.

Cũng ngay lúc đó, mây đen quay cuồng, con hung cầm sau khí trốn vào chỗ xa xôi của bầu trời liền giương đôi cánh tựa như thiết ra, phù văn lấp lóe đè ép một vùng trời, bắn ra ô quang vô tận nhắm xuống dưới.

"Cheng" "Cheng!"..

Trên vòm trời bộc phát vô cùng ánh sáng thần thánh, ô quang va chạm cùng tiên kiếm đỏ thẫm tóe lửa vang trời, như là một ngôi sao chổi va chạm cực mạnh tại nơi vũ trụ sâu xa, kinh sợ khắp Đại Hoang.

"Vùuuuuuuuu!!!"

Một hướng khác, cương phong gào thét như muốn cuốn chín tầng mây, thiết côn to lớn quét ngang thiên địa, một đôi bàn tay lông xù xì đang vung vẩy liên hồi, nó đang chiến đấu với sinh vật đỉnh thiên lập địa kia tới gay cấn tột cùng, mỗi một lần va chạm như một kích khai thiên, khí hỗn độn khuếch tán lan tràn.

Hào quang tóe ra, thụy khí phát sáng, một món vật đang lơ lửa giữa không trung, tứ đại sinh linh cũng không chạy tới đoạt mà đang đối kháng kẻ địch trước mắt.

Ở đây có bốn con sinh linh thì không có một sinh vật nào dám tiếp cận, kiểu như Vượn Ác Ma hay Bò Ma Ly Hỏa chỉ dám run bần bậc trốn ở nơi xa không dám bén mảng.

Đại chiến càng ngày càng kịch liệt, bốn sinh linh chí cường đến không thể tưởng tượng được đang tranh đấu kịch liệt quên hết sống chết, tỏa ra một khí tức đáng sợ lan khắp bát hoang, kinh nhiếp vạn linh run rẩy.

Một tiếng Vútttt! vang lên, trời đất rung động kịch liệt, một cái móng vuốt lớn vồ xuống chim nhỏ, thần quang trào dâng như sóng lớn vỗ bờ, mênh mông vô biên. Đây là đang đánh úp, sinh linh đang đứng giữa tầng mây như sừng sững tại thế gian, con mắt xanh lục đột nhiên công kích bỏ qua đối thủ cầm thiết côn mà lao về chim nhỏ tiểu Hồng.

Tước nhỏ hỏa hồng phẫn nộ kêu, hai cánh chấn động giương ra hình thành một luồng khí cuồng bạo xoay tròn kịch liệt, hóa thành một lốc xoáy đỏ thẫm như muốn xé rách cả thiên địa, ánh lửa nhiếp thế như phải cuốn cái móng vuốt to lớn kia vào cho bằng được.

Ngay lúc này, con hung cầm to lớn kia cũng lao đầu xuống lướt ngang qua, công kích về phía sinh linh ẩn trong khí hỗn độn đang nắm thiết côn xoay chuyển, nó lao ra từ chân trời, bao la hơn cả trời mây, mà tòan thân tỏa ra khói đen ngập trời, đôi mắt phát sáng như hai vầng trăng máu, khi lao xuống lại như hóa thành hai cây huyết mâu lớn tựa núi non.

"Đùng đùng!!"

Thiên địa lần này rung càng kịch liệt, tứ đại sinh linh trong nháy mắt thay đổi đối thủ, đánh úp lẫn nhau, huyết chiến sinh tử.

Dãy núi mênh mông vô cùng bao la, có đến vạn tòa núi lớn nguy nga

sừng sững, một mảnh lại một vùng phù văn sáng hừng hực tóe ra, có đỏ đậm như máu, có đen kịt như mực, có trắng noãn óng ánh tỏa khắp thiên địa. Nhờ có tác dụng trấn áp của Bảo cốt nguyên thủy mà núi sông được an bình, nếu không thì đại chiến diễn ra chỉ cần dư lực rớt xuống từ trên không cũng đủ tạo thành đại nạn.

Ở phía ngoài của dãy núi, chư cường cố nịn nhín sự sợ hãi đến từ sâu trong linh hồn lại, bọn họ lảo đảo chạy trối chết, khu vực này quá đáng sợ, thật khó tưởng tượng là sinh vật gì mà chỉ cần tản mát khí tức cũng đủ khiến bọn hắn xụi lơ té xuống muốn quỳ bái, thật kinh sợ.

Giờ khắc này bọn họ hận không có chui vào ngay được cái quốc gia cổ đại trong truyền thuyết để tránh họa.

Trong Thạch thôn, cây liễu vẫn đứng vững, cành non đong đưa, người trong thôn tuy rằng tim đập thình thịch nhưng vẫn không có cảm giác linh hồn run lên như các cường giả bên ngoài, hiển nhiên đang được che chở.

"Giữa núi đại chiến kịch liệt thế này, không biết là một tông Thánh vật thế nào mà lại kịch liệt như vậy."

"Cảm giác như có luồng sức mạnh thần bí đang khóa lại sơn hà, bằng không thì phạm vi năm vạn dặm sẽ gặp một trường kiếp nạn."

Thạch Phi Giao và Thạch Lâm Hổ nói nhỏ, hai người lo lắng bất an không biết trận đại họa này sẽ kéo dài bao lâu, đáng sợ đến cỡ nào.

Đột nhiên một tiếng kêu rít vang vọng từ bầu trời truyền đến, một con hung cầm toàn thân vảy xanh dày đặc, mà hai cánh lại có ánh hào quang bạc tỏa ra, có đến hai màu sắc khác nhau.

"A, là dì Thanh Lân Ưng, dì ấy đã biến hóa, cánh xanh đã hóa cánh bạc kìa!!" Nhóc tỳ ngước lên trời cao kinh ngạc.

"Chiếp chiếp.."

Đại Bằng, Tiểu Thanh, Tử Vân rất hưng phấn vẫy hai cánh lạch bạch chạy tới đầu thôn, bọn nó ngước đầu kêu to.

Thanh Lân Ưng biến đổi rồi, một đôi cánh bạc chớp lập lòe, cứ như được đúc bằng bạc thật, tỏa ra một khí tức thánh khiết, sau khi ăn thịt Toan Nghê nó đã được lột xác.

Có thể cảm giác rõ ràng khí tức nó cực kỳ đáng sợ, so với trước đây càng cường thịnh hơn rất nhiều, thực lực tăng nhanh như gió!

"Phù...!"

Cuồng phong gào thét, Thanh Lân Ưng bay xuống thu đôi cánh bạc to lớn ghép vào thân, ba con chim non lập tức nhào tới không ngừng cọ đầu vào chim mẹ.

Giờ khắc này hung cầm vô cùng bất an, nó chạy trốn từ sâu trong dãy núi ra đây, nơi sâu xa của đại sơn chiến đấu quá đáng sợ, mặc dù được phong tỏa nhưng vẫn khiến vạn linh run sợ.

"Dì Thanh đừng đi ra ngoài, tạm thời trốn trong thôn nha!!." Nhóc tỳ bước lại gần.

Người trong thôn cũng vây xung quanh, bọn họ có quan hệ rất tốt với con hậu duệ của ma cầm Thái cổ này, đã thực sự trải qua thử thách sinh tử cùng nhau, thế nên rất hy vọng nó bình an.

Thanh Lân Ưng gật đầu, nó cũng vì tránh họa mà đến đây.

Đại chiến diễn ra thảm liệt, sâu trong dãy núi thỉnh thoảng vang ra tiếng thú gào thét như sóng biển động, bao quát chín tầng trời, thiên thượng địa hạ đều chấn động, thanh thế kinh người, lại còn có cả tiếng chim hót kinh người như Thần âm từ vực ngoại, chấn nhiếp hồn phách nhân tâm.

Trận chiến này thế mà kéo dài mấy ngày vẫn còn tiếp tục!

Các cường giả rốt cuộc trốn về bộ lạc của từng đám, nhưng trong lòng vẫn còn khiếp đảm, mặc dù đã cách xa mấy chục ngàn dặm nhưng còn cảm giác kinh sợ, luôn cảm thấy chuyện không rõ ràng sắp xảy đến.

Tam đại tộc chủ chết mất, thảm bại ở một sơn thôn, tin tức truyền ra chấn động toàn bộ các đại bộ lạc. Hơn nữa Sơn bảo xuất thế lại có tồn tại chí cao không thể tưởng nổi đang kịch chiến, tin này lại càng kinh tâm động phách khiến người ta run sợ.

"Mảnh đại địa này sắp loạn rồi, không biết kết cục sẽ như thế nào?" Có trưởng giả của đại tộc bàn luận kín tiếng.

"Hy vọng đại loạn sớm chấm dứt!" Rất nhiều người cầu khấn.

Nơi sâu thẳm của dãy núi Thương Mãng, khối Thánh vật trắng noãn óng ánh lơ lửng giữa đại chiến của tứ đại sinh linh, chúng nó đại chiến kịch liệt không ngừng chút nào, thỉnh thoảng cũng vươn móng vuốt muốn tóm vật thần thánh kia.

"Ầm!"

Khí hỗn độn mãnh liệt ập tới, khối thần vật trắng loáng này trùng kích bay về phương xa, lại xuyên thủng qua cả phù văn đang ngăn cách đại chiến với sơn hà, mười mấy khối Bảo cốt nguyên thủy đã không khóa được nơi này.

"Ầm!"

Một con thú vật cực lớn bước ra ngoài, cả người đứng thẳng, sương mù lượn lờ, con mắt xanh rì bễ nghễ tứ phương, nói: "Thánh vật này có liên hệ rất lớn, người biết càng ít càng tốt!".

"Vậy thì giết sạch đi, bắt đầu từ Nhân tộc rồi giết sạch toàn bộ chủng tộc và sinh linh không kín miệng trên mảnh đại địa này." Con hung cầm kia cũng phụ họa, nó cũng xông ra khỏi phù văn, thân lượn lờ khí hỗn độn, hai cánh giương cao phô thiên cái địa, vô tận núi non phía dưới cũng bị bao phủ,

thật to lớn vô cùng, một đôi mắt như vầng trăng máu tỏa lệ khí kinh thiên.

"ĐÙNG" vang một tiếng, một cây thiết côn phá ra ngoài, thiết côn to như một ngọn núi cao lớn tỏa khí thế bàng bạc, được nắm trong một bàn tay lớn lông rậm rạp, sinh linh này cũng được bao phủ bởi sương mù, nó vung mạnh thiết côn tỏa ra một thần uy cái thế.

Tiếp theo chim nhỏ tiểu Hồng cũng lao ra cùng ánh lửa ngập trời.

Bốn con sinh linh, thần uy không thể tưởng, lại chiến đấu lại kêu gào chấn động mảnh đại địa vô ngần này, những Bảo cốt nguyên thủy rốt cuộc không chặn lại được.

"Vạn linh nghe hiệu lệnh của ta, đi san bằng mảnh đại địa này!" Con mắt xanh rì ẩn trong sương mù càng lãnh liệt, sinh linh đáng sợ ẩn trong tầng mây cao vút đang hạ mênh lệnh.

"Đi thôi, bình định toàn bộ mọi cản trở!" Con hung cầm kia không gào thét như tiếng thú, giờ thế mà lại nói tiếng người, âm thanh ầm ầm cũng hạ mệnh lệnh, đôi mắt như trăng máu kia lạnh băng khiếp người.

Khí hỗn độn tràn ngập, Thánh vật trắng loáng lơ lửng sắp rơi vào tay sinh linh cầm thiết côn. Ba tồn tại kinh khủng sao cam lòng rít gào lao tới cùng trùng kích đuổi theo.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 48: Họa Loạn Đại Địa

Vùng Đại Hoang rộng lớn vô ngần, núi lớn nguy nga nối tiếp san sát nhau, rừng cây rậm rạp, cổ thú rít gào, ác điểu vút ngang trời, thế nhưng nơi này đã hoàn toàn đại loạn rồi.

Ò ò ò ò!!!

Một tiếng mãng ngưu rít gào vang vọng hơn trăm dặm, Ly Hỏa bốc lên trời, một con bò lớn đỏ sậm như máu cao tới mười mấy mét, dài đến ba mươi mét tông ra khỏi một tòa núi lớn xuất hiện, kéo theo dung nham và được bao phủ trong ánh lửa.

Đây chính là Bò Ma Ly Hỏa, nó đã từng đại chiến cùng Toan Nghê Hoàng Kim và bị đánh gãy một cái sừng màu lửa rất to, tồn tại đã rất lâu năm, uy chấn Đại Hoang, đến cả đám người già của Thạch thôn cũng là được nghe kể truyền thuyết của nó mà lớn lên. Bốn vó nó bước ra liệt diễm, toàn thân đắm chìm trong hỏa quang, da dẻ màu đỏ tựa như tơ lụa, lấp lóe xích quang rực rỡ phát xạ.

Phía sau nó là kéo theo vô tận hung thú, dầy đặc vô cùng, bọn chúng đều là Di chủng né qua dung nham và đại hỏa mà chạy theo nó, cùng lao ra khỏi dãy núi Thương Mãng mà đi công phạt vùng núi sông bên ngoài.

"A.. Không!!"

Một vài thôn xóm có chừng trăm căn nhà đều kinh hoàng, hung thú nhiều như vậy ầm ầm lao tới, lại còn có Bò Ma Ly Hỏa làm thủ lĩnh mạnh mẽ hơn Tế linh của bọn họ, vậy sao có thể chống lại?

Tế linh của thôn này phát hiện không ổn liền lao khỏi đây trốn chạy, nó không dám chống cự thậm chí gia nhập thành một thành viên của thú triều.

Đây là một hồi thảm kịch, Bò Ma Ly Hỏa vọt tới đây một cái không cần nói Tế linh của thôn này, mà Tế linh của một đại bộ lạc cũng không phải đối thủ của nó, không gì có thể ngăn cản bước chân của Bò Ma. Những thứ như nhà đá, tế đàn chỉ cần cái sừng đỏ đậm húc một cái liền bị tông nát, nghiền nát rất thô bạo mà xông tới.

Bụi bay ngập trời, hướng chạy của nó là phía cuối xa xôi của đại địa.

Còn ở hậu phương, hung thú nhe nanh múa vuốt khắp nơi, chúng nó nhảy vào và những người trong thôn liều mạng phản kháng, thế nhưng trong một quần hung thú giống như hồng thủy này thật không đáng nói đến. Âm thanh "Phụt Phụt! vang lên liên tiếp bên tai, từng cái móng vuốt lớn, từng cái hàm răng trắng ởn đang gặt từng sinh mạng nhỏ bé.

Đây là một hồi thảm kịch của nhân gian, một cái thôn chớp mắt đã bị thú triều bao phủ, khắp thôn một mảnh tang thương tiêu điều, không ai còn sống sót.

Chuyện y hệt cũng diễn ra ở các nơi khác, chỉ trong trong chốc lát mà bảy tám thôn xóm lân cận dãy núi đã bị san thành bình địa, hóa thành những vũng máu lớn của rừng sâu.

Sâu trong dãy núi, hai con sinh vật khủng bố hạ mệnh lệnh khiến các con hung cầm mãnh thú sao không dám tuân theo, chúng nó lao từng đàn từ trong Đại Hoang tàn sát đẫm máu cả đại địa này.

Trên thực tế có một số hung cầm mảnh thú bị ngăn cản, con chim nhỏ đỏ đậm cùng sinh linh cầm thiết côn đang quát bảo chúng nó ngừng ngay, nếu không thì hung thú ác điểu càng nhiều hơn nữa.

Ở Tiểu Cô Sơn trấn, một con Sư Tử Kim Mao vọt đến, da lông bóng loáng, toàn thân lượn lờ hào quang kim sắc, nó vậy mà đứng thẳng đi tới, cao tới hai mươi mét, mi tâm mọc ra một cái sừng rất lớn lấp lóe tia điện, con mắt đỏ máu, nó lao vào trong trấn

"Trời, một con Sư Tử Kim Mao đang tới!" Người trong trấn sợ hãi, đây là một con cổ thú, càng nhiều người già nghe truyền thuyết của nó ở vùng Đại Hoang, ai cũng không ngờ nó lại đến nơi đây.

“Chạy mau!”

Không ai dám chống lại, con Di chủng này cực kỳ kinh khủng, mới vào trận nó đã giơ vuốt tát một phát, trên đường liền có bảy tám cái xác nằm dưới đất bê bết máu, tiếp theo móng vuốt lại đập tới, mấy tòa nhà đá liền đổ sập, mười mấy người bị đá to đè chết.

Tiểu Cô Sơn trấn đại loạn, mọi người túa ra chạy trốn, thế nhưng họ kinh hoàng phát hiện rằng bốn phía trấn đều bị bao vây bởi hung thú, không một đường trốn được, thú triều đã xuất hiện bao phủ trấn này.

“Trời xanh ơi sao lại trừng phạt chúng ta?” Có lão già tóc bạc ngửa mặt lên trời rống to.

“Cha, cứu con với!” Có tiếng con nít gào khóc hoảng loạn.

...

Tiểu Cô Sơn trấn hoàn toàn lâm vào cảnh khủng bố, tận thế đã đến, mọi người chạy thục mạng nhưng lại phát hiện lối thoát đã bị bịt kín, ai ai cũng tuyệt vọng gào thét giận dữ.

“Lão Sư Tử Kim Mao, tao liều mạng với mày!” Đệ nhất cao thủ trong trấn là một trung niên hùng tráng, hắn cầm một thanh kiếm bản to cao chừng nửa người, râu tóc dựng lên, cả người phát sáng lao tới phía Thú vương.

“Phạch!”

Đáng tiếc, hắn còn lâu mới là đối thủ của con Di chủng này, chỉ cần một cái móng vuốt đã chém hắn cùng kiếm thành hai đoạn, máu tươi bắn cao lên không.

“Đùng!”

Giữa trấn, tòa núi đá nhỏ kia chấn động mãnh liệt, từ bên trong vọt lên một tảng đá to, khắp tảng đá tỏa ra ánh sáng chói lọi rực rỡ, phù văn khắc dày đặc, lao đến thật nhanh.

“Coooooong!!”

Sư Tử Kim Mao vung móng vuốt sắc bén lên vỗ vào một cái, một tiếng Đùng! vang lên nhất thời tia lửa túa ra, tảng đá bị đánh văng ra xa.

“Gràaoooo....!”

Trong thú triều đang bao vây Tiểu Cô Sơn trấn, một tốp hung thú chạy xồm vào cắn ngoạm tảng đá dày đặc phù văn này, tiếng rốp rắc vang lên, đá vụn bắn ra tán loạn. Đá to phát sáng rực chấn ra một đại lực bàng bạc lao tới, âm thanh Phụt! Phụt! truyền đến trong nháy mắt tốp hung thú đã bị đập thành thịt nát, máu tươi máu tươi tung tóe.

Sư Tử Kim Mao gầm to khiến cả trấn như đang run rẩy, cái sừng lớn trên đầu nó phát ra chùm sáng óng ánh bắn ra một tia chớp giật lên tảng đá, một tiếc Rắc! Rắc! vang lên bề mặt liền xuất hiện vài vết nứt.

“Bọn ngươi hung cuồng tàn sát đẫm máu đại địa như vậy không sợ bị trừng phạt sao? Ta chính là hậu duệ của Thần núi!” Đá to phát sáng truyền ra một tia thần niệm.

“Những điều này ngươi đi mà nói với các vị sinh linh sâu trong dãy núi đi!” Sư Tử Kim Mao cũng phát ra sóng thần niệm rồi há cái mồm lớn như chậu máu phun ra một mảnh tia điện rực rỡ rồi chính nó cũng nhào tới.

“RẮC RẮC RẮC!!”

Tế linh Tiểu Cô Sơn phản kháng kịch liệt, phù văn đan dệt nhưng vẫn bị con Sư Tử Kim Mao đập nát, tia máu đầy ánh sáng túa ra bị con hung thú nuốt ực một cái.

Một lúc sau, Tiểu Cô Sơn trấn đã thành phế tích, nhà tan cửa nát, vết máu loang lổ, người trong trấn đều chết sạch, thế nhưng xác xương đều không có, bọn họ bị mai táng trong bụng mãnh thú.

Khắp vùng núi đâu đâu cũng thấy mãnh thú, bên ngoài Đại Hoang nay xuất hiện tràng cảnh giống như ngày tận thế, dưới sự dẫn đầu của Di chủng, thú triều tàn sát đẫm máu tứ phương, chúng nó lao đến nơi tận cùng của đại địa.

Tại Thạch thôn, cây liễu tĩnh lặng không một tiếng động, cành non kia tản mát ra vầng sáng nhu hòa bao phủ toàn thôn, thú triều chồm lao tới nhưng lại tránh xa vùng đất này.

Có thể đây là nơi duy nhất thoát khỏi đại họa..

"Sinh linh đồ thán a, thật không biết bao nhiêu người bỏ mạng đây, e rằng những thôn phụ cận đã không còn rồi!" Có tộc lão thở dài, vẻ mặt đầy bi sắc, bọn họ cùng sinh tồn giãy dụa giữa Đại Hoang, thấy một hồi đại họa đến không khỏi xót thương đồng loại.

Lão chắc cũng không biết trận họa loạn này nghiêm trọng hơn lão tưởng tượng không biết bao nhiêu lần, đây đã không phải họa loạn chu vi dãy núi mà đã lan tới vùng đại địa vô ngần!

Ngày hôm đó trên đại địa máu tươi tung tóe, không biết có bao nhiêu bộ tộc bị diệt, hung cầm mãnh thú hoành hành, Di chủng Hồng hoang ẩn hiện, bọn chúng đầy ắp khắp những nơi có người trên đại địa, nơi đây đã thành một trường hạo kiếp.

Tại dãy núi Thương Mãng, khí hỗn độn tràn ngập, tiên quang thỉnh thoảng bốc lên, bốn sinh linh Chí tôn quyết chiến kịch liệt tranh đoạt Thánh vật.

Thần hỏa như thiêu chảy nửa bầu trời, cự cầm quét ngang chín tầng mây, hung thú xé xé rách không trung, thiết côn đánh thủng trời xanh, đại chiến

càng lúc càng không tưởng nổi!

Thánh vật trắng nõn óng ánh mấy lần đổi chủ, không ngừng rơi vào tay các chủ khác nhau, nó lần lượt bị tứ đại sinh linh nắm lấy, thế nhưng không con nào có thể lấy nó thật sự, đại chiến vì thế vẫn tiếp tục.

Mười mấy khối Bảo xương Nguyên thủy Di chủng Thái cổ đã không thể bảo vệ vùng núi này, tứ đại sinh linh Chí tôn quyết chiến đã khiến nơi này loạn thạch phá trời, từng tòa núi lớn dần sụp đổ bị đánh không thành hình thù gì.

Chúng nó vừa đại chiến vừa di động về phía phương xa, chiến trường càng lúc càng bao la lan rộng, ngàn dặm quanh Thương Mãng cũng sắp chứa không nổi chúng nó.

Tại Thạch thôn, cây liễu cháy đen đột nhiên rung rung, cành non mơn mởn phát sáng cực chói lọi, ánh xanh đến khiến người ta phát sợ, hào quang rực rỡ tỏa ra bao phủ cả thôn.

“Hả, cái gì xảy ra thế?” Nhóc tỳ cùng ba con chim non đang chơi đùa dưới táng cây ngẩng đầu giật mình.

Toàn bộ người trong thôn bỗng run sợ một hồi, cảm giác như đang đối mặt trước thần linh, dược đỉnh tổ tiên truyền xuống trong tộc phát sáng rực, từ đó cộng minh khiến đồ án tiên dân Thượng cổ trên vách đỉnh càng rõ ràng.

“Vù!” một tiếng, cây liễu phát ánh sáng xanh ngập trời, Xích thần trật tự từng cọng từng cọng đan vào nhau chói lọi khiến người ta không thể mở mắt ra nhìn, toàn bộ bao phủ lấy Thạch thôn rồi bỗng dưng cả thôn biến mất giữa trời đất, nơi đây cái gì cũng không có.

Toàn thân nó đã cháy đen, từng bị trọng thương mang tính hủy diệt, hạo kiếp đến chỉ có thể tự bảo vệ mà thôi, không thể đại chiến cùng sinh linh cấp bậc khủng khiếp kia?

“Hả?”

Ở một nơi xa xôi chừng vô tận trong dãy núi, nơi này sương mù dày đặc, một đôi mắt xanh thẳm to như hồ nước đang nhìn về hướng Thạch thôn, nó cực kỳ mẫn cảm biết được gì đó, phát ra âm thanh nặng trình trịch: “Thế mà bỏ chạy à...”

“Chiếu theo tốc độ này, muốn tàn sát đại địa này không biết cần đến mấy ngày, thật quá chậm.” Con kia hung cầm kia như là mây đen ùn ùn kéo đến, con mắt như trăng máu tỏa ra lệ khí ngập trời.

“Ta thật chán ghét Nhân tộc, sức đẻ của bọn chúng thật kinh khủng, chúng ta hãy tự động thủ kết thúc sớm chút đi” Hung thú gầm nhẹ, con mắt xanh trong vắt tỏa ngập sát khí bắn ra hai tia chớp to như núi lớn về phía Thạch thôn.

“BÙMMMM!”

Dãy núi sụp đổ, đại địa nứt toạc, bụi bặm tung trời, vị trí từng là Thạch thôn nay xuất hiện một cái hố sâu giống như một vực sâu không đáy đen ngòm.

“Ồ, thì ra đây là nơi thần linh chết đi, khó trách nó cắm rễ ở đây, thật tiếc a, vậy mà để nó đạt chỗ tốt rồi!” Sinh linh mắt màu xanh chớp ra hào quang gào thét rống giận, sát khí ngập trời.

Thánh vật trắng loáng lơ lửng, hào quang tràn ngập lấp lánh, tứ đại sinh linh liên tục chinh chiến, quyết đấu Bảo thuật, toàn bộ dãy núi Thương Mãng đều bị hủy diệt, khắp nơi đều là núi cụt, bọn chúng đã đánh lan ra ngàn dặm tiến vào sâu trong đại địa mênh mông.

“Các ngươi sát tính nặng như vậy không sợ một ngày bị báo ứng sao?”

“Ai có thể thu phục ta!?” Sinh linh khủng bố có con mắt xanh biếc quát lại, một tiếng gào này vậy mà đánh tan một trời mây trắng.

Mà con hung cầm kia thì càng bạo cuồng hơn, hai cánh giương ra đè ép vòm trời, khói đen tràn ngập không trung, thân thể nó còn lớn hơn cả mây đen trước cơn mưa, lần này tới lượt nó bắt được Thánh vật trắng loáng, liền bay ra xa mấy chục ngàn dặm.

Ba con sinh linh khác tất nhiên đuổi theo đánh phá không nghỉ, phát động công kích sắc bén.

"Ta rất ghét Nhân tộc, xem ta tàn sát bọn chúng cho hai ngươi coi đây!" Con hung cầm này thét dài, hai cánh rung động, trong nháy mắt xẹt qua vô tạn đại địa cảnh tượng núi sông dưới góc nhìn của nó bị đẩy ra sau cực kỳ nhanh.

Trong giây lát nó đã lướt tới lãnh địa một vương hầu, chính là của Lôi tộc, nhân khẩu có đến mấy ngàn vạn, nó quăng xuống Thánh vật, không một tiếng lao xuống tàn sát đẫm máu lãnh địa này.

"GRÀOOOOOOOOO!!!"

Rõ ràng là một hung cầm lại phát tiếng thú rống, nó há rộng mỏ ra, một chùm ô quang đáng sợ liền xuất hiện bao phủ phủ lãnh địa vương hầu nhân khẩu mấy ngàn vạn này.

Cương vực lôi tộc cực kỳ rộng lớn, thành trì lớn từng tòa nối nhau liên tiếp, nhân khẩu đông đúc cực kỳ phồn thịnh, giờ thế mà gặp đại họa diệt tộc!

Cứ như một trận đá lở, một hồi sóng cao bắn tận trời, vùng lãnh địa vương hầu sau khi bị bao phủ bởi ô quang liền xuất hiện cảnh toàn bộ dân chúng bay vọt lên mất hút sau cái mỏ chim cực lớn kia.

Một cảnh tượng khủng bố cứ thế diễn ra, giống như tận thế, muốn ngăn cũng không được bởi vì mấy vạn dân chúng sau khi bị bao phủ bởi ô quang cũng đã khó có thể sống sót rồi.

Bị bao phủ bởi ô quang, nếu ngươi giãy dụa thì sẽ bị nổ banh xác hóa thành sương máu!

“Thôn Thiên Tước, trời ơi là một con Thôn Thiên Tước trong truyền thuyết!”

“Ông trời ơi, tộc ta phạm vào lỗi lầm gì mà xuất hiện ma cầm trong truyền thuyết đến trừng phạt chúng ta!?”

...

Từ trong Lôi tộc náo động tiếng gào khóc, ai cũng sợ ngây người không chút sức lực chống lại.

Giãy dụa chỉ là phí công, không ai có thể cứu được bọn họ, ô quang giăng kín vòm trời bao phủ nơi đây, chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ bị nuốt vào trong cái mỏ chim kia.

Đây là một bức tranh đáng sợ, một con hung tước to lớn vắt ngang bầu trời, toàn thân khói đen kìn kịt phủ khắp không trung, một đôi mắt lớn trăng máu, nó há to cái mỏ nuốt trọn một lúc mấy ngàn vạn người.

“Bùm” “Bùm” !!..

Những người này sau khi vào mỏ chim toàn bộ bị nổ nát biến thành sương máu rồi bị nó nuốt vào trong bụng.

“Thật nhiều huyết khí a, miễn cưỡng cũng đủ no nhẹ!” Sau khi nuốt được tẩm bổ bởi lượng huyết khí lớn như vậy, tinh thần Thôn Thiên Tước phấn chấn lên hẳn, vẻ mệt mỏi không còn nữa.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 49: Máu Chảy Mười Vạn Dặm

Một thanh côn sắt quét tới, đập sụp cả vòm trời, đánh về phía đầu của con Ma Cầm còn to hơn cả núi non thời Thái Cổ rất nhiều, muốn đánh cho nó đó nổ đom đóm mắt.

Đáng tiếc, con hung cầm này quá mạnh mẽ. Hai cánh giương ra, xé rách trời cao, ngay lập tức liền đi xa, né qua côn sắt. Mặc dù cơ thể của nó khổng lồ nhưng lại vô cùng linh hoạt, sở hữu thần tốc.

"Ngươi hung ác như vậy, không sợ làm tổn thương thiên hòa* hay sao?" Trong sương mù truyền ra một tiếng nói như vậy, côn sắt lại quét ngang một lần nữa.

* Thiên hòa = sự hài hòa trong thiên nhiên

"Thiên hòa là cái gì? Ông trời cũng không bắt được ta!" Cơ thể khổng lồ của hung cầm che kín bầu trời, dùng sức vỗ cánh, muốn đánh tan nát mảnh thiên địa này. Cuồng phong nổi lên khiến trời đất đều trở nên đen tối.

Hung cầm to lớn như thế này sử dụng Bảo Thuật, ma uy có một không hai, tiếng 'ù ù' như tới từ Cửu U, ngàn vạn lông đen có ngưng tụ ký hiệu đáng sợ bắn tới, mỗi một cọng đều to lớn kinh người, gào thét như thể muốn diệt thế, xông về phía sinh linh đang cầm côn.

"Xích!"

Ô quang nở rộ, lông đen ngưng tụ khắp trời, đột nhiên biến thành một cái lò màu đen còn to lớn hơn hàng ngàn hàng vạn ngọn núi, khí thế

dồi dào dọa người, đứng thẳng ở giữa thiên địa, đây là một cái Thiên Địa Hồng Lô.

Thôn Thiên Tước lấy lông mình bện, dùng ký hiệu ngưng luyện thành một cái lò ma quái đáng sợ như thế này, khẽ vang lên một tiếng 'ông', muốn hút sinh linh cầm côn sắt kia vào trong.

"Ông"

Va chạm cực mạnh, sinh linh khổng lồ kia ra sức vung côn sắt, đồng thời ở mi tâm có một cái mắt dọc mở ra, kim quang sáng rực, ký hiệu ngập trời, hóa thành một thanh Tiên Kiếm tuyệt thế, chém về Hồng Lô màu đen.

Đây là một trận chiến sinh tử, bọn chúng đã dồn hết sức mình.

Ở một bên, con chim tước màu đỏ cũng đang đánh nhau với con hung thú khổng lồ đó, quên hết sống chết, hỏa quang và vuốt lớn va chạm với nhau, vang vang rung động, tiếng đạo ầm ầm, thiên địa cộng hưởng.

Bọn nó đại chiến liên tiếp, lướt ngang bầu trời, vượt qua núi sông vô tận, phạm vi chiến trường càng lúc càng rộng.

Ở trên mặt đất, Lôi Tộc phồn thịnh đã trở thành quá khứ. Hết tòa thành lớn này đến tòa thành lớn khác đều trong cảnh người đi nhà trống, mấy nghìn vạn người đều bị Thôn Thiên Tước một ngụm ăn tươi, có thể nói là một hồi đại kiếp.

Tứ đại chí tôn sinh linh đi xa, lướt qua một hồi, mấy chục tòa thành lớn và rất nhiều các tòa thành quách nhỏ hơn đều sụp đổ, hóa thành tường đổ và ngói vụn.

Lôi Tộc hùng mạnh nhất, từng thống trị vùng đất này đã trở thành khói bụi lịch sử, không còn tồn tại!

"Trong phương viên mười vạn dặm sẽ không còn sinh linh nào tồn tại nữa. Giang sơn này chỉ có nhuộm đỏ bằng máu mới là đẹp nhất!" Con hung thú đứng thẳng giữa trời đất, bao phủ trong sương mù dày đặc, mắt xanh lành lạnh, chiếu ra sát cơ đáng sợ.

Nó hiệu lệnh vạn linh, mà bản thân cũng đã bắt đầu hành động, thoát ra khỏi sự đeo bám của con chim đỏ, xông một phát tới, biến mất ở nơi xa, tới tận cùng chân trời.

"Trời ơi, đây là quái vật gì vậy?"

Ở trong một lãnh địa Vương Hầu khác, Tử Sơn Tộc chấn động, nhìn trong đám sương mù mênh mông đó, một đôi mắt xanh như hồ lớn đang không ngừng tiếp cận, áp bách làm họ muốn ngạt thở.

"Vèo!"

Con chim đỏ từ phía sau đuổi tới há môm, phun ra một mảnh hào quang mang theo thần hỏa ngập trời, thai nghén ra một thanh Tiên Kiếm màu đỏ chém về phía hung thú khổng lồ.

Đáng tiếc lại không kịp ngăn cản. Sinh linh đỉnh thiên lập địa, cơ thể đâm xuyên cả tầng mây ở trên há to miệng như một vùng biển máu nuốt chửng thập phương.

"Trời ơi! Không, đây là hung thú gì vậy, làm sao lại mạnh mẽ như thế này?"

Tử Sơn Tộc kinh khủng, cả tòa vương thành đều bay lên khỏi mặt đất, tường thành như dãy núi màu đen , các loại cung điện hùng vĩ toàn bộ đều sụp đổ, nhân khẩu cả thành toàn bộ rơi vào trong cái mồm màu máu đó.

Con chim nhỏ định ngăn cản, nhưng nhân loại cơ thể quá yếu, chỉ hơi tiếp xúc một chút là tất cả mọi người đã nổ tung ở trong cái miệng to như chậu máu đó, hóa thành sương máu, bởi vì những người này đều ở trong phạm vi bao phủ của Bảo Thuật của hung thú.

Một mảnh ma quang xông về khắp nơi trên đại địa, sau đó cuốn ngược trở về, bao phủ vô số sinh linh, nghìn vạn nhân khẩu của Tử Sơn Tộc toàn bộ đều bay lên trời, biến thành một cơn hồng thủy rồi rơi vào trong cái miệng to như chậu máu đó, bị nuốt vào trong bụng.

Kể cả là con Tế Linh mạnh mẽ đó cũng không có chút sức phản kháng nào, nổ tung ở trên trời, biến thành một nắm sương máu, bay vào trong mồm của con hung thú to lớn này.

Thật sự là sinh linh đồ thán.

Tử Sơn Tộc đã bị diệt tộc, trừ một Tử Sơn Hầu đang không biết ở đâu ra, tộc này toàn bộ đều táng mạng, không có ai còn sống sót.

Con chim đỏ nhỏ phẫn nộ, nó sợ ném chuột vỡ đồ nên không dám làm to chuyện, mà con sinh linh điên cuồng hung dữ này lại không kiêng kỵ gì, trự tiếp nuốt chửng mấy nghìn vạn sinh linh.

Một cơn gió thổi qua, khí hỗn độn tràn ra bốn phía. Tất cả thành lớn ở nơi này đều sụp đổ, biến thành phế tích.

"Trong phương viên mười vạn dặm, bất kể là Nhân Tộc hay là các sinh linh khác, chỉ cần hình thành bộ lạc, tộc quần, không để sót một ai, huyết tẩy sạch sẽ!"

Bốn con sinh linh chí tôn tranh bá, trong đó có hai con điên cuồng hét lớn, hiệu lệnh vạn linh, muốn san bằng mảnh thiên địa này, khiến vùng đất này trở thành tro bụi.

Mười mấy con Thái Cổ Di Chủng dẫn đầu, hoành hành tại vùng đất này, công phá tất cả chỗ sinh sống của Nhân Tộc, tiêu diệt hết bộ tộc lớn này đến bộ tộc lớn khác, máu chảy thành sông.

"Rống..."

Một tiếng rít gào vang lên ở trong một bộ lạc truyền thừa lâu đời.

Một con Ác Ma Viên một tay, hai mắt hung ác, toàn thân lượn lờ hắc vụ, như một con hung linh tới từ địa ngục, hai cánh giương ra, giống như một tia chớp màu đen xé rách chân trời, nhào xuống phía dưới.

"Trời ơi, Thái Cổ Di Chủng đột kích!"

Bộ lạc này thật sự không nhỏ, nhân khẩu cỡ hai ba mươi vạn, không thiếu cường giả, nghiên cứu tỉ mỉ sức mạnh của Cốt Văn, lúc này một đám cao thủ xông ra ngăn chặn.

"Phập"

Song, mới chỉ gặp một một cái, Ác Ma Viên đã đập nát xọ họ, hít mạnh một cái, óc bị hút vào trong mồm nó.

Thái Cổ Di Chủng mạnh mẽ như thế này căn bản không thể chống lại. Hai ba chục vạn người cùng xông lên cũng không phải đối thủ, không phải số lượng có thể bù đắp nổi.

Tế Linh của bộ lạc này xuất hiện, là một con cá sấu lớn màu bạc, kết quả mới được mấy chiêu đã bị Ác Ma Viên lấy tay và một bàn chân xé xác làm hai nửa, máu bạc tuôn trào, chết oan chết uổng.

Ở không xa, thú triều đã xuất hiện, nhanh chóng bao phủ nơi đây. Một bộ lạc hai ba chục vạn người đã biến thành quá khứ, huyết tích khắp nơi, tất cả mọi người đều bỏ mạng trong bụng thú.

Thú triều càng lúc càng lớn, bởi vì bọn nó xông về phía cuối của đại địa, trên đường qua rất nhiều dãy núi nên càng lúc càng có nhiều hung cầm mãnh thú gia nhập, cảnh tượng đồ sộ khiến người ta ngứa ngáy da đầu.

Hung cầm mãnh thú bạo động, nghe theo hiệu lệnh, huyết tẩy thập phương.

"Nhuộm đỏ vùng đất này, đứa nổi bật trong số các ngươi sẽ được phép đi theo, tu luyện ở trên Thần Sơn nơi ta sống." Một con sinh linh chí tôn rít gào.

Thanh âm như vậy vừa ra khỏi, đám sinh linh thuộc về Hồng Hoang Di Chủng uy chấn một phương đó không con nào không hưng phấn, nếu có thể

đi theo bên cạnh một sinh vật như thế này, tu hành ở chỗ ở của nó thì nhất định sẽ có ích lợi khổng lồ.

Vùng đất này triệt để bạo động, các loại tiếng gào thét vang vọng, hung thú cuồn cuộn như hồng thủy, đồ sát thập phương.

Một tiếng kêu dài, một con hung cầm to lớn giương cánh, đánh tan mây, mang theo chi chít hung cầm xông về một bộ lạc lớn nhân khẩu mấy chục vạn người.

"Bắn tên!"

Thủ lĩnh bộ tộc hét lớn, tất cả dũng sĩ đều xông ra, kéo cung hướng lên trời, hàng loạt mũi tên sắt gào thét bay lên, đâm vào trời cao, quả thật có một bộ phận mãnh cầm bị trúng tên, kêu gào rồi rơi xuống.

Nhưng càng nhiều hung cầm không bị làm sao, bởi vì con cầm đầu quá điên cuồng, nó là một con Thái Cổ Di Chủng kinh khủng, há mồm phun một cái liền có một mảng ký hiệu đan xen, hóa thành lửa cháy hừng hực, ùn ùn kéo xuống.

"A..."

Tiếng hét thảm vang lên không dứt ở trong bộ lạc, hàng loạt người táng thân trong biển lửa, trực tiếp bị đốt thành tro bụi, hung uy không thể đỡ nổi.

Sau một canh giờ, bộ lạc nhân khẩu mấy chục vạn người đã trở thành khói bụi, hung cầm bay đầy trời, để lại một vài cọng lông rụng, rơi ở trên mảnh phế tích này, kể ra sự đau thương ở nơi đây.

"Vì sao, trời xanh muốn trừng phạt loài ngươi ư?"

Có người thét lớn, ngày hôm nay rất nhiều bộ lạc đã bị tấn công, không có sức phản kháng, một khi Tế Linh bị giết, cường giả trong tộc chết trận thì liền có nghĩa sẽ bị diệt tộc.

"Nhân Tộc vốn sống không đã không dễ, đấu tranh trong vùng Đại Hoang tàn khốc này để sống qua ngày, tại sao còn gặp phải loại tai họa như thế này?"

Bình thường, ở trên đại địa mãnh thú khắp nơi, hung cầm dày đặc không trung. Đây chính là hiện trạng cuộc sống của Nhân Tộc, cần phải đấu tranh, cần phải giãy dụa, nếu không sẽ không có đường sống.

Nhưng hiện tại cho dù là liều mạng đấu tranh cũng sẽ bị diệt toàn tộc.

Đây là một hồi hạo kiếp, cuốn khắp vùng đất này. Dưới sự dẫn dắt của Thôn Thiên Tước và con hung thú đỉnh thiên lập địa đó, sơn hà bị nhuộm đỏ, tất cả tộc quần bị tiêu diệt.

Phá hoại vĩnh viễn sẽ dễ dàng hơn xây dựng, con chim đỏ và sinh linh cầm côn sắt kia cho dù định ngăn cản nhưng hiệu quả cũng không lớn. Đánh nhau với Thôn Thiên Tước và con hung thú kia, không cẩn thận liền đánh nát sông núi, sẽ gây ra tổn thất còn lớn hơn nữa.

Núi sông bị nhuộm đỏ, máu chảy thành sông.

Bộ lạc Kim Lang, La Phù Đại Trạch cũng trước sau bị hủy diệt, cả tộc đều mất mạng, không có ai sống sót. Đến tận đây, ở trên vùng đất này, bốn bộ tộc mạnh nhất đều đã bị tiêu diệt triệt để, nơi sinh sống đã biến thành một mảnh phế tích nhuộm máu.

Về phần những bộ lạc khác cũng đều theo gót, khó tránh khỏi tai họa lớn, số mệnh giống nhau. Ngày hôm nay trời đất cùng khóc, vô số người chết dưới vuốt sắc và răng nanh của hung cầm mãnh thú.

Trừ Nhân Tộc ra còn có Dực Tộc, Mộc Tộc, mấy tộc quần đã hình thành bộ lạc gặp phải đợt tấn công đáng sợ, bị xóa sổ khỏi vùng đất này.

Tất cả các tộc quần lớn đều bị tiêu diệt, sau đó hạo kiếp còn lan đến vùng đất xa hơn nữa.

Giống hệt như lời Thôn Thiên Tước và con sinh linh chí tôn kia đã nói, mười vạn dặm đều bị tiêu diệt, núi sông nhuốm máu, sinh linh gào thét, cạnh tượng giống như tận thế.

Thành lớn đã từng phồn vinh trở thành phế tích, bình nguyên rộng lớn thích hợp sinh linh sinh sôi nảy nở lúc này tràn đầy xương tàn, máu chảy thành sông, tử khí nặng nề.

Hạo kiếp vừa xuất hiện, không ai có thể né tránh, sinh linh kêu khóc, kinh sợ thế gian, máu chảy mười vạn dặm.

"Ầm!"

Mãi tới tận mấy ngày sau, cuộc đấu sinh tử của bốn sinh linh chí tôn mới kết thúc, đã được hạ màn. Cả thiên địa thoáng cái trở nên yên lặng, không còn một tiếng động nào.

Lấy mắt nhìn ra xa, núi non nguy nga không sụp đổ thì cũng bị cắt đứt, mặt đất rạn nứt, không còn sinh cơ, vết máu loang lổ, biến thành tử địa.

Đây chính là hiện trạng chân chính, hoàn cảnh sinh tồn ác liệt, khắp nơi đều là mãnh thú Hồng Hoang, hung cầm che trời, độc trùng ẩn trong núi rừng, muốn tiếp tục sống cần phải không ngừng đấu tranh, giãy dụa.

Thảm hỏa như ngày hôm nay vẫn luôn xảy ra khắp mọi nơi.

Trăng bạc lên cao, núi sông yên tĩnh, tử khí nặng nề, không có một tiếng động nào, gió đêm thổi qua mặt đất, phát ra tiếng 'vù vù', giống như người đang khóc lóc.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 5 0: Lại Thấy Ánh Mặt Trời

Đây là một không gian kỳ lạ, có ánh sáng lờ mờ, giống như cảnh tượng lê dân từ phía đông vừa thấy được bầu trời màu trắng bạc lúc bình mình, hơn nữa còn có từng đợt sương mù lượn lờ.

Đây là nơi nào, người của Thạch Thôn đều không biết mình đang ở đâu, tất cả đều ngẩn ra. Làm sao tự nhiên lại rời khỏi Đại Hoang, ra khỏi dãy núi đó.

Nhóc tỳ nhìn trái nhìn phải, ở ngoài Thạch Thôn sương mù lượn lờ, giống như một thế giới hỗn độn, có một loại khí tức xa xôi mà hoang vắng ập vào mặt, đi về phía trước, không mất bao lâu liền sẽ bị lạc đường.

Đầu thôn, cây liễu to lớn cắm rễ ở trên đất, vỏ thân cây cháy đen bị nứt ra, cành liễu non duy nhất kia không còn xanh biếc như lúc trước nữa mà đã hơi mất đi ánh sáng.

Những gì ở trước mắt khiến thôn dân hơi lo sợ không yên, thú triều trào dâng ở trong Thương Mãng Sơn Mạch, bọn họ đột nhiên lại thoát khỏi nơi đó, mà đây rốt cuộc là đâu? Tất cả mọi người đều đứng ở trước cây liễu, thành tâm cầu khẩn.

"Liễu Thần thi triển vô thượng đại pháp, để chúng ta tránh được một tai họa lớn." Tộc trưởng Thạch Vân Phong mở miệng, xảy ra chuyện lớn như vậy, ông ấy sớm đã bị kinh động, xuất quan trước thời hạn.

Hiện tại ở đâu cũng không quan trọng, tất cả bọn họ đều còn sống cả, đây mới là kết quả tốt nhất.

"Không cần hốt hoảng, chúng ta đã tích trữ rất nhiều thịt khô, quả hạch và lúa hoang, đủ để chúng ta sống qua mấy tháng." Lão tộc trưởng nói.

"Không sai, chúng ta yên tâm chờ đợi, có Liễu Thần bảo vệ, sẽ không có nguy cơ gì đâu?" Thạch Lâm Hổ phụ đạo.

Mấy người chủ sự đều trước sau mở miệng, để thôn nhân bình tĩnh lại, không còn lo lắng. Tất cả mọi người đều bắt đầu làm việc đâu ra đấy, nghiền xay lúa hoang, thu thập thịt khô ở trên nóc nhà...

Thoáng cái đã qua hai tháng, nhóc tỳ đã bốn tuổi rồi, tóc đã dài tới vai, đôi mắt to như Hắc Bảo Thạch càng thêm có thần, nó lớn lên rất dễ thương. Mặc dù nó thoạt nhìn giống như một em bé bằng sứ, nhưng sức mạnh vô cùng, nhảy một cái là ba bốn mươi mét, trở thành đệ nhất cao thủ của Thạch Thôn.

"Nhóc tỳ, sao lại ngẩn ra vậy, có phải là muốn uống sữa thú không? Nhanh đến đây, ở đây có một bát này."

Nhóc tỳ ôm hai chân, ngồi xuất thần dưới cây liễu nghe vậy liền nhanh chóng đứng lên, đôi mắt chuyện động nhanh như chớp, la hét: "Ở đâu, ở đâu thế?"

"Ha ha... Quả thật là muốn uống sữa thú, những ngày này không đi ra ngoài, miệng nhạt nhẽo, thực sự là buồn chán lắm rồi chứ gì?" Một đám trẻ lớn đều bật cười.

Nhóc tỳ quýnh lên, giải thích: "Đâu có, đệ chỉ tùy miệng hỏi thôi mà."

Bọn trẻ cười lớn, nhóc thò lò mũi xanh nghĩ ra ý xấu, nhỏ giọng nói: "Nhà Lâm Hổ thúc vừa sinh một con hổ con, nhóc tỳ mày nếu thực sự thèm..."

"Lượn sang chỗ khác!" Nhóc tỳ vội vàng ngắt lời nó, ánh mắt bất thiện nhìn chằm chằm nhóc thò lò mũi xanh hơn mình có mấy tháng tuổi nhưng bụng lại rất xấu xa này.

"Quân tử dùng mồm không dùng tay." Nhóc thò lò mũi xanh lau nước mũi một cái, nhanh chóng bỏ chạy.

"Răng rắc."

Đột nhiên, bầu trời nứt ra, một luồng ánh sáng mặt trời chiếu vào làm tan đi màn xương mờ, cả không gian thoáng cái đều sáng sủa hơn rất nhiều.

"A, lại thấy ánh mặt trời rồi!" Bọn trẻ hét lớn, tất cả đều lộ vẻ mừng rỡ.

Người lớn cũng bị kinh động, tất cả đều đứng dậy, ngẩng đầu nhìn lên trời, ai ai cũng rất kích động. Bị vây ở chỗ này hơn hai tháng, cơ thể của họ cũng sắp rỉ rồi.

"Răng rắc!"

Giống như một cái bình ngọc bị vỡ, vùng không gian này rung mạnh một hồi, sau đó lấp lóe không ngừng, cuối cùng 'ầm' một tiếng, màn sương lờ mờ biến mất hoàn toàn, không còn thấy hỗn độn nữa, ánh sáng chiếu xuống.

Mặt trời rất lớn, treo cao ở trên trời, mặc dù rất chói mắt nhưng mọi người lại rất hưng phấn, không ngừng ngẩng đầu lên nhìn, lớn tiếng hoan hô. Bọn họ đã thoát khốn rồi, lại một lần nữa xuất hiện ở trên đại địa.

Bọn trẻ không thể chờ được nữa, oa oa hét lớn, xông ra khỏi làng, tham lam hít lấy hít để không khí trong lành có mang theo mùi thảo mộc, vừa nhảy vừa chạy.

"Ấy, không đúng nha. Đây không phải là khu rừng ở ngoài thôn chúng ta." Nhị Mãnh ngẩn ra, mắt thấy đây căn bản không giống với vùng núi mà mình đã thấy từ nhỏ.

Một con sông chảy qua trước làng, thỉnh thoảng có cá lớn nhảy lên, vảy vàng ở trên người lấp lóe ánh sáng, dâng lên từng đợt bọt sóng. Ở không xa còn có một cái hồ, xanh biếc trong veo, một đám chim lớn lông cánh rất đẹp đang nhàn nhã bước đi, con nào cũng dài hơn hai mét, chảy xuôi hào quang. Còn có một đám Độc Giác Thú, lấp lánh ánh sáng bạc, đang uống nước ở bên hồ.

"Phong cảnh thật là đẹp!" Bọn trẻ sau khi giật mình đều cảm thấy ngạc nhiên.

Người lớn cũng trợn mắt há mồm, thoát khỏi không gian kỳ lạ, những gì ở trước mắt hoàn toàn không giống với núi rừng ở ngoài thôn mà họ đã quen thuộc mấy chục năm nay, không ngờ lại tới một nơi đẹp đẽ như thế này.

"Chiêm chiếp..."

Tử Vân, Đại Bằng, Tiểu Thanh xông tới, vô cùng hưng phấn, chảy nước miếng nhìn những con cá lớn trong nước. Hiện tại bọn nó đã dài khoảng ba mét rưỡi, qua ba tháng đầu thì tốc độ sinh trưởng từ từ chậm lại.

Thanh Lân Ưng xuất hiện, vỗ đôi cánh bạc to lớn, sóng nước xông lên trên bờ, bảy tám con cá lớn vảy vàng đang nhảy ở trên bờ sông, con nào cũng nặng mười mấy cân. Kỳ lạ nhất chính là bên miệng bọn nó lại mọc hai cái râu rồng, óng ánh trong sáng, phát ra mùi thơm.

Ba con chim non nhanh chóng xông lên hưởng thụ món ngon.

Thạch Vân Phong giật mình, nhanh chóng bước tới, ôm lấy một con cá lớn, lật qua lật lại để nhịn, kinh ngạc nói: "Thật sự là Long Tu Ngư sao? Còn là loại vẩy vàng phẩm chất cực tốt nữa, đây chính là đồ tốt, có ẩn chứa linh tính, nếu ăn thường xuyên có thể tăng sức mạnh, cường gân tráng cốt, đối với bọn trẻ rất có tác dụng!"

Bọn trẻ nghe thấy thế liền lập tức kêu lớn, xông về bên hồ.

Loại cá này rất ít thấy, giàu linh tính, ở ngoại giới có giá rất cao, nhưng ở trong cái hồ này lại có rất nhiều, đủ để cho cả làng ăn thường xuyên.

"Tộc trưởng ông xem này, bọn chim lớn ở bên hồ không phải là Ngũ Sắc Kê có danh hiệu 'Tiểu Loan Điểu' hay sao?" Cha của Nhị Mãnh kích động, chỉ về phía trước, lúc trước hắn ở trong núi đã từng nhìn thấy một con từ rất xa, nhưng lại không thể bắt được.

"Rất giống... Đúng là nó!" Thạch Vân Phong mở to mắt, tử tế phân biệt, nháy mắt liền động dung.

Ngũ Sắc Kê, bộ lông rực rỡ vô cùng đẹp mắt, sinh trưởng giống như Loan Điểu. Mỗi một con đều dài hơn hai mét, là một loại thuốc bổ cốt khó có được.

Nếu ngã gẫy xương hay bị thương ở gân, chỉ cần đun một nồi Ngũ Sắc Kê rồi ăn cả thịt lẫn xương, lại uống thêm chút nước canh thì sẽ có công hiệu thần kỳ, rất nhanh sẽ liền xương.

Thạch Vân Phong lấy lại tinh thần, nghiêm túc dặn dò: "Ở đây có một đàn lớn sinh sống, không được hành động lỗ mãng, đừng bắt giết tùy tiện. Chờ lúc cần luyện dược ta sẽ bảo, không thể làm bọn nó sợ, phải để bọn nó sống quanh năm ở bên hồ."

Một đám tráng hán đều gật đầu đáp ứng, bởi vì ánh mắt của họ không có nằm trên người Ngũ Sắc Kê. tinh thần không yên, ai cũng đang nhìn chằm chằm Độc Giác Thú ở bên khác, đàn ngựa quý lấp lánh ánh sáng bạc đó khiến bất cứ người đàn ông nào cũng động lòng.

Sinh sống ở trong đại sơn, tất cả đàn ông mạnh mẽ đều hy vọng có một con ngựa quý ngày đi vạn dặm, đây là sở thích và ước mà chỉ đàn ông mới có.

Độc Giác Thú là do Lân Mã biến dị sản sinh, vô cùng ít, mà ở đây lại có nguyên một đàn, không dưới năm sáu chục con, tự nhiên khiến cho một đám trai tráng đều đỏ mắt. Chỉ là họ biết, đây cũng coi như là hung thú, rất khó chọc.

"Cứ từ từ, sớm muộn cũng sẽ bắt mấy con, đừng làm bọn nó sợ, chỉ cần sống quanh năm ở trên vùng đất phì nhiêu này thì sớm muộn sẽ thuộc về chúng ta thôi." Thạch Phi Giao nhỏ giọng nói.

Cảnh tượng ở ngoài thôn thay đổi rất lớn, trải qua sự kinh hãi lúc ban

đầu xong, thôn nhân đều không còn cảm thấy mất mát nữa, bởi vì địa phương này quá tốt, mỗi chung quanh thôi đã có rất nhiều sinh vật hiếm có, là một vùng đất quý đẹp đẽ.

Nhóc tỳ ngây ngẩn xuất thần, nhìn đám Long Tu Ngư người đầy vẩy vàng đang nhảy lên ở trong hồ, còn có mấy chục con Độc Giác Thú ở bên hồ, nó vẻ mặt hoảng hốt, lẩm bẩm tự nói: "HÌnh như đã nhìn thấy ở đâu rồi, một cái hồ rất là lớn, chim chóc so với bọn Tiểu Loan Điểu này còn rực rỡ hơn, lớn hơn nhiều, có quý tộc đi săn..."

Nhìn thấy bộ dạng của nó, nếp nhăn trên mặt tộc trưởng Thạch Vân Phong run lên, kể cả là mấy người Thạch Lâm Hổ và Thạch Phi Giao cũng biến sắc, không còn nhìn chằm chằm Độc Giác Thú nữa.

"Cha, mẹ, con nhớ cha mẹ lắm." Nhóc tỳ buồn bã, nhỏ giọng nói, một mình ngồi ở bên hồ, ôm hai chân mà thất thần.

Thạch Lâm Hổ và Thạch Phi Giao nhìn nhau một cái, không dám nói gì nhiều.

"Tộc trưởng gia gia, bọn họ rốt cuộc có còn tại thế hay không vậy? Cháu thật sự rất nhớ họ!" Nhóc tỳ đột nhiên ngẩng đầu lên, mắt đầy hơi nước, nghiêm túc hỏi, đây là lần đầu tiên nó hỏi trực tiếp như vậy.

Thạch Vân Phong nghĩ lại chuyện năm đó, tâm tình phức tạp, ông ấy ngồi xổm xuống, dùng bàn tay thô ráp vuốt ve đầu của nhóc tỳ, không biết nên nói như thế nào.

Đột nhiên, một tia điện đỏ xẹt qua, vô cùng rực rỡ, thoáng cái nhuộm đỏ cả bầu trời, giống như xuất hiện một đám mây lớn.

Một con chim đỏ như lửa, toàn thân trong suốt, chỉ to bằng bàn tay từ trên trời rơi xuống, đâm thẳng đầu xuống trước cây liễu ở đầu thôn.

"A, Tiểu Hồng!" Nhóc tỳ liền đứng lên, nhanh chóng xông tới.

Con chim tước này toàn thân đỏ đậm, sau khi rơi xuống tất cả thần hi đều thu lại, lông đỏ trở nên ảm đạm, một vết thương đáng sợ đâm xuyên bụng và ngực, gần như chém đứt người nó. Ngoài ra ở trên đầu nó còn có mấy cái lỗ, suýt nữa xuyên thấu vào xương xọ.

Con chim tước toàn thân màu đỏ đậm này rất thê thảm, thương thế cực nặng, trong những vết thương đó mơ hồ có ký hiệu đáng sợ lấp lóe, vẫn đang phá hủy sinh cơ của nó.

"Tiểu Hồng mày làm sao vậy?" Nhóc tỳ nhẹ giọng hỏi.

Con chim tước ở trên đất có đôi mắt không phải màu đỏ, trắng đen rõ ràng, giống như bảo thạch, trừng mắt lườm nhóc tỳ một cái. Loại u oán và tức giận đó khiến nó cũng có chút xấu hổ, gãi gãi đầu.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 51: Chim Tước Đỏ Như Lửa

"Tiểu Hồng mày đang đau à?" Nhịn nửa ngày, nhóc tỳ chỉ thốt được ra một câu như vậy.

Con chim tước toàn thân đỏ như lửa mở to mắt, tức giận trừng mắt nhìn nó, dáng vẻ rất là bực bội.

Từ trên trời có một con chim tước màu đỏ rơi xuống làm bọn trẻ đều ngẩn người, lẽ nào đây chính là con chim nhỏ mà nhóc tỳ vẫn luôn nhớ mãi không quên, còn có một lần từng đuổi theo nó ra khỏi làng đấy sao?

Nhưng, người chân chính hiểu rõ một số điểm, như tộc trưởng, còn có mấy ông lão tuổi tác rất lớn đều đờ ra. Mà đám Thạch Lâm Hổ và Thạch Phi Giao lại càng lông tóc dựng đứng, không dám động đậy, sợ chọc giận con chim tước đỏ đó.

Bọn họ đã từng nhìn thấy từ xa một con chim nhỏ đỏ như lửa đại chiến ở trong Thương Mãng Sơn Mạch, thiêu rụi nửa bầu trời, loại cảnh tượng đó quá đáng sợ, cả đời cũng sẽ không bao giờ quên.

Hiện tại, lúc con tước đỏ này lại từ trên trời rơi xuống đã nhuộm đỏ cả chân trời, giống như là ráng chiều buông xuống. Không cần phải liên tưởng nhiều cũng đã khiến người ta da đầu tê dại, đây chắc chắn là con sinh linh chí cường kia rồi.

"Cháu mau tới đây." Thạch Vân Phong nhỏ giọng, sợ làm con chim đỏ tức giận, gọi nhóc tỳ quay trở lại.

"Gia gia, không sao đâu, cháu biết Tiểu Hồng lợi hại, nhưng cháu không cảm thấy sát khí, nó không địch ý đối với Thạch Thôn ta." Nhóc tỳ chớp chớp đôi mắt to giải thích.

Con tước đỏ nằm sấp trên đất, trợn tròn mắt, há mồm phun ra một luồng ánh sáng yếu ớt, rơi ở trên một tảng đá lớn. 'Phập' một tiếng, một làn khói xanh bốc lên, cả tảng đá đều bị nung chảy, trở thành một bãi dung nham chảy trên mặt đất, nóng bỏng vô cùng, khiến mặt người ta phát đau.

Mọi người sợ hãi, đây chỉ là một luồng hao quang nhỏ nhoi mà thôi, không phải ngọn lửa chân chính mà đã có sức nóng đáng sợ như thế này rồi. Liên tưởng đến những gì nhìn thấy lúc trước, lửa lớn ngập trời mãi không dứt, thiêu đốt phải đúng nửa tháng, đó là thần uy cỡ nào nữa đây?

Mọi người toát mồ hôi thay cho nhóc tỳ, mấy người Thạch Phi Giao cẩn thận đi tới, muốn kéo nó đi.

"Tiểu Hồng đừng tức giận, mày xem mày đã bốc khói ở cả trên đầu rồi đây này, cẩn thận bộ lông đẹp đẽ của mày, rụng đi thì thật là quá đáng tiếc." Nhóc tỳ nói.

Một dúm lông ở trên đầu tước đỏ có hào quang lập lòe, cọng nào cũng dựng đứng lên, hiển nhiên là nó rất phẫn nộ, nhưng một lúc sau nó lại bình tĩnh lại, ánh mắt kỳ lạ nhìn chằm chằm nhóc tỳ mãi không thôi.

"Gia gia xem này, Tiểu Hồng rất tốt bụng, không nổi giận nữa rồi." Nhóc tỳ vui sướng nở nụ cươi, rất ngọt ngào mà cũng rất đơn thuần, nó rất muốn ôm lấy con chim đỏ này.

Con tước đỏ rực vỗ vỗ cánh một lúc, khó khăn đứng dậy, vết thương giữa ngực và bụng nó lấp lóe ký hiệu, không ngừng phá hủy sinh cơ của nó.

"Mày tới tìm Liễu Thần đúng không, lần trước mày tới đã rơi ở trên thân cây, lần này muốn Liễu Thần giúp mày trị thương đúng không?" Nhóc tỳ hỏi.

"Hừ!" Bị một thằng bé nhìn trúng tâm tư, tước đỏ rất bất mãn, phát ra một tiếng hừ giòn tan, không để ý đến nó nữa mà ngẩng đầu nhìn về phía cây liễu kia.

Cây liễu to lớn đã cháy đen yên lặng, cành liễu ảm đạm đang đung đưa theo gió kia lúc này cũng im lặng mà rủ xuống, dần dần phát ra hào quang màu xanh.

Con chim đỏ khẽ kêu, khó khăn đi về phía trước mấy bước, đón lấy cành liễu xanh non, để lộ ra vết thương của mình và ẩn đi một chút ánh lửa cuối cùng đó.

Ở trên cành, một giọt nước trong suốt xuấ hiện, giống như một hạt ngọc lộ, phát ra hào quang, hơn nữa còn có từng làn hương thơm lan tỏa, khiến người của Thạch Thôn đều cảm thấy thần thanh khí sảng.

Cành liễu rủ xuống, chồi non chạm phải con tước đỏ, giọt nước trong suốt rơi xuông, ẩn vào trong vết thương đáng sợ đó, lập tức làm cho chỗ đó bùng lên ngọn lửa hừng hực, ký hiệu lấp lòe không ngừng. Con chim đỏ khẽ kêu, cơ thể run lên, dường như rất đau đớn, đang chịu đựng một cách khó khăn.

Cành liễu phất nhẹ, liên tục xuất hiện mấy giọt nước lăn ở trên chồi non, giọt nào cũng trong suốt óng ánh như thể Tiên Châu, ánh sáng lung linh đầy màu sắc, hơn nữa còn có mùi thơm ập vào mũi.

Lúc mấy giọt nước này rơi xuống, ký hiệu đó liền biến mất, vết thương xuyên qua bụng ngực liền khép lại hoàn toàn, sự đau đớn của chim đỏ nhỏ giống như thoáng cái liền giảm nhẹ đi nhiều.

Sau đó, cái chồi non lấp lánh ráng xanh rủ xuống đầu nó, giọt nước trong suốt rơi xuống, mấy cái lỗ ở trên đầu tước đỏ cũng từ từ biến mất, tới lúc này tất cả vết thương trên người nó hoàn toàn bị trừ khử.

Ánh lửa lấp lóe một hồi, toàn thân của chim đỏ nhỏ có xích quang bay lượn, cả người đều xán lạn, chói chang tới mức người ta không thể mở hổi hai mắt, thân hi vô tận đang quay vòng, khiến nó thoạt nhìn xinh đẹp lóa mắt, khác hoàn toàn so với ban nãy.

Thôn nhân kinh hãi, con tước chỉ to bằng bàn tay lại phát ra thần uy ngập trời, lúc này giống như đang đối mặt Thiên Thần Thượng Cổ, mọi người suýt nữa xụi lơ ra đất, còn may cây liễu tỏa ra quầng sáng, triệt tiêu loại thiên uy này.

Về phần ở gần đó, ví dụ như bên hồ, nhưng con Ngũ Sắc Kê, Độc Giác Thú kia đều giống như lễ thánh, hướng về chỗ này mà dập đầu, không ngừng quỳ lễ.

Con tước nhỏ tâm tình rất vui vẻ, thích thú kêu lên mấy tiếng, ẩn đi thần ùy, nhảy nhót ở tại chỗ, hướng cây liễu phát ra giọng nói trong trẻo: "Ta nợ ngươi một ân tình rất lớn."

Cây liễu cháy đen không có tiếng động nào, cành liễu xanh biếc đung đưa, chỉ về phía tất cả thôn nhân.

Con tước vẻ mặt hồng hào, mất hết vẻ uể oải, lông toàn thân óng ánh trong suốt, nó trở nên dồi dào sức mạnh, đã khôi phục nguyên khí.

"Keng" một tiếng, một chiếc lông đỏ rơi xuống từ trên người nó, chảy xuông hào quang như tia điện, vô cùng thần dị, 'xích' một tiếng cắm ở trên một tảng đá.

"Các ngươi giữ lấy, nếu có người tìm phiền toái thì cứ lấy ra cho chúng xem!" Giọng nói của nó vô cùng êm tai, trong trẻo, như ngọc châu đang rơi, hiển nhiên là nó đang đưa tín vật.

Nhưng mà, sau khi chiếc lông cắm vào đá, tảng đá liền tan chảy, biến thành một bãi dung nham, hào quang đỏ rực chảy xuôi, chất lỏng sục sôi, diện tích nhanh chóng được khuếch đại.

Mọi người lùi lại, loại nhiệt độ này quá cao.

Con tước đỏ ngẩn ra, nhìn mọi người một cái, sau đó há mồm hít một phát, trên chiếc lông đỏ hừng hực ánh quang, lóe lên dữ dội, từng luồng thần hi bay lên, ẩn vào trong miệng của nó.

Nó lấy thần tính đi, chỉ để lại một cọng lông đỏ rực đẹp mắt, sau đó quay sang gật đầu với cây liễu rồi bay lên trời.

"Tiểu Hồng, sau này tới chơi thường xuyên nha!" Nhóc tỳ đứng ở đầu thôn, dùng sức giơ tay lên vẫy.

Con tước đỏ lảo đảo ở lưng chừng trời, suýt nữa rơi xuống, quay đầu lại lườm nó một cái, sau đó toàn thân phát ra hào quang, đầu cũng không ngoảnh lại liền xông về nơi xa.

"Cất kỹ chiếc lông này!" Tộc trưởng Thạch Vân Phong trịnh trọng nói, một chiếc lông ngắn liên quan tới rất nhiều thứ, không ai sẽ coi nó là một chiếc lông bình thường.

Rất lâu sau chỗ này mới bình tĩnh trở lại, thôn nhân bắt đầu đi làm quen hoàn cảnh nơi đây.

Bọn trẻ kêu oa oa, chạy đuổi ở trên bờ hồ xinh đẹp với thảm cỏ xanh êm ái như tấm đệm, đang thương lượng câu Long Tu Ngư như thế nào, dùng để sau này cường gân tráng cốt, bọn nó càng lúc càng khát vọng thực lực.

Tiểu Loan Điểu lông cánh tươi đẹp, dài hai mét, nhàn nhã bơi vào trong hồ, căn bản không sợ bọn trẻ này. Còn mấy con Độc Giác Thú kia thì trừ việc hơi cảnh giác với đám đàn ông trưởng thành ra cũng không thèm để ý đến bọn trẻ.

Sau khi bình tĩnh lại, nhóc tỳ lại một mình ngồi ở bên hồ, ôm lấy hai chân, lại bắt đầu ngẩn ra, đôi mắt to nhìn vào làn nước xanh trong hồ, rất lâu cũng không có cử động.

"Cháu lại đang nghĩ gì thế?" Thạch Vân Phong đi tới, cũng ngồi trên thảm cỏ xanh ở bên hồ.

"Gia gia, đã đến lúc ông nên nói cho cháu biết rồi." Tiểu Thạch Hạo quay đầu lại, ánh mắt trong trẻo.

"Được rồi, ông sẽ kể cho cháu nghe tất cả những gì mình biết." Tộc trưởng gật đầu, Thạch Hạo sớm thông minh, không nên coi nó như một đứa trẻ vô tri.

Gió mát thổi tới, không khí trong lành mang theo mùi thơm nồng của thảo mộc và mùi bùn đất, trong hồ thỉnh thoảng có cá lớn màu vàng nhảy lên, thoạt nhìn tường hòa mà lại yên tĩnh.

"Thạch Thôn của chúng ta dường như có lai lịch rất lớn, rất kinh người. Chỉ là đến bản thân chúng ta cũng đã quên mất rồi, còn mỗi mấy chữ truyền từ đời tổ tiên đến nay mà thôi." Thạch Vân Phong nói nhỏ.

Thạch Tộc truyền thừa lâu đời, theo những gì mà các vị tộc lão trước đây nói, có thể ngược dòng về thời kỳ Thượng Cổ. CHỉ là ở trong năm tháng dài dòng, tất cả đều có thể phai nhạt đi, đến bản thân thôn nhân cũng không còn tin những lời đồn đó nữa.

"Thật là lâu đời nha." Tiểu Thạch Hạo kinh ngạc.

Tộc trưởng khẽ thở dài một tiếng, nói: " Rất nhiều việc đến bản thân chúng ta cũng đã quên mất rồi. Truyền thừa sớm đã bị cắt đứt. Mãi cho tới một ngày, có một đôi vợ chồng trẻ tìm tới đây, đề cập tới những việc này, chúng ta mới biết được, những gì mà các vị tộc lão nói có thể là sự thật."

Tiểu Thạch Hạo mở to mắt, nó biết, đó có thể chính là cha mẹ của nó.

"Bọn họ trông như thế nào vậy?" Thôn nhân rất tốt với nó, nhưng người nào cũng có cha mẹ, chỉ mỗi mình nó là mồ côi. Nó mặc dù rất thoải mái lạc quan, nhưng sâu trong cõi lòng vẫn còn có một chút mềm yếu, vô cùng khát vọng.

"Người phụ nữ đó rất xinh đẹp. Người đàn ông cũng rất anh tuấn, nhưng lại hơi có vẻ bệnh." Tộc trưởng nói như sự thật.

Nhóc tỳ nắm chặt tay, mắt to lấp lánh, có một loại vui mừng cũng như chờ mong, ngẩng mặt lên nói: "Gia gia mau nói tiếp đi."

"Bọn họ tới từ một cổ quốc, nói Thạch Thôn là tổ địa của bộ tộc bọn họ, mặc dù bọn họ vô cùng huy hoàng nhưng sớm đã không thể tìm thấy tổ địa."

Bộ tộc đó mạnh mẽ tới mức không thể tượng tưởng, nhưng bởi vì tổ huấn, không thể tùy ý quay lại tổ địa, để tránh dẫn kẻ thù tới đây, vì vậy sau năm tháng dằng dặc sớm đã không tìm được đường về.

Làm như vậy là vì giữ lại một chút hương hỏa, để cho huyết mạch truyền thừa không bị đứt đoạn, vạn nhất bộ tộc huy hoàng đó bị tiêu diệt thì ở đây vẫn có thể kéo dài, mãi mãi là một vùng tịnh thổ.

Nhánh được giữ lại năm đó cũng rất mạnh, nhưng bởi vì nguyên nhân như vậy mà Thạch Thôn từ từ xuống dốc, tới bây giờ sớm đã không còn phương pháp tu hành nữa.

"Năm đó đối vợ chồng trẻ ấy vô tình tìm được đường về tổ địa cho nên mới tới đây."

Đôi vợ chồng đó vô cùng mạnh mẽ, đi ngang qua Đại Hoang, đạp qua cương vực vô tận, cuối cùng cũng tới nơi này. Chỉ là bọn họ đã phải thất vọng, Thạch Thôn căn bản không có thịnh vượng như trong tưởng tượng, sớm đã mất đi uy thế thời Thượng Cổ.

"Lúc đó, cháu được bọn họ ôm ở trong lòng, thoạt nhìn rất yếu ớt, mới chỉ được mấy tháng tuổi. Nhưng họ lại nói cháu đã một tuổi rồi."

Nhóc tỳ mở to mắt, nghiêm túc lắng nghe. Lúc này, bọn trẻ cũng đã chạy tới, không nói tiếng nào ngồi xuống mặt đất, tò mò lắng nghe.

"Tình hình cơ thể của cháu rất gay go, đã xảy ra sự thoái hóa nghiêm trọng. Họ nói, coi cháu như một đứa bé mấy tháng tuổi mà nuôi nấng là được rồi, nếu thực sự không sống nổi cũng sẽ không trách chúng ta." Tộc trưởng thở dài, vuốt ve đầu của nhóc tỳ, đến ông ấy cũng không ngờ, một đứa bé yếu ớt như vậy lại có thể sống được, hơn nữa còn là thiên túng kỳ tài.

Nhóc tỳ thần tình hoảng hốt, trong lòng hiện lên một đám sương mù mơ

hồ, trẻ em nhỏ như vậy không nên nhớ tới cảnh tượng lúc một tuổi, nhưng tiềm thức của nó lại khắc quá sâu việc này, để lại dấu ấn.

"Bọn họ... Người thân, đã thành toàn tiểu ca ca, cháu..."

Trong thoáng chốc, nhóc tỳ giống như nhìn thấy thứ gì đó, nhịn không được mà đau lòng rơi lệ, nước mắt dọc theo má chảy xuống.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 52: Tự Cường

Nó thấy được một hình ảnh mơ hồ, không có sự ấm áp mà chỉ có sự lạnh lùng, tuy rằng rất gián đoạn nhưng cũng khiến nó ray rứt, nó cố gắng muốn nhìn thật rõ nhưng như có một luồng sương mù lao tới che phủ, không còn có thể thấy gì nữa.

Khi đó nó vẫn quá nhỏ, nó không thể lưu giữ ký ức rõ ràng được, những thứ kia chỉ là mảnh vỡ sâu trong tiềm thức vì tâm tình đang kích động mà chợt hiện ra.

"Nhóc con đừng khóc nè, các thôn nhân đều là người thân của cháu, ở đây cũng là nhà của cháu mà phải không." Bàn tay thô ráp của Thạch Vân Phong vươn tới lau đi nước mắt trên khuôn mặt nhỏ của nó.

"Nhóc tỳ đừng khóc, tụi tui đều là anh em của cậu, đừng nghĩ tới chuyện buồn nữa." Đám con nít bỗng chốc đã rầm rập chạy tới.

Tiểu Thạch Hạo chùi chùi nước mắt, rồi nói: "Gia gia, ông hãy nói tiếp đi."

"Sau đó cũng không có gì nữa đâu, cha mẹ cháu cũng không nói gì nữa." Thạch Vân Phong kể lại chuyện năm xưa.

Đôi vợ chồng kia chăm sóc Thạch Hạo ở thôn được mấy tháng, sau đó biết rõ nó sẽ sống sót liền rời khỏi. Lúc đó nhóc tỳ xem như cũng được một tuổi mấy tháng, thế nhưng do ốm yếu mà chỉ như mới nửa tuổi.

"Bọn họ không muốn cháu nữa.." Tiểu Thạch Hạo lại lã chã nước mắt, đôi mắt to ngân ngấn sương.

"Không đâu!" Thạch Vân Phong lắc đầu, nói: "Bọn họ chính vì không

nỡ bỏ rơi cháu mới không thể không bỏ đi, bọn họ muốm tìm Thánh dược để trị tận gốc bệnh tình của cháu."

Bì Hầu gãi gãi đầu nói lí nhí: "Khi đó tui cũng còn nhỏ nhưng có chút ấn tượng, vị thúc thúc kia rất oai hùng nhưng mặt mang vẻ bệnh tật, mà a di kia thì chính là người phụ nữ xinh đẹp nhất tui từng thấy."

"Tui cũng còn nhớ mang máng đó, nhóc tỳ lúc được nửa tuổi mất đi cha mẹ, đúng là lúc đó họ biến đâu mất tiêu rồi." Thạch Đại Tráng gật gù nói.

Tuy rằng đã qua nhiều năm nhưng lão tộc trưởng vẫn nhớ rõ ràng, đôi vợ chồng kia khi ra đi gương mặt vẫn đượm đầy vẻ không nỡ cùng buồn bã, lão nói: "Cháu là đứa con duy nhất của bọn họ, bọn họ nói rằng dù có chết cũng không thể nhìn cháu đau yếu như thế này."

Nước mắt từ khóe mi tuôn trào, Tiểu Thạch Hạo kêu lên: "Cha, mẹ, các người đang ở đâu?"

Sau khi nói ra sự tình năm đó, trong lòng lão tộc trưởng như trút đi gánh nặng. Đôi vợ chồng năm đó vô cùng mạnh mẽ, thế nhưng họ cũng không đề cập nhiều về quốc gia cổ kia, thế nên có nhiều thứ cũng không rõ ràng được.

Vợ chồng hai người nọ muốn đi hái Thánh dược, đương nhiên họ phải đặt chân lên cổ địa nguyên thủy cực kỳ nguy hiểm, như là Thần Sơn Thái Cổ là nơi trú ẩn của Chân Hống, nếu như tìm được chắc chắn còn phải tranh chấp với Di Chủng Thái Cổ.

"Liễu Thần ơi ngài có thể giúp cháu được không? Giúp cháu nhìn rõ được sâu trong tiềm thức đi!" Khi chỉ còn có một mình, Tiểu Thạch Hạo ngơ ngác đứng dưới tán cây thủ thỉ, ánh mắt rất khát vọng.

"Ta sắp ngủ một thời gian dài, chờ ngươi lớn hơn chút nữa, huyết khí mạnh hơn chút nữa, phải tới một hai năm nữa." Thật khiến người ta giật mình, cây liễu đã đáp lại nhóc tỳ.

"Được!" Nhóc tỳ tròn xoe mắt, hi vọng tràn ngập trong lòng, nó nắm

chặt hai tay. Nó sẽ không đau buồn nữa, nó phải biết tình trạng cơ thể của mình, sau đó còn phải tìm hiểu cha mẹ đi đâu, đây chính là những mục tiêu một đứa bé quyết tâm phải thực hiện.

Thôn nhân dần nhận thấy vùng đất này rất thích hợp để định cư, ở đây không có ác thú hung tàn mà rừng núi xa xa kia lại có rất nhiều thú để săn, tuy cũng có hung cầm mãnh thú nhưng đối phó không khó.

Ở hồ nước ở gần thôn, cá nào cũng có, đặc biệt là Long Tu Ngư chính là một loại bổ dược cực kỳ quý giá, mỗi một tộc nhân đều ngoác mồm cười to không khép lại được. Ngày đó, bọn Tử Sơn nhất mạch, Lôi Tộc, trực hệ bộ lạc Kim Lang cũng làm gì có chuyện ngày nào cũng được ăn trân ngư dị chủng xa xỉ đến mức như thế này.

*Long Tu Ngư: cá râu rồng

"Phải đi ra ngoài nhìn một chút xem nơi đây là chỗ nào, cách dãy núi Thương Mãng bao xa, nơi chúng ta định cư có hình thù như thế nào." Thạch Lâm Hổ nói.

"A thúc, để cháu đi cho, cháu với Thanh Lân Ưng đại thẩm sẽ dò xét thật tỉ mỉ."

Nhóc tỳ bò lên lưng Thanh Lân Ưng dưới ánh mắt ao ước ngưỡng mộ của đám con nít, hai cánh chim màu bạc giương ra rồi chợt tiếng gió rít vút lên, người và chim cùng lướt thẳng tắp lên không trung chui vào giữa mây trời.

Hung cầm rất mẫn cảm với phương hướng, nó lượn trên không trung chỉ một vòng đã nhắm được một hướng chính xác mà bay tới, nó như là một tia chớp màu bạc lướt đi cực nhanh.

"A, chuyện gì xảy ra vậy, những ngọn núi, dòng sông này sao lại tan hoang hết thế này?" Tiểu Thạch Hạo giật mình, nó cùng Thanh đại thẩm mới bay đi mới có mấy trăm dặm đã thấy sự kỳ dị dưới mặt đất.

Đại địa đứt gãy, tử khí nặng nề, núi sông đều bị đứt đoạn, sự sống mất sạch.

Bay sâu tít nữa vào trong, nó thấy quang cảnh nhà tan cửa nát, từng tòa từng tòa cự thành bị phá hủy thành những phế tích khổng lồ, vết máu loang lổ mà không còn thi thể nào.

Đã vào sâu đến mấy ngàn dặm thế mà bọn họ không thấy được một bóng người, chỉ còn vương lại máu khô, rất nhiều bộ lạc bị hủy diệt, cả một vùng cương thổ mênh mông đã thành tử địa.

"Thật là một dấu chân khổng lồ!"

Khi ở trên trời cao ngang cùng mây trắng, nếu nhìn xuống đại địa có thể thấy một dấu chân giẫm một dãy núi đổ nát, nhiều ngọn núi cũng không ra hình thù rồi!

Nhóc tỳ kinh ngạc, một sinh linh lớn đến cỡ nào nha!

Bọn họ tiếp tục bay về phía trước, thấy được mặt đất xuất hiện mấy cái hố sâu đen ngòm, to lớn vô cùng, thế nhưng khi nhìn kĩ lại thì rõ ràng là dấu móng vuốt, nơi này bị một con hung cầm vung móng vuốt cào qua.

"Con ác điểu kia thật là..." Tiểu Thạch Hạo ngơ ngác sợ sệt.

Thanh Lân Ưng thì đã run run, linh hồn nó đang kêu lên sợ hãi, kính nể với con sinh linh chí tôn kia, bọn chúng đều là giống chim nhưng chênh lệch quá lớn rồi.

Lại bay xa về một phương trời, vùng bình địa này kéo dài đến mấy ngàn dặm hoang vu không dứt, toàn bộ sông núi đều bị nóng chảy, cả một vùng như đang sôi ùng ục.

"Ở đây không lẽ là Tiểu Hồng đánh nhau gây ra chứ?" Nhóc tỳ thì thầm tự hỏi.

Trí tuệ Thanh Lân Ưng rất cao, nó lượn lờ một vòng quanh chiến trường này một lúc đã cảm nhận được một tia chiến ý chí cường, nó như cảm ngộ được gì đó, đặc biệt là vết tích hai con chim từng chiến đấu có trợ giúp với nó rất lớn.

"Thanh đại thẩm ơi, sau này nếu bọn Tử Vân, Đại Bằng bay được thì chúng ta dắt bọn nó đến đây cảm ngộ nha." Nhóc tỳ nói.

Một tiếng hót vang vọng như lời đáp lại của Thanh Lân Ưng, nó thưởng thức sự thông tuệ cùng am hiểu không ngờ của nhóc tỳ.

Lại bay tiếp về phía trước, dãy núi vô tận bị tàn phá, tất cả đều là tự dưng bị bình định ngang ngược, mấy ngàn tòa núi nguy nga bị đứt cụt một mảng, cảnh tượng cực kỳ khủng bố.

Thời gian qua hơn nửa ngày, sau khi đã bay một chặng đường dài thì Thanh Lân Ưng cùng nhóc tỳ mới quay đầu vòng về, bọn họ cũng không đi xa để phòng ngừa bất trắc, vì vùng đất chết sau chiến tranh cũng ẩn chứa những sự nguy hiểm không lường được.

Mặt trời xuống núi cũng là lúc cả người cùng chim trở về, Thanh Lân Ưng bay một chặng đường xa xôi cả một ngày trời dù cho có là hậu duệ ma cầm Thái cổ cũng phải mệt mỏi.

"A a a a!.. Thanh Lân Ưng đại thẩm đã về rồi!" Một đám con nít lao ra reo hò.

"Nhóc con cháu phát hiện được gì rồi, ở đây là ở đâu? Cách Thương Mãng bao xa?" Thạch Phi Giao hỏi dồn, một đống người cũng vây lại, các vị tộc lão cũng đến đông đủ, thôn nhân rất quan tâm đến vấn đề này.

"Thật sự không biết được cách Thương Mãng bao xa, cháu đoán tối thiểu cũng phải hơn năm mươi ngàn dặm đó, còn đại địa thì bị đánh nứt, sông núi tan nát..."

Nhóc tỳ nói hết những cảnh nhìn thấy trên đường đi, mọi người nghe thế

đều hoảng sợ.

"Đúng là một trận đại họa kinh khủng, chẳng trách Liễu Thần dẫn Thạch thôn chúng ta đi khỏi đó!" Tộc trưởng than thở, lão biết rõ nếu như không có cây liễu thì Thạch thôn xong rồi, hoàn toàn thành bình địa, không một ai đừng hòng sống sót, mảnh đại địa kia là minh chứng cho tất cả.

Nửa tháng tiếp theo, nhóc tỳ thỉnh thoảng ra ngoài cùng Thanh Lân Ưng, có khi đi mất đến mấy ngày cuối cùng cũng tìm hiểu tình huống được thật rõ ràng.

"Tộc trưởng gia gia, mấy ngàn dặm dãy núi Thương Mãng đã hoàn toàn đổ nát rồi, nhà cũ của chúng ta không thể tìm được nữa." Nhóc tỳ nói một tin khiến ai cũng đờ ra.

Trong phạm vi một trăm ngàn dặm, mọi sinh linh đều bị diệt, đến cả những mãnh thú cùng ác điểu phô thiên cái địa kia cũng mất tăm không biết đâu rồi, đó thể sinh linh chí tôn đã nuốt chửng chúng.

Cương vực một trăm ngàn dặm đã thành một vùng tử địa, không một con sinh linh nào còn sống, toàn bộ đã bị diệt tuyệt!

"Hay cho một trường kiếp nạn khủng khiếp, các tộc quần, lãnh địa vương hầu mạnh mẽ cỡ như Lôi Tộc, Tử Sơn, La Phù Đại Trạch, bộ lạc Kim Lang thế mà biến mất rồi, bọn họ cũng có đến mấy ngàn vạn nhân khẩu a." Có tộc lão cảm thán, thổn thức.

Tuy rằng từng đối địch, từng xảy ra chuyện không vui, thế nhưng cùng đứng trước thảm họa này thì ân oán kia tính là cái gì, số lượng nhân khẩu các đại tộc gộp lại có thể tính bằng trăm triệu nha, vậy mà chết hết rồi, đây là một hồi đại kiếp nạn kinh thiên!

"Phải mạnh mẽ lên!"

"Chúng ta phải mạnh hơn, như vậy mới có thể bảo vệ quê hương!"

Đám nhóc con hô to, thảm họa như thế kinh sợ từng trái tim nhỏ xíu run rẩy, thế nhưng cũng kích thích đấu chí từ sâu trong con tim bọn chúng, cả bọn huyên náo hẳn lên đòi phải càng mạnh hơn nữa.

"Đúng đúng, chúng ta bây giờ phải trỗi dậy, phải nỗ lực luyện Cốt văn, phạm vi trăm ngàn dặm bây giờ đã thành không có gì, chúng ta có thể xây dựng cả một quốc gia đó nha." Một đứa nhóc hơi lớn chút nói.

"Lá gan không nhỏ a, thế nhưng khó lắm. Những quốc gia cổ kia có thể truyền thừa nối tiếp từ Thượng cổ đến giờ, hoàn toàn có khả năng do thần linh cổ lão của bọn họ còn sống, hơn nữa tự quốc gia cũng rất mạnh mẽ. Tùy tiện một vị thần tử, gia tướng cũng đủ làm gỏi cỡ như bộ tộc Kim Lang, La Phù Đại Trạch rồi. Quốc gia cổ vẫn luôn trường tồn từ Thượng cổ đến nay có cấp độ kinh khủng không thể nào tưởng tượng nổi!" Tộc trưởng than thở.

"Sao phải sợ, chúng ta còn có Liễu Thần, chúng ta khi trưởng thành cũng rất mạnh nha, lại còn có nhóc tỳ bây giờ có tư chất có thể đấu được với một con Chân Hống non. Chả nhẽ nhiêu đó tương lai còn không đủ đánh bại một quốc gia to thiệt to sao?" Cả đám nhóc đều không phục gân cổ cãi lại, nắm tay siết chặt.

"Tốt! Ta xem các ngươi khai sáng huy hoàng thế nào. Theo như lời các tộc lão quá cố đã nói, vào thời kỳ Thượng cổ bộ tộc chúng ta từng cực kỳ mạnh mẽ, đã từng có thần linh cổ lão phù hộ, lại còn có thể quyết chiến cùng hung thú Thái cổ chân chính. Ta cũng hy vọng các con có thể tái hiện huy hoàng, khiến cho vùng tổ địa chúng ta danh chấn mảnh đại vực này!" Thạch Vân Phong nói rồi lại sờ đầu lũ nhóc con này, lão thuận theo cổ vũ chúng nam nhi phải tự cường, phải có một lý tưởng cao cả.

Thời gian tiếp theo, đám nhóc Thạch thôn đều rất nỗ lực hăng hái, quyết tâm tiến bộ, bọn chúng khổ tu Cốt văn, rèn luyện huyết khí, đứa nào đứa nấy đều cường tráng như một đám hung thú.

Vùng đất mới này rất được thiên nhiên ưu đãi, ngoại ngừ Long Tu Ngư thì thôn nhân còn phát hiện có cả Long Cân Xà, tuy là giống rắn cực hung

nhưng người có thể bắt được, gân của nó rất trân quý, hầm nhừ rồi ăn sẽ cường tráng gân cốt người, nó là một bảo dược hiếm thấy.

*Long Cân Xà: rắn gân rồng.

Không chỉ đám nhóc trưởng thành rất nhanh mà các người lớn cũng được lợi không ích, ai cũng mạnh đến nỗi xài không hết.

Thời gian thấm thoát qua đi, loáng một cái đã được một năm, nếu như tính theo tuổi bây giờ thì nhóc tỳ đã được năm tuổi một chút, còn nếu tính thêm tuổi thực năm đó của nó, tính mấy tháng tuổi nó "mất đi" hồi nhỏ thì hiện tại nhóc tỳ đã được sáu tuổi.

"Cháu đã sáu tuổi, lại có thể nâng cự thạch đến ba mươi ngàn cân, Liễu Thần ơi chừng nào ngài mới tỉnh dậy?"

Nhóc tỳ đứng trước cây liễu thỏ thẻ, một năm đã trôi qua nó càng cao lên một ít, mắt to hấp háy ánh trí tuệ, da dẻ trắng trẻo xinh xắn, càng ngày càng lộ ra khí chất thanh tú.

"Chiếp chiếp.."

Từ giữa trời cao vang vọng đến tiếng chim hót, đám Tử Vân, Đại Bằng, Tiểu Thanh lớn không nhanh lắm, thân thể bây giờ đã dài bốn mét, thế nhưng bọn chúng đã có thể tung cánh phá không trung, nhào lượn trên tầng mây, tốc độ chúng cực nhanh.

"Đừng hấp tấp, tao sẽ đi tham ngộ di tích chiến trường với chúng mày ngay đây!" Thạch Hạo phất phất tay, sau đó nó đột nhiên giậm chân một cái bật nhảy lên trời cao, nhẹ nhàng đáp lên lưng của Tử Vân.

"Vù vù..."

Cuồng phong rít một trận, nháy mắt bọn chúng đã tít tắp nơi chân trời xa, lao về phía mảnh đại địa xa xăm vẫn còn vương tử khí nặng nề kia.

Đó vẫn là một vùng sông núi đỏ nát, đại địa đứt gãy, núi cao lổm chổm, khung cảnh hoang vu không gì sánh nổi, không có một chút tiếng động nào.

"Lần này chúng ta sẽ đi hướng khác, đi hướng Tây nhé." Sau khi đã thâm nhập chiến trường, Thạch Hạo chỉ tay về phía một dãy núi đã đứt đoạn ở hướng Tây.

Gió thét vù vù, bọn chúng lao đi cực kỳ nhanh, chốc lát chúng đã đặt chân lên vùng núi đổ nát này, tỉ mỉ xem xét dấu ấn còn sót lại ở chiến trường.

"Chiếp chiếp..." Tiểu Thanh kêu to lao về hướng một thung lũng, thân nó hiện lên từng đoạn vằn sáng óng ánh, nó với Đại Bằng sau khi ăn thịt Toan Nghê cũng đã biến dị.

"Ồ, đây không phải là thung lũng, chỗ này là một hồ nước, thế nhưng từ trận đại chiến kinh thiên động địa kia đã khô cạn rồi." Tiểu Thạch Hạo kinh ngạc.

Đột nhiên Tử Vân kêu to, ra hiệu rằng ở dưới kia có sinh vật sống.

Đại Bằng toàn thân tỏa hào quang vàng nhạt lao xuống một đoạn gần rồi đi vòng quanh xem xét.

"Đó là sinh vật gì vậy?" Nhóc tỳ giật mình.

Ở dưới đáy cái hồ lớn đã khô cạn này có một sinh linh đang nằm đó, khắp người nó bị phủ đất cát, không chút động đậy, nhìn trông như bị lấp ở đây đã rất nhiều năm, nếu không phải có con mắt sáng kia thì thật khiến người ta nghĩ rằng nó đã chết rồi.

"A, là một con khỉ, chỉ dài có một thước, ủa... Sao nó lại có đến ba cái tay vậy!? Thạch Hạo giật mình.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 53: Chu Yếm

Toàn thân nó là đất, người chỉ dài một xích nhưng lại có ba đầu sáu tay, giống như khỉ nhưng hình như cũng không phải khỉ. Đây là sinh linh gì? Nhóc tỳ nghi hoặc đồng thời cũng kinh hãi, tất cả sinh linh trong mười vạn dặm đều diệt vong, tại sao lại có một con dị chủng kỳ quái như thế này? Chắc hẳn sẽ không đơn giản?

Hồ lớn đã khô cạn, bùn nhão ở dưới đáy sau khi bị phơi khô đã cứng như đá. Một chân của sinh linh này chôn ở trong bùn nhão, hiện tại giống như đã bị mắc ở trong đá, không thể rút ra.

Quần sơn ở xung quanh đã bị cắt đứt hết cả, giống như bị người ta lấy vật báu quét ngang qua, hủy hoại cả dãy núi. Tất cả thân núi đều chỉ còn một nửa.

Hồ lớn cũng chính vì loại thay đổi thế núi dữ dội này mà trở nên khô cạn. Vùng sông ngòi lớn này hôm nay trở nên âm trầm tử khí, không còn

có cảnh tượng mênh mông vô ngần, sóng biếc ngất trời như lúc trước nữa.

Ba con chim non bay vòng, một hồi xông vào trong tầng mây, một hồi lại bay xuống dưới đáy hồ. Nhóc tỳ ngồi ở trên lưng của Tử Vân, nhìn chằm chằm xuống phía dưới, nó lấy từ trong túi da thú ra một chút đồ ăn rồi ném xuống.

Sinh linh này dường như đã đói lắm rồi, nó nhặt thịt khô rơi ở bên cạnh mình lên rồi ăn ngấu nghiến, mới mấy miếng đã ăn sạch, sau đó nó lộ ra ánh mắt khát vọng, ngẩng đầu nhìn lên không trung.

"Hình như không có nguy hiểm gì cả, nhưng sinh linh này hơi kỳ quái.

Tử Vân, mày hạ xuống thấp một chút để tao nhìn gần thử xem." Tiểu Thạch Hạo nói.

Tử Vân hạ xuống, lượn quanh ở phía trên đáy hồ khô cạn. Cánh tay của nhóc tỳ tỏa sáng, từng mảng ký hiệu xuất hiện, tuôn xuống phía sinh linh đó một cơn mưa ánh sáng.

Sinh linh chỉ dài một thước mà lại giống khỉ đó trợn to mắt, hơi có chút khẩn trương, cũng có một chút mê hoặc. Mưa ánh sáng nhỏ xuống làm toàn thân nó trở nên óng ánh, gần như là trong suốt.

Đây là một loại tác dụng của Cốt Văn, có thể dò xét thực hư của kẻ địch. Nhóc tỳ lập tức kinh hãi kêu một tiếng, nói: "Nó đã bị trọng thương, trong cơ thể có ký hiệu phức tạp khó hiểu nhưng cũng đã sắp bị phai mờ rồi. Những thứ khác mình lại nhìn không rõ, bị một loại sức mạnh thần bí ngăn cản."

Sau khi xác định không có nguy hiểm, Tiểu Thạch Hạo tung người nhảy xuống dưới đất. Ba con chim non kêu khẽ, lượn vòng ở lưng chừng trời, cả người chúng phát sáng, sẵn sàng chuẩn bị chiến đấu bất cứ lúc nào.

"Cái hồ này đã cạn hơn một năm nay rồi. Chắc hẳn nó không phải bị kẹt ở chỗ này, không ăn không uống gì đâu nhỉ?" Nhóc tỳ kinh ngạc.

Đáy hồ rất cứng, giẫm lên không khác gì giẫm lên đá núi. Ở trước mặt sinh linh dài một thước này lại có một lớp da như con nhộng, vừa mới lột được một bộ phận nhỏ.

"Lẽ nào nó đã trải qua một loại lột xác nào đó, mới vừa quẫy ra được nhưng lại bị bùn nhão quấn lấy. Ít nhất thì nó cũng đã bị kẹt một hai ngày rồi." Thạch Hạo lộ vẻ kinh dị.

"Chi chi..." Sinh linh ba đầu sáu tay khẽ kêu, sáu cánh tay cùng nhau khua lên, hướng về Tiểu Thạch Hạo đòi đồ ăn.

Nhóc tỳ mở túi ra rồi đưa tới một nắm thịt khô, nói: "Mày là sinh vật gì vậy, tại sao lại bị kẹt ở chỗ này?"

Con quái vật nhỏ dài hơn một thước trợn tròn mắt, vừa ăn nghấu nghiến vừa suy nghĩ. Cuối cùng nó lộ ra vẻ mù mờ, không ngờ quên cả ăn, nó ra sức nặn đầu, tức giận không thôi, gần như rất bất mãn với bản thân mình.

"A, mày thật sự là đang lột xác rồi, da cũ lại bong ra một mảng đây này."

Lớp da cũ của sinh linh này có dính những cục bùn khô. Sau khi một cánh tay bong ra mấy mảng da cứng, không ngờ lại để lộ ra một lớp da lóng lánh giống như lụa vàng, thuận mắt hơn lớp da cũ dính đầy bụi đất nhiều.

Vì vừa mới sống lại không được bao lâu nên nó rất yếu, đến cái chân bị kẹt cũng không thể kéo ra nổi. Hơn nữa thỉnh thoảng nó lại tỏ vẻ mê man, vò đầu gãi tai, muốn nỗ lực nhớ lại thứ gì đó.

Nhóc tỳ tò mò, tay của nó phát sáng, một lần nữa tuôn xuống một màn mưa ánh sáng, rơi ở trên người sinh linh này.

"Chi chi..." Nó lập tức thét chói tai, giống như bị khiếp sợ. Cả người nó rực rỡ óng ánh, ký hiệu phức tạp đã vỡ nát ở bên trong đang lập lòe, bao phủ lấy cơ thể nó, không thể dò xét được nữa.

"Lẽ nào vì bị trọng thương nên mới bất đắc dĩ phải lột xác để sống sót?" Thạch Hạo nhìn nó chằm chằm, cảm thấy sinh linh này đã thụ thương nghiêm trọng.

"Răng rắc"

Sinh linh nhìn giống như khỉ này đột nhiên tỏa kim quang khắp người, toàn thân nó rạn nứt, phát ra từng đợt tiếng 'răng rắc'. Tất cả lớp da cũ đều đã bong xuống, để lộ ra chân thân.

Hơn nữa ở trong quá trình này, ba cái đầu và sáu cánh tay của nó trở nên mơ hồ, nhanh chóng biến thành bộ dáng bình thường với một cái đầu và hai cái tay.

"Ồ, không ngờ lại xảy ra biến hóa. Lẽ nào đó chỉ là một loại Bảo Thuật

mà thôi sao?" Nhóc tỳ giật mình.

Sau khi bong hết lớp da cũ và thu lại Bảo Thuật, cả người sinh linh này đều lóng lánh. Nó rút cái chân đang bị kẹt ra rồi kêu không ngừng, mà cơ thể của nó cũng đã thu nhỏ lại, chỉ còn cao hơn ba tấc.

Việc này khiến người ta khiếp sợ, làm sao lại thay đổi lớn như vậy chứ? Hoàn toàn giống như đổi một sinh linh khác. Người nó tròn xoe, giống như một nắm đấm màu vàng. Nếu đẩy một cái chắc sẽ lăn lông lốc giống như một quả bóng.

Nó vẫn giống khỉ nhưng lại trở nên tròn vo rồi, cả người vàng rực, to bằng nắm đấm. Đôi mắt của nó đặc biệt có thần, không bé hơn đôi mắt của Thạch Hạo là bao. Mỗi một lần chớp mắt đầu sẽ lấp lóe hào quang óng ánh.

"Thật là dễ thương!" Nhóc tỳ thoáng cái liền ôm lấy nó và đặt ở trong lòng bàn tay vừa nắn vừa xoa, chảy ra một mảnh ánh sáng vàng.

"Chi chi chi..." Quả bóng màu vàng ra sức giãy dụa, trợn đôi mắt vô cùng to lên, miệng kêu không ngừng.

"Chi... Hu!" Nhóc tỳ trực tiếp nhét một miếng thịt vào mồm nó, lập tức làm nó ngừng kêu. Nó giống như quỷ đói đầu thai, ôm đồ ăn mà lăn qua lăn lại ở trong lòng bàn tay của nhóc tỳ, nhanh chóng cắn nuốt.

Thạch Hạo nắm lấy cái đuôi của nó rồi kéo ngược lên, kết quả quả bóng vàng này vẫn kiên trì ôm đồ ăn mà gặm, không thèm quan tâm tới Thạch Hạo.

Nhóc tỳ lập tức phì cười, rất là vui sướng, cầm đuôi nó mà lắc qua lắc lại, đùa nghịch quên sầu.

Cuối cùng, quả cầu vàng nổi giận, nhưng không phải vì việc này mà là vì thức ăn đã hết mà do nó phát hiện nhóc tỳ rất không tự giác, không có tiếp tục đưa cho nó nữa.

"Ha ha ha..." Nhóc tỳ vui sướng bật cười, lại đưa thêm cho nó mấy miếng thịt khô. Kết quả, quả cầu vàng lại không còn quan tâm gì nữa, tùy tiện cầm lên vuốt ve hay cầm đuôi mà lắc nó cũng không để ý. Nó treo ngược ở đó, lấy hai cái chân nhỏ ôm lấy đồ ăn, tiếp tục cắm đầu gặm.

Tử Vân, Đại Bằng và Tiểu Thanh đều trợn mắt há mồm, cùng nhau hạ xuống, dùng ánh mắt kỳ dị nhìn chằm chằm quả cầu màu vàng này. Sinh linh vừa rồi có ba đầu sáu tay, đó chính là một Bảo Thuật chí cường ở trong truyền thuyết thời cổ đại, khiến bọn nó quả thật rất khẩn trương. Nhưng hiện tại quả cầu vàng này lại có tính tình như vậy, có đồ ăn một cái là không buồn quan tâm những thứ khác. .

Tìm được một sinh linh như thế này thì tự nhiên không thể đứng ở chiến trường mà cảm ngộ được. Nhóc tỳ nắm chặt cái đuôi của quả cầu vàng, ngồi ở trên lưng của Tử Vân và bay về Thạch Thôn.

"Vù" Kình phong dâng trào, ba con chim non hạ xuống thảm cỏ xanh ở bên bờ hồ. Bọn trẻ đều ùa tới, lộ ra ánh mắt ngạc nhiên.

"Đây là con gì vậy? Có phải là khỉ con vừa mở mắt không, tại sao lại giống như làm bằng vàng thế, màu da thật chói mắt."

"Nó tròn thật đấy nha. Đặt ở trên đất cũng có thể lăn được kìa."

"Oa, nó ăn khỏe thật, kéo đuôi mà nó cũng không giận, chỉ biết cắm đầu vào ăn."

Hồ nước thật đẹp, làn nước xanh lam trong suốt, bên bờ có cỏ xanh trải dài như tấm đệm. Ở xa xa có một vài con chim lớn xinh đẹp đang bước đi thong thả, thỉnh thoảng còn có Thụy Thú ẩn hiện.

Bọn trẻ ngồi xếp bằng ở trên cỏ, nhìn chằm chằm sinh linh này, đôi khi còn phát ra tiếng cười.

Cuối cùng, quả cầu vàng trực tiếp chui vào trong túi da của nhóc tỳ, mồm nó chưa từng ngừng lại bao giờ, không ngờ lại có thể ăn sạch sẽ một

túi thịt khô lớn. Tới lúc này bọn trẻ mới cảm thấy có gì đó không đúng.

"Trời ơi, nó chỉ to bằng nắm tay mà sao lại có thể ăn được nhiều thế? Cái bụng nhỏ kia chứa làm sao hết được?"

"Đây là loài khỉ gì thế này?"

Tiếng kinh hô ở nơi đây gây nên sự chú ý của người lớn, mấy người Thạch Phi Giao đi đến.

"Nó không phải là khỉ, nó biết biến hóa đấy. Lúc đầu mới phát hiện nó có ba đầu sáu tay, còn lột da giống như ve sầu nữa." Nhóc tỳ giải thích.

"Cái gì, ba đầu sáu tay sao? Đó chính là Bảo Thuật vô thượng ở trong truyền thuyết đó!" Thạch Phi Giao hoảng hốt. Theo tộc trưởng tu hành gần một năm nay cho nên hắn đã hiểu được rất nhiều bí văn.

"Đáng tiếc, nó suýt nữa đã chết đi. Ký hiệu trong cơ thể đã bị vỡ, không thể tham quan học tập được." Nhóc tỳ tiếc nuối.

Lúc này, mấy vị tộc lão tuổi đã rất cao cũng bị kinh động. Mấy chữ ba đầu sáu tay khiến các ông lão đều ngẩn ra. Tộc trưởng Thạch Vân Phong cũng đã tới, ngồi xổm xuống nhìn kỹ không thôi.

"Chi chi..." Quả cầu vàng nổi giận, kêu mãi không ngừng, bởi vì đồ ăn đã hết rồi.

"Bộp" một tiếng, một đứa trẻ ném tới một quả màu đỏ, trúng ngay người nó. Kết quả nó lại hiền lành trở lại, cong mông cắm đầu vào gặm, mặc cho mọi người nghịch.

"Thứ này không hề đơn giản đâu!" Tộc trưởng nhìn một cái liền giật nảy mình, lộ ra vẻ ngưng trọng.

"Tộc trưởng, đây là giống khỉ gì vậy?" Có đứa hỏi.

"Đây không phải là giống khỉ bình thường." Thạch Vân Phong vừa nói

vừa nâng hai cái chân của nó lên để nhìn cho kỹ. Mọi người cũng chăm chú nhìn theo, không ngờ lại phát hiện hai chân của nó là màu đỏ, giống hệt như than lửa đang cháy. Nếu không chú ý thì sẽ bị lớp lông vàng trên chân của nó che mất, phải nhấc lên mới có thể thấy được chân của nó đỏ rực như lửa, rất là đẹp.

"Thật sự là thứ trong truyền thuyết sao?" Lão tộc trưởng kinh hãi run tay, cảm giác giống như đang đối mặt một hung thú tuyệt thế.

"Tộc trưởng gia gia, nó là con gì vậy?" Tiểu Thạch Hạo hỏi.

"Ở trong truyền thuyết thời Thái Cổ có một loại hung thú tuyệt thế được gọi là Chu Yêm. Người nó giống như khỉ, chân đỏ rực, đầu có màu trắng. Chỉ cần nó xuất hiện liền báo hiệu một vùng đất sẽ xảy ra đại loạn.

Mọi người đều giật nảy mình, nhịn không được mà lùi lại. Quả cầu vàng này lại hung hãn như vậy sao?

"Nó là... một con hung thú thời Thái Cổ à?" Tim mọi người đều đập thình thịch. Điều này hơi có chút dọa người, trừ phi có thần linh tới, nếu không thì ai có thể hàng phục nổi hung thú Thái Cổ.

"Không đúng nha, đầu của nó có phải màu trắng đâu?" Nhóc thò lò mũi xanh lên tiếng.

"Đương nhiên sẽ không phải là hung thú Thái Cổ, chắc hẳn là một con di chủng có huyết mạch không thuần khiết. Không biết vì sao mà lại bị trọng thương." Tộc trưởng nói.

Nhưng cho dù là vậy thì cũng đã khiến một đám người hết hồn hết vía. Huyết dịch có không thuần khiết thế nào thì chỉ cần có thể xưng là Thái Cổ Di Chủng cũng đã là sinh linh đáng sợ có thể hoành hành Đại Hoang rồi.

Điều duy nhất có thể làm cho mọi người hơi thở phào chính là việc quả cầu vàng này thoạt nhìn rất hiền lành. Nó giống như một con vật tham ăn, không có khí tức nguy hiểm gì cả.

Hơn nữa, nó đã bị trọng thương, ký hiệu trong cơ thể đã bị vỡ nát rồi.

"Tiếc là Bảo Thuật vô thượng trong truyền thuyết cũng đã bị hủy theo rồi." Sau khi bình tĩnh lại, một đám người đều cảm thấy thật là đáng tiếc.

"Ơ, ở trền đầu nó có sừng kìa." Nhóc tỳ sờ đầu nó, không chỉ không tìm thấy lông trắng mà còn tìm được hai chỗ lồi ra ở giữa lớp lông vàng. Cái này không giống với Chu Yếm cho lắm.

Chỉ có nhìn kỹ mới có thể phát giác, hai chỗ lồi ra ẩn ở trong da lông, lấp lánh ánh sáng. Nghiêm túc phân biệt mới có thể nhìn ra đó là hai cái sừng.

Trong thoáng chốc, nhóc tỳ giống như nhìn thấy thứ gì đó, nhịn không được mà đau lòng rơi lẹ, nước mắt dọc theo má chảy xuống.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 54: Bàn Huyết (Thay Máu)

"Con khỉ trời đánh này, mày đứng lại ngay cho bà!" Trong Thạch thôn, một người phụ nữ cao lớn đồ sộ đang đuổi theo một quả cầu màu vàng kim to chừng nắm tay, quả cầu này đang nâng một cái giò thú nặng hơn trăm cân chạy trốn vòng vèo cứ như đang lăn trên đất trông rất buồn cười, nó thậm chí vừa chạy vừa đang gặm cái giò thú kia.

Nó chỉ cao có ba tấc hơn chút thế mà khi chạy đến đầu thôn thì miếng giò hun khói hơn trăm cân đã chui tọt vào bụng, không lưu cả một cọng xương, thật khiến người ta khó tin.

"Con khỉ chết dịch, sao mày không trộm nhà khác đi, đây là lần thứ sáu trong nửa tháng nay rồi!" Người phụ nữ trung niên rống to như sư tử hống, bà ta nắm một cục xương dài hơn nửa mét gõ vào đầu nó một phát.

"Coong" vang lên một tiếng, tia lửa lẹt xẹt cứ như vừa bổ vào thiết thạch vang lên tiếng leng keng, quả cầu màu vàng kim to bằng nắm tay kia giương mắt tròn xoe rất vô tội, mắt to chớp chớp, bị đánh không đánh lại, bị chửi không hề lên tiếng.

"Hổ thẩm ơi, nó không phải là khỉ, nó là con Chu Yếm đó." Nhóc tỳ sửa lưng bà cô kia, đồng thời nó cũng nắm cái đuôi của quả cầu xách ngược lên.

"Không sai, đúng là thiệt ghét quá đi, đến con heo cũng phải ghét nó*!" Bà cô đứng tuổi giận dữ lại cầm cây xương bự gõ phát nữa, thế như sao cũng không mảy may khiến sinh vật này đau được, cứ như đánh vào cục thép.

*Giải thích: đây là một đoạn chơi chữ, Chu Yếm [zhūyàn] đọc lên giống "trư yếm", có nghĩa là heo cũng ghét.

"Tiểu Chu, hơn nửa tháng nay mày ăn trộm đồ ăn khắp khôn thế mà vẫn

không ăn no à?" Thạch Hạo nhéo nhéo lỗ tai nó.

"Chít chít.." Quả cầu vàng kim kêu lên ý kiến, nó bất mãn cái xưng hô kia của nhóc tỳ.

"Không phải là "trư" trong con heo hay cái cây, mà là "chu" trong Chu Yếm đó*, nếu mày không thích thì tao cứ kêu là Mao Cầu nhé." Tiểu Thạch Hạo cười cười nhào nó qua qua lại lại trong lòng bàn tay.

*Giải thích: cũng là chơi chữ tương tự, chữ "chu" [zhū] đọc lên giống chữ "thụ" (cái cây) và chữ "trư" (con heo).

*Mao Cầu: quả cầu lông.

Chu Yếm vàng kim dỗi hờn, tên gì mà kì cục quá đi, cái gì mà hết heo rồi đến quả cầu, nó không thích chút nào.

Thạch Hạo hết vò lại nặn nó, sau đó bọn nó đến bên hồ chuẩn bị tu hành dưới tiếng chít chít phản đối của Chu Yếm.

Chỗ này sớm đã có một đám nhóc đang ngồi trên bãi cỏ xanh, đứa nào cũng mặt mày nghiêm túc khổ tu Cốt văn. Sau khi một hồi đại kiếp nạn qua đi, phạm vi một trăm ngàn dặm xung quanh đều bị hủy diệt đã có tác động mạnh đến bọn nhóc này, đứa nào giờ cũng hừng hực đấu chí muốn phải nỗ lực để càng mạnh hơn.

"Mao Cầu lại gây chuyện nữa à, mới nãy tui nghe thấy tiếng sư tử hống của Hổ thẩm nhà Lâm Hổ thúc."

"Ha ha, nó ngày nào mà chẳng phá phách, không biết sao mà nó ham ăn ghê như thế, cái bụng nhỏ cứ như là động không đáy."

Một đám nhóc đứng dậy cười hí hố, chúng nó vây xung quanh cùng nhào nặn thân thể tròn vo của con Chu Yếm màu vàng kim, cảm giác bóp bóp quá đã tay đi à nha.

"Nửa tháng nay nó đi ăn vụng thịt hun khói không biết đã tương đương một con Long Giác Tượng chưa nhỉ?"

Tiểu Thạch Hạo gật đầu đáp lại: "Chắc là nó đói bụng dữ lắm, bị nhốt dưới đáy hồ tới một năm không ăn không uống cơ mà, bây giờ đang ăn bù để khôi phục nguyên khí đó."

Tại hồ xanh ngọc bích, thỉnh thoảng có cá lớn màu vàng kim búng lên kéo theo vệt nước lung linh, có một đám nhóc con đang ngồi xếp bằng trên bờ hồ bắt đầu tiếp tục tu hành.

Một năm tiếp theo, thực lực Thạch Hạo tăng nhanh như gió cứ như là phá kén thành bướm, chỉ cần sức mạnh cơ bắp mà đã nâng được cự thạch ba mươi ngàn cân. Đây vậy mà chỉ là một đứa bé sáu tuổi thôi đó, khi nó nâng cự thạch lên khiến cho toàn bộ người trong thôn đều nghẹn họng.

Hơn nữa nó còn tinh tu Cốt văn, trình độ cực kỳ cao thâm. Thật khó tưởng tượng nó sẽ đạt tới cảnh giới nào nếu cứ chiếu theo tốc độ trưởng thành thế này!

Tu hành chân chính không chỉ rèn luyện thân thể mà còn phải hiểu Phù văn nguyên thủy, tiếp xúc đến bổn nguyên của thiên địa, nếu không thì dù cho có cơ bắp mạnh mẽ hơn thì cũng khó trèo lên đỉnh cao.

Chí tôn chân chính cơ bản chẳng cần phân biệt gì mà thân thể với Cốt văn, khi họ rèn luyện thân thể thì cũng có thể sinh ra hoa văn thần bí hóa thành mảnh vỡ của đại đạo tan vào trong máu thịt, không còn phân biệt rạch ròi nữa. Còn khi họ tu hành Cốt văn thì thần quang tỏa ra tẩm bổ máu thịt, như cùng luyện trong một lò.

Sau này người ta dần hiểu rõ những điều trên nên vào giai đoạn khởi đầu đã cố gắng cho Cốt văn và thân thể không có phân chia ra, cứ tu hành như một thể duy nhất.

Đương nhiên con đường này vô cùng gian khổ, một thôn mấy trăm

người hay một trấn mấy ngàn người cũng khó xuất hiện một tên có thể bước lên đường tu hành.

Bái Huyết cảnh chính là bước đầu tiên đạp lên con đường tu hành, dưới tình huống bình thường thì một bộ lạc hơn vạn người xuất hiện được một tên đã không tồi, bởi vì điều kiện xuất hiện quá khó khăn, con đường này đi quá gian nan.

Cảnh giới này yêu cầu người luyện phải điều động tinh huyết toàn thân cuồn cuộn như sấm sét dung luyện cùng Cốt văn, từ đó thúc giục máu thịt phát ra thần quang luyện thiên địa tạo hóa, tẩm bổ cơ thể.

Lý giải đơn giản thì Bàn Huyết cảnh có nghĩa là máu và phù văn cùng ngưng kết lại hóa thành thần quang, sau đó lại tẩm bổ, đoạt lấy tạo hóa của thiên địa để cường tráng bản thân, đạt được mục đích của tu hành.

Sơ kỳ Bàn Huyết cảnh thì người đó cũng có lực phá hoại rất kinh người, có thể dễ dàng trấn áp bọn Thạch Lâm Hổ, Thạch Phi Giao mà hai tay bọn họ cũng đã mạnh đến năm sáu ngàn cân thần lực.

Nếu như dùng số liệu để đo thì sơ kỳ Bàn Huyết cảnh cũng đã có lực phá hoại ít nhất đến tám ngàn cân!

Nhóc tỳ cũng đưa phù văn dung nhập vào trong máu thịt hóa thành thần quang, cơ thể nó như là Thần Lô Vĩnh Hằng đang không ngừng hấp thu cuồn cuộn thần tinh trong thiên địa, sau đó cũng xem như đã bước vào Bàn Huyết cảnh.

Thạch Lâm Hổ, Thạch Phi Giao mạnh như vậy mà cũng không đạt được cảnh giới đó, bởi vì thật quá khó khăn rồi, trong bộ lạc một vạn người được một người bước qua được tầng gông xiềng này đã rất tốt rồi.

Mà trung kỳ Bàn Huyết cảnh thì có lực phá hoại đến hai mươi ngàn cân, còn hậu kỳ thì khỏi phải nói, người ta có thể bộc phát thần lực đến năm mươi ngàn cân cực kỳ kinh người, có thể tay không đánh loạn xạ giữa bầy cự thú!

Ngay cả trong bộ lạc mấy vạn người có một người bước vào Bàn Huyết cảnh thì cả đời cũng đừng mong đạt được hậu kỳ, đừng mơ bộc phát ra được sức mạnh kinh người cỡ đó.

Nhóc tỳ mới sáu tuổi mà bằng vào sức mạnh cơ bắp đã nâng lên được cự thạch ba mươi ngàn cân, nếu như phát động cả bí lực phù văn vào trong máu thịt thì sẽ càng kinh khủng hơn, coi như là sẽ đến đỉnh cao Bàn Huyết cảnh.

Trong gần hai năm qua, Thạch Hạo tiến bộ thần tốc, một đống Cốt thư mà lão tộc thưởng sưu tầm đều bị nó đọc nghiền ngẫm đến hiểu thật rõ mới thôi, trình độ càng thêm sâu. Nó như thăng hoa đến cực điểm, đã sắp đột phá đến một bước lĩnh vực khác cao hơn.

Thạch Vân Phong không cho phép nó lên cao nữa, lão cảm thấy tốc độ tu hành của nhóc tỳ thật nhanh quá, mới có tí tuổi mà đã đi hết đường của một đời rất nhiều người. Lão cho rằng bây giờ nên củng cố vững chắc căn cơ đã, rồi sau đó chờ Liễu Thần tỉnh lại nghe ý kiến ngài như thế nào.

Mấy ngày nay nhóc tỳ cầm nát cả đống Cốt thư, đã triệt để tinh thông và hiểu rõ những phù văn này, không gì nó không học được, bây giờ nó chỉ có thể tự đi tìm tòi, nghiên cứu mà thôi.

Ngoài ra, nó cũng đang nghiên cứu Bảo thuật, một cái là Phù văn nguyên thủy của ma cầm Thái cổ, một cái kia là đại thần thông của Toan Nghê, hai thứ này đủ khiến vài đại tộc dân số ngàn vạn người phải đỏ cả mắt.

Mặt trời dần xuống núi, ánh ráng chiều nhuộm đỏ cả một góc trời, hồ nước nơi này càng thêm lung linh mỹ lệ, một bầy dị cầm đang chơi đùa giữa hồ nước, đột nhiên bọn chúng kêu quang quác náo động rồi cả bầy đều đập cánh bay đi mà vẫn kêu thật to.

Từ trong một đám rong xuất hiện một quả trứng to bằng đầu người đang lăn lại bờ với tốc độ cực nhanh, quả trứng bị tha bởi quả cầu lông bù xù màu vàng kim.

Cả đám nhóc thấy cảnh này đều trợn tròng con mắt mồm há chữ O, Chu Yếm trộm quả trứng của hung cầm chạy về đây, bầy Xích Vũ Hạc con nào con nấy đỏ như lửa dài tới mấy mét đang quang quác tức giận ở đằng xa.

"Mao Cầu, trứng này tuy nướng lên thì thơm đó nhưng cũng không coi là bổ dược đâu, mày đi móc trứng trong tổ Tiểu Loan Điểu đó, mấy quả thứng đó mới là thứ tốt nha." Nhóc thò lò mũi xanh xúi bậy, người nó không to nhưng cũng quậy kinh hồn.

"Chít chít..." Mao Cầu kêu lên rồi vèo một phát hóa thành một tia kim quang chả thấy bóng dáng đâu nữa, tốc độ cực kỳ nhanh.

Không lâu lắm, từ đám rong ở mép nước vang lên tiếng kêu của bầy Tiểu Loan Điểu, chúng nó vẫy cánh phành phạch tung tóe một vùng nước để hả cơn tức.

Hiệu suất ăn trộm rồi tha mồi của quả cầu vàng kim thật cao, chỉ trong giây lát ngắn ngủi mà đã lăn qua lăn lại trộm được tới hai mươi mấy quả trứng, nếu không phải vì Thạch Hạo nhấn nó xuống chắc còn lăn đi ăn trộm tiếp nữa đây.

"Thiệt thơm quá!" Đám nhóc nhóm một đống lửa rồi tụm lại nướng trứng chim tại bờ hồ, cùng thưởng thức mỹ vị với Mao Cầu.

Tuy không nhiều trứng lắm nhưng vô cùng ngon, cũng là một loại bảo dược bổ dưỡng, bọn chúng ăn cật lực đến đứa nào cũng đỏ ran cả người, còn Mao Cầu vậy mà lại không giành ăn, nó tình nguyện chia sẻ với đám nhóc.

Thế nhưng con mắt to tròn của nó đang đảo lia lịa, đang cân nhắc xem đêm nay nên thăm nhà của đứa nhóc nào đây, sao có thể tặng không trứng cho bọn mi được chứ?

Màn đêm dần buông xuống, cây liễu đầu thôn bỗng nhiên tỏa ra vầng sáng bao phủ toàn bộ Thạch thôn giống như những buổi tối ở dãy núi Thương Mãng xưa kia vậy.

Hơn một năm nay nó đã ngủ say, đến bây giờ mới tỉnh dậy.

"OOOAAAAA!!! Liễu Thần tỉnh dậy rồi!" Thôn nhân hét vang.

Ngay lúc này, lông vàng toàn thân Chu Yếm dựng thẳng lên, con mắt to trợn ra trừng thẳng trông rất khẩn trương nhìn chằm chằm vào cành non xanh mởn trên cây liễu khô cháy đen kia.

"Vèo"

Đột nhiên nó búng người nhảy lên lao đến cây liễu, nó cảm ứng được cái chồi non kia dồi dào thần tinh đến kinh người, tỏa ra sức sống chí cường, nó muốn gặm cái chồi đó.

"Mao Cầu, đừng!" Thạch Hảo hoảng hốt.

Cành liễu xanh mơn mởn hạ xuống trói lại Mao Cầu treo ngay giữa không trung, nếu không nhìn kĩ còn tưởng đang thắt cổ nữa này, biến cố này khiến nó kinh hãi mở to mắt, thân thể tròn vo không ngừng giãy giụa.

Nhóc tỳ vội vàng giải thích: "Liễu Thần, ngài đừng chấp với nó, dù nó cũng là một con Di Chủng Thái Cổ thế nhưng phù văn trong cơ thể bể nát hết rồi, lại còn quên hết chuyện quá khứ."

Thời gian trôi qua một lúc thì Liễu Thần mới chịu buông nó ra, hiển nhiên cây liễu rất để ý cái con Chu Yếm màu vàng kim này, thế nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Mao Cầu sau khi thoát được liền hô lên một tiếng rồi lăn tròn dưới đất nhảy lên trên vai Thạch Hạo trốn sau tóc của nó, Mao Cầu nghiêng đầu chớp chớp mắt nhìn chằm chằm cây liễu, không dám lộn xộn.

Toàn bộ thôn nhân Thạch thôn đều tới, ai cũng mang lòng thành kính không gì sánh nổi đến tế tự, biểu đạt sự tôn kính trong lòng với Liễu Thần.

Cuối cùng thì tộc trưởng cũng đến với những nghi hoặc ấp ủ trong lòng,

lão kể tường tận về quá trình lẫn thành quả tu hành của nhóc tỳ, rồi hỏi mong ý kiến cây liễu nên tiếp tục làm sao nữa, lão hi vọng cây liễu đáp lại.

Thật không ngờ cây liễu cũng phát ra thần niệm đáp lại: "Thời kỳ Thái cổ, những con hung thú mạnh mẽ nhất cỡ như Chân Hống, Đại Bàng Kim Sí thì con của bọn chúng đều có thể nâng lên thần thiết đến một trăm ngàn cân như chơi."

"A!"

Mọi người hô ngạc nhiên, chuyện này thật quá chấn động lòng người.

Liễu Thần là dạng sống mạnh tới dường nào, ngài chắc chắn không nói dối đâu, càng đáng tin hơn hẳn những truyền thuyết bọn họ nghe được, thế nhưng chuyện này cũng quá kinh người đi.

"Đó chẳng qua cũng chỉ là sức mạnh cơ bắp thuần túy, cũng chưa vận dụng Bảo thuật chí cường độc nhất của chủng tộc nó." Liễu Thần lại bổ sung.

Những hung thú Thái cổ cấp độ như Đại Bàng Kim Sí, Chân Hống, không cần nghĩ nhiều cũng biết Bảo thuật của chúng có thể xưng là cái thế, không gì có thể so sánh được!

Mọi tộc nhân đều ngẩn người á khẩu hết.

"Thế nên ngươi đừng có đột phá gấp mà hãy tranh thủ thời gian ngắn ngủi này rèn luyện sức mạnh thân thể, đột phá đến cửa ải cực cao một trăm ngàn cân kia đã, như vậy ngươi sẽ càng được lợi ích tốt hơn." Cây liễu răn dạy Thạch Hạo.

Thôn nhân đều ngẩn ra, đúng là Liễu Thần nhìn nhóc tỳ bằng con mắt khác thế nên mới nói nhiều như vậy, còn nhiều hơn cả tổng số lời nói mấy chục năm trước.

"Cháu sẽ cố gắng!" Nhóc tỳ chớp con mắt lúng liếng, bỗng nó siết nắm

tay rồi gượng gạo hỏi: "Liễu Thần, ngài giúp cháu xem được sâu trong tiềm thức được không? Cháu thật tình muốn biết năm đó có chuyện gì."

Nó rất khẩn trương, nó sợ phải nhìn thấy một chân tướng tàn khốc, đồng thời nó cũng vô cùng hi vọng muốn biết được quá khứ và rõ ràng mọi chuyện đã qua.

"Được." Cây liễu đáp lại lời đề nghị của nhóc tỳ rất ngắn gọn.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 55: Thân Thế

Cây liễu cháy đen, thân cây phát ra sương mù lất phất, khuếch tán ra ngoài, giống như hỗn độn. Cả thế giới như yên lặng, giống như quay trở lại lúc trước khi khai thiên tích địa.

Tất cả mọi người đều kinh hãi, quá khứ chỉ có mỗi cành liễu là phát sáng, hiện tại đến cả thân cây đã gãy kia cũng xảy ra biến hóa, sản sinh ra cảnh tượng kinh người như thế này, bọn họ không tự chủ mà lùi lại.

"Chi chi..."

Quả bóng lông to bằng nắm đấm vù một cái vọt ra ngoài, miệng kêu không ngừng, suýt nữa ngã vào trong hồ, nó trợn tròn mắt, đứng nhìn từ xa.

Tộc nhân cũng đều tránh đi, ở đầu thôn chỉ còn lại một mình nhóc tỳ đang bị tầng sương mù đó từ từ bao phủ, mơ mơ hồ hồ khó mà nhìn rõ ràng.

Tiểu Thạch Hạo không hề động đậy, giống như đang đứng ở tận cùng của thế giới, khí hộn độn tràn ngập. Cảnh tượng mà nó đã từng thấy nhưng vì tuổi nhỏ mà không thể nhớ nổi, giấu ở trong tiềm thức đang tái hiện ở trước mắt.

"Du du thái thượng, dân chi quyết sơ. Hoàng cực triệu kiến, di luân du phu. Ngũ đức canh vận, ưng lục thụ phù..."

Thanh âm to lớn vang vọng trời đất, nghiêm túc và trang trọng, đây là một cảnh tượng giống như thần thoại.

Một tòa tế đàn khổng lồ, cao tận tầng mây, phát ra phong cách cổ xưa và khí tức tang thương, giống như đã tồn tại hàng tỉ năm. Ở trên có khắc các loại tranh cổ, có nhật nguyệt tinh hà, có hung thú Thái Cổ, có tiên dân

Thượng Cổ, còn có thần linh, làm kinh sợ lòng người.

Tế đàn to lớn vô cùng, vượt qua cả núi cao, được tầng mây vờn quanh. Ở phía trên đặt thi thể của Thái Cổ Di Chủng, máu tươi chảy xuôi về phía những đồ án đó, ngoài đây ra còn có vật báu thần kỳ và bảo dược hiếm có... Đây là cả nước đang tế trời.

Một vầng thái dương màu vàng phát ra hơi thở cực mạnh, chói chang tới mức người ta không thể mở nổi mắt, ở trong có một bóng người kinh khủng đang đứng, chiếu rọi cả bầu trời, bễ nghễ trên trời dưới đất giống như một vị Thiên Đế, huyết khí màu vàng tự nhiên phóng ra ngoài, tạo thành dị tượng như thế này.

Đây là Nhân Hoàng của cổ quốc, kẻ thống trị sơn hà hàng tỉ dặm, hiện tại đang tự mình tế trời, vô cùng trịnh trọng.

Ở sau lưng của hắn là một đám cường giả hoàng tộc, ai ai cũng có uy thế khiếp người, lúc nhắm mở mắt như phát ra tia lửa điện. Ở phía sau họ là các đại chư hầu và vô số thần tử.

Chỉ mỗi đám người này thôi đã có những mấy vạn người rồi, đều tới từ các vùng đất phong khác nhau, ai ai cũng là cường giả đáng sợ oai trấn một phượng, hơi thở mà họ phát ra làm cho trời đất đều run rẩy.

Ở sau nữa lại là quân đội vô cùng vô tận, thật sự là không bờ không bến, không biết rốt cuộc là có bao nhiêu người. Họ đứng chật kín mảnh đất này, dù ở trên tế đàn cũng không nhìn thấy bờ.

Nhân khẩu do chư hầu một phương cai quản đã lên tới hàng tỉ, không có ai là nhân vật đơn giản cả. Mà nhiều thần tử quý tộc tụ tập như vậy, cho dù bọn họ chỉ dẫn một ít nhân mã tới tế trời thì cũng đã kinh người lắm rồi.

Cả nước tế trời, thanh thế to lớn tới mức không thể tưởng tượng, giồng như cảnh tượng trong thần thoại!

Ở một bên khác còn có gia quyến của một số nhân vật quan trọng cũng

tham dự buổi lễ này, họ đang đắm chìm ở trong ánh sáng thần thánh như đại dương mênh mông đó. Trong số đó có một người phụ nữ trẻ tuổi đang bế một đứa bé còn quấn tã, đứa bé vui sướng nhoẻn miệng cười, không ngừng duỗi bàn tay nhỏ ra, đôi mắt to của nó rất giống với Tiểu Thạch Hạo.

Dưới cây liễu, nhóc tỳ ngẩn ra, xuất thần một hồi.

Cảnh tượng tế trời biến mất, một vài cảnh tượng khác lại hiện ra.

Một hồ nước xanh biếc to lớn, vô cùng đẹp đẽ, linh khí nồng nặc tới mức không thể tan nổi, là nơi vô cùng thích hợp cho việc tu hành. Ở bên bờ hồ có rất nhiều trân cầm dị thú ẩn hiện, không hề thiếu Thái Cổ Di Chủng. .

Một Thánh Hồ như vậy người bình thường căn bản không thể tới gần.

Ở xa có mấy vạn thiết kỵ giáp trụ sáng choang đang ngồi trên lưng của những con hung thú mạnh mẽ, mâu thần hướng lên trời, lấp lóe ánh sáng kim loại, có một loại hơi thở xơ xác tiêu điều. Bọn họ không hề động đậy, chỉ phụ trách canh gác, ở phía trước có Vương Hầu đang săn thú.

Ở bên Thánh Hồ có di chủng đáng sợ ẩn hiện, còn có hậu duệ của Thần Cầm sinh sống. Đây là một cấm khu người bình thường không thể tiếp cận, nếu không nhất định sẽ có họa sát thân.

Mà lúc này lại có mấy trăm người đang ngắm cảnh, săn bắn, không sợ hãi gì. Ai ai cũng dồi dào tinh lực, mạnh mẽ khiến người ta run rẩy.

Một đám mãnh cầm lông cánh đẹp đẽ, màu sắc rực rỡ sống ở Thánh Hồ. Sau khi bị người ta quấy rầy liền lập tức nổi giận, mỗi một con hung cầm đều dài sáu bảy mét, cả người tỏa sáng giống như lửa thần đang thiêu đốt.

Nhất là một con Cầm Vương trong số đó dài những mười bảy mười tám mét, cả người chảy xuôi thần quang ngũ sắc, lông cánh óng ánh kinh người, nó mạnh tới mức làm cho mấy vạn thiết kỵ ở nơi xa cũng sợ hãi.

Nó kêu dài một tiếng, tỏa ra thần quang tận trời làm vô số thiết kỵ phải

lùi lại, oai phong của nó chấn động Thánh Hồ.

"Ha ha... Thật là một con Loan Điểu tốt, không ngờ lại là di chủng mạnh mẽ, ở trong cơ thể có chảy dòng máu của Thái Cổ Thần Cầm, quả là một loại thuốc quý hiếm thấy nha, xem ta bắn chết nó như thế nào đây này!" Một ông lão cười lớn.

Ông ta lấy ra một cái cung, thân cung màu đen, dây cung làm bằng gân Giao, cả cái cung phát ra một cỗ sát khí mãnh liệt. Ông ta thoáng cái đã cài xong tên, kéo căng dây cung như trăng tròn rồi bắn lên trời cao.

"Vù!"

Một mũi tên này bắn ra giống như một con Giao Long xông lên trời, phát ra từng đợt tiếng gió sấm, hơn nữa còn có hào quang ngập trời, tuôn xuống ánh sáng rực rỡ vô tận, xông về Loan Điểu.

"Ầm" một tiếng, ở trên trời phát ra một tiếng sấm rền, mũi tên chạm vào người con hậu duệ Thái Cổ Thần Cầm kia, hào quang vô tận liền tuôn ra, hóa thành một cơn bão năng lượng.

Con Thái Cổ Di Chủng mạnh mẽ đó tức giận kêu lên một tiếng, không ngờ nó đã bị thương, nó không còn dám chinh phạt nữa mà hóa thành một mảng thần quang ngũ sắc, xông thẳng vào trong tầng mây để chạy trốn.

"Chạy đằng nào?" Ông lão lại giương cung rồi bắn ra một mũi tên nữa, mũi tên vẽ ra một đạo quỹ tích đáng sợ, ánh sáng thông thiên, bay vào trong tầng mây, 'phập' một tiếng liền có máu tươi bắn ra, Loan Điểu rơi xuống đất.

"Lão Thập Ngũ, không ngờ tiễn pháp của ông đã trở nên tinh diệu như vậy, hai tên đã bắn hạ một con Loan Điểu mạnh mẽ. Người khác thì kiểu gì cũng phải trải qua một hồi đại chiến đấy, thủ đoạn như thế này tuyệt đối sẽ lại làm đô thành chấn động rồi." Một ông lão tuổi tác đã rất lớn khác tán thưởng.

Ông lão bắn chết Thái Cổ Di Chủng cười ha ha, sau đó tự mình ra tay

dùng dao bạc xẻ thịt của hậu duệ Thần Câm, lấy ra hơn nửa bát lớn bảo huyết quý giá nhất, chỉ hơn nửa bát này thôi đã ẩn chứa hơn nửa tinh hoa của con chim này rồi.

Ông ấy bước dài về phía một đôi vợ chồng trẻ. Người đàn ông thì cao lớn, người phụ nữ thì xinh đẹp như hoa, đang bế một đứa trẻ còn đang quấn tã.

"Cháu trai ngoan, nếm thử bảo huyết của Thần Cầm này. Tương lai cháu nhất định sẽ vượt xa gia gia và cha của cháu đấy." Ông lão lấy ra một cái đũa ngọc, chấm mấy giọt máu óng ánh rồi nhỏ vào trong miệng của đứa trẻ.

"Cha à, Hạo Nhi còn nhỏ như vậy, uống cái này được sao?" Đôi vợ chồng trẻ định khuyên can.

"Không sao đâu!" Ông lão vẫy tay một cái, vẫn cứ nhỏ liên tiếp mấy giọt máu to nữa. Mà đứa trẻ đó cũng không chống lại, dùng sức mút vào, con mắt rất sáng, không ngờ lại đang cười, khiến mọi người đều chậc chậc lấy làm lạ.

"Dòng họ chúng ta đời này thật sự là thịnh vượng, anh kiệt lớp lớp, thằng bé này có lẽ cũng sẽ không kém Nghị Nhi là mấy, tương lai nói không chừng có thể trấn áp bát hoang, uy hiếp các chủng tộc lớn." Một ông lão tuổi còn lớn hơn lên tiếng.

Nói tới cái tên "Nghị Nhi" này, tất cả mọi người đều nhìn về một đứa bé, lộ ra nụ cười từ ái và quan tâm, bởi vì nó quá không bình thường. Nó trời sinh có trọng đồng*, đây là dị tượng của Thượng Cổ Thánh Nhân.

*Trọng đồng : Hai con ngươi

Đây là một đứa bé khoảng ba bốn tuổi, đang đứng ở không xa nhìn về bên này. Mặc dù tuổi nó còn nhỏ nhưng đã rất chững chạc, tổng cộng có bốn con ngươi lưu chuyển thần quang, trong mơ hồ lại có một loại uy nghiêm rất không tương xứng với tuổi của nó.

Ở trong thời Thượng Cổ từng xuất hiện mấy người có trọng đồng làm

Thánh, làm Thần, ai cũng là nhân vật vô địch kinh thiên động địa.

Thạch Nghị vừa ra đời đã bị phát hiện là nó có trọng đồng, tự nhiên gây ra chấn động rất lớn ở trong tộc. Tất cả mọi người đều ôm ấp kỳ vọng cực cao ở nơi nó, sự thật thì nó thật sự rất phi phàm, là thiên túng kỳ tài, học cái gì cũng rất nhanh, hơn xa bọn trẻ cùng lứa.

"Dòng họ chúng ta mặc dù làm Vương, nhưng thân là hoàng thân, trong cơ thể cũng có chảy hoàng huyết, theo quy củ thì có thể đi tranh đoạt ngôi vị

Nhân Hoàng." Một ông lão nói.

Mọi người lại một lần nữa nhìn sang Thạch Nghị, kỳ vọng rất nhiều vào nó.

"Oe..." Đứa bé quấn tã đó kêu khẽ, khuôn mặt nó đỏ bừng, nhìn mọi người cười, vô cùng ngây thơ dễ thương.

Tất cả mọi người đều mỉm cười, một ông lão nói: "Đương nhiên, Tiểu Hạo của chúng ta rất ngoan, rất bất phàm, tương lai có thể trở thành cánh tay phải của huynh trưởng, nhất định là Vương Hầu một phương."

"Chúng ta đông con cháu như vậy, chắc sẽ có nhiều người bị phân tới vùng đất hoang vu làm Vương Hầu ở nơi đó đấy." Có người trêu ghẹo.

Bọn họ biết, ở trong Đại Hoang hẻo lánh có Vương Hầu tự phong chứ không phải do cổ quốc sắc phong. Hai khái niệm này căn bản không thể đánh đồng.

"Nhâu khẩu mấy nghìn vạn cũng dám xưng là Vương Hầu ư? Chỉ giỏi tác oai tác quái ở vùng đất hoang vu khổ cực, bóc lột dân chúng, không ai quản lý, toàn là thứ không biết trời cao đất rộng tự phong cho mình mà thôi. Vương Hầu chân chính ai chẳng là cường giả một phương, thống trị hơn tỉ nhân khẩu , một gia tướng dưới trướng đi ra thôi cũng đã đủ để dễ dàng tiêu diệt mấy cái bộ lạc nhân khẩu nghìn vạn người đó rồi."

Cảnh tượng lại thay đổi, hồ nước lớn đẹp đẽ nháy mắt trở nên mơ hồ.

Tòa Nhân Hoàng Thành nguy nga, hùng vĩ mà to lớn, giống như thần thành rơi từ trên bầu trời xuống, diện tích rộng lớn, nhân khẩu vô tận, riêng tường thành đã giống như một dãy núi liên miên không dứt.

"Thập Ngũ Gia đã bắn chết một con Tỳ Hưu ở trên Bách Tộc Chiến Trường, không biết vì sao lại làm chấn động bát hoang, gây ra một hồi đại loạn!"

Tin tức truyền về, gây nên bàn luận sôi nổi.

"Có tin tức xác thực rồi, đó chỉ là một con non mà thôi, song nó lại mạnh hơn nhiều so với Thái Cổ Di Chủng bình thường. Chắc là có một con Tỳ Hưu trưởng thành huyết mạch vô cùng thuần khiết muốn xông vào Bách Tộc Chiến Trường rồi!"

Cả Nhân Hoàng Thành chấn động.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 56: Chí Tôn Trời Sinh

Ở một vùng kiến trúc không khí khoáng đạt, linh khí tràn ngập, bảo quang ẩn hiện, cung điện xếp thành cụm, trông như là thiên cung được xây giữa nhân gian, bên ngoài đại môn lại có thụy thú* trấn giữ kêu gầm gừ.

*Thụy thú: là những thần thú bảo hộ trong truyền thuyết thời cổ đại, như Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, Kỳ Lân,..

"Cha đã bắn chết con của một Tỳ Hưu huyết mạnh vô cùng tinh thuần, đã gây... đại họa rồi!" Một người đàn ông trẻ tuổi, khí chất oai hùng khiếp người đang bất an đi qua đi lại trong cùng điện.

Trong phủ vương hầu, sương ánh sáng trôi nổi mịt mờ, chim quý hót thánh thót tung cánh bay lượn tạo ra những tia hào quang trên bầu trời của vùng cung điện. Hồ nước trong phủ trong vắt, dòng chảy tỏa khắp bốn phía, có núi đá làm cảnh, cây cỏ xanh um tươi tốt, một vùng rừng cây rộng lớn trải khắp, cảnh sắc rất mỹ lệ. Đây là một nơi động thiên phúc địa, thần tinh trôi nổi khắp nơi.

"Hi vọng cha có thể nhanh thoát khỏi Bách tộc chiến trường!" Một người phụ nữ xinh đẹp bồng một đứa bé, mày ngài của cô ta nhíu lại, đượm vẻ sầu lo.

"Giờ nói cũng đâu được gì, tin tức đã truyền đến Hoàng đô, chuyện bắn chết con của Tỳ Hưu cũng đã xảy ra cách đây mấy ngày, cái gì xảy ra cũng đã xảy ra rồi." Người đàn ông trẻ tuổi nắm chặt hai bàn tay, mày kiếm dựng thẳng, chớp giật lóe lên từ sâu trong mắt, tiếng sấm vang rền vang vọng.

Đứa bé đang ngủ say chợt mở con mắt to trong veo ra, vẻ mặt ngơ ngác.

"Đừng hù con." Người phụ nữ mỹ lệ nói.

"Mấy ngày nay phiền phức quá cũng không để ý Hạo nhi được. Sao nó ham ngủ đến thế nhỉ, mà sao giờ ta lại cảm giác trong người nó có khí tức phù văn vậy?" Người đàn ông trẻ tuổi xoay người lại xem xét.

"A, chàng cũng cảm giác được rồi à, thiếp còn tưởng là ảo giác, con chúng ta còn nhỏ thế sao lại xuất hiện phù văn được chứ." Người phụ nữ trẻ tuổi nghi hoặc.

"Chẳng lẽ..." Người đàn ông cao lớn đột nhiên mở to mắt, hai luồng tia điện bắn ra ngoài cửa sổ khiến một đám thụy cầm kêu to tung cánh lên trời.

"Chàng định nói gì thế?" Người phụ nữ xinh đẹp hỏi.

"Có một số Chí cường giả chân chính của Nhân tộc cuối cùng cũng sinh ra được Thánh cốt, có Nguyên thủy ấn ký và Nguyên thủy bảo thuật của chính mình!" Giọng nói người đàn ông vang vọng, sau đó lại càng kích động: "Có một số người cá biệt lại là trời sinh đã có Nguyên thủy bảo cốt, như là đám Kim Sí Đại Bàng hay Chân Hống sinh ra đã có sẵn, gọi cái này là Chí tôn cốt cũng không nói quá."

Người phụ nữ xinh đẹp nghe thế giật mình, ánh mắt lộ vẻ không thể tin được nhìn đứa trẻ mình đang bồng, thậm chí cô ta căng thẳng đến mức hai tay run run.

"Để anh tra xét thật kĩ xem nào!" Người đàn ông nhanh chóng đi tới.

Đứa bé rất tò mò không biết bọn họ sắp làm gì, nó chớp đôi mắt to, vui vẻ dang đôi tay bé nhỏ như đòi được bồng.

Sau khi người đàn ông tra xét một phen, hắn khiếp sợ đến mức đầu ngón tay cũng run rẩy, vẻ bình tĩnh quyết đoán thường ngày hoàn toàn biến mất: "TRỜI SINH... CHÍ TÔN CỐT!"

Chuyện này mang ý nghĩa to lớn! Đứa bé này tương lai có thể sánh vai cùng hung Thái cổ được trời ưu ái, có thể chinh chiến với Chân Hống, Kim Sí Đại Bàng có huyết mạnh tinh thuần đến hoàn mỹ, Nguyên thủy bảo thuật

của nó sẽ danh chấn thiên hạ, được ghi khắc vào lịch sử của Nhân tộc.

Người phụ nữ ôm lấy con của mình, hôn nồng thắm lên khuôn mặt nhỏ đỏ hồng của đứa bé, mắt cô ta toát ra hào quang xán lạn: "Dù cho có Chí tôn cốt hay không thì vẫn là con của chúng ta, nó phải có một tuổi thơ thật vui vẻ mà lớn lên."

Sau mấy ngày, từ Bách tộc chiến trường truyền đến tin tức con Tỳ Hưu kia đang điên cuồng tàn sát đẫm máu như giẫm qua một đống cành khô, khắp chiến trường bao la không ai là đối thủ của nó.

Cao thủ bên cạnh Thập Ngũ gia dù nhiều như mây nhưng vẫn không ngăn nổi, bọn họ bị đuổi giết đến mấy chục vạn dặm, cuối cùng lão bị chém đứt một cánh tay, xương cốt toàn thân gần như gãy nát.

Cuối cùng lão sai người dùng mấy khối bảo cốt của Thái cổ di chủng xếp thành một tòa Thần trận, rốt cuộc cũng thoát được một mạng thế nhưng tăm tích đã không rõ.

Lão bị thương rất nặng, còn sống hay không cũng khó nói, mà cứ thế biến đi mất không biết sống chết, vẫn chưa trở về đô thành.

"Không được, ta phải đi tìm phụ thân!" Người đàn ông trẻ tuổi sau khi nghe được tin tức này liền quyết đoán đứng dậy muốn đi đến Nam Cương.

"Tộc ta đã phái ra rất nhiều cao thủ, mà Nhân Hoàng cũng truyền ý chỉ xuống kêu các lộ chư hầu phải tìm tòi, cứu nạn, chàng đến đó thì có ích gì đâu!" Người phụ nữ trẻ tuổi sợ trượng phu vì bị kích động mà mạo hiểm đi tìm con Tỳ Hưu kia,

"Sống chết của phụ thân đã không biết, dù có làm sao ta cũng phải tận lực đi tìm kiếm!" Người đàn ông càng quyết đoán muốn lên đường.

Người phụ nữ biết tính tình trượng phu khi đã quyết cái gì thì rất cố chấp, thế nhưng lại càng lo chồng mình đi tìm con Tỳ Hưu kinh khủng kia: "Thiếp đi với chàng, hai loại Bảo thuật của phu thê chúng ta liên thủ lại sẽ

đạt được cực điểm, uy lực tuyệt đối rất lớn."

"Không được, nàng phải ở lại chăm sóc Hạo nhi!" Người đàn ông cự tuyệt.

"Vậy sao thiếp có thể an tâm để chàng đi." Người phụ nữ lắc đầu, vẻ mặt ôn nhu: "Trong tộc nhiều người như vậy chẳng nhẽ chăm sóc tiểu Hạo không được tốt sao, trừ phi Thái cổ hung thú công phá Hoàng đô, bằng không thì ai dám đến làm loạn Vương hầu phủ của chúng ta?"

Người đàn ông suy nghĩ một lát cảm thấy rất có đạo lý.

Chuyện trong cơ thể Thạch Hạo sinh ra Chí tôn cốt được bọn họ bí mật bẩm báo cho hai vị lão gia tử chủ sự trong tộc, bọn họ nghĩ rằng đám lão gia sẽ coi tiểu Hạo là bảo bối kinh thế nên sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu.

Chuyện này được liệt vào hàng tuyệt mật, bởi vì quan trọng vô cùng, bên ngoài có một Thạch Nghị đã đủ rồi, bởi vì nó trời sinh có Trọng Đồng, vừa nhìn là đã biết. Mà Thạch Hạo thì không dễ phát hiện, trừ phi chỉ là người ở gần thân cận nhất mới có thể cảm thấy, vì vậy không được tiết lộ phòng ngừa người khác biết dẫn đến chết non.

"Thập Nhất đệ, đệ muội, các ngươi định đi sao? Không cần mạo hiểm thế đâu, cao thủ trong tộc đã ra hết rồi, nhất định họ sẽ cứu được Thập Ngũ gia về."

"Đúng vậy, các người đừng lo quá, "cát nhân" chắc chắn sẽ được ông trời phù hộ, Thập Ngũ gia chắc chắn không có chuyện gì."

Tộc nhân khuyên bảo hết lời thế nhưng đôi phu thê vẫn quyết ra đi.

"Thập Nhất đệ yên tâm đi, chị sẽ chăm sóc tốt cho Hạo nhi, thường ngày nó cũng chơi cùng Thạch Nghị nhà chị, khi trưởng thành huynh đệ bọn chúng nhất định sẽ cùng bình bát hoang, trấn vạn tộc." Một thiếu phụ cười cười.

Người thiếu phụ có dung mạo xuất chúng, là mẹ của Thạch Nghị, khóe miệng khi cười cong nhẹ càng tôn thêm hàm răng trắng óng ánh, cô ta có một đứa con có tư chất ngút trời nên địa vị trong tộc cực kỳ cao.

"Đa tạ Lục tẩu, để mấy vị tộc lão săn sóc là được, không cần phiền tỷ gì đâu." Cặp phu thê cảm ơn.

"Đệ muội đừng khách khí, tất cả là người trong nhà cả, đừng nói như vậy." Thiếu phụ hiền hòa nói.

Cuối cùng vợ chồng hai người rời khỏi quốc gia cổ, tới Bách tộc chiến trường.

"Nghị nhi, sau này con phải chơi thân với tiểu Hạo, tư chất nó bất phàm, sau này nó cũng sẽ là cánh tay phải của con đó." Sau khi quay về cung điện của mình, thiếu phụ căn dặn đứa con có Trọng Đồng.

"Dạ!" Đứa bé ba tuổi rất trầm ổn, biểu hiện của nó hơn xa tuổi.

Toàn bộ tộc nhân cùng chăm sóc Thạch Hạo, mà vốn người hầu đã đông đảo nên sẽ không có chuyện gì, ngoại trừ mấy ngày đầu nó hơi quậy đòi cha đòi mẹ thì thời gian sau được cũng được nuôi rất tốt.

Mấy ngày tiếp theo, thiếu phụ đưa Thạch Hạo về chỗ mình chơi, bỗng cô ta thấy con trai mình đang nhìn đứa bé này chằm chằm, thần quang ẩn hiện trong khóe mắt, liền thắc mắc: "Nghị nhi, sao con nhìn đệ đệ chăm chú vậy?"

"Nó không đơn giản đâu, trong cơ thể có một khối xương ẩn chứa phù văn thâm ảo, diệu kỳ khó lường." Thạch Nghị điềm tĩnh đáp.

Thiếu phụ kinh ngạc, cô ta biết con mình có tư chất siêu phàm, con mắt nó là Trọng Đồng, đây là đặc thù của Thượng cổ Thánh nhân, Thần nhân, có thể nhìn ra ngọn ngồn thế giới.

Bỗng dưng cô ta lại kinh sợ, nháy mắt như vừa nghĩ tới cái gì, liền hỏi

gấp: "Con nói trong người nó có một khối xương dày đặc Nguyên thủy phù văn?"

"Đúng." Đứa bé đáp nhẹ.

"CHÍ TÔN CỐT... TRỜI SINH!" Thiếu phụ liền run rẩy, cô ta nghĩ đến cái truyền thuyết cổ xưa kia mà không ngừng rung động.

Sau khi ổn định tâm tình được một lúc, thần sắc thiếu phụ chợt trầm xuống, cô ta nhìn chằm chằm đứa bé ngây thơ trong sáng trước mặt, con ngươi lóe lên một tia lệ khí nhìn chòng chọc, sau đó quay đầu dặn con trai: "Không được nói cho bất cứ ai!"

Đứa bé ba tuổi gật đầu rồi im lặng.

Loáng một thoáng đã qua mấy tháng, tiểu Thạch Hạo càng lớn càng khả ái, đảo mắt lại một tháng nữa trôi qua. Lúc này nó đã tự đi được và còn biết nói chuyện, mắt to rất có thần, da dẻ trắng nõn xinh xắn trông như là một con búp bê sứ mà ai nhìn thấy đều không nhịn được mà tới nhéo đôi má phúng phính.

Thời gian này thiếu phụ đối xử với tiểu Thạch Hạo rất tốt, coi nó như là con mình vậy, cuối cùng đề nghị mọi người đưa nó về chỗ mình để cô ta chăm sóc cả hai đứa Thạch Hạo, Thạch Nghị luôn.

"Đại nương, con muốn ra rừng cây xem Xích Vũ Hạch, A Man nói nó rất đẹp, toàn thân đỏ tươi, tiếng hót lại rất êm tai." Nhóc tỳ chớp chớp mắt nhõng nhẽo, lông mi dài rung rung, tiếng nói còn như trẻ con nghe có vẻ như còn vương sữa, rất ngây thơ yếu ớt.

Những đứa nhỏ tuổi này thường chưa nói lưu loát được như thế, đi còn khó nữa là, thế nhưng với nó thì không có vấn đề gì lớn.

"A Man? Đó là một hạ nhân trong nhà, con nghe nó nói lung tung làm chi, đại nương sẽ dắt con đi nhìn Loan Điểu này, rồi Ngũ Sắc Khổng Tước Vương." Thiếu phụ nói.

"A Man là một tỷ tỷ tốt, tỷ ấy vừa hiền lành và còn rất xinh đẹp, thường kể cho con nghe chuyện xưa thật hay." Tiểu Thạch Hạo nháy mắt hồn nhiên nói.

"Tốt, sau khi ăn xong thì sẽ dẫn con đi coi Xích Vũ Hạc. Thời gian khác thì chúng ta cùng đi coi Ngũ Sắc Khổng Tước Vương nha." Thiếu phụ cười nói.

"Đại nương là tốt nhất !" Nhóc tỳ ngẩng đầu, hai cánh tay béo khoanh lại, con mắt tràn đầy sao sáng lung linh lộ vẻ ao ước thích thú.

Sau đó nó xoay người lại nói: "Tiểu ca ca, chúng ta hậu viện chơi đi, ở đó có cũng có nhiều con nít lắm."

"Không đi!" Thạch Nghị từ chối, nó vẫn ngồi xếp bằng ở chỗ cũ, nó mới còn bé mà tâm đã vững như bàn thạch, yên lặng tu hành Cốt văn.

"A, vậy thì đệ đi đây." Nhóc tỳ loáng cái đã chạy lịch bịch ra "hậu viện" rất xa kia, nó tìm đám con nít để chơi cùng, gương mặt tươi cười rạng rỡ.

Nhóc tỳ xinh xắn khả ái lại hiền lành, chưa bao giờ bắt nạt con của hạ nhân trong nhà, lại hay chơi đùa cùng bọn chúng cho nên trong phủ từ trên tới dưới ai cũng yêu quý nó.

Sau mấy ngày, thiếu phụ cùng dắt theo Thạch Nghị và nhóc tỳ ra khỏi Vương hầu phủ, lên một cỗ xe đến một trang viên nọ để xem các hậu duệ của Thái cổ Thần cầm như Loan Điểu, Ngũ Sắc Khổng Tước.

"Đại nương, Loan Điểu ở đâu vậy?" Nhóc tỳ hiếu kỳ hỏi, đồng thời có chút thắc mắc vì sau khi vào trang viên thì bọn họ lại đi vào một cung điện dưới lòng đất.

"Chút nữa sẽ thấy thôi." Thiếu phụ mặt không đổi sắc nói.

Sau khi đi đến một gian mật thất, đầu ngón tay thiếu phụ lóe lên một tia phù văn rồi gõ vào nhóc tỳ, thế nhưng Bảo cốt trong người nó lại phát sáng

hóa giải, vì vậy cũng không ngất đi như mong muốn của thiếu phụ.

"Không hổ là Chí tôn cốt!" Ánh mắt thiếu phụ càng nóng như lửa, phải biết là Bảo cốt chỉ vừa mới sinh trưởng thôi nha.

Nàng vỗ tay vài tiếng, một bóng đen cách đó không xa liền hiện ra như một u linh, gã đến gần không chút tiếng động và hơi thở mà nhấc nhóc tỳ đặt lên một cái giường lạnh băng.

"Đại nương đang muốn làm gì vậy?" Nó chỉ là một đứa trẻ mới có mấy tháng tuổi, những đứa bé khác còn ngây thơ vô tri mà nó giờ đang khó hiểu hỏi ngây thơ.

Bỗng một thanh đao bạc lướt qua lóe lên một tia ánh sáng lạnh lẽo, cứa nhẹ vào lồng ngực nhóc tỳ, máu tươi bỗng chốc phún ra, đồng thời cũng toát ra một luồng ánh sáng thần thánh mông lung lấp lóe như ẩn hiện huyền bí của chư thiên.

"ĐAUUUU!!!!!" Nhóc tỳ gào khóc đau đớn, kinh hoàng lấp đầy con mắt, nó không thể ngờ bị đối xử đến thế này, một đứa bé mới mấy tháng tuổi thì biết cái gì.

"Không khiến nó ngất được, thiệt phiền phức quá đi!" Thiếu phụ lạnh lùng nói.

Tại bên cạnh cũng có một đứa bé khác - Thạch Nghị, nó đang dửng dưng lẳng lặng nhìn hết thảy không nói lời nào, thật khiến người ta hoài nghi đây có phải là một đứa bé chưa đủ bốn tuổi không.

Máu tươi tuôn ra không ngừng, mặt của nhóc tỳ dần tím tái, mắt trợn ra vô thần, nó không không ngừng kêu đao kêu gào đến nỗi khóc ra máu.

"Đừng có gây ra chuyện ngoài ý muốn, ta đã điều tra một bộ Cố thư nói việc chiết xương này có thể thành công. Một mắt con trai ta có đến hai con ngươi cơ mà, nhất định phải xưng tôn khắp thiên thượng địa hạ." Thiếu phụ khẩn trương kêu lên.

"Đại nương..." Nhóc tỳ ngẩng mặt nhỏ đẫm đầy nước mắt, nó vươn tay ra như cầu xin mong người đàn bà kia hãy tha cho nó.

Thế nhưng thiếu phụ không chút cảm động mà mặt lại đầy vẻ lạnh lùng, bà ta chỉ xúi giục bóng u linh kia phải cẩn thận coi chừng Chí tôn cốt mất đi sức sống.

"Được rồi!" Rốt cuộc, bóng đen kia gào thét một tiếng như dã thú, gã đã phẫu thuật tách được ra từ trong lồng ngực nhóc tỳ một đoàn sáng chói lọi có ma lực không thể cưỡng lại, nó chỉ vừa mới sinh trưởng mà đã khiến linh hồn người ta run rẩy, tỏa ra thần tính chói sáng cả tòa mật thất.

"Nghị nhi, tới lượt con rồi đó, nhất định phải chịu đựng cho mẹ!" Thiếu phụ khẩn trương dặn đứa bé lớn kia.

Nó gật đầu, vẫn như cũ không hề nói gì.

Nó được nằm trên một cái giường ngọc, ngân đao lướt qua lồng ngực nó, huyết dịch cũng chảy ra.

"Ngươi cẩn thận chút đi, đừng có sai chút nào đấy!" Ánh mắt thiếu phụ hung dữ, nhìn cảnh này bà ta rất xót con.

Ở cái giường lạnh lẽo bên cạnh, nhóc tỳ vô cùng tiều tụy và thống khổ, mắt to ngấn đầy nước mắt, lông mi dài mỗi một lần chớp đều ép rất nhiều nước mắt lăn dài xuống, nó gắng gượng giơ bàn tay nhỏ như muốn bắt một tia ấm áp nhỏ nhoi thôi, giọng trẻ con run run năn nỉ: "Đại nương...."

Thiếu phụ lạnh lùng nhìn nó chút rồi như không thấy mà quay đầu sang giường ngọc, gương mặt liền trở thành hiền từ, mà âm thanh lại vô cùng nhu hòa nhẹ giọng nói: "Nghị nhi, con phải chịu đựng nha, mảnh đại vực này tương lai đều là của con hết, bởi vì con chính là ... Chí tôn trời sinh!"

Ở bên cạnh, nhóc tỳ đã bị mất Chí tôn cốt đang nằm lạc lõng ở trên cái giường lạnh băng, khuôn mặt trắng tuyết bê bết nước mắt, nó dần rơi vào hôn mê, miệng lẩm bẩm: "Mẹ ơi..." Thời khắc thống khổ nhất nó lại kêu lên

người thân nhất của mình, thật khiến cho người ta đau lòng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 57: Đau Đớn

"Mẹ..." Nhóc tỳ thì thào, nó phát ra tiếng gọi yếu ớt trong lúc hôn mê, chỉ có mẹ mới là người tốt nhất, mẹ sẽ không bao giờ làm tổn thương nó, mẹ là người dịu dàng nhất.

Lúc mẹ nó rời đi nó mới mấy tháng tuổi, chỉ có một chút ấn tượng mơ hồ như thế mà thôi, nhưng hiện tại điều đó lại đã trở thành sự ấp áp mà nó khát vọng nhất. Nó muốn được say giấc trong lòng mẹ.

Nước mắt không ngừng rơi xuống từ trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, nó co rúc người lại, thân thể đang run lên cầm cập, trong lúc hôn mê cuộn mình vào trong góc chiếc giường lạnh lẽo.

Trên giường ngọc ở bên cạnh truyền tới một tiếng hừ nặng nề. Thạch Nghị mặc dù còn nhỏ nhưng lại không sợ hãi, trọng đồng có thần quang ẩn hiện, nó cắn một tấm gỗ mềm, đầu túa mồ hôi, đang kiên trì chịu đựng đau đớn.

"Con ngoan, nhất định phải chịu đựng. Sau ngày hôm nay con nhất định sẽ một bước lên trời, không còn ai có thể ngăn cản sự quật khởi của con nữa, con sẽ là vị thiên kiêu chói mắt nhất vùng đất rộng lớn này." Thiếu phụ nắm chặt một tay của thằng bé, để nó lấy chút hơi ấm chống chọi lại sự đau đớn đó. Cô ta rất khẩn trương nhưng trong mắt cũng lóe lên sự nồng nhiệt vô tận.

Trên nguồn sáng đó có chi chít ký hiệu, lưu chuyển sự huyền bí của chư thiên, vô cùng khó hiểu, khiến người ta run sợ trong lòng, lúc đối mặt với nó không nhịn được muốn cúi lạy.

Thiếu phụ ánh mắt điên cuồng, càng thêm xác định, làm như vậy là đáng nhất. Cho dù là bị phát hiện, bị thanh toán, nhưng chỉ cần cấy vào trong cơ

thể của Nghị Nhi là đã đáng lắm rồi. Mảnh Chí Tôn Cốt này mới bắt đầu phát triển mà đã có uy thế như thế này, nếu tương lai trưởng thành tốt thì ắt sẽ còn khủng khiếp hơn nữa.

Kim Sí Đại Bằng, Chân Hống thời Thái Cổ đều là sinh vật chí cao vô thượng dám giết thần, mà Chí Tôn trời sinh lại có thể đánh một trận với bọn nó, tương lai ai dám tranh phong đây.

"Sắp rồi, sắp xong rồi, Nghị Nhi con cố chịu đựng!" Cô ta không ngừng cổ vũ, vẻ mặt dịu dàng làm Thạch Nghị thả lỏng, chịu đựng vượt qua cửa ải này.

Nguồn sáng óng ánh, ở trong có một thiên thần đang ngủ say, phát ra hàng loạt đạo thần hoàn, chiếu sáng cả mật thất, hào quang thần thánh tuôn rơi giống như đã đặt chân được tới Thần Giới.

Lồng ngực của Thạch Nghị bị ánh sáng chói mắt lấp đầy, nó càng giãy dụa ác liệt hơn, phát ra tiếng rống như dã thú, vô cùng đau đớn, toàn thân đều ướt mồ hôi.

"Ngươi cẩn thận một chút, đừng làm tổn thương Nghị Nhi nhà ta!" Trên mặt thiếu phụ hiện lên vẻ tàn ác, nhìn bóng đen quát, cô ta càng thêm khẩn trương và sợ hãi, e sợ sẽ thất bại.

"Mặc dù có ghi chép kỹ càng nhưng dù sao cũng là Chí Tôn Cốt, cấy ghép quá nguy hiểm, làm sai một cái để nó bộc phát thì hai ta cũng có thể bỏ mạng ở chỗ này." Bóng đen như u linh trầm giọng nói.

"Ta không quan tâm, ta chỉ cần thành công thôi. Nếu trên Cốt Thư đã có ghi chép có nghĩa là đã có tiền lệ, không lý nào chúng ta lại không thể thành công." Thiếu phụ quát khẽ, khuôn mặt xinh đẹp hơi co quắp, cô ta nắm lấy tay của Thạch Nghị và nói: "Đều là huyết mạch của Thạch gia, cùng chung nguồn gốc, tỷ lệ thành công chắc sẽ càng cao. Nghị Nhi con cố chịu đựng nhé."

Bóng đen rống khẽ, sau đó cả mật thất đều trở nên sục sôi, thần huy rực rỡ tỏa ra, bao phủ mỗi một tấc không gian.

Ánh sáng rừng rực bạo phát, lôi sơn hàng lâm, thiểm điện bay múa, thần âm ầm ầm, các loại cảnh tượng kỳ dị hiện lên.

Cuối cùng, thụy quang thu vào bên trong, ký hiệu ngưng tụ hóa thành một miếng Chí Tôn Cốt, ẩn vào trong lồng ngực của Thạch Nghị. Bóng đen hoạt động nhanh chóng, ký hiệu xông ra làm miệng vết thương đó khép lại, cầm máu cho nó.

"Được rồi!"

Một tiếng gầm nhẹ, mật thất trở nên yên tĩnh hoàn toàn, các cảnh tượng kỳ dị đều biến mất.

"Con ngoan, con là niềm kiêu ngạo của mẹ. Từ bây giờ, không còn ai có thể ngăn cản bước tiến của con được nữa, mảnh đất này sẽ run rẩy dưới chân con!" Thiếu phụ kích động vô cùng, ôm lấy một cánh tay của Thạch Nghị, trên mặt tràn ngập vui sướng, hào quang trong mắt nóng bỏng vô cùng.

Cô ta mang tới chăn ấm, cẩn thận đắp cho Thạch Nghị đang ngất đi. Cuối cùng cô ta đứng lên, nhịn không được cười to, hơi có chút điên cuồng như bệnh tâm thần.

"Đại nương... Cháu lạnh." Nhóc tỳ co rúm ở trên chiếc giường lạnh giá, run rẩy không ngừng. Nó bị tiếng cười này đánh thức, ngực đau nhói, sắc mặt tái nhợt, gọi một cách yết ớt.

Thiếu phụ bỗng quay người lại, cô ta không có lấy chăn mà nhìn chằm chằm nhóc tỳ, không có chút thương hại nào, ánh mắt hơi lành lạnh, lên tiếng nói với bóng đen đó: "Rút sạch chân huyên còn sót lại trong cơ thể nó ra để tẩm bổ Chí Tôn Cốt trong người Nghị Nhi."

Bộ vị có mọc Chí Tôn Cốt sẽ có chân huyết phù hợp để thai nghén mảnh Nguyên Thủy Bảo Cốt độc nhất vô nhị đó, thần tính kinh người.

"Nếu lấy ra thì đứa bé này sẽ không thể sống qua nổi hai tuổi đâu." Bóng đen nói.

"Hai tuổi? Nửa năm một năm là đã đủ rồi, trong lúc này việc gì cũng có thể xảy ra." Thiếu phụ lạnh lùng nói.

Bóng đen nghe vậy cũng không nói nhiều nữa, lấy ra một cái bình ngọc rồi sử dụng bí pháp, ký hiệu lấp lóe, hắn bắt đầu lấy máu, lập tức ánh sáng mơ hồ lại sáng lên, khiến mật thất trở nên thần thánh.

"Lập tức thi pháp, dùng bình bảo huyết này tẩm bổ cơ thể của Nghị Nhi, nhanh chóng dung hợp với Chí Tôn Cốt." Thiếu phụ rất sốt ruột.

"Tốt nhất là tiến hành theo chất lượng, phải từ từ." Bóng đen nhắc nhở.

"Không sao, Nghị Nhi sinh ra đã có trọng đồng, há bọn trẻ bình thường có thể so sánh nổi. Hơn nữa, sớm dung hợp làm một cũng khiến ta yên tâm hơn. Tối thiểu thì trong vòng nửa năm dù có người phát hiện cũng không thể nào lại cấy Chí Tôn Cốt, làm nhiều lần ắt nó sẽ bị khô.

"Lạnh quá..." Nhóc tỳ lại ngất đi, môi nó cũng đã trở nên trắng bệch, cơ thể co rúc ở một góc giường, không ngừng run rẩy.

Sau khi tất cả kết thúc, mật thất lại trở nên yên tĩnh, bóng đen đó ra rời đi, cả vùng địa cung rộng lớn có vẻ hơi u ám.

Thiếu phụ đi tới đi lui một mình, nhíu mày, đang suy nghĩ xem phải nói thế nào. Trong tộc chắc không có ai biết trong người nhóc tỳ có Chí Tôn Cốt mới đúng, trừ phi là người ngày nào cũng bế nó, hơn nữa tu vi cực cao mới có thể có cảm ứng. Người phù hợp với điều kiện chỉ có cha mẹ của nó, mà hiện tại nó đã được tám chín tháng rồi, sớm đã không cần người bế.

"Nghị Nhi trời sinh có trọng đồng, có thể khám phá tất cả bổn nguyên, người khác không năng lực như vậy, chắc sẽ không phát giác!" Thiếu phụ nhếch mày, suy nghĩ việc sau này.

"Đôi vợ chồng đó nếu mất mạng dưới vuốt của Tỳ Hưu, hoặc là bỏ mạng vì những nguyên nhân khác thì tất cả liền hoàn hảo rồi." Cô ta khẽ lẩm bẩm, khóe miệng nở nụ cười lạnh.

"Ầm"

Đột nhiên có tiếng động khủng bố truyền tới, địa cung sụp đổ, lối vào bị người khác dùng sức mạnh phá hủy. Một ông lão râu tóc bạc phơ nhưng cực kỳ to lớn xông vào, toàn thân hào quang vạn trượng, giống như Hoàng Kim Thần Hỏa đang thiêu đốt.

Thiếu phụ cả kinh, lối vào địa cung không phải người bình thường có thể dùng sức phá hủy, chỉ có chí cường giả trong tộc mới có thể làm được.

Thần hà dâng lên, thụy quang vạn đạo, một ông lão như con sư tử đang giận dữ xông vào mật thất, sau khi nhìn thấy cảnh trước mắt, con mắt như muốn nứt ra, phát ra tiếng gào thét kinh thiên động địa: "Con tiện nhân ngươi, thật là một đứa ác độc."

Đây là một trong hai ông lão chủ sự trong tộc, bối phận cực cao, thực lực cực mạnh, bình thường không hay lộ diện, vẫn luôn ở trong cổ động tu thân dưỡng tính, tham ngộ diệu lý.

Cha mẹ của Thạch Hạo đem con nhờ ông ta và một người khác trông hộ, chỉ có họ mới biết về Chí Tôn Cốt trong cơ thể nó, chuyện này được liệt vào hàng tuyệt mật.

Vốn do ông ta và một người khác trông nom, bảo đảm chắc chắn Thạch Hạo không làm sao, nhưng họ dù sao cũng đã nhiều tuổi, lại là đàn ông, không biết trông trẻ con nên mới đồng ý để bọn tiểu bối trông hộ.

Trong tộc từ trước tới nay vẫn hòa thuận, bọn cháu gái, cháu dâu vẫn luôn rất tận lực, mấy tháng nay nuôi nấng Tiểu Thạch Hạo trắng trẻo mập mạp nên làm cho bọn họ cảm thấy yên tâm. Bất kể là thế nào cũng không ngờ, hôm nay lại sẽ xảy ra chuyện bi thảm như thế này.

Ông lão này vẫn luôn rất dụng tâm, sai cao thủ đi theo nhóc tỳ. Hôm nay thiếu phụ dẫn hai thằng bé đi xem hậu duệ Thái Cổ Thần Cầm rất lâu, mà tên cao thủ được sai đi theo lại càng hốt hoảng chạy về bẩm báo có một đoàn người đi vào địa cung, không thể mở được cái cửa đó nên ông ấy mới khiếp sợ, tức tốc chạy tới.

"Con đàn bà ác độc này, ta muốn giết ngươi!" Râu tóc ông lão đều đang phát sáng, giống như một con Hoàng Kim Sư Tử, nháy mắt nhào tới cầm lấy cổ cô ta rồi nhấc lên như nhấc gà con.

Thiếu phụ mặc dù tu vi cực cao, thực lực rất mạnh mẽ nhưng so với ông lão này thì cũng chẳng thấm vào đâu, lập tức sắt mặt tái nhợt, ký hiệu toàn thân sắp nổ tung.

"Tứ Thái Gia, đừng giết mẹ cháu!" Thạch Nghị cũng bị tiếng rống đánh thức, cầm lấy con dao bạc ở đầu giường kề lên cổ mình, lập tức xuất hiện một vết máu.

"Mày.. Tiểu súc sinh!" Ông lão nổi giận.

"Tứ ca, đặt cô ta xuống trước đi." Lại có một ông lão khác đi vào, toàn thân phát ra xích hà, giống như một vị Huyết Hoàng, mặc dù tuổi cao nhưng tinh thần quắc thước, hai con mắt giống như kim đăng.

"Lão ngũ, ngươi có ý gì. Đây là hậu nhân của chi nhà ngươi nên muốn thiên vị tha thứ sao?" Ông lão như Hoàng Kim Sư Tử hỏi.

"Tứ Thái Gia, xin ông đừng giết mẹ cháu!" Ở một bên, Thạch Nghị một lần nữa mở miệng, nó cầm dao bạc cứa vào cổ.

"Nhìn thấy chưa, chúng ta đã mất đi một vị Chí Tôn, lẽ nào còn phải mở to mình nhìn một thằng bé trọng đồng khác chết đi sao? Ở thời Thượng Cổ, đây chính là Thánh Nhân, Thần Nhân đó! Trước tiên thả cô ta ra đã rồi tính toán sau." Ông lão như Huyết Hoàng nói.

"Ầm"

Ông lão như Hoàng Kim Sử Tử dùng sức ném thiếu phụ đập vào bức tường đối diện, phát ra một tiếng vang lớn, làm rơi vỡ rât nhiều tảng đá, khiến cô ta nửa ngày cũng thể đứng lên được.

"Tử Lăng, ta thật có lỗi với vợ chồng hai ngươi, không thể chiếu cố Hạo Nhi cho tốt, để nó phải chịu uất ức và đau khổ." Ông lão ngẩng lên trời rống giận.

"Tứ Thái Gia... Cháu lạnh, đau quá." Nhóc tỳ đang co rúm ở góc giường, yếu ớt lên tiếng.

"Cháu ngoan, đều là do ông không tốt!" Ông lão ôm nhóc tỳ vào lòng, nước mắt suýt nữa đã rơi xuống, ông vận chuyển sức mạnh thần bí của Bảo Phù, phát ra thụy hà bọc lấy nhóc tỳ.

"Chí Tôn Cốt thì sao?" Ông lão toàn thân đỏ rực, thần huy dâng trào như Huyết Hoàng hỏi.

Thiếu phụ sắc mặt tái nhợt, đứng dậy và không lên tiếng.

"Thái Gia, nó đang ở trong người cháu đây." Thạch Nghị ném đi dao bạc, bình tĩnh nói.

Ông lão như Huyết Hoàng nghe vậy, trong mắt lộ ra kỳ quang, hồi lâu cũng không nói tiếng nào.

Ông lão đang ôm nhóc tỳ nghe vậy càng tức giận, lạnh giọng nói: "Thạch Tộc chúng ta có tổ huấn, không thể tàn sát lẫn nhau, phải đoàn kết, nhất trí đối ngoại. Nếu không làm sao có thể bước ra khỏi tổ địa, đánh ra một mảnh bờ cõi, cai trị hàng tỉ con dân, ngồi trên ngôi vị Nhân Hoàng. Con đàn bà như ngươi quá ác độc, tộc quy không thể tha cho ngươi."

"Việc này hơi phức tạp, đã liên quan tới Chí Tôn Cốt. Đây là bí mật tối cao ở trong tộc, không thể tiết lộ ra ngoài. Đây không phải là chỗ để nói chuyện, chúng ta quay về rồi nói sau." Ông lão ở bên cạnh lên tiếng.

"Lão Ngũ, ngươi muốn bao che có đúng không?" Ông lão như Hoàng Kim Sư Tử quát hỏi.

"Dù thế nào thì Chí Tôn trời sinh cũng không thể để mất, về phủ rồi bàn tiếp." Ông lão người tỏa hào quang đỏ rực nói.

"Cho dù hiện tại ta không ra tay thì chờ lúc Tử Lăng quay lại cũng sẽ không bỏ qua. Với tính tình của hắn thì không chém tận giết tuyệt chi của ngươi cũng phải giết tám phần mười, không cho hắn một công đạo thì hắn sẽ không nuốt cục tức này đâu!" Ông lão oai vệ như Hoàng Kim Sư Tử nói như vậy.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 58: Thạch Tử Lăng

Phủ đệ to lớn, cung điện liên miên, khí thế hào hùng, giống như một toà Thiên cung đứng sừng sững giữa nhân gian , trong ánh tà dương nhuộm lấy một loại ánh sáng vàng óng, nghiêm trang mà long trọng, khiến trong lòng người có một loại cảm giác thiêng liêng , muốn đi cúng bái.

Nhưng mà, ở trong khu kiến trúc bao la hùng vĩ, khí lành bay lên đó lại ngầm gợn sóng lớn, ẩn chứa sát cơ. Trong một toà cung điện cực lớn, không khí khẩn trương, mười mấy lão già ngồi ngay ngắn, vô số phù văn lập loè, lúc nào cũng có thể bộc phát.

Mạng sống nhóc tỳ đang thoi thóp, Chí Tôn cốt bị móc ra, sự kiện này đã chấn động đến cao tầng, những lão nhân bị kéo ra ngoài này đều là những nhân vật có địa vị cực cao, việc này không thể dấu diếm được bọn hắn.

Ngày thường, mười mấy người đều bế quan, sẽ không để ý tới mọi chuyện hồng trần, thậm chí có lão tổ đã hai ba mươi năm chưa từng xuất hiện trước mặt người trong tộc, cũng bị làm phiền , mời ra động phủ.

"Một cái trời sinh Chí Tôn, vậy mà bị làm hại ngay trong tộc, làm phản(trời sập) rồi sao? Còn thương lượng cái gì, lập tức lăng trì ,xử tử độc phụ!" Một vị lão nhân tức giận.

(độc phụ : phụ nữ có chồng con độc ác-chỉ mẹ thằng Nghị)

"Tổ phụ cùng người trong tộc của nàng đều không đơn giản, lại rất cố chấp, không nói tiếng nào mà xử tử như vậy sẽ có rất nhiều phiền phức, trong Hoàng đô lại bàn bạc lung tung, nói bóng nói gió, mà nếu giải thích, tất nhiên Chí tôn cốt sẽ tiết lộ ra ngoài." Một vị lão nhân khác nhẹ nhàng nói.

"Dù cho Nhân Hoàng gây ra việc này, cũng phải nói rõ với người trong

thiên hạ, chứ đừng nói tới nhà nàng. Ngươi có phải là muốn bao che, tình thân lớn hơn đạo lý, muốn vì tình riêng mà làm trái pháp luật sao?" Lão già đối diện lạnh lùng mà hỏi lại, trong con ngươi hiện ra Nhật Nguyệt Tinh Hà, hơi thở lộ ra xoắn nát cả cái bàn.

Trong đại điện, phù văn dày đặc, sấm sét đan xen, vô cùng khủng bố, mùi thuốc súng đã nồng nặc đến cực điểm.

Nhóc tỳ đang thoi thóp, cũng đang ở đây, được người khác ôm trong ngực, dùng ánh sáng thần thánh tràn đầy như biển của người đó để che chở, tẩm bổ sức sống cho nó, phòng ngừa nó quá suy yếu mà chết.

"Tất nhiên sẽ trừng trị nàng, nhưng để lại sau rồi tính. Chuyện quan trọng bây giờ là Chí Tôn cốt, không được sai sót, Chí tôn phải là của Thạch Tộc ta , quyết không thể vì vậy mà tan biến." Lão nhân trên người đầy Xích Hà, như đắm chìm trong Thiên hoả mở miệng, ánh mắt bức người, trấn tĩnh lạnh lùng.

(Xích hà : áng mây đỏ; thiên hoả : lửa trời)

"Lão Ngũ, ngươi có ý gì?" Lão già giống như Sư tử vàng quát hỏi, đằng một tiếng đứng dậy , nói : "Dĩ nhiên muốn móc ra, lại một lần nữa tiếp tục ở trong cơ thể Hạo nhi, đồ đạc thuộc về hắn, không ai được chiếm giữ!"

"Lấy ra rồi sẽ rất khó nối liền ngay được."

"Chẳng lẽ chỉ vì Nghị nhi thuộc chi của ngươi mà muốn che chở đến cùng ư, Chí tôn cốt nên của ai thì là của người đó!"

Giữa hai ngươi lập loè thần hi, trong điện như sơn hải gào thét, âm vang ầm ầm, cả toà cung điện Thần Thánh đều đang rung động.

"Tứ ca, cũng không phải là ta vì tình riêng mà làm rối kỉ cương" Lão già trông y như Huyết Hoàng đứng dậy, chỉ hướng nhóc tỳ nói: "Các ngươi xem, đứa bé này suy yếu như vậy, mặc dù mỗi ngày ăn bảo dược, cũng khó có thể phục hồi như cũ, sao có thể bồi dưỡng được Chí Tôn cốt?"

(huyết hoàng : huyết phượng hoàng/ phượng hoàng lửa)

Lời này vừa nói ra, tiếng cãi vã lập tức ít đi, rất nhiều người đều không nói thêm gì nữa, đây là sự thật, nhóc tỳ có thể sống sót hay không cũng là hai chuyện.

"Theo ta thấy, thà không cần Chí Tôn cốt, cũng phải chấn chỉnh tộc quy, đem hai mẹ con kia chém hết!" Lão già tính tình nóng nảy nhất mở miệng.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người giật nảy mình, trong tộc đã mất đi một vị Chí Tôn, chẳng lẽ còn muốn người có Trùng Đồng cũng chết nốt hay sao?

"Nhị ca bớt giận Nghị nhi vẫn là một đứa trẻ chưa biết gì, chuyện này không có liên quan gì với nó, nó có được tiềm chất của Thượng Cổ thánh nhân, thần nhân, tương lai chắc chắn ngạo thị vạn tộc, không nên liên luỵ tới nó." Có người khuyên giải.

"Trẻ con không biết gì? Các ngươi thấy nó có chỗ nào giống! Sau khi trở về "muốn chết muốn sống" , lấy đao kề cổ, nói là nếu giết mẹ hắn, hắn sẽ chết theo. Tội nghiệt như vậy, các ngươi còn muốn thả ác phụ kia ư, muốn dựa vào hắn sao?" Lão nhân lạnh lùng nói, toàn thân là vầng sáng óng ánh, như bầu trời đầy sao, lưu chuyển năng lượng khủng bố.

"Xử trí ác phụ như thế nào, chuyện này tạm thời để lại, sau này quyết định, hiện tại bàn bạc Chí tôn cốt trước đã."

Trong điện rất nhiều người trầm mặc, việc đã đến nước này, bọn hắn quyết không thể để cho hai đứa trẻ đều bị phế bỏ, dòng máu mạnh mẽ nhất ,nhất định phải được tiếp tục kéo dài.

Chí Tôn cốt đã trồng vào trong cơ thể Nghị nhi, hiện tại kết quả như thế nào?" Đúng lúc này, lão nhân già nhất, đã ba mươi năm chưa từng ra khỏi động phủ bỗng dưng mở mắt ra, hai mắt như hai vầng mặt trời vàng xuất hiện, ánh sáng hừng hực bắn ra, mà lại nổ vang ầm ầm.

Lập tức mọi người yên tĩnh trở lại, không cãi vã nữa.

"Đã cùng Nghị nhi hòa làm một thể, được máu thịt của nó bồi dưỡng, kết quả khiến người ta khiếp sợ, giống như vốn được sinh ra từ trong cơ thể nó vậy." Lão Ngũ mở miệng.

Trong lòng mọi người chấn động, hoàn toàn thay đổi sắc mặt. Vậy mà thành công, người có Trùng Đồng nếu lại có Chí Tôn cốt, tương lai sẽ đạt tới độ cao như thế nào? Loại thành tựu này quả thực không dám tưởng tượng!

"Mấy ngày nữa lại bàn tiếp, hôm nay đến đây đã." Một vị lão nhân khác mở miệng , cũng là địa vị rất cao, cũng là hai ba mươi năm không hề lộ mặt.

Đám người gật đầu, lão Tứ y hệt Sư tử vàng, cùng với lão già tính tình nóng nảy nhất kia, nhìn nhau im nặng, bọn hắn biết rõ, trong tộc sẽ không cho phép Chí Tôn biến mất , Trùng Đồng diệt vong.

Mấy ngày về sau sau, tin tức truyền đến, Chí Tôn cốt trong cơ thể Thạch Nghị không sao cả, bị một đoàn sức sống mạnh mẽ bao bọc lấy, về cơ bản đã xem như dung luyện thành một lò, hoá thành một thể rồi. (dung luyện thành 1 lò : kiểu như nấu kim loại,nguyên liệu được nấu chảy , trộn đều hoà quyện thành một hỗn hợp trong lò)

"Đáng hận!" Lão Tứ khẽ gầm lên, lão biết rõ không thể cứu vãn rồi, điều này có ý nghĩa gì không cần nói cũng biết, ôm nhóc tỳ trong ngực, lão cảm thấy rất khó chịu.

Nhóc tỳ : hơi thở yếu ớt, hai mắt ảm đạm mù mịt, tuy được cường giả trong tộc dùng tinh khí bản thân tẩm bổ , nhưng khó có thể phục hồi lại như cũ, trong lòng tất cả mọi người đều thở dài.

Người trong tộc mang đến rất nhiều linh dược, nhưng đều vô dụng, khó có thể khôi phục, khuôn mặt nhỏ nhắn của nó càng ngày càng tái nhợt, không ngừng ho khan, thường xuyên run lẩy bẩy , cả người lạnh lẽo.

Nửa tháng sau, tình huống của nó lại càng bết bát hơn, con mắt to đã

không có chút ánh sáng nào, bệnh tật triền miên như là lúc nào cũng có thể sẽ chết .

Hơn nữa, mỗi nửa đêm, xương cốt nhóc tỳ sẽ rung động đùng đùng, toàn bộ thân thể nhỏ bé lại rút ngắn, đã mất đi toàn bộ tinh khí, cả người nó sinh ra thoái hoá nghiêm trọng.

Rõ ràng là lớn tám, chín tháng nhưng vì chịu tổn hại nghiêm trọng, thân thể thay đổi nhanh chóng, giống như nhỏ đi mấy tháng, cơ thể nó càng ngày càng không ổn.

"Người là...Tứ thái gia của ta sao?" Nhóc tỳ nằm trên chiếc giường nhỏ, đôi mắt to vô thần mở ra, hỏi một cách yếu ớt.

(Tứ thái gia: anh em thứ 4 trong các anh em của ông nội, tương tự đại , nhị , tam ngũ.. thái gia)

Nó không ngừng thoái hoá, trong cơ thể như là có một cái động không đáy, nuốt chửng máu thịt của nó, tiêu hoá xương cốt của nó, nó giống như mới chỉ có mấy tháng tuổi, hơn nữa không còn nhanh nhạy như trước kia nữa rồi, gần như sắp không nhận ra người bên cạnh.

Lão nhân đau lòng, vỗ nhẹ không ngừng, dỗ dành nó chìm vào giấc ngủ.

"Sao ta lại không nhớ nổi người bên cạnh rồi, càng ngày càng mơ hồ. . ."Nhóc tỳ cố gắng nhớ lại, nhưng trong mắt lại càng thêm mê mang.

Nó rõ ràng là một đứa trẻ thông minh, hoạt bát, nhưng bây giờ lại thành ra như vậy, khiến cho rất nhiều người hầu đều chua xót, không đành lòng tận mắt chứng kiến.

Mấy ngày về sau, hắn nói chuyện đều phải cố hết sức, trong mắt to đã không chút ánh sáng, nhìn xem tiểu cô nương đứng ở bên giường rơi lệ, mê man mà hỏi : "Tiểu tỷ tỷ, ngươi là ai?"

Bé gái xinh đẹp lau nước mắt, khẽ nói: "Ta là A Man, tiểu thiếu gia

người sao lại không nhớ ta rồi hả?"

"A Man, rất quen thuộc, làm sao ta lại không nhớ ra?" Nhóc tỳ cố gắng nghĩ lại, mắt to vô thần nhìn lên trần nhà, nó đã mất đi vẻ nhanh nhạy trước kia.

Bé gái thút thít nỉ non, sợ người khác nghe được, che miệng lại, trong đôi mắt to nước mắt chảy thành chuỗi lăn xuống, cuối cùng khẽ nói: "Ta nghe Tứ tổ nói, người là Chí Tôn, ai cũng không sánh được, thế nhưng lại bị người hại."

"Ta là Chí Tôn. . ." Nhóc tỳ lẩm bẩm.

Đúng, người là Chí Tôn, trời sinh Chí Tôn, nhóc tỳ người nhất định phải khoẻ lên nha!" Bé gái khóc ròng nói.

"Ta biết rồi, ta là Chí Tôn, sẽ khoẻ lên thôi." Nhóc tỳ khẽ nói.

"A, ta nhớ ra rồi, ngươi là A Man tỷ, kể cho ta rất nhiều chuyện cũ còn nói muốn mang ta đi xem Xích Vũ Hạc, ngươi đối với ta rất tốt." Nhóc tỳ đột nhiên nhớ tới bé gái là ai.

(xích vũ hạc : chim hạc lông đỏ)

"Đúng rồi, tiểu thiếu gia ngươi nhất định phải nhớ kỹ, ngươi là Chí Tôn, còn nữa đừng có quên ta là A Man, mọi chuyễn sẽ tốt lên thôi." Bé gái khóc lóc dặn dò.

"Ừ!" Nhóc tỳ gắng sức gật đầu, rồi sau đó như là lại nhớ ra cái gì đó, nói: "Ta hình như còn nhớ một chút, còn có một vài tiểu ca ca, tiểu tỷ tỷ nữa, sao không thấy ai cả."

"Con cái của những người hầu khác không được tới nơi này, Thạch Bân thiếu gia. . . Bọn hắn đều đi tu hành rồi." Bé gái miễn cưỡng cười nói.

Những ngày này, trong tộc những đứa trẻ khác ngày càng ít đến đây, mãi

đến lúc không còn đến nữa. Mà cô chú trước đây trong tộc cũng gần như không gặp nữa, không hề đến thăm hỏi nó.

Nhóc tỳ từ từ suy yếu, đã không phải là đứa trẻ thông minh , chói mắt , chắc chắn sẽ nổi lên trở thành chí cường giả rồi. (chí cường giả: cường mạnh nhất trong những người mạnh)

Trong tộc không có người nói gì, tất nhiên là không nông cạn như vậy, nhưng mà qua lại ngày càng ít, thái độ càng lạnh lùng, chẳng qua một đứa bé còn nhỏ như vậy cũng chẳng hiểu những thứ này.

Rốt cục, nhóc tỳ càng ngày càng suy yếu, thoái hóa đến tình trạng cực kỳ nghiêm trọng, ngay cả A Man cũng Tứ thái gia đều không nhận ra nữa.

"Tiểu thiếu gia, ngươi phải nhớ kỹ, ngươi là Chí Tôn, cũng không nên quên ta, ta là A Man " bé gái xinh đẹp đứng bên cạnh giường nhóc tỳ thút thít nỉ non, đôi mắt to đã sưng đỏ.

Thế nhưng mà bây giờ nhóc tỳ đã nói không ra lời, không biết mở miệng nói chuyện như thế nào nữa.

Một tháng sau, Thạch Tử Lăng trở về, cũng không hề tìm được Thập Tam gia, nhưng khi tiến vào trong phủ thì lập tức cảm giác được không đúng, không khí quái dị.

"Hạo nhi đâu rồi?!" Hắn quát hỏi.

Khi hai vợ chồng nhìn thấy nhóc tỳ, khiếp sợ đến phát run, đây là đứa trẻ mười tháng ư, vì sao suy yếu như vậy, nhỏ gầy như vậy? Con mắt không hề có một chút hào quang, nhanh nhạy cùng thông minh ngày trước đâu rồi?

Nhóc tỳ ốm yếu nhìn thấy hai vợ chồng, vô ý thức mở ra bàn tay nhỏ bé, cười một cách tự nhiên, như là cảm nhận được một loại tình thân ấm áp, muốn cho bọn hắn ôm.

"Hạo nhi!" Thạch Tử Lăng gào lên, thiếu chút nữa con mắt văng cả máu

ra, cha già mất tích, con nhỏ gặp nạn, hắn hận đến muốn phát điên.

"Con của ta, ngươi làm sao vậy?" Mẹ nhóc tỳ gần như sắp bất tỉnh, ôm chặt lấy nó vào trong lồng ngực.

"Tử Lăng, là ta có lỗi với vợ chồng các ngươi, không chăm sóc tốt Hạo nhi, ta không nên để cho người khác nuôi nấng hắn, các ngươi trừng phạt lão già này đi!" Tiếng nói đau đớn của lão nhân giống như Sư Tử Vàng .

"Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? "

Sau khi Thạch Tử Lăng biết chân tướng, hận dường như muốn phát điên, cả một đầu tóc đen dựng đứng, cầm theo một cây chiến mâu Hoàng Kim, phù văn lượn lờ quanh người, chiến khí sôi sục, "oanh" một tiếng, một mâu đã đánh bay một mảnh cung điện, trực tiếp hướng thẳng về phía nhánh họ của Thạch Nghị.

"Lão thập nhất bớt giận, chuyện gì cũng từ từ, chúng ta sẽ cho ngươi một cái công đạo!" Một đám người nghe được động tĩnh, nhanh chóng vọt tới.

Đứng hàng thứ mười một, cũng không phải có mười người anh, mà là thế hệ này trong xếp hạng thứ mười một, chẳng qua là để có vẻ thân mật, gia tộc hoà hợp mới sắp xếp như vậy .

"Cút!" Con mắt Thạch Tử Lăng trợn trừng lên, Hoàng Kim thần mâu qua, phù văn đầy trời, như là biển cát cuộn trào, phẫn nộ đánh trời xanh.

Một tiếng ầm vang, cả đám người đều bị bay ra ngoài, toàn bộ bị phun máu tươi, thật sự không ngăn cản được, hoa văn bảo hộ trên người đều bị nổ tung hết.

Thạch Tử Lăng giống như một Hoàng Kim Chiến Thần, tắm mình trong Hoàng Kim thần diễm ngập trời, cầm chiến mâu trong tay, chân nhanh bước thẳng về phía trước, trong con ngươi thần mang bắn ra, tiếng nói cực kỳ lạnh lẽo :"Ai dám ngăn cản đường của ta, ta giết người đó, chẳng cần biết hắn là ai, địa vị gì!"

"Lão thập nhất, không nên kích động!" Một tên thanh niên mở miệng, ngăn chặn phía trước.

"Kích động sao? Ha ha ha. . ." Thạch Tử Lăng cười lớn, ánh mắt lạnh như băng, quát: "Ngươi là chú ruột của Nghị nhi đúng không, bắt nạt mạch của ta không người sao? Cút!"

Chiến mâu Hoàng Kim trong tay hắn đâm về đằng trước, thần quang vạn trượng, vô tận phù văn, cấu tạo thành một cây chiến mâu bằng ánh sáng, toả ra ngập trời bụi sáng, bay tiến đến.

"Phốc!"

Người thanh niên dối diện ra tay, nhưng vẫn không ngăn được, binh khí bị bẻ gẫy, bảo cụ bị nghiền nát, rồi sau đó hắn bị một cây Hoàng Kim thần mâu xuyên thủng lồng ngực, bay về phương xa. "Đùng" một tiếng, cắm trên cửa một toà cung điện lớn, hắn ho ra đầy máu, trong mắt của hắn tràn đầy vẻ kinh ngạc, chênh lệch giữa bọn hắn là quá lớn.

"Tử Lăng, đừng làm bậy, giao ác phụ cho ngươi xử trí, nhưng Nghị nhi vẫn là một đứa bé, ngươi không thể giết hắn." Một đám lão già xuất hiện.

"Cút hết cho ta, lúc con ta gặp nạn, các ngươi đang ở đâu? Mụ ta cắt một cái xương của con ta, ta cắt một trăm cái xương của con mụ!" Thạch Tử Lăng gào thét, trong mắt hắn ẩn chứa nước mắt.

Hắn trở lại trong tộc, nhìn thấy con trai mình vốn đáng yêu thông minh lại biến thành như vậy, khiến trong lòng hắn đang run rẩy, đang chảy máu.

"Ầm!" Chiến mâu Hoàng Kim trong tay Thạch Tử Lăng vạch một vòng, bảo thuật kinh thiên giống như Chư Thiên thần linh cùng một chỗ ngâm xướng, ầm ầm chú ngôn phát ra, đinh tai nhức óc.

Mấy lão già ngăn cản trước mặt đều bị đánh bay, trong miệng phun máu tươi tung toé, vô cùng hoảng sợ.

Trương Tử Lăng nghĩ đến con của mình, tim như bị đao cắt, nhóc tỳ quá đáng thương, vốn là Chí Tôn, lại bị người đoạt cốt, hắn vừa rơi lệ, lại vừa muốn đại khai sát giới.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 59: Phát Điên

Ánh sáng nóng rực tỏa ra, một lão già lấy ra một chuỗi cốt châu, viên nào viên nấy to như quả trứng ngỗng toả ánh sáng lấp lánh giống như một đám các ngôi sao từ Ngoại Vực bay tới, năng lượng nó phát ra thật đáng sợ.

(cốt châu: ngọc bằng xương; ngoại vực : ngoài khu vực đang sống,chỉ nơi xa xôi, như hành tinh khác, đại lục khác)

Chúng nó tạo thành một bức vẽ các vì sao, hoa văn tràn ngập tràn đầy khí thế như là một dải ngân hà buông xuống phủ lên Thạch Tử Lăng

"Mở ra cho ta!"

Thạch Tử Lăng hét lớn, cả đầu tóc đen tung bay phấp phới, trường mâu trong tay hắn vung lên, ánh sáng rực rỡ ngập trời rung động cả một vùng trời. Khoé mắt hắn sắp nứt toác cả ra, có cả huyết lệ chảy xuống, con nhỏ chịu tai ách khiến cho trái tim hắn như rỉ máu, bây giờ kẻ nào dám ngăn cản thì hắn sẽ giết kẻ đó!

Bảo Thuật kinh thiên tạo ra chú ngôn vang vọng giống như chư thiên thần linh đang tụng kinh, vô tận ánh hào quang thần thánh rơi xuống bao phủ toàn bộ không gian nơi đây khiến cho dải ngân hà kia lập tức nổ tung.

"Phá!"

Thạch Tử Lăng hét lớn, trường mâu trong tay vẩy một cái liền xuất hiện nguyên thủy phù văn liên miên, trường mâu quất thẳng về phía trước khiến ánh sáng hoàng kim phủ về phía trước.

Tiếng răng rắc vang lên, từng viên từng viên trong chuỗi cốt châu trắng xoá bị nổ tan tành, toàn bộ sức mạnh cường đại của phù văn trong hạt châu

đều tiêu tán hoá thành một biển ánh sáng thần thánh lan rộng ra bốn phương.

Lúc này, rất nhiều cung điện bay lên giống như lá rụng giữa cơn điên cuồng này, chúng thật nhỏ bé đến mức thậm chí sau đó còn bị đánh tan nát trên bầu trời, hoá thành những hạt bụi.

Một chuỗi cốt châu - một Bảo Cụ mạnh mẽ như vậy lại bị đánh nát hoá thành thần tinh tiêu tan trong thiên địa thật khiến cho rất nhiều trưởng lão trong tộc đang đau lòng.

Thạch Tộc vốn là Hoàng thân, bọn họ được phong làm Vương Hầu, tuy rằng rất cường đại nhưng Bảo cụ quý hiếm cũng không được tuỳ tiệnlãng phí như vậy được. Khoé miệng lão già kia rỉ máu ra, người lão rung bần bật, nhiều chỗ trong người bị gãy xương, lão bay văng ra đập vào một toà cung điện lớn khiến cho chỗ đó nứt vỡ tung bụi mịt mù.

"Tử Lăng dừng tay, đều là người trong nhà, không được gây chiến làm tổn thương hòa khí!"

Một đám mấy lão già trong đám bụi đi ra, người bọn họ dính đầy bụi đất lẫn vết máu, trên mặt có cả vẻ giận dữ lẫn khiếp sợ, đứa cháu này thật quá mạnh mẽ đến mức thậm chí sắp bằng cha nó rồi.

"Tổn thương hòa khí? Chí Tôn cốt trong cơ thể con ta bị cướp đoạt, mạng sống thoi thóp, vậy mà một mạch nhà ác phụ sống vẫn thoải mái như cũ, việc này không tổn thương hòa khí sao?!" Thạch Tử Lăng tức sùi bọt mép, ánh sáng hoàng kim quanh thân lại càng sáng hơn chiếu rọi rực rỡ khắp một vùng như một ngọn lửa thần đang thiêu đốt. Hắn lớn giọng trách mắng lạnh lùng: "Mặc dù các ngươi là chú bác của ta, nhưng đều không phải là đối thủ của ta, trừ bỏ một mạch nhà ác phụ, người ngoài xin lui ra, bằng không thì đừng trách ta xuất thủ vô tình, đại khai sát giới!"

"Ngươi. . ." Có người đang giận dữ.

"Tử Lăng! Chuyện gì cũng từ từ nói, có cái gì mà không thể ngồi xuống

nói chuyện với nhau?" Một ông lão khuyên nhủ.

"Còn có thể nói chuyện gì, các ngươi đã quyết định bảo vệ kẻ ác để kẻ bị hại tự liếm láp vết thương? Bây giờ con ta có thể sống sót hay không đều khó nói, các ngươi lại còn muốn ta ngồi xuống? Vậy thì được rồi, băm vằm ác phụ cùng Thạch Nghị cho ta!"

"Làm càn, đây là quyết định của hơn mười vị bề trên, chẳng lẽ ngươi muốn làm phản sao?" Một lão già hét lớn, tay lão cầm một thanh quạt lông lượn lờ Phong Lôi, quạt phẩy nhẹ một cái liền giống như Lôi Thần hiện thế liền lập tức tạo ra vô tận quầng sáng tím lao ra.

"Ngươi là chú của Thạch Nghị sao?" Bước chân Thạch Tử Lăng chưa hề dừng lại, hắn vẫn luôn tiến về phía trước, đúng lúc này hắn hét dài một tiếng, hai mắt phun ra vô số tia điện, đây cũng là một đám sấm sét nhưng có điều là màu vàng.

"Răng rắc!"

Tức thì liền có tiếng sấm sét đùng đùng, cả vùng không gian bị sấm sét chen chúc đè ép gây ra nổ lớn dữ dội.

Quạt lông trong tay lão già kia nứt vỡ ra, khi sấm sét tan đi thì cả người lão cũng cháy đen, trên đầu lão bốc lên khói xanh không rõ sống chết nữa, tiếp đó lão lại bị một tia kim quang rực rỡ từ trong mắt Thạch Tử Lăng đánh bay lên bị đập cả người vào một toà cung điện khác, không còn đứng dậy được nữa.

Tất cả mọi người hít một hơi khí lạnh, Thạch Tử Lăng quá mạnh mẽ thật không hổ là một đời kỳ tài, loại thủ đoạn này, loại khí thế oai hùng như chiến thần này khiến cho lớp bề trên đều ảm đạm mờ sắc, thật là không thể so sánh được.

"Lão Thập Ngũ sinh ra một đứa con trai thật tốt a." Có người khẽ nói.

Thập Ngũ Gia đã nổi danh cường đại ở Hoàng Đô rồi, hai mũi tên bắn

chết một con Thái Cổ Di Chủng -- Loan Điểu, ai có thể làm được như hắn? Một thân tu vi quả là kinh thiên động địa!

Cũng chính bởi vì vậy nên hắn mới dám bắn chết thú con Tỳ Hưu mang trong người huyết mạch rất tinh khiết. Rất nhiều nhân vật già cả đều đoán được dụng ý của Thập Ngũ Gia, lão muốn dùng máu Tỳ Hưu chân chính để gột rửa thân thể cho cháu trai.

Hiện tại con trai lão cũng mạnh mẽ không kém, thực lực chấn động Hoàng Đô, lớp nhân vật cũ cũng không còn là đối thủ, hắn giống như một Hoàng Kim Chiến Thần, hỏi sao không khiến lòng người run sợ.

Có thể nói nếu không phải là một mạch khác sinh ra một Thạch Nghị có Trùng Đồng trời sinh được tư chất của Thượng cổ Thánh nhân, Thần nhân thì tương lai trong tộc tất nhiên do là Thạch Tử Lăng nắm đại kỳ(*)

*đại kỳ: cờ lớn, chỉ người đứng đầu.

Trên thực tế, mặc dù đã có Thạch Nghị thì nhánh của Thạch Tử Lăng cũng quật khởi như điều tất yếu, ai cũng không che được hào quang của bọn họ, bởi vì đứa con của Thạch Tử Lăng là trời sinh Chí Tôn cốt mà.

Đáng tiếc, kết quả cuối cùng như vậy thật khiến người ta phải thở dài.

Rầm rầm!

Thạch Tử Lăng tiến nhanh về phía trước, mỗi bước đạp xuống thì trên mặt đất đều sẽ nứt ra nhiều khe lớn, hắn như một người khổng lồ hoàng kim đang đi tới, không có gì có thể ngăn chặn được.

" Trói buộc!"

Một lão già hét lớn, trong tay lão cầm một nhánh dây, đây là một loài thực vật mạnh mẽ hóa thành bảo cụ, toàn thân nó vốn màu nâu đen nhưng bây giờ lại sáng óng ánh.

Đùng một tiếng, một toà cung điện ở giữa mặt đất bị xuyên thấu, một nhánh lại một nhánh cây vọt lên, trên thân chúng đều toả ra ánh sáng giống như những con Giao Long, chúng điên cuồng phóng tới Thạch Tử Lăng muốn trói hắn lại.

"Lũ trộm cướp, người nào trong mạch này của các ngươi dám cản ta thì phải chết"! Thạch Tử Lăng hét lớn.

Hắn như là rồng đi hổ bước tỏa uy thế ngập trời, toàn bộ mái tóc bay vút lên óng ánh tản ra ánh sáng hoàng kim trông không khác gì một vị thần mặt trời, cả người đều vô cùng rực rỡ.

"Ầm!"

Mái tóc tỏa hoàng kim dày đặc như một thác nước trút về phía đám dây leo rồi cắn nát dễ dàng bọn chúng như bẻ gẫy củi mục vậy, sau đó lại tiếp tục đánh vào bảo cụ trong tay lão già kia.

"Phụt!", bảo cụ dây leo kia lập tức nổ tung rồi bị thiêu thành một mảnh tro tàn, thủ đoạn mạnh mẽ này làm kinh sợ cả đám người khiến chúng trợn mắt há hốc mồm, toàn thân lạnh toát.

"Cút ngay!"

Thạch Tử Lăng quát, trường mâu trong tay hắn vung lên, lại phốc một tiếng vang lên liền có máu tươi phun ra, lão già này tiếp tục bị đánh bay đi đụng nát một tòa núi giả, máu tươi lão phun trào.

"Tử Lăng! Ngươi nhập ma rồi, mau dừng tay lại!" Một đám lão già hét lớn.

"Nếu vì đòi một câu trả lời hợp lý cho con của ta cũng coi như nhập ma ..., thì hôm nay ta không ngại sa đọa thành ma!" Thạch Tử Lăng rống to, tóc bay loạn xạ, hắn đắm chìm trong kim quang rực rỡ, từng bước nhanh về phía trước, không ai có thể chống lại.

Chiến mâu hoàng kim vùng vẫy, thỉnh thoảng lại có máu tươi tóe lên cao mười mấy thước, ai dám ngăn cản thì hắn trực tiếp giết chết người đó, điều này khiến không ít kẻ không tự chủ được lùi bước, sắc mặt trắng bệch.

"Bố trí phù văn, khóa lại không gian này trấn áp hắn!"

Đúng lúc này, Thạch Tử Lăng đã tiến vào nơi ở của nhánh nhà Thạch Nghị, đám người này lo sợ liền dùng các loại bảo cốt bố trí sát trận để trấn áp Thạch Tử Lăng.

"Ta xem ai có thể ngăn cản ta!" Thạch Tử Lăng như một vị Ma vương cái thế, lúc này toàn thân hắn tỏa sát khí xông lên trời, ánh mắt hắn khiến một đám trưởng bối kinh hãi run rẩy, tất cả đều lùi lại. Ánh mắt chúng không dám nhìn thẳng hắn, Thạch Tử Lăng cầm chiến mâu bước mỗi bước đều dài hơn mười trượng đánh giết thẳng về phía trước, quần cung điện của nơi này đều nứt vỡ cả.

"Tiêu diệt!"

Bảo cốt sáng lên, từng đám phù văn chằng chịt đan xen vào nhau trên mặt đất lẫn trên không trung hình thành lên thiên la địa võng chuẩn bị trấn áp Thạch Tử Lăng.

"Graoo...!!"

Thạch Tử Lăng nổi giận, mái tóc bay chập chờn như ngọn lửa thần đang cháy bừng bừng, người hắn giống như được đúc bằng vàng ròng phát ra ánh sáng mênh mông, hắn như đội trời đạp đất cầm chiến mâu vùng vẫy tứ phương.

Ngay sau đó, chư thiên thần linh lại ngâm xướng phát ra sức mạnh vô cùng mạnh mẽ, Bảo Thuật thật kinh thiên khiến hắn chẳng khác nào một thiên thần vàng kim quét sạch tứ phương.

"Ầm!"

Nơi đây phát sinh nổ lớn, núi lở mây tan, thần quang như biển lớn lan tràn ra ngoài, Thạch Tử Lăng với chiến ý ngập trời đang khua khoắng thần mâu, khắp nơi bị phá huỷ, bảo cốt nổ tung.

"Chết hết đi cho ta!"

Hắn tiếp tục múa chiến mâu hoàng kim, những kẻ bày trận liền bị hất bay lên trời chẳng khác gì người nộm, sau đó bọn chúng lại rơi xuống từng mảng tung tóe máu thịt, không ai ngăn được bước chân hắn, hắn vẫn quyết chí tiến thẳng về phía trước.

Vợ Thạch Tử Lăng ôm con nhỏ, trên người cô ta phát hào quang lấp lánh, vẫn một mực đi theo phía sau chồng.

Nhóc tỳ vẫn đang rất mơ màng nhìn về hình bóng thiên thần phía trước, bàn tay bé nhỏ không ngừng với tới, nó có cảm giác rất thân thuộc, miệng lại kêu ê a nhưng lại không thể nói nên lời.

Mắt đẹp của mẹ nó ngấn lệ, sống mũi cay cay, một đứa trẻ thông minh hoạt bát lại bị thoái hoá thành như bây giờ khiến cho nàng vô cùng khổ sở, con tim như chảy máu.

"Ngăn hắn lại" Rất nhiều người kinh hãi kêu to.

Thạch Tử Lăng đã nhập ma, hắn hoàn toàn phát điên rồi khiến bọn hắn sợ hãi, đây là muốn chém tận giết tuyệt bọn chúng sao.

"Giết cho ta, giết hắn đi!"

Thân là Vương tộc tự nhiên có rất nhiều người hầu, càng có rất nhiều tử sĩ, đám người trong mạch này sợ Thạch Tử Lăng trở về thanh toán bọn họ cho nên đã có chuẩn bị trước. Vô số người vọt tới, tất cả đều là cao thủ hung hãn không sợ chết, chúng muốn tạo thế "nhiều kiến cắn chết voi" làm Thạch Tử Lăng mệt mỏi rồi sau đó tiêu diệt.

"Gà đất chó sành!"(*)

*ý là chỉ để làm cảnh, nhìn thì đẹp nhưng vô ích

Thạch Tử Lăng không sợ hãi, hắn cắm chiến mâu trên mặt đất rồi vận chuyển bảo thuật mạnh nhất, giờ khắc này hắn như thần linh được lễ bái, khí tức thần thánh mà khủng bố.

Một tiếng nổ vang trời, thần quang không ngớt bắn ra, hình bóng hắn sừng sững giữa trung tâm thế giới, nhật nguyệt tinh hà chuyển động bao quanh hắn, một con hung thú cực lớn hiện ra quét sạch bốn phương.

"GRào.....!!."

Tiếng thú rít gào đinh tai nhức óc, đây là một loại Bảo Thuật đáng sợ, dường như là một con hung thú Thái cổ đang điên cuồng tàn phá, nó hoành hành không gặp trở ngại, mỗi một vuốt cào xuống liền có vài chục người đổ máu.

Chỗ này đã trở thành một bãi thảm sát, thân thể khổng lồ kia thật dũng mãnh vô địch, nó vọt vào giữa thì liền có hơn một trăm tên cường giả bị đánh chết rất nhanh, những kẻ còn lại thì nơm nớp sợ hãi.

Thủ đoạn khủng bố này thật khiến người ta dựng tóc gáy, chỉ có một người lại chống lại cả một mạch với nhiều cường giả như vậy, nghe mà rợn cả người.

"Ầm!"

Cuối cùng, Thạch Tử Lăng cũng tự mình ra tay, cả người phát ra vạn trượng ánh sáng màu vàng thông thiên động địa quét thẳng về phía trước, toàn bộ những kẻ còn lại bay tứ tung, máu me be bét.

Ngắn ngủi trong nháy mắt, sân bãi phía trước đã trống không, không còn kẻ nào ngăn trở, tất cả đã bị giải quyết.

"Tử Lăng, giết đủ chưa, bớt giận chút nào chưa?" Lại một đám người xuất hiện phía trước, kẻ nói chuyện chính là "Lão Ngũ", quanh người hắn là

xích hà bao phủ giống như Huyết Hoàng Niết Bàn, mà con ngươi của lão lại là màu vàng giống như hai ngọn đèn bằng vàng.

Bên cạnh hắn có một đứa bé, đầu ngẩng cao, trời sinh có hai cái đồng tử, tuy tuổi không lớn nhưng loại khí độ này, loại tỉnh táo cùng bình tĩnh này lại khiến người lớn cũng phải xấu hổ.

Sau khi Thạch Nghị đạt được Chí Tôn cốt, nó càng thêm bất phàm, trong khi chớp con mắt thì thần quang chuyển động, giơ tay nhấc chân cũng mơ hồ mang theo uy nghiêm đáng sợ.

Tuổi nó còn nhỏ mà đã có một khí thế hết sức đáng sợ, dường như nhất định nó phải vượt trên chúng sinh bao quát vạn linh, giống như một vị thần linh hiện thế.

"Chưa đủ!" Thạch Tử Lăng lạnh lùng đáp lại, hắn quay đầu lại nhìn lại, đôi mắt to nhóc tỳ ngày càng mờ mịt, lồng ngực thoi thóp lại càng khiến hắn đau lòng, chiến mâu trong tay chỉ thẳng phía trước: "Trừ phi làm cho con ta phục hồi như cũ, nếu không nợ máu phải trả bằng máu, các ngươi làm chuyện ác độc như vậy, lẽ trời khó dung, cắt một cái Chí Tôn cốt của con ta thì trả đây một trăm cái xương đi!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 6 0: Ai Dám Tranh Phong

"Tử Lăng. Ai cũng không muốn để xảy ra loại việc này. Muốn bồi thường như thế nào ngươi cứ nói. Nhưng ngươi không thể làm ra việc tự tổn hại tộc ta." Ông lão bình tĩnh nói.

"Ngũ gia, ông đang nói gì đấy?" Thạch Tử Lăng trợn mắt lên, tay cầm chiến mâu mà đứng. Hắn nhìn chằm chằm một đám cường giả ở đối diện, nói: "Đoạt Chí Tôn Cốt của con trai ta để nó thoái hóa suýt chết, mà mầm tai họa lại biến thành cánh tay đắc lực ở trong tộc sao? Lời này cũng chỉ có ông mới có thể thốt ra được!"

"Lão ngũ" ở trong số bọn họ xếp hàng thứ năm, tên là Thạch Uyên. Ông ta còn lớn hơn cha của Thạch Tử Lăng một thế hệ, là tông lão trong tộc, tu vi mạnh mẽ không thể dò.

"Tử Lăng. Chúng ta trước tiên không bàn thị phi đúng sai trong chuyện này vội. Ngươi đừng nổi giận, ngồi xuống từ từ bàn bạc. Chúng ta nhất định sẽ cho ngươi một câu trả lời thuyết phục." Con mắt Thạch Uyên nhắm mở, thần quang lưu chuyển, khí tức khiếp người.

"Bớt nói nhảm đi!" Thạch Tử Lăng sao lại không biết. Trong tộc sớm đã quyết định rồi, còn vãn hồi như thế nào được nữa? Hắn lạnh giọng nói: "Không nói việc khác vội, trước tiên giao Chí Tôn Cốt của Hạo Nhi ra đây."

Đám người ở đối diện đều biến sắc. Họ đều là cường giả của chi bên Thạch Uyên, phải cỡ mấy chục vị. Yêu cầu này không thể đáp ứng được, bất kể là như thế nào cũng không thể giao Chí Tôn Cốt ra.

"Tử Lăng. Chí Tôn Cốt đã bị lấy ra rồi, khó mà nối lại. Dùng cái khác để bồi thường nhé." Thạch Uyên thong thả nói.

"Nối lại được hay không không cần các ngươi quan tâm. Thứ thuộc về Hạo Nhi thì kẻ khác đừng hòng mà chiếm hữu!" Thạch Tử Lăng hét lớn, trong lòng có một loại ấm ức. Đây vốn là bảo cốt của con mình, không ngờ lại bị kẻ khác trắng trợn chiếm đoạt như vậy.

"Không được!" Thạch Uyên kiên quyết lắc đầu, nói: "Vì sự phồn thịnh của tộc ta, không thể làm việc như vậy được. Chí Tôn trời sinh không thể biến mất."

"Ông nói không được hả?" Khí thế của Thạch Tử Lăng như cầu vồng, ánh mắt hắn ẩn chứa sấm sét. Hắn cầm chiến mâu bước về phía trước, nhìn gần và nói: "Thế thì tự ta đến lấy!"

Hắn nhìn chằm chằm Thạch Nghị, chiến mâu vàng ở trong tay chỉ thẳng vào ngực của nó, hào quang dâng lên, ký hiệu như sấm nổ ầm ầm. Hắn thật sự đã muốn ra tay.

Ở hai bên Thạch Uyên, các cường giả đều cầm binh khí, ánh mắt tức giận. Họ chuẩn bị ra tay, không thể để cho Thần Nhân trời sinh có trùng đồng chết sớm. Tất cả muốn đấu một trận ở đây.

"Được, được, được!" Thạch Tử Lăng nói liên tiếp ba chữ 'được', lửa giận cuồn cuộn. Kim quang ở trong mắt hắn càng thêm hừng hực.

"Tử Lăng. Tất cả yêu cầu khác đều có thể được, chỉ là ngươi không thể làm tổn thương Nghị Nhi." Thạch Uyên đi ra, dáng đi vững vàng. Ánh sáng tím dâng trào quanh cơ thể ông ta, uy thế kinh người như thể biển lớn đang cuộn trào. Ông ta là một vị cường giả tuyệt đỉnh. Không cần nói ở trong tộc, chính là trong Hoàng Đô cũng nổi danh.

Thạch Tử Lăng nhấc mâu. Hắn còn có thể nói gì thay vì đánh một trận nữa đây? Xung quanh chiến mâu vàng xuất hiện vô số thần phù như thể làm bằng kim loại, có một loại cảm giác lạnh lẽo. Thần phù vờn quanh chiến mâu, phát ra thần uy không thể sánh nổi.

"Giết!"

Thạch Tử Lăng xông về phía trước. Chiến mấu run lên một cái liền chấn động cả vòm trời. Những ký hiệu đó như có sinh mạng, tỏa ra thần uy, trấn áp xuống phía dưới.

"Ầm" một tiếng. Mấy chục cường giả ở đối diện tất cả đều không khỏi tự chủ mà lùi lại. Giống như mười vạn ngọn núi lớn ép xuống làm mỗi một người đều khiếp sợ, không ngờ lại muốn quỳ xuông.

Đây chính là chênh lệch. Thạch Tử Lăng được xưng là kỳ tài chốn Hoàng Đô, danh động tứ phương. Hắn không phải là kẻ mà họ có thể đối kháng được. Chỉ có tông lão trong tộc mới có thể đánh một trận với hắn.

Trong sân chỉ còn lại một mình Thạch Uyên. Tất cả những người khác đều chật vật lùi lại, căn bản không có cách nào đứng thẳng dậy được, nếu không họ nhất định sẽ bị loại khí tức đó ép cho vỡ vụn.

Tiếng ù ù truyền tới. Hai tay của Thạch Uyên chấn động giống như một vị Huyết Hoàng đang đánh lên trời. Hào quang màu tím ở xung quanh người ông ta lao lên trời. Khí thế của ông ta thoáng cái tăng lên mấy chục lần, chống đỡ được uy thế của chiến mâu vàng.

Ầm!

Chiến mâu như cầu vồng, nó mang theo một loại uy thế vô tiền khoáng hậu và chi chít ký hiệu màu vàng đâm tới. Trời đất đều run rẩy.

Trên tay phải của Thạch Uyên chi chít ký hiệu, ông ta đánh về phía trước, hóa thành một cái cánh thần. Quanh cái cánh có lông đỏ lượn lờ, óng ánh chói mắt. Hơn nữa còn có tiếng phượng kêu phát ra, chấn động trời đất.

Cánh thần của Phượng Hoàng va chạm với mâu vàng, giống như hai ngọn núi lửa đang đụng vào nhau. Nham thạch ngập trời, lửa cháy khắp nơi. Nơi đây trở nên vô cùng chói mắt, không thể nhìn thấy gì được nữa.

Hai người đối kháng ác liệt. Nháy mắt họ đã giao thủ được mấy chục lần. Một người giống như chiến thần được bọc trong ánh sáng hoàng kim. Một người giống như con Thái Cổ Hung Cầm Huyết Hoàng tắm ở trong ánh sáng tím. Tốc độ của họ cực nhanh, không ngừng va chạm với nhau. Mỗi một lần va chạm đều sẽ phát ra ánh sáng hừng hực.

Người đứng xem ai cũng hoảng sợ. Thạch Tử Lăng quá mạnh. Hắn ép cho tông lão trong tộc liều mạng như vậy thực sự là không thể tưởng tượng nổi. Phải biết rằng thời gian tu hành của hai người chênh nhau khá nhiều.

Một tiếng Phượng kêu vang lên, tan vàng nát đá, cực kỳ bén nhọn. Hàng loạt cung điện đều đã sụp đổ. Điều này làm các cường giả đều phải vận chuyển ký hiệu để bảo vệ mình, nếu không ắt sẽ bị thương.

Thạch Uyên râu tóc đều dựng hết cả lên, con ngươi ẩn chứa sấm sét. Toàn thân ông ta tỏa sáng, từ trong có một Thái Cổ Hung Cầm xông ra. Cả người nó đỏ rực, bộ lông đẹp đẽ. Nó giương cánh nhào về phía Thạch Tử Lăng.

Ông ta đã sử dụng Bảo Thuật chí cường. Sát khí đang dâng trào làm một đám người vô cùng hoảng sợ. Tông lão không ngờ lại bị ép tới bước đường này.

"Rống..."

Ở chỗ Thạch Tử Lăng có một tiếng gào thét nặng nề vang lên. Toàn thân hắn tỏa ra ánh sáng hoàng kim. Một con Hung Thú khổng lồ hiện ra che kín cả thiên địa. Nó ngẩng đầu lên gào thét, vạn linh đều thần phục như thể một vị quân vương xuất hiện, đang nhìn bao quát đại địa mệnh mông.

Bóng con thú này rất mơ hồ. Nhưng ai cũng biết nó nhất định là một trong những con hung thú mạnh mẽ nhất. Nếu không nó sẽ không thể nào có loại uy thế bá tuyệt thiên địa như thế này được.

Ầm một tiếng. Con hung thú khổng lồ dùng một chân đánh xuống. Cung

điện thành vùng đều bị bao trùm ở phía dưới. Hung uy của nó làm chấn động thập phương. Tất cả mọi người đều đang run rẩy, muốn quỳ xuống.

Thái Cổ Hung Cầm kêu dài một tiếng. Cánh chim tươi dẹp quét ngang về phía cái chân kia. Hai con thú đánh nhau vô cùng dữ dội.

Đây là đang quyết đấu Bảo Thuật, là trận chiến đỉnh cao giữa hai người. Cả hai đều đang chém giết rất dữ dội mà quên cả sống chết. Thần quang mênh mông quét ngang bốn phía, kinh sợ lòng người.

"Thái gia, đánh vào sườn trái của hắn!" Đúng lúc này, Thạch Nghị đột nhiên lên tiếng. Mắt nó ẩn chứa hai con ngươi, lưu chuyển thần huy. Tuổi nó còn nhỏ mà đã sở hữu một loại khí tức khiếp người. Con mắt của nó có thể khám phá tất cả bổn nguyên ở trên thế gian nên đã nhìn một khe hở trên người Thạch Tử Lăng. Nó trực tiếp hét lên để nhắc nhở ông của mình tấn công vào nhược điểm của hắn.

Ầm!"

Mắt của Thạch Uyên bắn ra điện mang. Ông ta thúc giục Bảo Thuật. Con Thái Cổ Hung Cầm đó lập tức nhào xuống, đánh vào sườn trái của Thạch Tử Lăng. Nó đang muốn khuếch đại khe hở đó ra tới mức lớn nhất.

"Rống..."

Đáng tiếc, con Thái Cổ Hung Thú khổng lồ đó gào thét một tiếng làm sơn hà chấn động, nháy mắt ngăn cản lại con hung cầm đáng sợ như Phượng Hoàng đó lại. Nó dùng chân đánh xuống phía dưới, thiên địa đều run rẩy.

"Thái gia, đánh vào dưới nách trái của hung thú ấy!" Thạch Nghị lại mở miệng. Con mắt của nó vô cùng sâu, có từng sợi thần mang bắn ra. Sức mạnh thần bí vô cùng đáng sợ đang lưu chuyển.

Ầm một tiếng, Thái Cổ Hung Cầm lại tấn công một lần nữa. Nó giương hai cánh, há miệng phú ra hào quang vô tận. Bất cứ một luồng hào quang nào cũng có thể hủy diệt một đám cường giả.

Bịch!

Hung thú giơ lên bàn chân to lớn, trực tiếp tát vào mỏ của con Thái Cổ Hung Cầm đó. Đòn đánh này ngăn hết tất cả hào quang lại, không để nó đánh vào.

"Đánh vào ngực nó!" Thạch Nghị lại hét lên một lần nữa, ánh mắt càng thêm hừng hực, giống như hai cái đèn thần đang thiêu đốt. Khí tức tỏa ra từ trong mắt nó làm rất nhiều người hoảng sợ.

"Ầm" một tiếng. Thái Cổ Hung Cầm vung cánh quét về ngực của hung thú, nhanh mà mãnh liệt. Đáng tiếc lại thành không một lần nữa, hơn nữa nó còn suýt bị cái chân thú to lớn đó đánh trúng. Nó nhanh lùi ra.

"Không được rồi. Tốc độ của nó quá nhanh!" Thạch Nghị trán ướt mồ hôi, không ngừng chỉ ra nhược điệm nhưng Thạch Tử Lăng lại vô cùng lạnh nhạt. Hắn không coi chuyện này vao đầu, ra tay nhanh như điện. Thủ đoạn nắm bắt Bảo Thuật của hắn như linh dương móc sừng, không thể tìm ra vết tích gì.

Thạch Nghị sở hữu trùng đồng, có thể nhìn ra tất cả bổn nguyên để tìm ra khe hở. Nhưng chỉ điểm như vậy căn bản không thể so với tốc độc của Thạch Tử Lăng.

"Ngũ gia. Ông không được rồi!" Thạch Tử Lăng lên tiếng. Cơ thể hắn tỏa ra ánh sáng càng thêm chói lọi. Cái bóng thú khổng lồ đó nhanh chóng bay vút lên rồi nổ tung, biến thành ký hiệu Thái Cổ Hung Thú rồi dung hòa vào trong cơ thể hắn.

Người hắn chói lọi rực rỡ, cầm mâu mà đi. Mỗi một bước đều làm cho đại địa rung lên. Chiến mâu trong tay hắn nhanh chóng đâm ra, ánh sáng hoàng kim trực tiếp đâm chết Thái Cổ Hung Cầm.

"Ầm!"

Mũi mâu lại xoay lại đánh về phía trước. Thạch Uyên lộ vẻ sợ hãi, nhanh

chóng né tránh. Nhưng tất cả đã muộn rồi, ký hiệu bao phủ lấy mũi mâu, đâm xuyên vai của ông ta.

Thạch Uyên rống to. Ông ta dùng hết sức mình để tập trung tất cả ký hiệu vào vai. Hào quang vô cùng chói mắt. Ông ta bay ngược ra ngoài. Ký hiệu thần bí đan xen để ngăn vết thương lan đi. Ở chỗ đó xuất hiện một cái lỗ máu trước sau thông suốt.

Nếu là người khác thì khẳng định sẽ bị rạn nứt toàn thân sau đó nổ tung. Cho dù là thủ đoạn cao siêu thì cánh tay này chắc chắn cũng sẽ vỡ nát ngay. Nhưng Bảo Thuật của Thạch Uyên kinh người, làm vết thương cứng lại. Mặc dù là bị phế một nửa nhưng cánh tay chung quy cũng không có vỡ nát.

Kể cả là vậy thì ông ta cũng đã mất đi chiến lực. Cả người giống như già đi mười tuổi, thoáng cái rơi vào trong đám người, khó mà tái chiến nữa.

Tông lão chiến bại. Chi của Thạch Uyên không có ai có thể địch lại Thạch Tử Lăng. Việc này làm người ta chấn động. Hắn mới được bao tuổi? Hai mươi mấy tuổi mà thôi. Thế mà oai phong của hắn đã có thể ép được một đám người mạnh nhất trong tộc rồi!

Hiện trường lặng ngắt như tờ. Người của chi bên Thạch Uyên đều sợ hãi.

Thạch Tử Lăng bước từng bước tới. Chiến mâu ở trong tay hắn chỉ về phía trước. Hắn nhìn chằm chằm Thạch Nghị và nói: "Cháu trai ngoan của ta. Chính cháu đã nói cho mẹ cháu chuyện trong cơ thể của Hạo Nhi có Chí Tôn Cốt đúng không? Lòng dạ thật kín đáo nha."

Thạch Nghị không nói gì, nó đứng tại chỗ, trong mắt có thần quang ẩn hiện.

"Bộ tộc muốn trừng phạt mẹ cháu, cháu dọa chết để uy hiếp họ không thể giết ả đúng không? Không biết hôm nay ta ra tay giết ả tại đây, cháu có thật sự sẽ dùng dao cắt cổ không nhỉ." Thạch Tử Lăng bình tĩnh nói.

"Các vị tông lão còn không ra tay sao?" Có người hét lên.

Thạch Tử Lăng cũng không quay lại. Hắn sớm biết kể từ lúc hắn ra tay thì tông lão đã bắt tay hàng động rồi. Họ đã lấy bảo cốt của Thái Cổ Di Chủng để phong tỏa cả phụ để, đề phòng tiếng hò hét truyền ra ngoại giới.

"Tử Lăng. Sai lầm đều là do bọn ta cả. Con ác phụ này đang ở đây, muốn chém muốn giết tùy ngươi. Nhưng ngươi không thể động vào Nghị Nhi được." Đúng lúc này, mấy vị tông lão liên tục xuất hiện.

Bọn họ ai cũng có thực lực kinh người, đều là tiền bối cao nhân đã ẩn cư được nhiều nă. Họ hơn Thạch Tử Lăng mấy thế hệ. Mắt họ đều óng ánh như thái dương. Đây là chỉ cường giả ở trong tộc.

Ở trước mặt họ còn có một ả đàn bà đang bị trói, bị áp giải tới.

"Chị dâu. Tim của ngươi rốt cuộc là màu đỏ hay màu đen thế?" Thạch Tử Lăng nghiến răng, sau đó hét lớn: "Thật là lòng lang dạ sói!"

Ở không xa, vẻ mặt Thạch Nghị lạnh lùng. Trùng đồng phát sáng. Khí tức nó tỏa ra vô cùng kinh người, không ngờ lại mang theo một cỗ hàn ý lạnh thấu xương, làm cho tất cả mọi người đều chấn động.

Thạch Tử Lăng tiếp tục nói: "Ta đã từng nói. Ngươi rút của con trai ta một cây xương, ta sẽ đánh gẫy một trăm cây xương trong người con trai người. Hôm nay kể cả là Thiên Vương tới đây cũng không thể cản ta!"

Thiếu phụ ngẩng đầu, sắc mặt lạnh lẽo, miệng không nói gì nhưng trong lòng của ả lại đang rất sợ hãi và tiếc nuối. Bên nhà mẹ ả rõ ràng đã có chí cường giả ra tay để chặn giết đôi vợ chồng này, làm sao lại để chúng sống sót mà quay lại chứ?

"Ta sẽ để ngươi tự mắt nhìn!" Thạch Tử Lăng hét lên. Sau đó hắn bỗng xoay người lại đối mặt với Thạch Nghị. Hắn giơ chiến mâu lên rồi vung tới như thể vung côn sắt.

"Ngươi dám!" Có tông lão tức giận quát.

"Tử Lăng dừng tay. Ngươi không thể làm tổn hại Nghị Nhi. Các thứ khác đều có thể bàn bạc!" Lại có tông lão hét như vậy.

"Thạch Tử Lăng. Ngươi muốn làm phản sao?" Tông lão thiên hướng chi của Thạch Uyên lại càng lớn tiếng quát.

Những người này đồng thời ngăn cản. Bọn họ cùng nhau ra tay, lập tức Bảo Thuật ngập trời, chiếu rọi cả không trung.

"Làm phản thì đã sao? Ta đã nói rồi, ai cũng không thể ngăn được!" Thạch Tử Lăng hét lớn, chiến mâu ở trong tay vẫn đang vung xuống người Thạch Nghị, phương hướng không thay đổi.

Nhưng, một đám tộc lão đứng ở đó. Các loại Bảo Thuật đều sử dụng ra hét, ký hiệu phong tỏa tiền phương.

Thạch Tử Lăng rung tay, ký hiệu đan xen, vô cùng phức tạp khó hiểu. Ký hiệu rơi xuống men theo chiến mâu, phát ra một loại sức mạnh kỳ lạ.

"Không ổn!" Tất cả tông lão đều giật mình.

Bọn họ cảm giác có một loại sức mạnh thần bí xuyên qua Bảo Thuật của họ, không ngờ lại đánh về phía Thạch Nghị. Mặc dù lúc xuyên qua họ đã không ngừng yếu đi nhưng vẫn đáng sợ như cũ.

"Đây là... Bảo Thuật gì?" Bọn họ kinh hãi. Trong tộc chưa từng ghi chép về loại Bảo Thuật này. Nó rất kỳ lạ, hơn nữa còn có thể xuyên qua cơ thể và Bảo Thuật của họ để đánh về phía trước, muốn ngăn cản cũng đã muộn rồi.

"A..."

Thạch Nghị kêu thảm một tiếng, cả người bay ngang ra ngoài rồi tông vào một ngọn giả sơn. Cả người nó là máu, xương cốt trong cơ thể kêu răng rắc. Hơn trăm cây xương thoáng cái đã bị gãy lìa!

"Nghị Nhi!" Thiếu phụ sợ hãi kêu lớn lên. Sau đó ả bỗng quay đầu lại, nhìm chằm chằm Thạch Tử Lăng, lạnh giọng nói: "Cha ta sẽ không tha cho ngươi đâu!"

"Xích"

Hào quang màu vàng lóe lên. Thạch Tử Lăng lạnh lùng ném thanh mâu trong tay ra. 'Phập' một tiếng, mâu đâm xuyên người ả rồi mang theo ả bay những mấy chục trượng, sau đó ghim ả ở trên đất.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 61: Trùng Đồng

Lặng ngắt như tờ, mọi người sợ run.

Đây là loại uy thế gì vậy? Mấy vị tông lão liên tiếp ra tay không ngờ lại không thể ngăn nổi Thạch Tử Lăng. Hắn giống như một vị Chiến Thần đang đắm chìm trong ánh sáng óng ánh. Hắn đứng thẳng ở giữa thiên địa, không ai đỡ nổi.

Thiếu phụ đẫm máu, ả bị chiến mâu ghim ở trên mặt đất. Thanh mâu màu vàng đó vẫn còn đang run khẽ. Loại thủ đoạn sát phát này vô cùng khiếp người.

Trong cơ thể Thạch Nghị có hơn trăm cái xương bị đánh gãy, người đầy mồ hôi lạnh. Nó ngẩng đầu lên và nhìn thấy thiếu phụ, hai con mắt lập tức bắn ra hai chùm sáng đáng sợ. Nó phát ra tiếng gào thét nặng nề.

Đây căn bản không giống với tiếng của một đứa trẻ. Trong thanh âm có một loại lạnh lùng, một loại tức giận, còn có một loại tàn ác, không ngờ khiến người ta cảm thấy lạnh gáy.

Thạch Tử Lăng kinh ngạc. Một đòn mạnh nhất của hắn dù đã bị mấy vị tộc lão cản lại hơn chín thành sức mạnh, nhưng nó vẫn là một đòn mà người bình thường không thể chịu nổi.

Một đứa bé chưa đủ bốn tuổi mà thôi. Không ngờ lại kinh người như vậy. Tuy nó gẫy hơn trăm cái xương, nhưng tinh thần lại không giảm mà còn càng thêm tàn ác. Nó giống như một lò lửa thần đang bùng cháy, bình sinh ít thấy.

"Nghị Nhi!"

Mấy vị tông lão kêu lớn. Họ hóa thành mấy tia chớp bao vây lấy nó. Bọn họ đều kinh hãi. Đây chính là người trùng đồng sở hữu đặc chất của Thánh Nhân, Thần Nhân Thượng Cổ. Hơn nữa nó còn dung hợp với Chí Tôn Cốt, đã định trước thế nào cũng sẽ quật khởi, xưng tôn cổ quốc, sao có thể mất được!

"Tử Lăng. Sao ngươi có thể làm vậy?" Có tông lão hét lên.

"Thạch Tử Lăng. Ngươi quá đáng lắm rồi đó. Không ngờ ngươi lại hạ thủ với Nghị Nhi. Quả là lòng gan dạ sắt. Ngươi muốn phế đi một cánh tay đắc lực của tộc ta có đúng không?" Tông lão thiên hướng về chi của Thạch Uyên lại càng nghiêm khắc, lớn tiếng quát mắng.

Một đám người đều sốt ruột. Người trùng đồng không thể để chết được. Chí Tôn trời sinh càng không thể biến mất. Nếu không thì tổn thất thực sự là quá lớn. Đây chính là hi vọng ngạo thế của tộc bọn họ.

"Thế con của ta có ai thương hại không?" Thạch Tử Lăng bình tĩnh nói. Nhưng loại ngữ điệu và vẻ mặt lạnh lẽo đó lại khiến người khác run rẩy. Hiển nhiên là hắn đã cực kỳ phẫn nộ rồi.

Nhóc tỳ vốn thông tuệ đáng yêu. Chí Tôn Cốt có từ lúc mới sinh. Vốn nó có thể ngạo thị trên trời dưới đất, kết quả lại bị người khác cướp đi bảo cốt. Thân thể của nó bị thoái hóa nghiêm trọng, đến mức kể cả là người thân nhất cũng không tài nào nhận ra nổi. Nó còn đang hấp hối không thể nói thành lời nữa rồi, thậm chí mạng có khi còn không thể giữ được.

Sao có thể cam tâm. Sao có thể không tức giận. Thạch Tử Lăng hận muốn phát điên lên. Hắn nghe được lời phê phán như vậy, lập tức con mắt lạnh tới mức dọa người. Vậy có ai thương con mình không? Nó bị như thế sao không thấy đám người này quan tâm như vậy?

Trong mắt hắn bắn ra hai chùm sáng màu vàng, giống như tia chớp xé

rách trời cao. Cả đám người đều kinh hãi mà lùi lại, không nói nên lời. Một số tông lão trong lòng hổ thẹn, im lặng không nói gì.

"Nhóc tỳ rất đáng thương..." Cuối cùng cũng có người thở dài một tiếng, nói như vậy.

Trời sinh có Chí Tôn Cốt. Không nhưng nó không thể đón nhận huy hoàng mà lại còn bị kẻ khác ám hại như vậy. Thực sự là đáng buồn. Thằng bé ngây thơ đó thiện lương như vậy, thế mà kết cục lại khiến người ta đau lòng.

"Tử Lăng. Dù nói thế nào thì cũng thu tay đi!" Một ông lão khuyên.

Những vị tông lão khác ngồi xổm xuống để kiểm tra tình trạng cơ thể của Thạch Nghị. Chỉ cần chưa chết thi bọn họ đều sẽ trị tốt vết thương của nó bằng bất cứ giá nào.

Từng luồng hào quang chảy ra từ trong hai mắt của Thạch Nghị. Cảnh tượng kỳ lạ. Hào quang từ từ bao phủ lấy cơ thể nó, giống như tạo thành một cái kén để tưới nhuần thân nó. Tiếng răng rắc vang lên, những cái xương bị gẫy đã về vị trí cũ.

Mặc dù không thể liền lại tức thơi nhưng nó đã không còn nằm oặt ra đó nữa, đã có thể ngồi dậy rồi. Hai mắt của nó sâu như biển sao. Trùng đồng phát ra sức mạnh thần bí, hào quang tuôn ra không ngừng.

Việc này khiến người ta khiếp sợ. Rất nhiều người đã ngơ ngác sững sờ.

"Một người trùng động thật đáng kinh ngạc, còn lợi hại hơn cả trong truyền thuyết nữa!" Có tông lão sau khi kinh hãi liền nhịn không được khen ngợi.

"Vù" một tiếng. Ngực của nó lấp lánh, lại còn có thánh quang lan tỏa làm vết thương đang chảy máu trên người nó đều khép lại. Hơn nữa xương cốt toàn thân nó còn đang di chuyển, giống như một khúc thần âm, trong mờ hồ giống như sắp lành lại vậy.

Đây là sức mạnh của Chí Tôn Cốt. Mọi người ngẩn ra. Còn chưa cấy được hai tháng mà đã kinh khủng như vậy rồi, quả nhiên không hổ danh Chí Tôn Cốt!

Thạch Tử Lăng đau lòng. Đây là xương của Hạo Nhi, không ngờ lại phát huy tác dụng kinh người như vậy ở trên thân kẻ khác. Nếu chờ nó trưởng thành thì sẽ còn nghịch thiên tới mức nào nữa?

"Tử Lăng. Ngươi dừng tay đi." Một vị tông lão khuyên bảo.

"Thạch Tử Lăng. Ngươi lập tức dừng tay, nếu không hôm nay bọn ta sẽ trấn áp ngươi." Tông lão thiên hướng chi của Thạch Uyên thì không có khách khí như vậy, trong mắt mang theo vẻ lạnh lẽo.

Thạch Tử Lăng vẫy tay một cái. Thanh chiến mâu đang ghim ở đất đó lập tức tỏa ánh sáng hoàng kim. "Phập" một tiếng. Nó mang theo một chùm vòi máu bay ngược trở về.

"Mẹ!" Thạch Nghị kêu lớn một tiếng. Nó tránh thoát khỏi lồng ngực của tông lão, nhào về phía thiếu phụ. Con mắt nó phát sáng, thần huy khiếp người. Nó muốn chữa trị cơ thể đó.

Nhưng, chưa chờ nó tới gần thì thiếu phụ đã hét thảm. Cơ thể trực tiếp nổ tung gần một nửa.

Cùng lúc này, Thạch Tử Lăng bước dài tới. Chiến mâu chỉ về phía trước, sát khí ngập trời.

Một vị tông lão lập tức ôm lấy Thạch Nghị rồi nhanh chóng lùi lại. Thạch Tử Lăng hiện tại giống như một Ma Vương. Thần đáng giết Thần, Phật cản sát Phật.

"Mấy vị lão tổ. Các người đã tới từ sớm rồi, hà tất không lộ diện đi." Thạch Tử Lăng đột nhiên nói.

Tòa phủ đệ này sớm đã bị ánh sáng lờ mờ bao phủ. Đó là bảo cốt của

Thái Cổ Di Chủng. Chúng đã khóa lại mảnh thiên địa này, ngăn không cho tiếng chiến đấu và tiếng hò hét truyền ra ngoài.

Bốn vị lão nhân hiện ra, phân biệt xuất hiện ở bốn phương. Họ ngồi xếp bằng ở trên cung điện, mây khói lượn quanh người. Bốn người giống như thần linh hỗn độn trước lúc khai thiên tích địa, đáng sợ tới mức làm người ta run rẩy.

Bọn họ không có ra tay nhưng lại trấn áp bốn phía.

"Lúc ta mới bước vào phủ, còn chưa ra tay thì mấy người sớm đã khóa chặt thiên địa. Nếu đã tới nước này rồi thì vì sao còn chưa ra tay đi?" Thạch Tử Lăng hỏi.

Trong mắt hắn có tức giận. Hắn vừa mới về phủ là liền cảm thấy dị dạng. Hắn còn chưa phát điên thì chí cường giả trong tộc đã bố trí hết thảy trước rồi.

"Tử Lăng. Tạm thời bỏ quả tất cả những việc này. Mười năm sau ngươi sẽ tiếp quả Thạch Phủ chúng ta." Một vị lão tổ mở miệng.

"Để ta tiếp quản hộ Nghị Nhi rồi hai mươi năm sau lại giao lại cho nó có đúng không?" Thạch Tử Lăng lời nói lạnh nhạt, sau đó quay lai nhìn vợ con của mình một cái. Con mình sinh ra có Chí Tôn Cốt nhưng lại ra nông nỗi này. Hiện tại tất cả những thứ khác đều là hư vô.

"Tử Lăng. Ngươi đã giết rất nhiều người rồi. Chắc cũng đã hả giận rồi, dừng tay đi." Lại một vị tổ lão khác nói.

"Có thể. Trả lại Chí Tôn Cốt cho con ta!" Thạch Tử Lăng hét lớn.

Bốn vị tổ lão im lặng ngồi xếp bằng ở đó. Toàn thân họ có sương khói lượn quanh, nhìn không rõ, mơ mơ hồ hồ giống như hỗn độ. Nhưng loại uy nghiêm lúc có lúc không và khí tức khủng bố đó lại làm thiên địa đều run lên.

"Thạch Tử Lăng. Ngươi quá đáng rồi đấy. Ngươi có biết mình đang nói chuyện với ai không? Đó là tộc lão của tộc ta. Ngươi có còn chút lòng kính nể gì nữa không?" Có tộc lão hét lên.

"Cút!" Thạch Tử Lăng quát. Đến tông lão còn thua ở trong tay của hắn. Một tên tộc lão chi thứ cũng dám cáo mượn oai hùm? Hắn đâm ra một mâu, thần quang vạn đạo, ký hiệu màu vàng ép tới như biển. "Phập" một tiếng. Người đó lập tức nổ tung, để lại một màn mưa máu.

"Thạch Tử Lăng. Bộ tộc không bạc với ngươi. Lão tổ đã hứa để ngươi tiếp quả gia tộc mười năm sau. Ngươi còn có gì mà bất mãn nữa?" Một vị tông lão trầm giọng nói.

"Ngươi thử nói lại câu này sau khi có người cầm kiếm chém chết con cháu của ngươi xem!" Thạch Tử Lăng không hề khách khí.

"Vậy thì hết cách rồi. Chỉ có thể trấn áp ngươi, đuổi về man hoang khổ địa thôi." Một người hét lên.

Một ông lão vô cùng hùng tráng đi ra. Ông ta lấy hết tinh thần chiến đấu với Thạch Tử Lăng, muốn bắt hắn lại. Nơi này lập tức sáng rực thần hi. Thiên địa đều sáng rực, bị hào quang xán lạn bao phủ.

Nhưng, cuối cùng thì ông lão hùng tráng đó cũng bay ngang ra ngoài, miệng phun máu tươi. Ông ta bị đánh trọng thương, suýt nữa bị chia năm xẻ bảy.

Cao thủ trong tộc đều đã tới đây. Sau khi nhìn thấy cảnh tượng này không ai không run sợ. Thạch Tử Lăng thật sự quá mạnh. Nhân tài cỡ này nếu phản tộc bỏ đi thì thật là đáng tiếc.

Tông lão đều biến sắc, nhưng vẫn có người ra tay. Thoáng cái có ba vị đồng thời sử dụng Bảo Thuật đánh về phía trước.

Lập tức, nơi này phong lôi inh ỏi, thần quang tận trời, biến thành một vùng đất hủy diệt. Các loại thánh quang bay lượn. Bảo Thuật cực mạnh đang

tàn phá bừa bãi.

"Thạch Tử Lăng. Ngươi thật to gan, muốn khi sư diệt tổ đúng không?" Tông lão thiên hướng chi của Thạch Uyên hét lớn. Ông ta muốn gia nhập vào.

"Cửu thái gia cõng cháu với!" Đột nhiên, Thạch Nghị lên tiếng. Nó xin vị tông lão này đưa nó vào trận chiến đấu.

"Cháu..." Thạch Lạp kinh dị.

"Cháu là người trùng đồng, có thể dùng sức mạnh thần bí gia trì ở trên người ông. Lúc đối chiến có thể khiến ông như được thần trợ!" Thạch Nghị ghé vào tai ông ta và nhỏ giọng nói.

Thạch Lạp cõng nó lên, buông ra ký hiệu để bao lấy nó. Hai người lập tức liền giống như liền lại với nhau. Ông ta cảm thấy hai mắt đau từng cơn, sau đó lại có thể nhìn thấu hư vô. Tất cả sự vận chuyển và tấn công của Bảo Thuật ở trước mặt ông ta đều chậm lại.

Cho dù thân là tông lão, thân phận cao quý nhưng ông ta cũng cả kinh. Đứa trẻ này quả nhiên khó lường, mới bao lớn mà đã có loại thần thông và Bảo Thuật này rồi.

"Xoạt" một tiếng. Thạch Lạp xông vào trong chiến trường, triển khai tấn công. Con mắt ông ta sáng tựa mặt trời gay gắt, lại có thể nhìn thấu tất cả khe hở. Ông ta ra tay điên cuồng.

"Xích"

Một đạo Bảo Thuật bay lên, ký hiệu rực rỡ tập trung lại rồi hóa thành một thanh Giao Long Đao vảy lành lạnh. Vuốt Giao dữ tợn. Đao bay thẳng tới, phong mang lộ rõ. Nó sượt qua mép tóc của Thạch Tử Lăng, chém rơi một sợi tóc đen, rất nguy hiểm.

"Được lắm!" Thạch Lạp thấy một đòn có hiệu quả liền lập tức kinh hỉ.

Ông ta âm thầm truyền âm để mấy người khác phối hợp mình. Ông ta cõng Thạch Nghị, triển khai một hồi đại sát chiêu vô cùng cường thế.

Trùng đồng của Thạch Nghị phát sáng. Nó nằm trên lưng của tông lão, lạnh lùng nhìn chằm chằm bóng người như Hoàng Kim Chiến Thần đang đứng ở trong chiến trường kia. Tuổi còn nhỏ nhưng ánh mắt của nó lại khiến người ta sợ hãi.

Tứ đại tông lão đại chiến Thạch Tử Lăng. Trận chiến vô cùng kịch liệt, làm cho một đám tộc nhân đều hết hồn.

"Vù vù"

Đột nhiên, Thạch Nghị truyền âm. Nó được tông lão phối hợp nên đã hấp thu tinh khí thần như biển rộng mênh mông của ông ta để tẩm bổ cơ thể mình. Trùng đồng của nó tỏa sáng, bắn ra một mảnh ký hiệu, in dấu ở trong hư không. Không ngờ lại có thể ảnh hưởng tới tất cả Bảo Thuật ở trong thiên địa, mạnh mẽ quấy nhiễu đòn tấn công của Thạch Tử Lăng.

"Thật mạnh!" Rất nhiều người kinh hô.

"Thằng bé này tuy còn nhỏ nhưng thật sự không đơn giản đâu!" Đến cả một vị lão tổ đang ngồi xếp bằng ở nơi xa cũng bỗng nhiên mở mắt.

Ầm!"

Hào quang rừng rực lóe lên. Đòn tấn công của tử đại tông lão đánh tới như cuồng phong bạo vũ. Bảo Thuật kinh thiên. Thạch Tử Lăng lắc người một cái. Bảo Thuật của hắn đã bị cắt đứt, suýt nữa gặp nạn. Hai mắt hắn thoáng cái liền trở nên lạnh lùng, nhìn chằm chằm về phía đối diện.

"Bảo vệ Nghị Nhi cho tốt!" Một vị tông lão hét lên, trong lòng ông ta cảm thấy sợ hãi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 62: Nhóc Tỳ

"Bốn vị lão tổ ở đây rồi thì sẽ chẳng có việc gì nữa, ta nghĩ việc Nghị nhi gãy vỡ xương cốt cũng chỉ để Tử Lăng xả ra một phần bực bội mà thôi." Một vị tông lão khác bình tĩnh nói.

Thạch Tử Lăng nhấc theo chiến mâu, hắn hét vang một tiếng như một con phi thiên thần ma đến từ trên trời, trong cơ thể hắn hiện lên một con Thái cổ hung thú, theo hắn đồng thời đánh giết.

"Xèo!"

Thạch Nghị ngẩng đâu, trong đôi mắt thâm thúy có cảnh tượng nhật nguyệt chuyển động, ngân hà vẫn lạc cực kỳ đáng sợ, sau đó hai chùm sáng rực rỡ do vô số phù văn tạo thành bắn nhanh phía bâu trời.

Lần thứ hai hắn làm thiên địa hỗn loạn, quấy rồi Thạch Tử Lăng thi pháp, thế nhưng lần này vô dụng, hoàng kim chiến mâu quét qua, trời đất cộng minh, vạn trọng kim đào dâng trào, trấn áp thập phương.

"Phốc" một tiếng, mấy vị tông lão thổ huyết, bị đánh bay ra ngoài, Thạch lạp lảo đảo rơi xuống, mỗi bước phun ra một ngụm máu, suýt nữa khiến Thạch Nghị bị ngã, thân thể hắn run rẩy dữ dội, tí thì ngã chổng vó.

"Gàoooooo" đầu hung thú bên người Thạch Tử Lăng cũng phát uy rung chuyển trời đất, khí tức hung sát như biển khuếch tán tứ phương.

Tứ đại tông lão lại bị chấn thương, một lần nữa thổ huyết.

"Đánh tiếp!"

Bốn người đồng thời xông về phía trước vây công.

Mấy người chiến đấu, bảo thuật ngút trời, thập phương đều đang rung rẩy, nơi này ánh sáng thịnh liệt, Thạch Tử Lăng như một vị thiên thần màu vàng, tung hoành xung kích giữa bốn đại cao thủ vây công mà vẫn chiếm cứ thượng phong!

Đại chiến trở nên gay cấn tột độ, bốn vị tông lão đều đẫm máu mà Thạch Tử Lăng càng đánh càng hăng, ánh sáng thần thánh ngập trời áp bực cho mấy người muốn nghẹt thở.

Đột nhiên một luồng ba động khủng bố tỏa ra từ trên người Thạch Lạp, giống như một vị thái cổ thần quân xuất thế, chấn động thiên địa mênh mông, bộ ngực của hắn đang phát sáng.

"Hả?" Thạch Tử Lăng cả kinh.

Chuyển này quá mức đột ngột, cỗ sức mạnh kinh khủng này áp chế tất cả, nó ổn định hoàng kim chiến mâu, tiêu diệt con thái cổ hung thú bên người Thạch Tử Lăng.

Trong con ngươi Thạch Tử Lăng thần quang tăng vọt, như hai đạo tia chớp màu vàng óng bắn ra, chấn tan ba động đáng sợ kia, lần thứ hai chiến mâu trong tay phát sáng, có mảnh lớn phù văn ẩn hiện kinh sợ tứ phương.

"Ầm!"

Kim sắc chiến mâu đâm về phía trước xuyên thủng đất trời, bài ca của chư thần vang lên, hào quang tỏa ra cực kỳ thần thánh mà chân thực, đây là lấy công làm thủ.

Công kích của Thạch Lạp rất khủng bố, hắn cùng Thạch Nghị như dung hợp lại cùng với nhau, bộ ngực phát sáng, cả người hiện ra phức tạp hoa văn, lưu chuyển chư thiên huyền bí.

Khí thế ấy quá đáng sợ, chấn động ba vị tộc lão khác đều thổ huyết, lảo đảo lùi lại, để bọn họ ngơ ngác, đây cũng không phải là nhằm vào bọn họ mà đã như vậy.

Xa xa, người quan chiến như bị quả chùy va phải, thân thể rung bần bật, không tự chủ được rút lui, có mấy người ở gần hô hấp khó khăn, khóe miệng chảy máu, không nhịn được muốn cúng bái.

"Đây là chí tôn cốt của Hạo nhi" Ngay lập tức ánh mắt của Thạch Tử Lăng trở nên băng lãnh, nổi giận đùng đùng.

Thạch Lạp cõng Thạch Nghị, hai người ngưng kết cùng nhau, mạnh mẽ thôi thúc khối cốt này, phát sinh ra thần uy chấn động tứ phương khiến cho tất cả mọi người ngơ ngác.

Nhưng chỉ sau đòn đánh này tinh khí thần của Thạch Lạp bị thôn phệ sạch sẽ, không thể chịu đựng nổi, thổ huyết không ngừng, thân thể co giật, xuất hiện từng đạo từng đạo vết rách.

Về phần Thạch Nghị trên lưng hắn thì bộ ngực truyền ra từng tiếng răng rắc, một lần nữa xương cốt rạn nứt, hắn bị thương nặng và phản phệ, chí tôn cốt còn chưa chân chính trưởng thành, không nên vận dụng như thế.

Cả người Thạch Tử Lăng bao phủ kim quang như lửa, mạnh mẽ thiêu đốt, chiếm cứ cả bầu trời, hắn cường đại khiến mấy người run sợ, bị bảo cốt công kích mà chẳng có việc gì, vẫn áp sát về phía trước.

"Đùng!"

Mỗi bước hạ xuống thiên địa rung chuyển, hắn như sát thần đang mở ra gông cùm, cả người sát khí thấy xương, xua tan an lành, một mâu quét tới phía trước.

Ba vị tông lão bị quất bay ra ngoài, máu me khắp người, rơi xuống đám đông, xương cốt không biết nứt gãy bao nhiêu chiếc, phù văn đều khó àm ngưng tụ được.

Còn Thạch Lạp phải chịu đựng Thạch Tử Lăng một đòn cực mạnh, lưỡi mâu lóng lánh như một con giao long màu vàng từ thiên ngoại bay tới, xuyên qua bảo cụ phòng thân mang theo một khối máu tươi cực lớn.

"Phốc" một tiếng, nửa người nổ tung, hắn đau đớn rung rẩy, phù văn bị tiêu diệt không thể chưa thương, trong mắt hắn tràn ngập sợ hãi.

Thạch Tử Lăng giống như thái cổ thần vương đang tắm rửa hào quang, hoàng kim mâu đâm về phía trước, muốn đem cả Thạch Lạp cùng Thạch Nghị đồng thời xuyên thủng, đóng đinh trên đất.

"Tử Lăng, cháu nên dừng tay lại." Đúng lúc này, lão tổ ở phía tay chuyển động, vẫn ngồi xếp bằng như trước nhưng chuyển qua phụ cận nhanh như tia chớp, bóng người mơ hồ, toàn thân tỏa ra sương mù, lão dùng một cánh tay chặn lại lưỡi mâu bảo vệ hai người.

Trên thực tế, bọn họ vãn luôn ở đây, khi phu thê Thạch Tử Lăng bước vào trong phủ họ đã hành động, trấn phong tứ phương lại.

Ngay từ lúc Thạch Tử Lăng tiến vào trong tộc đã cảm giác được bầu không khí quỷ dị, cảm thấy được khí tức bốn vị lão tổ, khi đó hắn đã linh cảm có chuyện không ổn.

Bốn vị lão tổ tu vi cực cao, khó có thể thăm dò sâu cạn, có bọn họ ở đây muốn dựa vào vũ lực đòi hỏi công đạo thực sự quá khó khăn, không biết bọn họ đã tu hành bao nhiêu năm tháng rồi.

"Lão tổ, người giữ gìn lẽ phải như thế này sao? Thạch Tử Lăng hét lớn.

"Ông biết cháu rất oan ức, tộc nhân có lỗi với Hạo nhi, nhưng mong cháu tin tưởng, bọn ông nhất định sẽ bồi thường cho Hạo nhi." Lão tổ nói rằng.

Lúc này sương mù tràn ngập, ba vị lão tổ khác cũng xuất hiện, vây hắn ở trung tâm, tất cả đều trầm mặc không nói.

"Ta không phục!" Thạch Tử Lăng rống to, toàn thân phát sáng, hoàng kim chiến mâu trong tay chỉ xéo nam thiên, cả người phù văn bạo phát, vận dụng bảo thuật mạnh mẽ nhất tiến hành một trận chiến.

Mọi người thay đổi sắc mặt, dám cùng lão đổi tranh đấu, đây là chuyện chưa từng sảy ra trong bao nhiêu năm rồi, Thạch Tử Lăng lại dám như vậy, cường đại làm người ta run rẩy.

"Tử Lăng, ngươi vượt quá giới hạn rồi, nếu là cố ý chiến đấu đừng trách chúng ta trấn áp ngươi" Một vị lão tổ mở miệng.

"Vậy thì đánh đi!" Thạch Tử Lăng vung lên chiến mâu, cả người rực sáng, phù văn đan dệt, thái cổ hung phú vọt lên, bảo thuật kinh thế, phát động đòn đánh mạnh nhất.

Dường như bầu trời cũng bị xé rách, hoàn toàn mờ mịt, thánh quang chói mắt khiến người ta không thể nhìn vào, toàn bộ lo sợ nơm nớp, muốn quỳ lạy dưới loại thần uy này.

"Trấn áp!" Lão tổ ra tay.

Nơi này xảy ra đại chiến đáng sợ nhất, kinh thiên động địa, chấn động lòng người, mỗi người linh hồn đều đang run rẩy, cảm giác từng trận sợ hãi.

"Cháu không nhìn thấy gì cả" .Trong Thạch thôn, trước cây liễu lớn, mặt nhóc tỳ đầy nước mắt, nó không xem được cuộc chiến kia.

"Bởi vì cháu còn quá nhỏ, không thể nhìn rõ được cuộc chiến ở cấp độ kia." Cây liễu truyền âm nói, nơi này không khí hỗn loạn, mịt mờ.

"Cháu muốn xem tiếp, cháu muốn biết kết quả." Nhóc tỳ nắm chặt bàn tay, mặc dù nó biết là chuyện đã qua rồi, nhưng trong lòng nó vẫn cứ hồi hộp.

Trong Thạch phủ, ánh sáng đẹp mắt, các loại Thánh Quang cùng nhảy múa che lấp cả mặt trời, lại càng bao trùm lấy cả toà phủ đệ, khiến người ngoài không thể nhìn thấy.

"Tâm hữu linh tê nhất điểm thông!" Cuối cùng, mẹ của nhóc tỳ cũng tham chiến, nàng ôm nó, giết vào chiến trường, hợp lực với Thạch Tử Lăng

tế ra bảo thuật, làm chấn động cả Hoàng Đô.

("Tâm hữu linh tê nhất điểm thông!" : nghĩa tương tự với "tâm ý tương thông"- là sự thấu hiểu sâu sắc giữa hai người yêu nhau.

* Linh tê: một loài tê, cũng gọi là tê thông thiên; sừng bên ngoài có vệt trắng như tơ, bên trong có lỗ nhỏ thông suốt từ gốc đến mũi, loài này có cảm ứng rất nhanh nhạy.

Xuất xứ từ bài thơ vô đề kỳ 1 trong chùm thơ vô đề của tác giả Lý Thương Ẩn:

*hán việt:

Tạc dạ tinh thần tạc dạ phong,

Hoạ lâu tây bạn quế đường đông.

Thân vô thái phượng song phi dực,

Tâm hữu linh tê nhất điểm thông.

Cách toạ tống câu xuân tửu noãn,

Phân tào xạ phúc lạp đăng hồng.

Ta dư thính cổ ưng quan khứ,

Tẩu mã lan đài loại chuyển bồng.

*Dịch thơ:

Sao sáng đêm qua gió thổi đầy

Phía đông nhà quế, họa lầu tây

Thân không cánh phượng mà bay vút

Lòng sẵn sừng tê cảm ngất ngây

Xuân ấm ngồi xa cùng chuốc rượu

Nến hồng chia sẻ cảnh vui lây

Chầu vua giục giã theo hồi trống

Phi ngựa đến đài tựa cỏ bay)

Nhưng đáng tiếc, nhóc tỳ không nhìn thấy gì cả, trong mắt nó chỉ có có ánh sáng, bảo thuật khiến người run sợ, ánh sáng thần thánh đã nhuộm vàng toàn bộ đất trời.

Cuối cùng, hẳn là nó bị suy nhược quá rồi, nó nằm bất tỉnh trong ngực mẹ, đến lúc đôi mắt to sắp nhắm lại, nó cũng thấy được tiểu ca ca của nó ở ngoài chiến trường.

Tuy Thạch Nghị trăm xương gãy nứt, nhưng tinh khí thần không hề yếu bớt, trong sâu thẳm Trùng Đồng, nó đang nhìn chằm chằm Thạch Tử Lăng một cách lạnh lùng. Sau đó nó quay đầu nhìn về phía nhóc tỳ, khoé miệng vểnh lên, trong mắt là hào quang ngạo thị trời đất, rất sáng lạn, nó chỉ liếc qua nhóc tỳ rồi không chú ý đến nữa.

Bởi vì nhóc tỳ đang thoi thóp, đã mất đi Chí Tôn cốt, cuộc đời này coi như phế bỏ, không đáng phải quan tâm kỹ càng.

Thời gian thật lâu sau, nhóc tỳ vẫn đang mơ mơ màng màng, nó vẫn đang nằm trong ranh giới giữa sự sống cái chết, suy yếu đến mức hình dung không nổi, mạng sống dường như luc nào cũng có thể mất đi, nó đã không còn biết đến mọi chuyện phát sinh nữa rồi.

Lần tỉnh lại sau này, nó đã ở trong một vùng Man Hoang khổ địa, đã rời xa mênh mông cổ quốc, từ biệt Hoàng Đô phồn hoa, hai cảnh tượng quả thật là khác nhau một trời một vực.

Cả nhà hắn đã đi tới một trang viên rất rộng lớn,nhưng vô cùng cũ nát, nơi đây chính là nơi tổ tiên Thạch gia lớn lên, được coi là tổ địa thứ hai.

"Tử Lăng, cháu thật giỏi dang!" Một ông lão râu tóc bạc trắng đang rất là xúc động cùng tức giận, ông vỗ lên cái bàn cũ kĩ, nói : "Nếu như ta trẻ lại năm mươi năm, có thực lực như ngươi bây giờ, cũng muốn đi Hoàng Đô đại náo một phen, bắt nạt mạch này không người sao!"

Thạch Tử Lăng lắc đầu, sắc mặt hắn có chút tái nhợt.

Lại một ông lão lớn tuổi mở miệng: "Lại đày các ngươi đến Khổ hoang chi địa này , bọn chúng thật quá đáng, ngươi lại vẫn còn trẻ như vậy!"

(Khổ hoang chi địa: vùng đất hoang vu,mọi điều kiện sinh hoạt đều không tốt)

"Đúng vậy, tuy nói là tổ địa thứ hai nhưng thật ra thì có cái gì đâu?Vừa hoang vu lại nghèo nàn, hoàn toàn không phải là "động thiên phúc địa" gì đó, càng không thích hợp cho tu hành với sinh sống lâu dài!"

Tổ địa thứ hai là mảnh đất cũ nát, nằm ở vùng biên cương hoang vu, chỉ có những tộc nhân phạm vào tội lớn, gây ra đại hoạ mới bị đày tới nơi đây.

"Đây là ước định của cháu cùng bọn hắn, để Hạo nhi dưỡng thương ở chỗ này." Thạch Tử Lăng nói.

"Như vậy thì khác gì bị đày đến đây!" Một lão già tức giận nói, sau đó lại khó hiểu mà hỏi thăm:" Rốt cuộc bọn hắn cho cháu cái gì?"

"Nếu Hạo nhi có thể khôi phục dồi dào sức sống, bọn hắn lập tức trả lại Chí Tôn cốt." Thạch Tử Lăng nói.

"Cháu à, sao cháu lại có thể tin tưởng, đây chỉ là biện pháp kéo dài thời gian, Hạo nhi bệnh nặng như thế kia, mặc dù có thể sống sót, cũng không thể tiếp tục bồi dưỡng Chí Tôn cốt!" Một ông lão khác thì đấm ngực dậm chân.

Nơi đây không có ai ngoại trừ bọn người hầu đang ở bên ngoài, cùng với bốn lão già đặc biệt, bốn lão đều là những nhân vật đã từng có uy danh hiển hách, địa vị cực cao, cũng chỉ vì phạm vạo tội lớn mà bị đày đến vùng Man Hoang khổ địa này.

Nếu không vì sợ liên luỵ tới con cháu, bọn họ đã sớm trốn đi từ lâu, bởi vì tu vi của bọn họ đều cực kì khủng bố, nhưng mà nhoáng một cái ,nhiều năm qua đi, bọn họ cũng đã già, mạng sống không còn bao nhiêu nữa.

"Tứ tổ giấu tất cả mọi người, lén cho cháu một tấm tàn đồ, người nói nếu có thể tìm được tổ địa chính thức của chúng ta, có thể khiến Hạo nhi khôi phục như cũ ở đó" Thạch Tử Lăng khẽ nói.

Ở đằng kia, vợ hắn mang theo lo lắng, đang ôm nhóc tỳ ốm yếu, trên khuôn mặt nàng đã lâu không còn thấy nụ cười xuất hiện.

"Cái gì, tổ địa chính thức của tộc chúng ta sao?" Mấy lão nhân đều trợn tròn con mắt, đó cũng không phải là nơi bình thường, chỗ đó quá nhiều thần bí, quá nhiều truyền thuyết, tổ tiên của Thạch Tộc chính là từ nơi ấy đi ra, khai sáng vô tận huy hoàng, lập ra một Cổ quốc.

Mấy người đều rất kích động, tổ địa kia động đến tâm tư rất nhiều người, vô cùng thần bí , tương truyền nơi đó có thể sinh ra Thần! Thế nhưng do Tổ huấn, Thạch tộc đã cắt đứt liên hệ với nơi đó, đến nỗi muốn tìm lại cũng không được.

"Thiệt hay giả, hay chỉ là lừa gạt cháu?" Một lão già không quá tin tưởng.

"Dù cho như thế nào, cháu cũng phải đi một lần, cố gắng hết sức để Hạo nhi hồi phục như cũ!" Sắc mặt Thạch Tử Lăng kiên nghị.

"Nếu chẳng may không thành công?" Một lão nhân lại nhắc nhở.

Thạch Tử Lăng trả lời: "Vậy thì cháu sẽ đi tìm Thái Cổ Thần Sơn, dù đi khắp Man Hoang, cháu cũng phải hái được thánh dược, quyết không để cho

Hạo nhi đau khổ như vậy!"

Bên cạnh hắn, vợ hắn cũng gật đầu, trong đôi mắt đẹp tràn đầy kiên định, bàn tay nàng vẫn ôm chặt lấy nhóc tỳ.

Mấy lão nhân đều giật mình, rồi cùng nhau nghiêm túc khuyên bảo.

"Tử Lăng chớ làm loạn, Thái Cổ Thần Sơn cũng không phải là nơi có thể xông loạn, có thể có Tê Cư có thể có Chân Hống, Kim Sí Đại Bằng... gặp phải những sinh vật Vô Thượng này sẽ mất mạng đó !"

Thạch Tử Lăng vẫn luôn nghiên cứu tấm tàn đồ kia, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, đương nhiên sẽ không tiến vào Thái Cổ Thần Sơn, gửi gắm hi vọng ở việc tìm được tổ địa.

"Nếu như Hạo nhi chết đi, chắc chắn cháu sẽ cùng bọn họ cá chết lưới rách, giết đến long trời lở đất!" Ánh mắt đáng sợ của Thạch Tử Lăng lộ ra một loại khí tức kinh khủng.

"Theo như ước định, chỉ cần Hạo nhi dưỡng thương ở chỗ này, chẳng qua là bọn hắn không yên lòng với cháu, muốn nắm bắt hành động của cháu, sợ cháu lại giết trở lại đây mà." Một lão già nói ra.

"Cháu sẽ không để Hạo nhi ở lại đây!" Tất nhiên Thạch Tử Lăng cũng không phải là loại người cứng nhắc.

"Cứ như vậy đi, đừng để bọn chúng kiếm cớ, không chừng cháu thật có thể chữa khỏi cho Hạo nhi, ta sẽ tìm đứa trẻ khác thay thế nó, tương lai nhất định phải thu hồi Chí Tôn cốt!"

Về sau, vợ chồng Thạch Tử Lăng trải qua trăm cay nghìn đắng, đã tìm được Thạch thôn, khi nhìn thấy cây liễu bị cháy đen đã thực sự rung động, hai người rất cường đại, dĩ nhiên là nhìn ra sự không tầm thường của cây liễu này.

Nhưng mà, đối với hết thảy những thứ khác trong Thạch thôn tổ địa lại

vô cùng thất vọng.

Gió nhẹ thổi qua, sương mù dần tan biến, dưới cây liễu, nhóc tỳ trơ trọi lẻ loi mà đứng , nước mắt dàn dụa.

Một hồi thật lâu sau, cây liễu mới truyền âm, nói: "Cháu cảm giác như thế nào?"

"Cháu rất đau lòng, cha, mẹ, các người đang ở đâu?" Nhóc tỳ không ngừng rơi lệ.

"Cháu quả là một đứa trẻ thiện lương không bị cừu hận làm mất lý trí mà đòi báo thù" Cây liễu truyền âm, sau đó lại nói tiếp: "Cháu đã mất đi Chí Tôn cốt, không cảm thấy tiếc hận sao, bây giờ Thạch Nghị chắc chắn đã rực rỡ chói mắt, được vô tận thần quang bao phủ, người phàm khó có thể với tới."

Dĩ nhiên là nhóc tỳ biết rõ, tương lai của Thạch Nghị chắc chắn vượt cực xa bình thường, hào quang chiếu sáng đại địa là chuyện hoàn toàn có thể.

Nó vẫn rất bình tĩnh đáp: "Chẳng qua là một khối xương mà thôi, Chí tôn không phải phong mà được, không phải do một khối xương quyết định, mà là do bản thân từng bước đạt được."

"Cháu đã có thể nói ra những lời này, vậy thì ta sẽ cho cháu biết một bí mật." Cây liễu rất vui mừng nói.

"Bí mật gì?" Nhóc tỳ khẽ giật mình.

"Cháu đã bao giờ thấy cây cỏ khô héo lại xanh tươi trở lại?" Cây liễu hỏi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 63: Nguyên Thủy Chân Giải

"Đương nhiên là đã nhìn thấy rồi!" Nhóc tỳ nhỏ giọng gật đầu.

"Thu phong trảm hoàng diệp, dã hỏa thiêu khô thảo, hàn phong hô khiếu quá, xuân lai trừu chi điều.*" Cây liễu truyền âm

*Gió thu rụng lá vàng, lửa rừng đốt cỏ khô, gió lạnh gào thét tời, xuân tới cành tốt tươi.

Cây cỏ héo úa rồi sẽ lại tốt tươi. Đây là chuyện rất tự nhiên. Nhưng lúc này lại tác động cực lớn đến nhóc tỳ. Nó đã hiểu được ý của cây liễu.

"Liễu Thần. Người nói là Chí Tôn Cốt ở trong người cháu vẫn sẽ có ngày tái sinh sao?" Mắt nhóc tỳ sáng rực ngấn nước mắt, trong sự non nớt lại có tinh thần phấn chấn bừng bừng.

"Vạn vật đều không có tuyệt đối. Ta chỉ nói ra một loại khả năng mà thôi." Cây liễu không phủ nhận.

Nhóc tỳ lập tức nắm chặt tay. Mắt nó phát ra ánh sáng rực rỡ, trong đó có một loại khát vọng và một loại chờ mong.

Mặc dù nó rất cởi mở, không cho rằng một cái Chí Tôn Cốt có thể quyết định được cuộc đời của nó. Nhưng nghĩ tới việc đó vốn là thứ thuộc về mình, nhờ vào nó mà có thể sánh với Chân Hống, Kim Sí Đại Bằng vậy mà lại bị người khác cướp đi một cách tàn khốc rồi cấy vào trong người vẫn làm cho nó cảm thấy rất mất mát.

Hiện tại giống như có một luồng ánh sáng chiếu vào sáng nội tâm nó, làm cho đấu chí của nó càng thêm mạnh mẽ.

"Liễu Thần. Người có thể nói cụ thể được không? Xin hãy chỉ điểm cho cháu." Nhóc tỳ mắt to có thần, trắng đen rõ ràng. Thoạt nhìn nó rất non nớt nhưng cũng có một loại xán lạn.

"Thật ra cũng chẳng có gì để nói cả. Đạo lý đơn giản và giản dị nhất đều ẩn chứa bên trong các sự vật bình thường. Cổ thụ bị gãy có lẽ sẽ chết đi vì sinh cơ khô cạn. Giống như rau hẹ, lúc mới trồng thì nhỏ bé và ố vàng, nhưng cứ thu gặt một gốc thì lại biến thành màu xanh đậm, từ từ trở nên cứng cáp. Cũng như con tằm. Nếu bị kẹt ở trong kén, nó sẽ tự nghẹn chết. Nhưng nếu phá kén mà ra thì sẽ lại biến thành bươm bướm, xinh đẹp rực rỡ. Đây là một lần niết bàn, siêu thoát quá khứ."

Liễu Thần bình tĩnh giảng giải những việc không thể bình thường hơn.

Đôi mắt của nhóc tỳ lại càng thêm sáng sủa. Nó nhìn thân cây cháy đen và một cái cành non duy nhất còn sót lại ở trên Liễu Thần, nói: "Cũng giống như Liễu Thần. Ở trong hủy diệt lại tỏa sáng sinh cơ. Tương lai sẽ càng thêm mạnh mẽ. Đây là một loại mài giũa, cũng là hồi tu hành không giống người thường. Sau khi niết bàn nhất định sẽ vượt xa quá khứ.

"Ngộ tính của cháu rất tốt. Nhưng tình hình của ta... Cháu đừng liên tưởng lung tung nữa." Cây liễu truyền âm, không ngờ lại mang theo ý cười nhàn nhạt và sự chấn động tâm tình hiếm thấy.

"Liễu Thần. Chính người đã cứu cháu sao?" Nhóc tỳ giống như nhớ ra được chuyện gì. Lúc đó nó yếu ớt như vậy, thân thể xảy ra sự thoái hóa nghiêm trọng, suýt nữa đã chết đi.

Gió núi thổi tới. Cành liễu xanh biếc đó phe phẩy. Cây liễu truyền âm nói: "Nếu ta ban cho cháu sinh cơ thì cũng chỉ đủ để cho cháu sống sót mà thôi. Lúc đó ta chỉ bình tĩnh đứng nhìn."

"Vậy tự cháu sống được ư?" Nhóc tỳ kinh ngạc.

"Đúng vậy. Lúc cháu sắp sửa khô kiệt thì sinh cơ lại tái hiện, từng bước

từng bước tăng trưởng. Cuối cùng tự bản thân cháu chịu đựng được. Không cần ta ra tay." Cây liễu trả lời như thực chất.

"Cây cỏ héo úa rồi sẽ lại phát triển. Hóa ra tự cháu chịu đựng được." Nhóc tỳ giống như hiểu ra điều gì đó. Đôi mắt to như hắc bảo thạch càng thêm sáng sủa.

Cây liễu năm đó nhìn thấy nhóc tỳ trong lúc khô kiệt lại tỏa sinh cơ cũng hơi xúc động một chút. Tình hình của nó và nhóc tỳ giống nhau, năm đó hơi có cảm giác đồng bệnh tương lân.

"Ta nhất định phải nhắc nhở cháu. Bất cứ chuyện gì đều không phải là tuyệt đối. Cháu mặc dù dựa vào chính mình mà sống sót, hơn nữa còn sinh ra sinh cơ bừng bừng, nhưng có thể làm Chí Tôn Cốt tái sinh được hay không thì còn chưa rõ."

"Cháu biết!" Nhóc tỳ nghiêm túc gật đầu. Nó không có lạc quan mù quáng. Bởi vì tới bây giờ nó vẫn chưa cảm thấy bảo cốt xuất hiện ở trong cơ thể.

Liễu Thần lại nói: "Nhưng một khi tái sinh thì nhất định chấn động cổ kim. Niết bàn ở trên cơ sở vốn có sẽ làm cho ký hiệu càng thêm ảo diệu, ẩn chứa bí mật trời đất, khác xa với quá khứ."

Sương mù hỗn độn tan đi. Đầu thôn lại yên tĩnh trở lại. Một đạo kim quang vọt tới. Quả bóng lông tròn như nắm đấm vàng rơi ở trên vai của nhóc tỳ và kêu chi chi mãi không ngừng.

Đám người tộc trưởng cũng vây tới. Sau khi nhìn thấy nước mắt ở trên mặt của nhóc tỳ, mấy người như Hổ thẩm đều lên tiếng an ủi và giúp nó lau đi. Họ vô cùng yêu thương nó.

"Nơi đây chính là nhà của nhóc tỳ cháu. Bất kể cháu có biết thân thế của mình hay là chưa thì chúng ta vẫn sẽ là người thân của cháu." Một đám phụ nữ trung niên nói.

Mà một đám đàn ông lại dùng bàn tay thô ráp để vuốt đầu nó, há to miệng mà cười và nói: "Có gì mà ghê ghớm đâu. Thạch Thôn chúng ta còn đã từng sinh ra thần linh. Tương lai cháu nhất định sẽ là cường giả có thể đánh một trận với Kim Sí Đại Bằng. Phải biết rằng nó chính là sinh vật có thể giết thần đấy."

"Nhóc tỳ đừng khóc. Còn có bọn này nữa. Chúng ta là huynh đệ tốt cùng nhau trưởng thành. Tương lai có chuyện gì chúng ta sẽ cùng nhau gánh vác!" Bọn trẻ kêu lên.

"Ừ!" Nhóc tỳ lau đi nước mắt trên mặt, dùng sức gật đầu. Tộc nhân đối với nó rất tốt. Họ để cho nó trưởng thành trong sự vui sướng và thoải mái. Tuổi thơ của nó cũng không phủ đầy thù hận.

Đương nhiên, tương lai nó nhất định phải quay trở lại cái cổ quốc đó một chuyến. Nó phải đòi lại sự công bằng.

"Gia gia. Cháu muốn trở nên mạnh mẽ!" Nhóc tỳ chưa từng khát vọng lực lượng như lúc này. Nhưng mà việc tu hành của nó ở Thạch Thôn đã tới đỉnh điểm, không còn gì có thể học được nữa rồi.

Mà cái cổ quốc đó lại thống trị sơn hà hàng tỷ dặm, vô cùng rộng lớn. Nhân khẩu lên đến hàng tỷ, nhiều tới mức khó mà tưởng tượng. Tất nhiên là sẽ có rất nhiều thiên tài, đời nào cũng có nhân kiệt kinh thế.

"Tiểu ca ca" của Thạch Hạo lại càng là mặt trời chói lọi trong số đó. Hào quang của nó nhất định sẽ chiệu rọi cả vùng đất. Bản thân nó là người trùng đồng. Tư chất ngang với Thánh Nhân, Thần Nhân thời Thượng Cổ. Thêm nữa nó còn lấy được Chí Tôn Cốt. Nếu trưởng thành được thì đơn giản là giống như thiên thần.

Thạch Nghị hiện tại sắp được mười tuổi rồi, nhất định đã vang danh Hoàng Đô.

Đối mắt với một "tiểu ca ca" được mọi người chú ý, nhất định sẽ so cao

với trời, hơn nữa còn có thể tranh phong với Thái Cổ Hung Thú Chân Hống, nhóc tỳ vẫn có rất nhiều áp lực.

"Trở nên mạnh mẽ... Đáng tiếc là truyền thừa của tộc ta đã sớm mai một. Nơi đây là tổ địa, thế nào cũng sẽ truyền lại Cốt Văn và Bảo Thuật kinh khủng nhất mới đúng. Nhưng tất cả đều đã biến mất theo năm tháng." Tộc trưởng thở dài một tiếng. Ông cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

Nhưng ngay sau đó, tim của ông ấy lại đập thình thịch một hồi. Ông ấy sờ cục xương trong ngực, khó mà bình tĩnh lại.

Khi mọi người đã giải tán, chỉ còn lại Thạch Vân Phong và nhóc tỳ cùng với con Chu Yếm màu vàng đó thì tộc trưởng liền vô cùng trịnh trọng, kéo nhóc tỳ tới dưới cây và nói: "Cháu trai. Ông không còn gì để dạy cháu nữa. Cháu thật sự là thiên túng kỳ tài. Nhưng ông có một cục xương, độ ảo diệu của ký hiệu phía trên làm cho người ta nhìn thấy một cái liền đủ để phun máu. Ông vẫn luôn không dám đưa cho cháu nhìn, sợ cháu bị trọng thương. Nhưng hiện tại thực sự không còn gì để dạy cho cháu nữa cả, chỉ còn lại mỗi nó thôi. Nếu cháu xem thì nhất định phải cẩn thận đấy!"

Lão tộc trưởng vô cùng cẩn thận lấy ra một cục xương từ trong ngực. Cục xương trắng óng ánh giống như một một viên dương chi mỹ ngọc to bằng bàn tay.

Mặc dù nó không to lắm nhưng ở phía trên lại khắc chi chít không biết bao nhiêu là ký hiệu. Trong lúc như ẩn như hiện giống như có tiếng ca ngâm của chư thiên thần ma. Làm cho lòng người sục sôi.

Điều này khiến người ta chấn động. Rõ ràng chỉ là một cục xương mà thôi, vậy mà vừa mới hiện rõ đã kinh người như vậy rồi.

"Đừng nhìn chằm chằm mãi. Nhìn một cái liền quay ra chỗ khác ngay. Nếu không sẽ làm tổn thương bản thân mình đấy." Lão tộc trưởng nghiêm túc nhắc nhở.

"Vâng. Tộc trưởng gia gia. Cháu biết rồi." Nhóc tỳ cầm lấy và khẽ vuốt ve. Cảm giác vô cùng trơn mịn, mát mẻ tận xương , cầm trong tay vô cùng thoải mái.

Không cần nói cũng biết cục xương này có lai lịch kinh người. Vừa nhìn đã biết không phải vật phàm. Nó giống như đã ghi chép một chân nghĩa vô thượng của Cốt Văn.

"Chi chi..." Chu Yếm to bằng bàn tay nhảy lên nhảy xuống, vô cùng bất an. Đôi mắt to linh động trợn tròn. Nó phát ra tiếng kêu chói tai, hận không thể lập tức đoạt tới tay. Sau khi nó nhìn thấy cục xương này liền trở nên rất bất an và sốt ruột.

"Gia gia. Ông làm sao có được vậy. Cục bảo cốt này dường như không đơn giản." Nhóc tỳ hỏi.

"Đương nhiên!" Tộc trưởng cầm cục xương này lên. Giọng của ông ấy cũng đang run run. Ông ngẩng đầu nhìn sang cây liễu to lớn cháy đen kia, trong lòng nhịn không được mà sợ hãi.

"Có liên quan tới Liễu Thần sao?" Tiểu Thạch Hạo kinh ngạc.

Tộc trưởng gật đầu. Trong cái đêm mấy chục năm trước đó có chớp giật sấm vang, mưa to tầm tã, cuồng phong gào thét. Rất nhiều ngọn núi lớn đều bị sấm sét đánh sụp. Lũ cuốn như biển, thú triều chạy loạn. Cảnh tượng kinh khủng tới mức làm ngươi ta run rẩy.

Cây liễu tắm ở trong biển sét, quanh thân có tia chớp to như núi vờn quanh. Hàng ngàn vạn cành liễu hóa thành từng đạo thần liên hừng hực đâm xuyên cả vòm trời. Cuối cùng nó cũng bị gãy, cả thân cháy đen và rơi từ trên trời xuống. Ngoài đây ra còn có một luồng sáng bao bọc lấy một cục xương trắng tinh cùng rơi xuống Thạch Thôn.

"A. Cục xương này là rơi cùng Liễu Thần xuống đây sao?" Nhóc tỳ giật mình.

"Đúng vậy!" Tộc trưởng ra sức gật đầu. Lúc đó ông ấy còn nhỏ tuổi, tận mắt chứng kiến tất cả những việc này, sự chấn động trong lòng không nói cũng có thể biết.

Mấy chục năm nay, Thạch Vân Phong đã nhiều lần cầm xương để cúng bái cây liễu nhưng cũng không được cây liễu đáp lại. Thậm chí ông ấy còn không biết là nó có thể dùng thần niệm để khơi thông.

Theo tộc trưởng thấy thì có lẽ Liễu Thần cảm thấy hứng thú đối với nhóc tỳ. Mấy lần Liễu Thần lên tiếng nói chuyện đều chắc chắn có liên quan đến nó.

"Liễu Thần. Rốt cục thì đây là cái gì?" Nhóc tỳ lên tiếng hỏi.

Cây liễu im lặng, cũng không có trả lời. Thân cây to lớn cháy đén giống như đá lớn màu đen.

"Chi chi..." Chu Yếm càng lúc càng khát vọng, giống như đang gắng sức nhớ lại điều gì đó. Đôi mắt to linh động chuyển động nhanh như chớp. Nó nhào về phía cục xương trắng tinh, muốn ôm vào trong lòng.

Cũng không biết đã qua bao lâu, cây liễu mới lên tiếng, chỉ nói đúng bốn chữ: "Nguyên Thủy Chân Giải"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 64: Tu Hành

"Nguyên Thủy Chân Giải?" Nhóc tỳ kinh ngạc. Cái tên này mới nghe đã biết vô cùng bất phàm. Cục xương này từng được một luồng sáng bao phủ, rơi cùng Liễu Thần xuống Thạch Thôn, chắc hẳn lai lịch rất động trời.

Bóng lông to bằng nắm đấm kêu 'chi chi' mãi không ngừng. Nó vò đầu gãi tai, nhào vào trong tay nhóc tỳ giống như một con gấu túi ôm một cục xương trắng óng ánh. Nói cái gì nó cũng không chịu buông ra. Giống như ý của nó là cái này thuộc về nó, không ai có thể cướp được.

"Xin Liễu Thần chỉ điểm. Nguyên Thủy Chân Giải rốt cuộc phải tu hành như thế nào vậy?" Tộc trưởng hỏi hộ cho nhóc tỳ. Việc này có liên quan tới tương lai của nó.

"Muốn tìm hiểu Nguyên Thủy Chân Giải cần phải tạo ra cơ sở vững chắc nhất. Lúc còn nhỏ, ở Bàn Huyết Cảnh nhất định phải giống như Thái Cổ Hung Thú Thiên Giai non, dùng sức cơ thể nâng được thần thiết mười vạn cân. Hơn nữa còn phải mài dũa để tinh thần và ý chí cứng hơn sắt thép. Như vậy mới được!" Cây liễu lên tiếng, nói ra một câu khiến lão tộc trưởng run sợ.

Việc này quá khó khăn. Một đứa bé làm sao có thể làm được? Cho dù là cao thủ trưởng thành cũng không thể. Không sử dụng sức mạnh thần bí của Cốt Văn liệu có mấy ai có cơ thể mạnh như vậy.

"Cháu sẽ nỗ lực để cố gắng làm được trong thời gian sớm nhất." Nhóc tỳ nghiêm túc gật đầu. Nó lộ ra ánh mắt kiên nghị.

Sau cái ngày này, Thạch Hạo bắt đầu công cuộc tu hành gian khổ. Nó thỉnh thoảng lại được cây liễu chỉ điểm, nghiêm túc rèn luyện cơ thể, cường

gân tráng cốt.

"Ầm ầm ầm!"

Đại địa run lên, khói bụi mù mịt.

"Mẹ ơi. Nhóc tỳ đang làm cái gì vậy. Nó đang vác một con Long Giác Tượng chạy từ trong núi ra đây?"

Mới sáng sớm bọn trẻ đã trợn mắt há mồm. Không chú ý thì còn cho rằng có một mãnh thú khổng lồ đang xông về Thạch Thôn. Nhưng nếu nhìn kỹ thì sẽ thấy nó đang bị vác cách mặt đất và không ngừng dãy dụa.

Ở phía dưới Long Giác Tượng có một thằng bé. Nó vác cơ thể khổng lồ của Long Giác Tượng, để nó chổng bốn vó lên trời và chạy về phía Thạch Thôn. Mỗi một bước chân đều khiến mặt đất run lên không ngừng.

Long Giác Tượng vô cùng to lớn. Mỗi một con đều nặng mấy vạn cân. Toàn thân chúng chi chít vảy. Trên đầu có một đôi sừng rồng khổng lồ, vô cùng hung tợn.

Nhưng lúc này nhóc tỳ lại hàng phục được một con. Nó cứ vác như vậy mà chạy tới. Một đám trân cầm đang uống nước ở bên bờ hồ cũng đều kinh ngạc. Chúng ngẩng đầu lên và nhìn với ánh mắt khó tin.

Bọn trẻ chính đang luyện công ở bên bờ hồ xanh thẳm. Lúc này tất cả đều dừng lại, bọn nó chấn động mà cũng hưng phấn. Việc này quá là kinh người. Đây không phải giết xong mang về mà là bắt sống một con Long Giác Tượng mấy vạn cân rồi vác về. Thực sự là khiến người ta hết nói.

"Ầm" một tiếng. Nhóc tỳ ném Long Giác Tượng ở đầu thôn. Một đám đàn ông tráng niên nghe tiếng liền lập tức chạy đến, giải quyết con mồi khổng lồ này ngay tại chỗ.

"Chi chi!" Bóng lông nhảy từ vai của nhóc tỳ lên đầu của con voi. Nó kêu không ngừng giống như đang tuyên bố con vật này là thuộc về nó.

"Sức mạnh của nhóc tỳ mày thật sự quá dọa người rồi đó!" Bọn trẻ vây tới, mồm năm miệng mười. Sự hưng phấn và mong đợi của bọn nó không cần nói cũng biết.

"Chăm chỉ tập luyện là được thôi." Nhóc tỳ xấu hổ gãi gãi đầu. Bởi vì vác một con vật to lớn như vậy chạy nên nó đang hơi thở dốc, mặt đỏ phừng phừng giống như một quả táo lớn.

"Giỏi lắm cháu trai. Hiện tại cháu là thợ săn giỏi nhất của thôn ta rồi. Ha ha..." Người lớn thì cười to và vỗ vỗ vai của nó.

Ngày thứ hai, núi rung đất chuyển. Nhóc tỳ lại chạy về và vác theo một con Long Giác Tượng khổng lồ. Con vật nặng mấy vạn cân làm cho mặt đất rung lên bần bật.

"Bịch" một tiếng. Thạch Hạo lại ném nó ở đầu thôn, một lẫn nữa gây ra cảnh hỗn loạn. Bọn trẻ đang luyện công ở bên hồ đều bị kinh động mà vây đến. Người lớn cũng một lần nữa ra tay.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư...

Nửa tháng sau, lúc nhóc tỳ lại vác một con Long Giác Tượng nữa và chạy về thì bọn trẻ không còn phân tâm nữa. người lớn cũng vô cùng bĩnh tĩnh. Ai lo việc người nấy. Chỉ có hai vị đại thúc phụ trách xử lý thịt thú săn thì nhanh nhẹn đi tới.

Mọi người đã quen rồi. Nửa tháng liên tiếp đều là như vậy. Từ sự chấn động ban đầu tới chết lặng, rất nhanh họ đã thích ứng được với việc này.

"Nhóc tỳ. Thịt nhiều quá rồi, căn bản là ăn không xuể. Hơn nữa ngày nào cũng phải ăn thịt Long Giác Tượng, chán lắm rồi." Một đứa trẻ phàn nàn.

Hai ông chú 'bình tĩnh' đang thu thập thịt thú cũng ngẩng đầu lên, nói đơn giản mấy chữ: "Đúng thế."

"Chi chi..."

Bóng lông kháng nghị, có mỗi nó là không ngán. Nửa tháng gần đây nó ngày nào cũng phải ăn hơn một nửa con Long Giác Tượng. Khẩu phần lớn suýt nữa dọa chết người. Rõ ràng nó chỉ to bằng bàn nắm đấm nhưng ăn uống lại giống như cái động không đáy. Nó có thể gặm sạch một đống thịt nướng to bằng quả núi.

"Không sao. Ăn không được thì cứ ném hết cho bóng lông ấy. Bắt đầu từ ngày mai cháu sẽ đổi sang loại thú khác. Cứ bắt Long Giác Tượng mãi cũng không ổn, có ngày sẽ bắt sạch mất." Nhóc tỳ xấu hổ gãi đầu.

Trong hai tháng tiếp theo, nhóc tỳ ngày nào cũng bắt một con mãnh thú khác nhau. Con nào cũng nặng mấy vạn cân, vô cùng to lớn.

Mà đoạn thời gian này tộc trưởng ngày nào cũng tự mình ra tay đun một đỉnh canh thịt đặc biệt cho nó. Ví dụ như Long Cân Xà để cường gân tráng cốt, tẩm bổ thân thể. Hơn nữa còn cho vào các loại thuốc cổ. Sức mạnh của nó đang tăng vọt.

Trong làn nước hồ xanh biếc trước Thạch Thôn có khá nhiều Long Tu Ngư. Đây cũng là loại sinh linh quý hiếm dùng để tăng sức mạnh. Tộc nhân gần như ngày nào cũng xuống hồ bắt mấy con cá lớn có linh tính nặng mấy chục cân. Vảy chúng lấp lóe ánh vàng, râu rồng óng ánh, tinh huyết của chúng quý tới mức để các bộ tộc lớn đều coi là hàng xa xỉ.

Những thứ này đương nhiên đều rơi vào trong bụng bọn trẻ cả. Sức lực của bọn nó đang tăng cực nhanh.

Nhất là nhóc tỳ. Bởi vì khí lực của nó siêu phàm nên tộc nhân đặt ra cho nó khẩu phần tiêu chuẩn cao nhất. Sức mạnh của nó gần như có thể nói là đang tăng vọt. Các loại phương thuốc cổ truyền được ghi chép lại trong thôn đều đã bị nó dùng hết rồi.

Phải biết rằng những phương thuốc này không phải thứ bình thường.

Quá khứ tộc nhân không hiểu được nhưng hiện tại họ đã biết cả. Bọn họ ở thời Thượng Cổ từng cực kỳ huy hoàng, còn từng có thần lình xuất hiện. Những phương thuốc cổ này là tích lũy được qua năm tháng dài dằng dặc. Sao có thể là vật tầm thường được?

Cũng may là Liễu Thần đã tìm cho họ một vùng đất quý. Không chỉ giải quyết cảnh khốn đốn thiếu thốn đồ ăn mà còn có thể tìm được các loại sinh vật có linh tinh. Nguyên liệu ghi chép trong phương thuốc cổ gần như đều có thể tìm được tung tích. Vì vậy nên canh thịt hay thuốc luyện ra đều có kỳ hiệu.

Ba tháng sau, nhóc tỳ đã có thể nâng được vật nặng năm vạn cân rồi. Nó không sử dụng Cốt Văn mà chỉ dựa vào sức mạnh cơ thể mà thôi. Thần lực có thể nói là kinh thế vì nó mới chỉ hơn sáu tuổi.

"Ở ngoài bảy mươi dặm có một vùng thác nước đá, cháu có thể tới đó tu luyện. Ngoài ra ta còn có một phương thuốc. Phương thuốc này là chuyên dùng để trúc cơ cho Thái Cổ Hung Thú non." Cây liễu truyền âm, nói cho nhóc tỳ một phương thuốc.

Nhóc tỳ lập tức ngẩn người. Phương thuốc của Thái Cổ Hung Thú cần dùng thuốc cổ và sinh linh đều rất kinh người. Sợ rằng kể cả là bộ tộc siêu cấp hàng vạn hàng tỷ nhân khẩu cũng không thể có được.

Không nói số bảo dược hiếm có ở trong đó, chỉ là tinh huyết của Di Chủng hay bảo cốt thôi cũng đã khó kiếm lắm rồi. Không ngờ lại phải coi nó là thứ ngày nào cũng phải sử dụng, Thạch Thôn làm sao mà kiếm được? Những thứ đó quá chấn động và kinh người.

Vì sao Thái Cổ Hung Thú lại mạnh mẽ? Ngay lúc còn nhỏ đã có thể nghịch thiên như vậy, vượt xa phàm tục. Đương nhiên là không thể không liên quan tới những thứ này.

"Liễu Thần. Những vật này bọn cháu không thể tìm được đâu." Nhóc tỳ cúi đầu xuống khẽ nói.

"Không sao. Trừ chủ dược ra thì dùng đồ bình thường thay thế là được rồi." Liễu Thần truyền âm.

"Vậy chủ dược..." Nhóc tình mở to mắt, nó đã nghe ra được ý của cây liễu.

"Con Chu Yếm mà cháu nuôi đó không thể nào cứ để nó ăn không uống không được đúng không? Bảo nó cứ cách mỗi ngày hiến ra một giọt máu làm chủ dược là được rồi." Liễu Thần nói.

"Grao." Chu Yếm màu vàng to bằng nắm đấm toàn thân lông tóc dựng đứng. Nó lại không kêu chi chi nữa mà phát ra một tiếng gào thét. Mắt nó trợn tròn, tức giận nhìn chằm chằm cây liễu.

"Bóng lông. Sau này tao đưa mày đi Thái Cổ Thần Sơn ăn bảo dược. Hiện tại mày phải giúp tao đã..." Nhóc tỳ tóm lấy nó, dùng lực mà lắc.

"Chi chi..." Bóng lông vàng kêu thảm. nó không hề vừa ý chút nào.

Ở ngoài mấy chục dặm, núi đá sừng sững, thác nước chảy xiết. Hoặc có lẽ đây cũng phải là thác mà phải là lũ. Tiếng ù ù làm cho tai cũng sắp điếc.

Ba con sông lớn giao nhau, chảy qua núi đá. Phía dưới lại là một vùng thung lũng. Ở đây hình thành rất nhiều dốc đứng. Thế nước mạnh như thể chảy xuống từ ngoài bầu trời. Thác nước thành vùng. Đá núi không ngừng lăn xuống.

Tới nơi đây, không cần nói là đi ngược dòng nước, chỉ cần hơi tiếp cận là đã khiếp sợ rồi. Dòng lũ mênh mông đó quá đáng sợ. Đá lớn chảy xuống theo nó cũng phải nặng mấy ngàn cân hoặc hơn vạn cân. Đá theo dòng nước mà rơi từ trên cao xuống, lực lượng đó sẽ mạnh tới mức nào? Thật là làm khiếp sợ lòng người.

Đây chính là chỗ tu hành của nhóc tỳ. Nó muốn đi ngược dòng lũ, chống chọi lại những tảng đá đang rơi xuống để trèo lên dốc đứng. Hiển nhiên việc này sẽ vô cùng nguy hiểm.

"Ầm!"

Nó vừa mới tới phía dưới thác nước liền bị sóng đánh ngược ra ngoài. Thác nước chảy xuống từ trên dốc đá cao mấy trăm mét hoặc hơn ngàn mét. Lực lượng quá mạnh.

Nhóc tỳ cũng không nhụt chí. Nó đứng dạy, hai tay như kềm sắt nắm lấy đá núi. Nó nhịn thở và trèo lên trên. Từng bước từng bước. Cực kỳ khó khăn.

Cơn sóng màu trắng đó bao phủ lấy nó. Ở trên dốc đá có thể nhìn thấy một điểm nhô ra dưới làn nước. Thế nước quá mạnh và lớn, không phải người bình thường có thể chống lại được.

"Đông!"

Một tảng đá lớn hơn ngàn cân rơi xuống phía nhóc tỳ. Loại tốc độ điên cuồng đó khiến người ta run sợ.

Cho dù bị sóng bao phủ nhưng nó cũng cảm ứng được. Nó nhanh chóng né sang một bên, mặc dù tránh được tảng đá này nhưng bản thân mình cũng lảo đảo. Ầm một tiếng, nó liền rơi xuống phía dưới theo dòng nước.

Đây mới là vừa bắt đầu mà thôi. Chặng tu hành cuối cùng chính là phải chống lại sóng nước cùng với đá lớn trên vạn cân từ trên rơi xuống. Phải đi ngược dòng lũ mà treo lên trên dốc đứng. Đây nhất định sẽ là một lịch trình tu luyện khó khăn mà kinh khủng.

Lúc mặt trời sắp xuống núi, nhóc tỳ mệt mỏi về tới trong thôn. Cho dù cơ thể của nó có mạnh mẽ thế nào thì đối mặt với loại thác đá đáng sợ đó cũng khó mà không có việc gì.

Trên người nó chỗ xanh chỗ tím làm người ta nhìn mà đau lòng. Trong quá trình tu hành lúc trước, nó chưa từng bị thương bao giờ. Tộc nhân nhìn thấy liền phản đối nó tiến hành tu luyện nguy hiểm như vậy.

Bọn họ từng tới hiện trượng. Cảnh tượng đáng sợ đó còn nguy hiểm hơn

việc chém giết trong thiên quân vạn mã. Một tảng đá lớn rơi từ trên cao như vậy xuống, lực lượng đâu chỉ có vạn cân. Nếu thật sự bị đập trúng thì nhất định sẽ hóa thành thịt nát!

"Không sao đâu. Cháu phải nỗ lực để nhanh chóng đạt tới cảnh giới cơ thể đỉnh phong mà Thái Cổ Hung Thú Thiên Giai có thể đạt đến." Nhóc tỳ chớp mắt. Ánh mắt nó rất kiên nghị.

Dưới cái đỉnh đen tổ truyền lửa đang cháy hừng hực. Trong đỉnh đã sôi sùng sục. Các loại thuốc cổ, Long Cân Xà, rết vàng hay Long Tu Ngư sớm đã tan ra. Một mùi thơm đặc biệt từ trong đỉnh truyền ra.

"Chỉ còn thiếu chủ dược nữa thôi." Lão tộc trưởng nó và nhìn sang Chu Yếm to bằng nắm đấm.

Bóng lông toàn thân phát sáng. Mắt to chuyển động nhanh như chớp. Nó muốn chạy nhưng lại bị nhóc tỳ sớm đã chuẩn bị bắt lại, khẽ nói: "Mày giúp tao có được không bóng lông?"

Bóng lông vàng lập tức kêu thảm một tiếng, xoắn xuýt trăm điều. Cuối cùng nó dùng một cái chân che mắt mình rồi hung hăng cắn một cái chân khác.

Mọi người đều bật cười. Bóng lông kêu liên tục giống như giết gà mổ vịt. Nó che mắt mình lại, không hề tình nguyện nhỏ một giọt máu vàng vào trong đỉnh.

Ầm một tiếng. Vách đỉnh đen tỏa sáng. Nước trong đỉnh sục sôi, không ngờ lại phát ra tiếng ầm vang. Có từng hồi tiếng như chư thần ngâm xướng truyền ra, còn có cả tiếng lễ bái to lớn vang lên. Việc này làm cho thôn nhất đều chấn động, không khỏi ngẩn người.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 65: Thập Vạn Cực Cảnh

Vách đỉnh phát sáng, từng bức hình khắc hiện lên. Núi non nguy nga, nhật nguyệt chuyển động. Tiên dân Thượng Cổ tế thiến, thanh âm to lớn, thần thánh mà trang nghiêm.

Giống như quay trở lại thời Thượng Cổ, nghe được tiếng ngâm xướng của các vị thần.

Ở trên đỉnh lớn, các loại Thái Cổ Hung Thú như Ly Long, Tỳ Hưu đều rất sống động. Chúng mang theo một loại hơi thở mãnh liệt, muốn xông ra xuyên qua vách đỉnh, khiến người ta rung động linh hồn.

Điều này thật sự kinh người. Cái đỉnh này giống như có linh tính.

"Đây là... Chí bảo đó!" Giọng của lão tộc trưởng run run. Đỉnh thuốc tổ truyền không ngờ lại phi phàm như vậy.

Trong vách trong của đỉnh có dịch thể óng ánh xuất hiện, giống như những giọt cam lộ. Mặc dù rất it nhưng lại tỏa ra mùi thơm, khiến người ta thoải mái toàn thân, lỗ chân lông giãn hết cả ra.

Lấy máu vàng của Chu Yếm làm chủ dược nên hiệu quả vô cùng kinh người. Không ngờ lại khiến đỉnh cổ tổ truyền sống lại, phát ra loại dị tượng này. Cả đám người đều nghẹn họng nhìn trân trối.

Lão tộc trưởng đã từng nghe được một vài bí mật và truyền thuyết, ông ấy nói: "Cái đỉnh này quý không thể nói bằng lời. Nó từng đun bảo dược hiếm có. Qua năm này tháng nọ, vách đỉnh không ngừng hấp thu dược tính, tan ra ở trong đó. Mà hôm nay máu của Chu Yếm nhỏ vào đã làm cho nó cộng minh.

Trong đỉnh sục sôi. Nước thuốc màu vàng nhạt vô cùng thơm nồng, hơn nữa còn có tiếng cúng bái và tiếng ngâm xướng của chư thần. Giống như có một lô thần dược rất thần bí sắp ra lò.

"Tốt, tốt, tốt!" Các tộc lão đều đang run rẩy. Họ đưa ra bàn tay sần sùi muốn vuốt ve cái đỉnh này. Không ngờ nó lại thần kỳ như vậy.

Những giọt cam lộ ở trên vách đỉnh rơi xuống, hòa tan vào trong nước thuốc đang sục sôi làm cho mùi thơm càng thêm nồng nàn. Tộc nhân đều trợn to mắt mà nhìn kỹ.

"Đây là 'dược căn'. Bây giờ nó đang làm ấm lô thuốc này đấy!"

Trong quá khứ, cái đỉnh này từng nấu rất nhiều bảo dược, được tẩm bổ nhiều nên rất nhiều dược tính đã thấm vào trong đỉnh. Hiện tại những tinh thể lỏng ở trên vách đỉnh là 'dược căn' tích lũy ngày này qua ngày khác. Nó có thể tăng phẩm chất của thuốc đang nấu ở trong đỉnh.

Đỉnh có thể xuất hiện 'dược căn' nhất định là của quý vô giá. Lấy bảo vật nào trao đổi cũng không được. Tới bước này thì nó đã thông linh rồi, có thể tự chủ rút lấy thần tinh trong thiên địa vào trong vách đỉnh. Dược căn này chính là thứ kết hợp giữa dược tính được tích lũy với thần tinh trong thiên địa, diệu dụng vô cùng.

Quả nhiên, sau khi dược căn rơi xuống, chất lỏng màu vàng càm thêm thơm nồng, làm cho đỉnh thuốc này óng ánh. Ngửi một cái liền cảm thấy thoải mái tinh thần, cả người dễ chịu.

"Đây đã coi là một lô thuốc quý rồi!" Thạch Lâm Hổ thán phục. Hắn gần như không dám tin một thôn làng lại có thể luyện ra loại thuốc này.

Bọn trẻ không tự chủ mà nhỏ dãi, nước thuốc quá thơm. Chúng hận không thể lập tức uống một ngụm. Hiện tại cảm giác đầu lưỡi cũng sắp tan chảy trong nước bọt rồi.

"Chi chi..."

Bóng lông cũng không yên tĩnh. Nó nhảy lên nhảy xuống, suýt nữa rơi vào trong đỉnh. Nhóc tỳ vội vàng tóm lấy nó.

"Chúng ta mặc dù chỉ là một thôn làng, không có máu của Thái Cổ Di Chung, bảo cốt hay các loại linh dược kiếm có khác. Nhưng dựa vào cái đỉnh này với máu vàng của Chu Yếm thì thuốc chúng ta nấu ra cũng không kém." Thạch Phi Giao nắm chặt tay. Hắn rất kích động.

Nhóc tỳ không hề giấu diếm gì thôn nhân. Nó sớm đã kể ra xuất thế của mình, khiến mọi người thổn thức, ai cũng cổ vũ nó, hi vọng nó nhanh chóng quật khởi tại Đại Hoang.

Thạch Nghị - Thượng Cổ Thánh Nhân lại càng đoạt được Chí Tôn Cốt. Nó nhất định sẽ vượt xa những thiên tài bình thường. Thân sinh ra ở cổ quốc, nó được toàn tộc bồi dưỡng nên tất nhiên sẽ vô cùng khủng bố.

Đến thôn nhân biết nhóc tỳ có một đối thủ thiên túng kỳ tài như vậy cũng đều cảm thấy bất an. Họ tự nhiên hi vọng nhóc tỳ nhanh chóng trở nên xuất chúng.

"Thằng oắt Thạch Nghị đó thân là người nhà Vương Hầu, có thể sự dụng tài nguyên vô hạn. Nó sẽ không thiếu máu của Thái Cổ Di Chủng hoặc linh dược hiếm có. Trưởng thành trong điều kiện như vậy quả thật làm người khác sợ hãi."

Hiện tại nó đã hơn chín tuổi, sắp mười tuổi rồi. Không cần nghĩ cũng biết nó nhất định sẽ giống như một vầng Thần Dương óng ánh treo ở trên bầu trời cổ quốc. Hào quang chói mắt, vạn chúng chú mục.

Thạch Lâm Hổ hừ một tiếng, nói: "Thạch Thôn chúng ta cũng không kém. Có cái đỉnh này ở đây, bảo dược chúng ta luyện ra cũng chẳng hề kém cạnh. Nhất định có thể chống lại."

"Không sai. Cái cổ quốc huy hoàng đó bắt nguồn từ Thạch Thôn. Bây giờ chúng ta bắt đầu lại từ đầu. Xem xem là thiên tài của chi đó lợi hại hay là

người của tổ địa mạnh hơn." Mấy vị tộc lão giống như trẻ con, không chịu thua. Họ bảo thôn nhân đi lục tung khắp nơi để tìm ra tất cả các đồ cổ tổ truyền. Xem xem có thể tìm ra một vài thứ bất phàm hay không.

"Ầm" một tiếng. Đỉnh thuốc chấn động, phun ra một loạt ánh sáng. Máu của Chu Yếm nhuộm cả cái đỉnh thành màu vàng, nước thuốc sôi sùng sục.

Địa phương này bốc khói mù, ráng màu lưu chuyển. Thoạt nhìn chói lọi mà mỹ lệ, mùi thơm thấm vào ruột gan khiến người ta giống như sắp vũ hóa phi thăng.

"Thật là thơm!" Mọi người đều nuốt nước bọt ừng ực. Bọn trẻ lại càng không ngưng hít hít mũi.

Vách đỉnh xán lạn, tiếng cúng bái của tiên dân một lần nữa được truyền ra. Âm thanh to lớn. Thái Cổ Hung Cầm Mãnh Thú mạnh mẽ, chư thần mơ hồ. Tất cả đều tuôn ra hào quang, thần bí khó lường.

Đỉnh thuốc run lên một cái, lửa ở phía dưới liền tự động tắt đi. Nước thuốc màu vàng nhạt đã nấu xong.

"Chi chi..." Nhóc tỳ còn chưa động thì Chu Yếm đã nhịn không được rồi. Nó chuẩn bị thưởng thức 'trước'.

"Bóng lông. Đây là thuốc dùng máu của mày làm chủ dược để luyện ra. Lẽ nào mày định tự mình uống máu mình hay sao?" Nhị Mãnh hỏi.

Việc này khiến bóng lông khó xử. Nó vò đầu gãi tai, nhưng lại không chống lại được sự mê hoặc của mùi thuốc. Nó trực tiếp giựt một cái bát sứ từ trong tay thôn nhân rồi múc thuốc lên tu ừng ực.

"Máu của mình mà cũng uống?"

"Chi chi..." Bóng lông kêu mãi không ngừng. Ý của nó là việc này chả có gì ghê ghớm, ta vừa ý là được.

Sau khi nhóc tỳ uống xong một bát thuốc liền lập tức cảm giác giống như có một ngọn lửa vọt lên ở trong người. Cả người nó tỏa sáng, tiếp sau đó mồ hôi đầm đìa. Chỉ trong nháy mắt nhóc tỳ đã giống như mới được vớt ra từ trong nước, người bốc khói sương, ánh sáng tỏa ra bốn phía. Da dẻ nó óng ánh trong sáng, khung xương đang kêu răng rắc.

Sức thuốc quả thật là quá lớn, lập tức làm cho nó có cảm giác rõ ràng. Tứ chi bách hải giống như đang bị tôi luyện. Máu bầm toàn thân đều tan đi. Vết thương chỗ xanh chỗ tím cũng nhanh chóng mờ đi. Xương cốt trong cơ thể cũng trở nên sáng óng ánh.

Từng luồng ánh sáng phát ra, hóa thành sương ánh sáng bao phủ lấy nhóc tỳ, rất lâu sau mới tan đi.

"Thế nào rồi?" Cả đám tộc nhân mở to mắt nhìn.

"HIệu quả rất tốt." Nhóc tỳ nói.

Tộc trưởng lại múc thêm một bát đưa cho nhóc tỳ để nó uống. Lúc còn nhỏ rèn luyện khí lực, nhất định phải chăm sóc tốt cơ thể. Nếu không sẽ để lại mầm họa, tương lai xảy ra phiền phức lớn.

Hiển nhiên, một đỉnh thuốc như thế này thì một mình nhóc tỳ cũng không thể uống hết. Bọn trẻ đều được chia bằng cái bát chúng đang cầm, nhanh chóng đổ vào mồm. Chỉ là cơ thể của bọn nó so với nhóc tỳ thì chênh lệch quá lớn. Vừa mới uống một ngụm lớn đã phun ánh sáng ra bằng đường mũi, giống như phát hỏa vậy.

"Grao..."

Bọn trẻ này vừa chạy vừa nhảy, cùng nhau xông về phía hồ rồi nhảy tòm tõm xuống nước. Nếu không làm vậy thì cơ thể bọn nó giống như bị thiêu đốt vậy.

Một đêm này, bọn nó đều không thể yên lòng. Chỉ uống một bát mà đã phải ngâm ở trong hồ đến sáng sớm rồi.

Một đỉnh thuốc bị nấu thành nước đặc, hơn nữa đã chui vào trong bụng của nhóc tỳ. Chỗ còn lại bị bọn trẻ và người lớn chia nhau. Đương nhiên cũng không thiếu phần ba con chim non. AI ai cũng đang tỏa sáng khắp người, vô cùng nóng nực. Đây là một đêm không ngủ.

Nhóc tỳ trái lại lại ngủ rất ngon. Tạng phủ của nó trong suốt, khung xương trắng tinh, giống như đã được cọ rửa một lần. Sáng sớm tỉnh dậy nó phát hiện cả người đều nhớp nháp, đó đều là tiết ra từ trong nguời của nó.

Nó cầm lấy một bộ quần áo sạch, đặt ở bên hồ rồi nhảy tòm xuống dưới, lập tức làm giật mình cả đám trẻ con mắt đang đỏ như mắt thỏ.

"Bọn mày dậy sớm thế." Nhóc tỳ nói.

"Hu hu... Đã ngủ quái đâu mà dậy sớm." Bọn trẻ bi thảm nói. Nhưng bọn nó cũng không có mệt mỏi, trái lại còn tràn đầy tinh lực, nếu không đã không ngâm ở chỗ này.

"A. Vậy thì bọn mày cứ tiếp tục đi nhé. Tao đi luyện tập đây." Một ngày mới bắt đầu, nhóc tỳ ăn xong bữa sáng liền chạy về phía vùng thác nước đá kia.

Ngày tháng cứ thế trôi qua, nhóc tỳ hôm nào cũng đi sớm về muộn.

Thác nước như ngân hà, đinh tai nhức óc, chảy xuống từ trên núi đá. Nhóc tỳ chống lại thác nước trắng xóa, gian nan trèo lên phía trên.

"Ầm!"

Lúc đá nặng mấy trăm cân rơi xuống, Thạch Hạo không còn né tránh nữa mà để mặc cho đá đập vào người mình. Nó tóm lấy gờ đá và trèo lên. Chỉ trong ba tháng ngắn ngủi mà nó đã luyện thành một cơ thể mình đồng da sắt.

"Ầm!"

Đột nhiên, ở phía trên có một tảng đá nặng mấy nghìn cân lăn xuống. Mặc dù nó không phải rơi từ điểm cao nhất xuống nhưng theo thác nước như vậy chảy xuống cũng có thể thanh thế kinh người. Rõ ràng chỉ nặng mấy nghìn cân nhưng nếu bị đập trúng thì ít nhất cũng phải có sức mạnh mấy vạn cân.

Nhóc tỳ bị thác nước màu trắng bao phủ. Ở trên vách đá chỉ còn xót lại một điểm trắng nhô ra, nhưng nó linh giác cực nhạy nên đã cảm giác được nguy cơ. Nhưng lần này nó không có né tránh mà dựa vào cơ thể mình để chọi cứng.

"Bịch" một tiếng, đá lớn rơi xuống và đập lên trên lưng nó, phát ra một tiếng vang nặng nề. Một mảnh sóng nước mênh mông tận trời.

Nhóc tỳ không có sử dụng Cốt Văn, nhưng cơ thể lại có ánh sáng óng ánh, phát ra một mảnh hào quang mơ hồ. Nó đã thành công lấy cơ thể của mình để chống đỡ lại tảng đá.

Thân thể nó rung mạnh, bảo quang mông lung tan đi. Mặc dù lưng nó rất đau nhưng cũng chưa bị thương tới gân cốt. Nó làm được như vậy quả thật là kinh người.

Đây chính là thành quả của mấy tháng này. Ngày ngày khổ luyện để mài giũa cơ thể. Không cần dùng Cốt Văn mà cơ thể đã tử phát ra một tầng bảo quang. Đây là sức mạnh thuần huyết khí, tự động hộ thân.

"Đây mới là chân nghĩa của Bàn Huyết Cảnh mà Liễu Thần nói sao?" Nhóc tỳ lẩm bẩm.

Lời cây liễu nói có tên gọi giống như cảnh giới hiện tại. Nhưng kết quả sau khi tu luyện lại hoàn toàn bất đồng. Cây liễu dùng tiêu chuẩn của Thái Cổ Hung Thú để so sánh.

Cứ như vậy, ngày qua ngày, tháng qua tháng, nhóc tỳ đi sớm về muộn, ngày nào cũng bầm dập khắp người. Nhưng nhờ có phương thuốc cổ đó,

Thạch Thôn thường xuyên nấu được bảo dược. Chỉ cần uống nước thuốc vào là nó liền hồi phục trong nháy mắt ngắt.

Nó vẫn trắng trẻo xinh đẹp, mắt to có linh khí nhưng cơ thể càng lúc càng mạnh mẽ. Lúc bị tấn công huyết khí sẽ dâng lên cuồn cuộn, giống như đang vận chuyển Thiên Cương. Đá lớn bình thường đập vào người sẽ bị đánh văng ngay, căn bản không thể làm nó bị thương được nữa.

Nháy mắt Thạch Hạo đã tu hành sắp được một năm, nó cũng sắp tròn bảy tuổi rồi.

Sáng sớm, tại vùng thác nước đá, nhóc tỳ dùng một tay giơ cao một tảng đá nặng mấy vạn cân, tay còn lại và hai chân thì chống lại thác nước trắng xóa mà trèo lên.

"Đông!"

Có đá lăn xuống nhưng lại không thể đánh lui nó. Cơ thể nó rất vững vàng, giống như một con Thần Viên. Nó đang nhanh chóng xông lên, sóng nước và đá lớn đều khó mà đánh rơi nó.

Cuối cùng, nó đã trèo lên trên đỉnh núi đá, đứng ở đó mà cơ thể đều tỏa ra bảo quang. Tu hành gần một năm nay đã khiến cơ thể của nó xảy ra sự lột xác kinh khủng. Một tháng trước nó đã làm được việc này rồi, gần đây cũng chỉ là củng cố mà thôi.

"Lên!"

Ở trên thác nước có một bóng người nhỏ đang đón lấy ánh bình minh và giơ cao một tảng đá mười vạn cân, toàn thân xán lạn, cơ thể phát ra bảo quang.

Cái màn này làm mãnh thú ở gần khiếp sợ mà gào thét, hung cầm bay lên trời. Tất cả bọn chúng đều bị bóng người nhỏ này làm cho sợ hãi run rẩy.

Ở trong ánh bình minh, bóng người nhỏ đó vô cùng xán lạn, phát ra một

loại khí tức khủng bố. Nó giống như một Thiên Thần nhỏ, đứng thẳng ở trên thác nước, toàn thân có một loại khí vận khó nói rõ.

Nhóc tỳ đã đột phá được Cực Cảnh mười vạn cân mà chỉ có Thái Cổ Hung Thú Thiên Giai non mới có thể làm được

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 66: Siêu Phàm

Mới nhỏ xíu mà đã nâng lên được thần thiết mười vạn cân thiệt là quá kinh khủng, đây là một chuyện khó có thể làm được, thế nên mới được gọi là "cực cảnh"!

Vào thời kỳ Thái Cổ, những con thần cầm, thiên giai hung thú đều dùng mức "cực cảnh" này để phán đoán tiềm năng sau này lẫn so sánh tiềm chất để chọn làm kẻ nối dõi, không phải con thú non nào cũng có tiềm năng đến "cực cảnh".

Bây giờ thế mà nhóc tỳ đã làm được, nó nâng lên cự thạch mười vạn cân đứng sừng sững dưới ánh bình minh tràn ngập bảo huy khiến cả vùng Đại Hoang chấn động, rất nhiều hung cầm mãnh thú chạy trốn, chúng nó hoảng sợ đến mức không dám ở lại dù chỉ một giây.

"Oa, mình đã làm được." Nhóc tỳ thả tay ra buông cự thạch lăn xuống theo dòng chảy của thác nước, âm vang ầm ầm kinh thiên động địa phát ra cứ như đang có một trận động đất.

Vào giai đoạn tuổi nhỏ mà bằng vào cơ bắp đã có sức mạnh như vậy, tuyệt đối có thể xưng là kinh thế, một thành tựu siêu phàm. Bình thường thì những phàm thai căn bản không thể làm được.

Nhóc tỳ đứng trên một khối cự thạch đón ánh bình minh, dòng nước chảy xiết trắng xóa dưới chân phát ra âm thanh như tiếng sấm, ầm vang rung động cả vùng loạn thạch sơn. Thân thể nó cường tráng mà trong suốt như tỏa ra một loại ánh sáng lộng lẫy, khí lực cứ như là dùng mãi không hết, cực cảnh mười vạn cân đã bị nó phá vỡ, đồng thời cũng đặt được nền móng vững chắc nhất.

"Mình có thể xem 'Nguyên Thủy Chân Giải' rồi, thế nhưng có lẽ nên mạnh hơn chút nữa thì tốt hơn !" Nhóc tỳ tự nói, cực cảnh đã bị đánh vỡ nhưng đó chưa phải là cực hạn của nó.

Nó không dừng lại ở bước này mà dự định sẽ rèn luyện thân thể một thời gian nữa để đạt đến cảnh giới càng cao hơn, nó muốn thật nghiêm khắc với bản thân để vượt lên chính mình!

Một ngày rồi một ngày trôi qua, dù cho có gió mưa bão bùng thì nó vẫn không hề dừng một ngày nào, hiện tại cũng đã được bảy tuổi.

"Ầm!"

Sấm vang chớp giật, mưa to vần vũ, hồng thủy khắp Đại Hoang lan tràn, rõ ràng là ban ngày thế mà sắc trời đen kịt đến mức thò tay không thấy năm ngón thật dọa người, chỉ có đôi khi tia chớp chi chít ngập trời thì đại địa mới vụt sáng lên.

Giữa cơn mưa gió bão bùng, một bóng dáng nhỏ xíu đang chạy nhanh, nó nâng một cự thạch mười vạn cân đi ngược dòng cơn lũ đá, dùng sức thân thể mà đối kháng với uy lực của trời đất.

Đây đã không phải là một dòng thác đá mà thật sự là một cơn lũ đá!

Sóng lớn ngập trời, núi đá giữa cơn hồng thủy này bị cuốn phăng như bỡn, hết mảnh rừng nguyên thủy này tới một mảnh rừng rậm khác bị hủy diệt, thiên uy khó có thể chống lại! Nhân loại trước tự nhiên to lớn lộ rõ sự yếu đuối cùng bé nhỏ đến đáng thương.

Từng đàn hung thú kéo nhau chạy trốn, chúng sợ chết chìm trong vùng ngập lũ này.

Thế nhưng, nhóc tỳ vẫn không chút sợ hãi mà cứ đi ngược mà lên, nó bằng vào sự chịu đựng của sức mạnh thân thể mà tiến nhanh vào sâu trong dãy núi, cứng đối cứng với cơn lũ đá!

ẦM ẦM ẦM!

Nước bùn đục ngầu lẫn cự thạch cuồng mãnh không ngừng bắn ra từ sâu trong dãy núi, thật đúng là một trường hạo kiếp. Thế nhưng nhóc tỳ căn bản không chút sợ hãi, có lúc nó vung tay vỗ vào đá lở đang lao tới đánh bay ra xa, sau đó vẫn không dừng lại mà chỉ điều chỉnh thân thể rồi lại tiếp tục tiến lên.

Không có Phù Văn lóe sáng, cũng không có Bảo Thuật ngập trời, chỉ còn lại một thân hình khổ hạnh đang tự gọt giũa bằng quá trình tẩy lễ của bão táp, thân thể nhóc tỳ tỏa ra ánh sáng óng ánh, một tiếng rên nó cũng không hé, một thân một mình chống chọi thiên uy mà đi lên.

Khi bão táp đã ngừng thì sắc trời cũng đã chạng vạng, mây đen dần tan hết hiện ra cảnh sắc trong dãy núi, đại thụ bị gẫy nát, hồng thủy cuồn cuộn, núi đá nghiêng ngả, rất nhiều nơi thành một cái đầm lớn.

Cả người nhóc tỳ ướt nhẹp, toàn thân bầm dập ứa máu, thế nhưng xương cũng không gãy, lại càng không chảy máu, có thể thấy thân thể nó mạnh mẽ đến dường nào, nó cắn răng chịu đựng tiếp tục tu luyện.

Cứ như thế một ngày rồi một ngày lại trôi qua, nhóc tỳ lợi dụng thiên uy để tu hành, thậm chí có lúc nó nhảy xuống từ vách đá trên cao, có lúc lại đi chọc giận hung thú khổng lồ rồi giao chiến với chúng nó.

Lần nào trở về thì mình mẩy nó cũng đầy vết thương, nó cũng có ăn chất lỏng màu vàng kim trong dược đỉnh nên thể chất không ngừng được lột xác, hôm sau lại mạnh mẽ hơn hôm trước khiến thôn nhân không thể tin nổi nó tiến bộ lại thần tốc tới mức như vậy.

Lúc nhóc tỳ được bảy tuổi rưỡi thì nó dừng tu luyện. Trải qua thời gian rèn luyện dài như thế, không chỉ sức chịu đựng của thân thể mạnh đến kinh người mà ý chí cũng cứng rắn tựa như sắt.

"Liễu Thần, tu hành thân thể của cháu đã xong một giai đoạn." Nhóc tỳ

đi tới đầu thôn, ngẩng đầu nói với cây liễu cháy đen...

"Thành quả của cháu như thế nào rồi?" Cây liễu hỏi.

Nhóc tỳ đi tới bờ hồ, nó dùng một tay nâng lên một khối cự thạch nặng hơn mười vạn cân, hành động này chấn động toàn bộ bờ hồ, dù cho là đám nhóc hay là người lớn, hoặc cả đám trân cầm dị thú đều hoàn toàn ngây ngốc.

Sức mạnh cỡ nào vậy? Một tay nâng lên cự thạch mười vạn cân thiệt quá chấn động, trước giờ chưa từng nghe qua!

Tiếp theo, nó đổi tay khác nâng cự thạch thế cho tay kia, toàn thân phát ra một tầng quang huy, đây là do thân thể tự động sinh ra và cũng đại biểu thân thể đã đạt tới cực cảnh!

Ngay cả Liễu Thần mà cũng trầm mặc một hồi, không có nói chuyện ngay.

"Nhóc con, mau đặt xuống nhanh đi, coi chừng bị thương đó!" Tộc nhân kêu to.

Khối cự thạch này ai có thể dời nổi? Thường ngày khối đá được dùng để phơi thịt khô, da thú.. vì nó rất to, bây giờ thế mà lại nằm trên tay nhóc tỳ khiến lòng ai cũng chấn động.

"Một tay phát lực loáng cái đã có mười vạn tám ngàn cân thần lực, cháu làm tốt lắm, cực kỳ hơn xa dự liệu của ta!" Cây liễu truyền âm, hình như nó cũng bị kinh ngạc.

Không cần nói tới Nhân Tộc, chính là đám thú non của loài sinh vật mạnh nhất như Kim Sí Đại Bằng, Chân Hống thì bất quá cũng chỉ tới mức này chứ khó mà mạnh hơn được, chuyện này thật sự chấn động nhân tâm.

Sở trường của Nhân Tộc không phải là thần lực cái thế gì, thế nhưng nhóc tỳ lại đi tới cực điểm ở phương diện này khiến cây liễu cũng phải kinh

thán một hồi.

Thằng nhóc này có tiềm lực thật lớn, so với trong tưởng tượng lại càng mạnh hơn!

"Nhóc tỳ, sao cậu làm được hay thế?" Một đám nhỏ chạy tới, chúng nó hết nắn lại nhéo cánh tay nhỏ của nhóc tỳ, cả đám cảm thấy không thể tin nổi.

"Đó chính là một tòa núi đá đó nha, nhóc tỳ thiệt giỏi quá, chỉ một tay đã có thể nâng được, sức mạnh này có khi dọa cả bọn Thái Cổ Di Chủng trong núi a, con của bọn chúng còn lâu mới đạt được tới mức này."

Một đám nhóc con vừa khiếp sợ vừa hưng phấn vây xung quanh nhóc tỳ ríu ra ríu rít như chim hót.

Cả đám người lớn cũng đang ngây ngốc, một đứa bé thôi đó, chuyện này thật đúng là khó có thể tin được, một đứa bé mạnh mẽ đến mức thế này.

"Nhóc tỳ, đại thúc không có yêu cầu gì cao hết, sau này con bắt cho thúc một con Toan Nghê con để giữ nhà nha."

"Cái gì? Đòi hỏi thế mà dám bảo không cao? Mở mồm ra là đòi hung thú thuộc hàng mạnh nhất, đại thúc yêu cầu đơn giản hơn nhiều lắm, sau này cháu bắt cho thúc một con Tỳ Hưu thuần huyết non đi."

"Lượn đi, Tỳ Hưu kém gì với Toan Nghê chớ, chả phải cũng ttong một hàng mạnh nhất sao?"

Đám đại nhân trêu chọc nhau vui vẻ, nói nhóc tỳ sau này mạnh lên rồi đừng quên Thạch thôn, hãy bắt một con hung thú Thái Cổ non về trấn thủ nơi đây.

Thật là lâu sau thì mọi người mới tản đi.

"Liễu Thần ơi, cháu có thể tu luyện "Nguyên Thủy Chân Giải được chưa

ạ?" Nhóc tỳ ngẩng đầu hỏi, hiện tại nó đã được bảy tuổi rưỡi, thân hình cũng cao không ít, thế nhưng vẻ non nớt vẫn y như trước, mắt to sáng ngời phân rõ hai màu đen trắng.

"Có thể." Cây liễu đáp lại chấp nhận.

Không chỉ cường độ thân thể của nhóc tỳ vượt quá yêu cầu mà tinh thần ý chí cũng rất kinh người. Trong một năm khổ tu, nó không chịu khuất phục mà tu luyện dưới các loại thiên uy, ý chí đã cứng như sắt.

"Nhưng mà.. Nguyên Thủy Chân Giải thật ra là cái gì nha?" Nhóc tỳ móc khối xương trắng loáng ra thỉnh giáo rất khiêm nhường, mắt to lóe ra hào quang khát vọng.

"Cháu hãy tự nghiền ngẫm thật kĩ đi, đường đi chính là do một bước đi một dấu chân mà tạo thành. Bộ Cốt Thư này có thể được xưng tụng là kinh thiên động địa, không thể tùy tiện để người khác biết." Liễu thần nhắc nhở.

"Dạ!" Nhóc tỳ gật đầu thành khẩn.

Hôm sau, nhóc tỳ ngồi ngay ngắn đọc nghiền ngẫm đến mê muội, khi đứng thì suy tư, lúc ngủ thì nhíu mày, không một giây nào nó không tìm hiểu và lý giải bộ thiên thư này.

Ký tự dày đặc chằng chịt trên khối xương trắng noãn giảng giải về khởi nguyên của Phù Văn, giải thích huyền bí của Nguyên Thủy Bảo Cốt, chú giải điểm mạnh yếu của các hung thú, thần cầm Thái Cổ.

Bộ Cốt Thư này bắt đầu giảng từ lúc nguyên thủy nhất, trình bày sự huyền bí thiên địa, liên quan đến rất nhiều vấn đề, bao quát khắp vạn vật, chỉ đáng tiếc là không có ghi chép bất kỳ một loại Bảo Thuật nào.

Người có thể đọc nó để tu hành rồi tiến hành đột phá, cũng coi như là một bộ thiên thư vô giá, là bảo vật đối với các tộc, chỉ là thiếu Bảo Thuật cái thế.

Nhóc tỳ ngây dại, nó đọc chăm chú đến mức hộc máu mấy lần, tuy rằng nó mạnh hơn lão tộc trưởng nhưng cũng bị vài lần bị thương, cũng do dữ kiện ghi trên Cốt Thư quá sức đáng sợ.

Cốt Thư bắt đầu giải thích Phù Văn từ tận thời nguyên thủy, lại còn có trận mẫu để miêu tả một con Thanh Thiên Bằng đang quyết đấu với thần linh, một luồng khí tức thảm liệt phô thiên cái địa ập ra khiến người ta phải hộc máu, cứ như vượt qua ngàn trùng Thượng Cổ xa xôi mà tái hiện chân thực ngay trước mắt.

Đây chỉ là một bức hình mà thôi, còn có một số khác cũng không liên quan gì đến Bảo Thuật, đó là mấy chục bức hình luận sự vận chuyển của Phù Văn, minh họa cảnh chiến đấu thực tế được khắc rất cụ thể và tỉ mỉ lên khối xương trắng loáng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 67: Ngây Dại

Khối xương trắng loáng này có thể nói là báu vật, ghi chép lại rất nhiều huyền bí như bản chất của Phù Văn, hình chạm khắc cảnh hung thú Thái Cổ quyết đấu cùng thần linh, tất cả đều diễn giải từ lúc nguyên thủy nhất.

Nhóc tỳ ngây dại, mê man không gì sánh nổi mà ôm khối xương óng ánh, mỗi một giờ một khắc đều không ngừng lĩnh ngộ lẫn suy tư, cứ như đã nhập ma. Thậm chí nó tu luyện chuyên tâm đến mức mà đi thẳng đến hồ nước, mãi đến khi nước ngập đến sặc mũi mới giật mình tỉnh lại, khiến cho tộc nhân phải dở khóc dở cười.

"Tui cầm một bát sữa thú hươ hươ trước mặt nó vậy mà mặt nó cứ đơ ra, thiệt không bình thường nha."

"Tiêu rồi, nhóc tỳ ngu người rồi, có khi nào sẽ khùng luôn không ta?"

Một đám nhóc con thầm thì, thấy bộ dáng của nó thì đều coi như là đã nhập ma.

"Đừng lao tâm qua cháu, cẩn thận không thì bị thương." Lão tộc trưởng căn dặn nghiêm túc, nhóc tỳ hộc máu không chỉ một lần, dù thân thể nó mạnh mẽ thì cũng cần phải chú ý.

Nhóc tỳ tập trung rất chuyên chú đến quên ăn quên ngủ, khối xương trong suốt chưa từng rời khỏi bàn tay, nó nghiền ngẫm chăm chú đọc dữ kiện như du hành xuyên về quá khứ, chìm đắm trong đó như cùng hòa chung vào khối cốt.

Nó đang đọc đọc một trận chiến mẫu khác, một con Kim Sí Đại Bằng chiến với thần linh, phù hiệu trên khối xương cực kỳ dày đặc, mà hình chạm khắc cũng rất nhỏ, thế nhưng vậy mà lại từ khối cốt hiển hiện ra vô cùng

chân thực.

Nhóc tỳ càng ngày càng chăm chú, con mắt chưa chớp lần nào, tinh khí thần tập trung như hòa nhập sâu vào trong khối xương, tập trung như thế thì cảnh sắc hiển hiện ra từ hình chạm cũng khác nhau.

Con Kim Sí Đại Bằng tỏa ra ánh sáng vàng kim nhàn nhạt, rồi sau đó toàn thân càng phát sáng rực, nó hiện ra từ trong khối xương mà cứ như được đúc thành từ vàng ròng, sinh động đến mức sắp bay ra ngoài.

Nó quyết chiến cùng thần linh kịch liệt không gì sánh nổi, cả hai đều bị thương, cả người nó dính đầy thần huyết trộn lẫn máu vàng kim của chính mình, quả thật bá tuyệt thiên địa, cánh lớn màu vàng kim che đậy cả bầu trời tỏa khí thế sắc bén kinh thiên.

Không có ghi chép Bảo Thuật kinh thiên, chỉ trình bày diệu dụng của Phù Văn một cách chính thống, phác họa ra các đường nét chỉ điểm những mấu chốt trong trận chiến này, đúng là thâm ảo vô cùng.

Nhóc tỳ chỉ mới nhìn bức hình thứ nhất mà đã đã nhập ma trầm mê không tỉnh dậy, khi tinh thần bị suy kiệt cực hạn thì mới ói ra một bụm máu to rồi mở mắt.

Tộc nhân nhìn thấy cảnh này không ai không đau lòng, nhóc tỳ tập trung đến mức say mê như thế sẽ không tốt, họ dồn dập khuyên can đừng có cố thế nữa.

"Dạ, cháu biết, những hình chạm khắc đó quá thâm ảo, cháu không thể tham ngộ liền ngay được, tất cả cứ từ tốn mà tìm tòi thì tốt hơn." Nhóc tỳ nghe theo khuyến cáo, đồng ý rút kinh nghiệm.

Một trận mẫu như thế, những hình chạm khắc như thế, nếu như truyền ra bên ngoài thì sẽ gây ra sóng to gió lớn, mặc dù không có diễn hóa Bảo Thuật nhưng tuyệt đối có thể gọi là "Chiến Thần đồ lục".

Có mấy ai nhìn thấy được cảnh Kim Sí Đại Bằng quyết đấu thần linh?

Đồ lục này vừa ra chắc chắn kinh thế, là báu vật cao thủ mơ tưởng, không chỉ trong loài người mà tất cả các chủng loài đều thèm thuồng!

Đây chính là chỗ đáng sợ của "Nguyên Thủy Chân Giải", nó giải thích ý nghĩa thâm ảo của Phù Văn bằng bằng cách dùng trận mẫu để giảng giải, từ thấp lên cao rồi từ cao xuống thấp, giúp người xem như chạm tới một vùng trời đất khó lường. .

Một chiếc thuyền con nổi giữa hồ, gió gợn lên từng gợn sóng giữa hồ nước trong veo, Long Tu Ngư màu vàng kim nhảy lên phản chiếu tia phản chiếu óng ánh, tung tóe bọt nước.

Nhóc tỳ nằm trên thuyền con thiệt thoải mái mà thư thái, toàn thân phát ra từng tia thần hi óng ánh đang lại gầy dựng tiếp Phù Văn trong cơ thể nó, cùng giao hòa cùng máu thịt.

Nó đã dừng đọc Nguyên Thủy Chân Giải, cảm ngộ đã thâm hậu vượt xa nhận thức trước đây, hiểu được ý nghĩa bổn nguyên sâu nhất của Phù Văn, bắt đầu trùng tu Bàn Huyết Cảnh. Từng hạt sáng nhỏ li ti hiện ra như chư thiên thần ma trú ngụ trong cơ thể, vì chủ thể mà tụng kinh, mà thủ hộ, mà dưỡng thần, giúp nó thoát thai và càng lúc càng mạnh mẽ.

Hiệu quả thật kinh người, nhóc tỳ nay như một cái lò lửa sống đang phát sáng mấy ngày liên tục, từng vệt hoa văn xiên xỏ khắp từ trong ra ngoài cơ thể, óng ánh và xán lạn.

Tộc nhân không quấy rối nó ngộ đạo, nhóc tỳ đang nửa tỉnh nửa mê, toàn bộ tinh thần đều đang tập trung ngao du ở một thế giới rực rỡ...

Thần hi tràn ngập đến mức hóa hình ở ngoài cơ thể, cứ như những sợi lông vũ thần thánh phiêu bồng, huyết khí vang ầm ầm, mỗi một giọt máu đều chứa đựng một cái Phù Văn, chúng nó ngưng đọng lại một chỗ khiến khí tức chung lại cường thịnh lên.

Thần hi bao trùm ngoài cơ thể, óng ánh mà thánh khiết, nó cứ như sắp

vũ hóa phi thăng vậy, một vùng ánh sáng rộng lớn lơ lửng lượn lờ chiếu rọi sáng rực một vùng hồ nước.

Tộc nhân bị kinh động nên vây xung quanh hồ quan sát, các trân cầm dị thú như Tiểu Loan Điểu, Độc Giác Thú cũng đờ ra nhìn kinh ngạc cảnh trong hồ, từng đàn Long Tu Ngư bơi lại gần tắm rửa trong cơn mưa ánh sáng, ánh sáng phản chiếu lên vảy vàng kim càng phát ra ánh lung linh tuyệt mỹ.

Nhóc tỳ nhắm mắt lại, hi quang lưu chuyển liên tục, mưa ánh sáng rơi lả tả, nó không ngừng lột xác.

Tinh túy thiên địa không ngừng tràn vào trong cơ thể tẩm bộ phủ tạng và thân thể, nó càng óng ánh và rực rỡ, tinh huyết như trường hà chảy cuồn cuộn, như đang xoay chuyển sao trời.

Cuối cùng cũng thành, nó tu hành đã đến được cực điểm, hoàn thành Bàn Huyết Cảnh viên mãn.

Nhóc tỳ mở mắt ra, toàn bộ thần hi thu vào, thân thể bóng loáng cứ như được đúc thành từ ôn ngọc, một đám cá lớn màu vàng kim trong hồ kinh hãi liền vẫy đuôi lặn sâu vào dưới hồ.

"Phù phù!"

Nhóc tỳ nhảy ùm xuống nước bắt được một con Long Tu Ngư nặng hơn ba trăm cân, toàn thân lưu động kim quang, râu của nó óng ánh mà tỏa hương thơm ngát, đúng là cả người đều là bảo.

"Nhóc thò lò mũi xanh, chụp nè!" Nhóc tỳ hô lên quăng con cá lên bờ hồ.

Sau đó nó lại lặn xuống dưới thật nhanh, lần này thì nó bắt được một con cá màu vàng kim to lớn nặng hơn hai trăm cân, tỏa ra mùi hương bát ngát, nó lại quẳng lên bờ.

"A A A, Ngư Vương kìa, trước đây bắt được cá mấy chục cân tưởng là lớn lắm rồi, không ngờ giống bảo ngư này có thể to đến như vậy!"

"Nhóc tỳ ơi, cá lớn nhiều lắm đó, mới nãy tui thấy tới hai mươi mấy con giống như thế, bắt nhanh lên a!"

Một đám nít ranh kêu to um trời. Ngư Vương như thế khẳng định sẽ có dược hiệu cực tốt, sau khi ăn sẽ tăng cường huyết khí của bọn chúng, tăng thêm khí lực.

Nhóc tỳ cũng không bắt tiếp mà nhảy vọt lên bờ hồ, hồ lớn xanh lam dưỡng ra được loại cá trân hiếm này không dễ dàng, không thể tận diệt Ngư Vương, phải để bọn chúng đẻ trứng nữa chứ.

"Gia gia! Cháu muốn đi xa." Trong lúc ăn tối, nhóc tỳ đột nhiên đề xuất ý muốn.

Bàn tay thô ráp của lão tộc trưởng khẽ run đưa lên trán, hỏi: "Nhóc con, cháu nhỏ như thế, tu vi vẫn chưa đủ để ngang dọc Đại Hoang đâu, mà cháu muốn đi đâu?"

"Không phải là cháu hoàn toàn đi khỏi Thạch Thôn đâu, chỉ là đi mài giũa theo sắp xếp của Liễu Thần mà thôi, đi ra ngoài một vòng rồi về sớm thôi mà." Nhóc tỳ khe khẽ nói.

Mặc dù là đi mài giũa nhưng đi đâu là do chính nó chọn.

Trong mắt nó ngấn hơi nước, nó đang nhớ cha mẹ, nhớ người thân, một lần ly biệt thế mà qua nhiều năm vẫn không thấy hai người Thạch Tử Lăng quay về, nó lo lắng vô cùng.

"Cháu à, chẳng nhẽ cháu định đi cổ quốc đó ư?" Lão tộc trưởng lo lắng, một đứa bé nhỏ như vậy không thể chinh chiến cùng Vương tộc hùng mạnh, quá ảo tưởng rồi.

Nhóc tỳ lắc đầu, nói: "Cháu không liều thế đâu, chỉ là tới vùng biên

cương của cổ quốc mà thôi. Liễu thần nói với cháu hãy đi đánh giết với mãnh thú hồng hoang, đi những nơi hiểm ác để mài giũa, như vậy sở học sẽ được củng cố, trưởng thành nhanh chóng."

Nó trùng tu Bàn Huyết Cảnh đã viên mãn, hiện tại vâng theo Liễu Thần không đột phá vội mà nghỉ chân ở cảnh giới này một tháng, học thêm nhiều thể ngộ và lý giải thì càng có lợi cho tu hành tương lai.

Nhóc tỳ muốn đi tổ địa thứ hai nhìn xem thế nào, đó là một nơi để đày người, có vài lão nhân sa cơ lỡ vận đã tán gẫu rất hợp với cha mẹ nó, cũng nên biết rốt cuộc cha mẹ nó đã đi đâu.

Một đứa bé đã xa cha mẹ nhiều năm, khi biết bọn họ vì nó mà liều mạng tiến vào một tòa Thái Cổ Thần Sơn thì có thể tưởng tượng sự tưởng niệm và lo lắng trong lòng đứa bé đó lớn đến mức nào.

Có thể bây giờ nó không thể làm được gì nhưng phải biết tin tức của bọn họ, cảm tình và tưởng niệm đối với thân nhân rất lớn, dù cho không thấy được người thì một ít tin tức cũng coi như là một loại an ủi..

Ngoài ra, ở đó còn có một đứa bé đang thế chỗ cho nó, bị đày ở vùng đất khổ hoang kia, không biết đứa bé đó có khỏe không, có gặp nguy hiểm tai hại nào chăng? Nhóc tỳ là một người trọng cảm tình, nó cảm thấy đã liên lụy vận mệnh đứa bé kia.

"Nhóc tỳ, xa lắm đấy, quá nhiều nguy hiểm dọc theo con đường này!" Lão tộc trưởng không đồng ý.

"Tuy rằng rất xa nhưng không phải là không thể vượt qua, Liễu Thần đã nhìn xuyên vào tiềm thức của cháu mà tính toán ra được quãng đường, đại khái cách nơi này khoảng ba mươi vạn dặm." Nhóc tỳ tếu táo.

Tổ địa thứ hai nằm ở vùng biên cương cổ quốc, nơi đây là một vùng man hoang và lạnh lẽo, nơi đây cách tổ địa chân chính cũng không xa, chỉ khoảng ba mươi vạn dặm, hiển nhiên người Thạch Tộc năm đó vẫn luôn hướng về

nguồn cội.

Quãng đường ba mươi vạn dặm so với cương thổ mênh mông vô ngần của cổ quốc thì chả là cái gì, nhưng đối với một đứa nhóc xưa nay chưa đi xa như nhóc tỳ thì đúng là một con số trên mây.

"Cháu đó giờ chưa từng tự đi xa, sao bảo ông yên tâm cho được." Tộc trưởng kiên quyết.

Sau đó không lâu, thôn nhân biết được cũng cực lực phản đối, đường càng dài thì nguy hiểm càng nhiều vô cùng, nếu không cẩn thận thì chết giữa vùng rừng núi này như chơi.

"Liễu Thần nói đây là một lần mài giũa quan trọng, cháu buộc phải đi một chuyến này." Nhóc tỳ năn nỉ.

Tộc nhân nghe xong liền trầm xuống, cây liễu cháy đen đã là một vị thần trong lòng của bọn hắn, lời của ngài ấy nói ra khó mà phản đối được.

"Loại mài giũa kiểu này ngươi có thể từ chối, không bắt buộc phải chấp nhận đâu, ta chỉ là áp dụng biện pháp mài giũa thú non của các loài hung thú Thái Cổ - Chân Hống, Tỳ Hưu để rèn luyện ngươi. Quãng đường ba mươi vạn dặm đúng là rất đáng sợ, trong Đại Hoang có rất nhiều dị chủng, lỡ vạn nhất gặp phải thì hãy tránh qua, nếu không thì sẽ nguy hiểm đến tánh mạnh." Liễu Thần nói.

Thời kỳ Thái Cổ, các loài sinh vật chí cường cực kỳ nghiêm khắc đối với dòng dõi chúng nó, bình thường đều dùng loại mài giũa như địa ngục để tương lai đám thú con trưởng thành được mạnh mẽ vô song.

Một mình đi giữa muôn trùng mãnh thú hồng hoang, đi xuyên qua dãy núi rừng nguy hiểm khôn cùng thật là một thử thách cực đại, tuy rằng không có kẻ thù rõ ràng nhưng như thế lại càng nguy hiểm hơn.

Mài giũa của Liễu Thần không thể so với tiêu chuẩn của Nhân Tộc mà theo chuẩn của những chủng tộc mạnh mẽ nhất thế gian này.

"Để cháu thử một chút xem, nếu không ổn thì cháu sẽ quay về ngay, không hề liều mạng đâu." Ánh mắt nhóc tỳ lóe lên ánh kiên nghị.

Trong ký ức của tiềm thức, gia gia của nó từng bắn giết một con non Tỳ Hưu tại Bách Tộc Chiến Trường, huyết mạch con thú kia cực kỳ tinh thuần, nghĩ lại thì có lẽ là do con hung thú chí cường kia cố ý thả con nó vào để tiến hành sự tôi luyện tàn khốc.

"Cháu cũng có thể đi được!" Nhóc tỳ nắm chặt tay, tự cổ vũ chính mình phải đi về phương xa nơi có cổ quốc kia

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 68: Độc Giác Thú

Sáng sớm, sương mù lượn lờ khắp núi rừng. Một tia sáng đỏ xuất hiện ở trên đỉnh núi, mặt trời mọc lên chiếu xuống ánh nắng ấm áp nhuộm màn sương sớm thành màu vàng nhạt, lưu động ánh sáng.

Người của Thạch Thôn sớm đã thức giấc. Bọn trẻ đang đón ánh bình minh mà tập luyện, miệng hít thở tinh khí. Đứa nào cũng cường tráng như Tỳ Hưu non vậy.

Nhóc tỳ ngồi ở bên cạnh nhìn bọn nó, vì sắp phải đi xa nên trong lòng nó có chút không nỡ. Tử Vân, Đại Bằng, Tiểu Thanh đang ỷ ôi bên cạnh. Chúng không muốn Thạch Hạo đi một chút nào, dứt khoát đòi đi theo nhưng nó lại không cho.

Con đường này quá nguy hiểm. Ba trăm ngàn dặm, hành trình dài như vậy phải đi qua không biết bao nhiêu là dãy núi, trên đường ắt sẽ có rất nhiều nguy hiểm. Đi xuyên qua núi lớn nguy nga thường có thể nhìn thấy những bóng hình khổng lồ lướt qua bầu trời. Các loại hung cầm khủng bố không biết tên thực sự là không ít.

Lúc nhóc tỳ đi tu hành từng tận mắt nhìn thấy một con chim lớn dài năm mươi mét lướt qua, nó phun ra một ngụm lửa, trực tiếp nung một đỉnh núi thành dung nham. Lần khác nó còn thấy cả một con hung cầm dài hơn trăm mét lao vào trong tầng mây rồi quắp lấy một con Giao và xé thành hai mảnh. Hung cầm nuốt con Giao vào trong bụng, máu tươi trút xuống phía dưới như mưa.

Tử Vân, Đại Bằng và Tiểu Thanh mặc dù bất phàm, có thể phi thiên độn địa, nhưng dù sao chúng vẫn chưa trưởng thành. Lộ trình dài như vậy nếu cưỡi bọn nó thì thực sự quá nguy hiểm.

Có trời mới biết lúc nào tự dưng có một con hung cầm chui ra từ trong dãy núi nào đó và xé xác bọn nó.

Hung cầm giương cánh hiên ngang, bay lượn ở trong thiên địa. Chúng có tốc độc cực nhanh nhưng lại quá bắt mắt, có thể trở thành mục tiên săn bắt của một vài vị bá chủ trên không. Có thể còn nguy hiểm hơn so với việc đi xuyên núi rừng.

"Nhóc tỳ cậu thật sự phải đi sao?" Bọn trẻ thu công, tất cả đều xúm lại.

"Ừ!" Tiểu Thạch Hạo gật đầu. Hôm qua nó đã quyết định rồi, hiện tại sẽ không thay đổi nữa.

"Ba trăm ngàn dặm. Xa thật đấy. Bọn mình vẫn còn nhỏ như vậy, tại sao cậu lại phải đi xa như thế cơ chứ?" Bọn trẻ trợn tròn mắt. Con số thiên văn như thế này khiến bọn nó quáng mắt.

"Vậy lúc nào thì cậu đi?"

"Ngày mai!" Nhóc tỳ liếc sang đám Độc Giác Thú ở không xa. Không thể bay ở trên trời, vậy thì bắt một con hung thú tốc độ nhanh để cưỡi cũng được.

"A. Cậu muốn bắt một con Độc Giác Thú à?" Bọn trẻ đều lộ ra vẻ hưng phấn. Chúng nó sớm đã muốn làm vậy rồi, chỉ là thực lực còn chưa đủ mà thôi.

Kể cả là đám thanh niên trưởng thành như Thạch Lâm Hổ hay Thạch Phi Giao cũng vẫn đang lên kế hoạch. Nhưng họ lại không dám hành động lỗ mãng. Bọn Độc Giác Thú toàn thân trắng tinh, vẩy bạc lấp lóe đó rất mạnh, không phải người bình thường có thể hàng phục được.

Đương nhiên, bọn chúng nổi tiếng cũng không phải vì chiến lực. Đối với tốc độ một ngày vạn dăm của bọn nó mà nói thì cái gọi là 'mạnh' đó cũng chẳng thấm vào đâu.

Nhóc tỳ đứng dậy, quyết định chọn một con Độc Giác Thú cao lớn thần tuấn ở trong số đó. Cả người nó giống như một ngọn lửa đang thiêu đốt, tứ chi thon dài, thân hình cường tráng. Mắt nó như thủy tinh, trên trán mọc một cái sừng có ngân quang lượn lợ xung quanh.

"Chính là nó rồi."

Tiểu Thạch Hạo chọn xong mục tiêu liền lách qua Thạch Thôn và chui vào trong bụi cây để chặn bọn Độc Giác Thú từ bên kia. Bọn trẻ đều mở to mắt, nín thở và tĩnh tâm quan sát.

"Bọn nhóc này đang làm gì vậy?" Đến người lớn cũng đã bị kinh động.

"Cái gì? Muốn bắt Độc Giác Thú à?" Vù một tiếng, rất nhiều già trẻ gái trai từ trong làng đi ra, đứng ở bên hồ để quan sát.

Nhóc tỳ đã xuất hiện. Nó chui ra từ trong bụi cây ở không xa, chạy về bờ hồ, chặn đầu bọn Độc Giác Thú và nhìn chằm chằm vào mục tiêu cao lớn đó.

Bên hồ trở nên ồn ào. Các loại trân cầm mãnh thú sinh sống ở nơi đây đều kêu lên. Chúng tràn ngập lòng thù địch đối với vị khách không mời mà đến này, mặc dù nó còn rất nhỏ tuổi.

Nhất là bọn Độc Giác Thú. Dễ nhận thấy chúng là một loại sinh linh có trí tuệ, còn nhớ được việc nhóc tỳ từng một tay nâng tảng đá lớn mười vạn cân ở bên hồ không lâu trước đây. Con nào cũng đều cảm thấy bất an, toàn thân phát sáng.

"Cẩn thận kìa nhóc tỳ!" Tộc nhân kinh hô.

Bọn Độc Giác Thú bạo động, bốn vó bới đất, ký hiệu đan xen khắp người. Chúng nhất trí đối ngoại, đồng thời phát động tấn công.

Vù một tiếng, ánh sáng bạc trắng xóa như mưa trút xuống, rất khó né tránh. Lúc rơi ở trên đất đã đánh xuyên một ít nham thạch.

Nhóc tỳ không giảm tốc độ, nhưng hai tay lại giương ra, nhanh chóng lướt ngang mấy chục trượng. Nó giống như chim ưng lượn trên trời, động tác đẹp mà lại có cảm giác mạnh mẽ. Đây căn bản không giống việc một đứa bé có thể làm được.

"Thân pháp thật là nhanh!" Đến lão tộc trưởng cũng thán phục.

Đây là một loại thân pháp mà nhóc tỳ lĩnh ngộ được trong 'Chiến Thần Đồ Lục' sau khi xem Nguyên Thủy Chân Giải. Kim Sí Đại Bằng quyết đấu thần linh, sự ảo diệu của quỹ tích và cách vận chuyển ký hiệu đó để lại cho nó một ấn tượng sâu đậm.

Hiện tại, hai tay của nó lấp lóe ký hiệu màu vàng, vù vù xé gió giống như một con Kim Bằng nhỏ. Nó lướt ngang trời, tư thế đẹp đẽ mà lại mạnh mẽ.

"Xích" "Xích"

Độc Giác Thú hí dài. Độc giác của bọn nó đều sáng lên, tất cả đều bắn ra chùm ánh sáng đánh về phía trước. Đây giống như là do ký hiệu tổ hợp mà thành, nếu nhìn không kỹ còn tưởng là tia chớp.

Nhóc tỳ nhanh chóng né tránh. Sau khi nó rơi xuống trên một tảng đá trên vạn cân mới cúi người. Tảng đá lớn này liền 'ầm' một tiếng bị đánh vỡ, đá vun bay toán loạn.

Nó cấp tốc xông sang bên kia, giống như Kim Bằng lướt qua, vẽ ra một đạo quỹ tích kinh người, lại lượn vòng tạo ra một đường cung rồi xông vào trong bọn Độc Giác Thú.

"Wow!" Bọn trẻ kêu to. Nhóc tỳ đang ở trên không mà lại có thể đổi hướng như vậy, thật giống như Thái Cổ Thần Cầm giương cánh, nhanh như tia chớp.

Bọn Độc Giác Thú trở nên hỗn loạn, bốn vó đạp liên hồi. Chúng không thể tấn công cùng một lúc được nữa, vảy bạc toàn thân lấp lánh, con nào

cũng ngẩng đầu hí dài và đạp về phía trước.

"Nhóc tỳ quá nhanh rồi. Trong cự ly gần nó tuyệt đối nhanh hơn nhiều so với Độc Giác Thú. Nếu là người thường thì căn bản không thể tiếp cận tới được, nhưng nó thì lại trực tiếp xông vào trong đám Độc Giác Thú!" Thạch Phi Giao thán phục. Cho dù là thực lực của bọn hắn lại tăng lên thì cũng không thể làm được việc này.

Nhanh kinh người, vượt qua tốc độ của hung thú. Nhóc tỳ tiến vào trong bầy thú xong thì lại càng thêm nguy hiểm. Bên này thì một vó đạp tới, bên kia thì một cái mồm to bằng chậu máu ngoạm tới, ở một hướng khác lại có một chùm ánh sáng bay đến. Thật sự rất khó mà né tránh.

Toàn thân nhóc tỳ phát sáng giống như một cái chuông thần đang vang lên. Thần hi hóa thành ký tự xếp hàng ở trong không trung, bao phủ lấy cơ thể của nó và ngăn chặn đợt tấn công này.

"Đi!"

Nhóc tỳ bỗng dồn lực đẩy một cái, lập tức có bảy tám con Độc Giác Thú bay ngang ra ngoài. Sức mạnh của nó lớn tới mức nào chứ? Không tính sức mạnh thần bí của Cốt Văn, chỉ vung một tay thôi đã có thần lực mười vạn tám ngàn cân rồi. Nhưng mà nó cũng không hạ sát thủ. Bọn dị thú này rất ít, tương lai nếu có thể hàng phục được hết thì đối với tộc nhân mà nói sẽ là một loại tài sản vô cùng quý giá.

"Vèo"

Nhóc tỳ xông tới, nhảy lên trên lưng của con Độc Giác Thú cao lớn đó. Tuy người nó chi chít vảy bạc nhưng trên cổ lại có bờm trắng bạc. Nhóc tỳ tóm lấy bờm nó, chết cũng không chịu buông tay.

Con ngựa quý này vươn cổ hí dài, thanh âm to lớn như chuông đá xông thẳng lên tầng mây. Có thể nói nó cường tráng thần tuấn, vô cùng xuất chúng!

"Ngựa con đừng làm loạn nữa. Mày theo tao đi ra thế giới bên ngoài xem một chút, có khí đối với việc tu hành của mày cũng có tác dụng lớn đấy." Nhóc tỳ nằm sấp ở bên cạnh tai nó và lẩm bẩm.

Nhưng, con Độc Giác Thú này lại bạo nộ. Nó là hung thú, sao có thể đem so với ngựa bình thường. Có nói thế nào thì nó cũng là dị chủng, tốc độ ở trong núi cũng vào hàng có số có má.

Trong tình huống bình thường mà nói thì Độc Giác Thú không phải là thứ mà cường giả Bàn Huyết Cảnh bình thường có thể bắt được. Bọn nó rất khỏe, chạy nhanh thần tốc, lại còn được truyền thừa một số ký hiệu đơn giản, rất là bất phàm.

Bọn nó và Lân Mã đều là hậu duệ của Thái Cổ Thiên Mã, thuộc về dòng dõi của Thần Thú. Mặc dù huyết mạch đã rất mỏng manh những vẫn có thể phát huy được một chút sức mạnh. Chỉ là loại ký hiệu này chỉ chứa ở trong máu, không thật sự ngưng tụ thành hình, không thể hóa sinh ở trên khung xương hay da lông. Uy lực không mạnh mà giá trị cũng chẳng lớn.

Con Độc Giác Thú to lớn này kêu như sấm, không ngừng giãy dụa. Nhưng dưới sức mạnh to lớn của nhóc tỳ, cái gọi là thần lực của nó cũng kém quá nhiều, khó mà tránh thoát được.

Tiểu Thạch Hạo dùng sức ấn mạnh một cái. Cái đầu đang ngẩng cao của nó trực tiếp bị ấn xuống. Cuối cùng Thạch Hạo còn nhảy xuống dưới đất và nâng nó lên và chạy ra khỏi bầy thú.

Đàn Độc Giác Thú đại loại, không ngừng kêu hí. Nhưng chúng nó lại không có biện pháp nào bởi vì nhóc tỳ quá mạnh. Sức của nó rất lớn, liên tục đụng bay mười mấy con hung thú.

"Bắt sống... Cứ như vậy vác về một con sao?" Cả đám người nhìn mà trợn mắt há mồ.

Nhóc tỳ chạy vù vù, trực tiếp vác về một con Độc Giác Thú to lớn, để nó

chổng bốn vó lên trời, bất kể quẫy động cũng vô dụng.

Đám Thạch Phi Giao đã lên kế hoạch nhiều ngày vẫn không thể bắt được một con. Hiện tại nhóc tỳ ra tay, không ngờ lại có thể thành công dễ dàng như vậy.

Đó chính là một con ngựa quý, ai ngờ lại bị nó bắt về dễ như vậy!

"Nhóc tỳ bắt thêm vài con nữa đi." Cả đám người lớn chảy dãi.

"A thúc. Nếu còn bắt nữa thì bọn nó sẽ chạy đó. Sau này có khi chúng nó sẽ không quay lại nữa đâu. Chờ cháu thuần dưỡng con Độc Giác Thú này, đối tốt với nó, để nó cảm nhận được thiện ý của chúng ta. Sau này nói không chừng những con khác thấy vậy sẽ chủ động tiếp cận chúng ta."

"Được!"

Tộc nhân gật đầu. Phương pháp này không tệ. Một đám người lớn nước bọt tuôn trào, nằm mơ cũng muốn sở hữu một con ngựa quý.

Ngày này, bên cạnh cái hồ Độc Giác Thú hí dài mãi không ngừng. Nhóc tỳ mặc dù bắt được một con nhưng vẫn còn chưa thuần phục. Nó không ngừng gào thét, đang tả xung hữu đột ở trên thảm cỏ xanh.

"Tiểu Bạch. Đừng lên cơn nữa. Mày đi theo tao đi. Tao sẽ dạy cho mày Cốt Văn cao thâm, sau này ở trên sừng và khung xương của mày sẽ hình thành ký hiệu chân chính. Lúc đó có thể sẽ hình thành nguyên thủy bảo cốt giống như bọn Tử Vân và Đại Bằng ấy. Chỉ tới mức đó thì mày mới có thể coi là hung thú mạnh mẽ chân chính." Nhóc tỳ khuyên.

Mãi tới lúc mặt trời lặn con Độc Giác Thú to lớn thần tuấn này mới khuất phục, không còn phản kháng nữa. Nhóc tỳ không nói thêm gì nhiều, trực tiếp diễn hóa ra một cụm ký hiệu ở trước mặt nó.

"A. Con Độc Giác Thú này không làm loạn nữa rồi kìa." Bọn trẻ đều chạy tới, muốn leo lên cưỡi.

Kết quả, Tiểu Bạch dùng chân đá hậu một cái, suýt nữa đá trúng nhóc thò lò mũi xanh, dọa cho nó sợ ngồi phệt ra đất.

"Mẹ ơi. Suýt nữa để cậu đây chảy máu mũi rồi." Nhóc thò lò mũi xanh nghĩ mà sợ, khoa trương vỗ ngực.

Con Độc Giác Thú này mặc dù đã bị hàng phục nhưng vẫn không cho phép người khác lại gần mình.

Lại một buổi sáng sớm nữa, nhóc tỳ từ biệt thôn nhân, chuẩn bị lên đường.

Tất cả tộc nhân đều tới, già thì có tộc lão trên tám chín mươi tuổi. Nhỏ thì có trẻ con bú sữa. Tộc trưởng, đại thúc, ca ca, tỷ tỷ, thím thiếc các loại, cả đám người đều tới tiễn đưa.

"Cháu à. Đừng có miễn cưỡng mình, đi đường mà thấy có nguy hiểm thì nhất định phải quay lại đấy nhé."

"Nhóc tỳ, đi đường nhớ cẩn thận. Đừng có cậy mạnh, phải bảo vệ tốt bản thân mình đó."

Mọi người dặn dò mãi không ngừng. Ai cũng không nỡ để nhóc tỳ ra đi. Một vài bà thím, bác gái đều đã đỏ mắt, họ sớm đã coi thằng nhóc từng bú sữa mình này là một thành viên trong gia đình.

Cuối cùng, nhóc tỳ đã lên đường. Nó ngồi ở trên Độc Giác Thú, xông về phương xa, hướng về phía sau ra sức vẫy tay.

"Vèo" một tiếng. Một đạo kim quang xông lên, nhanh chóng đuổi theo rồi treo ở trên đuôi của Độc Giác Thú.

"Ấy, bóng lông cũng đi theo kìa."

"Không sao. Nó ở lại trong thôn thuần túy là một tai họa mà thôi. Ngày nào cũng phải ăn hơn nửa con Long Giác Tượng. Không có nhóc tỳ thì

chúng ta cũng chẳng thể nuôi nổi."

"Đó chính là một con Chu Yếm đấy, nói không chừng có thể giúp được rất nhiều cho nhóc tỳ."

Trên không trung, Tử Vân, Đại Bằng và Tiểu Thanh kêu dài. Chúng đuổi theo và tiễn xa hơn trăm dặm. Cuối cùng dưới sự khuyên bảo không ngớt của Tiểu Thạch Hạo chúng mới bịn rịn mà quay về.

"Cổ quốc. Ta tới đây!" Nhóc tỳ lẩm bẩm, dùng sức nắm chặt nắm đấm. Sau đó nó cưỡi Độc Giác Thú, hóa thành một đạo ngân quang xông về phía núi lớn vô tận, muốn vượt qua dãy núi đi về nơi xa.

Tốc độ của Độc Giác Thú thật sự quá nhanh, hơn nữa linh giác nhạy bén nên đã né được rất nhiều hung cầm mãnh thú nguy hiểm. Vừa tới trưa đã chạy được khoảng ba bốn nghìn dặm đường.

Con Độc Giác Thú thật sự rất phi phàm, xuyên núi vượt đèo như đi trên đất bằng, thực sự là quanh.

"Chi chi..." Đột nhiên, bóng lông màu vàng to bằng nắm đấm thét lên, cả người lông tóc dựng đứng. Hai mắt nó trợn to hết cỡ, sốt ruột bất an.

Cùng lúc này, cành non ở trên thân cây liễu Thạch Thôn tỏa ánh sáng xanh. Ánh sáng xông lên tận trời, hơn nữa thân cây cháy đen cũng lắc lư dữ dội. Trong tiếng rì rào, cây liễu lột ra một lớp vỏ cây khô.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 69: Đại Hoang Huyết Lộ Hành

Núi lớn nơi đây nối nhau liên tiếp, nguy nga bàng bạc, toàn thân núi đều phủ một lớp tro nâu, không biết vì nguyên nhân gì mà không hề có thảm thực vật, khắp nơi đều là núi trọc.

Có rất nhiều nham thạch to lớn nằm lỏm chỏm giữa đường, chúng nó có khi nặng từ mấy vạn cân đến mười mấy vạn cân.

Nhóc tỳ phát hiện bộ lông màu vàng kim của Bóng Lông dựng đứng tua tủa liền bất ngờ, rồi đột nhiên tới nó cũng lạnh cả người, cảm thấy một hồi sợ hãi, đây là bản năng của nó chứ không phải đã thấy cái gì.

Lông tơ trên người nó dựng đứng, mắt to quét xung quanh cố gắng phát hiện nguy hiểm nhưng cái gì cũng không thấy.

"Bóng Lông, mày phát hiện gì thế?" Nhóc tỳ hỏi nó.

Bóng Lông màu vàng kim to bằng nắm tay chỉ gào lên, mắt tròn vo nhìn trừng trừng, nó cũng bị kín miệng không nói được, bản năng cho biết nó đang gặp nguy hiểm, cảm giác buồn bực bất an.

Cuối cùng thì bốn vó của Độc Giác Thú cũng bồn chồn đạp đạp, cũng bắt đầu bất an, nó cảm ứng được một khí tức kinh khủng và không muốn chạy giữa vùng dãy núi này nữa.

"Chít chít.." Đột nhiên Bóng Lông như hóa thành một tia kim quang nhảy ra ngoài, nó phi thân giữa các núi đá chạy vào nơi sâu trong dãy núi.

"Bóng Lông, đừng làm bậy!" Nhóc tỳ kêu to thúc ngựa đuổi theo.

Độc Giác Thú cực kỳ không muốn nhưng cũng không thể chống đối

nhóc tỳ, cái sừng lấp lóe ra ngân quang phát ra âm thanh nổ lách cách, có Phù Văn hội tụ trong đó.

Chạy cấp tốc mấy chục dặm thì đội nhiên Bóng Lông ngừng lại, mắt của nó bỗng nhiên ngơ ngác vì mất đi cảm ứng, cũng không cảm giác bồn chồn nữa rồi.

Vùng núi phía trước xanh um tươi tốt, cổ mộc che trời khác xa vùng núi trọc này, nơi đó sinh cơ bừng bừng, cây cỏ phong phú, có cả điểu tước và mãnh thú qua lại.

Nhìn lại vùng núi đá to lớn này thì núi tảng phủ tro nâu nặng nề tử khí, cây cỏ không mọc nổi thật hoang vu, lại không biết sương mù ở đâu lượn lờ che phủ như là có ma quật đã phủ bụi vô tận năm tháng sắp mở ra.

"A, chúng ta tới đâu thế này?" Nhóc tỳ kinh ngạc, nó tưởng rằng có nguy hiểm phía trước chứ không ngờ rằng nơi đây cả cỏ cũng không mọc.

"Rắc rắc!"

Nơi sâu trong dãy núi vọng ra âm thanh kỳ quái, cứ như là địa tầng đang nứt toạc, đá tảng đang di động mà tạo ra âm thanh như xích sắt ma sát cộng âm.

Ở nơi nặng nề tử khí này thế mà đột nhiên xuất hiện âm thanh cứ như đến từ địa ngục, sương mù phun trào, một cỗ khí tức thảm liệt phun trào.

Một tiếng "Ầm" vang lên, đột nhiên vài ngọn núi lớn đổ nát mà không dấu hiệu báo trước, tung lên vùng sương mù màu tro nâu thật dọa người.

"Đó là.." Nhóc tỳ mở to mắt, mà Độc Giác Thú thì run rẩy gần như sắp quỵ xuống.

Bóng Lông gào rú chít chít nhảy lên vai nho tỳ, nó nhe răng múa vuốt nhìn về nơi xa kia rất nôn nóng cùng bất an.

Vài ngọn núi lớn sụp đổ, đại địa nứt toạc, khe nứt kia sâu hoắm dọa người đến mức có thể nuốt gọn một ngọn núi lớn, đem ngòm không thấy đấy. Thế mà ngay lúc này, một cái móng vuốt màu xanh bỗng dưng thò ra, nó bị trói bởi một cọng xích kim.

"Trời đất, sinh linh gì thế này" Nhóc tỳ khiếp đảm.

Chỉ là một cái móng vuốt mà đã lớn hơn rất nhiều ngọn núi gộp cùng một chỗ, bởi vì nó moi móc lên mặt đất nên mới khiến rất nhiều núi lớn đổ sập, đại địa nứt ra.

Sương mù như biển, bụi bặm mịt mù, móng vuốt khổng lồ vươn lên trời cao giãy giụa kịch liệt như muốn thoát khỏi trói buộc.

Ở giữa miếng thịt đệm to lớn và móng vuốt không sắc bén lăm có đông kết một tầng vỏ nham thạch, tầng nham thạch này thậm chí ngăn nó rút móng vuốt ra vào, có thể thấy nó bị trói ở đây đã từ rất nhiều năm tháng.

Móng vuốt giãy giụa kịch liệt, âm thanh đá tảng ma sát càng to vang vọng cả đất trời, sợi xích màu xích kim cũng căng dài ra, âm thanh rầm rầm phát ra cứ như một bản Kinh Hồn Khúc đến từ Địa Ngục.

"Đùng!"

Cuối cùng, móng vuốt to màu xanh kia vô lực mà buông tha, bụi mù cuồn cuộn, nó biến mất khỏi mặt đất rồi. Sau đó thì các âm thanh cũng im bặt, sương mù dần tiêu tán hiện ra một mảnh tàn tích đáng sợ.

Rất lâu sau cũng chả có động tĩnh gì nữa, cứ như là chưa từng có gì xảy ra.

Nhóc tỳ kinh hồn, một lúc lâu vẫn còn á khẩu cứng mồm, quả nhiên thật nhiều hung cầm mãnh thú trong Đại Hoang, lúc này mới đi xa có mấy ngàn dặm mà đã gặp một sinh linh khổng lồ như thế. Hơn nữa, sinh linh này khiến Bóng Lông bất an thì chắc chắn là một con Chí Cường Giả không cách nào tưởng nổi.

Chu Yếm màu vàng kim căm giận không thôi, nó nhiều lần hươ tay múa chân nhe răng nhếch mồm về phía vùng loạn địa kia, ý tứ là có ngon thì đến chiến một trận. Nhóc tỳ tóm ngay cái đuôi vàng kim của nó xách ngược lên, không thèm để ý kháng nghị của nó mà thúc Độc Giác Thú chạy như điên, không dám dừng lại một phút nào.

Tại một buổi sáng sớm sau đó mấy ngày, nhóc tỳ mở mắt tỉnh ngủ, nó lại bờ hồ rửa mặt, ăn chút thịt khô, uống chút nước suối rồi khởi hành lên đường.

"Đi tiếp về phía mặt trời mọc thôi, biên cương cổ quốc! Ta đến rồi đây" Nhóc tỳ nắm chặt tay tự cổ vũ bản thân.

Mấy ngày qua bọn nó đi được mấy vạn dặm, có Độc Giác Thú nên di chuyển rất là nhanh, cố gắng trèo đèo lội suối tránh khỏi không ít hung thú.

Đương nhiên không thể tránh mãi được, cũng chiến đấu mấy hồi kịch liệt, cho tới bây giờ bọn nó vẫn chưa thoát khỏi truy kích, một con đại trùng ngũ sắc sặc sỡ đã theo sát bọn nó tận hai ngày.

Con dị chủng kia cực kỳ kiên nhẫn, chỉ cần nơi nào có dấu vết của đám nhóc tỳ thì sẽ bị nó đánh hơi đuổi theo, dây dưa dai dẳng như dòi.

Nó là một Ban Lan Đại Trùng dài đến mấy chục mét, thực lực rất kinh khủng, da dày thịt béo, miệng nó há phun một bãi chất nhầy khiến cả một tòa núi đá bị nung chảy thủng loét lỗ chỗ.

Theo suy đoán của nhóc tỳ, con trùng này còn lợi hại hơn con Thần Bái của Bái Thôn rất nhiều, nó có nắm Phù Văn bí lực cường đại khiến cả thân phát quang, thiệt may nhất là nó không thể đuổi kịp Độc Giác Thú.

"Đi thôi, không thì con trùng trời đánh kia lại tới khạc nhổ bừa bãi đấy." Nhóc tỳ leo lên ngựa, nó tin rằng cứ liên tục mấy ngày như thế thì con trùng kia truy đuổi không thèm ăn ngủ cũng sẽ mệt chết mà bỏ cuộc.

Độc Giác Thú ngửa cổ hí vang, ngân quang cả người óng ánh.

Đột nhiên nhóc tỳ hoảng hốt: "Nhanh, nó lại tới nữa kìa."

"Phụt"

Bọn nó vừa mới lao ra vừa kịp thì liền có một bãi chất dịch như biển lớn ập tới rớt vãi xuống vùng rừng núi này, không khí mịt mù, ngay lập tức có vang lên tiếng xèo xèo. Cổ mộc, núi đá đều bị nung chảy ăn mòn hóa thành khói trắng.

Vù một tiếng, sau đó liền có một luồng Phù Văn lấp lóe chụp xuống như thiên la địa võng muốn bắt lại chúng nó.

"Chạy mau!" Nhóc tỳ kêu to.

"Đùng" Vùng rừng núi này như nứt thành bốn khối, bụi bặm tung mù trời. Bọn nó may mắn tránh một pha hiểm hóc mà trốn về nơi xa.

Một con Ngũ Sắc Đại Trùng xuất hiện, thân to bằng cái vại nước, cả người lấp lóe Phù Văn xán lạn, nó không phải mãng xà nhưng lại càng dữ tợn hơn chứ không thua. Nó kêu gào phẫn nộ vì để xổng con mồi trong phút chốc, thân thể khổng lồ uốn éo san cả vùng núi rừng này thành bình địa.

Đột nhiên, một tiếng chim rít vang vọng, bóng chim vụt qua bầu trời như mây đen kéo tới, một con cự cầm khổng lồ lao từ tầng mây hơn trăm mét tấn công xuống dưới đây.

Đại trùng kinh hoảng, vội vàng ngửa đầu phun Phù Văn bộc phát hào quang đối kháng.

"Phụt!"

Hung cầm che kín trời xanh, nó há mồm phun ra một chùm sáng chói lọi như dãi ngân hà vắt giữa không gian, sức mạnh này quét tới khiến toàn bộ vùng núi rừng bị tiêu tán, loạn thạch vung vẩy lên không, con đại trùng này cũng bị đứt thành vài đoạn.

Cự cầm hạ cánh bắt đầu chén một bữa no nê!

Đây chính là Đại Hoang, khắp nơi đều có hung hiểm, khắp nơi đều có sinh linh đáng sợ, trước một khắc chúng nó còn oai phong lẫm liệt, sau một khắc có lẽ đã thành đồ ăn của sinh linh khác.

Đây là một thế giới cá lớn nuốt cá bé tàn nhẫn, khắp nơi đều là máu tanh tàn khốc, không có nói bất cứ đạo lý nào.

Nhóc tỳ thế mà lại dám đi xuyên qua vùng man hoang ba mươi vạn dặm này, có thể nói là dọc đường có vô tận gian nan hiểm trở, lúc nào cũng có thể toi mạng.

Lại tiếp tục đi tiếp, nhóc tỳ huyết chiến nhiều trận, trải qua thật nhiều hung hiểm, chém giết rất nhiều mãnh thú, nó không có cách khác, nếu nương tay thì sẽ thành đồ ăn cho sinh linh khác.

Qua mới có tám chín ngày mà quần áo nó đã rách rưới, mấy bộ quần áo đều bị máu tươi ướt đỏ thẫm, rách bươm. Rốt cuộc nó đành phải tìm một lớp da thú để che thân.

Những nơi không người thường có những sinh linh không thể tưởng, khi đụng phải chỉ đành né qua mà trốn ra xa, may mắn là những sinh linh quá cường đại thì trong mắt chúng nó chỉ có những sinh vật bá chủ, không thèm quan tâm đến bọn nhóc chúng nó.

Ban Lan Đại Trùng cũng rất mạnh, nhưng nó cũng không phải là sinh linh có uy hiếp lớn nhất đối với chúng nó. Dọc đường bọn chúng gặp một con Quái Viên, Phù Văn vừa ra liền nổ tung một hòn núi lớn thật kinh thiên động địa, đuổi theo chúng nó sát rạt đến ba ngày ba đêm mới buông tha.

Nó huyết chiến dọc đường vô số, đánh không lại thì bảy chọ. Chưa đến mười ngày mà nó đã thành một tiểu dã nhân, khắp người dính đầy máu hung cầm mãnh thú, nó không có thời gian để mà đi tắm rửa.

Nó một đường rong đuổi phiêu bạt, chỉ dừng một chút để ăn nhẹ rồi nghỉ

ngơi. Rừng rậm hoang dã quá nguy hiểm, không có thời gian để lãng phí xa xỉ, chỉ dùng để nghỉ ngơi dưỡng sức.

Lần nọ nhóc tỳ bị trọng thương, lúc đi tìm nước uống đột nhiên nó bị một con Ngạc Giao lao ra khỏi hàn đàm bắn ra một luồng Phù Văn như trấn áp tứ phương, muốn chụp chết nó.

Đây là thương tích nặng nhất trong đời nhóc tỳ, thân thể rắn chắc mà vẫn bị thịt rách lộ xương, nó thiếu chút nữa bị áp chế đến chết dưới Phù Văn bí lực của Ngạc Giao.

Cuối cùng, con Ngạc Giao này muốn nuốt trọn nhóc tỳ, nó liền nắm cơ hội này mà nhân lúc Ngạc Giao tới gần liền vận lên mười vạn tám ngàn cân thần lực xé nát một cái chân của Ngạc Giao, máu tươi đổ ra đầm đìa nhiễm đỏ cả hàn đàm.

Nó nhân ưu thế này mà nhảy lên đạp vào xương sọ Ngạc Giao, thiếu chút nữa đã đạp nát.

Con Ngạc Giao đau đớn giãy giụa kịch liệt lao vào trong hàn đàm, mà nhóc tỳ thì thuận thế bỏ chạy về phương xa.

Độc Giác Thú ở đằng xa nghe có động liền chạy tới mang nó trốn thoát một hồi sát kiếp.

Con Ngạc Giao kia cực kỳ hung tàn, cơn đau dần tan thì nó liền lao ra khỏi mặt nước, mồm phun ra một luồng hào quang bắn nát cả một ngọn núi. Nếu không phải có một con cự cầm ngang trời bay qua khiến nó kiêng kỵ rút vào trong hồ thì chắc chắn sẽ truy sát đến cùng.

Sau đó mấy ngày, Bóng Lông vặt tới mấy quả trái cây kỳ quái, lại còn hào phóng hiếm thấy tự cắn da mình nhỏ ra ba giọt máu vàng kim để nhóc tỳ ăn, lúc này thương thế mới dần tốt lên.

Không thể không nói máu của Chu Yếm vàng kim thật thần hiệu, thương tích của nhóc tỳ lành hẳn thì không có cả một vết sẹo..

Nửa tháng sau, nhóc tỳ đã đi xa khỏi Thạch Thôn được hai mươi vạn dặm, con Độc Giác Thú này chạy nhanh hơn đồng loại không ít, trước mắt chúng nó cách cổ quốc chỉ khoảng mười vạn dặm.

Nhóc tỳ thật sự đã biến thành một dã hài tử, từ đầu đến chân đen kịt máu đặc, máu đặc nứt nẻ dính đầy trên mặt, tóc tai dính bện lại thành một cục.

"Chít chít.."

Sáng sớm, khi nhóc tỳ vẫn còn ngủ say đột nhiên Bóng Lông chạy ra từ sâu trong dãy núi, nó ôm một cái trứng to như cối đá tỏa ra hào quang kinh người.

Tiểu Thạch Hạo nghe động liền lập tức ngồi dậy kịp thấy một màn này. Bóng Lông nháy mắt làm một giọng đắc ý vô cùng, nó ôm một quả trứng to hơn bản thân gấp mấy lần nhìn thật buồn cười, thế mà đang dương oai kêu gào rất thích chí.

Quả trứng óng ánh này có lốm đốm vằn ngũ sắc, màu sắc cực kỳ rực rỡ, tỏa ra từng đợt hào quang, vừa nhìn đã biết là thứ ghê gớm, mặc dù còn là trứng mà đã tỏa ra khí tức kinh khủng.

Không cần nhìn cũng biết đây không phải là vật phàm, nhóc tỳ hoài nghi đây có phải là huyết mạch của một con thần cầm không, nếu không thì sao sẽ dị thường như vậy?

"Mày.. trộm được hả?"

"Chít chít.." Bóng Lông phản đối, mặt nhỏ hếch lên làm một bộ Chu Yếm nghiêm túc, vỗ vỗ ngực ý bảo ta mà là thèm làm loại việc đó sao?

Đột nhiên, từ sâu trong dãy núi vang ra một tiếng chim rít gào khủng bố chấn động cả quần sơn rung động, sát khí kinh người bạo phát như sóng dữ lan tràn.

Một tiếng bịch vang lên, Bóng Lông quăng trứng cho nhóc tỳ rồi nhảy

lên lưng Độc Giác Thú muốn chạy trốn trước, thật là không có nghĩa khí.

Nhóc tỳ nhìn mà không rõ sao? Nó ôm quả trứng ngũ quang thập sắc nhảy lên lưng Độc Giác Thú, bọn nó chạy trốn điên cuồng.

"Bóng Lông, mày lại gây họa rồi!" Nhóc tỳ quở mắng nó.

Bóng Lông ngửa xéo lên trời làm bộ không để ý. Thế nhưng nó vẫn lét lút nhìn về sâu trong dãy núi thấy được một cỗ khí tức hung sát phô thiên cái địa lao đến. Lần này nó lại không giữ nổi bình tĩnh nhảy xuống đất cầm một cục đá cứng rồi nhảy về đập trứng.

"A, quả trứng thần dị thế này mà định đập ra sao?" Nhóc tỳ do dự.

Bóng Lông khua tay múa chân ý bảo để nhóc tỳ tẩm bổ thân thể. Thực tế thì nước miếng nó đã tràn ra ào ào rơi vãi cả lên lưng Độc Giác Thú.

Mấy chục dặm đằng xa, một đoàn người đang ở trong một khu vực khác, người dẫn đầu là một cô gái xinh đẹp có phong thái xuất trần, mặt vui tươi trắng trẻo, mắt to linh động, vóc người thướt tha, người mặc áo trắng tung bay phần phật theo gió cứ như nàng ta đang lướt gió mà đi. Bên cạnh có một bà lão cùng mười mấy gã cường giả, ai cũng phi phàm.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 7 0: Phá Gia Chi Tử

"Nghe kìa. Con hung cầm đó đang kêu dài đấy!" Cả đám người dừng lại ở cách đó mấy chục dặm, giống như gặp phải đại địch, tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng nghênh chiến.

Cô gái dẫn đầu mặc áo trắng như tuyết, xinh đẹp xuất trần, mái tóc đen nhánh mà mềm mại, óng ánh như lụa. Trên khuôn mặt trái xoan trắng muốt không hề có sự khẩn trương. Đôi mắt to trong veo như nước nhìn về sâu trong dãy núi, nói: "Cách xa như vậy thì nó không nên phát hiện được chúng ta mới đúng."

Sâu trong dãy núi, tiếng chim như vạn kiếm đang kêu leng keng, lại giống như vạn mã phi nhanh. Tiếng động ầm ầm khiến quần sơn nổ vang, đá núi lớn lăn lông lốc giống như động đất. Có thể thấy được con hung cầm đó đáng sợ cỡ nào.

Xa xa nhìn lại, tại phương hướng đó lại một lần nữa bốc lên hào quang ngất trời, ba động như biển. Tựa như có một cái Thần Lô vĩnh hằng đang thiêu đốt ở trong thiên địa. Giống như thể có thần linh xuất thế, chiếu rọi tứ phương.

"Con hung cầm này là hậu duệ của Thái Cổ Thần Điểu. Lúc đầu chúng ta còn tưởng nó đã đột phá, cần phải bổ sung huyết khí nên mới nuốt sạch một bộ lạc lớn mấy trăm vạn người. Sau này mới phát hiện là nó sắp đẻ trứng." Một người đàn ông trung niên nói.

"Đây là một con di chủng mạnh mẽ. Trong cơ thể có chảy dòng máu của Thái Cổ Thần Điểu Khổng Tước Vương. Trứng nó đẻ ra sẽ không phải chuyện đùa, chúng ta nhất định phải đoạt được. Cẩn thận bồi dưỡng nói không chừng có thể tái hiện được một phần uy thế của Thái Cổ Thần Vương.

Bảo Thuật của nó năm đó có thể nói là vô địch đấy!" Bà lão kích động nói. Mặc dù tuổi tác rất lớn nhưng tinh thần của bà vẫn quắc thước, trong mắt có ký hiệu màu bạc lấp lóe.

Thái Cổ Di Chủng cỡ này vốn đã là sinh linh mạnh mẽ mà hiếm có. Ngược dòng lại để tìm hiểu lai lịch và xuất thân của nó thì trứng nó đẻ ra lại càng thêm thần bí và quý giá.

Muốn lấy được Bảo Thuật từ trên thân của Ngũ Sắc Khổng Tước trưởng thành căn bản là không thể nào. Không nói phải trả cái giá đáng sợ cỡ nào mới có thể bắt sống được nó, chỉ một ý nghĩ của nó là đã có thể phá hủy ký hiệu ở trên người rồi.

Việc giống như Thạch Thôn lấy được di thể của Toan Nghê, hơn nữa còn phát hiện ký hiệu nguyên thủy của nó thực sự là ít thấy. Chỉ có ví dụ cá biệt mà thôi.

Muốn tìm hiểu bí mật của Thái Cổ Thần Điểu - Khổng Tước Vương căn bản không thể bắt đầu từ trên người của di chủng trưởng thành được. Chỉ có cách lấy trứng của nó, ấp nở rồi nuôi ở bên người mới có thể nhìn lén được mánh khóe Bảo Thuật của Thái Cổ Thần Cầm.

"Có thể đã xảy ra biến cố. Chúng ta mau đuổi theo. Tất cả mọi người phải cẩn thận đối phó." Cô gái áo trắng sóng mắt lưu chuyển, môi hồng khẽ hé, hàm răng trắng tinh, giọng nó rất là dễ nghe. Cô ấy đẹp tới mức không thể hình dung.

"Nó vừa mới đẻ trứng, cơ thể đang yếu. Đây là cơ hội tốt nhất." Mọi người đều gật đầu.

Họ không biết rằng điều họ lo lắng đã thành sự thật. Hậu duệ của Thái Cổ Thần Cầm bị mất trứng, đang phát điên mà tung hoành bốn phía để tìm kiếm và truy sát kẻ cướp.

"Tiểu Bạch chạy mau. Nó xuất hiện rồi!" Nhóc tỳ quay lại nhìn một cái.

Thần quang ngũ sắc xông lên trời, khí tức sinh mệnh mạnh mẽ đó như sóng biển vỗ bờ, cực kỳ kinh người.

Một con Khổng Tước to lớn bay lên từ trong sâu trong dãy núi. Cả người nó được bao phủ trong một tầng quang vụ, phát ra hào quang năm màu. Hai cánh của nó giương ra liền quét ngang tất cả, san phẳng rừng cây núi đá.

"Phập"

Cái vuốt nhỏ của Bóng Lông rất hèn hạ. Nó nắm đá cứng và ra sức vẫy, muốn đục xuyên quả trứng năm màu. Kết quả là đá cũng đã vỡ nhưng vỏ trứng lại không hề hấn gì.

Nhóc tỳ giật nảy người, nói: "Bóng Lông. Mày đừng làm liều nữa. Con hung cầm đó sắp đuổi tới nơi rồi kia kìa. Tao thấy bọn mình nên nhanh chóng ném trứng lại rồi bỏ chạy đi thôi."

Bóng Lông vàng to bằng nắm đấm đảo mắt liến thoắng. Nó ôm lấy trứng chim năm mầu rồi quay người lại với nhóc tỳ. Ý tứ chính là quả trứng này thuộc về ta, không thể ném được.

Hơn nữa, vào lúc này nó lại làm ra một động tác kinh người. Đá không làm vỡ vỏ trứng được nên nó trực tiếp dùng hàm răng hì hục gặm.

"Ối. Bóng Lông đừng cắn nha mày!" Nhóc tỳ hét lớn. Đây chính là một quả trứng quý thần bí mà mạnh mẽ. Nó vẫn đang suy nghĩ nếu thật sự ấp nở thì nói không chừng có thể có thêm một loại Bảo Thuật kinh thế.

Hiện tại, nó sở hữu Nguyên Thủy Chân Giải. Tu hành đã không còn là vấn đề nữa. Nhưng thứ nó thiếu nhất vẫn là Bảo Thuật.

Hiện tại Bảo Thuật đã quá thưa thớt rồi. Kể cả là bộ tộc lớn nhân khẩu mấy nghìn vạn cũng chỉ có một môn Bảo Thuật trấn tộc cộng thêm mấy môn thần thông mà thôi. Muốn tìm thêm mấy loại cũng căn bản không thể nào.

"Răng rắc!"

Trong ánh mắt kinh ngạc của nhóc tỳ, hàm răng trắng bóng của Bóng Lông đã có tác dụng. Nó đã cắn vỡ được vỏ trứng, thần quang năm màu lưu chuyển. Tinh khí chấn động dữ dội đến kinh người.

"Bóng Lông. Đồ phá gia chi tử nhà mày!" Nhóc tỳ vừa tức vừa tiếc, cầm lấy đuôi Bóng Lông và nhấc lên. Nhưng kể cả là vậy thì Bóng Lông cũng không chịu nhả mồm, nó treo ngược người ở đó, dùng sức liều mạng cắn vỏ trứng.

Tất cả đều đã muộn rồi. Quả trứng ngũ sắc này đã vỡ. Nhóc tỳ cũng chán không thèm nói thêm gì. Dù sao thì đây cũng là thứ do Bóng Lông ôm về từ sâu trong dãy núi, nó có quyền xử lý.

"Chụt" "Chụt"

Bóng Lông bắt đầu cố sức hút ngon lành. Nó hoàn toàn không để thần quang năm mầu ngập trời ở sau lưng vào mắt. Cái bụng nhỏ căng tròn, ra sức hút trứng.

Một mùi thơm tỏa ra. Chất lỏng ở trong quả trứng óng ánh mà xán lạn, mùi thơm ngập mũi. Bóng Lông hút rất hăng say, quên hết tất cả những thứ khác.

"Ầm!"

Thần quang mênh mông ùn ùn kéo tới. Đá vụn văng tứ tung, suýt nữa hất bay Độc Giác Thú. Nếu không phải tốc độ của nó đủ nhanh hơn nữa còn nhanh chóng đổi hướng thì đã bị một tảng đá mấy vạn cân văng ra từ trên núi đá đang sụp đổ ở phía xa đập trúng người rồi.

"Đuổi tới rồi!" Nhóc tỳ da đầu tê dại. Đây là một con Thái Cổ Di Chủng quá mạnh. Nó không phải là thứ mà nhóc tỳ có thể đối phó vào lúc này.

Ngũ Sắc Khổng Tước còn chưa nhìn thấy bọn nó, nhưng biết kẻ cướp trứng ở hướng này nên vẫn đuổi theo truy sát. Nó đã tức giận tới đỉnh điểm.

Điều may mắt duy nhất chính là Độc Giác Thú chạy quá nhanh. Nếu là những sinh vật khác thì gần như sẽ bị đuổi kịp chỉ trong nháy mắt. Nhưng kể cả là vậy thì việc bị bắt kịp cũng chỉ là một sớm một chiều.

Tốc độ của Thái Cổ Di Chủng hơn xa Độc Giác Thú. Nếu không phải núi rừng ngăn cản tầm mắt của nó thì chỉ cần vỗ cánh đã có thể đuổi tới nơi rồi.

Bóng Lông cuối cùng cũng hơi cảm thấy sợ. Nó đưa trứng cho nhóc tỳ rồi vò đầu gãi tai, định sử dụng Bảo Thuật. Thế nhưng hì hục nửa ngày vẫn chưa thể thi triển ra tuyệt chiêu ba đầu sáu tay gì cả. Nó sốt ruột mà kêu mãi không thôi.

Nhóc tỳ thấy vậy cũng không thể lo nghĩ được nhiều. Nó ôm lấy quả trứng và bắt đầu đổ vào trong mồm mà tu ừng ực. Mới được một lúc mà người nó đã tỏa ánh sáng màu lộng lẫy lóa mắt.

"Vù" một tiếng, toàn thân nó trở nên óng ánh, ký hiệu chi chít. Không ngờ nó lại sắp đột phá, tiến vào cảnh giới tiếp theo.

"A. Không ổn. Liễu Thần bảo mình áp chế một tháng tự nhiên là có đạo lý của người. Hiện tại tiến vào cấp độ đó không tốt cho lắm." Nhóc tỳ cả kinh.

Nó nhớ tới Nguyên Thủy Chân Giải. Trong đó có ghi chép về loại Thái Cổ Ma Cầm - Thôn Thiên Tước. Nó một phát có thể nuốt mấy tỷ sinh linh, luyện tinh huyết để ẩn vào thân mình, lúc nào cần dùng mới phóng ra.

Nhóc tỳ nghiên cứu bức tranh khắc đó rất lâu. Mặc dù không có pháp môn vận chuyển ký hiệu của Thôn Thiên Tước nhưng nó cũng đã ngộ ra được một ít đạo lý, có thể ẩn giấu tinh khí vào trong cơ thể.

Vù một tiếng, cả người nó phát sáng. Từng cái ký hiệu sáng lên, hóa thành từng cái Thần Lô nhỏ thu số thần tinh này vào.

Thân thể nó phát sáng khắp nơi. Từng cái Thần Lô rất chân thực nhưng

lại cực kỳ nhỏ bé thành hình. Chúng phát sáng ở trong mỗi một tấc máu thịt, chiếm đoạt thần tinh và cất vào bên trong.

"Liễu Thần nói. Lúc tiến vào cảnh giới tiếp theo cơ sở càng vững chắc càng tốt. Tinh khí càng sung túc thì thành tựu càng lớn. Ta hiện tại cũng coi như là chuẩn bị trước rồi." Nhóc tỳ không ngừng hút ừng ực chất lỏng ở trong quả trứng ngũ sắc. Ánh sáng óng ánh lưu chuyển, nó hoàn toàn đã quên mất nguy hiểm, thực sự là quá tập trung mất rồi.

"Chi chi..." Bóng Lông kêu mãi không thôi. Con vật tham ăn này mặc dù cảm giác được sự nguy hiểm ở phía sau nhưng vẫn không quên ăn. Nó muốn đón lấy quả trứng óng ánh từ trên tay của nhóc tỳ và tiếp tục uống.

Quả trứng to bằng cối xay đá, vỏ trứng óng ánh tỏa ra hào quang. Hơn nửa số chất lỏng ở bên trong đã chui vào trong bụng của nhóc tỳ, nhưng cái bụng nhỏ của nó lại không thấy phình lên.

Trong người nó phát sáng, từng cái ký hiệu hiện lên rút lấy thần tinh, luyện thứ chất lỏng này thành ánh sáng, cất chứa ở trong những ký hiệu xán lạn này.

Nhóc tỳ ợ một cái, thực sự là không thể ăn nổi nữa rồi. Thần tinh ẩn chứa trong trứng của hậu duệ Ngũ Sắc Thần Vương quá dồi dào.

Bóng Lông một phát cướp lại, ôm lấy rồi uống ừng ực. Mắt nó chuyển động nhanh như chớp, liếc về phía sau. Con Ngũ Sắc Khổng Tước đó cuối cùng cũng đã phát hiện bọn nó. Nó lập tức nổi giận, nhanh chóng xông tới.

"Tiểu Bạch, chạy về phía trước mau!" Nhóc tỳ hét to.

Bọn nó xông lên trên một ngọn núi lớn nguy nga. Ở phía dưới sông lớn chảy cuồn cuộn, mặt nước lại rộng tới mười mấy dặm, sóng nước ào ạt, tiếng nước như sấm, cực kỳ kinh người.

Hơn nữa, con sông lớn này lại đen tới mức dọa người. Đứng ở rất xa đã có thể cảm giác được loại hàn khí đó, ở gần không có một sinh vật nào.

Thái Cổ Di Chủng kêu dài, sát khí tận trời. Cả người nó tỏa hào quang, nó trực tiếp nhào xuống, muốn nuốt chửng bọn nhóc tỳ. Trước đó không lâu nó còn tuwgf nuốt qua mấy trăm vạn người. Loại sát khí đó tới giờ vẫn chưa tan, vô cùng khủng bố.

"Tiểu Bạch nhảy xuống mau!" Nhóc tỳ hét lớn. Hiện tại không thể nghĩ nhiều được như vậy nữa rồi. Phía dưới ngọn núi có con sông lớn màu đen cản đường, chỉ có nhảy xuống nước mới có thể chạy thoát một kiếp mà thôi.

Độc Giác Thú do dự. Theo nó thấy thì con sông lớn cũng chẳng khiến người ta yên tâm hơn con Thái Cổ Di Chủng kia là mấy, vẫn khiến nó sợ hãi như thường. Nhưng cuối cùng thì nó vẫn nghiến răng nhảy xuống.

Nhóc tỳ một phát tóm lấy quả trứng trong tay Bóng Lông, ôm lấy cổ của Độc Giác Thú và đổ hết số chất lỏng còn lại vào mồm nó. Sau đó bọn nó liền nhảy tòm vào trong sông.

Vừa nhảy xuống sông, máu của Độc Giác Thú liền gần như bị đông lại. Quá lạnh, nước dù chưa đóng băng nhưng lại có một loại sức mạnh thần bí làm người khác như muốn đóng băng.

Nhóc tỳ cũng cảm thấy toàn thân đau như bị kim châm, lạnh lẽo tận xương tủy. Hơi lạnh gần như buốt tận linh hồn, quá khó chịu.

Kể cả là Bóng Lông cũng nhe răng nhếch mép, nó khua vuốt lung tung, chân đạp liên tục, hiển nhiên là rất khó chịu.

Ở trên trời, con Thái Cổ Di Chủng đó nhào xuống. Nhưng lúc gần tới mặt nước thì nó lại do dự. Cuối cùng nó cũng không vào nước mà phẫn nộ kêu dài, thần quang năm mầu bành trướng đánh sụp ngọn núi đá nguy nga này.

Ở dưới nước, Độc Giác Thú giãy dụa. Nó thật sự quá khó chịu rồi, máu cũng sắp ngừng chảy. May mà nó đã uống chất lỏng trong trứng chim, lúc này chất lỏng hóa thành ánh sáng khiến nó chưa tới mức lập tức bị đóng

băng chết.

Bọn Thạch Hạo không có thò đầu ra khỏi mặt nước, cứ chịu đựng đau đớn như vậy mà men theo dòng sông đen bơi xuống hạ du, nhờ đây mà tránh né sát kiếp.

Không thể thở cũng không sao, lúc trước nhóc tỳ bị nhốt trong đỉnh thuốc để đột phá bằng máu Toan Nghê đã từng bị cách ly với bên ngoài, thần hi trong cơ thể lưu chuyển có thể bổ sung cho nó.

Phía trên dòng sông, Thái Cổ Di Chủng kêu dài, bộ lông của nó rất đẹp, giống như bốc lửa. Nó vỗ hai cánh đánh nát tất cả ngọn núi lớn ở gần đó rồi men theo mặt sông mà đuổi theo.

Nhưng dòng sông màu đen này rất thần bí. Thần niệm của nó bị cắt đứt, không thể tìm được chút hơi thở nào của kẻ trộm trứng cả.

Dù là vậy thì nó vẫn cứ đuổi theo hai canh giờ, không ngừng quanh quẩn ở vùng nước này. Nó muốn tìm ra kẻ địch nhưng đáng tiếc là cuối cùng vẫn phải thất vọng. Nó tức giận kêu một tiếng rồi bỏ đi.

Hơn nửa ngày sau, bọt nước tung tóe, nhóc tỳ thò đầu lên. Người nó tím ngắt, nó há mồm thở một cái, phun ra một mảnh vụn băng.

Bóng Lông thét chói tai, nhảy ra khỏi mặt nước. Nó nhảy lên trên đầu của Thạch Hạo, ôm lấy cánh tay và nhảy liên tục, miệng nó kêu không ngừng, lạnh không thể chịu được nữa rồi.

Nhóc tỳ bơi về bên bờ, kéo theo con Độc Giác Thú đã cứng ngắc, cuối cùng cõng nó lên trên thảm cỏ. Vừa mới đặt xuống thì đá và cỏ cây ở gần đó lập tức đóng băng một lớp.

Nói cũng kỳ quái, ở trong nước không có lớp băng nhưng vừa lên bờ thì đã như vậy. Loại hàn khí này khiến người ta giật mình.

Độc Giác Thú đã bị trọng thương, gần như bị đóng băng toàn diện. Nếu

không phải nhóc tỳ dùng hết thần hi trong người để tẩm bổ cơ thể của nó thì nó đã chết ở trong hồ rồi, căn bản không thể nào sống sót được.

Kể cả là vậy thì thương thế của nó cũng cực nặng. Nếu không có bảo dược thì có lẽ không thể vượt qua ải này.

"Bóng Lông. Đồ phá gia chi tử chuyên gây họa nhà mày, mau nhỏ một giọt máu cứu Tiểu Bạch ngay!" Nhóc tỳ thở phì phò nói.

Bóng Lông lắc hết nước ở trên lông rồi run một cái, nó ra sức trợn mắt.

Qua một lúc lâu nhóc tỳ mới khôi phục lại. Nó vừa rồi cũng suýt nữa bị đông chết. Phải biết rằng cơ thể của nó mà so với Thái Cổ Hung Thú non thì chỉ mạnh hơn chứ không kém, nhưng ở trong con sông này lại suýt nữa bị đông.

Cuối cùng, phá gia chi tử kiêm chuyên gia gây họa - Bóng Lông cũng lấy ra một giọt máu vàng một cách vô cùng không tình nguyện để cứu sống Độc Giác Thú.

Bên cạnh dòng sông lớn màu đen có một nhóm người đang dừng chân. Nhìn thấy những ngọn núi bị Thái Cổ Di Chủng phá hủy, họ liền xuất thần một hồi. Ở trong tay của bà lão còn có một mảnh vỏ trứng, đó là mảnh vỏ trứng bị Bóng Lông cắn vỡ rồi vứt ở trên đường.

"Đây rốt cuộc là sinh linh gì vậy? Không ngờ nó lại ăn trứng của hậu duệ Thái Cổ Thần Điều. Thật... thật là phá gia chi tử mà. Ta hận không thể nuốt sống nó!" Một người đàn ông trẻ tuổi căm giận không thôi.

Bọn họ dù thế nào cũng không thể ngờ tới, đuổi theo một đường mà cuối cùng lại là kết quả như vậy, thật là khiến người ta chấn động.

"Sinh linh ăn trộm trứng đã nhảy vào sông Thái Âm. Không biết có sống được hay không." Một người đàn ông trung niên thở dài.

Dòng sông này quá nổi tiếng rồi. Tương truyền ở trên trời có tổng cộng

mười ngôi sao Thái Âm, mà trong một trận chiến thời Thái Cổ lại bị chém đứt chín ngôi. Một ngôi sao trong số đó bị luyện hóa rồi rơi vào trong dòng sông này, biến nơi đây thành một nơi sinh vật diệt tuyệt.

Trong mấy ngày tiếp theo nhóc tỳ lại biến thành dã nhân, không thể không giết hung cầm mãnh thú được. Đi ở trong núi khiến cả người nó dính máu, quần áo da trên người đã rách rưới vô ùng. Nó đi cũng không coi là nhanh bởi vì Độc Giác Thú còn chưa khỏi hẳn, hành trình bị kéo dài ra.

Lại qua hai ngày, vết thương của Độc Giác Thú cuối cùng cũng đã sắp lành. Không chỉ vậy, nó còn được rất nhiều lợi ích. Uống chất lỏng trong trứng chim ngũ sắc và một giọt máu của Chu Yếm đã khiến nó càng thêm thần tuấn, ký hiệu trong cơ thể từ từ ngưng thật, có dấu hiệu sắp in dấu vào trên khung xương.

"Chi chi..." Bóng Lông cảnh báo, trong nháy mắt nó liền có cảm ứng, hơn nữa lớp da lông màu vàng của nó đã biến thành màu xám trắng, mất đi ánh sáng. Đồng thời đôi mắt của nó cũng không còn linh động có thần nữa.

Nhóc tỳ kinh ngạc. Bóng Lông không ngờ lại đang giả ngu, biến thành bộ dạng này. Đồng thời, nhóc tỳ cũng cảm ứng được từ bốn phía tổng coongjcos mười mấy người đang vây tới.

Người dẫn đầu là một cô gái mặc áo trắng, tóc dài sõa vai, da dẻ trắng như ngọc Dương Chi, còn có một loại ánh sáng óng ánh. Cô ấy có mặt trái xoan, lông mi rất dài, mắt trong suốt như thủy tinh, đôi môi đỏ mọng, hàm răng thẳng tắp trắng tinh tựa chân trâu.

Ở trong Đại Hoang lại đột nhiên nhìn thấy một đám người như vậy khiến nhóc tỳ hoảng hốt, nhìn sang bọn họ.

Còn đám người này thì lại càng thêm kinh ngạc. Tên nhân loại ở đối diện nhìn kiểu gì cũng giống một đứa trẻ. Nhỏ như vậy tại sao lại một mình xuất hiện ở trong chốn Đại Hoang này? Đơn giản là không thể tưởng tượng được.

"Tiểu đệ đệ, đệ đi một mình à?" Cô gái dẫn dầu cười một tiếng, rất xán lạn. Đôi mắt to trong như nước dường như biết nói, môi hồng mượt mà, hàm răng lóe sáng, khiến cho đàn ông ở đây đều rung động.

"Chào tỷ tỷ. Đệ đi cùng gia gia." Nhóc tỳ ngại ngùng cười. Mặc dù mặt bẩn, áo da thú dính toàn là máu thú nhưng đôi mắt to sáng đó vẫn khiến người ta cảm giác được sự hồn nhiên và chất phác của nó.

Mọi người gật đầu, họ căn bản không tin một đứa trẻ lại có thể đi một mình ở trong Đại Hoang đáng sợ này. Trừ phi là có người lớn đi theo và đang ở gần. Đây là cách duy nhất để giải thích được việc này.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 71: Mỹ Nữ

Nhóc tỳ mắt to sáng sủa, áo da thú rách tả tơi. Nó ngại ngùng và chất phác như vậy khiến mọi người đều nở nụ cười.

"Tiểu đệ đệ còn xấu hổ cơ à. Thật là dễ thương quá đi." Cô gái dẫn đầu khẽ cười một tiếng, sóng mắt lưu chuyển, lông mi rung lên. Khuôn mặt trắng tinh không một tì vết, làn da mịn màng động lòng người.

Nhóc tỳ vò đầu, cười một cách ngây ngô, nó cũng không nói gì nhiều cả. Bóng Lông ở bên cạnh lại càng tỏ vẻ đần độn, giống như một con thú non chưa có trí tuệ, ủ rũ nằm sấp ở trên vai của nhóc tỳ.

"Cháu thật không đơn giản nha. Nhìn trên người cháu vết mau loang lổ, chắc là đã giết không ít hung cầm mãnh thú rồi đúng không?" Bà lão mở miệng, trong con mắt lấp lóe ký hiệu màu bạc, có một loại ánh sáng khiến người ta run sợ, sâu không thể dò.

"Đúng vậy. Trong núi rất nguy hiểm, bọn thú cũng rất hung ác, cháu chỉ có thể bị động phản công." Nhóc tỳ nghiêm túc gật đầu.

"Tiểu đệ đệ. Có phải đệ đã tách khỏi ông của mình nhiều ngày rồi không? Nếu không áo da thú làm sao lại ra thế này?" Cô gái dẫn đầu cười nhạt, ánh sáng rực rỡ trong mắt tựa như ảo mộng. Cô ấy đẹp tới mức khiến người ta run sợ, đến đám người đi bên cạnh cũng biến sắc.

"Ừ. Gia gia dẫn đệ tới lịch lãm. Ông nói đây là một hành trình rèn luyện nghiêm túc, tất cả đều phải dựa vào bản thân đệ. Nếu không có nguy hiểm tới tính mạng thì ông sẽ không quan tâm." Nhóc tỳ 'rất thẳng thắn', giống như không biết nói dối vậy.

Cả đám người đều rùng mình. Dám một mình dẫn theo trẻ em đi xa

trong Đại Hoang, hơn nữa còn tiến hành rèn luyện theo cách tàn khốc như thế này, nhìn kiểu gì cũng giống với phong phạm của một cao thủ.

Đồng tử của bà lão là màu bạc, ký hiệu chuyển động như nhật nguyệt chìm nổi, khí tức quanh thân rất mạnh. Bà ấy gật gật đầu. Một vài con cháu ưu tú của chư hầu đều có cao thủ đáng sợ đi theo để tiến hành rèn luyện. Nhưng để mặc một đứa trẻ hành tẩu và độc chiến hung cầm mãnh thú ở trong chốn Đại Hoang đáng sợ này thì lại rất ít thấy.

Một người đàn ông trung niên gật đầu, nói: "Mấy năm gần đây, ở trên vùng đất rộng lớn này cũng xuất hiện mấy đứa trẻ siêu phàm. Trong tình huống không có trưởng bối đi theo vẫn có thể đi xuyên mười mấy vạn dặm qua Đại Hoang, đánh nhau với các loại hung cầm mãnh thú và thành công sống sót trở về."

Hiển nhiên là đám người này đều không đơn giản. Cho dù nhóc tỳ biểu hiện rất chất phác nhưng bọn họ cũng không tin tưởng hoàn toàn. Người nào cũng rất khôn khéo.

"Tiểu đệ đệ. Đệ không phải là thiên túng kỳ tài giống như vậy chứ. Một mình đi mười mấy vạn dặm mà không cần người lớn bảo vệ." Cô gái xinh đẹp mà linh động cười nói, tay cuốn cuốn mái tóc đen nhánh, lộ ra cái tai trắng tinh như tinh linh. Cử chỉ tuy chỉ trong nháy mắt lại xuất trần xúc động lòng người.

"Một mình đi mười mấy vạn dặm sao. Họ thật là lợi hại. Không sợ gặp phải Thái Cổ Di Chủng à?" Nhóc tỳ giật mình mở to mắt và nói.

Cả đám người hai mắt nhìn nhau. Họ đã tin lời của nó, bởi vì đôi mắt đó quá trong trẻo, không có chút tạp chất nào. Trời sinh đôi mắt này đã rất dễ để người khác nảy sinh hảo cảm và tín nhiệm. Trẻ con có thể một mình đi qua dãy núi man hoang dài mười mấy vạn dặm sẽ phải ghê ghớm cỡ nào. Sao có thể tùy tiện liền gặp được một đứa được cơ chứ.

Đột nhiên cô gái trẻ tuổi lại ra tay. Áo trắng tung bay, eo thon lắc một

cái. Cả người giống như một cành liễu nhỏ nhắn mềm mại lướt tới gần. Cánh tay ngọc trắng muốt khẽ phất một cái đánh về hướng nhóc tỳ.

Nhóc tỳ cả kinh. Vì sao đang yên đang lành lại tự nhiên ra tay đánh người? Song nó phản ứng lại rất nhanh. Gần một hai năm nay nó vẫn luôn chống chọi lại thiên uy trong đại tự nhiên, thử thách dưới nước lũ, chiến đấu với hung cầm. Một khi nó đã hành động thì khí chất liền hoàn toàn thay đổi.

Mắt nhóc tỳ tỏa ra chùm ánh sáng kinh người, giống như hai ngọn đuốc nhỏ. Thân hình nó như Thần Hạc giương cánh, vẽ ra một đạo quỹ tích tuyệt đẹp. Tay phải thò ra, 'bịch' một tiếng liền tóm lấy cánh tay ngọc đó. Sau đó nó dùng sức kéo một cái làm cô gái xinh đẹp phải lảo đảo cúi người xuống.

Ai có thể ngờ một thằng bé chỉ cần vung tay một cái là đã có thần lực kinh thế như vậy? Tuổi nó vẫn còn nhỏ, đôi mắt vẫn còn đang chớp chớp, nhưng vừa thi triển động tác một cái liền nhanh như điện sẹt.

Tất cả những việc này diễn ra quá nhanh. Thân hình của nhóc tỳ xoay tròn một cái thật nhanh, dán vào phía sau người của cô gái xinh đẹp vừa mới bị ngã đó. Tay trái của nó bịch một tiếng tóm lấy cái cổ trắng ngần của nàng. Ngón tay phải sáng lên, ký hiệu lấp lóe, ấn vào ngực của nàng ta. Lúc nào cũng có thể đánh xuyên vào.

Tất cả động tác đều hoàn thành trong nháy mắt, liên tục một mạch, nhanh như chớp, khiến đám người này đều giật nảy mình. Cô gái áo trắng này có thân phận cỡ nào? Không ngờ lại ăn phải quả đắng ở trong tay một đứa trẻ.

"Tỷ tỷ. Vì sao tỷ lại muốn đả thương đệ?" Nhóc tỳ giọng nói non nớt, dáng vẻ rất khó hiểu, nhưng mắt lại rất sáng. Nó không có nhìn cô gái áo trắng mà đang nhìn chằm chằm đám người kia.

Áo da thú của nó đã rách tả tơi, đều là máu thú màu đỏ đậm, đến ở trên tay cũng toàn là vết máu khô. Tay nó ấn ở trên bộ ngực trắng múp đó liền lập tức để lại mấy vết tay dơ bẩn.

Mà cái cổ trắng như thiên nga đó cũng không phải ngoại lệ. Mấy dấu tay đen xì ấn xuống tạo thành sự đối lập rõ ràng với làn da trắng muốt đó.

Ở không xa, mấy người đàn ông trẻ tuổi đều vẻ mặt dị dạng. Còn bà lão thì lại ôn hòa nói: "Chúng ta không có ác ý với cháu đâu."

"Vèo!"

Trên làn da trắng muốt óng ánh của cô gái xuất hiện từng mảng ký hiệu, giống như một bộ Thiên Thư in dấu ở trong hư không. Cả người bị bao phủ trong hào quang, trượt ra khỏi tay của nhóc tỳ như một con cá.

Nhóc tỳ kinh hãi trong lòng. Cô gái này thật sự rất siêu phàm, cơ thể trắng mịn nõn nà nhẹ nhàng như cá bơi trong nước, không thể tóm lấy được, thoáng cái liền trượt ra khỏi tay.

"Tiểu đệ đệ thật sự không đơn giản đó nha." Cô gái trẻ tuổi đang cười. Nàng thật sự rất giật mình, không ngờ lại bị một đứa bé bắt lấy dù chỉ trong nhất thời. Việc này nếu truyền ra ngoài thì với thân phận của nàng mà nói nhất định sẽ gây chấn động.

Lúc cô gái xinh đẹp trượt ra khỏi tay, nhóc tỳ cũng liền thả lỏng, cũng không có truy kích. Nó rất vô tội mà nhìn cô ấy, nói: "Tỷ tỷ đang làm cái gì vậy?"

"Tỷ chỉ muốn thử xem thực lực của tiểu đệ đệ thế nào mà thôi. Đúng là kinh người đó nha. Nhỏ tuổi như vậy mà tỷ đã có thể cảm nhận được tiềm lực cuồn cuộn như biển rồi." Cô gái gật đầu.

"À, là thế sao." Nhóc tỳ xấu hổ cười cười, nói: "Xin lỗi tỷ tỷ nhé."

Cả đám người đều nhìn lên trên ngực của cô gái xinh đẹp. Dấu ngón tay in quá rõ trên làn da trắng mịn đang lộ ra ngoài, ở trên cái cổ trắng ngần cũng giống vậy.

Cô gái cười một tiếng, cũng không có xấu hổ hay tức giận gì. Cánh tay

nhỏ nhắn khẽ phất một cái. Ánh sáng lấp lánh lóe lên. Lập tức tất cả dấu vết đều biến mất.

"Ta tên là Hạ U Vũ. Tên của tiểu đệ đệ là gì vậy?"

"Đệ tên là Hạo Thiên." Nhóc tỳ trả lời dứt khoát.

"Cái tên này...." Mọi người đều ngẩn ra.

"Có khí phách. Tên hay!" Hạ U Vũ nở nụ cười xinh đẹp.

Bà lão cũng lộ ra nụ cười hiền lành, nói: "Cháu thật sự không đơn giản. Bất kể là do U Vũ bất cẩn hay thế nào thì việc cháu vừa làm cũng vô cùng kinh người."

Hạ U Vũ dùng tay cuộn cuộn làn tóc đen nhánh. Mặt nàng trắng óng ánh, tai sáng tựa tinh linh, mắt to trong như nước. Thoạt nhìn nàng có thể khiến lòng người rung động. Lòng bàn tay nàng lấp lóe hào quang, xuất hiện một đồ vật. Nó giống vàng nhưng không phải vàng, như đá mà cũng chẳng phải đá. Ở trên có khắc hàng loạt ký tự phức tạp.

"Đó là cái gì thế?" Nhóc tỳ tò mò hỏi.

Hạ U Vũ đưa về phía trước, đặt vào trong tay nó và nói: "Tiểu đệ đệ. Đệ tạm cất kỹ trước, đến lúc nào đó giao cho trưởng bối của đệ để họ dẫn đệ tới 'Bổ Thiên Các'."

"Bổ Thiên Các ư?" Tiểu Thạch Hạo ngẩn ra, không biết đó là một nơi như thế nào.

"Vậy chắc đệ đã từng nghe về Trục Lộc Thư Viện rồi chứ. Nó có ý là quần hùng cùng tranh giành. Thư viện này chuyên môn tuyển các kỳ tài ở trên vùng đất rộng lớn mênh mông này để chỉ điểm họ tu hành. Mà Bổ Thiên Các hay Thần Vương Điện thì lại ngang hàng với Trục Lộc Thư Viện."

Nhóc tỳ suy nghĩ một lúc, cũng không có hỏi thêm gì liền nghiêm túc

bày tỏ lòng biết ơn.

Người ở bên cạnh đều giật mình. Họ không ngờ Hạ U Vũ lại đem cái phù bài này tặng cho đứa trẻ trông như dã nhân này. Đây không phải là vật bình thường đâu.

Cuối cùng, nhóc tỳ chào tạm biệt họ. Nó nói phải tiếp tục rèn luyện bản thân rồi liền nhảy lên Độc Giác Thú mà đi. Ở trong quá trình này, Bóng Lông vẫn luôn tỏ ra ủ rũ, mắt to vô thần, giống như một con thú núi bình thường vậy.

"U Vũ. Lần này cháu nhận lệnh đi Tây Cương, trong tay chỉ có tám cái phù bài mà thôi. Đây đã là cái cuối cùng rồi. Cứ thế mà cho thằng bé đó à?" Một vị trung niên hỏi.

Một thanh niên nói: "Cầm phù bài như vậy tiến vào Bổ Thiên Các có nghĩa là thân phận sẽ một bước lên trời. Các loại thuốc quý, ký hiệu hay bí pháp đều sẽ được uy tiên cân nhắc. Cái phù bài này là vô giá!"

"Đúng vậy. U Vũ à, Vũ Tộc tại Thạch Quốc từng định xin cháu cái phù bài này cơ mà. Họ muốn lót đường cho một đứa con nỗi dõi vô cùng mạnh mẽ nên cần vào Bổ Thiên Các. Cháu không cân nhắc thêm hay sao?" Người đàn ông trung niên nói.

"Dựa vào thân phận và địa vị của họ thì con nối dòng chắc sẽ không kém. Muốn thông qua khảo nghiệm vào Bổ Thiên Các hẳn không thành vấn đề. Các loại thuốc quý mà phù bài có thể mang đến chẳng nhẽ bộ tộc của họ còn thiếu hay sao?" Hạ U Vũ không cho là đúng.

"Loại gia tộc lâu đời cỡ này quan tâm chính là thể diện." Bà lão nói.

"Vậy thì có thể thoải mái đi xin người khác. Lần này cháu đi Tây Cương, phù bài đã đưa hết rồi." Hạ U Vũ cười.

Người trung niên nhắc nhở: "Vũ Tộc rất mạnh. Không thể dễ dàng đắc tội được. Nhất là trong tương lai, bọn họ nhất định sẽ vô cùng huy hoàng,

bởi vì họ là nhà cậu của thằng bé Thạch Gia đó."

Bà lão nghe mà nhíu mày, nói: "Thế này đi. Ta sẽ đi xin thêm một cái phù bài. Có một vài Vương Hầu thật sự không thể dễ dàng đắc tội."

"Dù nói thể nào thì thằng bé vừa rồi rất không đơn giản. Cháu cảm thấy nếu mình không ra tay, để người của Trục Lộc Thư Viện phát hiện thì ắt sẽ bị cướp mất. Nếu là vậy thì Bổ Thiên Các sẽ phải hối hận." Cô gái áo trắng nói. Bọn họ tìm trứng thần ngũ sắc của Thái Cổ Di Chủng cũng chỉ là tiện đường mà thôi. Đó cũng không phải là mục đích cuối cùng của chuyến đi này.

"Nó rất mạnh sao?" Có người ở bên cạnh hỏi.

"Tiềm lực rất ghê ghớm. Tay của nó vung một cái ít nhất phải có thần lực mấy vạn cân." Hạ U Vũ thu lại nụ cười động lòng người, trịnh trọng nói.

"Nhỏ như vậy mà cơ thể đã có thần lực như thế rồi sao?" Người bên cạnh đều không dám tin, đồng thời họ cũng bừng tỉnh. Khó trách cô gái bị kéo cho lảo đảo, suýt nữa thì té ngã.

"Ừ. Ta cũng đã nhìn ra. Nếu thằng nhóc thoạt nhìn rất chất phác này không giấu dốt thì hai tay của nó vung một cái ít nhất phải có thần lực cỡ tám chín vạn cân. Đó là sức mạnh cơ thể thuần túy thôi đấy." Bà lão nghiêm túc bổ sung.

"Cái gì?" Cả đám người đều kinh hô.

"Không thể nào? Vung hai tay một cái liền có thần lực tám chín vạn cân. Vậy thì đã tiếp cận tới cửa ải Cực Cảnh lúc Thái Cổ Hung Thú khảo nghiệm con non rồi!"

"Đây tuyệt đối là một kỳ tài kinh thế. Đáng để tranh cướp và bồi dưỡng!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 72: Ra KhỏI ĐạI Hoang

Một tay có sức mạnh lay động nhẹ nhàng bốn đến năm vạn cân thì sức mạnh hai tay là tám, chín vạn cân, đây cũng không phải do bọn họ hiểu rõ nội tình của nhóc tỳ mà chỉ là suy đoán mà thôi. Nhưng dù thế cũng khiến bọn họ khá giật mình, để cảm đám kinh ngạc và cảm khái không thôi.

*Nội tình: tình hình bên trong, ở đây chỉ thực lực, sức mạnh thực sự của bé Hạo

"Ồ..." Bà lão cau mày, cảm thấy mình thiếu sót điều gì đó, trong con ngươi có phù văn màu bạc lấp lóe như một vùng ngân hà đang tan vỡ.

Bỗng dưng nàng ngẩng đầu lên, trong đôi mắt bắn ra hai chùm sáng kinh người, nói: "Chúng ta đều nhìn nhầm rồi!"

"Nhầm như thế nào vậy?" Người thanh niên ở bên cạnh hỏi.

Bà lão lấy ra một khối vỏ trứng từ trong lồng ngực, nhẵn nhụi như được làm từ ngọc, tỏa ra ánh sáng óng ánh và lộng lẫy, bên trên có ngũ sắc hoa văn, đây chính là mảnh vỏ trứng vỡ của con thái cổ di chủng kia.

"Lúc nãy sơ ý, giờ mới rõ ràng trên người con tiểu sơn thú trên vai hài tử kia có khí tức giống như đã từng gặp qua. Ban đầu vì trên mình tụi nhóc nhiễm rất nhiều thú huyết, mùi tanh nồng nặc nên khiến chúng ta sơ xuất, sau khi tỉ mỉ cám ứng thấy được khí tức hẳn là của trứng do hậu duệ Thái cổ thần điểu sinh."

Tất cả mọi người cảm thấy cả kinh.

"Không thể nào, chẳng lẽ hài tử kia ăn trứng của hậu duệ Thái cổ thần vương? Thực sự quá kinh người à!" Một thanh niên há hốc mồm đủ để nhét

nửa nắm tay.

"Một đứa bé hiền lành mà gian to bằng trời, dám vào trộm trứng trong sào huyệt của Thái cổ di chủng sao?"

Một đám người hầu như không thể tin vào kết quả này, tất cả không nói nên lời.

Tình huống bực này nói ra sẽ chẳng có mấy người tin tưởng, một đứa bé dám thâm nhập sào huyệt Thái cổ di chủng, làm ra đại sự kinh người này.

Tất cả hoảng sợ, cũng cảm thấy tiếc nuối cực kỳ, đây là trứng của hậu duệ thần cầm à, chỉ cần ấp nở và nuôi lớn là có thể dò xét đến một phần bí mật của bảo thuật Thái Cổ Thần Vương.

Một quả trứng quý ra như thế bị một đứa bé cùng tiểu sơn thú ăn mất rồi!

Thật sự là phá của à, phải là gia tộc như thế nào mới sinh ra một đứa bé có thể làm những việc thế này?

"Không đúng rồi, con tiểu sơn thú kia cũng ăn trứng thần cầm, lẽ nào nó cũng thực sự bất phàm?" Một người đàn ông trung niên nói ra nghi vấn.

Những người khác nghe được cũng ngẩn người ra, một con tiểu sơn thú bình thường làm sao có thể chịu đựng được tinh khí thần của Thái cổ di chủng, nếu ăn vào có thể bị xung kích mà chết đi.

"Tiểu thú này to bằng nắm tay... hình như ta còn thấy màu đỏ thẫm ở bàn chân nó." Tên còn lại nói.

Bà lão thay đổi sắc mặt, như nhớ đến một điều gì đó, nói:" Lẽ lào là Chu Yếm trong truyền thuyết?"

Tương truyền loại hung thú này vùa xuất thế sẽ gây nên đại loạn, thiên hạ xuất hiện tai họa binh đao, chiến tranh khắp nơi, đây là điềm đại hung.

Mọi người đờ ra, gặp gỡ một tiểu gia hỏa quái lạ như thế khiến cả đám đều nhìn nhầm.

Cô gái áo trắng cười khúc khích, mái tóc đen dài theo gió tung bay, da thịt trắng loáng lấp lánh ánh sáng lộng lẫy mê người, ánh mắt lưu chuyển, nói: "Đứa bé này không đơn giản, coi như chúng ta kết môt việc thiện duyên đi."

"Mong là thằng nhóc có thể đi vào Bổ Thiên các, tuyệt đối không bị những thế lực khác cướp đi!"

Đại sơn nơi xa, nhóc tỳ đang giục ngựa lao nhanh, độc giác thú như hóa thành một đạo ngân quang xuyên núi vượt sông, lấy tốc độ cực hạn để hai bên núi rừng 'vù vù' tụt lại phía sau, nhóc tỳ nhanh chóng đi xa mấy trăm dặm.

Tiểu mao cầu to bằng nắm tay triệt để khôi phục sức sống, da lông màu xám lấp lóe, một lần nữa hóa thành màu vàng, một đôi mắt to vô thần cũng trở nên phát sáng, nhí nha nhí nhảnh nhảy nhót tưng bừng trên bả vai tiểu Thạch Hạo.

Nhóc tỳ tóm chặt cái đuôi của nó rồi xách ngược lên, nói: "Không cho phép mi chạy loạn và gây rắc rối nữa, từ giờ chỉ được phép bên cạnh ta thôi!"

Rời khỏi Thạch thông đã hai mươi mốt ngày, đường xá dài dằng dặc đã đi hơn nửa, khoảng cách tổ địa thứ hai của Thạch tộc không đến mười vạn dăm, đi thêm mấy hôm là sẽ đến nơi.

Trong mấy ngày tiếp theo, Nhóc tỳ vượt qua mọi chông gai, tiến bước trong Đại Hoang, gặp phải từng nhóm mãnh thú cường đại, trải qua mấy chục, mấy trăm trận huyết chiến lớn nhỏ, rốt cục cũng sắp tiếp cận biên cương Thạch quốc.

Trong vòng một tháng, một đứa bé vượt qua vô tận sơn mạch, đại chiến

rất nhiều hung cầm dị thú, vượt qua ba mươi vạn dặm, đây tuyệt đối là một đại sự kinh người. Nếu truyền đi sẽ gợi ra sóng to gió lớn, để những gia tộc cổ lão có nội tình thâm hậu đều phải chấn động.

Các loài mạnh mẽ nhất Thái cổ hung thú như Bệ Ngạn, Tỳ Hưu rèn luyện con non thì cũng chỉ đến như thế, bực này thử thách hung hiểm nói thì dễ, khi hành động cái giả phải trả chính là cửu tử nhất sinh.

Với đứa bé bình thường đừng nói một thân một mình đi qua ba mươi vạn dặm, cho dù ba trăm dặm, ba ngàn dặm cũng có thể gặp nạn bị mãnh thú ăn thịt.

Mãnh thú ở Tây Cương quá nhiều, đâu đâu cũng là rừng già rậm rạp, không thấy một bóng người, ác thú, ác điểu đâu đâu cũng có, đây là một vùng đất nguyên thủ đáng sợ nhất.

Đừng nói bọn nhóc, ngay cả một nhóm cường giả thành niên kết bạn mà đi đều sẽ gặp khó khăn, tùy thời bị Thái cổ di chủng ăn thịt, đến xương cũng chẳng còn sót lại.

Linh giác của Nhóc tỳ nhạy cảm, dọc đường đi tránh né được rất nhiều nguy cơ khủng bố, vẫn gặp phải rất nhiều lần sinh tử thử thách, trên đường từng bị thương nặng, nhưng rốt cục vẫn có thể vượt qua.

Nhóc tỳ chỉ hơn bảy tuổi đã có thể hoàn thành hành tráng cử như vậy!

Việc này nếu như bị mọi người biết sẽ trở thành tin tức có sức bùng nổ, chấn động tứ phương, truyền đi khắp nơi. Mà nếu bị các thế lực lớn như Trục Lộc thư viện biết được nhất định sẽ sai các cao thủ đi tìm kiếm, để nhóc tỳ trở thành một trong những thành viên của thư viện.

Cuối cùng cũng nhìn thấy thôn xóm, nhóc tỳ cưỡi độc giác thú chạy nhanh ra khỏi Đại Hoang.

Hắn đi về phía có người hỏi thăm, không khỏi ngẩn ra, đại phương hướng không sai nhưng chếch đi hơn hai vạn dặm.

"Ê, mình rõ ràng là đi theo con đường Liễu Thần chỉ, kết quả vẫn có sai lệch, chắc là do lúc rơi vào con sông lớn màu đen nên khi đi ra bị nhầm một đoạn đường." Nhóc tỳ vò đầu, sai đó tiếp tục đi.

Đi khỏi vô tận sơn mạch không còn nhiều thú dữ nữa, dù sao cũng an toàn hơn rất nhiều, hai ngày sau hắn đi tới phụ cận một trọng trấn của biên thùy Thạch quốc.

Thật sự cổ quốc quá rộng lớn, thống ngự ngàn tỉ dặm giang sơn, chỉ riêng bên trong đất phong của một vương hầu cường đại trong đó cũng có mấy trăm triệu, thậm chí hơn một tỉ nhân khẩu, ranh giới rộng lớn vô ngần.

Cương vực hùng vĩ như vậy nếu quản lý riêng lẻ rất khó khăn, chỉ có thể xây dựng các tòa cự thành ở các khu vực trung tâm để chấn nhiếp, mỗi khi có chỗ phát sinh bạo loạn thì các cao thủ tọa trấn trong thành sẽ nhanh chóng ra tay bình loạn.

Trên thực tế Thạch quốc rất cường thịnh, còn lâu mới tới thời đại bình loạn, đặc biệt mấy trăm năm qua Nhân Hoàng phù văn thông thiên, thần uy cái thế, quốc thế càng ngày càng hưng thịnh, không người nào dám phản bội.

Cũng chỉ có ở cương vực này mới không được an ổn, vì thỉnh thoảng có dị tộc đến 'gõ cửa', cướp sạch nhân tộc, ăn thịt sinh linh, nhưng với cổ quốc mênh mông mà nói thì một ít chiến dịch nhỏ bé chẳng là gì.

Kỳ thực Xung Vân trấn cung có thể coi là thành, bởi vì nơi đây có tới tám mươi ngàn nhân khẩu, vị trí địa lý vô cùng trọng yếu, là trọng trấn của vùng phía tây, được coi là một nơi hiểm quan của trung ương cự thành khu vực này.

Gần trăm năm qua, thỉnh thoảng có cường giả của những chủng tộc khác xâm lấn, nhưng muốn quy mô lớn xâm lấn, vượt qua nơi này đều chưa từng thành công.

Ở trên đường đi, nhóc tì thấy rất nhiều người, phần lớn là người làm ăn,

ra vào núi rừng nguyên thủy, đi tới các bộ lạc khá xa để thu mua các loại da thú, linh dược, tuy răng một chuyến đi rất nguy hiểm nhưng lợi nhuận thu được là rất lớn.

"Ê, mọi người về sớm một chút đi, nghe nói thời gia này không được yên ổn lắm, Mộc tộc bên trong Đại Hoang muốn phát binh à. Hơn nữa nghe nói ở nơi sâu trong sơn mạch có một con Thái cổ di chủng mới vừa đến, kiểu gì cũng muốn tạo uy một lần để chấn nhiếp, chắc chắn sẽ đến Xung Vân thành gây náo một trận."

Nhóc tỳ lắng nghe chăm chú, một người một ngựa như nó rất dễ thấy, thế nhưng cũng không có ai làm khó dễ nó. Một đứa bé cả người là huyết, dám như vậy độc hành khẳng định không đơn giản.Trên thực tế những người này thường xuyên đi lại trong vùng rừng già nguyên thủ nên kinh nghiệm rộng rãi, cho rằng nó hơn nửa là con em đại gia tộc, đi ra ngoài rèn luyện.

"Ô kìa, không hay rồi, hình như có đợt thú triều nhỏ, đây không phải là con Thái cổ di chủng phát động sớm, tới đây lập uy đó chứ?"

"Chắc không phải, đây hơn nửa chỉ là Thú Vương bình thường, bầy thú không có nhiều như thế, chúng ta chạy mau!"

Bọn họ trên đường tới có thể phóng tầm mắt đến Xung Vân trấn, tường thành hùng vĩ như một dãy núi che chắn phía trước, lấy "Kim Cương Nham" xây thành, toàn thành đen thui như kim loại tản ra ánh sáng lộng lẫy khiếp người.

Ở trước thành có một đám thú dữ, khắp nơi đen nghìn nghịt, chúng nó cũng không hề vòng qua thành, hiển nhiên là muốn lập uy ở đây, gào thét rung trời, lại muốn công thành rồi, khiến cho người run rẩy.

"Mau mau tránh đi, mong là tế linh đại nhân có thể chém giết toàn bộ đám hung linh này!"

Đám người kia vội vàng chạy trốn về phía xa, căn bản không dám vào

thành bây giờ, sợ bị bầy thú nhằm vào có thể gặp tai họa.

Ở trong thành kia có một tòa thổ sơn gần cửa thành, trên đó sinh trưởng một cây thực vật, cao khoảng bốn, năm trượng, ở ngoài thành cũng có thể nhìn thấy, toàn thân màu xanh sẫm, lá cây to lớn hình dáng như quạt hương bồ.

Đây chính là tế linh của Xung Vân trấn, một cây mà ngay cả ngươi dân sống trong thành cũng không biết tên gọi thực sự, thường được gọi là tế linh đại nhân hay Xung Vân đại nhân.

Nó tỏa ra hương thơm ngào ngạt, Ở giữa phiến lá xanh sẫm có ba đóa kỳ hoa, mỗi đóa to lớn cối xay, cánh hoa rực rỡ, hào quang lấp lánh, một đóa có xích quang lượn lờ, một đóa trắng noãn như ngọc còn một đóa thì mịt mờ khói tím.

Hiển nhiên bầy thú nhìn thấy đoàn người ngoài thành, ngay lập tức chia ra một nhóm thú gào thét đuổi tới.

"Tế linh đại nhân hãy cứu mạng!" Đám người đó kêu to.

Nhóc tỳ thì đã sẵn sàng chuẩn bị chiến đấu, nhưng mà đúng lúc này, xích hà lóe lên, từ trên cây thực vật ở thổ sơn có một đóa hoa tỏa ra ráng đỏ, cánh hoa mở ra, truyền ra ba động kinh người.

"Xoạt"

Một đạo xích quang bắn ra, sau đó xoay vòng một cái hướng về khu vực này chém tới, nhất thời để đám thú vọt tới đại loạn, không ngừng gầm rú, huyết quang bắn tung tóe, bầy thú bị thương nặng.

Trong mắt nhóc tỳ lộ ra sự kỳ quang, kinh ngạc phát hiện đạo xích quang này lại là một thanh phi kiếm, toàn thân đỏ đậm, trong suốt như hỏa ngọc.

"Một đóa hoa lại hàm chứa một thanh phi kiếm?"

Thời gian không bao lâu, mấy chục con mãnh thú cùng dị cầm toàn bộ bị giết, hoặc bị chém đứt đầu hoặc bị cắt đứt thân thể, phi thường ác liệt.

"Nó lợi hại hơn nhiều so với thần bái của Bái thôn, ngay cả Thanh Lân Ưng đại thẩm khi chưa ăn huyết nhục Toan Nghê cũng kém rất xa." Nhóc tỳ khẽ nói, đạo xích quang kia quá mãnh liệt, chỉ thoáng một cái khiến toàn bộ hung vật đều bị giết.

Ánh sáng lóe lên, xích kiếm bay về trong thành.

Sắc mặt nhóm người buôn bán đều trắng bệch, sau khi khôi phục tinh thần liền hướng về phía Xung Vân trấn lễ bái, cảm tạ đại ân.

"Ồ, hóa ra nó là nhị hoa, lại giống phi kiếm như đúc." Nhóc tỳ ngạc nhiên, phi kiếm nãy chỉ là một cái nhị, hình dáng như kiếm, sau khi bay trở lại cánh hoa lưu động hào quang lóa mắt, sau đó cả đóa hoa khép kín.

"Xung Vân đại nhân thủ hộ ở đây mấy trăm năm, từ lúc tiểu trấn còn không đủ ngàn người cho tới bây giờ nhân khẩu trong thành đã vượt qua tám mươi ngàn, không thế không kể công a."

"Luận thực lực Xung Vân đại nhân đủ để thủ hộ một tòa cự thành, so với tế linh ở cự thành không hề thua kém, chỉ là đại nhân không muốn rời đi."

Những người này nghị luận sôi nổi, sau khi nhóc tỳ nghe xong thấy kinh dị, gốc thực vậy này quả nhiên rất cường đại.

"Vị tế linh này cực kỳ bất phàm." Trong thành, một người đàn ông trung niên hơi mập tự nói, mặt hắn trắng và không có râu, trong mắt lấp lóe tinh quang.

"Đúng là rất mạnh, loài tế linh này cũng rất ít thấy, hay đại nhân đứng ra mời một lần, có thể vị tế linh này sẽ gia nhập Vũ tộc chúng ta." Một người trẻ tuổi bên cạnh nói rằng.

Người trung niên hơi mập lắc đầu, nói: "Quên đi, truyền ra ngoài không

tốt, chính sự vẫn quan trọng hơn. Không biết Hạ U Vũ tiểu thư có về tới không, chúng ta cần xin một khối phù bài."

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 73: Một "Mình" Khác

Bầy thú vẫn đang tụ tập ở phía ngoài thành, trên bầu trời thì có hung cầm bay lượn, mặc dù đã bị giết mất một nhóm nhưng bọn nó vẫn chưa chịu rút lui.

Trên ngọn núi đất bên trong thành, cây Tế linh cao chừng bốn, năm trượng, thân cây màu xanh sẫm, trên cây có ba đóa hoa giống như hoa mẫu đơn to bằng cái thớt tỏa sáng rực rỡ, tản ra mùi thơm ngát.

Tế linh không chủ động tấn công như thế thì bầy thú ngoài thành lại càng lo sợ, bọn nó rất là e ngại cái cây tế linh này. Tuy rằng bọn nó không chịu rút lui nhưng tạm thời cũng không dám tấn công.

Đột nhiên một tiếng hí dài giống như tiếng sấm truyền đến làm cho cả khu rừng chấn động, lá cây rì rào rơi rụng.

Trên bầu trời xuất hiện một bóng đen khổng lồ, một con hung cầm dài năm mươi, sáu mươi thước bay đến, thân thể nó màu đen lấp lánh, tinh khí cuồn cuộn. Con mắt của nó màu bạc sắc bén như tia chớp, phù văn lập lòe, có một luồng khí tức khiến người ta kinh sợ che phủ bầu trời.

"Ô, thủ lĩnh của bầy mãnh thú xuất hiện rồi, dĩ nhiên là một con hung cầm, sóng chấn động thật là khủng khiếp." Mọi người giật mình.

Lần thú triều này chính là do con hung cầm cường đại này chỉ huy, nó phát ra một tiến hú lập tức các loại mãnh thú bắt đầu tiến công. Tất cả đều khiếp sợ uy thế của nó không dám trái lệnh.

"Cheng"

Trên ngọn núi trong thành, cây tế linh kia tỏa ra ánh sáng màu đỏ, đóa

hoa kia lại nở rộ, một luồng điện bay lên cắt ngang bầu trời, cực kỳ sắc bén.

"Phốc", "Phốc"

Mấy con mãnh thú xông lên đầu tiên liền ngã chổng vó, chúng nó bị phi kiếm màu đỏ thẫm chém nứt xương trán, máu tười chảy ra khiến cho bầy thú hoảng loạn.

Rõ ràng chỉ là một cái cây nhưng mà lại có được phi kiếm bá đạo như vậy. Phi kiếm như này cực kỳ sắc bén không có gì không thể xuyên thủng.

Thế tiến công của bầy thú bỗng chốc chậm lại.

Có một vị tế linh như vậy trấn thủ khiến cho nơi này vững như thành đồng vách sắt có thể chống đỡ thiên quân vạn mã, thú triều bình thường khó có thể đe dọa đến thành Trùng Vân.

Trên bầu trời con hung cầm khổng lồ kia kêu to, toàn thân nó lấp lóe ánh sáng màu đen, tỏa ra những gợn sóng thần bí. Nó há mồm phun ra một đống lửa tấn công cái cây kia. Nó phải ra tay nếu không thú triều sẽ tán loạn. Phi kiếm màu đỏ bay trở về, thân cây rung rung tỏa ra ánh sáng, sương mù màu xanh bát ngát bay về phía bầu trời ngăn cản đống lửa kia tạo ra những âm thanh "Loạt xoạt loạt xoạt", đống lửa kia nhanh chóng vụt tắt.

Trên bầu trời, đôi mắt màu bạc của con hung cầm màu đen kia phát ra ánh sáng rực rỡ, từ đó bắn ra từng chùm sáng giống như những mũi tên bạc dài mười mấy mét bắn về phái cái cây.

Bên trong thành, những phiến lá trên thân cây kia rung lên, ba đóa hoa to băng cái thớt tỏa ra ba loại ánh sáng màu đỏ, trắng, tím vô cùng rực rỡ, từ đó phát ra một luống sóng chấn động cực kỳ kinh người.

Ánh sáng màu đỏ lấp léo, tiếng kiếm roe điêc tai, chuôi phi kiếm màu đỏ bay lên đầu tiên, nó bắn về phía bầu trời vẽ ra một vệt ánh sáng đỏ au giống như ánh nắng hoàng hôn. Tiếp theo ánh sáng màu trắng lóe lên một thánh phi kiếm màu trắng bay lên, sau đó sương tím mịt mù, một thanh kiếm màu

tím kêu vang.

Ba thanh phi kiếm từ mặt đất bắn lên trời giống như sao chổi bay qua bầu trời tạo ra những vệt sáng dài chiếu sáng cả bầu trời.

Giữa bầu tời, con hung cầm bay quanh giống như một đám mây đen tỏa ra hung uy khiếp người, đôi mắt màu bạc của nó bắn ra từng chùm sáng màu bạc nhưng tất cả đều bị tiêu diệt.

Ba thanh kiếm phát ra tiếng leng keng rung động bầu tời, phù văn khuếch tán đánh tan ánh lửa chém giết hung cầm.

Hung cầm vỗ cánh gắng hết sức chống đỡ khiến cho nơi đó bùng lên phù văn óng ánh, hai bên chiến đấu hết sức kịch liệt.

Cuối cùng " phốc" một tiếng, hung cầm khổng lồ bị bổ đôi thân thể, từng đám mưa máu từ trên trời rơi xuống đất, đầu của nó bị chém đứt rơi rụng trên mặt đất.

Thủ lĩnh bị giết thú triều lập tức tan rã, bầy thú nhằm phía dãy núi ở đằng xa chạy trốn tứ tán.

"Giết!"

Cửa thành mở ra, một đám cường giả vọt ra truy sát bày thú, tứng bó tứng bó mũi tên bay về phía bầy thú, từng con mãnh thú hung cầm bị bắn chết máu tươi văng tung tóe.

Xa xa, nhóc tỳ chứng kiếm trận chiến vừa rồi, trong lòng rất là xúc động, tế linh đúng là thiên kỳ bách quái dạng gì cũng có, tất cả đều rất cường đại.

Chỉ là một cái cây mà thôi nhưng lại có ba đóa hoa to bằng cái thớt bên trong thai nghém ra ba thanh kiếm, quả thực là kỳ lạ.

Trận chiến này làm cho nhóc tỳ cảm thấy rất kích thích, Thạch Họa thì thào nói: "Hóa ra phù văn còn có thể sử dụng như vậy, ở trong thân thể dựng

dụng một cái vũ khí, dùng nó để tấn công có thể xuyên thủng tất cả mọi thứ."

Thạc Hạo cũng đang suy nghĩ xem có nên bắt chước theo, dùng phù văn ngưng luyện ra một thanh vũ khí hay không.

Trong thành, người đàn ông trung niên mập mạp kia nhìn thấy trận chiến này sau cũng tự nói: "Cây tế linh này quả là không đơn giản, dĩ nhiên thai nghén ra mấy thanh phi kiếm, thành tựu tương lai của nó không thể đoán trước được."

Cả ba thanh kiếm đều là bảo cụ hiếm thấy có giá trị liên thành khiến cho hắn cũng phải động tâm, thế nhưng hắn cũng biết cho dù Vũ tộc có mạnh hơn nữa thì cũng có những thứ không thể đụng vào.

"À đúng rồi, có tin tức gì về cái thôn trang rách nát kia không?" Người trung niên hỏi tên quản sự ở bên cạnh.

"Không có, hai vợ chồng họ sau khi rời đi vẫn chưa thấy trở về." Quản sự trả lời, hắn là một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi sống ở Tây Cương quanh năm, bình thường hắn rất uy phong nhưng lúc này lại cúi đầu khom lưng khác hẳn với ngày thường.

"Thạch Tử Lăng rất đáng sợ, trong tộc lo lắng không muốn thấy hắn trở lại, ngươi cần phải chú ý thêm, có tin tức gì lập tức bẩm báo." Trên mặt người đàn ông trung niên hiện lên một nét tàn bạo.

"Thế đứa bé kia có còn sống không?" Người trung niên mập mạp mặt trắng không râu hờ hững hỏi.

"Thân thể nó rất yếu ớt, chắc là không sống được lâu nữa đâu." Quản sự vội vàng trả lời.

Người đàn ông trung niên chỉ "Ừ" một tiếng, không có nói lên ý kiến của mình.

Quản sự sắc mặt trắng bệch, nói thêm: " Mấy lão quái vật kia đều đã

chết gần hết, chỉ còn lại một người cuối cùng cũng không sống được mấy ngày nữa, tên tiểu nghiệt súc kia hẳn là cũng sống không được lâu nữa."

"Đừng có làm bậy, chỗ đó mặc dù rách nát nhưng vẫn có ý nghĩa rất quan trọng, nếu như xảy ra chuyện gì... Hừ!" Người đan ông trung niên cảnh cáo.

"Đại nhân yên tâm, đứa bé này có thể sẽ không may bị ngã xuống giếng, rơi xuống vách núi hoặc bị thú dữ ăn thịt, những việc này đều là tình cờ sẽ không để lại bất kỳ dấu vết nào."

"Đừng tự cho là mình thông minh". Người đàn ông trung niên lườm hắn một cái.

"Vâng" Quản sự vội vàng cúi người không dám cãi lại.

Khi người đàn ông trung niên rơi khi nơi này, quản sự lập tứ đúng thẳng người lên, hắn ngồi trên ghế dựa, nghiêm nét mặt, cả người toát ra một luồng khí thế uy nghiêm, nói: "Người đâu!"

Bên ngời thành Trùng Vân, những người đi mua da thú và Linh dược ở các bộ lạc nguyên thủy từ trong rừng rậm xuất hiện, lục tục trở về đi đến của thành.

Nhóc tỳ đứng ở đằng xa nhìn một lúc rồi diều khiển Độc Giác Thú chạy đi, nó không đi vào thành vì cửa thành có người kiếm tra sợ sẽ xảy ra biến cố gì đó.

Độc Giác Thú chạy đi cực nhanh, nhóc tỳ chuẩn bị chạy vòng qua khu vực này đi tới tổ địa thứ hai.

Núi non trùng điệp, địa thế hiểm ác, đầu tiên là có núi cao ngăn trở đường đi, sau đó lại có rất nhiều đầm lầy, đi đường vòng mất hơn một nghìn dặm.

Nhưng mà đến ba trăm ngàn dặm còn có thể đi được thì thêm một ngàn

dặm nữa cũng không đáng gì. Cuối cùng Thạch Hạo cũng tiến vào bên trong Thạch quốc, đi đến cái tổ địa rách nát kia.

Khi đến nơi thì cũng là buổi trưa, mặt tời rất lớn tỏa ra ánh nắng chói chang nhưng mà thôn trang cũ nát này vẫn lộ ra vẻ tiêu điều, rất nhiều công trình đều săp sụp đổ.

Nhóc tỳ cũng không lập tức đi vào mà thả Độc Giác Thú ra cho nó chạy vào rừng còn mình và Mao cầu đứng ở chỗ xa quan sát nơi này. Nó rất cẩn thận bởi vì Thạch tốc rất to lớn, chẳng may có người trông chừng nơi này chờ nó tự chui đầu vào rọ, như vậy cực kỳ nguy hiểm, chắc chắn sẽ bị giết chết.

Mấy ngày sau đó, Thạch Hạo đều không dám hành động mà chỉ đi quanh để tìm hiểu tình hình, nhờ vậy mà biết được rất nhiều chuyện.

Xung quanh đây có bốn thôn xóm và một cái trấn, tại một nơi vắng vẻ như Tây Cương này thì điều này rất đặc biệt. Bình thường có khi phải trèo đèo lỗi suối đi qua rất nhiều dãy núi mới có thể nhìn thấy một thôn xóm.

Những thôn xóm này mới đầu chỉ là để cung phụng cho tổ địa sau đó mới trở thành nơi tụ tập của mọi người.

Đây là một nơi lưu đày, người bình thường không thể ở đây, chỉ có ngững người có thân phận hiển hách ở trong Thạch tộc phạm phải lỗi lớn mới bị đày đến đây.

"Ai, không khí càng ngày càng âm u chết chóc, mấy lão quái vật đều chết hết cả rồi, còn lại một mình đứa bé kia phải làm thế nào bây giờ? Nghiệp chướng a." Một ông lão vội vàng điều khiển xe thú rời khỏi thôn trang rách nát, hắn là người đưa trái cây, thịt thú, các loại đồ ăn cho nơi này.

Tuy rằng thôn trang bên trong có không ít người hầu nhưng nơi đây vẫn có vẻ rất quạnh quẽ giống như một mảnh đất hoang vu quạnh hiu.

"Hải gia gia, lần sau nhất định phải mang đại hắc đến nhé, cháu muốn

chơi với nó." Trong thôn trang cũ nát có một đứa bé dáng người gày yếu ngồi trên thềm đá vẫy vẫy tay, nó vừa nói vừa ho khan, khuôn mặt trắng như tuyết.

"Được, chờ đại hắc đẻ con xong ta sẽ mang nó tới để chúng nó chơi đùa với cháu." Ông lão điều khiển xe thú đi xa, lắc đầu khẽ nói: "Quả là một đứa bé đáng thương, không có người thân, không có bạn cùng chơi, cả ngày chỉ quanh quẩn trong cái thôn giống như nghĩa trang này, tuổi thơ qua là u tối."

Mãi đến tận lúc ông già cưỡi xe thú đi xa, đứa bé kia mới chịu đứng lên, chân nó bị tật phải vịn tường đi vào trong thôn.

Xa xa, nhóc tỳ đứng ở trong núi ngẩn ngơ nhìn mọi thứ, mắt sắp rơi lệ tự nói: " Đó chính là ta một người khác sao, hắn phải thay thế ta ở lại chỗ này chịu đựng cô độc, không có vui vẻ, thân thể yếu đuối như vậy, ngay cả chân cũng bị tật, là bị người khác làm hại sao?".

Nhóc tỳ sờ sờ khối phù bài không biết làm bằng kim loại hay làm bằng đá ở trong lòng khẽ nói: "Ta muốn đưa ngươi đến Bổ Thiên Các, dù cho xa xôi thế nào ta cũng sẽ mang ngươi đi cùng."

"Tiểu thiếu gia, một vị lão tổ tông cuối cùng cũng sắp qua đời, chẳng sống được mấy ngày nữa, những ngày tháng sau này của người sẽ rất khổ sở đó." Một tên người hầu nói, hắn ngồi nghênh ngang ở trong phòng gác cổng, nhìn dáng vẻ không hề có một tí tôn kính nào mà còn có vẻ như đang trêu tức chủ nhân của mình.

"Ngươi nói bậy, tổ gia gia sẽ không chết!" Đứa bé sắc mặt tái nhợt hai mắt đầy lệ, nó lớn tiếng cãi lại vừa nói vừa ho khan.

"Vậy thì cứ chờ xem." Tên người hầu kia khinh khỉnh nói.

Một tên người hầu khác nói: " Ta nghe nói tiểu thiếu gia cũng không phải là con của Thạch Tử Lăng mà là con cháu của vị lão quái vật sắp chết kia, hắn chỉ ở chỗ này làm kẻ thế thân mà thôi."

"Cũng có thể, nếu hắn thật sự là con của Thạch Tử Lăng có khi còn gặp phải nhiều tai nạn hơn." Tên người hầu ngồi nghênh ngang ở chỗ đó gật đầu nói, hắn nói chuyện với tiếu thiếu gia mà không hề đứng dậy, không hề tôn trọng chủ nhân nhà mình.

Xa xa trong núi rừng, nhóc tỳ nhìn thấy tất cả những việc này, nó tức giận siết chặt nắm đấm. Mấy ngày nay Thạch Hạo đã tìm hiểu rõ ràng mọi chuyện, một số người hầu bên trong cái thôn trang rách nát giống như lao tù này đã bị người bên ngoài mua chuộc, ăn cây táo rào câu sung, sau khi mấy vị lão tổ tông qua đời thì càng chẳng coi ai ra gì.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 74: Thỏa Mãn RờI Đi

Trong phòng gác cổng, hai người hầu ngông nghênh, hờ hững, không hề có chút tôn trọng nào với vị tiểu chủ nhân này, vừa ngồi vừa nói lão tổ tông sắp chết, đây là cười trên sự đau khổ của người khác.

"Không cho phép các ngươi nói lung tung!" Sắc mặt đứa bé tái nhợt, thân thể rất yếu, nước mắt trào ra, trong lòng rất thương tâm cùng tuyệt vọng.

Nó thực sự rất sợ người thân duy nhất - tổ gia gia qua đời, nó không dứt bỏ được tình thân. Mà những kẻ hầu lại đáng hận như vậy, sau này cuộc sống của nó sẽ ra sao?

"Tiểu thiếu gia, kỳ thực bị bệnh tật triền miên như ngươi sinh sống cũng rất khổ sở, ta thấy sau khi đưa ma cho lão gia tử ngươi cũng nên ..." Một tên gác cổng cười gan, mặc dù không có nói ra tất cả nhưng ý tứ cũng rất rõ ràng.

"Được rồi, đừng có nói nhiều nữa, đây chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi, nhìn hắn cũng không sống được lâu, khẳng định sẽ làm ma sớm thôi." Một tên khác cười nhạo, nói nhỏ.

"Bọn khốn nạn, ta sẽ không tha thứ cho các ngươi!" Trong mắt đứa bé ngấn lệ, hai tay bám tường, khập khiễng bước vào trong nhà.

Nó rất cô đơn, sống trong trang viên to lớn nhưng không có ai thân thích, cũng chẳng có một đứa bạn chơi cùng, nơi này chỉ có những kiến trúc cũ nát vắng vẻ, mỗi khi gió thổi qua những chiếc cửa sổ cũ kĩ lại vang vọng âm thanh kèn kẹt.

Đưa bé đi tiếp, đi đến một cái sân rộng rãi, đẩy một cánh cửa gỗ, khẽ

gọi: "Tổ gia gia."

"Hài tử... Nếu như ông chết đi thì điều ông không an lòng nhất là cháu à." Lão nhân giơ cánh tay lên một cách gian nan, đôi tay rung rẩy quờ về phía trước, sau mấy lần mới chạm được tay đứa bé.

"Tổ gia gia, ông sẽ không chết đâu." Đứa bé rơi lệ.

"Hài tử... đừng khóc nữa." Lão nhân dùng bàn tay thô ráp vuốt nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng xám của nó, đôi mắt già nua vẩn đục rơi lệ, cực kỳ đau lòng.

"Tổ gia gia!" Đứa bé khóc lớn, chẳng biết làm gì, nó nằm nhoài bên giường, dùng sức nắm chặt tay của lão nhân, không chịu buông ra.

Lão nhân lấy bàn tay thô ráp nắm lấy tay nhỏ, đôi mắt mờ nhìn nó tràn nhập trìu mến, há mồm muốn nói điều gì đó mà lồng ngực chập trùng chẳng nói nên lời.

"Tổ gia gia, ông không được bỏ lại cháu, còn mình cháu sẽ ra sau bây giờ?" Đôi mắt đứa bé tràn ngập đau thương, lay lay cánh tay của lão nhân.

Trong vài năm qua, mấy vị lão gia tử lần lượt qua đời, người này tiếp người kia, khiến nó cực kỳ đau lòng, bây giờ chỉ còn duy nhất lão nhân - người thân nhất của nó cũng sắp mất, để lòng nó sinh ra sợ hãi.

"Hài tử..." Lão nhân há mồm, muốn nói gì đó nhưng cũng chỉ được hai chữ này, đôi mắt ảm đạm, chỉ có thể thở mạnh.

Ở ngoài cửa, đôi mắt to của nhóc tỳ đỏ chót, qua mấy ngày quan sát nó tin chắc không có cao thủ nào ở đây nên đã bí mật lẻn vào điền trang không một tiếng động nào.

Nó đẩy cửa đi vào, lau khô nước mắt, nhìn lão nhân nằm trên giường, nức nở nói: "Tổ gia gia."

"A, ngươi...." Đứa bé kia sợ hãi, sắc mặt tái nhợt.

Lão nhân ở trên giường nghi hoặc, ở thời khắc hấp hối này lại thấy một đứa trẻ chưa từng gặp mặt gọi lão như thế, lão nhìn nó một cách mờ mịt.

Đã từng là cường giả quát tháo phong vân một đời, cuối cùng cũng không chống cự nổi năm tháng, tuổi già thê lương.

"Tổ gia gia, cháu là đứa trẻ năm đó tới thăm người!" Nhóc tỳ nghẹn ngào, nhờ Liễu Thần thấy được chuyện năm đó, biết được vài lão nhân bị trục xuất ở đây rất tốt với gia đình nó, đứa trẻ bên cạnh kia chính là do bọn họ dùng thế nó.

Nghe thấy vậy, lão nhân trên giường đột nhiên mở to mắt, đôi mắt vốn lờ mở phát sinh ánh sáng bức người, run giọng nói: "Cháu... cháu đúng là đứa bé đó sao?"

Lão nói chuyện có chút gấp gáp, ánh mắt nhìn chằm chằm rất đáng sợ.

"Là cháu, tổ gia gia, cháu tới thăm người." Nhóc tỳ nắm lấy tay của lão, giọng nói nghẹn ngào, mấy vị lão nhân khác đều đã mất mà nó chưa có tới đưa tiễn lần nào.

"Thương thế của cháu..." Lão nhân thở dốc, hỏi thăm có phần cấp bách, nhưng cũng chỉ có thể nói ra được mấy chữ đó, chẳng thể nói được gì nữa.

"Thương thế của cháu tốt rồi ạ." Nhóc tỳ nói, nó biết hiện tại lão nhân muốn nghe gì nhất, lại nhẹ giọng nói: "Bây giờ một tay cháu có thể nhấc mười vạn tám ngàn cân à."

Nó chỉ nói đúng sự thực. Quả nhiên khi lão nhân nghe thấy, hai mắt trợn to kinh sợ, đôi môi không ngừng mấp máy, lôi kéo một cánh tay của nó như đang xác nhận điều gì đó.

"Đúng rồi ạ, đó là sức mạnh của một tay!" Nhóc tỳ dùng sức gật đầu, hai mắt rưng rưng.

"Ha ha..." Ở thời khắc cuối cùng này, lão nhân giống như 'hồi quang phản chiếu', phát ra tiếng cười lớn, lão lệ lăn xuống, trên mặt tràn ngập kinh hỉ cùng thanh thản, giống như không còn điều gì tiếc nuối.

Nhưng mà nhóc tỳ lại khóc, nó biết lão nhân đã tiêu hao hết tất cả tinh khí thần, lúc này cho dù có thánh dược cũng không thể cứu được nữa.

Vị lão nhân này là anh em ruột với tổ gia gia của Thạch Hạo, về phần huyết thống mà nói quan hệ hai người hết sức gần gũi, đối xử với nó cũng rất tốt, không lạnh lùng như đám người ở Hoàng Đô.

"Tổ gia gia" Đứa trẻ bên cạnh khóc lớn.

Hai mắt lão nhân không còn một tia sáng, dùng tất cả khí lực cuối cùng nắm lấy tay đứa bé, sau đó nhìn về phía Thạch hạo, mở miệng, lão muốn đặt cánh tay nhỏ bé đó vào tay Thạch Hạo mà không có sức lực.

Nhóc tỳ rơi lệ, duỗi một cánh tay nắm lấy cánh tay nhỏ bé kia, dùng sức nắm chặt, sau đó đặt vào bàn tay thô ráp của lão nhân, nhẹ giọng nói: "Xin tổ gia gia yên tâm, cháu sẽ chiếu cố thật tốt cho nó!"

Trên mặt lão nhân rơi xuống giọt lệ vẩn đục cuối cùng rồi bất động, trên mặt nở nụ cười, như vui sướng, như thỏa mãn sau khi trút được gánh nặng.

Lão mang theo vui sướng, mang theo sự giải thoát, giải quyết xong tất cả tiếc nuối, liền như vậy nhắm mắt qua đời.

"Tổ gia gia!" Đứa bé bên cảnh khóc lớn, lập tức nhào lên người lão nhân, cõi lòng nó tan nát, đau đớn muốn chết, nước mắt lăn xuống thành dòng thành dòng.

Nhóc tỳ cũng rơi lệ, cuối cùng kéo tay đứa bé, nhỏ giọng căn dặn nó một phen rồi rời đi.

Hai hôm sau, lão nhân được chôn cất, đứa bé ở trước mộ phần khóc đến chết đi sống lại, đám người hầu kéo thế nào cũng không chịu đứng lên, mấy

lần bị ngất đi.

Cuối cùng, nó được hai người lão bộc trung thành bế lên.

Nhóc tỳ trốn ở trong rừng đang nghẹn ngào lau nước mắt, yên lặng đứng nhìn, nó không thể nào lộ diện tiếp cận.

Mãi tới khi mọi người đều rời đi nó mới đến trước phần mộ, nhẹ giọng nói nhỏ, nghiêm chỉnh tế bái.

"Tiểu thiếu gia, ngươi bị què một chân, đi chậm một chút, cẩn thận kẻo ngã." Vẫn ở phòng gác cổng, hai tên người hầu càng thêm trắng trợn không kiêng dè, lớn tiếng chế nhạo. Mấy vị lão gia tử đều chết cả rồi, một thằng nhóc bị thương thì làm được trò trống gì? Không phải những người bên ngoài đang muốn giết chết nó sao, có lẽ cũng sắp rồi.

"Các ngươi" Đứa bé phẫn nộ, khuôn măt nhỏ trắng như tuyết, mắt to đỏ chót, trừng mắt nhìn bọn hắn.

"Lũ khốn kiếp các ngươi quá đáng, đây là tiểu thiếu gia mà các ngươi nói vậy à?" Hai lão bộc quát lên.

"Lão gia hỏa đừng có quản việc không đâu, cái địa phương cũ nát này như một cái nhà tù, làm gì có ai là thiếu gia? Hàng ngày xưng hô như vậy chỉ là 'thiếp vàng' lên mặt nó mà thôi." Hai tên người hầu gác cổng trở mặt.

Hai lão bộc tức giận đến cả người rung cầm cập, căm phẫn lôi kéo tay đứa bé rời đi.

Hoàng hôn, nhóc tỳ xuất hiện ở trong phòng đứa bé, nhẹ giọng nói: "Hiện giờ đệ có tâm nguyện gì sao?"

"Đệ muốn đi xem Đại Hắc, còn có tiểu hổ mà nó sinh nữa." Đứa bé rơi lệ nói, Đại Hắc chính là một con hắc hổ của Hải lão gia tử nuôi dưỡng, là người hàng ngày phụ trách cung cấp thú săn cho điền trang. Thường ngày nó không có bạn chơi nên rất cô đơn, mỗi lần Hải gia đến đưa thú săn thì chỉ có

Đại Hắc chơi với nó một lúc.

Trong lòng nhóc tỳ chua xót, nó cũng là một đứa bé lương thiện, cũng từng trải qua rất nhiều đau khổ, có thể cảm nhận tâm tình đau xót của đứa bé này.

"Đệ không muốn trừng trị hai tên gác cổng kia sao?" Nhóc tỳ hỏi.

"Muốn, nhưng đệ không muốn làm lớn sự tình." Hai mắt đứa bé đỏ ngàu nói ra, hai tên kia rất cay nghiệt, sau khi mấy lão nhân lần lượt qua đời, bọn hắn làm rất nhiều chuyện xấu trong điền trang.

"Chít chít!" Mao Cầu gào rít, nó để ý tất cả, tức giận cực kỳ, đây là muốn nói phải giáo huấn thật mạnh

"Mao Cầu, mi đi làm đi." Nhóc tỳ nói ra, nó còn có nhiều việc muốn làm, muốn tra xem ai là người thuê những tên này, cứ việc đã đoán được một phần nhưng muốn chứng thực cũng phải làm một vài việc, đối phương khinh người quá đáng!

"Đừng khóc nữa, quên tất cả mọi chuyện nơi này đi, sau đó ca dẫn đệ đi tới địa phương có tên là Bổ Thiên Các, khi đó không còn có ai dám ức hiếp đệ nữa." Nhóc tỳ mở lời an ủi.

"Gào gừ"

Lúc nửa đêm, một con hung thú bay tới, hạ xuống bên ngoài điền trang, đây là một con Độc Giác Nhân Hùng, cao tới ba trượng, cả người có màu vàng nhạt, trên đầu mọc ra một chiếc sừng vàng, sau lưng có một đôi cánh có thể bay lên trời.

Loại sinh linh này có thể thi triển phù văn nhưng không thể hình thành nguyên thủy bảo cốt, giống như độc giác thú vậy, có thực lực nhất định nhưng không được coi là cường đại hung thú chân chính.

Ở trên đầu nó có một tiểu thú to bằng nắm đấm ngồi lên, kim quang lấp

lánh, sau khi đến nơi này thì chạy vèo một tiếng, không còn thấy hình bóng. Đây chính là Mao Cầu, ngay cả nhóc tỳ cũng không nghĩ đến nó vừa đi ra ngoài một chuyến lại có thể thuần phục một con hung thú như thế.

"Ầm"

Nhân hùng màu vàng vồ một chân về phía trước, trực tiếp đánh sập phòng gác cổng, đánh thức hai tên gác cổng từ trong mộng, hai tên nhìn thấy một chiếc miệng lớn như chậu máu đáng hướng về phía mình, bị dọa đến tê liệt, sợ hãi kêu to.

Nhân Hùng đặt mông ngồi lên, vài tiếng răng rắc vang lên giòn giã, hai người không biết đứt gãy bao nhiêu cái xương, chỉ có nửa thân trên lộ ra bên ngoài, nửa thân dưới bị nát bét.

"CỨU MẠNG!"

Ở nơi này, giữa đêm khuya, tiếng kêu thảm thiết vì đau đớn truyền ra rất xa, hai người sợ vỡ mật, hoảng hốt kêu khóc.

Người bên trong điền trang đã bị kinh động, không ít người nắm binh khí vọt tới, nhưng khi đến phụ cận thì tất cả đều sợ hãi.

Nhân Hùng màu vàng cắn xé "Răng rắc, răng rắc",đang ăn chân của hai người, đầm đìa máu tươi, xương trắng lộ ra, thực sự rất đáng sợ.

Sau khi nhìn thấy những người này chạy tới, Nhân Hùng đứng dậy, vỗ vỗ cái chân đẫm máu, sau đó vỗ cánh bay đi, biến mất trong trời đêm.

"A, cứu chúng ta với!" Hai tên kêu thảm thiết.

Tất cả mọi người đều biết hai tên này đã xong rồi, ở Tây Cương tàn khốc như thế mà mất đi hai chân thì cho dù có thể sống sót cũng sẽ cực kỳ bi thảm.

"Đáng đời, ai bảo thường ngày các ngươi không làm việc gì tốt!"

"Báo ứng à, Ông trời có mắt rồi!"

Căn bản không có một ai quan tâm, có thể thấy thường ngày bọn hắn xử sự tệ hại cỡ nào.

"Mao Cầu, ngươi thật là xấu." Sau khi nhìn thấy mọi việc nhóc tỳ kinh dị liếc nhìn Chu Yếm màu vàng trên bả vai, không ngờ nó lại sai khiến Nhân Hùng làm những việc này, không có giết chết hai tên gác cổng nhưng so với giết còn tàn khốc hơn nhiều.

Mao Cầu giơ giơ cánh tay màu vàng, ý nói đây chỉ là chuyện nhỏ, kẻ ác thì phải trừng trị như thế.

"Tiểu ca ca, đệ nghe tổ gia gia nói những kẻ hầu trong điền trang chỉ là đám hề, những người bên ngoài mới thực sự lợi hại, trong đó có cường giả tuyệt đỉnh rất khủng bố." Sắc mặt đứa bé bên cạnh tái nhợt, nói ra.

"Không phải sợ, ta có biện pháp đối phó bọn họ." Nhóc tỳ siết chặt nắm đấm, trong lòng suy đoán không biết có phải người thuộc chi Thạch Nghị làm hay là kẻ khác, nó rất bi phẫn, muốn làm to chuyện nơi đây.

"Nhưng bọn họ rất lợi hại, mà chúng ta thì lại bé quá." Đứa bé khiếp nhược nói ra.

"Đối phó với mãnh thú đáng sợ nhất cũng không cần phải đi chiến đấu liều mạng. A, quên mất, ca thường cùng thú dữ chiến đâu nên quen nói như vậy." Nhóc tỳ xấu hổ, gãi đầu nói tiếp: "Ca có biện pháp khiến cho bọn họ không chạy thoát một ai, không quản bọn họ mạnh như thế nào, chỉ cần ở Tây Cương trong khoảng thời gian này đều sẽ gặp đại họa, sẽ bị trừng phạt!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 75: To Gan Lớn Mật

Trùng Vân Trấn, trong một tòa phủ đệ khí thế hùng vĩ, một người trung niên hơi mập đang bước đi thong thả. Tên hắn là Vũ Mông. Mặt hắn trắng không râu, trong mắt mơ hồ có lưu chuyển ký hiệu khiếp người. Hắn là một cao thủ của Vũ Tộc.

Lần này, hắn phụng lệnh của tông lão đi tuần tra Tây Cương. Bởi vì ở đây có một bộ phận sản nghiệp thuộc về tộc này. Ví dụ như khoáng kim loại hi hữu hay khu tiến cống trân cầm dị thú.

"Tiểu thư U Vũ đã xuất hiện chưa?" Vũ Mông đứng trên một cây cầu vòm đá ở trong lâm viên. Hắn đang đứng ngắm bọn Tử Lân Ngư đang bơi trong nước và hỏi tên quản gia ở bên cạnh. Tiện mượn việc tuần tra, hắn còn muốn xin sứ giả của Bổ Thiên Các một cái phù bài để giao cho một thiên tài trong tộc.

Tên thiên tài đó rất được các vị tông lão chiều chuộng. Vì vậy hắn không muốn để xảy ra sơ suất nào, hi vọng có thể nhanh chóng lấy được phù bài và đưa về.

Tên quản gia rất cung kính nói: "Vẫn đang dò la nhưng chưa thấy tiểu thư quay về. Nếu có tin tức sẽ lập tức bẩm báo với ngài."

"Thật là bực mình. Tông lão bảo ta tra xét kỹ tin tức của Thạch Tử Lăng, kết quả tới chỗ này đến chút manh mối cũng không điều tra ra được. Mà muốn lấy một cái phù bài thì lại chẳng thấy chính chủ ở đâu!" Vũ Mông sắc mặt không vui, quay người đi xuống cầu đá, bước vào trong một cái đình đài và ngồi xuống.

Tên quản gia sắc mặt tái nhợt, vội vàng đi theo, cúi người hành lễ và nói:

"Đại nhân thứ tội!"

Không lâu sau, quản gia quay lại trong một cái điện, ngồi xuống ghế tựa, nặn huyệt Thái Dương. Khí thế của hắn lại trở nên mạnh mẽ, quát: "Bay đâu!"

Lập tức có một đám người nhanh chóng bước vào. Đây là đều là cường giả, thực lực vô cùng mạnh mẽ.

"Đã nhiều năm như vậy, ta để các thăm dò tin tức của Thạch Tử Lăng. Ấy thế mà các ngươi lại chẳng hề phát hiện manh mối gì, đúng là một đám phế vật!" Tên quản gia gào lên giống như một con sư tử đang tức giận. Bộ dạng này khác hẳn vẻ khúm núm lúc trước, vô cùng oai phong.

Cả đám người lập tức ớn lạnh. Họ biết tên quản gia này không những làm người ác độc mà còn là một cao thủ tu vi thâm hậu. Ở trong cái Trùng Vân Trấn này tuyệt đối là một nhân vật số má.

Quản gia sắc mặt âm trầm, nói: "Còn nữa, mấy lão quái vật ở trong cái làng nát đó đều đã chết hết cả rồi. Thằng bé đó còn sống không?"

"Đại nhân. Sớm đã điều tra rõ ràng, thằng bé đó tám chín phần mười là thế thân rồi, căn bản không thể là cái thằng Thạch Hạo năm đó được." Có người bạo gan hồi đáp.

"Đồ ngu!" Quản gia giận dữ, dùng sức vỗ một cái, cái bàn gỗ đó lập tức vỡ vụn. Hơn nữa còn có một làn sóng khí vọt xuống đánh tan nát mặt sàn bằng đá kim cương, hơn nữa còn lún xuống hơn một xích. Có thể thấy được tu vi của hắn đáng sợ cỡ nào.

"Kể cả là giả thì cũng phải nghĩ cách giết chết đi. Vũ Tộc là gia tộc như thế nào cơ chứ? Cổ xưa mà huy hoàng, đã tồn tại lâu đời, còn lâu hơn cả Thạch Quốc nữa. Họ quan tâm nhất chính là thể diện. Để cho thằng ranh đó sống sót chẳng khác nào đang làm nhục họ!" Quản gia gào thét.

Đám người ở phía dưới đều sợ hãi, nhịn không được mà lùi lại. Người

đàn ông âm trầm ở phía trên hét lớn khiến màng nhĩ của họ phát đau.

"Đại nhân cứ yên tâm. Mấy lão quái vật đó chết rồi, còn ai có thể bảo vệ được nó nữa. Rất nhanh sẽ có tin tức thôi." Cả đám người vội tỏ thái độ.

"Ta cảnh cáo các ngươi. Đừng có mà để lại sơ hở. Nếu không ông rút hết gân các ngươi, lột hết da các ngươi. Các ngươi mà để xảy ra bất ngờ thì đừng đừa nào mong sống!"

"Bọn thuộc hạ sẽ thu xếp ổn thỏa. Hoặc để nó bất ngờ bị độc trùng cắn chết, hoặc có ác thú từ trong núi chạy ra làm nó sợ hãi, từ từ mà 'ốm chết'. Thậm chí có thể mời về một vài kẻ xấu, không ra tay với nó nhưng có thể..."

"Đủ rồi. Cút hết cả đi. Ta chỉ xem kết quả thôi." Quản gia vẫy tay đuổi đám người này đi.

Thôn trang đổ nát càng hiện vẻ lạnh lẹo, gió thổi qua, các loại cửa sổ kiểu cũ kêu ken két, ở trong màn đêm giống như tiếng quỷ khóc.

Mấy ông lão đều đã từ trần, mà mấy chục năm gần đây cũng không có 'tội phạm' nào mới bị đưa tới. Nơi đây có vẻ rất u ám tối tăm, thiếu hơi người.

Đến đêm ngay cả người hầu cũng không muốn bước ra khỏi cửa, không đi lại ở trong thôn trang.

"Tên của đệ..." Nhóc tỳ gãi đầu. Bọn nó có tên giống hệt nhau.

"Từ nhỏ đệ đã được gọi là Thạch Hạo rồi." Đứa bé đó khẽ nói. Nó cúi đầu, vẻ mặt ủ rũ. Mấy ông lão đều đã chết rồi, nó cảm thấy rất là cô độc.

"Hay là đệ cứ giữ cái tên này đi. Huynh đổi tên khác." Nhóc tỳ nói. Đứa trẻ này đã chịu nhiều đau khổ thay cho nó nên nó không muốn lấy đi nốt cái tên này nữa.

"Không cần. Đệ đổi tên là được. Cái tên này luôn đụng chạm vào rất

nhiều hồi ức của đệ. Đệ muốn kết thúc tất cả những việc này." Đứa trẻ ở bên cạnh nói.

Nghĩ rất lâu, nó tự đặt cho mình cái tên Thạch Thanh Phong. Nó hi vọng sau này có thể tự do như gió, rời khỏi cái lồng giam này.

Hai đứa dùng cặp mắt to trong sáng nhìn nhau rồi bật cười.

"Đệ muốn đi gặp Đại Hắc." Tiểu Thanh Phong nói. Trong mắt nó có sự nhớ nhung và không nỡ, hi vọng trước khi rời đi có thể đi thăm người bạn tốt nhất này.

Qua nhiều năm như vậy, nó thực sự rất cô đơn. Không có trẻ cùng tuổi để chơi cùng, không có bạn bè, chỉ có con hổ đen đó có thể mang tới cho nó tiếng cười. Nó thật sự rất đáng thương.

"Được thôi!"

Sau khi trời sáng, còn chưa chờ bọn nó xuất phát thì ở ngoài cửa lớn đã có thanh âm vọng vào. Một giọng nói rất to truyền tới: "Cháu à, cháu đang ở đâu. Đại thúc tới đón cháu đây. Chúng ta rời khỏi nơi quái quỷ này, đỡ để mấy tên nô tài kia bắt nạt nữa."

Một người đàn ông trung niên tiến vào trong thôn trang. Hắn rất cao lớn, râu quai nón xồm xoàm, rất là thô lỗ. Nhóc tỳ đứng dậy và tránh mặt đi, nó không muốn để người khác nhìn thấy.

"A. Là Hải đại thúc!" Tiểu Thanh Phong vui mừng.

Hải đại thúc là con trai của Hải gia gia. Gia đình này vẫn luôn đối với nó rất tốt. Sau khi mấy ông lão qua đời, ông Hải và con trai thương lượng, quyết định đón thằng bé này về nuôi, họ cảm thấy nó quá đáng thương.

"Rời khỏi đây không được đâu." Có người hầu đứng ra ngăn cản.

"Không được cái rắm. Để thằng bé ở đây khẳng định không sống nổi quá

ba tháng. Cái chân của nó làm sao mà bị què, các ngươi không biết sao? Ông cụ vừa mới nguy kịch một cái liền từ đâu chui ra một con Độc Giao hiếm có cắn chân thằng bé..." Hải đại thúc bất bình, râu quai nón rung lên như cương châm.

"Hải đại thúc, cháu đi thăm Đại Hắc với thúc nhé." Tiểu Thanh Phong chạy tới.

Đây là một thôn trang bình thường phụ trách đưa vật săn, trái cây tới tổ địa thứ hai của Thạch Tộc. Thôn trang cũng không lớn, chỉ có hơn trăm hộ dân.

"Rống..." Một tiếng rống lớn truyền đến. Đầu thôn có một con hổ lớn màu đen xuất hiện đang nhanh chóng chạy đến. Nó cao ba trượng, dài sáu bảy trượng, vô cùng to lớn. Ở sau lưng nó còn có bốn con hổ con rất đáng yêu đang cùng nhau chạy đến.

"Đại Hắc..." Tiểu Thanh Phong nhanh chóng nhào tới, tràn ngập niềm vui.

Trong vùng núi ở nơi xa, nhóc tỳ ngẩn ra. Con hổ này không hề đơn giản, huyết khí dồi dào, trong cơ thể lại còn có ký hiệu thần bí. Nó là một con hung thú.

Ở xa, một người trẻ tuổi vẻ mặt lạnh lùng sau khi nhìn thấy cái cảnh này liền nói: "Đáng chết. Cha con nhà họ Hải không ngờ lại thu dưỡng nó. Hai cha con này đều là cường giả ẩn cư ở đây, tất cả thôn dân ở phụ cận đều rất tin tưởng và nghe theo chúng."

Đêm đó, trong núi mãnh thú gào thét, lại có mấy bóng đen khổng lồ như thể đang phát điên mà xông về thôn trang này, muốn huyết tẩy nơi đây.

"Grao rống..."

"Ặc, không ổn. Ác thú tới rồi, chúng muốn chà đạp mạng người đó. Mau chạy!" Thôn nhân kinh khủng.

"Phập", "Phập"

. . .

Trong bóng tối, tiếng dây cung đang rung vang lên. Mấy mũi tên phát sáng mang theo ký hiệu bay ra, bắn trúng mấy bóng đen to lớn đó. Tiếng thú rống lập tức im bặt, mấy con thú lớn mất mạng ngã ra đất.

Không lâu sau, thôn dân đã bình tĩnh lại.

"Hải gia thật là càng già càng dẻo dai, không ngờ lại có thể bắt chết loại hung thú Bưu này." Thôn nhân chân thành cảm tạ.

Nhóc tỳ đứng ở trong núi rừng xa xa gật đầu. Cha con họ Hải quả nhiên là cường giả ẩn cư, thân thủ phi phàm, vô cùng ghê ghớm.

"Lão già này bắn ra phù tiễn, công lực thâm hậu, không phải là cao thủ bất thế đấy chứ?" Ở xa, cả đám người nhíu mày, trong mắt lộ rõ sát khí.

Trong mấy ngày tiếp theo, độc trùng, hung cầm thỉnh thoạng lại xuất hiện để quấy nhiễu ngôi làng này. Mặc dù tất cả đều bị cha con họ Hải đánh chết, nhưng vẫn khiến cho thôn nhân nơm nớp lo sợ.

"Thật đáng hận. Đây là đang ép chúng ta giao thằng bé ra mà. Nếu đưa nó về, con dám khẳng định nó không thể sống quá hai tháng." Hải đại thúc phẫn nộ.

"Thôi vậy. Dừng chân ở chỗ này cũng đã đủ lâu rồi. Chúng ta nên đổi một nơi khác, mang theo thằng bé cùng đi đi. Đương nhiên trước khi đi cha cũng chuẩn bị mở sát giới một phen." Cụ Hải lạnh giọng nói.

Trong đêm, lúc lại có mãnh thú tới tấn công, hai bóng người ra tay, nhanh như thể u linh. Họ bay lên trời và ẩn về phía xa xa.

"A..."

"A..."

Tiếng kêu thảm liên tiếp vang lên. Không chỉ có mãnh thú mà còn có người mất mạng. Cao thủ do quản gia phái tới đều rất bất phàm và mạnh mẽ, có tu Cốt Văn. Nếu mà bình thường quá thì làm sao có thể phụ trách tìm manh mối và thu thập tin tức liên quan tới vợ chồng Thạch Tử Lăng được chứ. Nhưng chúng vẫn không đủ nhìn, hai mươi mấy tên bị giết sạch sành sanh, không có tên nào có thể chạy thoát.

"Thật mạnh!" Ở trong rừng, nhóc tỳ giật mình.

Nó sống lâu năm ở trong núi, chiến đấu với hung cầm và mãnh thú, tự nhiên biết phải giấu hơi thở của bản thân như thế nào để không bị phát hiện.

Trùng Vân Trấn, sau khi quản gia nhận được tin thì ánh mắt hắn liền trở nên âm trầm. Một buổi tối lại chết mất hai mươi mấy cao thủ. Đây tuyệt đối không phải là việc mà người bình thường có thể làm được.

"Lẽ nào cần ta tự mình đi một chuyến sao?" Hắn đứng bật dậy, một hơi thở mãnh mẽ tỏa ra. Tường của cả căn phòng đều sụp xuống.

Sau khi trời sáng, trong tòa phụ đệ hùng vĩ, Vũ Mông đứng dậy, tản bộ ở trong lâm viên và thờ ơ hỏi: "Nghe nói ngươi đã tổn thất một ít nhân thủ hả?"

Tên quản gia lập tức khom người, không dám nhìn thẳng, nói: "Vâng. Ở đó không ngờ lại có cao thủ ẩn cư, vô cùng lợi hại. Thuộc hạ chuẩn bị tự mình ra tay giết chết chúng."

Vũ Mông lạnh nhạt nói: "Cao thủ à. Ta thích rồi đấy. Gần đây ta có nuôi một con hung thú, đang cần máu của cường giả. Ngươi mang theo mấy người của ta đi cùng, bắt hai cha con đó về đây cho ta. Ta nghi ngờ bọn chúng có thể có chút lai lịch."

Quản gia cả kinh, sau đó liền vui mừng. Nhân vật quan trọng của Vũ Tộc ra tay, ai còn có thể sống nổi? Hai cha con đó cho dù là cao thủ ẩn thế cũng sẽ phải chết không có chỗ chôn.

Hắn biết, gần đây Vũ Mông việc gì cũng không như ý, trong lòng nén một bụng tức. Đây là muốn trút giận rồi, có lẽ sẽ gây nên một hồi phong vân đáng sợ tại Tây Cương.

Trong thôn, Tiểu Thanh Phong rất cảm kích, nói: "Hải gia gia. Cháu không thể đi cùng mọi người được, cháu phải đi cùng tiểu ca ca. Huynh ấy nói có thể chữa được chân của cháu. Hai người mau đi nhanh đi, nếu không đám người xấu đó sẽ không ngừng tay đâu."

Cuối cùng, bọn họ gặp mặt nhau ở trong rừng rậm. Tiểu Thạch Hạo hiện thân.

"Cảm ơn Hải gia gia. Cảm ơn Hải thúc thúc. Hai người mau đi nhanh đi, rời khỏi thôn này. Tây Cương sắp xảy ra động đất lớn rồi." Nhóc tỳ nói.

"Thằng cháu này cũng thú vị ghê ta. Vừa gặp mặt đã nói cho chúng ta tin tức như vậy rồi." Ông lão cười.

"Cháu trai, cháu đang nói chuyện giật gân đấy phỏng?" Hải thúc nói.

"Là thật đó." Nhóc tỳ chớp đôi mắt to, nghiêm túc nói. Nhưng nhìn thế nào thì nó cũng giống như một em bé sứ xinh đẹp dễ thương, rất khó để người ta tin.

"Sắp xảy ra chuyện gì?" Ông lão hỏi.

"Tất cả người xấu thân ở Tây Cương đều sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc!" Nhóc tỳ nắm chặt quả đấm.

"Cháu muốn làm gì?" Cụ Hải hỏi.

Nhóc tỳ xách ra mấy thi thể của cao thủ do ông lão và con mình giết chết từ trong rừng ra, nói: "Hai người chờ một chút."

Cuối cùng, nó mang theo thi thể và phi về phía cái thôn trang hoang tàn đó.

"Nó muốn làm gì vậy?" Hai cha con mang theo Tiểu Thanh Phong đuổi theo, rất là khó hiểu.

Không lâu sau, bọn họ lạnh cả người, sợ hãi một hồi.

Ở xa, ánh lửa ngập trời, một đám người hầu chạy ra ngoài. Thôn trang đó đã bị lửa lớn nuốt chửng.

Hải đại thúc da đâu tê dại nói: "Đây chính là tổ địa của Thạch Tộc đấy. Bình thường hoang toàn, không có người quản lý thì không sao, nhưng mà ai dám đốt cháy. Việc đó sẽ gây ra tai hạo ngập trời."

"Đi mau. Không lâu sau ắt sẽ có Vương Hầu tự mình tới!" Cụ Hải cũng nhức đầu, không ngờ nhóc tỳ lại dám làm như vậy. Thật là gan to bằng trời mà.

"A. Không ngờ tiểu ca ca lại làm vậy." Tiểu Thanh Phong cũng khiếp sợ.

Nhóc tỳ đã quay lại, rất bình tĩnh, nói: "Tổ địa của cháu chỉ có một. Không phải chỗ này. Cháu và Thạch Quốc không còn có quan hệ gì nữa cả."

Lúc nhỏ, nó bị cướp đi Chí Tôn Cốt. Người ở nơi đó rất lạnh lùng, ép hại gia đình nó. Mà ở đây, thế thân của nó lại phải chịu sự đau khổ thê thảm như vậy, không ai hỏi thăm. Việc như thế này liên tiếp xảy ra. Nó đối Thạch Tộc tại Hoàng Đô không có một chút cảm giác sở hữu nào.

Mặc dù nó rất lương thiện, nhưng cũng có nghĩa là nó hèn yếu, dám nói dám làm

"Đi thôi!" Cụ Hải ung thủ, không dám ở lâu.

Rất nhanh mấy người đã biến mất.

"Cái gì? Tổ địa Thạch Tộc bị một mồi lửa thiêu rụi sao?" Sau khi quản gia được tin sắc mặt liền trở nên trắng dã.

"Rống..."

Vũ Mông nhận được tin liền phát ra một tiếng rống giận kinh thiên động địa. Hắn biết là xong rồi, sẽ có đại họa ngập trời giáng xuống. Hắn thân tại Tây Cương, lại còn từng lộ mặt, một khi điều tra thì tuyết đối chạy không thoát.

"Đồ ngu!" Vũ Mông rống to, vung tay tát bay quản gia tu vi cao thâm, cả hàm răng hắn đều rụng ra, dính theo máu tươi.

"Đại nhân, không phải thuộc hạ sai người làm đâu!" Quản gia sợ run, phù một tiếng quỳ xuống dưới đất.

"Không cần biết là đứa nào làm, viêc này đều sẽ gây ra đại họa ngập trời. Thạch Quốc ít nhất sẽ phái tới vài vị Vương Hầu để truy xét đến cùng. Một vài động tác nhỏ của ngươi tự nhiên là không thể che dấu được. Mà kể cả ta cũng sẽ bị liên lụy..." Vũ Mông nổi giận, gân xanh trên trán giựt mạnh, trong lòng hắn có một nỗi sợ hãi to lớn.

"Vương Hầu chân chính cũng sẽ tự mình đến..." Quản gia điếng người, run lên cầm cầm, hắn quỳ ở đó, suýt nữa bị hù chết

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 76: Thạch Quốc Chấn Động

Vương Hầu chân chính sẽ xuất hiện. Sau khi quản gia nghe thấy vậy liền lập tức ngồi phịch ở đó, mặt trắng bệch, không có chút huyết sắc nào. Người hắn lạnh run, đến hàm răng cũng đang va vào nhau lập cập.

Hắn vô cùng sợ hãi. Nếu việc này bị điều tra kỹ thì những người liên quan đều sẽ bị giết sạch. Hiện tại đã có thể đoán được không lâu nữa thôi đầu người sẽ lăn lông lốc.

Vương Hầu tức giận sẽ có máu chảy khắp nơi, xác phơi mười vạn dăm, ai cũng không ngăn được! Hắn chẳng còn đường nào để mà sống. Thiên hạ rộng lớn cũng không có chỗ cho hắn dung thân.

Đừng nói là hắn, ngay Vũ Mông cũng đang hoảng sợ. Hắn đi qua đi lại, trong lòng sợ tới cực điểm. Việc này đã bị làm lớn chuyện rồi, với khả năng của hắn thì căn bản không thể che giấu được. Đó là tổ địa của Thạch Tộc, không được khinh nhờn.

"Không phải thuộc hạ làm. Việc này phải làm sao bây giờ..." Tên quản gia ngồi co quắp ở đó, hai mắt vô thần. Hắn đang không ngừng lặp lại lời mình nói, không còn vẻ oai phong như ngày thường nữa.

"Cút ngay!"

Vũ Mông nổi giận, nhấc chân đá vào người tên quản gia, lập tức có tiếng xương gãy vang lên. Tên quản gia hét thảm, miệng phun máu tươi, người bay ngang ra ngoài rồi đập vào ngọn giả sơn ở không xa.

"Ầm" một tiếng, ngọn giả sơn bị sụp đổ và chôn hắn ở phía dưới, khói bụi mịt mù.

Vũ Mông mặt trắng không râu, lúc không ra oai thì không có mạnh mẽ giống như cường giả bình thường. Nhưng lúc này trong mắt hắn lại lộ rõ hung quang, mấy lần định ra tay giết chết tên quản gia, nhưng cuối cùng hắn lại do dự. Giết chết tên quản gia này cũng vô dụng. Lấy sức mạnh to lớn của Thạch Tộc thì nếu muốn điều tra sự việc này sẽ không bỏ sót bất cứ thứ gì.

Sau đó, hắn lại rùng mình một cái. Lúc hắn đang định diệt khẩu, tông lão ở trong tộc có phải cũng đang có ý nghĩ đó hay không? Họ có trực tiếp ra tay xử hắn hay không? Bởi vì việc lần này thật sự đã bị làm rất lớn chuyện, cực kỳ nghiêm trọng và quá đà.

Trong một tòa thành lớn tại Tây Cương, mấy cường giả sử dụng ra bảo cốt nguyên thủy quý hiếm, ký hiệu lấp óe, hóa thành một tòa tế đàn nhỏ cổ xưa. Bọn họ đặt một lá thư lên trên.

Hào quang lóe lên một cái, lá thư liền biến mất.

Cùng lúc này, tại Thạch Quốc rộng lớn, ở trong Hoàng Thành, mấy khối bảo cốt của Thái Cổ Di Chủng phát sáng, hóa thành một cái tế đàn còn lớn hơn. Hào quang lóe lên ở phía trên rồi xuất hiện một lá thư.

"Cái gì? Tổ địa thứ hai đã bị thiêu rụi bằng một mồi lửa rồi ư? Thật là to gan lớn mật mà!"

Một vị tông lão sau khi đọc thư bèn lập tức nổi giận. Thạch Quốc thống trị giang sơn hàng tỷ dặm, chính đang trong thời kỳ đỉnh cao, thế mà việc như vậy lại xảy ra. Thật là không thể tưởng tượng nổi.

"Mau chuyển thư đi!" Ông ta hét lớn. Lá thư bị sao chép thành rất nhiều bản. Bản chính đương nhiên là để Nhân Hoàng đọc, bản sao thì chuyển cho các vị Vương Hầu họ Thạch. Việc này quá lớn rồi, ông ta coi đây là lời khiêu khích tới toàn bộ Thạch Tộc.

"Ầm!"

Ngày này, Hoàng Đô giống như nổ tung, gây nên sóng to gió lớn, sau đó

triệt để sục sôi. Rất nhiều người đang bàn luận sôi nổi. Đơn giản không dám tin tất cả những việc này.

"Là ai làm? Dám nghịch thiên hay sao? Nhân Hoàng đang trong giai đoạn đỉnh cao, thần uy vô địch. Có kẻ lại dám dùng một mồi lửa thiêu rụi mảnh đất phục hưng của Thạch Tộc, gan đúng là quá lớn mà!"

"Lẽ nào là tử địch của Thạch Tộc. Cũng chưa đến mức đó a, dù là giao chiến thì cũng sẽ nhắm vào người sống, ai lại đi làm như thế này cơ chứ?"

"Không phải Thái Cổ Di Chủng như Li Long hay Thao Thiết chứ? Chúng có thù với Thạch Quốc, lệnh hung cầm phóng mồi lửa này."

Tin tức được truyền đi rất nhanh. Cả Hoàng Đô đều biết về sự kiện này. Mọi người cảm thấy khó mà tin nổi. Từ trên xuống dưới đều đang bàn luận.

"Điều tra tới cùng!" Nhân Hoàng cho câu trả lời, chỉ có bốn chữ mà thôi. Lúc thủ dụ này xuất hiện ở ngoại giới liền phát ra hào quang tận trời, bốn chữ như bốn thanh Tiên Kiếm đánh tan tầng mây ở trên bầu trời Hoàng Đô, sát khí ngập trời.

Hào quang màu vàng tuôn ra như sấm chớp ngang trời, kêu lên ù ù khiến các phương câm như hến. Một khắc này cả Hoàng Đô đều trở nên yên tĩnh, không còn tiếng bàn luận.

Sau đó rất lâu Hoàng Đô mới khôi phục lại.

Thạch Quốc, trên thần đàn cổ xưa đã có vật tế quý giá được dâng lên. Đây là chỗ để cúng bái thần linh Thượng Cổ. Lúc này mấy cái bảo cốt của Thái Cổ Di Chủng đang phát sáng.

"Vù" một tiếng, giống như có một vì thần cổ xưa thức tỉnh tỏa ra một loại hơi thở kinh khủng. Sau đó một thông đạo màu vàng được mở ra.

"Lên đường!" Một vị tông lão hét. Sau đó, hàng loạt đội chiến tướng mạnh mẽ bước lên tế đàn, đi lên thông đạo màu vàng đó. Tất cả đều mặc

giáp trụ sáng choang, tay cầm mâu sắt, sát khí tận trời.

Cuối cùng không ngờ còn có ba vị Vương Hầu xuất hiện, toàn thân họ đều phát ra hào quang óng ánh như ba vầng thái dương, sóng chấn động rất là kinh khủng. Họ cùng nhau bước vào thông đạo màu vàng.

Lần này không ngờ lại điều động những ba vị Vương Hầu, do họ phụ trách điều tra tới cùng.

Mãi cho tới khi tất cả đều đã trở lại bình tĩnh, tông lão hoàng tộc mới dẫn mọi người hướng về tế đàn mà cúng bái. Sương mù hỗn độn dày đặc, ở đó giống như có một vị thần Thượng Cổ đang tiếp nhận đại lễ của họ.

Trên sự thật thì ở đó chẳng có gì cả!

Vũ Vương Phủ, tất cả mọi người đều đã bị kinh động, đã đi mời mười mấy vị tông lão. Bởi vì cái thôn trang hoang tàn đó quá mẫn cảm, liên quan đến người của chi họ.

"Nghị Nhi ở đó. Có phải là thủ hạ của nó làm không?" Tứ thái gia giống như Hoàng Kim Sư Tử hét lên.

"Không thể nào. Nghị Nhi mặc dù nhỏ tuổi nhưng cơ trí mà chững chạc. Làm sao có thể làm ra việc ngu xuẩn như vậy. Ta nghĩ là do người khác làm." Một vị tông lão lên tiếng.

Rất nhanh liền có tin từ Tây Cương. Theo điều tra sơ bộ thì việc phóng hỏa có lẽ là bắt nguồn từ một vài ân oán, cỏ thể liên quan tới đại tộc nào đó tại Thạch Quốc.

Tin vừa truyền về liền gây náo động.

"Đây không phải là muốn chết sao? Bất kể là ân oán gì thì dám làm việc như vậy cũng sẽ chỉ có một con đường chết. Muốn bị diệt tộc à?"

Tại Hoàng Đô bàn tán xôn xao, rất nhiều đại tộc đều cảm thấy bất an, chỉ

sợ đây là phiền toái do con em nhà mình gây ra.

"Ài. Vũ Mông đã truyền tin về. Việc này mặc dù không phải do Vũ Tộc chúng ta làm, nhưng chuyện mờ ám do đám thủ hạ làm ở Tây Cương khẳng định là không thể che giấu nổi. Cũng sẽ khiến cho Vương Hầu Thạch Tộc bất mãn."

Vũ Tộc, một vị tộc lão than thở. Không ngờ lại xảy ra tai họa như vậy. Nếu thật sự phải điều tra tới cùng thì một bộ phận người của Vũ Tộc nhất định sẽ chẳng vẻ vang gì.

"Tộc huynh, huynh nói nhẹ rồi. Bất kể là thế nào thì sự kiện phóng hỏa thiêu tổ địa của Thạch Tộc chúng ta cũng phải gánh chịu một phần hậu quả. Đệ cảm thấy chắc chắn là do tên quản gia đó quá gay gắt, mới khiến kẻ khác bí quá hóa liều mà một mồi lửa thiêu rụi tổ địa của hoàng tộc."

"Nhường hết tất cả lợi ích tại Tây Cương. Ngoài ra thì cứ mặc cho họ giết hết đám người đó. Ta nghĩ như vậy chắc là được rồi chứ. Cố gắng bảo vệ Vũ Mông."

"Người ở Tây Cương cũng không ít mà. Huấn luyện cũng không dễ, cứ mặc họ giết hết hay sao?" Có người phản đối.

"Chúng ta không thể ôm họa một mình. Ta cảm thấy việc này chắc hẳn là do tên Thạch Tử Lăng đó làm đấy, chính là vì vu oan hãm hại tộc ta."

"Không sai. Có thể hành động như vậy. Bảo Vũ Mông nhất định phải vu khống nói đã phát hiện được Thạch Tử Lăng. Dùng hết khả năng để tìm được manh mối liên quan đến hắn."

Người của Vũ Tộc thương lượng đối sách.

Tây Cương, mấy viên chiến tướng đó người nào cũng như lang như hổ. Ánh mắt như chớp. Ai cũng rất mạnh. Đến ngày thứ hai đã tìm ra manh mối và đưa tên quản gia đi mất.

Vừa điều tra liền lôi ra rất nhiều việc không thể thấy ánh sáng. Mặc dù không phải chúng phóng hỏa, nhưng rõ ràng chúng có thể là nguyên do, hơn nữa riêng việc dám cấu kết người hầu ở trong tổ địa cũng đã là đại nghịch bất đạo rồi.

Ngày hôm đó, đầu người lăn lông lốc. Tất cả người hầu cấu kết với ngoại giới ở trong thôn trang đều bị chém đầu sau khi thẩm vấn xong. Máu tươi đầm đìa, thi thể nằm dọc một mảnh.

Ngay sau đó đến phiên quản gia bị lăng trì xử tử sau khi khai cung. Tộc nhân của hắn cũng đều bị tống giam vào ngục. Đây cũng đã coi là khoan nhượng rồi, vì chúng không sợ tội mà tự sát nên mới không lập tức bị tru di toàn tộc.

Hai ngày sau. Vũ Mông bị áp giải tới Cự Thành. Lúc bị bắt hắn còn muốn biện bạch, nhưng liền bị một chiến tướng trực tiếp quất cho một roi vào mặt, lập tức có vòi máu văng tung tóe.

Bình thường hắn rất ngang ngược, nhưng chiến tướng thân tín dưới trướng Vương Hầu so với hắn còn ngang ngược hơn.

Vũ Mông bối rối, hắn bị giải tới một đại điện hùng vĩ ở trong Cự Thành. Ở phía trên có ba vầng thái dương óng ánh đang kêu ầm ầm, tất cả đều tỏa ra đại đạo phù văn, khiến người ta không thể nhìn thẳng.

Hắn biết đó là Vương Hầu chân chính, thống trị một phương, nắm trong tay sự sống chết của mấy tỷ người. Họ là người mạnh nhất dưới Nhân Hoàng, kinh khủng chấn động thế gian.

Ba vầng thái dương tỏa ra thần huy, từng sợi phù văn ngưng tụ lại và in dấu ở trong hư không, giống như muốn luyện hóa mảnh thiên địa này. Ba vị Vương Hầu ngồi xếp bằng trên bảo tọa, không thể nhìn rõ chân thân của họ.

Chỉ nhìn thấy ba đôi mắt còn óng ánh hơn quang vụ đang bốc hơi, chúng được xây dựng bằng phù văn, có cảnh tượng mặt trời mặt trăng bị phá hủy,

cảnh tượng vì sao mới ra đời, khí hỗn độn tràn ngập. Rõ ràng là ba đôi mắt nhưng lại khiến người ta cảm giác giống như nhìn thấy cái cảnh khai thiên lập địa.

"Không liên quan tới ta. Ta cảm thấy việc này có thể là do Thạch Tử Lăng làm đấy." Vũ Mông vừa đi vào liền nói như vậy. Hắn đã nhận được lệnh của tông lão trong tộc phải nghĩ cách để rửa tội.

"Ăn nói lung tung. Chém!" Một vị Vương Hầu lạnh lùng nói. Đôi mắt đó bắn ra một mảnh phù văn vô cùng kinh khủng, làm cho tất cả mọi người ở phía dưới điện đều run rẩy.

Một tên chiến tướng đi lên và rút ra một lưỡi dao sắc bén rồi trực tiếp chém xuống.

"Vương Hầu chớ giận." Vũ Mông hét lớn. Nhưng căn bản không có ai quan tâm, lưỡi dao trong tay chiến tướng lướt qua. 'Phập' một tiếng, máu phun tung tóe. Một cánh tay của hắn rơi xuống đất.

Hắn kêu thảm một tiếng. Không thể ngờ rằng Vương Hầu ở phía trên lại mạnh bạo như vậy, không kiêng nể gì. Vừa bắt đầu đã chém một tay của hắn. Đây là vì sao?

"Vương Thượng. Ta là con cháu của Vũ Tộc, ta..."

"Bản vương không nghe lời nói nhảm. Chém tiếp!" Ở trên bảo tọa lại một lần nữa truyền xuống một giọng nói lạnh lùng.

"Phập" một tiếng, vòi máu bay lên. Cánh tay còn lại của Vũ Mông cũng rơi xuống đất. Cơn đau khiến hắn kêu thảm, mặt tái dại, suýt nữa ngã chúi đầu xuống đất.

Hắn chưa từng nghĩ mình sẽ có một ngày như thế này. Hắn là con cháu trực hệ của Vũ Tộc, địa vị không thấp. Không ngờ lại có người dám làm vậy đối với hắn, căn bản không coi hắn ra gì.

Hắn rất muốn rống giận. Ngươi là Vương Hầu thì cũng phải suy nghĩ một chút chứ, vì ta là người của Vũ Tộc cơ mà! Nhưng lời lên đến mép hắn lại phải nuốt xuống, hắn sợ sẽ phải chịu sự đau đớn còn lớn hơn nữa.

Sau đó, hắn giật mình một cái. Việc này không phải là đang nhắm vào Vũ Tộc chứ? Nếu không bọn họ sao dám hành sự như vậy. Nghĩ tới đây hắn liền lạnh rùng mình.

"Nói mau. Không được khai láo dù chỉ là nửa chữ." Người ở phía trên lời nói vô tình, rất đơn giản.

Vũ Mông nhịn đau, chỗ cụt lấp lóe phù văn. Hắn tụ mình cầm máu rồi bắt đầu 'khai' ra tất cả. Đương nhiên, hắn sẽ không thừa nhận mình có lỗi mà còn đang nỗ lực hóa giải càng muốn đẩy mối họa này đi sang chỗ khác.

"Ta chỉ muốn nghe sự thật, không muốn nghe ngươi biện bạch."

Ở trên đại điện, một vị Vương Hầu búng ngón tay. Lập tức một vùng ánh sáng bạc như biển cát cuộn tới. "Phập phập" hai tiếng, hai chân của Vũ Mông nổ tung. Cả người hắn bay ngang ra ngoài.

"A..." Hắn khó mà nhịn được nữa, sắp phát điên đến nơi rồi. Sao lại thế này? Tên Vương Hầu này quá không nể mặt. Bất kể là tội lớn thế nào thì cũng không nên làm như vậy chứ. Thủ đoạn sắc bén, đơn giản là kinh khủng tới mức dọa người.

Vũ Mông nản lòng. Sức nặng của Vương Hầu quá lớn. Muốn giết hắn chẳng khác nào dễ như trở bàn tay, có thể trực tiếp đạp chết mà không ai có thể ngăn cản.

Cuối cùng, hắn nhịn không được nữa nên đành khai ra tất cả.

"Lôi ra ngoài chém đầu." Phía trên truyền xuống giọng nói vô tình.

"Các ngươi dựa vào cái gì?" Vũ Mông sốt ruột, hắn hoàn toàn không đếm xỉa gì nữa.

"Vì ta là Vương Hầu!" Người ở phía trên lạnh lùng nói. Hào quang ngập trời che phủ toàn bộ quần thể kiến trúc hùng vĩ.

Câu nói này làm cho Vũ Mông mềm oặt cả người, gần như là tê liệt ở đó, hắn tràn ngập tuyệt vọng.

Hai tên chiến tướng đi tới và nhấc hắn lên, kéo hắn ra khỏi điện như thể kéo chó chết, căn bản không thèm để hắn vào mắt.

Vũ Mông kinh hãi kêu to: "Các ngươi không áp giải ta về mà trực tiếp chém đầu đại khái như thế này, người ở Hoàng Đô sẽ nói thế nào? Các ngươi không có chứng cớ. Đây là đang giết người bừa bãi."

"Nhân Hoàng sai bọn ta tới điều tra, tự nhiên là tin tưởng bọn ta hoàn toàn. Kẻ nào dám không phục?" Ở trong điện truyền ra giọng nói uy nghiêm như vậy.

Trước khi chết, Vũ Mông bỗng tỉnh ngộ. Hắn mơ hồ đoán được thân phận của một người trong điện, đây chắc hẳn là Chiến Vương. Nghe nói hắn rất thưởng thức kỳ tài trẻ tuổi Thạch Tử Lăng.

Vũ Mông rùng mình một cái, hiện tại nói gì cũng đã muộn rồi.

"Phập" một tiếng, một cái đầu người bay lên. Vũ Mông trực tiếp bị chém đầu, bỏ mạng nơi Tây Cương. Tin tức được truyền về Hoàng Đô liền gây chấn động. Đây là đang tát vào mặt của Vũ Tộc.

Sau đó, khi mọi người biết được đây là việc do Chiến Vương liền cảm thấy thoải mái. Từ danh hiệu của hắn đã có thể biết tính tình của hắn, không có việc gì là hắn không dám làm.

Tây Cương, trong Cự Thành, sau khi Chiến Vương chém người xong liền bất động. Một vị Vương Hầu ở bên cạnh lên tiếng nói: "Việc này chắc cũng có liên quan tới Vũ Vương Phủ."

"Ừ. Vũ Tộc là thông gia của Vũ Vương Phủ, chắc hẳn sẽ có mấy việc."

Một vị Vương Hầu khác gật đầu.

"Không sai. Tiếp tục điều tra. Bất kể là thế nào cũng phải cảnh cáo một phen." Chiến Vương tỏ thái độ.

Vũ Vương Phủ xuất hiện một Thạch Nghị thiên tư tuyệt thế, như mặt trời đang lên, làm chấn động đại địa mênh mông. Mà trong số con cháu của ba vị Vương Hầu này cũng có kỳ tài. Đều là Vương Hầu Thạch Tộc, tương lai đều có tư cách tranh ngôi vị Nhân Hoàng. Là đối thủ cạnh tranh nên nếu có hội chặn đánh thì họ tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Việc này làm rất ồn ào. Vũ Tộc không cam lòng, bởi vì người tại Tây Cương bị chém sạch, đầu người chất như núi. Đến con cháu quan trọng của gia tộc cũng khó thoát cái chết. Bọn họ làm loạn tới tận chỗ Nhân Hoàng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

"Tiểu ca ca, vết thương trên chân của đệ thật sự có thể chữa khỏi sao?" Ánh mắt của nhóc Thanh Phong tràn đầy chờ mong, nó vẫn còn nhỏ xíu mà đã bị què chân cho nên trong lòng rất buồn rầu và ước ao được khôi phục.

"Có thể, phối hợp với một ít bảo dược thì chắc chắn có thể chữa khỏi." Ánh mắt nhóc tỳ nhìn về Bóng Lông đang nằm trên vai mình.

Bóng Lông đang ngủ say bị giật mình run lên một cái tỉnh lại từ trong giấc mộng. Nó nhảy thật nhanh từ người nhóc tỳ lên trên một cây cổ thụ, nhìn xuống rất cảnh giác.

"Bóng Lông, mày đừng hẹp hòi như vậy, Thanh Phong đã bị thế này mà mày còn không muốn giúp đệ ấy sao?" Nhóc tỳ cười vẫy tay gọi nó.

"Chít..Chít!" Bóng Lông kêu to nhưng không chịu xuống.

Chân trái của Thanh Phong bị Độc Giao cắn một cái, miệng vết thương mặc dù đã khép lại nhưng nhìn vẫn rất đáng sợ, như là mọc ra một cái bướu thịt, rất không phù hợp với khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của nó.

Độc Giao cũng không phải là giao long thật nó càng giống rắn độc hơn nhưng cũng dài mấy mét, trên đầu mọc ra một cái sừng, trong người còn có kịch độc, ai bị cắn thì chết chắc.

Ngày đó Thanh Phong bị cắn, nếu không nhờ tổ gia gia không để ý bệnh tình của mình dùng tinh nguyên ép độc cho nó thì chắc nó đã chết rồi.

"Thật độc ác, một đứa bé nhỏ như vậy mà bọn hắn cũng nhẫn tâm ra tay được." Khẩu khí nhóc tỳ bày ra một bộ tiểu đại nhân, nó hồn nhiên quên mất tuổi của nó cũng không lớn.

Lúc nó nói những lời này thì ở Tây Cương gió thổi mây phun, Hoàng Đô

của Thạch quốc chấn động mạnh, dẫn ra một hồi đại sát kiếp. Mà nhóc tỳ là người trong cuộc lại không có một chút giác ngộ, nó như người đứng ngoài cuộc đã sớm quên hết những chuyện kia.

"Tiểu ca ca, bây giờ chúng ta đi đâu?" Thanh Phong hỏi.

"Trở về tổ địa thật sự của tộc chúng ta, chờ vết thương của đệ khỏi hẳn, tiện thể điều dưỡng thân thể một chút cũng đợi thực lực của huynh càng mạnh hơn chúng ta lại đi Bổ Thiên các."

"A, tổ địa thật sự?" Nhóc Thanh phong giật mình mở to mắt.

"Hí hí hí..." Độc Giác Thú ngẩng đầu hí dài, lân phiến trên người nó lấp lánh ánh bạc rực rỡ, chở hai đứa bé bay lên trời, vượt qua khe suối hướng phương xa bay đi.

Trong Đại Hoang có rất nhiều mãnh thú, dọc theo con đường này không thể tránh được huyết chiến, nhưng nhóc tỳ đã đi qua một lần nên lần này trở về thuận lợi hơn nhiều.

Trên đường, lúc Thanh Phong nghe được một mình tiểu ca ca lại ở trong Đại Hoang xông qua ba trăm ngàn dặm thì nó rất kinh ngạc mà há hốc mồm, nó cảm thấy nếu tin này truyền về Thạch quốc chắc chắn sẽ dẫn ra sóng to gió lớn.

"Có một cái tổ chim rất lớn ở đằng kia, bao phủ cả đỉnh núi."

Ở sâu trong dãy núi, có một cái tổ quạ rất lớn được xây trên một ngọn núi nguy nga, cái tổ có đường kính hơn trăm mét tỏa ra khí tức làm người không thở nổi.

Xa xa, một con hung cầm khổng lồ như một đám mây đen bay tới, nó dài gần trăm mét sải cánh càng có hai ba trăm mét, phát ra khí tức hung sát động trời, lông vũ màu đen của nó như được đúc ra từ kim loại, lấp lánh ánh sáng đáng sợ.

Dọc đường, thỉnh thoảng nhóc Thanh Phong lại kinh ngạc hét lên, nó chưa từng đi qua Đại Hoang cũng chưa bao giờ nhìn thấy sinh linh khủng bố như vậy.

"A, cái cây kia ăn tươi một con Hỏa Tê rất lớn."

Ngay sau đó, bọn nó nhìn thấy một cây cổ thụ chọc trời, cành cây lại biết động đậy đâm xuyên qua một con Hỏa Tê dài mấy trượng, hút hết máu của nó làm cho cả cái cây đều biến thành màu đỏ.

"Đại Hoang rất đáng sợ, có các loại sinh linh kỳ lạ, chúng ta nhất định phải cẩn thận nếu không sẽ có họa sát thân." Nhóc tỳ nhắc nhở.

Đây là một vùng thế giới kỳ dị và đáng sợ, hoàn cảnh sinh tồn tự nhiên rất ác liệt, cạnh tranh thì tàn khốc, muốn sống sót loài người nhất định phải kháng cự được.

Trên đường đi, hai đứa cẩn thận tránh qua rất nhiều tuyệt địa, những nơi đó bây giờ bọn nó còn không vào được, nhìn từ xa có bóng dáng khủng bố ẩn hiện trong lớp sương mù dày đặc làm người kinh hồn táng đảm.

Đương nhiên, huyết chiến vẫn là không tránh được, dọc đường đi có nhiều hung cầm mãnh thú lắm, mỗi ngày nhóc tỳ đều gặp nhiều lần ác chiến cả người nhuộm đầy máu thú.

Cuối cùng, lặn lội hơn hai mươi ngày hai đứa cũng về đến Thạch thôn, quần áo bằng da thú của chúng rách te tua, nhuộm đầy máu đen.

"Oa, dã nhân, có hai cái dã nhân đến đây!"

Bên hồ nước màu xanh lam, một đám trẻ con nhìn thấy hai bóng người máu me nhầy nhụa, đều hét to chạy nhanh vây tới.

"Không đúng, con ngựa màu đỏ thẫm kia là Độc Giác Thú, nhóc tỳ về rồi." Lúc đến bên hồ, đám trẻ cuối cùng cũng nhận ra.

Mấy người nhóc tỳ rất nhếch nhác, ngay cả Độc Giác Thú cũng bị máu thú nhuộm thành màu đỏ thẫm, vết máu loang lổ trên lớp vảy sáng bạc của nó, liền Bóng Lông cũng không ngoại lệ, có thể thấy trên đường bọn nó gặp bao nhiêu trận huyết chiến.

"Ôi nha, nhóc tỳ cậu về rồi, tộc nhân sắp lo lắng gần chết, vừa đi chính là hơn năm mươi ngày a."

"Nhóc tỳ, cậu thật thê thảm, tớ sắp không nhận ra cậu rồi."

Đám trẻ chạy nhanh tới, đều không để ý trên người nhóc tỳ máu me, bẩn thỉu, mà rất thân mật ôm vai bá cổ nó như là có lời nói không hết.

"Đứa bé này là ai?" Bọn nó nhìn thấy Thanh Phong, không nhịn được hỏi.

"Nó gọi Thạch Thanh Phong, về sau là đệ đệ của chúng ta." Nhóc tỳ giới thiệu.

Mấy người lớn bị kinh động, nhanh chóng chạy tới, đám người Thạch Lâm Hổ rất kích động, ngay cả mấy vị tộc lão lớn tuổi đều chạy đến.

Một đứa bé còn rất nhỏ, một mình trong Đại Hoang xông xáo ba trăm ngàn dặm vậy mà còn sống quay về, quả thật là thần tích.

"Tốt quá, hài tử cháu rốt cuộc về rồi, còn sống quay về là tốt rồi." Tộc trưởng là người vẫn luôn ổn trọng vậy mà nói cũng phát run, thời gian qua họ đều vô cùng lo lắng.

Lần thí luyện này quá khó khăn, cho dù là cường giả đã trưởng thành kết bạn cùng đi cũng là cửu tử nhất sinh, vậy mà nhóc tỳ lại thành công.

Đây đã từng là thí luyện tàn khốc đối với thú con của các loài Thái Cổ Hung Thú cường đại nhất như Cầu Long, Nhai Tý, cho dù là thú con của các loài hung thú khủng bố này cũng đều có thể chết non ở trên nửa đường.

Nhưng nhóc tỳ thành công, đồng thời còn bảo vệ một đứa bé cùng về.

"Hài tử, khó lường, cháu hoàn thành khảo nghiệm đáng sợ nhất, mai sau chắc chắn sẽ một bước lên trời!" Một đám tộc lão run rẩy, vô cùng vui mừng, thậm chí trong mắt vài người đều có nước mắt.

Đã bao nhiêu năm, truyền thuyết của Thạch thôn đều bị người nghe cho là câu chuyện, căn bản không còn tin tưởng vào sự huy hoàng thời Thượng Cổ, mà bây giờ lại vì đứa bé này quật khởi, lại có thể tái hiện phong thái ngày xưa.

"Hài tử, cháu đột phá sao?" Lão tộc trưởng hỏi han ân cần.

"Không có, cháu chuẩn bị ở trong thôn bế quan, đột phá không phải vấn đề, cháu muốn xông cao hơn một chút." Nhóc tỳ trả lời.

Mọi người gật đầu, đều cảm thấy cao hứng thay nó.

"Ngươi làm rất tốt, thành công hoàn thành thí luyện đáng sợ thời Thái Cổ." Cây liễu truyền âm, tộc nhân nghe thấy liền cùng nhau cúi chào.

Nhóc Thanh Phong giật mình hiếu kỳ nhìn qua.

Nhóc tỳ thì có chút ngạc nhiên khi thấy cây liễu có phần bất đồng, vỏ cây già cháy đen của nó đã tróc ra không ít, trên cành cây lại có mấy cái bướu nhô lên cứ như có cái gì muốn chui ra ngoài.

"Ta muốn bế quan, trong vòng một năm đều sẽ ngủ say." Tin tức Liễu thần nói ra làm cho trong lòng thôn dân đều chấn động.

"Liều thần đại nhân tôn kính, ngài không sao chứ?" Một vị tộc lão run rẩy hỏi.

"Với ta là chuyện tốt, nhưng các ngươi phải chú ý vì trong một năm này ta không thể bảo vệ các ngươi." Liễu thần truyễn âm.

Trong lòng mọi người kinh hãi, bọn hắn sắp mất đi sự che chở của Liễu

thần, nó lại muốn ngủ say, điều này làm cho mọi người bất an. May mắn duy nhất là nơi này không có ác thú cũng chưa từng xảy ra thảm họa.

"Không có việc gì, lần trước Liễu thần ngủ dài như thế mà chúng ta cũng có sao đâu, sẽ không có chuyện gì đâu." Thạch Phi Giao an ủi thôn dân.

"Ngươi rất giỏi, không nên lãng phí thiên tư của mình, chờ ta tỉnh lại sẽ cho ngươi thấy một vùng thế giới bất đồng khác." Liễu thần dặn dò một mình nhóc tỳ.

Cứ như vậy, từ đây trở đi, thân cây liễu trở nên ảm đạm, ngay cả cành cây xanh biếc kia cũng không còn phát sáng trong đêm, nó chìm vào giấc ngủ.

"Phù phù", "Phù phù"

Trong hồ nước xinh đẹp màu xanh lam trong suốt, đám trẻ con thi nhau nhảy xuống, bơi qua bơi lại, hô to gọi nhỏ, chơi đùa đến không còn biết trời đất là gì.

Nhóc tỳ càng là cởi trơn bóng, nhảy một cái thật mạnh xuống hồ, rửa đi máu đen ở trên người, mà ở trên bờ Thanh Phong không ngừng hâm mộ, tại nó chưa biết bơi.

"Xuống đây đi, không việc gì đâu, để chúng ta dạy đệ bơi." Đám trẻ lớn la lên.

"A, đệ không biết, sợ nước." Thanh Phong lùi lại nhưng vẫn bị kéo qua, được đám trẻ bảo vệ cuối cùng sau nửa canh giờ nó cũng biết bơi.

"Thật đẹp a, nơi này thật là xinh đẹp." Thanh Phong rất vui vẻ. Trong hồ nước xanh thẳm, trên mặt nước thỉnh thoảng nhảy ra những con cá có vảy màu vàng kim óng ánh. Bãi cỏ xanh trên bờ giống như một tấm đệm, có rất nhiều loài chim lông cánh rực rỡ, phi thường xinh đẹp ở trên đó bước đi thong thả, chúng nó không sợ hãi khi gặp con người. Còn có một đàn Độc Giác Thú loài thú vô cùng thánh khiết, chạy băng băng trên cỏ.

Thanh Phong cảm thấy nơi đây là thế giới mà nó đã từng tưởng tượng ra, yên bình mà an lành, không có một chút phiền não, nếu như vẫn sinh sống ở nơi này chắc chắn sẽ rất hạnh phúc.

Chập tối, đám trẻ lén lút leo lên bờ, Bóng Lông thì núp trong bụi cỏ lấm lét nhìn quanh.

"Bọn họ đang làm gì thế?" Nhóc Thanh Phong khó hiểu, hỏi Thạch Hạo.

Nhóc tỳ nói nhỏ: "Bọn nó định đi trộm trứng chim, là trứng của chim quý hiếm, Tiểu Loan Điểu đẻ đấy, là một loại bảo dược đại bổ, bình thường tộc trưởng sẽ không cho bọn nó làm loạn như vậy."

Thanh Phong vừa kinh ngạc vừa thấy thú vị.

Quả nhiên, một lúc sau gà bay chó chạy, bên bờ hồ xinh đẹp loạn thành một đoàn, đám trẻ cùng Bóng Lông trộm được một đống trứng chim có vỏ lốm đốm nhiều màu sắc, bắt đầu thả vào đống lửa nướng chín.

Xa xa, truyền tới Thạch Lâm Hổ tiếng hô: "Đám nhóc ranh kia, về sau không được làm vậy nữa, cứ thế mãi những chim quý thú lạ này sẽ bị dọa chạy hết đó."

"Biết rồi!" Bọn trẻ vui sướng cười hì hì, vừa ăn trứng chim thơm phức lại cắn một miếng cá Long Tu được nướng vàng óng bóng nhẫy.

"Nơi này thật tốt!" Nhóc Thanh Phong rất vui vẻ vì có nhiều bạn chơi lại có thật nhiều chuyện thú vị, nó cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 78: Nguy Cơ

Ban đêm, dược đỉnh tỏa sáng, truyền ra từng tiếng lễ bái ầm ầm, trên đỉnh các loại chim thần, thú lạ đều hiện ra rất sống động cứ như muốn xuyên qua lắp đỉnh mà lao ra ngoài.

Vẻ mặt Bóng Lông khổ sở dùng một cái chân che mắt mình, rất không tình nguyện cắn một cái chân khác, rồi nó nhỏ vào trong đỉnh hai giọt máu màu vàng.

Sau đó nó kêu thảm như bị đứt tay đứt chân, tiếng kêu như tiếng gà vịt bị giết thịt, nó nhảy thật nhanh lên vai nhóc tỳ rồi che một mắt nhìn lén.

Mọi người không nhịn được bật cười, Mao Cầu màu vàng chỉ lớn bằng nắm tay này rất là lanh lợi và tinh quái làm người tức cười.

Dược đỉnh phát ra ánh sáng càng thêm thần bí, bắt đầu luyện lô bảo dược này, từ trên đỉnh tỏa ra hương thơm nồng nặc cùng trăm ngàn tia sáng, điềm lành rực rỡ trông thật xinh đẹp và thần bí.

"Thanh Phong đừng căng thẳng, lần này chắc chắn sẽ nối lại gân cốt cho đệ thành công, đã có những bảo dược này cam đoan gân cốt của đệ sẽ liền lại." Nhóc tỳ an ủi.

Quá trình này rất thống khổ, vết sẹo trên chân Thanh Phong lại bị rách ra, máu chảy ròng ròng, mặc dù nó đau đến hét lên, nước mắt tuôn ra không ngừng nhưng lại không hề giãy giụa mặc cho Thạch Phi Giao giúp nó bôi thuốc lên.

"Gân cốt đã chỉnh khớp, giờ đắp lên loại bảo dược hiếm thấy này chắc chắn có thể lành lại, yên tâm đi!" Tộc trưởng an ủi.

Một đỉnh thuốc này không có ai động đến mà cho Thanh Phong toàn bộ, một phần bôi lên chân nó, còn lại dùng để uống, trong mấy ngày liền chân nó bắt đầu ngứa do gân cốt mọc ra và liền lại.

"Thật không hổ là máu của Chu Yếm!" Có tộc lão tỏ ra thán phục.

Chỉ trong thời gian mấy ngày gân cốt trên chân Thanh Phong đã liền lại, chỉ cần chăm sóc một thời gian nữa là lại khỏe mạnh bình thường.

Mọi người nhìn Bóng Lông với ánh mắt kỳ dị.

Nó lập tức kêu lên thảm thiết, lăn lộn trên vai nhóc tỳ, cuối cùng nó dùng sức khoa tay múa chân ý bảo về sau đừng tìm nó làm loại chuyện này rồi, đánh chết nó cũng không làm.

Ngoại trừ bảo dược, mỗi ngày nhóc tỳ đều dùng phù văn giúp Thanh Phong trị liệu làm cho vết thương của nó rất nhanh hồi phục.

"Bảo dược thật là tốt, có công hiệu thần kỳ, nhanh như vậy mà đã đỡ rồi." Mọi người tấm tắc kêu kỳ lạ nhưng lại không biết Nguyên Thủy Chân Giải của nhóc tỳ cũng có tác dụng rất lớn.

Mấy ngày sau, bên hồ nhiều hơn một bóng người nho nhỏ cùng đám trẻ luyện công, mọi người giật mình phát hiện nó ngoại trừ thân thể hơi gầy yếu lại hiểu được cốt văn, mặc dù không thành thạo bằng nhóc tỳ nhưng cũng rất mạnh. Lão tộc trưởng đã nói nó là một thiên tài, trước đây chỉ là bị thân thể của nó làm liên lụy.

Tu dưỡng một thời gian, Thanh Phong dần dần hồi phục, khuôn mặt nhỏ nhợt nhạt của nó đã trở nên hồng hào, bắt đầu cùng đám trẻ trong thôn chạy khắp nơi, thể lực hoàn toàn không thành vấn đề.

Trong mấy ngày sau nhóc tỳ đi sớm về trễ, một mình ở trong núi sâu nghiên cứu Nguyên Thủy Chân Giải, thỉnh thoảng chiến đấu cùng hung thú để kiểm tra những gì mình hiểu được.

Cảnh giới tiếp theo là "Động Thiên", đây là cảnh giới rất quan trọng với người tu hành, nếu Bàn Huyết cảnh tích lỹ càng thâm hậu thì ở cảnh giới này bộc phát càng đáng sợ.

Nhóc tỳ một mực tích lũy, hi vọng ở cảnh giới này mạnh mẽ tiến lên có biểu hiện kinh người.

Chập tối, ráng chiều như màu máu nhuộm đỏ một góc trời, mây hồng vần vũ tỏa ra từng viền sáng màu vàng, cả Thạch thôn cũng giống như bị một tầng ánh sáng thần bí bao phủ.

Nhị Mãnh kêu lên oa oa làm mọi người chú ý nhìn sang bên hồ. Chỉ thấy nó cưỡi một con Độc Giác Thú chạy như điên mà không dám xuống làm cho khuôn mặt nó có chút trắng bệch.

"Không phải Tiểu Bạch của nhóc tỳ, là một con Độc Giác Thú khác, Nhị Mãnh thật bản lĩnh, rõ ràng muốn thuần phục một con ngựa quý!" Đám người lớn kinh ngạc thán phục, việc này bọn họ cũng không làm được.

Nghe được những lời này, Nhị Mãnh đều sắp khóc lên, nó ngồi trên lưng con Độc Giác Thú lấp lánh ánh bạc vừa khóc vừa nói: "Ai muốn thuần phục nó? Cháu đang cho Tiểu Bạch ăn quả mọng thì nó đến gần cũng muốn ăn, thấy nó không sợ nên... nên cháu nhịn không được liền cưỡi nó, sau đó nó phát điên rồi."

Tộc nhân nghe thế đều cười ha ha.

Gần nhất, Tiểu Bạch trở lại đàn, nhưng nó có thể ra vào thôn thoải mái, thỉnh thoảng mọi người còn cho nó ăn các loại quả mọng. Điều này làm cho đàn Độc Giác Thú giảm bớt cảnh giác, đôi khi cũng có một hai con lại gần ăn chực.

Giống như nhóc tỳ đã nói, dần dần đàn Độc Giác Thú này sẽ tiếp nhận tộc nhân, sớm muộn sẽ thành ngựa quý có thể cưỡi.

"Nhị Mãnh cố lên, nó không tấn công cháu, chứng minh nó khá thân

thiện với cháu, phải kiên trì không được ngã xuống, nếu không rất mất mặt." Thạch Lâm Hổ la to.

Cứ như vậy, Độc Giác Thú không biết mệt mỏi chạy quanh hồ lớn mấy chục vòng, còn Nhị Mãnh thiếu chút thì nôn mửa giống như đằng vân giá vũ.

Độc Giác Thú cuối cùng cũng dừng lại, nó nhảy cẫng lên quăng cậu nhóc xuống đất rồi thản nhiên chạy chậm về đàn.

"Hiện tượng tốt, con Độc Giác Thú này rõ ràng đang cùng bọn nhỏ nô đùa, sớm muộn cũng sẽ dung nhập vào Thạch thôn của chúng ta." Đứng ở một bên tộc trưởng Thạch Vân Phong thấy vậy cười không ngừng.

Còn đám ông lớn bên cạnh đã sớm hô hấp nặng nề, hận không thể có ngay một con ngựa quý.

Quả nhiên, vài ngày sau Độc Giác Thú ngày càng thân thiết với đám trẻ, cho phép chúng leo lên lưng mình cùng chạy băng băng bên hồ.

Điều này làm cho một đám đàn ông thanh niên vừa ước ao vừa đố kỵ, nhưng cũng đành chịu, khổ người của bọn hắn quá lớn không dễ đạt được sự tin tưởng của đàn Độc Giác Thú, chúng nó vẫn rất cảnh giác khi thấy họ.

Các tộc lão đều cười khi thấy Thạch thôn ngày càng lớn mạnh, tương lai không xa chắc chắn sẽ thu phục được mấy chục con Độc Giác Thú, chỉ tưởng tượng thôi cũng sẽ cười.

Linh Thú như vậy rất khó bắt, đừng nói là một thôn ngay cả những bộ tộc hùng mạnh cũng không có mấy con, vậy mà bọn họ lại có mấy chục con.

Nửa tháng sau, một đám trẻ con kêu gào ầm ĩ, tổng cộng có mười mấy đứa cưỡi Độc Giác Thú, chúng có thể khống chế rồi nhưng trước tiên phải phải cho chúng ăn no quả mọng.

"Ha ha, thật tốt quá, nhóc tỳ chúng ta đua một đoạn thế nào? Xem Độc Giác Thú của ai chạy nhanh." Bì Hầu bọn nó nháy mắt ra hiệu rất là đắc chí.

"Tớ còn phải tu hành." Nhóc tỳ nói.

"Đi a, ngày nào cũng tu hành quá ngột ngạt rồi, chúng ta buông lỏng chút, tiện thể vào núi săn giết chút ít hung thú, đây cũng là tu hành mà, buổi tối trở về nướng mỹ vị, thật tốt a." Một đứa xúi giục.

"Vậy cũng được." Nhóc tỳ nghĩ chút rồi gật đầu.

Đám người lớn lại đỏ mắt, bọn hắn còn không được cưỡi Độc Giác Thú mà mấy thằng nhóc này lại đều cưỡi rồi, có không ít đứa đều có ngựa quý của riêng mình.

"Đại Tráng, mau mau thuần phục nó, để bố mày cưỡi vài ngày, nếu không chốc nữa tao lột một lớp da của mày." Cha của Thạch Đại Tráng tức giận nói.

Bên cạnh, Thạch Lâm Hổ cũng quát: "Hổ Tử, có nghe hay không, mày cũng tranh thủ thời gian thuần phục, đừng chỉ tự mình đắc chí, không cho tao cưỡi trở về tao thu thập mày."

"Ha ha..." Mọi người cười ha ha, lão cha đố kỵ thằng con, chuyện này thật sự làm người không còn gì để nói.

Mà mấy người già thì càng cười đến không ngậm mồm vào được, tình huống tốt nhất trong dự liệu cuối cùng dần dần xuất hiện, Thạch thôn đang khôi phục và lớn mạnh, cõ lẽ thật sự đến một ngày có thể tái hiện sự huy hoàng thời Thượng Cổ.

Thôn dân cũng khá yên tâm, ngay cả ba trăm ngàn dặm Đại Hoang nhóc tỳ đều đã đi qua, có nó cùng đi ở quanh đây hẳn là không có nguy hiểm gì.

"Đi thôi!" Nhị Mãnh thét to, một người một ngựa liền xông ra ngoài.

"Chậm một chút, chờ tớ với." Nhóc thò lò mũi xanh rớt lại sau cùng, nó lau nước mũi một cái rồi đuổi theo, liền nó cũng được một con Độc Giác Thú tin tưởng để cho mấy đứa lớn hơn tạm thời chưa có vật cưỡi không còn

gì để nói.

Mười mấy con Độc Giác Thú vó bạc cuồn cuộn, như một mũi tên thần thánh bay ra, vẽ lên từng đường ánh sáng màu bạc vọt vào trong dãy núi.

"Nhóc tỳ cùng đua nào." Bì Hầu lại bắt đầu đắc chí.

"Độc Giác Thú của các bạn đều không nhanh bằng Tiểu Bạch." Nhóc tỳ nói, Tiểu Bạch vốn là con Độc Giác Thú cường tráng nhất, về sau lại được ăn trứng Ngũ Sắc Khổng Tước, uống máu Chu Yếm làm cho nó càng thêm cường tráng, cả người tỏa ra ánh bạc, thần tuấn hơn bình thường.

Độc Giác Thú chạy rất nhanh, đám trẻ hô to gọi nhỏ xông thẳng ra mấy trăm dặm, quả nhiên Tiểu Bạch dẫn đầu đứng chờ ở phía trước.

"Chúng ta đi săn nhé, cũng nên trổ tài một lần." Hổ Tử đề nghị.

"Vút", "Vút"

Tên sắt bay qua núi rừng, kinh động một đám thú gào to, một lát sau đám trẻ hỗn loạn chạy ra, chúng nó gặp một tên to xác mà không đối phó được.

Mạnh như nhóc tỳ cũng phải điều khiển Tiểu Bạch trốn mất dép, ở phía sau một con Thứ Thú xông tới, trên người nó mọc ra chi chít gai xương đen nhánh, vô cùng sắc bén.

Con Thứ Thú này cái đầu giống giao long, thân thể giống con nhím, lại mọc ra một cái đuôi cá sấu, khổ người to lớn, dài chừng bảy tám mươi mét, nó mở miệng phun lửa hòa tan một ngọn núi thành dung nham cuồn cuộn.

Đám trẻ thấy vậy đều xanh mặt, phóng ngựa như điên cũng không dám đắc chí nữa.

Nhóc tỳ rớt lại sau cùng để chiếu cố mấy đứa nhóc thò lò mũi xanh. Khá tốt là Thứ Thú chạy không nhanh, không lâu sau chúng cũng chạy thoát.

"Mẹ ơi, thật là đáng sợ, lúc cưỡi Độc Giác Thú ra thôn, tớ còn nghĩ mình là đại anh hùng, hiện tại xem ra vẫn là một chú gấu con, cần rèn luyện." (*)

(*) Giả thích: chữ hùng (雄) trong đại anh hùng cùng chữ hùng (熊) trong tiểu hùng (gấu con) viết khác nhau nhưng có cách phát âm giống nhau.

Sau khi chạy hơn trăm dặm bọn trẻ mới dừng lại, cả đám rùng mình mở mồm thở dốc.

"Nhóc tỳ cậu thật giỏi, dãy núi đáng sợ như vậy mà một mình cậu đi qua ba trăm ngàn dặm, rất khủng bố a!"

Bọn nó mới đi vài trăm dặm mà đã gặp một con thú to như vậy, chậm chút là bị ăn tươi nuốt sống, chết không có chỗ chôn.

"Đây có là gì, khi tiểu ca ca bảo vệ đệ quay về còn nhìn thấy một con mãnh thú to bằng ngọn núi lớn, một chân của nó giẫm nát một ngọn núi." Thanh Phong nói.

Đám trẻ không biết nói gì, rất là khâm phục nhóc tỳ.

"Không được, tớ muốn khổ tu, nhất định phải luyện tập cốt văn đến xuất thần nhập hóa, sớm ngày trở thành đại cao thủ." Bì Hầu thề.

Mấy đứa Đại Tráng, Nhị Mãnh, Hổ Tử, nhóc thò lò mũi xanh đều gật đầu, một chút mạo hiểm làm cho bọn nó hiểu được có thực lực mạnh mẽ là rất quan trọng, ngày thường chúng phải hăng hái chăm chỉ hơn.

"Chúng ta đang ở đâu? Nơi này có lẽ cách thôn chúng ta sáu bảy trăm dặm a. Ồ, ngọn núi bên kia có khói bếp." Nhị Mãnh chỉ về phía trước.

Hồ Tử trợn trắng mắt nói: "Có khói bếp nhà cậu mới lớn như vậy? Cách một ngọn núi mà còn nhìn thấy, đó là cháy, chúng ta qua xem thế nào."

Mười mấy con Độc Giác Thú giống như một cơn lốc màu bạc tiến về phía trước, xuyên qua rừng cây rậm rạp, khung cảnh trước mắt làm bọn nó

lắp bắp kinh hãi.

Đây là một thôn xóm, có khoảng hơn hai trăm hộ, nhưng lúc này nhà cửa cháy hết, ánh lửa ngút trời, khói đen cuồn cuộn.

Trong thôn ngoại trừ lửa cháy, khói đen thì không có một tiếng người, bầu không khí trầm lặng bao trùm toàn thôn.

"Mau nhìn!" Đại Tráng chỉ về phía xa.

Tại phía chân trời, một bóng dáng khổng lồ xuất hiện ở xa xa, ngoài ra còn có vài người cưỡi mãnh thú cầm đao kiếm, trên đó máu chảy đầm đìa, tuy bọn chúng đã lui lại khá xa nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy lệ khí dày đặc.

"Những người đó là ai, bọn hắn đã phá hủy thôn xóm này?" Bọn Đại Tráng giật mình, cảm thấy ớn lạnh.

Nhóc tỳ thì không nói một lời, mà nhìn chằm chằm vào bóng dáng khổng lồ kia. Đó là một con hung thú, trên người lập lòe phù văn, được một đám người sùng bái vây quanh. Nó cảm thấy đó là một con Tế Linh.

Mãi đến khi con hung thú cùng đám người kia biến mất, đám trẻ mới ngơ ngác nhìn nhau.

"Xuống nhìn một chút."

Bọn nó cưỡi Độc Giác Thú đi xuống, vừa đến gần thôn đã ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc, càng đi về phía trước cảnh tượng càng thê thảm.

Từng cỗ thi thể nằm trong vũng máu, có ông già tóc trắng bị chém đầu vứt ở bên đường, có người mẹ ôm đứa con còn nằm trong tã lót bị chém giết cùng một chỗ.

"Quá độc ác, liền người già và trẻ nhỏ cũng không buông tha!"

Đám trẻ nhìn thấy cảnh tượng thê thảm này đều cảm thấy ớn lạnh và

phẫn nộ vô cùng, tại sao lại có những người không có nhân tính như vậy, liền người già, phụ nữ cùng trẻ em, là những người không có năng lực phản kháng cũng bị giết chết một cách tàn nhẫn, vì sao lại làm như vậy?

Có mấy đứa mắt đỏ ngầu, không nhịn được khóc lên.

"Những người này là hạng người gì, tại sao làm việc này?"

Lửa lớn bùng cháy đốt rụi tất cả nhà cửa, phía đông thôn xóm một đám thanh niên trai tráng phản kháng kịch liệt nhưng đều bị phân thây chết thảm, ngay cả binh khí cũng bị bẻ gãy.

"A, đây là Tế Linh của thôn, nó cũng bị giết." Một đứa hoảng sợ nói.

Ở giữa thôn, có một con thú lớn chết bên cạnh tế đàn. Nó nhìn giống sư tử nhưng lại có tám chân, trên đầu còn mọc ra một đôi sừng màu đen. Nửa người của nó bị gặm sạch, máu tươi chảy đầm đìa, ngay cả Nguyên Thủy Bảo Cốt trong cơ thể cũng bị lấy đi.

"Con hung thú lúc nãy ăn hết nửa người của nó." Đám nhóc sợ hãi, một con Tế Linh lại trở thành đồ ăn.

Trong thôn ánh lửa ngút trời, mặt đất bị đốt đến bỏng cháy, Độc Giác Thú có chút khó chịu không muốn đứng ở chỗ này.

Bỗng nhiên, truyền đến một tiếng rên rỉ yếu ớt, đó là một ông già tóc bạc trắng, bụng ông bị mổ ra, máu loãng cùng ruột chảy đầy đất nhưng vẫn chưa tắt thở.

"Lão gia tử!"

Bọn nhóc nhảy xuống Độc Giác Thú, vội vàng ngồi xuống kiểm tra vết thương của ông lão, nhưng vết thương quá nặng ông lão không thể nào sống nổi.

"Ta hận a, đám người kia quá tàn nhẫn... Đứa bé mấy tháng tuổi cũng

không buông tha, chúng tàn sát toàn bộ người của thôn ta." Ông lão khóc lóc thảm thiết.

Cách đó không xa, có mấy đứa bé chết trên mặt đất, cảnh tượng làm người không nỡ nhìn, quả thật tàn nhẫn khiến người phẫn nộ.

"Bọn hắn là ai, tại sao phải làm như vậy?" Hổ Tử hỏi.

"Là một đám cướp hung ác đột nhiên xuất hiện, chúng từng đến một lần yêu cầu chúng ta giao nộp Hắc Kim, kỳ hạn tới nhưng chúng ta không có đủ nên bọn chúng tàn sát cả thôn, ngay cả Tế Linh của chúng ta cũng chết trận." Ông lão vừa nói vừa khóc, nhìn ông lão già cả mà tóc trắng dính đầy máu cùng nước mắt mọi người cảm thấy chua xót và phẫn nộ.

"Ô ô, ta hận a..." Ông lão hồi quang phản chiếu, nói xong những lời này liền không nhúc nhích, trên khuôn mặt vẫn còn chảy xuống máu hòa cùng nước mắt.

Cuối cùng đám trẻ rời đi, trong thôn ánh lửa dần tắt để lại một đống hoang tàn cháy khét.

Trong lòng mấy đứa rất nặng nề, chúng không còn muốn đi săn nữa mà cưỡi Độc Giác Thú nhanh chóng về Thạch thôn, báo tin này cho người lớn.

"Chẳng lẽ là đám người kia... Nguy cơ đến rồi." Tộc trưởng ho khan, đưa tay vỗ ngực, ông nhớ tới năm đó mình cùng một đám huynh đệ ra ngoài lưu lạc, kết quả chỉ còn mình sống trở về.

"Tộc trưởng gia gia, bọn hắn là ai, đến vì cái gì?" Nhóc tỳ hỏi.

"Một đám người đáng sợ, chúng đến vì... vì tìm kiếm Chí Tôn Thần Tàng." Ông lão thở dài, nhìn về phía xa tràn đầy lo lắng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 79: Hung Khấu.

Mảnh đại địa này có một truyền thuyết, năm đó có một vị Chí Tôn cái thế có lưu lại truyền thừa của hắn trong một động phủ cổ xưa, ở đó có đạo thống của hắn.

Năm tháng qua đi cũng không biết rằng có bao nhiêu người đến tìm kiếm nhưng đều trắng tay mà về. Thế nhưng cuối cùng lại có một ngày nào, một tia sấm sét từ cửu thiên đánh xuống một vùng dãy núi lại khiến động phủ kia lộ ra một góc.

"Bọn ta vừa may mắn mà cũng vừa bất hạnh". Ánh mắt Thạch Vân Phong đượm buồn toát ra sự tang thương, năm đó toàn bộ hảo huynh đệ đều chết hết, chỉ có một mình lão còn sống, có thể nói trong lòng vô cùng đau đớn.

"Chúng ta cùng gia nhập vào một môn phái, cùng nhau tu hành Cốt Văn, so với xuất thân từ một cái thôn thì tư chất ta cũng không tệ, đã đạt đến Động Thiên Cảnh. Khi tia lôi đình kia hạ xuống từ cửu thiên thì lại đúng lúc ta cùng các huynh đệ đi thí luyện gặp đúng cái động phủ kia."

Mà tai họa cũng từ đó mà bắt đầu, bọn họ tuy tìm ra được rất nhiều Cốt Thư nhưng cũng không phá được cửa vào thật sự của động phủ, không thể nào tiến vào khu vực trung tâm.

Tin tức bị lộ ra, bọn họ bị truy sát khắp chốn, Tất cả các thế lực đều ra tay muốn cướp đoạt số Cốt Thư đó.

"Bọn chúng sao biết rằng tuy đám Cốt Thư này cũng tính là trân quý, thế nhưng cũng chưa phải là truyền thừa chân chính của động phủ kia, chúng ta bị truy sát chạy một mạch vào sâu trong Đại Hoang, trời đất không chốn

dung thân."

Thạch Vân Phong kể lại thê lương, một đám huynh đệ vậy mà cứ rơi rụng dần. Trải qua ngàn cay vạn đắng, cuối cùng chỉ có lão và một người khác trốn thoát được và còn sống.

Sau đó hai người họ quay ngược lại tìm di tích kia, thế nhưng lại phát hiện nơi này sớm đã "vật đổi sao dời", cứ như ở đây đã trải qua một vạn năm xa xưa, không có gì từng tồn tại ở đây.

"Hẳn là sức mạnh thần bí của Cốt Văn khiến thần tàng kia chìm sâu vào lòng đất rồi trôi về phương xa, không ai có thể biết nó đang ở nơi đâu." Tộc trưởng thở dài một tiếng.

Mặc dù thế nhưng hai người vẫn bị truy sát tiếp tục. Một đám hung khấu cường đại không gì sánh nổi, trong đội lại có một con Tế Linh đi theo khiến bọn họ phải sống kiếp trốn chạy dài dằng dặc.

"Sau đó thì rất nhiều chuyện đã xảy ra, rất nhiều năm đó chúng ta mới thoát được và thương tích đầy mình chạy về Thạch Thôn."

Sau tất cả, chỉ có một mình lão là còn sống, người kia trở về thôn không bao lâu thì cũng qua đời.

Tộc trưởng không có kể chuyện cũ tỉ mỉ nhưng nhất định bên trong có không ít ẩn tình và rất nhiều cố sự. Có thể tránh né được nhiều năm truy sát bởi những thế lực đó thì chắc chắn lão cũng không đơn giản.

Đáng tiếc tư chất của Thạch Vân Phong cũng không tầm thường, nhưng tu hành bị gián đoạn, lại gặp phải trọng thương nên tu vi lão từ đó không thể tiến thêm, mà tình hình thân thể cũng càng ngày càng xuống dốc.

"Chúng ta khi đi vào động phủ thì bị một loại sương mù tập kích khiến thân thể bị tổn thương, sau lại bị đuổi giết khiến thương thế quái dị lần đó bị chuyển biến xấu hơn. Thế nên nhiều năm nay vận dụng bí lực Cốt Văn rất khó khăn."

Thạch Vân Phong nói nghe thật đơn giản, nhưng có thể đoán được năm đó hung hiểm nhiều như vậy mà lão chỉ nói qua loa, không có kể kĩ càng.

"Một thế lực mạnh mẽ nhất năm đó có phái tới mấy chục nhóm hung khấu được phân đến đây tìm bảo địa của Chí Tôn kia, ta cảm giác bọn chúng nay lại xuất hiện, trước giờ vẫn không ngừng tìm kiếm."

Mọi người kinh hãi, đây là lần đầu tiên tộc trưởng kể chuyện trong lòng với bọn hắn, bí mật năm đó đều được sáng tỏ. Tuy rằng cách nói rất đơn giản và không đi sâu vào chi tiết nhưng ai cũng có thể cảm nhận bầu không khí căng nén và sát kiếp đáng sợ năm đó.

Nhiều thế lực lớn cùng tham gia vào, tất nhiên năm đó đã khuấy lên một phen phong vân ngập trời.

"Ta nghĩ nơi Chí Tôn địa kia hẳn là còn ở khu vực này, dù cho nó chìm sâu vào lòng đất nhưng chắc hẳn cũng sẽ không trôi đi quá xa."

Phạm vi mười vạn dặm xung quanh đây đã từng bị tứ đại sinh linh tàn sát đẫm máu, nay đã cỏ không mọc, sinh cơ không có, nếu có người muốn tiến vào tìm kiếm hẳn là sẽ rất gian khó.

Thế vậy mà lại xuất hiện hung khấu, có ý nghĩa là bọn họ có lẽ đã có phát hiện gì mới, nơi đây sẽ không an bình nữa rồi.

"Hãy chuẩn bị cho tình huống xấu nhất đi!" Thạch Vân Phong ra lệnh, Liễu Thần đã ngủ say, nếu hung khấu có tìm tới đây thì bọn họ đành phải dựa vào sức mình.

"Thật tiếc là Thanh Lân Ưng đại thẩm đã dắt Tử Vân, Đại Bằng, Tiểu Thanh đi rèn luyện và tu hành, không biết bọn họ ở đâu nữa, bằng không thì sẽ có một phe chiến lực cực mạnh." Nhóc tỳ tiếc nuối.

Tình huống còn xấu hơn so với dự đoán của bọn họ. Mấy ngày sau, Bì Hầu, Hổ Tử mang đến một tin tức không hay. Bọn họ cưỡi Độc Giác Thú đi tra xét thì phát hiện một thôn xóm ngoài sáu trăm dặm đã bị tàn sát đẫm máu

toàn bộ.

"Cũng có tìm được một người sống thế nhưng thoi thóp được nửa canh giờ cũng lên bàn thờ rồi."

"Hắn nói những kẻ kia đòi hỏi phải cống nạp Nguyên Thủy Bảo Cốt và kim loại quý hiếm, cũng không nói các chuyện liên quan đến dãy núi trên đại địa."

Nghe được đám nhỏ hồi báo, tộc trưởng nghe thế nhíu mày tự nói: "Lẽ nào đoán sai rồi, cũng không phải là bọn hung khấu kia? Nhưng năm đó người của nhóm này cừng đi cướp hắc kim."

Nửa tháng sau, bụi tung mù mịt ở phía đường chân trời, một đám người cưỡi hung thú tiến về phía Thạch Thôn.

"Không hay, tất cả chuẩn bị chiến đấu!"

Thôn nhân lo lắng, đám người Thạch Lâm Hổ, Thạch Phi Giao đứng đầu thôn đều giương Long Giác Cung nhắm kĩ ở phương xa, bọn họ thề có chết cũng phải bảo vệ nơi này.

Đó là một đám người có lệ khí rất nặng, người chết trên tay chúng cũng không biết đến bao nhêu, con mắt tên nào cũng tóe ra hung quang, nhìn sơ đã biết là người không lương thiện. Bọn chúng tụ tập ngay đầu thôn.

"Bọn hương thôn dã dân bọn ngươi cũng dám kháng cự sao? Chỉ cần bọn ta trùng kích một đợt thì các ngươi chắc chắn chết không có chỗ chôn." Một người đàn ông có vết đao trên mặt đang ngồi trên một con mãnh thú mở miệng lạnh lùng, hắn tự nhiên không có coi thôn dân xứng ở trong mắt, lệ khí kinh người.

Đám người này cũng không nhiều lắm, chỉ có hơn một trăm tên nhưng đều là hạng đã từng chinh chiến. Đặc biệt là mấy gã đầu lĩnh đều có bí lực Cốt Văn mạnh mẽ.

"Đùng" "Đùng"...

Ngay lúc này, từ phía sau đám hung khấu bỗng vang lên tiếng giậm chân đáng sợ, đại địa chấn động ầm ầm báo hiệu một thứ cực kỳ khổng lồ sắp xuất hiện.

Đó là một con Xuyên Sơn Giáp toàn thân tỏa ra màu vàng kim nhàn nhạt, nó khổng lồ không gì bằng, dài tới mấy chục mét, nó như một núi thịt vàng kim đã nằm ở đó từ bao giờ, con mắt màu vàng kim như hai cái đèn lồng nhìn chòng chọc về phía Thạch Thôn, sát khí tỏa ra nặng nề.

*Xuyên Sơn Giáp là con tê tê.

Mọi người sau khi thấy con hung thú này thì trong lòng đều như phát lạnh, một con Tế Linh đó nha, người thường sao có thể chống lại đây!?

Tế Linh thường thì bọn nó hay bảo vệ Nhân Tộc, trú trong một cái thôn xóm hoặc một thành trấn nhận tế tự từ nhân loại, hiếm có con nào rời khỏi nơi ở, mà con này thế mà lại đang tự hành động.

Đặc biệt là con Tế Linh này tỏa lệ khí vô cùng nặng, trên vảy màu vàng kim nhạt tỏa ra một tầng huyết quang lấp lóe, nhất định nó đã giết chóc vô biên, thậm chí từng ăn qua Tế Linh khác, là loại khó đối phó nhất!

Đám người Thạch Lâm Hổ, Thạch Phi Giao như có một cảm giác vô lực, vừa nhìn thì bọn họ đã hiểu ngay sẽ không làm gì được con Tế Linh dài mấy chục mét này, toàn bộ thôn nhân xông lên cũng chỉ uổng mạng.

Luồng huyết khí khiếp người này, sóng chấn động ngập trời này, lại còn có Phù Văn kinh khủng kia khiến người ta phải kính nể, vừa nhìn thấy khiến người ta như toát ra một cảm giác chắc chắn phải thất bại.

"Cảm thấy các ngươi thật yếu ớt sao? Một đám côn trùng mà cũng đòi chọi với Chân Hống!?" Một gã đầu lĩnh cưỡi trên một con mãnh thú cười lạnh.

"Hạ đám cung tên rác rưởi của bọn ngươi xuống đi, có thể làm được gì chớ? Chả có tác dụng gì đâu. Ngoan ngoãn nghe theo chúng ta thì không ai phải chết!" Một kẻ lạnh giọng nói.

"Các ngươi muốn thế nào đây?" Một tộc lão tuổi tác đã lớn run run tiến lên.

"Lão gia hỏa, các ngươi cứ tuân lệnh là được rồi, đừng có nhiều chuyện." Một đầu lĩnh mắng to rồi vung roi quất tới, một tia Phù Văn lóe lên, ngay lập tức tộc lão lập tức bị đánh bay, một mảnh hoa máu túa ra.

"Tam gia!"

Một nhóm người trong thôn cùng xông tới ôm lấy ông lão, mắt bọn nhỏ ngấn đầy lệ, mà thanh niên thì không ai không đỏ ngầu hai mắt chuẩn bị xông lên liều mạng.

"Dừng lại!" Tộc trưởng quát gằn không cho bọn hắn động thủ.

"Yên tâm đi, lão gia hỏa đó không chết được đâu, chỉ dạy dỗ bọn ngươi một chút mà thôi." Kẻ ra tay cười to, nói: "Chúng ta cũng đâu phải không nói lý, cũng đâu có tùy tiện giết chóc, chỉ cần các ngươi thỏa mãn yêu cầu của chúng ta thì sẽ không sao cả."

Thôn nhân trừng mắt lên giận dữ nhìn đám hung khấu, cũng không ai lên tiếng.

"Cho bọn ngươi thời hạn hai mươi ngày phải nộp lên năm trăm cân hắc kim, nếu có sẵn thì coi như các ngươi may mắn. Mà nếu không có thì phải nhanh mà đi tìm mỏ, bằng không đến hạn mà không giao đủ thì giết không tha một mống!" Người kia nói chuyện lạnh lẽo.

"Đã nghe rõ chưa đó? Nếu không có thì hai mươi ngày sau bọn ta sẽ tàn sát đẫm máu thôn này, lúc đó sẽ chém tận giết tuyệt không chừa một ai." Một đầu lĩnh khác quát lớn.

Ngay lúc này, con Tế Linh màu vàng kim nhạt kia cũng ngửa đầu gào to chấn động quần sơn vạn suối, trên cơ thể tỏa ra từng luồng sương mù hoàng kim vừa mông lung mà cũng vừa rực rỡ khiến người ta phải khiếp đảm.

Thôn nhân không có ai làm bậy, mặt ai cũng lộ vẻ bi ai, chênh lệch thật quá lớn, bọn họ khó có thể chống lại, hoàn toàn không phải là đối thủ của đám hung khấu này.

Gương mặt nhỏ xíu của đám con nít thì căng ra nín nhịn, bọn chúng vừa sợ mà cũng vừa giận, xưa nay chưa từng gặp qua chuyện như thế, người đến tận trước thôn bắt nạn mà không thể phản kháng được.

Liễu Thần từ khi ngủ say thì như một cái cây khô bình thường, thôn nhân mất đi che chở nên lòng ai cũng bị ấm ức khó chịu, bọn họ hận không thể xông lên đại chiến một phen.

Mắt đám con nít đỏ hồng, nước mắt cũng sắp rớt xuống, đối phương mạnh mẽ đứng trước nhà mình mà lại không còn cách nào khác.

"Một đám dã dân mà cũng dám giương cung lên phản kháng, thật không biết sống chết. Chắc các ngươi cũng biết thôn xóm như các ngươi ở lân cận đây, chúng ta diệt không mười cái cũng tám cái a!" Một người hừ lạnh nhìn khắp thôn dân.

Đám người Thạch Phi Giao phẫn nộ nhưng tộc trưởng Thạch Vân Phong đã ra lệnh kêu bọn hắn ko được làm bậy, mọi người đều siết chặt bàn tay, lòng ai cũng khó chịu vô cùng, chưa bao giờ bị người khác nhục nhã như thế!?

"Nhớ kĩ đó, thời gian chỉ có hai mươi ngày, bằng không thì các ngươi chờ diệt tộc đi nhé!" Một đầu lĩnh khác quát rồi quất roi xuống.

Phù Văn lướt qua, trên mặt đám người Thạch Lâm Hổ và Thạch Phi Giao bỗng vang lên tiếng đùng một cái, da thịt tóe ra, máu tươi tung lên, ở đó xuất hiện một vết thương chảy máu òng ọc sâu hoắm.

Con mắt của đám tráng niên như sắp tóe ra lửa, có thể bị giết chứ đừng hòng bị nhục. Nếu bọn họ làm chủ thì chắc chắn đã liều mạng.

Thế nhưng tộc trưởng vẫn kéo bọn họ lại, không cho bọn hắn liều chết, ánh mắt nghiêm nghị trừng tất cả mọi người.

"Ha..ha..!" Mấy tên đầu lĩnh cười to rồi quay đầu hung thú, rời đi nghênh ngang.

Con Tế Linh màu vàng kim nhạt cũng xoay người, con mắt lớn như cái đèn lồng màu vàng kim quét qua thôn nhân một chút rồi cũng cất bước đi ầm ầm như địa chấn, cực kỳ khủng bố.

Mãnh thú gầm thét, trong chớp mắt bọn hung khấu đã đi hết.

"Tộc trưởng, tại sao ông lại không cho ta đánh trả?" Con mắt Thạch Lâm Hồ đỏ gằn, mặt hắn đau đến nóng rát, nhưng càng đau đớn hơn là tâm hắn chưa từng bị nhục kiểu thế này.

"Tộc trưởng! Ta không phục!" Thạch Phi Giao cũng khó có thể chịu được, tay hắn sờ lên vết thương trên mặt, tóc gần như dựng đứng, con mắt đỏ chót.

"Đúng đó tộc trưởng, chúng ta lấy Tổ Khí ra đi, cùng lắm là cá chết lưới rách!" Phụ thân của Nhị Mãnh cũng góp vào.

Thạch Vân Phong hít một hơi, lão nói: "Có lúc thì cá chết hết mà lưới cũng không rách được."

"Cũng còn hơn sự nhục nhã ngay bây giờ!" Rất nhiều người nóng đến váng đầu rồi.

"Chúng ta nếu như làm to chuyện thì ắt hẳn ai cũng phải chết hết, bởi vì không có ai có Cốt Văn cao thâm, khó có thể phát huy ra uy lực của Tổ Khí." Con mắt lão tộc trưởng trừng lên, lên giọng: "Các người còn nghĩ là ta sợ chết sao? Cam lòng chịu nhục sao? Mà thực sự là lực của chúng ta không

đủ!"

"Mặc dù bây giờ nhịn xuống thì hai mươi ngày sau phải thế nào đây?" Có người không phục.

"Hai mươi ngày đủ để ta chuẩn bị kĩ lưỡng rồi, lúc đó ta sẽ mang Tổ Khí ra cá chết lưới rách với bọn chúng." Tộc trưởng nói.

"Vết thương trên người tộc trưởng rất quái dị và đã nghiêm trọng rồi, cơ bản không nên sử dụng sức mạnh Cốt Văn, không cần mạo hiểm!" Một nhóm người hoảng hồn.

"Bọn chúng và con Tế Linh kia quá cường đại, các ngươi lên bao nhiêu thì ắt hẳn chết bấy nhiêu, mà ta sau khi chuẩn bị chưa chắc không có chiến lực đánh một trận." Thạch Vân Phong nói.

"Không được đâu tộc trưởng!" Một đám tráng niên thiếu chút nữa rơi lệ, bọn họ biết tộc trưởng ngăn cản bọn họ là vì không muốn họ chết, mà tộc trưởng thì lại đi liều mạng.

"Tộc trưởng gia gia..." Nước mắt đám con nít đã chảy lã chã.

"Tộc trưởng gia gia, hãy để cháu đi đối phó bọn chúng!" Ngay lúc này, nhóc tỳ ra mặt mở miệng, ánh mắt mở to lóe ra ánh kiên nghị bừng sáng.

"Không được, bọn chúng đã là Động Thiên Cảnh, các cấp độ khác nhau có sự chênh lệnh cực kỳ lớn. Cháu mặc dù đột phá tiến vào cảnh giới kia nhưng mới chỉ có thời gian ít ỏi thì không thể chống lại cùng bọn chúng, đặc biệt là con Tế Linh kia!" Lão tộc trưởng cực lực phản đối.

"Cháu vừa rồi định đột phá ngay rồi lao ra chiến cùng bọn chúng. Nhưng hung khấu đã cho chúng ta hai mươi ngày thì cháu cảm thấy cảm thấy cũng đủ rồi, thời gian này cháu có thể đạt tới cảnh giới có cấp độ lý tưởng để đối phó với bọn chúng!" Nhóc tỳ nói rõ từng lời, sự kiên định mạnh mẽ như không gì có thể khiến nó lui bước.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 8 0: Động Thiên.

Dịch giả: bokinhvan

"Nhóc tỳ, đừng có gượng ép chính mình." Vị trưởng lão trong tộc bị phù văn đánh bay lúc nãy nói, hắn rất lớn tuổi, tinh lực đã khô cạn không còn sung mãn như thời trai trẻ nữa.

Lúc này khóe miệng của hắn đang chảy máu làm cả chòm râu trắng như tuyết bị nhuộm đỏ, trên khuôn mặt già nua tràn ngập lo lắng.

Mọi người trong tộc đều rất tức giận, cảm thấy rất khó chịu, vị trưởng lão này đã gần chín mươi tuổi rồi còn bị người khác làm nhục như vậy mà bọn họ lại không thể bảo vệ được.

"Lũ cướp đáng chết!" Thạch Lâm Hổ cắn răng nói, hắn lấy tay quệt máu dính ở trên mặt, trên mặt hắn có một vết thương do bị roi ngựa đánh phải vẫn đang chảy máu.

Sự xuất hiện của bọn cướp khiến cho tính mạng của mọi người trong thôn bị đe dọa, không quản bọn chúng có phải bọn ác nhân năm đó hay không, cả thôn nhất định sẽ gặp đại họa.

Mọi người trong thôn đều rất phẫn nộ, bọn ác nhân này quá là kiêu ngạo không coi ai ra gì, bọn chúng làm nhục người trong thôn, dẫm đạp lên tôn nghiêm của họ.

Bọn trẻ nhỏ đứa nào mắt cũng đỏ ngầu, siết chặt nắm đấm, chỉ hận không thể lập tức lớn lên diệt trừ bọn ác nhân kia.

"Chúng ta nhất định sẽ vượt qua được kiếp nạn này, từ nay về sau ta sẽ chăm chỉ tu hành làm cho mình trở nên mạnh mẽ hơn. Chúng ta sẽ bảo vệ

cho tất cả mọi người trong thôn, không để họ phải chịu bất kỳ một sự uy hiếp nào nữa."

Bọn nhỏ cùng thề, lời nói của bọn trẻ khiến một đám người lớn đều cảm thấy rất khó chịu, tự trách bản thân mình quá kém cỏi.

"Là do bọn ta vô dụng không thể bảo vệ mọi người." Đám người Thạch Phi Giao siết chặt nắm đấm.

"Không thể trách các ngươi, truyền thừa của chúng ta đã bị thất truyền, các ngươi toàn đến lúc trưởng thành mới bắt đầu tu luyện cốt văn đã bỏ lỡ mất giai đoạn quan trọng nhất." Tộc trưởng lắc đầu nói.

Một đám người lớn mặc dù nghe tộc trưởng nói vậy nhưng vẫn rất khó chịu, bọn họ đều là những nam nhân dũng mãnh vậy mà lại bị người khác làm nhục như vậy khiến bọn họ cảm thấy cực kỳ phẫn uất.

"Mọi người bắt tay vào làm việc đi, chúng ta phải chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất xảy ra." Một vị lão giả nói.

Sau đó, tộc trưởng sai người vào rừng gọi Độc Giác Thú trở về, nếu như thật sự không còn cách nào khác thì sẽ để chúng mang theo đàn bà và trẻ em chạy trốn.

Còn có hai mươi ngày, tất cả mọi người đều rất khẩn trương, có người chuẩn bị chiến đấu, có người sắp xếp đồ chuẩn bị rút lui, còn có người thì lại tranh thủ thời gian khổ tu, ngộ pháp.

"Tộc trưởng, cái lông chim màu đỏ kia có dùng được không?" Có người nghĩ đến cái lông chim mà Tiểu Hồng điểu để lại.

Thạch Vân Phong lắc đầu nói: "Nếu là ở bên ngoài hoặc là ở mấy chỗ thế lực lớn có thể còn có tác dụng, nhưng mà ở trong Đại Hoang chỉ có một mình bọn cướp, bọn chúng nhất định sẽ giết người diệt khẩu cho nên sẽ không có tác dụng gì."

Nhóc tỳ đi vào núi một mình chuẩn bị cho việc lên cấp, đột phá không khó nhưng nhóc tỳ đang suy nghĩ xem làm thế nào có thể bùng nổ để đạt đến mức độ lý tưởng nhất khi bước vào Động Thiên cảnh.

Mưa phùn lất phất rơi trên lá cây tạo ra tiếng sào sạt, nhóc tỳ ngồi xếp bằng ở trên một khối núi đá không hề bị lay động, nó đang lắng nghe những âm thanh tự nhiên của vùng rừng núi này.

"Răng rắc"

Một tia sáng xẹt qua bầu trời xám xịt, tiếng sấm vang lên, trên trời những tia chớp chằng chịt như những con rắn bạc đang nhảy múa vô cùng rực rỡ.

Trong dãy núi các loại thú dữ rít gào, chim dữ hí vang vô cũng huyên náo.

Nhóc tỳ vẫn ngồi tĩnh lặng ở chỗ kia, mặc cho tiếng sấm điếc tai cũng không hề bị ảnh hưởng, ánh mắt của nó hết sức bình thản không có vui buồn khổ đau hay nóng nảy tức giận gì cả.

Nhóc tỳ đang tìm hiểu các phương pháp, đang lĩnh ngộ các loại đạo quả cùng sự huyền bí của Động Thiên cảnh. Bây giờ Thạch Hạo bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá bước vào một cấp độ sinh mệnh mới.

Cứ như vậy, ngày nào nhóc tỳ cũng đi sớm về muộn, bỏ qua tất cả mọi thứ, quên việc bọn cướp sắp sửa trở lại, một lòng một dạ tập trung vào việc tu hành chuẩn bị tiến hành một lần lột xác to lớn.

Thậm chí nó còn quên mất cả thời gian, có khi ngồi bất động mấy ngày liền. Thạch Hạo ngồi ở trong núi rừng quan sát trời đất trăng sao, lắng nghe tiếng gầm của mãnh thú, tất cả tinh thân của nó đều hòa vào núi sông.

Nhóc tỳ tập trung tu hành như vậy mấy ngày liền khiến cho người trong tộc cũng phải lo lắng, may mà nó vẫn còn biết đường trở về.

Nhóc tỳ giống như là ngây dại, không để ý đến bất kỳ việc gì chỉ chú tâm vào việc tu hành, không ngừng ngộ pháp, nghiên cứu các loại phù văn huyền bí, tiến hành lột xác.

Chớp mắt đã trôi qua mười mấy ngày, bất kể gió mưa bão táp cũng không thể ảnh hưởng đến tâm tình của nhóc tỳ, nó vẫn ngồi tĩnh lặng một chỗ, chìm đắm trong thế giới tu hành, ngay cả khi mở mắt hay nhắm mắt cũng có phù văn chập chờn.

Đến ngày thứ mười lăm, nhóc tỳ như là đã thoát ly hẳn với thế giới bên ngoài, nó cầm lấy thiên cốt sáng loáng tập trung nghiên cứu Nguyên Thủy Chân Giải, cảm ngộ "Chiến Thần Đồ Lục", cuộc chiến giữa Ly Long với Toan Nghê, Ngũ Sắc Khổng Tước Thần Vương quyết đầu Thao Thiết và hình ảnh Chân Hống tàn sát thần linh ở trong đó.

Bảo cốt sáng lóng lánh, tỏa ra ráng lành, tràn ngập khí hỗn độn, nhóc tỳ vẫn ngồi tĩnh lặng chú tâm quan sát nó.

Trong khoảnh khác sắp sửa đột phá, Thạch Hạo cảm ngộ được một phần chân nghĩa của "Chiến Thần Đồ Lục" trong Nguyên Thủy Chân Giải, thân thể thăng hoa sáng lóng lánh, tâm linh tinh thuần không có một tí tạp chất, cả cơ thể đều bị phù văn bao phủ.

Lúc này, cả người nhóc tỳ sáng rực giống như là được đúc thành từ thần kim bảy màu có bảo quang chuyển động, trong máu thịt có từng cái từng cái phù văn diễn biến thành tiên lô đang lấp lóe, rèn luyện thiên địa tạo hóa. Đây là sự chuẩn bị cuối cùng trước khi đột phá.

Động Thiên là một cảnh giới cũng là một phương pháp tu hành, hấp thu tinh hoa của đất trời, ngộ ra chân nghĩa của đạo phù từ đó có thể hiểu được trật tự cùng với quy tắc biến hóa của thế giới, giống như lại một lần nữa tạo ra một vùng thiên địa.

Ở trong hoặc ở ngoài cơ thể mở ra một cái đường hầm, một vùng tịnh thổ hoặc cũng có thể là cả một thế giới. Đây chính là Động thiên cảnh.

"Ầm ầm!"

Đột nhiên, một âm thanh to lớn phát ra cộng minh với tiếng gió khiến cho cả vùng Đại Hoang này chấn động, dãy núi cũng phải rung lên giống như là bầu trời sắp sụp xuống, cung điện của các vị thần rơi xuống.

Một đám phù văn xuất hiện chi chít khắp nơi trong thiên địa, phù văn óng ánh lóa mắt giống như được đúc bằng tiên kim che phủ thân thể của nhóc tỳ.

Một đạo tinh lực xông thẳng lên trời như là sóng lớn vỗ bờ đánh tan đám mây trên trời, cuối cùng ở trên đỉnh đầu của nhóc tỳ xuất hiện một cái hang động giống như là một ngọn núi lửa.

Nó giống như là được tạo thành từ nham thạch thật sự vậy, nó có màu nâu xám, phong cách cổ xưa, nó treo trên đầu của nhóc tỳ cách đỉnh đầu khoảng mười phân.

Trong hang động giống như miệng núi lửa này tỏa ra sinh cơ bừng bừng, đỏ tươi rực rỡ sáng lóa mắt giống như là dung nham vậy.

Nhóc tỳ đột phá tiến vào Động Thiên cảnh, hòan thành lột xác, sinh mệnh thăng hoa, sức mạnh tăng lên vùn vụt, so với trước đây tăng lên rất nhiều lân khiến cho thiên địa sinh ra cộng hưởng.

Trên đầu có một miệng núi lửa màu nâu xám, bên trong núi lửa có tinh khí đỏ tươi phun trào, đây chính là lực trật tự của đất trời cùng bản thân nối liền hòa quyện với nhau.

Tiến vào cảnh giới này, mở ra động thiên chẳng khác gì có thể đoạt tạo hóa của thiên địa, không ngừng hấp thu tinh khí của đất trời bồi bổ cho bản thân mình.

Lúc đó có thể kết nối với hư không mênh mông, ở trong đó rèn luyện cốt tủy khiến cho thần lực của phù văn trong cơ thể mình tăng lên nhanh hơn nhiều so với trước kia trở nên mạnh mẽ vô cùng.

Từ nay về sau, thân thể lúc nào cũng tràn đầy sức sống, chỉ cần không gặp phải những trận chiến thảm khốc thì khó mà tiêu hao hết sức lực của bản thân, lúc nào cũng trong trạng thái mạnh nhất.

"Oanh"

Trên đầu nhóc tỳ, ngọn núi lửa rắn chắc phong cách cổ xưa kia không ngừng phun trào tinh khí đỏ tươi, tinh khí tràn xuống phía dưới.

Núi lửa phun trào không ngừng hấp thu tinh khí của đất trời khiến cho tinh khí của cả vùng đất này đều trở nên mỏng manh. Tinh khí đỏ tươi giống như dung nham chảy vào trong cơ thể của nhóc tỳ.

Đây gần như là trực tiếp cướp đoạt tinh khí bên ngoài bổ sung cho bản thân mình giữ cho cơ thể luôn trong trạng thái sung sức nhất.

"Đây chính là Động thiên cảnh ư, hóa ra là sẽ có cảm giác như thế này." Nhóc tỳ thì thào nói, nó nhắm mắt lại, chìm vào trong cảm giác mỹ diệu mà cảnh giới này mang đến.

Đây là một loại cảm giác rất kỳ diệu, giống như muốn vũ hóa phi thăng, toàn thân thư thái trần đầy sức mạnh, cơ thể như là muốn bay lên.

Động Thiên cảnh, hoàn toàn không chỉ có vậy, giống như trong cơ thể đang khai thiên lập địa có thể sử dụng động thiên để nuôi dưỡng bảo khí và các loại phù văn mạnh mẽ nhất.

Nhóc tỳ còn chưa kịp tìm hiểu thêm thì thân thể đã run rẩy dữ dội rồi lại phát ra một tiếng nổ vang điếc tai, cơ thẻ tỏa ra hòa quang vạn trượng, ráng lành rực rỡ.

Bên trái cơ thể xuất hiện một ngọn núi lửa màu nâu xám hết sức chân thực, núi lửa hiện ra trong hư không phun ra những dòng tinh khí đỏ tươi như dung nham.

Nhóc tỳ lột xác, lại có một ngọn núi lửa khác xuất hiện khiến cho thân

thể càng rực rỡ. Ánh sáng chiếu rọi khắp nơi giống như những cánh hoa óng ánh đang bay lượn, cảnh tượng vô cùng mỹ lệ.

"Ồ, lại thêm một cái!" Nhóc tỳ kinh ngạc, lẽ nào Liễu thần nói hậu tích bạc phát là như vậy? Hắn còn tưởng rằng là "Động thiên" sâu xa tinh khí bừng bừng như biển lớn mới có thể đạt đến cấp độ cao hơn.

Bình thường, rất nhiều tu sĩ cả đời đều không thể đạt đến cảnh giới này vậy mà nhóc tỳ vừa mới đột phá liền mở ra hai cái động thiên.

"Ầm!"

Nhưng mà mọi việc còn chưa dừng lại ở đó, phù văn đầy trời giống như sóng biển cuộn trào làm cho nơi này hình thành một mảnh trật tự lĩnh vực mênh mông tỏa ra ráng lành.

Lại một cái động thiên nữa hình thành.

Nó xuất hiện ở bên phải của nhóc tỳ, miệng núi lửa ầm ầm rung động phun trào ra một dòng dung nham màu tím.

Đến bây giờ quanh người nhóc tỳ đã xuất hiện ba miệng núi lửa màu nâu xám, chúng không ngừng rút lấy tinh khí của đất trời chuyển thành những dòng dung nham màu đỏ, bạc, tím chảy vào trong cơ thể nhóc tỳ.

"À, ta không vội vã đột phá mà liên tục tích lũy, sau đó lại luyện hóa bảo trứng của Ngũ Sắc Khổng Tước Vương, tích lũy như vậy quả nhiên phát huy tác dụng."

Nhóc tỳ vui sướng, mặt mày hớn hở, cười híp cả mắt, nó bây giờ đã là cao thủ Động Thiên trung kỳ.

Việc này nếu là truyền đi nhất định sẽ làm mọi người chấn động, trợn mắt há hốc mồm. Đột phá vào cảnh giới này đã rất khó khăn, cực kỳ ít người có thể vừa mới đột phá đã mở ra hai cái động thiên. Những người này tất cả đều là nhân tài kiệt xuất. Vậy mà nhóc tỳ lại có thể mở ra ba cái động thiên,

đúng là chưa từng nghe nói, mà nói ra cũng sẽ không ai tin.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 81: Dùng Dao Mổ Trâu Giết Gà.

Một cảm giác thật là kỳ diệu, cả người thật nhẹ nhàng, Nhóc tỳ cảm thấy cả người nó giống như muốn bay lên, nhưng chỉ cần nó hơi dùng sức một chút sẽ sinh ra lực lượng bộc phát.

Ba cái động thiên như ba ngọn núi lửa cuồn cuộn tinh khí, dung nham từ trên chảy xuôi xuống, chui vào trong cơ thể nhóc tỳ, làm cho sức sống toàn thân nó hừng hực lên, luôn ở trong trạng thái mạnh mẽ nhất.

Một tiếng thú rống vang lên, bên trong dãy núi này, một con quái vật khổng lồ xuất hiện, nó dài chừng ba mươi mấy mét, da lông màu ánh bạc giống như tơ lụa, gấm vóc vậy, trên đầu nó dài ra một cặp sừng kỳ lân, con mắt thì to như một cái chậu rửa mặt lớn, đỏ tươi như máu nhưng ánh mắt nhìn lại thật lạnh lẽo.

Nhìn qua thì nó giống như một con cọp trắng, nhưng trên đầu lại có một đôi sừng kỳ lân, hơn nữa trên lưng còn mọc ra mấy chục cái gai xương dựng đứng, trắng sáng như tuyết, mỗi một cái dài đến cả trượng, chẳng khác nào chiến mâu.

Nó là một con hung thú thật sự, nó đã hiểu được hàm nghĩa của phù văn và chiếm giữ lấy địa bàn ở trong dãy núi này, cũng không biết, nó đã giết chết bao nhiêu hung cầm mãnh thú mới củng cố được địa vị bá chủ hiện nay, vậy mà tiếng nổ cực lớn kia lại quấy rầy nó, nó cảm thấy tôn nghiêm của mình đã bị mạo phạm nên đến để giết chóc.

Nếu là trước kia, khẳng định lựa chọn đầu tiên của nhóc tỳ là chạy trốn, nhưng hiện tại, nó cũng không e ngại, thản nhiên đứng trên một tảng đá, đôi mắt to trong suốt lẳng lặng mà nhìn con hung thú.

Ban đầu sát khí của hung thú bành trướng, thế nhưng chỉ sau một lát giằng co, nó gào lên một tiếng rồi quay người chạy trốn, một trảo đập một tảng đá nặng vạn cân thành bột mịn. Sau đó, nó nhảy lên, quanh thân hào quang di động, y như một con Li Long màu bạc vắt ngang vùng núi. Nó đang rất tức giận, há mồm phun một cái, phun ra ánh sáng màu trắng san bằng cả một khu rừng núi thành đất bằng, sau đó mất hút ở chỗ sâu trong dãy núi.

(Li Long: là con rồng không sừng trong truyền thuyết, hình tượng thường được dùng trang trí trong các công trình kiến trúc)

Trên trời phía xa xa, xuất hiện mấy cái chấm đen nhanh chóng vọt tới, thì ra là mấy con ác điểu, toàn thân là phù văn lập lòe tỏa ra ánh sáng chói mắt, chúng nó phát ra khí tức mạnh mẽ, khủng bố làm cho muông thú kinh hãi, lo sợ.

Sát khí cuồn cuộn, dường như bất cứ lúc nào chúng cũng có thể lao xuống.

Nhóc tỳ ngẩng đầu lên, đôi mắt bắn ra hai chùm sáng kinh người, đáy mắt sinh ra hai cái phù văn như ép người phải hành lễ.

Mấy con hung cầm gáy dài, rồi vỗ cánh, trong nháy mắt xông lên giữa tầng mây, bọn nó vừa kinh hoảng lại vừa tức giận, càng nhiều hơn là sợ hãi, chỉ dừng lại trong chốc lát rồi nhanh chóng bay về phía chân trời rồi mất hút.

Xung quanh vùng núi này, các sinh vật ở đỉnh cao nhất của chuỗi thức ăn đều không có con nào dám khiêu chiến nhóc tỳ, tất cả đều lùi bước.

(Chuỗi thức ăn (quan hệ thức ăn): là một dãy gồm nhiều loài sinh vật có quan hệ dinh dưỡng với nhau, loài đứng trước là thức ăn của loài đứng sau. Mỗi loài được coi là một mắt xích trong chuỗi thức ăn, vừa là sinh vật tiêu thụ mắt xích phía trước nhưng cũng bị sinh vật mắt xích phía sau tiêu thụ. Các chuỗi thức ăn dày đặc tạo nên các mạng lưới thức ăn.

vd : cỏ → thỏ → sói → xác chết → vi khuẩn → cỏ;

Ở đây nói đỉnh cao nhất chỉ loài đứng cuối trong chuỗi thức ăn)

Thạch Hạo chưa từng ra tay, đã làm mấy vị bá chủ đáng sợ trong núi kinh hãi mà rút lui.

Nó ngồi xếp bằng lại, yên lặng mà tìm hiểu, đắm chìm trong cảm giác của Động Thiên cảnh, dung nham tuôn ra, bao phủ lấy nó làm thành quang cảnh một vùng sương mù bốc lên, thoạt nhìn sẽ thấy vô cùng thần bí. .

Sau suốt một ngày một đêm, nhóc tỳ mới dừng lại, đứng dậy đón ánh bình minh, hít thở không khí buổi sáng trong lành. Bây giờ nó đã cảm thấy cảnh giới được củng cố hoàn toàn, ba ngọn núi lửa đã ẩn dấu vào trong rồi dần dần biến mất, mà nó cũng nhanh chóng trở lại Thạch thôn.

"Wa! nhóc tỳ trở về rồi, lại còn giết được một con Giao Báo nữa!"

Bọn nhỏ reo lên kinh ngạc, nhóc tỳ trở về khiêng theo một con thú rất lớn, dài mười mấy mét, thân là thân báo, đầu lại là Giao, mặc dù đã chết nhưng vẫn đáng sợ như khi còn sống vậy.

"Hài tử cháu đột phá sao?" Tộc trưởng mừng rỡ.

Nếu không phải như vậy, con Giao Báo này không thể bị săn giết dễ dàng như vậy, nó cực kì mạnh mẽ, nhóc tỳ trở về ung dung nhẹ nhõm như vậy là đủ chứng tỏ rồi.

"Vâng!" Thạch Hạo gật đầu, đôi con mắt trong suốt tinh khiết, toàn thân lóng lánh trong ánh bình minh thật khiến người ta bùi ngùi, mới chỉ là một em bé thôi nhưng đã là cao thủ Động Thiên cảnh.

Đây là cảnh giới mà rất nhiều người cả đời cũng không bước vào được, vậy mà nó lại đạt được trong vòng mấy năm ngắn ngủi như thế, dù cho ai đó quan sát bằng ánh mắt nghiêm khắc e rằng cũng phải sợ hãi, thán phục.

"Nhóc tỳ cậu có nắm chắc đánh bại đám hung khấu kia không?" Đám trẻ men theo bờ hồ chạy tới, vây quanh nhóc tỳ, chúng nó nắm chặt lấy bàn tay bé nhỏ của mình, ánh mắt tràn đầy mong đợi.

Người già trong tộc thì bị quất cho bay đi, bậc cha chú thì trên mặt vẫn chưa phai đi vết roi vọt, cảm giác nhục nhã này thật là bi phẫn, thật khó có thể nuốt giận được. Hơn thế nữa, sự sống còn của mọi người cũng là vấn đề lớn, có thể tất cả mọi người đều sẽ bị bọn hung khấu vô tình kia chém chết.

"Tớ sẽ cố hết sức, không cần phải sợ bọn chúng!" Trong mắt tiểu Thạch Hạo lập lòe ánh điện.

Sau đó hai ngày, từ chân trời đằng xa truyền tới từng mảng âm thanh rầm rầm. Đó là một đoàn thiết kị, có vảy chi chít, chúng đều là mãnh thú hung tàn, tuy chỉ có mấy chục con, nhưng lại giống như một dòng lũ lớn, mang theo khí tức cuồng bạo xông tới.

Tuy hiện tại còn chưa tới kỳ hạn, nhưng hung khấu lại đã xuất hiện, tỏa ra sát khí cuồn cuộn, những con thú đi theo bọn chúng thì miệng đầy những cái nanh nhọn khổng lồ dính máu, trên đầu là những cái sừng vừa thô vừa to, trông rất dữ tợn.

Bọn hung khấu kéo đến lúc này cũng chỉ là một phần nhỏ, bộ phận chủ lực cùng với con Tế Linh kia thì không hề đến. Tuy chỉ có vậy nhưng sát khí chúng tỏa ra vẫn rất mạnh mẽ, khiến cho nhiệt độ xung quanh Thạch thôn hạ thấp xuống.

"Dã dân, các ngươi chuẩn bị xong chưa?" Trên một con mãnh thú, một tên đàn ông mặc áo giáp đen cầm roi sắt chỉ vào thôn dân hỏi.

Thôn dân không trả lời, tất cả đều nhìn chằm chằm vào hắn.

"Các ngươi không nói gì sao, tại sao không nói chuyện?! Chỉ còn có hai ngày là đến kỳ hạn, nếu như hiện tại các ngươi vẫn không có Hắc Kim, ta nghĩ cũng không cần đợi hai ngày nữa rồi!" Thái độ tên thủ lĩnh này rất tàn

bạo, mỗi khi nói chuyện đôi mắt trợn tròn, dựng ngược lên,

"Hừm, ít đi rất nhiều người, chạy trốn rồi sao?" Một tên thủ lĩnh khác mở miệng, mặt hắn trầm xuống, con ngươi lại càng lạnh lùng hơn, nói: "Không được bọn ta cho phép, vậy mà dám trốn, thật sự là không biết sống chết, các ngươi cho rằng làm như vậy thì có thể sống ư?"

Trong đám hung khấu, có mấy tên thì vui vẻ ra mặt, hàm răng trắng hếu, trông rất tàn nhẫn, bọn chúng cưỡi trên mấy con Ngao Khuyển khổng lồ cao tới hai ba mét, dài đến năm sáu mét, răng nanh như những con dao găm trắng tuyết.

Loài Ngao Khuyển này sinh trưởng trong Đại Hoang, hung dữ nhạy cảm, thế mạnh là khứu giác, cho nên bọn chúng tin tưởng dù cho người trong thôn có bỏ trốn khỏi thôn cũng khó mà chạy thoát được.

"Khi các ngươi bị bắt trở lại, ta muốn cho các ngươi hiểu thật sâu sắc, cái gì gọi là sống không bằng chết!" Một tên thủ lĩnh lành lạnh mở miệng, tiếng nói của hắn khiến người ta cảm giác lạnh thấu xương,

"Ồ, đó là..." Bỗng nhiên, có tên hung khấu phát hiện trong thôn có Độc Giác Thú lóe lên rồi biến mất, con mắt hung dữ lộ ra vẻ vui mừng.

"Là Độc Giác Thú - biến chủng của Lân Mã, với cơ thể cường tráng, toàn thân phát ra ánh sáng bạc, chúng nó ngày có thể đi vạn dạm, là thú cưỡi có tốc độ cực nhanh!"

"Không chỉ có một con, mà lại còn nhiều như vậy!"

Vừa rồi Độc Giác Thú đều ẩn núp quanh rừng núi, khiến bọn chúng không nhìn thấy, lần này lại nhìn thấy đúng lúc, bọn hung khấu hưng phấn đến híp cả mắt, đứa nào đứa nấy vô cùng kích động.

Loài linh thú này không phải là loài rất mạnh mẽ, mà ưu điểm của chúng chính là tốc độ nhanh, tuy nhiên chúng lại rất thưa thớt.

Nếu bọn chúng có thể cỡi Độc Giác Thú, thì khác gì làn gió qua lại, hành động càng thêm mau lẹ. Bọn chúng có thể tung hoành giữa vùng Đại Hoang mênh mông này mà không gì có thể cản trở nữa.

"À, chúng lại bị một đám nhóc con cưỡi, chuẩn bị chạy trốn bất cứ lúc nào sao?" Một tên thủ lĩnh lạnh lẽo, chăm chú mà quan sát, sau đó nhìn về đám người lớn đang đứng ở đầu thôn nói: "Để cho mấy đứa nhóc mang Độc Giác Thú lại đây."

Nhưng mà, ở đầu thôn, một đám trai tráng khỏe mạnh không ai đáp lại chỉ đáp lại phía hắn bằng ánh mắt lạnh lùng.

"Dã dân, bọn mày câm hết rồi sao, tao nói không nghe thấy gì sao? Bảo bọn nhóc đem Độc Giác Thú tới, kính hiến cho chúng ta, bằng không thì lập tức huyết tẩy cái thôn này!" Một tên đầu lĩnh khác uy hiếp, trên người hắn mặc áo giáp màu đen, ánh mắt như dao sắc.

Hắn thúc dục mãnh thú tiến về phía trước, tay vung roi ngựa, quất về phía đám người Thạch Lâm Hổ, Thạch Phi Giao, hắn chính là kẻ gây ra vết thương rất dài trên mặt cả đám người ngày trước, đã khiến họ chảy không ít máu. Lúc này hắn vẫn là thái độ hung tàn ngang ngược cũ, tiến tới là đánh, thật quá ác độc.

"Bịch"

Nhóc tỳ tiến lên ngăn cản trước mặt đám người, một tay đã bắt được cây roi.

"Ồ..." Tên thủ lĩnh này kinh dị, lực lượng một roi này của hắn lớn đến mức nào, chính hắn rõ ràng nhất, vậy mà bị một đứa bé một phát tóm gọn.

"Ông" Hắn khẽ động cổ tay, phù văn lan tràn dọc theo thân roi tiến về đầu roi, nhưng khi chạm tới bàn tay nhóc tỳ thì lập tức bị dập tắt.

"Thằng nhãi ranh này có chút quái lạ!" Hắn lắp bắp kinh hãi, một chân tàn nhẫn mà đạp thẳng vào mặt nhóc tỳ, muốn đạp nát mặt nó.

Mắt to lóe sáng, Nhóc tỳ đã nhanh hơn hắn, "Phịch" một tiếng đã bắt được mắt cá chân tên thủ lĩnh, hơi giật một cái làm hắn rơi xuống tọa kỵ, sau đó xoay mạnh một,cái đập hắn xuống đất.

"AAA..." Thủ lĩnh kêu thảm thiết.

Bụi mù vọt lên, khuôn mặt của hắn tiếp xúc thân mật với mặt đất, miệng mũi phọt máu, nhất là cái miệng, máu thịt thì be bét, răng thì gãy hơn mười cái.

Biến cố này quá kinh người, đám hung khấu thật không ngờ một cái thôn yếu ớt này lại có người dám phản kháng, hơn nữa còn là một đứa bé, lập tức có chút bối rối.

Tên thủ lĩnh thì sợ hãi, cả người sáng lên, phù văn đan xen, muốn thoát ra, nhưng mà dưới thần lực của nhóc tỳ, sự phản kháng của hắn là vô dụng, mắt cá chân bị bàn tay nhỏ bé bắt lấy, chẳng khác nào bị một cái cùm sắt cùm chặt, sắp đứt cả ra.

Nhóc tỳ vung vẩy hắn như đang vung vẩy một người rơm, lại tiếp tục đập xuống đất, cách làm thật đơn giản mà lại bạo lực.

"Phụt"

Tiếng máu thịt vỡ vụn vang lên, tên thủ lĩnh kia kêu thảm thiết, lần này hắn đâm vào một tảng đá lớn, xương cốt toàn thân nhiều chỗ bị gãy, thân thể nát tươm.

Nhóc tỳ ném hắn như ném con chó chết về phía đầu thôn, Thạch Lâm Hổ tiến lên, dùng bàn chân to đạp lên ngực hắn, : "Không phải mày hung hăng càn quấy lắm sao?"

"Dám cầm roi đánh vào mặt ông mày, nhịn mày lâu lắm rồi!" Một đám người lớn, cụ già bu lại, dùng chân chà đạp.

"Á..."

"Phụt"

Lúc này, mặt tên thủ lĩnh đã bị biến hình, cái mặt như trái dưa hấu bị người ta giẫm nát bét.

Mọi chuyện xảy ra chớp nhoáng. Nguyên một đám hung khấu bị ngây dại, tất cả mọi chuyện quá bất ngờ, lần trước tới đám người trong thôn này yếu ớt khác gì bầy cừu non, còn không dám phản kháng, vậy mà hôm nay, ngay cả một đứa bé đều hung hãn như vậy? Đám người lớn kia lại càng điên rồ hơn!

"Giết cho ta!" Một tên thủ lĩnh khác vội vàng quát lớn, lệnh cho đám giặc cướp ra tay giết chóc đám người ở đầu thôn.

Tiếng "Leng keng" không dứt, đám giặc cướp rút hết vũ khí ra, tiến lên để chém giết sạch Thạch thôn.

Nhóc tỳ hét lớn một tiếng, vỗ vào mấy tên đằng trước, phù văn khuếch tán ra, làm bàn tay nó như là thoáng một cái phóng to bằng cái thớt, vẫn là âm thanh leng keng, nhưng lần này là lần lượt từng tên hung khấu bị đánh bay ra ngoài.

Một luồng thần lực kinh người, tất cả bọn hung khấu đều bị đánh đến gãy xương đứt cốt, sau khi bị đánh như vậy thì chắc chắn khó có thể nhúc nhích, càng không cách nào đứng dậy được.

Mà đây chỉ là một chiêu tùy ý của nhóc tỳ, nó chưa dùng bao nhiêu sức mạnh đã tạo thành lực sát thương lớn như vậy.

Tên thủ lĩnh còn lại khẽ hô, lòng bàn tay hắn sáng lên, từ đó một vầng rực lửa bắn ra, ánh sáng chiếu rọi khắp cả đầu thôn, hắn dùng phù văn xuất ra Hỏa Quang Thuật.

Trong quá khứ, sát kiếp thiêu đốt khắp nơi của bọn hung khấu thì chính hắn là một trong những tên chủ lực, việc của hắn là phụ trách đốt cháy làng xóm, khiến cho không ít dân chúng phải táng thân trong biển lửa, mà hắn

chính là dựa vào loại Hỏa Quang Thuật này.

Vậy mà hôm nay, nó lại vô dụng với nhóc tỳ, tiểu Thạch Hạo bình tĩnh đẩy ra một chưởng, phù văn dày đặc không trung dập tắt ngấm ánh lửa hừng hực kia, sau đó như là một tòa núi lớn đánh tên thủ lĩnh này bay ra xa mấy chục thước.

"Bạch bạch bạch" xương cốt trên người tên thủ lĩnh bị gãy hơn nửa, cũng khó có thể tiếp tục đứng dậy nữa.

"Bọn giặc cỏ, chúng mày bá đạo này, càn quấy nữa này?"

Đám người Thạch Phi Giao tiến lên, cầm trong tay trọng khí, đập tới, mỗi một đập đều có một vòi máu phọt lên.

(trọng khí : vũ khí hạng nặng)

Bọn hung đồ nằm trên mặt đất, mỗi một đứa ít nhất cũng đã giết mấy chục mạng người, ngày thường vẫn hung tàn bạo ngược, nhưng bây giờ tên nào tên nấy sợ hãi, con mắt mở thật to, van xin sự tha thứ.

Nhóc tỳ ra tay thật mạnh mẽ, đối phó với một phần nhỏ trong đám hung khấu này rất dễ dàng, nhưng nó biết, kẻ địch lớn thực sự phải là con Tế Linh kia, so với nó một đám người này chưa tính là gì cả.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 82: Một Mình Vào Ổ Cướp

Bọn trẻ vô cùng kích động và phấn chấn. Chúng lập tức chạy đến vây Tiểu Thạch Hạo vào giữa rồi bàn tán sôi nổi.

"Nhóc tỳ cậu thật là lợi hại. Một cái tát đã đánh bại hết đám người này rồi. Đến tên thủ lĩnh biết Bảo Thuật ánh lửa đó cũng không thể chịu được."

"Từ lúc nào mà mình có thể giết bọn giặc cướp này như chặt cỏ nhỉ?"

Mấy chục người đều đã bị giải quyết. Đám Thạch Phi Giao không hề nương tay, ném hết bọn chúng vào trong núi cho mãnh thú ăn. Bọn cướp này tay dính quá nhiều máu. Thả bọn chúng chẳng khác nào diệt cái thiện mà nêu cao cái ac. Càng nhiều người sẽ bị tai họa.

Còn về phần tọa kỵ của đám người này thì con nào quá hung tàn, không thể thuần phục liền bị chém chết tươi, trở thành khẩu phần ăn của người Thạch Thôn. Mà có mười mấy con tuy là mãnh thú nhưng lại tương đối ngoan ngoãn liền trở thành tọa kỵ của thôn nhân.

"Ha ha. Nhóc tỳ lập công lớn rồi. Bọn dị thú này đều là ngựa tốt. Chỗ xấu duy nhất là chúng quá hung tàn, ngày nào cũng phải ăn thịt."

Đám Thạch Lâm Hổ, Thạch Phi Giao rất cao hứng. Mặc dù họ còn chưa cưỡi được Độc Giác Thú, nhưng hiện tại có một đám mãnh thú tốt thế chỗ trước cũng không tệ lắm.

Tọa kỵ của bọn cướp này đương nhiên sẽ không quá kém, thích hợp ra vào Đại Hoang nhất. Mặc dù con nào cũng có răng nanh miệng máu, vảy viếc um tùm nhưng thật sự rất mạnh. Một khi bị thuần phục thì thực sự là ngựa tốt.

Mặt trời lặn về phía tây. Tộc nhân đều rất cao hứng đem số mãnh thú bị giết hoặc ném vào trong nồi để đun chín, hoặc gác trên đống lửa mà nướng tới lúc vàng ươm. Mùi thịt tỏa ra khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Họ vừa ăn thịt vừa bàn luận chuyện được mất ngày hôm nay. Đám giặc cướp tới xâm phạm đều đã đền tội, khiến họ thở ra một ngụm ác khí, buồn bực tích tụ mấy ngày nay coi như cũng được phát tiết một chút.

"Thật là đã. Bọn cướp này không biết đã làm hại bao nhiêu bộ lạc, trên tay chúng là vô số mạng người. Hôm nay có thể chém chết chúng, chẳng có chút cảm giác tội lỗi nào cả."

"Nhóc tỳ giỏi đấy. Chú thấy lúc cháu đối phó tên thủ lĩnh đó đã phá giải Hỏa Quang Thuật đáng sợ của hắn một cách rất dễ dàng. Thật là không đơn giản. Thằng nhóc bú sữa của chúng ta càng lúc càng lợi hại rồi. Ha ha ha..."

Cả đám người lớn đều cười to, trêu đùa Tiểu Thạch Hạo.

"Nào. Đại thúc đặc biệt nấu cho cháu một bình sữa thú. Uống đi." Một vị trung niên râu ria xồm xoàm lại gần.

Nhóc tỳ rất xấu hổ nhưng vẫn rất thành thạo cầm bình gốm lên và đổ vào trong miệng. Kết quả nó vừa mới uống được một ngụm liền hét lên: "Đúng là lừa người mà. Đây là nước hoa quả."

"Ha ha..." Cả đám người không nhìn được mà cười phá lên.

Cười chán chê, vẻ mặt của lão tộc trưởng liền trở nên trịnh trọng, ông đứng ở trước đống lửa và nhắc nhở mọi người: "Bọn cướp này đã đền tội, nhưng lâu không quay lại ắt sẽ dẫn tới chủ lực và con Tế Linh đó."

"Gia gia. Cháu sẽ đi giải quyết hậu hoạn." Nhóc tỳ đứng dậy.

Tộc nhân nghe vậy đều lo lắng. Mặc dù nhóc tỳ rất mạnh nhưng dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ. Mà ở chỗ đối phương lại đông đảo cao thủ, hơn nữa còn có một con Tế Linh khiến người ta sợ hãi.

Tế Linh là gì? Chúng đại biểu cho sự thần bí và sự mạnh mẽ, cần các bộ lạc phải lễ phép và thờ phụng, thành tâm lễ bái, cực kỳ khó chơi. Ai cũng không muốn gây thù chuốc oán với Tế Linh.

"Đây là một con Ác Linh. Cháu sẽ nghĩ cách tiêu diệt nó!" Nhóc tỳ giọng nói kiên định, nhiều lần cam đoan với tộc nhân rằng nó tuyệt đối sẽ không khoe cái dũng cảm nhất thời. Nếu có gì bất thường nó sẽ lập tức chạy trốn.

Độc Giác Thú Tiểu Bạch đương nhiên phải đi theo. Lúc quan trọng nó còn có thể chở Thạch Hạo nhanh chóng rời đi, trốn khỏi sát kiếp.

Trước khi xuất phát, nhóc tỳ kiến nghị mọi người nên dời đi trước, đừng ở lại nơi này. Mọi người gật đầu đồng ý. Tộc trưởng cũng có ý này, bởi vì trận chiến tối nay ai thắng ai thua còn khó xác định. Một khi nhóc tỳ thua thì cả thôn sẽ phải nghênh đón một màn bào thú đẫm máu.

"Để ông đi cùng với cháu!" Tộc trưởng muốn đi theo.

"Không được. Trên người tộc trưởng gia gia có nội thương, không thể tùy tiện sử dụng Cốt Văn. Cứ giao cho cháu là được!" Nhóc tỳ lắc đầu không đồng ý.

"Cháu à... Làm khó cháu rồi!" Cả đám người lớn hổ thẹn.

"Đây là việc cháu nên làm. Cháu đi đây!"

Cuối cùng, nhóc tỳ lên đường, một người một ngựa rong ruổi về phía tận cùng thế giới. Nó mang theo một tấm lòng hăng hái, muốn một mình đi tiêu diệt đám giặc cướp mạnh mẽ đó.

Nó đã sớm biết được chỗ dừng chân của đám người đó từ miệng mấy tên cướp kia. Hiện tại ngựa không ngừng vó, như một cơn lốc màu bạc xông vào trong Đại Hoang.

Độc Giác Thú nhanh như điện chớp, trèo đèo lội suối, qua núi vượt khe.

Núi rừng ở hai bên nhanh chóng bị bỏ lại. Cuối cùng sau nửa canh giờ cũng tiếp cận được điểm đến.

Ánh trăng mông lung, dã thú gào thét ở trong núi.

Đây là một vùng núi địa thế khá cao, có một hàng rào đơn giản. Bọn cướp tạm thời đóng trại ở đây, chúng không ở cố định một chỗ, sớm đã quen với cuộc sống như thế này.

Lửa trại bập bùng, bọn cướp đang ăn thịt thú rừng. Ba tên một nhóm năm tên đám ngồi vây quanh đống lửa mà ăn thịt đã được nướng chín, hơn nữa còn đang bàn luận về việc gì đó.

Ở không xa, một đám mãnh thú hoặc bị trói cạnh cổ mộc, hoặc bị khóa ở trên đá lớn. Con nào cũng rất dữ tợn.

Đây là một cái sơn trại giản đơn, có mấy tên đang canh gác, luôn luôn canh gác xem có hung thú trong núi tiếp cận hay không. Dù sao thì đây cũng là Đại Hoang vô ngần, nói không chừng sẽ có quái vật mạnh mẽ tự nhiên xuất hiện.

Nhóc tỳ phóng ngựa đến. Nó ngồi trên lưng Độc Giác Thú màu trắng bạc giống như thần tướng áo trắng đang đạp trời mà tới. Nó hóa thành một đạo lưu quang màu bạc, nháy mắt đã tới nơi.

"Ai?" Tên canh gác hét lớn.

"Tiểu Bạch mày trốn trước đi!" Nhóc tỳ nói rồi nhảy một cái rơi xuống đất. Đồng thời nó ném Bóng Lông trên vai lên lưng của Độc Giác Thú.

"Thật kỳ lạ. Một thằng nhóc không ngờ lại mò tới chỗ này." Mấy tên canh gác cổng đều kinh dị, nhưng lại không dám coi thường, bởi vì càng kỳ lạ thì sẽ càng khiến người ta khẩn trương và coi trọng.

"Có người xông vào trại!" Chúng hét lớn, truyền tin vào bên trong.

Nhóc tỳ không sợ hãi, bước dài vào bên trong. Nó thật sự giống như một vị tướng quân bách chiến bách thăng. Mặc dù người nhỏ nhưng lại có một loại khí chất khiếp người, hơi có oai phong của rồng hổ.

"Đứng lại!" Một tên cướp cản đường, tay hắn cầm chiến mâu và hung hăng đâm về phía trước.

"Bịch"

Nhóc tỳ giơ tay vỗ tới, 'rắc' một tiếng thanh chiến mâu liền gẫy lìa, mà tên cướp đó lại trực tiếp bay ngang ra ngoài mấy chục mét. Mãi tới khi hắn đập người vào một tảng đá lớn mới dừng lại thế đi, lập tức nằm oặt ở đó bất động.

"Thật là mạnh!" Bọn cướp này hít ngược một hơi lạnh. Tên nào cũng nhanh chóng lùi lại, giương cung bắn tên. Từng mũi tên xé ngang bầu trời, phát ra tiếng kêu như ma quỷ gào thét, bay về phía nhóc tỳ. Tên nhắm chuẩn mà ác, vô cùng mạnh mẽ.

"Vù"

Nhóc tỳ lấy tay trái vẽ thành một vòng tròn, lập tức hình thành một vòng xoáy phù văn xoay tròn với tốc độ cực nhanh. Chi chít tên sắt đều bị hút vào trong, sau đó bị cắn thành vụn sắt và rơi nhanh lả tả xuống đất.

"Trời ạ. Quái vật mà!" Bọn cướp hoảng hốt. Chúng đã trải qua nhiều trận huyết chiến, từng gặp hết các loại ngươi nhưng lại chưa từng thấy một thằng bé giống như thế này. Nó còn nhỏ mà đã kinh khủng như thế này.

Nhóc tỳ vỗ ra một chưởng, phù văn ngập trời. Mười mấy tên cướp nghe tin mà chạy đến lập tức bay lên như rơm rạ rồi va vào tảng đá lớn ở phía sau. Miệng chúng phun máu tươi, không thể đứng lên được nữa.

"Kẻ địch tấn công, chuẩn bị chiến đấu!" Tiếng kêu chát chúa vang lên, sơn trại đại loạn. Tất cả bọn cướp đều đứng dậy.

Nhóc tỳ không sợ hãi gì, giết thẳng một mạch vào phía trong. Nó dùng tay không chiến đấu với bọn cướp, không mất chút sức lực nào liền khiến hai mươi mấy tên đứt gân gãy xương, mất đi sức chiến đấu.

"Thật là kinh người. Không ngờ lại là một thằng bé!" Một tên thủ lĩnh xuất hiện. Hắn lộ vẻ ngạc nhiên, nhìn chằm chằm nhóc tỳ mãi không thôi.

Thạch Hạo như bước vào chốn không người, tiếp tục ra tay. Tên này thấy vậy liền nhanh chóng xông tới, cả người tỏa ra bảo quang. Sau đó từng mảnh giáp trụ một xuất hiện bao phủ lấy người hắn.

"Ô, Ngạc Ngư Giáp à? Không đúng. Là giáp làm bằng vảy của Xuyên Sơn Giáp." Tên này giống như một con cá sấu lớn, vảy trên người sáng choang, dữ tợn mà hung ác. Hắn nhào về phía trước.

"Ầm"

Nhóc tỳ đánh ra một chưởng. Những tên cướp còn lại đều bị đánh bay, khung xương gãy lìa. Chỉ có tên này mặc dù bị loại sức mạnh to lớn của nhóc tỳ đánh cho bay lên nhưng lại ngay lập tức bật tôm đứng dậy.

"Lẽ nào là Bảo Cụ?" Hai mắt nhóc tỳ lập tức tỏa sáng. Loại vật này rất hiếm có. Nó nhanh chóng xông về phía trước và ra tay một lần nữa.

"Đến hay lắm!" Tên đó rống lớn, giơ chưởng đón đánh, bảo phù lấp lóe, bàn tay đó phát sáng giống như vuốt thú.

"Bốp"

Nhóc tỳ sừng sững bất động, còn tên này thì lại bị đánh cho cánh tay co giật, trực tiếp biến hình. Dù cho bộ giáp này không tệ, nhưng vẫn như cũ khó có thể bảo vệ hắn toàn diện, xương tay của hắn đã gãy.

"Ngươi..." Hắn đơn giản là không dám tin tất cả những việc này. Kẻ địch ở đối diện tuổi nhỏ không ngờ lại mạnh như vậy, vượt quá tưởng tượng. Trẻ con bình thường ở độ tuổi này làm sao có thể đạt đến cảnh giới như vậy.

"Tiếp nào!" Nhóc tỳ đi tới và ra tay lần thứ hai. Nó muốn thử xem lớp vẩy của đối phương có phải là Bảo Cụ hay không, có tác dụng hay không.

"Ầm"

Lần này, thủ lĩnh bọn cướp trực tiếp bị đánh bay ngang ra ngoài, cánh tay còn lại bị gãy lìa, hơn nữa xương ngực còn bị lõm xuống. Đống vảy đó rụng xuống rất nhiều, không thể đỡ được sức mạnh to lớn của nhóc tỳ.

"Đáng tiếc. Vẫn chưa thể coi là Bảo Cụ. Phù văn ở trong vảy đã không còn trọn vẹn rồi." Nhóc tỳ lắc đầu.

Mà bọn cướp này đều trợn tròn mắt. Đây là một vị thủ lĩnh đó, cực kỳ mạnh mẽ. Không ngờ trước mặt thằng nhóc này cũng chỉ chịu được mấy chiêu liền nằm ở đó như một bãi bùn, không thể đứng lên được nữa.

"Phế vật. Cả đám các ngươi không ngăn nổi một thằng bé hay sao?" Đúng lúc này, tiếng của một tên trung niên vang lên. Thanh âm to lớn như một cái chuông vàng đang vang ù ù.

Nhóc tỳ dừng bước, nó biết mình đã gặp phải cao thủ chân chính. Ở phía trước có một loại sóng phù văn mạnh mẽ, như một con hung thú thức tỉnh sau giấc ngủ say.

Người này tóc đen rậm, tròng mắt đa số là màu trắng, con ngươi màu vàng nhạt. Hơi thở của hắn cực kỳ mạnh mẽ, mỗi một bước đều khiến vùng núi này rung lên, giống như một con quái vật đang bước tới.

Đây là đại thủ lĩnh của bọn cướp, cai quản hơn một trăm tên cường giả. Thủ đoạn của hắn rất cao siêu, còn có một con Tế Linh mạnh mẽ làm bạn, không phải là người bình thường.

"Xích"

Một ánh lửa lóe lên, sau đó trong nháy mắt liền ùn ùn kéo tới, trực tiếp hóa thành một mảnh biển lửa, nháy mắt bao phủ xung quanh nhóc tỳ.

Tên trung niên đột nhiên ra tay, không nói thêm một câu nào. Cùng là Hỏa Quang Thuật nhưng uy lực lại không thể so sánh nổi.

Xoạt một tiếng, một con sông nhỏ ở bên cạnh bị bốc hơi sạch sẽ, đá núi ở sung quanh nháy mắt biến thành dung nham. Vùng đất này giống như miệng một ngọn núi lửa đang hoạt động, tuôn ra cuồn cuộn, nóng bỏng vô cùng.

Nhóc tỳ giật mình. Đây là một đại cao thủ chân chính, vượt qua dự đoán của nó. Vốn tưởng rằng chỉ có một con Tế Linh rất kinh khủng mà thôi, không ngờ đại thủ lĩnh cũng phi phàm như vậy.

"Vù vù"

Hai tay nó hợp lại, một vầng trăng bạc nổi lên và xoay tròn. Trăng bạc nhanh chóng hấp thu ánh lửa rồi biến lớn và che đậy vùng đất này. Đây là Bảo Thuật mà nó học được từ trên người của bọn Tử Vân, Đại Bằng và Tiểu Thanh.

"Ngươi là người của cái làng đó đúng không, không ngờ lại mạnh như vậy?" Tên đàn ông trung niên nhìn thấy nhóc tỳ hóa giải Hỏa Quang Thuật của hắn liền cả kinh. Trí nhớ của hắn rất tốt, không ngờ lại nhớ ra được từng gặp nhóc tỳ ở đâu.

Lần trước lúc tới Thạch Thôn, hắn ngồi ở trên lưng hung thú, chỉ ở tối hậu phương lạnh lùng nhìn mà không có bất cứ thái độ gì. Lúc đó ánh mắt hắn sắc bén, mà hiện tại không ngờ vẫn còn có ấn tượng.

Đối mặt kẻ địch này, nhóc tỳ không dám coi thường chút nào. Phù văn lấp lóe, nó sử dụng ra Bảo Thuật và chuẩn bị tấn công.

Một khắc này, toàn thân của tên thủ lĩnh phát sáng, hắn gào thét: "Tế Linh, xin hãy ban cho ta sức mạnh."

Ầm một tiếng, thân thể của hắn giống như bốc cháy, hóa thành một con Xuyên Sơn Giáp hình người, hào quang hừng hực. Hắn đứng thẳng ở đó, lắc

đầu vẫy đuôi, triển khai đòn tấn công mạnh nhất.

"Xoạt"

Hắn dồn lực vung một cái, một cái vuốt lớn do ánh sáng hóa thành lướt ngang trời đánh về phía nhóc tỳ, đạo âm nổ vang, thần văn ngập trời.

Nhóc tỳ bảo tướng trang nghiêm, nó khẽ hét một tiếng rồi thi triển Bảo Thuật. Một vầng trăng bạc khổng lồ xuất hiện ở sau lưng nó, đường kính phải cỡ một trượng, chiếu rọi nơi đó, giống như một mảnh thần hoàn óng ánh che chở nhóc tỳ.

Ánh bạc bốc lên, không ngừng tuôn ra từ trong vầng trăng và xông về phía cái vuốt lớn đó. Tiếng va chạm kịch liệt phát ra. Chúng nổ tung ở trên không trung, hóa thành một màn mưa ánh sáng xán lạn.

Loại cảnh tượng này rất chấn động, cũng rất đẹp. Sau lưng nhóc tỳ là Thần Nguyệt màu bạc, nó được bao phủ trong ánh sáng thánh khiến lờ mờ, giống như một thiên thần nhỏ.

Ở đối diện, con Xuyên Sơn Giáp hình người đó gào thét, nói: "Lần trước, nếu ta huyết tảy cái làng đó thì đã không xảy ra nhiều chuyện như vậy. Ngươi là đột phá gần đây đúng không?"

"Không sai! Nhóc tỳ không phủ nhận. Ba ngọn núi lửa hiện lên ở trong hư không, dung nham phun trào. Đó là tinh hoa thần diệu, đổ vào trong cơ thể của nó.

"Cái gì?" Tên trung niên mạnh mẽ chấn động. Vừa mới đột phá liền mở ra ba cái Động Thiên. Việc này đến nghe cũng chưa từng nghe qua, giống như thiên phương dạ đàm, kinh khủng tới mức dọa người.

"Không ngờ ở vùng đất cằn cỗi này lại xuất hiện một kỳ tài tuyệt thế như vậy." Tên thủ lĩnh rống lên. Sau khi biến thành Xuyên Sơn Giáp hình người, cả người hắn bùng cháy hào quàng, thoạt nhìn rất kinh khủng, hắn nói: "Ta thật sự nên sớm tiêu diệt cái làng đó."

Nhóc tỳ ánh mắt trong suốt, Bảo Nguyệt màu bạc sau lưng phát sáng, tuôn xuống ánh sáng thần thánh bao phủ lấy nó, khiến nó càng thêm giống thần linh.

Hai người chiến đấu kịch liệt, thoáng cái đã được mười mấy chiêu. Trăng bạc ở sau lưng nhóc tỳ đột nhiên rung lên, một tiếng chim kêu vang lên, một con Thái Cổ Ma Cầm khổng lồ xuất hiện. Nó xông ra ngoài, nhanh chóng biến lớn rồi thoáng cái liền ùn ùn kéo đến che phủ cả vùng núi.

"Phập"

Thái Cổ Ma Cầm lướt ngang trời, dùng vuốt đánh xuống làm tan nát phù văn vô tận của tên trung niên đó. Nó xé toang một cánh tay và vai của hắn, suýt nữa chém hắn thành hai nửa. Máu tươi đầm đìa phun tung tóe ra đất.

"Á..."

Tên trung niên hóa thành thân người, hào quang toàn thân biến mất. Hắn đổ ra vũng máu, rất là không cam lòng. Con ngươi hắn trở nên ảm đạm, hung quang tiêu tan, lẩm bẩm nói: "Nghĩ ta đây tu luyện nửa đời người, ba mươi tuổi mới đột phá được Động Thiên Cảnh. Hiện tại tu hành tới hơn năm mươi tuổi còn chưa đột phá được tầng cao hơn. Ngươi mới chỉ là một đứa trẻ mà thôi, không ngờ lại đã đứng cùng một độ cao với ta rồi."

Hắn vô cùng căm phẫn, vẻ mặt phức tạp. Đối với đứa trẻ khó tin như nhóc tỳ, hắn cảm giác khá là khiếp sợ, rất là không cam lòng.

Cả bọn cướp đều há hốc mồm. Đại thủ lĩnh ngày thường được tôn kính như thiên thần lại thua. Bị một thằng bé chưa tới tám tuổi mạnh mẽ đánh gãy một cánh tay. Đúng là chấn động và khiến người ta run sợ.

"Ầm", "Ầm"

Vùng núi rung lên. Một con quái vật màu vàng nhạt xuất hiện, ở trong màn đêm giống như có một ngọn núi vàng xán lạn đang đi tới, khiến vùng núi biến thành màu vàng.

Con Tế Linh đã xuất hiện, con mắt vô cùng lạnh lùng giống như hai cái đèn lồng vàng. Trong con mắt lưu chuyển ánh sáng kinh khủng, nhìn chằm chằm vào nhóc tỳ, sát khí kinh người.

Nhóc tỳ rất bình tĩnh, không hề sợ hãi, tự nói: "Tế Linh thần bí mà mãnh mẽ, chúng có rất nhiều bí mật. Ta chưa từng giết một con nào cả nhỉ."

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 83: Cuộc Chiến Sinh Tử

Đó là một con Xuyên Sơn Giáp, thân thể khổng lồ kinh người tỏa ra vầng vàng kim nhạt, dài đến mấy chục thước lù lù ở đó, đôi mắt vàng kim lạnh lùng tỏa sát khí nặng nề.

Một con Tế Linh có thể hình thật to lớn, nhìn sơ cũng đủ khiến người ta sợ hãi, trong cơ thể tựa như một tòa núi nhỏ vàng kim ấy sẽ có sức mạnh cường đại ra sao?

Vẻ mặt nhóc tỳ thản nhiên như không, gương mặt rất tỉnh và đẹp, nó lẳng lặng nhìn thẳng, chuẩn bị cho một hồi đại chiến kinh thiên sắp nổ ra!

Con Xuyên Sơn Giáp này như là đã giết tới ngàn vạn sinh linh. Một luồng khí tức máu tanh thảm liệt xộc tới trước mặt như hiện ra cảnh tượng núi thây biển máu trong nháy mắt, thật là quỷ dị và khủng bố.

"Bắt đầu được chưa?" Nhóc tỳ nghiêm túc chuẩn bị tinh thần sẵn sàng đón địch, phòng ngự loại tấn công bằng tinh thần của con thú kia.

Những cảnh tưởng đó thế mà thật đến không ngờ, nhiều bộ lạc bị hủy diệt, ai ai cũng bị tàn sát, thây phơi đầy đất, khắp nơi đều là máu chảy thành sông, đại địa bị nhuộm đỏ nồng.

Như là đang đối diện trước Địa Ngục, nếu là người bình thường chắc chắn đã xụi lơ dưới đất.

Vẻ mặt nhóc tỳ căng thẳng, con Tế Linh này chắc chắn không đơn giản, có thể là trên người nó có vật gì không tầm thường sao chép lại những cảnh tượng đó, xuất xứ thứ đó ắt hẳn kinh người, tỏa ra khí tức khiến người ta phải sợ hãi.

Xuyên Sơn Giáp khổng lồ cử động rồi, toàn bộ vùng núi này đều rung rinh theo, thân thể dài mấy chục mét tỏa ra quang huy lưu động chói mắt. Quang huy vàng kim tỏa ra nhuộm cả vùng toàn bộ núi đá, cây cối, lá rụng thành một màu vàng nhạt.

Cả vùng núi này bỗng mông lung huyền ảo, tỏa ra một loại sát khí kỳ dị.

"Ầm ầm!"

Đột nhiên Xuyên Sơn Giáp chuyển động, nó như một đại dương hoàng kim cuồn cuộn bắn ra ra sóng lớn ngập trời lao đến mãnh liệt. Trong nháy mắt đã có một gốc cổ thụ bị tông gãy bay ra xa, núi đá cũng bị đánh tung lên trời trong không gian màu vàng kim lóa mắt.

Cảnh tượng quá là kinh người, như là sóng lớn vỗ bờ. Núi đá lẫn cổ thụ đều bị đánh bay lên trời cao rồi nổ nát dưới ảnh hưởng của cương khí vàng kim.

Xa xa, một đám hung khấu nhìn thấy mà run rẩy, bọn chúng nhìn thấy cảnh tượng như ông trời ra thiên uy này thì hung lệ đều mất tăm mất tích, cả đám run cầm cập.

Một móng vuốt vàng kim dài đến mấy trượng ập tới phía nhóc tỳ, núi đá bị chấn nát, cây rừng thành bột mịn, quang huy chói mắt, uy thế thật kinh người.

Nhóc tỳ không tránh mà một tay loáng vận lên mười vạn tám ngàn cân thần lực, nó đã đột phá lại cộng thêm sức mạnh thần bí của Phù Văn khiến sức mạnh càng khủng bố, giơ tay cứng đối cứng chống lại.

"Ầm!"

Tay nhỏ dày đặc Phù Văn chạm cùng một chỗ với cái móng vuốt to lớn màu vàng kim kia, phút chốc hào quang ngập trời bao phủ bốn phương.

Cây rừng gãy rạp, loạn thạch phá không, mà đám hung khấu xa xa thì

bay lên dập dìu như là cỏ khô, sóng vàng kim tỏa ra một vùng mù mịt, thật hết sức kinh khủng.

Cuối cùng thì không gian dần tĩnh lặng, nhóc tỳ chỉ lùi có vài bước, thần lực của nó phải nói là kinh thế, cứng đối cứng với một con Xuyên Sơn Giáp vàng kim khổng lồ thế mà lại không hề yếu kém.

Ánh mắt con Tế Linh vàng kim lóe ra ánh nhìn kỳ dị, nó không phải là dạng Tế Linh bình thường mà có lai lịch rất sâu xa, có dòng máu truyền thừa từ Cầu Long thời Thái Cổ, thân thể đặc biệt cường hãn.

"Ầm!"

Xuyên Sơn Giáp lại động, nó đột nhiên quay người quét cái đuôi vàng kim ra, một cự thạch mười vạn cân chắn đường lập tực bị đánh nát.

Quá sức mạnh mẽ và cuồng bạo!

Nhóc tỳ không hề khinh suất, cũng không lại chống đỡ tiếp mà thân thể bỗng uyển chuyển như linh điệp nhanh nhẹn né tránh, di động lướt qua theo luồng sóng cuồng bạo này.

Đuôi lớn vàng kim như quét ngang ngàn quân đánh nát mấy khối cự thạch hơn vạn cân, nhờ đó mà thế đánh tới của nó hơi yếu một chút. Ngay trong chớp mắt nó khựng lại, nhóc tỳ thuận thế mà hành động, hai cánh tay nhỏ ôm lấy cái đuôi đầy vảy cứng rồi quật mạnh lên không.

"Cái gì?" Đám hung khấu ở đằng xa xém chút nữa rớt con mắt xuống, một con Tế Linh khổng lồ như vậy thế mà lại bị quăng đi như vậy.

Nhóc tỳ ôm chặt đuôi nó rồi vận lực xoay tròn ném ra xa, một tiếng ầm vang lên, con thú bị nện vào trên vách núi, cự thạch rơi lả tả khắp không gian, âm vang kinh người.

Nó tuy dùng mưu mẹo mà thuận thế được một đòn này, nhưng vẫn hiển hiện ra sức mạnh cuồng bạo kinh khủng, thật khiến người ta không thể tin

rằng đây chỉ là một đứa trẻ mới tám tuổi.

"Nó là.. đời sau của hung thú Thái Cổ sao?"

"Thời kỳ Thái Cổ, đám hậu đại của những Nhai Tí, Thao Thiết có thể chiến thần linh thì cùng lắm cũng như thế này thôi! Trong vùng man hoang này, lại còn trong một cái thôn nhỏ bé, sao lại có thể xuất hiện một đứa trẻ đáng sợ như vậy được!?" Đại thủ lĩnh của đám hung khấu lộ ra vẻ sợ hãi.

"Ầm!"

Rất nhiều cự thạch mấy ngàn cân, mấy vạn cân bay lên không trung, con Xuyên Sơn Giáp vàng kim bò ra không chút thương tổn nào, nó không thèm để ý loại công kích này, giáp da bên ngoài khó có thể phá.

Nó là Tế Linh vừa thần bí vừa mạnh mẽ, sao có thể chiến bại dễ dàng bởi nhân loại như thế, còn lâu mới khiến nó trọng thương được.

Xuyên Sơn Giáp vọt tới chiến với nhóc tỳ, thân thể to lớn của nó cũng rất dũng mãnh, sức mạnh lớn đến cực điểm. Móng vuốt vàng kim mỗi một lần bổ xuống đều tỏa ra khí tức đủ để đánh nứt một tòa núi nhỏ.

Thế nhưng nhóc tỳ đều tiếp được hết, nó nhảy ngang tiến dọc cứng đối cứng với con Tế Linh này, giữa một thú một người tóe ra hào quang chói mắt, khí tức kinh người.

"Sức mạnh thân thể của nó có thể đánh một trận với Tế Linh có huyết mạch truyền thừa của Cầu Long Thái Cổ, cứ như là đang ở trong thần thoại, nó vẫn còn là một đứa bé a!" Đại thủ lĩnh như điên mất rồi, cảnh trước mắt rất không thực tế.

Hai sinh linh một lớn một nhỏ đại chiến mấy trăm chiêu không phân thắng bại. Cả đám hung khấu đều ngây ngốc, một đứa bé nhỏ xíu mà có thể đánh nhau với Tế Linh? Nếu không tận mắt nhìn thì ai có thể tin?

Đột nhiên Tế Linh đứng lên, thần huy rơi lả tả xuống, khí thế cường đại

như đã mạnh hơn rất nhiều lần. Nó cứ như là một người bình thường, chân trước linh hoạt như tay, chân sau như hai chân của người di chuyển rất nhanh nhẹn.

Xoạt!

Móng vuốt của nó đánh tới, nhóc tỳ tránh được, nhưng sau đó một chân của nó giơ lên quét ngang. Nó cứ như là một đại sư quyền thuật, vừa nhanh vừa bạo.

Nhóc tỳ đang ở giữa không trung nên không thể tránh khỏi, hai tay co lại đỡ một đòn từ cước này, thân thể bay ngược ra sau.

Thế nhưng ngay lúc này, Tế Linh xoay người nhanh như chớp, như một con Cầu Long quét đuôi, cái đuôi vàng kim to lớn thiệt dài của nó vút lên không quất mạnh lên nhóc tỳ.

"Ầm!"

Dù cho nhóc tỳ đã giơ hai tay đỡ đòn chắn trước ngực nhưng vẫn bị đánh bay lên không, thân thể chịu một đòn đánh cực lớn, nó bay ra xa tông mạnh vào vách núi đá.

Ở phía xa xuất hiện một lỗ thủng hình người, mặt đá nứt chằng chịt, nham thạch lăn xuống rầm rầm kinh người.

Nhóc tỳ phun ra một ngụm nước bọt đầy máu, nó vận sức đi ra khiến mặt đá nứt ầm ầm, nó bước ra khỏi đó, ánh mắt sáng lạng, lần này đã quyết định sẽ cẩn thận hơn.

Thân thể của Tế Linh màu vàng kim khổng lồ thế nhưng chuyển động của nó lại vô cùng nhanh nhạy, không có một chút khập khựng, trông rất không xứng với thể hình đồ sộ của nó.

"Xoạt!"

Nó xoay người thật nhanh, rồi nhảy một cái bay về phía nhóc tỳ. Dù gì đây cũng là một thứ khổng lồ dài tới mấy chục mét, nếu tông trúng thì chắc chắn núi lở đất nứt.

Nhóc tỳ giật mình, nó đã đánh giá thấp con Tế Linh này, Phù Văn lấp lóe, nó di chuyển cực nhanh vọt ra khỏi núi đá, né sang một phương khác.

Tế Linh vàng kim từ trên không chụp xuống bị thất bại liền đột nhiên vung ngang một cái đánh vào núi đá, ý đồ đưa nhóc tỳ bị kẹt trong đá tảng rớt xuống, quả thực là tàn nhẫn và hung mãnh.

Cử động này thật nhanh, như một tia chớp vàng kim lóe một cái, hành động Tế Linh cực kỳ mãnh liệt, ra ray như ánh lửa, vừa mạnh vẽ vừa bá đạo.

Phù Văn phủ khắp người nhóc tỳ, nó kề mặt sát vách núi mà di động như một con thằn lằn đang bơi lội trên vách đá, nháy mắt đã tránh xa mấy chục mét.

Một tiếng ầm vang lên, Xuyên Sơn Giáp dựa lưng vào mặt đá, nó không thành công chôn vùi được nhóc tỳ, nơi đó tiếng động ầm ầm, núi đá nứt vỡ chằng chịt.

Nhóc tỳ quyết đoán nhảy lên như một con thần cầm non giương cánh bay lên trời rồi chúi người lao xuống, đạp binh một tiếng lên đầu Tế Linh.

Sức mạnh của nó mạnh mẽ biết bao nhiêu, khi xưa nó có thể nâng được cự thạch nặng tới mười vạn tám ngàn cân, thế nên một cước này vô cùng sắc bén, đá nát một lớp vảy vàng kim, phụt ra một vòi máu tươi.

Không thể không nói con Xuyên Sơn Giáp này quá mạnh mẽ, da dày thịt chắc, nếu là cường giả khác chắc chắn đã bị nhóc tỳ đá chấn thương sọ não chết ngắc rồi. Vậy mà con Tế Linh này chưa đủ suy suyển, cái đầu lắc một cái tỏa ra Phù Văn vàng kim hừng hực đẩy nhóc tỳ bay ra xa.

"Thật mạnh!" Nhóc tỳ giật mình, con Tế Linh này thật là đáng sợ, còn mạnh hơn nhiều lần trong suy tính của nó.

Phù văn lấp lóe, Bảo Thuật thỉnh thoảng đụng vào nhau, hai người giao đấu kịch liệt, chớp mắt đã đọ nhau tận mấy trăm chiêu, nhóc tỳ càng đánh càng kinh hãi, nó đã bị trọng thương rồi. Ngoại trừ một đòn bị đánh bởi cái đuôi vàng kim to kia thì sau lưng cũng bị móng vuốt cào trúng thiếu chút nữa đã đánh gãy cột sống nó, máu tươi đầm đìa, nó nhổ ra mấy ngụm máu.

Con Tế Linh này thật hung tàn và mạnh mẽ, đối phó cực kỳ khó, hơn nữa nhóc tỳ cảm thấy con Tế Linh này còn có vấn đề trong người, nếu không thì sẽ còn kinh khủng hơn thế này nhiều.

Lai lịch Tế Linh vàng kim không nhỏ, chắc chắn đến từ một bộ lạc lớn, bằng không thì sao mà thần dị như thế, huyết mạch nó tựa hồ cũng rất cao quý.

"Nó có bệnh trong người, không thì còn lâu mình mới có cơ hội đánh nhau, chỉ có thể chạy trốn." Nhóc tỳ tự nhủ.

Nó ra tay cũng như sấm giật gây thương tổn cho Tế Linh, lực công kích của nó cũng rất mạnh. Sức mạnh cơ thể nó so với loài Xuyên Sơn Giáp xưng danh là mạnh mẽ về thể phách có phần còn trội hơn, đánh nát rất nhiều mảnh vảy, thế nhưng chung quy vẫn chưa tổn thương được bên trong Tế Linh.

Đột nhiên một tiếng vù vang lên, sóng chấn động kinh khủng khuếch tán, đầy trời xuất hiện mưa ánh sáng tỏa ra một khí tức đáng sợ kinh hồn, khiến người ta sợ hãi và run rẩy.

Lông tóc của nhóc tỳ như dựng đứng, cột sống lạnh ngắt, mưa ánh sáng vàng kim kia không phải là hoa hòe gì đó mà chính là vảy vàng kim của Tế Linh. Con Tế Linh lột vảy giáp vàng kim ra khỏi người trong nháy mắt để công kích một đòn khủng bố này.

"Đó là Bảo Cụ của nó!"

Nhóc tỳ sợ hãi, vảy giáp khắp người nó đúng là bảo, nay hóa thành mưa vàng kim đầy trời thật rực rỡ và mỹ lệ, thế nhưng lực sát thương lại lớn kinh

người, thật ra nó là một cơn bão vàng kim cuồng bạo thì đúng hơn.

Nó né thật nhanh sang một bên, Bảo Cụ phát uy thì rất kinh khủng.

Có thể nhìn thấy rõ cơn mưa ánh sáng này vừa lướt qua thì lập tức núi đá, vách thạch đều hóa nham nhở lởm chởm, bị xuyên thủng xuất hiện những cái lỗ to tướng.

Nhóc tỳ tuy rất nhanh nhưng cũng chưa tới mức phi thiên độn địa, một rừng vảy vàng kim dày đặc chặn đứng con đường trước mặt nó.

"Mở ra!"

Miệng nó hét to, hai tay phát sáng, hai vầng trăng bạc xuất hiện cùng chạm chung một chỗ hóa thành một vòng xoáy bạc đánh về phía trước.

Vòng xoáy bạc xoay chuyển như có một lực hút mạnh mẽ muốn hút và mài mòn toàn bộ vảy vàng kim kia.

Nhưng mà Bảo Cụ sao dễ bị tổn hại như thế, nếu bị đánh nát thì sao gọi là quý giá nữa? Tạm thời thì chỉ áp chế vảy vàng kim một hơi.

Còn có một đám mưa ánh sáng khác đang bay lượn xung quanh, tiếng phụt phụt vang lên, nhóc tỳ không thể tránh thoát hết được, có ba cái vảy vàng kim bắn xuyên qua cơ thể nó thành ba lỗ thủng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 84: Chém Tế Linh

Lỗ máu trong suốt chảy ra cuồn cuộn máu tươi, may mắn duy nhất là đầu cùng trái tim không bị thương nếu không chắc chắn là một đòn mất mạng. Cả người nhóc tỳ nhuốm máu, dù đây là trận chiến rất gian nan nhưng nó không hề sợ hãi mà nhìn chằm chằm về phía trước.

Mặc dù tức giận do liên tục bị thương nhưng ánh mắt nhóc tỳ vẫn rất trong suốt, nó chưa mất đi bình tĩnh mà đang tìm kiếm nhược điểm của Xuyên Sơn Giáp và nắm được thời cơ tốt nhất.

Ánh sáng màu vàng dày dặc như mưa ngày càng lộng lẫy, giống như vẫn thạch từ trên trời lao xuống tuy rực rỡ nhưng lại khủng bố vô cùng.

Nhóc tỳ muốn tránh né nhưng mưa ánh sáng quá dày đặc, chúng tỏa ra khắp nơi, che ngợp bầu trời nhấn chìm và bao phủ nó.

Loại công kích này là đáng sợ nhất, làm người không thể tránh né, mỗi một điểm sáng đều là một miếng vảy màu vàng sắc bén, chúng cứng rắn vô cùng có thể phá núi xé vàng, nếu bị bắn trúng chắc chắn sẽ xuất hiện vài lỗ máu.

"Vù vù..." Nhóc tỳ thu về vòng xoáy bạc, bày ra một loại phòng ngự hết sức bị động, ánh sáng màu bạc bao phủ toàn thân hình thành một vầng Thần Nguyệt đặc biệt ở sau lưng.

Thần Nguyệt giống như một cái khay bạc đang thiêu đốt lên một ngọn lửa màu bạc vô cùng thần thánh, nhóc tỳ đứng ở trung tâm cứ như một vị thần linh nho nhỏ thần thánh và uy nghiêm.

"Xoạt", "Xoạt"...

Vô vàn chiếc vảy lóng lánh tạo thành mưa ánh sáng từ trên cao trút xuống, muốn phá tan vầng Thần Nguyệt này đâm thủng nhóc tỳ thành cái sàng.

Thần Nguyệt lơ lửng, nó cũng không quá lớn, vừa vặn bao phủ toàn thân nhóc tỳ, tỏa ra ánh sáng màu bạc rực rỡ ngăn cản tất cả mưa ánh sáng tới gần.

Đỡ được rồi!

Nhưng mà loại phòng ngự bị động này cực kỳ tiêu hao tinh khí thần, cứ như vậy chắc chắn nhóc tỳ sẽ bị dây dưa đến chết, cho dù có ba "Miệng núi lửa" cũng không bổ sung kịp, điều này quá mức bị động.

Trên người Xuyên Sơn Giáp không có lớp vảy màu vàng khiến cho nó cả người trơ trụi trông khá dữ tợn, lúc này nó cảm thấy yên tâm vì không mất bao lâu nó đã đánh nhóc tỳ nát bét. Nó hơi híp mắt lại, ánh mắt sắc bén, chờ đợi kết quả cuối cùng.

Đột nhiên, ngay khi Tế Linh mới yên tâm trong chớp mắt một luồng chấn động đáng sợ bộc phát, vầng Thần Nguyệt kia nổ tung, ánh sáng thần thánh sôi trào đánh tan tất cả vảy sáng màu vàng, bay ra bốn phương tám hướng, tạm thời không cách nào tụ lại.

Sau đó, nhóc tỳ "Vèo" một tiếng vọt lên, nhanh chóng bay tới, nó mở ra mười ngón tay nhắm thẳng Tế Linh, nhất thời làm hỗn loạn khí cơ của trời đất.

"Oanh" một tiếng, sương mù tỏa ra từ giữa lòng bàn tay, cũng từ đó xuất hiện một tia chớp màu vàng cực kỳ ác liệt, giống như ánh sáng hủy diệt đánh lên đầu Tế Linh, khiến nó lảo đảo, suýt nữa thì xương sọ cũng nứt ra, máu tươi cuồn cuộn tuôn ra, nó hầu như ngã lăn trên mặt đất.

Chuyện này quá đột ngột, rõ ràng nhóc tỳ ở thế bất lợi, lại đột nhiên triển khai phản kích mạnh mẽ như vậy, lệch khỏi dự đoán của Tế Linh khiến nó

suýt chết.

Nhóc tỳ sử dụng bảo thuật mạnh nhất, đây là có được từ trên bảo cốt của Toan Nghê, nó chuyên tâm nghiên cứu mấy năm, sớm đã có cảm ngộ kinh người, trình độ cực sâu.

Tế Linh nổi giận, vảy trên người nó đều bay ra ngoài, thân thể không được bảo vệ, bị tia chớp màu vàng đánh trúng khiến nó bị thương rất nặng, tỏa ra mùi cháy khét.

Lúc trước dưới cái nhìn của nó, dù nhóc tỳ còn có thủ đoạn khác thì cũng sẽ không quá mạnh mẽ, kể cả có nguy hiểm xảy ra, nó cũng có thể nhanh chóng triệu hoán vảy giáp về phòng ngự.

Nó quá tự tin. Nhóc tỳ một mực chờ đợi cơ hội, luôn luôn chuẩn bị bộc phát vào thời khắc quan trọng nhất, phát động một đòn trí mạng.

Vảy màu vàng như cơn mưa bay múa đầy trời, có lực sát thương kinh người, đối với nhóc tỳ đây vừa tai nạn lại cũng là cơ hội. Xuyên Sơn Giáp có vảy giáp hộ thân rất khó xuyên thủng, nó có sức phòng ngự kinh người. Nhưng nếu không có vảy thì chính là cơ hội ra tay tốt nhất.

Nhóc tỳ có cơ hội nên sẽ không chịu dừng tay!

"Răng rắc"

Tia chớp màu vàng bay múa, nhóc tỳ dũng mãnh xung kích, dùng hết khả năng, bộc phát ra thần uy của lôi đình, tia chớp dày đặc đánh lên người Tế Linh.

Rốt cuộc, tia chớp phát ra uy thế kinh người làm trọng thương Tế Linh, thân thể nó cháy đen, lắc lư không vững, máu thịt tróc ra từng mảng lớn thậm chí lộ ra xương trắng.

"G...à...o..."

Xuyên Sơn Giáp gào thét, kẻ địch nhỏ bé này lại xảo quyệt như vậy, lại ẩn dấu thủ đoạn như thế, bộc phát ở thời khắc mấu chốt nhất khiến nó vừa đau vừa hận.

Nó há mồm hét dài, phù văn đầy trời, triệu hoán những miếng vảy màu vàng kia. Thế nhưng nó có thể nhanh hơn chớp giật sao, trong nháy mắt, lại một loạt ánh chớp hạ xuống đánh bay nó, mấy cây xương của nó đều đứt đoạn, một mảnh cháy đen, thậm chí sắp làm bị thương đến nội tạng của nó.

Tế Linh cảm thấy lạnh cả người, nó không ngờ rằng nhóc tỳ khó dây như vậy, khó tin nhất là nó lại nắm giữ bảo thuật của Thái Cổ di chủng Toan Nghê, quang vụ cộng hưởng cùng lôi điện, thật là đáng sợ.

"Cheng"

Thấy Xuyên Sơn Giáp triệu hoán vảy giáp, nhóc tỳ lại sử dụng một loại bảo thuật chí cường khác, một vầng trăng bạc bay lên, bên trong thai nghén một con Thái Cổ Ma Cầm, chém về phía Tế Linh.

"Phốc" một tiếng, máu thịt tung tóe, cú chém này long trời lở đất, ánh bạc nổ tung, một con Ma Cầm quét qua suýt nữa chém Tế Linh thành hai nửa.

Cuối cùng, Xuyên Sơn Giáp gọi về mưa ánh sáng, âm vang rung động, ánh vàng chuyển động bao trùm, bảo vệ thân thể nó.

Sau khi đứng vững, nó gào lên một tiếng long trời lở đất, chấn động khiến cho dãy núi run lên, đá lớn lăn xuống, nó căm tức nhìn nhóc tỳ, lộ ra sát ý ngập trời.

Nhóc tỳ không sợ, như cũ dùng chớp giật mở đường, tia điện bay ra từ mười ngón tay, phù văn màu vàng đầy trời ép xuống.

Ầm!

Lôi Đình chấn động đinh tai nhức óc, gió lớn màu vàng bao phủ khắp

nơi, uy thế không thể đỡ, thân thể bé nhỏ có lôi điện vờn quanh giống như Lôi Thần hạ phàm đại chiến Xuyên Sơn Giáp.

Tất cả vảy giáp trên người Tế Linh phát sáng, nhưng vẫn bị nổ tung rất nhiều, máu chảy đầm đìa.

Xa xa, đám hung khấu tê dại da đầu, chúng sợ đến run lên cầm cập, Tế Linh mạnh nhất lại bị chịu thiệt, điều này làm chúng cảm thấy không chân thực, khó mà tiếp nhận.

"Chết đi!"

Một luồng thần niệm vang lên, Xuyên Sơn Giáp nổi giận, đầu nó phát sáng, há mồm phun ra một chùm sáng chói lòa khiến người không thể mở mắt, thật quỷ dị và khủng bố, càng phát ra từng tiếng giao kêu rồng gầm.

Trời đất đều trở nên rét lạnh, quan trọng nhất là những cảnh tượng thê thảm ban đầu lại hiện ra, từng bộ lạc bị hủy, thây chất đầy đồng, mặt đất bị nhuộm đỏ thẫm.

"Đây là cái gì?!"

Khi tới gần, nhóc tỳ rốt cuộc nhìn rõ đó là cái gì, giống như hai mảnh xương hàm của Tế Linh, cũng là bộ phận cứng rắn nhất trên người nó, nếu không nó dùng cái gì đến đào núi?

Làm người giật mình là, hai mảnh xương màu vàng này liên kết tỏa ra chùm sáng quá kinh người, khiến cho mặt trời đều ảm đạm phai mờ, hơn nữa, chúng không đâm thẳng mà giống như một cái kéo cắt tới, muốn cắt ngang người nó.

Lông tóc nhóc tỳ dựng đứng, cảm thấy sự uy hiếp của cái chết, loại sóng sức mạnh này thật là đáng sợ. Nó không chống đỡ mà tránh né thật nhanh, chớp mắt đã thoát ra ngoài.

"Răng rắc"

Bảo tiễn* màu vàng vọt tới, dĩ nhiên cắt đứt ngọn núi đá cao hơn trăm mét phía trước, nửa đoạn trên ngọn núi rơi xuống ầm ầm.

*Tiễn: cái kéo

Uy lực kinh người!

Nhóc tỳ hít vào một ngụm khí lạnh, cái Bảo Cụ này cũng quá mạnh mẽ rồi.

Hơn nữa, mảnh xương màu vàng khiến người cảm thấy rất đáng sợ, càng đáng sợ hơn chính bản thân Tế Linh, cảnh tượng rất nhiều bộ lạc bị diệt, thây chất ngổn ngang chính là từ miếng xương này chiếu rọi ra.

"Cái này... Không phải là bảo cốt của nó, là xương của một con di chủng khác có lai lịch càng lớn hơn!" Nhóc tỳ nhạy bén phát hiện khác thường.

Bảo tiễn màu vàng này do hai mảnh xương màu vàng tạo thành, rực rỡ chói mắt, chúng có màu đậm hơn rất nhiều màu xương của Tế Linh, xương của nó chỉ là màu vàng nhạt.

"Nó đang tế luyện và chăm sóc mảnh xương này, nó muốn mảnh xương sống lại." Hai mắt nhóc tỳ lộ ra vẻ kinh ngạc, mảnh xương cốt màu vàng này rất siêu phàm, không phải người bình thường có thể có.

Nó cảm giác đây là một con Xuyên Sơn Giáp Vương có huyết thống thuần khiết lưu lại, không hiểu sao lại bị con Tế Linh này nhận được.

"Dã tâm của nó không nhỏ a, muốn mảnh xương sống lại, mọc lại trong cơ thể nó, có thể kết quả lại tổn thương mệnh nguyên căn bản của chính nó." Nhóc tỳ hiểu ra, cuối cùng đã biết tại sao con Tế Linh này có vẻ khác thường, rõ ràng rất khủng bố, nhưng lại có một phần sức mạnh không dùng được.

Đây có lẽ là cơ hội, mảnh xương này bao hàm quá nhiều hơi thở giết chóc, đã tạo quá nhiều đại sát kiếp, Xuyên Sơn Giáp vì luyện hóa nó làm cho

mệnh nguyên của mình gần như nứt vỡ, thiếu chút chết đi.

Hiện tại nó tổn thương nguyên khí, còn lâu mới mạnh mẽ bằng ngày xưa, nếu nắm chắc cơ hội tốt này không chừng có thể diệt trừ nó, so với bình thường dễ dàng hơn nhiều.

"Quyết một trận tử chiến đi!" Nhóc tỳ quát lên, mặc dù khuôn mặt non nớt nhưng chiến ý dâng cao, khí thế cường thịnh.

Nó muốn liều mạng, không tiếc huyết chiến, chỉ cần đánh chết con ác linh này thì cốt tiễn cường đại và thần bí kia sẽ đổi chủ, nó sẽ có một Bảo Cụ khó lường.

Nhưng là Xuyên Sơn Giáp thật sự quá mạnh, làm sao có khả năng dễ dàng đối phó? Nó há mồm hét to một tiếng, phù văn đầy trời, cốt tiễn màu vàng xoay tròn, lần thứ hai cắt tới.

Mơ hồ có tiếng giao kêu rồng gầm, thanh thế kinh người, bất luận là đá lớn, vẫn là cây cỏ đều bị cắt thành hai đoạn, không hề ngoại lệ.

Xương vàng phát sáng, hiện lên Long văn, bởi vì Xuyên Sơn Giáp vốn có Cầu Long huyết thống, truyền thừa từ thời Thái Cổ, chủ nhân cũ của bảo cốt chắc chắn rất khủng bố, hiện lên Long văn như vậy ấn ký của nó thật kinh người.

"Ầm ầm" một tiếng, nhóc tỳ biến mất khỏi chỗ cũ, nó đương nhiên sẽ không mạnh mẽ chống đỡ, món Bảo Cụ này quá đáng sợ rồi.

Toàn bộ vùng núi đột nhiên xuất hiện sương mù, nhanh chóng bao phủ nơi đây, đến cuối cùng mơ hồ không nhìn rõ năm ngón tay.

Nhóc tỳ thi triển bảo thuật của Toan Nghê, không chỉ có chớp giật mà còn có sương mù, đây là thần thông mà Toan Nghê sinh ra đã có, có thể ẩn núp bản thân, dùng sấm chớp đối địch.

Trong sương mù dày đặc, Tế Linh phát điên, nó không ngừng điều khiển

cốt tiễn cắt phá núi rừng, cắt nát đá lớn, cây to, mấy ngọn núi nhỏ xung quanh đều bị cắt rơi nửa đoạn trên.

Điều này khiến người run sợ, cốt tiễn quá kinh người, liền ngọn núi nó đều có thể cắt đứt, không hổ là Bảo Cụ thần bí.

Nhóc tỳ rất bình tĩnh, núp trong sương mù, không ngừng di chuyển, thay đổi vị trí chờ cơ hội.

Hiển nhiên, cốt tiễn tiêu hao kinh người, con Tế Linh màu vàng này cường đại như vậy mà cũng không chịu nổi, chỉ vận chuyển mấy lần nó đã run lên, có một lần suýt thì ngã xuống.

Nó rất phẫn nộ, rõ ràng cảm giác được nhóc tỳ ở ngay phía trước, chuẩn bị dùng bảo tiên một đòn giết chết, nhưng mỗi lần đều thất bại.

Tế Linh ngừng lại, cảm ứng tỉ mỉ, cốt tiễn ở trên đỉnh đầu, thời khắc chuẩn bị lấy ra. Từ trên Bảo Cụ rủ xuống từng sợi ánh sáng thần thánh, sát khí chấn động khắp nơi.

Bóng người lóe lên, xuất hiện ở sau lưng, ánh mắt Tế Linh rét lạnh, cũng không xoay người, bảo tiễn trên đầu trực tiếp bay qua xoắn đứt thân thể người đó, máu tươi phun ra, tiếng kêu thảm vang khắp núi rừng.

Xuyên Sơn Giáp nổi giận, nó biết giết nhầm người, đó là đối phương ném qua một tên hung khấu.

Nó nhanh chóng phòng ngự nhưng vẫn chậm, một chùm ánh sáng đánh sợ chiếu rọi tới, giống như một cái thần mâu từ trên trời đâm xuống, đâm thẳng vào ngực nó.

"Loạt xoạt"

Chỗ đó bốc ra mùi cháy khét, vảy cùng máu thịt rạn nứt, tróc xuống lộ ra xương trắng.

Xa xa, trong tay nhóc tỳ cầm một cái bảo kính lớn chừng bàn tay, bảo kính tỏa ra ánh sáng lung linh, nó được làm từ một miếng bảo cốt, có uy thế kinh người.

Chính là miếng bảo cốt năm đó lấy ra từ trên trán Toan Nghê, trải qua mấy năm ôn dưỡng nhóc tỳ đem nó mài thành một tấm bảo kính có thần uy đáng sợ.

Nếu đã nắm giữ cơ hội tốt đương nhiên không thể bỏ qua. Nhóc tỳ giơ tay lên, một tiếng ầm ầm vang lên, từ đó chiếu ra một luồng ánh sáng thần thánh giống như lưỡi kiếm sắc bén chém xuống nhược điểm của Tế Linh.

Lúc trước Xuyên Sơn Giáp công kích bằng mưa ánh sáng làm cho trên người nó không có vảy, từng bị nhóc tỳ nắm lấy cơ hội sử dụng chớp giật đánh gãy mấy cái xương, lúc này lại tiếp tục bị thương nặng.

Cốt kính óng ánh cũng phát ra một loại lôi đình rực rỡ và đáng sợ, giống như Lôi Thần ra trận.

Lại thêm mấy cái xương bị gãy, cùng với nội tạng bị thương, Tế Linh gào một tiếng long trời lở đất, nó không nghĩ tới tên nhân loại chỉ to bằng con sâu kia lại mạnh mẽ như vậy, chỉ cần bắt được cơ hội sẽ đánh tới như điên.

Nó nhanh chóng sử dụng cốt tiễn màu vàng muốn hủy diệt nhóc tỳ.

Một khi đã tấn công nhóc tỳ sao có thể phạm sai lầm, trên cốt kính hiện lên một cái phù văn phức tạp và cổ xưa, tỏa ra ánh sáng chói lòa, bắn vào trong cơ thể Xuyên Sơn Giáp.

"Phốc"

Nội tạng bị phá nát, Xuyên Sơn Giáp trúng phải một đòn nghiêm trọng nhất, nó khó mà giữ lại tính mạng.

Sau khi thành công nhóc tỳ nhanh chóng rút lui, nó không liều mạng mà

lại ẩn nấp vào trong sương mù.

Trên trời cốt tiễn màu vàng run nhẹ phát ra tiếng vù vù, phá nát núi đá xung quanh. Tế Linh phát điên, nó dù có sức mạnh đáng sợ nhưng lại không tìm thấy nhóc tỳ.

Đôi mắt to của nhóc tỳ trong suốt, nó trốn trong bóng tối, chuẩn bị sử dụng cốt kính ôn hào óng ánh đánh ra một đòn cuối cùng.

Nhưng mà nó chưa kịp ra tay thì Tế Linh đã kêu lên thảm thiết, cơ thể nó rạn nứt, phù văn màu vàng lấp lóe, sau đó dĩ nhiên vỡ nát rồi.

Dã tâm của nó rất lớn, không ngừng tế luyện cùng chăm sóc bảo tiễn, hi vọng nó lại tỏa sáng sinh cơ, nó làm việc nghịch thiên nhưng bị thất bại, hơn nữa còn làm tổn thương căn cơ của bản thân, trải qua một trận chiến ác liệt mới toàn bộ bộc phát.

"Phốc"

Tế Linh chia năm xẻ bảy, chết thảm tại chỗ. Kim quang lóe lên, miếng cốt tiễn kia từ trên trời rơi xuống.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 85: Thu Hoạch

Đôi mắt sáng lên, trong lòng nhóc tỳ vô cùng nôn nóng, nó không còn để ý đến vết thương nghiêm trọng trên người mà nhanh chóng vọt tới.

Trên vùng núi, cốt tiễn phảng phất lưu động ánh sáng màu vàng, vừa thần bí mà lại mạnh mẽ, nằm vắt ngang trên đống đá vụn, lực lượng từ nó giải phóng ra khiến người ta sợ hãi.

"Thật là một cái bảo cụ đáng sợ!" Nhóc tỳ vui sướng, nhặt bảo tiễn lên, cầm lật qua lật lại xem xét.

Sau khi thu nhỏ lại, nó chỉ to bằng bàn tay, toàn thân màu vàng óng ánh chói mắt, không cần phải nói nhiều, đây đúng là một cái trân bảo hiếm thấy, giá trị của nó khó có thể đong đếm.

Cầm nó trong tay có cảm giác nặng trịch, nặng hơn rất nhiều các loại kim loại. Nó tạo thành bởi hai miếng xương hàm trên, hàm dưới tạo thành, nó lại được trải qua rèn luyện, săn sóc tốt, đã trở lên óng ánh, sáng loáng, vốn đã biến dạng hoàn toàn, nếu không nhìn kĩ chắc chắn không nhận ra.

Trên thực tế, nó thực sự rất đẹp, giống như được một vị đại sư giỏi nhất dùng tâm huyết cả đời rèn thành, hai con Cầu Long quấn quýt lấy nhau, trông rất sống động, đúng là tác phẩm của thần tiên truyền lại trên đời.

Khi nhìn qua, cốt tiễn cũng không có vẻ sắc bén gì, thậm chí sờ tới sờ lui chỉ thấy vô cùng trơn bóng, nhưng trong lúc đối chiến lại đáng sợ kinh người, ngọn núi cũng bị nó cắt đứt một cách đơn giản.

Trên miếng xương vàng này có một ít hoa văn, tuy rất mờ, rất cổ cũng chính là Cầu Long - loài hung thú Thái cổ đáng sợ, nhưng lại không phải là phù văn mà chỉ là một loại hoa văn xinh đẹp để trang trí.

"Quả là quang cảnh rất nhiều bộ lạc bị diệt là do nó gây ra." Nhóc tỳ vừa thúc dục, lại thấy được hình ảnh thây phơi khắp đồng, bộ cốt tiễn này có lai lịch thật kinh người.

Không thể nghi ngờ, nó là một bộ đại sát khí, không thì sao có thể tạo thành sát kiếp lớn như vậy? Nếu đang đối địch, xuất tiễn này ra, quả thực là không có gì không phá được.

Nhóc tỳ thí nghiệm một lần, bảo tiễn bay ra, bùm một tiếng, một dãy núi thấp bé đã trực tiếp xoắn đứt, đã thấy nó trợn mắt há hốc mồm, uy lực thật sự quá lớn.

Tuy vậy, lại thiếu hụt một điểm, tuy chỉ là một chiêu này mà tinh khí thần trong cơ thể nhóc tỳ đã bị tiêu hao đi rất nhiều, khiến cho trong người nó biến thành trống rỗng, lắc lư một lúc.

"Tiêu hao quá lớn, không dễ vận dụng" Nhóc tỳ lẩm bẩm.

Khó trách lúc đánh nhau, con Tế Linh kia cầm bảo vật này cố sức như vậy, dùng mấy lần thì thân thể run rẩy, để đến cuối cùng dẫn phát ra bệnh cũ, khiến thân thể nổ tan tành.

"Ta cũng không phải Xuyên Sơn Giáp, lại không phải đồng loại với chủ nhân miếng xương này, không cần mơ mộng làm việc nghịch thiên là phục sinh miếng kim cốt này, cứ coi nó là một cái bảo cụ hiếm thấy là được rồi, như thế thì cũng chẳng làm bản thân mình bị thương được."

Mắt to lóe lên, nhóc tỳ đối với bảo tiễn đúng là yêu thích không buông tay, với nó miếng cốt khí màu vàng trơn bóng này không có nguy hiểm gì, mà ngược lại nó còn có thể bảo vệ bản thân.

Vèo! Cốt tiễn hóa thành một vệt sáng vàng chui vào trong một miệng núi lửa trong người nhóc tỳ, nó nổi lên chìm xuống trong dòng dung nham phun trào, được thiên địa linh khí tẩm bổ.

Sương mù tan rã, vùng núi lại khôi phục yên tĩnh như cũ, trên bầu trời,

một vầng trăng sáng đang treo lơ lửng, nơi này chỉ còn lại khung cảnh hoang tàn, đất đá gồ ghề, rừng cây cũng đã bị hủy diệt hết rồi.

Từ xa xa truyền tới tiếng kêu thất thanh, cảm giác như là rất đau đớn. Nhóc tỳ cùng Tế Linh đại chiến thời gian dài dường như đã san bằng cả vùng núi, tất nhiên sẽ khiến bọn hung khấu bị ảnh hưởng rồi.

Nhất là kích thước khổng lồ như Xuyên Sơn Giáp, mỗi lần ra đòn hoặc là xuất ra bảo cụ đều làm cho đất đá tung trời, khiến cho rất nhiều tên bị thương, chí ít cũng ngộ sát hai ba mươi tên hung khấu.

Sau khi mây mù tan đi, chiến trường cũng sáng sủa hơn, đám giặc cướp núp sau tảng đá lớn đều đứng dậy nhìn về phía này, kết quả khiến chúng lạnh buốt toàn thân, tất cả đều ngây ngốc với nhau.

Tế Linh thua, nó đã chết trên núi!

Đối với bọn chúng, chuyện này chẳng khác gì câu chuyện thần thoại đã bị phá hủy, kích thích quá lớn. Trong lòng chúng, địa vị con Tế Linh này chẳng khác gì thần thánh, không thể chiến thắng được, vậy mà bây giờ nó lại bị một đứa bé giết chết.

"Nó.. giết chết Tế Linh, nó là Thái cổ hung thú chuyển thế thành người à!" Bọn cướp kêu to, thể hiện sự sợ hãi.

Mặt bọn chúng tái như màu đất, cả người run rẩy, đã mất đi Tế Linh, sao còn có thể đi lại trong Đại Hoang này? Chắc chắn chúng sẽ chết rồi.

Tất cả bọn chúng đều cho rằng, Tế Linh không thể chiến thắng, cho nên chúng ngồi đợi đứa bé này bị nuốt, tuyệt đối không ngờ rằng sẽ thấy được kết quả không thể tin được này.

"Mày... mày muốn gì, muốn giết bọn tao sao?" Một tên hung khấu run run. Bình thường, khi giết người bọn chúng nào cảm thấy gì, thế nhưng đến bản thân đối mặt cái chết, thì cũng chẳng có gì ngoài sợ hãi.

"Đám người bọn tao phái đi đều bị mày giết sao?" Bọn hắn thật sự sợ rồi. Chỉ một đứa bé thôi đã chém giết ba bốn chục người của chúng rồi, sau đó lại tìm được và hạ gục Tế Linh nữa, bây giờ lại muốn đầu của cả đám bọn chúng, chỉ tưởng tượng thôi đã cảm thấy sợ hãi rồi.

Giờ khắc này, trong lòng bọn chúng nhóc tỳ ngang ngửa với một con Ác Ma rồi.

"Ta không giết những người kia, cũng không có ý định chém đầu từng đứa tụi bay" Nhóc tỳ bình thản nói.

"Ah..." Đám cướp reo lên vui sướng, chỉ cận bọn cúng có thể sống sót thì không có gì là quan trọng cả.

"Vậy ba mươi, bốn mươi người kia đều còn sống?" Vẻ mặt đại thủ lĩnh lộ ra khác thường.

"Không, chúng vùi thây trong bụng thú rồi." Nhóc tỳ đáp.

"Mày..." Bọn cướp biến sắc, tức thì hiểu rõ, đây chỉ là một đứa bé, không chịu nổi nhiều máu tanh như vậy, nên sẽ không tự mình ra tay nhưng cũng sẽ không bỏ qua cho bọn chúng.

"Tộc trưởng gia gia nói, đối với kẻ ác quá khoan dung chính là dung túng cho bọn chúng tiếp tục gây họa, tiếp tục sẽ có nhiều người chết hơn." Nhóc tỳ khẽ nói, nó giơ cổ tay lên.

Một cái vòng răng thú óng ánh xuất hiện, từng cái sáng long lanh, trắng noãn như ngọc, đây là kiện bảo cụ đầu tiên nó lấy được, chính là thuộc về con Tế Linh ở Bái thôn.

" Xoẹt", "Xoẹt"...

Tiếng xé gió vang lên, bốn mươi điểm sáng trắng muốt như ngọc bay về đám cướp, phụt phụt, máu tươi tung tóe, rât nhiều hung khấu bị phế đi, tinh khí trong cơ thể tan biến hết.

"Ah, không!"

"Mày..."

Bọn chúng vừa sợ vừa giận lại sợ, tại trong Đại Hoang này mà mất đi chiến lực thì khác gì bị đẩy vào địa ngục, chúng lấy gì mà chống lại mãnh thú đây?

Đại thủ lĩnh muốn chạy trốn, nhưng hắn lại được nhóc tỳ đặc biệt để ý, vòng răng thú màu trắng bay lên, quấn chặt lấy hắn, khẽ xoắn một cái, toàn bộ phù văn trong cơ thể hắn phai mờ hết.

"Trời ơi, đừng!"

Nhưng mà mọi thứ đã muộn, trong nháy mắt mấy chục tên bị ngã trên mặt đất, thở phì phò, trong lòng chúng tràn ngập sự sợ hãi.

Từ lúc lên núi đến giờ, Nhóc tỳ đã đánh bại rất nhiều tên, nhưng cuối cùng đều chưa hề hạ sát thủ, nó giữ lại mạng sống cho bọn chúng để cho Đại Hoang "tinh lọc" những ác nhân này.

"Ta muốn biết, các ngươi đến tột cùng đến từ ở đâu, phục tùng kẻ nào?" Nhóc tỳ bắt đầu thẩm vấn, nó muốn biết hung khấu rốt cuộc thuộc về thế lực đáng sợ nào.

Lúc đầu đám cướp không phối hợp, nhưng cuối cùng vẫn là có gì đều khai hết.

"Tiểu Tây Thiên..." Nhóc tỳ lẩm bẩm, hung khấu nói ra cái tên này, nhưng hiểu biết của chúng lại có hạn, bọn chúng chỉ là vâng lệnh làm việc, tìm kiếm Chí Tôn Thần Tàng. Theo như truyền lại thì đã có manh mối rồi, bây giờ cần thu thập rất nhiều Hắc kim, thu lại chờ khi phá phù văn trong cổ trận phải dùng đến.

Hung khấu cũng không phải chỉ có một đội, nhưng mà cũng chỉ có đám hung khấu này mới có Tế Linh mạnh mẽ như vậy, mà con Tế Linh này chính

là đến từ Tiểu Tây Thiên kia!

Sau khi giải quyết xong mọi chuyện, nhóc tỳ thả lỏng thần kinh căng thẳng xuống, đặt mông ngồi xuống rồi nằm luôn trên mặt đất.

Thể xác và tinh thần mệt mỏi, trên người nó có mấy cái lỗ máu, cột sống thiếu một chút cũng bị đánh gãy, toàn thân máu me, mình đầy thương tích. Trong trận chiến này, nó bị thương cực kì nghiêm trọng nhưng vẫn chống đỡ đến bây giờ.

Tế Linh chết đi, đám giặc cướp lại mất đi chiến lực, nhóc tỳ mới có thể thả lỏng hoàn toàn, nằm ở đó, muốn động cũng động không được nữa rồi.

Phù văn lóe lên, tự động giúp nó chữa thương, nó khẽ rên lên, lần này nó thật sự rất mạo hiểm mà đại chiến, dường như nó đã mang cả mạng ra, cũng thiếu một chút là chết ở đây rồi.

Nó đại chiến với Tế Linh mấy trăm hiệp, toàn bộ nhờ vào ý chí mạnh mẽ mà chống đỡ, đến bây giờ, rốt cuộc nó đã có thể thả lỏng rồi. Máu đã ngừng chảy từ lâu, trong người nó đang rung động đùng đùng, đây là trong người nó đang tái tạo lại máu thịt, trùng tu lại thể xác và tinh thần.

"Vèo...vèo..."

Bóng Lông xuất hiện, chỉ trỏ đằng xa, ý nó muốn nói cho nhóc tỳ biết, đám vật cưỡi của bọn hung khấu đã bị nó khống chế rồi.

Nó cũng nhìn ra được vết thương của nhóc tỳ rất nghiêm trọng, nó vò đầu bứt tai, rồi nhịn không được hét lên thảm thiết, ý nó là, lại muốn lấy máu ta ư? Quá xui xẻo rồi.

"Đừng giả vờ kêu thảm thiết thế chứ, tao chưa hề nói lấy máu quý của mày cứu tao mà." Nhóc tỳ nhíu mũi nói, rồi nó lôi một cái bình ngọc từ trong lòng ra, đổ ra một hạt Bảo đan có mùi thơm ngát.

Lập tức thì Bóng Lông kêu lên, nó cảm thấy tức đến vỡ phổi, nhảy lên

nhảy xuống, vuốt nhỏ quơ quơ.

"Được rồi, đừng kêu nữa, ta thừa nhận cái này là do máu của mày luyện thành, nhưng chỉ là phần thừa còn lại của khi đó thôi." Nhóc tỳ chột dạ giải thích.

Ực ực! nó đã nuốt xuống bảo dược, chỉ một lát, tinh khí toàn thân bành trướng, dược đan đã tan ra chữa thương thế của nó một cách nhanh chóng, đúng là hiệu quả thần kì.

Bóng Lông rất cực phẩm, nó chạy tới, cướp lấy cái bình ngọc, dốc vào trong miệng mình rồi định nuốt xuống. Ai dè lại phát hiện cái bình trống không, nó tức giận kêu la rồi ném cái bình đi thật xa.

"Bóng Lông à, nó là dùng màu của mày kết hợp với một ít thuốc cổ luyện thành mà, mày cũng muốn ăn sao? Hay là, sau khi trở về chúng ta lại luyện thêm một lò nữa?" Nhóc tỳ dùng giọng thương lượng nói.

"Chít chít..." Bóng Lông nắm bàn tay nhỏ màu vàng, lườm nhóc tỳ một cái thể hiện sự khinh bỉ, chuyện này đánh chết nó cũng không đồng ý.

"Đi thôi"

Sau nửa canh giờ nhóc tỳ đứng dậy, lại tiếp tục long tinh hổ mãnh, ba miệng núi lửa xuất hiện, dung nham chảy ra đi vào trong người nó, làm cho nó tràn đầy tinh thần.

(Long tinh hổ mãnh : chỉ người rất nhiệt tình, rất phấn chấn, khỏe mạnh, có tinh thần.)

"Bóng Lông, mày xử lý bọn hung khấu này đi." Nhóc tỳ phân phó.

Bóng Lông hướng về phía rừng núi phía xa kêu to một tiếng, mấy con Cự thú xuất hiện, bọn chúng nó nhìn như hổ đói từ lâu, lập tức chạy về núi rừng bị tàn phá.

Cuối cùng, toàn bộ bọn hung khấu đều phải đền tội, không sót một tên nào.

Vừa đi được vài dặm, nhóc tỳ đã gặp lại tộc trưởng, lão đã rất vội vàng khi đi đến đây, trên mặt lão tràn đầy lo lắng.

Nhóc tỳ cảm thấy trong lòng thật ấm áp, tộc trưởng gia gia lo lắng vì nó, thấy nó lâu mà không quay lại, đây chẳng phải là muốn liều cái mạng già của lão mà đến rồi.

"Gia gia, cháu ở chỗ này."

"Nhóc à, cháu...không việc gì, tốt quá rồi!" Lão tộc trưởng rất kích động, sau khi lão nhìn thấy mấy chục con hung thú chở cái xác vàng óng ánh bị chia năm xẻ bảy của con Xuyên Sơn Giáp lại càng trợn mắt, không nói được gì.

"Giết...con Tế Linh kia rồi sao?"

"Vâng!" Nhóc tỳ gật đầu.

"Ha ha ha..." Lão tộc trưởng cười to, nước mắt giàn dụa, lão cảm thấy vô cùng sung sướng và khuây khỏa, cảm giác đứa nhóc này đã trưởng thành, có thể bay lượn ra bầu trời xa rồi.

Hai người cùng nhau chạy về, đi được mười mấy dặm thì gặp gỡ một nhóm người, đấy chính là nhóm đàn ông trung niên như Thạch Lâm Hổ, Thạch Phi Giao, từng người từng người đỏ ngầu hai mắt, tư thế như muốn liều mạng.

"Cái gì, cháu chém chết con Tế Linh khổng lồ kia?" Cả đám đờ ra, sau đó bắt đầu cười lớn.

Mọi sự khẩn trương và sâu lo bị quét sạch sành sanh, bọn họ mang chiến lợi phẩm trở lại làng. Lúc này Thạch thôn rất yên lặng, chỉ có bọn họ mà thôi, những người khác đều đã dời đi.

"Mau mau, mau đuổi theo bọn họ suốt đêm, gọi bọn họ trở về."

Việc vui lớn như vậy nên bọn họ không thể đợi đến bình minh, muốn cho hết thảy tộc nhân đều biết để trong lòng mọi người khỏi lo lắng.

"Gia gia, cháu đi ngủ trước đây." Giấc ngủ này nhóc tỳ ngủ rất say, khi tình dậy đã là hoàng hôn ngày hôm sau rồi.

Lúc này trong thôn mùi thịt thơm nức mũi, từng người từng người cười không ngậm miệng vào được đang thu thập huyết nhục của Tế Linh, trong nồi thịt hầm tỏa ra ánh sáng lờ mờ, tinh khí dồi dào đến đáng sợ.

Một đám trẻ con càng là chạy tới chạy lui, kêu ầm ỹ, đây chính là huyết nhục Tế Linh, trước đây nghĩ cũng không dám nghĩ tới mà hôm nay sắp được ăn rồi.

"Nhóc tỳ, cậu thật lợi hại à, lại có thể chém giết Tế Linh." Một đám trẻ con bao vây lấy tiểu Thạch Hạo, chúng nó rất hưng phấn cùng kích động.

"Tiểu ca ca, ca thật lợi hại, sau này phải dạy cho đệ đó." Trong mắt Thạch Phong sáng rực, nó gần như sùng bái nhóc tỳ.

Còn đám đàn ông trưởng thành thì vội vội vàng vàng, huyết nhục Tế Linh ẩn chứa tinh huyết cần phải xử lý tốt, đây là bảo bối khó có thể phỏng đoán được giá trị.

Chỉ có một phần nhỏ thịt được luộc và quay, thịt và cốt phải luyện chế với lão dược mới có hiệu quả cao hơn, huyết thảy tộc nhân đều thu được đại ích, thể chất sẽ tăng cường rất nhiều.

Ngay cả những tộc lão cũng bận rộn cả ngày, bảo huyết cùng gân mạch quý giá nhất đều do bọn họ tự mình thu thập.

Với Thạch thôn mà nói, săn giết được một con Xuyên Sơn Giáp cũng tương đương với chiếm được một bảo tàng, sử dụng tốt có thể phát huy ra tác dụng càng to lớn.

Một đêm này các tộc nhân cực kỳ vui sướng, đâu đâu cũng có tiềng cười cười nói nói, mọi người ngồi quanh đống lửa trại, náo náo nhiệt nhiệt, ăn thịt Tế Linh thơm nức.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 86: Cây Liễu Thông Thiên

Lửa trại bừng sáng vang vọng những tiếng kêu lốp đốp, nơi này trở nên cực kỳ náo nhiệt, tộc nhân thỏa thích ăn mừng.

Những người trưởng thành như Thạch Phi Giao thì vừa cắn miếng thịt lớn vừa ngồi nói chuyện, khích lệ con cái của mình có sức mạnh lớn, tương lai nhất định sẽ là đại anh hùng có thể bạt sơn cử đỉnh*, uy chấn chốn Đại Hoang này.

*bạt sơn cử đỉnh (nhổ núi, nhấc vạc) dùng để nói về người có sức khỏe, phi thường

Đương nhiên người được khen nhiều nhất vẫn là nhóc tỳ, Thạch Lâm Hổ còn quát lớn: "Hài tử, cháu cũng chẳng còn bé nữa, mấy tháng nữa cũng tám tuổi rồi, hơn nữa lại có bản lĩnh lớn như thế thì cũng nên có một mối hôn sự đi, cháu xem Hổ Nữu nhà ta thế nào?

Nhóc tỳ cảm thấy lúng túng, nói: "A thúc, cháu còn nhỏ mà."

Thạch Lâm Hổ trừng mắt, nói: "Nhỏ cái đếch gì, A thúc đã thành hôn năm mười hai tuổi, lúc đó còn lâu mới lợi hại như cháu, có bản lĩnh sớm như cháu bây giờ là có thể rồi."

Tất cả lũ trẻ vừa ha hả cười lớn vừa nháy mắt với nhóc tỳ.

Thạch Lâm Hổ lườm tụi nó một cái rồi nói: "Cười cái gì, mấy đứa cũng không còn nhỏ, đến thời điểm xem xét rồi. Đúng rồi, Đại Tráng, Nhị Mãnh, Bì Hầu tiến bộ thần tốc trong hai năm qua, bản lĩnh cường đại, cũng nên thành hôn rồi."

"Không sai, cũng nên thành hôn rồi." Có tộc lão gật đầu.

"A!" Cả đám trẻ kinh hô, tất cả đều cảm thấy xấu hổ, ánh lửu trại chiếu rọi lên khuôn mặt đỏ bừng của chúng.

Đối với những đứa trẻ khác mà nói thì những lời này cũng không ảnh hưởng gì, nhưng với nhóc tỳ thì có chút khó xử. Bở vì phía sau có mấy cái tiểu nha đầu trực tiếp 'bức cung'.

"Gia gia cùng phụ thân nói muốn ta cùng với mi đính hôn à, khi nào thì mi đáp ứng đây?" Con gái của Thạch Phi Giao lớn tiếng hỏi.

"Ta vẫn còn nhỏ, không muốn thành hôn!" Nhóc tỳ vò đầu, khuôn mặt nhỏ bé nóng bừng.

Một bên khác, Hổ Nữu đang vuốt vuốt bím tóc, một tay nhỏ chống nạnh, tuổi tác còn nhỏ hơn nhóc tỳ, cũng trừng mắt to hét lớn: "Nhóc tỳ, ca chừng nào thì cưới muội?"

"Khi nào ca nói muốn kết hôn với muội?" Suýt chút nữa thì nhóc tỳ chạy trối chết, thực sự nó rất lúng túng.

"Ha ha" Những người lớn đều cười to.

"Hài tử, cháu có tính toán gì không?" Cuối cùng, tộc trưởng cười híp mắt hỏi nhóc tỳ.

"Cháu muốn đưa Thanh Phong đến Bổ Thiên các, chúng cháu muốn tu hành trên đường tới đó. Không phải gia gia đã nói rồi sao 'đọc vạn quyển Cốt Thư không bằng đi mười vạn dặm đường'." Nhóc tỳ đáp.

Nhưng bây giờ cháu vẫn còn nhỏ quá, mà đường xá lại quá xa xôi, với lại chúng ta cũng không biết Bổ Thiên các ở nơi nào." Lão tộc trưởng lo lắng.

"Hài tử, cháu không được quyết định việc này một cách qua loa." Những tộc lão khác cũng khuyên nhủ, để nó nhất định phải thận trọng.

Tiểu Thạch Hạo gật đầu nói: "Vâng, cháu biết ạ, cháu sẽ đợi Liễu Thần tỉnh lại. Liễu Thần nói muốn dẫn cháu tiến vào một thế giới thần bí để xem một chút. Hơn nữa giờ cháu cũng không yên tâm, vạn nhất đám giặc cỏ kia lại xuất hiện thì làm sao."

Một đêm này tất cả tộc nhân đều thoải mái, ăn uống tới tận đêm khuya, bọn họ bàn luận trên trời dưới biển, giảng giải rất nhiều cố sự thân bí bên trong Đại Hoang, khiến cho lũ trẻ cực kỳ say mê.

Điều khiến tộc nhân tiếc nuối nhất chính là trong thời khắc sống còn Xuyên Sơn Giáp tự hủy đi nguyên thủy bảo cốt và phá nát lân phiến, không có để lại bảo thuật nào hết.

Sau nửa đêm, Thạch thôn không được an bình, đám trẻ réo lên không ngừng như quỷ khóc. Bởi vì nhất thời tham ăn, ăn thêm mấy khối thịt Tế Linh, cả người phát sáng, khô nóng khó chịu. Bọn nó chạy khắp cả thôn, cuối cùng đều nhảy vào trong hồ nước để hạ nhiệt.

Rõ ràng tộc lão nhắc nhở qua, mỗi người chỉ được ăn nhiều nhất hai khối thịt, không được ăn no như ăn cơm, vậy mà kết quả vẫn thành như vậy.

Mãi tới tận hừng đông, một đám trẻ con cùng với vài người trẻ tuổi mới bò từ trong hồ nước lên, ảo não trốn về nhà mình.

"Ha ha" một ít tộc nhân dậy sớm, sau khi nhìn thấy tình cảnh này thì bắt đầu cười lớn.

Không nghi ngờ chút nào, con Tế Linh này rất phi phàm, trong cơ thể có hàm chứa một cỗ sức mạnh tinh túy, được coi là bảo dược cho thân thể, có tác dụng cải thiện thể chất tộc nhân một cách hiệu quả.

Năm đó bất ngờ đạt được Toan Nghê di thể, người cả thôn ăn toàn bộ cả con. Bởi vậy thể chất người trong thôn được cải thiện rất nhiều, bằng không thì làm sao một đám trẻ có thể tu tập được Cốt Văn?

Phải biết một bộ lạc cả vạn người cũng khó có thể tìm ra một cường giả

Bàn Huyết cảnh, mà ngày sau tất cả những hài tử này đều có cơ hội đột phá vào.

Hiển nhiên Thái Cổ di chủng bảo thể phát huy tác dụng to lớn, dẫu sao thì cũng quá mức khó cầu, nó có thể coi là vô giá. Đỉnh cấp đại bộ lạc muốn có ý đồ với nó có thể gặp phải họa diệt tộc.

Bởi vì Toan Nghê không phải là Thái Cổ di chủng bình thường.

Tuy rằng con Tế Linh này không sánh được với Toan Nghê nhưng nó cũng không phải vật phàm, lai lịch rất lớn. Nó xuất thân từ Tiểu Tây Thiên thần bí nên tuyệt đối không phải Tế Linh của Bái thôn có thể so được.

*Tây Thiên: (tín đồ Đạo Phật Trung quốc thời xưa gọi Ấn Độ); thế giới cực lạc, cõi cực lạc, chắc đây là một thế lực liên quan tới phật giáo chăng?

Trên thực thế, Xuyên Sơn Giáp phải mạnh hơn rất nhiều so với sức chiến đấu của nó, chỉ bởi vì nó bị trọng thương trong quá trình ôn dưỡng cùng phục sinh cốt tiễn màu vàng mới khiến nó bại vong.

Thoáng cái thời gian nửa năm vội vã trôi qua, Tế Linh khổng lồ bị người trong thôn ăn hết sạch.

Thực lực đám trẻ con tăng nhanh như gió, trình độ Cốt Văn đều cực cao. Kết quả này khiến cho tất cả lão nhân rung động, đến nỗi cười không ngậm miệng vào được, suýt chút nữa túm xuống cả râu mép trắng như tuyết.

Không chỉ bọn nhỏ, cũng có mấy người trưởng thành đột phá, tỷ như Thạch Lâm Hổ cùng Thạch Phi Giao. Kỳ thực thời gian bọn họ tu tập Cốt Văn còn trước bọn nhỏ, từ khi tộc trưởng trở về từ ngoại giới đã cho bọn họ học tập Cốt Văn. Chỉ do đã qua độ tuổi tu hành tốt nhất từ lâu nên thành tựa không được như mong muốn.

Trong mấy năm qua, không những có Toan Nghê di thể lại còn một con Tế Linh phi phàm, huyết nhục của chúng nó ẩn chứa quá nhiều thần tính tinh hoa nên đã cải thiện thể phách của bọn họ rất nhiều.

Vì vậy nhiều năm tu hành và tích lũy của bọn họ dần dần bao phát ra. Thạch Lâm Hổ và Thạch Phi Giao cùng thăng cấp vào Bàn Huyết cảnh, hơn nữa cảnh giới không hề thấp, tu vi thâm hậu.

Mọi người không khỏi than thở, Thái Cổ di chủng với Tế Linh của Tiểu Tây Thiên thần bí thực sự siêu phàm, không hổ là huyết nhục bảo dược hiếm thấy, không gì đổi được.

Lại mấy tháng nữa trôi qua, cách thời điểm Liễu Thần ngủ say cũng sắp một năm, hiện nhóc tỳ cũng tám tuổi rưỡi rồi.

Trong khoảng thời gian này, nhóc tỳ sử dụng bảo dược được luyện bằng máu thịt của Tế Linh để làm phụ trợ, mở ra 'Miệng núi lửa' thứ bốn xuất hiện ở sau lưng, 'Dung nham' chảy xuôi, tinh khí cuồn cuộn, hết sức thần bí.

"Thật chậm à, sắp một năm rồi mà chỉ tăng thêm được một cái." Nhóc tỳ tự nói, cảm thấy càng ngày tu thành càng khó khăn.

Sau khi lão tộc trưởng nghe mấy lời này mãi không biết nói gì, cuối cùng lau mồ hôi lạnh nói cho hắn, như thế này đã được xem là kỳ tích rồi, rất nhiều người cả đời cũng khó tăng thêm, dù cho năng khiếu cực cao cũng chưa chắc đã tăng thêm một tầng trong vòng mấy năm.

"Thật vậy à, vậy thì cháu yên tâm rồi." Nhóc tỳ hài lòng nở nụ cười, không còn lo lắng.

Động Thiên cảnh, bên trong hoặc bên ngoài cơ thể người hoặc mở ra một cái bất hủ thông đạo hoặc mở ra tịnh thổ, đây cũng là một thế giới, dựa vào điều này có thể câu thông hư không vô ngần, cướp đoạt thiên địa tạo hóa, để phù văn thần lực trong cơ thể mình tăng vọt, từ đầu chí cuối duy trì ở trạng thái cường thịnh nhất.

Dựa theo lời lão tộc trưởng giải thích thì bây giờ tiểu Thạch Hạo đã được xem như đại cao thủ ghê gớm ở Động Thiên Cảnh, nó đã mở ra được bốn cái bất hủ thông đạo.

"Có mấy người cả đời cũng chỉ mở ra một thông đạo, dựa vào thông đạo này rút lấy lực lượng của thiên địa, như vậy có thể tiến vào cảnh giới cao hơn, nhưng không thể leo lên đỉnh cao, thành tựa đến đây cũng tới phần cuối." Lão tộc trưởng giải thích.

Bình thường sau khi cường giả mở ra bốn, năm cái 'Động Thiên' sẽ bắt đầu cân nhắc tích lũy, chờ mong một ngày đột phá, từ bên trong động thiên phun trào ra vô tận phù văn thần lực, để bản thân có thể tiến vào cảnh giới cao hơn.

Lão tộc trưởng tiếp tục giải thích: "Người có thể mở ra sáu cái động thiên đã được xem là người tài ba ở cảnh giới này, còn mở ra bảy cái động thiên được coi là thiên tài hiếm thấy. Nếu người nào đó có thể mở ra tám cái động thiên tất nhiên là người có thiên phú dị bẩm, ít ỏi như 'phượng mao lân giác'*. Thường người nắm giữ chín cái động thiên chỉ xuất hiện trong sách cổ ghi chép, trên thực tế nếu có thể xuất hiện thì tất nhiên đó là những người thần tư ngút trời."

*phượng mao lân giác: lông vũ chim Phượng và sừng của Kỳ Lân, là những thần thú hiếm thấy trong truyền thuyết, câu này dùng để chỉ những thứ hiếm hoi ít có.

Nhóc tỳ chớp mắt to, chăm chú lắng nghe, thì ra nó có thể cân nhắc vượt cửa ai lúc này, dựa vào bốn cái động thiên tiến vào đại cảnh giới cao hơn. Thế nhưng nó không thể thực hiện lựa chọn này.

Y theo lời tộc trưởng, mỗi khi mở thêm một cái động thiên thì tiềm năng sẽ mở ra nhiều thêm một bộ phận. Nếu như một cái động thiên thì cơ số tiềm năng là một, hai cái động thiên thì là hai, cứ thế suy ra đến tám cái động thiên chính là tám, chênh lệch thực sự quá to lớn.

Thời gian trôi qua, sau khi hung khấu bị diệt vẫn chưa xuất hiện nhóm hung khấu khác, Tiểu Tây Thiên không có phản ứng gì, có lẽ cho rằng Xuyên Sơn Giáp đã chết ở trong bụng Thái cổ di chủng nơi Đại Hoang.

Trong thời gian này, mọi người Thạch thôn đừng có một lần xuất động, đào lên hắc kim mà đám hung khấu cất giấu, tuy chỉ có nửa mét vuông nhưng cũng nặng hơn vạn cân. Đây là vật liệu quý hiếm để rèn đúc binh khí, cũng là kim loại hiếm dùng khắc chế trận pháp, có thể thu thập được nửa mét vuông có thể thấy rõ bọn chúng tạo bao nhiêu sát kiếp trong nhiều năm qua, những người chết trên tay chúng nhiều vô số kể.

Nửa tháng sau, gió mát nhẹ thổi, từng con sóng nhỏ lăn tăn, nhẹ nhàng nối nhau dàn đều trên mặt hồ xanh biếc, cây Liễu ở đầu thôn sau một năm vắng lặng bỗng nhiên phát sáng, vầng sáng xanh tươi xông lên tận trời cao, bao phủ toàn bộ sơn mạch một vầng sáng mông lung.

"A, Liễu Thần thức tỉnh rồi!"

Người trong thôn kinh hô, sau đó hết sức vui mừng. Tế Linh đã phục sinh rồi, bọn họ không cần phải lo lắng gì nữa, cho dù có dị chủng cường đại xâm lấn thì bọn họ cũng tin tưởng Liễu Thần có thể ngăn cản.

Ở thời khắc này, bất luận là nam hay nữ, già hay trẻ, tất cả mọi người đều chạy tới đầu thôn, tiến hành tế tự, hành lễ với Liễu Thần.

"Rắc, rắc, rắc, rắc"

Lúc này lục hà rực sáng, vỏ cây già bóc ra, tại chỗ này mọc ra mấy cành non xanh biêng biếc, trong phút chốc lại xuất hiện quang vụ mờ mịt, vạn vạn điểm lành giáng xuống.

Liễu thụ tân sinh, lần thứ hai mọc ra bốn cành non, trưởng thành cấp tốc, rất nhanh đã dài tới mấy mét, cùng cái cành trước kia không khác nhau chút nào.

Năm cái cành liễu xanh mơn mởn, tỏa ra bảo quang bao phủ toàn bộ đại địa, thần bí khó lường, nó tỏa ra một loại chấn động hết sức kinh người.

Tộc nhân vui sướng, Liễu Thần càng hùng mạnh hơn, thân cây màu đen đã có một phần nhỏ khôi phục màu xanh lục, sinh cơ bừng bừng, ánh sáng

xanh biếc khuếch tán để cả vùng thế giới này đều tràn ngập khí tức sinh mệnh nồng nặc.

"Liễu Thần, người khỏe không à?" Có tộc lão run giọng nói.

"Ta rất khỏe, lần trầm miên này cũng kết thúc rồi." Liễu Thần truyền âm, thần hi biến mất, lục quang rút đi như thùy triều từ bên trong ngọn núi lớn, sơn mạch khôi phục lại như trước.

Ngày hôm đó Thạch thôn ăn mừng rất náo nhiệt, có Liễu Thần ở đây sẽ không còn phải lo hung khấu trả thù.

"Ngươi rất giỏi, có thể giết chết một con Tế Linh. Nó không hề đơn giản, đã vượt qua Động Thiên cảnh rồi, chỉ là căn cơ bị phá nát, nếu không thì ngươi gặp nguy rồi." Liễu Thần thông qua mấy khối cốt còn lại của Xuyên Sơn Giáp là có thể hiểu rõ hình hình của nó ngay khi đó.

"Liễu Thần, cháu đã mở ra được bốn cái động thiên, y theo tộc trưởng gia gia 'luận tiềm lực' cháu hy vọng có thể mở ra toàn bộ tiềm lực." trong mắt nhóc tỳ lộ ra ánh sáng ước ao.

Sau một phen giao lưu, Liễu thụ đã sáng tỏ, mấy cành liễu đong đưa như đang nhẹ nhàng lắc đầu, nói: "Tám động thiên chính là cực hạn sao? đây cũng chỉ là tiêu chuẩn của nhân tộc mà thôi, chín động thiên cũng không phải chỉ có trên sách cổ ghi chép mà có thực."

"A?" Nhóc tỳ kinh hô, chăm chú lắng nghe.

"Dựa theo tình hình thời kỳ Thái Cổ mà xem" Cây Liễu vừa mở miệng nhóc tỳ liền biết nhất định lại lấy cảnh giới của Thái Cổ hung thú mạnh mẽ để so sánh, đây là một tiêu chuẩn rất đáng sợ.

Quả nhiên cây Liễu tiếp tục nói: "Thời đại Thái Cổ những ác thú như Chu Tước, Thao Thiết... cho rằng ở Động Thiên Cảnh mà có chín động thiên thì có thể xưng vương, nhưng mười động thiên mới là cực hạn, là tôn sư chân chính của cảnh giới này.

"Liễu Thần, người có biện pháp gì sao?" Nhóc tỳ nghe ra ý tứ trong lời nói của Tế Linh.

"Ta đã nói chờ ta thức tỉnh có thể dẫn ngươi đi tới một thế giới thần bí để tham quan, ngươi đồng ý sao? Nói không chắc ở nơi đó ngươi có thể gặp tới tiểu ca ca - Thạch Nghị của ngươi, tuy răng đây cũng không phải là gặp gỡ chân thân."

"Cháu đồng ý!" Nhóc tỳ kiên định gật đầu.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 87: Hư Thần Giới

"Được rồi, cháu đi nói với tộc nhân một tiếng, để tránh họ lo lắng, sau đó chúng ta sẽ xuất phát!" Cây Liễu truyền âm, thật là sấm vang chớp giật, vừa nói xong đã muốn khởi hành rồi.

"Vâng!" Nhóc tỳ cũng không hỏi nhiều, lập tức quay người chạy tới nhà tộc trưởng, thông báo tình hình một cách nhanh chóng và đơn giản.

Thạch Vân Phong cùng mấy vị tộc lão đều ngẩn ngơ, đám người Thạch Phi Giao nghe tin chạy đến cũng cả kinh, mọi người đều vì nhóc tỳ lau mồ hôi, đó là một nơi như thế nào?! Nơi có thể chiến đấu với thú con của các loài Cùng Kỳ, Tất Phương, Tiêu Đồ, thậm chí sẽ gặp phải Trùng Đồng giả - Thạch Nghị, nghe có chút kinh người.

"Hài tử, cháu nhất định phải cẩn thận a, nơi đó là địa phương nào, làm sao lại gặp phải dòng dõi của hung thú Thái Cổ? Cháu nhất định phải chú ý an toàn a!"

"Loại rèn luyện này thật là đáng sợ, đây là thí luyện khi còn nhỏ của Thần Linh sao?!"

Bọn họ vô cùng khiếp sợ, trong lòng càng lo lắng.

Nhóc tỳ rất dứt khoát, sau khi báo cho tộc nhân liền nhanh chóng trở về, không có trì hoãn một chút thời gian, trực tiếp xếp bằng dưới gốc cây cháy đen, vẻ mặt nó trịnh trọng, đã chuẩn bị tốt để lên đường.

"Vậy được rồi, để cho chúng ta mở ra Thông Thiên lữ trình." Cây Liễu truyền âm, thanh âm mặc dù nhẹ nhàng và bình tĩnh, nhưng cũng có một loại uy nghiêm, năm cành liễu đột nhiên bay vút lên, hóa thành xích thần trật tự óng ánh rực rỡ, xông ngược lên trời.

"Oanh" một tiếng, mây xanh rực cháy, làm trời đất biến thành một màu xanh biếc, năm cành liễu tỏa sáng rực rỡ xuyên thủng bầu trời, giống như mở ra một cánh cửa pháp tắc!

Trên bầu trời, sương mù mờ mịt, hoàn toàn mông lung, thần bí mà lại thâm thúy.

"Vù" một tiếng run nhẹ, nhóc tỳ cảm giác mình rời khỏi chỗ ngồi, nó xuyên qua cánh cửa sương mù mông lung tiến vào một vùng trời đất kỳ lạ.

"Đây là nơi nào?" Nhóc tỳ phát hiện xung quanh sương mù mông lung, như hỗn độn đang cuộn trào mãnh liệt, tất cả thoạt nhìn đều mơ mơ hồ hồ.

"Tới nơi này!" Một đoàn ánh sáng nhu hòa màu xanh lục toả ra, cây Liễu xuất hiện ở phía trước, nó cắm rễ giữa trời đất, hướng dẫn nhóc tỳ tiến lên.

Sương mù tan dần, phía trước trở nên trống trải tràn đầy vẻ thê lương cùng xa xưa, như là một mảnh thế giới bị vứt bỏ.

"Giống như một mảnh Cổ Giới bị bỏ hoang." Nhóc tỳ kinh dị.

Sương mù mỏng dần, nhóc tỳ đứng dưới gốc cây Liễu, nhìn về phía trước, nó thấy từng tòa kiến trúc đổ nát, rất nhiều cung điện sụp đổ giờ chỉ còn gạch vỡ ngói vụn.

"Đi xem một chút đi." Cây Liễu truyền âm.

Nhóc tỳ bước tới, trước mắt nó là cảnh tượng hoang vu khắp nơi đều là gạch vụn, những cung điện, đền thờ trước kia đều đã bị hủy diệt, tỏa ra một loại khí tức tang thương và cổ xưa.

"Đây là địa phương nào?" Nhóc tỳ lần thứ hai dò hỏi.

"Hư Thần giới." Cây Liễu trả lời.

"Hư Thần giới?" Nhóc tỳ chấn động trong lòng, vừa mới nghe được danh tự này liền cảm thấy nhất định không đơn giản, nếu không tại sao lại

dám đặt tên như vậy.

"Có một cách nói, đây là thế giới sau khi thành thần sẽ tiến vào." Cây Liễu nói.

"A?!" Nhóc tỳ giật nảy cả mình, chính mình lại tiến vào Thần giới? Loại cảm giác này rất không chân thực, thậm chí hơi dọa người.

"Còn có người nói, do Thần Linh là sinh vật mạnh nhất được Tiên dân thời Thượng Cổ quỳ bái, cùng nhau dùng cảm giác tinh thần xây dựng lên mảnh thế giới kỳ lạ này." Cây Liễu lại nói ra một loại cách nói khác.

"Thần Linh được Tiên dân Thượng Cổ thờ phụng đã cùng nhau xây lên thế giới tinh thần?" Nhóc tỳ trợn to hai mắt, lộ ra vẻ khó mà tin nổi.

Nó cúi đầu nhìn một chút mảnh phế tích dưới chân, lại nhìn từng ngọn Thái Cổ Thần Sơn bị gãy rời ở phía phương xa, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, đây là một thế giới rất chân thực a.

"Chân thân của mình rõ ràng đứng ở chỗ này, nếu là thế giới do tinh thần xây dựng lên, còn có thể đặt chân sao?" Nhóc tỳ sinh ra nghi vấn.

"Có một điều ta muốn sửa lại, bây giờ ngươi cũng không phải chân thân, mà chỉ là ý chí tinh thần." Cây Liễu nhắc nhở.

Nhóc tỳ không tin, dùng sức nhéo cánh tay của mình, nó cảm thấy đau đớn, đây không phải trong mơ, cũng không phải giả tạo, cảm giác rõ ràng rất chân thực a.

"Bất kỳ một loại sinh linh nào, tinh thần đều là thần bí nhất, càng thần bí hơn thân thể." Cây Liễu truyền âm giải thích cho nó: "Tinh thần của ngươi tiến vào, ở nơi này giống như đã tái sinh một lần, cùng chân thân không hề khác gì nhau."

"Nhưng đây chỉ là ý chí của cháu a, cũng không phải là thân thể, tại sao chân thực như vậy? Thật là khó phân rõ." Nhóc tỳ mê hoặc.

"Đây chính là chỗ thần bí của Hư Thần giới, cũng là giá trị của nó, ở nơi này tinh thần được rèn luyện, sau khi trở về thế giới hiện thực sẽ mang theo tất cả cảm ngộ trở về thân thể, cùng lột xác, giống như chân thân tu hành ở chỗ này!" Cây Liễu giải thích.

"Nơi này thật quỷ dị!" Nhóc tỳ thán phục.

Nó giẫm lên gạch vụ phát ra âm thanh “Răng rắc”, phế tích to lớn và trống trải, về phần dãy núi xa xa càng có khí thế hào hùng, mặc dù đều bị đánh gãy nhưng vẫn làm cho người cảm thấy nguy nga và thần thánh.

Những thứ này nếu như đều được xây dựng bằng tinh thần, vậy phải dùng đến thần thông lớn cỡ nào a? !

Cây Liễu than thở: "Có một loại truyền thuyết, thời Thượng Cổ đã xảy ra biến động lớn, dẫn đến mảnh thế giới tinh thần này cũng rách nát rồi, vì vậy mới xuất hiện nhiều phế tích như vậy."

Tiên dân cúng bái Thần Linh, một vài có lẽ là thần, một vài chính là các loại sinh vật Thái Cổ thuần huyết như Chư Kiền, Li Vẫn, Áp Dữ, đó là một thời đại cực kỳ phức tạp và thần bí.

"Cháu phải rèn luyện bản thân ở thế giới tinh thần này sao? Nhưng là nơi này không có thứ gì, từ lâu đã là một vùng đất bị vứt bỏ." Nhóc tỳ rất khó hiểu.

"Sai rồi, thế giới này hùng vĩ vô biên, ngươi chỉ nhìn thấy một góc nhỏ." Liễu Thần sửa lại, nói cho nó biết còn có những khu vực rộng lớn ở đó có rất nhiều sinh linh.

"Đó là những sinh linh như thế nào?" Nhóc tỳ hiếu kỳ.

"Giống như ngươi, tinh thần từ ngoại giới tiến vào, hiện ra ở bên trong Hư Thần giới." Cây Liễu trả lời.

"Bọn họ cũng có thể đi vào, hơn nữa có rất nhiều người?" Nhóc tỳ kinh

ngạc.

"Đúng, giống như một quốc gia chân thật." Cây Liễu nói.

Tiếp theo, nó giải thích những ngững người kia tiến vào bằng cách nào: "Ngươi có từng nghe nói qua chuyện cả nước cùng tế thiên.

"Vâng, cháu biết." Nhóc tỳ gật đầu.

"Từ thời Thượng Cổ đến bây giờ, có một số quốc gia cổ tín ngưỡng cổ đại Thần Linh đã sớm chết rồi, nhưng bọn họ vẫn còn thờ cúng, cả nước cùng cúng tế rất trang trọng và thành kính. Nguyên nhân trong này có rất nhiều, chủ yếu là vì kế thừa đồ vật do Thần Linh lưu lại. . ."

Có thể đi vào Hư Thần giới, chính là một trong những bảo tàng kế thừa từ Thượng Cổ Thần Linh. Chỉ cần không cải biến tín ngưỡng, hàng năm các quốc gia cổ này tiến hành tế tự, cường giả liền có thể cảm nhận được Hư Thần giới.

"Thần bí như vậy?" Trong lòng nhóc tỳ bị xúc động mạnh, hai mắt nó trong suốt, suy nghĩ nghiêm túc thật lâu, cảm thấy tăng thêm không ít kiến thức.

Cây Liễu nói: "Cả nước cùng tế, sau khi cả quốc gia cổ được tán thành, có thể nhận được phúc phận khi một người tu hành đến một trình độ nhất định liền có thể cảm ngộ và ra vào Hư Thần giới."

Thạch thôn nằm trong Đại Hoang, cách quốc gia cổ rất xa xôi, cũng không tiến hành tế thiên, tự nhiên không thể đi vào Hư Thần giới.

Lúc cây Liễu mang theo nhóc tỳ tiến vào, cũng không phải sử dụng phương pháp của quốc gia cổ, vì vậy không nhìn thấy những người khác mà xuất hiện ở trong một khu phế tích hoang lương.

"Ngươi từ nơi này đi ra phía ngoài, có thể rất nhanh tiến vào nơi rèn luyện chân chính." Cây Liễu truyền âm, nó không tiếp tục tiến lên mà dừng

bước ở đây.

Cứ như vậy, một mình nhóc tỳ lên đường đi ra mảnh phế tích to lớn này. Trong lòng nó vẫn có rất nhiều nghi vấn, chỉ là cây Liễu đã trở nên mơ hồ không cùng nó tiến vào, mà nói cho nó biết có thể tìm tất cả đáp án ở phía trước.

Sương mù càng ngày càng ít, nhóc tỳ dần dần tiếp cận một thế giới sáng sủa. Cuối cùng, nó cũng đi ra phế tích, bước lên một tảng đá lớn lóe lên Phù Văn, trên tảng đá có khảm lên mấy miếng xương thú trắng bóng.

"Đây là Nguyên Thủy Bảo Cốt sao, xem ra rất hiếm thấy cùng quý giá." Nhóc tỳ kinh ngạc ngồi xổm xuống, muốn dùng tay gỡ ra.

"Xoạt "

Nhưng mà nhóc tỳ chưa kịp làm gì thì một cái thông đạo màu vàng xuất hiện, trực tiếp rời nó đi chỗ khác.

Đây là một loại cảm giác rất kỳ quái, nhóc tỳ phát hiện mình xuyên toa rời khỏi chỗ cũ, trong phút chốc xuất hiện ở một địa phương khác cũng có Phù Văn dày đặc.

Đồng dạng là một tảng đá xanh, phạm vi có khoảng một trượng, trên tảng đá cũng có mấy miếng Bảo Cốt, lưu chuyển sức mạnh Phù Văn thần bí.

Lần này, nó hít sâu một hơi, ngồi xổm xuống, vuốt nhẹ một miếng xương, sau đó bỗng nhiên dùng sức, muốn đánh nứt mặt đá lấy ra Phù Cốt.

Tảng đá này rất quái lạ, phi thường cứng rắn, hơn nữa mấy miếng Phù Cốt đồng thời phát sáng, tạo thành một tấm hoa văn bảo vệ tảng đá.

"Nó đang làm gì, tại sao phải phá hỏng thông đạo?"

"Trời ạ, nó đang đào Bảo Cốt trên tảng đá, thật đúng là cực phẩm a, lẽ nào nó không biết đây là thông đạo, chỗ này căn bản không thể lay động

sao?"

. . .

Một đám âm thanh lớn truyền đến, bàn ra tán vào, rất là náo nhiệt.

Nhóc tỳ ngạc nhiên, nhanh chóng đứng dậy, Phù Văn bên người từ từ lờ mờ, có thể thấy rõ tình hình chung quanh rồi, một đám người vây quanh tảng đá đang chỉ chỉ chỏ chỏ vào nó.

"Tuổi tác nhỏ như vậy a, chẳng trách cái gì cũng không hiểu, càng mơ hão phá hỏng con đường đi về ngoại giới, đào đi Phù Cốt."

"Dù sao đều là rất cực phẩm, lại làm chuyện như vậy, người lớn trong nhà không có nói cho nó biết sau khi vào Hư Thần giới phải làm gì sao?”

Nhóc tỳ vò đầu, phát hiện mình có thể đã làm một việc ngốc, nếu không tại sao đám người kia lại nhìn nó như vậy, nó nhỏ giọng nói: "Bảo Cốt ở chỗ này đều là vật có chủ sao? Ta không biết, cho nên mới làm như vậy."

Đám người yên lặng.

"Tộc nhân của ngươi không có giới thiệu cho ngươi tình huống của nơi này sao? Mới tới Hư Thần giới, nhất định sẽ bị đưa vào 'Sơ Thủy Địa', sau khi ở đây tu hành viên mãn muốn tiến vào khu vực có cấp độ cao hơn phải sử dụng thông đạo phù văn. Ngươi đi vào đây, không có chuyện gì nghiên cứu thông đạo này làm chi? Hơn nữa nó còn muốn đào đi Bảo Cốt, thực sự là. . ." Có một cái người trung niên khoảng ba mươi mấy tuổi lắc đầu, kiên trì giải thích cho nó vài câu, cảm giác không biết phải nói gì.

"Khà khà. . ."

"Ha ha. . ."

Tất cả mọi người xung quanh đều bắt đầu cười lớn.

Khuôn mặt nhỏ của nhóc tỳ đỏ bừng, có chút ngượng ngùng, nhỏ giọng

hỏi: "Nói như vậy, những Bảo Cốt này là vật vô chủ?"

Tiếng cười của mọi người im bặt, tỏ rõ vẻ kinh ngạc, nói tới nói lui, nó vẫn muốn đào xương à?

"Trời ạ, đứa nhỏ này cũng thật là cái cực phẩm, vẫn còn đang đánh Bảo Cốt chủ ý!"

"Đây là con cháu của gia tộc nào a, giáo dục kiểu gì vậy, chẳng lẽ lớn lên trong rừng hoang?"

Một đám người không biết nên khóc hay cười, cảm giác như là đang đối mặt người nguyên thủy, thằng nhóc này ngốc một cách đáng yêu, tại sao có thể có loại biểu hiện này đây?

Rốt cuộc nó thuộc về cái bộ tộc nào? Sau khi trở về thế giới hiện thực nếu là thân phận bị tìm ra, nhất định sẽ làm cho tộc này trở thành trò cười, đây là tin lạ a!

"Đây không phải Chư Thần dùng tinh thần xây dựng thế giới sao, ta cảm thấy những Bảo Cốt này nhất định có giá trị cực lớn, cũng không phải ta lòng tham, chỉ là muốn đào ra nghiên cứu một chút." Nhóc tỳ nhỏ giọng giải thích.

Thật là khiến người ta không còn gì để nói rồi, tất cả mọi người không biết cùng nó nói gì cho tốt.

"Ha ha. . ." Cuối cùng mọi người chỉ có thể cười to. Mặc dù nơi này là Sơ Thủy Địa, cũng không phải là cao tầng Động Thiên Phúc Địa, nhưng là không phải tùy tiện có thể phá hư.

Một lão già cười hắc hắc nói: "Những Phù Cốt này cực kỳ hiếm có cùng quý giá, nếu như ngươi có thể đào ra, ta sẽ đổi bằng rất nhiều tinh bích!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 88: Cực Phẩm

"Tinh bích là cái gì?"

Mọi người choáng váng, làm sao mà cái gì thằng bé này cũng không biết, lẽ nào nó thực sự từ trong rừng già nguyên thủy đi ra hay sao?

"Được rồi, chờ cháu đào được Bảo Cốt rồi hãy nói." Lão già kia cau mày nói.

"Vâng, được rồi!" Nhóc tỳ dùng sức gật đầu, nó tiến vào Hư Thần Giới chính là để mài giũa cùng học tập.

Theo như Liễu Thần giảng thì đồ vật xuất hiện ở nơi đây cùng thế giới thực đối ứng với nhau, tất cả đều có nguyên hình. Nó sống ở trong Đại Hoang, phi thường hoang vu, đối với ngoại giới căn bản không biết gì, lúc này dựa vào những thứ nơi này để tìm hiểu.

"Thế nào mà đến tinh bích là gì nó cũng không biết?" Những người sau khi nghe thấy tin tức này đều ngạc nhiên xem nhóc tỳ như sinh vật lạ, đứng ở cách đó không xa chỉ chỉ chỏ chỏ.

Nhóc tỳ gõ gõ đập đập, ngồi xổm quanh tảng đá này một trượng, nghiên cứu mấy khối cốt phù kia, dáng vẻ hết sức chăm chú.

"Cực phẩm a, nó lại thực sự muốn đào Bảo Cốt trên thông đạo? Xưa nay chưa từng có ai làm như vậy a!"

"Thằng nhóc này cũng quá tham tài đi, ta rất muốn xem nó đào ra bằng cách nào, còn chưa từng nghe thấy ai có thể làm được việc này đây."

"Ha ha, xác thực ngu ngốc một cách đáng yêu, nó là con cái nhà ai mà

chạy tới đây để nghịch bảo thế này?"

Một đám người ngồi chế giễu, cảm thấy đứa bé này rất thú vị, nó cũng quá tham chứ? Nếu như nhóc tỳ là người lớn thì đã sớm bị mọi người kinh bỉ một trăm lần, nhưng mà bây giờ lại khiến mọi người không nhịn được cười, cảm thấy nó quá ngốc.

"Hài tử, có muốn mượn dụng cụ hay không, đại thúc cho cháu mượn một cái." Một người trung niên cười híp mắt, mang theo ý trêu chọc nói.

Nhóc tỳ cũng không ngẩng đầu, tiếp thu 'hảo ý' của người ta, dứt khoát nói: "Muốn, đại thúc cho cháu mượn một cây búa nặng hai vạn cân đi."

Mọi người đờ ra, điều này cũng thái quá à. Đây là cây búa chứ không phải nhà tranh, ai ăn nhiều rửng mỡ đi đúc cây búa nặng như thế, có thể vung lên sao? Lại nói nó mới bao nhiêu tuổi, mở miệng muốn một cây búa hai vạn cân, đây là tự cao và tự tin biết bao.

"Không có cái hai vạn cân nhưng có một chiếc hai ngàn cân." 'Bịch' một tiếng, người trung niên ném cái búa to bằng cái cối xay nhỏ, khiến mặt đất lún thành một cái hố sâu.

"Cháu sợ sẽ dùng hỏng mất." Nhóc tỳ vẫn không có ngẩng đầu, lê lê cái mông, ngồi nghiên cứu, đẽo gọt mấy khối phù cốt trên tảng đá lớn.

Sao đứa nhóc này lại nói thế? Sắc mặt người trung niên trở nên xám xịt, cảm thấy mình bị trêu đùa, nói: "Không có việc gì, cháu cứ dùng đi, hỏng rồi không cần cháu bồi thường."

"Há, được rồi, thế cháu không khách khích nữa." Nhóc tỳ gãi gãi đầu, cuối cùng như nhớ ra điều gì đó, nói: "Đúng rồi, đại thúc, đây không phải là thế giới tinh thần do Cổ Thần Minh xây dựng sao, sao đại thúc có thể mang theo một cây búa, lẽ nào đây cũng là tinh thần ý chí của người sao?"

"Lượn, lượn chỗ khác chơi ngay, mi mới là cây búa ý. Cho mi dùng thì dùng, nói nhảm nhiều thế!" Trán người trung niên nổi lên gân xanh.

Một người lão nhân râu tóc bạc trắng hảo tâm nhắc nhở, nói: "Hài tử, có thể nhấc hoặc giơ lên một cái vũ khí cũng không có nghĩa sẽ sử dụng tốt, bởi vì cần phải tốn mười mấy lần sức mạnh mới dùng được, cháu phải cẩn thận một chút, đừng có tổn thương chính mình."

"Cháu biết." Nhóc tỳ gật đầu, sau đó tập trung vào con chim nhỏ có đôi cánh xinh đẹp trên bả vai lão, hỏi: "Lão gia tử, con chim này cũng chính là người chứ? Hóa thành bộ dáng này."

"Lượn, lượn chỗ khác chơi ngay!" Lão nhân vung tay áo, sắc mặt cũng xám xịt.

"Làm sao đều như vậy, kiên trì chỉ điểm cháu một lúc không được sao?" Nhóc tỳ lẩm bẩm, âm thanh tuy nhỏ nhưng vẫn bị mọi người nghe thấy.

"Đứa bé nghịch ngợm này!" Không ít người đều nói ra câu như thế, nó hỏi toàn những vấn đề lung ta lung tung, cố ý trêu chọc chúng ta phải không?

Khi mọi người đang oán thầm thì nhóc tỳ vung búa lớn lên đập vào tảng đá lớn, vang một tiếng "Coong" thật lớn, đinh tai nhức óc, đốm lửa bay loạn.

"Được, thật mạnh à, lại có thể vung búa lớn lên." Có người gật đầu.

"Coong coong coong coong"

Sau một khắc, mọi người bưng kín lỗ tai, nhóc tỳ vung lên búa sắt giống như gà con mổ thóc, không ngừng đập về phía tảng đá, những âm thanh kim thạch va chạm vang lên khiến màng nhĩ của mọi người đều sắp thủng rồi.

Đây chính là Hư Thần Giới, khiến cho người ta cảm thấy chân thật như chân thân ở đây, không hề khác gì nhau.

Cuối cùng, "Keng" một tiếng, cây búa biến hình, đầu búa gãy lìa khỏi chuôi bay ra ngoài.

Mọi người trợn mắt ngoác mồm, tên nhóc này lại thực có tài, nhanh như thế đã làm hỏng một cây búa lớn, sức mạnh thực sự không nhỏ!

Nhóc tỳ sốt sắng, vội vàng mở miệng, nói: "Đại thúc, người nói không cần cháu bồi thường búa sắt!"

Nói thế nào đi nữa thì nơi này cũng là thế giới tinh thần, vũ khí có thể hiện hữu ở đây đều không quá kém, nó sợ không đền nổi.

Nhìn thấy nó khẩn trương như thế mọi người đều nở nụ cười, chỉ riêng người trung niên quặm mặt lại, hừ một tiếng, hắn thực sự rất đau lòng.

"Ta nói nè, đến cùng cháu có thể hay không đào được bảo cốt, đừng lãng phí thời gian của chúng ta chờ cháu thể hiện tài năng chứ." Những người khác trêu cười nói.

"Đây là lần đầu tiên cháu vào đây, không có kinh nghiệm gì để phá giải, các vị thúc thúc tỷ tỷ có đề nghị gì không, chỉ bảo cho cháu." Nhóc tỳ hỏi.

Mọi người thật không biết phải nói gì cho phải, ai ăn nhiều rửng mỡ đi phá giải thông đạo Hư Thần giới, đừng nói là bọn họ, chính là đi mời một con Thái Cổ hung thú đến cũng chưa chắc có thể đánh nát à.

Kỳ thực bọn họ rất muốn nói đứa nhóc này có điểm ngu ngốc, rõ là rảnh rỗi không có việc gì mới đi làm việc cực phẩm như thế để lôi kéo mọi người đến xem.

"Thiếu niên, tiếp tục đi, dùng hết sức mạnh của cháu, ta rất xem trọng cháu!" Có người mang ý nghĩ xấu, lớn tiếng cổ vũ, hy vọng có thể thấy nó tiếp tục đào bảo.

Một vị thiếu nữ tốt bụng khuyên nhủ: "Căn bản không có cách giải, không ai có thể phá, trừ phi cháu có thể khai sáng một loại kỷ lục nào đó, ở trong Hư Thần Giới muốn lập nên kỳ tích, chỉ có đánh vỡ một ít cực cảnh mới được."

Thiếu nữ tiến lên giải thích, đây là thế giới do Cổ Thần Minh xây dựng lên, Chư Thần đã cân nhắc chu đáo, trong đó có một hạng chính là có thể bồi dưỡng đời sau có tiềm lực cường đại ở nơi này.

Mặc dù năm tháng dài đằng đẵng đã qua đi, nhưng quy tắc trật tự ở nơi này vẫn còn vận chuyển, bất kỳ ai có thể đánh vỡ một loại cực cảnh nào đó ở đây sẽ nhận được chỗ tốt nhất định.

Hơn nữa, trong quá trình này Hư Thần Giới chắc chắn sẽ bảo vệ, che lấp khí thế của người thi pháp, không có để bảo thuật hắn sử dụng bại lộ trước người khác, nhằm bảo vệ bí mật.

"Nơi này là 'Sơ Thủy Địa', bất luận tu vi của ai mạnh mẽ cơ nào cũng chỉ có thể phát huy ra chiến lực ở Bàn Huyết cảnh, không thể nào vượt qua." Thiếu nữ bổ sung.

"A, lại thần kỳ như thế?" Nhóc tỳ mở to hai mắt.

"Đúng, muốn phá cực cảnh ở nơi đây chỉ có thể sử dụng thực lực Bàn Huyết cảnh. Cứ việc có nhiều người từ lâu vượt qua cảnh giới này nhưng không cách nào sử dụng."

"Nguyên lại là như vậy à." Nhóc tỳ gật đầu, sau đó mắt to tỏa sáng nói: "Nếu như cháu thành công sẽ nhận được chỗ tốt gì?"

Mọi người choáng váng, đứa nhóc còn thực sự tin tưởng mình có thể sáng lập một việc vĩ đại à? Mãnh nhân như thế sao có thể tùy tiện xuất hiện, lại nói nhìn thế nào cũng thấy nhóc con có điểm ngu ngốc, không biết mình có bao nhiêu cân lượng.

"Đứa bé ngốc này rõ là cái gì cũng không biết." Một người bên cạnh bĩu môi, nói: "Lúc nữa nó sẽ khóc cho xem."

Không ít người đều khoanh tay, cười hì hì, chuẩn bị xem nhóc tỳ làm trò cười cho vui.

"Tốc độ của cháu rất nhanh, cháu dự định vượt qua cực cảnh tốc độ." Nhóc tỳ nghiêm túc nói ra.

"Ngươi có thể thử xem." Mấy người cười khà khà nói rằng.

Sau một khắc, cả người nhóc tỳ phát sáng, các loại Phù Văn xuất hiện lít nha lít nhít, nhanh chóng bao phủ nơi này.

"Nó muốn làm gì?" Mọi người nhìn chăm chú, chỉ thấy các loại hào quang bay lượn, rất nhanh bao phủ toàn bộ tảng đá, không ai có thể nhìn thấy tình huống bên trong.

"Nó muốn thi triển bảo thuật sao, sao ta cảm thấy cũng không phải rất mạnh mẽ à?" Mọi người có điểm hoa cả mắt, nơi này cốt văn thực sự rất nhiều, đan dệt thành màn ánh sáng óng ánh.

"Nó thực sự định chạy nhanh, vẫn định sáng tạo cực cảnh tốc độ ở đây sao? Việc này với đào bảo cốt không liên quan à."

Mà đúng lúc này, phụ cận tảng đá lớn dựng lên một vùng ánh sáng, ngăn cách nơi này cùng ngoại giới, quy tắc trật tự của Hư Thần giới bắt đầu tiến hành bảo vệ nhóc tỳ.

Khí thế của nó lập tức thay đổi, đôi mắt trong suốt bắn ra hai luồng tia điện, vung đầu nắm đấm mạnh mẽ nhằm vào tảng đá lớn, uy thế kinh người.

"Đùng!"

Nó chỉ vận dụng lực lượng của thân thể chứ không phải lấy bảo thuật oanh kích tảng đá lớn, lúc này lực lớn kinh thiên, ngay khi va chạm bùng lên một vầng sáng chói mắt, khủng bố cực kỳ.

"Răng rắc"

Một tiếng vỡ vụn phát sinh, nhóc tỳ kinh hỉ, nó đã có tác dụng, trước đây nó từng vận dụng sức mạnh Phù Văn thế nhưng phát hiện mấy khối bảo cốt

trên tảng tá sẽ bạo phát Thần Văn, tiến hành phòng ngự. Sau mấy lần thử nghiệm, nó phát hiện sử dụng sức mạnh Phù Văn càng ít thì mấy khối Bảo Cốt 'đàn hồi' càng giảm. Hiện tại nó chỉ vận dụng sức mạnh thân thể nên mấy khối xương hầu như không có phát sáng thủ hộ tảng đá lớn.

Dù thế khối đá này cũng cực kỳ kinh người, một tay nhóc tỳ lay động một cái, đừng nói là đảng đá xanh, ngay cả một khối thần thiết cũng có thể phá nát. Nhưng nó vận dụng mười mấy vạn cân cự lực cũng chỉ đập tảng đá nứt một cái khe mà thôi.

"Tiếp nào!"

Trong đôi mắt nó thần quang trong vắt, vận dụng sức mạnh lên tới cực điểm mà Bàn Huyết cảnh có khả năng nắm giữ vỗ vào tảng đá, giống như sóng lớn vỗ bờ, khí tức cuồng bạo chấn thế, đáng tiếc không ai có thể nhìn thấy.

"Răng rắc răng rắc"

Rốt cục dưới sức mạnh lớn lao của thân thể cực cảnh, tảng đá lớn chia năm sẻ bảy, mấy khối Bảo Cốt óng ánh rơi rụng trên thảm cỏ.

"Thành công." Nhóc tỳ đại hỉ, nhanh chóng nhặt lên một khối Phù Cốt, trắng noãn trơn bóng, lóe sáng long lanh.

Đột nhiên mấy khối Bảo Cốt khác phát sáng, trực tiếp phá không mà đi, ngoài ra tảng đá lớn cũng hóa thành mưa ánh sáng, từ đây biến mất. Điều này làm cho nhóc tỳ giậm chân, nói: "A, sao lại chạy, dừng lại!"

Cuối cùng nó chỉ chiếm được một khối Bảo Cốt, tỏa ra ánh sáng xán lạn.

Một đám người trợn mắt ngoác mồm, lại thực sự thành công rồi!

Hầu như không ai tin được, từng người từng người con ngươi suýt chút nữa lồi ra, sao có thể có chuyện này à, không thực chút nào!

"Dối trá a, chỉ bằng nó làm sao có khả năng khai sáng một hạng kỷ lục?" Một đám người kêu to.

Nhưng mà âm thanh của nhóc tỳ so với bọn họ còn lớn hơn, nó tức đến nổ phổi kêu lên: "Ta làm sao chỉ được một khối Bảo Cốt, còn ba khối nữa đâu, sao lại bay đi?"

Bất luận nhìn như thế nào đều thấy nó mang dáng vẻ của tiểu tham tài, ở nơi đó vừa kêu vừa gọi, mọi người xem thật không biết nói gì.

"Ta, ta, đều là của ta, sao lại chạy?" Nhóc tỳ kêu la.

"Không phải trong tay ngươi có một khối đó sao?" Một người tức giận nói ra, đây cũng quá bất công, tiểu tử vắt mũi chưa sạch trước mắt lại thành công.

"Vốn là còn có mấy khối a." Nhóc tỳ nói.

Mọi người thật không biết nói sao cho phải, cảm giác đau răng, đau dạ dày, đau phổi, một lão già nói: "Đừng kêu gào, mi công kích thông đạo Hư Thần giới, làm sự việc cực phẩm không chắc chắn như thế, không bị trừng phạt là may lắm rồi, dành cho mi một khối Bảo Cốt xem như chứng minh ngươi đã thành công."

"Như vậy sao." Nhóc tỳ gãi gãi đầu, nhỏ giọng nói: " Vậy lần sau cháu lại thành công còn có thể thu được một khối phải không?"

Mọi người choáng váng, tên nhóc này...

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Biểu hiện của nhóc tỳ thật sự làm người khác há hốc mồm, không ngờ nó lại có thể thành công. Việc này khiến tất cả mọi người đều hết nói nổi, có còn thiên lý nữa hay không đây trời?

Phải biết rằng, đó chính là thông đạo của Hư Thần Giới, trong quá khứ ai dám có ý đồ với nó? Làm như vậy thuần túy là no cơm ấm cật và đại nghịch bất đạo. Thằng nhóc này sau khi đi vào liền giống như đứa hám tiền, hơn nữa cuối cùng không ngờ còn lấy được một cục xương.

Cả đám người chửi bới, khó mà chấp nhận sự thật này.

"Thằng nhóc ngốc này cũng có thể đột phá Cực Cảnh. Tại sao ta lại cảm thấy có gì đó mờ ám nhỉ, nhưng lại không biết không đúng ở chỗ nào!"

"Đến nó cũng phá được kỷ lục à. Có nhầm không vậy. Lát nữa ta cũng đi thử xem sao, lẽ nào mình còn không bằng một thằng nhóc."

Nhóc tỳ tay cầm bảo cốt, trong lòng vui mừng, cứ lật qua lật lại mà xem. Phù Cốt trắng tinh không tì vết, lưu chuyển màu sắc, trong suốt lấp lóe, ở trong có ẩn chứa phù văn mạnh mẽ, vừa nhìn đã biết không phải vật phàm.

"Tiểu hữu, chúng ta không phải đã ước định rồi sao. Nếu cháu có thể thành công, ta sẽ lấy lượng lớn tinh bích tới để đổi cục xương này." Một ông lão râu tóc hoa râm cười tít mắt đi tới.

"Cháu ước định lúc nào? Cái này cháu còn phải nghiên cứu nữa, không đổi!" Nhóc tỳ từ chối.

Ông lão cũng chưa từ bỏ, cười ha hả nói: "Không phải cháu muốn biết tinh bích là cái gì sao, để ông nói cho mà nghe."

"Hiện tại cháu không có thời gian để nghe, còn phải nghiên cứu khối bảo

cốt này." Nhóc tỳ còn chẳng buồn ngẩng đầu lên, bộ dáng không hề bị lay động.

Thằng nhóc bướng này, ông lão căm giận. Trước kia nhóc tỳ còn thỉnh giáo ông ta nhưng ông ta lười không muốn nói nhiều. Kết quả bây giờ lại bị chơi ngược, chủ động giải thích với thằng nhóc ngốc nghếch này tinh bích là cái gì, vậy mà nó lại hờ hững.

"Tiểu hữu, nể mặt ta cho cháu mượn vũ khí, có thể suy nghĩ bán bảo cốt cho ta được không?" Ở bên, một người trung niên tiến lại.

"Hóa ra là Chùy thúc à." Nhóc tỳ ngẩng đầu.

Người trung niên trán nổi gân xanh, nói: "Nói lại một lần nữa, cái búa đó không liên quan gì tới ta cả."

"Không phải cái búa đó là của thúc sao? Nếu không thì sao thúc có thể cho cháu mượn, hơn nữa hiện tại còn nói nể tình thúc cho mượn vũ khí." Nhóc tỳ chớp chớp đôi mắt to, rất là khó hiểu.

"Thằng nhóc chết toi này!" Người trung niên căm giận, suýt nữa bùng nổ.

Mọi người cười ha ha.

Kế tiếp, ánh mắt của tất cả mọi người đều trở nên nóng bỏng, mặc dù trong lòng đều kêu to không có thiên lý nhưng họ vẫn vây tới. Tất cả đều nhìn chằm chằm Phù Cốt óng ánh trong tay nhóc tỳ.

Bỗng có một tấm bia đá nổi lên, quanh nó là sương mù lượn lờ, ở phía trên xuất hiện một hàng chữ, mỗi một chữ đều phát ra ánh sáng chói mắt, vang vang rung động.

"Đánh vỡ thông đạo Sơ Thủy Địa, thưởng một khối Nguyên Thủy Bảo Cốt."

Hàng chữ này không ngừng chấn động, thiết họa ngân câu hơn nữa còn vô cùng rực rỡ, chiếu rọi vùng trời này, giống như vạn kiếm cùng kêu, làm kinh động mọi người ở gần đó.

"Thật đúng là đã sáng lập ra một kỷ lục. Hư Thần Giới đã ghi chép lại và thông báo cho thiên hạ biết rồi!" Mọi người giật mình, sau đó bắt đầu bàn tán sôi nổi.

"Thằng nhóc ngốc này thoáng cái đã nổi tiếng rồi. Lần đầu tiên đi vào liền gây ra động tĩnh lớn như vậy, thật là...." Tất cả mọi người đều hết cách, cảm giác chẳng có chút thiên lý nào cả.

Bia đá lóng lánh bay tới gần nhóc tỳ, để nó rất là khó hiểu, lẩm bẩm: "Ngươi còn nợ ta ba cục xương đấy!"

Mọi người phát rồ lên, thằng nhóc tham lam này đúng là. Đã là lúc nào rồi mà còn vẫn nhớ tới chuyện đó chứ.

"Khắc xuống tin tức liên quan để hoàn thiện kỷ lục này đi." Ông lão có một con chim ngũ sắc ở trên vai nhắc nó.

"Cảm ơn Điểu gia."

"Lượn, lượn đi chỗ khác ngay!" Ông lão tức giận râu dựng đứng lên.

Nhóc tỳ gãi đầu, sau đó đứng ở trước bia đá. Nó thấy tất cả đều rất mới mẻ, nhưng lại có cảm giác không biết hạ thủ như thế nào, vẽ vời nửa ngày cũng chẳng viết nổi một chữ.

"Không cần viết tin tức chính xác, có thể tùy ý mà viết, ví dụ như mình thích nhất cái gì." Cô gái hảo tâm đó nhắc nhở.

Nhóc tỳ vui mừng, giơ tay lên và vẽ vời liền một mạch, ở phía trên cùng viết năm chữ: Thích Nhất Uống Sữa Thú. .

Trên bia đá lấp lóe phù văn, vết tích mà nó viết lập tức phát ra hào

quang, in dấu ở phía trên, xán lạn chói mắt.

Tất cả mọi người đều hóa đá, nháy mắt trở nên yên tĩnh.

"Làm sao vậy?" Nhóc tỳ cảm thấy không ổn.

Trong sát na, cả đám người đều bật cười, miệng khó mà ngậm lại được, có mấy người còn ôm bụng mà cười.

"Cái tên này thật sự thú vị nha, ha ha ha..."

"Thằng bé ngốc, không phải là ngươi vẫn còn chưa dứt sữa đấy chứ?"

Cả đám người cười mãi không thôi.

"Cái gì? Đây là tên à? Không phải nói cứ viết thứ mình thích nhất, yêu nhất lên sao?" Mặt nhóc tỳ lập tức đen lại, đúng là quá khó xử rồi.

Thiếu nữ tốt bụng đó giải thích: "Ý của tỷ là không cần viết tên thật, chỉ lấy tên Bảo Cụ bình thường yêu thích nhất, hay tên của Thần Cầm hay Thần Thú thay vào là được rồi. Tên của tỷ ở đây chính là Thải Loan."

Nhóc tỳ làm mặt khổ, nhỏ giọng hỏi: "Vậy còn sửa được nữa không?"

"Không được!" Cả đám người đồng thời trả lời, thanh âm to lớn, dù nhìn kiểu gì thì cũng đều giống như đang chê cười nó.

"Nhanh đi, còn một hàng nữa chưa khắc kia kìa." Có người giục.

Bia đá vẫn ở trước mắt, nó lưu chuyển thần hi, có một loại sóng năng lượng tường hòa, chờ nhóc tỳ khắc vào một hàng chữ nữa. Một khắc này, Thạch Hạo không còn dám viết bậy nữa, do dự rất lâu rồi hỏi: "Lần này phải viết cái gì? Mấy người nói rõ cháu nghe xem."

"Về phương diện đó cháu trai đã đột phá được Cực Cảnh, cứ viết như thật là được rồi." Một người trung niên nói.

Lần này, bọn họ lại không cười, tất cả đều rất trịnh trọng chờ nhóc tỳ hạ bút.

Nhóc tỳ trực tiếp viết ở phía trên hai chữ: Cực tốc

"Lần này chắc không sai rồi chứ?" Nó nhỏ giọng lẩm bẩm.

Có người gật đầu nói: "Ừ, đúng rồi. Nếu là thật thì sau này Hư Thần Giới sẽ bảo vệ cháu ở mức độ nhất định, dù sao thì cháu cũng đã thiết lập một kỷ lục ở Sơ Thủy Địa."

"Còn có cách nói này nữa sao?" Nhóc tỳ mở to mắt, có điểm đứng ngồi không yên.

"Nếu là nói láo thì sẽ không được những lợi ích như vậy rồi. Nghe nói còn sẽ bị trọng điểm 'chiếu cố', tiến hành một vài bài rèn luyện 'đặc thù' nữa." Người ở bên cạnh bổ xung.

Nhóc tỳ ngẩn người, khuôn mặt nhỏ càng đen hơn.

Đúng vào thời khắc này, không chỉ là Sơ Thủy Địa mà kể cả là ở trong các động tiên ở tầng cao hơn đều có bia đá nổi lên. Chúng tỏa ra hào quang chói mắt, mấy hàng chữ liền xuất hiện.

"Ồ, có người phá kỷ lục rồi!"

"Là ai, đột phát Cực Cảnh gì vậy?"

. . .

Vào giờ khắc này, cả Hư Thần Giới đều chấn động. Bất cứ một loại kỷ lục nào đều không có ai dám coi thường. Kỷ lục đại biểu cho đỉnh cao nhất ở một lĩnh vực nào đó, đáng để mọi người tôn trọng.

"Thích Nhất Uống Sữa Thú?"

Lúc mọi người đọc được mấy chữ này liền vẻ mặt quái dị, đây là một cái

tên vớ va vớ vẩn, ai lại thừa cơm mà đặt một danh hiệu như vậy chứ?

"Tên này không phải là một tên sắc lang đấy chứ, he he he..." Không ít người đều bật cười.

Mọi người tiếp tục đọc xuống, lúc đọc tới hàng chứ 'đánh vỡ thông đạo Sơ Thủy Địa' liền lập tức bùng nổ.

"Không phải chứ. Làm ra loại việc nhân thần cộng phẫn như vậy mà còn được thưởng một khối bảo cốt. Có còn thiên lý nữa hay không đây?"

"Đây là ai vậy. No cơm ấm cật không có việc gì làm hay sao mà lại đi phá hủy thông đạo của Hư Thần Giới. Quá cầm thú rồi mà!"

Các nơi ồ lên, tất cả mọi người đều chửi bới không thôi.

Hư Thần Giới mênh mông, nhưng chỉ cần xuất hiện kỷ lục mới thì mọi người đều sẽ quan tâm. Bởi vì đó chắc chắn là một cường giả đáng sợ, đại biểu cho Cực Cảnh ở một lĩnh vực nào đó!

"Quá cầm thú rồi. Tiểu tử này là ai? Đúng là người và quỷ cùng tức giận, thật sự không thể tha thứ."

"Cảm thấy buồn chán cỡ nào mà lại đi phá hủy thông đạo, khó trách lại là kỷ lục mới, bởi vì chưa từng có ai làm như vậy cả!"

Tất cả mọi người đều căm giận không thôi. Việc không thể chấp nhận được nhất chính là Hư Thần Giới lại thưởng cho kẻ đó một khối bảo cốt.

"Phù Cốt khảm ở trên thông đạo là bảo bối hiếm có, rất có thể là xương của Thái Cổ Di Chủng, ở thế giới này có tác dụng lớn."

"Tấn công thông đạo cũng lấy được Bảo Cốt à? Vậy để ta đi thử xem sao!"

Các nơi đều bùng nổ, rất nhiều người đều đố kị và mê tít mắt.

Ngày hôm nay, cả Hư Thân Giới đều ồ lên. Đâu đâu cũng đang bàn luận làm sao để phá vỡ thông đạo. Cái tên 'Thích Nhất Uống Sữa Thú' quái dị này cũng không ngừng bị người đề cập tới.

"Thế này mà cũng được coi là kỷ lục à? Ta cảm thấy bởi vì trước nay chưa có ai làm việc cầm thú như vậy, không ai đi tấn công thông đạo nên mới để hắn trực tiếp lập kỷ lục này."

Ngày hôm nay, không ít người sôi nổi ra tay. Thông đạo ở các nơi đều vang lên tiếng keng keng, nhưng bọn họ đều về không công, tất cả đều đã thất bại.

"Không được rồi. Chúng ta ở lĩnh vực tầng cao, thông đạo ở những động tiên này khẳng định sẽ kiên cố hơn nhiều. Ta cảm thấy nên tới Sơ Thủy Địa thử xem."

"Tới Sơ Thủy Địa thì cao nhất cũng chỉ phát huy được sức mạnh Bàn Huyết Cảnh, kỷ lục vẫn cứ khó phá thôi."

"Lĩnh vực thấp vẫn sẽ dễ hơn mấy chỗ này một chút. Ta đang định đi một chuyến đây, nghe nói khối cốt được thưởng đó có thể là của Thái Cổ Di Chủng đấy."

"Cái gì? Quý vậy sao, nếu là của Vương Chủng hiếm có vậy thì càng nghịch thiên rồi. Đi, ta cũng đi xem sao!"

Hư Thần Giới bốn bề sóng dậy, một hành động của nhóc tỳ lại khiến khắp nơi không yên.

Sơ Thủy Địa, mưa ánh sáng tuôn rơi. Tảng đá xanh đó gây dựng lại, lại tái hiện, bốn khối bảo cốt lại xếp hàng ở phía trên. Thông đạo đã được xây mới, hoàn hảo không sứt mẻ.

Cả đám người đều đang đứng ở đó. Trong số đó có Chùy thúc, Điểu gia, còn có vị Tinh Bích đại gia đó đứng ở trước nhất. Ba người luân phiên ra trận, mệt tới thổ huyết nhưng cũng không có tác dụng gì.

"Cháu trai ngốc, cháu lừa bọn ta đúng không. Thật sự là cháu dùng tốc độ nhanh nhất để phá vỡ à?" Chùy thúc thở phì phò. Hắn là một đại cao thủ Động Thiên Cảnh, không ngờ còn không bằng với một thằng nhóc, suýt nữa mệt chết ở trên tảng đá xanh lớn này.

"Thật mà. Tốc độ của cháu nhanh hơn mà thôi!" Nhóc tỳ quả quyết, sau đó còn truyền một vài 'bí pháp rồi đứng cười hờ hờ, bảo bọn họ nhất định phải giữ bí mật.

Nửa canh giờ sau, cả đám người đều kêu thảm, bị ánh sáng do tảng đá xanh phát ra đánh bay. Bởi vì vẫn tấn công mãi cho nên khiến xương thú phát sáng, phù văn đan xen.

"Thằng nhóc ngươi nói láo!"

"Oắt con thật là không phúc hậu, đánh chết ta cũng không tin ngươi ở trên tảng đá xanh này chạy được tốc độ Cực Cảnh!"

Mọi người căm giận.

Nhóc tỳ lại mạnh miệng cãi bướng, đánh chết cũng không nhận là mình nói láo. Sau đó nó đi vòng quanh Sơ Thủy Địa để làm quen tình hình xung quanh. Địa phương có hơi người này đã rất bao la, mà ở xa lại càng là núi rừng nguyên thủy vô tận.

Nó cảm giác được từng ánh mắt dị dạng, có không ít người đang nhìn lén, giường như là không có ý tốt. Nhưng nó cũng không để ý, ở Sơ Thủy Địa này bất kể ngươi có tu vi cao tới đâu thì cũng chỉ phát huy được sức mạnh Bàn Huyết Cảnh, nó chẳng có gì phải lo cả.

"Cháu trai, cẩn thận một chút đấy. Có người đang nhằm vào bảo cốt của cháu." Điểu gia nhắc nhở.

Đương nhiên, mấy cái tên Điểu gia, Chùy thúc, Tinh Bích đại gia này đều là nhóc tỳ cưỡng ép đặt cho họ, làm bọn họ tức giận vô cùng nhưng lại không thể làm gì.

"Không sao. Cháu không chọc bọn họ." Nhóc tỳ không quan tâm.

Mọi người hết nói. Ngươi không chọc bọn hắn thì bọn hắn không chọc ngươi đấy? Bọn hắn vốn là đang nhằm vào ngươi mà.

"Là bọn họ muốn đối phó đệ. Thiếu nữ Thải Loan nhỏ giọng nhắc nhở, nàng cảm thấy thằng bé này quá ngốc, có thể sẽ phải chịu thiệt thòi lớn.

Khiến mấy người này không ngờ tới chính là thằng nhóc này lại hai mắt tỏa sáng, nắm chặt bàn tay và vô cùng hưng phần nói: "Trên người bọn hắn có đồ gì tốt không?"

Mọi người: "..."

Rốt cuộc là ai định cướp của ai? Mọi người có cảm giác tinh thần hơi thác loạn một chút.

Thiếu nữ lại càng lườm một cái, uổng công mình lo lắng cho nó. Thằng nhóc tham lam này giống như đám người kia, cũng đang nghĩ xấu đây mà.

Mấy tên ánh mắt hung hãn đó cũng không phải loại lỗ mãng, nói thế nào thì "Thích Nhất Uống Sữa Thú" cũng là người phá kỷ lục. Bọn chúng không dám làm bừa, đều đang chờ cao thủ trong tộc mình tới.

Nhóc tỳ căn cứ vào thái độ không chủ động gây chuyện nên cũng không có ra tay. Nó ở Sơ Thủy Địa đã biết được rất nhiều điều, cuối cùng lại đi vòng tới trước bia đá, bắt đầu đọc những kỷ lục đó.

"Hỏa Vân Tiên, giẫm trên lửa trời mà đi, tay nghề ngự hỏa đạt tới Cực Cảnh ở Sơ Thủy Địa."

Nhóc tỳ vẻ mặt ngưng trọng. Người này nhất định sẽ rất đáng sợ. Nhưng sau khi nó nhìn thấy ngày tháng ở phía sau liền ngẩn ra, đây là kỷ lục những mấy vạn năm trước.

Nó nhanh chóng nhìn xuống dưới, muốn tìm xem kỷ lục những năm gần

đây.

"Yêu Nguyệt, nhất niệm hoa khai, gỗ khô tái sinh, sinh mệnh lực mạnh mẽ, ở Bàn Huyết Cảnh không ai có thể vượt qua."

Xem xong kỷ lục dài này nó mới phát hiện vẫn là ngàn năm trước.

Thật vất vả nhóc tỳ mới lật tới phía sau, một cái tên quen thuộc lập tức đập vào mắt nó, Thạch Nghị!

Người trùng đồng Thạch Nghị sở hữu thiên phú giống với Thánh Nhân, Thần Nhân Thượng Cổ quả nhiên cũng đã tới Hư Thần Giới, rất có thể còn đang ở trong những động tiên tầng cao hơn nữa.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 9 0: Cướp Giật

Nhóc tỳ mắt lộ kỳ quang, quan sát tỉ mỉ. Ở trên bia đá có mấy chữ ghi chép lại kết quả: Thạch Nghị, trùng đồng khai thiên, trong một trận chiến giết chết chín con Thú Vương, tại Sơ Thủy Địa sáng lập thành tích chém số lượng Thú Vương nhiều nhất.

Đây là chiến tích kinh người. Thú Vương thống trị một dãy núi, thực lực mạnh mẽ, cao cao tại thượng. Người bình thường gặp phải một con đều phải chạy trối chết, căn bản không thể chống lại nó.

Thú Vương là cường giả tuyết đỉnh trong cùng một cảnh giới, khó mà tranh phong. Nếu không sao lại dám xưng vương?

Bình thường rất khó gặp phải Thú Vương, không ngờ Thạch Nghị lại bị chín con vây công, hơn nữa còn giết hết bọn chúng. Chiến tích của nó có thể nó là vô cùng huy hoàng.

Cái kỷ lục này rất không tầm thường, hàm lượng vàng rất cao. Đây là sự thể hiện chân thực của chiến lực, cũng là mục tiêu căn bản mà nhiều người rèn luyện mình để theo đuổi.

"A. Cháu đang xem những kỷ lục này à. Ở trên ghi chép toàn là những nhân vật khó lường. Người có thể lưu danh ở trên bia đá, kém nhất cũng có thể oai chấn một phương." Chùy thúc tiến sát tới nói.

"Vậy à, thế tên cháu cũng ở trên bia này." Nhóc tỳ ưỡn ngực, vẻ mặt hãnh diện.

Chùy thúc đã quên mất chuyện này, nghe nó nói vậy lập tức giống như gặm phải chuột chết, triệt để hết nói nổi.

"Kỷ lục mà cháu sáng lập ra kém xa người ta. Cháu đây là đầu cơ trục lợi, phá hỏng thông đạo Hư Thần Giới còn người ta là thực sự chém giết mà ra."

"Tinh Bích đại gia, ông nói gì vậy, không muốn đổi bảo cốt nữa à?" Nhóc tỳ liếc xéo ông ta.

"Đổi chứ, ông đang nói cháu là Chí Tôn trời sinh cơ mà. Tới đây nào cháu trai, chúng ta mau chóng trao đổi." Chòm râu hoa râm của Tinh Bích đại gia cũng cong lên, mặt mày rạng rỡ.

"Chờ cháu nghiên cứu xong cái đã." Nhóc tỳ buông cho ông ta một câu như vậy.

Nụ cười của Tinh Bích đại gia lập tức cứng lại. Chờ ngươi nghiên cứu xong à, vậy chẳng phải còn cần mấy chục năm nữa ư, ta còn có thể nhìn thấy ngày đó hay sao? Còn nữa, thằng ranh con nhà người, tên ta không phải là Tinh Bích!

Điểu gia cũng đang nhìn bia đá, nói: "Ồ, cháu nhìn thấy kỷ lục này rồi chứ. Thạch Nghị thật sự không đơn giản nha, không ngờ được gọi là Chí Tôn trời sinh."

"Một trận chém chết chín con Thú Vương, chiến tích này sẽ dọa chết người." Thiếu nữ Thải Loan lè lưỡi.

"Chí Tôn trời sinh?" Ánh mắt của nhóc tỳ hơi lay động, giống như nghe được một vài thanh âm ngày trước, một số cảnh tượng hiện ra ở trước mắt.

Một cô bé xinh đẹp mắt ngấn lệ đang không ngừng căn dặn một đứa bé hai mắt ảm đạm vô thần, cực kỳ gầy gò và yếu ớt ở trên giường bệnh. Cô bé muốn gọi về ký ức của nó, khóc lóc nói: "Thiếu gia là Chí Tôn trời sinh chân chính, nô tỳ là A Man..."

"Danh tiếng của Thạch Nghị sớm đã chấn động vùng đất này, có mấy ai không biết. Đây là người tài vô song chân chính, rung động cổ kim, ai có thể

so sánh được?" Chùy thúc gật đầu.

"Chùy thúc tìm cho cháu mười con Thú Vương về đây, cháu trực tiếp phá kỷ lục của cậu ta." Nhóc tỳ nói.

"Cái gì? Thằng nhóc ngốc nghếch ngươi lại vớ vẩn rồi!" Chùy thúc sợ giật mình.

Điểu gia lắc đầu, Thú Vương tại Sơ Thủy Địa đâu phải dễ tìm như vậy, bọn nó đều là độc lai độc vãng. Chín con tập hợp vây công Thạch Nghị cũng chỉ thể coi là một trường hợp kỳ tích. Từ một loại ý nghĩa nào đó mà nói thì cũng chứng minh sức mạnh của người trùng đồng.

"Đừng có làm chuyện ngu ngốc, cẩn thận mất cả mạng của mình đấy. Nếu chết ở chỗ này thì trong hiện thực cần phải tĩnh dưỡng mấy tháng, cái giá này quá lớn. Kỷ lục của loại nhân vật đó không phải thứ chúng ta có thể phá nổi. Chúng nhất định sẽ được lưu lại mấy nghìn năm, trên vạn năm." Tinh Bích đại gia nói.

"Loại nhân vật đó? Cậu ta thật sự rất nghịch thiên sao?" Nhóc tỳ vẫn luôn rất tùy ý, không hề có chút nghiêm túc và trịnh trọng nào.

"Đương nhiên. Ta nghe nói nó đã tiến vào động tiên tầng cao hơn, đang tìm tòi Tỳ Hưu và Đào Ngột con, muốn đánh một trận với loại sinh linh cực mạnh đó!" Tinh Bích đại gia vẻ mặt nghiêm túc nói.

Nghe được câu này, tất cả mọi người đều vẻ mặt ngưng trọng. Ở trong những địa vực tầng cao đó có các loại di chủng mạnh mẽ, thậm chí rất có thể còn có hung thú con thuần huyết.

Nhưng phàm là cường giả Nhân Tộc dám khiêu chiến loại sinh vật này đều nhất định sẽ lưu danh sử sách, hơn nữa tương lai khẳng định sẽ đi vào chiến trường Bách Tộc để tranh bá, tranh thủ lợi ích cho Nhân Tộc.

"Cháu phải biết, nó dám đối chiến Tỳ Hưu non, kịch chiến hậu duệ của Nhai Tí, thực lực của nó đáng sợ cỡ nào? Để thế hệ trước đều kinh hãi."

Người ở đây đều cảm khái, có vài người sinh ra để làm thần, làm thánh, nhất định sẽ chiếu rọi mảnh đất này, không ai có thể ngăn cản con đường quật khởi của họ.

"Vậy cứ để cậu ta chiến đầu với Tỳ Hưu với Nhai Tí đi. Sau đó cháu sẽ đi đánh bại cậu ta." Nhóc tỳ không hề để ý, thuận miệng nói.

Mọi người vốn còn đang cảm thán, chìm đắm ở trong đó, nghe được câu này liền lập tức cảm thấy giống như bị người ta nhét giày vào miệng. Vì sao thằng nhóc bướng bỉnh này lần nào mở mồm cũng phải phá hỏng ý cảnh như vậy cơ chứ? Mấy người đều giận dữ.

"Hờ hờ. Thạch Nghị không phải chỉ sáng lập mỗi cái kỷ lục đó thôi đâu, kỷ lục vừa rồi quá nguy hiểm. Cháu xem cái kỷ lục này đi, dùng sức mạnh cơ thể để nhảy khi không sử dụng Cốt Văn, một bước liền nhảy lên đỉnh một ngọn núi." Chùy thúc chỉ về bia đá. Nhìn xuống dưới quả nhiên vẫn còn một kỷ lục nữa.

"Thật manh. Nhảy một cái liền lên tới tận đỉnh núi. Việc này cần phải có sức bật kinh khủng cỡ nào chứ?" Thiếu nữ Thải Loan tỏ vẻ kinh hãi, cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

"Khiến người ta kinh hãi nha. Sức bật như vậy quả là quá đáng sợ rồi." Điểu gia thán phục.

Từ đây có thể nhìn ra được một ít manh mối. Sức chiến đấu của Thạch Nghị cực mạnh, kỷ lục nó tạo ra đều có hàm lượng vàng rất cao, khiến người ta nhìn sợ.

"Chùy thúc, Điểu gia, Tinh Bích đại gia, mấy người đi tìm hộ cháu xem ngọn núi đó ở đâu, cháu nhảy một phát phá ngay kỷ lục của cậu ta." Nhóc tỳ nói.

"Đúng là bó tay với thằng nhóc này rồi." Mấy người cảm thấy nó thật sự là vừa đáng giận vừa buồn cười.

Bỗng có mấy người cùng đi tới, người đàn ông dẫn đầu lộ ra hàm răng trắng bóng, nói: "Tiểu huynh đệ, mời sang đây nói chuyện một chút."

"Đừng đáp ứng, họ muốn gây phiền phức với cháu đó, khẳng định là vì bảo cốt trong tay cháu!" Điểu gia nhỏ giọng nhắc nhở.

Ngoài dự đoán của họ, nhóc tỳ sau khi nhìn thấy đám người này liền mắt lộ vẻ gian tà, đáp ứng cứ gọi là nhanh, sau đó vèo một cái liền đi tới, hơi có tư thế đưa ra rồi giật lại ngay.

Mấy người Tinh Bích đại gia, Chùy thúc đều ngẩn ra.

"Tiểu huynh đệ, nghe nói ngươi đã phá hỏng thông đạo của Thần Giới, nhận được một khối bảo cốt. Có thể cho chúng ta xem một chút được không?" Thanh niên dẫn đầu cười nói.

"Được thôi!" Nhóc tỳ cười tủm tỉm, trực tiếp đưa bảo cốt tới.

Thằng bé này sao lại ngốc thế? Chùy thúc, Tinh Bích đại gia đều suýt chút nữa lồi cả mắt. Thằng này quá dễ lừa rồi.

Mà người ở bên cạnh lại lập tức ồ lên, sớm biết dễ như vậy thì còn cần quái gì nghĩ cách xấu chứ, căn bản không cần liên hệ cao thủ trong tộc, cứ thế lừa đi là xong rôi.

"Ừ, thứ này đúng là không tệ nha." Thanh niên dẫn đầu đó gật đầu, cầm bảo cốt nhìn mãi, nói: "Này, cho ngươi mười viên tinh bích, ta mua cái Phù Cốt này." Nói xong hắn vứt lại mấy vật hình khối óng ánh rồi xoay người đi.

"Ta không bán." Nhóc tỳ lắc đầu.

Nhưng tên thanh niên đó không để ý, căn bản không định dừng bước, trực tiếp đi về phía trước. Mà người ở bên cạnh hắn lại quay lại, cười nhạo một tiếng, ánh mắt mang theo sự trêu tức, đến bọn hắn cũng không ngờ lại dễ như vậy.

"Ta nói rồi, không bán. Bọn ngươi tai điếc không nghe thấy à?" Giọng của nhóc tỳ to lên, ánh mắt cũng trở nên nghiêm túc.

"Tiểu huynh đệ không thể nói vậy được, đồ đã ở trong tay ta, ngươi đã đồng ý rồi." Người ở đối diện cười nói, dáng vẻ như thể người làm gì được bọn ta nào.

"Nói vậy là ngươi muốn cướp giật đúng không?" Nhóc tỳ bật chân đuổi theo.

Đám người này lập tức ánh mắt trở nên lạnh lùng, không nói gì cả mà trực tiếp ra tay. Bọn chúng không dám coi thường, dù sao thì nhóc tỳ cũng đã tạo ra một kỷ lục.

Đương nhiên, bọn chúng cũng không sợ lắm, bởi vì cái gọi là kỷ lục này chẳng vẻ vang gì cho cam. Quá khứ bởi vì không có ai muốn tốn sức về phương diện này mà thôi, vì vậy kỷ lục của nhóc tỳ không mấy đáng giá.

"Xích"

Một mảnh phù văn bay tới như pháo hoa đang nở rộ, bao phủ lấy nhóc tỳ. Đám người này đã hạ sát chiêu, muốn tiêu diệt nó trước.

"Ầm!"

Nhóc tỳ lại càng nhanh hơn, bước một bước lướt ngang mấy chục mét, sau đó hai tay rung lên, hai vầng Thần Nguyệt xuất hiện rồi chạm vào nhau, dung hợp tạo thành một cái cối xay bạc ép về phía trước.

Phù văn nát hết, đám người này lập tức bị đánh bay. Nhóc tỳ bèn xông tới và đoạt lại bảo cốt.

"Keng" , "Keng"

Ở trên bầu trời, xích mang ào tới, thanh thế đáng sợ. Đó là mười tám đạo ánh sáng tím đang bay tới, phát ra tiếng ù ù, xung quanh là hào quang đang

lượn lờ, khí tức khiếp người. Chúng mang theo một cỗ sát khí của mãnh thú Hồng Hoang, làm khiếp sợ tâm hồn người ta.

"Bảo Cụ!"

"Không ngờ lại là báu vật mạnh như vậy!"

Mọi người kinh hô, quan sát tỉ mỉ. Đó là mười tám cái Xích Vũ*, cái nào cũng dài mười mấy mét. Chúng bay tới giống như mười tám thanh trường mâu màu máu, tỏa ra hơi thở hung thần rất kinh người.

* Xích Vũ = lông đỏ

Không cần nghĩ cũng biết, đây là lông quý của hung cầm dị chủng. Hiện tại tản xạ mà tới, che phủ cả bầu trời này, muốn giết chết nhóc tỳ, khiến nó không còn đường lui.

Mấy tên vừa bị đánh bay cười lạnh, chúng biết cao thủ trong tộc đã tới. Loại Bảo Cụ cực mạnh này chỉ có nhân vật quan trọng mới có thể nắm giữ.

Con mắt của nhóc tỳ rất sáng, trong tay có phù văn đan xen. Nó xông về phía trước, chọi cứng một cái Xích Vũ, bùng nổ ra một ánh sáng chói mắt, ráng đỏ ngập trời, phù văn giăng đầy như chớp.

Đây là một loại hơi thở cực kỳ kinh khủng, người đứng xem đều bị hất bay ra ngoài, rất nhiều người hét thảm.

"Bảo Cụ thật là mạnh, chắc chắn sẽ thuộc về một bộ tộc lớn rất nổi danh. Nếu không người bình thường sao có thể lấy ra được?"

Tất cả mọi người đều lộ vẻ nghiêm túc. Có bộ tộc lớn ra tay muốn cướp đi bảo cốt của thằng nhóc này. Việc này khiến người ta khẩn trương, đáng để quan tâm.

Phù văn giữa hai tay của nhóc tỳ càng thêm dày đặc, giống như một ngọn lửa đang thiêu đốt, đụng vào cái lông thứ hai. Lần này tiếng động phải

nói là kinh thiên động địa, sóng chấn động quá mạnh.

Cái lông này phun ra ánh sáng đỏ, giống như núi lửa phun trào. Ráng đỏ tựa dung nham cuộn trào che kín bầu trời, nóng bỏng tới mức khiến người xem sợ hãi. Loại Bảo Cụ này quá hiếm có, uy năng không ngờ lại lớn như vậy.

Nếu là người bình thường thì chỉ cần đối mặt một cái là đã biến thành tro tàn, mà đối phương lại có những mười tám cái, còn đánh đấm kiểu gì nữa? Chắc chắn là một thế lực siêu lớn đang ra tay.

Mà điều khiến người ta càng chấn động chính là việc thằng bé đó lại đỡ được, nó đang chọi cứng Bảo Cụ, vang vang rung động, chấn động làm cho khắp nơi đều rung chuyển.

Mấy tên cướp bảo cốt của nhóc tỳ rồi bị nó đánh bay đều cười lạnh, cao thủ trong tộc đã xuất hiện, thằng nhóc này có lợi hại thế nào chăng nữa thì cũng không thể làm được trò trống gì.

Đột nhiên, sự tàn nhẫn và lạnh lùng của bọn chúng đông cứng lại trên mặt. Nhóc tỳ xuất hiện, một sợi xích phù văn bay ra quấn bọn chúng thành một chùm, biến thành lá chắn thịt người để ngăn cản Bảo Cụ.

"Xoẹt"

Xích Vũ xuyên qua, ánh lửa ngập trời, lập tức có bốn năm tên bị chọc thủng, sau đó trực tiếp biến thành một bãi tro tàn, chết oan chết uổng.

Mấy tên còn sót lại sợ hết hồn, nhóc tỳ lại không xách bọn chúng để đỡ Xích Vũ nữa mà trực tiếp ném sang một bên.

Ánh sáng đỏ lại lóe lên, mười tám cái Thần Vũ tái hiện và cùng nhau bay đến, giống như mười tám thanh mâu của Chiến Thần, ráng đỏ như máu nhuộm đỏ phía chân trời.

"Keng" , "Keng"

Trên người nhóc tỳ tỏa ra rất nhiều tia chớp, tia chớp lượn quanh tay của nó. Nó xông về phía trước và đánh ngang về phía mấy cái Xích Vũ đang nhắm vào mình.

"A..."

Ở phía sau, tiếng kêu thảm vang lên, mấy tên bị nhóc tỳ ném ở trên đất đều bị Xích Vũ đâm thủng, hóa thành tro bụi, tất cả đều đã mất mạng.

Người xem đều sợ hãi, đây là thủ đoạn giết người diệt khẩu của gia tộc lớn, vì không muốn để lộ thân phận nên đã giết sạch toàn bộ.

Nhóc tỳ ánh mắt lạnh lùng, quát to: "Mở cho ta!"

Phù văn giăng đầy giữa hai cánh tay nó. Hai bàn tay vẽ một cái, ở phía trước hiện lên cối xay bạc khổng lồ. Cối xay từ từ xoay tròn, giống như hai ngọn núi bạc đang ma sát, phát ra tiếng vang đáng sợ.

"Keng"

Xích Vũ đụng vào phía trên, kịch liệt chấn động. Cối xay không làm sao, vẫn đang xoay tròn như cũ, nó muốn nghiền nát Bảo Cụ.

Mọi người hít hơi lạnh. Bảo Thuật của thằng bé này quả là kinh người, không ngờ lại có thể giao phong với Xích Vũ mạnh mẽ như vậy, thật khiến người ta sợ hãi.

"Keng" , "Keng"

Ánh lửa văng khắp nơi, cối xay bạc va chạm với Xích Vũ, bộc phát ra sóng chấn động như biển gầm.

"Ta nhớ ra rồi, ta đã từng nhìn thấy cái Bảo Cụ này ở trong động tiên tầng cao. Nó là binh khí của Xích Vân công tử." Bỗng có người nói như vậy.

Hiển nhiên, người lên tiếng là từ trên động tiên tầng cao xuống dưới Sơ Thủy Địa, nếu không không thể nào biết được điều này.

"Cái gì. Không thể nào? Xích Vân công tử chính là cường giả thanh niên nổi tiếng ở trong Hư Thần Giới. Lẽ nào hắn tự mình tới?" Rất nhiều người kinh hô thành tiếng.

Từ đây có thể thấy được Xích Vân công tử đáng sợ cỡ nào, không ngờ lại khiến nhiều người kiêng kỵ như vậy.

"Cái Bảo Cụ này có lai lịch cực lớn, rất có thể là lông quý của Thái Cổ Di Chủng, có thể làm bảo vật chấn tộc. Nó có sóng sinh mạng của chính mình, vì vậy có thể xuất hiện ở trong Hư Thần Giới này." Có người nói như vậy.

Nhóc tỳ không quan tâm những việc này. Đây là Sơ Thủy Địa, bất kể là ai tới cũng đều bị áp chế về Bàn Huyết Cảnh, nó chẳng có gì phải sợ cả.

"Ầm"

Cối xay bạc dâng lên đột ngột, gần như muốn che phủ cả bầu trời, ngăn những cái Xích Vũ đó ở bên ngoài. Nhất thời chúng khó mà hạ xuống được, căn bản không thể làm nhóc tỳ bị thương.

Một tiếng "bùm" to vang lên, hai chân của nhóc tỳ đạp đất, sau đó nó trực tiếp xông ra hơn trăm mét, nháy mắt rơi ở phía trước một nam tử, nói: "Trốn ở đây mà đã nghĩ là ta không phát hiện được ngươi sao?"

"Bộp"

Nó đánh một chưởng về phía trước, thanh âm như sấm. Mỗi sức mạnh cơ thể Cực Cảnh của nó không thôi đã đủ kinh thế rồi, huống chi còn thêm cả sức mạnh của phù văn? Một chưởng rơi xuống liền đánh nát phù văn của thiếu niên này.

"Phập"

Tên này liền phun máu tươi và bay ngang ra ngoài. Xương nửa người

của hắn kêu răng rắc, gãy lìa ở trong cơ thể, không còn hình dạng gì, người hắn mềm oặt cả ra.

"Thật mạnh, nó trực tiếp vung ra một chưởng liền đánh bay chủ nhân của Xích Vũ rồi!"

"Ngay cả sở hữu Bảo Cụ mạnh thế này mà cũng không chống đỡ được."

"Ồ, đây không phải là Xích Vân công tử mà là đệ đệ của hắn. Ta đã từng gặp rồi."

Lúc Xích Phong rơi xuống đất thì mười tám cái Thần Vũ cũng mất đi ánh sáng, nhanh chóng thu nhỏ và rơi xuống đất.

Nhóc tỳ xông tới, nhặt hết vào trong tay. Chúng không ngờ lại biến thành một cái quạt màu đỏ. Đây mới là hình dạng thật sự của Bảo Cụ, vừa rồi thiếu niên kia không thể thúc giục, vì vậy mới tách ra dùng.

"Dừng tay!" Có người hét lớn.

Ở xa xuất hiện một đám người, mấy tên dẫn đầu đều đã trung niên, có một loại hơi thở uy nghiêm. Vừa nhìn đã biết là kẻ ngồi lâu ở vị trí cao.

Người vây xem đều kinh hãi. Vì sao lại xuất hiện một đám người như vậy? Vừa nhìn đã biết là nhân vật quan trọng tới từ gia tộc lớn rồi. Lẽ nào cục xương trong tay thằng nhóc này rất phi phàm à?

"Khối bảo cốt đó nhất định là cực kỳ quý giá. Dù sao thì nó cùng được dùng để xây thông đạo Hư Thần Giới!"

"Không sai. Chính vì vậy mới làm kinh động bộ tộc lớn như thế này!"

Mọi người rất nhanh liền đoán ra được bản chất.

"Buông tay, trả Bảo Phiến lại đây!" Đám người đó hét lên, mấy tên dẫn đầu trong lúc chớp mắt có lưu chuyển phù văn, cực kỳ kinh khủng.

"Các ngươi nói buông là ta phải buông ư? Nằm xuống cả cho ta, thành thật mà đón nhận cướp bóc!" Nhóc tỳ nói, nó không hề sợ hãi. Ở Sơ Thủy Địa này, cho dù ngươi có là tông chủ một tộc hoặc Vương Hầu một cõi thì cũng chỉ phát huy tu vi Bàn Huyết Cảnh mà thôi.

"Vù vù"

Nhóc tỳ rút ra một cái Xích Vũ, đón gió lắc một cái, nó lập tức biến dài mười trượng, trực tiếp quét ngang tới.

"Bịch"

Mấy tên ở phía trước nhất có thân phận cực cao nhưng lại đứng mũi chịu sào, hai tên trong số đó trực tiếp bị đụng cho bay ngược lên trời, mấy tên khác thì phải lùi lại.

Xoẹt một tiếng, nhóc tỳ lại sử dụng Xích Vũ, lập tức đánh lật hai tên này xuống dưới đất. Sau đó nó nhanh chóng xông tới và đạp lên người bọn hắn.

Tất cả mọi người đều giật mình, mắt suýt nữa đã lồi ra. Đây có thể là đại nhân vật của một bộ tộc lớn, không ngờ lại bị giẫm lên như thế này. Đây chắc chắn sẽ là một tin tức bùng nổ gây chấn động thập phương.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 91: Cướp Giỏi Nhất

"Ầm"

Mặt đất rung lên, hai tên ở dưới chân Thạch Hạo giãy dụa, trong lúc vung tay mặt đất liền rạn nứt, đá đất vỡ ra. Hai tên này giống như hai con cự thú thời Viễn Cổ nổi điên đang muốn đứng lên, sở hữu thần lực dọa người.

'Bịch bịch' hai tiếng, nhóc tỳ đạp hai cước lên lưng chúng. Hai tên này lập tức hự một tiếng, khóe miệng chảy máy, nằm oặt ở trên đất, khó mà động đậy nữa.

Xung quanh im lặng như tờ, không cần phải chứng minh mà chỉ cần nhìn mỗi kiểu cách mấy tên này xuất hiện cũng đã biết là đại nhân vật rồi, chắc cũng phải cỡ trưởng lão của một bộ tộc lớn nào đó.

Nhưng hiện tại lại bị nhóc tỳ hai cước đạp lật, giẫm ở dưới chân. Việc này thực sự làm người khác há hốc mồm, thằng bé thoạt nhìn ngốc nghếch này không ngờ lại mạnh như vậy?

"Thật kinh người, có thể phá kỷ lục quả nhiên có chỗ hơn người. Kể cả là một thằng bé cũng không thể dùng lẽ thường để đo lường được!" Cả đám người thán phục.

Nhất là Chùy thúc, Điểu gia và Tinh Bích đại gia còn suýt nữa trợn lòi cả mắt. Thằng nhóc bướng bỉnh vừa rồi vẫn còn đang đấu võ mồm với họ không ngờ lại mạnh như vậy? Thật đúng là nhìn nhầm rồi!

Mấy người vẫn luôn cảm thấy thằng nhóc này làm việc quá khó tin, thường làm ra mấy chuyện khiến người ta hết nói nổi. Vừa rồi họ thậm chí còn đang lo lắng cho nó, sợ nó bị người ta cướp đi Phù Cốt, có nguy hiểm tính mạng. Hiện tại xem ra căn bản không phải như vậy. Tiểu tử này lợi hại

thế này, khó trách vừa nghe thấy có người muốn cướp đồ của nó một cái liền vẻ mặt gian tà, đó là đang chào hỏi người cùng nghề sao? Rõ ràng là đang khát vọng và chờ mong mà, quá không phúc hậu rồi.

"Tiểu hữu, xin thả hai người họ ra."

Cả đám người ở đối diện sắc mặt khó coi, bọn hắn là bộ tộc lớn huy hoàng nhường nào, hai vị tộc lão không ngờ bị một thằng ranh trực tiếp đánh ngã rồi giẫm ở dưới chân. Việc này nếu bị truyền ra ngoài thì còn gì là thể diện nữa?

May mắn duy nhất chính là đây là Hư Thần Giới, bọn hắn đã ẩn giấu thân phận và dung mạo thật. Nếu không nhất định sẽ trở thành trò cười trong các bộ tộc lớn.

"Không thả." Tiểu Thạch Hạo lời nói dứt khoát, chỉ có hai chữ này.

Đám người đối diện ánh mắt khiếp người, đều lạnh lùng nhìn chằm chằm nó. Một thằng nhóc mà cũng dám khiêu chiến sự uy nghiêm của bộ tộc lớn bọn hắn à? Cần phải trấn áp ngay lập tức.

"Cháu trai, buông tay đi. Ta sẽ bảo họ xin lỗi ngươi." Một người đàn ông trung niên nói, muốn dùng lời nói dụ nhóc tỳ thả người.

"Các ngươi không chỉ muốn cướp đoạt bảo cốt trong tay mà còn muốn giết ta, cuối cùng cứ hời hợt buông một câu như vậy liền coi như xong chuyện hay sao?" Nhóc tỳ rất bình tĩnh.

Hai tên bị nhóc tỳ giẫm ở dưới chân quyền thế không bằng ba tên dẫn đầu ở đối diện. Từ tu vi cũng có thể nhìn ra, vừa rồi mấy tên đồng thời bị tấn công, chỉ có bọn hắn là không bị đánh lật người.

Nhưng cho dù là vậy thì thân phận và địa vị của hai tên này cũng cực cao, uy thế ngập trời, ở trong đám người này chỉ kém mỗi ba tên đàn ông trung niên kia mà thôi. Bình thường bọn hắn vừa tức giận thì rất nhiều bộ lạc lớn mấy nghìn vạn nhân khẩu và vô số con dân đều sẽ run rẩy, nhưng hiện

tại lại bị một thằng ranh đạp ở dưới chân.

"Ngươi muốn thế nào?" Tên trung niên ở đối diện hỏi, con mắt nhắm mở, phù văn lưu chuyển, nhật nguyệt hiện lên. Hắn có một loại hơi thở cực kỳ kinh khủng khiến người ta run sợ từ tận linh hồn.

"Ta muốn bồi thường, dùng Bảo Thuật trấn tộc để đổi đi." Nhóc tỳ chơi chiêu sư tử ngoạm.

Mọi người ồ lên. Với bất cứ một bộ tộc lớn nào thì thứ quý giá nhất chắc chắn sẽ là Bảo Thuật trấn tộc. Đó là chỗ căn bản để họ quật khởi và sinh tồn.

Trên sự thật thì Bảo Thuật rất ít ỏi. Dù là bộ lạc lớn mấy tỷ nhân khẩu cũng chỉ một loại Bảo Thuật mạnh mẽ cộng với mấy thần thông nhỏ mà thôi.

Nhóc tỳ mở miệng liền đòi Bảo Thuật trấn tộc của một bộ tộc, tự nhiên là khiến mặt mọi người lập tức đen lại. Ai có thể đáp ứng được việc này? Ai ai cũng vẻ mặt âm trầm, ánh mắt lạnh lẽo vô cùng.

"Ài, xem ra hai người các ngươi chẳng có giá trị gì mà. Ta còn tưởng là bắt được hai con cá lớn nữa chứ." Nhóc tỳ thở dài một tiếng, cúi người xuống và nhìn hai tên đang nằm ở dưới chân, vẻ mặt rất là u oán.

Loại vẻ mặt này, loại lời nói này khiến mọi người nhìn nhau dở khóc dở cười, mà hai đại nhân vật ở dưới chân nó lại suýt nữa tức bể phổi, cảm thấy rất là nhục nhã.

Tiếp theo đó, nhóc tỳ làm việc thành thạo, vô cùng nhanh nhẹn, bắt đầu ở lục lọi hai tên này từ trên xuống dưới để cướp đoạt.

Những động tác này khiến mọi người đều trợn mắt há mồm. Sao mà lại thành thạo thế? Rốt cuộc thì ai là khổ chủ, ai là kẻ bị hại đây. Nhìn kiểu gì cũng vẫn là thằng nhóc này đang cướp người ta.

"Ngươi..." Hai tên đó tức tới run rẩy, bọn hắn có thân phận cao quý nhường nào, bình thường ai dám bất kính. Hiện tại không ngờ bị kẻ khác bóc

lột, cướp đoạt.

"Phụt"

Một tên trong số đó phun máu tươi, tức quá mà ngất đi.

"Các ngươi nghèo quá đi. Sao đi ra ngoài lại không mang Bảo Cụ chứ, đến cả Tinh Bích đại gia cũng không mang nhiều một chút." Nhóc tỳ nói thầm.

Ở xa, mọi người choáng váng. Bảo Cụ có thể hiện ra ở trong Hư Thần Giới tuyệt đối là rất khó lường, ai rảnh rỗi mà xách theo, vạn nhất sơ xuất thì phải làm sao?

Nếu mất Bảo Cụ ở trong Hư Thần Giới thì ngang với việc mất đi hồn phách tinh luyện của Bảo Cụ ở trong thế giới hiện thực, uy lực sẽ giảm mạnh, về lâu về dài còn sẽ biến thành vật phàm.

Ở không xa, Tinh Bích đại gia mặt biến thành màu đen, tại sao lại triệt để đánh đồng ông ta với tinh bích. Lẽ nào trong mắt thằng nhóc thì giữa mình và cái thứ hình khối lấp lánh đó là một dấu bằng ư?

"Cháu trái, một vừa hai phải thôi." Người đàn ông trung niên dẫn đầu lên tiếng, trên đầu có khí xanh nổi lên, hóa thành bông hoa Đại Đạo lấp kín vòm trời, lượn lờ sấm chớp đáng sợ kèm theo tiếng ầm vang.

Hai tên còn lại cũng ánh mắt lạnh lẽo, ngoài cơ thể nổi lên phù văn, khiến thiên địa này đều đang run rẩy, giống như hai con Thái Cổ Di Chủng mạnh mẽ đang đứng ở đó.

Còn tại phía sau ba người bọn hắn, đám con cháu gia tộc đó sớm đã mất kiên nhẫn rồi, rất muốn cùng nhau ra tay để nhanh chóng bắt lại tiểu tử đáng hận này.

"Chẳng lẽ ta còn sợ các ngươi sao? Không đưa cho ta một Bảo Thuật thì đừng có mơ đưa người đi." Nhóc tỳ nói.

"Bắt nó lại!" Tên trung niên dẫn đầu nói. Hắn há mồm phun ra một mảnh ánh sáng xanh mênh mông giống như lửa mà cũng giống như điện. Ánh sáng ép về phía nhóc tỳ, muốn triệt tiêu uy lực của cái Bảo Phiến màu đỏ trong tay nó.

Song, khiến mọi người giật mình chính là thằng nhóc đó trực tiếp hóa mười tám cái Thần Vũ thành dài còn bằng bàn tay rồi cất vào trong ngực, sau đó nâng lên hai tên ở dưới chân để dùng làm binh khí, khua tay giết về phía đám người này.

"Cẩn thận!" Cả đám người sợ ném chuột vỡ đồ.

Thằng nhóc chết toi này quá độc địa, vung hai đại nhân vật giống như cối xay gió, mạnh mẽ chỉ đông đánh tây, chỉ nam đánh bắc, biến hóa thất thường, cứ phải gọi là trôi chảy.

"Tức chết ta mà!"

"Phụt"

Tên còn lại cũng phun một bụm máu rồi ngất đi. Mắt không thấy thì lòng không phiền, mặc xác nhóc tỳ tra tấn, dùng bọn hắn làm binh khí.

"Đừng quan tâm nhiều nữa, nếu thật sự bị thương thì để bọn hắn ở trong thế giới hiện thực nghỉ ngơi mấy tháng đi." Ba tên trung niên dẫn đầu nói, tất cả đều bộc phát ra hơi thở khiếp người.

"Giết!"

Cả đám người xông tới, Bảo Thuật lấp lóe, phù văn đan xen. Nơi đây biến thành biển hào quang.

"Phập"

Cánh tay của đại nhân vật trong tay trái của nhóc tỳ bị một tia chớp đánh gãy, máu tươi đầm đìa, khiến tên kia đau quá phải tỉnh lại, rống giận liên tục.

"Tộc lão, ta không phải cố ý, xin hãy bao dung." Cả đám người đều hơi nhút nhát, không thể hành động tùy tiện.

Nhóc tỳ không quan tâm, nó đại khai sát giới, quét ngang phía trước. Cơ thể hai tên ở trong tay nhóc tỳ cực kỳ mạnh mẽ và cứng rắn, đánh cho bọn người này toán loạn, tay cụt chân đứt bay tung tóe, máu tươi đầm đìa.

Chỉ cần đại chiến, chỉ cần liều mạng thì nhất định sẽ rất đẫm máu. Rất nhanh, trên mặt đất xuất hiện một đống người, đều là chiến lợi phẩm của nhóc tỳ. Nó ném tất cả những tên cụt chân cụt tay, mất đi năng lực hành động vào cùng một chỗ.

Còn về phần hai tên ở trong tay của nó thì lúc này chỉ còn lại một nửa cơ thể, kêu thảm liên hồi, nếu còn tra tấn nữa thì chắc chắn sẽ chết, cuối cùng bị nhóc tỳ ném luôn vào trong đống người.

Ở đó giống như một đống xác chết, mặc dù người vẫn còn sống nhưng máu tươi chảy dài, tụ thành một con sông nhỏ. Cảnh tượng hơi dọa người một chút, khiến người ta nhịn không được mà muốn nôn mửa.

Còn may đây là Hư Thần Giới, sau nay nếu nghỉ ngơi đủ dài thì vẫn có thể khôi phục. Nếu không thì loại sát kiếp này quá đáng sợ rồi, rất nhiều cao thủ của một bộ tộc lớn đều sẽ bị phế, tổn thất kinh người.

"Sơ Thủy Địa đáng chết, khiến ta chỉ có thể phát huy sức mạnh Bàn Huyết Cảnh." Một đại nhân vật căm hận không thôi, nhưng trong lòng lại rất kinh hãi. Thằng nhóc ở đối diện cũng là Bàn Huyết Cảnh, một mình độc chiến cả đám bọn hắn. Đây là một loại uy thế như thế nào? Nếu truyền ra ngoài sợ rằng sẽ không có ai tin!

Nhưng, hiện trường nhiều người tận mắt chứng kiến như vậy, sự thật này không được chất vất. Tất cả mọi người đều nghẹn họng nhìn trân trối. Thật đúng là nhìn nhầm mà, thằng nhóc ngốc này quá lợi hại rồi, không thể chọc nó được.

Thời gian không dài, đối diện chỉ còn lại ba đại nhân vật, cả ba đều đầy thương tích, vết máu loang lổ.

Bọn hắn là nhân vật cỡ nào, rống một cái là mưa gió nổi lên, tứ phương chấn động. Hôm nay tại Sơ Thủy Địa lại không chống nổi một thằng nhóc. Nói ra sẽ bị người ta cười cho thối mũi.

Mọi người đều hoảng sợ. Từ một phương diện nào đó, việc này đã chứng minh nếu mọi người cùng là Bàn Huyết Cảnh thì người của bộ tộc này đều không phải đối thủ của thằng nhóc đó. Việc này nói rõ điều gì? Một ngôi sao mới đã quật khởi, lại có một kỳ tài ngút trời nữa xuất hiện!

"Tiểu hữu, ngươi làm như vậy là quá đáng rồi, đã làm bị thương vô số nhân mã của tộc ta mà vẫn còn muốn tiếp tục nữa sao?" Một tên trung niên có hơi bất đắc dĩ, lẽ nào phải đi cầu viện trong tộc, lấy sức toàn tộc để chinh phạt thằng nhóc này hay sao?

"Hơn một trăm tên này đều đã nằm xuống rồi, chỉ còn lại ba người bọn ngươi mà thôi. Cả ba đều ngoan ngoãn tới đây nằm xuồng đi!" Nhóc tỳ để lộ ra hàm răng trắng bóng, nó ở trong mắt đám người này đơn giản là giống như một tiểu ác ma.

'Vù vù' một tiếng, mặc cho bọn hắn phù văn ngập trời, mặc cho bọn hắn hơi thở khủng bố nhưng cuối cùng vẫn chỉ là Bàn Huyết Cảnh. Nhóc tỳ tung hoàng tấn công, hơi có chút tư thế vô địch.

"Bịch"

Nó đánh ra một chưởng, lưu quang bay lên đánh xuyên lưng của một tên đàn ông trung niên, trước sau trong suốt, máu tươi ồ ồ. Hắn trực tiếp ngã nhào xuống đống người.

Sau đó, nó bỗng xông về phía trước, một cước đá nát phù văn ngập trời của một tên khác, quét ngang ở trên hai chân hắn, tiếng rắc rắc truyền ra, xương chân của hắn đã bị gãy lìa. Hắn kêu hự một tiếng rồi cũng ngã vào

trong đống người.

Tên cuối cùng định chạy, xông về nơi xa nhưng Xích Vũ trong tay nhóc tỳ lại lóe lên một cái, một cái Thần Vũ xông lên rồi biến dài mười mấy trượng, 'phập' một tiếng lập tức khiến một cái chân của hắn biến thành tro bụi, cắm đầu ngã xuống.

Trong chớp mắt, nhân mã của bộ tộc lớn này đã toàn quân bị diệt, tất cả đều trở thành tù binh.

"Ồ, không đúng. Vẫn còn thiếu một tên." Nhóc tỳ khống chế Xích Vũ đánh bay một tên thiếu niên đang trốn ở xa xa rồi bắt tới.

"Cảm ơn ngươi nhé. Tên ngươi là gì? Nghe nói ngươi là đệ đệ của Xích Vân công tử, mỗi mình ngươi là còn tặng ta được cái Bảo Cụ này, bọn kia thì quá nghèo rồi." Nhóc tỳ nói.

"Phụt"

Thiếu niên này phun một bụm máu, vừa bị thương vừa tức giận mà ngất đi.

Tất cả mọi người đều há hốc mồm. Ở phía trước rất là hoành tráng, đó là một ngọn núi thịt do hơn một trăm tên cao thủ chồng chất mà thành. Nhân mã của một bộ tộc lớn này tất cả đã bị bắt làm tù binh.

Nhóc tỳ tiến lên, mắt to phát sáng, nói ra một câu khiến đám người này bị phẫn: "Một đống chiến lợi phẩm vẫn sẽ hơn một hai tên. Các ngươi ai đi đưa tin nói cầm Bảo Thuật trấn tộc tới đây đổi người đây."

"Chính là ngươi, mau về tộc mà bẩm báo đi. Cứ nói ta thích nhất là Bảo Cụ, cũng thích cả Bảo Thuật nữa, ta rất vui lòng ngồi xuống bàn bạc với họ." Nhóc tỳ chỉ một tên thanh niên và bảo hắn đi báo tin.

"Phụt"

Cả đám người thổ huyết, tức khủng khiếp.

Nhóc tỳ ngồi nâng cằm ở trên một tảng đá xanh lớn, nhìn chằm chằm bọn chúng để đề phòng có kẻ bỏ chạy. Đôi mắt to hiện vẻ gian tà, giống như đang nhìn vào một đống báu vật vậy, dáng vẻ rất là hám tiền.

Ở xa, tất cả người đừng xem đều toát mồ hôi, không biết nói gì mới phải. Thằng bé này thật là cực phẩm. Không lâu trước đây, rất nhiều người còn tưởng rằng nó rất mơ hồ, cái gì cũng không biết, hiện tại mọi người đều trợn mắt. Thằng lừa đảo, quân ăn cướp, ác ma!

Nhóc tỳ lật qua lật lại mãi cái quạt lông màu đỏ trong tay để nhìn, yêu thích không buông tay. Nó đã nhìn ra được cái bảo bối này cực kỳ hiếm có, thật sự có khả năng là lông của Thái Cổ Di Chủng.

"Sau khi ta lấy được Xích Vũ thì Bảo Cụ trong tộc của các ngươi có phải sẽ bị phế một nửa đúng không?" Nhóc tỳ hỏi.

Cả đống người đều cay đắng hừ lạnh, không thèm trả lời.

"Ầm"

Đột nhiên, nhóc tỳ xuất kích, Xích Vũ trong tay mở ra rồi khẽ vẫy một cái, lôi quang lấp lánh, lửa đỏ ngập trời bao phủ cả đám người ở cánh đông.

"Thật manh. Đây đúng là chí bảo. Nếu có thể lấy được bản thể của Xích Vũ ở trong hiện thực thì càng tốt." Trước mắt nhóc tỳ đều là sao nhỏ.

"Ngươi đang làm gì vậy?"

"Nhóc con, bọn ta không chọc ngươi, vì sao lại tấn công bọn ta?"

Cánh đông, đám người đó rống giận, tất cả đều hét to. Lôi điện nổ vang, lửa đỏ ngập trời, bọn chúng gặp phải đòn tấn công kinh khủng nhất.

Uy lực của cái Bảo Cụ này rất là mạnh mẽ, sở hữu thiên uy khó mà chống đối.

"Hừ. Đừng tưởng các ngươi chưa ra tay thì ta không biết. Các ngươi sớm đã nhắm vào ta rồi. Nếu không phải đám người này đột nhiên phát động thì các ngươi cũng đã ra tay." Nhóc tỳ nói. Nó khống chế Bảo Phiến, ánh sáng đỏ lấp lánh đốt cho đám người này thành trọng thương, nhưng cũng không có nguy hiểm đến tính mạng, không bị biến thành tro bụi.

Có mấy tên đặc biệt mạnh mẽ muốn bỏ chạy nhưng Bảo Phiến trong tay nhóc tỳ vẫy một cái, thật đúng là thần uy ngập trời. Thêm nữa nó còn sử dụng Bảo Thuật, ở đây phù văn lấp lóe, thần âm ù ù giống như khai thiên.

Cuối cùng, đám người này bị trấn áp hết thảy, lại một 'đống người' nữa xuất hiện.

"Ầm"

Nhóc tỳ lại ra tay, vẫy Bảo Phiến về phía một hướng khác, khói bụi mịt mù, huyết vụ bốc hơi, sớp giật chớp vang, lại một địa phương nữa bị lửa đỏ bao phủ.

"Ngươi... Làm gì?" Mấy tên đó rống giận.

"Cướp chứ còn làm gì!" Nhóc tỳ trả lời.

"Xằng bậy, ngươi biết mình đang chọc ai không. Vô duyên vô cớ tấn công bọn ta, dù ngươi có mười cái mạng cũng không đủ giết!" Đám người này nổi giận.

"Các ngươi không phải cũng đang nhằm vào ta sao, muốn đoạt đi bảo cốt của ta, hại tính mạng của ta. Hiện tại ta quyết định cướp các ngươi trước." Nhóc tỳ nói.

Đại chiến bùng nổ. Đám người này mặc dù rất mạnh nhưng tại Bàn Huyết Cảnh thì ở Sơ Thủy Địa này thật sự không ai có thể chống lại nhóc tỳ, cho dù là đông người cũng vô dụng. Bảo Phiến trong tay nó quá lợi hại.

Cuối cùng, tổng cộng có nhân mã bốn phương đại bại, tất cả đều xuất thân từ tộc lớn. Hiện trường xuất hiện bốn ngọn núi người, làm người đứng xem đều ngẩn người.

"Trời ơi. Tin tức bùng nổ a, một thằng bé trừng trị bốn bộ tộc lớn."

Sau khi mọi người tỉnh ngộ đều sôi nổi kinh hô.

Nhóc tỳ mắt tó sáng rực, nó nói: "Để tộc nhân của các ngươi mang Bảo Thuật hoặc Bảo Cụ tới chuộc người. Ta rất dễ nói chuyện, chỉ cần Bảo Thuật đủ tốt, Bảo Cụ đủ đẹp là có thể đuổi ta đi"

Mọi người hết hồn. Thằng bé này quả thật có khẩu vị ghê ghớm. Đây là muốn tọa trấn Sơ Thủy Địa và đối chọi với bốn bộ tộc lớn sao?

"Chùy thúc, Điểu gia, Tinh Bích đại gia. Mấy người tìm được ngọn núi đó chưa. Không phải chỉ bật một cái, nhảy lên đỉnh hay sao? Cháu đi phá cái kỷ lục đó." Nhóc tỳ hét với mấy người.

Mấy người này vừa nghe vậy liền lông tóc dựng ngược. Ông tổ nhỏ này thật sự không phải người bình thường, một mình đánh cho cao thủ bốn bộ tộc lớn nằm đo đất còn chưa xong chuyện sao, tại sao còn muốn hành hạ bọn mình nữa?

Đúng lúc này có một tấm bia đá nổi lên, ở trên xuất hiện một hàng chữ, ánh sáng chói mắt lóe lên, vô cùng xán lạn.

"Đây...Có thiên lý nữa không? Nó lại lập kỷ lục nữa rồi!"

"Cướp giỏi nhất!"

Mọi người đứng hình, sau đó liền bùng nổ. Trên bia xuất hiện chữ viết, một mình nhóc tỳ ở trong thời gian ngắn nhất cướp năm trăm sáu mươi ba người, ở Sơ Thủy Địa lập nên kỷ lục cướp giỏi nhất.

Cả đám người đều hoa mắt. Vậy cũng được sao? Hình như việc này

chẳng vinh quang là mấy mà!

Bia đá lấp lánh nhắc nhóc tỳ bổ xung, nó vung tay vẽ vẽ, để lại tám chữ: Anh Minh Thần Vũ, Quang Minh Chính Đại.

Cùng lúc này, tất cả mọi người ở khắp nơi trong Hư Thần Giới đều nhìn thấy cái kỷ lục vừa xuất hiện này, đâu đâu cũng ồ lên một mảnh.

"Có nhầm không vậy. Tại sao lại là tiểu tử này?"

"Đây là thể loại kỷ lục gì vậy? Cướp giỏi nhất, anh minh thần vũ, quang minh chính đại? Ta có phải là mất trí rồi không?"

"Tiểu tử này chui từ đâu ra thế, đến cướp cũng biến thành quang minh chính đại. Rốt cuộc hắn lại làm ra việc nhân thần cộng phẫn gì?"

Mảnh thiên địa này trở nên ồn ào, rất nhiều người khó hiểu, vừa chửi vừa sai người đi dò la tin tức.

"Một người cướp hơn năm trăm người, còn muốn dọa dẫm vơ vét bốn tộc lớn? Quả nhiên là nhân thần cộng phẫn mà!"

"Thằng nhóc này chui từ đâu ra vậy, nó muốn nghịch thiên sao?"

Cả Hư Thần Giới đều ồ lên, gây nên sóng to gió lớn, kể cả là những người ở động tiên tầng cao cũng muốn xuống Sơ Thủy Địa xem xem sao.

Rốt cuộc thì thằng nhóc này là thể loại gì, tại sao luôn lập loại kỷ lục không vẻ vang này.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 92: Vơ Vét Thành Công

Sơ Thủy Địa vô cùng náo nhiệt, người tới kẻ đi. Tảng đá xanh lớn khảm Phù Cốt đó có đường kính một trượng, thỉnh thoảng lại xuất hiện hào quang, xây dựng nên thông đạo mới. Hết đám người này đến đám người khác đi ra.

"Nhóc siêu quậy đó đang ở đâu. Để bọn ta xem xem rốt cuộc có phải ba đầu sáu tay hay không mà trong một ngày lại có thể liên tiếp lập kỷ lục."

"Thằng nhóc này thật sự là nhân thần cộng phẫn. Nhưng ta cũng rất chờ mong, xem nó làm sao mà vơ vét được bốn đại tộc, hờ hờ."

Thông đạo màu vàng óng ánh, tu sĩ kết đội kết bè từ trong đi ra. Những người này đều là cường giả đi xuống từ động thiên tầng cao. Sau khi đọc được tin từ trên bia kỷ lục của Hư Thần Giới bọn hắn liền đi xuống xem náo nhiệt.

"Đạo huynh, đã lâu không gặp, gần đây ngươi tu hành ở chỗ nào thế?"

"Ta đang tu hành ở trong Phiêu Miểu động thiên. Mới đó mà đã từ biệt được mười năm, Thương Hải đạo hữu đã đi trước rồi, chỉ còn lại mấy người chúng ta mà thôi. Lát nữa tụ tập một chút nhé."

. . .

Sơ Thủy Địa, trên tảng đá xanh lớn đó, thông đạo mầu vàng thỉnh thoảng lại xuất hiện. Người tới đây có từ già tới trẻ, càng có mấy cụ răng tóc đã rụng hết, sau khi gặp nhau rất là thổn thức.

Có thể thấy Sơ Thủy Địa đã hấp dẫn bao nhiêu người. Hôm nay phải náo nhiệt gấp mười lần bình thường.

Ngoại giới hỗn loạn, nhưng nhóc tỳ lại ngồi nâng cằm trên một tảng đá lớn, mắt nó còn không thèm chớp một cái nào, rất là vong ngã. Nó nhìn chằm chằm chiến lợi phẩm của mình, ánh mắt cứ phải gọi là nóng bỏng, miệng lẩm bẩm thành tiếng: "Đống ở phía đông có thể đổi một cái Bảo Cụ. Đống ở phía nam phải đổi một loại Bảo Thuật mới được. Đống ở phía bắc..."

Cái gọi là 'đống' đấy chính là hơn một trăm tên cường giả. Nhất là trong số đó còn có người bề trên thân phận hiển hách, địa vị cực cao. Kết quả hiện tại lại sắp thành rau cải trắng, bị nó dùng từ 'đống' để tính.

Mọi người đều không biết nên khóc hay nên cười. Nhóc siêu quậy này cũng quá kỳ hoa rồi. Việc này khiến cường giả bốn đại tộc làm sao chịu nổi? Chắc là sắp tức nổ phổi đến nơi rồi.

Trên sự thật thì đúng là như vậy, cường giả bị bắt của bốn bộ tộc tổng cộng có năm trăm sáu mươi ba người, bị chất thành bốn ngọn núi. Tất cả đều bị trọng thương, hành động bất tiện.

Hiện tại bị một thằng nhóc dùng từ 'đống' để tính toán, những tên này đã sắp tức lệch mũi rồi. Có còn thiên lý nữa hay không đây? Không ngờ mình lại bị vùi dập thê thảm như vậy.

Trong bốn ngọn núi người có mấy đại nhân vật địa vị được tôn sùng bình thường hô mưa gọi gió, tát đậu thành binh, bễ nghễ một phương. Nhưng hiện tại cũng vẫn bị ném ở trong 'đống người', chịu khổ như vậy, cái loại nhục nhã này khiến bọn hắn sắp ức mà nghẹn chết rồi.

"Đúng là nhục mà!" Một ông già thở khí thô, tức tới đau gan. Ông ta trừng mắt nhìn Nhóc siêu quậy ở đang nâng cằm ngồi trên đá lớn mà trông coi 'tài sản' của mình đó.

"Phù..." Một tên trung niên đang vận khí, dùng sức cắn răng. Ở trong thế giới hiện thực, lần nào hắn xuất hành cũng cần rất nhiều sinh linh cùng nghênh đón, hiện tại lại đang tức tới mức thân thể run lên bần bật.

"Hai người các ngươi làm sao thế? Phải cố chịu đấy, Bảo Cụ và Bảo Thuật của ta còn hi vọng dùng các ngươi để đổi cơ mà, nhất định phải chịu đựng." Nhóc tỳ vẻ mặt lo lắng, sợ bọn hắn chết.

Nhưng loại lo lắng này xuất hiện ở trên mặt nhóc tỳ thực sự khiến mấy 'đống người' này hận không thể bật dậy mà cắn chết nó. Thật tức chết người mà.

"Thằng nhóc này quả là khác người."

Mấy ông lão tuổi cao đường xa tới đây xem náo nhiệt cũng chỉ có thể cảm khái như vậy.

Rất nhiều người không phục, thằng ranh này một ngày lập liên tục hai kỷ lục, hơn nữa còn không vinh quang, không đủ tiêu chuẩn như vậy. Bọn hắn nhịn không được mà ra tay với nó.

"Bịch"

Kết quả, nhóc tỳ chuyên gia trị loại người này. Nhất thời phù văn ngập trời, hi quang bay múa, chiến hết trận này tới trận khác, kết quả lại có một đám người nữa ngã vật ra đất.

"Các ngươi thoạt nhìn chẳng giống cá lớn gì cả. Thôi, không đùn lên một đống mới nữa, đem các ngươi ném vào bốn cái đống này đi, coi như thêm người. Nếu gia tộc bọn hắn tới chuộc người, các ngươi sẽ được thả cùng bọn hắn." Nhóc tỳ lẩm bẩm.

Đám người này khóc không ra nước mắt. Mình không ngờ đến tư cách để biến thành 'đống' cũng không có, chỉ có thể coi là thêm vào. Thằng nhóc chết toi này quá khuyết đức rồi, nói chuyện tại sao lại cay độc như vậy chứ?

Tự nhiên có cao thủ ở đây, nhưng mà bọn hắn không có dễ dàng động thủ. Ai ai cũng ánh mặt lạnh lùng, yên lặng quan sát.

"Ầm"

Đột nhiên, tiếng vang như hồng thủy vỡ đê truyền tới. Bốn khối Phù Cốt xuất hiện, chi chít phù văn đan xen và hóa thành một cái chắn màu xanh giam nhóc tỳ ở phía trong.

Người của tứ đại gia tộc đã tới rồi, không biết thuộc về gia tộc nào. Vừa ra tay liền bá đạo và ác liệt như vậy, không ngờ lại sử dụng bốn khối kỳ cốt để bố trí một tòa pháp trận giam nhóc tỳ lại.

"Khí phách thật lớn. Bốn khối bảo cốt này rất bất phàm và thần bí. Thoáng cái liền sử dụng mấy khối, đây không phải việc mà gia tộc bình thường có chịu được." Một ông lão đã rụng hết răng lên tiếng.

Ông ấy dường như đã nhìn ra điều gì đó, lại nhanh chóng bổ xung nói: "Ồ, không đúng. Đây là hư ảnh do Bảo Cụ hiện hóa chứ cũng không phải chân thực hiện hóa. Xem ra bọn họ mất đi Xích Vũ, sợ bảo vật trấn tộc này cũng bị thất lạc ở trong Hư Thần Giới nên đã cẩn thận hơn rồi. Bảo vật này chỉ có thể dùng một lần."

Nhóc tỳ ánh mắt trong veo, vẻ mặt trịnh trọng. Nó không dám khinh thường, xoẹt một cái, Bảo Phiến màu đỏ trong tay lưu chuyển ánh sáng đỏ mông lung, hơn nữa còn giống như có khí hỗn độn đang lưu chuyển, phát ra sóng chấn động khiến người ta kinh hãi.

"Giao Bảo Phiến và lập tức thả người. Nếu không ngươi sẽ bị tiêu diệt ở chỗ này!"

Hào quang màu lam mông lung khuếch tán khóa lại mảnh thiên địa này. Bốn khối bảo cốt làm cố định hư không, bốn cường giả đó phân biệt đứng ở một phương, sắp sửa ra tay.

"Cầm Bảo Cụ tới đổi đi. Bốn miếng cốt này rất tốt, đáng tiếc chỉ là hư ảnh. Ta muốn đồ thật cơ." Nhóc tỳ lên tiếng.

"Khẩu khí thật lớn, giết nó cho ta!" Một tên gào to.

Bốn tên này đều là đàn ông trung niên, trẻ trung khỏe mạnh, đều đang

trong trạng thái cường thịnh nhất. Phù văn xoay tròn một cái, thiên địa liền cuộn trào như gió sấm, tia chớp màu lam bay lượn rồi biến thành sóng biển xông về phía nhóc tỳ.

Tiếng ầm ầm điếc tai, như thiên quân vạn mã đang phi nhanh.

Nhóc tỳ vẫy Bảo Phiến trong tay, ánh sáng đỏ như biển cuộn trào mãnh liệt, kèm theo sấm sét, uy năng rất lớn. Cả thiên địa đều sắp biến thành màu đỏ thẫm.

Hai Bảo Cụ đụng nhau, phát ra thần quang hai màu lam và đỏ, dâng lên sóng biển ngập trời, cuốn chiếu mảnh thiên địa này. Chúng giống như hai ngọn núi lửa đang phun trào, núi cao sụp đổ, run lên kịch liệt.

Rất nhiều người đứng không vững. Cho dù đứng cách rất xa cũng bị chấn động, miệng phun máu tươi, bay ngang ra ngoài.

Mọi người kinh hãi, nhanh chóng lùi lại. Loại sức tấn công này quá mạnh, ở đây đã hình thành một cơn bão đáng sợ. Ánh sáng đỏ và lam cùng lên, biến thành biển thần lực.

Đây là cuộc va chạm của Bảo Cụ, là chí bảo đang đối kháng lẫn nhau nên càng thêm mạnh mẽ, giống như hai con Thái Cổ Di Chủng sống lại và gây ra một hồi đại chiến kinh thế ở chỗ này.

Trận đại chiến này rất kịch liệt, khiến cho thập phương nhìn chăm chú. Tất cả mọi người đều ngừng thở, không dám nói nhiều, ai cũng đang khẩn trương quan sát.

"Cứu người!"

Có người ra lệnh, đã tạm thời vây khốn được nhóc tỳ nên bọn hắn liền phái ra nhân mã, muốn đi giải cứu các cường giả bị bắt.

"Phá cho ta!" Nhóc tỳ hét lên, lòng bàn tay lóe hào quang, xuất hiện một khối bảo cốt trắng óng ánh. Đây chính là khối bảo cốt được đào xuống từ

trên tảng đá xanh làm vật dẫn của thông đạo Hư Thần Giới.

Nó đã nghiên cứu rất lâu, đại để biết được tác dụng của khối cốt này. Gom mấy khối lại có thể xây lên thông đạo Hư Thần Giới. Đơn độc sử dụng thì lại có tác dụng quấy rối không gian.

Quả nhiên, vào một khắc này phù văn đại trận do đối phương bố trí liền trở nên không ổn định. Ánh sáng màu lam mông lung đó bắt đầu sụp đổ rồi sau đó nổ tung.

Bảo Phiến màu đỏ trong tay phải của nhóc tỳ quạt mạnh một cái. Ánh sáng đỏ như dung nham phun trào, mênh mông vô biên. Một góc cổ trận bị sụp đổ lập tức giải thể, gặp phải đòn tấn công đáng sợ nhất.

Nó thoát khốn ra ngoài, được thế không tha người, dùng sức vẫy Bảo Phiến ép cho một tên trong số tứ đại cao thủ lên trời không lối xuống đất không đường. Xoẹt một tiếng, hào quang đỏ thẫm lướt qua, một cánh tay của tên đó bị đốt thành tro bụi.

"Tộc này thiệt thòi lớn rồi. Bảo Phiến màu đỏ quý giá vô cùng, tuyệt đối là chí bảo do Thái Cổ Di Chủng để lại! Khó trách bọn hắn sẽ nổi giận, sử dụng đại trận tới vây khốn nơi đây để nhanh chóng đoạt về."

"Ô, khối cốt trắng óng ánh trong tay thằng nhóc kia cũng cực kỳ kinh người đó. Không hổ là bảo vật xây dựng thông đạo Hư Thần Giới." Rất nhiều người đã chú ý tới khối cốt này.

Mà mọi người cũng đã biết vì sao tứ đại gia tộc lại hưng sư động chúng như vậy. Bọn hắn muốn cướp đoạt khối bảo cốt này. Hóa ra nó có rất nhiều diệu dụng, cực kỳ hiếm thấy và quý giá.

"Đây là chiến lợi phẩm của ta. Các ngươi phải cầm đồ tới đổi." Nhóc tỳ lại ra tay, nó vẫy quạt một cái, đám người đang xông tới cứu viện liền bị trọng thương. Ánh sáng đỏ lướt qua, những tên đó ngã nhào xuống đất không thể đứng dậy.

"Giết!"

Bốn cường giả đó lại tụ tập lại, một lần nữa lập cổ trận, bốn khối bảo cốt phát sáng ép về phía trước.

Lần này thuần túy là muốn tiêu diệt chứ không phải vây khốn nữa. Dù nhóc tỳ muốn lấy khối cốt đó để quấy rối hư không cũng vô dụng. Song nó cũng không sợ hãi. ở đây không thể vượt qua Bàn Huyết Cảnh, nó chẳng sợ bất cứ ai cả.

"Ầm"

Thiên địa nổ vang, cối xay bạc chuyển động, Bảo Phiến đỏ đánh ra. Thạch Hạo xông về phía trước để chọi cứng tứ đại cao thủ.

Cuối cùng, nó bị đánh trúng nhưng cơ thể lại không hề hấn gì, phù văn lóe lên rồi tắt. Đối phương lại bất đồng, tất cả đều như bị sét đánh, bay ngang ra ngoài.

"Nó chọi cứng được Bảo Cụ sao? Rốt cuộc nó đã dùng thần công gì hộ thể mà lợi hại vậy. Nếu không chẳng lẽ cơ thể của nó có thể sánh với Toan Nghê hay Thao Thiết con." Mọi người kinh hô.

Song phương đều bị Bảo Cụ đánh trúng, nhưng kết quả lại khác nhau hoàn toàn. Nhóc tỳ không bị thương tới căn cơ, mà bốn tên kia lại có hai tên trực tiếp nổ tung, hóa thành huyết quang, biến mất khỏi nơi này.

Còn có hai tên bị trọng thương, một mất đi năng lực hành động, một ôm theo bốn khối bảo cốt, mượn sức mạnh của cổ trận mà bỏ chạy như bay.

Cuộc chiến kết thúc, trong một ngọn núi người lại có thêm mười mấy tên. Ngoài đây ra thì không còn thay đổi gì nữa. Nhóc tỳ bình yên vô sự.

"Nhóc siêu quậy này thật là mạnh!"

Mọi người hít ngược hơi lạnh. Đây chính là chiến tích chân thực, không

có chút hơi nước nào.

Vẻ mặt của tất cả mọi người đều thay đổi. Nếu nói ban đầu còn cảm thấy thằng nhóc này không tốt lành gì, chỉ dựa vào thủ đoạn để lập nên kỷ lục không vinh quang. Như vậy hiện tại lại phải triệt để thay đổi quan niệm, đây tuyệt đối là một thằng nhóc có tài năng ngút trời. Từ lúc bắt đầu khai chiến tới bây giờ, nó đã thể hiện ra phong thái vô địch của Bàn Huyết Cảnh.

Ngày hôm nay không ngừng có cao thủ tới đây khiêu chiến nhóc tỳ. Tới cuối cùng không chỉ có người của tứ đại gia tộc nữa mà còn có rất nhiều cường giả chân chính. Không thiếu nhân vật vượt qua Động Thiên Cảnh tới đại chiến nhóc tỳ. Có xuất phát từ trí tò mò, có xuất phát từ việc không tin nên ai cũng muốn tranh phong với nó.

Kết quả không hề có gì bất ngờ, tất cả đều đại bại. Thậm chí còn có một vài tiền bối danh túc và thủ lĩnh một tộc. Cho dù không ai tiết lộ thân phận nhưng cũng có không ít người vẫn có thể nhìn ra khí độ và uy thế của bọn hắn, tuyệt đối là bá chủ một phương.

"Quá mạnh rồi!"

Mọi người kinh hãi, vô cùng chấn động. Họ cảm thấy mình đang tận mắt chứng kiến một thiên tài quật khởi

Nhóc tỳ đã gây thù chuốc oán với bốn đại tộc, đánh bại tất cả cao thủ của bọn hắn. Cuối cùng nó còn phát ra một thông điệp, nếu còn không tới chuộc người thì nó chuẩn bị giết hết.

Người của tứ đại gia tộc không thể ngồi yên được nữa. Những người này nếu chết đi thì bọn hắn liền không còn người thủ hộ ở động thiên tầng cao nữa, tới lúc đó sẽ tổn thất rất lớn.

Cuối cùng, Bảo Thuật không thể giao ra, Bảo Cụ cũng không thể dùng để đổi người. Bốn đại tộc mỗi tộc đưa tới một cái bình ngọc, ở trong có chân huyết của hung thú.

Bốn cái bình ngọc nhìn thì rất nhỏ, nhưng vào tay lại rất nặng. Ở trong bình là bảo huyết có mầu sắc khác nhau, cực kỳ quý giá, sức mạnh huyết mạch gần giống với Thái Cổ Di Chủng, giá trị liên thành.

Mọi người đều ngẩn ra. Nhóc siêu quậy này đã vơ vét thành công rồi sao? Không ngờ lại khiến bốn bộ tộc lớn cúi đầu. Thật khiến rất nhiều người ngưỡng mộ và mê tít mắt.

"Thật sự vơ vét thành công rồi?"

"Vậy là ngươi không biết rồi. Những bộ tộc lớn này đều đã dành được động thiên thuộc về mình ở Hư Thần Giới. Ngươi biết bốn cái bình bảo huyết đó là từ đâu ra không? Đều là kiếm được ở trong động thiên cả đấy. Mấy trăm người này nếu chết đi thì trong mấy tháng sắp tới không có ai bảo vệ bảo địa, chắc chắn sẽ đổi chủ!"

Nhân mã bốn tộc chán nản bỏ đi. Hưng sư động chúng mà đến, rốt cuộc lại thảm bại mà về. Thực sự là vô cùng thê thảm. Đã bị người ta trấn áp, lại còn phải dùng bảo huyết tới chuộc người, quả thực là ức chế.

Nhóc tỳ đứng đằng sau vẫy tay, hơi có chút không nỡ nói: "Chờ ta nha. Sau khi rời khỏi Sơ Thủy Địa, ta sẽ tới lĩnh vực Động Thiên Cảnh tìm các ngươi ôn chuyện đấy."

Không ít người lảo đảo, suýt nữa ngã nhào ra đất.

Mà cũng có rất nhiều người quay đầu lại, ánh mắt lạnh lùng, nghiến răng nói: "Bọn này chờ!"

Nhóc tỳ nhét bốn bình bảo huyết vào trong ngực, trong lòng vui sướng cực kỳ. Nó đã tìm hiểu rõ diệu dụng của bảo huyết, nếu uống vào có thể cường tráng sức mạnh tinh thần. Sau khi quay lại thế giới hiện thực còn có thể tẩm bổ thêm một bước nữa từ tinh thần tới thể xác .

"Cái gì? Thằng oắt đó đã vơ vét được bốn đại tộc rồi ư? Ngươi đang nói đùa đấy hả?

"Bốn bộ tộc đó tất cả đều là loại độc ác, không ngờ lại đại bại ở Sơ Thủy Địa. Không ai có thể chống lại thằng nhóc đó sao?

"Thằng nhóc này thật là khó lường, khiến bốn đại tộc đều phải cúi đầu!"

Tin tức truyền ra, tứ phương chấn động. Trong các động thiên ở tầng cao hơn, không ít cường giả đều giật mình kinh hãi, cảm thấy có chút khó tin.

Sơ Thủy Địa, người vẫn còn chưa tản đi.

"Chùy thúc, Điểu gia, Tinh Bích đại gia. Mấy người đã tìm được ngọn núi đó chưa, cháu muốn đi phá kỷ lục." Nhóc tỳ nói.

"Cái gì? Thằng nhóc này muốn phá kỷ lục à, có chuyện gì thế?" Cường giả còn chưa bỏ đi đều cả kinh, không dám khinh thường thằng nhóc này. Một mình nhóc tỳ đánh bại bốn đại tộc và vơ vét thành công, nó đã được rất nhiều người coi trọng, lời nói của nó thoáng cái đã có sức nặng.

"Tìm được rồi, cách đây có mấy dặm. Thạch Nghị đã để lại một kỷ lục đáng sợ cho tới nay chưa ai có thể phá được." Tinh Bích đại gia đáp.

"Cái gì, kỷ lục của Thạch Nghị à?" Nơi đây thoáng cái liền bùng nổ.

Hai chữ Thạch Nghị giống như có một loại ma lực, khiến mọi người ở đây đều sục sôi. Đó là một thiếu niên giống như thần, đơn giản là không thể vượt qua. Trên con đường của hắn đã để lại rất nhiều truyền thuyết.

Bất kể là tại Thạch Quốc trong hiện thực hay là tại Hư Thần Giới, danh tiếng của Thạch Nghị đều như mặt trời ban trưa, óng ánh vô cùng. Nhắc tới hắn không ai không run sợ.

"Từ lúc hắn xuất thế tới nay chưa từng thất bại, chiến tích huy hoàng như thần linh hàng thế!"

"Trong lứa tuổi này, không có mấy người có thể sánh vai với hắn. Hắn vượt xa cùng lứa, thực sự quá mạnh."

Rất nhiều người cảm thán. Cái tên này vốn đã đại biểu Cực Cảnh, khó có người vượt qua được. Mặc dù hắn tuổi còn nhỏ nhưng lại đã đủ để ngạo thế mà đi.

"Hắn vừa sinh ra liền sở hữu trùng đồng. Đây là đặc trưng của Thánh Nhân, Thần Nhân Thượng Cổ, nhất định sẽ vô địch đương thế. Sinh cùng một thời đại với hắn là nỗi buồn của rất nhiều người đồng lứa."

"Mà những năm gần đây còn có tin đồn rằng hắn là Chí Tôn trời sinh, sở hữu Chí Tôn Cốt vô địch!"

"Cái gì?" Mọi người khiếp sợ.

"Tư chất như vậy, tương lai nhất định sẽ vô địch, không ai có thể tranh phong." Rất nhiều ông lão răng đã rụng hết đều than thở như vậy.

"Đúng rồi. Thằng nhóc này muốn đi phá kỷ lục của Thạch Nghị?" Mọi người bỗng nhớ ra, tất cả đều lộ vẻ kinh dị.

"Không phải chứ. Hai năm nay, còn có ai dám không tự lượng sức? Rất nhiều thiên tài không phục mà đi phá kỷ lục, kết quả đều thất bại mà về, lòng tin bị đả kích nghiêm trọng."

Mọi người đều giật mình, lộ vẻ khác thường mà nhìn về phía nhóc tỳ. Nhưng nó lại rất bình tĩnh, không hề có chút khẩn trương nào mà còn khá là hờ hững, giống như muốn đi làm một việc không thể bình thường hơn.

"Rất nhiều thiên tài đều đã chịu thua, vô luận là trong hiện thực hay là ở Hư Thần Giới, tranh phong với Thạch Nghị chỉ có kết cục buồn bã mà thôi."

"Những người đó đều thiên tài kinh thế, nhưng nghe nói bọn hắn rốt cuộc phát hiện chênh lệch với Thạch Nghị căn bản là không thể đong đếm."

Một khắc này, một vài người tâm địa tốt khuyên giải nhóc tỳ, nói nó đừng đi thử phá kỷ lục của Thạch Nghị. Điều đó gần như là không thể thành công, chỉ có thể tự chuốc lấy nhục.

"Kỷ lục của cậu ta rất khó phá sao? Ta đang định bắt đầu phá từng cái một đây." Nhóc tỳ không hề để ý nói.

Mọi người ngẩn ra, cảm thấy nó lại hơi giống một thằng khờ rồi."

"Cháu à, nếu ngươi đã muốn thử thì cứ đi đi. Ngươi còn nhỏ, thất bại một hai lần cũng chưa chắc đã là chuyện xấu, nó sẽ khích lệ ngươi nỗ lực hơn." Có một vào ông lão nói như vậy.

"Ta đi phá kỷ lục, đạp đổ tất cả rồi làm lại." Nhóc tỳ nhỏ giọng nói, rất bất mãn với lời nói của họ, thể hiện ra tính tình thật của nó.

"Vậy thì được, chúng ta đi sẽ đi xem và chờ đợi kỳ tích!" Có người rống lên.

Cứ như vậy, một đám người trùng trùng điệp điệp xuất phát đi về phía vùng núi đó.

Rất nhanh tin tức liền được truyền đi, các nơi náo động. Không ngờ lại có người muốn đi phá kỷ lục của Thạch Nghị, việc này cần phải tự tin và mạnh mẽ tới mức nào cơ chứ?

"Tin này có thể tin được không đấy, là thật sao?" Trong động thiên tầng cao có rất nhiều người chấn động.

"Tuyệt đối có thể tin được!"

"Rốt cuộc là người nào mà lại tự phụ vậy. Lẽ nào thật sự có một người tư chất kinh thế sắp tái hiện sao?"

Rất nhiều bảo địa dù là tiền bối danh túc hay tộc chủ các tộc đều bị kinh động, rất là quan tâm.

"Người này chắc hẳn các ngươi đã nghe từng được nghe, chính là Nhóc siêu quậy hôm nay vừa gây nên sóng to gió lớn đó."

"Cái gì, lại là nó à? Thật là nhân thần cộng phẫn mà!"

"Không sai, nhân thần cộng phẫn, chính là nó đó!"

Trong các động thiên tầng cao, mọi người líu lưỡi.

"Đi. Lần này nhất định phải đi xem."

Rất nhiều người lộ vẻ xúc động, bởi vì chỉ cần phá được một kỷ lục của Thạch Nghị liền sẽ danh động thiên hạ. Mọi người sau khi nghe xong liền khó mà giữ bình tĩnh nữa.

"Chúng ta cũng muốn đi, xem nó rốt cuộc có thể phá kỷ lục của Thạch Nghị hay không!"

"Không sai, bọn ta cũng phải đi!"

Ngày hôm nay Hư Thần Giới chấn động mạnh. Việc nhóc tỳ muốn phá kỷ lục của Thạch Nghị náo động hơn nhiều so với việc nó lập hai kỷ lục trong vòng một ngày hay việc nó một mình vơ vét bốn đại tộc.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 93: Phá Kỷ Lục Của Thạch Nghị

Những chương này rất dài, các bạn đọc bớt chút thời gian kích thak ủng hộ nào, ai chưa có nick có thể bỏ một vài phút reg nick :cute:

Người ở Sơ Thủy Địa bỗng chốc đông nghìn nghịt, ai ai cũng chen chúc cứng ngắc. Thông đạo vàng kim trên tảng đá kia không ngừng kiến tạo lấp lóe ra hào quang nhưng vẫn còn cập rập, không thể kịp năng suất, cứ nhóm người này đi lại có nhóm người khác xuất hiện.

Tin tức có người muốn phá vỡ kỷ lục của Thạch Nghị đã gây nên một hồi sóng to gió lớn, ai ai cũng chấn động, rất nhiều cao thủ đang tu hành trong động thiên phúc địa cũng xuất quan.

Những năm gần đây chưa từng có một ngày náo nhiệt đến như vậy. Số người ở Sơ Thủy Địa tăng khủng khiếp, tăng hơn bình thường gấp đến mười lần, trăm lần.. Đầu người lúc nhúc di chuyển ùn ùn.

"Tại sao lại là thằng nhóc nhân thần cộng phẫn này? Nó còn định nghịch thiên nữa cơ à, chỉ trong một ngày mà đã khai phá ra hai mục kỷ lục kinh người dù không vẻ vang cho lắm. Cũng đừng có tự phụ quá chớ, dám đi phá kỷ lục của Thạch Nghị!?"

"Ngồi hóng xem nó có thành công không đã, nhiều thiên tài như vậy cũng đều thất bại tan bành mà chạy về, đâu có thiếu vương tử của cổ quốc hay truyền nhân tài ba nhất của thần thổ đâu. Thằng khỉ này mà thành công thì cũng coi như là chấn thế!"

Mọi người bàn luận sôi nổi. Thậm chí mọi thành tích của nhóc tỳ từ khi tới Sơ Thủy Địa đều được đào bới kỹ lưỡng.

"Ê, nghe nói thằng này rất cực phẩm, dám uy hiếp tứ đại gia tộc đòi

được bốn bình bảo huyết."

Tứ đại gia tộc không may kia nghe mọi người nghị luận thì tim như rỉ máu. Tin tức truyền bá rộng như vậy thật như khiến bọn hắn không chốn dung thân, thật là điên quá mà.

Hiện giờ không chỉ Hư Thần Giới đang chấn động mà cả Thạch Quốc ở hiện thực cũng đang bất ngờ. Đặc biệt là trong Hoàng Đô, các vương hầu của đại gia tộc đều đang bàn luận chuyện này.

"Thằng nhóc miệng hôi sữa này không biết con nhà ai nhỉ? Cũng không tầm thường nha!"

"Coi chừng là con cháu của vị Chiến Vương kia. Vì cạnh tranh ngôi vị Nhân Hoàng nên bắt đầu liều mạng với Thạch Nghị mang trùng đồng kia?"

Ở Thạch Quốc bao la, Thạch Nghị có thể nói chính là mặt trời giữa trưa. Tuy rằng vẫn chưa thành niên nhưng thanh danh đã truyền khắp cổ quốc, được coi là người có khả năng cao nhất đoạt được ngôi vị Nhân Hoàng.

Hiện tại, trong rất nhiều vương hầu phủ đệ, trong càng nhiều tịnh thổ đại giáo đang có rất nhiều người đang dõi theo quan sát chuyện này. Mà một lứa người trẻ thì khỏi phải nói, đã phát cuồng rồi.

"Sư huynh mau xuất quan đến Hư Thần Giới đi, có đại sự xảy ra rồi!"

"Chuyện gì?"

"Có người muốn phá kỷ lục của Thạch Nghị."

Toàn bộ các thiên tài giờ khắc này đều bị kinh động, không ai không cuồng lên chạy thiệt nhanh vào Hư Thần Giới."

Ngoại trừ Thạch Quốc ra thì các cổ quốc khác cũng chấn động mạnh, cứ như sao băng lạc xuống biển lớn tạo ra sóng gió kinh thiên.

"Sư tỷ nhanh lên chút nào, muội tới Hư Thần Giới trước, lát nữa gặp

nhau nhé."

"Ta sẽ đến ngay!"

"Nhất định phải đi coi xem là tên nào dám đi phá kỷ lục của Thạch Nghị!"

Các cổ quốc đều tiến hành toàn quốc tế trời hằng năm. Thế nên toàn bộ các cường giả trong cự thành và trọng địa đều có thể tiến vào Hư Thần Giới.

Nhóc tỳ kích một hồi sóng to gió lớn trong Hư Thần Giới. Dù là ở nơi này hay ở trong thế giới hiện thực cũng không yên tĩnh nữa rồi.

Thậm chí trong một vài Hoành Thành, những người thống trị vận mệnh của một cổ quốc cũng khẽ ồ lên một tiếng. Họ cũng bị kinh ngạc bởi thằng nhóc nghịch ngợm này.

Tại Hư Thần Giới, trong Sơ Thủy Địa.

Nhóc tỳ qua qua lại lại nhẹ nhàng, đi rất bình thản như không liên quan đến ai vậy. Nó hơi không hiểu lắm, sao nhiều người đến thế nhỉ. Chả nhẽ "tiểu ca ca" của nó có tiếng tăm lớn đến mức chấn thế sao?

"Tiểu tử này này, chú mày nhanh lên một chút có được không!" Có người giục nó.

"Gấp cái gì!?" Nhóc tỳ làu bàu.

"Nếu như hai năm nay chưa ai dám đi phá kỷ lục của Thạch Nghị, lại còn một ngày mày tạo ra tới hai kỷ lục mới, một người ăn cướp tài sản tứ đại tộc thì ta còn lâu mới đến đây."

"Chuẩn chuẩn, ta cũng vì nghe nói có một thằng nhóc nhân thần cộng phẫn thế nên mới chạy tới đây. Nhóc con đừng có khiến chúng ta thất vọng đó nha, hi vọng nhóc sẽ tạo ra được một kỳ tích!"

"Ông mới là nhân thần cộng phẫn đấy! Chả phải chỉ là một kỷ lục phổ

thổng thôi sao, có cái gì kinh ngạc chớ, cái nào phá được thì phá chớ, không phá mấy người hóng hớt là may rồi." Nhóc tỳ bất mãn lắm.

Nó bình tĩnh và tự nhiên như thế khiến cả đám người như phát khùng. Thằng nhóc này định phá kỷ lục hả, sao lại không có ý tứ gì hết vậy, cu nhóc thiệt quá tỉnh.

"Mau, mau đi!" Mọi người cùng giục.

"Hoàn đế không vội mà thái giám đã vội!" Nhóc tỳ nhỏ giọng cằn nhằn.

Con mắt cả đám người trợn trắng dã, thằng nhóc này vừa nói cái gì thế? Bất quá sau lại nghĩ đến những chuyện không có hậu mà nó đã gây ra, ai ai cũng không tính toán nó nữa.

Cái gì chớ, ngươi muốn tính toán gì nó? Không thấy tiểu tử tham tài này dám hạ độc thủ với cả thông đạo Hư Thần Giới sao? Lại còn dẫn mồi tỏ ra yếu ớt để tứ đại cự tộc nghe tin mà cắn câu, rồi tự chui đầu vào lưới dính chùm cả đám. Ngươi mà dám trêu thằng nhóc hôi sữa này, coi chừng nó cũng làm chuyện nhân thần cộng phẫn với ngươi đó. Dù sao thì đây là ở Sơ Thủy Địa, chiến lực của thằng nhóc này cũng hơi biến thái, mạnh đến dọa người.

Cuối cùng cũng tới chỗ cần tới, khu sơn địa này đúng là có khí thế phi phàm. Trước có hồ lớn tọa xanh biếc bao la, trong suốt như thủy tinh. Sau có thác nước phủ xuống, trắng xóa như một dải lụa, phát ra âm thanh như sấm rền.

Nhiều mãnh thú, hung cầm xuất hiện trong núi, nhiều bóng dáng khổng lồ qua lại, thú gào rung trời, có thể thấy cánh chim như che trời lượn ngoài xa cùng vớt tiếng hót động trời cao.

"Chính là ngọn núi này, năm đó đột nhiên Thạch Nghị giậm chân một cái xông thẳng lên trời cao rồi đặt chân lên ngọn núi này." Tinh Bích nói.

Một ông già tiếp lời, nói: "Không sai, chính là ngọn núi này, lão hủ năm

đó cũng may mắn chứng kiến tràng kỳ tích kia. Lúc đó cũng có rất nhiều bậc trưởng thượng ở đây, một ít tộc chủ đại tộc, thế nhưng cũng không ai nhảy lên được độ cao kia."

Trong Sơ Thủy Địa chỉ có thể phát huy ra tu vi Bàn Huyết Cảnh, mà Thạch Nghị khi sáng lập ra kỷ lục này là chỉ thuần bằng cơ thể nhảy lên một cái bay thẳng lên trời cao.

Ngọn núi này nguy nga bàng bạc, toàn thân màu nâu, thảm thực vật rất mỏng, chỉ có vài cây cổ mộc che trời và vài cọng dây leo già.

Thác nước từ đỉnh chảy nước cuồn cuộn tạo ra sương nước mờ mịt, nơi đây nhờ vậy mà trời quang mây tạnh, mông lu mịt mờ. Ánh mặt trời chiếu xuống tạo thành màu ngũ sắc sặc sỡ như một con Thải Hoàng đang ngủ say.

"Nhóc con, ngươi chuẩn bị kỹ càng chưa đó?" Điểu Gia hỏi.

"Cần gì phải chuẩn bị chớ, không phải chỉ là tung người nhảy một cái thôi sao?" Nhóc tỳ nói.

Mọi người ở đây đều sượng mặt, đứa nhỏ này đúng là to mồm quá đáng, ngươi thực sự đến phá kỷ lục sao? Sao cảm giác cứ như là đi dạo chơi vậy!

"Chắc mọi người bị gạt! Đứa nhỏ này sao có thể phá vỡ cực hạn chứ!" Có người nghi vấn.

Ngay lúc này, từ xa sáng lên một tia sáng phá không, một tấm da thú to lớn hiện ra dán sát mặt đất lướt tới, ở trên đứng rất nhiều người.

"Ô, ghê thật a, đó là người của gia tộc nào? Dám sử dụng Bảo Cụ như thế ở Hư Thần Giới không sợ bị nạn sao?" Mọi người kinh ngạc.

Phù Văn trên da thú lập lòe, khi đến gần mới thấy được ở trên có đứng hơn mười cô gái mỹ lệ, cô nào cũng dung mạo xuất chúng, áo trắng như tuyết, bọn họ như là một đám tiên nữ giáng trần.

"Hình như đó là truyền nhân Bổ Thiên Các, vậy mà cũng tới đây. Bọn họ không che dấu thân phận." Không ít kẻ giật mình.

"Khí thế lớn thật đấy, đó là..."

"Suỵt, không được nói, tựa hồ là một nhân vật nào đó của hoàng tộc cổ quốc!"

Người tới càng ngày càng nhiều, hơn nữa ai cũng có lai lịch tôn quý, toàn bộ vùng núi đều bị chen chúc chật cứng.

"Ta không tin có người có thể phá kỷ lục của Thạch Nghị, chắc là chỉ lòe thiên hạ mà thôi!" Trong đám người, có mấy bố trẻ trâu đứng chung một đám nhìn nhóc tỳ đứng giữa trường rất lạnh lùng.

Bọn hắn đều là thiên tài, có mấy người từng đi khiêu chiến Thạch Nghị mà đại bại lui về, khó có thể theo bóng lưng của hắn. Mà bây giờ lại có một thằng nhóc tới khiêu chiến, nếu thắng thì sao bọn họ có thể chịu được.

"Mau nhìn, đó là Nữ Chiến Thần của Trục Lộc Thư Viện, nàng cũng tới đây rồi."

Mây mờ ngập tràn, một con Ngũ Sắc Loan Điểu bay tới chở theo một cô gái, sương mù lượn lờ rạng rỡ, loáng thoáng có thể thấy cô gái này mặc một bộ giáp trụ hoàng kim, toàn thân phát sáng, đường cong ưu mỹ, mái tóc tung bay, ánh mắt sắc bén.

Mọi người đều giật mình, nàng vậy mà cưỡi một con dị cầm đến, giáp trụ hoàng kim tỏa ra bảo huy vô cùng óng ánh, thật sự cứ như trở thành một chiến thần mỹ lệ.

"Ồ, là đứa bé này sao, có lại lịch như thế nào? Tại sao lại muốn phá kỷ lục của Nghị nhi?"

Phương xa, trên đỉnh một ngọn núi, có mấy người đứng song song cùng nhau, có người già, trung niên và cả người trẻ tuổi, mặt ai cũng lành lạnh.

"Không tra ra được lai lịch của nó, hôm nay đúng là lần đầu tiên nó bước chân vào Hư Thần Giới, thật sự là rất mạnh."

"Báo toàn bộ nhân mã của Vũ Tộc phải điều tra kỹ lai lịch của nó cho ta."

Đây là một đám người rất mạnh, là dòng chính của Vũ Tộc, bọn họ cũng tới đây để xem người khiêu chiến có phá kỷ lục của Thạch Nghị được hay không.

" Này, các người tránh ra xíu coi, có chịu để cho ta phá kỷ lục được không?"

Ngay lúc khắp nơi náo động, mọi người đều đang chờ mong thì nhóc tỳ bất mãn, người ở đây đông tới mức ùn đẩy cả chính chủ.

"Nhanh, mau tránh đường!" Một đám người liền lên tiếng giục nôn nóng, kêu gọi mọi người nhường đường.

Nhóc tỳ xem đi xem lại đúng là thấy ngọn núi này rất cao đó, nếu nhảy lên bằng sức mạnh thân thể thì đúng là kinh người thật.

Nó đi vòng quanh chỗ này một vòng, sau đó lại nhìn sang ngọn núi bên cạnh, hai cái tuy rằng cao xấp xỉ nhưng cái sau cao hơn tới mấy trượng lận.

"Ta chọn tòa núi này!" Nhóc tỳ nói.

Mọi người gật đầu, đây là Song Tử Sơn, nếu muốn phá kỷ lục thì chọn tòa hơi cao một chút bên cạnh chính là lựa chọn hay nhất.

"Các ngươi đều lui lại cho ta." Nhóc tỳ lớn tiếng hô.

"Cách ngươi đã đủ xa rồi, chẳng nhẽ còn không đủ giơ tay nhấc chân à?" Có người bĩu môi.

Tuy rằng rất nhiều người tới nhưng không mấy ai tin nó có thể phá vỡ kỷ lục. Bởi chuyện này thiệt quá hoang đường, Thạch Nghị là người như thế

nào? Một thiếu niên như thần khó có thể vượt qua!

"Vậy cũng tốt, cho các người tùy thích." Nhóc tỳ không nói nữa, nó điều chỉnh lại hô hấp ở yên một chỗ.

Hiện trường đều an tĩnh lại, chỉ có âm thanh thác nước vang vọng, tấm lụa trắng bạc lao xuống rầm rầm, sương mù xung quanh mờ mịt rực rỡ vô cùng đặc sắc.

"Lên là lên!"

Nhóc tỳ khẽ quát ba tiếng, hai chân đột nhiên thoáng giẫm lên mặt đất, đột nhiên đại địa nổ vang ầm ầm như đang có động đất.

Trên đất vốn là nham thạch cứng rắn nhất, thế mà bây giờ đã chia năm xẻ bảy rồi nổ nát, từng cái khe nứt thô to lan tràn ra tứ phương như ánh chớp, bụi bặm mù trời.

Mọi người ngây dại, sức mạnh này đúng là quá kinh người, đây mà là một đứa nhóc nhân loại sao? Nếu như nói là Chân Hống hình người hoặc là con non của Kim Bằng, Đại Bằng thì còn có thể tin!

Một chân đạp xuống, lập tức nham thạch đại địa đổ nát, khe nứt bủa ra lít chít.

Khí thế toàn thân nhóc tỳ thay đổi, lập tức thế mà sắc bén lên như một thiên thần nhỏ phá trời xông lên, phá tan mây mù tạo ra âm thanh ù ù, hào quang từ mắt nó tỏa ra khiếp người khiến không ai dám nhìn thẳng.

Mọi người đều ngây dại, không dùng tới Phù Văn bí lực thế mà chỉ cần thân thể đã trùng thiên mà lên như vậy rồi phá sương mù vượt lên tòa núi lớn kia!

"Phá, phá kỷ lục rồi!" Có người kêu to.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 94: Kinh Thế

hật sự vượt qua rồi, thân ảnh nho nhỏ kia giống như thiên thần, trong con mắt bắn ra thần quang như hai tia chớp phá nát trời cao, xuyên thủng mây mù.

Vào giờ phút này, khí thế của nhóc tỳ khiến người cực kỳ khiếp sợ, tóc đen bay lượn, ánh mắt như điện, giống như một vị Thượng Cổ Thánh Nhân!

Lực lượng nhóc tỳ bộc phát ra là người thường không thể tưởng tượng được, nó nhảy mạnh lên trời không chỉ vượt qua ngọn núi kỷ lục của Thạch Nghị mà còn vượt qua một ngọn núi lớn màu nâu xám khác.

Trong mắt mọi người đây là một kỳ tích, một cái mãnh nhân tuyệt thế xuất hiện quật khởi vào ngày hôm nay, nó phá vỡ kỷ lục Thạch Nghị vẫn duy trì, chắc chắn sẽ nhấc lên bão táp ngập trời.

Nó lơ lửng trên không mà dưới mặt đất bụi mù mờ mịt, đất đá sụp đổ, các vết nứt to lớn lan tràn, rất nhiều người bị hất bay, kêu khóc om sòm.

Ầm một tiếng, nơi này chìm xuống, rất khó tưởng tượng sức lực của hai chân nhóc tỳ lớn đến mức nào, ngay cả Kim Cương nham loại nham thạch cứng rắn nhất cũng hóa thành bột mịn.

Nhưng này còn chưa hết, một khe nứt lớn lan ra phía ngoài hơn vài trăm mét, ở phía xa nước trong hồ nước cuồn cuộn theo khe nứt chảy ngược đến, khiến nhiều người rơi vào trong nước.

"Cái này... vẫn còn là sức người sao?"

Nơi này có rất nhiều người, giờ đều ướt sũng, trong chớp mắt hồ nước cuộn trào mãnh liệt, sóng lớn dâng trào khiến họ không kịp trốn.

Cái giẫm chân của nhóc tỳ giống như thiên uy khiến cho hồ nước cũng trở nên cuồng bạo.

"Mau nhìn, trong hồ nước cùng nơi này đều có vết nứt rất lớn, năm đó Thạch Nghị nhảy lên làm cho hồ nước chảy ngược." Có người tinh mắt phát hiện ra sự thật.

Trong hồ có một chỗ đổ nát, lúc này do hồng thủy xung kích khiến chỗ đó lộ ra, mọi người mới phát hiện chân tướng của năm đó.

"Thật là khủng khiếp!" Mọi người cảm thấy thật sự kính nể những người như nhóc tỳ hay Thạch Nghị.

Chẳng trách vừa rồi thằng nhóc kia nhắc nhở bọn họ lùi ra xa, quả nhiên hai chân nó giẫm một cái mà núi đổ đất nứt, uy thế không thể đỡ khiến cho hồ nước đều lệch vị trí.

"Thật mạnh, nó chỉ là một đứa bé a, giờ đã nghịch thiên như vậy thì tương lai mấy người ngăn được nó?!" Liền một đám lão già cũng không để ý hình tượng mà kêu to.

Thân ảnh nho nhỏ trên trời kia giống như Kim Sí Đại Bằng giương cánh, lượn một vòng rồi đáp xuống bên ngọn núi cao hơn một chút, mặc cho gió núi thổi tung bay mái tóc đen, ánh mắt thâm thúy nhìn về phía chân trời.

Mọi người ngẩn ra, đứa bé này đang suy nghĩ cái gì mà lại có một loại khí chất không phù hợp với tuổi của nó, từ nó toát ra khí tức mạnh mẽ khiến người ta có chút sợ hãi.

"Vượt qua rồi, thật sự phá vỡ kỷ lục!"

"Kỷ lục của thiếu niên giống như thần linh, thiếu niên được xưng là kỳ tài không thể vượt qua lại bị người phá vỡ, hơn nữa chỉ một lần là qua!"

Nơi này sôi trào, kết quả này quá kinh hãi rồi.

Lúc trước, rất nhiều người tới đây chỉ để tham gia trò vui, căn bản không tin tưởng kỷ lục của Thạch Nghị sẽ bị phá vỡ, hiện tại tất cả mọi người đều há hốc mồm không thể tin nổi một màn này.

Việc này quá kinh người, một đứa bé nhỏ như vậy mà đã mạnh như thế thì tương lai thành tựu của nó còn lớn đến mức nào?!

Mỗi người một cảm thụ, một ít lão nhân không còn nhiều thời gian thì cảm thấy vui sướng khi chứng kiến một đứa bé có thần tư ngút trời như vậy, họ thấy mình như cũng được trẻ ra.

Mà một ít thiên tài giống như mấy người trẻ tuổi vừa nãy còn thờ ơ lạnh nhạt giờ đều biến sắc, năm đó bọn họ cũng khiêu chiến Thạch Nghị nhưng đều thất bại, nhưng giờ đây một đứa bé nhỏ như vậy lại làm được chuyện mà họ không thể hoàn thành, trong lòng họ rất khó chịu.

Phù Văn lấp lóe, một con chim Loan năm màu bay lên trời, quanh người lượn lờ mây màu sáng lạn, nó vỗ cánh bay về phía nhóc tỳ.

"Là Nữ Chiến Thần của Trục Lộc thư viện!"

Nghe nói, cô gái này cực kỳ mạnh mẽ và khủng bố, nếu không cũng không có danh hiệu như vậy.

Chim Loan năm màu phá tan mây mù, Nữ Chiến Thần mặc một bộ giáp trụ hoàng kim, nhưng cũng không thể che giấu tư thái ngọa nhân của nàng, bộ ngực đầy đặn, eo thon như liễu, hai chân thon dài thẳng tắp, cả người ánh vàng rực rỡ tỏa ra một vẻ đẹp khác loại.

Tuy rằng nàng đội mũ giáp hoàng kim nhưng khuôn mặt cũng lộ ra phần lớn, mặt mày như vẽ, da thịt trắng nõn óng ánh, đây là một mỹ nữ hiếm thấy có một loại khí chất không giống người thường.

Nàng nhìn nhóc tỳ mở miệng nói lộ ra hàm răng trắng noãn sáng bóng: "Tỷ muốn mời tiểu đệ gia nhập Trục Lộc thư viện."

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, Nữ Chiến Thần của Trục Lộc thư viện thật là trực tiếp, đi lên liền mời, bất quá đây cũng là tất nhiên bọn họ hi vọng thu hết quần hùng, nếu không lấy gì để có địa vị cường đại và siêu nhiên như vậy.

Da thú phập phồng, Phù Văn lấp lóe, trên bầu trời một đám nữ tử mặc áo trắng, mỗi người đều xinh đẹp tuyệt trần cứ như một đám tiên nữ.

"Tiểu huynh đệ, chúng ta muốn mời đệ gia nhập Bổ Thiên các."

Điều này làm cho mọi người ước ao, hai đại tịnh thổ đồng thời tranh cướp một đứa bé, như vậy nếu gia nhập nó sẽ có đãi ngộ cao nhất, được bồi dưỡng thành người Hộ Đạo hoặc người thừa kế.

"Cháu nhỏ nghe ta nói, cháu phải suy nghĩ thật kỹ, muốn tu hành cũng không nhất định tiến vào những nơi kia, một ít Thượng Cổ gia tộc có thể sẽ thích hợp với cháu hơn." Đúng lúc này, một ông già tóc bạc mặt hồng hào mở miệng nói, ông ta ngồi trên một tảng đá kỳ dị từ từ bay lên trời.

"A, tiểu đạo hữu có thể hay không nói chuyện một chút." Lại có người nói.

Chỉ trong nháy mắt này, thì có mười mấy tốp người hướng nhóc tỳ duỗi ra cành ô-liu.

Mà những người này tuyệt đối là các thế lực cao cấp nhất, đại tộc bình thường căn bản không có mở miệng, bởi vì họ biết so với Trục Lộc thư viện, Bổ Thiên các, Thượng Cổ thế gia những thế lực truyền thừa lâu đời này họ không có ưu thế cạnh tranh.

Nhóc tỳ phục hồi tinh thần, gãi gãi đầu, cười ngại ngùng có vẻ rất câu thúc và mất tự nhiên.

Rất nhiều người cảm thấy đứa nhỏ này rất thật thà chất phác, bất quá cũng có một số người bảo lưu ý kiến. Đặc biệt là bốn đại tộc từng bị nó vơ vét tài sản, trong lòng bọn họ nguyền rủa, ngươi cứ giả vờ đi, nếu thật sự hồn

nhiên ngại ngùng như vậy thì sẽ không đi phá hư thông đạo của Hư Thần giới cũng sẽ không vơ vét chúng ta? Tức giận a!

"Cảm ơn các vị tỷ tỷ còn có thúc bá, lúc này cháu cũng cũng không biết nên lựa chọn thế nào, để cháu suy nghĩ một chút đã." Nhóc tỳ trả lời, nó không muốn mình lựa chọn một bên rồi đắc tội những người còn lại.

"Được!"

Những người này cũng là dứt khoát, dù đến từ Thượng Cổ Tịnh Thổ hay cổ lão thế gia cũng đều không dây dưa đến cùng, mà lần lượt rút đi bởi họ biết làm vậy cũng vô dụng.

Sau đó, ánh mắt nhóc tỳ lại biến thành phiêu hốt cùng thâm thúy, nó có chút phân tâm, nhìn phía chân trời không biết đang suy nghĩ gì.

"Ta nói, hài tử cháu đang suy nghĩ gì đấy?" Tinh Bích đại gia la lớn, ông ta cảm thấy nó rất u buồn hình như nghĩ đến chuyện không vui.

"Ôi." Nhóc tỳ thở dài một hơi nói: "Cháu đã quên một chuyện."

"Chuyện gì?" Điểu gia hỏi, mà những người khác cũng rất ngạc nhiên.

"Cháu quên đánh cuộc với mọi người, trước khi phá kỷ lục cháu nên đặt chính mình một ván, cháu đã quên!" Nhóc tỳ thu hồi ánh mắt kêu lên giận giữ.

"Trời đất!" Tất cả mọi người đều muốn cho nó ăn một cái giầy, nhìn ánh mắt u buồn, vẻ mặt rầu rĩ không vui kia còn tưởng rằng có chuyện gì, không ngờ là loại chuyện hư hỏng này, không bẫy người như thế chứ?!

Vừa nãy mọi người còn cảm thấy rất có ý vị, cứ việc người rất nhỏ, nhưng khi nó nhìn về phía chân trời lại có khí chất bất phàm, hiện tại... Hình tượng về không, thằng quỷ nhóc này lại một mực tiếc nuối việc không có gài bẫy mọi người!

Vèo một tiếng, nhóc tỳ từ trên đỉnh núi trực tiếp nhảy xuống, làm cho một đám người sợ hại trốn chạy, có vết xe đổ a, không ai muốn bị nó đánh bay.

"Oanh."

Kim Cương nham nổ nát, trên đất xuất hiện một cái hố sâu to lớn, thằng nhóc kỳ quái này hoàn hảo không chút tổn hại đi ra, vỗ vỗ trên người bụi đất, trực tiếp theo đường cũ trở về.

"Khụ khụ..." Rất nhiều người đều bị đá vụn cùng bụi mù bao phủ làm họ ho sặc sụa.

Chuyện nhóc tỳ phá kỷ lục của Thạch Nghị rất nhanh truyền bá ra, đầu tiên là trên bia đá hiện lên ghi chép, khiến Hư Thần giới động đất, sau đó là khắp nơi ở Thạch quốc rất nhiều đại giáo cùng vương hầu phủ đệ đều nghị luận sôi nổi.

Tin tức này như là một cơn bão táp, nhanh chóng truyền bá trong giới tu sĩ, tất cả mọi người đều biết một đứa bé rất nhỏ sắp quật khởi có thần tư ngút trời.

"Trong vòng một ngày nó phá ba kỷ lục, đặc biệt là cái cuối cùng, thể hiện sức mạnh bộc phát không gì sánh nổi của nó, đây giống như một kỷ lục của thần linh, đã vượt qua Thạch Nghị một bậc."

"Tận lực tìm được nó, tìm hiểu nó từ đâu đến, thân phận là gì, tốt nhất là có thể mời nó đến Hoàng thành!"

Thời khắc này, các quốc gia cổ đều chấn động, các đại thế lực đều ra lệnh, đây là một thiếu niên kỳ lạ có thể chống lại Thạch Nghị, giá trị của nó tuyệt đối là cao nhất, đáng giá lôi kéo.

"Tra, nhất định phải tra rõ ràng nội tình của nó, không thể để sót chút nào!" Cùng lúc đó, cũng có một nhân vật thuộc dòng chính của Vũ tộc sắc mặt khá là khó coi, muốn truy xét thân phận của nhóc tỳ.

Thần thoại của Thạch Nghị bị người phá vỡ, tuy rằng chỉ là một hạng mà thôi, thế nhưng đã dẫn phát một hồi sóng lớn mênh mông, bất kể là Hư Thần giới, vẫn là trong quốc gia cổ tất cả mọi người đều đàm luận chuyện này.

"A, nội tình của đứa bé này thật không dễ tìm, hay là trước quan tâm hướng đi của nó ở Hư Thần giới a."

Rất nhiều người đều muốn biết, sau khi phá tan thần thoại kim thân bất bại của Thạch Nghị thì nhóc tỳ đang làm gì, vì vậy không ít người lúc trước không tới quan sát đều xuất hiện, khiến cho Sơ Thủy Địa người ta tấp nập.

"Ồ, nó ngồi trên tảng đá lớn kia làm cái gì?" Mọi người khó hiểu.

"Đùng."

Tảng đá rung động, sau đó một màn ánh sáng bao phủ, che chắn nơi đó.

"Không phải... Nó lại đang phá hoại thông đạo của Hư Thần giới chứ?"

Vừa dứt lời, bia đá hiện lên, mặt bia xuất hiện một hàng chữ: Đánh nát thông đạo của Sơ Thủy Địa...

"Trời ơi!"

"Nhân thần cộng phẫn a!"

"Nó lại thật sự dùng thời gian ngắn hơn đánh nát thông đạo một lần nữa!"

Mọi người trố mắt ngoác mồm, sau đó tất cả đều náo động.

"Có lầm hay không, nó lại có một khối Bảo Cốt!"

Nơi nơi huyên náo, thằng quỷ con này quá kỳ quái rồi, vì đạt được Bảo Cốt, nó lại lập kỷ lục đánh nát một cái thông đạo màu vàng.

"Thiên lý bất dung, người quỷ cùng phẫn nộ a!"

"Quá kỳ quái rồi, đứa nhỏ này muốn ăn đòn a."

Trong các động thiên phúc địa, tất cả mọi người đều giận dữ, như vậy cũng được sao, mà Hư Thần giới cũng thật là kỳ lạ, lại thưởng cho nó một khối Bảo Cốt, sao không khiến người tức giận.

" Ai đi Sơ Thủy Địa tẩn nó một trận? Thực sự tức không chịu được."

"Ở địa phương quỷ quái kia, có lẽ không có mấy người có thể đánh lại thằng nhóc kia, đi tới cũng chẳng có cách nào."

"Mẹ... Nó lại phá kỷ lục rồi, các ngươi xem, lại... Lần thứ ba đánh nát thông đạo Sơ Thủy Địa!"

Mọi người triệt để điên cuồng, đứa nhỏ này cũng quá cực phẩm rồi, vì Bảo Cốt, chẳng lẽ còn muốn không hết không dứt sao?

"Ồ, không đúng, lần này không có thưởng cho nó Bảo Cốt, đây là... Ông trời mở mắt a, ha ha, lại bị Hư Thần giới cảnh cáo, liệt vào nhân vật không được hoan nghênh!"

"Ha ha... Thằng nhóc hiếm có này!"

Tất cả mọi người ở các nơi đều cười lớn không dứt, cuối cùng Thiên Đạo cũng coi như công bình một chút.

Nhóc tỳ phiền muộn, vốn muốn thu hoạch khối Bảo Cốt thứ ba, nó chuẩn bị chế tạo một bộ thần trận, không nghĩ tới lại bị cảnh cáo nghiêm khắc, trên đầu xuất hiện một mảnh mây đen, tụ mà không tán, không cách nào đuổi đi.

Nó nhỏ giọng lẩm bẩm: "Tại sao muốn cảnh cáo ta, lại không có nói không được công kích thông đạo Hư Thần giới, nếu quy định rõ ràng ta đã không phạm sai lầm à."

"Khà khà... "

"Ha ha... "

Tất cả mọi người đều cười to, không biết vì sao, nhìn thấy thằng nhóc này ăn quả đắng, mây đen rợp trời, mọi người đều cảm giác rất vui sướng, rất cao hứng.

Chỉ có nhóc tỳ rầu rĩ không vui, đi lại xung quanh Sơ Thủy Địa, nói: "Các ngươi tìm cho ta mười con thú vương, ta phá Trùng Đồng Giả một cái kỷ lục khác."

Lời này vừa ra, lập tức khiến cho mọi người chấn động, thằng nhóc kỳ quái này quả nhiên không thể tính toán theo lẽ thường a, lại muốn giày vò.

Sau đó không lâu, thật sự có một số người đi tìm thú vương, muốn xem nó mạnh đến đâu.

"Ồ, nó đang làm gì?"

Mọi người phát hiện nhóc tỳ đứng ở trước tấm bia đá, sờ lên sờ xuống, tìm tòi Bảo Cốt.

"Trời đất, nó điên rồi, không phải nó muốn đánh Kỷ Lục Bi chủ ý chứ?"

Rất nhiều người sinh ra dự cảm không tốt, ánh mắt là lạ.

"Oanh."

Một tiếng vang kinh thiên động địa xác nhận suy đoán của mọi người.

"Tổ tông a, ngươi không thể yên tĩnh một chút sao, liền Kỷ Lục Bi cũng phá?" Đám người Tinh Bích đại gia líu lưỡi, thật không biết nên khóc hay nên cười.

Những người khác đều đờ ra, đứa nhỏ này quá kỳ quái, nó thật dám làm.

Không lâu sau, ánh sáng bao phủ bia đá tan đi lộ ra nhóc tỳ cùng với bia đá vỡ nát.

"A, nó thật sự đánh nát!"

Điểm điểm ánh sáng như mưa, một khối bia mới hiện ra, mặt bia xuất hiện một cái ghi chép mới: Đánh nát Sơ Thủy Địa Kỷ Lục Bi, cảnh cáo nghiêm trọng, trục xuất khỏi Hư Thần giới hai năm.

Cũng trong lúc đó, các nơi đều xuất hiện văn bia như vậy, tất cả mọi người đều đờ ra!

Chỉ có nhóc tức giận không thôi, mây đen rợp trời càng thêm dày đặc, sắp sửa chôn nó rồi.

"Ha ha ha...."

Ngắn ngủi yên tĩnh, các nơi ở Hư Thần giới sôi trào, cũng không biết có bao nhiêu người cười to.

"Đây là lần đầu tiên đi, có người bị Hư Thần giới trục xuất!" Mọi người thực sự là bó tay rồi, chuyện như vậy đều xảy ra.

"Ha ha... Rất thú vị!" Rất nhiều người không ngừng cười to.

Thân ảnh nhóc tỳ mờ dần, mây đen che kín người nó, nó sắp biến mất.

"Tại sao, ta không có làm sai a, trên bia đá cũng không viết không thể công kích a?" Nó kêu lên giận dữ.

"Hài tử, thời gian hai năm chẳng mấy chốc sẽ qua, chúng ta chờ cháu trở về, cháu nhất định sẽ trở thành truyền thuyết không người nào có thể thay thế ở Hư Thần giới, khà khà!" Một đám người không biết là cười trên sự đau khổ của người khác, vẫn là thật lòng tiễn đưa nó.

Hai năm, nói dài cũng không dài lắm, bảo ngắn cũng không ngắn lắm có lẽ sẽ phát sinh rất nhiều chuyện.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 95: Trở Thành Truyền Thuyết

Mây đen rợp trời, khói đen che phủ, nhóc tỳ đã dùng toàn lực chống chọi, nhưng cuối cùng nó vẫn không thể chống đỡ được, người nó ngày càng mơ hồ, làm cho nó căm giận kêu to.

Chẳng biết vì sao khi nhìn thấy tên nhóc siêu quậy kia bị trục xuất, thật sự là ai nấy đều không có sự thông cảm, thậm chí rất nhiều người còn cười đến miệng run rẩy.

"khà khà...."

"Ha ha..."

"Ta sẽ còn trở lại!" Âm thanh non nớt của nhóc tỳ vang lại, trong lời nói của nó mang theo sự không cam lòng, mang theo cả sự phẫn nộ.

"Đợi cháu trở lại!" Tinh bích đại gia híp mắt lại, vểnh lên chòm râu hoa râm mà lớn tiếng đáp lại.

"Đi sớm về sớm, lần sau đừng tham tài như vậy." Chùy thúc cười rất thoải mái, vẫy vẫy cái búa đã bị gãy tạm biệt nhóc tỳ.

"Haizz, thằng nhóc đáng thương, lại bị Hư Thần Giới đuổi đi, đây cũng là một hạng kỷ lục nha, hình như chưa từng có đâu nha." Điểu gia thở dài đứa nhỏ này này thật là khiến người ta hết nói nổi, đúng là cực phẩm à, vì đạt được bảo cốt, việc gì nó cũng dám làm.

"Vù vù. . ." Nhóc tỳ tức giận, vậy mà bị trục xuất rồi, giãy dụa cũng vô dụng, nó bị khói đen trên đầu đưa ra khỏi Sơ Thuỷ Địa.

Nhóc tỳ xuất hiện trong một mảnh phế tích mênh mông, khắp nơi là

tường đổ, hiện ra một bầu không khí tang thương cổ kính, gạch ngói vụn vương vãi đầy mặt đất, như giảng giải cho một quá khứ huy hoàng.

Ở cuối chân trời có một toà Thái Cổ Ma sơn, xung quang lợn lờ khí hỗn độn. Nhưng là chỗ này đã ra khỏi Sơ Thuỷ địa, cùng với rất nhiều động thiên phúc địa đều không phải trong phạm vi Sơ Thuỷ Địa.

Xa xa, một cây liễu chọc trời cắm rễ trong phế tích, năm cành non đong đưa theo gió, nó đang hấp thu lấy sương mù, cô đọng khí hỗn độn, đung đưa dẫn xuất lục hà.

"Liễu thần." Nhóc tỳ khẽ gọi, nó đang rất buồn rầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó tràn đầy vẻ không vui, bước từng bước lại.

Liễu thần đang trong một trạng thái tu hành đặc biệt tỉnh lại. Nó có chút kinh ngạc, nói: "Tại sao cháu đã trở về rồi, theo như thiên tư của cháu, mặc dù ở thêm hơn nửa tháng, thân thể bên ngoài cũng sẽ không có trở ngại gì mà."

"Cháu bị đuổi trở về rồi." Nhóc tỳ phẫn uất, nó nghiến lấy cặp răng nanh oánh ánh, sáng bóng mà nói: "Cháu thật không cam lòng, người có biện pháp nào đánh trở lại không?"

"Cháu bị ai đuổi trở về, chẳng lẽ gặp đối thủ mà không địch lại, bị người ta đánh ra?" Liễu thần hỏi, thanh âm nhu hoà khiến cho người nghe có một cảm giác yên tĩnh an lành.

"Cháu bị Hư Thần Giới đuổi, nó không cho cháu ở lại rồi." Nhóc tỳ uể oải, cúi đầu, đá một khối gạch ngói vụn bay lên.

"Hả?" Liễu thần kinh ngạc, từ trước đến nay tâm tình nó vốn bình tĩnh đĩnh đạc cũng tựa hồ lộ ra có chút rung động, hỏi lại: "Chuyện gì xảy ra,vì sao Hư Thần Giới phải đuổi cháu đi?"

"Cháu...đánh tan một tảng đá, sau đó lại không cẩn thận làm vỡ vụn một cái bia đá, từ đó móc ra mấy khối cốt, kết quả là lại bị cảnh cáo, bị mây đen

áp đỉnh." Nhóc tỳ đáp.

"Không đúng. Chắc chán đã xảy ra một số chuyện đặc biệt khác, cháu kể tỉ mỉ một chút, nếu thật là cháu bị bắt nạt và đối xử không công bằng, thì có thể quay lại đấy." Liễu thần nói.

"À, cái bia kia là bia ghi kỉ lục, khối đá lại là thông đạo Hư thần giới...." Nhóc tỳ rất đơn giản mà nói thoáng qua mọi việc.

Liễu thần: ". . ."

Thời gian rất lâu, cây liễu đều im lặng. Cả thân cây cháy đen hấp thu sương mù hỗn độn, cùng năm cành liễu tươi non mơn mởn hấp thu tinh khí Hư Không như là hoá đá tại chỗ.

"Liễu thần, người đúng là có thể nói chuyện, cháu có thể giảng đạo lý với nó không, có thể quay lại không, cháu thật sự rất không cam lòng!" Nhóc tỳ lộ ra vẻ chờ mong, nhỏ giọng hỏi.

"Không thể!" Lời Liễu thần ngắn gọn mà dứt khoát, trực tiếp từ chối nó.

"Vì sao ạ?" Nhóc tỳ chột dạ.

Liễu thần thở dài: "Cháu thật đúng là. . .khác người , nếu như là ta, ta chắc chắn sẽ không trục xuất cháu."

"Cháu biết là Liễu thần tốt nhất mà, haizz, nhưng đáng tiếc người lại không phải Hư Thần Giới vô tình kia."

"Nếu như là ta, ta sẽ ném luôn cháu vào trong Hắc sắc thú ngục."

Nhóc tỳ nghe vậy ngẩn ngơ, không khỏi vò đầu, bứt tai, nó nhỏ giọng giải thích: "Hư thần giới lớn như vậy, nhiều tấm bia đá cũng không kém tấm bia đó, lại còn không viết là cấm người ta đánh nát mà."

"Hai năm sau lại đến đi." Liễu thần đưa ra kết luận cuối cùng, quả quyết thẳng thắn xua tan ý nghĩ của nó.

"Cháu sẽ còn quay lại nữa!" Nhóc tỳ chạy đến chỗ cuối cùng của phế tích, đối diện với một tảng đá xanh lớn hô to, đó là con đường nối tới Sơ Thuỷ Địa.

"Ồ, sao ta lại nghe thấy tiếng của đứa bé kia, thật hay mơ nhỉ, nó bị trục xuất rồi, chẳng lẽ nó lại có bản lĩnh lớn như vậy?" Trong Sơ Thuỷ Địa, một đám người nghi hoặc không thôi, hai mặt nhìn nhau.

Trong phế tích, lục hà như nước, toàn thân Liễu Thần sáng lên, sau đó bộc phát chấn động ngất trời, năm cành non phóng đại, dài không biết bao nhiêu dặm, vọt lên xuyên thủng bầu trời.

"Ầm ầm!"

Hư Không run rẩy, một cánh cửa xuất hiện, sương mù dày đặc, khí lành bốc lên, cành liễu quấn theo nhóc tỳ bay vọt lên bầu trời, xuyên qua cánh cửa kia.

Thạch thôn, bản thể Liễu thần phát sáng, rải xuống vô tận thần huy, bao phủ trọn vẹn cả thôn vào trong, tiếp đó, một luồng ý chí dồi dào tiến vào trong thân cây.

Dưới tán cây, một đứa bé xinh xắn đang ngồi xếp bằng , khuôn mặt của nó nhỏ nhắn trắng muốt như ngọc, lông mi thật dài, bỗng dưng đôi mắt mở to, nhanh nhẹn đứng dậy.

"Nhóc con, cháu đã tỉnh rồi à, cảm giác như thế nào rồi?"

"Cả người cháu bất động, tinh thần cũng không có, bọn ta cứ nghĩ rằng cháu gặp chuyện rồi, không phải là cháu bị hồn phách ly thể à?"

Một đám tộc nhân xông tới, tỏ vẻ rất lo lắng, khẩn trương.

"Cháu không sao, có Liễu thần trông nom, sẽ không có nguy hiểm gì đâu, cháu đã đi một nơi gọi là Hư thần giới." Nhóc tỳ đứng dậy, nó nói cho

bọn hắn biết chính mình chỉ là thần du Thái Hư mà thôi.

"Ah, ta nên sớm nghĩ tới, nhất định là Hư Thần Giới, có điều ta cũng chưa từng đi vào." Tộc trưởng kinh hô.

"OA ! thần du thái hư , cảm giác đó ra sao, Hư thần giới là nơi như thế nào?" Thanh Phong hiếu kỳ, kế đó là một đám trẻ con xông tới, líu lo yêu cầu Nhóc tỳ mau mau giảng giải...

Nhóc tỳ kể lể chi tiết, không dấu diếm điều gì. Cả đám nghe mà sững sờ cả người, sau một lúc lâu thì bộc phát ra tràng cười vang dội.

"Ta nói nhóc con này, cháu thật thật sự là biết hành hạ người khác, bị trục xuất ra ngoài quả là không oan ."

Tất cả mọi người tại cười to, chỉ có mặt nhóc tỳ đen lại, nó vẫn cảm thấy tức giận khôn nguôi.

"Bọn cháu cũng muốn vào đó tu hành." Một đám trẻ con la hét ,chúng rất là mong đợi.

Sau khi rời khỏi Hư thần giới, mọi chuyện lại như cũ, nhóc tỳ lại bắt đầu tu hành, mỗi đêm nó đều muốn tiến vào sau núi, xông vào đại hoang, chiến đấu với các hung vật.

Lần hành trình tinh thần này lại khiến cho trong lòng nó tràn ngập chờ mong, cho nó thấy được thế giới bên ngoài,có nhiều cường giả như vậy đang đối đầu, vô tận môn phái Tịnh thổ cùng với các Vương hầu cổ quốc đang tranh phong, nó rất muốn tham gia vào đó.

Cuối cùng, nó kể cho tộc trưởng những suy nghĩ của mình, ông trầm mặc một lúc lâu, sau đó mới gật đầu nói: "Cháu à, cháu thật sự nên giương cánh bay lượn rồi, Thạch thôn quá nhỏ, đã không còn thích hợp với cháu."

Người trong tộc biết chuyện, tất cả đều chạy tới, tuy họ rất thông cảm với quyết định của nhóc tỳ nhưng trong lòng thì vẫn rất lưu luyến.

Chứng kiến nó tập đi, tập nói, rồi sau đó trở lên phi phàm, bây giờ nó muốn ra đi, tất cả các bà các cô đều rơi lệ.

Ngay cả một đám đàn ông con trai cũng yên lặng một hồi, con trẻ rốt cuộc đã trưởng thành. Một cái thôn làng nho nhỏ như Thạch thôn đã không còn giữ được bước chân Thạch Hạo, bây giờ nó cần một bầu trời rộng lớn hơn để giương cánh bay lượn.

"Nhóc tỳ, hay là bọn ta đi với ngươi." Bọn Nhị Mãnh, Bì Hầu bu lại, chúng nó cũng muốn đi ra nhìn ngắm thế giới bên ngoài.

"Không được. Tu vi của các ngươi còn kém lắm,chưa đủ để ra khỏi Đại Hoang này, các ngươi ở lại chỗ này tu hành chăm chỉ cho ta."

"Đúng vậy. Nhị Mãnh, Bì Hầu, các cháu cũng đã mười hai mười ba tuổi rồi, cũng nên kết hôn rồi, phải để lại một đám con cái rồi hãy đi."

Bậc cha chú cùng với tộc lão đều phản đối, lại nhắc đến việc kết hôn khiến cho mấy nhóc mặt đỏ tới mang tai, thật quá xấu hổ. nguồn

"Ta cùng đi với tiểu ca ca." Thanh Phong nói.

Không ai phản đối, bởi vì chính nhóc tỳ muốn đưa nó đi Bổ Thiên Các.

"Được rồi, ngày mai chúng ta sẽ lên đường, một đường tu hành, chúng ta sẽ từ từ vượt qua." Nhóc tỳ gật đầu. Cuối cùng nó từ biệt Liễu thần, hỏi thăm ý kiến của liễu thần.

"Đi đi, trên đường tự coi chừng, có điều tốt nhất trở về đây trước mười hai tuổi." Liễu thần đề nghị với nó như vậy.

Nhóc tỳ nghi hoặc, hỏi Liễu thần lý do.

"Trở về Thạch thôn để tẩy lễ." Liễu thần báo cho nó biết.

Con cháu, đệ tử, đồ đệ trong các bộ lạc lớn, trong vương hầu, tịnh thổ... Vào lúc năm tuổi, mười tuổi, mười năm tuổi thì phải tiến hành tẩy lễ, dùng

các loại chân huyết của hung thú, bảo dược hiếm thấy rèn luyện cơ thể, gột rửa phủ tạng, bởi vì điều này ảnh hưởng tới thành tựu của tương lai.

Nhóc tỳ trước lúc năm tuổi, từng phong kín vào trong đỉnh, dùng thái cổ di chủng Toan nghê bảo huyết để rèn luyện thân thể, đánh xuống cơ sở vững chắc.

"Căn cốt của cháu rất tốt, sớm muộn một hai năm tiến hành tẩy lễ lần hai cũng được, nhưng nhất thiết không được bỏ qua, nhớ phải về đó." Liễu thần dặn dò.

Nhóc tỳ chăm chú gật đầu, biểu thị đã nhớ kĩ, trong lòng nó rất cảm động, cảm giác Liễu thần rất coi trọng việc này, cũng không biết người cho nó tẩy lễ như thế nào.

Cuối cùng đã đến lúc phải chia tay, tất cả mọi người trong thôn đều ra tiễn nó, Độc giác thú Tiểu bạch toàn thân sáng loáng màu bạc như tinh kim đúc thành, trên sừng nó có phù văn lượn lờ, dường như nó cũng sắp lột xác thành hung thú, bây giờ nó đã trở thành thủ lĩnh của cả đàn bảo câu này.

Mà hiện tại, đám Độc giác thú cũng không còn lạnh nhạt với cư dân Thạch thôn, cũng xem như chúng đã tiếp nhận những người này.

"Tiểu bạch, lần này tao không thể để cho mày đi theo rồi, nơi tao muốn đi quá xa, sẽ có rất nhiều nguy hiểm." Nhóc tỳ vỗ vỗ cái đầu cực lớn đang cúi thấp của nó.

Tiếng chim hót vang, Tử Vân, Đại Bằng, Tiểu Thanh hạ xuống, lúc này ba con chim này cũng đã dài đến mấy mét, càng ngày càng thần dị, mạnh mẽ, khắp người chúng có phù văn lưu chuyển.

Qua một hai năm nữa, chúng nó sẽ hoàn toàn trưởng thành, có thể xưng bá xung quanh vùng sơn mạch, tới lúc đó không chỉ giúp cho Thạch thôn phòng thủ kiên cố, mà còn giúp cho người trong thôn khi đi săn bên ngoài sẽ không còn nguy hiểm nữa.

"Tử Vân chúng mày cũng không thể đi theo, đường đi quá xa lại rất là nguy hiểm." Nhóc tỳ an ủi chúng nó, nó muốn chúng ở lại để bảo vệ Thạch thôn.

Ba con dị cầm không ngừng cọ đầu vào người nhóc tỳ thể hiện sự thân thiết cùng với sự bất mãn, nhưng thực sự cũng không có cách nào khác.

Cuối cùng ,cũng chỉ có Mao cầu nhảy lên vai của nó, chính là do nó có kích thước nhỏ bằng nắm đấm, là mục tiêu nhỏ, cho nên dù mang đi đâu cũng đều rất thuận tiện.

Trước khi đi, tộc trưởng lấy ra một cái hộp đá, trịnh trọng mở ra, lấy ra một cái lông chim đỏ thẫm nói với nó: "Cháu à, mang nó đi."

Cái lông này là do tiểu Hồng để lại, Liễu thần chữa thương cho nó, nó không cần báo đáp mà chỉ để lại một cái lông của mình làm tín vật, đối với một số tộc lớn cái lông đó là một loại uy hiếp mạnh mẽ rồi.

Sau cùng, nhóc tỳ cùng Thanh Phong lên đường, thôn dân đưa tiễn theo mấy dặm, rất nhiều người đã rơi lệ, họ thật sự lo lắng hai đứa bé này xảy ra chuyện, dù sao chúng nó còn quá nhỏ.

Trời đất này quá lớn, chỉ riêng một mảnh Đại Hoang thôi cũng rộng đến mười vạn dặm, chia tay một lần không biết bao giờ mới gặp lại, rất nhiều phụ nữ, con gái trong thôn đều khóc. Thậm chí một số tên đàn ông con trai cũng sụt sùi.

"Nhóc tỳ ngươi nhất định phải sớm đi trở về, chúng ta còn chờ ngươi mang theo chúng ta xông pha đó!" Một đám trẻ con hô. Lần sau gặp lại. Có lẽ bọn nó đã lớn lên, làm cha, làm mẹ cả rồi.

"Tạm biệt!" Nhóc tỳ cũng rơi lệ, nó quay đầu thoáng nhìn lại, mang theo Thanh Phong chạy thật nhanh hướng về phương xa .

Thời gian vội vã, thoáng cái mà đã vượt qua mấy tháng.

Lúc này, Nhóc tỳ cùng Thanh Phong vẫn chưa ra khỏi Đại Sơn, nếu là đi bộ thì ba trăm ngàn dặm quả thật chính là một con số trên trời. Nhưng hai đứa chúng nó cũng sẽ nghĩ biện pháp khắc phục. Dọc theo đường đi, chúng hàng phục rất nhiều mãnh thú để cưỡi thay đi bộ. Đương nhiên việc này sẽ khiến đám thú phải đối diện với tỉ lệ tử vong cực cao cho nên thi thoảng phải đổi thú mà cưỡi.

Do mục đích chủ yếu lần này để ma luyện bản thân cho nên chúng không muốn đi vội vàng, hai đứa nhỏ không ngừng thám hiểm khắp nơi, đi qua nhiều khu cấm địa, nhiều lần thiếu chút nữa dẫn tới hoạ sát thân.

Đây cũng là nguyên nhân nhóc tỳ không mang theo Độc Giác Thú đi theo, dù sao chúng nó đã có cảm tình nên Nhóc tỳ không muốn nó bị chết trên đường.

"Ai da!"

Thanh Phong kêu to, nó đang rất hồi hộp,người nó đang ở giữa không trung, xung quanh là tiếng gió vù vù bên tai.

Vừa rồi, Nhóc tỳ bắt được một con hung cầm. Hai thằng nhóc cưỡi lên lưng nó, bay rất nhanh trên dãy núi, con hung cầm nổi giận, mấy lần suýt nữa ném bọn chúng xuống.

Nhưng hai nhóc này lại như hai miếng keo dính, dính chặt lên trên người nó, khống chế nó bay theo một hướng về phía trước.

Mãi tận đến mấy ngày sau, con hung cầm này mệt đến sùi bọt mép. Thật sự là nó không chịu được nữa, bọn chúng mới thả nó đi, mà thực tế thì đồ ăn, thức uống của chúng cũng sắp hết.

"Thật kích thích!" Thanh Phong rất kích động, đoạn lữ trình này đối với nó thật sự rất mới lạ.

Có điều những hành động như vậy rất nguy hiểm, nếu gặp con thú nhất quyết chống đối, bay thẳng đến mấy cái cấm địa thì sẽ chọc giận tới các sinh

vật khủng bố.

Thực tế thì sau đó một ngày, hai đứa liền gặp phải nguy hiểm. Hai nhóc bắt được một con hung thú không biết tên, trên người phủ đầy vảy tím, nó chở hai đứa nhảy vào một cái đầm lầy, dẫn ra một con rết lớn hơn mười thước, độc tố của con rết huỷ diệt một cánh rừng trong nháy mắt.

Mà con thú vảy tím kia thì chết ngay tại chỗ, hoá thành một đám xương trắng. May mà hai nhóc nhanh trí, sớm nhảy xuống chạy trốn, nếu không thì cũng chịu cảnh máu thịt không còn.

Trên đường từ từ lang bạt, tu hành, hai đứa cũng tìm được hơn mười gốc linh dược, săn bắt không ít bảo huyết hung thú, những vật này rất có lợi cho sự tu hành của bọn nhỏ.

Cuối cùng, trải qua hơn nửa năm, hai nhóc vượt qua ba trăm ngàn dặm Đại Hoang, đi tới biên cương Thạch quốc.

Thời gian này, nhóc tỳ đã mở ra động thiên thứ năm, một ngọn núi lửa nữa xuất hiện ,phun trào ra chất lỏng màu vàng cuồn cuộn chảy vào trong người nhóc tỳ.

Đến thời điểm này, đỉnh đầu, hai bên người, trước ngực cùng sau lưng nhóc tỳ đều được bao phủ bởi núi lửa, mà lúc này nó mới có hơn chín tuổi mà thôi.

"Tiểu ca ca thật mạnh mẽ,mới hơn nửa năm trôi qua, lại đột phá, tộc trưởng gia gia nói, người khác mở một cái động thiên, tối thiểu nhất phải tính bằng năm!" Thanh Phong gần như sùng bái, trong nội tâm nho nhỏ của nó, tiểu ca ca tuổi tác tương đương với nó này quả thực không gì làm không được.

"Còn chưa đủ, ta càng phải mạnh mẽ hơn nữa." Nhóc tỳ khẽ nói.

Hơn nửa năm này, Thanh Phong cũng tiến bộ thần tốc, dưới sự trợ giúp của nhóc tỳ, săn giết rất nhiều hung thú, dùng chân huyết tẩy lễ, đồng thời

nuốt Linh Dược, nó đã tiến vào Bàn Huyết Cảnh, mà cũng sắp đến trung kỳ rồi.

Từ lâu, phù văn của nó nghiên cứu rất sâu, chẳng qua thể cốt không đủ mạnh, không thể như nhóc tỳ cùng tranh phong với thuần huyết thần cầm hay với đời sau của hung thú được.

Rốt cuộc, hai đứa nhóc cũng tiến vào Thạch quốc, không phải con đường lần trước chúng đi mà là thông qua một thành trì khác.

"Ồ, có thể cảm ứng được Hư Thần Giới, đáng tiếc là ta lại không vào được." Khi bọn chúng tiến vào Thạch quốc, đi vào một toà thành rất lớn, Nhóc tỳ đã phát hiện ra chuyện này.

"Thanh Phong, đệ tiến vào Hư Thần Giới tìm mấy người người tên là Chùy thúc, Điểu gia, Tinh Bích đại gia, hỏi bọn hắn Bổ Thiên Các ở chỗ nào, đi đến đó như thế nào."

Lần trước Nhóc tỳ ở đó không đến một ngày, cũng chưa kịp hỏi thăm những điều này.

Thanh Phong ngồi xếp bằng, tĩnh tâm ngưng thần, cảm ứng được Hư Thần Giới rồi tiến vào đó.

Sau đúng nửa ngày, tinh thần tiểu Thanh Phong mới trở về cơ thể, nó từ từ mở mắt ra.

"Sao rồi?" Nhóc tỳ đang chờ đợi, thực ra nó rất mong nhớ cái thế giới thần bí kia.

"Tiểu ca ca, đệ thật không ngờ ca nổi tiếng như vậy, thế giới kia sôi sục lên vì ca đó." Tiểu Thanh phong rất kích động.

"Làm sao vậy?"

Thanh Phong nói: "Ca làm nhiều chuyện như vậy, nào là đánh nát Hư

Thần Giới thông đạo, phá một kỷ lục của Trùng Đồng giả, lại còn huỷ diệt tấm bia ghi kỷ lục, tuy ca không xuất hiện nửa năm rồi, nhưng cũng đã trở thành nhân vật trong truyền thuyết. Có điều...danh tiếng không được tốt lắm.." Thanh Phong cẩn thận từng li từng tí bổ sung.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nhóc tỳ đen lại, nó sờ lên cằm, trong lòng nó vẫn luôn canh cánh không yên, vẫn luôn muốn đánh vào đó.

"Chùy thúc nói lỡ miệng, không ít người có thể biết ca muốn đi Bổ Thiên Các, Trục Lộc học viện, bây giờ trong thế giới kia đang điên cuồng, bạo động rồi, hơn nữa rất nhiều người muốn theo ca đi Bổ Thiên Các, Trục Lộc học viện." Thanh Phong nói tin tức này thì cũng thấp thỏm không yên.

Thực sự thì lúc này Hư Thần Giới đang xảy ra một hồi sóng to gió lớn, mọi chuyện đơn giản là đứa trẻ trong truyền thuyết sắp xuất hiện, hơn nữa là xuất hiện trong hiện thực.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 96: Phong Vân Tụ Hội Bổ Thiên Các

Hư Thần Giới, Sơ Thủy Địa.

"Thật hay giả vậy? Nó lại sắp xuất hiện rồi sao, thật là có chút chờ mong đó nha. Rất hi vọng có thể nhìn thấy nó ở trong Bổ Thiên Các, Trục Lộc Thư Viện, xem xem rốt cuộc bất phàm tới mức nào."

"Gặp lại không bằng hoài niệm."

"Hoài niệm cái quái gì, ngươi tưởng là tình nhân à. Một thằng nhóc kỳ hoa như vậy, nếu để ta gặp phải ở trong những vùng tịnh thổ đó ắt sẽ phải đánh nát mông nó."

"Điều này cũng đúng. Nếu là ở đây thì thằng nhóc quậy đó quá hung tàn, sức chiến đấu hơi thái quá một chút, thật sự có chút dọa người. Chúng ta bị hạn chế tại Bàn Huyết Cảnh, nếu chống lại thì sẽ rất dễ phải chịu thiệt thòi lớn."

Trong Sơ Thủy Địa, tảng đá xanh lớn đó tiếp tục lấp lóe, xây nên hết thông đạo này đến thông đạo khác, không ngừng có bóng người từ bên trong đi ra.

Những người này đều tới từ động tiên tầng cao. Bọn họ nghe được tin tức của nhóc tỳ nên cực kỳ coi trọng, đặc biệt tới đây tìm chứng cứ.

"Cái mồm này của ta thật sự là đáng đánh!" Chùy thúc tự tát mình một cái, hối hận không thôi. Hôm nay hắn nghe tin của nhóc tỳ xong có hơi kích động nên nói chuyện quá lớn tiếng, thoáng cái tin tức liền bị tiết lộ.

Điểu gia rất bình tĩnh, không hề lo lắng gì, nói: "Đừng tự trách mình nữa, với tính cách của thằng nhóc đó thì khẳng định sẽ không chịu thiệt thòi

đâu. Bụng nó toàn là ý xấu, ta đoán hiện tại có khi nó còn đang suy nghĩ việc gì xấu xa cũng nên."

Tinh Bích đại gia lại càng cực phẩm hơn, ông ta đặt ngay một tấm bảng ở chỗ đông người nhất, ở trên có khắc một hàng chữ lớn: Muốn hỏi chỗ đặt chân của thằng nhóc, hãy nộp một viên tinh bích.

"Lão già này!" Sau khi Chùy thúc thấy vậy liền kinh đến nỗi cằm suýt nữa rơi xuống đất. Lão già râu hoa râm này thật biết cách làm ăn, khó trách bị thằng nhóc quậy đó gọi là Tinh Bích đại gia.

Điểu gia cũng không bình tĩnh nữa, trực tiếp xé một miếng vải rách rồi cùng Chùy thúc kết hợp bán tin tức này, khiến cho một đám người vây xem.

"Thấy chưa, hai lão già này và cả cái tên cầm búa kia cũng một giuộc với thằng phá hoại đó, đều là loại khác thường và cực phẩm."

Người biết nội tình đứng ở không xa mà chỉ chỉ trỏ trỏ, lĩnh hội sâu sắc ảo nghĩa của cái gọi là ngưu tầm ngưu mã tầm mã, bởi vì lúc này nó đang được giải thích một cách rõ nhất.

Một đám người thân mặc giáp đen xuất hiện, toàn thân lấp lóe ánh sáng kim loại lạnh lùng. Bọn hắn bước ra khỏi thông đạo màu vàng rồi nhanh chóng chia ra để hỏi mọi người về tin tức của nhóc tỳ.

Mọi người cả kinh. Những người này cực mạnh, lai lịch rất không đơn giản. Có thế lực siêu lớn đang quan tâm, không biết có ý tốt hay ý xấu với thằng nhóc đó.

Sau đó, một khối thú cốt tỏa mây tía xuất hiện và bay lơ lửng trên trời. Ở phía trên có mấy người đang đứng, do một cô gái dẫn đầu. Nàng mặc một bộ quần áo tím, răng trắng mắt sáng, dáng người thon dài, rất là xinh đẹp. Ở sau lưng nàng là mấy tên cường giả, khí thế ép người giống như mấy ngọn núi cao.

"Đây...Làm sao ta lại cảm thấy giống như là người trong hoàng tộc của

một cổ quốc nào đó nhỉ?"

"Suỵt, đừng có lên tiếng, tuyệt đối đừng nói bậy, không chọc được đâu."

Rất nhiều người đều lộ vẻ ngưng trọng, không dám tiến lên giao tiếp với họ, sợ gây ra tai họa nào đó.

Cô gái áo tím bước xuống khỏi thú cốt, sóng mắt lưu chuyển. Nàng không nói gì cả mà chỉ bỏ xuống một viên tinh bích trước sạp hàng của mấy người Tinh Bích đại gia và Điểu gia, yên lặng nghe bọn họ nói rõ tin tức.

"Tiên tử khẳng định là muốn nghe tin thật rồi." Tinh Bích đại gia vẻ mặt kính nể, ông ta không dám lừa dối loại người này, trực tiếp nói mình chỉ có thể xác nhận thằng nhóc đó sẽ tới Bổ Thiên Các hoặc Trục Lộc Thư Viện, những thứ khác ông ta không biết gì cả.

Điểu gia cũng vẻ mặt trịnh trọng, ông ta không có nói quá. Sống tới tầm tuổi này bọn họ tự nhiên biết những người đó không thể chọc nổi, cho dù lừa gạt một chút cũng không được.

"Hai lão già này quả nhiên không phải loại tốt lành gì, kể cả tên đại hán cầm búa kia cũng thế!" Mọi người chỉ điểm.

Nhưng mà mọi người cuối cùng cũng vững tin thằng nhóc rất biết cách hành hạ tra tấn đó thật sự sắp hiện thân ở trong thế giới hiện thực rồi. Đây cũng không phải là tung tin vịt vô căn cứ.

Ngày hôm nay, không chỉ Hư Thần Giới nổi lên sóng gió mà kể cả những nơi như Thạch Quốc cũng đang bàn tán sôi nổi. Không ít thế lực lớn rất để ý tới thằng nhóc có thể phá một kỷ lục của Thạch Nghị sau đó lại khiến Hư Thần Giới chịu không nổi mà đuổi thẳng cổ này.

Tất cả mọi người đều nhất trí cho rằng thằng nhóc quậy này mặc dù rất cực phẩm nhưng thiên phú lại đúng là kinh thế. Nó có tiềm năng khó mà lường được, đáng để tìm tòi và lôi kéo về trận doanh của phe mình.

Trong một hai chục năm sắp tới, thằng nhóc này rất có thể sẽ oai chấn các vực, trở thành một nhân vật gần như vô địch!

Một vài vị Vương Hầu mạnh mẽ nhất đang hành động, sai phái không ít chiến tướng đi tìm kiếm.

"Ồ. Chiến Vương đã tham gia rồi, ông ta không ngờ lại phái ra bát đại chiến tướng nổi danh nhất dưới trướng mình. Hẳn là quyết tâm muốn tìm ra thằng bé đó đây mà."

"Mộc Vương cũng đã xuất quan và để con cháu của mình dẫn theo một đám cường giả đi tìm kiếm. Xem ra ông ta thật sự rất coi trọng thằng nhóc đó. Làm như vậy là vì muốn mời nó vào trong phủ sao?"

Các thế lực lớn đang hành động, nhân mã được phái ra đều trực tiếp xuất phát đi về Bổ Thiên Các và Trục Lộc Thư Viện, bởi vì thực sự không có cách nào tốt hơn nữa cả. Họ chuẩn bị đợi ở đó.

Không chỉ là Thạch Quốc, các cổ quốc bên cạnh cũng nổi lên sóng to gió lớn, vì việc này mà xảy ra rất nhiều chuyện.

"Các ngươi nghe thấy chưa, tiểu công chúa được Nhân Hoàng sủng ái nhất đã rời khỏi Hoàng Thành, nghe nói là muốn đi xa để cầu học."

Đây là một tin tức rất kinh người. Rất nhiều người đang phỏng đoán, vị tiểu công chúa thông minh trí tuệ này không phải là đang đến Bổ Thiên Các hoặc Trục Lộc Thư Viện chứ.

"Có người tận mắt chứng kiến chiếc Hoàng Xa đó cưỡi gió mà đi xa trong màn đêm với tốc độ rất nhanh, dường như là đi về hướng của Bổ Thiên Các, chắc là không sai đâu."

Các nơi đều không bình tĩnh, thậm chí có tin đồn là có mấy con Thái Cổ Di Chủng xuất hiện hỏi cường giả Nhân Tộc về chuyện của thằng nhóc quậy đó.

"Thái Cổ Di Chủng hỏi đến thì chắc là không sai đâu. Bởi vì năm đó Thạch Nghị từng quyết đấu với hậu duệ của một vài Di Chủng, hơn nữa còn là người chiến thắng. Hiện tại có người phá kỷ lục của hắn, Di Chủng đi ra để hỏi cũng là quá bình thường."

Các thế lực lớn quan tâm, có người muốn lôi kéo, đương nhiên cũng có người mang lòng thù địch. Vũ Tộc chính là thuộc về số người phía sau.

Trong một vùng phủ đệ hùng vĩ, cung điện cao lớn, bảo điện thành vùng, nơi đây thuộc về Vũ Tộc. Tại một tòa cung điện có một vài người đang ngồi xếp bằng một cách thờ ơ, sau khi thảo luận một phen liền cảm thấy nhất định phải tìm ra thằng nhóc này, cần chú ý tất cả tin tức liên quan tới nó.

Mặc dù rất coi trọng nhưng bọn hắn lại không cho rằng nhóc tỳ có thể uy hiếp được Thạch Nghị. Bọn hắn có lòng tin cực lớn vào đứa cháu ngoại này của mình.

"Dù nó đã phá được một kỷ lục của Nghị Nhi, nhưng nếu chân chính giao chiến thì nó vẫn còn kém quá xa, sẽ bị giết trong nháy mắt mà thôi. Dù sao thì Nghị Nhi trừ trùng đồng ra vẫn còn rất nhiều con bài chưa lật đáng sợ khác."

"Huynh muội Phong Nhi đã vào Bổ Thiên Các, để bọn nó chú ý nhiều một chút. Nếu phát hiện mục tiêu khả nghi phải dùng hết sức mà ra tay! Ngoài ra thì tiếp tục đưa hai tiểu bối xuất sắc đi đi."

"Không sai, thằng nhóc quậy đó nếu tính theo tuổi tác thì cũng chưa tu hành được mấy năm, cảnh giới không thể nào vượt qua mấy đứa con cháu của tộc ta được."

Cuộc đối thoại này rất lạnh lùng, có một loại sát cơ ẩn chứa bên trong. Những năm gần đây trong lòng bọn hắn vẫn mãi không yên. Vợ chồng Thạch Tử Lăng và thằng nhóc đó đã trở thành một cái gai trong lòng bọn hắn. Một khi xuất hiện thiên tài tuổi tác xấp xỉ liền sẽ động chạm đến cái dây thần kinh mẫn cảm đó.

Mấy năm trước, bọn hắn đã sai bao nhiêu cao thủ đi chặn giết Thạch Tử Lăng, nhưng kết quả lại bị giết chết hết, máu nhuộm Tây Cương. Ba mạng nhà Thạch Tử Lăng lại bình yên bỏ chạy.

Ngày hôm nay, người của Vũ Vương Phủ cũng xuất động. Bọn hắn rất lưu ý, dù sao thì thằng nhóc đó cũng đã phá kỷ lục do người trùng đồng trong phủ lập ra. Song ai cũng không biết bọn hắn sẽ làm ra việc gì.

"Vũ Vương bế quan đã nhiều năm như vậy mà vẫn chưa từng xuất hiện, không biết là sống hay chết. Năm đó hắn là nhân vật kinh khủng có thể tranh đoạt ngôi vị hoàng đế với Nhân Hoàng đấy."

"Dòng họ bọn họ quả thực rất kinh người. Trong Hoàng Đô mặc dù nhân tài lớp lớp nhưng chỉ một Thạch Nghị của Vũ Vương Phủ đã đủ để ăn đứt tất cả nhân kiệt, khiến người ta sợ hãi."

Lúc Hư Thần Giới bao la và vô số cổ quốc đang bàn luận sôi nổi, các bộ tộc lớn triển khai hành động thì nhóc tỳ và Thanh Phong đã lại lên đường. Bọn nó tìm hiểu được vị trí chính xác của Bổ Thiên Các và Trục Lộc Thư Viện từ Hư Thần Giới, bắt đầu xuất phát đi tới đích đến.

Đường xá thực sự rất xa xôi, theo bọn nó tính thì ít nhất cũng phải mấy chục vạn dặm, thậm chí có thể còn dài hơn trăm vạn dặm. Trên đường phải đi qua vô số dãy núi và thành lớn.

Người thường nếu muốn đi tới đó thì căn bản không thể. Trên đường đi cũng không biết hiểm trở cỡ nào, mãnh thú Hồng Hoang khắp nơi, dị chủng hung cầm lướt ngang trời, đường xá gian nan.

Chỗ quần cư của nhân loại giống như đảo nhỏ trong biển rộng, các bộ tộc tô điểm ở trong rừng rậm nguyên thủy vô ngần. Các tòa thành lớn cũng cách nhau một vùng Đại Hoang, vắt ngang vô số dãy núi.

Mọi người sẽ không biết, hai thằng nhóc lại tự mình lên đường, căn bản không có người lớn bảo vệ. Bọn nó đi xuyên vô số ngọn núi lớn, bước qua

vô số vùng đất nguy hiểm, trên đường đi huyết chiến không ngừng, đi về phía trước trong những cuộc chiến đấu sinh tử.

Đây là một loại rèn luyện tốt nhất. Trên đường bọn nhỏ đi qua mấy chục tòa thành lớn, sau khi nghỉ ngơi ngắn ngủi liền tiếp tục lên đường đi về mục tiêu đã định.

Tốc độ của bọn nhỏ cũng không chậm. Bọn nó đã tích lũy được rất nhiều kinh nghiệm, trên đường chỉ bắt loại hung thú có tộc độ cực nhanh như Độc Giác Thú, hoặc loại linh cầm không hung dữ lắm để nhanh chóng đi tới đích đến.

Tới hiện tại, bọn nó hiểu rõ về Đại Hoang còn hơn cả thành trì của nhân loại. Có lúc bọn nó vừa ngửi được mùi hoặc nghe thấy gió thổi cỏ lay liền biết rằng có sinh linh đáng sợ nào đó sắp xuất hiện.

Cuối cùng, bọn nó cũng đã tới gần đích đến, sắp tới vùng tịnh thổ cổ xưa ở trong truyền thuyết đó.

Bổ Thiên Các và Trục Lộc Thư Viện ở cùng một hướng, cách nhau không xa lắm. Đương nhiên cái gọi là không xa lắm cũng chỉ là tương đối so với đại địa rộng lớn mà thôi. Bởi vì hai nơi này thật sự cách nhau chín vạn dặm, đủ để khiến rất nhiều phàm nhân sợ mất mật. Đây có thể coi là một con số đáng sợ.

"Tiểu ca ca vào Bổ Thiên Các cùng với đệ đi. Chúng ta sắp tới nơi rồi." Thanh Phong sợ nhóc tỳ đưa nó tới đích liền bỏ đi.

Hai dã nhân nhỏ chui từ trong rừng hoang ra, quần áo da thú đã bị bụi gai làm cho rách tả tơi, ngoài ra, còn có cả Bóng Lông đen thui.

"Nhìn tình hình rồi quyết định." Nhóc tỳ nói.

"Nhất định ca phải ở lại, nếu không đệ cũng sẽ bỏ đi!" Thanh Phong không nỡ.

"Ồ, thật là đông người nha." Nhóc tỳ kinh dị.

Cách Bổ Thiên Các còn một đoạn rất xa đã nhìn thấy hung thú lao nhanh, linh cầm giương cánh, tất cả đều trở theo người. Chúng đều là tọa kỵ thần dị cả.

"Oa, một con linh thú thật mạnh. Tiểu ca ca mau nhìn kia, nó là Bạch Ngọc Long Tượng trong truyền thuyết hả? Cả người nó trắng tinh óng ánh, chi chít phù văn, thật là oai phong."

"Tương truyền, Bạch Ngọc Long Tượng là Thánh Thú hộ giáo của Tiểu Tây Thiên. Không ngờ ở đây là có một con hậu duệ của nó." Nhóc tỳ gật đầu.

Trên đường đi, bọn nó ẩn hiện ở trong Đại Hoang, cũng đi vào rất nhiều tòa thành lớn. Bọn nó tìm hiểu được rất nhiều tin tức, thật sự mở mang không ít kiến thức.

Tiểu Tây Thiên là một tông giáo cực kỳ đáng sợ và mạnh mẽ, truyền thừa lâu đời, có thể ngược dòng về năm tháng rất xa xưa.

"Ca đã chém giết một bọn cướp, theo lời bọn chúng nói thì mơ hồ có bóng dáng của Tiểu Tây Thiên." Nhóc tỳ nhíu mày, nó không muốn chọc cái tông giáo này quá sớm bởi vì đối phương có thế lực cực lớn.

"Dường như thật sự là người của Tiểu Tây Thiên. Với nội tình cổ xưa của họ thì không nhất thiết phải tới Bổ Thiên Các để tu hành mà.'

"Đừng để ý tới họ." Nhóc tỳ kéo nó một cái, đứng vào bên đường.

Đột nhiên, trên không trung truyền tới một cỗ sóng chấn động khủng bố, một con mãnh cầm bộ lông rực rỡ rất đẹp bay ngang trời, nó trở theo mười mấy cô gái.

Lần này chưa chờ Thanh Phong kinh hô đã có người giật mình rồi, tất cả đều nhịn không được mà quan tâm.

"Đây là một con Ngũ Sắc Khổng Tước, có huyết thống của Thái Cổ Thần Vương. Thật là mạnh mẽ và thần dị!"

"Rống..."

Một tiếng rống như sấm rền làm chấn động sơn hà, quần sơn vạn hác đều đang rung lên. Ở không xa có chín con sư tử cả người vàng óng ánh xuất hiện, miệng chúng phun mây khói, kim quang tỏa ra bốn phía, giống như là đang bất mãn với tiếng kêu của Ngũ Sắc Khổng Tước.

"Đây...Không phải là Thái Cổ Di Chủng đấy chứ?" Mọi người kinh hãi.

"Đây đúng là một con Thái Cổ Di Chủng, thuộc sở hữu của hoàng tộc một cổ quốc nào đó... Có con cái hoàng tộc muốn tới Bổ Thiên Các chăng? Thật khiến người ta giật mình nha."

Trên lưng chín con sư tử là chín tòa cung điện, trong mơ hồ có thể nhìn thấy một vài bóng người với khí thế bất phàm. Thật sự có khả năng là con cháu hoàng tộc được cao thủ đưa tới đây.

Nhóc tỳ và Thanh Phong hai mắt nhìn nhau. Quả đúng là kinh người, còn đang ở trên đường mà đã nhìn thấy một vài thế lực lớn địa vị siêu nhiên rồi.

Một đường đi về phía trước, linh cầm thụy thú càng lúc càng nhiều, tất cả đều rất kinh khủng. Có một vài con mạnh tới mức khiến ta run rẩy.

So sánh với những người đó thì nhóc tỳ và Thanh Phong liền trông giống hai đứa ăn mày đáng thương, áo da thú rách nát, đến cả một con linh thú để cưỡi cũng không có.

"Hay là chúng ta lại đi bắt một con dã thú?" Thanh Phong nhỏ giọng nói.

"Thôi. Tại sao lại có nhiều người như vậy nhỉ?" Nhóc tỳ nghi hoặc.

"Ngươi không biết sao, Bổ Thiên Các gần đây rất ghê ghớm đó. Thằng

nhóc kỳ hoa ở trong Hư Thần Giới đó sắp tới rồi. Việc này khiến rất nhiều người hâm mộ mà tới.

Thanh Phong nghe vậy liền ở bên cạnh hé miệng cười trộm.

"Ngươi mới kỳ hoa ấy!" Nhóc tỳ oán thầm, nhưng miệng nó lại không có nói ra. Mặt nó rất là bẩn thỉu, nhỏ giọng nói: "Có cần khoa trương vậy không?"

"Có. Rất nhiều thế lực lớn đều muốn tìm thấy nó. Có người muốn lôi kéo, đương nhiên cũng có người một gây bất lợi với nó."

Nhóc tỳ nhíu mày rồi không nói thêm gì nữa, nó kéo theo Thanh Phong lên đường.

"Mau nhìn kia, một cỗ Hoàng Xa đang bay tới. Đó là loài dị cầm gì vậy, thật đẹp nha, lẽ nào là Thanh Hoàng?" Có người kinh hô.

Trên không trung ánh sáng lấp lánh đầy màu sắc, có một cỗ xe kéo bay ngang qua. Một con Dị Cầm màu xanh lấp lánh bảo quang, lộ ra hơi thở mạnh mẽ và bay ngang qua đầu mọi người.

"Đây là Hoàng Xa của Hỏa Quốc. Ặc, lại có một nhân vật khó lường nữa tới." Có người thán phục.

"Tiểu ca ca, bọn họ đều tới đây vì huynh sao?" Thanh Phong nhỏ giọng hỏi.

"Không giống lắm." Nhóc tỳ nhíu mày và lắc đầu.

Không lâu sau, bọn nó cuối cùng cũng nghe được một tin tức kinh người. Bổ Thiên Các muốn mở Thánh Viện, được xưng chỉ có nhân kiệt ưu tú nhất mới có thể đi vào.

Ngoài ra, nhóc tỳ còn nghe được một tin tức khác, Thạch Nghị có thể sẽ tới đây.

"Lần này thật sự là náo nhiệt. Thằng nhóc quậy giỏi hành hạ nhất ở trong Hư Thần Giới sắp tới rồi. Mà người trùng đồng và đệ đệ muội muội trong tộc cũng sẽ tới. Nói không chừng sẽ giáp mặt nhau cũng nên."

"Ta còn vừa nghe được một tin nóng hổi. Thạch Nghị đó có khí phách thật lớn nha, không ngờ lại muốn vào Thánh Viện xem một lần!"

Tin tức như vậy vừa truyền ra liền gây náo động. Người trùng đồng sắp tới, thậm chí muốn gia nhập Bổ Thiên Các. Đây tuyệt đối là một tin mang tính bùng nổ, bất kể là ở cổ quốc hay Hư Thần Giới đều có thể gây nên một hồi sóng to gió lớn!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 97: Nội Tình Của Tịnh Thổ

Thế núi chập trùng, cổ thụ mọc khắp nơi, sương mù lượn lờ, càng tới gần Bổ Thiên các càng có nhiều linh vật, núi non cũng không hiểm trở, trời quang mây tạnh các loại Thụy Thú ẩn hiện.

Trên đường có rất nhiều hồ nước, trong hồ nước trong vắt có linh ngư bơi lội, trên người chúng có đủ loại màu sắc làm cho hồ nước lấp lánh rực rỡ, tràn ngập sức sống.

"Nơi này thật tốt a, phía ngoài Bổ Thiên các mà linh khí đã nồng nặc như vậy, rất thích hợp tu hành." Có người than thở.

"A, khó trách bọn hắn có thể truyền thừa từ thời Thượng Cổ đến bây giờ, chỉ cần nhìn mảnh linh thổ này cũng đã thấy phồn thịnh cùng an lành a."

Trên đường càng ngày càng nhiều người, một con đường lớn xuyên qua lòng núi, ở nơi này rất an toàn không có các loại ác thú mà tất cả đều là linh cầm thụy thú.

Đi về phía trước hơn trăm dặm, có một tấm bia lớn đứng sừng sững, mặt bia có khắc ba chữ lớn: Bổ Thiên Các.

Bút lực cứng cáp và hùng hồn, thoáng như có một loại khí tức mênh mông, hùng vĩ nhào tới trước mặt, cứ như một vị thần linh to lớn đứng sùng sững ở đó nhìn xuống mọi người.

Đến nơi này mới coi như tiếp cận Bổ Thiên các, nhưng nơi này chưa phải sơn môn, vẫn là ở khu vực bên ngoài.

"Thật là nhiều người a!" Thanh Phong kinh ngạc thốt lên, sau khi đến nơi này nó mới phát hiện đã có hàng vạn người đứng chờ, người đông nghìn

nghịt.

"Tại sao có nhiều người như vậy?" Những người khác cũng giật mình.

Bên cạnh có người nói: "Các ngươi cũng không ngẫm lại, Bổ Thiên các tuyển đệ tử ai không muốn vào, đây là Thượng Cổ Tịnh Thổ, một ít bộ lạc lớn chính là nghĩ tất cả biện pháp cũng phải kiếm lấy một suất a."

Mấy vạn người này tới rất sớm, họ đã đợi ở đây từ mấy ngày trước, phía trước tấm bia đá mọi người chen chúc thậm chí mấy ngọn núi thấp hơn ở xung quanh đều có người trải da thú ra ngồi.

"Thế giới rộng lớn, đường xá xa xôi, lại phải qua Đại Hoang, động một chút là mười vạn dặm khiến rất nhiều người căn bản không thể đến, nếu không thì còn nhiều nữa." Một ông già than thở.

Lời ông lão nói là sự thật, người của bộ lạc nhỏ căn bản là không thể đi được mấy ngàn dặm để hộ tống hài tử, dù là dùng lực lượng của cả tộc cũng không thể.

Vì có thể chọn lựa ra thiên tài chân chính, hàng năm Bổ Thiên các đều phái ra một ít sứ giả, đi khắp Đại Hoang đến các bộ lạc lớn tự mình lựa chọn, tìm ra một ít hài tử tư chất không sai hộ tống về Bổ Thiên các.

Mấy vạn người phía trước đều là bộ lạc lớn hoặc là siêu cấp cự tộc đưa tới, chỉ có bộ tộc đủ mạnh mới có thể mang theo tộc nhân vượt qua hàng chục thậm chí hàng trăm vạn dặm đến đây.

Có thể nói, mấy vạn người này phân chia địa vực rất nghiêm trọng, đều là dùng bộ tộc làm đơn vị, cả một bộ lạc lớn lựa chọn ra một nhóm hài tử rồi tập trung lại đưa đến nơi này.

"Đây còn chưa tính là nhiều nhất, chờ thêm mấy ngày, thật sự bắt đầu tuyển chọn thì người đến càng nhiều." Có một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi than thở, hắn đã là theo bộ tộc đến đây lần thứ ba, hai lần trước đều bị loại.

"Tiểu ca ca huynh thấy không có rất nhiều người đang tìm kiếm cái gì, không phải là tìm huynh a?" Thanh Phong nhỏ giọng nói.

"Ừm!" Nhóc tỳ gật đầu.

Từ mấy tháng trước chuyện nó muốn tới Bổ Thiên các đã từ Hư Thần giới truyền ra, rất nhiều thế lực lớn kể cả vương hầu đều phái ra chiến tướng tới nơi này chờ đợi.

Cách đó không xa, có một đám người mặc giáp trụ màu đen, ánh mắt như điện, long hành hổ bộ vừa nhìn chính là người trong quân đội có kỷ luật nghiêm minh, họ nhìn quét tất cả mọi người.

Đáng tiếc, có quá nhiều người, dù rất đau đầu nhưng họ cũng không phân biệt được.

Cách đó không xa, có hơn mười cô gái đứng trên một mảnh lông vũ trắng noãn lơ lửng giữa trời, ánh mắt di chuyển, hiển nhiên cũng đang tìm kiếm.

Có rất nhiều nhóm người như vậy, ánh mắt nhóc tỳ quét qua đã thấy mấy chục đến vài trăm nhóm, đây là còn chưa tính đến những người không bị phát hiện cùng những người ở quá xa.

Chỉ riêng mấy nhóm người này thì có mấy ngàn, các thế lực lớn có thể nói là hưng sư động chúng.

"Bóng Lông, đừng giả bộ chết rồi, dậy mau." Nhóc tỳ tóm lấy con khỉ nhỏ đang ngáp trên vai mình.

Nó tròn vo, vốn là màu vàng nhưng bây giờ cũng như nhóc tỳ đều rất bẩn thỉu, bộ lông đều bị các loại máu thú nhuộm đen thui.

"Nhanh biến thành bộ dạng phổ thông, đừng để người ta nhận ra." Nhóc tỳ nhắc nhở, đây không phải nơi bình thường, vạn nhất để người ta nhận ra nó mang theo một con Chu Yếm màu vàng, nhất định sẽ có phiền toái lớn.

Bóng Lông lầu bầu một tiếng rất là bất mãn, chớp mắt bộ lông biến thành xám trắng, đôi mắt to cũng trở nên vô thần, có chút dại ra, sau đó nó nằm nhoài trên vai nhóc tỳ ngủ say như chết.

Cùng lúc đó, nhóc tỳ cũng biến hóa, mặt càng ngày càng tròn, cuối cùng như là một trái táo đáng yêu, chỉ là một đôi mắt to biến nhỏ xíu do mặt nó béo múp míp rồi.

"A, thật có tác dụng a," Thanh Phong kinh dị, sau đó mở miệng cười, bộ dáng của tiểu ca ca tuy rằng không đẹp bằng trước đây, nhưng làm sao lại thấy rất đáng yêu a, rất muốn véo hai cái.

Đây là một loại tiểu thần thông duy nhất mà nhóc tỳ học được từ Bóng Lông, là một loại biến hóa chi đạo, có thể thay đổi hình dáng tướng mạo, xương cốt của mình, quả thực là vô cùng thần diệu.

Chu Yếm là một loại Thái Cổ Thần Viên, tương truyền chúng nó hiểu được bảy mươi hai biến hóa, đó là một môn Bảo Thuật có một không hai, từng uy chấn Thái Cổ.

Đáng tiếc, phù văn trong cơ thể Bóng Lông bị phá nát, dấu ấn bị hủy, chỉ còn lại một loại tiểu biến hóa, đại thần thông bảy mươi hai biến không còn đầy đủ, không thể tái hiện.

Giống như ba đầu sáu tay, hai đại thần thông cái thế này đều không thấy được, khiến nhóc tỳ rất tiếc nuối, nó nghiên cứu Bóng Lông rất lâu mà không thu hoạch được gì.

"Thanh Phong, đệ có thể trực tiếp đi vào sơn môn, cầm tấm phù bài này không cần tiếp thu thử thách sẽ trực tiếp trở thành đệ tử được Bổ Thiên các coi trọng nhất."

"Đệ..." Thanh Phong cúi đầu, đây là phù bài của tiểu ca ca, nhưng bây giờ phải cho nó, nó rất xấu hổ. Dọc đường đi nó nói rất nhiều lần là sẽ tự mình tiếp thu thử thách, nó muốn chính mình đi vượt ải nhưng tiểu ca ca đều

không đồng ý.

"Giữa chúng ta không nên khách khí như vậy, chúng ta là huynh đệ tốt." Nhóc tỳ khuyên nhủ.

"Tiểu ca ca, không phải là huynh muốn rời đi chứ?" Thanh Phong lo lắng hỏi.

"Yên tâm, huynh sẽ không rời đi, nơi này là Thượng Cổ Tịnh Thổ, thế nào cũng phải lấy được vài thứ a, không thể vào Bảo Sơn mà tay không trở về."

"Đệ ở lại cùng huynh mấy ngày, đến khi huynh vượt ải mới đi." Thanh Phong nói, nó sợ nhóc tỳ rời đi.

"Có người tiến vào bằng phù bài!" Cách đó không xa có người kinh ngạc thốt lên khiến cho náo động, mọi người không ngừng hâm mộ, mấy vạn người đỏ ngầu cả mắt.

"Đây là người thứ mười lăm rồi, mấy ngày nay đã có hơn mười hài tử tiến vào bằng phù bài."

Nhóc tỳ cùng Thanh Phong nghe vậy kinh ngạc, hai đứa đứng một bên chú ý lắng nghe.

"Đây cũng không phải chuyện vinh dự nhất, các ngươi nhìn thấy những hành cung ở xa xa kia không, đều là đại nhân vật, bọn họ đưa tới một ít hài tử đặc thù, khẳng định không cần cái gì phù bài đều có thể trực tiếp tiến vào cung điện cao nhất đi học tập."

Có người chỉ về phía trước, trên mấy ngọn núi xinh đẹp có một toà lại một toà cung điện, trong đó đều là tân khách có thân phận tôn quý, trên núi đều có Thụy Thú của bọn họ nằm đó.

Mọi người đều nghiêm nghị, nơi đó có người của Tiểu Tây Thiên, có con gái của Nhân Hoàng, có đời sau của Thái Cổ di chủng, cũng khách nhân

đến từ vực khác, càng có đám người Thạch Nghị thần bí mà cường đại.

Mấy ngày đi qua, cuối cùng đã tới ngày chính, Bổ Thiên các bắt đầu tiến hành thử thách, chọn lựa nhập môn đệ tử của năm nay.

Quả nhiên, tăng thêm rất nhiều người, hiện tại có tới tám, chín vạn người rồi, lít nha lít nhít, tất cả đều chờ ở khu vực bên ngoài của Bổ Thiên các.

Cuối cùng, một đám người từ sơn môn phía xa rất nhanh tiến đến, hoặc đứng trên xương thú, hoặc ngồi xếp bằng trên tảng đá kỳ dị, phía trên đều có dày đặc Phù Văn, họ lơ lửng cách mặt đất mấy trượng, nhìn về phía mọi người. Nhân vật trọng yếu của Bổ Thiên các xuất hiện, họ cũng không nói nhiều mà dẫn mọi người tiến về sơn môn chân chính.

Ven đường, dãy núi như Cầu Long nằm phủ phục, rất có khí thế, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy từng cây lão Dược cắm rễ giữa vách đá nhưng không có người hái.

Những người ở đây được chứng kiến một phần nội tình của Thượng Cổ Tịnh Thổ đều lộ ra vẻ giật mình.

"Ồ, một cây Khuyển Diệp Đằng hiếm thấy, tương truyền đều sắp tuyệt chủng, buội cây này đã sinh trưởng ít nhất mấy trăm năm." Có người nói.

Ở trên một ngọn núi thấp, một cây mây thân cây đen kịt, mọc ra phiến lá kỳ dị, nó sống rất tốt mọc lan ra khắp nơi, phiến lá như ngọc đen, chỉ là hình dạng quái lạ, như là hình dạng một con chó màu đen. Thân cây không quá thô to, chỉ lớn bằng cổ tay, dài khoảng mấy mét mà thôi.

"Đừng nghĩ linh tinh, những loại lão Dược này, Bổ Thiên các đều biết chỉ là không trở thành Linh Dược chân chính sẽ không hái, dù cho chờ thêm ngàn năm cũng để lại cho hậu nhân." Có người nhắc nhở.

Dọc đường đi, mọi người nhìn thấy rất nhiều lão Dược, đều rất quý báu, nếu là ở bên ngoài sớm đã bị lấy sạch rồi, mà ở nơi đây tất cả đều là dự trữ, được nuôi dưỡng ở trong ngọn núi, không ai động tới.

"Nơi đó có một cây Linh Dược!" Có người kinh ngạc thốt lên.

Bên đường có bãi đá, trong đó có một cái đầm nước lạnh, bốc lên từng sợi khí tím, mặc dù cách rất xa, cũng là lạnh giá đến xương. Cạnh đầm có một cây cỏ bốn lá, thân cỏ màu tím, có bảo huy mờ mịt, mà trên mỗi mảnh lá cây đều mọc ra hoa văn hình ngôi sao rất mỹ lệ.

"Đây là Tinh Thần Thảo, đã mọc ra bốn lá rồi, quả nhiên là Linh Dược, cực kỳ hiếm thấy, đây là Linh Chu chân chính a!"

Mọi người lại một lần nữa chứng kiến nội tình của Bổ Thiên các, tại khu vực bên ngoài, liền trồng Linh Dược quý giá như vậy, cũng không sợ bị người đánh cắp.

"Tiểu ca ca, chúng ta hái tới Linh Dược so sánh với buội cây này, thật giống không coi vào đâu a." Thanh Phong nhỏ giọng nói đầy vẻ kinh sợ.

Nhóc tỳ gật đầu, bọn nó xông qua Đại Hoang mấy trăm ngàn dặm, ven đường đi qua rất nhiều hiểm địa, tổng cộng hái được mười mấy cây bảo dược. Có thể bây giờ nhìn lại, cũng chỉ có ba, bốn cây có thể tính được là Linh Dược chân chính, đã bị nó cùng với Thanh Phong ăn rồi.

Trên thực tế Thanh Phong có thể đột phá nhanh như vậy, tiến vào Bàn Huyết cảnh trung kỳ, cùng hai, ba cây Linh Dược chân chính kia có quan hệ rất lớn.

"Chút nữa chúng ta nghiên cứu một chút, nhìn xem có thể không để Bóng Lông đi dạo một vòng, giúp vườn thuốc của Bổ Thiên các trừ sâu hại, trừ cỏ, thuận tiện cũng hái thuốc." Nhóc tỳ nói.

Thanh Phong giật mình, vội vàng ngậm miệng, cũng không dám nói chuyện này nữa.

Rốt cục, đã đến trước sơn môn to lớn, hai toà núi đá đặt ngang hàng, hình thành cánh cửa thiên nhiên, nguy nga và tráng lệ, có khí lành mờ mịt.

"Hàng năm đều có rất nhiều người tới đây, thế nhưng là không có bao nhiêu người có thể đi vào, ta hi vọng năm nay người có thể bước vào sẽ nhiều hơn một chút." Một lão nhân dáng vẻ tiên phong đạo cốt mở miệng, ông ta ngồi xếp bằng trên một tảng đá xanh lớn ở trước sơn môn, nhìn tất cả mọi người.

"Thanh Phong đi thôi." Nhóc tỳ giục.

"Ừm!" Cuối cùng, Thanh Phong cầm phù bài đi về phía sơn môn.

"A, lại một thiên tài, đây cũng là miếng phù bài thứ mười sáu rồi." Mọi người kinh ngạc thốt lên, cực kỳ hâm mộ.

"Ầm ầm" một tiếng, xa xa một con chim khổng lồ xuất hiện, giương cánh ngang trời, che kín bầu trời, như một đám mây đen bay tới, phát ra khí tức khủng bố dị thường, làm người run rẩy, rất nhiều người hầu như ngã trên mặt đất.

"Đây là một con Thái Cổ di chủng, gia tộc nào mới có thể dùng sinh linh như vậy để đưa đón con cháu a?" Mọi người giật mình.

Con chim khổng lồ này phi thường đáng sợ, làm người muốn nghẹt thở, loáng thoáng có thể thấy đến có mấy lão nhân cùng mấy cái thiếu niên đứng ở trên.

Mọi người kinh dị, quả nhiên là vì đưa con cháu đến.

"Đây là vật cưỡi của Vũ Vương, ta nghĩ... Thiếu niên giống như thần linh kia đến rồi!"

"Ai?"

"Thạch Nghị!"

Có người nhận ra lai lịch của chim khổng lồ, nó thuộc về Vũ Vương phủ, là một con Thái Cổ di chủng chân chính, trong mấy ngày nay vẫn ở lại

trong khu khách quý, hôm nay mới chính thức xuất hiện.

"Cho đi!" Lão nhân ngồi xếp bằng ở trước sơn môn mở miệng, cho phép con Thái Cổ di chủng khủng bố này tiến vào.

"Quả nhiên là thật sự, Thạch Nghị muốn gia nhập Bổ Thiên các rồi, mục đích chỉ có một, muốn cùng Thượng Cổ Thánh Nhân sánh vai!" Mọi người khiếp sợ, hiện tại tin chắc rồi.

Tin tức này được chứng thực, tuyệt đối là vang dội!

Đem so sánh với Thanh Phong cầm phù bài tiến nhập sơn môn, căn bản không coi là cái gì, lập tức đã bị hạ thấp xuống.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 98: Vượt Ải

"Thạch Nghị xuất hiện, tin đồn đã trở thành sự thật, dùng khí thế huy hoàng này xông thẳng vào sơn môn, thật khiến cho người phải thán phục!" Ngay cả một số trưởng bối của các bộ tộc lớn đều phải híp mắt.

Thái Cổ di chủng hai cánh khổng lồ như đám mây che trời, vỗ cánh tạo thành từng cơn gió cực mạnh, tạt vào mặt đám người trên mặt đất khiến họ đau đớn phải nhanh chóng chui vào sâu trong Bổ Thiên Các, để lại đám thiếu niên mà số lượng có thể tính bằng ngàn đang trợn mắt há mồm.

Thạch Nghị, thiếu niên được xưng tụng như thần, từ nhỏ đã tài hoa xuất chúng, được bao bọc trong hào quang thần thánh, từ khi xuất thế đến nay, hắn như một vầng mặt trời chói lọi, chiếu sáng vô tận sơn hà, để lại bao nhiêu truyền thuyết.

"Cũng chỉ có Thượng Cổ Thánh Viện như Bổ Thiên các mới có thể hấp dẫn hắn đến, chắc chắn sẽ có một hồi sóng gió ngập trời đây!" Mọi người biết rõ, tin tức này chẳng mấy chốc sẽ truyền khắp các nơi, chấn động cổ quốc.

Rất nhiều thiếu niên đều nắm chặt nắm đấm, trong lòng nhiệt huyết sôi trào mà nghĩ đến họ có thể tu hành cùng khiêu chiến với thiếu niên thần thoại kia, ai nấy đều vô cùng kích động.

Mấy chục năm sau mà nghĩ lại, có lẽ đối với chúng sẽ là một loại vinh quang không tưởng, đã từng khiêu chiến, từng là đồng môn cùng thiếu niên Chí tôn, nếu kể đến thì đúng là một loại vốn liếng hiển hách.

"Chỉ cần đủ mạnh, tuổi tác phù hợp điều kiện, các ngươi cũng có cơ hội vào Thánh Viện." Lão nhân ngồi xếp bằng trước sơn môn mở miệng, người

lão sáng lên, tiếng nói của lão như tiếng sấm.

Đám thiếu niên rất kích động, cả đám sục sôi nhiệt huyết, ý chí dâng trào, ánh mắt thì lấp loé.

Đám tộc lão thì ngầm thở dài, nhìn đám con cháu mà lắc đầu, Thánh Viện là nơi nào chứ? Mấy chục năm đến trăm năm có một người vào cũng đã không tệ rồi.

"A..., chư vị đồng đạo có ý gì, các vị đến Bổ Thiên các muốn làm gì?" Trước sơn môn, lão nhân kia lại mở miệng lần nữa, khi lão chớp mắt, phù văn dày đặc như biển, âm thanh ầm ầm , khiến người ù tai hoa mắt.

Hôm nay, quá nhiều người đến. Trừ ra đám thiếu niên muốn nhập môn, còn có tai mắt của các Vương Hầu lớn cùng với nhiều thế lực lớn, mà mục tiêu của họ chỉ muốn tìm kiếm một đứa bé.

"Đạo hữu thứ tội, chúng ta chỉ là xem lễ thôi." Có người mở miệng.

Sự thật đến tột cùng như thế nào, trong lòng mọi người đều rõ ràng, nhưng không người nào vạch trần. Trước sơn môn, trên tảng đá lớn, lão nhân vẫn ngồi xếp bằng, tuy lão không nói gì nữa nhưng không có nghĩa là một khi xảy ra chuyện không hay, lão sẽ đứng ngoài quan sát.

Chuyện xảy ra trong Hư Thần giới. Tất cả các cự tộc đều biết, Bổ Thiên các tự nhiên cũng biết, họ hoàn toàn rõ ràng chuyện gì xảy ra.

"Xoẹt"

Có ánh sáng loé lên, một con chim Loan năm màu xuất hiện, xung quanh thần hi, mây mù lượn lờ, cưỡi trên nó là một cô gái mặc chiến y màu vàng, nàng có khuôn mặt trong sáng, mắt mi như tô vẽ. Tuy mặc trên người bộ áo giáp cũng không dấu được dáng vẽ kiêu ngạo và đường cong ưu mỹ, mái tóc nàng bồng bềnh trông chẳng khác nào một Chiến Thần xinh đẹp.

"Nữ Chiến Thần của Trục Lộc thư viện!" Đám người kinh hô.

Ánh mắt nàng tinh nhanh như điện, mạnh mẽ mà đảo qua hàng ngàn người, tìm kiếm, kiểm tra, loại trừ từng người một, mục đích đã rất rõ ràng rồi.

"Trục Lộc thư viện cũng thật quá trực tiếp. Đến tận Bổ Thiên các để đoạt người." Rất nhiều người kinh ngạc, họ không cần nghĩ cũng biết nàng muốn làm gì.

"Tiểu hữu, ngươi quá giới hạn rồi." Lão nhân trước sơn môn mở miệng.

"Tiền bối quá lo lắng rồi." Nữ Chiến Thần mở miệng. Trên người nàng khoác lên áo giáp hoàng kim, với bộ ngực đầy đặn, eo thon như liễu mềm, hai chân thẳng tắp, trên gương mặt trong suốt, lóng lánh của nàng là vẻ bình tĩnh, thật sự là một loại đẹp đẽ lạ lùng.

Cũng ngay lúc này, từng đội từng đội nhân mã cũng bắt đầu hành động, đã có Nữ Chiến Thần dẫn đầu, những thế lực lớn khác cũng không do dự nữa, nhanh chóng tìm kiếm mục tiêu.

Cũng bởi vì, chỗ này vẫn ở ngoài sơn môn, vẫn chưa chính thức tiến vào trong môn, nếu mà chờ sau khi kỳ tuyển sinh này chấm dứt, nếu để cho đứa bé xuất chúng hiếm thấy kia nhập môn mới có nghĩa là hết cơ hội.

"Khảo nghiệm bắt đầu!" Lão nhân trước sơn môn không nói thêm gì nữa, cách tốt nhất chính là để cho các thiếu niên vượt ải, lúc đó người ngoài không có cách nào can thiệp vào nữa.

Đám cường giả dẫn dắt mọi người tới đây xuất hiện, người thì đứng trên Phù Cốt lơ lửng trên trời, kẻ thì xếp bằng tại trên tảng đá biết bay, họ chia tám chín vạn người thành tám nhóm.

"Đi thôi, chúng ta tiến về phía Nguyên Thủy chiến trường."

Đám người này không tiến vào sơn môn, mà dẫn đoàn người đi về hướng tây, hai bên con đường là rừng núi dày đặc, càng đi càng hoang vắng, khí lành dần tan biến, chướng khí lại xuất hiện

Phía tây Bổ Thiên các từng là một chiến trường thượng cổ, vô cùng rộng lớn, ngày nay nơi này đã hoá thành một vùng hoang vắng.

Cả vùng núi bao la này từ lâu đã được Bổ Thiên các quản lý, trong đó có loại ác thú nào Bổ Thiên các đều rõ ràng, cho nên nơi này đã được họ biến thành vùng thí luyện.

"Chiến trường này được chia làm tám khu vực, bọn ta đã bố trí phù văn, cam đoan là ác thú không vào được."

Người của Bổ Thiên các đang giải thích quy tắc, họ không cần mọi người đi chiến đấu với ác thú, nếu như phải chiến đấu như vậy sẽ khó tránh khỏi thương vong, sàng lọc như vậy thật quá máu me rồi. Những đứa trẻ này chỉ cần xông qua khu vực có phù văn là được.

"Cùng phù văn trong cổ trận đối kháng, rất khó khăn, ta đã thất bại ba lượt rồi." Một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi đắng chát nói.

Hắn cũng coi như kiệt xuất trong bộ lạc, mỗi lần đều được tuyển chọn, vậy mà đến nơi này lại không thể thành công thông qua.

"Nếu có người đủ mạnh, xuyên thủng phù văn trận vực, có thể tiến vào chiến trường tầng hai, sẽ có kinh ngạc, nhưng trong đó lại có không ít hung thú, vô cùng nguy hiểm, chọn lựa như thế nào, xin mọi người quyết định cẩn thận."

Người của Bổ Thiên các nói, cũng không giải thích gì thêm, nhưng như vậy cũng khiến người ta hiểu rồi, trong Phù Văn trận vực sàng lọc đệ tử bình thường, chiến trường tầng thứ hai mới là nơi thiên tài tập luyện.

"Được rồi, tiến vào trận vực đi!"

Một mệnh lệnh truyền xuống, tám nhóm lớn đi về khu vực của mình, cũng không ai lo lắng đông người chật đất, nơi này thật sự là quá lớn.

Rất nhiều chiến tướng của các thế lực lớn đang nóng lòng, sao có thể tìm

thấy một đứa bé trong số nhiều người như vậy? Hiện tại xem ra đã thật sự không còn kịp, bọn họ nhanh chóng tiến tới từng cái cửa vào, họ vẫn chưa từ bỏ ý định mà tiến hành sàng lọc cuối cùng.

Đáng tiếc, chắc chắn là sẽ không có kết quả gì.

Khuôn mặt nhóc tỳ bây giờ đã giống với một quả táo lớn, tròn ục ịch, khiến ai nấy đều muốn nhéo hai má, so với hình dạng của nó ở Hư Thần Giới thật sự rất khác nhau.

"Này tên tiểu mập mạp, ngươi đang nhìn cái gì thế, đừng đứng ỳ chặn đường không đi thế chứ!" Một thiếu nữ cười hì hì, tiến lên nhéo nó một cái.

Nhóc tỳ sầu rồi, chẳng phải nó đang nhìn chăm chú đám nữ đệ tử xinh đẹp của Bổ Thiên Các sao, vừa rồi cũng đâu có dừng lại quá lâu, sao lại bị nhéo một cái rồi?

"Mập mạp, ngươi nên giảm béo đi, ngươi béo ú thế kia không tốt cho tu hành đâu." Bên cạnh Nguyên Thuỷ chiến trường, vừa muốn đi vào, nhóc tỳ lại bị một nữ đệ tử nhéo lấy khuôn mặt trái táo, cười hì hì không ngừng.

"Ta không mập!" Nó khẽ lẩm bẩm, bước thẳng qua cánh cổng phù văn đang phát sáng, biến mất khỏi nơi này.

Hư Thần giới. Khắp nơi sôi động hẳn lên, chuyện xảy ra ở Bổ Thiên các nhanh chóng lan truyền vào đây, rát nhiều động thiên phúc địa đều biết.

"Quả nhiên là Thạch Nghị tới, uy danh của Bổ Thiên các thật mạnh mẽ, lẽ nào nơi này sau này sẽ có một vị thánh nhân đi ra?"

"Vũ Vương phủ cũng huy động nhân lực thật lớn, dùng một con Thái cổ di chủng để đưa tiễn hắn vào, thật quá quan tâm hắn, muốn dốc tất cả bồi dưỡng hắn."

"À, Thập Tam gia của Vũ Vương phủ không rõ sống chết, kỳ tài Thạch Tử Lăng cũng biến mất nhiều năm. Bọn họ dĩ nhiên sẽ phải toàn lực bồi

dưỡng Trùng Đồng giả, một khi kẻ này trưởng thành, chắc chắn sẽ quét ngang rất nhiều cự đầu."

Bên trong Hư Thần Giới huyên náo, tin tức được truyền bá với tốc độ kinh người, cũng bởi điều này đã khiến cho tất cả các đại cổ quốc chấn động, nhanh chóng biết tin tức của Bổ Thiên các.

Danh tiếng của Thạch Nghị quá vang dội, dường như lúc này tất cả mọi người đều nói về hắn.

Sau đó, mọi người lại nhắc đến nhóc tỳ, đến tận bây giờ đều chưa có ai trông thấy bóng dáng của nó.

"Nhóc con kia quả thực là đi Bổ Thiên các sao, vì sao hiện tại còn không tìm thấy?"

"Không đúng, có gì đó quái lạ, ta cảm thấy dựa theo tính cách hiếm có của nó thì lần này quá nửa là mọi người chúng ta bị nó lừa, đây là cố ý dằn vặt mọi người."

"Rất có thể!"

Chờ quá lâu vẫn không có tin tức của nhóc tỳ khiến sắc mặt của mọi người đều biến thành màu đen. Cảm thấy khả năng bị thằng nhóc kia lừa gạt rồi.

"Không đúng lắm a, thằng cha Tinh Bích đại gia không phải bị buộc thề độc sao, chẳng lẽ hắn dám lừa gạt công chúa của một nước?"

"Cũng đúng a. Thế tại sao nó không xuất hiện nhỉ, vô luận là Bổ Thiên các, vẫn là Trục Lộc thư viện đều không có bóng dáng của nó."

Tất cả mọi người đều hi vọng nhóc tỳ xuất hiện ở Bổ Thiên các, dù sao nó đã phá một hạng kỷ lục của Thạch Nghị, nếu như hai người gặp mặt trực tiếp thì càng khiến mọi người chờ mong.

Bổ Thiên các, bên trong khu thứ tám của Nguyên Thủy chiến trường, nhóc tỳ đứng trong một mảnh rừng núi nhìn chằm chằm về phía trước, "Pằng" một tiếng một mảnh Phù Văn sáng lên đánh về phía nhóc tỳ.

Nơi này không có dã thú, càng không có hung cầm, chỉ có Phù Văn vô tận, đối với phần lớn đứa bé thì giống như xông cửa trời, vô cùng gian nan.

Hiển nhiên, nhóc tỳ không nằm trong số người này, nó giẫm chân khiến mặt đất nứt ra, đá tảng bay ngang, trực tiếp nện sụp đổ phía trước, Phù Văn diệt vong.

Nó không cần tốn thời gian, công sức để suy nghĩ mà đơn giản là trực tiếp xông về phía trước, phá hủy mọi thứ một cách mạnh mẽ, phi thường bạo lực.

Bởi vì, những Phù Văn này tuy rằng phức tạp nhưng đối với nhóc tỳ cũng không có tác dụng gì, trước đây nó đã sớm nghiên cứu kỹ, nó không muốn từng bước phá giải mà trì hoãn thời gian, vì vậy hiện tại mới có một thằng nhóc bạo lực điên cuồng.

"Khu vực này thật đúng là lớn, chẳng trách cho ba ngày." Nó tự nói, một đường thế như chẻ tre, tiến vào nơi sâu xa nhất của khu thứ tám.

Sau khi đến nơi nó phát hiện độ khó của Phù Văn tăng lên, một ít trận vực trở nên thú vị, nó liền bắt đầu ngừng chân, thời gian dừng lại nhiều hơn một chút.

"Phá trận vực kiểu này quá khô khan, thật không thú vị." Nhóc tỳ lẩm bẩm.

Nó lại không biết những người ở phía sau cực khổ cỡ nào, có bảy tám tuổi cũng có hai mươi mấy tuổi nhưng có một điểm chung là đều sức cùng lực kiệt, mồ hôi rơi như mưa, đều sắp hư nhược rồi.

"Có lầm hay không a, năm nay Bổ Thiên các không muốn nhận người sao, làm sao thiết lập Phù Văn gian nan như vậy, có thể có bao nhiêu người

thông qua a?"

"Ai, đều là thiên tài gây ra họa, đầu tiên là Thạch Nghị, sau là con gái của Nhân Hoàng, hơn nữa thằng quỷ nhóc kia cũng muốn tới, làm cho một đám thiên tài nghe được tin đều lập tức hành động, đồng loạt tìm đến, Bổ Thiên các đương nhiên phải thiết lập độ khó cao."

Đám người kia oán giận, từng người đều cực kỳ phẫn uất.

Nơi sâu xa nhất khu thứ tám, nhóc tỳ vừa đi vừa suy tư, đột nhiên mắt nó sáng lên, hưng phấn nắm chặt nắm đấm, khà khà cười không ngừng.

"Đã có Phù Văn, lòng đất nhất định có Bảo Cốt được chôn xuống!"

Hai mắt nó tỏa ra tặc quang, thân thể hóa thành một vệt bóng mờ di chuyển cực nhanh khắp chiến trường, tìm kiếm Nguyên Thủy Bảo Cốt.

"Tìm được rồi, nơi này khẳng định có một khối!" Nhóc tỳ dừng lại, tỉm mỉ nghiên cứu một ngọn núi đá chỉ cao vài chục thước, sau đó hét to một tiếng, dừng hết sức mạnh toàn thân cùng sức mạnh thần bí của Phù Văn lao về phía trước cực nhanh.

"Oanh", "Oanh"... nguồn

Cuối cùng, bụi bặm mù mịt, ngọn núi đá trực tiếp bị nhóc tỳ đụng vỡ nát, từ trong đó rơi ra một khối Bảo Cốt óng ánh.

Nó vọt nhanh tới, nhặt lên với vẻ đắc ý, sau đó giống như tên trộm nhìn ngó bốn phía, nó nhanh chóng giấu mảnh xương đi rồi như một làn khói chạy mất dạng.

"Nguyên Thủy chiến trường lớn như vậy, khẳng định không chỉ có một khối Bảo Cốt." Nhóc tỳ nói thầm, hoàn toàn coi nơi này là vườn rau xanh nhà mình, chuẩn bị "Rút củ cải".

"Oanh"

Mục tiêu thứ hai bị phát hiện, lần này nó càng trực tiếp đá nát một cái đê bằng đất, làm cho Phù Văn ở nơi này tỏa ra hào quang chói lọi, một khối Bảo Cốt hiện ra.

"Tuy rằng Bảo Cốt không phải rất trân quý nhưng cũng không tệ." Nhóc tỳ cười hì hì, trên khuôn mặt giống như quả táo của nó tràn đầy nụ cười thỏa mãn, lộ ra một đôi răng nanh nhỏ sáng lóng lánh.

Cứ như vậy, nó một đường tiến lên, không ngừng phá trận vực, đào móc Bảo Cốt, rất nhanh đã có mười mấy khối, nó dùng da thú bọc thành cái túi vác tại sau lưng.

"Ồ, làm sao dễ dàng một chút rồi, lẽ nào khí lực của ta đã khôi phục?"

Lúc này, bên trong khu vực thứ tám hơn một vạn thiếu niên tất cả đều kinh ngạc, cảm giác độ khó nhỏ đi, mỗi người đều cực kỳ hưng phấn, anh dũng tiến về phía trước, nỗ lực xung kích trận vực.

"Ta có cảm giác lần này ta sẽ thành công!"

Thời khắc này, bên trong khu thứ tám không chỉ một người mà là tất cả mọi người đều trở nên hết sức tự tin, cực kỳ hưng phấn, tất cả đều bắt đầu ra sức xông về phía trước.

Thời gian từ từ trôi qua, không ít người ở bên ngoài chờ đợi đã có chút lo lắng, đặc biệt là tộc lão của các bộ lạc lớn, bọn họ hộ tống con cháu của tộc mình đến nhưng không biết cuối cùng có thể lưu lại bao nhiêu người.

"A, năm nay độ khó rất lớn, ta đoán chừng không ít bộ lạc sẽ phải thất vọng, không có bao nhiêu đứa bé có thể lưu lại." Một vị trưởng lão của Bổ Thiên các khẽ nói.

Ở bên cạnh hắn còn có mấy người, thân phận địa vị hiển nhiên đều không thấp, bọn họ cũng gật đầu, một người nói: "Dù sao đến nhiều thiên tài như vậy, chiếm giữ không ít vị trí, cũng chỉ có thể như thế."

"Không biết khu vực nào mạnh nhất, người đi ra nhiều nhất."

"Thời gian cũng không ngắn rồi, nếu là đủ xuất sắc, hẳn là có đưa bé đã xông ra, chúng ta nên chờ đợi ở chỗ cửa ra, dẫn dắt người vượt ải thành công tiến vào sơn môn Bổ Thiên các."

Một vị trưởng lão cau mày, có chút lo lắng nói: "E rằng có khu vực thật sự toàn quân bị diệt a, dù sao cửa ải cuối cùng kia thực sự có chút khó, là chuẩn bị cho thiên tài."

Dù vậy, bọn họ cũng đi tới cửa ra, chuẩn bị đón những đứa trẻ vượt ải thành công.

Mà trưởng lão của các tộc, bộ lạc lớn cũng lập tức đi theo, trong lòng nhiều ít có phần thấp thỏm, đều hi vọng bộ tộc của mình có thể lưu lại nhiều hơn mấy đứa trẻ.

Cùng lúc đó, bên trong Hư Thần giới mọi người cũng bàn luận sôi nổi, họ vẫn chờ nhóc tỳ xuất hiện, kết quả từ đầu đến cuối đều không có động tĩnh, cho nên rất là thất vọng.

"Đứa bé kia sẽ không lừa cả chúng ta a?" Sơ Thủy Địa, Chuy thúc cau mày.

"Chắc không đâu." Điểu gia trước sau như một vẫn bình tĩnh.

Tinh Bích đại gia nói: "Ta có một loại cảm giác, lần này thằng quỷ nhỏ kia chắc chắn sẽ làm ra động tĩnh lớn hơn, các ngươi cứ chờ xem đi."

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 99: LàM MộT ViệC LớN

Bên trong khu vực thứ tám, nhóc tỳ vác một cái bao da thú khổng lồ, tổng cộng đào được mười tám khối phù cốt. Tất cả đều óng ánh trong suốt, lấp lóe hào quang, trên có phù văn dày đặc.

Tuy rằng không phải là di chủng bảo cốt nhưng một bao lớn như thế thì giá trị của nó cũng cực lớn.

Trong khu vực này có di chủng bảo cốt Thái cổ chân chính dùng để trấn áp và thủ hộ nơi này, nhưng đáng tiếc nó không đào được ra. Nếu muốn đào bằng được có thể sẽ bị thương nặng, hơn nữa việc này sẽ tạo ra động tĩnh rất lớn.

Nhóc tỳ lấm la lấm lét quan sát động tĩnh một lúc cũng không hề thấy có người tới bắt mình, trong lòng an tâm một chút.

"Phải nhanh chóng rời đi thôi!" Nó chạy như một làn khói, tốc độ cực nhanh.

Nó chuẩn bị tiến vào tầng thứ hai của cổ chiến trường. Nơi này chắc chắn không thể ở lại, nếu không phỏng chừng sẽ có người cắn răng nghiến lợi tới trừng trị nó.

Bên trong khu vực thứ tám tất cả mọi người đều rất phấn chấn, càng vào trong tự tin càng tăng. Cảm giác mình không dùng hết sức cũng có thể phá trận dễ dàng, một đường tiến tới như chẻ tre.

Hơn vạn người hầu như thẳng tiến một cách nhanh chóng. Bọn họ phân tán ở những nơi khác nhau trong rừng, từ bốn phương tám hướng tiến về phía cửa ải cuối cùng, đều có niềm tin tất thắng.

"Trời đất ơi, ta đã liên tục thất bại bốn lần rồi, năm nay nhất định có thể thành công. Thật không uổng công ta chăm chỉ khổ luyện!" Một thanh niên hơn hai mươi tuổi mừng rơi nước mắt.

"Cũng không khó lắm nhỉ! Đây mới là lần đầu ta tham gia vượt ải mà hình như sắp đi qua rồi? Xem ra ta thực sự là một thiên tài." Một đứa bé thò lò mũi xanh đắc ý nói.

Một mảng phù văn lấp lóe hiện ra. Đây chính là lối ra, nhưng nhóc tỳ không chút suy nghĩ bỏ qua, đi về một hướng khác. Ánh sáng chói lòa hóa thành một tấm bình phong ngăn cản ở phía trước.

"Ầm!"

Nhóc tỳ phát uy, mười ngón tay mở ra, chớp giật bạo phát. Đây là bảo thuật Toan Nghê, nó phá tan bình phong rồi nhanh chóng vọt qua.

Khu vực này còn nguyên thủy hơn trước, cổ mộc chọc trời, vượn hót hổ gầm, vừa bước vào đã cảm nhận được vẻ thê lương và không khí cổ xưa phả vào mặt.

"Ầm!" Ngọn núi ở phía xa xa sụp đổ. Một con Hắc Hổ to lớn ngửa mặt lên trời gầm thét, móng vuốt đè xuống đập nát ngọn núi kia, sự khủng bố khiến người ta run rẩy.

"Hình thể của nó thật kinh khủng!" Nhóc tý khẽ giật mình. Con hổ toàn thân đen kịt này không phải Thái cổ di chủng nhưng là một con Thú Vương đáng sợ, tuyệt đối không thể trêu chọc.

"Không hổ là tầng thứ hai chiến trường, đến nơi này tính mệnh của trời hay của mình đều phụ thuộc vào quyết định bản thân!" Từ hướng khác cũng có người tiến vào tầng thứ hai chiến trường.

Người có thể đi vào tất nhiên là thiên tài, tất cả đều trong nháy mắt ẩn dấu thân hình, tránh né khỏi bị hung thú đột nhiên tới săn giết.

Tầng thứ hai chiến trường thông với tám khu vực trước đó. Những người tiến vào có thể gặp gỡ nhau ở đây, không còn sự phân khu.

Nhóc tỳ sau khi đi vào không khẩn chương chút nào, dù sao hắn đã xông pha qua hàng chục hàng trăm dặm Đại Hoang, có lúc còn phải bảo vệ Thanh Phong, đối với vùng rừng núi nguyên thủy như thế này không thể quen thuộc hơn.

Nó quan sát một lúc rồi lao nhanh trong rừng rậm như một con thượng cổ thần báo. Rất nhiều dã thú bị kinh động nhưng không có trêu chọc đến những sinh vật khủng bố.

Cuối cùng nó thăm dò thận trọng khu vực xung quanh rồi dáo dác xử lý tang vật của mình.

Nó cẩn thận chia mười tám khối bảo cốt thành sáu nhóm, mỗi nhóm ba cái, rồi đem chôn ở những nơi khác nhau. Có cái ở đầm lầy, có cái ở khe nước, còn có cái ở bên trong tổ chim bỏ hoang.

Nó nghĩ nơi gọi là chiến trường thứ hai có liên kết với Đại Hoang, không có ai thủ hộ, ngày thường có thể đi đường vòng mà vào để lấy tang vật.

Mọi việc đều xử lý tốt, nó mới thoải mái vươn vai, ngẩng cao đầu quang minh chính đại đi dạo trong rừng núi.

Dựa theo yêu cầu bọn nó phải tìm một khối bia ở trong chiến trường thứ hai này, mặt trên khối bia có ghi chép nhiệm vụ cần hoàn thành.

Hiển nhiên việc không nói vị trí cụ thể của tấm bia chính là muốn bọn nó xông pha ở đây, chiến đấu với thú dữ, dùng việc đó để thử thách những thiên tài này.

Nhóc tỳ đắc ý vô cùng, tâm tình hết sức thoải mái, nhưng nó lại không biết nhiều người bên ngoài phải chịu đủ loại dày vò.

Mấy vị trưởng lão Bổ Thiên Các dẫn theo đoàn đội đi về lối ra của tám

khu vực, rất nhanh đã tới nơi, muốn chờ đợi những đứa bé vượt ải thành công ở đây.

"Khu vực thứ nhất thật đáng thê thảm! Làm sao đến bây giờ mới chỉ có chín đứa bé thành công, xem ra độ khó lần vượt ải này quá lớn rồi."

Sau khi tới nơi này, sắc mặt các trưởng lão của bộ tộc lớn đều xám xịt. Việc này cũng quá gian nan, hơn vạn người vượt ải mà chỉ đi ra được có mấy người như vậy?

Phải biết rằng những người đi tới vốn đã trải qua tuyển chọn cẩn thận, ở trong tộc đều là những đứa bé phi thường xuất sắc, nhưng thế nào đến Bổ Thiên Các lại không thể qua nổi.

Mọi người rất bất mãn, trong lòng biết rõ ràng chuyện gì xảy ra. Có nhiều con cháu vương hầu, thậm chí có đời sau của Thái cổ di chủng muốn gia nhập Bổ Thiên Các, chiếm rất nhiều danh ngạch thiên tài. Vì vậy lần lựa chọn đệ tử này Bổ Thiên Các nâng mức độ vượt ải lên khó nhất, khiến cho nhiều đứa bé mang hi vọng cũng chỉ có thể thất bại tan tác mà quay về.

"Không có cách nào hết, lần này có quá nhiều cường giả." Hùng Phi trưởng lão của Bổ Thiên Các nói ra, tuy có áy náy nhưng cũng chẳng thể thỏa mãn tất cả mọi người.

"Người ở khu thứ hai đi ra cũng không nhiều, tính tới tính lui cũng chỉ có mười sáu đứa, ài!" Mọi người thở dài.

Khu thứ ba càng ác liệt hơn, cuối cùng chỉ có tám đứa xông ra, hơn nữa tất cả đều mệt đến không thở nổi, cả người đầm đìa mồ hôi.

"Thật quá khó khăn!" Mọi người nghị luận, sắc mặt ngày càng xám xịt.

"Đừng có nóng vội, tất cả có thời gian ba ngày. Bây giờ mới có những người xuất sắc nhất xông ra, chắc chắn đằng sau còn có người vượt ải thành công." Trác Vân trưởng lão mở miệng.

"Chắc chắn là có nhưng sẽ không nhiều lắm. Thời gian càng dài càng tiêu tốn nhiều tinh lực, càng trở nên mệt mỏi, khi đó còn sức đâu mà phá trận vực?" Một tộc lão cự tộc phản bác.

"Không thể nói như thế, còn có một nhóm tài giỏi hơn tiến vào chiến trường thứ hai rồi. Ta tin tưởng số này sẽ không quá ít." Mấy vị trưởng lão Bổ Thiên Các an ủi mọi người.

Tuy nói như vậy nhưng mấy khu vực tiếp theo đều vắng vẻ như thế, trong lòng mọi người chìm xuống, sắc mặt càng trở nên khó coi.

Tuy các trưởng lão Bổ Thiên Các có áy náy nhưng trong lòng cực kỳ vui vẻ, bởi vì lần này thiên phú của các đệ tử đều vô cùng tốt, tất nhiên vượt qua trước kia.

Cho đến khu thứ tám thì tình huống mới có thay đổi, để tộc lão của cá đại bộ tộc có chút hi vọng, bởi vì nơi đây có hơn trăm người.

"Khá lắm, thiên tài đều tậm trung ở khu vực thứ tám. Thật không tin nổi, lại có nhiều người như vậy. Khu này vượt quá số người của bảy khu vực trước cộng lại." Hùng Phi trưởng lão gật đầu cười nói.

"Đúng thế, khu thứ tám không tệ chút nào." Trác Vân tán thành.

Sắc mặt các tộc lão có chút giãn ra, không còn khó coi như trước.

"Ồ, đó là Đại Mông ở bộ tộc ta. Nó đã liên tục thất bại bốn lần rồi, không ngờ lần này thành công, ha ha ha." Một vị tộc lão vui sướng cười to.

"Ha ha, Thanh Hổ của tộc ta cũng thành công. Nhìn nó dồi dào tinh khí tựa hồ không phí bao nhiêu sức lực. Thực sự là anh hùng xuất thiếu niên! Thật không đơn giản!"

Đám trưởng lão cười nói hết sức vui vẻ, bởi vì rất nhiều thiếu niên đi ra, thỉnh thoảng lại phát hiện mấy đứa nhỏ trong tộc mình.

Mới đầu Hùng Phi trưởng lão còn vui cười, gật gù liên tục. Đám thiếu niên ở khu vực thứ tám quả nhiên mạnh mẽ, có thể đi ra nhiều thiên tài như thế. Nhưng mà sau đó hắn cảm thấy có gì đó không ổn, quá nhiều người thành công đi ra mà hình như vẫn chưa kết thúc.

"Một, hai..... hai trăm mười bốn"

Mới đếm một thoáng hắn không khỏi cau mày. Làm sao đi ra nhiều người như thế, độ khó tăng lên dường như không có tác dụng mấy.

"Bốn trăm, bốn trăm lẻ một"

Hùng Phi trưởng lão cảm thấy không ngồi yên được nữa, lẩm bẩm: "Lần này thiên tài xuất hiện rất nhiều, thực sự là hiếm thấy."

"Ừ, quả thực vượt qua trước đây, có chút bất ngờ, nhưng có thể xem như đây là một chuyện vui à." Trác Vân trưởng lão thỏa mãn gật đầu.

Khi nhân số vượt quá một ngàn thì Hùng Phi trưởng lão như ngồi trên đống lửa, vụt người đứng đậy.

Trác Vân trưởng lão cũng trợn mắt há mồm nói: "Thiên tài có quá nhiều, đám trẻ ở khu thứ tám thật không đơn giản."

Các trưởng lão khác thì cau mày, nhỏ giọng nghị luận.Có người mở miệng nói: "Nhiều người như thế không thể được. Chúng ta có nên kiểm tra lại một lần nữa, nếu không nhân số sẽ vượt quá so với dự định."

"Việc này sợ rằng không tốt lắm, những tộc lão đại tộc sẽ có ý kiến bất mãn, dù sao năm nay độ khó vượt ải được bố trí rất cao." Có người bất đắc dĩ nói.

Khi số người lên đến hai ngàn thì Hùng Phi trưởng lão tái mặt lại, thiên tài ở đâu ra nhiều vậy? Mà Trác Vân trưởng lão cũng cứng họng, không biết nói gì cho phải.

"Cái này..." Mấy vị trưởng lão khác của Bổ Thiên Các cũng choáng váng, há hốc mồm.

"Không ổn rồi!" Đến lúc số người đạt tới ba ngàn thì mấy vị trưởng lão đứng ngồi không yên,suýt chút nữa giựt đứt cả râu mép của mình. Tất cả đều xanh mặt, lòng nóng như lửa đốt.

Ngược lại với điều này, các tộc lão của đại bộ lạc, cự tộc thì mặt mày hớn hở, cực kỳ vui vẻ. Họ cảm thấy những hài tử trong tộc không hề thua kém, có không ít người thông qua thử thách.

"Đứa bé này thật không tệ, bé như vậy có thể qua ải."

"Nhị Hắc, không uổng công ngươi đã hai mươi mấy tuổi vẫn kiên trì, rốt cuộc cũng thành công rồi!"

Nghe những tiếng bàn luận của các tộc lão, mấy vị trưởng lão thực sự như lửa cháy tới đít, vội vã muốn chết, ngược lại hoàn toàn so với tình hình lúc đầu.

"Ta muốn nói cái gì nhỉ? A nhớ rồi! Một đứa bé còn thò lò mũi lo làm sao cho thể vượt ải thành công?!" Hùng Phi trưởng lão giậm chân, sốt ruột đến mức hồ đồ rồi.

"Cảm tạ trưởng lão khích lệ!" Một đứa bé sau bảy tuổi thò lò mũi đi ra, cúi chào Hùng Phi trưởng lão, sau đó còn quệt nước mũi, suýt chút nữa chùi ở trên người Hùng Phi trưởng lão.

"Gặp ma rồi, chắc chắn có vấn đề!" Đến giờ phút này rồi mấy vị trưởng lão Bổ Thiên Các hận không thể trợn trắng mắt ngất luôn đi. Bởi vì cảnh tượng trước mắt quá kinh khủng, số người vượt quá bốn ngàn, nhưng khó chấp nhận nhất là đám nhóc này kết thành từng tốp liên miên, tổ chức thành đoàn xông ra ngoài.

Đừng nói là hiện tại, chính là thời kỳ thượng cổ những năm chư thánh tranh bá cũng chưa từng thấy nhiều thiên tài như vậy.

Đây là dáng vẻ của người trải qua rèn luyện sao? Những đứa trẻ này từng người từng người cười nói, kết đoàn kết đội đi ra khiến người ta há hốc mồm kinh ngạc.

Mặt mấy vị trưởng lão xanh đến không thể xanh hơn nữa, cuối cùng không nhìn được kêu to: "Tra, tra tới cùng nguyên do!"

Âm thanh của bọn họ vô cùng thê thảm, đã kinh động đến cao tầng Bổ Thiên Các. Rất nhiều người nghe tiếng mà đến, còn tưởng rằng có Thái cổ di chủng tiến công đến đây.

Sau hai canh giờ không còn có hài tử nào đi ra phía ngoài, mọi người đếm cẩn thận thấy có tám ngàn chín trăm hai mươi bảy người vượt ải thành công.

Con số này thật dọa người, đám cao tầng Bổ Thiên Các đều tái mặt. Chuyện này từ trước tới nay chưa từng có, có thể nói là số một từ cổ chí kim.

Trong vạn người chỉ có hơn một ngàn người không thể đi ra, những người khác đều thành công.

Sau nửa canh giờ, bên trong khu thứ tám có vài vị trưởng lão tức đến nổ phổi, Hùng Phi và Trác Vân trưởng lão càng suýt chút nữa thổ huyết.

"Trời đánh, đây là người nào làm ra?"

Nghe tiếng kêu bi phẫn này, đông đảo tộc lão đại bộ lạc hai mặt nhìn nhau, thật không biết những người kia hứng chịu kích động cỡ nào.

Một lát sau, cao tầng Bổ Thiên Các nghe được bẩm báo. Từng người tường người ngửa mặt nhìn trời, rất lâu không biết nói gì. .

"Làm sao thế?" Các tộc lão của đại bộ lạc cẩn trọng dò hỏi.

Cuối cùng mấy vị cao tầng kia đều xoay người rời đi, nhìn bóng lưng của bọn họ chẳng ai đoán được nỗi lòng cũng như tâm tình của họ lúc này.

"Có một tên tiểu tặc, nó trộm cắp bảo cốt bên trong khu vực thứ tám, phá hỏng nơi thí luyện!"

Rốt cuộc tin tức truyền ra, các tộc lão hóa đá, tất cả đều ngẩn người, cuối cùng khóe miệng co giật, cố nén kích động không có lên tiếng.

"Đến tột cùng là ai làm chuyện này?" Một vị trưởng lão quát to.

"Còn có thể là ai, chắc chắn là do Hùng hài tử làm ra. Còn nói nó không tới, hiện tại có thể chứng thực nó đã đến." Hùng Phi trưởng lão rơi lệ đầy mặt, việc này thật như trò đùa.

"Đừng để ta bắt được, nếu như nó tiến vào Bổ Thiên Các thì việc đầu tiên ta làm chính tét cho cái mông của nó nở hoa." Trác Vân trưởng lão hung hãn nói.

Nhưng lập tức có người tiếp lời, nói: "Tiểu huynh đang ở đâu? Cánh cửa Trục Lộc thư viên sẽ mãi mở rộng với đệ."

Người nói chuyện chính là nữ chiến thần của Trục Lộc thư viện. Cả người nàng tỏa ra ánh sáng màu vàng, tư thái thướt tha, mỹ lệ yêu kiều, khuôn mặt thanh tú trắng như bạch ngọc mang theo nụ cười nhu hòa.

Trên trán Trác Vân trưởng lão lấm tấm mồ hôi, đảo mắt nhìn bốn phía.

Cũng trong lúc này, Hư Thần Giới sôi trào, tin tức truyền vào như một trận cuồng phong.

"Thực sự là đứa bé kia sao, nó dường như đã xuất hiện rồi?"

"Ngoại trừ nó ra còn có thể là ai được chứ, biểu hiện của nó không thua gì lúc ở Sơ Thủy Địa. Thật đáng thương cho Bổ Thiên Các."

"Ha ha, thằng nhóc này cũng quá thiếu đạo đức rồi, thực hiếm có!"

"Bổ Thiên Các thực đáng thương! Tên nhóc siêu quậy này khiến cho mọi người không biết nói gì, quả nhiên nó lại làm ra chuyện 'nhân thần cộng

phẫn'!"

"Không sai, ai trêu chọc tới nó thì nhất định nó sẽ làm ra những việc 'nhân thần cộng phẫn' đối với ngươi. Ngay cả Hư Thần Giới cũng không chịu nổi nó, không biết Bổ Thiên Các có trục xuất hắn hay không nữa, ha ha ha!"

Vào giờ phút này cả Hư Thần giới sôi sục, tất cả mọi người đều đang cười to bàn luận những việc nhóc tỳ làm.

"Đứa nhóc này thực sự biết cách làm khổ người khác. Nó đúng là một đứa gieo vạ, đi tới đâu là nơi đó không được yên bình, may là nó cách xa chúng ta." Chùy thúc lau mồ hôi lạnh.

Tinh Bích đại gia không có nói gì, động tác vô cùng nhanh nhẹn và thành thạo treo một tấm biển ở nơi đông người, trên đó viết: Muốn biết bí mật về nãi oa, xin trả một tinh bích.

*Nãi oa: Em bé còn bú sữa

Điểu gia cũng không chậm trễ, kéo một tấm vải rách rồi treo lên bên cạnh, trên đó viết: Một tinh bích, bí mật độc nhất.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1 00: Chiến Trường Thứ Hai

Tình hình chờ biên nhưng chậm quá, mình sẽ up thô trước, biên sau, có vấn đề gì chất lượng thì báo trong pic luận truyện, mình sẽ dừng up. Các bạn sưu tầm sang Web khác giữ dòng này giúp mình

Hư Thần giới hết sức huyên náo, đâu đâu cũng có tiếng ồn ào, tin tức thằng nhóc siêu quậysẽ đến Bổ Thiên các như sao băng rơi xuống biển rộng, gây nên sóng lớn mênh mông, rất nhanh đã trở thành chủ đề nóng.

Thậm chí đã vượt qua tin tức Thạch Nghị muốn vào Thượng Cổ Thánh Viện, hầu như mỗi người đều đàm luận, có người nện đất cười to, có người lớn tiếng nguyền rủa, phàm là người hiểu rõ sự kiện này đều rất cảm khái.

Tên nhóc con này cũng quá là không tử tế, thật sự có chút hư có chút quái, một phen dằn vặt như vậy để Bổ Thiên các làm sao chịu nổi? Thực sự là rất thú vị.

"Phỏng chừng Bổ Thiên các đều muốn khóc, bị thằng quỷ này nháo một trận, năm nay sơn môn của bọn hắn còn không bị bóp nát a, có tới tám chín ngàn người vượt ải thành công!"

"Đứa bé này thật là cực phẩm a, đi tới chỗ nào đều không chịu ngồi yên, chẳng trách liền Hư Thần giới đều không chịu nổi phải đuổi nó ra ngoài."

Tất cả mọi người đều cười hắc hắc, cảm thấy sự kiện lần này quá thú vị rồi, ngoại trừ khổ chủ - Bổ Thiên các, phỏng chừng những người khác đều khóe miệng co giật.

Rất nhiều người cười trên sự đau khổ của người khác, lại còn cười to không ngớt.

Đương nhiên, cũng có người nghiến răng nghiến lợi, như tứ đại gia tộc từng bị nhóc tỳ vơ vét, bây giờ sắc mặt vẫn còn đen, mắng to cùng nguyền rủa không ngớt, hận không thể giết nhóc tỳ ngay lập tức.

Bọn họ rất khó cảm thấy thú vị, bởi vì bản thân chính là người bị hại, dù có cảm thấy một chỗ nào đó thú vị thì giờ cũng đã thành trò cười.

Trong nháy mắt tin tức về Bổ Thiên các bao phủ các nơi, truyền tới trong phủ của tất cả các Đại Vương Hầu của quốc gia cổ, ai cũng không nghĩ tới loại phong cách kia của nhóc tỳ lại được nó phát huy lần nữa, lần này còn trêu chọc cả Thượng Cổ Tịnh Thổ.

"Ta rất đồng tình Bổ Thiên các, làm sao lại dính vào một đứa bé như vậy? Đúng rồi, các ngươi đoán Thượng Cổ Tịnh Thổ có thể hay không trừng phạt nó một cách nghiêm khắc, đuổi nó đi?" Có người nhắc tới vấn đề như vậy.

"Chắc chắn sẽ không, nếu như là ta, nhất định phải trước thu nó vào trong môn phái. Sau đó từ từ dọn dẹp, nếu không chẳng phải tiện nghi cho người khác."

Mọi người gật đầu, đều cảm thấy có đạo lý, còn có nhiều thế lực nhìn chằm chằm vào đây. Thật đuổi nó đi có lẽ sẽ bị người cướp ngay tức khắc.

Mọi người trong Hư Thần giới bàn luận sôi nổi không thôi.

"Có ai muốn đi Bổ Thiên các không? Nếu lần này thằng nhóc kia xuất hiện, ta tin tưởng nhất định sẽ bại lộ rất nhanh."

Có người trước tiên hưởng ứng, tuyên bố muốn đi Bổ Thiên các, đánh nhóc tỳ một trận tơi bời, rồi làm chút chuyện nhân thần cộng phẫn để trả thù nó.

Càng có nhiều người tuyên bố muốn đi săn giết nhóc tỳ.

"Nếu nó xuất hiện, chúng ta chắc chắn đi chém nó!" Đây không phải

chuyện cười cái gì mà thật sự tỏa ra sát cơ mạnh mẽ.

"Rốt cục lộ diện!" Có người cắn răng.

Mọi người suy đoán. Những người muốn ra tay một là người của tứ đại gia tộc, hai là các thế lực biết mình không có hi vọng mời chào nhưng lại không muốn người khác chiếm được.

Nhóc tỳ gặp phải sóng lớn ngập trời. Hấp dẫn chú ý của không biết bao nhiêu người. Nó mang mưa gió hướng về Bổ Thiên các, nơi này chắc chắn biến thành chốn thị phi!

Rất nhiều người lên đường tới đó.

"Đứa nhỏ này tuy rằng không tốt. Nhưng cũng không đến nỗi bị đuổi giết a, những người kia hơi quá đáng. Có ai muốn ngăn cản hay không."

"Có, lão phu muốn trước cứu nó, sau đó sẽ đánh nó một trận!"

"Khà khà, ha ha..."

Có chút thế lực lớn thật sự hành động, phái ra một nhóm cường giả đáng sợ, ví như ở cái thế gia khủng bố bị mất Xích Vũ Bảo Phiến lúc này mọi người tâm huyết sôi trào, cảm thấy rất tốt khi có tin tức của nhóc tỳ, bọn họ quyết không thể để mất bảo vật trấn tộc.

Ở bên ngoài huyên náo, bên trong Bổ Thiên các cũng không thể yên tĩnh.

Mấy vị trưởng lão sắp buồn chết rồi, nhìn một đống người ở đằng kia họ đều quáng mắt, phải đến tám chín ngàn người, thu nhận vào sơn môn kiểu gì a?

Phía trên đã truyền xuống để mấy người bọn họ tự mình giải quyết, bởi vì lần này là bọn hắn phụ trách chủ trì, hiện tại mấy người đều có cảm giác muốn tự tử.

Tám chín ngàn người nhìn họ với ánh mắt tha thiết mong chờ, ngay cả các tộc lão của các bộ lạc lớn cũng như vậy.

"Quá nhiều người..." Hùng Phi trưởng lão nhắm mắt mở miệng, nhưng là vừa mới nói vài từ đã bị người cắt đứt.

"Rất bình thường, con cháu của chúng ta đều là thiên tài mà!" Một đám tộc lão của các bộ lạc đồng thời kêu lên.

"Chư vị đạo huynh, có thể thứ lỗi hay không." Vẻ mặt Trác Vân trưởng lão đắng chát, hi vọng mọi người có thể hiểu được và châm chước cho.

"Chúng ta lý giải và tin tưởng Bổ Thiên các, bọn nhỏ thông qua được thử thách gian nan nhất, nhất định sẽ ở trong sơn môn học được Phù Văn cùng Bảo Thuật tốt nhất." Nguyên lão của các bộ lạc không nhượng bộ chút nào.

"Lần này là có chỗ nhầm lẫn không thể coi là thật a." Một vị trưởng lão nói, sắc mặt ông ta đã biến thành màu đen.

"Bổ Thiên các lớn như vậy, chẳng lẽ muốn nói không giữ lời sao, chính các ngươi đều nói năm nay độ khó rất lớn, xây dựng cửa ải không giống bình thường, chỉ cần thông qua liền nhất định sẽ thu làm đệ tử, chẳng lẽ còn muốn đổi ý sao? Truyền ra bên ngoài sẽ làm hỏng thanh danh của các ngươi a."

Mấy vị trưởng lão cứng họng, hận không thể tóm được thằng nhóc siêu quậykia ngay lập tức, rồi đánh cho nó gần chết, thằng nhóc này thật là biết gây rắc rối, hiện tại có thể làm gì bây giờ?

"Chư vị đạo huynh, các ngươi xem như vậy được không, chúng ta thảo luận một chút." Mấy vị trưởng lão mời tộc lão của một ít bộ lạc lớn qua một bên, cố gắng cùng bọn họ câu thông, dù sao cũng không thể nào đồng thời tuyển chọn tám chín ngàn người vào Bổ Thiên các, vượt chỉ tiêu quá nhiều.

Nữ Chiến Thần của Trục Lộc học viện cùng với chiến tướng của các thế lực lớn phái ra đều im lặng đứng ngoài quan sát, bọn họ đều là đến tìm kiếm

nhóc tỳ nên rất vui vẻ khi thấy cảnh tượng này.

Thời điểm bên ngoài hỗn loạn thì trong chiến trường thứ hai nhóc tỳ đang tản bộ bên trong rừng rậm, nó không có một chút nào lo lắng.

"Người tiến vào không tính quá ít, có chút vẫn đúng là lợi hại." Nó tự nói, đã phát hiện mấy chục người, trong đó có mấy cái rất lợi hại, tuổi tác tuy rằng không lớn, nhưng từ lâu đã mở ra mấy động thiên.

Nó đi xuyên qua rừng rậm, tìm kiếm khối "Bia" kia trong chiến trường thứ hai.

Bỗng nhiên, một luồng mùi máu tanh xông vào mũi, trong lòng nhóc tỳ giật mình, có vết máu gần thác nước phía trước, ở đó có nửa cái đầu lâu của một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, các bộ phận còn lại của thân thể đều bị nuốt sạch sành sanh.

Nó không tiếp tục tiến lên, đoán được bên trong thác nước có thể là một con hung linh loại giao thú.

Sau nửa canh giờ, nó đi tới một mảnh đầm lầy, phát hiện có vết tích chiến đấu, trên đất rải rác mấy cái tay chân cụt, nơi này có một con Cổ Ngạc vô cùng kinh khủng, nó dài tới tám mươi mét.

"Tỉ lệ tử vong không tính thấp." Nhóc tỳ rút lui.

"Gào gừ..."

Đột nhiên, một tiếng rống to truyền đến, bùn nhão nứt toác. Giống như núi lở đất nứt, núi đá cùng cây cối xung quanh đều bị hất bay lên trời.

"Còn có một con!"

Nhóc tỳ giật nảy cả mình, xung quanh đầm lầy này dĩ nhiên không chỉ có một con hung thú. Còn có một con Cổ Ngạc cường đại hơn, thân thể nó khổng lồ không dưới trăm mét.

Trên người nó mọc đầy vảy màu đồng cổ, tỏa ra ánh kim loại lạnh như băng. Nó lao ra khỏi bùn nhão đập về phía nhóc tỳ.

"Xoạt"

Nhóc tỳ nhanh chóng tránh khỏi cái miệng lớn đầy máu của con thú, "Răng rắc" mấy cây cổ thụ chọc trời gần đó bị nó cắn nát bét, mùi máu tanh nồng nặc.

"Ầm ầm" một tiếng, Cổ Ngạc hết sức hung mãnh, cái miệng lớn như chậu máu của nó cắn trượt liền vung lên móng vuốt vỗ xuống. Phù Văn lấp loé, khí thế ngập trời.

Nhóc tỳ đứng giữa không trung, đá ra một cước trúng vào móng vuốt to lớn kia. Cả hai đều có thần lực kinh thế, đều lui về phía sau.

Cổ Ngạc khiếp sợ. Nhân loại kia nhỏ bé như vậy, tại sao có thể có sức lực khủng bố như thế, có thể cùng thân thể hơn trăm mét của nó va chạm, phải biết nó đã tu hành không biết bao nhiêu năm tháng mới đạt tới mức độ này.

Nhóc tỳ xòe ra mười ngón tay, từ đó bay ra mười tia chớp thô to màu vàng óng, toàn bộ nổ tung trên người Cổ Ngạc, chỗ đó lập tức cháy đen, vảy giáp bong tróc, máu thịt be bét.

Cổ Ngạc nổi giận, gần như đứng thẳng người lên, nhào về phía nhóc tỳ, cùng lúc đó một con Cự Ngạc khác cũng cả người Phù Văn lấp loé cực nhanh vồ tới.

Nhóc tỳ nhíu mày, không tiếp tục chiến đấu một cách không cần thiết, xoay người rời đi, nhưng mà hai con cự thú cũng không dừng lại, một đường truy đuổi, thân thể khổng lồ của chúng đè nát rất nhiều cổ thụ trên đường.

"Gào gừ..."

Đột nhiên, phương xa truyền đến một tiếng hổ gầm, chấn động toàn bộ

dãy núi. Làm nhóc tỳ sợ dến dựng tóc gáy, lập tức nó nhớ đến con hổ đen kia, nhóc tỳ từng thấy một cái móng vuốt của nó đập nát một ngọn núi.

Nó rời đi thật nhanh, không muốn dừng lại.

Nhưng mà, ánh mắt của con Cổ Ngạc bị thương kia đỏ như máu, nó kiên nhẫn đuổi giết, còn con còn lại sợ hãi chìm vào vũng bùn.

Núi rừng rung động, cổ thụ đổ gãy, đá tảng bay ngang, các loại mãnh thú chạy trốn, con hung linh khổng lồ dài trăm mét này làm cho nơi đây đại loạn.

"Ầm"

Đột nhiên, bên cạnh một bóng người lao ra, cả người phát sáng, giống như một vị Chiến Linh màu bạc, khí tức khiến người không thở nổi, hắn trực tiếp đánh nhóc tỳ một chưởng.

Một tiếng vang ầm ầm, Phù Văn đan dệt, ánh bạc óng ánh, mặt đất run rẩy kịch liệt, rất nhiều cổ thụ đổ nát, mấy khối đá tảng nặng vạn cân đều hóa thành bột mịn.

Đòn đánh này cực kì khủng bố, khiến nhóc tỳ đều kinh hãi, người có thể xông vào nơi này quả nhiên đều không tầm thường, mà người này tuyệt đối được tính là một kẻ đáng sợ.

Sau khi đánh ra một chưởng hắn không hề quay đầu lại, sử dụng sức mạnh của Phù Văn màu bạc lập tức nhảy lên, biến mất ở sâu trong núi.

"Rống..."

Tiếng rít rung trời truyền ra từ nơi sâu trong dãy núi, một con Hắc Hổ khổng lồ rất nhanh lao đến, mỗi bước đều làm cho núi lở đất nứt, trong đó có hai ngọn núi ngăn trở đường càng bị một trảo của nó đập nát.

Cổ Ngạc run rẩy, nhanh chóng săn giết mười mấy con thú khổng lồ, sau đó nằm phục trên mặt đất, nó run lên run cầm cập chờ đợi thú vương giáng

lâm.

Hắc Hổ xuất hiện, cúi đầu nhìn xuống, há miệng hút vào, một tia ô quang cuốn tới mấy con mồi, ăn xong nó nhìn Cổ Ngạc lộ ra vẻ chán ghét, quay đầu rời đi.

Trên đất lưu lại máu tươi của mấy con mồi giống như sông nhỏ đang chảy. Mà Cổ Ngạc thì lại như được đại xá, trốn đi thật nhanh.

Rốt cục, nhóc tỳ gặp được khối bia, trên bia phù quang lượn lờ, khí lành mờ mịt, hiển nhiên đây là một bảo bối, khi nhóc tỳ tới gần một hòn đá màu đen từ trong đó bay ra rơi vào tay nó.

Trên tấm bia có mấy dòng chữ: Người nắm giữ hai khối Bổ Thiên Thạch tính qua ải, nắm giữ mười khối trở lên sẽ được môn phái trọng điểm bồi dưỡng.

"Mình mới một khối, không tính qua ải? Đây là khích lệ mình đi cướp a." Nhóc tỳ tự nói.

Nó hiểu được cần phải ở chỗ này chờ những người khác, thuận tiện nghiên cứu tấm bia này một chút, có lẽ có thể tìm thấy chút bảo bối.

Nhưng mà, bia đá phi phàm, toả ra hào quang, bay ra xa rồi chìm xuống đất.

"Đây là phòng ngừa có người giữ ở bên bia đá a, khiến mọi người phải vào trong rừng chiến đấu, săn giết lẫn nhau."

Nhóc tỳ rùng mình, muốn trở thành đệ tử thiên tài quả nhiên không dễ, ở đây không có quy tắc gì, chuyện này ý nghĩa là cướp Bổ Thiên Thạch chẳng phải rất nguy hiểm? Chắc chắn có người chết!

Chẳng trách người kia vừa mới đánh lén nó, nhất định là vì Bổ Thiên Thạch.

"Không biết có bao nhiêu thiên tài đã đến chiến trường thứ hai." Nhóc tỳ không có nóng lòng ra tay mà ở trong rừng tìm kiếm tung tích của những người khác.

Nó đã từng xông qua Đại Hoang hàng trăm vạn dặm, cho nên kinh nghiệm khi ở trong núi rừng của nó vượt xa bạn cùng lứa tuổi, nếu nó trở nên cẩn thận, tuyệt đối rất đáng sợ.

"Một, hai..." Nhóc tỳ chăm chú đếm, sau hai canh giờ đã phát hiện sáu bảy mươi người, dựa theo tính toán của nó có ít nhất hơn trăm tên thiên tài ở trong vùng núi này.

"Người lúc nãy đánh lén mình rất mạnh, mình lại không tìm được hắn, không biết núp ở nơi nào." Nhóc tỳ tự nói.

Sau đó, nó liền mặc kệ những thứ này, xuất phát tiến về nơi sâu xa nhất trong dãy núi, nhìn thấy con Hắc Hổ khổng lồ kia, nó cảm thấy trong núi có thể vật gì tốt.

Phàm là trong sào huyệt của hung thú mạnh nhất, bình thường đều sẽ có một hai cây linh vật, đây là kinh nghiệm nó tổng kết ra sau khi xuyên qua Đại Hoang gần trăm vạn dặm.

Lần đó trên đường, nó từng ra tay mấy lần, đặc biệt hái một cây Linh Dược được một con Hàn Giao bảo vệ, kết quả nó cùng Thanh Phong bị đuổi giết hai ngày hai đêm, sau lần đó liền không dám tùy tiện ra tay nữa rồi.

Nơi này là hậu viện của Bổ Thiên các, nhóc tỳ tính toán, dù Hắc Hổ phát điên cũng không sao, dù sao thì cũng có Thượng Cổ Tịnh Thổ trấn áp.

Nơi sâu trong dãy núi, sương mù mờ mịt, cổ thụ san sát thành rừng, càng có các loại đá tảng ngang dọc.

Nhóc tỳ tiếp cận một chỗ cao điểm, nơi này không có bóng cây ngọn cỏ chỉ có sát khí kinh người, có sương mù màu đen tràn ngập, vừa nhìn đã biết là nơi ở cấm địa của hung thú siêu cấp.

Nhóc tỳ rất cẩn thận, nếu không sẽ chết ở đây, nó từ từ tiến vào cũng chỉ muốn thử một lần chứ sẽ không liều mạng.

Mặt đất khô rắn, bị dẫm đạp cứng rắn như nham thạch, trọc lốc, chẳng có cái gì cả.

Cuối cùng đã tới gần, nơi đó có một cái hang to lớn, đen ngòm, từ bên trong từng sợi từng sợi hắc sát tràn ra, chính là sào huyệt của Hắc Hổ.

"Thật có một cây bảo dược a!"

Nhóc tỳ kinh hỉ, ở miệng hang một gốc thực vật cắm rễ, có ô quang nhấp nháy phi thường bắt mắt.

Trong khu vực này không có một ngọn cỏ, chỉ có một cây bảo dược ở cạnh hang hổ, tự nhiên khiến người ta chú ý, nó cũng không cao, chỉ có hơn một thước, nhìn giống hoa sen, cả thân cây đen thui giống như được đẽo thành từ ngọc đen.

"Hắc Sát Liên!"

Nhóc tỳ kinh hỉ, đây là một loại bảo dược cực kỳ hiếm thấy, nó rút lấy sát khí mà sinh, thường ngày rất khó nhìn thấy một cây, bởi vì quá thưa thớt rồi.

Đương nhiên, tuy rằng nó hấp thu sát khí, nhưng là Linh Dược, chỉ là đặc biệt mà thôi, dược tính so Linh Dược bình thường thì kịch liệt, bá đạo hơn rất nhiều. nguồn

Đặc biệt là một cây này, nó hấp thu chính là sát khí của Hắc Hổ, dược lực liền càng thêm mãnh liệt, hơn xa Linh Dược bình thường, có thể nói là một cây bảo dược cực kỳ hiếm thấy.

"Gần đây mình tu hành đã đến một cái cửa ải, vốn nên đột phá, nhưng cũng cảm thấy nên tích lũy một chút, tụ tập nhiều một ít linh tinh, bây giờ nhìn lại không cần chờ rồi."

Nhóc tỳ đắc ý, cảm thấy có thể mở ra động thiên thứ sáu rồi, tu vi lần thứ hai tăng nhanh như gió.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là nó có thể hái được cây bảo dược này, cũng không nên mất mạng.

"Ồ, cây Hắc Liên này sớm bị người theo dõi." Nhóc tỳ kinh ngạc, ở trên vách đá của hang hổ có một hàng chữ ghi lại năm tuổi của Bảo Dược

"Bổ Thiên các lưu lại dấu ấn." Nhóc tỳ cân nhắc một hồi, lầu bầu nói: "Liền Bảo Cốt ở khu thứ tám đều đào, còn có thể buông tha gốc sen này sao? Hiển nhiên không thể, như vậy sẽ bị thiên lôi đánh."

Nó dáo dác nhìn quanh, sau đó mắt to phát sáng, rón ra rón rén, đi tới hang hổ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1 01: MộT BúA QuậT Ngã.

Tình hình chờ biên nhưng chậm quá, mình sẽ up thô trước, biên sau, có vấn đề gì chất lượng thì báo trong pic luận truyện, mình sẽ dừng up. Các bạn sưu tầm sang Web khác giữ dòng này giúp mình

Khu vực này vô cùng trống trải, không có một ngọn cỏ, nếu không thì cũng không có một con Hắc hổ khổng lồ sinh sống, Nhóc tỳ rón rén, từ một bên tiến về phía địa quật.

Sát khí càng ngày càng đậm đặc, sương mù màu đen từng đám lại từng đám từ trong hang hổ không ngừng bay ra, có thể thấy được con Thú Vương này đáng sợ đến cỡ nào, vừa mới tiếp xúc làm cho con người ta cảm thấy lạnh thấu xương, sát khí liền tấn công cơ thể.

"Không được, quá nguy hiểm, một khi làm kinh động đến nó thì ta khó mà sống sót." Nhóc tỳ dừng lại.

Hắc Sát Liên mặc dù tốt nhưng cũng không thể quan trọng hơn tính mạng được, nó không dám làm việc lỗ mãng, chăm chú quan sát, cẩn thận cảm ứng, hô hấp của chính mình cũng ngừng lại, ngay cả các lỗ chân lông cũng sớm đã khép kín lại, sợ quấy nhiễu đến Thú Vương.

Cuối cùng, Nhóc tỳ lùi bước, từng bước một hướng về phía sau, rất nhanh liền khuất trong rừng núi.

Mãi cho đến khi cách rất xa thì nó mới dám thở mạnh một hơi, ở nơi này làm cho tim đập nhanh bất thường, lại có một cảm giác nghẹt thở, dường như có một tòa núi lớn màu đen đang đè ép ở trong lòng, máu huyết gần như đóng băng lại.

"Ở bên cạnh Hắc Liên có những chữ viết ghi lại niên đại của nó, chẳng

lẽ con Thú Vương này do Bổ Thiên các hàng phục rồi sao?" Nhóc tỳ lẩm bẩm, nó nhanh chóng nghĩ tới chuyện không lâu trước đây.

Con Cổ Ngạc nổi điên, đuổi giết nó trong dãy núi làm cho rất nhiều mãnh thú chấn kinh, chạy trốn tứ tung, kết quả làm kinh động đến Hắc Hổ, nó nhanh chóng đuổi tới nạt nộ bắt con hung Ngạn như nổi điên phải dừng lại, giống như đang duy trì trật tự ở bên trong dãy núi.

"Hy vọng suy đoán của ta là đúng." Nhóc tỳ ánh mắt lóe sáng, nhanh như chớp phóng tới dãy núi, xông ra khỏi khu vực này.

Một lát sau, nó đi tới gần một thác nước, đứng cách trăm trượng thì ngừng lại, nâng lên khối cự thạch mấy ngàn cân rồi dùng hết sức ném mạnh.

Phù văn lượn lờ, cự thạch sáng lên, vẽ nên một đường cong vòng cung rồi va chạm vào bên trong thác nước, làm cho vách núi rung động, những làn sóng bạc ngập trời đúng lúc này phát ra tiếng gầm gừ kinh thiên.

Một con giao thú vừa thô vừa to lao ra, toàn thân là màu xám đen, lân trảo thô to chừng vạc nước trông dữ tợn bay thẳng lên, tìm kiếm người đang khiêu khích.

"Rầm"

Đón tiếp nó chính là một khối cự thạch, thậm chí rất nặng tầm hơn vạn cân, bị phù văn bao phủ, nhanh chóng bay tới, đập thẳng lên đầu nó, khối cự thạch xuất hiện những tia lửa rồi nứt thành bốn mảnh, con giao thú này tức giận vô cùng.

Nó thấy Nhóc tỳ đang ở đằng xa thoáng nhảy lên, nhanh chóng lao tới. Hơn nữa, liền há miệng phun ra một luồng hào quang, rừng núi ở phía trước nó đều hóa thành tro tàn, làm cho một khe suối bốc hơi hết.

Nhóc tỳ nhanh chóng chạy trốn, hai chân sử dụng sức đạp một cái làm cho cả vùng đất nứt toác ra, cả người như một mũi tên phòng thẳng lên trời, trong nháy mắt đã phóng qua khỏi một ngọn núi nhỏ.

Sức bật của nó rất mạnh mẽ, tại Hư Thần Giới cũng đã biểu hiện một chút phá vỡ đi kỷ lục của Thạch Nghị, hiện tại toàn lực nhảy lên, kết quả thật là hơi dọa người.

Giao thú kinh sợ đuổi theo không dứt, lập tức nghiền nát ngọn núi nhỏ này thành bằng phẳng làm cho rất nhiều mãnh thú hoảng sợ, chạy trốn hỗn loạn.

Nhóc tỳ xuyên hành bên trong rừng rậm, nhanh chóng đến trước một đầm lầy, ôm lấy một tảng đá thật lớn ném thật mạnh vào đầm lầy.

Bịch một tiếng, đầu tiên là nước bùn văng tung tóe, sau đó là một con Cổ Ngạc kêu thảm, ngay lập tức nhảy vọt lên, tảng đá đánh trúng hốc mắt của nó, thiếu chút nữa thì làm tròng mắt của nó bị thương.

Nó mở cặp mắt đỏ như đèn lồng, vừa nhìn thấy nụ cười của Nhóc tỳ đang tiến tới thì càng nổi giận hơn, mới vừa rồi tên nhóc con này còn làm hắn bị thương, hiện tại còn giám khiêu khích hắn nữa.

Đến nước này thì nó cũng không màn đến chuyện gì nữa, từ trong vũng lầy lao ra, thân thể hơn trăm mét cứ thế xông tới tựu như một tòa núi thịt mà trên người lân giáp rậm rạp chi chít .

Mà tên đồng bạn của nó cũng không nhịn được nữa, từ một bên vọt tới, bao vây chặn đánh đứa nhóc đáng giận này.

Nhóc tỳ nhanh chóng chạy trốn, phóng tới phương xa, cuối cùng bay thẳng lên trời, phóng qua một dãy núi nhỏ, đến bên trong một lãnh địa khác.

Nơi này có một con Long điểu ba chân, là một con cầm thú thần bí, thống ngự vùng núi này, những dị thú khác không giám quấy nhiễu, chủng tộc này tuy có hai cánh nhưng lại không cách nào bay được, toàn bộ nhờ vào ba chân mà bôn hành, thân thể dài tới mấy chục mét.

Mặc dù không khổng lồ như Cổ ngạc nhưng nó lại rất hung tàn, thực lực lại không kém, bình thường khi phù văn lóe lên thì có thể đem một tòa núi

nhỏ đánh cho rạn nứt, là bá chủ của cánh rừng này, không một ai có thể lay chuyển được.

Nhóc tỳ xâm nhập vào nơi này, chưa nói lời nào trực tiếp nhảy lên trên lưng của một con Long điểu con mà nện loạn xạ, đánh cho nó gào thét cả lên.

Con Long điểu con này dài phải tới vài mét, được bao phủ bởi đôi cánh với màu sắc rực rỡ, nhưng mà nó không thể bay được, ba cái điểu trảo cố sức vùng vẫy để đi chuyển, muốn đẩy ngã Nhóc tỳ xuống đất nhưng mà kết quả lại vô dụng.

Cách đó không xa, một con Long điểu khổng lồ quay người lại, lập tức nổi trận lôi đình, một con tiểu trùng nho nhỏ ở nơi nào mà lại giám tới nơi này? Rõ ràng dám ăn hiếp đứa con duy nhất của mình, lúc này thấy lông vũ có màu sắc rực rỡ sắp dựng đứng hết cả lên, nó nhanh chóng lao đến.

Nhóc tỳ nện xuống một quyền cuối cùng, con ấu điểu đau đớn kêu gào không thôi, sau đó nó nhảy xuống bỏ chạy nhanh như chớp.

Con Long điểu khổng lồ không ngừng đuổi theo ở phía sau, nó rất tức giận, chưa có một sinh vật nào giám khiêu khích nó như thế, một con "Trùng tử" con lại giám đến ăn hiếp con của nó, có thể nhẫn nại chứ không thể nhẫn nhục!

Cứ như thế cả vùng núi đều lộn xộn cả lên, Giao thú, Cổ ngạc, Long điểu ba chân, tất cả cũng phải có sáu bảy con bá chủ đều bị Nhóc tỳ chọc giận thành công, ở trong dãy núi mà nổi giận, tiến hành truy sát.

Cuối cùng, cũng có vài con gặp nhau, cùng nhau giằng co thậm chí còn giao chiến nữa, va chạm kịch liệt xảy ra, khắp vùng núi là một mãnh hỗn loạn, tất cả mãnh thú ở khắp nới đều bị dọa bỏ chạy thục mạng.

Nguyên một đám thiên tài xông vào chiến trường thứ hai trong lòng đều khiếp sợ cả lên, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, ở đây quả thật rất nguy hiểm,

hung thú nổi loạn, độ khó của cuộc thí luyện quá lớn.

Mỗi người đều sợ hãi! Cuối cùng, bên trong vùng núi này lại xuất hiện thú triều, tàn sát bừa bãi ở mười phương, khắp nơi chạy trốn, bọn hắn chắc chắn không thể nào thoát khỏi sự trùng kích này được.

Những thiên tài này không biết, sự nguy hiểm này đều là do con người tạo ra, căn bản không phải là một trong những khảo nghiệm nào hết, mỗi người đều hoảng sợ, ra sức tránh né đợt thú triều này.

"Rống..."

Ở sâu nhất bên trong dãy núi, tiếng hổ gầm truyền đến, con Thú Vương kia cực kỳ tức giận, nó vừa mới trở lại sào huyệt để ngủ thì lại bị quấy nhiễu, nó cực kỳ nóng nảy.

Lúc này sâu bên trong dãy núi xuất hiện một luồng gió lốc màu đen, một bóng đen khổng lồ được bao phủ ở bên trong, nó vọt ra ngoài, ngửa mặt lên trời thét dài không ngớt.

"Đúng vậy, nó chính xác đã bị Bổ Thiên các hàng phục rồi, chịu trách nhiệm trấn thủ ở dãy núi này, duy trì trật tự." Nhóc tỳ hai mắt sáng lên rồi tiếp đến mặt mày hớn hở.

Nó trốn vào trong rừng núi này, ẩn núp thân hình, nhanh như chớp phóng tới hang hổ.

Đúng lúc này Hắc hổ đã rời khỏi hang, tự mình đi ra bên ngoài để bình định lại rối loạn nơi đây.

Cả hai xem kẽ đi qua nhau, Nhóc tỳ nắm lấy cơ hội này, vẻ mặt hớn hở chạy như điên, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút ửng hồng, toàn thân phù văn rậm rạp, hóa thành một vệt ánh sáng, trong nháy mắt đi thật nhanh.

Nó dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới phía trước địa quật, khói đen tràn ngập, nơi này cực kỳ yên lặng và trống trải, chỉ có một cây Hắc Sát Liên

phát ra một ít ô quang (ánh sáng đen).

Chính xác là một cây hoa sen nhưng mà lại không sinh trưởng ở trong nước, nhờ vào hấp thu sát khí để sinh trưởng, toàn thân đen bóng, cao hơn một mét, có hương thơm tràn ngập.

Ngón tay của Nhóc tỳ chọc vào trong đất, cảm giác Hắc Sát tập kích vào cơ thể, bởi vì lớp đất này đều bị Hắc hổ sát nhuộm thành màu mực, thật là khủng bố.

"Bịch"

Đất đã văng tung tóe, nó đào lên Hắc Sát Liên sau đó xoay người bỏ chạy, một chút cũng không dừng lại.

Người nó tuy nhỏ nhưng sức bật cực kỳ khủng bố, chỉ nhảy lên vài cái liền vượt qua được mấy sơn lĩnh thấp bé, nhanh chóng rời đi.

Cách đó không xa về phía sau, Nhóc tỳ xuyên hành trong một khu rừng rậm, không có vênh váo mà nhanh chóng rời khỏi khu vực này, hướng về một khu rừng hoang vu mà chạy thục mạng, chạy xa được đến đâu thì chạy.

Hơn nữa lúc này nó cũng không bị chuyện gì cản trở, ngắt xuống một lá sen như mặc ngọc cho vào trong miệng, giống như bò nhai mẫu đơn, nhanh chóng nuốt xuống.

Không lâu sau, một cây bảo dược bị nó ăn sạch sẽ, toàn thân phát ra ô quang, thân thể gần như muốn bốc cháy lên.

"Ta tranh thủ thời gian luyện hóa linh dược, như vậy cho dù nó có tìm thấy, cuối cùng gì cũng sẽ không tìm được manh mối gì." Nhóc tỳ suy tư.

Nó xông qua trăm vạn dặm Đại Hoang, đối với con Thú Vương khủng bố này vô cùng hiểu rõ, không giám lưu lại thứ gì dù là một điểm nhỏ dấu vết, bằng không chắc chắn sẽ bị đuổi tận giết tuyệt, trời cao không đường chạy, địa ngục không cửa vào.

Cuối cùng, còn sót lại một ít chất lỏng Nhóc tỳ bôi lên trên người hai con Thanh Lang to như hai tòa nhà, rồi sau đó nhanh chóng rời đi thật xa.

Nó một bên chạy trốn, một bên vận chuyển cốt văn, luyện hóa vô tận tinh hoa vào trong mỗi tất huyết nhục, trong phút chốc ánh sáng hừng hực, phù văn chói mắt, nó giống như là một thiên thần, rực rỡ chói mắt.

Sau đó không lâu, thú triều bị dẹp loạn, Hắc hổ trờ về lại sào huyệt nhưng mà vừa mới tới gần liền phát hiện có chuyện không ổn, ngửa mặt lên trời điên cường gào thét, vô tận núi lớn nổ vang, bắt đầu rung động. .

Nó giận dữ, thân thể hiện lên rất nhiều vân lạc màu đen, hình thành một vòi rồng, những ngọn núi xung quanh đều bị xoắn vỡ ra, toàn bộ cổ mộc bị cuốn lên trời rồi sau đó bị vỡ tung tóe.

Cảnh tượng này rất khủng khiếp, Thú Vương nổi giận, lao ra khỏi dãy núi, truy tìm người trộm linh dược, đôi mắt hóa thành hai vầng Huyết nguyệt, chiếu thẳng lên bầu trời, khủng bố vô cùng.

Núi rừng vừa mới yên lặng trở lại thì lần nữa sôi sục, lần này Thú Vương chính mình cầm đầu cuộc bạo động, mỗi một móng vuốt đặt xuống thì trực tiếp đập nát một ngọn núi, đá vụn bay đầy trời.

"Trời ạ, sớm biết như thế, cho dù có đánh chết ta cũng không giám tiến vào chiến trường thứ hai này, thí luyện thế này chính là chuẩn bị cho chúng ta sao?"

Một đám thiên tài da đầu run lên, toàn bộ đều ẩn núp, nhịn không được mà run bần bật, nơi này giống như là địa ngục, không thể ở lại được.

Nhóc tỳ sớm đã chạy rất xa, sau đó nhảy vào bên trong một con sông lớn, chìm xuống đáy sông, ngăn cách khí tức cùng ngoại giới, để mặc cho dòng nước cuốn mình xuống dưới hạ lưu.

Nó khép hai mắt ngồi xếp bằng, lâm vào việc tu hành tầng sâu nhất, chuẩn bị dẫn động tinh khí ở thể nội, đột phá đến một cảnh ngộ mới.

Trên thực tế, nó sớm có thể đột phá rồi, nhưng mà vì tích lũy linh tinh, để có một trụ cột thật vững chắc. Mà gốc Liên dược này chính là thứ mà nó đang cần, dược tính rất mạnh, mười phần bá đạo, ở bên trong thể nội của nó liền hóa thành một đoàn hỏa diễm màu đen, hừng hực thiêu đốt lấy gân cốt, rèn luyện huyết nhục của nó.

Cuối cùng, Nhóc tỳ liền mở mắt, hai con ngươi phóng ra hai tia ô quang, xa đến vài chục mét, cả người ở trong nước đứng thẳng lên. Một ngọn "núi lửa" xuất hiện ở dưới hai chân nó, miệng núi rất đẹp mắt, nham tương nóng chảy "phun ra" bên ngoài, xuyên vào bên trong lòng bàn chân của nó.

Đến lúc này, nó mở ra khẩu thứ sáu Động Thiên, thực lực lại lần nữa tăng lên một đoạn.

Lúc này, tinh khí toàn thân của hắn bành trướng, miệng núi lửa mới xuất hiện không ngừng phun ra "nham tương", chui vào trong thể nội của nó, làm cường tráng thân thể nó, phù văn đan vào, sấm sét vang dội, giống như là khai thiên tích địa vậy.

Suốt một đêm, Nhóc tỳ vẫn không hề nhúc nhích, cảm ngộ áo nghĩa của phù văn, cảm ngộ lực lượng hoàn toàn mới của thân thể. Thẳng đến sáng sớm, nó mới mở to hai mắt, "Xoẹt" một tiếng, hào quang lóe lên, miệng núi lửa khép lại, biến mất không thấy đâu nữa.

"Oanh"

Bọt nước văng tung tóe, Nhóc tỳ từ trong dòng nước nhảy vọt lên, nó phát hiện mình đang ở trong một cái hồ lớn.

Mặt trời vừa lên, ánh mặt trời thật là ấm áp, Nhóc tỳ tinh thần sảng khoái, sau khi đột phá đến đệ lục Động Thiên, cảm giác toàn thân đặc biệt cường đại, tựu như dùng không hết khí lực.

Từ Thạch thôn trải qua trăm vạn dặm, tốn gần một năm thời gian nó mới đến được Bổ Thiên các, hiện tại nó mới chín tuổi rưỡi mà đã đạt đến cảnh

giới này rồi, quả thực rất kinh người.

Dọc theo bờ sông đi ngược trở lại đường xá không xa lắm, bởi vì lúc hắn nhảy vào trong hồ nước cũng không có bị sóng cuốn đi.

"A... Khu rừng này vừa xảy ra một cuộc bạo loạn khủng khiếp lắm sao?"

Cảnh hoang toàn đập vào trong mắt, cành lá héo úa đâu đâu cũng có, hiển nhiên đã xảy ra một cuộc thú triều, thậm chí còn có một vài ngọn núi bị sụp đổ.

Cũng may, sự việc nghiêm trọng cũng không giống như trong tưởng tượng, mặc dù con Hắc hổ nổi giận nhưng cũng không mất đi lý trí tàn sát bừa bãi mà chỉ rút lui, vẻn vẹn chỉ có vùng núi này bị tổn hại mà thôi.

"Thời gian không còn sớm nữa, ta cũng nên đi đoạt mấy khối Bổ Thiên thạch cho rồi." Nhóc tỳ lầm bầm, trở lại vùng đất này.

Nó ẩn tàng thân hình, sau đó không lâu liền gặp được vài thi thể, hiển nhiên bị người khác giết chết, Bổ Thiên thạch cũng bị mất luôn. Báo hiệu chiến trường thứ hai vô cùng tàn khốc đáng sợ.

Sau đó không lâu nó lại gặp được một vài thiếu niên bị đoạt đi Bổ Thiên thạch vẻ mặt đầy uể oải, hồn bay phách lạc, hiện tại hai tay trống không.

"Đáng ghét, tên Tiêu Thiên kia quá cường đại, không biết từ đâu đến, mấy người chúng ta liên thủ tập kích hắn mà vẫn thất bại."

"Được rồi, có thể giữ được một mạng thì cũng tốt lắm rồi, nắm lấy thời gian mà đi tìm người đoạt vài khối Bổ Thiên thạch nếu không ngay cả yêu cầu thấp nhất chúng ta cũng không đạt được, không cách nào vượt qua được đợt kiểm tra này."

Nhóc tỳ gặp được mấy người này chính là một liên minh nhỏ, tu vi đều rất mạnh, nhưng mà lúc này áo quần đều tả tơi, có một vài vết máu, đã trải qua một trận thất bại thảm hại.

"Xem ra thật sự là cường giả nha, những người này tu vi đều không kém, liên thủ lại mà cũng không phải là đối thủ của người kia." Nhóc tỳ lẩm bẩm, rồi sau đó biến mất ngay tại chổ.

Trong rừng núi, một thanh niên mặt áo bào màu bạc đang bí mật di chuyển, hắn tên là Tiêu Thiên, tu vi hết sức kinh người, trải qua một đêm chinh chiến hắn đã thu được 16 khối Bổ Thiên thạch.

Hắn cau mày lầm bẩm: "Tên kia sao lại không có động tĩnh gì hết, ta từ sau lưng đánh hắn một chưởng, hắn lại trực tiếp mượn lực phóng qua một tòa núi thấp, thật là kinh người, theo lý thuyết có lẽ hắn phải đoạt được rất nhiều Bổ Thiên thạch mới đúng, nhưng tại sao lại không có một ai nhắc đến hắn?"

Thời gian trôi qua, lại hai canh giờ qua đi, bên trong mảnh núi rừng này sát cơ rậm rạp, thỉnh thoảng có những cuộc đại chiến chợt bộc phát.

"Thiếu niên Mộc tộc quả thật rất mạnh, tiến đến đã muộn như thế mà còn chiến thắng liên tiếp bảy trận."

Lại có mấy người uể oải, với tư cách là kẻ thất bại, tính mạng không bị vứt bỏ cũng coi là may mắn, nhưng cũng vô cùng thất lạc, thấp giọng trò chuyện với nhau.

Sau đó không lâu, tại một vùng núi phát ra hào quang sáng chói, trên đỉnh ngọn núi sụp đổ, cự mộc nát bấy, lá cây toán loạn, khí tức khủng bố.

Một lát sau, nơi đó yên tĩnh trở lại, một thiếu niên toàn thân là máu, thảm bại mà bỏ chạy, bị thương cực kỳ nghiêm trọng. Rồi sau đó, một thiếu niên mặc áo bào màu bạc đi ra, hơi chút điều tức, hắn nuốt vào một viên bảo đan lạp tức tàn thân sáng lên, khôi phục đến trạng thái cường thịnh.

"Thiếu niên Mộc tộc thất bại, Tiêu Thiên lại thắng, thật là khủng khiếp nha, lần này tuyệt đối là người đứng thứ nhất, trong hơn chín vạn người trổ hết tài năng, đúng là thần thư ngút trời mà!"

Xa xa, có vài tên thất bại khiếp sợ, rồi sau đó thở dài một hơi, bọn hắn bị thương cực kỳ nghiêm trọng, đã mất đi năng lực để chiến một trận.

Thiếu niên áo trắng một mình độc hành, qua lại trong rừng rậm, linh thức nhạy cảm đảo qua từng tấc đất, hắn từ đầu đến cuối cảm thấy có chút bất an, tên kia sao lại còn chưa xuất hiện cơ chứ?

Đối với những tên thiên tài này, hắn tuyệt đối có thể nhìn người bằng nữa con ngươi, nhưng mà chỉ duy nhất chỉ có một người mà đã bị hắn đánh lén một chưởng, nhưng lại làm cho hắn kiêng kỵ không thôi.

Chuyện này có chút khác thường, với thực lực của đứa nhỏ kia, không thể nào lại không có một động tĩnh nào, tối thiểu nhất cũng phải cướp đoạt được hai mươi khối Bổ Thiên thạch. Thế nhưng trước sau chưa từng phát hiện ra tung tích của hắn.

Thiếu niên Tiêu Thiên nhíu mày, thoáng cảm giác có điều gì đó không đúng lắm.

Đột nhiên, trên đỉnh đầu của hắn truyền đến một tiếng nổ kì dị, thiếu niên áo trắng liền cảnh giác, một chưởng hướng lên trời đánh ra, bầu trời lập tức bị phù văn bao phủ chằng chịt, sau đó có rất nhiều tán cây cực to nổ tung.

Chỉ có một chiếc lông vũ nhẹ nhàng rớt xuống, cũng không có địch thủ nào.

Nhưng mà, giờ khắc này da đầu của Tiêu Thiên đột nhiên run lên, lông tóc dựng đứng, hắn cảm thấy không ổn, muốn ứng biến nhưng mà đã chậm rồi.

Không một tiếng động nào, cây gỗ khô ở phía sau hắn nứt ra, Nhóc tỳ mang theo một cây Bạch cốt đại bổng, dùng giống như búa, "Đùng" đập thẳng vào sau gáy của hắn.

Thiếu niên áo bào màu bạc kêu to một tiếng, choáng váng mặt mày, lập

tức phù văn đầy trời, dốc sức liều mạng để phản kháng, không muốn để cho chính mình bất tĩnh, với lại cũng muốn quay người lại nhìn xem đến tột cùng là người phương nào.

Nhưng khi hắn xoay đầu lại cũng không có thấy người đó như thế nào, giống như một mảnh tuyết trắng đè xuống, một cây Bạch cốt đại bổng lần nữa đập xuống, giáng thẳng trên gáy của hắn.

"Đùng"

Tiêu Thiên tròng mắt trợn tròn, bị một búa quật ngã.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1 02: ThậT ĐáNg Thương.

Tiêu Thiên rất hận. Cố gắng xoay người lại để biết ai đã đánh lén chính mình, bị một búa đập cho ngã xuống đất, hai mắt trắng dã, mang theo nỗi không cam mà ngất đi.

Nhóc tỳ ném Bạch cốt đại bổng xuống, phủi tay nói: "Ngươi cũng dám đánh lén ta nữa àh... Thôi coi như huề nhau vậy."

Nếu có người ở đây thì chắc chắn sẽ trợn tròn mắt, trong hơn chín vạn người mà trổ hết mọi tài năng, được xưng là thiếu niên Tiêu Thiên thiên hạ đệ nhất thiên tài lại bị một người đánh ngã.

Cây Bạch cốt đại bổng óng ánh trong suốt chính là của một con hung thú sau khi chết để lại, tiếc là thời gian đã quá lâu, phù văn đã phai mờ nhưng mà rắn chắc kinh người. Nhóc tỳ nhặc lấy nó dùng như một chiếc búa.

Cứ như thế hai phát, trực tiếp đánh lén đệ nhất thiên tài, đập ngã trên mặt đất.

Đương nhiên, nó cũng đã chuẩn bị đầy đủ mọi thứ, đã theo dõi thiếu niên áo bào màu bạc đã từ lâu, cuối cùng chọn địa phương này để đánh lén. Một kích thuận lợi.

Đáng lẽ nó muốn đấu với đối phương một trận, nhưng sau lại cảm thấy lúc nó bị Cổ Ngạc đuổi giết, thiếu niên áo bào màu bạc này đã từng đánh lén nó, bây giờ đã đến mà không đáp lễ thì không hay cho lắm, cho nên nó mới dùng một búa như thế.

Đáng tiếc cho Tiêu Thiên, đến lúc bất tỉnh mà vẫn còn rất hận, bị đánh ngã rất oan ức.

Nhóc tỳ ngồi xổm người xuống, động tác nhanh nhẹn, lục xoát toàn thân thanh niên áo bào này, phi thường thành thạo, bắt đầu từ trên người của hắn tìm bảo vật, động tác vô cùng lưu loát.

Chỉ trong nháy mắt, mọi thứ trên người Tiêu Thiên đều bị đổi chủ, đều bị Nhóc tỳ thu lấy toàn bộ, ngoại trừ hai mươi lăm khối Bổ Thiên thạch thì còn có hai bình bảo đan có thể bổ sung tinh huyết và trị liệu trọng thương, rất có giá trị.

Thu hoạch rất phong phú nhưng mà Nhóc tỳ vẫn không hài lòng, lẩm bẩm nói: "Tại sao lại không có một kiện bảo cụ nào hết? Đúng là quá nghèo mà."

Nó làm sao biết được, Tiêu Thiên thiên tư ngút trời, muốn tranh giành vị thứ nhất nên mới tham gia, trong tộc tuy có cho hắn bảo cụ nhưng mà lại không có mang đến, chỉ vì hắn muốn chứng minh mình là người mạnh nhất trong hơn chín vạn người.

Nhóc tỳ đem thiếu niên áo bào màu bạc đặt lên một cây cổ thụ, tránh khỏi bị dã thú đến thăm hỏi, rồi sau đó cầm cốt bổng lên, tiêu sái mà xoay người rời đi.

Cũng không biết qua bao lâu, Tiêu Thiên vừa tỉnh lại, cảm thấy đầu đau như búa bổ, sau đó chợt nhớ đến điều gì mà đứng dậy thật mạnh, xém chút nữa rớt từ trên cây xuống dưới.

"Ôi trời, đau chết mất!" Hắn lấy tay xoa xoa gáy, sau gáy giống như muốn nứt toát ra, vô cùng đau đớn.

nguồn

Sau đó hắn tay sờ ra đằng sau, thấy sưng lên một cục thiệt to, khiến cho hắn thiếu chút nữa từ trên không rơi xuống.

"Vù vù...!" Thiếu niên áo bào màu bạc thấy khó chịu, hắn chính xác là một kỳ tài ngút trời, cùng với trưởng bối viếng thăm qua vô số bộ lạc lớn,

chưa nếm qua mùi vị thất bại bao giờ.

Không ngờ rằng, ngày hôm nay lại nếm mùi thiệt thòi lớn như thế. Hơn nữa, ngay cả khuôn mặt của đối phương ra sao hắn cũng không nhìn thấy được.

"Nhất định là nó!" Tiêu Thiên nghĩ tới một đứa nhỏ từng bị hắn đánh một chưởng, lúc đó cho rằng trên người của nó có Bổ Thiên thạch nên ra tay cướp đoạt. Không hề nghĩ tới đứa nhỏ kia lại biểu hiện kinh người đến thế.

Lại làm cho hắn tiếc nuối chính là, lúc đó ngay cả đến hình dạng mặt mày của nó cũng không thấy rõ, đối phương cũng không quay đầu lại, trực tiếp đánh về hắn một chưởng rồi sau đó phóng qua một tòa núi thất.

"Tức chết ta mà!" Thiếu niên áo bào màu bạc vô cùng tức giận, thua thảm như thế, ngay cả bộ dáng đối phương như thế nào mà cũng không biết. Đúng là xấu hổ chết đi mà.

Hắn điều tức chỉ trong chốc lát, nhảy xuống cây cổ thụ, đi đến bên một bờ sông. Nhìn bóng mình dưới mặt nước, lập tức gân xanh nổi lên, trên trán cũng nổi lên một cục thiệt lớn, quả thực rất giống như một cái sừng vậy.

"Trời ơi.....!"

Gân xanh nổi lên trên trán làm ảnh hướng đến cục u lớn, làm cho hắn không thể nào phát tiếc được cơn thịnh nộ trong lòng, nếu không thì rất đau nhức.

"Đừng để ta gặp lại ngươi!" Thiếu niên áo bào màu bạc rống to, sau đó ôm lấy đầu rên rỉ, cắn chặt hàm răng.

Nhóc tỳ rất vui vẻ, chỉ cần hai búa liền giải quyết được vấn đề Bổ Thiên thạch! Căn bản không cần tốn công sức đi tìm người khác, đúng là giảm không ít việc. Hơn nữa, như thế cũng rất tốt, không cần tranh giành với người khác, có thể cùng với những tên thiên tài này vui vẻ với nhau, như thế làm nó hài lòng lắm rồi.

"A, vẫn còn chút phiền toái, ta đào bảo cốt ở khu thứ tám, mong rằng mấy tên lão già kia đừng có tim thấy, nếu không thì...kiếm củi ba năm thiêu đốt một giờ." Nó hơi lo lắng.

"Bóng Lông hiện tại không có ở đây, nếu không thì có thể nói nó lấy Nguyên thủy bảo cốt chạy trốn trước." Nó lẩm bẩm, lúc mới tiến vào khu thứ tám, Bóng Lông bị ngăn cản lại! Cho dù là ai thì cũng không được mang theo chiến sủng của mình, để tránh việc gian lận.

Nhóc tỳ hoàn thành nhiệm vụ, cũng không có tham lam mà đi tranh đoạt thêm Bổ Thiên thạch, mà chỉ đi bộ quanh núi rừng.

"Đàm, ở bên ngoài xảy ra một chuyện hết sức thú vị, các ngươi có biết không thế?" Một thiếu niên cười hì hì nói.

Ở phía trước có mấy thiếu niên, hiển nhiên bọn họ đã kết thành liên minh, cũng không có đánh giết lẫn nhau, trong tay đã có đầy đủ Bổ Thiên thạch, đi cùng một chổ để có thể giúp đỡ lẫn nhau.

"Đã xảy ra chuyện gì, ngươi biết hả?" Có người hỏi.

"Có một tên gia hỏa mới vừa từ bên ngoài tiến vào, cũng không thấy có trên văn bia. Không biết làm quái gì ở đây, sau đó hướng đến ta hỏi thăm. Rồi ta hỏi chuyện ở bên ngoài có chuyện gì không, kết quả là hắn nói cho ta biết một chuyện thú vị, thiếu chút nữa thì làm cho ta chết cười."

"Nói mau, nói mau!"

"Khu thứ tám bạo động rồi, tổ đoàn hơn tám ngàn chín trăm người xông đến cửa ải cuối cùng toàn bộ đã thành công, mà mấy vị trưởng lão của Bổ Thiên các giống như là gặp phải quỷ thiếu chút nữa là bất tỉnh luôn."

"Sao lại có thể như thế được?"

"Thật đấy, nghe nói phù cốt ở khu thứ tám bị người khác cướp sạch sẽ không còn thứ gì, cho nên trận vực mất đi hiệu lực, thành ra tổ đoàn kia mới

có thể xông cửa thành công."

Ở trong rừng, phàm là những thiếu niên nào nghe thấy đều mắt chữ O, miệng chữ A, quả thực không thể tin được, chuyện này không thể nào tưởng tượng được.

"Phong cách như thế này sao mà quen quen thế, ta cảm thấy hình như đã gặp ở đâu rồi thì phải."

"Ta cũng như thế."

"Hình như là tên nhóc siêu quậy ở Hư Thần giới thì phải!" Có người cả kinh nói.

Bọn hắn lập tức chuyển chủ đề.

"Khoan, hình như không đúng, chuyện phát sinh ở khu thứ tám, người vừa mới tiến vào đây làm sao mà biết được? Hắn cũng không phải thuộc khu kia." Thật lâu sau mới có người phục hồi lại tinh thần hỏi.

"Mặc dù hắn thuộc khu thứ hai nhưng mà nghe nói, bởi vì đại sự chấn kinh mọi người này mà Bổ Thiên các đã nhanh chóng đi kiểm tra các khu sở hữu, tất cả các khi ai cũng biết hết rôi."

"Thì ra là như vậy."

Xa xa, Nhóc tỳ nghe thấy chuyện này, mặt mày ủ rũ, bàn tay chà sát vào nhau mà than thở.

Nó sớm đã nghĩ đến chuyện này, rầu rỉ không thôi. Đang cố gắng suy nghĩ biện pháp mà bây giờ lại nghe được chuyện này. Xem ra tình huống hiện tại so với trong tưởng tượng của hắn còn gay go hơn, trên dưới Bổ Thiên các ai ai cũng biết hết rồi.

Khu thứ tám, Hùng Phi, Trác Vân trưởng lão cùng với tất cả tộc lão của các bộ lạc lớn đang cùng nhau thương lượng, cuối cùng đành phải cắn răng,

thiếu chút nữa là rơi lệ, cho phép ba ngàn người thông qua.

Từ hơn tám ngàn chín trăm người phải loại bỏ đi nhiều người như thế, đúng là rất nhiều, nhưng mà nghĩ lại thì cũng được, dù sao giữ lại ba ngàn người, vượt xa mấy khóa trước rồi.

"Khu thứ tám này nhất định phải tuyển chọn thêm lần nữa, ngoại trừ những thiên tài tiến vào chiến trường thứ hai ra thì tất cả những người khác đều không đáng tin."

Làm sao lại tuyển ra được ba ngàn người? Có lẽ phải tuyển chọn lại một lần nữa.

Nhóc tỳ vô cùng rối bời, nó ở trong rừng đã gặp qua được mấy thiếu niên tiến vào rất muộn, gián tiếp tìm hiểu tin tức ở bên ngoài, thực là lo lắng mà.

"Haizz, phiền toái ngược lại cũng là điều kiện để cho ta thoát đi. Thế nhưng ta tốn công tốn sức mới có thể thu được hơn hai mươi khối Bổ Thiên thạch vậy mà lại không dùng được nữa rồi! Đau lòng quá đi thôi."

Nếu như thanh niên áo bào màu bạc nghe được lời nói của nó nhất định sẽ thổ huyết, gào thét không thôi, đó là do ta hao tâm tổn trí, tốn thời gian rất dài, dùng mạng để chém giết, đối với ngươi không có chút quan hệ gì sao?!

Tám khu vực khác không thông với nhau, nhưng mà những thiên tài nào tiến vào chiến trường thứ hai thì sau đó có thể kết hợp lại với nhau.

Nhóc tỳ mang trên lưng một bọc đầy Bổ Thiên thạch, chọn khu thứ ba. Nó quyết định chạy trốn ngược lại.

"Ầm" một tiếng, không hề trở ngại, nó có thực lực cường đại như thế tự nhiên có thể phá vỡ rào cản lấp lánh đầy phù văn, xuất hiện bên trong khu vực thứ ba.

Sau đó nó giống như là một tên trộm, ngó nghiêng xung quanh, trực tiếp

chạy thẳng tới lối ra.

Nó thuận lợi thông qua kiểm tra, trực tiếp chạy ra ngoài.

Sau khi đi ra nó hơi chết lặng, sao lại chỉ có vài người thế này, nếu như nó tiến vào trong đó, thể nào cũng bị trưởng lão để ý, rất có thể sẽ bị lộ.

Haizz, buồn thiệt, Nhóc tý nhíu mày.

"Khu thứ tám làm sao lại náo nhiệt như vậy?" Nó thấy có rất nhiều người, giống như là một biển người vậy, lén lút hỏi một người ở khu thứ ba đã xông cửa thành công.

"Khu thứ tám đúng là cực phẩm, bị tên nhóc con hiếm thấy ở Hư Thần giới giày vò đến thảm thương, hiện tại các trưởng lão đang tụ tập mọi người, để bọn họ xông của lại lần nữa. Haizz, thật là may mắn, lần này lại cho bọn họ tới ba ngàn danh ngạch." Thiếu niên trả lời lơ đãng.

Nhóc tỳ chạy nhanh như làn khói, tiến vào khu thứ ba, rồi phá tan rào cản ở chiến trường thứ hai, lần nữa tiến vào khu thí luyện của các thiên tài.

"Lần này thì dễ làm rồi." Nó hãnh diện.

Nó chuẩn bị từ chiến trường thứ hai thối lui đến khu thứ tám, ở đó chờ "đại bộ đội", rồi sau đó cùng đi ra ngoài với tổ đoàn này, như vậy tuyệt đối không có dấu vết gì, hơn ba ngàn ngươi thì ai thèm chú ý đến mình.

"Trời, thiên tài chiến trường sao lại ít người quá thế này, chỉ có hơn một trăm thiên tài, ta mà ở chỗ này rất dễ làm cho người khác chú ý." Nhóc tỳ thở dài.

"Thật sự lo lắng mà, ta thật là đáng thương, cố gắng tìm hai mươi mấy khối Bổ Thiên thạch, ban đầu còn muốn tranh đứng đầu, đùng danh đệ nhất để tỏa sáng, Thiên đạo thật bất công, ta quả thật đáng thương." Nhóc tỳ làm ra bộ dạng buồn bả.

"Hình như ta nghe thấy có ai đó đang nói đến hai mươi mấy khối Bổ Thiên thạch, rồi cái gì mà bất công nữa? Con mẹ nó ta mới bất công đây này!" Thiếu niên áo bào màu bạc đúng lúc lại xuất hiện ở chổ này, tức đến nổi dùng một cước đá gãy một cây cỗ thụ che trời.

"Ồ?" Nhóc tỳ trong lòng cảm ứng, nhanh chóng vọt tới, lại lần nữa nhìn thấy thiếu niên mặc áo bào màu bạc.

"Lại là hắn!" Nhóc tỳ vuốt cằm, suy nghĩ, Bổ Thiên thạch ở trong tay nó mất hết hiệu lực, nên hay không nên trả lại cho thiếu niên này.

Từ sau khi từ biệt, thật sự trong lòng nó hơi áy náy, u oán vô cùng, than thở không thôi, cảm thấy mình quá đáng thương.

"Thôi quên đi, ai bảo ta là người lương thiện, hay là trả lại cho ngươi, nhưng mà sau này cả vốn lẫn lời nhất định ngươi phải hoàn lại cho ta đấy!" Nhóc tỳ quyết định.

Tiêu Thiên có nén giận trong lòng, khổ sở không thể nào tả hết, vốn chính là thiên tài đệ nhất vậy mà rất có khả năng sẽ bị loại bỏ, chuyện này đúng là xấu hổ mà, hiện tại muốn tìm người lấy trộm của mình thì rất khó, những người khác thì đều ẩn núp hoặc là kết thành liên minh cường đại, cùng nhau chống lại hắn.

"Thật là buồn." Nhóc tỳ lầm bẩm.

Còn một người thật sự buồn, thì ngay cả buồn cũng không nói ra được, chỉ biết đi dạo ở quanh khu rừng này.

Thiếu niên áo bào màu bạc trong lòng không yên tới lui không có mục đích... Đột nhiên lông tóc của hắn đều dựng đứng cả lên, da đầu hơi run, một cảm giác xấu lại xuất hiện, nhanh chóng ứng biến nhưng mà đã chậm.

"Rầm"

Hắn cảm thấy sau gáy đau nhức, trước mắt liền biến thành màu đen,

giống y như cảm giác lần trước vậy, lại bị dính một gậy.

"Đcm nhà nó, lại nữa rồi!" Lời chào hỏi này, thật sự hắn nhịn không được mà phải nói tục, cố gắng trợn tròn mắt, cho cho mình ngất đi, cố gắng xoay đầu lại nhưng mà không thể nào kiểm xoát được mình.

Nhưng mà, lúc này còn chưa kịp quay đầu lại, Bạch cốt đại bổng đánh thẳng đến trước mặt hắn, một búa nện xuống, đập thẳng lên trên cục u còn chưa lành trên trán hắn.

"Hả..." Thiếu niên trợn tròn hai mắt, mang theo lửa giận ngập trời, cứ như thế mà ngất đi.

"Haizz, ta thật đáng thương mà." Nhóc tỳ thầm than thở. Lúc đánh thẳng xuống mặt của tên thiếu niên thì nói những lời như thế, cảm thấy hơi hối hận.

Không biết nếu như thiếu niên này biết được, nghe được câu nói này của nó thì sẽ có cảm tưởng như thế nào. Có lẽ sẽ biến thành cuồng nhân thời thượng cổ, liên tục gào thét ba ngày ba đêm.

"Nhớ rõ nha, về sau ngay cả vốn lẫn lời đều phải đưa cho ta đấy." Nhóc tỳ quơ quơ nắm tay nhỏ, rồi sau đó đem một bao Bổ Thiên thạch ném sang bên cạnh của thiếu niên áo bào màu bạc.

Đồng thời, thuận tay lấy một Đế tử nhỏ như sợi tóc, cái này rất đáng tiền, lúc trước tìm bảo vật có bỏ sót, liền này tiện tay thu lại.

"Ta thật đáng thương mà." Nhóc tỳ cô đơn xoay người, hướng về khu thứ tám.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1 03: Thần Vũ Ngút Trời

Nhóc tỳ cô đơn, u oán. Song nỗi buồn tới nhanh mà đi cũng nhanh, nó vừa quay người đi chưa được bao lâu liền đã quên khuấy việc này. Chỉ là cứ bỏ đi như vậy thì nó thật sự không cam lòng.

Vì để chứng minh mình đã từng tới đây, nhóc tỳ tìm một tảng đá cứng chẳng nổi bất mấy và khắc lên đó một hàng chữ: Thần vũ ngút trời, quang minh chính đại.

Nó dừng lại suy nghĩ một chút rồi lại thêm một câu: Búa ở trong tay, thiên hạ ta có.

Sau đó nó liền chạy như một làn khói.

Nhóc tỳ đánh xuyên tấm chắn phù văn của khu thứ tám, xảo trá liếc mắt nhìn hai bên trái phải. Sau khi nó phát hiện tất cả đều bình thường bèn nhanh chóng xông tới rồi chui vào trong núi rừng.

"Phù..." Nó thở phào một hơi, tất cả đều đã quay lại quỹ đạo bình thường.

"Không biết bao giờ bọn họ mới tới. Thôi trước tiên tìm một chỗ nghỉ ngơi cái đã." Nó đi vào bên trong rồi trèo lên một cây cổ thụ. Nó đuổi một con hung cầm đi và chiếm lấy cái tổ to lớn, sau đó nhặt một ít lá cây trải ở bên trong, bắt đầu đánh một giấc ngon lành.

Trên bầu trời, con hung cầm đó kêu dài tức giận. Đây là chuyện gì vậy. Một thằng nhóc lại đi chiếm ổ của nó. Nếu là loài hung cầm khác thì cũng thôi đi, thằng nhóc nhân loại nhà ngươi chiếm tổ chim làm cái gì?

Nhóc tỳ không thèm để ý tới, trước đây nó vẫn hay làm chuyện như thế

này. So với việc nghỉ chân trên mặt đất thì tổ của bọn hung cầm này mềm mại và thoải mái hơn nhiều. Nó nằm ngủ ngon lành ở bên trong , không thèm quan tâm những việc khác.

Hung cầm phẫn nộ nhưng cuối cùng cũng chẳng làm được gì. Nó hạ xuống một ngọn núi ở bên cạnh và trơ mắt nhìn, chờ nhóc tỳ rời đi.

Khổ sở tới bây giờ, lại đã là lúc hoàng hôn nên nhóc tỳ ngủ một giấc thật là ngon, mãi tới sáng ngày thứ hai mới tỉnh lại.

Nhóc tỳ dụi dụi mắt, trèo ra khỏi tổ chim và duỗi eo dưới ánh bình minh. Nó cảm thấy cả người đều thoải mái, ánh nắng dịu dàng khiến nó rất ấm áp.

Vèo một tiếng, nhóc tỳ nhảy xuống cổ thụ và bắt đầu đi rửa mặt tìm đồ ăn.

Con hung cầm đó trơ mắt nhìn, nó đứng trên đỉnh núi cả đêm, mắt cũng đã trợn đỏ hết cả lên. Mấy lần nó định nhào tới đánh giết nhưng cuối cùng cũng nhịn và chờ được tới lúc thằng nhóc đáng ghét này bỏ đi.

"Huynh đệ, ngươi có kiếm được trứng chim không. Chúng ta cùng ăn chung đi." Đúng lúc này, ở không xa có một thiếu niên lên tiếng.

"Sao muội thấy nó giống như là mới ngủ ở trong tổ chim dậy thế nhỉ? Huynh nhìn nó còn đang mắt nhắm mắt mở kia kìa." Một thiếu nữ khác nói thầm.

"Chào buổi sáng." Nhóc tỳ chào bọn họ.

"Không phải là ngươi chiếm tổ chim để ngủ qua đêm đấy chứ?" Thiếu nữ đó mở to mắt hạnh, lấy tay che miệng, lộ vẻ kinh dị.

"Đâu có, ta thích nhất là loài chim mà, ta còn là bạn của bọn nó nữa." Nhóc tỳ vừa nói vừa ngồi xuống cứ như quen thân lắm. Nó vặt một cái chân chim nướng vàng ươm từ trên đống lửa trước hai huynh muội này và gặm ngon lành.

"Nhưng mà ngươi đang ăn chân của một chim đấy." Tiểu cô nương bĩu môi lẩm bẩm. Đây là thứ nàng thích ăn nhất, hiện tại lại bị thằng nhóc không biết tên này cướp mất.

"Thật là đau lòng. Các ngươi không ngờ lại nướng chim để ăn. Thôi mắt không thấy thì tâm không phiền, mau ăn hết đi!"

"Loại người gì vậy trời!" Tiểu cô nương rất không vui.

"Đúng rồi. Lần này rốt cuộc là có chuyện gì thế?" Nhóc tỳ tiến gần tới bọn họ và hỏi thăm tình hình.

"Còn chuyện gì vào đây nữa, lại phải bắt đầu lại từ đầu. Đều do thằng ranh đó làm việc nhân thần cộng phẫn, hại bọn ta còn phải vượt ải thêm một lần nữa!" Tiểu cô hương thở phì phì.

Nhóc tỳ lập tức dỏng tai lên lắng nghe, hỏi han rất nhiều tình hình, sau đó nó lại hỏi: "Mấy ông già của Bổ Thiên Các đó không nói gì sao?"

Thiếu niên mở miệng nói: "Có. Họ đã bày ra thiên la địa võng, sớm đã phong tỏa chiến trường thứ hai rồi, lần này khẳng định phải bắt được thành ranh đó."

Nhóc tỳ vừa nghe thấy vậy liền mặt mày rạng rỡ, cười suýt nữa lăn lộn ở trên mặt đất. Nó cười ha ha mãi không thôi, khiến hai huynh muội này rất là ngạc nhiên, chẳng biết tại sao.

Tiểu cô nương rất bạo lực, vung nắm đấm nói: "Lần này khẳng định nó có chắp cánh cũng không thể chạy thoát khỏi chiến trường thứ hai. Nhất định phải hung hăng dạy nó một trận. Rất nhiều người đều nói phải đánh toét đít nó, còn phải làm một việc nhân thần cộng phẫn với nó nữa!"

Thiếu niên nói: "Ừ. Lần này thật sự là náo nhiệt. Nghe nói Bổ Thiên Các đặc biệt cho phép người ngoài 'xem lễ'. Bề ngoài thì là đi xem trong số thiên tài rốt cuộc có bao nhiêu người thắng được nhưng thực ra là để chư hùng chân chính nhìn thằng nhóc đáng ghét đó một phen."

"Không sai. Lần này chính là muốn bắt được thằng ranh đáng ghét đó trước mặt mọi người. Hẳn là có kịch hay để xem rồi đây!" Tiểu cô nương vô cùng hưng phấn vung nắm đấm.

"Tốt quá rồi, ha ha..." Nhóc tỳ dường như cũng rất cao hứng, vui vẻ cười to, lập tức gây được ấn tượng tốt với cô gái đó.

Bữa ăn sáng này ba người ăn rất thoải mái, vừa nói vừa cười.

Trước khi chia tay, nhóc tỳ lấy ra hai bình thuốc quý rồi đổ ra một viên từ mỗi bình, nó đưa cho hai huynh muội bọn họ rồi nhanh chóng rời đi.

"Thật là thơm nha. Đây là thuốc gì vậy?"

"Ồ, hình như là Long Tán và Hổ Dược. Một viên có thể cường gân tráng cốt, khôi phục nguyên khí trong nháy mắt. Viên còn lại có thể dùng để trị thương, công hiệu thần kỳ, rất là quý giá."

Hai huynh muội bọn họ đều lẩm bẩm, lúc muốn tìm nhóc tỳ thì nó đã đi mất tăm.

Đây đương nhiên là chiến lợi phẩm lột từ trên người của thiếu niên áo bạc. Nhóc tỳ vui tới mức lại thỉnh thoảng làm việc lễ nghĩa. Nó ăn no uống đủ, ngậm một cọng cỏ và bắt đầu đi dạo rất nhàn nhã ở trong khu thứ tám.

Lần này do phải tuyển ba nghìn môn đồ từ khu thứ tám nên độ khó của các cửa ải đã bị hạ thấp hơn rất nhiều. Cuối cùng sẽ chọn ba nghìn người vượt ải thành công sớm nhất.

Nhóc tỳ trên đường đi nhìn thấy rất nhiều thiếu niên đang ra sức xông về phía trước. Nó đếm cẩn thận, tới lúc mặt trời lên cao đã có hơn một nghìn người xông được ra ngoài.

"Cũng sắp tới lúc rồi, ta nên xuất phát thôi."

Nó chọn một lối ra có mấy trăm người thực lực gần bằng nhau và vội

vàng gia nhập, cùng bọn họ xông ra ngoài.

Ở ngoại giới, tộc lão của các bộ lạc lớn đều đã sướng âm ỉ, vô cùng cao hứng. Mà người tới đây 'xem lễ' của các thế lực lớn khác cũng đang cười to, hàm súc khó hiểu.

Chỉ có mấy vị trưởng lão của Bổ Thiên Các là thở dài, vô cùng cay đắng. Nhìn thấy tổ đội mấy trăm người đi ra, sắc mặt của họ lại càng xám ngắt lại. Đây còn gọi là khảo nghiệm nữa sao? Năm nay tuyển một đám đông như thế này, Bổ Thiên Các thật sự sắp mù mịt chướng khí đến nơi rồi.

"Lát nữa tính sổ một thể với thằng ranh đáng ghét kia!" Hùng Phi trưởng lão hung hăng nói.

"Không sai, một khi tham gia thử luyện thì đã là đệ tử của Bổ Thiên Các chúng ta rồi. Không thông qua cũng để ngươi thông qua, xem ngươi chạy đi đằng nào!" Trác Vân trưởng lão cũng nhấn mạnh.

Cuối cùng cũng chọn xong ba nghìn người, có thể nói là 'thành công mỹ mãn'. Trừ Bổ Thiên Các ra thì các nơi ai ai cũng vui vẻ ra mặt.

"Chúng ta đi chiến trường thứ hai, tính theo thời gian thì cũng đã đến lúc rồi!" Hùng Phi trưởng lão vẫy tay một cái, quả thật là có chút khí thế chiếm đoạt non sông, vô cùng hào hùng.

Nhưng nhìn kiểu gì thì ông ta cũng như là đang nghiến răng, cho nên mới có vẻ mặt kích động kịch liệt như vậy.

"Đi. Xin các vị đạo huynh đi vào trong xem lễ, nhìn một chút các lương đống và kỳ tài tương lai của Bổ Thiên Các ta!" Trác Vân trưởng lão cũng lớn tiếng nói, nhất là còn nói rõ hai chữ 'lương đống' và 'kỳ tài', giống như là muốn nuốt chửng vậy.

"Có thể dẫn theo ba nghìn đứa nhỏ vượt ải thành công vào để xem chiến trường thứ hai rốt cuộc là một nơi như thế nào không? Để bọn nó mở mang kiến thức một chút." Trưởng lão của mấy bộ lạc lớn cùng lên tiếng.

"Có thể!" Hùng Phi trưởng lão vẫy tay, trực tiếp đồng ý.

Chiến trường thứ hai mở ra, mọi người chuẩn bị bước vào.

Nhóc tỳ đương nhiên cũng lách vào trong đám người. Trên mặt nó là nụ cười vui sướng, mắt híp thành trăng lưỡi liềm, đôi nanh nho trong miệng lại càng sáng lấp lanh. Nó cực kỳ đắc ý cùng mọi người đi vào.

Trong chiến trường thứ hai, thiếu niến áo bạc đã tỉnh lại. Lần này hắn đã ngất đi quá lâu, đầu đau như muốn nứt ra, cảm giác hỗn loạn rất khó chịu. Hắn đang ở trong một không gian nhỏ hẹp, rất khó duỗi tay chân.

Rất nhanh hắn liền triệt để tỉnh táo, lập tức kêu thảm một tiếng rồi rống lên: "Ngươi đi ra đây cho ta!"

"Bịch"

Vì dùng sức quá đà nên đầu hắn đập phải một tảng đá, lại phải chịu đau đớn thêm một trận nữa. Hắn thực sự tức lắm rồi. Kẻ trong bóng tối lại đập hắn một búa nữa làm hắn ngất đi. Thật đúng là khinh người quá đáng, có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục.

Hắn phát hiện mình đang nằm ở trong một khe đá, bên ngoài đã bị người khác bịt kín, chắc là vì sợ hắn bị dã thú ăn thịt. Hắn dùng sức chui ra. Ánh nắng chiếu xuyên qua kẽ lá, mặt trời sớm đã lên cao, chẳn hẳn đã là một ngày mới rồi.

"Ta đã bất tỉnh những một đêm sao?" Hắn thầm giận. Ăn mấy búa vào cùng một chỗ, nhất là lần này lại càng khiến hắn lửa giận công tâm, ngất đi rất lâu.

Tiêu Thiên ngẩng đầu nhìn lên trời, trong lòng cảm thấy mất mát, vô cùng buồn khổ. Hắn rõ ràng là đệ nhất thiên tài vậy mà lại bị loại như thế này.

'Rầm' một tiếng, hắn cảm thấy có gì đó không đúng, cúi xuống nhìn thì

thấy ngực đang căng phồng. Hắn lấy ra nhìn bèn thấy đó là một viên Bổ Thiên Thạch, quay đầu lại thì trong khe đá đó còn có một cái túi rất quen mắt. Cái túi này vốn là thuộc về hắn. Hắn nhặt lên nhìn thì lại thấy một đống Bổ Thiên Thạch nữa.

Thiếu niên áo bạc lấp tức há hốc mồm. Đây là thế nào? Rõ ràng đã bị cướp rồi cơ mà. Tại sao lại quay về trong tay mình?

Hắn nhanh chóng mở túi da thú rồi lại lấy Bổ Thiên Thạch trong ngực ra đặt cùng một chỗ, đếm cẩn thận thì thấy có những hai mươi mấy viên!

"Chuyện gì thế này?" Hắn hơi cảm thấy mơ màng.

Một lát sau, hắn lấy lại tinh thần, giậm chận thật mạnh. Hắn rất là phẫn uất, cắn răng nói: "Đùa ông à!"

Có kẻ làm việc như thế này sao? Rốt cuộc thì ngươi có cần Bổ Thiên Thạch hay không đây? Lúc trước thì đánh lén ta một búa rồi cướp đi tất cả, chẳng còn sót lại lấy một viên.

Hiện tại lại trả lại cho ta. Quá đáng nhất chính là, ngươi trả thì trả đi, vì sao vẫn phải gõ ta một búa khiến ta ngất đi, đến mặt ngươi cũng không nhìn thấy!

"Rống..." Thiếu niến áo bạc bản thân cực kỳ khôi ngô nhưng hiện tại đã biến thành dã thú. Hắn rống to không thôi, làm chấn động khiến vùng núi đều rung lên ầm ầm.

Toàn thân hắn giăng đầy phù văn màu bạc, hắn gần như nổi điên. Quả thật là khinh người quá đáng, liên tiếp bị đập mấy búa, có là thần thì cũng phải giận sôi lên.

Những thiếu niên khác ở gần đó kinh hãi. Âm Ba Công thật là mạnh. Loại công lực này quả nhiên là đáng sợ, đủ để quét ngang bọn hắn.

"Uuui..." Rống xong, thiếu niên áo bạc bắt đầu hít ngược hơi lạnh, đau

đớn che lấy trán mình. Trên trán có một cục u lớn khiến hắn đau muốn chết.

Ở xa, các trưởng lão của Bổ Thiên Các đã dẫn mọi người đi vào chiến trường thứ hai. Bọn họ vừa đúng lúc nghe được tiếng rống chấn động sơn hà và dồi dào trung khí này, lập tức đều lộ ra nụ cười vừa ý và giật mình.

"Một đứa nhỏ thật là mạnh. Đây tuyệt đối là một kỳ tài ngút trời, mười năm nay ít thấy. Bổ Thiên Các ta lại có thêm một đệ tử khó lường nữa rồi!"

"Không sai. Đứa trẻ này rất phi phàm, khí huyết cuồn cuộn, tiếng như rồng gầm. Nếu bồi dưỡng cẩn thận thì nói không chừng sẽ trở thành một vị bá chủ kinh thế nữa."

Hùng Phi trưởng lão, Trác Vân trưởng lão đều khen không ngớt. Vừa đi vào chiến trường thiên tài liền được biết có một thiếu niên như thế này, sao có thể không phấn chấn và vui sướng được đây.

Nhân mã của các thế lực lớn khác cũng cực kỳ hâm mộ. Bổ Thiên Các quả nhiên là truyền thừa đáng sợ, nhân tài lớp lớp. Thiếu niên này nhất định sẽ có thành tựu xuất sắc.

Thậm chí có mấy người còn nẩy sinh ý nghĩ muốn tranh cướp.

"Đi. Để chúng ta xem xem thiên tài này có phong thái tuyệt vời tới mức nào." Hùng Phi trưởng lão nói.

Mọi người gật đầu, ai cũng rất chờ mong.

Ở xa, thiếu niên áo bạc xoi mặt mình qua làn nước hồ, suýt nữa là nước mắt chảy ròng. Ở trên trán hắn lồi lên một cục u to giống như một cái sừng vậy. Hai phát búa vào cùng một chỗ đã cho ra đời một cường giả một sừng.

"Ta thật hận a!" Hắn gầm nhẹ.

Cả đám người nhanh chóng đi về phía trước, muốn nhìn tên kỳ tài đó.

Ngoài đây ra thì mọi người cũng cảm thấy sắp thấy được thằng nhóc

quậy trong truyền thuyết đó rồi.

Chiến trường thứ hai bị phong ấn khẳng định là vì bắt thằng nhóc đó. Mới nghĩ thôi đã đủ khiến người ta kích động và phần chấn. Thằng ranh nhân thần cộng phẫn này cuối cùng cũng đã lộ mặt, không thể chạy thoát được nữa.

"À. Lát nữa xin mời các vị đạo huynh đi thưởng thức một gốc thuốc quý hiếm có trên đời, nó là vật báu được chăm bón bằng Hắc Hổ Sát, tương lai có thể lột xác thành Thánh Dược.'

Trác Vân trưởng lão thờ ơ nói, phong thái ung dung, vô cùng bình tĩnh. Tới lúc cần thiết thì phải để lộ một phần nội tình của Bổ Thiên Các, như vậy mới có thể oai chấn tứ phương, khiến càng nhiều thiên tài tới gia nhập.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1 04: Ung Dung Bình Tĩnh

"Thật là mong chờ nha, Bổ Thiên Các lại có thể gây trồng được Thánh Dược, quả khiến bọn ta kính nể, rất muốn xem xem cây thuốc đó rốt cuộc có hình dáng như thế nào!" Cả đám người đều khiếp sợ, không tiếc lời khen ngợi.

Thánh Dược là gì? Nó có thể làm người chết sống lại, tìm khắp trăm vạn dặm Đại Hoang cũng khó thấy một cây! Phải biết rằng, kể cả là có thì cũng toàn nằm ở trên Thái Cổ Thần Sơn, những nơi đó không do Chân Hống chiếm giữ, thì cũng có tổ Kim Sí Đại Bằng thuần huyết. Không ai dám tiếp cận cả, nếu không sẽ phải chết không thể nghi ngờ.

Trên thế gian, nhất là trong tay của Nhân Tộc, rất khó thấy được mấy cây Thánh Dược. Mà Bổ Thiên Các lại có thể gây trồng được một cây, sao có thể không khiến người ta thán phục.

Bọn họ rất chờ mong, cảm thấy quả nhiên không uổng chuyến này.

"Đi, trước tiên để chúng ta nhìn xem những thanh niên tài tuấn đó, thưởng thức một chút phong thái siêu phàm của bọn hắn. Tương lai là thuộc về bọn hắn. Đây là một đám anh hùng thiếu niên!" Hùng Phi trưởng lão dõng dạc nói.

"Được!" Mọi người gật đầu nói được, đi nhanh về phía trước.

Hồ nước yên tĩnh, một thiếu niên áo bạc đưa lưng về phía bờ, một mình nhìn ra hồ lớn mênh mông, mái tóc đen tung bay, thân hình rắn rỏi, có một loại ý vị khó mà nói rõ.

Dù hắn chưa ra oai nhưng mãnh thú và hung cầm xung quanh đều đã lùi tránh ra xa, vạn vật yên lặng. Hắn là duy nhất ở trong thiên địa này.

Vào giờ khắc này, hắn giống như đã hòa vào trong thiên địa tự nhiên. Bóng người vĩ ngạn đó không ai sánh bằng, có vẻ siêu trần thoát tục, giống như một vị trích tiên hàng lâm tại nhân gian.

Sau khi mọi người đi tới, nhìn thấy bóng lưng siêu nhiên mà xuất chúng đó thì ai ai cũng phải gật đầu, hay cho một thiếu niên anh hùng!

"Chàng thiếu niên, ngươi đã lấy được bao nhiêu viên Bổ Thiên Thạch?" Hùng Phi trưởng lão đi tới, mặt mày hớn hở lên tiếng hỏi.

Tiêu Thiên bị đánh thức khỏi trạng thái căm uất không diễn tả nổi đó, hắn bỗng xoay người, hai mắt bắn hai tia điện mang đáng sợ khiến mọi người đều run lên.

"Hay cho một thiếu niên anh hùng, tóc đen tung bay, mắt như điện lạnh. Tài giỏi lắm..."

Trác Vân trưởng lão khen ngợi, nhưng vừa nói được một nửa liền không nói được nữa, há hốc mồm mà đứng. Người này bị làm sao vậy? Trên đầu tại sao lại có một cục u to như thế?

Mọi người đều há hốc mồm. Sao cục u ở trên trán thiếu niên áo bạc lại to trông giống sừng như vậy? Đúng là có hơi dọa người.

Rất nhiều tiền bối danh túc đều đã chuẩn bị từ ngữ để khen ngợi, nhưng nhất thời lại không thể thốt ra, không thể nào cứ lừa dối lương tâm mà nói cục u này của ngươi rất xuất chúng, to mà bất phàm được.

"Này... Ngươi bị thương à?" Một vị trưởng lão của Bổ Thiên Các hỏi.

Tiêu Thiên hờ hững gật đầu.

"Ặc..." Mọi người ngẩn ra. Lẽ nào thiếu niên này đã thất bại rồi, nhưng nghe tiếng kêu như rồng gầm hổ gào của hắn thì đây tuyệt đối là một người tài khó lường cơ mà.

"Ngươi đã lấy được bao nhiêu Bổ Thiên Thạch?" Hùng Phi trưởng lão nghiêm mặt, làm ra vẻ uy nghiêm.

Trên sự thật, mọi người thấy hắn im lặng như vậy đều cho rằng hắn đã thất bại.

Thiếu niên áo bạc không nói gì nhiều, trực tiếp ném một cái túi da thú ở trên mặt đất, một tiếng 'bịch' kinh người vang lên.

Mọi người ngẩn ra, thiếu niên này quật cường mà cao ngạo, tính cách thật là mạnh. Trưởng lão của Bổ Thiên Các cũng không để ý, đi tới mở ra bao da. Sau khi mở ra ông ta đột nhiên ngẩng đầu lên.

"Những hai mươi tám viên Bổ Thiên Thạch, thật sự là kinh người. Thành tích như thế này tuyệt đối là biểu hiện của đệ nhất nhân!"

Mọi người nghe vậy đều không khỏi lộ vẻ xúc động, nhìn vào trong túi thì quả nhiên có hai mươi mấy viên Bổ Thiên Thạch đang chảy xuôi ánh sáng óng ánh.

"Thật là một thiếu niên anh hùng!" Lúc này, mọi người cũng không tiếc lời khen ngợi nữa.

"Thực sự là kinh người mà, những năm gần đây quá ít thấy. Thành tựu như thế này đã đủ để ngạo thị rất nhiều thiên tài, xứng với cái danh nhân kiệt!" Hùng Phi trưởng lão khen ngợi theo nhịp.

"Thế cái u trên đầu hắn là thế nào?" Trừ các thế lực lớn ra thì còn hơn ba nghìn đứa trẻ thành công vượt ải, lúc này chúng đang nhỏ giọng bàn luận.

"Trẻ con biết cái gì? Đó không phải là u mà là 'dị tượng'." Một vị trưởng lão mắng.

"Cháu nhìn rõ ràng giống cục u lớn mà." Đứa trẻ oan ức, nó cảm thấy mình không hề nhìn nhầm.

"Đừng nói lung tung. Đây chính là tài hoa xuất chúng đấy." Một vị tộc lão của bộ lạc lớn kiên nhẫn giải thích: "Biết cái gì gọi là xuất chúng không? Chính là phi phàm khác người, thiên phú đặc biệt, giống như... Mọc một cái sừng, đây là 'thiên tướng' trời sinh, người bình thường muốn có tướng mạo như thế này cũng không được!"

Một vài đứa trẻ tuổi khá nhỏ nghi ngờ, dùng sức chớp mắt và nhìn chằm chằm để quan sát.

Tộc lão của một bộ lạc lớn nhỏ giọng nhắc cháu của mình, nói: "Khụ, đây nhất định sẽ là một vị bá chú khó lường của Bổ Thiên Các trong tương lai, không thể đắc tội. Không cần biết đó là u lớn hay là tài hoa xuất chúng, tạo quan hệ tốt là không sai!"

"À, cháu biết rồi." Đứa trẻ gật đầu.

Bên bờ hồ, trong lòng thiếu niên áo bạc giống như có mười vạn con ngựa hoang chân dính bùn đang lao nhanh qua, hắn hận không thể rống lên: "Tài hoa cao ngút cái rắm, 'Thiên Tướng' cái con mẹ ngươi chứ!"

Thiếu niên áo bạc gào thét điên cuồng trong lòng, thật là quá ức hiếp người ta rồi. Hắn hận kẻ ra tay với hắn trong bóng tối muốn chết, nhưng hiện tại có thể nói gì đây? Chỉ còn cách ngẩng đầu nhìn trời, rất muốn khóc to.

Nhưng rơi vào trong mắt mọi người thì viêc đó lại có ý nghĩa khác rồi. Thiếu niên này quả nhiên là tuyệt vời mà, ngẩng đầu nhìn trời, ánh mắt thâm trầm mà sâu thẳm, loại phong độ này quả nhiên phi phàm.

Nhân vật tiền bối không cảm thấy hắn kiêu căng, cái gọi cậy tài khinh người chính là như vậy. Đây là đặc quyền của thiên tài, chẳng có gì ghê ghớm cả.

Nếu để thiếu niên áo bạc biết những điều họ nghĩ trong lòng thì nhất định sẽ nước mắt rưng rưng. Mẹ nó chứ, ta cậy tài khinh người cái đầu ngươi ấy, ta vừa mới bị thằng khác đập cho hai búa kia kìa.

"Ta biết hắn, hắn tới từ Tiêu Tộc cách đây ba mươi vạn dặm." Có người lên tiếng.

"Hóa ra là nhân kiệt của Tiêu Tộc. Bọn họ thống trị lãnh thổ vô tận, nhân khẩu hơn một tỷ, lý nên xuất hiện kỳ tài như thế này." Người bên cạnh gật đầu.

"Thôi, nhìn thấy thiếu niên anh kiệt là vinh hạnh của Bổ Thiên Các ta. Đi thôi các vị, còn có nhiều thiếu niên thiên tài khác chờ chúng ta đi gặp, tiếp tục xem lễ." Hùng Phi trưởng lão rất hài lòng, đồng thời trong lòng cũng có chút nóng bỏng. Thiên tài năm nay thật sự là kinh người mà, người giống như Tiêu Thiên này vô cùng hiếm thấy, chắc chắn là một 'hạt giống' đáng để bồi dưỡng.

Đồng thời, trong lòng ông ta còn có một ngọn lửa nữa hừng hực hơn, đó chính là phải chờ được thằng siêu quậy kia. Lần này nó có chạy đằng trời.

Hùng Phi đã đầy một bụng lửa giận. Cảnh tượng hơn ba nghìn người trùng trùng điệp điệp xông ra khu thứ tám tới lúc này vẫn khiến ông ta quáng mắt. Việc này đều do thằng ranh đó gây ra, để ông ta phát điên.

Không hề nghi ngờ, sự kiện lần này đã biến Bổ Thiên Các thành tiêu điểm, ở ngoại giới vẫn còn đang bàn tán sôi nổi.

Mọi người tiếp tục đi về phía trước, lục tục nhìn thấy một vài thiếu niên thiên tài, có người bị thương và đánh mất Bổ Thiên Thạch, có người tay cầm mấy viên, thu hoạch cực phong phú, kết quả đều khác nhau.

Mặc dù tổng thể mà nó thì bọn hắn đều rất mạnh, xứng với hai chữ thiên tài, nhưng lại không còn ai kinh khủng như thiếu niên áo bạc nữa, chênh lệch rất rõ ràng.

"Ồ, đứa nhỏ Mộc Tộc này rất khá, gom được chín viên Bổ Thiên Thạch. Nghe nói lúc trước đã gom được tám viên nhưng đáng tiếc gặp phải Tiêu Thiên nên bị cướp." Trác Vân trưởng lão gật đầu. Cuối cùng lại phát hiện

được một đứa trẻ rất đặc biệt

Thiên tài từ từ hiện thân và tập trung một chỗ, nhưng trong quá trình này mấy vị trưởng lão của Bổ Thiên Các lại nhíu mày, vùng sơn lâm này quá loạn rồi, cổ mộc bị hủy, khắp nơi là cây đổ cành gẫy, thậm chí đến mỏm núi cũng sụp đổ. Rốt cuộc là đã xảy ra bạo động như thế nào?

"Sao ta cảm thấy như có thú triều từng tràn qua, hơn nữa Đại Hắc cũng từng tàn phá nơi này nhỉ." Một vị trưởng lão nói nhỏ, vội tìm một thiên tài tới hỏi.

"Cái gì? Thật sự có thú triều, Giao Thú, Cổ Ngạc, Tam Túc Long Điểu đều bạo động sao?" Trưởng lão của Bổ Thiên Các giật mình, sau đó tiếp tục hỏi kỹ để hiểu rõ nguyên nhân.

"Ngươi nói là mình đã từng nhìn thấy một bóng người mơ hồ chủ động đi khiêu khích mấy con hung thú bá chủ đó, dẫn tới bọn chúng gây bạo động sao?" Hùng Phi trưởng lão nhíu mày.

Một thiên tài đứng ra nói nhìn thấy một bóng người trêu chọc hung thú khắp nơi, kết quả gây ra một hồi bạo động kinh khủng.

Mọi người ồ lên, việc này cũng quá kỳ quái rồi. Kể cả là thiên tài thì đối mặt những con hung thú bá chủ này cũng phải né mới đúng, tại sao lại chủ động khiêu khích như vậy? Thực lực của kẻ này thật là kinh khủng.

Sắt mặt của mấy vị trưởng lão không dễ coi cho lắm, dãy núi này bị cày xới nát bươm, hung thú bá chủ bạo động, sức phá hoại thật sự là kinh người.

"Ngươi nói là kẻ đó dùng sức dẫm một cái liền bật qua độ cao của một đỉnh núi, có thể kéo dài qua núi non trùng điệp à?" Trưởng lão của Bổ Thiên Các nhận được một tin tức rất hữu dụng từ trong miệng của thiếu niên thiên tài.

"Không sai!" Một thiếu niên gật đầu. .

Mọi người hai mắt nhìn nhau, sau đó trong lòng đồng thời nghĩ đến một người, nhất định là thằng oắt con nhân thần cộng phẫn đó rồi.

"Thằng trời đánh thánh đâm kia!" Hùng Phi trưởng lão khàn cả giọng, lớn tiếng rống lên. Ông ta rất tức, cũng rất kích động. Việc này chứng minh thằng ranh đó đang ở chỗ này.

"Chuẩn bị hành động, tóm lại nó cho ta!" Một trưởng lão khác cũng kích động lạ thường như thể bôi máu gà.

"Bình tĩnh." Trác Vân trưởng lão lên tiếng, bộ dạng rất là thờ ơ. Mặc dù trong lòng ông ta cũng khó nhịn từ lâu lắm rồi, hận không thể lập tức ra tay, nhưng cũng không thể phá hủy hình tượng và bầu không khí như vậy được.

Mấy vị trưởng lão nhìn nhau sau đó cười một tiếng. Nếu nó đã đi vào đây rồi thì chẳng lẽ còn chạy nổi nữa hay sao? Cầm Bổ Thiên Thạch thì chính là đệ tử của Bổ Thiên Các ta, sau này trừng trị thế nào mà chả được.

"Các vị, chúng ta đi thưởng thức thuốc quý trước rồi lát nữa lại đi gặp thằng ranh đó." Trác Vân trưởng lão rất ung dung nói.

"Rất hay!" Mọi người gật đầu, ai cũng cảm thấy khá hài lòng, rất là chờ mong.

Thiên tài của chiến trường thứ hai cũng tham gia vào. Cả đám người trùng trùng điệp điệp xuất phát đi vào sâu trong dãy núi, ven đường quan sát chiến trường thử luyện này, ai cũng gật đầu.

"Các vị, sắp đến nơi rồi. Cây thuốc này đã sinh trưởng được tám trăm năm, rất có khả năng sẽ lột xác khi tròn một nghìn tuổi." Trác Vân trưởng lão giới thiệu.

Cuối cùng cũng đến chỗ sâu trong dãy núi, ở phía trước rất rộng rãi, mặt đất khô cứng, sương đen dày đặc, tựa như có một hố đất khổng lồ vắt ngang, rất là khủng khiếp.

"Thật mạnh, đây là Hắc Hổ Sát chân chính!"

"Trời ơi, một con hổ to lớn như vậy so với Thái Cổ Di Chủng sẽ chỉ hơn chứ không kém đâu!"

Rất nhanh mọi người liền phát hiện một đôi mắt cực to tỏa sáng ở trong hố đất tối tăm, giống như hai vầng trăng máu chiếu rọi ra, khiến người ta sợ hãi.

Trác Vân trưởng lão ra vẻ ung dung, vô cùng bình tĩnh, ông ta sửa sang một lúc, từ từ giơ tay chỉ về phía trước nói: "Mời mọi người nhìn..."

Đột nhiên, ngón tay của ông ta cứng lại, nụ cười tràn ngập lực tương tác thoáng cái đông lại, đôi mắt ôn hòa sát na liền trợn tròn. Ông ta suýt nữa thì ngất đi.

Ở đó có một cái hố, Hắc Sát Liên không còn tăm hơi nữa, bị kẻ khác đào cả gốc lẫn ngọn mất rồi!

"Trời đánh mà, thuốc đâu, thuốc quý đâu?" Sự bình tĩnh và ung dung của Trác Vân trưởng lão đã biến mất, ông ta nhảy bật lên giống như bị người ta dẫm phải đuôi, gân xanh trên trán giật mạnh, rống giận liên hồi.

Trác Vân trưởng lão đã nổi điên, giống như hóa thành người điên Thượng Cổ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1 05: KhảO NghiệM KếT ThúC.

Trang chủ / Huyền Huyễn / Thế Giới Hoàn Mỹ / Chương 1 05: Khảo nghiệm kết thúc.

Thế Giới Hoàn Mỹ

Chương 1 05: Khảo nghiệm kết thúc.

Thế Giới Hoàn Mỹ

Tác giả: Thần Đông

Chương 105: Khảo nghiệm kết thúc.

Dịch giả: Ronkute

Một đám người trợn mắt há mồm, Trác Vân trưởng lão thật là kinh khủng, miệng mở thật rộng, điên cuồng gào thét không ngớt, làm cho thiên địa chấn động nổ vang, một người không lâu trước đây hiền lành lịch sự, bộ dạng bình tĩnh thông dong mà giờ hoàn toàn trái ngược.

Tất cả mọi người chịu không được nên đành lùi lại, sợ hắn nổi giận mà làm bị thương đến người khác.

"Gia gia, Trác Vân trưởng lão bị sao vậy, là đang thi triển Khuyển Ma Công thời Thượng cổ sao, thật là đáng sợ." Một đứa trẻ của bộ lạc níu níu góc áo của tổ phụ mình, trên mặt mang một tia sợ hãi.

"Chuyện này...Không kém bao nhiêu đâu." Tộc lão của bộ lạc gật gật đầu, nói quanh co.

"Hắc Sắc Liên dược ở nơi nào?!" Trác Vân trưởng lão rống to, cặp mắt

đều đỏ ửng lên, bước ra hai bước liền tới phía trước địa quật, tìm kiếm khắp nơi.

Mấy vị trưởng lão khác của Bổ Thiên các cũng gấp rút vọt nhanh tới, bọn hắn trên đầu đầy mồ hôi hột, tức giận không thôi, chứng kiến cái hố kia, trước mắt mỗi người đều biến thành màu đen, như muốn bất tỉnh đến nơi.

Là một cây bảo dược, nếu chỉ là loại bình thường thì không sao, nhưng mà gốc cây này rất có thể sẽ lột xác, trở thành thánh dược chí bảo, làm sao bây giờ lại không thấy?

"Chết tiệt, là ai đánh cắp hả?" Hùng Phi trưởng lão thở gấp.

Mọi người không nói gì, vốn là đến để xem bảo dược, chưa từng nghĩ sẽ chứng kiến một màn như thế này, Hắc Sát Liên bị thất lạc, còn mấy vị trưởng lão thì gào thét giống như những kẻ điên.

Bọn họ thân hình như tia chớp, nhanh nhẹn vô cùng, cố gắng tại địa phương này tìm cho ra một ít manh mối nào đó.

"Khục..." Một vị khách đến từ một thế lực lớn ho khan một tiếng, nói: "Thực sự là bảo dược sao?"

Có người nghi ngờ như thế, mấy vị trưởng lão ở Bổ Thiên các hiển nhiên càng phát điên lên, mặt mũi lần này mất hết rồi, vốn là muốn thể hiện ra một ít nội tình, kết quả lại gây ra một trò cười như thế này.

"Là ai làm?" Bọn hắn hận không thể lập tức bắt lây tên này.

Trác Vân trưởng lão vẫn còn đang điên cuồng gào thét. Làm cho lỗ tai người khác đau nhức hết cả lên, hắn hận đến phát điên, chuyện này quả thật rất khó coi, chính hắn mời tới một đám đồng đạo mà kết quả lại làm cho hắn không còn chút mặt mũi nào nữa.

Ở bên trong địa quật, Hắc hổ đi ra, thân hình khổng lồ làm cho từng người đều run sợ, quá mức kinh khủng. Thân thể của nó cao hơn ngọn núi

một chút, chuyện này cũng quá dọa người rồi.

Toàn thân của nó đen nhánh, da lông rất dài, đứng ở đó như là một tòa núi kỳ dị làm cho tâm hồn mọi người khiếp sợ, đôi huyết mâu vô cùng to lớn, lạnh như băng nhìn mọi người.

Mà bên trong địa quật, sát khí màu đen bất chợt dâng lên, cuồn cuộn hướng ra phía bên ngoài, giống như là đang đi tới cửa ra vào của Địa ngục. Làm cho mọi người lạnh mình mà kinh hãi.

Hắc hổ vừa xuất hiện. Mấy vị trưởng lão cũng không khỏi run sợ. Không giám vô lễ với nó, bởi vì đây là một con cự thú có thể chinh chiến với Thái cổ dị chủng, thực lực cường đại đến dọa người. Năm đó một vị tiền bối vô cùng mạnh mẽ đã ra tay, hủy diệt bảo cụ. Hao phí tâm trí mới có thể hàng phục được nó.

Hắc hổ gào thét, vạn núi dao động, không ít người bị hù làm cho khiếp sợ, gần như muốn ngã nhào lên mặt đất, nhất là một nhóm trẻ con sắc mặt càng thêm trắng bệch, chưa từng thấy qua một con mãnh thú nào còn cao hơn cả một ngọn núi.

Nó truyền ra một luồng thần niệm cực lớn, nói cho bọn người Hùng Phi, Trác Vân biết.

"Kế điệu hổ ly sơn!" Mấy vị trưởng lão đâu răng, đau gan, đau dạ dày, mưu kế này, cái tên này thật sự là đặc biệt nha.

Hắc hổ chậm rãi tiến vào bên trong địa quật, biến mất không thấy đâu nữa, cho đến lúc này mọi người mới dám thở dài ra một hơi, chuyện này quả thật đáng sợ, loại uy áp này làm cho người khác ngay cả hô hấp cũng đầy khó khăn.

"Tra đến cùng, tranh thủ thời gian mà tìm kiếm manh mối!" Hùng Phi trưởng lão quát, hắn có cảm giác ù tai hoa mắt rồi, hai ngày này đã xảy ra rất nhiều chuyện, giày vò làm cho hắn gần như chịu không nổi.

Nghĩ đến hai chữ giày vò này, trong đầu hắn thoáng xuất hiện hai chữ 'đứa nhỏ', lập tức thở gấp kêu lên: "Các ngươi nói xem, có phải hay không do nhóc siêu quậy kia làm?"

Lời này vừa thốt ra, cả hiện trường đều lặng ngắt như tờ.

Nhưng ngay sau đó liền nhao nhao cả lên, theo phỏng đoán của mọi người, 80% chính là do tên nhóc con kia làm, đây chính là phong cách của nó, ngay cả thông đạo Hư Thần Giới cũng không buông tha, một gốc bảo dược tốt như thế để ở trước mặt, ngươi nói xem chẳng lẽ nó không có đầu óc hay sao? Nếu chiếu theo suy nghĩ của đứa nhỏ này, rõ ràng sẽ không nói một lời nào, vậy khẳng định là thiên lôi đánh xuống.

"Ta đi, tên nhóc con này đúng là một ngôi sao chổi mà, ai ở bên cạnh nó đều sẽ gặp chuyện không may."

"Ha ha, trước kia truyền ra tin tức nó muốn tới Bổ Thiên các, ta biết ngay mà, thượng cổ Tịnh thổ muốn sụp đổ rồi, chẳng lẽ các ngươi không suy nghĩ tên nhóc con đó là ai, ngay cả Hư Thần Giới cũng không chịu nổi nó, phải trực tiếp đuổi đi."

"Quả nhiên chính là kết quả của nó, lại làm thêm một chuyện nhân thần cộng phẫn, ha ha, vì cớ gì ta lại muốn cười to thế này."

...

Trưởng lão của Bổ Thiên các thật là đáng thương, sắc mặt ai nấy đều biến thành màu đen, cơn giận sôi trào, suy đoán xem thử ai làm ra chuyện này, còn những người đến dự lễ một chút thông cảm cũng không có, trái lại còn cảm thấy có chút hả hê.

"Truy!" Trác Vân trưởng lão đã phát cuồng, mở miệng đang dính máu thật to ra, quát đến nỗi khàn cả giọng.

"Đúng, mau đuổi theo, tên nhóc siêu quậy kia ngay cả gốc cũng đào lên, tranh thủ thời gian đuổi theo, sau đó trồng xuống lại chắc vẫn có thể sống

được." Một vị trưởng lão khác nói.

Rất nhanh bọn hắn liền phát hiện ra một cái hố rất sâu, chính là do lúc trước Nhóc tỳ bật người nhảy lên, phát hiện được dấu vết này, một cước trực tiếp làm cho nham thạch trên mặt đất đều nứt vỡ ra, giống y như kết quả của hắn khi phá vỡ kỷ lục của Thạch Nghị ở Hư Thần Giới.

"Trời ạ, quả nhiên là hắn!" Giờ khắc này, mọi người mới kinh hô cả lên.

Suy đoán là một việc, xác thực lại là chuyện khác, tên nhóc siêu quậy hết sức xấu xa mà, tựu rất đơn giản mà trộm đi bảo dược của Bổ Thiên các.

"Đừng lo lắng, tranh thủ thời gian bày thiên la địa võng, cùng nhau bắt lấy tên tiểu tặc này!" Trác Vân trưởng lão hóa thân thành một đại Lạt Ma, không thèm để ý đến hình tượng nữa, hổn hển gào thét thật to.

Chiến trường thứ hai bị phong tỏa, bọn hắn tin tưởng, Nhóc tỳ có chắp thêm cánh cũng chắc chắn sẽ bị bọn họ bắt lại.

Bọn hắn dựa theo suy đoán phương hướng của nhóc siêu quậy mà truy tung, khi thấy dấu vết lúc hắn bật lên nhảy qua mấy cái sơn lĩnh, ai nấy đều hít một hơi khí lạnh.

Khí lực kiểu này đúng là quá nghịch thiên, làm cho mọi người đều phải sợ hãi.

"Thạch Nghị có đối thủ rồi!" Một vài người thầm thở dài, ánh mắt tràn đầy hưng phấn.

"Chỉ sợ phải chờ thêm hai ba năm nữa, hiện tại tên nhóc con này tuổi còn quá nhỏ" Một người khác mở miệng.

Một đường truy tung, tất cả mọi người của Bổ Thiên các đều xanh cả mặt, bởi vì trên đường đi bọn họ tìm thấy được một vài mảnh vụn của khối linh dược, ở trên mặt có dấu răng nhỏ.

Giờ khắc này, không chỉ Bổ Thiên các, mà ngay cả những người đến xem lễ cũng đau lòng không thôi, hay cho một đứa trẻ phá gia chi tử!

Đây là cách để ăn bảo dược sao, không nói đến chuyện sau này có thể lột xác biến thành thánh dược, mà cho dù ngươi có trộm được đến tay thì cũng không nên trực tiếp ăn như thế. Nếu như đem đi để luyện dược, như thế thì mới có hiệu quả tốt nhất.

Tên nhóc siêu quậy này biến nó giống như là một củ cà rốt, trực tiếp nhai ngấu nghiến, chuyện này đúng là phung phí của trời mà. Chỉ sợ hấp thu được ba thành dược liệu mà thôi.

"Tức chết đi mà" Hùng Phi trưởng lão nổi trận lôi đình.

"Ah phốc"

Trác Vân trưởng lão trực tiếp phun ra một ngụm máu, đúng là một tên nhóc phá gia mà, sao lại có thể làm ra chuyện như thế này được, không biết đây chính là Hắc Sát Liên sao? Hắn ngửa mặt lên trời gào rú.

"Ta đương nhiên biết là Hắc Sát Liên chứ. Ăn sống, nấu chín, không phải chỉ là ăn thôi sao, đối với ta mà nói, không có gì khác nhau, chỉ là để đột phá đệ lục Động Thiên mà thôi." Nhóc tỳ oán thầm.

Đồng thời, nó gãi đầu, lúc đó do chạy quá nhanh, có làm rơi một vài miếng dược liệu, đúng là hơi lãng phí thiệt.

Nếu như bị mọi người biết ý nghĩ của nó, cũng nghe được lời nói của nó. Nhất định sẽ đè chặt nó xuống đất. Trước tiên đập cho một trận rồi mới tra hỏi, như thế cũng gọi lãng phí? Ngươi ăn bảo dược giống như gặm một củ cải trắng, ăn như thế mới gọi là lãng phí đấy!

Cuối cùng, một đường truy đuổi, Bổ Thiên các lại nhặt được một khúc rễ cây, Trác Vân trưởng lão lúc này hai mắt đã biến thành màu đen. Thiếu chút nữa là bất tĩnh, tên tiểu tử này ngay cả gốc cây cũng không buông tha, ăn cho đến hết luôn sao?!

"Ngay cả gốc cây mà ngươi cũng ăn luôn sao?" Hùng Phi nhắm mắt lại, liên tục gào thét.

Những người của Bổ Thiên các hoàn toàn tuyệt vọng, đến ngay cả gốc mà cũng ăn, không có khả năng làm cho Hắc Sát Liên sống lại nữa rồi, làm cho tất cả mọi người đều đau lòng.

"Không phải là bảo dược sao, toàn thân trên dưới đều là bảo vật, chắc chắn là không thể lãng phí rồi, phải ăn cho hết." Nhóc tỳ trong nội tâm thầm nói, đối với biểu hiện của bọn họ nó cực kỳ không hài lòng, các ngươi mới là người lãng phí, đến cả gốc cũng phải lãng phí sao? Lãng phí quá, đáng xấu hổ!

May mắn là Hùng Phi, Trác Vân không thể nghe được những lời trong lòng của nó, bằng không thì lại phải thổ huyết thêm lần nữa.

"Đừng để cho ta bắt lấy ngươi, nếu không ta cũng sẽ giống như ngươi làm ra một chuyện nhân thần cộng phẫn!" Trác Vân gào thét.

Hùng Phi thiếu chút nữa thì lệ rơi đầy mặt, từ khi tên tiểu tử này vào Bổ Thiên các, hai ngày nay không có một chút yên tĩnh nào, hết chuyện này đến chuyện khác làm cho người khác phải phát điên lên, quả nhiên không hổ được mọi người ở trong Hư Thần Giới gọi là "Nhân thần cộng phẫn".

"Lật tung chiến trường thứ hai lên cho ta, lên trời xuống đất cũng phải tìm ra cho ta, không thể buông tha." Một vị trưởng lão hạ mệnh lệnh.

Đúng lúc này, một đám nam nữ trẻ tuổi nhanh chóng chạy vào giữa rừng núi, tìm tòi bốn phương tám hướng, những người này chính là những đệ tử môn đồ chính thức của Bổ Thiên các, tuổi đã ngoài hai mươi, cực kỳ cường đại.

"Người vẫn không đủ, mặc dù đã phong tỏa nơi đây nhưng mà địa phương này quá lớn, vạn nhất nó trốn đi thì rất khó để tìm, mau chóng gọi thêm người!"

Một ngày này, Bổ Thiên các oanh động, cuối cùng phàm là đệ tử của môn phái đều bị điều động đến, rậm rạp chằng chịt, phô thiên cái địa, bao phủ toàn bộ chiến trường thứ hai.

Chuyện này tự nhiên là truyền tới Hư Thần Giới, nơi khơi ra náo động, mọi người đều sợ hãi thán phục năng lực gây tai họa của nhóc siêu quậy này, có thể làm cho Bổ Thiên các phải đào ba tất đất để tìm cho ra nó, quả thiên là kinh người mà.

"Bổ Thiên các thật là đáng thương."

Các nới trong Hư Thần giới đều bàn tán, trong lúc nhất thời một tên miệng còn hôi sữa liền trở thành nhân vật nóng nhất, làm cho mọi người không ngừng thảo luận suy đoán, thỉnh thoảng còn có tiếng cười ta.

Đáng thương cho Bổ Thiên các, ở Phong tiêm lãng khẩu, thỉnh thoảng lại bị người khác giễu cợt, làm cho bọn hắn tức giận không thôi, thề nhất định phải tìm cho bằng được tên nhóc con này, nhốt vào bên trong Tịnh thổ, từ từ trừng trị.

"Đã tìm được!" Bỗng nhiên ở chiến trường thứ hai có người kêu lên, tới báo tin vui.

"Ở nơi nào?!" Trác Vân trưởng lão hai con mắt mở ra.

"Ở bên trong một tổ chim con tìm được ba bộ bảo cốt." Một gã đệ tử chạy tới, cầm lấy ba bộ bảo cốt sáng óng ánh.

"Lại có phát hiện nữa, ở phía sau một thác nước tìm được ba bộ bảo cốt." Lại một nữ đệ tử mang thu hoạch của mình tới.

"Của ta, của ta, đều là của ta!" Nhóc tỳ nhìn về phía đám người, mắt mở thật to, thật là không cam lòng mà, nhưng chỉ biết gọi thầm trong lòng mà thôi, nơi miệng không giám hó hé điều gì.

Cuối cùng, Bổ Thiên các chỉ tìm được sáu bộ cốt, không còn thu hoạch

được gì nữa, làm cho Nhóc tỳ thở phào nhẹ nhõm, còn có mười hai bộ nữa, trong nội tâm bình tĩnh đi một ít.

Sau đó, nó thay đổi hình dạng, lúc trước khuôn mặt nhỏ nhắn của nó tròn như quả tảo to, nhưng bây giờ lại không giống như trước, nó rất cẩn thận, không muốn để lại một manh mối nào.

Xem lẫn trong ba ngàn đệ tử, nhiều người như thế, căn bản sẽ không bị ai chú ý, không ngừng thay đổi vị trí, thay đổi hình dạng từ từ tiến hành, vì vậy rất khó để có người nhận ra.

Mấy vị trưởng lão của Bổ Thiên các sắc mặt âm trầm, tập trung hơn một trăm vị thiên tài ở chiến trường thứ hai lại một chỗ, ánh mắt đảo qua từng người, như muốn tìm ra thứ gì đó.

"Khảo nghiệm kết thúc!"

Cuối cùng, Hùng Phi và Trác Vân nói ra mấy chữ, con ngươi phát ra màu xanh lá nhìn chằm chằm vào những thiên tài này, cho rằng nhóc siêu quậy có khả năng trà trộn vào nới đây.

Chậm rãi tìm kiếm, chỉ cần tiến vào Bổ Thiên các, không tin là tìm không ra! Đây chính là ý nghĩa cũng những vị trưởng lão.

Nhưng mà, trong nội tâm của họ rất không bằng lòng, vậy mà vẫn không thể bắt được, tên tiểu tử này chạy quá nhanh, là một hạng người trong những thiên tài này sao?

Mấy vị trưởng lão đã thương lượng qua, cho rằng Nhóc tỳ giống như suy đoán của một số người, là một ấu tể của thái cổ hung thú nào đó, hóa thành hình người, một dị thú tuyệt đối có loại thần thông nào đó.

Bằng không thì tại sao nó lại có sức bật kinh khủng như thế? Hơn nữa sao lại tới vô anh đi vô tung được chứ.

"Đúng là đáng hận!" Mấy vị trưởng lão gào thét.

Ngoài bọn hắn ra, ở bên ngoài chỉ còn có một thiếu niên áo bào màu bạc tâm huyết quy cuồng, hắn cuối cùng cũng biết ai đã đập mình hai búa, không khỏi ngửa đầu lên nhìn trời, thiếu chút nữa nước mắt tuông rơi, thù này kết quá lớn rồi!.

"Trông thấy chưa, người này chính là thiếu niên anh hùng tài giỏi, gặp chuyện không sợ hãi, trong lúc mọi người than thở, chỉ có một mình hắn khinh thường nhìn bầu trời."

"Gia gia, cháu nhìn thấy rồi, chính xác chỉ có một mình đại ca ca nhìn lên bầu trời mà thôi."

"Thiếu niên này quả nhiên tài giỏi, tâm tính siêu phàm, vượt xa người bình thường!" Một vài trưởng lão cùng tiền bối danh túc than thở.

Thiếu niên áo bào màu bạc nghe được những lời này, trái tim trong lồng ngực không ngừng đập mạnh, hắn cố nén cơn xúc động đang dân trào.

"Đã xong, từ nay về sau, các ngươi đều là đệ tử của Bổ Thiên các, sẽ đạt được truyền thừa của Thượng cổ Tịnh thổ. Tốt rồi, bây giờ bắt đầu vào sơn môn." Một vị trưởng lão nói lớn.

Một đám người cuồn cuộn từ trong chiến trường thứ hai đi ra, hướng về sơn môn Bổ Thiên các.

Ở bên trong sơn môn, còn có một đám thiếu niên đang đứng đợi, có Thạch Nghị, có Tiểu nữ nhi mà Nhân Hoàng sủng ái nhất, còn có Hoàng tử của Cổ Quốc, còn có những con nối dõi của thái cổ dị chủng, cùng nhau trải qua nghi thức nhập môn.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1 06: TộI PhạM Truy Nã CủA TịNh Thổ

"Con à, tiến vào Bổ Thiên các nhất định phải cố gắng, không nên phụ lòng kỳ vọng của tộc nhân đối với mình!"

"Thượng cổ Tịnh Thổ không giống bình thường, từng xuất hiện Thần thánh, ở chổ này đừng có cố chấp, nhất định phải nghe lời sư môn, chăm chỉ tu hành."

Một đám tộc lão của các bộ lạc dặn dò, dạy bảo những đứa nhỏ ở trong bộ lạc của mình, để cho bọn chúng cố gắng tu luyện được thần thông, tương lai mới có thể bảo vệ được bộ lạc.

Hơn ba ngàn đứa nhỏ con mắt đều đỏ ửng, từng người đứng bên cạnh tộc lão của mình, lắng nghe những lời dạy bảo, không ngừng lau nước mắt, thế là phải ly biệt rồi, muốn gặp lại nhau không biết phải chờ đến năm nào tháng nào nữa, có lẽ đến lúc đó sẽ có rất nhiều lão nhân sớm qua đời rồi.

"Tộc lão bảo trọng!"

Bọn họ chính là những đệ tử kiệt xuất được chọn lựa từ trong tộc, bởi vì thiên phú tốt, đại đa số cũng không phải là con cháu gì của tộc lão, nhưng lúc này lại lưu luyến không rời, chính là do tộc lão dẫn bọn họ đi hơn mười mấy vạn dặm trong Đại Hoang, chính vì thế cũng là cơ hội để bọn họ thay đổi cuộc đời của chính mình.

Nhóc tỳ đứng giữa đám đông, mặc dù cũng có gia đình nhưng ở đây lại không có người thân nào hết, chỉ có thể làm bộ lau nước mắt, hướng đến một cụ già xa lạ mà nghẹn ngào khóc nức nở.

Là con của ai đây? Cụ già nghi hoặc, trong ấn tượng của ông thì đây không phải là tộc nhân của mình, nhưng mà cũng không cần thiết biết nhiều

làm gì, hiện tại đứa nhỏ này đang khóc, có lẽ vì vậy mà nhận lầm người cũng nên.

"Cháu trai đừng khóc, cố gắng tu hành cho thật tốt là được rồi." Cụ già an ủi.

"Cảm ơn người, con biết rồi." Nhóc tỳ ngừng khóc, trên mặt ngay cả một giọt nước mắt cũng không có, xoay người rời đi, làm cho cụ già ngẩn người một hồi.

Rốt cục, sơn môn yên tĩnh đi không ít, tất cả tộc lão đến từ các bộ lạc lớn đều rút lui. Dẫn về gần chín vạn thiếu niên không có thông qua được khảo nghiệm.

Hiện trường chỉ còn lưu lại có ba ngàn người, đông đúc cả một vùng, một lão nhân ngồi xếp bằng ở trên tảng đá màu xanh trước sơn môn nhức đầu không thôi, hàng năm chỉ có mấy trăm đệ tử mà lúc này lại có đến hơn ba ngàn người, quá nhiều người mà, sao mà sắp xếp cho được đây? Đúng là một câu hỏi hóc búa.

Các vị trưởng lão như Hùng Phi, Trác Vân ủ rủ ngồi xuống một bên, cúi đầu, nén lại cơn thịnh nổ ở trong lòng. Chuyện lần này quá mất mặt rồi, đối mặt với các lão tiền bối trong môn phái cảm giác vô cùng xấu hổ.

"Cứ như vậy đi, đều đã nhập môn hết rồi, mọi người chịu thiệt thu nhận thêm một vài môn đồ nữa." Lão nhân ngồi xếp bằng ở chỗ đó, trong con mắt phảng phất như có cảnh tượng khai thiên tích địa, thật là kinh người.

Sơn môn hùng vĩ, do hai tòa núi đá tạo thành, nguy nga đồ sộ. Có rất nhiều trưởng lão của Bổ Thiên các đều xuất hiện. Hướng dẫn những đứa trẻ này đi bái tượng Tổ Sư.

Đến nơi này thì mới được xem là gia nhập Bổ Thiên các, bên trong rộng lớn vô cùng. Tòa núi này đến tòa núi khác cao chót vót, bên trên cây cối tươi tốt. Còn xây dựng thêm đình đài, thác nước.

Giống như là nhân gian tiên cảnh, ngọn núi nào cũng tú lệ như thế, trời xanh mây tạnh, hơi nước dày đặc, tràn đầy khí tức an lành.

Đây chính là thượng cổ Tịnh Thổ, nội bộ linh khí lượn lờ, trên đỉnh cây cối xanh tốt um tùn, nhiều linh tuyền thác nước, lại còn có tường cầm thụy thú, giống như là một thế giới thần thoại vậy.

"Ở đây thật sự rất đặc biệt, hít mạnh một hơi, lỗ chân lông toàn thân đều từ từ mở ra, rất thích hợp cho việc tu hành!" Rất nhiều thiếu niên vui mừng.

"Uhm, đúng vậy, ta cảm thấy nếu ở chổ này tu hành cốt văn, tốc độ có thể tăng lên mấy lần." Một đám thiếu niên đều lộ ra vẻ kích động.

"Một bầy con mẹ nó thật mập, hình như là Hỏa Linh tước, chắc ăn ngon lắm đây." Nhóc tỳ lẩm bẩm, nước miếng chảy ròng ròng.

Ở phụ cận Thạch thôn có tiểu Loan điểu, cũng là linh cầm nhưng mà tộc trưởng lại không cho săn giết tùy tiện, hiện tại Nhóc tỳ nghĩ đến loại mỹ vị này mà thèm thuồng không thôi.

"Ở nơi này có nhiều Hỏa Linh tước như vậy, chắc ăn một hai con cũng không sao đâu?" Nhóc tỳ tự nói.

"Ngươi đang nói cái gì thế?" Một thiếu niên đứng ở bên cạnh lộ vẻ quái dị.

"Có nói cái gì đâu, đúng rồi, bạn xem cái đó là cái gì, hình như là Xích Giao đằng, chính là linh dược đó, có thể chặt xuống một khúc được hay không, nó phải dài hơn hai mét." Nhóc tỳ chuyển chủ đề, nhưng mà lại chuyển đến một linh dược khác làm cho thiếu niên kia co rụt cổ lại, vội vàng quay người, hắn cũng không muốn phạm phải một lỗi nghiêm trọng nào trong Tịnh Thổ này.

"Bóng Lông đi đâu rồi, sau này mang nó vào đây, rồi đi dạo quanh Linh sơn một vòng, nhất định sẽ phát hiện ra không ít linh dược." Nhóc tỳ vui vẻ nở nụ cười.

Trên mỗi một tòa núi tú lệ đều có cổ mộc, lão dược, Tê cư thì có linh cầm, còn Linh sơn thì thụy khí lượn lờ, Nhóc tỳ phán đoán nhất định có một ít linh dược sinh sống ở trong đó.

Bất tri bất giác, bọn hắn đi tới mọt gò đất thật lớn, lân cận Linh sơn có những tia sáng tràn qua, lượn lờ xung quanh, ở trung tâm có một tượng đá cao lớn vô cùng, được điêu khắc từ một ngọn núi đá lớn.

"Đây chính là Tổ sư của chúng ta, gia nhập Bổ Thiên các, điều đầu tiên chính là phải bái Tổ sư!"

Tượng đá thật lớn kia, tuy đã trãi qua vô số tuế nguyệt tẩy lễ, có một số chỗ hư hao, mơ hồ có thể thấy được một hình người nhưng mà là nam hay là nữ thì không sao phân biệt được.

"Bái Tổ sư!" Có trưởng lão hô to, dẫn đầu hơn ba ngàn đứa nhỏ hành đại lễ thăm viếng.

"Đây là lão đầu, hay là lão bà bà, hoặc cũng có thể là Tế Linh, bạn đã nghe qua chưa?" Nhóc tỳ hỏi một thiếu niên đứng bên cạnh.

"Ta không biết!" Thiếu niên kia rất hoảng sợ, thật không ngờ cái đứa nhỏ đứng bên cạnh mình lại to gan như thế, hắn rất nhanh trả lời một câu, tranh thủ thời gian cúi đầu lễ bái, không giám nói lung tung.

Nhóc tỳ lại kéo kéo chiếc váy của một tiểu cô nương ở phía trước, nói: "Bạn đã nghe qua sao, vị Tổ sư này có địa vị gì thế, trong thời thượng cổ thì có đại thần thông nào, đã làm những đại sự gì?"

"Đáng ghét!" Tiểu cô nương xinh đẹp kéo lại chiếc váy, vô cùng khẩn trương, tranh thủ thời gian tiếp tục làm lễ bái.

Ở bên cạnh có mấy đứa nhỏ muốn cười cũng không giám, cả đám đều cúi đầu, trong miệng lẩm bẩm, cầu xin Tổ sư, không giám nhìn lung tung nữa.

Nhóc tỳ vò đầu, đụng cái này, chạm cái kia, chủ yếu là muốn xây dựng tình cảm, kết quả lại làm cho mấy đứa nhỏ này sợ chết khiếp, không giám thất thần trước đại lễ này.

Rốt cục, nghi thức cầu kỳ cũng đã xong.

Nhóc tỳ lại kéo chiếc váy của một tiểu cô nương mười ba mười bốn tuổi ở trước mặt, hỏi: "À, đúng rồi, không phải có một người là con gái của Nhân Hoàng, còn có những hâu duệ của thái cổ dị chủng, tại sao mình lại không thấy?"

"Không cho ngươi chạm vào ta!" Tiểu cô nương trừng mắt.

"Thế các bạn có biết không?" Nó không thấy xấu hổ gì hết, nhìn sang một đám thiếu niên mười mấy tuổi hỏi, ở đây nó thuộc loại nhỏ tuổi nhất nhưng mà lại gán lại lớn nhất.

"Họ sớm đã rời đi rồi, vị trí của bọn họ không giống với chúng ta, họ hành lễ ở xung quanh tượng đá. Sau khi bái xong Tổ sư thì họ rời đi rồi." Một thiếu niên đáp.

"Thật đáng tiếc, ta còn muốn nhìn xem tên Trùng Đồng giả kia đến tột cùng như thế nào, chẳng lẽ thực sự có đến bốn cái đồng tử?" Một đứa nhỏ đứng bên cạnh thất vọng.

"Trùng Đồng rất đẹp mắt, rất dọa người." Nhóc tỳ lắc đầu, nói: "Ta chủ yếu là muốn nhìn con gái của Nhân Hoàng xinh đẹp có đúng như trong truyền thuyết hay không thôi, còn muốn nhìn những hậu duệ của Thái cổ dị chủng nữa."

"Hừ, nhỏ giọng một chút, đây chính là con gái Nhân Hoàng, không thể nói lung tung." Một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi nhắc nhở nó.

"Có vấn đề sao, không phải chỉ là một tiểu cô nương mười mấy tuổi thôi sao, ở chổ này đều là môn đồ Bổ Thiên các, không có gì khác nhau cả." Nhóc tỳ chẳng hề để ý, nói: "Trong nhà nàng có nhiều ngọc bích tinh thuần

như vậy, sau này gặp được, phải bắt nàng ta nôn ra một vài thứ, tốt nhất phải đưa ra một kiện bảo cụ mới được."

Nó mở miệng bắt đầu khoát lác, một đám thiếu niên đều nở nụ cười. Nhóc tỳ quá dễ thương mà, rất dễ làm người khác nảy sinh thiện cảm. Thời gian cũng không còn dài để cùng đám người này tán phét.

"Mấy người các ngươi, tranh thủ thời gian đi, ta dẫn các ngươi đi gặp sư phó. Nghiêm túc chút đi, không được cười." Đúng lúc này, một thanh âm thanh thúy truyền đến, một nữ tử xinh đẹp tầm mười tám mười chín tuổi đi tới, nhắc nhở bọn hắn.

"Mỹ nữ tỷ tỷ, hay là tỷ làm sư phó chúng ta đi." Nhóc tỳ cười hì hì, bởi vì đã thay đổi hình dạng, cho nên gương mặt của nó giống như một trái táo, mập ục ịch.

"Cái tên mập này, ngay cả sư tỷ mà cũng giám đùa giỡn hả?" Thiếu nữ áo trắng đi tới, lấy tay nhéo má nó.

"Ta không phải là mập, ta chỉ hơi đầy đặn mà thôi, cũng giống như thân thể thon dài của tỷ tỷ chúng ta đều là những hình ảnh đẹp đẽ." Nhóc tỳ khua môi múa mép, nắm lấy ngón tay nhỏ dài trắng muốt như ngọc, không cho nàng nhéo má nữa.

Thiếu nữ kinh ngạc, đây là lần đầu tiên nhìn thấy một đứa nhỏ vui đùa như thế này,

"Tiểu mập mạp, ta cảnh cáo ngươi, không được phép nói xấu những người khác, đi nhanh lên." Thiếu nữ nhéo thêm lần nữa, sau đó mới chịu buông tay.

Bỗng nhiên, ở đằng xa bay tới một cọng lông vũ trắng noãn, dài đến mấy mét, bên trên có một nam một nữ đệ tử trẻ tuổi nhanh chóng bẩm báo một vài sự việc cho các trưởng lão biết.

"Cái gì?" Một đám trưởng lão đều giật mình, nói nhỏ với nhau, hiển

nhiên đang bàn bạc chuyện gì đó.

Sau đó, Hùng Phi trưởng lão đứng lên nói: "Mang lên đi!"

Tất cả mọi người kinh ngạc, không biết đang xảy ra chuyện gì.

Thời gian không dài, một tấm da thú cổ lấp lánh phù văn, cách mặt đất hơn một mét nhanh chóng bay tới, bên trên có vài tên cường giả, ngoài ra bên trên còn có một tảng đá.

"Đó là cái gì, chẳng lẽ là một tảng đá kỳ lạ - Tế Linh?" Rất nhiều thiếu niên hiếu kỳ.

"Trước tiên không đi tuyển sư nữa, tất cả quay lại cho ta!" Hùng Phi trưởng lão nói.

Lập tức, những đứa nhỏ vốn chuẩn bị đi thì đều dừng lại, lần nữa trở về phía trước tượng đá Tổ Sư.

Trên mặt của những vị trưởng lão kia không có một chút biểu tình nào, nhất là Hùng Phi và Trác Vân trưởng lão trên mặt lại càng đen hơn, có thể thấy được tâm tình của bọn họ không được tốt cho lắm.

Nhóc tỳ sắc mặt cổ quái, không nói thêm gì nữa, đứng im một chỗ cùng với những thiếu niên kia.

"Để cho bọn chúng xem đi!" Trác Vân trưởng lão nói.

Tảng đá được đưa lên đài cao, quay về phía mọi người, hiện ra một hàng chữ: Anh Minh Thần Vũ, Quang Minh Chính Đại.

Các thiếu niên ở dưới đài lập tức bàn tán, ở trong tộc bọn hắn đều là người nổi bật, phần lớn là mười ba mười bốn tuổi, đều đã tiến vào trong Hư Thần giới cho nên biết rõ hai câu nói này.

"Nhóc siêu quậy!"

"Chính là do đứa nhỏ hiếm thấy kia lưu lại, chữ viết giống như đúc, chẳng lẽ nó đã tiến vào Bổ Thiên các rồi?"

"Không thể nào, tên nhóc siêu quậy kia không phải đã chạy thoát rồi sao, chẳng lẽ nó cũng muốn trở thành môn đồ?"

Hơn ba ngàn người sợ hãi kinh hô.

Trác Vân trưởng lão sai người mang tới, ở mặt sau tảng đá này còn xuất hiện một hàng chữ: Nắm Búa Nơi Tay, Ta Có Thiên Hạ.

Mọi người kinh ngạc, nhịn không được bật cười, nhao nhao nghị luận.

Chỉ có mỗi một mình thiếu niên áo bào màu bạc nắm chặc nấm đấm, rồi tranh thủ thời gian che lại cái trán, bởi vì xúc động cho nên những gân xanh ở xung quanh nổi lên, làm cho hắn đau nhức không thôi.

"Quả nhiên là nó!" Thiếu niên áo bào màu bạc nghiến răng nghiến lợi.

Hùng Phi trưởng lão ủ rủ nói: "Ta nghĩ các ngươi cũng biết nó là ai, tên nhóc siêu quậy này rất có khả năng đang ở ngay bên trong Bổ Thiên các chúng ta, hiện tại ta giao cho các ngươi một nhiệm vụ..."

Ai cũng không ngờ đến, Hùng Phi trưởng lão lại trực tiếp phát ra một lệnh truy nã, nếu ai phát hiện ra Nhóc siêu quậy, hoặc là nắm được manh mối nào đó, lập tức bẩm báo thì có thể sẽ trở thành đệ tử trọng yếu nhất.

"Oanh!"

Ở đây lập tức náo nhiệt hẳn lên, hơn ba ngàn thiếu niên nam nữ đều phấn khởi.

Nhóc tỳ nhếch miệng, chuyện này quá độc ác mà, nó vừa mới nhập môn mà liền trở thành tội phạm truy nã, chẳng lẽ mấy lão già này phát hiện ra điều gì rồi, biết rõ ta đang ở trong đám người này? Xem ra cần phải kiềm chế lại một chút, không thể khinh thường được!

"Bắt lấy tên gia hảo nhân thần cộng phẫn này!" Một đám đệ tử mới nhập môn hô hào, thanh âm vang dội vô cùng.

Nhóc tỳ chán nản trốn vào sâu bên trong đám người này, cùng hô lớn: "Bắt lấy tên nhóc này!"

"Tốt rồi, đi chọn sư đi." Các trưởng lão khoát tay.

Nhóc tỳ cùng với đám người tương đối quen thuộc tiến vào cùng một chỗ, đi theo thiếu nữ áo trắng để chọn sư tôn, kết quả vòng tới vòng lui, các nơi đều chật ních người, chủ yếu là do năm nay số lượng người quá nhiều.

"Được rồi, đám nhỏ này do ta cùng Trác Vân mang đi." Hùng Phi trưởng lão đi tới.

"Hả?" Nhóc tỳ há hốc mồm, hai người này đều bị hắn chọc đến hộc máu, hiện tại lại bị bọn họ chọn trúng, sau này còn có chỗ tốt nào đây?

Thiếu nữ áo trắng lén nhéo thêm một phát lên gương mặt mủm mỉm của nó, quở trách nói: "Không được nói nhiều, có thể được hai vị trưởng lão dạy bảo đó chính là phúc khí của các ngươi, phải biết rằng hai vị này đều là tiền bối cao nhân, nói nhiều như thế thì không xem vai vế vào đâu cả."

Một đám thiếu niên nam nữ hai mắt đều sáng lên, Nhóc tỳ cũng như thế, cố gắng mở to mắt làm thành bộ dạng vô cùng kinh ngạc và vui mừng, thật ra trong nội tâm ưu sầu không thôi.

Trên thực tế, Hùng Phi cùng Trác Vân cũng bất đắc dĩ, hai người cộng lại thu nhận một trăm môn đồ, thế này là thế đ** nào? Có thể bắt tay vào việc dạy dỗ một đám này sao? Nhưng mà không có cách nào khác, lần này bọn họ phạm lỗi nặng như thế, chỉ có thể chủ động nhận công việc nặng nhọc mà làm thôi.

"Đi, ta dẫn các ngươi đến chổ ở." Thiếu nữ áo trắng dẫn trăm tên tân đệ tử đi đến một cùng núi, trong quá trình này không ngừng giảng giải một ít quy củ, càng nghiêm khắc khuyên bảo, ngàn van lần đừng đi tới những địa

phương Tế Linh chốn Tê Cư của Bổ Thiên các, ngàn vạn không được quấy nhiễu.

Đây chính là một khu núi đá, ba ngàn tân đệ tử đều ở chổ này, phòng ốc rất nhiều, rừng trúc rậm rạp, hoàn cảnh ngược lại cũng không tệ chút nào.

Lại làm cho Nhóc tỳ cảm thấy may mắn đó là, liên tiếp vài ngày hai vị trưởng lão gặp mặt cũng chỉ một lần mà thôi, hơn nữa giảng giải văn tự Hoàn Cốt rồi vội vã rời đi, cũng không ở lại lâu.

"Cuộc sống hạnh phúc đã bắt đầu, Bóng Lông không biết sao mà giờ vẫn không thấy đâu?" Nhcos tỳ nháy nháy đôi mắt.

Qua đi mấy ngày, nó vẫn không có thấy Bóng Lông đâu hết, nhưng mà trong lúc vô tình có thấy qua Thanh Phong một lần, nó lúc này khẽ nhíu mày, bởi vì tiểu Thanh Phong trên người bị thương, có máu ứ đọng lại.

Nhóc tỳ không có đến hỏi thăm, nhưng mà âm thầm nắm chặc nắm đấm.

"Là do ai làm, chỉ mới có vài ngày mà lại giám khi dễ Thanh Phong, chẳng lẽ do tu vi của hắn quá thấp?" Nhóc tỳ nhíu mày, cũng không có làm ra hành động thiếu suy nghĩ.

Dù sao vẫn đang ở bên trong Bổ Thiên các, không thể so được với Đại Hoang, vạn nhất lỡ làm càng làm bậy thì sẽ rướt đến những phiền toái, cần phải cẩn thận.

Nhưng mà nó tuyệt đối không mặc kệ, Thanh Phong cùng với nó giống như là hai anh em ruột, vừa mới vào Bổ Thiên các mà đã có người khi dễ như vậy, trên người có một mãng lớn máu ứ đọng, nói thế nào đi nữa thì cũng phải hỏi cho ra lẽ mới được.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1 07: Vô Đề

Hư Thần giới, mọi người bàn luận sôi nổi, tựa hồ muốn thành cãi nhau.

Nhóc siêu quậy thật sự đi Bổ Thiên các, nó không chỉ đào Bảo Cốt của khu thứ tám, còn ăn trộm thêm một cây Bảo Dược, còn lưu lại một tảng đá ở chiến trường thứ hai, hành động này tạo nên một trận sóng gió to lớn.

"Đứa nhỏ này đúng là nghịch thiên, đây chính là Thượng Cổ Tịnh Thổ, nó ở đâu thì bão táp nổi lên ở đó, Hùng Phi trưởng lão, Trác Vân trưởng lão thật đáng thương, cả hai tức giận đến phun máu ra ngoài luôn."

"Đứa nhỏ này quả nhiên trước sau như một, phong cách vẫn không hề thay đổi, đào cốt, trộm dược đều là những việc nghiêm trọng vậy mà vẫn giám làm, lại còn thành thạo không ít."

"Ha ha, thật là có ý tứ, mấy ngàn người tổ chức thành đoàn thể vượt ải thành công, tất cả đều do đứa nhỏ này ban tặng, không biết sang năm Bổ Thiên các còn thu đệ tử hay không nữa?"

Tin tức trong Hư Thần giới truyền bá rất nhanh, những chuyện gì đã phát sinh ở chiến trường thứ hai thì mọi người đều biết hết.

"Thật là có ý tứ, mấy vị trưởng lão tức đến phun máu cuối cùng cũng phải truy nã đứa nhỏ này rồi, cuối cùng không biết có bắt được nó hay không?"

Hiện tại, những chuyện bàn tán ở trong Hư Thần giới đều liên quan đến đứa nhỏ này, mọi người cảm thấy đứa nhỏ này không hổ là một đóa kỳ hoa, tới chỗ nào thì chỗ đó sẽ không cô quạnh, tất nhiên sẽ làm ra chuyện "Nhân thần cộng phẫn".

"Theo các ngươi cái cục u to tướng trên đầu của vị thiên tài số một Tiêu Thiên đó là do ai làm?"

"Theo như ta thấy, chắc chắn là do tên nhóc con đó gây nên. Chẳng lẽ đã quên hàng chữ được khắc ở trên tảng đá kia sao? Búa Ở Trong Tay, Ta Có Thiên Hạ. Thiếu niên áo bào màu bạc trên đầu xuất hiện khối u thật lớn, khẳng định đã bị tên nhóc đó dùng một búa nện xuống!"

"Ha ha, ha ha..."

Hư Thần giới một mảng cười to, ở bên trong Bổ Thiên các thiếu niên áo bào màu bạc thiếu chút nữa là nổi khùng lên.

Khu núi đá này không cao lắm, nhưng cũng có khí lành lượn lờ, đặc biệt là trong các khe đá mọc ra một ít lão dược, trần ngập mùi thơm ngát, thật là tự nhiên và yên lành.

Phụ cận, rừng trúc liên miên, rất nhiều phòng ốc, hơn ba ngàn đệ tử mới đều ở nơi này.

Trong mấy ngày kế tiếp, có một vài thiên tài được chuyển đi, ví dụ như thiếu niên áo bào màu bạc chẳng hạn, bọn họ ở chiến trường thứ hai có biểu hiện kinh người.

Sau đó, nhóc tỳ phát hiện ở nơi này không hẳn đã được tự do, mà phải làm việc, tỷ như phải xách nước từ linh tuyền để tưới vườn thuốc, khai thác các loại quặng tinh kim hiếm có.

"Mình tới đây là để tu hành, hai lão già kia vài ngày mới xuất hiện một lần, chỉ truyền thụ cho mình một ít thứ mà mình đã biết, ở đây đúng là lãng phí thời gian." Nhóc tỳ bất mãn nói.

"Đừng oán giận, những đệ tử mới nhập môn đều phải làm những công việc của tầng thấp nhất, cho nên người ta dựa vào cái gì mà lại dạy cho ngươi Cốt Văn cùng Bảo Thuật, trừ phi thiên phú của ngươi có thể dọa chết người khác thì mới có thể được coi trọng." Một thiếu niên mười bốn, mười

lăm tuổi nói.

"Ta biết rồi." Nhóc tỳ gật đầu, mấy ngày nay nó mong chờ được nhìn thấy vườn thuốc, không biết đến khi nào thì tới phiên nó đi tưới nước? Trong lòng nó mong đợi, nhưng đáng tiếc đều không được.

Loại bỏ những thứ này, nhóc tỳ lại suy nghĩ đến chuyện của Thanh Phong, nó bị bắt nạt, nhóc tỳ nhất định phải quản, nhưng mà bây giờ lại chẳng biết những đệ tử thiên tài đó ở đâu, cũng không biết người bắt nạt Thanh Phong là ai nữa.

Nó muốn điều tra nhưng mà lại sợ người khác phát hiện, dù sau đây cũng là Thượng Cổ Tịnh Thổ, ai mà biết sẽ có cao thủ đáng sợ như thế nào tọa trấn nơi đây.

"Bóng Lông đúng là một tên gia hỏa không có trách nhiệm, đến lúc này rồi mà vẫn không thấy đâu?' Nhóc tỳ lẩm bẩm.

Hai ngày sau, một con vật nhỏ xuất hiện, lấm la lấm lét, cái mũi nhỏ mấp mấy, nhanh chóng tìm tới trước phòng của nhóc tỳ.

"Rầm!"

Cánh cửa bị đẩy tung ra, Nhóc tỳ vọt ra ngoài, nhanh chóng nắm chặt lấy đuôi của Bóng Lông, nhấc bổng nó lên.

"Chít chít..." Bóng Lông kháng nghị, căm giận kêu lên.

"Tại sao bây giờ mới tới, lâu nay chạy đi đâu. Hả, trên móng vuốt có mùi vị của linh dược, mày đã ăn mấy cây rồi?" Nhóc tỳ lập tức phát hiện được vấn đề trọng yếu.

Bóng Lông nhăn nhó, cuối cùng duỗi ra một cái móng vuốt nhỏ, sau đó tức giận kêu lên. Hiển nhiên nó không chỉ phát hiện ra một cây linh dược, tất cả đều sinh trưởng ở trên Linh sơn có khí lành bao phủ, loanh quanh mấy ngày, nguy hiểm lắm nó mới thành công được một lần mà thôi.

Có nguyên cả một ngọn Bảo Sơn, mà chỉ ăn được một cây linh thảo, đối với Bóng Lông mà nói đây chính là một sự sỉ nhục, vì thế nên nó mới tức giận.

Nhóc tỳ ôm lấy nó, nói: "Sau khi hái được linh dược liền quên mất tao, hay là cố ý tránh mặt, lén lút tìm nơi nào đó ăn hết?"

Bóng Lông duỗi ra một móng vuốt nhỏ quơ quơ, kêu lên chít chít, hiện tại nó rất xem thường nhóc tỳ, bởi vì nó đã nghe qua tất cả sự tình ở khu thứ tám cùng với chiến trường thứ hai.

Bị một con khỉ giơ nắm đấm lên xem thường mình, nhóc tỳ đành phải dạy dỗ lại nó, vừa vò vừa bóp, cuối cùng vẻ mặt nghiêm túc, nói: "Thanh Phong bị người ta bắt nạt, mày đi điều tra đi, hỏi nó đã xảy ra chuyện gì."

Nhắc tới chính sự, con mắt to của Bóng Lông chuyển động, không có từ chối, nhanh chóng biến mất.

Đây chính là một khu linh địa, non xanh nước biếc, khói trắng lượn lờ, cực kỳ thích hợp để tu hành, chỗ này hơn xa nơi ở của những đệ tử bình thường, bởi vì nơi đây là chỗ ở của một nhóm thiên tài.

Nhưng mà, Thanh Phong mặt mày sưng húp, ngồi một mình ở bên trong căn nhà gỗ tự xử lý vết thương, thỉnh thoảng lại kêu lên một vài tiếng đau đớn.

"Lúc nào thì ta mới có thể tiến vào Động Thiên cảnh đây, lúc đó sẽ không bị những người kia bắt nạt nữa." Nó nhỏ giọng lẩm bẩm, có chút buồn rầu.

Nói tóm lại, tuổi tác của nó còn nhỏ, tu vi lại yếu nhất, vừa mới tới nơi này liền bị mấy người nhìn chằm chằm, luận bàn cùng với nó, ra tay tàn nhẫn, đánh nó bầm tím hết cả nửa người.

Đây là nội thương, rất khó lành, chỉ có thể chậm rãi tĩnh dưỡng, thế nhưng ngày nào mấy người này cũng tìm nó gây sự, ngang ngược yêu cầu nó

phải luận bàn.

Thanh Phong lúc đó thật sự không hiểu nhưng mãi đến tận bây giờ thì mới hiểu được, nếu như ở lâu trong thiên tài doanh mà không có tiến bộ gì thì sẽ bị đào thải, sẽ bị người ở bên ngoài thế chỗ.

"Bọn họ không cho mình chữa lành vết thương, muốn kéo ngã mình, làm cho tu vi không thể tiến triển, chờ sau khi mình bị đuổi ra ngoài, thì bọn họ sẽ có cơ hội để tiến vào." Thanh Phong tự nói, trên khuôn mặt nhỏ nhắn có một khối máu đọng lớn, chỉ hơi động một chút sẽ rất đau.

Nó không nghĩ tới cạnh tranh vô cùng khốc liệt như thế, những thiếu niên này tuổi tác đều không lớn nhưng lại sử dụng các loại tâm cơ, kết lại thành những đoàn thể nhỏ. Chủ yếu cũng bởi vì, cứ đến đàu tháng thiên tài doanh sẽ phân phát các loại Dược Tán quý hiếm cùng với các loại Cốt Thư có giá trị cao, có thể làm cho tu vi tăng nhanh như gió.

"Mặc kệ như thế nào, mình phải cố gắng đền đầu tháng, nhận được Dược Tán rồi chữa trị xong thương thế, đồng thời nhớ kỹ nội dung Cốt Thư giúp tiểu ca ca." Thanh Phong tự nói, phải cắn răng kiên trì cho bằng được.

Nó biết, mấy người kia tuy mạnh mẽ những cũng không phải là những nhân vật đáng sợ nhất, bởi vì bọn họ có chỗ dựa mà thôi.

"Mình nhất định phải kiên trì, phải ở lại, hàng năm Tế Linh ở sâu bên trong Thượng cổ Tịnh thổ sẽ giảng kinh mấy lần, nghe đồn cực kỳ kinh thế, có thể làm cho người khác tỉnh ngộ, vì tiểu ca ca mà phải nhớ kỹ kinh văn này."

Thanh Phong tự mỉnh xử lý vết thương, ngồi xếp bằng trên giường, bắt đầu tu hành, nhưng đáng tiếc là một số Phù Văn ở bên trong vết thương chạy loạn, là do mấy tên thiếu niên kia lưu lại, trong lúc nhất thời khó mà loại bỏ sạch sẽ, ảnh hưởng đến việc tu hành.

"Haizz, nếu có tiểu ca ca ở đây, khẳng định chỉ cần giơ lay liền có thể

trấn áp hết bọn họ. Nhưng mà, mình không thể chuyện gì cũng ỷ lại tiểu ca ca được, phải tự mình nổ lực, nếu mình giống như bọn họ có thời gian tu hành dài, thì chắc chắn mình sẽ không kém!" Thanh Phong động viên chính mình.

Bên ngoài cửa sổ, một con vật đang ngó dáo dác, bịch một tiếng rồi chui vào trong.

"Bóng Lông!" Thanh Phong kinh hỉ, mấy ngày này nó rất cô đơn, lại bị người khác bắt nạt, nghĩ đến sự ấm cúng nơi Thạch thôn, nó rất nhớ, mới có mấy ngày không thấy Bóng Lông mà nước mắt suýt chút nữa chảy ra rồi.

"Chít chít."

Bóng Lông gào lớn, nhìn thấy những vệt máu đọng trên người nó, còn có lưu lại ám thương do Phù Văn, lập tức làm cho nó đừng ngồi không yên, đã ở chung với nhau nên khiến nó sớm đã có cảm tình với Thanh Phong.

"Không có chuyện gì đâu, tao không sao." Thanh Phong an ủi nó.

"Chít chít."

Bóng Lông tức giận, réo lên không ngừng, nó muốn đi báo thù.

"Mày đừng đi, sẽ bị bọn họ phát hiện đấy, khi đó thì trốn cũng không được đâu, bọn họ rất lợi hại." Thanh Phong động viên nó.

Bóng Lông bình tĩnh trở lại, gãi gãi đầu, không làm gì nữa, để cho Thanh Phong nói cho nó biết đã xảy ra chuyện gì, rồi sau đó nó sẽ đi nói cho nhóc tỳ biết, đến lúc đó lại đi trả thù cũng không muộn.

"Tiểu ca ca tiến vào Bổ Thiên các, tao thật sự rất vui, nhưng mà tao lại không muốn chuyện gì cũng phiền đến ca ca, như vậy không phải vô dụng lắm hay sao." Thanh Phong nói.

Bóng Lông trực tiếp dùng móng vuốt nhỏ của mình gõ gõ bàn, ý là, nhóc

tỳ đã sớm biết rồi, nếu ngươi không nói thì nó sẽ càng lo lắng hơn.

Thanh Phong cảm động, không chỉ có tiểu ca ca quan tâm đến nó, mà ngay cả con khỉ này cũng thế, đôi mắt chợt rưng rưng, một giọt nước mắt liền rơi xuống, nó kể những tao ngộ mà mình đã gặp trong những ngày qua.

Sau nửa đêm, Bóng Lông trở về, nhóc tỳ biết toàn bộ sự việc, khuôn mặt nhỏ nhắn của nó liền đen kịt lại, ở trong phòng đi tới đi lui.

"Mấy tên thiếu niên mất dạy này, còn có chỗ dựa đằng sau là thiên tài họ Vũ, chẳng lẽ lại là Vũ gia ở Thạch Quốc?" Nhóc tỳ lầm bẩm, ánh mắt hơi lạnh lẽo.

"Xử lý những tên này có lẽ sẽ đụng tới Vũ tộc, không biết có thể lôi kéo tên Thạch Nghị vào chuyện này hay không?" Mặc dù chỉ là một chuyện nhỏ, thế nhưng nhóc tỳ lại nghĩ tới những chuyện rất xa.

Bóng Lông ở bên cạnh vung vẩy cái móng vuốt nhỏ xíu của mình, làm ra vẻ rất hung hãn.

Nhóc tỳ nở nụ cười, nói: "Bóng Lông, mày phải nhớ kỹ, không thể nào xông thẳng tới đánh đánh giết giết được, đó chỉ là người ngu mới làm thôi."

Bóng Lông nhất thời giơ chân, không ngừng réo lên, đôi móng vuốt quơ quơ không ngừng, ý nói, không phải ngươi cũng hay làm như thế sao? Cực kỳ ngu ngốc đó sao.

Nhóc tỳ lúng túng, vò đầu nói: "Nhưng mà phải xem tính huống là như thế nào, nhằm thẳng vào ai, ở trong Đại Hoang thì tự nhiên phải trực tiếp mà xông tới rồi."

Bóng Lông bĩu môi, tỏ vẻ khinh thường.

"Haizz, để ta suy nghĩ cái đã, hai ngày sau, người của thiên tài doanh sẽ tới nơi này, biểu diễn sự mạnh mẽ bất phàm của bọn họ để khích lệ chúng ta. Lúc đó sẽ là lúc trừng trị bọn họ." Nhóc tỳ nói.

Từ lâu nó đã nhận được tin tức, khi nào sư môn truyền Cốt Văn thì bọn họ không cần phải lao động, chỉ cần ngồi chờ những thiên tài kia tới.

Chủ yếu là những ngày gần đây có rất nhiều thiếu niên không vừa lòng, không thể nào lý giải được việc tại sao phải lao động khổ cực như thế.

Mà mấy vị trưởng lão nói rất đơn giản, nếu như ngươi đủ mạnh, nếu như thiên phú nghịch thiên thì có thể tiến thẳng vào thiên tài doanh, không cần phải ở lại đây nữa. Lần này để đám thiên tài kia tới đây là để cho mọi người thấy được sự chênh lệch, không còn oán giận gì nữa.

Loáng cái hai ngày đã qua đi, một đám thiên tài đi tới, xuất hiện ở vùng núi đá này.

Đám người này tinh thần phấn chấn, ai nấy cũng là người không tầm thường, đều là những tuấn kiệt của các bộ tộc lớn, được Bổ Thiên các xem trọng cho tiến vào sơn môn.

Những người này tài hoa xuất chúng, mỗi người đều cực kỳ mạnh mẽ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1 08: Thiên Tài Doanh

Rừng trúc xanh um, linh khí mịt mờ, trên núi đá các loại Cổ Dược cắm rễ trong khe đá, khung cảnh rất an bình, nơi này là chỗ ở của đệ tử nhập môn.

Nhưng mà, sau khi đến đây nhóm thiên tài này lại đều không khỏi cau mày, bởi vì so sánh với linh thổ của bọn họ thì nơi này có vẻ quá mộc mạc rồi, độ nồng nặc của linh khí thấp hơn nhiều.

Đặc biệt là dãy núi đá kia, trọc lốc, bên trên căn bản không có cây tốt sinh trưởng, thiếu hụt khí lành, mà nơi ở của bọn hắn hơn xa nơi này, tốc độ tu hành có thể tăng lên mấy lần.

Thời khắc này, bọn họ đều âm thầm cảnh giác, tuyệt đối không thể bị loại khỏi thiên tài doanh, điều kiện ở bên ngoài quá "Gian khổ" rồi. So sánh trước sau, cũng biết môn phái thật sự quá tốt với đám thiên tài bọn họ.

"Các vị sư đệ, chúng ta tới đây là để luận bàn, mọi người không nên tổn thương hòa khí." Một người trong đội ngũ thiên tài mỉm cười nói, nụ cười của người này giống như ánh mặt trời ôn hòa, làm cho người ta cảm giác thật ấm áp.

Mọi người gật đầu tán thành.

Hắn mặc quần áo màu trắng, vóc người cao gầy, tuổi chừng mười bốn mười lăm tuổi, tuy là nam tử nhưng khí chất xuất chúng, có thể nói phong thần như ngọc, hắn tiếp tục nói: "Tu hành có trước sau, nhưng cũng không phân chia địa vị cao thấp, chúng ta là sư huynh đệ đồng môn, nên giúp đỡ lẫn nhau."

Hắn khiêm tốn như vậy tự nhiên nhận được thiện cảm của mọi người, dù

sao người này là một vị thiên tài, hơn nữa cũng là người nổi bật trong đám thiên tài.

"Sư huynh xưng hô như thế nào?" Có đệ tử mới hỏi.

"Bạch y sư huynh thật là đẹp trai!" Ánh mắt của rất nhiều thiếu nữ tỏa sáng, nhìn về phía trước.

"Ta tên Vũ Phong, nhập môn sớm hơn mọi người mấy năm, tất cả mọi người là đồng môn, sau này có gì cần trợ giúp có thể tới tìm ta." Vũ Phong mỉm cười, tóc đen bay múa trong gió, ánh mắt trong suốt, hàm răng rất trắng, khí chất siêu phàm thoát tục.

"Hắn chính là Vũ Phong?" Không ít người kinh ngạc thốt lên.

Trong mấy ngày nay, rất nhiều đệ tử mới đã hiểu rõ nhiều chuyện. Có nhân vật lợi hại nào trong mấy lần chọn đệ tử trước đây bọn họ cũng biết hơn phân nửa.

Vũ Phong tuyệt đối là một cường giả, rất có danh tiếng, tuy mới chỉ quyết đấu cùng người khác mấy lần, nhưng đánh bại đối thủ đều là cường giả trong đám thiên tài. Uy thế rất lớn.

Thiên tài trong những lần tuyển chọn gần đây không có mấy người có thể ép qua hắn. Ngoài ra, hắn còn có một muội muội, tên là Vũ Lâm, kiều diễm như hoa, cực kỳ mỹ lệ, là một vị thiếu nữ thiên tài, nhiều người biết tiếng.

"Bạch y Vũ Phong, phong thái xuất thế. Nếu chiến đấu trong khi trời mưa thì không ai địch nổi. Hắn có thể dẫn sấm sét từ trên chín tầng trời xuống để giết địch. Phù văn màu vàng đầy trời, từng đánh tan mười mấy vị cường giả vây công hắn."

Có người nói ra một ít chiến tích của hắn, tức khắc làm người kính nể.

Nhóc tỳ ở bên nhìn thấy, gật gật đầu, Vũ Phong này là một nhân vật. Sau

đó nhíu mày suy nghĩ một chút, đây chính là chỗ dựa của mấy người ức hiếp Thanh Phong?

Bất quá có vẻ một cường giả như hắn sẽ không đặc biệt nhằm vào Thanh Phong, mà chỉ là những người kia tự mình chủ trương, chỉ vì chen đi một vị trí để tiến cử người của mình.

"Các vị sư đệ có ai muốn tới khiêu chiến không?" Vào lúc này một người khác mở miệng, hắn mặc áo xám, chừng mười bốn mười lăm tuổi, tướng mạo phổ thông. Bọn họ đến nơi này chính là vì biểu hiện ra thực lực cường đại, phụng lệnh của trưởng lão, để cho tất cả đệ tử mới nhận ra chỗ chênh lệch.

"Ta đến!"

Một người thiếu niên mở miệng, bước ra ngoài khiêu chiến vị thiên tài áo xám.

"Vù" một tiếng, một mảnh hào quang bay lên, Phù Văn đan dệt, hóa thành một con Thải Cưu, giương cánh bay lượn, nó hí dài vồ về phía vị thiên tài trong sân.

"A, dĩ nhiên là Bảo Thuật!" Mọi người kinh ngạc. Bảo Thuật ít ỏi. Bình thường đệ tử mới nhập môn làm sao hiểu được. Trừ phi là bộ lạc lớn nội tình thâm hậu mới có.

Thiên tài áo xám đứng ở nơi đó không nhúc nhích, một tay nhẹ nhàng vạch một cái, xích quang lấp loé, một bức tường xuất hiện trước người hắn, dày nặng mà ngưng tụ, lại hết sức chói mắt. Đây dĩ nhiên là một bức tường cao lớn bằng lửa, một bức tường do Linh hỏa tạo thành, cháy hừng hực, ngăn cách con đường.

Con Thải Cưu kia gào thét một tiếng, liền hóa thành tro tàn, vỡ ra điểm điểm ánh sáng như mưa, người khiêu chiến kêu rên, lùi ra ngoài, hắn đã thất bại, hơn nữa bại rất triệt để.

Mọi người hoảng sợ, lúc này chỉ mới vừa chiến đấu, người thiếu niên khiêu chiến vận dụng Bảo Thuật bất phàm, lại trong nháy mắt liền thất bại.

Tất cả mọi người đều cảm thấy kính nể thiếu niên áo xám, nhìn tướng mạo của hắn phổ thông, không nghĩ tới bàn tay chỉ vạch một cái liền xuất hiện một bức tường lửa ngưng tụ mà dày nặng, dễ dàng phá giải một loại Bảo Thuật rất mạnh.

Thiếu niên áo xám không nói lời nào, lui về phía sau, đây chính là thiên tài, một đòn tùy ý, thì có uy thế như vậy, đánh bại một vị đệ tử mới rất cường đại.

Sau đó, trong thiên tài trận doanh lại đi ra một người, thân hình cao lớn, phải có hai mét, thể trạng đặc biệt cường tráng, tóc đen đầy đầu rối tung, có một luồng khí tức hữu hình đập tới.

"Ta nhập môn bốn năm rồi, so với các ngươi sớm rất nhiều, hơn nữa năm nay đã mười tám tuổi, nếu như ra tay có chút không công bằng, không bằng các ngươi tới đánh ta đi, ta không đánh trả." Lúc hắn nói chuyện trung khí mười phần, như một cái chuông lớn ầm vang, chấn động hai tai mọi người vang lên ong ong.

"Còn có thể như vậy?" Nhất thời có không ít người nóng lòng muốn thử.

Cuối cùng, một người thiếu niên đi ra, quát to một tiếng, giữa bàn tay Phù Văn đan dệt, hoá thành một cây trường mâu, hoàn toàn là ngưng tụ bằng Phù Văn, toả ra khí tức khiếp người, thật là khủng bố.

Trong lòng mọi người cảm thấy rùng mình, chính là người của thiên tài trận doanh cũng cả kinh, trong đám đệ tử bình thường này lại có người cường đại như thế, thật sự là ngoài dự đoán của mọi người, chỉ sợ sẽ không yếu hơn một số người bọn họ.

"Mở!"

Thiếu niên này hét lớn, quang mâu đâm ra như tia chớp, tất cả sức mạnh

đều tập trung ở một điểm, tiếng kim loại rung leng keng vang vọng, cực kỳ đáng sợ, cây mâu đâm về phía người thiên tài có thể hình cao to cường tráng kia.

Trong lòng tất cả mọi người đều run lên, nếu như một mâu này đâm về bản thân mình, mình dám mạnh mẽ chống đỡ sao? Chính là một ít thiên tài đều cảm thấy bồn chồn, có chút kiêng kỵ.

Nhưng mà, người thiên tài cao to kia đứng ở nơi đó không nhúc nhích, chỉ là trên người hiện lên một tầng kim quang, hóa thành từng vòng xoáy nhỏ màu vàng xoay tròn trên người, Phù Văn vô tận, thật là quỷ dị.

Khi lưỡi mâu kia đâm tới gần người hắn, những vòng xoáy màu vàng óng này chuyển động càng ngày càng kịch liệt, tiếng răng rắc truyền đến, lưỡi mâu dĩ nhiên trực tiếp bị xoắn nát, hóa thành mưa ánh sáng.

Mọi người hít một hơi khí lạnh, đây là loại công pháp hộ thể gì, thật là bá đạo và mạnh mẽ, làm người thán phục.

Không nghi ngờ chút nào, người khiêu chiến thất bại.

"Sư huynh đây là công pháp gì?" Đôi mắt to của nhóc tỳ phát sáng, trốn ở trong đám người kêu lên.

"Đây là Kim Tuyền Ba Văn Công, thoát thai từ Phù Văn hộ thể của Kim Sí Đại Bằng." Vị thiên tài cao to trả lời.

"Thật là lợi hại, chúng ta có thể học sao?" Rất nhiều đệ tử mới đều lộ ra lộ ra vẻ ước ao.

"Nếu các ngươi có cơ hội tiến vào Tàng Kinh các. Nơi đó có rất nhiều Cốt Thư cho các ngươi lựa chọn, công pháp này ta học được từ trên một mảnh xương màu vàng dính đầy tro tàn ở trong một góc hẻo lánh của Tàng Kinh các, đáng tiếc chỉ tìm được một quyển." Hắn cũng không giấu diếm.

Công pháp này mặc dù không bằng Phù Văn hộ thể của Kim Sí Đại

Bằng nhất mạch. Nhưng cũng cực kỳ kinh người, nếu có thể tìm thấy phần tiếp theo trong Tàng Kinh các, nhất định vô cùng khủng bố.

"Nếu như có cơ hội, nhất định phải nghĩ biện pháp cho Bóng Lông tiến vào Tàng Kinh các!" Hai mắt nhóc tỳ phát sáng. Răng nanh nhỏ óng ánh lóe sáng, cười vô cùng vui vẻ.

Mọi người đều chờ mong, từ Thượng Cổ đến nay Tàng Kinh các đã thu nhận không biết bao nhiêu Cốt Thư, khẳng định có vô tận diệu pháp, làm người ngóng trông.

Thế nhưng các đệ tử mới đều biết, muốn tiến vào rất khó, cũng không biết phải đáp ứng điều kiện như thế nào mới có cơ hội, tất cả mọi người cũng bắt đầu ước mơ. Hi vọng ngày đó đến sớm một chút.

Sau đó, đệ tử thiên tài thỉnh thoảng ra trận. Liên tiếp hơn mười vị đệ tử mới khiêu chiến, nhưng không hề bất ngờ, tất cả đều thất bại. Hoàn toàn không phải là đối thủ.

Liền ngay cả Tiêu Thiên người thiếu niên mặc áo bào màu bạc cũng ra sân, hắn mới lên cấp đệ tử thiên tài. Kết quả cũng là cường thế, chỉ một chiêu mà thôi, ánh bạc hóa thành mưa cuốn bay một vị nữ đệ tử.

"Thật mạnh!" Rất nhiều người kinh ngạc thốt lên.

Tiêu Thiên nghe vậy, gật đầu đáp lại rất hữu hảo.

"Quả nhiên là tài hoa xuất chúng a!" Có người thán phục, lớn tiếng tán thưởng.

Tức thì thiếu niên áo bạc cứng đờ, sau đó trên trán nổi lên gân xanh, hắn cố nhịn xuống kích động, chậm rãi rút lui.

Nhóc tỳ cười khà khà không ngừng.

Mọi người thán phục, cuối cùng đã rõ ràng sự chênh lệch giữa họ và

người của thiên tài doanh, đường bọn họ phải đi còn rất dài.

Đây không phải kết quả bọn họ muốn, nhưng hai bên chênh lệch quá xa, mặc dù bọn họ là các thiếu niên kiệt xuất được tuyển ra từ các bộ tộc lớn, nhưng ở Bổ Thiên các thật sự không coi vào đâu.

"Như vậy đi, một vị đệ tử yếu nhất của thiên tài doanh sẽ nhận khiêu chiến của mọi người." Một vị thiếu niên mở miệng, hắn chừng mười một mười hai tuổi, mặc một bộ quần áo màu lam, lông mày rậm mắt to, khí tức ép người, vừa nhìn chính là cường giả.

Hắn mỉm cười, vẫy tay gọi một người trong thiên tài doanh.

Nhóc tỳ nhíu mày, ánh mắt trở nên lạnh, phát ra ánh sáng đáng sợ.

"Chu sư huynh, ta bị thương nên tay không nhúc nhích được." Thanh Phong run lên, nó rất suy yếu, trên người nó có không ít máu ứ đọng cùng với ám thương.

Chu Vũ Hào cười nói: "Sư đệ đừng khiêm tốn như thế, cùng mọi người luận bàn mới có thể có tiến bộ."

Thân thể của hắn rất rắn chắc, da thịt màu cổ đồng, trong mắt có Phù Văn lấp loé, nụ cười làm cho người ta cảm thấy rất ôn hoà, thế nhưng sau khi đi tới hắn một phát bắt được cánh tay của Thanh Phong, dùng sức giống như kìm sắt, làm cho Thanh Phong cảm giác xương cốt đều phải nứt ra rồi.

"Đến đây đi, sư đệ, không nên ngại ngùng như thế, trong thiên tài doanh cũng không thể chỉ biết vùi đầu khổ tu, cần giao lưu tiếp xúc cùng người khác nhiều hơn mới tốt." Chu Vũ Hào cười nói, xem ra như một vị sư huynh tốt, chỉ điểm giúp sư đệ, khiến người không cách nào bắt bẻ.

Chỉ có Thanh Phong run sợ, xương cánh tay của nó đều sắp đứt đoạn, nó không muốn đi nghênh chiến, bởi vì thương thế thật sự không nhẹ, chính là bị người trước mắt này cùng hai tên thiên tài khác đánh.

"Được rồi, đừng làm khó Thanh Phong, nếu đệ ấy không khỏe thì không nên xuất chiến." Có người trong thiên tài doanh cau mày nói.

Bạch y Vũ Phong gật gật đầu, nói: "Được rồi."

Nếu Thanh Phong bị đệ tử bình thường đánh bại, bọn hắn cũng sẽ cảm thấy xấu hổ.

Nghe vậy Chu Vũ Hào nở nụ cười, nói: "Đã như vậy, thiên tài doanh chúng ta liền tự mình diễn võ, giảng giải cho mọi người một ít cách dùng xảo diệu của Phù Văn."

"Được!" Nghe thế đệ tử mới nhất thời vui sướng.

"Thanh Phong sư đệ, chúng ta cùng phối hợp biểu thị một ít diệu dụng của Phù Văn cho các vị sư đệ sư muội cùng xem." Chu Vũ Hào chân thành mời.

Trong mắt Thanh Phong xuất hiện một tia sợ hãi, nó lui về phía sau.

"Không có chuyện gì, không nên thẹn thùng, chúng ta chỉ là diễn võ mà thôi, cũng không phải quyết chiến sinh tử." Chu Vũ Hào tiến lên, dĩ nhiên ra tay.

Thanh Phong đành phải cắn răng, không thể không chiến, nếu không sẽ càng bị thương nặng.

"Các vị sư đệ nhìn kỹ, đây là diệu dụng của Ngư Long Phù Văn, chỉ cần vung một cái như vậy, liền có thể phát huy ra lực lượng thần bí to lớn nhất, bắn bay đối thủ."

Chu Vũ Hào tỏ ra rất chăm chú, tay phải vẽ ra một đường cong đẹp đẽ, giống như một con Ngư Long vẫy đuôi, nháy mắt bắn ra Phù Văn vô tận, đánh về phía Thanh Phong.

Tuy rằng Thanh Phong tận lực tránh né, nhưng trình độ Phù Văn của đối

phương cao hơn nó quá nhiều, bàn tay vạch một cái. Một con Ngư Long phát sáng đánh nó bay ra ngoài.

"Ầm"

Thanh Phong bay ra ngã mạnh trên mặt đất. Xương ngực nó dán xuống mặt đất lạnh như băng, cảm giác mình giống như là muốn nứt ra, ngũ tạng lục phủ đau nhức, hơn nửa ngày đều không thể ngồi dậy. Nó biết mình bị thương rất nghiêm trọng, cảm thấy muốn ho ra máu nhưng lại không ho ra được.

Hiển nhiên, đối phương sử dụng ám kình rất tốt, khiến cho không ai nhìn ra điều gì.

Thời gian thật dài, Thanh Phong đều khó đứng lên, cảm thấy ngũ tạng giống như bể nát, vô cùng đau nhức.

"Thanh Phong sư đệ không sao chứ?" Chu Vũ Hào kinh ngạc nói, sau đó nhanh chóng chạy tới. Nâng nó dậy, lắc đầu nói: "Sư đệ, không phải sư huynh nói ngươi nhưng mà thân thể ngươi quá yếu rồi, muốn ở lại thiên tài doanh thì phải cố gắng nhiều hơn."

Hắn làm ra vẻ sư huynh tốt, khiến người bên ngoài sinh ra hảo cảm.

Thanh Phong rốt cục có thể đứng dậy. Trong mắt có lửa giận, thế nhưng không thể phát tác, chỉ biết siết chặc nắm đấm đến nỗi năm ngón tay đều trắng bệch ra.

"Đến, sư huynh giúp ngươi khơi thông huyết mạch, sau đó chúng ta lại biểu diễn một loại Phù Văn khác cho các vị sự đệ." Chu Vũ Hào nói.

Hắn nắm lấy cánh tay Thanh Phong, đột nhiên vận lực, trong phút chốc chấn động Thanh Phong khí huyết cuồn cuộn, cực kỳ khó chịu, nó lại bị thương một lần nữa.

"Được rồi, chúng ta trở lại biểu thị một loại Phù Văn khác." Chu Vũ Hào

mỉm cười.

"Oanh"

Thanh Phong lại bay lên một lần nữa, rơi vào một mảnh rừng trúc, nó cảm giác mình bị thương càng nặng, khó mà nhúc nhích.

"Ai, sư đệ ngươi như vậy là không được, phải cố gắng rồi, nếu không rất khó ở lại thiên tài doanh, khi tu hành có gì không hiểu có thể tìm ta." Chu Vũ Hào lắc đầu, kéo nó lên.

Xa xa, trong mắt nhóc tỳ lóe ra thần mang, nghiến răng ken két, nó nhìn ra khi Chu Vũ Hào kéo người đã vận dụng bí lực làm Thanh Phong bị thương lần thứ hai, quả thực là tàn nhẫn và đê tiện.

"Được rồi, liền tới đây thôi," Có người trong thiên tài doanh không nhìn nổi rồi, lên tiếng như vậy.

"Các vị sư đệ, có gì không hiểu có thể hỏi chúng ta." Một vị thiên tài nói.

"Được!"

Lập tức hơn ba ngàn tên đệ tử mới xông về phía trước, hỏi các loại vấn đề.

Có nhiều người vây quanh Bạch y Vũ Phong nhất, là một nhóm thiếu nữ, líu ra líu ríu thỉnh giáo hắn vấn đề.

Chỗ những người khác cũng là lít nha lít nhít, rất nhiều thiên tài đều bị bao vây, kể cả thiếu niên Tiêu Thiên.

Hơn ba ngàn tên đệ tử hỏi đủ loại vấn đề, có thỉnh giáo tu hành, cũng có hỏi một ít bí ẩn bên trong Bổ Thiên các.

"Nghe đồn, Thạch Nghị cũng tới, con gái nhỏ của Nhân Hoàng cũng tới, tổng cộng có mười mấy tên kỳ tài đặc biệt tiến vào Bổ Thiên các, tại sao bọn

họ không có xuất hiện?"

"Đám người kia thân phận đặc biệt, thậm chí còn có dòng dõi của Thái Cổ di chủng, người bình thường rất khó gặp, được một nhóm lão quái vật đưa đi rồi."

Nơi này rất náo nhiệt, tất cả các thiên tài đều kiên nhẫn giải đáp.

Sau nửa canh giờ, xa xa một hồi đại loạn, tiếng kêu thảm thiết truyền đến, không biết xảy ra chuyện gì. Mọi người xoay người nhìn tới. Chỉ thấy mấy trăm tên đệ tử mới giống như đánh máu gà, đặc biệt phấn khởi đuổi giết một người.

"Chuyện gì xảy ra?" Một đám thiên tài vô cùng kinh ngạc.

Chỉ một lúc mà người tham gia càng nhiều, tiếng kêu càng thê thảm.

"Đây không phải thanh âm của Vũ Hào sao?" Có người của thiên tài doanh giật mình nói.

"Mau đuổi theo, đừng cho hắn chạy mất, để hắn nói ra tung tích của nhóc siêu quậy!" Một đám người kích động.

Chỉ thấy Chu Vũ Hào tóc tai bù xù, hàm răng tung toé, bị người đánh bay lên trời, sau khi rơi xuống cũng không dám dừng lại mà tiếp tục chạy.

Đáng tiếc, hắn bị biển người bao phủ.

"Chuyện gì thế này?" Người của thiên tài doanh đờ ra.

"Đuổi a, để hắn nói ra tung tích của nhóc siêu quậy!" Nhóc tỳ lẫn trong đám người, gọi đánh gọi giết.

"Đó là Chu Vũ Hào, làm sao lại có quan hệ với Hư Thần giới nhóc siêu quậy?!" Người của thiên tài doanh có cảm giác tinh thần thác loạn.

Chu Vũ Hào tức đến phun máu, rõ ràng chỉ là đùa giỡn cùng người bên

cạnh, nói chính mình biết tung tích của nhóc tỳ, kết quả trực tiếp bị một thằng nhóc con một quyền oanh ở trên mặt, đánh cho nở hoa đầy mặt, máu phun ra năm bước, còn nói xấu hắn là đồng bọn của nhóc siêu quậy.

Tiếp theo, hắn còn chưa kịp nhìn rõ dung mạo của thằng nhóc kia, nó đã hô to một tiếng, một đám người đánh tới, giống như đánh máu gà, đè hắn ra hành hung, hàm răng đều bay ra.

"Ta thật xui tám đời, mẹ nó chứ chỉ là chuyện cười, thằng nhóc kia làm sao lại cho là thật?! Nắm bắt cơ hội quá độc ác!" Chu Vũ Hào phát điên.

Trưởng lão của Bổ Thiên các đã nói, chỉ cần phát hiện tung tích, manh mối về nhóc tỳ, phải báo lên môn phái, là có thể thăng cấp thành đệ tử nòng cốt.

Khen thưởng mặc dù kinh người, nhưng các ngươi cũng phải tìm chứng cớ trước a, ta thật sự không biết thằng nhóc đó ở nơi nào, Chu Vũ Hào hộc máu, chạy trối chết.

Nhiều người giống như đánh máu gà như vậy xông lên, dù là thiên tài thì cũng chết a.

Chủ yếu nhất là mới đầu có một thằng nhóc đánh hắn nở hoa đầy mặt, sau đó lại dẫn một đám người đuổi hắn, khiến cho mọi người mù quáng theo hiệu ứng, dẫn đến mấy trăm người gia nhập vào.

"Làm sao mồm ta lại tiện như vậy!" Chu Vũ Hào trốn mất dép, trong lòng không nhịn được kêu rên, thế nhưng cảm thấy thằng nhóc kia càng tiện, làm sao có thể như vậy? Bắt được một cơ hội như thế, cũng quá thất đức, con mẹ nó là chuyện gì a!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1 09: Xung Đột Đẫm Máu

Chu Vũ Hào kêu thảm thiết, khóe miệng chảy máu, sắc mặt trắng bệch, bỏ mạng mà chạy, bị nhiều người xung kích như vậy, các loại Phù Văn dày đặc, hi quang lóng lánh, mọi người đè hắn ra hành hung.

Thiên tài cũng là người, đối mặt mấy trăm thiếu niên mạnh nhất xuất thân từ các bộ lạc lớn, hắn cũng không đáng chú ý, miệng mũi chảy đầy máu, tóc tai bù xù, vô cùng thê thảm.

Thường ngày, hắn kiêu căng khó thuần, tư chất siêu phàm, trước giờ đều chướng mắt đám đệ tử bình thường này, khi nói chuyện tuy không biểu hiện ra sự xem thường nhưng trong lòng vẫn rất coi thường, vậy mà bây giờ lại bị bọn họ điên cuồng đánh.

Mấy trăm thiếu niên từ các bộ lạc kêu gào, hóa thành một dòng lũ lớn nhấn chìm hắn, Chu Vũ Hào kêu to: "Ta thật không biết, không có quan hệ gì với nó!"

Thế nhưng, ai tin a? Vừa rồi ngươi còn chống cự mạnh mẽ đây, chính mồm nói mình biết nhóc siêu quậy ở đâu, rất nhiều người chính tai nghe được, lại nói nếu như không phải thì sao ngươi phải chạy trốn?

Chu Vũ Hào nguyền rủa không ngớt, ta không trốn sẽ bị đánh chết, thực sự là nhảy đến Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

"Các anh em, bắt hắn lại, từ từ thẩm vấn!" Có người kêu la.

Bất quá sức chiến đấu của Chu Vũ Hào cũng không phải nói xuông, tả xung hữu đột, mặc dù không thể chạy thoát, lại còn bị thương nặng, nhưng hắn vẫn còn chống đỡn một cách khó khăn.

"Ầm"

Một bàn tay nhỏ do Phù Văn hóa thành lén lút đánh vào sườn trái của Chu Vũ Hào, hắn như bị sét đánh, cả người bắn bay, hét thảm một tiếng, Phù Chưởng này cũng quá đáng sợ rồi, đánh gãy toàn bộ xương sườn trái của hắn.

Lần này hắn mới ngã xuống đất, trong nháy mắt bị biển người bao phủ, một đám người điên cuồng đạp, hắn ôm đầu, vội vàng bảo vệ chỗ hiểm.

"Gào..."

Chu Vũ Hào kêu gào, quả thực không giống âm thanh của con người rồi mà giống dã thú gào thét. Toàn bộ hàm răng của hắn đều bị đánh bay, bị mọi người vừa đạp vừa đánh khiến toàn thân vô lực.

"Không được. Tiếp tục như vậy, Vũ Hào sẽ không toàn mạng!" Có người của thiên tài doanh nhỏ giọng nói.

Tuy rằng cách rất xa, hơn nữa còn có hơn mấy ngàn người ngăn trở, thế nhưng bọn họ vẫn loáng thoáng nhìn thấy. Chu Vũ Hào ngã quỵ rồi, tiếp tục như vậy chắc chắn sẽ mất mạng.

Đây không phải chỉ có một hai người mà là mấy trăm người cùng ra tay, chỉ cần giẫm đạp cũng có thể đạp hắn thành thịt nát.

"Ầm ầm"

Phù Văn lấp loé, đạo âm như thác nước, đinh tai nhức óc, hai người có quan hệ tốt nhất với Chu Vũ Hào nhảy lên, đánh về nơi đó. Dùng Bảo Thuật mở đường. Trong nháy mắt đánh bay rất nhiều người.

Chỉ trong chớp mắt thì có hơn mười thiếu niên ho ra máu, ngã trên mặt đất không dứng dậy được.

Trong phút chốc hiện trường yên tĩnh, đúng là có tác dụng kinh sợ. Hai

người này thấy thế cũng yên tâm. Sắc mặt lạnh lùng, nhanh chóng lao vào, ra tay lần nữa đánh bay thêm mười mấy người.

"Đệ tử của thiên tài doanh bắt nạt người mới, chúng ta từ bộ lạc đến Bổ Thiên các chẳng lẽ là để bị bắt nạt sao? Đoàn kết lại, phản kháng a!" Nhóc tỳ lẫn trong đám người hô to.

Nháy mắt, vô số người lửa giận thiêu đốt, bởi vì vừa nãy tận mắt nhìn thấy, hai người này ra tay rất ác nghiệt, đi lên liền đánh ngã hai ba mươi người đệ tử mới, vẻ mặt ngạo nghễ, lạnh lùng, xem thường kia dù là ai đều có thể nhìn ra.

"Bắt nạt chúng ta mới nhập môn sao? Trực tiếp đánh giết chúng ta, phải đòi lại công đạo vì các huynh đệ bị thương ra ngụm khí!"

"Người của thiên tài doanh có gì đặc biệt, ỷ vào nhập môn sớm liền muốn xưng vương xưng bá sao? Đánh hai thằng hung hăng càn quấy kia!"

Nơi đây sôi trào, lần này không phải là mấy trăm người, mà là hơn ngàn người xông về phía trước, vô cùng điên cuồng, các loại Phù Văn bay lên cùng ném về hai phía hai người kia.

Hai người này nhất thời sợ hãi, kinh sợ lại không có tác dụng, bọn họ cũng bị biển người bao phủ, các loại hào quang lấp lóe, công kích do mọi người hợp lại đáng sợ và kinh người biết bao.

"A phốc..."

Rất nhanh, hai người này đã bị đánh cho phun máu đầy mồm.

"Ầm", "Ầm"

Trong phút chốc, hai bàn tay nhỏ thần bí do Phù Văn hóa thành xuất hiện, cũng trực tiếp vỗ vào trên người bọn họ, lập tức xương cốt gãy vỡ mười mấy cây, sức chiến đấu của hai người giảm mạnh, bị mọi người nhấn chìm.

Đến đây, nhóc tỳ thành công liền lui ra, người kêu gào đầu tiên tự nhiên là nó, người đánh một quyền cũng là nó, thời khắc mấu chốt ra tay trọng thương ba người kia cũng vẫn là nó.

Hiện tại ba người Chu Vũ Hào bị dìm ngập nó liền nhanh chóng lui về phía sau, cảm thấy chuyện này khá hoàn hảo, thiện tai thiện tai, ba người tự cầu phúc đi.

"Gào. . ."

Bị đánh một lúc, ba người gào khóc thảm thiết, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ đều vô dụng.

Người của thiên tài doanh nhíu mày, tiếp tục như vậy chắc chắn sẽ có phiền toái lớn, ba người không phải bị phế chính là sẽ chết, mọi người nhìn nhau, có người đi tìm trưởng lão, còn có vài người tiến lên, cùng nhau ra tay muốn cứu ba người kia.

"Thiên tài doanh khi dễ người a, vừa nãy tuy rằng bọn họ khiêm tốn hữu lễ, nhưng hiện tại xem ra bất quá là làm ra vẻ, hết thảy đều là giả bộ, giờ khắc này lộ ra răng nanh, muốn khai chiến cùng chúng ta!"

Một tiếng kêu vang lên, nơi này sôi sùng sục, hơn ba ngàn tên đệ tử mới đồng thời tuôn về nơi này, Phù Văn như mưa rơi xuống, đánh bay mấy vị thiên tài.

Nhóc tỳ đờ ra, nó chỉ đúng lúc đẩy một cái thôi, không nghĩ tới sự tình làm lớn như vậy, nó liền chạy mất như một làn khói.

Bên thiên tài doanh cũng nổi giận, rất nhiều người toàn thân phát sáng, chuẩn bị sử dụng Bảo Thuật cường đại, quét ngang những đệ tử mới nhập môn phía trước, để cho bọn họ rõ ràng ai mới là thiên tài.

Vũ Phong nhíu mày, cứ đối kháng như vậy, có thể sẽ dẫn tới xung đột quy mô lớn, đến lúc đó còn không biết là ai sẽ chịu thiệt đây, hắn muốn ngăn cản, nhưng biết chắc không có tác dụng.

"Ầm ầm!"

Hai bên bắt đầu dùng Phù Văn đối kháng, bão táp bộc phát, trực tiếp nổ tung trên không trung, hình thành một luồng ánh sáng mãnh liệt, có thể phá tan mấy ngọn núi.

"Dừng tay!"

Một tiếng quát to truyền đến, một cái hồ lô vỏ vàng từ trong hư không xuất hiện, màu vàng óng, toả ra hi quang, sau đó giống như là cá voi hút nước, nuốt hết tất cả bão táp mãnh liệt đủ để hủy diệt một vùng núi vào miệng hồ lô.

Mọi người kinh hãi, cảm thấy một loại khí tức kinh khủng, trên hồ lô kia chỉ có một Phù Văn, lấp loé không yên, giống như đang khai thiên lập địa, khiến vạn linh run rẩy, loáng thoáng lại có khí Hỗn Độn bao phủ.

Cuối cùng, hồ lô vỏ vàng nhỏ đi, Phù Văn biến mất, xoay tròn hóa thành to bằng lòng bàn tay, rơi vào trong tay một ông lão, chính là ông lão lúc trước ngồi xếp bằng ở trước sơn môn.

Lúc này, vẻ mặt ông uy nghiêm, đã không có nụ cười, phi thường nghiêm nghị quát lên: "Người dẫn đầu gây chuyện lần này đều diện bích ba năm!"

Nguyên bản nhóc tỳ đám người đã chạy ra xa đều dựng thẳng lỗ tai, sau khi nghe được mấy câu này, nhanh chóng chạy về. Nếu như từ trong lẻ loi đi ra có vẻ quá quái dị rồi, tốt hơn là theo dòng người đi.

Ánh mắt ông lão khiếp người, đảo qua các đệ tử. Trong lòng thầm than, lập tức thu nhận ba ngàn đệ tử, quả nhiên xảy ra vấn đề lớn, không ngờ lại nội chiến.

Rất nhanh, mấy vị trưởng lão xuất hiện, mỗi người đều xoa mồ hôi lạnh, đặc biệt là Hùng Phi cùng Trác Vân, trong lòng thật là tức giận, làm sao mà sóng trước chưa yên sóng sau lại tới a? Năm nay sau khi thu nhận đệ tử, đều

không có một chuyện nào thuận lợi.

Bọn họ bắt đầu điều tra đến cùng là xảy ra chuyện gì, kết quả làm người không nói gì, căn bản không có ai là người đẫn đầu gây chuyện, chỉ có mấy kẻ xui xẻo.

Xương cốt cả người Chu Vũ Hào đều gãy chín phần mười. Hai người khác cũng bị thương nặng. Dĩ nhiên tàn phế. Dù điều dưỡng bằng Dược Tán thì đoán chừng cũng phải thời gian mấy tháng mới có thể phục hồi như cũ.

Mọi người đa số đều là mù quáng làm theo, cũng không phải thật sự muốn phát sinh bạo động.

"Tại sao ngươi nói biết thằng nhóc kia ở nơi nào?" Trác Vân trưởng lão chỉ vào Chu Vũ Hào co quắp trên mặt đất. Vừa tức vừa giận, chửi mắng xối xả một trận. Chỉ kém nói ra hai chữ "Đáng đời".

Chu Vũ Hào tràn đầy oan ức, hắn cảm giác miệng mình đúng là tiện, nhưng con vật nhỏ không thấy rõ dung mạo kia càng tiện, quá thiếu đạo đức rồi, làm sao ngươi không cần biết đúng sai liền đấm ta một cái, hỏi rõ ràng rồi đánh không được sao?!

Đồng thời, trong lòng hắn cũng rất ngờ vực, chính mình là thiên tài, làm sao lại bị một quyền của thằng nhóc đó đánh cho nở hoa đầy mặt, suýt chút nữa thì bất tỉnh đây? Cũng không kịp trách né. Chỉ là hắn ngại ngùng nói ra cái nghi vấn này, sợ mất mặt.

Không hề có người dẫn đầu, tự nhiên cũng sẽ không có chuyện diện bích ba năm, ông lão cầm hồ lô vỏ vàng vung tay áo trực tiếp rời đi.

"Các ngươi... Thực sự là tức chết ta!" Hùng Phi trưởng lão, Trác Vân trưởng lão rít gào đủ nửa canh giờ mới thu hồi "Khuyển Ma Công", căm giận rời đi.

Lúc phong ba dần tắt, nhóc tỳ nháy mắt với Thanh Phong đứng cách đó không xa, vẻ mặt tươi vui.

Cái miệng nhỏ của Thanh Phong lập tức tròn như quả trứng, suýt chút nữa thì kêu lên, phong ba lớn như vậy là do một tay tiểu ca ca làm ra? Đây cũng quá đáng sợ rồi!

Một đám nam nữ trẻ tuổi chạy đến, đều khoảng trên hai mươi tuổi, đều đã tiến vào Bổ Thiên các hơn tám năm, thực lực kinh người. Bọn họ tới đây phụ trách khắc phục hậu quả, một bên giảng giải cho mọi người quy củ đồng môn không được đánh nhau, một bên phụ trách trị liệu cho người bị thương.

"Sư huynh, huynh biết hồ lô trên tay ông lão lúc nãy là bảo bối gì không, dùng thật tốt a, kết trái ở nơi nào thế?" Nhóc tỳ tới gần hỏi.

"Tiểu mập mạp, đệ thật là tò mò a, loại đồ vật này đệ cũng đừng nghĩ đến, còn hỏi từ nơi nào kết trái, lẽ nào đệ muốn đi hái một trái sao?" Một vị sư huynh rất hiền lành cười nói.

"Nếu thật là có loại hồ lô này, tự nhiên cũng đi hái một trái, thật sự dùng quá tốt." Nhóc tỳ nói ra làm vị sư huynh kia tức khắc im lặng.

Mấy vị sư tỷ xinh đẹp bên cạnh đều cười khẽ, lấy tay che miệng, một vị sư tỷ nói: "Tiểu mập mạp đừng nghĩ nữa, đó là chí bảo của Bổ Thiên các chúng ta, do Tế Linh kết ra, nhóc còn muốn đi hái nữa không?"

"A?" Nhóc tỳ giật nảy cả mình, nguyên lai Tế Linh của Bổ Thiên các là một giàn dây hồ lô, quá thần bí.

Phong ba ngừng lại, liên tiếp mấy ngày qua đi.

Không còn có người tìm Thanh Phong gây phiền phức, nó có thể an tâm tu hành, điều này làm cho nhóc tỳ yên tâm, sau đó nó chạy khắp nơi quen thuộc Bổ Thiên các.

Khu vực này thật sự vô cùng mênh mông, chỉ là nơi tu hành của đệ tử thì có mấy trăm ngọn Linh Sơn, mà trưởng lão, cao tầng thì càng là mỗi người chiếm cứ một ngọn Cổ Sơn hùng vĩ.

Ngoài ra, còn có rất nhiều vị trí bí ẩn, giống như Nguyên Thủy Đại Hoang, không cho đệ tử tới gần, càng rộng lớn hơn.

"Nơi đó chính là Thánh Viện a." Nhóc tỳ nhìn ra xa một mảnh mênh mông có sương mù hỗn độn cuộn trào mãnh liệt.

"Ồ, có một người!" Chính lúc này, nó cảm thấy kinh hãi, Thánh Viện được khí lành bao phủ, không cách nào nhìn rõ, chỉ có thể thấy một con đường dẫn tới phần cuối của hỗn độn.

Trên con đường đó, có một người thiếu niên, kiên định bước từng bước về phía trước, làm cho người có một loại cảm giác khó diễn tả bằng lời, giống như cùng trời đất giao hòa, hóa thành một thể, cộng hưởng cùng đại đạo.

Nhưng mà, tuy nhiên hắn vẫn đi trên con đường đó lại không cách nào đi đến cuối đường, con đường giống như không có tận cùng.

"Thạch Nghị." Nhóc tỳ khẽ nói.

Nó tin tưởng người kia nhất định chính là Thạch Nghị mạnh mẽ, trong số các sinh linh cùng tuổi thì hắn được xưng là tồn tại gần như thần.

"Hắn một mực bước đi, dường như đã đi rất nhiều ngày, nhưng trước sau vẫn không đi đến cuối đường." Nhóc tỳ suy nghĩ, Thượng Cổ Thánh Viện quả nhiên thần bí.

Nơi đó hoàn toàn mờ mịt, ngoại trừ một con đường, chỉ có hỗn độn, không biết thông hướng nơi nào, hiển nhiên Thạch Nghị một mực ở trên đường, nhìn như đang tiến lên, nhưng từ đầu đến cuối không có đi lên vài bước.

"Con đường này không đơn giản, chỉ đứng đây nhìn, mình liền cảm thấy một loại âm thanh của đại đạo nổ vang, hắn đi trên trên con đường đó, tuy rằng vẫn không có bước vào Thượng Cổ Thánh Viện, thế nhưng như vậy cũng có thể được lợi ích to lớn."

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 11 0: Tế Linh Của Tịnh Thổ

"Mình có thể bước lên con đường kia, tiến vào Thượng Cổ Thánh Viện trong hỗn độn hay không?" Nhóc tỳ tự nói, rất nhanh lắc lắc đầu, mấy ngày gần đây thông qua nghe ngóng, nó đã biết được, Thánh Viện là không thể tùy tiện mở ra, mấy chục năm đến mấy trăm năm có thể mở một lần cho một người là đã tốt lắm rồi.

Mà lần này Bổ Thiên các chọn trúng Thạch Nghị, những người khác không thể đi lên nữa. Cho dù trưởng lão của Tịnh Thổ đã nói, chỉ cần có biểu hiện xuất sắc, tư chất siêu phàm thì có cơ hội, nhưng đó thực chất chỉ là lời nói cổ vũ mọi người mà thôi.

"Thượng Cổ Thánh Viện..." Nhóc tỳ thì thầm, dứt khoát xoay người.

Trên con đường đó, có một thiếu niên đang tiến về phía trước, người thiếu niên được xưng là tồn tại giống như thần trong số các sinh linh cùng lứa tuổi, giao hòa cùng trời đất, có đại đạo thần âm truyền ra, giống như tiếng ngâm xướng của Chư Thần Thượng Cổ.

Nhóc tỳ cũng không buồn phiền, nó rất nhanh đã quên chuyện này, nắm lấy cái đuôi của Bóng Lông, giống như ăn trộm, rón rén tiến vào một khu vực thần bí.

Tuy đã là đêm khuya, nhưng vẫn có thể nhìn rõ cảnh vật.

Đây là một mảnh vườn chiếm diện tích rất lớn, trong vườn có các loại cây cỏ, còn có suối chảy cầu nhỏ, đình đài cung điện, thế nhưng tất cả đều có một đặc điểm chung là rất cổ xưa, cung điện kia giống có thể sụp đổ bất cứ lúc nào, dường như đã mấy ngàn năm không được tu sửa.

Cây cối như cũ, thế nhưng mấy thứ như cầu vòm thì giống như là vật

còn sót lại từ thời Thượng Cổ, sắp bị hủy diệt rồi. Nó rón ra rón rén, xách đuôi của Bóng Lông đi vào.

Đôi mắt to của Bóng Lông đảo như bi, nó cũng không tức giận khi bị xách ngược, mà giống như nhóc tỳ đều hiếu kỳ quan sát nơi này.

Đây là nơi thần bí nhất của Bổ Thiên các, là nơi Tế Linh ở ẩn, có diện tích hơn trăm dặm. Là một khu vườn cổ xưa rất lớn, thường ngày vốn không ai dám tới gần.

Bởi vì, đều từng bị nhắc nhở qua.

Nơi này cũng không có người trông coi, bởi vì căn bản không cần. Thử nghĩ Tế Linh của Bổ Thiên các còn cần người bảo vệ sao, là nó bảo vệ toàn bộ Thượng Cổ Tịnh Thổ.

"Tế Linh đại nhân, ta đến đây với lòng hành hương, không phải nói đệ tử nào có duyên thì sẽ được ngài chỉ bảo sao? Ta thật sự thành kính xin được chỉ bảo."

Nhóc tỳ vừa lẩm bẩm vừa nhìn tới nhìn lui tìm kiếm Linh Dược trên mặt đất. Mà cái mũi nhỏ của Bóng Lông càng là động đậy không ngừng, hai mắt nó phát sáng, quan sát xung quanh.

"Nơi ở của Tế Linh sao lại hoang vu như thế?" Bọn họ đi vào trong, càng đi càng cảm thấy kinh dị, cây cỏ giảm bớt, mặt đất trụi lủi, đến cuối cùng càng là không có một ngọn cỏ.

Đến nơi này, nhóc tỳ cảm thấy thần hi trong cơ thể bộc phát. Lấp lánh sáng lên, từng tia tinh khí như sắp rời khỏi thân thể. Các loại hoa văn hiện lên dày đặc trên làn da.

Mà Bóng Lông cũng kêu lên sợ hãi, giãy ra khỏi tay nhóc tỳ rồi nhảy lên vai nó. Vẻ mặt hoảng sợ.

Nhóc tỳ hít vào một ngụm khí lạnh, rốt cuộc biết tại sao nơi này hoang

vu rồi. Đây là bị một luồng sức mạnh ma quái cướp đoạt, hút mất địa khí.

Nói cũng lạ, chỉ khi bước vào khu vực này mới như vậy, hơi lui về phía sau, liền không cảm giác được sức mạnh kia rồi.

"Sinh linh của Bổ Thiên các làm sao vậy, xảy ra vấn đề gì sao?" Nhóc tỳ nghi ngờ, thận trọng bước lên phía trước.

Phía trước là một mảnh hoang vu, đất đai cằn cỗi, giống như là một vùng sa mạc lớn, chỉ có đất cát cùng hòn đá, nơi này vô cùng yên tĩnh, tiếng bước chân có thể truyền đi rất xa.

"Tế Linh, ta tới bái kiến ngài, mỗi đệ tử đều có một cơ hội mà, ngài đừng nhận lầm người." Nhóc tỳ thì thầm, nó thực sự hiếu kỳ, đi vào trong.

Mặt đất trải rộng vô cùng hoang vu và yên tĩnh, nó đi về phía trước mấy chục dặm, cả người như là một vầng mặt trời nhỏ đang phát sáng, Phù Văn dày đặc, không ngừng chống lại loại sức mạnh ma quái kia.

"Thật mạnh mẽ, hấp thu xong địa khí, lại nuốt thiên tinh, Tế Linh đang tu luyện một loại bí công sao?" Nó tự nói.

Chỉ cần ngẩng đầu lên là có thể thấy rõ từng sợi thần hi trút xuống từ trên bầu trời, chi chít ngôi sao cùng một vầng trăng bạc đều tỏa ra ánh sáng phủ xuống mặt đất, giống như một cơn mưa màu bạc trút xuống nơi sâu xa trong sa mạc.

Cuối cùng tới gần, nơi này bắt đầu xuất hiện cây cỏ, nhóc tỳ đi tới phía trước một khu vườn cổ xưa.

Đây là vườn trong vườn, có tường vây cổ kính, trải đầy dấu vết loang lổ của thời gian, nơi này lưu lại quá nhiều vết tích.

Cánh cửa đã mục nát từ lâu, trên tường rào bò đầy thực vật bình thường, không phải Linh Dược cũng không phải gỗ quý, chỉ là những loại cây cỏ thường thấy nhất.

"Tại sao không cướp đoạt tinh khí nơi này?"

Nhóc tỳ kinh ngạc, khu vườn này thật sự rất cổ xưa, các tòa kiến trúc đều đã sụp đổ chỉ còn lưu lại đá vụn bò đầy dây leo.

Mưa ánh sáng rơi vãi trong vườn, những loại cây cối bình thường này ít nhiều cũng nhận được một chút ân trạch, vì vậy sinh trưởng dồi dào, cũng không hóa thành sa mạc.

"Nơi này giống như sân nhỏ của một gia đình thời Thượng Cổ!" Sau khi đi vào nhóc tỳ mới phát hiện dị thường, lộ ra sắc mặt khác thường.

Sân nhỏ tổng cộng có ba tầng, ở sân sau mưa ánh sáng nhiều nhất, ánh trăng đầy trời đều rơi vào nơi đó, hiển nhiên là Tế Linh ở đây.

Nhóc tỳ đi ngang qua nơi đây, phát hiện nơi này phòng ốc đều sụp đổ, bị cỏ dại chôn vùi, cả chiếc cầu đá nhỏ kia cũng đều gãy đứt, bị dây leo bao trùm.

Nó càng nhìn càng cảm thấy, đây là một khu nhà ở thời Thượng Cổ.

Rốt cục, nhóc tỳ đi đến sân sau, trong lòng căng thẳng, đến nơi này tinh khí không tiếp tục trôi đi, thế nhưng nó lại cảm thấy một sự kính sợ.

"Bái kiến Tế Linh!" Đứng ở rất xa nó đã mở miệng, sau đó rón rén tiến vào sân sau.

"Đây là..." Cuối cùng thấy rõ, trong mắt nhóc tỳ lộ ra sự hoảng hốt, cảm thấy có chút khó mà tin nổi!

Vô tận mưa ánh sáng rơi vãi, để nơi này ánh bạc bốc hơi, tạo thành khung cảnh an lành thần thánh, nơi đó có một cây thực vật, chính là Tế Linh của Bổ Thiên các. Cùng trong tưởng tượng hoàn toàn khác nhau, nó không rực rỡ, cũng không xanh biếc, mà là ố vàng, ốm yếu, giống như sắp tàn lụi.

Đây là một giàn dây hồ lô, bò trên một đống đá, toàn thân không có ánh

sáng, không có thần quang, có chỉ là khô vàng. Nó cũng không to lớn bao nhiêu, chỉ dài khoảng năm sáu mét, lá cây thưa thớt, như mùa thu đến, khiến nó mất đi sức sống.

Một cây khô đằng, chỉ có một chút sinh khí, trên cây đầy lá vàng, dù mưa ánh sáng đầy trời trút xuống cũng không thể giảm bớt xu hướng suy tàn, khô bại của nó.

Ánh sao cùng ánh trăng lóng lánh bao phủ xuống, khiến cho toàn bộ sân sau trở nên trắng xóa, ánh sáng tiến vào trong dây leo, thế nhưng nó vẫn phờ phạc như cũ, thiếu sức sống nghiêm trọng.

Đây chính là Tế Linh của Bổ Thiên các, một gốc cây đã sống vô tận năm tháng, khiến lòng người run sợ. Mặc dù nó đã ốm yếu, dường như đã đến cuối đời, nhưng vẫn có uy nghiêm như trước, giống như một vị thần linh!

Sẽ không phải thật sự là một vị thần chứ? Trong lòng nhóc tỳ tự nói. Dù vậy nó vẫn ngậm chặt miệng chứ không nói ra thành tiếng.

Cũng không biết đã qua bao lâu, nó mới lại mở miệng, nói lại những lời đã nói trên đường. Mắt to đen láy trộm nhìn, xem phản ứng của giàn dây hồ lô.

Yên tĩnh không có một âm thanh, gốc cây như mất đi linh tính.

"Ồ, còn có một cái hồ lô!"

Một trái hồ lô màu xanh nằm dưới đám lá khô vàng, nó có kích thước tương đương trái hồ lô màu vàng óng trong tay vị lão tiền bối của Bổ Thiên các, nhưng màu sắc khác nhau.

Nhóc tỳ trợn tròn mắt, phát hiện trái hồ lô này vô cùng thần kỳ. Càng xem càng cảm thấy khủng bố. Giống như một thế giới mơ hồ trấn áp lại đây.

Hơn nữa, nơi đó có từng tia khí Hỗn Độn lượn lờ, bao phủ hồ lô màu xanh.

Bóng Lông nằm úp sấp trên vai nhóc tỳ, khó được một lần nó không dám làm bậy. Trên thực tế nó cũng giống nhóc tỳ đều rất muốn hái trái hồ lô này, chỉ là bản năng nói cho nó biết, không thể làm như vậy.

"Ở chỗ này tu hành tựa hồ không tệ." Nhóc tỳ nói thầm, nó ngồi xuống, mặc cho mưa ánh sáng rơi trên người, toàn thân thư thái, Phù Văn cộng hưởng.

Nó lén lút nhìn sang Tế Linh, dây leo không nhúc nhích, phiến lá yên tĩnh, không có phản ứng gì.

"Tế Linh bá bá, người không phản đối cháu ở đây tu hành đúng không?" Nhóc tỳ hỏi, sau đó nhanh chóng nói: "Có phải người bị bệnh không, cháu biết một gốc cây liễu, nó từng bị bệnh còn nghiêm trọng hơn người, toàn thân trọc lốc, chỉ còn lại có một cành cây, nhưng cuối cùng vẫn sống lại rồi."

Nhóc tỳ lôi kéo làm quen, tự mình nói, giàn dây hồ lô bất động như trước, nó cũng không phải bị vật bên ngoài làm tổn hại, mà là tự thân sống quá lâu rồi, sinh cơ tiêu hao quá nhiều.

"Chỉ cần trong lòng có hi vọng, mặc dù mất đi toàn bộ thế giới, cũng có thể sống phấn khích, bá bá nỗ lực lên!" Nhóc tỳ vung vẩy nắm tay nhỏ.

Nó nhìn trộm phát hiện Tế Linh vẫn không có phản ứng gì, không khỏi thở dài một cái, lầu bầu nói: "Đang ngủ say? Vậy thì tốt, ta không khách khí, ở đây tu hành."

Nhóc tỳ quan tưởng Nguyên Thủy Chân Giải, tỉ mỉ nghiên cứu hàm nghĩa của các loại Phù Văn được ghi lại trên đó, nó ngồi xếp bằng ở dưới giàn dây hồ lô, dáng vẻ trang nghiêm, rất nhanh nhập định.

Gió nhẹ thổi qua, lá vàng đung đưa, giàn dây hồ lô khẽ nhúc nhích, mưa ánh sáng màu bạc bay lất phất, nơi này đặc biệt thần thánh an lành.

Cũng không biết đã qua bao lâu, trong khi tìm hiểu Nguyên Thủy Chân Giải nhóc tỳ dường như loáng thoáng đã nghe được đại đạo minh âm, đột

nhiên nó mở mắt ra, phát hiện trái hồ lô màu xanh đang động đậy, phía trên có Phù Văn cổ xưa lấp loé cùng khí Hỗn Độn, vô cùng thần bí.

Trong lòng nó cả kinh, rất muốn nhìn rõ miếng Phù Văn này, thế nhưng nỗ lực nhiều lần đều thất bại, căn bản không thể thấy rõ.

Nó ổn định lại tâm tình, phát hiện lúc Phù Văn lấp loé, thiên địa đạo âm ầm ầm, khiến cho nó tìm hiểu Nguyên Thủy Chân Giải tựa hồ dễ dàng hơn không ít.

Nhóc tỳ thay đổi sắc mặt, nơi này quả thực ghê gớm!

Đêm đã khuya, không gian yên ắng, nhóc tỳ từ trong nhập định tỉnh lại, nó biết cần phải đi, không thể một đêm không về.

Lúc ra khỏi nơi này, nó ngẩn ra, đây thật sự là nhà của một người cổ đại a, giàn dây hồ lô này là do người trồng xuống sao? Lẽ nào nó một mực chưa từng rời đi?

Nhìn sân nhỏ đổ nát, hoang vu này, trong lòng nó sinh ra một loại cảm xúc khác lạ, phạm vi mấy chục dặm đều hóa thành sa mạc, chỉ có cái sân nhỏ đổ nát này còn như trước, cây cỏ bình thường cũng có thể sinh tồn, đây là Tế Linh cố ý bảo lưu lại dáng vẻ từ thời Thượng Cổ sao?

Nó đang nhớ lại cùng kỷ niệm cái gì sao? Nhóc tỳ cảm thấy vị Tế Linh này có "Chuyện cũ" của mình.

Cuối cùng, nó hướng về sân sau cúi đầu lần thứ hai, xoay người rời đi, quyết định đêm mai trở lại.

Mới vừa bước ra sân nhỏ, nhóc tỳ đột nhiên sởn cả tóc gáy, bạch bạch bạch lùi lại mấy bước, mà Bóng Lông cũng chít chít rít gào, bộ lông trên người dựng ngược lên.

Nhóc tỳ trợn mắt nhìn về phía trước, ngoài cửa có một lão già, mái tóc màu xám, hai mắt trống rỗng, trên đầu cắm vào một thanh cổ kiếm, xuyên

thấu mà qua, rỉ sét loang lổ.

Hai cánh tay hắn buông xuống, móng tay đen thui, dài đến nửa thước, thật là khủng bố.

Hắn mặc một bộ quần áo cực kỳ cổ xưa, giống như đúc kiểu dáng thời Thượng Cổ ghi lại trong cổ thư, làm người sởn tóc gáy, đây là một vị cổ nhân sao?

Hắn không có hô hấp, không có tim đập, càng không có một điểm khí tức sinh mệnh, cứ đứng như vậy, con mắt trống rỗng đáng sợ, như là hai cái hố đen.

"Tiền bối. . . Ngươi chặn đường của ta." Nhóc tỳ mở miệng.

Vô thanh vô tức, ông già này biến mất, như là xưa nay chưa từng xuất hiện, thế nhưng nhóc tỳ cảm giác phía sau phát lạnh, đột nhiên xoay người, nhất thời tê dại cả da đầu.

Mà Bóng Lông càng là kinh hãi từ bả vai nhóc tỳ nhảy dựng lên, bởi vì ông lão tóc xám này ở sau lưng nhóc tỳ, hầu như dán vào trên người nó.

Lông tóc nhóc tỳ dựng đứng, không nhịn được lùi lại.

"Xoạt "

Ông già này lần thứ hai vô thanh vô tức biến mất rồi, lần này không xuất hiện ở sau lưng của nó, mà là chớp mắt xuất hiện giữa đống ngói vỡ tường đổ ở trong sân nhỏ, đồng thời phát ra tiếng ô ô, như là đang khóc.

Quá nhanh rồi, quả thực như là biến hóa từ hư không, tái tạo bản thân, làm người kinh sợ.

"Hắn không có sự sống, sinh cơ trong cơ thể đã đứt, làm sao còn có thể như vậy. . ." Nhóc tỳ lùi lại.

"Ô ô. . ."

Đầu lâu bị cổ kiếm xuyên thủng, tóc tai bù xù, ông lão chợt đông chợt tây, thậm chí còn đi qua sân sau, đứng ở chỗ Tế Linh, không ngừng nghẹn ngào, cuối cùng lại đến gần nhóc tỳ, ngăn trở đường đi của nó.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 111: Chuyện Thần Quái Từ Thời Thượng Cổ

Da đầu nhóc tỳ tê dại, một ông lão không có sự sống cản đường nó, đến cùng là muốn làm gì? Điều này làm từng sợi lông tơ của nó dựng ngược.

Mái tóc màu xám nhuộm đầy vết máu màu đen, đã khô cứng không biết bao nhiêu năm, cổ kiếm vốn vô cùng sắc bén, bây giờ cũng đã rỉ sét loang lổ, rất khó tưởng tượng, đã trải qua năm tháng dài đến chừng nào.

"Lão bá cản đường cháu làm gì, bác có việc gì liền nói ra a." Nhóc tỳ nói.

Bóng Lông thì trực tiếp trốn sau lưng nó, đôi mắt to đảo như bi, khẩn trương tóm chặt sợi tóc của nó, chỉ lo ông già kia bạo động.

Không một tiếng động, ông lão đứng ở nơi đó không có bất kỳ biểu hiện nào, gương mặt như tượng gỗ, con mắt trống rỗng, chỉ là ngăn cản đường đi của nó.

Nhóc tỳ thấy thế, tránh qua một bên, đi về phía bên cạnh, muốn đi vòng qua hắn.

Xoạt một tiếng, ông lão tái tạo từ trong hư không, trực tiếp xuất hiện ở nơi đó, tiếp tục ngăn cản đường đi của nó.

"Lão bá, đến cùng bác có nói đạo lý hay không, có cái gì liền nói, đừng dọa cháu a." Khuôn mặt nhỏ của nhóc tỳ nhăn nhó, âm thầm đề phòng.

Việc này quá quỷ dị, làm sao lại có một ông lão không có dấu hiệu của sự sống, đến cùng là lai lịch gì? Vì sao cứ cản đường nó, thật là quái lạ rồi!

Phải biết, đây chính là nơi ở của Tế Linh, làm sao lại có một ông lão

người không ra người quỷ không ra quỷ, trên người mặc quần áo từ thời Thượng Cổ đây? Thật là làm người sợ hãi.

Bỗng dưng, nhóc tỳ xoay người, nhanh chóng quay lại trong sân, vèo một tiếng chạy về sân sau.

Tế Linh ở đây, chẳng lẽ ông lão tóc xám này còn có thể nghịch thiên sao, nếu như ngay cả giàn dây hồ lô bảo vệ Thượng Cổ Tịnh Thổ đều không hàng phục được hắn, vậy thì thật sự không còn cách nào rồi.

Từ đầu đến cuối. Nhóc tỳ cũng không hề động thủ, bởi vì nó cảm thấy rất quỷ dị. Ông lão tựa người tựa quỷ này khả năng cực kỳ nguy hiểm, vẫn là không muốn chủ động trêu chọc thì tốt hơn.

Sân sau, giàn dây hồ lô khô vàng như trước, tiếp thu ánh sao cùng ánh trăng tẩy lễ, nơi này trở nên mông lung cùng nhu hòa.

"Tế Linh bá bá, bên này có một lão bá, người nói chuyện phiếm với hắn, nếu không hắn nhất định phải chắn cháu. Không cho cháu rời đi." Nhóc tỳ đi tới phía dưới giàn dây hồ lô.

Nó hi vọng Tế Linh có thể đáp lại, dù nói thế nào, nơi này cũng ở trong Tịnh Thổ, nó nên quản chứ. Nhưng mà nó thất vọng rồi, khô đằng bất động, lá vàng ảm đạm, không có một chút biểu hiện nào.

Ông lão tóc xám cũng đã đến gần. Đứng đối diện nó, vẫn cản đường đi của nó, nhìn nó bằng con mắt trống rỗng.

Nhóc tỳ tức giận, vọt tới trên đống đá vụn, muốn chạm vào trái hồ lô màu xanh để đánh thức Tế Linh.

Vừa mới tới gần, hồ lô vỏ xanh kia liền phát ra khí Hỗn Độn, đạo âm chấn động ù tai, hiển hóa ra một cái Phù Văn, khí thế khủng bố mênh mông cuồn cuộn. Hết sức đáng sợ, một luồng sóng gợn khó tả bức lui nhóc tỳ.

Phù Văn đan dệt thành ngàn tia vạn sợi, đồng thời khí Hỗn Độn dày dần,

bao phủ hồ lô vỏ xanh, như trở về lúc chưa khai thiên lập địa, nơi này sương mù mông lung, chớp giật đan dệt!

Cùng lúc đó, thân thể ông lão tóc xám kia chấn động, trong miệng càng phát ra âm thanh: "Trả kiếm cho ta..."

Ở giữa đêm khuya, sau lưng nhóc tỳ lạnh sưu sưu, trả kiếm gì? Nơi này quả thật có một thanh, nhưng cắm ở trên đầu ông lão, làm sao trả?!

"Lão bá, kiếm ở trên đầu bác."

Ông lão giống như không nghe thấy, như trước nói với nhóc tỳ: "Trả kiếm cho ta."

Nhóc tỳ vừa sợ vừa nghi, chẳng lẽ muốn cho nó hỗ trợ rút kiếm? Nó mở miệng hỏi: "Trả thế nào, nếu không bác cúi đầu xuống, cháu rút ra cho bác."

"Cheng"

Cổ kiếm phát ra một âm thanh rung động, nơi đó tràn ra một dòng vết máu màu đen, ông lão lại chấn động, lẩm bẩm nói: "Trả kiếm cho ta."

Hắn ngăn trở con đường của nhóc tỳ, lặp lại câu nói kia, khiến Thạch Hạo không biết làm sao, cuối cùng nhóc tỳ thực sự bị bức ép đến mức nóng nảy, nói: "Được, sau này tìm giúp ngươi, trả kiếm lại cho ngươi."

Câu nói này vừa ra, trời đất biến sắc, gió thổi mãnh liệt, sấm rung chớp giật, ông lão trực tiếp biến mất, không còn nhìn thấy.

Trên lưng nhóc tỳ khí lạnh sưu sưu, việc này quá kinh người, tại nơi ở của Tế Linh gây ra động tĩnh bực này, giàn dây hồ lô không có phản ứng gì, chẳng lẽ nói hai người này nhận thức?

"Đến cùng hắn có lai lịch ra sao, làm sao lại quỷ dị như vậy?!" Nhóc tỳ quả thực bị kinh hãi, chạy nhanh như một làn khói, cũng không quay đầu lại, thoát khỏi nơi này.

Bóng Lông hết sức căng thẳng, nắm chặt cổ áo của nó, giống như một con gấu túi treo ở trên người nó, gió thổi vù vù, thân thể đều bay lên, nhóc tỳ cực nhanh chạy trốn.

Bổ Thiên các rất lớn, diện tích bao la, nhóc tỳ một hơi chạy ra ngoài mấy chục dặm, rốt cục thoát khỏi nơi ở của Tế Linh, quay đầu về phía sau, trăng sáng trong trẻo, sao lốm đốm đầy trời, vùng đất kia yên lặng như tờ, cuối cùng ông lão kia cũng không lại xuất hiện.

"Đi!" Nó tiếp tục chạy trốn.

Trên đường, Linh Sơn nguy nga, một ngọn lại một ngọn, dưới ánh trăng màu bạc phảng phất bao phủ một tầng khói mỏng, mộc mạc mông lung. Từng toà từng toà cung điện nằm trên núi, trên đó còn có thác nước đổ xuống, trắng noãn như dải lụa, sương mù dâng lên, dưới ánh trăng như nước có vẻ hư vô mờ mịt, giống như đi tới quê hương của Tiên nhân.

Đi ngang qua trăm dặm, nhóc tỳ về tới chỗ ở, đêm đã khuya, những đệ tử khác đã ngủ từ lâu, bịch một tiếng nó tiến vào nhà tranh của mình, nằm xuống liền ngủ.

Vừa nãy trải qua một phen dằn vặt, nó cũng không muốn tiếp tục nhớ lại chút gì, chỉ mong sớm một chút quên mất, mau chóng tiến vào mộng đẹp.

Bóng Lông cũng là như thế, nó nhìn ra cửa sổ vài lần, khẩn trương một lúc, sau đó nhắm mắt, trốn ở sau lưng nhóc tỳ, bắt đầu ngủ.

Liên tiếp mấy ngày, hết thảy đều rất bình thường, nhóc tỳ yên lòng, cuối cùng cũng coi như không có chuyện gì xảy ra, bất quá nó không lại đi chỗ Tế Linh, sợ lại gặp quỷ.

Mấy ngày sau đó, nó thành thật, giữ khuôn phép, đặc biệt đến ban đêm tuyệt đối không ra ngoài, chỉ ngồi xếp bằng trên nóc nhà phun ra nuốt vào thiên tinh, luyện hóa ánh sao, mệt nhọc thì đi ngủ.

Đêm thứ sáu, bỗng nhiên lông tơ toàn thân nhóc tỳ dựng đứng, nó bật

dậy, nháy mắt kêu to: "Quỷ a!"

Ông lão tóc xám kia không biết đến từ lúc nào, đứng ở trước giường của nó, đôi mắt trống rỗng ngơ ngác nhìn chằm chằm nó, trên đầu chảy máu đen, cổ kiếm tỏa ra sát khí ép người.

Tại thời khắc trời tối người yên, tiếng kêu như vậy truyền ra rất xa, đệ tử ở xung quanh đều bị kinh động, một đám người tỉnh lại, nhanh chóng ngồi dậy.

Bóng Lông đang ngủ say cũng bị dọa đến nhảy dựng, da lông toàn thân dựng đứng, mơ màng nhảy lên từ cái gối của nhóc tỳ.

"Bịch"

Nó lập tức đụng vào trên đầu ông lão, bắt được một lọn tóc xám. Vừa vặn đối diện đôi mắt trống rỗng kia, nó lập tức hét thảm một tiếng. Kinh hoàng nhanh chóng leo lên đỉnh đầu của hắn, sau đó lại rơi xuống bả vai, cuối cùng mắt trợn trắng, suýt chút nữa thì bất tỉnh.

Toàn thân nhóc tỳ hơi lạnh sưu sưu, cũng lập tức nhảy lên, tóm chặt lấy đuôi Bóng Lông. Ôm lấy nó, sau đó va nát cửa sổ xông ra ngoài.

Nơi này động tĩnh khá lớn, kinh động rất nhiều người, không ít phòng xá đều thắp sáng đèn dầu.

"Làm sao vậy, ai vừa quỷ kêu, xảy ra chuyện gì?"

"Đến tột cùng là ai, vì sao nửa đêm kinh náo. Ảnh hưởng người khác nghỉ ngơi?!"

Rất nhiều người vọt ra, tìm kiếm nguồn gốc của âm thanh.

"Bên này, mọi người mau tới đây, ta giới thiệu cho các ngươi một người bạn mới." Nhóc tỳ kêu to, cố gắng tự trấn định, muốn cho mọi người một cái "Kinh hỉ".

Ông lão tóc xám kia giống như u linh. Vô thanh vô tức, đã đến gần ngẩn người nhìn nó.

Nếu thực sự là quỷ, ba ngàn thiếu niên tụ tập cùng một chỗ, dương khí ngút trời. Còn không doạ được ngươi? Đây là tâm tư của nhóc tỳ, đương nhiên cũng căn cứ có nạn cùng chịu có kỳ quái "Bá bá" mọi người cùng nhau đến "Làm quen" tâm tư.

"Này, ngươi vừa kêu la cái gì?" Một đám thiếu niên vọt vào, nhìn nó một cách kỳ quái, giống như không nhìn thấy ông lão tóc xám kia.

Nhóc tỳ há hốc mồm, nói: "Lá gan của các ngươi đều lớn như vậy, không sợ một chút nào?"

"Không hiểu ra sao, không hiểu ngươi đang nói cái gì" Những thiếu niên này bất mãn.

Đặc biệt trong đám người có một thiếu nữ xinh đẹp từng bị nhóc tỳ kéo váy càng là trừng mắt, chống bờ eo nhỏ, nói: "Ngươi lại làm quái, dằn vặt mọi người đúng không?"

Nhóc tỳ bối rối, lẽ nào đám người kia không nhìn thấy lão bá tóc xám? Điều này cũng quá kinh khủng, nó nổi hết cả da gà, nói: "Các ngươi không nhìn thấy hắn sao, ở phía trước người ta a, một lão già, hai mắt trống rỗng, một thanh kiếm cắm trên đầu, chảy xuống máu đen..."

"Thiếu đạo đức, hơn nửa đêm làm chúng ta sợ!" Vị thiếu nữ xinh đẹp kia trừng mắt, những người khác cũng đều bất mãn.

"Ta không có, ai nha, quỷ a!" Nhóc tỳ kêu thảm thiết, lão bá này càng ngày càng gần, hầu như muốn dán lên người nó.

Nó trung khí mười phần, kêu la lớn tiếng như vậy, tự nhiên đã kinh động tất cả mọi người, trong chốc lát lại có hơn trăm người đến nơi này, nhìn nó không hiểu ra sao.

"Thật có một lão bá a, máu đen đều chảy đến trên mặt, các ngươi làm sao lại không nhìn thấy?!" Nhóc tỳ tức giận.

Cuối cùng, nơi này tụ tập mấy trăm người, chỉ chỉ chỏ chỏ, rất bất mãn với nó, bởi vì đã quấy rầy giấc ngủ của bọn hắn.

"Coong!"

Nhóc tỳ cuống lên, nhảy lên một cái, dùng ngón tay nhẹ nhàng gảy một cái trên chuôi thiết kiếm này, phát ra tiếng rung leng keng, nguyên bản trong sân còn ầm ĩ, nháy mắt yên tĩnh.

Tất cả mọi người đều ngẩn ngơ, không khỏi sợ hãi.

Nhưng một số người rất nhanh tỉnh ngộ, có người kêu lên: "Lừa gạt ai vậy, ngươi cho rằng dùng cái Chướng Nhãn pháp có thể dọa mọi người chúng ta?"

Vèo một tiếng, nhóc tỳ vọt tới, ông lão tóc xám tự nhiên đi theo, lại chắn phía trước.

"Không tin các ngươi đều lại đây sờ sờ." Nhóc tỳ kêu lên.

"Ta không tin quỷ quái nhất!" Vị thiếu nữ một mực trừng mắt kia đi về phía trước, ngoài ra còn có mấy người thiếu niên đồng thời đưa tay ra.

Trong phút chốc, bọn họ cảm giác sờ tới một bức tượng băng, lạnh giá thấu xương, sợ đến chết khiếp, đều nhanh chóng rút tay về, trong miệng kêu to: "Quỷ a!"

Rõ ràng cái gì cũng không nhìn thấy, thế nhưng lại có thể sờ được, khiến một đám thiếu niên kinh sợ, có mấy người trong lúc lùi lại vấp ngã lên nhau.

"A..." Tiểu cô nương xinh đẹp kia càng là rít gào, ba chân bốn cẳng chạy như điên, giẫm lên mấy vị thiếu niên ngã trên mặt đất, như một làn khói chạy mất dạng.

Nhóc tỳ chen vào trong đám người, nhất thời khiến cho đám trẻ gào khóc thảm thiết, rất nhiều người tự mình chạm vào rồi, phi thường kinh hoàng, tất cả đều chạy thục mạng.

Chỉ trong nháy mắt, mấy trăm người đều không còn hình bóng, nơi đây trở nên trống trải, nhóc tỳ đờ ra, cũng quá nhanh a.

Xung quanh vùng núi đá này một hồi đại loạn, hết thảy phòng xá đều thắp sáng đèn dầu, hơn ba ngàn tên đệ tử mới đều bị kinh động, một truyền mười mười truyền trăm, tất cả mọi người đều biết rồi.

Trong phút chốc, xung quanh nhóc tỳ hoàn toàn yên tĩnh, mọi người vắt chân lên cổ trốn mất dép, tất cả đều không còn hình bóng.

"Nhanh đi bẩm báo trưởng lão!"

Hùng Phi, Trác Vân hai vị trưởng lão gần nhất sức cùng lực kiệt, xảy ra nhiều chuyện như vậy, để cho hai người sứt đầu mẻ trán, ngủ đều không yên ổn.

Vừa mới bình tĩnh mấy ngày, bọn họ cảm thấy cũng không có vấn đề gì rồi, nhưng là nửa đêm lại có một đám trẻ gào khóc ầm ĩ, hô to dưới chân Linh Sơn của bọn hắn.

"Lại làm sao?!" Hai người sinh ra một loại cảm giác vô lực.

"Trưởng lão nháo quỷ rồi, một ông lão xương sọ bị cổ kiếm xuyên thủng, chảy xuống máu đen, tóc rối tung xuất hiện..." Các thiếu niên hô lớn.

"Cái gì?!" Hùng Phi, Trác Vân lúc này biến sắc, lao xuống Linh Sơn, nắm lấy tay một đứa bé, cực kỳ nghiêm khắc, lớn tiếng truy hỏi.

Những thiếu niên này nhanh chóng nói qua một lần.

Sắc mặt hai người tái nhợt, môi đều run run, hầu như muốn chạy trối chết.

"Trưởng lão làm sao vậy, các vị mau đi xem một chút a."

"Từ Thượng Cổ đến bây giờ, cứ cách mấy trăm năm xuất hiện một lần, phàm là xuất hiện, tất nhiên sẽ chết không ít người a!" Trác Vân trưởng lão run giọng nói.

Đam trẻ nghe được, cảm thấy vô cùng sợ hãi, từng người bạch bạch bạch lui lại, đều hết sức khẩn trương, toàn thân phát lạnh, da đầu đều có chút tê cứng.

Hơn nữa, khiến người ta không nghĩ tới là, Hùng Phi cùng Trác Vân trưởng lão không để ý đến bọn họ, mà là chạy vèo mất, đảo mắt không thấy tăm hơi.

Có trưởng lão không phụ trách như thế sao, chính mình trước tiên chạy trối chết!

"Các ngươi chờ, chúng ta đi mời lão tiền bối!" Cũng còn tốt, trong gió truyền đến thanh âm của hai người.

Nơi này vỡ tổ, chuyện ma quái có từ thời Thượng Cổ, từ xưa đến nay đều không cách nào giải thích? Chuyện gì thế này, bọn họ không ngờ lại đụng phải!

Tất cả mọi người vừa run vừa sợ, nhưng càng đồng tình đứa trẻ xui xẻo kia, hiển nhiên vị tồn tại kia theo dõi nó.

Rất nhiều người gan lớn, đi về phía trước một đoạn, nhìn về phía khu nhà kia, nhưng không khỏi trố mắt ngoác mồm, thằng nhóc này đang làm gì? Thật là to gan!

Sau khi giật mình tỉnh lại nhóc tỳ chậm rãi phục hồi tinh thần, không tiếp tục sợ hãi, lúc này nó lại cưỡi ở trên cổ ông lão tóc xám.

Trong tay nó cầm lấy một tảng đá xanh, không ngừng dùng sức đập xuống, không biết là muốn đập vỡ đầu ông lão, hay là muốn đập gãy thanh

cổ kiếm kia, trong miệng la hét: "Trả kiếm lại cho ngươi, ta đập ra cho ngươi, đừng đi theo ta, thực sự là phiền chết rồi!"

Cùng lúc đó, tiếng vang phá không truyền đến, một ông lão xuất hiện từ phương xa, trong tay nâng một cái hồ lô vàng óng, tràn ngập khí Hỗn Độn.

Ngoài ra, xa xa tiếng thét dài liên tiếp, tất cả cường giả đang tu hành trên các ngọn Bảo Sơn hùng vĩ đều bị kinh động, cao tầng của Bổ Thiên các chấn động, cùng nhau xuất quan, chạy tới nơi này.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 112: Là Chết Hay Là Cơ Duyên

"Coong", "Coong" . . .

Nhóc tỳ dùng sức gõ, nhưng mà cánh tay nó đau đớn, chuyện này quả thật khó mà tin nổi bởi lực cánh tay của nó có thể đạt tới thần lực mười vạn cân.

Trên đất trải đầy bụi đá, hình thành do tảng đá vỡ nát rơi rụng xuống.

Nhóc tỳ trực tiếp nhảy xuống, từ trong sân ôm tới một cái đỉnh đồng, ngồi ở trên cổ ông lão, lại tiếp tục dùng sức gõ.

Nơi này giống như đánh thép, leng keng vang vọng, đốm lửa bắn tứ tung, bất kể là đầu lâu vẫn là cổ kiếm đều không chút sứt mẻ, không có tổn thương, khủng bố đáng sợ.

Nhóc tỳ vò đầu, thứ này cũng quá kiên cố, hai cánh tay nó rung lên, lực lượng lớn đến cỡ nào, rõ ràng đập xuống, coong coong vang vọng, tia lửa tung toé, chính là không lay động được.

"Lão bá, thanh kiếm trên đầu bác nhất định là Bảo Cụ chí cường, quá bền chắc, cháu nhổ ra, thật phải trả lại cho bác sao?!" Nước miếng của nhóc tỳ suýt chút nữa chảy ra.

Phương xa, một đám thiếu niên nhìn thấy tư thế của nó, tuy rằng không nhìn thấy được ông lão, nhưng cũng rõ ràng nó đang làm gì, cả đám trợn mắt há mồm.

Lá gan của thằng nhóc này cũng quá lớn chứ?!

Hơn nữa, nó lại còn muốn đen mất thanh cổ kiếm này? Loại người gì a,

tính mạng khó giữ được, còn nhớ Bảo Cụ!

Nhóc tỳ tự nhiên còn chưa nghe đến truyền thuyết kia, không biết bóng mờ của sự kiện linh dị thời Thượng Cổ một mực tràn ngập đến bây giờ, vì vậy ra sức gõ, không sợ cái gì, muốn lấy ra thanh kiếm.

"Ai nha, đám lão đầu này đều tới, thật là không ổn a." Nhóc tỳ quay đầu lại, phát hiện da thú phát sáng, sừng cổ lấp loé, đằng mộc trôi nổi như mây, phân biệt chở một đám lão đầu bay tới.

Ông lão ở phía trước nhất từng xuất hiện, tên là Đào Dã, trong tay nâng một cái hồ lô vàng óng, tràn ngập khí Hỗn Độn, giống như là muốn dung nạp trời đất, cực nhanh bay tới.

Nhóc tỳ không muốn làm người khác chú ý, nếu không thân phận chắc chắn sẽ bị nhìn thấu, cũng sẽ lộ ra ánh sáng, nhưng bây giờ cũng không có cách nào, ông lão bị kiếm đâm qua đầu này cứ quấn lấy nó.

Khi đám người kia đến gần, không ai không trợn mắt ngoác mồm, đứa nhỏ này là ai nha? Thần Nhân a!

Nó đang làm gì, cưỡi ở trên cổ vị tồn tại kia mà hành hung? Thiếu chút làm mọi người kinh sợ lòi mắt, thật sự làm cho người không còn gì để nói, dám ra tay với Thượng Cổ thần quái!

"Ta hoa mắt sao, vẫn là đi lộn chỗ? Đứa bé kia là ai, lá gan cũng quá lớn đi."

Từ xưa đến nay, vô tận năm tháng trôi qua, chưa từng nghe nói có ai dám bất kính như vậy với vị tồn tại thần bí này, hôm nay xem như là mở mang kiến thức, một thằng nhóc con lại hùng hổ đến nước này!

Đám người đến gần, đáp xuống trong sân.

Nhóc tỳ cực kỳ cảnh giác, nói: "Các ngươi muốn làm gì?" Vừa nói vừa ôm lấy thanh kiếm kia, còn cưỡi ở trên cổ ông lão tóc xám không chịu

xuống.

Đám người nhất thời đờ ra, chúng ta là tới cứu ngươi, làm sao lại giống như chúng ta là kẻ ác như vậy. Hơn nữa làm cho người không thể nói gì là, đứa nhỏ này ôm kiếm, thấy thế nào đều giống như bảo hộ đồ ăn, chẳng lẽ còn muốn tham ô thanh kiếm kia?

"Ngươi ôm thanh kiếm kia. . ." Một vị nguyên lão mở miệng.

"Của ta, của ta, là ta nhặt được!" Nhóc tỳ ôm chặt cổ kiếm, dáng vẻ đề phòng.

Đám người này không biết nên khóc hay nên cười, thật là đã đoán đúng, đứa nhỏ này muốn nghịch thiên a, vật này ngươi đều muốn cướp? Thật là khiến người ta không còn gì để nói.

"Khặc!" Ông lão Đào Dã cầm trong tay hồ lô ho khan một tiếng, nói: "Ta nghĩ cháu hiểu lầm rồi, chúng ta không muốn thanh kiếm này, mà là tới giải cứu cháu."

"Vậy các ngươi nói đi." Nhóc tỳ cảnh giác, một tay ôm cổ kiếm, một tay xách đỉnh đồng, tiếp tục coong coong đập xuống, hiển nhiên là nó muốn đẩy nhanh tốc độ, sớm lấy xuống thanh kiếm.

Đám người của Bổ Thiên các dở khóc dở cười, đứa trẻ cực phẩm như thế cũng thật là hiếm thấy, làm sao phong cách này có chút giống như đã từng quen biết a?

"Đừng gõ nữa, không ai giành với ngươi!" Sắc mặt Hùng Phi trưởng lão trắng bệch, nhanh chóng quát lên, ngăn nó tiếp tục phá hoại.

Nhưng thằng nhóc kia lại không để ý tới, ra sức vung mạnh đỉnh đồng, đập đến vang động trời đất, mọi người ở đây nhìn thấy hãi hùng khiếp vía, thằng này quá hùng hổ rồi, khí lực kinh người!

Sắc mặt Trác Vân trưởng lão tái xanh, Nhanh chóng nói qua chuyện thần

quái thời Thượng Cổ, nói cho nó biết đây là một bí ẩn chưa có lời giải, đến nay còn bao phủ trong bóng tối.

"Cái gì, mỗi lần xuất hiện đều có một đám người phải chết, đặc biệt đa số là thiên tài?" Nhóc tỳ đờ ra, đỉnh đồng trong tay loảng xoảng một tiếng rơi trên mặt đất, sau đó nó trực tiếp nhảy xuống, hướng bên này chạy tới.

"Vèo" một tiếng, nó trực tiếp treo ở trên người Trác Vân trưởng lão, sau khi ôm lấy thì chết cũng không buông tay.

"Ngươi đứa nhỏ này muốn làm gì, ôm ta làm gì?" Sắc mặt Trác Vân trưởng lão trắng bệch, căn cứ truyền thuyết kia, chạm vào cấm kỵ, các trưởng lão cũng phải chết!

"Cháu cho người thanh kiếm kia, trưởng lão cứu cháu với!" Nhóc tỳ đánh đu ở trên người hắn .

"Ta. . . Không muốn nó!" Sắc mặt Trác Vân tái nhợt, phải làm sao bây giờ, cũng không thể nói mình cũng sợ đi, đây là trước mặt ba nghìn tên thiếu niên a.

Nhóc tỳ nhìn trên mặt hắn mất đi màu máu, cảm thấy nghi ngờ, sau đó trực tiếp nhảy đến trên lưng Hùng Phi trưởng lão, ôm cổ hắn, đến chết cũng không buông tay.

"Tế Linh ở trên!" Mặt của Hùng Phi trưởng lão lập tức tái rồi, làm sao động tác của thằng nhóc chết tiệt này lại nhanh như vậy, lại nhảy lên trên người hắn, trong lòng cảm thấy sợ hãi.

Đặc biệt là, hắn cảm giác được giống như có một bộ thi thể đứng thẳng trước người hắn, đang nhìn hắn chăm chú.

"Trưởng lão không nên cử động, đầu của người sắp chạm tới mặt của hắn rồi." Nhóc tỳ nhắc nhở.

Trời ạ! Hùng Phi trưởng lão vừa kinh vừa sợ, trong lòng mắng to, không

ngừng nguyền rủa, làm sao thằng nhóc chết tiệt này lại không có một chút quy củ, có thể tùy tiện trèo lên trên người trưởng lão sao? Ai tới cứu giúp ta a, trong lòng hắn hô to! Phải biết, vị tồn tại thần quái này được xưng là Tử Thần, hắn nhìn chằm chằm ai, cuối cùng hơn nửa là không có đường sống. Từ Thượng Cổ đến bây giờ, cứ cách mấy trăm năm xuất thế một lần, không đạt được điều kiện của hắn, phàm là người tiếp xúc với hắn, tất nhiên sẽ chết một đống.

"Đều tản ra đi, không có gì đẹp mắt." Lão tiền bối Đào Dã cầm trong tay hồ lô vàng mở miệng, để cho tất cả hơn ba ngàn đệ tử mới rút lui.

"Dẫn hắn đi cung điện cổ." Một vị nhân vật cao tầng khác mở miệng, muốn dẫn nhóc tỳ đi một nơi trọng yếu của Bổ Thiên các.

Hùng Phi trưởng lão nghiến răng ken két, thằng nhóc chết tiệt này bám trên người hắn không chịu xuống, giờ mang đi kiểu gì, có một vị xác ướp cổ chắn ở trước mặt a.

"Trưởng lão cứ đi là được rồi." Nhóc tỳ nghĩ kế.

Hùng Phi rất muốn vẻ mặt ôn hòa khuyên nó xuống, nhưng lại lộ ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, nói: "Ngươi có thể nhảy xuống không?"

"Không thể, cháu sợ chết nhất." Nhóc tỳ ôm chặt cổ của hắn, sức lực của hai cánh tay nhỏ cộng lại chính là hai ba mươi vạn cân, nó còn không dùng sức, suýt chút nữa bóp Hùng Phi trưởng lão tắt thở.

"Buông tay!"

"Không buông, cháu sợ chết!"

"Buông tay. . . Khụ khụ khặc. . ." Hùng Phi trưởng lão trợn trắng mắt, nếu không có Phù Văn lấp loé trên người, đoán chừng sẽ bị thằng nhóc này bóp ngất xỉu, vậy thì gây ra chuyện cười lớn rồi.

"Mau mau buông tay, không thấy Hùng Phi trưởng lão không thở được sao?" Trác Vân trưởng lão quát lên.

"Ồ, được rồi." Nhóc tỳ buông lỏng ra một chút, nhưng vẫn treo trên lưng hắn giống như thuốc cao bôi trên da chó không chịu xuống.

Mọi người choáng váng, đứa nhỏ này cũng thật là hiếm thấy, người khác không ai không kính sợ trưởng lão, không nói như chuột thấy mèo cũng không khác là bao, nó ngược lại, vừa gặp mặt liền nhảy lên trên lưng trưởng lão, cũng chỉ có nó một người như vậy!

Cũng có người lộ ra sắc mặt khác thường, vừa nãy nhóc tỳ dùng sức suýt chút nữa bóp Hùng Phi không thở được, loại lực lượng thân thể kia có chút đáng sợ.

Cuối cùng, một đám người cùng nhau xuất phát, một mảnh đông nghịt, đều là ông lão cùng bà lão, mang theo nhóc tỳ chạy tới cung điện cổ.

Trong lòng Hùng Phi trưởng lão nguyền rủa liên tục, dọc theo con đường này hắn phải đi thụt lùi, có thể cảm giác được một luồng khí lạnh lẽo áp vào thân thể. Tại sao thằng nhóc chết tiệt này lại dính lấy hắn, so với thằng nhóc ở Hư Thần giới còn đáng ghét hơn, bởi vì lần này liên quan đến sống chết a!

Cung điện hùng vĩ, khí lành mù mịt, xây dựng ở trên một ngọn núi cao, quan sát bốn phương, tầm mắt bao quát non sông, đây là đại điện nghị sự của Bổ Thiên các, không phải sự kiện trọng đại sẽ không bàn bạc ở nơi này.

Bên trong huy hoàng, khảm nạm các loại kỳ thạch, phát ra hào quang, mặc dù là buổi tối cũng không cần đốt đèn. Hơn nữa, trong cung điện hùng vĩ còn có Nguyên Thủy Bảo Cốt, Phù Văn lưu chuyển, gia trì cho nơi này, bắn ra từng tia thần hi.

Cung điện này muôn màu muôn vẻ, hào quang lưu chuyển khiến cho hai mắt nhóc tỳ phát sáng, hận không thể tìm cây búa đập loạn một hồi, lấy

xuống mấy khối Bảo Cốt kia.

"Các vị ngồi đi." Một ông già mở miệng.

Các Chủ không xuất quan, thân phận của mấy lão nhân trong điện không kém là bao, không cần luận thứ tự chỗ ngồi, đương nhiên Hùng Phi, Trác Vân trưởng lão không nằm trong số này, bối phận của họ còn kém một chút.

Khi nhóc tỳ ổn định lại tâm tình, ánh sáng óng ánh trong cung điện dần dần thu lại, trở nên cực kỳ cổ xưa, trong lòng nó cảm thán, quả nhiên là phồn hoa tan mất, bình thản quy chân.

Khắp nơi trong Bổ Thiên các đều lộ ra đạo vận, cảnh tỉnh đệ tử, khiến người kính nể.

"Tính toán thời gian, Bách Đoạn sơn lại sắp mở ra, nếu không vị này của Bổ Thiên các chúng ta cũng sẽ không hiện thân lần nữa." Thân phận của Đào Dã rất cao, trong tay nâng hồ lô màu vàng óng, ngồi ở trong điện, nhìn mọi người xung quanh.

"Lần này 'Hắn' không đi Thượng Cổ Thánh Viện, cũng không đi thiên tài doanh, lại chọn một người đệ tử bình thường, thực là quái lạ." Một người bên cạnh mở miệng.

"Các ngươi đang nói cái gì a?" Nhóc tỳ nghi hoặc.

"Cậu bé cháu muốn sống không?" Đào Dã cười híp mắt hỏi.

"Tại sao ta phải chết a?!" Nhóc tỳ ôm cổ Hùng Phi, căm giận mà hỏi.

"Nhẹ chút!" Hùng Phi trưởng lão phiền muộn, sức lực của thằng nhóc này thật lớn.

Đột nhiên, hắn nghĩ tới một khả năng, trong phút chốc cả người cứng ngắc, sau đó tức đến run rẩy. Hắn rất muốn xoay người lại, nhìn cẩn thận gương mặt của thằng nhóc sau lưng.

"Cậu bé, cháu muốn sống, cần tìm thanh kiếm về cho 'Hắn', nếu không chắc chắn phải chết. Từ Thượng Cổ đến nay, phàm là người bị hắn chọn trúng đều chết hết, không có một người sống sót." Đào Dã nói, hồ lô trong tay phát sáng, hình thành một tầng bảo huy, bảo vệ chính mình, tựa hồ không muốn dính dáng tới khí tức của 'Hắn'.

"Không phải thanh kiếm cắm trong đầu hắn sao?" Nhóc tỳ không rõ.

Đào Dã lắc đầu, nói: "Đó cũng không phải kiếm của hắn, mà của đối thủ ngày xưa. Kiếm của hắn rơi mất ở Bách Đoạn sơn mạch, cần người tìm về giúp hắn."

"Bách Đoạn sơn mạch là một nơi như thế nào?" Nhóc tỳ ngờ vực, xưa nay nó chưa từng nghe nói.

"Tin tức chính xác chúng ta cũng không rõ ràng, chỉ biết nó mấy trăm năm mở ra một lần, thời gian không xác định, thần bí khó lường." Một ông lão lắc đầu.

"Dù sao cũng phải có chút tin đồn chứ?" Nhóc tỳ kinh ngạc.

"Ừm, trong thế gian có chút truyền thuyết, đó là một nơi khiến cho Chư Thánh Thượng Cổ rơi lệ và đẫm máu." Đào Dã nói ra.

"Cái gì?!" Nhóc tỳ trợn to hai mắt, dùng sức lắc đầu, nói: "Đánh chết cũng không đi!"

"Không đi, cháu nhất định sẽ chết, từ Thượng Cổ đến bây giờ, nếu đã đồng ý giúp 'Hắn' mà không làm được, thì không có một người sống sót." Đào Dã nói.

Lúc này nhóc tỳ liền trợn tròn đôi mắt, đến cùng nó chọc phải quái vật gì a?

"Bách Đoạn sơn mạch khủng bố như vậy, liền Chư Thánh Thượng Cổ đều rơi lệ, đẫm máu, cháu đi làm gì, còn không phải chịu chết!"

Đào Dã lắc đầu, nói: "Sai rồi, so với ngày xưa, dĩ nhiên không giống, hiện nay nơi đó có cơ duyên lớn. Vốn Bổ Thiên các chúng ta muốn phái ra một ít kỳ tài, như Thạch Nghị của Thượng Cổ Thánh Viện, con gái Nhân Hoàng, dòng dõi của Thái Cổ di chủng các loại, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới muốn chọn đệ tử bình thường. Hiện tại, nếu 'Hắn' chọn cháu, chúng ta liền tăng thêm một suất."

"Cháu không đi!" Nhóc tỳ sợ đến lắc lư.

"Cháu thật sự không đi? Người khác vót đến nhọn cả đầu đâm vào đều không có cơ hội như thế. Cháu có biết, lần trước mở ra, đều là sinh linh dạng gì đi vào không?"

"Không biết."

"Không cần nói các đại cổ lão thế gia của nhân tộc rồi, vì tộc mình tăng thêm một suất mà trở mặt, chính là liền các loại di chủng thuần huyết như Li Long, Thao Thiết cũng có thể sẽ đưa dòng dõi của mình đi vào." Đào Dã nói.

"Không thể nào?" Nhóc tỳ trợn to hai mắt.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 113: Thân Phận Bại Lộ

"Tại sao lại không thể, mấy trăm năm trước đây, dòng dõi của Thái cổ di chủng kết thành bầy đi vào, bên trong có một vài con non là hung thú thuần huyết, không ít người tận mắt nhìn thấy làm chấn kinh cả thiên hạ."

"Tại sao lại muốn tiến vào đó?" Nhóc tỳ vẫn không hiểu, trong đó có trò vui gì sao.

Một vị nguyên lão giải thích: "Tất nhiên là phải có nguyên do của nó, đám người mà mấy trăm năm trước đã đi vào trong đó hiện nay ai nấy đều bễ nghễ một phương, uy chấn cả đại địa mông mênh. Tỷ như Nhân Hoàng của Thạch quốc, viện trưởng của Trục Lộc thư viện, một nhóm lớn thiên kiêu nhân kiệt, hiện nay trên tay đều nắm quyền thiên hạ, thống trị giang sơn ngàn tỉ dặm. Thì càng đừng nói đến những thủ lĩnh của các thế gia cổ xưa, tất cả đều đã công tham tạo hóa."

Dựa theo những lời mà nguyên lão của Bổ Thiên các từng nói, Bách Đoạn sơn có quá nhiều cơ duyên, có thể sẽ đạt được truyền thừa của Chư Thánh, cũng có thể sẽ tìm được một khối Thiên Cốt, hoặc phát hiện được thánh dược, quả thực chính là một mảnh đất thần kỳ.

Nhóc tỳ nhăn mặt, nó không phải là một người dễ lừa như vậy, chính là địa phương mà ngay cả Chư Thần Thượng cổ đều phải máu chảy đầu rơi, khẳng định có rất nhiều nguy cơ, không cẩn thận sẽ mất mạng như chơi.

Đám nguyên lão này cứ du thuyết* như vậy, chỉ chọn nói ra những điều dễ nghe, vừa nhìn là biết hi vọng nó sẽ đi tham chiến, bọn họ đều có mục đích, đều tính toán những điều tốt đẹp cho mình.

(*): Dựa vào tài ăn nói để thuyết phục người khác làm theo ý của mình.

"Để cháu đến nơi đó, vậy thì cháu có lợi gì nào?" Nó đột nhiên hỏi ngược lại.

Mọi người đều ngẩn ra, đứa nhóc này quả thật khác người, người khác chỉ cần nghe đến cơ hội và tiêu chuẩn như thế, thì sớm đã kích động mà cảm ơn rồi, thế mà ngược lại nó còn muốn chỗ tốt nữa?

"Đó chính là đi tìm chết, nếu không có chỗ tốt nào thì cháu không đi." Nhóc tỳ ôm lấy cái cổ của Hùng Phi trưởng lão mà nói.

Mọi người ngẩn ngơ, đứa nhỏ này lại dám ở chổ này dọa dẫm, vơ vét hay sao? Chưa từng thấy qua tên đệ tử nào như thế cả.

"Nếu như cháu không đi, 'Hắn' sẽ không đáp ứng, cháu sớm muộn gì cũng sẽ mất mạng." Đào Dã nói.

"Được rồi!" Nhóc tỳ buồn bực. Chuyện này hình như không phải là giả, bên người mang theo một Tang thần, thực sự là không có cách.

"Nếu đã có nhiều chỗ tốt như thế, vậy thì sao các ngươi lại không đi?" Nó hỏi lại một cách căm giận.

"Thật sự chúng ta rất muốn đi vào. Đáng tiếc năm tháng không buông tha cho một ai, nó ngăn chúng ta lại. Thượng cổ trôi qua, Bách Đoạn sơn mạch lại được mở ra, chỉ có những người dưới mười tám tuổi thì mới có thể đi vào." Có người than thở. Không thể làm gì khác.

"Vậy được rồi!" Nhóc tỳ gật đầu, nó biết dù thế nào thì nó cũng không thể trách thoát được.

"Lần này, người đi vào sẽ rất nhiều, có những người kỳ tài của gia tộc cổ xưa, Hoàng tử của Cổ quốc, hậu duệ của Thái cổ di chủng, thậm chí còn có huyết mạch của Kim Sí Đại Bằng nữa, nếu như ngươi đi vào thì cần phải cẩn thận, chỉ cần không để ý thì sẽ mất mạng ngay."

Đoàn nguyên lão nhắc nhở, sau đó nói đến những chổ tốt mà có khả

năng đạt được.

Nhóc tỳ mất tập trung, mặt mày ủ rũ, nó không muốn dấn thân vào nơi sẽ gặp nguy hiểm. Như vậy thì quá bị động.

Trên thực tế, nơi đó đích xác rất nguy hiểm. Mỗi một lần thiên tài đi vào, khi đi ra còn sống khoảng bốn mươi phần trăm là tốt lắm rồi, tỉ lệ tử vong cực kỳ cao.

Thứ duy nhất khiến nó động tâm chính là bên trong rất có thể sẽ có con non hung thú thuần huyết. Bởi vì mấy vị a thúc ở trong thôn lúc đùa giỡn đã nói, chờ khi nào nó đủ mạnh mẽ, bắt lấy một con non hung thú thuần huyết, để bọn họ nuôi lớn sau này bảo vệ Thạch thôn. Tuy rằng hiện tại nó vẫn còn nhỏ, không đủ để ngạo thị thiên hạ, nhưng chỉ cần gặp phải con non mà không bị cha mẹ nó phát hiện, nói không chừng có thể sẽ bắt được một con.

Bởi vì, nó có vốn liếng để tranh đấu với Chân Hống cùng tuổi!

Nhóc tỳ nghĩ đi nghĩ lại đến thất thần, không ngừng tự cười hà hà.

"Nè, ngươi đang suy nghĩ gì thế, có nghe ta nói cái gì không?" Ở bên cạnh có người mở miệng, vừa rồi tên nhóc con này mặt mày còn ủ rũ, mà chưa gì lại chuyển sang bộ mặt này rồi, quả đúng là trẻ con mà.

Nhóc tỳ dừng lại sự mơ tưởng trong đầu, nhổ ra một bãi nước miếng nói: "Ta muốn bắt một con Kim Sí Đại Bằng* non."

(*): Đại bàng cánh vàng.

Cả đoàn người cứng đơ, rồi không thèm đếm xỉa gì đến lời nói vừa rồi của nó.

"Thôi, Hùng Phi trước tiên dẫn nó xuống, chúng ta muốn bàn bạc lại một số chuyện." Đào Dã lên tiếng nói.

Mãi cho đến tận nửa canh giờ sau, nhóc tỳ mới được mời vào cung điện,

phát hiện hầu như mọi người đều đi cả rồi, chỉ còn lại bốn lão già đang nhìn nó không ngừng cười khà khà, trong con mắt toát lên màu xanh.

"Các ngươi...muốn làm gì ta vậy?" Nó linh cảm được điều không lành, trừng mắt hô to.

"Không có gì, chỉ là muốn đánh ngươi một trận thôi, khà khà!" Bốn lão già rời khỏi chổ ngồi, đồng thời đánh tới.

Nhóc tỳ biết hỏng rồi, quả nhiên không thể tiếp xúc quá gần với những lão cáo già này, những người này đã nói như thế, khẳng định đã đoán được nó là ai rồi.

"Nếu như các ngươi đã không khách khí với ta, ta sẽ trốn đi rồi đến Trục Lộc học viện!" Nó lớn tiếng kêu la.

"Khà khà...!" Những lão cáo già này cười đến nổi không ngậm được miệng lại, vẫn như trước dùng ánh mắt màu xanh mà nhìn nó.

"Ây da, đánh thật sao? Đau chết ta mà!" Bị đánh trúng mông, nhóc tỳ gào lên đau đớn.

Ầm!!!

Nó không thể ngồi chờ chết được, bàn tay vươn thẳng đánh ra, đụng vào một lão già, tức khắc một tiếng sấm rền vang lên, cả cung điện bị chấn động vang lên ong ong.

"Khá lắm, quả nhiên đủ mạnh, thân thể như vậy cũng có thể xem như nghịch thiên rồi!" Một người bật thốt lên một cách kinh ngạc, cực kỳ vui sướng.

"Quên đi, đừng có làm khó nó." Đào Dã mở miệng, nở một nụ cười.

Mấy người khác dừng tay, cũng không tiếp tục trừng trị nó nữa.

Đúng lúc này, Hùng Phi chợt nghĩ ra điều gì, chỉ mặt nhóc tỳ, nói:

"Ngươi... Ngươi chính là thằng nhóc quỷ kia?!" Hắn nghiến răng nghiến lợi, mặt mày dữ tợn như muốn nhào đến xé xác nhóc tỳ.

Từ khi nhóc siêu quậy tiến vào Bổ Thiên các thì không có lúc nào yên tĩnh cả, gây ra một loạt sự kiện, làm cho hắn cùng với Trác Vân sứt đầu mẻ trán, gần như nổ tung cả đầu ra, hận không thể tóm lấy tên nhóc này tẩn cho nó một trận nhớ đời.

Mà vừa nãy, hắn còn cõng tên nhóc này đi cả một đoạn đường dài, gần như dính vào Thượng cổ thần quái, cực kỳ khó chịu!

"Thôi quên đi, Hùng Phi ngươi lui xuống trước."

Hùng Phi tức đến nổi mắt nổ đom đóm, thế nhưng lại không giám cãi lời lão tiền bối, trừng mắt nhìn nhóc tỳ rồi xoay người rời đi.

"Bốn vị lão gia tử, các vị thấy không, ta thật sự không giám ở lại Bổ Thiên các nữa rồi, nếu như ở lại Hùng Phi trưởng lão nhất định sẽ giết chết ta mất."

Hùng Phi vẫn chưa rời khỏi, ngay lập tức giận đến run người, hắn còn chưa có nổi giận mà cái con thỏ chết bầm này lại giám đi tố cáo hắn nữa chứ? Nhất thời giận dữ.

"Hùng Phi, không nên làm khó nó nữa, chỉ là một đứa nhỏ thôi mà, nghịch ngợm là điều hiển nhiên." Đào Dã vẻ mặt ôn hòa lên tiếng.

Hùng Phi trưởng lão khóc không ra nước mắt, hành hạ người ta đến cỡ đó mà chỉ là nghịch ngợm thôi sao? Toàn bộ người ở Hư Thần giới đều muốn đánh nó, đâu chỉ có một mình ta đâu!

"Thôi, đi thôi." Bốn vị lão tiền bối nhanh chóng khuyên nhủ, làm cho Hùng Phi uất ức không thôi.

"Cháu nhỏ, Bổ Thiên các chúng ta luôn luôn khai sáng, làm sai một vài chuyện nhỏ thì không quan trọng, nhưng ngàn vạn đừng ỷ nước lấn tới làm

thành sai lầm lớn." Một lão già cười ha ha.

Nhóc tỳ nhất thời giống như gà con mắc thóc, liên tục vâng dạ, thể hiện mình cực kỳ ngoan ngoãn.

"Sau khi ngươi tiến vào Bách Đoạn sơn, nhất định phải lưu ý, tìm kiếm Bất Lão thần tuyền, nếu như có thể mang về, ngươi có thể sẽ được khắc lên trên Bất Hủ Thần Bi của Bổ Thiên các ta." Một lão già khác mở miệng.

Nhóc tỳ khóe miệng giật giật. Chẳng trách nói chuyện lại dễ nghe như vậy, không có ai trừng trị nó dĩ nhiên là muốn nhờ vả nó làm chuyện này.

"Ngươi đây là loại ánh mắt gì, đã gia nhập vào Bổ Thiên các chúng ta, một đời cũng không thể quên sư môn, để cho ngươi thực hiện chuyện này thì khó khăn lắm hay sao?" Một lão tiền bối trừng mắt.

"Bỏ đi, ngươi nói với nó những chuyện này để làm gì, không bằng, nếu như thành công thì có thể để cho nó tiến vào trong Tàng Kinh các chọn một loại Bảo Thuật nào đó." Đào Dã nói.

"Làm gì mà nhìn ta giữ vậy... Kỳ thực ta rất vui lòng phục vụ cho sư môn." Nhóc tỳ nhăn nhó, ngón tay đan vào nhau, nói: "Sau khi trở về, làm thế nào cũng phải để cho ta vào trong Tàng Kinh các ở một tháng đấy, với lại chỉ một loại bảo thuật liệu có đủ hay không?"

Lúc đầu, bốn vị trưởng lão còn gật đầu, trong lòng tương đối hài lòng, thầm nghĩ cuối cùng vẫn chỉ là một đứa con nít thôi, nhưng mà, câu sau vừa thốt ra, làm cho sắc mặt mọi người chuyển thành xám xịt như đêm tối!

Bất Lão thần tuyền, ở một nơi bí mật trong Bách Đoạn sơn, nghe nói nơi đó điều kiện vô cùng tồi tệ, không phải ỷ vào thân thể mạnh mẻ là có thể tới gần, mà cần phải phá hủy Phù Văn của Thượng Cổ Thánh trận.

Khi Hùng Phi gặp lại nhóc tỳ, tưởng nó đang ăn một cây củ cải nào đó thì khinh thường, nhưng dụi dụi lại con mắt, giơ chân giơ tay ngay tại chổ mà quát lớn: "Ngươi... ngươi dám ăn trộm linh dược nữa hả? Đây chính là

cây Tuyết Ngọc Sâm* ở ngay cửa cung điện!"

(*): Cây nhân sâm trắng như ngọc.

"Đào Dã trưởng lão cho ta đấy." Nhóc tỳ đáp.

"Nói bậy!" Hùng Phi làm sao mà tin được.

"Lúc rời đi, ta hỏi Đào tiền bối, cái cây củ cải ở bên vườn rau kia có thể ăn được không, người gật gật đầu." Nhóc tỳ nói.

Trong điện phủ, truyền đến lời nói bất đắc dĩ của Đào Dã, nói: "Để ý đến nó, sau này không có phép nó đến gần vườn thuốc nữa, nếu nó có quay lại thì cho nó cả một sọt cây củ cải chính hiệu luôn!"

Sau ngày hôm đó, nhóc tỳ được tự do tự tại, không cần lo lắng thứ gì nữa, ngoại trừ việc cố gắng tu hành thì sẽ đi thăm dò những vùng đất bí mật xung quanh Bổ Thiên các.

Cứ chiều đến là ông già trên đầu cắm thanh kiếm lại xuất hiện, giống như hối thúc nó nhanh chóng lên đường. Lúc đầu nó còn cảm thấy không được tự nhiên, nhưng sau này mãi thành quen, thậm chí còn cởi luôn bộ áo quần vứt lên trên người ông ta, xem như là một cây móc đồ, có nhiều lúc khi Bóng Long đang ngủ say nó liền ném tới bên khối 'cổ thi' này.

Đương nhiên, sau khi tỉnh lại Bóng Lông nổi giận kêu chí chóe, đến nổi cả bộ lông đều dựng đứng cả lên.

Rồi đến sáng hôm sau, lão già tự động biến mất.

"Ồ, không phải chỉ là một tên đệ tử bình thường thôi sao, chạy đến Thiên tài doanh chúng ta làm gì." Một đám người nghi hoặc.

Xung quanh Thiên tài doanh cảnh sắc ưu mỹ, có hồ nước xanh thẳm, thung lũng xanh tươi, có ngọn núi tú lệ, thụy khí bốc lên cao, ánh sáng lưu chuyển, vô cùng thích hợp cho việc tu hành, hơn xa chổ ở của các đệ tử bình

thường.

"Đứng lại, nơi này không được chạy lung tung."

Nhóc tỳ dừng lại nói: "Ta đến tìm Thanh Phong."

"Ngươi tìm hắn làm gì?" Mấy người vô cùng ngạc nhiên.

"Hắn chính là đệ đệ của ta, ta đến để đưa thuốc cho hắn." Trong tay nhóc tỳ có mang theo một bọc nhỏ.

Không lâu sau, Thanh Phong liền xuất hiện rồi nhận lấy cái bọc nhỏ, ngay khi mở ra liền giật mình không thôi, dĩ nhiên là một cây Linh Dược, tỏa ra những tia sáng rực rỡ, mùi thơm xộc vào mũi.

"Hả...Tiểu ca ca, đây là?" Thanh Phong hết hồn, hiện tại hắn rất hiểu tiểu ca ca này, cái cây này sẽ không phải trộm từ vườn thuốc đấy chứ?

Linh dược cực kỳ trân quý, nếu như bị người khác biết được thì chính là tội lớn, tay của hắn đang không ngừng run lên.

Cái bọc nhỏ vừa mở ra tự nhiên những người xung quanh sẽ nhìn thấy, tức khắc kinh hô, sau đó dùng ánh mắt thèm thuồng nhìn về phía hai người, cho dù là đệ tử thiên tài nhưng cũng chỉ có thể dùng Dược tán mà thôi, còn không có xa xỉ đến mức dùng trực tiếp cả cây linh dược như vậy.

"Này, theo ta huynh đệ của ngươi cũng chỉ là một đệ tử bình thường, không thể nào có linh dược được, khẳng định là đã ăn trộm ở vườn thuốc, đây chính là tội lớn, sẽ bị trục xuất ra khỏi sư môn." Một đám người đi tới.

"Nói bậy, đấy chính là tiền đặt cược khi ta đánh bại hậu duệ của một con Thái Cổ di chủng." Nhóc tỳ trịnh trọng nói. Nhưng mà, ngược lại cũng không phải nó nói dối, bởi vì Bóng Lông muốn ăn cây linh dược này nhưng lại bị nó đá văng qua một bên.

Mọi người tự nhiên sẽ không tin, tất cả đều cười nhạo.

"Không tin, vậy thì chúng ta có thể đánh cược, có ai dám tới khiêu chiến ta không?" Nhóc tỳ nhìn bọn họ.

Mọi người không biết nên khóc hay nên cười, tên nhóc con này quá khoác lác rồi, chỉ là một tên đệ tử bình thường mà thôi, còn chưa có gia nhập vào Thiên tài doanh nữa, vậy mà đòi đi khiêu chiến bọn hắn?

"Ta tới khiêu chiến, thắng, có thể đưa cây linh dược của ngươi cho ta?" Một thiếu nữ áo xanh đi tới, tư thế duyên dáng, khoảng chừng mười lăm mười sau tuổi, da trắng như tuyết, mái tóc như thác nước, lông mi cong vút, đôi mắt to tròn trong suốt như thu thủy, nở nụ cười hiền hòa.

"Ấy da, hóa ra là một muội muội xinh đẹp, người lấy thứ gì để đánh cược đây, có linh dược hay không?" Nhóc tỳ mắt mở thật to.

Mọi người đều cười ồ cả lên, tên nhóc này so với vị thiếu nữ kia thấp hơn một cái đầu, rõ ràng tuổi không lớn lắm, cũng giám gọi người ta là muội muội?

Thiếu nữ nở nụ cười xinh đẹp, nói: "Em nhỏ, đừng vội mà chiếm tiện nghi, coi chừng sau này khóc lóc thảm thiết đấy. Ta hiện tại không có linh dược, nhưng mà lại có báu vật Dược tán, còn có một vài thứ linh tinh nữa, gộp lại chắc cũng là đủ rồi."

"Cùng người đẹp nói chuyện, đúng là sảng khoái, rốt cuộc có một người, vậy còn ai muốn đánh cược nữa hay không?" Nhóc tỳ hỏi.

Mọi người đều ngẩn người, tên nhóc này cũng quá ngu mà, không biết là cây linh dược này chuẩn bị mất rồi hay sao, vậy mà còn muốn cùng người khác đánh cược nữa chứ?

Bọn họ hiện tại không nói gì, không xem trọng nhóc tỳ bởi vì đệ đệ của nó Thanh Phong thực lực không có mạnh, với lại ngay cả Thiên tài doanh mà nó cũng chưa tiến vào nữa.

"Ngươi quá tự tin, vậy thì tính ta một phần." Lại có một thiếu nữ đi về

phía trước, mặc áo da thú, cánh tay để trần, bắp đùi thon dài cũng lộ ra một ít, nước da có màu lúa mạch thể hiện là một người cứng cáp, đẹp đẽ nhưng ẩn hiện trong con ngươi là tính cách ngỗ ngược.

"Lại là một vị muội muội xinh đẹp, ta rất thích cùng muội muội xinh đẹp nói chuyện nha." Nhóc tỳ cố gắng làm ra vẻ một người từng trải, còn cặp mắt thì đảo qua đảo lại những địa phương không nên nhìn tới.

"Nhóc con, chờ lát nữa ta sẽ cho ngươi không còn răng mà húp cháo luôn!" Cô gái lộ ra bắp đùi, có cánh tay mỹ lệ mà pha chút ngỗ ngược, hàm răng trăng bóc, trực tiếp mở miệng.

"Ôi trời, lại giám dọa ta, muội muội lát nữa thua rồi đừng có khóc nha." Nhóc tỳ phất phất tay tỏ vẻ hào phóng, hướng về đám thiếu niên còn lại, nói: "Các ngươi không biết xấu hổ hay sao, chuyện như vậy mà cũng để cho muội muội xinh đẹp này tự mình xuất trận sao?" Sau đó, nó quay đầu lại nhìn về một nhóm thiếu nữ, nói: "Đám người kia đều không tin cậy được!"

Con bà nó, khiêu khích mà, một đám thiếu niên tức đến hộc máu, tên nhóc con này thực sự là muốn ăn đòn mà, đánh nó!

Ngay sau đó, rầm rầm một đám thiếu niên khoảng mười lăm mười sau tuổi bước lên, tất cả đều muốn tham dự đổ chiến, cùng nó phân cao thấp, nhưng trên thực tế thì chỉ muốn đánh cho nó một trận nhừ tử.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 114: Vô Đề

Nguyên một đám thiên tài xông tới, có thiếu nữ mỹ lệ làm rung động lòng người, cũng có thiếu niên mang khí tức ép người, bao vây chặc lấy nhóc tỳ, giống như là một bầy sói đói mắt xanh đang nhìn một chú cừu nhỏ trắng như tuyết, tất cả đều nở nụ cười không mấy thân thiện.

"Thế nào, các ngươi muốn đánh hội đồng?" Nhóc tỳ cảnh giác, ánh mắt xoay chuyển.

"Đối phó với ngươi mà cần phải hội đồng, ngươi tưởng mình là Thượng cổ Thánh nhân chuyển thế sao?" Đám người đều trợn tròn mắt, tở vẻ khinh thường.

"Haizz, vậy mà ta còn tưởng sẽ có một hồi ác chiến, tung hoành Thiên tài doanh, đánh đâu thắng đó, sau này truyền đi sẽ là một đoạn giai thoại nữa chứ!" Nhóc tỳ mơ tưởng, nắm chặc quả đấm nhỏ, ánh mắt lung linh trông cực kỳ say sưa.

"Đi chết đi!"

Đám người khinh bỉ, thằng nhỏ này thực sự muốn ăn đòn, mặc dù chỉ là nói mê, nhưng mà rất đáng ghét, những thiên tài này đều là ra cải trắng hết sao?!

Nhóc tỳ cười gượng, nói: "Ta thực sự muốn như thế, nhưng mà thôi, lỡ đả kích đến tâm linh còn yếu đuối của các ngươi nữa thì khổ, suy nghĩ một chút hay là thôi đi vậy."

Con bà nó, khiêu khích một cách trắng trợn, phải cho tên nhóc con này một trận nhừ tử, làm cho người khác tức muốn chết đi mà.

"Ta tên là Ngạn Tâm, chút nữa đừng vì đau quá mà khóc nha!" Một thiếu nữ áo xanh muốn tham gia cuộc đổ chiến này lên tiếng, nước da trắng như tuyết, cặp mắt long lanh, nhìn chằm chằm vào nhóc tỳ giống như cười mà không phải cười.

"Ta rất thích cùng người đẹp đánh nhau nha..." Nhóc tỳ cười híp cả mắt, người tuy không lớn, thế nhưng lại làm ra bộ dạng như Trư ca (Chắc giống như một thằng đàn ông được sờ nắn người đẹp vậy @_@, chắc là Trư Bát Giới^^), hành động này làm cho cả đám thiên tài không biết nói gì nữa, tên nhóc con vắt mũi còn chưa sạch cũng quá dâm đãng mà, đúng là muốn ăn đòn rồi.

Ngạn Tâm vẫn bình tĩnh nở nụ cười, thế nhưng dưới bàn chân lại xuất hiện gió, Phù Văn đan xen. Trực tiếp vọt thẳng tới trước rồi xuất thủ.

"Khoan đã, không được đánh lén!" Nhóc tỳ kêu to, nhanh chóng chạy đến sau lưng một thiếu niên gần đó.

"Ngươi có muốn đánh hay không hả?" Ngạn Tâm mặt ngọc giận dữ.

"Đánh chứ. Ngươi đã cho ta chiến lợi phẩm thì sao lại không đánh chứ." Nhóc tỳ làm ra vẻ như mình thắng chắc, sau đó chỉ về phía mọi người, nói: "Người nào thực sự muốn tham gia đổ chiến thì nhanh chóng lấy tiền đặt cược ra đi, nếu ít quá có thể ta sẽ không đồng ý đâu. Sau đó gom lại một đống rồi đặt xuống đất, cuộc đổ chiến mà chưa kết thúc thì cấm không được lấy lại."

"Nhóc con sao ngươi phiền phức quá vậy, một trận liền kết thúc, phí lời nhiều như vậy làm gì." Những thiên tài này ai nấy đều không kiên nhẫn được nữa.

"Ta nghiêm túc đấy, ta sợ đánh thắng vị muội muội xinh đẹp này, làm cho mọi người khiếp sợ, rồi từng người bàn lui, vậy thì chiến lợi phẩm của ta kiếm ở đâu đây?" Nhóc tỳ nói.

Ngạn Tâm cắn chặc răng, tên nhóc con này thiệt là đáng ghét, dáng vẻ như mình thắng chắc vậy. Trên gương mặt xinh đẹp không khỏi lộ ra nụ cười nhạt, một lúc nữa nhất định phải làm cho nó kêu khóc không thôi.

Đám người đều rất tức giận, rất muốn đập chết nó ngay lập tức.

Cuối cùng. Bọn họ vẫn kìm nén sự tức giận trong lòng mà đưa ra cái gọi là chiến lợi phẩm, xem như là để mua vui mà thôi. Rồi lát nữa phải dạy dỗ nó một trận cho hả cơn giận.

"Tốt, ta có thể ghi nhớ được, đồ vật của từng người, một lúc nữa đừng thấy ta lợi hại, những vật này các ngươi đã không muốn thì đến lúc đó đừng có thu lại nha." Nhóc tỳ cười nói.

Cái được gọi là tiền đặt cược tự nhiên không cách nào so sánh được với Linh Dược, mọi người chỉ có chút ý tứ mà thôi.

"Tốt, tên nhóc con vắt mũi còn chưa sạch để xem ngươi hung hăng được bao lâu, hiện tại có thể đánh rồi đấy." Đám người cắn răng nói.

Ngạn Tâm ra tay, áo xanh phất phơ, như mây nhẹ vụt qua, cánh tay ngọc thon dài đánh về phía trước, một con Khổng Tước bay ra, giang cánh bay lượn, phát ra ánh sáng chói mắt, tấn công về phía nhóc tỳ.

Nhóc tỳ cười hì hì, hai tay Phù Văn đan dệt, hóa thành một cây búa màu bạc, nằm gọn ở trong lòng bàn tay, mạnh mẽ nhảy bật lên, trực tiếp chặn đánh Khổng Tước xanh.

Giữa trời vang lên tiếng sấm nổ, ánh bạc đột nhiên bùng phát, như một thác nước mênh mông đổ xuống, một mảnh trắng bạc, tâm thần mọi người bị chấn động ông ông cả lên, khó tự kiềm chế được.

Ầm!!!

Trong khi mọi người đang trợn tròn mắt, nhóc tỳ cầm trong tay cây búa bạc, giống như Lôi Thần hạ giới, trực tiếp đánh tan con Khổng Tước xanh

hóa thành một trận mưa ánh sáng, rồi nó rơi xuống đất.

"Thế nào, sợ chưa?" Nó cực kỳ xấu xa nhìn về phía mọi người mà kêu lên. .

Chuyện vừa rồi làm cho mọi người giật mình, chỉ là một đệ tử bình thường, nhưng trong chớp mắt lại bộc phát ra uy thế mạnh mẽ như thế, một búa nện xuống phù quang của Ngạn Tâm, khá là kinh người.

"Ít khoe khoang!" Ngạn Tâm hừ lạnh một tiếng, khuôn mặt xuất hiện tầng sương mỏng, toàn thân toát lên từng tia chớp màu xanh lục, nàng nhanh chóng vọt tới, giơ tay phất về phía thân thể của nhóc tỳ.

Ở bên trong bàn tay, từng đường vân màu xanh lục, như một cái lưới bằng ngọc bích, úp về phía trước như phải bắt cho bằng được nhóc tỳ.

"Muội muội, vô dụng mà thôi!" Tay phải cầm búa bạc của nhóc tỳ chấn động kịch liệt, bỗng nhiên nổ tung, ầm một tiếng rồi đem cái lưới ngọc bích đánh nát tan, mà chính nó cũng nhanh chóng xông tới. Bụp một tiếng liền nắm lấy cổ tay của Ngạn Tâm, kéo mạnh một cái, rồi lại xoay tròn, liền bắt được nàng từ phía sau.

Sau đó trên ngón tay nó xuất hiện Phù Văn màu bạc lấp lóe, tỏa ra hào quang, đặt trên cái cổ trắng như tuyết của Ngạn Tâm, khống chế nàng ngay tại chỗ.

Ai nấy đều đờ người ra, Ngạn Tâm dĩ nhiên thất bại? Hơn nữa lại thua rất nhanh, chắc là do bất cẩn nên mới thế.

Thiếu nữ Ngạn Tâm vừa xấu hổ lại vừa tức giận, bị một tên nhóc đùa giỡn gọi là muội muội, ý định ban đầu là muốn đánh cho nó một trận, không ngờ rằng chưa gì thì đã bị bắt làm tù binh, làm cho khuôn mặt xinh đẹp của nàng đỏ ửng lên, khó có thể chịu được.

Nhóc tỳ không ngừng cười khà khà, hướng về mọi người mà chớp mắt, ý bảo là ta đã thắng, Ngạn Tâm xấu hổ, bỏ đi ra ngoài, sờ sờ vào cái cổ trắng

ngần, sau đó lại nắm chặc nắm đấm.

"Đánh cược thua cuộc, không thể chơi xấu!" Nhóc tỳ nhắc nhở, sau đó nói tiếp : "Người kế tiếp!"

Người thứ hai ra trận vẫn là một thiếu nữ, trên người mặc một cái áo da thú, làn da có màu lúa mì, là một người đẹp vừa gợi cảm vừa ngỗ ngược, nàng tên là Phiêu Tuyết, giống như là báo săn, hung mãnh mà đánh giết tới.

Chỉ trong nháy mắt, chung quanh hào quang đầy rẫy, đan xen lẫn nhau tạo thành một thanh chiến mâu, từ bên người hóa thành từng tia sáng rừng rực, bay thẳng về phía trước, phải xuyên thủng cho bằng được cả người nhóc tỳ.

Phiêu Tuyết toàn lực tấn công, nhìn thấy Ngạn Tâm do bất cẩn mà thất bại, nàng liền sử dụng ngay đòn sát thủ, một thanh chiến mâu phá không, phát ra những tiếng vù vù, cực kỳ lộng lẫy.

Nhóc tỳ khẽ ồ lên, động tác cực nhanh, trong chớp mắt tránh sang một bên. Sau đó hai tay nắm lại, một cối xay màu bạc xuất hiện, nhanh chống nghiền ép mọi thứ, những tiếng kêu răng rắc không ngừng vang lên bên tai, thanh chiến mâu liền bị đánh tan.

Kết quả này làm chấn động mọi người, nếu như nói lúc nãy nhóc tỳ chiến thắng chỉ là do may mắn, vậy hiện tại thì sao? Thực lực tuyệt đối đáng sợ, cự kỳ mạnh mẽ.

"Vèo" một tiếng, nhóc tỳ vọt thẳng tới, đầu tiên nhấn nhẹ ngón tay lên cái eo thon của Phiêu Tuyết, nhất thời làm cho nàng giống như là bị sét đánh, sau đó một chưởng xoẹt qua, làm một cọng tóc rơi xuống đất. Rồi cấp tốc lùi lại.

Thắng hoàn toàn, nếu là đối đầu với địch nhân, hai kích này đủ để đánh gục đối thủ.

Sắc mặt mọi người đều thay đổi, cái tên nhóc vắt mũi còn chưa sạch này

quá lợi hại mà. Đúng là một con hung thú dũng mãnh mà tinh lực lại dồi dào, nắm giữ lực xung kích cực kỳ mãnh mẽ.

"Ta rất thích luận bàn với người đẹp. Lại được chiến lợi phẩm nữa chứ, cảm ơn nha." Nhóc tỳ cười hài lòng.

Mọi người đều hóa đá, rất lâu sau cũng không lên tiếng, đứa nhỏ này lại có thủ đoạn như thế, chắc chắn có thể gia nhập Thiên tài doanh, tại sao chỉ là một đệ tử bình thường?

"Có còn hay không? Mau lên, chiến lợi phẩm thật là nhiều, tất cả đều là của ta." Nhóc tỳ giống như một tên nhóc tham tiền, trợn tròn mở to cặp mắt. Nhìn những Dược tán, Bảo Đan, Cốt Thư đang nằm trên mặt đất.

Người thứ ba thật lâu sau vẫn chưa thấy xuất hiện. Mọi người vô cùng kinh ngạc. Xoay người nhìn lại, thì phát hiện ra một người đang bị thương --- Chu Vũ Hào.

Hắn xấu hổ vô cùng, vừa nãy hắn đứng ở trong đám người kia. Bị nhóc tỳ chế nhạo, cũng không có đi ra. Hiển nhiên cũng chỉ thuận tay đưa ra một ít tiền đặt cược, hắn tin tưởng tên nhóc con vắt mũi còn chưa sạch này nhất định sẽ bị những người trước mặt kia dạy dỗ rất thê thảm, sẽ không nghĩ sẽ đến phiên hắn lên sân khấu.

Xung đột đẫm máu lần trước, mấy trăn tên đệ tử bình thường bị bạo động suýt chút nữa giẫm chết hắn, nếu trong tộc không đưa đến Bảo Dược, ít nhất phải mấy tháng sau thì hắn mới có thể xuống giường đi lại được.

"Này, không nên lo lắng, cũng đến lượt ngươi rồi." Lần này nhóc tỳ chủ động xuất kích, trong nháy mắt vọt tới.

Chu Vũ Hào lui về phía sau, hiện tại thân thể của hắn rất yếu ớt, sao có thể tham gia chiến đấu được, nhưng mà đã chậm rồi, nhóc tỳ đã đến bên cạnh, một quả đấm xuất hiện, đánh thẳng lên trên khuôn mặt của hắn.

"AAA..." Chu Vũ Hào mũi miệng toàn máu, bay ngược ra đằng sau,

trước khi hôn mê, trong lòng hắn chợt nổi lên một nghi vấn, cảm giác của cú đấm này sao lại quen thuộc đến như thế? Rất giống với một quyền của tên nhóc đê tiện kia đã đánh mình lúc trước. Đúng rồi, nó chính là ca ca của Thanh Phong. "A phốc" Chu Vũ Hào trước khi ngất liền phun ra một ngụm máu, rõ ràng đã nhớ đến rất nhiều chuyện.

"Người tiếp theo." Nhóc tỳ quơ quơ nắm đấm nhỏ, đối với Thanh Phong nói: "Chính là tên oắt con này đã bắt nặt đệ sao? Sau này làm giống huynh, trực tiếp một quyền đánh ngã."

Hai mắt Thanh Phong tỏa sáng, nắm chặc nắm đấm, vô cùng phấn chấn, trong lòng xuất hiện một luồng động lực cực kỳ mạnh mẽ, nó muốn nhanh chóng tiến lên, nhanh chóng đột phá.

"Tiếp tục!" Nhóc tỳ mở miệng, tiếp tục khiêu chiến.

Kết quả, liên tiếp mười tám trận, nó toàn bộ đều thắng, không một ai là đối thủ cả, lập tức làm kinh động đến toàn bộ Thiên tài doanh, càng ngày càng có nhiều người chạy tới xem.

"Tên nhóc này là đứa nào, thật là hung hăng, giám tới nơi của chúng ta mà gây sự, ai sẽ là người trấn áp nó đây."

Hiển nhiên có người không cam lòng mà ra tay, kết quả nhóc tỳ lại thắng tiếp mười trận, thắng suốt hai mươi tám trận, nhóc tỳ một đường cuồng ca, không một người nào có thể áp chế được nó, khiến cho náo động cả lên.

"Ở chỗ này ta muốn nói một chuyện, Thanh Phong chính là đệ đệ của ta, bắt nạt nó chính là bắt nạt ta, ta sẽ thường xuyên bàn luận với người đó!" Nhóc tỳ mở miệng, nói ra mục đích thật sự của việc nháo loạn hôm nay.

Nếu là lúc đầu, nó nói như thế phỏng chừng mọi người sẽ cười nhạo, thậm chí có người trực tiếp nhảy lên gây sự, nhưng hiện tại lại không như thế, tất cả mọi người trong lòng đều rùng mình.

"Vũ Phong huynh, ngươi nên xuất thủ đi, nếu không sẽ không có ai có

thể áp chế được tên quái thai này đâu." Có người mở miệng.

Bạch y Vũ Phong lắc đầu, vẫn không xuất thủ, nhưng bên trong con ngươi bỗng có tinh quang lóe lên rồi biến mất, hai tay hắn chắp sau lưng, rất lâu sau cũng không thấy động tĩnh gì.

Trận chiến này của nhóc tỳ, đã dấy lên một cơn bão, làm cho Thiên tài doanh mấy ngày sau đó khó mà yên lặng lại. Hơn nữa, không qua mấy ngày, nó lại tiếp tục tới, cùng người khác bàn luận, lại chiến bại không ít đệ tử.

Tin tức này truyền đến tai của những đệ tử bình thường, nhất thời tạo nên một hồi sóng to gió lớn.

Nhóc tỳ nói rõ với Thanh Phong, lại qua vài ngày nữa sẽ rời đi, phải một thời gian rất lâu sau mới trở về, nhưng mà bảo nó cứ yên tâm, đã nói với tất cả người trong môn phái rồi, lại có Trưởng Lão hội chiếu cố nữa, cho nên sẽ không có ai giám làm xằng làm bậy được.

Thanh Phong giờ cần nhất chính là thời gian, nó đều nhỏ hơn so với những người khác trong Thiên tài doanh, chỉ cần an tâm mà tu hành, nhất định có thể đuổi kịp.

Mấy ngày tiếp theo, nhóc tỳ không ngừng đến Thiên tài doanh, kết quả là kết giao không ít bạn bè, thực lực nó rất mạnh mẽ lại thêm lém lĩnh, khiến cho nó rất dễ kết bạn.

Rốt cục, đã đến giờ, nhóc tỳ lên đường, hướng tới dãy Bách Đoạn sơn.

"Nơi đó anh kiệt hội tụ, những người xuất hiện đều là đệ tử của các đại thế lực mạnh mẽ nhất, các ngươi khi tới đó phải thật cẩn thận, không được để xảy ra việc ngoài ý muốn nào đấy!" Trước khi đi, một đoàn nguyên lão nhắc nhở.

Lúc khởi hành, nhóc tỳ ngẩn cả ra, phát hiện chỉ có vài người, hình dáng chắc khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, tất cả đều lạ mặt hết.

"Thạch Nghị, con gái của Nhân hoàng, cùng với những người khác, còn có hậu duệ của Thái cổ di chủng nữa, đều được tộc nhân của bọn họ sớm hộ tống mà đi rồi." Đào Dã lên tiếng nói.

Đại thế lực đỉnh cấp tự mình điều động cường giả, bảo vệ dòng dõi, đã đi về Bách Đoạn sơn mạch từ lâu rồi.

"Ta nhấn mạnh lại một việc, các ngươi rất có thể sẽ gặp được con non của Thái Cổ hung thú, cùng với những người bạn đồng trang lứa mạnh mẽ đến nổi không cách nào đánh bại được, nhất định phải tìm cách mà sống sót đấy."

Cuối cùng, bọn họ tiến vào nơi ở của Tế Linh, đi tới ngoài sân cách giàn dây hồ lô không xa, các trưởng lão yên lặng cầu khẩn, rồi sau đó thu lại những mãnh xương của Thái cổ di chủng.

Ầm một tiếng, nơi đây xuất hiện một mảnh hào quang, một cái hồ lô màu xanh hiện lên không ngừng lắc lư, một con đường màu xanh được xây dựng thành công, đoàn người cất bước đi vào, toàn bộ tiến vào trong thông đạo biến mất khỏi Bổ Thiên các.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 115: Đoạn Không Thành

Con đường này giống như được rèn đúc thành từ Thanh Kim, các loại ký hiệu phức tạp đều hiện lên giống như các ngôi sao trên bầu trời, lấp lánh ánh sáng màu xanh, thần bí mà đẹp đẽ.

Sau khi bước vào mọi người đều có cảm giác có các mảnh vỡ thời gian trôi qua, các tầng không gian đều rất hỗn loạn, linh hồn như muốn tách khỏi thân thể rồi bong thành từng mảng, đây là một loại thể nghiệm kỳ dị.

Giống như đã trải qua trọn một đời lại dường như chỉ mới bắt đầu khởi hành, kim loại vỡ vụn lóng lánh, ánh sáng màu xanh bốc hơi, phía trước xuất hiện một cánh cửa phát sáng, cuối cùng cũng đến cuối con đường.

Cốt Văn đan dệt, chứa rất nhiều ký hiệu cổ quái, lối ra là một cánh cửa thần bí vô cùng rực rỡ giống như có Thần Hỏa đang thiêu đốt, đoàn người bước ra, tất cả đều thở phào một hơi, luôn cảm thấy bước đi trên mặt đất chân thật mới có cảm giác an toàn.

Thông đạo đã không còn thấy rõ, mưa ánh sáng bay tán loạn rồi từ từ biến mất.

"Đây là con đường do Tế Linh xây dựng sao?" Nhóc tỳ nhìn lại, suy nghĩ xuất thần.

Một vị nguyên lão gật đầu, nói: "Tế Linh của Bổ Thiên các ta uy chấn vùng đất này, chỉ là những năm gần đây do tuổi tác dần cao rất ít phát ra thần uy."

Địa thế nơi này bằng phẳng, cũng không có những dãy núi cao ngất, nhìn về phía xa có thể thấy được một tòa cổ thành nằm ở cuối đường chân trời.

"Chúng ta không phải đi Bách Đoạn sơn sao, ở đây ngay cả cái gò đất đều không có." Một vị thiên tài của Bổ Thiên các hỏi.

"Chỗ đó chưa mở ra, ai cũng không cách nào tính ra thời gian chính xác, bất quá cũng sắp rồi, chúng ta trước tiên tới tòa thành trì kia." Nguyên lão Đào Dã của Bổ Thiên các nói, lần này hắn phụ trách dẫn đội, hộ tống mấy thiếu niên thiên tài tới đây.

Ngoài hắn cùng nhóc tỳ còn có thêm năm người cùng đi, ba nam hai nữ. Đều là những tuấn kiệt giỏi giang, được cao tầng của Bổ Thiên các thu làm đệ tử, thường ngày rất ít khi xuất hiện.

"Nha, các người đều được các lão quái vật thiên vị thu làm đệ tử?" Nhóc tỳ nháy mắt to, tò mò nhìn mấy người.

Lời này vừa nói ra, không chỉ có năm người đều lườm nó một cái, ngay cả Đào Dã cũng nghẹn họng, nếu nói như vậy, hắn cũng coi như là một thành viên trong đám lão quái vật.

"Không được trừng mắt nha, những lão quái vật kia thường ngày dạy các ngươi cái gì?" Nhóc tỳ tiến lên lôi kéo làm quen.

"Trước vào Đoạn Không thành." Đào Dã dẫn bọn họ đi về phía thành trì.

Đây là một vùng đất cổ xưa, đã từng sức sống bừng bừng, nhưng vì đại chiến mà suy sụp. Dựa theo lời Đào Dã nói, ở đây từng có một cổ quốc vô cùng huy hoàng, nhưng cuối cùng tan thành mây khói cùng năm tháng.

"Vậy Tế Linh của bọn họ đâu?" Một vị thiên tài hỏi.

"Tất nhiên đã chết rồi, nếu không cổ quốc cũng sẽ không suy bại nhanh như vậy." nguồn

Bọn họ vừa đi vừa nói, rất nhanh đã đến nơi. Một tòa thành trì nằm ở phía trước, trông rất khí thế. Cửa thành hùng vĩ, tường thành đồ sộ màu nâu xám. Đoạn Không thành là một tòa cổ thành, cả tòa thành tràn đầy vết tích

của thời gian nhưng vẫn phồn vinh như trước. Trong thành xe ngựa như nước, hai bên đường có các loại cửa hàng, tiếng rao hàng bên tai không dứt, ngoại trừ các vật phẩm thiết yếu hàng ngày còn có các đồ vật mà các tu sĩ bán ra, như có xương thú trân quý, dược thảo có năm tuổi cao, cùng với các loại binh khí và Cốt Thư.

"Thật là nhiều cường giả, tu vi rất không kém a."

"Rất nhiều người đều là từ các nơi xa xôi tìm đến, chờ Bách Đoạn sơn mở ra." Đào Dã giải thích.

Bách Đoạn sơn mạch cứ cách mấy trăm năm mở ra một lần, mỗi lần đều chấn động thiên hạ, tất cả các thế lực lớn trên khắp Đại Hoang bao la đều hộ tống thiên tài của tộc mình tới.

Mấy ngày qua, trong thành càng ngày càng náo nhiệt, tiếng người ồn ào, tu sĩ càng ngày càng nhiều, không ít người mang tới rất nhiều vật quý chuyên môn buôn bán cùng các cường giả.

"Chúng ta coi như tới sớm mới tìm được nơi ở, nếu trễ thêm ít ngày thì chỉ có thể ngồi trên tảng đá thôi." Đào Dã cười nói.

Đây là một khu kiến trúc kiểu sân vườn có cảnh vật rất tốt, có giả sơn cầu nhỏ, đình đài hồ nước, cũng chỉ có thế lực đỉnh cấp như Bổ Thiên các mới có thể tìm được nơi ở như vậy ở trong thành.

Hiển nhiên, người có thể vào ở nơi này đều có lai lịch.

Nhóc tỳ quay người, nhìn thấy một cảnh tượng kỳ dị, nó ngẩn người một lúc, trên mặt lộ vẻ cổ quái.

Cách đó không xa, một chiếc xe kéo chạy ra từ một khu sân nhỏ độc lập, phu xe là một vị cường giả Nhân tộc, do mấy con hung thú đáng sợ kéo xe, trước sau có không ít hộ vệ.

Rèm xe ghép thành từ từng chuỗi ngọc thạch, nên không thể che lại cảnh

vật bên trong, trong xe vậy mà là một con Bạch Hổ, ánh mắt hung lệ, sát khí tràn ngập, có hai cô gái xinh đẹp ở bên hầu hạ cho nó ăn từng miếng thịt tươi non.

"Con tiểu Bạch Hổ kia lại xuất hành bằng xe kéo, còn có cường giả hầu hạ hai bên, chủ nhân của nó cường đại đến nhường nào a." Một vị nữ đệ tử của Bổ Thiên các kinh ngạc nói.

"Không được nói linh tinh!" Sắc mặt Đào Dã cứng lại, nhìn nàng bằng ánh mắt vô cùng nghiêm khắc.

Mấy vị đệ tử này đều không phải là người thường, trong nháy mắt tỉnh ngộ, con Bạch Hổ này quá nửa là dòng dõi của Thái Cổ dị chủng chứ không phải sủng vật gì đó.

Một tiếng rít gào trầm thấp truyền đến, đôi mắt tiểu Bạch Hổ trợn lên, khí tức kinh khủng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn vị nữ đệ tử kia.

"Tự vả miệng, nếu không các ngươi sẽ có đại họa sát thân!" Người phu xe nói một cách nghiêm khắc.

"Đạo hữu, trẻ nhỏ không hiểu chuyện, không nên tính toán." Đào Dã mở miệng.

"Họa từ miệng mà ra, đây cũng là bài học, nếu không nàng làm sao nhớ kỹ, hơn nữa ta cũng đã phạt nhẹ, nếu như chờ Hổ chủ động thủ, các người liền mất đi tính mạng." Phu xe lạnh lùng nói.

Những hộ vệ kia tiến lên, giáp trụ toàn thân phát ra ô quang, đằng đằng sát khí, mà con tiểu Bạch Hổ trong xe cũng trợn mắt lên tỏa ra khí thế hung ác cuồn cuộn.

Tất cả mọi người đều giật mình, con Thái Cổ di chủng này còn nhỏ nhưng huyết thống cực kỳ mạnh mẽ tỏa ra một luồng uy thế khiến người kinh hãi.

Mấy vị thiên tài này đã từng thấy một vài đệ tử đặc biệt trong Bổ Thiên các, là dòng dõi của Thái Cổ di chủng, nhưng cũng chỉ là đứng nhìn từ xa, đây là lần đầu tiên trực tiếp đối mặt.

"Ngao rống...." Bạch Hổ rít gào, chấn động cả khu sân vườn đều run lên, nó rất tức giận.

Sắc mặt phu xe sa sầm xuống, nói: "Chậm, nó muốn ăn nữ đệ tử kia."

Mọi người rùng mình, Thái Cổ dị chủng cũng quá cường thế, chỉ vì một câu nói mà muốn giết người, quả nhiên là khí thế độc ác ngập trời.

"Đạo hữu, coi như xong đi. Ngươi khuyên nhủ nó một chút." Đào Dã mở miệng.

"Không được!" Phu xe lắc đầu.

Đào Dã không nói thêm gì nữa, lòng bàn tay lóe lên kim quang, xuất hiện một hồ lô vàng óng lưu chuyển Phù Văn, nói: "Chúng ta tới từ Bổ Thiên các, mặc dù không muốn gây sự nhưng cũng không sợ phiền phức."

Ba chữ Bổ Thiên các vừa ra, vẻ mặt phu xe biến đổi. Đó là Thượng Cổ Tịnh Thổ, nhất định có sức mạnh cực kỳ khủng bố, cho dù tiểu Bạch Hổ xuất thân cao quý cũng không có thể tùy ý giết chóc.

"Bổ Thiên các rất giỏi a, bất quá nói cho các ngươi biết chúng ta tới từ Tây Lăng thú sơn, núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, còn có ngày gặp lại." Phu xe lạnh lùng nói, có chút đối chọi gay gắt.

Đào Dã cả kinh, trừ nhóc tỳ không hiểu rõ, mấy vị đệ tử thiên tài khác đều chấn động tâm thần, mặt lộ vẻ ngưng trọng.

Tây Lăng, tương truyền là nơi chôn cất rất nhiều cường giả của tộc Hung Thú thời Thượng Cổ, tuy rằng đã trôi qua vô tận năm tháng. Từ lâu đã là thương hải tang điền, thế nhưng, nơi đó vẫn có Thái Cổ di chủng thường lui tới thủ hộ Tây Lăng, chúng nó gọi nơi đó là Tây Lăng thú sơn, vô cùng

khủng bố.

"Ngao rống..." Bạch Hổ rít gào một hồi, ra hiệu cho xe kéo tiếp tục tiến lên.

Phu xe quay đầu lại, nói: "Nó bảo ta nói cho các ngươi biết, sẽ gặp lại trong Bách Đoạn sơn."

Con Bạch Hổ kia quay đầu lại, ánh mắt cực kỳ lạnh lẽo, lộ ra sát cơ. Hiển nhiên, nếu tiến vào Bách Đoạn sơn mạch, vạn nhất gặp nhau khẳng định có một hồi huyết chiến đáng sợ.

"Tiền bối ta sai rồi." Vị nữ đệ tử kia cúi đầu, xin lỗi Đào Dã, chỉ vì nàng nhất thời hiếu kỳ nói một câu mà vô tình trêu chọc tới một địch thủ đáng sợ như vậy.

"Đừng lo lắng, không phải là một con hổ dị chủng sao, đến lúc đó chúng ta cùng nhau trừng trị nó, thịt hổ rất thơm ngon a." Nhóc tỳ mở miệng.

Mọi người đều im lặng, đó là hổ bình thường sao, sợ rằng trong các loại Thái Cổ di chủng nó cũng vô cùng mạnh mẽ, là đời sau của vương giả, một khi gặp lại nhau tất nhiên là huyết chiến thảm thiết.

"Huynh đệ quả nhiên hào khí hiên ngang, ta thích, đến lúc đó nếu như các người cần giúp đỡ thì có thể đến tìm ta." Cách đó không xa một thiếu niên áo tím cười nói, tỏ vẻ thiện ý với bọn họ.

Mọi người tự nhiên khách khí đáp lại.

Lúc thiếu niên áo tím đảo mắt qua nhóc tỳ, trong con ngươi lóe lên thần quang, người này ước chừng mười bảy mười tám tuổi, tu vi sâu không lường được, hướng về mấy người duỗi ra cành ô-liu, có ý kết minh.

"Ta là Sở Hạ, đến từ Hỏa quốc." Hắn tự giới thiệu

"Là con cháu của Thượng Cổ thế gia Sở gia?" Đào Dã hỏi.

"Thưa tiền bối, đúng vậy." Sở Hạ không có phủ nhận.

"Quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên a, khó lường." Đào Dã gật đầu.

"Chi nha" một tiếng, cách đó không xa một cánh cửa được đẩy ra, một thiếu niên áo xanh đi ra, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nói: "Sở Hạ, ngươi đang lôi kéo đồng minh sao?"

"Có thể quen biết thêm vài người luôn tốt hơn." Sở Hạ nói.

"Cổ gia của ta cũng không thèm kết minh gì đó." Thiếu niên họ Cổ cười lạnh.

"Đi thôi!" Đào Dã nói.

Nhóc tỳ quay đầu lại quan sát, hai người kia còn đang giằng co, ở đây thật đúng là phức tạp, những thiếu niên này mới mười mấy tuổi mà thôi cũng đã lục đục với nhau, bọn họ gần như bị người kéo vào trong vòng xoáy.

"Nơi đây vô cùng phức tạp!" Một vị thiên tài Bổ Thiên các lẩm bẩm, đầu tiên là đắc tội với một con Thái Cổ di chủng, hiện tại suýt chút nữa dính líu đến trận tranh đấu của hai thế gia cổ.

Tiến vào nơi ở của mình, Đào Dã liếc mắt nhìn hắn, nói: "Đây coi là cái gì, sau khi tiến vào Bách Đoạn sơn sẽ càng đáng sợ hơn, sát cơ bốn phía, kỳ tài tụ hội, di chủng ẩn hiện, có thể sống sót mới là thằng lợi lớn nhất."

Hắn nói là thật, tiến vào Bách Đoạn sơn mạch, trải qua một phen ma luyện mà còn sống sót, về sau đều trở thành đại nhân vật khó lường, chỉ cần không chết, đều sẽ danh chấn một phương.

"Thành trì này không nhỏ, có rất nhiều anh hùng trẻ tuổi đến đây, sư huynh sư tỷ, chúng ta ra ngoài đi dạo một vòng để xem có người nào lợi hại." Nhóc tỳ đề nghị.

Đào Dã muốn ngăn cản, sợ bọn họ gây ra sóng gió gì. Thế nhưng sau lại

suy nghĩ một chút, tiến vào Bách Đoạn sơn còn nguy hiểm hơn, nếu như bây giờ sợ này sợ kia thì còn đến đây làm gì!

"Cũng tốt, các ngươi đi thôi."

Năm vị thiên tài của Bổ Thiên các đều rất mạnh, đi ở trên đường, tự nhiên sẽ bị người chú ý, về phần nhóc tỳ nhỏ như vậy, tuy rằng xinh đẹp khéo léo nhưng cũng không ai cho rằng nó mạnh bao nhiêu.

Phía trước truyền đến tiếng cãi nhau, đó là con cháu của hai gia tộc đối chọi gay gắt, chừng hơn mười người, ở trên đường động thủ, Phù Văn xuất hiện, rậm rạp chằng chịt, óng ánh lóa mắt.

"Ồn ào chết đi được, nếu có bản lĩnh thì vào Bách Đoạn sơn mà quyết chiến, ở chỗ này tranh đấu làm cái gì?" Một thiếu niên đang uống trà ở quán trà bên cạnh thấy họ tranh cãi ầm ĩ vỗ bàn quát to.

"Mắc mớ gì tới ngươi?!" Đội ngũ hai bên đều quay đầu lại quát mắng.

Một tiếng hét dài, Linh Tước năm màu sặc sỡ ở trên vai thiên niên bay lên, há mồm hút một cái, hóa thành một vòng xoáy kinh khủng, nuốt vào mấy chục người này.

"Phốc"

Linh Tước năm màu khép miệng lại, tức khắc máu tươi tung toé, mấy chục người vỡ nát trong miệng nó, bị nó nuốt chửng tại chỗ.

Sau đó, ánh sáng sặc sỡ lóe lên, nó bay trở về trên vai vị thiếu niên đang uống trà kia, nhắm mắt nghỉ ngơi, không nhúc nhích.

Thiếu niên cũng không ngẩng đầu lên, tự rót cho mình một chén trà, trong miệng phun ra hai chữ: "Om sòm!"

Trên đường phố, nhất thời lặng ngắt như tờ, mọi người rét run cả người, thiếu niên này cũng quá kinh khủng, nuôi một con chim thì có thần thông

như thế, vậy chính hắn mạnh mẽ nhường nào?!

Mấy vị đệ tử của Bổ Thiên các đều rùng mình, không muốn trêu chọc thị phi, đang định rời khỏi, thế nhưng lại phát hiện nhóc tỳ đang nhìn chằm chằm con chim kia, nước bọt đều chảy cả ra.

Đây là vẻ mặt gì a? Mấy người phát điên, chẳng lẽ thằng nhóc này thật muốn ăn con Linh Tước đáng sợ kia, đây là một con Ma Cầm đáng sợ a!

"Đi thôi." Mấy người kéo tay áo của nó.

"Bảo dược bằng máu thịt a" Nhóc tỳ nuốt nước bọt một cái, lưu luyến rời đi, vừa đi vừa lầu bầu nói: "Đáng tiếc, nó ăn người, ta không muốn ăn nó."

Mấy người đều lảo đảo, quay đầu lại nhìn nó, con mắt đồng thời trợn trắng, tiểu sư đệ này thật khác người a.

Đoàn người lôi kéo nhóc tỳ rất nhanh rời đi, tiến vào trung tâm của thành trì, phát hiện rất nhiều người tụ tập, đang bàn luận cái gì đó.

"Này, có chuyện gì xảy ra?" Nhóc tỳ chen lên phía trước hỏi.

"Treo giải thưởng có giá trên trời..." Có người nói.

Đôi mắt to của nhóc tỳ phát sáng, nói: "Treo giải thưởng gì, cho bảo vật gì, phải làm cái gì?!"

"Tự xem thì biết, trên tấm bia kia khắc rõ ràng."

Nhóc tỳ nghe vậy vội vàng vọt tới, thế nhưng một lát sau nó lét lút trốn thoát, bởi vì có người muốn lấy đầu của nó!

"Bên này còn có, giống nhau đều là đối phó nhóc siêu quậy, bất quá yêu cầu này tương đối nghiêm khắc, nhất định phải bắt sống, nhưng mất cánh tay cánh chân cũng không sao."

Nhóc tỳ ở chỗ này đi dạo môt vòng, khuôn mặt nhỏ nhắn biến thành màu đen, không chỉ một thế lực lớn muốn đối phó nó, rất nhiều người đoán được với tính cánh của nó nhất định muốn tiến vào Bách Đoạn sơn, thề phải bắt được nó.

"Muốn bắt sống ta, hơn phân nửa là gia tộc mất đi Xích Vũ Bảo Phiến, đây tuyệt đối là Bảo Cụ trấn tộc, những người khác... Mặc kệ nó, trên chiến trường sẽ gặp!" Nhóc tỳ tự nói.

Nó biết, lần này tiến vào Bách Đoạn sơn nhất định sẽ có nhiều sóng lớn, có thể sẽ đại chiến không ngừng, nguy hiểm trùng trùng, nhưng cũng là cơ hội vô tận, dù sao đây là nơi Chư Thần rơi lệ và đổ máu, có Bất Lão thần tuyền, có truyền thừa của Võ Thánh, có không ít các loại Thiên cốt, Thánh dược!

Đột nhiên, toàn bộ trời đất đều tối sầm xuống, như là có một đám mây đen ngang trời, kéo theo sát khí mênh mông, mọi người đều run sợ, ngẩng đầu nhìn lên.

Một con hung thú đội trời đạp đất, hình dáng khổng lồ che khuất mặt trời bay qua nơi này tiến về phía xa.

"Con Thái Cổ di chủng này quá kinh khủng!"

Mọi người hãi hùng khiếp vía, con cổ thú này hơn nửa có uy nghiêm của Thái Cổ Hung Thú, nếu không sẽ không khiếp người như vậy.

"Nó đưa con cháu tới đây, hiện tại đã rời khỏi, xem ra chinh chiến trong Bách Đoạn sơn nhất định cực kỳ đáng sợ, rất nhiều thiên kiêu tuấn kiệt đều có thể đổ máu thậm chí chết đi, chỉ có người mạnh nhất mới có thể sống sót."

Mọi người sợ hãi, nghị luận một hồi. Thậm chí có người do dự không biết có nên để con cháu của mình tiến vào Bách Đoạn sơn hay không.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 116: Bão Táp Tích Trữ

Đoạn Không thành, bức tường thành có màu nâu xám cao to mà hùng vĩ, mặc dù là cổ thành nhưng vẫn tỏa ra sức sống mãnh liệt.

Đặc biệt nhất là mấy ngày gần đây, lúc nào cũng huyên náo, từng cái đại giáo đỉnh cấp và rất nhiều gia tộc cổ xưa đều phái những kỳ tải của chính mình tới nơi đây, để chuẩn bị tiến vào Bách Đoạn sơn.

Những thiếu niên thiên tài này ai nấy đều có tài năng kinh diễm, trong gia tộc đều xếp hạng đầu, tương lai chính là chủ nhân của vùng đất này, nắm giữ các giáo phái trong thiên hạ.

"Nhìn kìa, nơi đấy có một con rắn quái dị, vì sao chỉ có một cái đầu mà lại có tận hai thân thể?" Nhóc tỳ kéo ống tay áo của một vị sư huynh, ra hiệu nhìn về phía trước.

Một con quái xà, toàn thân là màu đỏ thẫm, từ đầu trở xuống thì bắt đầu phân nhánh thành hai thân thể, mọc ra sáu cái chân, hai đôi cánh, vảy thì chi chít, nhìn quái dị mà dữ tợn.

Những người đi trên đường đều tránh né, không ai muốn tới gần nó.

Mấy vị thiên tài của Bổ Thiên các đều hít mạnh một hơi, kéo nhóc tỳ sang một bên, âm thầm nói cho nó biết không được nói linh tinh, đây chính là một Thái Cổ di chủng tên là Phì Di.

"Đây chính là Phì Di à." Nhóc tỳ trợn tròn hai mắt, nó từng đọc qua Đại Hoang kinh chuyên giới thiệu các loại sinh linh, không ngờ rằng con này lại có bộ dáng như thế kia.

Phì Di vừa ra, tất có đại hạn, bởi vì nó thông hiểu Bảo Thuật loại lửa, vì

thế trong cao thủ, những con Thái Cổ di chủng Phì Di đã trưởng thành có thể lấy sức một người mà hủy diệt một bộ tộc lớn hơn trăm triệu người.

"Đừng có chọc nó, mặc dù chỉ là con non, thế nhưng các thiên tài của Nhân tộc ít có người có thể ngang hàng với nó." Một vị sư tỷ của Bổ Thiên các nhắc nhở với vẻ mặt nghiêm túc.

Con Phì Di này chỉ dài có mấy mét, cứ thế mà bò qua, những sinh linh đi trên đường đều nhường đường. Nhóc tỳ tò mò nhìn, lặng lẽ suy đoán, một đầu lâu hai thân thể, nếu như phải chiến đấu nó có thể khống chế được sao?

Con quái xà có màu đỏ thẫm liếc xéo, trong mắt lạnh lùng nhìn về phía nó, cái đuôi đột nhiên quật về phía này, nhanh như điện, bộp một tiếng vang lên làm cho cả mặt đất nứt gãy, tạo nên một mảng bụi mù.

Nếu không phải nhóc tỳ động tác nhanh nhẹn, chắc chắn đã dính một chiêu này rồi.

"Con giun vừa dài vừa béo kia, ngươi giám khiêu khích ta?!" Nhóc tỳ kêu to, tựu hồ muốn nhào về phía trước, mấy vị đệ tử của Bổ Thiên các nhất thời biến sắc, vội vã tiến lên ôm chặt lấy nó.

Nhưng mà, cơ thể của bọn họ nào có thể so sánh với nhóc tỳ, nhưng có một nữ đệ tử khẽ nói ngược lại có chút tác dụng, nói: "Đào Dã tiền bối nói rồi, ở trong thành không cho phép gây rắc rối, khi nào tiến vào Bách Đoạn sơn thì tùy ngươi dằn vặt."

"Xem như là ngươi gặp may đấy, sau này thấy ta đi ngang qua thì đừng có khiêu khích." Nhóc tỳ chỉ vào Phì Di, căm giận nói.

Toàn bộ đường phố đều im lặng, đứa nhỏ này là ai vậy? Cũng quá nghịch thiên rồi, lại đi cảnh cáo một con Thái Cổ di chủng, nếu như chuyện này là ngươi lại thì nghe còn có lý.

"Chuyện này... Sao ta lại có cảm giác nó chính là một con Thái Cổ hung thú mang hình người vậy, nếu không phải vậy thì tại sao lại giám nói câu đó

được chứ." Có người nói nhỏ.

Phì Di ngừng lại, thân thể đỏ thẫm, như được đúc thành từ thần kim, tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo đồng thời tràn đầy cảm giác mạnh mẽ, nó nhìn chằm chằm nhóc tỳ, trong miệng phát ra những tiếng 'Xì xì', cái lưỡi đỏ không ngừng thò ra thụt vào.

"Nó vẫn là một đứa con nít, không cần để ý tới." Có đệ tử của Bổ Thiên các nhìn về Phì Di nói, rồi lôi nhóc tỳ đi chỗ khác, nhanh chóng hòa vào dòng người đông đúc kia.

Phì Di không có đuổi theo, mắt nhìn nó rời khỏi, trên người màn hào quang màu máu lưu động, vừa nãy trong nháy mắt lúc nhóc tỳ định lao về phía nó, nó cảm ứng được một khí tức rất hung mãnh khá giống mình.

"Một thiên tài của Nhân tộc lại kinh khủng như vậy, Bách Đoạn sơn, chờ đấy." Phì Di nhìn bóng lưng của bọn nó, ánh mắt càng thêm lạnh lẽo.

Một con bướm nhẹ nhàng bay lượn tỏa ra ánh sáng lung linh, phát ra bảo huy khiến cho mọi người phải tránh lui, nó dài hơn một mét, giương cánh bay lượn, tỏa ra ráng lành, thật là tuyệt đẹp.

Trên đường mọi người đều tránh lui, hiển nhiên đây cũng là cường giả của một tộc, tuy rằng chỉ có một con xuất hiện nhưng cũng làm cho người khác phải kinh hãi, toàn thân của nó đều là Phù Văn tự nhiên, tỏa ra hàm nghĩa thần bí.

"Liệt Thiên Ma Điệp, được xưng hai cánh chấn động thì có thể xé rách cả vạn dặm trời xanh, đây chính là ghi chép ở bên trong sách cổ!" Có người nói nhỏ, lộ ra vẻ sợ hãi.

Đương nhiên, những ghi chép trong sách cổ chính là thuần huyết Ma Điệp của thời đại Thái Cổ, con bướm còn nhỏ ở trước mắt này không thể có huyết thống tinh khiết như thế được.

Một đường đi tới, nhóc tỳ cảm thấy cặp mắt mình sắp không đủ dùng

rồi, nhìn thấy một người kim loại, một tảng đá biết nói, còn có Tế Linh loại thực vật rất đáng sợ cắm rễ trong hư không, rất nhiều thứ thần bí và mạnh mẽ.

Thiên tài Nhân tộc số lượng đông đảo, những chủng tộc khác số lượng ít nhưng thực lực lại mạnh mẽ, ở trong thành có không ít sinh linh hình thù kỳ quái, mỗi người đều cực kỳ khủng bố.

Đương nhiên, còn có rất nhiều chủng tộc thân thiết với Nhân tộc, hoặc là có sừng, hoặc mọc ra hai đầu, hoặc là đầu người mình rắn, thân thể của những người này đều tỏa ra bảo quang, giống y như thần linh, vô cùng mạnh mẽ.

"Sinh linh thật là nhiều, dân bản địa đều không nhiều bằng tu sĩ, đến lúc đó Bách Đoạn sơn sẽ chứa hết được hay sao?" Nhóc tỳ sinh lòng nghi vấn.

"Bách Đoạn sơn có danh tự là Đái sơn, nhưng trên thực tế lại là một tiểu thế giới, sau khi tiến vào bên trong ngươi sẽ biết nó phi phàm cỡ nào." Một vị sư tỷ của Bổ Thiên các giải thích.

"Thế à, thực sự mong chờ nha." Nhóc tỳ vui sướng, tốt nhất là ngọn núi này đừng có hoang vu, nó còn muốn tìm vài thứ bảo bối nữa.

Rất nhanh, bọn nó đã đi dạo hơn nửa thành, nhìn thấy rất nhiều chủng tộc, hiểu rõ không ít bí mật.

Điều duy nhất khiến cho nhóc tỳ không vui chính là, tiền thưởng của nó tăng gấp đôi, cái đầu càng thêm đáng giá, có người nguyện dùng Bảo Cụ, Cốt Thư, Linh Dược để trao đổi.

Nghe được tin này, sắc mặt của nhóc tỳ đen sì ra.

Tiếp theo đó có một tin tức càng gay go hơn truyền ra, có người suy đoán tên nhóc siêu quậy nhất định sẽ ở trong đội ngũ của Bổ Thiên các, chỉ cần tập trung vào bọn họ thì sẽ biết nó ở đâu, và sẽ biết nó là ai.

Tin tức này đạt được tán thành của rất nhiều người, dù sao Bổ Thiên các cũng chính là Thương Cổ Tịnh Thổ, truyền thừa rất lâu đời, trong giáo có rất nhiều cao thủ, nhóc siêu quậy gia nhập Bổ Thiên các, trải qua một quãng thời gian dài như thế mà bọn họ trước sau vẫn không có cách nào phát hiện ra nó.

"Sư đệ, sắc mặt của đệ bị làm sao thế?" Một vị sư tỷ xinh đẹp ở bên cạnh hỏi.

"Ánh nắng mặt trời quá gay gắt." Nhóc tỳ hừ hừ nói.

"Sao ta lại cảm thấy năm người chúng ta đi cùng với nhóc, sớm muộn gì cũng sẽ bị người khác giết chết vậy?" Một vị nam đệ tử mang theo vẻ mặt cổ quái, sau khi nghe được những tin đồn kia thì tự nhiên sinh cảm giác như thế.

"Thế chắc không phải là nhóc đấy chứ, nếu là thật vậy xin vui lòng cho ta đánh cái mông của nhóc vài phát!" Một vị sư tỷ xinh đẹp khác lý sự, tên nhóc siêu quậy ở Bổ Thiên các làm ra những động tĩnh lớn như vậy, trên dưới cả vùng Tịnh Thổ ai mà chẳng muốn đánh nó.

"Ây da, ngươi là sắc lang, dám động đến ta..." Vị sư tỷ xinh đẹp kinh ngạc thốt lên, đỏ cả mặt, nhóc tỳ vậy mà lại ra tay trước đánh về bờ mông căng tròn của nàng.

"Cùng người khác chiến đấu, chú ý đầu tiên chính là tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tao ương, đến đây nào sư tỷ, ta đã chuẩn bị tốt để quyết chiến rồi." Nhóc tỳ trịnh trọng đàng hoàng, nói năng hùng hồn.

Ba nam hai nữ, năm vị thiên tài đều há hốc mồm, tên tiểu tử vắt mũi còn chưa sạch này vậy mà rất đáng giận, xem bộ dạng như thế chắc chắn là tên nhóc siêu quậy kia rồi.

"Đánh nó!" Năm người truy đuổi.

Nhóc tỳ chạy thật nhanh, nói: "Đừng đánh mà, vạn nhất để người ta biết

được, chúng ta đều là đệ tử của Bổ Thiên các thì tất cả sẽ gặp chuyện không hay đó."

Năm người tuy muốn đánh nó một trận, thế nhưng trong tòa thành trì này cũng không tốt để truy đuổi, vạn nhất thân phận bại lộ, quả thật mọi người đều sẽ bị liên lụy.

Trong thành có một cái tế đàn, phàm là những người vào thành đều sẽ tới nơi này để kính viếng, bởi vì tương truyền đây chính là vật Thượng Cổ chư Thánh lưu lại, cũng đã từng nhuộm qua Thánh huyết.

Mấy vị đệ tử của Bổ Thiên các sau khi tới, nơi này đã sớm dòng người tấp nập, cái tế đàn kia rách nát không thể tả nổi, chỉ còn dư lại một hòn đá màu đen, ngoài ra cũng không còn thứ gì nữa, những văn tự mà chư Thánh khắc đã biến mất từ lâu.

Nơi này không chỉ có Nhân tộc, cũng không thiếu các sinh linh đặc biệt làm cho người khác không giám tiếp cận quá gần, bởi vì nơi này tỏa ra khí tức rất kinh khủng.

"Uy danh của một thiên tài ở Nhân tộc đã từng xông vào Hư Thần giới quả thực ghê gớm, những đề tài gần đây đều đề cập tới nó, thật sự quá tẻ nhạt mà." Một Thụ nhân nói.

"Hắn rất nổi tiếng sao, không bằng đi bắt về làm nô bộc, ta đã có bốn người hầu gái rất xinh đẹp, mười hai tên hộ vệ cường tráng, đều là người tài ba trong Nhân tộc, đều được xưng là thiên tài." Một sinh linh sở hữu thân người, thế nhưng lại có một cái sừng dài màu vàng mở miệng, tóc tím đầy đầu, gương mặt gần giống với Nhân loại, chỉ là mọc ra một cặp răng nanh trắng như tuyết, nhìn rất hung ác.

"Ai cũng đừng tranh đoạt với ta, đến hiện tại ta vẫn không có thu một nô bộc nào, nếu như Nhân tộc đều nói nó lợi hại, vậy thì ta chọn nó vậy."

Đúng lúc này, một thanh âm như chuông thần vang lên, chấn động đến

nỗi làm hai tai ong ong cả lên. Một con sư tử toàn thân vàng óng ánh chói cả mắt, lại mọc ra chín cái đầu lâu, trông cực kỳ uy mãnh, thô bạo mà khủng bố, làm chấn động cả tâm hồn.

"Con sư tử này quá mạnh mẽ, nó vẫn đang còn nhỏ vậy mà lại mọc ra chín cái đầu lâu, chứng tỏ huyết dịch tương đối tinh khiết, không phải tạp nham, thành tựu trong tương lai chắc chắn rất ghê gớm." Một ông cụ đi ngang qua thán phục nói, người này là một lão tộc trưởng của gia tộc cổ xưa nào đó.

"Hống..." Đúng lúc này, Cửu đầu sư tử hống lên, cả người tỏa ánh vàng rực rỡ, khí tức gợn sóng đè ép những người đứng gần nó, nói: "Tất cả nói không sai, kẻ nhân loại này ta đã chọn rồi, các ngươi đừng nên tranh giành, thiên tài mạnh mẽ sẽ trở thành nô bộc cho ta, đi bên cạnh ta, tương lai nó mới có cơ hội uy chấn cả đại địa mênh mông được."

Hoàng Kim sư tử chín đầu rít gào, âm thanh như sấm làm cho cả tế đàn cổ xưa chấn động, tất cả mọi người tâm thần rung động, không giám nhiều lời nữa.

Quá khứ cũng không phải không có trường hợp như vậy, từng có cường giả Nhân loại đi theo Thái Cổ hung thú, cuối cùng về sau, cắt đất phong vương, thống trị ngàn tỉ dặm giang sơn.

"Thịt của Hoàng Kim sư tử chắc chắn sẽ rất ngon, ta thích ăn món đầu sư tử kho!" Xa xa, nhóc tỳ lý sự, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ gian xảo, răng nanh nhỏ sáng lấp lánh.

"Đừng có làm loạn, Hoàng Kim sư tử chín đầu này cách thuần huyết không quá xa đâu, tốt nhất đừng nên trêu chọc đến nó, ngoại trừ Thạch Nghị và một vài người khác ra ta đoán chừng có rất ít thiên tài Nhân tộc có thể đối kháng cùng với nó." Sư tỷ của Bổ Thiên các kéo nó lại.

"Thức ăn ngon đương nhiên phải nấu từ từ, chờ khi nào tiến vào Bách Đoạn sơn rồi hẵng nói!" Nhóc tỳ vừa nói vừa nhổ một bãi nước miếng.

Năm vị thiên tài Bổ Thiên các đều im lặng.

Cách xa tám ngàn dặm, Hoàng Đô Thạch quốc, phủ đệ Vũ tộc.

Đây là một khu kiến trúc hùng vĩ, cung điện liên miên không dứt, tất cả đều cực kỳ to lớn, tản ra hơi thở ngột ngạt.

Ở bên trong một tòa bảo điện, Phù Văn lấp lóe, khí lành tràn ngập, có không ít nhân vật trọng yếu của Vũ tộc ngồi xếp bằng bên trong, ngoài ra còn có một tờ tín tiên*.

(*): Giấy viết thư.

"Phong nhi từ Bổ Thiên các truyền về tin tức, đã xác định được tên nhóc con ở Hư Thần giới là người nào, nó tên là Hạo Thiên, hiện nay đã đến Đoạn Không thành để tiến vào Bách Đoạn sơn."

"Tên có lót một chữ Hạo, cùng tên nhóc năm đó tuổi xấp xỉ nhau, hơn nữa nếu xem xét tỉ mỉ, lông mày khóe mắt có một vài điểm giống với Thạch Tử Lăng năm đó, các ngươi nói thử xem sao lại trùng hợp đến như vậy?"

Lời này vừa nói ra, cả điện âm trầm hẳn.

"Tên nhóc kia phải diệt trừ, không thể để nó sống được. Nhưng mà thân thể của Hạo Thiên ở Bổ Thiên các cực kỳ kinh người, không kém Nghị nhi bao nhiêu, nên chú ý."

"À, ta đã từng xem qua một quyển sách cổ, có một suy đoán, Chí Tôn trời sinh mất đi xương cốt, nếu có thể chịu đựng thì sẽ niết bàn sống lại, mạnh mẽ hơn, khủng bố hơn. Các ngươi nói xem, tên nhóc Hạo Thiên này..."

Suy đoán này vừa nói ra, tất cả mọi người đều hít vào hơi lạnh.

"Bất kể là nói cái gì, đứa nhỏ này cực kỳ ghê gớm, những thiên tài của chúng ta và những nhân kiệt mà bộ tộc ta thu dưỡng đều đã nhận được mệnh lệnh, sau khi tiến vào Bách Đoạn sơn cần phải quấn lấy nó, nếu có cơ hội..

thì không cần kiêng kỵ gì cả!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 117: Bách Đoạn Sơn

Nửa tháng sau, nơi biên giới tận cùng của cả vùng đất bốc lên một làn sương mù mông lung mờ ảo, ngay sau đó là một tiếng nổ vang vọng long trời lở đất, bắn ra vạn tia ánh sáng.

Tất cả mọi người ở Đoạn Không thành đều bị kinh động, họ có cảm giác như một thiên thần vừa từ giấc ngủ mê man tỉnh lại, từ trong hỗn độn mở mắt, tròng mắt bắn ra vô vàn tia chớp.

Nơi cùng trời cuối đất hỗn độn quay cuồng, chớp giật đan dệt, tiếng sấm điếc tai, mưa tuôn như trút, chẳng khác gì ngày tận thế đã đến.

"Đến rồi! Bách Đoạn sơn sắp xuất hiện rồi. Thông đạo mở ra, Bách Đoạn Sơn lại tái hiện ở thế gian!" Lớp người già đều trợn to hai mắt, hồi hộp nhìn chăm chú.

Vùng đất này vốn rất bằng phẳng, thế nhưng hiện tại có thêm một cái bóng mơ hồ, giống như một dãy núi uốn lượn chợt nhô lên, như ẩn như hiện.

Nhưng nếu nhìn kỹ, mặt đất vẫn bằng phẳng như trước, cái gọi là bóng mờ đó thuộc về một thế giới khác cách nơi này là vô tận hư không, lúc này đây chỉ là hiển hóa ra mà thôi.

"Đến rồi, quả nhiên bản thân nó là một thế giới, ngày hôm nay mở ra thật là một cơ may hiếm có. Này các cháu, cơ hội của các cháu đến rồi đó, có thể ở bên trong chiếm được đại cơ duyên, cũng có thể chết không chỗ chôn thây, tự mình lựa chọn và nắm chắc cơ hội đi!" Một ông lão quát lớn làm rung động cả Đoạn Không thành.

"Bây giờ các cháu vẫn còn một chút thời gian, gấp rút chuẩn bị đi." Cao nhân tiền bối truyền âm.

Mấy trăm năm trước có kẻ kiệt xuất ở Bách Đoạn sơn quật khởi, sau khi trở về một bước lên trời, cuối cùng lên ngôi Nhân hoàng, có người trải qua cửu tử nhất sinh, khi quay lại trở thành giáo chủ tối cao.

Mà cũng chẳng cần nói chuyện thời xưa làm gì, có vài người tên tuổi tỏa ra hơi thở của thần linh, ngạo thị cổ kim, rung động toàn cõi đất trời mênh mang trong suốt chiều dài lịch sử.

Chỉ trong nháy mắt, cả Đoạn Không thành đều trở nên náo loạn, tất cả mọi người đều tất bật, mọi chủng tộc đều xuất hiện, có khỉ thần bay trên trời, có tảng đá biết bay, có bướm ma vẫy cánh, có người khổng lồ cao vài chục thước, có cây thần cắm rễ giữa không trung... Tất cả đều lấp lánh Phù Văn, từng giây từng phút chuẩn bị hướng về nơi tận cùng của vùng đất.

Đương nhiên Nhân tộc là đông nhất. Các thể gia cổ xưa, các đại giáo đỉnh cấp, hậu nhân của các hoàng tộc cổ quốc đông nghẹt một vùng, chen vai thích cánh đứng ở trên tường thành.

“Tiểu sư đệ, đệ đang làm cái gì vậy? Còn không nhanh tay nhanh chân một chút, chúng ta cũng không thể rớt lại sau cùng mới vọt vào nha.” Mấy đệ tử Bổ Thiên các lo lắng giục nhóc tỳ.

“Cơm ngon không sợ trễ (*), chẳng đi đâu mà vội, đệ đang thu dọn đồ đạc nè. Nếu không các huynh các tỷ đi trước đi.” Nhóc tỳ tay xách nách mang ôm một đống giống như đang chuyển nhà vậy.

Chuyện này làm năm vị thiên tài Bổ Thiên các ngẩn mặt ra, mi định đi chém giết hay đi du lịch đây, làm gì mà vác lắm thứ lỉnh kỉnh như vậy? Thật trông chẳng giống ai!

“Được rồi, đệ chuẩn bị xong rồi!” Rốt cục Nhóc Tỳ vác theo một bao tải to tướng nhanh nhẹn chạy tới.

Lão quái vật Đào Dã của Bổ Thiên các nhìn nhóc tỳ mà cảm thấy có chút nghẹn họng. Người ta cố mang theo nhiều đan dược, binh khí, thằng

nhóc này tại sao lại từ nhà bếp chạy đến, rốt cuộc nó đem theo những thứ lộn xộn quỷ quái gì vậy?!

Thời giờ cũng chẳng còn nhiều nữa, Đào Dã cũng chả thiết hỏi nhiều, lão mang theo mấy đứa nhỏ xông về phía cửa thành.

“Tiền bối, ngài có một cái Bảo Cụ nào không, có thể tiện tay cho cháu một cái? Hoặc một cái bình ngọc chứa được nhiều thứ linh tinh cũng được. Cái bao tải này cháu vác thấy vướng víu quá đi mất.” Nhóc tỳ nói.

“Không có!” Đào Dã lắc đầu, lão chẳng có thì giờ lằng nhằng với nó, mang mọi người cấp tốc vọt lên trên tường thành.

“Oanh!”

Ở nơi tận cùng của vùng đất đám sương mù hỗn độn càng ngày càng dày đặc, cuối cùng trông giống như sóng biển trắng xóa đang cuộn trào ập đến, quang cảnh trông cực kỳ hùng tráng.

Sóng lớn ngập trời, một mảnh trắng xóa, nhấp nhô dữ dội, xô vào khối đất trời này làm vang vọng tiếng gầm(**), cảnh tượng làm người chấn động.

Đó là khí Hỗn Độn đang ập đến. Nhiều đến như vậy, kinh khủng đến như vậy, rất nhiều người đã sống quá nửa đời người mới lần đầu chứng kiến, thật hùng vĩ!

Tựa như thiên quân vạn mã đang rầm rầm lao đến, giống trăm vạn đại quân xông lên, ầm ầm tiếng động, sương trắng cuồn cuộn đến tận trời, khủng khiếp khôn tả.

“Ầm!”

Rốt cuộc một tiếng nổ thật lớn. Khí Hỗn Độn đã ập tới nơi này, rất nhiều người sợ đến vỡ mật tưởng rằng bị sóng nhấn chìm, nhưng chợt phát hiện thấy đất trời như bị ngăn cách, sóng khí trắng xóa chỉ đến đó là ngừng.

“Thành đúng như tên gọi, gọi là Đoạn Không thành thực là có nguyên do mà!” Mọi người sợ hãi than.

Đúng lúc đó, tế đàn đổ nát từng nhuộm qua máu của chư Thánh ở trong thành phát ra hào quang nhàn nhạt, giống như sinh mạng đang hồi sinh, tựa hồ như đang hồi tưởng lại chuyện xưa thời Thượng Cổ.

“Chẳng cần phải đợi đâu, Bách Đoạn sơn mở ra là có thể tiến vào được rồi, chính là lúc này!” Một con vượn già rống to một tiếng, tóm con của mình ném ra ngoài.

Tiếp theo một con ấu giao (*thuồng luồng nhỏ) vọt tới, trong nháy mắt lao vào trong sương mù hỗn độn.

Theo sau là một con chim lớn màu vàng bay vút lên trời rồi mất hút trong hỗn độn.

Một con bướm ma đập cánh, phá vỡ không gian lao vụt đi.

Hai con Long Tượng màu bạch ngọc cũng lao đầu mà chạy, chân đạp xuống mặt đất ầm ầm vang vọng.

...

Thời khắc này đủ loại sinh linh sóng vai, tất cả đều bắt đầu hướng về sương mù mà chạy, ai cũng muốn là người đầu tiên tiến vào Bách Đoạn sơn hòng chiếm được cơ duyên lớn nhất.

Thiên tài của Nhân tộc dĩ nhiên cũng không chịu tụt hậu, vọt theo sát gót. Thậm chí có người còn sớm dẫn đầu, lấy ra Bảo Cụ, cùng cự nhân cao vài chục thước đua tốc độ, với hậu duệ của chim thần so tài.

Nơi tận cùng của vùng đất này có một cánh cửa, tuy rằng to lớn vô cùng, nhưng người lại quá nhiều, căn bản không thể vào cùng một lúc, biển người đông nghịt bị tắc nghẽn ở bên ngoài.

Thậm chí ngay ở chỗ này cũng có một số sinh linh bộc phát chiến đấu, lao vào đánh nhau.

Nhóm người Bổ Thiên các lẫn trong đám đông, trên lưng nhóc tỳ vác một cái bao tải to đương nhiên làm cho mọi người chú ý. Hết thảy mọi người đều cảm thấy nó thật quái dị.

Không ít tộc lão đi tiễn đến chỗ này cũng tỏ vẻ khó hiểu nhìn nó, có người không nhịn được hỏi: "Tiểu hữu, cháu mang theo những gì vậy?"

"Đều là bảo bối đó!" Nhóc Tỳ quẳng bao tải xuống đất nghe loảng xoảng rồi ngồi lên trên, dẫu sao phía trước đường cũng tắc, trong thời gian ngắn khó mà đi tới được.

"Đều là bảo bối? Cả một bao lớn?!" Cả đám người đều tỏ vẻ không tin, đến cả một vài sinh linh các chủng tộc khác cũng kinh ngạc.

"Đương nhiên!" Nhóc tỳ vỗ vỗ cái bao tải to tướng lót dưới mông, ra vẻ ta đây dương dương tự đắc.

"Quý môn thật là cường đại đó, cấp cho đệ tử nhiều bảo bối như vậy, thật là làm cho người ta kính sợ!"

Nguyên lão Đào Dã của Bổ Thiên các mặt mày đỏ lựng, mấy cái đó mà là bảo bối hả? Dọc đường hộ tống mọi người đến đây lão đã nghe rõ mười mươi nồi niêu xoong chảo va đập xủng xoảng bên trong!

Xung quanh không ít kẻ lộ ra ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm vào nhóc tỳ, rõ ràng nghĩ đến chuyện cướp bóc.

"Ta cảnh cáo các người, đừng có hòng mà nhằm vào bảo bối của ta, nếu không ta đem từng người các ngươi hầm cách thủy!" Nhóc tỳ trừng mắt nhìn đám sinh linh dị tộc, trông chẳng khác chó giữ xương, canh chừng cái bao tải kếch xù.

Mấy lão già Nhân tộc đứng xung quanh đều nở nụ cười mà nói: "Tiểu

hữu, cháu có thể cho bọn ta nhìn một cái trong bao có bảo bối gì không? Bọn ta đều đã già thế này rồi, chắc chắn không đoạt đồ của cháu.”

“Được thôi!” Nhóc tỳ dường như rất miễn cưỡng, chầm chậm mở cái bao tải to ra.

Tất cả mọi người đều nhòm vào bên này, vươn dài cổ cố nhìn xem rốt cuộc là cái gì, kể cả những sinh linh dị tộc kia cũng không ngoại lệ, trong mắt ánh lên hung quang cùng với tràn ngập vẻ tò mò.

Chỉ có mình Đào Dã là mặt già đỏ ửng, hận không thể quay lưng chạy mất. Lão đập cho nhóc tỳ một cái rồi nói: “Có cái gì mà khoe hả? Đưa đây để ta vác cho!”

“Đồ linh tinh nhiều lắm, vác không nổi đâu, cho cháu một cái Bảo Cụ hoặc Linh Quán (***) đi, cháu bỏ mấy thứ linh tinh này vào trong.” Nhóc Tỳ chìa tay đòi lão.

“Không có!” Đào Dã điên tiết lắm rồi, thằng ranh con này đang thừa cơ bắt chẹt lão đây mà.

“Mở ra đi. Để bọn ta nhìn một cái nào.” Những người đứng quanh đó đều tỏ vẻ không vui.

“Được thôi.” Nhóc tỳ nhanh chóng mở bao tải to đùng ra, mọi thứ bên trong đều lộ ra. Một đám người rướn cổ lên, mắt liếc như điện quan sát, rồi tất cả đều đực mặt ra. Cái này... gọi là bảo bối hả trời?!

Một lúc lâu sau mọi người vẫn còn tắt tiếng, thằng bé này rõ là đồ xỏ lá, đang kiếm người để chọc ghẹo đây mà.

“Nghe này cậu bé, cháu có phải đem cả nhà bếp của người ta cướp sạch hay không?” Một ông lão mở miệng nói.

“Làm sao mà ông biết được?” Nhóc tỳ tròn mắt, ngay sau đó giải thích: “Cháu đâu có cướp sạch, cháu có nhắn lại mà, lại còn đặc biệt ghi chú tên

môn phái của cháu, nói rõ cái này là trưng dụng, sau này có thể đến Tịnh Thổ của bọn cháu mà nhận lại.”

Mặt già của nguyên lão Đào Dã Bổ Thiên các vốn đỏ rực bây giờ càng giận đến đen sạm, thậm chí mắt cũng tối lại, cái thằng ranh ba que xỏ lá này! Quá thất đức mà, làm sao nó có thể dựng chuyện như vậy được? Đường đường Bổ Thiên các còn cần phải trưng dụng mấy thứ linh tinh này sao?! Lão thà để con thỏ ranh con chết bầm này đi làm cường đạo lột sạch một tên cao thủ còn hơn như thế này, làm cho Bổ Thiên các khó mà chịu đựng nổi. Tiên sư nhà nó chứ!

Cả đám người như hóa đá, mọi người đều không ngờ cái gọi là bảo bối té ra là mấy thứ linh tinh này.

Mấy sinh linh dị tộc lập tức rụt cổ về, mấy cái đồ vứt đi này mà gọi là bảo bối à, đem vào Bách Đoạn sơn để làm gì đây? Thằng oắt con rẻ rách này sau khi tiến vào sẽ trở thành chốt thí mà thôi!

“Các người thật ngốc, căn bản chẳng biết cách sinh tồn nơi hoang dã, đến lúc đó các người chắc chắn thèm rỏ dãi được như ta. Đầu sư tử kho, Phì Di hầm nhừ, hổ cốt chưng... các kiểu. Trông mà thèm!” Nhóc tỳ nuốt nước bọt.

“Làm ơn đừng nói nữa!” Sư tỷ xinh đẹp đứng cạnh nó lấy tay ôm mặt, có một tiểu sư đệ như vậy thật quá mất mặt.

Có một ông lão hiếu kỳ ngồi sụp xuống nhìn kỹ một lần. Thật là cái gì cũng có đủ, ngay cả đồ gia vị cũng có, rõ ràng đem một nhà bếp dọn sạch sành sanh.

“Đi thôi, có thể đi vào được rồi!”

Biển người trước mặt cũng chẳng nhanh nhẹn gì cho lắm, vô số sinh linh đều đi vào, mấy thiên tài Bổ Thiên các cũng lần nữa lên đường, cáo biệt nguyên lão Đào Dã, rảo bước về phía cánh cửa lớn đang phát sáng.

Xoát một liếng, bọn họ đã đi qua cửa để tiến vào trong một thông đạo sương khói mịt mờ, chẳng biết đi thông hướng nào.

“Đi thôi, kế tiếp cứ thẳng tiến!”

“Trong này có rất nhiều thông đạo, chọn đường đi khác nhau sẽ bị đưa đến những khu vực khác nhau trong Bách Đoạn sơn. Trăm sông về một biển, sinh linh từ các thông đạo khác nhau tiến nhập không sớm thì muộn cũng sẽ gặp nhau.” Một vị sư huynh của Bổ thiên các nói.

Đó là lời của Đào Dã, là kinh nghiệm của tiền nhân.

Khi mới vào tất nhiên tránh để mọi sinh linh dồn vào một chỗ, nếu không sẽ xảy ra huyết chiến ở quy mô lớn.

Sau khi tiến nhập thông đạo này bọn nhóc tỳ chạy hết tốc lực về phía trước, chẳng biết sau bao lâu sương mù nhạt dần, ánh sáng mới có thể xuyên thấu qua.

Sau đó họ lao ra ngoài, trong một khoảnh khắc đó họ cảm thấy một luồng linh khí đậm đặc, so với trong Bổ Thiên các còn gấp mấy lần, linh khí quả thật gần như đọng lại thành nước.

“Tiểu thế giới này thật sự là báu vật, tu hành ở chỗ này đúng là làm chơi ăn thật!” Mọi người đều kích động.

Phía trước có một cái hồ trong vắt và tĩnh lặng, từng đám linh khí bốc lên, quanh hồ cổ dược ngát hương, xa xa còn có dã thú gầm gừ.

Vài ngọn núi muôn hoa đua nở, quấn đầy linh đằng (đằng = dây leo), cây cỏ tốt tươi, trông giống như tiên cảnh.

“Chỗ đó có bốn gốc linh dược!” Một vị sư tỷ kinh hô, chỉ tay về phía một vách núi.

Đúng lúc này nhóc tỳ quát lớn một tiếng, quẳng bao tải to tướng trong

tay xuống, giống như một con mãnh thú hình người đang phát uy xông thẳng về phía sau.

“Rắc rắc!”

Tiếng đứt gãy vang lên. Một cây cổ thụ to rên rỉ bị gãy làm hai đoạn, lập tức hiện nguyên hình là thụ nhân bị gãy.

Đám đệ tử Bổ Thiên các hoảng hồn, đây chính là cao thủ Thụ tộc, thường ngày hóa thành cây cổ thụ lẫn vào trong rừng rất khó phát hiện, thật là đáng sợ.

Hiển nhiên vị thiên tài của Thụ tộc này rất cường đại, vừa nãy định bất ngờ đánh lén họ, kết quả bị nhóc tỳ lấy thân thể gọn gàng đụng gãy.

“Phạch phạch phạch!”

Ở đằng xa một con chim lớn đỏ rực như lửa vọt lên, bay về phương xa, trên người nó tỏa ra sóng chấn động khủng bố.

“Đại Hồng, đừng có chạy, mau vào bát nào!”

Nhóc tỳ quát lớn, nó nhấc bổng một khối đá nặng đến vài ngàn cân ném mạnh vào không trung. Bịch một tiếng, con chim to lớn hót vang giận dữ, phun ra vô số ánh lửa đem cự thạch thiêu thành dung nham rơi xuống đất.

“Tiểu Hắc không được chạy, mày để lại tay gấu đã!” Nhóc tỳ lại xoay mình nhìn về phương xa, ở đó có một con Nhân Hùng một sừng màu đen, khắp người Phù Văn lập lòe, đang vắt chân lên cổ mà chạy.

Các thiên tài của Bổ Thiên các sững sờ, vị tiểu sư đệ này của họ cũng quá hung hãn đi. Vừa mới vào rừng núi mà đã như rồng về biển rộng vậy, điên cuồng như vậy, ngay lập tức làm các sinh linh cường đại chung quanh phải kinh sợ lùi bước, mà bọn chúng đều là thiên tài của các chủng tộc.

Chú thích:

(*) ngạn ngữ Trung quốc: những điều tốt đẹp đáng để kiên nhẫn chờ đợi

(**) sóng gầm: tiếng sóng dữ dội khi có bão

(***) quán = lọ, bình. Linh quán tương tự như túi trữ vậtT=Times New Roman]

[/FONT]

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 118: Thằng Bé Hung Tàn

Nhân Hùng một sừng màu đen sau khi nghe được toàn thân run rẩy, thằng bé hung tàn này thật đáng sợ, vừa mới thấy mặt đã định ăn thịt nó?!

Toàn thân rực lên hào quang màu đen, nó liên tiếp đụng gãy mấy cây cổ thụ, liều chết chạy trốn. Phù Văn hóa thành ngọn lửa màu đen nâng bàn chân làm tốc độ của nó tăng vọt.

"Tay gấu của ta!" Nhóc tỳ rên rỉ, khuôn mặt nhỏ nhăn nhó, vô cùng tiếc nuối, chỉ một thoáng mà con gấu kia đã chạy mất hút, nó có muốn đuổi theo cũng không thể phân thân ra được, thật là xót ruột mà. nguồn

Con chim đỏ thẫm kia đang hót đầy giận dữ ở giữa không trung, cả người đỏ rực bộc phát ánh lửa đầy trời, đem khối cự thạch đập về phía nó nung chảy thành nham thạch đỏ tươi như máu, rơi vãi xuống đất.

Nó vô cùng phẫn nộ, vốn trông thấy thằng bé hung tàn này, chỉ một kích đã đem thiên tài của Thụ tộc đụng gãy thành hai đoạn, nên nó định tạm thời tránh đi mũi nhọn tìm cơ hội lại lần nữa xuống tay, ai ngờ thiếu chút nữa bị một khối đá lớn đập trúng.

Nó là Hỏa Vân Tước, tính tình hung tợn, không chịu nổi nhất là bị kích thích nên nó lập tức điên cuồng, khắp trời đều là Hỏa văn trút xuống chỗ nhóc tỳ.

Từ xa nhìn vào giống như một dòng thác đỏ rực liên miên bất tận từ trên trời tuôn xuống, hơi nóng đốt người, hình ảnh thật là khủng bố.

"Đại Hồng, mày sẽ phải trả giá đắt!" Nhóc tỳ cau cái mặt nhỏ nhắn thét lớn. Bị con Hỏa vân Tước này làm vướng chân, kết quả Nhân Hùng một sừng bỏ trốn mất dạng, tay gấu cũng bay theo luôn.

Ánh bạc như nước tỏa ra khắp người nó, nhanh chóng hóa thành một cái khay bạc hiện ra sau người nó, tinh kiết và thần thánh, cao gần bằng người nó, gần như bao phủ toàn thân nó, tỏa ra hào quang chói lọi.

Nhóc tỳ trông giống như một vị thần sừng sững trên mặt đất, cả người nó tỏa sáng, khay bạc như Thần Nguyệt từ chín tầng trời giáng xuống, làm nổi bật nhóc tỳ thần võ bất phàm.

Ánh lửa như hồng thủy che ngợp bầu trời, phát ra âm thanh ầm ầm trút xuống, thanh thế vô cùng kinh khủng! Khay bạc sau lưng nhóc tỳ rực cháy, hào quang lóng lánh ánh bạc như nước trước tiên cuốn về phía trước ngăn chặn thế lửa.

Mấy thiên tài Bổ Thiên các giật mình, tất cả cấp tốc lui về phía sau, mỗi người đều lộ vẻ xúc động mạnh, vị tiểu sư đệ này biểu hiện quá kinh người rồi.

Lửa đỏ ập xuống, trên mặt đất đất đá tan chảy, cổ thụ hóa tro tàn, mặt đất hóa thành dung nham, dung nham cuồn cuộn sôi trào biến cả khu rừng thành biển lửa.

Nhóc tỳ nổi giận, thân thể bạo phát ra khí tức không gì sánh nổi, toàn thân Phù Văn sáng rực ầm ầm chấn động, khay bạc sau lưng càng thêm thánh khiết, bất luận là nham thạch nóng chảy hay lửa cháy đều bị ngăn lại.

Đồng thời tay phải nó xòe rộng năm ngón, ngân quang đan dệt như tia chớp tạo thành một con Ma Cầm thời Thái Cổ, bay vút lên cao đánh về phía Hỏa Vân Tước.

“Phanh” một tiếng, hai hung cầm va vào nhau, hào quang đỏ rực lẫn sáng bạc đồng thời tóe ra, trên trời truyền đến tiếng động ầm ầm không ngớt.

“Chạy đi đâu!” Nhóc tỳ quát lớn, nó phát hiện Hỏa Vân Tước đầu óc đã thanh tỉnh lại rồi, đang định dang cánh trốn đi.

Nó nhanh chóng xông về nơi xa, dậm mạnh chân lên đỉnh một ngọn núi

nhỏ. Sức mạnh thân thể kinh khủng đến mức làm cho ngọn núi nhỏ vỡ tung trông thật kinh khủng. Cả người nó vọt lên không trung tiến vào bầu trời, nhào về phía con chim đỏ to lớn.

Hỏa Vân Tước giật mình khiếp sợ, thằng bé này quá hung tàn, dậm châm một cái là vọt tới bầu trời, hay là nó định bay?

Nó kêu to một tiếng, cả người thiêu đốt, Bảo Thuật gia trì trên người, cực nhanh vút lên, tốc độ trong nháy mắt tăng vọt gấp mấy lần, rốt cuộc cũng thoát khỏi thằng nhóc Nhân tộc đáng sợ kia.

Nhóc tỳ không cam lòng. Lòng bàn tay nó phát sáng long lanh tựa như trong suốt, bộc phát tia chớp màu vàng. Tia chớp này đích thực là có tốc độ cực điểm, bùng nổ trên người của Hỏa Vân Tước.

Một tiếng gáy đầy phẫn nộ, lông vũ của con chim lớn màu đỏ nổ tung, rơi xuống một đám Linh vũ màu đỏ thẫm, còn có một phần thân thể cháy đen bốc mùi thịt thơm phức.

“Xoạt!”

Một vệt sáng bạc lướt qua, nhóc tỳ gắng sức ném ra một vầng trăng bạc, ánh trăng sáng như tuyết giống như ánh đao chém trúng Hỏa Vân Tước làm cho cả người nó chấn động. Một khối thịt rớt ra, con chim rơi xuống cực nhanh.

Nhóc tỳ cười rất vui vẻ, nó reo lên: “ Đại Hồng nhanh vào nồi nào!”

Hỏa Vân Tước gào thét thảm thiết rồi rơi xuống rất nhanh, nhưng ngay khi sắp va đập vào mặt đất nó đột nhiên đảo người một cái, bay là là mặt đất lao thẳng về nơi xa.

“A, quá xảo quyệt mà, vậy mà lại giả chết!” Nhóc tỳ tức tối, lúc này cu cậu đã vừa vặn vọt lên đến đỉnh điểm, đang bắt đầu rơi xuống, chịu chết chẳng làm gì được.

Hỏa Vân Tước như chim sợ cành cong, nghe thấy nhóc tỳ nói vậy giật thót người một cái, trốn càng nhanh hơn. Bay sát mặt đất như vậy hai cánh của nó phạt đứt rất nhiều ngọn cây cổ thụ.

Mấy vị thiên tài Bổ Thiên các nhìn đến trợn mắt há mồm. Vị tiểu sư đệ này quá mạnh mẽ đi, làm cho Ma Cầm mạnh mẽ như vậy cũng phải sợ chạy trối chết.

Ở nơi xa, trong một vùng rừng núi, Nhân Hùng một sừng quệt mồ hôi lạnh, không ngờ thốt ra tiếng người: "Thật hung tàn!"

"Oanh" một tiếng, nhóc tỳ rơi xuống đất, làm cho một ngọn núi đá run rẩy, vỡ ra một cái hố to, khe nứt lan tràn ra ngoài không biết bao xa.

Nó tức tối chạy đi, miệng không ngừng la hét: "Con chim nhỏ xảo quyệt vậy mà lại trốn thoát, lần sau đừng để tao trông thấy mày!"

Năm vị thiên tài Bổ Thiên các ngơ ngác nhìn nhau, thật chẳng biết phải nói gì cho phải. Sư đệ này của họ so với hung thú còn hung tàn hơn a!

Nhóc tỳ chạy về chỗ cũ, từ trong rừng xách theo một khối thịt tươi hơn hai mươi cân vẫn còn dính một ít lông vũ đỏ rực. Đây là một đòn cuối cùng dùng trăng bạc chém rụng ra đấy.

"Cuối cùng cũng không có uổng công, có thể nếm thử thịt tươi rồi." Nó mở miệng nói.

Vùng núi non này có không ít sinh linh ẩn núp, nhìn thấy cảnh này tất cả đều sởn gai ốc, chỉ trong chốc lát mặt đất run rẩy, cây cỏ run rẩy, lá bay toán loạn, tất cả đều chạy thục mạng.

"A, chỗ đó có một con lạc đà tím ẩn núp, nghe nói thịt ở bướu của lạc ăn ngon nhất, để nó chạy mất rồi." Nhóc tỳ sốt ruột giậm chân, trợn mắt nhìn núi rừng.

Con lạc đà tím nghe xong loạng choạng, thiếu chút nữa thì ngã quỵ, sau

đó nó điên cuồng chạy trốn, trong chớp mắt hóa thành một luồng sáng màu tím tan biến vào trong cánh rừng bao la.

"Ui, lại một con dê vàng, đùi dê nướng của ta a!" Nhóc tỳ rên rỉ.

Một con dê hai đầu toàn thân vàng óng ánh, sau khi nghe được hai chân sau đá hậu chạy trốn điên cuồng, tốc độ so với trước đây nhanh hơn rất nhiều, trong chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

Những cường giả này đều là thiên tài thuộc các chủng tộc khác nhau, trong đó không thiếu sinh linh hình người, sau khi nghe thấy nhóc tỳ nói như vậy đều chạy trối chết, chỉ sợ bị nó ăn thịt, chạy trốn như đang tránh ôn dịch vậy.

"Sư huynh sư tỷ, chúng ta ăn chút gì đi, lát nữa lại tiếp tục xông pha trong cái tiểu thế giới này, tìm kiếm Thiên cốt, Bất Lão thần tuyền, truyền thừa của chư Thánh."

Nhóc tỳ rất nhanh nhẹn cạo sạch miếng thịt này, rửa sạch sẽ bên hồ nước, lập tức lấy ra đủ kiểu nồi niêu xoong chảo, nhanh chóng nổi lửa, nêm nếm gia vị rồi bắt tay vào ninh nấu.

"Ăn thật rồi, quá hung tàn mà!" Mấy đầu hung linh chạy trốn sau cùng đều lông tóc dựng đứng, chẳng dám dây dưa ở lại, đều xoay người bỏ chạy.

"Con Hỏa Vân Tước ghê gớm này chẳng lẽ là đời sau của Thái Cổ di chủng? Tuyệt đối là huyết nhục bảo dược!" Vừa ăn một miếng một vị sư huynh đã lộ vẻ xúc động.

"Đúng vậy mà!" Một vị sư tỷ xinh đẹp vớt từ trong nồi ra một miếng thịt thơm phức sáng óng ánh, vừa ăn vào trong miệng đã thấy một luồng sức mạnh kỳ diệu tinh thuần tỏa khắp toàn thân, làm cho nàng cảm thấy cả người khoan khoái.

Mọi người nhanh chóng động đũa, trong nháy mắt hơn hai chục cân thịt bị chén sạch, ngay cả nước canh cũng chẳng còn thừa bao nhiêu.

“Huyết nhục bảo dược!” Cả đám người kinh ngạc, lúc này bọn họ khắp người đều phát ra những tia sáng long lanh rất nhỏ.

“Mọi người rốt cuộc cũng hiểu được chứ, những Bảo Cụ này quan trọng đến nhường nào, nếu đệ không mang theo thì làm sao có được đồ ăn ngon như vậy. Thực sự là ăn rất ngon đấy!”

Nó cảm thấy trong người có một làn sóng nhiệt vang lên ầm ầm, trùng kích bên trong máu thịt của nó, tinh khí đang lớn mạnh, nếu như ngày nào cũng được ăn loại huyết nhục bảo dược này nó tin chắc chẳng mất bao lâu sẽ đột phá.

Mấy vị thiên tài của Bổ Thiên các cảm thấy rất ngượng ngùng, đặc biệt là hai vị sư tỷ xinh đẹp càng thẹn thùng vì bị thằng nhóc này lây bệnh, biến thành kẻ tham ăn, từ khi tiến vào tiểu thế giới này cho đến giờ chỉ toàn bàn chuyện đánh chén, chẳng hề tìm kiếm Thiên cốt hay Thánh dược gì cả.

“Chỗ đó có bốn cây Linh dược, huynh sẽ đến hái.” Một vị sư huynh đứng lên.

“Chẳng đi đâu mà vội, để đến tối chúng ta bắt một con mãnh thú hầm nhừ với Linh dược, đó mới thật là món ngon đó nha.” Nhóc tỳ nói.

Trong lúc đó, xa xa trong dãy núi một ít sinh linh bản địa thì thầm.

“Nghe thấy không, ở đây vừa mới xuất hiện một tiểu ma vương, cái gì cũng ăn tuốt, chư vị cẩn thận nhé, nghìn vạn lần đừng có lại gần chỗ đó.”

“Quá hung tàn, ăn thịt Thụ nhân, lại ăn thịt cả Hỏa Vân Tước, sau đó còn muốn ăn thịt cả Nhân Hùng một sừng, nhất định đó chính là đại ma vương rồi.”

Một đám sinh linh bàn ra tán vào. Trong lúc đó một sinh vật hình người đi tới, hơi lạnh căm căm quét qua ngay lập tức làm cho mảnh rừng núi đó trở nên lạnh giá, tựa như một làn sương lạnh phủ xuống.

Hắn từ sâu trong dãy núi đi ra, khắp người bao phủ ánh bạc, đi về phía hồ nước, trong khi đi tới khí tức kinh người tỏa ra làm kinh sợ sinh linh ở gần đấy.

Bên hồ nước có một vách núi, trên đó có vài cây tùng cổ thụ xanh ngắt mà cổ lão, trông giống như mấy con Cầu Long uốn lượn đang nằm, bên cạnh còn có bốn cây linh dược mọc dàn hàng, hào quang óng ánh lưu động.

Đó là bốn gốc Xích Lan, trông giống như lưỡi khoan đỏ như máu tỏa hào quang đẹp mắt, hấp thụ linh khí trong trời đất mà sống, tỏa ra mùi hương thoang thoảng.

Đến ngay cả nhóc tỳ cũng phải thán phục, ở thế giới bên ngoài một gốc Linh dược cần cả một ngọn Linh sơn mới có thể thai nghén ra được, vô cùng quý hiếm, vậy mà chỗ này cả bốn gốc cùng mọc, khiến cho người ta sợ hết hồn.

Linh khí trong tiểu thế giới này quá đậm đặc, vì vậy mới có thể thai nghén ra đến bốn gốc ở cùng một chỗ!

“Ta cảm thấy dược hiệu nhất định sẽ rất kinh người, tuyệt đối là cây thuốc quý lâu năm, trên bề mặt có luân văn màu đỏ máu, nói không chừng có thể giúp chúng ta đột phá bình cảnh.” Mấy người đệ tử trẻ tuổi Bổ Thiên các mắt sáng lấp lánh.

Một vị sư huynh bắt đầu bám vào vách đá leo tới, chuẩn bị hái cả xuống.

Khi hắn vừa đến gần bốn gốc Linh dược thì bỗng nhiên cảm thấy toàn thân lạnh toát, chợt ngẩng đầu nhìn thì phát hiện sinh vật hình người ở phía trên đang nhìn xuống người hắn.

“Ngươi là ai?!”

“Ầm!”

Sinh linh này vô cùng ngang ngược, giẫm một cước làm vách đá đổ nát,

giống như cơn lũ bất thình lình bộc phát, ào ào mãnh liệt trút xuống.

Chuyện xảy ra quá đột ngột làm vị thiên tài Bổ Thiên các này kinh hô, nháy mắt đã bị rơi xuống, vô số cự thạch mấy ngàn cân trút xuống, chưa kể cự thạch vạn cân khối này tiếp khối kia lăn xuống.

Trên vách đá sinh linh hình người giậm chân một cái hầu như làm cho cả núi đá vỡ vụn, sắp đem thiên tài của Bổ Thiên các chôn vùi trong đống đá hàng vạn cân.

"Sư huynh!"

Mấy người phía sau thất kinh gọi lớn, biến cố này cũng quá đột ngột, không phải ai cũng được có thân thể kinh khủng như nhóc tỳ. Người bình thường nếu bị vài khối đá vạn cân liên tục va đập nhất định sẽ trở thành thịt vụn.

Vách núi đổ nát, cự thạch quay cuồng, thanh thế vô cùng đáng sợ. Vị sư huynh kia cả người Phù Văn lóe sáng nhưng rồi cũng bị vùi lấp.

"Ầm!"

Nhóc tỳ chuyển động, nó nhảy vào giữa đống đá vụn, hai tay đánh ra làm cho núi sông biến sắc. Nó bắt được cánh tay của sư huynh lôi mạnh ra ngoài, thế chỗ hắn mạnh mẽ đối kháng với cự thạch đang rơi xuống.

Sinh vật hình người trên vách núi giở một bức tranh ra xem, so sánh với mấy người phía dưới, con ngươi màu bạc chợt sáng bừng lên, nó nói: "Chính là các ngươi."

Nó đạp xuống một cước kinh thiên động địa, bốn gốc Linh dược bị nó ngắt xuống, còn cả ngọn núi thì bị đạp vỡ lăn xuống dưới định chôn vùi nhóc tỳ.

Phù Văn lóe lên, quanh người nhóc tỳ sấm chớp rền vang, rất nhiều cự thạch bị đánh nát. Nó rốt cục vẫn vọt ra ngoài mà không bị chôn vùi.

“Ngươi có phải là đứa bé khá đặc biệt kia của Nhân tộc?” Nó nhìn chằm chằm vào nhóc tỳ, con ngươi màu bạc đáng sợ vô cùng, sắc bén đến dọa người.

“Ngươi là ai, tại sao lại tấn công bọn ta?” Một vị sư tỷ Bổ Thiên các quát hỏi.

“Hoàng Kim sư tử chín đầu nói muốn thu phục ngươi, ta lại không muốn cho hắn được toại nguyện. Đi theo ta, trở thành chiến bộc của ta, sau này ta sẽ thả cho ngươi quay trở lại Nhân tộc, nhất định có thể chiếm đất xưng vương!” Nó đứng ở trên một tảng đá lớn nhìn xuống nhóc tỳ, những người khác nó chẳng thèm liếc mắt, toàn thân nó lấp lánh ánh bạc, thần huy lập lòe tản ra chấn động kinh khủng.

“Ngươi là con gì?” Nhóc tỳ hỏi.

“Ta là vương của ngươi, sau này ngươi đi theo bên người ta, cùng ta đi lập những chiến công huy hoàng. Dùng ngôn từ Nhân tộc của ngươi, ta là chủ nhân của ngươi.” Sinh linh màu bạc mở miệng nói, trong nháy mắt một làn sóng chấn động như biển cả bùng phát, một luồng khí tức kinh khủng như sóng triều đổ ập về phía trước.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nhóc tỳ tức khắc đen lại, nó tiến về phía trước, đi vòng quanh sinh vật nọ ngắm trên nhìn dưới.

“Ngươi định làm cái gì vậy?” Sinh vật hình người màu bạc hỏi.

“Ngươi một chút thịt cũng chẳng có, toàn xương là xương, đã thế còn là hình người, ngươi bảo ta ăn thế nào được? Cho dù có hầm nhừ đi nữa ta cũng chẳng muốn ăn, ta sợ tâm lý bị ám ảnh.” Mặt nhóc tỳ ngày càng đen, bực tức phàn nàn, nó giận dữ nói: “Tại sao ngươi lại là hình người hả? Bắt ngươi thì có lợi ích gì chứ? Ngươi nói thử xem, ta phải xử lý ngươi như thế nào đây, chôn sống hay hấp cách thủy?!”

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 119: Thu Hoạch Di Chủng

Sinh linh màu bạc đứng ở trên một tảng đá lớn, vẻ mặt ngạc nhiên đờ ra, thằng nhóc trước mắt này thực sự là nhân loại hay sao? Sao lại hung tàn đến thế, còn muốn ăn thịt cả hắn!

"Sợ chưa, mau mau tự mình rửa thật sạch rồi nhảy vào trong nồi đi." Nhóc tỳ trừng mắt to nhìn hắn.

Đến cùng ai mới lại Thái Cổ di chủng, ai mới là nhân loại? Sinh linh màu bạc có cảm giác thần kinh bị rối loạn, làm sao giống như hai người đổi chủng tộc cho nhau?

"Ngươi chắc chắn mình đang nói chuyện tới ta?" Hắn chần chừ hỏi.

"Phí lời, ở đây trừ ngươi ra còn có cái gì có thể ăn được sao?" Nhóc tỳ hỏi ngược lại một cách lẽ thẳng khí hùng.

"GÀOOOO" Sinh linh màu bạc gào thét khiến cho núi rừng rung động, lá rụng bay lượn, sắc mặt hắn cực kỳ âm trầm, ngân quang thu lại, lộ ra chân thân.

Hắn thực sự tức điên lên rồi, từ trước tới nay chưa từng gặp gỡ nhân loại như thế, lại muốn ăn thịt hắn, đây là bị điên sao?

Hắn có hình dáng như con người nhưng trên thân thể được bao phủ bởi một lớp vảy màu bạc, gương mặt giống như người, cũng có da thịt, hơn nữa vẫn tính là anh tuấn, điểm khác biệt là hắn sở hữu đôi mắt màu bạc, lấp lánh ép người, tóc bạc trắng rối tung như là thác nước.

Đến bây giờ chỉ có hắn ăn thịt người, những sinh linh khác thấy hắn đều bỏ chạy, hiện nay lại xuất hiện một người muốn ăn thịt hắn, hắn mạnh mẽ

hóa thành một vệt sáng bạc tấn công về phía trước.

"Ta sẽ giáo dục ngươi cách tôn trọng một vị Vương trong tương lai như thế nào!"

Ánh sáng màu bạc như sóng lớn, cuồng bạo kinh người, chớp mắt đã đến phụ cận, một quyền nhắm thẳng đầu nhóc tỳ. Hắn tạo nên một cơn gió lớn cuốn bay tất cả đất đá xung quanh.

Mấy vị đệ tử Bổ Thiên các khiếp sợ, con sinh linh này quá mạnh mẽ, chỉ tạo lên gió to đã cuốn bay tảng đá nặng như thế. Hắn thực sự mạnh đến thế nào?

Nhóc tỳ hét lớn, tiến lên nghênh tiếp, chuẩn bị cứng đối cứng, tóc đen đầy đầu bay lượn. Để nó ít đi mấy phần non nớt, tăng thêm mấy phần oai hùng, trong miệng thở khí như cầu vồng.

"Ầm"

Hai quyền va chạm tạo nên tiếng nổ rung trời. Nó như một đạo sấm sét đang nổ tung, sinh linh màu bạc phi thường khiếp sợ, mở to mắt bạc, bàn tay của hắn có Phù Văn dày đặc, nhanh chóng tỏa ra.

Hai người cứ như thế rút lui, đôi mắt nhóc tỳ tỏa sáng nhìn chằm chằm vào hắn, nóng lòng muốn vồ giết tới lần nữa. Càng có một vẻ dã tính, thô bạo.

Sinh linh màu bạc cảm thấy sợ hãi, run rẩy đôi tay, chỉ dùng sức mạnh thân thể hắn không địch lại, nếu không phải trong thời khắc mấu chốt hắn vận dụng bí lực của Phù Văn thì lúc nãy đã ăn thiệt thời lớn.

Hắn đem bốn cây Linh Dược ném ra một ngọn núi phía xa. Phòng ngừa sẽ bị hủy diệt trong lúc quyết đấu.

Sau đó hắn ra tay lần nữa, đôi mắt bạc phát sáng hóa thành hai luồng sáng bạc dài đến mười mấy mét, bay tới cực nhanh, so với thần tiễn bắn ra

còn khủng bố.

Sắc mặt nhóc tỳ không hề thay đổi, ra tay nhanh chóng, lòng bàn tay tỏa ánh sáng vàng óng, một mảnh chớp giật hừng hực bổ xuống ầm ầm.

Trời đất rực sáng, tia chớp cùng ánh bạc như đang cùng nhau nhảy múa.

Nhóc tỳ lướt ngang, một sợi tóc đen bị chém đứt, nơi cổ bị một vệt sáng bạc xoẹt qua tạo nên một vết thương nhẹ, chảy ra một vệt máu.

Thực sự nguy hiểm, nếu ánh sáng bạc lệch một chút liền xuyên thủng cổ họng nó, như vậy sợ rằng sẽ xuyên ra sau gáy và đầu nó sẽ rơi xuống đất.

Cùng lúc đó sinh linh màu bạc cũng xuất hiện vài vết thương, lảo đảo rút lui, một mảng vảy bị bóc ra, hắn kinh sợ nói: "Bảo thuật Toan Nghê Vương!"

"Thật là lợi hại." Nhóc tỳ lau sạch vết máu trên cổ, lộ vẻ mặt ngạc nhiên.
.

"Thật mạnh, chẳng trách Sư Tử chín đầu muốn thu ngươi làm chiến phó, ta quyết định phải cướp rồi!" Sinh linh màu bạc mở miệng, ánh mắt càng thêm nóng bỏng, lúc này một vùng sáng bạc hừng hực hiện lên xung quanh hắn, hắn đứng ở giữa như một vị vương giả đang nhìn xuống chư hầu của mình, khí tức mạnh hơn không chỉ gấp mười lần.

Mấy người Bổ Thiên các sợ hãi, con Thái Cổ di chủng này mạnh mẽ hơn rất nhiều so với tưởng tượng của bọn họ, tùy rằng còn lâu mới trưởng thành nhưng đã có khí tức của vương giả.

"Gàooooo"

Hắn lao vào vồ giết, mang theo vô tận ánh sáng như một vùng biển mênh mông. Nhóc tỳ lộ vẻ nghiêm túc, toàn thân tia điện lấp lóe, kim quang ngút trời, nó như hóa thành một vị Lôi thần còn nhỏ đang điều khiển tia chớp vàng óng phá tan nơi này.

"Ầm"

Một khối đá nặng hai mươi mấy vạn cân bị tia điện bổ thành bột mịn, ánh chớp ngang trời, kinh động tâm hồn mọi người.

"Phốc"

Ngân quang che ngợp bầu trời phá tan một mảnh núi rừng trở thành bình địa, hóa thành tro tàn, khiến khắp nơi bừa bãi, ngổn ngang.

Nhóc tỳ chiến đấu cùng sinh linh màu bạc không màng sống chết, cấp tốc di chuyển thân thể, hai người sáng rực khiến người ta không mở mắt được, đâu đâu cũng có Phù Văn cùng Bảo Thuật.

Con sinh linh này có thời gian tu hành vượt xa nhóc tỳ, cảnh giới cao thâm hơn, hắn muốn lấy thực lực tuyệt đối trấn áp tên thiên tài nhân tộc này, nhưng nhận thấy quá khó ứng phó thiếu niên này, mấy lần nó đều có thể tránh thoát nguy hiểm.

Nhóc tỳ không hề sợ hãi, càng đánh càng mạnh.

Sinh linh màu bạc phun ra nuốt vào Phù Văn, công kích nhóc tỳ, một mảnh đại dương màu bạc bao phủ xuống, cùng lúc đó đôi mắt hắn tỏa ánh sáng chói lọi, hai loại bảo thuật hợp nhất, đánh giết về phía trước.

Đột nhiên ánh sáng rực rỡ chói mắt tỏa ra, Phù Văn trong tay nhóc tỳ đan dệt, một tấm Cốt Kính trong suốt như ngọc xuất hiện, chặn lại ánh sáng bạc bắn ra từ trong mắt đối phương, phản chiếu trở lại.

"Phốc"

Sinh linh màu bạc kêu rên một tiếng, bả vai xuất hiện hai lỗ máu, máu tươi chảy cuồn cuồn, lộ ra vết thương đáng sợ.

"Ngươi lại chiếm được Bảo cốt của Toan Nghê còn tế luyện thành chí bảo."

Chủng tộc mạnh mẽ đều không thể chấp nhận Bảo Thuật trong tộc truyền ra ngoài, sẽ tự phá hủy Bảo Cốt trước khi chết, hủy diệt tất cả, tình huống nguyên thủy phù cốt lưu lạc ra ngoài rất hiếm thấy.

"Xin lỗi, cái gương hơi trơn nên rơi ra từ trong lồng ngực." Nhóc tỳ xin lỗi một cách thiếu thành ý khiến cho sinh linh màu bạc căm ghét.

Thời gian tu hành của hắn lâu hơn đối phương, cảnh giới cũng cao hơn một đoạn, muốn dựa vào điều này để trấn áp nhóc tỳ nhưng không thể, lúc này nhóc tỳ vận dụng Bảo Cụ để hắn không biết nói gì.

"Ầm"

Sinh vật màu bạc há mồm, phun ra một chùm ánh sáng, đón gió hóa thành một cây quạt màu bạc, quạt về phía nhóc tỳ tạo thành sóng bạc mênh mông cuồn cuộn.

Nhóc tỳ dùng bảo kính chống cự, ổn định thân hình. Nhưng dãy núi sau lưng nó thì đất đã bay mù trời, tất cả cổ thụ chọc trời đều bị bật bay cả rễ, nổ nát vụn trên không. Kinh khủng hơn là một ngọn núi đá cũng chia năm xẻ bảy, đất đá lăn xuống ầm ầm giống như bị Lôi thần bổ nát.

Cảnh tượng như thế này quá kinh khủng. Bảo Cụ uy lực cực lớn, kinh tâm động phách, để thiên tài của Bổ Thiên các đang xem cuộc chiến ở phía xa đều hãi hùng khiếp vía, sinh linh màu bạc này tuyệt đối là đời sau của Vương tộc có sức mạnh khó mà tưởng tượng được.

Nếu không tại sao hắn còn nhỏ tuổi lại có thể nắm giữ cây quạt màu bạc có uy lực quá mạnh mẽ như vậy, vật không nên xuất hiện trong tay một con di chủng còn chưa trưởng thành.

Đương nhiên, bọn họ cũng cực kỳ khiếp sợ trước sức mạnh của nhóc tỳ, của cải của vị tiểu sư đệ này cũng quá phong phú chứ? Vậy mà nắm giữ Bảo Cốt của Toan Nghê một loại Thái Cổ di chủng mạnh nhất, tế luyện thành Cốt Kính, quả thật không thể tin được.

"Mở!"

Thanh âm của nhóc tỳ như sấm nổ, quát to một tiếng. Xoay chuyển Cốt Kính trong tay. Dùng mặt ngược lại chiếu vào sinh linh màu bạc. Có một cái Phù Văn lấp loé ánh chớp trên mặt xương óng ánh.

"Oanh" một tiếng vang thật lớn, một tia chớp to lớn bay ra. Đây là sức mạnh do hàm nghĩa của Thái Cổ di chủng Toan Nghê kết hợp cùng Cốt Kính, được nhóc tỳ thôi thúc ra, có thần uy kinh người.

Màu bạc sinh linh biến sắc, lần nữa vung lên cây quạt trong tay, ánh bạc che ngợp bầu trời, va chạm vào tia chớp màu vàng to lớn kia, nổ tung thành hào quang óng ánh.

Cuối cùng, hai người lùi về sau, đều lộ ra vẻ kinh sợ, thán phục sự mạnh mẽ của Bảo Cụ trong tay đối phương.

"Ngươi thực sự khiến ta giật mình, chỉ là một nhân loại nhỏ tuổi lại có sức chiến đấu mạnh mẽ như vậy, đây là lần đầu ta gặp được." Tuổi tác của sinh linh màu bạc mặc dù không lớn, nhưng cũng tu hành lâu hơn nhóc tỳ, vậy mà không làm gì được nó, khiến hắn không dám tin tưởng, sắc mặt khó coi.

"Biết lợi hại chưa, nếu không như vậy đi, ta cũng không ăn ngươi rồi, ngươi làm chiến phó cho ta được không?" Nhóc tỳ chế nhạo.

Trên mặt sinh linh màu bạc nổi lên gân xanh, lập tức rống lên một tiếng, nói: "Ta không thu được ngươi làm chiến sủng thì bọn Sư Tử chín đầu cũng đừng nghĩ lấy được, hôm nay xé rách ngươi, nuốt đi, ai cũng đừng nghĩ có được một tên người hầu mạnh mẽ."

Nhóc tỳ nghe vậy, khuôn mặt nhỏ lập tức đen xuống, nghiến răng nghiến lợi, nói: "Còn có mấy con Thái Cổ di chủng có loại suy nghĩ này? Ta xem các ngươi đều chán sống, trong thực đơn của ta không chỉ có đầu sư tử kho, canh hổ cốt, xem ra lại muốn nhiều hơn vài món ăn nổi tiếng rồi. Chỉ là. . .

Ngươi vô dụng nhất, chỉ có thể giết chết, dùng để trao đổi bảo bối cùng người khác!"

Nó bắt đầu phát uy, bảo kính trong tay lóng lánh, nó ra tay không ngừng, đại chiến kịch liệt.

"Không muốn lãng phí thời gian rồi, chịu chết đi!" Sinh linh màu bạc lạnh nhạt gầm nhẹ nói, hắn phun ra một cây chủy thủ, ánh bạc lấp loé, nháy mắt bay ra.

Trong quá trình này, hắn cố hết sức vung lên cây quạt màu bạc, kiềm chế Cốt Kính trong tay nhóc tỳ, khiến nó không có dư lực chống lại chủy thủ.

Chuôi chủy thủ màu bạc này được mài thành từ Bảo Cốt, mặc dù không có uy lực bằng bảo phiến, nhưng cũng không thể khinh thường, lúc này cây quạt đang chặn lại bảo kính Toan Nghê, vì vậy món Bảo Cụ thứ ba xuất hiện liền trở nên đáng sợ.

"Oanh"

Trên đầu nhóc tỳ đột nhiên xuất hiện một miệng núi lửa, "Dung nham" chảy cuồn cuộn, bên trong truyền ra từng tiếng rồng gầm, tiếp theo một luồng ánh sáng màu vàng vọt lên, quỷ dị mà lại khủng bố.

"Răng rắc" một tiếng, chuôi chủy thủ này bị xoắn đứt thành hai đoạn, rơi trên mặt đất.

Món Bảo Cụ này của nhóc tỳ được tạo thành từ hai mảnh xương màu vàng liên kết với nhau, chùm sáng kinh người, khiến mặt trời đều ảm đạm phai mờ, phát ra từng tiếng rồng gầm giao rít.

"Cái gì?" Sinh linh màu bạc kinh hãi, đối phương lại lấy ra một món Bảo Cụ mạnh mẽ, điều này cũng quá kinh người.

Xoạt một tiếng, luồng sáng vàng bay tới, giống như hai con Cầu Long quấn nhau, hóa thành một chuôi bảo tiễn, trong nháy mắt cắt qua.

"Không tốt!" Hắn xoay người bỏ chạy, hắn dựa vào cảnh giới cao, mới miễn cưỡng đánh ngang tay với nhóc tỳ, bây giờ trên phương diện Bảo Cụ thất bại hoàn toàn, có thể nào không trốn.

Nhưng mà, hơi chậm một bước, Cốt Tiễn màu vàng vọt qua, cánh tay trái của hắn bị cắt đứt, máu me tung tóe.

"Đáng chết!"

Hắn hét vang, bảo phiến màu bạc trong tay xoay tròn, nâng hắn lên, phát ra ánh sáng vô cùng vô tận, sau đó bay rạp mặt đất hướng về phía xa với tốc độ cực nhanh.

"Chạy đi đâu!" Nhóc tỳ khẽ quát, Cốt Kính phát sáng, nâng hai chân của nó, đuổi theo nhanh như chớp.

Làm như vậy cực kỳ tiêu hao Tinh Khí Thần, thế nhưng hai người đều không để ý được nhiều như vậy, một người liều mạng chạy, một người nhanh như lôi điện, muốn giữ đối phương lại.

"Tiểu sư đệ đến cùng có lai lịch gì, tại sao lại có Bảo Cụ mạnh mẽ như vậy? Người bình thường ai có thể nắm giữ, mỗi một món đều đủ làm chí bảo trấn tộc."

Mấy vị đệ tử của Bổ Thiên các than thở, át chủ bài của nhóc tỳ quá kinh người, thời khắc mấu chốt, càng lôi ra hai cái Bảo Cụ mạnh mẽ như vậy.

Bọn họ không biết, hai món cốt bảo này đều là nhóc tỳ liều mạng đoạt về, cũng không phải do tộc nhân cùng trưởng bối ban tặng.

Mấy người nhặt lên đoạn tay cụt kia, lấy về bốn cây Linh Dược, lên đường đuổi theo, lo lắng nhóc tỳ chịu thiệt, sợ phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn.

Bọn họ men theo vết tích của trận chiến, cuối cùng sau nửa canh giờ cũng tìm tới, trận chiến này đã kết thúc, trên đất tràn đầy vết máu.

Nhóc tỳ than thở, không hề có một chút vui vẻ, mà lại bi phẫn không thôi, điều này tức khắc làm cho mấy người sợ hết hồn, cho rằng sư đệ gặp phải thua thiệt lớn.

"Tiểu sư đệ làm sao vậy?"

"Bảo Cụ của đệ. . . Ô ô, không còn, hủy diệt rồi." Nó hết sức thương tâm.

"A!" Mấy người đều lắp bắp kinh hãi, tiếp theo là đau lòng, bất kể là Cốt Kính vẫn là Cốt Tiễn màu vàng, đều là chí bảo, giá trị liên thành, có thể dùng để trấn thủ bộ tộc, bất luận một món nào bị tổn hại đều là tổn thất khó mà tính được.

"Là bảo tiễn bị hủy diệt, hay là này cái gương kia?" Một vị sư tỷ xinh đẹp nhẹ giọng hỏi, muốn an ủi nó.

"Đều không phải." Nhóc tỳ lắc đầu, từ trong ngực móc ra một cây quạt rách nát, xương bạc lờ mờ, đã nát hơn phân nửa.

"A phốc"

Mấy người suýt chút nữa hộc máu, tên tiểu tham tài này đang đau lòng vì chiến lợi phẩm, bọn họ vẫn cho rằng bảo bối của nó bị hủy diệt rồi đây, thật khiến người không biết phải nói gì.

Sinh linh màu bạc đền tội, bị Cổ Tiễn màu vàng cắt đứt cổ, trong chớp mắt đầu lâu lăn xuống, lại bị bảo kính Toan Nghê phát ra ánh chớp đánh thành tro tàn.

"Cuối cùng vẫn là cảnh giới của mình không đủ sâu, nhất định phải mau chóng đột phá, nếu vừa rồi giải quyết con Thái Cổ di chủng này nhanh một chút, món Bảo Cụ này sẽ không hủy diệt." Nhóc tỳ căm giận.

Bên cạnh mấy người không nói gì, người tiểu sư đệ này vẫn còn nhỏ như vậy, tu vi cũng đã cao đáng sợ, còn muốn đột phá tới chỗ nào? Nó vẫn chưa

đến mười tuổi a, chẳng lẽ đã nghĩ chống lại những nhân vật thuộc thế hệ trước?!

"Con Thái Cổ di chủng này nhất định là bảo dược huyết nhục, nếu rèn luyện ra tinh huyết của hắn, tẩm bổ bản thân, nhất định có thể đột phá đến một cảnh giới hoàn toàn mới, nhưng là mình không muốn ăn sinh linh hình người." Nhóc tỳ cau mày, khuôn mặt nhỏ nhăn lại, do dự không quyết định được.

"Có thể trao đổi với người khác." Một vị sư huynh của Bổ Thiên các nhắc nhở nó.

"Ai, cũng chỉ có thể như vậy, nếu ăn hắn, đệ sợ sẽ bị ám ảnh trong lòng." Nhóc tỳ buồn bã, sau đó đột nhiên ngẩng đầu, hướng về phía dãy núi đằng xa la lớn: "Có ai muốn đổi Thái Cổ di chủng không?"

Một tiếng hô này khiến dãy núi đều rung động, rất nhiều sinh linh hoảng sợ.

"Có, nhưng phải xem di chủng trong tay ngươi có đủ tốt không đã."

Làm người giật mình chính là, tiếng trả lời nhanh chóng từ phương xa truyền đến.

Lập tức con mắt nhóc tỳ sáng lên, nó nhảy lên, nhấc theo sinh linh màu bạc, nhanh chân đi về phía trước, miệng núi lửa xuất hiện ở trên đầu nó, Cốt Tiễn màu vàng ẩn hiện, nó không hề chủ quan mà cẩn thận đề phòng.

Vượt qua một dãy núi, bọn họ nhìn thấy một nhóm thiên tài lớn, có tới bốn mươi mấy người, bảo vệ một chiếc xe kéo, lấp loé hào quang màu đỏ thẫm, vừa nhìn chính là bảo vật.

"Tại sao có nhiều người như vậy?" Trong mắt nhóc tỳ lấp loé thần quang, dừng lại bước chân.

"Ồ, là con gái nhỏ của Nhân Hoàng, cũng là sư muội của chúng ta!" Mấy

vị thiên tài của Bổ Thiên các kinh ngạc vui mừng, nhận ra chiếc xe kéo kia.

Nhóc tỳ bừng tỉnh, nhớ tới lúc mới đi Bổ Thiên các ở trên đường nhìn thấy chiếc xe phượng kia, chính là chiếc xe này.

Xe kéo lượn lờ mây đỏ, xung quanh đều là thiên tài thiếu niên bảo vệ, chỉ sợ cũng chỉ có con gái nhỏ được Nhân Hoàng thương yêu nhất mới có thể khiến bọn họ làm như vậy.

"Một con Thái Cổ di chủng thật tốt, chúng ta đồng ý trao đổi!" Đối diện có người lộ ra vẻ mặt kinh hỉ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 12 0: Bảy Động Thiên

Nhóc tỳ nghe vậy cảm thấy vui mừng, nó một mực xoắn xuýt, đến cùng có muốn ăn con sinh linh màu bạc này hay không, hiện tại rốt cục có biện pháp giải quyết viên mãn.

"Các ngươi có thể trao đổi bằng vật gì?"

"Chờ chút, chúng ta muốn xác nhận có phải thật sự là Linh Tộc hay không." Một người thần bí mặc áo khoác màu đen từ chỗ xe kéo chạy đến, giọng hắn khàn khàn.

"Đây là Linh Tộc?" Mấy vị sư huynh Bổ Thiên các biến sắc, bọn họ liếc mắt nhìn nhau, đều không khỏi thay đổi sắc mặt.

Linh Tộc là Thái Cổ di chủng, số lượng cực kỳ ít ỏi, nhưng là một chủng tộc mạnh mẽ đến làm người run rẩy. Con sinh linh bị tiểu sư đệ chém giết này toàn thân màu bạc, chắc có Vương huyết truyền thừa.

"Lại đúng là Linh Tộc, chúng ta đồng ý trao đổi." Người mặc áo khoác màu đen cũng dứt khoát, cũng không hề lừa gạt, rất trực tiếp tỏ vẻ muốn con sinh linh này.

Một đám thiếu niên thiên tài đều thay đổi sắc mặt, tương truyền bộ tộc này trong cơ thể có linh huyết hiếm thấy, chỉ cần rèn luyện ra là có thể giúp người ngộ đạo, quả thực là kỳ diệu và thần bí.

"Thực sự là Linh Tộc." Người mặc áo khoác đen đi về phía xe kéo bẩm báo.

"Được, trao đổi bằng viên Tử Vân Tâm kia." Âm thanh trong trẻo truyền ra, như giọt nước rơi vào khay ngọc, phi thường êm tai.

Bốn mươi mấy tên thiên tài ở xung quanh đều thay đổi sắc mặt, còn có mấy người bên cạnh xe kéo lập tức phản đối, cảm thấy có chút không đáng.

"Tử Vân Tâm tuy không phải sản vật hiếm thấy, đồng dạng là Thái Cổ di chủng, nhưng dược hiệu của nó càng bá đạo, có tác dụng lớn trong việc đột phá, công chúa cân nhắc."

"Linh huyết ít ỏi, mặc dù là trong cơ thể của Thái Cổ di chủng cũng không nhất định có thể rèn luyện ra vài giọt, bởi vì nó không phải là huyết mạch truyền thừa, mà là do linh tính ngưng tụ."

Không ít người khuyên can.

Nhưng mà, thiếu nữ hoàng tộc ngồi trong xe kéo lấp lóe mây đỏ tâm ý đã quyết, dưới cái nhìn của nàng loại linh huyết có thể trợ giúp ngộ đạo này so với thứ gì đều quý giá.

Người mặc áo khoác đi tới, khói đen lượn lờ xung quanh hắn, trong tay cầm một chiếc đỉnh hình vuông bằng ngọc dài một thước(*), hắn im lặng đưa ra đỉnh ngọc muốn trao đổi ngay lập tức.

(*) thước: đơn vị đo chiều dài của Trung Quốc, 1 thước = 1/3 mét.

Đương nhiên nhóc tỳ phải kiểm tra cẩn thận, dù sao Thái Cổ di chủng cực kỳ quý hiếm, loại trao đổi này không thể qua loa. Ba vị sư huynh cùng hai vị sư tỷ Bổ Thiên các cũng tiến lên quan sát.

Đỉnh ngọc được mở ra, tử khí mờ mịt lưu chuyển không ngừng, tỏa ra một mùi thơm nức mũi, khiến lỗ chân lông toàn thân thư giãn, cực kỳ thoải mái.

Ở trong đó, có một vật thể màu tím lớn bằng đầu người, óng ánh xán lạn, xinh đẹp giống như một viên kim cương màu tím, toả ra bảo huy cùng mùi hương thơm ngát, bay lên từng sợi từng sợi khói tím.

Đây chính là Tử Vân Tâm, là trái tim của một con Thái Cổ di chủng

hung mãnh, thế nhưng nó càng giống một viên bảo thạch màu tím to lớn, rực rỡ và đẹp đẽ.

"Quả nhiên là bảo dược, thế gian hiếm có!" Mấy vị thiên tài Bổ Thiên các tỏ ra thán phục.

Trong mắt những thiên tài kia đều lộ ra ánh sáng khác thường, trước đây không lâu chính bọn họ đã tham dự trận chiến đó, chém giết con Tử Vân Điêu(*) kia, hao phí rất nhiều tâm huyết.

(*) điêu: con chồn

Mặc dù trong tên của con hung vật này có một chữ là chồn, nhưng lại được phân loại là loài chim. Bởi vì ngoại trừ có một cái đầu chồn tía, các bộ phận còn lại của nó đều có hình dạng đặc thù của các loài ác điểu, giương cánh trời cao, khiến quần hùng khó mà địch nổi.

Chỉ một con Thái Cổ di chủng này cũng đã làm cho nhóm thiên tài kia sứt đầu mẻ trán, nếu không phải bọn họ có nhiều người, hơn nữa vào thời khắc sống còn con gái nhỏ của Nhân Hoàng tự mình ra tay thì chắc chắn sẽ có thương vong nặng nề.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, sức chiến đấu của con Tử Vân Điêu này còn mạnh hơn sinh linh màu bạc, chỉ tiếc gặp phải một đám cường giả, lúc này mới nuốt hận chết đi.

"Không tệ!" Nhóc tỳ khá thoả mãn, viên trái tim màu tím này giống như tên gọi của nó, khí tím bốc hơi, như mây vờn quanh, không có mùi máu tanh, mà là một luồng hương thơm.

Bên cạnh xe kéo, ánh mắt của đám thiên tài nóng như lửa, nhìn chằm chằm vào viên trái tim kia, bọn họ đều cảm thấy không nỡ, không muốn trao đổi. Thế nhưng không có cách nào, tiểu công chúa là người góp nhiều công sức nhất khi đánh giết con hung cầm này. Hơn nữa trong những người này có một nửa là Nhân Hoàng mời chào đến vì con gái nhỏ của mình, còn một

nửa là thiên tài của Hỏa quốc, vì ngưỡng mộ tiểu công chúa mà đi theo bảo vệ.

Sau khi con gái Nhân Hoàng tỏ thái độ, bọn họ dù không muốn cũng không có cách nào.

Nhóc tỳ cất kỹ đỉnh ngọc, nhìn về hướng xe kéo, nói: "Công chúa sư muội, ca cũng là người của Bổ Thiên các, tại sao muội không qua gặp gỡ sư huynh."

Một đám thiên tài ngẩn ra, đứa bé này cũng quá tùy tiện rồi, mặc dù là đồng môn, lại có mấy người dám nói chuyện cùng con gái Nhân Hoàng, ai cũng đều lễ độ, cẩn thận từng li từng tí trước mặt tiểu công chúa.

Mặc dù là năm vị thiên tài của Bổ Thiên các cũng có chút mất tự nhiên, tuy rằng cùng tu hành ở Thượng Cổ Tịnh Thổ, thế nhưng bọn họ cũng chưa từng trò chuyện trực tiếp cùng công chúa, chỉ là xa xa nhìn bóng lưng của nàng.

Ráng đỏ lóe lên, tấm rèm được làm từ châu ngọc của xe kéo bị đẩy ra, một thiếu nữ chừng mười lăm mười sáu tuổi bước ra, vầng trán no đủ mà trắng muốt, mặt trái xoan, lông mày cong cong, mắt to như thủy tinh long lanh, toát ra một loại ánh sáng tràn đầy linh tính.

Nàng có làn da trắng như tuyết, tuy rằng còn chưa trưởng thành, nhưng dáng người cao ráo, phải cao hơn bạn cùng lứa tuổi một cái đầu, không thấp hơn thiếu nữ mười tám mười chín tuổi, gót sen uyển chuyển, eo nhỏ mềm mại đong đưa như rắn, đường cong phi thường ưu mỹ.

Dáng người của nàng vô cùng đẹp, hai chân thon dài thẳng tắp, dáng đi uyển chuyển, đường cong ưu mỹ, thướt tha động lòng người, khiến cho thiếu nữ mười tám mười chín tuổi đều mặc cảm không bằng.

"Thằng nhóc, ngươi gọi ta là gì?" Khóe miệng Hỏa Linh Nhi hơi vểnh lên, mang theo một tia cười nhạo, nói: "Nhỏ như vậy, cũng dám chiếm tiện

nghi."

"Ca nhập môn sớm hơn muội nên là sư huynh của muội, lại nói ca cũng không nhỏ hơn muội bao nhiêu. Sư muội, nhìn thấy sư huynh, còn không qua đây chào." Nhóc tỳ ra vẻ người lớn, hất cằm nói với cô thiếu nữ đặc biệt xinh đẹp này.

Tất cả mọi người đều ngẩn ngơ, thằng nhóc này cũng thật là nghênh ngang, liền tiện nghi của công chúa cũng dám chiếm, thực sự là không sợ cái gì a.

"Ồ!" Con gái được Nhân Hoàng sủng ái nhất, sóng mắt lưu chuyển, trên khuôn mặt mỹ lệ tinh sảo hơi lộ vẻ kinh sợ, nhìn nhóc tỳ chằm chằm xem đi xem lại, nói: "Lẽ nào chính là ngươi?"

Nghe thấy công chúa nói như vậy, rất nhiều thiên tài đều ngẩn ra, sau đó nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ bẩn thỉu của nhóc tỳ, muốn xem tỉ mỉ.

Trong trận chiến trước đây không lâu, nhóc tỳ chém giết sinh linh màu bạc thật sự phải tốn một phen công phu, làm cho mặt mày bẩn thỉu, hơn nữa còn dính phải một chút vết máu, che mất hình dáng thật.

"Nhóc siêu quậy!" Đột nhiên, một người nhận ra nó kêu to lên.

Từ sau khi tiến vào vùng Tiểu Thế Giới này, nhóc tỳ liền khôi phục hình dáng thật, không lo sợ điều gì, vì vậy hiện tại quan sát tỉ mỉ là có thể nhận ra.

"Trời ạ, nó thực sự là thằng nhóc kia, nó xuất hiện rồi!" Một đám người kêu to, ánh mắt của tất cả mọi người đều bỏng cháy, chậm rãi xúm về phía trước, muốn bắt nó.

"Ngươi mới là nhóc siêu quậy, cả nhà các ngươi mới là nhóc siêu quậy." Nhóc tỳ trách mắng, sau đó nháy nháy mắt to, lộ ra vẻ đề phòng, nói: "Ta cảnh cáo các ngươi, chớ tới gần ta, nếu không ta sẽ ăn tươi tất cả các ngươi!"

Hư Thần giới, rất nhiều người đều muốn bắt được nó rồi đánh cho một

trận, tự nhiên đám thiếu niên thiên tài này cũng bị lây nhiễm, bọn họ xoa tay sắn áo, liền muốn cùng nhau tiến lên.

Chính là con gái được Nhân Hoàng thương yêu nhất cũng nóng lòng muốn thử, mắt to phát sáng, nắm chặt quả đấm nhỏ, uyển chuyển bước lên, eo thon khẽ đong đưa, tư thế mê người. Mặc dù nàng còn nhỏ tuổi, thế nhưng đường cong kinh người, gần như hoàn mỹ, lúc này trên khuôn mặt đẹp tràn đầy hưng phấn, rất muốn lập tức ra tay, bắt được thiếu niên kia.

"Sư muội, nhìn thấy sư huynh cũng đừng thân thiết như thế, ảnh hưởng không tốt." Nhóc tỳ rút lui, nó cũng không muốn bị một đám thiên tài bao vây.

"Cùng tiến lên, bắt nó lại!" Bỗng nhiên, con gái Nhân Hoàng khẽ kêu một tiếng, mười mấy tên thiên tài ở bốn phía cùng động, đồng thời nhào về phía trước.

"Chờ đấy, chốc nữa quay lại thu thập các ngươi!" Nhóc tỳ nhảy lên liền chạy, như một làn khói không còn hình bóng, nó cũng không muốn bị người đánh hội đồng.

Mấu chốt nhất chính là, nó muốn đột phá, cầm trong tay Tử Vân Tâm, nếu như không nhanh chóng luyện hóa, luôn cảm thấy không yên tâm. Chỉ cần đột phá, như vậy thực lực của nó liền sẽ tăng lên một đoạn lớn.

"Đuổi a, bắt sống nhóc siêu quậy!" Một đám người kêu to, không ngừng đuổi theo. Nhưng mà, tốc độ của nhóc tỳ quá nhanh rồi, nó chạy vào trong rừng chỉ chớp mắt liền biến mất không còn tăm hơi.

"Sư huynh sư tỷ, các ngươi đi theo công chúa sư muội a, ta đi trước." Xa xa truyền đến âm thanh của nhóc tỳ, nó dĩ nhiên đã sớm đứng trên một dãy núi, điều này khiến cho đám truy binh đờ ra, tốc độ này cũng quá nhanh rồi.

Vài ngày sau, trong một hang cổ, truyền ra từng hồi sấm gió gào thét, khí tím bốc hơi, mây mù ẩn hiện, không ngừng tràn ra ngoài miệng hang,

đồng thời hào quang lóng lánh, điềm lành rực rỡ.

"Rống. . ."

Một tiếng gào trầm thấp truyền đến, nhóc tỳ đột phá, mở ra trên người miệng Động Thiên thứ bảy, bên trong miệng núi lửa "Dung nham" cuồn cuộn, chảy xuôi vào trong cơ thể nó.

Ầm một tiếng, núi đá nứt vỡ, từ trong đi ra một bóng người nho nhỏ được bao phủ trong luồng áng sáng màu tím, tản ra khí tức kinh khủng, tất cả mãnh thú xung quanh đều kinh hãi chạy trốn, trong núi rừng một hồi đại loạn.

Rất lâu sau, ánh sáng màu tím thu lại, khí lành biến mất, lộ ra chân thân của nhóc tỳ, nó vô cùng mừng rỡ, vậy mà thật sự đột phá, không ngờ lần này cách lần trước không quá dài nó lại đánh vỡ hàng rào tiến lên một bước.

Người khác một năm hoặc vài năm mới có thể mở ra một Động Thiên, nó lại liên tục đột phá trong thời gian rất ngắn, tốc độ như thế này nếu là truyền đi nhất định sẽ hù chết người.

"Oanh"

Hai chân nó dùng sức giẫm một cái, lập tức núi rừng nứt vỡ, nó bay vút lên trời giống như một con chim bằng, sau đó lướt qua một dãy núi phía trước, giống như đang bay lượn.

"Ồ, quả nhiên người này không có đi xa, liền tiến hành đột phá ở gần đây." Một chiếc xe kéo dừng lại trong một khe núi, xung quanh đứng rất nhiều người, nghe được động tĩnh, nhìn thấy nhóc tỳ.

Thấy nó giống như Thần Ma bay trên trời, mỗi người đều kinh hãi đến mức há hốc mồm, quả thực không thể tin được tất cả những thứ này!

Bên trong khe núi, ngoại trừ công chúa Hỏa quốc, còn có vài tên Dị tộc, mỗi người đều rất bất phàm, thực lực mạnh mẽ, giống như đang thương

lượng điều gì với đám Nhân tộc bên này.

Hiển nhiên nhóc tỳ cũng nhìn thấy bọn họ, nó không có tránh đi mà rơi xuống đất, nện ra một cái hố sâu sau đó đi về phía khe núi.

"Nhóc thật sự khiến người giật mình, nhanh như vậy đã đột phá." Ba vị sư huynh cùng hai vị sư tỷ của Bổ Thiên các cũng ở đây, tất cả đều tiến lên đón nó.

"Tên nhân loại này. . ." Đột nhiên, một con sinh linh hình người trên đầu mọc một sừng, sau lưng mọc ra một đôi lông cánh cau mày, lấy ra một bức tranh, so sánh với nhóc tỳ, cả kinh kêu lên: "Là ngươi, mấy người Hoàng Kim sư tử chín đầu tranh nhau muốn thu ngươi làm chiến sủng, ngươi dĩ nhiên ở đây."

"Con sư tử dị dạng kia đến cùng ở đâu? Mau mau cho hắn lăn ra đây!" Khuôn mặt nhỏ của nhóc tỳ biến thành màu đen, hàm răng cắn chặt, nhanh chân chạy đến.

"Tính tình thật lớn a. Đừng tức giận. Mấy người Sư Tử chín đầu đã mạnh mẽ như vậy, thêm một cái chiến sủng thiếu một cái chiến sủng đối với bọn họ mà nói đều không có bao nhiêu tác dụng, nếu không ngươi tới nương nhờ vào Vương của ta được không? Làm tôi tớ của hắn."

Ầm!

Nhóc tỳ không có nhiều lời, đánh ra một chưởng, Phù Văn đầy trời, đạo âm vang lên, tia chớp màu vàng óng như sóng lớn xông ra ngoài, bộp một tiếng, sinh vật hình người trên đầu mọc sừng, lưng mọc lông cánh liền bay lên, hóa thành một bộ than cốc.

"Ngươi thật to gan, liền người của Vũ Vương (*) đều dám giết?" Mấy người khác hét lớn, đều là Dị tộc.

(*) Vũ Vương: chữ “Vũ” ở đây là chỉ lông vũ của loài chim khác với chữ “Vũ”: mưa trong dòng họ của Vũ tộc ở Thạch quốc.

"Ta chán ghét Vũ Vương, khẳng định lại là hình người, không phải đồ ăn của ta, ta muốn bọn Hoàng Kim sư tử chín đầu, Phì Di…" Nhóc tỳ nói, lại giơ tay lên, mười ngón cùng mở ra, mười tia chớp thô to vạch ngang trời, mấy tên Dị tộc này đều bị xuyên thủng, hóa thành tro tàn.

Xung quanh xe kéo, một đám thiên tài Nhân tộc khiếp sợ, tên nhóc này thực sự là mạnh mẽ, giơ tay lên liền tiêu diệt mấy tên Dị tộc kia.

"Tốt!" Trong mắt công chúa Hỏa quốc tỏa ra vẻ hưng phấn, mặc dù nàng cũng giống rất nhiều người khác, rất muốn bắt được nhóc tỳ, đánh cái mông của nó, thế nhưng nhưng bây giờ khắc chế kích động, nói: "Ngươi mạnh mẽ như vậy, không bằng cũng gia nhập với chúng ta, ta đã liên hệ với Hoàng Kim sư tử chín đầu, Vũ Vương, Ngân Huyết Cự Nhân mấy đại cường giả, muốn đi Thần Quật đoạt một món chí bảo."

"Có con sư tử dị dạng kia?" Nhóc tỳ trợn mắt lên.

"Có!" Công chúa gật đầu, thân thể thon dài vặn vẹo, gót sen uyển chuyển, đi đến gần, đường cong xinh đẹp kinh người.

"Được, ta muốn đi, chắc chắn phải hầm nó!" Nhóc tỳ siết chặc nắm đấm.

"Đừng hung ác như vậy, hắn nhưng là đồng minh của chúng ta, muốn cùng đi Thần Quật." Đôi mắt to của công chúa như thủy tinh lóe sáng, khóe miệng hơi vểnh lên, trêu đùa nói: "Phải ngoan nha, nếu không đánh cái mông của ngươi."

"Đùng" một tiếng vang giòn truyền ra, nhóc tỳ không chút khách khí, vỗ mông nàng một cái, nháy nháy mắt to, hỏi: "Là đánh như thế này sao?"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 121: Cảnh Ngộ

Hỏa Linh Nhi tức giận, mái tóc đen tung bay, đôi mắt như thủy tinh trợn tròn, cả người hào quang lượn lờ, quần áo bay phần phật.

"Dừng lại, có chuyện gì thì cũng phải từ từ." Nhóc tỳ nhanh chóng rút lui, cảm thấy một trận nóng rực, phát hiện mình vừa mới đặt chân lên vùng đất đỏ chót, nham thạch như muốn phun trào vậy.

Công chúa Hỏa quốc tức giận, miệng anh đào hé mở phun ra một ngọn lửa, xung quanh dung nham chảy cuồn cuộn.

"Trời ơi, ngươi biết phun lửa, giống như đại Ác Long trong truyền thuyết thời thượng cổ !" Hỏa Linh Nhi nghe thấy thế càng tức điên lên, ngay cả con mắt cũng muốn phun ra lửa, ở trước người, hỏa diễm hóa thành một con chim tước nhỏ màu đỏ, mang theo ánh lửa cuồn cuộn cùng với sóng nhiệt ập thẳng tới, trông rất sống động giống như đang tái hiện lại một con Chu Tước.

Nhóc tỳ không lùi về sau nữa, ở phía sau xuất hiện một Nguyệt bàn hình tròn màu bạc tỏa ra hào quang lạnh lùng bao phủ xung quanh nó, chắn lại ánh lửa đầy trời.

"Sư muội, chuyện gì cũng phải từ từ, đừng tức giận mà, Thượng cổ Ác Long đều như vậy cả, ngươi cứ tiếp tục như thế thì sẽ hù cho mọi người chạy đi hết đấy." Nhóc tỳ nói. Nó mới mở ra bay miệng Động Thiên, hiện tại cả người tinh khí thần rất dồi dào, so với những thiên tài đang tập trung ở trong Tiểu Thế Giới này thì cũng được xem là một phương cao thủ.

"Sư muội, tính toán làm gì, tiểu sư đệ nó...tính rất bướng bỉnh, đừng nên so đo làm gì." Năm vị thiên tài Bổ Thiên các chạy tới không ngừng khuyên

nhủ.

Hỏa Linh Nhi thu lại hào quang, xích diễm biến mất, khôi phục lại hình dáng như ban đầu, nàng trừng mắt nhìn nhóc tỳ, nói: "Còn nhỏ mà đã hư hỏng như vậy, sau này lớn lên còn xấu đến mức nào. Muốn ta tha thứ thì cũng được thôi, lần này đi tới Thần Quật, nhất định không được nảy sinh xung đột với con Hoàng Kim sư tử chín đầu."

"Được, nhưng quan trọng là nó đừng có chọc ta là được." Nhóc tỳ thoải mái mà đáp ứng.

Thần Quật nằm trên một vùng bình nguyên. Cây cối um tùm cao bằng nửa người, sói hoang gào thét, nơi này rất hẻo lánh nên rất khó gặp được người khác.

Đoàn người tiến vào thảo nguyên. Dọc theo đường đi làm kinh động đến rất nhiều cự lang, bọn họ đi xuyên qua cỏ dại, rất cẩn thận đề phòng xung quanh. Ánh tà dương nhuộm đỏ cả bầu trời, những áng mây hồng càng làm thảo nguyên mênh mông này thêm hoang vu.

"Tiểu sư đệ, đệ lại vẫn dám làm như vậy, đây chính là con gái mà Nhân Hoàng Hỏa quốc rất sủng ái đấy, ngày thường ngay cả đại Vương Hầu nhìn thấy nàng cũng phải nể nang nhường mấy phần mặt mũi." Một vị sư huynh của Bổ Thiên các mở miệng.

"Không phải muốn đánh vào mông đệ sao, đệ chỉ là lấy gậy ông đập lưng ông mà thôi." Nhóc tỳ nói.

"Nàng chỉ nói đùa thôi mà, chứ có đánh đệ thật đâu." Một vị sư tỷ không vui nói.

"Thì đệ cũng đâu có dùng sức đâu, chỉ vỗ nhẹ một cái, giống như là gãi ngứa vậy, thực ra nàng đâu có đau." Nhóc tỳ nói năng hùng hồn.

Ở phía trước, công chúa Hỏa quốc đang ngồi trên xe kéo quay đầu lại. Cặp mắt to trong veo như nước lại muốn phun ra lửa.

"Sư muội đừng trừng mắt như thế. Không phải sư huynh bới móc muội, nhưng thật ra có rất nhiều chỗ muội nên thay đổi lại." Nhóc tỳ không chút yếu thế, ngay lập tức lý luận với nàng.

"Ngươi muốn nói cái gì hả?" Hỏa Linh Nhi lý sự, đôi môi đỏ mấp máy lộ ra hàm răng trắng bóng trông càng xinh đẹp hơn.

"Đầu tiên, muội nên giảm béo đi là vừa. Muội xem cái mông sao lại lớn như vậy, hơn nữa còn căng tròn nữa chứ, như thế không tốt cho việc tu hành đâu." Nhóc tỳ lộ vẻ say sưa.

Trên thảo nguyên toàn bộ im lặng, rồi tất cả đều quay đầu lại, nhìn về phía nhóc tỳ, ai nấy đều đờ người ra giống như là trông thấy quỷ vậy, tên nhóc siêu quậy này đang khiêu chiến sao, muốn cùng với vị công chúa mà Nhân Hoàng yêu thích nhất quyết đấu?!

"Muội nói xem, ca nói đúng hay không hả, tất cả mọi người đều đồng ý hết, ai cũng không phản bác cả, đều tán thành với ý kiến của ca." Nhóc tỳ tiếp tục mở miệng.

"Bụp"

Hỏa Linh Nhi tức đến đỏ cả mặt, suýt chút nữa là phun ra một ngụm máu, cả người từ trên xe kéo bay lên trời, Phù Văn đan dệt, ở phía sau lưng biến thành một đôi cánh Chu Tước, óng ánh màu đỏ tươi đánh thẳng về phía nhóc tỳ.

"Ta sẽ giết ngươi tên tiểu xấu xa này!" Hỏa Linh Nhi giơ nanh múa vuốt, cặp mắt to như phóng ra lửa, thân thể uyển chuyển trên không trung giống như là rắn nước, uốn éo thành những quỷ tích khó mà tin được.

"Hả, sư muội đây là loại Bảo Thuật nào thế, vậy mà có thể tạo thành đôi cánh, dạy cho ca đi." Nhóc tỳ làm bộ như là học sinh ngoan ngoãn, khiên tốn thỉnh giáo.

"Xấu xa!" Tiểu công chúa Hỏa quốc phất tay, xích hỏa như điện, một

mảnh thật lớn nhanh chóng bay xuống dưới bao phủ toàn bộ nơi đây.

Nhóc tỳ chạy trối chết, cũng không có chiến đấu cùng với nàng, chạy thẳng về hướng Thần Quật sâu bên trong thảo nguyên, vừa chạy vừa hô to: "Sư muội, không phải ca đã nói rồi sao, tính khí của ngươi quá xấu, mông có to thì cũng không sao, giảm béo vẫn được mà, cố gắng chăm chỉ rèn luyện thì nhất định sẽ giống như ca trở thành một người khỏe đẹp thôi."

"Ta giết ngươi!" Hỏa Linh Nhi nghiến hàm răng ngà ken két, nàng chính là con gái cưng của Nhân Hoàng ai dám đùa giỡn chứ, ngay cả đến việc nói chuyện cũng phải kính nể, vậy mà hôm nay lại bị một tên oắt con vắt mũi chưa sạch nhiều lần 'Loạn ngữ', làm sao mà không tức giận cho được.

"Rầm!"

Trên thảo nguyên bị ngọn lửa thiêu đốt hừng hực, lan rộng về phía trước, những cây cỏ dại khô bén lửa, nơi đây nhanh chóng trở thành biển lửa.

Đây là một cuộc truy sát đại chiến, cuối cùng nhóc tỳ cũng phải ứng chiến, tranh đấu ở bên trong tro tàn kịch liệt đến mức làm cho đông đảo thiên tài phải liếc mắt nhìn sang.

Đây chính là con gái của Nhân Hoàng được xưng là kỳ tài, được khen là thần tư ngút trời, vô cùng mạnh mẽ, vậy mà hiện tại lại chiến đấu rất kịch liệt với một đứa nhỏ, trong thời gian ngắn khó có thể phân được thắng thua.

Cuối cùng chiến đấu cũng đến hồi kết, nhóc tỳ vẫn hoạt bát như trước còn Hỏa Linh Nhi thì thở hồng hộc, mọi người thấy thế ai nấy đều khiếp sợ.

Một ngọn núi đá chắn ngang ở phía trước, vô cùng to lớn và hùng vĩ, ở trong thảo nguyên này chỉ có duy nhất một ngọn núi như thế, cao vút và đầy hào hùng.

Ở giữa sườn núi có một lỗ thủng đen ngòm, không biết sâu bao nhiêu, tản ra những khí tức vô danh.

Dưới chân núi có một đám sinh linh đã đứng đó từ lâu, ai nấy đều rất mạnh mẽ, mắt nhìn chằm chằm trông rất hung tợn.

Đặc biệt những sinh linh cầm đầu của nhóm người này trông rất kinh dị mà cũng rất bất phàm, một con Sư Tử chín đầu toàn thân vàng óng ánh, một người khổng lồ màu bạc thân cao mười mấy mét, còn có một sinh vật hình người ở trên đầu mọc ra một chiếc sừng màu vàng sau lưng mọc thêm hai chiếc cánh.

Ở sau lưng của bọn họ đều có một nhóm người đi ở đằng sau, bên trong có không ít thiên tài Nhân tộc, chắc là đã bị hàng phục trở thành tôi tớ của bọn họ.

"Cuối cùng các ngươi cũng đã đến, tốc độ chậm quá đi mà. Ồ, công chúa Hỏa quốc hình như ngươi vừa trải qua một trận đại chiến hay sao vậy, tựu hồ tiêu hao không ít, nhìn thần sắc chắc rất mệt mỏi." Người khổng lồ màu bạc mở miệng, thanh âm như chuông lớn làm vách núi chấn động ầm ầm.

"Đừng có nói lung tung, sư muội của ta chỉ là đang trong quá trình giảm béo mà thôi." Nhóc tỳ đáp.

Nghe được hai chữ "Giảm béo", Hỏa Linh Nhi tức giận trợn tròn hai mắt, giống như đang chịu đựng sự kích thích rất lớn, suýt chút nữa lại phát điên thêm lần nữa.

"À, ngươi là..." Sinh linh hình người có sừng màu vàng, trên lưng mọc ra đôi cánh ngũ sắc tên là Vũ Vương lộ vẻ kinh ngạc.

Sư Tử chín đầu đột nhiên quay đầu lại, sau đó mở một bức tranh ra rồi so sánh, nói: "Là ngươi... Ta vẫn đang tìm một con chiến phó mạnh mẽ như ngươi đây."

Thân thể của nó cũng không phải khổng lồ nhưng mà toàn thân dày đặc vảy màu vàng, giống như là được đúc từ vàng ròng vậy, tỏa ra ánh vàng óng ánh, giống như một tòa núi lớn đang đè ép người khác, tinh lực cuồn cuộn,

âm thanh như lôi, kinh hãi hồn phách.

Vào lúc này, Hoàng Kim sư tử chín đầu trông rất kinh hỉ, nói: "Người hầu của ta, hãy đi theo Vương vĩ đại, ta sẽ cho ngươi một tương lai vô tận huy hoàng, ban tặng cho ngươi rất nhiều vinh quang."

"Không được, Ta người khổng lồ Ngân Huyết có quá khứ vô địch, thiếu niên Nhân loại này hãy đi theo ta, trở thành người hầu của ta, ngày sau tất uy chấn đại địa. Phong vương liệt hầu." Người khổng lồ màu bạc mở miệng nói, thân thể của hắn rất to lớn, giống như là một ngọn núi nhỏ vậy.

"Hai người các ngươi đừng có cãi nhau nữa, Nhân tộc và Vũ tộc chúng ta có hình dáng gần giống nhau, lẽ ra nên trở thành chiến sủng của ta mới đúng." Vũ Vương mở miệng.

Sắc mặt nhóc tỳ rất khó coi, đưa tay chỉ thẳng mặt Vũ Vương cùng người khổng lồ Ngân Huyết, nói: "Hai người các ngươi cút sang một bên, ta không ăn hình người, làm tôi tớ cho ta thì được." Sau đó, nó lại chỉ tay về phía Hoàng Kim sư tử chín đầu, nói: "Ngươi chính là người đầu tiên châm ngòi kêu gào muốn thu ta làm chiến sủng, không biết làm sao để tha thứ cho ngươi được, hay là bắt ngươi cho vào trong nồi để kho vậy."

Một đám sinh linh đều đờ người ra rồi nhìn về phía thiếu niên Nhân tộc này.

Vũ Vương cười cười, nói: "Chiến sủng này rất có khí khái, có tính cách của chính mình, nếu không thì làm sao có thể chinh chiến tứ phương." Vừa mở miệng thì hắn liền ra tay.

Người khổng lồ Ngân huyết cũng không yếu thế, bước lên phía trước duỗi thẳng bàn tay gần giống như cái gầu ra, chụp về phía nhóc tỳ, muốn trấn áp để thu làm người hầu.

Hoàng Kim sư tử rống to một tiếng, kim quang tản ra lại vận dụng Bảo Thuật đánh văng hai người ra ngoài, một mình đi thu phục nhóc tỳ.

"Các ngươi làm ta tức rồi đấy!" Nhóc tỳ giận tái mặt, ba tên sinh linh này xem nó là cái gì chứ? Giống như con mồi ở trong lồng của bọn họ, thích làm gì thì làm căn bản không cho nó lên tiếng, cứ thế mà tranh giành.

Nó nhảy mạnh lên, đơn giản nhưng hiệu quả, đánh thẳng về phía người khổng lồ Ngân Huyết đụng vào bàn tay như cái gầu lớn, giữa bầu trời vang lên âm thanh như tiếng sấm nổ, Phù Văn bùng phát dữ dội.

Trên thảo nguyên, một luồng sóng khí quét qua khiến cỏ dại hoàn toàn ngã rạp xuống trên mặt đất, rất nhiều đá nhỏ bay tứ tung.

Người khổng lồ màu bạc rống to một tiếng, thân hình lảo đảo lùi về sau, bàn tay như cái gầu to không ngừng chảy máu, mà nhóc tỳ lại tiếp tục nhảy lên lần nữa, tung một cú đá thẳng hướng Vũ Vương.

"Rầm!"

Vu vương đập cánh, lông thần năm màu bay vụt lên cao giống như thần tiễn xuyên phá hư không vang lên những thanh âm leng keng điếc tai.

"Răng rắc!"

Toàn bộ đùi phải của nhóc tỳ đều phát sáng, tia chớp màu vàng óng bùng phát dữ dội quét thẳng về hướng mũi tên kia, 'Đinh đang' vang vọng, cuối cùng 'bịch' một tiếng, nó cứng rắn va chạm với Vũ Vương.

Nó rơi trên mặt đất mà Vũ Vương thì bị một luồng sức mạnh chấn bay ra ngoài, khóe miệng máu tràn ra ngoài.

"Chỉ bằng vào các ngươi?" Nhóc tỳ cười gằn, nói: "Làm chiến sủng của ta thì còn chấp nhận được!"

Tiếng ầm ầm vang lên, ánh sáng hoàng kim nhấn chìm cả thiên địa. Sư Tử chín đầu nhảy ập tới trông cực kỳ mạnh mẽ, phải lợi hại hơn mấy lần so với hai tên sinh linh vừa rồi, chín cái đầu lâu thét dài, tiếng gầm rú vang vọng cả non sông.

Nhóc tỳ trong lòng thất kinh, con Sư Tử chín đầu này quả nhiên rất khủng bố, Phù Văn lại có trình độ cao siêu như thế, thời gian tu hành và cảnh giới cái nào cũng đều cao hơn nó, mà lực lượng huyết mạch lại kinh người đến như thế.

Nó vừa nhào tới cả đại địa đều nứt ra, móng vuốt hoàng kim nặng tựu ngàn tấn, khí tức máu tanh ập tới, vào lúc này rất nhiều người ngay cả đứng cũng không vững nữa, những người này bị một luồng cuồng bạo màu vàng thổi bay ra ngoài.

Trên thảo nguyên, đất chạy đá bay, cỏ dại sớm hóa thành bột mịn, những hòn đá to bằng tấm thớt nặng mấy ngàn cân bay đầy trời, như là một trận mưa đá vậy bị luồng cuồng bạo màu vàng bao cuốn lấy rồi đập thẳng về phía nhóc tỳ.

"Nghịch chuyển!"

Nhóc tỳ liền sử dụng một đòn sát thủ, bảo cốt Toan Nghê tế thành một tấm gương, chiếu sáng ra một mảnh Phù Văn ngăn chặn toàn bộ bão táp, cuốn ngược lại về phía Hoàng Kim sư tử.

Mà nó nấp ở sau một tảng đá lớn vọt tới, giống như chiếc lá rụng nhẹ nhàng rơi lên trên người Hoàng Kim sư tử, nắm chặt lấy tóc mai của nó, nói: "Làm tọa kỵ ngược lại cũng được nhưng mà thật sự ta lại thích món đầu sư tử kho!"

"Hống..." Sư Tử chín đầu rống to, cả người phát sáng, Phù Văn chằng chịt, trong nháy mắt đánh văng nhóc tỳ ra, hai người tiếp tục đại chiến, Bảo Thuật bùng phát dữ dội.

"Vù vù" Nhóc tỳ cầm cốt kính trong tay không ngừng đánh xuống, ánh chớp kinh người, mà trong cơ thể của Sư Tử chín đầu lại bay bọt ra một chuỗi cốt chạy, từng hại óng ánh, bùng nổ ra những tia hào quang sáng rực, làm mất đi tác dụng của đòn đánh này.

Xoạt!

Hai người di hình hoán vị, Sư Tử chín đầu biến mất ngay tại chổ, né tránh một đòn của nhóc tỳ, chớp mắt đứng ở nơi phương xa nghiêm túc nhìn về phía nhóc tỳ.

Tại hiện trường tất cả mọi người đều ngơ ngác, tên thiếu niên Nhân loại này quả thật mạnh mẽ, một người lại tấn công ba vị Thái Cổ di chủng, đánh lui hai người, cùng Sư Tử chín đầu mạnh mẽ ngang nhau, chiến đấu đều không rơi xuống hạ phong, thật là kinh người!

"Ngươi rất mạnh, mấy ngày trước có một tên là Mộc Phong của Linh tộc đi tìm ngươi, nhưng một đi không trở lại, chắc là chết rồi?" Hoàng Kim sư tử mở miệng, con mắt chớp chớp, kim mang như kiếm khí, ép người đến cực điểm.

"Bị ta ăn thịt rồi." Nhóc tỳ nói.

"Cái gì?!" Từng đám Dị tộc đứng tại nơi đây, ai cũng kinh sợ không thôi, lông tóc đều dựng cả lên.

"Có gì đáng ngạc nhiên đâu, mục đích lần này của ta khi tiến vào Bách Đoạn sơn đó chính là hàng phục cho bằng được một con Thái cổ hung thú non, ví như con non của Chân Hống, như hậu duệ của Kim Sí Đại Bằng. Còn về các ngươi, chớ có chọc đến ta, quấy nhiễu đường đi của ta thì thôi, đừng có to gan mà đi khiêu khích, như thế chỉ có nước tống các ngươi vào trong nồi để nấu mà ăn thôi." Nhóc tỳ mở miệng, lộ ra hàm răng nhỏ trắng như tuyết.

Quá hung tàn, quá kiêu ngạo mà, đây chính là những ý niệm xuất hiện trong lòng của mỗi Dị tộc.

"Trước tiên phải qua được cửa ải của ta rồi hẵng nói chuyện, đừng quá huênh hoang như thế!" Tròng mắt Hoàng Kim sư tử lạnh lẽo, lúc này nó cực kỳ uy nghiêm, nhanh chân áp sát về phía trước, móng vuốt hạ xuống là đại

địa nứt toác cả ra.

"Vẻ bề ngoài của ngươi cũng được, cũng có chút uy vũ, không bằng làm tọa kỵ của ta trong mấy ngày tới đi, ta sẽ ăn hết tám cái đầu lâu nhỏ, sẽ để lại một cái đầu lâu ở giữa cho ngươi."Nhóc tỳ nói rất chân thành. .

"Muốn chết!" Hoàng Kim sư tử chín đầu nổi giận, mỗi một cái đầu lâu đều phun ra một vệt ánh sáng, chính là chín thanh phi kiếm đều có màu hoàng kim, rực rỡ cực kỳ chém thẳng về phía nhóc tỳ.

"Ta chỉ muốn tốt cho ngươi mà thôi, mọc nhiều đầu như vậy chính là dị dạng rồi, không bằng dứt khoát chém xuống tám cái đầu, như thế có thể trở thành một món bảo dược rồi." Nhóc tỳ tránh né chín thanh phi kiếm, tia chớp vô cùng vô tận bùng phát nhấn chìm cả phía trước.

Nó lại bắt đầu cùng với Sư Tử chín đầu đại chiến, vừa chiến vừa nhìn về phía Hỏa Linh Nhi nói: "Sư muội, những đầu sư tử màu vàng này đều là bảo dược cả, một lúc nữa nấu lên ta sẽ cho ngươi với vài vị đồng môn vài miếng, nhưng mà ăn xong thì phải nhớ giảm béo đi đấy."

Công chúa Hỏa quốc tức giận, nàng có cảm giác như thần kinh rất căng thẳng, chẳng lẽ cặp mông đẹp của mình rất mập hay sao, nếu không phải vậy thì tại sao cái tên xấu xa kia cứ nói mãi?

"Sư Tử chín đầu, không phải ngươi nói ngày sau rất có hy vọng sánh vai với Thái Cổ hung thú thuần huyết hay sao, thế thì nhanh chóng thu phục nó đi!" Hỏa Linh Nhi khẽ nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 122: Đánh Bại Sư Tử Chín Đầu

Mặt trời dần về hướng Tây, phía cuối chân trời chỉ còn là ánh đỏ sắp tàn lụi, sắc trời dần dần tối mờ lại.

Trên cả thảo nguyên mênh mông, tiếng sư hống rung trời khiến cho linh hồn con ngươi đều hoảng sợ, tất cả mọi người nhanh chóng lùi ra xa, tách khỏi cái chiến trường đầy đáng sợ này.

Nhóc tỳ đại chiến với Sư Tử chín đầu, xông thẳng vào nơi sâu của thảo nguyên mênh mông, đã rời xa hoàn toàn dãy núi đá hùng vĩ kia, phạm vi chiến trường lan ra cực rộng, Bảo Thuật thần huy kinh khủng.

Hoàng Kim sư tử hống dài, chín cái đầu lâu đồng loạt gào thét, có thể thấy được chín luồng gợn sóng màu vàng vọt lên giống như là chín ngọn sóng lớn, làm cho cả thiên địa chấn động nổ vang.

Đây chính là Bảo Thuật của Hoàng Kim sư tử, Sư Hống công đích thực, sóng âm vừa ra, đại địa nứt toác, trên thảo nguyên toàn bộ các loại cây cỏ đều đổ gãy, cảnh tượng thật là kinh khủng.

Nhóc tỳ dốc toàn lực chống lại, hai người chiến đấu rất gay cấn nghẹt thở, một đường xung kích, ngang dọc cách xa nhau mấy trăm dặm làm cho phạm vi chiến trường càng ngày càng lớn hơn.

"Hống..."

Sư Hống công kinh người, chín cái đầu lâu lại điên cuồng gào rít, sóng âm biến thành thực thể, có thể thấy được rõ ràng các gợn sóng có màu vàng giống như là biển đang gầm thét mênh mông phập phồng, che kín cả bầu trời, như sóng lớn vỗ bờ.

Bọn họ tấn công ngang dọc, chiến trường không ngừng biến hóa, ở trong thảo nguyên có xuất hiện những gò núi đá nhưng dưới Sư Tử hống vừa rồi, sóng lớn màu vàng lướt qua làm cho những gò núi đã thấp bé này đều bị chia năm xẻ bảy, có những tảng đá nổ tung hóa thành bột mịn.

Những người theo phía sau không ngừng trợn mắt há hốc mồm, mỗi người đều đang run lên bần bật, âm ba công quả nhiên lợi hại, loại thần công này nếu không phải dòng dõi của Hoàng Kim sư tử thì nhất định sẽ không thể sử dụng được.

Thảo nguyên mênh mông, Sư vương gào thét, cường giả tranh bá, tiếng hống chấn động cả sơn hà, mạnh hiếp yếu, kẻ thích nghi thì được tồn tại, đây chính là hiện trạng của Đại hoang.

Hoàng Kim sư tử khổ người rất ghê rợn, tráng kiện mà oai phong, móng vuốt to lớn màu vàng mỗi lần nhấc lên hạ xuống đều có uy thế làm cho núi lở đất nứt, cùng với nắm đấm của nhóc tỳ đụng vào nhau, Phù Văn ngập trời không ngừng ầm ầm vang lên. Khiến cho mọi người nơi xa đều run sợ không thôi.

Mọi người run sợ không phải vì Hoàng Kim sư tử mà là do cái thân ảnh nhỏ nhắn kia, vì sao lại có sức mạnh mạnh mẽ như thế, thân thể va chạm với nhau mà không có rơi xuống hạ phong tí nào.

Thậm chí, còn hơn hẳn một bậc.

Hoàng Kim sư tử mỗi lần đều dựa vào Phù Văn bao bọc lấy đôi cự trảo màu vàng, cũng không hoàn toàn dựa vào lực lượng thân thể để trấn áp đối thủ. Mỗi lần hai người va chạm đều vang lên từng trận sấm rền, gào thét cả mảnh thảo nguyên mênh mông này.

"Keng"

Ngoại trừ chân thân đối kháng lẫn nhau, thỉnh thoảng hai người còn bùng phát ra những ánh sáng chói mắt, Bảo Cụ cũng đang trùng kích, Sư Tử

chín đầu há miệng phun ra chín thanh phi kiếm không ngừng xông thẳng về trước.

Đây chính là một cụm Bảo Cụ rất đáng sợ, nó có hai hình thái, lúc thì hóa thành lợi kiếm, lúc lại hóa thành răng nanh sư tử. Óng ánh lóa mắt, giống như chín vầng mặt trời đang trấn ấp nơi đây.

Hiển nhiên, chín thanh phi kiếm này chính là do hàm răng của Hoàng Kim sư tử tế luyện mà thành. Nhưng lại không thuộc về con sư tử còn nhỏ này, mà do trưởng bối của nó tặng cho. Nếu không cũng không thể có uy lực mạnh như vậy.

"Xoẹt"

Chín thanh răng nanh màu vàng dài hơn một mét bay ngang bầu trời, tạo thành những chùm ánh sáng kinh người, bay thẳng tới chém đứt vài cọng tóc trên đầu nhóc tỳ, thẳng hướng cắt đứt một ngọn núi ở cách đó không xa.

"Đúng là một bảo bối lợi hại!" Nhóc tỳ hoảng sợ, toàn lực ứng phó, bảo kính ở trong tay phát ra từng tia từng tia ánh chớp chói mắt, chiếu thẳng bầu trời mà cùng đối thủ kịch liệt tranh đấu.

"Coong"

Ánh chớp đánh trúng phía trên răng nanh màu vàng phát ra tiếng vang rung trời, giống như đang nện thẳng lên tấm thép cứng, lại giống như Trống Thần của Thiên giới nổ vang, làm cho tâm thần mọi người đang xem kịch liệt run rẩy.

Nhóc tỳ thế là đã gặp được một địch thủ chân chính. Hoàng Kim sư tử đích xác rất khinh khủng, hai người đánh đến long trời lở đất, cuồng phong thét gào, toàn bộ thảo nguyên mênh mông đều dao động.

"Thật đáng sợ mà, thiếu niên Nhân tộc này đến cùng có lai lịch gì, sao lại có thể ngang vai ngang vế với Hoàng Kim sư tử, không rơi vào hạ phong!"

"Ta sao lại có cảm giác cơ thể của nó rất có thể sánh ngang cùng con non của Thái Cổ hung thú, chuyện này sao mà tin được chứ?"

Mọi người bàn tán, những Dị tộc kia lại hoảng sợ không thôi.

Bên trong chiến trường, Sư Tử chín đầu bản thân lại càng khiếp sợ hơn, cảnh giới cao hơn nhưng mà lực lượng chỉ ngang nhau mà thôi, nếu như hai người có thời gian tu hành bằng nhau, vậy thật sự là không ổn chút nào.

Ầm!

Lại là một cú va chạm, Hoàng Kim sư tử rít gào, sóng âm nhấp nhô như đại dương, che kín cả bầu trời mà ép tới. Thế nhưng thiếu niên Nhân tộc kia lại giống như Thần linh vậy, bảo quang che kín toàn bộ cơ thể.

Nhóc tỳ chém giết đến điên cuồng, cũng không giống như thường ngày, lần đầu lại vất vả như vậy, dòng máu khắp người sôi trào, con ngươi trừng to, khí khái anh hùng tỏa ra hừng hực.

"Giết!"

Phía trên đỉnh đầu của nó một ngọn núi lửa xuất hiện, "Dung nhan" đỏ rực cuồn cuộn, một Bảo Cụ màu vàng chìm nổi phát ra hào quang lóa mắt, bay ra chém thẳng về phía Hoàng Kim sư tử.

Cốt Tiễn lại hiện ra, do hai khúc xương màu vàng tạo thành, giống như là hai con giao long quấn quýt lấy nhau, phát ra hào quang sắc bén, không gì không thể xuyên thủng, không gì không thể phá được.

Kim Giao tiễn chớp mắt vọt tới, phát ra từng trận âm thanh rồng gầm giao rít, làm cho hàng vạn sinh linh đều run sợ, không chịu được mà phải quỳ lạy thần phục!

Sư Tử chín đầu kinh hãi, nhanh chóng tránh né, hóa thành một vệt áng sáng vàng kéo dài trên thảo nguyên mênh mông, lúc đến chỗ này lúc thì qua chổ kia, giống như là một mảng lôi hải màu vàng kịch liệt di chuyển, vèo

vèo, kim quang tạo thành một mảng nhuộm vàng cả thảo nguyên mênh mông.

Kim quang bùng phát đang không ngừng lan rộng, răng rắc vang lên, Cốt Tiễn màu vàng xẹt qua cắt đứt cả một ngọn núi đá, nửa đoạn trên sụp đổ ầm ầm lăn xuống dưới, tạo nên một cơn bụi mù dày đặc.

Hoàng Kim sư tử rất thảm hại, tóc mai bị cắt đứt một đoạn lớn, mà một cái đầu lâu suýt chút nữa nứt ra, xuất hiện một vết thương cực kỳ kinh khủng, huyết dịch chảy xuống thấm đỏ cả cặp mắt bên dưới.

"Hống..."

Tiếng sư hống rung trời, từ trong cơ thể bay ra một chuỗi niệm châu, giống như được chế tạo từ vàng ròng, từng hạt sáng long lanh, hào quang tỏa ra xung quanh giống như vì trấn áp cả chín thế giới mà đến, cùng với Cốt Tiễn va chạm với nhau.

Âm thanh như sấm, nơi phát sinh qua cú va chạm mạnh vừa rồi Thần Huy tràn ngập, khí tức kinh thiên, hào quang chói mắt như muốn nhấn chìm cả thảo nguyên mênh mông này, khiến cho người người khiếp sợ, người người run rẩy.

"Ầm!"

Cuối cùng, cả nhóc tỳ lẫn Hoàng Kim sư tử miệng phun máu tươi, bay ngược ra sau, Bảo Cụ của bọn họ đều bay về, đến bên cạnh của mỗi người.

"Thật là mạnh!" Sau khi tiến vào Tiểu Thế Giới đây chính là lần đầu tiên nhóc tỳ bị thương.

Sư Tử chín đầu trong lòng càng chấn động hơn, nó so với tên thiếu niên của Nhân tộc này tuổi lớn hơn rất nhiều, cảnh giới lại cao hơn một chút nhưng mà lại đánh ngang nhau, đúng là kinh khủng mà!

"Quả thật có thể sánh ngang cùng với hậu duệ của Cầu Long, nó đến

cùng là ai đây?" Hoàng Kim sư tử sinh ra lòng kính nể, trong lòng lại sợ hãi, lo lắng đến trưởng bối sau lưng nhóc tỳ. Có phải hay không là các thần linh như Tỳ Hưu, Ứng Long?

Ngay cả đến những người đang xem cuộc chiến cũng kinh hãi không thôi, Sư Tử chín đầu tuyệt đối là một người nổi bật bên trong Thái Cổ di chủng, tương lai sau này nếu đạt được cơ duyên to lớn rất có thể sẽ có cơ hội chuyển biến thành hung thú thuần huyết, hiện tại lại bị thương nên khó mà trấn áp được tên thiếu niên Nhân tộc kia.

"Trở lại!" Nhóc tỳ mở miệng, nụ cười trong trẻo được thu lại thay vào đó là vẻ mặt nghiêm túc, lúc này nó như là một Đấu Chiến Thánh Giả. Ánh mắt dọa người nhìn thẳng về phía trước.

"Giết!" .

Hoàng Kim sư tử gầm lên dữ dội, trận chiến này đã không còn đường lui nữa, nhất định phải chiến thắng.

Hai người lần thứ hai liều mạng, nhóc tỳ cả người phát ra bảo quang, một khay bạc hình tròn xuất hiện liền bao phủ lấy nó, mà cung điện, cổ thụ, ma cầm ở bên trong đều hiện cả lên, khiến cho uy thế của trăng bạc càng tăng lên.

Cùng lúc đó, nó há miệng phun ra một đám mây khói. Vận dụng Bảo Thuật Toan Nghê nhấn chìm cả thảo nguyên, thứ sương mù này rất đặc biệt, cho dù ánh mắt có tinh tường đến mấy cũng khó có thể nhìn xuyên qua được.

"AAA..."

Nhóc tỳ phát điên, sử dụng Bảo Thuật của dòng tộc Thanh Lân Ưng để bảo vệ cơ thể. Vận dụng Bảo Thuật của Toan Nghê để đánh giết, như một con giao long xông về phía trước.

Mây khói như biển bao phủ toàn bộ nơi đây, không ai có thể biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, nhóc tỳ phát động thế đánh giết kinh khủng nhất,

thân ở trong biển khói, toàn thân bùng phát tia điện, hóa thành một Lôi thần màu vàng đẹp mắt.

Không người nào có thể thấy được cảnh chiến đấu ở bên trong, chỉ có thể nghe được tiếng sư hống cùng với tiếng quát khẽ của nhóc tỳ, hai người đại chiến quyết liệt, cuối cùng bộc phát ra một luồng ánh sáng kinh người, đánh tan toàn bộ sương mù nơi đây.

Mọi người giật mình, phát hiện nhóc tỳ vẫn còn đang cùng Hoàng Kim sư tử chém giết, dây dưa, lăn lộn ở trên thảo nguyên, vết máu loang lổ khắp nơi.

Bảo Cụ khi va chạm vào nhau đinh tai nhức óc, thần quang ngập trời. Mà chân thân của bọ họ đang trực tiếp đối kháng, triển khai trận quyết chiến gần người hung hiểm và ác liệt nhất.

"Ầm"

Nhóc tỳ đang ngồi ở trên người của Hoàng Kim sư tử, túm lấy chùm tóc mai của nó, ra sức công kích về phía cái đầu to lớn nhất nằm ở giữa vang lên những tiếng sấm điếc tai, cực kỳ kinh khủng.

"Oanh"

Vào lúc này, ánh mắt Hoàng Kim sư tử trở nên lạnh lẽo, một tiếng hú dài giận dữ, một chùm ánh sáng bay ra đánh thẳng lên lưng của nhóc tỳ, đó chính mà một con sư tử con màu vàng, trông rất dễ thương.

"Vô Úy Sư Tử ấn!"

Nơi phương xa, rất nhiều người kinh ngạc bậc thốt lên, mấy vị thiên tài của Bổ Thiên các sắc mặt trắng bệch, loại Bảo Thuật này rất nổi danh, chính là thần thông trấn tộc của dòng dõi Hoàng Kim sư tử.

Mặc dù có thể nắm giữ Vương huyết nhưng cũng phải đến khi trưởng thành thì mới có thể sử dụng được, không ai nghĩ tới con Sư Tử chín đầu

tuổi tác mặc dù không lớn nhưng lại có thể sử dụng vào lúc này.

Thần ấn kinh thế, uy năng cực kỳ đáng sợ, tỏa ra màng hào quang óng ánh làm cho cả đại địa đều nứt vỡ, đá vụn bay đầy trời, ánh sáng hoàng kim nhấn chìm nơi đây.

Một pháp ấn này, có thể đào núi lấp biển, có thể hô mưa gọi gió, có thể quấy nhiễu sấm sét cửu thiên, quả thực rất thần bí và kinh khủng.

Mặc dù Sư Tử chín đầu không có nắm giữ triệt để, nhưng chỉ một đòn như vậy thôi, chỉ là một hình thức ban đầu cũng làm cho người ra run rẩy, cả mảnh thảo nguyên bị chia năm xẻ bảy,

Nhóc tỳ bay sang một bên, nhanh chóng né tránh, nó có cảm giác như là một phần sơn hà áp bức mà đến, Vô Úy Sư Tử ấn là như vậy, cương mãnh mà bá liệt, có uy phong di chuyển cả núi non!

Nhóc tỳ trong miệng quát khẽ, cũng không sử dụng lại bảo thuật Toan Nghê để đón đánh, cũng không có hóa ra Thái Cổ ma cầm, mà đột nhiên thông suốt muốn thi triển một phương thức khác.

Trong lòng nó suy nghĩ đến các nội dung quan trọng của Nguyên Thủy Chân Giải, đặc biệt là những bức tranh dấu ấn của Ly Long đại chiến Thần linh cùng với Kim Sí Đại Bằng giết Thần, từng cái từng cái hiện lên trong đầu.

Đó chính là Chiến Thần Đồ Lục, ghi chép những đại quyết chiến không màng sống chết của các nhân vật cao cấp nhất, từ trong đó có thể cảm thụ những gợi ý vô tận.

Ở bên trong những Thần đồ kia cũng không hề ghi chép lại những loại Bảo Thuật, thế nhưng Phù Văn phổ biến được sử dụng cùng với những hàm nghĩa được ghi vào bên trong Nguyên Thủy Chân Giải.

Nhóc tỳ lướt sang ngang, bàn tay lấp lóe đầy Phù Văn, không ngừng biến hóa, trong miệng hét lớn: "Gỡ!"

Nó cũng không có rập khuôn theo Chiến Thần Đồ Lục, bởi vì chưa từng gặp phải tình cảnh như hai trận chiến đó nên tình huống bất đồng, sử dụng lung tung chỉ có con đường tự rước lấy diệt vong mà thôi.

Nhóc tỳ giữ Phù Văn không ngừng biến hóa, từ Hỏa phù chuyển sang Điện phù rồi biến thành Phong phù, tạo ra một chuỗi tiếng rền nổ vang, không ngừng gỡ bỏ lực lượng, cùng lúc đó thân hình nó lay động, lúc thì như Thao Thiết mà tiến nhanh, lúc thì như Thái Cổ Thần Viên vọt lên bầu trời, một lúc lại như Ly Long biến mất trong biển sâu.

Chỉ trong giây lát này, thân pháp của nhóc tỳ đã thay đổi đến mấy chục lần, hoặc là tiến công hoặc là bay ngược, mà Phù Văn của bàn tay cũng y như thế.

"Ầm!"

Vô Úy Sư Tử ấn rốt cục cũng hết hiệu lực, bị nó hóa giải, hiệu lực bị gỡ bỏ.

Nhóc tỳ vẫn chưa vận dụng đến Bảo Thuật, chỉ và sử dụng những Phù Văn thông dụng mà thôi, tổ hợp mấy chục mấy trăm loại lại với nhau biến từ tầm thường thành thần kỳ, phá tan chiêu Vô Úy Sư Tử ấn.

Đây chính là sự gợi ý của Chiến Thần Đồ Lục, đột nhiên thông suốt, chứng minh một cuộc chiến đỉnh cấp không nhất định phải dùng đến những đại thần thông cái thế gì hết, nó cảm thấy như bước vào một mảnh trời đất hoàn toàn mới, bên trong cực kỳ sáng sủa rộng rãi.

Hoàng Kim sư tử ánh mắt ảm đạm, đại thần thông đáng sợ này đã làm tiêu hao quá nhiều tinh khí thần của nó, uể oải vô cùng, rồi nó xoay người bỏ chạy.

"Chạy đi đâu!"

Nhóc tỳ nhảy lên một cái, cưỡi trên người của Sư Tử chín đầu, nâng quyền lên mà đập mạnh, cực kỳ uy phong.

Mọi người đờ cả người ra, Hoàng Kim sư tử lại thất bại, tinh lực không đủ, sức mạnh trở nên yếu dần, gần như bị nhóc tỳ ép sát trên mặt đất.

Sư Tử chín đầu gào thét, cả người lóe lên ánh vàng rực rỡ, lắc đầu quẫy đuôi, Bảo Thuật bùng phát cố gắng đẩy ngả nhóc tỳ xuống, thế nhưng nhóc tỳ cũng tỏa sáng không kém, sấm sét đan xen cố gắng trấn áp nó.

Xa xa nhìn lại, nó như một vị Thiên Thần còn nhỏ cưỡi một con thần thú đang từ từ hạ giới.

Mọi người ngẩn cả ra, đây chính là Sư Tử chín đầu đường đường chính chính, được xưng là tiểu vô địch, lại thất bại như vậy, giống như là thú cưỡi cho người ta.

"Ngươi làm ta do dự, nếu như ra ngoài mà cưỡi một con Hoàng Kim sư tử thì uy phong đến cỡ nào, nếu làm thịt thì quá đáng tiếc." Nhóc tỳ tự nói.

Nó từng nghe nói, ở thời Thượng cổ, Sư Tử chín đầu được xếp vào mười vị trí đầu của tọa kỵ, ngay cả Chư Thần cũng rất thích, nó cả người óng ánh màu vàng, lại mọc ra chín cái đầu, quả thật rất uy mãnh.

Nhóc tỳ đắc ý, ở Cổ quốc tế bài thần linh các tọa kỵ đều nguyện ý hàng phục, chính mình hiện tại nếu có một con thì nên làm thịt hay là nuôi dưỡng đây?

"Nếu không, ta ăn vài cái đầu lâu, rồi lại cho ngươi những bảo dược để chữa thương, làm cho ngươi chậm rãi mọc lại, ngươi xem được không?" Nó nói với giọng điệu thương lượng.

Công chúa Hỏa quốc cùng với những thiên tài Nhân tộc nghe được, đều không biết nói gì nữa. Mà những sinh linh của các chủng tộc khác thì vô cùng khiếp sợ, chuyện này quá hung tàn mà!

"Hống!" Sư Tử chín đầu gào thét, ánh sáng hoàng kim bùng phát nhấn chìm cả thảo nguyên mênh mông.

"Đừng nóng giận, nếu không ta sẽ trực tiếp ăn thịt ngươi." Nhóc tỳ uy hiếp, nó hiện tại rất bối rối, vừa muốn làm thịt con Thái Cổ di chủng này, nhưng vừa muốn giữ lại để làm thú cưỡi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 123: Thần Quật

Sư Tử chín đầu tự nhiên rất giận dữ, huyết thống cao quý, lai lịch lại rất lớn, người nào dám bắt nó làm thú cưỡi trừ phi là Thượng Cổ Chư Thần chuyển thế!

Hào quang màu vàng bộc phát, thảo nguyên đều bị nhuộm thành một màu vàng, nó cố gắng lắc đầu quẫy đuôi, cả người Phù Văn dày đặc, chống trả kịch liệt, muốn đánh chết tên thiếu niên Nhân tộc này.

Nhưng mà, nhóc tỳ nắm chặc lấy tóc mai của nó, ngồi ngay ngắn trên lưng vững như bàn thạch, làm cho nó không thể nhúc nhích chút nào, như là ngưng kết làm thành một thể, sinh trưởng ngay trên lưng nó.

"Nếu như ngươi cứ nhúc nhích, ta sẽ ăn thịt ngươi ngay!" Nhóc tỳ cảnh cáo.

"Giết!"

Sư Tử chín đầu liều mạng, tự nhiên sẽ không chịu khuất phục, Phù Văn trong cơ thể vọt lên dáng vẻ như là liều mạng, muốn ép cho nhóc tỳ phải đứng dậy, rời khỏi lưng nó.

Vô thanh vô tức, hạt niệm châu lại xuất hiện, mỗi một hạt đều lóng lánh giống như là một thế giới nhỏ vậy, sương mù lượn lờ xung quanh, cố gắng trấn áp nhóc tỳ, cuối cùng chín thanh răng nanh màu vàng hóa thành phi kiếm bổ thẳng về đầu của nhóc tỳ.

"Keng"

Cốt Tiễn màu vàng khẽ kêu lên, bảo kính Toan Nghê cũng phát ra ánh sáng chống chọi lại bảo cụ này, kịch liệt giao phong.

Nhóc tỳ giận dữ, không lưu chút tình cảm nào nữa, một tay nắm chặt tóc mai màu vàng, tay kia tạo thành nắm đấm nện thẳng xuống đầu lâu, kim quang bắn ra rực rỡ như là núi lửa đang phun trào, nguyên khí nơi đây chuyển động dữ dội.

"Gào....."

Hoàng Kim sư tử gào lên trong tiếng đau đớn, phát ra tiếng hú, một cái đầu lâu của nó bị đánh đến nổi máu thịt be bét, suýt chút nữa thì nứt cả ra.

"Thiếu niên Nhân tộc kia, ngươi làm ta nổi giận rồi đó!"

Sư Tử chín đầu gào thét, bộ lông hoàng kim trên người dựng thẳng đứng, từng sợi dựng đứng, nhìn rất kinh khủng, trong đó có một cái đầu lâu đột nhiên to lên mấy lần, như là một cái cối xay, kim quang chói sáng.

"Sư đệ hãy cẩn thận!" Phía sau, một vị sư huynh của Bổ Thiên các lớn tiếng nhắc nhở, Sư Tử chín đầu muốn tự bạo rồi.

Nhóc tỳ quát khẽ một tiếng rồi bay thẳng lên trời, thoát khỏi lưng sư tử, thật sự nó cũng không muốn cùng đối phương đồng quy vu tận chút nào.

Nhưng mà, khiến cho mọi người kinh ngạc đó là, cái đầu lâu đang biến to của con sư tử đột nhiên nhanh chóng thu nhỏ lại, chỉ trong nháy mắt hồi phục lại như cũ. Hơn nữa, Sư Tử chín đầu điều khiển bảo cụ đánh mạnh về phía nhóc tỳ, như muốn đánh chết cho bằng được nhóc tỳ đang ở trên không trung.

"Đúng là một con sư tử quái dị đáng ghét mà!" Nhóc tỳ quát lạnh, há miệng hét to một tiếng, cả người liền biến thành hải dương đầy sấm sét, tia chớp màu vàng óng ánh bay lượn, ngay cả tóc của nó cũng biến thành màu vàng, giống như là một vầng mặt trời lộng lẫy muốn nổ tung.

"Đi!"

Nó thu hồi Cốt Tiễn đang quyết đấu với niệm châu rồi đánh thẳng về Sư

Tử chín đầu. Còn chính mình lại vận dụng bảo thuật mạnh mẽ nhất. Điều khiển sấm sét đánh thẳng về mỗi một hạt niệm châu, chống lại món bảo vật này.

"Oanh"

Nhóc tỳ sử dụng bảo thuật cứng rắn chống lại chín hạt niệm châu cực kỳ long lanh, rực rỡ kia, giống như đang đối kháng cùng với một mảnh thế giới, khóe miệng bị chấn động xuất hiện một vệt máu tươi.

Mọi người đều hoảng sợ, rung động không gì sánh nổi, thân thể và khí phách của thiếu niên Nhân tộc này mạnh mẽ đến cỡ nào? Tiến hành sử dụng Bảo Thuật cứng rắng mà chống đỡ với niệm châu màu vàng, thế mà có thể chống lại, lực lượng lại tương đương nhau!

Cùng lúc đó, Cốt Tiễn màu vàng lại phát huy được tác dụng lớn, hóa thành hai con giao long nhanh chóng đáp xuống, hai đuôi vẩy mạnh phát ra âm thanh rồng gầm giao rít, phá vỡ trời cao nhanh chóng chém tới.

Hoàng Kim sư tử sợ hãi nhanh chóng tránh né, nhưng mà vẫn chậm, 'Phốc phốc' hai tiếng nhẹ nhàng vang lên, hai cái đầu ở bên trái bị cắt đứt máu tươi không ngừng tuôn ra, nhỏ giọt trên mặt đất.

"A..." Nó phát ra tiếng gào kinh thiên động địa, tràn đầy sợ hãi cùng không cam lòng, thu hồi lại Bảo Cụ rồi nhanh chóng lùi về sau.

"Phốc", "Phốc"

Lại là hai tiếng nhẹ nhàng vang lên, huyết quang vọt lên cao mấy chục mét, lại có thêm hai cái đầu lâu màu vàng rơi xuống đất, Hoàng Kim sư tử gào lên đau đớn, hai cái đầu ở gần sát bên phải bị Cốt Tiễn cắt đứt.

Nó không có nghịch thiên như nhóc tỳ, không thể lấy bảo thuật cứng rắn mà chống đỡ Long Giao tiễn được.

Bởi vì, bất kể là Cốt Tiễn màu vàng hay là niệm châu màu vàng của nó,

đều đã vượt xa cấp bậc của bản thân nó, những sinh linh bình thường sao có thể vượt cấp mà chống cự?!

Vào lúc này, chín cái răng nanh trở về, bay vào trong cơ thể của Hoàng Kim sư tử, chín hạt niệm châu phát sáng xuất hiện ở dưới chân của nó, sau đó thân thể như thể bốc cháy rồi biến thành một vòng ánh sáng hình tròn, nhanh chóng bay sát mặt đất bỏ trốn.

"Chạy đi đâu, lưu lại bảo cụ cho ta, đưa ta Huyết dược đầu sư tử đây!"

Nhóc tỳ hét lớn, đứng ở trên cốt kính trắng toát, hào quang lấp lánh, nó cũng rời khỏi mặt đất nhanh chóng bay theo, trong tay nắm chặc Cốt Tiễn màu vàng, theo sát không thôi.

Rất nhiều người không rõ nhưng chỉ có mấy vị đệ tử của Bổ Thiên các mới hiểu được, thế nào gọi là trả lại Bảo Cụ cho nó, đó chính là hai cái Bảo Cụ của Hoàng Kim sư tử, bởi vì trong mắt nó những vật này đều là của nó.

Mọi người chấn động, trận chiến này như vậy mà kết thúc, Sư Tử chín đầu thảm bại, nhóc tỳ quá mạnh mẽ.

Hỏa Linh Nhi cùng với hơn mười thiên tài của Nhân tộc cực kỳ hoảng sợ, mà người khổng lồ Ngân Huyết, Vũ Vương, những sinh linh khác thì lại thêm sợ hãi, thiếu niên Nhân tộc này quá hung tàn, đã đánh bại Sư Tử chín đầu mà giờ lại còn muốn ăn thịt nó nữa, khiến cho bọn họ không ngừng hoảng sợ.

Nghĩ lại không lâu trước đây bọn họ còn muốn thu thiếu niên Nhân tộc này làm chiến sủng, hiện tại đám sinh linh này không ai không run rẩy, đây quả thực là muốn chết mà, lại chủ động đi trêu chọc một tên tiểu Ma vương.

Tất cả mọi người đều đuổi theo, nhất quyết phải xem được kết quả cuối cùng.

Hoàng Kim sư tử bị truy đuổi đến nỗi lên trời không đường xuống đất không cửa, thiếu niên Nhân tộc hung tàn truy sát ở phía sau, tuy rằng khuôn

mặt nhỏ nhắn thanh tú, thế nhưng trong mắt nó giống như đang há một cái miệng đỏ như chậu máu, là một ác thú thời tiền sử muốn ăn tươi nuốt sống nó.

Cuối cùng, nó bị ép đến bước đường cùng phải chạy tới trước một ngọn núi đá có khí thế hào hùng, không thể lo nhiều nữa, nó nhảy thẳng vào một cái lỗ thủng đen ngòm ở giữa sườn núi.

"Sư Tử chín đầu tiến vào Thần Quật rồi!" Một đám người kinh ngạc thốt lên.

"Không được, chúng ta phải nhanh chóng tiến vào, nếu không vạn nhất nó mà đoạt được tạo hóa của Thần linh thì lúc đó hối hận cũng đã muộn rồi!" Tiểu công chú Hỏa quốc kêu lên.

Người không lồ Ngần Huyết, Vũ Vương cùng với một đám sinh linh Dị tộc đều do dự, không biết có nên tiến vào hay không.

"Chư vị chúng ta cùng nhau liên thủ!" Hỏa Linh Nhi mở miệng, hàng lông mày hơi nhíu lại, trên mặt trắng như tuyết xuất hiện một tia xúc động, nàng biết rõ nói này chính là vùng đất vẫn lạc của một vị Thần linh.

Nhóc tỳ đứng ở trước Thần Quật, vẫn chưa có đi vào, bên trong tối om, phát ra những tiếng nghẹn ngào, như là có rất nhiều ác quỷ đang gào khóc.

Mà vào lúc này, trời đầy sao, ánh trăng treo cao thế nhưng bên trong Thần Quật lại đen kịt, khiến cho mọi người sinh ra sợ hãi.

"Xấu xa, ngươi có theo chúng ta đi vào không?" Hỏa Linh Nhi hỏi, liếc mắt nhìn sang nó.

"Ta vào chỉ muốn hàng phục con Sư Tử chín đầu này làm thú cưỡi, chắc sẽ tạo nên một hồi đại loạn đấy." Nhóc tỳ thật thà nói.

Hỏa Linh Nhi kiên quyết phản đối, nói: "Không được, sau khi tiến vào không thể đối địch nếu không sẽ chạm vào lực lượng cấm kỵ. Chúng ta cần

phải kết hợp lại cùng nhau thăm dò, nơi này chính là vùng ngủ say của một vị Thượng Cổ Thần linh, chắc sẽ có chí bảo mà nàng lưu lại."

"Vậy thì ngươi đưa cho ta một vật cưỡi đi." Nhóc tỳ nói, lúc này nó thu lại tia chớp màu vàng, cũng thu lại hai Bảo Cụ, hoàn toàn thả lòng cơ thể.

"Không có!" Công chúa Hỏa quốc trợn mắt lườm lườm nó.

"Nếu vậy thì ta không vào." Nhóc tỳ lắc đầu, cặp mắt to chớp chớp, nghiêm túc nhắc nhở, nói: "Ta có cảm giác nơi này rất quỷ dị khiến cho lòng người không yên, ngươi tốt nhất đừng đi vào. Hãy ở bên ngoài, ta sẽ mời ngươi ăn đầu sư tử kho."

"Quỷ nhát gan." Công chúa Hỏa quốc cau mày, nàng rất coi trọng sức chiến đấu của nhóc tỳ nên hi vọng nó tham gia, nhưng nhìn nó từ chối một cách thẳng thừng như vậy cho nên cũng không có biện pháp nào khác.

Cuối cùng, Hỏa Linh Nhi dẫn theo hơn mười gã thiên tài Nhân tộc tiến vào Thần Quật.

Người khổng lồ Ngân Huyết, Vũ Vương cùng với một đám sinh linh cũng theo sát ở phía sau cùng kết minh mới đám người của công chúa Hỏa quốc. Đáng lẽ bọn họ cũng đang do dự nhưng nghe thấy lý sự của nhóc tỳ, đám người này đều nổi hết da gà lên. Đến cùng ai mới là Thái Cổ di chủng đây? Tên thiếu niên Nhân tộc này làm sao lại hung tàn như vậy, lại còn muốn ăn thịt bọn họ nữa chứ.

Đám sinh linh này ai nấy đều sợ hãi, ngay cả Sư Tử chín đầu mạnh mẽ đến như thế mà cũng phải thất bại, bọn họ ai có thể là đối thủ đây? Mỗi một người đều run rẩy không giám ở cùng chỗ với nó.

Mấy vị sư huynh sư tỷ của Bổ Thiên các cũng không có đi vào, một đường thẳng tiến cho nên bọn họ rất tin phục nhóc tỳ, cho nên cùng nhau ở lại canh giữ ở bên ngoài với nó.

"Sư đệ ngươi bị thương sao?" Một vị sư tỷ xinh đẹp đưa đến một bình

linh dược bảo nó ăn vào.

"Không có chuyện gì, chút nữa ăn bữa cơm là khỏe lại liền, trên miệng chỉ chảy một vài giọt máu thôi mà, con sư tử này quả nhiên lợi hại, ngoài cả dự liệu của đệ." Nhóc tỳ lắc đầu.

Mấy người còn lại không nói được gì nữa, đâu chỉ lợi hại, con Sư Tử chín đầu này tuyệt đối đứng đầu trong một đám sinh linh mạnh mẽ nhất, lại bị ngươi chém rụng bốn cái đầu lâu màu vàng, nếu mà truyền đi nhất định sẽ tạo ra một trận sóng to gió lớn.

"Ăn cơm đi!" Nhóc tỳ vui mừng, nuốt nước miếng ừng ực.

Bốn cái đầu sư tử màu vàng được ba vị sư huynh ôm lại đây, cũng không có mùi vị máu tanh nào, ngược lại lại có một loại hương thơm, có thể thấy được dược hiệu huyết nhục của nó mạnh mẽ tới cỡ nào.

Gần bên ngọn núi đá có một dòng sông, sau khi được sử lý sạch sẽ, bốn cái đầu lâu bị lột da rửa sạch, rồi một cái đỉnh đồng được dựng ngay bên bờ sông.

"Sư đệ... đệ chuẩn bị đầy đủ hết rồi a." Mấy vị sư huynh của Bổ Thiên các vẻ mặt có chút quái dị.

Chẳng trách cái áo da trên người nó lại nặng như vậy, thì ra bên trong lại có một cái đỉnh đồng loại nhỏ, đúng là một cái nhà nhỏ di động, không thiếu thứ gì cả.

"Dùng đỉnh đồng nấu đầu sư tử là tốt nhất, nồi sắt thì không đủ độ dày." Nhóc tỳ nói.

Ngọn lửa được đốt lên, đã qua một canh giờ, chiếc đầu sư tử ở trong đỉnh đồng tỏa sáng, nổi lên chìm xuống bên trong nồi nước sôi, hào quang lưu chuyển, mùi thịt thơm lừng.

"Sư tỷ lấy bốn cây linh dược bỏ vào đi, nếu thêm vào chắc chắn lò bảo

dược huyết nhục càng thêm kinh người." Nhóc tỳ ngửi thấy một mùi thơm lộ ra vẻ mặt say sưa.

Ở bên hồ hái được bốn cây linh dược mùi thơm ngát, hào quang lưu chuyển, cây nào cũng sáng rực, lúc bỏ vào trong đỉnh lập tức xuất hiện điềm lành.

"Rất tốt, lại nấu thêm lúc nữa rồi thu lấy chất lỏng, như thế đầu sư tử này ăn mới ngon được."

Hơi bốc lên từ nắp đỉnh, ánh lửa lập lòe, mùi thơm xộc vào mũi, đầu sư tử bị hầm thành màu vàng óng, thịt đã chín, tinh huyết hóa thành những vầng sáng như ánh mặt trời sáng loáng hòa quyện vào với nước dùng, sau đó thấm nhập vào trong da thịt.

Không cần nói tỉ mỉ làm gì, đây tuyệt đối là một lò bảo dược khó có thể tưởng tượng được!

Rất nhiều tinh hoa của Sư Tử chín đầu đều tập trung trên tám cái đầu lâu nhỏ, đây cũng không phải là đầu lâu chân chính, mà là nơi chứa đựng thần tính cùng tinh khí thần, ẩn chứa một lượng sức mạnh màu vàng cực lớn.

Công đoạn hầm thịt đã xong, lực lượng thần tính màu vàng của Sư Tử chín đầu liền bị tan ra, trở thành một đỉnh bảo dược tỏa ra hào quang, hương thơm bay xa.

Hơn nữa còn thả vào bên trong bốn cây linh dược, dược tính càng mạnh thêm, chất lòng màu vàng ở bên trong đỉnh cùng với chất lỏng như mặt trời chọi lọi làm say lòng người.

"Thơm quá mà, không nhịn được nữa rồi." Nhóc tỳ liếm miệng, nước miếng sắp tràn ra khỏi miệng rồi, bên trong cặp mắt tràn đầy những ngôi sao nhỏ.

"Tốt quá, ăn được rồi." Một vị sư huynh nói.

"Ăn thôi." Nhóc tỳ bắt chuyện, cầm một cái đầu sư tử màu vàng mà cắn một miếng, thịt vừa vào trong miệng ngay lập tức tan ra, chất lỏng màu vàng dâng lên, hào quang tuôn ra giống như ngọn lửa đang thiêu đốt vậy.

"Thật là mạnh, dược hiệu quả nhiên kinh người!" Mấy vị sư huynh sư tỷ của Bổ Thiên các đều kinh ngạc thốt lên, cảm giác bản thân như phun ra lửa, thất khiếu đều phát ra ánh sáng lấp lánh.

"Ăn nhanh đi, nhân lúc đang còn nóng ăn mới ngon." Nhóc tỳ ngồm ngoàm, chất lỏng đậm đặc màu vàng chảy xuôi xuống , mùi thơm xộc lên mũi, quả là làm cho xương cốt đều tê dại.

"Đã sớm nghe nói, đầu lâu của Sư Tử chín đầu rất đặc biệt, là một trong những món ăn ngon nhất của thế gian và đây cũng là một bảo dược, hiện tại nhìn thấy thì quả đúng là như thế." Ngay cả hai vị sư tỷ xinh đẹp cũng không thèm để ý đến hình tượng nữa, nhanh chóng tham gia vào cuộc tranh đoạt đồ ăn.

Đầu lâu màu vàng này không có xương, đều là những chất lỏng đậm đặc cùng chất thịt màu vàng thơm nức. Đây cũng không phải là một cái đầu lâu chân chính, mà là bao hàm lực lượng thần tính.

Năm vị thiên tài của Bổ Thiên các cộng lại ăn được nửa cái đầu lâu, uống xong gần nửa chất lỏng màu vàng thì no căng bụng, không thể nhúc nhích nổi. Lập tức ngồi xếp bằng, vận chuyển Phù Văn mà bắt đầu tu hành.

Nhóc tỳ kêu lên ô ô, nó quá tham ăn, nó ăn không biết trời trăng mấy gió gì hết, chất lỏng màu vàng dính đầy cả miệng, vô cùng thỏa mãn, ngay cả đầu lưỡi cũng muốn nuốt luôn vào trong bụng.

"Thật là no!" Một mình nó ăn hết hai cái đầu sư tử màu vàng. Cùng với hơn nửa đỉnh chất lỏng màu vàng còn lại. Nằm trên bãi cỏ bên bờ sông không muốn nhúc nhích.

"Sư đệ, không nên lười biếng, nhanh chóng vận công, mượn lực lượng

này mà đột phá đi." Một vị sư huynh của Bổ Thiên các thúc giục.

"Không cần, đệ sẽ hoàn tan dòng tinh khí thần đang tràn đầy này vào trong huyết nhục cùng xương cốt, lần sau đột phá dùng tới thì cũng không muộn." Nhóc tỳ thỏa mãn ợ lên một tiếng.

Nó vừa mượn Tử Vân Tâm để đột phá, mở ra miệng Động Thiên thứ bảy, hiện tại cũng không vội vàng làm gì, nó muốn tạo dựng cơ sở vững chắc để sau này miễn lưu lại những mầm họa không đáng.

Sau nửa đêm, màn hào quang óng ánh xuất hiện, năm vị thiên tài của Bổ Thiên các lần lượt đột phá, từng gương mặt mang vẻ mặt hồng hào, nhảy vọt lên cao, tràn ngập vui sướng cùng hưng phấn.

"Đa tạ tiểu sư đệ!" Lời cảm ơn của bọn họ phát ra từ tận đáy lòng.

"Không có gì, lần sau chúng ta tiếp tục ăn Phì Di, Bạch Hổ, những món ăn này còn ngon hơn rất nhiều." Nhóc tỳ chẳng hề để ý nói, sau đó ngủ khò khò, lạc vào cõi mộng đẹp, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xuất hiện nụ cười tinh khiết.

Mấy người hai mắt nhìn nhau, sư đệ hung tàn như vậy lại lớn lên thanh tú đáng yêu như thế, làm cho người ta không biết phải nói gì.

Sâu bên trong Thần Quật thỉnh thoảng truyền ra từng trận ầm ầm, thế nhưng vẫn không ảnh hưởng đến sự nghỉ ngơi của mọi người, mãi cho đến tận nửa đêm có tiếng sàn sạt truyền đến, nhóc tỳ ngồi xổm lông tơ toàn bộ dựng cả lên.

Khắp nơi, từng cặp mắt hiện ra, giống như là đèn lồng vậy, tất cả vô cùng lớn từ bốn phương tám hướng xông tới.

"Trời ạ, đều là sói a, có bộ lông dài kinh khủng, bọn nó thành tinh hết rồi sao?" Sư huynh sư tỷ của Bổ Thiên các đều thức tỉnh lộ vẻ hoảng sợ.

"Tình huống có chút không đúng, bọn nó đến để vây công Thần Quật, vô

tình chúng ta bị bao vây lại." Nhóc tỳ nhíu mày.

Những thứ này còn nghiêm trọng hơn cả thú triều bởi vì đây đều là những sinh vật có tổ chức và kỷ luật, toàn bộ trên thảo nguyên đều chật ních ùn ùn kéo đến, căn bản không thể nào biết được số lượng của chúng.

Điều quan trọn nhất là chúng đều là dị chủng của loài sói, đều biến dị cả, cũng không phải là những con sói hoang bình thường,

Bọn chúng to lớn như voi, có con toàn thân trắng bạc, có con cả người đen thùi lùi, có con lại là màu xanh đen, con nào con nấy đều rất hung hãn, bề ngoài rực rỡ, bên trong con ngươi có ánh hào quang của sự xảo trá cùng hung tàn.

"Lùi lại!" Nhóc tỳ thấp giọng quát lên, dẫn đầu mọi người xông đến một ngọn núi đá cao to gần bên, cũng không phải tiến vào Thần Quật ở giữa sườn núi mà xông thẳng lên đỉnh núi.

"Bọn nó hơn phần nửa là muốn tiến vào cái lỗ đen kia, chúng ta cứ ngồi đợi chờ cơ hội, thừa lúc hỗn loạn điều khiển Bảo Cụ để chạy trốn!"

"Gào..."

Quả nhiên, hét dài một tiếng, ngay ở phía Đông xuất hiện một con sói bạc cao mười mấy mét, ngẩng cổ nhìn mặt trăng mà gào thét, cả người tỏa ra bảo quang, như ra lệnh cho bầy sói xông thẳng vào Thần Quật.

"Ô ô..."

Còn ở phương Bắc, lại có một con sói lớn màu đỏ thẫm đứng thẳng cả người lên, cao tới mấy chục mét, cả người lấp lánh ánh đỏ, trên trán còn mọc ra một chiếc sừng, trông cực kỳ kinh khủng.

Bốn phương tám hướng liên tiếp vang lên những tiếng sói tru, chỉ trong chớp mắt liền xuất hiện mấy chục con Lang Vương, đều biết được những Bảo Thuật mạnh mẽ, điên cuồng xung kích về phía Thần Quật.

Cũng không biết đã có bao nhiêu con cự lang vọt thẳng vào bên trong lỗ đen, cả tòa núi tựu như là một cái động không đáy, vô số cự lang vọt vào mà cũng không thể nào lấp đầy được.

Trong lúc này, những con Lang Vương kia cũng đã hành động, chúng nhanh chóng xông vào Thần Quật.

Lúc sáng sớm, cả tòa núi đá đều rung động như là phát sinh qua bạo động, ngọn núi gần như muốn sụp đổ.

"Gào..." Người khổng lồ Ngân Huyết lao nhanh ra, máu me đầy người, vết thương tùm lum, trên người có không ít xác sói đã chết mà vẫn cắt chặt không tha.

"Không phải Thần Quật, đây là Ma Quật mà!" Hắn lảo đảo, gần như muốn lật nhào xuống đất.

Sau đó quang ảnh lóe lên, Vũ Vương vọt ra, đôi cánh năm màu đều nát bét hết cả, máu thịt lẫn lộn, hắn cơ hồ muốn ngã chổng vó vào trong vũng máu.

Thủ hạ của bọn họ cũng không còn mấy người, gần như chết hết cả.

Tiếp theo là Hỏa Linh Nhi, trên người nàng đều đã nhuộm đầy máu, có mấy người đội nón lá máu me khắp người bảo hộ nàng ở bên trong.

Phía sau còn có mười mấy gã thiên tài Nhân tộc vọt ra, tất cả đều bị thương nặng, bước chân lảo đảo.

"Đây chính là vùng đất trầm tịch của Lang Thần, cũng chính là Ma thổ nuôi sói, căn bản không phải là Thần Quật gì hết!" Lao ra cuối cùng chính là Sư Tử chín đầu, cả người đều đang chảy máu.

"Các ngươi có đoạt được thứ gì không?" Người khổng lồ Ngân Huyết quay đầu lại nhìn về phía Hỏa Linh Nhi.

Đứng ở bên cạnh nàng là một người đội nón lá có mang theo một cái túi bằng da thú, tỏa ra ánh sáng, cho dù muốn giấu cũng giấu không được.

"Chỉ là một quả trứng mà thôi." Hỏa Linh Nhi bình tĩnh nói.

"Cái gì, rất có khả năng chính là hậu duệ của Lang Thần!" Vũ Vương giật mình.

Hoàng Kim sư tử cùng với người khổng lồ Ngân Huyết càng thêm chấn động, thứ này cùng với chữ viết được khắc ở trên vách tường hoàn toàn giống nhau, Lang Thần có hậu duệ, chính là một quả trứng vàng.

"Sói mà cũng đẻ trứng sao?" Trên núi đá, nhóc tỳ hỏi mấy vị sư huynh.

"…Không biết."

"Sư muội, quả trứng kia của ngươi chắc là giả rồi, không phải trứng của Lang Thần đâu, chúng ta cùng nhau ăn đi!" Nhóc tỳ hấp tấp lao xuống núi, đánh bay bầy sói hoang.

"Hống..." Một bầy Lang Vương xuất hiện, Bảo Thuật dăng kín đầy trời, Phù Văn bao phủ kín nơi đây.

Một người đội nón lá đứng bên cạnh Hỏa Linh Nhi run lên bần bật, hắn bị thương nặng, túi da trong tay cũng bị phá nát, một quả trứng vàng to bằng chậu nước rơi ra ngoài.

Sư Tử chín đầu, người khổng lồ Ngân Huyết, Vũ Vương cùng với những thủ hạ còn xót lại đồng thời xông về phía trước, như muốn cướp quả trứng này về tay mình.

Hỏa Linh Nhi cùng với mấy vị thiên tài của Nhân tộc vô cùng lo lắng, cũng nhanh chóng lao về phía trước hòng cướp lại cho bằng được.

Mấy chục con Lang Vương rít gào, dẫn đầu cả bầy sói hoang đến vây công, nhấn chìm toàn bộ nơi đây.

Cuối cùng, quả trứng màu vàng bị đánh bay, nhóc tỳ vọt tới ôm chặt lấy nó, vô cùng hài lòng, đôi mắt to uốn cong thành một hình lưỡi liềm, quay về phía mọi người nói: "Nhanh lên, chúng ta luộc lên rồi ăn."

"Không được!" Tất cả mọi người đều biến sắc, cùng lúc xông về phía trước.

"Ăn ngon mà, các ngươi phải tin ta!" Nhóc tỳ vui mừng, ôm chặt quả trứng màu vàng, chạy thật nhanh về phía chân núi, dũng cảm xông thẳng qua bầy sói, như một làm khói nháy mắt không còn bóng dáng.

"A…Không!" Cả đám người kêu lên thảm thiết, như muốn phát điên lên, liều mạng truy đuổi ở phía sau quyết không để cho nó ăn quả trứng này.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 124: Nướng Ra Một Thần Linh

Cả đám người kêu thảm thiết, bọn họ hao hết tâm huyết và khí lực khổ sở cả đêm mới liều mạng cướp được quả trứng thần màu vàng, vậy mà lại bị nhóc tỳ ôm chạy mất, lại còn muốn ăn tươi nữa, sao lại không lo cho được?

Ai ai cũng đều thở hổn hển, truy đuổi sát phía sau nhất quyết không cho nó ra tay, nếu không thì chắc chắn ai cũng sẽ tức điên.

"Đứng lại!" Cả đám người kêu to, thế nhưng bầy sói lại như vô tận, hình bóng nhóc tỳ sớm đã mất hút.

"Đuổi mau, ta đã vẩy lên quả trứng thần màu vàng vài giọt U Lan Thảo, nó chạy không thoát được đâu, chúng ta mau đuổi theo." Một người đội nón đen nói.

"Gào ooo!"

Tiếng sói tru không dứt, tất cả đều chạy cấp tốc về một hướng. Lúc này, rất nhiều cự lang bỏ qua đám người công chúa Hỏa quốc mà truy sát nhóc tỳ, chuyện này cũng vô tình chỉ rõ phương hướng cho bọn họ.

Đêm nay, đại thảo nguyên xuất hiện bạo động, toàn bộ sinh linh đều không an bình, khắp nơi đều vang lên tiếng sói tru, từng đôi mắt xanh lè như ma trơi lượn lờ trong từng ngọn cỏ.

Từng cái thân hình to lớn đáng sợ gầm rú dưới ánh trăng khiến toàn bộ đại địa đều run rẩy. Bầy sói cuồng bạo, chúng nó nhe ra răng nanh trắng ởn, từng con chạy như điên trên vùng lãnh thổ này.

"Thật đáng sợ, bầy sói như vô tận này muốn cướp trứng thần màu vàng của mình a." Nhóc tỳ giật mình, lần đầu tiên thấy nhiều sói bạo động như

vậy, quả thực là y hệt như hồng thủy sôi trào, đằng sau đó là bụi mù ngập trời, cây cỏ bị giẫm đạp không ra hình thù.

Sói lớn màu bạc, sói đầu đàn màu xanh, sói dữ màu đen, sói một sừng màu đỏ thẫm, đủ mọi giống sói tuôn trào như phô thiên cái địa đen nghịt một vùng, bọn chúng cuốn theo một cỗ sát khí thảm thiết đuổi tận không tha.

Nhóc tỳ vận dụng Cốt Tiễn màu vàng phá vòng vây mở ra một con đường máu xông về phương xa, thế nhưng khứu giác của những con sói này quá nhạy cảm, một đường đuổi theo bao vây nó lần nữa.

Đàn sói như biển rộng vô biên không nhìn thấy bờ, răng nanh trắng như tuyết phản chiếu sáng chói giữa đêm khuya đáng sợ, mắt xanh như điện quang. Toàn bộ giống sói trên thảo nguyên mênh mông này đều chạy ra bao vây nơi này.

Âm thanh "Xẹt xẹt!" vang lên không dứt, mấy chục con Lang Vương đằng sau đều hiểu Bảo Thuật mạnh mẽ, chúng nó không có con nào yếu cả, cùng quần công nhóc tỳ, thế công bài sơn đảo hải. Hào quang cuốn tới đánh sụp toàn bộ núi đá xung quanh nhóc tỳ.

"Trốn trốn trốn!"

Nhóc tỳ đạp trên cốt kính mà trốn, hết sức thúc giục thần tinh trong cơ thể, nó bay cực tốc cách mặt đất cao ba thước, tốc độ mặc dù nhanh nhưng tiêu hao quá lớn.

Nhưng cũng không còn biện pháp nào khác, nó chỉ có thể bay trốn nếu không khi bị bầy sói bao phủ thì chắc chắn bị ăn sống nuốt tươi.

"Mệt chết ta rồi!" Rốt cuộc nó dừng lại, thoát khỏi đại thảo nguyên mà chạy vào một vùng rừng núi, nằm dang tay dang chân bất động không muốn chạy nữa.

"Gào gru gào..."

Nghỉ ngơi được nửa canh giờ, phương xa lại vang đến tiếng sói tru, núi sông đều như bị nổ mạnh, chấn động ầm ầm.

"Phù phù uuuu!"

Nhóc tỳ bất đắc dĩ bị bức nên nhảy xuống sông mà trốn, khứu giác của đám sói quá nhạy rồi, cơ bản không có cách nào trốn thoát được.

Con sông này cực kỳ rộng lớn, dòng chảy cũng vô cùng xiết, nó chìm nổi theo sóng nước mà lướt tới, cũng không biết bao lâu sau mới lại nổi lên mặt nước. Bờ sông hai bên xanh biếc, dương liễu đung đưa theo gió, nó đã đến một khu vực đồi núi.

"Chắc là thoát rồi nhỉ!!?" Nó ôm theo trứng thần màu vàng nhảy lên khỏi mặt nước đi lên bờ.

Vào lúc này, ánh mặt trời ló dạng, phía Đông tỏa ra một màu trắng bạc, Tiểu Thế Giới này cũng không có mặt trời thật sự. Vầng mặt trời đỏ kia được tục truyền là thi thể một con Thái Cổ Kim Ô.

Hằng ngày nó đều bay lên hạ xuống tỏa ra nhiệt lượng nóng rực, thân là một con Thái Cổ chim thần chân chính thế nên dù cho chết đi cũng tỏa ra uy thế kinh thiên. Rất nhiều người đều có mưu đồ với nó nhưng đều chết thảm cả.

"Trứng thần này là gì đây nhỉ? Thật sự là trứng sói sao?" Nhóc tỳ đi vào trong vùng đồi núi, nó hong khô quần áo rồi ôm trứng gõ gõ, không ngừng cân nhắc.

Trứng thần màu vàng to như một cái chậu nước, cứ như được đúc thành bởi vàng ròng, trên vỏ trứng có một ít hoa văn kỳ dị lưu động ánh sáng lộng lẫy, tỏa ra một loại sóng năng lượng thần bí.

"Đây không phải là chim chóc bình thường gì, không chừng chính là hậu duệ Thần linh, đây chẳng phải là sinh linh có thể sánh vai với các hung thú Thái Cổ chân chính như Thao Thiết, Đào Ngột, Chân Hống?"

Nó rất vui vẻ, mục đích lớn nhất khi vào Tiểu Thế Giới này chính là bắt được một con hung thú Thái Cổ non mang về Thạch thôn, tuy rằng mong ước xa vời nhưng trong lòng vẫn rất ước ao, hiện tại hình như đã thành sự thật rồi.

"Nếu quả thật có thể ấp ra chẳng lẽ ta sẽ đạt được một loại Bảo Thuật cái thế, đương nhiên sẽ vô cùng bá đạo, mạnh mẽ kinh thế!" Nhóc tỳ kích động, ánh mắt tỏa ra ánh sáng hưng phấn.

Nhưng mà nó suy nghĩ cẩn thật một hồi rồi lại đột nhiên nhụt chí, ném luôn trứng to màu vàng xuống đất rồi đặt mông ngồi lên.

Nó chống cằm tự nói: "Ở đây là Tiểu Thế Giới thượng cổ, từ những năm tháng vô tận trước kia đã có rồi, nếu quả trứng này vẫn không nở thì mình phải chờ đến bao giờ."

Nó suy đoán và tự nhủ quả trứng màu vàng này chắc là bị hư rồi, bằng không thì sớm đã ấp ra một con thần thú Thái Cổ, không thể kéo dài dây dưa đến tận bây giờ được.

"Thật là khiến người ta phải đau xót a." Nhóc tỳ ủ rủ, mới vừa này còn hứng chí bừng bừng, vậy mà vừa rút ra một kết luận thật khiến nó không cam lòng.

"Thôi bỏ, sau đó mình bắt một con chim thần non là được rồi, lại còn không tốn công ấp trứng nữa là." Nó rất phóng khoáng, trong phút chốc đã nở nụ cười, mắt to chớp chớp nhìn chằm chằm trứng màu vàng, ực một tiếng rõ to nuốt một ngụm nước bọt.

"Mình cảm giác trứng này nhất định ăn rất là ngon, mặc dù thần thai chết rồi nhưng khẳng định còn rất nhiều vật chất thần tính, bằng không thì sao mà phát sáng được như vậy, nếu như giờ không ăn thì nhất định sẽ bị sét đánh đó nha!" Nhóc tỳ nhanh chóng quyết định rồi hành động ngay lập tức.

Trên vùng núi, một đống lửa được nhóm lên, nồi sắt cũng vào vị trí rồi,

nó tự nhủ: "Làm sao ăn bây giờ, sáng sớm phải ăn trứng chần nước sôi mới đúng bài."

Đã là sáng sớm, Kim Ô Thái Cổ phát sáng rực rỡ giữa bầu trời, ánh bình minh rực rỡ chói lọi, hơi nước lan tràn giữa vùng núi này bỗng chốc hóa màu ngũ sắc.

Nhóc tỳ lượm được một cục đá nhọn hoắc bắt đầu đục trứng, "Coong coong" vang vọng, cứ như đập lên một cục sắt, tia lửa văng tung tóe chấn động cả rừng núi ầm ầm.

Đoàn người Hỏa Linh Nhi, Ngân Huyết Cự Nhân, Vũ Vương mệt đến hộc máu, trên đường đi đổi hướng mấy lần liên tục khiến họ nguyền rủa không ngớt, cái thằng nhóc quỷ này tại sao lại cứ chạy lòng vòng như thế a.

Thậm chí không thể tha được chính là lúc bọn họ tìm tới một con sông lớn thì lại phải vòng ngược trở về, cách cái Sơ Thủy Địa kia chỉ có khoảng mười mấy dặm mà thôi.

Thằng nhóc này có biết xác định được phương hướng không đây hả? Bọn họ thật muốn chửi cho hả giận, ròng rã chạy một vòng quanh thảo nguyên cuối cùng lại về nơi xuất phát, vùng đồi núi này đúng là rất gần thảo nguyên kia.

Mọi người tức đến hộc máu, bắp chân hầu như đều bị chuột rút, cổ chân như sắp gãy. Bọn họ chạy ròng rã cả đêm thế mà giờ lại quay về điểm xuất phát, sớm biết ngồi ở đây thì khỏe rồi. Trán ai cũng nổi lên gân xanh.

"Tức chết ta rồi!"

"Thằng nhóc này chắc chắn bị mù đường, giày vò chúng ta chạy theo một đêm giờ lại chạy trở về!"

Mọi người liên tục nguyền rủa, tức gần như phát nổ tới nơi.

Nhưng may mắn nhất chính là U Lan Thảo kia thật thần kỳ, vật bị dính

lên chỉ một giọt chắc chắn trong vòng mấy ngày đều tỏa ra mùi thơm nhạt, có thể tìm tới được.

"A, nó ở đây này, đã tìm được rồi!" Có người la to.

Sau khi một đám người tìm thấy nhóc tỳ thì giận đến mồm miệng co quắp lại, tóc dựng đứng, thằng này thiệt muốn ăn trứng nha. Nó đang lúi cúi bên một cái nồi sắt, đã được đun đỏ rồi, quả trứng màu vàng đang được thả bên trong. Nó đi tới đi lui lắc lư cái nồi cứ như đang xào rau.

"Mau chín coi nào, nứt ra lẹ lẹ đi, ta sắp chết đói rồi đây này..."

Nó vừa nướng trứng vừa thầm thì làu bàu, tựa hồ rất thèm thuồng.

"Trời đánh trời đánh, ngươi mau lấy ra cho taaaaaaa!" Đám người đội mũ đen bên cạnh công chú Hỏa quốc gào thét, bọn họ sắp điên tới nơi rồi, chịu trăm ngàn đau khổ mới cướp được trứng thần, vậy mà giờ thật sự sắp bị thằng nhóc này ăn tươi.

"Hung hăng cái gì mà hung hăng, ta đâu có nói không cho các ngươi ăn, chút nữa ta đãi bọn ngươi trứng luộc, xem ra nướng chưa quen tay lắm." Nhóc tỳ ngẩng đầu nhìn bọn họ rồi vươn tay lấy trứng ra khỏi nồi sắt ném vào trong một cái đỉnh đồng bên cạnh.

"A ... Khônggg!"

Cả đám người kêu thảm thiết, con mắt gần như sắp lòi ra ngoài, mí mắt gần như rách, tim như bị chảy máu, tức chết người rồi a, cả đám giận đến điên rồi, hận không thể ngay lập tức nhào tới ngăn cản.

Thế nhưng đã chậm, "Tõm tõm" vài tiếng, trứng màu vàng đã rơi vào trong đỉnh đồng chứa nước sôi ùng ục, hơi nước bốc lên cuồn cuộn, trứng thần chìm nổi lắc lư bên trong.

"Ta liều mạng với ngươi." Hỏa Linh Nhi giận đến mức run cả người, thân thể mảnh khảnh run run, mắt to trong veo như tóe lửa, trên thân hình

trắng tuyết túa ra Phù Văn tràn ngập muốn đại chiến với nhóc tỳ.

"Quá đáng quá hận, đây là hậu đại của thần linh a, vậy mà lại dám đun sôi để ăn, ta hận a!" Người khổng lồ Ngân Huyết cùng Vũ Vương đều rống to gọi nhỏ, tức đến giậm chân chửi má nó.

Cả đám đều hóa điên hết cùng xông lại đâu, trong phút chốc đã thấy Bảo Thuật ngập trời ùa về hướng này như mưa trút.

Nhóc tỳ sao cam lòng yếu thế, nó lấy ra Cốt Tiễn màu vàng và bảo kính Toan Nghê phát ra lôi đình thần uy đối kháng nhóm người này, nó thở phì phò nói: "Các ngươi quá đê tiện rồi, ta đâu có nói không cho các người ăn, ai cũng sẽ có phần mà."

Ai thèm tranh với ngươi a, chúng ta muốn ấp nó ra đấy, ngày sau sẽ thành thần a, mọi người đẫm nước mắt như phát điên lên.

Cả nhóm người đại chiến ở Thần Quật suốt một đêm, sau đó lại chạy suốt nửa đêm, sớm đã sức cùng lực kiệt cả rồi, đâu có tinh lực dồi dào như nhóc tỳ, người mặc dù đông nhưng không thể bắt được nó.

"Sư đệ, chúng ta giúp ngươi!" Năm vị thiên tài của Bổ Thiên các cũng ra tay cùng đối kháng đám người kia, bọn họ cũng rất mạnh mẽ.

Nhất thời Bảo Thuật bay loạn, hào quang vung vẩy, mấy quả đồi quả núi xung quanh đều bị hủy diệt, một đám người giận đến mức không thể nhẫn, nỗi lòng khó mà dịu lại.

"Đừng đánh nữa, trứng sắp chín rồi, nghe mùi thơm chưa đó." Nhóc tỳ mở miệng, lấy trứng thần ra khỏi đỉnh đồng rồi ném vào trong nồi sắt, lợi dụng hỏa thuật của Hỏa Linh Nhi để nấu.

Hơn nữa nó đột nhiên lấy ra một cái muỗng sắt vận sức gõ mấy phát muốn đập bể trứng.

Một nhóm người thấy thế liền tức giận, thế nhưng cũng không còn cách

nào, trong phút chốc không thể làm được gì nó.

"Vỏ trứng cứng thật nha, sao lại mở không ra vậy ta, nếu như có Mao Cầu ở đây thì tốt rồi, hàm răng nó bén và cứng lắm, nhất định có thể cắn vỡ." Nhóc tỳ nói thầm.

Mao Cầu không có đi chung với nó, bị bỏ lại trong Bổ Thiên các.

Cuối cùng nhóc tỳ lại dùng quả trứng này làm thành lá chắn chống cự Bảo Thuật của mọi người, lửa to hừng hực cùng tia điện hung mãnh bắn phá vào vỏ trứng.

"Rắc rắc!"

Đột nhiên vỏ trứng vang lên tiếng nứt ra, một khe hở nhỏ nứt ra tỏa lên một luồng sương mù mịt mờ.

"A, nứt ra rồi đó, đừng đánh nữa, các người gõ nát bây giờ." Nhóc tỳ kêu to lộ vẻ vui mừng.

Mọi người nghe thế liền giật mình không hẹn mà dừng, tất cả đều lao đến gần xem xét.

"Thằng nhóc trời đánh kia, ngươi phá hoại một quả trứng thần linh nha, aaaa..." Một nhóm người kêu to, Bảo Thuật lại tiếp tục bay múa.

Nhóc tỳ ôm đầu lủi đi như chuột, nó ôm trứng thần màu vàng, hùng hồn phát biểu: "Không phải là ta làm nứt, là do Bảo Thuật của các người đập nứt!"

"Nói hươu nói vượn, rõ ràng là bị ngươi nấu cho nứt, một vị thần non bị giết, không thể tha thứ a."

Nhóm người kêu to giận dữ ra tay với nó.

"Rắc rắc!"

Trứng thần màu vàng lại vang ra tiếng nứt vỡ, lại có thêm một đường rạn nứt, hào quang túa ra càng rực rỡ, sương mù cuồn cuộn thật thần bí.

"Không đúng, sao ta lại cảm thấy trong trứng này có vật sống đang giãy giụa?" Nhóc tỳ dừng lại, ôm trứng nhủ thầm.

Lúc này mọi người cũng kinh ngạc, tự động dừng tay cùng bu lại xem chuyện gì.

Bọn họ cũng nghe được gì đó, tất cả đều kinh sợ rồi sắc mặt lại càng vui mừng, bởi vì bên trong trứng thật sự có động tĩnh, tựa như sắp phá trứng mà chui ra ngoài.

Nhóc tỳ rất cảnh giác lùi ra sau, nói: "Ta cảnh cáo các người không được cướp đó, quả trứng này mọi người phải cùng chia ra ăn."

"A.. Phụt...!"

Cả đám muốn trào máu, thằng gấu chó này còn muốn ăn nữa sao, trứng thần màu vàng ở trong tay nó đúng là không an toàn a.

"Rắc rắc!"

Vỏ trứng màu vàng vỡ vụn, bên trong xuất hiện một vật gì đó nho nhỏ, nằm cuộn tròn trong lòng bàn tay nhóc tỳ.

"Trời ạ, đã thực sự ấp ra được một thần linh!" Cả đám kêu to cùng xông lên trước.

"Ông trời ơi, thật sự là một vị thần, một vị thần còn nhỏ." Hỏa Linh Nhi kích động tới mức bộ ngực sữa phập phù, da thịt trắng loáng tỏa ra ánh sáng lộng lẫy, nàng hận không thể đoạt lại quả trứng.

Tất cả mọi người đều đồng thời xông về phía trước.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 125: Ấu Thần(*)

Chương 125: Ấu Thần(*)

Dịch giả: Kukhoai

Biên tập: Ronkute

Một luồng ánh sáng mông lung lượn lờ, bốc hơi mịt mù bao phủ quanh người một sinh linh nhỏ bé, thoạt nhìn vô cùng thần bí.

Mọi người kêu lên sợ hãi, đây là hậu đại của thần linh Thượng Cổ, cả đám xông lên trước muốn cướp về mình.

"Đừng cướp!"

Cả người nhóc tỳ vàng óng bộc phát ra hàng nghìn tia điện bảo vệ bản thân, xông mạnh ra ngoài muốn thoát khỏi vòng vây.

"Để lại Ấu Thần!" người khổng lồ Ngân Huyết quát to, mặc dù hắn biết không địch lại và e ngại thiếu niên nhân tộc này, thế nhưng giờ đâu thể lo nhiều đến thế, mọi người cùng lên chẳng nhẽ không chặn lại thằng kia được sao?

Hắn vung ra một bàn tay lớn, Phù Văn lấp lóe một vùng rừng rực đập về phía trước, như muốn ép nhóc tỳ thành thịt vụn. Đồng thời, Vũ Vương cũng không cam lòng lùi lại, đôi cánh rách nát kia bắn ra hai tia thần mang muốn chém rớt hai tay của nhóc tỳ.

"Để lại hậu đại thần linh!" Những người khác cũng đều hét lớn cùng ra tay, các loại bảo thuật bay múa, vùng đồi núi bỗng chốc sáng lạn không gì sánh nổi, mưa ánh sáng lượn lờ.

"Ồ!"

"Chuyện gì xảy ra thế?"

Ngay trong phút chốc, mọi người đều cảm thấy không đúng lắm, bảo thuật đều mất đi hiệu lực, mưa ánh sáng thế mà bị hấp thu, tia điện đều biến mất, tất cả đều chui vào trong lòng nhóc tỳ, bị luồng sương ánh sáng mịt mờ này nuốt mất.

"Là Ấu Thần, nó đang hấp thu sức mạnh để trưởng thành!"

Mọi người kinh hãi, nó mới sinh ra thôi vậy mà có biểu hiện thật kinh người, nếu như trưởng thành thì sẽ có dạng gì đây?

Nhóc tỳ xông ra ngoài, nó cảm giác trong tay có gì đó xù xì, sương mù ngũ sắc cũng biến mất cả rồi, một sinh linh dài hơn một xích hiện ra đang nằm co ro trong lòng nó.

Đây là một tiểu tử trông thật chật vật, lông xù mềm mại, xem ra rất là non nớt. Hai cái lỗ tai dựng thẳng, trên đầu có hai cục gì đó nổ lên như hai cái sừng sắp nhú ra.

Toàn thân nó là màu xám, lông xù, mắt to đen bóng nhưng trông có vẻ mê man, nó quan sát bốn phía, thân hình cuộn tròn trong cánh tay nhóc tỳ có vẻ hơi sợ hãi.

"Quả nhiên là hậu đại của Lang Thần!" Mọi người kinh hô.

Nó nhìn như một con sói con vô hại, không có thần dị như trong tưởng tượng, không có thần quang phủ thân, không có ráng lành bay múa, chỉ có đôi mắt như được khắc từ đá quý ra vậy, to mà có thần.

"Ồ, còn có một đôi cánh nữa kìa." Một vị sư huynh của Bổ Thiên các kinh ngạc, đôi cánh nhỏ này cũng có màu xám mờ mờ, cuộn lại nép sát lưng. Nếu không nhìn kĩ thì cũng sẽ không thấy được.

Ngoài ra, hai cục nhỏ nhô ra trên đầu nó chắc chắn là sừng rồi. Bởi vì nhóc tỳ bới lông ra thì thấy nó sáng lấp lánh, chắc chắn là sừng.

"Sói mà cũng biết đẻ trứng à." Nhóc tỳ kinh thán trừng mắt nhìn chú sói con trong lòng.

Mọi người thấy nó chảy nước miếng đều bị dọa sợ giật nảy mình, nó không phải định ăn thần thai chứ? Đây là tội khinh nhờn thần linh. Nếu như Lang Thần có linh thì chắc chắn sẽ hạ xuống Thiên khiển.

"Không được ăn!" Hỏa Linh Nhi căng thẳng tiến lên nhìn nó, nàng duỗi ra cánh tay ngọc như sương tuyết ngăn lại nó.

"Đây là Ấu Thần, ngươi không được khinh nhờn, lại càng không được ăn tươi!" Xa xa, Sư Tử chín đầu cũng tới rồi, thế nhưng nó cũng không lại gần mà lớn tiếng quát to, kim quang trào dâng.

Nhóc tỳ nhìn mọi người, nó như có điểm ngớ ra, sau đó bực dọc mắng: "Các ngươi quá hung tàn rồi, một thần thai hiếm thấy như thế sao lại có thể ăn tươi, một đám tham ăn!"

Mọi người nghe thế thiếu chút nữa phát khùng, ai hung tàn chứ, ai tham ăn hả, không phải chính là ngươi sao, vậy mà dám không biết ngượng đi chỉ trích người khác? Thật là cắn ngược một phát a!

"Thần thai đương nhiên phải nuôi lớn, bằng không thì nhất định sẽ bị trời đánh." Nhóc tỳ vừa nói vừa nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt lại càng hừng hực lên rồi, trái lại càng khiến cho mọi người hoảng sợ.

Hiển nhiên bọn họ đã lo lắng thừa rồi, nhóc tỳ tất nhiên không muốn ăn thần thai, nó thật sự muốn nuôi lớn đấy, sau đó lại phải tìm tòi hàm nghĩa Phù Văn trong cơ thể Ấu Thần, lại thêm nhiều một loại thần thông cái thế!

"Đúng rồi, vừa nãy các ngươi dùng bảo thuật công kích ta, toàn bộ thần quang đều bị hấp thụ, tựa hồ chuyện này có lợi cho sự phát triển của nó đấy, các ngươi lại thêm mấy lượt nữa đi." Nhóc tỳ nói.

Không những thế, nó còn tự thí nghiệm vừa nói vừa bắn ra một tia chớp vàng kim về phía hậu đại Lang Thần, lẹt xẹt một tiếng đánh trúng người sói con.

"Gào ooo!!"

Một tiếng chói tai vang lên, bộ lông của sói con non nớt bị giật dựng đứng, ánh mắt dại ra, tứ chi co quắp, rõ ràng là dấu hiệu của việc bị điện giật quá đà.

Nhóc tỳ a một tiếng, nhanh chóng ngừng tay, nó phồng mang trợn má trừng mắt to nhìn chằm chằm sói con, vẻ mặt rất khó hiểu. Tại sao lại không được nhỉ, mới vừa rồi nó còn hút lấy sức mạnh Phù Văn của bọn người kia mà, thế mà giờ lại không chịu nổi.

"A, tên xấu xa kia ngươi muốn làm gì đó, Ấu Thần sắp bị điện giật chết rồi." Công chúa Hỏa quốc mắng to, vẻ mặt vô cùng đau lòng.

Một mùi cháy khét tỏa ra, da lông của sói con bị giật thành đen thùi lùi một mảnh, thiếu chút nữa nó gặp đại họa rồi, may mà còn chưa tổn thương tới gân cốt máu thịt, đôi mắt to tràn ngập vẻ sợ hãi và bất an.

"Không đúng a, nó là hậu đại của thần, hẳn là phải mạnh mẽ vô cùng mới đúng, ta lại thử tiếp." Đầu ngón tay của nhóc tỳ lại xuất hiện tia điện muốn bắn ra.

Cả đám người đều cuống lên, bọn họ nhào tới trước muốn ngăn cản.

"Cho dù là hậu đại của thần cũng không thể vừa sinh ra đã hô phong hoán vũ, nó còn phải lớn lên nữa, ngươi không được làm xằng bậy."

"Đừng bắn chớp giật vào nó nữa, nó chết bây giờ. Những Thái Cổ hung thú, chim thần như Cùng Kỳ, Kim Ô, Toan Nghê có thể tranh hùng cùng thần linh, nhưng lúc bọn chúng vừa sinh ra cũng không có mạnh mẽ vô song, phải cần trưởng thành."

Nhóc tỳ nghe vậy gật đầu nói: "Có đạo lý, những sinh vật này cũng không phải là vô địch. Tối thiểu nếu như ta gặp một con Thái Cổ hung thú non bằng tuổi thì cũng có thể bắt được."

Mọi người cùng trợn tròng mắt ra, căn bản không ai thèm tin nó nói, bọn họn chỉ quan tâm tình trạng sói con thôi.

Nhóc tỳ không để ý tới bọn họ, nâng sói con lên xem xét, sau đó mắt nhắm nghiền thăm dò Phù Văn ấn ký trong người sói con.

Giờ khắc này mọi người đều biến sắc, thằng kia tính làm cái gì đó, chẳng nhẽ muốm tìm tòi truyền thừa của thần linh Thượng Cổ trong cơ thể sói con.

"Đùng!"

Người khổng lồ Ngân Huyết không nhịn được nữa mà ra tay trước cướp đi hậu đại thần linh, chuyện này có ý nghĩa có thêm một loại bảo thuật cái thế, không có một chủng tộc nào chống lại được sự mê hoặc này.

"Bại tướng dưới tay ta mà cũng dám ra oai!?" Nhóc tỳ bỗng chốc mở mắt, nó điên cuồng gào to một tiếng từ mồm phun ra một luồng tia chớp, tiếng vang đùng đùng phát ra, đánh lên bàn tay lớn của Cự Nhân khiến nó run rẩy liên hồi, cả người cháy đen.

"Ngươi dám!!" Lúc này nhóc tỳ đột ngột xoay người, huơ tay vung Cốt Tiễn vàng kim ra, chớp mắt phóng ra chặn lại Vũ Vương.

Lúc này Vũ Vương cũng ra tay bạo phát ra bảo quang, vô tận ánh ráng lành vang lên, trong tay cầm lên một thanh đao chém thẳng đến, cuốn theo vô tận bí lực Phù Văn, cả bầu trời như đang run rẩy.

"Rắc" một tiếng, Cốt Tiễn vàng kim chiến thắng mà đánh gãy hung đao, đây là một Bảo Cụ kinh người hiếm thấy vượt xa tưởng tượng của mọi người, nó từng gây ra một trường hạo kiếp diệt sát nhiều bộ lạc lớn.

Lúc trước nhóc tỳ đạt được nó từ trong tay Tế Linh Xuyên Sơn Giáp

vàng kim liền biết đây không phải là Bảo Cụ của nó mà chắc hẳn là từ tổ tiên truyền xuống. Bởi vì khối kim cốt này phát ra các loại dị tượng núi thây biển máu lan tràn, vô tận bộ lạc bị đồ sát, sát khí thảm thiết kinh thiên động địa.

Cốt Tiễn vọt tới không những đánh gãy cốt đao mà còn chặt đứt một cánh tay của Vũ Vương rơi xuống, máu phun tung tóe.

"A.." Vũ Vương kêu to thảm thiết, hắn nhặt lên cánh tay ráp lại rồi lùi về sau nhanh chóng.

Cả đám người đuổi theo gồm Vũ Vương và người khổng lồ Ngân Huyết đều biến sắc, cả đám rút lui.

Nhóc tỳ bễ nghễ, không ngại ngùng cảnh cáo mọi người đừng có dại mà đánh giết nó.

Hiện trường im lặng như tờ, quả nhiên không còn ai vọng động.

Sư Tử chín đầu ở phía xa nhìn lại, ánh mắt lạnh lùng, nhưng chung quy cũng nhịn lại được, nó đã thua cuộc rồi, xông lên nữa cũng vô dụng.

Mọi người đều có một cảm giác vô lực, chỉ là một thiếu niên Nhân tộc mà thôi vậy mà lại mạnh mẽ đến như vậy, thậm chí còn hung tàn hơn Thái Cổ di chủng bọn nó.

Đám người nón đen bên cạnh công chúa Hỏa quốc đều tản mát ra từng luồng khí tức khủng bố như sắp cử động, thế nhưng vừa động một tí thì đều ho ra máu cả, hiển nhiên đều đã bị trọng thương trong Thần Quật.

Hỏa Linh Nhi cản lại bọn họ, không cho mấy người ra tay.

Nhóc tỳ khiến mọi người hoảng hồn một hồi, nó không ra tay nữa nữa mà thu Cốt Tiễn vào, lại tiếp tục thăm dò bí ẩn của sói con.

"Sao lại không có nhỉ!?" Sau một thời gian khá dài, nó lại hoảng hốt mở mắt ra, đây là hậu đại của Lang thần mà, trong cơ thể hẳn là phải có Phù Văn

mạnh mẽ độc nhất vô nhị mới đúng chớ. Thế nhưng mà nó thăm dò cả buổi vẫn không thể phát hiện gì thêm, trong cơ thể sói con không có nguyên thủy phù cốt lẫn ấn ký, có điều máu huyết coi như mạnh mẽ, điều này làm nó khá là thất vọng.

Nó cho rằng trình độ mình có vấn đề nên cố gắng nén u sầu lại, cuối cùng tự nói rằng sau này khi lên đến một cấp cao càng cao thâm thì sẽ lại thăm dò. Hơn nữa nãy giờ nó dùng Tham Cốt pháp trong Nguyên Thủy Chân Giải để thăm dò toàn bộ cốt cách của sói con mà vẫn không có phát hiện gì thêm.

Nhóc tỳ hít một hơi, lần này không sai đâu, Tham Cốt pháp sẽ không lừa nó, thế mà vẫn không phát hiện ra được cái gì, vậy thì chỉ có thể là hậu đại của thần linh có vấn đề mà thôi.

"Ái chà chà, mày thực sự là hậu đại của thần sao?" Nhóc tỳ nhìn sói con bù xù non nớt chả có gì thần dị, xem ra rất yếu đuối, chỉ có một đôi mắt cũng coi như sáng sủa.

Nó nắm đuôi sói con xách ngược lên rồi banh cánh nhỏ nó ra, trêu chọc chán chê đến mức sinh linh nhỏ này kêu ngao ngao.

"Không được hành hạ nó như thế, đưa cho ta!" Hỏa Linh Nhi nhìn thấy không thể cầm lòng được, đoạt sói con từ trong tay nhóc tỳ mà ôm vào lòng.

Thế nhưng ánh mắt con sinh linh bé nhỏ bù xù này lại lóe sáng, vẻ mặt bất an mà uỵch một phát trốn khỏi cô nàng, chạy lên đầu vai nhóc tỳ cứ như gấu túi ôm cây.

Hơn nữa nó còn há mồm liếm liếm lưỡi, kêu ngao ngao ý là đang đói bụng.

Nhóc tỳ gãi gãi đầu, con sói con này sao lại dính chặt lấy nó nha, thế nhưng nó cũng không có gì cho sói con ăn, con mắt nhóc tỳ nhìn về phía Hỏa Linh Nhi, nói: "Sư muội, có sữa không?"

Mọi người hầu như hóa đá, tất cả đều đờ ra.

"Đi chết điiiii!" Hỏa Linh Nhi nổi trận lôi đình, nàng thường ngày duyên dáng yêu kiều, dáng người thướt tha, thế nhưng mà bây giờ lại phát điên rồi, hất tung tóe mọi đồ vật xung quanh, hơn nữa còn có Phù Văn lấp lóe khiến cả người rực lửa lao lại đây.

Nhóc tỳ ôm sói con trốn chui trốn nhủi như chuột, nó khá là ấm ức, không biết tại sao lại đắc tội Hỏa Linh Nhi vậy a, vừa trốn vừa lẩm bẩm: "Chả hiểu nổi, không có thì thôi chớ, phát hỏa như thế thì được cái gì. Đi thôi, chúng ta cùng tìm sữa thú ngon nhất."

Mọi người nghe vậy đều dở khóc dở cười, không khỏi nghĩ đến tên nó ở Hư Thần Giới - Thích Uống Sữa Thú Nhất, không ngờ chuyện này lại là thật.

"Sư đệ, xin lỗi sư muội đi, ngươi không nên nói như thế với một thiếu nữ đấy!" Một vị sư tỷ Bổ Thiên các đỏ mặt truyền âm.

"Bó tay rồi, có gì mà phải xin lỗi, nàng còn đang đuổi ta kìa, coi chừng ta đánh lại đó." Nhóc tỳ tức tối không phục.

Cuối cùng trận truy sát này kéo dài tận hai giờ thì mọi người mới ngồi lại.

Nhóc tỳ bắt một con sói mẹ tới nuôi sói con, kết quả cái con sinh linh này không thèm ăn mà nhìn vào cái túi của Hỏa Linh Nhi, ánh mắt lộ vẻ thèm muốn.

"Ồ!" Công chúa mở ra túi lấy hai cây Linh dược ra, còn có thêm một cái đỉnh ngọc.

Sói con liền chạy tới hai ba miếng liền ăn sạch hai cây Linh dược, sau đó nó lật tung đỉnh ngọc, khóe miệng chảy nước miếng rồi nhào tới.

"Đây là trái tim của một hung thú, là huyết nhục bảo dược đấy, nó còn nhỏ như thế mà lại muốn ăn những thứ này?" Hỏa Linh Nhi giật mình.

Nhóc tỳ trừng mắt to tròn xoe, trái tim kia sáng chói long lanh, là nơi ngưng kết tinh hoa thần tính của một con hung vật cực kỳ mạnh mẽ, vậy mà lại cho sói con đấy. Nó xoắn xít trong lòng lắm, thật lãng phí a, nếu là có loại huyết nhục bảo dược này thì còn không đủ cho nó tu hành đây, ở đâu ra thừa đi nuôi sói con này.

Hỏa Linh Nhi như nhìn thấu tim đen nhóc tỳ, trừng mắt nói: "Ngươi không có thời gian nuôi nó thì cứ đưa cho ta, nó vốn là do chúng ta mang ra từ Thần Quật đấy."

Sói con gặm xong huyết nhục bảo dược thì chợt nghe thấy thì lỗ tai dựng thẳng. Trong phút chốc vèo một tiếng nó đã nhảy lên vai nhóc tỳ, nhìn công chúa Hỏa quốc một cách cảnh giác.

Cảnh này thật khiến cho Hỏa Linh Nhi tức điên, nói: "Là tao cho mày ăn mà, tại sao mày lại nhìn tao như thấy ăn cướp thế, nên đề phòng tên hư hỏng kia kìa, coi chừng hắn ăn tươi mày đó."

Nhóc tỳ cười hè hè: "Đi đi, nàng giống như cha mẹ nuôi của mày vậy đó, cứ bám theo mà ăn uống chùa đi, nếu sau này tao cần thì mày cứ đến cạnh tao."

Con sinh linh này liền đập cánh lộp bộp, ra sức gật đầu, sau đó lại gần Hỏa Linh Nhi nhìn nàng ta hiếu kỳ.

"Mày.." Nàng buồn bực không thôi, thật muốn tát nó một cái nhưng sau khi suy nghĩ một lát lại cười, sau này mang về Hoàng cung dạy dỗ lại là xong, sói con bé thế thì biết gì đâu, nhất định sẽ không nghe nhóc tỳ nữa.

Người khổng lồ Ngân Huyết cùng Vũ Vương nhìn nhau một lúc rồi rời đi, bởi bì bọn hắn biết không đoạt được thú con nên muốn gọi người tới đánh tiếp.

Thế nhưng hai người bị nhóc tỳ, Hỏa Linh và mấy thiên tài của Bổ Thiên các truy sát lên bờ xuống ruộng gần chết, bị bắt gọn trói như cái bánh chưng.

Sau mấy ngày, từ trong một vùng ao đầm, Sư Tử chín đầu không cam lòng lao ra từ bùn lầy không muốn chiến cùng nhóc tỳ.

Nó chạy trốn tránh né mấy ngày không muốn để cho tiểu ma đầu kia tìm thấy. Thế nhưng nó cũng thua như đám Vũ Vương, người khổng lồ Ngân Huyết bởi mũi của sói con, mặc dù sớm chạy trốn, lại còn vùi người trong vũng bùn mà vẫn không thoát.

"Ngươi dơ quá, sao mà cưỡi được đây!" Nhóc tỳ bất mãn đại chiến cùng sư tử vàng kim, cuối cùng khi cả hai cùng rớt xuống một thác nước thì nó mới cưỡi được lên người sư tử.

"Ta chính là cháu của Cửu Linh Vương, ngươi ức hiếp ta như thế không sợ ra ngoài Tiểu Thế Giới sẽ bị trừng trị sao?" Sư Tử chín đầu rống giận, lông vàng kim phát sáng rực, nó thở hổn hển.

"Thật nhức đầu quá đi mà, đã khai chiến từ lâu rồi, ta tha ngươi thì ngươi không đi mách họ hàng ngươi sao?" Nhóc tỳ vặn lại.

Sư Tử chín đầu tức khí, đang hỏi khó nó sao?

"Vậy nè, hãy để cho ta cảm hóa ngươi, khiến ngươi tâm phục khẩu phục cam nguyện làm thú cưỡi của ta được không, như vậy sau khi ra khỏi đây cũng không cần mách ai nữa." Nhóc tỳ cưỡi trên lưng sống chết không xuống dù sư tử giãy giụa, cả người nhóc tỳ phát sáng ra tay thu phục.

Cuối cùng Sư Tử chín đầu thoát lực nằm xụi lơ dưới đất, da lông hoàng kim cũng ảm đảm rồi, nó thở hồng hộc.

"Thiếu niên Nhân tộc anh hùng, ta phục rồi, chúng ta kết bái làm huynh đệ nha." Sư Tử chín đầu sợ thằng này rồi.

"Ngươi trước đây không phải muốn bắt ta làm chiến sủng sao? Ta muốn ngươi làm thú cưỡi cho ta!" Nhóc tỳ ngồi trên người nó không chịu xuống.

"Là ta ngu, ta sai, nhất thời cuồng ngôn, ngươi đừng thù dai mà. Có ta là

huynh đệ thì tương lai ngươi sẽ danh chấn thiên hạ, bởi vì tộc ta tìm được một cổ pháp khiến cho ta tu hành sẽ dần hóa thành hung thú Thái Cổ thuần huyết, nói thiên hạ vô địch cũng không sai."

Sư Tử chín đầu nói, mơ hồ chỉ ra tầm quan trọng của mình ở trong tộc, cảnh cáo nhóc tỳ nếu xằng bậy sẽ gây họa.

"Lợi hại thế cơ à?" Nhóc tỳ nhất thời trừng mắt long lanh: "Ta tới đây với mục đích là muốn bắt một con hung thú Thái Cổ non, vậy chẳng phải chỉ cần bắt được ngươi là ta bớt được một phen khí lực."

"Rống…" Sư Tử chín đầu rống giận, kim quang cả người lại tiếp tục dâng lên, nó thực sự tức điên, sao có cảm giác như đàn gảy tai trâu a.

"Đồ xấu xa, ngươi buông nó ra đi, kết bái vậy là được rồi, ngày sau không thiệt mà còn có chỗ tốt đấy." Hỏa Linh Nhi khuyên can.

"Không phải có thể hóa thành Sư Tử chín đầu thuần huyết thật lợi hại sao? Ta cảm thấy bây giờ bắt một con Chân Hống non hay là hậu duệ Kim Sí Đại Bằng cũng chả có vấn đề gì to tát!" Nhóc tỳ không thèm quan tâm.

"Sư Tử chín đầu nếu như tiến hóa thành hung thú Thái Cổ thuần huyết thì lợi hại đến mức ngươi không tưởng được đâu, đã từng giết chết thần, không kém hơn những loại như Kim Sí Đại Bằng.!" Một vị sư huynh trong Bổ Thiên các âm thầm truyền âm.

Nhóc tỳ gượng gật đầu nói: "Vậy cũng tốt, sau này thì ngươi chính là tiểu đệ của ta. Đúng tồi, đừng quên bảo Cửu Linh Vương cho ta một phần đại lễ a, ít nhất cũng phải mấy trăm cân Linh dược, nếu có thể thì một cây Thánh dược càng tốt."

"Phụt ttt!"

Sư Tử chín đầu hộc máu, tuổi mình còn lớn hơn mà phải làm tiểu đệ thằng này? Thôi thì cái này cho qua, bị đánh vài ngày nay mà còn phải cho nó đại lễ!? Tới tận mấy trăm cân Linh dược, người ta đều tính cây thôi đó,

nó vậy mà tính cân, cho Linh dược là rau cải sao? Còn Thánh dược hả? Đừng có mơ hão chứ, dù cho chính mình đòi thì còn lâu tổ phụ mới đi hái cho. Loại vật này chỉ mọc trên Thái Cổ Thần Sơn, đều bị đám Thái Cổ Ly Long, Hỗn Độn, Thao Thiết chiếm giữ.

"Tiểu đệ a, chúng ta đánh nhau mấy ngày hẳn là đã bỏ qua mất mấy lần cơ duyên, nghe nói bộ tộc ngươi rất thông linh, vậy thì chở ta tìm ít đồ nhé." Nhóc tỳ yêu cầu: "Nếu như tìm được Bất Lão Thần Tuyền thì còn trị tốt được cho mấy cái đầu bị mất của ngươi nữa đấy."

"Phụt tttt!"

Sư Tử chín đầu lại thiếu chút nữa hộc máu, náo cả buổi lại vẫn muốn ta là thú cưỡi à!?"

"Đừng nóng vội, chỉ cần giúp ta tìm ra Bất Lão Thần Tuyền, cũng không cần ngươi chở ta nữa, ai bảo mọi người nói bọn ngươi thông linh chứ, việc này ngươi nhất định phải giúp ta."

Một tiếng "Vèo" vang lên, sói con cách đó không xa chạy tới nằm gọn trong lòng nhóc tỳ, dáng vẻ trông rất thích ý.

Sư Tử chín đầu thấy thế thì trong lòng rùng mình, đây có thể là một con Ấu Thần mà lại yếu ớt nằm trong lòng tên huynh đệ vô liêm sỉ này, chẳng lẽ hắn thực sự hàng phục được Thái Cổ hung thú non sao?

Nó cẩn thận cân nhắc một phen rồi bỗng dưng chiếm bởi, nó biết rõ mình rất mạnh mẽ, thế nhưng sau vài trận so sánh thì có thể thằng "Tham ăn" này hẳn là không khoác lác, có thể đánh một trận với hung thú thuần huyết đồng lứa.

Cuối cùng Sư Tử chín đầu khuất phục cùng phát thệ rằng sau khi tìm được Bất Lão Thần Tuyền thì nhóc tỳ không được khó dễ với nó.

"Yên tâm, ngươi là tiểu đệ của ta, huynh trưởng chắc chắn không bắt nạt ngươi, chúng ta đi nào."

Nhóc tỳ quăng Ấu Thần cho Hỏa Linh Nhì rồi dặn dò: "Ăn cật lực vào, nhanh mập lên nhé, sau đó tao sẽ đưa mày về làng, nếu tao không bắt được hung thú Thái Cổ non thì mày sẽ thay canh gác thôn trang."

Một nhóm người hai mặt nhìn nhau, trong lòng ai cũng mắng to thằng phá gia chi tử, một Ấu Thần đó a, ngươi cho là như dùng một con sói thường hay sao? Coi như là chó trung thành hả? Dám đưa đi trông nhà, giữ thôn hả? Thật quá xa xỉ!!!

Điểm khiến cả đám người ú ớ là sói con vẫy vẫy cánh chăm chú gật đầu nghe lời, sau đó xoay người đòi Hỏa Linh Nhi cho ăn.

"Sao mày giống thằng kia thế, đồ tham ăn, đồ xấu xa." Công chúa Hỏa quốc tức điên.

Nhóc tỳ cưỡi trên Sư Tử chín đầu, bóng cả hai dần khuất xa.

Ở một khu vực khác, một đám người cùng nhau tụ tập, mưa nhẹ rơi lả tả tỏa hòa quang rực sáng rớt xuống người bọn hắn, mây khói bốc lên, tựa hồ như cơn mưa đã bổ sung sức mạnh cho bọn họ rất nhiều.

"Vũ tộc chúng ta quả nhiên thích hợp chiến đấu dưới trời mưa, có tin tức của thiếu niên kia chưa?"

"Đã bắt được một con Độc Giác Nhân Hùng, nó nói thấy một thiếu niên hung tàn đâm chết một tên thiên tài Mộc tộc, ăn tươi một ít hung thú cường đại. Đại khái cũng biết được khu vực nó đang ở."

"Chờ nó ra khu vực đó thì chúng ta sẽ gặp được thôi, chúng ta thủ ở đây chờ nó xuất hiện."

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 126: Vũ Tộc

Sư Tử chín đầu uy mãnh biết bao, toàn thân như đúc bằng vàng ròng, cường tráng mà khiếp người, tóc mai màu vàng cực kỳ chói mắt, toàn thân tràn ngập lực bùng nổ. Tròng mắt của nó lạnh lẽo, giống như là một vị Thượng Cổ Thần linh được sinh ra đời, cứ như thế mà đi lại trong dãy núi, làm cho rất nhiều sinh linh run rẩy.

"Ta không có nhìn lầm đấy chứ, đó chính là Sư Tử chín đầu, chính là di chủng ở trong truyền thuyết, một khi trưởng thành pháp lực ngập trời, không ai có thể chiến thắng, hiện tại sao lại trở thành tọa kỵ vậy?"

"Ta thấy chuyện gì vậy? Thực sự là Sư Tử chín đầu! Ta đã từng trông thấy nó, chỉ hống một tiếng mà làm cho bên dưới ngọn núi đá nứt thành bốn mãnh, một vương giả càng ngày càng ngạo nghễ thế mà hiện tại lại bị người khác hàng phục hay sao?"

Bên trong dãy núi có không biết bao nhiêu sinh linh khiếp sợ, Sư Tử chín đầu đường đường chính chính được xưng là Vương tộc của Thái Cổ di chủng, máu trong cơ thể chính là thuần huyết, uy danh lan xa, tổ tiên vang dội cả cổ kim, ở thời đại Thái Cổ được xưng là Thần Vương. Hiện tại, một Hoàng Kim sư tử có huyết thống cao quý lại bị một thiếu niên Nhân tộc hàng phục, biến thành tọa kỵ, đây tuyệt đối là tin tức kinh người!

Nhóc tỳ ngồi ở trên lưng của Sư Tử chín đầu, cảm giác vô cùng thỏa mãn, đi ở bên trong núi rừng, xông qua hoang dã, căn bản không có một sinh linh nào giám khiêu chiến, tất cả đều sợ hãi, cực kỳ kính nể.

Có một con tọa kỵ như vậy thật là uy phong lẫm liệt, chấn động toàn bộ dãy núi này, những nơi đi qua rất nhiều sinh linh đều chạy mất dép, ai nấy đều nơm nớp lo sợ.

"Tiểu đệ, ngươi quả nhiên lợi hại, đi lại bên trong núi rừng thật đúng là vạn thú kinh sợ, bách cầm sợ hãi, chúng ta đi từ sáng đến giờ mà chẳng có lấy một người nào dám gây phiền phức." Một vị sư huynh khen.

Sư Tử chín đầu nghe thấy thế như muốn khóc lên, biến thành tọa kỵ cho người ta, một đường xông thẳng thế thì người khác có thể không sợ sao? Ở thời Cổ đại, chỉ có những Thần linh mới dùng những cường giả như bọn nó làm tọa kỵ. Người khác có ai dám?

Lại nói, ngày xưa sau khi tổ tiên của bộ tộc bọn nó hóa thành thuần huyết Thái Cổ hung thú, trực tiếp tàn sát Thần linh, là một bộ tộc hung tàn như vậy thì có mấy ai dám trêu chọc?

Sư Tử chín đầu rất giận dữ, một đường xông thẳng làm cho những thiên tài của chủng tộc khác đều phải chạy trốn. Thế nhưng đối với nó mà nói cũng chẳng oai phong tí nào, dù sao cũng đã biến thành tọa kỵ cho người ta rồi.

Bọn nó cùng công chúa Hỏa quốc và mấy vị thiên tài của Bổ Thiên các chia tay, nhóc tý muốn đi tìm Bất Lão Thần Tuyền, đi ra khỏi khu vực này để tìm những cơ duyên khác.

"Ngươi có một chuỗi niệm châu màu vàng cũng không tệ, mỗi một hạt đều giống như là một thế giới nhỏ, khiến cho người khác phải sinh ra lòng sợ hãi." Nhóc tỳ không ngừng khen ngợi cốt châu óng ánh của nó.

Sư Tử chín đầu ngạo nghễ, suy nghĩ về nguồn gốc của chuỗi hạt châu này, chính là dùng Hoàng kim di cốt của một vị tiền bối có tài đức đã chết đi dày công đánh bóng mà thành. Nắm giữ sức mạnh đến từ quy tắc Phù Văn khủng bố của dòng tộc bọn nó. Sau khi được Cửu Linh Vương ban cho chuỗi hạt châu này nó vẫn quý trọng như là tính mạng.

"Ta có thể xem sơ qua được không?" Nhóc tỳ nở nụ cười có chút ngại ngùng, đưa tay về phía nó, nói là muốn xem một phen.

"Không thể!" Tóc mai của Sư Tử chín đầu dựng đứng, bộ lông màu vàng óng dựng cả lên, ngay cả con ngươi cũng trợn tròn, từ chối thẳng thừng.

Bởi vì nó biết, nếu như đưa thì tuyệt đối như mỡ rơi vào miệng mèo, người huynh đệ kết nghĩa này quá hung tàn, một khi cầm được trong tay chắc chắn sẽ không trả lại.

"Tiểu đệ, làm người cần phải có khí khái sau này mới có thể khí thôn thiên hà, quân lâm thiên hạ được. Không phải chỉ là một chuỗi niệm châu thôi sao, xem sơ qua cũng chẳng có thiệt hại gì, ngươi thật là không hào phóng chút nào hết." Nhóc tỳ bất mãn.

"Nếu như đã đến tay của ngươi chắc gì ta có thể lấy lại được, chắc chắn lúc đó sẽ là của ngươi rồi!" Sư Tử chín đầu đáp lại, tỏ vẻ như dù đánh chết nó cũng không giao ra vậy.

Nhóc tỳ lắc đầu, nói: "Thôi bỏ đi, không phải chỉ là một chuỗi niệm châu thôi sao, ngươi căng thẳng lên làm gì, chờ sau này vi huynh sẽ cho ngươi cả bó niệm châu, để cho ngươi chỉ cần nhìn thấy hạt châu là sẽ ói mửa luôn. Đúng rồi, hay là đưa ta xem thanh kim kiếm mà chín cái răng nanh biến thành đi?"

"Không được!" Sư Tử chín đầu kiên quyết, nói thế nào cũng không bao giờ cho mượn.

"Tiểu đệ, ngươi vậy là không đúng rồi, chỉ là một bảo cụ thôi mà, ngay cả liếc mắt một cái mà cũng không cho vi huynh xem là sao, ngươi thử nghĩ ngươi keo đến mức nào, là một sư tử thì cần phải rộng rãi, không nên như thế!"

Sư Tử chín đầu không thèm để ý tới, thầm nhủ trong lòng, chỉ cần rộng rãi một xí là một bảo bối sẽ đổi chủ ngay, thà rằng mang tiếng keo kiệt còn hơn.

Dọc theo đường đi, nhóc tỳ tận tình khuyên bảo, khuyên răn nhiều lần

phải rộng lượng hơn nữa, không được tính toán này nọ thì tương lai mới có thành tựu lớn được, nó nghĩ trăm phương ngàn kế để mượn cơ hội xem qua bảo bối, kết quả đều thất bại.

Cuối cùng, nó cất cao giọng, nói: "Ngươi đến tột cùng vẫn không cho mượn phải không?"

"Không cho!"

"Vậy thì không nên trách vi huynh rồi, vậy thì ta phải tự thân động thủ đoạt lấy để xem nó như thế nào!" Nhóc tỳ uy hiếp.

"Hai bảo cụ này từ lâu đã là một phần xương cốt của ta rồi, ngươi lại bức bách như thế thì không bằng ta tự bạo cho ngươi xem!" Sư Tử chín đầu cũng thẳng thắng uy hiếp ngược lại.

"Đúng là một con sư tử vắt chày ra cả nước* !" Nhóc tỳ căm giận.

(*): Đại khái nói là keo kiệt.

"Grừ...!" Sư Tử chín đầu kêu thảm, nói: "Ngươi túm cả một mớ tóc mai màu vàng của ta, đây gọi là vắt chày ra cả nước sao? Lại nắm lấy lông của ta nữa, ta sẽ liều mạng với ngươi!"

"Ngươi không chịu đưa cho ta bảo cụ, vậy thì có thể đưa cho ta bộ lông Hoàng kim để bện thành một cái áo trấn thủ* rồi."

(*): Áo cộc tay mặc ở ngoài, thường là áo len, áo bằng bông cộc tay.

"Ta liều mạng với ngươi!"

Dọc theo con đường này, hai người bọn nó lúc thì lao nhanh, lúc thì quát mắng, căn bản không để chút thời gian rãnh rỗi nào.

Ở phía trước sương mù lượn lờ, đã đến phía cuối của khu vực này, nơi đó có một thông đạo phát ra ánh sáng có thể dẫn tới một khu vực khác.

"Xoạt!"

Nhóc tỳ giơ tay lên, cốt kính ở trong tay chiếu sáng, chấn động cả núi rừng nơi xa, tia chớp nhanh chóng bổ xuống làm kinh hãi cả đám sinh linh, trong đó có không ít sinh linh cực kỳ mạnh mẽ.

Sư Tử chín đầu ngẩn đầu, cả người kim quang óng ánh, nhanh chân bước tới đằng trước, hỏi: "Những ngày gần đây, ở chỗ này có gì khác thường hay không?"

Chuẩn bị bước qua khỏi khu vực cũ, tiến nhập vào một khu vực mới hoàn toàn xa lạ, bọn nó cũng chỉ là thuận miệng hỏi một chút mà thôi, vậy mà không ngờ rằng lại đạt được những tin tức làm giật mình như thế.

"Có mấy cường giả Nhân tộc hình như mới tiến vào, giống như đang chờ người nào đó, ở một đầu thông đạo có bố trí cái gì đó." Một con hung cầm truyền âm.

"Có mai phục!" Sư Tử chín đầu cả kinh.

"Tiểu đệ, cường giả Nhân tộc chắc chắn vì ngươi mà đến, muốn bắt ngươi như là bắt một con Thái Cổ di chủng vậy, bởi vì trên toàn thân ngươi đều là báu vật hết mà. Lúc nữa nếu động thủ thì nhất định phải dùng hết khí lực, vi huynh sẽ giúp ngươi một tay." Nhóc tỳ quang minh lẫm liệt.

Nếu như không biết nó, Sư Tử chín đầu rất có thể sẽ cảm động, nhưng tiếp xúc mấy ngày gần đây lại làm cho nó cảm thấy tên nhóc con này chắc chắn sẽ không tốt bụng đến như vậy, nó chần chờ nói: "Ta nghe nói rất nhiều thế lực lớn của Nhân tộc đều muốn bắt được ngươi, vậy thì chắc là không phải đến bắt ngươi đấy chứ?"

Nhóc tỳ lời nói chính trực, bác bỏ nói: "Nội đấu của Nhân tộc ta cũng không có hung ác đến như thế, trước kia ta từng nghe nói có một bộ tộc muốn luyện chế ra được Cửu Chuyển Linh Đan thì cần phải có sáu giọt bảo huyết của Thái Cổ di chủng mạnh mẽ nhất. Nghe đồn Sư Tử chín đầu rất

mạnh mẽ, ngươi hẳn là bị xếp vào danh sách của phương thuốc trên. Mặc dù cũng là Nhân tộc nhưng mà ta nhìn không hợp mắt, lần này vi huynh sẽ giúp ngươi một tay, giết bọn họ đến tơi bời hoa lá luôn."

Tròng mắt của Sư Tử chín đầu liếc nó, trong lòng cảm thấy có cái gì đó không đúng. Nhưng mà nó cũng không thể nào an tâm được, bởi vì trước kia nó cũng đã từng nghe đến tin đồn na ná như thế này.

"Đi, chúng ta chọn một con đường khác, đi vòng ra sau bọn chúng, đến một khu vực nào đó rồi vây đánh bọn họ từ đằng sau, giết cho đã cái tay." Nhóc tỳ nói.

Khu vực này có tổng cộng hai đường đi ra phía bên ngoài. Bọn nó nhanh chóng thay đổi phương hướng chạy nhanh về một con đường khác.

Sư Tử chín đầu có tốc độ rất nhanh, hóa thành một luồng ánh váng màu vàng chạy nhanh trên mặt đấy, quấy nhiễu không biết bao nhiêu sinh linh.

Ở một con đường khác, hơi nước dày đặc, hào quang lấp lóe, ở phía sau giống như là một vùng ngập nước. Nơi đây không hề có một sinh linh nào qua lại bởi vì nó rất hoang vu.

"Đi!"

Nhóc tỳ thúc dục Sư Tử chín đầu, một đường xông thẳng, chạy về một thông đạo màu vàng, nhanh chóng chạy ra khỏi khu vực trước kia.

Mưa phùn lất phất, sương mù lượn lờ.

Bọn nhóc tỳ chạy tới đây cảm thấy linh khí ở khu vực này cực kỳ nồng nặc, chỉ là loại ẩm ướt này khiến cho người khác cảm thấy khó chịu, không quen thuộc chút nào.

Đi sâu vào mấy chục dặm, mưa vẫn còn rơi, toàn bộ đất trời đều bị sương mù giăng kín, ở trên mặt đất có rất nhiều hồ nước và dòng sông, quả thực y như là một vùng ngập nước vậy.

"Nơi kia có một con thuồng luồng!"

Nhóc tỳ chỉ vào một dòng sông lớn, Hoàng Kim sư tử nhanh chóng chạy tới, hi vọng có thể bắt được con thuồng luồng đang ở dưới nước kia, kết quả sau khi tới gần làm cho con Thanh Giao* sợ hãi nhanh chóng bỏ chạy.

(*): Thuồng luồng màu xanh.

Rất nhiều sinh linh bị kinh động, có một thiếu niên cưỡi trên lưng một con Sư Tử chín đầu đột nhiên xông vào nơi đây làm cho bọn chúng sinh lòng hoảng sợ, mặc dù không có tránh lui nhưng mà cũng không giám đến trêu chọc.

"Oanh!"

Đột nhiên, Sư Tử chín đầu mang theo nhóc tỳ chạy tới một mảnh sông núi, một tấm Phù Văn lấp loé, những thần mang xen kẽ giống như là những thanh kiếm sắc bén nhanh chóng chém về phía bọn nó.

Đây là một trường kiếp nạn, Phù Văn phủ dày đặc, thần quang che phủ khắp nơi như nhấn chìm toàn bộ nơi đây, kinh khủng làm cho người khác run sợ.

"Hống..." Sư Tử chín đầu gào thét.

Nhóc tỳ cũng ngửa mặt lên trời thét dài, bọn nó ra sức chống lại.

Đây chính là một trận Phù Văn, khi bọn nó bước vào trong thì đã kích hoạt trận cổ này rồi, khiến cho nơi này trở thành kiếp thổ*, từng tia từng tia thần mang quét ngang mà đến, san bằng cả núi rừng thành bình địa.

(*): Vùng đất tai nại.

"Trân pháp thật là mạnh mẽ!"

Hai người dùng hết khả năng để chống lại, ai nấy cũng lấy ra bảo cụ của chính mình tiến hành xung kích hi vọng có thể xông ra ngoài, chỉ cần trì

hoãn một tí thì rất có thể sẽ chôn xác ở nơi đây.

"Xoạt!"

Nhóc tỳ cầm Kim Giao tiễn trong tay chặt đứt cả một ngọn núi đá, phá tan từng vị trí trọng yếu của đại trận Phù Văn. Sư Tử chín đầu cũng thét gào, từ trong miệng phun ra một chuỗi niệm châu đánh tan cả một vùng thạch lâm, xông thẳng về những nơi trọng yếu.

Bọn nó xông qua khu trận vực này nhưng mà chờ đợi bọn nó lại là một vùng ánh sáng chói mắt, vô tận trận văn lại sáng lên lần nữa, bao phủ kín nơi đây.

"Lại có thêm một trận nữa."

Một người một sư giật mình, dốc hết toàn lực không ngừng phá trận, xông ra bên ngoài.

"Oanh"

Phù Văn lấp lóe, cả vùng núi lại rung chuyển lần nữa, lại thêm một trận văn sáng lên bao phủ toàn bộ nơi đây.

"Đáng ghét, đến cùng là có mấy tầng trận pháp đây?" Sư Tử chín đầu trong lòng phát lạnh, linh cảm thấy có chuyện không hay.

Theo bọn nó ra tay, khu vực này xuất hiện vô tận ánh sáng, ròng rã năm tầng sát trận Phù Văn bị kích hoạt, làm cho toàn bộ nơi này bị nhốt lại như muốn tiêu diệt cho bằng được bọn nó.

Cũng may là nhóc tỳ cùng với Sư Tử chín đầu kiên trì được đến tận bây giờ, nếu là một người khác từ bên ngoài tiến vào thì hơn nửa sớm đã bị chém thành đống thịt vụn, chết ngay ở bên trong sát trận Phù Văn này rồi.

Thần quang rậm rạp chằng chịt trên bầu trời, những ký hiệu lấp lánh hóa thành những mũi tên ánh sáng, ngưng tụ thành chiến mâu, tổ hợp thành thần

kiếm, còn có những cây búa nhỏ ngang dọc trên không trung không ngừng xung kích, cực kỳ đáng sợ.

Cuối cùng thì bọn nó cũng có thể phá trận ra ngoài, trên người ai nấy đều có những vết máu cùng với một vài vết thương nhẹ.

"Là ai đã phục kích chúng ta?" Sư Tử chín đầu gào thét, nơi bả vai của nó bị một mảnh Phù Văn quét trúng, máu tươi chảy ròng ròng, cả người kim quang không ngừng dâng trào, nó thật sự nổi giận.

Nhóc tỳ cầm trong tay cốt kính, nhìn chằm chằm về phương xa, nơi đó truyền đến những tiếng vang phá không, năm tầng sát trận Phù Văn bị kích hoạt đã kinh động đến người phương xa.

"Cái gì, sát trận lại bị phá?"

Tổng cộng có mười người tới, mỗi một người ai nấy đều bất phàm, đều là những thiếu niên cường giả, bọn họ lộ vẻ kinh sợ.

"Sư Tử chín đầu!" Bọn họ kinh ngạc thốt lên, nhìn thấy một người một sư từ trong bụi mù đi ra, con mắt nhìn chăm chăm.

Lại có người hàng phục được Sư Tử chín đầu, chuyện này làm cho đám người này khiếp sợ, nguyên lai đây chính là một trong những mục tiêu của Thạch Nghị, hắn tiến vào nơi này để tìm kiếm mấy con tọa kỵ.

Nhưng mà người ngồi trên lưng của Hoàng Kim sư tử chắc chắn sẽ không phải là Thạch Nghị, dĩ nhiên là một thiếu niên khác, làm cho bọn họ sinh lòng run sợ.

"Chính là nó!"

Sau khi xem xét cẩn thận, bọn họ đều nhận ra nhóc tỳ, chính là tên nhóc siêu quậy ở Hư Thần giới.

"Các ngươi là ai, tại sao lại bố trí trận pháp để phục kích ta?" Thanh âm

của nhóc tỳ lạnh lẽo.

Mưa phùn mông lung rơi lên trên mười người này làm cho bọn họ hiện lên từng trận bảo quang, khí tức của mỗi người đều mạnh mẽ tăng lên, từng cặp mắt lạnh lẽo nhìn về phía nhóc tỳ nhưng vẫn không có ai mở miệng đáp lại.

Mây mù tuôn ra như muốn ép sát đến mắt đất, mưa càng ngày càng lớn, đây không phải tự nhiên mà như thế, dường như vì mười người đứng ở nơi đây mới dẫn tới cơn mưa to trút xuống.

Nhóc tỳ thấy thế trong lòng rùng mình, đại khái đã đoán được thân phận của bọn họ, tương truyền khi Vũ tộc tắm mình trong mưa lớn thì thần năng sẽ tăng lên một bước dài.

"Tám năm trước, bộ tộc ta điều động cao thủ để ngăn chặn vợ chồng Thạch Tử Lăng, tuy rằng cường giả chết không ít nhưng đã đánh bọn họ phải máu nhuộm Tây Cương, bị thương rất nặng, chắc chắn rằng rất khó sống sót."

Một người mở miệng, hắn cũng không nói ra thân phận thật sự của đám người này, chỉ nói một đoạn ngắn gọn như vậy, sau đó liền nhìn chằm chằm vào nhóc tỳ để xem phản ứng của nó ra sao.

Nhóc tỳ mặt không hề cảm xúc, lạnh lùng mà nhìn bọn họ.

Hiển nhiên, những người này đang thăm dò thân phận của nó, nếu như chính là tên nhóc con năm đó thì hẳn là sẽ rất tức giận, bởi vì đây là một hồi ân oán khó có thể hóa giải.

Nhóc tỳ vốn là Trời sinh Chí Tôn, rốt cuộc lại bị mẫu thân của Thạch Nghị trộm đi Chí Tôn cốt, rất là tàn khốc, rồi sau đó đưa vào trong cơ thể đứa con trai của mình Thạch Nghị, nữ nhân này xuất thân chính là từ Vũ tộc.

Cuối cùng, bọn họ cũng không có tạ tội, chưa từng nhận sai, trái lại còn tiến hành một cuộc truy sát lớn mấy trăm ngàn dặm, phải thanh trừ toàn bộ

vợ chồng Thạch Tử Lăng.

Nhóc tỳ lạnh lùng cực kỳ, ngồi ở trên lưng Sư Tử chín đầu mà không nói không rằng, chỉ vung lên chiếc bảo kính ở trong tay!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 127: Săn Bắn Trong Mưa

Mười người đứng đối diện đều biến sắc, bọn họ xuất thân từ Vũ tộc, kiến thức rộng rãi nên tự nhiên sẽ nhìn ra được sự bất phàm của mặt cốt kính óng ánh đang nằm trên tay nhóc tỳ, tuyệt đối là một bảo cụ mạnh mẽ.

"Động thủ!" Một người quát to.

Những người còn lại không nói gì, vô cùng quyết đoán, trong giây lát hào quang của mỗi người bắn ra bốn phía sau đó trở nên mãnh liệt, cuối cùng phát ra những âm thanh như biển gầm.

"Ầm ầm" vang lên, mười người cùng chuyển động, những trận sóng to màu xanh lam tầng tầng lớp lớp dâng lên, bao phủ toàn bộ vùng núi nơi này lại, Vũ tộc trời sinh có khả năng hòa vào với nước.

Giữa bầu trời, cơn mưa xối xả. giống như không ngừng cung cấp tinh khí thần cho bọn họ, trong giây lát mười người này liền câu thông với trời đất, tinh khí như biển, Phù Văn dày đặc biến thành mấy chục ngọn sóng lớn lao về phía trước.

Đây cũng không phải là một cái đầm nước mà là do Phù Văn đan dệt thành những ngọn sóng biển, hoàn toàn mờ mịt, đè ép bầu trời, vô cùng kinh người và khủng bố.

"Ầm"

Cách đó không xa, một ngọn núi nhỏ trực tiếp bị sóng biển bao phủ lại rồi nứt vỡ, đất đá ầm ầm đổ xuống, cổ thụ bị bẻ gãy hoàn toàn, trong nháy mắt nổ tung.

"Lên!"

Sư Tử chín đầu gầm nhẹ một tiếng, một chuỗi niệm châu màu vàng xuất hiện, nâng thân thể nó lên bay lên bầu trời, nhanh chóng tránh né mấy chục Phù Văn sóng lớn, mạnh mẽ như nó mà cũng không giám lấy cứng chọi cứng mà chống đỡ.

"Đây là một môn Bảo Thuật cực kỳ đáng sợ, Phù Văn của mười người kết hợp lại uy lực phát ra cũng không phải đơn giản như phép tính cộng, uy lực này phải tương đương với hai mươi, ba mươi người cộng lại, làm cho người khác phải kinh sợ!" Đến ngay cả nhóc tỳ cũng phải khiếp sợ, mười người này rất bất phàm, nhưng càng làm cho người khác kinh hãi hơn đó là cùng nhau sử dụng môn Bảo Thuật này.

"Tà phong tế vũ Trảm tinh nguyệt!"

Những người này đồng thời hét lớn, trên bầu trời mưa càng thêm nặng hạt, toàn bộ đều biến thành những lưỡi dao sắc bén. Gào thét, lấp lánh những hào quang đẹp mắt, che kín cả bầu trời nhằm hướng một người một sư đánh tới.

"Xoạt", "Xoạt"...

Có thể nhìn thấy rõ ràng, mỗi một hạt mưa sắc bén giống như tinh kim vậy, những ngọn núi bên cạnh đều bị đâm thủng trăm ngàn lỗ, còn những cây cổ thụ thì trực tiếp vỡ nát, mà những tảng đá thì trở thành những tổ ong, đâu đâu cũng có những khe hở.

Hoàng Kim sư tử rít gào, bốn chân đạp mạnh rồi nhảy mạnh lên, cả người phát sáng, từ trên không trung vồ thẳng đến những người này, đồng thời chuỗi niệm châu cũng phát sáng, hóa thành một chùm sáng để bảo vệ cơ thể.

"Thông thiên động địa!" Mười người hét lớn.

Vào thời khắc này, trên trời cơn mưa càng to, dưới đất những vũng nước đọng sôi trào. Trở thành một vùng ngập nước, hoàn toàn mờ mịt, đâu đâu

cũng có Phù Văn bao phủ toàn bộ hướng về bọn họ.

Hơn nữa bọn họ còn khơi thông một cái hồ lớn cách đó không xa, giống như biển lớn đang nổi giận cuồn cuộn cuốn tới. Ngưng tụ thành Phù Văn, hào quang lấp lánh, mang theo uy nghiêm của trời đất mà tới.

Tiếng vang nặng nề như biển gầm, sóng biển kinh thiên, vô số Phù Văn chồng chất trở thành ngọn nguồn của sự hủy diệt, phải nhấn chìm cho bằng được hai người nhóc tỳ ở nơi đây.

Hoàng Kim sư tử lẫm liệt, nó chính là bá chủ trên mặt đất, ghét nhất là những đầm nước như thế, đặc biệt còn ẩn chứa Bảo Thuật, những hoa văn đan dệt đếm không hết này khiến cho nó cảm thấy rất bị động.

"Phá!"

Nhóc tỳ xuất thủ, năm ngón tay phải xòe ra bổ ra năm luồng tia chớp màu vàng, xóa bỏ đi toàn bộ thủy quyển. Cùng lúc đó, tay trái nắm chặt bảo kính toàn lực thúc giục, bùng phát ra tiếng nổ vang kinh thiên động địa, một tia chớp cực kỳ thô to vọt lên xuyên thủng màn mưa.

Một tiếng "Oanh" vang lên, cũng không biết đã có bao nhiêu tia điện nổ tung, những giọt nước mưa ở bên trong đầm nước, từng luồng kim xà kịch liệt bơi lộ, vô cùng điên cuồng.

Có nước là có tia chớp, những thứ này nối liền cùng một chỗ với nhau, cảnh tượng lúc này rất kinh khủng, lục lượng của nước càng mạnh thì tia chớp càng thêm mạnh mẽ, một thứ là vật dẫn còn thứ còn lại là thần lực, hai cái gặp nhau liền xảy ra một hồi va chạm kinh khủng nhất.

"A..."

Chỉ trong nháy mắt thì có sáu người kêu lên thảm thiết, bay sang một bên, có thể thấy được cả người bọn họ bị cháy đen, ở bên trong cơn mưa bốc lên từng làn khói nhẹ, hoàn toàn bị cháy khét.

Sáu người ngã trên mặt đất trực tiếp bị chia năm xẻ bảy, bởi vì bọn họ đã bị tia chớp đánh cho thành tro bụi, chỉ hơi va chạm một tí thì sẽ nứt ra liền.

Còn có ba người máu phun xối xả, toàn thân cũng cháy đen nhưng không có chết ngay tức khắc, trong con mắt hiện lên vẻ sợ hãi, run rẩy nhìn về phía nhóc tỳ, nói: "Ngươi..."

Bọn họ vừa mới mở miệng lên tiếng thì liền phun ra một luồng tia điện, mới nói được chữ "Ngươi" liền chia năm xẻ bảy chết ngay tại chỗ.

Chỉ còn một người bị thương nhẹ hơn một tí, chỉ có một nửa thân thể hóa thành màu đen, trong cơn sợ hãi mà không ngừng co giật, phần đầu may là không bị sét đánh trúng, sắc mặt trắng bệch, hắn run giọng nói: "Tương sinh tương khắc, hàm nghĩa mạnh nhất của Lôi tộc làm sao lại rơi vào trong tay của ngươi? Đúng rồi, chính là bảo cốt Toan Nghê chuyên khắc chế Vũ tộc ta, ta hận!"

Hắn đang rất sợ hãi, rất muốn bỏ trốn, rất muốn sống sót rời khỏi nơi này để nhắc nhở cho những tộc nhân của mình biết. Nhưng mà, nhóc tỳ đâu có ngu mà cho hắn cơ hội đó, thúc dục Sư Tử chín đầu tiến lên nhanh chóng cắt đứt đường đi của hắn.

Sư Tử chín đầu tỏa ra kim quang, toàn thân óng ánh chói mắt đứng sừng sững ở đó, như là một bức tường thành kỳ dị đứng chắn trước đường đi, làm cho hắn tuyệt vọng, nỗi sợ hãi dâng trào.

Thiếu niên này mặc dù còn nhỏ vậy mà lại hàng phục được một con Sư Tử chín đầu, nghĩ đến mấy năm trước Thạch Nghị ngang tuổi với hắn thì cũng chỉ có như vậy, cho dù có mạnh hơn thì cũng vượt không nhiều. Trong lòng hắn sinh ra nỗi sợ hãi, không biết lần này Vũ tộc làm như thế có sai không, vì sao lại đi trêu chọc một thiếu niên đáng sợ như thế này, hôm nay nếu không thể diệt trừ thì tương lai chính là một đại nạn!

"Có thể nói cho ngươi biết, ta chính là đứa trẻ năm đó." Nhóc tỳ khẽ nói, cặp mắt mở to như nhìn xuyên thủng cả hư không bao la, nhìn thấy đoạn

hình ảnh đã qua hơn tám năm về trước.

"Cái gì?" Tên thiên tài này sợ hãi, cả người phát lạnh, cảm giác như đang rơi vào trong địa ngục, hắn biết có chuyện không hay rồi!

Năm đó Vũ tộc làm ra nhiều chuyện như vậy, làm sao để thay đổi được đây, năm đó một đứa trẻ bị mất đi Chí Tôn cốt nay vẫn còn sống mà phát triển đến tình trạng đáng sợ như thế này, tương lai sau này nhất định sẽ tạo thành một hồi đại sát kiếp!

Hắn như đã nhìn thấy tương lai sau này sẽ không ngừng đại chiến, rất nhiều lão tỗ đang bế quang của Vũ tộc sẽ tĩnh dậy, từ Tổ địa đi ra và nhất định sẽ chiến đấu đến đẫm máu! Đứa trẻ này đã mất đi Chí Tôn cốt vậy mà lại có thể sống sót, chuyện này đã nghịch thiên lắm rồi.

Tinh thần hắn chịu dựng áp lực quá lớn, không nhịn được hét lớn: "Không, ngươi không nên sống sót!"

Nếu đứa trẻ này không mất đi Chí Tôn cốt thì sẽ mạnh đến trình độ nào? Nhất định sẽ rất lợi hại, hắn không ngừng run rẩy.

"Thạch Nghị thông thần, không ai có thể chiến thắng, nếu có hắn thì Vũ tộc ta sẽ không xảy ra việc gì hết, có thể phồn thịnh mấy ngàn năm!"

Ở thời khắc cuối cùng, hắn như cố gắng níu kéo một cọng cỏ cứu mạng, nghĩ đến vị thiếu niên có thể sánh ngang cùng với thần linh - Thạch Nghị, chỉ có hắn mới có thể trấn áp được đứa nhỏ này, mới có thể diệt trừ và giết chết nó!

Nhóc tỳ không nói thêm gì nữa, cốt kính óng ánh ở trong tay xoay chuyển. Một luồng lôi đình thô to bay ra, khí tức kinh người xuyên thủng cả màn mưa, ầm ầm vang lên. Bộ ngực của người này bị xuyên thủng, cả người cháy đen sau đó hoàn toàn nổ tung!

Hoàng Kim sư tử rùng mình, người huynh đệ kết nghĩa này thường ngày cười đùa vui vẻ, vậy mà cũng có lúc mạnh mẽ quyết đoán như thế, khiến cho

nó kính nể không thôi.

"Những người của Vũ tộc đến đây không hề ít, ngay cả thông đạo hẻo lánh như thế này mà cũng có đến mười gã thiên tài, có thể suy đoán được, một thông đạo khác chắc chắn sẽ có càng nhiều người hơn nữa. Đi, chúng ra cùng nhau chém giết." Nhóc tỳ rất bình tĩnh.

Đây là vùng ao hồ đầm lầy, rất nhiều hồ nước, sông ngòi đan xen, núi lớn sương mù lượn lờ. Coi bộ rất mênh mông mờ mịt.

"Oanh"

Ngay khi nhóc tỳ đi ngang qua một cái hồ nước thì một cái vây lưng lộ trên mặt nước. Sau đó có một con quái vật khổng lồ nhảy lên, nhanh chóng cắn nuốt về bên bờ, sóng bạc dâng lên ngập trời.

Sư Tử chín đầu sợ hãi nhanh chóng tránh né, nó cảm giác có một loại áp lực đáng sợ ép tới.

Trên bờ xuất hiện một cái miệng lớn cắn đứt cả cánh rừng, và còn có những mảnh ánh sáng bùng phát, Phù Văn như mưa quét ngang mà tới, răng rắc vang lên một ngọn núi nhỏ bị đánh nát.

"Đấy là con quái vật gì thế, thật là mạnh mẽ!"

"Là một con Ngư Long!" Nhóc tỳ giật mình.

Ở bên trong cái hồ lộ ra một con giao long đáng sợ, con mắt to như cái cối xay, hàm răng trăng như tuyết dài đến một hai mét trông rất đáng sợ, bộ vảy dữ tợn lấp lánh hào quang màu tím.

Thân thể của nó giống như là cá, ở bên trong vùng vẫy tạo nên những cơn sóng thần, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía một người một sư mà vẫn không có truy đuổi.

Nhóc tỳ trong lòng hơi động, nói: "Tiểu thế giới này xem ra có rất nhiều

nguy hiểm, chúng ta phải nên cẩn thận, con Ngư Long này không thể trêu chọc."

Bọn họ một đường rong đuổi, chay về một thông đạo khác, ở hai bên đường cũng không có nhiều sinh linh cho lắm, những thiên tài của các chủng tộc khác cũng không có ở lâu trong khu vực dầy đặc hơi nước này.

"Xoạt"

Một vệt sáng lóe lên, nhóc tỳ sử dụng Bảo Thuật giết chết thiên tài thứ mười một của Vũ tộc, trăng bạc xẹt qua, đầu người rơi xuống, thế là đã cướp đi sinh mạng của người này.

Những người này đều là thiên tài của Vũ tộc, trong vòng một ngày mà giết chết nhiều người như thế nhất định bọn họ rất đau lòng, đây chính là nơi để mai táng những tinh anh của bọn họ.

"Phốc"

Điện quang xoẹt qua, nhóc tỳ lại xuyên thủng thân thể của một người, cả người đều bị cháy đen rồi ngã nhào xuống đất.

"Tổng cộng giết được hai mươi người, hình như vẫn còn, tại sao Vũ tộc lại đi vào nhiều người như vậy, tại sao lại như thế?" Nhóc tỳ sinh lòng nghi ngờ.

"Còn phải nói, khẳng định là bọn họ không tuân theo quy củ, dùng một biện pháp đặc biệt nào đó để lừa gạt qua được cửa ải, đưa một nhóm người vào nơi đây." Sư Tử chín đầu nói.

Ở phía trước một con đường khác có một người đang xếp bằng, được thần quang bao phủ, khí tức rất khủng bố, Phù Văn dày đặc, dấu ấn tràn đầy trên vòm trời bao phủ toàn bộ nơi này.

Theo hô hấp của người này, một lượng lớn tinh khí trong thiên địa phun ra, tụ tập đến nơi này, Phù Văn không ngừng nhấp nhô lấp lánh, giống như là

đại dương, những cơn sóng nhấp nhô lên xuống, kinh sợ trời đất.

Nếu có người ở đây thì nhất định sẽ hoảng sợ, thiếu niên này quá kinh khủng đi, thế gian này rất hiếm thấy.

Thân thể của người này không nhúc nhích, giống như là một tảng đá vậy, cứ như vậy ngồi bảo vệ thông đạo, lẳng lặng ngồi đợi người ở bên kia bước tới.

Cách đó không xa có mấy người, lúc này bọn họ cũng không có vận công mà đã đứng dậy từ lâu, tản bộ theo hai bờ hồ, nam tử khí vũ hiên ngang, nữ tử thướt tha xinh đẹp, khí tức đều tỏa ra mạnh mẽ.

"Không biết Thạch Nghị biểu đệ lúc nào mới tới đây, nếu như có hắn ở đây, đừng nói là tên nhóc siêu quậy kia mà ngay cả một con Thái Cổ hung thú non cũng có thể hàng phục."

"Hắn và chúng ta không cùng một thế giới, một mình xông vào Thượng Cổ cấm địa để tìm Thiên Cốt, nếu như hắn may mắn đạt được rất có thể sẽ nhanh chóng xuất hiện thôi."

Mấy người khẽ nói, lúc nhắc tới Thạch Nghị vẻ mặt ai nấy cũng nghiêm túc, trong mắt tràn ngập sự kính nể, giống như là đang nhắc đến tên một vị thần, nếu không cẩn thận sợ sẽ bị Thần trừng phạt.

"Ta là một trong song kiệt của Vũ tộc, trong Hoàng Đô tiếng tăm lừng lẫy, được xưng là kỳ tài, cho dù không bằng Thạch Nghị biểu đệ nhưng mà vẫn vượt xa các thiên tài khác." Một nữ tử mở miệng nói.

Mấy người này không hẹn mà cùng nhau nhìn về lối ra nơi thông đạo, nơi đó có một bóng người đang ngồi xếp bằng, Phù Văn rực cháy ầm ầm, như là ngưng kết vùng thế giới này thành một khối, thần quang nhấn chìm cả khu vực.

Đây cũng là một trong song kiệt của Vũ tộc, thực lực kinh người, khi còn nhỏ đã một mình xông qua mười ngàn dặm Đại Hoang, đã đánh bại rất

nhiều vương hầu tử đệ, ở trong Hoàng Đô vô cùng nổi danh.

"Chỉ sợ thằng nhóc kia không xuất hiện, nếu không chắc chắn sẽ phải chết, ngoại trừ một trong song kiệt của bộ tộc ta thì đừng quên còn có mấy vị kia nữa." Một thiếu niên cười nhạt, ánh mắt chớp chớp, nhìn về một ngọn núi cách đó không xa.

"Câm miệng!" Một thiếu nữ ở bên cạnh thấp giọng nhắc nhở.

Mấy người này rất cảnh giác, đều lộ vẻ nghiêm túc, không nói thêm gì nữa.

"Không tốt rồi, cái tên tiểu Ma vương kia đã giết tới rồi, người của chúng ra đều chết hết rồi!" Lúc này một cường giả Vũ tộc máu me đầy người, nửa người cháy đen chạy tới.

"Ngươi nói cái gì?" Một nữ tử hàng mi cao vút đứng ở bên hồ lớn tiếng hỏi.

"Lục tỷ, mười vị thiên tài khác họ mà bộ tộc chúng ta bồi dưỡng, cùng với mấy vị đường huynh của chúng ta đều đã chết hết cả, tên tiểu Ma vương kia xuất hiện từ một thông đạo khác." Người này vừa nói xong liền ngã nhào lên mặt đất, cả người xuất hiện tia điện, máu tươi trong miệng không ngừng chảy ra.

"Cái gì?" Những người này vừa nghe xong trước mắt đều biến thành màu đen, tên nhóc con kia sao lợi hại như vậy, mới tu hành mấy năm mà có thể chống lại được những thiên tài mười sáu mười bảy tuổi của Vũ tộc?!

Lần này bọn họ bỏ ra một cái giá rất lớn, đưa đến những chỗ tốt cho một vài đại tộc để đổi lấy một ít danh ngạch để vào trong cái thế giới này tìm những báu vật cần thiết cho Vũ tộc.

Không hề nghĩ rằng, vẫn chưa tìm được bàu vật nào mà lại tổn hại nhiều người như vậy, trước sau tổng cộng chết đi mười mấy gã thiên tài, đánh đổi thật sự quá lớn không thể chịu đựng được!

Trong cơn mưa một người thiếu niên xuất hiện, cưỡi trên lưng một con Sư Tử chín đầu, kim quang óng ánh, đánh tan mưa bụi, giống như là một vị Thần nhân hạ giới.

Nhóc tỳ đã đến, không che giấu gì hết, cứ như vậy mà đại khai sát giới, dọc theo hai bên đường mà săn giết trong mưa, trước sau đánh gục thêm được mười tám gã thiên tài của Vũ tộc!

"Dĩ nhiên là Sư Tử chín đầu! Ở thời Thái cổ được xưng là Thần Vương, tại sao lại làm tọa kỵ cho nó, bị hàng phục hay sao?!"

Sư Tử chín đầu quá mức uy phong, nó trở thành tọa kỵ tự nhiên sẽ tạo nên những náo động, những người này lập tức bị đè ép, cảm giác như bị một tòa núi lớn đè xuống ngay trước mặt.

"Không là gì cả, mấy năm trước Thạch Nghị biểu đệ đều có thể làm được, Trùng Đồng vừa mở thì ai có thể địch nổi?"

"Không sai, Nghị đệ chính là Trời sinh Chí Tôn, không ai có thể cùng sánh vai!"

Bọn họ lôi ra một người mạnh mẽ hơn để so sánh, nhưng mà cũng chỉ để an ủi chính mình mà thôi, trên thực tế trong mắt bọn họ xuất hiện nổi khiếp sợ cùng sự nể trọng khó mà che giấu được.

"Oanh"

Lúc này nhóc tỳ đã xuất thủ rồi, tay phải giương lên, bảo kính Toan Nghê lấp lánh, một Phù Văn trên mặt kính ngưng tụ thành hình, sau đó bùng nổ ra một luồng thần quang sấm sét.

Tia chớp màu vàng óng rừng rực đánh thẳng về bên hồ làm những người này ai nấy đều chấn động, mau chóng vận chuyển Phù Văn để chống lại.

"Phốc"

Người truyền tin vừa nãy, cả người ngã nhào trên mặt đất bị tia chớp đánh trúng, trực tiếp nổ tung chia năm xẻ bảy, chết ngay tại chổ.

Mọi người của Vũ tộc vừa kinh vừa giận, đồng thời xuất hiện nỗi sợ hãi, thiếu niên này đang lập uy, ở ngay trước mặt bọn họ đánh chết người của mình, không người nào có thể ngăn cản, khiến cho người khác lạnh cả xương sống.

Sư Tử chín đầu kim quang óng ánh, cõng theo nhóc tỳ từng bước từng bước tiến tới, giống như là Chiến Thần hàng thế, lưu chuyển tạo ra một luồng lực lượng và khí tức kinh khủng, khiến cho mọi người run rẩy.

"Ta nhìn đến tương lai, chính là một mảnh hỗn độn, quay đầu nhìn lại, phía sau mình lại là một mảnh hư vô, tại sao lại như vậy?"

Đúng lúc này, bóng người đang ngồi xếp bằng ở trước thông đạo đột nhiên đứng dậy, Phù Văn lấp lóe đầy trời, nàng lộ ra hình dáng là một thiếu nữa trong song kiệt của Vũ tộc, tuổi chừng mười lăm mười sáu.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 128: Thông Linh

Nàng tên là Vũ Tử Mạch, tà áo xanh trên người bay lượn phất phơ trong gió, cơ thể đầy gợi cảm, lông mi cong vút, cặp mắt long lanh thâm thúy, nàng giống như người từ trong tranh bước ra, cực kỳ xinh đẹp lại có một loại linh tính hiếm thấy.

Mây người của Vũ tộc đều ngẩn ngơ, bọn họ biết rõ Vũ Tử Mạch là một trong song kiệt có thiên phú dị bẩm, có Thông Linh Thần Giác (*), đôi khi có thể hiểu một ít nhân quả.

(*) Giác quan thần kỳ thông linh

Ai cũng không hiểu được loại thần năng này rốt cuộc ra sao nhưng mỗi người ở trong tộc đều rất kính phục nàng, nếu không có Thạch Nghị tồn tại thì chắc chắn nàng sẽ càng thêm tỏa sáng.

Nhóc tỳ cũng không biết những việc này, nó không thèm để ý mà cứ giữ bình tĩnh, ngồi ngay ngắn trên lưng Sư Tử chín đầu, yên lặng nhìn những người này để chuẩn bị một hồi đại chiến sắp xảy ra.

"Hắn cũng giống như Thạch Nghị, nhìn không thấu, không thể nhìn thấy được do có một luồng sương mù bao phủ lại." Vũ Tử Mạch mở miệng, âm thanh rất êm tai như viên ngọc trai rơi xuống dòng suối trong vắt bắn lên những bọt nước trắng xóa, nhẹ nhàng mà linh hoạt.

"Hắn giết hết mười tám vị cao thủ của Vũ tộc ta, Tử Mạch ngươi nhất định phải bắt hắn lại đấy." Ở bên hồ có vài người đồng thanh mở miệng, nhanh chân chạy tới như hi vọng có thể giúp nàng một tay.

Những thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi này cực kỳ tín phục nàng, biết nàng thực lực mạnh mẽ, chỉ cần giơ tay nhấc chân hoặc nhíu mày nở nụ cười

thì đều có lực lượng thần quái, đây chính là một thiếu nữ Thông Linh.

"Ta tất nhiên sẽ xuất thủ, ngồi xếp bằng ở trước thông đạo chính là chờ hắn tới." Vũ Tử Mạch mở miệng, thân là một thành viên của Vũ tộc, trưởng bối đã có mệnh lệnh, để cho nàng tiến vào Bách Đoạn sơn toàn lực giết chết một người, tự nhiên là nàng phải tuân theo rồi.

Chỉ trong nháy mắt, khí chất của Vũ Tử Mạch liền thay đổi, một chuỗi văn tự màu xanh xuất hiện, dấu ấn trong khoảng không sau lưng nàng rất cổ kính, giống như là quyển sách cổ uốn lượn được mở ra.

Đây chính là ký tự Thông Linh, tỏa ra màn hào quang lờ mờ, cảm giác như mỗi một chữ đều là hình lập phương. Mà hình như nó có sinh mạng, thả ra một luồng sức mạnh khó có thể diễn tả được.

"Tốt, Tử Mạch mau xuất thủ, nhanh chóng bắt hắn lại!"

Mọi người đều vui mừng, biết được đường mụi của mình đã vận dụng đại thần thông, chuyện này bình thường rất hiếm thấy, một năm nửa năm chưa chắc có thể thấy được nàng thi triển.

Nhóc tỳ ngồi ở trên lưng Sư Tử chín đầu nhưng vẫn không nhúc nhích gì. Bình tĩnh mà nhìn nhưng trong con ngươi lại xuất hiện hào quang bức người, trong lòng nó đã là kẻ địch thì không có gì khác nhau, chẳng cần quan tâm tới thân phận hay là lai lịch gì của ngươi hết.

"Phong!" Vũ Tử Mạch quát nhẹ, âm thanh tựu như từ trên chín tầng trời truyền tới, rất nhu hòa nhưng lại mát lạnh, tràn ngập sát khí. Cánh tay phải mịn màng của nàng vung lên, những Phù Văn ở phía sau không ngừng chấn động, tỏa ra hào quang óng ánh. Sau đó nhanh chóng bay về phía trước!

Những ký tự này cái nào cũng óng ánh, giống như được đúc từ tinh kim vậy, tỏa sáng rực rỡ, lấp lánh ánh kim loại mà lại có vô tận phong cách cổ xưa, uy thế kinh người.

"Ầm!"

Nhóc tỳ ra tay, nó đương nhiên sẽ không ngồi im mà chờ người khác đến công kích mình. Mười ngón tay vung ra lập tức xuất hiện mười tia chớp màu vàng thô to bổ ra, những Phù Văn này bay ngang đều vang vọng những âm thanh ầm ầm không ngừng nổ vang.

Không ít những Phù Văn bị tia chớp bắn trúng, ở trong hư không hóa thành những đám pháo hoa, chói lọi mà mỹ lệ, tản ra những gợn sóng năng lượng kinh người.

Nhưng mà, quyển sách cổ nhiều màu này như đang gánh chịu những lực lượng của năm tháng, nó gần như bất hủ. Hết thảy những Phù Văn sau khi bị tiêu diệt không ngờ lại tái sinh ngay tại chổ, tiếp tục trấn áp xuống.

Bốn phương tám hướng, Phù Văn không dứt giống như là những câu thần chú của Thần linh đang chậm rãi phủ xuống, một quyển sách cổ nổi lơ lững trên bầu trời như niêm phong cả bầu trời lại.

Một loạt chấn động khủng bố xuất hiện, tuy rằng nhẹ nhàng, không mấy dữ dội thế nhưng lại giống như biển lớn chầm chậm nhấp nhô, lúc nào cũng có thể bùng nổ ra cơn tức giận ngập trời, đánh tan đám mây đen kia.

Nhóc tỳ trong lòng giật mình, duỗi thẳng hai tay, dùng sức hợp lại với nhau, ở phía trước nó xuất hiện một cặp cối xay màu bạc đang gắn kết mà chậm rãi chuyển động.

Thanh âm "Răng rắc" không dứt bên tai, cối xay màu bạc không ngừng nghiền ép Phù Văn, làm tiêu tan những phù hiệu dày đặc kia, như muốn xuyên thủng màn ánh sáng phong ấn này.

"Nhất Thế Họa Quyển!"

Vũ Tử Mạch quát nhẹ, lúc này thanh âm trong trẻo vang vọng khắp đất trời, cả người nàng phát sáng, vô cùng mãnh liệt vang lên từng trận ầm ầm, trong nháy mắt làm cho toàn bộ nguyên khí nơi đây kịch liệt chấn động cả lên.

Ở trong hư không, ký tự xếp thành bức họa, một quyển sách cổ trải rộng ra, càng ngày càng ngưng tụ dần dần trở thành chân thực, giống như là Phong Ma quyển đến từ Trời xanh, nhất quyết phải phong ấn nhóc tỳ lại cho bằng được.

Sư Tử chín đầu biến sắc, bảo thuật của ả thiếu nữ này mạnh mẽ mà lại quỷ dị, không ngờ đặc biệt như thế, nó lắc đầu vẫy đuổi chuẩn bị tư thế vận dụng Bảo Cụ để tự vệ.

Nhóc tỳ khẽ quát, nó không giám khinh thường, tắm rửa hào quang màu bạc, được một vầng trăng tròn bao phủ, hai bàn tay chậm rãi thúc đẩy đôi cối xay màu bạc kia, cố gắng phải nghiền nát bức tranh, làm tan vỡ phong ấn.

"Oanh"

Cối xay màu bạc đánh thẳng lên trời va chạm vào bức tranh, những phù hiệu thần bí lóng lánh giống như đầy trời sao sáng.

"Phong! Phong! Phong!" Thiếu nữ liên tục quát nhẹ, toàn thân óng ánh, các loại chữ cổ lượn lờ xung quanh gần như muốn nhấc nàng lên khỏi mặt đất.

"Mở!" Nhóc tỳ cũng rống to, khí thế xông thẳng trời cao, mắt tỏa ra kim quang, toàn bộ mái tóc dựng thẳng, khí chất biến đổi kinh khủng, ác liệt và cực kỳ mạnh mẽ.

Như sao chổi tiến vào biển rộng, nơi đây bùng phát ra những ngọn sóng lớn ngập trời, điểm khác biệt chính là, sóng biển nơi đây toàn bộ đều do Phù Văn kết hợp mà thành, rất kinh khủng, bao phủ bốn phương.

Các thiên tài cái thế của Vũ tộc đều chạy trốn rời xa khỏi nơi đây, sợ bị cuốn vào bên trong vòng xoáy này.

Giữa bầu trời, ánh sáng lượn lờ, Phù Văn đan dệt, tiếng sấm ầm ầm. quyển sách cổ nhiều màu kia không ngừng trải rộng ra giống như là một dải ngân hà, càng ngày càng óng ánh.

Mà cối xay màu bạc cũng run rẩy dữ dội, sau đó hai tảng đá to tách ra không còn va chạm vào nhau nữa, tiếng vang ầm ầm phát ra tạo thành một chùm sáng màu bạc, giống như núi lửa đang phun trào nhắm về hướng trời cao.

Đất trời rung chuyển, hồ lớn cuộn trào, núi rừng rung động!

Cuối cùng, cối xay màu bạc nổ tung bùng phát vô tận điểm sáng, phá vỡ quyển sách cổ, làm cho giữa bầu trời đứt gãy, tất cả những ký tự đều biến mất hết.

"Bảo Thuật Thông Linh của Tử Mạch mất đi hiệu lực rồi!"

Mấy người của Vũ tộc đều ngây ngốc, sởn cả tóc gáy.

"Từ từ, chỉ là mới bắt đầu mà thôi."

Bọn họ cố gắng tự trấn an mình, tiếp tục xem trận chiến.

Sách cổ biến mất, sương mù bốc hơi, ngay chỗ Vũ Tử Mạch mưa to trút xuống biến thành những bọt nước óng ánh tung bay ở xung quanh nàng, ẩn chứa những hàm nghĩa của Phù Văn.

Hóa vũ thành binh*, nước mưa đầy trời xoay xung quanh, lượn lờ bên người của Vũ Tử Mạch, trở thành những cánh hoa lóng lánh, vô cùng rực rỡ, lấp lánh những hào quang kinh người.

(*): Biến mưa thành vũ khí.

Khóe miệng nhóc tỳ nở nụ cười châm biếm, nó rất hy vọng Vũ tộc sẽ triển khai công pháp có trình độ như thế này, trình độ này sẽ giúp nó sử dụng lôi điện, một khi đánh xuống, uy lực lôi đình sẽ tăng gấp bội!

Tiếng 'xoẹt xoẹt' vang lên, từng đám cánh hoa lóng lánh bay lượn đánh thẳng về phía trước, giống như là một rừng phi kiếm. Che kín cả bầu trời, vô cùng sắc bén.

"Phá!" Nhóc tỳ khẽ quát, điện mang hoành vũ, kim quang dày đặc cả hư không, xông thẳng về phía trước, phi thường đáng sợ.

Tiếng phá nát vang lên, toàn bộ cánh hoa lóng lánh đều nổ tung, Phù Văn bị tiêu diệt, hơn nữa mấy luồng thiểm điện vọt thẳng tới bên cạnh Vũ Tử Mạch, khiến nàng phải nhanh chóng lùi lại phía sau.

"Răng rắc" vang lên, cánh tay áo của nàng bị rách nát, lộ ra cánh tay trắng như tuyết, thon dài mịn màng như ngó sen, nhưng trên bàn tay đã có chỗ bị sưng đỏ do bị trúng một đòn rất nặng.

Đổi lại là người khác, cánh tay khẳng định sẽ bị vỡ nát rồi. Vào thời khắc mấu chốt nàng vận chuyển Phù Văn, dời đi lực lượng của tia chớp truyền xuống bên dưới mặt đất.

"Nó hiểu được bảo thuật Lôi điện. Vừa vặn khắc chế công pháp Vũ tộc ta, chuyện này xem ra không ổn rồi!" Người đang xem cuộc chiến tâm thần tập trung cao độ, tất cả đều bất an.

Mưa to như trút nước, nhấn chìm cả thiếu nữ vào bên trong, nơi đó hơi nước bừng bừng, lại có đám mây đen bao phủ, hoàn toàn mờ mịt, cả người nàng phát sáng, cố gắng sử dụng hết toàn lực vận chuyển Phù Văn.

"Ồ, không được!" Đúng lúc này, Sư Tử chín đầu đột nhiên dựng cả tóc gáy lên, xoay người muốn chạy trốn, nó cảm giác được đang có một luồng nguy cơ ập tới.

Nhóc tỳ đột nhiên ngẩng đầu lộ vẻ kinh sợ.

Mưa càng lúc càng lớn, chẳng biết từ khi nào lại xuất hiện một đám mây đen bao phủ ở phía trên bọn nó, vào lúc này 'răng rắc' vang lên, một luồng tia chớp màu xanh đánh nhanh xuống, cảnh tượng cực kỳ kinh khủng.

Chuyện này không phải do sức người tạo ra mà là Thần uy của trời đất, cực kỳ dọa người. Sư Tử chín đầu cùng nhóc tỳ chớp mắt nhảy lên, nhanh chóng tránh né.

"Răng rắc!"

Một tòa núi nhỏ ở bên cạnh bị đánh trúng nứt thành bốn mảnh, những tảng đó vụn bay tứ tung, cảnh tượng kinh người.

"Thật là mạnh, Tử Mạch quả nhiên đã luyện môn bảo thuật này đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, tùy ý liền có thể sử dụng, căn bản không cần chuẩn bị gì hết."

"Trong mưa sinh điện, hỗ trợ lẫn nhau, đây chính là chỗ căn bản để Vũ tộc ta siêu thoát bản thân!"

Vài tên thiên tài rất kích động.

"Ầm!"

Những tia chớp màu xanh khủng bố không ngừng đánh xuống, hướng thẳng về phía nhóc tỳ, khiến cho mọi người sợ hãi.

Nhóc tỳ nghiêm nghị, cầm trong tay bảo kính Toan Nghê, cũng phát động những tia chớp màu vàng óng nhắm thẳng đến thiếu nữ thiên tài của Vũ tộc, khiến cho nơi đây tia điện như biển, lôi thanh nổ vang, đinh tai nhức óc.

Lôi điện đan dệt trong mưa, làm cho đôi bên đều rơi vào trong hiểm cảnh, bọn họ triển khai quyết đấu rất kịch liệt.

"Vù"

Thiếu nữ Vũ tộc lấy ra một Bảo Cụ, một cây dù lớn bay ra giữa cơn mưa, chặn lại tất cả lôi điện, bảo hộ bản thân ở trung ương.

Nàng tuy rằng đưa tới lôi điện, nhưng dù sao tinh thông nhất chính là năng lực nước của Vũ tộc, giao chiến thời gian dài như vậy mà không cách nào bắt được nhóc tỳ, càng ngày càng cảm thấy vất vả hơn.

"Răng rắc"

Đúng lúc này nhóc tỳ cũng lấy ra Bảo Cụ, thần quang màu vàng rực rỡ, giống như là một vầng mặt trời đang nhô cao, phát ra những âm thanh rồng gầm giao rít, cốt tiễn bay vọt ra.

Một tiếng 'Phốc" vang lên, cây Bảo Tán(*) bị cắt đứt, trong nháy mắt rách rách rưới rưới, cùng lúc đó có một tia chớp màu vàng óng bay vào, dọc theo cây Bảo Tán rách nát đi vào trên người của thiếu nữ Vũ tộc.

(*) Bảo Tán: tán - cái ô, cái dù

"Đùng đùng" vang lên, hồ quang liên miên, bả vai bên phải của thiếu nữ bị đánh, tuy có Phù Văn hộ thể kích liệt chống đỡ, nhưng nàng vẫn ho ra đầy máu, tia chớp màu vàng óng ầm ầm đánh xuống.

Hơn nữa, Cốt Tiễn màu vàng lao xuống, tiếp tục chém thật mạnh, cắt đứt cây Bảo Tán kia, đến nổi không thành hình dạng gì nữa.

"Trời, Bảo Cụ của ta!" Nhóc tỳ đau lòng, Cốt Tiễn màu vàng uy lực quá mạnh mẽ, lại hủy mất một Bảo Cụ, khuôn mặt nhỏ của nó nhăn nhó, nhíu chặt hàng lông mày.

Nhưng mà không còn cách nào nữa, trong khi quyết đấu sinh tử, tuyệt không được nương tay, nhất định phải toàn lực ứng phó, bằng không chính mình sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng.

"Oanh!"

Nhóc tỳ vung tay, bảo kính trong tay phát sáng, một mảng kim quang chiếu rọi khiếp người, nhắm thẳng về phía Vũ Tử Mạch, lôi đình màu vàng đánh tới, hung hăng và kinh người.

"Trấn!"

Vũ Tử Mạch khẽ kêu lên, cả người phát sáng, trên người xuất hiện một Bảo Cụ, được bện từ lông chim màu tím, đây là một món Bảo Y, phát ra

những tia hào quang rực rỡ.

Trong tiếng ầm ầm, Vũ Tử Mạch ho ra đầy máu, bay thẳng về phía sau, Bảo Y ở trên người nàng lấp lánh như ánh bình minh, nhưng cuối cùng lại nổ tung, không địch lại bảo kính Toan Nghê.

Một thân thể mềm mại lộ ra, trắng mịn như ngà voi, xung quanh có ánh sáng lộng lẫy, Bảo Cụ bị hủy, nàng bay ngược về sau, áo giáp ở trên người tự nhiên sẽ biến thành tro bụi.

Nhóc tỳ không do dự, tay phải thò ra, lòng bàn tay óng ánh, một luồng lôi quang thô to tiếp tục bay ra, nhằm thẳng về phía Vũ Tử Mạch.

"Ngự!" nguồn

Thiếu nữ thiên tài Vũ tộc quát nhẹ, Bảo Thuật Thông Linh tái xuất, ở phía sau có vô tận ký tự, vào thời điểm mấu chốt này lại hiện ra, lượn lờ quanh nàng, tiền hành phòng ngự.

Đây chính là một bức tranh nhiều màu, bao bọc một thiếu nữ không mảnh vải che thân vào bên trong, cả người trắng mịn, đối kháng với Lôi đình thần quang của nhóc tỳ, Phù Văn vô số, đan dệt thành biển.

Chữ cổ liên miên, phát ra từng trận âm thanh, ánh sáng chói mắt khiến cho cơ thể càng thêm xinh đẹp mê người, tạm thời chặn lại Lôi đình thần uy này.

Nhóc tỳ nhất thời công kích không được, cặp mắt nháy động, nói: "Vòng eo của ngươi thật là nhỏ nha, giống như rắn nước vậy, bộ ngực cùng với bờ mông mặc dù lớn nhưng cũng không vượt trội cho lắm, khổ người cũng không thể nào so với ta được, ảnh hưởng rất nghiêm trọng đến chiến đấu của ngươi.

"A..."

Vốn đang ngừng thở, thiếu nữ thiên tài Vũ tộc đang hoàn toàn tập trung

vào cuộc chiến, nghe thấy vậy thì hét lớn giận dữ, cả người run bần bật, Phù Văn kịch liệt lay động, mà quyển sách cổ nhiều màu lúc sáng lúc tối, trông rất bất ổn.

"Ầm!"

Nhóc tỳ không nói hai lời, giơ tay lên thúc giục bảo kính Toan Nghê, tế ra lôi đình, đồng thời bản thân cũng phát ra điện mang màu vàng, đánh thẳng về phía trước.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 129: Người Phong Ấn

Đứa nhóc này quá hèn hạ mà, làm sao lại thành ra như vậy được? Tất cả người của Vũ tộc đều nguyền rủa, thật không hổ là đứa nhỏ kỳ quái ở Hư Thần giới, lúc này vừa tiếp xúc liền phát hiện ra chỗ cực phẩm của nó.

Trong lòng Vũ Tử Mạch đại loạn, Phù Văn trên người bất ổn. Mà nhóc tỳ lại điên cuồng oanh kích, tia chớp màu vàng óng giống như sóng lớn ầm ầm đánh về phía trước.

"Ầm!"

Sách cổ nhiều màu bị tổn hại, rơi xuống dưới. Thiếu nữ thiên tài của Vũ tộc kinh hãi đến biến sắc. Nắm lấy cơ hội này, nhóc tỳ công kích càng thêm mãnh liệt, tia chớp đan dệt rất mãnh liệt.

"Lên!"

"Mọi người cùng nhau tiến lên, chém nó!"

Những thiên tài ở bên hồ hò hét, tất cả Phù Văn lấp lóe xông thẳng về phía trước nhằm ngăn giết nhóc tỳ, không thể trơ mắt nhìn Vũ Tử Mạch bị giết chết được.

"Vù"

Tốc độ của nhóc tỳ đột nhiên tăng lên, sau khi công phá thiếu nữ thiên tài Vũ tộc, một bước tiến tới đánh một quyền về phía trước, điện mang đánh tan ký hiệu cuối cùng trên người nàng.

"Phốc!"

Vũ Tử Mạch ho ra máu rơi xuống bộ ngực trắng nõn mềm mại kia, trông rất bắt mắt, trong mắt nàng xuất hiện từng sợi kỳ quang, đan dệt thành một chiếc lưới, trùm về phía nhóc tỳ. Đây chính là đòn cuối cùng của bảo thuật Thông Linh, nếu như không có tác dụng thì coi như nàng đã thua.

Nắm tay nhóc tỳ phát sáng, đánh thẳng vào chiếc lưới, thế đi không giảm, y nguyên đánh thẳng về phía trước, tuy rằng điện mang bị bao phủ lại thế nhưng thần lực khủng bố của nắm đấm vẫn còn trong đó.

"Phong!"

Vũ Tử Mạch đọc Thần âm, dùng hết khả năng để đối kháng, hai cánh tay như ngọc bắt chéo nhau, ánh sáng óng ánh lấp lánh trước người ngăn cản lại uy lực của cú đấm kia.

"Răng rắc!"

Vừa mới tiếp xúc hai cánh tay của nàng liền gãy, lại có thêm một luồng sức mạnh truyền vào trong cơ thể nàng. Chấn động mãnh liệt làm cho khóe miệng chảy máu, hai tai ong ong cả lên, xương cốt cả người như muốn nổ tung.

Đây là một luồng thần lực không có cách nào ngăn cản được. Nếu không phải vào thời khắc mấu chốt nàng phân tán luồng sức lực cực lớn này ra khắp toàn thân, thì chắc chắn đôi tay kia sẽ vỡ nát, khó mà chống lại được.

Nói về thân thể, nhóc tỳ có khả năng vật lộn với Thái Cổ hung thuần huyết thú con. Cùng va chạm với thiếu nữ thiên tài Nhân tộc này, tự nhiên là có ưu thế áp đảo, cho dù nàng là thiên tài đi nữa thì thân thể cũng không thể nào so sánh với nó được.

Vũ Tử Mạch bay sang một bên, miệng phun ra máu, đôi mắt linh động cùng thâm thúy lộ vẻ khiếp sợ, lực lượng thân thể cuồng bạo vừa nãy nàng chỉ thấy được ở trên người của Thạch Nghị vài năm trước, không ngờ rằng đứa nhỏ này cũng có lực lượng như vậy.

"Muội muội có thân hình như rắn nước, chạy đi đâu!" Nhóc tỳ kêu lên, nhìn giống như là đang nhạo báng. Thế nhưng trong mắt thần quang bùng phát, xuất ra một quyền hơn nữa Cốt Tiễn màu vàng cùng bảo kính Toan Nghê đồng thời bay lên thực hiện đòn đánh giết cuối cùng.

Ven bờ hồ, rất nhiều thiên tài hợp lực công kích. Nhưng chung quy căn bản không thể ngăn cản được bước tiến của nhóc tỳ.

Điều này làm cho bọn họ kinh ngạc, bọn họ được xưng là thiên tài, là hi vọng quật khởi cùng huy hoàng của một tộc trong lai, nhưng nhiều người liên thủ lại như vậy mà cũng không thể làm gì được thiếu niên kia, điều này làm cho bọn họ sợ hãi.

"Vù"

Đột nhiên. một trận trấn động khủng bố truyền tới, đánh thẳng về phía nhóc tỳ cùng Sư Tử chín đầu, Phù Văn đầy trời, giống như ngọn núi lửa đang phun trào, quấy nhiễu cả trời đất, óng ánh chói mắt.

"Không được!" Nhóc tỳ kêu to, loại trấn động này thật sự rất đáng sợ, vượt qua khả năng chịu đựng cao nhất của nó.

Nó nhanh chóng thu lại Cốt Tiễn màu vàng, cùng đối kháng với luồng trấn động này, nếu không rất có khả năng nó phải ôm hận nơi đây, người đến tuyệt đối rất đáng sợ, vượt qua những thiên tài khác.

"Gào..." Sư Tử chín đầu rống to, bộ lông màu vàng óng dựng thẳng, nó cảm thấy như đang bị một con Hồng Hoang cự thú nhìn chằm chằm, như muốn ăn tươi nuốt sống nó.

Không còn cách nào khác, nó phun ra chuỗi niệm châu màu vàng, dùng để phòng ngự cùng đối kháng với luồng thiên uy này, nếu không nó và nhóc tỳ nhất định sẽ biến thành một đống thịt nát.

"Hỏng rồi!"

Thân thể nhóc tỳ run lên, từng sợi lông tơ đều dựng hết cả lên, đột nhiên quay đầu lại, một hướng khác cũng xuất hiện một luồng gợn sóng đáng sợ, trong nháy mắt mạnh mẽ xông tới, Phù Văn vô tận, đánh thẳng về hướng bọn nó.

Loại áp lực này quá to lớn, nếu mạnh mẽ mà chống đỡ chắc chắn sẽ ép bọn nó thành đống thịt vụn.

"Đáng chết, làm sao lại xuất hiện nữa, đến cùng là có bao nhiêu cao thủ đây?" Sư Tử chín đầu kêu to, nó hoàn toàn sợ hãi, cảm giác như đang đi vào cánh cửa Địa ngục vậy.

Phía Đông, phía Tây, phía Nam, phía Bắc cả bốn hướng từng bóng người xuất hiện, ngăn chặn bốn phương, từng người ra tay, vây nhốt nhóc tỳ cùng Hoàng Kim sư tử, chặn hết tất cả đường lui của bọn nó.

Bốn người đồng thời phát lực, ở trước người bọn họ xuất hiện một mảnh gợn sóng, chen chúc nhau lao về phía trước, như là bốn dòng nước lũ cuồn cuộn vỡ đê, đây chính là những ngọn sóng lớn được tạo thành từ Phù Văn, nghiền ép về phía nhóc tỳ.

"Sao lại mạnh đến như thế?" Con ngươi nhóc tỳ co rút lại, cảm thấy đại sự không ổn.

Nó thúc dục hai Bảo Cụ, cố gắng chống đỡ. Cốt Tiễn màu vàng chấn động như là hai con giao long quấn lấy nhau, vẽ ra một mảnh sát quang mở mịt, đối kháng với người ở phía Đông. Bảo kính trắng noãn chiếu sáng, tia chớp thô to, sấm sét điếc tai đánh thẳng về người ở phía Bắc.

Sư Tử chín đầu cũng há miệng, nó có cảm giác không an toàn, ngửa mặt lên trời rít gào, phun ra chín chiếc răng nanh màu vàng, đánh về người ở phía Tây, còn chuỗi cốt châu óng ánh thì lại trấn áp người ở phía Nam.

May mà, bọn nó có tổng cộng bốn Bảo Cụ, mỗi một kiện lai lịch đều rất lớn, đều là Bảo Cụ của Thái Cổ di chủng đã trưởng thành.

Nếu không phải có bốn kiện phù bảo nguyên thủy ở trong tay, nhóc tỳ cùng Sư Tử chín đầu chắc chắn sẽ bị Phù Văn của bốn người này trấn áp thành miếng thịt nát, khó có thể phản kháng được.

"Không đúng, thiên tài mạnh mẽ như thế làm sao cùng một lúc lại xuất hiện đến bốn người, chuyện này có chút không hợp lý." Sư Tử chín đầu gầm nhẹ.

Lúc còn trẻ mà có thể đạt đến cảnh giới như vậy, tất nhiên sẽ vang danh thiên hạ, thế nhân đều biết, vậy mà giờ lại xuất hiện đến bốn người hơn nữa còn liên thủ với nhau, như vậy có chút hư ảo rồi.

"Các ngươi là người phương nào?" Nhóc tỳ quát lên.

Ở bên hồ, những thiên tài của Vũ tộc vui mừng, bọn họ biết mấy người ẩn núp ở trên ngọn núi đã xuất động rồi, đại thế đã định, thiếu niên này cho dù có mạnh hơn nữa cũng không cách nào chống lại được.

"Vù"

Người ở phía Đông cũng không có mở miệng mà lập tức động thủ, bàn tay lớn vung ra như đang thăm dò, phát ra ánh sáng vô lượng, tiếng 'ầm ầm' vang lên, bàn tay của hắn lại biến thành một con sông lớn, nhanh chóng đánh tới.

Bộ lông của Sư Tử chín đầu chính là lực lượng thuần túy nhất của nước, một tay hóa thành Thần hà, đây không phải là thần thông mà một thiếu niên thiên tài bình thường có thể thi triển được.

Nhóc tỳ giật mình trợn tròn hai mắt, bởi vì lúc bàn tay kia chưa biến thành Phù Văn, nó nhìn thấy những nếp nhăn ở trên đó, đây tuyệt đối không phải tay của một người thiếu niên.

"Làm sao có thể như vậy được, Bách Đoạn sơn có cấm chế. Người có tuổi quá lớn thì không cách nào đi vào được, vậy tại sao các ngươi có thể vào đây được?" Nó lớn tiếng quát, lấy ra bảo kính, sử dụng Lôi đình thần quang

để đối kháng.

"Thì ra là như vậy, các ngươi chính là Người phong ấn." Hoàng Kim sư tử quát lên, trong mắt lộ vẻ ưu sầu, những người này không phải là thiếu niên mà chính là bốn tiền bối cao thủ.

"Người phong ấn?" Nhóc tỳ ngạc nhiên.

Sư Tử chín đầu nói: "Bên trong Bách Đoạn sơn ẩn chứa rất nhiều cơ duyên to lớn. Mỗi một lần mở ra đều có một số người trả một cái giá cực lớn để tự phong ấn mình, khiến cho thực lực nhanh chóng giảm xuống lại bổ sung một lượng lớn Tinh nguyên, khiến cho chức năng thân thể giống như là một thiếu niên. Mặc dù có thể đi vào nhưng cũng phải trả một cái giá thật lớn, vạn nhất mà bị tiểu thế giới này biết được thì bọn họ sẽ gặp phải kiếp nạn."

Bách Đoạn sơn được gọi là 'núi' nhưng thật ra chính là một tiểu thế giới, sau khi những chư Thánh thời Thượng Cổ ngã xuống thì nơi này liền nắm giữ những tính chất biệt lập, sẽ tiến hành tự bảo vệ chính mình. Ngăn cản những người có lực lượng quá mạnh mẽ tiến vào.

Nhiều năm trôi qua, mọi người tổng kết được như thế, tính bài xích lớn hay nhỏ thì sẽ có quan hệ với tuổi tác cùng tu vi. nguồn

Mặc dù là như vậy, chỉ cần ở tiểu thế giới này bị phát hiện nhất định sẽ chết rất thảm, hóa thành tro tàn.

Từ xưa đến nay, có cực ít người ăn gian thành công để qua cửu ải, sau đó bình yên rời đi, mỗi lần đi vào những người có số tuổi cao hơn quy định thì tối thiểu có chín mươi phần trăm là chết hết.

Lần này Vũ tộc vì tìm kiếm một bảo vật nào đó đối với bọn họ cực kỳ trọng yếu, bất đắc dĩ lắm họ mới điều động bốn người lớn tuổi như thế này, chắc chắn đều là những siêu cấp cường giả ở trong tộc của mình.

Chuyện này quá liều lĩnh, ở chỗ này không thể sử dụng sức mạnh vượt

quá giới hạn, bằng không một khi bị phát hiện, bốn người này chắc chắn phải chết.

Nhóc tỳ nghĩ đến những người đầu đội nón là ở bên người của công chúa Hỏa quốc, hình dáng của bọn họ đều che kín, nó chợt tỉnh ngộ, hơn phân nửa chính là Người phong ấn. Nếu không làm sao bọn họ tìm được quả trứng kia ở trong Thần Quật? Khẳng định bởi vì bọn họ vô cùng mạnh mẽ, sau khi dùng hết lực lượng thì mới đạt được.

"Chúng ta liều mạng, bọn họ tuy mạnh thế nhưng lại bị bó tay bó chân, không dám bùng phát toàn bộ tinh khí thần, chỉ có thể áp chế đến một giới hạn nào đó mà thôi." Sư Tử chín đầu nói.

"Ta liều mạng với các ngươi!" Nhóc tỳ hét lớn, làm ra bộ dáng giống như muốn liều mạng với bốn đại cường giả kia, cả người Phù Văn bùng phát, hai kiện Bảo Cụ đồng thời phát sáng.

Quả nhiên, Sư Tử chín đầu cũng làm như thế, vượt xa nhóc tỳ cả người gần như là đứng thẳng lên, lấy ra tất cả Bảo Cụ, không màng đến sống chết, cùng với bốn người này đại chiến.

Nơi này nhất thời bị ánh sáng rực rỡ bao phủ, hồ lớn đều sôi trào, hơi nước không ngừng bốc lên ngưng tụ về phía bốn đại cường giả, hơi nước bị bọn họ mượn dùng, Phù Văn càng ngày càng tăng lên.

Nhóc tỳ đột nhiên vọt tới trước, làm ra dáng vẻ như ngọc đá cùng vỡ, giết thẳng về phía Đông, Sư Tử chín đầu thấy thế cũng gào thét, cực kỳ bi tráng, nói: "Thà làm ngọc vỡ còn hơn là làm ngói lành!" Nó kề vai sát cánh mà tới.

Bốn đại cường giả đều giật cả mình, hai thằng này sử dụng Bảo Thuật mạnh mẽ nhất, càng làm sống lại bốn cái Bảo Cụ, phát ra khí tức làm cho bọn họ đều tim đập nhanh, bọn họ không thể không tập trung đề phòng, sẵn sàng chống lại.

Bốn người cảm thấy một người một sư thật muốn liều mạng, bọn họ không thể không toàn lực ứng phó, chuẩn bị buông tay xuất kích nhằm bắt giữ bọn nó.

Nhưng mà, ngay khi một người một sư bùng nổ ra ánh sáng chói mắt thì, đột nhiên bọn nó phóng thẳng lên trời, thay đổi phương hướng, từng người đều được một kiện Bảo Cụ ở dưới lòng bàn chân nâng lên, vọt lên tận trời xanh, nhanh đến cực hạn.

Nhóc tỳ giẫm bảo kính, vọt thẳng lên trời cao, vừa nhìn thấy Sư Tử chín đầu cũng như vậy thì nói: "Tiểu đệ, ngươi không trượng nghĩa tí nào cả, vậy mà lại bỏ mặc ta để chạy trốn."

"Ta nhổ vào, ngươi cũng không vậy chắc?" Sư Tử chín đầu liếc xéo nó, không còn mang dáng vẻ ngọc đá cùng tan nữa, nó xoay người, quay cái mông về phía nhóc tỳ, nói: "Tạm biệt, đời này chắc chắn sẽ không gặp lại nữa đâu!"

Nó đạp trên chuỗi cốt châu màu vàng óng ánh, như một làn khói chạy mất tăm mất tích.

Bốn đại cường giả tức giận, bọn họ phong tỏa tứ phương, ngay cả trên bầu trời cũng đè ép được, vậy mà lại bị một người một sư sử dụng Bảo Cụ để trốn lên bầu trời, bốn người hoặc chân giẫm da thú, hoặc lấy ra Bảo Cốt nhanh chóng bay lên không đuổi theo.

Nhóc tỳ vò đầu, cũng không nói nhiều, đuổi theo Sư Tử chín đầu hơn nữa tốc độ vậy mà còn nhanh hơn, cuối cùng vượt qua và chạy thật nhanh ở phía trước nó.

"Hả?" Sư Tử chín đầu há hốc mồm, sau đó lông tóc đều dựng đứng cả lên, quay đều nhìn về phía sau thấy bốn lão già đang điên cuồng đuổi theo, nó vậy mà trở thành mục tiêu che chắn ở phía sau nhóc tỳ.

"Đại ca, tha mạng, ta không nên làm như vậy, đám người kia mà rượt tới

thì ta làm sao mà chống lại được." Sư Tử chín đầu khóc ròng.

"Tiểu đệ, có phúc cùng hưởng có nạn cùng chịu, huynh đệ chúng ta cùng nhau hợp lực." Nhóc tỳ mở miệng nói, bày ra dáng vẻ rất kiên cường.

"Vậy thì ngươi đừng có chạy ở trước ta, hiện tại ta đang hít khói của ngươi đây này. Rõ ràng là khiên thịt mà, Bảo Thuật của mấy lão già kia đánh vào trên mông ta rồi nè." Sư Tử chín đầu mặt như đưa đám.

Nói chung nhóc tỳ và Sư Tử chín đầu tuổi vẫn còn quá nhỏ, không cách nào có thể chống lại bốn đại cường giả, bị đuổi giết đến nỗi lên trời không đường xuống đất không cửa.

Dọc theo con đường này, bọn nó một bên trốn một bên chiến, một đường vẩy máu, ai cũng bị thương nặng.

"Gào..."

Sư Tử chín đầu gào thét, ngực phải bị một đám hạt mưa bắn trúng. Nơi đó gần như trở thành cái sàng, thủng lỗ chỗ, khiến cho da lông màu vàng của nó đều bị dòng máu nhuộm đỏ.

Nó ở trên trời lảo đảo, vô cùng thê thảm, Bảo Cụ ở dưới chân ảm đạm hẳn, gần như muốn rơi xuống dưới.

Một đường chạy trốn, bọn nó không ngừng huyết chiến, thời gian quyết đấu quá dài, có thể kiên trì đến hiện tại quả là phi thường lắm rồi.

Nhóc tỳ cũng bị thương, bị một màn mưa quét trúng, cơn mưa rào tầm tã kia nắm giữ thần lực có tính chất hủy diệt, đập thẳng vào người nó, khiến cho nó ho ra đầy máu.

Nếu không phải cơ thể vô cùng mạnh mẽ của nó có thể sánh vai với Thiên giai Thái Cổ hung thú con, thì đòn đánh vừa rồi đủ làm cho nó đứt gân gãy xương, trở thành một đống thịt vụn rồi.

"Hống..." Sư Tử chín đầu gào thét, nó bị ép đến tuyệt cảnh, máu me khắp người, tóc mai màu vàng đều ướt nhẹp, biến thành màu đỏ sậm.

"Đi!" Nhóc tỳ quát to về phía Sư Tử chín đầu, nó chặn lại bốn đại cường giả, giúp Sư Tử chín đầu chặn đường.

Sư Tử chín đầu sững sờ, không nghĩ tới thời khắc mấu chốt nó lại giúp mình có một tia hi vọng sống sót, hành vi này của nhóc tỳ đã lật đổ đi mọi hình tượng xấu xa ở trong lòng nó.

"Ngươi vi sao lại không trốn hả?" Sư Tử chín đầu hỏi.

"Bọn họ chính là nhằm về phía ta, ngươi chạy nhanh đi!" Thời khắc sống còn, nhóc tỳ cả người phát sáng, giục nó lập tức rời đi.

Sư Tử chín đầu thần sắc phức tạp, biểu hiện của thiếu niên Nhân tộc này không giống với trước kia, không cười đùa tí tửng, không ngờ còn có phương diện như thế này nữa.

"Được, ta đi, nếu như người sống sót, ta sẽ không để cho Cửu Linh Vương gia gia tìm ngươi gây phiền phức nữa, món nợ trước đây coi như xóa bỏ." Sư Tử chín đầu gầm nhẹ.

"Tiểu đệ, ngươi làm ta quá thất vọng rồi, thì ra sự thù hận đối với ta vẫn còn giữ ở trong lòng." Nhóc tỳ căm giận không thôi.

Sư Tử chín đầu tựu hồ như xấu hổ, dù sao hiện tại nhóc tỳ đang ngăn cản bốn đại cường giả, giúp nó tìm một con đường sống, nó ở phương xa dừng lại, nói: "Tất cả mọi chuyện chờ đến khi ngươi sống sót rồi nói sau."

"Được, đến lúc đó nhớ mời ta ăn đầu sư tử kho đấy!" Nhóc tỳ cười to.

"Cút!" Sư Tử chín đầu nổi giận, đột nhiên xoay người lại, cả người hào quang hoàng kim chói lọi, trong phút chốc đã đi rất xa, biến mất ở nơi cuối chân trời.

Nhóc tỳ phun ra một ngụm máu tươi, thu lại nụ cười ở trên mặt, lạnh lẽo quay đầu nhìn về phía tứ đại cường giả, nắm chặt nắm đấm, nói: "Các ngươi nên cẩn thận nếu không sẽ bị trời phạt đấy, làm chuyện lớn như vậy thì tiểu thế giới này ắt sẽ cảm ứng được."

"Để bắt giết ngươi thì không đến mức bại lộ đâu." Một người nở ra nụ cười lạnh, rất vô tình đáp lại.

"Nè, các ngươi nhìn xem, chân mày của tên này khi tức giận rất giống với một người phải không?" Lúc này một lão già mở miệng, hắn cố gắng áp chế tu vi, bởi vì hiện tại rất kích động, lồng ngực có chút chập trùng.

Lời này vừa nói ra, ba người kia đều giật mình, đều nhìn chằm chằm về phía nhóc tỳ.

Lúc này bốn người cũng không ẩn giấu hình dạng nữa, thu lại mưa bụi, lộ ra chân thân, là hai lão già và hai trung niên, con mắt đều rất sáng, giống như là bóng đèn.

Một vị trung niên hít một ngụm khí lạnh, run giọng nói: "Lẽ nào chính là đứa nhỏ năm đó?" Hắn khó mà tin được tập trung về phía nhóc tỳ, cảm thấy lúc đứa nhỏ này nổi giận rất giống với Thạch Tử Lăng năm đó.

"Các ngươi hẳn đã phát hiện rồi, cơ thể của nó mạnh mẽ đến nổi không thể tin được, so với Nghị nhi mấy năm về trước yếu hơn một chút, chuyện này... Khó mà tin được!" Một lão già ánh mắt lấp lánh.

"Lẽ nào ngươi chính là tên tiểu nghiệt súc năm đó?" Một lão già Vũ tộc sắc mặt âm trầm mở miệng.

Bọn họ không có áy náy về chuyện mấy năm trước, lại càng chưa từng tạ lỗi, chỉ duy nhất chính là nhổ cỏ tận gốc, xóa đi hậu hoạn sau này, ngữ khí cùng tư thế càng lộ vẻ vô tình, tính tình càng thêm bạc bẽo lãnh khốc.

Lửa giận trong lòng nhóc tỳ càng ngày càng cháy hừng hực, hận không thể lập tức tru diệt bốn tên này, hai tay nắm chặc, tia chớp bay lượn, như

nhấn chìm cả nơi đây.

"Tại sao không nói chuyện?" Những người này không thấy được chân thân của nó, cho nên không biết được vẻ mặt hiện giờ của nó ra sao.

Một gã trung niên mở miệng, nói: "Năm đó, thúc tổ của ta phụ trách chỉ huy trận chiến đó, từ Hoàng Đô đuổi ra, dẫn đầu rất nhiều cao thủ thẳng một đường giết tới Tây Cương, dùng từng mảnh Cốt Tiễn xuyên thủng lá phổi của Thạch Tử Lăng, nhưng đang tiếc là thiếu chút xíu nữa thì mới có thể xuyên trúng trái tim của hắn."

Hắn tên là Vũ Côn, là một cường giả rất nổi danh trong Vũ tộc. Lúc này, hai mắt của hắn bắn ra từng tia thần mang, nhìn chằm chằm nhóc tỳ, như muốn xuyên thủng màn ánh sáng bằng tia chớp kia, để có thể thấy được vẻ mặt của nó.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 13 0: Vô Đề

"Nói nhiều như vậy làm chi, mặc kệ có phải là nó hay không, đầu tiên cứ trực tiếp bắt lại đã, sau đó chỉ cần nghiêm chỉnh tra hỏi, thì cái gì mà chả biết." Một ông lão mở miệng.

Nhóc tỳ hết sức đau lòng, con ngươi lấp loé thần quang, tràn ngập sát khí. Nó còn nhớ dáng vẻ khốn cùng và sắc mặt tái nhợt của phụ thân năm đó. Cứ nghĩ đến việc trong trận chiến ấy phụ thân nó đã gặp phải nhiều lần phục kích, khiến cho phụ thân nó bị thương rất nặng, thiếu chút nữa đã bị người ta xuyên thủng trái tim. Chỉ mới nghe người đang trước mắt kể lại, thế mà nó đã phẫn nộ vô cùng.

"Tốc chiến tốc thắng, mặc kệ có phải là nó hay không, tốt nhất là cứ tranh thủ thời gian chém giết cho thỏa đáng."

"A, không thể để cho người của Võ Vương phủ biết, để tránh sinh ra biến cố gì."

Hai người còn lại cũng gật đầu, đồng thời tiến về phía trước khép kín vòng vây.

Nếu như người thiếu niên trước mắt thực sự là đứa nhỏ sắp chết năm đó thì việc này có can hệ rất lớn. Nếu nó có thể sống sót, đủ để chứng minh thiên tư của nó thật đáng sợ, đúng như nỗi lo của một vị nguyên lão trong tộc. Đây cũng đại biểu cho việc nó tái sinh, trong tương lai sẽ xảy ra những chuyện kinh khủng hơn nhiều!

Hơn nữa nếu thật sự như vậy thì người của Võ Vương phủ sau khi biết chuyện này sẽ có phản ứng thế nào đây?? Mặc dù mất đi Chí Tôn Cốt, nhưng đứa bé này lại có thể quật khởi như thế!

Nếu người của Võ Vương phủ biết được, chắc có lẽ sẽ gây ra sóng lớn ngập trời. Chuyện này đối với bọn Thạch Nghị có thể xem là bất lợi, bọn họ tuyệt sẽ không cho phép nhân tố không thể xác định như thế này tồn tại, mà nhân cơ hội này để diệt trừ tai họa.

"Vù vù "

Một cây quạt rách nát xuất hiện tại trong tay nhóc tỳ, ngân quang lóng lánh, cây quạt này lấy được từ một vị cường giả của Linh Tộc, đáng tiếc lại bị Cốt Tiễn màu vàng cắt nát.

Lúc này nhóc tỳ toàn lực thôi thúc nó, cũng vận dụng bảo kính Toan Nghê, truyền vào trong đó lực lượng gần như vô tận của sấm sét, khiến cho cái quạt này một lần nữa thức tỉnh, lập tức bùng lên ánh sáng mãnh liệt.

Đây là một khối phù cốt nguyên thủy, lại được vô tận tinh khí và sấm chớp nuôi dưỡng, đương nhiên phải phát sáng, nhưng cuối cùng nó cũng không chịu đựng nổi nữa rồi, có vẻ như sắp nổ tung.

"Ầm!"

Nhóc tỳ run tay, lập tức ném nó ra ngoài, đánh về bốn người.

Điều này khiến cho bốn đại cường giả giật mình, không ai nghĩ tới chuyện tên nhóc này lại quả quyết như vậy, dám phế bỏ một Bảo Cụ chỉ để đối phó bọn hắn.

Ánh bạc sôi trào, điên cuồng thiêu đốt trên bầu trời, cây quạt màu bạc bỗng nhiên nổ tung, bao phủ bốn người, khiến cho bọn họ sợ hãi không thôi, một ông lão râu tóc trắng xóa lại bị ánh bạc trực tiếp đánh trúng.

Đáng tiếc, tuy bốn người bị xung kích, cũng bị dọa cho kinh hồn bạt vía, thế nhưng cũng không có người nào phải chết, chỉ có một người bị thương, khóe miệng tràn ra một vệt máu.

Nhóc tỳ lợi dụng quạt bạc để xông ra khỏi vòng vây, lần thứ hai trốn xa,

nhưng có dùng cách gì đi nữa thì cũng không thể thoát khỏi mấy người này. Trên đoạn đường lưu vong này, trên người nó lại có thêm mấy vết thương sâu đến mức xương trắng sắp lộ ra ngoài.

Công kích của Vũ tộc quả thật rất đáng sợ, như những trận mưa liên miên bất tận, khó lòng phòng bị. Mỗi một hạt mưa cũng có thể xuyên thủng máu thịt, nhóc tỳ vẫn ra sức phòng ngự, nhưng vẫn như trước, khó mà ngăn trở toàn bộ đợt công kích.

Sườn trái, bả vai, phía sau lưng của nó máu tươi đã chảy đầm đìa, suýt chút nữa trước sau thông suốt (ý nói bị xuyên người). Sức chiến đấu của bốn đại cường giả cũng đã đạt đến giới hạn cao nhất mà Bách Đoạn sơn cho phép, bên trong tiểu thế giới này gặp người nào cũng có thể chiến một trận.

Đương nhiên ngoại trừ sinh vật nguyên thủy ở trong giới này.

Ánh mắt của nhóc tỳ lấp lóe, một đường chảy máu khiến cho thân thể nó loạng choà loạng choạng giống như đã không thể chống đỡ nổi, cuối cùng cũng ngã chổng vó xuống ở ngay trước một cái hồ lớn.

“Sao không trốn nữa?" Trên mặt Vũ Côn mang theo nụ cười nhàn nhạt giống như khinh miệt, y cũng hoàn toàn thả lỏng, tất cả đều đã nằm trong lòng bàn tay đưa mắt nhìn xuống đứa nhỏ kia.

Không thể không nói, thiếu niên này đã tạo cho y một sự đả kích cực lớn lực, còn nhỏ như thế mà đã có bản lĩnh bậc này, nếu là lớn thêm chút nữa thì còn đáng sợ đến mức nào!

"Ngươi có thiên tư ngút trời, trong tương lai quả thật có thể cùng Nghị nhi tranh hơn thua, đáng tiếc ngươi không sống được qua ngày hôm nay." Một ông lão cười thâm trầm, ánh mắt có chút lạnh lẽo.

Bốn người nhanh chóng quay lại, chuẩn bị ra tay.

"Ở trong lòng, ta đã nhận định ngươi chính là đưa nhỏ kia, chẳng qua Võ Vương phủ sẽ không biết, cho dù ngươi là Thần nhân thiên phú ngút trời,

hôm nay cũng chỉ có con đường chết. Huống hồ, cho dù bọn họ biết ngươi còn sống thì có thể như thế nào đây, năm đó họ đã đưa ra lựa chọn của mình rồi!"

"Năm đó ta không thể giết phụ thân ngươi, chỉ là đánh trọng thương hắn mà thôi, nhưng chỉ như thế cũng đã khiến Vũ tộc ta hao tổn rất nhiều cao thủ, hiện nay giết chết ngươi, ta nghĩ khi Thạch Tử Lăng biết, nhất định sẽ phát điên."

Khóe môi của bọn họ nhếch lên, cười lạnh, đến giờ phút này rồi mà vẫn còn không quên nói bóng nói gió, điều cuối cùng mà chúng muốn làm chính là xác nhận thân phận của nhóc tỳ.

Hồ lớn bình tĩnh đáng sợ, bắp thịt cả người nhóc tỳ căng thẳng, lông tóc dựng đứng, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng nhảy lên. Nó đứng ở ven bờ hồ, một tay để ở phía sau lưng, đem bảo kính nhắm ngay mặt hồ.

Đột nhiên, bốn đại cao thủ chuyển động, đồng thời xông về phía trước, muốn giết chết nhóc tỳ, toàn thân bọn họ phát ra Phù Văn vô tận, hào quang rực rỡ.

"Oanh" một tiếng, nhóc tỳ lấy Cốt Tiễn màu vàng thủ hộ bản thân, còn bảo kính Toan Nghê thì lại đánh ra một tia sấm sét, oanh kích vào hồ lớn. Trong lúc nhất thời sóng lớn nổi lên ngập trời, xông về phía trước.

"Ngươi cho rằng mượn sóng biển là có thể đào tẩu sao, Vũ tộc bọn ta khi chiến đấu trong sông lớn hồ sâu, có thể khiến sức chiến đấu tăng lên rất nhiều, suy nghĩ mượn mượn để trốn đi của ngươi chỉ là vô dụng thôi." Một người cười gằn.

Bốn người hóa thành bốn cái quang ảnh, trong nháy mắt đã vọt tới phía trước.

Vào đúng lúc này nhóc tỳ chỉ có một động tác, đó chính là nhanh chóng lướt ngang, tốc độ của bản thân đã đạt đến mức cực hạn, trượt ra xa mấy

chục trượng, để lại chỗ vừa mới đi qua một chuỗi tàn ảnh.

Bốn đại cao thủ Vũ tộc cũng lập tức dừng lại, đang muốn lướt ngang đuổi theo, nhưng mà đúng vào lúc này, bên trong những cơn sóng lớn đang dâng lên có một bóng hình to lớn dần lộ ra sau lưng bọn họ. Sau đó một cái miệng lớn dầm dề máu đột nhiên xuất hiện, những chiếc răng nanh dài đến một hai mét, trắng như tuyết lại cực kì sắc bén, hàn quang lóng lánh, dọa cho người nhìn thấy nó phải khiếp sợ.

Đây là một con Ngư Long, khí tức khủng bố, đầu Giao Long lớn y như một tòa núi nhỏ, thân cá, toàn thân toả ra sáng, con mắt to như chiếc cối xay, thò ra khỏi mặt nước, đột ngột táp một cái.

"Ah. . ."

Bỗng nhiên có hai người kêu thảm, bị một vùng Phù Văn bao phủ, một cái lưỡi lớn màu đỏ thắm cuốn tới, rồi mang theo bọn hắn trôi vào trong miệng lớn, sau đó lập tức đóng kín lại, máu tươi từ kẽ răng của nó bắn tung tóe khắp nơi.

Một người đã trực tiếp bị hàm răng tuyết trắng y hệt như những thanh kiếm bản to cắn đứt, rồi lại bị nuốt ngay vào trong bụng.

Một người khác liều mạng giãy dụa, trong khoảnh khắc khi tiến vào miệng lớn, y cũng có đủ tàn nhẫn để tự hủy bản thân! Nhanh chóng cắt đứt hai chân, thoát khỏi trói buộc, y rơi ra bên ngoài, ở bên bờ kêu thảm, mặt đất tràn ngập máu đỏ tươi.

"A. . . Không!"

Hai người khác gào thét, điên cuồng công kích, muốn cứu người vừa mới bị nuốt vào, đáng tiếc ngay cả lay động con quái vật khổng lồ kia cũng không làm được, đồng thời bọn hắn cũng không thể thoát khỏi nguy hiểm nơi này.

Phù Văn lấp loé, giống như từng đợt sóng biển liên tiếp lao tới, cái

miệng lớn màu máu lần thứ hai mở ra, cho dù Ngư Long rất bất mãn, nhưng vẫn còn muốn ăn uống. Bởi vì những người này đều là những cường giả hiếm thấy, đối với nó chính là huyết nhục bảo dược trân quý khó kiếm.

Sắc mặt hai người trắng bệch, nhấc tên mất đi hai chân đang ngồi trên đất lên, điên cuồng thi triển Bảo Thuật, Phù Văn che ngợp bầu trời, cố gắng thoát khỏi hồ lớn.

Đây là một tràng kinh biến phát sinh quá đột ngột, khiến người ta không kịp phản ứng, lúc này chỉ mới trôi qua một cái chớp mắt mà thôi, thế mà trong bốn đại cao thủ đã có một người chết một người mất đi hai chân, máu tươi chảy ròng ròng.

Nhóc tỳ quay người lại, tiến vào trong rừng rậm nhanh chóng chạy trốn.

Nó biết được trong hồ có Ngư Long, là do lần thứ nhất đi ngang qua nơi này, nó cùng với Sư Tử chín đầu suýt chút nữa đã bị con hung thú khủng bố này nuốt vào trong bụng.

Trong tiểu thế giới có không ít sinh vật đáng sợ, chúng nó vốn sinh ra ở đây, nên sẽ không bị áp chế, chỉ khi nào gặp phải những người quá mạnh mẽ từ thế giới bên ngoài tiến vào chúng nó mới có thể gặp nạn.

"Tại sao lại như vậy?"

Bốn đại cao thủ của Vũ tộc chỉ qua một thoáng mà đã chết mất một người, tàn tật một người. Trong con mắt của Vũ Côn cùng một ông lão khác đã phun ra lửa, chỉ hận không thể lập tức róc xương lóc thịt nhóc tỳ.

"Nếu là bắt được, phải cho nó biết mùi vị của lăng trì!"

Bọn họ cắn răng mở miệng, gân xanh trên đầu đã nổi lên.

Trong hồ, Ngư Long vẫn chưa lên bờ, chỉ vẫy đuôi ở trong nước, lộ ra một cái đầu lớn y như một ngọn núi nhỏ, nhìn chằm chằm mấy người, tựa hồ đang chuẩn bị tung ra một đòn.

Hai người nhìn chằm chằm vào hồ lớn, chỉ hận không thể nhảy xuống nước để chém giết Ngư Long. Thế nhưng cuối cùng chỉ đành giậm chân, vác người bị thương lên rời khỏi nơi nay, điều động Bảo Cụ cấp tốc truy sát nhóc tỳ.

Bởi vì con Ngư Long này quá mức khủng bố, cảnh giới không thấp hơn bọn họ, nếu là bất chấp liều mạng ở nơi này thì bọn họ có thể sẽ bị pháp tắc của tiểu thế giới phát hiện, và sẽ lập tức bị xoá bỏ.

Tuy nhóc tỳ vẫn đang bị đuổi giết, nhưng tâm tình cũng không phải không tốt cho lắm, cừu địch không chỉ bị tổn hại mất một người, mà còn bị thương một người sẽ khiến hai người còn lại vướng chân vướng tay, như vậy việc truy đuổi nó sẽ không dễ dàng giống như trước kia nữa.

Nhưng mà, cường giả của Vũ tộc thật sự rất lợi hại, mặc dù phải mang theo một kẻ tàn phế, lại phải thôi thúc Bảo Cụ nhưng bọn chúng đã nhanh chóng xuất hiện lần nữa, theo sát ở phía sau không nghỉ.

"Đành phải nghĩ biện pháp, xông vào mấy vùng cấm địa, kinh động một ít nhân vật càng khủng bố hơn nữa, nếu không làm như vậy sẽ không có cách nào thoát khỏi bọn họ." Nhóc tỳ đưa ra quyết định, nhanh chóng bỏ chạy về phía rừng sâu.

Nó điều khiển Bảo Cụ, xuyên thủng mây mù, lúc lướt qua một dãy núi, ở trong tầng mây suýt nữa đã cùng một con hung cầm đụng vào nhau. Hiển nhiên, đây là một con ác điểu mạnh mẽ tính khí thì lại nóng nảy, há mồm hét vang, trực tiếp phun ra một luồng lửa lớn.

"Xoạt "

Nhóc tỳ lướt ngang, trong nháy mắt đã tránh được đòn công kích, sau đó đột nhiên cúi người vọt tới, liều mạng tấn công về phía trước.

Đây là một con chim rất lớn, lửa đỏ quấn quanh người nó, khá là thần dị, có thể nói vẻ ngoài của nó vô cùng đẹp đẽ, phi thường giống với Thái Cổ

thần điểu -- Chu Tước.

Nó xuyên qua sương mù, rốt cục cũng thấy rõ dung mạo cũng nhóc tỳ, lúc này lại sợ hãi đến "Hoa dung thất sắc", hét thảm một tiếng, suýt nữa đã rơi từ trên cao xuống, vỗ cánh bỏ chạy.

"Đại Hồng đừng trốn, không bắt mày phải đến chỗ kia nữa đâu!"

Nhóc tỳ lúc này đã dùng hết khí lực, cuối cùng cũng đánh gục được Hỏa Vân Tước, ôm chặt lấy cổ nó có chết cũng không buông tay, con mắt lập tức phát sáng tràn đầy vẻ cao hứng, lần này không cần xông tới những cấm địa kia nữa rồi.

Đại Hồng hét thảm mấy tiếng, giống như đang bị một con Bạo Long ôm chặt, nó cả người nó vô lực, trong lòng tràn ngập sự không cam lòng và tuyệt vọng, nghẹn ngào nói: "Tại sao, tại sao lại đụng phải ngươi nữa rồi, ta đã trốn đến trong tầng mây, mà vẫn gặp ngươi, là sao?? Là sao?"

"Duyên phận, duyên phận thôi mà!" Nhóc tỳ cười ha ha, ôm cổ của nó, trong lòng rất lầy làm đắc ý.

Nhưng mà Hỏa Vân Tước lại bị dọa đến mức run rẩy toàn thân, giống y như lúc giết gà giết vịt không ngừng gào thét, réo rắt nói: "Sao ta lại xui xẻo như vậy, chẳng lẽ trời muốn diệt ta à? Sao lại gặp phải tên Ma Vương này."

Lúc nhóc tỳ mới vừa tiến vào Bách Đoạn sơn, đã từng gặp gỡ "Đại Hồng", rồi còn “mượn” nó hai mươi cân thịt để dùng tạm. Nó tất nhiên là sẽ không quên đặt ở trong nồi ninh chín, sau đó ăn no một bữa mới dừng lại.

Hiện tại, Đại Hồng lại gặp phải nó, chuyện này chẳng khác gì gặp ma (Dg: yêu thú sợ ma??), trong lòng quả nhiên có ám ảnh. Nó nguyền rủa liên tục, trong lòng như là có mười vạn con ngựa dính phải bùn nhão trên thảo nguyên đang điên cuồng gào thét, sao phi hành ở trong tầng mây mà cũng có thể gặp gỡ tên ma đầu này hả lão thiên? Đây đúng là quá xui xẻo rồi.

"Đại Hồng đừng sợ, tao rất hiền lành, sẽ không làm thương tổn mày."

Nhóc tỳ động viên.

"Phun ra thịt của ta rồi hãy nói!" Đại Hồng căm giận.

Nhóc tỳ cười gượng.

"Phía sau có kẻ ác đang truy sát tao, mau trốn, dựa vào tốc độ của mày để thoát khỏi bọn họ thì quá dễ dàng." Nhóc tỳ vội vã liếc mắt nhìn về phía sau.

Đại Hồng nghe được, hai con ngươi ngay lập tức tỏa sáng. Đồng thời, con chim chết tiệt này cũng không chần chừ chút nào xoay người lại, bay thẳng về phía mấy tên truy binh, địch nhân của địch nhân không phải là bằng hữu sao? Nó hi vọng có người thu thập được tên Ma Vương này, giải cứu nó thoát khỏi tình cảnh nước sôi lửa bỏng.

"Chim ngốc, mau trốn, nếu không trốn tao sẽ lập tức xin tí thịt của mày đấy!" Nhóc tỳ dữ dằn ra lệnh, lộ ra hàm răng nhỏ trắng như tuyết, ôm lấy cổ của nó bắt đầu đe dọa.

Đại Hồng bị dọa một cái thì giật mình, suýt chút nữa rớt xuống lần nữa, nó vội rụt cổ lại, giống như cô dâu nhỏ bị khinh bỉ, lại lần nữa quay đầu chạy về phương xa.

"Vậy mới ngoan nha." Nhóc tỳ lên tiếng an ủi, Đại Hồng hóa thành một áng lửa, xẹt qua trong tầng mây, tốc độ nhanh đến kinh người.

Phía sau, hai vị cao thủ của Vũ tộc há hốc mồm, con mẹ nó có còn thiên lý nữa hay không vậy, chạy mệt gần chết, chỉ cần lát nữa là có thể đuổi kịp, sao nó đột nhiên biến thành kỵ sĩ chim vậy? Hai người tức đến đau răng, đau dạ dày, đau cả phổi… nói chung là đau cả người.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 131: Lông Chim Mù Trời

Cả hai người Vũ Côn, Vũ Văn đều sức cùng lực kiệt, dọc đường bọn họ đuổi theo quả thực đúng là tiêu hao không ít sức lực, cuối cùng trông có vẻ như gần sắp theo kịp nhóc tỳ rồi thì lại trơ mắt nhìn nó phóng lên một con Hỏa Vân Tước bay mất, thoáng cái đã không thấy bóng dáng đâu.

Cả hai tức đến nổ phổi, lỗ mũi bốc ra sương trắng nhàn nhạt, thế nhưng cũng không còn cách nào khác, sương mù mờ mịt thế này thì biết tìm một người một chim ở đâu đây, cuối cùng lại xôi hỏng bỏng không.

"Quên đi, chúng ta về thôi, cái thủy bảo kia đã có manh mối rồi, có can hệ rất lớn đối với tộc chúng ta, có thể khiến Vũ tộc quật khởi, xuất hiện một vị Nhân Hoàng."

Cả hai oán hận cõng lấy người bị mất chân kia rời đi về phương xa xăm, một khi có cơ hội thì sẽ dốc toàn lực giết thằng nhóc kia.

"Đại Hồng, tốc độ của mày thật nhanh a." Nhóc tỳ cảm thán, Đại Hồng Điểu hóa thành một tia hỏa quang xuyên mây phá sương, cứ như một tia xích quang ngang trời lướt đi.

Đại Hồng Điểu tự đắc nói: "Đương nhiên, ngươi không nhìn thấy ta là ai à, đường đường một đời Cầm Vương nếu không có một thân bản lĩnh thì sao dám tới Bách Đoạn sơn múa lửa, ta đây nhất sẽ được lưu danh sử sách."

"Cầm Vương? Nhất định ăn rất ngon nha, là Thái Cổ di chủng thì mùi vị chắc chắn quá xá ngon!" Nhóc tỳ trào nước miếng.

Đại Hồng Điểu nghe thế liền run rẩy, vội vã ngúc ngoắc đầu: "Ta chỉ toàn là xương thôi, không có mấy lạng thịt đâu, hơn nữa ta đến từ một ngọn núi nhỏ, chỉ xưng vương vớ vẩn trên đó thôi!" Nó thật sự sợ thằng tiểu ma

đầu này sẽ ăn tươi nó.

"Toàn là xương cũng tốt, nhai giòn giòn thích lắm!" Nhóc tỳ ôm cổ nó, hơi nóng từ trong miệng phả ra làm nó rụt lại.

Lông vũ của Đại Hồng Điểu dựng đứng, nó sợ hãi kêu to: "Đừng a, gần đây ta bị một loại bệnh quái lạ vô cùng nghiêm trọng, ngươi mà ăn ta thì cả người sẽ bị thối rữa đó."

"Quên đi, không dọa mày nữa. Tao là người thiện lương nhất, lại còn chúng ta đang cùng hội cùng thuyền thì phải giúp đỡ lẫn nhau, tao đảm bảo sẽ cho mày một cơ duyên thật lớn." Nhóc tỳ nói chuyện rất thân thiết.

Đại Hồng Điểu nghe xong khá là không vui, cái gì cùng hội cùng thuyền vậy, rõ ràng là ngươi ngồi trên ngươi của ta, có bản lĩnh thì chở ta mà bay đi, thế mới gọi là giúp đỡ lẫn nhau.

"Này, chim ngốc kia, ánh mắt của mày thế là sao hả? Tại sao toàn là tròng trắng thế?" Nhóc tỳ hỏi.

Tất nhiên là trừng ngươi rồi, còn muốn ném ngươi xuống nữa là, Đại Hồng Điểu cực kỳ muốn phọt ra những lời đó nhưng cuối cùng vẫn không dám mở miệng, nó phẫn uất nói nhỏ: "Từ nhỏ thì mắt ta đã có tròng trắng nhiều như thế rồi."

Nhóc tỳ vỗ vỗ nó: "Đừng có nhỏ mọn làm chi, sau này tao sẽ đưa mày một hồi đại lễ. Tao biết một con tiểu hồng điểu, tuy rằng chỉ to bằng lòng bàn tay nhưng lợi hại hơn mày rất rất nhiều đó. Mày bái nó làm thầy đảm bảo một bước lên trời, cả đời sung sướng."

"Cái gì? Nhãi con to bằng lòng bàn tay mà cũng muốn ông đây bái nó làm thầy? Ta không rảnh!" Đại Hồng Điểu giận dữ.

Nhóc tỳ liếc xéo nó: "Rồi đừng có hối hận nhé, có lẽ nó là một con Chu Tước hoặc là hậu đại, đến lúc nhìn thấy thì mày đừng có mà khóc lóc quỳ lạy cầu nó nhận mày làm đồ đệ."

"Ta phi, ông đây còn lâu mới thế nhé, ta mặc kệ." Đại Hồng Điểu bơ ra mặt.

"Chim ngốc, dám trả treo với tao hả, còn cái gì mà ông này ông nọ, tao gõ!"

"Đùng!" một tiếng, trên đầu Đại Hồng Điểu bỗng xuất hiện một cục u lớn, nó choáng váng lảo đảo cánh thiếu chút nữa rớt xuống đất, mỏ kêu quang quác không ngừng.

"Tìm một tòa Linh sơn đi, tao phải chữa thương rồi." Thương thế nhóc tỳ không nhẹ, trên người có không ít lỗ máu, đến giờ vẫn còn có máu trào ra.

Con mắt Đại Hồng Điểu nhất thời sáng lên, nó bay về hướng một dãy núi nơi xa, trong lòng cảm thấy có lẽ sắp thoát khỏi thằng Ma Vương này rồi.

"Chim ngốc, mày lắc mông một cái thôi thì tao cũng biết mày sắp làm gì, đừng có chơi tao, nếu không tao nhất định sẽ ăn tươi mày." Nhóc tỳ cảnh cáo nó.

"Sao ngươi cứ bám theo ta hoài thế, đổi một con Thái Cổ di chủng khác không được sao?" Đại Hồng Điểu liến thoắng.

"Ai bảo mày bay thật nhanh, đổi một con hung cầm khác nếu bị người đuổi kịp thì thật là phiền toái." Nhóc tỳ nói.

"Vậy ta bay chậm lại đây, coi như chỉ còn một cánh đi." Đại Hồng căm tức muốn đình công.

"Tốt tốt, tao tới giúp mày!" Nhóc tỳ bỗng vặt lông chim của nó, nhất thời lông vũ màu đỏ bay tán loạn, nhìn như là đang vặt con gà.

"A,... Ngươi làm gì đó?"

"Vặt lông a, sau đó xách mày đến bờ sông cọ rửa sạch sẽ rồi thả vào

trong nồi hầm." Nhóc tỳ nói.

"Ngươi nói không ăn ta mà, sao giờ lại quỵt lời rồi." Đại Hồng rít gào.

"Tiên quyết là mày phải chở tao đi, bây giờ mày đình công thì còn có tác dụng gì nữa, thà ăn tươi còn tốt hơn."

"Thôi thôi, ta bay, ngươi nói đi đâu thì ta bay đến đó." Đại Hồng uất hận, giọng điệu như là nàng dâu bị oan ức vậy.

Đương nhiên nó cũng không an phận đâu, con mắt to xoay tròn liên tục, nói: "Ngươi muốn có một ác điểu bay thật nhanh để không phải đi bộ đúng không, ta biết một loài đấy, bọn nó không chậm hơn ta đâu, có muốn vào sào huyệt của nó không?"

"Đi, đồng thời chữa thương luôn." Nhóc tỳ vừa liếc cũng biết con kia phân nửa là kẻ thù của Đại Hồng Điểu, thằng này cũng không phải hạng tốt lành gì, muốn mượn tay nó để đối phó kẻ địch.

Đây là một vách núi thẳng đứng, ở đó có một tổ chim cực kỳ to lớn, dưới vách đá có một đống xương trắng chất đống thành gò, không thiếu xương của nhân loại, vừa nhìn là biết đây là sào huyệt của một sinh vật cực hung.

Nhóc tỳ nhíu mày, sinh linh này không đơn giản, nó thấy trong đống gò kia có bảy tám bộ hài cốt nhân loại, thậm chí còn vương lại máu thịt, có lẽ bị ăn thịt cách đây cũng không lâu.

"Đều là thiên tài nhân tộc a, vậy mà giờ lại trở thành đồ ăn trong bụng một con chim."

Tổ chim được xây bằng cây khô, tỏa ra một cỗ sát khí đậm đặc, vách đá nồng nặc mùi máu tươi, nhất định là hung cầm ăn uống no say vung vãi ra.

Đại Hồng Điểu lượn quanh, nó kinh nghi nói: "Ồ, nó không ở bên trong ổ."

Sau đó, nó thu cánh lại đáp xuống vào bên trong tổ chim.

Những cây khô rất thô to và cực kỳ rắn chắc, thế nhưng trong tổ chim lại được lót Ngân Lũ Thảo mềm mại và ấm áp, xem có vẻ sạch sẽ và dễ chịu.

"Oa, có trứng kìa!" Hỏa Vân Tước cười to ha ha, mừng như điên nhào tới, uỵch một tiếng bới lên một đống Ngân Lũ Thảo thấy được ba quả trứng to.

Đây là ba quả trứng to như cái cối đá, vỏ đen óng ánh như là Mặc Ngọc đánh bóng thành, bên trong ẩn từng sợi tinh khí nội hàm Phù Văn.

Đại Hồng Điểu cười khúc khích không ngớt: "Đây là trứng của Tọa Sơn Điêu, là một loại đại bổ dược."

"Ai da da, đỉnh của ta đã bị mất rồi!" Nhóc tỳ bi ai thở dài, bộ làm bếp nồi bát muôi chảo của mình đều bị rớt lại mất lúc bị đuổi giết, hiện tại muốn nấu một bữa ra trò cũng không có biện pháp.

"Cần gì nồi với chả đỉnh, xem ta đây, nói tới ăn trứng thì ta chính là chuyên gia." Đại Hồng Điểu ra vẻ ngạo nghễ.

Nó đứng bên trong tổ, đột nhiên một sợi lông vũ bắn ra về phía một quả trứng, một tiếng rắc vang lên, mặt trứng bị gọt sắc như đao, tiết diện phẳng cực kỳ.

Hơn nữa quả trứng đã bị cắt ra làm hai này, phần trên rớt xuống vẫn nằm vững vàng, không rớt ra một giọt lòng trứng nào.

Vỏ trứng lúc này như là một cái bát, bát này đang chứa lòng đỏ cùng lòng trắng trứng, hào quang chói sáng, chất lỏng óng ánh tỏa ra một mùi thơm ngát khiến người ta phải chảy nước dãi.

Quả trứng bị cắt ra làm hai, bên trong vẫn như cũ không có gì biến dạng.

Đại Hồng Điểu cười khúc khích, động tác cực kỳ nhanh, nó há mồm

phun lửa để đun nóng "Bát trứng", mỗi một cái bát đều tỏa ra hương thơm đâm đặc. Lòng trứng đầu tiên còn căng phồng nổi bọt, sau đó thì trở nên vàng óng bóng loáng.

Nhóc tỳ xem thấy mà trợn mắt ngoác mồm, Chim Ngốc thì ra cũng là một tay tham ăn, trước đây chắc chắn đã làm chuyện như thế này không ít lần.

"Thì ra là một tên chuyên trộm trứng!"

"A phi, ông đây chỉ là tình cờ mà thôi, muốn cao to khỏe mạnh thì phải bồi bổ chứ, bằng không thì sao mà cao hơn, nhanh hơn, mạnh hơn được chớ?" Đại Hồng Điểu hùng hồn cãi cọ.

Nhóc tỳ không rảnh đi quản việc xấu xưa kia của nó. Bây giờ nó đang bị trọng thương, nếu được tẩm bổ Thánh Phẩm thì đương nhiên ngu chi mà bỏ qua, nó thiếu chút nữa đã vục mặt vào "Bát trứng" kia rồi, ùng ục như lốc cuốn, trong chớp mắt đã ăn sạch một quả trứng to như cái cối đá.

"Ta còn chưa ăn đây này!" Đại Hồng căm giận không ngớt.

"Còn lại hai quả trứng, nướng lên ăn đi." Nhóc tỳ lau miệng, lúc há mồm tinh khí thần dâng lên, hào quang tản ra, có thể thấy trứng chim này ẩn chứa tinh khí thần nhiều cỡ nào.

Cuối cùng, nhóc tỳ ăn hết hai quả trứng, hai quả này còn nặng hơn cả trọng lượng cơ thể nó, toàn bộ đều bị luyện hóa tinh khí thần, cả người phát quang, nhóc tỳ ngồi xếp bằng luyện hóa bắt đầu vận chuyển phù văn để chữa thương.

Đại Hồng Điểu ăn một quả trứng cũng đã rất thỏa mãn, nó ợ một tiếng nằm phơi bụng trên đất. Chân chim cong lên bắt chéo, nó thậm chí móc ở đâu đó một cái rễ cây để xỉa răng.

"Ngươi có răng à?" Nhóc tỳ liếc xéo nó.

"Ông đang tự sướng, đây là một loại hưởng thụ trong tinh thần." Đại Hồng Điểu ra vẻ ngươi không hiểu.

Nhóc tỳ không để ý tới nó nữa, tập trung tinh thần để chữa thương, từng cái lỗ máu khép lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được, được chữa trị nhanh chóng, hào quang tỏa ra, cả người nó đều trơn bóng, một vết thương cũng không lưu lại.

Biến thái a, chẳng nhẽ thằng này là hung thú Thái Cổ?" Đại Hồng Điểu nghi ngờ, nó nhìn chằm chằm nhóc tỳ một lúc lâu, rồi lại thấy hình như nhóc tỳ không có phản ứng nào nên rón ra rón rén đứng lên, đột ngột nhảy xuống một vách đá tung cánh bay muốn trốn mất.

Một tiếng "Ầm!" vang lên, nhóc tỳ cũng nhảy xuống đáp trên lưng nó.

"Gào ooo!" Đại Hồng Điểu kêu thảm thiết, nó cảm giác như bị một con quái thú tiền sử giẫm lên người, con mắt như tối sầm lại, thiếu chút nữa đã rớt xuống đất rồi.

"Tao vẫn còn chưa no đây này, chẳng nhẽ mày muốn được nướng trong "Bát trứng"?" Nhóc tỳ ngồi xếp bằng trên lưng nó, tiếp tục chữa thương.

"Ai u da, eo thon của ta!" Đại Hồng Điểu vỗ cánh phành phạch giữa không trung, lông chim rơi vãi một vùng.

Trải qua một sự kiện này, Đại Hồng Điểu cũng không dám tự tiện chạy trốn nữa.

Đột nhiên, một tiếng chim hót vang vọng, từ phía chân trời xuất hiện một con chim lớn, âm vang như tiếng sấm đinh tai nhức óc, nó dài chừng hai ba mươi mét, thể hình lớn kinh người.

"Khổ chủ tới rồi, thiếu niên hung tàn chuẩn bị chiến đi!" Đại Hồng Điểu kêu lên.

"Đâu phải là tao nướng trứng, là do mày hạ độc thủ thì có, tự mà đi

nghênh chiến đi." Nhóc tỳ vừa nói vừa úp một cái "Bát trứng" lên đầu Đại Hồng Điểu, cứ như là một chiếc mũ sắt tỏa ra ô quang lấp lánh.

"Oan chết ta rồi, tại sao lại bị đeo mũ đen, đừng có đùa nữa mà, rõ ràng là ngươi ăn hết hai cái, ta chỉ ăn có một." Đại Hồng Điểu kêu lên.

Thế nhưng nhanh chóng sau nó cũng không hô to gọi nhỏ được nữa, không có dư thời gian cho nói nhảm, con Tọa Sơn Điêu kia đã xuất hiện, tên thực đúng là chính xác, nó cực kỳ khổng lồ, như một mảng mây đen chụp xuống, chim lớn thấy trên đầu Đại Hồng có một cái mũ đen thì con mắt như tóe lửa, điên cuồng công kích phía dưới.

Đại Hồng Điểu đương nhiên không vừa, nó không đánh lại nhóc tỳ cũng không phải do nó yếu, ngược lại thân là một Thái Cổ di chủng, nó cũng rất mạnh mẽ, bắt đầu phản kích.

Nhất thời, giữa không trung xuất hiện lông vũ tung mịt mù, liệt diễm hừng hực, ô quang bay múa, nơi này như sôi trào.

Cuối cùng, Tọa Sơn Điêu đánh không lại mà bỏ trốn.

"Dám đấu với ta, cũng không biết ông đây là ai à." Đại Hồng Điểu vênh vênh tự đắc, dáng vẻ vô cùng đắc ý. Mãi đến khi Tọa Sơn Điêu mất hút thì nó mới kêu thảm thiết: "Mẹ nó, đau chết ta rồi, con chim chó chết kia sao mà hung dữ vậy. Ai u eo nhỏ của ta, đôi chân thon dài của ta, cánh chim mỹ lệ của ta, ai u xấu chết ta rồi."

Nó lộn nhào giữa không trung, không ngừng kêu thảm thiết, nước mắt nước mũi lòng thòng.

Sau mấy ngày nay, thương thế của nhóc tỳ không chỉ tiêu tán hết mà thể phách tựa như mạnh mẽ hơn một ít, hai tròng mắt càng trong suốt, nó nói: "Đi, chúng ta nhìn tình hình Vũ tộc xem ra sao rồi."

Khu vực này rất nhiều ao đầm, hồ nước. Mấy trăm năm trước tổ tiên Vũ tộc đã đến nơi đây, loáng thoáng có cảm ứng được khí tức của Thái Nhất

Chân Thủy trong truyền thuyết.

Nó có thể coi là một loại thần dịch, có nhiều công hiệu kỳ diệu, ví dụ như luyện thuốc, chế thành tuyệt thế bảo đan. Mà lúc tế luyện Bảo Cụ, chỉ cần thêm một giọt là có thể tăng phẩm chất Bảo Cụ lên một đoạn lớn.

Nó ẩn chứa Thủy chi pháp tắc, tuy rằng thế nhân không thể nhìn thấy bổn nguyên huyền bí, thế nhưng đối với Vũ tộc thì lại có ý nghĩa trọng đại, có nó hỗ trợ tu hành thì có thể coi như làm chơi ăn thật.

Vũ tộc ra quân ồ ạt cũng là vì nó, tìm nhiều ngày rốt cuộc cũng tra được một ít manh mối.

Bọn họ không đến một cái hồ lớn nào, cũng không đến một dòng linh tuyền, bọn họ đang tiến vào một mảnh sa mạc, từ phương xa nhìn thấy một cái ao chỉ có một mét vuông, thần dịch dâng lên ồ ồ, khí lành bốc hơi.

Thế nhưng, đám người Vũ tộc đã hai ngày nay không thể tiếp cận được ao nước thần này.

"Nhất định là hồ Thái Nhất Chân Thủy, thế nhưng lại xuất hiện ảo cảnh, rõ ràng là đang lừa dối chúng ta, nhưng cũng kêu gọi chúng ta hãy tới gần nó."

Vũ Côn hưng phấn, trong tộc phái ra nhiều người như thế, lại kiên nhẫn tìm kiếm cuối cùng cũng có thu hoạch rồi.

Tương truyền, chư Thần khi luyện bảo cũng cần dùng Thái Nhất Chân Thủy, để tẩm bổ linh tính cho Bảo Cụ, một giọt có giá trị liên thành, trân quý không cách nào tưởng tượng.

Mà nơi này thế mà lại có một ao nước, nếu là bị bên ngoài biết được nhất định sẽ gây ra chấn động, rất nhiều lão quái vật sẽ bất chấp tất cả mà phái người vào tranh đoạt bằng mọi biện pháp.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 132: Tài Cao Chót Vót

"Ông đây mặc kệ, ông bãi công, mấy ngày nay lông cánh mỹ lệ đã rụng gần hết, nếu tiếp tục thế này thì ta đây thiếu niên khỏe mạnh cũng phải già sớm!" Đại Hồng Điểu đã bay liên tục mấy ngày, mệt rũ cả ra, nó đòi bãi công.

"Vừa mới cho mày một cây linh được, vậy bây giờ hầm mày luôn nhé, như là hầm gà con với nấm, đây là món ăn dân dã rất ngon a." Nhóc tỳ uy hiếp.

"Hầm thì hầm đi, chết xong đỡ phải chịu tội!" Đại Hồng Điểu ra vẻ lợn chết không sợ nước sôi, nó đã nhìn ra được thằng nhóc hung tàn này tạm thời sẽ không ăn nó, còn phải dựa vào nó để đỡ phải đi bộ đây này.

"Mày thật sự không đi?!" Nhóc tỳ nghiến răng, bắt đầu nhổ lông trên người nó một cách điên cuồng, lông chim đỏ sậm tung bay như là một trận mưa vậy.

Đại Hồng Điểu kêu thảm thiết, thế nhưng lần này nó quyết tâm kháng cự, tranh thủ quyền lợi cho mình, thế nên nó cắn răng chịu đựng, trong miệng thì thầm: "Về sau sẽ mọc lại, về sau sẽ mọc lại..."

"Hự!"

Nhóc tỳ lấy Cốt Tiễn vàng kim ra, khiến nó hiện ra bản thể, một cái đầu rồng hiện ra, miệng rộng ngoác to cắn một phát lên cổ Đại Hồng, máu chảy ròng ròng.

"Không đi nữa thì ăn mày."

"Ăn thịt người rồi, cứu mạng a, thằng nhóc hung tàn ăn thịt người rồi!"

Đại Hồng Điểu hoảng sợ không nhẹ, nó không quay đầu lại nên còn tưởng là nhóc tỳ đang cắn nó, vỗ cánh một cái bay thẳng lên trời xanh.

"Đi phía trước, tiếp tục tìm hiểu." Nhóc tỳ ra lệnh.

Đại Hồng Điểu cúi đầu ủ rủ, không có sức sống, mấy ngày nay một mực truy tìm tung tích Vũ tộc làm nó cảm thấy quá buồn tẻ, thế nhưng đám người kia giống như là biến mất khỏi thế giới này, không thấy bóng một ai.

Sau đó, tuy Hỏa Vân Tước vẫn còn đang hành động nhưng thái độ tương đối tiêu cực, nhóc tỳ có chút hơi chột dạ, cần tìm đến lúc nào nữa đây? Nó thoáng cảm giác được Vũ tộc tựa như có bí mật gì đó rất quan trọng, thế nên bọn chúng mới không đuổi giết nó! Nó cảm thấy không thể bỏ qua cơ hội này.

"Đại Hồng, tao đã nói muốn giới thiệu cho mày một sư phụ, mày còn nhớ rõ sao? Mày chỉ cần biểu hiện thật tốt thì sau này mày sẽ được một bước lên trời." Bất đắc dĩ, nhóc tỳ giở chiêu dụ dỗ.

"A phi, đừng nói tới con chim nhãi nhép kia nữa, lớn chưa bằng lòng bàn tay mà đòi ông đây đi hầu hạ!" Đại Hồng Điểu vênh váo, nhắc tới con chim nhóc kia nó thật muốn đánh lộn.

"Đây cũng là mày nói đấy nhá, đến lúc đó đừng có mà cầu xin tao rồi nước mắt nước mũi tèm lem." Nhóc tỳ nói.

"Đừng nằm mơ, ông đây còn lâu mới vậy, chim con nhãi nhép còn không to bằng nắm lông mà đòi dụ ông, ta không dễ mắc lừa đâu." Con mắt Đại Hồng Điểu trợn trắng lên nhìn nhóc tỳ, dáng vẻ như là ngươi tưởng ta ngu à.

"Mày chắc chứ, đến lúc đó thật sự không cầu tao?" Nhóc tỳ nhìn nó.

"Ta chắc chắn, đánh chết cũng không cầu ngươi!" Đại Hồng Điểu chém đinh chặt sắt, cái đầu ngẩng cao, cái cổ chĩa về hướng nhóc tỳ.

Nhóc tỳ im lặng, nó lấy từ trong người ra một cái hộp đá, loay hoay một hồi rồi cũng mở nắp ra, như là đang thưởng thức vật bên trong.

"Khí tức này…! Không đúng a!" Đại Hồng Điểu đột nhiên quay đầu lại nhìn hộp đá trên tay nhóc tỳ, con mắt nhất thời đăm chiêu.

Trong hộp đá có xích hà tỏa ra, tản mác một loại hỏa quang đặc biệt, tuy rằng cũng không lớn lắm thế nhưng gợn sóng của nó lại khiến người ta kinh hãi. Đặc biệt Đại Hồng Điểu cũng là loài chim, cảm thụ của nó lại càng thêm sâu sắc, nó không nhịn được sợ hãi phát run.

Nhóc tỳ thong thả lấy một cái lông chim từ trong hộp đá ra, hai ngón vân vê phe phẩy trước mặt.

"Đây là..." Đại Hồng Điểu nhìn không chớp mắt, nó triệt để ngẩn người, líu lưỡi không nói được gì.

Cái lông chim kia đỏ tươi như máu, khí tức tản mát ra khiến nó phải run sợ, nó cảm thấy một vị Chí Tôn đang đứng sừng sững trên thiên hỏa cao vạn trượng, cúi đầu nhìn nó.

Đây là linh quang đặc biệt của loài chim, nó tuy rằng không nhìn thấy bản thể của Tiểu Hồng Điểu, nhưng từ sâu trong cái lông chim này dường như có thể thấy được loại thần uy cái thế kia.

Nó đáp xuống một đỉnh núi, rồi lại chờ nhóc tỳ nhảy xuống, liền xoay người giương cánh nhào tới: "Van xin ngươi mà, cầu ngài ấy thu ta làm đồ đệ đi!"

"Ồ mới vừa nãy kẻ nào còn xem thường, đánh chết cũng không cầu xin ta mà?" Nhóc tỳ ngồi trên một tảng đá, giả vờ kinh ngạc hỏi.

"Không phải còn chưa đánh chết sao, cho nên nhất định phải thu ta làm đồ đệ a!" Da mặt của Đại Hồng Điểu dày ngang ngửa cái khiên, nó nói ra mà không biết xấu hổ.

"Ta nhớ hình như có kẻ nói cái gì mà chim nhãi ranh." Nhóc tỳ cười híp mắt.

"Ta sai rồi a, đó là sư phụ ta mà, sao mà có thể bất kính thế được, ta thành tâm hối cải…" Đại Hồng Điểu nước mắt nước mũi tèm lem, dáng vẻ vô cùng hối hận.

"Lúc trước tao đã nói nhất định mày sẽ dùng chiêu này, mày còn thề là chắc chắn sẽ không, kết quả giờ sao rồi hả, dám nói gì không?" Nhóc tỳ cười to ha ha.

Cả người Đại Hồng Điểu tỏa ra xích quang lấp lóe, mặt nó giờ lại càng đỏ hơn, thế nhưng vẫn mạnh miệng như trước, nói: "Biết sai mà sửa thì càng đáng quý, lãng tử hồi đầu quý hơn vàng, huống chi là loài chim như ta!"

"Thật là một con chim không tốt lành gì!"Nhóc tỳ kết luận một câu.

"Sao ngươi lại mắng ta." Đại Hồng Điểu căm tức.

"Tao đang nói ra một sự thực." Nhóc tỳ vỗ vỗ người nó, nói: "Tao nói Hồng Hồng a, mày nói xem bao giờ mới tìm được đám người kia?"

Nghe được Hồng Hồng hai chữ, cả người Đại Hồng Điểu khẽ run rẩy, cảm giác thật ngứa răng, thế nhưng lại ưỡn ngực thật thẳng, khí phách hùng dũng hiên ngang: "Cái lũ ngốc kia chạy không được xa đâu, xem ta đây!"

Sau đó, nó chui vào trong một vùng rừng núi, kêu gào ầm ĩ kéo ra một đám hung cầm mãnh thú, sau đó mỏ lớn khạc lửa, la lối om sòm hỏi bọn nó có biết tăm tích Vũ Tộc hay không?

Từ sau khi nhìn thấy lông thần màu đỏ sậm kia Đại Hồng Điểu giống như đánh máu gà (*), ra sức thật lớn, nửa ngày này nó bay qua vô số núi cao rừng rậm, hành hạ không biết bao nhiêu hung linh, uy hiếp bọn nó để hỏi tung tích Vũ Tộc.

Cứ như vậy chỉ qua một ngày mà nó đã tìm được tin tức chính xác, hiệu

suất không chỉ tăng gấp mấy lần, mà là mười lần, trăm lần.

Gương mặt Đại Hồng Điểu hưng phấn: "Đám người kia vào sa mạc rồi, có vẻ như đang tìm một loại chí bảo, chúng ta mau nhanh đi cướp sạch, phải cướp được trước bọn chúng!"

Đây là một vùng sa mạc màu vàng kim rộng lớn, khô quắt, nóng nực, hạt cát hơi phản quang khiến mắt người đau nhức.

Phương xa có nhiều hồ nước, sông dài quấn núi, vậy mà nơi đây hoàn toàn ngược lại, thật khiến cho người ta không thích ứng kịp, sa mạc vàng kim này thật quá khô hạn.

Nửa ngày sau khi tiến vào sa mạc, bọn họ tuy không có năng lực cảm ứng nước đặc biệt như Vũ Tộc, thế nhưng cũng cảm giác loáng thoáng được một cỗ sóng chấn động thần bí.

"Bảo bối a, tuyệt đối là chí bảo, nơi này xuất hiện sa mạc hơn nửa là do món thần vật kia tạo thành." Đại Hồng Điểu còn hưng phấn hơn cả nhóc tỳ.

Sau khi tiến vào sa mạc, nhóc tỳ muốn cả hai tách ra để tìm kiếm tung tích đám Vũ Tộc cho mau chóng, kết quả là con chim ngốc kia như giòi bám xương, bảo sao cũng không chịu đi.

Điều này làm nó không biết nên nói gì, lúc trước phải uy hiếp con chim kia mới khuất phục, nhưng cũng rất miễn cưỡng chở nó đi, hiện tại trái ngược, đạp nó đều không đi.

"Ngươi phải chịu trách nhiệm với ta!" Đại Hồng Điểu ưỡn ngực tuyên bố.

"Té sang một bên!" Nhóc tỳ đạp cho nó một cái, kết quả là tuy nó lộn một vòng văng ra nhưng rồi lại lăn về.

"Ồ, có mùi thơm của bảo dược!" Cái mũi của Đại Hồng Điểu rất nhạy cảm, dù cách rất xa nó cũng vẫn ngửi thấy mùi của bảo dược.

"Không sai. Là bảo dược!" Nhóc tỳ gật đầu. Sau đó nhanh chóng chạy về phía trước.

Phía trước là mà mảnh màu xanh lục, ở đó mọc đầy xương rồng, xương gai tua tủa, đúng là một trong số ít những thực vật có thể tồn tại trong sa mạc.

Một điểm sáng bạc lóe lên, ở trên một cây xương rồng giữa sa mạc vậy mà có một đóa hoa trắng bạc đong đưa, hương thơm nức mũi, hào quang lấp lánh, ánh bạc rơi vãi như là mưa ánh sáng.

"A… Là Sa Mạc Ngân trong truyền thuyết đó, là một loại bảo dược hơn xa những linh dược bình thường!" Con mắt Đại Hồng Điểu đỏ ngầu rồi.

Nhóc tỳ càng kinh hãi, bởi vì bên cạnh đã sớm có một thiếu niên mặc áo bào màu bạc, đang ngồi xổm xuống hái, khoảng cách xa như vậy hai người muốn cản cũng không kịp.

Ngoài ra, trên đất còn có vài con bò cạp khổng lồ, ánh bạc lóe sáng, bọn nó đều to bằng cái cối xay, dữ tợn mà kinh khủng, tỏa ra khí tức hung sát ác liệt.

Hiển nhiên mấy con bò cạp bạc này đang canh giữ cây bảo dược kia, chỉ cần nở hoa ra là bị bọn nó gặm ngay tức khắc, quanh năm sinh sống ở nơi này.

Bất quá mấy con bò cạp to đã bị chết, bị người chém chết.

"Là hắn!" Mặt nhóc tỳ lộ vẻ kỳ quái, nó không xa lạ gì thiếu niên áo bạc kia, từng bị nó đánh trộm một côn, hơn nữa còn gõ trộm vài búa, người này chính là đệ nhất thiên tài của Bổ Thiên các trong khóa này: Tiêu Thiên.

"Ai da, hắn ăn rồi!" Đại Hồng Điểu giậm chân oán hận không thôi, thế nhưng khoảng cách quá xa rồi, hoàn toàn không thể ngăn cản. Nhưng ngay sau đó, nó kêu lên hung hăng: "Hắn ăn bảo dược, ta ăn hắn, như vậy là tương đương rồi, dược hiệu sẽ không lãng phí."

Giờ khắc này nhóc tỳ cũng có một luồng xúc động, muốn vòng ra đằng sau gõ thằng kia một búa cho té xỉu. Thế nhưng suy nghĩ một lát, nó nhịn được cơn xúc động này.

Thiếu niên áo bạc đến từ Tiêu tộc, lần này được tộc nhân hộ tống đưa tới đây, không có thông qua Bổ Thiên các nên không đi cùng đám nhóc tỳ.

Thực tế không chỉ có hắn, tỷ như còn có những người có lai lịch lớn như Thạch Nghị, công chúa Hỏa quốc đều được tộc của mình đưa tới, có người theo hộ tống.

Tiêu Thiên ngồi xếp bằng luyện hóa bảo dược, cả người phát quang, hiển nhiên là có dấu hiệu đột phá.

"Thật mạnh, gia hỏa này tuổi tác không lớn thế mà đã mở Động Thiên thứ tám, ở trong Nhân tộc cũng coi như là kỳ tài tuyệt đỉnh, vô cùng hiếm thấy!" Đại Hồng Điểu kinh ngạc.

Ở thời đại này, người có thể mở ra Động Thiên thứ bảy tuyệt đối là kẻ nổi bật trong Nhân tộc, là thiên tài có thể ngạo thị một phương.

Mà mở ra Động Thiên thứ tám thì quá gian nan rồi, hiếm thấy dị thường, ít ỏi như phượng mao lân giác vậy. Đúng là như Đại Hồng Điểu đã nói, không phải kỳ tài ngút trời trong Nhân tộc thì không thể làm được.

Về phần người mở ra Động Thiên thứ chín thì chẳng qua là truyền thuyết, được ghi chép trong sách cổ mà thôi, thế gian khó có thể nhìn thấy.

Nhóc tỳ ngưng thần tỉ mỉ quan sát phát hiện bên người Tiêu Thiên có bảy đám hào quang, mà hào quang thứ tám quả nhiên đang thành hình, sắp được mở ra.

Động Thiên mỗi người mở ra đều không giống nhau, hơn nữa còn có thể có biến hóa ở hậu kỳ.

Bỗng nhiên, ánh bạc lấp lóe, hai con bò cạp to chui ra từ trong mặt cát,

cái kìm sắt lạnh, cái đuôi khiếp người, bọn chúng đang từ từ tiếp cận nơi thiếu niên áo bạc đang ngồi, chuẩn bị phát động lôi đình nhất kích.

"Chúng ta qua đi!"

"Tốt, ngao cò tranh nhau ngư ông đắc lợi, chúng ta lại kiếm chác nào." Đại Hồng Điểu hưng phấn.

"Chúng ta đi giúp thiếu niên áo bạc kia một tay." Nhóc tỳ sửa lại.

Đối phương một thân một mình đi vào sa mạc, hơn nửa là có mục đích, bởi vì vùng tiểu thế giới này rộng lớn vô ngần, địa phương có linh vật càng nhiều lắm, căn bản không đáng để tới vùng hoang vu này, có lẽ chỉ có đối phương mới biết nơi đây có gì đặc biệt.

"Rắc rắc"

Cốt Tiễn vàng kim bay ra, nhanh chóng cắt ngang hai con bò cạp to ngã xuống nền cát, kinh động đến Tiêu Thiên, lúc này hắn cũng đồng thời đột phá mở ra được Động Thiên thứ tám.

Hắn chớp mắt liền hiểu ra chuyện gì, tuy rằng cảm thấy hai con bò cạp to không thể làm gì được mình, thế nhưng vẫn rất biết ơn nhóc tỳ trượng nghĩa ra tay, thế nên thi lễ rất đàng hoàng.

"Huynh đài thật là tư chất ngút trời, vậy mà mở ra được Động Thiên thứ tám." Nhóc tỳ thở dài, nó cũng không lo lắng bị bại lộ vì cả người đều là vết máu, khuôn mặt thì dơ bẩn, vả lại vừa nãy còn cố ý thay đổi một ít.

Hơn nữa hai người cũng chưa từng thực sự gặp nhau, chỉ có nó nện một búa vào đằng sau đối phương khiến hắn hôn mê, thế nên không thể nhận ra nhau được.

"Nhìn ngươi trán cao đầy đặn, mặt mày sáng sủa, liếc một cái đúng là hạng người tài cao chót vót, tất nhiên ngày sau một bước lên trời." Đại Hồng Điểu ăn theo phối hợp, tán thưởng nhiệt tình.

Thế nhưng thiếu niên áo bạc nghe được bốn chữ "tài cao chót vót" thì thân hình nhất thời cứng ngắc, hắn cực kỳ hận bốn chữ này. Năm đó một nhóm người nghị luận cục u to như cái sừng trên trán hắn rồi tán thưởng, ký ức bây giờ vẫn còn mới mẻ, nghe thấy là muốn phát khùng.

Nhóc tỳ nhìn vẻ mặt hắn liền hiểu ngay, khóe miệng giật giật nhịn cười, răn dạy Đại Hồng Điểu: "Nói cái gì đó, làm gì có cái gọi là thiếu niên trời sinh tài cao chót vót, tất cả phải dựa vào sự nỗ lực của chính bản thân mới có thể xuất sắc hơn người, ta ghét nhất là bốn chữ 'tài cao chót vót' này."

Trong phút chốc, thiếu niên áo bạc thiếu chút nước mắt đầm đìa, đây là tri kỷ a, rốt cuộc gặp được một người tâm đầu ý hợp, hắn thực sự hận bốn chữ này chết đi được.

"Huynh đệ đúng là vừa gặp mặt mà như quen đã lâu a, ngươi nói mấy câu thật khiến ta xúc động vô cùng, thật là hợp với ta." Tâm tình Tiêu Thiên dao động kịch liệt, tuy rằng mới "gặp gỡ lần đầu" nhóc tỳ nhưng hảo cảm lại tăng như diều gặp gió.

Nhóc tỳ đi lên tán dóc với hắn, nào là thiên nam địa bắc, đại hoang hung thú, phong thổ… một hồi. Thiếu niên áo bạc gật gù không thôi, cảm thấy thiếu niên này thật là hợp cạ với mình, có cảm giác giống như tri kỷ.

Cuối cùng, Tiêu Thiên lên tiếng: "Vừa nãy ngươi trượng nghĩa ra tay cứu giúp, lòng ta cảm kích vô cùng, như vậy đi, ngươi cùng ta đồng hành thì có thể đạt được một cơ duyên thật lớn."

"Cơ duyên gì?" Nhóc tỳ hiếu kỳ.

"Thái Nhất Chân Thủy!" Thiếu niên áo bạc làm vẻ mặt nghiêm trọng, nói ra bốn chữ kia.

Nhóc tỳ cả kinh rồi, nó tất nhiên nghe qua thứ này, đây chính là Thánh Vật, ngay cả chư thần thời Thượng Cổ tế luyện binh khí cũng sẽ dùng đến, giá trị liên thành, chỉ cần một giọt xuất hiện cũng sẽ khiến người ta đánh vỡ

đầu nhau đi tranh đoạt.

"Mấy trăm năm trước, một vị tổ tiên của ta phát hiện một ít manh mối nên có để lại chỉ dẫn, vì vậy lần này Bách Đoạn sơn mở ra, ta liền trực tiếp đến ngay nơi này." Tiêu Thiên thẳng thắn, chuyến này cũng không chắc thành công bởi vì Thái Nhất Chân Thủy kia dường như có sinh mệnh, biết cách ẩn trốn, thậm chí có thể hóa sinh ra Phù Văn.

Hai mắt nhóc tỳ phát sáng, nói: "Dù thế nào cũng phải nỗ lực a, loại vật này nếu là bỏ qua nhất định sẽ bị sét đánh."

Thiếu niên áo bạc nghe vậy ha ha cười to, cảm thấy rất có ý tứ.

"Dọc con đường này cũng không yên bình đâu, ta phát hiện có một nhóm người đã tiến vào trước, đến thời khắc quan trọng chắc chắn sẽ gợi ra sóng lớn." Tiêu Thiên tiếp tục nói, hắn chuẩn bị sung túc, thậm chí gia tộc còn vì lần này mà tìm phương pháp phá giải ảo cảnh đưa cho hắn.

"Thật ra chúng ta không cần tự mình ra tay, không phải có một nhóm người đã đi trước sao, chúng ta ở phía sau chờ tới thời cơ thích hợp lại ra tay." Nhóc tỳ nói.

Thiếu niên áo bạc gật gù, hắn cũng có ý nghĩ như vậy.

Trên đường đi, hai người đàm tiếu không thôi khiến Tiếu Thiên cảm thấy thiếu niên này thật hợp với bản thân, mỗi một câu nói cũng làm hắn thấy thoải mái.

Nhóc tỳ ăn nói hùng hồn, làm ra vẻ nghĩa khí ngút trời, nói là cái gì mà chuyện của Tiêu Thiên cũng là chuyện của nó, gặp khó thì tất cả sẽ cùng xông lên.

Thiếu niên áo bạc có chút cảm động, nói: "Thực không giấu giếm, ta có một tên đại địch, tuy rằng chưa từng gặp gỡ nhưng tên nhóc đó thật quá mạnh mẽ, tương lai không biết có nguy hại gì đến ta hay không."

"Ai a?" Nhóc tỳ chớp mắt to, ra vẻ rất tò mò, hỏi dò.

"Một thằng đầu gấu vạn ác, ta thật muốn hắn xuất hiện ngay trước mặt ta, sau đó ta xách búa nện hắn một trận tơi bời." Thiếu niên áo bạc cắn răng nghiến lợi.

"Tốt, kẻ địch của ngươi cũng là kẻ địch của ta, tương lai chúng ta cùng đánh thằng đầu gấu vạn ác kia!" Nhóc tỳ tỏ ra hào khí vạn trượng.

Tiêu Thiên cảm động, tri âm khó gặp nha, thực không uổng công chuyến này!

Hai người càng nói giao tình càng sâu, cuối cùng lại càng quàng vai bá cổ, dắt díu nhau đi giữa sa mạc mênh mông, hai bóng hình gần như sắp hợp thành một rồi.

Đại Hồng Điểu ngúng nguẩy lon ton đằng sau, ân cần săn sóc tỉ mỉ, thỉnh thoảng còn xen vào một câu phụ họa theo nhóc tỳ, bởi vì nó còn hy vọng thằng kia giới thiệu sư phụ đây này.

Bọn họ không có nhờ Hỏa Vân Tước bay lên cao, bởi vì cũng đã gần đến nơi, sợ bị người phát hiện, thế nên chỉ đi lặng lẽ trong sa mạc mà thôi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 133: Thái Nhất Chân Thủy

Sa mạc mênh mông, hạt cát lấp lóe ánh vàng có phần làm người chói mắt, chân giẫm lên cát cũng cảm thấy bỏng rát, từng cơn từng cơn sóng nhiệt ập đến.

Nếu là người bình thường đi lại ở chỗ này chắc chắn sẽ không thể chống chọi được lâu và sẽ bị hôn mê, nhiệt độ ở mảnh sa mạc này cao kinh khủng, giống như một cái lò lửa khổng lồ.

Tâm trạng của tất cả tộc nhân Vũ tộc lúc này cũng nóng bỏng như sa mạc vậy, lòng tràn đầy vui sướng vì họ đã đến gần mục tiêu, thấy được Thái Nhất Chân Thủy trong truyền thuyết.

Họ có thể trông thấy một Thần trì cách không quá hai dặm, tuy không lớn lắm chỉ có một mét vuông nhưng trông thật nổi bật trong sa mạc màu vàng.

*Thần trì: ao thần

Thần trì tuy nhỏ nhưng lại tạo ra một luồng chấn động giống như một hải dương mênh mông đang nhấp nhô khiến người hoảng sợ. Nước thần lấp lánh đượm sắc màu thần thánh, tỏa ra vô số ánh hào quang.

Không những thế, hơi nước mịt mù dâng lên từng đám khí lành bao phủ nơi đó, cho dù ai đó không biết Thái Nhất Chân Thủy cũng hiểu đó chính là dị bảo vô giá.

Bởi vì dị tượng ở nơi đó rất đáng sợ, là đặc trưng của địa bảo.

“Thật tốt quá, Vũ tộc ta có hy vọng quật khởi rồi. Nếu như chúng ta lấy được ao nước này mai sau tộc ta nhất định sẽ trở nên huy hoàng không gì

sánh được, tái hiện thời kỳ rực rỡ nhất từ xưa đến nay của dòng họ.” Vũ Văn Thành kích động, ngay cả râu tóc cũng run rẩy.

Cả đám người trông về phương xa với vẻ khát vọng khôn cùng, một ao đầy nước có ý nghĩa như thế nào? Tất cả mọi người đều hiểu rõ, đối với Vũ tộc mà nói ảnh hưởng quá lớn. Mỗi người đều rất kích động, thân thể run rẩy.

Chỉ cần một giọt xuất hiện ở bên ngoài cũng đủ tạo ra chấn động, như vậy cả một ao đầy giá trị căn bản là không thể tính được!

Vũ Côn nhắc nhở: “Cẩn thận một chút, Thái Nhất Chân Thủy có linh. Chúng ta không thể cậy mạnh phá hủy phù văn, phải từng chút từng chút tiếp cận, sử dụng khả năng tương tác với nước bẩm sinh của Vũ tộc ta mà giao tiếp với nó, đạt được tín nhiệm của nó.”

Thái Nhất Chân Thủy tuy chỉ là một vũng nước thần nhưng hầu như đã thông linh, đã diễn hóa ra phù văn và pháp tắc, có thể lên trời xuống đất, thực sự bắt được nó là rất khó.

Phải làm cho nó chấp nhận mới được. Nếu dùng sức mạnh cưỡng ép thì căn bản không thể chiếm được toàn bộ ao nước.

Tộc nhân Vũ tộc yên lặng cầu khẩn, sau đó đi một bước lại dừng một bước, miệng ngâm xướng chú ngữ cổ xưa. Nguyên tố nước trong vùng không gian đó bỗng sôi động hẳn lên, hào quang màu lam mơ hồ xuất hiện.

“Ngao rống...”

Một con hổ đen gầm thét, trong sa mạc một cơn lốc xoáy màu đen chợt cuộn lên cuốn theo vài cồn cát bốc đến tận trời cao, cảnh tượng thật kinh khủng. Cơn lốc nối thẳng với bầu trời.

“Chuyện gì vậy? Tại sao lại xuất hiện con mãnh thú này?” Mọi người đều kinh hãi.

“Nó không phải là mãnh thú thật mà do phù văn tạo thành, nửa thật nửa ảo, đừng bị nó lừa gạt.” Vũ Văn Thành nói khẽ.

Lão tra xét một lần nữa. Mặc dù đang ở trong sa mạc nhưng từ chỗ lão đứng vẫn có sóng biếc nhấp nhô lan tỏa ra ngăn cản con hổ đen kia, bắt nó phải hiện ra chân thân.

“Ầm!” nguồn

Một tiếng nổ dữ dội vang lên, hổ đen gầm rống một tiếng rồi lập tức chia năm sẻ bảy, hóa thành một đám cát bụi, và cơn lốc xoáy cũng biến mất.

Nhưng tiếng gió thổi vừa dứt âm thanh kỳ dị lại truyền tới, nghe giống như tiếng xương bị trật khớp.

“Răng rắc, răng rắc...”

Cát vàng chấn động, sau đó sa mạc nứt ra hé lộ một đống xương cốt trắng như tuyết. Đống xương cốt nhanh chóng ghép lại với nhau, hình thành một con ác điểu, chỉ là nó không có cánh chim mà thôi.

Trên đầu của nó phù văn lập lòe, tỏa ra rung động quỷ dị, khí tức vô cùng đáng sợ.

“Đây là cường giả trước đây chết trong sa mạc, thật không ngờ Thái Nhất Chân Thủy thật sự có linh, nó có thể triệu hoán được di cốt.”

Hào quang lóe sáng, tiếng khớp xương chuyển động truyền đến một lần nữa, lại một cồn cát nứt ra. Lần này hơn mười bộ xương xuất hiện cùng một lúc, tất cả đều có phù văn vây quanh.

“Có nhiều sinh linh cường đại như vậy chết ở đây!” Mọi người kinh hãi.

Ánh mắt của không ít người lộ ra vẻ nóng bỏng. Đều là bảo cốt a, hơn mười bộ, không kể những thứ khác, chỉ riêng chỗ tài phú này cũng quá kinh người.

“Chúng ta không thể mạnh mẽ tấn công, bằng không sẽ làm Thái Nhất Chân Thủy hoảng sợ. Nếu nó bỏ chạy thì tìm lại sẽ rất phiền toái.” Vũ Văn Thành nói.

Thái Nhất Chân Thủy này rất khó lường, nó có dấu hiệu chuyển hóa thành Tế Linh, dĩ nhiên có thể điều khiển những hài cốt kia.” Lão già mất hai chân than thở.

Dường như Thái Nhất Chân Thủy đã trao cho những hài cốt này một loại sinh mệnh khác, làm cho sức sống của phù văn lại tỏa sáng một lần nữa, cảnh tượng này thật kinh người.

“Thật may là chúng ta chuẩn bị đầy đủ, trải qua đủ loại thôi diễn đã dự liệu được ở trong Bách Đoạn sơn sẽ phát sinh những loại tình huống nào.” Vũ Côn gật đầu.

Bọn họ lấy ra một bảo bình. Sau khi mở ra sương mù mờ mịt bay lên, kế tiếp tỏa ra vô số ô quang (tia sáng đen). Ba người đồng thời tế ra bảo thuật, thôi thúc ô quang biến thành sóng gợn lao về phía trước.

Ô quang bay múa, theo gợn sóng tiến về phía trước, hóa thành các loại sinh linh không giống nhau, có quỷ quái, có Li Long, có cả sinh linh hình người.

Đây là nước Hoàng Tuyền, Vũ tộc phải bỏ ra một cái giá cực lớn mới rèn luyện ra được, họ sử dụng rất nhiều phù cốt, phù văn, cùng với nước Âm Hà lấy được từ trong mộ phần bỏ vào lò luyện chế để chúng tan chảy hòa cùng một chỗ.

Đương nhiên, thông thường sẽ không sử dụng bảo cốt nguyên vẹn, mà đều là bảo cụ bị tổn hại trong chiến đấu, hoặc là bảo cốt mới hình thành có giá trị không cao.

Nếu không phải như vậy chỉ một bình nước Hoàng Tuyền cũng đủ để cho một tộc lớn vô cùng đau lòng, bởi vì trong đó cần dùng rất nhiều phù cốt

nấu chảy.

Nước Hoàng Tuyền sôi trào, sương mù bốc lên, thế nhưng tạo ra màu sắc cũng không phải màu vàng mà là màu đen, từng đám từng đám bay ra bao phủ trước mặt, các loại phù văn cộng minh giống như địa ngục mở ra, làm cho chốn này trở nên âm u.

Từng bộ từng bộ hài cốt trên sa mạc ở trong ô quang chẳng ngờ hành động chậm chạp dần, cuối cùng rào rào ngã xuống, khớp xương rời ra, triệt để vỡ vụn.

"Quả thực có tác dụng thần kỳ!" Mọi người đều mừng rỡ, vô cùng phấn chấn.

"Mục đính luyện chế bình nước Hoàng Tuyền này là để thâm nhập Tử Vong cấm địa, vốn không định tiêu hao hết ở chỗ này. Nếu lấy được Thái Nhất Chân Thủy chúng ta sẽ ẩn nấp trong sa mạc không đi đâu cả, cho đến khi lối ra Bách Đoạn sơn mở ra."

Tộc nhân Vũ tộc nhìn Thần trì phía trước mà trong lòng xúc động, nhưng họ cũng không lơi lỏng cảnh giác. Nước thần đã thông linh, nó có thể triệu hoán hài cốt để sai bảo, có trời mới biết nó còn có thể làm được những gì.

"Tại sao lại quấy rầy giấc ngủ của ta?" Một ý chí yếu ớt mà mơ hồ xuất hiện, có vẻ còn đang mê man.

Mọi người cả kinh, Thần trì này quả nhiên sắp biến hóa thành linh thể, bản thân nó tràn đầy thần tính, nếu thật sự thành công trong tương lai nó sẽ trở nên vô cùng mạnh mẽ, thậm chí có một ngày có thể nhóm lên thần hỏa, thành công phong thần.

May sao, hiện tại nó chỉ là một ý chí yếu ớt, cách con đường kia còn khá xa, vẫn có thể đối phó được.

"Chúng ta là hậu duệ của Vũ thần, là đồng loại với Ngài, không có ác

ý...” Tộc nhân của Vũ tộc thử giao tiếp với nó.

Đột nhiên mặt đất nứt ra, một vầng sáng màu lục lóng lánh bay ra, chỗ đó xuất hiện một gốc dây mây toàn thân lấp lánh dài đến vài trượng, thân cây tuy không to lắm nhưng trông hình dạng rất giống giao long.

“Vẫn còn người thủ hộ!” Mọi người Vũ tộc kinh hãi.

Phàm là thần vật tất có hung cầm mãnh thú thủ hộ, chẳng ngờ chỗ này lại có một gốc dây mây, xem ra nó hưởng lợi từ Thái Nhất Chân Thủy, thân rễ đều được tẩm bổ làm cho nó tràn đầy tinh khí, rất mạnh mẽ.

“Đã đến cửa ải cuối cùng rồi. Chỉ cần đánh thắng được linh đằng này Thái Nhất Chân Thủy sẽ là của chúng ta.” Toàn bộ tộc nhân Vũ tộc siết chặt nắm tay, mắt sáng rực.

“Ta đấu với nó một trận.” Vũ Côn bước ra.

“Cẩn thận một chút, đánh bại nó là được, không cần thực sự đả thương nó, nếu không Thái Nhất Chân Thủy mà tức giận sẽ bỏ chạy.” Vũ Văn Thành nhắc nhở.

“Yên tâm đi.” Vũ Côn gật đầu đi về phía trước, lão tế ra một tấm da thú, phù văn đầy trời rốt cuộc hóa thành một túi càn khôn tỏa sáng hào quang vô tận. Lão định thu gốc dây mây kia vào trong.

“Bảo cụ thật kỳ quái!” Ở đằng xa Nhóc Tỳ thò đầu ra khỏi đống cát, trên mặt nó lộ ra vẻ kinh dị.

“Rất mạnh mẽ, nhưng còn kém túi càn khôn trong truyền thuyết thời Thượng Cổ rất xa. Đây chỉ là đồ phỏng chế mà thôi, hàng chính phẩm dùng vài tấm da Thái Cổ hung thú thiên giai luyện thành, kinh khủng đến khó tưởng tượng nổi, không gì không thể thu vào trong.” Thiếu niên áo bạc Tiêu Thiên nói.

Nhóc Tỳ nghe vậy ngẩn người, nó mê mẩn một hồi. Chư thánh và thần

linh thượng cổ rốt cuộc hùng mạnh đến mức nào?

“Đừng suy nghĩ nhiều, túi càn khôn từ xưa đến nay đều là một trong những bảo cụ mạnh nhất. Nếu không phải thế, đệ cho rằng có thể tiện tay giết chết chim thần mãnh thú Thái Cổ để đệ luyện thành bảo cụ sao? Nên nhớ rằng chúng nó có thể giết thần.” Tiêu Thiên làm nó tỉnh mộng.

Trong sa mạc chiến đấu bạo phát kịch liệt. Tuy chỉ là đồ phỏng chế nhưng túi da thú kia cũng rất đáng sợ, phù văn vô tận, quả thực giống như định thu cả sa mạc vào bên trong.

Bụi dây mây kia cũng rất kinh khủng, ngay cả rễ cây cũng rẽ đất đột ngột trồi lên, hóa thành một con giao long xanh biếc đầy phù văn lấp lánh phóng ra kiếm quang vô tận, sau cùng nó đâm vào trong túi càn khôn.

“Tốt lắm, thu vào, chế trụ nó!” Tất cả người của Vũ tộc đều vui mừng.

Nhưng bọn họ còn chưa kịp hoan hô thì túi da bỗng vỡ tan. Linh đằng bay ra quét ngang một cái. Vũ Côn phun ra một ngụm máu lớn, xương gãy mấy chỗ, lão đã bại trận và bị trọng thương.

“Thật mạnh mẽ, linh đằng này lợi hại thật, vậy mà hủy diệt được túi càn khôn, chúng ta đối phó không nổi!” Mọi người Vũ tộc như bị xối nước lạnh lên đầu, toàn thân lạnh toát, buồn phiền không thôi.

“Xem ra chỉ có thể dùng lá bài tẩy sau cùng rồi, thật là không cam lòng a, đây là nội tình chân chính của Vũ tộc chúng ta a.” Vũ Văn Thành than thở.

“Tiêu hao hết thì tiêu hao hết, nó cũng không có sức chiến đấu đặc biệt gì, chẳng qua đối với linh vật có tác dụng chấn nhiếp mà thôi.” Vũ Côn vừa nói vừa lau vết máu ở khóe miệng.

Ở đằng xa cặp mắt to của Nhóc Tỳ đảo nhanh như chớp, nó nhìn chằm chằm về phía trước theo dõi màn kỳ quái kia, lộ vẻ kinh ngạc.

“Bọn chúng lập một tế đàn để làm gì vậy?” Đại Hồng Điểu cũng rất tò

mò.

Tộc nhân Vũ tộc đều quỳ lạy, một tòa tế đàn nhỏ cao không quá một thước đen như mực được bố trí xong, một tờ giấy màu vàng được đặt trên tế đàn. Đám người Vũ Văn Thành cùng nhau đọc chú ngữ, thôi thúc bảo thuật, bắt đầu tế bái.

Đột nhiên tờ giấy vàng phát sáng rồi bùng cháy, sau đó một đám văn tự hiện ra, xuyên qua tờ giấy khắc vào hư không, xán lạn như sao trời.

“Pháp chỉ của thần linh!” Thiếu niên áo bạc Tiêu Thiên cả người run rẩy, khiếp sợ vô cùng.

Trong thoáng chốc họ nghe thấy chư thần thượng cổ ngâm xướng, chú ngữ cổ xưa từ thế giới Thượng Cổ truyền tới, trang nghiêm thần thánh làm người ta kính sợ, không thể kháng cự mà quỳ xuống lễ bái.

“Cái gì vậy...?” Giọng Thái Nhất Chân Thủy truyền ra có vẻ ngờ vực, còn bụi linh đằng kia thì sợ run nằm rạp ở trước ao.

“Đây là pháp chỉ tổ tiên Vũ thần của ta lưu lại, tuy chỉ là truyền miệng mà chưa từng được tự tay Ngài viết lại nhưng cũng ghi lại một ít thần âm đủ để chứng minh chúng ta đều là đồng loại, tất cả đều thân cận với nước.” Vũ Văn Thành mở miệng nói.

Nhóc Tỳ ở đằng xa hoảng sợ. Pháp chỉ do Vũ thần lưu lại, tuy chỉ là truyền miệng mà đã có uy thế như vậy, nếu thật sự đặt bút viết xuống thì pháp chỉ lưu lại còn kinh khủng đến bực nào?

Nếu thật sự có văn tự truyền cho hậu nhân, phần lớn có thể dễ dàng chém giết cường giả vô cùng hùng mạnh, hủy diệt các loại bảo cụ!

Sau một hồi giao tiếp ngắn gọn Vũ tộc chứng thực mình là hậu đại của Vũ thần, hơn nữa còn lấy ra một ít di vật của thần thánh, đương nhiên không phải là bảo cụ mà chẳng qua là nghiên mực đã dùng hết, chặn giấy các loại, tất nhiên đều có hào quang thần thánh bao quanh.

Mấy đồ vật đó không có phù văn gì, không thể phát huy chiến lực nhưng rất đặc biệt. Loại khí tức này làm Thái Nhất Chân Thủy cảm thấy gần gũi, rốt cuộc nó cũng để cho Vũ tộc lại gần.

"Chúng ta đưa Ngài rời khỏi tiểu thế giới này đến Vũ tộc của chúng ta, nơi đó có thể khiến cho Ngài tiến thêm một bước lớn, biết đâu có thể thật sự phong thần!" Vũ Côn nói.

Thái độ của Thái Nhất Thần Thủy từ khi cảm ứng được khí tức của Vũ Thần đã triệt để thay đổi. Nó nguyện ý đi theo bọn họ, dù sao nó cũng chỉ là một dạng ý chí mông lung mà thôi, tâm tư cũng không quá thâm trầm.

"Bọn chúng thành công rồi, phải làm gì bây giờ?" Nhóc Tỳ mở to hai mắt nhìn chằm chằm về phía trước, chuyện này quá nhanh rồi, sự việc biến chuyển tràn đầy kịch tính.

"Tiêu tộc cũng chuẩn bị cho ta một dị bảo, chỉ cần đến gần Thái Nhất Thần Thủy là có thể đoạt được một ít nước thần, đáng tiếc bây giờ bị Vũ tộc nhanh chân đến trước. Có bọn chúng canh gác, nếu xông vào trong đó thì quá nguy hiểm." Tiêu Thiên lo lắng, hắn cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

Nhóc Tỳ nghe thấy thế lập tức mắt sáng rực, nó nói: "Đệ không sợ nguy hiểm, để đệ thử một lần!"

Lúc này vẻ mặt tộc nhân Vũ tộc rất trang nghiêm, chăm chú và thành kính vô cùng. Họ đang lễ phép mời Thái Nhất Chân Thủy tiến vào đỉnh ngọc, định mang nó đi.

Trong lòng mỗi người đều rất hồi hộp, không ngờ bọn họ sắp có được Thái Nhất Thần Thủy, Vũ tộc nhất định sẽ huy hoàng không gì sánh được, tương lai có thể vì thế mà lập quốc!

Bọn họ đều là công thần, sắp tới sẽ vinh quang vô tận.

"Chúng ta tuy chỉ là một chi của Vũ tộc nhưng làm ra chuyện lại nhất định sẽ ảnh hưởng đến mỗi người họ Vũ, tộc của chúng ta sẽ nhờ đó mà quật

khởi lần thứ hai!”

“Ta đã chờ thời khắc này rất lâu rồi, ngay lập tức sẽ thành công!”

Thái Nhất Chân Thủy lơ lửng giữa bầu trời, hóa thành một luồng ánh sáng, toàn bộ tiến vào đỉnh ngọc, một giọt cũng không thiếu.

Mọi người thở phào một cái như trút được gánh nặng.

“Không kịp rồi, đẩy đệ tiến vào đi!” Nhóc Tỳ bảo Tiêu Thiên tế ra bảo cụ, nó chuẩn bị mượn lực bộc phát trực tiếp xông vào.

“Ông” một tiếng, trong tay Tiêu Thiên xuất hiện một tấm khiên, là một cái mai rùa tỏa sáng xanh biếc, lóe ra vô số phú văn áo nghĩa. Hắn dùng sức vung mạnh.

Nhóc Tỳ khẽ quát một tiếng. Nó đột ngột nhảy lên, hai chân đạp lên quy thuẫn bộc phát sức mạnh cường đại, lập tức vọt ra ngoài.

Phải biết rằng hai chân nó giẫm lên mặt đất một cái cũng đủ để đất đá văng tung tóe. Sức bật không gì sánh nổi của nó có thể xông thẳng đến trời cao rồi hạ xuống đỉnh núi.

Bây giờ nó đang sử dụng loại sức bật khó người sánh kịp này, chỉ là theo hướng ngang xông thẳng về hướng đỉnh ngọc, rất nhanh đạt đến cực hạn, như một ngôi sao băng ập tới.

Cùng lúc đó không chỉ Nhóc Tỳ bạo phát xông ra ngoài mà thiếu niên áo bạc Tiêu Thiên cũng bay ra ngoài. Hắn bị đánh bay, bảo cụ cường đại trong tay không ngờ bị rạn nứt, đẩy hắn văng ra ngoài năm sáu dặm rồi sau đó hoàn toàn vỡ vụn.

Hắn trợn mắt há mồm, nếu Nhóc Tỳ không báo trước cho hắn dùng một bảo cụ khác để phòng thân thì hai tay hắn chắc chắn đã vỡ nát.

“Ta bay ngược ra sau năm sáu dặm?” Hắn quả thực không thể tin được,

đôi chân cậu nhóc kia có sức mạnh kinh khủng đến cỡ nào a.

Vũ tộc cũng ngây người như thế, niềm vui và vẻ xúc động của tất cả mọi người đều đông cứng lại trên mặt. Quả thật trời giáng tai họa bất ngờ, Thái Nhất Chân Thủy đã bị kinh hoảng rồi!

Một đứa nhỏ giống như vẫn thạch từ trên trời giáng xuống, lập tức nhào vào trong Bảo Cụ đỉnh ngọc, lúc này đang quẫy nước rầm rầm, không ngừng nuốt từng ngụm Thái Nhất Chân Thủy lớn.

Tộc nhân Vũ tộc hoàn toàn choáng váng, điều này rất không chân thực, là ảo giác, nhất định là ảo giác!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 134: Uống Sạch

Thằng nhãi rẻ rách này từ đâu chui ra?!

Con hàng này làm thế nào xuất hiện?!

Người của Vũ tộc phát điên rồi, có còn thiên lý hay không đây? Trời giáng tai bay vạ gió a!

Mà chuyện này cũng quá thất đức, làm sao nó có thể từ trên trời giáng xuống, đập xuống như vậy liệu có thể còn sót lại cái gì, Thái Nhất Chân Thủy dĩ nhiên sẽ bị dọa chạy mất.

Tộc nhân Vũ tộc muốn khóc, nước thần này căn bản không dùng để uống mà có thể dùng làm thuốc dẫn hay luyện bảo cụ. Cho dù có phải lùi vạn bước mà nói, ngươi bảo ngươi thích uống thì cứ uống, tại sao lại có thể đập xuống như vậy?!

Thái Nhất Chân Thủy rửa sạch khuôn mặt nhỏ nhắn của nhóc tỳ. Bọn họ liếc mắt đã nhận ra nó, lập tức lửa giận ngút trời (*), oán khí ngập trời, giận đến nổ phổi.

(*) nguyên văn: lửa đụng xà cửa

“Là ngươi?!”

“Ta %&*!@...”

Người của Vũ tộc sục sôi, thất khiếu bốc khói, cả người cũng sắp bốc cháy.

Bọn họ trăm đắng ngàn cay, hao tâm tổn huyết, đến cả pháp chỉ của Vũ

Thần cũng mang ra dùng, vốn dĩ phải thành công, kết quả là thằng nhỏ đầu gấu từ trên trời đập xuống, Thái Nhất Chân Thủy bị kinh sợ!

Vũ tộc không muốn chấp nhận sự thật này cũng không được, đây không phải là ảo giác. Thằng nhỏ đầu gấu này đang quẫy nước ở bên trong mà, bọt nước tung tóe, nó ở bên trong vừa vùng vẫy vừa uống lấy uống để.

Đám người Vũ tộc đều kêu thảm thiết, điều này so với cắt thịt bọn họ còn đau đớn hơn. Họ biết thế là xong rồi, Thái Nhất Chân Thủy không thể giữ được.

"Giết nó đi!"

"Không, nhanh cướp lấp chân thủy, đừng để nó bỏ chạy!"

Đây là hai thanh âm hoàn toàn khác biệt tiêu biểu cho hai loại quan điểm của Vũ tộc. Người trước giận điên lên bất chấp tất cả tấn công về phía nhóc tỳ, định đánh nó thành thịt băm. Người sau còn chưa mất lý trí, định trước tiên cướp một ít nước thần, tránh cho nó trốn mất trong sa mạc thì chẳng chiếm được gì cả.

Những người này dù bất đồng ý kiến nhưng vẫn hành động đồng thời. Có người lao về phía nhóc tỳ, có người lấy ra đồ để chứa nước.

Cả vùng đất sôi trào, các loại phù văn dày đặc bay lượn rợp trời.

Thái Nhất Chân Thủy dĩ nhiên vì kinh sợ mà giãy giụa dữ dội từ lâu, nó định chạy trốn khỏi đỉnh ngọc.

"Định!"

Nhóc tỳ quát khẽ, nó lấy ra một viên ngọc quý có khí lành bao quanh hình thành một màn sáng ngăn chặn tất cả công kích của phù văn, đồng thời khiến Thái Nhất Chân Thủy tạm thời ngừng xao động.

Đám người Vũ tộc vừa sợ vừa giận, công kích của họ mất công hiệu,

phù văn bị ngăn cản, màn sáng hình cầu trong thời gian ngắn khó có thể công phá, đây là bảo bối gì?

"Đó là Định Quang Châu!"

Vũ Văn Thành rống giận đến mức trán nổi gân xanh, đến lúc nguy cấp không ngờ đối phương lấy ra một dị bảo như vậy khiến bọn họ bó tay bất lực, trong lòng như có lửa đốt.

"Đó là mảnh vỡ của Định Quang Châu thời thượng cổ đánh bóng mà thành, nhanh lên, chúng ta cùng nhau công kích có thể phá vỡ!" Bọn họ gào lớn.

Mọi người đồng thời ra tay, các loại phù văn đan dệt, sức mạnh to lớn rền vang đập xuống màn sáng.

"Dùng sức mạnh thân thể, sử dụng binh khí mà chém vào, nếu không hễ là phù văn phát sáng đều chịu ảnh hưởng xấu, sẽ bị trói chặt!"

Vũ Côn ra lệnh cho đám đệ tử thiên tài.

Xung quanh đỉnh ngọc các loại binh khí đồng loạt được lấy ra và nện xuống, âm thanh vang dội giống như đang rèn sắt làm cho người ta đinh tai nhức óc.

Nhóc tỳ cầm Định Quang Châu trong tay mà chẳng thèm quan tâm, nó vẫn ở trong đó ngốn từng ngụm lớn. Định Quang Châu trong tay nó là dị bảo Tiêu Thiên mang tới chính là để trói chặt Thái Nhất Chân Thủy, ngăn ngừa nó thoát đi.

Dĩ nhiên đây chỉ là mảnh vỡ, bên trong bị hư hại nhiều lắm, lúc này cũng chỉ phát huy một chút tác dụng mà không thể trói chặt hoàn toàn.

Thái Nhất Chân Thủy vừa bình tĩnh được một lúc lại bắt đầu sục sôi.

"Đừng mà!" Nhóc tỳ thét lớn, mặc dù nó đang nuốt từng ngụm lớn

nhưng chân thủy có linh, chẳng ngờ lại có thể chui từ lỗ mũi nó ra ngoài.

Hơn nữa sau khi uống vào trong miệng nước thần còn có thể chảy ngược, mạnh mẽ chạy trốn ra ngoài.

Sau cùng cả lỗ tai và mắt của nó đều phát sáng, Thái Nhất Chân Thủy hóa thành tinh khí trào ra, không chịu khuất phục, thậm chí ngay cả lỗ chân lông đều có hào quang tỏa ra ngoài.

“Thành tinh mất rồi!”

Nhóc tỳ đau đầu nhức óc, nó vận chuyển phù văn áo nghĩa được ghi chép trong Nguyên Thủy Chân Giải tiến hành luyện hóa. Nó bịt kín lỗ chân lông, đóng chặt thất khiếu, chỉ chừa lại miệng là há to mà uống.

“Rầm... rầm...”

Nhóc tỳ cố sức uống, Thái Nhất Chân Thủy cũng liều mạng muốn từ miệng nó lao ra ngoài. Hai người so cao thấp, nhưng chung quy nước bị nuốt vào vẫn nhiều hơn.

Tộc nhân Vũ tộc điên cuồng, thằng ranh rẻ rách này quá cực phẩm rồi, đây chính là dùng để chế thuốc và luyện khí, có ai như ngươi chẳng thèm hỏi đúng sai phải trái đã xông vào cướp loạn, ai mà chịu cho nổi?

“Phá vỡ cho ta, giết nó đi!” Một đám người cuồng nộ.

“Vỡ ra!” Mọi người vung binh khí, tế ra bảo thuật, nhưng vẫn đánh không vỡ màn sáng.

“Ui da, sao ta bị đau bụng rồi?” Nhóc tỳ đang quậy sủi bọt trong Thái Nhất Chân Thủy chợt ngẩng đầu, mắt to đảo nhanh như chớp.

“Thằng ranh chết tiệt, mày uống đi, thân thể sớm muộn gì cũng nổ tung!” Vũ Côn giậm chân nguyền rủa.

Nhóc tỳ chớp chớp mắt. Nếu là nước thần đã có thể dùng làm thánh

thang, nuốt vào sẽ không có vấn đề gì nghiêm trọng chứ? Nó bì bà bì bõm một hồi rồi lại bắt đầu ngốn.

“Đừng uống mà, cái này phải luyện hóa mới dùng được, mày cũng đã uống vài cân rồi!” Có người của Vũ tộc suýt bật khóc, chuyện này quá phí phạm.

Nhóc tỳ không thèm đếm xỉa, bịt mũi, che tai, khép lỗ chân lông, cố sức mà uống, bụng nhỏ của nó cũng phình ra.

“Ông...”

Định Quang Châu mờ dần, sắp mất tác dụng.

Nhóc tỳ biết mình không có thời gian, nó vội vàng lấy ra một bình ngọc, cấp tốc đổ đầy nước thần, sau đó bỏ Định Quang Châu vào. Nó tế ra Cốt Tiễn mùa vàng, chỉ ‘răng rắc’ một tiếng đã cắt đứt đỉnh ngọc, một cước đá văng ra.

Đám người Vũ tộc điên cuồng. Cả đám nhào về phía trước thu nước thần, đáng tiếc Thái Nhất Chân Thủy được giải thoát hóa thành sương mù dày đặc màu vàng lách qua người họ rồi điên cuồng chạy trốn.

“Đuổi theo!”

Một đám chia ra, có người ra tay đối phó nhóc tỳ quyết giết chết nó, có người lấy đủ loại đồ chứa định hứng một ít nước thần.

Chỗ này hoàn toàn hỗn loạn, nhóc tỳ thừa dịp lộn xộn ra tay. Trước mặt bay tới một bảo cụ, nó lập tức đạp một cước xuống dưới, mượn sức vọt lên trời cao.

“Mày không đi được!”

Đám người Vũ tộc đều đỏ mắt, nhóc tỳ từ trên trời rơi xuống đã đập tan mộng đẹp huy hoàng của họ, kéo hy vọng quật khởi của bộ tộc họ từ chín

tầng trời xuống mười tám tầng địa ngục. Kết thù sâu như vậy, giết nó mười lần cũng không đủ.

"Để tao xem mày có thể bay được không!"

Mọi người Vũ tộc rống giận, họ tế ra bảo thật, bao vây tứ phía, đồng thời có người đạp bảo cụ bay vụt lên trời tiến hành truy sát.

"Bay rồi, con mẹ nó, bay mất thật rồi!"

Đám người Vũ tộc gào lớn, mắt thiếu điều trợn đến lọt tròng. Một con chim lớn đỏ như lửa nhẹ nhàng bay đến, vỗ đôi cánh tuyệt đẹp đón được nhóc tỳ, dáng vẻ tao nhã mà lại cợt nhả ngoái đầu lại cười rồi bay mất!

Mặt Vũ Văn Thành, Vũ Côn thâm đen đến tím bầm, lại là con chim đỏ khốn kiếp đó. Lần truy đuổi trước để vuột mất nhóc tỳ họ vẫn chưa nói cho tộc nhân, những người khác đều không biết con chim này.

"Giết nó, ta muốn giết nó!"

Cả đám người Vũ tộc bi thương khóc lóc như mưa, thật là một chuyến phí công, Thái Nhất Chân Thủy sau khi bị kinh sợ cũng gọi không thưa, nó cùng với linh đằng chui vào lòng đất, trốn mất tăm mất tích.

Chuyện này so với giết họ còn khó chịu hơn. Hy vọng quật khởi của dòng tộc chẳng ngờ bị thằng nhóc đầu gấu này triệt để quậy tan nát, cả đám giận đến phát khùng.

Ngay cả pháp chỉ của thần cũng mang ra dùng, vốn dĩ có thể thành công, kết quả thằng nhóc rẻ rách đáng hận này xông vào hủy diệt tất cả, thật là làm chuyện không công.

"Ta hận a!"

Vũ Văn Thành và Vũ Côn giận đến phì khói trắng ra đằng mũi, toàn thân run rẩy, lỗ tai bốc lửa, mắt nổ đom đóm như vừa bị một con trâu mộng đạp

lên đầu, thiếu chút nữa thì ngất đi.

Sau cùng họ thất tha thất thểu tế ra bảo cụ bắt đầu truy sát.

“Lấy được không?” Đại Hồng Điểu cõng nhóc tỳ, mắt nó ánh lên vẻ xảo quyệt nhìn chằm chằm vào cái bình trong tay nhóc tỳ.

“Ặc...”

Nhóc tỳ vừa mở miệng thì hào quang bên trong phun ra, còn có Thái Nhất Chân Thủy trốn ra.

“Trời ạ, ngươi uống bao nhiêu mà bắt đầu biết phun lửa giống ta rồi?!” Đại Hồng Điểu sợ hãi than.

Nhóc tỳ nhổ một đống lông chim to và lấy một ít máu từ trên người Đại Hồng Điểu, nhanh chóng vẽ loạn lên mặt mình rồi sau đó sửa lại một chút.

Đại Hồng Điểu thét chói tai: “Ngươi định làm gì?”

“Không có gì, đừng ồn ào!”

Đại Hồng Điểu quay đầu lại nhìn nó một cái, bỗng nhiên cảm thấy vô cùng tức giận. Té ra nhóc tỳ chỉ định che giấu mặt thật của mình, vậy mà thẳng thừng nhổ lông lấy máu nó, thằng nhỏ chết tiệt này thật đáng hận.

Không bao lâu sau bọn nó lao tới chỗ thiếu niên áo bạc, Tiêu Thiên nhảy lên một cái rồi nhìn lên lưng chim, nhìn bình ngọc trong tay nhóc tỳ. Hắn vô cùng kích động.

“Thật sự thành công rồi?” Giọng hắn hơi run rẩy.

“Thành công rồi.” Nhóc tỳ vừa nói trong miệng lại bắt đầu phun hào quang.

“Sao đệ lại trực tiếp uống nước thần hả?” Tiêu Thiên thất kinh, cằm thiếu chút nữa rơi xuống đất. Thứ này cho dù là thánh vật nhưng có thể uống

được sao?

Nhóc tỳ che miệng lầu bầu nói: “Chẳng phải có thể dùng làm thánh thang hay sao, đệ nghĩ uống được. Mau nghĩ cách giúp đệ, vừa mở miệng là phun Thái Nhất Chân Thủy ra, quá lãng phí.”

“Đáng hổ thẹn a, quá xa xỉ lãng phí!” Đại Hồng Điểu vừa coi thường vừa ao ước vô cùng, nó ngoái đầu lại nói: “Nếu không thì ngươi cứ để cho Thái Nhất Chân Thủy chạy ra đi, ta giúp ngươi luyện hóa, không chê ngươi bẩn.”

“Biến sang một bên đi!” Trong miệng nhóc tỳ đầy hào quang lóng lánh, nói xong câu này cũng không dám mở miệng nữa, phồng mang trợn má, mắt trợn trừng, đúng là hết cách.

Thiếu niên áo bạc cũng chẳng biết nói gì, người bạn tri kỷ này quả thật có chút cực phẩm, chả hiểu sao ngay cả chuyện như thế này cũng làm được, thật sự là hiếm thấy.

“Trước tiên tìm một chỗ để đệ từ từ luyện hóa, tránh xảy ra vấn đề lớn.” Tiêu Thiên hơi lo lắng một chút.

Nhóc tỳ che miệng không dám nói câu nào. Bọn họ cấp tốc hướng về nơi xa chạy thoát khỏi sa mạc, tiến vào nơi thâm sâu của dãy núi nguyên thủy mênh mông bát ngát.

Sau khi đáp xuống một ngọn Linh sơn Tiêu Thiên cảm thán nói: “Huynh đệ, đệ không sao chứ? Không phải huynh trách đệ, đừng liều mạng như vậy, Thái Nhất Chân Thủy tuy quý nhưng không thể dùng bao tử mà chứa a.”

“Ngươi không thể hiểu được thế giới của đứa trẻ hung tàn đâu.” Đại Hồng Điểu nói.

“Xéo ngay!” Nhóc tỳ đạp nó, miệng lại phun hào quang.

Đại Hồng Điểu lắc la lắc lư lẽo đẽo bám theo nhóc tỳ, nó cũng chẳng

giận, không ngừng liếc cái bình kia, miệng lẩm bẩm: “Thử xem thằng nhóc hung tàn này uống xong nước thần có việc gì không, nếu không việc gì ông mày cũng dám uống vào trong bụng!”

Nhóc tỳ ngồi xếp bằng rồi bắt đầu luyện hóa. Nó cau mày, trong lòng có chút nghi hoặc, chẳng lẽ uống vào thật sẽ xảy ra vấn đề sao?

Sách cổ có ghi, loại nước thần này có thể luyện ra thánh dược, tại sao sau khi nuốt vào bụng còn trốn ra đằng miệng a? Mặt nó khổ sở, xoắn xuýt vô cùng, bây giờ cũng chẳng có cách nào mở mồm nói chuyện.

“Uống sạch, uống sạch, uống sạch sành sanh!” Nó mím môi, lúng ba lúng búng la lối.

“Thật hung tàn!” Đại Hồng Điểu nói.

Nhìn thấy dáng vẻ của nó thiếu niên áo bạc cũng rất muốn cười phá lên, nhưng hắn lại nhịn được. Hắn cảm thấy phong cách làm việc của người bạn tri kỷ này thật khác thường.

“Phong cách này có vẻ quen quen.” Tiêu Thiên trái lại cũng không suy nghĩ nhiều bởi vì hắn đang ôm bình ngọc, cực kỳ kích động, nhanh chóng gạt tất cả mọi chuyện khác ra khỏi đầu.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 135: Khí Tức Của Chí Tôn

Trên Linh sơn dâng lên khí lành, vô số ánh hào quang tỏa ra như một trận mưa sao băng trút xuống, xán lạn và đẹp đẽ, rực rỡ đến kinh người.

Nhóc Tỳ ngồi xếp bằng trên một tảng đá lớn, cả người nó phát sáng. Dù nó đã khép kín lỗ chân lông, bịt miệng mũi nhưng vẫn có Thái Nhất Chân Thủy hóa thành hào quang tuôn ra làm cảnh trên đỉnh núi trông thật đẹp mắt.

"Quá xa xỉ, làm vậy sẽ bị sét đánh!" Đại Hồng Điểu rướn cổ lên, hai mắt trợn tròn, lông chim dựng ngược. Nó đang bày ra bộ dạng trợn mắt há mồm.

Đây cũng không phải là sương sớm đọng trên lá, càng không phải là mưa rào đang rơi mù mịt khắp trời. Đây là chính là Thái Nhất Chân Thủy, chỉ cần một giọt xuất hiện cũng đủ để làm ngoại giới sôi trào.

Thánh vật bực này giờ đây bị một thằng nhóc rách rưới phung phí như vậy, nó cảm thấy hình như không phải cảnh thật. Đại Hồng Điểu gào khóc có đôi chút giống với sói mà không phải là một con ác điểu.

"Luyện hóa không được thì cho ta a, đừng hoang phí như vậy!" Đại Hồng Điểu đỏ mắt nói, cũng tự mình thử nghiệm. Nó há mồm phun ra một cái nồi đen có phù văn lập lòe rồi bắt đầu hấp thu nước thần.

"Ta đến giúp ngươi một tay!" Tiêu Thiên cũng cảm thấy xót ruột, hắn ra tay giúp đỡ Đại Hồng Điểu.

"Úi, cảm tạ. Thiếu niên tốt bụng, ngươi thật là tài cao chót vót (khổ thân thằng bé lại bị đá đểu), tương lai nhất định sẽ một bước lên trời!" Đại Hồng Điểu bày tỏ lòng biết ơn.

Tiêu Thiên phất tay áo một cái, thiếu chút nữa lập tức bỏ đi.

Nồi đen giữa không trung rất kinh khủng, phù văn trên bề mặt chằng chịt, vô số lôi điện và tia lửa đan dệt phong tỏa nơi này.

Nếu nhìn kỹ đây cũng không phải một cái nồi sắt đen thật sự mà do một quả trứng chim mài giũa mà thành, có màu đen bóng loáng trông giống như mặc ngọc long lanh rực rỡ.

Thái Nhất Chân Thủy khi rời khỏi mẫu thể tuy vẫn đang trốn chạy nhưng cũng không còn ý thức tự chủ mạnh mẽ như trước. Nước thần trào ra ngoài không nhiều lắm, đều bị thu vào trong nồi đen.

"Ha ha... Đồ tốt đó!" Đại Hồng Điểu miệng mở to, mỏ chim cũng đã ngoác đến mang tai. Nó làu bàu một tiếng, nước dãi cũng ứa ra. Nó vội vàng lấy cánh đỏ chót lau miệng.

Tiêu Thiên nhìn nó mà nghẹn họng. Con chim này tính nết đúng là giống hệt bạn tri kỷ, nhìn thấy đồ tốt là chảy dãi chảy dớt, xấu tính miễn chê!

Ngồi trên tảng đá to, Nhóc Tỳ ti hí một mắt, kết quả lại có hào quang trào ra. Nó bất đắc dĩ vội vàng nhắm tịt lại, sau đó bụm miệng lầu bầu bằng một giọng lúng ba lúng búng: "Đó là nước thần của ta mà..."

"Ha ha, nhưng bây giờ là của ta rồi, mau nói chuyện đi, vãi thêm một ít hào quang ra đây!" Đại Hồng Điểu réo ầm ĩ.

Thiếu niên áo bạc cũng khuyên bảo: "Huynh đệ, huynh nghĩ đệ nên nhổ ra đi, đừng cố gắng chống lại. Đây là Thái Nhất Chân Thủy chứ không phải linh đan, cứ uống như vậy sau này sẽ xảy ra vấn đề nghiêm trọng."

"Chuyện nhỏ... Đệ chỉ luyện hóa một phần, vẫn làm được mà." Nhóc Tỳ bụm miệng nói, giọng nó lục bà lục bục khó mà nghe rõ.

"Cái gì, ngươi có thể luyện hóa?" Đại Hồng Điểu vừa nghe lập tức trợn tròn hai mắt, sau đó nó học theo, đôi chân chim dài ngoẵng xếp lại với nhau ngồi ở trên bãi cỏ, hai cánh ôm chặt nồi đen, 'Ừng ực' một tiếng đã trút hết nước thần vào trong miệng, sau đó không nói hai lời bắt đầu luyện hóa.

“Huynh đệ, cho dù có thể luyện hóa cũng không được, đệ uống nhiều lắm, không được mười thì cũng tám cân phải không? Phải nhổ ra một ít, nếu không huynh thấy quá nửa là Thái Nhất Chân Thủy này sẽ luyện hóa sạch đệ đấy.” Tiêu Thiên lo lắng.

Nhóc Tỳ che miệng không thèm nói nữa, mắt to đảo nhanh như chớp. Nó xếp bằng ngồi ở chỗ đó, lấy hết sức từ thủa còn bú mẹ, dốc mọi khả năng vận chuyển phù văn tiến hành luyện hóa.

Tiếng động ù ù, phú văn lóe sáng, không bao lâu sau màn sương mờ mịt quanh Nhóc Tỳ tỏa hào quang dày đặc che khuất hoàn toàn nơi này khiến cả đỉnh núi phát sáng.

Cho đến lúc này Thái Nhất Chân Thủy không chạy trốn nữa mà thật sự bắt đầu tụ lại quanh người Nhóc Tỳ, đối đầu với nó định luyện hóa ngược lại nó.

Đó là thần vật có linh tính không tưởng tượng nổi, một khi đã quyết đoán như vậy sẽ đáng sợ vô cùng.

Tiêu Thiên hít một hơi lạnh, hắn ôm bình ngọc vào lòng. May là trong bình có Định Quang Châu, nếu không nước thần trong đó cũng không yên tĩnh như vậy.

“Ngao...”

Rốt cuộc Đại Hồng Điểu không nhịn được thét to một tiếng. Nó nhổ một ngụm nước thần ra, nước thần hóa thành một dải hào quang nhưng nó rất nhanh mở to miệng một lần nữa, hút thật mạnh một cái, lại nuốt tất cả xuống.

“Thằng nhỏ hung tàn có thể kiên trì được, ta cũng có thể đứng vững!” Nó kêu lên.

Ngồi trên tảng đá lớn, toàn thân Nhóc Tỳ tỏa sáng rực rỡ, phù văn tụ thành từng mảng đan dệt quanh người, có thể thấy được nó đang đối kháng quyết liệt với Thái Nhất Chân Thủy.

Một bộ phận của Thái Nhất Chân Thủy đã hòa vào máu thịt của nó làm cho thân thể nó thoạt nhìn càng thêm chói mắt, thực sự đã bị nó luyện hóa thành công một bộ phận, làm cho nó càng thêm mạnh mẽ.

Đây là một cỗ tinh khí hùng hồn và mênh mông không thể tưởng tượng được, Nhóc Tỳ muốn luyện hóa toàn bộ thật sự là quá khó, nếu cưỡng ép rất có thể sẽ nổ tung.

Hơn nữa thân thể của nó sánh được với con non của hung thú Thái Cổ thiên giai, nếu là người khác đã sớm nổ tan xác.

"Ta... ta... ta... không cam lòng!" Nhóc Tỳ trợn tròn mắt, phồng mang trợn má bụm miệng. Nó không muốn bỏ cuộc như vậy, vẫn đang nỗ lực lần cuối cùng.

"Ầm!"

Thái Nhất Chân Thủy phát uy, nó sợ bị Nhóc Tỳ luyện hóa nên trùng kích càng thêm mãnh liệt. Cả người Nhóc Tỳ như bốc cháy.

"Má ơi, nó sẽ không nổ tan xác chứ? Hay là ta cứ xem trước rồi nói sau." Đại Hồng Điểu vẫn một mực quan sát, nó thấy thế bèn nhổ một ngụm nước thần ra rồi thu vào trong nồi đen, nỗ lực trấn áp và phong ấn.

Tiêu Thiên trông mà buồn nôn. Nước thần này người khác khẳng định không thể dùng được nữa, con chim này không phải loại chim tử tế gì.

"Ầm!"

Thái Nhất Chân Thủy trùng kích. Thân thể Nhóc Tỳ run rẩy dữ dội như bèo trôi giữa biển, lúc nào cũng có thể bị lật úp, bị sóng đánh cho tan nát.

Nó phồng mang trợn má lầu bầu nói: "Nếu quả thực không được ta sẽ tẩm bổ hai kiện bảo cụ cho rồi."

Nhóc Tỳ tất nhiên sẽ không mang tính mạng ra thử, nước thần dù tốt

cũng không thể cưỡng ép hấp thu. Nếu không được chỉ có thể bỏ qua.

"Ầm!"

Lại một cơn sóng lớp ập đến. Cả người nó run rẩy dữ dội, thân thể bị nước thần gột rửa, xương cốt rung lên răng rắc, gần như không thể chịu nổi.

Nhưng đúng lúc đó ngực nó đột nhiên nóng lên, hào quang rực rỡ bùng phát chói chang. Một cơn chấn động kinh khủng bộc phát làm cả thiên địa lúc này trở nên thất sắc.

Trên trời mây cuồn cuộn kịch liệt sục sôi, phảng phất như phập phông theo nhịp ngực nó. Khắp nơi trong núi lớn ầm vang, dường như sắp nổ tung.

Thiếu niên áo bạc chấn động, hắn vội vàng lấp bảo cụ che thân, quả thực khó tin những gì đang xảy ra trước mắt. Còn Đại Hồng Điểu thì càng sững sờ, mồm há to, cánh không ngừng vỗ 'Phành phạch' một cách vô ý thức.

Ngực Nhóc Tỳ nhấp nhô không ngừng, tựa như có một đoạn thụ cốt (*) đang hình thành, đang phát sáng chấn động lòng người. May mà đó chỉ là chấn động mà thôi, hoàn toàn không phải thần lực vô địch chân chính đang khuếch tán.

Tất cả Thái Nhất Chân Thủy trong cơ thể Nhóc Tỳ đều bị ép chặt, từ trạng thái sôi sục trở nên an tĩnh, cuối cùng biến thành vô số ánh hào quang hướng về phía ngực nó.

Nơi đó phảng phất như có một mặt trời tỏa sáng lóa mắt, mà bên trong mặt trời tựa hồ bao phủ một đứa trẻ lóng lánh đang ngồi xếp bằng ở giữa.

Từng tia từng tia tinh huyết phát sáng như tinh hà, ngưng tụ hết về nơi đó.

Thái Nhất Chân Thủy chẳng qua chỉ là một loại chất dinh dưỡng bị các loại máu huyết này nhanh chóng hấp thu, dung nhập vào mặt trời nhỏ, tựa như một vị Chí Tôn được thai nghén đang ngồi xếp bằng bên trong.

Nhóc Tỳ kích động ghê gớm. Nó rõ ràng cảm ứng được một loại sức mạnh đặc biệt đang thức tỉnh, tựa hồ sẽ chữa lành thân thể bị tổn thương của nó. Loại khí tức này rất quen thuộc, bởi vì từ bé nó đã từng cảm nhận được.

"Chí Tôn Cốt..."

Đôi mắt to của Nhóc Tỳ ngân ngấn nước. Từ khi nó sinh ra đã xảy ra quá nhiều chuyện, giống như một vở bi kịch diễn ra từng màn tanh máu và tàn nhẫn. Bảo cốt bị khoét ra, nó vốn là con cháu dòng chính của Võ Vương phủ nay trở thành kẻ lưu lạc bên ngoài, thân nhân ly biệt, cha mẹ sinh tử khó liệu. Tất cả những chuyện đó đều do đoạn xương này mà ra.

Chí Tôn Cốt nguyên bản trước đây và tinh huyết đều bị người cướp đoạt đã bắt rễ trong cơ thể thiếu niên thần thánh Thạch Nghị, tưởng rằng khó gặp lại, nhưng bây giờ không ngờ ngực nó nóng rực, tựa hồ có một đoạn thụ cốt lại được sinh ra lần nữa. Ánh sáng chói mắt hóa thành một mặt trời nhỏ khiến cho kẻ khác không dám nhìn thẳng.

Nhóc Tỳ có thể cảm giác được rõ ràng tinh huyết trong cơ thể nó đang hồi sinh, đang sống lại, đang tích súc lực lượng, đang khát khao tái sinh một Chí Tôn Cốt mới!

"Suy đoán của Liễu thần đã trở thành sự thật..." Nó lẩm bẩm.

Một đường đi tới, vui thì cười giận thì mắng, nhưng một lòng thủy chung không thay đổi, tinh khiết không tì vết, nó một mực hướng về Chí Cường Giả mà tiến, không dao động dù chỉ một khắc.

Hiện tại nó cảm thấy rất thoải mái. Thân thể đắm chìm trong một loại hào quang thần bí, nó càng cảm nhận được trong ngực đang nóng cháy đáng sợ, phảng phất như một vị Chí Tôn đang say ngủ, đang đợi nó đến đánh thức.

"Sớm muộn gì cũng có một ngày ta lại một lần nữa sinh ra Chí Tôn Cốt!" Nhóc Tỳ siết chặt nắm tay, nó không đánh mất lý trí vì quá hạnh phúc mà rất nhanh đã tỉnh táo ý thức được rằng chỉ dựa vào Thái Nhất Chân Thủy

còn chưa đủ để đoạn xương kia lại sinh ra lần nữa.

Thế nhưng nó biết rằng tương lai điều đó nhất định sẽ trở thành sự thật. Có thể làm được vì hôm nay nó đã thấy được hy vọng, Chí Tôn Cốt tất nhiên sẽ niết bàn tái sinh, mà tương lai nó cũng vậy, một ngày kia sẽ được tắm rửa thần hỏa mà sinh, vượt qua quá khứ để càng thêm mạnh mẽ.

Thái Nhất Chân Thủy rất mạnh, ẩn chứa vô tận thần năng, ngay cả chư thánh thượng cổ đều cần đến nó, mà lần này Nhóc Tỳ uống vào quá nhiều, rốt cuộc đều bị vầng sáng trong ngực hấp thu.

Cơ thể nó không còn tỏa sáng. Tất cả nước thần đều bị luyện hóa và dung nhập vào ngực, ở chỗ đó như có một lò thần đang thiêu đốt, cuối cùng chậm rãi biến mất.

“Thật mạnh mẽ!”

Xa xa Đại Hồng Điểu thở phào một cái, lúc nãy nó rất sợ. Khi ngực Nhóc Tỳ phát sáng cả đất trời tựa như cùng cộng minh theo nhịp thở của nó, thật là vô cùng đáng sợ.

Bây giờ mọi sự rốt cuộc lắng xuống, nơi đây đã yên tĩnh, trên người Nhóc Tỳ không còn hào quang tỏa ra.

“Ầm!”

Đột nhiên một luồng thần mang rừng rực vọt lên bao phủ cả đỉnh núi một lần nữa, làm cho thiếu niên áo bạc và Đại Hồng Điểu nhảy dựng, tưởng rằng cảnh tượng kinh khủng tái hiện.

Bất quá lần này họ quá lo lắng rồi. Nhóc Tỳ cả người phát quang, bên cạnh nó xuất hiện miệng ‘Núi lửa’ thứ tám đang phun trào ‘Dung nham’, sức mạnh mênh mông kinh khủng.

“Cứ thế mà đột phá?”

Bất kể là Tiêu Thiên hay Đại Hồng Điểu đều giật mình vì chẳng có bất kỳ dấu hiệu báo trước nào, Nhóc Tỳ liền thành công khai mở.

Người mở được tám Động Thiên ở trong Nhân tộc cũng đã vô cùng hiếm hoi, xứng đáng được tán thưởng một câu là thiên tư ngút trời. Bây giờ Nhóc Tỳ cứ đơn giản phá vỡ trở ngại mà tiến bước. Điều này khiến Tiêu Thiên lẫn Đại Hồng Điểu sinh lòng nghi hoặc liệu đó có phải là giới hạn tiềm năng của nó, hay là một ngày nào đó nó sẽ mở được Động Thiên thứ chín?

Phải biết rằng chín Động Thiên trong hiện thực hầu như khó mà thấy được, chỉ có trong sách cổ mới ghi chép, vẫn có người hoài nghi rốt cuộc là đã từng có thật hay không.

Nhóc Tỳ đứng lên. Nó còn chưa kịp đi cảm ứng sự khác biệt của Động Thiên thứ tám thì đã phát hiện thân thể không giống trước kia. Thể chất đã tăng lên rất nhiều, vượt xa quá khứ!

Bạn có muốn thử làm ninja ?

Thiên Long Bát Bộ phiên bản Thần Long Chiến

Chú Thích:

(*) thụ cốt: xương thẳng đứng, chả biết có phải do Đông ca viết nhầm không (vì mình tra từ này bằng tiếng Trung thì không có trong từ điển), hay cái Chí Tôn Cốt mọc thẳng đứng (chính là xương ức đó, là đoạn xương nằm dọc giữa ngực nối hai bên xương sườn). Có thể đây là cách gọi khác của Đông ca về xương ức.

Các bạn có thể tự lên mạng so sánh nhé

Xương ức tiếng Trung: 胸骨

Thụ cốt của Đông ca: 竖骨

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 136: Đồng Lõa

Hít một hơi thật dài, Nhóc Tỳ cảm thấy trong cơ thể tức khắc sinh ra âm thanh như thác nước, hơn nữa khí lành dâng lên, ngoại trừ gân mạch cốt cách càng thêm óng ánh và khỏe mạnh thì tạng phủ của nó cũng phát quang như một mặt trời nhỏ.

Đây không phải là ảo giác mà là sự thật. Nhóc Tỳ chỉ hơi dùng sức một chút lục phủ ngũ tạng của nó liền phát ra tiếng vang như nước vỡ đê, rung động không ngừng, thanh thế kinh người, tỏa ra hào quang và khí tức mạnh mẽ.

Nó có thể cảm thấy rõ ràng ngũ tạng như thần luân. Nó vận chuyển phù văn dồn ép về phía tạng phủ của mình. Trái tim lóng lánh, còn các bộ phận khác như lá lách đều vô cùng mạnh mẽ, chẳng ngờ đang chuyển động có quy luật chống lại lực lượng thần bí.

Điều này làm Nhóc Tỳ vừa mừng vừa sợ. Nếu chiến đấu cùng người khác đây thật sự là ưu thế, ngay cả tạng phủ lẫn cốt cách đều bền chắc như vậy sao? Đó là một loại cảm giác thật mạnh mẽ.

Rồi nó tự đấm mình một quyền. ‘Đông’ một tiếng thật lớn, nghe như gõ lên trống trời. Ngũ tạng phát ra tiếng vang cộng hưởng, hào quang nở rộ.

Nó biết cường độ thân thể của mình tăng lên rất nhiều, không chỉ thể hiện ở cốt cách và gân mạch mà ngay cả tạng phủ cũng thế, cứng cỏi không gì sánh được, một khi rung động có quy luật âm vang như trống trời, chẳng hề kém huyết nhục xương cốt.

Nhóc Tỳ nội quan. Lúc này huyết nhục của nó sáng long lanh, cốt cách trong suốt như ngọc, tạng phủ lóng lánh ướt át, ngay cả da thịt cũng trong

suốt rực rỡ, thậm chí tóc đen cũng đang phát sáng, từ ngoài vào trong không nhiễm một hạt bụi.

Đây là khí lực mạnh mẽ đến mức tận cùng. Thân thể được thanh lọc, bất luận là tạng phủ hay thần cốt đều như đúc bằng thủy tinh thần kỳ, cho dù cất bước hành tẩu nơi bùn đất cũng không nhiễm bụi bặm.

"Mạnh thật!" Đó chính là cảm giác trực quan nhất của Nhóc Tỳ, nó có được sức mạnh vô tận.

Nó từ đỉnh núi nhảy thẳng xuống, dù cách mặt đất rất cao nhưng nó không sợ hãi. Sau cùng bụi bặm mù mịt, cả vùng đất rung chuyển, nó nện xuống mặt đất làm vỡ ra một cái hố sâu, khe nứt lớn lan tràn ra rất xa.

"Biến thái... Thằng nhỏ hung tàn này, sức lực cơ bắp... thật mạnh!" Đại Hồng Điểu sợ hãi than, giọng hơi lắp bắp.

Nhóc Tỳ bước ra khỏi hố sâu và đi tới trước một dải thạch lâm (*). Nó vận sức vào tay rồi quát to một tiếng: "Lên!"

(*) thạch lâm = rừng đá, đá nhiều như rừng.

Một tảng đá ba bốn chục vạn cân bị nhấc lên khỏi mặt đất trong nháy mắt, bị nó dùng một tay nhấc lên, mà nham thạch dưới chân nó đang vỡ nát răng rắc răng rắc vì không chịu nổi loại áp lực này.

Tiêu Thiên đờ người ra, trong lòng hắn cực kỳ rung động. Đây là sức người hay sao? Không phải mãnh thú thượng cổ không thể làm được a. Hắn nhìn xuống, dán mắt vào Nhóc Tỳ, cảm thấy thật quái đản.

Kể từ khi mỗi tay có được sức mạnh mười vạn tám ngàn cân, nhóc tỳ không tiếp tục tận lực rèn luyện khí lực nữa mà bắt đầu chú trọng tìm hiểu Nguyên Thủy Chân Giải, lĩnh hội áo nghĩa của phù văn.

Thế nhưng cường độ thân thể của nó vẫn không giảm sút, hơn nữa hôm nay được Thái Nhất Chân Thủy tẩy lễ xong càng tăng cao một bậc, khí lực

mạnh mẽ làm người kinh sợ.

Phải biết rằng cho đến nay nó vẫn chưa đầy mười tuổi! Nếu cứ tiếp tục trưởng thành như vậy mà nói sẽ đạt đến mức nào? Chỉ cần lớn lên bình thường cũng đủ chấn động thế gian.

Nhóc Tỳ cũng không tiếp tục kiểm nghiệm nữa. Nó quẳng cự thạch như hòn núi nhỏ xuống. Nó đã chứng thực cảm giác của mình không nhầm, lực lượng thân thể quả thực đã mạnh đến mức vô cùng đáng sợ.

Nó vẫn còn rất nhỏ, mặt mũi non nớt, lông mi rất dài, mắt to sáng ngời, trông hết sức xinh đẹp khả ái. Bộ dạng này hoàn toàn không tương xứng với hành động vĩ đại "Lực bạt sơn hà khí cái thế" (1) vừa nãy của nó, thật khó tưởng tượng nổi nó có thể bộc phát được sức mạnh đáng sợ như vậy.

Sau khi mở ra tám Động Thiên, trình độ thao túng phù văn của Nhóc Tỳ được nâng cao một bước, chiến lực chỉnh thể tăng vọt. Nếu gặp lại cường địch tuyệt đối sẽ khiến mọi người phải kinh hãi.

"Ầm!"

Nhóc Tỳ gắng sức đạp mạnh xuống đất một cái. Nham thạch vỡ nát, mặt đất sụp đổ nứt toác tràn lan khó biết được bao xa, vài chục đến hơn trăm khe nứt lớn đen ngòm xuất hiện.

Cả người nó vọt lên cao, lại nhảy lên đỉnh núi.

"Chuyện này... Quá hung tàn, không cần đứng trên bảo cụ, loáng một cái vọt thẳng tới nơi, còn nhanh hơn ta bay a!" Đại Hồng Điểu kêu lên sợ hãi.

"Cái này..." Tiêu Thiên sững sờ, hắn cảm thấy dùng mắt nhìn vẫn chưa đủ, trên dưới đánh giá Nhóc Tỳ. Thứ nhất là bị khiếp sợ, biểu hiện của người bạn tri kỷ này khiến bất luận kẻ nào cũng đều phải trố mắt ngoác mồm. Thứ hai, hắn cảm thấy thiếu niên này làm sao... đặc biệt giống một người nào khác a!

“Biến thái a, chẳng ai hiểu được thế giới của đứa trẻ hung tàn.” Đại Hồng Điểu ra sức lắc đầu.

“Chẳng hiểu sao huynh có cảm giác đệ giống một người?” Thiếu niên áo bạc ngạc nhiên nghi ngờ nói.

“Huynh định nói là thằng nhỏ đầu gấu ở Hư Thần Giới hả? Đệ ghét nhất bị người ta nói đệ giống nó. Phải nói nó giống đệ mới đúng. Đệ mạnh hơn nó, lúc nào cũng muốn đánh nó đấy, chỉ có điều không có dịp gặp nó. Hơn nữa như đệ đây oai hùng rạng rỡ, thằng nhóc trơ tráo kia so thế nào được?” Nhóc Tỳ ngạo nghễ nói.

“Có lẽ đệ mạnh hơn nó, nhưng mà...” Thiếu niên áo bạc nói ra với vẻ ngại ngùng. Khuôn mặt nhỏ của ngươi thịt núc ních, béo tròn trùng trục, nhìn chỉ muốn véo một cái, sao có thể coi là oai hùng rạng rỡ kia chứ? Thằng nhỏ đầu gấu tuy đáng hận nhưng quả thực rất xinh đẹp.

“Đừng nói nữa! Sau này chúng ta cùng đến Hư Thần giới, đến lúc đó đánh khắp thiên hạ không địch thủ, lần lượt đi khiêu chiến tất cả đại Tịnh Thổ trong thiên hạ, tiện tay giúp huynh đi đánh nó.” Nhóc Tỳ nói với vẻ hào hùng vạn trượng.

Thiếu niên áo bạc tuy kinh nghi nhưng nghĩ một chút liền bình tĩnh trở lại. Nếu quả thật là thằng nhỏ đầu gấu kia liệu có thể xưng huynh gọi đệ với hắn ở nơi này sao? Phỏng chừng đã sớm lại cho hắn một búa, cuỗm mất nước thần mà chạy.

Tiêu Thiên xoay người đi tới một tảng đá xanh lớn, bên trên để một bình ngọc đầy ắp Thái Nhất Chân Thủy.

Nhóc Tỳ đá tới đá lui một cục đá xanh hình viên gạch cạnh đó, định nhặt lên. Đây là cơ hội tuyệt hảo a, một cục gạch hạ gục thiếu niên áo bạc, nẫng đi nước thần rồi bỏ trốn mất dạng.

Thế nhưng nếu làm như vậy sau đó thiếu niên áo bạc không biết có tức

chết hay không a. Ngộ nhỡ phát điên phát rồ, hoặc là bị ám ảnh gì đó, như vậy cũng không được tốt lắm. Suy cho cùng cũng chẳng có thâm thù đại hận gì.

Nhóc Tỳ nhìn bóng lưng của hắn, đôi tay nhỏ bé vặn xoắn vào nhau, mắt to chớp chớp, xoắn xuýt vô cùng.

Đại Hồng Điểu thấy thế dĩ nhiên đã đọc vanh vách lòng dạ của Nhóc Tỳ, có thể thấy được con hàng này thường ngày cũng chẳng phải là loại đèn cạn dầu, căn bản không phải chim tử tế.

Hai mắt nó lóe hung quang, nó lấy cánh ra dấu một chút, ý nói là động thủ đi, hai chúng ta cùng lên!

Nhóc Tỳ lại càng xoắn xuýt, làm như vậy quá không tốt rồi, thế nhưng... Lần trước gõ hai búa, cảm thấy cái ót kia thật mê người, lúc nào cũng muốn thử lại lần nữa xem sao.

Nó nhặt cục đá xanh trên mặt đất lên, dùng như một cục gạch, từng bước từng bước đi về phía trước.

Đại Hồng Điểu tức khắc hưng phấn, hai mắt sáng rực, cũng rón ra rón rén đi theo. Hai người chia chiến lợi phẩm dù sao so với một người vẫn tốt hơn. Nó ra hiệu cho Nhóc Tỳ chuẩn bị động thủ trước.

Thấy Nhóc Tỳ gật đầu với mình, nó dùng hai cánh ôm một cái nồi đen, há to miệng không ngừng cười thầm, sau đó nó bất chợt nhảy lên rồi nhào về phía trước, chuẩn bị gõ ngất thiếu niên áo bạc.

Đúng lúc này Nhóc Tỳ cũng nhảy vọt lên, cầm cục đá đập về phía trước.

‘Đông’ một tiếng, đập rất mạnh tay vào chính giữa một cái ót, loại thủ pháp này tuyệt đối xứng danh là lão luyện và thuần thục.

“Ách...”

Đại Hồng Điểu há hốc mồm, nụ cười ti tiện trên mặt chợt đông cứng hoàn toàn, sau đó nó bắt đầu trợn trắng mắt, miệng kêu 'Ách' một tiếng, từ từ quay đầu lại rồi nhũn người ra ngã xuống đất.

Nó cũng không bị ngất, chẳng qua cảm thấy mắt nổ đom đóm, hai tai ong ong, ngoài ra sau gáy đau điếng như bị một con trâu mộng đá, chỗ đó nhanh chóng mọc lên một cục u lớn.

Đại Hồng Điểu choáng váng đầu óc nhưng rất nhanh đã thở hổn hển. Tiên sư nhà mày, thằng nhỏ hung tàn này quá không chính xác a? Làm thế nào lại đập trúng ót ông mày. Một cái đầu lâu to tướng để trước mặt như vậy mày còn nhìn không ra à? Mắt mũi kiểu gì vậy? Sống làm sao nổi đây? Chính xác là quá tệ!

Nó chỉ thiếu chút nữa là chửi ầm lên, thằng nhỏ hung tàn làm cái gì cũng không đáng tin cậy.

Tiêu Thiên nghe thấy động tĩnh bèn quay đầu lại nhìn, hắn hỏi với vẻ chẳng hiểu gì: "Sao nó lại nằm lăn ra đất?"

"Đệ đánh nó đó. Thấy nó lấm la lấm lét định làm chuyện xấu nên cho nó một cục đá." Nhóc Tỳ nói.

Đại Hồng Điểu nghe được lập tức giậm chân, giãy dụa cố đứng dậy. Quả thực giận chết mất, náo loạn cả buổi té ra không phải mất chính xác, vốn là đập vào ót nó a!

Càng thua thiệt cho nó còn tìm lý do biện hộ cho thằng nhỏ hung tàn, cho rằng nó mất chính xác mà.

"Tiểu tử ngươi có ý gì thế?!" Đại Hồng Điểu căm giận. Rõ ràng ngươi định đánh lén thiếu niên áo bạc. Ta có lòng tốt làm đồng lõa, làm sao lại bị ngươi cho một cục đá quật ngã?

"Con chim này chẳng phải tốt lành gì, lúc nãy định đánh lén huynh cướp Thái Nhất Chân Thủy, đệ giận quá mới cho nó một cục đá." Nhóc Tỳ nói với

thiếu niên áo bạc.

Đại Hồng Điểu tức giận vô cùng. Nó sờ sờ cục u to tướng sau đầu, nhe răng nhếch mép, giận đến thiếu chút nữa thì hộc máu. Rõ ràng mày là chủ mưu, rốt cục làm thế nào lại đổ tất cả lên đầu ông mày, mà điều khó tha thứ nhất là cho ông mày một cục đá, đau muốn chết, còn có chuyện như vậy sao?

Tiêu Thiên thần sắc không tốt, hắn nhìn chằm chằm Đại Hồng Điểu rồi nói: "Ngươi nhìn dán mắt vào bình ngọc, quả nhiên không có ý lương thiện."

"Chuyện không liên quan đến ta." Đại Hồng Điểu tức giận. Chuyện này quá xui xẻo rồi, oan thấu trời a, định làm đồng lõa lại bị đập, còn bị khổ chủ trách tội. Được rồi, hắn còn chưa phải là khổ chủ, mình đây mới chính là khổ chủ a, còn có thiên lý hay không đây?!

Tất nhiên nó không cam lòng chịu tiếng xấu thay cho người khác. Nó mở miệng chuẩn bị phun hết ra, định triệt để vạch mặt Nhóc Tỳ.

"Đừng để ý đến nó, con chim này hết thuốc chữa rồi. Nếu nó không định nhờ đệ giới thiệu cho một sư phụ thì đã sớm tạo phản rồi." Nhóc Tỳ nói. Nó gãi đầu một cái rồi nói tiếp: "Nó cứ không nghe lời như thế, bây giờ đệ cũng do dự, rốt cuộc có nên giới thiệu sư phụ cho nó hay không đây."

Đại Hồng Điểu vốn như đánh máu gà định bụng không buông không bỏ, tranh luận hai năm rõ mười với Nhóc Tỳ và cả Tiều Thiên, kể cho minh bạch, vạch mặt đến cùng, thế nhưng khi nghe thấy mấy câu này lập tức ủ rũ, xoa cục u ở giữa ót, thở 'Phì phò phì phò' rất buồn bực, cũng không dám mở miệng nữa.

"Huynh đệ, đệ quả là người đáng giá thâm giao, nếu là người khác sợ rằng nhất định sẽ kệ cho nó hành hung, vui vẻ khi thấy nó như vậy. Ví dụ như thằng nhỏ đầu gấu đáng hận kia tuyệt đối sẽ không bỏ lỡ cơ hội như vậy." Thiếu niên áo bạc cảm tạ thật lòng, càng phát giác người bạn tri kỷ này không tệ. Trước sau so sánh, hắn hận thằng nhỏ đầu gấu đến nghiến răng nghiến lợi.

“A phốc...” Đại hồng Điểu hộc máu, trời ơi là trời, đất ơi là đất, còn có chỗ nào biết phân biệt phải trái hay không? Đều do thằng nhỏ đầu gấu làm cả, sao lại bắt ta quít làm cam chịu a!

“Huynh đệ ta mới gặp đã thân, không cần khách sáo.” Nhóc Tỳ ngoài mặt tươi như hoa nhưng trong lòng vô cùng xoắn xuýt, nó không ngừng lẩm bẩm: Ta là người tốt, rõ ràng không có ra tay, tạm thời thay đổi chủ ý, ta thật thiện lương, ta thật thiện lương mà...

“Huynh đệ, đệ phải đề phòng con chim này đó, bản tính quá ác độc, chớ để nó lừa bịp.” Thiếu niên áo bạc Tiêu Thiên nhắc nhở rất nghiêm túc.

“Không sao đâu, cho nó thêm một cơ hội nữa. Đệ sẽ không để cho nó làm điều ác, chậm rãi hàng phục nó.” Nhóc Tỳ chớp mắt to rồi nói.

“A phốc...”

Đại Hồng Điểu lại hộc thêm một ngụm máu. Nó cảm thấy quả nhiên là tuyết lông ngỗng (2) rơi giữa tháng sáu a, có cái oan nào bằng cái này không? Thằng nhỏ hung tàn này thật là không thể nói lý, làm cho nó giận muốn cắm đầu xông tới.

“Ông mày... thật muốn liều mạng!” Đại Hồng Điểu phẫn uất.

“Đệ xem đi, nó thù rất dai đấy.” Tiêu Thiên nói.

“Tha thứ cho nó một lần đi, thật ra trong lòng nó vẫn còn một chút lương thiện, nếu cải tạo được thì quá tốt rồi.” Nhóc Tỳ nói rất độ lượng.

“Ông mày... oan muốn chết!” Đại Hồng Điểu nghe thấy họ trò chuyện mà thiếu chút nữa lệ rơi đầy mặt. Có tiếng ‘Thùng thùng thùng’ vọng lại, nó đập thẳng đầu xuống đất.

“Huynh nhìn đi, nó quá hư hỏng rồi, định tự hành hạ mình để uy hiếp chúng ta đấy.” Nhóc Tỳ nói.

“Ông mày làm phản!”

Cuối cùng Tiêu Thiên và Nhóc Tỳ thương lượng chia chác bình nước thần này thế nào, họ quyết đoán gạt Đại Hồng Điểu ra ngoài.

Nhóc Tỳ nói: “Cho ngươi thêm một cơ hội nữa để lập công chuộc tội, chở bọn ta đi tìm người của Vũ tộc. Sau khi trừng trị bọn họ sẽ cho ngươi một ít Thái Nhất Chân Thủy.”

“Ta chẳng cần Thái Nhất Chân Thủy, ta chỉ muốn thanh bạch...” Đại Hồng Điểu giận dữ truyền âm cho Nhóc Tỳ.

Nhóc Tỳ nói: “Thân thể ngươi vốn dĩ màu đỏ, lại còn cõng một cái nồi đen làm bảo cụ, đâu còn thanh bạch (3) cái gì nữa. Không cần nước thần thì quên đi.”

“Ta... ta... ta muốn!” Đại Hồng Điểu xoa xoa cục u lớn, cuối cùng rống lên như vậy. Nó bụm lỗ mũi, chở hai người bay lên, đi tìm Vũ tộc.

Bạn có muốn thử làm ninja ?

Thiên Long Bát Bộ phiên bản Thần Long Chiến

Chú thích:

(1) Lực bạt sơn hà khí cái thế: Nguyên gốc là “Lực bạt sơn hề, khí cái thế”, câu đầu trong Cai Hạ Ca của Hạng Vũ, có nghĩa là lực đánh bay sông núi, khí thế ngợp trời.

(2) Ý nói trời đổ tuyết rất to, bông tuyết to và trắng như lông ngỗng

(3) Tác giả chơi chữ. ‘Hồng’ vừa có nghĩa là màu đỏ, vừa có nghĩa là tiền lời, tiền hoa hồng. ‘Hắc oa’ nghĩa đen là cái nồi đen, nghĩa bóng là bị oan ức. ‘Cõng nồi đen’ là bị đổ oan. ‘Thanh bạch’ nghĩa bóng là trong sạch, vô tội; nghĩa đen là màu xanh và trắng, hoàn toàn tương phản với đỏ và đen. Cả câu ám chỉ Đại Hồng Điểu vốn chẳng tử tế gì, bị oan hay không cũng

đáng đời.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 137: Đại Thắng

"Gào..."

Trên bầu trời truyền xuống tiếng sói tru làm cho nhiều mãnh thú trong dãy núi kinh ngạc, ngửa đầu lên quan sát thì chỉ thấy một con Đại Hồng Điểu vỗ cánh vừa bay ngang qua nơi này.

"Nhìn cái gì, chưa từng thấy cặp cánh nào vừa xinh đẹp vừa đầy khí thế bá chủ như thế hả?" Đại Hồng Điểu liếc mắt nhìn bọn họ, đầy vẻ khinh thường.

"Đây là loài chim gì, sao lại phát ra tiếng sói tru?"

"Hơn nửa là con lai rồi, chính là đời sau của Hỏa Vân Tước với Ma Lang."

Có hung thú ở bên dưới nói nhỏ, nhận xét từ đầu đến chân.

Đại Hồng Điểu nhận lấy nổi oan khuất, vốn tâm tình không được vui mà bây giờ lại càng thêm khó chịu, đưa mắt nhìn những hung thú đang ở dưới dãy núi, quát: "Cái đám dế nhũi các ngươi thì biết cái gì, ông đây chính là đời sau của thần điểu Chu Tước, dám ăn nói bậy bạ, ông đây một phát quét sạch các ngươi!"

"Gào..."

Một con Bạo Viên từ trong hẻm núi lớn nhảy ra cao tới hơn trăm mét, cả người đen thui, bộ lông dày cộm, tràn đầy khí tức hung hăng, nó đột nhiên nhảy lên không trung chộp thẳng về phía Đại Hồng Điểu.

Đại Hồng Điểu gào một tiếng kỳ lạ, vỗ cánh thật mạnh rồi chạy trốn thật

nhanh, cự chưởng của Bạo Viên xượt qua thân, thiếu chút nữa thì chụp trúng nó, nó biến thành một ngọn lửa biến mất khỏi dãy núi này, chuyện này khiến cho cả người nó chảy đầy mồ hôi lạnh.

"Đây là chỗ quái quỷ gì không biết nữa, sao lại nguy hiểm như vậy, ở ngoài Đại thế giới ông đây toàn xưng vương xưng bá, vậy mà đến nơi này lại bị bắt nạt nữa chứ, trước kia đều do ta chà đạp người khác mà." Đại Hồng Điểu không ngừng tức giận, thiếu chút nữa không kìm nén nổi.

Nhóc Tỳ và Tiêu Thiên cũng rất kinh ngạc, con Bạo Viên kia rất mạnh mẽ, người bình thương không thể nào đối phó được, cảnh giới lại cao thâm khó lường, chính là dân bản địa ở nơi đây.

Bọn nó một đường phi hành, tìm kiếm tung tích đám người Vũ tộc, nhưng kết quả thì lại chẳng ra gì.

"Đi sa mạc, không chừng bọn họ vẫn chưa từ bỏ ý định mà vẫn ở chỗ đấy." Nhóc Tỳ nói lên suy đoán của mình.

Sa mạc rộng lớn màu vàng bao la bát ngát, những hạt cát óng ánh làm hoa mắt con người, nơi này quả thực mênh mông vô biên, hoàn toàn yên tĩnh.

"Nói trước nha, chút nữa ta không liều mạng đâu, mấy lão già kia quá đáng sợ, giữ mạng sống còn quan trọng hơn." Đại Hồng Điểu nói.

"Nếu như không có chuyện gì xảy ra thì mày chỉ cần mang theo bọn tao trốn là được rồi." Nhóc Tỳ nói.

Hơi nóng cuồn cuộn khiến cho cảnh vật nơi đây trông rất mơ hồ, bọn họ tiến vào sâu trong sa mạc để tìm kiếm, đồng thời Nhóc Tỳ cũng nhân cơ hội này thử tìm Thái Nhất Chân Thủy.

"Một bình nước thần này ít nhất cũng phải mấy cân, đủ để chia cho mỗi người." Tiêu Thiên nói, hắn biết rất rõ để tiếp cận được Thái Nhất Chân Thủy thì vô cùng nguy hiểm.

"Càng nhiều càng tốt, ta cảm thấy bao nhiêu cũng chẳng đủ." Nhóc Tỳ nói, ngoài trừ cho chính mình, nó còn nghĩ tới những người ở Thạch thôn, nó lẩm bẩm đếm ngón tay, nói: "Tộc trưởng gia gia, Hổ thúc bọn họ, còn có Đại Tráng, Nhị Mãnh, Bì Hầu..."

"Chính xác, thứ tốt như thế sao mà sợ nhiều được." Đại Hồng xen vào.

"Không phải chuyện của ngươi." Thiếu niên áo màu bạc nói, trên đường đi hắn luôn luôn chú ý đề phòng với con chim này như thể đề phòng những tên cướp vậy.

"Trời ạ, ngươi để cho ta chết đi cho rồi, khó chịu quá đi thôi, ta chính là một con thần điểu có dòng dõi thuần khiết mà lại rơi vào tình cảnh như thế này sao?" Đại Hồng Điểu oan ức, nó rất muốn tranh cãi nhưng mà nói không nên lời, đành phải mổ Nhóc Tỳ hai cái.

"Im lặng!" Nhóc Tỳ nói, hình như nó nghe thấy âm thanh gì đó.

Đại Hồng Điểu nhanh chóng lượn xuống sát dưới đất, cẩn thận xuyên qua một cồn cát rồi nhìn về phía trước, kêu lên: "Có một ông già dẫn theo mấy tên nhóc vắt mũi chưa sạch."

Những ngày gần đây vẻ mặt Vũ Văn Thiên rất u ám, trong lòng rất ấm ức đau khổ, thường xuyên nghiến răng nghiến lợi, hận không thể lập tức bắt tên nhóc đầu gấu kia rồi lăng trì xử tử nó.

Hắn năm nay gần sáu mươi tuổi, tu vi kinh người, lần này phải áp chế tu vi để tiến vào nơi đây chưa thu được kết quả gì mà lại mất đi hai chân, trở thành người tàn phế, đây đúng là một thất bại và đả kích nghiêm trọng.

Mà ngay khi hắn gần đạt được Thái Nhất Chân Thủy thì tên thiếu niên đáng hận kia lại từ đâu trên trời giáng xuống, hủy diệt đi mọi hy vọng để Vũ tộc quật khởi, khiến cho hắn càng thêm nóng nảy và căm giận.

"Đừng để ta phải nhìn thấy cái mặt của ngươi, nếu không tất nghiền nát xương cốt ngươi, từ từ dằn vặt ngươi cho đến chết!" Hắn nhịn không được

mà gào thét.

Bên cạnh còn có vài tên nam nữ, đều là những thiên tài trong Vũ tộc, có hai người chịu trách nhiệm khiêng Vũ Văn Thiên đang ngồi trên một chiếc ghế tiến lên trong sa mạc.

Đối với vị thúc gia đang đau khổ này bọn họ đều rất hiểu, dù sao có một thân tu vi kinh người như thế mà lại phải phong ấn lại, không thể sử dụng toàn lực, rồi lại bị một tên nhóc con dằn vặt cộng với hai chân đã mất đi, tự nhiên là phẫn uất rồi.

"Tử Mạch muội muội đã đi mời Thạch Nghị biểu đệ rồi, nếu như hắn tới đây sử dụng Song đồng để phá hư không, nhất định sẽ tìm ra được tên nhóc siêu quậy kia." Một gã thiếu niên nói.

"Hy vọng Thạch Nghị biểu đệ sẽ tới đây, không biết đệ ấy đã thoát khỏi cấm địa kia chưa nữa, nếu như đạt được Thiên cốt, như vậy đệ ấy nhất định lột xác thêm lần nữa, chắc chắn sẽ không có người nào so sánh được."

Cả đám người tràn đầy hi vọng, bọn họ vô cùng kính nể và tin tưởng tên Thạch Nghị kia.

"Đừng để ta tóm được hắn!" Vũ Văn Thiên cắn răng, vô cùng buồn khổ, hai chân đã mất đi thì có thể mọc lại được sao, muốn như thế thì phải có được những thánh vật bất phàm nào nữa? Hắn cảm thấy đời người vô cùng u ám, mù mụt dăng đầy.

"Hết thảy đều do ngươi tự rước lấy thôi." Một thanh âm truyền tới, ở sau cồn cát xuất hiện một người một chim, cầm đầu chính là tên nhóc siêu quậy đã làm cho toàn bộ Vũ tộc tức giận.

"Lại là ngươi, vậy mà vẫn dám xuất hiện!" Vũ Văn Thiên giận dữ, hắn chính là người phụ trách việc tìm kiếm Thái Nhất Chân Thủy ở trong sa mạc này, không có đi đuổi bắt vậy mà không nghĩ tới Nhóc Tỳ lại gan to bằng trời, không ngờ sử dụng hồi mã thương* mà xuất hiện.

(*): Quay đầu lại bất ngờ đâm ngọn thương vào kẻ địch. Ý trong đoạn này đại khái là Vũ Văn Thiên không có đi tìm giết Nhóc Tỳ mà ngược lại Nhóc Tỳ chạy tới giết chết hắn.

"Trong lòng ngươi oán hận người khác, vậy có bao giờ ngươi nghĩ tới vì sao mình lại như thế không hả, nếu như các ngươi không muốn giết ta thì sao lại thành ra như thế này." Nhóc Tỳ liếc mắt nhìn về phía hai ống quần trống không mà nói.

"Nhãi con, nạp mạng đi!" Vũ Văn Thiên vẻ mặt dữ tợn, vỗ mạnh vào thành ghế rồi bay lên trời cao nhắm thẳng về phía Nhóc Tỳ, khí tức hung hãn hơi dọa người.

Hắn tức giận trợn tròn hai mắt, lông mày dựng thẳng, lệ khí ép người, đôi bàn tay đánh tới, màn hào quang của phù văn lấp lánh bao phủ về phía trước.

Thực lực của Nhóc Tỳ tăng lên rất nhiều, lần này đối mặt với hắn cũng không có hoảng loạn, nhanh chóng lấy ra Cốt Tiễn màu vàng, những tiếng răng rắc vang liên khiến cho phù văn không ngừng tan vỡ.

"Mở!"

Nhóc Tỳ hét lớn, lòng bàn tay phát sáng, tia chớp bay vọt lên, kết hợp phù văn với lực lượng thân thể, đón lấy bàn tay lớn lờ mờ trên trời cao.

Tiếng sấm nổ vang lên thật lớn, bàn tay đã kết hợp phù văn của Nhóc Tỳ đụng phải bàn tay lớn lờ mờ kia làm chấn động cả sa mạc, những hạt cát như là sóng lớn nhanh chóng khuếch tán ra xung quanh, hình thành nên nhiều ngọn sóng lớn.

Cảnh tượng này làm cho mọi người kinh hãi, sóng cát màu vàng ngập trời bao phủ toàn bộ nơi đây, che kín cả bầu trời, vô cùng kinh khủng.

"Rầm!"

Vũ Văn Thiên khiếp sợ, sau khi chưởng đối chưởng, cả người hắn bay ngược ra sau, xương cánh tay tê rần, hoàn toàn mất đi cảm giác. Điện mang lượn lờ trên cánh tay, thân thể hắn run lên bần bật, sau đó phun ra một ngụm máu tươi.

Hắn thật sự không thể tin được, cảnh giới của chính mình cao bao nhiêu, trình độ phù văn vượt xa tên thiếu niên này nhưng trong quá trình lấy cứng trọi cứng này, hắn như là bị sét đánh, lực lượng cực lớn kia quá kinh khủng, xuyên qua sự ngăn cản của phù văn rồi đánh thẳng lên trên người hắn.

"Đây chính là lực lượng thân thể thuần túy!" Trong lòng hắn chợt lo lắng và sợ hãi, thiếu niên này quá đáng sợ, nếu như cứ mặc nó phát triển thì sau này sẽ đến mức nào đây.

"Răng rắc!"

Nhưng mà, không để cho hắn suy nghĩ nhiều, xương cánh tay truyền đến những thanh âm vỡ vụn, lực lượng cực lớn kia xuyên qua phù văn tiến vào cơ thể hắn vẫn chưa từng tiêu tan, mà lúc này mới bắt đầu bùng phát.

Tiếp theo cánh tay của hắn bị đứt thành nhiều đoạn, đau đến nỗi người đầy mồ hôi, hắn không thể nào chấp nhận được sự thật này. Quá đáng sợ, thần lực thiên phú cỡ này đúng là vô cùng kinh người, hắn cho rằng nhất định phải đem tin tức này nói cho tộc nhân của mình biết, không thể để cho đứa nhỏ này trưởng thành được.

Vũ Văn Thiên gầm lên đầy giận dữ, trong miệng phun ra một chùm ánh sáng, một chiếc sừng thú toàn thân đen thui bay ra ngoài, những làn ánh sáng màu đen không ngừng tản mát ra xung quanh, trông rất tà khí, hơn nữa bên trong phát ra những tiếng ô ô, thần âm điếc tai như muốn đoạn hồn phách của người khác.

"Tà mị quỷ quái đều bại lui!" Nhóc Tỳ gào to, bảo kính Toan Nghê trong lòng bàn tay tỏa sáng, chiếu ra từng tia sấm sét đầy dương cương, điện mang màu vàng thô to xuyên thủng làn khói đen quét thẳng về phía trước.

"Bùm!" Sừng thú ở phía đối diện run rẩy không địch lại được với bảo kính Toan Nghê, dù sao đây cũng chính là chí bảo được lấy từ trên người của Thái Cổ di chủng, hơn xa những bảo cụ thông thường.

"Không tốt, sau khi thúc gia mất đi hai chân thì nguyên khí tổn thương rất nhiều, mà bảo cụ cũng không bằng đối phương, hơn phân nửa là không địch lại rồi." Những thanh niên trẻ tuổi ở phía sau liếc mắt nhìn nhau rồi cùng nhau xông lên phía trước.

"Muốn lấy nhiều thắng ít sao?" Thiếu niên áo bạc Tiêu Thiên đứng ra, hắn đã mở được Động Thiên thứ tám, tuyệt đối là thiếu niên tuyệt đỉnh kỳ tài trong Nhân tộc, có thể dùng sức một người ngăn cản những tên này.

Cùng lúc đó, Đại Hồng Điểu mặt tối sầm lại, đôi chân to bước dài về phái trước, tâm tình của nó hiện giờ không được tốt, cặp cánh như trở thành đôi tay mang theo nồi đen, nhanh chóng xông lên phía trước xả cơn giận trong lòng vào đám người này.

"Đám khốn kiếp các ngươi lại dám bắt nạt ta, ông đây đánh chết các ngươi!"

Mọi người ai nấy đều ngơ ngác, Đại Hồng Điểu quá cuồng bạo, mang theo nồi đen hết nện lại đập, đánh nát bét một vài binh khí, tiêu diệt những tấm phù văn, nồi sắt rung lên thùng thùng, sau đó rất nhanh lại có thêm mấy cái đầu người bị đập thành hồ lô máu. (Có lẽ là bị đập méo thành hình hồ lô)

Đám người Vũ tộc buồn phiền, con chim này điên rồi sao, có ai chọc giận, có ai bắt nạt nó đâu? Không hiểu vì sao lại chạy đến công kích chúng ta, còn liên tục nguyền rủa khiến người khác căm hận.

Trong trận chiến này, thiếu niên áo bạc chỉ phụ trách việc vây chặt, phòng ngừa những đệ tử Vũ tộc chạy trốn, còn những chuyện khác đều giao hết cho Đại Hồng Điểu.

Dù nói thế nào, nó cũng là Thái Cổ di chủng, thực lực cực kỳ mạnh mẽ,

dù ăn quả đắng trong tay Nhóc Tỳ, không có nghĩa là nó yếu, ngược lại nó cực mạnh, ít có địch thủ.

Một con chim mang theo một cái nồi đen, nện đông nện tây, tức giận đến điên cuồng, khiến cho đám đệ tử của Vũ tộc kêu khổ liên tục, tất cả đều bị nồi đen đập sứt đầu chảy máu, đứt gân gãy xương.

Một bên khác, Nhóc Tỳ quyết đấu với trưởng lão Vũ tộc giống như một con Hống non, mỗi lần chạy trốn đều cuốn lấy cát vàng che kín cả bầu trời, hung mãnh và cuồng bạo.

Ông một tiếng, bảo kính Toan Nghê tỏa sáng, tia chớp mãnh liệt đánh nứt chiếc sừng thú màu đen kia, làm cho nó tối sầm lại.

Ánh mắt Nhóc Tỳ sáng rực, đột nhiên công kích về phía địch thủ.

Vũ Văn Thiên dùng sức vỗ lên mặt đất mượn lực bay lên lần nữa, phù văn dăng kín đầy người, sức mạnh của dông tố xuất hiện.

Nhưng mà, đây chính là sa mạc, thần năng của hắn bị ép đến mức yếu nhất, cộng thêm hai chân và một cánh tay bị thương nặng cho nên sức chiến đấu rất yếu.

Sức mạnh dông tố kia không thể làm gì Nhóc Tỳ, bị nó dùng bảo kính Toan Nghê chiếu một cái liền tán loạn.

"Vù!" Cốt Tiễn màu vàng bay ra ngoài, cắt đứt đôi sừng thú màu đen vốn đã nứt sẵn rơi trên mặt đất.

Vũ Văn Thiên vô cùng đau lòng xém tý nữa là hộc máu, một bảo cụ mạnh mẽ như thế bị hủy ngay trước mắt.

Thái Cổ di chủng quá mạnh mẽ, không có mấy người giống như Nhóc Tỳ, hai tay cầm hai binh khí đẳng cấp cỡ này đủ làm cho những đại tộc siêu cấp thèm đến đỏ mắt.

"Nhãi con, cho ngươi xem sức mạnh cấm kỵ!" Vũ Văn Thiên bị thương nặng hơn nữa bảo cụ cũng bị hủy, trong lòng vô cùng sợ hãi, rít gào không thôi.

"Hắn muốn phá bỏ phong ấn, muốn đánh một đòn sau cùng trước khi chết, mau lùi lại!" Thiếu niên áo bào bạc hét lớn.

"Lui!" Nhóc Tỳ phát ra một tiếng gầm nhẹ, nhanh chóng nhắc nhở Đại Hồng Điểu. Tiếp đó nó giẫm mạnh trên mặt cát, lập tức bụi cát ngập trời, sóng cát cuồn cuộn.

Vũ Văn Thiên nở nụ cười khinh bỉ, hắn vẫn chưa vận dụng đến sức mạnh cấm kỵ, chưa từng phá bỏ phong ấn, bởi vì hắn chưa muốn chết mà hắn chuẩn bị lấy ra một bảo cụ khác, rồi nhân cơ hội đó mà bỏ trốn.

Một chiếc Linh Vũ* màu tím xuất hiện, hào quang lưu chuyển, hắn ngồi ở phía trên như muốn bay vút lên trời cao.

(*): Lông đuôi chim.

Đột nhiên, một luồng chấn động kinh khủng ập tới, hào quang chói mắt, Cốt Tiễn màu vàng xuất hiện kẹp đứt đôi Linh Vũ, thân thể của Vũ Văn Thiên thiếu chút nữa cũng đi theo Linh Vũ luôn.

Cùng lúc đó, một bóng người thật nhanh lướt qua, một tiếng 'Bụp' nhẹ nhàng vang lên, đầu của hắn rơi xuống đất, bóng người nhanh chóng lui lại né tránh dòng máu tươi đang bắn lên.

Nhóc Tỳ cũng không rút lui mà đưa chân đá vào bão cát thừa dịp di chuyển đến chỗ gần đó rồi ra tay đầy ác liệt và quyết đoán.

"Ngươi..." Trước khi cái đầu lâu rơi xuống đất thì chỉ nói ra được một chữ như thế, hắn chỉ biết giương mắt mà nhìn, tràn ngập sự không cam và tuyệt vọng.

"Nếu như ngươi thật sự quyết tâm sử dụng sức mạnh cấm kỵ thì chắc

chắn sẽ không rống lớn như thế." Nhóc Tỳ đưa mắt nhìn xuống.

"Phốc!"

Vũ Văn Thiên phun ra ngụm máu cuối cùng, hai mắt ảm đạm, lúc chết hắn chỉ biết ôm theo lòng căm phẫn và uất ức xuống suối vàng, nếu biết trước như thế không bằng vận dụng sức mạnh cấm kỵ liều mạng với nó.

"Trưởng lão đã chết, thúc gia thất bại rồi!"

Con cháu Vũ tộc sợ hãi như trời sắp sập đến nơi, tộc lão mạnh mẽ như thế mà còn chết trận, thử hỏi bọn hắn làm sao mà chống lại được? Tuyệt đối không phải là đối thủ.

"Chạy nhanh, phải cầu viện Thạch Nghị biểu đệ thôi!" Có người hét lớn, bọn họ bắt đầu chia nhau bỏ chạy.

"Ông đây chém giết chưa đã gì hết, ai cho các ngươi đi đấy!" Đại Hồng Điểu lại tức giận, lấy ra nồi đen không ngừng đập mạnh về phía mấy người bỏ trốn kia.

Cùng lúc đó, thiếu niên áo bạc cũng ra tay, không cho một tên nào trốn thoát, kết cục của trận chiến này đã định sẵn từ trước rồi.

Hai người Vũ Côn, Vũ Văn Thành đã rời khỏi sa mạc để tìm tung tích Nhóc Tỳ, mà Vũ Tử Mạch lại đi tìm Thạch Nghị, ngoại trừ ba người này ra thì toàn bộ người của Vũ tộc tiến vào Bách Đoạn sơn đã chết hết.

Sua khi rời khỏi sa mạc, tâm tình của Đại Hồng Điểu hình như tốt hơn rất nhiều, nó bắt đầu cười đùa vui vẻ.

"Sức chiến đấu của ông đây tuyệt đối vô song, một mình ta quét sạch toàn bộ chúng nó, khâm phục mình quá đi mà."

Nhóc Tỳ cười híp mắt, nói: "Chính xác, rất có tiến bộ, lần sau khi đối phó với Vũ Côn và Vũ Văn Thành thì cho phép một mình mày xuất thủ."

Đại Hồng Điểu nhanh chóng lắc đầu, nói: "Không được, hai lão già kia quá mạnh, ta đánh không lại. Nhưng ta đoán chắc chắn sau khi nhận được tin tức bọn họ sẽ tức điên lên cho mà xem, sau đó chúng ta đi đánh lén nói không chừng sẽ có kết quả tốt."

Không cần nghĩ ngợi nhiều, hai tên đại cao thủ của Vũ tộc kia sau khi biết được chuyện này nhất định sẽ phát điên, lần này bọn họ tổn thất quá lớn, những thiên tài đi vào đều chết hết, chuyện này thật khó mà chấp nhận được.

Thiếu niên áo bào bạc rời đi, hắn muốn tìm một chỗ để ẩn trốn không muốn tiếp tục mạo hiểm nữa, chỉ cần bảo vệ được chiếc bình nước thần kia thì chính là thu hoạch lớn nhất rồi.

Nhóc Tỳ không có Định Quang Châu, nó vẫn chưa lấy phần của mình mà gửi lại cho thiếu niên này cất giữ, nó tiếp tục kế hoạch thăm dò tiểu thế giới này.

Một cánh cửa phát sáng xuất hiện, đó chính là một thông đạo có thể giúp nó rời khỏi vùng đầm lầy này để tới một khu vực khác.

Đại Hồng Điểu vụt qua, bay dọc theo thông đạo màu vàng để tiến vào một mảnh thiên địa mới.

"Là người phương nào tới quấy nhiễu, Võ Vương phủ đang săn bắn di chủng, nhanh chóng rời đi!" Vừa mới tiến vào vùng thế giới mới này thì có một người quát lớn về phía Nhóc Tỳ đang ngồi trên lưng Đại Hồng Điểu.

"Võ Vương phủ..." Ánh mắt Nhóc Tỳ lập lòe, không phải là nơi mình ra đời sao, vậy mà lại gặp được tộc nhân rồi, chỉ là năm đó người của Võ Vương phủ không chọn nó, đại đa số đều đứng về phía Thạch Nghị.

Bạn có muốn thử làm ninja ?

Thiên Long Bát Bộ phiên bản Thần Long Chiến

Ps: Đáng lẽ định post 5c mà tối mới lấy đc máy tính, thành ra mới biên

đc 3c, thui mai tiếp tục 3c nhé

Hống: Theo sách cổ ghi lại là loài thú dữ có hình dáng gần giống con chó, ăn thịt người ở phương bắc, cũng có truyền thuyết cho rằng Hống là con của Long Vương, có thói quen canh gác. Cho nên thường được tạc tượng để canh cửa nhà, trong dân gian còn có thể gọi nó là "Sư tử đá". (nguồn: baike.com)

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 138: Con Cháu Võ Vương Phủ

Một con Tử Điêu dài tới một trượng*, toàn thân màu tím óng ánh, cặp mắt giống như hạt ru-bi long lanh trong sáng, đi ngang qua núi rừng rồi xuất hiện tại nơi đây.

(*) Tử Điêu: chồn tía

Trượng: Từ thời Minh, Thanh trở lại đây, 1 trượng = 10 xích (thước) = 3.33333333…… mét

Một nhóm cường giả thiếu niên cũng nhanh chóng chạy tới, lấy ra bảo cụ đánh về phía trước như là muốn thu phục bằng được con Thái Cổ di chủng còn nhỏ này.

"Thật là thần tuấn, con Tử Điêu này rất bất phàm, nếu như không phải nó bị trọng thương thì đám người này đừng hòng làm gì được nó," Đại Hồng Điểu ngạc nhiên.

Đây chính là một con Thái Cổ di chủng hiếm thấy, linh khí ép người với lại cũng không thiếu khí tức hung ác, giữa trán nó có một con mắt nằm dọc, không biết đã cùng tranh đấu với sinh vật nào mà lại xuất hiện một dấu móng tay rất đáng sợ.

"Nhanh chóng rời đi, Võ Vương phủ đang bắt Thái Cổ di chủng, không được cản trở!" Có một người nhanh nhẹn xông lên phía trước hét lớn.

Nhóc Tỳ từ trên lưng Đại Hồng Điểu nhảy xuống cũng không thèm để ý đến người vừa rồi, mà chỉ chăm chăm về phía con Tử Điêu đang bị bao vây kia, nó cảm thấy con vật này chính là một loại thuốc vô cùng bổ dưỡng.

"Ta đang nói các ngươi đấy, có nghe không hả!" Lại có người hét lớn,

nhanh chóng vọt về phía trước rồi niêm phong lại thông đạo màu vàng kia, phòng ngừa việc Tử Điêu chạy trốn đến khu vực khác.

Nhóc Tỳ không thèm để ý, nó vẫn như trước thể hiện ra vẻ suy tư.

Đám người kia tức giận, vẻ mặt lãnh khốc đi về phía trước, có người nhìn về phía Đại Hồng Điểu, nói: "Hỏa Vân Tước, nó cũng là một con Thái Cổ di chủng."

"Chúng ta đang nói với ngươi đó, điếc à?" Người cầm đầu mày rậm mắt to, động tác mạnh mẽ, nhìn khoảng mười lăm mười sáu tuổi, anh khí* bức nhân nhìn về nơi này.

(*): Khí khái anh hùng.

Nhóc Tỳ nhìn lại đám người kia rồi rơi vào trầm tư, cố gắng từ trong ký ức nhạt nhòa của mình để nhớ lại mấy người này là ai, rất có thể hồi nhỏ nó đã từng chơi đùa với một trong những người này. Nhưng cho dù suy nghĩ thế nào đi nữa thì vẫn không cách nào nhớ ra được, hơn tám năm rồi mà. Những đứa trẻ ngày xưa nay đều trở thành những thiếu niên anh khí bừng bừng.

Hay là những người này không phải là những đứa trẻ mà năm xưa mình đã từng thấy.

Trước khi Nhóc Tỳ bị bệnh cũng có một vài anh họ chơi đừa với nó. Nhưng từ khi nó mất đi Chí Tôn cốt, càng ngày càng yếu ớt hơn thì không có một ai tới tìm nó để chơi đùa, duy chỉ có mỗi mình a Man làm bạn.

"Này, ngươi có nghe hay không đấy." Có người trách mắng.

"Nghe chứ, ta đứng ở một bên quan sát là được rồi, vùng đất này lớn như vậy thế nào cũng có chỗ cho ta mà." Nhóc Tỳ lên tiếng.

Đại Hồng Điểu ngạc nhiên, tên nhóc siêu quậy này hình như có chút là lạ, lại hạ mình đến như vậy.

"Chúng ta muốn ngươi lùi sang một bên, đừng làm ảnh hưởng đến việc bắt Thái Cổ di chủng của chúng ta." Có người trách mắng.

Nhóc Tỳ trợn mắt, nhìn chằm chằm vào bọn họ mà không nói năng gì.

Đại Hồng Điểu không đồng ý, nói: "Ông đây cứ đứng ở đây đấy, vì sao lại phải nhường đường cho các ngươi, các ngươi nghĩ mình là ai?"

Bên ngoài nó xưng vương xưng bá, không một ai dám trêu chọc cho nên sớm đã hình thành nên tính cách Sơn đại vương. Khi tiến vào Bách Đoạn sơn tự nhiên cũng không phải hạng hiền lành gì.

"Con chim này thật hung hăng quá mà, cũng là một Thái Cổ di chủng, ta nghĩ hay là bắt luôn cho xong." Một người lạnh lùng nói, hắn sớm đã để ý đến Đại Hồng Điểu rồi.

Mấy người cầm đầu giơ tay vẫy một phát, đám người này nhanh chóng vây chặt con Tử Điêu kia, đồng thời bọn họ dường như cũng nhắm vào Nhóc Tỳ cùng Đại Hồng Điểu.

Nhóc Tỳ thở dài một hơi, vứt bỏ hồi ức mà trở lại với hiện thực, con mắt nhấp nháy, nói lời chân thành: "Ta cảnh cáo các ngươi, đừng nên chọc đến ta!"

"Chúng ta cũng không muốn bắt nạt ngươi, nhưng đứng ở nơi này làm vướng bận đến việc bắt con Tử Điêu này của chúng ta, vì thế ta khuyên ngươi nên rời đi, nếu không thì tự gánh lấy hậu quả." Người cầm đầu nói, giận đến tái mặt.

Ở đằng sau hắn có một số người nhìn chằm chằm về phía Đại Hồng Điểu, trong lòng nôn nóng rất muốn bắt luôn con chim này.

"Chỗ này rộng như thế, chiến trường của các ngươi nhiêu đó là đủ rồi, đừng có nhiều lời làm phiền đến ta." Nhóc Tỳ thẳng thắng nói ra quan điểm của mình.

"Con bà nó, tên nhóc ngươi nhìn cái gì, vậy mà lại dám nhìn thẳng mặt ông mày, chút nữa phải hầm thịt ngươi để ăn mới được!" Đại Hồng Điểu cả ngày vui đùa với Nhóc Tỳ, khi mở miệng đe dọa người khác là lại lôi chuyện nấu nướng, hầm ninh ra nói.

"Ha ha... Quả nhiên rất mạnh miệng, cũng không có nhiều người chủ động tới trêu chọc người Võ Vương phủ chúng ta, sau khi tiến vào Bách Đoạn sơn ngươi chính là người đầu tiên!" Có người cười to.

"Nói nhiều làm gì, bắt bọn chúng lại, ta thấy con Hỏa Vân Tước này cũng rất đẹp, bắt nó lại rồi thuần dưỡng sau này nhất định là một tọa kỵ bất phàm." Một đám người cười to, chuẩn bị tiến hành vây bắt.

Sắc mặt Đại Hồng Điểu đen lại, vốn tâm tình của nó không vui vẻ gì mà bây giờ có người lại chọc điên nó, nói: "Dám đánh chủ ý lên người ông nội các ngươi à, các ngươi lo đi tắm rửa sạch sẽ mà chuẩn bị nhảy vào nồi cho ông."

Đám người sắc mặt lạnh lùng, áp sát về phía trước.

"Ta nói lại lần nữa, chớ chọc đến ta." Nhóc Tỳ mở miệng lần nữa.

"Ngươi nghĩ mình là ai, tưởng như Thạch Nghị của bộ tộc ta sao, chỉ cần có thể sánh với huyết mạch chư thần thì có thể khinh thường chúng ta, nếu không tự gánh lấy hậu quả!" Người cầm đầu sắc mặt lạnh lùng.

"Ta đành phải thay Võ Vương dạy dỗ các ngươi một phen mới được." Nhóc Tỳ thần sắc bình tĩnh, nhanh chân di chuyển về phía trước.

"Thật là phản rồi, lời này cũng dám nói!" Đám người giận dữ, dưới con mắt bọn họ đây chính là khiêu khích cả Võ Vương phủ.

Một thiếu niên thiên tài vọt lên, mở miệng hét lớn một tiếng, phù văn dâng lên bao phủ về phía Nhóc Tỳ.

Nhóc Tỳ vô cùng bình tĩnh, giơ tay vỗ nhẹ một phát, phù văn đầy trời

toàn bộ tiêu tán, trong tay sinh ra một tia điện lượn lờ trên thân thể người nọ, nhanh chóng kéo hắn tới phía mình.

"A..." Thiếu niên này kêu to, khói trắng bốc đầy người, tứ chi co giật, ngã nhào xuống dưới chân Nhóc Tỳ.

Mọi người giật mình, vừa mới đối mặt nhau vậy mà một gã thiên tài liền bị đánh gục, thiếu niên này quả nhiên phi phàm!

Người dẫn đầu bước lên phía trước, ánh mắt như điện, hai tay quơ quơ tức khắc có làn gợn sóng xuất hiện hóa thành một con giao long đang vẫy đuôi, hắn xuất ra bảo thuật đánh về phía Nhóc Tỳ.

Nhóc Tỳ đứng tại chỗ vẫn chưa động đậy gì, lòng bàn tay phát ra ánh sáng rồi hóa thành một tia sấm sét, tia chớp màu vàng đánh ra khiến cho con giao long kia không ngừng dao động, cuối cùng cũng phải tiêu tán.

"Thật mạnh!"

Cả đám thiếu niên Võ Vương phủ trở nên nghiêm túc, lần này rất có khả năng đụng phải người lợi hại rồi.

"Giết!"

Tên thiếu niên kia xuất thủ lần nữa, nhanh chóng lấy ra một tấm da thú đặt trên tay, phát ra những làn bảo quang phù văn, từ từ tấm da thú dung hợp với thân thể rồi như thành một phần cơ thể của hắn.

"Hống..."

Hắn ngửa mặt gào thét, thân thể cao lên một đoạn dài, hơn nữa cánh tay xuất hiện chi chít vảy hóa thành một vuốt giao vô cùng thô to đánh về phía trước.

Nhóc Tỳ kinh ngạc, bảo cụ mà đối phương nắm giữ chính là tấm da của một con giao thú. Cùng kết hợp với nhau lại hóa thành vuốt giao.

Trên bộ vuốt giao thô to chi chít vảy, thứ này có thể phá núi vỡ đá, Nhóc Tỳ tránh sang một bên. Vuốt giao lập tức đánh nát bấy tảng đá nặng mấy vạn cân, bụi bay mù mịt.

Rõ ràng thân phận của tên thiếu niên này không bình thường, bởi vì bảo cụ rất hiếm. Mặc dù thuộc Võ Vương phủ nhưng cũng không thể nào trang bị cho mỗi đứa nhỏ một chiếc phù cốt nguyên thủy được.

Như vậy đám người này chỉ có hai chiếc bảo cụ mà thôi, phàm là người nắm giữ ắt thân phận không bình thường.

"Tốt, bắt hắn lại!" Một đám thiếu niên cổ vũ.

Vuốt giao thô to không gì không xuyên được, lực lượng lớn vô cùng, tiếp tục tiến tới.

Nhóc Tỳ hừ lạnh một tiếng, không tránh né nữa, nhìn ra được uy lực của bảo cụ này, lòng bàn tay của nó phát sáng, sấm sét đan xen, tay không trực tiếp nghênh đón.

"Rầm!"

Tiếng va chạm mạnh truyền tới, Nhóc Tỳ vẫn không nhúc nhích, thiếu niên kia mặc dù mượn nhờ bảo cụ để phát huy ra sức mạnh dị thường mạnh mẽ thế nhưng bây giờ lại vô cùng đau khổ, sắc mặt trắng bệch, không ngừng lùi về sau.

Cánh tay của hắn bắt đầu co dật, cùng lúc đó tấm da thú tróc ra khỏi da thịt của hắn, ánh sáng ảm đảm hẳn đi.

"Tay không có thể chống lại bảo cụ?" Đám thiếu niên kia đều ngây người, đây là sức mạnh đáng sợ đến cỡ nào.

Nhóc Tỳ tấn công về phía trước, tốc độ quá nhanh sinh ra cơn gió lớn, cát đá trên mặt đất bay tứ tung, giống như là một con Thái Cổ hung thú bay ngang qua bầu trời.

"Không hay!" Thiếu niên hô to, nhanh chóng dồn sức để chống lại thế nhưng phù văn vẫn bị đánh tan, tên thiếu niên kia quá mạnh, trừ trên trời giáng xuống cướp đi tấm da thú rồi cho ngay vào cổ áo của mình, mạnh mẽ vứt hắn sang bên cạnh gã vừa mới ngã nhào dưới đất kia.

Trong lòng hắn vô cùng tức giận, hắn vừa muốn phản kháng thì ngay lập tức một bàn chân đập thẳng lên ngực hắn, điện quang lượn lờ, tia chớp màu vàng nhanh chóng truyền vào trong cơ thể hắn, khiến hắn không ngừng co giật, trúng đòn nghiêm trọng như thế làm hắn khó lòng nhúc nhích được.

"Cùng nhau tiến lên, bắt lấy hắn!" Những người của Võ Vương phủ biết rằng đã đá phải khối sắt cứng, thiếu niên này quá mạnh vượt qua lẽ thường tình, vượt qua những người cùng thế hệ, có lẽ những người cao hơn hắn nửa thế hệ mới có thể hàng phục được.

Cả đám người xuất thủ, phù văn lượn lờ khắp nơi, còn có một sừng thú phát ra ánh sáng màu đỏ nhạt bay ra, đây cũng là một bảo cụ, phát ra những tiếng ô ô chấn động tâm hồn.

Đại Hồng Điểu thấy thế lập tức vui mừng, chuẩn bị xông về phía trước để đục nước béo cò.

Nhóc Tỳ nhanh chóng ngăn cản lại, nó muốn tự mình động thủ.

Trận chiến này rất kịch liệt, ban đầu có sáu bảy người tham chiến nhưng đến cuối cùng thì toàn bộ đều lên hết, những người còn đang vây công Tử Điêu thì chuyển sang quần công Nhóc Tỳ.

Đại Hồng Điểu đứng ngoài xem cuộc chiến, đồng thời cùng trò chuyện với con Thái Cổ di chủng màu tím óng ánh kia.

Tia điện lấp lóe xen kẽ giữa rừng phù văn lấp lánh, thỉnh thoảng còn có những bảo cụ lóng lánh, hoặc những tiếng kêu gào đau đớn.

Thực lực của đám người Võ Vương phủ rất lợi hại, không phụ thân phận của bọn họ ai nấy đều mạnh mẽ cả, thế nhưng rất đáng tiếc bọn họ thật bất

hạnh khi gặp phải Nhóc Tỳ.

Mặc dù quá trình diễn ra rất kịch liệt, nhưng kết quả thật không nỡ nhìn, đám người này miệng mũi bầm dập, vết thương chồng chất, gần như biến thành đầu heo.

Mặt mày sưng húp, đầu đầy khối u, không biết đã bị Nhóc Tỳ gõ bao nhiêu lần, những người này đều đang quằn quại dưới mặt đất, không một ai có thể đứng dậy nổi.

Sau cùng Nhóc Tỳ chất bọn họ thành một đống thật lớn, rồi ngồi ở trên cùng, hỏi: "Đã phục chưa?"

Đám người hừ lạnh, kết quả là nhận lấy mười mấy luồng điện lưu thô to làm cho bọn họ run lên bần bật, miệng sủi đầy bọt mép.

"Cho các ngươi một bài học đừng cho mình là kẻ mạnh nhất, nếu như các ngươi vẫn muốn trả thù thì đến bao nhiêu ta đập bấy nhiêu." Nhóc Tỳ nói.

Đám người này vô cùng xấu hổ, dù gì bọn họ cũng xuất thân từ Võ phủ, thường ngày đều được xem là người tài năng xuất chúng, vậy mà hiện tại ngay cả một đòn mà cũng không chịu được.

Huống hồ người xuất thủ còn nhỏ hơn bọn họ mấy tuổi, chuyện này quả thực vô cùng nhục nhã.

"Không phục? Ngươi cắn ta a." Đại Hồng Điểu tiến lên, sử dụng đôi cánh như là cánh tay, cầm theo nồi đen điên cuồng đập mạnh, những người này tiếp tục kêu thảm thiết.

Nhóc Tỳ cũng không nói gì, mặc cho nó thích làm gì thì làm.

"Võ Vương phủ lợi hại lắm hả? Vậy mà lại bị ta ngồi lên trên!" Đại Hồng Điểu ngồi ở trên đám người nhảy lên nhảy xuống, hết đánh trái lại đánh phải khiến cho cả đám người mặt mũi càng sưng to hơn.

"Các ngươi tự lo lấy." Cuối cùng Nhóc Tỳ đá mạnh một phát, cả đám người lăn lông lốc, giẫm lên thân thể bọn họ rời đi.

"Hắn là ai?" Cả đám người vô cùng tức giận và khiếp sợ, tên này mới bao nhiêu tuổi chứ vậy mà lại đáng sợ đến thế, so với Thạch Nghị lúc hai ba năm trước cũng không thua kém bao nhiêu.

"Mấy người Tứ ca, Lục ca còn có Cửu đệ đều đã tách ra tự mình xông vào cấm địa, chúng ta đi tìm bọn họ, thông báo cho họ biết về tên thiếu niên đáng sợ này."

"Thạch Nghị đường đệ giờ đang ở nơi nào, lần này mất mặt quá, nếu không thể đánh bại hắn thì ta không phải là người Võ Vương phủ."

Cả đám ai nấy mắt đều thâm đen, miệng méo mắt lác, mặt mày như là đầu heo.

Nơi phương xa, Nhóc Tỳ nhìn chằm chằm Tử Điêu, nhổ một bãi nước miếng, nó luôn cảm thấy nếu hầm chín con này thì chắc chắn ăn rất ngon, dù sao nó cũng là Thái Cổ di chủng mà.

Không biết vì sao nhưng con Tử Điêu rất biết ơn bọn nó, thể hiện vô cùng thân thiện khiến cho nó không nỡ nấu để ăn.

"Ngươi nói cái gì, có một khu di tích, trong đó đều là bảo cụ, nào là Kiếm sơn, sừng thú, Thần hoàn, có thể tự phi hành đã thông linh từ lâu?" Nhóc Tỳ giật mình.

Tử Điêu chính là từ nơi nào đó trốn ra được, nơi đó có rất nhiều thiên tài mạnh mẽ tranh đấu, tuy rằng nó cũng lợi hại nhưng lại gặp phải chuyện suýt chút nữa bị giết chết.

"Không sai, tương truyền nơi đó chính là một trong những cấm địa trọng yếu nhất trong Bách Đoạn sơn, cũng là một trong những bảo địa quý giá nhất!" Tử Điêu đáp.

"Còn chờ gì nữa, chúng ta đi nhanh thôi!" Đại Hồng Điểu ngồi không yên.

"Chẳng trách khu vực ở bên ngoài lại hoang vu không thấy một ai, thì ra tất cả thiên tài đều tới chinh chiến ở những nơi như di tích và bảo địa." Nhóc Tỳ lẩm bẩm.

Bọn nó tiếp tục lên đường, xuyên qua thông đạo màu vàng, xông thẳng về phía trước, một mạch đi qua tám khu vực, liên tiếp đi qua tám cánh cửa màu vàng, vượt qua những khu vực rộng lớn.

Trên đường đi càng ngày càng nhiều cao thủ, càng ngày càng náo nhiệt.

Đúng như vậy, càng hướng về trung tâm Bách Đoạn sơn thì sinh linh càng ngày càng mạnh mẽ, những thiên tài tụ lại thành từng nhóm dần dần xuất hiện.

Cuối cùng bọn nó xông qua hết hai mươi bốn khu vực, trên đường trải qua rất nhiều trận chiến đấu, bởi vì càng ngày càng nhiều thiên tài của các tộc nên không thể trách khỏi việc xung đột được, dẫn tới những cuộc đại chiến nổ ra.

Tốn mấy ngày thời gian rốt cục cũng tiến vào được khu vực vô cùng hoang vu.

Nơi này thiếu sức sống đến cả một ngọn cỏ cũng không có, cả vùng đất màu đỏ đậm như từng bị máu nhuộm qua.

Nhưng mà nơi này không yên tĩnh chút nào, có rất nhiều thiên tài đã tới nơi đây, nơi phía trung tâm mây mù phủ kín, ánh mặt trời lấp lánh, nơi đây giống như là một ma thổ* tràn ngập bảo tàng.

(*): Vùng đất thần bí.

Hai tòa núi đá tạo thành cánh cửa, không gian bên trong vô cùng rộng lớn, khói đen tạo thành từng lớp phủ kín cả khu di tích, thỉnh thoảng có một

vài bảo cụ bay lên, phát ra những tiếng vù vù.

Ở bên ngoài cánh cửa được tạo từ hai tòa núi đá, rất nhiều sinh linh lui tới, ai cũng đang băn khoăn có nên tiến vào hay không.

Nơi này sinh linh quá nhiều nên ở ngoài sơn môn đều chật ních cả, Nhóc Tỳ nhìn sơ qua mà choáng cả mặt, sinh linh nào cũng có hết, có chim lớn màu vàng, có sinh linh giống như con Hống, có Tỳ Hưu, còn có cả Toan Nghê nữa. Cũng có những con cháu của vài gia tộc cổ xưa, cường giả của Tịnh thổ, những Vương tộc của Cổ quốc.

"Nhìn kìa, cái con chim màu vàng óng kia có phải là chim đại bàng không vậy?" Đại Hồng Điểu hơi rụt rè, kéo kéo Nhóc Tỳ.

"Nhìn hình dáng chắc ăn rất ngon đấy." Nhóc Tỳ mắt lóe sáng, lấy vạt áo lau khóe miệng.

Tử Điêu chỉ biết bó tay, trên đường đi nó rất rõ ràng, tên thiếu niên Nhân tộc này còn hung tàn hơn cả Thái Cổ di chủng, tên này đã ăn một vài con Thái Cổ di chủng dám tới khiêu khích mình.

"Nhìn kìa, mặc dù con Li Long kia không thuần huyết nhưng sao ta lại có cảm giác rất đáng sợ, đừng nói là từ trong Thái Cổ Thần sơn đi ra nha?"

Sau khi đến nơi này, cặp mắt của Đại Hồng Điểu không ngừng liếc ngang liếc dọc, hơn nữa nó cũng không dám lớn lối, kiêu căng. Bởi vì đông đảo sinh linh nơi này đều cực kỳ mạnh mẽ, tỏa ra những khí tức làm người khác sợ hãi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Phía trước sơn môn vô cùng nguy nga và tráng lệ, sinh linh đông đảo, hoặc toàn thân chi chít vảy, hoặc mang cặp cánh chim xinh đẹp, những người này đều phun ra nuốt vào hào quang, những loài di chủng mạnh mẽ cũng không thiếu, bọn chúng khi sinh ra đều xuất hiện những dị tượng cả.

Sương mù màu vàng xuất hiện khiến cho toàn bộ nơi đây chấn động, một con quái vật khổng lồ giống như là Xuyên Sơn Giáp dài tới năm mươi mét đột nhiên xuất hiện, thế nhưng cái đầu của nó giống với giao long vô cùng uy nghiêm, hào quang màu vàng lượn lờ quanh mình.

Mọi người kinh ngạc bật thốt lên, đây chính là một con Thổ Hành Long, chỉ cần đứng trên mặt đất thì sức lực của nó vô cùng mạnh mẽ, có thể dời non lấp biển khinh khủng một cách lạ thường.

"Gào..."

Trên một ngọn núi đá xuất hiện một con Bạo Viên cả người đen thui đang ngửa mặt lên trời hét dài, âm thanh như biển gầm khiến cho mọi người kinh hãi. Nó dùng sức nện mạnh vào lồng ngực của mình, thanh âm vang lên như tiếng trống trầm thấp và nặng nề.

"Ầm" Con Bạo Viêm mười mấy mét này bật nhảy lên cao, từ trên ngọn núi đá này nhảy sang đỉnh của ngọn núi bên cạnh, lập tức bụi bay đầy trời cả ngọn núi bị nó đạp nát, nó lại tiếp tục nhảy về phía bên này.

"Rầm" Mặt đất chợt nứt thành bốn mảnh, Bạo Viên màu đen gào rú lộ ra bộ răng nanh trắng bóng, cộng với lồng ánh sáng màu đen đang lượn lờ quanh thân thể trông cực kỳ dữ tợn và hung mãnh.

Mọi người không thể không tránh đường, con Bạo Viên này hung tàn quá nên ai cũng không muốn trêu đến nó, nó cũng không có lập tức đi vào mà đứng ở ngoài sơn môn nhìn vào bên trong mà thôi.

Có một con bướm không ngừng bay lượn trước sơn môn, nó dài hơn một mét, năm màu sặc sỡ phát ra những ánh sáng lung linh.

Mọi người đều sợ hãi, ngay cả con Bạo Viên cũng không còn giơ nanh múa vuốt nữa, nó không tự chủ được bước lui hai bước tỏ ra vô cùng cảnh giác.

"Là Liệt Thiên Ma điệp trong truyền thuyết!" Hai mắt Đại Hồng Điểu sáng ngời, vừa căng thẳng mà lại vừa chờ mong.

Nhóc Tỳ cũng chú ý tới. Con Ma điệp này các đường nét đều sặc sỡ, những thứ này là những phù hiệu thần bí, giống như đạo thể sẵn có nhìn như yếu đuối nhưng thực ra lại vô cùng mạnh mẽ.

Căn cứ vào những gì mà sách cổ ghi chép. Khi hai cánh của Thái Cổ Ma điệp rung lên thì có thể nứt vỡ vạn dặm trời xanh, thông thiên động địa, mạnh mẽ không ai sánh được.

Xa xa có một con chim lớn màu vàng liếc nhìn, ngoài ra còn có một con dị cầm cả người xanh lè nhìn chằm chằm Ma điệp không chớp mắt.

Loại sinh linh này đối với những loại cầm thú có sức mê hoặc trí mạng, nếu như có thể ăn tươi thì thực lực nhất định tăng lên một tầng mới, nhưng như vậy thì thật quá đáng tiếc.

"Ầm" "Ầm"...

Mặt đất chấn động, tiếp tục lại có thêm một con kiến màu đồng cổ dài hơn một trượng xuất hiện. Mỗi lần đạp chân đều khiến mặt đất nứt vỡ, nó giống như một ngọn núi nhỏ đang di chuyển vậy.

"Kiến Thần, đây chính là hậu đại của một loại Thái Cổ thần trùng. Ở thời Thái Cổ, bọn nó kết thành bầy đàn để sinh sống. Có một thời gian xưng hùng xưng bá, mỗi một con đều có khả năng dời núi lấp biển, mạnh mẽ vô song." Có người hít và một ngụm khí lạnh.

"May là chỉ đến có một con."

"Không phải, từ trước đến giờ chúng nó đều sống thành bầy đàn, làm sao chỉ có một con được!"

Quả nhiên vừa mới dứt lời, mặt đất lại tiếp tục rung chuyển, nơi xa xuất hiện một vùng màu đồng thau, tổng cộng có mười hai con, con nào con nấy cường tráng mạnh mẽ.

Trong đó vậy mà lại có một con không phải màu đồng cổ mà là màu trắng bạc, lấp lánh ánh sáng chói mắt, trông càng cường tráng hơn, nó vừa mới tiến tới liền khiến cho mọi người khiếp sợ.

"Con kiến này lực lượng huyết thống thật kinh người!" Tất cả mọi người đều nghiêm nghị, đây tuyệt đối là một trong những đối thủ cạnh tranh đáng sợ.

Mây khói lượn lờ, một cây thực vật giống như là bồ công anh xuất hiện, đây cũng không phải cỏ mà là một cái cây, cành lá xanh tươi mơn mởn, ở nửa phần trên có một quả dạng hình cầu trắng như tuyết tỏa ra những ánh sáng rực rỡ giống như là bạch vũ, thỉnh thoảng lại có một cài cọng nhỏ bung ra trôi dạt theo gió về nơi xa.

"Bồ Ma thụ!"

Rất nhiều người kinh sợ, đồng loạt rút lui, những cọng nhỏ bung ra đó đều là những thứ trí mạng, được xưng là râu ma nguyền rủa, chỉ cần dính vào trên cơ thể ngay lập tức sẽ cắm rễ rồi hút lấy thần tinh.

Thời Thượng cổ, từng có một cây Bồ Ma thụ công tham tạo hóa giết chết Thần linh, râu ma bay xuống cắm rễ vào trong huyết nhục rồi nhanh chóng hút sạch tinh khí thần của vị Thần linh kia.

Về sau, chư thánh cùng xuất thủ thì mới chém giết được cây Bồ Ma thụ kia nhưng đổi lại có vô số Thánh huyết đổ xuống, trận chiến đó cực kỳ gian nan.

Bồ Ma thụ mặc dù chỉ là thực vật thế nhưng gốc rễ cũng giống như bàn chân con người, có thể bước đi dễ dàng hơn nữa lại rất nhanh nhẹn. Sau khi nó đến nơi này liền cắm rễ trên mặt đất dể hút lấy tinh khí của đại địa, không cử động nữa.

Mọi người tránh như tránh tà cho nên tản ra cách nó cả đoạn dài, không người nào có ý định lại gần.

Đột nhiên cuồng phong gào thét, cát chạy đá bay, một con chim từ giữa bầu trời lao xuống, toàn thân có màu xanh pha thêm những chấm nhỏ màu đỏ thẩm, phát ra hào quang chói mắt, mỏ chim có màu trắng noãn. Kỳ lạ nhất chính là mặc dù nó chỉ có một chân nhưng khi tiếp đất lại vô cùng ổn định, khiến cho mặt đất nứt toát ra.

"Tất Phương, dĩ nhiên là Tất Phương trong truyền thuyết!" Có người kinh ngạc bật thốt lên.

Mọi người nghe thấy thế thì biến sắc, loài dị cầm cực kỳ hiếm thấy này ở thời Thái Cổ là một phương bá chủ, được mệnh danh là Ma cầm Thiên giai, không ai địch lại được, Chí tôn của tộc này đã từng ăn thịt mấy vị Thần linh.

Tất cả mọi người tránh lui, loài Ma cầm kỳ dị này vô cùng ít ỏi, không biết con Tất Phương này huyết thống có tinh khiết không nữa, nếu như thật sự là hung cầm Thiên giai còn non thì đoán chắc rằng chỉ cần vừa há miệng là một đám thiên tài bị nuốt chửng.

Tất Phương có hình dáng giống như chim hạc, toàn thân màu xanh, tô điểm thêm là chấm nhỏ màu đỏ thẫm, mỏ trắng xinh xắn, cả người lượn lờ thần quang, vô cùng chói mắt.

Nó lườm mọi người xung quanh, đảo mắt qua con chim lớn màu vàng kia, nhìn về phía Toan Nghê, Tỳ Hưu, Li Long, nó đứng yên một chỗ không nhúc nhích gì cả mà chỉ dõi mắt về phía sơn môn để quan sát.

Phụ cận sơn môn nguy nga càng xuất hiện thêm nhiều sinh linh hơn,

đông nghẹt không thấy bờ, ai nấy đều là những thiên tài của các tộc có thực lực khủng bố.

Sau khi tới nơi này tất cả các cường giả của mỗi tộc đều trở nên cẩn thận, không dám khinh thường, nếu không rất có thể sẽ bị một sinh linh đáng sợ nào đó xé xác.

"Tiểu đệ!" Bỗng nhiên Nhóc Tỳ lộ vẻ vui mừng, nó nhìn thấy Sư Tử chín đầu đang ở bên trong đám sinh linh kia, bởi vì Sư Tử chín đầu rất bắt mắt, cả người sáng chói giống như được đúc từ vàng ròng, bất luận là ở nơi đâu cũng sẽ thu hút mọi ánh mắt của người xung quanh.

Sư Tử chín đầu nghe được âm thanh này cả người cứng đờ ra, nó đang cùng trò chuyện với mấy vị thế giao* rất vui vẻ, vậy mà không ngờ lại nghe được thứ âm thanh ma quỷ như thế.

(*): Quan hệ nhiều đời với nhau.

Nhóc Tỳ liều mạng chen tới trước, những sinh linh đứng xung quanh thấy một tên thiếu niên Nhân tộc làm như thế thì rất giận dữ, nhưng mà cũng không ngờ rằng thiếu niên này lại mạnh mẽ đến vậy, trực tiếp đẩy các cường giả sang hai bên.

"Tên Nhân loại kia không nên bước vào khu vực này!" Có sinh linh cảnh cáo, khu vực này đều là Thái Cổ di chủng, ai nấy đều mạnh mẽ vô cùng nên mấy vị Nhân tộc không ai dám bén mảng tới nời này.

"Đừng có chọc ta!" Nhóc Tỳ cứ như thế mà đáp lời, lập tức làm cho đám sinh linh này ngạc nhiên và nghi ngờ.

"Hống..." Một con hung thú gào thét tỏa ra khí tức tàn ác, cả người lông tóc lấp lánh hào quang. Khí thế thật kinh người.

"Ta cảnh cáo ngươi, đừng có đứng trước mặt ta mà nhe ranh múa vuốt, coi chừng ta ăn sống ngươi!" Nhóc Tỳ đột nhiên xoay người đối mặt với con hung thú kia.

Lập tức cả đám sinh linh như hóa đá, bọn họ không nghe lầm đấy chứ? Hình như hoàn cảnh không đúng cho lắm, thường ngày không phải chỉ có Thái Cổ di chủng đi uy hiếp, ăn thịt những tên Nhân tộc thôi sao, mà sao bây giờ lại hoàn toàn trái ngược? Hơn nữa tên thiếu niên này vẫn đang còn rất nhỏ tuổi!

"Tên nhân loại này chán sống rồi à?" Con hung thú này vọt nhanh về phía trước, phù văn như hồng thủy trút về phía Nhóc Tỳ.

Nhóc Tỳ không nói hai lời, đột nhiên quét chân sang ngang, phù văn hóa thành những con sóng lớn bao trùm tới. "Rầm" một tiếng, bàn chân của nó đụng trúng con hung thú kia.

Mọi người còn đang cho rằng bàn chân này của nó ắt phải đứt gãy nhưng mà ngược lại con hung thú kia lại kêu thảm thiết. Hàm răng hòa với máu chảy ra ngoài. Thân thể khổng lồ đó nhanh chóng bay ngược ra ngoài.

Những sinh linh khác nhanh chóng tránh né, con hung thú này nện mạnh xuống đất không thể đứng dậy nổi, xương hàm gãy nát không ngừng rên rỉ.

Cả đám Thái Cổ di chủng hoàn toàn hoảng sợ, tên thiếu niên này quả nhiên mạnh mẽ, vẻn vẹn chỉ một cước mà đã giải quyết được một con hung thú.

"Đừng có chọc ta!" Nhóc Tỳ có vẻ mất kiên nhẫn, quai hàm phập phồng, mắt trừng thật to, quét nhìn những di chủng xung quanh.

Sau đó nó đi thẳng về phía trước, đẩy những chủng tộc mãnh mẽ chắn ngang đường sang một bên. Tướng đi vô cùng dũng mãnh.

Cả đám di chủng trợn mắt há miệng, đến cùng ai là hung thú đây? Đứa nhỏ này hung tàn quá, như đi vào chốn không người, đi thẳng qua khu vực của bọn họ, những ai cản đường đều đẩy sang một bên.

Tình thế hoàn toàn thay đổi, bọn họ không thể nào tin được!

Nơi xa, cả đám thiên tài Nhân tộc mắt chữ O miệng chữ A, mặc dù bọn họ cũng được xem là những nhân vật mạnh mẽ không sợ gì Thái Cổ di chủng, thế nhưng lại không ngang ngược như thế.

Đứa nhỏ này quá hung bạo!

Nhóc Tỳ phía trước mở đường, Đại Hồng điểu lẹt đẹt theo sau, vô cùng hả hê, nói: "Tránh ra, tránh ra, chưa từng thấy đứa nhỏ hung tàn xuất hành bao giờ sao, mau tránh ra, đừng có trách là ta không nhắc nhở các ngươi, không thức thời thì sẽ bị làm thịt đó."

Đám sinh linh kinh ngạc, ngoáy ngoáy lỗ tai để xem mình có nghe lầm hay không, tên nhóc con Nhân tộc này sẽ ăn thịt bọn chúng sao? Làm lật đổ mọi nhận thức về Nhân tộc.

Đặc biệt khi nhìn thấy Đại Hồng điểu rõ ràng là một con Thái Cổ di chủng cực kỳ mạnh mẽ lại vô cùng ân cần, cho nên những tên dị chủng đang sôi máu này đành phải kìm nén lại cơn tức giận trong lòng lại.

Tử Điêu nhắm mắt cũng theo sát đằng sau, tính nó hơi nhút nhát, mặc dù thực lực bản thân cũng mạnh mẽ thế nhưng khi đứng trước mặt tên nhóc con hung tàn này thì vẫn cảm thấy khiếp sợ.

Nhóc Tỳ cứ thẳng hướng mà đi, nở nụ cười thật tươi, nói: "Tiểu đệ!"

Cả người Sư Tử chín đầu cứng ngắt, thật sự nó không muốn gặp lại tên nhóc siêu quậy này, khó khăn quay đầu lại nhưng da đầu cảm thấy hơi tê tê.

"Ngươi còn sống?" Vẻ mặt nó rất phức tạp, đối với tên nhóc siêu quậy này nó vừa hận mà lại vừa cảm kích, tuy rằng xảy ra nhiều chuyện làm nó tức giận nhưng vào thời khắc mấu chốt đối phương đã liều mạng ngăn cản bốn đại cường giả, mở một con đường máu cứu sống nó.

"Đương nhiên, bốn lão già bị ta giết đi hai lão." Nhóc Tỳ thờ ơ nói.

Sư Tử chín đầu nghe thấy thế thì cứng người, dưới tình huống nguy

hiểm như thế mà tên nhóc con này có thể phản kích? Thế nhưng lại thấy tên này đang nhảy nhót vui vẻ ở đây thì chắc chắn không phải là giả rồi.

"Tiểu đệ, ngươi không có chuyện gì thì tốt, ta còn sợ ngươi gặp phải nguy hiểm nữa chứ." Nhóc Tỳ vỗ vỗ vào móng vuốt vàng óng của nó.

Đám Thái Cổ di chủng đã từng ngăn cản Nhóc Tỳ thiếu chút nữa là té xỉu trên mặt đất, vô cùng kinh ngạc, nó lớn tiếng nói Sư Tử chín đầu là tiểu đệ?

Đông đảo sinh linh đều ngẩn người, được mệnh danh là hậu đại của Thái Cổ Thần vương đã giết qua Thần linh, lực lượng huyết thống vô cùng mạnh mẽ, những sinh linh bình thường đều không dám tới gần.

Thiếu niên Nhân tộc này cứ tùy ý gọi... Tiểu đệ!

Sư Tử chín đầu cả người vàng óng, cặp mắt trợn lên đầy vẻ giận dữ, uy thế kinh người, nó như muốn nổi giận, ở ngay trước mặt nhiều di chủng như thế mà gọi nó là tiểu đệ, thật sự quá mất mặt.

"Tiểu đệ, ngươi muốn trở mặt với ta sao? Thế thì đừng trách ta độc ác!" Nhóc Tỳ trừng mắt, nó bước lên một bước nhìn chằm chằm về cái tên sinh linh mạnh mẽ cả người đang thiêu đốt kim quang kia.

Dáng vẻ Sư Tử chín đầu đầy uy nghiêm đáng sợ, nhìn chằm chằm người đối diện, nhưng cuối cùng nó cũng thua trận, nó rất sợ tên nhóc con này nổi điên lên rồi lại hành hung nó trước mặt mọi người, nói: "Dựa vào giao tình của chúng ta, đừng có gọi ta như thế được không hả?"

"Sợ cái gì, ngươi chính là tiểu đệ của ta, có gì mà sợ. Đứa nào dám cười nhạo?" Nhóc Tỳ quét mắt nhìn xung quanh.

Cả đám sinh linh khi nãy vừa cản trở nó lập tức cảm thấy thân thể rét lạnh.

Nhưng mà, ở gần đó có mấy con di chủng cười nhạo, nói: "Hoàng Kim

sư tử, ngươi thật sự nhận một tên Nhân loại làm huynh trưởng? Quá mất mặt mà."

"Đúng vậy, huynh đệ chúng ta đã kết bạn với ngươi nhưng mà ngươi lại đi gọi một Nhân tộc là huynh trưởng, như vậy sao chúng ta chịu được chứ?"

Mở miệng chính là hai sinh linh cùng tộc với nhau, bọn họ cũng có thân thể giống con người nhưng cái đầu lại to hơn một chút, ở giữa mi tâm có thêm một con mắt dọc.

Đây chính là cường giả của Tộc ba mắt, cũng là Thái Cổ di chủng, bọn họ là anh em ruột cùng nhau tiến vào Bách Đoạn sơn, thực lực mạnh mẽ và kinh người.

"Nói nè chín đầu, ngươi làm chúng ta giật mình đấy, vậy mà lại nhận một thiếu niên Nhân tộc làm huynh trưởng, bị hắn nắm nhược điểm rồi hay sao, nếu không ta giúp ngươi làm thịt hắn?" Lúc này có một con chim Loan mở miệng, cánh chim đẹp vô cùng lấp lánh những ánh sáng ngũ sắc.

Đây tuyệt đối là di chủng mạnh mẽ, tổ tiên của nó là Thái Cổ Thần điểu tiếng tăm lừng lẫy, năm đó uy chấn thiên hạ khó lòng gặp được địch thủ.

"Hai tên các ngươi cút sang một bên." Nhóc Tỳ dũng mãnh, sau khi nghe vậy thì tiến lên đằng trước chỉ mặt tên cường giả Tộc ba mắt, nói: "Xem như hai người các ngươi gặp may mắn, ta không thích ăn những sinh vật hình người, đứng ở một bên!"

Nó lớn tiếng quát, căn bản không thèm để hai đại cường giả này vào trong mắt, chuyện này làm náo động cả lên khiến cho vô số sinh linh nhìn lại.

"Ngươi!" Nó lại chỉ tay về phía chim Loan năm màu, nói: "Tự mình suy nghĩ đi, hoặc nướng, hoặc luộc, cho ngươi chọn một trong hai." (Bá cmn đạo rồi)

Nhất thời bên ngoài sơn môn ồ lên, bất kẻ là Nhân tộc hay là những

thiên tài của những chủng tộc khác đều kinh sợ, bốn phía ầm ỉ cả lên.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 14 0: Giương Cao Hung Uy Của Nhân Tộc

Chim Loan năm màu nghe thấy vậy thì lông cánh toàn bộ xù ra, đặc biệt là đám Linh Vũ tuyệt đẹp ở trên đỉnh đầu càng dựng đứng, cả người phát ra ánh sáng rực rỡ, hai mắt của nó trợn tròn phát ra từng tia hung quang.

"Nhân loại, ngươi biết đang nói chuyện với ai không?" Tiếng nói của nó ồm ồm như là đao kiếm va chạm vào nhau, kèm theo là một loại uy nghiêm.

"Không phải chỉ là một con chim thôi sao, cũng chỉ là một món ăn mà thôi." Nhóc Tỳ dửng dưng, rồi liếc nhìn nó như ý bảo ngươi đặc biệt lắm sao?

Tiếng chim hót chấn động trời cao, hào quang xuất hiện, một đoàn lông chim sặc sỡ giống như là những mũi tên thần năm màu tấn công tới, phát ra những tiếng vù vù vô cùng kinh khủng đánh thẳng về mi tâm của Nhóc Tỳ. .

"Hống..." Sư Tử chín đầu rít gào, ánh sáng hoàng kim rực rỡ bao phủ toàn bộ phía trước, chặn lại những mũi tên do lông vũ sặc sỡ hóa thành khiến chúng lơ lững giữa không trung.

"Sư huynh, đây là ý gì?" Chim Loan năm màu giận tái mặt, nó rất không vui.

"Loan huynh, không cần thiết phải động võ." Sư Tử chín đầu nói, nếu như là người khác thì thôi, thế nhưng giao tình giữa tổ phụ của chim Loan này với Cửu Linh Vương cũng không tệ cho nên nó không đành lòng nhìn con chim Loan này gặp xui xẻo. Bởi vì nó biết sự hung tàn của tên nhóc con này, nếu như làm tên nhóc này tức giận rất có thể nó sẽ ăn thịt con chim này ngay.

Nhóc Tỳ lên tiếng nói: "Tiểu đệ, vì sao ngươi lại ngăn cản con mồi của

ta, nhìn hình dáng của con chim lạ này cũng rất hiếm thấy, nếu như nướng chín rồi ăn thì nhất định rất ngon."

Từng cọng long của chim Loan năm màu dựng đứng, lấp lánh hào quang, con mắt đỏ ngầu, nói: "Nhân loại, ngươi lặp lại lần nữa xem?"

Nhóc Tỳ căn bản không thèm để ý, trực tiếp bước về phía trước ép sát đến con chim Loan, dùng hành động để đáp trả câu hỏi vừa rồi, nó ghét nhất những ai uy hiếp mình.

Tất cả sinh linh vây xem đều giật mình, tên thiếu niên Nhân tộc này quả nhiên quyết đoán. Nó thật sự không sợ chim Loan năm màu, nó sẽ ăn thịt con chim này?

"Nhân loại, ngươi quá kiêu ngạo…" Khi chim Loan năm màu chưa có hành động gì thì cường giả của Tộc ba mắt lại mở miệng, khóe miệng lộ tia cười đểu.

"Người không phạm ta, ta không phạm người." Nhóc Tỳ quay đầu nhìn về phía bọn họ, nói: "Ta không phải đã nói rồi sao, do hai người các ngươi có dáng vẻ loài người nên ta không thèm ăn thịt các ngươi, chờ chọc ta!"

Sắc mặt của hai huynh đệ Tộc ba mắt xám xịt, xưa nay toàn là bọn họ đi uy hiếp kẻ khác, chưa từng có một tên nào lại dám mở miệng đòi ăn thịt bọn họ.

"Hôm nay đừng ai ra tay hết, cứ để chúng ta lo liệu là được!" Một trong hai người trầm giọng nói.

"Thì ra là ngươi, chúng ta lại gặp nhau rồi." Đúng lúc này, một tiếng cười lạnh lẽo truyền đến, nơi xa xuất hiện một con quái xà dài mấy mét, nó cũng không thô to cho lắm nhưng nhìn rất ghê tởm.

Toàn thân nó có màu đỏ thắm giống như là được đúc bằng thần kim vậy. Từ đầu trờ xuống thì bắt đầu phân chia thành hai cơ thể, mọc ra sáu cái chân, bốn chiếc cánh, vảy chi chít. Quái dị và dữ tợn.

Đây chính là Thái Cổ di chủng --- Phì Di, đã từng gặp Nhóc Tỳ ở Đoạn Không thành, nó đã từng dùng đuôi khiêu khích đánh về phía Nhóc Tỳ, thiếu chút nữa thì tạo nên xung đột giữa hai người.

"Giun dài, lại là ngươi nữa à, lần này mà khiêu khích nữa thì ta sẽ không tha thứ như lần trước đâu đấy." Nhóc Tỳ cảnh cáo.

Bên trong sơn môn nguy nga, sương mù dày đặc, từng vệt bảo quang không ngừng bay lên, tương truyền những thứ đó đều là bảo cụ mạnh mẽ đã thông linh từ lâu.

Mà ngoài sơn môn, sinh linh đông nghịt, không có ai đi vào bên trong mà những sinh linh này đều bị đám người Nhóc Tỳ thu hút sự chú ý.

Phì Di hừ lạnh, thân thể màu đỏ thẫm lấp lánh hi quang, hai con mắt cực kỳ lạnh lẽo, nói: "Đây không phải ở Đoạn Không thành, không có những trưởng bối để bảo vệ cho ngươi, ở đây chưa đến lượt ngươi hung hăng."

"Hả, thật là náo nhiệt, đã từ rất lâu không có một tộc nào dám khiêu khích chúng ta hết." Một con Quạ Lửa mở miệng toàn thân nó đen thui bốc lên những ngọn lửa màu đen, cũng là người quen cũ của Sư Tử chín đầu.

Sư Tử chín đầu càng thêm nhức đầu, lần này náo nhiệt quá, tất cả đều là những di chủng mạnh mẽ đến từ những tộc mạnh có lai lịch rất lớn, toàn bộ cùng tiến tới thì sao mà hòa giải được.

"Đại Hồng!" Nhóc Tỳ kêu lên, lúc này nó không có một chút sợ hãi nào mà thay vào đó là sự phấn chấn, vừa nhìn đám di chủng vừa nuốt ngụm nước miếng.

"Ta ở đây." Đại Hồng điểu nhanh chóng từ bên cạnh xuất hiện.

"Nhanh nhanh, mày rửa sạch nồi đen rồi đun sôi một ấm nước, chuẩn bị một bữa tiệc lớn!" Nhóc Tỳ phân phó.

Đại Hồng điểu cau mày, đây chính là bảo cụ của nó, nhìn giống như cái

nồi màu đen nhưng thật ra được tạc từ trứng của loài chim, rất có giá trị. Nhưng rất nhanh mặt mày liền hớn hở, hầm một nồi Thái Cổ di chủng, dự một buổi tiệc lớn thì có thể thiếu mặt nó được sao?

"Quá hay, ta đi nấu nước!" Nó nhanh chóng tìm kiếm nguồn nước ở xung quanh, cuối cùng ở bên cạnh sơn môn cũng tìm được một con suối.

Chim Loan năm màu kìm nén đã rất lâu, nó muốn vỗ cánh bay tới nhưng lại bị một luồng ánh sáng hoàng kim ngăn cản, Sư Tử chín đầu kéo lại nó, dù thế nào thì cũng phải bảo vệ vì hai tộc có quan hệ rất tốt với nhau.

"Ngươi đã bước qua sợi dây tử vong rồi, gieo gió ắt gặp bão!" Huynh trưởng của Tộc ba mắt trực tiếp xuất thủ, không chịu đựng được nữa.

Nơi mi tâm hào quang chói lọi phát ra một vệt sáng xanh kinh người, Nhóc Tỳ nhất lên một tảng đá nặng hơn vạn cân ném thẳng về phía ánh sáng xanh kia. "Ầm!" Tảng đá nổ vang giữa bầu trời hóa thành mưa bụi rơi ào ào xuống mặt đất. Khí thế này kinh khủng đến mức làm cho cả đám sinh linh khiếp sợ.

"Răng rắc!"

Nhóc Tỳ giơ tay lên, kim quang trong lòng bàn tay rực rỡ, từ đó một tia chớp bay ra đụng vào ánh sáng xanh kia làm cho cả không trung lóe lên ánh sáng chói mắt, những hoa lửa bay tung tóe rơi trên mặt đất và nham thạch, tạo nên những tiếng 'Bụp bụp', sau đó mặt đất xuất hiện những lỗ thật sâu trông rất đáng sợ.

"Có tài đấy." Cường giả của Tộc ba mắt giẫm mạnh một phát khiến cho cả vùng đất nứt toát, khe lớn màu đen nhanh chóng lan rộng đến mấy chục trượng, chứng tỏ lực lượng cơ thể của hắn mạnh đến mức nào.

Tóc xanh đầy đầu bay phất phơ, nhanh chóng bay thẳng lên trời hai tay thi triển, từ trên trời cao lao thẳng xuống dưới như là một con chim đại bàng giương cánh vô cùng mạnh lẽ, khí tức này khiến người khác phải khiếp sợ.

Mọi người cực kỳ hoảng sợ, khí thế của hắn quá mạnh mẽ như là nước mùa lũ khiến cho người khác không dám nhìn thẳng vào, không dám nghênh đón!

"Quá mạnh mẽ, giống như là một con Chân Hống hình người xuất thế vậy!"

"Sao lại mạnh mẽ đến thế, Tộc ba mắt quả nhiên kinh người, không hổ là một trong những chủng tộc mạnh mẽ, có thiên phú dị bẩm, những sinh linh khác không thể nào so sánh được."

Đông đảo sinh linh thán phục.

Vị thiên tài Tộc ba mắt lao thẳng xuống hình thành một trận gió lớn ở phía sau khiến cho đất đá bay tứ tung. Mây mù dâng trào xen kẽ thêm màn hào quang lấp lánh, làm người khác kinh hãi.

Trong lúc mọi người run sợ thì Sư Tử chín đầu không đành lòng nhìn cảnh tưởng này nên xoay mặt về nơi khác. Bởi vì nó biết thân thể của Nhóc Tỳ đáng sợ như thế nào, chiến đầu cùng nó thì tốt nhất nên vận dụng bảo thuật là tốt nhất.

"Ầm!"

Ánh sáng màu xanh chói mắt, cường giả của Tộc ba mắt từ trên trời xanh lao xuống, hai chân đạp mạnh về phía đỉnh đầu của Nhóc Tỳ, hắn muốn sử dụng phong thái mạnh mẽ để kết thúc cuộc chiến, một cước đạp nát đầu kẻ địch.

Hai mắt Nhóc Tỳ trong suốt, đối diện thế công như vậy thì vẫn đứng yên tại chỗ, chỉ là bày ra một tư thế mê hoặc người xem. Sau khi phá tan phù văn màu xanh óng ánh kia, rồi tiếp tục nắm chặt lấy mắt cá chân của tên cường giả Tộc ba mắt kia. Vận dụng thần lực khủng bố của mình kẹp chặt lấy rồi mạnh mẽ xoay tròn nện mạnh xuống mặt đất.

Những vết nứt lần lượt lan tràn ra xung quanh, trong đám bụi mù mịt là

một sinh vật hình người nện mạnh xuống mặt đất. Cả người nó co giật, miệng phun đầy máu.

Những thiên tài của các đại chủng tộc hóa đá, không ai nghĩ tới kết quả sẽ thành ra như thế.

Cường giả của Tộc ba mắt mạnh mẽ xung kích đạp mạnh xuống, nhưng kết quả lại bị tên thiếu niên này nắm chặt như là nắm một con gà rồi trực tiếp nện thẳng xuống đất. Quá kinh khủng.

"Gào..."

Cường giả Tộc ba mắt tức giận, suýt chút đã thì tắt thở, mặc dù thân thể của hắn mạnh mẽ làm nứt cả mặt đất nhưng bản thân cũng cảm thấy đau nhức, miệng phun đầy máu.

Thế nhưng, Nhóc Tỳ lại tiếp tục nắm lấy mắt cá chân của hắn tiếp tục xoay tròn rồi đập xuống một tảng đá lớn, lần này cường giả Tộc ba mắt ngất lịm đi, xương gãy không ít.

"Thả huynh trưởng ta ra!"

Vị thiên tài của Tộc ba mắt tức giận, hai tay vạch một phát, ánh sáng xanh như là đao, trảm phá thiên địa, nhanh chóng chém thẳng về giữa lưng của Nhóc Tỳ.

"Bụp"

Nhóc Tỳ xách tên tù binh ở trong tay ngăn cản ở phía sau, tên tù binh trong tay hét thảm một tiếng, mùi máu tanh nồng nặc, trong cơn ngất lịm chợt tỉnh dậy, thiếu chút nữa thì đã bị chém đứt đôi.

"Huynh trưởng!" Một thiên tài khác của Tộc ba mắt kinh ngạc thốt lên. mắt trợn tròn như lòi ra ngoài đánh mạnh về phía trước.

Nhóc Tỳ xoay người mang theo tù binh, cả người phát ra những tia chớp

màu vàng chói lọi, vận hết toàn lực khiếp cho vùng biển sấm này sôi trào đánh thẳng về phía trước.

"Rầm!"

Công kích của cường giả Tộc ba mắt bị ngăn chặn, miệng phun máu tươi, lảo đảo thối lui.

Quá mạnh mẽ, phải biết rằng Nhóc Tỳ đã vận toàn lực, như là một trận đại kịch chiến vậy mà không thể nào hạ gục được hắn, chỉ chấn phun ra máu, một vài nơi trên cơ thể bị cháy khét mà thôi, bảo thuật và phù văn của tộc này quá khinh khủng.

Nhóc Tỳ bất mãn với kết quả không như mong muốn của mình.

Nhưng mà, đặt ở trong mắt của người khác thì chuyện này quả thật kinh khủng, đây mới chỉ là một đòn mà làm cho cường giả Tộc ba mắt trời sinh mạnh mẽ bị trọng thương.

"Xoẹt" vang lên, Nhóc Tỳ lướt về phía trước, phù văn đầy trời bao phủ đằng trước, bản thân cường giả Tộc ba mắt hiện đang bị thương nặng không thể phản kháng được.

"Bùm" Cường giả Tộc ba mắt bị dánh bay, cả người bị cháy khét bốc lên từng làn khói trắng, co ro lại trên mặt đất, mất khả năng chiến đấu.

Nhóc Tỳ vứt tên huynh trưởng lại bên cạnh hắn, hai người nằm song song với nhau, cả hai đều bị thương nặng không thể chiến đấu được nữa.

Tất cả mọi người đều ngơ ngác, quá hung tàn, mới mấy hiệp trôi qua mà đã có thể giải quyết hai đại cường giả thiên tài này rồi.

"Vì sao lại mang hình người, ta ghét những tên Thái Cổ di chủng hình người!" Nhóc Tỳ lẩm bẩm, vô cùng phẫn uất.

Mọi người đờ cả ra, vậy mà vẫn muốn làm thịt.

"Con chim Loan kia ta rất thích ăn, cho dù là nướng hay là hầm thì đều ngon cả." Nhóc Tỳ xoay người, tập trung lên hậu duệ Thần điểu có cặp cánh xinh đẹp kia.

Lúc này chim Loan năm màu hơi rụt rè, cặp huynh đệ mạnh mẽ như thế mà vẫn thất bại, đánh cho ngã gục huống chi là nó.

"Nè, nói cho ngươi biết, ngươi chuẩn bị vào trong nồi rồi đấy." Nhóc Tỳ bất mãn nói, ép về phía chim Loan.

"Ngươi khiêu ngạo quá, ta liều mạng với ngươi!" Chim Loan năm màu quát lớn, tránh thoát khỏi bản tay của Sư Tử hoàng kim, giương cánh bay lên, toàn thân phát sáng tỏa ra phù văn đầy trời.

Nhóc Tỳ tập trung chuẩn bị quyết đấu.

Nhung đúng lúc này có một bóng màu đỏ thẫm vọt tới vô cùng đáng sợ, vô thanh vô tức đánh thẳng về sau gáy của nó, vô cùng tàn nhẫn và thâm độc, như là muốn xuyên thủng đầu lâu của nó vậy.

Phì Di ra tay, trong miệng phun ra một thanh phi kiếm có ánh lửa lượn lờ, tuy chỉ dài bằng lòng bàn tay nhưng khí tức vô cùng kinh người, đỏ tươi đẹp đẽ.

"Coong"

Nhóc Tỳ nghiêng người né tránh thanh phi kiếm rồi đưa hai ngón tay kẹp chặt trên thân kiếm như muốn đoạt lấy. Nhưng linh tính của thanh phi kiếm này rất mạnh, nhanh chóng né sang bên cạnh bùng phát ra vô tận ánh lửa đốt cháy cánh tay Nhóc Tỳ.

Cuộc đại chiến cứ thế mà diễn ra, phù văn của chim Loan giữa trời xanh từ từ hạ xuống, còn Phì Di trên mặt đất xuất thủ, một chim một xà dũng mãnh như lôi đình. Ai nấy đều óng ánh rực rỡ cả.

"Rầm!"

Nhóc Tỳ không giữ lại thứ gì nữa, vận dụng toàn bộ bảo cụ. Bảo kính Toan Nghê phóng ra một luồng sấm sét thật to, khiến cho lông chim cháy đen một mảnh thật lớn.

"Giết!" Chim Loan tức giận há miệng phun ra một Bảo Phiến năm màu được tạo thành từ cánh chim, ầm ầm vang lên, đánh xuống mặt đất tạo thành một cái hố thật to.

"Răng rắc"

Nhóc Tỳ né sang bên cạnh, tia điện lượn lờ, đối tượng công kích trọng điểm của nó chính là Phì Di. Con quái xà độc ác này tốt nhất là nên diệt trừ sớm.

"Keng"

Xích hà* lượn lờ, thanh phi kiếm kia lại tiếp tục kéo tới phát ra ánh lửa hừng hực. Nếu như nhìn kỹ, nó được tạo từ một chiếc răng nanh đã dược đánh bóng kỹ lưỡng, toàn thân óng ánh như mã não đỏ.

(*): Áng mây màu đỏ.

Phì Di xuất thế, tất có đại hạn. Bởi vì bọn nó thông hiểu bảo thuật Hỏa đạo, phi kiếm tạo từ răng nanh màu đỏ thẫm được bao phủ ánh lửa bổ mạnh xuống làm cho cả vùng mất ầm ầm nứt ra, xuất hiện những khe hở kinh người lan xa mấy trăm trượng.

Đến cả Nhóc Tỳ cũng phải giật mình, nhanh chóng né tránh, thiếu chút nữa thì nó đã bị chém trúng và rơi xuống mấy cái khe nứt to kia. Nó bắt đầu nghiêm túc ứng chiến với hai tên địch thủ này.

Nhóc Tỳ cứ nhằm thẳng vào Phì Di, nó muốn giải quyết con này đầu tiên, ánh điện lượn lờ toàn thân hóa thành một bóng người vàng óng xông về phía trước, trong tay cầm bảo kính thế như lôi đính đánh ra.

Vào thời khắc này tất cả mọi người đều kinh hãi, thấy nó giống như là

một vị thiên thần đang còn nhỏ, toàn thân kim quang chói mắt, công kích mạnh mẽ khiến người khác run sợ.

Lúc này cả đầu Phì Di tê rần, không ngờ lần này Nhóc Tỳ lại mạnh hơn rất nhiều so với lần đụng độ trước, gần đây nó cũng có đột phá nên nó muốn uống máu đầy tươi ngon của tên thiếu niên Nhân tộc này, nhưng thật không ngờ lại đá phải tấm sắt cứng.

Thế nhưng tu vi của nó vẫn rất ghê gớm, chí ít ở trong Thái Cổ di chủng vẫn được xem là tài năng xuất chúng, khó gặp địch thủ.

Liên tiếp đối kháng, biển lửa ngập trời, toàn bộ thân thể của nó đều bị ánh lửa bao phủ, hào quang đỏ thẫm lượn lờ, bảo thuật bay nhảy khiến cho đại địa xé rách, núi đá nát tan.

Chiếc răng nanh phát sáng hóa thành phi kiếm, chặt chém loạn xạ, thế như chẻ trẻ không thể ngăn cản, ban đầu Nhóc Tỳ cũng không dám lấy cứng chọi cứng khiến cho cả đám di chủng đang đứng ngoài xem trận hoảng sợ.

"Keng!"

Đột nhiên, Nhóc Tỳ xuất thủ, bắt đầu mạnh mẽ đối kháng với thanh phi kiếm toàn thân đỏ thẩm này, bùng phát ra vô tận phù văn và lôi mang, nó muốn thu phục thanh bảo cụ này.

Phì Di biến sắc, sau khi đại chiến mấy chục hiệp thì nó có ý định thối lui, bảo thuật ra hết, ánh lửa đầy trời mà vẫn không thể làm gì được đối phương. Hơn nữa còn có con chim Loan đang chiến đấu với Nhóc Tỳ ở trên không trung vậy mà vẫn là kết quả này, chon nên nó muốn chạy trốn.

"Muốn trốn, dễ lắm sao!"

Đột nhiên sau lưng Nhóc Tỳ xuất hiện một vầng Thần nguyệt, trắng bạc và óng ánh, nháy mắt bay lên trước đánh vào thần kiếm đỏ thẫm của Phì Di.

Cùng với thực lực tăng lên, Nhóc Tỳ đối với những lĩnh ngộ và lý giải

về bảo thuật càng thêm sâu sắc, vì thế càng ngày càng biến hóa, uy lực càng ngày càng tăng lên.

Phì Di biến sắc, thanh bảo cụ này tuyệt đối không thể bị cướp, đây chính là phù cốt mạnh nhất của nó, phải mất mấy năm mới tế luyện thành công, dần dần mới chuyển hóa thành hình dạng phi kiếm như hiện nay.

Nó xông về phía trước như muốn đoạt lại, ánh lửa càng thêm hừng hực vô cùng chói mắt, khiến cho mặt đất hóa thành dung nham, không ngừng sôi trào.

"Của ta, của ta, là của ta!" Nhóc Tỳ mừng rỡ, thu hồi lại trăng bạc, lần này nó không có sử dụng Cốt Tiễn màu vàng cho nên mới không gây tổn hại cho bảo cụ của đối phương, cố gắng gìn giữ thanh binh khí này.

"Trả cho ta!" Phì Di nổi giận, vẻ mặt giận dữ.

"Xoẹt"

Một vệt kim quang bay ra, cuối cùng Giao Long tiễn cũng được phát động, vẽ nên một vệt ánh sáng màu thiếu chút nữa đã cắt đôi Phì Di, làm cho nó máu chảu dòng dòng.

"Bùm"

Tiếp theo Nhóc Tỳ lật tay một phát, bảo kính óng ánh và trắng bóng soi sáng, sấm sét đan xen nhắm hướng thân thể của con Phì Di đang bị thương nặng kia, lần này nó khó mà chống lại được.

"A..."

Phì Di kêu thảm thiết, toàn thân cháy khét đập thẳng ra ngoài, nằm gục trên mặt đất.

Cùng lúc đó Nhóc Tỳ lại lấy ra Cốt Tiễn màu vàng phóng lên trời xanh, chém thẳng hướng chim Loan ở trên cao.

Hàng loạt động tác thảo phạt nối liền một mạch, từ khi Phì Di bị Cốt Tiễn đánh trúng rồi lại vọt lên trời xanh làm cho người khác không kịp phản ứng.

Một vệt kim quang xẹt qua, "Phốc" một tiếng, chim Loan bay giữa bầu trời kêu lớn, lông năm màu tàn lụi, cẳng chân bị chém đứt mười mấy cân huyết nhục rơi xuống mặt đất. Đồng thời đôi cánh của nó cũng bị Cốt Tiễn cuốn lấy, kim quang không ngừng lấp lánh, cuối cùng nó vùng thoát ra nhưng bên cạnh chiếc cánh thần bị đục một lỗ máu to, một khối thịt hòa quyện với lông chim rơi xuống đất.

"A..." Chim Loan năm màu kêu lên không ngừng, nó không dám hạ xuống mà chỉ biết bay lượn trên không.

Tất cả mọi người điều khiếp sợ, thời gian không lâu vậy mà bốn đại cường giả đều thất bại, căn bản không phải là đối thủ.

"Đại Hồng, chuẩn bị xong chưa?" Nhóc Tỳ hỏi.

"Xong rồi, còn chờ bỏ vô nồi nữa thôi!" Đại Hồng điểu ở trước sơn môn lên tiếng, đã chuẩn bị một cái nồi thật to, bên trong nước sôi sùng sục.

Nhóc Tỳ nuốt nuốt ngụm nước miếng, cầm lấy thịt nơi bắp đùi và trên cánh của chim Loan năm màu, hào quang lấp lánh, thụy khí bốc hơi, nói: "Hai miếng thịt này nướng ăn ngon hơn!"

Sau đó, nó tới bên cạnh Phì Di, xách lên vai, nói: "Canh rắn ăn bổ nhất, thịt thì hầm lên."

Nó kéo chiến lợi phẩm của mình chạy về phía sơn môn, bắt chuyện với Sư Tử chín đầu: "Tiểu đệ, tới đây, ta mời ngươi ăn tiệc."

Trên đường đi, những thiên tài của các đại chủng tộc không ai không nhường đường, quá hung tàn mà, thật sự là muốn ăn thịt người ta, lần này không ai dám ngăn cản nữa.

Ngoài sơn môn có một dòng suối trong vắt, ném chiến lợi phẩm xuống, rửa sạch những vết bẩn ở trên mặt, hình dáng lộ ra.

"Hắn... chính là nhóc siêu quậy ở Hư Thần giới!"

Một ít thiên tài bên Nhân tộc kêu to, tất cả đều lộ ánh mắt khó tin.

Sau khi biết thân phận của Nhóc Tỳ thì mọi người khiếp sợ, nhao nhao cả lên.

Xa xa, một con chim màu vàng liếc mắt, Toan Nghê, Li Long, Tỳ Hưu cũng vô cùng kinh ngạc, hình nó vô cùng quái lạ nhưng cũng không có ý định động thủ.

Một con bướm bay lượn tưng bừng, Bồ Ma thụ rung động thì khiến cho mọi người chú ý.

"Thật mạnh!" Tất Phương lẩm bẩm, trong con ngươi bùng lên ngọn lửa chói mắt.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 141: Ăn Như Gió Cuốn

"Ta không có nhìn lầm đấy chứ? Quả nhiên là tên nhóc siêu quậy ở Hư Thần giới đã tiến vào Bách Đoạn sơn!"

Bên ngoài sơn môn ồn ào, những thiên tài ở các tộc không ngừng ồ lên, chẳng trách lại có người treo giải thưởng để lấy đầu lâu của nó, không ngờ nó thật sự tiến vào trong tiểu thế giới này.

"Nghe tiếng không bằng gặp mặt, Phì Di đáng thương, thiên tài Tộc ba mắt đáng thương, chim Loan năm màu đáng thương vậy mà gặp phải tên nhóc này."

"Thật là không thẹn với uy danh của nó, nhân thần cộng phẫn --- Nhóc siêu quậy!"

Ai nấy đều thán phục, nghĩ đến những việc làm khác thường của nó thì cảm thán không thôi, rất nhiều người cũng muốn làm vài chuyện “Nhân thần cộng phẫn” trả đũa nó nhưng không ngoại lệ đều chẳng có kết quả tốt lành gì.

Thiên tài Nhân tộc vừa giật mình vừa chấn động, đồng thời cảm thấy rất hưng phấn, thằng nhóc rách rưới này hung tàn như vậy, hơn nữa nó đối phó với các bộ tộc mạnh mẽ khác cũng làm tăng mạnh uy phong của Nhân tộc.

"Thật sự không nghĩ tới sẽ có một ngày ta lại được đối mặt với nhóc siêu quậy, quá khó tin." Một vài thiếu nữ thì thầm, cặp mắt trong veo mở thật to, hận không thể chen lấn tới trước. Nhưng các nàng cũng không dám làm vậy bởi vì bên ngoài sơn môn có rất nhiều di tộc mạnh mẽ.

Đương nhiên cũng có người căm phẫn, những việc làm của Nhóc Tỳ ở Hư Thần giới họ đã không thích, hiện tại càng không thích hơn.

"Việc này mà truyền đi, bất kể là Cổ quốc hay là Hư Thần giới đều muốn bùng nổ, cảnh giới của nhóc siêu quậy càng ngày càng hung tàn, càng ngày càng cực phẩm!"

Nơi này toàn bộ sôi sục, những thiên tài của các chủng tộc khác bắt đầu biết được lai lịch của thằng nhóc này, biết được những chuyện xưa vô cùng huy hoàng của nó thì trợn mắt há hốc miệng, tên nhóc này quái dị đến lạ thường.

Bênh cạnh sơn môn, dòng suối tươi mát chảy cuồn cuộn. Bên cạnh Đại Hồng Điểu là một cái nồi màu đen không ngừng bốc lên từng làn ánh sáng rực rỡ, lửa cháy hừng hực khiến nước bên trong nối sôi ùng ục.

"Nhanh nhanh, nước sôi lắm rồi!" Nó vô cùng hưng phấn và run rẩy quay đầu nhìn lại. Phì Di là một loại rắn thần có sức hấp dẫn vô cùng mạnh mẽ đối với loài chim như nó.

"Mày làm đi." Nhóc Tỳ ném con quái xà cho nó.

"Được rồi!" Đại Hồng Điểu kêu lên đầy sảng khoái. Dùng lông chim lau miệng nó sắp chảy nước miếng rồi.

Cả người Phì Di có màu đỏ rực, lớp vảy chi chít và cứng rắng cực kỳ. Ẩn hiện từng tia khói đỏ, khi búng vào trên lớp vảy kêu lên những tiếng "Coong coong". Nghe như cứng hơn cả sắt đá vậy.

Nó chỉ có một cái đầu, từ gáy trở xuống thì bắt đầu phân nhánh thành hai thân rắn, trên mỗi thân đều có một chiếc cánh, khi kết hợp lại thì mới có thể bay lên được, nó có tổng cộng sáu cái móng vuốt, mỗi cái như là vuốt giao, vảy đỏ chi chít dày đặc có thể dễ dàng xé rách sắt đá.

"Thật khó làm. Ta chưa bao giờ ăn một con rắn nào như thế này cả?" Đại Hồng Điểu đầu chảy đầy mồ hôi. Bởi vì lớp vảy màu đỏ của con rắn này quá cứng rắn, cố gắng hết sức dùng tia chớp đánh vào thì mới xé ra được một đoạn nhỏ mà thôi.

Cuối cùng, nó đành phải mượn Cốt Tiễn màu vàng của Nhóc Tỳ. Từ từ từng chút từng chút một xé lớp vảy cứng ngắt này ra.

Thịt của Phì Di óng ánh trắng trẻo, vô cùng mềm mại, hào quang lưu chuyển, còn chưa nấu chín mà đã ngửi thấy mùi thơm ngát, khiến nước miếng chảy ào ào.

"Ha ha, thành công, hầm một nồi canh rắn, đây tuyệt đối là mỹ vị chốn nhân gian!" Đại Hồng Điểu nhanh chóng thả thịt rắn vào trong nồi, tự nhiên hầm thịt trước mặt mọi người.

Tử Điêu cũng tiến tới sát bên cạnh, đôi mắt như viên ru-bi xoay chuyển, tên thiếu niên Nhân tộc kia thật đáng sợ, tốt nhất phải tạo được mối quan hệ tốt với hắn, nếu không lỡ bị hắn ăn thịt thì gay to.

"Nơi này có một ít muối tinh, không nên lãng phí." Nhóc Tỳ ném một ít muối cho Đại Hồng Điểu.

Sau khi giải quyết một đám cường giả Vũ tộc ở trong sa mạc, Nhóc Tỳ đã tìm kiếm những "Bảo cụ" thất lạc của mình trên người của bọn họ, khi tìm kiếm thì lấy một ít gia vị chiếm làm của riêng.

Lúc này, nó ngồi bên cạnh dòng suối một tay cầm miếng thịt nơi bắp đùi một tay cầm miếng thịt nơi cánh của chim Loan năm màu, sau khi đã vặt sạch lông thần đang phát sáng thì nó bảo Đại Hồng Điểu nhóm lửa nướng chín.

Nhóc Tỳ rất kiên trì nướng chín hai miếng thịt nặng mấy chục cân này, không lâu sau mùi thịt thơm lừng, miếng thịt trở nên vàng đẹp mắt.

"Thơm quá đi!" Nhóc Tỳ nuốt nước miếng ừng ực.

Không riêng gì nó, ngay cả những di chủng vây xem xung quanh cũng yết hầu động đậy, lén lút mà nuốt nước miếng, bởi vì đây không phải là miếng thịt bình thường, đây chính là thịt quý của Thần Loan năm màu, có mấy người mới có phúc phận để ăn?

Hào quang từng tia từng tia từ miếng thịt đùi và cánh phát ra, những giọt mỡ nhỏ xuống kêu lên xèo xèo khiến cho mọi người tốn không ít nước miếng.

Đây là một loại thuốc vô cùng bổ dưỡng, ăn vào làm cho người ta tinh khí cuồn cuộn, sức mạnh vô biên, thực lực có thể tăng lên một bước dài.

Không nói đến người khác, ngay cả những tên Thái Cổ di chủng từng đối đầu với Nhóc Tỳ cũng thèm không thôi, hận không thể đi tới bắt tay làm quen để được phân một phần miếng thịt tuyệt vời kia.

Chỉ có một sinh linh phẫn nộ chính là chim Loan năm màu, cả người nó hào quang bùng phát ở trên trời cao bay lượn không ngừng hí dài, hận không thể phá tan mảnh trời xanh này.

"Đừng lắm lời, ta cũng không giết chết ngươi để lấy thịt, nể mặt tiểu đệ của ta mà chỉ xin ngươi hai miếng thịt kia thôi." Nhóc Tỳ ngửa đầu nói.

Lông chim toàn thân của chim Loan năm màu xù cả lên, nó như phát điên, tên nhóc con hung tàn này quá mất dạy, trước mặt mọi người mà cả gan ăn thịt của nó, còn nói những lời bá đạo như thế nữa khiến nó muốn hộc máu, thân thể run rẩy dữ dội xém tí nữa là rơi từ trên cao xuống.

Cánh chim và thị đùi có màu vàng óng được bao phủ bởi một tầng dầu mỡ hình thành nên lớp da giòn tan, mùi thơm tràn ngập, vô cùng mê người. Nhóc Tỳ cầm thanh phi kiếm được làm từ răng nanh màu đỏ thẫm đã được đánh bóng kỹ lưỡng trên tay, dùng nó như là dao ăn.

Nó lấy thanh phi kiếm cắt từ từ lớp da giòn tan ra, rắt thêm một tí muối, rồi lấy ít mật ong trong một chiếc bình bôi lên trên miếng thịt, rồi lại tiếp tục dùng lửa nướng chín.

Vốn là, nó đã chuẩn bị rất nhiều gia vị và dụng cụ nấu nướng, nhưng kết quả khi bị truy sát thì làm rơi hết sạch, về sau mới tìm thấy được một vài gia vị như thế mà thôi.

"Wow, thơm quá!"

Khi nướng gần chín, Nhóc Tỳ cắn một miếng thịt, mật ong đã co quánh lại, thịt vừa vào trong miệng liền tan ra, mùi hương lan tràn khiến cho người khác không tự chủ nuốt một ngụm nước miếng.

Nhóc Tỳ nhắm mắt lại, tận hưởng dư vị, tỏ ra vô cùng say mê, nó cảm thấy toàn bộ lỗ chân lông như mở ra tối đa, vô cùng thoải mái, đúng là mỹ vị chốn nhân gian.

"Ngon thiệt!" Nhóc Tỳ cắn thêm miếng nữa, mật ong đặc quánh kéo thành sợi vô cùng óng ánh, miếng thịt vàng óng và thơm nức.

"Đại Hồng, Tử Điêu, các ngươi cũng lại ăn đi." Nhóc Tỳ ăn như hổ đói, nhảy mắt đã ăn hết gần hai cân thịt. Đầu lưỡi muốn nuốt luôn vào trong bụng, dư vị vô cùng.

Đám sinh linh xung quanh vô cùng thèm thuồng, tên nhóc Nhân tộc này tuy hung tàn nhưng lại biết hưởng thụ. Ở một nơi nguy hiểm như vậy mà chẳng coi ai ra gì, ăn như gió cuốn khiến bọn họ ghen tị.

Đặc biệt mùi thơm này làm người khác say mê, những thiên tài thuộc chủng tộc khác thiếu chút nữa hống to, xông tới cướp về.

Đại Hồng Điểu xoắn xuýt, nói: "Ta không ăn thịt chim, sẽ bị ám ảnh, thôi ta ăn canh rắn này là được rồi."

"Không có kiến thức, đây chính là thịt chim Loan, cũng không phải cùng tộc với ngươi, tinh khí lại dồi dào, ngươi ăn chắc chắn sẽ đột phá đó." Nhóc Tỳ nói.

Đại Hồng Điểu nhanh miệng nói: "Phì Di cũng là vật đại bổ, không hơn không kém."

Tử Điêu chảy nước miếng. Nó không phải là chim nên nhanh chóng chạy lại gần, với lại nó cũng đang bị thương nặng, mắt dọc nơi mi tâm xém tí

nữa bị người khác móc đi cho nên cần những loại bảo dược huyết nhục như vậy để bổ sung.

Hơn nữa bản thân nó cũng rất mạnh mẽ, lai lịch bất phàm, không thua kém gì con chim Loan đang bay lượn trên bầu trời kia, cho nên nó không sợ trả thù.

"Ực" Tử Điêu nuốt một miếng thịt thật to, lúc này mới lên tiếng, nói: "Thơm quá, đúng là mỹ vị chốn nhân gian!"

"Đó là chuyện đương nhiên, cũng không xem là tay nghề của ai, ta chính là nhà ẩm thực tiếng tăm lưng lẫy đây!" Nhóc Tỳ ngạo nghễ nói.

Hai người bọn nó ăn như hổ đói, tất nhiên Tử Điêu cũng biết chừng mực, mặc dù nó dài hơn một trượng nhưng cũng không tiện ăn nhiều.

Hào quang lấp lánh, mùi thơm nức mũi, đám Thái Cổ di chủng đứng xung quanh vô cùng tức giận đứng ngồi không yên, bọn họ rất muốn tiến lên để cướp một miếng, mùi thơm quá mê người.

Chỉ có một con chim Loan năm màu trên trời vô cùng tức giận, hận không thể lao thẳng xuống để quyết chiến sinh tử, nhưng nó nhanh chóng áp chế cảm xúc kích động này, nó sợ Nhóc Tỳ lại có thêm một món ăn khác nữa.

"Tiểu đệ, đừng có ngại, mau lại ăn đi!" Nhóc Tỳ bắt chuyện, có tới mấy chục cân thịt khiến nó thích thú, miệng đầy dầu mỡ.

Sư Tử hoàng kim ở sát bên cạnh vẻ mặt khó xử, tên huynh đệ đã kết bái này quá hung tàn, không biết gì sao hiện tại nó cảm giác mình mới là Nhân tộc, mà tên nhóc rách rưới kia chính là Thái Cổ di chủng hung tàn.

"Đừng nghĩ ngợi nhiều, mau ăn đi." Nhóc Tỳ mở miệng lần nữa.

Sử Tử chín đầu sao có thể ăn được chứ, nếu không sau này chim Loan năm màu có quan hệ nhiều đời chắc chắn sẽ liều mạng với nó, thế nhưng khi

nhìn thấy miếng thịt quý vàng óng ánh kia thì miệng của nó không ngừng nuốt nước miếng, nó nhịn không được.

Đúng lúc này chim Loan năm màu từ trên trời cao bay thấp xuống, nó thấy rõ nên tức điên lên, hét lớn: "Sư Tử chín đầu, ngươi... Tức chết ta mà!"

"Ta đâu có ăn..." Sư Tử chín đầu lúng túng, chuyện này không thể nào trách mình được, miếng thịt kia quá thơm, nếu như không có những người xung quanh, không có chim Loan năm màu ở bên cạnh thì chắc chắn nó không khách khí như vậy.

"Vậy thì ăn canh rắn đi." Đại Hồng Điểu nói, bên trong cái nồi đen thần quang lấp lánh, một nồi thịt rắn tỏa ra thơm lừng, làn nước trong suốt óng ánh.

"Tiểu đệ, ta mời ngươi ăn thịt rắn."Nhóc Tỳ ăn hết miếng thịt chim cuối cùng, vỗ vỗ cái bụng căng tròn của mình, lại vỗ đầu Sư Tử chín đầu rồi chạy nhanh tới cái nồi đen kia.

Ngoại trừ nồi thịt rắn còn có hai túi mật rắn nữa, Đại Hồng Điểu chăc chắn sẽ không khách khí, nhanh chóng nuốt một túi mật, còn lại một túi khác Nhóc Tỳ lấy ra từ trong suối, cũng không chú ý gì nuốt thẳng vào trong bụng, đây chính là vị trí chứa đựng tinh hoa toàn thân của Phì Di, không thể lãng phí được.

Lúc này, trên người Nhóc Tỳ tản ra một luồng mây đỏ, uy lực của mật rắn quá mạnh, tinh khí cuồn cuộn khiến cho máu thịt của nó không ngừng vang lên những tiếng sấm nổi.

"Tốt, quá mạnh mẽ!" Nhóc Tỳ vui mừng.

Sau đó, nó bắt đầu cùng với Đại Hồng Điểu, Tử Điêu còn có Sư Tử chín đầu thưởng thức thịt Phì Di, nồi thịt này rất đặc biệt, trên mặt nước lượn lờ những tầng mây mù, thịt rắn tỏa ra bảo huy khiến cho những thiên tài các tộc trong lòng ngứa ngáy.

"Ha ha, ăn thôi!" Đại Hồng Điểu kêu to đầy hưng phấn, nhanh chóng ăn uống không khách khí chút nào.

Mặc dù dạ dày của Nhóc Tỳ đã căng tròn nhưng khẩu vị còn rất lớn, trước tiên luyện hóa những bảo dược máu thịt vừa rồi, toàn thân nó lấp lánh rồi lại tiếp tục lao vào cuộc chiến ăn uống.

Tử Điêu cũng không có khách sáo, chỉ có mỗi Sư Tử chín đầu hơi ngại ngùng, nó rất muốn ăn nhưng khi liếc mắt lên trời cao thì thấy chim Loan năm màu đang tức giận nhìn mình, nó không dám tham dự vào bữa tiệc này.

"Ngươi đừng kêu nữa, không đánh thì không quen biết, xuống đây cùng ăn đi, cũng chính như vậy mà ta mới quen được với tiểu đệ đấy." Nhóc Tỳ hướng lên trời hô lớn.

Chim Loan tức giận, và đương nhiên nó sẽ không thỏa hiệp.

Sư Tử chín đầu lúng túng, không biết nên khuyên nhủ như thế nào.

Một tên thiếu niên hung tàn, một con Đại Hồng Điểu, một con Tử Điêu ngồi vây xung quanh cái nồi đen tận hưởng món ăn này.

Ở bên cạnh có một con Sư Tử chín đầu lay hoay khó xử.

Bọn người Nhóc Tỳ căn bản không thèm để ý đến những ánh mắt khác thường của các tên cường giả xung quanh, cứ thế ngồi ăn uống vui vẻ.

Đây chính là một cảnh tưởng lạ đời, một đám sinh vô cùng mạnh mẽ cùng nhìn chằm chằm về một phía, còn thiếu niên Nhân tộc kia thì không thèm bận tâm, tràn đầy phấn kích và ăn uống ngấu nghiến.

Các thiên tài của Nhân tộc thì mặt mày phức tạp. Thế nào thì được gọi là dũng mãnh? Tên nhóc siêu quậy chính là lý giải chính xác nhất, ở trước mặt cả đám Thái Cổ di chủng cứ thế nướng, hầm, ăn di chủng.

"Thực sự... Khác người!"

Các thiên tài của Nhân tộc than thở, tên nhóc này thường làm những việc khiến người không biết phải nói làm sao, nếu những người khác làm việc giống nó thì chắc chắn đã xui xẻo từ lâu, bị nhân thần cộng phẫn. Chẳng qua những việc nó vừa làm lại làm tăng mạnh uy phong của Nhân tộc.

Quả thật là vài chục năm đến cả trăm năm nay cũng chưa từng thấy người nào hung tàn như vậy, lại dám làm những chuyện này.

Vô số thiên tài, cường giả của các chủng tộc đang nhìn chằm chằm về phía bọn nó. Sau này, đến vài năm sau khi nhắc tới chuyện này, mọi người không ngừng cảm khái.

Đương nhiên, đến lúc đó thì thân phận của tên nhóc hung tàn này đã khác xưa rất nhiều, chuyện này cũng trở thành những truyền thuyết ít ai biết đến.

Nhóc Tỳ ăn đến nỗi cái bụng tròn vo. Chỉ cần mở miệng nói chuyện tất có hào quang tỏa ra. Hấp thu nhiều máu thịt quý giá như thế nên thân thể của nó được gột rửa lần nữa.

Nhưng đáng tiếc chính là nó vẫn chưa mở ra được Động Thiên thứ chín, dù sao những thành tựu được ghi chép ở trong cổ thư trên thực tế thường rất khó gặp, độ khó vượt qua sức tưởng tượng!

Thực tế đã được kiểm nghiệm, không thể vì ăn Phì Di, hay chim Loan thì Nhóc Tỳ có thể phá tan sự trói buộc để khai sáng ra một kỳ tích mới được.

Thịnh yến rốt cuộc cũng kết thúc, đối với bọn nó đây chính là một loại hưởng thụ nhưng đối với những người bên ngoài đây chính là một loại dày vò, tra tấn tàn nhẫn. Chỉ có thể nhìn chứ không được ăn những miếng thịt quý giá bổ dưỡng đó.

Nhóc Tỳ nhấc lên hai tên cường giả Tộc ba mắt, nhẹ nhàng giúp bọn họ trị thương, sau khi động viên một hồi thì đến trò chuyện với một vài con

Thái Cổ di chủng như Hỏa Nha… Tất cả bọn họ đều là người quen cũ của Sư Tử chín đầu.

"Nếu đã là bằng hữu của tiểu đệ ta, thì cũng chính là bằng hữu của ta, sau này có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu." Nó ợ lên một tiếng no nê, vỗ vỗ cái bụng nhỏ tròn vo mà thề thốt.

Những tên Thái Cổ di chủng mạnh mẽ hai mắt nhìn nhau, làm bằng hữu với ngươi quá nguy hiểm, sơ sẩy tí xíu liền trở thành thức ăn cho ngươi, không noi gương con chim đang bay lượn trên cao kia sao, sợ là bây giờ vẫn đang còn nguyền rủa và chửi mắng tên nhóc hung tàn này.

Lại nói, ngươi mới bao nhiêu tuổi, ở đây chắc chắn ai cũng đều lớn tuổi hơn ngươi, vậy mà ngươi lại gọi họ là tiểu đệ.

Có thể đến hiện tại, bọn họ đã không còn dám xem thường tên thiếu niên Nhân tộc này nữa, khi nó mở miệng thì không một tên sinh linh nào dám vô lễ, bên trong cách cư xử bình đẳng thì thấp thoáng có sự kính nể.

"Gào..."

Đúng lúc này, Đại Hồng Điểu gêu gào thảm thiết, lông chim cả người thiêu đốt biến thành tro tàn, toàn thân trọc lốc cực kỳ mất thẩm mĩ.

"Đại Hồng, ngươi sao thế?" Nhóc Tỳ kinh ngạc.

Hỏa Nha ở bên cạnh Sư Tử chín đầu tỏ vẻ hâm mộ, mở miệng giải thích cho nó hiểu, nói: "Thái Cổ di xà quả nhiên rất có tác dụng đối với tộc chim chúng ta, nó nuốt một túi mật rắn lại thêm hơn phân nửa con Phì Di cho nên có thể tắm trong lửa mà thăng cấp, thực lực tăng lên rất nhiều."

Quả nhiên, lời này vừa nói ra, Đại Hồng Điểu không ngừng kêu gào, cả người không một cộng lông trông rất buồn cười, thế nhưng lại tỏa ra một khí tức rất kinh khủng.

Sau đó, bên ngoài thân thể nó phát sáng, những nham thạch và mặt đất

xung quanh nhanh chóng nóng chảy, dung nham sôi trào.

"Ầm ầm" Thân thể của Đại Hồng Điểu mọc ra những sợi lông mới, sặc sỡ xinh đẹp hơn.

"Ha ha, ông đây đột phá, mạnh mẽ hơn xưa nhiều!" Đại Hồng Điểu vui mừng kêu to, thần mang trong mắt tăng vọt quét nhìn bốn phía, cuối cùng tập trung về Nhóc Tỳ, nói: "Ông đây hiện tại không sợ ngươi nữa rồi!"

Nhóc Tỳ trừng mắt, nói: "Sủa cái gì đó, chút nữa làm thịt ngươi!"

Vừa nghe thấy những lời này, Đại Hồng Điểu chợt rụng rời tay chân, không còn chút tính khí nào nữa, tuy rằng cảm thấy thực lực bản thân tăng vọt, nhưng khi nghĩ tới tình cảnh Nhóc Tỳ luyện hóa Thái Nhất Chân thủy thì nó sinh ra một luồng cảm giác vô lực, gục đầu xuống đất, vô cùng căm giận.

Cuối cùng, nó lại ngẩn đầu lên, nhìn về phía các thiên tài ở xung quanh, quát: "Chớ chọc ông, nếu không liền làm thịt các ngươi!"

Mọi người đờ người ra, vậy mà con chim này lại bị lây nhiễm từ tên nhóc hung tàn kia.

Tử Điêu cả người cũng phát sáng, thương thế đều biến mất, thiếu chút nữa là đột phá, cả người lấp lánh ánh sáng màu tím.

Nhất thời, những Thái Cổ di chủng mạnh mẽ xung quanh Nhóc Tỳ, như Sư Tử chín đầu, Đại Hồng Điểu, Tử Điêu, Hỏa Nha, hai huynh đệ của Tộc ba mắt, còn có chim Loan năm màu ở trên đầu trở nên náo nhiệt.

"Đừng kêu nữa, chúng ta đều là bằng hữu của nhau, ngươi xem không phải ta với Sư Tử chín đầu đã kết bái rồi sao?" Nhóc Tỳ ngửa đầu nhìn chim Loan, nó rất muốn kể ra chuyện tình cảm giữa nó và Sư Tử hoàng kim.

Kết quả, mặt mày của Sư Tử chín đầu liền tài nhợt, vội vàng ngăn cản không cho Nhóc Tỳ nói ra. như vậy không phải quá mất mặt sao, bí mật về

việc lấy đầu sư tử đem đi kho, cho dù đánh chết thì nó cũng không muốn cho mọi người biết chuyện này.

"Thế thì đệ giúp ca khuyên nhủ nó đi." Nhóc Tỳ nói.

Sư Tử chín đầu vội vàng gật đầu, chỉ cần không nói ra thì bảo nó làm chuyện gì cũng được.

Nơi này rất đông di chủng, ai nấy cũng mạnh mẽ vô song, bất kể bạn bè hay là địch nhân thì ai cũng đều kính nể tên nhóc con hung tàn này.

"Là hắn sao?" Xa xa, trong đám đông có người phát ra những âm thanh nói chuyện trầm thấp.

"Không sai, chính là tên nhóc siêu quậy, lúc ở Hư Thần giới đã hạ gục cả đám cường giả tộc ta, xếp bọn họ thành một tòa núi hình người, vơ vét hết tài sản của chúng ta!"

"Hiện tại không nên động thủ, chờ khi tiến vào di tích rồi hẵng đuổi giết nó!"

Người mở miệng không còn trẻ, hiển nhiên cũng đã phong ấn bản thân để tiến vào Bách Đoạn sơn.

Cũng có một nhóm người đứng ở nơi khác, con mắt lạnh lẽo, hào quang lóng lánh đầy lòng thù hận, thì thầm to nhỏ, cũng đang tính kế để đối phó với Nhóc Tỳ khi tiến vào di tích.

Lúc trước, khi Nhóc Tỳ ở Sơ Thủy Địa trong Hư Thần giới đã bị rất nhiều người ghi nhớ, có người muốn chiếm đoạt bảo cốt của nó, kết quả nó toàn lực ứng chiến, không chỉ đánh thắng họ mà còn đem những người thuộc bốn đại cường tộc xếp thành một tòa núi hình người, dọa nạt ức hiếp một hồi.

Chuyện này tất nhiên đã kết làm mối thù lớn nên bốn tộc lớn đều cử người vào Bách Đoạn sơn, trong đó có một bộ tộc muốn bắt sống nó để thu

lại cây bảo phiến Xích Vũ, đó chính là bảo vật trấn tộc của bọn họ bị nhóc siêu quậy cướp ở Hư Thần giới.

Sát kiếp sắp nổi, mưa gió sắp đến!

"Sao các ngươi không tiến vào di tích, ta thấy thần quang ở bên trong thỉnh thoảng bay lên, chắc chắn là bảo cụ rồi, vậy sao không đuổi theo?" Nhóc Tỳ hỏi, ở xung quanh có không ít Thái Cổ di chủng, nó muốn lôi kéo mọi người cũng xông vào di tích.

"Một nhóm người sớm đã đi vào nhưng hầu hết đều chết cả, những kiện bảo cụ thông linh sẽ chém giết những người nào tiếp cận nó." Hỏa Nha cảnh cáo.

Tử Điêu gật gật đầu, nó đã trốn từ bên trong ra nên bị người đánh lén, cũng có những bảo cụ thông linh chém giết nó, nếu không phải thực lực đủ mạnh mẽ thì chắc đã tiêu đời rồi.

"Nếu như đã đến thì không thể không đi vào, đi thôi, chúng ta cùng đi thu hoạch bảo cụ!" Nhóc Tỳ không chút lo sợ, đi thẳng về phía trước.

Chuyện này khiến cho mọi người hăng hái, bởi vì đã một thời gian dài không có ai đi vào.

"Đi, chúng ta xuất phát thôi!"

Ở một bên, Tất Phương, Thần điểu màu vàng, Tỳ Hưu, Li Long trông cực kỳ mạnh mẽ khiến người khác kinh sợ, những sinh linh đáng sợ này khó có thể đo lường sâu cạn cũng đã bắt đầu chuyển động, bọn chúng cũng đang có ý định tiến vào bên trong di tích.

Mọi người đều giật mình rồi sau đó trở nên náo nhiệt, càng nhiều người muốn gia nhập đi vào di tích.

Liệt Thiên ma điệp, Thổ Hành Long, Bạo Viên, Bồ Ma thụ cũng bắt đầu xuất phát, hóa thành những sợi ánh sáng vọt thẳng vào Thượng Cổ phế tích.

"Đi, mọi người cùng nhau xông vào, cùng nhau trấn áp những bảo cụ kia, đừng đi vào muộn kẻo không kiếm chác được gì!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 142: Thần Triều*

*Triều ở đây là thủy triều nhé

Đọc convert, VP có thể gây lậm VP trong ngôn ngữ. Chúng ta nên biết cách cân bằng để phòng chống

Sơn môn nguy nga, hai tòa núi đá hiện lên màu nâu xám, vững chắc và cổ xưa, nó đã đứng ở đó không biết bao nhiêu năm tháng rồi.

Từ khi chư thánh đổ máu thời Thượng Cổ đến nay, cứ cách mấy trăm năm sẽ có những thiếu niên anh hùng tiến nào Bách Đoạn sơn, đã có rất nhiều người từng tới nơi này để tìm kiếm bảo cụ thích hợp với mình.

Khi Nhóc Tỳ tiến vào thì đã có những thiên tài của một nhóm chủng tộc mạnh mẽ khác đi vào trước, sau đó những nhóm người tiếp theo như là một trận hồng thủy kéo vào bên trong.

Khu phế tích này rộng lớn vô cùng, từng làn khói đen quấn lấy nhau khiến cho đất trời trở nên mờ mịt, không cách nào thấy được những cảnh vật ở quá xa. Trên mặt đất, gạch vụn tường đá rơi vãi khắp mọi nơi, đây chính là một khu di tích thời Thượng Cổ.

"Xoẹt"

Một luồng hào quang từ trong phế tích vọt lên, giống như một sợi tơ bạc uốn lượn nhanh chóng xuyên thủng vào không trung, khiến cho mọi người kinh hãi nhảy dựng cả lên.

"Đuổi theo!"

Một nhóm thiên tài kêu to, nhanh chóng đuổi theo về nơi xa, đây chính

là một bảo cụ đã thông linh, nếu như tóm được thì giá trị khó mà tưởng tượng.

"Bảo cụ đều nằm ở trong phế tích hay sao?" Nhóc Tỳ nghi hoặc, vừa rồi nó đã thấy rất rõ sợi tơ bạc kia, đó chính là một nhánh cây, trải qua năm tháng dài đằng đẵng mà vẫn không mục nát nên tràn đầy linh tính.

"Những bảo cụ này đều có sinh mệnh, chắc chắn sẽ không ở yên một chỗ mà sẽ thường xuyên biến hóa vị trí, cho nên có thể xuất hiện ở bất cứ chỗ nào." Hỏa Nha nói.

Một đoàn sinh linh đi chung với nhau, ngoại trừ Nhóc Tỳ ra thì toàn là Thái cổ di chủng, thực lực mạnh mẽ, nội tình hùng hậu nên những người bình thường căn bản không giám tới gần.

Khu di tích này cực kỳ rộng lớn, từ đầu đến cuối ngoại trừ những miếng gạch vụn vỡ nát ở phương xa thì chỉ còn có những ngọn núi đã bị phá vỡ, thỉnh thoảng lại có những luồng hào quang của bảo vật ở sâu bên trong mây mù tối tăm bay vọt lên.

Trên đường đi vào sâu bên trong, nhóm người bọn họ dẫm lên những miếng gạch vụn còn sót lại phát ra những tiếng răng rắc vang vọng, phảng phất như nghe thấy thần âm của những trận chiến đấu năm xưa, làm cho trong lòng mọi người khó mà yên tĩnh.

"Ô ô..."

Một vùng khói tím bốc hơi lên, phát ra những tiếng nghẹn ngào, lại thêm một kiện bảo cụ nữa. Đó chính là một cái sừng thú màu tím, xuyên thủng một bức tường đổ vọt thẳng hướng phương xa.

"Đuổi theo!"

Nhóc Tỳ hô to, đám Thái Cổ dị chủng này đã đỏ mắt từ lâu, chiếc sừng này tuyệt đối không phải là vật tầm thường, thanh âm của nó như ma chú làm cho nguyên thần con người như rạn nứt ra, cho nên khẳng định rằng kiện

bảo cụ này rất quý giá.

Đại Hồng Điểu kêu gào, sử dụng cặp cánh như là đôi tay nắm lấy nồi đen ném mạnh về phía cái sừng thú kia.

"Rầm!"

Mặc dù bị đụng trúng nhưng sừng thú màu tím vẫn không hề hấn gì, hơi nước càng ngày càng dày đặc. Nồi đen bị đụng văng ra xa, rơi xuống một cung điện hùng vĩ đã bị xụp đổ, bụi bặm bốc lên mù mịt.

"Mọi người cùng xuất thủ!"

Sư Tử chín đầu, Tử Điêu, Hỏa Nha, cường giả Tộc ba mắt, Nhóc Tỳ đều đồng thời ra tay, phù văn ngập trời bao phủ về phía sừng thú kia.

Đồng thời, bọn họ toàn lực vây đánh về bên hông sừng thú. Cố gắng bắt cho bằng được bảo cụ thông linh này.

"Xoẹt!"

Sừng thú màu tím phát sáng càng thêm rực rỡ, vậy mà lại phá không bay lên tiến vào bầu trời tối tăm. Tốc độ quá nhanh, chỉ trong nháy mắt mà đã mất tung tích.

"Thật mạnh!"

"Đúng là di vật của chư thánh, tràn đầy linh tính, mặc dù nó không đánh trả vậy mà vẫn có uy thế như vậy."

Bọn họ tiếc nuối, không có biện pháp nào khác ngoài việc trơ mắt mà nhìn.

"Vù" một tiếng, hư không run rẩy, một dải ngân hà như tấm lụa xuất hiện quét thẳng về phía eo nhỏ của Nhóc Tỳ, ánh kiếm khiếp người này như thể phải chém đứt nó ra làm hai cho bằng được.

Nó nhanh chóng tránh né, ánh kiếm như cầu vòng bay xượt qua thân thể nó, cắt đứt tảng đá mười mấy vạn cân ở phía trước nó ra làm đôi, mặt cắt nhẵn nhụi như mặt gương!

Chiêu kiếm này sắc bén đến đáng sợ, nếu như chém trúng người mà nói thì chỉ có con đường chết, thực sự quá mạnh mẽ.

"Lại dám đánh giết chúng ta?" Trong mắt Đại Hồng Điểu lộ ra ánh sáng hung ác, vừa mới lên cấp, thực lực tăng lên rất nhiều, nó đang muốn tìm một người để so tài nghệ.

Nhóc Tỳ nghiêm nghị, trên mặt đầy vẻ tức giận nhìn chằm chằm về hướng vừa rồi thì chỉ thấy một người mặc áo bào màu xanh nhanh chóng thối lui.

"Giết!"

Đại Hồng Điểu quát to một tiếng, vỗ cánh bay lên, nhanh chóng hướng về người phương xa đang bỏ chạy, nó có thể phi hành cho nên tốc độ nhanh hơn những người khác.

"Chúng ta cùng tiến lên nào, ở trước mặt nhiều người như vậy mà có gan động thủ, chẳng lẽ không xem chúng ta ra gì hết sao?" Sư Tử chín đầu cũng há miệng hét thật lớn, ánh sáng hoàng kim bao phủ toàn bộ phế tích.

Một đám Thái Cổ di chủng cũng bạo động bám sát lấy Đại Hồng Điểu, Sư tử chín đầu, Nhóc Tỳ cùng chạy theo đuổi giết.

"Keng"

Tia lửa văng tung tóe khắp bầu trời, nồi đen của Đại Hồng Điểu va chạm kịch liệt với một thanh phi kiếm tạo nên những màn hào quang chói lọi, không ngừng vang vọng xung quanh.

"Nhanh lên, ông nội nhà nó chứ, lại gặp phải một tên lợi hại!" Đại Hồng Điểu kêu lên sợ hãi, nhanh chóng cầu viện.

Mặc dù Nhóc Tỳ không thể phi hành thế nhưng tốc độ vẫn rất nhanh, nó lấy ra bảo kính Toan Nghê, phát ra những luồng ánh sáng lôi đình đánh thẳng về người mặc áo bào xanh.

"Gào..." Sư Tử chín đầu cũng rống to, rất có khí thế 'khí thôn sơn hà' (*), phù văn màu vàng bùng phát mãnh liệt đập thẳng về phía trước.

(*) Hít một hơi nuốt cả núi sông.

"Oa!" Hỏa Nha kêu to, thanh âm của nó thường để chỉ điềm xấu, một biển lửa vô tận bốc lên, bao phủ về phía trước.

Nơi mi tâm của cường giả Tộc ba mắt mở to, thần quang màu xanh da trời bay ra ngoài không ngưng kêu leng keng.

Người mặc áo bào xanh rất mạnh mẽ thế nhưng dưới sự quần công của nhóm Thái Cổ di chủng và công kích của Nhóc Tỳ thì ngay lập tức không chịu nổi, miệng phun đầy máu, cốt kiếm ở trong tay không ngừng vang lên tiếng như rạn nứt.

Trong con ngươi của hắn xuất hiện những tia sáng rất kinh khủng, trong lòng vô cùng tiếc nuối, bảo cụ ở trong tay lại bị rạn nứt, bảo cốt óng ánh nay đã lờ mờ làm cho hắn vừa tức giận vừa đau lòng.

"Hả, là một người thanh niên!" Tử Điêu kinh ngạc.

Người mặc áo bào xanh tóc tai bù xù, hình dáng như là hai lăm hai sáu tuổi, cũng không phải là thiếu niên thiên tài gì cả, mà hiển nhiên đây chính là một 'Người phong ấn'.

Nhóc Tỳ trong lòng rùng mình, chợt suy tư rồi nhanh chóng vọt về phía trước, nói: "Giết!"

Mọi người cũng nhanh chóng đuổi theo người này.

Mặc dù thực lực của người mặc áo bào xanh rất mạnh mẽ, vượt xa

những thiên tài bình thường khác nhưng lại rất thảm hại, bị một nhóm Thái Cổ di chủng truy sát như thế cho dù là Người phong ấn cũng chưa đủ nhìn, hắn liên tiếp ho ra máu, xem chút nữa thì thân thể đã bị đứt lìa.

"Phốc!"

Nhóc Tỳ lấy ra bảo kính Toan Nghê, một tia chớp nhanh chóng đánh trúng lên trên vai trái của hắn, khiến cho xương bả vai nứt ra, máu văng tung tóe, cánh tay gần như rớt ra ngoài.

Người mặc áo bào xanh kêu thảm, cuối cùng đành phải cắn răng lấy từ trong lòng ra một tấm Thần phù, dán dưới lòng bàn chân rồi hóa thành một vệt lưu quang biến mất trên mặt đất.

"Thần phù kinh khủng quá, đây chính là sản phẩm của thời đại Thượng Cổ, chắc chắn là hắn lấy được từ trong khu di tích này, nó có giá trị liên thành a!"

"Số lần sử dụng của loại Thần phù này có hạn, hắn không dùng được mấy lần nữa đâu."

Những Thái Cổ di chủng này kiến thức đều rất uyên bác cho nên đã nhận ra đó là 'Súc Địa phù'. Họ cũng không khỏi thán phục, cái tên áo bào xanh này quả nhiên may mắn, ở trong khu phế tích này lại có thu hoạch ghê như vậy.

"Tức thiệt, cốt kiếm của ta lại bị rạn nứt." Người áo bào xanh ở phía xa tức giận, máu dính đầy mặt trông rất dữ tợn và chật vật.

"Đừng tưởng mình là Người phong ấn mà cho rằng có thể chém giết tên nhóc kia, hắn rất khó đối phó đấy." Một ông lão mở miệng.

Ở bên cạnh còn có mấy người, ai nấy đều toát ra khí tức rất khủng bố, rất bất phàm.

"Chúng ta cùng nhau ra tay giết sạch bọn Thái Cổ di chủng kia, trên

người chúng nó thể nào cũng có bảo cụ, so với tìm kiếm ở trong phế tích này thì giết bọn nó càng dễ dàng hơn." Người áo bào xanh mở miệng nói.

"Lai lịch của những di chủng kia đều không nhỏ. Âm thầm giết một hai tên thì không tính là gì, nhưng nếu giết hết toàn bộ, bị người khác nhìn thấy rồi truyền đi thì bộ tộc ta tất rước lấy họa lớn!" Một ông lão trầm giọng nói.

Bọn họ đều đến từ một bộ tộc lớn, chính là một trong bốn đại gia tộc đã bị Nhóc Tỳ vơ vét trong Hư Thần giới.

Một phương khác, cũng có một nhóm người đang bí mật bàn bạc để đối phó với Nhóc Tỳ. Đồng thời cũng có người bắt đầu hành động, bí mật tiếp cận để chuẩn bị giáng một đòn lôi đình.

Bên trong phế tích, Nhóc Tỳ đã cảnh giác từ lâu. Linh giác của nó rất nhạy cảm, không ngừng quan sát từng biến động nhỏ xung quanh.

"Lại có người muốn đối phó với ta!" Lần này Nhóc Tỳ sớm đã nhắc nhở.

"Chẳng lẽ lại ngồi yên à? Cùng nhau tiến lên xé xác bọn nó!" Đại Hồng Điểu kêu lên.

Sư Tử chín đầu, Tử Điêu, cường giả Tộc ba mắt cũng giận dữ, đồng thời xông về phía trước. Hào quang bùng phát, bảo thuật đồng thời xuất hiện, thanh thế vô cùng kinh người.

Vài tên Người phong ấn vô cùng ngạc nhiên rồi nhanh chóng xoay người bỏ chạy.

"Chết tiệt, rõ ràng chúng ta vừa mới đến, từ đầu đến cuối đều không bị phát hiện!" Người của gia tộc này cũng không biết người áo bào xanh đã sớm xuất thủ.

Bên trong phế tích náo loạn cả lên, một nhóm Thái Cổ di chủng xung kích, uy thế kinh người, bốn tên cường giả bị giết đến nỗi máu me đầy người, lên trời không đường xuống đất không cửa nên chỉ có con đường chết

mà thôi.

"Đáng ghét mà, sao tên nhóc hung tàn này lại kết hợp với đám Thái Cổ di chủng kia chứ, uy lực quá mạnh mẽ!" Những người khác của gia tộc này giận dữ, từ phương xa nhanh chóng kéo tới.

Hai ngày sau, Nhóc Tỳ, Sư Tử chín đầu, Đại Hồng Điểu, Hỏa Nha thế nhưng biến thành những tên cường hào, càn quét khắp nơi trong khu phế tích, hiếm có người nào dám khiêu khích.

Trong khoảng thời gian đó, bọn nó đã mấy lần gắt gao truy sát Người phong ấn của Nhân tộc, chỉ cần tuổi hơi cao lại cố ý tiếp cận bọn nó thì đều bị điên cuồng đuổi giết.

Những người cầm đầu của bốn đại gia tộc vô cùng căm phẫn, đây rốt cuộc là ai giết ai đây? Mục đích mà bọn họ triệu tập các cường giả tiến vào di tích là để đánh giết tên nhóc siêu quậy kia, sau khi tiến vào rồi thì kết quả hoàn toàn ngược lại bọn họ bị đuổi giết liên tục?!

Di tích vô cùng rộng lớn, cho dù đã hai ngày trôi qua nhưng vẫn chưa đến được cuối đường, mặc dù đám người Nhóc Tỳ phát hiện được hơn mười mấy kiện bảo cụ nhưng tất cả đều bay vút lên trời xanh, khó lòng bắt được.

"Rầm rầm rầm!"

Đột nhiên, thanh âm giống như lũ quét vang vọng, ánh sáng hừng hực nơi cuối chân trời như chín vầng thái dương đang cùng lúc nhô lên, xua tan tất cả khói đen phát ra những tiếng như sấm nổ.

"Không tốt, chạy nhanh, có rất nhiều bảo cụ thức tỉnh tạo thành Thần triều!" Có người rống to.

Ở đằng trước, có tới hơn vạn sinh linh chạy lại, sắc mặt đều tái nhợt không có một chút máu, có Bạo Viên mạnh mẽ, Toan Nghê đáng sợ, cũng có không ít con cháu Vương hầu của Nhân tộc.

Tất cả sinh linh đã tiến vào khu di tích đều nhanh chóng lẩn trốn, hoảng sợ không thôi.

"Trời ơi, bảo cụ phục sinh, chém giết tất cả những sinh linh tiến vào phế tích, chạy mau!" Hỏa Nha kêu to, vào mấy ngày trước cũng đã xảy ra trận bạo động giống thế này, lúc đó giết chết không biết bao nhiêu thiên tài rồi.

Nó giương cánh bay lên biến thành một tia sáng màu đen, trong chớp mắt biến mất, nó căn bản không có cách nào chống lại được.

"Gào...!" Sư Tử chín đầu rống to, cả người tỏa ra kim quang, chân đạp chuỗi niệm châu nhanh chóng rời đi.

Đại Hồng Điểu, Tử Điêu, những cường giả Tộc ba mắt cũng không ngoại lệ, quay đầu chạy trốn, chuyện này không phải dựa vào sức người là có thể chống lại, nó quá mức kinh khủng.

Nơi cuối chân trời thần âm như sấm nổ, hào quang mãnh liệt, hoàn toàn nhấn chìm vùng trời đất này, giống như mười mấy con chim thần thời Thái Cổ --- Kim Ô, đột nhiên xuất hiện chiếu sáng toàn bộ khu phế tích.

Những bảo cụ kia kết hợp lại với nhau phát ra màn hào quang chém giết, quả thật giống như Thần triều vậy, thanh âm ầm ầm không cách nào ngăn cản.

Sinh linh che kín bầu trời, tứ tán chạy khắp nơi.

Con mắt Nhóc Tỳ mở thật to, nhìn thấy rất nhiều dị bảo, tất cả đều là bảo cốt di chủng hoặc những da lông được tế luyện mà thành vô cùng mạnh mẽ, ví như cánh thần của Kim Ô, sừng xám của Giao Long, bảo giáp của Huyền Quy... Tất cả đều là chí bảo cả.

"Của ta, đều là của ta!" Nhóc Tỳ nắm chặt quả đấm nhỏ, mắt híp lại như hình trăng lưỡi liềm, không ngừng nuốt từng ngụm nước bọt. Thế nhưng, theo những âm thanh ầm ầm truyền tới, Thần triều tiếp cận gần hơn, nó chỉ biết nhấc chân mà chạy mất dép.

"Phốc"

Máu bắn tứ tung, trong lúc chạy trốn một người khổng lồ cao mười mấy mét bị một bảo cụ hình ngà voi trắng bóc bay quẹt qua, khiến cho đầu lâu lăn lông lốc dưới đất, máu tươi phụt ra như vòi nước, thi thể không đầu ngã ầm xuống đất.

"A…"

Cách đó không xa, một đám thiên tài hét thảm thiết, một chiếc cánh Kim Ô vỗ xuống, hỏa diễm đầy trời, mấy chục người trong nháy mắt biến thành bó đuốc rồi hóa thành tro tàn, không còn sót lại bất cứ thứ gì.

Đây chính là thảm cảnh, Thần triều dâng trào, bảo cụ xung kích, sấm nổ điếc tai, mười mấy vầng thái dương treo lơ lửng chói mắt, nơi này đã trở thành một vùng giết chóc.

"Đùng"

Tiếng trống rung trời, đó là một cái trống được làm từ da Li Long, nó vừa vang lên liền làm cho cho vô số người phun ra đầy máu, rất nhiều thiên tài sợ hãi, trong bộ tộc bọn họ đều là những thiên tài khó tìm địch thủ cùng tuổi, thế nhưng khi đến nơi này thì họ mới nhận ra rằng tính mạng thật sự không đáng giá chút nào.

"Đùng", "Đùng"...

Tiếng trống vang to, mấy chục người đứng ở sau cùng run lên bần bật, sau đó ho ra máu đến nỗi trái tim đã nát bấy cũng bay ra theo luôn. Đồng thời xương cốt toàn thân toàn bộ đều gãy nát.

Mùi máu tanh nức mũi tràn ngập bên trong di tích, đâu đâu cũng là trường giết chóc cả.

Mãi cho tới hơn hai giờ sau, màn hào quang chói mắt nơi cuối chân trời mới dần dần thu lại, Thần triều đã rút đi. Bảo cụ biến mất.

Trong phế tích là một mảnh u ám. Xa xa tình cờ có bảo cụ vọt lên, phát ra những tia sáng chói mắt, giống như sao băng xẹt qua bầu trời cao.

Thế nhưng mọi người cũng không dõi mắt chiêm ngưỡng mà chỉ cảm thấy thân thể trở nên lạnh lẽo, bảo cụ ở nơi đây quá kinh khủng, một khi tập hợp lại cùng nhau hình thành nên Thần triều, hoàn toàn có thể hủy diệt vạn vật, không gì có thể ngăn cản được.

Kiếp nạn lần này đã qua đi, ít nhất có hơn hai ngàn người chết, thi thể nằm ngổng ngang trong phế tích, máu tươi nhuộm đỏ gạch đá,

"Những binh khí mà các cường giả thời Thái Cổ lưu lại quả nhiên rất kinh khủng!"

Rất nhiều người bắt đầu bàn lui, mặc dù bảo cụ rất quan trọng nhưng mà tính mạng lại càng quan trọng hơn, những thứ này khó mà nắm được trong tay.

Trên mặt Nhóc Tỳ dơ dáy, chỉ có đôi mắt trong sáng, vừa nãy nó cũng là một trong những người lưu vong kia, tránh né vô vàn hiểm nguy của hồi sát kiếp này.

"Đúng là kinh khủng, suýt chút nữa là bị một nhánh thần thụ đâm thủng." Nhóc Tỳ sờ sờ cánh tay nhỏ, nơi đó có một vết thương đã khép lại.

Tốc độ khôi phục của thân thể nó rất nhanh, đây chỉ là vết thương nhẹ, trong nháy mắt tự cầm máu rồi khép kín lại.

Vào lúc này, nó đã sớm tách ra khỏi nhóm người Sư Tử chín đầu, Hỏa Nha, Đại Hồng Điểu cùng với Tử Điêu, bởi vì hiếu kỳ về bảo cụ nên nó đã rơi lại phía sau.

"Haizz, phải cận thận một chút."

Nhoáng cái nửa tháng lại trôi qua, quần áo Nhóc Tỳ lam lũ, đi sâu vào trong khu phế tích. Trong thời gian này cũng có phát sinh mấy lần Thần

triều, nó đã dần dần tìm ra được quy luật, sau khi Thần triều đi qua nhất định sẽ có vài ngày yên tĩnh.

Phía trước núi non liên miên, trên một vài ngọn núi thỉnh thoảng sẽ có những ánh sáng của bảo vật lóe lên, sát khí kinh người.

"Những bảo cụ mạnh mẽ đều tập trung ở nơi đây, nơi này chính là ngọn nguồn của Thần triều, những thứ đó sẽ tập hợp lại rồi nhắm thẳng ra bên ngoài của khu phế tích, như vậy sẽ tạo thành một hồi đại sát kiếp." Nhóc Tỳ khẽ nói.

Trên thực tế, mặc dù nơi này ẩn náu rất nhiều dị bảo nhưng so với bên ngoài thì an toàn hơn chút ít, ít nhất nơi này sẽ không có Thần triều, tất cả đều hình thành ở bên ngoài hết.

"Xem ra không phải chỉ một mình ta vào đến đây thăm dò, có không ít cường giả đã đi vào trong rồi!"

Nhóc Tỳ rất thẩn thận, nó nhìn thấy một vài cường giả di chuyển qua lại giữa các ngọn núi để tìm kiếm bảo cụ.

Những người đã đến được nơi đây đều là những người thực lực không hề yếu, thậm chí còn rất khủng bố, có bản lĩnh siêu phàm.

Vùng núi này không có một ngọn cỏ, toàn bộ trống trơn, bất kể ngọn núi, đồng bằng hay thung lũng đều như vậy cả, như là đã xảy ra hồi đại kiếp nạn khiến cho sinh cơ nơi này đều biến mất.

"Người phong ấn!" Nhóc Tỳ nghiêm nghị, nó phát hiện ra cường giả của Nhân tộc, đều là những nhân vật lớn tuổi, đối với những người này nó đề phòng càng kỹ hơn.

Đối với nó mà nói, có thể Nhân tộc sẽ nguy hiểm hơn rất nhiều, những người nào mà có ý định muốn chém giết nó thì nhất định phải đối xử thật cẩn thận.

"Phốc!"

Hai ngày sau, Nhóc Tỳ gặp phải phục kích, nơi bả vai dòng máu tươi phụt ra, nó bị thương nặng thiếu chút nữa là bị người khác chém đứt vai.

Đồng thời, nói cũng lấy ra Cốt Tiễn màu vàng, chém đứt đôi người đánh lén nó, khiến cho lục phủ ngũ tạng rơi đầy trên mặt đất, vô cùng tanh hôi và kinh khủng.

"Giết!"

Còn có năm người khác không bị gì, chừng hai mấy ba mươi tuổi, tất cả đều là Người phong ấn như hổ như sói xông về phía trước.

Nhóc Tỳ gặp phải nguy cơ, hai chân dùng sức dẫm mạnh một phát khiến cho cả ngọn núi nứt toác, đất đá nơi đỉnh núi lăn xuống làm cho bụi mù bao phủ.

Những người khác biến sắc, thiếu niên này quả nhiên mạnh mẽ, vậy mà lại trực tiếp làm cho cả ngọn núi sụp đổ xuống, chuyện này làm cho mọi người kinh hãi, hiện tại bọn họ không quản địch ta mà chỉ cố gắng bảo vệ bản thân.

Nhóc Tỳ thừa cơ hội này mà đào tẩu, biến mất trong bụi mù và đất đá.

Dãy núi này tràn đầy nguy hiểm, hơi bất cẩn một chút thì liền mất mạng.

Mấy ngày sau, thương thế của Nhóc Tỳ đã khỏi hẳn, nó liền rời khỏi sơn động, trong mắt lấp lánh vẻ kiên định, lần này nhất định phải chú ý, hiển nhiên đã có vài thế lực lớn của Nhân tộc chú ý đến nó, tất cả đều là Người phong ấn.

"Hả?"

Nó kinh ngạc, trong sơn cốc nơi xa xuất hiện những màn hào quang, hiển nhiên có bảo cụ ẩn náu trong đó, nó giống như một con báo săn nhanh

chóng chạy tới đó.

Trong cốc không có cây cối gì hết, cũng giống những nơi khác chỉ là một vùng đất trống trơn.

Nhóc Tỳ cẩn thận tiến vào, con mắt mở thật lớn, quả nhiên có một kiện bảo cụ, một cốt tháp trắng toát đang lơ lửng, hào quang lượn lờ, khí lành mù mịt, vô cùng kinh người.

Đây tuyệt đối là dị bảo, Nhóc Tỳ trong lòng lo sợ, sợ làm kinh động đến vật đó rồi nó nhanh chóng bay đi, hoặc là hàng phục không được nó.

Nó lấy ra bảo kính Toan Nghê, sau đó chiếu thẳng về phía trước, rồi lại nhanh chóng lấy ra Cốt Tiễn màu vàng, đồng thời xuất thủ trấn áp về phía trước, như muốn giam cầm lại cốt tháp thần thánh này.

Thần quang đột nhiên bùng phát trong sơn cốc, hàng ngàn hàng vạn tia Thánh quang bay lượn nhấn chìm toàn bộ nơi đây, vô cùng thần bí.

Cách đó không xa, có một chiếc xe kéo xuất hiện trên ngọn núi, ngồi ở phía trên là một con Bạch Hổ, ở bên cạnh có hai thiếu nữ thiên tài Nhân tộc đang đút thịt cho nó.

Không phải dị thú kéo xe mà là được bốn gã cường giả khiêng đi. Với lại ở phía trước có một ông lão đang tiến hành cảnh giới.

"Ồ, là chí bảo? Nhanh tới nơi đó, bất kể là người nào cũng phải giết chết!" Bạch Hổ nhảy lên, sử dụng thần niệm để truyền âm, trong mắt xuất hiện những tia ánh sáng kinh khủng, nhất thời sấm nổ ầm ầm.

"Đi!"

Xe kéo phát sáng, hóa ra chính là một bảo cụ mạnh mẽ, màn hào quang bao quanh những người này nhanh chóng bay về phía sơn cốc.

"Oanh!"

Vừa mới tới nơi này bọn họ nhanh chóng phát động công kích, phù văn khắp nơi xuất hiện như muốn bao phủ toàn bộ nơi này lại, vách tường trong sơn cốc đổ nát, đá vụn bắn tung trời.

Nhóc Tỳ giận dữ, đến giờ phút quan trọng nhất lại có người chặn ngang một tay, ngăn cản nó đoạt cốt tháp thần thành này, khiến cho nó lửa giận sôi trào.

"Ồ, là ngươi, nơi này không phải là Đoạn Không thành, không có những nguyên lão của Bổ Thiên các bảo hộ, lần này ngươi trốn không thoát đâu, giết chết hắn cho ta!" Bạch Hổ quát lên phát ra tiếng hổ gầm, bởi vì nó rất xem thường dùng tiếng người.

Xe kéo phát sáng, phù văn phía trên càng thêm rực rỡ từ từ hạ xuống.

"Quả nhiên là một chí bảo, nhân loại ngươi đừng mơ hão nữa, nó đã thuộc về ta rồi!" Bạch Hổ vui mừng, sau khi tiến vào trong dãy núi thì bảo cụ này chính là món yêu thích nhất mà nó nhìn thấy.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 143: Chí Bảo Trong Di Tích

Xe kéo phát sáng, chiếc xe này vừa là xe để đi đường vừa là một chiếc chiến xa cổ xưa, lúc này phù văn đan xen tạo thành một màn ánh sáng bao phủ mấy người. Một mảng phù văn lớn bay ra ngoài, gần như lấp kín cả khe núi khiến cho vách núi nứt ra, đá lớn lăn xuống, bụi bặm mù trời.

Nhóc Tỳ vừa né tránh vừa lấy ra bảo cụ để đối kháng, lần này nó gặp nguy hiểm rồi, từng luồng thần mang phóng tới đánh nát bấy nơi nó đang đứng làm cho đất đá văng tung tóe.

Vách núi xung quanh sụp đổ vang lên những tiếng ầm ầm, những khối đã nứt vỡ bay loạn xạ lên trời, khe núi đổ nát, bụi mù dày đặc giống như sắp hủy diệt đến nơi.

"Bạch Hổ, mày đã chọc giận tao, tao sẽ ăn thịt mày!" Nhóc Tỳ phẫn nộ nhăn mày. Nó tốn hết bao sức lực thử lấy đi cốt tháp lấp lánh kia, vậy mà không ngờ rằng con Bạch Hổ này lại xông đến phá hủy tất cả.

Tòa cốt tháp trắng tinh này thật sự rất không bình thường, lơ lửng một mình ở nơi đó, chỉ cần nhẹ nhàng chấn động liền có khí lành bốc lên đẩy lui cốt tiễn và bảo kính, rất khó để tiếp cận được nó.

Phải biết rằng, nó không có thực sự phát động công kích, đây chỉ là tự bản thân tỏa ra những gợn sóng thần bí mà thôi!

Cuối cùng, Nhóc Tỳ phải vận dụng cổ pháp trong 'Nguyên Thủy Chân Giải', thử câu thông với nó, sử dụng phù văn cộng hưởng cùng nó, mới vừa có chút hiệu quả thì con Bạch Hổ này xông vào, làm cho cốt tháp thần thánh giật mình.

Bạch Hỗ đứng sừng sững trên xe kéo, thân thể của nó không to lớn bao

nhiêu thế nhưng lại có uy thế khiến người khác khó xâm phạm, đôi tròng mắt tỏa ra màu vàng nhạt giống như dao nhọn khiếp người.

"Ngươi đang nói chuyện với ta?" Nó rốt cuộc cũng nói tiếng người, mặt mày lạnh lùng, con ngươi tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo lấp lánh giống như hai mũi tên muốn bắn ra ngoài.

"Phí lời, mèo lớn, mày đang tự tìm đường chết đấy!" Nhóc Tỳ giận dữ nói. Hiện tại nó không thể liên hệ với cốt tháp, có những làn sương mù khuếch tán ra xung quanh ngăn cản nó ở bên ngoài.

"Niêm phong khe núi. Giết chết hắn, ta rất ghét những tên Nhân tộc ăn nói như vậy với ta, rồi mua chóng thu lại món chí bảo này!" Bạch Hổ mở miệng rồi nhanh chóng ra tay. Nó vung lên móng vuốt, giống như có một ngọn núi đập mạnh xuống làm cho đất rung núi chuyển, những phù văn trắng xóa nhấn chìm cả khe núi.

Phía trên xe kéo, Bạch Hổ ban xuống một cái túi da thú cho một lão già, lão ta nhận lấy rồi tháo dây buộc. Lúc này miệng túi tỏa ra hào quang, luồng hào quang này có sức hút không gì cản nổi. Giống như muốn thu lấy toàn bộ những thứ ở trong khe núi này.

"Rầm!"

Liên tục bị quấy nhiễu, rốt cuộc tòa cốt tháp cũng đã thức tỉnh, bùng phát ra ánh sáng màu trắng giống như sóng biển chấn động bốn phương.

Nhóc Tỳ giật mình, vội vàng thu lại cốt tiễn cùng với bảo kính, bảo vệ bản thân rồi nhanh chóng lùi ra nơi này thật xa.

"Bảo bối tốt, bất luận trả giá lớn đến mức nào thì cũng phải lấy được, các ngươi hợp lực lại tế ra túi Càn Khôn cho ta.

Hai ả thiên tài thiếu nữ Nhân tộc ở bên trong xe kéo cùng với bốn tên đàn ông vạm vỡ cùng bước về phía trước giúp đỡ lão già, cùng nhau thúc giục túi Càn Khôn, đây là chiếc túi được làm từ da quý của Thái Cổ di

chủng.

Toàn thân bọn họ đều tỏa ra thần quang truyền vào bên trong túi da thú làm cho nó càng thêm chói mắt, miệng túi rực rỡ, nuốt lấy vạn vật, có thể thấy được những khối đá mấy vạn cân, mười mấy vạn cân bị hút tới rồi rơi vào trong túi.

Mặc dù miệng túi không lớn nhưng có thể tiếp nhận toàn bộ núi sông.

Cặp mắt Nhóc Tỳ hiện ra thần quang, chiếc túi này thật sự quá lợi hại, vậy mà có thể chứa đựng vạn vật, cho dù có bao nhiêu đồ vật vẫn có thể nhét vào bên trong, không cần lo lắng nặng nhẹ.

"Bảo bối thật tốt, nếu như ta đoạt được thì những Thái Cổ di chủng bị ta bắt đều có thể nhét hết vào bên trong!" Nó nắm chặt nắm đấm.

Bên trong khe núi, những tảng đá không ngừng bay về phía miệng túi Càn Khôn thế nhưng tòa cốt tháp kia vẫn yên lặng đứng đó không nhúc nhích, sương mù mờ mịt chuyển động xung quanh, càng thêm thần bí khó lường.

"Lên!" Bạch Hổ rống to tự mình ra tay, tỏa ra hào quang bao phủ túi Càn Khôn, khiến cho uy thế của nó càng tăng thêm.

"Rầm!"

Cốt tháp trắng tinh nhiều lần bị quấy nhiễu rốt cuộc cũng bạo động, thân tháp run lên, cả khe núi sụp đổ hoàn toàn, không ngừng chấn động, sóng gợn như biển, làm cho dãy núi lay động mãnh liệt như là động đất.

"Không xong, bảo cụ này thành tinh rồi!" Bạch Hổ kêu lên sợ hãi, xe kéo nhanh chóng bay lên không gần như tiến vào trong tầng mây trên cao, muốn duy trì một khoảng cách an toàn nhất định.

Cốt tháp chấn động, tỏa ra từng mảnh phù văn xém tý nữa đã lật tung bọn họ lên, xe kéo gần như rơi xuống dưới.

"Thử lần cuối cùng, nếu như thất bại, chúng ta nhanh chóng rời đi!" Bạch Hổ chưa từ bỏ ý định.

Bọn lại lại tiếp tục điều khiển túi Càn Khôn, từng làn ánh sáng bắn ra bốn phía, miệng túi tỏa ra phù văn liên miên không dứt, từng luồng từng luồng khuếch tán về bốn phương tám hướng.

Cốt tháp run nhè nhẹ, nhanh chóng thu lại tất cả sương mù rồi bắt đầu tỏa sáng, toàn thân óng ánh gần như trong suốt, có những gợn sóng khiến người ta sợ hãi đang khuếch tán ra xung quanh.

Nhóc Tỳ thấy thế, không nói hai lời, cũng không nghĩ tới việc ăn thịt con Bạch Hổ này nữa, nó nhảy lên bảo kính Toan Nghê rồi hóa thành một vệt sáng nhanh chóng trốn đi thật xa, nó linh cảm được có một luồng khí tức rất nguy hiểm sắp xuất hiện.

"Bùm"

Quả nhiên, ở đằng sau cốt tháp phát sáng, giống như một ngôi sao băng lao xuống mặt đất, cả vùng núi nơi đó sụp lở, bầu trời như nứt thành bốn mảnh, phảng phất như mặt trời nổ tung.

Sức mạnh kinh khủng này bao phủ toàn bộ dãy núi, có không ít ngọn núi rung động, rồi kéo theo sụp đổ, bụi mù nổi lên bốn phía, nơi này hoàn toàn hủy diệt.

"Một kiện bảo cụ thật mạnh!" Nhóc Tỳ chạy trốn, trong lòng vô cùng tiếc nuối, đoán rằng ngay cả Nhân Hoàng nhìn thấy cũng phải chảy nước miếng.

"Chạy mau!" Bạch Hổ rít gào, nó biết bảo bối này không động thì thôi, nhưng một khi thức tỉnh thì chắc chắn vượt quá sức tưởng tượng, bọn họ không thể nào ngăn cản được.

"Chắc không phải là pháp khí của Thượng Cổ chư thánh lưu lại đấy chứ?" Lão già chần chờ nói.

Xe kéo bay rất nhanh, dù vậy vẫn có một tên đại hán bị ánh sáng bắn trúng, kêu thảm một tiếng rồi rơi từ trên xe xuống dưới đống đổ nát bên dưới.

"Nhanh hơn nữa!" Bạch Hổ biến sắc, mặt đầy vẻ sợ hãi.

Bọn họ vốn đã bay vào trong tầng mây ở phía trên, khoảng cách cũng đủ xa thế nhưng những làn ánh sáng rực rỡ vẫn bắn ra bốn phía lượn lờ đầy trời, thỉnh thoảng có vài luồng ánh sáng quét tới, mọi người trên xe kéo phải hợp lực lại đánh lui luồng ánh sáng đó, rồi nhanh chóng bỏ chạy.

"Gào..." Bạch Hổ kêu thảm thiết, nó vừa bị một vệt thần quang bắn trúng, lão đảo xuýt chút nữa thì ngã nhào ra khỏi xe kéo, nơi bả vai bị xuyên thủng máu tươi chảy ào ào.

"Phốc" một tiếng, ngực phải của lão già bị xuyên thủng, miệng phun đầy máu thiếu chút nữa mất mạng.

Xe kéo nhanh chóng tiến về phía trước, xoẹt qua trời cao thoát khỏi nơi đây. Giữa bầu trời vương vãi những mảng máu tươi văng tung tóe, bọn họ bỏ chạy thục mạng.

"Xoạt" một tiếng, cốt tháp không còn lơ lững mà hóa thành một vệt cầu vồng phóng về phương xa, vùng núi bị phá nát này khôi phục lại sự yên tĩnh.

"Cốt tháp mãnh mẽ thế kia, vì sao lại bỏ chạy, rời khỏi khe núi?" Nhóc Tỳ âm thầm thấy rõ ràng tòa tháp kia vội vàng rời đi, điều này khiến nó cảm thấy nghi hoặc.

Nó cũng không dừng lại, như một làn khói đuổi theo phía sau. Lấy ra bảo kính, nhanh chóng phi hành.

Nhưng mà, tòa tháp kia bay quá nhanh, chỉ để lại những tàn ảnh ở phía sau rồi biến mất.

Nhóc Tỳ một đường truy đuổi, những cảnh vật núi sông nhanh chóng lùi

lại, nó không hề từ bỏ, sau khi vượt qua một dãy núi liên miên không dứt rốt cuộc nó cũng cảm ứng được gợn sóng của cốt tháp.

Ở phía trước, ánh lửa ngập trời, đó chính là một biển lửa, dung nham vô tận chảy cuồn cuộn xung quanh, cả ngọn núi đều đỏ chót, cảnh tượng vô cùng kỳ lạ, vô cùng đáng sợ.

"Rõ ràng xuất hiện một biển lửa!" Nhóc Tỳ kinh ngạc.

Mấy ngày trước, nó đã từng đi qua nơi này nhưng không có thấy. Vậy mà hiện tại vùng đất này bị tan chảy, những ngọn núi xung quanh đều nóng chảy cả, hóa thành dung nham chảy xuống dưới.

"Đây chính là Địa Hoàng Hỏa, vậy mà lại xuất hiện ở nơi đây!" Nhóc Tỳ giật mình, rốt cuộc cũng nhận ra được.

Đây chính là hỏa diễm cao nhất để tế luyện bảo cụ thế mà lại dâng trào ở nơi đây, thực ra đây chỉ là một dòng địa hỏa mà thôi, nhưng lại làm tan chảy toàn bộ núi sông nơi này.

Nơi trung tâm vùng non sông này có một đám lửa như đang nhảy múa, lấp lánh đầy thần mang, thi thoảng lại có tiếng phượng hoàng hót vang.

Cặp mắt Nhóc Tỳ bừng lên thần quang, quan sát tỉ mỉ, đây tuyệt đối là bảo hỏa, chùm lửa đang bay nhảy kia giống như một con phượng hoàng đang nhảy múa, dị tượng kiếp người.

"Cốt tháp ở trong ngọn lửa!" Nhóc Tỳ giật mình, rốt cuộc cũng phát hiện được bóng dáng của cốt tháp, nó lơ lửng trong đó, tiếp nhận sự nung nấu và rèn đúc của ngọn lửa.

Chẳng lẽ nó bị thương, muốn chữa trị cho bản thân? Hoặc cũng có thể nó đang muốn lột xác, phải tế luyện chính mình? Quá kinh người, một bảo cụ vô cùng hiếm thấy.

Toàn bộ núi cao nóng chảy, dung nham dâng lên nhấn chìm nơi đó, đâu

đâu cũng là ánh lửa, Nhóc Tỳ không thể không rút lui.

Liên tiếp mấy ngày, nó thăm dò những nơi phụ cận nhưng sẽ không đi quá năm mươi dặm, nó chờ ngọn lửa lớn này tắt đi nhưng nơi đây dung nham vẫn đang phun trào, không có một dấu hiệu ngừng lại nào.

"Xoẹt"

Một bóng kiếm bổ tới, một người trẻ tuổi áo bào xanh xuất hiện, trong tay nắm cốt kiếm từ trên cao nhìn xuống, ở xung quanh liên tục có bóng người xuất hiện.

Người của một trong bốn đại gia tộc lại đến, mà người mặc áo bào xanh chính là người công kích Nhóc Tỳ sau khi tiến vào di tích rồi bị nó và đám Thái Cổ di chủng đuổi giết.

Nhóc Tỳ né tránh ánh kiếm, nhìn chằm chằm đám người này, già có, trẻ có, phải gần hai mươi người trong đó có đến sáu bảy tên là Người phong ấn.

"Các ngươi quả thật bám dai như đỉa, đến cùng ta có thù oán gì với các ngươi chứ?" Nhóc Tỳ hỏi.

"Là một trong bốn tộc đã bị ngươi chất đống ở Hư Thần giới." Người trẻ tuổi mặc áo bào xanh lạnh lùng nói.

Nhóc Tỳ nghe vậy thì sững sờ, sau đó cười to, nói: "Tháng ngày trong đó thật vui vẻ nhưng đáng tiếc ta lại bị đuổi đi, nhớ thật, sau khi hết thời gian cấm túc ta nhất định sẽ xây nên một ngọn núi bằng người to hơn thế nữa."

Sỉ nhục một cách trắng trợn, khiến cho đám người này biến sắc, bị tên nhóc siêu quậy này đánh bại thì cũng thôi, thế nhưng lại còn bị vơ vét làm mất hết mặt mũi.

"A, đừng nói các ngươi chính là những người đã bị ta chất thành ngọn núi bằng người đó đấy chứ?" Nhóc tì nghi ngờ.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt cả đám người càng khó coi hơn, có một vài tên còn trẻ gân xanh nổi đầy trên trán, còn những lão già thì mặt biến thành màu đen thui.

"Ha ha..." Nhóc Tỳ cất tiếng cười vang vô cùng sáng khoái, đám người này bị chính mình chọc cho tức điên lên.

Cười to như vậy khiến đám người kia càng thêm tức giận, bọn họ rất muốn ngay lập tức lột da nó ra.

"Thì ra là thế, những người khác đang truy sát ta cũng đều giống như các ngươi, đều đến từ bốn đại gia tộc, và cũng đều là bại tướng dưới tay ta, ha ha..." Nhóc Tỳ vô cùng hài lòng.

Vốn là nó vẫn đang buồn phiền, không biết vì sao luôn có người ngăn trở muốn giết chết nó, hiện tại đã có đáp án, đối mặt với những người từng là bại tướng dưới tay mình, nó rất vui vẻ.

"Nơi này không phải là Sơ Thủy Địa của Hư Thần giới, cảnh giới của chúng ta không có bị áp chế thấp đến như vậy, ngươi nạp mạng đi!" Người mặc áo bào xanh hét lớn, hắn vốn là một đời tuấn kiệt, trong những người cùng thế hệ rất khó kiếm địch thủ thế nhưng khi ở Hư Thần giới lại bị tên này hành hung, bị chất thành một đống lớn với tộc nhân mình, đây là một chuyện nhục nhã vô cùng.

"Chỉ là bại tướng dưới tay ta mà thôi, há lại sợ ngươi, nếu không nghe lời ta lại tiếp tục chất núi bằng người đó.”

Là một hồi sát kiếp thế nhưng Nhóc Tỳ lại cười nói không thôi, khiến cả đám người vừa tức vừa hận.

Hai tay Nhóc Tỳ không ngừng kết ấn, triển khai những phù văn ở trong Nguyên Thủy Chân Giải hóa thành những gợn sóng biển màu vàng đánh thẳng về phía trước, va chạm với cốt kiếm của tên mặc áo bào xanh kia.

"Cùng nhau tiến lên, tiêu diệt hắn!" Lại thêm một tên thanh niên hô lớn.

Cùng lúc đó có mấy lão già bước lên phía trước. Mỗi bước hạ xuống mặt đất đều rung nhè nhẹ giống như là người khổng lồ đang di chuyển, ánh mắt sáng rực như bóng đèn.

"Bùm!"

Đại chiến kịch liệt nổ ra. Nhóc Tỳ mạnh mẽ đối kháng với những người này, khí huyết cuồn cuộn, phù văn đầy trời đè ép xuống khiến nó cảm thấy nghẹt thở, bảo thuật xung kích, trấn phong nơi đây.

Khí huyết của nó dâng trào, mặc dù thân thể vô song thế nhưng trình độ phù văn không thể nào sánh được với mấy lão già kia nên khóe miệng tràn ra vài vệt máu tươi.

Nhiều người đồng loạt ra tay như thế, nó không phải là đối thủ. Nhóc Tỳ tập trung tinh thần cao độ, mấy tên Người phong ấn lớn tuổi kia tuyệt đối không phải là người thường. Lỡ không địch lại được mà còn bị vây ở xung quanh thì chỉ có con đường chết.

Nó cũng không ham chiến, lau đi vệt máu tươi nơi khóe miệng. Vừa chiến vừa lui không để bọn họ vây sát xung quanh.

"Người trẻ tuổi, thiên tư của ngươi quả thực kinh người thế nhưng lại trêu phải người không nên trêu, Côn tộc ta há lại để ngươi sống sót, nhận lấy cái chết!" Một lão già quát lớn.

Bọn họ đã nói ra thân phận thật sự của mình, bởi vì đã xem tên thiếu niên trước mắt thành người chết rồi.

Nhóc Tỳ cùng bọn họ đối kháng, liên tiếp bị những phù văn của mấy tên lão già áp chế, bảo thuật như biển lớn ập tới khiến khóe miệng của nó lại tiếp tục chảy máu tươi, cuối cùng nó đành phải sử dụng Cốt Tiễn màu vàng nhanh chóng phóng vào sâu bên trong một dãy núi.

"Chạy đi đâu!" Đám người kia không buông tha, mấy lão già đứng trên bảo cụ mang theo những vãn bối trong tộc truy sát theo sau.

Những dòng chất lỏng đỏ sậm chặn ngang đường, ánh lửa dâng trào, cảnh tượng phía trước quá dọa người, đỉnh núi đỏ chót, mặt đất bốc lên hơi nóng hóa thành dung nham.

Nhóc Tỳ giẫm trên Cốt Tiễn màu vàng vượt qua khỏi mảnh dung nham rộng lớn này, quay đầu nhìn về phía sau rồi lại tiếp tục tăng tốc.

Ở phía sau, một đám người cười lạnh, tốc độ của bọn hắn không thua kém gì Nhóc Tỳ, sớm muộn gì cũng sẽ đuổi kịp.

"Những tộc khác không phải cũng đang treo giải thưởng sao? Chúng ta giết chết hắn, lấy đi những bảo cụ trên người hắn rồi cắt đầu lâu đi lĩnh thưởng."

"Tên nhóc siêu quậy này quá đáng ghét, chỉ lấy mỗi đầu lâu thì lợi cho hắn rồi, đáng lẽ nên xử tử lăng trì!"

Cả đám người lạnh lùng, đang bàn bạc thảo luận làm cách nào để làm nhục và lấy tính mạng nó.

Đột nhiên, Nhóc Tỳ quay đầu lại lộ ra nụ cười quái dị, vung tay lấy ra bảo kính Toan Nghê, rồi đánh thật mạnh xuống dưới dung nham ở đằng sau, những luồng ánh chớp không ngừng lao nhanh xuống dưới.

"Bùm!"

Dung nham sôi trào, sóng lớn ngập trời, nhiệt độ của chất lỏng màu đỏ sậm rất kinh người, dâng lên tận trời cao.

"Đến cùng thì cũng chỉ là một đứa nhỏ mà thôi, ngươi cho rằng dung nham này có thể thương tổn dược chúng ta sao?" Một đám lão già cười mỉm, bảo cụ phát sáng ngăn lại những cơn sóng màu đỏ đang dâng lên này.

Thế nhưng, nụ cười mỉm này nhanh chóng bị dập tắt, mọi người có cảm giác lo sợ.

Một luồng khí tức kinh khủng bay vút lên trời cao khiến cho ai nấy đều run rẩy!

Một tòa bảo tháp đang lơ lửng trong dung nham bị một đám Hoàng Hỏa bao phủ xung quanh, nó lộ ra chân thân rồi sau đó chấn động mãnh liệt như là phẫn nộ tột cùng, bùng phát ra những ánh sáng ngập trời.

"A… Không!"

Đám người Côn tộc kêu thảm thiết, bọn họ biết rằng đã gặp phải tai ương ngập đầu rồi, kiện bảo cụ này quá khủng bố vượt xa chí bảo trấn tộc của bọn họ, hiện tại nó đã bắt đầu phẫn nộ muốn chém giết bọn họ.

"Rắc"

Thanh âm nứt vỡ của bảo cụ, bảo cụ của ba tên lão già vỡ nát, bọn họ và những tên hậu bối mang theo kêu thảm thiết rồi rơi xuống dung nham.

"Chạy mau!"

Người thanh niên trẻ tuổi áo bào xanh cùng với hai lão già khác mang theo tộc nhân, đạp lên bảo cụ nhanh chóng chạy trối chết.

Đáng tiếc, khoảng cách giữa bọn họ với dung nhanh quá gần, hơn nữa lần này cốt tháp đang tự thân tế luyện đến thời khắc mấu chốt lại bị người khác quấy rầy, nó tức giận điên cuồng phát uy.

"Phốc!"

Lại thêm một kiện bảo cụ nứt ra, lão già đứng ở bên trên cũng nổ tung theo, người ở bên cạnh hắn cũng rơi nhanh xuống dưới dung nham.

Người trẻ tuổi mặc áo bào xanh và một lão già khác bị thương nặng, máu me khắp người, hơn nữa bảo cụ của bọn hắn gần như hủy diệt hết, bọn họ phải bỏ lại những tộc nhân khác rồi nhanh chóng bỏ chạy khỏi dòng dung nham này, rất may là cốt tháp không cho đuổi theo bọn hắn.

Không may chính là, Nhóc Tỳ chờ đợi ở phía trước, nhanh chóng lấy ra Cốt Tiễn màu vàng, vù một tiếng, cắt đứt đôi hai người, máu tươi phun sối sả.

"Ta hận!" Hai người tuyệt vọng, tràn đầy không cam lòng.

"Thật là đáng sợ!" Nhóc Tỳ nhìn chằm chằm biển dung nham nơi xa.

Cứ như vậy, nó ở đây hơn mười mấy ngày nữa, thời gian từ khi tiến vào di tích đã hơn một tháng, dung nham rốt cuộc cũng đọng lại, nhiệt độ ở nơi này bắt đầu giảm xuống.

"Hả, cốt tháp không có xuất hiện?"

Nhóc Tỳ nghi ngờ, bay lượn vòng quanh, tỉ mỉ cảm ứng, cuối cùng không kiềm chế nổi nữa nên bắt đầu tiến hành thăm dò.

Nó lấy ra thanh phi kiếm mày đỏ thẫm của Phì Di rồi hóa thành một dải lụa màu đỏ thẫm, cắt chém ở trung tâm nham thạch, tỉ mỉ tìm tòi, kết quả vẫn giống như trước không cảm ứng được một tia gợn sóng nào cả.

Nửa ngày sau, Nhóc Tỳ di chuyển đến chỗ mà cốt tháp đã từng lơ lửng, tỉ mỉ tìm kiếm, nơi này sớm đã bị nó dùng phi kiếm đào thành cái hố thật to, đâu đâu cũng là những khối nham thạch vỡ nát.

"Đùng" một tiếng, từ trong lòng đất truyền đến âm thanh mà lại có những ánh lửa lóe lên rồi lại biến mất, Nhóc Tỳ sợ hết hồn nhìn xuống bên dưới, lộ ra vẻ sợ hãi.

Nơi đó có một tòa tháp đang hút sạch sẽ địa hỏa còn sót lại rồi trờ nên trong suốt bóng loáng.

"Cái này... Toàn bộ dung nham đều bị nó hút sạch?" Nhóc Tỳ kinh sợ, nó nhanh chóng rút lui.

"Hả, có biến hóa!"

Tòa tháp ở trong lòng đất hào quang hoàn toàn ẩn đi, không phát ra dị tượng nữa, hơn nữa nó đang từ từ co lại, từ to bằng lòng bàn tay biến thành nhỏ dài bằng một đốt ngón tay, nếu như dựng đứng thì không cao tới một tấc.

Nhóc Tỳ giật mình, đợi rất lâu mà vẫn không thấy cốt tháp có biến hóa gì nữa, nó thả ra một làn phù văn để thăm dò, vẫn như thế, cốt tháp trắng bóng không hề nhúc nhích.

Cuối cùng, nó cầm tiểu tháp đặt trên lòng bàn tay, tiểu tháp vẫn không có phản ứng nào.

Tiểu tháp cao không tới một tấc, chỉ to bằng đốt ngón tay, toàn thân trắng bóng giống như được điêu khắc từ "Dương chi bạch ngọc"*, vô cùng đẹp mắt. Nó không giống bảo cụ, cũng không giống đồ trang sức hoa mỹ, cũng không có một khí thế đáng sợ nào.

(*): *Dương Chi bạch ngọc (羊脂白玉): hay còn gọi là “Bạch ngọc”, “Dương Chi ngọc”, là thượng phẩm trong các loại nhuyễn ngọc, cực kỳ trân quý. Dương Chi bạch ngọc đúng như cái tên, nổi tiếng với màu trắng, cùng sự tinh khiết, nếu có lẫn màu khác sẽ không được coi là Dương Chi bạch ngọc nữa.

Nhóc Tỳ nghiên cứu nhiều lần nhưng vẫn không thể cảm ứng được một chút phù văn nào, sau đó nó điều khiển thần lực để thu lấy bảo vật này, kết quả lại phát hiện tòa tiểu tháp này không có bất kỳ phản ứng nào.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy thì nó đã khẳng định đây chỉ là một cái trang sức tinh xảo và mỹ lệ mà thôi.

"Tại sao lại không có chút phản ứng nào?" Nhóc Tỳ vò đầu, vô cùng nghi ngờ, nghiên cứu hơn nửa ngày mà không thu được chút thành quả nào, cuối cùng nó thở dài một hơi rồi quấn lên trên sợi tóc, xem tòa tiểu tháp trắng bóng này là một món đồ trang sức. .

Mấy ngày sau, Nhóc Tỳ tới trung tâm dãy núi, dọc theo đường đi nó nhìn thấy hơn hai mươi kiện bảo cụ nhưng rất khó để thu phục được, trong lòng cảm thấy đáng tiếc nhưng nó có thể khẳng định rằng, những bảo cụ này đều không thể thần bí và mạnh mẽ như cốt tháp.

Đáng tiếc, tòa tháp này không có phản ứng chút nào, chẳng khác gì phàm vật.

Ở trung tâm có một ngọn núi lớn vô cùng, như được ghép lại từ mấy chục ngọn núi khác nhau, dị thường bao la và hùng vĩ.

"Một ngọn núi thật là lớn!"

Nhóc Tỳ thán phục, thần quang không ngừng lấp lánh ở trên ngọn núi, thỉnh thoảng lại có vài bảo cụ bay lên, giống như là những linh vật đang khoe sắc, vô cùng mạnh mẽ.

Mà ở phía chân núi, nó nhìn thấy Tất Phương, chim thần màu vàng, Li Long, Tỳ Hưu, Bồ Ma thụ, Liệt Thiên Ma điệp cùng với một nhóm thiên tài mạnh mẽ.

Ở trên núi sớm đã có người. Nơi đây chính là ngọn nguồn của di tích, được mệnh danh là Phân Bảo Nhai, tương truyền nơi này có rất nhiều bảo bối.

"Kiếm của ta… Kiếm của ta…" Đột nhiên, bên tai Nhóc Tỳ vang lên tiếng nói già nua khiến cho nó sởn cả gai ốc, nó sợ hãi nói: "Quỷ gia, ngài đừng có dọa cháu chứ, không phải ngài ở lại Bổ Thiên các sao, vậy sao lại lên tiếng được chứ?"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 144: Phân Bảo Nhai

Trang chủ / Huyền Huyễn / Thế Giới Hoàn Mỹ / Chương 144 : Phân Bảo Nhai

Thế Giới Hoàn Mỹ

Chương 144 : Phân Bảo Nhai

Thế Giới Hoàn Mỹ

Tác giả: Thần Đông

Chương 144: Phân Bảo Nhai

Dịch giả: Ronkute

Biên tập: Kensin_Kaoru

Đọc convert, VP có thể gây lậm VP trong ngôn ngữ. Chúng ta nên biết cách cân bằng để phòng chống

"Kiếm của ta… Kiếm của ta…" Âm thanh lúc liền lúc đứt.

Nhóc Tỳ không sợ trời không sợ đất nhưng bây giờ lại tỏ ra rất sợ hãi, bởi vì khi nó lấy ra bảo kính Toan Nghê chiếu sáng bản thân, phát hiện có một chuỗi ký tự màu đen hiện lên trên trán có quan hệ với âm thanh này.

"Nguyền rủa!" Nhóc Tỳ kinh dị, trước khi tới đây nó đã cẩn thận tìm hiểu, Thượng cổ thần quái của Bổ Thiên các tồn tại rất lâu đời, người bị tuyển chọn nếu như thất bại thì chắc chắn sẽ phải chết bởi những ký tự màu đen nguyền rủa này.

"Quỷ gia... Ông nội ngươi!" Nhóc Tỳ phẫn uất.

Phân Bảo Nhai hừng vĩ bao la cao vút trong mây, quanh núi khói đen lượn lờ giống như Ma sơn hùng vĩ thời Thái Cổ, nó có một luồng khí tức ép người.

Một con đường mòn lát đá dẫn tới ngọn núi, tràn ngập những tan thương của năm tháng, từ xưa đến nay đã có không biết bao nhiêu thiếu niên anh hùng đi qua đây, nhưng cuối cùng máu nhuộm Ma sơn, không còn ai đi xuống nữa.

Tất Phương, Tỳ Hưu, chim thần màu vàng, Bồ Ma thụ chia nhau mỗi người đứng một phương, đề phòng lẫn nhau, khi tức ai nấy đều rất bá đạo, bọn họ chính là một nhóm thiên tài mạnh mẽ không dễ chọc chút nào.

Nhóc Tỳ trúng nguyền rủa nên tâm tình không được vui vẻ gì, khuôn mặt nó xám xịt như ai cũng thiếu nợ nó mười món bảo cụ, nó đi về phía trước không thèm để ý đến những cường giả đáng sợ kia.

Ngọn núi không có đến một cọng cỏ, toàn bộ đều là màu nâu xám chỉ có một phần núi đá màu đỏ sậm như là vết máu. Bậc thang đá màu xanh rất dài, nó bước lên mười bậc, nghĩ đến việc phải tìm cho bằng được một thanh kiếm thì khuôn mặt nhỏ nhắn càng xị xuống, căm giận không ngớt.

"Ta nào biết thanh kiếm đó ra làm sao? Không nói cho người ta hình dáng thì sao mà tìm được? Đau đầu quá!" Nhóc Tỳ khịt khịt mũi đi lên núi.

Bên cạnh, Tất Phương, Tỳ Hưu, Bồ Ma thụ vô cùng kinh ngạc, thiếu niên Nhân tộc này không thèm nhìn bọn họ lấy một cái, cứ như thế ngông nghênh đi về phía trước.

Phải biết rằng, các sinh linh khi tiến vào di tích thì làm gì có ai dám thất thần, chỉ cần có một người trong bọn họ xuất hiện thì những người khác đều sợ hãi khẩn trương phòng bị.

"Không kiêng nể gì cả." Một con Bạo Viên lên tiếng, ánh mắt lạnh lẽo.

Nhóc Tỳ nghe thấy thế, từ trong suy ngẫm tỉnh lại, quay đầu quan sát, nói: "Khỉ đột, ngươi nhìn cái gì thế hả, trông thật xấu xí. Ồ, ngươi thuần huyết hả?"

Bạo Viên chính là Thái Cổ di chủng, bộ tộc vô cùng mạnh mẽ, tổ tiên được mệnh danh là Thần Viên, ai dám gọi nó là khỉ đột? Chính vì thế khiến cho nó tức điên lên!

Nhóc Tỳ vò đầu, nói: "Ta đã đáp ứng A thúc, sẽ có một ngày thuần phục được một con hung thú thuần huyết, ngươi có phải không?"

Bạo Viên giận dữ. Đối diện với ánh mắt hừng hực này nó muốn nhảy lên gào thét rồi xe nát tứ chi của tên này ra.

Ở phía sau, cặp mắt của chim thần màu vàng càng thêm lạnh lẽo, bên trong con ngươi màu vàng kim kia bắn ra từng tia thần dị, nhìn chằm chằm Nhóc Tỳ.

"Thôi bỏ đi, hiện tại tâm tình của ta không tốt. Ta phải đi tìm một thanh kiếm gãy, nếu không chắc bị nguyền rủa đến chết quá." Nhóc Tỳ cúi đầu ủ rủ, xoay người đi lên trên núi.

Ánh mắt của cả đám sinh linh như những thanh kiếm sắc bén, nghe thấy thế thì rùng mình, vội vã rút lui, thứ nguyền rủa này rất quỷ dị, sơ xuất một tí thì sẽ rước họa vào thân cho nên họ cũng không muốn đụng đến làm gì.

"Hống..." Bạo Viên dùng sức đánh xuống bộ ngực của mình để phát tiết sự bất mãn, giống như trống trời vang vọng.

Ma sơn bao la, nhìn lên không thấy đỉnh, nhìn xuống càng không thấy đáy. Đây là lần đầu tiên Nhóc Tỳ đi lên một ngọn núi cao to hùng vĩ như thế này.

Những tảng đá lớn đặt ngổn ngang trên núi hình thành nên những khung cảnh lạ thường. Nhưng dù sao đây cũng không phải là Tịnh Thổ, những làn khói dày đặc lượn lờ xung quanh, toàn bộ bầu trời mặt đất đều u ám thi

thoảng lại trông thấy một vài khối hài cốt to lớn, tất cả đều là những thiên tài thời cổ đại chết đi.

Tiểu thế giới này cứ cách mấy trăm năm lại mở ra một lần, từ xưa đến nay cũng không biết đã có bao nhiêu thiếu niên anh hùng chôn xương ở nơi đây.

"Ồ, đây là Bệ Ngạn, nhưng đáng tiếc phù cốt nguyên thủy đã bị người khác lấy đi mất rồi." Nhóc Tỳ nhìn xung quanh rồi lại tiếp túc tiến bước.

Đi tới một đoạn thì nó phát hiện được những hài cốt của sinh linh cổ xưa như Áp Du*, Chim chín đầu, Tiêu Đồ, Đào Ngột đều không thiếu, tất cả đều cứng như sắt đá.

(*): Loài mãnh thú ăn thịt người nói trong truyền thuyết cổ.

Những thứ này đều được tích lũy, lắng đọng từ những năm tháng dài đằng đẵng trước kia.

Trên núi rất u ám, càng lên cao sương mù càng dày đặc. Nhóc Tỳ cẩn thận đề phòng, từ những bộ hài cốt của nhiều sinh linh thì có thể hiểu ra bên trong ngọn núi này rất nguy hiểm.

"Xoẹt!"

Đột nhiên, có một luồng gió lạnh lẽo đánh tới giữa lưng của Nhóc Tỳ, ổn định mà chuẩn xác, tàn nhẫn mà ác liệt, đây chính là một cây lục mâu, rực rỡ đến kinh người, khi tới gần cơ thể của Nhóc Tỳ thì mới bùng phát, sát khí lạnh thấu xương.

Da gà toàn thân của nó nổi lên, lông tơ dụng thẳng, thân thể lướt sang ngang, giống như là một bức tranh mỏng dính trôi về một bên. "Đùng" một tiếng, lưỡi mâu màu xanh lục đâm trúng một tảng đá vạn cân, nhẹ nhành chấn động rồi tảng đá bắt đầu chia năm xẻ bảy.

Kế tiếp, thần mâu màu xanh lục quét tới thế như quét ngang ngàn quân,

tạo nên một cơn gió lớn cuốn theo những hòn đã trên mặt đất.

Nhóc Tỳ rút lui, giống như một con khỉ linh hoạt né qua một tảng đá rồi xoay người lại quan sát.

"Bùm!"

Toàn bộ những tảng đá lớn nơi đó đều bị nứt vỡ tan thành, lưỡi mâu màu xanh lục vô cùng kiên cố, chặt đứt toàn bộ những tảng đá trên mặt đất.

Đây cũng không phải là nhân loại mà là loại thực vật kỳ lạ, lưỡi mâu màu xanh lục chính là một cái rễ cây của nó, cứng rắn và sắc bén có thể xuyên thủng sắt đá.

Nhóc Tỳ tức giận, từ khi vào đây đến giờ chưa từng tiếp xúc qua với cái cây này, không thù không oán, điều này chứng tỏ đây chỉ là một cuộc săn giết, cướp đoạt bảo cụ trên người nó.

Sau khi tiến vào Bách Đoạn sơn thì chuyện này cũng rất bình thường, đặc biệt những người đi vào ngọn núi to lớn hùng vĩ này đều không phải là người phàm tục, trên người ắt có những linh bảo quý giá, rất dễ làm người khác nổi lòng tham.

Con mắt Nhóc Tỳ phát sáng, nghênh đón những đòn tấn công từ phía trước, đại chiến cùng với cây thực vật này, lưỡi mâu màu xanh lục xuất hiện những phù văn, phát ra ánh sáng màu xanh, uy lực vô cùng lớn.

Nhưng mà, khi Nhóc Tỳ vận dụng tia chớp thì nó tỏ ra sợ hãi, trời sinh khắc chế, gây thương tổn trí mạng cho nó.

Trước đây, nó chưa từng nhìn thấy Nhóc Tỳ nên không biết mạnh yếu ra sao, thấy một thiếu niên Nhân tộc nên cho rằng nắm chắc phần thắng, vậy mà không ngờ lại khó chơi như vậy.

Không thể không nói, nó rất mạnh mẽ, có thể kiên trì hơn mười chiêu với Nhóc Tỳ thì cũng có thể gọi là thiên tài rồi!

"Răng rắc!"

Nhóc Tỳ xuất ra một đòn làm cháy đen nửa cái rễ cây, những phiến lá rơi lả tả, cây thực vật này vô cùng sợ hãi, rễ cây bám lấy mặt đất rồi nhanh chóng bỏ chạy, nhưng đáng tiếc lại không thể chạy thoát.

Tia chớp màu vàng óng bay tới bao phủ toàn thân nó. Bùm một phát, toàn thân cháy đen, nó trúng phải một đòn trọng thương trí mạng.

Trong mắt Nhóc Tỳ lộ ra thần quang, bổ nhào về phía trước để chặt đứt cái rễ này và cướp đi cây lục mâu kia, đó chính là một bảo cụ hiếm thấy, đồng thời Nhóc Tỳ cũng muốn thu lấy phù văn và bảo thuật của cây thực vật kia.

"Bùm!"

Loại thực vật này biết được vận mệnh của mình, toàn thân phát sáng. Sau đó nổ tung như muốn hủy diệt đi sinh mệnh và phù văn của mình.

"Keng!"

Nhóc Tỳ lấy ra cốt tiễn, vào thời khắc mấu chốt nó chặt đứt đi thanh chiến mâu kia, beng một tiếng thanh chiến mâu rơi trên mặt đất không bị hủy diệt theo cái cây kia.

"Haizz, thật đáng tiếc, thanh chiến mâu lại có khuyết điểm, phù văn ẩn vào bên trong." Nhóc Tỳ nhặt lên, thanh chiến mâu này cao gần bằng một người, nhưng nếu đi so sánh với trước kia thì vẫn ngắn hơn cả đoạn.

"Thứ này đưa cho Đại Tráng, Bì Hầu vậy." Nó vẫn sưu tầm các loại phù cốt để tặng cho các tộc nhân ở Thạch thôn của mình.

Ngọn núi bao la hùng vĩ, càng lên cao càng nhiều người, trong vòng mấy canh giờ Nhóc Tỳ đã cùng người khác chiến đấu mấy lần. Mà trên đường đi nó nhìn thấy rất nhiều thi thể mới chết.

"Xoẹt!"

Một luồng bảo quang bay lên. Lại là một bảo cụ xuất thế, trên núi hiện tượng như thế này cũng không ít, nhất thời khiến cho cả đám sinh linh vây chặt, có thể nhận ra rằng một cuộc hỗn chiến sắp phát sinh không thể nào tránh được và rất nhanh sẽ có những màn sương máu bay lên.

"Cánh Kim Ô xuất thế rồi!" Có người hét lớn.

"Đây chính là bảo cụ còn sót lại thời Thượng Cổ!" Ở phía trên có một đám người rống to, điên cuồng xung kích.

Nơi đó có một đôi cánh màu vàng lơ lững trên không trung, nhẹ nhàng lóe lên, ánh lửa ngập trời khiến cho cả một vùng núi rộng lớn nóng chảy, dung nham cuồn cuộn chảy nhanh xuống dưới.

Nhóc Tỳ thầm chửi, bởi vì nó đang ở phía dưới, nhìn thấy dung nham như hồng thủy chảy mạnh tới nên nhanh chóng quay đầu bỏ chạy.

Nó lấy ra bảo cụ rồi nhanh chóng bay đi, cuộc đại chiến diễn ra ở bên trên suýt chút nữa đã cuốn nó vào, đúng là tai bay vạ gió mà.

"Trời ạ, vậy mà có người thuận lợi chiếm được cánh Kim Ô, kiện bảo cụ này lại tự chọn chủ mới?" Có một đám cường giả nhìn thấy thì kinh ngạc thốt lên.

Một con chim lớn màu vàng bay vọt qua, trong miệng ngậm lấy một cái bảo phiến màu vàng, giống như sao băng xoẹt qua màn trời đêm, biến mất sau một ngọn núi gần đó.

"Là nó!" Nhóc Tỳ thất kinh rồi vô cùng ước ao, ở dưới chân núi Nhóc Tỳ đã thấy qua con chim thần màu vàng này rồi, biết được thực lực của nó rất mạnh mẽ.

"Haizz, có cánh cũng là một lợi thế, luôn luôn nhanh hơn đi bộ nhiều, cho nên mới đi nhanh hơn ta, ta thật là đáng thương!" Nhóc Tỳ lầm bầm.

Đồng thời nó cũng cảnh giác, con chim khổng lồ màu vàng kia vốn rất mạnh mẽ, giống như là Đại Bàng, bây giờ lại có thêm một cái bảo phiến, chắc chắn như hổ thêm cánh, nên cần phải phòng bị chặt chẽ hơn.

Phân Bảo Nhai rất lớn, Nhóc Tỳ từ từ leo lên đỉnh núi tìm kiếm bảo cụ, đã leo được vài ngày rồi mà vẫn chưa thấy đỉnh núi ra sao. Mà trong quá trình này phát sinh rất nhiều cuộc huyết chiến, chỉ cần có linh vật xuất hiện thì ắt sẽ có máu tanh giết chóc.

"Phốc!"

Kim quang lóe lên, nó lấy ra Long Giao tiễn giết chết một cường giả Nhân tộc, đầu lâu bay vụt lên cao, vòi máu tươi phụt ra ngoài, thi thể không đầu ngã rầm xuống đất.

Đây là cường giả của 'Ly tộc", cũng giống như Côn tộc, khi ở Sơ Thủy Địa đều muốn đoạt lấy bảo cốt của nó, rồi bị nó cho lên tòa núi người ngồi hóng gió.

Mấy ngày nay, nó không ngừng xông lên trên, cùng người khác chinh chiến rồi gặp phải mấy tốp người bí ẩn đánh giết, hiển nhiên đây chính là bốn đại gia tộc.

Những người của Côn tộc đi vào di tích đã bị nó diệt sạch, chỉ còn lại ba tộc Ly, Uyên và Mông, trên Phân Bảo Nhai cuối cùng cũng đụng độ, phát sinh mấy trận huyết chiến.

Mấy ngày tiếp theo, trên người Nhóc Tỳ vết thương rất nhiều, nó mạnh nhưng đối phương có Người phong ấn, lại bám dai như đỉa đói, thỉnh thoảng xuất hiện, có vài lần suýt chút nữa thì nó đã bỏ mạng nơi đây.

Thế cũng còn tốt, thực lực nó mạnh, tuổi lại còn nhỏ thế nhưng những thiếu niên thiên tài của ba tộc không ai là đối thủ, hoàn toàn dựa vào Người phong ấn. Trong lúc này, Nhóc Tỳ đã đánh giết tổng cộng hai ba mươi người của ba tộc, hầu như giết sạch những thiên tài của bọn họ.

Chuyện này khiến cho những Người phong ấn còn lại nổi điên lên, thề rằng khi tìm được nó nhất định phải lăng trì xử tử.

Thế núi hiểm trở, càng lên đỉnh càng khó khăn, nguy hiểm hơn, bởi vì một khi đã leo lên đến đây thì toàn bộ đều là những người mạnh mẽ nhất, Nhóc Tỳ kiên trì cất bước cuối cùng cũng leo lên được đỉnh, bước chân vào trong Phân Bảo Nhai thật sự.

Mà Người phong ấn của ba tộc cũng lẽo đẽo theo sau, muốn vây đánh từ phía sau nhưng cuối cùng đành phải ôm hận vào thân.

Đình núi rất hùng vĩ, giống như vùng cao nguyên rộng lớn vậy, ở đây có các loại đá với mọi hình thù nằm ngổng ngang, giống như là những loại bảo cụ lâu ngày rồi hóa thành đá.

Trên thực tế, cũng có một vài truyền thuyết như thế, thời Thượng Cổ chư thánh rơi lệ, chảy máu rồi sau đó chết đi, binh khí xếp thành từng hàng trên Phân Bảo Nhai này.

Có một tấm bia đá đứng sừng sững, ở trên mặt có khắc mấy dòng chữ, nhắc nhở thế nhân tới đây không được ồn ào, quấy rồi chư thánh ngủ say, không được phá hoại, hủy diệt Phân Bảo Nhai.

Đây là vùng ngừng chiến, không cho phép người khác tiếp tục chiến đấu nữa.

"Có thật hay không đây?" Một con hung thú hỏi, nó hơi nghi ngờ.

"Ở bên kia cũng có một con Si Vẫn không tin nên đã hủy diệt một tảng đá lớn, kết quả biến thành một đống thịt nát." Một di chủng hình người quen biết nó lên tiếng nhắc nhở.

Cách đó không xa, có một con hung linh khổng lồ ngã trên mặt đất hóa thành thịt nát, chỉ còn xót lại những khối xương vụn trắng bóng lấp lánh hào quang, chết một cách thê thảm.

Tất cả thiên tài hít một ngụm khí lạnh, quả nhiên nơi này không cho mạo phạm.

Mặc dù chư thành thời Thượng Cổ đã mất đi, nhưng đây là nơi họ ngủ say, là nơi chôn binh khí nên không cho phép phá hoại.

Không ít người tiến vào vùng rừng đá này, tập trung cao độ để cảm ứng, tìm kiếm bảo cụ, bởi vì tương truyền có không ít binh khí ẩn nấp trong các tảng đá.

"Hả, tảng đá lớn này phát sáng!" Rất nhiều người kinh ngạc thốt lên.

Một tảng đá bắt đầu rạn nứt, từ trong khe hở hào quang chiếu rọi ra bên ngoài, lớp đá ở bên ngoài rơi xuống lộ ra một kiện bảo cụ!

Là một cây pháp trượng, rực rỡ óng ánh, đỏ như máu, dài không tới một thước thế nhưng cục kỳ rực rỡ, rất nhiều phù văn lượn lờ xung quanh phát ra tiếng sấm nổ ầm ầm, cảnh tượng rất kinh khủng.

"Trời ạ, lẽ nào chư thánh để lại binh khí là sự thật, truyền thuyết về tàng binh ở trên Phân Bảo Nhai là sự thật?" Mọi người bật thốt lên.

Ở phía trước tảng đá lớn này có một con chim, toàn thân màu xanh tô điểm thêm những sọc màu vàng, lưu chuyển ánh sáng rực rỡ, nó chính là Tất Phương, pháp trượng xuất hiện ngay trước mặt, nó nhanh tay thu lấy.

"Đáng tiếc, pháp trượng bị hư hại, khó có thể phát huy được thánh uy thời Thượng Cổ." Mọi người tiếc nuối, phát hiện được cây pháp trượng đã bị nứt vỡ, chỉ còn lại một đoạn nhỏ mà thôi.

Nhưng việc này cũng làm người khác kinh hãi rồi, một đoạn pháp khí ngắn này nếu ôn dưỡng và tế luyện lại thì nhất định sẽ trở thành một chí bảo trấn giáo.

"Tại sao lại bị tên đó đoạt được chứ?" Có người không phục, âm thanh vang vọng rồi xông thẳng về phía trước.

Nhưng mà, một tiếng nhẹ nhàng vang lên, Phân Bảo Nhai tỏa ra một chùm ánh sáng đáng sợ, trong nháy mắt đánh hắn thành đống thịt nát.

Mọi người hút vào khí lạnh, cố gắng trấn tĩnh lại, cũng không dám nói bậy nữa.

Tất Phương quay đầu lại, ánh mắt lạnh lẽo lướt qua mọi người.

"Chúng ta cũng đã tiến vào rừng đá rồi, cũng đã câu thông với pháp khí thời Thượng Cổ, nên phải tìm kiếm một vài bảo cụ thuộc về mình." Những thiên tài của các tộc ánh mắt thèm thuồng, chen chúc nhau đi vào.

Sau khi tiến vào, Nhóc Tỳ đảo mắt liên tục, ngắm nhìn một vài khối đá hình hổ nằm, rồi nhìn một khối đá hình Thanh Ngưu, lại nhìn về khối đá hình Chân Hống nuốt mặt trăng ở đằng trước, cặp mắt mở thật to tràn đầy vẻ vui sướng.

"Của ta, của ta, tất cả là của ta." Mắt của tên nhóc tham tiền này lấp lánh đầy ánh sao, nắm chặt quả đấm nhỏ.

Nếu như bên trong những tảng đá này đều phong ấn bảo cụ thì thật sự rất dọa người, như thế mới đáng được mệnh danh là Phân Bảo Nhai*

(*): Vùng núi phân phối bảo vật.

Những Người phong ấn của ba tộc Ly, Uyên, Mông rốt cuộc cũng đã tới nơi, sau khi quan sát những chữ viết trên tấm bia đá thì lại quay sang nhìn Nhóc Tỳ, trong mắt hiện ra những hung quang, nhưng nói chung vẫn không dám dễ dàng làm bậy.

"Cứ ở đây đã, chờ sau khi rời khỏi Phân Bảo Nhai rồi hẳng lấy tính mệnh của hắn!"

"Ồi, mèo lớn cũng tới đây rồi à." Nhóc Tỳ vừa quay người lại thì nhìn thấy Bạch Hổ.

Bạch Hổ rít gào không ngừng, trong mắt lộ ra hung quang.

"Mèo lớn, ngươi đang gọi ta sao, sao lại giống như một con mèo con vừa sinh ra không có chút sức lực nào hết thế, lớn tiếng thêm tí nữa nào." Nhóc Tỳ đưa tay áp sát vào tai, ý như không nghe thấy gì hết.

Bạch Hổ ánh mắt lạnh lẽo, thanh âm rất thấp: "Sau khi rời khỏi Phân Bảo Nhai ắt sẽ lấy tính mệnh ngươi!" Nó không dám lớn tiếng, nếu không nhất định sẽ biến thành đống thịt nát.

Nhóc Tỳ cũng không tức giận gì, trái lại nhổ một bãi nước bọt, nói: "Cứ chờ rồi sẽ rõ."

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 145: Kiếm Cổ

Đỉnh núi trống trải, những tảng đá xếp ngang dọc, đi vào tận cùng bên trong rừng đá khiến người khác phải thán phục, trên rất nhiều tảng đá có những đồ án rất sống động, như Kim Ô trục điện (*), Tù Ngưu vượt biển, Côn Bằng giương cánh…

(*)Kim Ô trục điện: Kim Ô nhanh như điện

Những bức tranh còn sót lại thời Thượng Cổ có rất nhiều thể loại, không biết ám chỉ điều gì, từ xưa đến nay có rất nhiều thiên tài tìm hiểu những vẫn không có kết quả, có thể đó chỉ là những ghi chép về sự huy hoàng năm đó.

"Bảo cụ, bảo cụ… mày đang ở đâu?" Nhóc Tỳ lẩm bẩm.

Rừng đá bao la, đá tảng lởm chởm, nó tỉ mỉ cảm ứng nhưng không thu được bất kỳ kết quả nào, lợi dụng những phù văn được ghi chép trong Nguyên Thủy Chân Giải để tiến hành câu thông nhưng vẫn vô dụng.

"Chuyện gì xảy ra thế này, đã có vài tên sinh linh đoạt được bảo cụ, vì sao ta lại không có gì hết." Nhóc Tỳ vò đầu, khuôn mặt nhăn nhó.

Nó hết quẹo trái lại quẹo phải, nhìn thấy mấy tên Người phong ấn đang tụ lại thương lượng điều gì đó, có người lau chùi một tảng đá lớn, còn có người thì cẩn thận cảm ứng.

Nhóc Tỳ từ phía sau đi tới, vỗ vỗ bải vai một người trong số đó, nói: "Lão ca, có thu hoạch gì không?"

"Hả, à không có thu hoạch gì hết." Lão già lắc đầu, sau đó cảm thấy có gì đó không đúng, thanh âm này sao lại non nớt như vậy? Bọn họ đồng thời quay đầu lại.

Chỉ thấy một tên nhóc con khuôn mặt bẩn thỉu, mắt to lung linh đứng ở trên một tảng đá đang kiễng chân vỗ vai một người trong bọn họ lám ra vẻ rất thân thiết.

"Đi sang một bên!" Lão già bị vỗ vai tức giận đến nỗi râu mép dựng cả lên, đây chính là cường định sinh tử, đã giết chết hết những thiên tài trong tộc của bọn họ, vậy mà mặt dày lại bắt tay làm quen, chắc não không có nếp nhăn rồi.

"Lão ca, chú ý chút hình tượng đi, ta và ngươi đều là những cao nhân, phải biết độ lượng và bao dung cho người khác." Nhóc Tỳ đạp trên một tảng đá lớn, kiễng chân, lại tiếp tục vỗ lên bã vai lão già kia.

Lão già tức đến gần hộc máu, nếu như nơi này không phải là nơi ngừng chiến thì hắn lập tức sẽ đập tên nhóc siêu quậy đến kêu cha gọi mẹ luôn.

"Nhóc con, mày đang khiêu khích tao à, đừng nghĩ là tao không dám động thủ!" Những người khác tức giận, răng nghiến keng két.

"Mấy vị lão ca à, vậy là các vị không đúng rồi, cái gọi là đối thủ chân chính, đó là phải tôn trọng, hỗ trợ, nhung nhớ lẫn nhau, chúng ta có thể quyết chiến sinh tử nhưng khi ngồi xuống thì vẫn có thể nâng cốc cười nói vui vẻ, bàn luận những chuyện của thiên hạ." Nhóc Tỳ không ngừng lắc đầu.

"Thằng oắt con, ai thèm nhớ nhung mày. Nếu không phải ở nơi này thì tao đã dùng một ngón tay đè chết mày rồi." Một lão già tính tình nóng nảy sắp nổi điên lên rồi.

"Lão ca, ngươi hỏa khí quá nặng, ta dám nói phù văn ở gan của ngươi xảy ra vẫn đề rồi, hỏa khí quá nặng sẽ ảnh hưởng đến phúc phận sau này." Nhóc Tỳ lao về đằng trước, đạp lên trên một tảng đá lớn màu xanh, ôm chầm lấy cổ của hắn.

"Cút, té sang một bên!" Lão già phản ứng, tên nhóc con hỗn láo, vậy mà cũng dám xưng huynh gọi đệ với lão phu, đáng ghét nhất chính là, không lâu

trước đây còn chém giết con cháu của mình.

Mấy lão già nộ khí bừng bừng, nếu như có thể động thủ thì đã nhào tới lột da móc thịt nó ra rồi.

Cuối cùng, Nhóc Tỳ lắc đầu, vỗ vỗ bả vai bọn họ, sau đó lại vỗ vỗ cặp mông của mình rồi xoay người rời đi.

"Nhóc con mất dạy!" Mấy người kìm nén cơn tức giận.

Ở bên cạnh, con Bạo Viên toàn thân đen thui cười khà khà không ngừng, sau đó dời cặp mắt nham hiểm về phía Nhóc Tỳ, tràn đầy sát khí.

Nó chính là con Thái Cổ di chủng mà Nhóc Tỳ đã gặp ở dưới chân núi, Nhóc Tỳ lườm lườm nó, nói: "Nhìn cái gì, khỉ đột, đừng có nhìn ta tràn đầy thân mật như vậy, ta không quen, với lại ta cũng không thương nhớ gì ngươi cả, cũng may là ngươi hình người nên không thể cho vào trong nồi nằm được."

Bạo Viên giận dữ, nện mạnh vào lồng ngực của mình, nó rất muốn há miệng gào to nhưng sực nhớ ra liền nhanh chóng lấy tay che miệng lại, cố gắng nuốt cơn giận vào trong lòng, trong cổ họng phát ra những tiếng gừ gừ.

"Khỉ đột, ngươi cười cái gì thế, ta nói mắc cười lắm hả? Vui mừng hát hò trong họng vậy hả." Nhóc Tỳ trừng mắt.

Bạo Viên xoay người bỏ chạy, cả người run cầm cập, cố gắng che kín miệng không dám buông tay, những làn khói trắng từ trong lỗ mũi bay ra ngoài.

"Khỉ đột, sao lại chạy nhanh thế, có chuyện gì vui mừng thì nói cho bạn bè biết, cùng nhau chia sẻ, một người vui không bằng mọi người cùng vui, như thế là ích kỷ đấy."

Khỉ đột nhịn không được nữa, đến cả lỗ tai cũng bắt đầu xịt khói trắng, chạy thật nhanh ra khỏi rừng đá, ngửa mặt hét lớn: "Tên khỉ da vàng kia,

đừng để ta bắt được nếu không sẽ xé nát ngươi ra!"

Nó chạy xuống dưới mười mấy trượng, đứng lên một tảng đá lớn, dừng hết sức nện mạnh vào ngực chẳng khác gì tiếng sấm rền, âm thanh chấn động cả trời đất, giải tỏa cơn thịnh nộ trong lòng.

"Mi Hầu lão huynh, Thông Tí Viên huynh, các ngươi phải chú ý, tên khỉ đột ở dưới kia muốn xé nát, ăn thịt các ngươi kìa." Nhóc Tỳ hảo tâm nhắc nhở.

Mấy con khỉ đó chẳng biết nói gì, chỉ trợn tròn con mắt.

Nhóc Tỳ lại đi vòng quanh tìm kiếm bảo cụ cho mình, khi đi tới trước một tảng đá có nhiều vết nứt, nó đột nhiên rùng mình bởi vì bên tai nó như văng vẳng những âm thanh vèo vèo.

"Kiếm của ta… Kiếm của ta…"

Nó giơ lên bảo kính Toan Nghê rồi quan sát thì thấy một chuỗi ký tự màu đen hiện lên ở trên trán, từng làn khói đen bốc lên lượn lờ bên tai nó.

"Lão quỷ, khi nào cũng kêu réo còn không bằng miêu tả một vài chi tiết, chứ không sao ta tìm ra được?" Nhóc Tỳ tức giận.

Đúng lúc này, một tảng đá bị nứt dài chưa tới hai thước ở dưới chân nó bốc lên từng làn khói đen, những tiếng răng rắc vang lên rồi bể nát.

"Hả… Tìm thấy rồi!" Nhóc Tỳ vui mừng.

Như tiếng thét kinh hãi làm cho mọi người đều nhìn tới, ai nấy đều giật mình, lại thêm một người tìm được bảo cụ nữa, bọn họ vô cùng hâm mộ.

Nhưng mà, khi nhìn xuống tảng đá đã nát vụn bên dưới thì đều ngẩn người, nơi đó không có ánh hào quang nào mà chỉ có từng làn khói bốc lên.

Bảo vật gì đây? Tại sao lại không có một chút khí lành, càng không có phù văn nữa, ngược lại nó giống như một bãi phân trâu khô đang cháy, khói

đen không ngừng bốc lên.

Nhóc Tỳ trán nổi gân xanh, sao lại không có chút dị tượng nào, khói mù mịt bốc lên giống như đốt một bó củi ướt trong hang động vậy, quá mất mặt.

Cuối cùng, khói đen cũng tản đi hết lộ ra một đoạn sắt gãy, vô cùng xấu xí, rỉ sét loang lổ gần như toàn bộ.

Tỉ mỉ quan sát thì mới phát hiện được đây chính là một thanh kiếm, những đồ trang trí trên chuôi kiếm đã mục nát hết cả. Chỉ còn sót lại mỗi khung kiếm, miễn cưỡng cũng có thể cầm trên tay.

"Thanh kiếm này cũng thật có… Cá tính!"

"Ha ha…"

Có người nhịn không được trêu chọc.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhóc Tỳ đen thui, nó cũng cảm thấy thanh kiếm này quá đơn giản. Như thế này có thể sử dụng sao?

Thanh âm "Răng rắc" truyền tới, nó đứng như trời trồng, những lớp đá ở bên ngoài của vết nứt như muốn kép lại, bao phủ lấy thanh kiếm.

Nhóc Tỳ khịt khịt mũi, vội vàng ngồi chồm hỗm, dùng tay rút mạnh thanh kiếm ra ngoài, thế nhưng lại không có chút động tĩnh gì, điều này khiến nó kinh hãi.

Đúng lúc này, một luồng sát khí ngập trời bao phủ lại, vọt thẳng vô trong cơ thể nó, chỉ trong nháy mắt, những hình ảnh thây chất thành núi, máu chảy thành sông lần lượt hiện lên. Rất nhiều sinh linh diệt vong.

Loại khí tức này rất đáng sợ, thừa sức nghiền nát một thiên tài. Thân thể mạnh như Nhóc Tỳ vậy mà cũng phải run rẩy, trực tiếp thụ thương, một ngụm máu tràn lên tới cổ họng nó phải kìm nén nuốt xuống.

Người khác nhìn không ra nhưng Nhóc Tỳ lại khác. Thanh kiếm này quá

lợi hại, chắc chắn không phải là vật phàm, khẳng định đây chính là đại sát khí trong số di vật của chư thánh!

Luồng sát khí này không hề giảm, cứ tiếp tục xâm nhập vào bên trong, Nhóc Tỳ phải dùng mọi khả năng để chống cự, cuối cùng về cơ bản là ngăn chặn lại được, trong lòng nó run sợ.

Thời khắc này nó rõ ràng, những người trước đây vì sao lại thất bại, đổi lại là một người khác, chắc chắn thân thể bị xoắn nát!

Đang lúc này, tiểu tháp nhỏ bằng đốt ngón tay được nó đặt trên sợi tóc như là vật trang trí đột nhiên sáng lên xua tan toàn bộ luồng sát khí đó.

Không một ai có thể phát giác được tình huống khác thường của tiểu tháp.

Nhóc Tỳ thở dài một hơi, yên lặng điều tức khôi phục lại thương thế, rồi chầm chậm rút thanh kiếm lên lần nữa, một tiếng 'Roẹt' giòn tan vang lên, thanh cổ kiếm thoát khỏi tảng đá bị nứt, nằm trong tay nó.

"Ha ha!"

Rất nhiều người cười đểu, thanh kiếm gần như đã biến dạng, toàn thân rỉ sét, chỉ dài hơn một thước, hơn nữa nửa đoạn trên đã gãy và thất lạc nơi nào rồi.

Đám người lắc đầu, pháp khí thời Thượng Cổ còn sót lại cũng là ghê gớm lắm rồi, có rất nhiều thứ bị hư hại, chuyện này cũng là bình thường. Tên nhóc siêu quậy chỉ là không mặp may, gặp phải một vật đã hư hại không còn nhận ra hình thù gì mà thôi.

"Thanh kiếm gãy này cũng không tệ, cứ đem về, khi nào rãnh thì rèn lại, ha ha!"

"Xứng đôi vừa lứa đấy" Bạo Viên nhịn không được cũng nói đểu, cái miệng há ra đỏ như chậu máu, lộ ra những chiếc răng nanh trắng bóng, nó

cười đến nỗi không thể ngậm miệng lại được.

"Cố gắng bảo quản, xem như là chí bảo trấn tộc nhen." Một Người phong ấn vuốt chòm râu cười khà khà, vô cùng hài lòng, vừa này khi thấy Nhóc Tỳ tìm thấy được bảo cụ bọn họ rất hồi hộp, nên biết rằng, đây chính là pháp khí Thượng Cổ, rất có thể sẽ xuất hiện một vài chí bảo kinh thế.

"Mặc dù đã nát bét rồi, nhưng nhìn chung vẫn là pháp khí Thượng Cổ, mang về đi, cố gắng nâng niu, nói không chừng một ngày nào đó nó sẽ hiển linh đấy." Một tên Người phong ấn trẻ tuổi khác chế nhạo.

"Ha ha…" Cả đám người cười to, không ngừng lắc đầu.

Nhóc Tỳ mặt tối sầm lại, không hề nói gì, bởi vì chỉ mình nó biết thanh kiếm này nhất định bất phàm, không chỉ có luồng sát khí khủng khiếp chưa từng thấy qua, mà ngay đến trọng lượng của nó cũng đủ hù chết người ta rồi, mặc dù đã hư hại thế nhưng khi cầm trên tay nó phải nặng tới mấy vạn cân, huống chi đây chỉ là một thanh kiếm gãy mà thôi.

Cũng may là thân thể Nhóc Tỳ kinh khủng, nếu là người bình thường thì không thể nào nhẹ nhàng cầm trên tay như vậy được.

Cổ kiếm không có phần đầu, những chỗ không có rỉ sét thì có những hoa văn mờ mờ, thân kiếm lạnh lẽo.

"Ánh mắt của các ngươi thật quá kém cỏi, một thanh tuyệt thế thần kiếm như thế này mà cũng nhận không ra, không thấy xấu hổ hả, haizzz!" Nhóc Tỳ lắc đầu, sau đó làm ngơ như không vác kiếm trên lưng.

Nó nói như vậy cộng thêm những động tác đó khiến người khác càng thêm tin tưởng, đây là một khối sát vụn, lập tức một trận cười vang lên.

"Lúc tảng đá nứt ra có một làn khói đen bốc lên, đó chính là hắc sát của chiến trường cổ, những bảo vật có mạnh mẽ đến đâu cũng sẽ bị nó ăn mòn rồi từ từ mục nát, từ thời Thượng Cổ đến giờ vẫn bị hắc sát ăn mòn, nếu như thanh kiếm này còn có Linh, thì quả là nghịch thiên." Bạch Hổ xuất hiện, cực

kỳ lạnh lùng, trong con ngươi xuất hiện tia trào phúng, hiển nhiên là cười trên nỗi đau của người khác.

"Các ngươi chẳng hiểu gì cả." Nhóc Tỳ sờ sờ như sợ mất thanh kiếm gỉ sét ở sau lưng, giả bộ hùng hồn nói lớn: "Nếu như đã thấy được mặt trời, uy danh của ngươi sớm muộn gì cũng sẽ truyền khắp thiên hạ."

Cả đám người cười khẩy, Bạo Viên, Người phong ấn, Bạch Hổ đều nhìn chằm chằm Nhóc Tỳ, nó không đạt được những bảo cụ mạnh mẽ, lúc rời đi chính là cơ hội tốt để giết chết.

Lại có thêm một nhóm người tiến vào rừng đá, dẫn đầu là một thiếu nữ, mái tóc đen tuyền, vầng trán cao trắng nõn, chiếc cằm nhỏ hơi nhọn, mắt ngọc mày ngài, vô cùng xinh đẹp, có một thứ linh tính gì đó.

Đây chính là công chúa Hỏa quốc, mặc dù chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi thế nhưng dáng dấp gợi cảm, chỗ lồi chỗ lõm gần như hoàn mỹ. Cặp mắt long lanh, cổ trắng như tuyết, bộ ngực căng tròn, eo nhỏ thon gọn, hai chân thẳng tắp, gót sen uyển chuyển.

Làn da Hỏa Linh Nhi mịn màng trắng sáng như dương chi bạch ngọc, toàn thân có một tầng hào quang lưu chuyển, đôi bàn tay như ngó sen của nàng đang ôm một con sói con, lông xù, mắt to long lanh, trên lưng mọc ra một đôi cánh nhỏ trông rất đáng yêu.

Ở phía sau công chúa Hỏa quốc có mấy người đội nón lá, hiển nhiên đều là Người phong ấn, là những người đã từng xông vào Thần Quật và mang ra được một hậu đại của thần linh, bọn họ vô cùng mạnh mẽ và sớm đã chữa khỏi thương thế trên người.

Ngoài ra còn có năm vị thiên tài của Bổ Thiên các đi ở phía sau.

Mọi người liếc mắt, có thể tạo thành một nhóm người như vậy hiển nhiên không phải là nhóm bình thường, tuyệt đối mạnh mẽ.

"Ồ, là công của của Hỏa quốc, là con gái của Nhân Hoàng!" Có người

kinh ngạc thốt lên.

Lời này vừa nói ra, bất kể là cường giả Nhân tộc hay là những thiên tài các chủng tộc khác đều hít một hơi khí lạnh, vị Nhân Hoàng kia danh chấn thiên hạ, công tham tạo hóa, thật sự rất mạnh mẽ, rất nhiều bộ tộc lớn mạnh đều không dám trêu chọc.

Nhóc Tỳ vác lấy thanh kiếm gãy, ngông nghênh đi tới gần sát với Hỏa Linh Nhi, nói: "Sư muội, ở chỗ này đừng sợ gì hết, đã có sư huynh bảo kê, không ai dám bắt nạt muội đâu."

Cặp mắt như viên đá quý màu đen của công chúa Hỏa quốc trợn tròn, trách mắng: "Ta cần ngươi bảo vệ sao?" Bất luận nhìn kiểu gì, tên nhóc siêu quậy này rõ ràng đang mượn oai của nàng vậy mà lại mạnh miệng như chuyện đương nhiên, khiến nàng tức giận mà không chỗ phát tiết.

Hơn nữa, nàng lớn hơn Nhóc Tỳ, cũng được xem là sư tỷ của nó, cho nên mỗi lẫn bị gọi là sư muội khiến nàng rất khó chịu.

Nhóc Tỳ vuốt ve chú sói con, Ấu Thần nhanh nhẹn nhảy vào lồng ngực của nó, trên người còn vương vấn mùi hương của Hỏa Linh Nhi, dụi dụi đầu vào người Nhóc Tỳ.

Đôi mày ngài của công chúa Hỏa quốc nhíu lại, tức giận nói: "Đúng là kẻ vô ơn bạc nghĩa!" Trên đường đi, hễ có đồ ăn ngon thì đều cho chú sói con này, thế mà khi thấy Nhóc Tỳ liền thành ra như vậy.

Nhóc Tỳ cười hài lòng, rồi quay mặt về phía mọi người, nói: "Ta không nói láo nha, đây chính là sư muội ta, ta đã bảo kê nên các ngươi chớ làm chuyện bậy bạ, nếu không ta cũng không khách khí đâu."

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Công chúa Hỏa quốc quốc sắc thiên hương, thu hút ánh mắt của rất nhiều người, thế nhưng tên nhóc siêu quậy đứng ở bên cạnh khiến người khác cảm thấy như làm xấu đi cả bức tranh tuyệt đẹp này, rất nhiều người muốn đi lên đập cho nó một trận.

"Làm sao bây giờ?" Người phong ấn nhíu mày, tên thiếu niên đáng hận kia lại đi chung với công chúa Hỏa quốc khiến bọn họ phải kiêng dè.

"Bằng mọi giá phải diệt trừ hắn, không thể để hắn ra khỏi Bách Đoạn sơn, một khi trở lại Bổ Thiên các thì chắc chắn sẽ không dễ ra tay nữa." Có người nói nhỏ.

Bên trong rừng đá khôi phục lại sự yên tĩnh, mọi người tiếp tục tầm bảo, cảm ứng bảo cụ, nhưng nhiều ngày đã trôi qua chỉ có chưa đầy mười bảo cụ xuất thế bị người đoạt được.

Hiển nhiên, muốn có thu hoạch là điều không dễ, cần phải thỏa mãn các điều kiện đặc biệt, mà mọi người cũng không biết điều kiện đó như thế nào.

"Lão ca, các ngươi có tìm được bảo bối tốt gì không?" Nhóc Tỳ hỏi, thuận tiện dẫn theo Hỏa Linh Nhi và mấy vị sư huynh sư tỷ của Bổ Thiên các đi xung quanh, giới thiệu một ít tình huống nơi đây.

"Cút sang một bên mà chơi!" Mấy tên Người phong ấn thật sự là không muốn nhìn thấy mặt tên nhóc này, chỉ cần nhìn thấy nó là tự động nổi điên lên.

"Sư đệ, đệ biết bọn họ hả?" Một vị sư tỷ của Bổ Thiên các hỏi, thấy nó thân mật như thế còn tưởng rằng đó là người quen cũ.

Nhóc Tỳ gật gật đầu nói: "Uhm, đệ rất quen với bọn hắn, bầu bạn cả chặng đường dài, chắc sắp trở thành tri kỷ luôn rồi."

"Hả, quen tới như vậy luôn à, mau mau giới thiệu cho chúng ta với, chúng ta cũng nên bái kiến cho phải đạo." Có vị sư tỷ của Bổ Thiên các nói.

"Thôi khỏi, không cần phải như thế." Nhóc Tỳ lắc đầu.

"Lý do?" Một vị sư huynh không rõ.

"Có nhìn thấy lão mập mập kia không, đệ đã giết cháu trai của hắn. Còn có tên gầy ốm kia nữa, đệ đã làm thịt hai đứa cháu trai của y. Về gã đen thùi lùi kia, đệ đã đá văng cháu ngoại của hắn..." Nhóc Tỳ chỉ từng người rồi giới thiệu sơ lược.

Mấy vị sư huynh sư tỷ của Bổ Thiên các nghe tới trợn mắt há hốc miệng, là quan hệ kiểu gì đây, không phải là bầu bạn cả chặng đường dài sao, vậy tại sao tên nhóc siêu quậy này lại làm nên những chuyện nhân thần cộng phẫn này?

Đứng đối diện, đám lão già miệng phun ra lửa, tai bốc khói trắng, nộ khí bừng bừng, cái tên chết giẫm đáng ghét này.

Hỏa Linh Nhi trừng mắt nó, nói: "Ngươi lại chém gió!"

"Không, ta nói thật đó, bọn họ truy sát ta, ngược lại lại bị ta giết chết hậu bối. Ta cảm thấy đã đánh ra giao tình với bọn họ, muốn biến chiến tranh thành tơ lụa, nhưng bọn họ không có cảm kích mà còn thề thốt phải giết cho bằng được ta, làm người tốt thật không dễ." Nhóc Tỳ kể lể.

Cả đám người không nói gì, đã làm ra những chuyện như thế mà đòi bắt tay làm bằng hữu? Tuyệt đối không có khả năng đó.

"Lão ca, đánh đánh giết giết là không đúng, chuyện gì cũng có thể ngồi xuống bàn bạc, nếu như ngay từ ban đầu chúng ta cùng nâng chén mời trăng sáng (*) thì chắc chắn sẽ không xảy ra màn thảm kịch như vậy. Haizz, biết nói gì đây." Nhóc Tỳ đi tới gần, kiễng chân, lại vỗ lên vai một lão già.

(*) Cử bôi yêu minh nguyệt: một câu trong bài thơ ‘Một mình uống rượu

dưới trăng 1’ (Nguyệt hạ độc chước 1) của Lý Bạch.

"Thằng nhãi ranh, cứ chờ đó!" Một lão già nhịn không được nữa, phổi muốn nổ tung ra, vung mạnh ống tay áo rời đi, không muốn nói chuyện với nó nữa.

Liên tiếp mấy ngày đã dập tắt mọi hi vọng của Nhóc Tỳ, ngoại trừ thanh kiếm gãy ra thì ngay cả một cái bảo cụ nó cũng không tìm thấy, trong lúc đó lại có những sinh linh đoạt được bảo vật, tổng cộng cũng hơn mười cái.

Nó nằm trên một khối đá hình hổ nằm, đánh một giấc say sưa, cũng không tiếp tục lãng phí thời gian để tìm bảo vật, nghĩ ngơi dưỡng sức để đi tìm Bất Lão thần tuyền.

Nếu như có thể, nó rất muốn một búa nện nát những tảng đá nơi đây, lấy đi hết những pháp khí Thượng Cổ phong ấn bên trong, nhưng lại sợ gặp họa sát thân nên đành nhịn xuống.

Đột nhiên, chú sói con tru gọi, uốn éo trong lòng Hỏa Linh Nhi rồi trừng mắt về phía một tảng đá lớn đang xuất hiện những vết rạn nứt, phát ra những hào quang lấp lánh.

"Trời ạ, lại là một bảo cụ ghê gớm khác nữa!" Mọi người kinh ngạc.

Đây là một chiếc cốt hoàn* màu xanh da trời, giống như được khắc từ ngọc thạch vậy, không biết là dùng bảo cốt của loài động vật nào khắc thành, ẩn chứa một luồng linh tính đến kinh người, mặc dù năm tháng dài đằng đẵng qua đi nhưng vẫn như trước ánh sáng rực rỡ không phai mờ.

(*): Chiếc vòng bằng xương.

Chiếc vòng vừa xuất hiện kèm theo đó là những âm thanh vang dội, phù văn phủ kín vòng quanh chiếc vòng khiến cho nó trở nên óng ánh, biến thành màu xanh da trời, Hỏa Linh Nhi bị bao phủ ở bên trong, da thịt sáng bóng, ánh mắt long lanh càng thêm hấp dẫn.

"Pháp khí Thượng Cổ, đáng tiếc nó cũng có điểm thiếu sót." Mọi người tiếc nuối, chiếc cốt hoàn này thiếu mất một miếng, cho nên không phải là một chiếc vòng hoàn chỉnh.

Mọi người thở dài, cho tới bây giờ cơ bản chưa có một thanh pháp khí Thượng Cổ nào không hư hại cả.

Nhưng mà khi ngẫm lại thì cũng đúng, nếu thật sự xuất hiện một thanh không hư hao gì thì dư sức để trở thành chí bảo trấn quốc, sẽ khiến cho các đại Vương hầu đứng ngồi không yên.

Chiếc cốt hoàn này không lớn, vừa khít với cổ tay của Hỏa Linh Nhi, nó giống như một chiếc vòng ngọc, trong suốt bóng loáng, lấp lánh hào quang.

Chỉ cần hơi điều khiển thì nó sẽ phát sáng, phù văn lít nhít đến đáng sợ, khiến người khác phải hoa cả mắt, trấn áp hư không, không cần suy nghĩ cũng thấy được uy lực của nó kinh khủng như thế nào.

Hỏa Linh Nhi vui mừng, đeo lên cổ tay, nhưng sói con không ngừng cắn muốn nàng tháo xuống để nó mang cho Nhóc Tỳ.

Công chúa Hỏa quốc tức điên lên, trách mắng: "Tao thật toi công thương mày, mày làm làm tao tức chết rồi!"

Nhóc Tỳ tỉnh giấc, nhanh chóng chạy tới, nói: "Thật đẹp, đúng là một bảo cụ xinh đẹp, nếu như cho Hổ Nữu các nàng thì nhất định sẽ rất vui."

"Là của ta!" Hỏa Linh Nhi hét lớn, vẫn cứ tiếp tục mang trên cổ tay không chịu lấy xuống, sau đó ôm chặt lấy chú sói nhỏ, nghi ngờ hỏi Nhóc Tỳ: "Hổ Nữu là ai thế?"

"Là muội muội của ta, cũng cường tráng và khỏe đẹp như ta vậy." Nhóc Tỳ nói, suy nghĩ một chút rồi phán một câu: "Đẹp hơn ngươi nhiều."

Lúc nghe thấy nửa câu đầu, Hỏa Linh Nhi chớp chớp cặp mắt, cố gắng không cười, một cô bé thân hình cường tráng mà cũng được gọi là đẹp sao?

Nhưng khi nghe đến nửa câu sau thì lửa giận bừng bừng, hét lớn: "Ngươi đi chết đi!"

Nàng ôm lấy chú sói nhỏ, lắc lắc cặp mông căng tròn, thở phì phò rời đi, thật sự là nói không lại Nhóc Tỳ.

"Khó hiểu quá." Nhóc Tỳ lắc đầu.

"Sư đệ, đệ vẫn còn nhỏ, chờ thêm hai năm nữa thì đệ sẽ biết thế nào gọi là đẹp, thế nào là cường tráng." Một vị sư huynh Bổ Thiên các đi tới, vỗ vỗ bả vai nó, ý tứ đầy sâu xa.

"Xùy…, nói ta ngốc hả, cái gì mà ta không biết, sư huynh có phải lần trước huynh nhìn lén sư tỷ tắm phải không?"

"Đừng có nói lung tung, ta chưa bao giờ làm thế cả!" Vị sư huynh này xoay người rời đi.

Ở phía sau, mấy vị sư tỷ của Bổ Thiên các lộ ra ánh mắt hình viên đạn.

Nhóc Tỳ cuối cùng cũng im lặng, buồn bã đánh giá xung quanh, chuẩn bị kết thúc chuyến thăm quan di tích này, bởi vì ở đây nó không kiếm được bất cứ thứ gì, làm tiêu tốn thời gian của nó.

Nó sờ sờ tiểu tháp trên sợi tóc, tự nói: "Ngoại trừ thanh khiến rỉ sét thì chỉ có mỗi mình mày, vì sao ngay cả phù văn cũng không thấy, có tác dụng gì đây?" Nhóc Tỳ thở phì phò, vò vò mái tóc trên đầu.

Nhóc Tỳ đi tới bên cạnh rừng đá, ngước lên nhìn bầu trời đầy âm u, bởi vì nơi đây sương mù quá dày, không thể thấy được vầng thái dương do Kim Ô hóa thành.

"Vì sao không tìm được một bảo cụ nào hết thế này?"

"Phù!!!"

Một ánh lửa bay lên bầu trời âm u rồi rơi xuống.

"Có rồi sao?" Nhóc Tỳ vui mừng, thế nhưng rất nhanh liền nhận ra đó là Đại Hồng Điểu cả người nhuốm đầy máu, thở hồng hộc hạ xuống đỉnh núi.

"A, a, ngươi quả nhiên ở nơi này, nhanh đi cứu Sư Tử chín đầu và Tử Điêu, chúng nó sắp bị người ta phân thây rồi!" Đại Hồng Điểu nóng lòng.

Nhóc Tỳ giật mình. Sư Tử chín đầu mạnh mẽ như thế vậy mà có người lại có thể phân thây đám Thái Cổ di chủng bọn nó? Ai mà lại đáng sợ như vậy.

Trong nháy mắt bình tĩnh trở lại, nói: "Sao mày lại biết tao ở đây?"

"Trong lúc hỗn chiến thì nghe người ta nói!" Đại Hồng Điểu liên tục nguyền rủa, cả người phát sáng để chữa trị vết thương, nó rất nôn nóng, ra sức thúc giục Nhóc Tỳ.

Nhóc Tỳ ánh mắt lấp lánh đưa tay sờ sờ thanh kiếm ở sau lưng, trong phút chốc ánh mắt trở lại trong trẻo, không lo sợ gì cả.

"Đợi tí!" Nó xông về phía rừng đá, kéo Hỏa Linh Nhi lại, nói: "Sư muội, mấy tên thủ hạ của ngươi toàn bộ đều là Người phong ấn phải không? Chút nữa giúp ta chuyện này."

Nó xoay người lại nghe Đại Hồng Điểu nói địa điểm. Sau đó không nói gì nữa, trực tiếp nhảy lên trên lưng Đại Hồng Điểu, phá tan sương mù bay đi.

Chiến trường không xa, cách chân núi Phân Bảo Nhai hai mươi mấy dặm, lúc này chiến đấu gần như đã kết thức.

Sư Tử chín đầu uể oải, cả người kim quang lờ mờ, bộ ngực có một cái lỗ thiệt to, ngã trong vũng máu, há miệng thở dốc.

Ở bên cạnh, Hỏa Nha gần như bị đốt đến cháy khét, lông quạ ngổn ngang cả người, cộng với những cây linh vũ đâm thủng thân thể, máu tươi trào ra.

Hai huynh đệ của tộc ba mắt xương trán xém tý nữa là nứt ra ngoài, nơi đó có dấu vết của móng vuốt sâu hoắm, may mắn chính là con mắt dọc không có bị móc xuống.

Chim loan năm màu cũng tham chiến nhưng lúc này lại nằm thoi thóp một chỗ, thân thể thiếu chút nữa bị xé thành hai.

Chân trước của Tử Điêu vặn vẹo hiển nhiên là bị người khác bẻ gẫy, xương nát vụn, thương thế cực kỳ nghiêm trọng, thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn.

Tất cả đều còn sống, tập trung lại một chỗ để tiến hành phòng ngự nhưng xem ra chống đỡ không được bao lâu nữa.

Nhóc Tỳ hướng về phía đối diện, nhìn thấy kẻ địch là người phương nào thì tâm tình thả lỏng, Sư Tử chín đầu bọn nó chiến bại không oan, bởi vì đối phương đủ khả năng đó!

Những sinh linh cầm đầu nó đều đã thấy qua. Một con chim thần màu vàng, rất giống đại bàng, đang đứng trên một khối đá không nhúc nhích gì cả. Một con Bạo Viên, cao tới mười mấy mét, toàn thân là lông đen, miệng đỏ răng nhọn, không ngừng dùng tay nện mạnh vào lồng ngực của mình. Một con Bạch Hổ, khí tức rất kinh khủng, cặp mắt âm lãnh nhìn chằm chằm về nơi đây.

Ngoài bọn họ ra còn có mười mấy con Thái Cổ di chủng, ai nấy cũng rất mạnh mẽ, sát khí lưu chuyển, có một vài con mang hình người, tỏa ra bảo huy.

Chỉ cần lấy số lượng làm ưu thế thì đủ khả năng ép chết bọn Sư Tử chín đầu rồi, huống hồ trong đó còn có mấy tên cảnh giới cực kỳ thâm sâu, đủ để sánh vai cùng Người phong ấn.

"Chỉ làm chút kế nhỏ ngươi liền tới đây chịu chết, thật là nghe lời." Thanh âm lạnh lẽo của Bạch Hổ vang lên, vẻ mặt kiêu căng, xem thường người khác.

"Mèo ngốc, ngươi cho rằng thằng nhỏ hung tàn và ta không biết thủ đoạn chó má của ngươi a, nó là đến để ăn ngươi đấy!" Đại Hồng Điểu kêu gào.

"Không tự tìm đường chết thì sẽ không phải chết, các ngươi là đang tìm chết a." Nhóc Tỳ nhìn về đám Thái Cổ di chủng kia.

"Ta đã chờ ngươi rất lâu rồi, hôm nay sẽ xé nát ngươi ra!" Bạo Viên giận dữ hét lớn.

Bạch Hổ lắc đầu, cười đầy kinh bỉ: "Ngươi mới là người tìm đường chết đấy, vô lễ với ta, từ xưa đến nay chưa một người nào sống lâu cả."

"Từ rất lâu ta đã muốn ăn cao hổ, lần này thì phải cảm tạ ngươi rồi." Nhóc Tỳ đáp lại, sau đó lại nhìn về phía con chim không lồ màu vàng kia.

Nó nãy giờ vẫn chưa hề động đậy, cũng không có lên tiếng, nhưng tuyệt đối không một ai dám lơ là sự tồn tại của nó, bởi vì khí thế của nó rất khủng bố.

"Ngươi chính là từ bên trong Thái Cổ thần sơn đi ra, ngươi không phải mang dòng máu thuần huyết đó chứ?" Nhóc Tỳ hỏi.

"Đúng thì sao, mà không đúng thì sao?" Chim thần màu vàng hỏi, trong con ngươi bắn ra từng sợi kim tuyến làm cho người khác sợ hãi.

"Nếu như là thuần huyết thì ta đành phải hàng phục rồi, nếu như không phải thì cứ thế mà quay như quay gà thôi!" Nhóc Tỳ bình tĩnh nói, Sư Tử chín đầu, còn có bọn Đại Hồng Điểu bị thương nặng như thế, khiến nó rất tức giận.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

"Ngươi ăn ta?" Chim khổng lồ màu vàng liếc xéo, con ngươi như thể là một vòng xoáy màu vàng óng, rất kinh khủng, như muốn nuốt trọn cả linh hồn của người khác.

"Sao ta lại cảm thấy choáng váng đầu óc thế này?" Đại Hồng Điểu kinh sợ, lúc này lông tóc toàn thân nó dựng thẳng đứng, lắc mạnh đầu thì mới hồi phục lại được.

Cặp mắt màu vàng của con chim thần này cực kỳ thâm thúy, vòng xoáy như là biển sâu vực lớn, có khả năng nuốt lấy linh hồn của người khác, nếu như chỉ là những sinh vật bình thường thì ắt phải ôm hận!

Nó đứng trên một tảng đá, toàn thân óng ánh kim quang, có một loại khí thế rất uy nghiêm giống như một vị thần linh màu vàng giáng thế, dõi mắt nhìn xuống con dân của mình.

Tâm thần Nhóc Tỳ tập trung cao độ, thực lực của con chim khổng lồ kì dị kia rất mạnh, cho nên phải cảnh giác nếu không sẽ chịu thiệt thòi lớn.

"Chả có gì để nói, để ta lên trước xé nát con khỉ da vàng này, ta hết kiên nhẫn rồi!" Bạo Viên rống giận, nhanh châm bước về phía trước, xuất thủ đầu tiên.

Đại địa rung chuyển, những hòn đá trên mặt đất xóc nảy, nó cao hơn mười mét thế nhưng mỗi bước chân giẫm xuống sức mạnh còn hơn xa thể trọng của mình, một bộ lông đen thui phải dày đến một thước, trông rất kinh khủng.

"Cẩn thận, sức mạnh con Bạo Viên này vô cùng lớn, nó nắm giữ bảo thuật Kim Cương thần lực." Ở phía sau, Sư Tử chín đầu mệt mỏi nhắc nhở.

Chim loan năm màu rên rỉ, nó bị con Bạo Viên đánh trọng thương, thiếu

chút nữa là xé thành hai, máu me khắp người, nằm trên mặt đất, nó là người bị thương nặng nhất.

"Bùm" một tiếng, con Bạo Viên giẫm mạnh một cước vô cùng thô bạo và cuồng dã, còn có sự khinh bỉ, từ trên cao nhìn xuống, nó muốn một cước giẫm nát Nhóc Tỳ.

Miệng to đầy răng nanh, tướng mạo thì hung dữ kèm theo sự tự tin đến cực điểm, pha thêm chút xem thường, giống như một con Cự Long nhẹ nhàng chà đạp một con kiến hôi vậy.

Nhóc Tỳ là ai? Cho tới bây giờ chưa từng bị một người nào bắt nạt bởi vì nó rất cường thế, vung tay liền lấy ra bảo kính Toan Nghê, mạnh mẽ và chuẩn xác đánh ra, một luồng sấm sét thô to màu vàng đánh thẳng lên mu bàn chân của Bạo Viên.

"Gào..." Bạo Viên kêu lên đau đớn. nguồn

Phù văn không ngừng lấp lóe trên bàn chân đen to của nó, thế nhưng do hung hăng, cuồng dã, không có bảo vệ nên khi bị sét đánh trúng đã phá vỡ màn sáng bảo vệ trên bàn chân, mùi cháy khét bốc lên nghi ngút.

Nhóc Tỳ không từ bỏ, tiếp tục phản công, lại lấy ra Cốt Tiễn màu vàng chém thẳng tới cái lỗ cháy khét kia, thần mang sắc bén.

"Phốc!"

Máu tươi văng tung tóe, Bạo Viên mặc dù bị thương nhưng nó vẫn nhanh nhẹn ứng biến, thần cương hộ thể xuất hiện, ánh sáng màu đen rực sáng, nó bật nhảy mấy chục mét lên trời cao, né tránh một đòn trí mạng kia.

Long Giao tiễn dính đầy máu bay ngược trở về, vẻ mặt Nhóc Tỳ lạnh lùng, tiếp tục giơ lên bảo kính, một tia chớp thô to xuyên thẳng lên không trung.

Bạo Viên giận dữ, không nghĩ tới một phút lơ đãng lại thành ra bị động

như vậy, mất đi tiên cơ rơi vào thế hạ phong.

Mặc dù nó khổng lồ nhưng vẫn có được sự nhanh nhẹn linh hoạt. Lộn nhào một vòng cách xa mấy trăm mét trên trời cao, một tiếng 'Rầm' vang vọng khi nó tiếp đất, khiến cho cả vùng đất rạn nứt, một bàn tay lớn màu đen chém mạnh xuống làm cho tảng đá mười mấy vạn cân trong nháy mắt vỡ vụn.

Nó nổi giận, thu lại toàn bộ vẻ coi thường, lui lại phía sau rồi cả người phát sáng, một luồng khói đen ngập trời bốc lên cao hóa thành một cơn lốc xoáy vờn quanh nó.

Đây chính là phù văn Kim Cương, thần lực kinh khủng, toàn thân bành trướng cao to hơn trước rất nhiều lần, thân thể cao đến ba mươi mét, to gấp ba lần lúc ban đầu, hơn nữa khi cơ thể biến lớn thì dường như có những con Cầu Long quấn quanh thân thể.

"Rầm!"

Bạo Viên lại vọt tới, ánh sáng màu đen che kín toàn thân, giống như lấy một cái chuông lớn chụp lên trên người, vang lên những tiếng ong ong, nó xông về phía trước, giẫm nát cả mặt đất, cát chảy đá bay, đất đá như là thủy triều tràn về phía trước muốn nhấn chìm Nhóc Tỳ.

Đây chính là một đợt sóng trùng kích, trên thân thể của Bạo Viên bùng phát ra những phù văn màu đen hóa thành hơn mười đợt sóng biển vỗ về phía Nhóc Tỳ.

"Mở!"

Nhóc Tỳ hét lớn, hai chân giẫm mạnh một phát, phù văn màu bạc khuếch tán, bảo nguyệt treo cao bao phủ nó ở bên trong, dĩ nhiên nó đang lơ lửng ở trên không giống như một vị thần linh vậy.

"Trấn áp!"

Nhóc Tỳ hét lớn, nó không ngừng biến hóa thủ thế, từng loại phù văn lần lượt xuất hiện, thân thể chuyển động, lúc thì giống như Đại Bàng giương cánh, lúc thì giống như Li Long phá trời, một hồi lại như Chân Hống nuốt trăng... Nhưng phù văn này đều được ghi chép ở trong Nguyên Thủy Chân Giải, đây không phải là bảo thuật có thể giúp bản thân tăng lên thực lực, thế nhưng sau khi Nhóc Tỳ thi triển lại có một loại tác dụng biến thứ mục nát trở nên thần kỳ!

Ầm một tiếng, những cơn sóng biển màu đen bị đánh tan, người thiếu niên ở trên không trung tuy nhỏ nhắn thế nhưng lại sở hữu một sức mạnh vô biên, một quyền nện về phía trước khiến cả thiên địa chấn động.

Ánh mắt Bạo Viên hung ác, bàn tay như chiếc gầu khổng lồ đưa ra, giống như ngũ lôi oanh đỉnh đè mạnh xuống, muốn bóp nát Nhóc Tỳ.

Toàn thân của hai người đều phát sáng, hoa văn xuất hiện, đây cũng không phải chỉ riêng sức mạnh thân thể, mà còn phải vận dụng đến những sức mạnh thần bí phù văn, dung hợp lại với nhau, vô cùng kinh khủng.

Rốt cuộc, hai người bọn họ đụng vào nhau, bàn tay muốn bóp nát Nhóc Tỳ thế nhưng lại kịch liệt co giật, Bạo Viên gào thét, cảm giác đau nhức xuất hiện.

Nắm đấm nhỏ nhắn của Nhóc Tỳ giống như mũi khoan, lượn lờ những phù văn, xuyên thấu vào trong máu thịt của Bạo Viên, máu tươi phun trào, làm cho nó cảm thấy sợ hãi.

Mặc dù thân thể bé nhỏ thế nhưng sức mạnh bạo phát còn lớn hơn cả nó, sau khi va chạm đã phá tan máu thịt của nó, cho nên mới khiến cho nó lấy làm sợ hãi.

"Mở!"

Bảo Viên gào rú, ánh sáng màu đen ở ngoài cơ thể càng thêm chói mắt, cuối cùng cũng biến thành một cái chuông lớn màu đen, không ngừng vang

vọng, đánh văng Nhóc Tỳ ra xa.

"Coong!"

Đột nhiên Nhóc Tỳ xuất ra một chưởng, vỗ mạnh lên trên chiếc chuông lớn đó, phát ra những tiếng nổ rung trời, thanh âm truyền xa cả chục cả trăm dặm.

"Bảo thuật thật là mạnh!" Nó kinh ngạc, sức phòng ngự của Bạo Viên quả nhiên kinh người, chiếc chuông đen này không tổn hại chút nào.

Bạo Viên màu đen ngửa mặt lên trời gầm rú, nện thật mạnh lên bộ ngực của mình, chiếc chuông lớn thoát khỏi cơ thể, ánh sáng màu đen càng thêm rực rỡ, chụp thẳng đến Nhóc Tỳ với khí tức khủng bố và kinh người.

Chiếc chuông này rất to, cộng thêm tốc độ cực nhanh, muốn tránh cũng không phải là chuyện dễ dàng gì, khi Nhóc Tỳ hạ xuống đất thì bị chiếc chuông lớn này bao kín ở bên trong.

"Con khỉ da vàng kia, muốn đấu với ta hả, ta sẽ cho ngươi chết không toàn thây!" Bạo Viên kêu to, hai tay không ngừng đánh mạnh lên chuông lớn.

"Coong", "coong"...

Chiếc chuông lớn phát ra những âm thanh vang vọng, đinh tai nhức óc, Bạo Viên điều khiển chuông lớn, muốn biến Nhóc Tỳ từ một người sống sờ sờ thành một đống thịt nát vụn.

Trên thực tế, lâu nay nó toàn sử dụng cách này để chiến đấu với cường địch và có không ít đối thủ đã bị chiêu này mà biến thành đống thịt bầy nhầy. Mọi việc đều rất thuận lợi.

Nhưng mà, lần này lại không có hiệu quả, Nhóc Tỳ được một vầng trăng bạc bao phủ, đứng vững trên mặt đất dường như đã cắm rễ sâu vào trong, cố gắng chống cự lại tiếng chuông.

"Hừ, tên khỉ da vàng kia, công nhận ngươi mạnh thiệt. Tiếp tục!" Bạo Viên gầm rú dữ dội, hai tay không ngừng nện mạnh, truyền càng nhiều phù văn vào bên trong, chuông lớn màu đen phát sáng, ở trên bề mặt xuất hiện những kiểu chữ cổ xưa. Hiển hóa thành một chữ "Phong".

Chuông lớn màu đen càng thêm kinh khủng, những tiếng chuông vang vọng ra xung quanh làm cho những ngọn núi đá sát bên cạnh biến thành bột mịn, mà ở trung tâm Nhóc Tỳ được trăng bạc bao phủ, vẫn như cũ không hề hấn gì, chỉ là thân thể không ngừng lay động thôi.

"Ta không tin ngươi vẫn kiên trì tiếp được!" Bạo Viên nổi giận, đôi bàn tay càng thêm mạnh mẽ. Lại xuất hiện thêm vài chữ cổ nữa, lần lượt là: Sát, Luyện, Tế.

Chuông lớn phát ra những âm thanh kỳ dị, giống như là những âm thanh tế tự, như đang tế sống Nhóc Tỳ vậy. Ánh sáng màu đen giống như hồng thủy, bao phủ về phía trung tâm.

"Khỉ đột, tài năng chỉ đến thế thôi sao?" Nhóc Tỳ cả người tỏa ra phù văn chói mắt. Sau đó đột nhiên bùng phát, hai tay vung lên. Không ngừng nện thẳng về một nơi trên chuông lớn, cuối cùng 'răng rắc' một tiếng, chuông lớn nổ tanh bành.

Thân thể của Bạo Viên bay ngược ra đằng sau, va trúng một ngọn núi đá, miệng phun đầy máu tươi, nửa ngày sau mới có thể đứng dậy được, tức giận hét lớn xông về phía trước.

"Thần văn phụ thể!" Nó rống to, trợn mắt há miệng, hiện ra một đại thần thông hàng ma.

Tứ chi của nó phát sáng, phù văn hóa thành áp giáp bảo vệ, xuất hiện ở trên cánh tay, cực kỳ bá đạo, đánh thẳng về phía Nhóc Tỳ.

Nơi này trở nên náo loạn, Bạo Viên phát uy, thần lực kinh thế, nhổ lên một ngọn núi đá nén thẳng về phía Nhóc Tỳ.

Nhưng mà, điều làm người khác ngạc nhiên chính là, thiếu niên Nhân tộc kia cũng hùng hùng hổ hổ, lấy cứng chọi cứng, tuyệt không tránh lui, sức mạnh quanh thân thể phải tới mấy chục vạn cân, hơn nữa còn có năng lực bí mật của phù văn, thần uy kinh người vượt xa những người cùng lứa.

Nơi này chấn động, hai người giao chiến đến mấy chục hiệp, Nhóc Tỳ ôm lấy đầu ngón tay của Bạo Viên rồi nhấc bổng nó lên rồi đập mạnh lên trên một ngọn núi, rầm một tiếng, những tảng đá văng tung tóe.

Mọi người đều kinh ngạc, một bóng người bé xíu lại hất tung một con Bạo Viên lên? Là ảo ảnh sao, khiến cho người khác không thể tin được.

Bạo Viên gào thét, ngón tay đã bị bẻ gẫy.

"Ầm!"

Nhóc Tỳ lại chuyển sang ôm một ngón tay khác, lại tiếp tục vung mạnh lên nện xuống một ngọn núi khác, bụi mù đầy trời, những táng đá lớn lăn xuống dưới thiếu chút nữa đã chôn vùi cả Bạo Viên.

"Gào..." Nó gào thét, liên tục bị trọng thương, phù văn phai mờ rất nhiều, thân thể teo nhỏ chỉ cao còn có mười mấy mét.

Ánh mắt Nhóc Tỳ lóe sáng, thuận thế tiến tới, kéo mạnh lấy thân thể của Bạo Viên, đập trái đập phải.

"Ầm!"

Còn lần này, Nhóc Tỳ lại ôm lấy cánh tay của Bạo Viên, xoay tròn trên không rồi nện mạnh xuống mặt đất, nơi này chấn động mãnh liệt rồi xuất hiện những vết rạn nứt lan xa hơn trăm mét.

"Ầm!"

Tiếp theo, nó nhấc Bạo Viên lên cao hơn đỉnh đầu mình rồi tiếp tục nện ở một vị trí khác, khiến cho dãy núi rung lên bần bật, tình cảnh thật kinh

người

Tất cả mọi người đều ngây dại, thân ảnh nhỏ xíu kia đến tột cùng ẩn chứa sức mạnh đáng sợ đến cỡ nào? Vậy mà lại cường hãn như thế, giống như nhấc người rơm, xách cổ Bạo Viên cao mười mấy mét hết đánh bên đông rồi lại đập bên tây, vô cùng đáng sợ.

"Ngăn hắn lại!"

Ở phía đối diện, tổng cộng hơn mười mấy con Thái Cổ di chủng mạnh mẽ đồng thời phát công, bọn chúng không thể trơ mắt làm ngơ để Bạo Viên bị đập chết tươi như thế được.

Lúc này đã có bốn, năm tên cường giả vọt tới, có sinh vật hình người, có hung thú, còn có cả ác điểu, đạp tan đại địa, giương cánh phá trời, đồng loạt xông tới.

"Giết!"

Bảo quang lấp lánh, phù văn đầy trời, còn bảo cụ thì đồng thời ép xuống, cảnh tượng vô cùng hoành tráng.

Nhóc Tỳ rống to, hào quang lưu chuyển, Cốt Tiễn màu vàng bay ngang qua trời, bảo kính Toan Nghê soi sáng khắp nơi, một vầng trăng bạc vọt thẳng lên cao, vô số tia chớp bay lượn, còn có rất nhiều loại phù văn dày đặc, ở giữa trời rực rỡ chói mắt, bị nó dùng sức mạnh của bản thân điều khiển.

Nó không chỉ vận dụng bảo cụ, mà còn triển khai cả thần thông, xuất toàn lực để đánh giết mấy tên sinh linh này.

Phía trước truyền tới những tiếng vang kinh thiên động địa, có những âm thanh vỡ nát của bảo cụ, có tiếng gào thét của ác điểu, còn có những tiếng nổ lớn do các con sinh linh khổng lồ nện vào mặt đất.

Năm tên cường giả vọt tới đều gặp phải đòn nghiêm trọng, trong đó có một con mãnh thú bị Cốt Tiễn màu vàng đánh nát cả bảo cụ rồi thuận thế

giết chết luôn, thân thể bị cắt thành hai khúc, máu tươi chảy ào ào.

Còn có một con hung cầm bị tia chớp bổ trúng, cả người cháy khét, thảm hại chạy trốn. Mặt khác, ba tên cường giả còn lại đều lảo đảo rút lui, bị thương rất nặng.

Nhóc Tỳ dừng lại, quay đầu lại phía sau, ánh mắt cực kỳ ác liệt, ở phần lưng của nó có mấy miệng vết thương, máu từ từ chảy xuống, sâu tới tận sương.

Ngoại trừ năm tên sinh linh ở bên ngoài, còn có một tên cường giả cũng đã ra tay, nhắm thẳng về hướng nó, thiếu chút nữa đã xé nát phần lưng của nó, tên này mạnh hơn nhiều với năm tên Thái Cổ di chủng kia, hết sức đáng sợ.

Bạch Hổ lạnh lùng, cũng rất thong dong trấn định, quẹt một ít máu cho vào trong miệng, lạnh lẽo và giễu cợt: "Mùi vị cũng không tệ, ta rất thích món ăn này."

"Ngươi muốn chết!"

Nhóc Tỳ bước lên phía trước, sau đó bỗng nhiên gia tốc, bước lên trên người của Bạo Viên nhằm về phái Bạch Hổ, sau mấy chục bước hạ xuống Bạo Viên gào rú thê thảm, toàn bộ xương trên người nó đều lộ hết ra ngoài, tất cả đều nát vụn, không thể động đậy được nữa.

"Hống..."

Bạch Hổ cũng chuyển động, gào thét chấn động cả càn khôn, biến thành một luồng ánh sáng màu trắng rực rỡ vọt mạnh về phía trước, để lại phía sau là những cơn gió cực mạnh, hào quang rực rỡ không ngừng cùng chiến đấu với Nhóc Tỳ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 148: Kiếm Gãy Chém Bát Phương

Tốc độ của Bạch Hổ rất nhanh, giống như một luồng sáng trắng xẹt qua xẹt lại, tạo nên một cơn gió lớn cuốn tung những tảng đá trăm cân ngàn cân bay loạn trong cát bụi.

Nó liên tiếp va chạm với Nhóc Tỳ, vuốt hổ đối nắm đấm, rầm rầm vang vọng, phù văn bay lượn, những tảng đá ở xung quanh đều bị hất tung lên, những đợt sóng trùng kích cực lớn tản ra bốn phía.

"Hống!"

Bạch Hổ há miệng hét lớn, phun ra một dải ánh sáng mênh mông giống như ngân hà, sát khí tận trời cao. Toàn thân Nhóc Tỳ phát sáng tiến hành ngăn cản, mà ở phía sau nó, những tòa núi đá ầm ầm sụp đổ rồi nổ tung, hóa thành phấn mịn.

"Bùm!"

Một bộ móng vuốt màu trắng hạ xuống, Nhóc Tỳ né sang bên cạnh lập tức mảnh đất nơi đó bị nổ tung, xuất hiện một cái hố sâu hoắm đem ngòm, cực kỳ đáng sợ.

Bạch Hổ cường thế, công kích hung mãnh, cả người nó đều là vũ khí, mặc dù lúc quay lưng về phía Nhóc Tỳ nhưng chiếc đuôi trắng như tuyết của nó cũng là một vũ khí bén nhọn, quật qua quật lại làm nát vụn tảng đá nặng hơn mười mấy vạn cân.

Loại cuồng mãnh này làm cho mọi người đều chấn động!

"Con mèo lớn này điên rồi, lực công kích quá kinh khủng!" Ở phía sau, cho dù là Đại Hồng Điểu, Hỏa Nha hay là mấy người Sư Tử chín đầu đều

phải nghiêm nghị.

Nhóc Tỳ ra chưởng chống lại, bùng phát ra vô tận tia chớp hướng về phía Bạch Hổ, nó đánh giết đến huyết dịch sôi trào.

"Gào..."

Bạch Hổ thét dài, phun ra toàn là phù văn trắng xóa lấp lánh ánh kim loại, nghênh tiếp đòn sấm sét ở giữa hư không, hai người bùng phát ra từng luồng ánh sáng rực rỡ, hơn nữa truyền đến những tiếng kim loại ma sát với nhau, Bạch Hổ dẫn toàn bộ tia chớp xuống dưới mặt đất.

Tương truyền, thời đại Thái Cổ, Bạch Hổ chiếm cứ hướng Tây, thuộc tính kim, nắm giữ chém giết, vô cùng ác liệt và đáng sợ.

Lúc này, nó phóng ra những khí kim loại như nghiệm chứng lại điều này, thông thiên động địa. Hóa giải những luồng sấm sét rồi bật mạnh lên, tiếp tục tấn công.

Nó không chỉ có thân thể mạnh mẽ vô song mà có cảnh giới cực cao, ngang ngửa với Người phong ấn. Cho nên cường thế tuyệt đối, nó sử dụng những chiêu thức chém giết vô cùng cương mãnh và bá tuyệt đánh về phía Nhóc Tỳ.

"Rầm!"

Nhóc Tỳ xuất ra một quyền, hai thân thể cùng run lên bần bật, phù văn như là những ánh sao băng lấp lánh không ngừng chớp tắt, nơi đây như núi lửa đang phun trào, mắt đất rung chuyển dữ dội.

Nhóc Tỳ và Bạch Hổ cùng nhau lui về sau rồi lại tiếp tục triển khai bảo thuật về hướng đối diện.

"Hống..."

Bạch Hổ gào thét, ở sau lưng xuất hiện hai mươi tám thanh chiến mâu

trắng bạc bóng loáng, cùng chuyển động với phù văn rồi bùng phát ra những luồng sát khí thấu trời cao, hào quang chiếu rọi.

Những thanh chiến mâu này đều do răng nanh hóa thành, trông rất đẹp mắt, chiến mâu đứng sừng sững trên mặt đất như là những cây cột chống trời, thô to và lạnh lẽo, làm cho người khác sinh ra những cảm giác mạnh mẽ và sợ hãi.

Những thanh chiến mâu này rất to lớn, đó chính là bảo cụ của Bạch Hổ, sau khi được tế ra đã đè ép cả vùng trời đất nơi đây, hơn nữa cũng có những dị tượng nổi lên, trên đầu của mỗi thanh chiến mâu đều nhuốm đầy máu, trông rất ghê rợn. nguồn

"Giết cho ta!"

Bạch Hổ rít gào, đập mạnh về trước. Hai mươi tám thanh chiến mâu nhất thời chỉ về phía trước, xoay quanh bốn phía xung quanh thân nó rồi nhanh chóng đâm thẳng về phía Nhóc Tỳ.

Cảnh thảo phạt này khiến người khác run sợ, lực lượng của Bạch Hổ có thể sánh ngang với Người phong ấn, rồi lại điều khiển những bảo cụ mạnh mẽ như thế nữa, trong tiểu thế giới Thượng Cổ này ai có thể chống lại?

Bạch Hỗ oai phong mạnh mẽ, ở bên cạnh còn có hai mươi tám thanh chiến mâu, nó giống như từ trong Huyết ngục xông thẳng ra ngoài mang theo những trường hạo kiếp và những tia sáng kinh khủng tỏa ra xung quanh.

Nhóc Tỳ sắc mặt biến đổi, lấy ra bảo kính Toan Nghê rồi lại xuất ra Long Giao tiễn, hào quang rực rỡ tỏa ra hàng vạn tia sáng lành cùng đối kháng với những thanh chiến mâu kia. Đồng thời, bản thân nó cũng được những tia chớp bao phủ, vận dụng lực lượng mạnh mẽ nhất của bản thân nghênh chiến sinh tử với Bạch Hổ.

"Ầm!"

Phù văn lấp lánh, ánh sáng sáng rực như sao chổi xẹt qua màn trời đêm

lấp kín cả nơi đây, đâu đâu cũng xuất hiện thần quang, những gợn sóng làm tan núi nát đá, khiến cho mọi người sợ hãi và run rẩy.

"Coong coong" không ngừng vang lên bên tai, thỉnh thoảng bảo kính Toan Nghê và cốt tiễn màu vàng lóe lên những luồng thần quang, từng tia sấm sét đan dệt lại va chạm với những thanh chiến mâu kia.

Bảo cụ răng nanh của Thái Cổ di chủng đều kiên cố bất hủ, lấp lánh bay lượn trên trời mang theo những luồng sát khí kinh thiên ập tới. Thế nhưng Nhóc Tỳ đứng ở nơi đây vẫn không hề xây xước gì cả, nó vẫn đang cố gắng đối kháng, vận những bảo thuật để tiến đánh.

"Đi chết đi!"

Bạch hổ rít gào, tròng mắt lạnh lẽo, nó há miệng phun ra một luồng ánh sáng màu bạc, cùng đó hai mươi tám thanh chiến mâu càng trở nên rực rỡ hơn nữa, xuyên thủng mây mù nhắm thẳng về thân thể của Nhóc Tỳ.

Bọn nó đại chiến rất quyết liệt, Nhóc Tỳ nghiêm nghị, những thanh chiến mâu này quá mạnh, đây không chỉ có một thanh mà có đến hai mươi tám thanh, khiến người khác khó lòng mà ứng phó.

"Đùng!"

Lưỡi mâu to lớn đâm thẳng xuống bên cạnh nó, uy thế mạnh mẽ, chọc thủng một lỗ lớn trên mặt đất.

Mỗi thanh chiến mâu to lớn đến dọa người giống như là một cây trụ khổng lồ, đây không phải là đâm nữa mà là như một ngọn núi đè ép xuống, một khi bị bắn trúng không chỉ là bị xuyên thủng mà còn bị đập cho thành bánh thịt xẹp lép.

Ầm!

Hai mươi tám thanh chiến mâu đồng thời đè xuống, Nhóc Tỳ gặp phải tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc, thế nhưng mặt đất dưới chân nó đột nhiên

sụp lún xuống, hai mươi tám cái hố thật rộng xuất hiện, những mảnh đá vụn bắn đầy người nó, sát khí bao phủ khắp nơi rồi xâm nhập vào trong cơ thể khiến cho khóe miệng nó rỉ rỉ máu.

Từ xưa đến nay khi Nhóc Tỳ chiến đấu với thiên tài của các tộc giống như bẻ cành cây khô, quét ngang mọi địch thủ, rất hiếm thấy nó bị thương, nó nhổ một bãi máu bầm, con ngươi càng thêm sáng ngời, chiến ý dâng cao.

Cảnh giới của đối phương cao hơn nó, đây chính là một thực tế không thể bàn cãi được, thế nhưng sức chiến đấu của nó cũng không phải loại vừa nên cũng không có gì đáng ngại. 'Vù vù' vang lên, Cốt Tiễn màu vàng cắt về phía trước, thẳng hướng Bạch Hổ.

Cùng lúc đó, bảo kính Toan Nghê cũng xuất hiện, chiếu sáng thành mấy chục tia sấm sét đồng thời bao phủ Bạch Hổ.

"Vù!" Ánh bạc lấp lánh, trên người của Bạch Hổ xuất hiện một lớp chiến y, vô cùng chói mắt, sau đó phù văn đầy trời ngăn cản bước tiến của cốt tiễn và bảo kính.

"Bảo y Bạch Hổ!" Có người thốt lên, đây chính là một bộ chiến y được chế tạo từ lớp da của tiền bối Thái Cổ di chủng, sức phòng ngự cực kỳ kinh người, trong những tình huống bình thường thì khó lòng công phá được.

Thảo nào Bạch Hổ không hề sợ hãi chút nào, nó nắm trong tay một bảo cụ đáng sợ như vậy, cho dù đến chỗ nào hay là cùng chiến đầu với những sinh linh cùng thế hệ thì luôn luôn đứng ở thế bất bại.

"Keng!"

Giao Long tiễn phát sáng, đánh mạnh về phía trước, cuối cùng cũng có hiệu quả, nó phá tan tầng ánh sáng bạc, tạo thành một cái khe nhỏ trên chiến y của Bạch Hổ, nơi đó lại có những giọt máu tươi chảy xuống.

"Bảo tiễn thật là mạnh!" Mọi người biến sắc, vậy mà có thể phá đi chiến y Bạch Hổ. Chắc chắn lai lịch của cốt tiễn rất kinh người.

Con chim khổng lồ màu vàng đứng ở xa xem chiến ngay lập tức kinh ngạc, nhìn chằm chằm kiện bảo cụ này.

"Hống..." Bạch Hổ nổi giận, khí tức tăng mạnh, Hai mươi tám thanh chiến mâu đồng loạt phát sáng, sát khí ngập trời rồi đâm thẳng về phía Nhóc Tỳ.

"Không tốt!" Nhóc Tỳ thất kinh, những thanh chiến mâu này lại không có đâm thẳng về phía trước mà bay tà tà trên mặt đất, bùng phát ra vô tận phù văn, hình thành nên một sát trận vây giết nó.

Ánh sáng trắng ở khắp nơi như đại dương đang dâng trào, trong tích tắc nhấn chìm cả nơi đây, Nhóc Tỳ nhổ một ngụm máu bầm. Nó bị mấy chục cơn sóng biển quét trúng, những cơn sóng này đều được hình thành từ phù văn, tràn ngập áo nghĩa và sức mạnh quy tắc.

"Đến!" Nhóc Tỳ hét lớn, vung tay lên, bảo kính Toan Nghê đang ở giữa hư không lập tức lao thẳng xuống rồi nằm gọn trong tay nó, trong chớp mắt sấm sét gào thét.

Cùng lúc đó, Cốt Tiễn màu vàng trên không trung mạnh mẽ cắt xé bộ chiến y Bạch Hổ thành từng mảnh, Bạch Hổ lại thụ thương máu tươi tiếp tục chảy xuống.

"Ngươi chọc giận ta rồi!" Ban đầu Bạch Hổ muốn dựa vào thực lực của bản thân để mạnh mẽ trấn áp địch thủ. Đánh tan chiến ý của đối phương khiến cho tự tin của chính mình tăng lên. Nhưng mà, trong trận đại chiến này, cảnh giới của nó cao hơn nhưng lại không thể áp chế đối phương được mà còn bị thương rất nặng.

Nó há miệng hét dài một tiếng, phun ra một chùm ánh sáng mông lung, tỏa ra cả vạn tia khí lành.

Đây là một chiếc túi da thú, là bảo cụ mạnh mẽ nhất của Bạch Hổ, nó muốn lấy đi binh khí của Nhóc Tỳ nhét vào trong túi của mình rồi cứ thế chà

đạp giết chết Nhóc Tỳ.

Mở sợi dây đang buộc ở miệng túi lập tức có hàng ngàn hào quang, hàng vạn khí lành tỏa ra như muốn hút lấy tất cả mọi thứ vào trong túi.

"Không hay!"

Nhóc Tỳ biến sắc, nó từng tận mắt nhìn thấy túi Càn Khôn này đánh sợ như thế nào, e rằng cả bảo tiễn màu vàng cũng bị hút vào trong nên vội vàng thu hồi, cốt tiễn hóa thành một vệt ánh sáng bay đến bên người nó.

Trên người của Bạch Hổ mặc bảo y nên có thể lơ lững trên không, lúc này nó đang đứng trên một ngọn núi, lạnh lùng nói: "Ngươi có biết mình thấp hèn đến cỡ nào không hả, ta muốn giết ngươi thì chỉ cần trong nháy mắt là xong, vừa nãy là cho ngươi cơ hội nhưng ngươi lại không biết tận dụng, hiện tại đành phải lấy mạng của ngươi không phí thời gian vô bổ làm gì nữa!"

Âm thanh lạnh lẽo phát ra, nhìn xuống phía dưới, lại mở ra túi Càn Khôn, nó muốn triển khai một đòn tuyệt sát!

Quả đúng như vậy, một luồng chấn động khủng bố khuếch tán xung quanh, miệng túi mở ra hết mức có thể để hút lấy cả vạn vật, những tảng đá ở phía dưới bị hút mạnh tới, Nhóc Tỳ cũng bị liên lụy, nó dường như không đứng yên được, như muốn bị hút vào trong túi.

"Mèo lớn, ngươi chính là đang tìm đường chết đấy!" Nhóc Tỳ quát lạnh, rút mạnh đoạn kiếm gãy ở sau lưng ra, chỉ thẳng lên trời, cánh tay rung mạnh lập tức xuất hiện một luồng kiếm khí ngập trời vọt lên.

"Ầm!"

Những làn khí lành phát ra từ túi Càn Khôn bị chặn lại, không thể tỏa ra xung quanh được nữa nên không thể hút lấy Nhóc Tỳ được.

"Là thanh kiếm gãy?" Bạch Hổ giật mình, nó đã từng tận mắt nhìn thấy

thanh kiếm này được khai quật như thế nào, thanh kiếm gãy này bị sát khí màu đen của chiến trường Thượng Cổ bao phủ lại, gần như phá hủy, vậy tại sao lại có uy thế mạnh như thế này?

Nhóc Tỳ không muốn vận dụng bởi vì nếu bại lộ sớm thì sẽ khiến cho con chim khổng lồ màu vàng kia để ý mà phòng bị, nhưng hiện tại Bạch Hổ lại sử dụng túi Càn Khôn, nó không còn lựa chọn nào nữa.

"Keng" "Keng"...

Chiến mâu kêu leng keng, hai mươi tám thanh chiến mâu được làm từ những chiếc răng nanh bạc đồng thời chấn động, như muốn xuyên thủng về phía Nhóc Tỳ, cùng lúc đó túi Càn Khôn lại tiếp tục phát sáng, Bạch Hổ vận dụng lực lượng đến cực điểm để chém chết tên thiếu niên Nhân tộc đáng sợ này.

Nhóc Tỳ cặp mắt lạnh lẽo, cầm trong tay thanh kiếm gãy quét ngang về phía trước, một luồng kiếm khí đáng sợ tràn ngập nơi đây giống như biểm gầm gió thét, những tiếng vù vù không ngừng truyền đến bên tai, toàn bộ hai mươi tám thanh chiến mâu bị chém đứt đôi.

"Ôi trời, đau lòng quá!"

Trong khi mọi người đang chấn động thì một câu nói như thế vang lên, dường như rất đau khổ. Nhưng đây không phải là lời nói của Bạch Hổ nên khiến cho người khác giật mình. Nhóc Tỳ tức giận giậm chân thật mạnh, nó không ngờ uy lực của thanh kiếm rỉ sét này lại kinh khủng đến như vậy, làm hủy diệt toàn bộ chiến mâu, ban đầu nó còn muốn chiếm những thanh chiến mâu này làm của riêng.

Bạch Hổ thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu tươi, đó chính là bảo cụ của nó luôn luôn cất giữ bên người, không nỡ lấy ra sử dụng, mình còn chưa thể hiện sự tiếc nuối đau lòng vậy mà tên thiếu niên Nhân tộc kia lại nói thế, đúng là tức điên lên được mà.

Nhóc Tỳ thật sự là rất đau lòng, dưới cái nhìn của nó những thanh chiến mâu này đã hoàn toàn thuộc về mình, không nghĩ rằng lại bị thanh kiếm rỉ sét chặt đứt hết.

Nên biết, nó vẫn chưa chính thức điều khiển thanh kiếm gãy này, pháp khí của Thượng Cổ chư thảnh quả nhiên phi thường!

"Túi Càn Khôn là của ta!" Nhóc Tỳ nhỏ giọng lẩm bẩm, hai mắt lộ vẻ thèm thuồng, nhìn chằm chằm về phía bảo cụ tốt nhất kia, lần này nó quyết định phải đoạt đến tay, không thể để xảy ra chuyện gì nữa.

Chân đạp bảo kính Toan Nghê phát ra những luồng tia điện, bay thẳng về phía ngọn núi kia.

"Giết!"

Bạch Hổ gào thét, nó muốn tức điên lên, bảo cụ đều hủy toàn bộ, tên thiếu niên Nhân tộc này lại khiêu khích nó đến như vậy, không thể tha thứ được. Thường ngày có ai dám làm như vậy với nó chứ? Người dám mạo phạm lập tức tru diệt, đập nát thành một bãi máu đặc dính.

"Là ta giết ngươi!" Nhóc Tỳ cường thế vô cùng, nắm chặt thanh kiếm gãy chém thẳng về phía trước, nhưng lại tránh đụng đến túi Càn Khôn chỉ nhằm về chân thân Bạch Hổ.

"Ngươi muốn chết!" Đôi mắt Bạch Hổ âm trầm, lại dám xem thường nó như thế, đánh chủ ý lên bảo cụ của nó, đây chính là tự tìm đường chết. Thân thể của nó bùng phát ra hào quang óng ánh, há miệng phun ra một bảo ấn, nện mạnh về phía trước.

Mọi người khiếp sợ, lai lịch tên Bạch Hổ này chắc chắn rất lớn, nếu không phải thì làm sao lại có nhiều bảo cụ đến như vậy, phải biết rằng những thiên tài khác muốn có một kiện đều phi thường khó khăn.

"Cheng!"

Nhóc Tỳ chém thẳng thanh kiếm gãy trong tay, khối bảo ấn này nổ tung biến thành một chùm ánh sáng đáng sợ.

"Lại nữa, đau muốn chết đi được, ngươi xuất ra bảo cụ, sao lại không nói sớm một tiếng?!" Nhóc Tỳ giận dữ, trong lòng đau không tả xiết, lại mất đi một chiến lợi phẩm nữa.

"Phụt…"

Bach Hổ cuối cùng không thể kìm nén cơn tức giận liền phun ra một ngụm máu tươi, còn có ai đau lòng hơn nó? Trái tim như nổ tan, dạ dày như đứt đoạn, những bảo cụ này đều là dùng tinh huyết của chính mình để ôn dưỡng và tế luyện nhiều năm vậy mà cứ như thế nổ tung.

Kết cục của trận chiến này đã quyết định, Nhóc Tỳ tránh né túi Càn Khôn, phá tan thụy quang, nắm chặt lấy thanh kiếm gãy chém mạnh về phía trước.

"Phốc!"

Bạch Hổ rống to, máu tươi dâng trào, chân sau bị chém đứt rời.

"Đại Hồng tiếp lấy, không được lãng phí!" Nhóc Tỳ truyền âm, đây chính là máu thịt Bạch Hổ trong truyền thuyết, là vật đại bổ.

Nó cẩn thận khống chế thanh kiếm gãy chém mạnh về phía Bạch Hổ.

Mặc dù ra sức chống lại nhưng nhìn chung Bạch Hổ không thể địch lại được, "Phốc" một tiếng, nửa thân thể đứt lìa rơi xuống bên dưới, máu tuôn xối xả.

Cùng lúc đó, Nhóc Tỳ đã thành công đoạt được túi Càn Khôn, mất đi thần lực khống chế của Bạch Hổ, phù văn nơi túi Càn Khôn dần dần lu mờ rồi ẩn vào bên trong, bị Nhóc Tỳ chụp vào trong tay.

"Bảo bối tốt!" Nhóc Tỳ yêu thích không rời, mắt to híp lại, miệng lộ

răng nanh, vô cùng hài lòng.

"Có túi Càn Khôn, ta bắt hết tất cả Thái Cổ di chủng trong Bách Đoạn sơn rồi cho vào bên trong thì cũng chẳng có vấn đề gì cả." Cặp mắt xuất hiện những ngôi sao nhỏ bay lượn, rồi nhanh chóng nuốt một ngụm nước miếng.

Đại Hồng Điểu, Sư Tử chín đầu, Tử Điêu, Hỏa Nha vốn đang tận hưởng niềm vui sướng, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt lúc này của nó thì nhanh chóng im bặt.

"Hống..." Bạch Hổ đến đường cùng, nó không ngờ rằng mình sẽ có kết cục như thế này.

"Vù" một tiếng, một vệt kim quang phóng thẳng lên trời cao, trời đất đang u ám bỗng nhiên từng luồng thần quang chiếu rọi sáng rực nơi đây, một luồng khí thế đáng sợ che kín bầu trời từ từ hạ xuống, khiến cho cả đại địa đều run rẩy.

Chim khổng lồ màu vàng rốt cuộc cũng chuyển động, giương cánh thẳng tới mây xanh, nó xuất hiện ở trên không trung giống như một vị thần linh màu vàng óng đang nhìn mọi người bên dưới.

"Các ngươi đi giết hắn!" Nó ra lệnh cho mười mấy tên Thái Cổ di chủng đi giết Nhóc Tỳ.

"Hắn... có thanh kiếm gãy, bảo cụ của chúng ta không địch lại." Những tên Thái Cổ di chủng này thực sự rất sợ hãi, thanh kiếm gãy đó quá bá đạo.

"Không sao, nếu hắn mà sử dụng ta sẽ cướp lấy thanh kiếm gãy đó, các ngươi cứ yên tâm!" Chim khổng lồ màu vàng lạnh lẽo lên tiếng, thân thể của nó giống như được đúc từ vàng ròng, tỏa ra hào quang vạn trượng, vô cùng kinh khủng, giống như một vị Thần vương đang nhìn xuống muôn dân.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 149: Kim Sí Bằng Điểu*

(*): Chim đại bàng cánh vàng.

"Thật là tự phụ!" Đại Hồng Điểu khinh bỉ.

Chim khổng lồ màu vàng bay lượn trên bầu trời cao, toàn thân được một tầng hào quang bao phủ giống như một vị thiên thần, vô cùng kinh khủng, có một loại khí phách duy ngã độc tôn, bễ nghễ tứ phương.

Sư Tử chín đầu, chim loan năm màu, Hỏa Nha đều nghiêm nghị, tên sinh linh này quá ngang ngược, ỷ vào thực lực mạnh mẽ của mình mà coi trời bằng vung.

Cho dù là hai huynh đệ tộc ba mắt chuyên sử dụng đồng thuật* cũng phải khiếp sợ, không dám nhìn trực diện nó, bởi vì con ngươi như là một vòng xoáy màu vàng có thể nuốt chửng linh hồn người khác.

(*) Các loại phép thuật thi triển bằng mắt, ai đã đọc Naruto thì chắc biết đồng thuật là gì

Nhóc Tỳ không thèm ngẩng đầu, không thèm nhìn con chim khổng lồ màu vàng kia, mà chỉ vung kiếm chém thẳng đến nửa còn lại của Bạch Hổ đang nằm lay lắt kia, nó không muốn để lại bất kỳ hậu hoạn nào.

"Không, ngươi không thể giết ta!" Bạch Hổ kêu to, trong con ngươi tràn đầy vẻ sợ hãi, không có sinh linh nào là không sợ chết cả, cho dù là Thần khi đến thời khắc như thế này thì cũng phải run sợ.

Nhóc Tỳ im lặng, đã chiến đấu đến tình trạng như bây giờ, nếu mềm lòng thì chỉ mang lại một sát kiếp cho tương lai mà thôi.

"Bằng huynh cứu ta!" Bạch Hổ nhìn lên bầu trời cao hét lớn, bên trong vẻ cuồng loạn, sợ hãi thì thấp thoáng sự điên cuồng, ngẩng cao đầu cầu cứu tên sinh linh trên cao kia.

Mọi người nghe thấy vậy thì hoảng sợ, tự đáy lòng bốc lên một luồng khí lạnh, khiếp sợ không thôi, đây là một con chim đại bàng sao?!

Trên mặt Nhóc Tỳ không hề có biểu cảm, thanh kiếm gãy trong tay chém mạnh xuống không chút lưu tình, phập một tiếng, đầu hổ văng lên cao, máu tươi như vòi phun nước bắn mạnh ra.

Bạch Hổ không cam lòng, chớp chớp cặp mắt lần cuối, trong con mắt như có một đám lửa dang thiêu đốt, xương trán của nó nhanh chóng nứt thành bốn mãnh rồi tự hủy đi cặp răng nanh trắng như tuyết của mình.

Nhóc Tỳ thở dài, quá đáng tiết, mặc dù Bạch Hổ bị chém đứt đầu nhưng trong giờ phút cuối cùng trước khi chết nó đã tự hủy diệt đi nguyên thủy phù cốt của mình, làm Nhóc Tỳ tiếc nuối không thôi.

Đây chính là Nhóc Tỳ cùng với bảo thuật của bộ tộc Bạch Hổ có duyên mà không có phận!

Những bảo thuật mà các tộc nắm giữ cũng không được nhiều, được gọi là báu vật cũng vì nguyên do đó. Rất khó cướp được thần thông của bộ tộc khác, vì những cường giả tộc đó trước khi chết đều có thể tự mình phá hủy đi bảo cốt, không bao giờ lưu lại cho kẻ địch.

Chim khổng lồ màu vàng từ đầu đến cuối đều lạnh nhạt, tỏa ra khí thế rất khủng khiếp giống như lũ quét vậy, nó bay lượn trên trời cao nhìn Bạch Hổ bị giết chết mà không hề đi cứu viện.

"Con đường là do chính mình chọn, chỉ còn nửa thân thể, sống cũng là một cái tội!" Cuối cùng nó mở miệng nói ra những lời đầy thâm ý, có vẻ rất vô tình.

"Đại Hồng, tiếp lấy!" Nhóc Tỳ ném nửa thân thể còn lại của Bạch Hổ

cho Đại Hồng, vừa mới khống chế được túi Càn Khôn nên nó không có thời gian để tìm tòi, khó mà thu thân thể của Bạch Hổ vào trong được.

"Là đồ ngon nha!" Đại Hồng Điểu nước miếng chảy ròng ròng, đây tuyệt đối là một đại bổ dược rất hiếm thấy.

Nhóc Tỳ giết thêm một cường địch nữa, kết thúc một trận đại chiến, phục hồi lại tinh thần rồi ngước nhìn lên trời cao, căm giận cực kỳ, nói: "Con gà con đáng ghét kia, làm cho ta phân tâm mà hủy đi chiến y Bạch Hổ kia, ngươi đền được không hả?"

Cả đám Thái Cổ di chủng cứng đờ, cằm thiếu chút nữa là rơi luôn xuống đất, vậy mà lại kêu chim khổng lồ màu vàng kia là con gà con... Quá hung hăng.

Đây là một con Kim Sí Đại Bằng lại bị kêu như thế, đây chính là coi thường và nhục nhã, ánh mắt của cả đám Thái Cổ di chủng đầy quái dị.

Trên vòm trời cao, chim khổng lồ màu vàng ngẩn cả người, từ nhỏ đến lớn chưa có một ai dám cả gan chế nhạo nó như vậy, tên thiếu niên Nhân tộc này thật sự là gan to tày trời rồi.

"Giết!"

Trên bầu trời truyền xuống một tiếng rít gào, mười mấy con Thái Cổ di chủng bên dưới đều răm rắp nghe theo, xông thẳng về phía trước, từng người vận dụng những bảo thuật của chính mình, trong nhất thời dị cầm kích thiên, hung thú khiếu nguyệt.

Phù văn chói lọi, cuồng phong gào thét, cát bay đá chạy, tia chớp đan dệt, ánh lửa ngập trời, các loại thần thông hiện lên, bất kỳ thiếu niên thiên tài nào nhìn thấy cũng phải sợ hãi.

Sử Tử chín đầu, Đại Hồng Điểu, Tử Điêu, Hỏa Nha biến sắc, thật sự rất lo lắng, những sinh linh này hợp lại cùng nhau xuất thủ quá mạnh mẽ, đủ để hủy núi diệt sông.

Nhóc Tỳ không e sợ, cầm chặt kiếm gãy trong tay quét mạnh về phía trước, kiếm phí mênh mông như sông lớn dâng trào, ầm một tiếng, phá tan tất cả bảo quang, chặn lại những thần thông đang ầm ầm đánh đến.

Hơn nữa, kiếm khí biến thành thác nước, ào ào đổ xuống, khắp nơi toàn màu trắng xóa bao phủ về phía trước, đây chính là muốn chém giết toàn bộ kẻ địch cùng một lúc.

Tất cả mọi người rung động, thanh kiếm nát có vẻ rỉ sét này không ngờ lại có uy lực khủng khiếp đến như thế, nếu như bị đánh trúng tuyệt đối nổ tung thành một đống thịt vụn.

Mười mấy tên Thái Cổ di chủng biến sắc, mặc dù bọn nó đã hợp sức lại những vẫn không cách nào ngăn cản được, món bảo cụ này quá mạnh mẽ, dư sức diệt sát bọn họ.

Trên bầu trời xanh truyền ra tiếng hừ lạnh chim khổng lồ màu vàng toàn thân tỏa ra từng làn sương mù mờ mịt, khí tức kinh người giống như cả mười vạn ngọn núi khổng lồ đồng loạt đè ép xuống khiến người khác phải run sợ.

Sương mù lượn lờ, nó há miệng phun ra một hòn đá đầy bụi bẩn rồi nhanh chóng biến lớn thành một ngọn núi khổng lồ chắn ở phía trước, chặn lại những kiếm khí chống chất đang lao đến.

"Bảo cụ gì đây?" Đại Hồng Điểu sợ hãi, cảm giác này làm nó sởn cả gai ốc, bảo sơn vừa xuất hiện vậy mà lại chống lại được uy lực của kiếm khí, khó mà tin được.

Chim loan năm màu, Hỏa Nha đều giật mình, uy lực của thanh kiếm gãy rõ như ban ngày, mà con chim khổng lồ màu vàng này lại há miệng phun ra một thanh binh khí cũng đáng sợ không kém.

Ngọn núi đầy tro bụi tỏa ra những làn khí lành, lấp lóe những ánh sáng từ tính đầy yêu dị, 'Loạt xoạt, loạt xoạt' vang vọng, trực tiếp hút mạnh lấy thanh kiếm gãy trong tay Nhóc Tỳ.

"Đây là Nguyên Từ Phong*!" Sư Tử chín đầu thấy thế thì giật mình, nó đã từng nghe đến cái bảo cụ này rồi, uy lực vô cùng kinh khủng và mạnh mẽ, chuyên khắc chế những binh khí làm bằng kim loại như kiếm, chiến mâu, kích...

(*): Ngọn núi được tạo từ nam châm.

"Thật là mạnh, ngọn núi đầy bụi bặm kia nguyên bản là một vị Tế Linh cực kỳ mạnh mẽ, sau khi bị người khác chém giết rồi tế luyện thành bảo cụ, nắm giữ thần năng không phải là loại bình thường." Cường giả tộc ba mắt kinh ngạc nói, mắt dọc của bọn họ có thể thông linh, có thể nhìn thấy được bản thể và lai lịch của bảo cụ.

Thanh kiếm gãy trong tay Nhóc Tỳ không ngừng run rẩy, giống như muốn tuột khỏi tay mà phóng đi, phát ra những tiếng leng keng, nó đang bị một luồng thần lực nguyên từ hút lấy.

"Thu!"

Chim khổng lồ cánh vàng trên bầu trời xanh quát lớn, nó sở hữu một bảo cụ mạnh mẽ, huyền bí đến như thế nên không sợ gì cả, đây chính là binh khí chuyên khắc chế người khác.

"Cẩn thận, Nguyên Từ Phong có lai lịch rất lớn, rất nhiều cường giả năm xưa gặp nạn cũng bởi vì nó!" Sư Tử chín đầu quát lớn nhắc nhở.

Đây tuyệt đối không phải là bảo cụ bình thường, làm cho rất nhiều cường giả của Thái Cổ di chủng ôm hận, nên biết rằng những thiếu niên ở đây không thể nào so sánh được với những cường giả năm đó được.

"Vù!"

Nhóc Tỳ vung kiếm, kiếm khí mênh mông mãnh liệt. Cơ bản không phải phát ra một hai luồng mà là một mảnh kiếm khí, giống như một cơn lũ bất ngờ phóng thẳng lên cao, ầm ầm vang vọng.

Giữa không trung xuất hiện rất nhiều chùm ánh sáng rồi nổ tung, kiếm khí va chạm với ánh sáng nguyên từ, như ngọn lửa gặp phải củi khô, thiêu đốt hừng hực. Cả thiên địa sôi trào.

Nguyên Tử Phong mặc dù không phải là pháp khí Thượng Cổ thế nhưng hết sức kinh khủng, vượt xa những bảo cụ mà thường ngày mọi người nhìn thấy, có thể nói cách khác nó chính là một chí bảo.

Ngày xưa, từng có một Tế Linh danh chấn đại địa, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, tên là Nguyên Từ Sơn, nó có thể trấn áp tất cả mọi thứ nhưng có một ngày nó bị một con Đại Bằng điểu màu vàng xé rách, đại bại có nghĩa là bỏ mình rồi bị tế thành một bảo cụ.

Ánh sáng nguyên từ bay lượn, mỗi một tia đủ xuyên thủng một cường giả, biến họ thành bùn nhão. Cũng có thế hút rất nhiều bảo cụ, hút lấy những tinh hoa chuyển hóa để bản thân sử dụng.

Thanh kiếm gãy chính là pháp khí Thượng Cổ, có một quá khứ huy hoàng mà mọi người khó có thể tưởng tượng được, hai bảo cụ đỉnh cấp gặp nhau ắt sẽ phát sinh một trận chiến kinh thiên động địa.

Chim khổng lồ cánh vàng giật mình, những bảo cụ ở trong tộc cái nào cũng đều phá hủy được, thế nhưng hiện giờ lại không thể phá được thanh kiếm cổ này, rất nhiều năm trôi qua đây chính là lần đầu tiên gặp phải.

Nhóc Tỳ nghiêm nghị, bảo cụ của đối phương quả thật rất nghịch thiên, vậy mà lại có khả năng đối đầu với pháp khí Thượng Cổ, thật sự rất hiếm thấy.

"Giết!"

Cả đám Thái Cổ di chủng ở phía trước thấy tình hình như thế thì đồng thanh hét lớn, xông về phía Nhóc Tỳ.

"Ông đến đây, liều mạng với bọn ngươi!" Đại Hồng Điểu thấy thế thì muốn vọt lên trợ giúp, bởi vì lúc này Nhóc Tỳ chiến đấu với con chim thần

màu vàng kia khó phân thắng bại, nếu như lại có thêm một đám di chủng thừa nước đục thả câu thì lành ít dữ nhiều.

Sư Tử chín đầu, Tử Điêu, Hỏa Nha cố gắng đứng dậy chuẩn bị ra tay, nếu như Nhóc Tỳ thất bại thì bọn nó cũng phải chết theo, thà bây giờ cứ liều mạng một phen.

"Các ngươi cứ lui về sau đi!" Nhóc Tỳ quát lớn, không ngờ nó lại ngăn cản bọn họ.

"Rầm!"

Cả người nó phát sáng, tia chớp đan xen, trăng bạc hiện lên, sau đó thanh kiếm gãy trong tay nó run rẩy kịch liệt, kiếm khí bùng nổ đẩy lui Nguyên Tử Phong lơ lửng giữa bầu trời kia, sau đó thoát khỏi sự trói buộc rồi chém mạnh về phía trước.

"Tiêu diệt!" Chim khổng lồ màu vàng hét lớn, nó cũng vận toàn lực, điều khiển thần uy của Từ Sơn đầy bụi bặm từ từ đè ép xuống để chống lại thanh kiếm gãy này.

Ngọn núi phát uy, quả nhiên đã có tác dụng, lần nữa chống lại kiếm khí hỗn loạn kia, thế nhưng có vẻ hơi chậm nên không thể ngăn cản toàn bộ kiếm khí được.

"Phốc!"

Một tên Thái Cổ di chủng bị kiếm khí chém trúng trực tiếp nổ tung, biến thành một làn sương máu, mười mấy tên còn lại khiếp sợ, nhanh chóng rút lui.

Thanh kiếm này không phải bị ngăn cản sao? Tại sao đột nhiên lại phát uy, mỗi một tên Thái Cổ di chủng sợ hãi không dám manh động nữa.

Vẻ mặt của con chim khổng lồ màu vàng lạnh lùng, ngửa đầu lên trời cao thét dài, rồi đột nhiên bổ nhào xuống dưới, ngọn Nguyên Tử Phong cũng

đè ép xuống theo, hàng vạn tia khí lánh bao phủ lấy thanh kiếm gãy như giữ chặt lấy nó.

Nhóc Tỳ khóe miệng nở cụ cười mỉm nghênh đón, đại chiến cùng với con gà con này.

"Bùm!"

Thanh kiếm gãy phát sáng va chạm với Nguyên Từ Phong, lúc như là sóng lớn vỗ bờ, lúc lại như trời long đất lở, những chùm sáng mênh mông bao phủ toàn bộ nơi đây, những tiếng ầm ầm vang vọng trời đất.

Cùng lúc đó, chim khổng lồ cánh vàng lao nhanh xuống, sử dụng bảo cụ Nguyên Từ để bảo vệ thân thể rồi một cặp móng vuốt màu vàng to lớn chụp lấy Nhóc Tỳ.

"Rầm!"

Nhóc Tỳ không chút tránh lui, kiếm gãy đấu Từ Sơn, tay trái đấu vuốt lớn, hai người giao đấu phát sinh những tiếng sấm nổ đinh tai nhức óc, vang lên ầm ầm, vô tận phù văn bùng phát.

Chim khổng lồ màu vàng hét lớn một tiếng rồi phóng thẳng lên trời cao, trong mắt nó lộ ra những hào quang quái dị, phù văn của nó thâm sâu hơn đối phương, cảnh giới cũng cao hơn thế nhưng lại không thể nào đập thiếu niên Nhân tộc này thành bánh thịt vụn được.

Nhóc Tỳ tập trung cao độ, con chim khổng lồ màu vàng này quả nhiên lợi hại, vượt xa Bạch Hổ, đúng là một kình địch.

"Gà rừng, ngươi không thuần huyết nhưng lại mạnh hơn Thái Cổ di chủng, đến cùng là lai lịch ra sao đây?" Nó cầm trong tay thanh kiếm gãy lên tiếng hỏi.

"Nó chính là bán huyết Kim Bằng!" Sư Tử chín đầu ở phía sau mở miệng nói, còn về huyết mạch tinh khiết đến bao nhiêu cũng khó nói, nhưng

ngày sau chắn cũng có thể biến thành thuần huyết như Sử Tử chín đầu.

"Bán huyết Kim Bằng, chắc chắn thịt ăn sẽ rất ngon!" Nhóc Tỳ nói, kiếm gãy chỉ thẳng hư không, khí thế lúc này đã khác xa lúc trước.

"Các ngươi lui hết về phía sau!" Chim khổng lồ cánh vàng trên trời cao quát lên, cả người nó phát sáng, như muốn vận dụng thần thông lợi hại nhất để giết chết Nhóc Tỳ.

Nó vừa mới mở miệng, không chỉ là mười mấy tên Thái Cổ di chủng mà đến cả bọn người Sư Tử chín đầu cũng đồng loạt chạy xa nơi đây.

Chiến ý của Nhóc Tỳ càng ngày càng tăng mạnh, quát to một tiếng, thân thể gần như trong suốt, tinh khí thần của cả người sôi trào, sau đó rót toàn bộ vào thanh kiếm gãy.

"Vù" một tiếng, thanh kiếm gãy như từ trong giấc ngủ ngàn thu tỉnh dậy, biến thành một vầng thái dương chói lọi, ánh sáng rực rỡ, kiếm khí ngập trời phóng lên trời cao.

Thần uy của thanh kiếm này rất khó lường, từ trước tới giờ Nhóc Tỳ một mực bảo lưu, nhưng vào lúc này, nó phóng thích toàn bộ nhằm tiêu diệt Kim Sí Bằng điểu.

Kim Sí Bằng điểu hót dài một tiếng, ánh mắt khiếp người, nhanh chóng bay thẳng lên trời cao, lấy ra Nguyên Từ Phong chắn ở bên dưới hòng ngăn cản, không thể phủ nhận một điều tốc tộ của nó quá nhanh, dĩ nhiên lại né tránh được một kiếp này.

Loại tốc độ khác thường này khiến cho Đại Hồng Điểu rùng mình, tự nhận mình không được như thế.

"Chim đại bàng chính là một trong những sinh linh có tốc độ nhanh nhất trong thế gian!" Nhóc Tỳ lẩm bẩm, trong lòng càng thêm đề phòng.

"Ngươi rất mạnh, lại đoạt được một bảo cụ ghê gớm. Thế nhưng vẫn như

cũ, không đáng ngại chút nào, hôm nay ắt lấy mạng ngươi!" Chim khổng lồ cánh vàng trên không trung nói lớn.

"Ầm!"

Đột nhiên, thần hỏa từ trên bầu trời ầm ầm bộc phát. Ánh sáng hoàng kim càng thêm kinh khủng, không chỉ con chim khổng lồ mà còn có thêm một cây quạt toàn thân vàng óng không ngừng phát sáng.

"Pháp khí Thượng Cổ!" Có tên di chủng kinh ngạc thốt lên, đây chính là một cây quạt màu vàng, lông chim rực rỡ, giống như mặt trời đang thiêu đốt vậy. Chiếc bảo cụ này đã từng phát uy khi Thần triều bạo động.

"Lấy cánh của Kim Ô tế luyện mà thành, bảo cụ thật mạnh mẽ!" Mọi người vô cùng sợ hãi.

Đại hỏa ngập trời, ào ào đổ xuống, ngay lập tức khiến cho mặt đất biến thành dung nham sôi trào, sóng lớn màu đỏ ngập trời hướng về phía Nhóc Tỳ, thần uy kinh thế.

"Mở cho ta!" Nhóc Tỳ hét lớn, chân đạp bảo kính Toan Nghê, tia điện vờn quanh, nhanh chóng bay tít lên hư không, kiếm gãy trong tay chém về trời cao, nhằm hướng Kim Sí Bằng điểu.

"Giết!"

Chim khổng lồ cánh vàng quát lên, rồi lao thẳng xuống dưới, dùng Nguyên Tử Phong để trấn áp thanh kiếm gãy kia, còn bảo phiến màu vàng lại quạt mạnh xuống phía dưới làm xuất hiện những gợn sóng kinh khủng đến cực điểm.

Hai người va chạm với nhau không ngừng vang lên những tiếng ầm ầm, ánh sáng vô tận như nhấm chìm cả trên trời lẫn dưới mặt đất, chói mắt khiến mọi người không tài nào mở ra nhìn được.

Rất lâu sau, ánh sáng tản đi, mọi người mới có thể quan sát được, cả

người Nhóc Tỳ rách rưới, có không ít chỗ bị ánh lửa làm tổn thương, máu chảy ướt đẫm.

Kim Sí Bằng điểu cũng không kém, lông vàng tàn lụi, bộ ngực xuất hiện vết thương, máu chảy ào ào.

"Thật mạnh!" Nhóc Tỳ gặp phải thương tích không nhẹ, cơ thể nó mạnh mẽ biết bao vậy mà hôm nay thiếu chút nữa bị chấn động cho nổ tung.

Chim khổng lồ màu vàng cũng giật mình, cây bảo phiến của nó chính là đoạt được trên Phân Bảo Nhai, chính là pháp khí còn sót lại của Thượng Cổ chư thánh, mặc dù đã hư hao không ít nhưng vẫn hoàn hảo hơn thanh kiếm gãy kia, nhưng vì sao vẫn không thể phòng ngự tốt lại trúng phải một tia kiếm khí?

Nếu không phải nó đã cố gắng tiến hóa thành thuần huyết, thân thể mạnh mẽ, đổi lại là những sinh linh khác thì đã nổ tung từ lâu rồi.

Kim Sí Bằng điểu hót vang đầy tức giận, cảnh giới của nó cao hơn Nhóc Tỳ, trong tay lại có đến hai bảo cụ vậy mà lại không thể tiêu diệt được đối phương, chuyện này không thể tha thứ được.

Nếu như thay tên thiếu niên Nhân tộc này thành Bạch Hổ, nó tin tưởng một chưởng chém chết, tên thiếu niên Nhân tộc này mạnh hơn Bạch Hổ nhiều!

"Giết!"

Kim Sí Bằng điểu giương cánh phá trời, mang theo hai thanh bảo cụ lần nữa xông thẳng tới, Nguyên Tử Phong khóa chặt thanh kiếm gãy, không mong giữ chặt được bao lâu mà chỉ cần quấy rầy là tốt rồi. Nó toàn lực điều khiển cánh Kim Ô, tục truyền món bảo cụ này có xen lẫn một vài lông chim của Kim Ô thuần huyết, mặc dù bị tổn hại nhưng uy năng vô cùng!

Nhóc Tỳ gào thét, gặp phải đại địch như thế này, đối phương lại có tới hai món bảo cụ có thể sánh với pháp khí Thượng Cổ, vào thời khắc này nó

cũng đành phải liều mạng.

"Vù!"

Kiếm gãy gặp mạnh càng mạng, lại phát sáng lần nữa, không ngờ những vệt rỉ sét lại tróc ra lộ ra một thân kiếm đen thui, ánh kiếm càng thêm mãnh liệt.

"Cái gì, vậy mà lại càng mạnh hơn?" Kim Sí Bằng điểu rùng mình, nó phát hiện áp lực càng ngày càng nặng, thanh kiếm kia càng ngày càng đáng sợ, nếu cứ theo cái đà này thì thật là không dám tưởng tượng, trong lòng nó bỗng nhiên do dự.

Lúc nãy, khi Nhóc Tỳ cầm thanh kiếm này chiến đấu với Bạch Hổ thì chim khổng lồ màu vàng này thờ ơ lạnh nhạt, cho là uy lực của thanh kiếm này chỉ có như vậy nên không sợ hãi.

Nhưng khi chiến đấu đến bước này, nó thấy được uy năng cực hạn của thanh kiếm này càng ngày càng tăng, quá đáng sợ!

"Ta giết ngươi, trấn áp ngươi!" Kim Sí Bằng điểu hét lớn, ánh sáng rực rỡ thiêu đốt cả người, phát huy ra tiềm năng cực hạn để nhanh chóng giết Nhóc Tỳ, vì nó phát hiện càng kéo dài thời gian nó càng gặp phiền toái nhiều hơn.

"Bùm!"

Bảo phiến màu vàng phát sáng biến thành một chiếc cánh thần to lớn lơ lửng giữa không trung, vỗ mạnh xuống phía dưới, không chỉ thần hỏa ngập trời mà còn có những phù văn đáng sợ khác nữa.

Mái tóc Nhóc Tỳ dựng đứng, con ngươi như điện, khóe miệng chảy máu, thanh kiếm gãy trong tay bùng phát ra những cột sáng thô to như núi lửa phun trào bổ về chiếc cánh thần đang ở trên hư không kia.

"Vù" một tiếng, ngọn núi đầy bụi bẩn hạ xuống, quấy nhiễu tới uy năng

của chiêu kiếm này.

Ầm một tiếng, ba cái bảo cụ bùng phát, những ánh lửa, kiếm khí, thần lực nguyên từ không ngừng sôi trào trên bầu trời, hủy diệt cả nơi đây.

Nhóc Tỳ ho ra máu, lớn tiếng quát to chiến đấu cùng với Kim Sí Bằng điểu, thân thể của con chim không lồ này cũng xuất hiện những vết thương, máu không ngừng chảy ra ngoài.

Trận chiến này rất kịch liệt, nếu như ai lùi bước thì lập tức sẽ bị chém giết, chỉ có con đường tiến bước, mạnh mẽ xông pha tới cùng.

Nhóc Tỳ chiến đấu đến rời rã chân tay, đối phương có đến hai bảo cụ, nó ứng phó rất mệt mỏi, nó rất muốn lấy ra túi Càn Khôn để thử xem uy lực như thế nào, nhưng do vừa mời đoạt được, chưa tế luyện lần nào nên khó lòng mà điều khiển được.

"Giết!"

Nhóc Tỳ vung thanh kiếm gãy, mặc cho nó vọt lên không trung, chém thẳng về phía chiếc cánh thần và Nguyên Tử Phong kia.

"Cơ hội đã đến!" Chim khổng lồ màu vàng quát lớn, nhanh chóng điều khiển hai bảo cụ cồng thời trấn áp thanh pháp khí Thượng Cổ kia, còn chính mình thì xông thẳng về phía Nhóc Tỳ.

Bảo cụ tranh đấu, hai người bọn nó cũng xông vào chém giết lẫn nhau.

Kim Bằng chính là bán huyết Thần cầm, hơn nữa cảnh giới lại cao hơn, trình độ sử dụng phù văn vượt qua Nhóc Tỳ nên có thể phát huy ra thực lực rất kinh khủng.

Nhưng mà, Nhóc Tỳ cũng không hề yếu, có khả năng đại chiến với Thái Cổ hung thú non, thậm chí còn bắt giết nữa.

Vì vậy, trận chiến này của bọn nó vô cùng mạo hiểm và kịch liệt, máu

me văng tung tóe, thế lực ngang nhau, mọi sinh linh xem chiến đều chấn động.

Kim Sí Bằng điểu khiếp sợ, tên thiếu niên Nhân tộc này nãy giờ nhất định đang giả ngốc, hiện tại mới thể hiện sức chiến đầu chân chính của mình, thân thể của nó quá mạnh mẽ, tuyệt đối có thể sánh ngang với thần thú thuần huyết.

"Giết!"

Chiến đầu từ trên không trung xuống tới mặt đất, đã không còn đường lui nữa, hai con mắt của Kim Sí Bằng điểu biến thành hai vòng xoáy vàng óng, như muốn nuốt chửng cả linh hồn của người khác, nhất định phải kéo cho bằng được tinh thần của Nhóc Tỳ vào bên trong.

"Hống..." Nhóc Tỳ hống to, phun ra một luồng tinh khí chí cương chí dương kết hợp với một luồng tia chớp bắn mạnh vào hai mắt của Kim Bằng.

"Ầm!"

Ngay chỗ đó, thần quang bắn ra, tia điện cùng vòng xoáy màu vàng bốc cháy, cảnh tượng rất kinh người!

Xoẹt một tiếng, chiếc cánh màu vàng còn sắc hơn cả thiên đao chém tới, quả đúng với danh xưng Đại Bằng giương cánh, phù văn màu vàng đầy trời, cực kỳ đáng sợ.

"Mở!"

Nhóc Tỳ hét lớn, đùi phải vung lên, đá ra hết sức lực, giống như là hàng vạn tia thần quang đụng vào chiếc cánh thần kia, âm thanh ầm ầm vang vọng, rất nhiều phù văn đan xen dày đặc.

Hai người bay ngược ra ngoài, ánh mắt Nhóc Tỳ sắc bén, chim thần cảm thấy nơi cánh đau nhức, nếu không phải nó dựa vào phù văn cao thâm hơn để hóa giải thì lần này chắc chắn sẽ bị thương rất nặng.

Nhóc Tỳ nghiêm nghị, nếu đổi lại là Thái Cổ di chủng khác thì chắc chắn sẽ bị một cước này đá nát tan, con chim khổng lồ màu vàng có thể tiếp được, quả nhiên gặp phải đối thủ.

Vào thời khắc này nó cực kỳ khao khát, nếu như cảnh giới bản thân cao hơn một chút thì trận chiến này sẽ không khó khăn đến như vậy, nó khao khát trở nên mạnh mẽ!

"Giết!"

Kim Sí Bằng điểu giang rộng hai cánh, từ trên tầng mây lao nhanh xuống, tiếp tục sử dụng những đòn công kích cương mãnh, cặp móng vuốt khổng lồ màu vàng mở ra như muốn xé rách cả người Nhóc Tỳ.

Muốn biết kết cục của chú gà rừng này ra sao, xin đón đọc chương sau

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 15 0: Anh Dũng Phục Bằng

Kim Sí Bằng điểu lao xuống, cặp móng vuốt sắc bén, hơi lạnh ép người phát ra những tiếng gào chát chúa!

Đừng nói thân thể máu thịt con người, ngay cả đến sắt đá cứng rắn hoặc một ngọn núi lớn khi mà bị chụp trúng thì chắc chắn cũng nổ tung, móng vuốt màu váng óng kia vô cùng kinh người.

Mái tóc đen của Nhóc Tỳ phất phơ trong gió, nó bị một luồng gió mạnh xung kích, bên trong cặp mắt có những tia điện lấp lóe, đạp trên bảo kính Toan Nghê đánh thẳng lên trời cao.

"Coong~"

Nó lấy nắm tay đôi móng vuốt, phù văn không ngừng bắn ra xung quanh trông giống như ngọn núi lửa đang phun trào, bùng phát ra một chùm ánh sáng chói mắt, vô biên vô tận.

Đây là quyết đấu thần lực phù văn, cũng là quyết đấu thân thể, thế lực song phương đều ngang nhau, bất phân thằng bại, cả hai bay ngược ra ngoài.

Kim Sí Bằng điểu thắng về trình độ phù văn cao thâm, chỉ cần xuất kích ắt có hào quang hoàng kim giăng đầy trời. Còn Nhóc Tỳ thắng về thân thể mạnh mẽ, gần như bất diệt, có thể sánh vai cùng với hung thú non thuần huyết thiên giai.

Vừa mới tách ra, Kim Sí Bằng điểu lại xoay nhanh người trở lại, khí thế càng tăng mạnh, cả người phù văn màu vàng lấp lánh, từng chiếc lông chim như đúc từ vàng ròng trông rất bắt mắt, đúng lúc này tự nhiên bùng phát dữ dội.

"Xoạt xoạt xoạt..."

Nơi này trở thành một biển vàng óng ánh, gió bão hóa thành những mũi tên cùng lao nhanh xuống với chim đại bàng. Lông trên người nó dựng đứng, có một vài cọng rời khỏi thân thể nó nhắm hướng phía dưới bắn xuống.

Những tiếng vù vù vang lên, mũi tên óng ánh, mỗi chiếc lông chim dài đến mấy mét giống như một lưỡi mâu màu vàng, vô cùng ghê sợ, tiếng vang phá không như là tiếng sấm nổ.

Nhóc Tỳ biến sắc, hai tay vẫy mạnh, một vòng trăng bạc hiện lên, bên trong có cung điện, có cổ thụ, còn có một con Thanh Thiên Bằng, tỏa ra vầng hào quang nhanh chóng bay tới phía trước.

Như thế vẫn chưa đủ, hai tay nó không ngừng phát sáng, phù văn dày đặc hiện lên, hết thần nguyệt này đến thần nguyệt khác được tạo thành, ở đằng trước như bị một màu trắng bạc nhấn chìm, trên trời dưới đất đâu đâu cũng là mặt trăng, vô cùng rực rỡ.

Hơn nữa, mỗi một vòng bảo nguyệt đều xoay tròn, từng cặp hai cái hợp lại với nhau, còn được gọi là cối xay màu bạc, bắt đầu nghiền ép những mũi tên màu vàng đang tiến tới từ hư không.

Từng tiếng "Răng rắc, răng rắc" truyền tời, có không ít lông chim màu vàng bị bẻ gãy, còn có một vài cọng xuyên qua được cối xay màu bạc, tiến đến sát bên cạnh Nhóc Tỳ thế nhưng lại bị nó dùng bàn tay trần chặt đứt.

Nếu đổi lại là người khác, cơ bản không cách nào ứng phó nổi, cho dù Bạo Viên biến thân cao to hơn cũng chắc chắn sẽ bị xuyên thủng rồi biến thành một con nhím, thế nhưng Nhóc Tỳ lại có thể hóa giải được đại kiếp nạn này.

Chim đại bàng thét dài, rất không cam lòng, những cọng lông đầy trời bay ngược lại rồi lại bao phủ trên người nó, vẫn giống như trước tỏa ra ánh sáng hoàng kim chói mắt.

"Gà rừng, xong chưa? Đến phiên ta rồi!" Nãy giờ đều bị Kim Bằng chủ động công kích, Nhóc Tỳ máu huyết sôi sục, giẫm trên bảo kính Toan Nghê bay nhanh lên trời.

Tay trái nó xuất hiện một vòng trăng bạc, tay phải xuất hiện một luồng tia điện rất lớn, hai thứ kết hợp lại hòa làm một thể, biến thành một vầng thần nguyệt màu vàng, ở bên trong còn có Thái Cổ ma cầm hót vang.

"Bùm!"

Đây chính là chồng chất và kết hợp bảo thuật, lôi hải màu vàng sôi trào ngưng tụ thành từng quả sấm sét hình cầu hòa quyện với trăng bạc, bên trong còn ẩn chứa một con Thiên Bằng màu vàng, đè về phía trước.

Chim đại bàng tức giận, con ma cầm ở trong tăng bạc lại rất giống nó, nó giương cánh bay lượn, thân thể phát sáng hóa thành một vệt sáng lao nhanh xuống.

"Hống!"

Kim Bằng thét dài chấn động cả núi sông, cơ bản nó không giống loài chim chút nào, những phù văn màu vàng vô tận đan dệt lại với nhau tạo thành một thanh thần kiếm màu vàng óng ánh, vô cùng sắc bén, ánh sáng ngút trời.

Đây chính là môn bảo thuật của nó, đại biểu cho tính ác liệt và cường thế của nó, không gì cản nổi, phá diệt vạn vật!

Trên thực tế, chim đại bàng thuần huyết chân chính là như thế, được mệnh danh là Thiên Thần, thời Thái Cổ được mệnh danh là Vương, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, cơ bản khó có thể gặp được đối thủ.

Thần kiếm vàng óng phát sáng rực rỡ đến kinh người, thân kiến như đang thiêu đốt chói cả mắt, cả hư không run rẩy như bị cắt rời!

"Keng!"

Vầng thần nguyệt màu vàng kia bùng phát dữ dội, tia điện đan xen, lực phòng ngự kinh người va chạm với thần kiếm.

Nếu không phải gần đây tu vi Nhóc Tỳ tiến nhanh, thực lực tăng vọt, đối với những lý giải về phù văn càng thêm sâu sắc, không ngừng thí luyện hai loại bảo thuật mà bản thân nắm giữ và cũng đã thí nghiệm về sự dung hợp giữa hai thứ rất nhiều lần, thì rất có khả năng không thể đối kháng được thanh thần kiếm kia.

Dù sao đối phương thuộc một chủng tộc lâu đời, có những truyền thừa cái thế, bảo thuật kinh người, thiên hạ hiếm thấy. Mà Nhóc Tỳ lại thiếu hụt đi truyền thừa và nội tình như thế, hoàn toàn dựa vào chính bản thân, từng bước từng bước một tìm hiểu trên Thanh Lân Ưng và bảo cốt Toan Nghê.

Nhưng mà, đã lý giải được như vậy thì chắc chắn sự hiểu biết sẽ rất sâu sắc, chính mình tìm tòi học hỏi, từng bước từng bước nghiên cứu, thí nghiệm bảo thuật, về lâu về dài sẽ rất có lợi.

"Keng!"

Thần kiếm màu vàng chém xuống, đánh đâu thắng đó, vầng thần nguyệt kia nứt ra. Nhưng cũng vì như thế mà vầng thần nguyệt càng đáng sợ hơn, đây chính là luồng sấm sét hình cầu, bị đánh lâu như vậy thì mạnh mẽ bùng phát.

"Ầm!"

Ánh chớp thông thiên, phù văn màu vàng tràn ngập, giống như là một biển tia chớp mạnh mẽ trút xuống, từ bên trong vầng thần nguyệt bắn mạnh ra ngoài, dày đặc cả bầu trời.

Thần kiếm bị thương, xuất hiện những vết rạn nứt.

Cùng lúc đó, những con Thái Cổ ma cầm được thai nghén bên trong thần nguyệt, thanh vũ* bao trùm rồi lại nhiễm lấy màu vàng, giương cánh phá trời, bay ra ngoài và không ngừng biến lớn.

(*): Lông chim màu xanh.

"Răng rắc!"

Móng vuốt sắc bén của con Thanh Thiên Bằng chụp nát thanh thần kiếm màu vàng vốn đã rạn nứt kia, rồi nhanh chóng lao xuống về phía Kim Sí Bằng điểu, hình thể của hai người rất giống nhau, đều có những gợn sóng khủng bố khuếch tán ra xung quanh.

Chim đại bàng nổi giận, đây chính là nỗi nhục nhã đối với nó, lại thi triển môn bảo thuật huyễn hóa ra hình dạng giống nó, càng làm cho tròng mắt màu vàng của nó thêm sắc bén.

"Xoạt!"

Nó há miệng phun ra Thiên Hỏa màu vàng phóng nhanh tới, giữa bầu trời xuất hiện một cơn bão táp màu vàng rất đáng sợ, hai người mạnh mẽ va chạm với nhau,

"Ầm!"

Cuối cùng, một màn thần quang chói lọi vụt ngang bầu trời, cả thiên địa trở nên yên tĩnh, tất cả bảo thuật đều biến mất sạch sẽ.

Kim Sí Bằng điểu liếc nhìn đầy kêu ngạo, một vài chiếc lông vũ bay lượn trên bầu trời từ từ rơi xuống, ánh sáng toàn thân không hề suy yếu.

Nhóc Tỳ chân giẫm bảo kính, vẻ mặt nghiêm túc, quả nhiên là gặp phải kình địch, chiến đấu đến nước này mà vẫn không thể phân được thắng bại, đây đúng là một cuộc ác chiến.

"Giết!"

Hai người gần như hét lên cùng một lúc, lại tiếp tục xông về phía đối diện.

Con mắt của Kim Sí Bằng điểu thật đáng sợ, biến thành hai vòng xoáy

màu vàng óng, hút lấy tinh khí thần của Nhóc Tỳ. Đồng thời, hai cánh của nó cũng tăng vọt, kim quang càng thêm rực rỡ giống như đôi bàn tay khổng lồ đánh tới, làm cho cả ngọn núi bên dưới nứt toát ra.

Thần lực của Đại Bằng chưởng có một không hai, thời cổ đại từng quét ngang chư thần, khó gặp địch thủ, ngạo thế mà đi.

Nhóc Tỳ tức giận, cũng lấy chưởng đối chưởng, vận dụng những phù văn phổ thông được ghi chép bên trong Nguyên Thủy Chân Giải, huyễn hóa ra những hàm nghĩa mà mình lý giải được, chưởng lực kinh thiên.

Ầm ầm ầm, hai quyền va chạm với nhau, những đám mây giữa bầu trời bay tán loạn, bọn họ ở trên không chém giết đến kịch liệt.

Đây là một hồi long tranh hổ đấu, máu tươi tuôn chảy, kim vũ làn lụi, hai người ai cũng đều bị thương nhưng càng chiến càng hung mãnh, không màng đến sống chết, quấn chặt lấy nhau.

"Xoạt!"

Cặp móng vuốt khổng lồ màu vàng chụp xuống, Nhóc Tỳ nhanh chóng né tránh, sau đó bật nhảy bám lấy bắp chân khổng lồ, rồi nện một đòn thật mạnh về phía dưới bụng của đại bàng, chưởng đao thế như cầu vồng, vô cùng sắc bén.

"Phốc!"

Máu tươi tràn ra dưới bụng, nó rít lên đầy giận dữ, cả người phát sáng, phù văn đầy trời, đặc biệt là ở vị trí bụng trở nên vàng óng, ầm một tiếng đánh bay Nhóc Tỳ.

Trận chiến này không thể lùi bước, đã chiến đến nước này rồi chỉ có thể phân định sinh tử, nếu như chạy trốn thì sợ rằng niềm tin của bọn nó sẽ gặp một đả kích không nhỏ, tương lai sau này rất khó vượt qua được.

Đại chiến kéo dài, như là hai luồng ánh sáng không ngừng va chạm với

nhau, bảo thuật vọt lên, thân thể cứng rắn chống đỡ lấy, đây chính là một trận chiến điên cuồng lấy máu tươi của địch thủ để tắm rửa, mình ta vô địch.

Thời gian rất dài, bọn nó đã giao chiến không biết mấy trăm hiệp rồi, tất cả đều bị trọng thương thế nhưng vẫn kiên trì, nếu khí thế của một trong hai người hơi giảm một chút thì coi như xong đời.

Kim Sí Bằng điểu liên tiếp đánh mạnh, cả người bốc cháy hừng hực, những dòng máu màu vàng càng chảy thì nó càng hung hăng, nó muốn chà đạp Nhóc Tỳ.

Hết đánh trên trời rồi lại xuống mặt đất, lại từ mặt đất đánh xuống tận vực sâu, cuối cùng lại bay lên trời cao chiến đấu. Chim đại bàng luôn giữ thế thượng phong, vết thương trên người Nhóc Tỳ càng thêm nhiều, một đòn nghiêm trọng nhất là cặp móng vuốt sắc bén thiếu chút nữa đã xé rách cái bụng nhỏ của nó ra, nơi đó máu tươi không ngừng chảy ra, ruột xém nữa là lòi ra ngoài.

Như thế vẫn còn tốt, thân thể Nhóc Tỳ kinh người, hít sâu một hơi, thần hi vận chuyển, vết thương nhanh chóng khép lại ngay cả một vết sẹo cũng không còn.

Chiến đấu đến cuối cùng, hai người đều mệt bở cả hơi tai, đặc biệt là Kim SÍ Bằng điểu, phù văn của nó không còn rực rỡ như trước nữa, tốc độ cũng không nhanh như ban đầu.

Đúng lúc này, Nhóc Tỳ bùng phát, kim quang cả người bùng phát, điều động lấy sấm sét rồi bay nhanh lên trời, bắt đầu phản công Kim Sí Bằng điểu.

"Ta chịu đựng ngươi lâu rồi, nên kết thúc ở đây thôi!"

Nó mặc dù mệt mỏi, phù văn không còn mạnh mẽ như trước thế nhưng thân thể lại vô cùng mạnh mẽ, đây chính là sở trường của nó, từ đầu đến cuối luôn luôn không thay đổi.

Nhưng phù văn lại là sở trường của Kim Sí Bằng điểu, tiêu hao đến tận bây giờ nên chắc chắn đã suy yếu nhiều. Lúc này Nhóc Tỳ lại bùng phát, đây chính là trí mạng.

Lần này, nó chụp mạnh lấy cặp móng vuốt hoàng kim sắc bén của chim đại bàng, nhảy mạnh đến dưới bụng, nhắm về chỗ cũ nện xuống thật mạnh.

"Bùm!"

Máu tươi phun trào, chim đại bàng huýt dài, nó bị thương rất nặng, dưới bụng bị chọc thủng một lỗ thật to, linh vũ màu vàng bay toán loạn. Kim quang cả người nó lại bùng phát, đẩy Nhóc Tỳ khỏi cơ thể mình.

Nhóc Tỳ nắm chặt lấy linh vũ của nó, nhảy mạnh lên rồi vươn mình một phát ngay lập tức xuất hiện trên lưng nó, vận dụng bảo thuật nện mạnh.

Chim đại bàng màu vàng lần nữa rống lớn, cả người phát sáng, những ký hiệu cổ xưa màu vàng bao phủ toàn thân, như muốn luyện hóa Nhóc Tỳ vậy.

Nhóc Tỳ cũng vận hết khả năng, vận dụng toàn bộ sức mạnh của mình nện mạnh xuống lưng đại bàng. Vào thời khắc này, hai người đều phát sáng, phù văn chống cự, thân thể liều mạng, máu tươi phun trào.

Phía dưới, toàn bộ Thái Cổ di chủng giật mình, không nghĩ tới lại đánh giết đến bậc này, vô cùng kịch liệt và đáng sợ, nếu là bọn họ thì đã chết từ lâu rồi.

"Giết!"

Nhóc Tỳ vô cùng dũng mãnh, bị những phù văn màu vàng áp chế, nhổ một ngụm máu bầm, ôm chặt lấy cổ chim đại bàng, hai tay dùng hết sức lực, thiếu chút nữa đã vặn gãy cổ nó.

"Ầm" một tiếng, phù văn màu vàng vọt lên, lông chim dựng thẳng đứng để bảo vệ toàn thân không cho Nhóc Tỳ công kích vào cổ mình.

"Mở ra cho ta!" Nhóc Tỳ rống to, xoay chuyển nắm đấm, đập mạnh về phía đầu lâu của chim đại bàng, thi triển một đòn tối hậu.

"Luyện hóa!" Chim đại bàng cũng rống to, phù văn đầy trời đan dệt và ngưng tụ lại, toàn bộ bao phủ lấy chiếc cổ của mình, bao vây lấy Nhóc Tỳ, phải luyện hóa Nhóc Tỳ cho bằng được.

"Ầm", "Ầm"...

Nhóc Tỳ vung nắm đấm, cứ tiếp tục nện xuống đầu của chim đại bàng, mỗi một quyền nặng tựa vạn cân, có thể khai sơn liệt thạch.

Chim đại bàng đầu lâu phát sáng, có phù văn bảo vệ, rất nhiều ký hiệu màu vàng vọt mạnh đến bao vây lấy Nhóc Tỳ, điên cuồng tiêu diệt và luyện hóa.

Bọn nó so đấu với nhau, xem ai là người có thể kiên trì đến phút cuối cùng, điên cuồng công kích lẫn nhau, ai mà lộ ra dấu hiệu thất bại thì có ý nghĩa là tử vong.

Ầm!

Không thể không nói, thân thể của Nhóc Tỳ cái thế vô song, càng đánh càng hăng, ngược lại chim đại bàng dường như không chống cự nổi nữa, đại chiến đã hơn tám trăm hiệp, phù văn của nó đã lu mờ gần hết.

"Ta muốn ăn món gà hầm thuốc bắc!" Nhóc Tỳ gào thét, sức mạnh nơi nắm đấm càng ngày càng lớn, cứ thế mà nện thẳng xuống đầu lâu của chim đại bàng, khiến nó chấn động phun ra đầy máu, thân thể run bần bật, không thể kiên trì hơn nữa.

"Ầm!"

Lại một quyền, thân thể chim khổng lồ màu vàng rung động, máu phun ào ào gần như muốn rơi xuống mặt đất.

Nó biết mình đã bại, không phải là đối thủ, ngửa mặt lên trời hót lớn. Những bảo cụ đang kìm hãm nhau trên bầu trời đột nhiên bay xuống.

Thanh kiếm gãy, cánh Kim Ô, Nguyên Từ Phong đánh giết từ đầu đến giờ, ánh sáng rực rỡ khiếp người.

"Quay lại giết hắn!" Kim Bằng gầm lên.

Nguyên Từ Phong gần như đã liên kết máu thịt với nó do đã tế luyện mười mấy năm rồi, còn về cánh Kim Ô đã đạt được mấy ngày nên cũng có thể khống chế được, tất cả quay lại nghênh chiến đại địch.

"Ầm!"

Cánh Kim Ô bùng phát ra ánh lửa ngập trời, Nguyên Từ Phong cũng bạo động, không ngừng quấy nhiễu hư không.

Nhưng mà, đúng lúc này thì thanh kiếm gãy xảy ra biến hóa kỳ lạ, không ngừng vang vọng tựa như bị áp bức lâu ngày tỉnh ngộ, những vết rỉ sét tróc ra, uy thế lập tức mạnh lên rất nhiều.

Điều này làm cho Kim Bằng sợ hãi, không ngờ hai cái bảo cụ của nó không địch lại được, mà thanh kiếm gãy này hình như còn chưa tới cực hạn bởi vì trên thân kiếm vẫn còn những vết rỉ sét rất lớn, nếu như toàn bộ tróc ra thì sẽ kinh khủng đến mức nào?

"Trấn áp!"

Kim Bằng trong lòng sợ hãi, không muốn tiếp tục chiến đầu nữa, cho dù trong lòng từ nay sẽ sinh ra tâm ma thì cũng không thể chết ở nơi đây được, nó muốn bỏ chạy thật xa.

Thời Thái Cổ, Kim Sí Đại Bằng hai cánh gương ra thì có thể lướt qua hư không, gào thét giữa ngân hà, nắm giữ tốc độ cực hạn rất ít người có thể sánh được.

Chỉ cần cho nó cơ hội, giương cánh lăng không thì sẽ trốn chạy thật xa, và chắc chắn tên Nhân tộc này sẽ không đuổi kịp được.

Ánh lửa ngập trời lan xuống tận bên dưới, thế nhưng lại bị thanh kiếm gãy đánh văng ra xa, không thể nào thương tổn được Nhóc Tỳ, uy lực của thanh kiếm này càng ngày càng mạnh, kiếm khí như biển.

Thế nhưng, cũng không có ai chú ý tới, thanh kiếm gãy, Nguyên Từ Phong, cánh Kim Ô liên tiếp chiến đấu đã kinh động đến một đồ vật.

Trên sợi tóc của Nhóc Tỳ, tòa Tiểu tháp cao không tới một tấc lấp lánh sáng ngời, như được khắc từ dương chi bạch ngọc, vô cùng xinh đẹp. Lúc này, lóe lên một tia sáng nhỏ rồi lặng yên không một tiếng động nuốt lấy hỏa tinh, kiếm khí còn có ánh sáng nguyên từ.

Khắp nơi lấp lánh, nhấn chìm toàn bộ trời cao, cho nên chính ngay cả Nhóc Tỳ và chim đại bàng gần ngay bên cạnh cũng không chú ý tới.

Nhưng ba bảo cụ kia lại cảm thận thấy, cánh Kim Ô hình như chấn kính, nó phát hiện thấy có điều kỳ lạ, nhẹ nhàng run lên rồi hóa thành một ánh lửa bay vút lên trời cao, tốc độ đạt đến cực hạn.

"Cái gì?" Tất cả mọi người khiếp sợ, thanh pháp khí Thượng Cổ này lại rời khỏi cuộc chiến, vậy mà lại bỏ chạy, chỉ trong chớp mắt đã biến mất phía chân trời.

"Bảo bối của ta!" Nhóc Tỳ lòng đau như cắt.

Cùng lúc đó, Nguyên Từ Phong cũng run rẩy kịch liệt, bay vút lên trời cao, cũng muốn chạy thật nhanh.

Kim Sí Đại Bàng khiếp sợ, vì sao lại như vậy? Những bảo cụ này mình lại không thể khống chế được, đặc biệt là cánh Kim Ô mới đoạt được kia, nếu như đã bỏ chạy thì rất khó có thể thu hồi lại được.

"Đừng đi!" Nhóc Tỳ gào thét, điều khiển lấy kiếm gãy bổ ra một vầng

hào quang về phía Nguyên Từ Phong, để chạy một cái thì mất một cái.

Có một chuyện nó đã quên, thanh kiếm gãy đã bóc ra một ít rỉ sét nên uy lực tăng vọt, đủ khả năng chống lại hai cái bảo cụ kia, hiện tại nó lại toàn lực ra tay, lực phá hoại mạnh đến cỡ nào.

"Răng rắc"

Nguyên Từ Phong bị đánh tan tành, nổ tung trên bầu trời, biến thành mấy chục mảnh nhỏ rơi trên mặt đất.

"Trời ơi, đau lòng quá, chắc chết quá!" Nhóc Tỳ hai mắt phun lửa, bảo cụ mạnh mẽ như thế mà lại bị hủy diệt, hết đau ngực rồi lại đau phổi, vô cùng đau xót.

Chim đại bàng còn đau lòng hơn cả nó, tức đến ho ra đầy máu, thế nhưng nó vẫn chưa mất đi lý trí, thừa dịp này nó tích trữ lực lượng rồi bùng phát thật nhanh, cả người phát sáng, đánh bay Nhóc Tỳ ra ngoài rồi giương ra hai cánh, muốn phá không bỏ chạy.

"Gà hầm thuốc bắc, chạy đi đâu!" Nhóc Tỳ hét to, bảo phiến Kim Ô sợ quá nên đã bỏ chạy, lại phá hủy đi Nguyên Từ Phong, nếu như lại để cho con Kim Sí Bằng điểu này chạy thoát thì nãy giờ chiến đấu không công à.

Kiếm gãy bay nhanh tới, Nhóc Tỳ nắm chặt trong tay, lần này đã biết uy lực của nó nên Nhóc Tỳ rất cẩn thận, bổ ra một luồng ánh kiếm rực rỡ, cắt phá trời cao.

"Phốc!"

Máu tươi bắn tứ tung, chim thần màu vàng gào thét một tiếng, một chiếc cánh khổng lồ bị chém đứt rời rơi trên mặt đất, kết cục thế là đã phân định.

Cuối cùng cũng chiến xong em này.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 151: Quét Sạch

"Rầm" một tiếng, một chiếc cánh màu vàng rơi xuống đất làm núi đá vỡ nát. Đây là cánh của một con Kim Bằng bán huyết, thân thể nó còn cứng hơn sắt đá, trong máu thịt chứa đựng vô hạn tinh hoa thần thánh.

"A!"

Kim Sí Đại Bằng kêu to. Nó không ngờ lại thất bại, mà lại bại một cách thảm hại như vậy. Nó rơi xuống đất, máu màu vàng nhạt bắn tung tóe, đập xuống mặt đất tạo thành hố sâu, khe nứt lan tràn vài chục đến cả trăm thước.

"Mau mau cầm máu, đừng lãng phí như thế!" Đại Hồng Điểu xót của xông lên phía trước, đó đều là huyết nhục bảo dược mà!

Nhóc Tỳ không chút thương xót, chân đạp bảo kính Toan Nghê lấp lánh bổ nhào xuống, tay cầm thanh kiếm gãy chém tới. Chiến đấu sinh tử đã đến nước này quyết không thể nương tay.

"Đừng mà!" Chim Bằng rống giận, con ngươi sắc vàng trợn tròn.

Nhóc Tỳ lạnh tanh, kiếm khí trong tay như cầu vồng quét thẳng tới.

Chim Bằng cả người sáng rực ánh hào quang màu vàng, lông chim rực rỡ, xương trán nó đã nứt vỡ, trong thân thể cũng truyền ra âm thanh vỡ vụn. Nó đã tự hủy phù cốt!

Nhóc Tỳ thở dài một tiếng đầy tiếc nuối. Bảo thuật chí cường của bộ tộc Đại Bằng nó đã có dịp so kè, thật là bất đắc dĩ nhưng lại chẳng có bất kỳ cách nào để lấy.

"Phốc!"

Kiếm khí như cầu vồng vắt qua bầu trời, một cái đầu màu vàng bay xéo ra ngoài rơi trên mặt đất, mang theo một dải máu lớn.

Khỏi cần phải xem xét gì nữa, tất cả phù cốt trọng yếu nhất trong cơ thể Kim Sí Đại Bằng đều đã nứt vỡ hết.

Chim thần bán huyết đã bại trận như vậy làm một đám Thái Cổ di chủng đều cảm thấy như đang nằm mộng. Kim Sí Đại Bằng cường đại như vậy không ngờ lại thua trong tay một thiếu niên Nhân tộc!

Trốn mau!

Hơn mười con Thái Cổ di chủng xoay người bỏ chạy, hơn nữa còn chia ra bốn phương tám hướng mà chạy. Thiếu niên kia quá hung tàn, không thể địch nổi.

Tất cả đều xảy ra nhanh như mưa giông bão giật. Nhóc Tỳ phản ứng nhanh như chớp, sau khi giải quyết Kim Bằng liền lấy hết sức vung kiếm gãy nhằm về phía khu vực đó bổ xuống.

Kiếm gãy phát uy, kiếm quang như biển cuộn trào sôi sục đánh nát bấy khu vực đó trong nháy mắt, đá vụn văng rào rào bốn phía, khói bụi bốc tận trời.

Một kiếm này có uy lực quá mạnh mẽ. Một đám Thái Cổ di chủng lập tức bị chấn động, có hai con bị đánh chết tại chỗ, số còn lại cả người nghiêng ngả loạng choạng nhưng cuối cùng cũng không bị trúng đòn, chúng liền cấp tốc thoát đi.

“Đuổi theo, đừng để bất kỳ tên nào chạy thoát!” Nhóc Tỳ kêu to. Chuyện hôm nay nếu lộ ra phần lớn khả năng sẽ gặp phiền phức vô cùng. Dù sao Bạch Hổ và con chim vàng khổng lồ đó cũng có địa vị quá cao.

Sư Tử chín đầu cũng biết rõ quan hệ lợi hại trong đó, nó rống to một tiếng mang theo vết thương đuổi theo một hướng. Đại Hồng Điểu, Tử Điêu, hai huynh đệ tộc ba mắt cùng với đám Hỏa Nha đều hiểu rõ, tất cả đều tham

gia đuổi giết.

Chúng chẳng mong giết chết được đối phương, chỉ cần chặn được và đợi đến khi Nhóc Tỳ đến cứu viện là được rồi.

Nhóc Tỳ giết đến đỏ cả mắt, rất nhanh đuổi kịp đám di chủng kia. Kiếm gãy phát uy đem bọn chúng chém ngang người, sau đó cấp tốc đi chỗ khác cứu viện.

Giờ phút này khắp nơi tiếng rống giận dữ, tiếng hung cầm ré vang đan vào nhau, cả vùng đất nhuốm máu này vang lên tiếng chém giết kịch liệt, bảo thuật kinh hồn, hào quang tung hoành bay múa.

Trận chiến này so với lúc trước còn khốc liệt hơn. Một bên muốn trốn, một bên liều mạng ngăn cản, một trận quyết chiến bất kể sinh mạng vô cùng tanh máu.

Mười ba con Thái Cổ di chủng bị Nhóc Tỳ giết mất bốn, bọn Sư Tử chín đầu hợp lực cũng ngăn cản được năm con nhưng vẫn có bốn con chạy thoát được.

Nhất là trong đó có ba con thuộc giống chim đã giang cánh bay vào trong mây, nếu muốn đuổi theo thật quá khó khăn.

“Tuyệt đối không thể để nó thoát!” Đại Hồng Điểu đỏ cả mắt, bỏ qua một con mãnh thú mà vọt lên trời cao đuổi theo con hung cầm kia.

Nó bị thương cũng không tính là quá nặng, coi như sức chiến đấu còn nguyên vẹn, tốc độ cực nhanh chìm vào trong mây định giết chết con di chủng kia trong nháy mắt, không để lộ ra tin tức mà gieo mầm tai vạ.

Bọn Sư Tử chín đầu đều bị thương rất nặng, chim Loan năm màu thiếu chút nữa bị kẻ địch xé làm đôi, Hỏa Nha gần như bị đốt trụi, lúc này cùng liên thủ mới miễn cưỡng cầm chân được đối thủ nhưng cũng không còn sức mà chém giết.

Nhóc Tỳ cũng đuổi theo một con hung cầm, một chân đạp Cốt Tiễn màu vàng, chân còn lại đạp bảo kính Toan Nghê. Hai kiện bảo cụ hào quang lưu chuyển hòa quyện với nhau, trong nháy mắt tốc độ tăng lên gấp mấy lần. Nó không tiếc trả giả thật lớn, thiêu đốt tinh khí thần cấp tốc đuổi theo.

Trong một thời gian ngắn nó có thể duy trì tốc độ này nhưng dùng lâu dài thì không được, nếu không sẽ làm máu huyết khô cạn, chắc chắn sẽ chết vì kiệt sức. Nó chỉ cố gắng giành giật nửa khắc quý giá này để tiến vào trong mây, rốt cục cũng trông thấy thân ảnh của con di chủng kia. Nó giơ kiếm gãy lên bổ.

Con hung cầm hót lên giận dữ, linh vũ toàn thân thiêu đốt, cũng liều mạng tăng tốc, đồng thời xuất ra bảo cụ ngăn trở hòng tranh thủ một đường sinh cơ. Nó chỉ cần chạy thoát khỏi nơi này rồi báo cho tổ tông chim Bằng biết là đủ để làm cho thiếu niên Nhân tộc nọ gặp đại họa, khó tránh khỏi cái chết.

Đáng tiếc, khi kiếm gãy bạo phát nó không có bất kỳ cơ hội gì. Ánh kiếm mịt mù vọt tới, cũng không phải là chém mà trực tiếp ép xuống. Ầm ầm một tiếng, nó đã nổ tung giữa đất trời.

“Ngao!”

Ở một hướng khác Đại Hồng Điểu hót dài một tiếng, cả người nó tràn ngập hỏa quang, trong miệng ngậm vỏ trứng luyện chế thành bảo cụ - Hắc Oa (1) - đang lóe lên vạn ánh hào quang, khí lành tỏa ra, cứng rắn đối chọi với con ác điểu nọ.

Bọn chúng chiến đấu càng ngày càng khốc liệt, máu phun như mưa. Khi Nhóc Tỳ tìm đến thì Đại Hồng Điểu đang rơi xuống đất, miệng kêu thảm liên tục, vô cùng tức giận nói: “Đau chết ông mày rồi, chốc nữa ta muốn ăn tươi mười con mãnh thú!”

Đối thủ của nó đã bị đánh chết và rơi xuống đất. Đại Hồng Điểu cũng thiếu chút nữa thì mất mạng, vỗ cánh phành phạch đáp xuống.

“Phốc!” Nhóc Tỳ bổ vài kiếm, rất quyết đoán và sắc bén giết sạch mấy con Thái Cổ di chủng bị bọn Sư Tử chín đầu ngăn cản, không có một chút do dự nào.

“Thật đáng tiếc, vẫn chạy thoát hai con!” Vẻ mặt tất cả bọn chúng đều ngưng trọng.

Mặc dù lúc này thi thể di chủng ngổn ngang đầy đất, huyết nhục bảo dược phong phú đến kinh người nhưng bọn chúng cũng không có vẻ vui mừng. Bạch Hổ và Kim Bằng có địa vị quá lớn, nếu để lộ ra phong thanh thì rất không ổn.

Đột nhiên một tiếng chim hót vang dội truyền đến, trên trời lại có máu rơi xuống như mưa.

“Gì thế này? Sao con chim ngốc kia lại quay trở lại?”

Lời này vừa thốt ra đã làm Đại Hồng Điểu, chim Loan năm màu, Hỏa Nha phẫn uất. Bọn chúng cũng là loài chim nên rất ghét kiểu xưng hô như thế.

Nhóc Tỳ đạp Cốt Tiễn màu vàng tức khắc bay vọt lên, tay huy động kiếm gãy, “Phù” một tiếng đã chém chết con chim mắt lộ vẻ oán độc và sợ hãi kia.

Đằng xa xuất hiện vài bóng người, Hỏa Linh Nhi ôm ấu thần xuất hiện, mấy người mặc áo choàng chia ra đứng ở bốn phương. Chính họ đã bức con hậu duệ của Thái Cổ ma cầm kia quay lại.

“Đa tạ sư muội!” Nhóc Tỳ hạ xuống đất, mắt chớp chớp ôm quyền hướng về phía trước.

“Những di chủng này đều do ngươi chém giết?” Khi đoàn người đến gần hiện trường Hỏa Linh Nhi há mồm cứng lưỡi, đôi mắt xinh đẹp ánh lên vẻ không thể tin nổi.

Nàng và mấy tên Người phong ấn đã tới một lúc rồi nhưng cũng không đến quá gần mà vẫn ở đằng xa, vì lúc này trong di tích đầy sương mù nên cũng không nhìn thấy rõ ràng.

"Huynh đâu có hung tàn như vậy, rất ít khi sát sinh!" Nhóc Tỳ kiên quyết phủ nhận, mắt to nhìn về phía bọn Sư Tử chín đầu, Đại Hồng Điểu mà nói: "Thấy cái đám gia hỏa hung tàn này không? Cả người chúng nó dính đầy máu, bọn nó giết đấy."

Sư Tử chín đầu, Hỏa Nha, cường giả tộc ba mắt tất cả đều trợn trắng mắt, cả bọn đồng loạt hừ lạnh. Kẻ nào hung tàn hả? Hầu như tất cả đều bị một mình ngươi giết sạch!

Thấy bọn chúng trương ra vẻ mặt như vậy Hỏa Linh Nhi sao lại chẳng đoán ra. Lúc này nàng bị chấn động không gì sánh nổi, nhất là sau khi nhìn thấy Bạch Hổ, Kim Bằng thì càng thêm xúc động.

Hung tàn đến nhường này hả, cả Kim Sí Đại Bằng cũng giết chết!

Một gã mặc áo choàng tiến lên, chấm một chút máu màu vàng tỉ mỉ quan sát rồi kêu thất thanh: "Đây tối thiểu cũng là chim thần bán huyết có tiềm lực vô hạn, rất khó gặp được đối thủ."

Hỏa Linh Nhi trạc mười lăm mười sáu tuổi, khuôn mặt xinh đẹp mềm mại, làn da trắng như ngọc tỏa sáng, mặt trái xoan, mày liễu cong cong, mắt to tròn linh động không gì sánh nổi, lúc này lóe lên những tia sáng kỳ lạ, tràn đầy kinh sợ, nhìn Nhóc Tỳ với vẻ hoàn toàn không thể tin được.

Nhóc Tỳ xấu hổ cười cười gãi đầu một cái rồi bảo: "Tuy rằng huynh trông rất oai hùng, nhưng muội cũng không thể nhìn huynh như vậy nha. Thật ra muội chỉ cần kiên trì giảm béo, cho dù không bằng huynh cũng không kém quá nhiều."

Đôi mắt to của nó liếc ngang liếc dọc một hồi, nhìn vào những chỗ không nên nhìn, ý tứ rất rõ ràng.

Công chúa Hỏa quốc vốn dĩ còn rất sợ hãi và vô cùng bội phục nó, vừa nghe xong mấy câu này nàng lập tức phát khùng, quát mắng: “Đi chết đi, đi chết đi, thằng ranh đầu gấu!”

Mấy gã mặc áo choàng đứng bên cạnh trầm mặc một hồi, trong lòng nổi sóng dữ dội. Thiếu niên này quá mạnh mẽ, chém giết Thái Cổ di chủng nhiều như vậy, kể cả chim Bằng bán huyết, thật khiến cho người ta khiếp vía, hồn phách run rẩy.

“Nó còn nhỏ như vậy, còn rất mềm dẻo, quả nhiên là tiềm lực vô hạn.”

“So với Nhân Hoàng khi còn nhỏ sợ rằng chưa chắc đã kém, thật là kinh khủng!”

Đó là bọn họ đưa ra kết luận ngay lập tức, trong lòng vẫn chưa thể bình tĩnh lại, ánh mắt quái lạ nhìn đứa bé hung tàn kia.

“Ôi, rốt cuộc con mãnh thú kia vẫn chạy thoát được, phiền phức lớn rồi.” Nhóc Tỳ mặt mày ủ rũ.

“Bây giờ mới biết sợ hả, lúc gây họa sao không suy nghĩ nhiều một chút?” Hỏa Linh Nhi nhìn có chút hả hê, dáng người uyển chuyển, đường cong lả lướt nhấp nhô.

“Bọn nó định ăn thịt Đại Hồng và cả tiểu đệ của huynh nữa, huynh đương nhiên phải liều mạng, cho dù có gặp phải kiếp nạn ngập trời cũng không thể lùi bước!” Nhóc Tỳ giọng dõng dạc.

Sư Tử chín đầu cảm động quá, suýt nữa gầm lên một tiếng.

Ở đằng sau, bọn Hỏa Nha, cường giả tộc ba mắt vẻ mặt cũng khác thường, trong lòng vô cùng cảm kích. Suy cho cùng nếu Nhóc Tỳ không đến giải cứu thì bây giờ chúng đã chết sạch rồi.

Chỉ có Đại Hồng Điểu bĩu môi. Nó đi guốc trong bụng thằng nhỏ đầu gấu, cho dù bọn nó không gặp nạn thì với tính khí của thằng nhỏ hung tàn

này cũng sẽ nuốt sống bọn Bạch Hổ.

“Đồ con chim ngu ngốc, mày nhìn đểu gì thế hả, khi không trợn trắng mắt làm gì?” Nhóc Tỳ giật lấy nồi đen của nó, choang một cái đã nện lên đầu nó.

“Ông liều mạng với mày!” Đại Hồng Điểu giậm chân, cố sức xoa xuýt cục u to tướng trên đầu.

“Còn om sòm lần nữa sẽ nuốt sống mày!” Nhóc Tỳ lộ ra răng nanh sáng bóng trắng như răng nanh hổ.

Đại Hồng Điểu tức khắc ỉu xìu. Chẳng làm gì được, thằng ranh này quá hung tàn. Ở đây Sư Tử chín đầu, chim Loan năm màu và cả nó nữa, đều từng bị thằng nhỏ kia ăn thịt.

“Sư muội, phụ thân của muội là Nhân Hoàng, sự nghiệp vĩ đại, một thân tu vi đủ để ngạo thị thiên hạ, trên vùng đất này hẳn là có rất ít người có thể xứng làm địch thủ đúng không?”

“Nếu đúng thì thế nào?” Hỏa Linh Nhi cảnh giác nhìn nó.

“Nếu có thể trở thành anh em kết nghĩa của bệ hạ, nhất định chẳng kẻ nào dám chọc vào đúng không?” Nhóc Tỳ hỏi.

Hỏa Linh Nhi tức khắc mày ngài dựng ngược, thằng nhãi đầu gấu này đang định chòng ghẹo nàng?

“Chớ hiểu lầm, bệ hạ già như vậy, huynh sao lại kết bái chứ.” Nhóc Tỳ vội vã xua tay.

“Ngươi định nói cái gì thế hả? Cái gì gọi là già như vậy?” Hỏa Linh Nhi điên tiết, đồ xấu xa* này ăn nói thật quá ngang tai.

(*) Nguyên văn “phôi phôi” tức là xấu xa từ lúc còn trong bụng mẹ.

Nhóc Tỳ khờ khạo hỏi: “Người về già đều hoài niệm thủa thiếu thời. Bệ

hạ không muốn tìm một người bạn vong niên tri kỷ sao? Anh hùng cái thế tuổi trẻ như huynh đây có tìm khắp gầm trời cũng chẳng được mấy người."

Hỏa Linh Nhi vừa giận vừa buồn cười: "Ngươi gây tai họa lại định để phụ hoàng của ta che chở sao? Mệt ngươi quá, chuyện như vậy mà cũng nghĩ ra được! Bé như hạt đậu thế này mà cũng định luận giao với thế hệ Nhân Hoàng!"

"Có gì mà không được, có rất nhiều con cái thiên tài nhận cha nuôi hơn mình cả trăm tuổi, làm sao muội biết huynh với phụ hoàng của muội không thể trở thành bạn vong niên?"

"Xéo ngay!"

Thường ngày Hỏa Linh Nhi thanh tú thướt tha, hiểu biết lễ nghĩa, rất thông minh lanh lợi, nhưng thời khắc này nàng vô cùng bạo lực, lông mày xếch ngược, thiếu chút nữa giương nanh múa vuốt nhào tới.

"Ô ô..."

Đúng lúc này con sói nhỏ trong ngực công chúa Hỏa quốc tru lên, chóp mũi động đậy hướng về một hướng ra hiệu.

Nhóc Tỳ vỗ trán một cái nói: "Nhân hoàng, vong niên tri kỷ gì đó đều chẳng cần nữa!" Nó đoạt lấy ấu thần rồi nói: "Nhanh lên giúp tao tìm con cá lọt lưới kia!"

Ấu thần một mực ở bên cạnh quan sát, biết Nhóc Tỳ cần nên chẳng thốt một lời, vươn một cái vuốt nhỏ xíu chỉ về một hướng.

Nhóc Tỳ thu lại vẻ tươi cười, cầm kiếm gãy đuổi theo cực nhanh. Bọn Sư Tử chín đầu thấy thế cũng lộ ra vẻ ngưng trọng đuổi theo đằng sau.

Đoàn người tiến lên nhanh như điện chớp, núi sông vùn vụt chạy ngược về phía sau. Họ dựa vào khứu giác của ấu thần mà truy đuổi, cuối cùng dừng lại ở ngoài trăm dặm. Nhóc Tỳ bổ tới một kiếm, đập nát một ngọn núi đá.

“Ngao rống...” một con hung thú nhào ra, vừa sợ hãi vừa oán hận, rốt cục cũng không tránh được tai kiếp.

Cuối cùng, Kim Sí Đại Bằng, Bạch Hổ cùng với hơn mười con di chủng đều bị xử tử, chẳng con nào có thể chạy trốn.

“Lần này thì yên tâm rồi. Ta cùng với công chúa Hỏa quốc, Sư Tử chín đầu đều bị phục kích, trải qua một trận huyết chiến rốt cục cũng chém giết lũ bạo tàn.” Nhóc Tỳ nắm chặt nắm tay, cố sức vung vẩy.

“Ta chẳng có tham gia, đều do các ngươi giết.” Hỏa Linh Nhi chối phắt. nguồn

“Chẳng phải đều do ngươi tự mình đại phát thần uy mà chém tận giết tuyệt hay sao?” Bọn Sư Tử chín đầu nghi hoặc.

“Thôi chẳng nói những chuyện này nữa. Hiện giờ đồ ăn ngon đã chất như núi, nhìn mà chảy nước miếng, chúng ta ăn trước đi.” Nhóc Tỳ nhiệt tình hô hào.

Công chúa Hỏa quốc không nói gì, mấy gã Người phong ấn bên cạnh nàng nói nhỏ: “Đây chính là máu huyết Kim Sí Đại Bằng, là bảo dược hiếm có, không thể bỏ qua. Bây giờ cùng nhau hưởng, cho dù ngày sau có bị cường giả tộc Kim Bằng biết được cũng đáng giá, cũng chẳng thiệt.”

Hỏa Linh Nhi gật đầu, giá trị của chim thần bán huyết khó mà tưởng tượng nổi, không thể trơ mắt nhìn một đám hung tàn ăn hàng giày xéo sạch sẽ, ít nhất nàng cũng biết một ít phương thuốc cổ truyền có thể giúp cho dược hiệu của tinh huyết phát huy tác dụng tốt nhất.

“Chỗ này rất yên tĩnh, chúng ta đi ninh nấu.”

Cả đám cùng ra tay đi tìm một con suối trong, bắt đầu lột da rửa thịt, ở ngay chỗ này ninh nấu lũ Thái Cổ di chủng, lấy tinh hoa huyết nhục bổ dưỡng mà bồi bổ thân thể.

Chú thích:

(1) Hắc Oa: cái nồi đen (nghĩa đen); bị oan ức (nghĩa bóng)

Dịch giả: Big Bang

Biên tập: Kensin_Kaoru

"Rầm" một tiếng, một chiếc cánh màu vàng rơi xuống đất làm núi đá vỡ nát. Đây là cánh của một con Kim Bằng bán huyết, thân thể nó còn cứng hơn sắt đá, trong máu thịt chứa đựng vô hạn tinh hoa thần thánh.

"A!"

Kim Sí Đại Bằng kêu to. Nó không ngờ lại thất bại, mà lại bại một cách thảm hại như vậy. Nó rơi xuống đất, máu màu vàng nhạt bắn tung tóe, đập xuống mặt đất tạo thành hố sâu, khe nứt lan tràn vài chục đến cả trăm thước.

"Mau mau cầm máu, đừng lãng phí như thế!" Đại Hồng Điểu xót của xông lên phía trước, đó đều là huyết nhục bảo dược mà!

Nhóc Tỳ không chút thương xót, chân đạp bảo kính Toan Nghê lấp lánh bổ nhào xuống, tay cầm thanh kiếm gãy chém tới. Chiến đấu sinh tử đã đến nước này quyết không thể nương tay.

"Đừng mà!" Chim Bằng rống giận, con ngươi sắc vàng trợn tròn.

Nhóc Tỳ lạnh tanh, kiếm khí trong tay như cầu vồng quét thẳng tới.

Chim Bằng cả người sáng rực ánh hào quang màu vàng, lông chim rực rỡ, xương trán nó đã nứt vỡ, trong thân thể cũng truyền ra âm thanh vỡ vụn. Nó đã tự hủy phù cốt!

Nhóc Tỳ thở dài một tiếng đầy tiếc nuối. Bảo thuật chí cường của bộ tộc Đại Bằng nó đã có dịp so kè, thật là bất đắc dĩ nhưng lại chẳng có bất kỳ

cách nào để lấy.

“Phốc!”

Kiếm khí như cầu vồng vắt qua bầu trời, một cái đầu màu vàng bay xéo ra ngoài rơi trên mặt đất, mang theo một dải máu lớn.

Khỏi cần phải xem xét gì nữa, tất cả phù cốt trọng yếu nhất trong cơ thể Kim Sí Đại Bằng đều đã nứt vỡ hết.

Chim thần bán huyết đã bại trận như vậy làm một đám Thái Cổ di chủng đều cảm thấy như đang nằm mộng. Kim Sí Đại Bằng cường đại như vậy không ngờ lại thua trong tay một thiếu niên Nhân tộc!

Trốn mau!

Hơn mười con Thái Cổ di chủng xoay người bỏ chạy, hơn nữa còn chia ra bốn phương tám hướng mà chạy. Thiếu niên kia quá hung tàn, không thể địch nổi.

Tất cả đều xảy ra nhanh như mưa giông bão giật. Nhóc Tỳ phản ứng nhanh như chớp, sau khi giải quyết Kim Bằng liền lấy hết sức vung kiếm gãy nhằm về phía khu vực đó bổ xuống.

Kiếm gãy phát uy, kiếm quang như biển cuộn trào sôi sục đánh nát bấy khu vực đó trong nháy mắt, đá vụn văng rào rào bốn phía, khói bụi bốc tận trời.

Một kiếm này có uy lực quá mạnh mẽ. Một đám Thái Cổ di chủng lập tức bị chấn động, có hai con bị đánh chết tại chỗ, số còn lại cả người nghiêng ngả loạng choạng nhưng cuối cùng cũng không bị trúng đòn, chúng liền cấp tốc thoát đi.

“Đuổi theo, đừng để bất kỳ tên nào chạy thoát!” Nhóc Tỳ kêu to. Chuyện hôm nay nếu lộ ra phần lớn khả năng sẽ gặp phiền phức vô cùng. Dù sao Bạch Hổ và con chim vàng khổng lồ đó cũng có địa vị quá cao.

Sư Tử chín đầu cũng biết rõ quan hệ lợi hại trong đó, nó rống to một tiếng mang theo vết thương đuổi theo một hướng. Đại Hồng Điểu, Tử Điêu, hai huynh đệ tộc ba mắt cùng với đám Hỏa Nha đều hiểu rõ, tất cả đều tham gia đuổi giết.

Chúng chẳng mong giết chết được đối phương, chỉ cần chặn được và đợi đến khi Nhóc Tỳ đến cứu viện là được rồi.

Nhóc Tỳ giết đến đỏ cả mắt, rất nhanh đuổi kịp đám di chủng kia. Kiếm gãy phát uy đem bọn chúng chém ngang người, sau đó cấp tốc đi chỗ khác cứu viện.

Giờ phút này khắp nơi tiếng rống giận dữ, tiếng hung cầm ré vang đan vào nhau, cả vùng đất nhuốm máu này vang lên tiếng chém giết kịch liệt, bảo thuật kinh hồn, hào quang tung hoành bay múa.

Trận chiến này so với lúc trước còn khốc liệt hơn. Một bên muốn trốn, một bên liều mạng ngăn cản, một trận quyết chiến bất kể sinh mạng vô cùng tanh máu.

Mười ba con Thái Cổ di chủng bị Nhóc Tỳ giết mất bốn, bọn Sư Tử chín đầu hợp lực cũng ngăn cản được năm con nhưng vẫn có bốn con chạy thoát được.

Nhất là trong đó có ba con thuộc giống chim đã giang cánh bay vào trong mây, nếu muốn đuổi theo thật quá khó khăn.

“Tuyệt đối không thể để nó thoát!” Đại Hồng Điểu đỏ cả mắt, bỏ qua một con mãnh thú mà vọt lên trời cao đuổi theo con hung cầm kia.

Nó bị thương cũng không tính là quá nặng, coi như sức chiến đấu còn nguyên vẹn, tốc độ cực nhanh chìm vào trong mây định giết chết con di chủng kia trong nháy mắt, không để lộ ra tin tức mà gieo mầm tai vạ.

Bọn Sư Tử chín đầu đều bị thương rất nặng, chim Loan năm màu thiếu chút nữa bị kẻ địch xé làm đôi, Hỏa Nha gần như bị đốt trụi, lúc này cùng

liên thủ mới miễn cưỡng cầm chân được đối thủ nhưng cũng không còn sức mà chém giết.

Nhóc Tỳ cũng đuổi theo một con hung cầm, một chân đạp Cốt Tiễn màu vàng, chân còn lại đạp bảo kính Toan Nghê. Hai kiện bảo cụ hào quang lưu chuyển hòa quyện với nhau, trong nháy mắt tốc độ tăng lên gấp mấy lần. Nó không tiếc trả giả thật lớn, thiêu đốt tinh khí thần cấp tốc đuổi theo.

Trong một thời gian ngắn nó có thể duy trì tốc độ này nhưng dùng lâu dài thì không được, nếu không sẽ làm máu huyết khô cạn, chắc chắn sẽ chết vì kiệt sức. Nó chỉ cố gắng giành giật nửa khắc quý giá này để tiến vào trong mây, rốt cục cũng trông thấy thân ảnh của con di chủng kia. Nó giơ kiếm gãy lên bổ.

Con hung cầm hót lên giận dữ, linh vũ toàn thân thiêu đốt, cũng liều mạng tăng tốc, đồng thời xuất ra bảo cụ ngăn trở hòng tranh thủ một đường sinh cơ. Nó chỉ cần chạy thoát khỏi nơi này rồi báo cho tổ tông chim Bằng biết là đủ để làm cho thiếu niên Nhân tộc nọ gặp đại họa, khó tránh khỏi cái chết.

Đáng tiếc, khi kiếm gãy bạo phát nó không có bất kỳ cơ hội gì. Ánh kiếm mịt mù vọt tới, cũng không phải là chém mà trực tiếp ép xuống. Ầm ầm một tiếng, nó đã nổ tung giữa đất trời.

“Ngao!”

Ở một hướng khác Đại Hồng Điểu hót dài một tiếng, cả người nó tràn ngập hỏa quang, trong miệng ngậm vỏ trứng luyện chế thành bảo cụ - Hắc Oa (1) - đang lóe lên vạn ánh hào quang, khí lành tỏa ra, cứng rắn đối chọi với con ác điểu nọ.

Bọn chúng chiến đấu càng ngày càng khốc liệt, máu phun như mưa. Khi Nhóc Tỳ tìm đến thì Đại Hồng Điểu đang rơi xuống đất, miệng kêu thảm liên tục, vô cùng tức giận nói: “Đau chết ông mày rồi, chốc nữa ta muốn ăn tươi mười con mãnh thú!”

Đối thủ của nó đã bị đánh chết và rơi xuống đất. Đại Hồng Điểu cũng thiếu chút nữa thì mất mạng, vỗ cánh phành phạch đáp xuống.

"Phốc!" Nhóc Tỳ bổ vài kiếm, rất quyết đoán và sắc bén giết sạch mấy con Thái Cổ di chủng bị bọn Sư Tử chín đầu ngăn cản, không có một chút do dự nào.

"Thật đáng tiếc, vẫn chạy thoát hai con!" Vẻ mặt tất cả bọn chúng đều ngưng trọng.

Mặc dù lúc này thi thể di chủng ngổn ngang đầy đất, huyết nhục bảo dược phong phú đến kinh người nhưng bọn chúng cũng không có vẻ vui mừng. Bạch Hổ và Kim Bằng có địa vị quá lớn, nếu để lộ ra phong thanh thì rất không ổn.

Đột nhiên một tiếng chim hót vang dội truyền đến, trên trời lại có máu rơi xuống như mưa.

"Gì thế này? Sao con chim ngốc kia lại quay trở lại?"

Lời này vừa thốt ra đã làm Đại Hồng Điểu, chim Loan năm màu, Hỏa Nha phẫn uất. Bọn chúng cũng là loài chim nên rất ghét kiểu xưng hô như thế.

Nhóc Tỳ đạp Cốt Tiễn màu vàng tức khắc bay vọt lên, tay huy động kiếm gãy, "Phù" một tiếng đã chém chết con chim mắt lộ vẻ oán độc và sợ hãi kia.

Đằng xa xuất hiện vài bóng người, Hỏa Linh Nhi ôm ấu thần xuất hiện, mấy người mặc áo choàng chia ra đứng ở bốn phương. Chính họ đã bức con hậu duệ của Thái Cổ ma cầm kia quay lại.

"Đa tạ sư muội!" Nhóc Tỳ hạ xuống đất, mắt chớp chớp ôm quyền hướng về phía trước.

"Những di chủng này đều do ngươi chém giết?" Khi đoàn người đến gần

hiện trường Hỏa Linh Nhi há mồm cứng lưỡi, đôi mắt xinh đẹp ánh lên vẻ không thể tin nổi.

Nàng và mấy tên Người phong ấn đã tới một lúc rồi nhưng cũng không đến quá gần mà vẫn ở đằng xa, vì lúc này trong di tích đầy sương mù nên cũng không nhìn thấy rõ ràng.

"Huynh đâu có hung tàn như vậy, rất ít khi sát sinh!" Nhóc Tỳ kiên quyết phủ nhận, mắt to nhìn về phía bọn Sư Tử chín đầu, Đại Hồng Điểu mà nói: "Thấy cái đám gia hỏa hung tàn này không? Cả người chúng nó dính đầy máu, bọn nó giết đấy."

Sư Tử chín đầu, Hỏa Nha, cường giả tộc ba mắt tất cả đều trợn trắng mắt, cả bọn đồng loạt hừ lạnh. Kẻ nào hung tàn hả? Hầu như tất cả đều bị một mình ngươi giết sạch!

Thấy bọn chúng trương ra vẻ mặt như vậy Hỏa Linh Nhi sao lại chẳng đoán ra. Lúc này nàng bị chấn động không gì sánh nổi, nhất là sau khi nhìn thấy Bạch Hổ, Kim Bằng thì càng thêm xúc động.

Hung tàn đến nhường này hả, cả Kim Sí Đại Bằng cũng giết chết!

Một gã mặc áo choàng tiến lên, chấm một chút máu màu vàng tỉ mỉ quan sát rồi kêu thất thanh: "Đây tối thiểu cũng là chim thần bán huyết có tiềm lực vô hạn, rất khó gặp được đối thủ."

Hỏa Linh Nhi trạc mười lăm mười sáu tuổi, khuôn mặt xinh đẹp mềm mại, làn da trắng như ngọc tỏa sáng, mặt trái xoan, mày liễu cong cong, mắt to tròn linh động không gì sánh nổi, lúc này lóe lên những tia sáng kỳ lạ, tràn đầy kinh sợ, nhìn Nhóc Tỳ với vẻ hoàn toàn không thể tin được.

Nhóc Tỳ xấu hổ cười cười gãi đầu một cái rồi bảo: "Tuy rằng huynh trông rất oai hùng, nhưng muội cũng không thể nhìn huynh như vậy nha. Thật ra muội chỉ cần kiên trì giảm béo, cho dù không bằng huynh cũng không kém quá nhiều."

Đôi mắt to của nó liếc ngang liếc dọc một hồi, nhìn vào những chỗ không nên nhìn, ý tứ rất rõ ràng.

Công chúa Hỏa quốc vốn dĩ còn rất sợ hãi và vô cùng bội phục nó, vừa nghe xong mấy câu này nàng lập tức phát khùng, quát mắng: "Đi chết đi, đi chết đi, thằng ranh đầu gấu!"

Mấy gã mặc áo choàng đứng bên cạnh trầm mặc một hồi, trong lòng nổi sóng dữ dội. Thiếu niên này quá mạnh mẽ, chém giết Thái Cổ di chủng nhiều như vậy, kể cả chim Bằng bán huyết, thật khiến cho người ta khiếp vía, hồn phách run rẩy.

"Nó còn nhỏ như vậy, còn rất mềm dẻo, quả nhiên là tiềm lực vô hạn."

"So với Nhân Hoàng khi còn nhỏ sợ rằng chưa chắc đã kém, thật là kinh khủng!"

Đó là bọn họ đưa ra kết luận ngay lập tức, trong lòng vẫn chưa thể bình tĩnh lại, ánh mắt quái lạ nhìn đứa bé hung tàn kia.

"Ôi, rốt cuộc con mãnh thú kia vẫn chạy thoát được, phiền phức lớn rồi." Nhóc Tỳ mặt mày ủ rũ.

"Bây giờ mới biết sợ hả, lúc gây họa sao không suy nghĩ nhiều một chút?" Hỏa Linh Nhi nhìn có chút hả hê, dáng người uyển chuyển, đường cong lả lướt nhấp nhô.

"Bọn nó định ăn thịt Đại Hồng và cả tiểu đệ của huynh nữa, huynh đương nhiên phải liều mạng, cho dù có gặp phải kiếp nạn ngập trời cũng không thể lùi bước!" Nhóc Tỳ giọng dõng dạc.

Sư Tử chín đầu cảm động quá, suýt nữa gầm lên một tiếng.

Ở đằng sau, bọn Hỏa Nha, cường giả tộc ba mắt vẻ mặt cũng khác thường, trong lòng vô cùng cảm kích. Suy cho cùng nếu Nhóc Tỳ không đến giải cứu thì bây giờ chúng đã chết sạch rồi.

Chỉ có Đại Hồng Điểu bĩu môi. Nó đi guốc trong bụng thằng nhỏ đầu gấu, cho dù bọn nó không gặp nạn thì với tính khí của thằng nhỏ hung tàn này cũng sẽ nuốt sống bọn Bạch Hổ.

"Đồ con chim ngu ngốc, mày nhìn đểu gì thế hả, khi không trợn trắng mắt làm gì?" Nhóc Tỳ giật lấy nồi đen của nó, choang một cái đã nện lên đầu nó.

"Ông liều mạng với mày!" Đại Hồng Điểu giậm chân, cố sức xoa xuýt cục u to tướng trên đầu.

"Còn om sòm lần nữa sẽ nuốt sống mày!" Nhóc Tỳ lộ ra răng nanh sáng bóng trắng như răng nanh hổ.

Đại Hồng Điểu tức khắc ỉu xìu. Chẳng làm gì được, thằng ranh này quá hung tàn. Ở đây Sư Tử chín đầu, chim Loan năm màu và cả nó nữa, đều từng bị thằng nhỏ kia ăn thịt.

"Sư muội, phụ thân của muội là Nhân Hoàng, sự nghiệp vĩ đại, một thân tu vi đủ để ngạo thị thiên hạ, trên vùng đất này hẳn là có rất ít người có thể xứng làm địch thủ đúng không?"

"Nếu đúng thì thế nào?" Hỏa Linh Nhi cảnh giác nhìn nó.

"Nếu có thể trở thành anh em kết nghĩa của bệ hạ, nhất định chẳng kẻ nào dám chọc vào đúng không?" Nhóc Tỳ hỏi.

Hỏa Linh Nhi tức khắc mày ngài dựng ngược, thằng nhãi đầu gấu này đang định chòng ghẹo nàng?

"Chớ hiểu lầm, bệ hạ già như vậy, huynh sao lại kết bái chứ." Nhóc Tỳ vội vã xua tay.

"Ngươi định nói cái gì thế hả? Cái gì gọi là già như vậy?" Hỏa Linh Nhi điên tiết, đồ xấu xa* này ăn nói thật quá ngang tai.

(*) Nguyên văn “phôi phôi” tức là xấu xa từ lúc còn trong bụng mẹ.

Nhóc Tỳ khờ khạo hỏi: “Người về già đều hoài niệm thủa thiếu thời. Bệ hạ không muốn tìm một người bạn vong niên tri kỷ sao? Anh hùng cái thế tuổi trẻ như huynh đây có tìm khắp gầm trời cũng chẳng được mấy người.”

Hỏa Linh Nhi vừa giận vừa buồn cười: “Ngươi gây tai họa lại định để phụ hoàng của ta che chở sao? Mệt ngươi quá, chuyện như vậy mà cũng nghĩ ra được! Bé như hạt đậu thế này mà cũng định luận giao với thế hệ Nhân Hoàng!”

“Có gì mà không được, có rất nhiều con cái thiên tài nhận cha nuôi hơn mình cả trăm tuổi, làm sao muội biết huynh với phụ hoàng của muội không thể trở thành bạn vong niên?”

“Xéo ngay!”

Thường ngày Hỏa Linh Nhi thanh tú thướt tha, hiểu biết lễ nghĩa, rất thông minh lanh lợi, nhưng thời khắc này nàng vô cùng bạo lực, lông mày xếch ngược, thiếu chút nữa giương nanh múa vuốt nhào tới.

“Ô ô...”

Đúng lúc này con sói nhỏ trong ngực công chúa Hỏa quốc tru lên, chóp mũi động đậy hướng về một hướng ra hiệu.

Nhóc Tỳ vỗ trán một cái nói: “Nhân hoàng, vong niên tri kỷ gì đó đều chẳng cần nữa!” Nó đoạt lấy ấu thần rồi nói: “Nhanh lên giúp tao tìm con cá lọt lưới kia!”

Ấu thần một mực ở bên cạnh quan sát, biết Nhóc Tỳ cần nên chẳng thốt một lời, vươn một cái vuốt nhỏ xíu chỉ về một hướng.

Nhóc Tỳ thu lại vẻ tươi cười, cầm kiếm gãy đuổi theo cực nhanh. Bọn Sư Tử chín đầu thấy thế cũng lộ ra vẻ ngưng trọng đuổi theo đằng sau.

Đoàn người tiến lên nhanh như điện chớp, núi sông vùn vụt chạy ngược về phía sau. Họ dựa vào khứu giác của ấu thần mà truy đuổi, cuối cùng dừng lại ở ngoài trăm dặm. Nhóc Tỳ bổ tới một kiếm, đập nát một ngọn núi đá.

"Ngao rống..." một con hung thú nhào ra, vừa sợ hãi vừa oán hận, rốt cục cũng không tránh được tai kiếp.

Cuối cùng, Kim Sí Đại Bằng, Bạch Hổ cùng với hơn mười con di chủng đều bị xử tử, chẳng con nào có thể chạy trốn.

"Lần này thì yên tâm rồi. Ta cùng với công chúa Hỏa quốc, Sư Tử chín đầu đều bị phục kích, trải qua một trận huyết chiến rốt cục cũng chém giết lũ bạo tàn." Nhóc Tỳ nắm chặt nắm tay, cố sức vung vẩy.

"Ta chẳng có tham gia, đều do các ngươi giết." Hỏa Linh Nhi chối phắt.

"Chẳng phải đều do ngươi tự mình đại phát thần uy mà chém tận giết tuyệt hay sao?" Bọn Sư Tử chín đầu nghi hoặc.

"Thôi chẳng nói những chuyện này nữa. Hiện giờ đồ ăn ngon đã chất như núi, nhìn mà chảy nước miếng, chúng ta ăn trước đi." Nhóc Tỳ nhiệt tình hô hào.

Công chúa Hỏa quốc không nói gì, mấy gã Người phong ấn bên cạnh nàng nói nhỏ: "Đây chính là máu huyết Kim Sí Đại Bằng, là bảo dược hiếm có, không thể bỏ qua. Bây giờ cùng nhau hưởng, cho dù ngày sau có bị cường giả tộc Kim Bằng biết được cũng đáng giá, cũng chẳng thiệt."

Hỏa Linh Nhi gật đầu, giá trị của chim thần bán huyết khó mà tưởng tượng nổi, không thể trơ mắt nhìn một đám hung tàn ăn hàng giày xéo sạch sẽ, ít nhất nàng cũng biết một ít phương thuốc cổ truyền có thể giúp cho dược hiệu của tinh huyết phát huy tác dụng tốt nhất.

"Chỗ này rất yên tĩnh, chúng ta đi ninh nấu."

Cả đám cùng ra tay đi tìm một con suối trong, bắt đầu lột da rửa thịt, ở

ngay chỗ này ninh nấu lũ Thái Cổ di chủng, lấy tinh hoa huyết nhục bổ dưỡng mà bồi bổ thân thể.

Chú thích:

(1) Hắc Oa: cái nồi đen (nghĩa đen); bị oan ức (nghĩa bóng)

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 152: Tiến Quân

"Đừng động vào! Kim Sí Đại Bằng chính là chim thần bán huyết, cứ thế mà ăn quá lãng phí. Ta hiện có một bài thuốc cổ truyền, đợi tìm được bảo dược sẽ cùng hầm nhừ, như vậy mới phát huy hết công hiệu." Hỏa Linh Nhi lên tiếng ngăn cản đám Đại Hồng Điểu.

Đây là một vùng núi non, so với những nơi khác của di tích không khác biệt lắm, có sương mù dày đặc rất bí ẩn và tĩnh lặng. Trong núi bên một dòng suối trong tuôn chảy ào ào, bọn Đại Hồng Điểu, Sư Tử chín đầu đang chuẩn bị làm lông con chim vàng khổng lồ.

Thân hình chim Bằng rất lớn, cả người kim quang lóng lánh, không cần nói đến thân mình, chỉ riêng cái cánh bị chém rụng cũng dài tới hơn mười thước, thần huy (1) lộng lẫy, tinh khí cuộn trào, cũng đủ cho cả đám ăn no.

"Còn lắm bài bản phức tạp như vậy?" Một đám di chủng sốt ruột, cũng chẳng định chờ lâu như thế. Phải biết rằng đây chính là hậu duệ các thiên thần, rất hiếm thấy trên thế gian.

Hỏa Linh Nhi vẻ mặt trịnh trọng nói: "Bài bản tất nhiên là nhiều rồi, phối chế với một chút bảo dược của ta, gỗ quý, linh huyết vài loại, con Kim Bằng này sẽ phát huy ra dược hiệu vượt quá tưởng tượng của các ngươi!"

Sư Tử chín đầu gật đầu đồng ý với quan điểm của nàng. Nó có địa vị rất lớn, xuất thân từ một vương tộc cổ xưa nên tất nhiên cũng biết.

"Được rồi, nếu có thể phát huy dược hiệu tốt nhất thì ta cũng không có ý kiến gì." Đại Hồng Điểu nói. Tuy cũng là chim nhưng nó vẫn muốn rỉa Kim Sí Đại Bằng vài cái.

Rốt cục, một đám sinh linh đều gật đầu công nhận ý kiến của công chúa

Hỏa quốc.

Đây là một tiểu thế giới từ thời Thượng Cổ, tuyệt đối chẳng thiếu linh dược, có rất nhiều linh mộc, thần trùng đủ loại, các loại thang (2) đều có thể thu thập được. Chỉ có điều trước đó phải đi khỏi mảnh di tích này, chỗ này chẳng có đến một ngọn cỏ, không thể gom đủ những thứ kia.

"Con Bạo Viên này đúng là loài di chủng hiếm thấy, cổ huyết đậm đặc đang tỏa ra hào quang màu đen a. Thân hình to lớn như vậy thật khó mà có được, cũng đủ cho chúng ta ăn." Đại Hồng Điểu nuốt nước bọt.

"Binh" một tiếng, Nhóc Tỳ giơ nồi đen đập lên đầu nó một lần nữa, miệng nói: "Ngươi thật tàn nhẫn, lại còn muốn ăn thịt sinh linh hình người, đừng có ở trước mặt ta mà nướng."

Đại Hồng Điểu tức đến nhảy dựng, phẫn uất không thể tả: "Ngươi mới là đồ tàn nhẫn đó, rõ ràng không chịu ăn sinh linh hình người, chỉ toàn ăn thịt mãnh thú và linh cầm, quá hung tàn."

Đứng ở bên cạnh Sư Tử chín đầu cũng thấy trong lòng xót xa. Cả nó cũng từng bị Nhóc Tỳ ăn thịt, chẳng qua nó cảm thấy mất mặt nên vẫn ngại ngùng không kể cho đám huynh đệ.

"Này, chim Loan huynh đệ, ngươi nhìn cái kiểu gì thế? Lần này ta quên cả sống chết đi cứu ngươi, đánh nhau với một đám Thái Cổ di chủng, thiếu chút nữa cả mạng cũng quẳng đi rồi." Nhóc Tỳ liếc xéo con chim khổng lồ.

Chim Loan năm màu trợn mắt nhìn nó. Bị gã thiếu niên Nhân tộc này ăn thịt cánh, nướng thịt chân, tuy lần này được nó cứu nhưng vẫn như trước không quên đi được.

"Đừng có trừng mắt, lát nữa cho ngươi ăn huyết nhục bảo dược nhiều hơn một chút, bồi bổ thân thể của ngươi thêm chút nữa." Nhóc Tỳ nói.

Bên dòng suối trong veo đám người mặc áo choàng bên cạnh Hỏa Linh Nhi đang xử lý một con ma cầm. Tuy nó bẩm sinh có một cái đầu voi nhưng

những bộ phận khác không khác gì so với loài chim, toàn thân phủ bộ lông xanh biếc tỏa ánh hào quang.

"Đây là Bích Vũ Tượng Điểu, một loại di chủng rất hiếm thấy, tiếc rằng nó đã hủy ngà voi trắng tinh rồi, nếu không sẽ là loại thông linh nhất." Một gã Người phong ấn tỏ vẻ tiếc nuối vô cùng.

Cũng chẳng có cách nào, các chủng tộc cường đại trước khi chết không thể nào lưu lại phù văn bảo cốt cho kẻ thù.

Ở bên kia đám Sư Tử chín đầu, Hỏa Nha vây quanh Bạo Viên tiến hành xử lý, một thân thể khổng lồ như vậy cũng đủ cho cả bọn đánh chén.

Nhóc Tỳ loay hoay một mình với đống chiến lợi phẩm, mặt ủ mày ê tràn đầy tiếc rẻ. Chiến y của Bạch Hổ bị cắt thành mấy mảnh, còn Nguyên Từ Phong cũng bị đập vỡ ra thành hơn mười khối, cho dù ghép lại một chỗ cũng không ăn thua, uy lực giảm mạnh.

"Đừng có không biết thế nào là đủ như thế! Ngươi lấy được túi Càn Khôn rất quý hiếm, vật đó do cường giả bộ tộc Bạch Hổ sau khi tọa hóa lưu lại, tuyệt đối là một kiện chí bảo trấn tộc." Hỏa Linh Nhi trợn trắng mắt mắng thằng nhỏ hám tiền.

Vừa nhắc đến chiến lợi phẩm này Nhóc Tỳ vui vẻ hẳn lên, hào hứng bừng bừng lấy cái túi ra lật qua lật lại ngắm nghía.

Túi này dùng da Bạch Hổ luyện chế mà thành, trên bề mặt có đủ loại phù văn cổ xưa in đậm dấu thời gian (3), miệng túi có buộc dây tơ vàng rực rỡ hào quang. Nó chỉ to bằng bàn tay nhưng lại có thể nuốt được vạn vật, quả nhiên thần bí khó lường.

Nhóc Tỳ chăm chú tế luyện, sau đó bắt đầu thử dùng nó thu phóng đồ vật, dần dần làm quen, từ từ tìm hiểu cách sử dụng.

"Ầm ầm" vài tiếng, đất đá quay cuồng, đá lớn nặng hơn mười vạn cân đều bị thu vào trong túi, khí lành bốc lên, cảnh tượng trông thật kinh người.

“Quả là bảo bối a!” Nhóc Tỳ than thở, sau đó nó nghịch chuyển phù văn, tất cả mảnh vụn sơn thạch đều bị trút ra ngoài.

Nó lại thử một lần nữa, “Ầm” một tiếng, đằng xa bụi mù bốc tận trời, một ngọn núi nhỏ đột ngột bị nhấc bổng lên từ mặt đất chui vào túi Càn Khôn, miệng túi da tỏa ra vạn đạo hào quang, ngàn sắc khí lành, nuốt chửng vạn vật, quả nhiên không gì không thể thu nạp.

“Ai ui, tiểu tử, ngươi làm cái quái gì thế?” Đại Hồng Điểu la hoảng, cả người không khống chế được mà thu nhỏ lại, thân thể lóe sáng hào quang bay về phía túi Càn Khôn, sau cùng bị nuốt vào.

“Ha ha!” Nhóc Tỳ cười lớn, thắt dây tơ vàng ở miệng túi, cầm trong tay lắc qua lắc lại. Trong túi chợt vọng ra âm thanh dày vò, tiếng Đại Hồng Điểu rất nhỏ truyền qua da túi: “Mau thả ta ra ngoài!”

Nhóc Tỳ cởi dây vàng, khí lành tỏa ra, thả Đại Hồng Điểu ra ngoài. Nó hổn hển nói: “Ông liều mạng với mày!”

Nhóc Tỳ lập tức giơ túi da lên. Rốt cuộc nó phẫn uất lắc lư cái đuôi chạy về phía Bạo Viên mà thét lên: “Ông sẽ ăn thịt mày!”

Lửa bập bùng. Đám Sư Tử chín đầu, Hỏa Nha xúm lại nướng thịt Bạo Viên ăn nhanh như gió cuốn. Tảng thịt vàng rộm tỏa mùi thơm nức mũi làm cả đám chỉ thiếu điều nuốt cả lưỡi.

Thịt chứa tinh khí cường đại, bọn chúng đều bị thương nên loại huyết nhục bảo dược này là nguồn bổ sung tốt nhất.

Chỉ một lúc sau, bọn Tử Điêu, chim Loan năm màu, cường giả tộc ba mắt cả người phát quang, cốt cách trong người rung lên lách cách, xương gãy bắt đầu liền lại, mặc dù không lập tức phục hồi như cũ nhưng đi lại không có gì đáng ngại.

Hơn nữa, huyết nhục bọn chúng ngọ nguậy, ánh sáng bắn ra tứ phía, các vết thương bắt đầu khép lại, tiếng huyết dịch trong người chảy ù ù, cả người

tỏa ra hào quang.

“Mạnh thật! Ta cảm thấy rất nhanh sẽ đột phá.” Tử Điêu vốn bị gãy hai chân trước nhưng hiện tại sau khi ăn hết hơn một ngàn cân thịt Bạo Viên cả người phát quang, tử khí (*tử = tím) lan tỏa, đạo âm cũng cộng minh với nó.

“Máu của ta lại trở nên thuần huyết hơn một bước, thật mạnh!” Sư Tử chín đầu cũng mừng rỡ vô cùng, trong người nó xuất hiện tơ máu màu vàng nhạt, loại huyết nhục bảo dược này rất có ích với nó.

“Chén sạch đi!”

Cự viên cao hơn mười thước, thân thể cường tráng khỏe mạnh, tuy lưu lại rất nhiều huyết nhục bảo dược nhưng bị đám di chủng này ăn đến no căng, rốt cục đến xương cũng chẳng còn.

Bọn chúng đều nằm lăn ra đất, cả người phát sáng, chẳng muốn động đậy dù chỉ một ngón tay. (4)

Ở bên kia Nhóc Tỳ, Hỏa Linh Nhi và mấy Người phong ấn cũng chẳng khá hơn chút nào. Một con hậu duệ của ma cầm bị rỉa thịt hơn phân nửa, thịt chim óng ánh sáng long lanh vào đến miệng là tan ngay, ngon không thể tả.

Cuối cùng Hỏa Linh Nhi cũng không kham nổi, thật sự là nuốt không nổi nữa, nhất là thằng nhỏ đáng ghét kia chốc chốc lại nhắc nhở nàng chú ý giảm béo, nào là bộ ngực rất cao, mông thì quá lớn làm nàng vô cùng căm tức đến nổi bão.

Cuối cùng ngay cả mấy Người phong ấn cũng không dám ăn thêm nữa. Tuy rằng bọn họ cường đại nhưng chung quy cũng tiêu hóa không nổi chừng ấy bảo dược.

“Lãng phí là đáng xấu hổ!”

Nhóc Tỳ nói một câu rồi lại vùi đầu vào ngốn thức ăn, nó ôm nửa con chim nướng vàng óng bóng nhẫy còn lại gặm sạch. Nó không ngừng luyện

hóa tinh khí hòa vào huyết nhục của mình.

Một đám ngây người nhìn nó, người nhỏ như vậy làm sao có thể nuốt trôi nhiều đồ ăn đến mức đó?!

Ngay cả bọn Sư Tử chín đầu, Hỏa Nha và một đám di chủng cũng hết hồn. Thật hung tàn a, sức ăn còn hơn bọn nó nhưng vóc người thì kém xa.

"Thảo nào vừa nhìn thấy chúng ta đã chảy nước miếng. Sau này tốt hơn hết tránh mặt hắn, vạn nhất hắn một ngày nào đó đói bụng nói không chừng sẽ nuốt sống chúng ta." Một đám di chủng len lén lau mồ hôi lạnh, liệt thằng nhỏ Nhân tộc hung tàn kia vào loại tiền sử cự hung. (5)

Nhóc Tỳ cả người tràn đầy hào quang lóng lánh, tinh khí theo lỗ chân lông phun trào ra bên ngoài, bao nhiêu thương tích đều khỏi hết, tinh khí cuồn cuộn giống như biển gầm tẩy sạch huyết nhục của nó, thân thể thông suốt, ngay cả tóc cũng phát sáng.

"Ui, Động Thiên thứ chín sao mà khó mở quá, đến bây giờ còn chưa có cảm giác gì." Nó gãi đầu một cái.

Một Người phong ấn sợ hãi không khỏi than thở: "Chín Động Thiên trong thực tế khó mà gặp được, chỉ trong một số sách cổ mới ghi lại. Ở tộc của chúng ta người mở được tám Động Thiên cũng đã hiếm như phượng mao lân giác, ngươi nên cân nhắc tiến vào đại cảnh giới tiếp theo."

"Ta còn chờ được, ăn thịt Đại Bằng lại trùng kích một lần nữa!" Nhóc Tỳ tức tối.

Nhìn cái mặt nhỏ u tối của nó tất cả mọi người đều tắt tiếng, ngươi còn không biết thế nào là đủ a, từ khi tiến vào tiểu thế giới này tu vi của ngươi tăng vọt bằng với người khác khổ tu vài năm!

Nhất là mấy Người phong ấn cảm thấy trong lòng khá bất bình. Bọn họ trước đây khổ công vài năm cũng không bằng thành tựu của thằng nhỏ hung tàn này sau khi tiến vào mảnh tiểu thế giới Thượng Cổ này một thời gian

ngắn. Nghĩ mà ứa nước mắt a, quả là một kẻ yêu nghiệt!

“Tất cả ăn no chưa?” Nhóc Tỳ vừa vỗ vỗ cái bụng nhỏ tròn xoe vừa dò hỏi mọi người.

“No rồi!” Cả đám di chủng nhất loạt trả lời, tinh khí và hào quang phun trào ra ngoài.

“Vậy hả? Nếu thế ta đành ăn một mình vậy.” Nó kéo Bạch Hổ lại gần, kiếm gãy trong tay sột soạt vài tiếng, lập tức chặt đứt một cái chân sau rồi nhanh chóng lột da rửa sạch.

“Cái đồ phá hoại của trời này!” Mấy lão già tức đến nhảy dựng.

“Đồ bắt được chẳng phải để ăn thì làm gì? Hơn nữa cháu đâu có ăn cả, chỉ lấy một cái chân sau làm một nồi canh là đủ rồi.” Nhóc Tỳ chẳng thèm để tâm.

“Chúng ta cũng ăn!” Một đám Thái Cổ di chủng nhất loạt vọt tới, đây chính là thịt Bạch Hổ a, cho dù ăn không trôi cũng phải cố mà nuốt xuống.

Hỏa Linh Nhi nổi giận, thế này thì quá là phá của rồi.

Ánh lửa bập bùng, mùi thơm nức mũi, chừng ba canh giờ sau chân hổ trong nồi đen cũng bị ninh nhừ, đến xương cũng bị Nhóc Tỳ dùng bảo thuật làm tan chảy thành một chất lỏng lóng lánh hào quang tràn đầy.

Chỉ cần vừa đến gần là hư ảnh một con bạch hổ lao ra giương nanh múa vuốt, nhưng lại tỏa ra mùi thơm ngào ngạt. Nhóc Tỳ há mồm hung tàn la lớn: “Ăn sạch đi, ăn sạch đi!” Sau đó nó liền nuốt chửng một ngụm.

Canh hổ cốt đã hầm xong, nước canh trong suốt óng ánh vô cùng đặc sệt. Nhóc Tỳ múc một muỗng lớn rót vào miệng, nó cảm thấy lỗ chân lông khắp người đều thông thấu, toàn thân lóe sáng giống như sắp mọc cánh thành tiên phi thăng vậy.

“Quả nhiên ngon tuyệt, không thua gì so với đầu sư tử!” Nó ngất ngây mê mẩn nói lúng búng trong mồm.

Mặt Sư Tử chín đầu lập tức tái xanh, thật may mà mọi người hầu như không nghe rõ.

“Thật dễ uống!” Nhóc Tỳ kêu lên rồi bắt đầu múc như điên, canh hổ cốt không ngừng rót rào rào vào bụng.

Cả đám người, kể cả Hỏa Linh Nhi, đều bất kể thân phận chen nhau về phía trước tranh đoạt canh hổ cốt.

Chỉ một lát sau cả nồi nước rỗng không, toàn bộ bị uống sạch. Một đám người thỏa mãn nhìn chằm chằm phần thân thể còn lại của Bạch Hổ.

Chỉ có Nhóc Tỳ là cảm thấy vô cùng thỏa mãn, cơm no rượu say, nó phát sáng như như một mặt trời nhỏ.

“Các ngươi quá hung tàn, ăn nhiều như vậy mà vẫn còn thòm thèm, đúng là một đám ăn hàng!” Nó quở trách mọi người, bao gồm cả Hỏa Linh Nhi.

Nguyên một đám lập tức nổi giận. Kẻ nào hung tàn, ai là ăn hàng, còn không biết thẹn mà trách móc bọn ta?!

“Đồ tốt không thể cứ chà đạp như vậy, đợi sau này tìm được linh dược lại ninh nấu lần nữa, khi đó biết đâu chúng ta có thể đột phá.” Nhóc Tỳ nói.

Nó dùng túi Càn Khôn thu Kim Sí Đại Bằng, Bạch Hổ và mấy con di chủng, lấy dây tơ vàng thắt chặt miệng túi rồi đeo ở bên hông.

“Thật tiện lợi, lát nữa lại bắt mấy con mãnh thú định ăn thịt ta.”

Mọi người trợn trắng mắt, ngươi không ăn thịt những sinh linh khác là đã tốt lắm rồi, ai dám ăn ngươi chứ?!

“Túi Càn Khôn tựa hồ giữ cho đồ ăn không bị hỏng, nhiều di chủng như

vậy, ta muốn đem cả về Thạch thôn để cho tộc trưởng gia gia, Lâm Hổ thúc, Đại Tráng, Nhị Mãnh, Bì Hầu bọn họ nếm thử, để cho mỗi tộc nhân đều ăn thịt Thái Cổ di chủng. Nói không chừng có thể làm cho bọn họ nhanh chóng đột phá.” Nhóc Tỳ xoa cái bụng nhỏ căng tròn, trên mặt đọng lại nụ cười ngọt ngào mà chìm vào mộng đẹp.

Cả đám người ngẩn ngơ. Đứa bé thanh tú đáng yêu lại xinh đẹp khiến cho nữ hài cũng phải ghen tị này khi ngủ say lại có vẻ mặt tươi cười xán lạn và an lành như vậy, thật khó tưởng tượng nổi sau khi nó tỉnh giấc lại hung tàn đến thế.

Vài con trong bọn Tử Điêu, Hỏa Nha sau khi uống xong canh hổ cốt rốt cục cũng đột phá bình cảnh, cả người tinh khí thiêu đốt, tăng tiến thêm một tầng, gây ra động tĩnh rất lớn.

Một lúc lâu sau chốn này cũng yên tĩnh trở lại.

Đêm đã khuya, một đám sinh linh đều ngủ rất yên ổn.

Ngày kế tiếp thi thể Thái Cổ Kim Ô (6) bay lên từ đường chân trời hóa thành thái dương, tỏa ánh nắng mờ mờ xuyên qua làn sương mù bao phủ di tích.

“Xuất phát tìm linh dược, gom đủ phương thuốc để ăn tươi Kim Sí Đại Bằng. Chúng ta nhằm hướng những vườn linh dược kia mà đi!” Nhóc Tỳ dõng dạc nói.

Mọi người đều bĩu môi nhưng lại chẳng có ai bỏ nhóm, bởi vì ai cũng không quên được bảo dược hiếm có!

Tiểu thế giới Thượng Cổ này có rất nhiều chỗ đặc biệt khác như Chư Thánh Vẫn Lạc, Thiên Cốt Cấm Khu, Bảo Cụ Di Tích. Các thiên tài khi tiến vào bị phân tán ra bốn phía.

“Ngươi định tìm Bất Lão Thần Tuyền?”

Khi mọi người biết Nhóc Tỳ định làm gì thì đều giật mình.

Tục truyền tiểu thế giới này đích xác có Bất Lão Thần Tuyền, nhưng ở đó vô cùng nguy hiểm, từ trước đến nay chưa hề có ai lấy được.

“Bất Lão Thần Tuyền ở trong Bách Thảo viên, nơi đó có một khu vực thần bí, trói buộc bảo thuật, có thể dễ dàng xé nát thân thể của các sinh linh, thông thường chẳng có ai dám xông vào.” Hỏa Linh Nhi nói.

Bách Thảo viên là vườn linh dược của tiểu thế giới Thượng Cổ này, trong đó trồng đầy các loại linh dược, rất nhiều loại là trân phẩm hiếm có, thậm chí nghe nói trong đó có khả năng có cả thánh dược!

“Các ngươi không phải đều muốn ăn tiểu Kim hầm nấm sao? Bây giờ Kim Sí Đại Bằng đã có, nấm thì định đi chỗ nào hái? Tất nhiên phải vào Bách Thảo viên!” Nhóc Tỳ nói.

Cả bọn lúng túng, chỗ đó tuyệt đối là một mảnh đất ma quỷ nhuộm máu, từ trước đến nay chỉ vào mà không ra, chạy vào đấy hái linh dược hơn phân nửa là chịu chết.

“Bọn ta có thể hỗ trợ ngươi, nhưng chỉ có thể ở bên ngoài, không vào khu vườn ma ấy đâu.” Sư Tử chín đầu nói thật lòng.

Nhóc Tỳ thấy tất cả mọi người đều tỏ vẻ ngưng trọng, không muốn tiến vào Bách Thảo viên, nó lẩm bẩm vẻ nghi ngờ: “Chẳng lẽ ta lại bị mấy lão già Bổ Thiên các gài bẫy?”

Nhìn vẻ mặt mấy người này mà đoán, nơi đó tuyệt đối là một cấm địa!

“Người không có thân thể vô cùng mạnh mẽ không thể đi vào, từ trước đến nay chỉ có Thái Cổ thú non thuần huyết mới dám vào tìm kiếm đại cơ duyên nghịch thiên.” Một Người phong ấn râu tóc bạc phơ đứng bên cạnh Hỏa Linh Nhi nói một cách chi tiết, cũng không thổi phồng.

“Cái gì?” Ánh mắt Nhóc Tỳ lập tức sáng rực, chút phiền muộn vừa rồi

bay sạch, nó trở nên cực kỳ phấn chấn: “Nơi đó có thể bắt gặp con non của Thái Cổ mãnh thú? Ta thích nhất đó!”

Cả đám tắt tiếng. Sinh linh khác tránh còn không kịp, nó ngược lại còn muốn xáp lại gần.

Công chúa Hỏa quốc chớp đôi mắt to lanh lợi, nàng nhỏ giọng nói: “Tên này bản thân cũng là mãnh thú thuần huyết hình người, so với nhiều chim thần dị thú thuần huyết cũng chẳng kém cạnh gì, vào trong đó chẳng biết mèo nào cắn mỉu nào.” (7)

Đại Hồng Điểu nghe vậy hai mắt lập tức sáng rực như mắt kẻ trộm, lập tức nhào tới dùng hai cánh ôm lấy tay Nhóc Tỳ nói: “Mang cho...”

“Ngươi đã nghĩ thông rồi hả, để ta dắt ngươi đi vào?” Nhóc Tỳ hỏi.

“Sao lại có thể như thế!” Đại Hồng Điểu lắc đầu quầy quậy: “Ta mà theo vào nhất định sẽ bị mãnh thú thuần huyết nuốt sống. Mang cho ta một nồi a, ngươi hung tàn như vậy nhất định có thể ăn sống ngược lại lũ con non Thái Cổ mãnh thú. Ta chẳng cần nhiều, đến lúc đó mang cho ta chút nước canh là đủ rồi!”

“Binh!”

Nhóc Tỳ nắm nồi đen nện thẳng lên đầu nó.

“Ông... nhịn mày đó!” Đại Hồng Điểu định nói ‘Liều mạng với mày’, nhưng nghĩ lại điều đó không thực tế, sau cùng tức giận hộc ra vài từ.

Sau khi rời khỏi di tích trong tiểu thế giới ánh dương chiếu khắp nơi, hoa cỏ xán lạn, cổ thụ che trời, sinh cơ bừng bừng.

Cả đoàn người xuất phát hướng về Bách Thảo viên, một đội nhân mã cường đại như vậy đi cùng với nhau làm cho không ít sinh linh ven đường sợ bỏ chạy.

Đương nhiên cũng có vài sinh linh cá biệt ngấp nghé nhìn chằm chằm vào bọn họ, vài lần định động thủ.

Nhóc Tỳ không cam lòng chịu yếu thế, quay mặt về phía cặp mắt âm u gào thét, thanh âm như sấm rền, sinh linh đáng sợ trong rừng cuối cùng cũng lui bước.

“Con gì vậy? Sao ta có cảm giác kinh sợ đến như vậy?” Bọn họ kinh hãi.

“Chẳng hiểu sao ta thấy có chút may mắn vì bên cạnh có một thằng nhỏ hung tàn, bằng không một mình đối mặt với con vật vừa rồi ta chắc sẽ trở thành thức ăn của nó.” Đại Hồng Điểu da đầu tê dại nói.

“Không phải là sinh linh thuần huyết chứ?” Hỏa Linh Nhi nhíu mày.

Bọn họ đã đến gần Bách Thảo viên, dĩ nhiên cảm ứng được mấy đầu sinh linh tương tự!

Nhóc Tỳ đề phòng, đối mặt với sinh linh thuần huyết chân chính nó tuyệt đối không dám khinh thường, tuy rằng muốn bắt sống một con nhưng nhất định phải đối đãi thận trọng với chúng.

Rốt cục cũng tới gần được Bách Thảo viên. Từ rất xa đã có thể thấy khu vực đó khí lành bốc lên, các loại cây cỏ ở đây đều tỏa ánh hào quang.

Đó là một khu vườn linh dược, có hào quang thần thánh bao phủ, ánh sáng lung linh, tinh khí cuồn cuộn, ngay cả thảo dược thông thường ở nơi này cũng trở nên sáng óng ánh, linh khí dày đặc dị thường.

“Của ta, của ta, đều là của ta cả đấy!”

Mọi người đều nghẹn họng, cái tên kia quả nhiên lại biến thành kẻ mê tiền, hai mắt lóe sáng vô số ngôi sao nhỏ, đang nuốt nước bọt ừng ực.

Chú thích:

(1) thần huy: hào quang sáng chói như thần thánh

(2) thang: thuốc dẫn để tăng hiệu lực cho vị thuốc chính

(3) nguyên văn: 古老而沧桑 (cổ lão mà tang thương, bãi bể nương dâu)

(4) nguyên văn: động đậy một chút cũng chẳng muốn động đậy

(5) tiền sử cự hung: đại hung thần ác sát thời tiền sử

(6) Mặt trời. Theo thần thoại Trung Hoa lúc đầu có nhiều mặt trời là các con chim thần (kim ô), sau đó bị Hậu Nghệ bắn chết sạch chỉ còn một con.

(7) nguyên văn: ai ăn ai

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 153: Thần Viên

Tuy vẫn còn cách một đoạn nhưng mọi người đã có thể cảm nhận một loại khí tức thần thánh. Thảm thực vật xung quanh rậm rạp, cây cối cao to không gì sánh được.

Sơn lâm xanh ngắt, họ đứng ở một bãi đất cao nhìn nơi xa xa phía trước. Hơi nước mờ mịt, màn sương lưu động, Bách Thảo viên tường hòa và an tĩnh, giống như một cõi niết bàn.

"Rắc rắc."

Trong núi vọng tới một tiếng động cổ quái làm người ta sởn gai ốc, cảm thấy sát ý lạnh băng như gió thu vừa quét qua.

"Đó là sinh vật gì vậy?" Một Người phong ấn kinh nghi.

Tất cả mọi người vội nhìn. Trong rừng rậm nguyên thủy có một sinh vật dữ tợn hình dạng quái dị đang nhìn họ chằm chằm bằng đôi mắt lạnh lẽo.

Nó có ba đầu, cái đầu ở giữa là đầu người cũng tạm coi như bình thường, trên đầu đầy tóc đỏ như máu rối tung. Trên vai trái là một cái đầu chim Bằng, lông chim vàng lóng lánh, trên vai phải lại là một cái đầu ma phủ đầy vảy đen kịt, lóe ra ánh sáng màu đen.

Nó cao năm thước, thân hình lực lưỡng, máu từ hai tay vẫn đang nhỏ giọt vì nó vừa bắt một con Thái Cổ di chủng vô cùng cường đại rồi xé xác, máu chảy tí tách.

"Rắc rắc."

Vẻ hung bạo trong mắt của sinh linh này rất đậm, nó xé xác Bích Lân

Báo rồi đút thẳng vào mồm nhai nuốt từng miếng lớn, máu tươi đầm đìa không ngừng nhỏ xuống đất.

Có thể nói nó vô cùng hung tàn. Phần lớn chủng tộc càng cường đại càng coi trọng chuyện ăn uống, nói chung đều qua nấu nướng công phu, chỉ có một ít chủng tộc mạnh mẽ vẫn còn ăn sống nuốt tươi như vậy.

Sinh linh càng thuộc dạng này càng đáng sợ bởi vì dã tính của chúng rất nặng, tàn bạo và thô bạo, vả lại đều có thực lực cường đại đến nghịch thiên.

"Rống..."

Nó nuốt chửng Bích Lân Báo rất nhanh, chớp mắt đã ăn hết phân nửa, ném xương cốt còn dính máu xuống đất rồi quay về phía mọi người gầm thét, âm thanh tựa sấm sét.

"Ầm!"

Cổ thụ ở gần đó đều nổ tung, rất nhiều loạn thạch bị đánh bay làm tất cả mọi người đều biến sắc. Sinh linh này quá cường đại, chỉ riêng âm ba (1) đã có lực sát thương to lớn như vậy.

"Ta rất ghét có người đến quấy rầy khi ta đang thưởng thức đồ ăn!"

Cái đầu ở giữa của nó mở miệng nói, tóc đỏ đầy đầu tung bay, trong mắt lóe huyết quang, sau đó lập tức bổ nhào tới. Sát khí cuồn cuộn ngập trời, hắc vụ tràn ngập.

Một gã Người phong ấn bên cạnh Hỏa Linh Nhi xuất thủ, tay cầm một thanh cốt đao màu xanh nhạt bổ về phía trước, vô cùng sắc bén. Đao khí phóng ra hơn mười thước, quét ngang một vòng ép cổ thụ cự thạch vài vạn cân thành bột mịn.

Nhưng tốc độ của sinh linh kia quá nhanh, càng mạnh không gì sánh nổi, chỉ chớp mắt đã xông đến gần, xoạt một tiếng đã giương ra móng vuốt sắc bén. Vuốt sắc đánh vào cốt đao, đánh văng nó ra rồi dùng sức xé. 'Rắc' một

tiếng, một tay của Người phong ấn đứt rời khỏi thân người, máu tươi phù một tiếng phun ra.

Tốc độ của nó nhanh không thể tưởng, lại gan to bằng trời, trước mặt nhiều người như vậy vẫn lao thẳng về phía đối phương. Quá sắc bén và mạnh mẽ, sinh linh này vô cùng hung bạo và cường đại.

Người phong ấn vốn rất mạnh, nhưng chỉ sơ sảy một chút là bị thiệt thòi lớn, hắn không ngờ đối phương lại khí phách và lớn gan như vậy, dám nhảy vào trong đám người mà đánh giết.

Mọi người kinh hô, mấy Người phong ấn bên Hỏa Linh Nhi đều kinh nộ, họ đồng loạt ra tay.

Nhưng sinh linh này rút lui nhanh như gió, nó lập tức phá vây xông ra ngoài, đứng cách đó không xa lạnh lùng nhìn.

“Các ngươi lui đi!” Nhóc Tỳ quát to. Nó lao tới vì cảm thấy đối phương chủ yếu là nhằm vào nó, cảm thấy tính uy hiếp của nó còn lớn hơn.

Sinh linh ba đầu mắt lạnh như băng, nó cũng xông tới cùng Nhóc Tỳ chém giết.

“Phanh!”

Nhóc Tỳ cùng nó cứng chọi cứng đọ một chưởng, phù văn như lửa thiêu đốt vậy, nhanh chóng đan vào nhau, nơi đó ầm ầm một tiếng, bụi bốc lên mù mịt.

Hết thảy cổ thụ đều đổ rạp, mặt đất nứt ra hai vết lớn rộng hai thước vô cùng đáng sợ, cự thạch văng lên trời, mọi người đều lui lại tránh né.

“Rống...” Đầu sinh linh này gào thét, thanh âm như sấm sét làm màng nhĩ mọi người ong ong, đứng vững cũng là chuyện khó khăn.

Nó cùng Nhóc Tỳ chém giết khốc liệt, phù văn nở rộ, hào quang tràn

ngập, khí tức hung sát ngập trời.

Cả hai như hóa thành hai mặt trời nhỏ tỏa ra hào quang rực rỡ không ngừng giao kích, bảo thuật kinh người bao phủ cả một vùng. Đá lớn mấy vạn cân từng khối lại từng khối bắn tung lên trời rồi nát vụn.

“Quá hung tàn, là chủng tộc gì mà lợi hại như vậy?!” Tử Điêu sợ hãi.

“Ta nhớ ra rồi, nó thuộc về một chủ mạch của Linh tộc, thừa kế Vương huyết, vô cùng cường đại.” Sư Tử chín đầu nói.

“Không sai, nó thuộc về Linh tộc, là hậu duệ của Thái Cổ vương mạch mạnh nhất.” Hỏa Linh Nhi gật đầu, mắt to tròn sáng lên. Linh huyết cực ký quý giá, còn có thể giúp ngộ đạo.

Nhóc Tỳ lúc vừa mới tiến vào tiểu thế giới này đã từng giết một cường giả Linh tộc cả người lấp lánh ánh bạc, sau đó trao đổi linh huyết với công chúa Hỏa quốc lấy một trái tim màu tím.

Mọi người rùng mình, sinh linh này tuyệt đối là rất cường đại, nhưng giá trị của nó tất nhiên là vô giá, linh huyết của nó nhất định sẽ càng tinh khiết hơn.

“Phốc!”

Nhóc Tỳ nện một quyền vào vai của sinh vật này. Ngay lập tức vang lên tiếng xương vỡ, máu tươi tung tóe. Đây là tuyệt đỉnh thiên tài trong Linh tộc, thực lực cường đại đến khủng khiếp nhưng vẫn y như cũ bị thương, không địch lại thằng nhỏ hung tàn.

Nó xoay người bỏ chạy, hóa thành một dải bóng mờ. (2)

“Chạy đi đâu, để lại linh huyết!” Nhóc Tỳ thét lớn, đuổi sát đằng sau không bỏ.

“Phốc!”

Nhóc Tỳ chụp một cánh tay của thiên tài vương mạch Linh tộc định chế ngự nó, nhưng không ngờ sinh linh ba đầu cường giả Linh tộc này giãy một cái, cánh tay đứt rời, máu tươi tung tóe. Nó chạy như bay.

Nó vứt bỏ một cánh tay chạy vào rừng, có thể thấy sự tàn nhẫn và quyết đoán của nó, ngay cả lông mày cũng không nhíu lấy một cái.

Nhóc Tỳ thấy thế bèn ném cái tay kia đi, toàn lực đuổi theo. Cường giả Linh tộc này rất nguy hiểm, cần phải thận trọng đối xử nới nó. Nhóc Tỳ lấy kiếm gãy ra định chém chết, bỗng nhiên cường giả Linh tộc nhảy lên một cái, vọt vào vườn thiêng tỏa sương khói mịt mù phía trước rồi biến mất.

“Nó xông vào Bách Thảo viên rồi, không dùng phù văn và bảo cụ được, ở chỗ đó gần như vô dụng, thật là một vùng đất khó mà tưởng tượng nổi.” Hỏa Linh Nhi nói.

Mọi người trong lòng run sợ, khu vực này quả thật nguy hiểm, vừa mới vào đã gặp một thiên tài mạnh mẽ của Linh tộc, người thường gặp nó tuyệt đối khó tránh khỏi cái chết.

“Ngũ lão, ngươi không sao chứ?” Hỏa Linh Nhi tỏ vẻ quan tâm. nguồn

Một lão già cau mặt, bất quá vẫn còn may, tay gẫy rời vẫn chưa bị hủy, được Nhóc Tỳ đoạt lại. Nhưng thiên tài Linh tộc lại bị giật đứt một tay.

“Đúng là hậu sinh khả úy.” Lão già than thở, cường giả trong số hậu bối thiên tài làm lão sinh lòng sợ hãi. Lão nối cánh tay cụt. Chỉ cần đắp linh dược là không sao, có thể liền lại.

“Nơi này quá đáng sợ, chúng ta phải cẩn thận một chút, dám đến Bách Thảo viên tuyệt đối là cường giả cao cấp nhất!” Chim Loan năm màu nói.

Trên thực tế thì đúng là như vậy, dám tới nơi này đều là những người mạnh nhất, thậm chí có con non thuần huyết của Thái Cổ mãnh thú.

“Linh tính của cánh tay này quá mạnh mẽ, có khí tức của linh huyết, có

thể ngưng luyện được đó!” Một gã Người phong ấn đứng gần đó tỏ ra kinh hãi. Cánh tay cụt kia phát sáng, khí lành lượn lờ, huyết khí tràn ngập.

“Rống...”

Từ trong rừng rậm vọng ra tiếng gầm hung bạo, có sinh vật đang chiến đấu kịch liệt. Ở đâu đó cổ thụ gãy đổ, núi đá tan tành, cảnh tượng thật kinh người.

“Đây là hoàn toàn dùng thân thể đối kháng ư? Quá kinh khủng, cho dù không phải là thuần huyết thì cũng không kém bao nhiêu.” Tất cả mọi người đều biến sắc.

Nhóc Tỳ lộ vẻ ngưng trọng: “Các ngươi rời đi trước, chớ vào Bách Thảo viên.”

Một khi tiến vào vườn thiêng phù văn và bảo cụ đều không dùng được. Cảnh giới của Người phong ấn dù cao tới đâu cũng không được, ở đây hoàn toàn có khả năng có mãnh thú non lui tới.

Mọi người gật đầu, chỗ này là nơi người có thân thể mạnh mẽ tranh đoạt, sinh linh bình thường không thể bước vào.

Giống như Thiên Cốt Cấm Khu, chỉ có người có trình độ phù văn rất cao thâm mới có thể đến thử thời vận tìm kiếm thiên cốt, bằng không người khác đi vào sẽ bị phù văn thần bí xé nát.

Đám Hỏa Linh Nhi, Sư Tử chín đầu rất quyết đoán, họ rất nhanh rời đi sau khi hẹn nơi gặp lại với Nhóc Tỳ.

“Ô ô...”

Xa xa tiếng ma điểu vọng lại, so với quỷ khóc cũng không khác là mấy. Đây là sinh linh sống trong tiểu thế giới Thượng Cổ, nơi nào hễ xuất hiện loài ác điểu này chỗ đó chắc chắn xảy ra tai kiếp máu chảy đầu rơi.

Nhóc Tỳ lên đường đi về phía Bách Thảo viên, nơi đó hào quang lấp lánh, nhìn vào bên trong loài thực vật gì cũng có, một mùi hương ngào ngạt xộc vào mũi.

Cảnh trong vườn như mộng như ảo, rất không chân thực, cho dù cây cỏ bình thường sinh trưởng tại đây cũng đều tỏa sáng long lanh, hào quang tản mát.

"Tương truyền đây là dược viên của chư thánh, thần thổ rải đều, xem ra cũng không nhất định là lời đồn thất thiệt." Nhóc Tỳ tự nhủ.

Nó đi thẳng tới, vừa mới tiến vào thân thể liền chấn động, nó cảm thấy có một loại áp lực, mảnh không gian này có một loại lực lượng quỷ dị làm cho hư không dường như bị vặn vẹo.

"Từ trường thật đáng sợ!" Thế nhưng điều làm nó nghi hoặc là cây cỏ không bị thương tổn.

Nó từng bước một đi về phía trước, cảm giác thấy áp lực càng ngày càng mạnh, cuối cùng giống như trên lưng cõng một ngọn núi khi đi về phía trước, xương cốt trong người rung động lách cách lách cách.

Nhóc Tỳ hít sâu một hơi. Cả người nó sáng rực lên, bảo cốt phát sáng, sau đó lại yên tĩnh trở lại, thân thể triệt để ổn định xuống, mỗi bước chân đều mạnh mẽ vững vàng, tốc độ ngày càng nhanh đi sâu vào trong.

Đây chỉ là ngoại vi, từ trường không phải là kinh khủng nhất. Ở trung tâm mới là nơi trí mạng, mà Bất Lão Thần Tuyền cũng vừa vặn ở nơi đó.

"Xích."

Ở đằng xa một thân ảnh lóe lên, chân đạp lên mặt đất thình thình rung động, khí tức kinh người, đá lớn cũng bị giẫm nát.

"Tất Phương!"

Nhóc Tỳ sửng sốt, đó là một con thần điểu màu xanh điểm xuyết vằn đỏ, hào quang long lanh, thần kỳ không gì sánh được. Nó đã từng thấy qua, không ít người suy đoán có thể nó là thần điểu thuần huyết!

"Phốc!"

Đột nhiên một dây leo tím quấn vào tay Nhóc Tỳ như rắn độc, gai độc trên bề mặt nhô ra cố đâm vào cơ thể nó, khí tức kinh người.

Đây là một loại linh dược trong Thần viên (3), chẳng ngờ đã thành tinh sinh ra linh trí, chủ động tấn công giết chết người xâm nhập.

Nhóc Tỳ gồng cứng tay, sau đó cố sức xé ra. Dây leo tím thét chói tai như lệ quỷ, đáng sợ vô cùng.

"Tha cho ta đi, ta không dám nữa!" Nó trông giống như giao long tím dài đến mười thước, toàn thân trong suốt, có linh tính vô cùng, cắm rễ trong một khe trên nham thạch.

Nhóc Tỳ kinh ngạc gạt nó ra khỏi cánh tay, ném xuống đất rồi chăm chú quan sát.

"Xích."

Đột nhiên sau gáy nó có tiếng gió, một nhánh khác của dây leo tím vọt tới giống như một chiến mâu vậy, đâm thẳng vào đầu Nhóc Tỳ.

"Phanh!"

Nhóc Tỳ phản ứng rất nhanh, khi nhánh cây chạm vào tóc thì bắt được, lần này nó cũng chẳng nói gì, hai tay dùng sức giật một cái đứt đoạn.

"A..." Dây leo tím rên rỉ, sau đó bị nhổ tận gốc, triệt để gãy nát.

"Đừng giết ta, chuyện này chẳng liên quan gì đến ta." Một gốc cây già cạnh đó run rẩy mở miệng nói.

“Thật quái dị a, cái vườn này trồng mấy thứ linh tinh gì vậy?” Nhóc Tỳ rất hiếu kỳ, có không ít cây cối có linh trí không ngờ biết nói.

Nó bước về phía trước tiện chân đá một cước, không ngờ rước lấy một tiếng kêu to. Đó là một tảng đá đang nhe răng nhếch miệng sợ hãi gào khóc: “Cậu bé hung tàn, ta chỉ là một tảng đá, không ăn được đâu!”

“Ủa, một tảng đá cũng biết nói sao, chẳng lẽ ngươi là Tế Linh, trong người có bảo huyết?” Nhóc Tỳ sáng mắt, ngồi thụp xuống nhấc tảng đá lên.

“Ta không có bảo huyết, chẳng qua sinh sống tại Thần viên nên dính một chút phấn hoa của Thông Linh Thần Hoa, vì vậy có thể mở ra linh trí, có thể nói chuyện.”

“Thông Linh Thần Hoa là cái gì?”

“Là một loại thánh dược, ngươi nhanh đi tìm đi, có vài con sinh vật thuần huyết đã tiến vào rồi đó. Nếu chậm ngươi sẽ chẳng được gì.” Tảng đá sợ Nhóc Tỳ thật sự ăn nó.

“Binh” một tiếng, Nhóc Tỳ gõ cho nó một cái, sau đó nắm trong lòng bàn tay bước nhanh về phía trước: “Ngươi nói cho ta nghe một chút về những gì xảy ra trong Thần viên.”

Chú thích:

(1) sóng âm

(2) nguyên văn: tàn ảnh (tốc độ nhanh quá nên chỉ trông như một dải bóng mờ, giống như cánh quạt đang quay)

(3) viên = vườn, Thần viên tức là Bách Thảo viên

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 154: Vườn Thuốc

Nơi đây giống như chốn bồng lai.

“Nhẹ tay một chút, đừng bóp nát, chớ có bạo lực như vậy a. Những gì cần nói ta đã nói hết, ta chỉ là một khối Ngoan Thạch (1), được Thông Linh Thần Hoa điểm hóa nên mới có thể mở miệng nói chuyện. Trong quá khứ ta ngây ngô ngu dốt, thật sự không biết lai lịch của Thần viên.”

Hòn đá lớn bằng đầu người này đang nhe răng nhếch mép gào khóc ầm ĩ, nó luôn cảm thấy lọt vào tay thằng nhỏ hung tàn này không an toàn chút nào, lúc nào cũng có thể vỡ làm bốn mảnh.

“Chỉ là một cây hoa thôi, sao lại có hiệu quả thần kỳ như vậy?” Nhóc Tỳ không tin.

“Đương nhiên rồi, nó chính là thánh dược a, trên đời này thật khó kiếm. Loại địa bảo này mỗi cây đều có dược hiệu kinh khủng, nó được xưng là Thông Linh Thần Hoa nên tự nhiên có thể điểm hóa cho tất cả những sinh mệnh sơ cấp u mê vô tri sinh ra linh trí. Vì được mệnh danh là thông linh nên đối với cường giả các ngươi cũng có lợi ích rất lớn, làm cho các ngươi tìm hiểu đại đạo dễ dàng, ngộ ra bảo thuật.”

Tảng đá này thật sự là có miệng có mắt, lại còn biết di chuyển phát ra âm thanh soàn soạt soàn soạt, lúc này nó mặt ủ mày ê chỉ mong Nhóc Tỳ buông tha cho nó.

“Vậy hả, ta không ngờ thánh dược lại lợi hại như thế, ở trong vườn thuốc này rốt cuộc có bao nhiêu cây thánh dược?”

“Bao nhiêu cây? Đến cả Thái Cổ thần sơn nếu có một cây cũng rất may mắn rồi, ở chỗ đó rất có thể có Cùng Kỳ, Đào Ngột, Thao Thiết các loại Thái

Cổ hung thú chiếm cứ, người thường căn bản không thể tiếp cận. Ở đây không có thần ma thủ hộ mà vẫn có một cây thánh dược coi như là nghịch thiên rồi. Đương nhiên cũng có thể ta không biết nhiều, dù sao cái vườn này cũng rất lớn. Nghe nói trước đây quả thật có hai ba gốc thánh dược lâu năm, chỉ có điều đã nhiều năm chưa xuất hiện, có khả năng đã thoát khỏi tiểu thế giới này."

Hòn đá hỏi gì đáp nấy, ngoài ra còn kể thêm một đống thứ linh tinh, tỏ vẻ vô cùng hợp tác.

"Theo như lời ngươi gốc Thông Linh Thần Hoa này về sau đi vào vườn linh dược?" Ngóc Tỳ tò mò, đồng thời cảm thấy hòn đá lanh lợi này có vẻ biết hơi nhiều.

Tảng đá nói: "Phải nói là về sau mới sinh ra. Ta nghe cây cổ thụ kia nói thánh dược vốn chỉ là một gốc bảo dược hiếm thấy, sau đó nó rơi vào trong Bất Lão Tuyền, chiếm được vô số tinh hoa nên cuối cùng đột phá trở thành một loại Thông Linh Thần Hoa, trở thành thánh dược trân quý nhất."

Nhóc Tỳ lập tức trợn tròn mắt, nó dùng sức lắc hòn đá mà hỏi: "Mau nói cho ta biết, Bất Lão Tuyền ở chỗ nào?"

"Đừng lắc, sắp vỡ rồi! Bất Lão Tuyền ở chỗ sâu nhất của vườn linh dược, ngươi tự đi tìm đi, dù sao ta cũng chưa từng thấy qua."

"Hòn đá nhỏ nếu ngươi dám gạt ta, sau này ta sẽ trị tội ngươi." Nhóc Tỳ nắm hòn đá trong tay, không ngừng dùng sức bóp, nhưng nó phát hiện tảng đá dù miệng vẫn gào oa oa nhưng lại rất cứng rắn.

"Ai rình trộm ta?" Nhóc Tỳ nhẹ giọng lẩm bẩm, sau đó nó lặng lẽ ném ngoan thạch ra ngoài.

Kết quả hai tiếng 'A a' đồng thời vọng lại, một tất nhiên là của hòn đá, tiếng còn lại của một vị thiên tài mạnh mẽ bị đập trúng trán, máu chảy như suối.

“Ta không trêu chọc ngươi, tại sao lại công kích ta?” Đó là một sinh linh kỳ dị, thân người đầu chim, sau lưng có một đôi cánh chim, toàn thân lóng lánh hào quang màu tím. Lúc này nó đang nổi giận, trên trán sưng một cục bướu lớn.

“Thật là rắn chắc a!” Nhóc Tỳ lẩm bẩm, nó đương nhiên là nói tảng đá kia, nện lên người một con Thái Cổ di chủng cực mạnh nhưng bản thân lại chẳng hề nứt vỡ.

Nhưng sinh linh kia nghe thấy thế lại cảm thấy bị xúc phạm, nó nghĩ mình đang bị nhạo báng nên lập tức rống to vọt tới chỗ Nhóc Tỳ.

Nó đến từ Vũ tộc, tuy chỉ là một chi phụ nhưng nó bị biến dị nên mạnh hơn cả chủ mạch vương tộc, thực lực mạnh mẽ. Nó giương ra đôi cánh màu tím, tựa như lôi điện tấn công tới.

“Ta đâu có nói ngươi, ta đang nói tảng đá kia thật cứng rắn.” Nhóc Tỳ giải thích.

“Đừng nói nhảm!” Cường giả Vũ tộc phát uy, đầu chim há mỏ định phóng điện quang, nhưng nó lại quên chỗ này là Thần viên, chẳng phun ra được bất kỳ cái gì.

Ầm ầm một tiếng, nó ứng biến trái lại cũng nhanh, một cánh bổ tới như một thanh thiên đao màu tím, gió mạnh kinh người làm mặt đất đều bị cắt ra.

“Đương!”

Nhóc Tỳ phòng ngự bị động, nó che cánh tay trước ngực nói: “Ta không cố ý.”

Cường giả Vũ tộc đời nào tin Nhóc Tỳ, nó cười lạnh liên tục: “Ta đói bụng, nếu ngươi có thành ý thì bồi tội bằng thân thể đi.”

“Đây là ngươi đang ép ta, thật tiếc lại là hình người!” Nhóc Tỳ thở dài.

Chiến đấu bạo phát, lúc này nó cũng không nương tay, ngón tay xòe như bánh xe không ngừng công kích về phía trước, sau mười hiệp lông chim màu tím bay múa đầy trời.

Cường giả Vũ tộc kêu to, hai cánh trụi lủi, lông chim đều bị nhổ sạch lộ ra thân hình, thoạt trông vô cùng chật vật.

Nó quay đầu bỏ chạy, nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ bị nhổ hết lông, đây chính là tiết tấu chuẩn bị vào nồi a, nó cũng không muốn bị một thiếu niên Nhân tộc ăn thịt.

"Tha cho ngươi một lần." Nhóc Tỳ thở phì phò, không 'hạ khẩu' (2) được nên tiếc nuối.

Trên mặt đất hòn đá kia đang lặng lẽ lăn định chạy trốn, kết quả bị Nhóc Tỳ thẳng chân đạp lên, sau đó nó nhấc lên nói: "Ta thấy ngươi rất cứng rắn đó, ở đây không dùng được bảo cụ, tạm thời mượn ngươi dùng một lát."

"Đừng mà!" Ngoan thạch kêu thảm thiết.

Thần viên này rất lớn, hào quang chói ngời, lúc đầu chỉ nhìn thấy một ít bảo dược tản mạn khắp nơi, nhưng khi thâm nhập đến bên trong vườn thuốc thì cuối cùng cũng có sự khác biệt.

"Thơm quá đi thôi!"

Hương thơm ngào ngạt xộc vào mũi, phía trước giống như là biển linh khí, thần hà bay múa, tinh khí cuồn cuộn vô cùng rực rỡ, hào quang chói lọi lan tỏa.

Nơi này đích thực là Thượng Cổ vườn thuốc, cho đến nay vẫn còn linh vật sinh trưởng chẳng biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng, có rất nhiều cổ dược chết già hóa thành đất mùn, sau đó lại tiếp tục nảy mầm, tiếp tục sinh trưởng.

Linh khí dâng trào hóa thành hải dương làm lòng người chấn động.

Ngay cả vườn thuốc của Nhân Hoàng cũng không có nhiều bảo dược như vậy, quang huy mãnh liệt rực rỡ bốc lên, khí lành che phủ.

"Ta cảm thấy thật hạnh phúc như đang lạc vào thế giới thần thoại!"

Nhóc Tỳ thực sự sợ đến ngây người. Nhiều linh dược như vậy, một cây lại một cây cách nhau vẻn vẹn chỉ vài thước, ở giữa xen lẫn dị thảo, hương thơm xộc vào mũi.

Phải biết rằng ở bên ngoài mỗi linh sơn chỉ có thể sinh trưởng một cây linh dược, ở chỗ này lại nhiều như vậy. Vườn thuốc rất lớn, cổ dược mọc thành từng mảng, hào quang long lanh rực rỡ, hương thuốc ngào ngạt làm người mê say.

Nhóc Tỳ cất bước nhanh chóng phóng về phía trước.

Nhưng càng đến gần, trường vực (3) kỳ diệu đó thoáng một cái tăng vọt hơn mười lần làm cả người nó cứng ngắc, các khớp xương trong người lần thứ hai phát ra âm thanh, thân thể chịu áp lực rất lớn.

Nếu cường giả bình thường đi tới chỗ này khẳng định sẽ nổ tung, không gian nơi này phảng phất như bị vặn vẹo, có một dạng sức mạnh bí ẩn đáng sợ đang lưu chuyển.

"Mạnh thật, đây là ngăn cản người vào hái thuốc mà." Nhóc Tỳ nhẹ giọng, nó đối đầu với áp lực to lớn mà tiến về phía trước, điều này chẳng thể làm khó được nó.

Rốt cục cũng bước vào vườn thuốc, nó cảm thấy toàn thân ngất ngây, từng đợt linh khí hóa thành mây tía cuộn trào mãnh liệt mà đến, bao phủ nó, tựa hồ đưa nó vào trong một vùng biển thần kỳ.

Linh khí quá đậm đặc, gần như hóa thành dạng lỏng chảy xuôi. Nhóc Tỳ há to miệng hô hấp, thở ra hít vào tinh khí, lỗ chân lông không ngừng có ánh sáng vào ra, cả người phát sáng lóng lánh tựa như đúc bằng thần kim (kim = kim loại).

“Của ta, của ta, tất cả đều là của ta!” Nhóc Tỳ quá hưng phấn đến nỗi ngã lộn nhào một cái. Nhiều linh dược như vậy, ăn một cây vứt hai cây thì vẫn còn thừa.

Sau đó nó lại thấy rầu rĩ. Cả vườn thuốc tuy vài thước mới có một gốc, nhưng số lượng tuyệt đối là kinh người nha, nhiều như vậy làm thế nào mang hết đi?

“Nếu có thể dùng túi Càn Khôn thì tốt quá.” Nó mặt ủ mày ê, nhiều linh dược như vậy mà không hái hết thì theo quan điểm của nó sẽ bị thiên lôi đánh.

“Ta ăn ta ăn, ta ăn hết!” Thằng nhỏ hung tàn chưa bao giờ tỏ ra lãng phí, nó lập tức nhào về phía một bụi Xích Lan. (*xích = đỏ sẫm)

‘Ầm’ một tiếng, nó bị đánh bay, thân thể run rẩy, xương cốt kêu răng rắc, nếu thân thể nó không đủ mạnh mẽ có lẽ đã bị gãy xương đứt gân.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Nó kinh ngạc xoa xoa hai tay, cảm thấy một cơn đau nhức.

“Làm ơn đừng mang ta đến gần!” Hòn đá nhỏ kêu thảm.

Nhóc Tỳ nghe thấy thế lập tức ném nó vào bên cạnh bụi cổ dược, kết quả một màng rung động dập dờn đánh bay nó ra.

“Oái, vỡ vụn rồi, vỡ vụn rồi, có ai cứu mạng a!” Nó hét thảm, nhưng trên thực tế chẳng hề nứt một vết.

“Lạ ghê, trường vực ở những nơi có linh dược sinh trưởng mạnh khác thường, ở đây chẳng lẽ có cấm trận thần bí thủ hộ vườn thuốc ngăn ngừa người ta ngắt lấy?” Nhóc Tỳ lẩm bẩm.

Nó đi về phía trước, lần này chú ý phòng bị, chậm rãi thò hai tay hướng về Xích Lan nhổ lên.

Sức mạnh quỷ dị xuất hiện, đó là trường năng (4) gần như bạo động đánh bật tay nó ra. Đây tuyệt đối là một kích rất mạnh, ngang với lúc chiến đấu với Bạch Hổ và Đại Bằng.

Nhóc Tỳ không tin tà ma, nó dốc hết sức quanh đó tìm cách, không đào được bụi linh dược này không buông tay.

"Ầm!"

Nó lấy được nhưng linh dược lại bể nát, còn nó bị một sức mạnh thần kỳ đánh ngã văng ra ngoài, khí huyết nhộn nhạo, khóe miệng rỉ một dòng máu nhỏ.

"Trường vực rất mạnh, đúng là hà hiếp người quá đáng!" Nhóc Tỳ căm giận.

May mắn duy nhất là gốc linh dược kia cũng không bị trùng kích mạnh quá, tuy rằng nát vụn nhưng vẫn còn ăn được. Nó lấy tay áo cuốn một vòng đem tất cả mảnh vụn bay lả tả gom lại, sau đó há mồm ăn vào.

"Ăn một gốc linh dược lại phải trả giá một ngụm máu, thật là làm cho người ta tức chết." Nhóc Tỳ căm phẫn.

Kế tiếp nó ăn liên tục bốn gốc linh dược, kết quả là hai lần khóe miệng trào máu, dẫu cho thân thể nó mạnh mẽ, luyện hóa linh dược sẽ phục hồi rất nhanh nhưng vẫn rất buồn bực.

Vườn thuốc lớn như vậy, chẳng lẽ phải nhờ đến thổ huyết mới có thể ngắt được?

"Cho dù đúng như vậy ta cũng muốn ăn!"

Trong đời của thằng nhỏ hung tàn chưa từng có chuyện lãng phí như vậy, nó ói bốn ngụm máu, ăn tươi chín cây linh dược.

Nó tiến về phía trước chuẩn bị tìm kiếm bảo dược trân quý nhất, nhìn tất

cả cây quý trong vườn tỏa ra đủ loại sắc màu rực rỡ lòng Nhóc Tỳ xoắn xuýt không gì sánh được. Tại sao lại không thể ngắt đi toàn bộ chứ?

Đột nhiên mùi máu tươi xộc vào mũi làm nó choàng tỉnh, nó nhìn thấy một thi thể bên cạnh một đám cây thuốc.

"Chính là nó!" Đó chính là cường giả Vũ tộc vừa đánh một trận với nó cách đây không lâu, vậy mà nay chỉ còn lại nửa thi thể, phần còn lại bị sinh linh khác ăn mất!

"Chỉ thoáng một cái mà đã bị người ăn thịt?" Trong lòng nó chợt nặng nề, cường giả Vũ tộc này tuyệt đối không kém cỏi, vậy mà trở thành đồ ăn trong mâm của kẻ khác, mà còn bị ăn sống!

Tiếp tục đi về phía trước, bốn bộ hài cốt liên tục xuất hiện, máu tươi đã khô cạn, có lẽ đã chết được một hai ngày. Khi thi thể thứ năm xuất hiện nó rùng mình, đó chính là cường giả Linh tộc đã từng kịch chiến với nó, bị nó đánh gãy rời một tay.

"Nó cũng chết, rõ ràng rất mạnh mẽ a." Nhóc Tỳ nhíu mày.

Những điều này cũng không làm cho nó dừng bước, chỉ làm nó càng cảnh giác, từng bước một hướng về chỗ sâu trong vườn thuốc, nếu như đoán không nhầm thì phía trước có yêu nghiệt cực kỳ khủng bố.

"Đừng đi nữa, sắp đụng phải sinh linh thuần huyết rồi!" Tảng đá kia nhắc nhở với vẻ mặt cầu xin.

Sau khi đi thêm một đoạn hai mắt Nhóc Tỳ sáng rỡ bởi vì nhìn thấy vài sinh linh ở phía trước, chừng bảy tám con đang hái thuốc, miệng không ngừng hộc máu.

Trên mặt đất vẫn còn hơn mười bộ thi thể, hiển nhiên không chịu nổi loại trường vực này mà chết.

"Ngươi lại đây, nhanh đi hái thuốc!" Một tiếng gào thét vọng lại, lớn

tiếng quát hét Nhóc Tỳ.

Đó là một sinh vật hình người, toàn thân phủ một lớp lông dày màu vàng dài đến một thước sáng lóng lánh lóa mắt, trên đầu có một cặp sừng giao cũng màu vàng, mũi nhọn lập lòe.

“Hoàng Kim thú?” Nhóc Tỳ giật mình. Tục truyền loài sinh vật này chỉ có thể gặp trong Thái Cổ Thần Sơn, là nô phó hầu hạ mãnh thú thuần huyết.

Dù chỉ là nô bộc nhưng chúng so với mãnh thú mạnh mẽ hơn nhiều, gần bằng thần thú bán huyết. Chim thần hoặc mãnh thú Thái Cổ ban cho chúng huyết mạch đáng sợ và thần thông vô lượng của mình.

Như con Hoàng Kim thú này lời đồn về nó không phải vô căn cứ. Nó vô cùng mạnh mẽ, như một vầng thái dương màu vàng tỏa sáng, ánh sáng lóa mắt, khí tức hung thần ngập trời, đứng ở đó làm kẻ khác sợ run.

Nhóc Tỳ lộ vẻ ngạc nhiên: “Các ngươi đang liên thủ hái thuốc à?”

“Đều hái cho chủ nhân của ta, ngươi nhanh lên!” Hai mắt Hoàng Kim thú như đèn vàng, thanh âm nặng nề quát nạt Nhóc Tỳ.

“Cái gì? Đều hái cho một người, vậy ta yên tâm rồi, nộp tất cả thuốc lên đây!” Nhóc Tỳ chìa tay về phía Hoàng Kim thú đòi linh dược.

“Ngươi nói gì?” Nó lập tức rống to như sấm sét khiến cả đất trời rung chuyển.

Cùng lúc đó một giọng nói lạnh lùng khác cũng truyền đến: “Ai muốn đoạt linh dược của ta?”

Âm thanh nhỏ nhẹ không cao nhưng làm lỗ tai mọi người rung động đau nhức, có một loại lực xuyên thấu đáng sợ, hiển nhiên đây là một sinh linh chí cường kinh khủng.

“Ta!” Nhóc Tỳ trả lời.

Nó nhìn về phía chỗ sâu trong vườn thuốc, nơi đó có thánh quang kim sắc tràn ngập giống như sóng biển màu vàng đang bốc lên trời, khí lành từng luồng từng luồng bao phủ nơi đó.

“Bất Lão Tuyền!” Nhóc Tỳ giật mình.

Nơi đó có một tuyền trì (5) chỉ rộng một trượng vuông đang dậy sóng vàng, rực rỡ đến chói lòa, ráng lửa như nước tựa hồ che phủ cả đất trời. Vài sinh linh đang vây quanh, định đến gần giành lấy nước trong thần tuyền.

Chú thích:

(1) ngoan thạch: cục đá ngốc nghếch

(2) tác giả thay vì viết ‘hạ thủ’ (xuống tay, ra tay) lại dùng từ ‘hạ khẩu’ (khẩu = miệng), có lẽ do tính Nhóc Tỳ tham ăn.

(3) đại khái là vùng không gian có một đặc điểm nào đó, thí dụ như từ trường, trọng trường...

(4) năng lượng của trường vực

(5) vũng, ao do suối tạo ra

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Cái ao rộng một trượng vuông này tỏa ra quang huy quá mãnh liệt và rực rỡ giống như vầng thái dương màu vàng chói mắt, trong đất trời ráng lửa mênh mông, khắp nơi đều là ánh vàng.

Mấy sinh linh đó hình người có, loài chim có, loài thú cũng có, chúng đang cố sức tiến về phía trước hòng đến gần Bất Lão Tuyền. Bên trong ao sóng vàng dâng ngập trời quá rực rỡ, vì vậy chỉ có thể nhìn thấy đường viền thân thể của chúng.

Nhóc Tỳ híp mắt lại, lộ vẻ tươi cười hớn hở. Cuối cùng nó cũng không đến quá trễ, những sinh linh này còn chưa chiếm được cái gì. Bởi vì trường vực ở khu vực xung quanh thần trì kinh khủng nhất nên mấy sinh linh cường đại đó cũng khó mà tiếp cận nhanh chóng được, vẫn còn ở ngoài mấy trượng.

Nó ước lượng ngoan thạch trong tay, nhắm vào mấy người kia, rất muốn lập tức đập tới đánh bay toàn bộ.

“Cứu mạng, đừng làm thế, nếu ta rơi vào đó sẽ lập tức vỡ vụn!” Tảng đá gào khóc ầm ĩ, nó thực sự sợ hãi.

“Nhân loại, ngươi có biết đang nói chuyện với ai không? Còn không mau hái thật nhiều linh dược chuộc tội nặng của mình, bằng không tất sẽ có đại nạn sát thân!” Hoàng Kim thú quát.

Nó cao đến một trượng, toàn thân lông vàng dày cộm giống như một ngọn lửa màu vàng hừng hực thiêu đốt, ngay cả con ngươi cũng có màu vàng, bắn ra hai luồng ánh mắt sắc bén.

Nhóc Tỳ liếc xéo nó, sau đó lại nhìn mấy thân ảnh bên cạnh thần trì, tìm một tảng đá xanh lớn ngồi xuống, chống cằm chăm chú nhìn, tựa như chẳng thèm để ý đến việc khác.

Bất chợt đôi mắt to của nó lanh lợi hẳn, thậm chí giống như phường trộm cắp, thỉnh thoảng còn cười vui vẻ vài tiếng. Nó đã quyết định chuẩn bị 'Thu thuế' ở chỗ này.

"Thiếu niên Nhân tộc, ngươi đang định tìm chết hay sao, nói chuyện với ngươi ngươi có nghe không?!" Hoàng Kim thú quát, tròng mắt phun ra hai ngọn lửa màu vàng.

"Om sòm!" Nhóc Tỳ đột nhiên phát lực ném mạnh khối ngoan thạch kia ra ngoài.

"A!"

"Rống!"

Một tiếng hét thảm cùng một tiếng gào thét đồng thời vang lên. Ngoan thạch kêu đau thật to mà Hoàng Kim thú thì hốc mắt lại chảy máu, lông mày rạn nứt, máu tươi nhỏ giọt. Nó giận giữ lồng lộn như sấm sét.

Nó là Thần bộc (1) ở Thái Cổ Thần Sơn, thân phận và địa vị cực cao, chỉ cần đi ra ngoài các tộc lớn hùng mạnh đều phải lễ kính đối với nó, vậy mà lại bị một thiếu niên ném đá vỡ đầu, thật đúng là làm cho người ta cảm thấy thật hoang đường.

Mà điều không thể tha thứ được là hòn đá này lại quá cứng rắn, đập cho nó chảy máu không ngừng, một bên mắt lờ mờ.

Nhóc Tỳ khá ngạc nhiên, hòn đá kia quả nhiên không bình thường. Theo như nó đoán có chút cổ quái, thật sự là quá cứng rắn, ngay cả Hoàng Kim thú cũng đập đến bị thương.

"Ui da..."

Ngoan thạch lăn lộn trên mặt đất không ngừng tru tréo, ra sức gào khóc kêu đau.

Hoàng Kim thú thấy thế lại càng tức giận. Bị một thiếu niên Nhân tộc đập một cái còn chưa tính, ngươi cái hòn đá rách này vậy mà đã không vỡ còn ở chỗ này lăn lộn, chẳng lẽ đang giễu cợt người sao?

Nó thò một cái chân to tướng ra thẳng thừng đạp xuống.

"Cứu mạng a!" Ngoan thạch kêu thảm thiết. Lập tức lăn lông lốc đến bên người Nhóc Tỳ.

"Ngươi so với bảo cụ còn cứng rắn hơn, đúng là không tệ." Nhóc Tỳ hai mắt lấp lóe vẻ ngạc nhiên.

"Muốn chết!" Hoàng Kim thú lao tới cực nhanh, bộ lông màu vàng kim phủ khắp người dầy cả thước tỏa sáng long lanh.

"Ông!"

Nhóc Tỳ vung tay lần thứ hai, lại dùng hòn đá đập ra. Một tiếng bịch vang lên, chỗ trên cằm Hoàng Kim thú chếch lên một chút có máu chảy dài, tiếng rên rỉ điếc tai.

Tất nhiên là ngoan thạch đang gào rú, hơn nữa sau khi rơi xuống nó lăn lộn khá nhiệt tình, miệng kêu rên: "Đau chết mất thôi, đau chết mất thôi!"

"Tiên sư nhà mày!" Hoàng Kim thú thiếu chút nữa thì chửi ầm lên. Nó bụm quai hàm, cảm thấy đau như khoan vào tim, nó còn không kêu đau mà cái hòn đá rách kia lại gào khóc thảm thiết như mổ lợn.

Mà quá quắt nhất là nó chảy máu ròng ròng mà hòn đá rách kia lại chẳng có vết nứt nào, hoàn hảo không sứt mẻ gì nhưng lại kêu khóc như trời sập làm Hoàng Kim thú giận đến thất khiếu phun khói trắng.

Nhóc Tỳ gãi đầu rất vui vẻ, nó càng có vẻ tự luyến: "Tay nghề của ta càng ngày càng khá, bách phát bách trúng a!"

"Tảng đá chết tiệt!" Hoàng Kim thú rống giận, mức độ thù hận của nó

đối với ngoan thạch tăng vọt, mau chóng trở nên ngang bằng với Nhóc Tỳ.

"Cứu mạng a!"

Hòn đá lăn như bay trốn chạy.

Bây giờ nó đã khôn ra rồi, nhằm một hướng khác mà chạy. Nó định trốn nhưng Nhóc Tỳ đã sớm có chuẩn bị, thằng bé vọt tới chỉ để lại một dải bóng mờ, một tay bắt nó lại.

Sau đó lại một tiếng bịch lần thứ ba, lần này đập trúng sống mũi Hoàng Kim thú. Chỉ nghe rành rành 'Rắc' một tiếng, kế tiếp ngoan thạch kêu rên, sau khi rơi xuống lăn lộn trên mặt đất.

"Vỡ vụn rồi, vỡ vụn rồi, đau chết mất, đau chết mất!"

Ngoan thạch tru lên thống khổ như bị vỡ thành tám khối.

Hoàng Kim thú bụm mũi mà nước mắt chảy dài, thật sự đau quá, đau khó có thể chịu đựng nổi. Nó có cảm giác trước mắt tối sầm lại, cẩn thận sờ soạng sống mũi, rồi nó nổi điên.

"Tảng đá chết tiệt!"

Chỉ thiếu chút nữa là nó bị tức chết. Ngoan thạch căn bản không hề vỡ nát, thậm chỉ một vết rạn nhỏ cũng chẳng có, vẫn y nguyên như cũ, chỉ có nó là gãy sống mũi.

Hoàng Kim thú một mặt đá ngoan thạch, một mặt lao về phía Nhóc Tỳ. Nó chịu đựng thế là quá đủ rồi, còn chưa thực sự giao chiến đã bị thương nặng, đây là một điều vô cùng nhục nhã.

Thần bộc rất cường đại, đặc biệt là nó có thần thông vô lượng do chiếm được truyền thừa trong Thái Cổ Thần Sơn, chỉ cần nó thành niên là đánh đâu thắng đó.

Thế nhưng ở chỗ này không thể thi triển bảo thuật, nó chỉ có thể dựa vào

sức lực thần thú bán huyết.

“Không ổn, tảng đá kia không đơn giản đâu, đập một lần là trúng một lần, lại cứng rắn như vậy, cực kỳ giống Đả Thần Thạch trong truyền thuyết!”

Bên cạnh Bất Lão Tuyền có sinh linh nói nhỏ.

“Từ xưa đến nay Đả Thần Thạch chỉ có vài khối mà thôi, đều bị Thượng Cổ đại năng lấy đi luyện chí bảo, làm sao có thể còn sót?” Cũng có sinh linh tỏ vẻ nghi ngờ.

Ngoan thạch kêu rên, cấp tốc tránh né cái chân màu hoàng kim to lớn, nó nhằm hướng một cái hố chui vào định bỏ chạy.

“Đừng sợ, nó chẳng làm gì được ngươi, để ta giúp ngươi hả giận!” Nhóc Tỳ thò tay vào mò mẫm, ‘Phanh’ một tiếng đã móc nó ra.

Lần này nó đích thân cầm ngoan thạch coi như cục gạch nhằm Hoàng Kim thú đập túi bụi không ngừng như mưa giông gió giật.

Nó đại chiến với Thần bộc vô cùng kịch liệt làm cho khói bụi mịt mù bốn phía, vườn thuốc nứt nẻ, ngay cả một ít linh dược cũng bị lan đến. Cũng may trường vực ở đây mạnh kinh người, bọn chúng cũng khó mà thực sự hủy diệt được vườn thuốc.

Hoàng Kim thú rất cường đại, chỗ đáng sợ nhất thể hiện ở bảo thuật truyền thừa nhưng lại không thể thi triển. Tuy nó vẫn rất mạnh nhưng so với Nhóc Tỳ vẫn còn kém một chút. Dù sao nó chỉ là thần thú bán huyết, còn kẻ kia có thể sánh vai với hung thú non thiên giai. Ở chỗ này chỉ duy nhất dựa vào thân thể mà chinh chiến, nó đối mặt với Nhóc Tỳ chắc chắn sẽ bị áp chế.

“A!”

“Ai ui...”

Tiếng kêu thảm thiết cùng với tiếng rống giận dữ vang lên không dứt,

bọn họ ác chiến càng lúc càng náo nhiệt. Ngoan thạch trong tay Nhóc Tỳ gào khóc tê tâm liệt phế như giết gà mổ vịt, đúng kiểu dốc sức kêu rên thảm thiết, nhưng trên thực tế lại là Hoàng Kim thú miệng mũi trào máu.

Nói thật lòng Hoàng Kim thú đối với nó căm hận rất nhanh đã vượt xa đối với Nhóc Tỳ, đây là trần trụi nhạo báng a, đánh nó răng lợi đều văng ra ngoài, máu me đầy đất, thế mà tảng đá một sợ lông cũng chẳng rụng, lại không ngừng gào rú, chẳng phải đang châm chọc nó sao?!

"Xong rồi, xong rồi, ta bị phế rồi!" Ngoan thạch gào to.

Đến lúc này Hoàng Kim thú vừa bị Nhóc Tỳ dùng tảng đá kia quật ngã, đang nằm co quắp trên mặt đất. Nghe thấy câu này nó giận đến mắt mũi trợn trắng, lập tức ngất đi.

"Đừng kêu gào nữa, ngươi đã đập nó hôn mê rồi." Nhóc Tỳ lắc ngoan thạch.

"Chính là ngươi đập, nhưng mà đau chết mất, ai ui..." Thanh âm của nó nhỏ dần, nó nhìn chằm chằm không rời mắt vào Hoàng Kim thú phía dưới.

Nhóc Tỳ thực sự cảm thấy ngạc nhiên. Tảng đá này rất cổ quái, dùng làm vũ khí ở chỗ này thật là thuận tay, đập cái nào trúng cái đó, trăm lần không trượt.

Mấy sinh linh bên cạnh tuyền trì màu vàng kim đa phần đều hờ hững, Hoàng Kim thú bị quật ngã chẳng liên quan gì đến chúng.

Chỉ có một sinh linh lạnh lùng nói: "Ngươi đang khiêu khích ta sao?"

Bất Lão Tuyền Trì tỏa kim quang rực rỡ, hào quang tràn ngập bao trùm một vùng, mấy sinh linh thoạt nhìn đều mờ ảo, chỉ thấy hình dáng lờ mờ.

Sinh linh này tự nhiên cũng như thế, chỉ nhìn ra nó có hình người, đầu đầy tóc tím tung bay, khí tức kinh khủng dọa người. Nếu đoán không nhầm thì đây là một con hung thú thuần huyết, từ nô bộc của nó cũng suy đoán ra

được.

“Khiêu khích? Ta chưa bao giờ làm chuyện đó, cần phải xuất thủ thì lập tức xuất thủ.” Nhóc Tỳ trả lời dửng dưng như không, sau đó cẩn thận hỏi: “Bản thể của ngươi có bộ dáng như thế nào?”

Nó biết hung thú thuần huyết chân chính khi còn nhỏ vẫn có thể hóa thành hình người, thủ đoạn thông thiên. Đây hẳn không phải là bản thể của chúng.

“Ngươi không xứng biết!” Nó đứng trong kim quang, mặt không chút biểu cảm.

“Ngươi là con mái?” Nhóc Tỳ hiếu kỳ. Từ giọng nói có thể nhận ra đây là một thiếu nữ tuổi tác không lớn, giọng có đôi chút lạnh lùng nhưng rất êm tai.

“A phốc!”

Mấy con di chủng mạnh mẽ đang hái thuốc thiếu chút nữa thì hộc máu. Người trẻ tuổi thuộc Nhân tộc này quá trâu bò rồi, dám nói chuyện như vậy. Không ai hiểu rõ hơn chúng nó kẻ kia kinh khủng đến nhường nào. Cả đám bọn chúng đều bị đánh bại, mấy con chết đi đã trở thành khẩu phần lương thực của Hoàng Kim thú.

“Nhân loại, ngươi làm ta nổi giận, lát nữa xong chuyện Bất Lão Tuyền ta sẽ giết chết ngươi!” Thiếu nữ tóc tím quay lưng về phía nó, dáng vẻ xinh đẹp quý phái tột cùng.

Nhóc Tỳ gãi đầu một cái rồi nói: “Ta định hàng phục một con thần thú, bản thể của ngươi rốt cuộc là bộ dáng gì hả? Đừng để sau khi hàng phục mới trông quá khó coi. Ta thích Li Long, Chân Hống, Sư Tử chín đầu các kiểu, cưỡi lên lưng trông rất uy phong.”

Bộ dạng nó rất hồn nhiên ngây thơ, trong mắt tràn ngập thèm muốn.

Đám di chủng đang hái thuốc sợ thật rồi, thiếu niên này rốt cuộc có lai lịch như thế nào, rõ là chuyện gì cũng dám nói a, định nghịch thiên hay sao?

Thân thể thiếu nữ tóc tím đang quay lưng về phía nó run nhè nhẹ, nàng cố gắng nén cảm xúc, cũng không quay người lại. Lại gần Bất Lão Tuyền đến mức này rồi, dưới trường vực kinh khủng đến nhường này có thể đi đến đây cũng đã rất khó khăn, không thể lộn xộn.

Vẻ mặt của mấy sinh linh khác đều hờ hững. Bất luận là hình người hay chim thần các kiểu đều trấn định như thường, trong mắt chúng lúc này chỉ có tuyền trì màu vàng kim.

Nhóc Tỳ đạp Hoàng Kim thú một cước nói: "Dậy đi, đi hái thuốc!"

Hoàng Kim thú tỉnh dậy lập tức nổi giận, nhưng chờ đợi nó là một cục đá đập nó đến nổ đom đóm mắt, thiếu chút nữa lại hôn mê lần nữa.

Nhóc Tỳ đạp lên người nó đi qua, nó tự mình động thủ nhặt một cái túi da lên rồi nhìn vào trong. Trong túi có chừng hai ba chục gốc bảo dược, trong đó có sáu bảy cây hoàn hảo không sây sát gì, hiển nhiên là đào ở bên ngoài. Về phần hái từ vườn thuốc đều bị chia năm xẻ bảy.

"Quá tốt rồi, thật sự là một chuyến đại thu hoạch a."

Mắt to của Nhóc Tỳ cong thành hình lưỡi liềm, muốn vui mừng bao nhiêu có bấy nhiêu. Nó ngồi chống cằm trên một tảng đá xanh lớn, bắt đầu nhìn chằm chằm vào mấy kẻ đang đứng cạnh tuyền trì.

Thằng nhỏ đầu gấu này cảm thấy không làm mà hưởng thật sung sướng, nhất là đoạt đồ từ trong tay kẻ địch, càng nghĩ càng thấy dễ chịu. Nó chăm chú nhìn theo thiếu nữ tóc tím kia, định chờ đến khi nàng lấy được Bất Lão Tuyền mới ra tay thì không còn gì tốt hơn.

Chú thích:

(1) người hầu của thần

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 156: Bất Lão Tuyền

Nhóc Tỳ thoải mái ngồi trên một tảng đá xanh, chống cằm nhìn mấy sinh linh đang đến gần Bất Lão Tuyền. Nó hoàn toàn không lo lắng, lặng lẽ chờ họ lấy được nước thần.

Ở phía trước vườn thuốc vài con Thái Cổ di chủng đang ra sức hái thuốc, nhổ được mỗi cây tất nhiên lại hộc một ngụm máu tươi, thân thể bị thương nặng.

"Các ngươi không mệt à? Đều hộc máu tới mức này còn muốn hái thuốc, không sợ mất mạng sao?" Nhóc Tỳ hiếu kỳ chớp chớp mắt hỏi bọn chúng.

Mấy sinh linh đó lộ ra vẻ mặt còn khó coi hơn là khóc. Chúng nó tự nguyện bao giờ, đều là bị tên Thần bộc kia cưỡng ép, mỗi người phải hái mười gốc linh dược trở lên mới được tự do.

Nhóc Tỳ như hiểu được bọn chúng đang nghĩ gì, nó nói: "Đừng sợ, con quái vật lông vàng kia đã bị ta dọn dẹp, các ngươi có thể rời đi."

Một con di chủng trong số đó ngập ngừng, sau cùng nhỏ giọng nói: "Chủ nhân của nó là thần thú thuần huyết. Chúng ta đã nhận lời, nhất định phải hái đủ mười gốc linh dược. Nếu bỏ trốn như vậy một khi bị bắt được sẽ có đại kiếp nạn."

"Ngươi nói là nàng hả? Không sao đâu, đồ của nàng chính là đồ của ta. Gom linh dược các ngươi hái được nộp hết ra đây là được rồi, ta bảo đảm các ngươi được bình an." Nhóc Tỳ khoát tay một cái, ra vẻ đó là chuyện nhỏ như con thỏ.

Bên bờ Bất Lão Tuyền vài sinh linh đáng sợ đang từng chút từng chút đến gần tuyền trì. Tất cả bọn chúng đều rất tập trung tinh thần vì phải chịu áp

lực quá lớn, trường vực đáng sợ khiến thân xác chúng đau đớn vô cùng, sắp vỡ ra rồi.

Thiếu nữ tóc tím kia quay lưng về phía sau, thân thể nàng lại run lên một cái. Ở đằng sau thiếu niên Nhân tộc kia tự mình làm chủ, nó đang chia chác linh dược của nàng khiến nàng phẫn nộ. Nhưng nàng đã vào đến đây rồi, sắp tiếp cận Bất Lão Tuyền Trì, nếu bỏ cuộc mà lui lại thì đúng là tất cả công sức đều đổ sông đổ biển.

"Nhân tộc, ngươi đã thành công chọc giận ta rồi!" Lời nói của thiếu nữ tóc tím lạnh lùng như hàn tuyền (1), tuy âm sắc rất êm tai nhưng lại có một luồng sát khí.

Nhóc Tỳ tìm kiếm, sau cùng nhấc lên một tảng đá to nặng mấy trăm cân ném về phía trước, tốc độ nhanh như tia chớp, mục tiêu chính là sau lưng thiếu nữ tóc tím.

"Ầm!"

Nhưng cự thạch vừa lao vào đã bị trường vực cường đại đánh nát vụn, còn chưa phát huy hiệu quả đã trở thành bột mịn ngay tại chỗ.

Hành động này mặc dù không làm tổn thương được thiếu nữ tóc tím nhưng khiến cho tóc tím đầy đầu của nàng tung bay, thiếu chút nữa thì quay người lại. Cho tới giờ chưa có ai dám vô lễ với nàng như vậy.

"Chẳng cứng chút nào." Nhóc Tỳ lắc đầu, sau đó ước lượng ngoan thạch cầm trong tay và nói: "Nếu không dùng ngươi để thử, ta nghĩ hẳn có thể đánh bay địch nhân."

"Đừng mà, ta mà tiến vào sẽ bể nát!" Ngoan thạch kêu thảm thiết, giọng so với heo bị chọc tiết còn lớn hơn. Nó ra sức giãy giụa.

Nhóc Tỳ chỉ suy nghĩ trong chốc lát, cuối cùng cũng không xuất thủ. Chủ yếu là nó sợ quấy nhiễu nàng lấy nước, vẫn còn định trông chờ cướp sạch từ trong tay nàng.

Tuyền trì màu hoàng kim sáng rực, phát ra hào quang bao phủ tất cả ở nơi này. Mấy sinh linh mạnh mẽ tốn sức tốn thời gian từng chút từng chút di chuyển, từ từ đến gần.

Không khí ở đây rất khẩn trương, dần dần ngưng trọng bởi vì mọi người đều biết, thời khắc cuối cùng để tranh đoạt thần tuyền sắp tới.

"Mấy người các ngươi đần thối ra, còn không đi mau." Nhóc Tỳ bĩu môi, không thèm để ý gì đến mấy con Thái Cổ di chủng nữa mà hào hứng bừng bừng ngồi xuống, bắt đầu xem xét Hoàng Kim thú.

"Ngươi tới từ Thái Cổ Thần Sơn?" Nó tò mò hỏi.

"Không sai. Nhân loại, ngươi chẳng biết nặng nhẹ, ngay cả ta cũng dám làm nhục, sẽ làm thiên thần tức giận. Nếu thả ta ra và nghiêm túc nhận tội ta nghĩ may ra có thể thứ lỗi cho ngươi." Hoàng Kim thú chột dạ nói.

"Ta cần ngươi làm gì." Nhóc Tỳ cầm ngoan thạch trong tay gõ xuống nghe 'Bộp' một tiếng làm mắt nó nổ đom đóm, ù tai hoa mắt.

"Ngươi... muốn thế nào?" Hoàng Kim thú cả giận nói.

"Cướp bóc. Lấy tất cả các thứ ngươi mang từ Thái Cổ Thần Sơn ra ngoài đều nộp hết cho ta!" Nhóc Tỳ cao hứng bừng bừng, vật phẩm làm ra ở địa phương nơi chim thần và hung thú thời Thái Cổ chiếm cứ khẳng định là rất khó lường.

"Không có, chết cũng không!" Hoàng Kim thú ngược lại cũng dứt khoát.

"Thật sự cho rằng không dám trừng trị ngươi?" Nhóc Tỳ trừng mắt, nó tự tay động thủ lục lọi trên người Hoàng Kim thú, kết quả chẳng có gì cả.

"Nói, bảo bối đều cất ở chỗ nào? Ta biết rồi, khẳng định đều bị ngươi cất ở trong Động Thiên đã được mở ra."

Nhóc Tỳ mừng rỡ, bảo cụ có thể thu vào trong Động Thiên để tẩm bổ.

Trên người Hoàng Kim thú này không phải không có bảo cụ tốt nào mà là đồ quá tốt, khỏi cần đeo ở bên người.

Sau đó nó lại vò đầu. Ở đây không thể sử dụng bảo cụ, không thể thi triển phù văn, tự nhiên cũng không thể mở Động Thiên, trừ khi giết chết Hoàng Kim thú.

“Sừng của ngươi không tệ, ánh vàng xán lạn, lấy ra giả làm sừng rồng cũng được đó.” Mắt Nhóc Tỳ sáng lên, nó cố sức bẻ sừng màu vàng kim của Hoàng Kim thú.

“Không tệ, đây là bảo bối a, sừng của Thần bộc đã thông linh sau khi mài thành bột có thể làm thuốc, là thuốc dẫn hiếm có.” Ngoan thạch cũng mở miệng nói.

“Ta muốn ăn nấm hầm với gà con, đang cần loại thuốc dẫn này.” Nhóc Tỳ cầm ngoan thạch nhằm vào đầu Hoàng Kim thú mà đập.

“A...”

Dĩ nhiên là hai tiếng kêu thảm thiết đồng thời vang lên giống như trong lò mổ. Giọng của tảng đá kia rốt cuộc át tiếng gào thét của Thần bộc khiến cho Hoàng Kim thú đau đớn dữ dội đồng thời càng vô cùng uất hận.

“Răng rắc...”

Hai cái sừng lấp lánh ánh vàng bị đập gãy rời, rơi trên tảng đá phát ra tiếng leng keng vang như tiếng kim loại rung động.

“Bảo bối tốt nha.” Nhóc Tỳ mừng rỡ, nó cảm thấy một luồng linh khí nồng đậm.

“Ta liều mạng với ngươi!” Hoàng Kim thú rống giận. Hôm nay xui tám kiếp, làm thế nào lại đụng phải một thằng nhỏ biến thái như vậy, đây là Nhân tộc sao?

Đến vài con Thái Cổ di chủng đang hái thuốc cũng đều lẩm bẩm, cảm thấy đây là một con hung thú thuần huyết, chẳng qua biến hóa thành hình người mà thôi.

“Liều cái gì mà liều? Ta ghét nhất là đánh đánh giết giết!” Nhóc Tỳ dùng ngoan thạch đóng lên mặt của nó làm nó ngất đi ngay lập tức, không muốn nghe nó ồn ào nữa.

“Nếu không phải có ý định hàng phục chủ nhân của ngươi để canh gác thôn xóm cho ta, ta đã sớm làm lông ngươi để cho bọn Đại Hồng Điểu cho vào nồi.” Nhóc Tỳ tự nhủ.

“Chư vị có thấy không? Thiếu niên Nhân tộc này đang có ý đồ với chúng ta. Chúng ta nếu thành công lấy được Bất Lão Tuyền nó nhất định sẽ phục kích. Chúng ta không ngừng thâm nhập cơ thể nhất định sẽ tổn thương, lúc đó nói không chừng sẽ tạo cho nó một ít lợi thế.” Thiếu nữ tóc tím mở miệng nói, thanh âm êm ái như nhạc trời vậy, dáng thướt tha duyên dáng, áo tím bay bay, giống như tiên nữ giáng trần sắp bay về trời.

“Này, ngươi đừng có mà hãm hại ta!” Thạch Hạo kêu lên.

“Chi bằng chúng ta trước tiên diệt trừ nó đi, trước dọn bãi rồi sau đó chúng ta cạnh tranh công bằng.” Thêm một sinh linh mở miệng nói.

Mọi người đều gật đầu. Họ cảm thấy thiếu niên Nhân tộc này rất mạnh, để nó nghỉ ngơi dưỡng sức ở bên ngoài rất có thể sẽ tạo thành uy hiếp.

“Haizzz, ức hiếp người. Quên đi, ta cạnh tranh công bằng với các ngươi, vốn là cũng muốn thử xem trường vực này mạnh tới mức nào.” Nhóc Tỳ thở dài.

Nó biết những sinh linh này cũng không dễ dàng ra ngoài, dẫu sao đã thâm nhập một khoảng cách rất xa, nếu rời đi như vậy tất cả nỗ lực đều uổng phí.

Đây chẳng qua là bức bách nó mà thôi. Nếu nó thật sự tiếp tục chờ cơ

hội cháy nhà hôi của những sinh linh đó cuối cùng nhất định sẽ liên thủ tiêu diệt nó trước tiên.

Nhóc Tỳ đeo túi da thú đi vào trong.

Quả nhiên những sinh linh kia đều không lên tiếng nữa. Chỉ cần không thực sự uy hiếp bọn chúng chúng tự nhiên sẽ giữ thái độ bình thản.

Nhóc tỳ nhập bọn, ánh mắt đảo một vòng. Nó giữ một khoảng cách nhất định với từng sinh linh để tránh phát sinh xung đột ngay từ giai đoạn đầu, sau đó từng bước từng bước đi tới.

Trường vực nơi này thực sự rất mạnh, thảo nào những sinh linh đó đi rất chậm, cả buổi mới chỉ tiến vào thêm một đoạn ngắn, giống như có vài ngọn núi đè trên lưng.

Mặt đất dinh dính đặc quánh. Nhóc Tỳ cúi đầu phát hiện ở ánh vàng dưới chân có không ít xương vỡ và máu đông. Điều này làm nó cảnh giác, nhất định lúc trước có một sinh linh mạnh mẽ đã nổ tung ở chỗ này.

Xương cốt của Nhóc Tỳ chịu áp lực rất lớn, phát ra tiếng kẽo kẹt kẽo kẹt, nhưng bước chân của nó rất vững vàng, từ đầu đến cuối vẫn bước về phía trước. Dọc theo con đường này nó đã phát hiện tám thi hài, đều nổ tung trong vòng vài ngày gần đây.

“Trường vực thật đáng sợ!”

Cuối cùng nó bước vào khu vực càng khủng bố hơn nữa. Thân thể rung động, đi cũng không thể nhanh như vậy nữa, chỉ có thể chậm rãi mà tiến bước.

Cho đến lúc này đã có thể chứng tỏ những sinh linh còn sống dù không phải là chim thần và hung thú thuần huyết nhưng sức chiến đấu cũng đủ sánh vai, nhất định phải đặc biệt coi trọng!

Càng vào trong ánh vàng càng đậm, giống như đang đối diện với một

con Thái Cổ Kim Ô hóa thành thái dương, chói lọi đến mức không mở mắt ra được. Khoảng cách giữa mấy sinh linh tuy rằng gần lại nhưng càng khó nhìn thấy rõ chân thân.

Nơi đây một vùng mờ mịt, sóng gợn màu vàng ngập trời bao phủ toàn bộ, mỗi người giống như được một đám lửa vàng bao quanh, rực cháy mà đẹp mắt.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, một ngày một đêm qua đi. Nhóc Tỳ cũng tới gần tuyền trì màu vàng kim, đứng ngang hàng với những người trong đó.

Trong ao toàn là phù văn màu vàng tỏa ra rung động đáng sợ, tựa như một vùng hải dương màu vàng mênh mông đang nhấp nhô, có một loại khí tức uy nghi ép xuống trước mặt.

“Phốc.”

Trên trán một người trong số đó xuất hiện một vệt máu, tiếp theo thân thể hắn xuất hiện ngày càng nhiều vết rách, phát ra âm thanh ‘Răng rắc’ của xương gãy. Người đó không nói câu nào, hắn rút lui rất nhanh, hiển nhiên không chịu nổi.

Nhưng một thân ảnh bên cạnh còn nhanh hơn. Đó là một con chim thần có ánh mắt sắc bén, nó đột nhiên bạo động, lập tức đánh giết tới.

‘Răng rắc’ một tiếng, nó giơ chân ra kéo một tay của kẻ kia, quắp chặt hắn và lôi hắn trở lại.

“A...” Người nọ thét lớn, cả người hắn tứa máu. Dưới áp lực ở chỗ này xương cốt bị bẻ gẫy, toàn thân đau đớn, rốt cuộc thân thể chia năm xẻ bảy.

“Phốc.”

Con chim thần kia giương một chân ra chộp lấy trái tim của hắn, sau đó há miệng nuốt xuống, bổ sung tinh khí thần.

“Ngươi có thể đạt đến bước này cũng coi như hiếm thấy. Huyết mạch có mạnh mẽ hay không quả nhiên là tiêu chuẩn duy nhất.” Chim thần nói nhỏ.

Nhóc Tỳ bị kinh sợ. Chỗ này thật đúng là rất tàn khốc, một sinh linh cường đại như vậy lại cứ thế chết đi, hơn nữa trái tim cũng bị nuốt chửng.

Rất lâu sau mấy sinh linh lại gian nan cất bước, rốt cuộc tiếp cận được Bất Lão Tuyền, ai cũng không dám làm càn động thủ.

Ao rộng một trượng vuông bốc hơi mù mịt, nhìn không rõ chất lỏng trên mặt, chỉ có thể cảm thấy một làn sóng sinh mệnh cường đại, làm cho người giống như sắp mọc cánh thành tiên.

Nhóc Tỳ tụt lại phía sau, nó không chạy đến hàng đầu. Nó sợ những người này liên thủ cùng nhau chĩa mũi nhọn vào nó.

Có người đá một cục đá lọt vào trong Bất Lão Tuyền. Không có tiếng nước mà có một làn sóng màu vàng vọt lên như gió lốc khiến mỗi sinh linh đều kinh hãi.

Bọn chúng đánh giá ra cường độ của trường vực, cảm thấy có thể lấy nước, đạt được Bất Lão Tuyền!

“Cheng!”

Đột nhiên một vệt ánh kiếm sắc bén bay tới. Có người xuất thủ chém về phía người bên cạnh, đây không chỉ là muốn chiếm thần tuyền mà còn định nhân cơ hội này săn giết sinh linh thuần huyết kia làm huyết nhục bảo dược.

“Phanh!”

Có người ra tay với Nhóc Tỳ. Đó là một móng vuốt sắc bén đen thui cứng hơn sắt đá rất nhiều, va chạm với nó kêu leng keng điếc tai.

Bên cạnh Bất Lão Tuyền là một vùng hỗn loạn, những sinh linh mạnh mẽ nhất ra tay, tiến hành quyết chiến.

“Hay lắm, hung thú và chim thần thuần huyết, ta tới hàng phục!” Nhóc Tỳ hò hét.

Chú thích:

(1) suối nước lạnh (mùa đông)

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 157: Tất Cả Đều Là Của Ta!

"Binh!"

Tia lửa văng khắp nơi, thanh âm như sấm sét, đất dưới chân nứt nẻ, Nhóc Tỳ và móng vuốt đen của sinh linh kia va vào nhau hung hãn không gì sánh được, giống như hai ngọn núi lửa đụng nhau.

Mắt sinh linh đó lạnh như băng. Nó không nói một câu, tập trung vào Nhóc Tỳ triển khai tuyệt sát. Tốc độ của nó quá nhanh, giống như một tia chớp, hơn nữa sức mạnh vô tận của nó kinh khủng cực độ.

"Ầm!"

Trong không trung truyền tới tiếng nổ dữ dội. Sinh linh này vẫy đuôi, đó là một cái đuôi giao long đầy lân giáp, giống như được đúc bằng thép lóe ra ánh sáng lạnh lẽo gây cảm giác như làm bằng kim loại thật sự, quét ngang đầu Thạch Hạo.

Tiếng nổ kinh khủng bực này cực kỳ chói tai, có thể thấy được tốc độ và sức mạnh của nó lớn đến mức nào, cho dù một ngọn núi đá bị quất trúng cũng sẽ nổ tung tóe.

Nhóc Tỳ bật ngửa cực nhanh về phía sau, thân thể gần như nằm rạp trên mặt đất. Cái đuôi đầy vảy kia quét sát qua trán nó, một nhúm tóc ngay lập tức bị cắt đứt rồi hóa thành bụi phấn.

Nhóc Tỳ nhảy lên, bổ nhào vào lưng của sinh vật kia, hai tay lấp lánh chém vào giữa lưng của nó cũng gây ra tiếng ù ù sắc nhọn như thần binh lợi khí xé không gian mà tới.

Sinh vật này rất lạnh lùng bình tĩnh. Nó vụt quay đầu lại, mắt dọc trên

trán phát sáng, tuy không thể vận dụng bảo thuật nhưng vẫn làm cho tinh thần người khác bất ổn, muốn chém nát hồn phách người ta. Đồng thời đôi móng vuốt sắc bén của nó lại thò ra lần nữa, ô quang bay lượn, giao phong với Nhóc Tỳ.

Âm thanh va chạm của kim loại không ngừng vang lên. Ngón tay của hai người đều phát sáng rực rỡ lóa mắt, đó là biểu hiện huyết nhục cường đại đến cực điểm, có thể dùng tay không đập vỡ bảo cụ trên thế gian. Trận chiến này kịch liệt không gì sánh được.

Khi cận chiến tuy vẫn bị hào quang màu vàng kim che phủ như trước nhưng cũng có thể thấy rõ hình dáng của đối phương. Nhóc Tỳ khá kinh ngạc, đây là một sinh linh kỳ dị, có mặt người nhưng không có hai mắt bình thường như người mà chỉ có một con mắt dọc ở trên trán, trông thật quỷ dị.

Hơn nữa thân thể nó là lân báo, thân báo thon dài và mạnh mẽ, vảy đen rất dày, sức lực lớn kinh người. Đuôi lại là đuôi giao long mạnh mẽ lấp lóe ô quang có thể quét sạch mọi thứ, ngay cả núi cũng có thể quật vỡ.

“Chư Kiền!” Nhóc Tỳ rốt cục nhớ ra đây là sinh vật gì. Nó quả nhiên là một con Thái Cổ hung thú non, hơn nữa còn là loại cực kỳ khó đối phó.

Chư Kiền, mặt người thân báo, tai trâu, một mắt, đuôi dài mạnh mẽ.

Chỗ đáng sợ của nó là có sức mạnh lớn vô cùng, có thể dời núi lấp bể, lưng cõng núi to thời Thái Cổ, hơn nữa tiếng rống lớn có thể làm đối thủ chết tươi.

Đây tuyệt đối là một con Chư Kiền thuần huyết, khí lực lớn kinh người, có thể cứng chọi cứng với Thạch Hạo, đánh cho mặt đất nứt nẻ rung lên ầm ầm.

Phải biết rằng chỗ này có cấm chế Thượng Cổ, trường vực dày đặc có thể xé nát người xâm nhập, rất ít người có thể phá hỏng đất đá cỏ cây của Thần viên.

Nhóc Tỳ đại chiến với nó, ánh mắt trong veo vô cùng chăm chú, không hề có một chút khinh thị nào, bởi vì đây là lần đầu tiên nó chém giết với thú non của Thái Cổ hung thú.

Chư Kiền càng chấn động, trong lòng kinh sợ còn hơn xa Thạch Hạo.

Nó thân là hung thú thuần huyết, vả lại chủng tộc nổi trội hơn người thể hiện ở sức mạnh vô song, nhưng nó lại không thể đánh gục thiếu niên Nhân tộc này ngay lập tức, điều đó làm nó bị đả kích ghê gớm.

Phải biết rằng nó ở Bàn Huyết cảnh đã đạt đến cực cảnh mười vạn cân, hiện tại cảnh giới càng cao dĩ nhiên càng cường đại và lợi hại, thân thể mạnh mẽ đến trình độ không thể tượng tượng nổi.

Nó cảm thấy trong tương lai có thể đạt tới thân thể thành thánh, nào ngờ vừa mới ra khỏi Thái Cổ Thần Sơn đã gặp một thiếu niên Nhân tộc như vậy, rõ ràng không bắt được.

Nhóc Tỳ đang tranh đấu kịch liệt với nó cũng rất phẫn uất, quai hàm bạnh ra, mắt trợn thật lớn, cảm thấy con quái vật này thật khó chơi.

“Vì sao đập hai ba phát vẫn không hạ nổi, lợi hại như vậy?!”

Nghe thấy nó nói thế Chư Kiền mắt lộ hung quang, triệt để cuồng bạo. Nó vốn cảm thấy bực bội, bây giờ càng khó có thể chịu được.

Giao chiến được mười mấy hiệp Nhóc Tỳ móc ngoan thạch từ trong túi da ra rồi lập tức đập tới.

‘Binh’ một tiếng, tia lửa tung tóe. Chư Kiền rống giận, nó dĩ nhiên tránh không được, bị cục ngoan thạch này đập vào trán, chỉ thiếu chút nữa trúng con mắt dọc duy nhất trên trán.

Những sinh linh khác đều giật mình, chúng càng thêm khẳng định đây chính là Đả Thần Thạch, đập phát nào trúng phát đó, căn bản không thể tránh thoát.

“Xin đừng đập nữa, ta va vào vật gì vậy, đau chết mất!” Ngoan thạch kêu rên.

“Binh!”

Nhóc Tỳ cầm nó trong tay đập điên cuồng một hồi. Chư Kiền tuy cố sức chống trả nhưng cũng cảm thấy cánh tay tê dại, móng vuốt đau đớn, bởi vì đó là thánh vật mà đại năng Thượng Cổ dùng để luyện chí bảo.

Đánh mãi không xong, Nhóc Tỳ thét lớn, hai tay dùng sức ôm chặt Chư Kiền, vật lộn với nó, túm một tay nó xé mạnh xuống dưới.

Chư Kiền điên giận, tổ tiên nó được xưng là Đại Lực Thần Vương, thời Thái Cổ hô phong hoán vũ, đánh đâu thắng đó, ngày nay lại có người cậy mạnh định hàng phục nó!

“Rống...” Nó há mồm gào rống, thanh âm lớn như chuông thần làm nơi đây rung động ong ong. Mấy sinh linh khác chỉ muốn bịt tai, cảm thấy quá sức chịu đựng.

Nhóc Tỳ càng đứng mũi chịu sào, lập tức hộc một ngụm máu, máu thịt cả người run rẩy, thiếu chút nữa thì nứt ra.

Chư Kiền ngoại trừ sức lực mạnh mẽ vô cùng còn có tiếng gầm như sấm có thể chấn động kẻ địch chết tươi, quả nhiên đáng sợ không gì sánh được.

“Ngươi làm ta nổi giận!” Thằng nhỏ đầu gấu nổi đóa, quai hàm bạnh ra, đôi tay như chong chóng vũ động liên tục, toàn bộ đánh lên người Chư Kiền.

Bởi vì hai người quấn chặt lấy nhau nên các loại công kích là không thể tránh được.

Chư Kiền ra sức chống trả, hai người cứng chọi cứng kịch liệt làm bộc phát âm thanh đinh tai nhức óc, giống như hai ngọn núi đang va vào nhau.

“Ầm!”

Chưởng lực của Nhóc Tỳ quá mạnh mẽ, đánh cho một tay của Chư Kiền co quắp, ngực phập phồng, miệng trào máu.

“Phốc!”

Đúng lúc đó ngón tay Nhóc Tỳ chụp xuống, định bẻ gãy rời một tay của nó, kết quả không vặn gãy xương được nhưng lại xé rách ra một tảng huyết nhục.

“Rống...”

Chư Kiền nổi giận, tiếng gầm như sấm. May mà lúc này Nhóc Tỳ có đề phòng, quay về phía nó rống to. Âm thanh như khua trống, giọng nó như trống thần, chẳng ngờ không hề kém đời sau của Thái Cổ hung thú.

“Ta muốn ăn sạch mi!”

Nhóc Tỳ giận dữ la lối, nó nhét tảng huyết nhục bảo dược kia vào trong túi, sau đó triển khai công kích càng thêm ác liệt, khí thế so với Chư Kiền còn dữ dội hơn.

Tất cả ngẩn người ra, đây là một Nhân loại sao? Sao lại còn hung tàn hơn cả Thái Cổ hung thú, thật sự là mạnh mẽ quá mức.

“Phốc!”

Nhóc Tỳ tuy cũng hộc máu nhưng lại chiếm thượng phong, mỗi chưởng đập xuống đánh cho Chư Kiền lảo đảo, hơn nữa trên ngực nó vạch ra một vết máu.

Nơi đó vảy đen tróc ra máu tươi chảy ồ ồ, thế nhưng điều làm thằng nhỏ đầu gấu tiếc nuối là không xé được một tảng huyết nhục bảo dược thứ hai.

Đời sau của Thái Cổ hung thú quá mạnh mẽ, không thể lập tức trấn áp như khi đối phó di chủng mà cần phải liều mạng!

Đúng lúc này một thân ảnh thon dài xuất hiện, một bàn tay ngọc trắng

nõn óng ánh lộng lẫy hiện ra đánh về phía lưng của Nhóc Tỳ vô cùng kinh khủng, làm cho hư không cũng vặn vẹo.

"Ầm!"

Nhóc Tỳ xoay người, lập tức tiếp một chưởng nghênh đón. Ở giữa hai người bộc phát một luồng sóng xung kích kinh khủng như gió lốc quét ra bốn phía.

Đó chính là thiếu nữ tóc tím, nàng xông lại đây. Trước kia nàng đã định đối phó Nhóc Tỳ, bây giờ có cơ hội trước mắt tất nhiên phải xuất thủ!

"Thì ra là ngươi, ngươi và Chư Kiền đều theo ta về thủ hộ thôn làng đi!" Mắt Nhóc Tỳ trợn tròn.

Thân thể thiếu nữ tóc tím có một vầng hào quang bao phủ, có thể nhìn thấy màu da trắng nõn như ngọc thạch của nàng sáng bóng lộng lẫy, mắt to linh động, môi đỏ mọng rất tươi đẹp.

Nhưng dù sao cũng có một vầng hào quang bao bọc nên chỉ có thể nhìn thấp thoáng, không thấy rõ toàn bộ hình dáng của nàng.

Đôi mắt nàng linh động nhưng lúc này ánh mắt rất lạnh lẽo, nàng triển khai tuyệt sát công phạt Nhóc Tỳ. Nàng trông như một con Thần Hoàng vậy, vũ động tuy đẹp đẽ nhưng gây ra gió mạnh mênh mông cuồn cuộn.

Hai người giao thủ kịch liệt như hai luồng ánh sáng đang đối chọi.

Chư Kiền rống giận, nó cũng nhào tới, lập tức làm Nhóc Tỳ nhếch miệng lộ ra vẻ mặt so với khóc còn khó coi hơn.

Đột nhiên cách đó không xa một con chim thần nhào tới, cánh chim màu xanh phát sáng điểm xuyết vằn đỏ rực cháy không gì sánh được, nó chính là Tất Phương.

"Ngươi thật đúng là chim thần a!" Nhóc Tỳ nghiêm mặt, chân mày cau

lại. Nếu mấy sinh linh đều nhằm vào nó, nó chỉ có thể chạy trốn.

Hiển nhiên nó đã quá lo lắng. Tất Phương lao về phía Chư Kiền chứ không đối phó nó, hai kẻ này có đại thù, lập tức huyết chiến.

“Điểu huynh, cảm tạ, úi chà.” Nhóc Tỳ mừng rơn.

“Ta không quen biết ngươi!” Tất Phương đáp lại như vậy, căn bản không có ý định liên thủ lâu dài. Loại sinh linh như chúng nó chẳng kiêng kỵ điều gì.

“Đợi đến khi bắt mày về Thạch thôn, mày sẽ quen!” Giọng Nhóc Tỳ nhỏ gần như không thể nghe được.

“Ầm!”

Thiếu nữ tóc tím quả thực quá mạnh mẽ, đây là nàng còn không hóa thành bản thể, chỉ bằng nhân thân cũng dám tranh phong với Nhóc Tỳ, hơn nữa khí thế cực thịnh, sức chiến đấu kinh người.

"Mau cùng ta về Thạch thôn!" Nhóc Tỳ kêu to, thân thể trong nháy mắt phát sáng, giữa các khớp xương cánh tay vang lên những tiếng như rang đậu, sức mạnh tăng vọt, muốn hàng phục đối thủ.

Một trận chiến vô cùng kịch liệt, hai người tỏa ra hào quang, không ngừng cứng chọi cứng.

Đột nhiên từ tuyền trì cách đó không xa vang lên âm thanh, sóng vàng dâng lên, khắp bầu trời đều là hào quang lóng lánh lóa mắt. Có sinh linh định tiến vào thần trì làm kinh động đến mọi người.

“Đừng cướp!” Nhóc Tỳ kêu lên. Nó nhìn thần trì, mấy sinh linh đó đều vọt tới, nó dĩ nhiên cũng muốn vào theo.

Nhưng thiếu nữ tóc tím vẫn công kích như trước, nụ cười lạnh lẽo nơi khóe miệng, trấn định không gì sánh được, nàng không bị chỗ kia quấy

nhiễu.

Da thịt nàng óng ánh trắng như ngọc, đôi mắt linh động, tuy hình dáng chỉ nhìn thấy đường viền mông lung không rõ ràng nhưng được hào quang tôn lên, càng có vẻ siêu trần thoát tục, tựa như tiên nữ không nhiễm lửa khói trần gian.

Công kích của nàng càng mạnh mẽ, áo tím phấp phới như tiên nữ đang bay. Nàng dốc sức xuất thủ với thiếu niên Nhân tộc.

Nhóc Tỳ buồn bực, nó chẳng thèm đếm xỉa dung nhan tuyệt vời của nàng, lấy hết sức ném ngoan thạch nghe 'Bốp' một tiếng trúng giữa vầng trán trắng như ngọc của nàng thiếu nữ.

"Ui da..." Thiếu nữ áo tím kêu lên đau đớn. Trên trán nàng có thể thấy rõ một cục u nổi lên.

Nàng giận dữ vô cùng, hoàn toàn điên cuồng, khắp người tinh khí dâng trào tỏa ra hào quang thần thánh. Nàng lao về phía trước.

"Nếu còn lằng nhằng với ta, lần sau sẽ nhổ sạch răng của các ngươi đó!" Nhóc Tỳ uy hiếp với vẻ hung tợn rồi nói thêm: "Sau khi hàng phục hằng ngày bắt ngươi ngồi canh ở đầu thôn!"

Thằng nhỏ đáng hận!

Thiếu nữ tức giận đến nghiến răng nghiến lợi. Bình thường khi nàng ra ngoài ai chẳng cư xử lễ ngộ có thừa với nàng? Ngay cả khi giao thủ cũng đều đường đường chính chính, vậy mà thằng nhỏ đầu gấu này lại dám uy hiếp nàng.

Từ nhỏ đến giờ chưa có ai làm nàng bị thương. Chưa nói đến kỳ tài các tộc a dua nịnh hót, cho dù hậu đại đích thực của thần linh cũng rất lễ phép với nàng.

Hôm nay chẳng ngờ nàng bị đập một cục đá thẳng vào đầu, đây là lần

xui xẻo đầu tiên trong đời, là một trải nghiệm đau đớn và giận dữ.

Đáng hận nhất là khối ngoan thạch kia vẫn đang gào to, lời xằng bậy liên miên không dứt.

“Đau chết mất thôi, thật là đau chết mất thôi! Cái trán kiểu gì thế này? So với tường thành của Thần thành còn cứng hơn.”

Đây là đang giễu cợt da mặt nàng dày hả? Thiếu nữ giận đến hai mắt tóe lửa, công kích càng mạnh hơn, không chỉ nhằm vào Nhóc Tỳ mà còn định đập nát ngoan thạch.

“Nhanh lên cướp Bất Lão Tuyền! Từ Thượng Cổ đến giờ đã sớm khô cạn, hẳn là chỉ còn vài giọt, đến trễ là trắng tay.” Ngoan thạch nhắc nhở.

Nhóc Tỳ vừa nghe thấy liền trợn tròn mắt la hét: “Của ta, của ta, đều là của ta!” Nó nhanh chóng phóng về phía trước.

“Chạy đi đâu!” Thiếu nữ quát lớn.

Nàng xuất thủ lần nữa, toàn lực ngăn trở, quyết đấu với nó, không chịu để nó chạy đi.

‘Bốp’ một tiếng, Nhóc Tỳ lại ném ngoan thạch lần thứ hai. Đây chính là một khối Đả Thần Thạch, phát nào trúng phát ấy. Cho dù chưa luyện thành chí bảo nhưng ở nơi không thể vận dụng bảo thuật quả thực là một vũ khí cực mạnh.

“Ai ui!”

Thiếu nữ bụm một chỗ khác trên trán rồi nổi giận thét chói tai. Lần này đối xứng như một cặp sừng rồng vậy, hai cục u cùng xuất hiện.

Nàng giận run người, thực sự khó có thể chịu đựng được. Thường ngày nàng là tâm điểm, được vây quanh như sao quanh trăng sáng, được coi như tiên nữ giáng trần, vậy mà hôm nay cứ bị người ném đá.

Thiếu niên Nhân tộc đáng hận này!

Ngoan thạch thông linh, nó vô cùng nhanh chóng lăn trở về như một làn khói. Nó nhận ra ở chỗ này nếu theo chân Nhóc Tỳ coi như an toàn, nếu rơi vào tay thiếu nữ này khẳng định sẽ không có kết cục tốt đẹp.

"Ta tới đây!" Nhóc Tỳ vọt tới phía trước.

Các sinh linh khác đã vào trong thần trì để tranh đoạt Bất Lão Tuyền.

Ở nơi này động tác của mọi người đều trở nên chậm chạp như rơi vào vũng bùn vì trường vực kinh khủng, toàn thân đau nhức vô cùng.

Ngay cả bọn thiếu nữ tóc tím, Chư Kiền, Tất Phương cũng vậy. Muốn đánh giết, lúc giơ ngón tay ra đánh thì tựa như ông già vậy, chậm không thể tưởng được.

"Ầm!"

Thần trì màu vàng sôi trào, các loại hào quang dâng trào, phàm là người tiến vào ai cũng kêu la, có thống khổ, cũng có vui mừng.

Thống khổ vì trường vực quá mạnh mẽ, gần như cắt nát thân thể bọn họ. Vui mừng vì sóng vàng nhập vào cơ thể tẩm bổ tinh khí thần của họ.

Sau một khắc tất cả sinh linh đều nhảy vào trong ao thần.

"Tại sao không có thần tuyền mà chỉ có bùn cát?" Nhóc Tỳ bất mãn. Nó là người đầu tiên phủ phục xuống, lấy tay mò qua mò lại nhưng không thấy chất lỏng màu vàng kim.

"Cái này cũng là đồ xịn!" Ngoan thạch hăng hái tiến lên, tức khắc đâm đầu vào trong bùn cát, há mồm hút thật mạnh.

Bùn cát này óng ánh long lanh, rất ẩm ướt, tỏa ra hào quang màu vàng kim. Tất cả sóng đều do chúng sinh ra, phóng thích sức mạnh thần thánh bất hủ và mạnh mẽ.

Nhóc Tỳ xoắn xuýt, lần đầu tiên nó cảm thấy mình thua kém người khác. Ngoan thạch nuốt chửng từng ngụm lớn trong khi nó chỉ có thể trơ mắt mà nhìn. Nó cảm thấy khẩu vị của mình không thuộc loại kén cá chọn canh nhưng loại đồ vậy này đúng là không tiêu hóa được.

Những sinh linh khác đều há hốc mồm, ngay cả thiếu nữ áo tím cũng chẳng buồn tấn công.

“Bất Lão Tuyền đâu rồi?”

“Sao nước thần lại khô cạn rồi? Tại sao lại như vậy?!”

Mọi người đều ngồi sụp xuống tìm kiếm, trong lòng không cam. Có thể đi tới đây thực chẳng dễ, thân thể phải chịu thống khổ ghê gớm, các loại phù văn bảo thuật cũng không thể thi triển.

“Ta ăn, ta ăn, ta cũng ăn!”

Sau cùng Nhóc Tỳ nghịch thiên rồi, nó nằm ở trung tâm thần trì, đào bùn cát trong suối rồi cho vào miệng, rõ là muốn sánh vai với Đả Thần Thạch.

Ngoan thạch nhìn thấy cảnh này cằm thiếu chút nữa rơi xuống đất. Bùn cát long lanh đầy trong miệng đều chảy cả ra ngoài, nó rên rỉ nói: “Đừng tranh nhau với ta mà, ngươi ăn được hả?!”

“Không có gì mà ta không thể ăn!” Nhóc Tỳ hung tợn nói. Nó cố sức nhai, hy vọng có thể ép ra được một chút chất lỏng màu vàng kim.

Nhưng nó thất vọng rồi. Bùn cát tuy ẩm ướt nhưng không có chất lỏng màu vàng chảy ra.

“Luyện hóa, luyện hóa, luyện hóa hết thảy!” Thằng nhỏ đầu gấu bạnh quai hàm, lúng ba lúng búng la lối.

Ngay cả bọn Chư Kiền, Tất Phương là các loại hung thú và chim thần thuần huyết đều giật mình. Quả thật quá hung tàn a, thằng nhóc đầu gấu này

so với bọn nó còn tàn bạo hơn, rốt cuộc ai mới là đời sau của Thái Cổ hung thú đây?

Lúc này đến thiếu nữ áo tím cũng bị nó làm cho sợ ngẩn người. Tên này làm thế nào đến đất cũng gặm a? Trong phút chốc nàng quên cả công kích, không tiếp tục ra tay.

"Đừng tranh với ta!" Ngoan thạch phẫn uất, tại sao đến ăn bùn đất mà cũng gặp đối thủ? Nó vội vàng nuốt.

Nhóc Tỳ bạnh quai hàm, trợn trừng mắt. Quả thực có chút bó tay, thứ này hình như không tiêu hóa được. Nó căm tức vô cùng, rốt cuộc lấy túi da thú trên lưng xuống mở ra toàn bộ, bắt đầu hốt đống bùn cát này.

Nó tranh cướp với ngoan thạch, lăn lộn vùng vẫy khắp nơi làm cho bùn cát văng tứ tung. Bọn Chư Kiền, Tất Phương, thiếu nữ áo tím nhìn thấy thế mà há mồm trợn mắt nói không nên lời.

"Nhân tộc đều hung hãn như vậy sao? Sao gia gia lại nói với ta bộ tộc này dễ bắt nạt nhất? Ông già lại gạt ta!" Một con chim thần nhỏ tuổi nhất bực tức không thôi, nghĩ rằng nó bị lừa.

Ngoan thạch ăn rất khỏe, Nhóc Tỳ cũng chẳng phải đèn cạn dầu, bùn cát nhanh chóng bị dọn sạch, sau đó bọn nó tiếp tục đào bới xuống dưới đất.

"Phốc!"

Nhóc Tỳ phun một nắm cát ra, nó lộ vẻ vui mừng, há mồm táp về phía trước bởi vì nó trông thấy một con rồng nhỏ màu vàng chỉ dài hơn một thước.

"Bất Lão Tuyền, nó vậy mà đang lột xác, định hóa hình đó, thảo nào khô cạn!"

Mọi người kinh hô, cùng nhau xông về phía trước.

Con rồng nhỏ tỉnh lại từ trong giấc ngủ say. Nó mở mắt, hung quang rợn người, há mồm định cắn.

Nhưng nó kinh ngạc phát hiện một thiếu niên Nhân tộc còn hung tàn hơn, đã 'hạ miệng' (*) trước một bước, phập một cái đã cắn vào đuôi rồng.

"Rống..." Một tiếng gầm thét. Con rồng nhỏ màu vàng sáng rực vô cùng, phá tung tuyền trì, ra sức giãy dụa. Đuôi nó lập tức bị đứt lìa.

Sau đó nó xoay người bỏ chạy, hóa thành một luồng hào quang rời khỏi thần trì xông về nơi xa.

"Đuổi theo!"

Bọn Chư Kiền, Tất Phương, thiếu nữ áo tím toàn bộ giật mình, chạy băng băng ra ngoài đuổi theo con rồng nhỏ.

"Của ta!" Nhóc Tỳ mở miệng, kết quả đuôi rồng từ trong miệng rơi ra ngoài. Nó luống cuống tay chân, vội chụp lấy, rất bực tức hướng về đằng xa hò hét: "Của ta, của ta, đều là của ta!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Đuôi rồng nhảy loạn muốn chạy trốn, nó tỏa ra vạn ánh hào quang màu vàng, ánh sáng thần thánh chói mắt như một mặt trời nhỏ mãnh liệt đến tận cùng, không thể nhìn thẳng vào.

Nhóc Tỳ luống cuống tay chân, cuối cùng cũng chụp được. Nhưng đuôi rồng lại phân rã thành năm con rồng nhỏ, mỗi con chỉ to bằng một đốt ngón tay, định chia nhau chạy trốn.

"Không được chạy!" Thằng nhỏ đầu gấu nổi giận, nó nhét tất cả vào miệng, phồng mang trợn má đe dọa: nếu còn trốn sẽ ăn sống tất cả!

Chất lỏng màu vàng xông tới, miệng Nhóc Tỳ nhô ra chỗ nọ chỗ kia. Chỗ này phình ra, chỗ kia gồ lên, thoạt nhìn như đang làm trò quái dị, trên thực tế là năm con rồng nhỏ đang vùng vẫy bên trong định chạy trốn.

"Quả thật là có Bất Lão Tuyền. Ta nghĩ rằng đã cạn khô, không ngờ vẫn còn, lại bị ngươi lấy được năm giọt!" Ngoan thạch giật mình.

"Có cách nào đậy chặt chúng nó?" Nhóc Tỳ che miệng lúng búng hỏi.

"Đậy chặt trong bình ngọc là nó không chạy được."

Nhóc Tỳ nghe vậy vội lấy từ trong ngực ra một bình ngọc nhỏ rồi nhét cả năm con rồng nhỏ vào, sau đó đậy chặt nắp bình.

Sau đó nó ngạc nhiên nhìn chòng chọc vào ngoan thạch, kẻ này cũng biết khá nhiều, vả lại canh giữ ở Thần viên cũng uống trộm không ít Bất Lão Tuyền đi?

"Có phải ngươi thông linh từ lâu, trong người có rất nhiều chất lỏng màu vàng?"

“Không, đừng có nhằm vào ta!” Ngoan thạch đang ngốn từng ngụm cát lóng lánh lớn lại càng hoảng sợ. Nó nhanh chóng lăn qua một bên, cảnh giác nhìn Nhóc Tỳ.

Nhóc Tỳ không hỏi nhiều bởi vì bây giờ rất gấp rút. Nó muốn đi bắt con rồng vàng nhỏ kia, nếu đi trễ chắc chắn sẽ bị mấy sinh linh kia chia chác sạch sẽ.

“Không cần đi đâu, ngươi chắc chắn sẽ không bắt được, ngay cả mấy kẻ kia cũng là công dã tràng. Bất Lão Tuyền đã thành công hóa hình, hơn nữa còn bị giật mình tỉnh giấc. Nó có thể bay lên trời chui xuống đất, không bắt được nữa rồi.” Ngoan thạch lắc đầu.

Loại nước thần này một khi hóa hình chắc chắn tràn đầy thần tính không gì sánh nổi, chỉ cần có đủ thời gian nó có thể rất nhanh chóng trở nên mạnh mẽ, trở thành Tế Linh. Thậm chí nếu năm tháng đủ dài có thể trở thành thần linh cũng không thành vấn đề!

Ở trong Thần viên có trường vực mà Bất Lão Tuyền lại không bị ảnh hưởng, chất lỏng màu vàng hóa hình thành rồng, có thể chạy xa trong chớp mắt rồi ẩn xuống dưới đất.

“Ực... ực...”

Đả Thần Thạch bắt đầu điên cuồng nhai cát, ăn xong trên bề mặt bèn nuốt dưới mặt đất. Hào quang màu vàng ở chỗ này trào dâng, mây khói cuồn cuộn bốc lên như sóng biển màu vàng kim. Tất cả đều do tuyền trì ban tặng.

Con rồng vàng nhỏ kia tuy chạy mất nhưng chỗ này tràn ngập thần huy rất mạnh, bùn cát trải qua vô tận năm tháng được tẩm bổ nên đã sớm có linh tính.

“Đừng cướp đoạt, ngươi đã có chất lỏng màu vàng rồi! Những thứ này ngươi ăn không được!” Ngoan thạch kêu lên.

“Ta phải mang về để Liễu thần chữa trị thân thể, tiện thể cứu một Tế

Linh khác.” Nhóc Tỳ tranh cướp, một xấp túi da thú đều phát huy công dụng, chất đầy ở bên bờ ao.

Ngoan thạch tranh cướp với nó, hai đứa kẻ tám lạng người nửa cân đã ăn sạch sành sanh ao thần. Đó là còn chưa tính bọn chúng đào xuống ba thước đất, thẳng một đường xuống dưới.

Rốt cuộc nào chỉ có ba thước, ba mét đều vượt quá. Bùn đất đều bị lật lên, hào quang màu vàng triệt để biến mất vì đất vàng đều bị hai con ăn hàng này cướp sạch, chỗ này trở thành một vùng đất bình thường.

“Ăn quá đã, căng bụng!” Ngoan thạch ợ một cái, cả người nó phát sáng, lại có hào quang lóng lánh phát ra, ngả sang sắc vàng rực rỡ, so với trước đây trông thuận mắt hơn nhiều.

Nhóc Tỳ trợn mắt nhìn nó, thầm nghĩ lần đầu tiên gặp phải đối thủ. Tên này cũng quá mạnh đi, ăn hết nửa ao bùn cát mà có vẻ chẳng việc gì, có thể tiêu hóa được hết, càng có vẻ thần kỳ.

“Ngươi tiêu hóa được hết?” Nhóc Tỳ hỏi nó. Cả một đống bùn cát vàng còn lớn hơn nó vậy mà đều bị nuốt sạch.

“Làm sao có thể tiêu hóa hết ngay một lúc được, ta chỉ trước tiên cất trữ cát vàng, đợi sau này chậm rãi luyện hóa. Mấy cái này đều là chí bảo a.”

“Không ăn ngon như trước đây hả?” Nhóc Tỳ thờ ơ hỏi.

“Nói linh tinh! Rượu phải ủ lâu, cát thần càng để lâu càng ngon, được Bất Lão Tuyền ngâm lâu như vậy mùi vị tốt hơn.” Đả Thần Thạch ngất ngây nói ra, sau đó nó chợt tỉnh ngộ, lập tức ngậm miệng.

Nhóc Tỳ tức khắc nhào tới, một phát tóm được nó rồi nói: “Ngươi quả nhiên có gì đó quái lạ. Nói, suối thần có phải đã bị ngươi uống sạch?”

“Đau chết mất, sắp vỡ rồi, mau buông tay!” Nó gào như mổ lợn.

Nói đến cũng thật kỳ quái, sau khi chất lỏng màu vàng biến mất trường vực nơi đây trở nên yếu đi, tựa như thối lui theo con rồng vàng nhỏ.

"Ngươi rõ ràng vừa mới nói, trước đây có ăn bùn cát vàng ở chỗ này!" Nhóc Tỳ đấm nó, một quyền tiếp một quyền càng mạnh thêm.

"Đừng đánh, ta thú nhận tất cả!" Ngoan thạch kêu thảm.

Nó quả nhiên không chỉ ăn thần sa một lần, chỉ có điều sau đó nó bị pháp tắc chỗ này trục xuất, khó có thể tới gần thần trì, mà nay Bất Lão Tuyền trở nên khô cạn nó mới có cơ hội tiếp cận.

"Chất lỏng màu vàng chẳng lẽ đều bị ngươi uống hết?" Nhóc Tỳ chằm chằm nhìn nó với vẻ thiếu thiện chí.

"Ta chỉ có thể ăn đá, chất lỏng này sau khi nuốt vào vẫn còn chảy ngược ra ngoài!" Đả Thần Thạch ủ rũ, canh giữ không công một núi của nhưng lại không có thu hoạch.

"Vậy ngươi cũng lấy được rất nhiều thứ tốt, đến tột cùng đã ăn bao nhiêu cát thần?" Nhóc Tỳ hỏi.

"Lần đầu tiên ăn hai trăm cân đã bị đuổi đi. Lần thứ hai ít hơn, lần thứ ba vừa mới vào đã bị đánh bay!" Đả Thần Thạch căm giận khôn nguôi.

Theo lời nó, lần thứ tư cũng là lần cuối cùng này rốt cuộc ăn đã đời, hoàn toàn căng bụng rồi.

Bây giờ nó trông hơi khác trước, hào quang màu vàng nhạt tỏa ra, trông lóng lánh không ít. Nói như Nhóc Tỳ, bán được giá hơn nhiều, có chút giống ngọc thạch.

"Bất Lão Tuyền sao lại trở nên ít như vậy?" Nhóc Tỳ nghi hoặc.

"Nó sinh ra linh trí, tiến hành lột xác hóa thành sinh linh hình rồng, ngươi cho là không phải trả một giá lớn sao? Đều tiêu hao đến khô cạn, thiếu

chút nữa là thất bại!”

“Thật sự là đáng tiếc, sau này có lẽ sẽ không còn gặp lại Bất Lão Tuyền.” Nhóc Tỳ phiền muộn.

“Cũng không đến mức ấy. Nó đã thành tinh, biến hóa thành công, trong tương lai sau khi trở nên mạnh mẽ tạo thêm một ít chất lỏng màu vàng là vẫn có thể làm được.”

Sau khi biết tiền căn hậu quả Nhóc Tỳ khá đắc chí, dù sao năm giọt chất lỏng màu vàng lấy được đều là tinh hoa cô đọng, dược hiệu tất nhiên hết sức đáng sợ.

“Đem về cho tộc trưởng gia gia một giọt. Lần này nhất định có thể trị khỏi bệnh kín, thân thể không tiếp tục suy bại. Cho Liễu thần một giọt, biết đâu từ đó ngài có thể ngộ ra pháp tắc hay bí mật gì. Cho Đại Tráng, Bì Hầu, Nhị Mãnh bọn nó một giọt để xây dựng căn cơ… Aizz, quả thực không có nhiều lắm nha.” Nhóc Tỳ đếm đầu ngón tay tính tới tính lui, thật sự là quá ít, chỉ có thể chừa lại một hai giọt, làm cho nó rất xoắn xuýt.

Một lúc lâu sau nó mới phục hồi tinh thần. Nó nói: “Hòn đá nhỏ, ngươi dám ăn vụng cát thần của ta?!”

“Không, giúp ngươi kiểm tra một chút coi những túi da này có bị thủng không.” Ngoan thạch lăn sang một bên.

“Ta nhớ ra rồi, Thông Linh Hoa đâu? Ngươi chẳng phải đã nói có một cây thánh dược sao, ngươi có thể thông linh đều nhờ có nó ban cho, chẳng lẽ cũng là giả sao?”

“Quả thật có một cây hoa như thế, nhưng nó còn không có tư cách điểm hóa ta. Nó tranh giành bùn cát với ta, nhưng mà nó cũng bị trục xuất vì con hàng này còn định uống chất lỏng màu vàng.” Đả Thần Thạch bất mãn.

“Đó chính là thánh dược a, nó chạy đi đâu?” Nhóc Tỳ trợn tròn mắt khẩn trương hỏi nó.

“Ta đánh một trận với nó, cắn nó một miếng, nó chạy rồi. Nhưng mà ta cảm giác nó chắc còn ở gần vườn linh dược.” Đả Thần Thạch nói.

“Ngươi cắn nó một miếng, đó chính là thánh dược a, ngươi giấu miếng bảo dược đó ở đâu?” Nhóc Tỳ tóm lấy nó.

“Thánh dược là đồ tốt, ta đương nhiên sẽ không lãng phí, nếu làm vậy sẽ bị thiên lôi đánh. Ta chôn nó xuống đất, sau khi nó biến thành bùn đất đã ăn hết.” Ngoan thạch dương dương đắc ý.

“Binh!”

Nhóc Tỳ quẳng nó xuống đất rồi lấy hết sức giẫm đạp. Nó đau đớn khóc gào ầm ĩ, lăn lộn khắp nơi gào thét: “Đừng đánh, lần sau gặp nó ta bắt cho ngươi!”

“Người như ngươi nhất định nên bị thiên lôi đánh!” Nhóc Tỳ vừa căm giận vừa tiếc rẻ. Đó chính là một gốc thánh dược hiếm thấy trên thế gian a, vậy mà nó tùy tiện cắn. Đó là còn chưa tính, sau đó còn chôn xuống đất đợi khi mục nát thành bùn cát mới ăn, đáng giận nhất chính là vẫn còn đắc chí.

“Đi nhanh lên đi, nếu không mấy sinh linh thuần huyết đó bắt không được Bất Lão Tuyền khi quay lại sẽ cướp mấy giọt này của ngươi.” Ngoan thạch lảng sang chuyện khác, giục nó rời đi.

Nhóc Tỳ gật đầu. Một đống túi da thú chứa đầy bùn cát chất ở chỗ này trông quá chói mắt.

Nhóc Tỳ vác tám túi, chồng lên người ngoan thạch ba túi bắt nó khiêng, cấp tốc phóng ra ngoài Thần viên. Vốn còn định bắt mấy con thái cổ di chủng hỗ trợ đấy, kết quả là vừa nhìn ra đã không thấy ai tất cả đều sớm chạy mất dạng.

Trong Thần viên mùi máu tươi tràn ngập, lại chết hơn mười sinh linh thuộc các chủng tộc khác nhau. Tất cả đều ngã xuống không lâu, hơn phân nửa bị sinh linh thuần huyết giết chết.

“Rốt cuộc cũng đi ra rồi.” Nhóc Tỳ thở phào một cái, sau đó nó lấy túi Càn khôn ra, mở dây tơ vàng. Miệng túi lập tức tỏa hào quang rực rỡ thu tất cả mười một túi cát thần vào trong.

Túi bằng bàn tay mà nuốt chửng vạn vật, không gì không thu được, sử dụng thật tiện lợi, uy lực mạnh mẽ.

“Ngươi còn muốn gì nữa?” Ngoan thạch thấy Nhóc Tỳ nhấc nó lên rồi cầm trong tay suy nghĩ, không khỏi có chút sợ hãi.

“Đi bắt con non của Thái Cổ hung thú và chim thần, còn tìm kiếm gốc thánh dược kia nữa.” Nhóc Tỳ nói.

“Thế thì ngươi đi đi, còn nắm lấy ta làm gì? Non xanh còn đó nước biếc chảy dài, chúng ta sau này còn gặp lại!” Ngoan thạch kêu lên.

“Ta là muốn cho ngươi dương oai thiên hạ!” Nhóc Tỳ nói.

Lần thứ hai đi vào Thần viên thằng nhỏ đầu gấu triệt để thả lỏng. Nó đã hoàn thành nhiệm vụ, tìm được Bất Lão Tuyền, bây giờ tìm kiếm xung quanh xem có thể thấy cái gì có giá trị hay không.

Nửa canh giờ sau nó đào được tám cây linh dược ở vùng gần đó, kể cả rễ cây lẫn bùn đất đều đào lên, hoàn hảo không hao tổn gì.

“Khi quay lại Thạch thôn rải bùn đất màu vàng lên, nhất định có thể sinh trưởng tốt, lúc đó khắp thôn đều là linh khí!” Nhóc Tỳ khoái chí, muốn vì Nhân tộc mà tạo một mảnh đất lành.

Nó cắm đầu cắm cổ tìm linh dược, hận không thể dọn sạch sẽ chỗ này.

Cây thuốc lâu năm ở vườn linh dược tuy nhiều nhưng trường vực ở đây quá mạnh, cho dù có thể đào được nhưng cây thuốc cũng sẽ bị nát bét.

Trong lúc này nó cũng gặp vài sinh linh thuần huyết, cũng từng nhập bọn với chúng truy tìm con rồng vàng nhỏ kia, giằng co hơn nửa ngày mà

vẫn trắng tay.

“Ầm!”

Giữa đường nó giao thủ vô cùng kịch liệt với Chư Kiền, lại xé thêm được một miếng huyết nhục bảo dược.

“Binh!”

“Ai ui!”

Thiếu nữ tóc tím và ngoan thạch cùng gào to. Nàng lại giao phong với Nhóc Tỳ. Lần thứ hai trúng chiêu lại bị đập trúng giữa cái trán trắng như ngọc, cục bướu lồi ra làm nàng giận đến thân tiên run rẩy.

Cuối cùng Nhóc Tỳ bắt đầu chạy trốn, vắt chân lên cổ mà chạy. Nó định hàng phục hậu đại của Thái Cổ hung thú nên đại chiến liên miên. Kết quả mấy sinh linh đó không tìm được con rồng vàng nhỏ bèn bắt đầu nhất trí đối phó nó, tiến hành đại truy sát định cướp cái đuôi rồng.

“Các ngươi chơi không đẹp chút nào, sao có thể như vậy?” Nhóc Tỳ phẫn uất. Nó bị vây đánh, những sinh linh mạnh mẽ đó liên thủ định giết chết nó.

“Giết nó đi!” Chư Kiền rống giận. Nó bị xé mất hai miếng thịt, nghe thấy kẻ kia nói sau khi về nhà nướng một miếng, nấu canh một miếng, thật sự làm cho nó tức muốn chết.

Thiếu nữ tóc tím phong tư tuyệt thế, giống như tiên nữ không nhiễm khói lửa trần gian, nhưng nàng bây giờ vô cùng tức giận. Hôm nay không ngờ trúng liên tiếp ba cục đá, trên vầng trán trắng như ngọc mọc lên ba cái bướu!

Thường ngày nàng có địa vị cao quí, bao phủ bởi vẻ thần thánh, được thiên tài các tộc vây quanh, ngay cả con cái của thần cũng không dám làm càn với nàng. Hôm nay lại bị một thằng nhỏ đầu gấu giày vò như vậy, thực

sự bị chọc tức điên rồi.

Điều khó có thể tha thứ nhất là vừa rồi còn bị đánh lén, thằng nhóc đầu gấu nhảy lên lưng nàng, ôm cổ nàng quật ngã. Nó la hét bảo nàng đi canh giữ cái làng chết tiệt gì đó cho nó. Quả thật là ai nhịn được chứ nàng thì không thể!

Nàng đường đường là một đời nữ thần, phong hoa tuyệt đại, bễ nghễ các tộc, chẳng lẽ lại luân lạc đến mức đó sao? Trông nhà giữ cửa cho người, thủ hộ một cái thôn rách!

Nói thật, nàng rất chật vật. Lúc này cùng với thằng nhỏ đầu gấu vật lộn lăn lóc quá kịch liệt làm cho mái tóc nàng rối tung, quần áo xốc xếch, khắp nơi lăn qua lộn lại.

Cận chiến chém giết đến mức này thằng nhỏ đầu gấu với nàng vật lộn đầy đất, thật vô cùng đáng hận. Đây là loại chiến pháp đáng xấu hổ gì vậy?

Tất Phương cũng rất tức giận, mặt mũi âm trầm. Thiếu niên Nhân tộc nọ la hét muốn dẫn nó đi gặp thần, nói là có một cây thần rất lớn. Thật sự coi nó là đồ nhà quê hả? Tổ tiên nó còn ăn cả cây thần chính hiệu, còn định gạt nó như vậy! Nó đánh ra một chưởng, không thèm nghe tên kia om sòm, kết quả thằng nhóc đáng hận kia gào toáng lên, nhổ của nó mấy cái lông chim rực rỡ nhất, nói là mang về cái thôn rách gì đó cho Hổ Nữu làm quả cầu.

“Giết nó đi!” Một con Li Long cũng gầm thét, hóa thành một ánh hào quang truy sát Nhóc Tỳ!

Cũng chính thằng nhỏ đầu gấu chít chít méo mó đáng hận này lằng nhằng với nó không dứt, quấn lấy nó hỏi vay long huyết, nói để làm thang gì đó, lát nữa mời nó ăn Đại Bằng chưng long huyết.

Sau cùng thằng ranh kia thừa dịp nó không để ý bóc của nó hai cái vảy rồng dính máu rồi bỏ chạy.

Mấy sinh linh đó cứ nhằm vào mông của Nhóc Tỳ mà truy sát làm nó

tức đen cả mặt. Nó cẩn thận suy xét lại, rốt cuộc rút ra kết luận: quá khó ở chung với những người này, tính nết thật xấu xa!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 159: Cấm Khu Thiên Cốt

Thoạt đầu Nhóc Tỳ ở ngoại vi Thần viên đã phát hiện nơi này tuy lớn nhưng không có chỗ ẩn thân, mấy sinh linh kia đều là cường giả thuần huyết, chúng sẽ hợp sức bao vây nó.

"Các ngươi thật tồi tệ, khó mà sống chung nổi!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của nó tối sầm, nó phẫn uất nói rồi trốn ra ngoài Thần viên.

Đám cường giả Tất Phương, Li Long nghe vậy giận chỉ thiếu điều lệch mũi. Tiểu tử này nói tính cánh bọn nó có vấn đề mà hoàn toàn không thấy xấu hổ? Tiểu tặc chết tiệt, được tiện nghi còn khoe mã!

Chư Kiền lại càng tức. Nó mất hai miếng thịt, mắt đỏ lên. Nếu thật để cho tên kia kho tàu một miếng, nấu canh một miếng, nó chắc phải hộc máu.

Về phần thiếu nữ áo tím đã sớm hóa thành một vầng sáng, áo tím phấp phới được hào quang bao phủ như tiên nữ giáng trần, đuổi theo cực nhanh.

"Đừng đuổi nữa, ta không muốn vật lộn với ngươi!" Nhóc Tỳ quay đầu liếc mắt nói với nàng.

Thiếu nữ tóc tím rất nhạy cảm với cái từ 'Vật lộn' này, nghe thấy thế hàm răng cắn môi xinh mọng đỏ. Nàng hận không thể bắt được thằng nhỏ đầu gấu, không lập tức giết chết mà treo ngược nó lên đánh một trận tơi bời!

Nhóc Tỳ rất muốn hàng phục một con chim thần, hung thú, thế nhưng nó dù có nghịch thiên cũng khó mà đồng thời đối kháng vài sinh linh thuần huyết. Dù sao nó còn ít tuổi, thời gian tu hành quá ngắn.

Thời khắc này nó không khỏi kêu rên, chỉ ước gì được vay trước của ông trời ba năm.

Rốt cuộc nó một đường chạy như điên lao ra khỏi Bách Thảo viên, chạy ra khỏi vùng tịnh thổ đó.

Vừa mới ra khỏi, cả người nó lóe hào quang, khí lành xông loạn, đã có thể vận dụng sức mạnh của phù văn. Nhưng khi nhìn lại nó lập tức kinh hãi: mấy sinh linh kia còn kinh khủng hơn.

Nơi đó như có một ngọn tiếp một ngọn núi lửa phun trào, hào quang hừng hực bốc tận trời, chấn động ra những gợn sóng không gì sánh nổi, phù văn dày đặc khiến đất trời run sợ. Tất cả chúng đều giống như thần vậy.

Ánh mắt Nhóc Tỳ lóe sáng. Nó biết đó là điểm đặc thù khi mở được Động Thiên thứ chín, sau khi rời khỏi Thần viên là gặp xui xẻo rồi, lũ Thái Cổ chim thần hung thú này tuyệt đối là mạnh mẽ, có thể càn quét Bách Đoạn sơn.

Nó lập tức vung kiếm gãy lên chuẩn bị đón bọn chúng, song khi thấy Li Long tung ra một tấm lưới thì nó lại do dự. Cái bảo cụ đó quá kinh người, có sao trời tô điểm, lóe ra hào quang rực rỡ.

Cái lưới này vô cùng kinh khủng, tản ra khí tức làm vạn người run sợ, khiến đất trời này đều phải rung động. Nó được bện từ gân thú, nung chảy một cái lại một cái vảy lóng lánh, nuốt chửng vạn vật.

“Vảy rồng kia là thuần huyết!” Nhóc Tỳ hoảng sợ. Bảo cụ như vậy tuyệt đối đáng sợ.

Bên kia, trên đầu Chư Kiền xuất hiện một vầng sáng. Một cái roi xuất hiện, hào quang lập lòe, thần quang dâng trào, trông cũng dọa người như vậy. Khí tức tỏa ra giống như ngân hà lay động.

Về phần Tất Phương thì thân thể thẳng đứng chìm trong ánh lửa ngập trời. Một trăm lẻ tám cái lông thần hiện lên phía sau nó, hóa thành một thanh kiếm thần âm vang rung động, sát khí chấn thập phương!

Thiếu nữ tóc tím lúc này được một vầng sáng bao bọc, chỉ có thể mơ hồ

trông thấy thân thể thon dài thần thánh của nàng, phong tư xuất thế. Xung quanh mây tím mịt mờ, trông như tiên giáng trần vậy. Nàng hóa thành một tia điện tím vọt tới!

Ngoài ra còn một con chim thần và một sinh vật hình người cũng rực rỡ vô cùng, phù văn cường đại làm kinh sợ trời xanh, dãy núi quanh nơi này đều đang run rẩy, đạo âm ầm ầm.

Nhóc Tỳ cầm kiếm gãy trong tay, cuối cùng không bổ ra. Nó không muốn liều mạng với chúng vì những kẻ này đều đến từ Thái Cổ Thần Sơn, khẳng định không thiếu chí bảo.

“Hỏng rồi, sau khi rời khỏi Thần viên bọn chúng càng thêm cường đại, trình độ phù văn kinh người! Thời gian tu hành của ta không dài như chúng, nếu quả thật phải so đấu phù văn hơn phân nửa sẽ gặp tai ương.”

Nhóc Tỳ không dừng lại, nó khống chế kiếm gãy, chỉ để lại một dải bóng mờ, xông vào rừng núi hướng về nơi xa.

‘Oanh long’ một tiếng, rừng núi phía sau nổ tung, ánh sáng như thác lũ lao tới, càn quét mọi nơi, trông vô cùng kinh khủng. Không gì có thể cản nổi những sinh linh thuần huyết này.

Bọn chúng quá cường đại, các ngọn núi nhỏ đều bị đánh vỡ rồi sụp đổ. Bọn họ bẻ gãy nghiền nát, thế như chẻ tre, bám chặt cái mông của thằng nhỏ đầu gấu mà truy sát.

“Bọn nó mạnh quá!” Nhóc Tỳ líu lưỡi. Điều may mắn duy nhất là núi rừng rậm rạp, nó chui vào đó có thể ẩn nấp, khó bị phát hiện ngay lập tức.

Thế nhưng đằng sau có chim thần giương cánh bay trên trời, trời cao cũng run rẩy. Tốc độ của nó quá nhanh, Nhóc Tỳ trước sau gì vẫn không thoát nổi.

“Chúng ta có nên trốn trở lại Thần viên hay không? Đám sinh linh đó đang nổi điên, chẳng may bị đuổi kịp chắc phải bị phanh thây.” Ngoan thạch

chột dạ nói.

Nhóc Tỳ cũng hiểu được lần này tính sai rồi. Mấy sinh linh này thật sự rất đáng sợ, trình độ phù văn kinh người, vả lại chúng đều nắm giữ bảo thuật tuyệt thế.

“Thật là muốn bắt một con a!” Nó nhìn mà chảy nước miếng, ước ao không dứt. Bảo thuật loại này là vô giá, ngay cả Nhân Hoàng nhìn thấy cũng phải đỏ mắt. Nhưng bây giờ không thể để ý nhiều như vậy, nó đang bị người túm cái mông truy sát đó.

Nó nhanh như chớp tiến vào trong núi, nhưng bọn thiếu nữ áo tím, Li Long có linh giác quá mạnh mẽ, luôn luôn phát hiện được tung tích của nó, một đường đuổi theo, quyết phải tuyệt sát.

Cũng giống như vậy, Tất Phương càng ác liệt, đôi mắt sắc bén. Nó bay lượn trên trời, ánh mắt có thể xuyên thấu núi rừng, liên tục bổ nhào xuống phát động công kích.

Nhóc Tỳ căm phẫn, thật chỉ muốn chặt rụng cánh của nó. Nó và một con chim thần khác có tốc độ quá nhanh, trước sau khó có thể chạy thoát.

“Phốc!”

Một phen trốn chạy, Nhóc Tỳ bị thương hộc một ngụm máu. Đám sinh linh kia nhất định không buông tha, đuổi giết nó hơn nửa vòng xuyên qua núi non vô tận làm kinh động rất nhiều cường giả.

Sau cùng, nó lấy ra một cổ phù với vẻ tiếc rẻ vô cùng, lẩm bẩm nói: “Aizz, dùng một lần ít một lần, thực sự là bất đắc dĩ a.”

Nó dán vào lòng bàn chân, sau đó cả người hóa thành một tia sáng vắt ngang qua núi rừng, lập tức tan biến, nhanh đến mức bọn Tất Phương, thiếu nữ tóc tím đều cảm thấy không thể tin nổi, sững sờ một hồi.

“Cái gì vậy? Thật nhanh a, ngay cả ta cũng đuổi không kịp!” Một con

chim thần nhỏ hơn khiếp sợ.

“Đó là Súc Địa Phù một loại linh phù được đại năng thời Thượng Cổ tế luyện!” Mắt Li Long lập lòe lộ vẻ kinh dị. Nó không ngờ Nhóc Tỳ có thể lấy ra loại đồ vật này.

“Không sai, đúng là Súc Địa Phù.” Thiếu nữ tóc tím gật đầu, hào quang nhạt đi lộ ra chân thân của nàng, y phục phấp phới bay giữa trời, mắt như bảo thạch, mặt đẹp như ngọc mang vẻ tức giận. Nàng xinh đẹp không gì tả nổi, xứng danh phong hoa tuyệt đại.

Bọn họ cũng không đuổi theo vì biết rõ uy lực của Súc Địa Phù, chỉ cần triển khai là như một tia sáng ngang trời, trong nháy mắt có thể đi đến tận cùng thế giới, căn bản không thể đuổi kịp.

Sau đó bọn họ tản ra rất nhanh, đó đây đề phòng. Đều là hậu đại của sinh linh thời Thái Cổ, họ có chút kiêng kỵ lẫn nhau.

“Ngươi lại có đồ tốt như thế này?” Ngoan thạch kêu to.

Nhóc Tỳ xót của. Nó chưa bắt được Li Long, Tất Phương, thiếu nữ tóc tím, Chư Kiền mà ngược lại lãng phí một cơ hội sử dụng Súc Địa Phù. Điều đó làm nó không vui.

Trước đây không lâu, ở Phân Bảo Nhai bên ngoài di tích có một nam tử áo xanh ám sát nó. Cuối cùng hắn dựa vào lá phù này đào tẩu, từ lúc đó đã bị nó để mắt tới.

Sau này nam tử áo xanh lại xuất hiện, hắn là người của Côn tộc, cùng với Người phong ấn của Cai tộc cùng truy sát nó, kết quả bị Nhóc Tỳ dẫn tới chỗ nham thạch trên không trung, lợi dụng tháp nhỏ ẩn nấp trong địa hỏa giết chết.

Mà nam tử áo xanh tuy xông qua được nham thạch nóng chảy nhưng vẫn bị Nhóc Tỳ dùng Long Giao Tiễn đánh chết, cướp cổ phù trên người hắn, đến bây giờ mới dùng lần đầu.

Súc Địa Phù bị nứt ra một vệt trắng, hiển nhiên bị tổn hại sau khi dùng qua một lần, trông càng tàn tạ làm nó thở phì phì.

“Ầm!”

Nhóc Tỳ quẳng ngoan thạch to bằng đầu người xuống đất rồi đặt mông nồi lên. Nó há mồm thở dốc, suốt đoạn đường chạy trốn này nó quả thực mệt muốn chết rồi. Mấy canh giờ liền nó chưa hề dừng bước.

“Này, ngươi ngồi lộn chỗ rồi!” Đả Thần Thạch kêu lên, nó tức giận cãi vã.

“Ngươi nặng như vậy, ta một đường chạy trốn còn phải ôm ngươi, mệt chết đi được, bây giờ ngồi chẳng lẽ còn không được a?” Nhóc Tỳ nói.

“Đến mười vạn cân ngươi còn nhấc nổi, mang ta theo mệt thế nào được. Hơn nữa ta cũng không muốn đi với ngươi, mà ngươi cũng không nên mang ta theo. Vả lại, ngươi có thể bỏ ta vào túi Càn khôn a.” Ngoan thạch nói.

Nhóc Tỳ bĩu môi. Nếu không ngồi lên người tên kia mà nói hơn phân nửa nó sẽ chuồn mất, bỏ vào túi Càn khôn thì càng quên đi. Bùn cát màu vàng khẳng định sẽ bị nó chén sạch sẽ.

Ngoan thạch bị Nhóc Tỳ nhìn bèn chột dạ. Nó có chút sợ hãi nói: “Ngươi muốn thế nào?”

“Nghe mấy tên kia nói, ngươi là Đả Thần Thạch, từ xưa đến nay chỉ xuất hiện vài khối, có thể luyện thành chí bảo. Mang theo ngươi bên người quá phiền toái, nếu không thì ta luyện ngươi thành chí bảo vậy.”

“A phi! Ngươi cho rằng ngươi là đại năng thời Thượng Cổ chắc? Nếu muốn luyện chí bảo cứ tu hành thêm vài ngàn năm nữa đi.” Ngoan thạch bĩu môi.

Nhóc Tỳ lập tức nện nó rầm rầm.

“Đừng đánh, ta thu nhỏ lại còn không được sao?” Nó lớn tiếng tru lên.

Sau cùng Đả Thần Thạch nhỏ đi, chỉ to cỡ đốt ngón tay, có màu vàng nhạt óng ánh nhu hòa như ngọc thạch, vẻ ngoài vô cùng tốt.

Nhóc Tỳ thỏa mãn, quấn nó vào một sợi tóc bên cạnh tháp nhỏ.

“A... Đây là cái gì thế? Đừng để ta cạnh nó!” Ngoan thạch lần đầu tiên chú ý tới tháp nhỏ lóng lánh. Tuy tháp nhỏ chỉ to bằng một đốt ngón tay nhưng lại khiến cho một kẻ đã thông linh như nó phải sợ hãi.

“Ngươi biết lai lịch của nó hả?” Nhóc Tỳ tò mò hỏi.

“Không biết!” Đả Thần Thạch lập tức lắc lư đến bên kia khuôn mặt của Nhóc Tỳ mà không chịu ở cạnh tháp nhỏ, nếu không nó sẽ cảm thấy hoảng hốt.

Nhóc Tỳ nghỉ ngơi một đêm, tĩnh dưỡng tốt thương thế để chuẩn bị lên đường lần nữa. Nó không lập tức đi tìm đám Hỏa Linh Nhi, Sư Tử chín đầu vì sợ Tất Phương, Chư Kiền, Li Long bám theo đằng sau.

“Những cấm địa có giá trị nhất trong Bách Đoạn sơn là Phân Bảo Nhai, Bách Thảo Viên, cấm khu Thiên Cốt.”

Tảng sáng rửa mặt xong Nhóc Tỳ tự nhủ, nó quyết định đến cấm khu theo truyền thuyết có ẩn dấu Thiên Cốt thử nhìn một cái, đoán trước nơi đó tuyệt không an lành gì.

“Kẻ kia cũng tiến vào, rất nhiều năm không gặp, không biết hắn đã mạnh đến mức độ nào rồi.”

Vẻ mặt Nhóc Tỳ bình tĩnh sải bước tiến về phía trước.

Nó đi qua một cánh cửa vàng, xuyên qua thông đạo, liên tục vượt qua vài miền đất để tới một vùng đất kỳ dị.

Đây là một sa mạc lớn hầu như không có sự sống, khắp nơi đều là đá và

cát mênh mông bát ngát.

Cũng không phải không có thực vật, chỉ là rất thưa thới. Cách vài dặm mới có một cây to lớn vô cùng, giống như rồng già nằm cuộn tròn, cành lá sum xuê, chút sức sống đó càng làm cho mảnh đất ấy trông có vẻ thê lương.

Ở vùng trung tâm sa mạc có rất nhiều sinh linh, cổ thụ cũng nhiều, sinh khí bộc phát dày đặc.

"Chỗ này thật quái dị!"

Nhóc Tỳ sau khi tới khu trung tâm mới lộ ra vẻ kinh ngạc. Khu vực này sinh cơ bừng bừng, rất khác biệt so với những gì vừa nhìn thấy.

Điều làm cho người ta giật mình nhất là một cây cổ thụ có phần quá cao lớn, ước chừng hơn một ngàn thước vươn thẳng tới vòm trời, thật sự là kinh người. Hơn nữa có vài cây mây già lớn không thể tả, mỗi cây cũng đủ quấn kín một ngọn núi, trông giống như cự long vậy. So với cảnh tượng hoang vắng vừa rồi hoàn toàn không giống nhau.

"Tương truyền đây là một mảnh đất tai ách, không có nổi một ngọn cỏ. Nhưng có máu của chư thánh nhuộm đỏ bên ngoài vùng cấm vì vậy thực vật cực kỳ sum xuê vượt quá sức tưởng tượng." Có sinh linh đang bàn tán.

Chỉ ở bên ngoài vùng cấm mới có sinh cơ bừng bừng như vậy. Phía trước xuất hiện một bia bằng xương to lớn trắng toát như ngọc, trên mặt chỉ có bốn chữ: 'Cấm Khu Thiên Cốt'.

Phía trước tụ tập rất nhiều người, cường giả các chủng tộc lớn đều có mặt, đông như kiến. Họ muốn xông vào nhưng lại rất do dự.

Tấm bia cao hơn ba mươi thước coi như là cột mốc ranh giới, vượt qua nó là đến cấm khu Thiên Cốt.

Đó là một vùng đất sương mù, cây cỏ rất thưa thớt, không hề xanh tốt mà có sương mù màu xám lượn lờ. Xa xa nhìn lại trên mặt đất xương trắng

vô tận, mênh mông một cõi.

“Ở nơi đây… đến tột cùng có bao nhiêu sinh linh đã chết?” Nhóc Tỳ giật mình.

Xương như tuyết vậy, chồng chất đầy trên mặt đất.

“Ầm!”

Có bạo động xảy ra ở sâu trong cấm khu, nơi đó có sinh vật mạnh mẽ đang chiến đấu kịch liệt, cho dù đứng ngoài cũng cảm thấy mặt đất run rẩy giống như đang dời non lấp bể vậy.

Mọi người mơ hồ nhìn thấy một đôi mắt xanh lè xuyên thấu qua sương mù màu xám tro, trông giống như hai ngọn đèn thần làm kẻ khác thất kinh.

“Sinh linh thuần huyết đang chiến đấu kịch liệt!”

Mọi người triệt để buông tay, dù là Thái Cổ di chủng cực kỳ mạnh mẽ cũng ở bên ngoài quan chiến mà không muốn mạo hiểm, bởi vì nơi đó có thần thú đang chém giết.

“Tục truyền bên trong có sinh linh chiếm được một khối thiên cốt, phúc duyên sâu dày làm cho người ước ao a!”

Mọi người cũng chỉ có thể cảm thán, đây không phải là chiến trường của họ.

“Ầm!”

Hào quang vạn trượng tỏa ra, một thiếu niên Nhân loại ẩn hiện giữa sương mù, không ngờ đẩy lui thần thú màu xanh, thật vô cùng kinh khủng. Mỗi bước đạp lên mặt đất đều phát ra vô số tiếng nổ ầm ầm giống như một người khổng lồ đang di chuyển.

“Chính là hắn, Trùng Đồng giả Thạch Nghị!”

“Thiếu niên giống như thần, có thể sánh vai với con cháu chư thần!”

Rất nhiều người kinh hô, đây không phải lần đầu tiên chứng kiến Thạch Nghị phát uy, bởi vì Trùng Đồng giả sau khi tiến vào Bách Đoạn sơn vẫn chinh chiến ở chỗ này, tìm kiếm thiên cốt.

Cả người hắn phát quang, được một vầng hào quang thần thánh bao phủ, vóc người dong dỏng, tóc đen bù xù, tư chất ngút trời, giống như thần vương giáng thế vậy, không gì cản nổi.

Sâu trong vùng cấm đang bạo động, có thần cầm với sinh linh thuần huyết đang chiến đấu kịch liệt, trong cảnh hỗn loạn đó hắn lại giết ra giết vào không bị ảnh hưởng.

Một con bướm ma xuất hiện, khẽ vỗ cánh làm đất trời rung chuyển. ‘Ầm ầm’ một tiếng, một ngọn núi trong vùng cấm bị chém đứt sụp xuống, đập tung khiến khói bụi mù trời.

“Liệt Thiên Ma Điệp thật khủng khiếp, thật sự quá cường đại!” Mọi người kinh sợ.

Cả người con bướm ma này phủ đầy phù văn rực rỡ chói mắt. Nó khẽ rung cánh, một ánh thần quang bay ra, không ngờ tức khắc chém sụp một ngọn núi, làm cho kẻ khác sợ hãi.

Một đòn này vốn công kích Thạch Nghị nhưng bị hắn đón đỡ bật ra ngoài làm một ngọn núi đá bị hủy diệt.

“Đó là một con bướm ma thuần huyết, tương truyền tổ tiên nó vẫy nhẹ cánh cũng làm rách trời cao vạn cổ!” Có người sợ hãi than.

“Ai cũng không ngờ nó lại là thuần huyết, còn mạnh mẽ như vậy, nếu trưởng thành có thể tái hiện thần uy vô thượng của Thái Cổ Ma Điệp!”

Bướm ma dài không quá một thước nhưng lại đáng sợ đến kinh người.

“Một con bướm ma cường đại như vậy lại bị Thạch Nghị đánh bại liên tục bốn lần. Thật khó tưởng tượng nổi a, không ngờ hắn có thể đánh bại hậu đại của Ma thần thời Thái Cổ.”

“Hiển nhiên Thạch Nghị định thu phục nó làm tọa kỵ hoặc chiến linh!” Có người phán đoán.

‘Ầm ầm’ một tiếng, đất trời rung chuyển, Thạch Nghị bay vút lên trời, khắp người bạo phát thần mang giống như một thiên thần thông thiên động địa vậy! Tóc đen của hắn tung bay, mắt lóe điềm lành, hắn mở miệng hét lên một tiếng trong trẻo, phun ra thần quang ngũ sắc trùng kích Liệt Thiên Ma Điệp.

“Gì thế này? Đây là bảo thuật của Thái Cổ thần vương Ngũ Sắc Khổng Tước Vương, hắn không ngờ cũng nắm giữ. Đây đã là loại thần thông kinh thế thứ năm Thạch Nghị thi triển!”

Mọi người đều giật mình, thiếu niên như thần vậy, đúng là thiên thần. Mây lành trào dâng, đại chiến bướm ma, cuối cùng rõ ràng áp chế nó.

“Nội tình của Võ Vương phủ thật kinh người a, không ngờ lấy được năm loại bảo thuật trấn thế, chỉ có điều cũng không phải hoàn chỉnh, đều là chiếm được từ di chủng.”

“Thạch Nghị kinh khủng a, vậy mà trấn áp Liệt Thiên Ma Điệp năm lần!”

Mọi người sợ hãi than, cảm thấy bất lực vô cùng. Thiếu niên này quá mạnh mẽ, không ai có thể hàng phục được hắn, ở cấm khu Thiên Cốt này khó gặp địch thủ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 16 0: Trùng Đồng

“Thiếu niên này thực sự quá mạnh mẽ. Một nhân loại có có thể đạt đến mức này quả thật khó tưởng tượng nổi, hiếm thấy trên đời.” Ngoan thạch nói nhỏ, nó ở trên sợi tóc của Nhóc Tỳ lóe hào quang lóng lánh.

Vẻ mặt Nhóc Tỳ trở nên ngưng trọng. Trình độ phù văn của Thạch Nghị cực kỳ kinh khủng, thâm sâu khó lường, rất khó đánh giá hiện giờ hắn rốt cuộc mạnh mẽ và đáng sợ đến nhường nào!

Thiên tài các tộc ở quanh đó đều thán phục, tuy họ tâm cao khí ngạo nhưng đối mặt với kẻ tài hoa ngút trời kia lại không thể không cúi đầu, chênh lệch quá lớn.

“Lần thứ năm đánh bại Liệt Thiên Ma Điệp, không biết nó có khuất phục hay không?”

“Ông!”

Hư không kịch chiến, sọc trên người bướm ma sáng rực, nó khẽ rung cánh, ngay lập tức bay ra ngoài xa mấy trăm trượng. Nó xé rách một ngọn núi thấp và xuyên qua giữa núi.

Mọi người hít một hơi lạnh. Con thần trùng này quá mạnh mẽ, chỉ rung cánh mà hào quang dâng tận trời. Nếu không có Thạch Nghị ở đây liệu ai dám tranh phong?

Bướm ma rơi xuống một ngọn núi, toàn thân nó phát quang giống như đang điều tức, sau đó dẫn phát thiên địa cộng minh khiến tinh khí vô tận điên cuồng tuôn về phía nó, khiến nó trông như đang bùng cháy.

Cuối cùng bướm ma vỗ cánh bay tới lần nữa, hai cánh lóe lên, sấm sét

không ngớt, tia điện xoèn xoẹt. Nơi đây mây mù cuồn cuộn, ánh sáng rực rỡ lóa mắt.

"Nó lại định phát động công kích, trong một ngày liên tục khiêu chiến, định tiến hành đánh một trận cuối cùng sao?"

Hậu đại của ma thần thời Thái Cổ nổi giận định tiến hành quyết chiến sau cùng. Một mực thất bại thảm hại làm nó không cam lòng, lần này dốc hết sức lực, vận dụng tất cả thần lực.

Toàn thân bướm ma phát quang, thân thể rực rỡ. Cánh của nó như hai thanh tiên kiếm vậy, đan chéo nhằm phía Thạch Nghị!

"Ầm!"

Tiếng sấm sét làm người dù ở rất xa vẫn cảm thấy đinh tai nhức óc, ánh chớp như biển sao điên cuồng đập tới, vô số tia chớp rực sáng khiếp người bay múa.

Bảo thuật của bướm ma thật kinh người khiến người xem cuộc chiến sững sờ nhìn trân trối, tất cả đều dựng tóc gáy.

Thạch Nghị đứng ở nơi đó như một vị thần, quang huy bao phủ, mái tóc tung bay. Đôi mắt lóe hào quang lập lòe khiến người hoảng sợ, hắn đứng đó như một thiên thần hạ giới.

Hắn không làm động tác thừa, chỉ giơ tay phải chỉ lên trời. Thời khắc này cả người hắn hơi nước mù mịt và hào quang hòa cùng một chỗ, điên cuồng tăng vọt cuốn cả đất trời.

"Ầm ầm!"

Cùng lúc đó trên đầu hắn có mây đen che phủ, tiếng sấm kinh hoàng, tia chớp to lớn xuất hiện bay múa mà đến.

"Hắn cũng vận dụng bảo thuật lôi điện, thật mạnh mẽ!"

Mọi người giật mình nhưng cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại. Loại bảo thuật này trước đây Thạch Nghị từng thi triển, đến giờ vẫn không thấy hắn thi triển loại bảo thuật thứ sáu, nếu vậy quá kinh người!

"Đây là bảo thuật của Vũ tộc, là thần thông trấn giáo của gia tộc mẫu thân hắn!"

Thạch Nghị lấy tia chớp chống lại sấm sét. Loại bảo thuật này vô cùng kinh khủng, giọt mưa như cánh hoa lóng lánh bay múa đầy trời. Pháp tắc lôi điện cuồng bạo đến cực hạn.

"Bảo thuật trong tay hắn phát huy uy ra lực rõ ràng cường đại hơn nhiều so với Vũ tộc!"

Mọi người cảm thán. Thần nhân ngút trời quả nhiên ghê gớm, bất luận thần thông nào tới tay hắn uy lực sẽ tăng lên một khoảng lớn, làm cho người khó bề đuổi kịp.

"Một thân kiêm năm đại thần thông, bất cứ loại nào cũng đều có thể dùng làm bảo thuật trấn tộc!"

Cả người Thạch Nghị tắm trong lôi điện, chí cương chí dương, không gì không phá, thiểm điện giống như ngân hà buông xuống, một tia nối tiếp một tia khiến nơi này rực sáng không gì sánh được.

Mọi người bịt chặt lỗ tai. Loại âm thanh này thật đáng sợ, màng nhĩ đều muốn rách nát ra. Ánh chớp như sóng cả cuồn cuộn cuốn lên vô tận sấm chớp mưa bão.

Chúng nhân nhìn đến đầu choáng mắt hoa. Trình độ phù văn đạt đến mức này quả nhiên có thể coi là thông thần rồi, ai dám tranh phong? Hai người quyết đấu có thể nói là đại chiến kinh điển.

Con cháu chư thần tới coi đều phải biến sắc. Thạch Nghị và bướm ma quá cường đại!

“Nếu ta nhớ không lầm Võ Vương phủ chỉ có hai loại bảo thuật chí cường, còn lại đều là một ít tiểu thần thông mang tính phụ trợ. Tại sao hắn lại nắm giữ được năm loại bảo thuật trấn tộc như thế?”

“Những thứ này cũng không phải Võ Vương phủ thu thập?”

“Võ Vương phủ không thiếu tiểu thần thông nhưng một tộc lớn dù chỉ có một loại bảo thuật chí cường chân chính cũng đã không tệ.”

Mọi người nói thầm. Hai đại thần thông của Võ Vương phủ cộng thêm bảo thuật trấn giáo của Vũ tộc mới chỉ có ba loại mà thôi, còn hai loại bảo thuật Thạch Nghị học được ở chỗ nào?

Chúng nhân kinh ngạc nhưng cũng chỉ có thể thở dài. Loại người tài hoa ngút trời tự nhiên sẽ có đại cơ duyên của mình.

Hơn nữa Võ Vương cũng không phải là người thường, lúc còn trẻ cũng cạnh tranh ngôi vị Nhân hoàng, thực lực mạnh đến dọa người, cho dù nhiều năm qua chưa từng hiện thân nhưng mọi người cũng không quên. Nói không chừng ngài lấy được hai loại thần thông bí ẩn từ lâu rồi bí mật truyền xuống, người ngoài không biết mà thôi.

“Oanh!”

Bướm ma bị đánh bay. Lôi điện của nó rất mạnh, chẳng kém gì Thạch Nghị nhưng cuối cùng vẫn thất bại.

Trùng Đồng giả rất đáng sợ, đôi mắt có thể phóng đại những sơ hở rất nhỏ sau đó tấn công vào. Chỉ cần cho hắn một chút cơ hội tất nhiên hắn có thể thực hiện dễ như trở bàn tay.

“Xoạt!”

Lôi điện tan hết, bướm ma không cam lòng hóa thành một tia sáng vọt tới. Hai cánh nó như hai thanh tiên kiếm long lanh trong suốt, rực rỡ khiến người không mở mắt ra được, mang theo hàng vạn tia sáng chết chóc.

Trên cánh thần mang bùng phát, một tia lại một tia quét về phía trước đánh cho ngọn núi cùng thung lũng kia nát vụn rồi ầm ầm sụp đổ.

Mọi người ngơ ngác, không khỏi hoảng sợ.

Hai cánh bướm trong suốt rực rỡ quả thật như hai thanh tiên kiếm vậy, vô cùng sắc bén, phát ra ánh sáng không gì chống nổi, chém về phía Thạch Nghị.

Thạch Nghị không sợ hãi, con ngươi hắn mở ra, bắn ra một tấm lưới phù văn kinh khủng đi kèm với thần âm vang vọng. Một vầng hào quang mịt mù do phù văn thần bí tạo thành bao phủ phía trước.

Loại cảnh tượng này rất kinh người, giống như khai thiên vậy. Hào quang mịt mù trông cực kỳ giống khí hỗn độn mãnh liệt dâng trào.

“Trùng Đồng Khai Thiên!” Có người kinh hô.

Lời đồn quả nhiên là sự thực, đôi mắt của Thạch Nghị có thần năng vô cùng huyền ảo, có thể trấn giết địch thủ. Con ngươi hắn lộ thần quang, định trụ càn khôn.

Bướm ma giãy giụa, sau cùng hai cánh cứng ngắc bị trói ở trên không trung, quang mang hai cánh dần dần mờ đi, khó có thể phóng ra kiếm quang. Khắp thiên địa đều yên tĩnh trở lại.

“Ngươi trừ những thứ này còn có cái gì?” Liệt Thiên Ma Điệp tuy rằng bị trói nhưng cũng không hoảng hốt, thanh âm của nó trong trẻo nhưng lạnh lùng, đúng là giọng một thiếu nữ.

Thạch Nghị không nói, cả người phát quang. Oanh một tiếng, xung quanh hắn xuất hiện các loại phù văn, kinh khủng nhất là có mấy cái Động Thiên xuất hiện, bên trong chứa vài sinh linh như thần thánh.

Bên trong một Động Thiên có một con Khổng Tước ngũ sắc giương cánh mà hót, chập chờn trong hào quang xán lạn, mạnh mẽ khiếp người.

Trong một Động Thiên khác là một con Bệ Ngạn hung mãnh vô cùng, giống như hổ thần. Sừng rồng dài, cả người ánh sáng rực rỡ bùng lên chói mắt. Nó ngẩng đầu gầm rống.

Trong Động Thiên thứ ba là một con Kim Bằng giống như đúc bằng vàng ròng, hai mắt như điện, cả người kim quang dâng trào, trông nó giống như thiên thần thời Thái Cổ tái hiện!

Trong Động Thiên thứ tư...

Cả năm Động Thiên phát sáng, đều chứa những sinh linh kinh khủng. Khổng Tước ngũ sắc, Bệ Ngạn, Kim Sí Đại Bằng một đám lượn quanh người Thạch Nghị, mưa ánh sáng xán lạn bay múa tôn hắn lên như Thần Vương của chúng thần, bễ nghễ nhân gian.

Mọi người sửng sốt. Đây là biểu hiện khi bảo thuật được luyện đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, áo nghĩa phù văn của năm đại thần thông đâu chỉ hàng ngàn hàng vạn, thế nhưng mỗi loại bảo thuật đều bị hắn cô đọng thành một mảnh phù văn đưa vào trong Động Thiên tẩm bổ, hóa sinh ra chim thần mãnh thú thời Thái Cổ!

“Một mảnh phù văn, một loại bảo thuật chí cường!”

“Mỗi Động Thiên tẩm bổ một sinh linh chí tôn!”

Mọi người đều kinh hô, điều này cũng quá kinh khủng. Chỉ những người có thiên tư cực cao, lĩnh ngộ và hiểu biết đối với phù văn đạt đến cực điểm mới có thể hiển hóa ra dị tượng như vậy!

“Không hổ là Trùng Đồng giả. Người như vậy chỉ cần sinh ra và lớn lên bình thường nhất định có thể sánh với thánh nhân Thượng Cổ, là bậc thần nhân a!”

Cường giả các tộc đều kinh hãi, thiếu niên Nhân tộc này không thể địch nổi!

Bên ngoài đám đông Nhóc Tỳ móc một nắm bùn cát màu vàng bỏ vào trong miệng nhai rau ráu, mặt không đổi sắc.

Lẫn trong tóc nó, ngoan thạch bé bằng đốt ngón tay ấm áp và bóng như ngọc, lấp lánh ánh vàng nhạt sáng bóng, khi thấy vậy lập tức kêu rên: "Chẳng phải để mấy thứ đó lại cho ta sao? Sao ngươi lại ăn nữa?!"

"Ăn sạch, ăn sạch, luyện hóa toàn bộ." Nhóc Tỳ nói cho mình nghe, miệng nhai cát long lanh. Lời nói lúng búng không rõ, nó nói: "Thật muốn lớn thêm hai ba tuổi!"

"Mặc kệ thế nào, ngươi cũng không thể ăn cát thần a, thứ này ngươi quả thực không tiêu hóa được." Đả Thần Thạch nhìn nó chà đạp như vậy mà đau lòng muốn chết.

"Ngươi chẳng hiểu gì cả!" Nhóc Tỳ nói. Nó dù đang nhai cát vàng nhưng có chút thất thần. Muôn vàn mạch suy nghĩ, từng cái phù văn từ trước đến nay hiện ra trước mắt.

Đả Thần Thạch sửng sốt nhìn Nhóc Tỳ ăn bùn cát, đột nhiên nó cảm giác được trong lòng Nhóc Tỳ nhất định chôn giấu thật sâu điều gì đó, nhìn tựa như rất hung tàn nhưng thật ra đang liều mạng nâng cao thực lực.

"Thiếu niên như thần kia là địch thủ của ngươi?" Ngoan thạch hỏi.

Nhóc Tỳ gõ nó 'Binh' một cái rồi nói: "Ta là vô địch!"

Ngoan thạch phản đối, nó nói: "Còn đập nữa ta lập tức bỏ đi."

Nhóc Tỳ tóm lấy nó, cho vào miệng cắn, nói: "Ngươi ăn nhiều đồ tốt như vậy, thần tính tinh hoa nhất định rất nhiều, ta phải nếm thử coi có mùi vị gì."

"Cứu mạng a!" Đả Thần Thạch thét chói tai. Thằng nhỏ hung tàn này đang cắn nó kèn kẹt kèn kẹt.

Thạch Nghị lại thả Liệt Thiên Ma Điệp lần nữa, để mặc nó bay sâu trong vào vùng cấm Thiên Cốt, đi vào trong sương mù. Tiếp theo Trùng Đồng giả cũng đi vào và biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

"Ầm!"

Sau nửa canh giờ một tiếng nổ kinh thiên động địa phát sinh, toàn bộ tiểu thế giới rung chuyển và tỏa sáng. Thông đạo giữa các vực bắt đầu mờ nhạt, tất cả cánh cửa màu vàng đều nhanh chóng trở nên ảm đạm rồi triệt để biến mất.

Tất cả các khu vực khắp tiểu thế giới dung hợp, nối thông cùng một chỗ, không cần phải dựa vào các thông đạo màu vàng này để đi đến các khu vực khác nhau.

Chỉnh thể chân chính của Bách Đoạn sơn xuất hiện mà không còn bị phân cách thành từng vùng từng vùng.

Lúc này thời gian mở ra đã đến những giờ phút cuối cùng, sắp sửa kết thúc, nếu muốn quay lại phải sau một trăm năm. Mà điều này cũng có nghĩa là nguy cơ thực sự đã đến.

Từ xưa đến nay vẫn luôn như vậy, khi các vực nối thông với nhau không chỉ thiên tài dễ phát sinh va chạm mà đáng sợ nhất chính là dân bản địa ở Bách Đoạn sơn sẽ bắt đầu đi săn.

"Ngao rống..."

Tiếng gầm gừ nặng nề vang lên làm rung động cả đất trời. Khí tức kinh khủng từ sâu trong các dãy núi lớn tỏa ra làm muôn vàn ngọn núi đều rung chuyển!

Những sinh linh mạnh mẽ, những dân bản địa này, không hiếm trường hợp vẫn bị nhốt ở trong những khu vực nhỏ, bây giờ được giải thoát triệt để, điên cuồng lao ra khỏi lãnh địa của mình.

Chúng như nhận được mệnh lệnh nào đó, bắt đầu tàn sát những thiên tài từ bên ngoài xông vào.

“Ô ô...”

Một đàn dơi to lớn đập cánh, phát ra tiếng rú rít, mỗi con to như Dực Long vậy. Chúng trốn thoát từ một vực sâu bị phong ấn, ùn ùn kéo đến chém giết bốn phương.

Một con báo bạc thức tỉnh trong một sơn cốc ngập trong sương mù che phủ. Nó đứng dậy, cao có đến vài trăm thước, vảy màu bạc khắp người lóe sáng. Nó nhảy lên một cái, sau đó ầm một tiếng đáp xuống một ngọn núi. Móng vuốt to lớn hạ xuống làm đỉnh núi sụp đổ ngay lập tức.

“Răng rắc!”

Một ngọn núi lửa nứt ra, một con mãng ngưu toàn thân đỏ rực lao ra, đạp lên nham thạch nóng chảy, tiếng rống rung chuyển cả tiểu thế giới làm núi non khắp nơi đều nứt vỡ.

“Những kẻ đến từ bên ngoài đào móc linh dược, cướp đoạt bảo cụ. Chúng ở chỗ này tiêu dao đã đủ lâu, thịnh yến của chúng ta cũng nên bắt đầu rồi!” Một con Bích Nhãn Kim Tình thú mở miệng nói.

Nó đi ra từ một cái hồ lớn, trông giống Kỳ Lân, trên đầu có sừng hươu dài, vảy đỏ dày đặc, đuôi như roi thép, móng vuốt sắc nhọn, toàn thân đỏ thẫm, hơi nước mịt mù, hào quang bốc lên.

Trong một ngọn núi lớn một con Khổng Tước và một con Kim Bằng cùng sống chung. Chúng nhìn xuống núi sông vạn vật, sau đó cả người bắn ra bảo quang làm ngọn núi vỡ làm bốn mảnh. Chúng giang cánh vỗ trời, chia nhau bay vút lên trời.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 161: Thế Giới Màu Máu

Bách Đoạn sơn là một nơi rất nguy hiểm, tỉ lệ tử vong cao, đã từng có người thống kê, nếu có bốn phần mười số thiên tài tiến vào đây có thể sống sót trở về thì đã là tốt lắm rồi, nhưng trên thực tế, có thời kỳ đáng sợ nhất là người còn sống sót trở ra chưa tới một phần mười!

Đây là nơi bảo địa, cũng là một vùng ma thổ nhuộm đầy máu, kỳ ngộ và tử vong đan xen với nhau, muốn có thu hoạch thì phải dùng tính mạng làm thẻ bài mà đặt cược.

Bách Đoạn sơn trở nên hỗn loạn, rất nhiều hung thú, ác điểu, còn có cả những sinh vật lâu đời hình người rất dữ tợn từ khắp nơi chạy ra, giống như thoát ra từ trong địa ngục, miệng lớn như chậu máu há rộng, xông thẳng về phía mọi người.

"A..."

Chỉ trong nháy mắt, khắp nơi vang lên những tiếng thảm thiết, các loại cổ thú xuất hiện trên những dãy núi quét sạch thiên tài các tộc, tất cả đều là những lão quái sống lâu năm nên rất mạnh mẽ.

Một tiếng rống to như tiếng sấm nổ truyền tới, khắp nơi rung chuyển, cát bay đá chạy, một con Hắc Hống từ trong núi chạy ra ngoài, mặc dù không thuần huyết nhưng thân thể to lớn rất dọa người, lúc chạy trốn thì cuồng phong gào thét, đất rung núi chuyển.

Nó há cái miệng lớn dính đầy máu tươi nuốt chửng một tên Ngân Huyết cự nhân, rồi đập mạnh móng vuốt khổng lồ của mình xuống khiến cho ba tên thiên tài khác nổ tung, những dòng máu tươi nhanh chóng chảy vào trong miệng nó.

"Giết nó!"

Cường giả các tộc hô hào, hò hét chống lại.

Con ngươi của nó lạnh như băng, bắn ra một màng hào quang rực rỡ làm nổ tung cả vùng đất phía trước, máu thịt lẫn lộn, tay chân bay tứ tung, không người nào có thể chống lại được.

Hắc Hống há miệng ra lập tức nuốt gọn hơn mười tên thiên tài, quả thực nó giống như một Tu La vương, hung mãnh vô địch.

Ở thời đại Thái Cổ, khi chư thần giáng lâm, Chân Hống là nhân vật vô địch, hàng vạn sinh linh nhìn thấy đều phải tránh lui, giết chết thần linh cũng là chuyện không đáng ngạc nhiên.

Mặc dù chỉ là đời sau của Chân Hống, huyết mạch không tinh khiết, thế nhưng lại rất đáng sợ, bọn nó chỉ dựa vào những truyền thừa huyết mạch hỗn tạp thì cũng có thể tu luyện đễn cảnh giới rất cao thâm, có khả năng trấn giết tứ phương.

Hắc Hống ở trước mặt này chính là lời giải thích tốt nhất, một đường đại khai sát giới, nuốt chửng mấy chục đến trăm tên cường giả, như là cối xay nghiền ép hoàn toàn, khó lòng gặp được đối thủ.

Tất nhiên, chuyện này cũng liên quan đến ngày tháng tu hành lâu dài của nó, khổ tu năm tháng dài đằng đẵng nên nó rất ức chế, nó muốn tìm một sinh linh thuần huyết mạnh mẽ nhất ăn tươi nuốt sống hi vọng có thể giúp bản thân tiến giai, hỗ trợ cho con đường tiến hóa của chính mình.

Thiên tài của các tộc không thể oán trách được, một khi đã lựa chọn tiến vào Bách Đoạn sơn thì phải chuẩn bị tinh thần cho tình huống này, muốn có cơ duyên thì yêu cầu phải đặt cược tính mạng mình, thời gian tu hành ngắn thì không thể trách móc được ai.

"Gào..."

Hắc Hống gào thét, một đường máu tanh thẳng tiến đến nơi nhiều thiên tài nhất.

Rất nhiều ác điểu, dị thú mạnh mẽ thoát ra từ nơi phong ấn càn quét khắp nơi, máu me tràn đầy ven đường, bọn chúng liên tục đảo mắt tìm kiếm những sinh linh mạnh mẽ làm thức ăn.

Ban đầu nơi đây chính là vùng đất tràn đầy bảo vật, những thiên tài các tộc tiến vào để đào linh dược, tìm bảo cụ, kiếm di thiên* của chư thánh, đạt được những cơ duyên nghịch thiên. Nhưng mà giờ phút này hoàn toàn đảo lộn, từ một nơi tịnh thổ hòa bình tốt lành lại biến thành một vùng địa ngục giết chóc khắp nơi, bọn họ trở thành thức ăn của những sinh linh bản địa nơi đây.

(*): Thơ văn của người trước để lại.

Tất cả các lão quái sinh sống nhiều năm ở Phân Bảo Nhai, Bách Thảo Viên, cấm khu Thiên Cốt... phải đến bảy tám khu đáng sợ nhất, đồng loạt lao ra ngoài muốn tìm cho bằng được hậu đại của chim thần Thái Cổ và hung thú thuần huyết.

"Vù vù..."

Cuồng phong gào thét, một con Long Giác Sư vỗ mạnh về phía trước, một ngọn núi cao lớn lập tức sụp đổ, mạnh mẽ đến dọa người, khiến cho hơn mười tên thiên tài ngã nhào xuống dưới.

"Bụp!"

Nó há miệng, từng lưỡi dao bằng ánh sáng chói lọi bay múa ra ngoài chém đứt những tên thiên tài này thành từng đoạn, rồi những chiếc răng nanh trong miệng sáng rực lên, xuất hiện một vòng xoáy lớn hút hết máu huyết và những đoạn thi thể vào trong miệng.

Cuộc giết chóc đầy tàn nhẫn bắt đầu, đây chính là một mảnh thế giới đổ máu, khác hoàn toàn với trước đây, rất nhiều thiên tài kêu la, chạy trốn.

Bọn họ còn nhỏ tuổi, nếu như sau này lớn lên nhất định sẽ trở thành những nhân vật danh chấn nhất phương, nhưng bây giờ lại gặp phải kiếp nạn này, bị một đám lão quái đuổi giết, lên trời không đường, xuống đất không cửa.

Nhưng chẳng thể nào trách người khác được, chính mình lựa chọn vào đây để ma luyện, muốn đạt được những cơ duyên, thì trước hết phải chuẩn bị tâm lý trả giá bằng tính mạng.

Một con Bích Nhãn Kim Tình thú xuất hiện ở trước Phân Bảo Nhai chặn con đường rút lui của cường giả các tộc, nó giống như là Kỳ Lân thế nhưng răng nanh nhọn hoắt lộ ra ngoài, vô cùng dữ tợn, chỉ trong chớp mắt đã nuốt lấy cả đám thiên tài, những dòng máu đỏ tươi dính trên răng nanh trắng bóng của nó từ từ nhỏ xuống.

Ở thời đại Thái Cổ, Bích Nhãn Kim Tình thú là một trong mười đại tọa ky, được chư thánh yêu thích, ngoại trừ bề ngoài có vẻ uy mãnh thần tuấn, thì sự mạnh mẽ của nó cũng được mọi người công nhận.

"Rống..."

Bên trong di tích xung quanh Phân Bảo Nhai, thi thể chất đầy đường, mưa máu rơi khắp nơi, con hung thú này đại khai sát giới, cảnh giới của nó hiển nhiên vượt xa mọi người.

Thế giới toàn màu máu, sông núi trở nên rối loạn, toàn bộ các cường giả không ngừng chạy trốn, thiên tài các tộc run rẩy, không nghĩ tới giờ phút này lại đến bất thình lình, không một dấu hiệu nào.

Hiện giờ việc tìm cơ duyên là một ảo tưởng, có thể sống sót chính là may mắn lắm rồi, bọn họ phải giữ được tính mạng trong mấy ngày tiếp theo chính là một thử thách khó khăn nhất.

Bình thường, tình huống như thế này diễn ra không được mấy ngày, cánh cửa của Bách Đoạn sơn sẽ được mở ra và lúc đó chính là thời cơ để bọn

họ thoát khỏi vùng địa ngục toàn máu này.

Kim quang vô tận xuất hiện, một con đại bàng giương cánh bay thẳng lên trời cao, đánh giết thẳng tới cấm khu Thiên Cốt, làm cho toàn bộ sương mù nơi đây tản đi hết.

Mục đích của nó rất rõ ràng, chặn đánh những sinh linh thuần huyết, thôn phệ những bảo dược huyết nhục, rèn luyện chân huyết Đại Bằng trong cơ thể chính mình, lại càng dốc sức vượt qua được bước thứ nhất có tính then chốt này, như thế thì càng mạnh mẽ hơn.

"Ầm ầm!"

Đôi cánh màu vàng vô cùng lớn, dài đến mấy trăm mét, đảo cánh bay vụt qua, những ngọn núi chắn ngang đường đi đều bị cặp cánh vàng này cắt đứt, bề mặt mặt cắt bóng loáng vô cùng.

Trong những tiếng ầm ầm vang lên là những ngọn núi bị cắt đứt rơi xuống, bụi mù che kín bầu trời.

Đối với phần đông thiên tài mà nói, đây chính là một thần uy không thể nào khiêu chiến được, có thể nào chống cự lại? Cho dù là hậu đại của hung thú Thái Cổ cũng không phải là đối thủ.

Kim quang sáng đến chói mắt, thân thể của đại bàng khổng lồ tạt ngang qua bầu trời, tỏa ra những khí tức kinh khủng khiến cho rất nhiều thiên tài sinh ra cảm giác sợ hãi, đứng tại chỗ run rẩy không thôi.

Con Kim Bằng này rất kén chọn, nó cũng không có nóng lòng ra tay mà kiêng trì tìm kiếm thức ăn mạnh mẽ, do thời gian tu hành của nó rất dài nên dị ứng với những 'Sinh linh nhỏ yếu'.

Một đàn dơi xuất hiện như là mây đen che kín cả bầu trời, mỗi một con đều dài đến vài mét, cả một vùng toàn màu đen đông nghìn nghịt, giống như là một bầy Dực Long bay ngang trời, trên thực tế tên của bọn chúng là Bức Long, nhanh chóng lao thẳng về phía mọi người bên dưới.

Bảo thuật của bọn chúng rất kinh khủng, chính là một loại sóng âm vô hình, có thể xuyên kim liệt thạch, khiến cho mọi người ở bên dưới không ngừng kêu thảm thiết, rất nhiều sinh linh thất khiếu đều chảy máu, nhất là ở vị trí nơi tai máu thịt càng thêm lẫn lộn.

Đây là một trường giết chóc, một con Bức Long có lẽ không đáng ngại, nhưng đây chính là một đàn rậm rạp che kín cả bầu trời bên ngoài cấm khu Thiên Cốt, ai có thể chống đỡ đây?

Phía dưới, sinh linh đồ thán, lần lượt khối thi thể này đến thi thể khác khi ngã xuống đều bị Bức Long nuốt vào trong bụng.

Cuối cùng, Kim Sí Đại Bằng không bằng lòng, hót vang một tiếng, vô số thần vũ màu vàng bay thẳng ra ngoài, những âm thanh 'Chíu chíu' không ngừng vang lên bên tai, mấy chục con Bức Long bị bắn thủng ào ào rơi xuống đất.

Uy nghiêm khủng bố của nó không thể xúc phạm, nếu dám can đảm chọc nó tức giận thì ắt phải trả một cái giá rất lớn đó chính là máu và tính mạng, bởi vì những con Bức Long này gây ảnh hưởng đến việc săn mồi của nó.

Trên thực tế, những con non của hung thú Thái Cổ khi đã mạnh mẽ và Thông Linh rồi thì linh giác sẽ rất nhạy cảm, sớm đã theo lời dặn dò của trưởng bối, trước tiên vận dụng đại thần thông che dấu đi khí tức rồi sau đó chạy thoát khỏi nơi đây.

"Quá mạnh mẽ, ta cũng phải chuồn thôi!" Nhóc Tỳ lẫn trong đám người này, nhanh chóng chạy ra bên ngoài, cũng không có ngoái đầu nhìn lại.

Ngoại trừ những vương giả rất mạnh mẽ ở bên ngoài, bên trong Bách Đoạn sơn còn có rất nhiều sinh linh thực lực ngang ngửa với các thiên tài cũng đã chạy tới nơi đây, triển khai vây giết.

Cuối cùng, Nhóc Tỳ cũng thoát khỏi cấm khu Thiên Cốt, rời đi mảng sa

mạc rộng lớn này và tiến nhập vào trong một dãy núi bao la bát ngát.

Rất nhanh nó liền há hốc miệng, bởi vì ở đây nơi nào cũng đều có mãnh thú tàn sát bừa bãi, sức sống nơi Bách Đoạn sơn rất dồi dào, đây chính là một tiểu thế giới vô cùng rộng lớn, thai nghén ra rất nhiều hung linh, những con này đang vây chặt bốn phía chém giết mọi người.

Dọc theo đường đi, nó thấy được rất nhiều người nằm xuống, máu tươi nhuộm đỏ cả khu rừng, những tên dân bản địa đầy dữ tợn, có hình người, có các loại thú cũng có những cây cối đang há cái miệng lớn đầy ghê tởm nuốt chửng những cường giả các tộc, tiếng xương cốt bị chúng nghiền nát vang lên 'Rốp rốp', máu tươi tuôn chảy khiến cho người khác kinh hãi.

Vô cùng thê thảm, đây lại là một thế giới màu máu!

Nhóc Tỳ để ý, những cường giả cùng nó trốn tới cấm khu Thiên Cốt này bảy phần mười đều đã chết hết cả, trở thành những miếng mồi ngon nằm gọn trong miệng của những tên dân bản địa kia.

"Ca ca!" Một thiếu nữ Nhân tộc khàn khàn kêu lên.

Phương xa, một vị thiếu niên áo đen rống to, cố gắng vùng vẫy nhưng vô dụng, hắn bị một con cá sấu màu bạc cắn đứt, nuốt ực vào trong bụng.

"Mau tránh ra!" Nhóc Tỳ kêu to.

Người thiếu nữ này hai mắt vô hồn, khi nghe được tiếng kêu to kia thì đã không còn kịp nữa, một con Cứ Xỉ điểu từ trên bầu trời ập tới, bụp một tiếng, nàng bị cắn đứt rồi bị nó nuốt vào trong bụng.

Nhóc Tỳ bưng lên một khối đá mấy vạn cân nén thẳng lên bầu trời, 'Ầm' một tiếng, khối đá nện thẳng vào cái miệng như răng cưa kia, khiến cho máu thịt của nó văng tung tóe, rơi xuống mặt đất.

Thế nhưng cũng đã chậm rồi, người thiếu nữ kia đã chết.

Nhóc Tỳ cũng không dừng lại, rất nhanh rời khỏi nơi đây, nó cũng không quan tâm nhiều, vì đây chỉ là một trong số rất nhiều chuyện xảy ra ở nơi đây. Nó chính là từ trong mớ hỗn độn xông thẳng tới nơi này, nhìn thấy rất nhiều sinh linh bị giết chết.

"Rống..."

Một con dị thú hung mãnh ở đối diện gào rú về phía nó, miệng rộng mở toang, răng nanh như đao, bảo thuật vọt lên chém thẳng tới nó.

"Rống!"

Nhóc Tỳ cũng rống to, âm thanh càng thêm điên cuồng, cái miệng nhỏ há ra hết cỡ, lộ ra hàm răng mèo trắng bóng, làm ra bộ dáng y như con dị thú kia.

Con hung thú này giật mình, tự nhiên nó lại có cảm giác như trở thành con mồi vậy? Tức giận phóng thẳng về phía trước!

Kết quả, bị Nhóc Tỳ chém chết tươi, cái đầu lâu bị Nhóc Tỳ chặt đứt nằm gọn trên tay, máu tươi chảy xối xả.

"Lại là một con bảo thú mạnh mẽ nữa, mặc dù phù cốt bị đánh nát bấy nhưng tinh hoa huyết nhục thì vẫn còn!" Nó một đường xông thẳng, sau khi tiến vào cấm khu Thiên Cốt thì cũng đã thu được mười hai con hung thú vào túi Càn Khôn.

Những sinh linh bình thường sau khi đánh chết thì nó mặc kệ, chỉ thu lại những dị thú mạnh mẽ nhất, bởi vì những huyết nhục này đều là bảo dược cả!

"Ta cùng với Đại Hồng, Hỏa Linh Nhi, Sư Tử chín đầu đã hẹn gặp lại nhau, chỗ này cách khu vực trung tâm Bách Đoạn sơn cũng không phải xa, phải nhanh chóng tìm được bọn chúng."

Nhóc Tỳ sợ bọn chúng gặp nạn. Cho dù biết rằng xông loạn trong cái thế

giới màu máu này mà đi tìm người là một việc vô cùng nguy hiểm, thế nhưng nó không muốn từ bỏ, cứ chém giết mà thẳng tiến.

"Ồ, càng đến gần khu vực trung tâm, sào huyệt của vương giả lại càng nhiều!" Nó giật mình, những chỗ này nó đã từng đến rồi thế nhưng lúc này những miệng núi lửa, vực sâu đang nhấp nhô, cứ như là bị phong ấn, không có một hung linh nào xuất hiện.

Tình cảnh hiện tại đã hoàn toàn khác trước, thông đạo màu vàng của Bách Đoạn sơn đã biến mất, những nơi nối liền, phong ấn đều đã được dỡ bỏ, khu vực trung tâm trở thành một nơi nguy hiểm vô cùng.

"Tất Phương!"

Khi đi ngang qua một vách núi thì nó lắp bắp kinh hãi, nó thấy được một con chim thần mạnh mẽ, không ngờ gặp phải nơi đây.

Nếu như quyết đấu thân thể, nó không thua kém bất cứ kẻ nào, nhưng thời gian tu hành của đối phương hơn xa nó, trình độ phù văn vô cùng kinh khủng, sau khi thoát khỏi Bách Thảo Viên thì chắc chắn có thể xưng vương xưng bá.

"Nó đang làm cái gì thế?"

Khu vực này tương đối an tĩnh, bởi vì những hung thú bình thường không dám xâm phạm tới những vùng đất của vương giả.

Hình dáng của Tất Phương giống như là con hạc, toàn thân như được đúc từ thanh kim, cộng thêm những đường vằn màu máu trông rất sống động, thần vũ trên người óng ánh rực rỡ, nó rất cẩn thận bay từ từ giữa các bụi cây chậm rãi tiếp cận một ngọn núi đổ, nó đó có một cái tổ rất lớn.

"Tên này quả nhiên thông minh!" Nhóc Tỳ lộ vẻ quái lạ.

Khi vương giả rời khỏi hang ổ, đầu tiên chính là đi tìm những di chủng mạnh mẽ mà chúng yêu thích để làm thức ăn. Mà hậu đại của chim thần hay

hung thú Thái Cổ thì cũng không phải là những kẻ tầm thường, tránh né sự đuổi giết rồi lần mò đến hang ổ của bọn chúng, đây chính là uy hiếp đến sự phát triển sau này của chúng.

Nhóc Tỳ leo lên một ngọn núi nhìn về hang ổ ở ngay bên dưới sườn đồi kia, ở giữa có một quả trứng màu bạc như đang bị hỏa diễm thiêu đốt hừng hực phát ra những tia sáng chói mắt.

Sau khi suy đoán rằng sẽ không có sinh linh nào thủ hộ thì Tất Phương nhanh chóng nhào về phía trước, 'Phập' một tiếng, cái mỏ chim sắc bén cắm thẳng vào trong vỏ trứng, hút lấy hút để chất lỏng bên trong.

"Phá gia chi tử!" Nhóc Tỳ đau lòng muốn chết, đây chính là quả trứng của một con di chủng mạnh mẽ nếu có thể ấp nở thì đại biểu cho việc đã nắm giữ một loại bảo thuật kinh khủng.

Thế nhưng Tất Phương này chính là một con chim thần, cần gì phải để mắt tới bảo thuật của di chủng khác, nhất là những di chủng thuộc loài chim thì càng không cần, cho nên nó mới xem đó chính là một bảo dược.

"Sao ngươi không hỏi ý kiến của ta, ta có thể cho ngươi cả đống bảo dược mà." Nhóc Tỳ nghiến răng nghiến lợi, nó chỉ có hai loại bảo thuật, trải qua không biết bao nhiêu gian khổ mới nắm được, chưa nói so sánh với Thạch Nghị, Tất Phương, Chư Kiền chính là so sánh với những di chủng khác, thì nó chính là một tên nhỏ nghèo rớt mồng tơi.

"Đưa cho ta!" Nhóc tỳ mở ra túi Càn Khôn, miệng gầm nhè nhẹ ngay lập tức màng hào quang bùng phát, nhanh chóng thu quả trứng bị đục thủng kia vào trong túi.

Tất Phương giật mình rồi chuyển sang tức giận, vậy mà lại có một tên phá đám dám cướp thức ăn từ miệng cọp, nó mới hút gần phân nửa, cảm giác được trong quả trứng này ẩn chứa rất nhiều tinh hoa, hiện tại lại bị người khác đoạt mất.

Nhất là khi nhìn thấy tên thiếu niên Nhân tộc đáng hận kia nữa thì cơn tức giận càng không kìm nén được, giang cánh nhào tới.

"Thu!"

Nhóc Tỳ điều khiển túi Càn Khôn nhắm về phía Tất Phương, ánh mắt sáng lên hi vọng sẽ thu lấy được một con chim thần, nếu như thành công thì chỗ tốt khẳng định sẽ cực kỳ lớn, không cách nào tưởng tượng ra được.

"Ngươi lấy trộm trứng chim thì trả bằng thân thể của mình đi!" Tên nhóc con hung tàn kêu gào.

Ở trên sợi tóc của nó, Đả Thần Thạch im lặng không biết nói gì.

Tất Phương bị chọc tức, giận dữ hót vang, thế nhưng không thể khống chế được thân thể cứ từ từ bay về phía túi Càn Khôn, đây chính là một bảo cụ vô cùng mạnh mẽ.

"Dừng lại cho ta!" Tất Phương quát lớn, ở sau lưng xuất hiện một trăm lẻ tám cọng thần vũ, thanh âm dao động tựa như tiên kiếm phát ra những luồng bảo huy, che phủ cả sườn đồi.

Nhóc Tỳ không nói hai lời, kiếm gãy rút ra bổ thẳng xuống.

Tất Phương sắc mặt biến đổi, từ trong miệng phun ra một chùm ánh sáng, một cái bảo cụ mạnh mẽ xuất hiện nhanh chóng ngăn cản lại kiếm khí vừa thô vừa to đang phóng tới, kết quả cả vùng núi phía dưới cộng thêm tổ chim kia đều nổ tung.

Núi lở mây tan, bụi mù cuồn cuộn che kín chẳng thấy tung tích của Nhóc Tỳ đâu.

Trong mắt Tất Phương lộ vẻ hung ác, bay thẳng lên trời tìm kiến tung tích của tên nhóc siêu quậy kia, thế nhưng vừa mới tiến vào trời xanh, nơi xa một con hung cầm rít gào giống như là một dải ngân hà, trắng bạc thánh khiết, bay thẳng tới đây trông rất tức giận.

"Vèo!"

Tất Phương kìm nén cơn tức giận, nó nhanh chóng chạy trốn, bởi vì chủ nhà đã tìm đến nơi, chính là chủ nhân của quả trứng thần màu bạc kia đã trở về.

"Những tên này lá gan thật lớn, vậy mà đi ngược lại con đường cũ, tiến sâu vào trong Bách Đoạn sơn để bắt sạch sinh linh trong bảo địa." Nhóc tỳ thẳng hướng về phía trước thì phát hiện được tung tích của Chư Kiền, Li Long và những hung thú Thái Cổ non.

Không chỉ mình Tất Phương, mà tất các sinh linh khác đều tiến vào được.

"Quá đã!" Hai con mắt to tròn lộ vẻ tươi vui, hai đấm nắm chặt, một cơ duyên nghịch thiên như thế thì sao có thể bỏ qua được? Dù sao cũng tiện đường lên núi, cứ theo sau mấy con chim thần với hung thú kia rồi cướp sạch.

"Hả, là nàng!" Không lâu sau Nhóc Tỳ phát hiện một thiếu nữ tóc tím ở trong sâu trong Bách Đoạn sơn đang lặng yên di chuyển.

"Nữ nhân được bao phủ bởi một trăm lẻ tám vòng thần hoàn, cơ thể trắng noãn y như ngà voi này rốt cuộc là loài chim thần hay hung thú nào, nàng đang tìm cơ duyên gì đây?" Nhóc Tỳ khom người, từ từ theo dõi, nó cảm thấy nếu cần thiết thì cũng nên giao thủ với nàng xem sao.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 162: Cắn Lỗ Tai

Rừng cây rậm rạp, núi lớn hùng vĩ, linh khí vô cùng nồng đậm, nơi đây có rất nhiều thác nước suối nhỏ, nơi ven đường Nhóc Tỳ đào được mấy gốc bảo dược, tiện tay ném luôn vào trong túi Càn Khôn.

"Chắc là tời nơi rồi!"

Đúng lúc này, nó cảm ứng được một dòng khí tức rất đặc biệt, nơi đây không có bất kỳ sinh linh nào, thậm chí con sâu cái kiến cũng chẳng thấy, vô cùng yên lặng, không có một con hung thú nào dám lảng vảng xung quanh, thế nhưng linh khí lại sôi trào, hào quang lấp lánh.

Toàn bộ đều bắt nguồn từ một ngọn Linh sơn rất lớn ở đằng trước kia, nó rất cao lớn, trên bề mặt còn có những sinh linh sinh sống, cộng thêm rất nhiều bảo dược hiếm thấy, hương thơm nức mũi.

Thiếu nữ áo tím rất cẩn thận, giống như một con rồng đang uốn lượn, vặn vẹo vòng eo thon của mình từ từ mem theo vách đá dựng đứng đi lên trên.

"Cả ngọn núi đều có cấm chế, nàng phá vỡ từng cái mà không gây ra bất cứ tiếng động nào, trình độ phù văn quả nhiên kinh khủng!" Nhóc Tỳ theo dõi ở phía sau.

Lúc leo lên, nó gần như giật mình, vì ven đường có những cấm chế rất mạnh mẽ và lợi hại, nếu cho một người bình thường mấy tháng thời gian cũng chưa chắc đã phá giải được, thế nhưng thiếu nữ áo tím này chỉ trong chốc lát là phá được.

Vừa du ngoạn ngọn núi vừa cẩn thận theo dõi, nơi này có một cái đầm nước lạnh bốc lên những làn khí lạnh thấu xương, màu nước đen như mực.

Kiểu đầm như thế này rất phù hợp cho giao thú sinh sống, bên cạnh đầm nước còn sinh trưởng mấy gốc linh dược, đây chính là Hắc Giao thảo, toàn thân đen bóng loáng, tỏa ra mùi thơm ngát.

Như vậy chứng tỏ trong đầm nước lạnh này trước kia đã từng có giao thú mạnh mẽ sinh sống, hơn nữa không chỉ là một con, nếu không thì sao lại sinh ra nhiều giao khí đậm đặc như thế, rồi thai nghén ra được bốn cây linh dược hiếm thấy nữa.

"Thần thú đã chạy đi đâu rồi?" Nhóc Tỳ nghi vấn, ẩn trốn ở sau một tảng đá lớn dõi mắt về phía trước. Ngoài đầm nước lạnh kia ra thì trên núi không còn bất cứ thứ gì khác nữa, chỉ có rất nhiều tảng đá lớn lởm chởm tạo nên một rừng đá.

Rất nhanh sau đó nó nghe được một vài động tĩnh, thiếu nữ áo tím lặng yên di chuyển vào trong rừng đá thì phát hiện thấy một cái hang động ở phía trước, phát ra bảo huy rực rỡ.

"Sao lại có cả đống giao cốt thế này?" Nhóc Tỳ giật mình, sau khi tiến vào trong rừng đá thì nó thấy mấy khối xương trắng bóc của giao thú.

Đây không chỉ có một hai con, lớn nhỏ cộng lại hết cũng phải đến hai mươi con, quả thật kinh khủng, giao thú chính là hậu duệ của hung giao Thái Cổ lưu lại, cho dù huyết mạch không được tinh khiết cho lắm nhưng chung quy vẫn rất mạnh mẽ, vậy mà lại có sinh linh xem chúng như là thức ăn của mình.

Nhóc Tỳ căng thẳng, quay đầu nhìn lại phía đầm nước lạnh thì lập tức hiểu nguyên nhân. Chuyện này là do có người cố ý đào ra đầm nước, chính là để nuôi dưỡng giao thú.

"Sinh linh có sức mạnh cỡ nào thì mới có thể làm ra những thứ này?" Chuyện này khiến cho nó sợ hãi, như thế này không phải quá xa xỉ cùng đáng sợ hay sao.

"Tên ham ăn gặp được đối thủ rồi a?" Ngoan Thạch nhỏ giọng nói.

"Chuyện này không thể so sánh được." Nhóc tỳ lắc đầu, nếu như lần này không có thiên tài tụ tập, đến nơi này để thí luyện thì nó biết đi đâu để bắt di chủng đây? Ngày thường rất khó gặp.

Mà bình thường những sinh linh này đều xem giao thú như là thức ăn, chuyện này quá dọa người!

Hang động cổ xưa này được từng lớp sương mù che phủ. Nơi miệng động có cây cỏ rất dài phát ra bảo quang, giống như một chùm lửa bạc đang bốc cháy hừng hực, kỳ lạ nhất chính là trên lá cây lại có những nếp gợn sóng y như lông vũ vậy.

"Ngân Vũ thảo!"

Hai mắt Nhóc Tỳ trợn tròn, đây chính là cực phẩm trong số các loại linh dược, có truyền thuyết kể rằng nếu để chúng sinh trưởng đủ năm thì có thể tiến thêm một bước, bắt đầu lột xác.

Ngân Vũ thảo chỉ có năm chiếc lá, toàn thân trắng bạc phát ra thần huy, bề mặt bên trên chiếc lá có rất nhiều dấu vết hình lông vũ, phát ra từng luống hương thơm khiến người khác si mê.

"Nói như vậy, nó mọc ở nơi bốc lên nhiều khí lành như thế này, khẳng định hang động này không đơn giản, rất có thể sẽ có sinh linh vô cùng mạnh mẽ sinh sống ở trong."

Nhóc Tỳ suy nghĩ rồi từ từ rút lui, đầu tiên nó đào được bốn gốc Hắc Giao thảo kia rồi sau đó tiếp tục tiến vào trong rừng đá, thu Ngân Vũ thảo ở trước miệng hang vào trong túi Càn Khôn.

"Mặc kệ bên trong có thứ gì, đã thu được năm gốc bảo dược kia thì chuyến đi này cũng không tệ cho lắm, không uổng phí công chút nào."

Nên biết rằng, một khi rời khỏi vùng tiểu thế giới Thượng Cổ này tiến ra

bên ngoài, muốn tìm được một loại linh dược nào đó thì rất khó, không đơn giản như hiện tại được.

Xưa kia, Nhóc Tỳ xông thẳng qua Đại Hoang rộng lớn vô cùng mới tìm được bao nhiêu gốc linh dược bên miệng hang của di chủng?

"Rầm!"

Tiếng nổ mạnh từ trong hang động truyền ra ngoài, cấm chế bị phá bỏ, vị thiếu nữ áo tím kia như bị sét đánh, miệng phun đầy máu, thế nhưng trình độ về phù văn của nàng rất sâu sắc, cộng thêm lại am hiểu về phá giải trận pháp nên rất nhanh chóng ổn định lại thân thể.

Nhóc Tỳ cũng xông vào bên trong, sau khi quan sát thì giật mình, đây là hang ổ của sinh linh nào đây? Thế nào mà trong hang động lại bố trí giống như một tổ chim vậy?

Trừ những cây dây leo héo khô ở bên ngoài, thì trong tổ được phủ lên những cọng cỏ Kim Ti rất mềm mại và óng ánh vô cùng thoải mái, cả hang ổ được hào quang chiếu rọi hiển nhiên có bảo cốt được chôn dưới đất, bố trí trận văn.

"Xoẹt!"

Toàn thân của thiếu nữ áo tím bị thần huy bao phủ, thánh khiết vô cùng, trong tay nàng cầm lấy một chiếc sừng thú màu vàng sáng óng ánh, nhỏ nhắn và xinh đẹp, những luồng thần quang được phát ra làm cho mặt đất xung quanh tổ chim nát thành bụi phấn, những khối bảo cốt đều nổ tung.

"Đúng là tên phá của!" Nhóc Tỳ lẩm bẩm.

"Hả, sao lại không có?" Thiếu nữ áo tím nhíu mày, mặc dù đã phá vỡ cấm chế thế nhưng bên trong tổ trống trơn, không có thứ gì.

Nhóc Tỳ cũng thất vọng, tưởng rằng sẽ có bảo bối tốt nào đó, không ngờ lại chẳng có gì.

"Tên Nhân loại đáng ghét, làm cách nào để trừng trị hắn bây giờ?" Thiếu nữ thì thầm, hiễn nhiên vẫn còn đang hờn dỗi.

Nhóc Tỳ vò đầu, rõ ràng đang đi thăm dò hang ổ này, thế nào lại dẫn tới trên người nó, xem ra làm người lương thiện thật khó.

"Phải nghĩ cách dẫn hắn ra ngoài, rồi sau đó..." Thiếu nữ áo tím được vòng thần hoàn bao phủ ngay cả hạt bụi nhỏ cũng không dính vào người, con mắt nàng lóe lên một tia điện.

"Nàng ta đang tính kế ta?" Đáng lẽ Nhóc Tỳ cũng đang muốn rút lui, tạm thời không muốn rước lấy phiền phức, dù sao bên ngoài đã trở thành một mảnh địa ngục toàn màu máu, nếu tạo ra những động tĩnh quá lớn thì cũng sẽ không tốt, thế nhưng bây giờ thì hoàn toàn loại bỏ suy nghĩ này.

"Ta vẫn muốn đi bắt hung thú Thái Cổ non, vậy thì chọn ngươi thôi!" Nó hạ quyết định.

Sau đó, nó biến thành một luồng ánh sáng nhào về phía trước, nhảy thẳng lên trên lưng hai tay ôm chặt lấy chiếc cổ của thiếu nữ áo tím, còn túi Càn Khôn thì xuất hiện trên đỉnh đầu nàng hút lấy hút để, ráng lành tỏa ra tràn ngập hang động.

"Bụp!"

Thiếu nữ áo tím thiếu chút nữa hộc máu, vừa mới nhắc tới tên thiếu niên Nhân tộc kia thì hắn lập tức xuất hiện, hơn nữa còn nhảy thẳng lên lưng nàng, chuyện này quả thật… Thần cũng tức chết đi mà!

Bình thường, nàng chính là Thần nữ cao cao tại thượng, thần thánh không thể nào xâm phạm, mặc kệ là kỳ tài của tộc nào thì đều phải tiếp đãi nàng thật long trọng, ai cũng ngưỡng mộ, có ai dám khinh nhờn?

Vô luận đi đến nơi nào đều muôn người chú ý, chúng tinh phủng nguyệt*, dung mạo nghiêng nước nghiêng thành khiến nhiều người tự ti mặc cảm không dám đối diện.

(*): Các vì sao vây quanh ánh trăng, ý đại khái là được nhiều người quan tâm, hâm mộ.

Thế nhưng tên nhóc siêu quậy này lại cư xử với nàng y như là một con hung thú. Trực tiếp nhảy lên tấm lưng hoàn mỹ không chút tỳ vết của nàng, thật sự muốn nàng tức chết đi mà.

"Ngươi đi vào cho ta!"

Nhóc Tỳ đeo bám trên lưng nàng. Một tay ôm chặt lấy chiếc cổ trắng như thiên nga, còn một tay khống chế túi Càn Khôn, hào quang vạn sợi, thụy quang nghìn tia. Nó muốn hàng phục nàng.

"Tên nhóc chết tiệt!" Thiến nữ áo tím tức đến run người, toàn thân phát ra thần huy, đồ trang sức ở trên đầu nàng lượn lờ thần hà để chống lại lực hút của túi Càn Khôn, không cho nó hút vào trong.

Sau đó, toàn thân nàng lấp lánh phù văn, như muốn luyện hóa Nhóc Tỳ.

Nhóc Tỳ dù chết cũng không buông tay, ôm chặt lấy cổ của nàng. Nó vận dụng những sức mạnh thô bạo để hàng phục nàng, thế nhưng cho dù có nhe răng múa vuốt thế nào đi nữa thì cũng vô dụng, phù văn của thiếu nữ áo tím quả nhiên lợi hại làm cho xương cốt của nó vang lên 'Rôm rốp'.

"Hung thú Thái Cổ quả nhiên mạnh mẽ. Những thứ lặt vặt ở trên đầu mà cũng là bảo vật," Nhóc Tỳ uất ức, vừa rồi nếu không phải do chiếc bông tai của nàng lập lòe ánh hào quang ngăn cản lực hút của túi Càn Khôn thì nhất định đã thu nàng vào trong rồi.

Hai người, một người sức mạnh kinh người, một người trình độ phù văn nghịch thiên, thế nhưng Nhóc Tỳ lại cảm thấy có gì đó không ổn, toàn thân của đối phương sáng lên như muốn luyện hóa nó.

Nhất là, chiếc bông tai của nàng phát ra những tia bảo huy đan xem với những luồng thần mang quét về phía nó.

"Keng!"

Nhóc tỳ hất hất đầu, điều khiển tiểu tháp ở trên sợi tóc đến ngăn cản, tòa tiểu tháp hơi run lên, trong suốt sáng bóng, phát ra một chùm khí tức thần bí ngay lập tức làm cho chiếc bông tai ảm đạm hẳn.

"Của ta!"

Nhóc Tỳ thấy thế thì lập tức cắn lấy chiếc bông tai kéo mạnh xuống dưới.

"AAA..." Thiếu nữ áo tím nổi giận, tên này quá vô sỉ, lại dám cắn lấy lỗ tai của nàng, chuyện này… Cả người nàng đỏ ửng, xấu hổ muốn chết đi, ngọc thể run lẩy bẩy.

"Của ta hết, của ta hết!" Nhóc siêu quậy hét lớn không thèm đếm xỉa gì đến nàng cả, trong mắt của nó chỉ có chiếc bông tai màu tím kia thôi, sau đó dùng miệng cắn một phát rồi dùng sức kéo mạnh xuống dưới.

Thiếu nữ áo tím quả thực muốn nổi điên lên, chuyện này đã phá vỡ đi hình tượng của chính nàng, bình thường được phong là Thần nữ, vậy mà hiện tại thành ra như thế.

Vành tai trắng noãn xuất hiện dấu răng nhỏ, Nhóc Tỳ đến chết cũng không nhả ra, hàm răng nhỏ cắn mạnh, muốn cướp cho bằng được chiếc bông tai này.

Thiếu nữ áo tím nổi điên, cơn đau nhức truyền tới, đây là lần đầu tiên trong suốt cả cuộc đời nàng gặp phải chuyện thế này, cho dù là thiên thần cũng phải tức giận.

Nàng điều khiển chiếc bông tai, ý định muốn đánh tan hàm răng của Nhóc Tỳ nhưng mà vô dụng, vừa rồi chiếc bông tai bị tòa tiểu tháp đụng trúng tựa như mất linh nghiệm, không thể nào điểu khiển được nữa.

Trong phút chốc, thánh khiết xuất trần như nàng lại bị cắn đến nỗi phù

văn toản thân mờ hẳn đi, xấu hổ thiếu hút nữa đã ngất xỉu, nội tâm rối bời, uy lực bảo thuật giảm mạnh.

Hai người ngã xuống mặt đất rồi nhanh chóng chuyển sang cuộc chiến đấu vật, Nhóc Tỳ sống chết cũng không rời khỏi nơi vành tai của nàng, kêu lớn: "Của ta đó!"

"Ông" một tiếng, thiếu nữ áo trắng dùng cổ tay của mình đánh về phái nhóc tỳ, nơi cổ tay có một vòng thần hoàn óng ánh, đây cũng là một bảo cụ đáng sợ, muốn đánh giết Nhóc Tỳ.

"Hự" một tiếng, cổ tay nàng truyền đến cảm giác đau nhức, lại bị cắn, vòng thần hoàn này lại bị giam cầm, không thể nào phát huy được uy lực.

Thiếu nữ áo tím tức điên lên, tên nhóc này đến cùng là có mấy cái miệng? Hết cắn chỗ này đến cắn chỗ khác, đây là chiến pháp đáng xấu hổ nào đây? Cho tới bây giờ nàng chưa bao giờ gặp phải loại chiến pháp này!

Không đúng, con mắt nàng chợt đảo qua phát hiện ở trên một sợi tóc của Nhóc Tỳ có một tảng đá đang từ từ biến lớn, mở cái miệng nhỏ cắn lấy cổ tay với vòng thần của nàng, là một khối Đả Thần Thạch, nó kêu lớn: "Là của ta đấy!"

Nàng tức đến độ phun ra khói, hai tên bại hoại cặn bã này, sao lại có đức hạnh y như nhau, cứ muốn cắn lấy nàng.

"Của ta, của ta, tất cả là của ta!" Nhóc Tỳ cắn mạnh vào vành tai trắng bóng của nàng, không ngừng kêu la.

"Chiếc này thuộc về ta!" Đả Thần Thạch không phục.

"Ta sẽ không tha cho các ngươi!" Thiếu nữ áo tím thét dài, phù văn toàn thân thiêu đốt.

Nhóc Tỳ nghiến răng, cứ dùng sức cắn mạnh, cuối cùng cũng thành công, chiếc bông tai này được luyện từ thần kim vậy mà cứ thế bị nó cắn đứt.

Trên vành tai của thiếu nữ ẩn hiện vết răng nhỏ đang ứa ra máu, phát ra mùi thơm ngát.

"Ngọt thật, là bảo huyết gì đây?" Nhóc siêu quậy ngậm lấy chiếc bông tai tỏ vẻ nghi hoặc, rồi lại cắn mạnh lấy vành tai hồng hào lần nữa, dùng sức hút mạnh những giọt máu chảy ra ngoài.

"Ta liều mạng với ngươi!" Thiếu nữ lên cơn thịnh nộ, hàng lông mày nhíu lại, cặp mắt xoay chuyển phóng ra lửa, bắt đầu liều mạng với nó.

Nhóc siêu quậy vật lộn với nàng trên mặt đất, hơn nữa ai cũng vận vụng bảo cụ mạnh mẽ nhất, kiếm gãy sáng chói. Về phần thiếu nữ, một chiếc bảo kính sáng rực xuất hiện ở trước ngực nàng, hai người đối chiến kịch liệt với nhau.

Rầm!

Cả tòa núi nổ tung, bọn nó rơi xuống dưới, Nhóc Tỳ phát hiện ở trong lòng núi lại có một động thiên khác, lại thêm một tổ chim nữa, có một cái kén không ngừng phát sáng.

Nó nhanh chóng vọt tới, nâng cái kén lên rồi nhanh chóng bỏ chạy chẳng thấy tăm hơi đâu.

"Tiểu tặc, chạy đi đâu!" Thiếu nữ áo tím giống như Lăng Ba tiên tử, tay áo tung bay đuổi theo Nhóc Tỳ, thân thể thần tiên thướt tha lồi lõm không ngừng run rẩy, da thịt trắng hồng sáng rực lên.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 163: Trung Tâm Bách Đoạn

Trang chủ / Huyền Huyễn / Thế Giới Hoàn Mỹ / Chương 163: Trung tâm Bách Đoạn

Thế Giới Hoàn Mỹ

Chương 163: Trung tâm Bách Đoạn

Thế Giới Hoàn Mỹ

Tác giả: Thần Đông

Chương 163: Trung tâm Bách Đoạn

Dịch giả: Ronkute

Biên tập: Kensin_Kaoru

Nhóc Tỳ chạy trốn nhanh như điện xẹt, cầm cái kén đang phát sáng hết trèo đèo rồi lại lội suối, tốc độ vô cùng nhanh, nó cho rằng những vật đã lọt vào trong mắt xanh của thiếu nữ áo tím thì tuyệt đối không tầm thường, trộm lấy rồi tính sau.

"Tên tiểu tặc đáng ghét!" Tay áo của thiếu nữ áo tím bồng bềnh, phất phơ giữa không trung, y như tiên tử cung Quảng Hàn* đến thế gian, vẻ xuất trần và thánh khiết nàng không gì miêu tả nổi, nàng ở phía sau truy sát không thôi.

(*): Nơi ở của Hằng Nga trên mặt trăng theo truyền thuyết của Trung Quốc và các nước bị ảnh hưởng bởi nền văn hóa TQ.

Nàng thật sự tức giận, thằng nhóc đáng ghét này thật là thiếu đạo đức,

thế mà lại dám đánh lén nàng, đay là loại chiến pháp linh tinh gì chứ? Vật lộn thì cũng đành, vậy mà còn cắn tai nàng.

Nhóc Tỳ giả điên không để ý, chỉ là oán thầm, ai biểu đối phương tính kế nó, đây chỉ là một cuộc kịch chiến bình thường, ngay cả cát đá sỏi nó đều đã nến thử qua huống hồ chỉ là cái lỗ tai hung thú!

Hết quẹo bên này ngoặt bên kia, cứ thế chạy thục mạng trong dãy núi rậm rạp này, thỉnh thoảng còn quay đầu kêu la vài câu, nói: "Ngươi quá hung tàn, sao lại không buông tha mà cứ bám lấy ta thế?"

Thiếu nữ áo tím tức giận đến cực điểm, tên tiểu tặc mất dạy này, lại dám hỏi ngược nàng như thế? Đánh lén, vật lộn, cắn tai, hơn nữa còn đoạt lấy bảo cụ rồi ôm chặt lấy cái kén phát sáng bỏ chạy.

"Tên tiểu tặc chết tiệt, đã không biết đó là vật gì mà cũng dám đi ăn cướp, không thấy xấu hổ hả!" Nàng cắn răng nói.

Nhóc Tỳ để ngoài tai những lời này, cứ lấy đi rồi tính tiếp.

Cuối cùng, bỏ chạy hơn nửa canh giờ nó cũng đã cắt đuôi được thiếu nữ áo tím, dù sao cũng chỉ có một người đuổi theo nó, chứ không phải cả đám chim thần biết bay vây kín.

"Ngươi thật hung tàn, lại dám cắn vành tai cướp đi chiếc bông tai của nàng, còn ta thì chỉ có cắn một miếng trên cổ tay nàng à." Đả Thần Thạch tiếc nuối, thu nhỏ lại lắc lư trên sợi tóc của Nhóc Tỳ.

"Ngươi không có một trái tim vô địch!" Nhóc Tỳ lên tiếng nói.

"Ta nhổ vào!" Ngoan thạch bĩu môi, cắn tai cũng được cho là trái tim vô địch? Nó cảm thấy mình không vô sỉ bằng Nhóc Tỳ.

"Đúng là đồ tốt" Nhóc Tỳ sờ sờ chiếc bông tai chỉ to bằng quả trứng chim bồ câu, to tròn sáng bóng phát ra màu tím, khí lành lượn lờ xung quanh.

"Để ta xem khối đá này là cái gì?" Đả Thần Thạch nhìn về phía trước, rõ ràng có ý định ăn tươi nuốt sóng khối đá này.

"Đây không phải là khối đá mà là một hạt châu, ngươi đừng có lộn xộn nếu không ta nhét ngươi vào trong tiểu tháp đấy." Nhóc Tỳ cảnh cáo.

Bảo châu to bằng đốt ngón tay, rất nhiều màu sắc xoay chuyển xung quanh, chỉ cần hơi thúc dục một chút thì trên bề mặt liền xuất hiện những phù văn tạo thành một màng ánh sáng bảo vệ bản thân, với lại nó cũng có thể phát ra kiếm khí, thần diệu vô cùng.

"Chỉ đơn giản là một món đồ trang sức mà lại có thần uy kinh khủng như vậy!" Nhóc Tỳ ngạc nhiên, bảo cụ này vô cùng đặc biệt, là một vật hiếm thấy.

Chiếc bông tai này rất đẹp nhưng nó không thể nào quấn lên sợi tóc của mình được, cuối cùng đành phải tế luyện sợi dây xích màu vàng kia, kéo dài nó ra rồi quấn quanh trên cổ tay, lúc nguy hiểm cũng là một vật đại sát khí.

"Hả, không đúng!" Nhóc Tỳ căng thẳng, nó cảm ứng được một tia sát cơ đang cố gắng ẩn nấp.

Sau đó, Nhóc Tỳ phát hiện ra một con trâu lớn toàn thân đỏ thẫm. Mỗi bước đi đều làm cho những tảng đá dưới chân nó hóa thành những dòng nham thạch nóng chảy. Như thế có thể đoán ra được sức nóng ở ngoài thân thể nó kinh khủng đến chừng nào.

Nó cứ thế mà đụng thẳng vào một ngọn núi đá, có thể nói là nó làm nóng chảy tòa núi đá này rồi từ từ tiến sâu vào trong, nham thạch đỏ rực chảy ra ngoài che lấp lại cửa động nơi nó đi vào thành một cái lỗ nhỏ xíu.

"Tên này làm cái gì thế không biết, chắc chắn là một con Thú vương!" Nhóc Tỳ nghi ngờ, quan sát một hồi thì mới hiểu ra, con trâu già này đang ẩn nấp, chuẩn bị ôm cây đợi thỏ săn giết vài tên thiên tài lên núi.

Một vài chim thần và sinh linh thuần huyết tiến vào trong núi để đánh

cướp hang ổ của Thú vương có thực lực mạnh nhất, nhưng mà cũng có nhiều lão quái sống nhiều năm không có rời đi hang ổ của mình, cũng đang chuẩn bị phục kích đám hung thú thuần huyết này.

"Rống..."

Một tiếng hét thảm truyền đến, dãy núi nơi phương xa chấn động, nơi đó có một tên thiên tài cực kỳ mạnh mẽ toi mạng, bị một con Khổng Tước năm màu nuốt chửng.

"Quá mạnh mẽ!"

Nhóc Tỳ giật mình, khẳng định là một tên thiên tài rất khó lường, bảo cụ phóng ra thần quang chiếu sáng cả dãy núi, thế nhưng lại không phải là đối thủ của con Khổng Tước khổng lồ kia.

Nó càng thêm cẩn thận, khắp nơi đều có sát cơ, rất nguy hiểm.

"Cái kén này lai lịch ra sao đây?" Nhóc Tỳ tìm một nơi vắng vẻ trong khu rừng cẩn thận quan sát cái kén, tựa như có một con thần tằm đang ẩn trốn bên trong.

Đả Thần Thạch lên tiếng: "Là một tài liệu tốt, không kém Thiên Tằm Ti, nếu dùng nó may thành quần áo thì trần thế bất nhiễm, thủy hỏa bất xâm, lực phòng ngự cũng không tồi."

"Không biết khi nào thì phá kén ra ngoài, đừng nói là một con Liệt Thiên Ma Điệp nhen?" Nhóc Tỳ vô cùng mong đợi.

"Ngươi đã thấy một con Ma điệp nào xây cái tổ của mình như tổ chim chưa hả?" Ngoan thạch nói.

"Ừ, cũng đúng." Nhóc Tỳ lại cất cái kén vào trong túi Càn Khôn.

Đột nhiên, nơi xa truyền tới tiếng rống lớn, đất rung núi chuyển, con Khổng Tước năm màu khổng lồ ở trên bầu trời cũng phải tránh lui, không

dám tới gần dãy núi đó.

"Mạnh thật, chắc hẳn đã có người tới khu vực trung tâm Bạch Đoạn sơn rồi, không biết là sinh linh nào?" Nhóc Tỳ kinh hãi.

Sau khi tới nơi này, nó rất cẩn thận quan sát bởi vì nó biết rõ có một tên Thú vương đang ẩn phục, bất cứ lúc nào cũng sẽ giáng cho nó một kích trí mạng.

"Ầm ầm!"

Đại địa run rẩy, Chư Kiền xuất hiện, ngay nơi lưng bị khoét một miếng thịt thật lớn, máu chảy đầm đìa, nhanh chóng chạy trốn.

Ở phía sau hắn có một con sói già, thoạt nhìn thì gầy như que củi, cái đầu cũng không lớn lắm, chỉ dài hơn một mét nhưng dũng mãnh đến dọa người, hai con mắt sáng chói như bóng đèn, mỗi một lần bật nhảy là xa tới mấy trăm trượng, tốc độ làm cho mọi người sợ hãi.

Nơi nó tiếp đất, mặt đất sụp lún, dấu ấn móng vuốt còn đáng sợ hơn cả búa của Lôi thần.

Chư Kiền vận dụng một bảo cụ mạnh mẽ hóa thành một chùm ánh sáng bao bọc lấy bản thân, nhanh chóng chạy thật xa bằng không sẽ bị con sói già kia đè xẹp lép.

"Ghê thiệt, thoạt nhìn còn tưởng là một con sói bình thường, ai dè lại hung tàn và mạnh mẽ như thế."

"Đừng có xem thường con sói kia, nó đắc đạo ít nhất phải mấy trăm năm rồi, là một trong những cao thủ trong Bách Đoạn sơn này!" Ngoan thạch nói.

"Phành phạch!"

Tiếng vỗ cánh từ phía trên một dãy núi nơi xa truyền tới, Tất Phương hót lớn, nó vận dụng bảo cụ mạnh nhất của mình, thần mang phát sáng, thế

nhưng vẫn thụ thương rất nặng.

Một con Khổng Tước năm màu đuổi ngay phía sau, cặp móng vuốt sắt bén phá đi lớp phòng ngự của nó, lông vũ bay tán loạn, mưa máu bắn tung tóe, thân mang trọng thương liều mạng chạy trốn.

Đây không phải là chuyện hiếm thấy, ở khu vực trung tâm Bách Đoạn sơn, một vài kỳ tài to gan lớn mật xâm nhập vào cấm địa Thú vương đều gặp phải tình cảnh bị phục kích tương tự như thế.

Nhóc Tỳ nôn nóng, hơn nửa ngày thời gian nó mới có thể đến nơi này để gặp lại Đại Hồng, Sư Tử chín đầu, thế nhưng ngoài những đống lộn xộn ở đây ra thì chẳng thấy thứ gì hết.

"Rống..."

Âm thanh rống to từ khu vực trung tâm lại truyền tới, âm thanh truyền đi rất nhanh. Những cây cối xung quanh dao động lắc lư dữ dội, lá cây bay toán loạn.

Thậm chí, giữa vùng núi nơi xa có một vài cây cổ thụ đổ gãy thành nhiều đoạn bay múa lung tung.

"Là con sinh vật nào đây?" Nhóc tỳ tò mò.

"Xoẹt!"

Một chùm sáng vọt tới chặt gãy cổ thụ, một con Li Long xuất hiện ở trong vùng núi, lúc này toàn thân nó dính đầy máu tươi, cái đuôi thiếu chút nữa đứt rời, vô cùng thê thảm, nhanh chóng chạy thục mạng.

Sau đó, Nhóc Tỳ cũng biết được bên trong dãy núi rốt cuộc có thứ gì, một bầy khỉ tỏa ra kim quang sáng rực, vô cùng mạnh mẽ. Hết nhảy từ ngọn núi này sang ngọn núi khác, không ngừng kêu boo hoo, quyết tâm bắt giết Li Long cho bằng được.

Nhất là, bên trong bầy khỉ đó có một con thần hầu* rất mạnh, cao chỉ có một mét năm, toàn thân như được đúc từ hoàng kim, là thủ lĩnh của bầy khỉ này, đáng sợ đến kinh khủng, ngảy cả Khổng Tước năm màu cũng phải rút lui.

(*): Hầu có nghĩa là khỉ.

Mỗi một lần hít vào hay thở ra là cả đại địa rung chuyển, nó nhảy qua cả dãy núi non trùng điệp, rất nhanh nhẹn và mạnh mẽ.

Li Long bị nó làm trọng thương, cả bầy khỉ bao vây chặt lấy hắn khiến cho con hung thú thuần huyết này gần như chết tại đương trường.

"Phốc!"

Sức mạnh của con thần hầu rất lớn, cầm cây thần mâu nặng mấy vạn cân cứ như không ném mạnh về phía trước, Li Long trúng chiêu kêu thảm thiết, cái đuôi gần như đứt rời bây giờ đã bị nện nát bấy.

Với lại nó cũng quyết đoán, cố gắng giãy dụa rồi nhanh chóng chặt đứt cái đuôi nát bấy kia, dùng bảo cụ hóa thành một chùm ánh sáng bao bọc lấy chính mình bỏ chạy thật nhanh.

Nhóc Tỳ căng thẳng, nơi đây quá nguy hiểm, bọn người Đại Hồng với Sư Tử chín đầu sẽ không bị giết chết đấy chứ?

Đám khỉ này đều từ nơi phong ấn chạy ra, từ trước tới giờ chưa từng thấy qua, tên nào cũng mạnh mẽ đặc biệt là con thủ lĩnh, càng là hung hãn không hợp thói thường!

"Sao ta lại cảm thấy, chính con Li Long chủ động chọc giận thần hầu, nếu không với bản lĩnh ẩn núp của nó thì sẽ không đến mức thảm thương như vậy." Nhóc Tỳ nói.

"Nhất định là do con Li Long kia đánh chủ ý lên người thần hầu, hơn phân nửa nơi đó có thần vật gì rồi!" Ngoạn Thạch nói.

"Xoẹt!"

Đột nhiên, một cây cổ thụ cao trọc trời run lên dữ dội, ánh sáng rực rỡ, mấy chục cái rễ cây phát sáng đâm thẳng từ dưới lên, có cái giống chiến mâu, cái lại như Cầu Long nhắm thẳng về phía nó.

"Đây là cây cổ thụ Thiết Huyết!" Ngoạn Thạch sợ hãi.

"Ầm ầm"

Nhóc tỳ lấy ra bảo kính Toan Nghê phóng ra một luồng sấm sét, thế nhưng một kích này khó có thể làm tổn thương đến thân cây cực lớn kia, toàn thân của cây cổ thụ sáng lên, mấy cái rễ cây này vô cùng cứng rắn, từ ngọn đến gốc đều là bảo cụ.

"Keng!"

Hơn mười cái rễ cây đồng thời tấn công, có cái giống chiến mâu, có cái như cây roi thần đánh về phía gần đó làm cho núi đá nát bấy, bảo kính Toan Nghê run rẩy kịch liệt.

"Đi nhanh, bảo cụ của ngươi mặc dù mạnh thé nhưng cảnh giới của cái cây này rất cao, ngươi không phải là đối thủ đâu!" Ngoan thạch nói.

Cổ thụ Thiết Huyết là một loại thực vật cực kỳ đáng sợ, trời sinh có linh tính, tính cách dữ dằn, ưa thích đánh giết, cực kỳ mạnh mẽ khiến cho những sinh linh khác rất sợ hãi.

"Rẹt..."

Nhóc Tỳ cầm chặt thanh kiếm gãy chém mạnh về phía trước, kiếm quang sắc bén lướt tới chém đứt vài cái rễ cây ở trước mặt.

Cổ thụ Thiết Huyết phát điên, thân cây trong nháy mắt đỏ như máu, rễ cây và cành cây bắt đầu sáng rực lên, tỏa ra phù văn dày đặc nhắm thẳng về phía trước.

"Kinh khủng thiệt!"

Cảnh giới của cây cổ thụ này cao đến dọa người, Nhóc Tỳ quay đầu bỏ chạy, dùng kiếm gãy mở đường, chặt đứt những cành cây ở trước mặt, đồng thời sợi dây chuyền quấn quanh cổ tay nó sáng rực lên, hình thành nên một màng ánh sáng bao phủ lấy thân thể nó, ngăn cản lại những phù văn kia.

"Ầm!!!" Cả khi rừng nổ tung, Nhóc Tỳ như là chiếc lá khô héo úa phất phơ trong cơn thịnh nộ bay mạnh ra ngoài, miệng phun đầy máu.

Cổ thụ Thiết Huyết đột nhiên từ mặt đất mọc lên, giống như một đầu ma thần sống lại, mạnh hơn lúc nãy không biết bao nhiêu lần, những cái rễ cây óng ánh, 'Ầm' một tiếng, quật ngã cả một ngọn núi.

"Ghê gớm thiệt, đây cũng là một vương giả nữa!" Nhóc Tỳ sợ hãi, dãy núi này nhìn như rất yên tĩnh, không có nhiều hung thú lắm nhưng thật ra tồn tại rất nhiều sát cơ.

Nó ba chân bốn cẳng chạy trốn, thế những cổ thụ Thiết Huyết thật sự rất mạnh, toàn thân đỏ tươi, rễ cây rút về còn nhanh hơn cả những con cự thú chạy trốn, cả vùng núi bị san bằng.

Con quái vật này hình như có thần thông dời núi lấp biển, vô cùng cứng rắn, một đường thẳng tiến chém núi lớn, phá sơn mạch, cường thế vô địch.

Hai canh giờ sau, rốt cuộc nó cũng đã thoát được thế nhưng trên người máu tươi loang lổ, suýt nữa đã bị giết chết.

Nhóc Tỳ ẩn núp, suốt hai ngày nó lặng yên di chuyển trong khu vực này, nó phát hiện ra Li Long, Chư Kiền, còn có cả Tất Phương đều đã quay lại, xuất hiện lần nữa.

Ngoài ra, thiếu nữ áo tím cũng tới, đạt được thỏa hiệp nào đó mà cùng liên thủ với một vài tên sinh linh thuần huyết.

Cuối cùng, nó thậm chí còn phát hiện ra tung tích của Liệt Thiên Ma

Điệp, Bồ Ma thụ, Thạch Nghị, tất cả đều đang dốc sức chạy đến nơi phong ấn của trung tâm Bách Đoạn sơn, thật không biết nơi ở của đám khỉ kia có cái gì.

"Ở đây... Bên này!"

Nhóc Tỳ nghe được thanh âm gì đó liền quay đầu lại thì thấy được Đại Hồng Điểu đang cố sức truyền âm, ra hiệu cho nó.

"Vậy mà có thể tránh được linh giác của ta!" Nó rất kinh ngạc, không biết Đại Hồng Điểu xuất hiện từ khi nào, trên lưng còn có Hỏa Linh Nhi, Sư Tử chín đầu từ trên hư không hiện ra.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 164: Bảo Địa Của Thần Hầu

"Các ngươi không sao chứ?" Nhóc Tỳ lo lắng, ngay cả nó cũng gặp nạn đến mấy lần, thiếu chút nữa thì bị cổ thụ Thiết Huyết giết chết, vậy mà mấy tên này lại khá nhàn nhã.

Nhất là Đại Hồng Điểu, một chiếc cánh sử dụng như là cánh tay của con người, cầm chặt một cái đùi cừu nướng vừa ăn vừa lắc lư, miệng dính đầy dầu mỡ.

"Sao lại thảm hại như vậy, ngươi mà cũng để cho người khác đánh?" Đại Hồng Điểu hỏi.

"Keng!"

Nhóc Tỳ tháo Đả Thần Thạch xuống rồi nện cho Đại Hồng Điểu một phát, nhưng kết quả lại khiến cho ngoan thạch rống to, lăn qua lăn lại ở dưới mặt đất.

Đại Hồng Điểu há hốc miệng, vốn nó vẫn còn đang nhe răng trợn mắt sợ hãi thế nhưng khi nhìn thấy bộ dạng của tảng đá kia thì không nhịn được hoài nghi, chẳng lẽ cái đầu của mình lại cứng đến như vậy?

Thế nhưng, nó thấy tảng đá này vẫn óng ánh mượt mà không tổn thương gì, hơn nữa còn sờ sờ lên cái đầu mình, giơ chân múa cẳng, nói: "Ngươi gào rú cái nỗi gì?!"

"Ta đau quá, chắc vỡ vụn rồi, sao đầu ngươi lại cứng thế hả, làm bằng sắt à?" Ngoan thạch kêu lên.

Đại Hồng Điểu nuối vội đùi cừu nướng rồi nhảy dựng đứng lên, dùng sức giẫm thật mạnh xuống, nói: "Cái tảng đá đã thành tinh này, sủa gì đấy

hả, ta đập nát ngươi bây giờ."

"Đừng tức giận, nó đánh mấy tên Li Long, Chư Kiền, hung thú Thái Cổ đầu sưng vù, ngươi giẫm không nát được nó đâu." Nhóc Tỳ nhắc nhở.

"Tên tảng đá chết tệt này!"

Một nhóm người hiếu kỳ đến hỏi han chuyện gì xảy xa, Nhóc Tỳ miêu tả sơ lượt làm cho bọn họ trợn mắt há hốc miệng.

"Đúng rồi, các ngươi trốn ở đâu ra thế hả, ta thấy các ngươi từ trong không trung chạy đến đây, hai ngày nay có bị mấy tên dân bản địi săn giết không?"

"Ban đầu thì rất nguy hiểm, thế nhưng chúng ta có dị bảo nên dễ dàng tránh được đại kiếp nạn này." Nói đến hành trình hai ngày vừa qua, biểu lộ của bọn hắn rất đặc sắc.

Mới đầu, bọn hắn đi tìm linh dược khắp nơi, do cả đám di chủng đi chung một chỗ không có ai dám trêu chọc nên sự đề phòng của bọn hắn có hơi buông lỏng. Thế rồi thú triều lại bộc phát, mấy tên dân bản địa bắt đầu triển khai hành động săn lùng giết chóc rất ác liệt, khắp tiểu thế giới biến thành màu máu.

Đầu tiên, bọn hắn cũng có gặp một vài lần suýt uy hiếp đến tính mạng, bởi vì nơi đó có Kim Sí Bằng Điểu, có Khổng Tước năm màu, có Ngân Vũ Cầm Vương. Còn có một bầy khỉ vàng vô cùng khủng bố nữa.

"Rất hên là chim Loan huynh của cải phong phú, sở hữu một chiếc thuyền Xuyên Vân, được tế luyện từ bảo cốt năm màu, dùng tốc độ cực nhanh trốn thoát khỏi sự đuổi giết của đám Cầm vương và Thú vương kia."

Chim Loan năm màu đến từ một gia tộc vô cùng cổ xưa, vốn là chim thần thuần huyết thế nhưng về sau phát sinh một vài biến cố nên huyết mạch trở nên mỏng manh, nhưng nội tình ở trong tộc vẫn còn lưu giữ.

"Đương nhiên, cũng may là có tấm thảm thần của công chúa Hỏa quốc, tàng hình trong hư không nên không một ai có thể phát hiện ra được."

Đây chính là một tấm da của Hư Không thú thời Thượng Cổ, có được thần thông phi phàm, sau khi luyện thành bảo cụ thì có thể ẩn tàng vào trong thiên địa, không bị người khác phát hiện.

Nhóc Tỳ hiếu kỳ, nhanh chóng nhảy lên tấm thảm thần cực lớn kia thì thấy có mấy mâm bạch ngọc, ở bên trên có thịt nướng, có trái cây chín mọng. Những tên này biết hưởng thụ thiệt!

Nó buồn cười, hao tâm tổn trí đánh đánh giết giết để tới được nơi này, sợ bọn chúng gặp phải chuyện gì không hay, thiếu chút nữa thì đã vứt đi cái mạng nhỏ này, vậy mà đám người này lại cười nói vui vẻ, ăn uống no say.

"Ta cảnh cáo ngươi, đừng có đánh chủ ý lên tấm thảm thần này!" Hỏa Linh Nhi trừng mắt nói, nàng biết rõ bản tính xấu xa của nó.

Nhóc Tỳ ngượng ngùng, lẩm bẩm nói: "Keo kiệt ghê vậy!"

"Đây là quà của phụ hoàng ta." Hỏa Linh Nhi động tác nhẹ nhàng, chiếc váy đỏ rực xoay tròn, đường cong lồi lõm, dịu dàng thướt tha, tuổi tuy không lớn thế nhưng dáng người còn đẹp hơn cả những thiếu nữ mười chín đôi mươi.

"Bảo bối của Nhân Hoàng?!" Sau khi nghe được, Nhóc Tỳ nước miếng chảy ròng ròng.

Đây chính là bảo vật của Nhân Hoàng Hỏa quốc ban cho đứa con gái mà mình sủng ái nhất để phòng thân, nếu không thì đời nào có thể gặp được một tấm da được làm từ Hư Không thú trong truyền thuyết cơ chứ.

"Không biết ở sâu trong vùng núi này có thứ gì nữa?" Nhóc Tỳ kinh ngạc, bọn người Li Long, Tất Phương, Chư Kiền, thiếu nữ áo tím đều chạy vào bên trong, chắc chắn đều có mục đích hết.

"Không biết, đám khỉ kia thật lợi hại, ta vận dụng tấm thảm thần này thiếu chút nữa thì bị một con khỉ chết tiệt chụp lấy!"

Nhắc tới việc này, Đại Hồng Điểu càng tức giận hơn, nó lén lút tàng hình chạm vào chỗ phong ấn thì bị một con khỉ phát hiện, chụp trúng một mớ lông vũ làm cho nơi bờ mông nó giờ trụi lủi, lông đuôi gần như bị vặt sạch.

"Ngươi nói cái gì, tên có mặt người thân báo, tai trâu một mắt chính là Chư Kiền thuần huyết?" Mặt mày Đại Hồng Điểu lúc xanh lúc tím.

Nhóc Tỳ hỏi thăm một vài chim thần và hung thú về hướng đi của những tên sinh linh thuần huyết.

Ngay cả Hỏa Linh Nhi cũng thở dài, cảm thấy vô cùng đáng tiếc, mấy tên Người phong ấn râu tóc hoa râm run rẩy, liên tục hô hào thiên ý.

Tên Chư Kiền kia bị một đám khỉ màu vàng đuổi giết, chém rụng cả khối thịt thật lớn rơi xuống gần nơi tấm thảm thần đang ẩn tàng, Đại Hồng Điểu không để ý điều khiển nồi đen thu lấy, kết quả lại bị một con khỉ trong bầy phát hiện rồi mang đi.

"Đừng suy nghĩ nhiều, chúng ta ở Bách Đoạn sơn thêm vài ngày nữa rồi nhanh chóng mở một lối ra, tranh thủ thời gian tìm thêm một vài linh dược và bảo vật nữa đi." Nhóc Tỳ lên tiếng, nó rất hiếu kỳ về nơi ở của bầy khỉ kia, nó rất muốn nhìn qua xem thử ở đó có hình thù như thế nào.

Hai ngày sau, Nhóc Tỳ tin chắc nơi này có bảo vật khó lường nào đó bằng không thì vì sao cả đám sinh linh thuần huyết, ngay cả Li Long, Chư Kiền, Tất Phương, thiếu nữ áo tím cũng đến nơi đây.

Cuối cùng, những tên đó liên hợp lại một chỗ, như muốn triển khai hành động nào đó, không ngừng đi lại nơi khu trung tâm này.

Tất nhiên, bọn nó có bảo vật bí ẩn có thể ẩn nấp khí cơ, mặc dù đôi lúc sẽ kinh động đến thần hầu, đón lấy sự đuổi giết của bọn chúng thế nhưng vẫn

có thể ở nơi xa theo dõi mấy người kia.

Ngoài ra, Bồ Ma thụ, Thạch Nghị cũng đang gấp rút hành động, cẩn thận xem xét, tiếp cận nơi đây.

Trừ mấy người kia ra, còn có Hắc Hống khổng lồ, một con Mãng Ngưu màu đỏ thẫm từ trong nham thạch đi ra, Khổng Tước năm màu, Kim Sí Bằng Điểu cũng đã xuất hiện nhưng không có tiếp cận nơi đây.

"Bầy khỉ kia đã làm những chuyện xấu xa gì mà khiến nhiều người ghi nhớ thế a." Đại Hồng Điểu líu lưỡi.

Bọn nó trốn ở trên tấm thảm thần, với tư cách là những vị khán giả, quan sát liên tục mấy ngày nên rất hiểu rõ về ngoại giới.

Cuối cùng, bọn nó cũng đã hành động, không biết bầy khỉ kia trông coi thứ gì nữa.

Thảm thần trôi nổi, từ từ đến gần vùng tịnh thổ kia, thế nhưng bọn nó cũng không dám đến quá gần sợ tên thủ lĩnh của bầy khỉ kia phát hiện, linh giác của tên khỉ này nhạy cảm đến dọa người, có một vài con sinh linh thuần huyết dùng cổ bảo nhằm che đậy khí cơ nhưng vẫn bị nó phát hiện, đánh cho thừa sống thiếu chết.

Mấy con sinh linh đó nếu không phải dựa vào bảo cụ trưởng bối ban tạng thì chắc chắn phải chết ngay đương trường, không cách nào sống sót được.

Bọn nó đứng cách xa khu rừng rậm, mất cả một ngày trời mới có thể quan sát được một vài cảnh tượng bên trong.

Đây đúng là chốn bồng lai tiên cảnh, từng làn từng làn linh khí bốc lên nghi ngút y như là sương mù vậy, nơi trung tâm có một cái hồ nhỏ trong xanh, lấp lánh.

"Đấy là do linh khí biến thành, vậy mà kết tinh thành chất lỏng, quá kinh

khủng. Cái bọn khỉ đột trời đánh này lại chiếm lấy một nơi trù phú như vậy, khó trách lại mạnh mẽ và kinh khủng như thế."

Ai nấy đều kinh hãi, đây giống như là một vùng linh thổ hiếm thấy trên thế gian, tinh khí như nước chảy dài trên mặt đất hình thành nên một cái hồ nhỏ tuyệt đẹp.

Bên cạnh lại có những tảng đá lớn nằm ngổn ngang, cây cối xanh tươi. Linh dược cũng chẳng thiếu, giống như là một thế giới thần thoại, ánh sáng lung linh, vô cùng rực rỡ.

"Đó là cái gì, ở trên mặt hồ nhỏ này có một vài cây tiểu thụ không ngừng bùng cháy?" Sư Tử chín đầu nghi ngờ.

"Đúng vậy, tổng cộng có bốn cây, giống như là ngọn đuốc đang bốc cháy vậy." Tử Điêu cũng gật đầu.

"Để chúng ta lại gần nhìn kỹ xem sao." Hai huynh đệ tộc ba mắt tiến lên, đứng ở mép tấm thảm thần, con mắt dọc nơi mi tâm sáng rực lên, từng tia phù văn khuếch tán, nhìn kỹ về phía trước.

"Bốn cây nhỏ này chỉ cao hơn nửa người, không phải đang bốc cháy mà do rực rỡ quá nên chúng ta mới sinh ra ảo giác như thế. Toàn thân kể cả lá cũng không ngừng phát sáng nên giống như có ngọn lửa đang nhảy múa vậy."

Thân thể Nhóc Tỳ rất mạnh cho nên linh cảm cũng rất siêu phàm, ánh mắt lợi hại không kém. Hai mắt xuất hiện những ký hiệu kỳ lạ nhìn chằm chằm về phía trước, nó cũng kinh ngạc.

Bốn cây bảo thụ này đều sáng rực, to bằng cổ tay, cao hơn nửa người, bất kể thân cành hay là lá đều có màu bạc, giống như có ngọn lửa màu bạc đang cháy rực vậy.

Trên mỗi cây có vài ba quả đào màu bạc xen lẫn mấy chấm màu vàng kim nhàn nhạt, trông rất lộng lẫy giống như được điêu khắc từ thần ngọc tinh

xảo nhất.

"Nhìn thèm quá." Nhóc Tỳ lau mép.

"Cũng ngon đấy." Hỏa Linh Nhin nhìn chằm chằm không chớp mắt, vừa nhìn thấy là muốn cắn một miếng rồi.

"Ồ, các ngươi có ngửi thấy mùi gì không, hình như có mùi thơm bay tới á." Đại Hồng Điểu khịt khịt cái mũi.

"Chính xác, có một mùi thơm thoang thoảng nơi đây." Tử Điêu gật đầu.

"Đừng nói là cây đào tiên trong truyền thuyết nhen? Ta đã từng nghe qua, bên trong Bách Đoạn sơn có một loại thánh dược, không ngờ truyền thuyết này lại có thật!" Hỏa Nha sợ hãi, con ngươi mở thật to.

"Đúng như ta dự đoán, bầy khỉ đang trông coi một cây thành dược." Đả Thần Thạch đồng thời mở miệng, dương dương tự đắc.

"Ngươi đã biết thì sao không nói sớm hả?" Nhóc Tỳ trừng mắt.

"Cái gì, ngươi biết là thứ gì mà còn bắt chúng ta đứng chờ cả ngày trời, muốn đánh nhau hả?"

Cả đám tức giận, Đại Hồng Điểu dẫn đầu tiến tới như muốn đập nát nó ra.

"Ta chỉ suy đoán thôi mà, nếu không đúng thì mất mặt lắm, đừng đánh nữa, có nhiều chuyện các ngươi vẫn không biết được, đây không phải là thánh dược." Ngoan thạch lăn qua lăn lại trên mặt đất.

Cây đào tiên là một lão thánh dược của Bách Thảo Viên, sinh trưởng còn lâu hơn cả Thông Linh Thần Hoa, về sau lại biến hóa đi tìm kiếm những bảo vật cần thiết khắp nơi trong Bách Đoạn sơn nhưng vẫn không có kết quả gì.

"Không phải nó đang sống sờ sờ ở đó sao?" Sư Tử chín đầu không tin.

Đả Thần Thạch giải thích: "Cây đào tiên hùng tâm bừng bừng, vì muốn cho bản thân mình xây dựng nền tảng giống Thần linh nên đã vận dụng quá nhiều tinh hoa thiên địa, cuối cùng lại khiến cho bản thân chết đi, chỉ còn lưu lại bốn hạt giống, tất cả tinh hoa và lạc ấn của cả đời mình tập hợp hết vào bốn hạt giống này, rồi sau cùng tái sinh mọc rễ nẩy mầm lần nữa."

Nó đã nghiêm cứu rất kỹ, bốn gốc cây này không phải là thánh dược gì hết, chỉ có điều đã được linh dịch trong hồ nhỏ kia tẩm bổ hết năm này qua năm nọ nên chúng đã thông linh và lột xác, nhanh chóng biến thành thánh dược.

Mọi người ngơ ngẩn, thoáng cái xuất hiện bốn gốc thánh dược trước mặt, chuyện này khiến cho mọi người giật mình.

"Tất cả đều biến thành thánh dược thì quá khó khăn, chỉ có một cây biến thành thánh dược, ba cây còn lại sẽ hóa thành tro tàn, có lẽ xuất hiện một cây thánh dược mới thì không thành vấn đề." Đả Thần Thạch nói.

Trong chốc lát, ánh mắt mọi người sáng rực, đây chính là bốn gốc bảo dược dược tuyệt thế, chỉ cách thánh dược một đoạn nhỏ, khó tránh khiến nhiều người chú ý đến như vậy.

"Bốn gốc bảo dược sẽ rất nhanh lột xác, hơn nữa những quả đào tiên màu bạc kia sẽ lập tức trưởng thành, có thể làm cho người ta thoát thai hoán cốt."

Khó trách mấy người Tất Phương, Li Long, Chư Kiền đứng ngồi không yên, tất cả đều gấp rút chạy tới nơi đây để chiếm đoạt bằng được thánh dược này, kể cả thiếu nữ áo tím, Thạch Nghị, Bồ Ma Thụ cũng như vậy. Thậm chí, những vương giả khác trong Bách Đoạn sơn, như Kim Sí Đại Bằng, Hắc Hống, Mãng Ngưu Xích Hỏa, Khổng Tước năm màu cũng chung ý định.

"Bọn họ rất nhanh sẽ hành động, ta cho rằng hơn phân nửa bầy khỉ này sẽ bảo vệ không được, một vài vương giả mạnh mẽ của Bách Đoạn sơn cũng tới đây, mấy tên như Kim Sí Bằng Điểu cũng không phải dễ chọc."

"Cũng chưa chắc, cái con thần hầu đứng ở phía trước nhất kia nói không chừng không ai địch lại, chim Bằng cũng không phải là đối thủ của nó."

Bọn nó suy đoán chắc chắn sẽ có một hồi đại chiến diễn ra tại đây, bốn cây đào tiên này sẽ dấy lên một hồi phong ba ngập trời.

"Rống..."

Ở phía trước, nơi bồng lai như trong thần thoại, một con khỉ đang đạp trên lưng một con chim khổng lồ màu sắc sặc sỡ giết thẳng ra ngoài, trong tay cầm một thanh chiến mau màu vàng bổ thẳng xuống dãy núi ở trước mặt.

"Đánh nhau rồi!"

"Mấy tên sinh linh thuần huyết cũng đã bắt đầu động thủ, chuẩn bị đục nước béo cò!"

"Chúng ta thì sao đây, cũng gia nhập trận chiến luôn chứ?"

Đại Hồng Điểu, Sư Tử chín đầu nôn nóng muốn ra tay.

"Đã biết là sẽ có một hồi chém giết, sao các ngươi hung tàn quá vậy, chúng ta chỉ cần thánh dược, không nên sát phạt làm chi." Nhóc Tỳ nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 165: Rượu Hầu Nhi

"Lại dám tới cướp thánh dược của ta, cả đám các ngươi chẳng lẽ đã quên bậc cha chú của mình chết như thế nào sao?" Con khỉ màu vàng này rất ngông cuồng, thanh chiến mâu màu vàng chỉ về phía trước, đối mặt với tất cả đối thủ.

"Con khỉ chết tiệt này, nạp mạng đi!" Một con Mãng Ngưu toàn thân đỏ thẫm, ánh lửa ngập trời vọt tới, nham thạch sôi trào, mỗi một bước chân của nó khiến cho mặt đất biến thành chất lỏng đỏ rừng rực, cuồn cuộn sôi trào.

"Con trâu già kia không phải là đối thủ của ta, ngươi chỉ là một con nghé con mà cũng muốn la lối? Không chịu đi tìm những tên sinh linh thuần huyết mà lại đánh chủ ý lên người ta, chỉ có con đường chết!" Thần hầu tính tình nóng nảy, kim quang toàn thân chiếu rọi bốn phía, bật nhảy một phát đã vọt cao đến mấy trượng, sử dụng chiến mâu màu vàng như đại côn nện thẳng xuống dưới.

Một tiếng trống vang lên, nham thạch cuồn cuộn màu đỏ thẫm trên mặt đất dâng trào như sóng lớn, cao đến mấy trăm trượng, thanh chiến mâu màu vàng kích trúng bề mặt thanh đao màu đỏ nhạt.

Ngưu ma biến hình, đứng thẳng lên, trong tay cầm một thanh đao lớn màu máu đối chiến với thần hầu, thế nhưng không ngừng bị chấn lui, vừa lùi vừa phun ra máu, nó quát: "Chư vị, còn chần chừ gì nữa, cùng nhau liên thủ chém con khỉ này, từ nay về sau linh hồ và tịnh thổ, còn có bốn gốc thánh dược kia đều là của chúng ta!"

Trên bầu trời, thần quang năm màu lóe lên, một con Khổng Tước cực lớn lao thẳng vào chỗ sâu nhất trong dãy núi, nó không có tham chiến mà bay thẳng tới linh hồ, muốn chiếm lấy thánh dược.

"Lên!"

Con khỉ kêu to một tiếng, 'Rầm', một mâu nện mạnh tới. Mãng Ngưu màu đỏ biến sắc, cố gắng vận toàn lực chống lại. Thần hầu lợi dụng phản lực bay ngược lên trời đáp xuống trên lưng một con chim khổng lồ có màu sắc sặc sỡ kia, đuổi giết Khổng Tước năm màu.

Tiếng ầm vang vọng, Mãng Ngưu rống to, mặt đất dưới chân rạn nứt, đồng thời nham thạch cuồn cuộn như sóng lớn bao chùm lấy nó, nó không ngừng lùi lại, trong miệng máu tươi tràn đầy ra ngoài.

"Tên khỉ nhà ngươi thật bá đạo, năm xưa giết chết rất nhiều tiền bối rồi cướp đi thánh dược, không thèm để lại một gốc nào cho con cháu bọn họ, làm như vậy không sợ tất cả Vương giả liên hợp chống lại ngươi hay sao?" Khổng Tước năm màu quát lớn.

Nó há miệng phun ra một bảo ấn năm màu đập về phía trước.

"Kẻ yếu thần phục cường giả vi tôn, chính là như vậy, ta mà không đủ mạnh thì sớm đã bị những tên sinh linh khác ăn thịt rồi, không thể trách ai được." Con khỉ màu vàng thân hình không cao nhưng khí thế lại hung mãnh, chiến mâu màu vàng trong tay đâm về phía trước, lập tức ngàn vạn sợi kim quang bắn ra, 'Keng' một tiếng, hoa lửa bắn ra xung quanh.

Bảo ấn bị hất tung ra bên ngoài, không ngừng biến lớn, cuối cùng đập nát một tòa núi gần nó.

"Giết!"

Xa xa, một con Đại Bằng màu vàng bay tới, giang cánh thẳng tới trời cao, thân hình nó rất khổng lồ, kim quang toàn thân sáng chói, vô cùng cương mãnh, sử dụng cánh thần quét về phía trước.

"Rống!"

Con khỉ màu vàng gào thét một tiếng, từ trên lưng con chim khổng lồ

nhảy xuống, thân thể nhanh chóng biến lớn y như là một ngọn núi màu vàng đứng sừng sững giữa vùng núi này.

Loại khí tức này rất ngông cuồng, tất cả vương giả đều phải hoảng sợ.

Con khỉ này vô cùng dũng mãnh, đánh một quyền về phía cặp cánh của Đại Bằng, thần quang màu vàng bắn ra, hai người va chạm với nhau, những dao động mãnh liệt lan truyền ra xung quanh.

Thân thể của Kim Sí Đại Bằng vô cùng cứng rắn, thế nhưng thần hầu lại sử dụng một bảo thuật nào đó khiến cho mình cao lớn uy mãnh, chiến lực vô song, không thể ngăn cản.

"Mạnh thật!" Phương xa, Đại Hồng Điểu co đầu rụt cổ, hai tên này quá mạnh, cảnh giới lại vượt xa bọn nó.

"Đó chính là Pháp Thiên Tướng Địa!" Nhóc Tỳ cặp mắt sáng lên, nhìn chằm chằm thân thể đầy mạnh mẽ của con khỉ, miệng lẩm bẩm: "Đáng tiếc, phù văn trong cơ thể Bóng Lông đã phai mờ, nếu không thì càng thêm tinh thâm!"

Ông một tiếng, Kim Sí Đại Bằng xoay người lại, tiếp tục lao nhanh xuống dưới, từ trong miệng phun ra một thanh thần kiếm màu vàng, khí lành lượn lờ, bổ thẳng về phía con khỉ.

Thần hầu cười lạnh, thanh chiến mâu cũng đã biến lớn theo hắn, đâm mạnh về phía trước, phù văn vạn sợi, đây chính là giao chiến bằng cả hai phương diện sức mạnh và đạo pháp.

"Keng!"

Thanh âm thanh thúy của kim loại vang lên khiến cho người khác phải rùng mình, ánh sáng tỏa ra bốn phía, hai kiện bảo cụ sáng rực lên, những kỳ hiệu thần bí lấp lánh, hơn nữa sức mạnh khổng lồ đó lan ra xung quanh làm cho cả khu rừng chấn động, không ít lá cây vỡ vụn.

Con khỉ nhe cặp răng nanh trắng như tuyết, đạp mạnh xuống dưới đất để lấy lực vọt thẳng lên trời cao, thanh chiến mâu trong tay múa máy, nện thẳng tới địch nhân.

Mặc dù vừa vừa rồi Kim Sí Đại Bằng có thể cứng rắn đón đỡ thế nhưng thần lực của nó cũng đã tiêu hao nghiêm trọng, thần kiếm màu vàng thiếu chút nữa đã mất đi sự khống chế, bị đánh bay ra bên ngoài. Bây giờ thần hầu lại tiếp tục tập kích, nó không thể không cố gắng thét dài, hai cánh giang rộng, thúc dục phù văn nguyên thủy hóa thành một bánh xe lửa chói chang đánh thẳng tới trước.

"Rầm!!!"

Đại Bằng miệng phun đầy máu tươi, cố gắng bay nhanh ra bên ngoài. Con mắt mở thật to của thần hầu nhanh chóng thu nhỏ lại, rồi đáp xuống lưng của con chim khổng lồ màu sắc sặc sỡ, nhìn bốn phía đầy kiêu ngạo.

"Xoẹt!"

Đột nhiên, một cơn gió lớn màu đen ập tới, một con Hắc Hống toàn thân đen nhánh xuất hiện, phù văn lấp lánh, nhảy mạnh lên trời đánh về phía nó.

"Các ngươi đều không phải là đối thủ của ta, trừ khi các ngươi lôi kéo được mấy lão già đang thoi thóp kia cùng nhau liên thủ liều mạng đấu với ta thì may ra còn có cơ hội!" Thần hầu cười lạnh, há miệng thét dài, thổi ra một cơn cuồng phong màu vàng, giống như là những thanh dao găm cắt đứt cả vùng núi trước mặt.

Hắc Hống kêu to, toàn thân truyền đến cảm giác đau nhức, trên người xuất hiện rất nhiều vết máu, mặc dù ô quang của nó đánh trúng lên người con khỉ thế nhưng không cách nào tổn thương được nó.

"Ngươi dám!"

Thần hầu tức giận hô to một tiếng, cưỡi con chim khổng lồ nhiều màu kia bay về phía tịnh thổ, nó vô cùng tức giận, thanh chiến mâu trong tay

xoay tròn như chong chóng nhắm thẳng về phía Khổng Tước năm màu.

"Ầm ầm" vang vọng không dứt bên tai, hàng ngàn hàng vạn sợi lông vũ của Khổng Tước khổng lồ phóng ra cùng một lúc, hết tia này đến tia thần quang năm màu khác bay ra, tất cả đều là lông vũ của nó biến thành những thanh thần kiếm lao về phía thần hầu và con chim khổng lồ kia.

Thần hầu gầm lên đầy giận dữ, toàn thân bộc phát một lồng ánh sáng cực lớn bảo vệ lấy bản thân và tọa kỵ, ngăn cản những thần kiếm bằng lông vũ ở bên ngoài.

"Giết!"

Sau đó, nó đâm ra một mâu, trên mũi mâu xuất hiện những ngôi sao nhỏ như là một mảnh biển sao đang chuyển động, một kích kinh khủng này lại sinh ra dị tượng như ngân hà rơi rụng.

"Phốc!!!" một tiếng, rất nhiều lông vũ tan nát, Khổng Tức năm màu nhanh chóng gọi về bảo ấn to như ngọn núi lớn kia chặn lại thế đâm của thanh chiến mâu này, thế nhưng vẫn bị chấn động phun ra đầy máu.

"Mọi người cùng liên thủ, trước tiên đoạt thánh dược, tên khỉ này không chết, thiên lý nan dung, đừng quên năm đó hắn đã đánh giết bậc cha chú của chúng ta như thế nào?"

Một sinh linh toàn thân trắng bạc, mọc ra nhiều gai nhọn vọt tới, nó có đầu giao long, thân nhím, đuôi cá sấu, chính là một con Thứ Thú vô cùng hung hãn.

Hiên nhiên, đây chính là một con di chủng đã đắc đạo nhiều năm, vô cùng mạnh mẽ, từ trên người nó phóng ra những mũi tên nhọn màu bạc đánh giết con khỉ.

Một tiếng rống vang lên, những vương giả Kim Sí Đại Bằng, Khổng Tước năm màu, Hắc Hống, Mãng Ngưu tập hợp lại, quần chiến với thần hầu.

Chỗ này trở nên náo nhiệt, trận chiến này làm cho thiên địa tối tăm, nhật nguyệt phai màu, cả dãy núi chấn động dữ dội, hạo kiếp vô biên ập tới.

Những sinh này quá mạnh mẽ, nhất là tên thần hầu kia, nó càng đánh càng hăng, không e dè chút nào, giống như sức lực của nó không bao giờ dùng hết vậy.

"Quá mạnh mẽ, con khỉ này thật đáng sợ, nếu như dốc sức liều mạng thì chắc chắn hắn còn lợi hại hơn những vương hầu đã tu luyện mấy trăm năm." Một tên Người phong ấn đứng bên cạnh Hỏa Linh Nhi mở miệng nói.

Công chúa Hỏa quốc gật gật đầu, tên thần hầu này là di chủng thế nhưng năm tháng tu hành đã rất lâu, hiện tại đã có thành tựu, Thần Hầu vương này là một đối thủ đáng để Nhân Hoàng ra tay.

"Bọn hắn đã tiến vào tịnh thổ, bắt đầu hành động thôi." Sư Tử chín đầu một mực để ý tới mấy tên Tất Phương, Li Long.

"Không có việc gì đâu, những con khỉ khác cũng không phải là sức cùng lực kiệt." Ngoan thạch mở miệng.

Quả nhiên, một đám cường giả trong nháy mắt xông vào làm kinh động đến bầy khỉ màu vàng, phù văn trên mặt đất lấp lánh, cấm chế sáng ngời, cả chục gần trăm con khỉ cùng một lúc xông thẳng về phía trước.

"Bầy khỉ này sao mà lợi hại ghê vậy?" Nhóc Tỳ giật mình.

Cả bầy khỉ không một ai yếu cả, không ngừng kêu chi chít lộ ra những cặp răng nanh trắng như tuyết, kim quang toàn thân trông rất bắt mắt, hợp lực vây quét đám người xâm phạm.

Có mấy con đầu lĩnh trong bầy có lực chiến đầu rất kinh người đang đuổi giết một đám sinh linh thuần huyết, bởi vì cảnh giới của bọn chúng cao hơn hẳn.

Đúng lúc này, Bồ Ma thụ chuyển động, Liệt Thiên Ma Điệp xuất hiện,

Thạch Nghị cũng chuyển thân sát nhập vào trong bầy khỉ, bọn họ cũng muốn tham gia cuộc chiến tranh giành bốn gốc tiểu thánh dược.

Xoẹt một tiếng, ánh sáng màu tím lóe lên, thiếu nữ tóc tím đã xuất thủ, trong tay cầm chặt một chiếc sừng màu vàng, nhẹ nhàng vẽ trên không trung, lập tức cả mảng cấm chế phù văn bị phá bỏ, nàng nhanh chóng xông về phía trước.

Phương xa, con ngươi thần hầu lạnh lẽo, vừa giao chiến với mọi người vừa để ý đến tính huống bên trong tịnh thổ, nơi khóe miệng nở nụ cười đầy tàn nhẫn, nói: "Sinh linh thuần huyết, ta thích!"

Những sinh linh đang giao chiến với nó bỗng nhiên lộ ra vẻ kỳ lạ, nếu có thể đánh chết được con thần hầu này thì thu hoạch hôm nay quả thực rất lớn.

"Bùm!!!"

Mấy chục rễ cây phóng tới y như là Cầu Long, tất cả đều phát ra ánh sáng màu đỏ khóa chặt thần hầu. Cổ thụ Thiết Huyết xuất hiện, nó cũng muốn tranh đoạt thánh dược nên mới ra tay với tên thần hầu này.

"Chúng ta cũng nên động thôi, cẩn thận một chút đừng để cho người bên ngoài phát hiện, cứ ở xung quanh mà đục nước béo cò." Đả Thần Thạch đề nghị.

Cả nhóm đều đồng ý, Nhóc Tỳ cầm sẵn túi Càn Khôn trên tay, tùy thời đều có thể thu bảo vật.

Hỏa Linh Nhi thướt tha, xinh đẹp không gì sánh được, nàng khống thế tấm thảm thần được luyện từ da Hư Không thú, không một tiếng động từ từ tiến tới, cố gắng không để cho những người bên ngoài biết được có người đang tiến vào tịnh thổ.

Đúng lúc này, con sói con ở trong ngực công chúa Hỏa quốc đứng ngồi không yên, không ngừng giãy giụa rồi nhanh chóng phóng sang bên người Nhóc Tỳ giống như là gấu túi ôm cây, cái mũi nhỏ dụi dụi, kéo lấy lợi tóc

của nhóc siêu quậy chỉ về một hướng.

Chỗ đó cũng gần với linh hồ, có một mảnh cổ thụ cao lớn vô cùng, trên thân cây phát sáng, có một loại sinh dược hình đầu khỉ sinh trưởng trên cổ thụ.

"Nấm Đầu Khỉ*!" Hỏa Linh Nhi kinh ngạc.

Những cây nấm này đều phát sáng, sinh trưởng trên cành cây, không ngừng tản mát linh khí, có khoảng hơn mười cây, trông rất rực rỡ và tươi đẹp.

"Nghe nói nấm Đầu Khỉ khi đã biến thành linh dược thì chính là một món ăn trân quý, chẳng kém đầu sư tử, súp hổ cốt bao nhiêu, ta nhất định phải ăn cho bằng được món ăn tuyệt vời này." Con mắt Nhóc Tỳ đăm đăm, nước miếng chảy ròng ròng.

"Các ngươi chờ tí, ta đi hái cái đã!" Nhóc Tỳ nhảy xuống tấm thảm thần, nhẹ nhàng tiến tới, bởi vì xung quanh cổ thụ rập rạp mà thảm thần lại rất lớn nên không thể nào bay vào bên trong được.

Nó không làm kinh động tới những người đang giao chiến ở đằng kia, nhanh chóng đi đến trước một cây cổ thụ, nó rất cao hứng muốn mắt lấy cây nấm này.

Nhưng mà, sói con rất lo lắng, ngăn cản nó lại, rồi nhảy xuống mặt đất đào lên một thân cây khô.

'Rầm' một tiếng, sói con bị đánh bay, thân cây khô sáng rực lên, xuất hiện những phù văn rất khủng bố.

"Ô ô..." Sói con sốt ruột, ra hiệu cho Nhóc Tỳ nhanh chóng động thủ. Bên trong thân cây hình như có bảo vật nào đó có giá trị liên thành, cho dù khi nãy nhìn thấy cây đào tiên thì phản ứng của nó cũng chỉ đến thế là cùng.

Nhóc Tỳ không nói hai lời, kiếm gãy rút ra chém về phía trước, những

phù văn trên thân cây nhanh chóng biến mất, rồi nó gõ nhè nhẹ vào gốc cây thì phát hiện bên trong trống rỗng.

"Xoẹt!"

Nó dùng kiếm gãy rạch một lỗ nhỏ, lập tức một mùi thơm ngát tràn ra ngoài, làm cho người khác say mê, lúc này ấu thần mở to hai mắt, vô cùng thích thú.

Nhóc Tỳ thấy thế thì nhanh chóng xé rách hốc cây này, rốt cuộc một màng hào quang mờ mịt vọt lên, xộc thẳng vào trong mũi, biến thành thánh quang bao phủ nơi đây lại.

Ở trong hốc cây có rất nhiều chất lỏng, long lanh đẹp mắt, giống như là ngọc tủy, mùi thơm đậm đặc làm cho người khác say mê.

"Rượu Hầu Nhi, tuyệt thế bảo dược!" Ở phía sau, Hỏa Linh Nhi ngồi trên thảm thần hai mắt mở to, vô cùng khiếp sợ.

Đầu tiên Nhóc Tỳ biến túi Càn Khôn thành một tấm khăn thật lớn che khín lại nơi đây, nó sợ mùi thơm này sẽ kinh động đến những sinh linh khác.

"Là rượu đó, chắc uống ngon lắm." Nó cũng không biết giá trị của rượu Hầu Nhi này nên kề sát miệng vào hốc cây hớp một ngụm nhỏ, lập tức cảm thấy trời đất quay cuồng, xém tí nữa thì đã say, hơn nữa hương thơm tràn ngập cả cơ thể, rất nhiều hào quang từ lỗ chân lông phát ra bên ngoài.

"Dược hiệu mạnh thiệt!" Nhóc Tỳ khiếp sợ.

Trong phút chốc này, nó cảm nhận được rất nhiều hương vị của linh dược, ví như Xích Lan, Hắc Ngọc Liên, Tuyết Ngọc Sâm, Xích Giao...

"Loại rượu này được ủ từ các loại linh dược à?!" Nhóc Tỳ trợn tròn mắt, trong lòng rung động, đây tuyệt đối là một bảo bối hiếm thấy, có giá trị vô cùng.

"À, còn có hương vị của quả đào nữa." Nó bình phẩm mùi vị, rồi nhìn về cây đào tiên nơi phương xa, chẳng lẽ thành phần của rượu Hầu Nhi còn có đào tiên màu bạc kia?

Trời, loại rượu này đáng giá cỡ nào đây!

Nhóc Tỳ tin rằng nó rất nhanh sẽ mở được Động Thiên thứ chín, sẽ có một vài chỗ tốt đối với thân thể, nói không chừng Chí Tôn Cốt cũng có thể khôi phục lại một ít sức sống!

Thứ rượu trong hốc cây này cũng không kém bao nhiêu so với bốn cây đào tiên kia, không ngờ lại có một đại cơ duyên không thể tưởng tượng được như thế này.

(*): Là loại Nấm dược liệu quý chứa đầy đủ các chất dinh dưỡng (Amino axit amin, đường, Lipit, nguyên tố khoáng, Vitamin) và các chất có hoạt tính sinh học như (các hợp chất Hericenone) có tác dụng tốt đối với hệ thống thần kinh trong chống bệnh Elzheimer. Dùng để ăn, nâng cao sức khoẻ, ngăn ngừa và phòng chống khối u.

- Nấm Đầu Khỉ có tác dụng ức chế sự phát triển của khối u, chống vi khuẩn gây viêm loét dạ dầy, ung - thư dạ dầy do (Helicobacter pylori)

- Giảm thấp nhất tác hại của xạ trị và hoá trị liệu trong điều trị ung thư.

- Tăng hệ thống miễn dịch và chống mệt mỏi (anti-fatigues), tăng cường sinh lực đối với nam giới.

- Có thể sử dụng trong chống bệnh viêm dạ dày và đại tràng mãn tính. Đặc biệt chống hệ thống u đường tiêu hoá.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 166: Thu Hoạch Rất Lớn

Trong hốc cây toàn là rượu, óng ánh sống động giống như là hổ phách, hương thơm làm đắm say lòng người, Nhóc Tỳ chìm ngập trong hạnh phúc, cái mặt núc ních hồng hào, hai mắt híp lại như trăng lưỡi liềm, chuyện này thật là một bất ngờ khiến người kinh ngạc và vui mừng.

Đây không phải là một loại rượu thông thường, mà mem rượu được lấy từ các loại linh dược, giá trị không tính được, chỉ cần đưa ra bên ngoài một ly cũng đủ khiến cho rất nhiều người mẻ đầu sứt trán đi tranh giành.

Ngoài ra còn kết hợp cả đào tiên màu bạc kia nữa, chỉ cần hơi động não chút là đã thấy kinh người rồi, ngay cả cường giả trong những môn phái mạnh mẽ nhất cũng thèm đến đỏ mắt.

Nhóc Tỳ tiếp tục hớp một ngụm nhỏ nữa, hương thơm đó lại sộc lên làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của nó càng thêm đỏ bừng, cả người choáng váng, say mê vô cùng, hào quang từ mũi miệng không ngừng bốc lên, tất cả đều là thần hi tinh thuần nhất.

"Tranh thủ thời gian thu lại, nếu không lại phát sinh thêm vấn đề gì nữa thì gay."

Thân thể của nó rất mạnh mẽ nên rất nhanh đã luyện hóa xong một ngụm nhỏ rượu Hầu Nhi này, nhanh chóng tỉnh táo rồi dùng thanh kiếm gãy khoét một lỗ thật lớn nơi hốc cây, phong kín rượu ở trong lại, sau đó hai tay dùng sức nhổ cả gốc đại thụ này lên rồi cho luôn vào trong túi Càn Khôn.

Đây tuyệt đối là chí bảo, đã có được rượu Hầu Nhi thì cho dù không chiếm được thánh dược tiên đào đi nữa thì cũng chẳng có gì tiếc nuối cả!

Đứng phía sau, Đại Hồng Điểu nước miếng chảy ròng ròng, đây giống

như đang nằm mơ vậy, một loại rượu được lên men toàn bằng linh dược cứ như vậy tìm được, nó hận là không thể ngay lập tức nhào tới uống cho đã miệng.

Sư Tử chín đầu, chim Loan năm màu, Hỏa Nha đều khiếp sợ, loại rượu quý này đã truyền lưu ở hậu thế, thế nhưng đã có bao nhiêu người được nếm thử? Những tên lão già khủng bố kia nếu uống được một ly nhỏ thì chắc chắn sẽ vui mừng như trẻ nhỏ, tự hào và vẻ vang.

Ngay cả Hỏa Linh Nhi cũng ngẩn ngơ, nàng chính là con gái của Nhân Hoàng nên kiến thức rất rộng rãi, nàng cũng đã uống qua rượu Hầu Nhi, thế nhưng có đến cả hốc cây, hơn nữa phẩm chất rượu Hầu Nhi này lại có một không hai, đây chính là lần đầu tiên nàng tận mắt nhìn thấy.

Về phần mấy vị Người phong ấn già cả đứng bên cạnh nàng thì sớm đã chết sững, cảm xúc dâng trào, họ cho rằng mình đang nằm mơ.

"Tiểu Hôi Hôi, còn có rượu thần nữa không vậy?" Hai mắt Nhóc Tỳ sáng rực, cùng cả đám sinh linh kia chém giết lung tung bên linh hồ, còn không bằng đi tìm kiếm những của cải của đám khỉ này.

Mắt to của ấu thần giống y như bảo thạch đen, vô cùng lanh lợi, cái mũi xinh xinh khịt khịt, cẩn thận đánh hơi tìm tòi. nguồn

Bên trong dãy núi, con thủ lĩnh thần hầu cũng không biết những chuyện đang xảy ra ở nơi đây. Nhóc Tỳ dùng túi Càn Khôn hút sạch mọi vật, ngăn cản khí tức lan ra xung quanh để mọi người không thể phát hiện được những điểm bất thường nơi đây.

Thần Hầu vương một mình đại chiến với cả đám vương giả, hết hợp rồi lại tan, lớp lông màu vàng phát ra những tiếng ầm vang y hệt kim loại, đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, không thèm để ý đến những công kích của đám vương giả kia.

Kim Sí Đại Bằng, Khổng Tước năm màu, Hắc Hống, Mãng Ngưu, cổ

thụ Thiết Huyết đồng thời điều khiển bảo cụ bay múa lượn lờ, phù văn đầy trời, dời núi lấp biển, thần uy chấn thế, thế nhưng vẫn không thể nào bắt được tên khỉ kia.

"Chư vị, đừng bảo tồn thực lực nữa, cái con khỉ chết tiệt này mà không chết, thì chúng ta cũng chẳng có ngày nào yên với nó đâu." Thứ Thú quát lớn, những xương gai màu trắng bạc dựng đứng như lông nhím không ngừng bắn mạnh về phía thần hầu.

Nó rống lên một tiếng, những sinh linh khác cũng nhanh chóng vận dụng những bảo thuật tuyệt sát của mình nhằm thẳng hướng tên thần hầu to lớn như tòa núi kia.

Con Đại Bằng màu vàng đứng chính giữa đầy dũng mãnh, chính là người duy nhất có thể dùng thân thể để đối chiến với thần hầu, toàn thân nó sáng rực giống như một vầng thái dương đánh úp về phía trước.

"Rầm!"

Cả hai run rẩy không ngừng, giống như hai ngọn núi lửa màu vàng đang phun trào dữ dội, những người còn lại nhao nhao vận dụng bảo thuật mạnh nhất của mình xông thẳng tới, đại chiến với con thần hầu đáng sợ kia.

Bên trong tịnh thổ, ven bờ linh hồ, bốn cây đào tiên màu bạc sáng lấp lánh, những quả đào toàn thân màu trắng bạc, tỏa ra mùi thơm ngát, tia điện lượn lờ xung quanh, trông rất kinh người.

Một bầy khỉ có nhiệm vụ bảo vệ bốn cây đào này đang đại chiến với những sinh linh thuần huyết.

Chư Kiền nổi giận, mặt người thân báo, toàn thân đều là những lớp vảy màu đen xì, giống như Hắc Giao, cái đuôi tráng kiện chém nát núi sông là chuyện bình thường, nó nhanh chóng lao tới.

"Phốc!!!"

Mấy con khỉ màu vàng này mặc dù lợi hại thế nhưng miệng vẫn phun đầy máu, xương sườn bị gãy một vài cái, bay thẳng ra ngoài, không thể nhúc nhích được nữa.

"Muốn chết!" Một tên thần hầu thủ lĩnh thấy thế thì toàn thân sáng rực, nhảy mạnh lên cao hóa thành một tia chớp màu vàng phóng thẳng tới, cảnh giới của nó cao thâm nên có thể trấn áp những kẻ xông vào.

Chư Kiền thét dài, một chùm ánh sáng rực rỡ lơ lửng trên đầu, ở chính giữa có một bảo cụ, tỏa ra khí tức bất hủ, trấn áp về phía trước.

Ở một bên, Li Long cũng dũng mãnh không kém, xé rách vài con khỉ vàng, thế nhưng lại bị một tên thủ lĩnh khác đánh trọng thương, cái móng vuốt màu vàng quét tới suýt chút nữa đã chụp nát khớp sương của nó.

"Khỉ đột, ta nhịn ngươi lâu rồi!" Li Long gào thét, thân là đời sau của hung thú Thái Cổ, cho nên tự nhiên ngạo khí đầy mình, mặc dù chưa trưởng thành thế nhưng cũng không cho phép bản thân thất bại.

Nó há miệng phun ra một chiếc lưới lớn, ở trên mặt có rất nhiều ngôi sao lấp lánh, đây là một bảo cụ được dung luyện bởi lân phiến của Li Long thuần huyết và gân cốt của cổ thú lại với nhau.

Một tên thần hầu đầu lính tránh không kịp bị chiếc lưới chụp trúng, lúc này hét thảm một tiếng, cho dù cảnh giới có cao thâm đi nữa những vẫn không cách nào ngăn cản được sự cắt xé của vảy rồng, máu tươi toàn thân chảy đầm đìa.

"Phá!"

Nó gào thét dữ dội, ra sức chống lại bảo cụ, răng nanh trắng như tuyết ở trong miệng không ngừng lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo.

Bụp một tiếng, cuối cùng thần hầu cũng thoát ra ngoài được thế nhưng gần nửa người bị luyện hóa, trọng thương nghiêm trọng, lực chiến đấu đã không còn bị Li Long đánh giết, máu me văng khắp nơi.

Những tên sinh linh thuần huyết kia đều rơi vào thế bị động, bởi vì tuổi tác còn nhỏ cộng với lần đầu tiên gặp phải một tên thần hầu thủ lĩnh mạnh mẽ như thế nên bị dọa cho chết khiếp.

"Rầm!"

Tất Phương xuất thủ, lấy ra bảo cụ đánh về phía bầy thần hầu, mặc dù lông vũ bị đánh đến rụng lả tả, máu huyết chảy ra ngoài thế nhưng con mắt của nó lại sáng ngời, cứ nhắm thẳng về phía cây đào tiên.

"Bụp" một tiếng, nó mổ trúng một là cây màu bạc, rồi nuốt ực vào trong bụng, chuyện này làm cho mọi sinh linh giật mình, quá hung tàn, đây chẳng phải là có ý định nuốt luôn cả gốc lẫn ngọn, hủy diệt cây đào tiên luôn sao, cũng không phải di chuyển tiểu thánh dược này đi trồng nơi khác.

"Vù!"

Liệt Thiên Ma Điệp vỗ mạnh cánh, một luồng thần quang bay thẳng ra ngăn cản Tất Phương, không cho nó hủy diệt đi thánh dược, ý định của nó là muốn đào luôn cả cây thánh dược mang đi.

Một tiếng 'Ầm' vang vọng, một thiếu niên với khí thế oai hùng bừng bừng xuất hiện đẩy lui cả bầy khỉ, nhanh chóng hướng thẳng tới bốn gốc tiểu thánh dược, cặp mắt có hai con ngươi, khí tượng khiếp người.

Tướng đi của hắn như long hành hổ bộ, toàn thân được bao phủ bởi ánh sáng rực rỡ, tóc đen rối tung, giống như một vị thần linh đến thế gian.

Thạch Nghị xuất thủ, kết hợp nhiều bảo thuật mạnh mẽ lại với nhau đẩy lui hơn mười con khỉ, xông thẳng về phía trước để đoạt lấy thánh vật màu bạc sáng lấp lánh kia.

Một con thần hầu thủ lĩnh thấy thế thì ngay lập tức vọt tới, gầm thét ngăn cản lại, lấy ra bảo cụ mạnh nhất của mình tiến hành trấn giết. Món bảo cụ này là một tấm sắt thần lượn lờ ánh sáng màu đen, nện về thiếu niên đang chạy tới phía trước.

Thạch Nghị thấy thế thì không chút hoảng sợ, phù văn đan xen trong cặp mắt, 'Rầm' một tiếng ổn định lại hư không, trong giây phút món bảo cụ kia bất động, hắn cực tốc trùng kích xông thẳng về phía trước.

Tên thủ lĩnh thấy thế, nhảy mạnh tới lấy thân thể mình ngăn chặn lại, thân thể phát sáng, bảo thuật xuất ra.

"Rầm!"

Không biết Thạch Nghị đã lấy ra món bảo cụ như thế nào, chém mạnh tới bảo thuật của tên thần hầu thủ lĩnh kia, trong nháy mắt đục một lỗ hỗng lớn trên ngực nó.

Con thần hầu mạnh mẽ này hét thảm một tiếng rồi thân thể nổ tung, máu tươi phun xối xả.

"Thiếu niên Nhân tộc mạnh thật!"

Tất cả mọi người lắp bắp kinh hãi, không dám to nhỏ bàn tán về thân phận mà chỉ cố gắng lưu tâm đề phòng tên thiếu niên Nhân tộc này. Cách đó không xa, có hai con thần hầu thủ lĩnh vọt tới, cảnh giới bọn chúng cao thâm, thực lực rất khủng bố.

Cuộc tranh đoạt đến hồi gay cấn, bất kể là một đám vương giả trong dãy núi hay là đời sau của chim thần, hung thú Thái Cổ đang ở gần cây đào tiên, tất cả đều tham gia trường giết chóc này.

Nhóc Tỳ ở trong rừng cây già kia tìm kiếm, cái mũi nhỏ nhắn của sói con không ngừng khịt khịt, cuối cùng hai mắt mở to chạy thẳng tới một cây cổ thụ, cố gắng dùng hết sức đào lớp đất bên dưới lên.

Lần này, sói con không dám nhổ đoạn cây già kia lên nữa vì sợ bị đánh bay như lần trước, mà chỉ kéo kéo ống quần của Nhóc Tỳ, như ra hiệu cho nó.

"Hả, có nữa hả!" Nhóc Tỳ vui mừng, nắm chặt nắm đấm.

Quả nhiên, khi nó dùng thanh kiếm gãy chém tới phía trước, phù văn tán loạn, dần dần trở nên ảm đạm, nó vỗ nhè nhẹ vào thân cây, lại có những tiếng 'Bụp bụp' vang lên. Nó nhẹ nhàng đục thủng một lỗ nhỏ, nhìn vào bên trong, ánh rượu lấp lánh, những tia sáng thần thánh dâng trào, còn có một vài linh dược trôi nổi bên trên, hiển nhiên hốc cây này lên mem cũng chưa hoàn toàn.

"Đây là loại rượu mới ủ, chưa hoàn toàn lên men!" Nhóc tỳ mừng rỡ, nó thấy có hai quả đào tiên màu bạc trôi nổi ở trong đó cộng thêm rất nhiều linh dược khác nữa, giá trị không thể nào tính toán được.

Nó vội vàng phong ấn lại, rồi nhổ cả gốc cổ thụ này lên cho thẳng vào trong túi Càn Khôn.

"Quá tốt, hai hốc rượu là đủ uống rồi, phải để cho tộc trưởng, Lâm Hổ thúc, Phi Giao thúc nếm thử mới được, nhất định sẽ rất thích!" Hai mắt của nó híp lại thành trăng lưỡi liềm, suy nghĩ phải cho cả thôn dân mình đến nếm thử loại rượu thần này, sẽ có rất nhiều chỗ tốt cho thân thể.

Ở Thạch thôn cũng có sản xuất rượu thế nhưng đều là những loại rượu thấp kém.

Tiếp theo, không chỉ mình sói con đánh hơi tìm kiếm mà ngay cả Nhóc Tỳ cũng tham gia vào, hết gõ cây này đến gõ cây khác, chỉ cần thấy xuất hiện phù văn là lập tức giơ kiếm đục lỗ.

Mặc dù cũng phát hiện được mấy cây cổ thụ xuất hiện phù văn thế nhưng lại không có chút rượu nào, mấy cây này chắc chắn đã từng là nơi chứa rượu nhiều năm trước nhưng sớm đã bị bầy thần hầu kia uống sạch.

Cuối cùng, nó phát hiện được hai gốc cây đựng đầy rượu. Mỗi hốc cây này nếu truyền đi ắt dẫn tới những sóng to gió lớn, dấy lên hồi tranh đoạt nơi thế gian.

Nhóc Tỳ nhanh chóng hành động, trên những cành cây cổ thụ này có

hơn mười gốc nấm Đầu Khỉ đều bị nó thu toàn bộ, những hương thơm kỳ lạ tỏa ra xung quanh, đây đều là linh dược đặc thù.

"Thành phần quan trọng nhất trong món gà hầm nấm cuối cùng đã tìm được!" Trong lòng nó rất vui sướng.

Nhóc Tỳ cất kỹ vào trong túi Càn Khôn, bế sói con lên chuẩn bị quay lại tấm thảm thần, dù sao chỗ này cũng rất nguy hiểm, nếu bầy khỉ mà biết nó đã làm gì nói không chừng sẽ mặc kệ địch nhân đến truy giết nó.

"Thu hoạch thật là lớn, cho dù không chiếm được mấy cây đào tiên kia cũng chẳng tiếc nuối gì." Nó nhỏ giọng lẩm bẩm.

"Một hồi nữa hầm thịt Kim Sí Đại Bằng với nấm Đầu Khỉ rồi uống thêm một cân rượu Hầu Nhi thì ngon đến cỡ nào!" Nó nghĩ đến chuyện này thì vui vẻ hẳn lên, hiện tại nước miếng trong miệng cứ ứa ra không ngừng.

"Rồi lại nướng thịt dê Hoàng Kim, thêm vài con di chủng làm món thịt kho tàu, cuối cùng lại làm một nồi súp hổ cốt…" Nó không ngừng tưởng tượng, nước miếng chảy ròng ròng, dường như không kìm nén được nữa, nó rất muốn lập tức rời khỏi nơi đây rồi biến những suy nghĩ của mình thành sự thật.

Lúc này, thu hoạch của nó cực kỳ lớn, rượu Hầu Nhi được lên men bởi hơn mấy chục loại linh dược, không những giúp cho người ta thoát thai hoán cốt mà còn là một loại thuốc dùng để trị liệu rất công hiệu, có thể loại bỏ trăm bệnh, trừ những bệnh kín đáng sợ khác.

Có một điều đáng tiếc là, cây đào tiên màu bạc kia cách thánh dược chỉ một bước không xa, thế nhưng vẫn là chưa đạt được, nếu không rượu Hầu Nhi này càng thêm trân quý.

"Haizz, cây đào tiên ở ngay trước mặt, ta mà không thừa dịp loạn lạc đào đi một cây thì có bị thiên lôi đánh chết không đây?"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 167: Bồ Ma Thụ

Bên trong tịnh thổ, hào quang bay múa, linh hồ trong vắt như ôn ngọc, thế nhưng cuộc đại chiến đã phá tan đi sự tĩnh lặng nơi đây, một đám kỳ tài ngút trời đại náo hang ổ thần hầu.

"Gào..."

Một con thần hầu rống gào, nhảy dựng lên ôm chặt lấy Li Long toàn thân phát sáng, há cái miệng to dính đầy máu lộ ra hàm răng nanh trắng bóng, cắn mạnh xuống đuôi của Li Long.

"Cút!"

Li Long gào thét, mãnh liệt chấn động thân thể, thân là sinh linh thuần huyết, sức mạnh thân thể vô cùng lớn, cố ý giãy giụa rồi gia trì thêm phù văn, như vậy đủ khả năng làm một ngọn núi sụp đổ.

"Răng rắc!"

Cặp ranh nanh của con thần hầu này bị bẻ gãy, không ngừng kêu thảm thiết, thế nhưng nó lại rất hung tàn, cặp móng vuốt màu vàng không chỉ sắc bén, ánh hào quang lấp lánh, mà còn tràn ngập những ký hiệu thần bí đập mạnh xuống chiếc đuôi của Li Long.

Li Long kêu gào, những vòi máu từ chiếc đuôi phụt lên, cũng không phải thân thể nó không đủ mạnh, mà hai ngày trước chiếc đuôi này cũng đã trúng một mâu của Thần Hầu vương, gim chặt nó xuống mặt đất, mặc dù dùng bảo dược để khôi phục lại sức sống cho chiếc đuôi kia, thế nhưng dù sao đã từng gãy rời, giờ lại trúng một đòn này nữa, tự nhiên máu tươi phun xối xả.

Thần hầu dữ tợn, cặp móng vuốt sắc bén kéo mạnh một phát, một mớ huyết nhục dính trên bàn tay rồi cho nhanh vào trong miệng, máu tươi văng tung tóe kích thích tính tình hung ác của đám khỉ vàng, chúng nhanh chóng xông thẳng về phía trước.

Đó chính là bảo dược huyết nhục, trong mắt bọn chúng tất cả đều rất trân quý.

"Rống..." Li Long hét lớn đầy giận dữ, bảo cụ sáng trưng, không tiếc tiêu hao tinh khí thần chém giết đám khỉ vàng này để đòi lại sự uy nghiêm của mình.

Bên kia, Chư Kiền đang tắm trong máu tươi, cùng chiến đấu với bầy khỉ vàng khác. Mà ba phương thế lực Liệt Thiên Ma điệp, Tất Phương, khỉ vàng đang hỗn chiến cùng một chỗ.

Chiến đấu đến nước này, máu tươi dính đầy khắp nơi.

Năm đó, bầy khỉ vàng này vô cùng hung tàn, dưới sự dẫn dắt của Thần Hầu vương đã đánh chết không chỉ một vị vương giả rồi đoạt đi bốn gốc tiểu thánh dược này, hiện tại lại có người dám tới bẻ răng cọp, đúng là không thể tha thứ được.

Thạch Nghi lao nhanh về phía trước, màng hào quang lượn lờ quanh thân, thiếu chút nữa đã nhổ lên một cây đào tiên màu bạc rồi, hắn thật sự rất mạnh, đánh đâu thắng đó, ở dưới bàn chân hắn xác khỉ nằm la liệt.

Bên trong rừng cổ mộc, Nhóc Tỳ đang dựa vào một cây cổ thụ, lẳng lặng dõi mắt theo dõi, bên trong chiến trường vô cùng kịch liệt, máu chảy khắp nơi, nó không nói lời nào, chỉ im lặng đứng nhìn,

Đột nhiên, trong lòng nổi lên một dự cảm không tốt, mí mắt giựt giựt. Cùng lúc đó, sói con cũng không ngừng tru lên như phát hiện ra một vật gì đó cực kỳ nguy hiểm.

Một đóa hoa tuyết trắng nõn phất phơ, sáng bóng, vô cùng xinh đẹp,

không ngừng tung bay trong rừng cổ thụ.

"Không tốt!"

Trên cánh tay phải của nó tê rần, như là bị rất nhiều côn trùng sâu bọ cắn xé, nơi cánh tay có một hạt giống đang mọc rễ trên da thịt của nó, nhanh chóng sinh trưởng.

Nhóc Tỳ kinh ngạc và sợ hãi, nhìn về vùng núi ở trước mắt, vật này không thể nào là hoa tuyết, mà là những sợi tơi mịn màng trắng noãn, phất phơ đầy trời.

"Bồ Ma thụ!"

Tại thời đại Thái Cổ, từng có một Ma thụ cái thế, tạo thành vô biên sát kiếp, cả vùng đất Hồng Hoang máu chảy thành sông, nó chỉ cần giơ tay nhấc chân thì không ai địch nổi.

Những thần chủng của nó rơi vãi xuống, cũng được xưng là Ma Tu* nguyền rủa, có thể cắm rễ trên người của các cường giả, hấp thu những tinh hoa cả đời của bọn họ, giúp cho bản thân không ngừng lớn mạnh.

(*)tu: râu, kiểu như râu ngô ấy

Thời đại khi nó tung hoành, những Tế Linh mạnh nhất của các tộc đều phải quỳ lạy tránh lui, không một ai dám tranh phong, đó chính là đoạn năm tháng đen tối nhất.

Về sau, nó đã trồng Ma Tu nguyền rủa lên người của một vị Thần linh, hấp thu toàn bộ tinh hoa của người đó, cuối cùng hút sạch tinh khí thần, giúp cho bản thân lột xác tiến lên thêm một bước nữa, được xưng tụng là vô địch thiên hạ.

Bởi sát tính của nó quá thịnh, cuối cùng chư thánh liên thủ, đồng loạt ra tay giam cầm nó lại, kịch chiến rất lâu, trả một cái giá rất thê thảm mới đánh bại được nó.

Đó là quãng thời gian đáng sợ nhất, Bồ Ma thụ vừa xuất hiện, thập phương yên tĩnh, không người nào nguyện ý trêu chọc nó, ngay cả những vị Thần minh được cổ quốc thờ cúng cũng phải tránh lui, bởi vì nó thật sự rất khủng bố.

Bao năm tháng qua đi, không thấy người của bộ tộc này xuất hiện lại.

Không thể nghi ngờ, Bồ Ma thụ đã tiến vào tiểu thế giới lúc trước tuyệt đối không tầm thường, đứng chung một chỗ với sinh linh thuần huyết mà không e sợ, nếu không có thực lực thì đời nào tự tin như thế được.

Vừa ra tay liền chọn ngay Nhóc Tỳ, nó đã gieo xuống Ma Tu nguyền rủa, lẳng lặng không một tiếng động, khi thấy những đóa hoa tuyết đã rơi trên người mới phòng ngự thì đã chậm rồi.

Cánh tay phải của Nhóc Tỳ sáng rực lên, nó muốn ép thần chủng ra ngoài.

Bồ Ma thụ xuất hiện, nó cũng không cao lớn lắm, thế nhưng lại có một loại uy thế rất thần thánh, những ánh sáng rực rỡ bao phủ toàn thân, giống như một Thần thụ đến từ thời Thượng Cổ, chấn nhiếp nhân tâm.

Những cành lá xanh mơn mởn, tràn ngập hơi thở của Đạo, trên thân cây có một quả cầu trắng như tuyết phát ra ánh sáng chói lọi, giống y như một vầng trăng tròn, thỉnh thoảng phóng ra một vài Ma Tu nguyền rủa.

"Mở!"

Nhóc Tỳ hét lớn, trên thân thể khuếch tán ra những gợn sóng nhấp nhô đẩy lui những thần chủng đang bay đầy trời kia.

Thế nhưng, cánh tay lại truyền đến những cảm giác đau nhức, hai cây Ma Tu đã bắt đầu cắm rễ, muốn hấp thu chân dinh dưỡng và thần lực từ trong máu thịt của nó, không ngờ Ma Tu lại đâm chồi nảy lộc, cành non không ngừng lớn lên.

"Hú..." Soi con tru lên.

"Người nhiễm phải Ma Tu, khó thoát khỏi cái chết." Bồ Ma thụ mở miệng.

Rễ cây của nó vừa thô vừa to mà lại có lực, giống như bàn chân của con người, vô cùng uyển chuyển. Toàn thân rậm rạp những ký hiệu màu bạc, mặc dù là cây thế nhưng trên thân cây cũng có đầy đủ ngũ quan, cũng có thể mở miệng nói chuyện.

"Vèo vèo" vang lên, Ma Tu đầy trời bay tới, chớp động những ánh sáng lạnh lẽo, như ngân hà hạ xuống.

"Bảo dược huyết nhục rất mạnh!" Bồ Ma thụ thi triển những thế công vô cùng ác liệt, lúc mở miệng khuôn mặt có chút dữ tợn.

Lông mày Nhóc Tỳ nhíu chặt, một bên vận chuyển những cốt văn được ghi lại trong Nguyên Thủy Chân Giải để luyện hóa hạt giống trên cánh tay, một bên chống cự với những lưỡi dao rất kỳ dị tràn ngập cả không gian.

"Phá!" Nó quát, cánh tay sáng rực lên, dùng sức ép mạnh, ngay lập tức một đống máu thịt lẫn lộn bị bài trừ ra ngoài, trong đó còn có hai hạt giống nữa.

"Thu!"

Bồ Ma thụ quát lớn, nó muốn thu hồi lại hai hạt giống này để hấp thu sinh mệnh ấn ký và sức mạnh thần bí của Nhóc Tỳ.

"Ai cho mà thu!"

Nhóc Tỳ quát lớn, hự một tiếng, cắn mạnh vào chồi non màu xanh biếc này, hàm răng nhỏ trắng như tuyết sáng rực lên, nhai ngấu nghiến cây Ma Tu còn cứng hơn sắt đá kia.

Sau đó, nó… nuốt ực một cái!

Bồ Ma thụ ngẩn cả người, lần đầu tiên gặp phải đối thủ như thế, từ trước tới giờ nó toàn hấp thu huyết nhục của người khác, hôm nay lại gặp phải một tên hung tàn ăn luôn hạt giống của nó.

Hạt Ma Tu còn lại cũng không thể nào tránh khỏi kiếp nạn này, Nhóc Tỳ lấy ra bảo kính Toan Nghê, cố định hạt Ma Tu lại rồi cứ như là củ cải trắng, hết cắn ngọn lại gặm gốc của hạt giống đã nảy mầm này.

"Hàm răng lợi hại thật!" Bồ Ma thụ giật mình, Ma Tu nguyền rủa cũng là một bảo cụ, cứng rắn vượt qua sức tưởng tượng của người khác, không ngờ đối phương lại cắn nát, ăn ngon lành như vậy.

"Xoẹt!"

Vốn đang đứng yên một chỗ đột nhiên Nhóc Tỳ lao nhanh tới, cận chiến với Bồ Ma thụ.

Phù văn đầy trời, thần quang che kín, Nhóc Tỳ vô cùng tức giận, đối phương dám thôn phệ nó, trồng Ma Tu lên trên người nó, nó cực lực ra tay tấn công mạnh bạo về phía đối phương.

Bồ Ma thụ rất mạnh, nhất là trên phương diện phù văn rất là kinh người, hào quang tràn ngập thân cây, lấp lánh những ký hiệu thần bí, bảo thuật sáng chói bao phủ toàn bộ nơi đây.

Thần chủng đầy trời cũng bắt đầu sáng lên ngưng kết cùng một chỗ với những ký hiệu kia, sắp xếp thành một ma trận Thượng Cổ vây chặt Nhóc Tỳ ở giữa, tiến hành luyện hóa.

"Phập!"

Nhóc Tỳ cầm chặt kiếm gãy chém mạnh lên Bồ Ma thụ, những nơi tiếp xúc lóe lên từng chùm ánh sáng, những Cổ Khí* cấm kỵ ngay khi vừa xuất hiện thì tỏa ra đầy trời những luồng ánh sáng quỷ dị, những thanh âm 'Ô ô' không dứt bên tai.

(*): Khí cụ cổ xưa.

"Thật đáng sợ, đừng nói đây chính là bảo cụ đã giết chết thần linh được tổ tiên nó lưu lại nhen, nếu không thì đời nào tạo ra được những cảnh tượng đáng sợ đến mức này?"

Mấy người Sư Tử chín đầu ngồi trên tấm thảm thần đều giật mình.

Nơi đó dị tượng lờ mờ xuất hiện, cả vùng đất toàn là máu, chúng sinh kêu gào, vô số bộ tộc lớn bị tàn sát, còn có cổ quốc bị tiêu diệt, một cây Ma thụ thông thiên thống trị mênh mông sông núi cũng phải tránh lui.

"Keng!"

Nhóc Tỳ bổ kiếm gãy vào trong chùm ánh sáng kia, khiến cho bảo cụ của Bồ Ma thụ lộ ra ngoài, đây là một cây pháp trượng bị cháy đen, có khí tức của nhật nguyệt tinh thần* bị trấn áp vờn xung quanh.

(*): Mặt trời, mặt trăng, ngôi sao.

"Đây chính là một đoạn binh khí của gốc Ma thụ khi xưa." Hỏa Linh Nhi kinh hãi, nàng đến từ Hỏa quốc, hiểu rất rõ về khoảng năm tháng đen tối thời Thượng Cổ.

Hiển nhiên, gốc tiểu Ma thụ trong tiểu thế giới Thượng Cổ này có một liên hệ rất đáng sợ với Ma tôn cái thế kia!

"Ông" một tiếng, kiếm gãy va chạm với pháp trượng. Ánh sáng thần thánh bùng cháy, từng ngôi sao lấp lánh, tiếng gào rú của Thần linh, cả hai kết hợp lại tạo thành một vùng biển sao gắn liền một chỗ, kịch liệt va chạm, thôn phệ lẫn nhau.

Đây chính là sự lan tràn của cuộc chiến đấu giữa chư thánh thời Thượng Cổ, cuốn theo những đoạn tuế nguyệt hào hùng đến hôm nay!

"Rầm!"

Bồ Ma thụ sáng rực, toàn thân óng ánh, từng chiếc lá dao động, ánh sáng xanh bùng phát, hơi nước mờ mịt, phù văn trên cành và lá cây không ngừng lấp lánh, trấn áp về phía trước.

Bản thân nó chính là bảo cụ, vô cùng cứng rắn, nhất là những rễ cây như là mấy chục cái cánh tay, xuyên thủng rất nhiều tảng đá lớn nặng mấy vạn cân xung quanh, bao trùm lấy Nhóc Tỳ.

Tên nhóc hung tàn tất nhiên sẽ không cam chịu yếu thế, những luồng tia điện bay múa, thần nguyệt màu trắng bạc như đao chém quanh thân mình.

"Không tốt, nếu bị Bồ Ma thụ quấn lấy chỉ hẳn phải chết, không nên cận chiến với nó." Hỏa Nha kêu lên.

Bồ Ma thụ lạnh nhạt điều khiển một nhóm rễ cây bao quanh lấy Nhóc Tỳ rồi sau đó mọc ra những lưỡi dao sắc bén, đâm về thân thể của Nhóc Tỳ, muốn hút lấy tinh khí thần của nó.

"Dễ lắm sao, ai còn ăn ai cũng chưa biết à nha." Đại Hồng Điểu rất tin tưởng tên nhóc con hung tàn này, ngay cả Thái Nhất Chân Thủy mà cũng dám uống thì này có ăn thua gì.

Đả Thần Thạch gật đầu, tràn đầy lòng đồng cảm, đến cả cát thần mà nó còn nhai ngồm ngoàm nuốt thẳng vào trong bụng, nhưng vẫn cười nói vui vẻ như thường.

Toàn thân Nhóc Tỳ phát ra tia điện màu vàng, ngăn cản những rễ cây kia lại, có một vài rễ cây xuyên qua được đâm về phía cơ thể nó, thế nhưng nó chẳng để ý, cứ ôm chặc lấy Bồ Ma thụ điên cuồng cắn xé.

"Hự hự!"

Bồ Ma thụ chấn động dữ dội, trên thân cây xuất hiện một cái lỗ thật to, trong con mắt của tên nhóc con hung tàn này xuất hiện những tia sáng chói lọi, không ngừng cắn xé trên thân cây của nó.

Chết tiệt, hắn thật là Nhân loại? Thế sao hàm răng còn sắc bén hơn cả hung thú Thái Cổ, thật sự nghịch thiên mà, Bồ Ma thụ nguyền rủa, cơn đau khắp toàn thân truyền tới.

Nó muốn đâm thủng thân thể, hút đi máu tươi của Nhóc Tỳ. Thế nhưng thiếu niên Nhân tộc này không hề yếu thế, bảo thuật bộc phát, hàm răng nhỏ sáng lấp lánh muốn cắn dứt thân cây của nó, vô cùng nhanh chóng và mạnh mẽ, lập tức ăn sạch một miếng thân cây thật lớn.

Hơn nữa, tay quẫy chân đạp, lực vô cùng lớn, muốn xé rách thân thể và rễ cây thành hai đoạn khác nhau.

Nếu như người khác bị Bồ Ma thụ quấn lấy ắt sẽ hoảng sợ, bởi vì trong tâm trí cho rằng mình chắc chắn sẽ chết, thế nhưng Nhóc Tỳ lại không hoảng sợ chút nào, so sánh tốc độ ăn với Bồ Ma thụ gặm thật nhanh thân cây.

"Răng rắc!"

Thần lực của Nhóc Tỳ vô cùng kinh khủng, thiếu chút nữa đã xé rách Bồ Ma thụ ra, nó kéo mạnh một nhánh cây rất to, bảo thuật bay múa, tia điện lượn lờ quanh thân rồi chui thẳng vào trong thân cây.

Sức chịu đựng của Bồ Ma thụ đã đến giới hạn, chấn động mạnh một cái thu hồi toàn bộ rễ cây rồi nhanh chóng rút lui, hơn nữa cũng thu cây pháp trượng bị cháy đen kia lại, liệt Nhóc Tỳ vào nhóm động vật hung tàn nhất, cố gắng bảo trì khoảng cách nhất định với nó, tiến hành giằng co.

Máu trên người Nhóc Tỳ không ngừng chảy xuống, trên tay ôm chặt một nhánh cây xanh mơn mởn, lấp lánh ánh hào quang, hết cắn rồi lại gặm, trong nháy mắt nuốt hết vào trong bụng.

Bồ Ma thụ nhìn thấy cảnh này chỉ biết im lặng, nó không nói lời nào, không một tiếng động rời đi, biến mất nơi sâu trong rừng rậm, từ đầu đến cuối lộ vẻ rất trầm mặc.

"Hàm răng chắc thiệt!" Ở phía sau, đám người Hỏa Linh Nhi, Sư Tử

chín đầu, Đại Hồng Điểu không biết nói gì cho phải.

"Có vị mía, cũng có chút ngọt!" Nhóc Tỳ chớp chớp cặp mắt, ăn ngon lành nhánh cây rồi mở miệng nói một câu.

Trong rừng sâu, thân thể Bồ Ma thụ chấn động, đứng yên tại một chỗ rồi toàn thân run rẩy, phát ra những màng hào quang chói lọi, làm cho cả khu rừng đất rung núi chuyển!

Thế nhưng, nó cũng không có quay người lại, lặng lẽ rời đi.

"Rầm!"

Dường như ven linh hồ sắp phân thắng bại, thiếu nữ áo tím huy động thần giác màu vàng, các loại phù văn đều phai mờ, đẩy lui một bầy thần hầu, vọt nhanh tới như muốn nhổ cả gốc cây đào tiên lên.

Đàn khỉ bạo động, nhanh chóng vây công nàng.

Cùng lúc đó, Tất Phương, Chư Kiền, Li Long, Liệt Thiên Ma Điệp đều xuất thủ, nhanh chóng tiến tới, lợi dụng chí bảo để đẩy lui đàn khỉ.

Mà giờ khắc này, hư không run rẩy, Thạch Nghị đã ra tay, con mắt trái bay ra một con Bệ Ngạn, mắt phải lao ra một con Kim Bằng, tất cả đều được phù văn tạo thành, đánh bay đám khỉ vàng đứng xung quanh cây đào tiên.

Phù văn đan xen, sáng lóa, bao trùm lấy gốc tiểu thánh dược màu bạc kia.

"Không hay!"

Đám người Sư Tử chín đầu sửng sốt, cuối cùng cũng có người thành công rồi.

Nhóc Tỳ đang lặng yên đứng trong rừng cổ thụ đột nhiên bộc phát, hóa thành một luồng ánh sáng, những tiếng ầm ầm vang vọng, cắt đứt một ngọn núi ở cách đó xông ra, hai tay giơ ngọn núi đá lên cao rồi ném mạnh về phía

trước, bao phủ trên đầu đám người kia.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 168: Đoạt Được Thánh Dược

Ngọn núi từ phía trên linh hồ rơi xuống, tất cả mọi người kinh hãi, đây là ai mà mạnh mẽ đến vậy? Cùng một lúc muốn đè chết mọi người!

Mọi người phân tâm đối kháng lại, nếu bị ngọn núi này đè xuống bọn hắn có lẽ sẽ không có việc gì, thế nhưng mấy cây đào tiên màu bạc kia nhất định sẽ bị hủy diệt.

Rất nhiều bảo thuật xông thẳng lên trời cao, phù văn lấp lánh, ngăn chặn ngọn núi lại, những tảng đá bay tứ tung, cát bụi mù mịt, cả bầu trời nơi đây trở nên đen tối, rất nhiều tảng đá bay tới linh hồ.

Thừa dịp đang rối loạn, Nhóc Tỳ thu ấu thần vào trong túi Càn Khôn, rồi nó biến thành một luồng ánh sáng quỷ dị vọt tới gần đó, thừa lúc cát đá mù mịt mà ra tay, mở ra túi Càn Khôn, muốn thu toàn bộ bốn gốc đào tiên màu bạc này.

Bảo thuật quyết đấu, tia sáng chói lọi, nơi đây trở nên náo loạn.

Mấy gốc cây nhỏ bị nhổ lên, trong đó Thạch Nghị và thiếu nữ áo tím dùng phù văn để nhổ, thế nhưng túi Càn Khôn của Nhóc Tỳ càng bá đạo hơn, hấp thu vạn vật.

Một mảnh hỗn loạn, các loại ánh sáng bay vùn vụt.

"Rống..."

Một con sói già xuất hiện rống lên một tiếng, mặc dù chỉ dài hơn một mét, người gầy như que củi, trông ốm yếu gần đất xa trời thế nhưng lại vô cùng mạnh mẽ và đáng sợ.

"Phốc" một tiếng, cặp móng vuốt của nó xé rách thân thể của một sinh linh thuần huyết.

Theo như lời nói của Thần Hầu vương, một lão bất tử đã xuất hiện, tham gia vào cuộc tranh đoạt thánh dược, thực lực sâu không lường được, nó há cái miệng đỏ như chậu máu, quấy nhiễu cả hư không.

Nhóc Tỳ kinh hãi, nhíu mày, tranh đoạt đã thất bại, không cách nào thu mấy cây đào tiên vào trong túi Càn Không được, con sói già này âm thầm xuất hiện lại vào đúng lúc quan trọng nữa chứ.

Thế nhưng con sói già cũng không có thành công, cũng có một vài sinh linh khác đang âm thầm theo dõi, một con Hỉ Thước xuất hiện, mặc dù chỉ là loài bình thường thế nhưng thực lực lại rất kinh người, nó nhanh chóng biến lớn, giống như là một con Côn Bằng bay vụt trên bầu trời xanh, cặp móng vuốt bén nhọn quấy nhiễu cả thiên địa, đẩy lui sói già, như muốn chụp lấy mấy gốc thánh dược bay đi.

Chỗ này càng trở nên lộn xộn, những sinh vật ngang tàng vốn đang ẩn nấp không ngừng xuất hiện, những 'Lão bất tử' của ngày xưa càng không thiếu.

Thần Hầu vương thét dài một tiếng, đang ở phía xa quyết đấu với cường địch nhưng vẫn chú ý đến nơi đây, phù văn bốc lên hừng hực, ven linh hồ những màng hào quang vọt lên đầy trời.

"Muốn đoạt bảo dược của ta, vậy thì một mẻ hốt sạch các ngươi, ta đã chờ lâu lắm rồi!"

Tiếng rống đầy giận dữ. Chốn bồng lai xuất hiện những ký hiệu thần bí sáng lóng lánh, tạo thành đại trận Phong Thiên khóa chặt nơi đây lại, hơn nữa mặt đất bị cố định, không một ai có thể rung chuyển được bốn gốc đào tiên.

Đại trận hiện ra, Hầu vương đã sớm có chuẩn bị, một mực yên lặng chờ

mấy lão già này xuất hiện rồi hốt gọn bọn chúng cùng với sinh linh thuần huyết.

"Pháp trận lợi hại thiệt!" Mọi người lắp bắp kinh hãi.

"Tên khỉ nhà ngươi quá tự phụ, ngươi cho rằng mình là chúa tể cả Bách Đoạn sơn hay sao, ngông cuồng như thế ắt chịu diệt vong!"

"Cũng nên tính toán lại nợ cũ rồi, tên khỉ nhà ngươi nạp mạng đi!"

Có vài sinh linh sống rất lâu năm lên tiếng, giọng đầy sát ý.

"Chỉ là bại tướng dưới tay ta mà thôi, đến bao nhiêu giết bấy nhiêu!" Thần Hầu vương nói.

'Ầm' một tiếng vang lên, nó né qua công kích của Kim Sí Đại Bằng cùng Khổng Tước, đánh bay Hắc Hống, đánh lui Thứ Thú màu bạc, trở lại bên trong tịnh thổ, đánh thẳng tới chỗ những lão Vương này.

"Giết!"

"Hôm nay phải tru diệt tên khỉ vàng này!" Mãng Ngưu rống to, ý định muốn liên hợp cùng với các lão Vương.

Cổ thụ Thiết Huyết cũng dùng hành động để thể hiện thành tâm của mình, rễ cây lan tràn, phá vỡ đại địa, nhanh chóng kéo thẳng tới trước tịnh thổ.

Những vương giả khác cũng nhanh chóng vọt tới, không một ai lùi bước, đã chiến đến nước này thì không chết không thôi, hôm nay không diệt trừ mai sau tất có họa lớn.

Tịnh thổ sôi trào, bầy khỉ bạo động, Thần Hầu vương trờ lại, nắm chặt chiến mâu đại sát tứ phương.

Những sinh linh thuần huyết điều khiển bảo cụ, chuẩn bị cưỡng ép phá vỡ vòng vây, nếu như vạn nhất bị vây ở nơi đây thì chắc chắn sẽ phải chết,

với lại bọn hắn rất có lòng tin đối với cổ bảo của tộc mình.

Nhóc Tỳ cúi thấp thân thể, một tay cần kiếm gãy, một tay cầm tiểu tháp nhằm khi nào có thể thì lập tức chuồn đi. Ra tay đã thất bại cho nên nó cũng chẳng có ý định ở lại tìm đường chết làm gì, những sinh linh kia cảnh giới quá cao thâm, khó lòng đối phó được.

"Khỉ vàng, trận pháp của ngươi quá kém cỏi, nhiều sơ hở đến như thế mà cũng đòi vây khốn chúng ta?" Một con Giao già xuất hiện, toàn thân là màu xanh, tuổi già sức yếu, huyết mạch khô héo.

"Là ngươi, không phải năm đó ngươi đã chết rồi sao?" Hầu vương thất kinh, đây chính là đại sư trận pháp, nếu có nó ở đây thì cổ trận phù văn này khó lòng vây khốn được người khác.

"Ngươi không chết, ta sao có thể qua đời được!" Giao già nhỏ giọng nói.

"Bớt nói lời thừa, các người đều nộp mạng hết đi!" Hầu vương lao nhanh xuống.

"Trước tiên phá trận pháp của ngươi rồi nói sau, cho ngươi biết, cái trận pháp cũ nát này buồn cười đến mức nào!" Giao già cười nhạo, phù văn xuất hiện lập tức chỗ đó truyền đến những tiếng vỡ vụn.

Một góc của đại trận rất nhanh bị phá vỡ rồi sau đó phù văn lại tiếp tục sụp đổ, sắc trời chiếu vào, có một vài lão quái cùng nhau phát lực làm cho đại trận tan rã.

Hiển nhiên, bọn hắn hận tên khỉ này đến tận xương tủy, muốn lập tức bóp chết nên liên hợp mọi người lại cùng nhau ra tay.

Đúng lúc này, Hắc Hống, Mãng Ngưu, Khổng Tước đều lao tới, tấn công mãnh liệt về phía trước, quần chiến với thần hầu, bảo thuật sôi trào, thần quang chiếu sáng.

Sinh linh thuần huyết không còn lựa chọn nào khác, bị ép phải thi triển

ra bảo thuật cùng tham gia vào cuộc chiến, bởi vì bọn hắn đang ở trong tịnh thổ, nơi ngàng càng náo loạn.

Đương nhiên, thực lực của Tất Phương, Chư Kiền cũng không đủ, dù sao thời gian tu hành quá ngắn, sau khi lấy ra bảo cụ cũng có thể chèo chống một thời gian, không có bị giết chết.

Chỉ là, thời gian càng lâu sắc mặt chúng càng trở nên tái nhợt.

Rốt cuộc, một tên sinh linh thuần huyết tử vong, bị người ta xé rách biến thành bảo dược huyết nhục!

Đại chiến càng thêm tàn khốc, Nhóc Tỳ nhếch miệng, toàn thân tổn thương, ngay cả nó cũng chịu ảnh hưởng, cho dù kiếm gãy nơi tay thế nhưng những tàn dư bảo thuật của các lão Vương lan tới, vẫn mạnh mẽ vô biên.

Đây vẫn là do nó giả bộ nhỏ yếu chiến đấu cùng với bầy khỉ nên không có ai chú ý, nếu không bị người khác đặc biệt chú ý thì còn nguy hiểm hơn nhiều.

Có một vài sinh linh thuần huyết gan lớn vô cùng, Tất Phương lấy ra một món bảo cụ, rồi tạo thành một thông đạo màu vàng nhanh chóng nhổ một cây đào tiên lên.

"Cút!"

Thần hầu giận dữ, tát mạnh một cái, móng vuốt màu vàng biến lớn làm cho thông đạo màu vàng mới hình thành kia nhanh chóng sụp đổ, nửa người Tất Phương nổ tung, xương cốt không còn.

Tất Phương bị thương rất nghiêm trọng, gào thét một tiếng rồi điều khiển bào cụ, chợt lóe lên rồi biến mất, rời khỏi nơi đây.

Mọi người kinh hãi, đây tuyệt đối là một món chí bảo, có thể chạy thoát từ trong tay Hầu vương, tuyệt không đơn giản!

Nhóc Tỳ vẫn chưa rời đi, bởi vì nó nắm chắc thoát khỏi nơi đây, trên người nó có một tấm Súc Địa phù, có thể rời xa nơi đây ngay lập tức, nó vừa chiến đấu với bầy khỉ vừa để ý đến thánh dược.

Ngoại trừ nó ra, Li Long cũng rất dũng mãnh, mặc dù chạy trốn về phía chân trời thế nhưng lại lấy ra lưới thần, bao phủ lấy một gốc đào tiên, quấn chặt lấy rồi bỏ chạy.

Cùng lúc đó, Chư Kiền cũng ra tay, đó là một tấm cổ phù, sau khi bị nó thúc dục thì phát ra một sức mạnh thần bí hóa thành một chùm ánh sáng, bao phủ lấy một cây thánh dược rồi nhanh chóng chạy thật xa.

Nhóc Tỳ há hốc miệng, đám người này lại có những bảo cụ kỳ dị, tất cả đều đã thành công?

"Trở về!" Hầu vương quát lớn, thi triển Pháp Thiên Tượng Địa, há miệng hít mạnh một hơi, những đám mây trên trời đều bị nó hút vào trong miệng, hai cây đào tiên cũng bay ngược trở lại.

Hơn nữa, vô số lông khỉ trên người nó bay nhanh ra ngoài, tất cả đều biến thành những cây kim thần màu vàng đâm thẳng về phía trước.

Li Long gào thét, toàn thân là máu, bị kim thần đâm trúng, không ngừng kêu thảm thiết, mau tươi phun sối xả, nó đành phải buông bỏ đào tiên rồi nhanh chóng bỏ chạy mất dạng.

Chư Kiền càng thảm hại hơn, nó bị một lưỡi dao bằng phù văn của thần hầu chém trúng, chiếc đuôi cường tráng bị chặt đứt, nén lại cơn đau đớn rồi nhanh chóng chạy trốn.

"Trước tiên cho các ngươi rời đi, sau này sẽ đi trừng trị từng đứa." Hầu vương nói nhỏ, rồi kéo hai cây bảo dược bị trộm kia lại.

"Ông!"

Đột nhiên, hư không bị quấy nhiễu, một trong hai cây đào tiên màu bạc

đang bị kéo lại thì bị định trụ, sau đó nhanh chóng rơi xuống dưới.

Thiếu nữ áo tím cầm trong tay chiếc sừng màu vàng, xóa bỏ đi phù văn của Thần Hầu vương rồi cầm lấy cây đào tiên chạy trốn.

"Thánh giác chuyên phá phù văn?" Tất cả mọi người kinh hô, con mắt trở nên đỏ rực.

"Thánh dược của ta, ai có thể cướp được?" Âm thanh của Thần hầu vang lên lạnh lẽo.

Hai con ngươi bắn ra hai chùm ánh sáng màu vàng, như sấm rền phóng nhanh về trước, bao phủ lấy gốc cây màu bạc, muốn đoạt lại từ trong tay nàng.

"Khỉ vàng, ngươi hơi bị phân tâm đấy, coi chừng chết đấy!" Sói già giễu cợt, mạnh mẽ xuất kích.

Hơn nữa, giống như muốn giúp đỡ thiếu nữ áo tím một phen, làm cho thần hầu phải phân tâm, cuối cùng thánh dược lại rơi xuống đất, thoát khỏi sự không chế của con khỉ vàng.

Vài tên sinh linh thuần huyết nhào tới, ba gốc bảo dược trong tịnh thổ đã không cách nào đoạt được nữa, còn gốc này đã mất đi sự không chế của thần hầu nên đây chính là lựa chọn tốt nhất.

Liệt Thiên Ma Điệp vỗ cánh, ngăn thiếu nữ áo tím lại, một con chim thần lao nhanh xuống...

Chinh chiến rất kịch liệt, chém giết đến đẫm máu.

"Trước cho các ngươi tranh giành với nhau, cuối cùng không một ai có thể rời đi!" Thanh âm lạnh lẽo của Thần hầu từ nơi xa truyền tới.

Hư không run rẩy, tại thời khắc mấu chốt này đột nhiên Thạch Nghị ra tay, ánh mắt sáng rực, từng nét vẽ như sợi tơ trong con ngươi bay ra ngoài,

cố định lại hư không, giam cầm lấy bảo dược rồi sau đó kéo mạnh thánh dược lại gần mình.

Toàn thân thiếu nữ ao tím phát sáng, nhanh chóng lướt tới, bàn tay trắng như ngọc kết ấn, biến ra một mảnh thần vân, nhanh chóng bao phủ lấy cây đào tiên, lôi mạnh lại phía mình.

Những sinh linh khác cũng xông lại hòng tranh đoạt bảo dược.

"Xin lỗi chư vị!" Con ngươi của Thạch Nghị sáng lên, lợi dụng thần năng kỳ dị của chính mình nên tạm thời giam cầm lại hư không, ngăn chặn mọi người, khiến cho bọn hắn không cách nào tới gần. Rồi sau đó, nơi ngực hắn sáng lên, một chiếc bình trắng noãn xuất hiện, chỉ cao bằng bàn tay, được luyện từ bảo cốt, mềm mại óng ánh, ánh sáng lành chiếu rọi hút lấy cây đào tiên vào trong bình.

"Mở!"

Thiếu nữ áo tím quát, một bàn tay như ngọc được phù văn tạo thành nhanh chóng khuếch tán, chấn động cả hư không, thần giác màu vàng ở trong tay vẽ mạnh lên trời, giam cầm tan rã, hư không yên tĩnh trở lại.

Nhưng mà vẫn hơi chậm, cây đào bạc đã thu nhỏ lại, như muốn lao vào trong chiếc bình.

Đột nhiên, một luồng ánh sáng phát ra, Nhóc Tỳ dán Súc Địa phù xuống lòng bàn chân, nhanh chóng lướt tới, nó ném mạnh tiểu tháp trúng vào chiếc bình, một tiếng 'Đinh' giòn tan vang lên, làm cho chiếc bình nghiên nghiên.

Nó xông thẳng tới, đồng thời chụp nhanh lấy cây đào tiên. Mọi người thất kinh, tất cả đồng loạt ra tay ngăn cản lại.

Nhóc Tỳ nghiêm nghị, dùng hai tay để phòng ngự, ngăn cản những công kích của mọi người rồi nhanh chóng cắn mạnh vào thân cây đào tiên.

Thiếu nữ áo tím và Thạch Nghị thi pháp, cố gắng ngăn cản, khiến cho

Nhóc Tỳ như rơi vào vũng bùn, thế nhưng nó nhanh chóng cắn đứt một khúc trên thân cân, nhanh chóng chạy trốn.

Mọi người vừa kinh ngạc, vừa hoảng sợ.

Cây đào tiên thiếu mất một khúc rơi xuống dưới đất, bọn hắn cũng không thèm truy sát thân ảnh mơ hồ kia nữa mà nhanh chóng chụp thẳng về phía thánh dược.

"Đáng chết, thiếu mất một quả đào bạc rồi!"

Nhóc Tỳ cắn mất một cành cây của thánh dược, nơi đó có mọc ra một quả đào, mọi người chỉ biết đứng nhìn không biết làm gì nữa, vì nó đã rời xa rồi.

Con ngươi của Thạch Nghị tỏa ra vẻ lạnh lùng, nhìn về bóng lưng đã biến mất nơi xa, hắn gần như đã đạt được gốc đào tiên này rồi vậy mà lại bị một kẻ đến phá đám.

Nhóc Tỳ bắt lấy tiểu tháp rồi lại quấn lên sợi tóc trên đầu, biến mất trong tầm mắt của mọi người.

"Thả ta ra!"

Đúng lúc này, bên trong túi Càn Khôn truyền đến những thanh âm 'Thùng thùng', Nhóc Tỳ lắp bắp kinh hãi, mở cái túi ra xem xét, vậy mà cái kén kia đang chấn động.

"Hả, thánh dược của ta, làm sao lại nằm trong tay ngươi?" Thanh âm từ trong chiếc kén truyền tới.

"A phi, muốn lừa lấy thành dược của ta, ngươi phải hiểu, ngay cả ngươi cũng là của ta!" Nhóc Tỳ nói.

Chiếc kén sáng lên, cùng lúc đó tịnh thổ cũng run rẩy, rồi sau đó vỡ ra, một đại trận huyền ảo đầy phức tạp dường như sống lại.

"Thu!" Sinh linh ở trong chiếc kén há miệng thở dốc, giống như lúc nào cũng có thể tắt thở.

Ba cây đào tiên màu bạc bay tới, đáng tiếc là bị Hầu vương ngăn cản, chỉ có một cây đột phá thành công, bay tới gần nơi đó.

Nhóc Tỳ giật mình, những cũng không chần chờ gì hết, nhanh chóng bắt gọn cây đào tiên rồi nhanh chân sử dụng Súc Địa phù, bỏ chạy mất dạng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 169: Sinh Linh Bên Trong Kén

Cây đào tiên không cao lắm, lấp lánh ánh bạc, thân cành uốn lượn như Cầu Long co mình ngủ đông, ở trên cây có kết hai quả đào trắng bạc pha lẫn một ít vàng nhạt, mùi thơm nứt mũi.

Nhóc Tỳ không ngừng chạy trốn, trên đường đi nước miếng không ngừng ứa ra, thiếu chút nữa đã nhịn không được cắn một miếng rồi, quả đào này hương rất thơm, trên thân cây tràn ngập ánh sáng bạc bao phủ lấy nó.

Mặc dù đã thành công thế nhưng nó lại không dám buông lỏng, đây chính là công lao của chiếc kén, khiến người ta rất không yên lòng nên nó phải nghiêm túc đề phòng.

Nó thu cây đào tiên vào trong túi Càn Khôn rồi lấy ra chiếc kén ôm chặc trong lòng, sợ tên này ở trong đó đứng ngồi không yên rồi chén sạch sẽ những linh dược mà nó tìm kiếm được thì quả là tai họa lớn.

"Ngươi muốn làm cái gì hả?" Chiếc kén run run, cảm thấy không ổn, vì Nhóc Tỳ nhanh nhẹn đặt thanh kiếm gãy lên trên bề mặt của nó, lúc nào cũng có thể chặt đôi ra.

"Ngươi là sinh linh?" Nhóc Tỳ nghi vấn, nó cũng không lo lắng gì, bởi vì sinh vật ở bên trong chiếc kén đang rất suy yếu, trung khí không đủ.

Hồi nãy có thể đạt được cây đào bạc chủ yếu do tên sinh linh ở trong chiếc kén này biết được trong tịnh thổ có một trận pháp cổ xưa, nó cố gắng kích hoạt trận pháp làm nơi đó nổ tung mới thành công thu được một cây đào tiên.

Nửa canh giờ sau, mấy người Hỏa Linh Nhi ngồi trên da Hư Không thú chạy tới thì thấy được tên nhóc hung tàn đang đặt chiếc kén lớn lên trên một

đống lửa, chuẩn bị nướng chín, trong đó còn phóng thêm mấy luồng lôi điện nữa.

Đại Hồng Điểu hấp tấp chạy tới, nói: "Một chiếc kén to như thế, mà còn phát sáng nữa chứ, là món ăn ta thích nhất!"

Nó thuộc loài chim nên rất thích những con côn trùng rắn rết, không nói hai lời, vừa đi vừa phóng ra ngọn lửa màu đỏ thẫm, nó rất tự giác về công việc nướng món ăn này, nuốt nước miếng ừng ực.

Thanh âm từ trong chiếc kén thảm thiết truyền ra, nói: "Đừng nướng ta, sắp khét rồi đấy, nếu cứ tiếp tục thì lão phu chỉ còn cách liều mạng với các ngươi!"

Mọi người hai mắt nhìn nhau, không hiểu cho lắm, thanh âm truyền từ trong kén ra rõ ràng đang còn non nớt, thế nhưng giọng điệu khi nói chuyện sao lại như vậy, đang làm ra vẻ hay sao?

"Đây nhất định là một con Thái Cổ di chủng, ông đây vận khí quá tốt, tự nhiên lại có lộc ăn rồi." Đại Hồng Điểu ngồi chồm hỗm xuống, vận thêm sức thay Nhóc Tỳ nướng chiếc kén lớn này.

"Con chim ngốc, lão phu chính là Thần linh, ngươi dám bất kính với ta, còn không mau mau quỳ lạy?" Âm thanh gào thét truyền ra từ bên trong chiếc kén thần, nhưng vẫn lúng ba lúng búng như trẻ con ngậm sữa.

"Cái con côn trùng nhà ngươi sắp chết đến nơi rồi mà còn hù dọa ông đây, nướng chết ngươi luôn!" Đại Hồng Điểu căm tức, há miệng phun ra ánh sáng đỏ nhạt, biến những hòn đá trên mặt đất thành nham thạch nóng chảy.

"Đây là cái gì?" Sư Tử chín đầu hỏi.

Nhóc Tỳ vò đầu, thăm hỏi đủ mọi cách kết quả chiếc kén này rất ngang bướng, cơ bản không thèm nói gì, ngược lại còn cậy già lên mặt, muốn moi thông tin từ trong miệng nó cho nên nó mới châm lửa nướng cho đỡ tức.

Từ trong chiếc kén âm thanh truyền ra: "Lão phu nuốt tinh hoa từ trên chín tầng trời, nạp tiên tinh từ dưới mười tầng đất, trường tồn cùng thế gian, vạn kiếp bất hủ, siêu thoát nhân gian. Các ngươi quấy nhiễu việc thanh tu của ta, đến tột cùng là vì cái gì hả?"

Mọi người không biết nói gì, trình độ chém gió của tên này cao siêu phải biết, thế nhưng lại gặp phải tên nhóc siêu quậy, đúng là không may!

Nhóc Tỳ không thèm nói nữa, phóng ra một tia chớp đánh thẳng về chiếc kén khiến cho khói đen không ngừng bốc lên, tia điện lượn lờ xung quanh.

"Ấy da, nóng quá, đừng làm thế. Lão phu đâu có trêu chọc các ngươi, đã trốn ở nơi thâm sơn như vậy mà cũng bị ngươi trộm mang đi, cuối cùng còn vùi ta vào trong đống lửa nữa, tức chết ta mà!"

"Nói bậy, ta đã đoạt được ngươi từ trên tay con hung thú kia." Nhóc Tỳ chỉnh sửa, đây chính là chiến lợi phẩm của nó.

"Ngươi gọi nàng là hung thú hả?" Sinh linh bên trong chiếc kén nghe thế thì ngẩn cả người, rồi sau đó cười to.

"Chẳng lẽ không đúng, ngay cả cắn cũng chẳng được, cứng như khối sắt tiên vậy." Nhóc Tỳ lẩm bẩm, tỏ ra rất bất mãn.

Nó cùng với thiếu nữ áo tím vật lộn với nhau trên mặt đất, quằn quoại với nhau cả nửa ngày trời vậy mà chẳng thế nào thu phục được nàng, cuối cùng đành phải cắn lấy chiếc bông tai của nàng, nó cảm thấy thu hoạch lần đó quá nhỏ.

"Ngươi cắn nàng, ha ha ha..." Sinh linh bên trong chiếc kén điên cuồng cười ha hả.

"Tên này có tật xấu hay sao vậy trời?" Nhóc Tỳ hồ nghi, cắn một con hung thú thì có gì đặc biệt đâu chứ, ăn thịt cũng là một chuyện bình thường, rồi quay sang dặn dò Đại Hồng Điểu, tăng thêm độ nóng, khi nào nó cầu xin

mới thôi.

"A, đừng đốt nữa, đau chết lão phu rồi nè. Chim nhỏ, ngươi mà đốt nữa, khi lão phu phá kén ra ngoài nhất định nướng ngươi thành món bồ câu sữa!" Sinh linh bên trong chiếc kén uy hiếp.

"Dám ăn nói với ông đây như thế hả, nhất định phải nướng chết ngươi!" Đại Hồng Điểu tức giận đến xì khói đen, vận dụng thần hỏa mạnh nhất của mình bao phủ lấy chiếc kén lớn, không ngừng nung đốt, đất đá xung quanh nhanh chóng biến thành nham thạch chảy ra bốn phía.

Cuối cùng, tên sinh linh trong kén phải chịu thua thì nó mới dừng tay, tên sinh linh đó nói ‘Chuyện gì cũng phải từ từ, ngồi lại thương lượng mới là thượng sách’.

"Thế ngươi ra ngoài đây đi." Nhóc Tỳ nói, nó rất muốn biết hình dáng của tên sinh linh này như thế nào.

"Lão phu mệt mỏi không chịu nổi, cũng không có khí lực gì nữa, các ngươi giúp ta phá chiếc kén này đi." Sinh linh trong chiếc kén nói.

Nhóc Tỳ định dùng thanh kiếm gãy chặt đứt chiếc kén ra, thế nhưng Hỏa Linh Nhi ngăn cản lại, nói: "Đây là một tài liệu hiếm thấy, không thua kém gì với tơ Thiên Tằm đâu, ngươi mà may thành bộ quần áo thì bụi trần bất nhiễm, thủy hỏa bất xâm, lực phòng ngự rất kinh người."

Cuối cùng, nàng sai mất tên Người phong ấn ra tay, giống như là xe tơ kéo sợi, rất kiên nhẫn, kéo từ từ những sợi tơ trên chiếc kén ra tạo thành một quả cầu bằng tơ, lưu chuyển những hào quang bảy màu.

Mọi người nhìn thấy tên sinh linh từ trong chiếc kén dần dần lộ ra thì không khỏi ngẩn người, đầu tiên là cái đầu trọc lốc, cặp mắt to không ngừng đảo qua đảo lại.

Đó là một cái đầu chim trọc lóc, không được đẹp cho lắm thế nhưng chiếc mỏ chim đỏ tươi dài dài sáng lấp lánh.

Tiếp theo, thân thể của nó dần dần lộ ra, dài hơn hai mét, toàn thân trơn nhẵn không có một cọng lông vũ nào, quái dị nói không nên lời.

"Tại sao lại là một con chim?" Đại Hồng Điểu kinh ngạc, đây là một chiếc kén, tại sao lại nở ra con chim trọc lốc này?

"Lão phu khám phá vỡ áo nghĩa vô thượng, có thể biến thành Kỳ Lân, hóa thành Phượng Hoàng, hình thể tùy tâm biến đổi, là côn trùng hay là chim thú không phải chỉ là một ý nghĩ thôi sao?" Nó chậm rãi nói, thế nhưng phối hợp với điệu bộ âm thanh bập bẹ như đang tập nói trông quái dị không tả được.

"Keng!!!"

Đại Hồng Điểu vung lên nồi đen, học theo cách của Nhóc Tỳ hay dạy dỗ mình, nện mạnh xuống sau gáy của Ngốc điểu, ra vẻ dạy dỗ: "Không biết lớn nhỏ, mới tí tuổi đầu mà dám làm dáng vẻ như thế hả?!"

Ngốc điểu lớ ngớ, đưa chiếc cánh trụi lủi của mình sờ sờ sau gáy, lúc này nhảy dựng lên, nơi đó nổi lên một khối u, nó chưa bao giờ gặp phải tình huống như thế này.

"Ranh con, ngươi dám vô lễ với lão phu hả, ta trấn áp ngươi năm trăm năm, ngày ngày dùng hồn phách của ngươi để tập luyện!" Nó hổn hển rống to.

"Keng!"

Đại Hồng Điểu không nói lời thừa, lại tiếp tục nện nó đến tối sầm mặt mũi, cứ nhắm thẳng vào khối u sau gáy mà nện mạnh xuống, 'Chiếc sừng' không ngừng biến lớn, nhanh chóng phồng lên cao.

"Không biết học hỏi từ những tấm gương tốt, không biết lớn nhỏ, ông đây giờ dạy cho ngươi biết như thế nào là tôn sư trọng đạo." Nó từ trên cao nhìn xuống con chim quái dị không lông này.

"A a a, tức chết lão phu mà, chưa có ai dám vô lễ với lão phu như vậy, năm đó lão phu tung hoành thiên hạ, vạn linh kính sợ, cường giả các tộc ai cũng thuần phục, cái con chim nhỏ nhà ngươi cũng dám động thủ với ta, ta chỉ cần hắt xì một cú là có thể diệt mười vạn tám ngàn tên như ngươi!"

"Còn không phục!" Đại Hồng Điểu vênh váo tự đắc, liên tục nện mạnh về phía Ngốc điểu.

Nhóc Tỳ vẫn đang đứng nhìn, nó rất tò mò, nói: "Địa vị của ngươi như thế nào?"

"Lão phu chính là Thần linh!" Nó ngạo nghễ nói.

"Thần cái đầu nhà ngươi, còn dám chém gió, ta đánh chết ngươi!" Đại Hồng Điểu trừng nó.

Đúng lúc này, ánh sáng tím từ xa xa lóe lên, một thân ảnh thướt tha xuất hiện, thiếu nữ tóc tím từ đằng xa lướt ngang qua.

Quái điểu không lông lập tức khom người lại rồi nhanh chóng tiến vào trong túi Càn Khôn của Nhóc Tỳ, hiển nhiên nó không muốn chạm mặt với nàng, không ngại tự nhốt mình lại.

"Hung thú chạy đi đâu!" Nhóc Tỳ kêu to, xông thẳng về trước.

Thiếu nữ áo tím nghe thế quay đầu lại, lập tức lông mày nhíu chặt, con mắt sáng rực gần như muốn động thủ, thế nhưng khi nhìn thấy có một đám di chủng đang ở xung quanh, nàng sợ không địch lại nên hóa thành một luồng ánh sáng màu tím, nhanh chóng rời xa.

"Tiểu tặc, ngươi chờ đó, sớm muộn gì ta cũng sẽ trả thù."

"Hung thú, lần sau phải vật lộn với ngươi tám trăm hiệp, nhất định phải hàng phục ngươi cho bằng được, hoặc là làm tọa kỵ cho ta, hoặc là coi giữ đầu thôn của ta!" Nhóc Tỳ không phục rống lớn.

Toàn thân thiếu nữ áo tím run rẩy, quay đầu trừng nó, rồi nắm chặt nắm đấm biến mất nơi cuối chân trời.

"Sao lại sợ nàng dữ vậy?" Nhóc Tỳ ôm quái điểu hỏi.

"Ta mà sợ nàng à? Chỉ là ta không muốn gặp người của tộc này thôi!" Ngốc điểu nói ra.

Ngoan Thạch ở trên sợi tóc của Nhóc Tỳ lay động, thì thầm vào tai Nhóc Tỳ, nói: "Hình như ta đã gặp tên này rồi thì phải, lúc ở Bách Thảo Viên, ăn trộm Bất Lão Tuyền."

"Khi nào thế?" Nhóc Tỳ hỏi.

"Ít nhất cũng phải mấy trăm năm rồi, nó từng là sư phụ của Thần Hầu vương, hơn nữa cũng giống như các ngươi, đều từ ngoại giới tiến vào đây." Đả Thần Thạch vẫn nhỏ giọng truyền âm, chỉ mỗi mình Nhóc Tỳ nghe được.

Nhóc Tỳ ngẩn người, thật lâu cũng không lên tiếng, nó cũng không có ép hỏi quái điểu thế nhưng cặp mắt không ngừng lấp lánh ánh sáng, như đang trông chừng một quyển sách bảo thuật thần kỳ.

"Ngươi chưa có tên a, ngươi cũng không chịu nói ra lai lịch của mình, ta đành giúp ngươi vậy. Ngươi và Đại Hồng đều thuộc loài chim, xếp chung thành một nhóm, từ giờ gọi ngươi là Nhị Ngốc Tử* vậy." Nhóc Tỳ cười tủm tỉm.

(*): Ngốc tử: Hói đầu.

"Ta nhổ vào, lão phu là ai? Trên trời dưới đất duy ngã độc tôn, thèm mà dùng cái tên thối nát này sao, ngươi tỉnh lại đi!" Quái điểu tức giận.

"Cứ gọi là Nhị Ngốc Tử đi, ta cảm thấy cái tên nghe rất hay." Đại Hồng Điểu cười khà khà.

Đám người Nhóc Tỳ cứ gọi nó như thế, khiến nó chỉ biết giơ chân múa

tay mà chẳng biết làm gì hơn.

Cuối cùng, bọn nó lại tiếp tục ngồi trên da Hư Không thú du ngoạn sơn thủy, tất cả đều biến mất tại chỗ, tấm da thú không ngừng di động, nhanh chóng phóng về nơi xa.

Kim Ô chìm về phía Tây, màn đêm buông xuống thế nhưng cũng không có nghĩa là không chút ánh sáng nào. Mặt trăng dần dần xuất hiện, phát ra những luồng sáng trắng noãn, chiếu rọi cả vùng đất. Tương truyền, đây chính là thi thể của một hung thú Thái Cổ biến thành một vầng trăng sáng, xuất hiện và biến mất trong tiểu thế giới Thượng Cổ này đều có quy luật cả.

Da Hư Không thú rất lớn, lơ lửng trên tầng mây cao vút, một nhóm người đang ngồi ngắm trăng, đồng thời đang chờ đại tiệc.

Bên trong nồi đen, ánh vàng lóng lánh, hương thơm xộc vào mũi, đó chính là miếng thịt của Kim Sí Đại Bằng, tỏa ra những ánh hào quang rực rỡ, ngoài ra còn có nấm Đầu Khỉ tản mát ra rất nhiều màu sắc.

Hương thơm nồng đậm tỏa ra xung quanh, khiến cho mọi người nhịn không được.

Ngoài ra, trong nồi đen còn có một vài linh dược, tất cả quyện lại với nhau phát ra những làn ánh sáng rực rỡ.

Bọn nó đang hầm một nồi thịt lớn, rõ ràng chính là đang hầm một lò bảo dược tuyệt thế!

"Gà hầm nấm, món này ta rất thích!" Nhóc Tỳ mắt nhìn không chớp, nước miếng chảy ròng ròng, hận không thể nhào tới chén sạch sẽ.

Một nồi chắc chắn không đủ dùng, nên phải lấy bảo cụ của những người khác ra thay thế, đỉnh xương của Hỏa Nha cũng trở thành một cái nồi để nấu súp hổ cốt, chất lỏng óng ánh, hương thơm bay vào mũi.

Ngoài ra, còn có chân dê Hoàng Kim, bướu của Tử Đà... Cũng có một

vài con di chủng Thái Cổ được gác lên trên đống lửa, da thịt nướng vàng ươm bóng loáng, tỏa ra mùi thơm mê người.

Hơn nữa, bên trên da Hư Không thú có mấy chiếc mâm bằng ngọc, bên trên bày mấy chén ngọc được rót đầy rượu Hầu Nhi, hương thơm làm say lòng người, khiến cả đám cường giả chỉ mới ngửi thấy hương thơm này cũng phải choáng váng mặt mày.

"Chờ không được nữa rồi!" Đại Hồng Điểu nuốt nuốt nước miếng.

Con mắt mọi người sáng rực lên, đây không chỉ là mỹ vị mà còn là một cơ hội để đột phá, bởi vì những nguyên liệu dùng để nấu ăn rất kinh người, tất cả đều yên lặng ngồi chờ món ăn chín hẳn.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 170: Chín Động Thiên

Nồi đen phát sáng, một con Kim Sí Đại Bằng hóa hình bay lên, kim quang dâng trào, rồi sau đó phát ra những âm thanh ầm ầm, giống như là tiếng ngâm xướng của chư thần!

Toàn thân Đại Bằng sáng chói, trên người rủ xuống từng sợi ánh sáng như sợi tơ lụa, đó chính là những phù văn màu vàng bao phủ toàn thân Đại Bằng.

Một làn hương thơm truyền tới, những miếng thịt vàng óng trong nồi phát ra những ánh sáng rực rỡ, còn có nấm Đầu Khỉ, Xích Lan, sâm Tuyết Ngọc tỏa ra thơm ngát, nước canh đậm đặc, sáng óng ánh.

Đây cũng không phải là một nồi mỹ thực thuần túy mà chính là một lò bảo dược, có thể khiến cho cường giả ao ước mà run rẩy, bình thường đời nào thấy được lò bảo dược như thế này? Ai có thể ăn thịt của Kim Sí Đại Bằng?

"Xong rồi, đã chín!" Nhóc Tỳ kêu lớn, nhanh chóng gắp một miếng thịt Đại Bằng lên rồi nhai nhấu nghiến, trong miệng tựu như xuất hiện một vầng thái dương, thần quang màu vàng chiếu rọi ra ngoài.

"Thơm quá, ta sắp nuốt cả lưỡi rồi." Nhóc Tỳ say mê, nhấm nháp hương vị trong miếng thịt, ánh sáng thần thánh của thịt Đại Bằng không ngừng bay nhảy, nó nhắm hai mắt lại, cảm nhận một luồng tinh khí đang chạy tán loạn trong cơ thể.

Sau một khắc, ở nơi mũi và miệng của nó tựa như có con tiểu long chui ra chui vào, đó chính là từng chùm tia sáng màu vàng, là tinh hoa ở trong thịt của Đại Bằng, không ngừng chạy nhảy theo từng nhịp thở của nó.

Sau đó, đôi đũa trong tay nó nhanh chóng di chuyển, lần lượt gắp miếng thịt này đến miếng thịt khác cho nhanh vào trong miệng, uống ừng ực nước dùng đậm đặc ở trong nồi, vào miệng là lập tức luyện hóa, ánh sáng tỏa ra bốn phía, tất cả thất khiếu của nó đều có những tia ánh sáng thần thánh trôi nổi.

Cả đám người kia cũng bắt đầu tranh đoạt, nồi đen cũng là một bảo cụ khá tốt, có thể phóng to thu nhỏ nên chứa đầy đủ thức ăn cho mọi người.

Mọi người ăn còn hơn phân nửa, Nhóc Tỳ muốn mang về Thạch thôn.

Mọi người ăn rất ngon miệng, hận không thể nuốt luôn cả đầu lưỡi của mình vào trong bụng, những ánh sáng như ban mai thần thánh bành trướng khắp cả người, ai cũng khen ngợi không ngớt, đây chính là thịt của chim Đại Bằng, được xưng là một trong những món ăn trân quý nhất.

Những miếng thịt nướng rốt cuộc cũng đã chín, vàng ươm thơm phức, trên bề mặt có bôi một ít mật ong, đây chính là mật ong lấy từ trong tiểu thế giới này, bất kể là Nhóc Tỳ hay là những người như Hỏa Linh Nhi đều không chú ý đến hình tượng gì cả, dầu mở bám dính đầy miệng.

"Thật là sướng hơn cả Thần tiên nữa." Nhóc Tỳ vui thích, cầm một chiếc chén dạ quang ở trên bàn ngọc, bên trong ánh rượu lấp lánh, hào quang lưu chuyển, hương thơm ngào ngạt.

Nó nhấp một ngụm, cảm giác sự di chuyển của dòng rượu, từ trong miệng chảy xuống yết hầu rồi đến dạ dày, mùi thơm ngào ngạt xộc lên mũi, thật là dư vị vô cùng, toàn thân cũng bắt đầu sáng rực lên.

Đây chính là bảo dược tuyệt thế, do thần hầu thu thập mấy chục loại linh dược lại rồi lên men, mỗi một giọt giá trị không sao tính nổi, làm cho những vương hầu đại tướng đều cam nguyện thành kẻ nát rượu.

Nhóc Tỳ chưa bao giờ uống rượu, thế nhưng hiện tại lại có cảm giác say mê, vừa ăn thịt Đại Bằng, gặm miếng cánh chim, một bên nhấm nháp ly

rượu, nó cảm thấy chóng mặt, thân thể và tinh thần buông lỏng hoàn toàn, giống như nó đang phiêu, quên hết thảy ân oán tình cừu.

"Rượu ngon ơi rượu ngon."

Những người khác nhịn không được nữa, rượu Hầu Nhi trong truyền thuyết này chỉ có thể nghĩ chứ không thể cầu, thà rằng không ăn thịt Đại Bằng thế nhưng không thể nào bỏ qua loại rượu thần này, tất cả đều nâng ly cụng mừng.

Một Người phong ấn có vẻ hơi nóng vội, uống ực một ly, chưa tận hưởng hương vị hiếm có lại nâng ly uống thêm lần nữa, uống liền hai ly thì say mèm, ngã lăn quay xuống thảm không biết trời trăng mây gió gì nữa, phát ra những tiếng ngáy khò khò.

Mấy người khác không tin, ckeesy quả lại có hai gã Người phong ấn cũng như thế, trực tiếp xụi lơ, toàn thân óng ánh, mùi rượu nồng nặc.

Ngoài Nhóc Tỳ ra, mấy người khác chỉ uống được một vài ly, nếu uống thêm chắc chắn sẽ xỉn ngay.

Hiển nhiên, không chỉ chịu ảnh hưởng của độ rượu mà còn chịu tác dụng của dược lực mạnh mẽ nữa, một khi luyện hóa sẽ khiến cho bọn nó tiến vào trạng thái ngủ đông, tinh khí gột rửa thân thể, bắt đầu lột xác.

"Rượu ngon, rượu ngon!" Nhóc Tỳ trái một ly, phải một ly, uống liền mười hai ly, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, giống như quả tảo lớn, con mắt bắt đầu cảm thấy lờ mờ.

Nó ăn hết gần nửa nồi thịt Đại Bằng, lại uống súp hổ cốt, cả người sớm đã tỏa hào quang, rồi lại uống thêm rượu Hầu Nhi, giống như thuốc nổ cỡ lớn bị châm lửa, toàn thân sáng chói giống như lửa cháy.

Đến khi Nhóc Tỳ uống ly thứ mười tám thì ngọn lửa bao trùm lấy toàn thân, khí tức ngập trời, đương nhiên đây không phải là lửa chân chính mà là kết quả do tinh khí thần cô đọng lại, dung nhập vào cơ thể rồi lại bộc phát ra

bên ngoài.

"Không được, không thể để hắn ngồi trên da Hư Không thú được nữa, sức mạnh thân thể của hắn quá lớn, rất có thể sẽ làm hỏng luôn tấm thảm thần này." Một vị Người phong ấn nói.

Tất cả mọi người bừng tĩnh, Nhóc Tỳ liên tục xuất hiện dị tượng, giống như Phượng Hoàng niết bàn, cảnh tượng rất kinh người.

"Cụng thêm ly nữa nào!"

Nó vẫn còn muốn uống, toàn thân đều là hương thơm đắm say lòng người, toàn thân không vết dơ bẩn, thân thể trong suốt như Thần thai*.

(*): Bào thai của thần linh.

Cuối cùng, nó uống tổng cộng đến ba mươi sáu ly, hơn nữa còn ăn hết nồi thịt Đại Bằng còn lại, uống hết súp hổ cốt, ăn cả đống linh dược như là đang ăn rau vậy.

"Rầm!"

Rốt cuộc, nó xảy ra biến hóa, tinh khí ngập trời xuyên thẳng qua bầu trời cao, Nhóc Tỳ biết mình muốn đột phá, mặc dù mặt mày đỏ bừng, say khướt thế nhưng vẫn không mất đi ý thức, nhanh chóng nhảy thẳng xuống tấm thảm thần.

Một tiếng ầm vang thật lớn truyền tới, nó nện mạnh xuống một ngọn núi, khiến cho rất nhiều hung thú, ác điểu thi nhau chạy trốn.

Trên mặt đất, chín tòa núi lửa xếp chồng lên nhau, ngay chỗ đó nham thạch không ngừng nóng chảy, bốc lên ánh sáng đầy màu sắc. Những khối đá lớn, cổ thụ giống như là lá bèo lênh đênh trên dòng nham thạch, rồi sau đó nhanh chóng bị nghiền nát.

Ở bên trong có một thiếu niên đang ngồi xếp bằng, chín ngọn 'Núi lửa' là

do hắn điều khiển, giống như những động phủ thật sự, giao hòa với thiên địa rộng lớn, cướp lấy tạo hóa.

"Chín Động Thiên!"

Trên bầu trời, mấy gã Người phong ấn sợ hãi, chuyện này quá kinh khủng, vốn là cảnh giới này chỉ được ghi lại trong các quyển sách cổ thế mà lại bị thiếu niên này đột phá, loại kỳ cảnh kinh người này lại xảy ra ngay trước mặt bọn họ.

Đám người Sư Tử chín đầu cũng cảm thán không thôi, nhưng nhìn chung cũng không phải vì thế mà khiếp sợ, bởi vì bọn nó đã có cảm giác được tên nhóc này chính là kẻ khác biệt trong Nhân tộc, có thể sánh ngang với Chân Hống, Thao Thiết. Là một hung thú hình người chân chính.

Nhân tộc suy nhược bấy lâu, người đạt được chín Động Thiên rất khó tìm thấy, từ trước tới giờ chỉ có được ghi lại trong những quyển sách cổ, gần như bị coi là tin đồn, hiện tại vậy mà có người đạt được.

"Nhân tộc quả nhiên kỳ quái, những cá thể bên trong thực lực cách biệt cũng rất lớn, có người yếu đuối, lại có người đi đến được bước này." Ngay cả quái điểu không lông cũng lẩm bẩm. Vừa rồi nó có ăn một vài bảo dược huyết nhục, uống mấy ly rượu Hầu Nhi nên tinh khí dồi dào hơn trước một chút, trạng thái cũng không kém.

"Thế giới của đứa nhỏ hưng tàn này ngươi không hiểu đâu." Đại Hồng Điểu bĩu môi, không một ai có thể hiểu rõ hơn nó, tiềm lực của Nhóc Tỳ kinh khủng đến cỡ nào, ngay cả Thái Nhất Chân Thủy cũng uống hết sạch sẽ, luyện hóa không sót một giọt.

"Mạnh lắm hay sao?" Quái điểu không lông hỏi.

"Sau này ngươi sẽ biết." Đại Hồng vừa nói vừa vỗ lên đằng sau gáy của quái điểu, nói: "Nhị Ngốc Tử, về sau đừng có làm cho chúng ta mất mặt, ngươi chính là tiểu đệ của ta, phải cố gắng chăm chỉ tu hành, nếu mà thực

lực yếu ớt thì rất xấu hổ đó."

Quái điểu không lông tức giận, con bà nhà nó chứ, con chim nhỏ này dám nói vậy với mình nữa chứ, nếu không phải thân thể có vấn đề thì đã xách đầu tên Đại Hồng Điểu này lên, đạp cho mặt mày nở đầy hoa, cho nó biết thế nào gọi là lão tổ, như thế nào gọi là tôn kính.

"Sao nào, Nhị Ngốc Tử nhà ngươi vẫn không phục?" Đại Hồng Điểu trừng mắt.

"Ta... Nhịn!" Quái điểu không lông cố gắng nuốt trôi cục tức vào bụng, cúi đầu gặm miếng đùi dê Hoàng Kim, phát tiết cho đỡ tức.

Các loại ký hiệu lấp lánh, bên trong chín ngọn núi lửa những phù văn nhấp nhô trong dòng nham thạch trông rất hùng vĩ.

"Hắn thành công rồi, lại cảm ngộ phù văn nữa." Hỏa Linh Nhi nói.

Giằng co trong thời gian thật lâu, cuối cùng toàn thân Nhóc Tỳ phát ra những thanh âm ầm vang, chín tòa Động Thiên tản ra những làn ánh sáng lành, phù văn biến thành ngân hà, bay múa vờn xung quanh nó.

Cảnh tượng càng thêm thần bí và kinh người hơn nữa, ở trong những miệng núi lửa xuất hiện những con Khổng Tước, Cùng Kỳ, Bạch Trạch, Toan Nghê, Si Vẫn, Bệ Ngạn, Đại Bằng, còn có các loại chim thần và hung thú nữa, tất cả đều do phù văn hình thành.

"Không biết hắn cảm ngộ thứ gì mà kinh khủng vậy!" Giờ khắc này, tất cả mọi người đều lộ vẻ xúc động, ngay cả Nhị Ngốc Tử cũng ném miếng đùi dê sang một bên, nhìn không chớp mắt.

"Mạnh thật, ta khẳng định bây giờ hắn mà gặp được một tên sinh linh thuần huyết, hơn phân nửa nắm phần thắng trong tay, rồi hàng phục trở thành một sinh linh bảo vệ đầu thôn của mình." Đại Hồng Điểu nói.

"Phù văn gì thế không biết, trông rất cổ quái, rất nguyên thủy và mạnh

mẽ!" Quái điểu không lông nói thầm.

Nhóc Tỳ quên đi hết thảy, trong nội tâm bây giờ chỉ còn Nguyên Thủy Chân Giải, những thứ không phải là bảo thuật kia chỉ là các ký hiệu cốt văn, thế nhưng lại diễn dịch ra sức mạnh của bổn nguyên và vô cùng thuần khiết.

Nó chìm đắm trong đó, vô cùng si mê, giờ khắc này nó như hóa thân thành Côn Bằng, từ trên mặt biển bay vút lên trời cao, như cánh diều gặp gió biến lớn chín vạn dặm, cùng đại chiến với Thần linh.

Sau đó, nó như hóa thành Chân Hống, hoành hành cả vùng đất, được người xưng tặng Thiên Thần, vô địch thiên hạ, thủ hộ cổ quốc.

Rất nhanh, nó phảng phất như biến thành một con Thao Thiết, nuốt cả vạn vật, dũng mãnh vô địch, ngay cả Thần linh cũng muốn nuốt vào trong bụng.

Chu Tước, Li Long, Bệ Ngạn, Tỳ Hưu… mỗi con nó đều cảm ứng, giác ngộ những phù văn của bọn chúng, như là hóa thân thành những Thần linh cổ đại vô cùng mạnh mẽ.

Nhóc Tỳ ngây dại, quên đi hết thảy, cuối cùng trong lòng nó hiện ra một cảnh tượng bên trong Chiến Thần Đồ Lục, những loại áo nghĩa của phù văn vô cùng rườm rà và khó hiểu đồng loạt vọt tới.

Trình độ phù văn của nó lại được tăng lên, sau khí mở được Động Thiên thứ chín, có rất nhiều chỗ tốt, giống như đánh vỡ được gông cùm xiềng xích, nhìn thấy một mảnh thiên địa hoàn toàn mới, hoàn toàn bất đồng với khi xưa.

Rất lâu về sau, chín tòa Động Thiên được thu lại, phù văn chui nhanh vào trong cơ thể nó, Nhóc Tỳ mở to hai mắt, nhịn không được thét dài một tiếng, âm thanh chấn động cả dãy núi lớn.

"Hóa ra ngươi ở nơi này, chạy đâu cho thoát!"

Xa xa, tiếng hô của Chư Kiền truyền tới, mặt người thân báo, toàn thân đều là lân phiến đen xì, biến thành một vệt sáng đen vọt nhanh tới, trên đường đi cát bay đá chạy.

Nhóc Tỳ không sợ hãi, xông thẳng về phía trước, liền dùng phù văn chống lại, đưa tay ra như treo một dải ngân hà, tia điện xẹt xẹt, Chư Kiền rống to, không ngừng run rẩy, toàn thân nó cháy khét.

Trong lòng nó tò mò, khi nghe được động tĩnh thì chạy nhanh tới đây, gặp đúng lúc Nhóc Tỳ đang đột phá, không những thân thể của thiếu niên Nhân tộc này mạnh mẽ, mà ngay cả trình độ phù văn cũng đã tiến xa một đoạn.

Nhóc Tỳ vọt tới, một chưởng đánh ra, trăng bạc đầy trời, một trận mưa to trút xuống, đập cho Chư Kiền ngã nhào.

Cứ như thế, cả hai giao chiến, tranh phong kịch liệt.

Chiếc đuôi của Chư Kiền bị thần hầu chặt đứt, đã gặp phải trọng thương, hiện tại lại càng cố sức nên rất khó có thể chống lại được Nhóc Tỳ. Nó rất quyết đoán, đánh không lại liền xoay người rời đi, đợi cho thương thế lành hẳn rồi lại quyết chiến một trận, đánh chết tên thiếu niên Nhân tộc này.

"Chạy đi đâu!" Nhóc Tỳ đuổi theo, cuối cùng nhảy thẳng lên, ngồi ngay ngắn trên lưng của nó, dường như muốn hàng phục.

Chư Kiền gào thét, vận dụng cổ bảo của gia tộc, chấn cho Nhóc Tỳ ho ra máu, vội vàng dùng kiếm gãy chống cự, hai người lại sáng rực lên, như hai vầng thái dương dính chặt cùng một chỗ.

Mọi người hoảng sợ, tên nhóc hung tài này quả nhiên nghịch thiên, vậy mà lại muốn hàng phục dòng dõi của hung thú Thái Cổ!

"Bụp!"

Nó chém đứt hai miếng thịt nặng đến mấy cân, khiến cho Chư Kiền giận

dữ, thiêu đốt cổ bảo, phù văn như biển rộng mênh mông cuồn cuộn.

Cùng thời gian đó, nói xa truyền đến tiếng rồng ngâm, Li Long xuất hiện, đánh giết tới nơi đây, lấy ra một tấm lưới lớn trùm về phía Nhóc Tỳ.

"Ngươi muốn thay Chư Kiềm làm tọa kỵ, rồi về thủ thôn cho ta sao?" Nhóc Tỳ giận dữ, thu hai khối thịt của Chư Kiền vào trong túi Càn Khôn rồi sau đó dậm mạnh chân một phát, xông thẳng về phía trước, huy động kiếm gãy nghênh chiến với Li Long.

Đáng tiếc, cả núi cừng lay động, một con khỉ vàng cực lớn xuất hiện không cho bọn nó quyết đấu sinh tử, chủ nhân của tịnh thổ thi triển ra Pháp Thiên Tượng Địa, thân thể giống như một ngọn núi lớn, chụp thẳng về phía bọn nó.

Li Long, Chư Kiền đều vận dụng bảo cụ được truyền xuống từ Thái Cổ Thần Sơn, nhanh chóng trốn khỏi nơi đây, trong nháy mắt chẳng thấy tăm hơi.

Nhóc Tỳ nghiêm nghị, mặc dù đã mạnh hơn trước rất nhiều thế nhưng cũng sẽ không đi đối chiến với tên Hầu vương này, bởi vì cảnh giới của lão già này cao đến dọa người, không thể nào địch lại được.

Hai chân đạp mạnh Súc Địa phù, nhanh chóng chạy trốn.

Cuối cùng, nó trở lại chỗ tấm thảm thần, cố gắng điều tức, chín tòa Động Thiên nổ vang, thân thể trong nháy mắt khôi phục đến trạng thái đỉnh phong.

"Uống đã thiệt!" Thế giới của nhóc siêu quậy người ngoài rất khó hiểu, mời vừa rồi còn chém chém giết giết thế mà chỉ sau một khắc đã biến thành con ma men, khuôn mặt nhỏ nhắn của nó ửng hồng, trông rất thích thú.

Người khác chỉ cần uống mấy ly là đã say thế nhưng nó lại bình thường, ngắm trăng uống rượu, ngất ngất ngây ngây, cảm giác này rất phấn khích.

Một đêm này, đám người Đại Hồng Điểu, Sư Tử chín đầu, Tử Điêu đều

có những lột xác đến kinh người, Hỏa Linh Nhi cũng thu hoạch rất lớn, giống như thoát thai hoán cốt vậy.

Cả đám sinh linh gần như đều đột phá, phía trên tấm da Hư Không thú lưu chuyển rất nhiều màu sắc, hết sức sặc sỡ.

"Ầm ầm!"

Khắp tiểu thế giới run động, vô cùng kịch liệt, phá tan màn đêm đầy yên tĩnh, mọi người đều giật mình.

"Hình như lối ra sắp mở, nhiều thì hai ngày, ít thì một ngày chúng ta sẽ được ra ngoài!" Người phong ấn vui mừng.

"Phải rời đi rồi, thật sự không nỡ." Nhóc Tỳ lưu luyến, nó cảm thấy khu tiểu thế giới này rất có ý nghĩa.

Mọi người hai mắt nhìn nhau, tên nhóc con biến thái này, người khác như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm vậy mà nó lại biến nơi đây thành một chốn thiên đường.

"Haizz, không vui chút nào, còn chưa bắt được một con chim thần hay là hung thú thuần huyết nào mà." Nhóc Tỳ thở dài.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 171: Ly Khai

Tiểu thế giới sắp mở ra, càng như thế lại càng nguy hiểm, bởi vì dân bản địa sẽ điên cuồng săn giết, thu hoạch thức ăn lần cuối cùng.

Nơi lối ra chắc chắn sẽ nhuốm đầy máu, nhất định sẽ có cường giả chặn đường ở đó, đại khai sát giới.

Mặc dù lối ra rất lớn, khó lòng phòng thủ thế nhưng vẫn rất nguy hiểm, đám thiên tài không ai dám khinh thường cả, tất cả đang nghỉ ngơi dưỡng sức để chuẩn bị trận chiến cuối cùng.

Một đêm rất yên tĩnh trôi qua, đám người Nhóc Tỳ gần như đều đột phá, nhận được rất nhiều chỗ tốt, trên bầu trời mặt trăng dần dần chìm xuống, phía chân trời Kim Ô sáng rực bay lên.

Thảm thần bay từ từ ra bên ngoài, tất cả mọi người đều an phận không có tự ý tìm cơ duyên gì nữa, bởi vì càng đến phút cuối càng phải cẩn thận, chỉ cần sơ sẩy một chút là hình thần đều diệt.

Quả nhiên, trong dãy núi, trên những bình nguyên khắp nơi đều là giết chóc, dân bản địa đồng loạt bạo động truy giết phần đông thiên tài, tạo thành một trận đại sát kiếp.

Bên trong tiểu thế giới có không ít dân bản địa có hình người, gào thét giữa sông núi, phun mây nhả khói, còn hung tàn hơn cả hung thú, bọn nó cũng không phải là nhân loại, hoặc có sừng dài, hoặc mọc ra cánh.

Rất nhiều thiên tài bị giết chết, do tuổi bọn hắn còn rất nhỏ, cảnh giới còn chưa đủ cao, mà dân bản địa thì ngược lại, bọn chúng sống rất lâu, đều là những lão quái hết.

Những thiên tài đã chết đi đều là tuấn kiệt của một tộc nào đó, thế nhưng đây là nơi quần hùng tụ hội, là nơi cường giả các tộc tranh bá, thế nên ánh hào quang có họ xem ra cũng chẳng còn rực rỡ là mấy.

Lúc này, tỉ lệ tử vong cực cao, số người ngã xuống phải hơn tám phần, người sống sót chưa tới hai phần.

Tiếp tục đi tới, vết máu loang lổ, bọn nó gặp phải rất nhiều trận giết chóc, khiến cho mọi người đều im lặng.

Nhóc Tỳ có vài lần nhảy xuống da Hư Không thú, lao tới cứu viện một vài tên thế nhưng cũng chẳng có tác dụng gì mấy, xu thế là như thế, nhất định phải trở thành một thế giới màu máu.

"Hả, người của Vũ tộc!"

Buổi trưa, mặt trời lên cao, lúc bọn nó đi ngang qua một khu đầm lầy, Đại Hồng Điểu mắt rất tinh, thấy được hai người, một người đàn ông trung niên và một lão già râu tóc hoa râm, đó chính là Vũ Côn và Vũ Văn Thành.

"Quả nhiên là bọn họ!" Con mắt của Sư Tử chín đầu sáng rực, nó đã đột phá đến một cấp độ mới nên không đợi Nhóc Tỳ mở miệng liền nhanh chóng lao thẳng xuống thảm thần, phóng tới chỗ hai người kia. Trước kia khi Vũ tộc đối phó với Nhóc Tỳ đã từng ra tay với nó, thiếu chút nữa khiến nó tử vong.

Vũ Côn, Vũ Văn Thành trong lòng rối bời, thời gian ở trong tiểu thế giới quá dài, lại là Người phong ấn, vốn thực lực bản thân rất mạnh mẽ, bọn họ không muốn chôn xác ở nơi đây.

Đến hiện tại, tộc nhân của mình ngoại trừ Vũ Tử Mạch đang đi tìm Thạch Nghị ra thì tất cả hậu bối tiến vào nơi đây nều chết hết cả, chuyện này khiến bọn hắn lo lắng, không biết sau khi trở về nên nói như thế nào với tộc nhân của mình.

Hào quang hoàng kim bùng phát, Sư Tử chín đầu phóng nhanh tới khiến

cho hai người này lắp bắp kinh hãi, chỉ trong một khoảng thời gian không thấy mà thực lực của tên di củng này lại tăng mạnh như thế.

"Ông đây cũng tới!" Đại Hồng Điểu kêu gào, vỗ vỗ cánh, mang theo nồi đen xông về phía trước.

Kịch chiến bắt đầu, hai đại cường giả của Vũ tộc kinh hãi, bọn hắn không chiếm được chút ưu thế nào!

Cường giả tộc ba mắt, chim Loan năm màu, Tử Điêu, Hỏa Nha cũng nhanh chóng xông tới, Vũ Côn và Vũ Văn Thành trong lòng bất an, thực tế từ khi nhìn thấy Nhóc Tỳ đi cùng một chỗ với cô nàng Hỏa Linh Nhi có mấy tên Người phong ấn bảo vệ kia thì bọn hắn triệt để cuống lên.

"Lắm lời mà làm gì, tiễn các ngươi đi trước một đoạn." Nhóc Tỳ mở miệng.

"Các ngươi muốn chết!" Hai người cảm thấy áp lực, biết rõ không thể chống lại nhiều người như thế, chắc chắn khó thoát cái chết, trong lúc nhất thời nảy sinh một ý nghĩ độc ác, quyết đoán mở ra phong ấn, muốn tiến hành một cuộc đồ sát.

"Ầm ầm!"

Nhóc Tỳ ra tay, nắm chặt kiếm gãy bổ về phía trước, sóng kiếm nhấp nhô mênh mông ngăn cản ở phía trước, hai người này kêu la đầy quái dị, cơ bản không dám chống lại, bởi vì đây chính là pháp khí mà chư thành lưu lại.

Bọn hắn lảo đão té nhào, rồi nhanh chóng rút lui.

Thế nhưng, mọi chuyện không thể kết thúc như vậy, một khi đã mở ra phong ấn thì chỉ có thể tiến hành công kích được mấy lần rồi sẽ bị quy tắc của tiểu thế giới cảm ứng được.

Hiện tại bọn hắn tránh lui, nếu muốn xông tiếp về phía trước thì không đủ thời gian, phí công vô lực, với lại lúc này thanh kiếm gãy phát sáng, kiếm

khí như đại dương, mạnh mẽ lao tới làm cho bọn hắn chỉ có đường tránh né.

"Rầm!"

Trên bầu rời hạ xuống một luồng hào quang màu máu, hai người rống to tràn ngập vẻ sợ hãi.

"Không!"

Đây chính là Xích Thần Trật Tự đỏ tươi như máu, rất giống tia chớp, xẹt qua bầu trời cao, cắt đứt thân thể hai người thành hai đoạn rồi nổ tung, hóa thành tro tàn.

"Thật đáng sợ!"

Mọi người biến sắc, sức mạnh quy tắc của tiểu thế giới quả nhiên mạnh mẽ, đánh nát hai người ngay cả cặn bã cũng không còn.

Sắc mặt của vài tên Người phong ấn đứng bên cạnh Hỏa Linh Nhi đều tái nhợt, trong nội tâm trần ngập nỗi sợ hãi, quá nguy hiểm, Xích Thần Trật Tự hiện ra ngay trước mặt bọn hắn.

Rất may là bọn hắn chưa bao giờ vận dụng hết sức mạnh, không chọc tức tiểu thế giới nên mới không bị bại lộ.

Hai canh giờ sau, Nhóc Tỳ cùng Sư Tử chín đầu, Đại Hồng Điểu, Tử Điêu và đám di chủng Thái Cổ tiến hành đuổi giết những người còn sống sót của tứ đại gia tộc, hiển nhiên bọn chúng đều là Người phong ấn.

Thời thế thay đổi, không lâu trước đây bọn hắn còn muốn diệt trừ cái tên nhóc siêu quậy kia. Vậy mà hiện tại, hoàn toàn đảo lộn, bọn hắn lại trở thành người bị đuổi giết.

"Sau khi ngươi rời đi tiểu thế giới này nhất định khó tránh khỏi cái chết." Bọn hắn bị đuổi giết ráo riết, có người nảy sinh ý nghĩ ác độc.

"Đáng tiếc, các ngươi không có cơ hội truyền tin rồi, cũng chẳng thể chờ

đến ngày đó được."

Kết cục của những người này đã định, có vài người bị giết chết, cũng có một vài người đã mở ra phong ấn thế nhưng lại bị quy tắc của tiểu thế giới giết sạch, toàn bộ bỏ mình.

"Haizz, vô địch thiên hạ, cảm giác này chẳng tốt chút nào, cô đơn lạnh lẽo như tuyết vậy." Đại Hồng Điểu lắc đầu thở dài.

"Hầu vương đến rồi." Đả Thần Thạch lên tiếng.

Vụt một tiếng, Đại Hồng Điểu nhảy lên, giang cánh muốn chạy trốn thế nhưng thấy cả đám trông rất bình thản, nó liền hiểu mình đã bị lừa.

"Rống…"

Đột nhiên, tiếng rống điếc tai truyền tới, nơi xa xa có một con sinh linh màu vàng to ngang ngửa một ngọn núi, giẫm đạp đại địa, xé rách sông núi, toàn thân sáng rực, chạy nhanh tới nơi đây.

"Lần này thì tới thật rồi!" Mọi người kinh hãi, nhanh chóng trốn kĩ vào tấm thảm thần, ẩn nấp vào trong hư không.

"Nó muốn làm cái gì thế?"

"Không ổn, Thần Hầu vương đang nổi giận, mất đi hai gốc tiểu thánh dược, đang muốn ngăn chặn, tàn sát người ở lối ra, nhất định sẽ là một cuộc chiến rất đáng sợ và tàn khốc."

Trên người Hầu vương có vài vết thương nhẹ, không lâu trước nó đã đánh bại cả đám cường giả nên đã bị một vài vết thương. Thế nhưng hiện tại nó rất tức giận vì mất đi hai cây thánh dược và rượu thần.

Đám người lão Giao già, Kim Sí Đại Bằng có người chết, có người bị thương. Những người sống sót cùng tụ tập lại một chỗ tiến hành phòng ngự để khỏi bị nó tiêu diệt.

"Các ngươi ai cũng đừng nghĩ trốn!" Hầu vương tức giận gào thét, chấn động cả dãy núi, làm cho tất cả mọi người cảm thấy có chuyện không ổn.

"Lần này… chúng ta đều phải chết ở nơi đây sao?"

Lại thêm một tên vương giả xuất hiện, như vậy thì có được mấy người xông qua? Quả thật cho dù bao nhiêu người đến đi chăng nữa chũng không bao giờ thoát được.

"Vài tên sinh linh thuần huyết thì còn có hi vọng, dù gì trong tay cũng nắm giữ chí bảo, mở một con đường máu xông ra ngoài thì chắc không vấn đề gì."

Rất nhanh, tất cả mọi người đều biết được tính huống nơi tiểu thế giới này, Thần Hầu vương nổi giận, tin tức nó muốn đại khai sát giới lan truyền ra xung quanh khiến cho lòng người bàng hoàng.

"Cái tên mất dịch này không ngời mạnh như thế, hiện tại ta mà ra mặt nói không chừng một chiêu nuốt sống ta luôn." Quái điểu không lông nói.

"Sủa gì thế hả?" Đại Hồng Điểu hỏi.

"Các ngươi muốn rời đi, có thể hay không cứ mặc ta, để ta ở lại trong tiểu thế giới này, ta không muốn rời đi." Quái điểu không lông lên tiếng.

"Không được, có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, ngươi chính là tiểu đệ của ta, ta nỡ lòng nào vứt bỏ ngươi cơ chứ?" Đại Hồng Điểu lườm nó.

Quái điểu không lông lệ rơi đầy mặt, khóc không nên lời, vậy mà dám xưng huynh gọi đệ với nó, ở đâu ra cái lí này!

"Cờ rắc…"

Khi thái dương nhô lên nơi phía chân trời thì cả tiểu thể giới bắt đầu lay động dữ dội như muốn nứt ra, còn có những luồng khí tức hỗn độn bùng phát.

"Rầm!"

Rốt cuộc, một cánh cửa cực lớn mở rộng thông với thế giới bên ngoài.

Một luồng ánh sáng xanh vọt lên, một con Bích Ngọc Điểu rất mạnh mẽ cố gắng xông qua cánh cửa.

Thần hầu cao lớn như ngọn núi canh giữ trước cánh cửa, một ngón tay điểm nhẹ xuống, "Bụp" một tiếng, máu tươi văng tung tóe, mạnh mẽ đè chết con Bích Ngọc Điểu kia.

"Ta đã nói rồi, không một ai có thể thoát khỏi nơi đây!"

"Mọi người cùng nhau xông ra, cánh cửa lớn như thế chẳng lẽ nó có thể ngăn trở hết tất cả chúng ta hay sao?" Có người hô lớn.

Không một người nào nhúc nhích, bọn họ không ai cam chịu làm kẻ tiên phong.

Thế nhưng, thời gian cánh cửa mở ra cũng có thời hạn, một khi hết thời gian thì sẽ tiếp tục phong ấn, muốn rời đi thì phải chờ đến mấy trăm năm sau.

Rốt cuộc, sự gấp gáp bắt đầu lan truyền, rất nhiều người không chờ đợi được nữa, thời gian từng phút từng phút trôi qua, có trời mới biết lúc nào thì cánh cửa kia đóng lại.

"Giết!"

"Cùng nhau xông lên!"

Một nhóm sinh linh đông nghịt lớn tiếng gào thét lao nhanh tới cánh cửa, lúc gần tới nơi thì nhanh chóng tách nhau ra, mạnh ai nấy chạy cố gắng vượt qua cánh cửa.

Hầu vương hừ lạnh một tiếng, mở ra cái miệng lớn dính đầy máu, cặp răng nanh trắng bóng lộ ra ngoài, rống thật to về phía nhóm người đang xông

tới, lập tức vô cùng vô tận bảo quang bay múa, như lôi thần kinh thiên.

Trận âm thanh này như thần cương* thổi tới, có một đám người ho ra đầy máu, lại có một nhóm nhỏ trực tiếp nổ tung, hình thần đều diệt.

(*): Cơn gió mạnh thần thánh.

Có rất nhiều người bị thương rất nặng, nơi lỗ tai máu không ngừng chảy ra, đầu đau như muốn nổ tung, toàn thân run rẩy.

"Ầm!"

Một cẳng chân khổng lồ nện mạnh xuống, sau khi Hầu vương thi triển Pháp Thiên Tượng Địa, thân thể to lớn vô cùng, bàn chân giậm mạnh xuống khiến cho cả đại địa phải sụp đổ, phù văn đan xen hướng thẳng tới những người sống sót. Có không ít sinh linh trở thành những đống thịt vụn, không thể nào ngăn cản được Hầu vương chém giết.

Mọi người hít một hơi khí lạnh, chỉ trong phút chốc mà có ít nhất trăm tên thiên tài chết oan chết uổng, thật quá đáng tiếc.

Thời gian trôi qua, nơi đây trở nên yên tĩnh, Hầu vương lườm lườm, nhe ranh múa vuốt, đứng vững nơi đó, không một ai thoát qua được.

"Vù"

Sinh linh thuần huyết bắt đầu phát động công kích, Tất Phương điều khiển chí bảo tạo nên một thông đạo màu vàng, nhanh chóng hóa thành một luồng ánh sáng cực tốc bỏ chạy.

Hầu vương gào thét, hào quang nơi tay lóe sáng, một thanh chiến mâu cực lớn đâm về phía trước, tiếng ầm vang vọng làm nổ tung thông đạo, Tất Phương miệng phun đầy máu tươi, cuộc đào thoát đã thất bại.

Nó không dám dừng lại, nhanh chóng lui lại trong tiểu thế giới.

Cứ như thế, suốt hai canh giờ, phần đông sinh linh đều cố gắng xông ra

ngoài thế nhưng đều gặp phải thất bại, không một tên sinh linh thuần huyết nào có thể thành công xông ra ngoài.

Chuyện này khiến cho mọi người lo lắng, nếu như tiểu thế giới khép lại thì bọn họ trở thành cá trong chậu nước, mặc dù có thể sống sót thế nhưng muốn ra bên ngoài thì phải đợi mấy trăm năm sau.

Nơi đây sôi trào, những người mạnh mẽ không ngừng xông tới, không ngừng thất bại.

Rất nhanh lại nửa ngày trôi qua, tử vong hay trọng thương rất nhiều, không một sinh linh nào có thể xông ra thành công, ai nấy cũng đều nôn nóng.

"Ta nói rồi, không một ai có thể rời khỏi, toàn bộ đều phải chết ở nơi này!" Khỉ vàng gào thét, nó như một ngọn núi khổng lồ chắn ngang ở lối ra.

"Vậy sao, ngươi cho rằng mình có thể mệnh lệnh vùng tiểu thế giới này, muốn làm gì thì làm sao?" Đùng lúc này, một âm thanh truyền tới.

"Người nào?" Thần hầu giật mình, kẻ này rất đáng sợ, lực xuyên thấu quá mạnh làm cho nó sợ hãi.

"Ngươi hãy đứng sang một bên, miễn phạm sai lầm." Giọng điệu uy nghiêm, hình như phát ra từ một người đàn ông trung niên.

Hầu vương xoay người lại, đối mặt mới cánh cửa cực lớn kia, nơi đó lượn lờ khí hỗn độn không thể nhìn xuyên ra bên ngoài, bởi vì đây chính là một thông đạo rất dài.

"Ngươi ở bên ngoài, có thể can thiệp vào chuyện ở trong đây, đến tột cùng là ai?"

"Hắn là… Nhân Hoàng!" Có người kinh ngạc hô lên.

"Chính là bệ hạ!" Phía trên thảm thần, mấy tên Người phong ấn giật

mình.

Hỏa Linh Nhi chớp chớp mắt, lộ ra vẻ mặt tươi cười, Nhân Hoàng đích thân tới thì còn có thể xảy ra chuyện gì chứ, an toàn là chuyện bình thường. Vốn bọn nó cũng đang dự định âm thần trốn qua cánh cửa thế nhưng giờ không cần mạo hiểm nữa rồi.

"Nhân Hoàng… Ở bên ngoài ngươi được xưng tôn như thế, nhưng khi tiến vào trong vùng tiểu thế giới Thượng Cổ này thì ngươi có thể làm gì được ta?" Hầu vương quát lớn.

"Đừng dây dưa nữa, nếu không coi chừng họa từ trên trời giáng xuống." Nhân Hoàng bình tĩnh nói.

"Ngươi… Thật sự cho rằng mình có thể can thiệp vào chuyện trong tiểu thế giới này sao?" Thần Hầu vương cười lạnh, nó không tin đối phương có thể vượt qua giới hạn để chinh chiến cùng với nó.

Thế nhưng, một tiếng 'Ầm' vang vọng, một làn sóng biển màu vàng ập tới, đánh bay nó ra xa, miệng phun đầy máu.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 172: Uy Nghiêm Của Nhân Hoàng

Hầu vương mạnh mẽ biết bao, đánh đâu thắng đó, ở trong vùng tiểu thế giới này đã gần như đứng ở đỉnh kim tự tháp của các tộc, một đám lão Vương liên thủ lại cũng không phải là đối thủ của nó, thế nhưng hiện tại lại bị cơn sóng biển màu vàng kia đánh trúng làm bị thương.

Thần hầu tức giận rít gào, từ mặt đất bò dậy, thân thể khổng lồ đáp tan cả một ngọn núi, ánh sáng vàng bùng phát toàn thân, hai mắt bắn ra hai luồng sáng vàng, khí huyết sôi sục.

"Tránh khỏi cánh cửa!" Bên ngoài, một thanh âm uy nghiêm ra lệnh cho nó, chân thân cũng không thèm tiến vào.

"Ngươi nói ta tránh thì ta phải tránh sao, ngươi có bản lĩnh thì tự đến giết ta đi!" Thần hầu tức giận ngập trời, chiến mâu màu vàng trong tay sáng rực, vừa thô vừa to, chỉ thẳng về cánh cửa.

Sương mù tràn đầy, cánh cửa của tiểu thế giới đã mở ra, có thể ra vào tùy ý, thế nhưng lại bị Hầu vương chặn lại, tàn sát các thiên tài, nơi đây trở nên rối loạn.

Cuồng phong thêm mênh mông cuồn cuộn, ánh sáng hóa thành những cơn sóng biển, một bàn tay màu vàng óng giống như bàn tay của Thiên Đế xuất hiện đánh úp về phía trước, nó to lớn và tràn ngập uy thế, khiến cho mọi người run sợ, không cách nào kháng cự.

Khỉ vàng trừng mắt, cặp răng nanh trắng bóng lộ ra ngoài, chiến mâu màu vàng nắm chặt trong tay đâm về phía trước, mạnh mẽ và bá đạo, như muốn xuyên thủng cả vòm trời đầy máu.

Nó thi triển Pháp Thiên Tượng Địa, thân hình còn cao to hơn núi, mà

chiến mâu cũng đồng dạng như thế, thô và dài giống như cả một dãy núi dựng đứng, những luồng ánh sáng mờ mịt và sát khí từ trường mâu phát ra hòa quyện lại với nhau, mênh mông cuồn cuộn.

"Keng!"

Bàn tay kia vỗ thẳng lên mũi mâu, những thanh âm đinh tai nhức óc vang vọng, lòng bàn tay óng ánh không hề hấn gì, cũng không bị đâm thủng. Hơn nữa, sau một khắc có những tiếng 'Răng rắc' đáng sợ phát ra, trên chiến mâu xuất hiện vết rạn nứt rồi nhanh chóng lan tràn toàn thân.

Rắc một tiếng, thanh chiến mâu tan vỡ, như ngọn núi đá sụp đổ, những khối vụn rơi xuống, đập lên mặt đất tạo thành vũng hố gồ ghề, bụi mù bao trùm cả thiên địa.

Tất cả mọi người hoảng sợ, sức mạnh của Nhân Hoàng đến cỡ nào mà có thể xuyên thấu cả quy tắc trật tự của tiểu thế giới Thượng Cổ này, hóa thành một bàn tay bằng ánh sáng rồi phá luôn bảo cụ của Hầu vương.

"Khụ"

Chuyện tình còn chưa chấm dứt, thần hầu miệng ho đầy máu, thân hình lảo đảo gần như muốn ngã nhào xuống đất, nó bị trọng thương.

"Nhân Hoàng thật mạnh, cách không đánh một trận mà có thể trọng thương cả Hầu vương, nếu như chân thân giáng lâm tới nơi đây thì đáng sợ đến cỡ nào?" Sinh linh các tộc đều bị dọa cho run lẩy bẩy.

"Ta không phục!" Đây là lần đầu tiên thần hầu gặp phải cảnh thảm bại như vậy, từ khi xuất thế đến bây giờ nó chưa bao giờ gặp phải một đối thủ nào như vậy.

Nó há miệng rít gào, trong con ngươi xuất hiện những phù văn rồi biến thành hai thanh thần kiếm bay nhanh ra ngoài, như muốn chặt đứt bàn tay kia, phá đi bảo thuật của Nhân Hoàng.

"Keng!"

Chỉ trong nháy mắt, bàn tay vỗ nhẹ hai phát lên hai thanh thần kiếm, ngay lập thức chúng đều nổ tung, hóa thành một dải ánh sáng lung linh, tiêu tán trong hư không.

Tiếp theo, bàn tay kia đè xuống, mạnh mẽ làm chấn động cả thân thể hầu vương, nó bay thẳng sang một bên, đâm trúng một ngọn núi, miệng mũi không ngừng chảy máu.

"A..."

Khỉ vàng gào thét, nó cảm thấy nhục nhã, cả đời xưng vương xưng bá vậy mà lại rơi vào tình cảnh như ngày hôm nay, khó lòng tiếp nhận được.

Trên bả vai của nó vang lên những tiếng ầm ầm rồi mọc lên một cái đầu lâu, rồi tiếp tục mọc thêm hai cánh tay nữa, rống giận rít gào, toàn thân sáng rực, diễn biến ra cả biển phù văn đánh thẳng về phía trước.

"Rầm!"

Lúc này đây, bàn tay óng ánh kia mạnh mẽ chụp một phát, rất vô tình, không hề cho nó một cơ hội nào.

Thân thể khỉ vàng vô cùng to lớn, hơn nữa lại biến thành hai đầu bốn tay, thực lực tăng gấp bội, thế nhưng vẫn bị bàn tay kia nện cho xương gãy gân đứt, bàn tay đè ép xuống, giống như một ngọn núi khổng lồ ónh ánh trấn áp nó tại nơi đây.

Phù văn rậm rạp chằng chịt, khí lành không ngừng bốc lên, Nhân Hoàng muốn luyện hóa con thần hầu này. Chỉ trong nháu mắt, một nửa thân thể của khỉ vàng gần như mơ hồ, sắp hóa thành thiên địa tinh khí, tiêu tán ở trong thiên địa này.

Rốt cuộc, tiểu thế giới này xảy ra dị tượng, một sợi dây xích màu máu xuất hiện, đâm thẳng tới bàn tay của Nhân Hoàng, như muốn hủy diệt đi bàn

tay này.

"Keng!"

Nhân Hoàng buông tay, nhẹ nhàng bắn ra một chỉ va chạm với sợi dây xích màu đỏ kia, thanh âm kim loại va chạm thanh thúy vang lên, dây xích không ổn định thiếu chút nữa đã đứt rời.

Thần hầu nhảy lên, nhanh chóng lùi về sau, nó thấy cảnh như vậy thì hoảng sợ, Nhân Hoàng quả nhiên khủng bố, nếu có thể tiến thêm bước nữa chắc có lẽ sẽ xông vào vùng tiểu thế giới Thượng Cổ này mà không hề e sợ gì.

Đến lúc này, nó bắt đầu thu hồi lại sự kiêu ngạo và tàn ác của mình, phóng thẳng vào nơi tận cùng của tiểu thế giới, không chặn đường nữa. Cùng lúc đó, dường như bàn tay kia cũng mất đi hiệu lực tán thành những sợi tinh khí, cuối cùng biến mất trong thiên địa, lối ra trở nên yên tĩnh.

"Nhân Hoàng quả nhiên mạnh mẽ!"

Chân thân của ông không thể vào được, thế nhưng lại thi triển một vài bảo thuật khuấy động cả vùng tiểu thế giới này, khiến cho người khác sợ hãi.

"Có lẽ chỉ có thể can thiệp ở cửa ra vào, nếu như có thể xâm nhập vào tiểu thế giới thì nghịch thiên rồi."

"Ai biết được!"

Sinh linh của các tộc đều là thiên tài, tâm cao khí ngạo thế nhưng hiện tại đã phục sát đất, cho dù bọn hắn có khổ tu cả đời cũng chưa chắc đạt đến cảnh giới thế này, chân chính quân lâm Đại Hoang, ở đây khó mà gặp được địch thủ.

"Xông lên!"

Mọi người kêu to, không trì hoãn thêm nữa, chen chúc về phía lối ra, vội

vã thoát ly khỏi khu tiểu thế giới này.

Chinh chiến hơn một tháng khiến cho tâm thần của mọi người đều mệt mỏi rã rời, rất muốn rời khỏi ngay lập tức, những phút ở lại chính là những phút tra tấn bản thân.

"Haizz, đáng tiếc thật, phải đi rồi, ta còn chưa chơi xong mà." Nhóc Tỳ lầm bẩn, chỉ duy nhất nó là không muốn rời khỏi.

Ở đây có rất nhiều linh dược, chỉ cần cố gắng đi tìm thì mỗi ngày đều đào được ít nhất vài cây, còn có nhiều di chủng Thái Cổ như vậy, chỉ cần chịu khó thì mỗi ngày cũng có một vài món ăn ngon.

Sau khi ra ngoài, đi nơi nào để tìm linh dược, đi nơi đâu để bắt những hung thú Thái Cổ non đây, tung hoành cả Đại Hoang mênh mông chưa chắc đã tìm thấy.

"Thật đau lòng!" Nó lẩm bẩm, cả đám khi nghe thấy thế thì chỉ muốn đạp nó một phát cho đỡ tức.

"Ngươi còn không thỏa mãn, đều sắp thành hỗn thế tiểu ma vương rồi." Hỏa Linh Nhi bĩu môi, cảm thấy tên nhóc này hết thuốc chữa rồi.

Nàng duỗi thẳng người làm ra vẻ lười nhác, đôi tay nắm chặt bờ eo nhỏ xinh, dáng vẻ trông rất dễ thương, sợi tóc đen nhánh, khuôn mặt trắng hồng, cặp môi đỏ mọng, giờ phút này lười biếng cũng chính là một vẻ đẹp.

"Không vui chút nào cả." Nhóc siêu quậy ánh mắt u buồn, nói: "Ta không có bắt được hung thú Thái Cổ con nào hết."

Cả đám quay người lại, chẳng thèm quan tâm đến nó nữa.

"Haizz, ở cùng một chỗ với ngươi chính là tự làm thương tổn bản thân mình." Chỉ có Đại Hồng Điểu nói thầm một câu.

"Đi thôi, chúng ta cũng nên ra ngoài thôi." Hỏa Linh Nhi nói.

"Đúng rồi, phụ thân ngươi lợi hại thật, ngươi có thể giới thiệu ta với ổng được không." Nhóc Tỳ hỏi.

"Ngươi muốn làm cái gì?" Hỏa Linh Nhi lườm nó.

Nhóc Tỳ nghe thế thì ngượng ngùng, đôi bàn tay nắm chặt với nhau, có chút e dè, nói: "Không phải lần trước ngươi đã nói rồi sao?"

"Cái gì, ngươi muốn làm con rể?" Đại Hồng Điểu hỏi.

Có vài tên Phong Ấn giả sát khí bừng bừng, trợn mắt nhìn Đại Hồng Điểu.

"Ta có thể trở thành bạn vong niên*, cùng kết bái với phụ thân ngươi, bảo đảm ông ta không thiệt thòi gì đâu." Nhóc Tỳ nói.

(*): Bạn chênh lệch về tuổi tác, nhưng thân thiết, đồng cảm với nhau như bạn bè cùng trang lứa.

"Cút!" Hỏa Linh Nhi xoay người lại, tự dưng lại đi tìm một tiểu thúc, có điên mới nghĩ tới chuyện đó, nhanh chóng điều khiển thảm thần bay ra ngoài.

"Đi thôi." Sư Tử chín đầu, Hỏa Nha cũng mở miệng, bọn nó rất nóng lòng muốn rời khỏi nơi đây rồi.

"Haizz, thật thương tâm, ta không đi, ta ở lại nơi đây." Nhóc Tỳ nói xong, nhảy xuống chạy thẳng vào bên trong, dặn dò: "Tiểu Hôi Hôi, tiến vào hoàng cung Hỏa quốc nhất định phải ăn thật nhiều vào nha."

Sói con nằm trong lòng của Hỏa Linh Nhi gật gật đầu, cặp mắt to sáng trưng.

Tất cả ngẩn người, tên này điên rồi hay sao, muốn ở chỗ này? .

Hỏa Linh Nhi bĩu môi, nói: "Chắc hẳn nó chưa sẵn sàng thoát khỏi nơi đây, khi ra ngoài sợ bị người khác hành hạ, đoán chừng cũng không tin

tưởng chúng ta."

Đại Hồng Điểu nghe xong thì điên cuồng đuổi theo, nó vẫn còn đang chờ Nhóc Tỳ giới thiệu sư phụ, nếu như lạc mất Nhóc Tỳ thì khóc ròng cũng chẳng được gì.

Sư Tử chín đầu nở nụ cười, chim Loan ngũ sắc thì kinh ngạc, vốn nó nghĩ khi ra ngoài phải nhờ các trưởng bối trong tộc hù dọa tên nhóc siêu quậy này một phen, ai dè tên nhóc này lại khôn lỏi như vậy.

Mọi người nghĩ lại thì cũng thấy bình thường, tên nhóc này ăn thịt Đại Bằng, nấu chín Bạch Hổ, cắt mấy miếng thịt lớn trên người Chư Kiền nữa, rồi nhổ cả lân phiến của Li Long, vật lộn với thiếu nữ áo tím, chắc chắn không dám ngông nghênh đi ra ngoài rồi.

Nhóc Tỳ biến hóa thành một tên béo mập, vẫy tay về phía một người ở nơi xa xa, đó chính là thiếu niên áo bạc Tiêu Thiên, hắn trốn ở bên trong sa mạc nên tránh thoát được một trận đại kiếp nạn, hôm nay mới nhanh chóng chạy ra ngoài.

"Huynh đệ người không có việc gì thì tốt rồi, nghe nói ở sâu trong tiểu thế giới, cái tên nhóc siêu quậy kia không ngừng ra tay, ngươi có gặp hắn không?" Tiêu Thiên hỏi.

Hắn mù tịt tin tức, bởi vì chỗ hắn trốn không có một bóng người nên không biết được chuyện gì đã xảy ra, chỉ khi chạy ra ngoài, trên đường đi có nghe được một vài tin tức.

"Từ đằng xa thấy một bóng lưng, quả thật rất muốn đánh cho hắn một trận." Nhóc Tỳ nói quanh co, rồi sau đó muốn lấy phần Thái Nhất Chân Thủy của mình.

"Ngươi có bảo cụ để đựng không, ta sợ Chân Thủy bốc hơi hết?"

"Không việc gì, cứ đưa cho ta đi." Nhóc Tỳ lấy ra một bình ngọc đựng thần dịch rồi nhanh chóng thu vào trong túi Càn Khôn.

"Đúng là một bảo bối tốt." Thiếu niên áo bạc hâm mộ rồi sau đó rủ Nhóc Tỳ cùng đi với hắn, nếu như trên đường gặp phải tên nhóc siêu quậy thì hợp sức dạy dỗ hắn một trận.

"Ngươi đi trước đi, ta còn phải làm chút chuyện nhỏ." Nhóc Tỳ xấu hổ.

Người người tấp nập, có rất nhiều chủng loại sinh linh ào ào đổ ra bên ngoài, mặc dù tỉ lệ tử vong hơn tám phần thế nhưng đội ngũ còn sót lại cũng rất khổng lồ.

Ngoại giới, Hỏa Nha, Sư Tử chín đầu đều đã ra từ sớm, đang đứng bên cạnh trưởng bối của mình, những lão giả này đều biến thành hình người, ai nấy cũng mạnh mẽ vô song.

Mà ở trên bầu trời có hành cung đang lơ lửng, vô cùng to lớn và rực rỡ. Hỏa Linh Nhi đi vào một tòa cung điện lớn, hiển nhiên đây chính là hành cung của Nhân Hoàng.

Ngoài hành cung của Nhân Hoàng ra, nơi xa cũng xuất hiện một chiếc chiến xa cổ xưa, mặc dù ảm đạm, không sáng bóng thế nhưng lại khiến cho người khác sợ hãi.

Sau đó, một con Hoàng Kim thú từ trong xe đi ra ngoài, toàn thân phát sáng đến chói mắt, đây là một tộc loại rất đặc biệt chuyên hầu hạ chim thần và hung thú Thái Cổ, vô cùng cường đại.

Tất cả mọi người hít một hơi khí lạnh, đây tuyệt đối là đến từ Thái Cổ Thần Sơn, mục đích đến là để đón sinh linh thuần huyết của tộc mình.

Người không ngừng tuôn ra bên ngoài, một con chim lớn toàn thân đen thui không ngừng nhìn dáo dác như kẻ trộm, đang chen lấn từ đám đông sinh linh đi ra ngoài.

"Con chim mất dịch, sao ta thấy nó bỉ ổi ghê á, với lại sao ta nhìn thấy hơi quen quen." Sư Tử chín đầu nói thầm.

"Không sai." Cường giả tộc ba mắt cũng gật đầu.

"Khẳng định nó không phải thuộc bộ tộc Hỏa Nha chúng ta, xem ra hình như là…" Hỏa Nha mở miệng.

"Là Đại Hồng Điểu!" Bọn nó đờ cả người, đồng thời nhận ra tên mất dịch này đã tự nhuộm đen chính mình.

Đáng tiếc, không nhìn thấy tên nhóc siêu quậy.

"Tên nhóc kia sao còn chưa đi ra?" Thiếu nữa áo tím đứng trên một chiến xa cổ cau mày.

Ngay cả đám người Chư Kiền, Li Long cũng đang tìm kiếm, bọn họ cũng không báo cho trưởng bối của chính mình, không muốn mượn uy thế, càng xem thường việc kiện cáo, bởi vì ai cũng đều có sự tôn nghiêm của riêng mình.

"Như vậy không được, bảo thuật có khuyết điểm, có thể lừa gạt được những người bình thường thế nhưng không thể nào giấu giếm được những cường giả chân chính."

Trong tiểu thế giới, quái điểu không lông lắc đầu, thuật biến hóa của Nhóc Tỳ nó không coi trọng, nó rất muốn tránh đi thế nhưng mỗi lần như thế đều bị bắt về và giam trong túi Càn Khôn.

Vốn Nhóc Tỳ rất bình tĩnh, thế nhưng khi nghe nó nói như thế thì cảm thấy mình hơi bất cẩn, nói: "Nếu không thì ngươi dạy ta một môn thần thông đi?"

Quái điểu không lông trợn mắt, cơ bản nó không muốn dạy.

"Thiếu nữ hung thú áo tím kia có rất nhiều địch ý với ta, ngươi phải hiểu rằng, ta mà bị bại lộ thì ngươi cũng chạy không thoát."

Quái điểu không lông lo lắng, đánh chết nó cũng không muốn gặp lại

người của bộ tộc kia, nếu không thì năm đó đời nào nó tiến vào trong vùng tiểu thế giới Thượng Cổ này.

"Ta dạy cho ngươi một môn tiểu thần thông, giúp ngươi hoàn thiện thuật biến hóa kia."

Nguyên bản Nhóc Tỳ rất dễ thương, thế nhưng bây giờ lại biến mình thành một thiếu niên tráng kiện, lưng hùm vai gấu, vô cùng uy mãnh rồi ngông nghênh đi ra bên ngoài.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 173: Phong Ba

Ai cũng không có chú ý, ngay cả đám người Hỏa Linh Nhi, Sư Tử chín đầu cũng bị lừa gạt, có thể nói bảy mươi hai biến của Bóng Lông quả nhiên phi thường, vô cùng kinh người.

Mặc dù bảo thuật không trọn vẹn thế nhưng được sự chỉ điểm của quái điểu không lông, thuật biến hóa hình thế đã được bổ sung hoàn thiện.

Lúc này Nhóc Tỳ trông rất mạnh mẽ, da thịt có màu vàng nhạt, lẫn trong đám người kêu bạn gọi bè, mặc kệ quen hay không quen cứ tay bắt mặt mừng rồi tính tiếp.

Cứ như thế nó đi ra ngoài, không một ai chú ý, lẫn vào trong đám sinh linh rồi sau đó trở thành một 'Khán giả'.

"A, mặc dù ngươi bị thương thế nhưng tu vi lại tiến bộ rất lớn." Một ông lão cả người phát sáng nhìn Sư Tử chín đầu, tương đối hài lòng.

Sư Tử chín đầu bị Nhóc Tỳ chém rụng bốn chiếc đầu lâu thế nhưng sau đó đã mọc lại, đây chính là một thủ đoạn kinh thế của bộ tộc này, lúc này nó rất lúng túng, không ngừng kể lại những việc đã xảy ra.

"Tốt, cường giả của bộ tộc ta sau khi tiến vào chết đi không nhiều, mà hai huynh đệ các ngươi chính là một trong những người tài ba đó, tu vi lại tiến nhanh, quả thật hiếm thấy!" Ở bên cạnh, hai huynh đệ tộc ba mắt cũng được khen ngợi.

Có rất nhiều sinh linh đi ra ngoài, nhưng cũng có những thiên tài của các chủng tộc chưa hề đi ra người nào, một ít di chủng Thái Cổ xị mặt xuống, trong đó có một con Bạch Hổ trông rất kinh khủng.

Nó trắng noãn như ngọc, có không ít những đường vằn màu đen, toàn thân không nhiễm lấy một hạt bụi, như được đúc từ lưu ly vậy, tản ra khí tức rất mạnh mẽ, nó đứng trên một chiếc chiến xa cổ, sắc mặt âm trầm, tâm tình đương đối khó chịu.

Đây chính là một vị Vương trong Tây Lăng Thú sơn, đứng chờ ở đây rất lâu để chờ đứa cháu cưng của mình, thế nhưng nảy giờ mà chẳng thấy nó đâu hết.

Nó có một dự cảm không tốt, đời sau của mình chắc đã ngã xuống rồi.

"Gào…" Bạch Hổ ngửa mặt lên trời rít gào, cả người tỏa ra khí Canh Kim. Khắp người nó toàn màu trắng xóa, chấn động cả bầu trời xanh.

Sư Tử chín đầu, Hỏa Nha, chim Loan năm màu lộ vẻ khác thường, trưởng bối của chúng nó cũng đang nhỏ giọng dò hỏi xem thử tên tiểu Bạch Hổ hiện tại như thế nào, bị ai giết chết.

Chúng nó lắc đầu. Nơi đây không phải là nơi nói chuyện, chẳng lẽ nói với trưởng bối rằng tên Bạch Hổ kia đã bị bọn chúng ăn thịt, toàn bộ đều nằm trong bụng? Nếu như bị người khác nghe được thì chắc chắn lại xảy ra một trận đại chiến nữa.

"Người của Vũ tộc ta sao vẫn chưa đi ra?" Cách đó không xa, hơi nước mờ ảo, một đám lão già đi tới đi lui.

"Đi ra rồi, Tử Mạch đã xuất hiện." Bọn họ lộ vẻ vui mừng, cuối cùng cũng thấy được một thiên tài sống sót trở ra, chắc hẳn vẫn còn những người đang đi ở phía sau.

"Tử Mạch, có đạt được Thái Nhất Chân Thủy hay không, bọn chúng không dám xuất hiện chẳng lẽ đang đề phòng sao? Không cần sợ, chúng ta đã chuẩn bị đầy đủ hết rồi, kêu bọn chúng đi ra đi." Một ông lão rất mong chờ, trong con ngươi lấp lánh những ánh sáng như ngọn đuốc.

"Tổ gia, hu hu…" Vũ Tử Mạch khóc lớn.

"Làm sao thế?" Cả đám Vũ tộc lập tức hoảng sợ. Linh cảm có điều gì đó không hay đã xảy ra, tất cả đều tái xanh mặt mày. Lẽ nào cả đám thiên tài với bốn vị Phong Ấn giả đều chết hết?

"Nhóm người trưởng lão đều chết hết, thiên tài bộ tộc ta cũng chết luôn, chỉ có một mình cháu đi tìm Thạch Nghị biểu đệ…" Vũ Tử Mạch nước mắt như mưa, nàng là một kỳ tài, trời sinh thông linh, trên đường cảm ứng được nguy hiểm mới tìm đường lẩn tránh cho nên thoát được một kiếp nạn.

Nàng vẫn chưa tìm được Thạch Nghị thế nhưng vẫn còn sống.

"Cái gì, đều chết hết, là đứa nào làm?" Người của Vũ tộc phẫn nộ, tất cả đều là những tinh anh của tộc mình, đều là những hi vọng trong tương lai thế mà đều bị diệt sạch.

"Là tên nhóc trong Hư Thần giới." Vũ Tử Mạch khóc lóc nói đồng thời kể lại chuyện bị đoạt đi Thái Nhất Chân Thủy.

"A…" Một đám người rống to, có không ít người phun ra cả máu, quá đáng hận, chỉ là một tên oắt con mà dám chôn vùi đi toàn bộ hi vọng một đời của bọn họ.

"Đoạt lại." Có người gầm nhẹ.

"Chân Thủy bị quấy nhiễu nên đã bỏ chạy hết, hắn uống một bụng lớn chắc chắn sẽ không gánh nổi." Vũ Tử Mạch nói.

"Ta hận, lãng phí một tấm Thần Linh pháp chỉ quý giá, thế mà lại bị một tên nhóc con phá hoại."

Bọn họ cảm thấy đáng tiếc, không thành công thì cũng chịu, thế nhưng rõ ràng vào thời khắc sống còn, sắp thu được Thái Nhất Chân Thủy vào trong Ngọc đỉnh thì lại lòi ra một tên nhóc con hung tàn như thế.

Thâm chí, có một vài người hối hận, đáng lẽ không nên đi tìm cái tên phiền phức kia làm gì, chỉ cần tập trung vào Thái Nhất Chân Thủy thì có lẽ

sẽ không gặp phải tình cảnh như thế này.

Đáng tiếc giờ nói cái gì cũng đã chậm, trên đời không có thuốc hối hận.

Điều làm bọn họ bất an nhất chính là, đến tột cùng có phải hay là không tên nhóc năm đó? Chỉ mới có bao lâu cơ chứ, vậy mà có thể chém giết những vị Phong Ấn giả của bọn họ, quả khủng khiếp!

"Nhất định phải diệt trừ hắn!" Bọn họ rít gào, thiếu chút nữa đã cắn nát hàm răng, thật sự rất tức giận.

Bên cạnh, có người nghe được những tiếng rít gào của bọn họ cũng chẳng thèm để ý, bởi vì những chuyện tình tương tự như thế cũng xảy ra không ít, có rất nhiều thiên tài phải táng mạng bên trong, có một vài cường giả mạnh như Bạch Hổ cũng đang gào thét.

"Côn tộc ta sao không có một người nào đi ra hết vậy?"

Lối ra phát sáng, sương mù lượn lò, những sinh linh đi ra ngoài càng ngày càng ít, thế nhưng những thiên tài của Côn tộc lại không thấy một ai.

"Ly tộc ta sao cũng chẳng có ai đi ra hết thế?"

Rốt cuộc, bọn họ phát hiện ra một đầu mối, bởi vì ở một bên có người đang gào thét: "Nhóc siêu quậy, ta muốn lột da ngươi!"

Đó chính là người của Uyên tộc, nhận được tin tức từ những người khác rằng, nhóc siêu quậy đại sát tứ phương, giết chết toàn bộ thiên tài và Phong Ấn giả của họ.

Côn tộc, Ly tộc, Mông tộc, Uyên tộc, bốn đại gia tộc này đều đã phát sinh xung đột với Nhóc Tỳ ở Hư Thần giới, lần tiến vào Bách Đoạn sơn này bọn họ từng treo giải thưởng, muốn lấy đầu của nó.

Cuối cùng lại thành ra như thế này, tất cả đều bị tên nhóc này diệt sạch.

Sau khi tứ đại gia tộc nhận được tin tức, quả thật muốn tức điên lên, trái

tim tựu như chảy máu, hơn mười tên thiên tài lẫn Phong Ấn giả, cứ như thế mà chết hết?

Chỉ là một đứa nhóc mà thôi, vậy mà dù ở Hư Thần giới hay là Bách Đoạn sơn đều thể hiện một sức mạnh cực kỳ mạnh mẽ và bất phàm, chiến công quả nhiên kinh người.

"Làm sao có thể? Ta không cam lòng!" Những thiên tài này đều là những hi vọng trong tương lai của cả bốn tộc, bọn họ phụng mệnh đi tìm cổ bảo kết quả chẳng một ai sống sót ra ngoài.

Ngoại trừ bọn họ, cũng có không ít người đang bàn luận sôi nổi.

"Các ngươi nghe nói gì chưa, một đứa nhỏ rất hung tàn đã quét sạch tứ phương trong Bách Đoạn sơn. Có người nói, ngay cả đến con non của hung thú Thái Cổ mà cũng dám truy sát nữa đấy."

"Mạnh thật đấy, các ngươi không thấy sao, tứ đại gia tộc bên kia vẻ mặt như đưa đám vậy. Nghe nói toàn bộ cao thủ bọn họ phái đi đều bị đứa bé kia giết sạch gần như không còn một ai."

"Thật hung tàn!"

Rất nhanh, mọi người đều biết, thiếu niên có hung danh lan xa trong Bách Đoạn sơn kia chính là tên nhóc siêu quậy trong Hư Thần giới, ngay lập tức mọi người đều mắt chữ O miệng chữ A.

"Quả thật đã quá xem thường nó rồi. Bất kể đi đến nơi đâu đều có thể hành hạ người khác, Bổ Thiên các phen này lượm được bảo…"

Trong lòng mọi người đều phức tạp, giờ phút này rất nhiều người đi tìm, mong sao có thể tìm ra được Nhóc Tỳ.

Đào Dã nguyên lão của Bổ Thiên các, trong tay cầm một cái hồ lô vàng óng, râu mép vểnh lên, mí mắt giựt giựt.

"Thạch Nghị ra rồi, là thần nhân Trùng Đồng chuyển thế!" Đúng lúc này có người bật thốt lên, đang nhìn về phía cánh cửa.

Nơi đó có một thiếu niên, thân hình thon dài, lực lưỡng khỏe mạnh, tóc đen rối tung, cặp mắt ẩn chứa song đồng, anh tư bộc phát, ở phía sau kéo theo một con cổ thú vô cùng lo lớn đi ra bên ngoài khiến cho mặt đất ầm ầm run rẩy.

"Cái gì, đó là… một con di chủng Thái Cổ đã trưởng thành!"

Tất cả mọi người đều đờ ra, chém giết những di chủng cùng thế hệ với mình thì không nói gì, vậy mà không ngờ lại làm ra một chuyện lớn nghịch thiên như thế này? Đây quả là một hành động vĩ đại!

Nên biết, những nhân vật già cả của Nhân tộc ở nơi đây cũng khó chống lại di chủng Thái Cổ, bọn họ không phải là đối thủ.

Một thiếu niên chỉ mười ba mười bốn tuổi không ngờ lại có chiến tích huy hoàng đến như vậy, quả thậy y như thần, chắc chắn sẽ quật khởi trong Đại Hoang, không một ai ngăn cản nổi.

Toàn thân Thạch Nghị được bao phủ bởi một tầng ánh sáng thần thánh, như thế khiến hắn càng bí ẩn và mạnh mẽ, giống như một vị Thần vương chuyển thế, cất bước ở Nhân giới.

Hắn kéo theo một con giao già màu xanh, thân hình khổng lồ, trên người có rất nhiều vết thương, có nơi lộ ra cả xương trắng, con thú này khiến cho cả đám sinh linh hoảng sợ không nói nên lời.

"Đây chính là con giao già đã giao chiến với thần hầu, kết quả bị thương nặng, tưởng rằng chỉ có con đường chết không ngờ tên Thạch Nghị này lại thu phục thành công." Có một vài sinh linh thuần huyết xuất hiện vẻ mặt khác thường.

Không chỉ có bọn họ, cũng có những người đã xem trận chiến đó đều bắt đầu to nhỏ thảo luận, sau khi biết sức mạnh khủng bố của con giao già này

thì càng thêm kinh ngạc.

"Mặc dù nó bị trọng thương thế nhưng cuối cùng lại rơi vào trong tay Thạch Nghị và mang thi thể nó ra ngoài, việc này đại biểu cho thực lực mạnh mẽ cũng như số mệnh hưng thịnh của hắn.

Tất cả mọi người sắc mặt đều thay đổi.

"Thạch Nghị còn thu hoạch được một đoạn thánh dược, nếu không phải do tên thiếu niên hung tàn kia ra tay thì chắc chắn hắn đã đạt được cả cây rồi." Có người nói.

Lời này vừa nói ra đã tạo nên một cơn náo động, thánh dược là vật gì? Đại biểu cho việc sẽ có cơ hội thoát thai hoán cốt, có thể đột phá một bước lớn, còn tượng trương ý nghĩa đã có thêm một cái mạng, cho dù thương thế có nghiêm trọng cỡ nào đi nữa thì vẫn có thể phục hồi như cũ.

Đương nhiên, chuyện tăng thêm tuổi thọ thì không cần phải nói.

"Lại có người dám phá đám chuyện tốt của Võ Vương phủ ta, ngăn cản Nghị nhi đoạt thánh dược?" Một lão già họ Thạch giận dữ.

"Tên nhóc này đã phá vỡ một kỷ lục của Nghị nhi ở trong Hư Thần giới thì cũng không sao, vậy mà lại dám tới Bách Đoạn sơn phát uy, đây chẳng phải đang khiêu khích hay sao?" Một lão già khác ánh mắt lạnh lẽo.

"Nghị nhi được trời cao chiếu cố, mặc dù không thu được nguyên cây thánh dược thế nhưng cũng không có nghĩa là có người vượt qua được."

Một đám người của Võ Vương phủ đã đến, tất cả đều là siêu cấp cường giả, muốn nghênh đón Thạch Nghị trở về gia tộc, có thể nói bọn họ rất yêu thương hắn, sợ trên đường đi lỡ có người nào đó ám hại hắn.

"Bất luận là kẻ nào, nếu muốn khiêu chiến Nghị nhi, gây bất lợi cho hắn thì trước hết phải bước qua cửa ải Võ Vương phủ ta cái đã!"

"Hừ, tên nhóc siêu quậy ở Hư Thần giới sao, sợ sống không được bao lâu nữa đâu."

Những người yêu thương Thạch Nghị, đặt biệt là hai vị tông lão kia lên tiếng nói.

Nơi xa xa, Nhóc Tỳ đang lẻ loi đứng một mình, lẳng lặng quan sát, cặp mắt mở to cực kỳ trong sáng, nó chẳng thèm nói lời nào.

Một đám thiếu niên thiên tài của Võ Vương phủ tiến tới chào đón, bao quanh lấy Thạch Nghị rồi giúp hắn canh giữ con giao già màu xanh kia.

Thạch Nghị long hành hổ bộ, hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của mọi người, muôn người đều chú ý, bên ngoài thân thể hắn có những ánh sáng thần thánh lưu chuyển, đến cả sợi tóc cũng phát sáng, khiến cho người khác phải thán phục.

Trong lúc mọi người bàn tán về Thạch Nghị thì cũng không thể nào tránh khỏi việc nhắc tới thiếu niên dám tới tranh đoạt thánh dược kia, cho nên càng phát hiện tên nhóc này không phải tầm thường như vậy, tiềm lực kinh người.

Không nghi ngờ chút nào, tên nhóc hung tàn kia lần này cũng được nổi danh, ở trong Bách Đoạn sơn dấy lên vô tận phong ba, sau khi những sự tích về nó được lan truyền rộng rãi thì khiến cả đám người chấn động mà chẳng thể làm gì được.

Nhóc Tỳ xoay người lại, rời khỏi khu vực của Võ Vương phủ, nhắm thẳng nơi xa mà đi, con đường của chính mình do mình chọn lấy, không cần nhiều ràng buộc như vậy.

Không cần những linh dược và sự che chở của Võ Vương phủ thì nó vẫn có thể phát triển đến mức này, nó tin chắc bản thân mình mạnh mẽ nhất, thu lại tất cả tâm tư nó nhanh chóng cất bước rời đi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 174: Vô Đề

Nhóc Tỳ cũng không có tiến vào Đoạn Không thành mà biến mất ở nơi cuối chân trời, nó rời đi một mình, muốn rời khỏi mảnh đất đầy ồn ào này.

Đối với nó chỗ đó rất nguy hiểm, nếu một vài bộ tộc mạnh mẽ nhận ra nó nhất định sẽ tiêu diệt, khi đó không có tộc nhân che chở thì nó khó tránh khỏi cái chết.

Một con giun đất dài bò ngang qua, dài phải đến trăm mét, không ngừng phun ra nuốt và bùn nhão, nhìn Nhóc Tỳ ngồi ngay ngắn trong vùng đầm lầy với vẻ kỳ quái, nó cũng không chủ động công kích bởi vì nó cảm thấy nguy hiểm.

"Đi đâu bây giờ?" Nhóc Tỳ ngồi trên một tảng đá sạch sẽ gãi gãi đầu, trước đó không lâu còn vui vẻ cười đùa mà hiện tại buồn rầu lo âu, quả đúng là trẻ con.

"Ta chiếm được nhiều bảo bối như thế, một mình xông thẳng vào trong Đại Hoang, tìm một chỗ yên tĩnh để khổ tu thế là đủ rồi, cơ bản không cần chạy lung tung khắp nơi làm gì,"

Nó mở túi Càn Khôn ra rồi đắc ý, ôm tên Nhị Ngốc Tử đang nhai ngấu nghiến gốc linh dược trộm của mình đè mạnh xuống dưới mông ngồi lên, rồi bắt đầu kiểm kê chiến lợi phẩm.

Bảo cụ, linh dược, rượu Hầu Nhi, cây đào tiên, Thái Nhất Chân Thủy, quả thật là kinh người, bất cứ thứ nào truyền ra ngoài đều sẽ tạo nên những trận náo động cực lớn, ngoài ra còn có huyết nhục di chủng được xếp thành một đống núi nhỏ, rồi thêm bảo dược huyết nhục của Chư Kiền - sinh linh thuần huyết nữa.

"Thật là nhiều mà!" Nó cười khoái trá, không dựa dẫm vào người khác mà chỉ dựa vào chính bản thân lại đạt được nhiều linh vật như vậy, đủ cho nó tu hành.

Thế nhưng những thứ này không thể dùng hết được, nó muốn dành một ít cho những tộc nhân, những đứa nhỏ trong Thạch thôn, bởi vì nơi đó đã mang lại sự ấm áp và vui sướng cho nó, nơi đó đều là những người thân thiết nhất của nó.

"Thả ta ra!" Nhị Ngốc Tử kêu gào, vừa rồi bị Nhóc Tỳ ngồi lên người thiếu chút nữa đã tắt thở. Vất vả lắm mới hít thở được, sức lực của tên nhóc hung tàn này lớn thật.

"Ai cho ngươi ăn vụng hả, rất may là không ăn phải quả đào bạc, nếu không ta sẽ hầm chín ngươi, nấu ngươi thành một nồi bảo dược." Tên nhóc hung tàn uy hiếp và cảnh cáo.

"A, tình cảnh của ngươi có chút không ổn, ngươi sắp chết rồi." Quái điểu không lông mở miệng, giọng nói có vẻ trầm tư.

Nhóc Tỳ vỗ vỗ bờ mông đứng dậy, nói: "Được rồi, đừng đánh trống lãng nữa, chúng ta lên đường thôi, tìm một cái động nào đó tu luyện, rồi ngươi truyền cho ta một vài bảo thuật nào đó luôn."

"Dựa vào cái gì mà bắt ta dạy cho ngươi, ta nợ ngươi hay sao?" Nhị Ngốc Tử mặt trợn tròn.

"Ngươi dạy ta bảo thuật, sau này ta vang danh thiên hạ, xông vào Thái Cổ Thần Sơn, hàng phục bộ tộc của nữ hung thú kia. Sau đó ngươi sẽ không cần phải chạy trốn nữa." Nhóc Tỳ nói.

Quái điểu không lông im lặng. Làm sao thằng này lại tự tin như vậy, khẩu khí cũng thật lớn. Thế nhưng, nó liền nghĩ đến những chiến tích của tên nhóc hung tàn này, ngay cả Li Long cũng phải chạy trốn, cưỡi trên mình Chư Kiền để hàng phục, dũng mãnh khiến người khác không nói nên lời.

Ngẫm nghĩ lại, tiềm lực của đứa nhỏ này quả thật vô tận. Điều đáng lo nhất chính là, mới nhỏ mà đã dũng mãnh như vậy, không biết sẽ kéo dài được bao lâu? Phải biết rằng những hung thú và chim thần thuần huyết tiềm lực cực cao, trước sau gì cũng sẽ vang danh thiên hạ, thế nhưng Nhân tộc càng ngày càng đi xuống.

"Haizz, không nói những chuyện như thế, ta quan tâm mà làm gì, trời cao đố kỵ anh tài, ngươi thật sự muốn chết mà." Nhị Ngốc Tử thở dài.

"Cái tên này, vì sao lại nguyền rủa ta như thế hả." Nhóc Tỳ trừng nó.

"Không phải nguyền rủa, mà là ác quỷ nguyền rủa ngươi, ẩn bên trong thần quang nơi xương trán của ngươi là một tia hắc khí, sắp sửa phát tác rồi, với tu vi của ngươi bây giờ khó mà chống lại được, sống không được mấy ngày nữa đâu." Quái điểu không lông nói.

Nhóc Tỳ nghe thế thì rùng mình một phát, nó biết Nhị Ngốc Tử không nói dối, chính xác, lý do nó tiến vào Bách Đoạn sơn chính là đi tìm thanh kiếm cho một lão quỷ.

"Cuộc tìm kiếm của ta đã kết thúc, xem ra cần phải đi một chuyến trở về Bổ Thiên các rồi." Nhóc Tỳ đá văng một táng đá dưới chân.

Đương nhiên, bây giờ nó chưa muốn đi, bên trong Đoạn Không thành khá nguy hiểm, ở đó nhiều người qua lại, những người nhiều chuyện không phải là ít, như thế thì không ổn cho lắm.

"Cứ đợi thêm hai ngày nữa." Nó nhỏ giọng thì thầm.

Sau đó, nó phun ra nuốt vào hào quang, thu nạo thiên tinh, tu hành phù văn, lĩnh ngộ áo nghĩa vô thượng trong Nguyên Thủy Chân Giải, rơi vào trạng thái ngộ đạo.

Mặc dù thiên phú Nhóc Tỳ kinh người thế nhưng từ trước tới nay chưa bao giờ lãng phí thời gian, nó phải cố gắng ngày càng mạnh hơn, không có gia tộc để trông cậy, chỉ có thể dựa vào bản thân phấn đấu, vươn xa hơn nữa.

Sau khi mở ra được Động Thiên thứ chín, thân thể của nó càng mạnh mẽ hơn, chỉ cần nhẹ nhàng phất tay cũng có thể đào núi lấp biển, lực lớn vô cùng. Hơn nữa, trong các tòa Động Thiên còn có những ký hiệu màu vàng óng ánh, bồi dưỡng bảo thuật của nó, khiến cho trình độ phù văn của nó tăng nhanh như gió.

"Thật thoải mái!"

Ánh sáng bình minh hé lộ, Nhóc Tỳ đứng trên một tảng đá bên ngoài đầm lầy, phun ra nuốt vào tinh hoa của thái dương, nó cảm thấy việc tu hành không gian khổ như vậy, trái lại rất là dễ chịu.

"Nên đi rồi, đi tìm nguyên lão Đào Nguyên, lại vào Bổ Thiên các."

Nó tin rằng Đào Dã sẽ không rời đi, bởi vì những hành động của nó trong Bách Đoạn sơn đã truyền ra ngoài, Bổ Thiên các nhất định phải bảo vệ nó thật tốt, không cho phép bất cứ người nào có thể tranh đoạt hoặc hãm hại nó.

Đương nhiên, nếu Đào Dã biết việc Nhóc Tỳ với thiếu nữ áo tím vật lộn với nhau thì tin chắc rằng sẽ sợ hãi không thôi.

Trên thực tế, mấy tên hung thú thuần huyết như Chư Kiền, Li Long mặc dù đã giao chiến qua với Nhóc Tỳ thế nhưng vẫn chưa hề nói cho tộc nhân mình biết, cũng chưa từng lợi dụng sức mạnh của các trưởng bối để trả thù, bởi vì bọn họ đều có tự tôn và lòng kêu ngạo của riêng mình.

Hai ngày sau, Đoạn Không thành rất vắng vẻ, ngoại trừ lẻ tẻ một vài cường giả ra thì tất cả các sinh linh thiên tài của các tộc đều đã rời đi hết sạch.

Bọn họ chinh chiến trong Bách Đoạn sơn hơn một tháng trời, thời gian quá lâu khiến cho họ mệt mỏi, rất muốn rời đi ngay lập tức, quay về bộ tộc của mình nên đã nhanh chóng cùng các trưởng bối trở về.

"Ồ, đại thúc muốn mua kiếm sao?" Khi Nhóc Tỳ đi đến bên ngoài thì

quả nhiên vẫn còn thấy bóng dáng của mấy người Đào Dã, họ vẫn còn ở nơi đây.

Hai ngày qua, Đào Dã cầm chặt chí bảo Hồ Lô của Bổ Thiên các trong tay, đi khắp gần xa Đoạn Không thành để tìm kiếm tung tích của Nhóc Tỳ, ông ta rất sợ nó bị người khác bắt đi.

Hiện tại lại bị một thiếu niên kéo lại, rồi còn nói những lời như thế thì trong lòng chợt lóe lên một cái, sau đó hỏi: "Ta chỉ muốn thanh kiếm nguyền rủa, những thứ khác đều không muốn."

"Thành giao." Nhóc Tỳ cười híp mắt, mắt to chớp chớp.

"Cái tên tiểu tử này!" Đào Dã ngạc nhiên và vui mừng rồi gõ mạnh nó một cái, sau đó kéo nó thật nhanh vào trong lâm viên nơi mình ở.

"Đây là… Tiểu sư đệ!" Một thiếu nữ vui mừng, nàng rất mẫn cảm, từ cách cười híp mắt thì liền nhận ra thân phận của nó ngay.

"Sư đệ!" Mấy người khác cũng vây quanh.

Một trong ba vị sư huynh tiến vào Bách Đoạn sơn đã chết, hai vị sư tỷ khác thì đều còn sống, vị sư huynh kia chết đi khiến cho mọi người buồn rầu thế nhưng đây cũng là một kết quả tốt, có rất nhiều thiên tài của các gia tộc đều chết sạch không còn một ai.

"Đi, không nói nhiều nữa, chúng ta lập tức trở về Bổ Thiên các!" Đào Dã nói.

Ông ta nhanh chóng bày ra mấy miếng phù cốt đặc biệt, rồi còn lấy ra một tế đàn* nhỏ, niệm tụng thần chú bắt đầu hiến tế.

(*): Bàn thờ, đàn thờ.

"Vù" một tiếng, một thông đạo sáng rực xuất hiện ở hư không dẫn tới nơi phương xa. Đào Dã kéo bọn nó, nhanh chóng tiến vào rồi màng hào

quang lóe lên, bọn họ biến mất tại chỗ.

"Tiền bối, sao lại vội vàng thế, chẳng lẽ có người sẽ chặn giết chúng ta hay sao?" Một sư huynh hỏi.

"Mặc dù không ai để ý đến chúng ta thế nhưng nơi này lại có những mầm họa lớn, có rất nhiều người yêu thích bắt người về coi như hung thú rồi nuôi ở trong lồng." Đào Dã cười híp mắt.

Nhóc Tỳ lập tức trợn tròn mắt, nói: "Ta vẫn không bắt được con Chân Hống, Thao Thiết hay Nhai Tí gì hết, nếu có người dám ghi nhớ ta thì trấn áp hết bọn họ."

"Không cần, chỉ cần trở về Bổ Thiên các, ai cũng không dám đến làm càn, Tế Linh của chúng ta dù gì đi nữa cũng sống sót từ Thượng Cổ, ai dám đến trêu chọc chứ." Đào Dã thật cao hứng.

Bởi vì, ông ta nghe được tin đồn, tên nhóc hung tàn này đã đào Bất Lão Tuyền sâu đến ba tất đất, ngay cả một hạt cát cũng chẳng buông tha, thu lấy toàn bộ.

Ông ta cảm thấy Tế Linh của Bổ Thiên các mình có thể được cứu chữa rồi, còn có thể sống lâu hơn nữa, đủ để làm kinh sợ chư tộc, không một ai dám tới xúc phạm.

"Nó còn sống a, mấy trăm năm trước ta cảm thấy nó gần như sắp chết, thế nhưng bây giờ ta cảm ứng được nó vẫn còn tồn tại nơi thế gian, thật là khủng bố." Thanh âm lẩm bẩm từ trong túi Càn Khôn truyền ra bên ngoài.

"Là sinh vật gì thế?" Mọi người thất kinh.

Nhóc Tỳ mở túi Càn Khôn ra, ôm Nhị Ngốc Tử vào trong lòng, lại phát hiện nó đang cầm một cây linh dược mọc ra hai lá cây nhai nhấu nghiến, lúc này cười làm hòa.

"Xấu hổ quá." Hai vị sư tỷ nở nụ cười.

"Nhìn cái gì hả, ta không có mặc áo quần mà các ngươi cũng nhìn trộm à, không sợ đau mắt hột hay sao?"

Kết quả là bị mấy bàn tay nhéo hết chỗ này đến chỗ khác, kêu gào không thôi.

Hào quang lóe lên, thông đạo rực rỡ, ở cuối thông đạo đoàn người xải bước ra ngoài, xuất hiện trong một khu vườn cổ xưa là cấm địa của Bổ Thiên các nơi Tế Linh đang tu hành.

"Cuối cùng cũng đã trở về!" Đào Dã thở dài một hơi, trên đường rất may là không gặp bất kỳ biến cố gì.

Cao tầng của Bổ Thiên các bị kinh động, do nhận được tin tức tên nhóc hung tàn đã đoạt được và mang về toàn bộ đất cát của Bất Lão Tuyền nên một nhóm người đã xuất hiện từ trước.

Những người ở bên ngoài khi nhắc tới chuyện này đều dở khóc dở cười, đứa bé này không ngờ lại làm khổ nhiều người như vậy, lại biến dãy núi Bách Đoạn thành nơi thiên đường của riêng mình.

Nhóm người thấp thỏm mong chờ, bên trong có vài lão già mấy trăm tuổi, có những quý bà ung dung lộng lẫy, còn có những di chủng có hình dáng quái đản, tất cả đều là những nhân vật mạnh mẽ của Bổ Thiên các.

"Đừng có nhìn cháu như thế, cháu ngại lắm." Nhóc Tỳ chớp chớp con mắt.

Cả nhóm người không nói gì, dựa vào phong cách Nhân thần cộng phẫn của ngươi mà cũng biết ngại?

"Cháu trai, đã mang Bất Lão Tuyền trở về rồi sao?"

"Không có!" Nhóc Tỳ lắc đầu.

"Cho dù Thần tuyền có khô cạn đi nữa thì bùn cát chắc vẫn còn chứ?"

Một ông lão ánh mắt nóng rực như lửa.

Nhóc Tỳ gật gật đầu, nói: "Có, cháu nói được thì làm được, đều đã mang tất cả có trong vũng Thần tuyền về đây. Chư vị tiền bối cũng nên giữ lời, có thể cho cháu vào trong Tàng Kinh các ở một năm nửa năm không?"

Hình như không có nói qua là sẽ ở lại trong đó thời gian dài như vậy chứ? Mấy lão già hai mắt nhìn nhau, thế nhưng công lao của đứa nhỏ này quả thật rất lớn.

"Có thể, cháu ở trong đó mười năm rồi đi ra cũng chẳng sao cả!" Đúng lúc này, một ông lão cả người phát sáng xuất hiện, không thấy rõ hình dạng ra sao, cả người thần thánh an lành.

"Các chủ!" Tất cả mọi người đều giật mình.

Các chủ nhiều năm qua chưa từng xuất hiện, vẫn một mực bế quan vậy mà bây giờ lại đi ra, hơn nữa còn công nhận công lao to lớn của Nhóc Tỳ, để cho nó tùy tiện ra vào Tàng Kinh các, tùy ý quan sát các loại kinh thư.

"Thật sao?" Nhóc Tỳ hiện tại ngây ngẩn cả người, lộ vẻ giật mình, nó không ngờ vị Các chủ mà mình chưa từng gặp bao giờ này lại rộng lượng như vậy.

Các chủ đi tới, giống y hệt một vị thần linh, được hào quang bao phủ, thánh khiết vô cùng, thế nhưng khí tức mạnh mẽ đó lại không hề chèn ép người khác, mà khiến cho họ có cảm giác vô cùng an lành yên tĩnh.

Ông ta sờ sờ đầu Nhóc Tỳ, than thở: "Cố gắng học một vài thứ, tương lai không xa Hoang vực sẽ đại loạn đấy."

Khu vực này, Đại Hoang vô tận, quần sơn vô cùng, những cánh rừng rậm nguyên thủy bao quanh các tộc, mấy cổ quốc cũng tô điểm thêm cho Đại Hoang bao la này.

Vì vậy, một vực này cũng được gọi là Hoang vực*.

(*): Khu vực hoang vu

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 175: Vô Đề

"Cháu về nghỉ ngơi trước đi, chúng ta cần chuẩn bị vài thứ, phải đảm bảo không có sơ hở nào giúp Tế Linh thức tỉnh." Vị Các chủ của Bổ Thiên các lên tiếng, lời nói rất ôn hòa, thân thể phát sáng làm cho khu đất cổ xưa này rực rỡ ngời ngời.

Tế Linh héo úa, toàn thân khô vàng, sống từ thời Thượng Cổ đến nay, thời gian quả thật rất dài, gần đây có dấu hiệu thiếu hụt sức sống, nếu cứ tiếp tục như vậy thì chắc hẳn chỉ vài năm nữa sẽ tọa hóa*.

(*): Trong đạo Phật chỉ những vị Hòa thượng chết đi khi ngồi xếp bằng.

Nhiều năm qua, Bổ Thiên các đã nghĩ hết các biện pháp nhằm duy trì tính mạng nó, giúp cho nó có thể sống lâu hơn thế nhưng hiệu quả không mấy khả quan. Thế nhưng bọn họ cũng đã thu hoạch được một vài linh vật quý báu rồi kết hợp với những bùn cát của Bất Lão Thần Tuyền, như thế sẽ phát huy ra tác dụng lớn nhất.

Chuyện này cần phải rất tỉ mỉ, thậm chí cần phải luyện hóa một vài tro tàn của thần vật còn sót lại từ thời Thượng Cổ trộn vào trong bùn cát màu vàng thì mới đảm bảo thành công được.

Nhóc Tỳ như một làn khói nhanh chóng lặn mất tăm, sau khi trở lại đạt được kết quả như vậy, nó rất hài lòng, đầu tiên nghỉ ngơi cho thoải mái tinh thần rồi sau đó sẽ tiến vào Tàng Kinh các.

Mảnh Tịnh Thổ Thượng Cổ này linh khí dư thừa hơn xa ngoại giới, thế nhưng vẫn không thể nào so sánh được với Bách Đoạn sơn, linh khí bên trong tiểu thế giới Thượng Cổ đều hóa thành chất lỏng chảy xuôi trên mặt đất, thế gian hiếm thấy.

Nhóc Tỳ chạy vào trong một vùng núi đá, dưới chân núi rừng trúc liên miên không dứt, nơi đây chính là chỗ ở của những đệ tử mới nhập môn, có hàng loạt phòng ốc bằng trúc.

Nó cũng không hề phát hiện ra Bóng Lông, trước khi rời khỏi Bổ Thiên các nó để Bóng Lông ở nơi đây, chuyện này khiến nó rất lo lắng, bởi vì tên này rất tham ăn, cái gì cũng ăn được hết!

"Hả, không phải là sư đệ sao, đệ đã trở về rồi à." Không ít người chào hỏi nó, trước khi rời đi nó đã từng đánh bại rất nhiều thiên tài, gây nên chấn động cho các đệ tử mới nhập môn.

Đương nhiên, cũng có một số người nhanh chân chạy đi thật xa không dám tới gần, bởi vì họ đều biết rằng tên này trúng phải tà rồi. Bị thần quái Thượng Cổ phụ thể, khi màn đêm buông xuống sẽ bị ma quỷ theo sát bên mình.

Nhưng dù sao đi nữa cũng là người tu hành, hơn nữa cũng không sợ hãi, liên tiếp tiến tới chào hỏi. Đồng thời cũng rất tò mò về con chim lớn trọc lốc không có lông bên cạnh nó.

Hiện tại, những đệ tử bình thường đều không biết được thân phận của nó, càng không biết được mấy ngày qua nó đã đi đâu, làm cái gì. Chỉ có một số ít đệ tử trong Thiên Tài doanh và một vài nguyên lão mới lờ mờ biết được, tên nhóc con hung tàn này nghịch thiên đến cỡ nào!

Hiển nhiên, giấy không gói được lửa, chỉ sợ giấu không được bao lâu tin tức này sẽ bị tiết lộ ra ngoài.

"Các huynh có từng thấy qua một con khỉ không, thân hình nó mập mạp, căng tròn, chỉ to như nấm đấm thế này thôi." Nhóc Tỳ dò hỏi.

"Đệ nói cái tên đang gieo tai họa kia đấy hả, đương nhiên là biết rồi! Đúng rồi, sư đệ, ta nhớ là do chính đệ nuôi dưỡng thì phải. Nó thường xuyên ra vào nhà của đệ, đệ không biết chứ nó gây ra họa lớn rồi đó."

"Đúng rồi, con khỉ con kia thật lợi hại. Gặm hết một mảnh Linh Điền, còn ăn sạch một ít thuốc quý trên Linh Sơn, nếu không phải do nó ăn no, ngả đầu ngủ dưới gốc một cây Linh Dược. Đoán chừng còn không ai bắt được nó đây."

Một nhóm thiếu niên nam nữ tầm mười mấy tuổi, vừa thán phục vừa kể lại những chuyện mấy ngày qua.

Nhóc Tỳ vò đầu, dự cảm không hay đã trở thành hiện thực. Bóng Lông đã gây tai họa cho vườn thuốc của Bổ Thiên các cuối cùng bị một vị lão tổ bắt được.

"Sớm biết thì đã dẫn nó tiến vào Bách Đoạn sơn rồi." Nó lẩm bẩm.

Lúc trước, nó cảm thấy trong tiểu thế giới Thượng Cổ có quá nhiều nguy hiểm, Bóng Lông hay gây rắc rối như vậy, nếu mang bên cạnh ắt sẽ có ngày bị đuổi giết cho nên mới để nó lại Bổ Thiên các, bây giờ nhìn lại thật là tính sai.

Một nhóm người vây xung quanh, tất cả đều là đệ tử mới nhập môn, Nhóc Tỳ rất hòa đồng, sau khi nhập môn dễ dàng hòa mình cùng mọi người cười nói vui vẻ, vì thế không ít người nghe tin liền đến chào hỏi nó.

Sau đó không lâu, Nhóc Tỳ xuất hiện trước Thiên Tài doanh, lập tức dẫn tới những ánh mắt khác thường, có mấy người loáng thoáng nghe được về lai lịch của nó, nhưng không dám chắc mà thôi.

"Tiểu sư đệ, nghe nói đệ ra ngoài làm một việc lớn nào đó, khuấy động lên vô biên phong vân, thiên tài các tộc đều không phải là đối thủ của đệ?" Một thiếu nữ áo xanh cười hì hì đi tới, nước da trắng nõn, dáng đi thướt tha, trên mặt lộ vẻ tươi cười, ánh mắt lưu chuyển.

Đây chính là Ngạn Tâm thiếu nữ thanh xuân xinh đẹp, mười bốn mười lăm tuổi, nàng đã từng đánh nhau với Nhóc Tỳ, mặc dù bị bại thế nhưng chưa kết thành thù oán.

"Muội tử xinh đẹp nói gì thế, huynh không hiểu à nha?" Nhóc Tỳ giả ngu, đối mặt với vị sư tỷ còn cao hơn cả mình này, nó vẫn giống như trước kia làm ra một động tác rất khoa trương đó là lau nước miếng.

"Đệ thật sự là nhóc siêu quậy trong Hư Thần giới, lần này còn tiến vào Bách Đoạn sơn nữa?" Lại có một thiếu nữ đi tới, trên người mặc một chiếc váy ngắn bằng da thú, làn da màu lúa mì, có một vẻ đẹp đầy hoang dã, giống y như báo săn, thân hình thon gọn lồi lõm, ánh mắt có vẻ ngang ngược.

"Phiêu Tuyết muội muội, đã lâu không gặp, càng ngày càng xinh đẹp nhen." Nhóc Tỳ nuốt một ngụm nước miếng, cố ý đổi chủ đề, nó không muốn nói về vấn đề này.

Mọi người vây quanh, đều nở nụ cười kỳ quái, tên nhóc rách rưới chưa tới mười tuổi này còn thấp hơn những thiếu nữ thanh xuân này cả một cái đầu mà cứ giả bộ dáng của Trư ca không chút đỏ mặt.

Những người này cũng không có địch ý, tất cả đều đánh nhau rồi sinh ra giao tình, lúc trước toàn bộ đều bị Nhóc Tỳ hạ gục, thua một đống dược tán và cốt thư.

Bọn họ đều dò hỏi, đều muốn biết những chuyện tình ở Bách Đoạn sơn có đúng hay là không.

"Vũ Hào huynh, đã lâu không gặp, thật là nhớ huynh đấy." Nhóc Tỳ cười vui vẻ, nói: "Bị thương đã lành chưa vậy, khi nào chúng ta cùng nhau luận bào nữa nhen."

Chu Vũ Hào vừa mới tháo băng lại thấy được tên nhóc con hung tàn này, sắc mặt chợt tím tái, nhanh chóng lùi về sau, hắn không muốn lại gãy xương nữa, hai lần trước quả thật đau đớn đến tận xương tủy.

"Tiểu ca ca!" Một đứa nhỏ dễ thương chạy tới, tràn ngập niềm vui sướng, chính là Thanh Phong giờ nó đã tiến vào Động Thiên cảnh. Thời gian qua, nó chăm chỉ hơn hẳn những người khác, không lãng phí chút thời gian

nào.

"Đi nào, chúng ta cùng đi tìm Bóng Lông." Nhóc Tỳ kéo nó chạy thật nhanh, không muốn những người kia tới đào bới những vấn đề đó nữa.

Một ngọn linh sơn, tia điện màu tím lập loè, nơi này như lôi hải, cả ngọn núi đều bị những tia điện lượn lờ xung quanh, ở trên ngọn núi có một tòa cung điện xa xưa, to lớn và thần thánh.

Chu Yếm lộ ra nguyên hình, cả người lông vàng lóe sáng bị mấy sợi xích thần quấn quanh chân tay treo trước cung điện, tia điện lấp lóe bao quanh nó, khiến nó không thể nào bỏ chạy được.

"Chít chít!" Sau khi nhìn thấy Nhóc Tỳ, nó lập tức rít gào, ý như là mau mau tới cứu nó.

"Con khỉ này không đơn giản!" Quái điểu không lông rùng mình một cái, nhìn quả cầu tròn màu vàng to bằng nắm tay cứ như đang đối mặt với một con quái vật khổng lồ đang ngủ say.

Mặc dù thân thể của quái điểu không lông đã xảy ra một vấn đề rất lớn, thế nhưng thứ linh giác mạnh mẽ đã có sẵn từ lúc sinh ra vẫn còn, cho nên mới có thể thấy được bản thân Nhóc Tỳ trúng phải một lại nguyền rủa nào đó.

"Tiền bối, xin hãy thả Bóng Lông ra!" Nhóc Tỳ cầu tình.

"Nó đã hủy đi vườn thuốc của ta, ăn vụng linh dược, tội trạng quá lớn!" Một ông lão cả người đều là tia điện, ngồi xếp bằng bên trong điện, không giận mà uy.

Đây chính là một vị lão tổ của Bổ Thiên các, tu luyện pháp tắc phù văn Lôi đạo, thực lực cao thâm khó dò. Vô cùng cường đại.

"Tiền bối, cho nó một cơ hội đi. Lại nói, tiểu ca ca dù gì cũng đã mang về Bất Lão Tuyễn, có thể cứu Tế Linh Thượng Cổ, xin hãy thả tự do cho

Bóng Lông." Thanh Phong cũng cầu xin tha thứ. Ánh mắt vô cùng thành khẩn.

"Ngươi chính là đứa bé kia." Trong cung điện, ông lão bỗng dưng biến ảo, xuất hiện ở dưới chân núi, toàn thân phát ra những tia chớp, trên đỉnh đầu xuất hiện một ký hiệu quái lạ đan xen tia điện, cực kỳ lóng lánh.

Ông ta nhìn Nhóc Tỳ, nói: "Ngươi có thể xem hiểu ký hiệu này không?"

Đây chính là áo nghĩa Lôi đạo hóa thành phù văn, ngưng kết hết thảy pháp tắc thành một ký hiệu, đây chính là tinh hoa mà cả đời ông ta tu luyện được, vô cùng phức tạp khó lường.

"Ký hiệu thật mạnh, biến phức tạp thành đơn giản, cô đọng vô tận phù văn Lôi đạo thành một tấm thần phù. Quả thật khiếp người và nghịch thiên, tiền bối công tham tạo hóa." Nhóc Tỳ thán phục.

Nó vô cùng bội phục, loại phù văn này có rất nhiều gợi ý cho nó, bởi vì nó đã học qua bảo thuật Toan Nghê, cũng có nghiên cứu phù pháp Thiểm Điện, lúc này nó có chút nhìn mê mẩn.

Thời gian rất lâu sau nó mới tỉnh lại, cảm thấy đạt được những lợi ích không nhỏ, mặc dù không hiểu hết toàn bộ thế nhưng cũng có thể nhìn thấy một mảnh thiên địa mới mẻ.

"Ngươi không sai, quả nhiên hung tàn không khác gì trong lời đồn." Ông lão gật đầu, ánh chớp trên người càng thêm hừng hực, không ngừng nổ vang.

Nhóc Tỳ lúng túng, nói: "Cháu rất hiền lành, không hung tàn chút nào cả."

"Ai mà tin được." Nhị Ngốc Tử nhỏ giọng bên tai.

"Ầm!"

Nhóc Tỳ đập bay nó, thuận tiện phóng ra một tia chớp, phát huy ra

những gì khi nãy vừa lĩnh hội được, ngay lập tức trên người Nhị Ngốc Tử bốc lên từng làn khói đen, nằm co giật một chỗ, tia điện lách cách vang lên không ngừng.

"Quả nhiên thiên phú kinh người." Ông lão khen ngợi.

Nhị Ngốc Tử xui xẻo, khói đen bốc lên toàn thân, miệng mũi phun đầy tia điện, liên tục nguyền rủa, nó trở thành tấm đá để thí nghiệm độ mạnh yếu của pháp thuật của Nhóc Tỳ.

"Sau khi ngươi tiến vào Tàng Kinh các, có thể lựa chọn một vài cốt thư về phù văn Lôi đạo, cứ từ từ tìm hiểu, nếu không hiểu chỗ nào thì có thể tìm tới ta." Vị lão tổ của Bổ Thiên các nói như vậy.

"Đa tạ tiền bối." Nhóc Tỳ vô cùng hài lòng, chân thành cảm tạ.

"Lôi thuật vốn là thần thông trấn giáo của Bổ Thiên các ta, truyền thừa đến bây giờ tinh túy gần như mất hết, không biết năm nào tháng nào mới có thể bù đắp được." Ông lão lắc đầu, ánh chớp lóe sáng rồi biến mất ngay dưới chân núi, khi xuất hiện thì đã ở bên trong cung điện cổ xưa kia rồi.

"Tiểu ca ca, đây chính là một vị lão tổ của Bổ Thiên các, ông ta muốn dạy ca thần thông Lôi đạo đấy, chắc chắn uy lực bảo thuật của ca sẽ nhanh chóng tăng một đoạn dài." Thanh Phong giật mình, nhỏ giọng chúc mừng tiểu ca ca của mình.

"Tiền bối, có thể hay không tha lỗi cho Bóng Lông?" Nhóc Tỳ hỏi.

"Keng" một tiếng, mấy sợi xích thần mở ra, Bóng Lông nhanh chóng biến thành một vệt ánh sáng vọt nhanh xuống dưới, vèo một tiếng rơi xuống trên bả vai của Nhóc Tỳ, sau đó trốn ở sau lưng nó, con mắt mở thật to, giơ cái móng vuốt nhỏ xíu màu vàng về phía đỉnh núi, nhe răng nhếch miệng.

"Trông chừng nó, tốt nhất đừng để người khác nhìn thấy bản thể của nó." Ông lão mở miệng, buông tha cho Chu Yếm màu vàng kia, rồi chăm chú nhắc nhở.

Hiển nhiên, ông ta cũng đã nhìn ra được lai lịch cực lớn của con khỉ màu vàng này, không thể dễ dàng bại lộ trong con mắt người đời được.

"Đi thôi Thanh Phong, ca mang các đệ đi ăn một món rất ngon." Nhóc Tỳ mang theo Bóng Long, còn có Thanh Phong chạy về nơi phương xa.

"Được, chúng ta đi chúc mừng, ngày mai tiểu ca ca có thể tiến vào Tàng Kinh các, đó chính là bảo địa đầy cốt thư được truyền thừa từ Thượng Cổ đến giờ, nhất định sẽ có rất nhiều bí pháp, nói không chừng có thể tìm được bảo thuật trấn phái đã thất truyền lâu nay." Thanh Phong cảm thấy rất cao hứng.

Khi bọn nó trở về nơi ở thì phát hiện một thiếu niên áo bạc đang nhăn mặt, đứng chờ ở trước căn phòng trong rừng trúc rất lâu rồi, sắc mặt lúc đỏ lúc trăng, nắm chặt nắm đấm.

Đây chính là Tiêu Thiên, sau khi hắn trở về tộc thì không nghỉ ngơi mà lập tức tiến tới nơi đây.

Hắn nghe được những chuyện tình trong Bách Đoạn sơn, càng hoài nghi hơn về tên nhóc hung tàn mà mĩnh đã kết thành 'Tri kỳ', sau đó tỉ mỉ tìm hiểu thì biết được sự thật, làm hắn thiếu chút nữa đã phun một ngụm máu tươi.

Cũng chính vì lý do đó nên hắn không chút chậm chạp, nhanh chóng trở lại Bổ Thiên các để tìm hiểu ngọn ngành.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 176: Kết Giao

Thanh Phong đương nhiên biết hắn, thiếu niên áo bạc từng là đệ nhất thiên tài, tiếng tăm rất lớn, rất nhiều sư huynh sư tỷ đều thán phục, thế nhưng cũng không hiểu lý do vì sao lại chạy tới nơi này.

"Tài cao chót vót, đệ nhất kỳ tài, từng sống ở Thiên Tài doanh chúng ta thời gian rất dài, vô cùng dũng mãnh, tiềm lực kinh người."

Tiêu Thiên nghe thấy thế thì khóe miệng giật giật, hắn chán ngấy lời khen ngợi như vậy. Hắn từng trúng tuyển vào Thiên Tài doanh, sau đó lại nhanh chóng được một lão quái vật chọn trúng, nên đương nhiên đã từng gặp Thanh Phong.

Nhóc Tỳ cũng nhếch miệng cười, vậy là hết chuyện để nói, không ngờ lại chạm mặt nhanh như vậy thế nhưng nó không sợ, vàng thật không sợ lửa, nói: "Huynh đài ngăn cản không biết có gì chỉ giáo?"

Tiêu Thiên tối sầm mặt lại, hắn có lý do tin rằng người 'Tri kỷ' bên trong Bách Đoạn sơn hơn phân nửa chính là nó, và đã từng gõ lén mình không chỉ một lần!

Càng xem hắn càng cảm thấy tin tưởng, nghiến răng nghiến lợi, những sợi gân xanh nổi đầy trên trán, hắn hận là không thể nhào thẳng tới quyết chiến một trận.

"Ngươi chính là nhóc siêu quậy ở Hư Thần giới, đánh lén ta ở chiến trường thứ hai, cùng ta tìm Thái Nhất Chân Thủy ở Bách Đoạn sơn, đúng hay là không?" Hắn rất muốn nghe câu trả lời từ chính miệng đối phương nói ra.

"Thật đau lòng, không ngờ huynh lại căm ghét ta đến như vậy, uổng cho

ân tình ta đã dành cho huynh."

"Quả thật… là ngươi?!" Nghe câu trả lời của nó, thiếu niên áo bạc giậm chân, giống như bị người khác giẫm mạnh lên đuôi, sao mà chịu đựng nổi? Quả thật rất muốn hộc máu mà.

Hắn bị đánh lén như vậy, cố gắng nuốt trôi cơn tức giận vào bụng, kết quả lại đi kết giao 'Tri kỷ' với tên nhóc siêu quậy, chuyện này khiến cho hắn không thể chấp nhận được.

"Khinh người quá đáng, ta liều mạng với ngươi." Hắn kêu to một tiếng, cả ngươi tỏa ra ánh bạc. Giống như một con Bạch Long nhào tới, hắn vận dụng sức mạnh mạnh nhất thảo phạt.

Nhóc Tỳ không nói hai lời, lấy khối Đả Thần Thạch trên sợi tóc xuống rồi tung mạnh lên, vẽ ra một quỹ tích xiêu xiêu vẹo vẹo đánh trúng giữa trán của Tiêu Thiên, coong một tiếng.

"A… Đau chết mất!" Tiếng kêu thảm truyền tới, Ngoan Thạch lăn lộn dưới đất, không ngừng kêu gào.

Thanh Phong kinh ngạc, tảng đá mà cũng biết nói, còn có thể biết đau đớn?

Thiếu niên áo bạc ôm lấy cái trán, lảo đảo lùi về sau, quả thật rất đau. Hắn cũng rất muốn kêu to một tiếng thế nhưng lại bị khối Ngoan Thạch ở trên mặt đất kia làm cho bối rối, đến tột cùng là ai đau đây, sao nó lại réo loạn lên thế không biết?

"Đau quá!" Ngoan Thạch lăn lộn trên mặt đất, cực kỳ đau đớn.

Tiêu Thiên đờ người ra chốc lát, cuối cùng mới khôi phục lại tinh thần, sờ sờ lên cái trán thì lập tức nổi trận lôi đình, thật sự rất muốn lôi tám đời tổ tông nhà nó lên chửi. Một khối u nhanh chóng nhô lên!

"A… Ta liều mạng với ngươi!" Thiếu niên áo bạc vọt mạnh tới, phù văn

hừng hực, một con Bệ Ngạn màu bạc xuất hiện, vô cùng cuồng bạo.

"Thật sự là ta không muốn đánh huynh." Nhóc Tỳ lên tiếng thế nhưng động tác vẫn rất nhanh nhẹn, vụt qua đánh nát con Bệ Ngạn màu bạc kia, rồi sau đó thu hồi Đả Thần Thạch.

"Thế nhưng ta lại muốn đánh chết ngươi!" Thiếu niên áo bạc rất mạnh mẽ, được xưng là đệ nhất thiên tài trong Bổ Thiên các, động thủ ở nơi đây liền gây nên cảnh náo động, một đám thiếu niên nam nữ chạy tới, vây xung quanh khu rừng trúc xem cuộc chiến.

"Giết!"

Tiêu Thiên gầm lên, cả người đều là ký hiệu màu bạc rồi biến thành một đám lông chim trắng noãn phóng thẳng lên trời, giống như mọc ra cánh chim từ trên trời đánh xuống, hào quang bảo thuật rực rỡ, giống như mưa ánh sáng từ từ hạ huống.

Nhóc Tỳ lại tiếp tục ném Đả Thần Thạch ra, vẫn là chỗ cũ, vẫn là sức lực như hồi này, bịch một tiếng, Thiêu Thiên lại ôm cái trán kêu gào.

Trong truyền thuyết Đả Thần Thạch chỉ chỗ nào thì đánh chỗ đó, vô cùng chuẩn xác, cơ bản không thể nào né tránh được, chứ không thì đời nào được gọi là chí bảo.

"Gào… Xong chưa vậy, tại sao lại đánh ta thế, đau chết mất!"

Ngoan Thạch lăn lộn trên mặt đất, cả đám người bên ngoài thì thè lưỡi, còn Tiêu Thiên thì bị kích trúng ngồi chồm hỗm trên mặt đất thở dốc, nước mắt gần như sắp chảy ra.

Điều đáng ghét nhất chính là rõ ràng tảng đá kia chẳng hề hấn gì nhưng mà vẫn kêu gào không thôi, khiến cho hắn không tiện kêu đau.

"Ta… liều mạng…" Trên trán của thiếu niên áo bạc xuất hiện khối u như chiếc sừng, càng ngày càng to hơn.

Hai chữ 'Với ngươi' chưa nói nên lời thì ngay lập tức bị Nhóc Tỳ chặn lại, nói: "Huynh nên cảm tạ ta mới đúng, vì sao lại muốn liều mạng thế hả?"

"Ngươi tội ác tày trời, tại sao phải cảm tạ ngươi?" Thiếu niên áo bạc nhe răng nhếch miệng, mặc dù đang rất tức giận thế nhưng phải cố gắng khống chế cảm xúc trên khuôn mặt nếu không sẽ ảnh hưởng đến khối u trên trán.

Nhóc Tỳ mở miệng: "Huynh suy nghĩ lại đi, lúc trước nếu không phải nện huynh hai búa thì bây giờ còn mạng mà đứng đây nữa không? Nếu là người khác thì có trả lại Bổ Thiên thạch cho huynh không? Nếu là người khác, ở bên trong Bách Đoạn sơn có sống một cách hòa bình và chia Thái Nhất Chân Thủy cho huynh không? Nếu không thì đã đánh giết từ lâu rồi."

Tiêu Thiên ngay lập tức nhụt chí, sao hắn lại không biết được, nếu đổi lại là người khác sau khi áp chế được mình thì đời nào giữ lại mạng sống cho mình, trong lòng hắn rất mâu thuẫn.

"Nói tóm lại, ta đối với huynh có ân tình rất lớn, thậm chí có thể nói, huynh thiếu ta hai cái mạng." Nhóc Tỳ cười híp mắt.

Ban đầu, thiếu niên áo bạc còn nhụt chí, thế nhưng khi nghe xong lại cắn răng, nói: "Trên đời này kẻ ác biết bao nhiêu người, phải chăng khi thấy một tên đại ác không giết mình thì ta phải ghi nhớ, cảm tạ hắn đã tha chết cho ta?"

"Tiểu ca ca là người tốt, xưa nay chưa bao giờ bắt nạt người khác!" Thanh Phong không cam lòng.

Tiêu Thiên nhìn chằm chằm Thanh Phong, ánh mắt sáng ngời, hắn đã bị đánh bại, nếu tên nhóc siêu quậy này là người tốt, không bắt nạt người khác thì trên đời này sẽ không có tên đại ác nào rồi.

"Vẫn là Thanh Phong hiểu ra ca nhất!" Tên nhóc đáng hận này bày ra bộ dạng vênh váo, như cảm thấy mình quả là một người tốt.

"Cuộc trò chuyện kết thúc, chẳng có gì hay ho cả." Nhị Ngốc Tử mở

miệng, mời mọi người xung quanh rời đi.

Mà lúc này, ánh dương đã xuống chân núi, ánh nắng chiều nhuộm đỏ cả chân trời, mọi người sợ tên ác quỷ trên người của Nhóc Tỳ xuất hiện nên nhanh chóng giải tán.

"Đi hết rồi, ta mời huynh uống rượu, chính là rượu Hầu Nhi chính tông giá trị không sao lường được, chính là rượu thần hiếm thấy trên đời." Nhóc Tỳ vỗ vỗ bả vai hắn.

Tiêu Thiên không cam lòng, bị người ta nện đến mấy lần, trong lòng không sao gạt bỏ được cơn giận, nói: "Có thể hay không chiến đấu một cách nghiêm túc với ta một lần, không dùng tảng đá này nữa, nếu không thì ta không phục!"

"Được, thỏa mãn nguyện vọng cho huynh vậy, để huynh nhìn thấy cái gì gọi là đệ nhất cường giả quang minh chính đại, thần võ ngút trời!" Nhóc Tỳ bễ nghễ, vẫy tay về phía hắn.

Thanh Phong đi ở sau đỏ cả mặt, vì sao có những lúc tiểu ca ca thật sự là rất muốn ăn đòn?

"Vù!"

Không trung run rẩy. Thiếu niên áo bạc vọt tới, phù văn đan dệt cả người, vận dụng sức mạnh mạnh nhất của bản thân giao chiến với nó, phải trấn áp cho bằng được Nhóc Tỳ rồi đánh cho nhừ tử mới thôi.

Đáng tiếc, nguyện vọng đó rất khó thành hiện thực, không nói đến thân thể mạnh mẽ của Nhóc Tỳ, chỉ riêng về cảnh giới cũng đã vượt qua hắn rồi. Mở ra Động Thiên thứ chín, đối với Nhân tộc mà nói, chính là xưa nay hiếm có!"

"Ầm", "Ầm"…

Thiếu niên áo bạc bị Nhóc Tỳ gõ mạnh choáng váng cả đầu óc, chinh

chiến đầy gian khổ, dùng hết toàn lực thế mà vẫn không thể đấu lại được, hiện tại không chỉ tài cao chót vót (*) mà ngay cả lỗ tai, quai hàm cùng con mắt cũng đều cao chót vót rồi, vành tai đỏ lử đôi môi sưng vù. Hơn nữa đôi mắt bầm đen như mắt gấu trúc, đầu đầy khối u.

(*) tài cao chót vót = đầu giác tranh vanh = sừng cao chót vót

Cuối cùng, hắn cũng phải phục, không phục không được, nếu cứ tiếp tục đánh nữa thì hắn sẽ từ thần linh biến thành oán linh mất, chỉ thêm vài cái nữa thì chắc chẳng còn là hình người nữa.

"Đi thôi, đi uống rượu." Mặt trời xuống núi, một cơn gió thổi qua khiến cả rừng trúc đung đưa xào xạc.

Bọn nó tìm một khu đất trống không có cây trúc ngồi xuống, lấy ra một cái đỉnh đồng bắt đầu hầm miếng thịt Đại Bằng màu vàng, còn đốt thêm mấy đống lửa để nướng những di chủng Thái Cổ khác.

"Tất cả đều là di chủng?!" Thanh Phong trợn mắt thật to, quả thật không thể nào tin được.

Sau đó, mấy miếng thịt nướng vàng ươm thơm phức, miếng thịt Đại Bằng trong nồi cũng đã phát sáng, trở thành bảo dược, mùi thơm lan tỏa, tung bay trong khu rừng trúc.

"Thanh Phong, ăn nhiều một chút, thân thể đệ quá yếu, mặc dù trình độ phù văn cũng tạm thế nhưng thân thể lại không đủ mạnh." Nhóc Tỳ đưa cho hắn miếng thịt Đại Bằng nướng.

"Ăn ngon thật." Thanh Phong trái một miếng thịt Đại Bằng, phải một miếng thịt Hổ, miệng dính đầy dầu mỡ. Thời gian không lâu sau, thân thể của nó giống như có một ngọn lửa bùng lên, hào quang tỏa sáng.

"Ôi trời, tự dưng đệ cảm thấy mình muốn bay lên vậy á." Thanh Phong sợ hãi đến nổi không dám ăn nữa, các loại phù văn trong cơ thể thức tỉnh, tinh khí dâng trào cuồn cuộn.

"Vậy thì ăn ít lại chút, cứ để dành rồi mang về, mỗi ngày ăn một ít, dược tính của những bảo dược huyết nhục này rất mạnh, nếu ăn quá nhiều e bản thân chịu không nổi." Nhóc Tỳ nở nụ cười, có biểu hiện như vậy chứng tỏ Thanh Phong muốn đột phá rồi.

Vốn thiếu niên áo bạc vẫn đang hờn dỗi, nhưng khi nhìn thấy nhiều bảo dược huyết nhục của các di chủng như vậy thì không dời mắt ra được.

"Ăn cùng đi." Nhóc Tỳ cười nói.

"Vẫn nên khách sáo một tí, ta cảm thấy không đủ ăn." Nhị Ngốc Tử mở miệng, sức ăn của tên này rất mạnh, thế nhưng cũng không đáng gì, người ăn nhiều nhất chính là Bóng Lông màu vàng to bằng nắm tay kia, đưa cho bao nhiêu thì ăn hết bấy nhiêu, nhanh gọn dứt khoát, cái bụng của nó như động không đáy vậy.

Cuối cùng, Tiêu Thiên cũng không chống cự được sự mê hoặc, gia nhập vào cuộc vui.

Đột nhiên, Bóng Lông ngừng ăn, mấp máy chiếc mũi nhỏ, sau đó nhẹ nhàng tới gần bên Nhóc Tỳ, muốn đoạt lấy ly rượu óng ánh trong suốt, dưới ánh trăng càng thêm lộng lẫy, thơm ngát nức mũi.

"Đừng thế, đều có cả!"

"Rượu Hầu Nhi trong truyền thuyết!" Tiêu Thiên chấn động, không cách nào dời mắt khỏi được, hắn xua tan mọi cơn phẫn uất trong lòng, con mắt trừng trừng.

Uống rượu thần ngồi ngắm trăng, ngào ngạt hương thơm, ánh sáng lấp lóe, bọn họ cảm giác thân thể mình như bay lên, giống như muốn mọc cánh phi thăng.

Tiêu Thiên vội vàng xếp bằng, hắn cảm thấy mình dường như muốn đột phá, thế nhưng lại mạnh mẽ ép xuống bởi vì hắn vẫn chưa có sự chuẩn bị nào hết.

Về phần Thanh Phong, trong cơ thể vang lên những tiếng ầm ầm, trình độ phù văn của nó cực cao, từ lâu đã lĩnh ngộ đầy đủ, khiếm khuyết nhất chính là các loại thần hi. Vào thời khắc này nó đột phá, mở ra Động Thiên thứ hai, cả người lấp lánh phù văn.

Về phần Nhị Ngốc Tử, miệng như mê sảng, không ngừng xì xào, thế nhưng toàn bộ đều là tiếng chim không một ai nghe hiểu cả.

Bóng Lông màu vàng thì lại xiêu xiêu vẹo vẹo, bắt đầu luyện Hầu quyền quanh đống lửa, thiếu chút nữa đã ngã nhào vào trong đống lửa luôn.

Cuối cùng, cả đám đều say bí tỉ, ngã trái ngã phải, kể cả Nhị Ngốc Tử cũng ngủ thiếp đi, dòng nước miếng nhiễu xuống dưới.

Chỉ còn lại Đả Thần Thạch tỉnh táo, thế nhưng hết sức đau khổ, bởi vì Bóng Lông no say ôm chặt lấy nó nói mê, thỉnh thoảng còn nghiến răng, thật sự là tra tấn người khác, khiến nó đau khổ không thôi!.

Sau nửa đêm, Nhóc Tỳ tỉnh lại, đống lửa vẫn đang bốc cháy thế nhưng nó lại cảm thấy thân thể hơi lạnh, một luồng gió lạnh thổi tới nó nhanh chóng vươn mình ngồi dậy.

Cách đó không xa, có một ông lão tóc tai bù xù, trên đầu có cắm một thanh kiếm gãy, ánh mắt vô cùng phức tạp.

"Thượng Cổ a, ngươi chôn vùi quá nhiều, thời gian lại như nước một đi không trở lại!" Trong giọng nói mang theo vẻ thương cảm, cực kỳ thê lương.

Nhóc Tỳ phát hiện nơi trán mình xuất hiện một luồng khí đen, chậm rãi tiêu tan, nó biết nguyền rủa đã được giải trừ, hoàn toàn biến mất.

"Tiền bối, cháu đã tìm thấy thanh kiếm gãy, có bảo thuật cái thế nào không vậy, cứ chọn đại rồi dạy cho cháu một hai loại cũng được." Từ trước đến nay mặt Nhóc Tỳ đều rất dày, huống chi nó đã hoàn thành một việc vô cùng khó khăn.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 177: Bị Đánh

Đêm khuya, ánh lửa hừng hực, ông lão có tóc màu đen, trên đỉnh đầu bị cắm một thanh kiếm cổ, quỷ mỵ nói không nên lời.

Đột nhiên, ông ta chuyển động nhấc bổng Nhóc Tỳ lên, sau đó vung mạnh bàn tay đập thẳng lên người nó, sức lực mạnh đến kinh người, cho dù mạnh như thân thể của Nhóc Tỳ cũng phải cảm thấy đau nhức, không chịu nổi.

Nó suýt chút nữa chửi ầm lên, có lòng tốt tìm về thanh kiếm gãy, không được khen ngợi mà còn bị nhấc bổng đánh cho một trận, chuyện này là sao?

Nhóc Tỳ ra sức dãy dụa, kết quả sức lực của Quỷ gia càng to lớn hơn, vượt xa nó, bàn tay vung mạnh giống như là cối xay vậy, bùm bùm đánh vào mông nó.

"Tiên sư mày!" Nó thật sự tức giận, sao lại xui xẻo như vậy chứ, lần đầu tiên trong đời bị người khác đánh, hơn nữa người đánh còn thiếu nợ nhân tình của nó nữa.

Nhóc Tỳ phẫn uất, cả người phát sáng, phù văn đan dệt biến thành một màn ánh sáng vàng óng, cả người nó phóng ra khí tức đầy mạnh mẽ, tay giãy chân đạp, sức lực một tay của nó có thể nâng mười mấy vạn cân, tứ chi vùng vẫy như thế tuyệt đối có thể làm cho cả một ngọn núi nhỏ sụp đổ.

Thế nhưng, ông lão vững như bàn thạch, vẫn nhấc bổng nó đứng trên mặt đất, hai chân không nhúc nhích, sức lực của ông ta càng ngày càng lớn ra sức đánh Nhóc Tỳ, khiến cho nó trợn tròn hai mắt, suýt chút nữa thì tắt thở do tức quá.

"Lão quỷ, ta liều mạng với ngươi!" Nó giơ nanh múa vuốt, bảo thuật

đồng loạt xuất hiện, thế nhưng bất kể là tia chớp màu vàng hay là trăng bạc khi đánh lên trên người đối phương thì chỉ vang lên nhưng thanh âm leng keng, tồi tệ nhất chính là ngay cả quần áo của lão qủy cũng không hề rách.

"Vèo" một tiếng, nó nắm lấy Đả Thần Thạch tràn đầy phù văn nện thẳng lên người ông lão, bắt đầu phản kích thế nhưng nó lại càng bị đánh mạnh hơn nữa.

"Ấy da!"

"Chắc chết mất!"

Lúc này Đả Thần Thạch và Nhóc Tỳ cùng nhau gào thét, không đánh nổi ông lão này, giống như đang đánh vào một ngọn tiên sơn vậy. Xương cốt cả người muốn nứt cả ra, chuyện này không thể nào tưởng tượng nổi.

"Có chuyện gì thế?" Thanh Phong tỉnh giấc, rất nhanh nó đã biết chuyện gì xảy ra, mặc dù không thấy được Quỷ gia thế nhưng cũng đã từng nghe truyền thuyết kỳ dị thời Thượng Cổ.

Thiếu niên áo bạc cũng tỉnh giấc, sau khi thấy cảnh tượng đấy thì đầu tiên là đờ người ra, rồi sau đó lại cười lớn. Hắn rất cao hứng, đúng là báo ứng mà.

Nhị Ngốc Tử cũng bị đánh thức, tương tự cười đến méo miệng, tự nói: "Tên nhóc nhà ngươi không phải rất hung tàn hay sao, quét ngang tất cả địch thủ, hiện tại lại bị dọn đẹp, ha ha ha..."

Bóng Lông cảnh giác, hào quang vàng óng lượn lờ khắp người, không nghĩa khí chút nào, nó không hề có ý định tiến lên để cứu viện mà vèo một tiếng, vọt thẳng ra xa, đứng một bên xem cuộc vui.

Nhìn thấy Nhóc Tỳ ăn phải quả đắng, bị đánh nhừ tử, ngoại trừ Thanh Phong đang sốt ruột ra thì thiếu niên áo bạc, Nhị Ngốc Tử đều rất hả hê, cảm thấy quả là một tiệc vui hiếm thấy trên đời.

Đây là lần đầu tiên Nhóc Tỳ bị thiệt thòi lớn như vậy. Bị đánh đến cả người đau nhức, xương gần như gãy lìa, tức giận quá nó lấy Kim Giao tiễn ra, kết quả lại bị một tầng ánh sáng cản lại không cách nào chém được ông lão.

"Vì sao ông lại đánh ta, vong ân phụ nghĩa, khinh người quá đáng mà." Nó vô cùng phẫn nộ, liên tục giãy dụa.

Rất lâu sau, dường như lão giã đã cảm thấy mệt thì mới buông tay, đặt nó xuống đất. Nếu như là người khác, ăn một đòn của ông lão thì tuyệt đối đã biến thành mưa máu rồi, nhóc siêu quậy mạnh mẽ, bị đánh một trận thế nhưng tinh lực vẫn dồi dào, nhảy dựng lên không ngừng nguyền rủa, nhanh chóng tạo một khoảng cách với ông lão, rồi lấy xuống tiểu tháp chuẩn bị quyết chiến với ổng!

"Lão già, ông không có lương tâm hả, ta có lòng tốt giúp ông mà ông lại làm vậy với ta!" Trong mắt nó phun ra lửa.

Không biết vì sao, càng thấy Nhóc Tỳ tức giận thì Tiêu Thiên và Nhị Ngốc Tử càng cảm thấy vui sướng, thật sự hả giận mà, tên nhóc đáng ghét này rốt cuộc cũng bị người khác hành hạ.

Nhóc Tỳ chớp chớp mắt, chăm chú so sánh chênh lệch giữa hai bên, cuối cùng rất ủ rủ, đây chính là một vị tồn tại từ thời Thượng Cổ, khủng bố đến mức không thể nào đoán được, cho dù dùng hết sức lực bình sinh thì cũng chẳng phải là đối thủ.

Nhìn thấy bộ dạng hả hê của thiếu niên áo bạc và Nhị Ngốc Tử, mặt mày nó tối sầm lại rồi ném mạnh Đả Thần Thạch tới.

"Bốp" một tiếng, Tiêu Thiên ôm đầu đau đớn, vốn những khối u to đùng trên trán vẫn còn sưng, hiện tại lại bị đập phát nữa thì những khối u này gần như rách toát ra.

Sau đó, Nhóc Tỳ vọt tới, đánh bay tên Nhị Ngốc Tử đang cười ha ha kia,

không đánh lại Quỷ gia thì đành phải phát tiết lên hai người này vậy.

"Vì sao lại đánh ta?"Cơn tức giận của Nhóc Tỳ khó mà tiêu tan, hai mắt trừng to, nhìn thẳng Quỷ gia, hao tổn hết tâm lực, liều lĩnh bỏ cả tính mạng để lấy lại thanh kiếm gãy, không cho một chỗ tốt nào mà còn bị đánh một trận, không tức mới lạ?!

Trên thực tế, từ khi xuất đạo tới nay, nó khiến cho rất nhiều người đau đầu, lần đầu tiên bị người khác tàn nhẫn đánh đập, thật sự không cam lòng.

Ánh mắt của ông lão có chút mờ mịt, nửa ngày sau mới hồi phục lại tinh thần, nói: "Là muốn tốt cho ngươi thôi."

"Ha ha..." Nhị Ngốc Tử nhịn không được, cười ha hả, đánh tên nhóc hung tàn này đến bầm dập thân thể rồi nói câu đó, chắc chắn sẽ chọc nó tức điên lên.

Tiêu Thiên không dám lớn lối như vậy, thế nhưng khóe miệng giật giật, vô cùng hài lòng, khi nào thì hắn mới có thực lực như vậy, đánh cho tên nhóc siêu quậy này một trận rồi lại phán tiếp một câu như thế.

Nhị Ngốc Tử kêu thảm thiết, miệng mồm méo mó, bởi vì lại bị Nhóc Tỳ đánh bay.

"Gần đây, việc tu hành của cháu quá nhanh, tăng nhanh như gió vậy, nên đã lưu lại một vài mầm họa, trước tiên phải rèn luyện bản thân cho tốt, xây dựng thật vững chắc rồi mới tiến bước được." Ông lão nói.

Vốn Nhóc Tỳ vẫn còn hờn giận, thế nhưng nghe được câu nói của ông lão thì trong lòng hơi động, đây cũng là một vận đề nó vẫn thường lo lắng, tiến vào Bách Đoạn sơn không lâu, lại mở mấy tòa tiểu Động Thiên, đây tuyệt đối là thần tốc!

Liễu Thần đã từng nhắc nhở nó, tu hành quá nhanh có thể sẽ xảy ra vấn đề lớn nào đó, lưu lại một ít mầm tai họa.

Mà khi ở trong vùng tiểu thế giới Thượng Cổ, linh khí quá nồng nặc, cộng thêm áo nghĩa phù văn của nó đã lĩnh ngộ đầy đủ, rồi nuốt thêm mấy thứ bảo dược kia thì không đột phá cũng khó.

Nó cũng chẳng thấy có gì dị thường cả, thế nhưng cũng cảm thấy việc tu hành của mình quá nhanh, chỉ ngắn ngủi hơn một tháng thời gian mà đã bỏ xa lộ trình của các thiên tài khác đến mấy năm.

Mặc dù vẫn bình thường thế nhưng đã lưu lại một vài tai họa. Hiện tại ông lão này nói ra cho nên nó cũng cảnh giác, hỏi vội: "Rất nghiêm trọng ạ?"

Ông lão dường như rất tỉnh táo, con ngươi sâu thẳm, đối với thiên tư của Nhóc Tỳ trong nội tâm của ổng rất thán phục, nói: "Cũng không sao, ngươi quá hung tàn, chỉ lưu lại một vài vấn đề nhỏ mà thôi, sau này mỗi ngày đến nơi Tế Linh mà đả tọa, chẳng mấy chốc sẽ chữa lành thôi."

"Cháu đã nói rồi, cháu là người mạnh nhất!" Nó lại nói lời tuyên ngôn đầy tự tin của mình.

Chờ nó tỉnh táo lại tự dưng cảm thấy mình bị đánh mà còn phải ngậm bồ hòn, nếu không có chuyện thì đời nào Quỷ gia lại đánh nó làm gì? Chuyện này lại khiến cho nó phẫn uất.

"Ông không thể nào ngang nhiên đánh cháu như thế được, phải bồi thường!"

"Đi Tàng Kinh các, cố gắng học cho tốt. Một ngày nào đó, núi sông vạn vật nơi đây sẽ không còn tồn tại nữa, hơn nữa thời gian cũng không xa đâu, giống như thời Thượng Cổ đã trôi qua." Ông lão thở dài, sau đó bùng phát màn hào quang chói mắt nhấn chìm cả khu rừng trúc, khiến cho người khác không tài nào mở mắt ra được.

Màn ánh sáng biến mất, tung tích của ông lão củng mất tăm, chỉ còn lại một thanh kiếm gãy cắm trên mặt đất, phát ra những tiếng leng keng.

"Thật là!" Nhóc Tỳ bất mãn, trơn tròn hai mắt, liếc nhìn bốn phương tám

hướng thế nhưng vẫn không tài nào cảm ứng được hơi thở của ông ta.

Bóng Lông từ đằng xa vọt tới, biến thành một vết ánh sáng nâng thanh kiếm gãy lên, ra sức cắn mạnh, kết quả 'Coong' một tiếng, nó lại ném thanh kiếm xuống đất.

Nhóc Tỳ nhặt thanh kiếm gãy lên, phát hiện lại có thêm một vết rỉ sét tróc ra, nơi đó trong suốt, giống như có một vết keo dán nào đó.

Thanh kiếm gãy này là do hai đoạn ghép lại với nhau, sử dụng một vật chất thần tính nào đó dính lại với nhau, hiện tại rỉ sét đã bóc ra không ít, lộ ra vết keo trong suốt này.

Vừa nãy Bóng Lông chính là muốn gặm thứ này.

Nhị Ngốc Tử cũng vọt mạnh lên, nhanh chóng tiến tới, nói: "Đưa ta nhìn một chút!"

Nhóc Tỳ đời nào nghe theo, đây chính là một đại sát khí, vạn nhất tên quái điểu không lông này cho nó một nhát kiếm, lúc đó hối hận không kịp.

"Thứ này chẳng lẽ là thần cao được nấu từ phượng uế lân giác*, nối liền hai đoạn lại với nhau? Không thể tin được, là thật sao?" Nhị Ngốc Tử trợn mắt, nhìn chằm chằm lớp keo trong suốt kia

(*): Mỏ chim phượng, sừng kỳ lân.

Nhóc Tỳ kinh ngạc, lẽ nào thanh kiếm này được nối lại bằng cao dùng mỏ chim thần Thái Cổ, sừng của thụy thú trộn lại rồi nấu thành? Không phải quá kinh người hay sao!

"Không đúng, cũng không hẳn là mỏ và sừng của thần linh Thái Cổ, ta cảm thấy thần tính hơi kém một tí." Nhị Ngốc Tử lắc đầu, nhìn tiểu tháp trên tóc Nhóc Tỳ, nói: "Đây là cái gì, đưa ta nhìn một chút."

"Không cho." Nhóc Tỳ từ chối.

"Tòa tiểu tháp này quá hoàn mỹ, tuy rằng long lanh như ngọc thế nhưng ta lại có cảm giác như là xương của Thiên Thần vậy." Nhị Ngốc Tử lên tiếng, rồi rất nhanh lắc đầu, nói: "Hàng nhái trên người ngươi quả thật rất nhiều."

Nhóc Tỳ vì muốn che giấu nên đánh cho nó một trận no đòn, không muốn nó nói lung tung gì nữa, lai lịch của tiểu tháp rất bì ẩn, Nhóc Tỳ cảm thấy còn đáng sợ hơn cả kiếm gãy nên không muốn người khác chú ý.

Thật không may cho Nhị Ngốc Tử, lần này lại bị ăn đòn.

Bình minh, một tia ánh sáng chiếu xuống, bọn nó mở mắt ra, vặn vặn cái eo một lát, Tiêu Thiên mặc dù bị đánh một trận, những khối u càng to lớn hơn thế nhưng những khúc mắc với Nhóc Tỳ đều đã được gỡ bỏ.

Lần này, hắn ăn thịt Đại Bằng, uống rượu Hầu Nhi, đạt được rất nhiều chỗ tốt, trời vừa sáng thì nhanh chóng rời đi, hắn phải tiếp tục củng cố tu vi của mình, chuẩn bị kỹ càng để đột phá cảnh giới cao hơn.

Nhóc Tỳ lấy toàn bộ thịt Đại Bằng bên trong đỉnh đồng cùng với những miếng thịt di chủng nướng gói lại đưa cho Thanh Phong mang về, những thứ này đều giúp cho con đường tu hành của nó, nhanh chóng mạnh mẽ hơn.

Nhưng Nhóc Tỳ cũng căn dặn, đừng nên quá nóng lòng, bởi vì chính mình thiếu chút nữa gặp phải sự cố nên không muốn nó dẫm lên vết xe đổ này nữa.

Mặt trời nhô lên, sương mù trong rừng trúc nhiễm lên đủ mọi màu sắc rực rỡ, vô cùng đẹp đẽ và thơ mộng, ánh bình minh ấm áp xua tan đi màn sương mù, chiếu lên thân thể mọi người.

Nhóc Tỳ nhanh chân hướng về chỗ cấm địa, đó là một khu linh sơn, hào quang đầy rẫy, điềm lành rực rỡ, còn có những thác nước chảy xuống, cảnh tượng rất đồ sộ và đẹp đẽ.

Tàng Kinh các được xây dựng ở bên trong khu cấm địa đầy thần bí và

đẹp đẽ này, không được sự cho phép thì bất cứ người nào cũng không thể tiến vào, đây chính là thánh địa chí cao của Bổ Thiên các.

Đi vào khu linh địa này cứ như lạc vào chốn tiên cảnh, Nhóc Tỳ phát hiện nơi đây thật sự rất bao la, linh sơn có đến mấy chục ngọn, trong ánh bình minh tỏa ra những ánh sáng lốt lành.

Một tòa kiến trúc rộng rãi và cổ lão đứng sừng sững trước mặt, nó như tỏa ra những khí tức cổ xưa, như trường tồn từ Thượng Cổ đến nay.

Năm đó, khi bắt đầu xây dựng nền móng đã chôn xuống rất nhiều bảo cốt, bày xuống Cổ Thần trận thì mới có thể tạo nên những kiến trúc to lớn như thế, vì vậy năm tháng trôi qua rất khó phá hủy được nó.

Bức tường được xây từ những viên đá tảng, hùng vĩ và to lớn, mái ngói lấp lánh những ánh sáng nhạt, tòa kiến trúc này như là Thần miếu, trong ánh bình minh như nhuộm lên những ánh hào quang thần thánh.

Đây chính là Tàng Kinh các, là nơi quan trọng nhất trong Tịnh Thổ Thượng Cổ này, Nhóc Tỳ đến rồi!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 178: Kim Tuyền Ba Văn Công

Nơi này thật sự rất giống Thần miếu, trong ánh bình minh càng thêm ý vị, mái ngói và những bức tường được phủ một tầng hào quang vàng nhạt.

Sau khi tới đây, mặt đối mặt, phảng phất như là cuộc hành hương, trong giây lát này khiến cho tinh thần người ta sung mãn, sinh ra một loại tâm tình thành kính và cảm giác vui sướng, gột rửa tâm hồn.

"Bảo thuật, ta đến rồi!" Nhóc Tỳ nói nhỏ, cặp mắt vô cùng sáng sủa.

Nhị Ngốc Tử cũng tới, nó ở đằng sau nhìn dáo dác chung quanh, y như là mấy tên ăn trộm lấm la lấm lét, chẳng phù hợp gì với tòa Thần miếu màu vàng này.

Kiến trúc cổ xưa rộng rãi, chung quanh trồng rất nhiều kỳ hoa dị thảo, còn có cả những linh thảo chân chính tỏa ra mùi thơm ngát, cũng có những cây cổ thụ cao chọc trời rất thần dị, tỏa ra những luồng ánh ban mai.

Ngoài ra, còn có một vài linh cầm và thụy thú qua lại, khiến cho nơi này trở nên an lành và yên tĩnh.

Một khu trọng địa như vậy tự nhiên sẽ có cường giả bảo vệ, ở trên tảng đá lớn có mấy người ngồi xếp bằng, không hề nhúc nhích, giống như đã hóa thành đá vậy, vừa tu hành vừa bảo vệ cổ địa.

Nhị Ngốc Tử bị cản lại, thậm chí Bóng Lông cũng không được bước thêm bước nào, chỉ có mình Nhóc Tỳ mới có thể hướng vào bên trong.

"Thật nhỏ mọn, bất quá chắc Bổ Thiên các cũng không còn lại cái gì, nhiều năm trôi qua, vài môn bảo thuật trấn giáo còn có thể lưu lại mấy phần tinh túy?" Nhị Ngốc Tử bất mãn.

Trên một tảng đá lớn, một ông lão chợt mở mắt lấp lánh hai luồng tia điện, nhìn về phía nó khiến cho nó trong lòng chấn động nên vội vàng ngậm miệng, không dám nói linh tinh gì nữa.

Về phần Bóng Lông lại rất lười biếng, nằm phơi nắng trên một tảng đá, bộ lông vàng óng được ánh ban mai chiếu sáng lấp lánh, bắt đầu ngon giấc. Trên thực tế, có đôi lúc nó cũng len lén mở đôi mắt nhìn về vườn thuốc vài lần, thế nhưng vẫn không dám vọng động, lần trước bị đặt trong biển sét nửa tháng trời khiến nó khá kiêng kị.

Nhóc Tỳ dọc theo thềm đá đi tới trước cửa lớn của Tàng Kinh các, lập tức bị một màn ánh sáng cản lại, nơi này có cấm chế cực kỳ mạnh mẽ, khó có thể dùng sức xông vào được.

Một ông lão có mái tóc rối bời, như đang ngái ngủ từ trên chiếc ghế mây đứng dậy, hai con mắt nghi hoặc nhìn nhìn, sau đó nói: "Ngươi chính là đứa bé hung tàn kia?"

"Cháu không hung tàn, cháu rất hiền lành!" Nhóc Tỳ chỉnh sửa, nếu như để miệng đời thế gian lưu truyền, rất nhanh nó sẽ biến thành hung thú mất.

"Hả, không sai, thực sự rất hung tàn, nếu Các chủ đã có lệnh, cháu đi vào đi, tất cả khu vực đều sẽ mở ra cho cháu." Ông lão gật đầu nói.

"Toàn bộ khu vực a." Ánh mắt Nhóc Tỳ phát sáng, sau đó hỏi một câu, nói: "Bảo thuật mạnh nhất nằm ở đâu vậy ạ?"

"Cốt thư trong Tàng Kinh các rất phong phú, xưa nay không có ai sẽ chỉ dẫn vị trí của các thần thông, phải cần chính mình đi tìm, tìm kiếm cơ duyên, luôn có cốt thư phù hợp với mình." Ông lão uể oải nói, lại mơ mơ màng màng thiếp đi.

Nhóc Tỳ không hỏi nhiều nữa, tính khí của các tiền bối cao nhân đều như vậy, càng muốn biết, tìm mọi cách truy hỏi thì rất có khả năng họ sẽ ghét ngươi, sẽ chẳng nói cái gì cho ngươi biết cả.

Nó tiến vào bên trong kiến trúc cổ xưa, hàng loạt giá sách xếp đầy cốt thư, tất cả đều có ánh sáng lộng lẫy, đây như là một vùng biển sách, khiến cho nó cảm thấy hoa cả mắt. .

"Quá nhiều đi mà!" Nhóc Tỳ đờ cả người, Tàng Kinh các rất lớn, nhìn không thấy điểm cuối, toàn bộ đều bị cốt thư che phủ. Nếu muốn tìm một bảo thuật mạnh nhất thì biết tìm đến khi nào? Mới nhìn sơ qua thì đã choáng vàng cả đầu óc rồi.

Nó đi vào trong thì phát hiện nơi xa và trong một vài góc khuất, những giá sách đều nát bét cốt thư rơi đầy trên mặt đất, không một ai quản lý nên thậm chí trên bề mặt xuất hiện một tấng bụi dày.

"Thế này sao mà tìm được đây?" Khuôn mặt nó méo mó, cốt thư quá nhiều, cơ bản không thể nào biết được đâu là đại thần thông mà mình muốn tìm.

Nó đi một vòng lớn trong Tàng Kinh các thì cảm thấy hoa cả mắt, trước mắt đâu đâu cũng có phù văn bí tịch, tìm không sao hết được.

Nó nhặt lên một khối xương màu vàng đất, cảm thấy nó rất thần dị, những ký hiệu trên mặt lít nhít, giống như là thiên thư vậy, nó lật từng trang nghiêm cứu tỉ mỉ.

Nhóc Tỳ tập trung tinh thần, nghiềm ngẫm đọc cả nửa khắc* đồng hồ, cuối cùng khuôn mặt tối sầm lại, ở bên trong ghi chép chỉ là những biện pháp nuôi dưỡng linh dược, chẳng có quan hệ gì với bảo thuật.

(*): Một khắc bằng mười lăm phút.

"Lừa người à!"

Nó lại tiếp tục nhặt lên một khối xương màu bạc khác, ký hiệu trên bề mặt rất ít, đọc cẩn thận thì phát hiện đây là phương pháp nuôi dưỡng linh thú.

Những thứ này đều không phải là thứ nó cần, hiện tại nó thiếu nhất chính là thần thông, đồng thời hi vọng có thể hoàn thiện hai môn đại bảo thuật của chính mình, như vậy thì mới có thể trở nên mạnh mẽ được.

Lại tiếp tục nhặt lên một quyển cốt thư, là một phương pháp tu hành thế nhưng cũng không phải là thứ nó cần.

"Biết tìm đến khi nào đây?" Nhóc Tỳ buồn rầu, lại chạy về cánh cửa, thỉnh giáo ông lão kia, muốn ông ấy giúp đỡ.

"Dục tốc bất đạt*, tu tâm còn quan trọng hơn cả tu thân." Ông lão nhắc nhở, đầu tóc rối bời như tổ chim, lắc lắc đầu, nói: "Huống hồ, thần thông trấn giáo đã thất lạc từ lâu, nếu như còn sót lại thì chắc chỉ có một hai bộ ẩn mình trong biển cốt thư kia thôi, ai cũng có chữ duyên nên phải tự bản thân đi tìm."

(*) Dục tốc bất đạt: quá nóng vội thì không thể thành công.

"Haizz!"

Nhóc Tỳ thở dài, nói chuyện với vị tiền bối này thật là mệt, tràn đầy thâm ý, thế nhưng cái cần nói thì không nói.

"Vậy cũng tốt, ta ở đây mười năm xem thế nào!" Nó quyết định, nhất định phải tìm cho bằng được một vài môn bảo thuật lợi hại.

Đồng thời nó cũng cảm thấy, ông lão này nói cũng có chút đạo lý, mình quá sốt ruột, nếu có nhiều cốt thư như vậy thì cứ từ từ chậm rãi mà đọc.

Nhóc Tỳ lùi lại nơi cánh cửa, bắt đầu lật từng quyển một, đọc bộ này rồi đến bộ khác, chắc chắn đến một lúc nào đó sẽ chọn được thứ mình cần.

Ban đầu có vẻ rất khô khan, hơn nửa ngày trôi qua nó đã đọc được mười mấy bộ, tất cả chẳng có gì đặc biệt cả.

"Hả, đây là một môn cổ pháp chuyên nghiên cứu cách làm cho tinh khí

càng thêm dồi dào, có chút ý nghĩa." Nhóc Tỳ đọc say sưa.

Rốt cuộc, nó tìm được một bộ về phương pháp tu hành cũng không tệ, nghiền ngẫm đọc và lĩnh ngộ hết nửa canh giờ. Sau đó lại đến nơi tiếp theo, tiếp tục lựa chọn và quan sát.

Mãi đến khi mặt trời xuống núi, Nhóc Tỳ đã xem được ba mươi mấy bộ cốt thư, thế nhưng chỉ có hai ba bộ là giúp ích cho nó, còn lại đều tạp nham, không giá trị gì cả.

Ngày thứ hai, Nhóc Tỳ đến rất sớm, quan sát xung quanh, nhìn lớp sương mù chốc lát rồi lại tiến vào Tàng Kinh các, lần này nó chọn một bộ cốt thư đầy bụi bặm.

Thổi hết lớp bụi trên bề mặt thì lộ ra những tia sáng vàng kim lộng lẫy, khối xương này rất cổ xưa, có những vết rạn nứt thế nhưng cũng chẳng ánh hưởng đến những kỹ hiệu ở bên trong.

"Kim Tuyền Ba Văn công!" Nhóc Tỳ kinh ngạc, không ngờ lại tìm thấy được bộ công pháp này, đây là pháp môn vô cùng mạnh, rất thích hợp trong thực chiến, có công hiệu hộ thể.

Những người thuộc Thiên Tài doanh và các đệ tử bình thường khi giao lưu với nhau đã từng có một thiếu niên khôi ngô dùng tới môn công pháp này, không phải là bảo thuật gì thế nhưng rất thực dụng.

Đây là công pháp thoát thai từ phù văn hộ thể của Kim Sí Đại Bằng, rồi được Nhân tộc biến đổi cho phù hợp mới có những chỗ bất phàm như hiện nay. Đương nhiên, không thể nào sánh được với phù văn hộ thể của tộc Kim Bằng được, dù sao thì đó mới là hoàn mỹ hoàn chỉnh nhất.

"Haizz, chỉ có một quyển, nó được chia làm ba quyển thượng - trung - hạ, nếu như gom toàn bộ lại nhất định là một môn bảo thuật, hơn nữa còn là thần thông rất mạnh mẽ!" Nhóc Tỳ tiếc nuối, nó chỉ phát hiện được quyển thượng, thiếu mất hai quyển khác.

Nó tìm hiểu ngay lập tức, bên ngoài thân thể lập tức hiện ra từng làn sóng gợn biến thành một vòng xoáy màu vàng, xem ra rất thần bí, nó rất vui mừng, pháp môn này hình như rất mạnh, hơn nữa còn cộng hưởng với một môn bảo thuật khác trong cơ thể mình.

Nó có bảo thuật Thanh Thiên Bằng và bảo thuật Toan Nghê, từ trước tới giờ toàn dựa vào hai đòn sát thủ này. Hiện tại vòng xoáy màu vàng hiện lên, trăng bạc phía sau lấp lánh hàm chứa một con Ma cầm Thái Cổ không ngừng vỗ cánh.

"Thì ra là như vậy!" Nhóc Tỳ mừng rỡ.

Đều là chim bằng, khi vận chuyển công pháp thì phù văn rất gần gũi và sẽ tự cảm ứng lẫn nhau, bởi vậy mới sinh ra cộng hưởng.

Suốt cả ngày nó không ngừng thử nghiệm, hai loại phù văn này cùng triển khai cuối cùng sẽ từ từ giao hòa với nhau.

Nguyên bản, khi thi triển bảo thuật Thanh Thiên Bằng thì chủ yếu sẽ thể hiện trên vầng trăng màu bạc kia, uy lực của nó sẽ lớn hơn. Mà sau khi tu luyện Kim Tuyền Ba Văn công, Ma cầm được thai nghén bên trong trăng bạc rõ ràng càng lớn mạnh hơn.

Dù nhìn kiểu gì thì vầng trăng bạc kia vẫn giống một quả trứng thần, phải thai nghén cho bằng được.

Bắt đầu từ hôm ấy, Nhóc Tỳ mất ăn mất ngủ vì bộ pháp môn này, ròng rã nửa tháng thời gian nó đều tập trung nghiên cứu Kim Tuyền Ba Văn công, cố gắng dung nhập nó vào bên trong bảo thuật Thanh Thiên Bằng.

Cuối cùng, một tiếng 'Bùm' nhẹ nhàng vang lên, trăng bạc như nhuộm phải màu vàng nhạt, hơn nữa giống như đang ấp trứng Ma cầm, bản thân dần dần biến đổi thành quả trứng thần, con Ma cầm đang được ấp nở kia càng ngày càng mạnh mẽ.

Mà những hoa văn tạo nên cây cổ thụ, tòa cung điện bên trong trăng bạc

bắt đầu lột xác, trở thành những phù văn trên vỏ trứng.

"Hả, càng thuần túy hơn nữa, gần giống với bảo thuật Thiên Bằng chân chính rồi!"

Nhóc Tỳ vui mừng, nỗ lực trong nửa tháng không hề uổng phí, bảo thuật của các loại chim bằng khá gần gũi, dễ dàng dung hợp, quán thông lẫn nhau khiến cho uy lực của môn thần thông này tăng lên rất nhiều.

Cứ như vậy, mỗi ngày đều ra vào Tàng Kinh các, chăm chú tìm hiểu các quyển cốt thư, chú trọng nghiêm cứu Kim Tuyền Ba Văn công, cuối cùng đã thành công dung hợp toàn bộ vào trong bảo thuật Thanh Thiên Bằng.

Ngày qua ngày, người của Bổ Thiên các vẫn chưa tới tìm nó, tựa như đang chuẩn bị những bảo vật thần tính, đảm bảo không có một sơ hở nào khi giúp Tế Linh khôi phục sức sống.

Trong nháy mắt một tháng trôi qua, tinh thần của Nhóc Tỳ rất sảng khoái, cảm giác thoải mái không nói nên lời, không có đột phá thế nhưng lại cảm thấy trạng thái của bản thân đến cực hạn.

"Quỷ gia cũng không phải vô cớ đánh ta, thực ra là muốn tốt cho ta mà thôi." Nhóc Tỳ vò đầu, một tháng nghiền ngẫm rất nhiều loại kinh văn, nó chậm rãi cảm nhận được, phàm là những nơi bị đánh đều có những dòng nước ấm chảy qua, cùng cộng hưởng với việc đọc kinh văn của nó.

Thực lực của nó khi ở trong Bách Đoạn sơn tăng lên quá nhanh, chỉ hơn một tháng thời gian mà đột phá đến mấy tòa Động Thiên, vượt quá cực hạn nên đã lưu lại một vài mầm họa trong cơ thể.

Quỷ gia từng đánh cho một trận, nhìn thì giống như trừng phạt, thực ra là đang giúp nó hóa giải những thứ này, hiện tại toàn thân đều thông suốt, hi quang cuồn cuộn cả người, tinh thần càng thêm sảng khoái.

Mỗi một lần nghiền ngẫm kinh văn thì nó cảm thấy thân thể thoải mái hơn không ít, từ từ vang lên, như một kiện thần khí cổ xưa được lau chùi,

hào quang càng ngày càng rực rỡ.

"Ha ha, chỗ tốt thật là nhiều, không chỉ có thể điều trị thân thể mà còn củng cố căn cơ thật vững chắc, hình như còn tinh tiến không ít, trình độ phù văn của ta càng thêm sâu sắc."

Nhóc Tỳ vô cùng cao hứng, một tháng xem hơn mấy trăm bộ cốt thư, khiến cho những lý giải về bản chất phù văn của nó càng thêm thông suốt.

Thậm chí, phát hiện ra được một vài gợi ý, giúp cho lý giải về Nguyên Thủy Chân Giải càng thêm rõ hơn, bắt đầu từ đơn giản, từ bên trong vạn kinh tìm kiếm đáp án.

Mỗi ngày đọc kinh văn, các loại áo nghĩa xuất hiện, Nhóc Tỳ chìm đắm trong một hoàn cảnh tuyệt vời, càng ngày càng chăm chú và say mê.

Có thể có rất nhiều kinh văn vô dụng thế nhưng cứ từ từ đọc hết, nó vẫn có thể cảm nhận được, hoạt tính của huyết nhục được tăng cường, tinh khí thần đang chầm chậm lớn mạnh.

"Quá tốt, đây đúng là một bảo tàng khổng lồ!" Nó vô cùng vui vẻ.

Có điều không tốt chính là, chỗ Tế Linh đang bị phong tỏa, tạm thời không một ai có thể tiến vào được, nếu không thì nó đã làm theo lời đề nghị của Quỷ gia, ôm cả chồng kinh văn đến đó mà ngồi tìm hiểu.

Nửa tháng sau, Nhóc Tỳ càng vui hơn khi phát hiện được quyển trung và quyển hạ của Kim Tuyền Ba Văn công, hai quyển kinh văn này được chôn vùi trong đống cốt thư, trên mặt phủ đầy bụi bặm.

Nó vui mừng suýt chút nữa té ngã, hợp nhất ba quyển Ba Văn công thì sẽ là một môn bảo thuật hoàn chỉnh, đây chính là dựa vào thần công hộ thể của Kim Sí Đại Bằng điểu mà nghiêm cứu ra.

Cách đó không xa, ông lão đầu tóc rối bời mỉm cười.

"Cảm tạ lão bá!" Nhóc Tỳ cúi chào.

Hiển nhiên, Kim Tuyền Ba Văn công hoàn chỉnh chính là một môn bảo thuật mạnh mẽ, có thể dung hợp với bảo thuật Thanh Thiên Bằng, cuối cùng tiến hành lột xác và thăng hoa, có lẽ hiện tại đã mạnh hơn bảo thuật Toan Nghê rất nhiều.

"A…" Bỗng nhiên Nhóc Tỳ giật mình, nhìn sơ sơ qua, nó phát hiện được một việc còn kinh người hơn nhiều so với trong tưởng tượng!

Ở mặt trên có ghi chép, trong bảo khố này có một khối xương nguyên thủy của Đại Bằng, rất đặc biệt, phù văn vẫn chưa tiêu tán, môn Kim Tuyền Ba Văn công chính là do một vị tiền bối ngộ ra từ trên đó.

"Ở nơi nào?" Nhóc Tỳ nắm chặt nắm đấm, kích động đến run rẩy.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 179: Tế Linh Thức Tỉnh

"Khối kim cốt kia không phải vật bình thường, nếu là vô duyên thì tìm cả đời cũng chẳng thấy, lần cuối cùng nó xuất hiện là hai ngàn năm trước." Ông lão canh cửa nói.

"Lẽ nào nó đã thông linh rồi, có thể tránh né người khác?" Nhóc Tỳ giật mình.

"Tàng Kinh các được lưu truyền từ Thượng Cổ đến nay, đã xảy ra rất nhiều sự kiện thần bí, bảo thuật trấn giáo không cánh mà bay, trở thành một bí ẩn. Mà khối kim cốt này cũng tương tự, không biết đã xảy ra chuyện gì." Ông lão thầm than, vì môn đại thần thông kia đã biến mất nên cảm thấy đáng tiếc.

Nhóc Tỳ kinh ngạc, nơi này còn nháo quỷ? Những khối xương kia còn có thể tự mình bỏ trốn, sao lại có chuyện đó được.

"Những khối xương này tồn tại lâu đời, trải qua những năm tháng Thượng Cổ dài dằng dặc, phát sinh những chuyện hoang đường thì cũng có thể tin được." Ông lão nói.

"Xương thông linh, tự biến thành những bảo cụ mạnh mẽ, sau đó chạy mất tích?" Nhóc Tỳ trợn tròn mắt, thấy Tàng Kinh các quả nhiên đặc biệt.

Sau đó, nó hỏi những thông tin về khối kim cốt kia, có chỗ nào đặc biệt.

Ông lão lắc đầu, ông ta cũng không biết được lai lịch của khối xương này như thế nào, nó chỉ mới xuất hiện ba lần, cũng có người đã lĩnh hội được những phù văn ở trên rồi sáng chế ra Kim Tuyền Ba Văn công.

Điều này càng khiến cho cặp mắt Nhóc Tỳ thêm đỏ rực, cảm thấy khối

xương này không đơn giản chút nào, nếu như có thể hiểu được toàn bộ nói không chừng sẽ rất kinh khủng.

Sau đó, nó bình tĩnh lại, đồ vật như vậy rất khó tìm thấy, có thể ngộ chứ không thể cầu, cứ ao ước ngóng trông chi bằng tìm hiểu những khối cốt thư ở trong tay thì hơn.

Đây là hai khối xương màu vàng nhạt đã rạn nứt, bề mặt có những chữ li ti, Nhóc Tỳ chăm chú đọc một trong hai khối đó để lĩnh ngộ Kim Tuyền Ba Văn công.

Sau khi tìm hiểu toàn bộ quyển thượng, Nhóc Tỳ chuyển sang quyển trung, nước chảy thành sông, hơn nữa bản thân cũng đang nắm giữ bảo thuật Thanh Thiên Bằng nên tiến triển rất thuận lợi.

"Vù" một tiếng, bên ngoài thân thể của Nhóc Tỳ xuất hiện một vòng xoáy màu vàng óng chậm rãi chuyển động, giống như từng chiếc lông thần vàng óng không ngừng lấp lánh trên người một con Đại Bằng đang phục sinh.

Hơn nữa, trong quá trình này, bên ngoài thân thể cũng xuất hiện những áng màu vàng, đan dệt lại với nhau như muốn sinh ra một đôi cánh chim màu vàng vậy.

Lúc này Nhóc Tỳ trợn tròn hai mắt, môn bảo thuật này quả nhiên mạnh mẽ, nó cảm thấy rất có giá trị, vừa tu luyện quyển trung, không chỉ có thể khiến cho pháp môn hộ thể càng thêm mạnh mẽ và hoàn thiện hơn, mà còn muốn hóa thành một đôi cánh vàng thực sự.

"Quả nhiên là môn bảo thuật mạnh mẽ chính tông!" Nó nở nụ cười, vô cùng vui sướng và hài lòng, có thể bay lượn trên không trung cùng đối chiến tới người khác, có thể tăng lên tốc độ của mình!

Đây mới chỉ là quyển trung mà thôi nếu là quyển hạ cũng hiểu toàn bộ thì không phải càng thêm mạnh mẽ sao, chẳng trách nếu ba quyển hợp nhất

thì chính là một thần thông rất mạnh, tuyệt đối không ngoa chút nào!

Trong nửa tháng tiếp theo Nhóc Tỳ nghiên cứu thật tỉ mỉ, đối với việc lĩnh ngộ quyển trung Nhóc Tỳ đã đạt đến tầng cao nhất, bây giờ chỉ hơi triển khai thì bên ngoài thân thể liền xuất hiện một vòng xoáy màu vàng dày đặc, người bên ngoài rất khó công phá.

Hơn nữa, một đôi cánh vàng mờ ảo đã có thể hóa hình, Nhóc Tỳ có thể mượn đôi cánh này để trượt mạnh, giúp tốc độ của mình tăng lên một ít!

Đến đây, nó rất chờ mong về sự kỳ diệu của quyển hạ nên bắt đầu vùi đầu tìm hiểu và khổ tu, thế là mười mấy ngày lại qua đi, đôi cánh vàng đan dệt mà thành cũng không hề phai mờ.

Đáng tiếc, vẫn không thể phi hành được, chỉ có thể trượt đi một đoạn ngắn thế nhưng cũng giúp ích cho việc tăng lên tốc độ rồi!

"Haizzz, chuyện đời há có thể tốt đẹp hoàn toàn." Nhóc Tỳ than nhẹ.

Nói tóm lại, Kim Tuyền Ba Văn công coi như là đã luyện thành, bên ngoài thân thể xuất hiện một tầng vòng xoáy không ngừng quay tròn, hóa giải những công kích từ bên ngoài tiến tới, rất là mạnh mẽ.

Nhóc Tỳ luôn cảm thấy, khối kim cốt đã thất lạc kia còn đáng sợ hơn nhiều so với ba khối cốt thư này, nếu như có thể tìm thấy và tìm hiểu nhất định sẽ là một môn bảo thuật kinh khủng thế gian!

Nó bắt đầu dung hợp với bảo thuật Thiên Bằng, phải hợp nhất hai môn thần thông này thành một, quá trình tuy hơi gian nan thế nhưng cũng không phải là không thể.

Trăng bạc dần dần chuyển sang màu vàng nhạt, trở thành một quả trứng vàng, tiếng chim hót rung trời, con chim Đại Bằng màu xanh ẩn chứa bên trong càng ngày càng uy mãnh.

Cuối cùng, nó cũng đã thành công dung hợp hai môn bảo thuật này lại

với nhau, quả trứng thần lúc nào cũng có thể nở, bên trong là một con Ma cầm cả người màu xanh đen xen lẫn những hoa văn vàng nhạt đang ngủ đông!

Nhóc Tỳ ngồi xếp bằng, cảm ngộ càng thêm sâu sắc hơn, nó nắm giữ bảo thuật của loài chim Bằng, đạt được một cái ký hiệu phức tạp, trong nháy mắt có khả năng phá vỡ thiên địa!

Nó muốn tiếp tục tìm hiểu cho kỹ càng, thông hiểu đạo lý nhằm giúp cho bảo thuật của chim Bằng càng thêm mạnh mẽ, trở thành một môn thần thuật chí cường cả công lẫn thủ.

Thế nhưng, đúng lúc này lại có người của Bổ Thiên các tìm đến, muốn nó xuất quan tham dự sự kiện phục sinh Tế Linh.

Chỉ trong chớp mắt, nó đã tu hành bên trong Tàng Kinh các được hai tháng, trong khoảng thời gian này Bổ Thiên các đã chuẩn bị rất kỹ càng những vật chất thần tính, nhằm giúp cho giàn dây Hồ Lô tồn tại từ thời Thượng Cổ có thể tiếp tục sống sót.

Ven đường hoàn toàn hoang vu, không một ngọn cây cọng cỏ, mãi cho đến tận gần cấm địa với thấy được sức sống, nơi đó có một khu vườn hoang tàn, cây cỏ phong phú, sức sống dâng trào.

Đây là nhà của một hộ gia đình thời Thượng Cổ, cái sân nhỏ phía trước cũng đã sạt lở không ít, giàn dây Hồ Lô sinh trưởng ở sân sau.

Những đống đá lổm chổm, gạch nát vụn, ngói vỡ tường đổ khiến cho nơi đây trở nên thê lương, thế nhưng chính một nơi như vậy lại có một sinh vật đáng sợ đến khó mà tưởng tượng được đang sinh sống.

Nơi sân sau là một cảnh hừng hực, giống như có một đám cháy đang thiêu đốt, nhấn chìm toàn bộ nơi đây, những gợn sóng kinh khủng làm cho người khác phải run rẩy.

Đó là thần tinh của thái dương được tập trung lại nơi đây, những hào

quang màu vàng óng giống như một con Kim Ô xuất thế, ánh sáng thần thánh dâng trào, ánh lửa ngập trời.

Tế Linh sắp chết, nhưng bất kể là ban đêm hay là ban ngày cũng đoạt tinh hoa nhật nguyệt để duy trì những thứ cần thiết cho bản thân, cố gắng sống lay lắc qua ngày.

Có thể tượng tượng nó mạnh mẽ đến cỡ nào!

Đoàn người đến gần Tế Linh, phá tan đi màn ánh sáng vàng óng kia, nhìn thấy chân thân của nó. Nhìn gần hoàn toàn khác với khi nhìn ở xa, giàn dây Hồ Lô vẫn khô héo, lá cây vàng ố, không hề lấp lánh chút hào quang thần tính nào, giống như khô héo chết đến nơi rồi!

Có những dị tượng rất đáng sợ xuất hiện thế nhưng đều ở xung quanh nó, giữa ban trưa, ánh mặt trời chiếu xuống cứ như những dòng sông màu vàng óng hội tụ lại xung quanh.

Toàn bộ những dòng sông màu vàng này đều chui vào lòng đất, chiếu vào những chiếc lá cây khô kia, và cũng bị Tế Linh hấp thụ, một lượng lớn tinh hoa mặt trời trở thành chất dinh dưỡng bổ sung cho giàn dây Hồ Lô.

Thế nhưng vẫn chẳng thay đổi được gì, dây leo thì khô héo, là cây vàng úa, bất cứ lúc nào cũng có thể chết đi.

Quan sát ở nơi xa, hào quang của nó cao vạn trượng, phá tan màn ánh sáng thế nhưng khi đi lại gần vẫn có thể nhận thấy nó đã khô héo, cực kỳ suy yếu. Đây hoàn toàn là hai dáng vẻ khác nhau.

Một đám người già lặng lẽ cúi chào, Bổ Thiên các có được huy hoàng như ngày hôm này đều dựa vào sự chống đỡ của gốc cây này, nó đã bảo vệ nơi đây từ thời Thượng Cổ, khiến cho không một ai dám xâm phạm.

Tất cả mọi người đều cầu nguyện, sau đó lấy ra rất nhiều linh vật, đây đều là những tài liệu quý báu có thể kéo dài sinh mệnh cho thực vật. Ví dụ như một lượng lớn linh tuyền, những loại linh dược và bảo cốt nguyên thủy

trộn lại với nhau trồi ép thành bột mịn...

Thậm chí, Các chủ còn lấy ra một khối huyết nhục khô héo, mặc dù trông có vẻ đen xì thế nhưng lại có sức mạnh thần tính vô cùng mạnh mẽ, cung kính hiến cho Tế Linh.

"Đó là cái gì thế?" Nhóc Tỳ hiếu kỳ, nhỏ giọng hỏi.

"Là một khối huyết nhục của Thần." Đào Dã đáp.

Nhóc Tỳ kinh hãi, rất lâu sau vẫn nói không nên lời.

Ngay cả huyết nhục của Thần mà cũng có thì nội tình của Bổ Thiên các mạnh mẽ đến cỡ nào?! Hiện tại dâng lên có thể thấy bọn họ đã quá sốt ruột rồi, hi vọng Tế Linh có thể tái sinh, đồng thời cũng có thể nói rõ sự khủng bố và mạnh mẽ của vị Tế Linh này.

Một vị lão tổ khác trong tay cầm một cổ đỉnh, đổ ra một đống đất có hào quang xanh lam lưu chuyển. Tục truyền, đây chính là đất Lam Tinh từ vực ngoại rơi xuống, có sinh mệnh khí tức rất cường đại.

Ánh chớp lấp lánh, vị lão tổ từng bắt giữ Bóng Lông xuất hiện, ông ta lấy ra một chiếc bình nhỏ, bên trong có một giọt chất lỏng màu tím, giống như là lôi đình tỏa ra khí thế khủng bố.

Mấy người khác đều giật mình, không nghĩ tới ông có thể tìm được thứ này.

"Mỗi lần khi mây đen dày đặc, ta đều bắt giữ thần lôi, cuối cùng rèn luyện nên một tia sinh cơ được thai nghén trong sự hủy diệt, tế luyện đủ đường thì mới trở thành một giọt chất lỏng màu tím này."

Đây chính là Lôi Kiếp dịch, là một loại bảo dịch được xưng có linh tính mạnh nhất, là một thứ vô giá, cơ bản khó có thể tìm được!

Hiện tại vì cứu sống Tế Linh, lão tổ Mộ Viêm đã lấy ra chuẩn bị hiến tế.

Thứ này cơ bản không thể nào tính toán được giá trị của nó, một giọt chất lỏng này đủ để giúp cho Mộ Viêm lột xác, thực lực tiến thêm bước nữa, vì để đạt được giọt chất lỏng này ông ta đã phải trả một cái giá rất lớn.

Nhóc Tỳ không chần chờ nữa, mở túi Càn Khôn lấy ra bốn túi da thú lớn đều đựng đầy bùn cát.

Túi da thú bị cắt ra, bùn cát lộ ra ngoài, ngay lập tức ánh sáng màu vàng dâng trào, giống như là sóng lớn bao phủ nơi đây lại, khiến cho mọi người kinh hãi!

Đây chính là cát đất đã được Bất Lão Tuyền tẩm bổ qua vô tận năm tháng, hàm chứa thần tính và sức sống rất mạnh mẽ, đối với thực vật mà nói đây chính là chí bảo, có thể thai nghén ra sức sống mới.

"Nhanh, tiến hành hiến tế!" Có người quát lên.

Những lão tổ của Bổ Thiên các đồng loạt xuất thủ, từng màn phù văn lấp lánh cuốn lấy đất Lam Linh, huyết nhục đen xì của Thần, Lôi Kiếp dịch hóa thành những chùm sáng óng ánh.

Sau đó, bọn họ chôn những bùn đất màu vàng kia vào trong lòng đất, thay thế những lớp bùn đất trước kia rồi lại truyền những chùm sáng óng ánh kia vào theo.

Vù một tiếng, cả gốc cây chấn động, tựu như trong cơn ngủ say tỉnh giấc lại, thân cây vàng khô bắt đầu phát sáng, có một loại khí tức thần bí không ngừng khuếch tán.

Cùng lúc đó, có một trái hồ lô màu xanh treo lủng lẳng trên cây tỏa ra sương mù, nhẹ nhàng rung động, vang lên những luồng thần âm đại đạo.

Trên trời, mặt trời thiêu đốt, lúc này ánh nắng bị điên cuồng cuốn lấy, từng dòng sông màu vàng hội tụ truyền thẳng vào trong cơ thể của Tế Linh.

"Việc này cần mạnh mẽ đến dường nào?" Nhóc Tỳ âm thầm líu lưỡi.

Tế Linh đang thức tỉnh, tiến triển trên chiều hướng tốt, những bùn cát nơi Bất Lão Tuyền mà Nhóc Tỳ mang về đã có công hiệu, đương nhiên cũng có một phần nhờ vào những thần vật rất kinh người mà Bổ Thiên các đã chuẩn bị.

"Ầm!"

Thiên địa bạo động, trên không trung hết chùm ánh sáng này đến chùm ánh sáng khác nổ tung, sau đó hóa thành mưa ánh sáng rơi trên những lá cây khô vàng kia, tất cả đều bị hấp thu sạch sẽ.

Tế Linh đang thức tỉnh, một làn sóng sinh mệnh mạnh mẽ giống như biển lớn bao phủ cả thiên đại, khuếch tán về bốn phương tám hướng, không gì sánh được!

Nhóc Tỳ chấn động, đây là thần linh sao?

Thiên địa run rẩy, phù văn dày đặc, trong nháy mắt sinh mệnh khí tức bên trong Bổ Thiên các tựa như biển lớn, quán thông trời đất.

Trên bầu trời, không chỉ có những tinh hoa của mặt trời hóa thành những dòng sông màu vàng lao xuống gốc cây, mà ngay cả ngân hà ngoài ngoại vực cũng buông xuống những chùm ánh sáng, cứ như là thác nước hiện ra giữa ban ngày.

Ngân hà chói sáng giữa trời xanh!

"Dị tượng cỡ này xuất hiện, xem ra nó đã gắng gượng vượt qua rồi, nhưng đáng tiếc đáng tiếc!" Phương xa, cũng không biết bao nhiêu vạn dặm bên ngoài, thần quang chiếu sáng đè ép cả bầu trời, một bóng người khủng bố đến ngập trời, như thiên thần hàng thế đứng thẳng trong hư không.

"Từ Thượng Cổ đến hiện tại, sống lâu như vậy mà nó vẫn còn có thể đứng vững, chẳng biết lúc nào mới chân chính chết đi."

Một con hung cầm vô cùng khủng bố, khói đen dày đặc, nó dài đến

không biết bao nhiêu vạn dặm, con mắt lại như hai vầng trăng màu máu chiếm rọi trên vòm trời, to như hồ nước, chỉ mở miệng là có thể nuốt chửng ngàn vạn sinh linh thì cũng không có gì lạ.

"Ta không tin, nhất định là nó đang miễn cưỡng chống đỡ chờ ngươi chết đi, hôm nay ta phải xem cho thật rõ ràng!" Một bên khác, cũng không biết bao nhiêu vạn dặm bên ngoài, có một sinh linh đứng trên ngọn núi lớn, ánh sáng thần thánh che ngợp cả bầu trời, chấn động vô vàn đại địa, rất nhiều bộ lạc, cự tộc đều run rẩy, không ngừng quỳ bái về hướng thần sơn này.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 180: Dung Hợp

Trên ngọn thần sơn, bóng người kia được phủ kín khí lành, hào quang dâng trào, hắn bước ra một bước dưới chân liền xuất hiện một đại lộ màu vàng xông ra ngoài không biết bao nhiêu vạn dặm.

Tốc độ của đại lộ màu vàng này rất nhanh, giống như là sao chổi lấp lánh thần quang trải dài trên bầu trời, hắn đứng bên ngoài không biết bao nhiêu vạn dặm thế nhưng vẫn không hề tới gần Bổ Thiên các.

"Nếu ngươi không chết đi thì quả thật quá nghịch thiên rồi, chờ ngươi gặp nạn…!" Lời nói của hắn rất lạnh, thánh huy chấn động càn khôn đã thu lại từ lâu, hiện tại hắn đang đứng trên một ngọn núi lớn rất nguy nga.

Không chỉ hắn, còn có hai bóng người khác cũng tới, thế nhưng cũng không đến gần, mỗi người đứng ở một phương, yên lặng ngóng nhìn.

Bên trong Bổ Thiên các, sức sống của Tế Linh dồi dào, những lá cây từ từ chuyển sang màu xanh, sau đó óng ánh tỏa ra bảo quang an lành, phía trên dây leo không ngừng vang lên những tiếng ầm ầm, khí hỗn độn xuất hiện cộng thêm đó là những âm thanh rất đáng sợ vang lên.

Tất cả mọi người đều vui mừng, đám người Bổ Thiên các đều quỳ lạy, một vài lão già vui đến phát khóc, Tế Linh thức tỉnh, không còn gì tốt hơn tin tức này.

Những năm gần đây, Tế Linh càng ngày càng suy yếu, gần như chết héo, chuyện này từ lâu đã truyền tới bên ngoài khiến cho uy danh của Bổ Thiên các xuống dốc không phanh, kém xa trước kia.

Nếu là quá khứ, bọn họ vừa truyền lệnh, khắp nơi không ai không nghe, thế nhưng hiện tại có rất nhiều thế lực lớn cũng đang ngấp nghé đòi ngang

hàng, toàn bộ đều vì Tế Linh sắp chết.

Trải qua năm tháng dài đằng đẵng, Bổ Thiên các mất đi bảo thuật trấn giáo, Tế Linh gần như diệt vong, một thế lực cao nhất như bọn họ sẽ từ từ thụt lùi và ắt sẽ gặp đại nạn.

Thời khắc này, Bổ Thiên các trên dưới đều nhiệt liệt hoan hô, bởi vì Tế Linh thực sự đang thức tỉnh, xỏa bỏ toàn bộ sự uể oải trước đây, tất cả lá cây đều xanh tươi mơn mởn, lưu chuyển những ánh xanh lấp lánh.

Nhóc Tỳ đờ cả người, gốc dây leo này đã thay đổi triệt để, giống như được điêu khắc từ ngọc bích, tỏa ra bảo quang xanh biếc, những tia khí lành không ngừng bốc lên.

Đây là cây Hồ Lô mà mình từng nhìn thấy sao? Hoàn toàn khác nhau!

Những gợn sóng mạnh mẽ không ngừng khuếch tán, sức sống trỗi dậy, như là một vị thần linh niết bàn rồi thức tỉnh, trên trời luồng ánh sáng thần thánh của ngân hà không ngừng buông xuống kết hợp với tinh hoa của mặt trời, toàn bộ đều bị cây dây leo già nua kia nuốt hết.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, hơi thở của sự sống lại tràn ngập nơi đây, cây dây leo già nua bắt đầu trổ lộc, mầm non giống như mã não xanh, toàn thân sáng bóng, vô cùng mạnh mẽ.

Cuối cùng, khi tất cả yên tĩnh trở lại, những dị tượng kia đều biến mất thì nó trở nên thần dị vô cùng, xích thần trật tự lượn lờ quanh người, giống y như thần linh uy nghiêm không thể xâm phạm.

Tế Linh phục sinh, một lần nữa mạnh mẽ phát triển, truyền khắp Bổ Thiên các, lập tức vô số tiếng hoan hô vang lên, mọi người vô cùng phấn chấn.

Chuyện lớn như vậy ắt sẽ truyền ra bên ngoài, tin tức nhanh chóng khuếch tán, trong lúc nhất thời các thế lực lớn trong Đại Hoang mênh mông đều chấn động, không ai không kính nể.

Ai cũng cho rằng cây dây leo già nua này sẽ phải chết, dù sao đã sống lâu như vậy rồi thì kiên trì sao nổi nữa, thế nhưng lại không nghĩ rằng nó lại có thể gắng gượng vượt qua được, chỉ cần tới gần Bổ Thiên các thì sẽ cảm ứng được hơi thở sinh mệnh tràn đầy kia.

Ở bên ngoài Bổ Thiên các, tít sâu trong một ngọn núi lớn, một bóng người phát sáng than nhẹ một tiếng, bước trên đại lộ ánh sáng vàng, trong nháy mắt biến mất không còn tăm hơi.

Một con hung cầm khổng lồ, con mắt cứ như vầng trăng màu máu không ngừng chớp chớp, mang theo những làn khói đen ngập trời rồi giương cánh bay về phía vòm trời bên ngoài vực ngoại. Do quá to lớn nên nó không muốn bay trong tầng mây, vì như vậy sẽ làm kinh động toàn bộ đại địa bên dưới.

Còn có một luồng thần quang, óng ánh như mặt trời trực tiếp nổ tung, biến mất tại chỗ, đáng sợ đến nỗi làm người khác tê rần cả da đầu.

Tế Linh Bổ Thiên các thức tỉnh, sự vui mừng hân hoan bên trong Tịnh Thổ phải đến mấy ngày mới bình tĩnh trở lại.

Đêm khuya, Nhóc Tỳ ngồi xếp bằng bên dưới lục đằng sáng long lanh, trong tay cầm một khối cốt thư chăm chú nghiền ngẫm, ngồi ở nơi đây khiến cho tâm trí của nó đặc biệt yên tĩnh.

Bởi vì đã mang về bùn cát của Bất Lão Tuyền giúp cho Tế Linh thức tỉnh, nó đã lập được đại công nên đã được Các chủ cho phép mang những phù văn cốt thư trong Tàng Kinh các đến nơi đây nghiên cứu.

Mấy ngày trôi qua, cuối cùng nó cũng đã dung hợp bảo thuật của Kim Sí Đại Bằng và bảo thuật Thanh Thiên Bằng lại thành một, uy lực tăng lên rất nhiều, khủng bố tuyệt luân!

"Khố kim cốt kia rốt cuộc nằm ở nơi nào, nếu như ta có thể tìm thấy, môn bảo thuật này của ta nhất định sẽ phát sinh lột xác về chất." Nhóc Tỳ ánh mắt sáng rực.

Ở sau thân thể Nhóc Tỳ, một vầng thần nguyệt màu vàng hiện lên, hiện tại cũng có thể gọi là trứng thần, đang thai nghén một con Ma cầm Thái Cổ, cảnh này khiến cho Nhóc Tỳ đang ngồi ở kia trở nên có vẻ vô cùng siêu nhiên.

"Ồ, con Ma cầm này hình như không giống lắm." Nó quay đầu lại nhìn rất chăm chú, lộ ra vẻ mặt khác thường.

Một đêm này, nó ngồi ở đây ngộ đạo giúp cho bảo thuật chim Bằng thăng hoa, sau khi đã triệt để thông hiểu đạo lý thì phát hiện con Ma cầm Thái Cổ này có chút khác lạ, vô cùng thần bí và mạnh mẽ.

Lúc thì ánh sáng vàng lấp lánh, lúc sau thì lại chuyển sang màu xanh, giống như đang chuyển hóa thành cá vậy. Thật là quái dị.

Nhóc Tỳ nghi ngờ, nhiều lần suy diễn đã phát hiện bản thân dung hợp hai môn bảo thuật này lại với nhau quả nhiên không sai, uy lực tăng vọt, không chỉ mạnh đến mấy lần.

Thế nhưng vì sao lại như vậy? Nó tỉ mỉ quan sát, chăm chú cân nhắc và suy tư.

"Đây chẳng lẽ là... Côn Bằng?!" Nó đột nhiên chấn động, bỗng nhiên nhớ tới rồi trợn tròn con mắt như không thể nào tin được.

Nó thật sự hoảng sợ, sinh linh này có thể nó là chí cường, không gì sánh được, đủ để xếp vào hàng ngũ mười đại chim thần hung thú mạnh nhất thời Thái Cổ!

"Có thật hay không đây?" Nhóc Tỳ hoài nghi, tuyệt đối không ngờ rằng bản thân chỉ mân mê và ngộ đạo, sau khi dung hợp, vậy mà hóa sinh ra một con Ma cầm như vậy.

Nó nhìn chằm chằm vào sinh linh bên trong quả trứng thần màu vàng kia, thật sự có điểm giống như đang chuyển đổi giữa cá và chim, rất mơ hồ, sương mù lượn lờ, tràn ngập một loại khí thế rất đáng sợ.

"A, ta đã bước ra một con đường, nhưng đây chỉ mới là điểm bắt đầu mà thôi, nó khẳng định không phải là Côn Bằng chân chính, chênh lệch rất lớn, chỉ cần cố gắng lột xác tiếp cận đến gần nó là được."

Trong mắt Nhóc Tỳ lộ ra những tia ánh sáng hừng hực, nó vô cùng hài lòng, tìm thấy một con đường mạnh mẽ, rất có khả năng, nó hi vọng sẽ tái hiện lại một môn bảo thuật chí tôn!

Bảo thuật của Côn Bằng, bất kể là thời Thái Cổ chư thần cùng tỏa sáng hay là hiện tại và tương lai đi nữa thì tuyệt đối là một đại thần thông cái thế, nó từng được xếp vào nhóm mười người mạnh nhất.

"Kim Sí Đại Bằng và Thanh Thiên Bằng dung hợp với nhau lại có thể sản sinh biến hóa ra Côn Bằng, ta muốn tiếp tục nghiên cứu!" Nhóc Tỳ tràn đầy lòng tự tin.

"Không sai, con đường mà cháu chọn rất đúng, Kim Sí Đại Bằng và Thanh Thiên Bằng dung hợp lại, tái hiện Côn Bằng!" Một thanh âm rất xa xưa và tang thương truyền tới.

Nhóc Tỳ kinh hãi, đột nhiên ngẩng đầu lên, thì ra là cây dây leo già nua kia, lần đầu tiên nó mở miệng nói chuyện, và đang trò chuyện với Nhóc Tỳ.

"Tế Linh đại nhân, xin hãy chỉ điểm cho cháu!" Nhóc Tỳ nhảy lên ôm chầm lấy cây Hồ Lô, đôi mắt to chớp chớp, vô cùng ước ao.

Dây leo già im lặng, ai dám to gan với nó như vậy? Những người gặp nó đều phải quỳ lạy, đứa bé này lại không sợ hãi chút nào, cứ như rất thân quen vậy, giống như một con gấu ôm chặt thân cây treo ở trên người nó.

Nhóc siêu quậy có chút phấn khích, dù gì thì chính mình mang về "Bất Lão bùn cát" giúp cho Tế Linh trong tình trạng sắp chết sống lại, tin rằng đối phương sẽ không trách cứ gì mình.

"Ta chỉ là một cây dây leo, không hiểu Côn Bằng pháp thì sao mà chỉ điểm cho cháu được, chỉ là hướng dẫn cho cháu đi đúng đường mà thôi." Tế

Linh than thở.

Nhóc Tỳ vò đầu, buông lỏng tay ra, nhỏ giọng nói: "Có thể chỉ điểm cho cháu thứ khác được không?"

"Muốn học hỏi thì cứ vào Tàng Kinh các, bên trong có không ít kinh văn, thậm chí còn vô cùng ghê gớm nữa." Dây leo già lên tiếng, dường như rất uể oải.

Nhóc Tỳ nghi ngờ, cảm thấy có điều gì đó không đúng, nói: "Tế Linh đại nhân, ngài làm sao vậy?"

"Ta sắp chết!" Dây leo già bình tĩnh nói, giống như là một chuyện rất bình thường.

Nhóc Tỳ kinh ngạc, che cái miệng nhỏ lại, nói: "Sao lại như vậy được chứ, ngài mới khôi phục sức sống, sao lại sắp chết được?"

Tế Linh hiện tại rất xanh tươi, như được điêu khắc từ ngọc bích, ánh sáng thần thánh dâng trào, tràn đầy sự thần bí và mạnh mẽ, hơi thở sinh mệnh tràn ngập khắp nơi khiến cho người người kính nể.

"Ta sống từ Thượng Cổ đến hiện tại, đã lâu lắm rồi, sinh mệnh khô cạn, chuyện này rất bình thường." Nó mở miệng nói.

"Nhưng mà, trạng thái của ngài so với trước đây tốt hơn rất nhiều." Nhóc Tỳ không tin.

"Bởi vì cần phải như vậy, nếu như lập tức tọa hóa, Bổ Thiên các rất có khả năng sẽ gặp họa ngập đầu." Tế Linh thở dài một hơi.

"Hả?" Nhóc Tỳ kinh ngạc thốt lên.

"Hoang vực sẽ đại loạn, có lẽ sẽ bắt đầu từ Bổ Thiên các, bắt đầu lan tràn, cũng có thể vì cái chết của ta mà mở đầu." Tế Linh mang theo một loại cô đơn.

Nhóc Tỳ đờ ra, đây cũng không phải là lần đầu tiên nó nghe thấy, xem ra sẽ có một ngày, Hoang vực sẽ xuất hiện một đại kiếp nạn.

"Thời loạn lạc đến, hết thảy đều là hư, chỉ có thể khiến cho bản thân mình càng mạnh mẽ hơn thì mới có khả năng sống tiếp." Dây leo già nói như vậy.

"Ngài thật sự sắp chết sao?" Nhóc Tỳ nhìn nó tràn đầy sức sống, không nghĩ tới cuối cùng kết quả lại là như vậy.

"Không còn cách nào khác." Tế Linh gật đầu.

Nhóc Tỳ chần chờ trong chốc lát, nói: "Nếu cho ngài hai giọt Bất Lão Tuyền chân chính thì có thể cứu được không?"

Tế Linh lắc đầu, nói: "Sinh mệnh khô cạn, ai cũng không thể ngăn trở được, chỉ vài giọt thần dịch thì không thể thay đổi được vận mệnh của ta."

Nhóc Tỳ nghe vậy thì chỉ có thể thở dài một tiếng, một vị Tế Linh mạnh mẽ như vậy cuối cùng cũng sẽ chết. Ở bên trong túi Càn Khôn của nó có một bình ngọc, bên trong có năm con rồng nhỏ màu vàng đang ngủ đông, chính là năm giọt thần dịch.

"Ta sẽ tiếp tục kiên trì giúp cho Bổ Thiên các tranh thủ thời gian, có thể mấy tháng cũng có thể một năm." Tế Linh mở miệng, nó sẽ không chết ngay lập tức, muốn chống đỡ thêm một đoạn thời gian nữa.

Nhóc Tỳ trò chuyện thêm một lúc nữa, cảm thấy dây leo già rất thoáng, cơ bản chẳng buồn phiền gì cả, theo như nó từng nói, sống quá lâu nên đã nếm qua vị đời, cũng là bình thường.

Thấy nó như vậy, Nhóc Tỳ cũng không trầm tư như hồi nãy nữa mà tâm tình khôi phục như cũ, cũng không thương cảm chi hết.

"Tiền bối, ngài thật sự không thể chỉ điểm chút gì cho cháu sao?"

"Ta thật sự là không hiểu Côn Bằng pháp."

Nhóc Tỳ cũng không từ bỏ, nói: "Ngài mạnh mẽ như vậy, nhất định sẽ có biện pháp, không phải ngài nói con đường của cháu đi là đúng sao, cháu nghĩ nếu đạt được khối kim cốt trong Tàng Kinh các thì nhất định có thể giúp cho môn bảo thuật này của cháu càng thêm mạnh mẽ hơn, sẽ lột xác và thăng hoa."

Dây leo màu xanh run run, rồi mọc ra một mầm non hướng xuống lòng đất, bùn đất bị tách ra hai bên, dây leo thâm nhập vào rất sâu trong lòng đất, cuối cùng quấn lấy một khối kim cốt từ trong lòng đất lên.

Con mắt của Nhóc Tỳ đỏ rực, nhìn chằm chằm không chớp mắt, phía trên khối xương màu vàng này lấp lánh những phù văn, vô cùng mãnh liệt, linh tính còn hơn xa bảo cụ, xem ra vô cùng thần bí.

"Đây chính là khối kim cốt kia sao, sao lại ở chỗ này?" Nhóc Tỳ giật mình, sau đó tập trung vào bùn đất ở nơi rễ Tế Linh, đừng nói bên dưới chôn rất nhiều cốt thư nhen? Thần thông trấn giáo đã thất lạc chắc cũng nằm ở nơi đây.

"Chính là khối kim cốt này, không kém bảo thuật trấn giáo chút nào, nếu cháu thực sự tìm hiểu được, sẽ rất có lợi đấy." Tế Linh lên tiếng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 181: Côn Bằng

Khối xương màu vàng lưu chuyển ánh sáng lộng lẫy, phù văn ở phía trên rực cháy, cũng không phải là những chữ nhỏ lít nhít mà chỉ là một ký hiệu óng ánh đến lóa mắt.

Nhóc Tỳ giật mình, đây là một khối bảo cốt nguyên thủy, không biết vì nguyên nhân gì mà phù văn không ẩn vào trong và biến mất, vẫn còn duy trì ở bên ngoài như chờ đợi người khác đến tìm hiểu.

Bình thường, sau khi bảo cốt rời khỏi thân thể một thời gian không quá dài thì phù văn của nó sẽ ẩn đi, lúc này vẫn có thể làm thành bảo cụ thế nhưng rất khó để tìm hiểu.

Khối kim cốt này được truyền xuống từ thời Thượng Cổ, vì sao những áo nghĩa phức tạp kia lại không biến mất, vẫn như trước in dấu trên khối xương? Rất là hiếm thấy!

Nhóc Tỳ hết sức kích động, mắt híp lại như trăng lưỡi liềm, muốn nhào về phía trước, sức mê hoặc của khối phù cốt này đối với nó quá lớn, chắc chắn sẽ giúp cho bảo thuật của nó lột xác, tăng nhanh như gió!

"Dục tốc bất đạt, mặc dù cháu có thiên phú hiếm thấy thế nhưng tu hành quá nhanh, vẫn nên cố gắng rèn luyện thêm chút nữa." Dây leo già vẫn chưa đưa mảnh xương màu vàng này cho nó.

Nhóc Tỳ lấp tức sốt sắng, một môn bảo thuật trấn giáo ở ngay trước mặt, thức ăn đưa tới tận miệng thế nhưng đột nhiên lại biến mất, cái cảm giác này rất khó chịu.

"Trước tiên cháu nên củng cố một phen cái đã, sau đó tu luyện theo khối bảo cốt này cũng không muộn." Tế Linh nhắc nhở, không nên gấp gáp cầu

thành làm chi.

"Thế củng cố như thế nào ạ?" Nhóc Tỳ trơ mắt nhìn, thất vọng tràn trề.

"Tu tập bảo thuật cần nhất chính là thông hiểu đạo lý, phải nắm rõ hoàn toàn, phải biết uy năng của nó như thế nào, cũng chính là lý giải những bản chất vốn có của nó. Cháu đã làm một việc rất tốt, dung hợp hai loại bảo thuật lại với nhau thế nhưng vẫn có chút vận may nằm trong đó, vẫn không tính là thông suốt hoàn toàn."

Tế Linh chỉ điểm, muốn cho nó biết đừng nên cố chấp tìm hiểu bảo thuật mà phải thực sự lý giải cho được những ý nghĩ chân chính của phù văn, diễn biến ra được các loại biến hóa của bảo thuật, đây mới chính là hiểu rõ.

Trên thực tế, có rất nhiều người mặc dù nắm giữ được những bảo thuật mạnh mẽ thế nhưng vẫn không thể nào biết được sự huyền bí của nó, chỉ là rập khuôn triển khai theo mà thôi.

Tế Linh nói như thế căn bản là không đủ, muốn trở thành chí cường giả, nhất định phải hiểu rõ cái cơ bản, hiểu rõ mỗi một điểm nhỏ bé nhất của bảo thuật, phải chân chính thông hiểu toàn bộ biến hóa của nó.

Giống như phải tìm tòi cho rõ ràng quá trình tạo nên môn bảo thuật này, phải lý giải hết thảy bí mật như vậy mới được coi là tìm hiểu chân chính, chỉ có như vậy mới có thể sinh ra những lột xác càng mạnh mẽ hơn!

"Tiền bối, cháu đã hiểu rồi!" Nhóc Tỳ lâu nay vẫn đi theo chiều hướng này, chỉ là không có đi đến cuối đường mà thôi, nó cần phải tìm hiểu một lần nữa, lý giải càng thêm triệt để hơn.

Cứ như vậy, nó bắt đầu chìm vào một lần ngộ pháp mới, tập trung toàn tâm toàn ý, chìm đắm vào trong phù văn của tộc chim Bằng hơn nửa tháng, lý giải những huyền bí ở trong đó.

Trong thời gian này, lúc thì nó ở trong Tàng Kinh các, lúc thì ngồi xếp bằng nơi Tế Linh, còn những nơi khác khó có thể nhìn thấy thân ảnh của nó,

nó gần như vong ngã.

Vì để hiểu rõ hơn về pháp môn của Bằng tộc nên Nhóc Tỳ đã vào trong Tàng Kinh các mượn rất nhiều cốt thư, mất ăn mất ngủ, tập trung tinh khí thần vào trong đó.

Vị lão tổ canh cửa kia gật đầu, lần này cũng chẳng nói năng gì mà lại trực tiếp chọn và đưa tới cho nó một đống cốt thư lớn, tất cả đều có liên quan đến chim bằng.

Đảo mắt, lại nửa tháng trôi qua, ngoại trừ việc tìm hiểu phù văn Bằng tộc thì Nhóc Tỳ còn tìm hiểu những pháp môn của các loài chim khác, suy luận, lý giải càng thêm triệt để.

Cuối cùng, nó cảm thấy như mình đã hiểu rõ toàn bộ, tối thiểu là những phù văn này đều có thể hiểu rõ ràng, thậm chí có thể diễn biến và khai sáng ra những phù văn tương tự như thế.

Trông thấy kết quả này, lão tổ canh cửa ngơ ngác thẫn thờ, nhìn nó tràn đầy khó tin, đúng là một tiểu quái vật mà, thế gian hiếm thấy.

Xem tất cả các loại cốt thư của Bằng tộc, Nhóc Tỳ cảm thấy mình phảng phất như hóa thành một con Thần Bằng, hai tay rung lên, ánh sáng vàng lưu chuyển hóa thành cánh thần, như muốn bay lên tận trời cao.

Hiển nhiên, sau khi dung hợp quán thông, môn bảo thuật này trở nên cực kỳ mạnh mẽ và đáng sợ, đã vượt xa trước kia, nởi vì nó đã hòa trộn rất nhiều phù văn cốt thư vào với nhau.

Đến đây, từng điểm nhỏ, tất cả những biến hóa đều nắm rõ trong lòng, Nhóc Tỳ đã hiểu rõ hết thảy những ghi chép bên trong các quyển cốt thư này.

Vù một tiếng, khi ở trong Tàng Kinh các nó rơi vào một cảnh tượng ngộ đạo rất kỳ diệu, đặt thần nguyệt màu vàng vào trong một tòa Động Thiên, bên trong đang thai nghén một con Ma cầm.

Trong miệng núi lửa những dòng 'Dung nham' từ từ dâng lên, thần nguyệt màu vàng biến thành một quả trứng, trên bề mặt dày đặc phù văn màu xanh, vô cùng đáng sợ và mạnh mẽ, không ngừng nhấp nhô bên trong miệng núi lửa, chỉ trong nháy mắt liền có thể lấy ra.

Đây là biểu hiện khi lĩnh ngộ môn bảo thuật này đến cực hạn, được Động Thiên tẩm bổ, có thể được cho là kinh người!

Một tòa Động Thiên tẩm bổ cho một tấm phù văn, thai nghén ra một bảo thuật chí cường, nếu như lúc cần thì uy năng mạnh mẽ đến mức khiến người khác phải run sợ, có thể quét ngang chư địch.

Khi Nhóc Tỳ chớp mắt, một con Thần Bằng từ trong Động Thiên lao ra đứng sừng sững bên cạnh nó, thần dị và khủng bố cực kỳ.

"Nếu như có một ngày, mười Động Thiên đều được mở, mỗi một Động Thiên thai nghén ra một tấm phù văn chí cường, tương ứng với mười đại chim thần hung thú mạnh nhất Thái Cổ, như vậy thì mạnh mẽ ra sao?" Nhóc Tỳ ngồi xếp bằng bên dưới cây Hồ Lô khẽ nói, vô cùng chờ mong.

Tế Linh yên lặng, cơ bản không thể nào làm được chuyện này.

"Mười đại bảo thuật nguyên thủy mạnh mẽ nhất, chỉ cần đạt được một trong số đó, đồng thời chân chính lĩnh ngộ triệt để thì đủ khả năng ngạo thế bát hoang, ngay cả Thần cũng phải run rẩy, trên trời dưới đất mình ta vô địch!"

Dựa theo từng lời nói của Tế Linh, chỉ cần chiếm được một trong những bảo thuật chí cường đó là đủ lắm rồi, như vậy thì đã được lợi cả đời. Bởi vì, dù mở ra mười Động Thiên thì cũng không có cơ hội chứa đựng thập cường bảo thuật Thái Cổ, không người nào nghịch thiên như thế cả.

"Haizz!" Nhóc Tỳ thở dài, chuyện quá xa vời, thập cường thời Thái Cổ hình như đã mất sạch từ lâu, đừng nói mười loại, ngay cả một loại cũng khó tìm thấy rồi.

Việc hiện tại mà nó cần phải làm đó là, nỗ lực khôi phục lại môn bảo thuật Côn Bằng chân chính này, đây chính là một trong các môn đó, trời mới biết được đến năm nào tháng nào mới có thể tiếp cận, có một kết quả nữa.

"Tiền bối, cháu đã chân chính thông hiểu đạo lý rồi, cháu còn cảm thấy mình như là một con chim đại bằng, hiểu rõ mỗi một loại biến hóa của phù văn, triệt để hiểu rõ."

Nhóc Tỳ muốn khối kim cốt này, mà lúc này đã qua một tháng rồi, với thiên tư kinh người của nó thì đã hiểu được toàn bộ rồi, bản thân gần như sắp hóa thành một con Thần Bằng hình người.

"Có thể." Tế Linh gật gật đầu, đồng thời nhắc nhở nó, khi tìm hiểu khối kim cốt này thì tốt nhất mỗi ngày nên đọc một vài kinh thư, như vậy càng được nhiều chỗ tốt hơn.

"Cháu đã rõ!" Nhóc Tỳ gật đầu, mấy ngày nay đã xem qua rất nhiều kinh văn và phù nghĩa, thân thể càng ngày càng thoải mái, vô cùng ấm áp, không có cố gắng đột phá thế nhưng huyết nhục dường như đang tiến hóa, hoạt tính được tăng cường, trình độ phù văn càng thêm thâm hậu.

Nó cầm bảo cốt màu vàng nơi tay, vô cùng vui sướng, hồi tưởng lại những điều đã trôi qua trong quá khứ sau đó lại tiếp tục bắt đầu công việc tìm hiểu và nghiên cứu.

Rất nhanh, nó lấy làm kinh hãi, lộ ra vẻ khó mà tin nổi, kinh ngạc nói: "Đây không phải là bằng cốt*?"

(*): Xương của chim đại bằng.

Cuối cùng nó cũng minh bạch, vì sao dây leo già lại bắt nó hiểu triệt để một môn Bằng thuật. Sau đó mới tìm hiểu khối cốt này, bởi vì nó hoàn toàn khác nhau, đây chính là một khối xương của Côn Bằng!

Vừa mới tìm hiểu, nó cảm giác có một luồng khí tức đáng sợ, dường như thấy một con cá dài mấy vạn dặm vọt trên mặt biển, sau đó hóa thành một

con Đại Bằng bay thẳng lên chín vạn dặm, hùng vĩ kinh người.

"Cho nên mới nói, lai lịch của khối kim cốt này không hề nhỏ, đủ để so sánh với thần thông trấn giáo của Bổ Thiên các." Tế Linh nói.

"Nó là xương Côn Bằng?" Nhóc Tỳ kích động, dùng sức nắm thật chặt khối xương màu vàng này, bởi vì chuyện này quá mức kinh người, chính là mục tiên nó đang nhắm tới.

"Không phải, đây chỉ là hậu duệ của nó mà thôi." Tế Linh lắc đầu.

Nhóc Tỳ thoải mái, thập cường Thái Cổ làm sao có thể lưu lại bảo cốt cơ chứ, nếu như thật sự ở nơi này, Bổ Thiên các sớm đã bị phá hủy rồi, dây leo già cũng bảo vệ không được. Bởi vì chư thần cùng với tất cả sinh linh của Thần Sơn Thái Cổ sẽ tự thân tới nơi đây để cướp đi rồi.

Dù vậy, đây cũng chính là một khối bảo cốt vô giá!

Nhóc Tỳ rất vui, thu hoạch ngày hôm nay quá lớn, đây chính là một khối xương của di chủng chí cường. Có thể làm vật so sánh cho một bảo thuật mà nó mới ngộ ra.

"Ta phải lý giải thật thấu đáo, tái hiện lại Côn Bằng thuật!" Nó khẽ nói.

Nhóc Tỳ trở lại Bổ Thiên các đã được ba tháng, vẫn một mực cố gắng tu hành mà cây dây leo già cũng đã 'Thức tỉnh' được một tháng. Trong lúc này, ở bên ngoài phát sinh rất nhiều chuyện.

Đầu tiên chính là Đại Hoang bị chấn động, cổ quốc sôi sục. Việc Tế Linh của Bổ Thiên các tái sinh làm cho rất nhiều người giật mình, không ai nghĩ tới sẽ có kết quả như thế này.

Thứ hai, sóng lớn dâng trào, các nơi không còn yên tĩnh nữa, dường như có chuyện gì đó sắp phát sinh, có người nhìn thấy bóng người giống như Thần vụt ngang bầu trời, tỏa ra những hào quang vạn trượng.

Trong lúc này, rất nhiều đệ tử của Bổ Thiên các đều phấn chấn, vô cùng tự tin, cảm thấy môn phái này sẽ càng ngày càng lớn mạnh, quân lâm một phương.

Mà trong bóng tối, Các chủ và một vài cao tầng mặt mày đều ủ rủ, bọn họ tự nhiên biết được những lời nhắc nhở của Tế Linh, bọn họ biết được tình huống thật sự, chuyện này quả là một đại họa.

Trong bóng tối, Các chủ và những vị cao tầng bắt đầu bí mật hành động, tính toán thật chuẩn xác, nếu không thời điểm đó mà tới thì đại nạn lâm đầu.

Nửa tháng trước, Thạch Nghị trở về muốn gặp Nhóc Tỳ, có thể vào lúc đó nhóc siêu quậy vẫn đang mất ăn mất ngủ, toàn tâm toàn ý nghiên cứu bảo thuật Bằng tộc nên không biết.

Cuối cùng, bọn nó cũng thoáng gặp nhau thế nhưng cũng không phải đối mặt chân chính. Bởi vì, mấy ngày trước, Thạch Nghị đã thành công bước vào trong Thánh viện Thượng Cổ, tạo ra một chấn động mạnh mẽ.

Tất cả mọi người đều giật mình, cũng không biết đã bao năm rồi mới có người tiến vào. Mội khi tiến vào, chỉ cần không có chết trẻ thì tương lai nhất định sẽ trở thành Thánh nhân.

Đặc biệt người như Thạch Nghị, trời sinh Trùng Đồng, xưa nay hiếm thấy, chắc chắn vượt qua các bậc tiền bối, rồi có một ngày sẽ trở thành một Thần Vương cất bước trên thế gian.

Sáng sớm, ánh bình minh ấm áp, Nhóc Tỳ đứng dậy dưới dây leo già, vẻ mặt hồng hào, tinh thần sung mãn, chỉ mới nghiên cứu một đêm thôi mà nó thu hoạch được rất nhiều thứ.

Mấy ngày nay, nó không ở trong Tàng Kinh các thì ở đây, rất ít khi về chỗ ở của mình, cả ngày đều chìm đắm trong thế giới phù văn.

"Rất lâu không gặp Thanh Phong rồi, phải đi xem đệ ấy như thế nào đã."

Nó đón lấy ánh bình minh, đạp lên những làn sương sớm muôn màu muôn vẻ, tâm tình khoan khoái, đi ra khu cấm địa nhằm thẳng về chỗ ở của mình.

"Mới sáng sao lại có nhiều người ghê vậy?" Nhóc Tỳ kinh ngạc, lâu rồi không có trở về, không biết đã phát sinh những chuyện gì.

Nó hỏi thăm những người xung quanh đã xảy ra chuyện gì.

"Ngươi đúng là xuất quỷ nhập thần, lại biến mất một thời gian dài như vậy." Tên này là một đệ tử mới nên cũng biết nó, nhỏ giọng nói: "Người của Trục Lộc thư viện tới, muốn luận bàn và giao lưu với chúng ta, haizz!"

"Thở dài cái gì hả, không phải là chuyện tốt hay sao?" Nhóc Tỳ không rõ.

"Tốt đẹp cái beep, ngươi không biết thôi, hôm qua chỉ có một người bên đối phương lên sàn mà hạ gục cả một đám người bên phía ta, thua rất thê thảm." Mặt mày hắn đầy ủ rủ.

"Lợi hại như vậy luôn?" Nhóc Tỳ kinh ngạc.

"Nữ chiến thần của Trục Lộc thư viện dẫn theo hơn mười đệ tử khác tới đây, chỉ mới một người lên sàn thì đã đánh bại cả đám chúng ta, ra tay lại rất nặng, không ít người đứt gân gãy tay."

Nhóc Tỳ kinh ngạc, Trục lộc thư viện lại mạnh như vậy sao? Bổ Thiên các vậy mà chẳng ai là đối thủ.

Sau đó không lâu, nó nhìn thấy Hùng Phi và Trác Vân trưởng lão. Trục Lộc thư viện cũng không đơn thuần đến đây để luận bàn, mà chủ yếu còn muốn bái kiến Tế Linh nữa.

"Đây là muốn thăm dò thực hư hay sao?" Tâm thần Nhóc Tỳ tập trung cao độ.

Thế nhưng, mặc dù Trục Lộc thư viện và Bổ Thiên các có cạnh tranh đi nữa cũng không thể coi là tử địch được, đến tìm kiếm như vậy, lẽ nào họ cũng linh cảm được đại loạn sắp tới hay sao?

Nhóc Tỳ rời khỏi nơi đây, đi tới Thiên Tài doanh, vừa mới tới thì liền nhíu mày, một bên hồ nước có không ít vết máu, những căn nhà gỗ được xây men theo bờ hồ thi thoảng lại vang lên những tiếng gào đau đớn.

Hiển nhiên, nơi đây từng xảy ra chiến đấu, có không ít người bị thương nặng, ngay cả máu cũng nhiều như vậy đủ thấy trận chiến đó khốc liệt đến cỡ nào.

"Thanh Phong!" Nhóc Tỳ kêu lớn, sợ nó xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Tiếng cót két vang lên, rất nhiều phòng ốc mở ra, nhiều thiên tài xuất hiện, khi nhìn nó tất cả đều lộ vẻ khác thường, tên nhóc hung tàn đã đến!

"Tiểu ca ca!" Thanh Phong xuất hiện, rất may là không hề hấn gì. Thế nhưng, xung quanh không ít người đều quấn băng vải, thương tích toàn thân, đặt biệt là Chu Vũ Hào quấn băng toàn thân cứ như bánh chưng di động, nhe răng nhếch miệng, thỉnh thoảng còn gào lên vài tiếng.

Nhóc Tỳ lúc này vui vẻ, tên mất dịch này cuối cùng cũng gặp xui xẻo, tại sao mỗi lần nhìn thấy thì hắn đều thê thảm như vậy chứ, mình đã đánh hắn vài lần, vừa mới dưỡng thương tốt một thời gian thì lại bị người khác đánh thành ra như vậy.

Nhóc Tỳ đảo qua những người khác, nụ cười chợt thu lại, bởi vì thương thế của bọn họ rất nặng, có người đứt gân gãy xương, nếu như chỉ là luận bàn thì ra tay quá tàn nhẫn rồi.

Trước đây, Nhóc Tỳ cũng thường tới đây, sớm đã trở thành bằng hữu với những người này, hiện tại thấy bọn họ sắc mặt tái nhợt, một thân thương tích thì không sao chịu được nữa.

"Đây là luận bàn và giao lưu hảo hữu với nhau sau, ra tay nặng thêm tí

nữa là tàn phế rồi!" Nhóc Tỳ nói.

"Chúng ta đã đi mời người, để cho Vũ Phong sư huynh, Tiêu Thiên sư đệ từ chỗ mấy lão quái vật kia trở về rồi." Có người mở miệng.

"Người kia thật đáng sợ, chỉ mới mười bốn mười lăm tuổi mà một thân tu vi cực kỳ mạnh mẽ, sử dụng bảo thuật càng thêm kinh người, lấy chim đại bằng trấn áp tứ phương."

Nhóc Tỳ sau khi nghe thấy thế thì hơi động, nó cũng tu luyện loại bảo thuật như thế này, hiện tại đang dần chuyển biến thành Côn Bằng, tự nhiên rất muốn gặp người kia.

"Thực sự đáng ghét, sau khi đánh xong hắn còn nói, Thiên Tài doanh của Bổ Thiên các chỉ có như thế, không đỡ nổi một đòn."

Cả đám người đều tức giận, bất quá Thiên Tài doanh tự nhiên là có kẻ mạnh thế nhưng hầu như đều được đám lão quái vật kia tuyển chọn hết, hiện tại còn lại không nhiều người lắm.

Đương nhiên, đám thiếu niên của Trục Lộc học viện cũng rất đáng sợ, chỉ một người mà quét sạch nơi đây, khiến người khác khiếp sợ.

Trước khi rời đi, hắn còn liên tục cười lạnh, thái độ khinh bỉ và xem thường đó khiến cho tất cả mọi người nơi đây cảm thấy đau nhói.

"Ồ, Tiêu Thiên sư đệ trở về rồi."

"Ngũ Phong sư huynh cũng quay về!"

Mọi người vui mừng, chuẩn bị đi tái chiến.

"Chúng ta nên đợi Vũ Phong sư huynh về rồi hẵng xuất phát, dù sao mới có một người mà đã mạnh mẽ như thế rồi, chín người kia cũng chưa biểu diễn thực lực bao giờ." Có người cẩn thận, chờ toàn bộ những người mạnh mẽ nhất Thiên Tài doanh trở về rồi mới đi trả thù.

"Còn chờ cái gì nữa, lập tức đi, ta không chờ được nữa rồi." Nhóc Tỳ mở miệng.

Có người chần chờ, nhưng phần lớn đều gật đầu, bởi vì hiện tại hơn phân nửa người nơi đây đều biết nội tình của nó, biết rõ tên nhóc siêu quậy đã tới thì nhất định có thể giải quyết toàn bộ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 182: Mạnh Mẽ Nghiền Ép

Nhóc siêu quậy hét lớn một tiếng, cả đám người phía sau hưởng ứng theo, sức hiệu triệu rất lớn, người của Thiên Tài doanh đều đi theo nó giết thẳng tới nơi ở của Trục Lộc thư viện.

Có hơn một nửa số người đã đoán được thân phận của nó, biết nó hung tàn đến cỡ nào, cho nên dù đi quyết chiến mà không chờ các sư huynh sư tỷ kia thì cũng không sợ chút nào.

Bất kể là ở Hư Thần giới, hay là ở Bách Đoạn sơn, hung danh của nó đều lan xa, bị những đối thủ mạnh mẽ liên tục nguyền rủa thế nhưng nó vẫn nhảy nhót tưng bừng.

"Bọn họ ở Ngũ Linh nhai, là nơi có linh khí vô cùng nồng nặc, Bổ Thiên các ta cũng rất khách khí với bọn chúng thế nhưng chúng chẳng nể tình chút nào."

Có người dẫn đường, đi tới một khu linh địa lượn lờ đầy mây tía, nơi này có một hồ nước nhỏ trong vắt, có dốc đá cổ xưa, càng có các loài thụy cầm sinh sống, trong không gian thoang thoảng mùi thơm của dược thảo.

Một bầy Linh hươu màu bạc chạy băng băng, hào quang bao phủ quanh thân, đặc biệt là sừng hươu có ánh bạc lấp lánh, vô cùng rực rỡ.

Nhóc Tỳ lúc này dừng lại, nhổ một ngụm nước miếng, nói: "Sừng hươu nha, thuốc đại bổ, đây là một bầy Linh hươu hiếm thấy, thật béo a!"

Đám người cũng vì thế mà dừng lại, cả đám mặt mày xám xịt, chúng ta đi xả giận chứ có phải đi ngắm mấy con linh thú màu bạc kia đâu?

"Sư đệ, không thể đụng vào những thứ này, đều là nguyên liệu chế thuốc

của các trưởng lão đấy." Có người nhỏ giọng nhắc nhở.

"Ai nói ta muốn ăn hả, ta là loại người như vậy sao, ta mà lại làm chuyện đó hả?" Nhóc Tỳ lời lẽ đanh thép, tỏ vẻ quang minh chính đại, đáng tiếc hình tượng này bị ngụm nước miếng vừa rồi phá hoại hoàn toàn.

Cả đám người cười khà khà, đều không nói gì.

"Đi, đi tìm bọn họ tính sổ!" Nhóc Tỳ che giấu sự lúng túng, lại tiếp tục xông về trước.

Nơi này hiển nhiên là một bảo địa, người bình thường không vào được, đây chính là sự tiếp đãi rất long trọng dành cho Trục Lộc thư viện, ngay cả đệ tử cũng được sắp xếp vào nơi đây ở.

Cả đám người không cam lòng, gầm thét lao tới.

"Người của Trục Lộc thư viện ra đây mau!"

Ở phía trước có một cung điện, có những cây cầu nhỏ, có khu lâm viên tuyệt đẹp, hồ nước tỏa ra linh khí, trông rất nên thơ.

"Thật ồn ào, một đám rác rưởi mà thôi, thua rồi còn mặt mũi đến đây kêu la?" Thanh âm của một thiếu niên truyền ra, chẳng nể mặt mũi gì cả, đám người của Thiên Tài doanh cảm thấy vô cùng chói tai. Lúc này đều cắn răng, nắm chặt nắm đấm.

"Đã mời sư huynh sư tỷ của bọn ngươi tới rồi sao? Cùng lên một lúc luôn đi!" Bên trong lâm viên, một thiếu niên trông có vẻ kiêu ngạo cưỡi một con hung thú xuất hiện.

Mặt đất hơi rung chuyển, con thú to lớn này rất dũng mãnh. Dài đến bốn năm mét, thân hình cường tráng, giống như là sư tử thế nhưng cả người lại dày đặc vảy màu xanh, miệng rộng đầy răng nanh, vô cùng dữ tợn. Ngoài ra, ở trên đầu còn có một cặp sừng hươu, lấp lánh thần quang màu vàng xanh, lưu chuyển phù văn.

Đây là một con di chủng Thái Cổ, hơn nữa vẫn chưa trưởng thành thế nhưng toàn thân lại tỏa ra những gợn sóng khủng bố. Vô cùng mạnh mẽ!

Tất cả mọi người đều hít một ngụm khí lạnh, đây chính là một con di chủng nhen, vậy mà lại là tọa kỵ của hắn, hiển nhiên gã thiếu niên của Trục Lộc học viện này có lai lịch rất lớn.

"Đây chính là Kim Tình Long Giác Sư*!" Có người nhận ra.

(*): Sư tử sừng rồng mắt vàng.

Chỉ riêng con tọa kỵ này đã không phải thứ mà người thường có thể chống lại. Thậm chí có thể nói, phần lớn người nơi đây đều không phải là đối thủ. Không thể nào ngăn cản được con mãnh thú này.

Hai mắt Kim Tình Long Giác Sư như hai ngọn hải đăng vô cùng rực rỡ, con ngươi có màu vàng, phù văn và hung quang không ngừng đan xen với nhau trông rất đáng sợ, khiến cho người ta không dám nhìn trực diện vào nó.

"Các ngươi cùng lên đi, ta cũng chẳng cần động tay làm gì, chỉ cần tọa kỵ này đủ san bằng các ngươi rồi." Ngữ khí của thiếu niên có vẻ lạnh nhạt, liếc nhìn mọi người.

Cả đám lập tức nổi giận, tên này xem thường người quá đáng.

Thiếu niên mười bốn, mười lăm tuổi, mặc áo bào tím, cao khoảng sáu thước*, ở độ tuổi này thì quả rất cao rồi, cường tráng mạnh mẽ, hai mắt lấp lánh có thần, cũng coi là oai hùng.

(*): 1 thước bằng 33.33cm.

Hắn đảo mắt nhìn đám người, người thì đứt gân kẻ gãy xương toàn thân quấn băng vải, khéo miệng lộ tia cười lạnh rồi lắc đầu, trận chiến hôm qua, ven hồ Thiên Tài doanh dính đầy máu tươi, rất nhiều người bị thương.

"Ngươi quá kiêu ngạo, ta đánh với ngươi một trận!" Ngũ Phong ra khỏi

hàng, hắn trở về từ chỗ mấy lão quái vật, muốn thay các sư đệ ra một hơi.

"Ta nói rồi, các ngươi cùng lên đi, có thể thắng được sư tử con của ta thì là được!" Thiếu niên dùng tay vỗ vỗ con sư tử, tùy ý mở miệng, nói: "San bằng bọn họ!"

Kim Tình Long Giác Sư thét gào một tiếng xông về phía trước, mặt đất rung động, cả người con quái vật khổng lồ này phát sáng, vảy xanh lóng lánh, cặp mắt bắn ra hai chùm ánh sáng vàng óng, vô cùng dữ tợn.

Mọi người hoảng sợ, đối phó với con di chủng này còn không bằng cùng tranh tài với tên thiếu niên kia, bởi vì hung thú thường đáng sợ hơn nhiều.

Chỉ có Nhóc Tỳ không chút hoang mang, nhanh chân tiến lớn, ánh mắt lấp lánh ánh sáng, cười híp mắt nói: "Nhìn bộ dáng chắc ăn rất ngon đây!"

"Ngươi nói cái gì?" Thiếu niên đang vọt tới nghe vậy thì nhíu mày, trong mắt lộ sát cơ, điểu khiển hung thú, dẫm đạp về phía nó.

Kim Tình Long Giác Sư rống to, lập tức nơi này cát chạy đá bay, lá rơi tán loạn, đây đúng là Sư Tử hống, gió lớn gào thét mạnh đến vô cùng.

Thế nhưng, đối mặt với con thú hung hãn này, biểu hiện của Nhóc Tỳ khiến cho người khác phải kinh ngạc, nó cũng rống thật to, sóng âm cuồn cuộn, đá vụn lăn lộn, đại thụ bẻ gãy, mạnh mẽ áp chế Sư Tử hống.

Tất cả mọi người đờ ra, không có nhìn lầm đấy chư? Ai mới là di chủng Thái Cổ đây, làm sao một tiếng hét của nó lại có thể vượt qua Sư Tử hống?

Kim Tình Long Giác Sư tức giận, tiếng gào càng thêm to hơn, hơn nữa lại lao thật nhanh tới, muốn đạp nát thiếu niên trước mặt này.

Nhóc Tỳ không hề sợ hãi, chủ động vọt mạnh về phía trước, nhanh chóng né tránh, giẫm nứt đại địa va mạnh vào con thú này.

Rất nhiều người thuộc Thiên Tài doanh đều biết thân phận của nó thế

nhưng lại chưa từng thấy nó phát uy lần nào, lúc này thì mồ hôi hột đấy người, đây chính là di chủng Thái Cổ chân chính, mặc dù chưa trưởng thành thế nhưng thân thể cũng vô cùng mạnh mẽ rồi, lấy cứng chọi cứng như vậy khiến người khác không dám mở mắt nhìn.

"Ầm!"

Một tiếng vang thật lớn vang lên, hai thân thể một lớn một nhỏ va chạm với nhau, một cảnh tượng lật đổ mọi nhận thức của từng người, Nhóc Tỳ trùng kích về phía trước mà con thú kia lại bị đánh bay ra xa, máu tươi từ trong miệng không ngừng phun ra ngoài.

Kể cả thiếu niên kia cũng vô cùng chật vật, ngã lộn nhào xuống đất.

"Vừa nhìn là biết ngon rồi!" Nhóc Tỳ hô to gọi nhỏ, cả người theo quán tính chạy về phía trước cơ bản không bị thứ gì ngăn cản cả, cả người đuổi theo con thú bị văng ra đằng sau kia.

"Bùm" một tiếng, nấm đấm nện xuống, trúng người con Kim Tình Long Giác Sư, nơi va chạm ngay lập tức rạn nứt, khung xương trong cơ thể nổ vang ầm ầm, máu tươi tuôn ra.

"Gào..." Con di chủng này tức giận đồng thời sợ hãi. Cặp mắt của nó bắn ra hai chùm ánh sáng vàng vọt thẳng tới thiếu niên trước mặt. Đồng thời chiếc sừng rồng trên đầu nó phát sáng, phù văn lít nhít như là thần hỏa đang lượn lờ trấn áp về phía trước.

"Keng!"

Mặc kệ nó triển khai pháp thuật gì, tất cả đều vô dụng, bàn tay của Nhóc Tỳ vẽ một cái trên hư không, chùm sáng màu vàng kia lập tức sụp đổ. Sau đó một tiếng rít chói tai vang lên, những phù văn đầy trời kia cũng bị đánh nát.

Biểu hiện của nó trông rất hung tàn, giống như là một con Chân Long Thái Cổ, giơ tay nhấc chân đều có thể phá diệt vạn vật. Khủng bố ngập trời!

Nhóc Tỳ nhảy lên đầu của nó chuẩn bị đoạt lấy phù cốt nguyên thủy. Kim Tình Long Giác Sư sợ hãi, cả người không ngừng thiêu đốt, bảo thuật cùng lúc xuất hiện bao phủ lấy Nhóc Tỳ.

Một tiếng chim hót vang lên, một con đại bàng gương cánh, ánh sáng vàng dâng trào, tấn công thẳng xuống, xé rách hết thảy bảo thuật, cánh thần chém xuống chặt đứt đôi con di chủng mạnh mẽ này.

Tất cả mọi người ngơ ngác, đứa nhỏ này quá hung tàn. Dù gì cũng là một con di chủng Thái Cổ vô cùng mạnh mẽ, mới giao chiến hai ba lần mà đã bị làm thịt rồi!

Sức chiến đấu và thủ đoạn như thế này khiến cho cả đám người phải hít một hơi khí lạnh, quả thật chênh lệch quá lớn, khó có thể sánh bằng.

"Đối thủ của hắn không phải là người thuộc thế hệ chúng ta!" Có người than nhẹ.

"Răng rắc" một tiếng nhỏ vang lên, bảo cốt của Kim Tình Long Giác Sư tự nứt ra, chiếc sừng trên đầu gãy xuống, một luồng máu tươi phun ra ngoài.

"Thanh Phong, nhanh tới đây, mau uống máu sừng hươu nào." Nhóc Tỳ đứng trước con hung thú, nhanh chóng gọi Thanh Phong.

"A..." Thanh Phong không biết làm sao cả, tiểu ca ca quả nhiên mạnh mẽ, mới chỉ có mấy hiệp mà đã có thể chém chết con di chủng mạnh mẽ này rồi? Đang nằm mơ hay sao đây.

Nó rất nghe lời, nhanh chóng chạy về phía trước, cứ theo như lời dặn dò của Nhóc Tỳ, lấy một chiếc bình ngọc đựng hết những dòng máu tươi bên trong sừng rồng, chiếc sừng rồng này còn lớn hơn nhiều so với sừng hươu bạc đã thấy ban nãy.

"Phải uống khi còn đang nóng, xem thử dược hiệu như thế nào." Nhóc Tỳ cũng không có uống mà tất cả đều dành cho Thanh Phong, nó rất thương yêu Thanh Phong.

"Tất cả tới nhanh nào, ta mời mọi người ăn thịt sư tử, huyết nhục di chủng chính là bảo dược, không nên bỏ qua." Nhóc Tỳ bắt chuyện với mọi người.

"Hả..." Thiếu niên áo tím Thác Bạt Xuyên kêu thật to, đôi mắt trợn tròn, hắn tức điên lên, không ngờ còn bá đạo hơn cả mình, ăn thịt tọa kỵ của mình ngay trước mặt mình.

"Không coi ta vào đâu à!" Tác Bạt Xuyên rống to, phóng mạnh người lên đập thẳng về phía trước, cả người dày đặc phù văn màu vàng hóa thành một con Kim Bằng vồ về phía trước.

Nhóc Tỳ quay đầu, sau khi nhìn thấy bảo thuật Bằng tộc của hắn thì cảm ứng thật tỉ mỉ, mãi đến gần sát mình thì mới ra tay, trên nắm tay lượn lờ cốt văn, rực rỡ như một tiểu thái dương, nện thẳng lên trên đầu của chim bằng.

"Ầm!"

Bão táp màu vàng không ngừng gào thét, con chim bằng kia cũng gào thét, bị nó đánh nổ tung hóa thành màn mưa ánh sáng tiêu tan trong thiên địa.

Thác Bát Xuyên khiếp sợ, chuyện này cần sức mạnh kinh khủng đến cỡ nào, lấy cứng chọi cứng với bảo thuật, vượt xa hắn quá nhiều, trong mắt hắn lộ vẻ khiếp sợ, con ngươi nhanh chóng co rút lại, bừng tỉnh nói: "Ngươi là nhóc... siêu quậy hung tàn!"

"Con mắt ngươi để làm cảnh à!" Nhóc Tỳ nói, sau đó lớn tiếng trách móc, nói: "Ngươi mới là nhóc siêu quậy, cả nhà ngươi đều là nhóc siêu quậy!"

Nó vọt tới, đánh về phía trước.

Thác Bạc Xuyên khiếp sợ, trước mặt xuất hiện mười tám tầng ánh sáng, hắn dùng hết mọi khả năng tiến hành vận dụng bảo cụ để phòng ngự, đối mặt với tên nhóc siêu quậy trong truyền thuyết thì hắn chỉ có nước phòng thủ.

Thế nhưng, chênh lệch quả thực rất lớn, người đã mở ra chín Động Thiên, chỉ được ghi lại trong những quyển sách cổ của Nhân tộc, mà Nhóc Tỳ lại có thể làm được điều như thế, gặp phải nó chỉ có thể cúi đầu.

Tiếng nổ vang không dứt bên tai, toàn bộ mười tám tầng ánh sáng đều bị xuyên thủng, Nhóc Tỳ vọt tới bên cạnh nhấc bổng hắn lên, dùng sức rung thật mạnh, những bảo cụ, bình ngọc chứa dược tán, cốt thư đều rơi xuống cùng một chỗ.

"Thanh Phong, nhanh lên, ca cho đệ thứ tốt nè!"

"Răng rắc" vang lên, cuối cùng Nhóc Tỳ đánh gãy xương cánh tay của hắn, ném thẳng hắn tới trước mặt những người thuộc Thiên Tài doanh.

"Ầm!"

Mọi người đều không khách khí, cứ thế mà ra tay, có người đá bay hắn rồi sau đó có người tặng cho một quyền, rồi lại tiếp tục đánh.

Mọi người không lấy tính mạng hắn thế nhưng cũng không có lưu tình chút nào, bởi vì hắn quá ác nghiệt, khiến cho nhiều người gãy xương đứt gân, vượt quá phạm trù giao lưu và luận bàn, quá mức độc ác.

Một bên khác, Nhóc Tỳ dẫn theo Thanh Phong, Tiêu Thiên đi thu thập con di củng kia, sau khi lột da rửa thật sạch thì gác lên một đống lửa lớn bắt đầu nướng thịt ăn.

Động tác rất nhanh, mọi người sau khi giải tỏa cơn thịnh nộ thì liền ngửi thấy múi thơm phức, Kim Tình Long Giác Sư đã được nướng chín vàng óng, tất cả mọi người đều đờ người ra.

Đây là một con di chủng nhen, cứ như thế mà nướng chín, muốn ăn thật sao?

"Sư đệ, chúng ta thật sự... ăn ở đây luôn hả?" Một đám người nuốt nước miếng đồng thời hãi hùng khiếp vía.

"Việc này tính làm cái gì, khi ta ở Bách Đoạn sơn, một bữa ăn phải ít nhất mấy con, đừng làm khách, mọi người cùng ăn đi." Nhóc Tỳ nói.

Xa xa, Thác Bạt Xuyên mặt mày sưng húp, xương cốt gãy vụn, khi nhìn thấy cảnh tượng thế thì lập tức hôn mê, mắt không thấy tâm không phiền.

Cả đám vây xung quanh, sau đó bắt đầu bữa tiệc, mùi thịt thơm lừng, những thiếu niên nam nữ này thường ngày đều 'Tuân theo kỷ luật giữ gìn luật pháp', 'Rất an phận', khi làm một việc xấu nào đó thì cảm thấy rất mới lạ, vô cùng vui thích.

"Các ngươi đang làm cái gì thế hả?" Thanh âm vô cùng êm tai truyền tới, là một cô gái áo trắng.

Bộ quần áo trắng toát phất phơ, tóc đen mắt cũng đen, xinh đẹp xuất trần, nàng giống như một đóa hoa sen nổi trên mặt nước, làn da trắng mịn, cặp mắt như sao sáng, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc.

"Ồ, là U Vũ sư tỷ." Cả đám thiên tài nhanh chóng cúi đầu, nuốt thật nhanh miếng thịt nướng vàng óng đang ở trong cổ họng.

Nhóc Tỳ biết cô gái áo trắng này, năm đó một thân một mình xông vào Đại Hoang, đã từng gặp nàng ở biên giới phía tây Thạch quốc, nàng còn cho nó một tấm phù bài thế nhưng nó đã cho Thanh Phong rồi.

Ở bên cạnh Hạ U Vũ còn có một cô gái cả người tỏa ánh sáng vàng óng ánh, mặc một bộ chiến giáp hoàng kim, dáng vẻ thon thả, bộ ngực căng tròn, mặc dù trên người mặc chiến giáp thế nhưng vẫn rất khó che giấu được phong thái ngạo nhân.

Một người xinh đẹp xuất trần, áo trắng tung bay giống như tiên nữ trên cung trăng hạ phàm. Một người giáp trụ hoàng kim rực rỡ, thân thể thon dài, giống như nữ thần. Hai người không phân cao thấp, tất cả đều đặc biệt xinh đẹp, khiến cho người khó mà dời cặp mắt đi chỗ khác.

Mà ở sau lưng bọn họ còn có một vài thiếu niên nam nữ, bọn họ nhìn

thấy đám người của Bổ Thiên các không ngừng nhai nuốt thì đờ cả người ra.

"Sao ta cảm thấy những miếng thịt mãnh thú nướng vàng óng kia hình như là tọa kỵ của Thác Bạt sư đệ thì phải?"

"Ta cũng vậy."

Những người này triệt để đờ ra, không thể nào tin được.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 183: Ba Tên Mập

Có lầm hay không đây, cả đám người kéo đến cửa rồi còn ngồi chình ình một đống ăn thịt tọa kỵ của người ta nữa, thiệt là quá hung tàn mà.

Đám người Học viện Trục Lộc thấy thế thì đờ người ra, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Bọn họ hơi choáng.

"Sư đệ!" Một vị nữ đệ tử kinh ngạc thốt lên, chạy nhanh về phía trước, nâng Thác Bạt Xuyên người đầy máu tươi lên, sau đó cả đám người Học viện Trục Lộc chạy tới.

"Đệ đau chết mất!" Thác Bạt Xuyên tỉnh dậy, cảm giác mình gãy ít nhất phải mười mấy khúc xương, vô cùng đau đớn, lại nhìn về phía tên nhóc siêu quậy miệng dính đầy dầu mở thì thiếu chút nữa ngất tiếp.

"Ngươi..." Hắn trừng mắt về phía bên kia.

"Chú em cũng muốn ăn hả, Tiêu Thiên đưa cho em nó một miếng đi." Nhóc Tỳ nói.

Thiếu niên áo bạc lườm nó một cái rồi xoay người, chậm rãi cầm trong tay miếng thịt vàng óng đi tới, hắn chẳng có để ý làm gì.

"Chúng ta muốn một câu trả lời thật hợp lý, vì sao lại như thế này, Bổ Thiên các ngươi khinh người quá đáng!" Một vị sư huynh của Học viện Trục Lộc lớn tiếng nói.

"Nguyên nhân rất đơn quản, hắn hung hăng quấy phá, xông vào Thiên Tài doanh đánh gãy chân đứt gân mấy vị sư huynh của ta, sau đó thì ta đánh bại hắn thôi." Nhóc Tỳ túm lấy áo của Tiêu Thiên chùi chùi miệng.

"Cút!" Thiếu niên áo bạc thấy thế thì trừng mắt thế nhưng cũng không động thủ.

Tất cả mọi người của Học viện Trục Lộc mặt mày lạnh tanh, nói chuyện gì mà như giỡn chơi vậy, người của bọn ta bị ngươi đánh bại rồi còn bị gãy mười mấy cái xương sao không nói vậy? Mà con di chủng đang ở trên đống lửa kia là cái quái gì vậy?

"Vì sao ngươi lại ăn thịt Kim Tình Long Giác Sư?" Người của Học viện Trục Lộc hỏi.

"Bởi vì nó muốn ăn thịt ta, kết quả ngược lại bị ta ăn thịt." Nhóc siêu quậy đáp trả rất đơn giản và thẳng thắng.

"Ngươi..." Một đám người không cam lòng, muốn xông lên chiến một trận.

"Ai sợ ai chứ, tiếp chục chiến nào!" Nhóc Tỳ đứng dậy.

"Hạ sư muội, thức ăn thường ngày của Bổ Thiên các rất dở hay sao thế, đám thiếu niên này cứ như quỷ đói đầu thai lại vậy, lại ăn di chủng canh cửa của chúng ta." Nữ chiến thần mở miệng, cả người phát sáng, ngay cả giáp trụ màu vàng cũng được nhuộm bởi những hào quang vàng nhạt.

Hạ U Vũ cũng bó tay, đám sư đệ sư muội này gan cũng lớn thiệt, ánh mắt chuyển động, nói: "Bọn họ còn nhỏ, làm việc không suy nghĩ, vui vẻ cho qua là tốt nhất."

Chuyện này mà có thể vui vẻ được hay sao, cũng quá bao che khuyết điểm rồi! Xa xa, cặp mắt đám người Thác Bạt Xuyên như tóe lửa, đây chính là di chủng Thái cổ, giá trị không hạn định được, vậy mà cứ thế bị ăn mất rồi.

"Nhóc siêu quậy, quả nhiên ta không nhìn lầm ngươi, quả nhiên ngang ngược." Nữ chiến thần mở miệng, nàng nhìn về phía thiếu niên đứng trước mặt cảm thấy vừa tức vừa buồn cười.

Thằng này công nhận ngang ngược thiệt, từ Hư Thần giới quậy lan tới Bổ Thiên Các, rồi lại náo động sang Bách Đoạn sơn, một loạt phong ba nổi lên khiến người khác hận không thể đánh nó cho nhừ tử một trận.

Hạ U Vũ thấy thế biết Nữ chiến thần đang có ý mến người tài, vẫn chưa tức giận và trách tội, lúc này mới thả lỏng, cười khúc khích nói: "Các ngươi cũng quá đáng, dù gì đi nữa đây cũng là chỗ ở của khách mời, sao lại đi ăn tọa kỵ của người ta, có ăn cũng phải ra chỗ khác mà ăn, à không đúng, ai cho phép các ngươi ăn vậy?"

"Ha ha..." Tất cả người thuộc Thiên Tài doanh đều nở nụ cười.

Cơ thể Nữ chiến thần lấp lánh, tỏa ra những ánh sáng thiên liêng, nhìn sang Thác Bạt Xuyên, nói: "Ta biết ngươi đến từ gia tộc Thác Bạt, có một vài thù cũ với Bổ Thiên các, thế nhưng lại làm việc không thể quá khích như thế được, luận bàn với nhau sao có thể đánh gãy xương người ta?"

Không ít người trong lòng hơi động, gia tộc Thác Bạt đúng là vô cùng nổi danh, đó là một gia tộc Thượng cổ có thế lực to lớn vô cùng, uy chấn cả Đại Hoang.

Ở thời kỳ Thượng cổ, bọn họ thậm chí có chí lập quốc, thế nhưng lại phát sinh một chuyện lớn phá hỏng toàn bộ căn cơ, Tế Linh của bọn họ bị một cây dây leo thần giết chết.

Tộc Thác Bạt thất bại nên không thể khai quốc được nữa. Trải qua năm tháng tu dưỡng dài đằng đẵng, bọn họ rốt cuộc lại trở nên mạnh mẽ, hiện tại đã trở thành một thế lực đỉnh cấp.

Mọi người bừng tỉnh, chẳng trách tên thiếu niên Thác Bạt Xuyên lại có địch ý như thế, từ trước tới nay gia tộc bọn họ đều coi Bổ Thiên các là tử địch.

"Hai vị sư tỷ, ta mời các tỷ ăn thịt nướng, rất thơm nhen, đây chính là một đại bổ dược đấy." Nhóc Tỳ mở miệng, tiến tới chào hỏi Hạ Vũ Y và Nữ

chiến thần.

Nhóc Tỳ động tác rất thành thạo, dùng đao bạc cắt một miếng thịt vàng ươm đưa tới cho hai nàng.

"Mùi vị cũng không tệ." Hạ U Vũ cười cười, mái tóc đen bóng, mặt hình trái xoan, cặp mắt linh động, môi đỏ răng trắng, cắn một miếng trên miếng thịt, nhịn không được mà khen ngợi.

Nữ chiến thần nghe thấy thế thì cũng lấy lên một miếng thịt đưa vào trong đôi môi đỏ, từ từ thưởng thức, nói: "Không sai, ẩn chứa rất nhiều tinh hoa thần tính mạnh mẽ, hơn nữa mùi vị cũng rất ngon."

"Phốc."

Thác Bạt Xuyên nghe thấy thế thì phun ra một ngụm máu.

"Nếu hai vị sư tỷ đều thích vậy thì sẽ cho các tỷ thêm một ít nữa." Nhóc Tỳ nói.

"Sao keo kiệt thế hả, đưa ta nửa con luôn đi." Nữ chiến thần chẳng ngại ngùng gì nói.

Nhóc Tỳ lập tức trợn tròn cặp mắt, nói: "Đệ còn chưa ăn no mà!"

"Thì sao, ngươi không cho?" Giáp trụ màu vàng trên người Nữ chiến thần sáng rực, nàng xinh đẹp kinh người, hơn nữa vóc dáng của nàng rất khiêu gợi, lồi lồi cong cong, cộng thên chiến y màu vàng rất hợp với nàng, như có một loại duyên dáng khó tả được.

"Gặp đối thủ rồi nha, chưa gì mà đã đòi ăn luôn nửa con, thậm chí chẳng kém gì ta." Nhóc Tỳ nhỏ giọng lẩm bẩm.

"Ngươi nói cái gì đó hả?" Nữ chiến thần trừng nó.

"Không có gì, đệ chẳng qua cảm thấy sư tỷ nên giảm béo thì hơn, không nên ăn quá nhiều." Nó nhỏ giọng nói.

Tất cả mọi người cứng đờ, thân hình thon gọn như thế mà cần phải giảm cân à, đây chính là một dáng người ma quỷ, bộ ngực căng tròn, chiếc eo nhỏ nhắn, hai chân thon dài, có thể nói còn quý hơn cả hoàng kim nữa.

Nữ chiến thần trừng nó, từ trước tới nay chưa một ai dám nói với mình như vậy.

Hạ Vũ Y cười hì hì, nàng toàn thân mặt áo trắng, siêu trần thoát tục, đứng nơi đây cứ như muốn cưỡi gió bay đi, xinh đẹp không gì tả nổi, giống như "Trích tiên" lâm thế.

"Sư tỷ, thật ra tỷ cũng nên giảm béo đi." Nhóc Tỳ nói.

Nụ cười của Hạ Vũ U chợt ngừng lại, cái tên nhóc này quả thực muốn ăn đòn mà.

"Ngươi nói, hai chúng ta đều cần phải giảm béo, thật sự rất mập lắm à?"

Phong thái của hai người rất xuất chúng, xinh đẹp vô cùng, tư thế duyên dáng, thướt tha động lòng, một cô gái xinh đẹp như thế thì càng không cho người khác "bôi nhọ" mình như vậy.

"Rất mập chứ sao nữa, cũng đừng ngại, cứ hỏi đệ những nơi nào đầy đặn." Nhóc Tỳ thanh âm yếu ớt, cặp mắt nhìn về bộ ngực căng tròn cùng với cặp mông vểnh cao kia, không cần nói cũng biết.

Trong nháy mắt này, toàn bộ nơi đây trở nên yên tĩnh. Tất cả mọi người không nói lời nào, không một ai dám thở mạnh, mỗi người đều có ánh mắt khác lạ nhìn về phía nó.

Tất cả mọi người đều cảm thấy tên nhóc siêu quậy này quả nhiên nhân thần cộng phẫn mà, thật sự muốn ăn đòn rồi!

Hạ U Vũ và Nữ chiến thần phong thái xuất thế, nghiêng nước nghiêng thành, khuôn mặt xinh đẹp hiếm thấy, có thể nói là một đời giai nhân khiến

người khác phải phát điên lên.

Tên nhóc siêu quậy chết tiệt này, dùng ánh mắt như kẻ cướp nhìn về chỗ nào đây? Cái được gọi là giảm béo thì ra là như vậy, mày ngài hai người dựng thẳng, đôi mắt trợn tròn, đồng loạt ra tay.

Nhóc Tỳ lập tức chạy trối chết, đây đúng là chẳng nói đạo lý gì hết mà. Nó đã nói cái gì đâu.

"Hai vị sư tỷ, các tỷ không nói đạo lý gì hết hả, đúng là nói thật mất lòng, các người không được chà đạp lên sự thật!"

Thường ngày Hạ U Vũ khẽ cười cứ như là tiên nữ, mà khí chất của Nữ chiến thần càng thêm xuất chúng, cứ như thần nữ. Thế nhưng hiện tại ai cũng rất bạo lực, đuổi theo chỉ đánh mình nó.

"Đúng là như vậy mà, vóc dàng của Hổ Nữ còn hơn cả các tỷ, chính mình mập mà lại không cho người khác nói!" Nhóc Tỳ kêu oan.

Hạ U Vũ và Nữ chiến thần phát điên, cảm thấy hết cặp mắt này đến cặp mắt khác đang liếc nhìn cặp mông vểnh cao và bộ ngực căng tròn của mình, tên nhóc này quả nhiên thiếu đạo đức!

"Ngươi đúng là nhân thần cộng phẫn, muốn ăn đòn rồi!"

"Nhóc siêu quậy, đồ thiếu đạo đức trầm trọng!"

Hai vị sư tỷ lấy bảo cụ của chính mình ra, đuổi theo nó. Hai người vô cùng tức giận, mặt mày hồng hào cả lên, đứa nhỏ này khiến người khác không tức không được.

"Đệ nói thật mà, không tin thì cứ đi hỏi Tiêu Thiên đi." Nhóc Tỳ chạy trốn, la lớn: "Tiêu huynh, huynh nói hai người bọn họ có mập hay không?"

Thiếu niên áo bạc lập tức cứng đờ, chầm chậm xoay người đưa lưng về phía nó như không muốn đáp trả câu hỏi này, nếu không ắt sẽ bị nhừ tử,

trong lòng không ngừng oán thầm, đừng hòng kéo ta cùng xuống nước.

Nhóc Tỳ kêu to: "Các ngươi có nhìn thấy không, hắn không muốn chứng kiến, không có lời gì để nói, quay lưng lại chứng tỏ là không muốn nhìn rồi."

Thiếu niên áo bạc nghe thế thì tức giận, xoay người lại, nhìn thẳng về phía Hạ U Vũ và Nữ chiến thần, kết quả hai tiếng bùm bùm truyền tới, nơi trán của hắn trúng chiêu rồi.

"Nhìn cái gì?"

Sao lại xui xẻo đến thế chứ? Nước mắt nước mũi của Tiêu Thiên chảy ròng ròng, trán bị hai cô gái này mỗi người nện một cú, sức lực rất mạnh.

"Thanh Phong, đệ nói thử xem, các nàng có phải rất mập hay không?" Nhóc Tỳ không phục, lại hô lên lần nữa.

Thanh Phong khuôn mặt đỏ bừng, lấy hai tay che mắt lại, không trả lời và cũng không nhìn tới, không muốn dẫm vào vết xe đổ.

"Ngươi đúng lại cho ta!" Nữ chiến thần ngày thường rất tàn khốc, thế nhưng hiện tại lại rất xấu hổ, một đường truy đuổi, chiến y hoàng kim phát sáng.

Hạ U Vũ cũng như thế, chưa từng thất thố như thế này, thế nhưng hiện tại lại vô cùng tức giận, mặt mày đỏ kè.

Nhóc Tỳ bị đánh, không thể không triển khai bảo thuật, thân thể phát sáng, một đôi cánh màu vàng xuất hiện, tốc độ của nó tăng lên rất nhiều, nhanh chóng đi xa.

Tất cả mọi người đều ngẩn ngơ, mạnh mẽ như Nữ chiến thần mà lại không thể đuổi theo kịp, Hạ U Vũ nhẹ nhàng như tiên lại không bắt được, chuyện này làm người khác giật mình.

Tốc độ của hắn quả nhiên rất nhanh, đó là bảo thuật gì?

"Không đơn giản, chắc chắn hắn hiểu rõ về thần thông chí cường của Kim Sí Đại Bằng." Ánh mắt Hạ U Vũ tóe ra ánh lạ lùng, nàng biết lâu nay nó đều chìm đắm trong Tàng Kinh các, cũng đã từng nghe qua khối kim cốt trong truyền thuyết này, không ngờ lại bị nó đoạt được!

"Cho dù là bảo thuật của Kim Sí Đại Bằng thì ngươi cũng chạy không thoát được, phải ở đây luận bàn với đệ tử của Học viện Trục Lộc bọn ta." Nữ chiến thần nói, bởi vì bọn họ cũng có loại thần thông tương tự như thế này.

"Ta không tin." Nhóc Tỳ lắc đầu, rồi sau đó tận tình khuyên nhủ: "Hai vị sư tỷ, hiện tại giảm béo vẫn còn kịp, nếu không các tỷ cũng sẽ giống như Hỏa Linh Nhi sư muội, béo đến kinh người."

Xa xa. một bóng người lả lướt tiến tới, chính là Hỏa Linh Nhi, trên người nàng mặt một bộ y phục màu đỏ thẫm, mặc dù mới có mười bốn mười lăm tuổi thế nhưng dáng vẻ đã cân đối, đường cong chập trùng, gần như hoàn mỹ.

"Tiểu tặc, ngươi nói linh tinh cái gì thế hả, ta liều mạng với ngươi!" Hỏa Linh Nhi tức điên, thật sự rất xấu hổ.

Có người đi gọi nàng, báo cho nàng biết việc Học viện Trục Lộc bắt nạt các đệ tử Bổ Thiên các, nàng từ nơi lão quái vật kia chạy tới nơi đây để giúp đỡ, kết quả lại đúng lúc nghe thấy lời nói này.

"Ba tên mập y như nhau, không chọc nổi nữa rồi, ta có thể trốn thoát không đây?" Nhóc Tỳ nhanh chân chạy trốn.

Đến cùng là ai gây sự đây, ba người ai nấy đều tức giận.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 184: Quyết Đấu Bằng Thuật

Nhóc Tỳ nhanh chân chạy trốn, thế nhưng giờ đang ở Bổ Thiên các thì biết trốn nơi đâu, Hạ U Vũ là người nơi đây nên cuối cùng cũng tìm được nó.

"Sư tỷ, ta sai rồi, kỳ thực các tỷ rất xinh đẹp, không mập chút nào cả, thân hình thon gọn quyến rũ, ta thấy liền yêu ngay." Đang nói những câu như thế này thì ánh mắt nó nhìn chằm chằm vào đôi chân của hai người này, công nhận vô cùng thon gọn và mê người, ẩn hiện trong lớp áo quần, giống như được điêu khắc từ ngọc mỡ dê, rồi lại tiến lên chiếc eo nhỏ nhắn kia, vô cùng trắng mịn mềm mại uốn lượn không thôi.

Loại xin lỗi này, chẳng có tí thành ý nào có.

Cuối cùng, hai 'Tên béo' đánh cho nó một trận, đồng thời buộc nó phải là người luận bàn và giao lưu với Trục Lộc học viện.

Ở một bên khác, Hỏa Linh Nhi cũng muốn đánh nó một trận, tuổi tác nàng không lớn lại còn bị nó gọi là mập ú, chuyện này làm nàng thiếu chút nữa nổi khùng lên.

"Quyết đấu cùng với các ngươi thì có chỗ tốt nào chứ, ta thắng các ngươi có thể truyền bảo thuật Đại Bằng cho ra được không?" Nhóc Tỳ hỏi, nó rất thẳng thẳng, đây chính là tật xấu khi đại chiến với đám di chủng Bạch Hổ ở Bách Đoạn sơn.

"Bùm!"

Hạ U Vũ gõ nó một phát, nói: "Không được nói lung tung, đây là luận bàn có hiểu hay không hả?"

"Chẳng có gì thú vị, đánh thắng bọn họ xong lại không thể ăn, chả có ích

lợi gì." Nhóc Tỳ không có hứng chút nào.

"Ngươi có lòng tin là sẽ thắng chúng ta?" Đối diện, một cô gái cười hi hi, thế nhưng giữa hàng lông mày lại xuất hiện một luồng sát khí.

"Rất chi là có lòng tin." Nhóc Tỳ tùy ý đáp, chuyện như đúng rồi, sau đó bổ sung: "Nếu có thể thắng, có thể chiếm được bảo thuật nào sao?"

Trục Lộc học viện, ngoài trừ Thác Bạt Xuyên không thể cử động ra thì những người khác đều áp sát về phía trước, tên nhóc siêu quậy này quá đáng ghét, rất muốn cùng lúc xông lên đánh cho nó một trận.

"Nếu như là luận bàn đương nhiên là phải giao lưu, các ngươi đều thông hiểu Bằng thuật thì có thể thảo luận những tâm đắc của mình." Hạ U Vũ rất muốn đánh nó, thế nhưng dù gì cũng là đệ tử của Bổ Thiên các, sau đó nàng nhìn về phía Nữ Chiến Thần, dò hỏi ý kiến của nàng.

"Thua rồi thì đừng có khóc nhè đấy." Nữ Chiến Thần gật đầu, trên mặt lộ nụ cười nhàn nhạt.

"Tên nhóc con vắt mũi còn chưa sạch, đến đây!" Một cô gái đứng đối diện vọt tới, có tốc độ rất nhanh. Cả người xuất hiện những vảy màu vàng, mặc dù là Bằng thuật thế nhưng cũng có một số thứ khác biệt.

"Đại Bằng có vảy dài?" Nhóc Tỳ chú ý quan sát.

Thiếu nữ này rất mạnh, tuổi chừng mười sáu mười bảy, là một thiên tài phi thường nổi danh ở Trục Lộc học viện. Tu luyện Bằng thuật đã tới cảnh giới xuất thần nhập hóa. Vào lúc này, nàng như hóa thân thành Đại Bằng hình người, kim quang rực rỡ.

Nàng há miệng hét lớn, vô số vảy vàng biến thành những lưỡi dao sắc bén gào thét bay thẳng tới, như phải xuyên thủng địch thủ cho bằng được.

"Vảy đại bàng, quả nhiên không giống lắm." Nhóc Tỳ vui mừng, cũng đáng để tham khảo.

"Bùm" một tiếng, nó nện một quyền tới, nắm đấm lượn lờ cốt văn, tư thế mạnh mẽ và dứt khoát. Khí dương cương bùng phát, trực tiếp xuất hiện những ánh sáng rực rỡ đánh thẳng lên phía trên vảy vàng kia.

Một tiếng bùm nhẹ nhàng vang lên, toàn bộ vảy vàng đều nổ nát, biến thành những cơn mưa ánh sáng.

Mọi người hít một hơi khí lạnh, đặc biệt là người của Trục Lộc học viện, ngoại trừ Thác Bạt Xuyên ra thì đây là lần đầu tiên họ thấy nó ra tay, tay không chống đỡ bảo thuật, việc này cần mạnh mẽ đến cỡ nào?!

"Sư đệ, đệ bị đánh bại như vậy sao?" Có người hỏi.

Thác Bạt Xuyên đỏ cả mặt, đúng là như thế, đối phương cũng chưa từng vận dụng bảo thuật, chỉ một quyền đã bị đánh bay, khiến cho hắn không đất dung thân.

Vù vù, chiến trường bên kia có những biến hóa mới, hai tay của thiếu nữ giang ra, ở phía sau xuất hiện một cặp cánh chim lớn, sau đó vỗ mạnh một cái, cuồng phong gào thét, cát bay đá chạy.

"Thần bằng cương phong!"

Rất nhiều người kinh hãi, một vòng xoáy màu vàng xuất hiện nhanh chóng tiến về phía trước, nghiền nát tất cả đá lớn, cây cối thành bột mịn.

Nhóc Tỳ kinh ngạc, sau đó mừng rỡ, nói: "Có thể kết hợp với Kim Tuyền Ba Văn công, hòa vào bảo thuật Côn Bằng của ta."

Nó thay đổi vị trí, há miệng phun ra một tấm phù văn màu vàng xung kích với vòng xoáy kia, tiếng ầm ầm vang vọng như hai cơn lốc va chạm vào nhau, như muốn cắt đứt cả thiên địa nơi đây.

Mặt đất nứt ra, đá lớn tung bay, bụi bặm mù mịt, thanh thế rất hùng vĩ.

Nhóc Tỳ vô cùng cố chấp, một luồng tinh khí tiên thiên phóng ra ngoài

hóa thành phù văn có sức mạnh cỡ này khiến cho cả đám người Trục Lộc học viện đều biến sắc.

Xoẹt một tiếng, Nhóc Tỳ xuất hiện ở trên trời đánh thẳng về thiếu nữ, chuẩn bị tóm gọn nàng. Thế nhưng lại vồ hụt, chỗ đó chỉ là một bóng mờ mà không phải chân thân của nàng, điều này khiến nó rất kinh ngạc.

Hơn nữa vào lúc đó, lông chim màu vàng bay lượn bốn phương, còn ẩn chứa những chiếc vảy sắc bén, cứ như cơn mưa ầm ầm trút xuống, nơi đây trở nên mù mịt.

Thiếu nữ hóa thành mười mấy cái bóng mờ, ẩn trốn trong đám lân vũ, đồng thời ra tay thẳng về phía nó, không thể nào biết được đâu là chân thân, quỷ dị vô cùng.

"Huyễn Bằng thuật!"

Người của Trục Lộc học viện lộ vẻ vui mừng, tên nhóc này quá hung tàn, không thể địch lại được, chỉ có thể làm mê muội thần thức của nó thì mới có cơ hội chiến thắng.

Nhóc Tỳ lộ sắc mặt khác thường, đây cũng quá quỷ dị mà, vậy mà đối phương có thể phân thân hóa hình, khiến cho người khác không thể nào đoán được đâu là chân thân, khó lòng đối phó.

Nó nhanh chóng xuất kích, vồ giết về phía trước, liên tiếp chém chết bảy tám bóng người thế nhưng đều không thể phát hiện được chân thân.

"Nhóc siêu quậy, ngươi còn muốn trấn áp chúng ta nữa sao, ngươi chưa đủ trình!" Thiếu nữ khẽ quát, lông chim màu vàng bay lượn bốn phương tám hướng, đâu đâu cũng có bóng dáng của nàng, đánh giết về phía trước, những vảy màu vàng chi chít đâm thủng những tảng đá lớn, cổ mộc um tùm, bắn về phía địch thủ.

Nhóc Tỳ né tránh, thế nhưng hoàn toàn bị nhốt lại, đâu đâu cũng có địch thủ không biết nên công kích người nào.

Một tiếng leng keng vang lên, nó đánh nát những vảy vàng liên miên kia, sau đó toàn thân phát sáng, cuối cùng cũng đã vận dụng bảo thuật, một đôi cánh chim xuất hiện, ầm ầm vỗ mạnh, nơi này náo động cả lên, ánh vàng đầy trời toàn bộ vỡ nát.

Tất cả mọi người đều chấn động, uy lực quả thật rất mạnh!

Tiếp theo, bên ngoài Nhóc Tỳ xuất hiện một vòng xoáy màu vàng óng, vô cùng quỷ dị, y như là lớp giáp trụ bảo vệ kín nó ở bên trong.

Bốn phía, lông chim bay lượn, bóng người vô số, thiếu nữ lại tiếp tục triển khai công kích nhằm hạ gục thiếu niên mạnh mẽ này.

Thế nhưng, lần này Nhóc Tỳ chẳng sợ tý nào, vòng xoáy màu vàng ngoài thân chuyển động, hút hết toàn bộ tinh hoa của phù văn và bảo thuật đang công kích tới, chuyển hóa để cho bản thân sử dụng.

"Đây là môn bảo thuật gì vậy?" Tất cả mọi người thất kinh.

"Kim Tuyền Ba Văn công!" Hạ U Vũ kinh ngạc, nhưng lại nhíu mày, thứ bảo thuật hộ thể kia không phải giống như thế này, chỉ có thể phòng ngự mà thôi, thế nhưng thứ diễn ra ngay trước mắt lại có thể luyện hóa được sức mạnh phù văn của kẻ địch, chuyển hóa để cho bản thân sử dụng.

"Hình như đã không còn trong phạm vi bảo thuật của Kim Sí Đại Bằng nữa, rất khá giống pháp môn trong truyền thuyết, lông Côn Bằng vừa giang ra, luyện hóa cả thiên địa." Nữ Chiến Thần nói nhỏ, nàng cũng không thể nào xác định được.

Cả người Nhóc Tỳ được bao bọc bởi vòng xoáy màu vàng đang chuyển động, không chỉ có phòng vệ bảo thuật, luyện hóa phù văn của đối phương mà còn phát hiện được các địa phương phát ra những gợn sóng kịch liệt nữa. Bởi vì vòng xoáy màu vàng không ngừng nuốt chửng nên cảm ứng cực kỳ nhạy cảm, và cũng nhờ lý do này mà nó đã bắt được chân thân của thiếu nữ.

Khóe miệng nó nở nụ cười, Côn Bằng giang cánh, gió mạnh cuồn cuộn,

phá diệt hết thảy, nó nhanh chóng chạy qua. Mạnh như cuồng phong và nhanh như điện xẹt, mạnh mẽ và khủng bố, cộng thêm trình độ am hiểu tốc độ càng làm người khác khiếp sợ.

Bịch một tiếng, nó xách thiếu nữ lên, dùng phù văn màu vàng mạnh mẽ của mình trấn áp nàng, không cho nhúc nhích.

"Cứ như vậy thất bại?" Mọi người thở dài, đã biết sự lợi hại của nhóc siêu quậy thế nhưng không nghĩ lại đạt đến trình độ như thế.

"Truyền bảo thuật Bằng tộc của ngươi cho ta." Nhóc Tỳ hào hứng.

"Hừ!" Thiếu nữ hừ lạnh, quay đầu đi chỗ khác.

"Nói phải biết giữ lời nhen!" Nhóc Tỳ cuống lên, nó vô cùng háo hức. Hi vọng có thể thông qua thần thông Bằng tộc của Trục Lộc học viện để hoàn thiện môn bảo thuật Côn Bằng của mình.

"Yên tâm, chúng ta đã nói thì sẽ giữ lời, thần thông Bằng tộc ở Trục Lộc học viện ta cũng không phải là thần thông trấn viện gì cả, có thể cùng giao lưu." Nữ Chiến Thần mỉm cười, bởi vì nàng biết Bổ Thiên các cũng có loại bảo thuật như thế này, chỉ là hơi khác biệt mà thôi.

Cho dù hắn có tìm hiểu thì cũng không thể nào tái tạo nên thần thông mạnh mẽ hơn được.

Đương nhiên, nàng cũng không biết, thật sự Nhóc Tỳ có thể tìm hiểu tinh hoa, bởi vì nó đang tái hiện lại môn bảo thuật Côn Bằng, những thứ này rất có giá trị với nó.

Một đoạn mật ngữ* truyền tới, vang lên bên tai nó, con mắt của Nhóc Tỳ lập tức sáng rực, thu hoạch rất lớn!

(*): Tiếng nói bí mật.

"Còn có ai muốn quyết đấu với ta nữa không?" Nó vô cùng thèm thuồng.

Cuối cùng, liên tiếp bốn người thiếu niên đi lên, tất cả đều được bao bọc bởi ánh sáng thần thánh, giống như là Ma Linh thoát ra từ trong dung nham vậy, bốn người khoảng mười bảy mười tám tuổi, vô cùng mạnh mẽ, là những tuấn kiệt được Trục Lộc học viện cực lực bồi dưỡng.

"Chúng ta biết ngươi rất mạnh, bốn người liên thủ cùng chiến với ngươi, có dám hay không?"

Bọn họ hạ thấp thái độ, cũng bởi vì tên nhóc siêu quậy quá hung tàn, nếu như lời đồn đại là thật, nó ngay cả đến Chư Kiền và Li Long thuần huyết cũng dám truy sát thì quả thật rất kinh khủng.

"Không thành vấn đề, thua thì truyền cho ta bảo thuật!" Nhóc Tỳ thoải mái đáp ứng.

"Đây chính là tứ đại thiếu niên cường giả ở trong Trục Lộc học viện chúng ta." Nữ Chiến Thần lên tiếng, mặc dù bọn họ không có khả năng chiến thắng thế nhưng vẫn cảm thấy có thể đánh một trận.

Nếu là giao lưu, hơn nữa phải vận dụng bảo thuật Đại Bằng thì tất nhiên ánh sáng thần thánh dâng trào, lông thần màu vàng bay múa đầy trời.

Tứ đại cường giả đồng loạt ra tay, cũng vận dụng bảo cụ, được chia thành bốn miếng tàn cốt màu vàng cùng kết hợp với bản thân đánh về phía trước.

Cánh tay của một trong bốn người biến thành bằng trảo*, vô cùng sắc bén, kim quang rực rỡ, tiếng ầm ầm vang vọng, thăm dò về phía trước, Nhóc Tỳ thất kinh, nhanh chóng né tránh, một tảng đá mười vạn cân ở bên cạnh lập tức biến thành bột phấn!

(*): Móng vuốt đại bàng.

"Thật mạnh!" Tất cả mọi người khiếp sợ.

Một tên khác cũng kết hợp với bảo cốt, "Vù" một tiếng, một tia chớp

vàng óng xẹt ngang trời, cánh tay biến thành một chiếc cánh thần, giống như là thiên đao quét tới, leng keng điếc tai.

Toàn bộ cốt văn của Nhóc Tỳ đều bị cánh thần chém nát, nếu không dùng bảo thuật thì không xong rồi.

Người thứ ba ra tay, sau khi kết hợp cùng với bảo cốt thì liền biến hóa thành một thanh kiếm thần, vô cùng sắc bén, không gì không xuyên thủng, kiếm khí mênh mông như là biển cả nhấn chìm tới.

"Bảo cụ thật mạnh!"

Người thứ tư cầm tàn cốt trong tay, kết hợp thành một thể, hiện ra linh vũ chim bằng, biến hóa thành vô số lông chim màu vàng, giống như những mũi tên thần bắn thẳng về phía trước.

Bốn người kết hợp lại với nhau cứ như một con chim đại bàng được tái sinh, mỗi người cầm mỗi miếng tàn cốt trong tay biến thành một tòa sát trận, liền thành một thể, vô cùng đáng sợ.

"Trục Lộc học viện trước khi đến đều đã chuẩn bị cả, dẫn theo cả một tòa trận pháp chủ yếu là để đối phó với nhóc siêu quậy." Hạ U Vũ nói.

"Mang theo bốn miếng bảo cốt, chỉ là muốn luận bàn về trận pháp mà thôi, thật sự không nghĩ tới hắn cũng tu luyện bảo thuật Bằng tộc, hơn nữa lại mạnh mẽ như thế." Nữ Chiến Thần giải thích.

Đây chính là xương của di chủng chí cường, tuyệt đối đáng sợ, phù văn lít nhít quấy nhiễu Nhóc Tỳ làm phép. Vì vậy, trận chiến này rất kịch liệt, nó không thể nào chiến thắng dễ dàng như bẻ cành cây khô được, một trận chiến kịch liệt chấn áp tứ đại cường giả.

"Vù"

Những tiếng sấm sét vang lên, sau lưng Nhóc Tỳ xuất hiện cặp cánh thần chấn động mạnh mẽ, giống như trời long đất lở, nó bị ép tới mức phải vận

dụng bảo thuật mạnh mẽ nhất, đánh bay một người ở chính giữa.

Tất cả mọi người kinh hãi, bảo thuật Bằng tộc của nó sao lại có thể mạnh mẽ như thế được, cơ bản không thể nào địch lại được, ngay cả đến trận pháp cũng gần như sụp đổ!

"Giết!"

Bốn người kêu to, bốn miếng bảo cốt phóng ra những sức mạnh thần bí, phù văn dày đặc, càng ngày càng mạnh, bọn họ cảm ứng lẫn nhau, bảo thuật giao hòa với nhau.

Nhóc Tỳ không sợ hãi, cặp cánh Côn Bằng ở sau lưng chấn động, ánh sáng thần thánh màu vàng xé rách bốn phía, giống như là một vị thần linh đang tắm rửa trong biển thần màu vàng, quét sạch bốn phía, ầm ầm vang vọng, chấn cho bốn người miệng không ngừng hộc máu, bay ngược ra ngoài.

Bọn họ biến sắc, quả thực là không thể nào địch lại được.

Vòng xoáy màu vàng bên ngoài thân thể Nhóc Tỳ chuyển động, nhanh chóng hút lấy phù văn của bọn họ, rèn luyện thành tinh khí bổ sung phần tiêu hoa của mình, giúp cho bản thân như có vẻ càng thêm mạnh mẽ.

Sắc mặt Nữ Chiến Thần thay đổi, rốt cuộc cũng phát hiện, mặc dù thấy Nhóc Tỳ triển khai chính là Bằng thuật thế nhưng lại cảm giác ở phía sau lưng nó như là đại dương mênh mông, phảng phất như có một con cá muốn phi thăng lên trời cao.

"Côn Bằng!" Đúng lúc này, nàng hoàn toàn chắc chắn, trong lòng khiếp sợ, người này bước lên một con đường còn xa mới có thể tính là hoàn thiện thì uy lực đã mạnh mẽ như thế rồi, nếu như hóa sinh thành bảo thuật Côn Bằng chân chính thì mạnh như thế nào nữa?

Cuối cùng, tứ đại thiên tài cường giả của Trục Lộc học viện thất bại thảm hại, đều không phải là đối thủ của Nhóc Tỳ.

Nhóc Tỳ rất vui mừng, lại đạt được bảo thuật Bằng tộc của Trục Lộc học viện, lúc này liền ngồi xuống, bắt đầu tìm hiểu, cả người phát sáng.

Mọi người thay đổi sắc mặt, ở sau thân thể nó, một quả trứng thần vàng óng ánh lơ lửng, một con chim thần hiện lên, mơ mơ hồ hồ, ở nơi đó nó hót vang, vô cùng kinh khủng.

"He he, quá tốt, hiểu được bảo thuật của Trục Lộc học viện, lại tìm hiểu mảnh xương Côn Bằng này, ta nhất định sẽ nhận được một môn thần thông kinh thế!"

Nhóc Tỳ vô cùng vui vẻ, cho tới bây giờ, còn chưa thật sự nghiên cứu mảnh xương này, do đêm hôm qua mới nhận được, mới bắt đầu tìm hiểu, trước đây nó vẫn một mực nghiên cứu pháp môn Bằng tộc.

Có thể suy đoán rằng, sau khí có thêm bảo thuật của Trục Lộc học viện, lại nghiêm cứu tiếp mảnh xương này thì thu hoạch của nó sẽ càng lớn hơn nữa.

Răng rắc một tiếng, đất rung núi chuyển, Bổ Thiên các như gặp phải động đất làm cho mọi người giật mình.

Ầm một tiếng, một ngọn linh sơn lún xuống, rơi vào trong một vực sâu màu đen, cũng không phải một ngọn mà liên tiếp bảy tám ngọn cũng gặp phải tình cảnh này, cảnh tượng khiếp người.

"Xảy ra chuyện gì thế?" Tất cả mọi người giật mình.

Bổ Thiên các xuất hiện dị biến, mặt đất nứt ra hình thành nên một khe lớn đen thui, vô cùng đáng sợ, không ngừng mở rộng ra xung quanh.

Những ngọn linh sơn bị lún xuống đều có liên quan đến việc này, thật sự hơi đáng sợ, chuyện xảy ra quá đột ngột khiến người khác không biết phải làm sao.

"Chuyện gì đã xảy ra?" Các nguyên lão của Bổ Thiên các khiếp sợ, tất cả

đều đứng dậy, mấy vị lão tổ đang bế quan cũng sợ hãi, nhanh chóng rời khỏi động phủ.

Nhóc Tỳ nhảy lên, nhìn về nơi bắt đầu của khe lớn, nó cảm thấy có điều không tốt, hướng kia chính là nơi ở của dây leo già.

"Làm sao thế này, Tế Linh muốn tọa hóa hay sao?" Nhóc Tỳ có cảm giác không rõ ràng.

Đêm khuya hôm qua, dây leo già vừa đưa cho nó khối xương của hậu duệ Côn Bằng ngang hàng với bảo thuật trấn giáo, hiện tại lại xảy ra chuyện như thế này.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 185: Tế Linh Chiến

"Răng rắc"

Khe lớn lan tràn, giống như mặt đất vỡ nát ra, toàn bộ Bổ Thiên các bị chia năm xẻ bảy, cảnh tượng làm người khác ngơ ngác!

Từ trên trời cao nhìn xuống, có thể thấy hết khe hở này đến khe hở khác lần lượt xuất hiện, y như là tấm mạng nhện, có nơi trở thành chốn vực sâu đen xì.

Nhóc Tỳ nắm chặt nắm đấm, sau đó tung người lên, sau lưng xuất hiện đôi cánh thần vàng óng, mặc dù không thể phi hành thế nhưng hai chân gần như nhấc lên khỏi mặt đất, nhanh chóng hướng về nơi ở của Tế Linh.

Bổ Thiên các đại loạn, ngọn linh sơn rơi vào trong vực sâu, những khe lớn màu đen lan tràn khiến cho rất nhiều kiến trúc cổ xưa gần như sụp đổ, không ít ngọn linh sơn xuất hiện những vết nứt.

Thời khác này, lòng người bàng hoàng, loáng thoáng cảm ứng được tâm địa chấn chính là từ nơi dây leo già, thế nhưng cũng không biết đã xảy ra những chuyện gì.

Tốc độ của Nhóc Tỳ vô cùng nhanh, mỗi lần mũi chân điểm xuống đất thì sẽ bay ra ngoài rất xa, cánh đại bàng xuất hiện những tiếng sấm sét, hết sức kinh người, làm cho toàn thân nó lượn lờ kim quang.

Nơi ven đường, nó nhìn thấy một vài cung điện xưa sụp đổ, gạch đá đâu đâu cũng có, nơi mặt đất bị rung động đến mức san thành bình địa, trở thành phế tích.

Chuyện làm khiến cho người khác cảm thán, ngay cả đến trận pháp cũng

không thể bảo vệ được những cung điện khổng lồ này, ở dưới thiên uy không hề biết này, mạnh mẽ như Bổ Thiên các gần như hóa thành vùng đất khô cằn, trở thành phế tích.

Cũng còn tốt, chỉ là một khu vực mà thôi, còn có rất nhiều cung điện trên những ngọn linh sơn cũng không việc gì, vẫn không ngừng phát sáng như trước, nói lên sự huy hoàng của giáo môn.

"Tế Linh đại nhân!"

Rất nhanh, Nhóc Tỳ xông vào khu cấm địa, nhìn thấy cái sân nhỏ cổ xưa kia, nó không khỏi trợn mắt há miệng, quả thật không thể nào tin vào chính con mắt của mình nữa.

Nơi đây không còn cây dây leo già nữa, thế nhưng lại có một cây đại thụ, che kín bầu trời, tỏa ra những khí Hỗn Độn mờ mịt, cảnh tượng rất kinh khủng.

Nó dụi dụi con mắt, xem xét rất cẩn thận, cổ thụ che trời, lá cây màu xanh, hào quanh óng ánh, tản ra đầy sương mù, mảnh đất này giống như trước khi khai thiên tích địa vậy.

"Vẫn là nó --- Tế Linh!" Nó hơi đờ người.

Hồ Lô đằng biến lớn, rễ cây thành thân cây đâm thẳng trời cao, những phiến lá to lớn vang lên những tiếng xào xào, tỏa ra ánh sáng lung linh, dâng trào mây mù Hỗn Độn, vô cùng thần dị.

"Đây là cái gì?" Nhóc Tỳ hoảng sợ.

Hào quang trên Hồ Lô đằng lưu động, dây leo phân nhánh, trong đó một dây leo giống như là thanh chiến mâu màu ngọc bích xuyên thủng một con quái vật khổng lồ, máu tươi chảy đầm đìa xuống dưới.

Những dòng máu này rất đặc biệt, tỏa ra những ánh sáng thần thánh, lấp lánh hào quang năm màu. Hơi nước bốc mù mịt, thần bí và mạnh mẽ không

sao nói được.

Mặc dù cách nhau rất xa nhưng vẫn khiến cho đời người lo sợ, không nhịn được mà run rẩy, thậm chí còn muốn cúi chào quỳ lạy, mạnh không cách nào tưởng tượng nổi, vo cùng kinh khủng.

Máu tươi năm màu nhỏ xuống đã khủng bố như vậy rồi, rất khó đoán được sinh này mạnh mẽ cỡ nào!

Nhóc Tỳ nhanh chóng di chuyển thân thể, thay đổi phương hướng rồi tiếp tục ngửa mặt lên trời quan sát, như muốn tìm ra chân thân của con quái vật khổng lồ, bởi vì lúc này đã bị những lá cây che mất tầm nhìn, không thấy được rõ ràng.

Cánh chim trắng bóc to lớn che kín cả bầu trời, tỏa ra ánh sáng bảo vật thế nhưng lại nhiễm phải máu tươi năm màu trông cực kỳ đáng sợ, ban đầu Nhóc Tỳ còn nghĩ rằng đó là một con Ma cầm thế nhưng khi nhìn kỹ lại thì phát hiện không đúng, ở dưới cánh chim to lớn kia lộ ra một đôi chân vô cùng cường trán.

"Sinh vật hình người!"

Nó lại tiếp tục di chuyển vị trí, tiếp tục quan sát, cuối cùng cũng đã nhìn rõ được chân thân của hắn.

Tên sinh linh này cao tới mấy chục trượng, cả người đều là ánh sáng thần thánh thiêng liêng, hắn cũng có thân thể của Nhân loại, nơi lưng mọc ra một đôi cánh chim cực lớn trắng tinh hoàn mỹ, gương mặt cũng được cho là anh tuấn, nơi mi tâm có một con mắt nằm dọc, lúc nhắm lúc mở phát ánh chớp lấp lánh đinh tai nhức óc.

Hắn cũng không có chết đi mà vẫn một mực kiên trì chống chọi, con mắt dọc nơi mi tâm phóng ra những luồng sấm sét.

Đầu đầy tóc vàng như được đúc từ vàng ròng rối tung, hào quang sáng rực giống như đang bị đốt cháy hừng hực, mà bên dưới đầu tóc rồi nời còn

có một cặp sừng rồng màu tím, hơi bốc mù mịt, phù văn dày đặc.

Đây là sinh vật gì? Quả thật rất mạnh mẽ. Nơi ngực thì bị xuyên thủng, máu tươi năm màu chảy xuống không ngừng thế mà vẫn chưa có chết, nơi mắt dọc xuất hiện những tia chớp như đại dương vô cùng mãnh liệt, ầm ầm ầm đánh thẳng về phía dây leo thần.

Nhưng mà, những chiếc hồ lồ màu xanh ở trên dây leo không ngừng lau động, phát ra những luồng thần âm, trần ngập khí Hỗn Độn, nuốt và hấp thu toàn bộ những tia chớp kia.

Nhóc Tỳ giật mình, đây là cường giả có cảnh giới cao thâm cỡ nào chứ? Lại dám xâm phạm đến Tế Linh.

Trận chiến này đã tới hồi kết thúc, mặc dù toàn thân của sinh vật hình người kia được bao phủ với ánh sáng thần thánh óng ánh, tản ra những gợn sóng làm người khác run rẩy, thế nhưng vẫn không thể nào địch lại, gần chết đến nơi mất rồi.

"Bụp!"

Hồ lô màu xanh rung động, những gợn sóng khuếch tán đánh tan tia chớp, khiến cho con mắt dọc nứt ra, máu tươi văng tung tóe.

"Thật mạnh!"

Nhóc Tỳ kinh hãi, nhìn những gợn sóng kia trông rất nhẹ nhàng thế nhưng lại có thể phá hủy đi mắt thần của sinh vật hình người kia, hơn nữa những gợn sóng khuếch tán ra xung quanh chém thẳng về phía sừng rồng của nó.

Sinh vật hình người giãy giụa kịch liệt, sừng rồng sáng chói, ánh sáng tím lóe lên giống như đang bốc cháy vậy, phát ra tiếng rồng ngâm, một con rồng lớn màu tím xuất hiện như muốn xoắn đứt dây leo.

Hồ lô màu xanh càng rung động kịch liệt hơn, một luồng ánh sáng Hỗn

Độn bay tới giữa sừng rồng, ở đó bùng nổ hào quang sáng rực, răng rắc vang lên, đôi sừng rồng nổ tung hóa thành bột phấn.

Cùng lúc đó, dây leo màu xanh biết chấn động, từ nơi ngực đâm thẳng lên trên, chọc thủng đầu lâu của sinh vật hình người kia, kết thúc trận chiến này.

Bên trên vòm trời kia, phù văn lít nhít, giống như có vị Chư thần nào đó đang ngâm xướng, mãi cho đến khi trận chiến kết thúc thì mới chậm rãi biến mất.

Nhóc Tỳ chấn động, không có nhìn thấy được cuộc đại chiến kịch liệt của bọn họ, chỉ nhìn thấy phần kết thúc, nó nghĩ lúc bắt đầu phải ghê ghớm lắm, nếu không thì làm sao Bổ Thiên các nứt ra như thế được.

Trên không trung, hào quang chói lọi, sinh vật hình người bốc cháy hóa thành tinh hoa cơ bản nhất, cơ thể nó từ từ phai mờ, ngay cả xương cũng bị luyện hóa, từng sợi từng sợi ánh sáng thiên liêng nhập vào trong thân dây leo.

Mà những dòng máu tươi năm màu đang chảy xuống kia cũng vậy, bị rễ cây hấp thu toàn bộ, trở thành chất dinh dưỡng cho nó, những phiến lá cây xanh ngắt rung động, cây đại thụ từ từ nhỏ lại rồi biến thành một cây dây leo như cũ.

Mà nơi không trung, bụi mù rơi xuống, sinh vật hình người cao mấy chục trượng trở thành tro tàn, hoàn toàn biến mất.

Nơi gốc cây dây leo già phát sáng, rồi lan ra bốn phương tám hướng. Cũng trong lúc đó, mặt đứt đang rạn nứt bắt đầu khép lại, những ngọn linh sơn đã rơi xuống xực thẳm cũng lần lượt mọc lên.

Thậm chí, những tòa cung điện đã sụp đổ từ từ được xây dựng lại như hình dáng ban đầu, cảnh tượng này cứ như là thần tích vậy, khiến cho người khác líu lưỡi nói không ra lời.

Nhóc Tỳ hóa đá, miệng mở to như hình chữ "O", con mắt trợn tròn nhìn Tế Linh.

Đây là một cây dây leo già bị bệnh triền miên, gần tọa hóa đến nơi? Nó vẫn cho rằng Hồ Lô đằng rất hiền lành tốt bụng, thế nhưng không ngờ nó cũng có một mặt tàn bạo như vậy, cứ thế giết chết một con sinh linh kinh khủng như vậy.

Hơn nữa, vừa nãy sao Hồ Lô đằng lại to lớn như vậy được chứ, thông thiên động địa, lẽ nào đó mới là hình thể của nó?

"Ta muốn chết rồi." Bỗng nhiên, dây leo già mở miệng, lời nói khàn khàn như rất mệt mỏi.

"Tiền bối, ta cảm thấy ngài phải sống ít nhất ngàn năm nữa." Nhóc siêu quậy nhỏ giọng nói, bởi vì vừa nãy thấy thấy sự mãnh mẽ vô song của dây leo già nên vô cùng chấn động.

"Mạnh mẽ vẻ bề ngoài thôi, nhưng bên trong lại suy yếu cực kỳ, không quá lâu nữa ta sẽ tọa hóa rồi." Dây leo già nói khẽ, lời nó của nó giống như là những cao tầng của Bổ Thiên các đang giảng bài vậy.

Các chủ và mấy vị lão tổ khác đều đã tới, đang yên lặng cúi chào ở một bên, có bi thương cũng có bắt đắc dĩ, nếu Tế Linh tọa hóa thì Bổ Thiên các còn có thể trường tồn sao?

"Các ngươi định dời đi sao?" Tế Linh hỏi.

"Vẫn đang tiến hành." Các chủ với vẻ bi thương, cung kích đáp trả.

"Phải nắm chặt, thời gian của ta không còn nhiều." Sau đó, nó trở nên yên lặng.

"Dù thế nào đi nữa, xin Tế Linh đại nhân hãy lưu lại thần chủng, sau này tái sinh, sẽ có một ngày Bổ Thiên các chúng ta lại xuất hiện trên mảnh đất này. Vạn cổ bất hủ, ngài cũng sẽ tái hiện." Một bị lão tổ bi thương lên tiếng.

"Ngươi đang nói nó sao?" Tế Linh rung động, trên người nó có một hồ lô màu xanh phát sáng, sương mù Hỗn Độn lượn lờ, xem ra vô cùng thần bí khó lường.

"Trăm nghìn năm sau, có thể sẽ có một cây dây leo tương tự như thế này sẽ xuất hiện, thế nhưng tóm lại đã không còn là ta nữa." Tế Linh nói xong những lời này thì im lặng vô cùng, không hề có một tiếng động nào nữa.

Các chủ và mấy lão tổ đau buồn, nước mắt lăng dài, Tế Linh bảo vệ từ Thượng cổ đến hiện tại, với Bổ Thiên các mà nói nó có ân tình rất lớn, thế nhưng lại muốn qua đời trong nay mai.

Tế Linh rất rộng rãi, khi nói tới sinh tử thì lòng không chút gợn sóng, như thế càng khiến người khác đau xót hơn.

Phong thần thành công, Thần hỏa lại sẽ tắt, từ Thượng cổ xa xôi đã có nhiều thần linh nằm xuống.

"Nếu không có một trận chiến Thượng cổ kia khiến Tế Linh đại nhân bị một mầm bệnh thì nhất định sẽ sống càng lâu hơn." Các chủ nắm chặt nắm đấm, nhìn Tế Linh từ từ chết đi mà không có một biện pháp gì.

Bên ngoài vạn dặm, một con hung cầm che kín bầu trời, thân hình khổng lồ cũng không biết dài mấy ngàn dặn hoặc là mấy vạn dặm nữa, khói đen cuồn cuộn, cặp mắt như hồ nước chiếu rọi bầu trời đen tối kia, tựu như hai vầng huyết nguyệt.

"Thần chủng sớm muộn gì cũng là của ta." Nó giang hai cánh bay vút lên trời.

Một thế giới khác, một bóng người được bao phủ thần quang lẩm bẩm: "Mấy trăm năm trước đều nói là nó sắp chết, thế nhưng nó lại giết tươi một Chí cường giả. Hiện tại cũng lại nghe đồn nó niết bàn tái sinh, có người không tin nên lại bị giết chết nữa rồi."

Bóng người mờ đi, hắn giẫm trên một đại lộ ánh sáng vàng rồi biến mất

ở cuối chân trời.

Cùng lúc đó, một vị trí khác, cũng có những người vô danh rời đi, không ngoái đầu trở lại.

Sau ngày hôm đó, bầu không khí của Bổ Thiên các có chút kỳ lạ, rất nhiều môn đồ không ngừng thảo luận, vô cùng hưng phấn, cảm thấy sau khi Tế Linh niết bàn thì sẽ càng mạnh mẽ hơn. Mà đám người lão tổ thì ngược lại, vô cùng lo lắng.

Nhóc Tỳ gạt bỏ toàn bộ mọi việc, toàn tâm toàn ý tu hành, tìm hiểu pháp môn, lý giải đại đạo áo nghĩa, tiêu hóa những Thần Bằng thuật của Thư viện Trục Lộc, hoàn thiện pháp môn của chính mình.

Sau đó, nó tốn một tháng thời gian, rốt cuộc cũng đã tìm hiểu thấu đáo khối Côn Bằng cốt này, hiểu rõ mỗi một loại biến hóa!

Nó ngồi xếp bằng trong Tịnh Thổ, dị tượng ở phía sau kinh người!

Ở nơi đó, biển rộng vô cùng, sóng lớn mãnh liệt, hết sức bao la, một quả trứng có màu vàng kim và đen đan dệt, nó trôi nổi trên mặt biển rồi bắt đầu rạn nứt.

"Ầm ầm" vang lên, sóng biển ngập trời, quả trứng thần nứt ra, bên trong xuất hiện một con cá lớn dài không biết bao nhiêu vạn dặm, khuấy động cả đại dương mênh mông.

Một luồng khí tức kinh khủng được giải phóng, kinh thiên động địa!

Cuối cùng cũng viên mãn, quả trứng thần được ấp nở, Côn Bằng xuất thế.

Thời khắc này, rất nhiều trưởng lão của Bổ Thiên các bị kinh động, tỏ vẻ nghi ngờ rồi nhìn về phía vùng Tịnh Thổ này. Thế nhưng không một ai tiến vào, không quấy nhiễu nơi đây.

Cá lớn búng lên, hóa thành một con bằng bay thẳng tắp lên tận chín vạn dặm trên không, khí thế tỏa ra kinh khủng ngập trời, như có thể luyện hóa vạn vật, khai thiên tích địa!

Đây là dị tượng ở sau lưng Nhóc Tỳ, nơi đó như là một thế giới chân thực vậy, biển rộng vô cùng, Côn Bằng giương cánh bay vào trời xanh, toàn bộ thiên địa không thể chứa được nó.

Thành công rồi, nó bước ra được con đường này, tái hiện lại thần thông của Thập cường sinh linh Thái cổ, dù cần phải hoàn thiện và chặng đường còn rất dài, thế nhưng như vầy cũng đủ kinh thế rồi.

Dù sao, nó đã gieo xuống một hạt giống, mà nay đã mọc rễ nảy mầm, chỉ cần ngày sau cố gắng tẩm bổ, không ngừng giúp nó lớn mạnh, với thiên tư của Nhóc Tỳ mà nói thì chắc chắn sẽ tái hiện được môn bảo thuật cái thế này.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 186: Gấp Rút

Ầm!

Côn Bằng lao xuống từ tận vùng không gian bên ngoài Cửu Thiên, nó nhào thẳng vào trong đại dương mênh mông, rồi lại biến thành một con cá lớn, tên là Côn*, vùng vẫy tạo nên những cơn sóng biển to lớn, bao phủ bầu trời.

(*): Loài cá lớn trong truyền thuyết.

Tương truyền, chỉ cần một hình thái Côn là có thể lật biển che trời, tẩy luyện ngân hà, tạo hóa vạn vật, vô địch thiên hạ!

Côn, là loài nghiêng về âm tính. Nó còn có hình thái Bằng, dương cương bá đạo, có thể bay lượn đến Thái Hư, giương cánh nứt Hỗn Độn, Càn Khôn đều không chứa nổi.

Mà Côn cùng Bằng kết hợp lại, vậy thì càng ghê gớm hơn nhiều, uy thế không sao đo đếm được, nếu không thì sao mà trong thời đại Thái cổ cường giả mọc lên như nấm lại được xếp vào hàng Thập Đại Thần Cầm và Hung Thú Chi Liệt cho được.

Khi thật sự đã bước lên con đường này, sau khi đã bước đầu tu thành bảo thuật Côn Bằng, phù văn biến hóa sẽ nhanh chóng tăng vọt rất nhiều lần, uy lực tự nhiên cũng tăng theo, thần uy không tài nào chống lại.

Nhóc Tỳ ngồi xếp bằng ở chổ đó, im lặng không một tiếng động, mà ở phía sau nó như là khai thiên tích địa, con Côn Bằng lượn quanh như sương gió, có thể lấp tứ hải, có thể lấn Cửu Thiên, uy thế vô cùng.

Rất lâu sau, cặp mắt nó mở ra, dị tượng phía sau phai mờ, Đại Dương,

Cửu Thiên và Côn Bằng từ từ chui vào trong một ngọn núi lửa, nó dùng một Động Thiên để nuôi dưỡng Côn Bằng, nơi đó có một tấm phù văn lấp lánh.

Cuối cùng, toàn bộ cảnh tượng đều biến mất.

Nhóc Tỳ đứng dậy, hai mắt có thần, tinh thần sung mãn, tâm linh yên tĩnh, bảo thuật lần này đã lột xác và thăng hoa khiến cho cảm ngộ của nó càng thêm thâm hậu.

Một tháng này, nó nhiều lần hóa thân thành một con Côn Bằng, từ hải dương bay thẳng lên chín tầng trời, trải qua một đời Côn Bằng, cũng là một loại trải nghiệm.

Không nghi ngờ chút nào, đại thần thông này đã vượt xa bảo thuật Toan Nghê, một khi khai chiến, tuyệt đối có thể quét ngang những bảo thuật cùng bậc, bước đầu dưỡng thành vô địch thế!

"Việc tu hành của Côn Bằng thuật tạm thời đến đoạn kết!" Nó gãi gãi đầu, vô cùng hài lòng, ánh mắt trong veo tràn đầy ước ao, sẽ có một ngày nó giống như chim thần kia, bay lượn tận Thái hư, chặt đứt Càn khôn.

Hơn một tháng khổ tu, nó bế quan bên trong vùng Tịnh Thổ này, không có gặp người ngoài, cũng không có cảm thấy cô đơn mà ngược lại vô cùng vui vẻ, mỗi giây mỗi phút đều có thu hoạch và cảm giác vui sướng.

Nó đi ra Tịnh Thổ, đầu tiên là tìm tới Thanh Phong, tiếp theo thì tìm thấy tên Nhị Ngốc Tử, hai con mắt xanh lè lóe sáng của nó cả ngày cứ nhìn chằm chằm vào những con linh thú của Bổ Thiên Các, bọn họ tụ tập lại chung một chỗ mà đánh chén ngon lành một trận.

Ở thế giới của nhóc siêu quậy, nếu mỗi ngày có thể ăn ngon thì như vậy là hạnh phúc lắm rồi.

Bóng Lông cũng lấm la lấm lét chạy tới, mấy ngày gần đây nó rất thành thật, bởi vì đã ăn vụng mấy cây linh dược của Bổ Thiên Các, vì sợ bị bại lộ nên vẫn trốn ở bên trong chỗ ở của Nhóc Tỳ.

"Chít chít!" Con vật nhỏ màu vàng kêu réo không thôi, bởi vì có uống thêm rượu Hầu Nhi nên toàn thân nó tỏa ra bảo quang, bắt đầu đánh Túy quyền, mấy lần thiếu chút nữa đã nhào đầu vô đống lửa bên cạnh.

"Ồ, không đúng lắm." Nhóc Tỳ hơi nhạy cảm rồi chụp lấy Bóng Lông, tỉ mỉ cảm ứng thì phát hiện trong cơ thể nó rất óng ánh, lại có dấu hiệu ngưng tụ thành phù văn.

Nó lập tức vui mừng, nên biết rằng đây chính là Chu Yếm, có khả năng là một con hung thú Thái cổ chân chính, bảo thuật được thai nghén trong cơ thể rất kinh người, được mệnh danh là thần thông cái thế.

"Ba đầu sáu tay, Bảy mươi hai biến của ta mau mau sinh ra đi nhen!"

Nhóc Tỳ ra sức đẩy đẩy Bóng Lông đang say nhè, con vật nhỏ xíu có bộ lông vàng này đầu óc choáng váng, nấc lên từng tiếng nhỏ, vô cùng mê man.

"Tên chết dẫm này quả nhiên đáng sợ, đừng nói là một vị Chí cường giả niết bàn nhen?" Nhị Ngốc Tử ngờ vực, nhìn chằm chằm Bóng Lông màu vàng to bằng nắm tay kia.

Nhóc Tỳ vò đầu.

Lúc trước, sâu trong dãy núi kia, tứ đại sinh linh quyết đấu, ngoại trừ một con Thần tước đỏ như lửa ra thì còn có một con sinh linh màu vàng loáng thoáng xuất hiện.

"Chi chít!"

Bóng Lông không ngừng kêu réo, ôm lấy cái ly rượu cao bằng người nó như muốn uống nữa, kết quả thiếu chút nữa đã bị đè xuống.

"Con chim kia thật là lợi hại, một đám sư huynh đệ đều bị nó đẩy ngã, thật là hung hãn mà."

"Nó nói là tới tìm đứa nhỏ hung tàn, chẳng lẽ là bằng hữu của tiểu sư

đệ?"

Người của Thiên Tài Doanh xuất hiện, vừa bàn tán vừa đi tìm Nhóc Tỳ.

"Sao vậy, lại có chuyện gì nữa hả?" Nhóc Tỳ nghi hoặc.

"Tiểu sư đệ, ở ngoài sơn môn có một con quạ rất lớn, kêu réo không ngừng, nó nói là huynh trưởng của đệ, hơn nữa còn biết vị công chúa Hỏa Linh Nhi Mập Mạp kia nữa, nó muốn hai người đi đón nó." Một vị sư huynh lên tiếng.

Bọn họ đang tuần tra sư môn thì gặp một con quạ đen từ trên trời lao xuống quạ quạ chít chít, kêu réo rất nhiều câu bậy bạ.

Mỏ quạ đen thiệt bỉ ổi, trêu ghẹo một đám đệ tử khiến bọn họ không phục nên giao thủ cùng nó, kết quả là đều bị quật ngã, cho đến khi nhìn thấy một vị trưởng lão xuất hiện thì nó mới nói ra ý định của mình.

Nhóc Tỳ kinh ngạc rồi sau đó đoạn được kẻ này là ai.

Khoảng cách phải đến mấy chục đến hàng trăm vạn dặm, lại cách một Đại Hoang vô tận, tên này lại bay ngang qua tìm tới tận cửa, thật sự là không đơn giản.

Đồng thời Hỏa Linh Nhi cũng nhận được tin tức này, nàng tức giận lật tung cả chiếc bàn ngọc, dẫn theo một đám người chạy thẳng về ngoài sơn môn.

Mập Mạp? Trời mới biết được cái biệt hiệu quỷ quái này, chỉ có tên tiểu tặc kia mới nói thôi, người khác đời nào biết được thế nhưng cũng rất ít khi hắn mời gọi như vậy, vậy mà hiện tại một con chim cũng dám tới đùa giỡn nàng?

Ngoài sơn môn, một con quạ lớn màu đên hả hê không ngừng , khoác lác với một đám đệ tử trẻ tuổi, nó nói ăn qua Bạch Hổ, gặm qua Đại Bằng, thậm chí còn chiến Chư Kiền, đánh ngã hung thú thuần huyết hình người

nữa.

Đặc biệt là nó lại còn liếm mỏ, kết thân với một vị trưởng lão và trò chuyện rất vui vẻ.

Nhóc Tỳ đi tới, liếc mắt nhìn thấy một con quạ lớn thì khá là kinh ngạc, nhìn thấy được vẻ phong trần mệt mỏi, linh vũ lù xù của con quạ này, hiển nhiên đã phi hành trong thời gian tương đối dài.

"Nhị Ngốc Tử, thấy đại ca mà không tới bái kiến hả!" Nó nghênh ngang la hét, đúng là Đại Hồng Điểu rồi.

Quái điểu không lông tức giận, suy cho cùng, bối phận của nó đủ để làm tổ tông của con Hồng Điểu to xác này, kết quả thì lại bị con chim này xưng hô là như thế, trong lòng vô cùng tức giận.

"Mập Mạp không có tới sao, thật sự không có đầu óc gì hết, uổng cho ta thương nhớ nàng, còn mang một vài đặc sản tới nữa chứ, vậy mà chẳng thèm ra nghênh tiếp ta gì cả." Đại Hồng Điểu hả hê, thế nhưng cũng không dám đụng đến Nhóc Tỳ, nó biết rõ sự hung hàn của tên nhóc này.

Không ngờ rằng, một thiếu nữ có đường cong hoàn mỹ, lồi lõm rõ nét, sở hữu thân hình rất chuẩn đã dẫn theo một nhóm người đi vòng ra đằng sau, chặn đi đường lui của nó.

"Đánh cho ta!"

Một tiếng hét lớn truyền tới, Hỏa Linh Nhi sóng mắt lưu chuyển, khuôn mặt trắng mịn đầy sát khí, thân thể mềm mại nhanh nhẹn, nàng tức giận đến run rẩy cả người, nhất thời phù văn tuôn ra ngoài như là cơn mưa lớn ập thẳng tới con chim lớn màu đen kia.

"Gào..." Đại Hồng Điểu kêu thảm thiết, cái mỏ quá khốn nạn nên mới rước lấy báo ứng như thế.

"Đánh nó cho ta, vặt hết sạch lông luôn, không cần nể nang gì cả, lấy

lông về làm quạt, mỗi người một chiếc, đây chính là di chủng đấy!" Hỏa Linh Nhi hô lớn, cùng xông lên với một nhóm sư huynh mụi.

"Di chủng hả, vật liệu rất tốt, có thể gặp chứ không thể cầu, mau mau!" Nhóm người vừa nghe thấy thế thì đều hưng phấn, con mắt phát sáng cùng xông nhanh về phía trước.

"Ta @#$%..." Đại Hồng Điểu nguyền rủa, nó vô cùng hối hận, đúng là không nên dây vào nữ nhân a, nó nhìn về phía Nhóc Tỳ như đang cầu viện.

Một cá nhân đánh không lại di chủng, một nhóm người tuyệt đối không thành vấn đề, những đệ tử này cùng đánh như máu gà, hận không thể một người rút trên mấy chục cái lông chim.

Một người đánh không lại một con di chủng, thế nhưng một nhóm người tuyệt đối không thành vấn đề, những đệ tử này hăng như gà chọi rồi, ai ai cũng hận không thể bứt đi mấy chục cái lông chim.

"Cứu mạng, bà mập xinh đẹp lại lên cơn rồi!"

Thế nhưng Nhóc Tỳ vẫn rất bình tĩnh, chống cằm, tìm một tảng đá lớn ngồi xem cuộc vui, cơ bản không thèm để ý gì cả.

"Mập Mạp, còn nhớ hay không, đây chính là tên mà ngày trước nhóc con hung tàn thường hay kêu ngươi đấy..." Đại Hồng Điểu kêu thảm thiết, một nhóm người vọt tới, sử dụng phù văn tiến hành áp chế nó, điên cuồng vặt lông trên người nó.

"Ngươi câm miệng!" Hỏa Linh Nhi tức giận, nàng vóc dáng rất uyển chuyển, thon dài và xinh đẹp, ngọc thể nhanh nhẹn, làm sao so sánh với Múm máp được chứ?

"Ta có độc, lông chim toàn thân đều có đọc, có thể ăn món hồn cốt của Chư thần, các ngươi không tin thì tự mình đi mà xem." Nó run lên, lập tức khói đen tràn ra ngoài.

"Quả nhiên có độc, lông chim tỏa ra màu đen, còn chảy máu nữa." Có người kinh ngạc thốt lên.

Bởi vì lông chim bị nhuộm màu, những màu đen ở bên ngoài biến mất, bên trong lộ ra màu đỏ tươi vô cùng rực rỡ, giống như là máu vậy.

"Không có chuyện gì đâu, thật ra nó có màu hồng, chỉ là nhuộm màu mà thôi." Nhị Ngốc Tử xuất hiện, hơn nữa rất bỉ ổi, từ trong nhóm người đánh lén đạp một cước đá văng Đại Hồng Điểu vào trong ao nước trước sơn môn.

Đại Hồng Điểu rơi xuống nước vỗ vỗ cánh, lúc này thì nó đã hiện nguyên hình và đang thu hút rất nhiều cặp mắt thèm thuồng, bởi vì những chiếc lông có màu đỏ tươi trông rất xinh đẹp, còn lưu chuyển những bảo quang nữa.

"Nhị Ngốc Tử, ta sẽ không để yên cho ngươi!" Đại Hồng Điểu kêu thảm thiết, nó bị một nhóm người bao phủ lại, mọi người của Bổ Thiên các cùng nhào tới không thèm đếm xỉa gì tới nó.

Quái điểu không lông giải thích: "Có nhìn thấy bộ dạng của ta không hả, đó chính là kết quả của việc cống hiến lông chim đấy, chúng ta đều là đồng loại, lông chim đều ẩn chứa thần tính chí cường, sau khi làm thành lông vũ là có thể..." Nó rất bình tĩnh, còn chưa nói hết thì nhiều người ở trên bờ đã nhào hết xuống ao.

Đại Hồng Điểu gầm rú, sau thời gian không lâu thì nó đã bị vặt hết sạch lông, cả người trọc lốc, xứng đáng với tên gọi Đại Ngốc Tử, nó kêu la liên hồi.

"Mập Mạp, vậy là được rồi." Nhóc Tỳ truyền âm cho Hỏa Linh Nhi, cố gắng khuyên bảo, kết quả lại gợi nên một chiện chiến nữa.

Lần trước, nó gọi công chúa Hỏa quốc là Mập Mạp, đặt ngang hàng với Hạ U Vũ và Nữ chiến thần, Hỏa Linh Nhi cũng đã nuốt cơn tức giận vào trong bụng, suýt chút nữa thì đã bùng phát.

Lần này thì thật sự đã bùng phát, nàng tức đến nổ phổi cùng đại chiến với nhóc siêu quậy, kết quả lại bị nhóc siêu quậy quật cho ngã lăn.

"Sư mụi đừng thế nữa, vô ích mà thôi." Nhóc Tỳ ngồi chồm hổm, gõ gõ cái tráng trắng mịn của nàng, rồi lục soát cướp lấy bảo vật trên người nàng nữa.

"Tiểu tặc, ta liều mạng với ngươi!" Hai mắt Hỏa Linh Nhi phun lửa, gương mặt xinh đẹp trở nên đỏ bừng vì tức giận, nhưng chẳng thể giãy giụa được gì, cứ thế mà bị nhóc siêu quậy đè nằm trên mặt đất, cướp đoạt sạch sành sanh.

"Tất cả nhanh đánh hắn cho ta!" Công chúa Hỏa quốc nói.

May là Nhóc Tỳ đủ mạnh mới không có bị đánh hội đồng, nếu không cũng chẳng khác gì Đại Hồng Điểu bị chà đạp giày vò, nhưng sau cùng may mà con chim này cũng trốn ra được.

Đại Hồng Điểu rất thảm, toàn thân không còn một sợi lông nào cả, nó ảo não trốn ở đằng sau Nhị Ngốc Tử, cùng bọn nó tiến vào trong Bổ Thiên các.

"Tiểu sư đệ, sao đam mê của đệ khác người vậy, toàn yêu thích nuôi dưỡng những loài cổ quái thế, lại nuôi thêm một con chim kỳ lạ chẳng một cộng lông nào?"

Trên đường đi có người bắt chuyện, nhìn chằm chằm về phía con chim lớn đang cắm đầu gần sát đất đi bên cạnh kia, cảm thấy nó rất mập, hầm chín thì có thể ăn đến mấy ngày.

"Uhm, bọn họ là huynh đệ ruột đó, đây gọi là Đại Ngốc Tử, còn đây là Nhị Ngốc Tử." Nhóc Tỳ tương đối bình thãn giới thiệu.

"Đây là huynh đệ cùng tộc với ta." Da mặt Nhị Ngốc Tử dày cộm, bấy lâu nay đã thích ứng với điều này, không chút lúng túng cứ thế mà giới thiệu.

Đại Hồng Điểu như muốn tìm một cái lỗ mà chui xuống, đỏ mặt tía tai,

nó vô cùng buồn bã, sao lại xui xẻo vậy không biết, lại bị người khác vặt lông rồi trở thành Đại Ngốc Tử.

"Quá đau xót, ta quá đáng thương mà, Nhị Ngốc Tử, ta sẽ không để yên cho ngươi đâu!" Đại Hồng Điểu kêu thảm thiết, nó tan nát cõi lòng, muốn quyết chiến một trận với quái điểu không lông kia, bây giờ hai đứa chúng nó giống y như nhau vậy.

Không thể không nói, nghị lực của nó rất lớn, sau khi chia tay ở Bách Đoạn Sơn, tìm hiểu đường đi, rồi bay ngang qua Đại Hoang mênh mông, tránh thoát rất nhiều sinh linh đáng sợ để đi tới Bổ Thiên Các, tất cả đều vì lời giới thiệu của Nhóc Tỳ muốn bái sư học nghệ, nó nhớ mãi không quên chiếc lông thần kia.

"Đừng đánh nữa, ta truyền cho ngươi một vài bảo thuật và đại pháp, như vậy có thể giúp cho tốc độc của ngươi tăng lên một khoảng dài." Nhóc Tỳ nói.

Bổ Thiên Các sắp sửa phát sinh kịch biến, Nhóc Tỳ dạy cho Đại Hồng Điểu một vài phù văn để giúp nó tăng cao thực lực, đây chính là pháp môn của Học viện Trục Lộc, truyền thừa từ Kim Sí Đại Bằng, có thể giúp cho tốc độ bay của Đại Hồng Điểu càng nhanh hơn.

Sau ngày hôm đó, Đại Hồng Điểu bắt đầu rèn luyện rất giang khổ, nó cảm ngộ và tu hành pháp môn này, cả người không ngừng phát sáng, lông chim màu đỏ đậm pha lẫn một vài màu vàng nhạt bắt đầu mọc trở lại.

Nó không giống như Nhị Ngốc Tử có thân thể không tốt, nó chỉ tạm thời trụi lông mà thôi, chỉ nửa tháng là đã mọc ra lông mới rồi, hơn nữa tốc độ phi hành càng nhanh hơn nữa.

Trong ánh lửa lẫn màu vàng nhạt, nó giống như một tia điện bắt đầu phi hành, Đại Hồng Điểu thoát khỏi vẻ ủ rủ, lại bắt đầu cười hả hê.

Tháng ngày tiếp theo đó, Nhóc Tỳ cứ thế vào Tàng Kinh Các, mỗi ngày

đều xem kinh văn, nghiền ngẫm từng quyển.

Nó đọc kinh văn ở rất nhiều phương diện, lúc đầu không cảm thấy thứ gì hết, thế nhưng mỗi lần sau khi đọc xong thì lại cảm thấy tinh thần càng thêm thoải mái, hoạt tính của cơ thể không ngừng tăng cường, đạt được lợi ích to lớn.

Cứ thế ba tháng lại trôi qua, nó đã xem hơn phân nửa cốt thư trong Tàng Kinh Các, nhiều lúc đi thỉnh giáo Tế Linh, rồi lại chăm chú nhìn xuống bùn đất nơi gốc cây của nó, bởi vì đây chính là nơi đã khai quật lên Côn Bằng cốt.

Đáng tiếc, cuối cùng chẳng có thu hoạch gì cả, dây leo già như lạc vào cõi trầm miên, vẫn yên lặng cực kỳ.

Cuối cùng, nó lại một lòng một dạ tập trung tinh thần vào Tàng Kinh Các, hết xem bộ kinh văn này đến bộ kinh văn khác, thu được rất nhiều môn tiểu thần thông.

Ngày hôm đó, Liễu Lão canh cửa tự mình chọn cho nó mấy bộ kinh văn, tất cả đều cuồn cuộn những tia điện, ánh chớp, phù văn vô cùng rườm rà.

Nhóc Tỳ vui mừng, đây chính là bảo thuật trấn giáo của Bổ Thiên Các, có quan hệ với lôi điện, tuy rằng không trọn vẹn, mặc dù không có bản hoàn chỉnh để đọc, thế nhưng giá trị vẫn không sao lường được.

Trùng hợp hơn nữa là, nó đã học qua bảo thuật Toan Nghê, cũng là pháp môn Lôi điện, hai thứ này liên hệ mật thiết với nhau, có thể tương hổ tham khảo lẫn nhau.

"Cảm ơn lão bá!" Nó thành tâm cảm tạ.

Tóc tai của Liễu Lão bù xù, cả ngày chỉ nằm ở trên chiếc ghế mây trước cửa mơ mơ màng màng, thế nhưng lại rất tốt bụng với Nhóc Tỳ, càng ngày ngày yêu mến.

"Bảo thuật của Bổ Thiên Các ta chú trọng ở 'tích lũy dần dần', đọc kinh văn càng nhiều thì sự lý giải càng sâu sắc, thành tựu cho ngày sau càng lớn hơn. Lý do không cho cháu học bảo thuật trấn giáo ngay từ đầu là vì sự tích lũy của cháu còn chưa có đủ, trước kia cháu đột phá quá nhanh cho nên bây giờ cần phải đọc thật nhiều kinh văn mới có thể hóa giải khốn cảnh của cháu." Liễu Lão nói.

Nhóc Tỳ khiếp sợ, vị lão tổ này tuyệt đối rất khủng bố, giống y như Quỷ Gia vậy, có thể nhìn ra sự thăng tiến cảnh giới quá nhanh của nó.

Hiển nhiên, đây chính là một cường giả khó có thể tưởng tượng được! Cả ngày chỉ bảo vệ Tàng Kinh các thì sao không biết được cốt thư nào, trước đây không chỉ cho nó vì sợ nó nóng lòng đốt cháy giai đoạn thì không tốt.

Lão ta là một Chí Cường Giả, có lẽ những đệ tử khác tới đây chọn kinh văn cũng đều được lão chỉ điểm, từ lâu ông ta đã nhìn thấu căn bản của Nhóc Tỳ nên đã lựa chọn quyển kinh văn tốt nhất cho nó.

"Thần thông mạnh nhất Giáo của chúng ta... Kỳ thực là Bổ Thiên Thuật, nhưng đáng tiếc là đã thất truyền từ thời Thượng cổ rồi, trận chiến đó quá mức khốc liệt, Chư thánh tranh bá, Thần linh phát điên, ngay cả Tế Linh đại nhân cũng suýt chút nữa thì chết đi."

Liễu Lão thở dài, tóc trắng ngổn ngang, có vẻ càng già nua hơn, về trận chiến đó ông ta rất canh cánh trong lòng.

Đặc biệt là Bổ Thiên Các hiện tại gặp phải tai ương, sắp có xảy ra kinh biến, ông ta càng có vẻ buồn bã hơn.

Sau ngày đó, Nhóc Tỳ lại bắt đầu tu hành bảo thuật Lôi Đạo, toàn tâm toàn ý tập trung vào môn này, ngày ngày tắm rửa trong ánh chớp, tia điện bay lượn cả người.

Nó chìm đắm trong pháp tắc Lôi Đạo, mất ăn mất ngủ, quên hết mọi việc, lấy Lôi điện gột rửa thân thể, rèn luyện gân cốt, ngay cả đến hô hấp

cũng xuất hiện những tia chớp.

"Ngươi đến rồi!"

Đây là một tòa linh sơn, phía trên có tia điện đan chéo, ánh chớp xèn xẹt rối loạn đánh xuống, giống như là một vùng biển mênh mông, đây chính là nơi tu hành Lôi Đạo của lão tổ Mộ Viêm.

Cả đỉnh núi chỉ có một tòa cung điện, bên trong ánh chớp có phóng thích những luồng khí tức bất hủ, lôi điện chính là một trong những thần thông trấn giáo của Bổ Thiên Các, tự nhiên sẽ có ý nghĩa vô cùng phi phàm.

Mà nơi đây lại là một trong những thánh địa, bình thường cơ bản không cho phép một ai tiến vào linh sơn.

Vì cứu Bóng Lông mà Nhóc Tỳ đã có một lần tiến vào nơi đây, đây cũng là lần thứ hai nó tiến vào, muốn gặp Lôi Tổ mong nhận được sự chỉ điểm về bảo thuật trấn giáo từ ông ta.

"Xin tiền bối chỉ điểm." Nhóc Tỳ nói.

Lôi Tổ xem ra rất uy mãnh, sợi tóc cứ như là cương châm, khi cặp mắt nhắm mở thì như xuất hiện những ánh chớp bay lượn, vô cùng khiếp người, còn khi cùng người nói chuyện, miệng và mũi đều dâng lên những tia chớp, ầm ầm rung động, cảnh tượng ghê rợn.

Ông ta nở một nụ cười hòa ái, nói: "Ngươi rất khá, sẽ có một ngày đạt được thành tựu xuất sắc, vang danh đại đại, thậm chí có thể rời khỏi Hoang vực ra ngoài tranh bá."

Ông ta mặc dù hung mãnh thế nhưng lại rất hiền lành với Nhóc Tỳ, chỉ điểm đến nhập tâm, truyền thụ tất cả những cảm ngộ của mình để có thể giúp cho con đường về lĩnh vực Lôi Đạo của nhóc siêu quậy tăng nhanh như diều gặp gió. nguồn

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 187: Lôi Kiếp

Đây chính là một thời gian gặt hái thành quả, cũng là tháng ngày phong phú nhất, mỗi ngày Nhóc Tỳ đều tập trung tu hành, tinh thần sung mãn, mỗi ngày đều cảm thấy vui sướng.

Ngoài ra, khi nhàn rỗi thì nó đi gặp các đồng môn, mở một vài bữa tiệc lớn, đồng thời nói Bóng Lông đi trộm một vài bình rượu lâu năm của các trưởng lão về lai rai, thật là thoải mãi.

Đây là một khoảng thời gian vui sướng, cho dù sau này khi thời gian trôi qua bao lâu thì nó vẫn không hề quên những khoảnh khắc này, vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng.

Rất nhiều năm sau, mặc dù có rất nhiều người đã không còn tồn tại trên đời, thế nhưng nó vẫn có thể nhớ rõ mồn một những nụ cười, dáng điệu của bọn họ.

"Sư huynh, các huynh lại thua rồi, phạt thêm ly nữa."

Đây là một buổi tối tràn ngập những tiếng cười, cả đám người vui vẻ uống đến say khướt, ngay cả một vài sư tỷ cũng người đầy mùi rượu, mặt mày đỏ kè, trông còn yêu kiều hơn hoa.

Xa xa truyền tới tiếng gào thét của Hùng Phi trưởng lão: "Con bà nó, tên nào dám trộm rượu thuốc của ông, đừng để ông mày bắt được!"

Trong lúc đó, lại truyền tới những lời nguyền rủa của Trác Vân trưởng lão, lão ta càng thê thảm hơn, cả hầm rượu lâu năm không còn bao hũ, tất cả đều biến mất không thấy đâu.

Đối với chuyện này, cả đám thiếu niên thiếu nữ đều cười rộ lên, ai nấy

mặt mày đỏ bừng, uống đến tâm tình vui sướng, vô cùng hài lòng.

"Haizz, vậy là phải biệt ly rồi, không biết đến khi nào mới gặp lại, tiểu sư đệ các ngươi hãy bảo trọng."

"Sư huynh, sư tỷ, mọi người cũng bảo trọng!"

Đây cũng không phải là lần đầu tiên tiễn biệt, một tháng qua thì đã có một vài đệ tử trọng yếu của Bổ Thiên Các lần lượt ra đi, được đưa tới một nơi khác.

Ly biệt đều là thương cảm, tuy rằng lòng người đã say, bọn họ uống rất vui vẻ, thế nhưng cuối cùng vẫn đượm lại u buồn, tràn đầy gượng gạo không muốn ra đi chút nào. Dù sao cũng đã sinh hoạt nhiều năm ở chỗ này.

"Sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ trở về!"

Lại thêm một nhóm sư huynh sư tỷ rời đi chốn Bổ Thiên Các quen thuộc này, đi tới một khu vực vô cùng xa lạ, tránh né những đại họa có thể giáng lâm xuống trong nay mai.

Nhóc Tỳ cũng không biết đã tiễn biệt bao nhiêu nhóm người rồi, Thiên Tài Doanh đã đi hơn phân nửa, những môn đồ của các lão quái vật càng không thấy tăm hơi đâu, chỉ còn sót lại được vài ba người.

"Tiểu sư đệ, đệ chừng nào thì đi vậy?"

"Ta vẫn phải ở nơi này tu hành Lôi Thuật, chờ khi nào có thành tựu thì sẽ đi thôi." Nhóc Tỳ đáp, nó rất hi vọng Thanh Phong sẽ mau nhanh chóng rời đi, thế nhưng Thanh Phong lại không chịu, nằng nặc một hai chờ đi cùng với Nhóc Tỳ.

Sau đó, nó lại bắt đầu xung kích cửa ải tu hành thứ nhất.

"Ầm ầm"

Tiếng sấm kinh người, ánh điện đan dệt trên linh sơn như những thác

nước từ từ trút xuống, xuyên thủng phù văn hộ thể của Nhóc Tỳ, đánh thẳng lên trên người nó, khóe miệng của nó chảy một vết máu tươi, cả người bị nện bay rơi xuống dưới vách núi.

Bịch một tiếng, cơ thể mạnh mẽ như nó mà cũng không chịu nổi, cả người đau nhức, xương khớp gần như đứt rời, một hố sâu hình người được tạo ra dưới mặt đất.

"Tiền tối, đánh nhẹ chút a." Nó nhe răng nhếch miệng.

"Muốn học pháp tắc Lôi Đạo thì phải dùng tâm để lĩnh hội, dùng thân thể để nhận biết, không trải qua sự gột rửa của Lôi kiếp thì sao hiểu được chân nghĩa và huyền bí bên trong?"

Râu tóc lão tổ Mộ Viêm như thép, trông uy mãnh vô cùng, lão không lưu tình chút nào, lòng bàn tay phát sáng, một chuỗi sét tàn khốc bay tới lại tiếp tục đánh bay Nhóc Tỳ.

Mà mặt đất cũng bị nổ nát tan, những tảng đá nặng đến vạn cân cũng trở thành bột mịn.

Nhóc Tỳ hét thảm, chuyện này đúng là chẳng khác nào đang tôi luyện dưới địa ngục, hồi trước chỉ là ngộ đạo, cảm ngộ những tinh hoa phù văn của Lôi Thuật mà thôi, nhưng hiện tại lại phải tu luyện vô cùng thê thảm như thế này.

"Cháu sẽ tập trung cảm nhận!" Nhóc Tỳ kiên trì đối kháng lại Lôi Tổ, thân thể nó phát sáng, phù văn màu vàng lấp lánh hóa hình thành một con Toan Nghê gầm thét xông lên trước.

"So với trước đây thì có chút tiến bộ thế nhưng vẫn còn chưa được, chưa đạt đến cực cảnh của ngươi!" Lão tổ Mộ Viêm nói rồi há miệng phun ra một luồng lôi hà tấn công tới.

Ầm một tiếng, Toan Nghê nứt ra rồi nổ tung, tia điện màu vàng bay lượn san bằng một khu rừng núi thành bình địa, không lưu lại thứ gì.

"Lôi Điện đại biểu cho sự cuồng bạo, hủy diệt, là một trong những bảo thuật công kích mạnh mẽ nhất, thế nhưng nó cũng có sinh mệnh của mình, có thể dựng dục tân sinh, hiện tại ngươi chỉ mới hiểu một mặt về tính chất hủy diệt của nó mà thôi."

Mộ Viêm hướng dẫn, lão tắm rửa trong ánh chớp, khí tức càng thêm cường thịnh, tựu hồ có một loại tràn trề sức sống, sau đó lại tiếp tục đánh Lôi Điện về phía Nhóc Tỳ.

"Cháu toàn bị đánh thì tất nhiên chỉ có thể cảm ứng được tính chất huỷ diệt của nó chứ mấy." Nhóc Tỳ gào thét thảm thiết, ra sức phản kháng, hai cánh tay nhỏ đều biến thành màu vàng, hết tia chớp này đến tia chớp khác được nó đánh về phía trước.

Thế nhưng, cảnh giới nó kém xa lắm, một người là cao thủ hiếm có của Bổ Thiên Các, còn một người mới chỉ là một đứa bé thì làm sao có khả năng trở thành đối thủ được.

Kết quả, nó lại bị đánh bay, một tia chớp đánh cho cả người cháy khét, tóc nổ lốp đốp, mùi thịt bốc lên.

"Thật là thơm nhen!" Xa xa, Nhị Ngốc Tử đang cười trên nổi đâu của người khác, liếm liếm cái miệng, rất muốn nhào về phía trước cắn một miếng.

"Đúng là thơm, rất muốn thử một miếng nha" Đại Hồng Điểu cũng nói như vậy, quan điểm của hai chúng nó lại được một lần đồng thuận hiếm thấy này.

"Ầm!"

Nhóc Tỳ ngang trời lao đến, điều động lấy tia chớp y như là một vị Lôi Thần vàng kim, liên tiếp thả ra mười tám luồng tia điện nhắm thẳng lên người chúng nó.

"Gào..."

Hai con chim kêu lên những tiếng quái dị, lông chim cháy khét, chúng nó bị đánh bay sang một bên, khói trắng từ trên người bốc lên, không ngừng nằm co giật tại chỗ.

"Đau chết mất!"

Một tảng đá ở bên cạnh chúng nó cũng lăn lộn không ngừng, chính là Đả Thần Thạch, mặc dù cũng trúng tia điện thế nhưng nó cũng chả đau nhức đến nổi như vậy, tức khí nên hai con chim nhào tới cắn nó.

"Gào..."

Xa xa, Nhóc Tỳ lại kêu đầy đau đớn, đây chính là lần đầu tiên từ khi xuất đạo bị đánh thê thảm như thế này, ngay cả Quỷ Gia từng trừng trị nó cũng không bá đạo đến như thế này, hiện tại nó bị đánh đến bầm dập, rất nhiều tia điện phập phù trong người.

Nếu như người bình thường thì sớm đã bị tia chớp xuyên thủng từ lâu rồi, chính đến nó cũng cảm thấy đau nhức, thân thể bốc mùi khét lẹt, cảm giác hình như gần chín tới nơi rồi.

Đây là một đợt rèn luyện chả khác gì bị đày ở Địa Ngục, không khi nào dừng lại cả, nó rất mong muốn mau mau kết thúc việc tu hành, quả thật quá đau đớn rồi.

"Thiên phú của ngươi rất tốt, thế nhưng một đường liên tiếp chiến thắng thành quen, thiếu những cuộc chiến bại, như vậy là không tốt." Mộ Viêm nói.

Nhóc Tỳ: "..."

Nó cũng chẳng biết nói gì cho đúng cả, cuối cùng nhịn không được nữa kêu to: "Ta chính là tới học Lôi Thuật, không phải đến bị đánh bại, cuộc đời ta phải là một đường hát vang, mãi mãi vô địch!"

"Rất tốt, niềm tin thật lớn, đúng là có tính cách cứng cỏi để thành một

Chí Cường Giả, lại nhận tiếp một đòn."

Ầm một tiếng, ánh điện mấy chục tầng, cứ như là sóng lớn đập bay nó té trên mặt đất, Nhóc Tỳ vừa gào vừa khóc thảm thiết, cả người đau nhức, vừa mở miệng cầu xin thì một ánh chớp từ dưới bụng hướng thẳng lên trên.

Cảm giác dằn vặt này, cảm giác đau nhức này khiến cho nó muốn chết đi, thật sự rất đau khổ.

Cứ như thế, bị đánh từ sáng sớm cho tới chạng vạng thì Lôi Tổ Mộ Viêm mới chịu thả nó ra, dặn dò nó không được lười biếng, cứ đi Tàng Kinh Các xem kinh văn cổ.

Nhóc Tỳ thê thảm, cả người cháy đen, tóc tai cháy khét, chỉ có một đôi mắt vẫn trong sáng vô cùng, những nơi khác chẳng khác nào than đá cả, gần như chẳng thể nhận ra nó là ai.

Đại Hồng Điểu, Nhị Ngốc Tử bước tới chào hỏi đều bị nó đánh bay, cái mặt nó đã đen xì, hai tên khốn này dám cười trên nỗi đau của nó, cười khúc khích kia kìa.

"Ấy da, đây không phải là Hùng Hài Tử thần võ ngút trời, danh chấn thiên hạ sao!." Hỏa Linh Nhi đi tới, yêu kiều thướt tha, hào hoa tao nhã, hiển nhiên đã nghe được lời đồn hôm nay Nhóc Tỳ được 'dạy dỗ' nên cố ý chạy tới xem trò vui.

"Chớ chọc ta!" Nhóc Tỳ vừa mới lên tiếng thì những làn khói đen từ trong miệng bay ra ngoài, bước đi xiêu vẹo, thật sự đúng là đã bị hành hạ đến thảm thương.

"Ha ha ha, sao ta lại vui thế không biết nữa, làm sao thế, bị người nướng chín? Ngày thường không phải thích ăn thịt di chủng nướng hay sao, hôm nay gặp phải báo ứng đấy." Hỏa Linh Nhi da thịt trắng như tuyết, mái tóc đen tuyền, con mắt long lanh, đôi môi đỏ tươi đẹp, cười ngả cười nghiêng, chiếc cổ trắng ngần, bộ ngực đầy đặn, một chiếc eo nhỏ dịu dàng, hai chân

thon dài, tổ hợp lại thành một đường cong mê người.

"Mập Mạp!" Nhóc Tỳ trừng nàng.

Tiếng cười im bặt, Hỏa Linh Nhi hận nhất hai chữ này, nàng tức đến nổ phổi, nói: "Mọi người nhanh lên, cùng nhau trừng trị hắn!"

Lần này, trước khi đến nàng đều có chuẩn bị chu đáo cả, đã liên hệ với một đám tỷ muội chuẩn bị thừa dịp Hùng Hài Tử bị thương mà dạy dỗ nó một trận.

Trong lúc nhất thời, phù văn tán loạn, hào quang óng ánh nhấn chìm cả Nhóc Tỳ, cả đám nữ đệ tử cười ha hả, phụ giúp Hỏa Linh Nhi dạy dỗ nó.

Đại Hồng Điểu, Nhị Ngốc Tử chẳng nghĩa khí tí nào, cứ thế mà vắt chân lên chổ chạy trốn, cơ bản chẳng thèm ra tay, trong chớp mắt chẳng thấy tung tích đâu.

"Graoooo..."

Một tiếng rít lên, một con Toan Nghê vô cùng mạnh mẽ và cường tráng, cả người hừng hực ánh vàng, đập tan toàn bộ phù văn, sau đó mở miệng thật rộng phun ra tia điện, nhằm thẳng bốn phương tám hướng.

Lập tức những tiếng kêu sợ hãi truyền tới, tất cả mọi người đều giật mình, Nhóc Tỳ đang bị thương mà còn mạnh hơn và đáng sợ hơn cả so với ngày thường, lợi hại vô cùng, tia chớp vừa thô vừa to đánh tới những nữ đệ tử kia.

Nếu như thật sự là chém giết, tất cả các nàng chỉ sợ đã đi đời nhà ma hết cả.

Trên thực tế, tên nhóc này bị đánh bầm dập cả ngày trời, trong cơ thể tràn đầy tia chớp, đây đều là của Lôi Tổ Mộ Viêm đẩy vào, đến bây giờ vẫn chưa có bùng phát hết toàn bộ, vừa vặn mượn cơ hội này mà phóng thích hết thảy mọi thứ ra ngoài.

Hỏa Linh Nhi muốn chạy trốn thế nhưng lại bị Hùng Hài Tử đuổi theo, quật ngã thẳng cẳng rồi cứ thế là lục soát toàn thân.

Mãi cho tới khi Hùng Hài Tử rời đi, Hỏa Linh Nhi vẫn còn đang trong cơn tức giận, lần nào cũng phải chịu thiệt khiến cho nàng rất phẫn uất.

"Sư muội, mau mau thay bộ áo quần khác đi." Một vị sư tỷ đi tới, nhỏ giọng nhắc nhỏ, ánh mắt của những người khác đều rất lạ lùng.

"Làm sao thế?" Hỏa Linh Nghi ngờ vực.

Bỗng dưng, nàng nhanh chóng quay đầu lại rồi kêu lên một tiếng thét chói tai, nghiến răng nghiến lợi.

Hôm nay, nàng mặc một chiếc quần dài trắng tinh, tay áo phất phơ trong gió, siêu trần thoát tục, giống như là 'Trích tiên' cưỡi gió bay đi, vẻ đẹp vô cùng xuất thế.

Thế nhưng, lúc này cặp mông nở nang vểnh cao của nàng lại xuất hiện một loạt vết cào đen xì, thậm chí còn cào rất ngay ngắn.

"Tên Hùng Hài Tử đáng chết!" Nằng vô cùng xấu hổ.

Sau khi tên tiểu tặc kia quật ngã nàng, một hồi đánh loạn đánh lạo thì chỉ có chỗ này có vết tích rõ ràng nhất, xuất hiện một vết cào nhỏ, lúc này nàng cảm thấy rất đau rát.

Hỏa Linh Nhi phát điên, thế nhưng... Nàng đánh không lại tên Hùng Hài Tử kia, mấy lần muốn chỉnh đốn nó thế nhưng đều bị đánh ngược rồi đè ngã, tên khốn kia thật vô liêm sỉ.

"Mập Mạp ơi, muốn đấu với ta thì ngươi còn chưa phải là đối thủ." Phương xa, Nhóc Tỳ nói, khập khễnh bước vào Tàng Kinh Các.

Nó bị Lôi Tổ trừng trị đến thảm thương, cả người vẫn còn đau nhứt, khi bước đi thì phải rất cố gắng, thế nhưng nó vẫn không hề lười biếng, vẫn y

như lời căn dặn lết tới nơi đây xem kinh thư.

Rất rõ ràng, nơi đây trống trải hơn rất nhiều, hơn chín mươi phần trăm cốt thư đã được vận chuyển tới nơi khác.

"Mau nhìn đi, vài tháng vừa qua cháu cũng đã xem gần như toàn bộ Tàng Kinh Các rồi đấy, chỉ còn dư những quyển này nữa thôi." Liễu Lão nở nụ cười hiền lành.

"Cảm ơn lão bá." Nhóc Tỳ cảm động, hiển nhiên đây chính là những quyển mà nó chưa xem được Liễu Lão lưu lại, còn những quyển kinh thư khác thì để cho những người kia mang đi.

"Đừng cảm ơn vội, cũng không phải vì cháu mà nán lại một ít đâu, chỉ là bọn hắn khi tới lấy đi kinh thư thì ta cố gắng để bọn họ dọn những quyển kinh thư mà cháu đã xem rồi mà thôi. Thế nhưng, các loại thần thông đều bị mang đi cả rồi, những thứ quý giá nhất không thể lưu lại lâu được, sau này nếu có cơ hội thì cháu lại học cũng không muộn. Hơn nữa, ta cũng cảm thấy việc tu hành Lôi Thuật của cháu như thế cũng đủ rồi, cũng mạnh như những môn thần thông khác."

Nhóc Tỳ nghe răng trợn mắt, muốn ngồi xuống để đọc thế nhưng lại không được, đành phải đứng đọc kinh văn, lật xem cốt thư.

"Sao lại thảm hại như vậy?" Liễu Tổ cười híp mắt, ông ra rất hòa nhã, nếu so với Lôi Tổ thì chính là hai loại tính cách khác biệt nhau.

"Haizz, bị trừng trị thật thảm, từ khi xuất thế tới giờ, cháu chưa bao giờ nếm qua mùi vị thất bại, kết quả hôm nay thiếu chút nữa thì bỏ cái mạng trẻ này rồi." Nhóc Tỳ than thở, khuôn mặt méo mó, đen thùi lùi.

Liễu Lão nhịn không được bật cười, nói: "Hắn cũng là muốn tốt cho cháu thôi, để cho cháu cảm ngộ được khí tức sinh mệnh trong Lôi Điện, không nên chỉ hiểu mỗi hủy diệt, muốn để cho Lôi Thuật được thăng hoa thì nhất định phải thông suốt toàn bộ áo nghĩa. Yên tâm đi, mặc dù tính cách Mộ

Viêm cứng rắn, tính tình nóng nảy cứ như là Lôi Điện, thế nhưng nếu đã làm như vậy thì nhất định sẽ có lợi ích rất lớn cho cháu đấy."

Trong vòng một tháng sau đó, Nhóc Tỳ ngày ngày kêu thảm thiết khiến cho những đệ tử còn ở lại phải đến vây xem, quá trình Hùng Hài Tử bị chỉnh đốn khiến người khác cảm thấy "vui mắt", so với dòm gái đẹp còn sướng hơn nhiều, mơ hồ như trở thành một quang cảnh hấp dẫn.

Nhóc Tỳ quả thật rất phiền muộn, khi nào cũng bị hành hạ như vậy, nếu như có thể đánh thắng được Mộ Viêm thì nó rất muốn nhào tới cắn lão vài cái.

Đương nhiên, trong suốt quá trình bị đánh thì việc lĩnh ngộ Lôi Điện của nó quả thật tăng nhanh như gió, hơn nữa rốt cuộc cũng chạm tới một tầng áo nghĩa khác, bắt đầu chạm vào một tia sinh cơ.

Nhưng cảm nhận cũng rất yếu ớt, không có gì rõ ràng, nó cảm ứng chăm chú thì chỉ có thể thấy được mơ hồ loáng thoáng.

"Cái gì, ngươi đã chạm tới tia sinh cơ kia?" Lôi Tổ Mộ Viêm sau khi nghe thế thì khiếp sợ.

"Sao ạ?" Nhóc Tỳ nghi ngờ, mỗi ngày ông già này toàn đánh mình, còn nói là nhất định sẽ ngộ ra được tia sinh cơ nào đó, thế sao giờ lại bày ra bộ mặt thế này.

Rất nhanh, Liễu Lão bảo vệ Tàng Kinh Các cũng kinh động, nhanh chóng chạy tới, âm thanh run run, nói: "Thật là có thể nắm bắt được một tia sinh cơ trong Lôi Điện? Kỳ tích mà, quả nhiên là thần tư ngút trời!"

"Vầy thì đã có gì, không phải các vị nói cháu phải cố gắng cảm ứng hay sao, ngày nào cũng bị sét đánh cho nên cháu phải nghĩ đến những phương pháp để bảo vệ tính mạng chứ, rồi mơ hồ chạm phải tia khí tức ấy." Nhóc Tỳ nói.

"Bảo thuật trấn giáo có hi vọng được bù đắp trong nay mai rồi." Liễu

Lão cảm thán, sờ sờ đầu nó.

Nét mặt già nua của Lôi Tổ Mộ Viêm đỏ bừng, cũng không ngừng gật gật đầu.

Nhóc Tỳ trợn tròn mắt, nhìn về phía Lôi Tổ, nói: "Đừng nói là ngay cả chính ngài cũng không có cảm ứng được nhen, rồi cả ngày đánh đập cháu để cho cháu trải nghiệm?"

Hùng Hài Tử phát điên, bắt nạt người quá đáng.

"Thiên phú của ngươi hơn ta, có thể được xưng là nghịch thiên." Nét mặt già nua của Lôi Tổ trở nên đỏ chót.

"Ông quá đáng ghét!" Nhóc Tỳ giơ chân như muốn đánh nhau.

Kết quả một tiếng răng rắc vang lên, một luồng ánh chớp truyền xuống nhấn chìm nó, nó liền kêu gào đau đớn, miệng mũi đều phun ra điện, nói không nên lời.

"Có thiên phú thì phải biết quý trọng, người khác rất khó để cảm nhận sinh cơ trong Lôi Điện hủy diệt, cháu vậy mà lại ươm được một hạt giống, thành tựu trong tương lai của pháp tắc Lôi Đạo không thể đo lường được, có thể sẽ trở thành Chí Cường Giả!" Liễu Lão lên tiếng.

"Mấy ngày nữa, chờ đến ngày Lôi Vũ, ta dẫn ngươi đi thu Lôi Kiếp Dịch, đó chính là thần dịch đoạt thiên địa tạo hóa, rất có lợi cho ngươi." Lôi Tổ nói.

Nhóc Tỳ mơ hồ cảm ứng được chuyện không dễ như vậy. Ngày xưa, ông ta tốn rất nhiều thời gian, bị thương nặng mới có thể đoạt được một giọt để hiến tế cho dây leo già.

Liễu tổ nghe thấy thế thì trở nên nghiêm túc hẳn, ông ta biết, Lôi Tổ muốn liều mạng, thần dịch há có thể thu dễ dàng như thế? Có lẽ rất có khả năng thần hình đều diệt.

Hiện tại thì tình huống không giống nữa, Hùng Hài Tử thật sự đã chạm tới được cửa ải kia, có thể đoạt được một giọt nữa trong Lôi Vũ.

"Cháu nên ghi nhớ ân tình này của Mộ Viêm." Liễu Lão thở dài, bởi vì khi làm chuyện này chỉ sơ sẩy một chút là có thể liên lụy đến tính mạng, Lôi Tổ Mộ Viêm muốn giúp đỡ hết khả năng cho đứa nhỏ này.

Nhóc Tỳ gật đầu, nó cảm giác được tính chất nguy hiểm của việc này nên không dám nói lung tung.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 188: Thần Dịch

Ngày Lôi Vũ đã đến, đầu tiên là sắc trời âm u, mưa phùn dai dẳng. Sau đó không lâu, mây đen từ phương xa ùn ùn kéo tới, khắp nơi đen nghìn nghịt, mưa càng ngày càng lớn, trên mặt đất hình thành nên những con sông nhỏ.

Sắc trời đột nhiên tối sầm lại, phảng phất chỉ trong nháy mắt đã chìm vào màn đêm, đưa tay lên cũng không thấy được năm ngón, mà hiện tại phải là đang ở ban ngày mới đúng.

Cả trời đất tối tăm, mưa to ầm ầm trút xuống. Những đám mây lớn va chạm vào nhau lập tức tạo nên những âm thanh sấm rền, tia chớp như kim xà bay nhảy trong mưa, nối liền trời đất.

"Ầm ầm!"

Bầu trời rung động, kim xà tán loạn chiếu sáng cả vòm trời trời đen ngòm, hào quang buông xuống, mưa to như thác đổ, cả thế giới ngập tràn chỉ là nước.

Đây là mùa mưa, dông bão xuất hiện cũng chẳng ngạc nhiên gì, thế nhưng lại kèm theo những tia điện thật đáng sợ, tất cả các hung cầm mãnh thú trong Đại Hoang nhanh chóng ẩn nấp, sợ gặp phải tai họa.

Bởi vì những thứ có linh tính nếu như quá nghịch thiên thì có thể hấp dẫn Lôi Điện và bị tiêu diệt nhanh gọn, tỷ như sét đánh vào cây cối hoặc những lão yêu sống nhiều năm, những ví dụ như thế chẳng thiếu.

Ở bên ngoài mấy chục dặm của Bổ Thiên Các, hai bóng người một lớn một nhỏ đứng trong màn mưa, mặc cho mưa to trút xuống người, bọn họ vẫn ngửa đầu quan sát, đây chính là Lôi Tổ Mộ Viêm và Nhóc Tỳ. Bọn họ đang

chờ cơ hội, thân thể con người mà dám bước tới những tia chớp mạnh như thế thì nhất định sẽ hóa thành tro tàn, không đạt được gì cả, nhất định phải chờ lúc nó giảm xuống thì mới là thời cơ tốt.

Hơn nữa, khi mưa dông rút đi và tia điện mỏng dần thì Lôi Kiếp Dịch mới được sinh ra.

Đây mới thật là Lôi Điện Cửu Thiên chân chính, đại biểu cho thần uy của thiên địa, rất khó có thể chống lại, so với những tia điện khi triển khai với sinh linh thì cũng không biết mạnh hơn bao nhiêu lần.

Rốt cuộc, cơn mưa dần dần nhỏ lại, những tia chớp mãnh liệt kia cũng bớt hung mãnh đi, đây chính là cơ hội để tìm Lôi Kiếp Dịch.

"Chính vào lúc này!" Lôi Tổ Mộ Viêm nói.

Ông ta giẫm trên một bảo cụ kéo Nhóc Tỳ bay vụt lên trời cao, nhắm thẳng về đám mây đen đang quay cuồng kia, lão ta muốn thăm dò sâu trong Lôi Điện, tìm kiếm Thần dịch.

Bầu trời đen tối, những tia điện xẹt xẹt trong đám mây đen, mặc dù không mãnh liệt như hồi nãy thế nhưng vẫn rất đáng sợ, đặc biệt là khi đến gần thì càng kinh khủng hơn.

Ánh chớp lóe lên khiến cho người ta không thể nào mở mắt ra được, quan sát ở cự ly gần như thế khiến người ta tê dại cả da đầu, lông tóc toàn thân dựng đứng.

Nhóc Tỳ lúc này vô cùng thê thảm, nói: "Tự dưng đi tới tận nơi để cho sét đánh, sao ta lại thảm thế không biết!"

"Đừng rên rỉ nữa, tập trung cao độ mà cảm ứng tia sinh cơ được thai ngén trong hủy diệt kia đi!" Lôi Tổ trách mắng.

Nhóc Tỳ thật tội nghiệp, hai mắt trừng trừng nhìn Lôi Điện đầy đáng sợ kia, trái tim của nó không ngừng nhảy loạn, thật sự rất hồi hộp, sơ sẩy tí thôi

thì cả hình thần đều diệt.

Cơn mưa xối xả qua đi, nơi đám mây đen quả thật có một luồng khí tức không tên, đó là sức mạnh sự sống, được thai nghén ở trong sấm sét. Một khi chạm phải ắt sẽ dẫn phát sức mạnh hủy diệt.

"Cẩn thận cảm ứng, đừng để xảy ra sai lầm." Mộ Viêm nói.

Từ trong hủy diệt mà tân sinh, từ trong lôi bạo mà dựng dục, một tia sinh mệnh đang lưu chuyển, Nhóc Tỳ trợn tròn hai mắt, rốt cuộc cũng cảm ứng được, nó không có đạt đến cảnh giới có thể ngộ ra loại áo nghĩa quy tắc này, thế nhưng lại có thể nắm bắt, cảm ứng được một chút.

"Ở nơi đó!" Nó dùng ngón tay chỉ về trước.

"Bùm" một tiếng, một tia điện vô cùng thô to đánh xuống, nhấn chìm cả hai người.

"A..." Nhóc Tỳ hét thảm.

Ngay cả Lôi Tổ cũng chấn động cả người, khóe miệng chảy máu tươi, ông ta chịu đựng nhận lấy phần lớn lượng sấm chớp, che ở trước người Nhóc Tỳ nên đã bị thương.

"Ta biết rồi, ngươi đi xuống đi." Mộ Viêm nói.

Mặc dù bị thương thế nhưng hiện tại đều diễn ra rất suôn sẻ, cuối cùng cũng cảm nhận được một tia sinh cơ, tốt hơn lúc Lôi Tổ liều mạng mà đi tìm tòi nhiều lắm.

Năm xưa, ông ta tốn vô số thời gian và tinh lực mới đạt được một giọt Lôi Kiếp Dịch mà thôi, thứ đánh đổi này không thể nào tưởng tượng nổi.

Nếu như so sánh hai thứ này thì hôm nay quả thật quá thuận lợi.

Lão bỏ Nhóc Tỳ để cho nó rơi tự do, sau đó ông ta xoay người phóng về hướng đến đám mây kia, nghênh tiếp công kích của Lôi Điện.

"Tiền bối hãy cẩn thận!" Nhóc Tỳ rơi xuống, Long Giao Tiễn vàng kim nâng bản thân lên tránh xa một đoạn rồi lớn giọng nhắc nhở.

"Cháu lui ra đi!" Mộ Viêm quát to, râu tóc đã dựng đứng, rồi lão vọt vào trong luồng sấm sét, lập tức gặp phải thương nặng, điện quang giật giật khắp người.

"Thật là khinh khủng!"

Nhóc Tỳ hãi hùng khiếp vía, một bộ chiến y mà Lôi Tổ đã cẩn thận chuẩn bị hiện giờ đã chia năm xẻ bảy, sau đó hóa thành tro tàn, uy lực của thiên địa quả nhiên đáng sợ.

Cả người Lôi Tổ phát sáng, ông ta bước vào trong ánh chớp, cả người run bần bật hiển nhiên đã bị một đòn khá nghiêm trọng. Thế nhưng, nhờ quanh năm tu luyện Lôi Pháp nên việc cảm ngộ rất là thâm hậu, cũng không phải nghênh ngang lấy cứng chọi cứng mà triển khai Lôi Thuật đẩy nhưng tia điện sang một bên.

Nhưng mà, sấm sét cửu thiên này có linh tính, mạnh mẽ vồ giết tới, chỉ trong nháy mắt như biến thành cơn sóng lớn ào ào ập tới, toàn thân lão ta không ngừng run rẩy.

Mộ Viêm biến sắc, một lần nữa lại trải qua loại thử thách sinh tử này, tiến vào trong Lôi Điện tương đương với việc bước chân vào vực sâu địa ngục, đây không phải là cuộc quyết đấu của tu sĩ nữa mà là thiên uy chân chính!

"Ầm!"

Một chùm tia điện lóe sáng, đánh lão đến nỗi miệng phun đầy máu tươi, cả người cháy khét, mặc dù thường ngày vẫn điều động Lôi Điện, tinh thông loại bảo thuật này thế nhưng khi đứng trước mặt thiên uy thì không thể nào chịu được.

Sấm chớp như thác nước, từ trên cao buông xuống, nhấn chìm cả Mộ Viêm, thân thể lão run run, miệng mũi chảy đầy máu, bảo y ở trên người đã hóa thành tro tàn từ lâu, không thể chịu nổi sự công kích mãnh liệt.

"Tiền bối!"

Nhóc Tỳ hoảng sợ, việc này quá gian nan, sơ hở một tí sẽ là kết cục tan xương nát thịt.

Mộ Viêm vẫn kiên trì, điều khiển bảo cụ hướng đến phía trước, trong miệng gào thét, phù văn đan dệt, ông ta muốn luyện hóa lôi hải, nắm bắt một tia sinh cơ để chiết ra Lôi Kiếp Dịch.

"Bùm!"

Lôi Tổ lại bị đánh bay, thân thể rách nát, cả người cháy đen, không ngừng ho ra máu, thất khiếu đều xuất hiện ánh chớp.

Nhóc Tỳ không đành lòng chứng kiến, dưới tầng mây kia, bên trong sấm sét, Mộ Viêm từng bước từng bước một xông về phía trước, bất luận nhân vật mạnh mẽ cỡ nào, khi đối mặt với thiên uy thì đều có vẻ đơn bạc và vô lực.

Thế nhưng ông ta vẫn mạnh mẽ chống đỡ, hết té rồi lại ngã, điều khiển bảo cụ cứ thế mà tiến lên, tất cả chỉ một mục đích là luyện hóa một tia sinh cơ ở nơi đây.

"Đó là... Sinh cơ thật là mạnh!"

Lôi Tổ cả người nứt nẻ, trên dưới cháy đen, thế nhưng ánh mắt lại sáng ngời, ông ta nhìn thấy một cái ao, bên trong lưu động những làn sương mù.

"Sinh cơ tràn trề.. Hóa thành ao thần, có thể sinh ra Lôi Kiếp Dịch!"

Lão chấn động trong lòng, từ trước tới nay ông ta chưa từng thấy cái ao nào như vậy, chỉ có đọc được trong những quyển sách cổ mà thôi. Lần trước

ông ta đạt được một giọt thần dịch chính là rèn luyện rất nhiều năm mới có được.

"A..." Mộ Viêm rống to, bả vai bị xuyên thủng, xương trắng lộ ra ngoài, máu tươi đầm đìa, ngay sau đó liền cháy đen.

Đây chính là một hồi hành hạ, giống như luyện ngục nơi nhân gian, mỗi một bước tiến đều phải trả một cái giá nặng nề, làm cho người khác lo lắng, không đành lòng chứng kiến.

"Bùm!"

Sấm vang chớp giật, cái ao do mây mù hóa thành hoàn toàn mờ mịt, bên trong lấp lánh ánh hào quang, từng tia từng tia sinh khí lượn lờ. Đây chính là chỗ nguy hiểm nhất trong sấm sét.

Mộ Viêm bị thương nặng, nhận lấy không biết bao đau khổ, thân thể đều rách nát, rất khó để tiếp cận được, ông ta gần như chết đi.

Nhóc Tỳ ngơ ngác, nắm chặt nắm đấm, sấm sét ở nơi sâu nhất quả nhiên đáng sợ, mà đây không còn là thời điểm cuồng bạo nhất, chọn thời cơ tốt mới tiến vào thế mà vẫn mạnh mẽ như thế.

Làm người khác sợ hãi chính là, sấm sét đang ngưng kết lại, tia chớp không ngừng đan xen, uy lực ngày càng mạnh lên.

Thời khắc này, người ta cảm thấy như sống một ngày cứ như trôi qua một năm vậy, cảm giác thời gian trôi qua rất lâu, liên quan đến sinh tử của một người, rốt cuộc Mộ Viêm cũng đã đến được phụ vận, chiếm lấy một tia sinh cơ.

Cơ thể ông ta cũng bắt đầu rạn nứt và rơi xuống. Vết máu loang lổ, gặp phải một thương tổn khó tưởng tượng được.

Nhóc Tỳ nhanh chóng lao tới đỡ lấy ông ta rồi từ từ hạ xuống mặt đất, ở phía sau có một tia điện bổ tới, thân thể nó đau nhức, cả người toàn là tia

điện, thiếu chút nữa đã vỡ nát.

Phải biết, đây chỉ là một tia chớp suy yếu còn sót lại mà thôi.

"Nhanh, giúp ta, luyện hóa Lôi Kiếp Dịch!" Mộ Viêm hét lớn.

Phù văn trong cơ thể ông ta mờ dần, tinh khí thần hầu như đã tiêu hao sạch sẽ, dựa vào một hơi để cố gắng chống đỡ, một đoàn khói tím lượn lờ trong lòng bàn tay, lúc nào cũng có thể tản đi mất.

Nhóc Tỳ vội vàng ra tay, lấy ra bảo kính Toan Nghê phóng ra ánh chớp để ổn định lại đoàn khí tím kia rồi sau đó toàn lực luyện hóa.

Đồng thời, nó lấy ra hai cây linh dược đưa cho Mộ Viêm ăn nhằm khôi phục nguyên khí.

Cuối cùng, vù một tiếng, Mộ Viêm nén nhịn cơn đau nhức, khôi phục lại một chút tinh khí thần, ông ta bắt đầu tế luyện thật chăm chú, khí tím co rút lại, ánh chớp cuồn cuộn rồi hóa thành một giọt chất lỏng.

"Hoàn thành!" Ông ta vô cùng mừng rỡ, lấy ra một chiếc bình ngọc đựng lấy đoàn khí màu tím này.

Có thể nhận ra rằng, nơi đó có một luồng sinh cơ mạnh mẽ đang chấn động, mặc dù chỉ là một giọt chất lỏng nho nhỏ mà thôi, thế nhưng lại là sức mạnh và khí tức tân sinh vô cùng kinh người.

Bọn họ vừa rơi trên mặt đất, Mộ Viêm liền ngã nhào, hiện giờ đã không còn một chút khí tức nào nữa, vết thương trên người quá nặng, nhiều nơi xương còn lộ ra ngoài có màu sắc cháy đen.

"Tiền bối, không sao chứ?" Nhóc Tỳ lo lắng.

"Không sao, ngươi hãy giữ thật cẩn thận lọ thần dịch này, mặc dù chỉ là một giọt thế nhưng giá trị không sao tính được, nó có thể giúp ngươi hiểu rõ hơn với Lôi Điện, đối với tu hành có lợi ích to lớn." Mộ Viêm nói.

Trên thực tế, ngoại trừ sinh cơ ra, Lôi Kiếp Dịch còn có linh tính không gì sánh được, thích hợp nhất là khi dùng để ngộ đạo và xông quan, là bảo vật vô giá chân chính.

Có mấy người có thể đạt được? Bất kể là ai cũng không muốn mạo hiểm đi tìm kiếm trong sấm sét.

"Tiền bối, người bị thương quá nặng, mau mau nuốt Lôi Kiếp Dịch đi, nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng." Nhóc Tỳ đưa lọ thần dịch lại.

"Không sao, ta chết không được, ăn hai cây bảo dược nên cũng không có gì đáng lo đâu, ta hi vọng Lôi Kiếp Dịch có thể xây dựng căn cơ Lôi Đạo cho ngươi, không được phép lãng phí."

Khuyên bảo như thế nào thì Mộ Viêm cũng không dùng, đưa bình ngọc nhét vào tay Nhóc Tỳ, hối thúc luyện hóa, cảm ngộ sự huyền bí của Lôi Thuật.

Nhóc Tỳ không còn cách nào khác đành phải nhận lấy. Nó lấy ra Hầu Nhi Tửu mời Mộ Viêm uống, đây chính là do mấy chục loại linh được ủ lại với nhau, có thần hiệu có thể điều trị thương thế vô cùng hiệu quả.

Lôi Tổ cười to, có thứ này thự nhiên ông ta có thể khôi phục, đây là chí bảo chữa thương.

Nhóc Tỳ ngồi xếp bằng rồi uống giọt thần dịch này, trong nháy mắt bị một luồng sinh cơ kinh người bao phủ lấy, thế nhưng lại có pháp tắc Lôi Đạo xuất hiện, phù văn lấp lánh.

"Gào oo..."

Rít lên một tiếng, một con Toan Nghê vàng kim đứng lên ở sau lưng, vô cùng cường tráng. Một tầng khí tím mông lung bao phủ lấy con hung thú này, những chiếc vảy trên người nó phát ra những tiếng leng keng, vậy mà lột xác rồi.

Cuối cùng, Toan Nghê hoàng kim được phủ bởi một tầng phù văn màu tím đọng trên thân thể.

Khí tức của Nhóc Tỳ cường thịnh lên rất nhiều, Lôi Pháp đan dệt, một cái phù hiệu cổ xưa hình thành, diễn biến thành sức mạnh Lôi Điện mạnh mẽ và đáng sợ nhất.

Nó ngồi xếp bằng nơi đó, tốn thời gian một ngày một đêm thì mới mở mắt, lập tức có những ánh chớp xèn xẹt phóng ra ngoài.

Ở phía sau lưng, một con Toan Nghê hoàng kim cả người lốm đốm màu tím ngửa đầu lên trời thét dài, nó to lớn vô cùng, không biết uy mãnh hơn trước đây bao nhiêu lần, há miệng rống to ầm ầm vang vọng, một tia chớp phóng ra, thông thiên động địa!

"Pháp tắc Lôi Đạo, ta chỉ có thể truyền cho ngươi như thế này thôi, sau này còn cần phải dựa vào việc tu hành của chính mình." Mộ Viêm than thở.

Việc tu hành của Nhóc Tỳ kết thúc, bảo thuật Toan Nghê đã lột xác và mạnh hơn trước đây nhiều, đã trở thành một đòn sát thủ, sức công phạt chí cương chí cường, nắm giữ khí tức mang tính hủy diệt.

Ở trước người, một miệng núi lửa xuất hiện, hút Toan Nghê vào bên trong, hung thú hóa thành một tấm phù văn, chìm nổi trong "dung nham", được tẩm bổ ở bên trong đó.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 189: Tận Thế

Bảo thuật Lôi Đạo vừa thành, cả người Nhóc Tỳ liền tỏa ra một luồng nhuệ khí, tia chớp bá đạo, đại biểu cho chí cường chí dương, ẩn chứa ở trong cơ thể nó và dưỡng thành một loại khí vận đặc biệt.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là một môn bảo thuật của nó mà thôi, không ảnh hưởng tới khí chất chân chính của nó được, chỉ là trong đôi mắt trong trẻo đó có nhiều hơn một loại kiên nghị.

Tóc đen rối tung, một thân tu hành hai đại bảo thuật, có thể nói là khiến cho hai đại thần thông cùng lột xác và thăng hoa, càng lợi hại và mạnh mẽ hơn.

Dược tính của Hầu Nhi Tửu vô cùng mạnh, từng luồng hào quang tán loạn trên người Mộ Viêm, xương cốt không ngừng vang vọng, huyết nhục rung động, đây chính là đang tái tạo lại xương cốt và máu thịt.

Thân thể ông ta vốn là sắp chết vậy mà lại được kéo khỏe trở lại, rượu thần được nấu từ mấy chục loại linh dược có dược hiệu vô cùng bá đạo và kịch liệt, bắt đầu tái tạo lại gân cốt.

Lão xếp bằng suốt một ngày một đêm, nghiêm túc vận chuyển phù văn, cuối cùng Mộ Viêm cũng đã khôi phục lại, thân thể không có gì đáng ngại nữa, thương thế như vậy mà có thể sóng sót thì cũng được cho là kỳ tích.

"Thật là lợi hại, may là uống được Hầu Nhi Tửu trong truyền thuyết, khiến cho cái mạng già này thích chí rồi." Mộ Viêm cười ha ha.

Nhóc Tỳ cảm động, mặc dù tính tình Lôi Tổ hơi nóng nảy, thế nhưng trong thời gian một tháng mài giũa này, nhìn ông ta hà khắc thế nhưng thật sự cũng rất tốt, cũng vì nó mà suýt chút nữa mất mạng.

"Rất tốt." Sau khi trở lại Bổ Thiên Các, Liễu Lão cũng gật đầu, lộ vẻ thích thú.

"Thánh Viện Thượng Cổ là một địa phương như thế nào thế, cháu có thể vào trong được không?" Nhóc Tỳ hỏi dò.

Hai lão già thở dài rồi lắc đầu.

"Kia kỳ thực là một tiểu thế giới được truyền lại từ Thượng Cổ đến nay, mỗi trăm năm mới mở ra một lần, trong đó có cảm ngộ và dấu vết của Thánh Nhân."

"Không giống với Bách Đoạn Sơn, Thánh Viện chỉ mở ra cho một hoặc vài người mà thôi."

Hai người tiếc nuối, nếu không phải có Thạch Nghị kỳ tài ngút trời, vượt qua mọi dự liệu của bọn họ và đường hoàng tiến vào, thì cho dù bằng cách nào bọn họ cũng sẽ đưa Nhóc Tỳ tiến vào.

Hiện tại đã đóng, tất cả đều đã chậm.

Khi nào lại mở ra, cơ bản không thể biết được, cho dù Bổ Thiên Các không còn tồn tại nữa thì Thánh Viện Thượng Cổ cũng chẳng ảnh hưởng gì, chỉ khi thời gian đến thì mới tái hiện ở nhân gian.

"Nơi đó có lẽ sẽ có cảm ngộ của Thánh Nhân, có thể đạt được những vận may rất lớn. Thế nhưng có được cũng có mất, bớt đi một ít đường vòng thế nhưng việc tu hành chú trọng luyện thân, luyện tính, như vậy sẽ thiếu đi một đoạn quá trình."

"Như vậy, cháu còn cần phải tiếp tục bước trên con đường hồng trần này, từng bước từng bước một tiến tới." Nhóc Tỳ gật đầu.

Sau đó mấy ngày, Nhóc Tỳ lại tìm hiểu bảo thuật, lật xem cốt thư, mỗi ngày đều đọc sách, củng cố lại thành quả tu hành nửa năm vừa rồi, hoạt tính của thân thể càng thêm mạnh mẽ.

"Tên chết dẫm này sao tự nhiên lại thay đổi tính nết thế không biết, nếu như là trước đây thì đã đứng ngồi không yên, chắc chắn đã chạy ra ngoài quậy phá rồi." Đại Hồng Điểu nói thầm.

"Hắn tụng kinh cả ngày, ngồi xuống là mất cả ngày, thật là giống đám lão già Tiểu Tây Thiên kia thật." Nhọ ngốc tử cũng than thở.

"Xoẹt xoẹt"

Một tia chớp bay tới, hai người bỗng phát sáng, sau đó khói đen bốc lên, hai con chim nằm co giật trên mặt đất.

"Tên chết dẫm này sao mà thính thế không biết, xa như vậy mà cũng nghe được." Hai người tức giận.

Nhóc Tỳ lu hành Lôi Pháp vừa thành, uy lực nhanh chóng tăng lên, có thể nói là bảo thuật đỉnh cấp, nếu như cùng người khác quyết đấu thì tự nhiên sẽ càng kinh khủng hơn.

"Tiểu sư đệ, có chuyện rồi." Ngày hôm đó, có người đến tìm.

"Chuyện gì?" Nhóc tỳ mở mắt ra.

"Bên ngoài sơn môn gần đây có mấy bóng người qua lại, bị chúng ta bắt được, đây chính là người của Côn Tộc, họ đến vì đệ đó!" Một vị sư huynh đến báo.

Nhóc Tỳ nhíu mày, bốn tộc Ly-Uyên-Côn-Mông đã phát sinh xung đột với nó ở Hư Thần Giới, rồi ở Bách Đoạn Sơn muốn giết nó để báo thú, kết quả lại bị nó giết chết gần như chẳng còn ai.

Hiện tại lại xuất hiện, quả thật đúng là bám dai như đỉa vậy.

"Không có chuyện gì, sư đệ chớ sợ, Bổ Thiên Các chúng ta từ trước tời nay rất đoàn kết, sư đệ gặp phiền phức thì chúng ta sẽ xuất thủ, nếu như làm lớn chuyện thì trưởng lão trong môn phái sẽ không bàng quan đứng nhìn

đâu." Một đám sư huynh đi tới.

"Thật sự cảm ơn sư huynh." Nhóc Tỳ cảm tạ.

"Còn chờ cái gì nữa, cứ giết thẳng ra ngoài, hãy cho họ biết sự lợi hại của Bổ Thiên Các ta." Đại Hồng Điểu kêu lên, nó quên khuấy việc mình không phải là đệ tử của nơi này.

"Trước thăm dò căn nguyên cái đã, xem người đến là những ai." Nhóc Tỳ nói để cho Đại Hồng Điểu đi thăm dò, tên này trời sinh có khiếu làm trộm cướp, cộng với tốc độ rất nhanh, thích hợp với việc thám thính tin tức nhất.

Rất nhanh, Đại Hồng Điểu xuất quỷ nhập thần liền mang đến tin tức, ngoài sơn môn có không ít người, vô cùng hỗn tạp, môn phái nào cũng có cả.

Nhóc Tỳ nhiu mày, tình hình không ổn rồi, nhiển nhiên là nhằm vào Bổ Thiên Các, bọn chúng đều đang thám thính tin tức.

"Ly, Uyên, Côn, Mông bốn tộc đều đã đến, bọn họ đến chính là vì ngươi, đã biết được ngươi chính là hung thủ trong Bách Đoạn Sơn." Đại Hồng Điểu nói.

"Trước tin đi bẩm báo trưởng lão, rồi chúng ta động thủ cũng chưa muộn." Một vị sư huynh lên tiếng.

Tứ đại tộc tổng cộng đến phải mấy chục người, đệ tử của Bổ Thiên Các có thể đối phó thế nhưng vì phòng ngừa vạn nhất, bọn họ hay là đi bẩm báo cho trưởng bối trong môn phái thì hơn.

"Ta đi tìm thêm người." Ngũ Phong sư huynh lên tiếng, Thiên Tài Doanh cũng còn lại một vài người, mà đệ tử bình thường thì càng nhiều hơn, môn đồ của các lão quái vật cũng có một vài người chưa rời đi.

Thời gian không lâu, đã có mấy trăm người kéo tới, trong đó có không thiếu những sư huynh sư tỷ hai mươi mấy tuổi, đều là người nhập môn trên

mười năm cả, vô cùng mạnh mẽ.

Nhóc Tỳ giật mình, Bổ Thiên Các từ trên xuống dưới quả nhiên rất đồng lòng, chưa gì mà đã kéo đến nhiều như thế này rồi, nếu như những môn đồ khác không rời đi thì không phải là cả ngàn người cũng tới đây luôn hay sao?

"Rất cảm ơn các sư huynh sư tỷ." Nhóc Tỳ nói.

"Tiểu sư đệ hung tàn à, đừng nói những lời này, các đệ tử của Bổ Thiên Các chúng ta tuyệt đối không để cho người khác ức hiếp, dám gây rối trước cửa sư môn chúng ta, nhất định phải cho biết tay!"

"Không sai, phải đòi lại sự công bằng cho những sư đệ khác đã từng bị bắt nạt."

Nhóc Tỳ nhìn những vị sư huynh sư tỷ đã hai mấy tuổi này, còn có những đồng môn ngang tuổi với nó, hoặc lớn hơn một vài tuổi, lần đầu tiên lại cảm thấy tầm quan trọng của môn phái, nó cảm thấy như phải một lòng trung thành với nơi đây.

Mặc dù nó không sợ thế nhưng lại được rất nhiều sư huynh sư tỷ trong môn phái bảo vệ, cảm thấy thật là ấm áp, cảm nhận được sự hài hòa và tình nghĩa của môn phái.

"Đi, đi cho bọn chúng một bài học, dám đến Bổ Thiên Các ta càn quấy, còn muốn bắt nạt tiểu sư đệ của chúng ta nữa chứ, phải bình định bọn chúng!"

Đám người như đàn ong vỡ tổ lao nhanh ra khỏi sơn môn, bỗng chốc phù văn đầy trời, như lang như hổ chém giết hướng những tên đang ẩn nấp của bốn tộc.

Ngoài sơn môn, non xanh nước biếc, phong cảnh nên thơ, thậm chí còn có vườn thuốc của môn phái, ngày thường đều có người quản lý thế nhưng gần đây lại hơi chút hoang phế.

Người của tứ đại tộc chóang váng, xuất hiện nhiều người đánh giết mình như thế làm cho bọn họ sợ hết hồn, nhanh chóng phản kích rồi bắt đầu lánh đi.

Dù sao đây cũng là Bổ Thiên Các, nếu muốn làm lớn chuyện thì bọn họ cũng chịu không nổi, tới đây chỉ là để chờ cơ hội rồi diệt trừ được tên Hùng Hài Tử kia thì càng tốt, nếu không được thì cũng chẳng sao.

Chủ yếu nhất chính là phải tìm hiểu được thực hư của Bổ Thiên Các. Bởi vì ngoại giới đột nhiên nổi lên phong ba, đều nói rằng chốn Tịnh Thổ Thượng Cổ này có khả năng sẽ biến đổi rất lớn, rất nhiều tộc lớn đều muốn đục nước béo cò.

Tịnh Thổ Thượng Cổ có căn cơ rất thâm sâu, cứ thế mà sụp đổ thì những thứ lưu lại đủ để cho nhiều tộc quật khởi, khiến cho không ít môn phái phải đỏ cả mắt.

"Ầm ầm!"

Nhóc Tỳ bổ ra một tia chớp, mười mấy người trước mặt liền hóa thành tro bụi.

"Ranh con, ngươi dám làm thế!" Có người gào thét, một người đàn ông trung niên tức giận, bởi vì một trong những người vừa chết có con cháu của hắn, gã nhanh chóng quay đầu đánh tới.

Hiển nhiên đây là một cao thủ, về mặt cảnh giới đủ để áp chế rất nhiều thiếu niên.

"Bất luận ngươi là ai, đến làm loạn trước Bổ Thiên Các, giết không tha!" Phía sau, một vị sư huynh tầm hai sáu hai bảy tuổi mở miệng, phóng người bay tới, một chùm lửa phóng tới người đàn ông kia, phù văn dày đặc.

"Bùm" một tiếng, bảo thuật va chạm với nhau, người đàn ông ba mươi mấy tuổi kia không địch lại, máu tươi phè phè, bay ngược ra sau, rồi nổ tung trên không trung, hóa thành tro tàn.

"Là Lâm Mộc sư huynh, huynh ấy còn chưa đi, vẫn ở lại trong giáo!" Rất nhiều người giật mình rồi sau đó vui mừng.

Đây chính là một vị sư huynh thiên tài vô cùng mạnh mẽ, nhập môn đã mười mấy năm, có uy tín cực cao, được rất nhiều sư đệ sư mụi yêu mến.

"Quỷ con, các ngươi hơi quá phận rồi đó, Bổ Thiên Các bắt đầu mục nát, chuẩn bị sụp đổ rồi vậy mà còn dám lên mặt, nạp mạng đi!"

Bóng người bay lượn, xuất hiện ba ông lão đánh về phía trước, một người đánh giết Nhóc Tỳ, một người muốn tiêu diệt Lâm Mộc sư huynh, còn một người khác thì nhảy vào trong đám đệ tử trọng yếu của môn phái.

Bọn họ đều là những cường giả đáng sợ, thủ đoạn cao siêu, vốn ẩn núp trong đám người, lúc này đột nhiên xuất thủ quả thật rất sáng sợ.

"Bổ Thiên Các dù suy yếu thì cũng không cho phép các ngươi làm càn!" Đúng lúc này, một bóng người xuất hiện từ trên trời giết xuống dưới.

Chính là một ông lão trong môn. Đám thiếu niên cũng không phải hạng người lỗ mãng nên trước khi đi đã bẩm báo sư môn, sớm đã có phòng bị.

"Ầm ầm!"

Chỉ đối mặt vài cái, phù văn đã dày đặc cả bầu trời, tiếp theo là máu tươi bắn tung tóe, trưởng lão của tứ đại tộc bị đánh giết, họ cơ bản không phải là đối thủ của các lão già Bổ Thiên Các.

"Giết!"

Mấy trăm đệ tử như sóng biển dâng trào đánh giết về phía trước, vây kín nhân mã của bốn tộc, bắt đầu trấn áp.

Cuối cùng, Lôi Tổ Mộ Viêm cũng tự thân xuất thủ, tự mình truy sát, thả ra một tia sấm sét, ánh chớp mấy chục tầng bao phủ lại cả vùng núi, những cao thủ của bốn tộc đang trốn chạy đều nổ tung hóa thành tro bụi.

"Dám phạm Bổ Thiên Các ta, giết không tha!" Ông ta lơ lửng trên không, lôi điện đan dệt, tiếng hét chấn động bát phương.

Trong bóng tối, rất nhiều nhân mã thế lực giật mình, toàn bộ rút lui không còn dám tới quá gần Bổ Thiên Các nữa, mặc dù Bổ Thiên Các không còn huy hoàng như ngày xưa thế nhưng không phải là người bình thường có thể trêu chọc được.

Nhóc Tỳ trong lòng cảm động, đây chính là sự đồng lòng của môn phái, trên dưới đoàn kết nhất trí, càng ngày càng cảm giác phải trung thành.

"Ngay cả một cơ hội mà ta cũng chẳng có." Đại Hồng Điểu ảo nảo, cả một bảo cụ cũng đoạt không được.

Trận chiến này rất nhanh kết thúc, giống như việc bẻ cành cây khô vậy, vừa mới bắt đầu mà đã nhanh chóng kết thúc rồi.

Cuộc sống trôi qua từng ngày, đệ tử trong môn phái càng ngày càng thưa thớt, đặc biệt là những thiên tài, như Tiêu Thiên, Ngạn Tâm đều đã được đưa đi.

Những đệ tử bình thường đạt tới ba ngàn người, quả thật rất nhiều, những cao tầng quyết định cho bọn họ về bộ lạc của mình, không muốn bọn họ đi tới nơi kia.

Ly biệt chính là thương cảm, lần từ biệt này có một vài người cho dù cả đời cả kiếp này cũng khó lòng mà gặp lại.

Nhóc Tỳ lại tiễn đưa một nhóm sư huynh sư tỷ nữa, mỗi người trước khi đi đều xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, động viên nó cố gắng tu hành, tương lai phải đứng thẳng trong thiên địa này, phải vượt qua cả Tế Linh.

Đến lúc ấy, bất luận Bổ Thiên Các có dây leo thần hay không thì cũng không sợ ngoại giới nữa.

"Đệ cứ thế làm một tên hung tàn nhen, chúng ta đều yêu quý đệ, hãy nỗ

lực!"

Hết nhóm này lại đến nhóm khác đều đặt hy vọng lên trên người nó, khi đại nạn tới bọn họ vẫn rất lạc quan, tràn đầy hy vọng.

Nhóc Tỳ và Thanh Phong cũng bị đưa đi, bởi thì thời gian không thể kéo dài hơn nữa, Tế Linh không ổn rồi, có một vài phiến lá đã bắt đầu khô vàng, thật sự trụ không được lâu nữa.

Thế nhưng, lúc bọn nó sắp rời đi, Mộ Viêm, Liễu Lão nhíu mày, đột nhiên nhận được tin tức thì rất bất an rồi không để nhóm người bọn chúng rời đi.

Hai ngày sau, một tin tức đáng sợ truyền tới, các chủ Bổ Thiên Các phun ra một ngụm máu tươi, nhịn không được mà kêu lên một tiếng đầy đau xót.

Mộ Viêm cũng vậy, cả người đầy tia điện, lão đánh tung cả một ngọn linh sơn, giống như sư tử tức giận ngửa mặt lên trời rít gào, vô cùng điên cuồng.

Ngay cả đến người ngày thường vẫn mơ mơ màng màng như Liễu não cũng vô cùng tức giận, trong con ngươi không ngừng bắn ra những luồng ánh sáng ép người, tức đến nổi ho ra máu.

Cao tầng Bổ Thiên Các chấn động, tất cả mọi người như đã phát điên, không cách nào kiềm chế nổi, khí huyết quay cuồng.

Có tin tức truyền tời, nhiều năm qua Bổ Thiên Các có mở ra bảy cứ điểm, nhưng nay vừa bị người khác phá đi ba cái, các đệ tử và cao thủ trong giáo bị tổn thất nặng nề, gần như diệt sạch rồi.

Đầu tư tâm huyết nhiều năm như thế, bọn họ đã bắt tay từ mấy trăm năm trước rồi, toàn bộ vẫn được tiến hành trong bí mật, những người được đưa tới bảy cứ điểm này đều là những tinh anh chân chính trong giáo.

Tổn thất to lớn như thế, sao chịu đựng nổi.

"Trời muốn Bổ Thiên Các ta vong hay sao?" Có ông lão bi thương, huyết lệ lăn nơi ánh mắt.

Nhóc Tỳ sau khi biết cũng khiếp sợ, rồi vô cùng bi thương, trước đây không lâu vẫn còn tiễn đưa những vị sư huynh sư tỷ, không ngờ rằng chỉ trong nháy mắt thì người với người đã mãi xa cách như trời với đất.

Còn nhớ lúc ly biệt, bọn họ còn cùng nhau uống rượu ngắm trăng, lời vào tiếng ra, có người khóc nức nở, nói tương lai nhất định phải xây dựng lại Tịnh Thổ, lúc này mới trôi qua bao lâu? Cứ thế mà đã chia cách vĩnh viễn rồi.

Còn có rất nhiều sư huynh sư tỷ mà nó nhận không ra, đã giúp nó chiến nhân mã của tứ đại tộc, khiến cho nó cảm thấy ấm áp, hi vọng Bổ Thiên Các càng trở nên mạnh mẽ, khiến nó cảm giác như được trong chính gia đình vậy.

Không ngờ rằng, mới không được bao lâu mà rất nhiều người đã không thể gặp lại nữa.

Nó sờ sờ khuôn mặt của chính mình, tựu hồ cảm nhận lại được cảm giác những đôi bàn tay của sư huynh sư tỷ kia, những lời căn dặn, gửi gắm hi vọng, kết quả không ngờ lại âm dương chia cắt nhanh như vậy.

Bảy cứ điểm bị phá ba, những người rời đi Bổ Thiên Các gần như bị diệt một nửa, mà bốn cứ điểm còn lại kia không biết có an toàn hay không.

Hiện tại, những người còn lại trong giáo không tiếp tục rời đi nữa.

Trên dưới Bổ Thiên Các đều rất đâu lòng.

"Chỉ cần lưu lại một mồi lửa, tương lai ắt sẽ lửa nổi muôn trùng." Nơi sâu trong Tịnh Thổ, Tế Linh đang nghỉ ngơi vang tới một tiếng thở dài.

Thần Đằng thức tỉnh, toàn thân tỏa ánh xanh cao ngất trời, lời nó của nó bình thản không hề đau buồn sướng vui, thế nhưng nếu tập trung tinh thần

cảm ứng tựu hồ ẩn chứa một loại bi thương, nói: "Ta quyết định rồi, sẽ lưu lại Thần Chủng, tương lai để nó bảo vệ Bổ Thiên Các tái sinh."

"Tế Linh đại nhân!" Tất cả mọi người đều bi ai, đến giờ phút này không thể vãn hồi điều gì nữa, sinh mệnh của Tế Linh đã tới điểm cuối, kỳ tích để phục sinh chỉ là mơ tưởng hảo huyền.

"Tế Linh đại nhân, xin người hãy chỉ dẫn con đường cho chúng ta tiến lên!" Rất nhiều người đau buồn.

"Giết ra ngoài, chỉ cần một người còn sống, Bổ Thiên Các không tính là diệt vong, sớm muộn có một ngày sẽ tắm lửa mà sống lại!" Tế Linh nói, nó sống từ Thượng Cổ đến hiện tại, trải qua thời gian rất dài, vì bảo vệ Tịnh Thổ mà từng trả một giá rất nặng nề.

Lúc này, nó phóng lên từ mặt đất, ánh xanh ngút trời, từng sợi xích thần trật tự đan dệt, che kín cả bầu trời, nói: "Chiến đấu bắt đầu, kẻ địch đã tới!"

Phương xa, khí thế khủng bố dâng trào, trên bầu trời có một chiếc vòng thần bao phủ lại, có Chí Cường Giả bễ nghễ cả thiên địa, kim quang vô số chiếu từ ngoài mấy trăm dặm tới, giống như từ hàng lâm từ Thiên Giới vậy.

Ngoài ra, bóng người xuất hiện khắp nơi bao quanh Bổ Thiên Các, cũng không biết có bao nhiêu người tới, không biết là những sinh linh gì, không riêng mỗi Nhân tộc, tất cả như muốn tới tranh phần nơi đây.

"Đi, giết ra ngoài, chỉ cần chúng ta còn sống một người, Bổ Thiên Các không tính bị diệt vong!" Một ông lão trong giáo hét lớn, cặp mắt già nua vẫn đục ẩn chứa nhiệt lệ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 190: Khách Đến Từ Thần Sơn

"Đi ở phía sau ta, các ngươi nhất định phải sống sót." Một ông lão căn dặn các đệ tử, sau đó rống to một tiếng, lão mở một con đường máu xông ra ngoài.

Bên ngoài Bổ Thiên Các có rất nhiều bóng người, ngoài trừ Nhân Tộc ra còn có những sinh linh nữa, tất cả đều đang chờ đợi. Một Thánh Địa to lớn khi sụp đổ thì cũng không biết lưu lại thần tàng kinh người cỡ nào.

Ngoài ra, còn có thể đạt được Đại Cơ Duyên mà bọn họ mong đợi nhất, năm tháng dài dằng dặc trôi qua cũng chẳng được mấy cái. Vì thế, rất nhiều người dẫn theo những đệ tử trong tộc của mình tới nơi đây.

"Một vài con cháu của Vương Hầu đã ở trong Tịnh Thổ rồi, bọn họ nhất định sẽ chiếm hết ưu thế."

"Đến cả Nhân Hoàng cũng động lòng, vì con cháu mình cũng lên kế hoạch, xem ra không phải giả rồi!"

Ở ngoài Bổ Thiên Các, vô số sinh linh xuất hiện vây kín cả nơi đây, chúng bắt đầu hành động, chuẩn bị lao vào trong.

"Ầm!"

Chiến đầu liền bùng nổ, phù văn bùng phát, ông lão của Bổ Thiên Các lao ra đầu tiên, rất nhanh đã dính máu me đầy người, bị thương rất nặng, bởi vì có quá nhiều người tiến đến chặn đánh.

Ở sau lưng ông ta, một đám đệ tử biến sắc, không thể xông lên được, bị vây kín nơi đây.

"Giết, xông lên!"

Một hướng khác, mười mấy vị trưởng lão cũng mở đường, tất cả đều tắm mình trong máu tươi, điểu khiển bảo cụ tiêu diệt cả một ngọn núi, mở ra một con đường máu dẫn dắt đám đệ tử phá vỡ vòng vây.

"Không ai được đi!" Xa xa, một ông già rống to, ông ta đang ngự không mà tới, dưới chân là một tấm da thú cổ, tay cầm một thanh thần kiếm vàng óng chém mạnh xuống.

"Ầm!"

Núi sông đổ nát, sông lớn đổi dòng, uy thế một kiếm này không thể biết mạnh mẽ cỡ nào, cắt đứt cả đại địa, xuất hiện cả một vực sâu thăm thẳm, rất nhiều đệ tử chôn thây ở nơi đây, mấy vị trưởng lão cũng cùng chung số phận.

"Thác Bạt Gia các ngươi quả nhiên cũng tới rồi!"

Bên trong Bổ Thiên Các, một tiếng sư tử hống truyền tới, Lôi tổ râu tóc dựng thẳng, từng sợi như được đúc từ thép, cả người lượn lờ tia điện, lão cầm Lôi Thần Chùy trong tay, chân đạp một lông chim thần nhanh chóng lao tới.

"Ầm ầm" một tiếng, Lôi Thần chùy màu tím phát sáng, bổ ra một luồng tia chớp to lớn đẩy lùi người kia, rồi sau đó lão cũng mạnh mẽ xông lên.

Thời Thượng Cổ, gia tộc Thác Bạt suýt chút nữa đã khai sáng một Cổ Quốc, thế nhưng Tế Linh trong tộc bọn họ lại bị Thần Đằng của Bổ Thiên Các chém chết, vì một lần đó mà không thể gượng dậy nổi, có thù nặng với vùng Tịnh Thổ này.

"Hôm nay, Bổ Thiên Các sắp diệt vong, Thần cho dù đến cũng không cứu được các ngươi!" Ông lão thuộc gia tộc Thác Bạt cầm trong tay thanh thần kiếm vàng kim quát lớn.

"Người nào muốn động đến Bổ Thiên Các ta thì đều phải trả giá bằng máu, trước hết giết ngươi cái đã!" Lôi tổ Mộ Viêm rống to, cả người được tia chớp quấn quanh, xung phong nhào về phía trước,

"Ầm ầm!"

Mây đen dày đặc giữa bầu trời, mưa to ầm ầm trút xuống, chuyện này khiến người khác ngạc nhiên, lão ta lại đang triệu hoán tia chớp từ trong thiên địa tự nhiên.

"Không được!" Lão tổ của gia tộc Thác Bạt kinh sợ, thật sự không nghĩ tới lại trùng hợp có hai đám mây lớn thổi tới, chuyện này cực kỳ bất lợi đối với hắn ta. Người tu lôi điện chỉ cần triệu hoán mây đen tới là có thể giúp cho thực lực bản thân tăng vọt.

Quả nhiên, hai đám mây lớn đụng vào nhau, một tiếng ầm ầm vang vọng, tia chớp to lớn như núi bổ thẳng xuống mặt đất.

"A..."

Lão tổ của Thác Bạt gia gào lớn, toàn lực tránh né thế nhưng làm sao có thể nhanh hơn tia chớp? Vừa mới gặp phải thì liền bị đánh bay, cả người cháy khét, miệng ho đầy máu, nhanh chóng trốn xa.

"Giết, đám nhóc các ngươi đi sau ta đột phá vòng vây, cho dù ta mất đi cái mạng già này cũng phải đưa các ngươi ra ngoài!" Lôi tổ Mộ Viêm rống to.

Chiến đấu bắt đầu, đây chỉ là một bên mà thôi, bốn phương tám hướng xung quanh Bổ Thiên Các đâu đâu cũng có bóng người, các lão giả trong giáo đều dẫn các đệ tử đột phá vòng vây xông thẳng ra ngoài.

Đại nạn ập tới, chỉ có thể liều mạng, chứ không thì không có một con đường sống nào cả.

Nơi sâu trong Bổ Thiên Các, một vài ông lão nỗ lực rất là lâu mà cũng

vô dụng, Tế Linh có xây dựng một thông đạo hư không vàng kim, thế nhưng đã bị hủy đi, hiển nhiên đã có Chí Cường Giả nhúng tay vào.

Thời khắc này, chiến đấu ở dưới mặt đất rất kịch liệt, quyết đấu trên không lại càng đáng sợ hơn, thật khiến người ta phải sợ hãi, khó có thể biết được những trận chém giết kia thuộc cấp độ nào.

Thần Đằng ngút trời đâm thẳng lên tầng mây cao, đối lập với mấy đại Chí Cường Giả, cả người tỏa ra những ánh xanh lấp lánh, màn hào quang bùng nổ lóa mắt, trật tự phù văn lần lượt trồi lên bay lượn xung quanh nó.

"Ngươi sống quả thật rất lâu, Thượng Cổ đã Phong Thần, một trận chiến mà thành danh, đến hiện tại mà vẫn còn khỏe mạnh ở nhân gian, thế nhưng huy hoàng cũng phải kết thúc rồi." Một sinh vật hình người tràn ngập kim quang mở miệng.

Tế Linh của Bổ Thiên Các hờ hững, bây giờ còn có thể nói cái gì cơ chứ, với lại nó cũng chẳng muốn nhiều lời.

"Ta tới đây cũng không phải vì thứ khác, chỉ cần Thần Chủng, ngươi sắp chết rồi, sao không bằng cho ta đi thì hơn? Mà ta sẽ cố gắng toàn lực ra tay để bảo vệ Bổ Thiên Các." Một con hung cầm to lớn che kín cả bầu trời, cả người phủ đầy khói đen ngập trời, hai con mắt như hai vầng huyết nguyệt, ở trong bóng tối trông vô cùng kinh khủng.

"Thôn Thiên Tước ngươi mà cũng có chứ tín để nói ra điều này? Ngươi vốn là một con di chủng, lão sư của ngươi tốt bụng làm phép lên ngươi khiến cho ngươi tiến hóa thành sinh linh thuần huyết, thế nhưng ngươi đã làm những gì? Vào lúc Thiên Nga Cầm Thánh ở tuổi già gần ra đi, ngươi đã nuốt sống ông ta!"

Phương xa, có người cười gằn, nói ra những lời như vậy lập tức khiến cho con ma cầm này giận dữ, khói đen dâng trào phủ kín cả sơn hà.

"Đại nạn của ngươi đã tới, không bằng cứ thẳng thắn giao Thần Chủng

cho ta, ngươi hẳn cũng đã biết thân phận của ta, ta đến từ Nam Vẫn Thần Sơn, chắc chắn không lật lọng mà sẽ tận lực bảo hộ Bổ Thiên Các." Sinh linh hình người giẫm trên kim quang vạn dặm từ từ mở miệng.

Bất kể là trên bầu trời, hay là dưới mặt đất, tất cả mọi người đều hít một hơi lạnh, Nam Vẫn Thần Sơn là nơi nào? Tương truyền nơi đó có Thần Linh dừng bước.

Lão Đằng không nói gì, sống từ Thượng Cổ cho tới hiện tại, hạng người gì mà chẳng thấy qua, thậm chí cũng đã từng chém giết với Thần Linh, máu tươi nhiễm cả bầu trời, đến hiện tại nào có thể tin ai.

"Đến từ Thần Sơn thì hay lắm sao?" Phương bắc, một con hung thú khổng lồ xuất hiện, cũng được sương mù bao trùm, cặp mắt màu xanh biếc giống như bó đuốc bốc cháy hừng hực.

Nó tản ra sát khí ngập trời, thân hình vô cùng to lớn. Đám mây lớn trên trời còn nhỏ hơn cả lòng bàn tay của nó, nếu trên người không lượn lờ sương mù thì đám mây nhỏ xíu kia cơ bản không thể che được được thân thể.

"Cùng Kỳ, mặc dù ngươi cũng là một di chủng, thế nhưng không thể không khiến người ta kinh thán, đoạt đi tọa hóa thiên địa, đủ sánh vai với Chí Cường Giả. Thế nhưng ngươi đã từng làm những gì, từng là Tế Linh của một Cổ Quốc, kết quả sau khi hấp thu xong tín ngưỡng lực thì tâm không muốn cố thủ một phương nên đã nuốt toàn bộ người của quốc gia đó. Quả thật cùng hưng hung ác!"

Trong bóng tối, thanh âm kia lại lần nữa truyền tới, nó nói về quá khứ của con sinh linh trong mây mù kia.

"Vù" một tiếng, thiên địa run rẩy, một chiếc móng vuốt đè ép cả bầu trời cào về một phía, phủ kín cả tầng trời, nhấn chìn hết toàn bộ, Cùng Kỳ đã ra tay.

Điều khiến người khác bất ngờ đó là uy lực của chiếc móng vuốt này

thật lớn, lượn lờ đầy phù văn, đủ khả năng đập nát một mảnh sông núi, đây chính là ma uy của Cùng Kỳ, may là nó đang trên bầu trời cao cách xa mặt đất.

Hào quang vạn đạo điềm lạnh rực rỡ, một bóng người như là Thần Linh ngồi xếp bằng trong hư không tản ra vô số ánh sáng thần thánh, đằng sau đầu của hắn hiện lên một chiếc vòng thần, giống như một vị Thần Phật ngồi xếp bằng ngăn cản chiếc móng vuốt kia lại.

Bên trong Bổ Thiên Các, Nhóc Tỳ nghe thấy được và cũng nhìn thấy được những hình ảnh này, trong lòng chấn động.

Nó không biết căn nguyên của hai con sinh linh hình người kia, cũng không biết bắt nguồn từ nơi đâu, thế nhưng một con ma cầm một con hung thú kia thì cũng đoán được phần nào.

Lúc trước, sâu trong dãy núi nơi vị trí của Thạch Thôn, do sơn bảo xuất thế nên tứ đại sinh linh quyết chiến với nhau và diệt sạch một vùng mười vạn dặm. Sau đó, Liễu Thần từng ấp mở nói ra vài câu, ma cầm kia chính là Thôn Thiên Tước, hung thú kia là Cùng Kỳ.

"Cường giả của Nghi Sơn, ngươi từng dám nuốt Khổ Thánh của Tiểu Tây Thiên, kết quả lại bị hắn phá vỡ thân thể chui ra ngoài và bị hàng phục, khiến cho ngươi trở thành Tế Linh ở nơi đó, năm tháng dài đằng đẵng qua đi, mặc dù ngươi đã trở lại Thần Sơn, thế nhưng đừng tưởng rằng ta không biết nguồn gốc của ngươi." Cùng Kỳ quát lên.

Mọi người ngơ ngác, Tế Linh của Tiểu Tây Thiên còn sống?

Tiểu Tây Thiên tuyệt đối vô cùng mạnh mẽ, vừa là một giáo phái mà cũng là một Cổ Quốc, là một thế lực lớn vô cùng khủng bố, kinh người đến cực điểm, Tế Linh của bọn họ tuyệt đối là một vị tồn tại rất lâu đời.

Hắn vậy mà lại đến từ Thái Cổ Thần Sơn - Nghi Sơn!

Nghi Sơn, đó chính là một trong những Thái Cổ Thần Sơn tiếng tăm

lừng lẫy, dựa theo suy đoán của mọi người, nơi đó rất có khả năng tồn tại Chân Hống, Kim Sí Đại Bằng.

Sinh vật hình người ngồi xếp bằng trên hư không, sau đầu có vòng thần, trần đầy thánh huy, dáng vẻ nghiêm trang, chặn lại chiếc móng vuốt to lớn của Cùng Kỳ kia, thần thánh và mạnh mẽ.

"Ta đưa ra Thần Chủng, các ngươi sẽ rời đi?" Lão Đằng rốt cuộc mở miệng, vẫn rất bình tĩnh, không buồn không vui, chưa từng vì chuyện sắp chết mà buồn khổ.

"Trừ phi ngươi đưa Thần Chủng cho mình ta, nếu không thì ta vẫn phải chém giết với bọn họ, nơi đây khó tránh sự hủy diệt." Sinh linh hình người đến từ Nam Vẫn Thần Sơn đứng ở trên đại đạo kim quang dài mấy vạn dặm kia mở miệng.

Sinh linh của Nghi Sơn cũng mở miệng, nói: "Đằng huynh không nên suy nghĩ nhiều, ngươi nên hiểu rằng, rất nhiều người muốn ngươi chết đi, bọn họ đưa con cháu mình tiến vào Bổ Thiên Các để làm cái gì chứ? Chính là chờ ngươi tẩy lễ."

"Mặc dù trơ trụi, tàn khốc thế nhưng đây lại là sự thật, Bổ Thiên Các cũng có thể đã rõ, cho nên cũng chưa đưa bọn họ đi."

Thôn Thiên Tước thân hình khổng lồ, dài cũng không biết mấy ngàn mấy vạn dặm, đè ép cả bầu trời, che khuất cả mặt trời, khiến cho cả khu vực trở nên đen tối, cười lạnh nói: "Mấy trăm năm qua, ngươi làm bộ như không chống đỡ nổi nữa, giăng bẫy để giết chết Chí Cường Giả, hiện tại cũng muốn diễn lại trò cũ rích này? Vô dụng thôi."

Thần Đằng thở dài một tiếng, nó đã từng yếu thế, chém giết các địch thủ, hiện tại còn có dư giả sức lực gì đâu, kế sách cũ nay cũng vô dụng.

"Vậy thì chiến thôi!" Nó gào lớn một tiếng, dây leo hồ lô phát sáng, hồ lô màu xanh kia phát ra từng gợn sóng giống như là khai thiên tích địa vậy,

hỗn độn tràn ngập nơi đây.

"Bùm!"

Thôn Thiên Tước đứng mũi chịu sào, hét dài một tiếng, lông chim bay lượn, lúc này máu tươi văng tung tóe, có thể thấy được Thần chủng mạnh mẽ cỡ nào, đấy chính là vị trí tinh hoa cả một đời của Lão Đằng.

Vù một tiếng, Cùng Kỳ ra tay, một chiếc móng vuốt chộp về phía trước, muốn chặt đứt dây leo già chụp lấy chí bảo.

Đại chiến bùng phát, may là trên bầu trời, nếu không cả mặt đất đã bị hủy diệt sạch sẽ như mười vạn dặm quanh Thạch Thôn trước kia, từng tấc đất đều tan nát, nhuộm đầy máu tanh.

Dù vậy, đại chiến trên bầu trời cũng cực kỳ đáng sợ, bên dưới mọi người không một ai dám phi hành, không người nào dám tiến hành chiến đấu trên không, tất cả đều ở trên mặt đất.

"Xoẹt xoẹt" thanh âm không dứt bên tai, lông thần bay lượn, Thôn Thiên Tước bắn ra mấy chục sợi lông chim đặc biệt to lớn, giống như là tiên kiếm chém về phía trước, lượn lờ trật tự phù văn.

Tế Linh toàn thân phát sáng, toàn bộ tầng lá không ngừng "xào xạc", giống như là cơn sóng màu xanh ập tới, tiêu diệt toàn bộ các loại phù văn, khiến cho mấy chục cọng lông thần bị đốt cháy rồi nổ tung.

"Bùm!"

Phía trên dây leo xanh biếc, hồ lô màu xanh rung động va chạm với một bàn tay, phát ra những luồng lôi điện cao mười vạn trượng, cường giả đến từ Nghi Sơn rút lui, lòng bàn tay nứt ra, máu tươi chảy xuống dưới.

"Trời cao một trận chiến!" Dây leo già vọt lên trên, đâm thẳng vào không trung đen tối, chớp mắt đã không thấy đâu.

Cùng Kỳ, Thôn Thiên Tước cũng truy kích sát phía sau, nhảy thẳng lên Cửu Thiên, đại dương phù văn bao phủ tới giống như những dải ngân hà đầy óng ánh.

Hiển nhiên, đại chiến ở trên chín tầng trời đã đạt đến trình độ cực kỳ kịch liệt, khủng bố bá đạo, Lão Đằng triệu hoán sao băng từ nơi thiên ngoại, giống như là bằng hiện tượng tận thế này đánh giết mấy vị Chí Cường Giả kia.

Trong lúc nhất thời, trên Cửu Thiên, sấm chớp bạo động, sao băng phát sáng, phù văn đan dệt, ngân hà dày đặc vô cùng rực rỡ, máu tươi tung tóe.

Thế nhưng, nó có mạnh hơn cũng chẳng làm gì được, thân thể khô hóe, lá xanh biến vàng, sinh mệnh đã đến điểm cuối.

"Giết!"

Trên mặt đất, mọi người của Bổ Thiên Các bắt đầu phá vòng vây, chia làm mấy chục tổ chạy về bốn phương tám hướng.

Đây là một trận huyết chiến cực kỳ khốc liệt, phù văn đan dệt, tay chân đứt đoạn không ngừng bay lên, sinh mệnh lúc này thật là nhỏ bé.

"Trưởng lão!" Rất đông đệ tử Bổ Thiên Các gào lên đau đớn.

Những vị trưởng lão phá vòng vây đi ở phía trước, vì để bảo vệ bọn đệ tử nên đã lấy thân ngăn cản kẻ địch, bị phù văn nhấn chìm rồi lần lượt nằm xuống, con đường này không thông rồi, có cường giả vô cùng đáng sợ trấn giữ và ngăn cản.

"Đi bên kia!"

Một vị nguyên lão mạnh mẽ của Bổ Thiên Các lao tới, che trước người của các môn đồ, bảo vệ bọn họ, cả người ông ta thiêu đốt, ngăn cản những phù văn đang công kích tới để giúp cho các đệ tử nhanh chóng lui lại đổi hướng chạy trốn.

"Phụp"

Ông ta hộc một ngụm máu to, nửa người bị chặt đứt, phù văn dương cương bá liệt của đối thủ khiến ông ta bị thương nặng.

"Tây Lăng Thú Sơn, quả nhiên các ngươi cũng đã tới rồi!" Ánh mắt Liễu Lão ảm đạm, giống như là mắt sư tử vậy, ông tay xông tới trợ giúp, quét mạnh về phái trước đẩy lùi một con Bạch Hổ, nhân thế công mà lao tới chém giết.

Bạch Hổ chủ sát phạt, khí Canh Kim ngút trời, cực kỳ đáng sợ, tiếng hổ gầm động trời đất khiến cho quần sơn vạn suối lay động, chấn động cả sơn hà.

Thế nhưng Liễu Lão vô cùng mạnh mẽ, cả người phát sáng, vừa mới giao thủ đã xé tan một miếng da hổ, máu tươi chảy đầm đìa, khác xa hoàn toàn dáng vẻ mơ màng thường ngày, lúc này cứ như một vị Chiến Thần vậy.

Mỗi phương mỗi hướng đều như thế cả, đại chiến bùng phát, cực kỳ khốc liệt.

Ngoài ra, còn có một nhóm người từ bên ngoài tới cũng không có tham gia cuộc huyết chiến, thế nhưng bọn họ lại càng mạnh bạo, dẫn theo con cháu trong tộc xông thẳng vào nơi sâu nhất của Bổ Thiên Các, đến gần nơi ở của Tế Linh.

"Thời khắc đó sắp tới rồi!" Bọn họ ngửa mặt lên trời chờ mong.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 191: Mưa Thần Linh

Trong ngoài Bổ Thiên Các, những tiếng kêu giết đầy trời, tất cả sinh linh đều đang trùng kích muốn chớp lấy cho bằng được Đại Cơ Duyên này, bất kể ở Tàng Kinh Các hay là linh dược điền đều là những chiến trường chính, máu nhuộm đỏ tươi.

"Tàng Kinh Các trống không, kinh thư sớm đã bị mang đi hết rồi, săn giết những cao tầng của bọn chúng, trên người thể nào cũng có bí điển!" Một con cá sấu màu bạc lớn tiếng quát.

Thân hình nó dài mười mấy trượng, vảy bạc sáng loáng, hào quang rực rỡ, dùng sức lắc lắc thân thể, móng vuốt sắc bén xé rách mặt đất, đá lớn bay tung tóe, nó y như là một vị Ma Vương cái thế.

Đệ tử của Bổ Thiên Các bị chặn đánh, rất nhiều thế lực nhào tới, vừa xuất hiện đã ra tay chém giết, muốn trong một trận chiến diệt sạch Tịnh Thổ này.

Tường sập vách đổ, các chủng tộc lớn, vô sô sinh linh đều đang xâu xé thần tàng của Bổ Thiên Các, cướp bóc sạch sẽ nơi đây.

Đương nhiên, cũng có những kẻ địch thù hằn với Bổ Thiên các từ thời Thượng Cổ cho đến nay như là gia tộc Thác Bạt cổ xưa kia cùng với Tây Lăng Thú Sơn, ra tay rất tàn độc, phù văn đầy trời đè ép xuống dưới, ra tay tất thấy máu.

"Hiếp người quá đáng!" Con mắt của Lôi Tổ Mộ Viêm đỏ bừng, ông ta đã giải quyết một tên, máu chảy trên người không ngừng, lại tiếp tục xông vào trong đám địch nhân.

"Ầm!"

Một chùm tia chớp to lớn bay ra vô cùng dày đặc đánh vào đám người kia, tiếng ầm ầm vang vọng, những khuôn mặt dữ tợn của các sinh linh lúc này chợt hét lên những tiếng thảm thiết, lập tức có mấy chục tên cường giả biến thành than.

Chỉ một đòn thôi mà khu vực này đã trống không, toàn bộ sinh linh ngã rạp trên mặt đất, toàn thân cháy khét, đứt gân gãy xương, máu thịt bầy nhầy.

"Lão già này thật mạnh mẽ, tiến lên, cùng giết hắn!" Có người la lên.

"Vù" một tiếng, Mộ Viêm lướt sang ngang, lại một tia chớp đánh xuống, tên vừa nói lập tức nổ tung, trở thành một màn mưa máu.

Mạnh mẽ mà bá đạo, Mộ Viêm vô cùng tàn bạo, tung hoành ngang dọc trong đám người, cứu từng người từng người một đệ tử Bổ Thiên Các ra ngoài, giúp bọn họ đột phá vòng vây trốn đi.

"Graooo..."

Bên cạnh, con cá sấu bạc quật tới, móng vuốt vô cùng sắc bén tạo nên một vệt ánh sáng, chụp nát cả một ngọn núi đá, đánh úp về phía sau lưng của Mộ Viêm.

"Ầm!"

Mộ Viêm xoay người lấy cứng chọi cứng với nó, lão đỡ lấy một chưởng kia, tia điện xẹt xẹt, cả người con cá sấu to lớn run lên bần bật, thế nhưng lớp da ngoài của nó mạnh mẽ như bảo cụ vậy, ngăn trở phần lớn tia điện rồi ra sức ép xuống dưới, đồng thời trong miệng lại phun ra một luồng ánh sáng thần kỳ do phù văn hóa thành đánh về kẻ địch.

Cùng lúc đó, lại có hai người vọt tới bên cạnh, đều là những nhân vật cấp lão tổ của các đại giáo, thường ngày bọn họ rất ít xuất hiện thế nhưng hiện tại xuất hiện đến hai người, đồng thời đánh về phái Mộ Viêm.

"Đám tiểu nhân giậu đổ bìm leo các ngươi, chết hết đi!"

Lão Tổ nổi giận, tính cách ông ta nóng nảy, ngày thường vô cùng cứng rắn, không ưa những kẻ bỉ ổi như thế này nên ra tay toàn lực, đại chiến cùng bọn chúng.

Một chuỗi hình cầu màu tím xuất hiện giống như một chuỗi mã não tím óng ánh bay ngang bầu trời, chói đến nổi người khác không thể mở mắt ra được.

Ban đầu mọi người vẫn chưa thấy gì cả thế nhưng rất nhanh sau đó thì trở nên hoảng sợ.

Bởi vì sắc mặt hai lão lổ kia đều trắng bệch, nhanh chóng rút lui, một trong hai người máu chảy đầm đìa buộc phải thiêu đốt tinh khí thần để tăng tốc bỏ chạy.

"Bùm!"

Chuỗi hình cầu màu tím bùng phát, đó chính là lôi bạo mạnh mẽ nhất, đánh cho con cá sấu bạc máu thịt lẫn lộn, lớp da bên ngoài bị phế bỏ.

Mà xa xa, hai tên lão tổ đang bỏ trốn cũng bị lực trùng kích cực lớn, tất cả đều kêu thảm thiết, da tróc thịt bong, mùi cháy khét lẹt, hai lão kia gian nan lắm mới thoát được.

Con cá sấu bạc tức giận, nó chính là bá chủ một phương, thủ đoạn siêu quần, là một trong những người mạnh mẽ nhất trong bộ tộc, vậy mà lại ăn thiệt thòi lớn như thế.

Nó đứng thẳng người lên, hào quang màu bạc rực cháy cả người vô cùng chói mắt giống như một vị thần vậy, phù văn hóa thành cả đại dương đè ép xuống, nó sử dụng hết khả năng nhằm tiêu diệt Mộ Viêm.

"Thập Tinh Quán Nhật!"

Biểu hiện Lôi Tổ nghiêm túc, miệng lão quát lớn, mười quả cầu ánh sáng màu tím bay lượn nối thành một đường thẳng, mỗi một quả cầu to lớn

như Mặt Trời được hình thành rồi dẫn nổ một loạt, bay thẳng tới trước người con cá sấu.

"Ầm!"

Nơi này rực cháy, tất cả đều không thấy gì cả, đây chính là pháp tắc Lôi Đạo của Mộ Viêm, quả cầu sét va chạm rồi bùng nổ tạo ra uy năng không gì sánh được.

Những phù văn mà con cá sấu bạc triệu hoán ra đều bị đánh tan, máu chảy ròng ròng khắp người, nó không ngừng kêu rên, một mảng lớn da cá sấu rơi xuống dưới đất.

Thế mới thấy được sự mạnh mẽ và khủng bố của nó, pháp tắc Lôi Đạo ác liệt như thế mà không thể giết chết nổi.

Một bóng người vụt qua, Lôi Tổ Mộ Viêm lại xuất thủ lần nữa, lão cầm Lôi Thần Chùy trong tay nện mạnh xuống thân thể của con cá sấu bạc, thân thể nó ngay lập tức có một vài vết rạn, tia điện bay lượn.

Sau đó "Bụp" một tiếng, mưa máu nổi lên, Mộ Viêm thu hồi lại bảo cụ, lão dùng tay xé rách con cá sấu bạc lớn thành hai nữa, máu tươi phun trào, hai nửa thân thể cá sấu rơi xuống đất.

Trận chiến này làm chấn động tất cả mọi người, rất nhiều sinh linh hoảng sợ, mặc dù Bổ Thiên Các không còn huy hoàng như ngày xưa thế nhưng cũng không thiếu hụt cao thủ.

Chiến công này khiến mỗi người sợ hãi, trong nháy mắt nơi đây trở nên trống trải, cường giả các tộc bỏ chạy, tránh né tên Lôi Tổ Mộ Viêm máu me khắp người như Ma Thần này.

Một bên khác, Liễu Lão cũng trở nên điên cuồng, đang cùng đại chiến với một con Bạch Hổ, cả người ông ta phát sáng, phù văn màu vàng lại hiện lên, một đôi cánh được thi triển như cắt đứt cả thiên địa, nhẹ nhàng chấn động thì giông tố liền nổi lên.

"Cánh Kim Bằng!" Bạch Hổ kinh hãi, cảm giác dưới bụng mát lạnh, nơi đó máu tươi phọt ra, gần như bị cánh vàng chém đứt đôi.

"Giết!"

Nó rít lên một tiếng, lấy ra mười mấy thanh chiến mâu trắng bạc được tế luyện từ những chiếc răng nanh, đây là một bảo cụ đáng sợ, chúng hóa thành mười mấy làn ánh sáng đâm về phía trước.

Vù một tiếng, Liễu Lão lướt sang ngang, tốc độ nhanh đến cực hạn, đôi cánh thần vòng óng giang ra, phù văn bay lượn đầy trời, răng rắc mười mấy tiếng vang lên thì toàn bộ bảo cụ bị chặt đứt đôi.

"Đi trên con đường Nhục Thân Thành Thánh, chỉ dựa vào chính bản thân và bảo thuật." Bạch Hổ kinh hãi, đối phương không có bảo cụ nhưng như thế càng đáng sợ hơn nữa.

Thân thể của Liễu Lão suy yếu, nhìn như tinh khí thần đều sắp khô kiệt đến nơi, thế nhưng thân thể lại mạnh mẽ vô cùng, cùng kết hợp với bảo thuật thì không gì không phá nổi.

Bạch Hổ rống to, sóng âm như đại dương, phù văn xông loạn nhấn chìm cả phía trước, đồng thời nó cũng vồ tới, khí Canh Kim tràn ngập, nó đang bày một sát trận.

Thế nhưng, làm nó giật mình chính là Liễu Lão giang cánh chim ra rồi hóa thành một màn mưa ánh sáng màu vàng quấy nhiễu sự sắp xếp của phù văn, một cước bước ra đại địa liền nứt nẻ, phù văn màu vàng lấp lánh, khiến cho trận pháp mất đi hiệu lực trong nháy mắt.

"Giết!"

Liễu Lão xông về phía trước, cả người hóa thành màu vàng óng phủ đến tận cả ngón tay, ông ta cứ như là một con Kim Sí Đại Bằng hình người vậy, xông lên rồi chém giết kịch liệt với Bạch Hổ, cả hai nhanh chóng như hóa thành một đoàn sáng.

Ngắn ngủn trong chốc lát đã giao kích được mấy chục lần, sau đó bọn họ lại nhanh chóng tách ra.

"Bụp!"

Bạch Hổ phun ra ngụm máu, ngửa mặt lên trời rống to nhưng cuối cùng đành phải ngã xuống, bởi vì xương trán của nó đã nứt vỡ rồi nổ tung.

Mộ Viêm và Liễu Lão tuy mạnh mẽ, đều chiến thắng một loạt các cường giả, thế nhưng một thân một mình bên trong biển người này không có nhiều hiệu quả vì địch nhân kéo đến quá nhiều.

Bọn họ chém giết vào trong, cứu trợ những môn đồ đệ tử bị vậy nhốt, cả người toàn là máu, trong lúc đó gặp phải những đại địch nên cũng bị thương ít nhiều.

Đột nhiên, từ trên chín tầng trời vương vãi xuống từng trận mưa ánh sáng to lớn, bay lả tả, vô cùng rực rỡ và xinh đẹp.

"Đến rồi, Đại Cơ Duyên chân chính đã đến rồi!"

Rất nhiều người hoan hô và vui mừng, ngửa đầu nhìn trời, mở lòng bàn tay hứng lấy trận mưa ánh sáng này.

Đặc biệt là nơi cư trú của Tế Linh, cả mảnh sân xưa đầy ắp người, thậm chí còn diễn ra những cuộc huyết chiến để tranh đoạt những vị trí tốt nhất.

Nếu nhìn kỹ thì có thể phát hiện, Vũ Phong huynh muội thuộc Thiên Tài Doanh, một ít con cháu của Vương Hầu đều tập trung ở nơi đây, bọn họ vốn là đệ tử của Bổ Thiên Các thế nhưng bây giờ lại quay lưng lại với môn phái, cùng chém giết tới nơi đây để tiếp nhận sự gột rửa này.

Từ rất lâu trước đây, rất nhiều thế lực từng hoài nghi, Tế Linh của Bổ Thiên Các sắp tọa hóa, sinh mệnh không được nhiều nữa, các tộc đều mưu tính cả, muốn đoạt được Đại Cơ Duyên này.

"Giết..."

Hiển nhiên, đám nhân mã ở bên ngoài thấy đã mất đi tiên cơ không thể tiếp cận nơi đây nên rất tức giận.

Xung đột tự nhiên là bùng nổ, sinh linh các tộc đồng loạt ra tay, nơi đây trở thành một vùng hoảng loạn.

Những con cháu Vương Hầu trước khi tiến vào Tịnh Thổ đều đã tập trung và chiếm được tiên cơ ở đây, đã lấy đi một ít bùn đất nơi Tế Linh sinh trưởng, đứng nơi đây để tiếp đón màn ánh sáng từ trên trời rơi xuống.

"Thần Đằng muốn chết rồi, đây chính là những tinh hoa thần thánh của nó hấp thu từ mặt đất, sau khi chết sẽ trở về với đất mẹ, bị Đại Hoang mênh mông thu hồi, đây chính là Thiên Đại Cơ Duyên."

Mọi người gào thét, con mắt đỏ lên.

Tế Linh là thực vật nên tu hành không dễ chút nào, vì quật khởi, không ít cường giả trong bọn nó khi ở giai đoạn đầu đã từng phát lời thề độc, từ đâu tới thì sẽ tự về nơi đó, mặt đất nuôi dưỡng bọn nó nên khi chết đi sẽ hóa thành mưa ánh sáng mà trở về cội nguồn.

Hiển nhiên, dây leo già không kiên trì được nữa, hình thể đã suy yếu, giữa bầu trời có những phiến lá vàng úa rơi lả tả xuống, không có chút màu xanh biếc nào cả, cũng chẳng có chút sức sống.

Nó bị trọng thương ở trên chín tầng trời, tinh hoa bắt đầu tiêu tán, bất cứ lúc nào cũng có thể chết đi.

"Tế Linh đại nhân!"

Mọi người của Bổ Thiên Các òa khóc, dây leo già đã từng bảo vệ cho bọn họ vô tận năm tháng, cứ như thế mà chết trận khiến cho người ta đau thương.

"Đi!"

Tiếng hét trầm thấp từ trên trời truyền xuống, một khe lớn màu vàng xuất hiện, đây là lần thứ bảy nó xây thông đạo, muốn đưa mọi người đi.

Kết quả, thần quang mênh mông lại tiếp tục bị cắt đoạn, lại lần nữa thất bại.

"Tế Linh đại nhân, không cần để ý tới chúng ta, chúng ta sẽ phá vòng vây xông ra ngoài. Còn nữa, đệ tử giáo ta đã di chuyển một ít nhờ một phần thông đạo của ngài để lại, sớm muộn cũng có một ngày lại tái hiện nơi nhân gian, trùng kiến Bổ Thiên các!"

Bổ Thiên Các từng xây dựng bảy cứ điểm, tuy rằng bị diệt ba cái thế nhưng vẫn còn bốn cái chưa bị diệt, đó chính là hi vọng trong tương lai.

"Các ngươi cho rằng các cứ điểm còn lại sẽ được trường tồn hay sao, sớm muộn gì cũng bị chúng ta điều tra được, không nên hi vọng nhiều!" Có người lạnh lùng và vô tình nói.

Những lời này vừa phát ra làm cho trên dưới lòng người Bổ Thiên Các chấn động. Toàn bộ đều run rẩy, cảm giác vô cùng bi thương và tuyệt vọng.

"Ta cảm giác được có một luồng sinh cơ dâng trào, đây chính là kỳ ngộ vô cùng to lớn, cơ thể ta đang được gột rửa."

Có người kêu lên, hắn đang cầm một mớ bùn đất nơi Tế Linh sinh trưởng trong tay, tiếp đón màn mưa ánh sáng trên trời. Sau khi rơi lên trên người liền cảm thấy vô cùng thư thái và ấm áp.

"Giết..."

Trong ngoài Bổ Thiên Các trở nên rối loạn, tất cả mọi người đang điên cuồng xông tới nhằm tranh chấp màn mưa ánh sáng, cũng muốn được gột rửa.

Hạt mưa rơi xuống vô cùng thần thánh, óng ánh trong suốt, giống như những cánh hoa đang tung tăng bay múa, phảng phất như nhiễm phải khí tức của Thần Linh, đây đúng là một hồi Đại Cơ Duyên.

Những tiếng giết không ngừng vang vọng, tất cả sinh linh điên cuồng quyết chiến, tranh giành những vị trí tốt.

Các tộc cường giả tranh đấu chủ yếu vì những vãn bối trong tộc mình, bởi vì màn mưa ánh sáng này có lợi nhất là đối với thiếu niên, tuổi tác càng lớn thì cũng có được một vài chỗ tốt thế nhưng cũng không đáng kể bao nhiêu.

"Bùm!"

Giữa bầu trời, một tiếng vang vọng truyền tới, một đoàn ánh sáng hừng hực bùng phát, vô số mưa ánh sáng rơi xuống, càng ngày càng dày đặc hơn.

Sinh mạng của nó gần tới hồi kết, muốn trở về với đất mẹ, trở thành cát bụi.

"Tế Linh đại nhân!"

Tế Linh truyền ra một âm vang thở dài, nói: "Tạm biệt, không thể tiếp tục bảo vệ các ngươi rồi."

Tất cả mọi người Bổ Thiên Các gào lên đau đớn, ngay cả các chủ đang đang chém giết cũng nhịn không được mà hét lớn trào lệ, rốt cuộc đã kết thúc rồi sao?

Chỉ vì một lời hứa hẹn mà Lão Đằng đã bảo vệ bọn họ từ Thượng Cổ cho tới nay, chưa hề rời đi, trong thời đại hỗn loạn Thần Linh huyết chiến, Chư Thánh đại chiến, Lão Đằng đã trả cái giá quá lớn.

Từ đầu tới cuối, ngày tháng cứ thế trôi qua, nó che chở Tịnh Thổ, giúp cho bọn họ tránh qua rất nhiều trận đại kiếp nạn, từ Thượng Cổ đến hiện tại vẫn chưa bao giờ có ý định rời đi.

Vì thế, bản thân Lão Đằng đã bị thương rất nặng, nếu không còn sẽ sống càng lâu hơn nữa.

Trên dưới Bổ Thiên Các trở nên bi thương, tất cả mọi người phải chịu đựng nổi đau lớn, Lão Đằng trả giá quá nhiều, cuối cùng cũng phải từ trần, lại còn chiến đấu tới tận hơi thở cuối cùng.

"Ha ha... Bổ Thiên Các sắp diệt vong tới nơi, nào, chư vị đang tắm mưa thần linh hãy hoan hô thỏa thích đi nào, để chúng ta đại khai sát giới, tiêu diệt vùng Tịnh Thổ này!" Một lão quái vật của Thác Bạt Tộc đầu tóc rối tung cười ha ha, máu me dính đầy người, cũng chính là hắn đã giết rất nhiều trưởng lão của Bổ Thiên Các, hắn là một trong những người mạnh nhất của tộc này!

"Chém tận giết tuyệt, miễn lưu lại hậu họa lớn mai sau!" Có người của Tây Lăng Thú Sơn hưởng ứng.

Mặc dù đã rơi vào tình cảnh như thế này thế nhưng người của Bổ Thiên Các vẫn gặp phải ngăn trở từ những nơi như Thác Bạt thế gia, Tây Lăng Thú Sơn ,bọn chúng không muốn buông tha vì sợ tương lai sau này có họa lớn.

Mọi người Bổ Thiên Các điên cuồng, những tên này đã tắm rửa mưa ánh sáng của Tế Linh, nhận được sự gột tẩy, vậy mà còn đại khai sát giới, thật đê tiện và bỉ ổi, khinh người quá đáng!

"Một đám súc sinh, bắt nạt Bổ Thiên Các ta sao, bộ lạc Hỏa Tê đến cứu viện!" Một tiếng rống giận từ phương xa truyền tới, một vị cường giả suất lĩnh một đám người xuất hiện, nhanh chóng chạy tới, tất cả đều lóe lên phù văn, họ đều là cao thủ.

"Bắt nạt Bổ Thiên Các quá mức rồi, chắc chắn nhận lấy báo ứng, Linh Uy Hầu đã tới, bảo hộ Tịnh Thổ ta!" Lại một tiếng rống to nữa truyền tới chấn động cả trời xanh, hiển nhiên đây cũng là một nhân vật khủng bố, dẫn đầu một nhóm nhân mã tới đây.

Mọi người giật mình, đây là một Vương Hầu, trăm năm trước từng tu hành ở Bổ Thiên Các nên giờ tới đây trợ giúp, là một nhân vật kiệt xuất thời đó của vùng Tịnh Thổ này, hiện này đã được phong Hầu.

"Kỳ Sơn tộc chủ đến, bảo vệ Tịnh Thổ ta!" Lại có người hét lớn.

"Bộ lạc Xích Dương cũng tới cứu viện!"

"Lăng Thiên Hầu đã tới, xâm phạm Tịnh Thổ ta, giết không tha!"

"Chiến Vương Thạch Quốc đã tới, cùng quyết chiến với những tên xâm phạm Tịnh Thổ!"

...

Bốn phương tám hướng liên tiếp truyền đến những âm thanh tức giận, hết cường giả này lại cường giả khác đến, ví như Lăng Thiên Hầu chấn động cả Đại Hoang, là cao thủ tiếng tăm lừng lẫy, ví như Chiến Vương uy danh chiến đấu vô cùng hiển hách, ngoài Nhân Hoàng ra thì có rất ít địch thủ.

Đây đều là những cường giả đã rời khỏi Bổ Thiên Các, thế nhưng họ đã từng có thời gian tu hành trong Bổ Thiên Các, nhiều năm trôi qua, từ lâu danh chấn một phương, đã trở thành gia chủ các bộ tộc, hoặc đã được phong thành Vương thành Hầu.

Hiện tại, rất nhiều người đã trở về, biết trong môn phái gặp đại nạn nên bất chấp hiểm nguy, vượt qua Đại Hoang chạy tới giúp đỡ.

Bọn họ danh chấn tứ phương, đều có một thân thực lực, thế mà hôm nay đều xuất hiện đủ để nói lên tâm ý của bọn họ ra sao rồi, khiến cho trên dưới Bổ Thiên các dòng lệ tuôn rơi.

"Giết, giết hết bầy súc vật này!"

"Phạm Bổ Thiên Các ta, giết không tha!"

Trên dưới Tịnh Thổ, mọi người nhiệt huyết sôi trào, nhiệt lệ trào dâng,

tất cả đều giơ cao binh khí chuẩn bị tử chiến một trận.

Các đại chủng tộc xâm lấn lấy làm kinh hãi, cản giác lạnh cả xương sống, Bổ Thiên Các truyền thừa lâu đời, đệ tử môn đồ đông đảo, có không ít người đều vang dội một phương, quả nhiên nội tình thâm hậu!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 192: Trên Dưới Một Lòng

"Bắt nạt Bổ Thiên Các ta sao, chúng ta đã trở về, quyết một trận tử chiến chém hết quân giặc!"

Những người trở về rống to, từng người từng người điều động bảo cụ đánh về phía trước, bốn phương tám hướng đều là bóng người, tất cả đều suất lĩnh những nhóm cao thủ trợ giúp Tịnh Thổ.

Trên dưới Bổ Thiên Các, vốn sĩ khí đang hạ thấp thế nhưng khi thấy môn nhân trở về thì nhiệt huyết lập tức sôi trào, ai ai cũng anh dũng xung phong đại chiến địch thủ.

Đại chiến bắt đầu, mưa thần linh giữa bầu trời rơi rớt giống như những cánh hoa óng ánh bay lượn khắp nơi vô cùng xinh đẹp, mà dưới mặt đất lại văng tung tóe máu tanh.

"Lăng Thiên Hầu ở đây, ai dám xâm lấn sư môn chúng ta?"

Một bóng người vô cùng hùng dũng, hắn mặc một bộ giáp bạc, bay ngang qua bầu trời, trên đường đi thế như chẻ tre, phù văn vừa ra không ngớt địch thủ nổ tung hóa thành mưa máu.

"Lăng Thiên Hầu, ngươi không an phận làm Hầu Gia xưng tôn một phương của mình, dám tới chạy tới nơi đây làm chuyện xấu, cẩn thận cái mạng chó của nhà ngươi!" Một con di chủng rít gào, nó là một con quạ lông đen như mực dài đến mấy chục mét, âm thanh vang ra không rõ ràng, nó tỏa ánh sáng đen xì đầy trời.

Nó là một cao thủ Cầm Tộc đã trưởng thành, ở nơi đây huyết sát tứ phương, dũng mãnh vô địch, đang dẫn đắt một đám quạ con tới đây để tắm rửa mưa thần linh.

"Ồn ào, một con quạ con nho nhỏ mà cũng dám xương Vương, có cái quái gì mà cũng dám kiêu ngạo, GIẾT!" Lăng Thiên Hầu hét lớn, trong tay liền xuất hiện thêm một cây cung lớn, hắn rút ra một mũi tên, kéo căng dây cung, xoạt một tiếng mũi tên bay vút ra ngoài.

Mũi tên như cầu vồng, như hóa thành một bó đuốc màu bạc vô cùng rực rỡ, bắn thủng trời cao nhằm phía con quạ đen to lớn kia, mũi tên cứ thế thay đổi phương hướng rượt theo con quạ đang chạy trốn.

Con quạ đen kêu to, phun ra một chùm lửa đen to lớn hóa thành phù văn thiêu đốt mũi tên đang tiến tới.

Thế nhưng, mũi tên hừng hực ký hiệu màu bạc lóng lánh tiêu diệt đi ngọn lửa đen, thế tiến tới như chẻ tre, "Phốc" một tiếng nhỏ vang lên, mũi tên màu bạc bắn thủng thân thể con quạ khiến nó nổ tung chia năm xẻ bảy, máu tươi văng tung tóe.

Uy phong một mũi tên lại bưu hãn như vậy, cứ thế giết chết một con di chủng Thái Cổ, sự đáng sợ và cường thế của Lăng Thiên Hầu làm người khác run rẩy, chỉ trong nháy mắt mà thôi mà khu vực này trở nên trống trải và không ai dám ngăn chặn.

"Tộc chủ Kỳ Sơn ở đây, người nào dám xâm lấn Tịnh Thổ ta, giết không tha!" Một ông lão âm vang như sư tử gào rống, xuất hiện từ bầu trời, lòng bàn tay lão đang nâng một chiếc bảo ấn, khẽ rung một cái thì bảo ấn nhanh chóng hóa lớn còn hơn cả một ngọn núi bay ra bên ngoài.

Nó nhanh chóng đè xuống, sức nặng dũng mãnh và bá đạo, mặt đất sụt lún, những đám sinh linh ở phía dưới sợ hãi và cơ bản không thể chống đỡ được nên đều bị bảo ấn đè thành thịt vụn.

"Giết!"

Tiếng kêu "giết" đầy trời, cũng không biết có bao nhiêu môn nhân của Bổ Thiên Các từ bốn phương tám hướng tràn về, bọn họ máu me đầy người,

một đường huyết chiến từ ngoài vào trong.

Cả non sông đâu đâu cũng có dấu chân địch, ngọn lửa chiến tranh bùng lên khắp nơi, mọi người điên cuồng giết chóc đến đỏ cả mắt.

Bất luận là cường giả danh chấn một phương hay là cao thủ bình thường, phàm là xuất thân từ Tịnh Thổ đều có loại khí chất không sợ hãi, nếu không thì đã không tới trợ giúp rồi.

Vùng Tịnh Thổ hỗn loạn, thập phương đều chiến, đâu đâu cũng có tiếng gào thét.

Mọi người của Bổ Thiên Các cực kỳ sôi trào, khóe mắt có dòng lệ lăn dài. Những ai đã từng là đệ tử bất kể trăm năm trước hay gần chục năm nay nay đều ùn ùn kéo về khiến cho mỗi người ai cũng có cảm giác như muốn òa khóc.

Ngay cả những người Lôi Tổ Mộ Viêm, Liễu Lão cũng rưng rưng nước mắt, chiến ý càng thịnh, hai người xung phong đánh ra bốn phương chém giết những tên quái vật cấp bậc lão tổ kia.

"Bổ Thiên Các tiêu đời, Tế Linh gần chết, bọn họ còn có gì nữa chứ, cho dù có nhiều thế lực ra tay thì nơi nầy nhất định cũng trở nên khô cằn, chúng ta cùng tiến lên nhanh chóng tiêu diệt nơi đây."

Một lão quái vật mở miệng, hắn là một nhân vật cấp bậc lão tổ chân chính hiếm có địch thủ, có đại thù với Bổ Thiên Các, mà loại người như thế này thường ngày rất ít xuất hiện.

"Ngươi nói tiêu đời là tiêu đời sao?"

Một vầng mặt trời bay lên khiến người khác chói mắt, đó là một người đang phát sáng chiếu rọi khắp vùng Tịnh Thổ này, vô cùng dị thường.

"Là Chiến Vương!"

Mọi người biến sắc, người có tên cây có bóng, Chiến Vương uy danh hiển hách, toàn bộ uy danh ấy đều do tự mình chém giết mà thành, năm đó cũng đã từng tới Bổ Thiên Các tu hành và hiện tại đã trở lại.

Không thể không nói hắn quả thật mạnh mẽ, giơ tay thì phù văn lóe sáng giống như biển lớn đè ép xuống dưới khiến cho nhiều lão quái vật đứng tại chỗ phun ra máu tươi, thân thể run bần bật.

"Giết!" Lão quái vật há miệng phun ra một thanh kiếm, thế nhưng chỉ dài một thước, thanh kiếm tỏa ra những tia sáng lung linh rồi hóa thành một dải lụa đâm tới.

Thanh kiếm này được đánh bóng từ hàm răng của một con thú lâu năm không biết tên, toàn thân xanh biếc và mũi nhọn không gì không xuyên được, từ khi xuất thế đến giờ lão quái vật này vẫn luôn dùng nó, đánh đâu thắng đó, ngay cả núi cũng có thể dễ dàng cắt ra.

"Coong!"

Thế nhưng đúng lúc này, Chiến Vương điểm một ngón tay cứng rắn chống đỡ thanh kiếm này, cũng không có biểu hiện chút lo lắng gì.

Bảo cụ xanh biếc run rẩy, phù văn lờ mờ, suýt chút nữa thì rơi khỏi trời cao.

"Giết cho ta!" Lão quái vật phun ra một luồng tinh khí bay vào trong thanh kiếm xanh làm cho nó càng thêm sáng hơn như một vầng ánh sáng cháy rực.

"Coong, coong, coong..."

Ngón tay của Chiến Vương lại điểm xuống, liên tiếp điểm mười ngón tay đánh lên trên bảo cụ, hắn vận dụng thần lực phù văn chí cương chí cường khiến cho cả thiên địa phải run rẩy, một ngọn núi cách đó không xa bị sóng âm chấn cho nứt ra.

"Răng rắc!"

Cuối cùng, thanh kiếm xanh biếc rạn nứt và bị ngón tay của Chiến Vương búng nát, một kiện bảo cụ đáng sợ cứ thế bị hủy.

Lão quái vật rống to một tiếng, hoàn toàn phát điên, đây chính là binh khí mà hắn đã tế luyện cả đời không ngờ rằng lại bị hủy diệt như thế, ánh mắt đỏ lên, miệng phun máu tươi.

"Lão phu liều mạng với ngươi!"

"Vậy thì đi chết đi!" Chiến Vương quát lên đầy lạnh lùng, vẫn như một vầng mặt trời đại sát về phía trước.

"Bùm!"

Thần lực kinh thế, Chiến Vương đấm ra một quyền, phù văn như biển lớn đánh tan bảo thuật của lão quái vật rồi sau đó cũng đánh bay lão ta dạt ra ngoài, nổ tung banh xác trên bầu trời.

Cường thế đến tuyệt đối, mạnh mẽ không gì sánh được, không thẹn với uy danh từng tranh giành hoàng vị với Nhân Hoàng, thần uy hiển hách đúng là nhờ chiến mà sinh.

"Sư huynh, đã từ biệt nhiều năm, chúng ta nay đã gặp lại!" Chiến Vương hành động thoải mái giết sâu vào trong Tịnh Thổ, nhìn thấy các chủ của Bổ Thiên Các.

Một tiếng sư huynh đều khiến cho cả hai cảm thán.

Trong lòng các chủ của Bổ Thiên Các rung động, Chiến Vương chỉ tu hành ở Tịnh Thổ có mười năm thì rời đi, chủ yếu lấy Thạch Quốc làm trọng, không ngờ rằng hôm nay lại tới cứu viện cho Tịnh Thổ, có thể nói là trọng nghĩa trọng tình.

"Hôm nay các ngươi có đến nhiều thêm cũng vô dụng mà thôi, Thần

Đằng sắp chết, các ngươi có thể dựa vào cái gì chứ, nhất định bị diệt vong!"

Một con Ngân Giao uốn lượn thân thể khổng lồ của mình nhắm thẳng tới nơi đây, nó là một di chủng có thù lớn với Bổ Thiên Các, vô cùng đáng sợ, nó đã giết chóc rất nhiều đệ tử Bổ Thiên Các.

Điều nó nói là sự sự thật, cho dù có nhiều người đến cứu viện đi nữa thì cũng khó mà thay đổi được hiện trạng, dù sao địch nhân quá nhiều, có rất nhiều thế lực liên hợp lại với nhau, điều quan trọng nhất chính là những Chí Cường Giả ở trên chín tầng trời kia mới là quyết định hết thảy.

"Vù!"

Các chủ Bổ Thiên Các không nói gì mà tự mình ra tay, hắn hóa thành một chùm sáng bay tới trấn áp con Ngân Giao kia, vừa giơ tay lên liền xuất hiện lôi điện đan dệt khiến cho cả người nó cháy đen, vảy cũng bong tróc ra ngoài.

Mọi người ở xung quanh giật mình, đây chính là một con Giao Vương, tuyệt đối không phải là một di chủng tầm thường nào có thể so sánh được, vậy mà bị trọng thương rồi, thật tương phản với vẻ bá đạo vô địch mà nó hiển lộ ra khi nãy.

Chiến Vương thấy thế cũng nhằm về phía xa xa, tiếp tục cuộc đại chiến.

Ngân Giao giận giữ, nó há miệng phun ra một luồng ánh sáng thần kỳ nhằm áp chế các chủ của Bổ Thiên Các, còn chính mình thì bay lên trời cao, muốn dùng thân thể mạnh mẽ để xé nát địch nhân.

Vù một tiếng, sau lưng các chủ xuất hiện một màn hào quang, một đôi cánh thần màu vàng xuất hiện nổi lên những trận gió mạnh, còn có những tiếng sấm nổ vang.

Đây chính là Thần Bằng Thuật, hơn nữa có biến hóa chi đạo vô cùng đáng sợ, mà thân thể của vị chưởng giáo của Tịnh Thổ này từ từ lớn lên, hóa thành một con chim lớn màu vàng.

"Cái gì, thật là đáng sợ, hắn đã thông linh, hình dáng có thể biến thành Thần Cầm!" Rất nhiều người kinh ngạc.

Việc tu hành của bảo thuật vô cùng đa dạng, trong đó có một con đường vô cùng gian nan, đó chính là biến thân thành những sinh linh khác, điều kiện rất hà khắc nhưng uy lực cực lớn, có lúc có thể bù đắp cho việc bảo thuật không trọn vẹn.

"Vù" một tiếng, Đại Bằng giang cánh rồi đáp xuống. Một đôi móng vuốt sắc bén chộp lấy Ngân Giao rồi xé toạc, huyết dịch bắn lên bùng phát ra ánh sáng vô tận.

Ngân Giao gào thét, trong lòng sợ hãi, loài Giao trời sinh sợ hãi Bằng Tộc vì bị khắc chế, tục truyền mỗi ngày Đại Bằng đều nuốt sống ăn tươi các loại xà giao, coi bọn chúng chỉ là lương thực.

"Xoạt!"

Ngân Giao giãy giụa thế nhưng vẫn khó lòng mà thoát khỏi kết cục, cuối cùng bị xé tan, chết thảm tại chổ.

Toàn bộ sinh linh biến sắc, các chủ của Bổ Thiên Các chiến đấu từ đầu đến cuối, bận rộn cứu viện những đệ tử đang gặp nguy hiểm, quả nhiên mạnh mẽ đến tận cùng.

Hiện tại ông ta chuyên ngăn chặn những cường giả tuyệt đỉnh của các giáo, đây chính là một uy hiếp vô cùng đáng sợ đối với mọi người.

Bổ Thiên Các trên dưới một lòng, từ trước tới nay mọi người chưa hề đoàn kết nhất trí như bây giờ, khi chiến đấu với quần hùng tuy thương vong rất lớn nhưng không phải không có sức đánh một trận.

"Như thế có hữu dụng không đây?" Xa xa, kim quang lấp lánh, lại một kẻ địch không thể tưởng tượng ra được xuất hiện, nó mặc dù hình người thế nhưng toàn thân mọc dày một bộ lông vàng óng, hiển nhiên đây không phải là nhân loại, khí thế vô cùng khủng bố.

"Hoàng Kim Thú!" Mọi người giật mình sau đó trong lòng run rẩy, đây chính là sinh linh tới từ Thái Cổ Thần Sơn, được xưng là Thần Bộc!

Đúng là sinh vật cỡ này xuất hiện đủ để chứng minh tất cả, và còn Chí Cường Giả đang quyết chiến trên chín tầng trời đã định kết cục của Bổ Thiên Các rồi.

"Khà khà, ha ha..." Trên chín tầng trời truyền tới tiếng cười lớn, Thôn Thiên Tước giương cánh kích thiên, bởi vì nó cảm thấy được Tế Linh đã kiệt lực, dù sao đã khô héo từ lâu nên khó chống đỡ được.

"Thần Chủng là của ta, ngươi bảo vệ vùng Tịnh Thổ này không được rồi!" Cùng Kỳ vô cùng lạnh lùng, con mắt xanh ngắt tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, sát khí chấn động khắp nơi.

"Bùm!"

Giữa bầu trời, từng trận mưa ánh sáng bùng phát dữ dội hơn, Thần Đằng ảm đạm, toàn thân khô vàng và không hề có màu xanh biếc nào nữa, toàn bộ lá cây đều khô héo cả, những dây leo xung quanh cũng như thế.

Chỉ còn có một hồ lô màu xanh là còn có tinh thần khí và ẩn chứa sinh cơ.

"Bụp!"

Mưa máu tung tóe, Lão Đằng đánh một trận cuối cùng, đánh trọng thương Thôn Thiên Tước làm cho linh vũ văng tán loạn.

"Xoẹt!"

Hồ lô màu xanh rung động, ánh kiếm Hỗn Độn bay vụt lên, sinh linh hình người từ Nghi Sơn tới bị chém trúng bả vai, máu tươi phụt lên rất cao.

"Gàooo..." Cùng lúc đó, Cùng Kỳ gào thét, nó bị một sợi dây leo già quất trúng, ho ra đầy máu, xương cốt thiếu chút nữa tách ra.

Lão Đằng sắp chết, mưa ánh sáng rơi càng nhiều hơn xuống dưới mặt đất.

"Tạm biệt!" Nó nói ra hai chữ này, rồi cũng không còn sức lực để chiến nữa rồi.

"Tế Linh đại nhân!" Bên trong vùng Tịnh Thổ có rất nhiều người bi thương.

"Kéo dài hơi tàn cho tới bây giờ cũng hay lắm, đáng nhẽ ngươi nên chết sớm thì hơn!" Lời nói của Thôn Thiên Tước vô cùng lạnh lẽo và âm trầm, con mắt màu máu cực kỳ lạnh lẽo, sát ý như thủy triều, răng rắc một tiếng, móng vuốt sắc bén chụp đứt một đoạn dây leo héo vàng.

"Thân đã khô cạn, ngươi lấy gì để chiến nữa đây, hôm nay ngươi muốn hóa toàn bộ thành mưa ánh sáng thì cũng không thể, ta phải khiến ngươi thành bụi phấn, luyện thành đan dược, nuốt lấy toàn bộ!" Cùng Kỳ gầm dữ dội.

Lão Đằng rất bình tĩnh, hiểu rằng sắp chết rồi, nó nhìn thật kỹ Tịnh Thổ bên dưới, nhìn cái sân xa xưa đã bị hủy bởi ngọn lửa chiến tranh, nó từng sinh ra nơi đó, hiện tại cũng phải nằm xuống nơi đây.

"Tế Linh đại nhân!" Tất cả mọi người của Bổ Thiên Các đều hô to, họ khó lòng tiếp nhận kết quả này, vô cùng oán hận và phẫn nộ, nước mắt nhịn không được lăn dài trên má.

Nhóc Tỳ kêu gào, lần đầu tiên sự bi thương lại mãnh liệt như thế, nhưng hiện thực lại vô tình và tàn khốc đã đánh nát tan, nó một tay cầm Kiếm Gãy, một tay cầm Tiểu Tháp, không ngừng xung phong, càng hận hơn là không thể bay lên trời cao chiến một trận.

"Vù!"

Đột nhiên, Kiếm Gãy phát sáng, một lão già tóc tai bù xù xuất hiện, trên đầu có cắm một thanh cổ kiếm, có máu đen từ từ chảy xuống.

Quỷ Gia xuất hiện lần này không chỉ riêng mình Nhóc Tỳ nhìn thấy mà tất cả những người khác cũng nhìn thấy được.

Ông ta tiếp nhận thanh kiếm gãy từ tay Nhóc Tỳ rồi vuốt nhè nhẹ, lão có chút mê man, một lát sau thì tỉnh táo lại rồi sau đó nổi giận vọt thẳng lên trời.

"Bùm!"

Tất cả mọi người chấn động, ông lão đầu tóc rối bời cầm kiếm gãy trong tay, lúc này lại chém đứt móng vuốt của Thôn Thiên Tước đang bẻ từng đoạn trên thân dây leo già, máu tươi dâng trào.

Ai cũng không nghĩ tới ông ta lại mạnh mẽ và không e sợ gì cả, hơn nữa đột ngột xuất hiện trên chín tầng trời.

Mưa ánh sáng rơi càng nhiều, Thần Đằng gần như biến mất, cả người bắt đầu cháy hừng hực hóa thành cơn mưa Thần Linh rực rỡ.

"Ngươi đã hoàn thành lời hứa bảo vệ Tịnh Thổ với ta, mãi cho tới khi mình già yếu rồi chết trận." Ông lão tóc tai bù xù, con mắt vô hồn quay về nói với Tế Linh.

"Ngươi là ai?" Thôn Thiên Tước nổi giận, nó nối lại móng vuốt bị chặt đứt, cả người phát sáng từ từ lao đến.

"Gràoooo..." Ông lão tóc xám đầy đầu ngửa mặt lên trời rống to, ông ta giống y như Ma Thần vậy, mây gió đất trời như bị nghịch chuyển, lão xông thẳng về phía trước.

Thôn Thiên Tước khiếp sợ nhanh chóng tránh né, luồng sát khí này quá nặng!

"Ông đã trồng ta, ban cho ta sinh mệnh..." Tế Linh khẽ nói, nó nhìn ông lão có đầu bị cổ kiếm xuyên thủng, nó từ từ mờ nhạt trong màn mưa ánh sáng rồi dần dần biến mất.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 193: Thủy Tổ

"Tế Linh đại nhân!" Mọi người Bổ Thiên Các rống to, ai cũng chịu phải nỗi đau quá lớn, Tế Linh đã bảo vệ bọn họ cả một đời vậy mà cứ thế dần trôi tới điểm cuối cuộc đời, già đi và chết trận.

Bên trong Tịnh Thổ, hết thảy môn nhân đều bi thương, kết quả này khó mà chấp nhận ngay được. Tế Linh giúp bọn họ quá nhiều, hóa giải tai ương, chinh chiến Thượng Cổ, hiện tại Thần Hỏa tắt đi, kết thúc thê lương.

Trong lúc mọi người Bổ Thiên Các đang chìm đắm trong đau đớn, những sinh linh và Chí Cường Giả khác lại chấn động, ngập tràn sự hoài nghi và không rõ ràng, cả người bốc lên làn hơi lạnh.

Lai lịch của ông lão tóc xám này đến cùng ra sao, Tế Linh của Bổ Thiên Các là do chính tay hắn trồng? Điều này quá đáng sợ, thật sự khiến mọi người hoàn toàn run rẩy!

Chuyện này làm người khác cảm thấy không chân thực chút nào, thật sự khiến người khác tê dại cả da đầu, ngay cả đám người Thôn Thiên Tước, Cùng Kỳ, sinh linh hình người của Nghi Sơn đều hoảng sợ, họ cảm thấy đang gặp phải một phiền toái rất lớn.

"Sống lâu năm không có nghĩa nhất định sẽ mạnh mẽ, tính là cãi gì chứ!" Cùng Kỳ gầm nhẹ, nó cẩn thận đề phòng.

"Hống..."

Ông lão tóc xám rống to, lão cứ như là Ma Thần, một tay nắm lại thành quả đấm, một tay thì cầm Kiếm Gãy, lão nhìn chằm chằm màn mưa ánh sáng, nhìn Thần Đằng đang bốc cháy giữa bầu trời kia, ánh mắt vô hồn xuất hiện một tia cảm thương.

"Lão già kia, dám đánh lén ta, cùng chiến một trận nào!" Thôn Thiên Tước kêu lên, nó vô cùng tức giận, vừa nãy bị chém đứt một móng vuốt nhưng giờ đã được nối lại rồi thế nhưng đối với nó đây chính là một loại vô cùng nhục nhã.

Nó há mỏ hút thật mạnh, nơi hư không bỗng xuất hiện một cái động đen thật lớn như phải hút cho bằng được Quỷ Gia vào trong, nó được danh xưng là Thôn Thiên, tất nhiên bảo thuật của nó vô cùng mạnh mẽ.

Con ngươi của ông lão tóc tai bù xù vẫn sâu thẳm như trước, thế nhưng cánh tay đang cầm kiếm lại run lên, đột nhiên lão ta lắc đầu thật mạnh, miệng phát ra một tiếng hét trầm thấp, đầu tóc xám bay múa.

"Giết!"

Ông lão tóc xám hét lớn, trong lòng đau buồn, Tế Linh đã hóa thành mưa thần không thể nào sống lại được nữa khiến cho trong lòng ông ta tràn đầy hận ý và sát ý, chiêu kiếm này ẩn chứa vô số sự căm giận.

Một tiếng nổ vang lên, cái động đen bị cắt ra. Ông lão như Ma Thần xông thẳng vào, Kiếm Gãy như cầu vồng, lớp rỉ sét trên mặt kiếm bóc ra tỏa ra vô tận ánh sáng thần thánh.

Hai người đại chiến rất kịch liệt, phù văn đan dệt, đều sử dụng những lực trùng kích mạnh nhất va chạm vào nhau phát ra những làn ánh sáng không gì sánh được, xua tan đi đám sương mù trong cái động đen kia.

"Bụp"

Máu tươi bắn tung tóe, sâu bên trong con ngươi của Quỷ Gia mang theo một loại sát khí khiếp người. Ông ta xuất hiện cùng với một tia máu tươi vọt ra, Kiếm Gãy phát sáng như vầng thái dương, con Thôn Thiên Tước rít chói tai giữa trời xanh, mỏ chim bị cắt đứt một đoạn, máu chảy đầm đìa.

Phải biết rằng nó to lớn vô cùng, dài không biết bao nhiêu dặm, mặc dù chỉ chặt đứt một đoạn mỏ thế nhưng là rất kinh người, đại địa ở phương xa bị

cái mỏ cụt kia văng ra đập uỳnh tan nát.

Mọi người ngơ ngác, Quỷ Gia quá mạnh, đấu một trận kịch liệt qua đi lại đánh cho Thôn Thiên Tước bị thương, khí thế trở nên rối loạn.

Thôn Thiên Tước kích thiên, rít vang trên bầu trời không ngừng bay vòng quanh, nó đau đến tận xương tủy và vô cùng khó chịu, mỏ chim là nơi cứng rắn nhất trên thân thể của nó bị chém đứt một đoạn, điều này sao chịu đựng nổi chứ?

Phải biết rằng nó được xưng là Thôn Thiên Tước, có một vài bảo thuật có liên hệ chặt chẻ với mỏ chim, bây giờ vị trí này lại bị thương khiến nó rất phẫn uất.

"Vù!"

Phù văn lấp lánh, Thôn Thiên Tước triệu hồi lại mỏ chim và bắt đầu chữa trị thương thế. Năm xưa sau khi nó tiến hóa thành sinh linh thuần huyết thì sinh cơ dồi dào như biển, rất khó bị đánh chết, cho nên đây cũng là vốn liếng để nó kiêu ngạo.

Sinh linh hình người của Nam Vẫn Thần Sơn, Cùng Kỳ và sinh linh hình người của Nghi Sơn cũng giật mình, sự mạnh mẽ của ông lão này nằm ngoài dự đoán của bọn họ, quá kinh khủng rồi, nhất định sẽ xảy ra một hồi ác chiến.

"Ta đi...." Ba chữ cuối cùng vang tới, Tế Linh khô héo dần, dây leo già và những phiến lá bắt đầu thiêu đốt hóa thành tro bụi, không ngừng bay lả tả trên không trung.

Đồng thời cũng có từng trận mưa ánh sáng thật lớn bay xuống mặt đất rơi vào trong đầm nước và trong bùn đất. Mắt thường có thể thấy được sinh trưởng nhanh chóng ra một tầng cỏ xanh, sinh cơ bừng bừng.

Nó già đi và chết ở đây, trở về lại đại địa, được sinh ra từ cái sân nhỏ lúc Thượng Cổ và nay cũng chết ở nơi này.

Vô tận mưa ánh sáng bay lượn, rất nhiều người giang hai tay ra, miệng há rộng hít thở tiến hành gột rửa, đây chính là mưa Thần Linh, cho dù chờ thêm mấy kiếp nữa cũng khó mà gặp được.

"Tế Linh đại nhân!"

Mọi người của Bổ Thiên Các nắm chặt nắm đấm, âm thanh vang vọng cả đất trời ẩn chứa bi thương thế nhưng cũng không thể thay đổi được kết cục đã định này.

"Tiền bối!" Nhóc Tỳ nói nhỏ, nhìn thấy Tế Linh kết thúc như thế khiến trong lòng nó rất khó chịu, rồi chợt nhớ tới khoảng thời gian tu hành và ngộ đạo dưới Lão Đằng.

Giữa bầu trời, một cái hồ lô màu xanh lóng lánh tràn ngập từng tia khí Hỗn Độn, được một màn ánh sáng bao quanh và đang trôi nổi, đây chính là Thần Chủng và cũng là vật duy nhất mà Tế Linh lưu lại.

Cùng Kỳ là người đầu tiên đưa tay chộp về trước, chúng nó đến đây vốn là vì cướp đoạt Thần Chủng này, hiện tại đã là vật vô chủ và trôi nổi trước mắt thì làm sao không động tâm được?

Cùng Kỳ cả người đỏ như máu, nó vừa giống hổ lại vừa giống trâu. Miệng rộng đầy răng nanh rất giống hổ dữ, mà con mắt và cái sừng trên đầu lại giống như trâu điên, vô cùng hung mãnh.

Cả người nó mọc ra một bộ lông như là lông nhím, từng cọng sắc bén, toàn thâm màu đỏ sậm như được tắm rửa qua máu tươi rồi lại khô cạn, sát khí vô cùng kinh khủng.

Ngoài ra, nó còn có một đôi cánh giống như là ma dực đỏ tươi và khủng bố, chỉ cần chấn động là cả thiên địa nứt toát. Một cặp mắt màu xanh ngát giống như quỷ thần vậy, chỉ cần liếc mắt nhìn người khác một chút là khiến hồn phách chao đảo.

"Đáng lẽ Tế Linh phải chết từ lâu rồi, kéo dài hơi tàn tới hiện tại mà cuối

cùng vẫn không thể bảo vệ được cổ giáo suy bại này, Thần Chủng phải thuộc về ta!"

Tốc độ của nó vô cùng nhanh, hai cánh giương ra, sấm gió mãnh liệt khiến người khác sợ hãi, phù văn nhấn chìm cả thiên địa vô cùng rực rỡ thế nhưng lại mang theo ánh sáng màu máu ngăn cản những người bên ngoài lại.

"Cút!"

Ông lão tóc xám hét lớn, Kiếm Gãy cầm trong tay liền bổ ra một mảnh phù văn leng keng vang vọng. Bộ lông như lông nhím của Cùng Kỳ được tế luyện thành một kiện bảo cụ nổ tung lập tức, vô số thần châm màu đỏ đậm bay lượn suýt chút nữa đã thương tổn đến đám người Thôn Thiên Tước.

Tranh đấu kịch liệt, đại chiến khủng bố, hai người nhanh chóng va chạm rồi phụt một tiếng, Cùng Kỳ kêu lên thảm thiết, một chiếc móng vuốt màu máu còn to hơn cả dãy núi bị chém đứt rơi xuống mặt đất, máu tươi tuôn trào.

Mọi người hoảng sợ, ngay cả đám Chí Cường Giả giữa bầu trời cũng biến sắc, biểu hiện của ông lão tóc xám quá đáng sợ và khiến người khác sợ hãi, làm trọng thương Thôn Thiên Tước rồi chém đứt cánh tay Cùng Kỳ, chuyện này quá kinh người.

"Ầm!"

Quỷ Gia ôm hồ lô màu xanh vào trong lòng, trên mặt mang theo vẻ thương cảm, nói: "Gặp lại ... Sẽ không còn được gặp lại nữa rồi, ngươi đã làm rất tốt, thật khiến ta phải hổ thẹn. Bổ Thiên Các ta không còn được ngươi thủ hộ nữa rồi."

Những lời này vừa nói ra tất cả mọi người đều hoảng sợ, hắn đến cùng là ai đây? Làm sao lại nói ra những lời như thế?

Đặc biệt là đệ tử của Bổ Thiên Các thì càng chấn động hơn, ý tứ trong lời nói của ông lão khiến tim bọn họ đập nhanh hơn, quả thật không thể tin

được, đây là Tổ Sư sao?

"Ngươi đến tột cùng là người phương nào?!" Thôn Thiên Tước hét lớn.

Cùng Kỳ cũng trợn tròn con mắt to xanh của mình, sát khí tràn ngập, nói: "Ngươi đến cùng là ai?"

Tuy đã đoán ra được thế nhưng bọn họ vẫn muốn chứng thực lại, đây cũng quá đáng sợ, thân phận và địa vị của ông lão có hơi đáng sợ.

"Ta là ai?" Ông lão tóc xám tự nói, ánh mắt mang theo vẻ mê man, sau đó sáng rực bắn ra hai vệt thần quang bắn tan đám mấy trên bầu trời, nói: "Ta là một kẻ bị ruồng bỏ, khai sáng ra Bổ Thiên Các!"

"Cái gì?!" Mọi người nghe thế thì kinh ngạc, thân thể đều run lên, quá kinh khủng, lão là Tổ Sư khai phái ra Bổ Thiên Các?

"Ngài đúng là... Giáo tổ của chúng ta?"Thanh âm các chủ Bổ Thiên Các, Mộ Viêm, Liễu Lão run run. Chuyện này khiến người ta chấn động và không thể nào tin được nữa.

Mà những sinh linh khác lại cảm thấy sợ hãi. Chuyện này cần phải có một nhân vật đáng sợ cỡ nào đây, tự tay sáng lập ra vùng Tịnh Thổ này, thế mà nay lại còn ở nhân gian? Rất không chân thật, rất hư ảo!

Rất nhiều sinh linh đều bị dọa cho sợ phát khiếp, tấn công tới nơi đây để nhận lấy được cơ duyên, đến cùng là phúc hay họa?

Trên chín tầng trời, đám người sinh linh hình người của Nghi Sơn, Cùng Kỳ, sinh linh của Nam Vẫn Thần Sơn, Thôn Thiên Tước khiếp sợ rồi trở nên dễ hiểu, chẳng trách lão già này lại mạnh mẽ như thế, vậy mà là nhất đại Thủy Tổ khai sáng ra Bổ Thiên Các, hắn chính là nhân vật nổi tiếng từ Thượng Cổ, là một đại bá chủ, tu vi như thế thì cũng coi như bình thường.

Phía dưới, mọi người của Bổ Thiên Các vô cùng kích động, Thủy Tổ còn sống? Cái gì mà gọi là Thượng Cổ linh dị đó chính là ông ta! Rất nhiều

người rống to nhịn không được mà hét dài lên, nước mắt rơi lã chã.

"Tổ Sư, giết hết bọn họ, báo thù cho Tế Linh đại nhân!"

"Không để cho bọn họ chạy thoát, nhất định phải giết hết!"

Có người gào khóc.

Nhóc Tỳ đứng trong đám người cũng khá giật mình, Quỷ Gia vậy mà lại là Tổ Sư Bổ Thiên Các? Khuôn mặt nhỏ nhắn của nó trở nên xám ngắt, trước kia khi nào cũng bị ông lão này đi theo, nửa đêm tỉnh giấc cũng nhìn thấy ổng, nó từng xem đối phương là cái giá treo đồ, móc cả đồ lót của mình lên thân lão.

"Hắn là một kẻ bị ruồng bỏ, đến tột cùng là bị môn phái nào ruồng bỏ đây?" Nhị Ngốc Tử lẩm bẩm, từ tận đáy lòng bốc lên khí lạnh, không ngừng sợ hãi.

"Chuyện này... Cũng quá kinh người, Thủy Tổ của Bổ Thiên Các đã xuất hiện?!" Đại Hồng Điểu sợ hãi, run run một cái.

Thời khắc này, chiếc vòng thần sau đầu sinh linh hình người của Nghi Sơn lấp lánh phù văn như là gặp phải đại địch, hắn từng là Tế Linh của Tiểu Tây Thiên, biết được một số bí ẩn Thượng Cổ và biết rõ cấp bậc Thủy Tổ mạnh mẽ như thế nào.

Vẻ mặt sinh linh hình người của Thần Sơn cũng nghiêm túc lại, thua lại đại lộ kim quang dưới chân, trong tay bỗng xuất hiện một bảo cụ màu vàng, đây chính là một cây Kim Cốt Phiên (cây cờ bằng xương màu vàng).

Ngay cả Thôn Thiên Tước và Cùng Kỳ cũng không cần phải nói, mắt lộ vẻ hung dữ, chiến huyết cả người sôi trào, phù văn thiêu đốt và tăng tinh khí thần tới cảnh giới cực điểm.

Trạng thái của ông lão tóc xám rất không ổn định, lúc tỉnh lúc mê, ông ta lắc đầu dữ dội rồi sau đó lại mở mắt ra, nhân lúc còn tỉnh táo đột nhiên ném

mạnh Thần Chủng hồ lô kia đi.

"Vù!"

Trong hư không bỗng xuất hiện một gợn sóng màu vàng giống như là thông đạo mang theo hồ lô đi rất xa chui vào cuối chân trời.

"Ngươi cắm rễ ở đâu thì tương lai Bổ Thiên Các cũng sẽ sống lại ở noi đó, nhà có thể hủy diệt thế nhưng truyền thừa vĩnh viễn không bao giờ tuyệt!" Ông lão tóc xám mở miệng, âm thanh không cao nhưng chấn động cả bầu trời.

Mọi người của Bổ Thiên Các xúc động đồng thời hô to lặp lại câu nói này, như là nhìn thấy một hi vọng vô cùng xán lạn.

"Lão khốn nhà ngươi..." Sinh linh hình người của Nam Vẫn Thần Sơn giận dữ, chẳng lẽ lại mất đi Thần Chủng rồi hay sao?

Thôn Thiên Ma Tước giương cánh như muốn đuổi theo.

Sinh linh hình người của Nghi Sơn và Cùng Kỳ cũng vọt lên truy đuổi theo hướng hồ lô màu xanh kia.

Con mắt của ông lão tóc xám trống rỗng, Kiếm Gãy trong tay xoay chuyển vẽ trong hư không một phù văn không tên phong ấn bầu trời giam cầm tứ phương khiến cho bọn họ không cách nào rời đi được.

"Chém chết lão quỷ này!"

Chiến đấu đáng sợ nhất bùng phát, tứ đại sinh linh đồng loạt ra tay công kích về phía Thủy Tổ Bổ Thiên Các.

"Đi điu, tương lai lại xây dựng Bổ Thiên Các." Ông lão tóc xám nhìn về mọi người bên dưới, giọng nói của ông ta vô cùng cô đơn và cũng có vẻ uể oải, còn có hy vọng, hàm chứa quá nhiều thứ.

"Không được thả một ai, giết toàn bộ bọn chúng!" Cùng Kỳ, Thôn Thiên

Tước quát lớn.

"Đi, chúng ta rời đi!" Các chủ Bổ Thiên Các quát lên dẫn mọi người đột phá vòng vây, hắn biết trạng thái của Thủy Tổ không tốt, khi tỉnh khi mê, như vậy rất có thể sẽ xảy ra vấn đề nên không thể ở lâu được.

Đại chiến kịch liệt giữa bầu trời bùng phát, mưa máu văng tung tóe, bả vai của ông lão tóc xám bị vồ mất miếng thịt khiến ông ta phát điên, con mắt tuy rằng trống rỗng thế nhưng sát khí lại hừng hực đến tận cùng.

"Bùm!"

Lão ta vung Kiếm Gãy lên chặt đứt một cánh tay của sinh linh hình người đến từ Nghi Sơn, xuyên thủng vùng phong ấn rơi xuống bên dưới.

"Giết!"

Ông lão nhuốm máu, sau lưng lại bị đánh phải một đòn, mà kiếm của lão ta càng dữ dội hơn, giống như một luồng ánh sáng quỷ dị từ ngoại vực chiếu xuống, thế tiến như chẻ tre.

"Phụt phụt" liên tiếp vang lên, Cùng Kỳ gào thét, một cánh tay nó bị chém đứt rơi xuống dưới, tiếp theo Thôn Thiên Tước hót vang, một bên cánh bị chém đứt lại rơi rớt xuống dưới. Mà cẳng chân của cường giả đến từ Nam Vẫn Thần Sơn thì chợt mát lạnh, máu tươi phụt lên, cái cẳng chân rơi xuống dưới.

Ông lão uy mãnh đến dọa người, từ sau khi bị thương thì liên tiếp đánh trọng thương bọn họ, một thanh Kiếm Gãy đánh đâu thắng đó!

"Huyết nhục sinh linh thuần huyết nhen, ta phải cắn một miếng mới được!" Trên mặt đất, Nhóc Tỳ nói, nó vô cùng hận đám sinh linh trên trời kia, mà khối bảo dược huyết nhục này cũng có sức hấp dẫn rất lớn.

Mọi người của Bổ Thiên Các đang phá vòng vây, Nhóc Tỳ bắt đầu lui lại, rất muốn vác đi cái cẳng chân kia thế nhưng nó chỉ dám tưởng tượng chứ

không dám làm bậy.

Đột nhiên, Tiểu Tháp cao không tới một tấc trắng bóng như ngọc đột nhiên phát sáng, 'chíu' một tiếng liền bay ra ngoài, quang ảnh lóe lên nuốt lấy cánh tay của sinh linh Nghi Sơn, rồi lại lóe lên lần nữa tiếp tục nuốt lấy cánh tay của Cùng Kỳ, cánh của Thôn Thiên Tước, cẳng chân của sinh linh Nam Vẫn Thần Sơn.

Nhóc Tỳ trợn tròn con mắt liếc nhìn xung quanh thì phát hiện không ai nhìn thấy chuyện này, trái tim nhỏ của nó không ngừng đập loạn xạ lên và nhanh chân bỏ chạy không dám tới gần khu vực này nữa, nó sợ cơn điên của những tên trên trời kia.

Xoẹt một tiếng, vầng sáng trắng toát lóe lên, Tiểu Tháp lại trở về, giống như người đã ăn no căng bụng, thân tháp căng tròn và yên lặng không một tiếng động gì, cũng không có chuyển động nào.

Những chuyện này chỉ diễn ra trong nháy mắt, đám người Thôn Thiên Tước, Cùng Kỳ đang trên không trung đang triệu hoán lại những phần bị chém đứt thế nhưng lại không cảm ứng được, tất cả biến sắc rồi sau đó phát điên lên.

Bọn họ có thể gắn liền những đoạn bị đứt rời nên không sợ bị chém đứt, nhưng không ngờ chỉ trong nháy mắt mà không thấy bóng dáng những đoạn bị chặt đứt kia đâu.

"Ai?" Tứ đại sinh linh tức giận, chuyện buồn cười gì thế này, tay chân cánh vuốt thế mà lại mất tiêu rồi, sao mà chịu nổi được chứ?

Bọn họ cảm thấy trong bóng tối nhất định có một Chí Cường cao thủ mạnh mẽ đang ẩn núp, đã đánh cắp những thứ này nên lập tức giận dữ.

Ông lão tóc xám đánh giết, Kiếm Gãy uy mãnh vô cùng phát sáng óng ánh chói mắt.

Thế nhưng đúng lúc này, chuôi cổ kiếm cắm vào nơi đầu ông ta chợt

rung nhẹ phát ra một đoàn ánh sáng mông lung, lập tức thân thể ông ta lảo đảo, từng tia từng tia máu đen từ đầu phụt ra.

"Đi!'

Các chủ Bổ Thiên Các, Mộ Viêm, Liễu Lão mắt thần như điện, thấy cảnh ấy thì bọn họ rốt cuộc cũng biết Thủy Tổ mạnh mẽ như thế nhưng vì sao lại nói bọn họ bỏ chạy, một là do thần trí của ông ta có vấn đề, hai là chuôi cổ kiếm đang cắm trên đầu kia thật sự là một tai họa lớn.

Là người phương nào đã gây nên chuyện này? Xuyên một thanh kiếm qua đầu lâu của Thủy Tổ, chuyện này quả thật đáng sợ, chỉ mới tưởng tượng thôi đã thấy toàn thân lạnh lẽo rồi.

"A..."

Thủy tổ Bổ Thiên Các gào thét, đầu tóc xám rồi bời, lão rút từng tấc từng tấc một chuôi cổ kiếm trên đỉnh đầu ra, leng keng vang vọng, máu đen không ngừng chảy xuống.

"Giết!" Tứ đại sinh linh thấy thế thì đồng thời xông về phía trước.

"Grừ!"

Ông lão rống to y như là Ma Thần, một tiếng ầm vang, ánh sáng của thanh Kiếm Gãy trong tay càng thêm rực rỡ giống như một vầng thái dương, ông ta và binh khí ngưng kết thành một thể đối kháng cổ kiếm.

"Giết!"

Một tiếng rống to, con mắt trống rỗng của ông ta bỗng nhiên xuất hiện một tia hào quáng, lão vồ giết về tứ đại sinh linh, Kiếm Gãy rực cháy chém giết tứ phương.

Trong lúc nhất thời, nơi này có lông chim bay tán loạn, móng vuốt đứt rời, máu tươi tung tóe.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 194: Phá Vòng Vây

Bên trên chín tầng trời, lông chim tước bay tán loạn, móng vuốt rớt ra, máu tươi đầm đìa, vô cùng kinh người.

Đại chiến vô cùng khốc liệt, ông lão tóc xám phát điên mà tứ đại Chí Cường giả cũng liều mạng, hào quang sáng chói, điềm lành lượn lờ, sát khí dâng trào, đại chiến đến độ gay cấn nhất.

"Phập!"

Ông lão tóc xám như một vị Cổ Thần, dũng mãnh không thể chống đỡ, chém đứt bả vai của sinh linh hình người đến từ Thần Sơn Nam Vẫn, thiếu chút nữa đã chém hắn thành hai đoạn.

Kiếm gãy phát sáng, rỉ sét bóc ra toàn bộ, còn óng ánh hơn cả nhật nguyệt ngân hà, có thể chiếu rọi hồn phách của người, khiến cho ông lão từ từ thức tỉnh, tỏa ra những khí tức bất hủ, đại sát tứ phương.

Phù văn đan dệt, cứ như dải ngân hà này đến dải ngân hà khác từ thiên ngoại chiếu xuống, kiếm gãy như vầng thái dương chém đứt chiếc sừng trâu của Cùng Kỳ, khiến nó rống to không ngừng.

Tiếng thú gào rống rung trời, máu tươi chảy xuống, ông lão tóc xám người kiếm hợp nhất, đạt đến cảnh giới vô địch, như có một loại khí khái duy ngã độc tôn, thần uy không thể chống lại.

"Giết!"

Tứ đại Chí Cường giả hét lớn, tất cả đều liều mạng, dùng hết khả năng kết hợp lại tru diệt ông ta.

"Lão già này quả thật rất vướng tay vướng chân, thế nhưng để ta xem ngươi có thể nổi điên đến khi nào!" Thôn Thiên Tước quát lên.

Bọn họ đã nhìn ra được thân thể của lão già này có vấn đề lớn, nơi đầu bị đâm xuyên bởi một cây cổ kiếm khiến cho tình trạng của ông ta không được ổn định, máu đen không ngừng chảy xuống.

Ông lão gào thét, hai con mắt vô hồn thế nhưng sát khí càng ngày càng thịnh, kiếm khí hiên ngang, phù văn màu đen lấp lánh hình thành nên những sợi xích thần, đan dệt trên không trung.

Trông rất kỳ lạ, xích thần ào ào vang vọng như được đúc từ tiên kim, lấp lánh những ánh sáng đen, xoay vòng trên không trung, cắt đứt mọi đường lui của tứ đại cường giả.

Hơn nữa, xích thần màu đen lượn lờ như muốn trói buộc bọn họ lại, ánh sáng lấp lánh, khí tức khủng bố, dần dần hình thành một tầng sương mù bao phủ cả chín tầng mây.

"Giết!"

Tứ đại cường giả thấy thế thì liều mạng, lão già này quả nhiên đáng sợ, không hổ là Thủy Tổ đời thứ nhất, dĩ nhiên có thể đối kháng với bốn người bọn họ, sức mạnh càng ngày càng tăng.

Cặp cánh khổng lồ bay vụt qua bầu trời cũng không biết nó dài mấy vạn dặm nữa, chỉ hơi chuyển động liền khiến cho những thiên thạch ở vực ngoại sụp đổ, Cùng Kỳ to lớn gào thét một tiếng, cả cửu thiên đều chấn động.

Cả người sinh vật hình người của Thần Sơn Nam Vẫn phát sáng, cầm cốt phiên hoàng kim trong tay rung động cả bầu trời mênh mông, khiến cho những ngôi sao ở vực ngoại bắt đầu run rẩy.

Cường giả của Nghi Sơn cả người phát ra ánh sáng thần thánh, chiếc vòng thần sau đầu nhanh chóng biến lớn, giống như mặt trời xuất hiện giữa không trung, hào quang vô cùng lấp lánh.

Tứ đại cường giả trùng kích ngang dọc nhằm chặt đứt dây xích thần màu đen kia, hi vọng có thể đánh gục gã trên bầu trời này, diệt trừ hậu hoạn.

Thế nhưng, sự mạnh mẽ của ông lão vượt quá sức tưởng tượng của mọi người, có tiềm năng vô tận, càng đánh càng hăng, kiếm gãy rực sáng, chém thẳng bổ chéo, vù một tiếng, lại một đoạn bên cánh của Thôn Thiên Tước bị chắt đứt, máu tươi bắn lên rất cao, cửu thiên như bị nhuộm đỏ.

"Xoạt!"

Ánh kiếm như cầu vồng, xuyên thủng ngực của Cùng Kỳ, nơi ngực xuất hiện một cái hang động thật lớn, xuyên suốt từ trước ra sau.

Cùng lúc đó, hai tên sinh linh hình người cũng bị thương, vòng thần sau đầu của cường giả Nghi Sơn bị cắt đứt, ngay cả vị trí sau ót cũng bị chém đứt một miếng, khiến hắn kêu lên đầy sợ hãi.

Ngay cả cường giả của Thần Sơn Nam Vẫn cũng bị thương, cốt phiên hoàng kim ở trong tay cũng bị chặt đứt một đoạn, bàn tay cũng bị cắt đứt vài ngón, máu tươi không ngừng nhỏ xuống, khiến hắn nhanh chóng rút lui.

"Tổ Sư thần võ!"

"Báo thù cho Tế Linh đại nhân!"

Trên mặt đất, nhiệt huyết của những người thuộc Bổ Thiên các sôi trào, trong lòng vô cùng kích động, mọi người hi vọng ông lão tóc xám sẽ chém giết sạch sẽ tứ đại Chí Cường giả này.

Những môn nhân mấy chục hoặc trăm năm trước trở về, thận chí cũng có những môn nhân lâu đời hơn cũng tới cứu viện, khiến cho những đệ tử mắc kẹt trong vùng Tịnh Thổ này phá vòng vây xông ra ngoài, nhìn thấy cảnh tượng lúc này rất nhiều người muốn tiếp tục chém giết.

"Không được lỗ mãng, có thể sống sót là tốt rồi, đây đều là công sức của Lăng Thiên hầu, Kỳ Sơn tộc chủ, Chiến Vương đến cứu viện, không nên phụ

tấm lòng của bọn họ." Các chủ Bổ Thiên các căn dặn, không cho bọn họ kích động.

Ông ta ngửa đầu nhìn trời cao, trong lòng vô cùng bất an, trạng thái của ông lão tóc xám rất tồi tệ, thanh cổ kiếm run run khiến cho xương sọ xuất hiện những vết nứt, máu đen ướt nhẹp mái tóc.

Quả nhiên, sau khi trọng thương tứ đại cường giả, ông lão tóc xám lảo đảo, ông ta mặc dù đang gào thét thế nhưng chung quy vẫn không thể rút thanh cổ kiếm ra khỏi đầu được.

Thanh cổ kiếm chấn động truyền ra những thanh âm leng keng, lại lần nữa xuyên vào trong đầu lâu khiến cho trong miệng ông ta chảy ra những dòng máu đen, xương sọ xuất hiện vết rạn nứt lớn, thân thể run rẩy.

"Chúng ta đi!" Các chủ Bổ Thiên các hét lớn.

Lòng của ông ta đang ứa máu, nhìn vùng Tịnh Thổ tan hoang bị rất nhiều sinh linh chiếm cứ, tiến hành gột rửa, ông ta rất khó chịu thế nhưng vẫn không có cách nào. Tế Linh đã chết, Thủy Tổ vốn đã không xuất hiện từ lâu, giờ lại hiện thân thế nhưng trạng thái không được ổn định, sau một khoảng thời gian, đám người Thôn Thiên Tước, Cùng Kỳ chắc chắn sẽ tránh thoát.

"Cản bọn họ lại, không để chạy thoát!"

Có người hét lớn, rất nhiều cường giả đang ngửa đầu quan sát, nhìn thấy trạng thái của ông lão tóc xám không được tốt, đang xảy ra vấn đề nào nó nên sự sợ hãi trong lòng dần dần biến mất.

"Thủy Tổ của Bổ Thiên các sớm đã chết từ Thượng Cổ, đây cũng chỉ là tàn thi di niệm mà thôi, không cần sợ hãi!"

"Giết..."

Trong nháy mắt, tiếng kêu giết vang vọng đầy trời, mọi người lại bắt đầu

xung kích, vây nhốt người Bổ Thiên các.

"Không được ham chiếm, chúng ta tách ra!" Các chủ Bổ Thiên các ra lệnh cho môn nhân phân tán, hướng về những nơi khác nhau để công phá vòng vây.

Rất may chính là bọn họ đã chạy thoát khỏi vòng vây lớn, tình huống bây giờ tốt hơn một ít so với lúc trước.

"Sư huynh hãy bảo trọng, ta dẫn theo một phần môn đệ rời đi!" Có người tới nói lời từ biệt.

"Được, chúng ta cứ phân tán mà hành động, bất kể tương lai sau này ai còn sống sót nhất định trùng kiến Bổ Thiên các!"

Mấy người khác cũng nói lời từ biệt với Các chủ, rồi sau đó dẫn một lượng nhân mã giết thẳng ra ngoài, chạy về những vị trí khác nhau.

Mộ Viêm, Liễu lão và mấy vị lão tổ khác cũng như vậy, nhanh chóng mở con đường máu trốn chạy.

"Hống..."

Các ngươi không đi được, nơi phương xa ánh sáng hoàng kim lấp lánh, sinh linh đến từ Thái Cổ Thần Sơn xuất hiện, chính là Hoàng Kim thú, nó chiếm giữ một vị trí cắt đứt con đường trốn chạy của mọi người.

"Gia tộc Thác Bạt ở đây, các ngươi một người cũng chạy không thoát!"

Một phương khác có vài lão già hét lớn, trong con mắt xuất hiện luồng ánh điện, dẫn theo một đám người ngăn cản ở một phương.

"Thú Sơn Tây Lăng Phi Mãng Vương ở đây, ta xem ai dám trốn!" Một phương khác, xuất hiện một con Phi Mãng to lớn, toàn thân lấp lánh hào quang, như là một dãy núi vắt ngang nơi đó.

...

Rất nhiều phương hướng bị các cường giả ngăn chặn, chuyện tình cũng không đơn giản như trong tưởng tượng, tình huống vẫn vô cùng nguy cấp.

"Chỉ là trò hề mà thôi, cũng dám ngăn cản bước tiến của ta?!" Chiến Vương cường thế vọt mạnh tới, đánh tan một đám cường giả, suất linh mọi người phá vòng vây.

"Giết..."

Lôi tổ Mộ Viêm ở một phương khác, phóng thích ra một quả cầu sét, lúc này liền có cả đám cường giả hóa thành tro tàn rồi nổ tung trên không trung.

Đây là một chiến trường vô cùng đáng sợ, mọi người của Bổ Thiên các đại chiến với cường giả thập phương, sau khi đột phá vòng vây lại phát hiện còn có sinh linh khác, chỉ có thể tiếp tục huyết chiến mà thôi.

"Giết!"

"Không được cho bọn chúng đi!"

...

Mười phương đều chiến, chém giết sôi trào, phàm là những người có thù oán với Bổ Thiên các đều xuất hiện ở đây, đáng sợ nhất chính là có Thái Cổ Thần Sơn như Nghi Sơn, bọn họ cử ra Hoàng Kim thú, đây là một tai họa vô cùng lớn.

Nơi này trở nên hỗn loạn, tiếng kêu "Giết" đầy trời, máu nhuộm đỏ cả đại địa.

Nhóc Tỳ cũng xung phong, cũng không biết đã theo vị lão tổ nào lánh nạn, máu me dính đầy người, chém giết trong đám người.

Hiện tại, nó đã không còn bất cứ biện pháp gì nữa, theo một đám sư huynh đệ chạy trốn, cùng nhau vượt cửa ải gian nan và cùng nhau đại chiến.

"Bụp!"

Có sáu bảy vị trưởng lão vì bảo vệ đám đệ tử nên đã ngã xuống. Đó là một con cổ thú, vô cùng dữ tợn, móng vuốt khủng bố ngập trời vỗ xuống, ngọn núi liền tan nát.

"Trưởng lão!" Mọi người hét đầy đau đớn.

"Súc sinh!" Phương xa truyền tới tiếng hét đầy phẫn nộ của Các chủ Bổ Thiên các và Đào Dã, trùng hợp bọn họ cũng ở nơi đây, rồi họ hợp lực lại điều khiển chí bảo của Bổ Thiên các, chính là một hồ lô vàng óng.

"Bùm" một tiếng, hồ lô hóa to, khí Hỗn Độn tràn ngập từ từ trấn áp xuống, chấn nát con cổ thú kia, nó hóa thành một làn sương máu.

Mọi người khiếp sợ, tự động tạo thành một lối ra, không dám ngăn cản.

"Đáng chết, dám giết đệ tử của ta!" Con Hoàng Kim thú có thân thể là nhân loại xuất hiện, người đầy lông màu vàng, được xưng tụng là Thần Bộc, hầu hạ Thần Thú Thái Cổ, pháp lực cao cường, vô cùng khủng bố.

"Vù!"

Hồ lô vàng óng phát sáng, lần thứ hai xuất hiện, ầm một tiếng, chấn bay con Hoàng Kim thú, miệng không ngừng ho ra máu.

"Thật là mạnh, không hổ là chí bảo!" Hoàng Kim thú giật mình.

Chiếc hồ lô này có lai lịch rất lớn, là do Tế Linh kết trái thế nhưng vẫn chưa trưởng thành. Thời kỳ Thượng Cổ, thiên địa hỗn loạn, Thần Đằng tham chiến, bảo vệ Tịnh Thổ, ở trong trận chiến đó, nó gặp phải trọng thương không thể nào tưởng tượng được, gần như bỏ mình, cũng chính vì như thế nên lưu lại mầm bệnh, dẫn đến hiện tại nó không thể chống đỡ được nữa.

Năm đó, nó từng nở hoa, kết một quả hồ lô, đáng tiếc khi còn chưa trưởng thành thì do thương thế quá nặng nên đã rụng sớm.

Bởi vì sinh trưởng trong thời gian quá ngắn, lại tiêu hao hết nguyên khí, nên quả hồ lô này khi rụng xuống thì chắc chắn sẽ hóa thành mưa ánh sáng, do nó chưa trưởng thành.

Thế nhưng, các bậc tiền bối của Bổ Thiên các nghĩ rất nhiều biện pháp, vận dụng luyện hóa rất nhiều linh vật rồi đưa những linh vật này tiến vào trong thân hồ lô, cuối cùng cũng coi như đã bảo vệ được.

Theo lý mà nói, khi hồ lô rụng sớm thì uy lực sẽ không lớn lắm thế nhưng dù sao đây cũng là do Thần Đằng kết trái và được tế luyện đủ đường nên đã trở thành pháp bảo che chở của Bổ Thiên các.

Kịch chiến bùng phát, vượt xa tưởng tượng của mọi người.

Nhóc Tỳ theo đoàn người rời đi xa, chiến trường bị chia thành bốn mảnh nên bọn họ không thể nhúng tay giúp đỡ được, chỉ còn cách lưu vong chính là lựa chọn tốt nhất mà thôi.

"Giết..."

"Bé mập mạp!"

Đột nhiên, Nhóc Tỳ kinh ngạc, nhìn thấy Hỏa Linh Nhi đang đứng trên một ngọn núi ở phương xa, bên cạnh có một xe chiến cổ xưa phát sáng, dừng lại ở nơi đó.

"Phụ hoàng, nhanh nhanh cứu sư huynh sư tỷ của con đi." Nàng năn nỉ.

"Được, con ở đây gột rửa đã thành công, dù sao cũng đã từng bái Bổ Thiên các làm môn hạ, ta ghi nhớ phần ân tình này, ta sẽ cứu người ở phương này."

Bên trong xe kéo truyền đến một tràn âm thanh uy nghiêm.

Ầm!

Sau một khắc, xe chiến cổ xưa phát sáng, giống như một vầng thái

dương, có vô tận phù văn lít nhít sáng rực lên chiếu rọi cả trời đất, khí tức đáng sợ giống như đại dương.

Mấy vị lão tổ của Thác Bạt gia đang truy sát ở sau thì giật cả mình.

Nhân vật thủ lĩnh của Bổ Thiên các ở phương này máu me khắp mình, điên cuồng chém giết, thân thể gần như vỡ tung, sắp chết đến nơi.

Đúng lúc này, xe chiến phát sáng bao phủ cả nơi đây, trận chiến kết thúc, thanh âm kia to lớn và uy nghiêm, nói: "Thác Bạc tộc, xin lui lại."

"Nhân Hoàng Hỏa Quốc, ngươi không nên can thiệp vào chuyện này!" Một vị lão tổ của Thác Bạt tộc lớn tiếng nói.

"Chuyện này ta muốn can thiệp đấy!" Bên trong xe chiến cổ xưa truyền đến vài chữ như thế.

"Ngươi..."

Người của Thác Bạt tộc tức giận nhưng lại sợ hãi.

"Vù" một tiếng, xe chiến phát sáng, phù văn tạo thành một màn ánh sáng bao phủ các môn nhân của Bổ Thiên các lại, bọn họ từ từ biến mất tại chổ, sau đó được đưa tới một nơi cách xa mười mấy dặm.

"Ngươi..." Người trẻ tuổi của Thác Bạt tộc muốn ngăn cản.

Thế nhưng, mấy vị lão tổ vội vàng ngăn lại, chỉ sợ mạo phạm Nhân Hoàng rồi rước lấy đại họa.

Bọn họ xoay người rời đi, vòng lại phía sau tiếp tục truy kích đám người này.

Nhưng mà, Nhân Hoàng giơ tay lên, trong xe kéo phóng ra một luồng ánh sáng rực rỡ, cắt ngang can đường phía trước, phong ấn lại vùng núi này.

"Khinh người quá đáng! Sớm muộn gì cũng có một ngày..." Có một vị

trẻ tuổi của Thác Bạt tộc cắn răng.

Một vệt sáng thần thánh bay tới bao phủ hắn vào bên trong, mấy vị lão tổ của Thác Bạt tộc thấy thế thì kinh hãi, liền đánh ra những phù văn mênh mông như biển lớn đối kháng lại tia sáng kia, muốn cứu lấy con cháu của mình.

"Bụp!"

Cánh tay của vị lão tổ này nổ tung, hóa thánh mưa máu, tôn nghiêm của Nhân Hoàng không thể kháng! Mà tên con cháu kia của hắn lập tức biến thành một vũng máu, cơ bản không thể ngăn được.

"Chúng ta đi!" Lão tổ Thác Bạt tộc thấy thế thì không nói thêm gì nữa, nhanh chóng mang người rời đi, cũng không dám truy kích tiếp.

Chiếc xe chiến cổ xưa phát sáng, chở Hỏa Linh Nhi bay vụt qua bầu trời, phù văn đan dệt lóe lên như là lôi điện không một ai dám ngăn cản, chỉ trong chớp mắt đã biến mất ở cuối chân trời.

Phương hướng này, mấy trăm môn nhân của Bổ Thiên các đã đột phá vòng vây thành công, tất cả đều nhờ sự ban tặng của Nhân Hoàng.

Xa xa, Nhóc Tỳ đờ người ra, hậm hực giậm giậm chân, phụ thân của "Bé mập mạp" ở nơi đó, sớm biết thì đã cố gắng phá vòng vây thật nhanh về hướng đó rồi.

Kết quả, nó đã chậm một bước, ở sau lưng là vô tận kẻ địch, phía trước là một vùng trống trải.

"Trốn cái đã!"

Nó lại tiếp tục nhảy vào trong đám người, bắt đầu xung phong.

Đây là một trận hỗn chiến, cũng là một trận đại sát kiếp, nhiều năm qua chưa từng thấy, đám người Nhóc Tỳ một đường lưu vong, đã rời xa Bổ

Thiên các thế nhưng vẫn phải giằng co, không thể thoát khỏi truy binh.

Giữa bầu trời, có một đám hung cầm đang đuổi giết, trên đất thì có vô số bóng người và quái vật khổng lồ, đây là một trận thảm chiến.

Nó cũng không biết có người nào phá vòng vây thành công hay không, nhưng đám người bọn nó càng ngày càng gặp nguy hiểm nhiều hơn, lúc đầu Lôi tổ Mộ Viêm dẫn đầu đội quân, sau này không biết đại chiến đã đạt đến trình độ nào nên đoàn người lại chia làm mười mấy nhóm nhỏ.

Dọc theo con đường này, cũng không riêng gì người đuổi giết mà cũng có người đến cứu viện, như một ít Vương hầu, bọn họ đã từng đưa con cháu của mình vào Bổ Thiên các, được gột rửa ở nơi đây nên ghi nợ một phần ân tình.

Mấy người được bọn họ cứu đã thoát khỏi chiến trường.

Thế nhưng Nhóc Tỳ không may mắn chút nào, lần này cũng không gặp được, dọc đường đi nhìn thấy mấy lần thế nhưng đều trơ mắt nhìn mấy nhóm người đó thoát đi, còn mình vẫn phải chiến đấu với đám truy binh.

"Hùng Hài Tử, ta xem ngươi trốn ở đâu!" Phía sau truyền tới một tiếng rống to, có người chuyên môn để ý đến nó nên nhanh chóng rượt theo nó.

"Là người của tứ đại gia tộc!" Trong lòng nó chấn động, nhanh chóng bỏ chạy, nói: "Đại Hồng đừng giả bộ nữa, chạy nhanh lên."

Bên cạnh nó, ngoại trừ Thanh Phong ra còn có hai con quái thú, da lông sáng bóng, vô cùng hung tàn, đây chính là Đại Hồng Điểu và Nhị Ngốc Tử, chúng nó mặc một lớp da thú, cứ thế lao nhanh, sợ bị đám hung cầm ở trên không trung để ý.

Bởi vì, phi hành ở trên không trung đáng sợ hơn dưới mặt đất nhiều, một đám cường giả cực kỳ lợi hại đang quét ngang ở trên trời, chính là phòng ngừa bọn nó phi hành chạy trốn.

Lại thêm một cuộc truy sát, Nhóc Tỳ nhảy lên lưng của Đại Hồng Điểu, từ từ bay ở tầng trời thấp, ra sức chạy trốn.

Sau nửa canh giờ, bọn nó tạm thời thoát khỏi truy kích thế nhưng Đại Hồng Điểu bị một con hung cầm truy sát suýt chút nữa đã bị xé nát, nó còn hung tàn hơn người của tứ đại gia tộc nhiều.

May nhất chính là, hiện tại tốc độ của nó cực nhanh, vượt qua những người kia.

"Không được, ta muốn nghỉ ngơi, nếu không chắc mệt chết mất!" Đại Hồng Điểu xụi lơ trên mặt đất, vộ vàng chữa thương.

Nơi này chắn chắn đã rời xa khỏi chiến trường, trên không trung cũng không còn thấy cuộc đại chiến nữa, hơn nửa ngày rồi, không biết ông lão tóc xám như thế nào nữa.

Đột nhiên, một tia sáng đen xuất hiện, sau đó keng một tiếng, thanh kiếm gãy rơi xuống.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 195: Đại Kiếp Nạn Chấm Dứt

Leng keng một tiếng, tia lửa văng khắp nơi, kiếm gãy đâm vào một tảng đá, không ngừng vang vọng, những âm thanh kim loại vang lên.

Nhóc Tỳ mở to hai mắt nhìn lên trên không, bóng người cũng chẳng có, vẫn chưa thấy tứ đại cường giả và ông lão tóc xám, chỉ có một vài con hung cầm đang xẹt qua hư không.

Nó rút thanh kiếm gãy lên, sau đó giống như là kẻ ăn cướp dáo dác nhìn xung quanh, nâng Đại Hồng Điểu đang chữa thương lên rồi cùng Thanh Phong và Nhị Ngốc Tử ba chân bốn cẳng mà chạy.

Đây chính là chí bảo, tuy rằng đã đứt đoạn thế nhưng lại có thể chặt Thôn Thiên Tước, chém Cùng Kỳ, lần này lại trở về trong tay đương nhiên phải vô cùng trân trọng, không hy vọng sẽ có người dòm ngó chút nào.

Mãi cho tới tận khi chạy xa mấy chục dặm Nhóc Tỳ mới ném Đại Hồng Điểu xuống cái bịch, khiến nó kêu thảm thiết bay nhảy trên mặt đất.

Nhóc Tỳ đắc ý, lần nữa được sở hữu thanh kiếm gãy, toàn thân nó đen thui, không có chút ánh sáng rực rỡ nào, cũng không thể nào cảm ứng được thần lực mạnh mẽ thế nhưng nó lại biết đây chính là bảo cụ chí cường.

"Rỉ sét không còn, tại sao lại xuất hiện thêm những vết máu đỏ sậm?" Nó vò đầu, vết máu đỏ sậm đã thay thế hết thảy rỉ sét loang lổ trên thân kiếm.

Quỷ gia thế nào rồi? Nó có chút lo lắng, nhìn thanh kiếm gãy khẽ thở dài một tiếng, rồi đeo lên trên người.

Hiện tại không nên suy nghĩ sâu xa, mục tiêu lớn nhất là chạy trốn, giữ

được tính mạng. Hiện tại thập phương đang chiến đấu loạn xà ngầu, đâu đâu cũng có tiếng la hét, khắp nơi tranh đấu, sơ sẩy một chút là bỏ mạng ngay.

Khu vực này rất yên tĩnh thế nhưng Nhóc Tỳ vẫn chưa có bỏ chạy, bởi vì nó không muốn làm chim đầu đàn, mỗi khi cho rằng thoát khỏi vòng xoáy thì sẽ có những nhân vật đáng sợ xuất hiện ngăn cản lại.

Nói tóm lại, nó vẫn còn bên trong chiến trường.

Sách lược tốt nhất là cứ trôi theo dòng nước, không nhất thiết là phải chém giết xông ra ngoài, nếu có thể xen lẫn trong đám địch nhân thì càng tốt.

"Tiểu ca ca, chúng ta có thể trốn thoát được hay không?" Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Phong dính ít máu, dọc trên đường đi nó nhìn thấy rất nhiều sinh tử, cũng từng ra tay chém giết mấy con hung thú bị trọng thương.

Nó rất lo lắng, vì phương xa thi thoảng truyền lại những tiếng chém giết, chiến trường đang mở rộng ra.

"Gào..."

Một tiếng rít trầm trầm từ dãy núi truyền tới, cây đổ lá bay, một con Hắc Hổ to lớn như ngọn núi máu me khắp người, chạy trốn ra từ bên trong chiến trường, nhắm thẳng phương xa.

"Là nó!"

Nhóc Tỳ kinh ngạc, đây là một con Hắc Hổ đáng sợ, khi Bổ Thiên các tuyển chọn đệ tử, nó từng ở chiến trường thứ hai thấy được con hổ này đang bảo vệ Hắc Sát Liên.

Hắc Hổ còn lợi hại hơn những con di chủng bình thường thế nhưng lúc này máu me đầy người, bị thương rất nặng, xương cốt nơi bả vai đều lộ ra ngoài, trên lưng có mấy chục đệ tử của Bổ Thiên các.

Nó lao thật nhanh về phương xa, nhìn bộ dáng chắc là đã trả một cái giá rất lớn thì mới có thể đột phá vòng vây chạy trốn.

Nhóc Tỳ cũng muốn tiến lên hỏi han thế nhưng vừa đứng dậy thì thấy toàn bộ bộ lông trên người nó dựng thẳng lên, suýt chút nữa đám đệ tử của Bổ Thiên các ngồi trên lưng đã bổ nhào xuồng dưới.

"Xoẹt!"

Một luồng ánh đỏ từ trong vực sâu dài mấy trăm trượng phóng tới, đó chính là một con Xích Giao, khí thế không hề yếu hơn Hắc Hổ, hiển nhiên nó là một con di chủng Thái Cổ mạnh mẽ.

"Ầm!"

Bộ móng vuốt của Hắc Hổ phủ kín phù văn, ánh sáng đen hừng hực như là đại dương vồ mạnh về trước, thế nhưng con Xích Giao cũng cương mãnh không kém, chiếc đuôi vẫy ra phá tan phù văn.

Ầm ầm vang lên, ngọn núi bên cạnh bị đánh sụp, những tảng đá mấy ngàn cân mấy vạn cân lăn xuống, hai cường giả gặp mặt, chém giết kịch liệt.

Mà đúng lúc này, xa xôi trong khu rừng núi, một con sư tử màu vàng xuất hiện, hai con mắt như cặp đèn lồng, tỏa ra ánh sáng vàng óng, nó giống như một tòa núi lớn, tát mạnh xuống, ngọn núi đã ở trước mặt bị đập nát toàn bộ, không cách nào ngăn cản được đường đi của nó.

Nhóc Tỳ hoảng sợ, rất may vừa nãy không có vội vã lao ra ngoài, phải từ từ tiến lên với loạn quân nếu không thì đã bị hai con di chủng này giết chết rồi.

Con mắt của Hắc Hổ lạnh lẽo, nó biết đã gặp phải phiền toái lớn rồi, lại xuất hiện lần hai con di chủng mạnh mẽ như thế, nếu như liều mạng thì chỉ có con đường chôn xác nơi đây.

Đặc biệt là con sư tử kia, toàn thân vàng óng, giống như một vị vương

giả vô cùng đáng sợ, quân lâm thiên hạ, ngông nghênh đi tới, tính uy hiếp càng lớn hơn.

Hơn mười mấy đệ tử ngồi trên lưng nó hoảng sợ, hôm nay gặp phải đại kiếp nạn, cao thủ xuất hiện quá nhiều, sinh linh các tộc đều đủ cả, quả nhiên là một đại nạn.

Hắc Hổ rít gào, va chạm với Xích Giao, cả hai đều bị thương, lùi lại ra xa.

Cách đó không xa, con sư tử màu vàng cũng ra tay, móng vuốt của nó chụp tới, hào quang màu vàng nhấn chìm cả thiên địa, giống như sao chổi xẹt ngang bầu trời, tràn ngập khí tức vô cùng mạnh mẽ.

Xa xa, Nhóc Tỳ hít hơi khí lạnh, con sư tử này mạnh kinh khủng, Hắc Hổ chắc chắn không phải là đối thủ, đây là một con di chủng cấp Vương hầu, khó gặp đối thủ, trừ phi lão tổ của vùng Tịnh Thổ xuất hiện.

Quả nhiên, Hắc Hổ cũng phát hiện sự đáng sợ của nó nên nhanh chóng thối lui thế nhưng vẫn bị hào quang màu vàng quét trúng, máu thịt be bét cả người, lại bị thương lần nữa.

Nó bay sang ngang, ầm một tiếng, thân thể khổng lồ ép sụp một ngọn núi, có tám chín đệ tử ngồi trên lưng nó chết thảm, máu thịt bầy nhầy.

Hắc Hổ thét dài, nhảy lên một cái rồi quay đầu lại, đó là một con Sư Tử vương, tu hành còn lâu hơn nó nhiều, chắc chắn nó không phải đối thủ.

"Muốn đi, dễ vậy sao, ta chính là Thú Sơn Tây Lăng Kim Sư vương, hôm nay chính là ngày Bổ Thiên các các ngươi tuyệt diệt!"

Sư tử màu vàng lạnh lùng nói, thân thể cao lớn tỏa ra kim quang, đập xuống một cái làm cho ngọn núi lớn che phủ ở trước vỡ tan.

Nó nhảy lên, rượt theo Hắc Hổ, kim quang dâng trào, đè ép cả bầu trời, thân thể khổng lồ của Vương giả khiến người ta sinh lòng sợ hãi, vô cùng

kinh khủng.

Nhóc Tỳ thở dài, Hắc Hổ lành ít dữ nhiều, con sư tử vàng này quá mạnh mẽ, chính là một trong những thủ lĩnh Thú Sơn Tây Lăng, tọa trấn ở một vị trí để chờ những con cá lọt lưới.

Xem ra, các sư huynh đã ra ngoài từ sớm cũng chưa chắc đã chạy thoát, phía trước có không biết bao hiểm nguy đang chờ đợi.

"Gào..."

Xa xa, tiếng hổ gầm rung trời, làn sóng máu phun lên trên, sau đó một tiếng quát truyền tới, một vị lão tổ của Bổ Thiên các dẫn theo một đám môn nhân phá vòng vây tới, chạy tới nơi đây.

"Súc sinh, nhận lấy cái chết!"

Một vị lão tổ chiến đấu với Sư vương màu vàng, dãy núi nơi đó đổ nát, cây cối hủy diệt, núi lở mây tan.

Nhóc Tỳ nắm chặt nắm đấm, chiến dịch này Bổ Thiên các đã bị hủy, chết rất nhiều người thế nhưng những đệ tử như hắn chỉ biết đứng nhìn, dù sao tuổi vẫn còn nhỏ không thể chống lại những lão già kia được.

Mặc dù có kiếm gãy trong tay thế nhưng cũng không được, đạo hạnh của nó không đủ, không cách nào kích hoạt toàn bộ được nên không thể nào đối kháng với đám Vương hầu chân chính kia.

"Đi!"

Nó dẫn theo bọn Thanh Phong, Nhị Ngốc Tử lại tiếp tục chạy trốn thế nhưng cũng không dám xông nhanh vào trong, chỉ cẩn thận ẩn núp đi trong núi rừng, chờ đợi cơ hội.

Sau khi thâm nhập mấy chục dặm của một khu vực nào đó, nhứng tiếng la chói tai vang lên, có những sư huynh của Bổ Thiên các hét lên đầy bi

thương: "Trưởng lão!"

Nhóc Tỳ nhìn qua những kẻ lá, nhìn thấy một màn, cả người của hai vị trưởng lão đang bốc cháy, tiêu hao hết toàn bộ tinh khí thần, nhắm thẳng tới một đám cường giả để tự bạo.

"Các ngươi đi mau!"

Hai người hét lớn, sau đó nổ tung giữa đám địch nhân, mưa ánh sáng trùng kích khiến cho nhiều kẻ địch trọng thương.

Chúng đệ tử bi thương, rưng rưng nước mắt rời đi.

"A..." Nhóc Tỳ nhịn không được gầm nhẹ.

Đám kẻ địch bị thương nhẹ chỉ dừng lại chốc lát rồi lại tiếp tục truy kích về hướng những sư huynh kia chạy trốn, Nhóc Tỳ không nhịn được nữa.

"Xoẹt" một tiếng, thu Thanh Phong, Nhị Ngốc Tử vào trong túi Càn Khôn, kiếm gãy trong tay, vận dụng hết khả năng xông thẳng lên.

"Vù" một tiếng, kiếm gãy phát sáng, vô cùng rạng ngời, như một vầng mặt trời soi sáng nơi đây, nó phát ra sức mạnh mạnh nhất của mình vung về phía trước.

"Bụp!"

Ánh kiếm to lớn cắt đứt núi non phía trước, có mấy người nổ tung hóa thành đống thịt, thế nhưng cũng có những kẻ ở phía sau tránh được nên không chết.

Đây là một đám cường giả, cảnh giới cao hơn nó, trong đó có nhân loại, có sinh linh của các chủng tộc khác, tất cả đều nhìn lại, rồi nhìm chằm chằm vào thanh kiếm gãy trên tay nó, đồng thời vồ giết tới.

Nhóc Tỳ gặp phải nguy cơ, nó cũng không ham chiếm xoay người lại nhanh chóng chạy vào trong núi rừng.

"Ngươi chạy không thoát!" Một con hung cầm vỗ cánh, tấn công vô cùng ác liệt.

"Keng!"

Nhóc Tỳ vận chuyện bảo thuật Côn Bằng, sau lưng xuất hiện một đôi cánh thần, trong phút chốc giông tố bùng phát, gió mạnh cuồn cuộn, luồng khí màu vàng dâng trào, nó lướt đi trên mặt đất, tốc độ tăng lên rất nhiều, chạy thẳng vào bên trong Đại Hoang, nhờ núi rừng để ẩn giấu hành tung.

Đây là đại nguy cơ, mặc dù nắm giữ bảo thuật Côn Bằng thế nhưng thập phương loạn chiến, cao thủ ở khắp nơi, nguy hiểm cực kỳ.

Nhóc Tỳ bỏ chạy, máu đẫm đầy người, tốn hơn một canh giờ mới thoát khỏi truy kích, trên người thương tích không nhẹ, cũng may là thân thể nó mạnh mẽ, nuốt vào một cây linh dược, những vết thương lộ cả xương trắng ra ngoài nhanh chóng khôi phục.

"Thật là nguy hiểm, nhất định phải sống sót."

Nó đang tìm mấy người Mộ Viêm, Lăng Thiên hầu, Liễu lão, chỉ khi gặp được những người này thì mới có thể chân chính xông ra ngoài, chỉ là đại chiến quá khốc liệt, tất cả mọi người đều tách nhau ra, hơn nữa những người này chắc chắn đều được đặc biệt chú ý, không biết còn sống hay đã chết nữa.

"Không được rồi, chỉ còn cách trở lại chiến trường kịch liệt và đáng sợ nhất kia thôi, đặt mình vào trong tử địa thì mới có cơ hội sống sót."

Nhóc Tỳ xoay người, phóng thẳng tới chiến trường kịch liệt kia, vừa mới tiếp cận nơi đây thì đã gặp phải kiếp nạn đáng sợ, một con hung thú đang nhìn chằm chằm về phía nó.

Nhóc Tỳ chiến đấu, tắm rửa máu tươi mà tiến tới, nó lợi dụng bảo thuật của Bóng Lông để thay đổi dung mạo, thay đi bộ quần áo của Bổ Thiên các, lẫn vào trong đám người Thác Bạt tộc.

Nó muốn đục nước béo cò, cứ thế vượt ải, xông ra bên ngoài.

Thế nhưng, thời gian không lâu thì kiếm khí tận trời cao bổ tới suýt chút nữa đã bổ đôi nó ra, đó là người của bốn đại tộc, không biết thế nào lại nhận ra được nó.

"Hùng Hài Tử, nạp mạng đi!"

Sao lại bại lộ được? Nhóc Tỳ giật mình, lông tóc dựng đứng, chuyện này cứ như tự chui đầu vào lưới vậy.

Cũng rất may, khu vực này không có Vương hầu nào, nó rút kiếm gãy ra, sau đó liều mạng rồi lại bỏ chạy, lần nữa lại trốn vào Đại Hoang, rời đi chiến trường chính.

"Chuyện gì đã xảy ra?" Nó mở túi Càn khôn ra, hỏi dò đám người Thanh Phong, Đại Hồng Điểu, thương lượng kế sách.

Nhị Ngốc Tử nói: "Tứ đại gia tộc hận ngươi đến thấu xương, lúc mới bắt đầu truy sát ngươi thì chắc đã lấy ra mấy loại cỏ như U Lan, mùi thơm đó dính lên trên người của ngươi, mấy ngày nay chắc vẫn chưa tiêu tan, nên cứ thế dựa vào điểm này mà lần theo ngươi thôi."

Nhóc Tỳ nghe thế thì biến sắc.

Cũng còn tốt, dãy núi cũng rất rộng lớn, hơn nữa người giao chiến rất nhiều, nên muốn tìm một người thì rất khó, nếu nãy nó không chủ động quay về thì chưa chắc đã bị phát hiện.

"Sống sót, ta nhất định phải sống sót đi ra ngoài, phải báo thù cho các sư huynh sư tỷ!" Nhóc Tỳ cắn răng.

Trên đường đi, nó nhìn thấy rất nhiều thi thể, trong đó cũng có rất nhiều môn nhân của Bổ Thiên các.

"Vũ Phong, lòng dạ ngươi lại độc ác như thế, ra tay với cả đồng môn?"

Phía trước truyền đến tiếng giận dữ.

Nhóc Tỳ nghe thế thì thất kinh, nhanh chóng vọt tới.

Một vị trưởng lão gầm lên, ở đằng sau đang dẫn theo một đám môn nhân, lớn tiếng quát mắng người phía trước,

Một thiếu niên áo trắng sắc mặt lạnh lùng, nói: "Trưởng lão, ta biết kinh thư của sư môn không hề mang đi toàn bộ mà phân tán trên người của những vị trưởng lão, ta rất cần, xin ngươi hãy đưa cho ta."

Ở sau người hắn có một đám cường giả, đều đến từ Vũ tộc.

"Nuôi dưỡng một kẻ vô ơn bạc nghĩa, có rất nhiều Vương hầu đưa con cháu mình tới Bổ Thiên các ta, tuy có mục đích khác là muốn được gột rửa, thế nhưng đại nạn đến, bọn họ đều trả món ân tình này, hầu như toàn bộ đều ra tay giúp đỡ, mà ngươi lại thừa cơ hãm hại?!" Vị trưởng lão kia gào thét.

"Ta cũng không muốn trở mặt chút nào, thế nhưng ta thật sự rất cần một trong những bảo thuật đó!" Vũ Phong lạnh lùng nói, tuổi tác không lớn thế nhưng tâm địa lại độc ác vô cùng.

"Vũ Phong, uổng công là một thành viên của Thiên Tài doanh, sư môn coi trọng ngươi như thế, truyền cho ngươi bí pháp phù văn, thế nhưng ngươi lại lấy oán báo ân, là người hay sao? Vũ tộc các ngươi quá bỉ ổi!" Rất nhiều môn đồ đệ tử gầm lên.

"Giết!"

Phía sau, cường giả của Vũ tộc ra khỏi hàng đánh thẳng tới, bởi vì bọn họ nghe rõ, trên người của vị trưởng lão này có một môn bảo thuật có thể câu thông tinh hoa của nước, mà đây là một môn rất quan trọng đối với Vũ tộc.

Nhóc Tỳ giận dữ, nó tiến vào Bổ Thien các thì đã sớm gặp được tên Vũ Phong này, được xưng là có thể câu thông lôi điện cửu thiên, là một nhân vật

không hề tầm thường ở Thiên Tài doanh, sau này lại được một lão quái vật nhìn trúng, đặt kỳ vọng rất lớn lên người hắn, thế nhưng vào thời khắc này lại ra tay với sư môn.

"Kẻ vô ơn bạc nghĩa, giết!" Vị trưởng lão kia giận dữ.

Chiến đấu bùng phát, đột nhiên Nhóc Tỳ xuất hiện làm loạn, một vệt thần quang quét về phía trước, phù một tiếng, chặt đứt mấy tên cường giả Vũ tộc kia, mưa máu văng tung tóe.

Cùng lúc đó, cánh Côn Bằng sau lưng giang ra, cuồng phong nổi lên, nó vọt tới, ánh kiếm xoèn xoẹt thế nhưng bên trong Vũ tộc có không ít cao thủ, bọn họ thối lui tránh né sát kiếp.

"Chém hắn!"

Mọi người của Vũ tộc giận dữ, một thiếu niên từ trong bóng tối nhảy ra, dám mạo phạm oai nghiêm há có thể buông tha.

"Là hắn, là Hùng Hài Tử!"

"Cái gì, nhanh, đuổi theo, giết!"

Khi mọi người của Vũ tộc biết kẻ nào phá đám thì tất cả điên cuồng xông về phía trước.

Nhóc Tỳ cố ý bại lộ hình dáng, hấp dẫn sự chú ý của bọn họ, quả nhiên tất cả bọn họ đều điên cuồng đuổi theo tên Hùng Hài Tử đã chém giết hết thiên tài và Phong Ấn giả của bọn họ trong Bách Đoạn sơn, điều này khiến bọn họ hận đến xương tủy.

Lại là một hồi đại truy sát, nửa canh giờ sau, Nhóc Tỳ mới thoát khỏi cuộc truy đuổi, vết máu loang lổ trên người.

Đứng trước bờ vực sinh tử quá nhiều, Nhóc Tỳ quả thật rất mệt mỏi, khi lại xông vào một chiến trường nhỏ thì ánh mắt của nó có chút cay cay.

Hai người Hùng Phi trưởng lão, Trác Vân trưởng lão đều không ưa gì nó, bởi vì khi mới nhập môn nó đã gây phiền phức cho hai người này rất nhiều nên họ vẫn luôn muốn đánh nát đít nó.

Hiện tại hai người vì những đệ tử nên đã bỏ mặc sinh mạng, ngăn chặn truy binh, chém giết đẫm máu để môn đồ đệ tử nhanh chóng chạy trốn.

Khi Nhóc Tỳ nhìn thấy, thì hai người đã ngã nhào trong vũng máu, bị một con thú khổng lồ cắn xé, cả hai đều chết thảm.

"Trưởng lão!" Đám người hô to, ngày thường hai người này không nhận được sự yêu thích của các đệ tử, thế nhưng vào thời khắc này lại vẫn che chở cho bọn họ, bản thân không hề chạy trốn.

Tất cả mọi người đều khóc lớn, cả đám đệ tử đau xót không ngớt.

"Các ngươi mau đi đi, để ta lên ngăn cản!" Một thanh niên hai lăm hai sáu tiến lên chặn hậu.

"Lâm Mộc sư huynh, đi nhanh đi, huynh không phải là đối thủ của bọn họ." Một đám người lo lắng khuyên nhủ.

"Đừng nói nhảm, trưởng lão chết rồi, nơi đây ta lớn nhất, các ngươi mau đi đi!" Lâm Mộc quát lên.

"Sư huynh!" Một đám người nghẹn ngào.

Lâm Mộc nhập môn đã hơn mười năm, là một thiên tài vô cùng mạnh mẽ, lần trước khi Nhóc Tỳ đi đối phó với đám người của tứ đại gia tộc ở ngoài sơn môn, hắn từng thể hiện thực lực của mình.

"Một người cũng không được đi!" Con thú khổng lồ quát.

"Còn không mau đi!" Lâm Mộc quát lên, xoay người hướng về phía trước.

Khóe mắt Nhóc Tỳ có chút cay cay, dứt khoát phải ra tay, cho dù làm

như thế rất nguy hiểm thế nhưng nhịn không được.

Kiếm gãy phát sáng, ánh kiếm cực kỳ to lớn, gần như đã rút hết toàn bộ tinh khí thần trong cơ thể nó, phù một tiếng, chém rụng cái đầu thú to lớn kia xuống đất.

"Gào..." Một đám hung thú của Thú Sơn Tây Lăng tức giận, tất cả nhìn lại, sau đó khí tức hung tàn ngập trời, nhào về phía trước.

"Đi nhanh!" Nhóc Tỳ hướng về mọi người hét lớn.

Đám đệ tử rơi lệ, cuối cùng cũng quay lưng chạy về phương xa.

Mộc Phong không có rời đi, ha ha cười nói: "Tiểu sư đệ, không ngờ đến thời khắc cuối cùng huynh đệ ta cũng kề vai sát cánh chiến đấu!"

"Sư huynh cũng mau đi nhanh đi!" Nhóc Tỳ vung kiếm gãy lên nói.

"Không cần đâu, ta đã triển khai Nhiên Huyết Thông Thiên công, sinh mệnh chỉ có thời gian một ngày, không bằng cứ anh dũng mà chết trận." Lâm Mộc hào hiệp nói.

Hắn không có bi thương, không có phẫn nộ, mà vô cùng bình tĩnh, như đang nói đến một chuyện không liên quan đến bản thân vậy.

Nhiên Huyết Thông Thiên công, có thể thúc đẩy tiềm năng lớn nhất trong cơ thể trong vòng một ngày, sức chiến đầu tăng lên mấy lần, thậm chí phải đến mười lần, cho đến khi máu huyết cháy hết rồi chết đi.

"Cứ để ta đại sát một hồi, tiểu sư đệ ngươi cứ tìm cơ hội chạy trốn, nhất định phải giữ được tính mạng!" Lâm Mộc dặn dò.

Nhóc Tỳ nắm chặt nắm đấm, con mắt đỏ chót. Lâm Mộc là một vị thiên tài cực kỳ mạnh mẽ, có uy tín rất cao trong hàng đệ tự. Hơn nữa, hắn cũng được các trưởng bối trong giáo coi trọng.

Hiện tại, hắn lại sắp chết đi, hơn nữa chết trận một cách hào hùng.

"Sư đệ, đi thôi!"

Cuối cùng, Lâm Mộc hét lớn, Nhiên Huyết Thông Thiên công sớm đã triển khai, thiêu đốt máu huyết gần như không còn, thân thể hắn phát sáng, vô cùng chói mắt, nhằm thẳng phía quân địch.

Nhóc Tỳ gào gào kêu to, con mắt rưng rưng, liên tục vung kiếm, hàng lệ lăn dài trên má, cuối cùng đành phải rời khỏi nơi đây.

Trường đại kiếp nạn này kéo dài một ngày một đêm, cuối cùng cũng dần dần kết thúc, Nhóc Tỳ đã thành công trốn thoát, trong lòng tràn đầy thương cảm rời khỏi vùng Tĩnh Thổ nhuốm đầy máu này.

Ánh bình minh ló dạng, mặt trời hiện lên, nó nằm ngửa trên một vùng núi, chẳng muốn động đậy gì cả, cũng không biết bao lâu thì nó đứng dậy, cuối cùng liếc mắt nhìn mảnh Tịnh Thổ hoang tàn kia.

Con mắt của Nhóc Tỳ vô cùng đỏ, ánh mắt rất bình tĩnh, rất lâu sau quẹt đi dòng lệ nóng, dứt khoát xoay người rời đi.

Nó đón ánh bình minh, nhanh chân rời khỏi nơi đây.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 196: Lạc Hoàng Lĩnh*

*Lĩnh: dãy núi lớn

Sương mù lượn lờ trong núi, dưới ánh bình minh tỏa ra những hào quang năm sáu màu trông rất thơ mộng.

Những giọt sương sớm lấp lánh ướt đẫm lá cây, cây cỏ xanh rờn, ánh mặt trời ấm áp, Nhóc Tỳ bước từng bước, xoay lưng lại Tịnh Thổ cứ thế đi về nơi xa.

Cuối cùng, nó điều chỉnh lại tâm tình, bắt đầu chạy thật nhanh, đón ánh bình minh, nó như một ngôi sao chổi rực rỡ vụt ngang trên mặt đất, hoàn toàn rời khỏi mảnh mất thương tâm kia.

Bổ Thiên các bị diệt, tạo nên một làn sóng lớn, thập phương đều kinh sợ, đây chính là một việc lớn ảnh hưởng đến rất nhiều thứ, cho nên toàn bộ Đại Hoang đều chấn động cả lên.

Đại loạn đã tới rồi sao? Tất cả mọi người kinh hãi, đó chính là Tịnh Thổ Thượng Cổ, truyền thừa vô tận năm tháng, cứ thế bị tiêu diệt trong một buổi.

"Trận chiến thật đáng sợ, cứ thế bị diệt vong, đây là dấu hiệu thiên hạ đại loạn hay sao? Ngày đó chắc không còn xa nữa rồi!"

Bất kể là nhân tộc hay là những sinh linh khác, những thế lực lớn có truyền thừa lâu đời đều cảm thấy vô cùng bất an, trận chiến qua đi, Bổ Thiên các trở thành một đống hoang tàn.

Được xưng là một cõi cực lạc, từ Thượng Cổ đến nay ngay cả Thần Linh cũng chưa từng biến nơi đó thành vùng đất hoang, dù là trong thời kỳ đáng sợ nhất - thời chư thánh tranh bá nơi này vẫn tồn tại được. Đến ngày hôm

nay, một môn phái to lớn như thế lại biến thành tro bụi, xóa tên khỏi thế gian này.

Rất nhiều người có dự cảm không tốt, bên trong Đại Hoang dường như có một loại không khí nôn nóng, bạo ngược, e rằng khó mà bình tĩnh được, cuộc bạo loạn gần như đã mở màn.

"Rất khó tưởng tượng, một đại giáo thời Thượng Cổ như Bổ Thiên các mà cũng bị diệt, quả nhiên truyền thừa huy hoàng năm đó đã suy yếu quá nhiều và ngày kết thúc cũng đã tới!"

"Đám gia tộc cổ xưa như Thác Bạt tộc, Thú Sơn Tây Lăng đều ra tay, cả đám thế lực khổng lồ xâm lấn như thế thì ai có thể chống lại, không diệt cũng không được nhen."

"Quan trọng nhất đó là, Thái Cổ Thần Sơn đã tỏ rõ thái độ của mình, như Nghi Sơn, Thần Sơn Nam Vẫn đều có những Chí Cường giả của mình giáng lâm, thái độ của bọn họ quyết định hết thảy!"

Thế giới Đại Hoang, mọi người đều bàn tán sôi nổi.

Bổ Thiên các bị diệt, sức ảnh hưởng quá lớn. Mà hành động của Thái Cổ Thần Sơn cũng làm người khác phải suy nghĩ, điều động cả Hoảng Kim thú để tham gia cuộc chiến, việc này quả nhiên kinh khủng, nên mới dẫn tới trận đại kiếp nạn này.

"Thần Chủng kinh thế, đây chính là một chí bảo, dây leo già đã thai nghén từ Thượng Cổ đến bây giờ, ẩn chứa đạo phù, tế luyện vô tận năm tháng, làm cho cả Thần Linh cũng phải thèm nhỏ dải."

Nếu không có Thần Chủng thì mấy vị Chí Cường giả đời nào ra tay.

Đương nhiên, chuyện Bổ Thiên các bị diệt vong thì không thể nào tránh được, dù sao dây leo già đã sống từ Thượng Cổ đến bây giờ rồi, sinh cơ cũng không còn nhiều nên muốn tọa hóa, mà những cừu địch mạnh mẽ trước kia thì đời nào khoanh tay đứng nhìn?

Đây là trận phong ba bão táp nhanh chóng bao phủ toàn bộ, tất cả mọi người khi nói đến đều khiếp sợ, kết thúc như thế và kết quả như vậy vô cùng kinh khủng.

Một vùng thần thổ nói diệt vong liền diệt vong, vượt qua dự đoán của rất nhiều người.

Làn sóng lan rộng, chấn động toàn bộ Hoang Vực, không người không sợ hãi, khắp nơi bàn luận.

"Bổ Thiên các gặp phải đại kiếp nạn, có mấy người chạy thoát? Phải biết rằng rất nhiều giáo phái liên minh lại, nhân vật cấp Vương hầu cũng tham gia, khó mà sống được."

"Nghe nói, chỉ có bọn tôm tép lọt lưới thôi, còn lại hầu như đều chết trận cả."

Có người thở dài, lại có người cười trên nổi đau của người khác, phản ứng của sinh linh các tộc trên thế gian cũng chẳng giống nhau gì.

Ở trong chiến dịch này, những người như giáo chủ Tịnh Thổ, Mộ Viêm, Liễu lão và các cao tầng trong Bổ Thiên các đều là những đối tượng được đặc biệt vây giết, sợ bọn họ sử dụng đại thần thông dẫn các đệ tử môn đồ trốn đi.

Nhân vật như vậy nếu để chạy trốn được một hai người ắt sẽ trở thành họa lớn.

Giống như suy đoán của mọi người, các cao tầng của Bổ Thiên các đều toàn diệt, ngoài trừ đám người Chiến Vương, Lăng Thiên hầu và nhóm người được Nhân Hoàng Thạch quốc cứu ra thì hầu như những nhân vật trọng yếu của Tịnh Thổ Thượng Cổ đều không thấy chạy ra ngoài.

"Quá tàn khốc, sau khi một vị lão tổ bị giết chết, thì bị người ta thu hết đại thần thông và giết chết hơn trăm tên đệ tử mà hắn ta dẫn theo."

Ngoại trừ cao tầng ra thì một vài thiên tài, những nhân kiệt được chú trọng bồi dưỡng cũng bị nhắm tới, cũng là những mục tiêu để thanh trừ, bọn họ gần như cũng bị diệt sạch.

Đám người Lâm Mộc, Ngũ Phong đều chết trận cả, máu nhuộm kiếp thổ.

"Bổ Thiên các xong đời, những nhân vật từ trưởng lão trở lên hầu như bị diệt sạch, đệ tử thiên tài cũng héo tàn, Tịnh Thổ hùng vĩ khi xưa nay đã trở thành đống hoang tàn, nhưng cũng chẳng quan trọng nữa rồi."

"À, còn tên Hùng Hài Tử đó đâu, thiên phú hình như cũng rất đáng sợ, hắn vẫn còn sống hay sao?"

"Đoán chừng khó thoát khỏi cái chết, người của bốn đại tộc vẫn không ngừng truy đuổi hắn, là đối tượng phải giết cho bằng được, bị nhiều người để ý như thế thì khó lòng toàn mạng."

"Đoán chừng những đệ tử đi chung với hắn cũng bị diệt sạch sẽ á."

Ngoại giới, khó có thể yên tĩnh được, cơn phong ba này làm chấn động cả Đại Hoang, rất nhiều ngày sau mọi người vẫn luôn bàn tán sôi nổi.

Trong một vùng núi, con mắt Thanh Phong đỏ bừng, không ngừng rơi lệ, Bổ Thiên các biến thành vùng đất khô cằn, rất nhiều người chết, cũng không biết còn được mấy người chạy thoát nữa.

"Hu hu… Chắc không còn được gặp lại những vị sư huynh sư tỷ kia nữa rồi, bữa trước chúng ta còn cùng nhau uống rượu mà." Nó gào khóc.

Nhóc Tỳ nắm chặt nắm đấm, ngồi yên một chỗ không nói không năng gì.

Còn nhớ, khoảng thời gian vui vẻ khi bọn nó cùng nhau uống rượu ca hát ở Bổ Thiên các, nhất trí cùng nhau ra ngoài sơn môn vây giết tứ đại gia tộc.

Rất nhiều sư huynh sư tỷ véo véo khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, rất nhiều người quan tâm và bảo vệ, còn căn dặn nó phải chăm chỉ tu hành, tương lai sau này phải uy chấn bốn phương, bảo vệ Tịnh Thổ.

Thế nhưng, chỉ trong nháy mắt đã thành không, nhiều người không thể nào gặp lại nữa, ví như Lâm Mộc sư huynh thiêu đốt máu huyết chính mình, chặn hậu ở phía sau để cho các sư đệ sư muội chạy trốn rồi cuối cùng nằm xuống nơi sa trường.

Còn có Ngũ Phong sư huynh nữa, rồi thêm rất nhiều sư huynh sư tỷ mà không biết tên, vào thời điểm mấu chốt bọn họ đánh đổi sinh mệnh để bảo vệ cho các sư đệ sư muội của mình chạy trốn.

Mảnh Tịnh Thổ từng tràn đầy tiếng nói tiếng cười, hiện tại lại bao phủ bởi một tầng tử khí, nơi nơi cháy đen, tường đổ ngói vỡ, trở thành nơi chôn xương của rất nhiều sư huynh sư tỷ.

"Người chết không thể sống lại, hãy nén bi thương." Nhị Ngốc Tử than thở, từ xưa tới nay, cũng không biết bao nhiêu giáo phái cổ xưa rất huy hoàng một thời cũng bị mai táng trong sớm chiều, trong đó cũng không thiếu những Cổ Quốc vô thượng.

"Ta phải cố gắng tu hành, tương lai vì các sư phụ, trưởng lão, sư huynh sư tỷ mà báo thù!" Thanh Phong cũng nắm chặt nắm đấm, khuôn mặt nhỏ kích động, lau giọt nước mắt cuối cùng.

Ngoại giới gió vẫn thổi mây vẫn bay, có rất nhiều lời đồn lại.

"Ăn đồ ăn đi, thịt linh khuyển rất ngon!" Nhóc Tỳ nói.

Trên đống lửa đang nướng một miếng thịt vàng óng, vô cùng thơm ngon khiến người khác phải chảy nước miếng.

"Đệ ăn, đệ phải ăn thật nhiều!" Thanh Phong dùng sức cắn.

Đây chính là linh khuyển của tứ đại gia tộc thả ra để lần theo dấu vết của

Nhóc Tỳ, trên đường đi quả thật gặp nạn mấy lần suýt chút nữa thì đã bị họ tìm được.

Cũng rất may, mùi cỏ U Lan ở trên người Nhóc Tỳ cũng phai nhạt đi, không cách nào lần ra được nữa.

Bóng Lông chít chít luôn miệng, cũng đang gặm một tiếng thịt to.

Chớp mắt nửa tháng trôi qua, dù sao cũng vẫn là con nít, lòng đau buồn cũng nhạt đi rất nhiều, nếu không suy nghĩ nhiều thì bọn nó cũng không buồn đến mức sầu não.

Bọn Nhóc Tỳ vẫn thẳng tiến một đường, cất bước đi trong Đai Hoang, lang bạt và thí luyện, cũng không có vội vã chạy đi, bọn chúng đã xác định được mục tiêu, phải quay lại Thạch thôn.

Một tháng sau, cảm giác mờ mịt trong lòng của bọn nó đã nhạt đi nhiều, thoát khỏi sự bi thương kia, trên mặt lại lần nữa xuất hiện nụ cười tinh khiết của trẻ thơ.

"Chúng ta hiện đang ở chỗ nào thế, còn cách Thạch thôn xa không?" Thanh Phong hỏi.

"Giờ ta đang ở bên trong Thạch Quốc rồi, chắc còn phải ba bốn mươi vạn dặm nữa thì mới tới được Tây Cương của Thạch Quốc, sau đó chúng ta lại nhắm hướng Tây đi thêm ba mươi vạn dặm nữa thì có thể trở lại Thạch thôn rồi." Nhóc Tỳ nói.

Đang ở Thạch Quốc, bọn nó không thể không nghĩ tới Vũ tộc, Vũ Phong và đám cường giả đê tiện kia, từng tiến vào Bổ Thiên các tu hành, cuối cùng không cảm ơn mà còn thừa cơ hãm hại, giết chết đệ tử Tịnh Thổ, quả thật khiến cho người khác chán ghét, vô cùng tức giận.

"Haizz, đây là một tộc Vương hầu lớn, bây giờ chúng ta không thể đụng tới, nếu không chắc chắn bị giết chết ngay." Nhóc Tỳ than thở.

Nó có cừu oán vô cùng sâu với tộc này, không riêng việc diệt Bổ Thiên các, mà còn những việc đã từng làm với nó, khi nhỏ mất đi Chí Tôn cốt, cũng chính do nữ nhân của tộc này ban tặng cho.

Thanh Phong gật đầu, mặc dù hồn nhiên như nó nhưng cũng rất muốn giết những tên này, rất nhiều sư huynh sư tỷ không chết trong tay địch nhân mà lại chết trong tay đám người này.

Đây là món nợ máu, sớm muộn gì cũng phải đòi lại.

Hơn nữa, năm đó khi ở tổ địa thứ hai nơi Tây Cương, đám người này thu mua nô bộc để hãm hại Thanh Phong, khiến cho chân nó gần như tàn phế.

"Không thể đụng vào mấy tên đầu sỏ thế nhưng cũng có thể thu lại một ít vốn liếng nhen." Nhị Ngốc Tử nói năng vô cùng ung dung thong thả.

"Toàn nghĩ đến chuyện xấu, thế nhưng ta thích!" Đại Hồng Điểu vui mừng, gõ một cái bụp lên gáy của Nhị Ngốc Tử khiến nó nhảy dựng lên đầy tức giận.

"Chính xác, khi đi ngang qua phải thu tiền lãi chứ." Nhóc Tỳ gật đầu.

Nhị Ngốc Tử, Nhóc Tỳ, Đại Hồng Điểu, Thanh Phong cùng nhau thảo luận, sau đó bắt đầu tìm hiểu những tin tức liên quan đến Vũ tộc, nghiên cứu các lãnh địa của bọn chúng.

Tấn công Vũ tộc thì không ổn, mấy người nó còn chưa có khả năng đó, trừ phi trở thành Vương hầu thì mới có thể chinh phạt được.

Bọn nó rất thực tế, muốn cướp sạch những lãnh địa của Vũ tộc, đây là mục tiêu rất đơn giản.

"Chính là chỗ này --- Lạc Hoàng lĩnh, vừa hên là trên đường chúng ta trở về Tây Cương, tiện đường đến thăm luôn!"

Đó chính là một trong những lãnh địa vô cùng trọng yếu của Vũ tộc, sản

vật rất phong phú, có mỏ vàng đen, có vườn linh dược, còn có những dãy núi nơi thụy thú sinh sống, chế tạo những vật vô cùng quý giá.

Bọn nó cũng không muốn làm quá đáng, chỉ cần cướp sạch một chỗ này thôi, miễn cho dính vào tình thế nguy cấp.

Lạc Hoàng lĩnh, tương truyền vào thời Thái Cổ có một con chim phượng hoàng đã sinh sống và chết đi ở nơi đây, làm cho linh khí nơi đây rất sung túc, cho tới hiện tại vẫn là một vùng đất quý giá.

Nơi này cách Tây Cương của Thạch Quốc hai mươi vạn dặm, là một lãnh địa quý giá hiếm thấy.

"Có cao thủ canh gác, rất khó thành công đó, Bóng Lông, dựa cả vào mày đấy." Nhóc Tỳ nói, ném cho nó một cái túi da thú rất lớn, nói: "Không cần nhiều, chỉ cần đầy là được."

Bóng Lông màu vàng không vừa lòng, chít chít gọi, cái túi da thú này cũng đâu phải nhỏ, muốn nhét đầy linh dược cũng không phải một hai cây là được.

Lạc Hoàng lĩnh, chiếm diện tích rất lớn, rừng nguyên sinh khắp nơi, là một nơi lý tưởng để trồng linh dược, bởi vì sau khi chim phượng hoàng Thái Cổ chết đi, máu huyết của nó nhuộm đỏ nơi đây, đất đai có linh tính rất đặc biệt.

Không nói đến những gốc cây linh dược được trồng, mà những cây linh dược cổ xưa sinh trưởng ở đây cũng không phải ít, khi Vũ tộc giành lấy khu lãnh địa này, từng xung đột với rất nhiều tộc lớn ở nơi đây nên đã trả một cái giá không hề nhỏ mới nắm được vào trong tay.

"Haizz, không tiện hạ thủ chút nào, lại có trọng binh canh gác nữa chứ." Nhóc Tỳ đau đầu, số lượng cường giả canh gác ở nơi này rất nhiều, chỉ sơ sẩy một cái thì sẽ kinh động đến các cao thủ kia ngay.

Cho nên chỉ có thể dựa vào Bóng Lông, nó như tên trộm chuyên nghiệp,

có linh giác nhạy cảm, ngay cả trứng của di chủng Thái Cổ Khổng Tước năm màu cũng có thể trộm được cho nên đối với việc lẻn vào vườn linh dược chắc cũng không có vấn đề gì to tát cả.

Bóng Lông cũng không lập tức hành động mà nó vòng quanh Lạc Hoàng lĩnh một vòng, chớp chớp cặp mắt không ngừng suy nghĩ.

Nhóc Tỳ cũng như thế, không ngừng tìm kiếm sơ hở, dù sao tới đây là để thu tiền lãi, phải toàn thân ra ngoài, nếu vì chuyện này mà trả giá thật lớn thì cái được không bù được cái mất.

"Trong Lạc Hoàng lĩnh hình như đã xảy ra chuyện gì đó thì phải, nếu không thì điều động nhiều người đến canh gác như thế để làm gì, giống như là gặp phải đại địch vậy?" Nhóc Tỳ kinh ngạc.

Quan sát trong mấy ngày, nó cảm thấy tình huống có chút không đúng, phòng hộ ở khu vực bên ngoài quá chặt chẽ, hình như bên trong xảy ra sự tình không bình thường.

"Đi thôi, chỗ linh thổ này vừa khéo lại phát sinh chuyện tình." Nhóc Tỳ nói, căn dặn Bóng Lông phải thật cẩn thận rồi nhét kiếm gãy cho nó, lỡ bị bắt thì có thứ để phá phù văn trốn đi.

"Xoẹt" một tiếng, Bóng Lông hóa thành một vệt sáng vàng rồi không thấy bóng dáng đâu nữa, nó tiến vào Lạc Hoàng lĩnh, dáo da dáo dác, toàn thân màu vàng óng, nó chỉ to bằng nắm tay nên khi rơi vào trong bụi cỏ thì khó mà nhìn thấy nó được.

"Bên kia, đuổi theo!"

"Nhanh, đừng để nó chạy thoát!"

Những âm thanh hô hào từ trong Lạc Hoàng linh truyền ra khiến cho sắc mặt Nhóc Tỳ và Thanh Phong trắng bệch, lẽ nào Bóng Lông vừa mới vào trong thì đã bị phát hiện rồi, chuyện này có vẻ không ổn có thể nguy hiểm tới tính mạnh, trộm gà không được mà còn mất nắm thóc.

Nhóc Tỳ rất hối hận, cảm thấy mình quá lỗ mãng, nếu như Bóng Lông gặp chuyện gì đó ngoài ý muốn thì chắc nó sẽ hối hận, tự trách mình cả đời.

"Chạy không được đâu, lần này nhất định phải bắt cho bằng được, chỉ cần ở Lạc Hoàng lĩnh thì nó khó mà trốn thoát!"

"Đã xuất hiện hai tháng rồi, liên tục hiện hình mấy lần, ta cũng không tin là không bắt được ngươi!"

...

Nghe được những tiếng la hét từ trong Lạc Hoàng lĩnh truyền ra, bọn Nhóc Tỳ ngẩn ra, hình như không phải nói đến Bóng Lông thì phải, chẳng lẽ còn có con sinh linh khác cũng xông vào?

"Nhất định phải bắt cho bằng được, loại sinh linh này nhiều năm qua chưa từng thấy một lần, cộng mấy chục cây linh dược lại cũng không bằng nó, là một bảo vật vô giá, ta đã thông báo cho các cao tầng trong tộc rồi, nhất định phải bắt được nó.

Các loại âm thanh la hét từ trong Lạc Hoàng lĩnh truyền ra, tất cả các cao thủ đều đang hành động bắt giữ thứ gì đó.

"Hình như là một con sinh linh không tầm thường xuất hiện thì phải, đến cùng là cái gì đây, giống như là thánh dược hóa hình vậy, những người bảo vệ của Vũ tộc ở đây vô cùng kích động, vô cùng điên cuồng." Đại Hồng Điểu nói thầm.

Lạc Hoàng lĩnh rối loạn, tất cả các cao thủ đều được phát động đi bắt thần vật.

Đám người Nhóc Tỳ, Nhị Ngốc Tử nóng ruột nóng gan, hận không thể xông vào trong cướp sạch toàn bộ một phen, đến cùng là sinh linh ghê gớm gì đây, lại khiến cho cả Vũ tộc kích động như thế.

"Không thể cho nó trốn được, Vũ Vương đã ra lệnh, chúng ta không có

biện pháp nào khác, nhất định phải bắt được rồi dâng lên!" Một ông lão quát lên.

"Loại sinh linh này là vật hiếm thấy trên đời, mấy trăm năm cũng chưa chắc có một con, hiện lại cũng chỉ có hoàng gia đang nuôi một con mà thôi."

Những lời này truyền tới càng khiến Nhóc Tỳ đứng ngồi không yên, mắt to phát sáng, nó không chờ được nữa rất muốn lẻn vào trong.

Hơn nửa ngày sau, bụi cỏ nơi xa xa truyền đến những tiếng vang rì rào, Bóng Lông xuất hiện, cái bụng nhỏ no căng tròn đến đi không nổi nữa, nó phải lăn tròn ra ngoài.

Game Tướng Thần: Na Tra đấu Quan Vũ - chiến đấu thôi

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 197: Bát Trân Kê

Túi da thú đưa cho Bóng Lông sớm đã bị nó ném đi từ lâu, cơ bản chẳng có tác dụng gì, nó chỉ lấy sợi dây leo cột mười một gốc cây linh dược tỏa ánh sáng lấp lánh mang ra ngoài, rồi ợ một tiếng thật dài.

"Giỏi thiệt, chỉ có đi một chuyện mà có thể trộm được mười một cây linh dược?" Con mắt của Đại Hồng Điểu như muốn lồi ra ngoài, quá kinh khủng.

Phải biết rằng, một ngọn linh sơn thì cũng chỉ có thể sinh trưởng một cây linh dược mà thôi, vậy thì nó phải bò qua bao nhiêu ngọn linh sơn đây? E rằng chỉ có vùng đất được nhuộm qua máu của chim phượng hoàng mới có nhiều linh sơn như vậy.

Nhóc Tỳ nhếch miệng, trong lòng không ngừng đau xót, khẳng định Bóng Lông đã phá hoại không ít, thứ nó mang về cũng chỉ là số ít mà thôi, thứ ngon đã bị nó cho vào trong bụng từ lâu rồi.

"Đúng là lãng phí mà." Nó lẩm bẩm.

Cả người Bóng Lông rực rỡ, vô cùng hãi lòng, mỗi một lần ợ là một lần hào quang bốc ra từ trong miệng nó, trời mới biết nó đã phá hoại bao nhiêu gốc linh dược rồi.

Chuyện đến nước này ai cũng hiểu cả, phỏng chừng cả Lạc Hoàng lĩnh đều bị nó phá hoại tan tành hết.

"Bóng Lông, bên trong xảy ra chuyện gì thế hả?" Thanh Phong tò mò hỏi.

Vừa nhắc tới chuyện này Bóng Lông lập tức hưng phấn, cặp móng vuốt nhỏ xíu quơ quơ nhiều lần, cặp mắt thì trợn tròn, hận là không thể cùng với

Nhóc Tỳ vào trong bắt cái tên mất dịch kia.

"Có linh vật hiếm thấy trên thế gian, đó là gì?" Nhóc Tỳ liền hiểu được ý của nó thế nhưng cũng không biết con sinh vật kia đến tột cùng là cái quái gì.

"Làm sao có thể bắt được nó đây?" Thanh Phong hỏi.

Bóng Lông quơ quơ nhiều lần, ý nói là, con sinh linh kia có thể lên trời xuống đất, có thể xuyên đất mà đi, nó suýt chút nữa thì bắt được thế nhưng lại để tuột mất trong tầm tay.

"Ta có một dự cảm, hình như đã gặp được thứ vô cùng ghê gớm, thế nhưng làm sao để bắt được nó vào tay đây?" Nhị Ngốc Tử cũng động lòng.

Linh vật kia hình như không có sức chiến đấu gì cả, thế nhưng nó có thể xuyên hành trong đất đá, mà hình như cũng không có hình bóng chính xác, rất khó bắt giữ.

Nếu không thì những cao thủ của Vũ tộc đời nào xuất hiện cùng một lúc, và cũng thất bại nhiều lần như thế.

"Để ta ra tay, đảm bảo sẽ tóm được." Một hòn đá dài một tấc được quấn trên sợi tóc của Nhóc Tỳ nói, đó chính là Đả Thần Thạch.

Nhóc Tỳ nghe thế thì vui mừng, cảm thấy nó có thể đảm nhiệm được công việc này.

Loại đá thần này từ xưa đến nay chỉ xuất hiện có mấy khối mà thôi, nắm giữ năng lực rất thần kỳ, có thể kích trúng vạn vật, ngay cả Thánh Nhân Thượng Cổ cũng thèm nhỏ dãi, dùng nó để luyện bảo cụ.

"Được, thế thì giao cho ngươi, nhân cơ hội đang náo loạn, ngươi và Bóng Lông cùng nhau đi vào, bắt cho bằng được nó mang ra đây!"

Bên trong Lạc Hoàng lĩnh náo loạn, vô số cao thủ không ngừng tìm

kiếm, thậm chí có người còn đào cả núi lên, phải bắt cho bằng được con sinh linh nắm ngữ pháp môn hành Thổ* này.

*hành Thổ: một trong ngũ hành tượng trưng cho đất, bốn hành còn lại là Kim, Thủy, Mộc, Hỏa.

Ngoan Thạch, được sinh ra từ đá cho nên hiểu được pháp thuật hành Thổ, đoạt được thiên địa tọa hóa, nó và Bóng Long nhẹ nhàng di chuyển, muốn yên lặng tranh cướp con sinh linh này.

Sau đó không lâu, bên trong một linh thổ truyền đến những âm thanh la mắng, rất nhiều người hô hào, lớn tiếng kêu gọi.

"Đó là vật gì, sao lại đột nhiên xuất hiện thế, nó đánh trúng vào linh vật rồi1"

"Nhanh, ngăn chúng nó lại, nơi đó chui ra một con chuột vàng, nó tha đi sinh linh hiếm thấy kia rồi."

"Không phải chuột vàng, mà giống như một con khỉ hình tròn. Hả, tảng đá mà cũng biết chạy hả, ấy da, con bà nó, đau chết mất, nó còn biết bay nữa, gãy xương ta rồi!"

Bên trong Lạc Hoàng lĩnh trở nên rối loạn, kèm theo đó là những lời nói sợ hãi, bởi vì linh vật quý giá đã bị cướp mất, đây chính là vật mà Vũ Vương ra lệnh bắt cho bằng được, giờ lại bị trộm mất?

Bóng Lông và Đả Thần Thạch một đường lăn lộn, kéo theo sau là một con sinh linh đã bị đánh cho ngất xỉu, chạy trốn thật thảm hại, tình cờ gặp phải phù trận ngăn cản thì liền dùng kiếm gãy bổ xuống, nhanh chóng chạy trốn.

Một tên trời sinh làm kẻ trộm, một tên hiểu được pháp thuật hành Thổ, dãy núi hùng vĩ này cơ bản không thể ngăn cản được bọn nó.

"Miếng linh thổ này quả nhiên là thứ tốt nhen!" Đả Thần Thạch kêu gào,

há miệng ăn rất nhiều.

Có thể nhìn thấy, bụi đất màu đỏ bay lên cứ như là cơn lũ bất ngờ ập tới như muốn chôn sống bọn nó vậy.

Bóng Lông cứ để yên cho đám đất bụi dính lên bộ lông vàng của mình, nó bổ ra một kiếm phá đi phù trận trước mặt, rồi kéo theo con sinh linh kia chạy trốn, cứ để mặc tên Ngoan Thạch ở chổ đó.

"Bóng Lóng trở về rồi, cũng không biết mang ra vật nghịch thiên cỡ nào đây?" Thanh Phong trợn tròn hai mắt.

Xa xa, kim quang léo lên, Bóng Lông từ trong bụi rậm chui ra, khịt khịt mũi, không ngừng ho khan, phun ra rất nhiều bụi mù, nó vô cùng tức giận, chiếc móng vuốt bé nhỏ của nó đang kéo một con sinh linh bị hôn mê.

Đại Hồng Điểu, Nhị Ngốc Tử cũng vọt tới, hai người hết cào rồi lại nhéo, muốn tìm hiểu xem con sinh linh hiếm thấy này.

"Đây chính là con sinh linh hiếm thấy mà mấy tên Vũ tộc nói hả, trong hoàng cung cũng chỉ có một con, mấy trăm năm mới gặp?" Nhóc Tỳ hơi đờ người ra.

Thanh Phong cũng trợn mắt, nhìn chằm chằm con sinh linh mập ú kia, cảm giác có chút không hiểu, rồi nhìn về phía Bóng Lông, đây không phải là góp cho đủ số lượng đấy chứ?

"Hả, không phải là người thân của ngươi sao?" Nhị Ngốc Tử đẩy Đại Hồng Điểu một cái, nhỏ giọng nói.

Đại Hồng Điểu giận dữ, tát mạnh lên cái đầu trọc, nói: "Rõ ràng giống ngươi, không phải là anh em của ngươi đấy chứ?"

Bóng Lông căm giận, ra dấu cho bọn nó biết, đây là bảo bối hiếm thấy, trong thân thể ẩn chứa những linh khí mạnh mẽ, hàm rằng trắng như tuyết va đập vào nhau như chuẩn bị ăn vậy.

Nhóc Tỳ tin tưởng vào linh giác của mình, nó xách lên quan sát, đây không phải là một con gà rừng hay sao? Chỉ là to hơn con chim trĩ bình thường mà thôi.

Con gà đất này cao tới nửa mét, lại mập tròn vo, lông gà có màu vàng đất, nếu ném vào trong vùng đất trong thì chắc cũng chẳng ai chú ý cả. Đây mà cũng được gọi là vật vô cùng quý giá sao? Nó vò vò đầu.

"Trời ạ, linh dược cũng chẳng thấy, bị người phá hoại rồi!"

Đúng lúc này, tiếng kêu thảm thiết từ trong Lạc Hoàng lĩnh truyền đến, giọng điệu vô cùng gấp gáp, giống như gần chết đến nơi, lập tức trở nên náo loạn.

"Vườn linh dược bị người đến thăm, đáng chết, toàn bộ linh dược đều bị trộm cả rồi, mau đuổi theo!"

"Còn phải nói sao, khẳng định là con sinh linh kỳ quái khi nãy rồi, đừng cho nó trốn thoát, không chỉ phá hủy vườn thuốc của chúng ta mà còn cướp đi bảo vật quý giá nữa!"

Bên trong Lạc Hoàng lĩnh, đám người Vũ tộc tức đến nổ phổi, đúng là chuyện lớn mà, bọn họ máu huyết sôi trào, hết thảy tâm huyết đều thành nước chảy biển Đông.

"A..."

Cuồng phong gào thét, toàn bộ đất có màu máu trong Lạc Hoàng lĩnh đều bay lên rồi tập trung về một phương, nói đó xuất hiện một cái vòng xoáy.

"Làm sao vậy, muốn đuổi tận giết tuyệt sao, đánh cắp linh dược cũng thôi đi, vậy mà còn muốn hủy diệt cả nơi đây?!" Người của Vũ tộc sợ hãi, vùng đất nơi đây nhiễm quá nhiều máu Phượng Hoàng, mặc dù năm tháng trôi qua, tinh khí tiêu hao gần như không còn thế nhưng vẫn là bảo địa để trồng linh dược.

"Đi mau, Vũ tộc chắc phát điên lên rồi!" Nhóc Tỳ kêu lên, không lo cho Đả Thần Thạch nữa, nó nhấc con gà đất lên rồi ba chân bốn cẳng chạy thật nhanh.

Nhóm người ở sau nó, cũng chạy mất dép.

"Chờ ta với!" Ở sau, một luồng bụi đất màu máu bay lên rất cao, như một cái đuôi đuổi theo sau, Đả Thần Thạch khuấy đảo nơi đó lên rồi hút đi toàn bộ tinh hoa của đất màu máu này rồi sau đó chạy trốn.

"Đi!"

Sau đó bọn nó tập trung lại một chỗ rồi tất cả leo lên lưng của Đại Hồng Điểu, nó bắt đầu giang cánh chạy trốn, chỉ trong chớp mắt đã biến mất trong dãy núi.

Người của Vũ tộc phát điên, linh dược bị trộm, sinh linh hiếm thấy bị đoạt, vùng đất bảo bối này cũng bị liên đới hủy diệt theo, trái tim bọn họ như ứa máu, nếu cao tầng mà biết được thì sẽ tức giận đến cỡ nào.

Đám người này cặp mắt đỏ kè, tiến hành truy sát, xông vào núi rừng tìm kiếm khắp nơi.

Đáng tiếc, ngay cả cái bóng chúng cũng chẳng thấy, bởi vì tốc độ bay của Đại Hồng Điểu quá nhanh, sau khi tu luyện thêm bảo thuật Thần Bằng thì lông vũ màu đỏ của nó còn nhiễm lên một ít màu vàng khiến cho tốc bộ bay của nó cực nhanh.

Sau hai canh giờ, bọn nó đáp xuống khu đồi núi cách rất xa khu vực kia.

"Con gài rừng này tỉnh rồi." Thanh Phong nhỏ giọng nói.

Từ đầu đến cuối Nhóc Tỳ cầm rất chặt nó sợ nó chạy thoát, bởi vì theo như Bóng Lông nói thì hở ra một tí là nó sẽ chui xuống đất liền, đến lúc đó hối hận chẳng kịp.

"Không có chuyện gì đâu, có ta ở đây thì có mà chạy đằng trời." Đả Thần Thạch lên tiếng đầy tự tin.

Con gà rừng này lá gan cũng chẳng lớn, chưa gì mà đã sợ rồi, cặp mắt nhỏ chuyển động, lộ vẻ sợ hãi.

"Đây không phải chỉ là một con gà con thôi sao, trân quý như vậy sao?" Nhóc Tỳ không rõ, nó nhìn không ra chút điểm đặc biệt nào.

Con gà rừng này chợt gật đầu, biểu thị sự tán đồng, ý nói là mau mau thả nó ra, chẳng có tác dụng gì đâu.

Nhóc Tỳ lập tức vui vẻ, con gà rừng này nghe hiểu tiếng người, tên này đã thông linh, xem như cũng không phải vật phàm, hù dọa nó nói: "Nếu như bình thường thì làm một nồi gà hầm ăn cũng được."

Lập tức, con gà rừng này giãy dụa kịch liệt, kêu chíp chíp không ngừng, thật sự là sợ đến gần chết.

"Ta nhớ ra rồi, con này phân nửa là Bát Trân Kê!" Nhị Ngốc Tử đột nhiên mở miệng, sau đó lộ kẻ kích động, nước miếng chảy ào ào.

"Bát Trân Kê là cái quái gì, sao nghe hơi quen quen?" Nhóc Tỳ vò đầu.

"Là bát trân* thời Thái Cổ, ngay cả Thần Linh cũng thèm nhỏ dãi tám món ăn này, nó là nguyên liệu của một trong tám món đó." Trong con mắt của Nhị Ngốc Tử lấp lánh ánh sáng xanh, hận không thể nhảy tới ăn ngay.

(*): Bát trân là tên gọi chung của tám món ăn quý hiếm và cầu kỳ chỉ giành cho giới quý tộc cung đình, chủ yếu là các bậc vua chúa. (Gồm Nem công, Chả phượng, Bàn tay gấu, Gân nai, Môi đười ươi, Thịt chân voi, Yến sào.)

Quan niệm thế nào là quý hiếm và cầu kỳ trong ẩm thực cung đình, theo thời gian, đã có nhiều thay đổi [1]. Bởi vậy thế nào được gọi là "bát trân" về cơ bản là không thống nhất.

Các bạn có thể tham khảo thêm ở đây.
http://vi.wikipedia.org/wiki/Bát_trân

Đại Hồng Điểu đập một phát lên đầu Nhị Ngốc Tử, nói: "Đại ca như ta còn chưa ăn, ngươi là tiểu đệ đứng sang một bên."

Nhóc Tỳ lúc này cũng đã nhớ ra, lập tức hiểu rằng nó có giá trị vô cùng.

Bát Trân Kê, được xưng là thần trân mỹ vị, ngay cả Thần Linh cũng chảy nước miếng, vị thịt ngon lạ thiên hạ hiếm có, trong những bữa tiệc của các Thần Linh thời Thái Cổ chắc chắn phải có món ăn nổi tiếng này.

Ngoài ra thân thể của nó cũng ẩn chứa linh huyết, chính là vị thuốc vô cùng bổ dưỡng, vượt xa những linh dược quý hiếm khác, chỉ dưới thánh dược mà thôi, cho nên mới được gọi là linh vật hiếm thấy trên thế gian.

Hơn nữa, cứ mỗi tháng là nó sẽ đẻ một quả trứng có dược tính rất mạnh mẽ ngang ngửa với linh dược, Thần Linh có thể không xem vào mắt thế nhưng ở rất nhiều giáo môn nơi thế gian nó có giá trị rất lớn.

"Gà mái đẻ linh dược?" Đại Hồng Điểu kêu lên đầy quái dị.

Sau khi Nhóc Tỳ biết được nguồn gốc của nó liền trợn tròn con mắt, quả thật giống như đang nắm một núi vàng núi bạc trong tay vậy.

Nó nhìn thấy hàm răng của Bóng Lông cọ sát không ngừng, Nhị Ngốc Tử cũng đang trong tư thế vồ mồi thì tức giận cho mỗi đứa một tát, trợn mắt nói: "Nghĩ cũng đừng nghĩ, ai dám ăn Bát Trân Kê, ta ăn kẻ đó!"

"Đây chính là bát trân thời Thái Cổ, là món ăn ngay cả Thần Linh cũng thèm thuồng, ngươi không nên ăn hết, chỉ cần nếm thử một ít linh huyết là tốt rồi." Nhị Ngốc Tử xúi giục.

"Không được, ta muốn đưa nó về Thạch thôn nuôi dưỡng, rồi hằng ngày nó đẻ trứng đưa cho người của Thạch thôn ăn!" Nhóc Tỳ kìm nén dục vọng, mặc dù rất muốn ăn thế nhưng lại sợ gây ảnh hưởng đến Bát Trân Kê, nên cố

gắng áp chế lại cơn thèm khát này.

Bát Trân Kê, dù thời Thái Cổ cũng không có nhiều, nếu không thì đời nào đứng trong hàng ngũ bát trân được, chớ đừng nói đến hiện tại, mấy trăm năm cũng khó mà thấy một con.

Hiện tại, chỉ có trong Hoàng Cung của Thạch quốc mới nuôi một con mà thôi.

"Nó là gà mái hay sao?" Nhóc Tỳ nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng.

"Đúng vậy." Đại Hồng Điểu gật đầu.

"Vậy thì tốt, cứ nuôi nó trong Thạch thôn, mỗi tháng thì sẽ đẻ ra một quả trứng có thể so với linh dược, thế thì quá tốt!" Nhóc Tỳ vô cùng cao hứng.

Thanh Phong cũng vui lây, nếu như vậy, những đứa nhỏ trong Thạch thôn, còn có a thúc và tộc trưởng gia gia sẽ có cơ hội sử dụng linh dược thường xuyên.

Bát Trân Kê thấy bọn nó không để ý nên muốn chạy trốn, kết quả bị Nhóc Tỳ đè mạnh xuống, mà cũng lúc này Nhóc Tỳ mới phát hiện ra được điểm thần dị của nó, những làn khí màu đất vàng lượn lờ, nó có thể câu thông với đại địa, suýt chút nữa thì đã chui vào rồi.

"Quá tốt, thật sự là Bát Trân Kê, không có sai, còn quý hơn cả trăm cây linh dược nữa, đúng là thần trân hiếm có trên đời.!"

Khi Nhóc Tỳ, Thanh Phong vui mừng thì tất cả mọi người trong Lạc Hoàng lĩnh gần như phát điên, đồng thời trong lòng sợ hãi, một linh vật hiếm thấy như thế bị trộm mất, chắc chắn Vũ vương sẽ giết hết mọi người mất.

"Đi thôi, trở về Thạch thôn, sau đó tìm một ít linh trùng, rắn độc cho nó ăn, như thế chắc có thể rút ngắn thời gian đẻ trứng của nó lại, mong rằng hằng ngày đều có trứng ăn."

Sau khi bọn Nhóc Tỳ đạt được con sinh linh hiếm thấy này thì cũng không trì hoãn thời gian nữa mà nhanh chóng rời đi, hận nhất là không thể ngay lập tức trở lại Thạch thôn, do chuyện này cũng là chuyện xảy ra ngoài ý muốn.

Mấy ngày sau, tin tức được truyền tới Hoàng Đô Thạch quốc, trong tòa phủ đệ, một thanh âm lạnh lùng truyền ra từ cung điện cổ xưa: "Rác rưởi!"

Chỉ hai chữ thôi cũng đã tạo nên chấn động mạnh làm cho trên dưới toàn bộ sợ hãi.

Trên dưới Vũ tộc khi biết đến chuyện này thì tức giận, Lạc Hoàng lĩnh bị phá hủy, linh dược mất hết, đất đai màu máu cũng đã mất đi linh tính biến thành màu đen, rồi lại mất thêm Bát Trân Kê, đây chính là linh vật mà cả hoàng tộc chỉ có một con duy nhất!

"Vũ vương cần máu huyết cổ xưa của con Bát Trân Kê đó, cả đám rác rưởi nhà các ngươi lại để cho nó chạy thoát."

Rất nhanh, tin tức lan truyền ra, chấn động cả Hoàng Đô, tất cả mọi người kinh hãi, xuất hiện con Bát Trân kê thứ hai khiến cho người khác ngạc nhiên.

Chuyện này gọi ra một hồi náo động, thế nhưng những thứ này đều chẳng ảnh hưởng gì tới bọn Nhóc Tỳ.

Bọn nó ngồi trên lưng của Đại Hồng Điểu, hướng Tây thẳng tiến, tới biên cương của Thạch quốc, tiến vào trong Đại Hoang mênh mông thêm ba mươi vạn dặm nữa.

Trong núi có rất nhiều mãnh thú, còn có những con hung cầm bay lượn khắp nơi thế nhưng Đại Hồng cũng không phải là kẻ tầm thường, nó là di chủng Thái Cổ, mặc dù chưa trưởng thành thế nhưng bản lĩnh thoát thân thì vô cùng cao.

Dọc theo đường đi cũng không có nhiều nguy hiểm lắm, vượt qua rất

nhiều dãy núi lớn, tuy có mấy lần bị đám hung thú điên cuồng đuổi theo thế nhưng cuối cùng đều trốn thoát cả.

"Ồ, đây chính là sông Thái Âm, về sau nên thường xuyên tới đây để luyện thể, ta tu hành bảo thuật Hỏa đạo nên vừa khéo cần loại tôi luyện này." Đại Hồng Điểu thán phục.

Bên trong Đại Hoang, một dòng sông lớn màu đen uốn lượn, cũng không biết dài mấy vạn dặm, cắt ngang rất nhiều rặng núi.

Năm đó, khi Bóng Lông trộm trứng thần của Khổng Tước năm màu thì Nhóc tỳ, nó và thêm một con thú một sừng bị truy đuổi buộc phải nhảy vào con sông này để giữ mạng.

"Đi thôi, mau mau về Thạch thôn!"

Bọn nó nhanh chóng bay đi, xông qua rất nhiều dãy núi, trải qua rất nhiều lần chiến đầu cuối cùng cũng sắp tới nơi cần tới rồi.

"Rốt cuộc cũng đã trở lại!" Nhóc Tỳ kích động, nhìn thấy khung cảnh núi non quen thuộc trước mắt, nó từng cõng những tảng đá nặng mấy vạn cân để luyện thể, đã ở nơi đây tu thành qua.

"Chúng ta trở về rồi!" Thanh Phong la lớn, vui mừng đến nỗi nước mắt bắt đầu chảy ra.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 198: Trở Lại Thạch Thôn

Thời khắc này, trong lòng Nhóc Tỳ vô cùng căng thẳng và hồi hộp, thậm chí có chút hoảng sợ, sắp trở về nơi chôn rau cắt rốn, không biết Thạch thôn hiện tại như thế nào rồi.

Khi hơn tám tuổi nó đã dẫn theo Thanh Phong rời đi, mài giũa và lang bạt hết tám chín tháng thời gian, sau đó lại gia nhập Bổ Thiên các, thời gian thoáng qua, cho tới bây giời nó đã rời đi được hai năm rồi.

Hết thảy cứ như mới hôm qua, còn nhớ từng cùng với đám người Nhị Mãnh, Bì Hầu đi đào tổ chim, cảnh tượng bị đại thẩm Thanh Lân Ưng rượt đánh, còn cùng nhau đi săn bắn, hái thảo dược, bắt hung thú con, những tiếng cười nói lần lượt xuất hiện trước mắt.

Thanh Phong cũng rơi lệ, vừa khóc vừa cười, tuy chỉ sinh sống một hai năm ở đây thế nhưng cũng đã nhận được rất nhiều hạnh phúc.

"Chỉ là một sơn thôn thôi mà, sao lại phải hồi hộp như thế chứ, những lúc ta về sào huyệt của mình thì chẳng thấy thú vị gì cả." Đại Hồng Điểu nói thầm.

"Đùng!"

Lúc này, Nhóc Tỳ và Thanh Phong đồng loạt gõ lên đầu nó vài cái, Nhị Ngốc Tử cũng cáo mượn oai hùm, a dua hùa theo.

Đại Hồng Điểu tức giận, giương cánh bay lên trời cao, nhanh chóng bay đi, cảnh vật trên mặt đất lần lượt lùi lại phía sau, cuối cùng cũng đã đến được một vùng đất yên tĩnh và đẹp đẽ.

Còn cách rất xa, thế nhưng Nhóc Tỳ lại bảo nó hạ xuống, muốn bước

từng bước trở về, một ngôi làng như ẩn như hiện nơi xa.

"Nơi này từng xảy ra chiến đấu, các ngươi xem, những tảng đá kia cũng bị nứt ra hết rồi kia!" Đại Hồng Điểu nói.

"Vận dụng bảo cụ, hơn nữa uy lực của bảo cụ cũng không hề nhỏ, đây vốn là một ngọn núi đá thế mà lại bị gọt mất một nửa!" Nhị Ngốc Tử cũng kinh ngạc.

Thời khắc này trong lòng Nhóc Tỳ chợt lạnh tanh, rồi run lên bần bật, nắm chặt nắm đấm, cực kỳ hoảng hốt.

Rời đi được hai năm, Thạch thôn đã xảy ra chuyện gì thế này?

Thanh Phong khóc rống lên, trở lại thôn không ngờ lại thấy được tình cảnh như thế này.

Phía trước rất yên tĩnh, không có âm thanh nào.

Nhóc Tỳ sợ hãi, mặc dù còn cách xa mấy dặm, cũng không phải trong phạm vi của Thạch thôn thế nhưng nơi đây lại có tàn tích của cuộc quyết đấu lưu lại, có người đã vận dụng bảo cụ rất đáng sợ, uy lực còn vượt qua Giao Long tiễn của nó nữa.

Vốn nơi đây có mấy ngọn núi đá thế nhưng hiện tại đã trở thành bột mịn, không còn tồn tại nữa rồi!

"Nhất định sẽ không có chuyện gì, nhất định đều bình an cả!" Nhóc Tỳ nói nhỏ, nhanh chóng chạy về phía trước, trái tim không ngừng nhảy loạn xạ, căng thẳng và sợ hãi đến cực điểm.

Thanh Phong chạy ở phía sau, nước mắt nước mũi chảy giàn giụa.

Sau khi Bóng Lông tới nơi đây, cũng đã quen đường quen xá, liền hóa thành một vệt ánh sáng vàng xẹt qua bụi cỏ, chạy thẳng tới nơi đó.

Nhanh chóng chạy mấy dặm, sau khi tới gần thì Nhóc Tỳ dừng lại, cũng

không nhịn được nữa hai dòng lệ lăn dài trên má.

Một lát sau, đám người Thanh Phong cũng chạy tới nơi, đứng bên cạnh nó nhìn về thôn xóm cách đó không xa.

"Thạch thôn không có việc gì!" Nhóc Tỳ lau đi nước mắt, chiến đấu sinh tử không ngừng lưu vong nó cũng không hề sợ sệt, thế nhưng ngay lúc vừa rồi trong lòng nó vô cùng hoảng sợ, vô cùng sợ hãi.

Mãi đến khi chạy tới gần thôn thì lòng nó nhẹ hẳn đi, kích động đến ứa nước mắt. Toàn bộ lo lắng đều biến mất.

Có thể nhìn thấy bóng người trong thôn, rất là quen thuộc, đó chính là những người thân quen nhất của nó, phòng ốc vẫn như tước, trong thôn cũng chẳng có biến hóa gì lớn cả.

Một cây cổ thụ cắm rễ trước thôn, thân cây to lớn đã bị cháy đen, chắc là bị sét đánh, cũng có một vài vỏ cây cháy đen đã bóc ra thay vào đó là những vỏ cây xanh tươi.

Những cành cây bị sét đánh, bây giờ đã mọc ra mười mấy cành non xanh mơn mởn, tỏa ra ánh sáng nhẹ nhàng, giống như là thời xích thần trật tự khai thiên tích địa vậy, xuyên qua vạn cổ, thần bí và an lành, từ từ buông xuống, tràn trề sức sống.

Liễu Thần còn, chỉ cần nó bình yên thì Thạch thôn sẽ không có việc gì cả, vừa nãy là do nó nôn nóng quá, nhưng mà bọn người Nhóc Tỳ trải qua những mất mát đau khổ quá nhiều nên có hơi nhạy cảm.

Bọn nó quá mệt rồi, tâm thần vô cùng căng thẳng.

Rốt cuộc cũng về đến nhà, Nhóc Tỳ và Thanh Phong nở nụ cười đầy hài lòng thế nhưng vẫn rưng rưng nước mắt, trận đại kiếp nạn qua đi rồi được trở lại bên người thân, những lo lắng toàn bộ tan biến, tình cảm hạnh phúc tràn đầy trong lòng.

Thời khắc này, Nhị Ngốc Tử nhìn chằm chằm vào cây Liễu Thụ ở trước Thạch thôn kia, cả người run run, cảm giác muốn ngã quỵ xuống.

"Nhị đệ, sao lại run cầm cập thế hả, thật là làm ta mất mặt quá." Đại Hồng Điểu giáng cho một tát.

"Đừng sủa nữa, phía trước có một vị rất mạnh, thông thiên động địa, chọc thẳng vào chín tầng trời, mênh mông vô tận, hù chết ông đây nè!" Nhị Ngốc Tử sợ hãi, nước tiểu gần chảy ra ngoài.

"Ngươi nói linh tinh cái gì thế hả?" Đại Hồng Điểu nghi ngờ.

"Ta đang nói về cái cây đằng kia kìa, nhìn thấy không, đó là thần thánh đấy!" Nhị Ngốc Tử thanh âm hơi run, quả thật không thể tin vào chính con mắt của mình nữa rồi, không ngờ lại thấy một cây cổ thụ như thế.

Nó run cầm cập, kéo kéo Nhóc Tỳ, nói: "Hùng Hài Tử... Chuyện này như thế nào hả, sao ngươi lại không nói cho ta biết, lai lịch… Của nó như thế nào, ta sắp bị hù chết rồi đây này!"

Nhị Ngốc Tử không phải là một sinh linh bình thường, đã từng hô phong hoán vũ, linh giác nhạy cảm đến mức khiến người khác kinh hãi, tuy không biết Liễu Thụ nông sâu thế nào nhưng nó lại có cảm giác Liễu Thụ có thể làm nổ tung bầu trời, đứng vững trên chín tầng trời, khiến linh hồn của nó không ngừng run rẩy.

Thời khắc này, Đại Hồng Điểu cũng cảm thấy không đúng lắm, chăm chú cảm nhận, cây cổ thụ kia vô cùng an lành, ánh sáng nhu hòa tràn ngập thế nhưng lại khiến nó phải kính nể, không dám làm càn.

"Đến cùng có lai lịch ra sao đây?"

"Nó chính là Tế Linh của thôn chúng ta, bảo vệ Thạch thôn an bình, phải tế bái và kính trọng nó đấy." Nhóc Tỳ nói.

"Cái gì, Tế Linh của một thôn?" Con mắt của Nhị Ngốc Tử suýt chút

nữa đã lồi ra ngoài, không cùng hoảng sợ.

Cái thôn này rốt cuộc như thế nào đây, đáng giá để một vị "Đại thần" bảo vệ, trở thành Tế Linh nơi đây, chuyện này sao không khiếp sợ được chứ?

Nhị Ngốc Tử nhìn chằm chằm về phía trước rồi quay sang nhìn Nhóc Tỳ, càng nhìn càng cảm thấy sâu không lường được, cuối cùng lại thoải mái, nói: "Cũng đúng, chỉ có một địa phương vượt qua lẽ bình thường thì mới sinh ra được một tên nhóc hung tàn như ngươi thôi, có thể rượt Chư Kiền, Li Long chạy khắp núi rừng."

"Ngươi nói nhảm gì thế hả." Nhóc Tỳ vừa bực mình vừa tức cười nhìn nó một cái, biết rằng nó và Đại Hồng Điểu bị dọa cho sợ chết khiếp lên rồi.

Đúng lúc này, tiếng chim hót truyền tới, ánh sáng tím từ trong thôn truyền tới, một con ác điểu dài sáu bảy mét nhanh chóng vọt tới rồi hạ xuống trước mặt mọi người.

"Tiểu ca ca, ngươi đã trở về rồi." Con chim lạ màu tím truyền âm, toàn thân nó phát ánh tím, rực rỡ cực kỳ, giống như là đám mây khói đang bốc hơi vậy, vô cùng thần dị.

Rất nhanh, một con chim lớn màu vàng nhạt, còn có một con chim xanh bay tới, chúng đều lấp lánh hào quang thần thánh vô cùng vui vẻ và thân mặt, nhanh chóng tiến đến gần nó và Thanh Phong.

"Ồ, Tử Vân, Đại Bằng, Tiểu Thanh các ngươi… Sao lớn nhanh dữ vậy, dùng thần niệm truyền âm luôn, mới có mấy tuổi chớ mấy." Nhóc Tỳ khá giật mình.

"Ồ, không đúng, các ngươi đều mạnh ngang ngửa với di chủng, huyết thống sao lại mạnh như vậy?" Nhóc Tỳ tỉ mỉ quan sát rồi giật mình.

"Đúng vậy, Tử Vân, Đại Bằng, Tiểu Thanh lợi hại hơn nhiều." Thanh Phong cũng trợn tròn hai mắt.

"Mẹ nói với chúng ta, ngày ngày ngủ dưới gốc Liễu Thần, ngày ngày cúng bái nó. Kết quả hai năm qua, huyết mạch của chúng ta hình như tinh khiết hơn rất nhiều." Tử Vân truyền âm nói.

"Đại thẩm Thanh Lân Ưng thật thông minh!" Nhóc Tỳ than thở.

"Mẹ cũng trở nên rất mạnh đấy, cũng nghỉ ngơi dưới gốc Liễu Thần thế nhưng gần đây đã tiến vào sâu trong Đại Hoang rồi, hình như đang khổ tu." Tiểu Thanh nói.

"Ôi trời ơi, sao lại lạ đời thế không biết, ta cũng phải cúng bái mới được!" Đại Hồng Điểu hì hục chạy tới trước thôn.

Nhị Ngốc Tử dáng dấp như thấy quỷ, quả thật sợ phát khiếp, đi đứng cũng chẳng vững.

"Nhóc Tỳ, Thanh Phong!"

Đúng lúc này, người trong thôn phát hiện bọn nó, ngay lập tức có mấy người vọt tới.

"Ha ha, không phải nằm mơ rồi. Nhóc Tỳ đã trở về rồi mọi người ơi, còn có Thanh Phong nữa!" Một người trong số đó hét lớn truyền khắp cả thôn, mọi người cũng bị kinh động.

Rầm rầm, một đám thiếu niên Đại Tráng, Nhị Mãnh, Bì Hầu nhanh chóng kéo tới, leo tường nhảy rào xông ra ngoài Thạch thôn. Tiếp theo những người trung niên như Thạch Lâm Hổ, Thạch Phu Giao cũng xuất hiện.

Ở phía sau có một nhóm tộc lão, còn có rất nhiều phụ nữ và trẻ em, bọn họ cùng nhau chạy ra vô cùng kích động.

"Chúng ta đã trở về!" Nhóc Tỳ cùng Thanh Phong cũng kêu to, cắm đầu chạy về đầu thôn, khoảng cách trăm mét bất quả chỉ trong nháy mắt mà thôi.

"Khá lắm, mới đi đó mà đã hai năm rồi, chúng ta nhớ chết rồi, cuối cùng cũng đã trở về!" Một đám nhỏ cùng nhau tiến lên, khiêng bổng hai người lên.

"Cái tên thúi này, ngươi có biết đã khiến chúng ta lo lắng cỡ nào không hả, còn tưởng xảy ra chuyện gì trong Đại Hoang nữa rồi chớ, thời gian dài như vậy mà cũng chẳng có tin tức gì cả."

Hết người này đến người khác tới vây quanh lấy Nhóc Tỳ và Thanh Phong, thiếu chút thì đè bọn nó vào trong đất rồi.

Bọn nó vô cùng kích động, trong mắt tràn đầy niềm vui sướng, cùng nhau lớn lên từ thuở nhỏ, những người này chưa bao giờ đi ra Đại Hoang, tình cảm của bọn họ là chân thành và giản dị nhất.

"Xương cũng muốn gãy luôn rồi nè, tránh ra nhanh." Nhóc Tỳ kêu to.

"Lừa ai đấy hả, lúc ngươi mới vài tuổi thì đã có thể vác những tảng đá nặng cả mười vạn cân chạy nhông nhông khắp núi, bây giờ hai mươi ba mươi người cũng có thể ép nát ngươi?"

Một đám cười nói vui vẻ, ánh mắt ướt át, dùng sức ép nó và Thanh Phong rất lâu mới chịu buông tha.

Mới đứng dậy thì đám Bì Hầu, Nhị Mãnh lại nhảy lên, hết ôm cổ rồi lại ôm tay, vô cùng thân thiết.

"Thằng mất dạy, cánh tay mày cứng thiệt đấy, chưa gì đã hai năm rồi, mà cũng chẳng có tin tức gì nữa chớ, chúng tao rất sợ không được gặp lại mày nữa đó."

Thạch Lâm Hổ và những người lớn tuổi chen vào trong đoàn người, ai cũng rất kích động, ôm chầm lấy đứa nhóc này, những quả đấm to như cái bát to của bọn họ ầm ầm nện lên ngực bọn nó.

Bọn họ nói rất đúng, Đại Hoạng thật sự đáng sợ, đi hai năm mà chẳng

tin tức gì, cũng rất có khả năng đã chui vào trong bụng đám hung thú nằm rồi.

"Nhóc con, cao lên không ít nhen, vẫn rất thanh tú, thân thể càng ngày càng rắn chắc nữa." Thạch Phi Giao vỗ vỗ bả vai bọn nó, trong mắt rưng rưng nước mắt.

"Hổ thúc, Giao thúc, chúng con đều bình an cả, học được rất nhiều bản lĩnh nữa, vẫn luôn muốn trở về thăm các thúc, cũng nhớ các thúc nữa." Nhóc Tỳ nói chân thành.

"Thúc, cháu cũng nhớ các thúc." Thanh Phong khóc.

Rời xa hai năm, bên ngoài đã trãi qua biết bao nhiêu chuyện tình, đặc biệt gặp phải đại kiếp nạn gần đây, tâm thần vô cùng mệt mỏi, về đến nhà thì thấy được những huynh đệ trưởng bối, giống như tìm được nơi dựa dẫm và ký thác.

"Thanh Phong đừng khóc, đừng khóc nữa, trở về là tốt mọi, mọi người đều rất nhớ hai đứa nhất là cháu, ngày nào mọi người cũng nhắc tới hết." Những người lớn động viên, nhanh tay nhanh chân lại lau nước mắt cho hai đứa.

"Thanh Phong không khóc nữa, lần này chúng ta đoàn tụ rồi!" Đại Tráng, Hổ Tử, bé chảy nước mũi chạy tới ôm cổ nó, cố gắng dỗ dành, con mắt ai cũng ứa lệ.

"Hai đứa nhỏ các ngươi, sao lại lỗ mãng như thế chứ, vừa đi là mất tích hai năm liền, làm chúng ta lo lắng đến chết luôn." Một nhóm thiếu phụ đi tới, những thím này vô cùng dũng mạnh, kéo cả đám thanh niên trai tráng sang một bên.

"Thanh Phong ốm đi một chút nhưng cao lên không ít nhen."

"Nhóc Tỳ vẫn xinh xắn như ngày nào, bây giờ hơn mười tuổi rồi, sau này phải gọi đại danh rồi."

"Hai đứa nhóc này ai cũng đều cao lên cả, càng ngày càng cường tráng nữa chứ, có thể cưới vợ được rồi."

...

Một đám cô dì nước miếng văng tung tóe, lôi kéo hai đứa bé nói điên cuồng, đủ chuyện trên trời dưới đất.

Mà lúc này, Hổ Nữu con gái của Phi Giao thúc cùng với một đám bé gái chạy tới, vô cùng hưng phấn vây xung quanh, kéo kéo tà áo của Thanh Phong và Nhóc Tỳ, nói to nói nhỏ, hết hỏi chuyện này đến nói chuyện khác.

Mãi cho tới khi Nhóc Tỳ nói một câu, Hổ Nữ sao các ngươi mập quá vậy thì ngay lập tức bị đám tiểu cô nương rượt theo đánh túi bụi, cố gắng lắm mới thoát được mấy bà thím này.

"Tộc trưởng gia gia!"

Vừa chạy vào thôn, Nhóc Tỳ suýt chút nữa đâm trúng một nhóm ông lão, nhanh chóng dừng lại rồi hành lễ với những người này, con mắt nó đỏ ngàu, bởi vì những ông lão này râu tóc càng bạc hơn, tuổi càng ngày càng già đi.

Chỉ có tộc trưởng Thạch Vân Phong tốt hơn một chút thế nhưng tóc vẫn bạc đi rất nhiều, hai năm thời gian, thật sự không hề ngắn.

"Tốt, tốt, trở về là tốt rồi!" Một nhóm ông lão kích động run lên cầm cập, đặc biệt là vị tộc trưởng không ngừng nắm lấy tay Nhóc Tỳ, mắt già vẩn đục, nước mắt gần như muốn chảy xuống nhưng cuối cùng vẫn nén lại được.

Nhóc Tỳ do chính tay ông ta nuôi lớn, cả đời tộc trưởng chưa từng lập gia đình sớm đã xem nó như là cháu ruột của mình rồi.

"Mau tới chào hỏi Liễu Thần." Tộc lão nói.

Nhóc Tỳ lau đi hàng lệ kích động và vui sướng, xoay người lại đối mặt

với Liễu Thụ sinh cơ bừng bừng, vô cùng thành kính, nói: "Liễu Thần, cảm tạ người!"

Gió thổi tới, mười mấy cành non đung đưa giống như đang khai thiên tích địa, có khí Hỗn Độn thoang thoảng, ánh sáng thần thánh chiếu rọi, nó đáp lại nói: "Trước tiên cứ đoàn tụ với tộc nhân mình đi."

"Dạ!" Nhóc Tỳ gật đầu.

Đại Hồng Điểu đứng bên cạnh, lúc này bị dọa cho sợ run cả người.

Đúng lúc này, xa xa truyền tới tiếng kêu thảm như tan nát cõi lòng của Nhị Ngốc Tử, vô cùng sợ hãi.

Một đám cô thím vô cùng dũng mãnh, đặc biệt là mẫu thân của Hổ Nữu - Hổ thẩm, một bàn tay to lớn vươn ra xách lấy cái cổ của Nhị Ngốc Tử, nói: "Hai đứa nhỏ này dễ mến thiệt, qua về nhà mà còn mang theo cả thức ăn về, còn chịu khó vặt hết lông giùm nữa chứ. Nhưng vầy cũng được, con chim này rất mập, một lúc làm cho mọi người ăn món gà hầm thuốc bắc."

Bà ta xách Nhị Ngốc Tử nhông nhông đi vào trong thôn, một đám đại thẩm cũng gật đầu, đánh giá lại con chim này, đám người này tụ lại quả nhật vô cùng náo nhiệt.

Nhị Ngốc Tử suýt chút nữa thì bị dọa chết khiếp, đám nữ nhân này cũng dũng mãnh kinh khủng, không hỏi đúng sai cứ thế mà tóm cổ đem đi làm thịt.

Cuối cùng nó cũng biết được, vì sao tên nhóc siêu quậy lại tham ăn như thế, ở cùng với đám đại thẩm này thì không hung tàn sao được chớ?

Thân thể của Nhị Ngốc Tử vẫn có vấn đề, sức chiến đấu bị phong ấn, mà sức lực của đám nữ nhân cao lớn thô kệch này cũng không yếu, suýt chút nữa thì đã làm nó chết ngạt, nó kêu réo bằng giọng khàn khàn cầu cứu Nhóc Tỳ.

"Cứu mạng, giết người rồi."

"Ồ, con chim này biết nói, là giống gì vậy? Chắc chắn là bảo dược huyết nhục, phần lễ vật này của Nhóc Tỳ quả thật rất quý trọng, đừng có lãng phí, phải dùng những lão dược hầm chung thì mới ngon được."

Một đám đại thẩm nghị luận, Nhị Ngốc Tử sợ đến nổi cả da gà.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

"Đại thẩm, trước khi hầm thì phải nhét vào trong bụng nó thêm vài cây nhân sâm nữa, như thế mùi vị mới ngon được." Nhóc Tỳ đưa ra ý kiến rất không tử tế.

Hổ thẩm nghe được thì nói: "Bé chảy nước mũi, nhanh đi đào mấy cây lão dược đi, chút nữa nhồi vào trong bụng nó rồi đem đi hầm,"

Nhị Ngốc Tử kêu to khiến cả đám đại thẩm kinh ngạc, lấy làm hiếu kỳ, xách cổ, kéo đùi, dở cánh xem xét rất kỹ lưỡng.

Nhị Ngốc Tử kêu la thảm thiết, nó nhìn thấy được một cái nồi sắt màu đen, nước bên trong sôi sùng sục, sợ hãi đến mềm tay nhũn chân.

"Thịt rất săn, vừa nhìn liền biết là bảo dược rồi." Báo thẩm lời nói oang oang, mài dao xèn xẹt khiến cho Nhị Ngốc Tử lạnh cả xương sống, giãy giụa điên cuồng.

"Nơi này còn có một con chim lớn màu đỏ, cũng là do hai đứa nhỏ mang về." Một đại thẩm nhìn chằm chằm về phía Đại Hồng Điểu với bộ lông tươi đẹp.

Đại Hồng Điểu rụt cổ cại, ba chân bốn cẳng chạy thục mạng, đám nữ nhân này quá hung tàn, cái gì cũng đòi ăn cho bằng được.

Đầu thôn có một cổ thụ thần thánh đứng ngay ngắn khiến nó không dám ngang ngược chút nào.

Thanh Phong vẫn là người tốt bụng, nghe Nhị Ngốc Tử kêu thảm thiết như thế thì chạy tới, nói: "Đại thẩm, con này không ăn được đâu."

"Đây là đám người nào thế này?" Đại Hồng Điểu, Nhị Ngốc Tử ở trong thôn mà hồn phách bay lượn nơi đâu, vô cùng sợ hãi.

Rời đi được hai năm, thôn xóm quen thuộc của Nhóc Tỳ và Thanh Phong vẫn như vậy, cảm giác vẫn thân thiết như ngày nào, được một đoàn tộc nhân vây quanh, nói không hết lời.

"Lâm Hổ thúc, Phi Giao thúc, hai thúc đã đột phá?" Nhóc Tỳ kinh ngạc, lúc rời đi hai người này vừa mới tiến vào Bàn Huyết cảnh, hiện tại Động Thiên cũng được mở ra rồi.

"Ha ha..." Hai người cười khoái trá.

Đầu tiên là ăn huyết nhục Toan Nghê, sau đó lại ăn một con Xuyên Sơn Giáp màu vàng là một con Tế Linh kỳ quái, về vấn đề tu hành hơi muộn của bọn họ cũng đã được giải quyết, có thể tăng tiến cảnh giới.

"Đại Tráng ca, Nhị Mãnh, Bi Hầu, các ngươi cũng đã tiến vào Bàn Huyết cảnh rồi!" Thanh Phong kinh ngạc.

Trong Thiên Tài doanh thì đây chẳng là gì thế nhưng ở một thôn xóm thế này mà nói thì đã là ghê gớm lắm rồi, những đám trẻ này có thể bước lên con đường tu hành cũng không dễ.

Phải biết rằng, một bộ lạc lớn mạnh cũng chỉ có được vài người bước chân lên con đường tu hành chớ nói chi là một thôn.

Cả đám thiếu niên cười hả hê, bọn họ xây dựng căn cơ rất tốt, tộc trưởng dạy cho bọn họ cốt văn, hơn nữa khi còn rất nhỏ đã rèn luyện trong đỉnh, còn ăn huyết nhục Toan Nghê, bảo huyết của Tế Linh nên đã xây dựng được những căn cơ rất vững chắc.

Ngoài ra, trong cái hồ lớn ở đầu thôn có Long Tu Ngư, trên bờ hồ còn Tiểu Loan Điểu, đều là những sinh linh cường gân tráng cốt, tăng cường sức mạnh, đây quả thật là một món quá to lớn dành cho Thạch thôn.

Nên biết, trong bộ tộc lớn có đông đảo nhân khẩu thì những người bình thường đều không thể ăn được những linh vật kia.

Trong Thạch thôn, bất kể là trung niên hay là trẻ nhỏ, thể chất qua hai năm vừa rồi đều tăng lên rất nhiều, cho nên việc tu hành cũng tự nhiên thuận lợi.

Trong thôn vô cùng nào nhiệt, một đám người tụ tập cùng một chỗ, nói không hết chuyện, thỉnh thoảng truyền tới những tiếng cười lớn.

Đang lúc này, một đứa nhỏ tập tễnh bước tới, lắc qua lắc lại, đứa nhỏ tầm một tuổi, vừa mới biết đi không lâu.

"Thúc thúc, thúc thúc, tiểu thúc thúc." Đứa nhỏ kêu gọi luôn miệng, vẻ mặt kháu khỉnh, nhìn về phía Thanh Phong và Nhóc Tỳ.

"Hả, đây là?" Thanh Phong kinh ngạc.

Nhóc Tỳ cũng võ đầu, mình vẫn là một đứa nhỏ, mấy năm trước cũng non nớt như thế, sao chỉ có nháy mắt mà đã làm thúc thúc rồi, đứa nhỏ nhà ai đây?

"Báo tỷ, đây là con tỷ?" Thanh Phong giật mình.

"Chính xác." Một thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi, trên mặt lộ nụ cười tươi rói, không chút xấu hổ, vui vẻ đùa thằng nhỏ bảo nó kêu thúc thúc.

"Nhìn sao khá giống với..." Nhóc Tỳ ngờ vực rồi nhìn về đám bạn thân chơi cùng ngày xưa.

"Khà khà..." Cả đám người lập tức nở nụ cười.

Một người trong đó có vẻ không được tự nhiên, vô cùng xấu hổ.

"Đại Tráng ca!" Nhóc Tỳ khá là kinh ngạc, mới hai năm thôi mà, đám bạn thân khi xưa không ngờ đã lập gia đình mà còn có em bé nữa, tốc độ làm việc quá nhanh.

"Ba..." Tên nhóc một tuổi lắc lắc cái mông đi về phía Đại Tráng, duỗi thẳng đôi tay muốn hắn ôm.

"Đại Tráng ca, hiệu suất làm việc không thấp nhen." Nhóc Tỳ cảm thán, sau đó đưa tay bế đứa nhỏ từ tay Đại Tráng, nói: "Để thúc thúc ôm cái nào."

Nó vẫn chỉ là một đứa nhỏ, bây giờ lại phát hiện Thạch thôn càng ngày càng nhiều đứa nhỏ nhỏ tuổi hơn mình, khiến nó cảm thấy mới lạ, không ngừng lắc lư cùng đứa nhỏ này.

Thạch Đại Tráng rất lúng túng, hoàn toàn khác với vẻ phóng khoáng thường ngày của mình, hắn trừng mắt nhìn đám người Nhị Mãnh, Bì Hầu, nói: "Cười cái gì, không phải các ngươi cũng đã cưới vợ rồi hay sao?"

"Hả?" Thanh Phong nghe thế thì thốt lên, rời đi hai năm mà biến hóa lại lớn như vậy, bạn bè thuở nhỏ giờ đã thành hôn cả.

Nhị Mãnh, Bi Hầu xấu hổ, chỉ có Báo tỷ các nàng là rất thản nhiên, đứng nơi đó trách mắng đám người này, như là đại cô nương vậy.

Nhóc Tỳ suy nghĩ một hồi thì thoải mái, Đại Tráng, Nhị Mãnh, Bi Hầu lớn hơn nó năm sáu tuổi, giờ chắc khoảng mười sáu tuổi rồi, trong thôn vốn thành hôn rất sớm, có con cái cũng là chuyện bình thường.

"Thúc thúc, bên ngoài có cái gì thế?" Đứa nhỏ khoảng một tuổi hỏi, lắc lắc thân hình.

"Thế giới bên ngoài rất rộng lớn, có các loại mãnh thú, có những thành lũy to lớn hùng vĩ, còn có những cổ quốc, chờ sau này nhóc lớn thêm chút nữa, thúc thúc dẫn nhóc đi chơi." Nhóc Tỳ cười nói.

Sau đó, nó lấy từ trong túi Càn khôn ra một cây linh dược thơm lừng, đây là một cây nhân sâm Tuyết Ngọc, trắng bóng nõn nà, tỏa ra hòa quang vô cùng thần dị.

"Đây là lễ ra mắt của ta và Thanh Phong, không thể không công kêu thúc thúc a." Nhóc Tỳ cười rồi nhét cây linh dược vào trong tay đứa nhỏ.

"Hả..." Một đám người kinh ngạc, bọn họ cũng là người hiểu biết, đây chính là một cây linh dược hiếm thấy, đối với việc tu hành thì có ý nghĩa rất lớn, có thể giúp người ta phá bỏ rào cản tiến thêm một bước.

Đặc biệt là mọi người trong Thạch thôn, đám thiếu niên thì ở Bàn Huyết cảnh, thanh niên trung niên thì ở Động Thiên cảnh, chỉ cần ăn được một cây linh dược như vậy chắc chắn sẽ rất nhanh đột phá.

"Quá quý giá, không thể nhận được." Báo tỷ và Đại Tráng vội vàng từ chối, không dám cho đứa nhỏ nhận tấm lòng thành của Nhóc Tỳ.

"Đại Tráng ca, các ngươi cứ nhận đi, tiểu ca ca vẫn còn rất nhiều." Thanh Phong khuyên nhủ.

"Đây cũng có phải cho các ngươi đâu, ta cho cháu nhỏ của ta mà, cứ giữ lại khi nào nó Trúc Cơ thì hẵng dùng, ngày sau ta sẽ giúp hòa vào trong cơ thể nó." Nhóc Tỳ nhét vào trong tay đứa nhỏ bụ bẫm này.

Sau đó lại nhìn về phía Nhị Mãnh, Bí Hầu, nói: "Các ngươi cũng có con chứ hả, dẫn tới đây ắt sẽ có quà."

Những người này vò đầu rồi đồng loạt lắc đầu, như ám chỉ mình chưa có con.

"Nhóc Tỳ, ngươi cho đứa nhỏ này món quà quý giá như thế, sao lại quên chúng ta hết vậy hả?" Bé chảy nước mũi lên tiếng, nó và Nhóc Tỳ tuổi tác ngang ngang nhau, vẻ mặt cũng dầy như nhau.

"Tất cả đều có quả cả, lần này trở về ta mang rất nhiều đồ tốt, bảo đảm mọi người đều thỏa mãn cả." Nhóc Tỳ cười nói.

Một đám thiếu niên nghe thấy thế thì hoan hô, tất cả đều dõi mắt ngóng chờ, khi bọn họ nhìn thấy cây linh dược kia thì đều ao ước, nếu như cho họ thì chắc chắn sẽ phá vỡ cửa ải, thực lực tăng vọt.

Đến cả đám thanh niên tráng niên Thạch Lâm Hổ, Thạch Phi Giao cũng

trợn tròn hai mắt.

"Cháu à, tuy bên ngoài đạt được một vài cơ duyên thế nhưng không thể tiêu xài phung phí như thế được, ngươi cũng phải tu hành mà." Một ông lão lên tiếng.

"Đúng vậy, đều là người nhà cả, không cần thiết như thế đâu." Người trong thôn vô cùng giản dị, ai nấy đều gật đầu, đặc biệt là các trưởng bối đều lên tiếng nhắc nhở nó không được lãng phí.

"A công, a thúc, mọi người cứ yên tâm đi, cháu đoạt được rất nhiều vật tốt, cho mọi người thì sao gọi là lãng phí được, ai cũng là người thân của cháu, với lại cháu có rất nhiều mà." Nhóc Tỳ cười đầy hài lòng, hướng về mọi người trong thôn nói.

Sau đó, nó bắt đầu đo đạc, chọn lựa những nơi thích hợp trong thôn để trồng linh dược, cải thiện lại nồng độ linh khí nơi đây.

Lúc Nhóc Tỳ mở túi Càn Khôn ra thì những ánh sáng lấp lánh của bảo dược chiếu ra bên ngoài, suýt chút nữa thì đã làm cho tộc nhân nghẹt thở, những tiếng trầm trồ vang lên khắp nơi, mọi người như không thể tin vào mắt mình nữa.

"Tộc trưởng gia gia, a thúc, mọi ngươi yên tâm rồi chứ, chỗ cháu có không ít linh dược, nếu như có thể trồng thành công thì có thể hoàn toàn thay đổi nồng độ linh khí của Thạch thôn." Nhóc Tỳ cười nói.

Tất cả mọi người há hốc miệng, một đống linh dược như thế, phải ba bốn mươi cây linh dược trở lên, toàn bộ hoàn hảo không tổn hại chút nào, chúng tỏa ta những luồng sáng lung linh, thơm nức cả mũi.

"Thật hay giả đây, ta không nằm mơ đấy chứ?" Một vị tộc lão run run, xoa xoa cây linh dược, cảm thấy cả người thư thái, bởi vì dược hương lan tỏa khắp phủ tạng của ông ta.

Nơi đây sáng rực, mỗi gốc linh dược đều đang tỏa sáng, chiếu rọi khắp

nơi, hương thơm ngào ngạt khiến cho nơi đây trở nên muôn màu muôn vẻ, ánh sáng thần thánh rực rỡ bao phủ nơi đây.

Thời khắc này, mọi người hít thở rất thoải mái, chìm đắm trong mưa ánh sáng, lỗ chân lông co giãn, tinh thần sảng khoái, thân thể như muốn phiêu đi.

"Quá tốt, mặc dù không để ăn linh dược nhưng nếu mỗi ngày được tu luyện dưới linh khí nồng đậm thì chắc chắn tu vi sẽ tăng rất nhanh." Một đám thiếu niên nóng ruột nóng gan, đứng ngồi không yên, hận không thể ngay lập tức khổ tu.

"Cháu à, cháu mang nhiều bảo dược về trồng như vậy thì có thể sống hết sao, ta nghe nói một tòa linh sơn thì chỉ có thể trồng được một cây linh dược thôi mà." Lão tộc trưởng vô cùng kích động, âm thanh run run.

"Không vấn đề gì, cháu mang về nhiều đất thần lắm, có thể tẩm bổ cho những cây linh dược này để chúng có thể sinh trưởng cùng nhau, sau đó sẽ tụ tập hết tinh hoa thiên địa về nơi đây, từ từ hình thành nên vòng tuần hoàn như thế này." Nhóc Tỳ cười nói.

Nếu như là ở bên ngoài thì nó chắc chắn sẽ không tiết lộ gì cả, vô cùng cẩn thận. Thế nhưng ở trong thôn thì nó chẳng giấu giếm gì cả, mang theo những bảo vật gì trở về thì đều muốn chia sẻ với mọi người và cũng muốn cải tạo nơi đây trở thành một cõi cực lạc.

Nhóc Tỳ nhờ Nhị Mãnh, Bì Hầu chọn những vị trí trong thôn, rồi đào những cái hố phân bố đều trong thôn.

Nhóc Tỳ lấy một túi da thú rất lớn từ trong túi Càn Khôn ra, miệng túi vừa mở thì những ánh sáng vàng xông ra ngoài, khí lành dâng lên giống như là những đợt sóng biển ầm ầm ập tới.

"Hả, đây là gì?" Mọi người trong thôn kinh hãi.

"Đây chính là bùn cát dưới đáy Bất Lão Tuyền, nắm giữ thần tính bất hủ, mỗi gốc linh dược nếu được trồng trên những bùn cát này thì chắc chắn sẽ

sinh trưởng rất tốt." Nhóc Tỳ nói.

"Này cháu, đến tột cùng thì cháu đã đi tới nơi nào thế, ngay cả thứ này mà cũng lấy được?" Ngay cả Tộc trưởng Thạch Vân Phong cũng chấn động thì nói gì những người trong thôn.

"Tộc trưởng gia gia, a thúc, Đại Tráng ca, cháu còn nhiều bảo bối quý giá hơn nữa, chút nữa sẽ đưa cho mọi người, đến lúc đó đừng sợ hãi nhen." Nhóc Tỳ nói.

Tất cả mọi người hoảng sợ, sau đó hoan hô, vô cùng vui sướng, bởi vì mới chút thế này đã làm mọi người chấn động rồi huống chi còn có những vật quý giá hơn nữa.

Nhóc Tỳ cười rất tươi, trong thôn thật là ấm cúng, nó lớn lên ở đây, nơi tràn đầy tình cảm này, mỗi người trong thôn đều rất giản dị, ai cũng là người thân thích nhất của nó, nó muốn được chia sẻ niềm vui, lấy hết linh dược bảo vật mình đã mang về chia cho mọi người, bởi vì đây mới chính là nhà của nó, nơi chôn rau cắt rốn của mình.

Nhìn tộc nhân hoan hô, cười nói nó cũng vui lây theo.

Mọi người trong Thạch thôn bắt tay vào việc, trộn những bùn cát màu vàng vào trong những hố sâu để trồng linh dược rồi sau đó che chắn cẩn thận để không cho ánh sáng vàng chiếu ra xung quanh.

"Xong, coi như cũng xong, hào quang của những cây linh dược này càng ngày càng rực rỡ." Rất nhiều người kinh ngạc, lộ vẻ vui mừng.

Tổng cộng có ba mươi chín cây linh dược không chút tổn hại nào, thích hợp cho việc trồng lại, chúng cắm rễ trong Thạch thôn, tỏa ra những ánh sáng lung linh, vô cùng rực rỡ, hương thơm lan tỏa, thu hút tinh hoa nhật nguyệt, phiến là lóng lánh, khí lành lượn lờ.

"Cứ tiếp tục thế này, nơi ở của chúng ta sẽ trở thành chốn thần thổ!" Một nhóm tộc lão chấn động, vô cùng kích động.

Một đám thiếu niên hoan hô, không ngừng chạy quanh trong thôn, hít thở thật sâu, hương thơm ngào ngạt, hào quang lưu chuyển, ai nấy đều nhảy nhót, vui vẻ tột cùng. nguồn

"Đứa nhỏ này, đã trưởng thành rồi, lại dành cho chúng ta nhiều tình cảm như vậy." Một nhóm đại thẩm cười vang.

"Xem ra cơ duyên của ngươi cũng không nhỏ nhen." Đúng lúc này, cây cổ thụ ở đầu thôn lay động, cành lá long lanh tung đưa theo gió, lời nói truyền vào trong thôn.

"Liễu Thần, cháu cũng có lễ vật cho người, cháu có một vài thứ hiếm chắc sẽ có tác dụng cho người, đây đều là bảo bối hiếm thấy trên thế gian đó nhen." Nhóc Tỳ nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 200: Nơi Ký Thác Tâm Linh

Những cành cây của cây Liễu bị cháy đen, mười mấy cành non xanh mơn mởn phất phơ trong gió, hào quang rực rỡ, nếu so sánh với thân cây thì tràn đầy sức sống, vô cùng an lành và thần thánh.

Nhóc Tỳ mởi túi Càn Khôn ra, rồi lại lấy ra sáu cái túi da thú rất to, sau khi mở ra thì lộ ánh hào quang rực rỡ, y như đang đứng trước một đại dương màu vàng ầm ầm vang vọng.

Cảnh tượng của ao thần sâu trong Bách Thảo viên ngày đó lại được tái hiện lại, gợn sóng màu vàng bao phủ khắp nơi, rõ ràng là không có ao nước thế nhưng lại vang vọng những tiếng sóng vỗ và hiện ra hào quang của thần dịch.

Người trong thôn kinh ngạc, chuyện này quả thật quá rung động, đây mới chỉ là một chiếc túi thôi mà đã xuất hiện rất nhiều thứ, hóa thành những gợn sóng màu vàng không ngừng cuộn trào lên trời cao.

"Liễu Thần, đây đều là những thứ cháu mang từ trong Bách Đoạn sơn ra, tất cả đều đưa cho người, cháu nghĩ sẽ có các tác dụng nào đó." Nhóc Tỳ nói.

Không cần nhiều lời, chuyện liên quan tới cây cối khẳng định là thần thổ, một ít bùn cát thì có thể chăm sóc một cây linh dược rồi, thế nhưng giờ lại có cả đống lớn như thế này thì có thể tưởng tượng được kinh người đến cỡ nào.

"Gào..." Một khối đá nhỏ trên sợi tóc của Nhóc Tỳ gào rú như một con thú, sau đó rơi xuống rồi nhào thẳng tới đống bùn cát màu vàng kia, la hét: "Của ta!"

"Ầm"

Nhóc Tỳ rất nhanh chụp lấy nó, nói: "Ngươi nuốt cả một nửa trong Bách Thảo viên rồi, đây là dành cho Liễu Thần, không được giành giật."

Đả Thần Thạch tránh thoát, lăn lộn trên mặt đất, gào to: "Ta muốn ăn, ta vẫn muốn ăn, ngươi đều trộm sạch ao thần kia rồi."

Mọi người ngơ ngác, một khối đá mà cũng biết nói?

"Bách Đoạn sơn, Bất Lão Thần Tuyền, quả thật đã thai nghén ra thần tính bất hủ, thế nhưng những bùn cát này cũng không có mấy tác dụng với ta." Liễu Thần nói.

"Cái gì, không muốn hả, thế thì đều là của ta rồi!" Đả Thần Thạch nhào tới thế nhưng cũng không dám vọng động, chỉ chỉ nằm bò ở phía trên mà thôi, đối mặt với cây cổ thụ này thì trong lòng của nó sinh ra sự kính nể, nhịn không được mà run rẩy.

"Ngài thật sự không cần à?" Nhóc Tỳ vò đầu, nó nắm lấy Đả Thần Thạch lên rồi ném luôn vào trong túi Càn Khôn.

"Một ít là được rồi, để ta xem thử thần tính của Bất Lão Thần Tuyền nào." Liễu Thần nói rồi đưa ra một cành cây bao lấy một ít bùn cát màu vàng từ từ thẩm thấu vào trong cành cây, rất thanh đống bùn cát đó đã mất đi ánh sáng lộng lẫy như ban đầu rồi, sau đó cành non thối lui.

Nhóc Tỳ kinh ngạc, Liễu Thần hồi phục, cành cây càng ngày càng lớn, càng ngày càng mạnh, không cần sự tẩm bổ của thần thổ.

"Liễu Thần, ở chỗ cháu còn có năm giọt Bất Lão Tuyền chân chính, ngài có cần không?" Nó cảm thấy không cho Liễu Thần một lễ vật quý giá thì trong lòng chịu không được. Dù sao đối phương cũng đã chiếu cố nó rất nhiều, dốc lòng chỉ điểm, giúp cho nó biết được và đột phá cực cảnh, còn tiêu hao nhiều sức lực dẫn nó đi Hư Thần giới.

Nó lấy ra một cái bình ngọc nhỏ, ở trong đó có năm con rồng nhỏ đều do chất lỏng màu vàng óng hóa thành không ngừng lượn lờ, linh tính mười phần.

Tộc nhân giật mình, đến cùng thì đứa nhỏ này đã đạt được bao nhiêu vật nghịch thiên đây? Không cần suy nghĩ nhiều, chất lỏng thần đã hóa thành sinh linh này tuyệt đối là tuyệt thế thần trân.

"Cho ta một giọt là được rồi, như vậy phân giải thần tính bất lão càng triệt để." Liễu Thần bình tĩnh nói, vẫn như trước rất trầm ổn.

Một giọt chất lỏng màu vàng bay lên, con rồng nhỏ hóa thành sương mù màu vàng, hào quang rạng ngời, điềm lành dâng trào, thâm nhập vào những cành non kia rồi nhuộm một chiếc lá nơi đó thành màu vàng óng.

"Thật thần dị!" Mọi người hoảng sợ.

"Rất tốt, Bất Lão Tuyền đã đi rất xa trên con đường bất hủ này." Liễu Thần thở dài nói.

Nhóc Tỳ biết sự mạnh mẽ của Liễu Thần ra sao, rất lâu về trước, nếu không phải nó suy yếu thì bất kỳ vật có linh tinh nào đều hữu dụng với nó cả, hiện tại cũng không cần nhiều, chỉ cần dựa vào bản thân thì đủ để đoạt tạo hóa thiên địa rồi.

"Liễu Thần, chỗ cháu vẫn còn một món thần trân."

Lần này Nhóc Tỳ thật cẩn thận lấy ra một món đồ bằng ngọc đựng Thái Nhất Chân Thủy từ trong túi Càn Khôn, vô cùng cẩn thận, như sợ nó bay đi vậy.

Chân Thủy phát sáng, không ngừng vọt lên muốn bay đi thật xa, nếu không có túi Càn Khôn tỏa ra từng luồng ánh sáng khống chế lấy nó thì chắc là nó đã chạy xa rồi.

"Đây chính là Thái Nhất Chân Thủy, dùng để nấu thánh dược hoặc tế

luyện chí bảo thì nó có tác dụng rất lớn, có thể làm vật dẫn, giá trị kinh người." Liễu Thần nói.

Có thể được Liễu Thần đánh giá như vậy, đủ thấy giá trị của Thái Nhất Chân Thủy như thế nào rồi.

"Cái gì, đây chính là Thái Nhất Chân Thủy?" Lão tộc trưởng Thạch Vân Phong giật mình.

"Tộc trưởng gia gia, cháu đem về phải mấy cân, đủ để dùng mà, chút nữa sẽ đưa cho gia gia liền." Nhóc Tỳ lên tiếng.

"Cái này... Cũng có thể cân được hả?" Thạch Vân Phong có chút choáng váng, lúc sắc bột linh dược chỉ cần thêm một chút Chân Thủy thì có thể hóa thành những bảo dược có phẩm chất cao hơn.

Những người trong thôn dò hỏi thì biết được sự quý báu của thứ nước này, sau đó ai cũng đờ người ra.

"Liễu Thần, thứ này có thể uống á, cháu uống mấy cân luôn." Nhóc Tỳ nói, muốn đưa cho cây Liễu dùng.

"Thứ này có thể uống?" Tộc trưởng giật mình.

"Ngươi uống?" Liễu Thần cũng kinh ngạc, tựu hồ cảm thấy rất thú vị.

"Uhm, uống, vị cũng không tệ cho lắm, tuy không tốt cho tiêu hóa nhưng thần năng vô cùng mạnh mẽ." Nhóc Tỳ gật đầu.

"Biến thái mà!" Nhị Ngốc Tử nói thầm ở sau, ngay cả Thái Nhất Chân Thủy mà cũng có thể tiêu hóa hết được, tên nhóc này còn là người sao? Quá hung tàn mà.

"Rất tốt, xem ra ngươi tiến bộ không nhỏ, khoảng thời gian này nên điều chỉnh lại trạng thái cho tốt, sau đó chuẩn bị tẩy lễ." Liễu Thần nói.

"Quá hay!" Nhóc Tỳ phấn chấn, nó vẫn không quên lời nói của Liễu

Thần, bắt nó phải trở về trước năm mười hai tuổi.

Bất kể là lúc năm tuổi, hay là mười tuổi thì việc tẩy lễ sẽ có ảnh hưởng rất lớn, rất quan trọng.

Liễu Thần cũng không có thu Thái Nhất Chân Thủy mà vẫn để cho Nhóc Tỳ cất giữ, rồi nói mình cần một chút thời gian để tìm hiểu sự huyền bí bất hủ của Bất Lão Thần Tuyền, sau đó rơi vào trạng thái tĩnh mịch.

"Tên thúi nhà ngươi, ngươi trộm sạch hang ổ của Thần Linh luôn à, sao lại chiếm được nhiều thứ tốt nghịch thiên như vậy!"

Đám người Bì Hầu, Hổ Tử, bé chảy nước mũi đồng thời nhào tới đè lên nó, nghe những chuyện đã trải qua trong hai năm vừa rồi, bởi vì những thứ đồ này quá kinh khủng.

"Tộc trưởng gia gia, đây là Bất Lão Tuyền, người hãy thu lấy hai giọt này nhen."

Nhóc Tỳ nhanh chóng đứng dậy, trong bình còn bốn giọt chất lỏng thì phân ra một nửa đưa cho những tộc lão như Thạch Vân Phong, tuổi của bọn họ càng ngày càng yếu, hai giọt thần dịch này có thể tăng thêm tuổi thọ cho bọn họ.

"Chúng ta đều đã già yếu cả rồi, bình thản nằm xuống thì cũng chẳng có tiếc nuối gì cả, không thể lãng phí như thế này được." Đám tộc lão lắc đầu, rất muốn dùng thế nhưng lại cảm thấy quá lãng phí.

Nhưng Nhóc Tỳ kiên quyết không thu lại, nhất định phải nhận lấy.

"Cứ để bọn nhỏ trong thôn dùng đi." Tộc trưởng nói.

Khí lành lượn lờ trong Thạch thôn, những gốc linh dược được trồng xuống khi nãy đều đang phun ra nuốt vào những tinh hoa nhật nguyệt, óng ánh rực rỡ, khiến cho linh khí nơi đây càng thêm nồng đậm, hóa thành một vùng đất quý giá.

Nhóc Tỳ kể cho mọi người nghe những sự tình đã trải qua trong hai năm qua, mọi người nghe rất chăm chú, cảm giác vô cùng chấn động, đây mới chỉ là một đứa bé thế nhưng hai năm vừa rồi lại trải qua nhiều chuyện như vậy.

"Haizz, đáng tiếc cho Bổ Thiên các, một đại giáo Thượng Cổ nói diệt là diệt, quả thật dù có truyền thừa huy hoàng đến mấy rồi cũng sẽ có ngày bị hủy diệt, trăng tròn tất khuyết, mặt trời ban trưa rồi cũng phải lặn, thịnh rồi sẽ suy, quy luật này không thể thay đổi được." Tộc trưởng thở dài.

Con mắt của Thanh Phong đỏ lên, trận chiến đó mới kết thúc không lâu, những ngày gần đây nó thường mơ thấy những sư huynh sư tỷ kia, thế nhưng ai cũng đã chết trận rồi, không thể nào gặp lại.

Khoảng thời gian ấm áp và vui sướng đó nay đã trở thành quá khứ, chỉ có thể dò tìm trong ký ức mà thôi.

"Thạch thôn ta chẳng phải là như vậy sao, thịnh rồi sẽ suy mà, vốn chính là tổ địa đệ nhất Thạch quốc thế nhưng hiện tại còn sót lại gì, ngay cả con đường tu hành cũng đã bị chặt mất." Một vị tộc lão cảm thán.

Nhóc Tỳ như nhớ ra điều gì đó, nói: "Tộc trưởng gia gia, khi chúng con trở lại thì thấy mấy ngọn núi đá cách đây mấy dặm hoặc hóa thành bột mịn, hoặc bị cắt đứt nửa đoạn, chẳng lẽ có kẻ địch đến xâm phạm hay sao?"

Nhắc tới chuyện này, tất cả mọi người đều căng thẳng, Thạch Lâm Hổ nói: "Một năm về trước, nơi đây bị bọn thổ phỉ phát hiện, tên đầu lĩnh khi đến có mang theo một bảo cụ rất mạnh mẽ, kết quả thì đều bị Liễu Thần giết chết."

Nhóc Tỳ gật đầu, may là có Liễu Thần nếu không tộc nhân đã rơi vào tình thế nguy cấp rồi.

"Bọn họ đến đều là vì thần tàng của Chí Tôn, nhiều năm rồi mà vẫn không từ bỏ, hình như có manh mối, một mực ầm ĩ tìm kiếm." Tộc trưởng nói.

"Thôi quên đi, đừng nhắc tới chuyện này nữa, có Liễu Thần ở đây, đám bọn chúng không tạo lên được sóng gió gì đâu, hơn nữa lần đó cũng chẳng có tên nào chạy thoát được cả, chúng đều bị giết chết không một ai biết tới nơi đây." Thạch Phi Giao nói.

Mặt trời đỏ rực chuẩn bị xuống núi, ánh chiều tà nhuộm đỏ chân trời, chiếu xuống thôn xóm, toàn bộ nhà cửa đều xuất hiện một tầng hào quang thần thánh, như là một miếu thờ xa xưa, có một vẻ đẹp vô cùng xuất thế.

Xa xa, vó ngựa ầm ầm, ánh sáng thần tháh trắng noãn lấp lánh, một bầy thú một sừng màu bạc chạy như bay tới, trên lưng có một người đàn ông không ngừng gào rú.

Đây chính là đội ngũ đi săn bắn, bọn họ đã trở về.

Trong hai năm vừa rồi, thú một sừng đã tiếp nhận những người trong thôn, đã trở thành những người bạn của nhau, không còn xa lạ nữa.

"Ồ, Nhóc Tỳ!" Thành viên trong đội săm bắn đều rất trẻ nhanh chóng vọt tới, ai nấy cũng vô cùng kích động.

Bên trong thú một sừng có một con cao lớn lạ thường, giống như là một con Thiên Long đang lao nhanh, hóa thành một luồng ánh lửa bạc vây quanh lấy Nhóc Tỳ, tỏ ra vô cùng vui mừng.

"Tiểu Bạch, ngươi đã trở thành một con hung thú chân chính rồi, phù văn đã thành hình hơn nữa còn rất mạnh nữa, thế là đã tiến hóa đến bước này rồi!" Nhóc Tỳ mừng rỡ.

"Trong cơ thể thú một sừng có huyết thống của Thiên Mã Thái Cổ, nếu nó không ngừng tiến hóa, có một này sẽ tái hiện lại thần uy của tổ tiên, thời đó Thiên Mã có thể đạp trên nhật nguyệt mà đi và cũng là một trong những tọa kỵ của Chí Tôn." Nhị Ngốc Tử nói.

Mặt trời dần xuống núi, lửa trại được đốt lên, mọi người trong thôn đều quây quần bên ven hồ, cùng nhau tận hưởng bữa tiệc lớn.

"Đại thẩm, đây chính là bảo dược huyết nhục mà con đã mang về, thẩm ăn rồi thì đừng nhớ tới con quái điểu không lông kia nữa nhen, nó ăn không ngon đâu." Nhóc Tỳ lấy miếng thịt to như một ngọn núi nhỏ ra, cả miếng thịt đều tỏa hào quang óng ánh.

"Trời ơi, những thứ này đều là di chủng Thái Cổ, tên nhóc chết tiệt này quả nhiên có nghề nhen, năng lực cũng không thấp, săn giết được những món này luôn?" Không cần nói tới mấy đứa nhỏ, ngay cả đến đám trung niên Thạch Lâm Hổ cũng phải trợn tròn con mắt.

Mọi người vừa kinh ngạc vừa vui vẻ, đây chính là di chủng Thái Cổ đấy, là đại dược chân chính, chỉ cần ăn một miếng nhỏ thôi thì bọn họ đều có hy vọng đột phá.

Mấu chốt nhất chính là, nơi đây có tới ba bốn mươi con, nói ra thì ai tin được chứ? Quả thật giống như nằm mơ giữa ban ngày vậy, quá kinh khủng.

"Con đã nói rồi, sẽ đưa cho mọi người những lễ vật thật lớn..." Nhóc Tỳ vò đầu.

"Ha ha... Đây chính là lễ vật tốt nhất, có thể giúp chúng ta đột phá, còn có thể thỏa mãn niềm đam mê ẩm thực nữa chứ, đây đều là mỹ vị chốn nhân gian mà." Người trong thôn đều vui mừng.

Một đống thịt như vậy thì ăn đến khi nào đây, đây đều là di chủng Thái Cổ, dược tính vô cùng mạnh, cũng không phải như ăn những miếng thịt bình thường sẽ tiêu hóa dễ dàng như vậy.

Ba mươi bốn mươi con mồi, hơn nửa là săn giết ở Bách Đoạn sơn, đều là những tộc thiên tài đã công kích Nhóc Tỳ và những con sinh linh bản địa, còn một nửa là săn bắt khi cuộc chiến đẫm máu xảy ra ở Bổ Thiên các.

Đây trở thành một buổi thịnh yến, Nhóc Tỳ chọn lấy một miếng thịt Kim Sí Đại Bằng rất lớn cùng với thêm một ít nấm Đầu Khỉ rồi bắt đầu hầm nhừ, đây quả thực là mỹ vị nhân gian kết hợp với đại dược.

Những hào quang màu vàng bốc nghi ngút lên từ trong một cái đỉnh màu đen, vô cùng rực rỡ.

Người trong thôn tuy nhiều thế nhưng cũng không thể ăn như đám Đại Hồng Điểu được, mọi người chỉ ăn một miếng thịt Kim Sí Đại Bằng lớn mà thôi, nếu ăn quá nhiều thì không cách nào luyện hóa hết tinh khí trong đó được.

"Đây y như là trong thần thoại vậy, chúng ta lại ăn được thịt của Kim Sí Đại Bằng..."

Ngoài ra, cao hổ được làm từ Bạch Hổ - di chủng Thái Cổ cũng không ít, đây đều là trân phẩm cả.

Còn những di chủng khác, mặc cho người trong thôn tùy ý lựa chọn, thích ăn miếng nào thì cứ nướng lấy mà ăn, tất cả đều bóng loáng màu vàng, mùi thịt thơm lừng.

Những trái cây chín mọng cũng được người trong thôn chất đầy trên bãi cỏ trước đống lửa, có vàng, có đỏ, hương thơm lan tỏa, mê người đến cực điểm.

"Tộc trưởng gia gia, a thúc, cháu sẽ cho các người nếm thử một loại rượu thần, đêm nay không uống mấy thứ rượu tạp nham kia nữa." Nhóc Tỳ hướng về đám người Thạch Phi Giao nói.

Nó lấy ra một cây cổ thụ, thân cây vô cùng to lớn, mở chỗ che đậy ra, đổ rượu thần từ trong đó ra, mùi thơm nức mũi, còn cách rất xa thì đã khiến người khác say khướt rồi.

"Trời à, đây... Đừng nói là rượu Hầu Nhi trong truyền thuyết nhen?!" Con mắt của mọi người gần như lồi ra ngoài.

Mặc dù không phải tu sĩ, cho dù là một người bình thường đến mức không thể bình thường hơn đều đã nghe về truyền thuyết của rượu Hầu Nhi, bởi vì tiếng tăm của nó quá to lớn, dùng rất nhiều linh dược để lên men,

chính là một vài bảo dược dưới thánh dược, là thứ rượu quý giá nhất.

"A thúc, các người đừng làm ma men nhen, mỗi lần chỉ nên uống một ngụm hỏ, nếu không thì sẽ say ngất ngây luôn đấy." Dựa theo ước lượng của Nhóc Tỳ thì những người trong thôn tửu lượng lớn nhất thì uống chừng hai ly nhỏ là lăn quay trên mặt đất liền.

"Nhanh, tên thúi nhà ngươi mau rót rượu, ta chịu không được nữa rồi!" Một đám thanh thiếu niên chạy tới, ngảy cả Bì Hầu, bé chảy nước mũi cũng ào ào kéo tới.

Kết quả, phụ thân của Nhị Mãnh không tin nên đã nốc một ly thật lớn, ngay lập tức cứ như là bùn nhão nằm dẹp trên mặt đất, say như chết, cả người phát sáng, chìm trong giấc ngủ say.

Hiển thiên ông ấy đã đạt được rất nhiều chỗ tốt, rượu thần có thể điều trị thân thể cho ông ta, khiến cho mỗi tấc trên cơ thể đều phát sáng. Thế nhưng ông ta lại không thể nào hưởng thụ được cái thú của việc uống rượu, mọi người thấy thế thì đều rút kinh nghiệm, tất cả mọi người nhấp từng ngụm nhỏ từ từ thưởng thức.

Ánh trăng sáng ngời, hồ lớn trong suốt. Gợn sóng nhấp nhô, nồi hầm Kim Sí Đại Bàng ở trên bở dâng lên những ánh sáng thần kỳ, còn có những miếng thịt vàng ươm trên bếp lửa, hơn nữa còn có rượu Hầu Nhi, nơi đây tràn ngập tiếng cười nói vui vẻ, hương thơm ngát của thịt và rượu hòa quyện lại với nhau khiến người khác say mê.

Rất nhanh có người đột phá, nhanh chóng ngồi xếp bằng ở một bên, đả tọa điều tức.

Trên thực tế, mọi người ai nấy đều phát sáng cả, dược tính huyết nhục của di chủng Thái Cổ mạnh mẽ biết dường nào, hơn nữa lại uống một ly nhỏ rượu Hầu Nhi, khi bọn họ mở miệng nói chuyện đều có những làn khí lành dâng lên.

"Bé chảy nước mũi, Hổ Tử, Nhị Mãnh, các ngươi đừng uống quá nhiều mà quên đột quá, ta còn có một vài món bảo cụ, chút nữa sẽ đưa cho các ngươi."

Thời khắc này, Nhóc Tỳ rất ôn hòa, không hung tàn chút nào, ánh mắt hài lòng nhìn mọi người, ở đây nó không cần đề phòng, tính cách hung tàn và xấu xa ở bên ngoài đều biến mất hết.

"Ta cảm thấy chỉ có ở đây hắn mới là một đứa bé." Nhị Ngốc Tử nói thầm ở xa.

Sau khi trở lại Thạch thôn, Nhóc Tỳ lại biến thành một đứa trẻ ngoan ngoãn, hồn nhiên, cười một cách tự nhiên, hô to gọi nhỏ với đám bạn vè, vô cùng giản dị.

"Xem ra, nơi này rất quan trọng với hắn, nếu không thì đã không mang những báu vật kia về đây, không biết sau này nếu như thôn này không còn tồn tại nữa, thì hắn sẽ như thế nào nữa." Đại Hồng Điểu say bí tỉ mở miệng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 201: Vô Đề

Ánh trăng êm dịu mông lung mà trong trẻo, bên hồ tràn ngập tiếng nói cười. Hơn hai năm không gặp, Nhóc Tỳ và Thanh Phong cực kỳ vui vẻ, bọn chúng vô cùng hào hứng.

"Tộc trưởng gia gia, bệnh của ngài chắc chắn có thể trị tận gốc!" Nhóc Tỳ chạy tới với vẻ mặt hớn hở thuần khiết. Nó rất vui sướng bởi vì kiếm được rượu Hầu Nhi có thể trị thương cho vị tộc trưởng già.

Nếu lần này không tìm được Bất Lão Tuyền, rượu Hầu Nhi mấy loại thần vật nghịch thiên này nó nhất định đến năn nỉ Liễu Thần cầu xin ngài cứu giúp.

Tầm mắt Liễu Thần e rằng rất cao, có lẽ đã ở ngoài chín tầng trời, cho dù đang thủ hộ Thạch thôn nhưng cũng không quá mức quan tâm đến sinh lão bệnh tử của người trong thôn. Trong mắt của ngài đó là chuyện hết sức bình thường.

"Ta cảm thấy trong người có một ngọn lửa đang thiêu đốt. Vết thương thần bí năm đó bị ở lối vào thần tàng đã có chuyển biến tốt, bệnh kín sắp sửa tiêu tán." Tộc trưởng vô cùng xúc động.

Trải qua nhiều năm như vậy, lão căn bản không trông mong trị được tận gốc, chưa từng nghĩ đứa bé này vậy mà mang về loại rượu thần bậc này khiến lão nuôi hy vọng.

"Tộc trưởng gia gia, ngài uống thêm hai chén nữa đi. Đừng sợ say, cháu sẽ giúp ngài hòa tan dược tính." Nhóc Tỳ nói. Chữa lành thương thế cho tộc trưởng vẫn là một nguyện vọng trong lòng nó.

"Tốt!" Thạch Vân Phong cười ha hả, lão chè chén thống khoái, cụng ly

với mọi người xung quanh, vô cùng thỏa chí.

Hào quang dâng lên, từ lỗ chân lông của lão trào ra, toàn thân lão đều có một vầng sáng thần bí. Nhóc Tỳ ra tay rất nhanh, nó dùng các phương pháp cổ xưa ghi trong Nguyên Thủy Chân Giải vỗ lên người lão làm tan dược lực, giúp lão trị ám tật.

Người trong thôn đều bị kinh sợ, cùng nhau theo dõi. Tất cả đều lo lắng quan sát, hy vọng tộc trưởng có thể chuyển biến tốt.

Dược hiệu của rượu thần rất mạnh. Tộc trưởng già lại uống thêm một chén, toàn thân như phát hỏa vậy. Hào quang sáng chói đến lóa mắt đang bao phủ lão.

Nhóc Tỳ không ngừng vỗ, tiếng đồm độp vọng đến. Các loại phù văn chằng chịt, lạc ấn chui vào thân thể tộc trưởng già, chúng đang tăng cường sinh cơ trong người lão.

"Xì."

Rốt cuộc một luồng tro bụi bốc lên phun ra từ trong miệng tộc trưởng già, phát ra những tiếng xì xì trên không trung rồi từ từ tan đi. Ám tật của lão đã được trừ tận gốc.

Dược tính của rượu thần phát huy tác dụng, rực rỡ vô cùng như rải mưa ánh sáng bay bay bao bọc lão, chữa trị phục hồi tổn thương, tẩm bổ máu thịt của lão, khiến cho tình trạng suy yếu của lão rất nhanh trở nên mạnh mẽ.

"Ta... Thật quá tốt rồi!" Tộc trưởng già đứng bật dậy, cảm giác như trẻ lại hai mươi tuổi, trong cơ thể tràn ngập sức mạnh, máu thịt óng ánh, phù văn lập lòe. Vầng sáng thần kỳ chăm sóc, tự động đoạt tạo hóa của đất trời.

Thạch Vân Phong từ trước đến giờ rất điềm tĩnh ung dung, nhưng giây phút này trong mắt đã hơi ươn ướt. Năm đó hơn mười người huynh đệ tốt chỉ có một mình lão còn sống trở về nhưng bị bệnh kỳ dị dai dẳng, đến hôm nay mới được giải thoát.

Người trong thôn cực kỳ mừng rỡ, họ đồng loạt vọt tới.

Bầu không khí bên hồ càng sôi nổi. Chẳng bao lâu có mười mấy người say ngã bởi vì họ đều thật cao hứng, uống hơi nhiều rượu một chút mới thành ra như vậy.

“Cheng... Cheng...”

Vô số tia hào quang vụt qua bầu trời đêm, âm vang điếc tai, một kiện nối tiếp một kiện bảo cụ bay ra, cắm trên bãi cỏ.

“A, thật nhiều bảo bối!” Cả đám Bì Hầu, bé chảy nước mũi lập tức trợn tròn mắt.

Ngay cả những người như Thạch Lâm Hổ, Thạch Phi Giao cũng đều đứng bật dậy, một số còn ngẩn người ra. Tu vi của bọn họ càng ngày càng thâm hậu, tất nhiên đều là người biết hàng. Những bảo cụ này đều thật phi phàm.

“Thật sự định tặng cho chúng ta?” Nhị Mãnh vốn cũng say mèm lúc này mắt trợn tròn, lập tức tỉnh rượu.

“Đệ đã nói tặng quà cho mọi người thì nhất định là thật.” Nhóc Tỳ vui vẻ cười, trong veo không có một chút vẩn đục.

Mọi người vừa mừng vừa sợ, đồng thời cũng rất chấn động.

“Thanh kiếm đỏ này thuộc về một con Phì Di, dùng răng nanh màu máu tế luyện mà thành, sắc nhọn không gì sánh kịp, phù văn cường đại. Cái sừng thú này một khi thổi lên tiếng ù ù có thể chấn vỡ thân thể, do đệ đoạt từ tay của đệ tử Võ Vương phủ Thạch quốc. Mảnh da thú này...”

Nhóc Tỳ giới thiệu từng thứ, nói cho họ biết uy lực và những điểm đặc sắc của bảo cụ, nó cũng giải thích lai lịch. Chừng hơn mười kiện đều là chiến lợi phẩm của nó.

Ánh trăng như nước, một đám thiếu niên lẫn người lớn đều yêu thích chẳng muốn buông tay. Họ như mê như say, vuốt ve từng kiện bảo cụ, trân trọng vô cùng.

Thạch thôn có hai kiện tổ khí vô cùng cường đại, trừ khi có đại họa nếu không ở tình huống bình thường sẽ không sử dụng, dẫu sao chúng cũng do tổ tiên truyền xuống.

Hiện giờ Nhóc Tỳ loáng một cái mang về hơn mười kiện, tất cả đều không phải vật phàm, tất nhiên khiến cho họ vui sướng không gì sánh được. Nhất là đám Đại Tráng, Bì Hầu rốt cuộc cũng có cơ hội chạm vào bảo cụ.

Tất cả thôn dân đều mê say. Nhóc Tỳ giao bảo cụ cho họ xong bèn xoay người nhìn vào trong thôn. Nơi đó có linh khí dày đặc, trồng thuốc xuống cũng không việc gì, sinh trưởng thuận lợi.

“Thanh Phong, trước tiên chúng ta đi trồng cây đào tiên.” Nó dặn dò Thanh Phong.

Khi tiến vào Bách Đoạn Sơn nó có một khoản thu hoạch lớn, đó chính là đào được một cây chuẩn Thánh dược. Bây giờ thấy mấy gốc cây quý ấy đều rất tốt chẳng có chuyện gì thì nó hoàn toàn yên tâm, quyết định cả Ngân Đào thụ cũng đem ra trồng.

“Này, đó là cái gì thế?” Người trong thôn bị hoảng sợ rồi.

“Đó là một cây Ngân Đào, nó có cơ hội tiến hóa thành Thánh dược chân chính, cũng sắp thành công rồi.” Nhóc Tỳ giải thích, nói ra lai lịch của nó.

Gốc cây quý này phát quang, tuy chỉ to bằng cổ tay, cao bằng nửa thân người nhưng lại vô cùng cứng cáp như Li Long cuộn tròn, bất luận là cành khô hay lá đều có màu bạc, giống như ngọn lửa màu bạc đang bốc cháy.

Trên cây có hai quả Ngân Đào đã kết trái hơi ngả màu vàng nhạt, thoạt nhìn vô cùng rực rỡ, tựa như ngọc thần đẹp đẽ nhất chạm trổ mà thành, hơn nữa hương thơm nức mũi hơn xa linh dược.

“Trồng ở giữa thôn!”

Bọn họ đào một cái hố to, bùn cát màu vàng kim trong một cái túi da đầy ắp đều được trút vào chỉ để nuôi dưỡng Thánh thụ màu bạc này.

“Quả thật sắp chín rồi, tuy vẫn chưa phải là thánh dược nhưng cũng hơn xa những linh dược kia.”

Bọn Đại Tráng, bé chảy nước mũi, Bì Hầu say mê thật rồi. Chúng vây quanh Ngân Đào thụ vừa nhảy vừa la, hết sức vui vẻ và hưng phấn.

Ngay cả đám người Thạch Lâm Hổ, Thạch Phi Giao cũng đều mừng rỡ vô cùng. Hôm nay chuyện vui nối tiếp nhau, Thạch thôn sau này có muốn không trở nên mạnh mẽ cũng khó. Những gốc linh dược này chắc chắn sẽ biến nơi đây thành một chốn tịnh thổ.

Đêm đã khuya, mọi người tản đi, trở về thôn làng đang tỏa hương thơm ngát, còn một nhóm người lại say đến gục ở ven hồ. nguồn

Sáng sớm Nhóc Tỳ nghe thấy một tràng âm thanh gà bay chó sủa. Nó bị đánh thức, dụi dụi mắt rồi cấp tốc lao ra sân của tộc trưởng. Thanh Phong theo sát phía sau.

“Này nhóc, hôm qua cháu lấy ra một đống di chủng có con vẫn còn sống. Chính là con gà, nó không ngờ đã thành tinh, có thể độn thổ, đuổi thế nào cũng không được.”

Đám người Hổ thẩm đang đuổi gà mệt thở hồng hộc.

Nhóc Tỳ vừa nghe thấy trong bụng lập tức lộn một cái. Ngày hôm qua uống say thật quá sơ xuất, để cho Bát Trân Kê từ trong túi Càn Khôn thoát ra ngoài.

“Con gà kia chạy à?” Bọn Nhị Ngốc Tử cũng hoảng hốt, tất cả đều chạy tới, thậm chí cả Bóng Lông cũng nhảy dựng lên chạy lại, nó nhe răng nhếch miệng rất bất mãn.

“Không đâu, đang trong thôn, chẳng qua giữ con gà tinh trong thôn sẽ xảy ra vấn đề lớn, hay là mau chóng bắt về hầm đi.” Hổ thẩm hung hăng nói.

“Đừng, ngàn vạn lần đừng làm nó bị thương!” Nhóc Tỳ vội vã ngăn các bà các cô cao lớn thô kệch này lại, quả thật sợ họ làm thật, đến lúc đó muốn khóc cũng khóc không nổi.

“Con gà đất thành tinh kia đâu rồi? Chúng ta lấy bảo cụ tới, nó chạy không thoát đâu.” Đám tráng niên Thạch Lâm Hổ cũng tham gia, hưng sư động chúng.

“Đừng có kích động!” Nhóc Tỳ vội vã ngăn cản.

Sau đó Nhị Ngốc Tử càng nước bọt văng tung tóe, cấp tốc giải thích thế nào là Bát Trân Kê. Nghe xong mọi người hơi sửng sốt một chút.

“Cái gì, trứng đẻ ra có thể so sánh được với linh dược, nửa tháng là có thể đẻ tiếp một quả?” Tất cả mọi người đều khiếp sợ.

“Cho nên đừng làm nó bị thương, đây là sinh linh quý hiếm cháu đặc biệt mang về, chuẩn bị thật tốt để nuôi lớn. Thạch quốc lớn như vậy cũng chỉ có một con trong hoàng thất.” Nhóc Tỳ nói.

Điều làm mọi người lo lắng nhất là con gà này biết đâu lại chạy mất. Dù sao nó có thể độn thổ, thật khó lòng phòng bị.

“Không trốn đâu, ở chỗ kia kìa!” Thanh Phong nhỏ giọng nói, nó chỉ tay về phía trước.

Nhóc Tỳ xoay người, quay đầu lại nhìn. Nó phát hiện con hàng này đang nằm dưới gốc cây liễu vô cùng thoải mái, vẻ mặt ngất ngây.

Khi Nhóc Tỳ đến nơi nó cũng chẳng đứng dậy, vẻ mặt lười nhác tựa vào chỗ đó không nhúc nhích.

Bởi vì nó hiểu Nhóc Tỳ biết lai lịch của nó, sẽ không đả thương nó. Chỉ

có đám đàn bà hung hãn kia là nguy hiểm nhất, nếu quả thật bị tóm được hơn phân nửa sẽ bị hầm thật.

“Mày không trốn à?” Đại Hồng Điểu tò mò.

Gà đất liếc nó một cái vẻ coi thường, không ngờ nó cũng có vẻ mặt biểu cảm phong phú như vậy, sau đó quay sang cây liễu quỳ lạy với vẻ thành kính vô cùng.

Đại Hồng Điểu bị chọc giận thật sự. Nói gì đi nữa nó cũng là cao thủ một đời, chẳng ngờ bị một con gà coi khinh, tức thì định nhào tới. Thế nhưng khi ngẩng đầu nhìn thấy cành liễu lóng lánh nó lại yên lặng, không dám làm càn ở chỗ này.

“Đừng có tức tối, dòng tộc chúng nó ở thời Thái Cổ đã nổi danh khắp thiên hạ, xuất thân chưa chắc đã kém ngươi.” Nhị Ngốc Tử nói.

Đại Hồng Điểu giận dữ, thiếu chút nữa đập nó bổ nhào.

Cứ như vậy, sau khi Nhóc Tỳ và Thanh Phong trở về, một thời gian dài sau đó mỗi ngày đều tu hành, sau đó cùng tộc nhân săn bắn hái thuốc các kiểu, cuộc sống thật sung sướng.

“Cọt kẹt... cọt kẹt...”

“Tiểu ca ca, huynh đang cắn cái gì thế?” Thanh Phong tò mò, gần đây thường trông thấy Nhóc Tỳ nghiến răng (*), gặm cắn cái gì đó.

“Một tòa tháp, cái tháp thật đáng giận, cướp bảo dược thuần huyết của huynh, chẳng chừa lại cho huynh.” Nhóc Tỳ vô cùng căm tức. Mấy ngày nay nó đang nghiên cứu tháp nhỏ trắng nõn tinh khiết, gắng sức lắc rung nhưng cánh của Thôn Thiên Tước cùng với tay của Cùng Kỳ các loại vẫn chẳng thấy bóng hình.

Tháp nhỏ cao một tấc, lóe sáng long lanh vô cùng đẹp đẽ. Hôm đó đánh một trận nó chiếm được lợi ích rất lớn, nuốt huyết nhục bảo dược bị Quỷ gia

chém rụng xuống.

“Bóng Lông, mày đi thử chút coi!” Sau cùng, thực sự đã hết cách, Nhóc Tỳ gọi Bóng Lông để nó thử một chút xem có thể cắn được hay không.

Bóng Lông chớp mắt đã hóa thành một tia sáng màu vàng vọt tới. Nó rất khôn, thoáng một cái đã nhận ra tháp nhỏ không tầm thường. Sau khi ôm lấy nó bèn cố sức gặm.

“Kèn kẹt... kèn kẹt...”

Sau cùng, con vật nhỏ màu vàng kim gặm mất nửa ngày bèn ném thẳng xuống đất. Nó nhe răng nhếch mép, nước mắt lưng tròng, im lặng dùng một bàn tay nhỏ chỉ vào Nhóc Tỳ, giống như đang lên án. Và một bàn tay nhỏ khác lại che miệng, xuýt xoa hàm răng nhỏ trắng như tuyết của mình, cảm thấy đau chịu không thấu.

“Xong rồi, hai chúng ta đều gặm không nổi. Cái tháp chết tiệt này, nó không phản ứng chút nào, rõ ràng định tham ô thuần huyết bảo dược của ta mà!” Nhóc Tỳ rên rỉ, tim cũng đang rỉ máu.

Nhị Ngốc Tử, Đại Hồng Điểu cũng đều mở to mắt nhìn, trong tháp có huyết nhục của sinh linh thuần huyết, hai người bọn chúng cũng đang ngóng trông đó.

Kết quả ngay cả Nhóc Tỳ lay động tháp nhỏ cũng không có chút phản ứng, đồ vật bên trong hoàn toàn không rơi ra được.

“Chẳng lẽ cứ để nó tiêu hóa à? Ngươi gặm nó mấy ngày nay, bình thường ta thấy có bụi phấn rơi ra, dù sao cũng có cảm giác chẳng lành.” Nhị Ngốc Tử nói.

Nhóc Tỳ lập tức kêu thảm thiết, cố sức đập tháp nhỏ, nói: “Ngươi trả huyết nhục bảo dược cho ta!”

Cuối cùng đã hết cách, Nhóc Tỳ làm phiền Liễu Thần, xin ngài giúp đỡ.

Bởi vì Thôn Thiên Tước, Cùng Kỳ, sinh linh Thần Sơn Nam Vẫn và Nghi Sơn đủ khiến người kinh sợ, máu huyết của chúng tuyệt đối có thể dùng để tiến hành tẩy lễ lúc mười tuổi.

“Ngọn tháp này lại xuất hiện...” Liễu Thần cẩn thận nhìn kỹ tháp nhỏ, nhìn thật lâu mới nói một câu như vậy.

“Liễu Thần, nó có địa vị rất lớn à?” Nhóc Tỳ hỏi.

“Ở thời Thái Cổ đã xuất hiện, Thượng Cổ cũng từng hiển hóa, có thần uy cái thế. Hiện giờ nó trông trong suốt long lanh, đồng thời rất nhỏ bé thanh tú, suýt nữa chẳng nhận ra.” Liễu Thần nói rất trịnh trọng.

Chú Thích:

(*) nguyên văn: ma nha. Nghĩa đen là nghiến răng, nghĩa bóng là rỗi hơi tranh cãi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 202: Thuần Huyết

Nhóc Tỳ trợn tròn mắt, miệng há ra hình chữ 'O', Tiểu Tháp cao chưa tới một tấc này lại có địa vị lớn như vậy? Không khỏi quá kinh người rồi!

Sau đó nó lại nghĩ tới một vấn đề nghiêm trọng: Liễu Thần rốt cuộc là sinh linh của thời đại nào? Những điều ngài nói chẳng lẽ là tận mắt chứng kiến?

Nếu quả thật như vậy, gốc cây thông thiên bị sét đánh này đúng là dọa chết người.

"Liễu Thần, trước đây ngài chính mắt nhìn thấy sao?" Hùng Hài Tử nói gần nói xa, nhưng trò khôn vặt của nó làm sao qua mặt được Liễu Thần.

Thân cây cháy đen tĩnh lặng, hơn mười nhánh cây xanh mởn óng ánh bay bay theo gió, nó nói giọng thản nhiên không xao động: "Nghe nói vậy."

Thằng nhóc đầu gấu đảo mắt. Đối phương trả lời có phần bình thản, tựa hồ không muốn nói thêm điều gì làm cho nó càng hồ nghi.

"Cái Tiểu Tháp này thuộc về ai đầu tiên? Quá khứ của nó như thế nào?" Nó hỏi, muốn biết càng nhiều.

"Năm tháng quá xa xưa khó có thể ngược dòng, ngươi tìm hiểu nhiều cũng chẳng ích lợi gì mà còn có thể gặp nguy hiểm. Ngươi chỉ cần biết món đồ này khó lường là được rồi, nó là một bảo cụ thần uy cái thế." Liễu Thần đáp.

Hơn nữa nó rất trịnh trọng, trong giọng nói kèm theo một chút uy nghiêm, nghiêm túc cảnh cáo Nhóc Tỳ có một số việc không nên dò xét đến cùng, nếu không có thể có đại họa sát thân.

Nhóc Tỳ vò đầu, chẳng hề cảm thấy Tiểu Tháp nguy hiểm a. Chẳng lẽ món nữ trang nhỏ lóng lánh này có thể giết nó diệt khẩu?

"Nó thiếu một số bộ phận. Thân tháp so với nguyên bản thiếu vài tầng." Đúng lúc này Liễu Thần mở miệng lần nữa: "Hình dáng có chút không giống."

Nhóc Tỳ nghe vậy cả kinh, đặt Tiểu Tháp trong lòng bàn tay rồi cúi đầu quan sát. Hiện giờ chỉ có bốn tầng, trông sáng sủa đẹp đẽ quý hiếm, nhìn không ra có gì thiếu hụt, nào ngờ lại là không hoàn chỉnh.

Khó trách khi nó vừa về đến Thạch Thôn mang theo Tiểu Tháp bên người Liễu Thần cũng không nhận ra, hình dạng Tiểu Tháp dĩ nhiên đã thay đổi.

Rất nhanh Nhóc Tỳ lại nghĩ tới chuyện trong Bách Đoạn Sơn, Tiểu Tháp từng dẫn Địa Hoàng Hỏa rèn luyện thân mình, rõ ràng cho thấy nó đang chữa trị thân tháp và khiến cho mình tiến thêm một bước hoàn mỹ.

Miệng Nhị Ngốc Tử, Đại Hồng Điểu chảy đầy nước dãi nhìn chằm chằm Tiểu Tháp trắng tinh. Nếu không vì Hùng Hài Tử quá hung tàn chúng thật định cướp sạch.

Mao Cầu dáo dác nhảy lên vai Nhóc Tỳ rồi tuột xuống cổ tay của nó ôm Tiểu Tháp lần nữa, nhưng lần này không dám gặm. Mới vừa rồi nó gặm cả buổi ê răng không chịu nổi.

Thanh Phong thật cao hứng, cảm thấy vui mừng cho tiểu ca ca. Trong tay có một chí bảo như vậy nếu tương lai có thể sử dụng tất nhiên có thể tung hoành thiên hạ không gì cản nổi.

Cuối cùng lại quay trở lại vấn đề cũ, Nhóc Tỳ thỉnh cầu Liễu Thần hỗ trợ. Cánh Thôn Thiên Tước, tay Cùng Kỳ nó cần đều bị Tiểu Tháp nuốt vào bụng, sống chết không chịu nhả ra làm nó rất không cam lòng.

"Hơn phân nửa là khó khăn rồi, nó đang hấp thụ tinh hoa, rèn luyện bản

thân, cuối cùng chỉ có thể rơi ra một chút vậy thôi.” Liễu Thần nói.

Nhóc Tỳ phẫn uất, lại chộp lấy Tiểu Tháp bắt đầu cắn, làm cho hả giận. Đó chính là máu huyết và bảo cốt của sinh linh thuần huyết có giá trị rất lớn, bất kỳ một mảnh nhỏ nào ném ra ngoài đều gây sóng gió ngập trời.

Nhị Ngốc Tử và Đại Hồng Điểu trong lòng hồi hộp, chúng rất muốn nếm thử mùi vị của sinh linh thuần huyết nhưng lại hiểu hy vọng không lớn.

Thanh âm rào rào truyền tới, một ít bột trắng bay xuống giống như hoa tuyết khiến Nhóc Tỳ kêu thảm thiết. Hiển nhiên Tiểu Tháp đang tiêu hóa tinh hoa của xương cốt, lúc này đang nhổ ra một ít mảnh vụn.

“Đây là bột xương sinh linh thuần huyết, có thể dùng làm thành thuốc, vô giá.” Nhị Ngốc Tử mở miệng. Số lượng bột phấn lúc này rất lớn làm mắt nó sáng rỡ, nhanh chóng mang đồ ra hứng.

Một nhánh cây dò xét xuống dưới cuốn lấy Tiểu Tháp như ngọc nhẹ nhàng lay động. Phù văn sắp xếp mịt mù lại còn sinh ra một loại âm thanh thần bí.

‘Phù phù’ một tiếng, hai tảng huyết nhục thật lớn nặng đến mấy ngàn cân rơi ra, tinh khí dâng trào giống như hai thần tàng xuất thế.

Ánh mắt Nhị Ngốc Tử và Đại Hồng Điểu liền đỏ lên, hận không thể lập tức nhào tới. Mà Nhóc Tỳ cũng ngẩn ra, rõ ràng cánh chim và tay khổng lồ như núi như vậy làm thế nào chỉ còn lại một chút thế kia?

Huyết nhục Thôn Thiên Tước lóe sáng đen bóng, huyết nhục Cùng Kỳ bắn ra hào quang đỏ thẫm, chúng đều rất kinh người, có một loại chấn động chí cường đang khuếch tán làm người kinh sợ.

“Lấy hai cái bình ngọc, ta giúp ngươi luyện hóa toàn bộ.” Liễu Thần mở miệng nói.

Nhóc Tỳ giật mình tỉnh lại, rất nhanh móc ra hai cái bình ngọc tỏa sáng

long lanh. Chúng đều được mài dũa từ linh ngọc tốt nhất, có thể dùng để chứa bảo dược các loại.

Hai cành liễu rủ xuống lần lượt cắm vào hai khối huyết nhục, sau đó bắt đầu tỏa ra hào quang xanh biếc lóa mắt và tràn đầy khí lành phát sinh vô số đạo âm.

Hai cành cây mềm mại được phù văn lượn lờ bao phủ thần bí và phi phàm, chỉ trong nháy mắt đã gần như luyện hóa thành công huyết nhục của sinh linh thuần huyết thành tinh hoa căn bản nhất.

Huyết nhục mất vẻ rực rỡ giống như bị sấy khô mà hóa đá, mà trên một nhánh liễu có một giọt chất lỏng như mặc ngọc đang lăn, đây là màu huyết của Thôn Thiên Tước áp súc mà thành. Trên một cành liễu khác có một giọt chất lỏng màu đỏ lóe sáng như huyết toản vậy, vô cùng xán lạn.

Mấy ngàn cân huyết nhục mất đi hào quang, tuy rằng còn một lượng lớn nguyên lực thần tính nhưng không được Liễu Thần coi trọng, không tiếp tục luyện hóa.

“Rào rào...”

Một cành liễu cuốn láy Tiểu Tháp tiếp tục lay động, tiếp tục lại có hai khối huyết nhục mấy ngàn cân rơi ra, chúng thuộc về huyết nhục của sinh linh ở Nam Vẫn Thần Sơn và Nghi Sơn.

Hiển nhiên chúng cũng không phải sinh vật hình người chân chính, nhưng bởi vì lúc này huyết chục còn thừa lại quá ít, không thể nhận ra bản thể rốt cuộc có bộ dáng gì nữa.

Liễu Thần dùng cùng phương pháp lộ ra hai nhánh cây xanh biếc đều xuyên vào hai khối huyết nhục chí cường bắt đầu luyện hóa và hấp thu thần dịch.

Nhóc Tỳ vội vã chuẩn bị hai cái bình ngọc, vẻ tràn đầy chờ mong.

Cành liễu xán lạn có thần năng vô lượng, cho dù là huyết nhục của sinh linh thuần huyết cũng có thể luyện hóa. Hầu như chỉ trong nháy mắt trên một cành cây mềm mại xuất hiện một giọt chất lỏng màu vàng rực rỡ lóa mắt đang lăn. Trên một cành mềm khác lại xuất hiện một giọt chất lỏng trắng tinh, hào quang như sóng khuếch tán trông thần thánh phi thường.

Hai giọt chất lỏng đều tỏa ra hào quang hừng hực, chấn động thần thánh kịch liệt giống như có thể xuyên thủng hư không bay lên trời trông cực kỳ đáng sợ.

Giọt chất lỏng nhỏ vào bình, bảo huy mịt mù lưu động.

Nhóc Tỳ vui sướng nhìn bốn bình ngọc nhỏ, nó hài lòng vô cùng. Đây là thuần huyết bị áp súc có sức mạnh thần kỳ thật kinh khủng, thỉnh thoảng phát sinh sấm chớp vang rền, thật kinh người.

Đại Hồng Điểu và Nhị Ngốc Tử hoàn toàn sợ đến đờ đẫn, ngay cả Mao Cầu cũng trợn tròn mắt cẩn thận quan sát.

Mặc dù chỉ là bốn giọt chất lỏng nhỏ bé nhưng so với một đống bảo dược còn quý giá hơn vô số lần. Đây chính là chất lỏng thần kỳ được luyện ra, là tinh hoa được áp súc.

Hơn mười con thái cổ di chủng so ra cũng kém thần dịch trong bốn bình nhỏ có giá trị rất cao, nếu lưu truyền ra bên ngoài nhất định sẽ gây ra bạo loạn.

Nhị Ngốc Tử và Đại Hồng Điểu trơ mắt nhìn, nhưng cũng hiểu chuyện này chẳng dính dáng gì đến chúng. Bởi vì gốc cây thần kia từng nói qua sẽ tiến hành tẩy lễ cho Hùng Hài Tử, đây là đang chuẩn bị rồi.

Nhị Ngốc Tử nuốt một ngụm nước miếng. Nó nhìn mấy ngàn cân thịt trên mặt đất đã mất đi hào quang từ lâu rồi hỏi: “Huyết nhục này còn cần không?”

“Không cần.” Liễu Thần nói.

Không đợi Nhóc Tỳ nói cái gì, Đại Hồng Điểu và Nhị Ngốc Tử đã vác lên chạy, tốc độ có thể gọi là nhanh, hầu như lao vụt đi không thấy bóng.

“Các ngươi định đi đâu? Đi tìm thím Hổ đi, để cho mọi người ăn tiệc.” Nhóc Tỳ ở đằng sau la lớn.

"Vèo" một tiếng, Mao Cầu cũng đuổi theo, nó nhảy thẳng lên núi thịt yên lặng chờ ăn thịt nướng.

“Liễu Thần có thể giúp Thanh Phong tẩy lễ được không?” Nhóc Tỳ dò hỏi.

“Trước hết để nó rèn luyện thân thể đã.” Liễu Thần trả lời, vẫn chưa cự tuyệt.

Thời gian tiếp theo Nhóc Tỳ mỗi ngày đều rèn luyện thân thể, tu hành phù văn. Nó phải điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất. Liễu Thần nói qua một thời gian ngắn nó có thể tiến hành tẩy lễ.

“Ầm ầm...”

Trên một dải bình nguyên mặt đất đang chấn động. Nhóc Tỳ vác một tảng đá lớn hơn mười vạn cân đang chạy băng băng trên mặt đất, cảnh tượng có chút dọa người. Mặt đất tất cả đều vỡ toác, khe nứt lan tràn.

Sau cùng, nó lún thẳng xuống dưới.

“Biến thái a!”

Bọn Đại Hồng Điểu nhìn mà có chút hết hồn hết vía, đây chính là sức người sao? Một đứa bé không ngờ vác một núi đá chạy băng băng, kinh khủng đến dọa người.

Nhóc Tỳ từ trong bùn đất chui ra, nó chạy ra xa vác tới vô số cự thạch rải trên bình nguyên thay thế cho bùn đất, sau đó lại vác cự thạch hơn mười vạn cân luyện khí lực. Kết quả còn chưa đạt mà.

Khi nó chạy ào ào, nham thạch trên mặt đất đều bị đạp nứt ra, sau đó vỡ vụn, chúng không chịu tải được sức mạnh đáng sợ của nó.

Nó đi đến sơn mạch nguyên thủy để tu hành, từ đỉnh núi này trực tiếp nhảy đến một đỉnh núi khác, bụi mù mịt tận trời. Mỗi lần đều như một gã khổng lồ đang phát uy, núi bị hai chân nó cứ thế giẫm nát.

Đội thợ săn của Thạch Thôn nhìn thấy cảnh này tất cả đều ngây người. Thằng nhỏ này làm thế nào ngày càng đáng sợ, thảo nào có thể mang về nhiều bảo vật nghịch thiên như vậy.

Thanh Phong vẫn một mực rèn luyện bản thân, khi nhìn thấy liền líu lưỡi, sau đó tìm nó rồi nói: "Tiểu ca ca, huynh kỳ thực có thể tiến nhập Hư Thần Giới. Hai năm thời gian đã trôi qua, có thể lại đi vào lần nữa."

Nhóc Tỳ nghe thấy thế bèn gật đầu, trong lòng nóng hừng hực. Nó vẫn muốn vào lại trong đó.

"Hả? Vào Hư Thần Giới, chúng ta cũng muốn đi!" Trở lại Thạch Thôn, lúc Nhóc Tỳ đi cầu xin Liễu Thần. Nhị Mãnh, Bì Hầu, Tị Thế Oa cả đám đều rất xúc động, tất cả đều gào rú kêu la.

Bọn chúng cho tới bây giờ còn chưa ra khỏi sơn mạch nguyên thủy, cùng lắm chỉ đi coi mấy thôn xóm trong đại sơn mà thôi. Chúng vô cùng khát vọng được tiếp xúc với thế giới bên ngoài.

"Ta đi trước nhìn thử một cái, sau đó chúng ta lại cùng đi quậy một trận mưa gió ngập trời." Nhóc Tỳ nói, nó muốn lặng lẽ đi trước xem tình huống.

Liễu Thần không hề phản đối, nó vẫn muốn Nhóc Tỳ ở nơi đó ma luyện nhiều hơn. Đáng tiếc lần trước Nhóc Tỳ là đóa hoa quá đặc sắc, vừa mới vào vẻn vẹn một ngày đêm đã chọc ra một đống tai vạ đến cả Hư Thần Giới cũng chịu không thấu, cuối cùng đuổi ra.

"Thằng nhỏ, cẩn thận nhìn xem tình hình thế nào, đến lúc đó đại thúc đi cùng với cháu." Đám đàn ông tráng niên Thạch Lâm Hổ cũng có chút chờ

mong.

Nhóc Tỳ đau đầu một trận, sau đó liền vội vàng gật đầu.

Bây giờ cây liễu so với trước kia không biết đã mạnh mẽ hơn nhiều ít thế nào, hơn mười cành cây xanh biếc đột nhiên vọt lên, sau đó trực tiếp xuyên thủng bầu trời, phù văn dày đặc, ở nơi đó hiện ra một cánh cửa.

Nhóc Tỳ ngồi xếp bằng ở dưới gốc cây cháy đen, nó cảm thấy tinh khí thần vẫn chưa tách ra khỏi thân thể mà bản thân mình như toàn bộ biến mất bước vào trong cánh cửa có hào quang lóe sáng và sấm chớp vang rền.

“Ngao...” Hùng Hài Tử lúc này hét to một tiếng, trong lòng nó vô cùng xúc động.

Sương mù hỗn độn mờ mịt, Nhóc Tỳ chạy băng băng về phía trước, xông thẳng vào một khu phế tích không giống với nơi đi vào của những người từ các quốc gia cổ.

Nó phải đi xuyên qua khu di tích cổ tràn ngập tường đổ khắp nơi đều là gạch vụn mới có thể thực sự tiến nhập vào Sơ Thủy Địa, rồi từ đó lại đi vào các đại động thiên phúc địa.

“Hư Thần Giới, ta đã trở về!” Hùng Hài Tử la hét ầm ĩ, trong lòng xúc động và hưng phấn.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 203: Trở Lại Hư Thần Giới

Tường đổ, gạch vụn khắp nơi trên mặt đất kể lại thăng trầm của một thời huy hoàng. Đây là thế giới của thần linh hay còn có huyền cơ khác?

Một ngọn lại một ngọn thái cổ thần sơn bị chặt gẫy, mây mù hỗn độn che phủ mịt mờ không bờ bến. Nhóc Tỳ một đường chạy tới nhanh như điện chớp, tốc độ thật nhanh, tóc đen dài bay bay sau lưng.

Rốt cục nó đến chỗ tận cùng và bước lên thông đạo màu vàng có hào quang lóe sáng, biến mất từ chỗ đang đứng ban đầu để đi tới Sơ Thủy Địa.

"Ai thế kia, sao lại ngồi xổm trên lối đi, thực cho mình là Hùng Hài Tử sao? Cũng định lấy đi hai khối phù cốt?"

"Đúng là rỗi hơi, bắt chước ai cũng được, đừng nên học theo thằng kia."

Ở Sơ Thủy Địa, Nhóc Tỳ sau khi đi vào bèn ngồi xổm xuống tảng đá xanh kia cẩn thận quan sát, trên bề mặt còn có khảm mấy khối bảo cốt, nó cảm thấy chúng so với ngày trước càng óng ánh và xán lạn.

Dĩ nhiên nó sẽ không đi đào một lần nữa. Đã từng bị tống cổ một lần, nó cũng không muốn bị Hư Thần Giới vĩnh viễn cấm cửa, chỉ là có chút hoài niệm mà thôi, nhớ lại chuyện trong quá khứ.

Nó ngồi xổm bên trên mà đẽo gọt, gõ gõ tảng đá xanh. Tư thế kỳ quái như vậy tất nhiên làm người khác chú ý, mọi người chỉ chỏ, bàn tán ầm ĩ ở chỗ này.

Nhóc Tỳ không lộ ra mặt thật, định trước hết tìm hiểu tình hình một chút.

“Ê, ta bảo này cậu nhỏ, đừng coi mình thật như thằng nhỏ hung tàn.”

“Bắt chước cái dạng như mày là muốn bị đánh hội đồng một trận a.”

Nhóc Tỳ nghe vậy vò đầu đứng dậy, nó đánh giá xung quanh. Sơ Thủy Địa không có gì thay đổi, vẫn giống như trong quá khứ.

“Hùng Hài Tử tới chưa?” Nó biết rồi mà còn cố hỏi.

“Đến cái gì mà đến, chết ở Bổ Thiên Các rồi, đây là kết quả của nhảy nhót quá mức, rốt cuộc ngay cả mạng nhỏ của mình cũng bồi vào.” Có người nói.

“Chưa chắc đâu, vẫn chưa nhìn thấy thi thể, làm sao xác định được nó đã chết.” Có người phản đối.

“Dẹp đi, hẳn phải chết không thể nghi ngờ a. Ngươi cũng không chịu suy nghĩ một chút, y theo tính tình của nó, nếu như còn sống làm sao có thể không đến Hư Thần Giới? Phải biết rằng hiện nay đã qua hai năm lẻ một tháng, thời hạn cấm cửa của nó đã qua.”

Ở Sơ Thủy Địa người đến kẻ đi vô cùng náo nhiệt, sau khi nhắc tới Hùng Hài Tử đã khiến cho rất nhiều người quan tâm, không ít người đang bàn tán.

Có người cười nhạo: “Chỉ bằng nó còn định chạy thoát khỏi Bổ Thiên Các? Đã sớm hóa thành tro bụi rồi, tục truyền ngay cả mấy vị lão tổ của bọn nó đều chết trận. Nó tuy thiên phú dọa người nhưng một thằng nhỏ chưa ráo máu đầu rất khó sống sót.”

“Ai ui, đây chẳng phải là người của tứ đại gia tộc sao? Ta nhận ra ngươi, còn nhớ rõ hơn hai năm trước từng bị Hùng Hài Tử chất ở trong ‘núi người’, làm sao vẫn còn ở Sơ Thủy Địa chưa từng rời đi a? Với tu vi các ngươi ta nghĩ sớm nên tiến nhập động thiên cao hơn đó chứ?” Có người chế nhạo.

“Cái này mà cũng không biết sao? Vô luận là tứ đại gia tộc hay các thế

lực lớn có địch ý với Bổ Thiên Các đều có không ít người tới Sơ Thủy Địa, đây là đang chờ tin tức mà."

"Tục truyền có vài con cá lọt lưới hiếm hoi của Bổ Thiên Các làm cho các đại tộc không thoải mái, đây là đang giăng lưới a, khắp nơi nghe ngóng."

...

Nhóc Tỳ vô cùng kinh ngạc. Hư Thần Giới phức tạp chứ cũng không yên tĩnh như nó tưởng tượng. Trận chiến ở Bổ Thiên Các tuy kết thúc nhưng ảnh hưởng vẫn còn, sóng lớn vẫn chưa từng lắng xuống.

Nghĩ đến trận chiến ấy nó siết chặt nắm tay, trong lòng rất khó chịu. Nhiều sư huynh sư tỷ như vậy đều chết trận, máu nhuốm đỏ tịnh thổ. Còn có các trưởng lão, hầu như không ai sống sót. Vì che chở môn đồ rời đi bọn họ lấy máu lấy mạng mà ngăn trở đại địch.

Nhóc Tỳ len lỏi qua đám người hướng về đằng xa mà đi, một mình yên lặng suy nghĩ, thời gian rất lâu sau trong lòng mới bình tĩnh trở lại.

Nó lại biến hóa dung mạo, dùng bảo thuật của Mao Cầu thay đổi chiều cao trở nên giống như một cây gậy trúc, so với trước đây khác biệt rất lớn, sau đó oang oang nói một câu: "Hùng Hài Tử chưa chết, ta vừa nghe được nó người nói nhỏ, bảo đã từng nhìn thấy nó."

Nó chỉ đang định thử thăm dò thôi, kết quả một đám người cấp tốc vọt tới, tất cả đều có sát khí, hầu như đồng thời quát hỏi.

"Ở đâu? Ai thấy?"

"Nói mau, thằng nhỏ hung tàn ở nơi nào, khi nào xuất hiện?"

Thanh âm bọn họ gấp gáp, phù văn bên ngoài thân thể lưu chuyển dày đặc, rất có ý nếu không hài lòng sẽ mạnh mẽ ra tay.

Nhóc Tỳ hầu như trong nháy mắt cảm ứng được vài loại phù văn khác

nhau. Người của tứ đại gia tộc đều có, ngoài ra có người bên ngoài cơ thể mưa bụi mịt mờ lượn lờ tứ phía, rất có thể là người của Vũ Tộc.

Ngoại trừ mấy người này còn có nhân mã của các thế lực khác, cũng đều tụ tập mà đến, chẳng cần suy nghĩ cũng khẳng định có Thác Bạt Tộc các kiểu.

Trước đây chư giáo liên thủ đại phá Bổ Thiên Các, không chỉ có Thác Bạt thế gia, Vũ Tộc, Tây Lăng Thú Sơn, tứ đại gia tộc các loại còn có một số truyền thừa cực kỳ lợi hại.

Trong mắt Nhóc Tỳ lóe lên một tia sáng kỳ lạ, trong lòng cười nhạt. Những người này thật là âm hồn không tan, cho dù tiến vào Hư Thần Giới vẫn có thể gặp mặt, hơn nữa còn đang tìm kiếm nó. Đây là định nhổ cỏ tận gốc a.

Xem ra không ít người đều cho rằng nó còn sống, vì vậy khắp nơi thả lưới, hy vọng có thể lần ra một ít đầu mối. Dù sao thiên phú nó biểu hiện ra ngoài quá dọa người, cho dù một vài thượng cổ đại giáo cũng sợ nó thật sự còn sống sót, cuối cùng trở thành họa lớn.

“Nói mau, ngươi lấy được tin tức ở đâu, ai đang bàn tán?!” Giọng những người này rất bất thiện, trực tiếp uy hiếp kèm theo sát khí dày đặc.

Hơn nữa thêm nhiều người vây tụ lại, tất cả đều có sát khí tràn ngập. Một đám lai giả bất thiện đều muốn biết tung tích của Hùng Hài Tử.

Nhóc Tỳ lập tức nói rõ, đây chỉ là nghe được, cũng không thể xác định là thật hay giả.

“Bớt nói nhảm, nói ra nhanh lên!” Có kẻ thuộc tứ đại gia tộc quát tháo.

“Đừng nhầm lẫn, nếu không cẩn thận mạng của ngươi!” Người của Vũ Tộc càng thẳng thừng.

“Là hai lão già, một người trên vai có một con chim, nhỏ giọng thì thầm

với một lão già nát rượu thoạt trông rất gian trá và có chút ti tiện.” Nhóc Tỳ nói.

“Cái gì? Điểu Gia, còn có Tinh Bích đại gia?!”

“Đi, nhanh đi tìm hai lão già kia. Bọn họ vẫn một mực ở Sơ Thủy Địa, chưa từng đi đến động tiên cao hơn!”

...

Đám người kia lập tức chạy đi như một trận cuồng phong vậy, tuy vẫn còn một số người xông về phía Nhóc Tỳ định tóm lấy nó, nhưng nó thừa dịp xông loạn vào đoàn người rồi biến mất rất nhanh. .

Năm đó hai người kia vì rao bán các loại tin tức cả thật lẫn giả về Nhóc Tỳ nên ở Sơ Thủy Địa mang tiếng xấu rành rành, rất nhiều người đều biết.

Hùng Hài Tử khá ngạc nhiên. Đã qua đi hai năm mà hai lão già kia còn chưa rời đi sao? Thật đúng là có chút cổ quái.

Tinh Bích đại gia, thoạt nhìn là loại người rất ti tiện, rất láu cá. Lão đang tản bộ thì bị người vô cớ bao vây, thiếu chút nữa bị đập cho một trận béo mập.

Điểu Gia cách đó không xa, thấy vậy vắt chân lên cổ mà chạy, kết quả vừa mới chạy ra vài chục bước đã bị người vừa vặn chặn đầu, cũng tương tự có một đám hung thần ác sát để mắt tới lão.

“Người trẻ tuổi chớ làm ẩu, thân phận lão phu không tầm thường, nếu vô lễ với ta tổ sư các ngươi sẽ trách tội các ngươi.” Tinh Bích đại gia ra vẻ một dạng thế ngoại cao nhân.

Một đám người đều nhìn lão bằng nửa con mắt, cười nhạt không ngừng. Lão già này cũng không sợ thổi vỡ da trâu (ý là nói khoác) làm nổ bị thương bản thân? Nếu không định hỏi tin tức của lão đã sớm trước tiên trừng trị lão một trận.

“Chư vị đừng làm ẩu, chuyện gì cũng từ từ.” Điểu Gia xua tay không để mọi người đến gần.

“Bớt nói nhảm đi, hai lão già các ngươi trước kia lừa gạt biết bao nhiêu người, bây giờ có chuyện hỏi các ngươi, không được nói láo.” Một người hung hãn nói.

“Nói, Hùng Hài Tử rốt cuộc ở đâu? Các ngươi phát hiện như thế nào?” Người của Vũ Tộc hung hăng ép hỏi.

“Hùng Hài Tử?” Dáng vẻ cao nhân đắc đạo của Tinh Bích đại gia tức khắc thay đổi, đôi mắt đảo nhanh như chớp, sau đó phản ứng rất nhanh. Lão nói: “Muốn biết tin tức trước tiên chi một trăm tinh bích!”

Hơn nữa lão bổ sung rất nhanh: “Mỗi người một trăm tinh bích, ta sẽ không công bố với mọi người. Ai mua, nhanh chóng đến đây giao dịch.”

Nhóc Tỳ đứng bên ngoài đoàn người nhìn mà trợn mắt há mồm. Lão gia hỏa này thật bỉ ổi, rõ ràng bị người chặn đường, hơn nữa cái gì cũng chẳng biết vậy mà còn định rao bán tin tức giả. Thật là một lão khốn kiếp a.

“Lão già kia ngươi là phường lừa đảo, hai năm qua vơ vét biết bao tinh bích, còn định lừa gạt chúng ta?” Ngay tại chỗ có người nổi giận.

“Tin tức đáng tin cậy, nếu các ngươi không tin sẽ có người âm thầm tới hỏi mua với giá đắt, đến lúc đó đừng hối hận.” Tinh Bích đại gia ngạo nghễ nói.

“Lột da ngươi ra!” Có người định xuất thủ, bất quá lại bị người ngăn cản. Bọn họ quay sang hỏi Điểu Gia, người vẫn lặng yên không nói và thoạt trông có vẻ tương đối thành thật một chút: “Lão gia hỏa này, ngươi tới nói đi.”

“Hai trăm tinh bích một tin tức.” Điểu Gia bình tĩnh trả lời.

“Ta @#$$# ! Lão già kia ngươi điên à, ta hỏi tin tức của ngươi, ngươi lại

định chào hàng? Hơn nữa còn đắt gấp đôi?" Mọi người nổi giận.

"Tin tức ta bán là thật, lão gia hỏa kia bán tin tức là giá đó, ta dĩ nhiên phải đắt!" Điểu Gia không chút nao núng nói.

Tinh Bích đại gia phẫn uất nói: "Lão già kia ngươi phỉ báng ta, nếu như nói tin tức của người nào giá cao là thật, như vậy ta quyết định, ba trăm tinh bích một lần."

"Ta nhổ vào, tin giả còn dám lộn xộn, đừng có so với ta, ngươi chính là một kẻ lừa đảo, ta luôn luôn già trẻ không lừa." Điểu Gia liếc xéo.

"Nói xằng nói bậy, ngươi mới là lão già bịp bợm!"

...

Hai người cãi vã om sòm, thổi râu trợn mắt, cấu qua véo lại.

Mọi người ngẩn ra, bắt hai con hàng này để tra hỏi, rốt cuộc hai người không chỉ thuận cột mà trèo (ý nói thừa dịp hùa theo để kiếm chác), còn định chào bán tin tức giá cao. Hai bên đang đánh lộn giành giật, quả thực khiến người ta phát điên.

"Đủ rồi, các ngươi xong chưa, nói nhanh một chút Hùng Hài Tử đang ở phương nào, chân thân ở nơi nào?" Người của Thác Bạt Tộc xuất hiện, cực kỳ bá đạo, thực sự chịu đựng họ đủ rồi.

"Đưa tinh bích đây, thiếu một đồng cũng không nói cho ngươi!" Hai lão gia hỏa trăm miệng một lời.

Nhóc Tỳ không nói gì, hai lão con hàng trong hoàn cảnh này vẫn không quên lừa đảo, thật không phải loại người tốt đẹp gì.

"Không biết sống chết!" Có người nổi giận kìm chế không nổi nữa, ép thẳng về phía trước trực tiếp ra tay.

"Phanh!"

Nhưng tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, người định dạy dỗ Điểu Gia bị con chim trên vai lão đập cánh một cái đánh bay, đụng vào một ngọn núi đá sau lưng, miệng hộc máu.

Tất cả mọi người lấy làm kinh hãi, không khỏi lùi bước. Đây tuyệt đối là cao thủ a, hơn nữa tựa hồ còn mạnh đến mức có chút không bình thường.

Giờ phút này sắc mặt mỗi người cũng thay đổi, không dám lại có hành động thiếu suy nghĩ. Bọn họ bỗng nhiên hiểu ra, vì sao hai lão con hàng này vẫn luôn đứng thẳng đến bây giờ mà không có người thu dọn, té ra là gốc rạ cứng.

Đứng sau đoàn người, Nhóc Tỳ lộ vẻ kinh ngạc, hai người này quả nhiên không tầm thường. Sau đó nó nở nụ cười, biết đâu có thể kéo hai người này cùng nhập bọn, làm một chuyến buôn bán.

Hùng Hài Tử lần này trở về không thể rèn luyện bản thân một cách đơn giản như vậy, nó định khuấy lên bão táp ngập trời, phải trả huyết thù, đối phó với các thượng cổ đại giáo đã diệt Bổ Thiên Các.

Dựa theo tính cách của nó mà nói, tất nhiên sẽ không trực tiếp đứng ra, cũng không lập tức đánh đấm với những đại địch đó.

Nó vừa mới thử, đã sớm tính toán ngon lành. Nó rao bán tin tức chính mình xuất hiện khiến cho các đại giáo phải tốn hao cái giá cực lớn, cầm hàng núi tinh bích, nguyên thủy bảo cốt đến trao đổi.

Nó hy vọng đối phương sẽ "nhiệt liệt" vô cùng, mang đại lễ nhiều và long trọng đến để "hoan nghênh" nó xuất hiện.

Lúc đầu nó còn định một mình húp sạch, thay đổi dung mạo biến thành một người khác ở chỗ này buôn bán tin tức, tiến hành giao dịch với các đại giáo.

Bây giờ thấy hai lão con hàng này nó cảm thấy cần phải buông tay, bởi

vì hai lão khốn kiếp có giao tình không tệ với nó thật không đơn giản, tựa hồ rất có thể trấn trụ được tình hình. Mấu chốt chính là họ là những "kẻ tái phạm", đối với việc làm cách nào để xảo trá vơ vét tài sản và lừa gạt có thể nói là "thạo việc", quá tinh thông.

Nhóc Tỳ không chần chờ nữa, nó cấp tốc truyền âm, âm thầm nói với hai ông già vài câu, trao đổi rất nhanh và đơn giản.

Kết quả hai lão con hàng như đang đánh máu gà, mắt lập tức sáng rỡ, bắt đầu tỏa sáng xanh, hắng giọng một tiếng làm rung động khắp Sơ Thủy Địa, dọa cho những kẻ bao vây tất cả đều không tự chủ được phải lùi bước, sợ bọn họ bạo khởi làm khó dễ.

“Ta quyết định, nói giá chỉ có thể lấy nguyên thủy bảo cốt hoặc bảo huyết của thái cổ di chủng đến đổi, hơn nữa phải là loại có giá trị khiến ta thỏa mãn, nếu không đừng làm giao dịch với chúng ta.”

“Như vậy đã rõ ràng rồi đó, chúng ta biết chân thân của Hùng Hài Tử ở chỗ nào, cũng biết nó rèn luyện chỗ nào ở Hư Thần Giới. Tuyệt đối là tin tức thật, nếu như là giả sẵn sàng lấy đầu trên cổ ra bồi thường!”

“Đương nhiên ta còn phải nói thêm, tiểu lâu la cũng đừng đến cho chướng mắt, tốt nhất để trưởng tộc các tộc đến đây, dùng bảo bối trân quý nhất trao đổi, nếu không không thể trả lời!”

...

Hai lão gia hỏa ngươi một tiếng ta một lời, không ngừng bổ sung, phải ra giá trên trời, hơn nữa điều kiện hà khắc.

Nhưng bọn họ phát thệ, tin tức tuyệt đối là thật, sẵn sàng lấy đầu trên cổ ra bảo đảm.

Rất nhanh, Sơ Thủy Địa sôi trào, Hùng Hài Tử chưa chết, còn định xuất hiện?

Hơn nữa, tin tức cấp tốc truyền đến động thiên phúc địa ở cao hơn, gây ra một hồi sóng to gió lớn.

Sau khi đã miệng đắng lưỡi khô, hoàn toàn đắc ý, hai lão già kia ánh mắt trở nên lim dim liếc mắt nhìn nhau, ở chỗ vắng vẻ nhỏ giọng thầm thì.

“Hùng Hài Tử này thật hiểm độc a, cho dù nhảy ra cũng khiến người ta phải dùng bảo bối để đổi tin tức, thực sự đáng hổ thẹn a.”

“Tiểu tử này da mặt cũng dày thật đấy, quá hiểm độc, rõ ràng là chính mình định nhảy ra đi báo thù, lại khiến cho người khác giống như đang cầu cạnh nó, thật sự bịp người!”

“Đang tự nói mình đấy à? Ta nghĩ miêu tả rất thích hợp!” Mặt nhỏ của thằng nhóc đầu gấu đen lại, nó ngứa răng với bọn họ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 204: Thu Đại Lễ

"Thằng bé kia không chết ở Bổ Thiên Các? Thật đúng là mạng lớn a! Chư giáo liên thủ, đại quân ép sát, cường giả san sát, thảm thiết đại chiến như thế vậy mà lại để nó tránh được một kiếp."

Tin tức truyền ra phát tán rất nhanh, từ Sơ Thủy Địa rất nhanh khuếch tán đến động thiên phúc địa cao hơn, gây ra một hồi sóng to gió lớn.

Giờ khắc này ở Sơ Thủy Địa tràn đầy tiếng người sục sôi.

Mọi người đều bàn tán, có người tin là thật, có người cười nhạt không thể tin phục.

Vô luận là tứ đại gia tộc hay là Vũ Tộc, hoặc là Thác Bạt các loại thế gia cổ xưa đều phái người tới để tiến hành tìm chứng cớ. Bởi vì càng tìm hiểu nhiều hơn bọn họ càng kiêng kỵ thằng nhỏ hung tàn.

"Thiên phú của nó nếu quả thật theo như lời đồn đại dọa người như vậy, một ngày trưởng thành không nói có thể quân lâm Hoang Vực nhưng tuyệt đối là chí cường giả bá chủ một phương, không thể mặc nó trưởng thành."

"Hai lão già kia là ai các ngươi còn không biết sao, chính là hai kẻ bịp bợm đã lừa gạt biết bao nhiêu người." Cũng có người coi khinh.

Sơ Thủy Địa cái gì mà chả có, cũng không phải ai cũng tin tưởng.

"Này, người trẻ tuổi ăn nói kiểu gì thế, lão phu già trẻ không gạt, trung thực nhất, lấy đức phục người." Tinh Bích đại gia phản bác, thoạt nhìn rất có vẻ cao nhân đắc đạo.

Điểu Gia ngồi ở bên cạnh, già nua điềm đạm, lão không nói gì nhưng

con chim ở trên vai lại ngạo nghễ, tựa hồ đang coi rẻ mọi người.

Hai lão già lừa đảo không ít, người nào không biết thấy họ đã sống một đống lớn tuổi hơn phân nửa sẽ bị gạt, mà ở Sơ Thủy Địa rất nhiều người cũng biết rõ bọn họ, cho nên không ít người nhìn bằng nửa con mắt.

"Lão già kia, các ngươi cũng biết lừa chúng ta hậu quả rất nghiêm trọng. Nếu nói dối tất nhiên khó tránh khỏi cái chết!"

Rốt cục có cường giả tới rồi, sắc mặt lạnh lùng, giọng điệu uy thế, ánh mắt như đuốc nhìn chằm chằm hai người cảnh cáo và uy hiếp.

"Muốn tin hay không, không mua thì thôi, ta không muốn tranh cãi với các ngươi, tốt nhất để tộc trưởng của các ngươi tự mình đến đây, đảm bảo hắn sẽ hài lòng." Tinh Bích đại gia nói.

"Ngươi cho mình là ai? Làm kẻ lừa đảo ở chỗ này thì cũng thôi, còn định lừa gạt thế gia cổ chân chính, cẩn thận mất đầu!" Người mới tới chắp tay sau lưng, ánh mắt lạnh băng, nói với vẻ uy nghiêm.

"Kiếm chuyện phải không? Lão phu dạng người nào còn chưa gặp qua, không phục cứ việc phóng ngựa tới!" Tinh Bích đại gia như đánh máu gà vậy, đổi dáng dấp thế ngoại cao nhân, so với thanh niên chẳng hề kém cạnh.

Người mới tới cười nhạt, vung tay lên, một đám người xông tới, tất cả đều có phù văn lóe sáng, sau đó 'ông' một tiếng tế xuất bảo thuật bao vây nơi này.

"Mau nói ra sự thật, nếu không tự gánh lấy hậu quả!"

Hiển nhiên bọn họ đến từ một thế lực lớn, tự nhiên không định mua tin tức gì mà trực tiếp mạnh mẽ xuất thủ trấn áp hai lão già, bức họ nói ra sự thật.

"Ỷ mạnh hiếp yếu? Đối đầu với lão nhân ta, ảnh hưởng đến việc buôn bán của ta a." Tinh Bích đại gia vẻ mặt vô cùng phẫn uất, lão la hét ầm ĩ:

“Tuyệt đường làm ăn của người cũng giống như giết chết ta, lão phu liều mạng với các ngươi!”

Lão càng rống to hơn, túm lấy Điểu Gia ở bên cạnh ném ra ngoài. Trong nháy mắt gà bay chó sủa, Điểu Gia nổi giận, không thể tiếp tục điềm đạm!

Bảo thuật của một đám người đập tới, các loại phù văn lóe sáng vô cùng xán lạn. Điểu Gia xoay người không chống lại chúng nhân mà đánh về phía Tinh Bích đại gia, nhưng con chim trên vai lão cũng bay lên không, đón đánh những người đó.

“Ầm!”

Một ánh lửa từ trên trời giáng xuống như một vùng hỗn độn hải trút xuống. Con chim này vô cùng đáng sợ, lập tức làm nơi này trở thành một cái ao lửa cháy rừng rực.

Đám người kia kêu thảm thiết, họ trông như những bó đuốc vậy, từng người từng người đổ rạp xuống đất, sau đó lui về phía sau bỏ chạy. Tuy cuối cùng cũng không nguy hiểm tính mạng nhưng cũng bị nướng gần chín.

Nhất là người cầm đầu kia càng trông giống như than cốc, không còn một chút ngạo khí nào, đau đớn run rẩy, phải tựa vào người khác mới đứng vững trên mặt đất.

Điều làm họ không thể chịu được nhất chính là hai lão già kia chạy đi chỗ khác và đang đánh lộn, căn bản cũng chẳng thèm để mắt đến bọn họ. Tất cả đều do một con chim gây nên.

Con mẹ nó còn có thiên lý không đây? Một đám người bi phẫn khóc không ra nước mắt. Chỉ trong nháy mắt hai lão già đang ẩu đả kia ở trong mắt họ lập tức trở thành thứ được gọi là ác ma.

Trải qua lần này, tất cả mọi người trong đầu bỏ ý định dùng sức mạnh. Hai lão con hàng này thật không thể trêu vào, sâu không lường được, quan trọng nhất chính là hoàn toàn thiếu đạo đức.

Bất quá cũng chính vì vậy lời của bọn họ ngược lại cũng đáng tin một chút. Không ít người nghĩ rằng có lẽ họ biết tung tích chính xác của thằng nhỏ đầu gấu.

“Lão nhân ta lấy đầu trên cổ bảo đảm, tuyệt đối biết được tình hình thực tế. Thằng lỏi thỏ con dù trốn trong hang chuột già ta cũng có thể tóm được nó, điều kiện tiên quyết là lấy phù cốt hay bảo huyết đến trao đổi!”

Hai lão già thề sống thề chết, chỉ trời mà thề.

“Xem ra là sự thực a, chưa từng thấy hai người này trịnh trọng như vậy. Lần này không phải gạt người đi, nếu không gây động tĩnh náo loạn cũng quá lớn rồi.”

Rất nhiều người động lòng, nghĩ tám chín phần mười là thật.

Lúc này người tới càng nhiều, dòng người ở Sơ Thủy Địa bắt đầu khởi động, rất nhiều đại giáo phái cao thủ đến, muốn biết một kết quả chính xác.

Đương nhiên cũng không phải tất cả mọi người đều có địch ý, phần lớn còn vì mục đích xem náo nhiệt, bởi vì hai năm trước thằng bé "nhân thần cộng phẫn" kia quá đặc sắc, mà nay thời hạn cấm cửa đã qua, thật không biết nó sẽ quậy phá một trận sóng to gió lớn cỡ nào.

“Thằng nhỏ đầu gấu quay trở lại Hư Thần Giới, thật đúng là làm cho người chờ mong a!”

“Hắc hắc... ha ha... Ta thật muốn nhìn xem sau hai năm nó có biểu hiện thế nào, hy vọng tứ đại tộc, Thác Bạt thế gia các loại giao chiến với nó, hay nhất là thái cổ di chủng từ Tây Lăng Thú Sơn cũng nhanh chóng chạy tới đi.”

“Nếu thái cổ thần sơn như Nghi Sơn, Nam Vẫn cũng phái sinh linh thuần huyết ra, vượt qua núi lớn đại hoang, hàng lâm từ thần thổ xuống, vậy càng khiến người mong đợi.”

Tin tức lan tràn với tốc độ không thể tưởng tượng, cấp tốc truyền đến động thiên phúc địa cao hơn, hấp dẫn ánh mắt của vô số người.

Rõ ràng sau hai năm Sơ Thủy Địa lại trở thành nơi phong vân tụ hội, dẫn phát một trận sóng lớn kinh người.

"Các ngươi nói thật sao? Hai lão gia hỏa lá gan thực không nhỏ, dám trắng trợn bán tin tức như vậy, tất có chỗ ỷ vào."

"Thứ nhất là hai người này rất mạnh, không dễ chọc. Thứ hai bọn họ hơn phân nửa thực sự biết được tung tích của thằng nhỏ kia."

Người trong Vũ Tộc đang thương lượng, bọn họ có thể nói hận thằng nhỏ đầu gấu đến tận xương. Ở Bách Đoạn Sơn bị chết yểu rất nhiều, ở Bổ Thiên Các đánh một trận lại để nó chạy thoát, không giờ phút nào mà không muốn chém giết nó.

"Đến xem chẳng phải sẽ biết sao, mang đi một bình máu di chủng thì đã sao, cũng không nhất định sẽ giao dịch thật, yên lặng chờ kết quả sau khi người ngoài trao đổi xong."

Người của Vũ Tộc quyết định đến góp vui, hơn nữa còn là mấy nhân vật trọng yếu đi.

Thác Bạt thế gia, một gia tộc thượng cổ từ trước đến giờ trải qua hưng thịnh, suy bại, ẩn lui, phục hưng, đến nay cực kỳ mạnh mẽ. Trong tộc cũng có người đang bàn bạc.

"Chúng ta tự mình đi nhìn một cái xem rốt cuộc thế nào. Một đứa bé mà thôi, chẳng cần hưng sư động chúng, nhưng cũng không thể để nó chân chính trưởng thành!"

Mấy người thanh niên trong tộc mở miệng. Thân phận của họ rất cao, đều có triển vọng trở thành ứng cử viên sáng giá cho người thừa kế.

Về phần tứ đại gia tộc thì càng nghiến răng nghiến lợi, tất cả đều phẫn

hận vô cùng. Từ trước đến giờ thằng nhỏ đầu gấu vẫn là cái gai trong mắt họ, khiến cho họ thất bại, sỉ nhục, đại thù khó có thể hóa giải.

Ở Sơ Thủy Địa bọn họ bị xếp thành núi người, trở thành trò cười. Ở Bách Đoạn Sơn người phong ấn trong tộc phái ra chết đi, thiếu niên tuấn kiệt bỏ mình, quả thực là đại hận.

Sau khi tin tức truyền ra, không chỉ giới hạn trong Hư Thần Giới mà càng lan tràn tới các quốc gia cổ trong hiện thực khiến không ít người giật mình.

Phong vân tụ hội, càng ngày càng có nhiều người quan tâm. Hư Thần Giới động tĩnh rầm rĩ, chẳng hề yên lặng.

Rốt cuộc cường giả các tộc sau đó lần lượt đi ra từ thông đạo màu vàng. Cách một khoảng thời gian lại có một đại gia tộc hàng lâm khiến mọi người xôn xao.

Càng có nhiều người hơn đã che dấu thân phận, không muốn bị người nhận ra thuộc về môn phái nào, dù sao có một số việc cần làm cũng chẳng vẻ vang gì.

Sơ Thủy Địa kín người hết chỗ, lần nữa lại trở nên rầm rộ, rất nhiều người sợ thiên hạ không loạn nên tới chỗ này góp vui.

Người từ các đại động thiên phúc địa trong Hư Thần Giới chạy tới như một cánh rừng rậm vậy, người xô đẩy người, người chen chúc người, có cả người của cổ quốc đặc biệt tiến nhập Hư Thần Giới để quan sát.

“Di, Xích Vân công tử tới.” Có người kinh dị.

Xích Vân công tử ở động thiên phúc địa cao giai có danh tiếng cực lớn, là một cao thủ thanh niên khó lường!

Hắn là người của tứ đại gia tộc, Xích Vũ Bảo Phiến của hắn hai năm trước đã thất lạc ở đây. Trước đây, Xích Phong đệ đệ của hắn cầm bảo phiến

muốn giết Nhóc Tỳ đoạt bảo cốt của nó đã chọc giận thằng nhỏ đầu gấu. Nhóc Tỳ mạnh mẽ trấn áp ngược lại, lại càng dẫn đến chuyện sau này cướp sạch tứ đại gia tộc.

"Chuyện này náo nhiệt rồi!" Tất cả mọi người chờ mong, lộ ra vẻ mặt hưng phấn.

"Di, tựa hồ là mấy vị đại công tử của Thác Bạt Tộc, thực sự không che giấu a, chân thân hàng lâm."

Có mấy người đi tới, tuổi tác đều khoảng hơn hai mươi tuổi, khí chất bất phàm, thần sắc lạnh lùng nghiêm nghị, không nói lời nào. Họ chính là vài vị đại tuấn kiệt của thế gia cổ xưa.

Rất nhanh Tinh Bích đại gia và Điểu Gia đã bị người vây quanh, chỗ này xuất hiện một đoàn người thân phận rất cao, địa vị cũng không nhỏ.

Mà mọi người vây quanh cũng không có cách nào tiến lên. Họ bị một số cao thủ ngăn trở khiến cho chỗ này trống ra một khoảng rất lớn, bầu không khí thoáng cái trở nên căng thẳng.

Hiển nhiên chư giáo đều có cường giả tìm đến, hơn nữa thân phận không thấp, đối mặt với hai lão già củi mục để hỏi cho ra lẽ.

"Không có gì để thương lượng, cần nói gì lão nhân đã sớm nói rồi, lấy bảo huyết của thái cổ di chủng hoặc nguyên thủy phù cốt quý hiếm để đổi!"

"Thật sự phải lấy bảo huyết để đổi?" Một nam tử trung niên sắc mặt không đổi hỏi, trong mắt ánh sáng lạnh lóe lên như có như không.

"Không sai!"

"Được, chỉ cần tin tức chân thực, chúng ta nguyện ý bỏ ra!" Nam tử trung niên cười nhạt, sát ý tràn ngập, lấy một bình ngọc đặt ở giữa bàn đá, trong bình tử quang lấp lánh.

Trong bình đầy ắp máu tím, chiếu rọi bình chứa bằng ngọc long lanh rực rỡ, mây tím dâng trào tựa như có sinh mệnh, sương tím dày đặc bay bay.

“Quả nhiên là bảo huyết, cực kỳ hiếm thấy, quá trân quý.” Mọi người giật mình.

Trong bóng tối Nhóc Tỳ rất vui vẻ, nó siết chặt nắm tay nhỏ.

Tinh Bích đại gia, Điểu Gia vô cùng trấn tĩnh, lúc này đây khó có được một lần không nảy lòng tham, ngay cả mí mắt cũng không chớp lấy một cái, ngồi vững như kiềng ba chân ở đằng kia.

“Nói đi, nói tình hình thực tế.” Người trung niên nói, hắn là người của tứ đại gia tộc.

“Nói cho một mình ngươi, những người khác còn ai tới lấy bảo huyết trao đổi?” Tinh Bích đại gia bình tĩnh nói.

“Ngươi giỡn mặt với ta?!” Người trung niên nổi giận.

“Không, các ngươi đã tới nhiều người như vậy, các đại giáo một bình bảo huyết, đặt cả trên bàn đá, sau đó ta nói cho các ngươi biết.” Điểu Gia nói.

Mọi người nghe được tất cả đều hít một hơi lạnh. Quá hiểm độc đi, chỉ một tin tức mà thôi, đòi nhiều bình bảo huyết như vậy, có nghề nào lãi kếch sù như nghề này không?

Phải biết rằng một bình bảo huyết của thái cổ di chủng là vô giá, đủ để cho người ta chiến đấu kịch liệt liều mình cướp đoạt, vậy mà bọn họ lại muốn một đống.

“Muốn lấy được tin tức thì tiến lên, không muốn lui ra phía sau.” Tinh Bích đại gia nói, sau đó bổ sung: “Cộng lại ít nhất cũng phải mười lăm bình bảo huyết thái cổ di chủng, nếu không không cần bàn nữa.”

Lão đang giở công phu sư tử ngoạm, một bình bảo huyết cũng đủ để cao thủ tiến hành mấy lần tẩy lễ, sử dụng hợp lý sẽ phát huy ra tác dụng cực kỳ trọng yếu có ảnh hưởng cả đời.

"Người đến nhiều như vậy, nếu thật sự có thành tâm mà nói mỗi người một bình cũng có thể xếp thành một ngọn núi nhỏ ở chỗ này." Điểu Gia nói.

Lão nói tuy có cường điệu nhưng cũng có vài phần đúng với thực tế. Cao thủ của chư giáo đều đến đây, nếu mỗi giáo một bình vậy cũng tương đối khả quan.

Mọi người đều cười khẩy, nghĩ hai lão già củi mục này chơi lớn rồi, tiếp tục như vậy thử xem bọn lão làm thế nào kết thúc chuyện này. Nếu không có tin tức chân thực tất nhiên sẽ khiến cho mọi người công phẫn, cùng nhau tấn công.

"Lão nhân gia, ngàn vạn lần đừng đem lửa thiêu thân." Một người tuổi trẻ cười lạnh nói, sau đó hắn lấy ra một bình ngọc đặt trên bàn đá, trong bình lam quang lóe sáng, chất lỏng long lanh, ánh sáng rực rỡ.

"Cũng tính ta thêm một người." Xích Vân công tử bình tĩnh nói và lấy ra một bình đặt lên bàn đá, bên trong có chất lỏng màu đỏ, hào quang đỏ thẫm bắn ra.

Sương mù lượn quanh, hơi nước lấm tấm, một lão già tiến lên đặt một bình lên bàn đá, bên trong bình có dịch thể mà vàng phát sáng, máu di chủng thật kinh người.

"Người của Vũ Tộc?" Nhóc Tỳ trong lòng khẽ động, từ khí tức rút ra phán đoán chuẩn xác. Nó vì đối phó với Vũ Tộc đã nghiên cứu cốt văn, đối với khí tức của họ thập phần mẫn cảm.

"Còn có nữa không?" Tinh Bích đại gia nói. Lão vẫn chăm chú kiểm tra cả quá trình từ đầu đến cuối, đề phòng bảo huyết bị người gian lận.

"Có một vài thứ còn mệnh mà lấy mới tốt, phải biết rằng đừng nói là

người thường, cho dù mãnh thú thuần huyết thời thái cổ đã đột phá cực cảnh ở đây vẫn có biện pháp giết chết!”

Có người uy hiếp, cầm một bình bảo huyết đặt lên bàn đá.

Điều này khiến Nhóc Tỳ thầm rùng mình, quả nhiên là sát khí ẩn dấu a, lúc này hơn phân nửa sẽ có một trận ác chiến. Những người này đều không phải dễ trêu vào như vậy, họ chuẩn bị đầy đủ, nếu không dựa vào đâu mà nói ra những điều như vậy.

Nhưng mà nó hoàn toàn chẳng e ngại, bởi vì nó có đầy đủ con bài chưa lật khi tới đây, có thể trấn áp cường giả các phương.

Cuối cùng, phần lớn các cổ giáo đều bày tỏ thái độ, mỗi người đều đưa ra một bình bảo huyết.

Nhóc Tỳ đỏ cả mắt, không cần suy nghĩ nhiều, cả đám thế lực này đều tham dự trận chiến ở Bổ Thiên Các, hai tay nhuốm đầy máu, mà nay lần nữa định xuất thủ muốn diệt trừ nó.

“Các sư phụ sư huynh sư tỷ chết đi, các trưởng lão, ta trước tiên vì mọi người đòi lại một khoản tiền lãi!” Nhóc Tỳ siết chặt nắm tay.

Rốt cuộc bình ngọc trên bàn đá đã vượt qua con số mười lăm, xếp chồng ở một chỗ, phát ra hào quang xán lạn vô cùng, các loại chất lỏng long lanh rực rỡ, thần huy lượn quanh.

‘Ngao’ một tiếng, Nhóc Tỳ lập tức vọt tới. Nó đã đột phá cực cảnh, ở nơi đây gần như ở thế vô địch, trực tiếp nhảy lên một cái rồi từ trên trời giáng xuống.

Sau đó nó quơ một cái gom toàn bộ cả bàn bảo huyết vào lòng rồi hét lên: “Của ta, của ta, đều là của ta!”

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 205: Đại Khai Sát Giới

Nhóc Tỳ động tác nhanh nhẹn, nó trải một tấm da thú ra bọc một đống bình ngọc rồi cấp tốc khoác ở sau lưng. Nó nhanh đến nỗi làm người hoa cả mắt.

"Ngươi dám!"

Có người tức giận, giơ tay lên liền xuất hiện một vùng cát mịn rồi nhanh chóng biến thành những ngôi sao chuyển động ù ù, một ngôi lại một ngôi sao lớn chuyển động bao vây nơi này.

Mọi người hoảng sợ, đây là nhân vật mạnh mẽ cỡ nào, không ngờ mang đến bảo cụ như vậy, trực tiếp bày pháp trận vây khốn địch thủ.

Nhóc Tỳ kinh ngạc, nó cảm nhận được áp lực cực lớn nhưng lại vui mừng không sợ hãi. Cả người nó hiện lên hào quang, sau lưng xuất hiện một đôi cánh Côn Bằng đang rung động, bộc phát hào quang hừng hực.

"Ầm!"

Cánh chim thần rung động, một ngôi sao lớn nổ tung. Tiếp theo nó lại vọt tới trước, lần thứ hai rung cánh, chung quanh ầm ầm nổ vang, một ngôi sao lớn đang chuyển động vỡ vụn, lập tức bị đánh nát.

Mọi người chấn động. Đây là bảo thuật lợi hại cỡ nào chứ, lập tức hủy diệt một loại bảo cụ cường đại, bẻ gãy nghiền nát!

Cùng lúc đó các loại phù văn rơi xuống như mưa rào trông rất chói mắt, giống như chú ngữ thần thánh ở không trung đang hiển hóa ra văn tự.

'Xoạt' một tiếng, Nhóc Tỳ bỏ lại đằng sau một dải bóng mờ, nó vẫn

chưa bị đánh trúng. Cánh Côn Bằng sau lưng nó mở ra khiến chân nó không chạm đất, vút một cái là mấy trăm trượng, tốc độ cực nhanh lao ra khỏi vòng vây.

“Thằng nhóc đầu gấu!”

Sau khi nó dừng lại rất nhiều người nhận ra nó đã kinh hô, tất cả đều lộ vẻ giật mình vì không nghĩ chuyện nó sẽ đến Hư Thần Giới lại trở thành sự thật.

“Nó vẫn còn sống, nhổ răng trong miệng cọp, thật sự đã tới đây!”

Sơ Thủy Địa lập tức sôi trào, rất nhiều người vì hâm mộ mà tới chính vì muốn nhìn thấy thằng bé từng bị gọi là ‘nhân thần cộng phẫn’ này, lúc này họ đã thấy tận mặt.

“Đánh một trận ở Bổ Thiên Các khiến thi cốt chất đầy đất, máu nhiễm đỏ tịnh thổ. Cả giáo không còn mấy người còn sống sót, nào ngờ nó lại không việc gì!”

Mọi người bàn tán sôi nổi, chỗ này trở nên náo loạn ầm ĩ.

Kết quả này ra ngoài dự liệu của mọi người. Tới thời khắc mấu chốt chính chủ nhảy ra, lại còn cướp sạch một đống bảo huyết như vậy.

“Nhanh truyền tin đi, thằng nhỏ đầu gấu xuất thế trở lại Hư Thần Giới, muốn cùng chư giáo đại chiến!”

“Khẩn cấp bẩm báo tộc chủ, ở đây phát sinh đại sự, phải lập tức quyết định!”

“Ta phải quay về bẩm báo công chúa, nàng thích chuyện náo nhiệt như vậy nhất. Nếu bỏ lỡ nhất định sẽ trách tội.”

...

Chỉ trong thời gian ngắn khắp nơi chuyển động, tin tức từ nơi này phát

tán theo những cách nhanh nhất. Không chỉ các nơi trong Hư Thần Giới rung động mà các đại giáo hay quốc gia cổ đại trong hiện thực cũng đều biết được.

Nhân số tiến vào Hư Thần Giới tăng vọt, chẳng mấy chốc kín người hết chỗ, rất nhiều người đều hướng tới Sơ Thủy Địa.

"Thấy chưa, ta đã nói tới là tới mà. Tin tức là thật, các ngươi lại không tin." Tinh Bích đại gia ra mặt rất đúng lúc, sau đó lại đột nhiên kêu thảm thiết: "Đưa bảo huyết cho ta!"

Điểu Gia cũng đứng ra quát mọi người: "Đã thực hiện lời hứa, các ngươi phải thanh toán bảo huyết hoặc phù cốt, nhưng bây giờ vẫn chưa giao đến tay chúng ta."

Ai còn thèm nghe hai người bọn họ đắc chí. Hiện tại rất nhiều người nhìn thấy Nhóc Tỳ hai mắt liền đỏ lên, thí dụ như Vũ Tộc, người của tứ đại gia tộc. Bọn họ đồng loạt giết về phía trước.

Trên thực tế ánh mắt của thằng nhỏ đầu gấu so với họ còn đỏ hơn. Nếu không vì đống bình ngọc bảo huyết của thái cổ di chủng nó đã sớm không kiềm chế được.

"Cảm ơn các ngươi đã tặng đại lễ cho ta, nhiệt liệt hoan nghênh ta trở về như vậy cũng đủ để ta tẩy lễ rất nhiều lần, thực sự rất quý trọng đó."

Nghe thấy giọng điệu của thằng nhỏ đầu gấu như vậy cả đám người cắn răng chỉ muốn hộc máu. Bảo huyết trân quý như vậy cho dù phải ném đi cũng không thể cho nó a.

"Giết đi!"

Một đám người vọt tới, cao thủ chư giáo đều động thủ.

Bọn họ mang bảo huyết đến cũng không muốn tiến hành giao dịch như vậy mà chỉ định làm dáng thôi, chẳng lẽ thật còn có người dám giở trò với

đồ của họ? Thế nhưng chính chủ tới trực tiếp cướp sạch, đánh cho bọn họ không kịp trở tay.

Tất cả mọi người cảm thấy lá gan của thằng nhỏ hung tàn này quá lớn. Biết rõ một đám người chuẩn bị kỹ lưỡng đến vì nó mà vẫn dám lộ diện, có một chút khí phách.

Tiếng xèo xèo vang vọng trời cao, từng sơi từng sợi tơ óng ánh đan xen hóa thành một tấm màn trời bao phủ bầu trời Sơ Thủy Địa. Đây là một tấm lưới long lanh rực rỡ.

"Ly Hỏa Thần Tàm!"

Mọi người kinh hô. Tất cả mọi người đều biết đó là một vị công tử của Thác Bạt Tộc, trong tay đang ôm một con tằm đỏ sậm cỡ một thước, tơ tằm do nó nhả ra.

"Nổi tiếng trong số thái cổ di chủng, không ngờ còn có thể nhìn thấy loại sinh vật này!" Rất nhiều người mở to hai mắt nhìn về nơi đó.

Ly Hỏa Thần Tàm toàn thân đỏ đậm như ngọc, gần như trong suốt, đỏ rực nổi bật, bên ngoài cơ thể lượn lờ hỏa diễm, thoạt nhìn từ đầu đến chân vô hại nhưng lại là một loại hung vật, giết người chỉ trong chớp mắt.

Tơ tằm nó phun ra cứng cỏi vô cùng, ngay cả bảo cụ cũng khó mà cắt đứt, lại có Ly Hỏa lượn lờ có thể đốt người ta thành tro bụi trong nháy mắt, quả thực vô cùng kinh khủng.

Ly Hỏa Tàm Ti lóng lánh đan thành lưới rơi xuống dưới định nhốt Nhóc Tỳ hòng bắt sống nó.

"Thử xem ngươi chạy thoát kiểu gì!" Tứ công tử Thác Bạt Tộc cười gằn. Tơ này không chỉ là bảo cụ của Ly Hỏa Thần Tàm mà còn trải qua tế luyện của lão tổ trong tộc, được gia trì rất nhiều phù văn thần bí, khó có thể phá hủy.

“Ầm!”

Nhóc Tỳ lướt ngang, toàn thân phát ra điện quang, tiếng sấm điếc tai. Nó chống lại rất nhiều phù văn đồng thời muốn tránh khỏi tấm lưới lớn này.

“Thiên la địa võng phô thiên cái địa, ngươi không đi được đâu!” Tứ công tử Thác Bạt Tộc quát lớn.

Đôi mắt Ly Hỏa Thần Tàm trong ngực hắn bắn ra hung quang, hào quang đỏ sẫm dâng trào, miệng phun ra càng nhiều tơ tằm, triệt để khóa kín phía trước.

Ngay cả những người khác cũng đều dừng lại không dám tiến lên tiếp tục công kích, sợ bị cuốn vào tấm lưới lớn trong hư không đang làm dấy lên hỏa hoạn, lửa đỏ rực ngập trời làm người ta kinh hãi.

Nhóc Tỳ chợt dừng lại, nó yên lặng chờ tấm lưới kia phủ xuống, sau đó đột nhiên dùng tay bắt lấy sợi tơ. Bên ngoài thân thể nó xuất hiện từng vòng xoáy vàng nối tiếp nhau không ngừng xoay tròn.

“Thu!”

Tứ công tử Thác Bạt Tộc quát lớn, trong mắt hắn tràn ngập vẻ điên cuồng. Hắn không ngờ đối phương lại to gan như vậy, chẳng khác gì tự sát, chẳng lẽ có thể hủy diệt Ly Hỏa Tàm Ti?

Ánh lửa long lanh, tơ tằm đỏ sậm thít chặt trông vô cùng rực rỡ, định trói buộc Nhóc Tỳ hòng cắt vụn nó ra thành tro bụi.

Nhưng lúc này phù văn màu vàng kim bên ngoài thân thể Nhóc Tỳ càng chói mắt, những vòng xoáy chuyển động nuốt sạch tinh khí bốn phương tám hướng, tất cả Ly Hỏa đều bị nuốt mất.

“Chuyện này...” Mọi người kinh hãi, đây chẳng phải là bí mật bất truyền của Bằng tộc sao, trông giống như là bảo thuật của Côn Bằng.

“Là Kim Tuyền Ba Văn Công, là bảo thuận của Bổ Thiên Các, nhưng nó thi triển tựa hồ càng đáng sợ hơn, có bí thuật của Côn Bằng!” Một ông lão kinh hoảng, thần sắc đại biến.

“Ông!”

Vòng xoáy vàng luyện hóa Ly Hỏa, nuốt chửng vô số phù văn chống lại đợt tập kích của Ly Hỏa Tàm Ti, còn Nhóc Tỳ dùng hai tai xé mạnh một cái, chẳng ngờ vang lên tiếng đứt gãy răng rắc.

“Trời ạ, ta đang nhìn thấy gì vậy? Nó xé rách Ly Hỏa Tàm Ti, thần lực đáng sợ đến nhường nào, người có thân thể như thế này tuyệt đối có thể dời núi lấp bể!”

Mọi người hoảng sợ, rất nhiều người kinh hô thành tiếng.

Biểu hiện của thằng nhỏ đầu gấu quá kinh người, tay không phá hủy một bảo cụ chí cường. Phải biết rằng đó chính là tơ tằm cứng cỏi chứ không phải là binh khí khác.

‘Vù’ một tiếng, thằng nhỏ đầu gấu hóa thành một tia sáng vàng vọt tới, giết tới chỗ Tứ công tử Thác Bạt Tộc. Một đám người thấy thế đều tấn công về phía trước ngăn chặn nó.

Bởi vì mọi người đều biết ở khắp chốn Sơ Thủy Địa thằng nhỏ đầu gấu dũng mãnh phi thường là vô địch, một người không thể địch nổi. Tất cả đồng loạt ra tay trấn áp nó.

Ầm ầm một tiếng, sau lưng Nhóc Tỳ xuất hiện một đại dương mênh mông sóng biển ngập trời. Sấm sét như đang gầm thét, sóng biển che khuất cả bầu trời, tất cả đều do phù văn hóa thành, lập tức đánh bay cả đám người.

Đáng sợ nhất chính là một con cá lớn màu đen nhảy lên từ mặt biển. Nó lớn đến nỗi làm người run sợ, mênh mông vô tận. Nó quật đuôi một cái, phù văn màu đen lóe ra rơi ầm ầm lên người của chúng nhân.

“A...”

Rất nhiều người kêu thảm thiết, ai tu vi hơi yếu lập tức chia năm xẻ bảy, người mạnh hơn cấp tốc tránh né lẩn trốn phong mang, cho dù như vậy miệng cũng hộc máu, lảo đảo lùi về phía sau.

“Côn Bằng! Xuống biển thành Côn (1), đây là Thần Côn!” Mọi người hoảng sợ, loại bảo thuật này không ngờ xuất hiện trở lại, quả thật làm cho người ta vô cùng kinh sợ.

‘Phanh’ một tiếng, Nhóc Tỳ sau khi đánh bay một đám người liền từ trên trời giáng xuống, sóng biển cuồn cuộn trói chặt Tứ công tử Thác Bạt Tộc. Nó đạp một cước khiến người này ngã nhào xuống đất rồi tóm lấy con tằm thần.

“Ngươi...” Tứ công tử Thác Bạt Tộc kinh sợ nhưng hắn chưa kịp có phản ứng gì Nhóc Tỳ đã giậm mạnh chân một cái, hắn lập tức nát vụn, chết ngay tại chỗ.

Mọi người lông tóc dựng ngược, đây là uy thế bực nào? Giậm chân một cái giết chết ngay một vị công tử của Thác Bạt Tộc!

Tử vong ở Hư Thần Giới thì ở thế giới hiện thực cũng bị thương nặng, nguyên khí đại thương, tinh thần bị hao tổn, tối thiểu phải tu dưỡng mấy tháng mới có thể chậm rãi hồi phục.

Loại thương tổn này ảnh hưởng rất lớn khiến cho tinh thần một người xảy ra vấn đề, người bị nghiêm trọng thậm chí mất đi trí tuệ, ngày sau tu hành sẽ xảy ra vấn đề lớn.

Nhóc Tỳ nâng con tằm thần lên nhìn kỹ.

Ly Hỏa Thần Tàm lộ hung quang, khắp người phù văn đan dệt như lửa than tỏa sáng nóng bỏng vô cùng định thiêu chết Nhóc Tỳ, đồng thời từ trong miệng nó phun ra tơ tằm càng đáng sợ hơn, quyết chí trói chặt rồi luyện hóa Nhóc Tỳ.

Nhóc Tỳ chỉ thoáng nhìn cũng hiểu con di chủng này không thể thuần phục, nó dùng sức bóp chết con tằm, sau đó cất huyết nhục của nó vào túi, bởi vì đây là huyết nhục bảo dược.

Mọi người sững sờ, chuyện này cũng quá hung tàn, đó chính là một con di chủng hiếm thấy và mạnh mẽ a, nó lại dùng một tay bóp chết. Thực sự là biến thái!

Một đám người vừa kinh vừa sợ, thằng nhỏ này quả thực không ai có thể quản thúc được hay sao? Một đám người tế ra bảo cụ chĩa về phía trước, hơn nữa bắt đầu bày binh bố trận định bao vây nó.

"Là ngươi..." Đột nhiên Nhóc Tỳ giận dữ. Nó cảm nhận được khí tức quen thuộc, lập tức bẻ gẫy nghiền nát đánh bay một đám người, xuyên qua một mảng mưa bụi có cửu thiên lôi điện hủy diệt.

Sau đó, 'phịch' một tiếng, nó xách một người lên, hai mắt phun lửa.

Đó là một thiếu niên áo trắng khoảng mười bốn mười lăm tuổi được phù văn lượn quanh, sương mù mông lung. Đó chính là thiên tài của Vũ Tộc - Vũ Phong.

"Ngươi là đồ bạc như vôi, dẫn tộc nhân đến Bổ Thiên Các đại khai sát giới, lấy oán trả ơn, ngày hôm nay ta chẻ xác ngươi ra!"

Nhóc Tỳ nổi giận, nó giật đứt một cánh tay của hắn rồi ném ra ngoài. Nó vẫn chưa đánh chết hắn ngay lập tức mà bắt đầu hành hạ.

Vũ Phong kêu gào thảm thiết, âm thanh phát ra không giống của con người.

Mọi người của Vũ Tộc kinh sợ, cùng nhau xông về phía trước.

Kết quả xuất hiện một vùng sấm sét. Thằng nhỏ đầu gấu nổi giận, toàn thân hừng hực ánh chớp, sau lưng là cả đại dương dâng trào, một con cá lớn nhảy lên.

‘Ầm’ một tiếng, bảo thuật của Côn Bằng và lôi điện kết hợp quả thật có xu thế quét ngang tất cả kẻ địch, nghiền ép thập phương. Tộc nhân Vũ Tộc kêu thảm thiết, từng người từng người nổ tung.

Trên trời khắp nơi đều là bóng người, sau đó vỡ nát hóa thành mưa máu.

Loại thần uy này, loại bá đạo này khiến mọi người sợ ngây người. Mọi người quả thực không thể tin được, một mình thằng nhỏ đầu gấu tàn sát sạch sẽ một đám cao thủ!

“Vũ Phong, Vũ Tộc, các ngươi đám bại hoại này!”

Thằng nhỏ đầu gấu phát cuồng, cánh Côn bằng sau lưng cũng xuất hiện phát ra tiếng sấm gió vang rền, bạo phát kim quang. Chỉ cần đánh lên người dĩ nhiên khiến thân thể nổ tung, mưa máu tràn ngập.

Nó đại khai sát giới, truy sát nhân mã của hơn mười tộc, đều là đại giáo trên thế gian. Kết quả đám người này không địch nổi, bị giết đến kêu thảm thiết không thôi, kêu rên không ngừng.

Nơi này thật tàn khốc, thằng nhỏ đầu gấu nhớ tới Bổ Thiên Các trải qua huyết sát kiếp, nó phát cuồng ở chỗ này đại khai sát giới.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 206: Đánh Đâu Thắng Đó

Đây không chỉ vài người mà là cả đám người đến từ rất nhiều đại giáo, vốn là một liên minh không hề có giao hẹn gì cả mà chỉ trùng hợp ra tay cùng nhau mà thôi, thế nhưng mà bây giờ đều bị giết liểng xiểng.

Nhóc Tỳ không lãng phí chút sức lực nào, động tác mạnh mẽ và ác liệt, hành động nhanh chóng đại khai sát giới, thỉnh thoảng có những dòng máu tươi bắn tung tóe, nó chém giết rất nhanh nhẹn và gọn gàng.

Mỗi lần cánh Côn Bằng khẽ động ắt có vài người nổ tung, bị những phù văn mạnh mẽ chấn nát, cộng thêm những tia điện đan dệt toàn thân bao phủ lấy bốn phương khiến cho rất nhiều người hóa thành tro tàn rơi trên mặt đất.

"Ai cho mày làm càn thế, bày trận!" Người của Vũ Tộc không thể chịu đựng được cảnh đại khai sát giới của nó nên hét lớn, chỉ trong nháy mắt thôi mà họ đã tổn thất đến hai mươi ba mươi người rồi.

Mười mấy khối xương thú tỏa ánh hào quang xuất hiện như mười mấy ngôi sao lớn chuyển động ầm ầm xếp đặt vào bốn phương, sau đó ẩn vào trong hư không rồi biến thành những hào quang mông lung che khuất nơi đây lại.

Trong tình huống bình thường, vài khối nguyên thủy bảo cốt mạnh mẽ thì đã có thể tạo thành một tòa trận pháp rồi, thế nhưng người Vũ Tộc lại vận dụng đến mười mấy khối, đây chính là sát trận phức tạp nhất hòng đối phó với Nhóc Tỳ.

Bốn phương tám hướng vọt lên những con Hôi Giao (con Giao màu xám) há miệng phun đầy ánh sáng thần hóa thành màn mưa ánh sáng rũ xuống phía trước.

Những thanh âm xoạt xoạt không dứt bên tai, mưa ánh sáng như là tia điện, lại như mũi tên thần che kín cả bầu trời, cảnh tượng vô cùng kinh khủng.

Mười mấy khối phù cốt, mỗi một khối đều đại biểu cho một con di chủng Thái Cổ, bởi vì tất cả đều là xương Giao nên khi kết hợp lại thì mạnh mẽ vô song tạo thành một thứ áp chế vô địch.

Mọi người ngơ ngác, đây không phải là trận pháp trấn giáo hay sao? Mười mấy khối xương hung thú kết hợp lại tạo thành một đại trận, ngay cả hung thú thần huyết bị vây bên trong hơn phân nửa cũng phải bị áp chế.

Giông tố không ngừng gào thét nơi đây, Hôi Giao bay lên không lưu động những luồng sương mù mông lung, mười mấy con thuồng luồng đồng thời nghiền ép biến thành một đại trận Giao Long vây hãm cả thiên địa.

Tất cả mọi người đều giật mình, thế sát phạt thế kia thì ai có thể địch được? Sức mạnh của mười mấy con di chủng, thủ đoạn mạnh mẽ này đủ để tiêu diệt nhân vật cực cảnh.

Quả thật Nhóc Tỳ đã cảm nhận được áp lực, ngay cả cơ thể nó như thế mà vẫn cảm thấy hơi cố sức, mười mấy con Giao hung hăng nghiền ép cùng với màn mưa ánh sáng không ngừng phóng tới quấn chặt lấy nó.

"Ầm!"

Hùng Hài Tử bộc phát, nó là ai chứ? Chân chính đã đột phá cực cảnh, xưa kia ở Sơ Thủy Địa bị áp chế chiến lực, nó bằng tư thế thần nhân đã chiến quần hùng không ai có thể địch.

Thân thể nó chấn động kịch liệt, phù văn bùng phát chặt đứt mấy con giao long đang quấn quanh trên người mình, dựa vào thân thể vô song đánh chết những con di chủng này.

Trong nháy mắt, máu tươi văng tung tóe, hết con Giao Long này đến con Giao Long khác đứt đoạn, Nhóc Tỳ y như Ma Thần ở trong trận pháp đại

khai sát giới, đánh đâu thắng đó. Vài động tác bật nhảy, uốn người tức thì có Hôi Giao đứt đoạn, máu tươi tung tóe khắp nơi.

Mọi người chấn động, chiến lực cần phải mạnh như thế nào thì mới đánh gục được di chủng Thái Cổ, hắn là sinh linh thuần huyết hay sao?

Có rất nhiều tin đồn liên quan tới Hùng Hài Tử, thế nhưng cũng có một số người đã tiến vào Bách Đoạn Sơn hẳng là hiểu rõ, những tên Phong Ấn Giả kia đều bị nó đánh chết hết!

Mỗi nhát chém Nhóc Tỳ lại giết đi một con Giao Long, trên những khối bảo cốt nguyên thủy kia đều xuất hiện vết rạn, đại chiến càng ngày càng kịch liệt, mặt mày người thuộc Vũ Tộc tái nhợt, tên này quả nhiên đáng sợ.

"Tuyệt đối có thể chiến với Nghị nhi một trận. Hai ngươi hình như cũng là đồng lứa, sau này tất là một hồi long tranh hổ đấu. Trừ phi dùng sức mạnh của Trùng Đồng để áp chế thì may ra mới có thể nhanh chóng giải quyết được."

"Nghị nhi không chỉ có mỗi Trùng Đồng, hắn còn có rất nhiều môn vô địch khác nữa, không cần phải lo lắng."

Trong giây lát này, những nhân vật trọng yếu của Vũ Tộc bắt đầu so sánh, thì thầm to nhỏ với nhau, sự mạnh mẽ của Nhóc Tỳ vượt quá sức dự liệu khiến họ sợ hãi.

"Bùm!"

Cuối cùng, Nhóc Tỳ tung người, một con Toan Nghê màu tím còn to hơn cả ngọn núi rít gào vọt thẳng ra, tia điện lập lòe nuốt chủng lấy toàn bộ Hôi Giao.

"Răng rắc!"

Mười mấy khối phù cốt bỗng chốc nứt ra, bảo cụ mạnh mẽ như thế từ từ bị phá hủy.

"Cái gì?!"

Không chỉ người của Vũ Tộc run sợ, mà ngay để cả lông tóc toàn thân những người khác cũng dựng thẳng lên, thật quá mạnh mẽ và không gì địch nổi.

"Ầm!"

Nhóc Tỳ nhảy lên trước nhanh chóng phóng ra Toan Nghê mang theo những luồng kim quang màu tím, tia điện xẹt xẹt y như núi lớn xông thẳng về phía trước khiến cho đám người Vũ Tộc ngã nhào xuống dưới.

"A..."

"Không!"

Những tên này kêu thảm thiết, bảo thuật Toan Nghê vừa ra không ai địch nổi, bởi vì môn bảo thuật này đã lột xác và không thể so sánh với năm xưa được, trải qua những chỉ điểm của Lôi Tổ Mộ Viêm thì môn bảo thuật này đã trở thành đại sát thuật của Nhóc Tỳ rồi.

Trên mặt đất nhanh chóng xuất hiện những vết tro tàn, phàm là những ai bị cuốn vào trong đều bỏ mình.

Trong Cổ Quốc ở thực tại, tại tòa phủ đệ Vũ Tộc, mấy chục người kêu thảm thiết, ai nấy đều ho ra máu, còn có người bị rách mi tâm, máu tươi tuôn trào, đã gặp phải thương tích về tinh thần vô cùng đáng sợ.

Cả phủ Vũ Tộc chấn động, người trong tộc gặp phải bất trắc khiến cho rất nhiều người hoảng sợ, đây là do trong Hư Thần Giới bị giết chết nên mới có những di chứng như thế này.

Tại Sơ Thủy Địa, Nhóc Tỳ huyết sát tứ phương, cuối cùng giết chết toàn bộ người Vũ Tộc chỉ còn lưu lại mỗi Vũ Phong, tên này bị Nhóc Tỳ xách lên rồi chém thẳng từ trên xuống dưới.

Lần này không phải là chặt tay gì cả mà là xé thành hai nửa, máu huyết nóng hổi bắn lên cao, khung cảnh này phối hợp với khuôn mặt non nớt của đứa nhỏ kia càng khiến người khác run sợ.

Đây là trả giá khi công kích Bổ Thiên Các sao, nếu như cứ để yên cho tên nhóc này lớn lên thì với thiên phú cỡ này, trong tương lai chắc chắn sẽ tái tạo lại một đại giáo kinh thế trong vùng phế tích kia.

Đây chính là ý nghĩ của rất nhiều người, trong lòng đều đang sợ run, lời đồn đại rằng nó có chiến lực ngang hàng với sinh linh thuần huyết, vậy mà lại có thật sao?!

"Giết!"

Có người quát lên, một đống thần châm đỏ đậm bay ra, hào quang bay lượn óng ánh chói mắt.

"Cái gì, Diệt Hồn Châm!"

Rất nhiều người bật thốt đầy kinh ngạc rồi sau đó là biến sắc, đây quả thật là ác ôn, phàm là những ai hiểu rõ thì đều sợ hãi cả, bởi vì lai lịch của loại châm này quá lớn.

Nhóc Tỳ nhanh chóng né tránh không có lấy cứng chọi cứng, nó lướt qua một đám ánh sáng đang bay lượn, những cây châm này như là phần đuôi của những con bọ cạp độc đến từ địa ngục vậy, đỏ chót khiếp người.

"Diệt Hồn Châm là ma khí được tế luyện từ ở Hư Thần Giới, nếu bị bắn trúng thì không chỉ thần thức nơi đây bị diệt mà thần thức trong thế giới hiện thực cũng bị phá nát, chân thân sẽ chết." Điểu Gia nói.

Có rất nhiều người tiến vào Hư Thần Giới để mài giũa tinh thần, bởi vì hiệu quả của nó ngang bằng với thế giới hiện thực.

Hư Thần Giới có rất nhiều động thiên phúc địa, ở các khu vực cao cấp đều bị những tộc lớn và Cổ Quốc nắm giữ, sản vật ở những nơi đó rất phong

phú, tài liệu bảo vật quý hiếm, rất thích hợp cho việc tu hành.

Ở trong động thiên phúc địa có những di chủng sinh ra từ phù văn, lần này chư giáo tới nơi này chính là để đạt được mười mấy bình bảo huyết ở trong đây.

Mà thần tằm Ly Hỏa của Tứ công tử Thác Bạt tộc cũng là tìm được từ những động thiên phúc địa kia, có điều đã bị lão tổ trong tộc thuần phục và từ trong cơ thể của nó luyện ra được một vài phù văn.

Hung danh của Diệt Hồn Châm trong Giới này lan rất xa, có lời đồn đại rằng nó được luyện từ chất liệu rất đặc biệt của Giới, bao hàm một bộ phận sức mạnh trật tự cho nên rất đáng sợ, bị nó bắn trúng chắc chắn phải chết, thậm chí chân thân ở ngoài hiên thực thực cũng khó trốn thoát một kiếp này.

Thế nhưng loại vật liệu quý báu này rất ít ỏi, rất nhiều năm rồi mà vẫn chưa nghe thấy có người tìm được. Hiện nay hầu như không thể thấy.

Nó có thể giết hư thân, cũng có thể làm chân thân diệt vong, vì vậy được xung là ma khí!

"Thác Bạt Tộc không hổ là gia tộc Thượng Cổ, ngay cả thứ này mà cũng lấy ra được!" Có người lên tiếng, họ không tự chủ được lùi lại phía sau.

Nhóc Tỳ tránh né không có u mê lấy cúng chọi cứng, nó tập trung quan sát.

Hào quang đỏ đậm lập lòe, đống thần châm kia bay tới phát ra tiếng vù vù khiếp người, Nhóc Tỳ ném một tảng đá mười vạn cân tới thì ngay lập tức bị thần châm xuyên thủng.

"Thật là lợi hại!"

Nó rất hoảng sợ, không hổ là ma khí, nếu không cẩn thận chú ý rất có khả năng sẽ bị rất nhiều thiệt thời, nguy hiểm cả đến tính mạng.

"Thác Bạt Tộc, cảm ơn các ngươi đã đưa đại lễ như thế này, tương lai nhất định ta sẽ trả lại!" Nhóc Tỳ quát lên.

Hai tay vung lên, tia điện tím bay lượn rồi hóa thành một cái đỉnh vô cùng cổ đại. Đây là dùng lôi điện tạo thành vật, lúc này cả đám người đều thất kinh.

Thủ đoạn này quả nhiên kinh người!

Lôi điện đại biểu cho sự hủy diệt, chỉ có người nhìn ra được một tia sinh cơ thì trong con đường Lôi Đạo mới sáng tạo ra vạn vật được, tuy rằng nó còn chưa tiến tới cảnh giới này thế nhưng như vậy cũng đã kinh người lắm rồi.

Nhóc Tỳ vung hai tay biến ra một cái đỉnh, ánh chớp xẹt xẹt tập hợp và tiếp nhận lôi điện từ Cửu Thiên, sau đó đỉnh chấn động thật mạnh chuẩn bị hút lấy Diệt Hồn Châm màu đỏ thẫm kia.

Vù một tiếng, sau đầu của nó xuất hiện một chiếc vòng thần tỏa ra làn khí tím, Nhóc Tỳ ngồi xếp bằng đối mặt với chiếc đỉnh màu tím bắt đầu luyện hóa.

"Muốn thu thần châm hả, nằm mơ đi!"

Người của Thác Bạt Tộc hét lên và đồng loạt xuất thủ phù văn nhằm thu hồi lại bảo cụ.

Hơn nữa những người thuộc đại giáo khác cũng không sợ hãi gì nữa mà nhanh chóng xuất thủ, thằng nhóc kia ngồi xếp bằng không hề xuất kích gì, đây chính là cơ hội!

Thế nhưng bỗng xuất hiện biển rộng vô cùng, sau lưng của Nhóc Tỳ có một con cá lớn màu đen vẫy đuôi khuấy động lên vô biên sóng biển màu đen cuốn bay hết bọn họ ra ngoài.

"Nhanh, thu lại nhanh!" Mọi người kêu to.

Người của Thác Bạt Tộc tức giận, cảm thấy dường như mất đi liên hệ với Diệt Hồn Châm, bảo cụ bị đoạt và đối phương lại nhanh chóng luyện hóa, dường như sắp phải đổi chủ rồi.

Hết thảy đều đã chậm, bên trong cái đỉnh nhỏ được hóa từ lôi điện màu tím có mười hai cây thần châm màu đỏ sáng lấp lánh, không hề nhúc nhích gì.

"Tế!"

Nhóc Tỳ quát khẽ, mi tâm phát sáng và có phù văn hạ xuống bao phủ ma khí, gần như đã thao túng được nó không nhúc nhích nằm ngay chính giữa.

"Trốn!"

Rất nhiều người biến sắc, thời khắc này trong lòng họ vô cùng sợ hãi, do Diệt Hồn Châm đổi chủ cũng nói lên rằng Hùng Hài Tử rất có khả năng dựa vào thứ này đi chém giết họ, bất kể là hư thân hay là chân thân đều tử vong hết.

"Đối phó với các ngươi còn không cần dùng đến nó!" Nhóc Tỳ đứng dậy, giọng nói vô cùng xem thường.

Nó đã hiểu rõ diệu dụng của ma khí là có thể chém chết chân thân ở thế giới hiện thực, đời nào sử dụng trên đám người này chứ, đây mới thật là món đại sát khí có thể uy hiếp toàn bộ người trong Hư Thần Giới.

Mỗi chiếc châm khi giết một người thì sẽ tiêu tán, trật tự ẩn chứa trong đó sẽ phai mờ đi nên không thể sử dụng nhiều lần được. Nó sớm đã có quyết định rằng là không phải là cao tầng các giáo thì tuyệt đối sẽ không vận dụng, nếu không thì quá lãng phí.

Nhóc Tỳ bay ngang bầu trời đứng chắn ở trước khối đá lớn kia và không cho thông đạo màu vàng mở ra, những tên này muốn rời khỏi Hư Thần Giới thì nhất định phải đi qua thông đạo này.

Hiển nhiên Hùng Hài Tử sẽ không cho chúng cơ hội nào hết, nó đứng đây càn quét đại chiến với chư giáo, máu tươi nhuộm đỏ quần áo, không một ai có thể tranh đấu.

"Các ngươi làm ta thất vọng quá, chỉ có mấy tòa sát trận và Diệt Hồn Châm mà thôi khiến ta chơi đùa chẳng thoải mái gì cả." Nhóc Tỳ chế nhạo, máu tươi của mọi người dính đầy trên người.

"Ầm!"

Chiến đấu đến phút cuối, Hùng Hài Tử không còn vẻ mặt xem thường, nó toàn lực điều khiển bảo thuật Côn Bằng, sóng biển màu đen bao phủ cả thiên địa đối kháng với những tòa sát trận kia.

Vài thế lực đều vận dụng đến trận pháp trấn giáo, phù văn nguyên thủy bay đầy trời, ánh sáng lấp lánh áp chế nơi đây lại.

Đáng tiếc đây là Sơ Thủy Địa, mặc cho ngươi cảnh giới siêu tuyệt bao nhiêu, bảo cụ kinh thế đến đâu, đại trận uy năng thế nào cũng đều bị áp chế xuống cảnh giới Bàn Huyết mà thôi.

Thủ đoạn của đại giáo Thượng Cổ đích xác rất đáng sợ, sức mạnh mà họ sử dụng gần như có thể giết chết hung thú thuần huyết, thế nhưng sao có thể làm khó được Hùng Hài Tử được.

Bởi vì nó từng truy kích đám Chư Kiền, Ly Long, có thể bắt giết hung thú Thái Cổ non, có tư thái vô địch.

Trận chiến này có mưa máu bay tán loạn, những cao thủ của chư giáo tổn thất gần như không có một ai sống sót, phàm là những ai trốn chạy đều bị giết chết, mặt đất nhuộm màu đỏ chót.

Cũng không biết có bao nhiêu cao thủ đang xem chiến, có con cháu Vương Hầu của Cổ Quốc, nguyên lão của các đại giáo Thượng Cổ... Tất cả đều đờ người ra và cứng họng không biết nói gì.

Thời gian mới bao lâu chứ, cao thủ của các đại giáo đều bị giết sạch, không một ai có thể sống sót.

Bên ngoài thế giới hiện thực, những tiếng hô quát tức giận từ trong các tộc truyền ra ngoài, rất nhiều người ho ra máu bị thương rất nặng, trong mấy tháng chưa chắc đã khỏi lại được.

Sơ Thủy Địa, một luồng hào quang mông lung từ trên trời giáng xuống có bao quanh lấy một thứ, rồi dần dần rơi tới gần Nhóc Tỳ.

Đồng thời, tấm bia đá sáng lên, trên mặt xuất hiện một hàng chữ nhỏ.

"Cái gì chứ.. Giết chóc ra được một cái kỷ lục!"

"Còn có thiên lý nữa hay không đây, hóa thành Ma Thần chém giết nhiều cường giả như thế vậy mà được khen nữa chứ?!"

Sơ Thủy Địa sôi trào, mọi người ồ lên.

"Đó là thứ gì vậy, chắc hẳn ghê gớm lắm, đừng nói là một bảo cụ nghịch thiên chứ?"

Tin tức tự nhiên truyền ra ngoài, trong đám người quan sát không thiếu những đệ tử của các đại giáo bị đánh giết, họ len lén trở về hiện thực để bẩm báo.

"Cái gì, sau khi giết chết hết mọi người nên hắn đã sáng tạo ra một cái kỷ lục, đạt được một vật thần bí? A phụt!"

Bên trong thế giới hiện thực, tại các đại giáo, rất nhiều người tức đến ói máu, thương thế càng nặng hơn, trên đời còn thiên lý nữa không đây? Cái gì được gọi là đá kê chân, cái gì mà bi thương, quả thật thương thế lúc này đã giải thích hết thảy a.

"Tức chết đi được mà, phụt!" Những người này liên tục ho ra máu.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 207: Sách Thần Thái Cổ

Một đám người xem chiến trong lòng đều cảm thấy muốn chết, không cần suy nghĩ nhiều, trận chiến ngày hôm nay, tất cả bọn họ đã trở thành bàn đạp cho cái tên Hùng Hài Tử vô địch.

Trận chiến này, bọn họ rất buồn bã, mười mấy nhóm thế lực lớn, rất nhiều cao thủ cùng tiến lên thế nhưng từng người từng người một bị Hùng Hài Tử làm thịt, máu nhuộm đỏ cả "Vùng đất ma quỷ" này.

Đặc biệt, việc này lại xuất hiện ngay trước mắt rất nhiều người, muốn giấu cũng giấu không được, quả thật rất mất mặt, môn phái của bọn họ sao chịu nổi được chứ?

Bên trong Hư Thần Giới, sau khoảng vắng lặng ngắn ngủi, đột nhiên cả Sơ Thủy Địa trở nên sôi trào.

Người người xô đẩy, bon chen, đâu đâu cũng có cường giả, bọn họ đến từ khắp các nơi từ những đại giáo và Cổ Quốc khác nhau, vốn là họ mến mộ danh tiếng nên mới tơi, chỉ muốn nhìn thấy sự mạnh mẽ của Hùng Hài Tử.

Không hề nghĩ rằng, việc nhìn thấy hôm nay vượt xa mong muốn của mọi người, đúng là không uổng công một chuyến này, thu hoạch quả nhiên rất lớn, vậy mà có thể thấy được cuộc huyết chiến kịch liệt đến cỡ này.

Hùng Hài Tử không thẹn với câu 'Nhân thần cộng phẫn', một trận chiến diệt sạch đối thủ, không để sót một ai, phong thái như lôi đình nhanh chóng gọn gàng, tạo ấn tượng sâu đậm cho mỗi người, khiến cho lòng người dâng trào như thủy triều.

Tin tức như sóng lớn, bao phủ khắp nơi, không chỉ có các động thiên phúc địa của Hư Thần Giới chấn động, mà ngay cả những môn đình lớn

ngoài thế giới hiện thực cũng hoảng sợ, rất nhiều người kinh ngạc.

"Vật gì đây?" Nhóc Tỳ ngờ vực, màn hào quang lan tỏa bao quanh lấy đồ vật này, chùm sáng này y như chiếc đèn lồng vậy, lơ lửng trước người nó.

Nó đưa tay chạm vào thì 'bùm' một tiếng nhẹ vang lên, chùm sáng kia nứt ra xuất hiện một khối kim loại vô cùng dị thường, y như là một mảnh vỡ của vật bằng đồng thau nào đó.

"Đây là mãnh vỡ của vật nào đây?" Hùng Hài Tử không hài lòng, chiến dịch giết sạch quân địch, chém hết cao thủ mà chỉ có một mãnh vỡ thế này?

Mọi người không nói gì, tên nhóc này có thể là bụng không đáy, Hư Thần Giới ban xuống bảo vật mà còn chọn bên này lựa bên kia, thật sự là tên nhóc tham tiền mà.

Rất nhiều người cố gắng quan sát để biết được nó đã đạt được vật gì, dù sao cũng đã sáng tạo ra một kỷ lục, làm cho pháp tắc trật tự của mảnh thế giới này cảm ứng được và ban xuống bảo vật.

"Như là một góc của cái khay, có tác dụng gì đây?" Hùng Hài Tử vò đầu, dáng vẻ hơi mê mụi, hoàn toàn khác với khí chất Ma Thần đã đại sát tứ phương khi nãy.

Nó sợ bỏ sót gì đó nên cẩn thận cảm ứng thì phát hiện ngoại trừ một ít đường nét quái lạ thì cũng chẳng có thứ gì nữa. Nó vẫn chưa từ bỏ ý định, vận chuyển phù văn, kết quả miếng đồng thau này vẫn im lìm.

Cuối cùng, Nhóc Tỳ đưa miệng cắn khối kim loại này, những tiếng leng keng vang lên, nó dùng sức cắn mạnh thì cũng chẳng thể cắn nát được, vật quả vô cùng cứng rắn.

"Ngay cả di chủng Thái Cổ mà ta cũng có thể ăn, giờ gặm miếng đồng vỡ mà cũng không ăn thua gì hết." Nó nheo mắt lại trở thành hình trăng lưỡi liềm, cảm thấy vật này không hề tầm thường.

"Để ta giúp cháu đánh giá xem sao." Đúng lúc này, Tinh Bích đại gia mở miệng, bước ra một bước dài rồi chạy thẳng tới, sau khi dùng lại thì dùng bộ mặt thản nhiên, như là thế ngoại cao nhân vậy.

"Không cho!" Nhóc Tỳ vô cùng cảnh giác, nhanh chóng ôm chặt vào lòng, đây là một lão già chuyên môn lừa đảo, một khi đưa cho ông ta xem thì đừng mong lấy lại được.

"Ngươi có ý gì đây, sao lại đề phòng như gặp kẻ cướp vậy hả?" Tinh Bích đại gia không vừa lòng, hàm râu dê dựng thẳng.

"Cho ta, lão phu sẽ truyền cho cháu một môn bảo thuật tuyệt thế, tiến hành trao đổi thôi!" Điểu Gia cũng đi tới, tuy rất bình tĩnh thế nhưng vẫn bị Nhóc Tỳ cảm giác được trong lòng ổng không bình tĩnh chút nào.

"Hừ, hai lão già mất dịch này, không ngờ lại ân cần như vậy, khẳng định là chí bảo rồi." Mọi người nói nhỏ rồi dõi mắt nhìn về trước, ai cũng muốn biết đến tột cùng là vật gì.

Nhóc Tỳ lùi về sau, cảnh giác nhìn bọn họ, sau đó quay đầu nhìn trên bề mặt tấm bia đá kia, nó muốn làm đây là vật gì.

Thân bia lấp lánh, ánh sáng rực rỡ, trên bề mặt có khắc mấy dòng chữ ghi lại kỷ lục của nó.

"Đấu Chiến Tiểu Thánh."

Mới đầu là bốn chữ như vậy, bên dưới đại khái là trong thời gian ngắn ngủi mà nó đã đánh bại cả đám địch thủ mạnh mẽ, rồi việc so sánh giữa những bảo cụ, trận pháp bị hủy diệt, những cường giả bị giết chết, nó đã phá được một hạng mục kỷ lục.

Có không ít người tiến thời, nhìn thấy đoạn văn này thì âm thầm hoảng sợ.

Lần này có rất nhiều chư giáo cùng xuất hiện, điều động cao thủ đến đây

để tìm hiểu tình huống, có ít nhất mười mấy đại giáo mang theo bảo huyết, còn chân chính đã ra tay thì vượt quá hai mươi nhóm thế lực.

Mỗi một giáo môn đều điều động ít nhất là hai mươi ba mươi người, kết quả là bị diệt sạch sẽ.

Một đám cường giả vận dụng những bảo cụ, sát trận, kết hợp lại với nhau thì đủ khả năng để giết chết hậu duệ của hung thú Thái Cổ, chính là cuộc chiến đỉnh cao của Bàn Huyết Cảnh.

Thế nhưng, Hùng Hài Tử không những không chết mà cứ như đi dạo, trong thời gian ngắn nhất chém giết quần hùng, một người cũng không chạy thoát, diệt sạch toàn bộ.

"Một phần của vật bằng đồng thau từ Thái Cổ, chiếm một phần mười."

Đây chính là câu nói cuối cùng để khen ngợi miếng đồng này, thế nhưng càng khiến Nhóc Tỳ choáng váng, thứ này dùng để làm gì?

Thế nhưng, khi mọi người nhìn thấy câu nói này thì đều biến sắc, bọn họ hận không thể lập tức ra tay đánh chết nó, rồi cướp đi mảnh vỡ này.

Một vài ông lão kinh ngạc thốt lên, vẻ mặt trông rất đặc sắc.

"Sao có khả năng, lại là thứ này, lẽ này sức chiến đấu của hắn lại nghịch thiên như thế, không ngờ lại ban tặng thứ thánh vật chỉ có trong truyền thuyết này!"

"Thật là kinh người mà, đã qua nhiều năm rồi, không ngờ thứ này lại xuất hiện!"

Một đám lão giả đỏ mặt tía tai, cố gắng chen về phía trước, hận không thể moi mảnh kim loại đang nằm trong lòng của Nhóc Tỳ ra chiếm làm của riêng.

Nhóc Tỳ nghi ngờ, nó biết rằng mình đã đoạt được bảo bối tốt nên nhanh

chóng lùi về sau, kéo một khoảng cách với mọi người, đặc biệt khi thấy Tinh Bích đại gia và Điểu Gia cũng không có ý định tiếp cận mình thì khuôn mặt của nó xám xịt lại.

"Ta cảnh cáo các ngươi, trong phạm vi thập phương ai dám lại gần ta, ta ăn toàn bộ!" Hùng Hài Tử trừng trừng con mắt uy hiểm, há miệng lộ hàm răng trắng bóng của mình.

Đám người giật mình rồi sau đó dừng lại, đây là một tên sát tinh, ban nãy điên cuồng tắm rửa trong máu tươi của mấy trăm cao thủ, đánh giết rất nhiều người thì giờ ai dám rướt lấy phiền phức chứ.

"Rốt cuộc là vật gì đây?" Nhóc Tỳ hỏi dò.

Mặc dù rất nhiều người đố kị, muốn chiếm làm của riêng, không muốn nói là vật gì thế nhưng cũng có một vài âm thanh thở dài, bọn họ biết rằng sẽ không đoạt được, ở nơi này Hùng Hài Tử là vô địch, có người nói: "Đây chính là một mãnh vỡ của sách thần thời Thái Cổ.

"Có chữ nào đâu?" Nhóc Tỳ hỏi tiếp.

"Đây chỉ là một phần mười mà thôi, nếu như gom đủ lại là có thể mở ra một tòa tiên tàng*, tất nhiên là sẽ có ghi lại những bảo thuật cái thế." Có người nói.

(*): Kho tàng thần tiên.

"Cái gì?!" Con mắt của Hùng Hài Tử lập tức trợn tròn, trong Hư Thần Giới mà cũng có thứ này? Nó vô cùng phấn chấn.

Khi xưa, từng có người chiếm được rồi gom đầy đủ tất cả các mảnh vở đồng thau này lại với nhau, và đã đạt được một môn bảo thuật cái thế của thời đại Thái Cổ, là vật ngay cả hung thú thuần huyết và chim thần cũng hằng mơ ước.

Sau khi có người mở miệng thì nơi nầy trở nên náo động.

Rất nhiều người chẳng biết đầu đuôi thế nào như Hùng Hài Tử vậy, hiện tại thì mạch máu căng phồng, vật này vậy mà lại là nguyên thủy phồ cốt vô thượng chứa đựng đại thần thông.

"Làm cách nào thì có thể gom được những mãnh vỡ còn lại?" Nhóc Tỳ khao khát.

"Khó, khó, khó, trừ phi tiếp tục phá những kỷ lục tiếp theo, hơn nữa tất cả đều phải là những kỷ lục gian nan nhất và không thể hoàn thành, như vậy thì mới có cơ hội thu được những mãnh vỡ còn lại."

"Vậy thì tốt, giết xong Sơ Thủy Địa này thì ta lại đi những động thiên phúc địa khác. Như vậy thì sẽ có cơ hội phá những kỷ lục khác." Nhóc Tỳ mặt mày hớn hở.

Mà đám người kia lại biến sắc, đây là một mầm tai họa mà. Dằn vặt ở Sơ Thủy Địa được rồi, vậy mà còn muốn tiến quân vào những khu vực cao hơn nữa, nó muốn tạo ra những ngọn sóng ngập trời mà.

Cũng không ít người trong lòng rung động, gần như thở không nổi, lập tức xoay người rời đi, nhanh chóng đi báo tin này.

Động thiên phúc địa là những khu vực cao hơn, cũng là vị trí quan trọng của các gia tộc lớn và gia tộc Thượng Cổ, bất kỳ chỗ nào cũng không thể tổn hại sứt mẻ tí nào, giá trị vô lượng.

Xem ra tên Hùng Hài Tử này chuẩn bị đi cướp bóc, muốn quấy rối những chốn bồng lai kia, nếu như nó ở những khu vực kia có thể đánh đấu thắng đó thì nhất định sẽ là một trận đại họa.

Chỉ mới tưởng tượng đến tình huống như vậy thì đã lạnh cả xương sống rồi!

"Cái gì, hắn đạt được một mãnh sách thần Thái Cổ?!" Một đám người Vũ Tộc sau khi nghe thế thì vô cùng tức giận.

Hùng Hài Tử chém sạch bọn họ, giẫm đạp lên hài cốt của bọn hắn để mở đầu cho một kỷ lục mới, rồi nhận được một vật nghịch thiên như vậy, có thể thấy được trong lòng bọn họ vô cùng tức giận.

Đến cả một lão già cũng tức giận đến mức run rẩy, cố kìm nén ngụm máu tươi nơi cổ họng, nếu không thì thương thế rất có thể sẽ nghiêm trọng hơn nữa.

"Năm đó Nghị nhi cũng nhận được một thánh vật thần bí, thế nhưng vẫn được giấu kín không công bố ra ngoài, nghe nói báu vật đó hẳn cũng không kém gì sách thần Thái Cổ."

Lửa giận trong lòng của đám Vũ Tộc khó mà dập tắt được, họ luôn cảm thấy đây là một đại họa, muốn giết chết Hùng Hài Tử khi còn có thể. Điều an ủi duy nhất của bọn họ đó là, Nghị nhi vô cùng tài giỏi.

Thác Bạt Tộc, đây là một gia tộc Thượng Cổ, vô cùng huy hoàng, lúc này bọn họ cũng nhận được một vài tin tức, cả đám trầm ngâm không nói gì, rất lâu sâu mới có người mở miệng.

"Tên oắt con này quá lợi hại, mạnh đến nổi không thể nói nổi, nếu như cứ để hắn trưởng thành, sau này không có mấy người có thể ngăn được!"

"Chỉ là vô địch ở trong Sơ Thủy Địa mà thôi, chứng tỏ tạo hóa ở Bàn Huyết Cảnh của hắn rất lớn, có thể chiến một trận với đời sau của hung thú Thái Cổ, thế nhưng khi thoát khỏi nơi đó thì chưa chắc có thể tiếp tục nghịch thiên như vậy."

"Ta cũng không tin, khi hắn đạt tới cảnh giới Động Thiên thì có thể vô địch như vậy được không? Chờ hắn rời khỏi Sơ Thủy Địa, tất phải chém chết hắn!"

Những lời nghị luận tương tự cũng được phát ra từ tứ đại gia tộc, mặt mày bọn họ đều tối sầm tại.

"Tên nhóc con quả nhiên đáng sợ, ở Bàn Huyết Cảnh khó có thể trừng trị

hắn, chờ hắn tiến vào những khu vực cao hơn thì xem thử có biểu hiện gì nữa, nhất định phải nghĩ biện pháp giết chết hắn, khiến cho hư thân và chân thân của hắn đồng thời chết luôn."

Tin tức truyền ra, một trận chiến của Hùng Hài Tử, diệt sạch cao thủ chư giáo, toàn bộ mấy trăm người đều chết hết, chuyện này y như một trường giết chóc, sáng tạo ra một kỷ lục đáng sợ mới. Từ trên không trung giáng xuống sách cổ Thái Cổ, đồng ý với sức chiến đấu của nó, ban tặng bảo thuật, chuyện này làm cho rất nhiều người chấn động.

Bất kẻ là Hư Thần Giới hay là những Cổ Quốc ở hiện thực đều dấy lên phong ba ngập trời.

Có người ước ao, có người đố kỵ, thứ ban tặng quả nhiên quá lớn, tuy chỉ là một góc sách đồng thau nhưng làm cho người ta cảm thấy hi vọng rất lớn, nếu như đạt được thì đó chính là đại thần thông cái thế đó nhen.

Sách quý cỡ này nếu như rơi vào hoàng cung, ngay cả Nhân Hoàng cũng phải kích động.

Rất nhiều đại giáo, rất nhiều thế gia, ai ai cũng bàn luận sôi nổi.

"Đi, tổ chức thành đoàn thể săn giết Hùng Hài Tử, đoạt đi sách quý,"

"Đừng có nằm mơ, chư giáo liên thủ mà cũng bị giết ầm ầm, cả vạn người như ngươi cũng không ăn thua."

"Haizz!"

...

Mọi người nghị luận vô cùng sôi nổi. Thế nhưng có rất nhiều người tỉnh táo suy nghĩ, giông bão chỉ mới bắt đầu mà thôi, cứ như tính cách của Hùng Hài Tử tất sẽ rời khỏi Sơ Thủy Địa, lúc ấy, không biết các giáo muốn tự cầu phúc cho mình hay là quần hùng chung sức tru diệt hắn nữa.

Cho dù nói gì thì một trận giông bão càng ngày càng lớn đang nổi lên, gần như muốn bắt đầu rồi!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 208: Không Còn Lo Âu

"Hung thú và chim thần Thái Cổ, trời sinh có thân thể mạnh mẽ, khi sinh ra đã gần với Thần, con đường trong tương lai rất rộng rãi. Mà nhân tộc thì lại khác, bởi vì khi bắt đầu rất yếu, rồi chậm rãi khổ tu, trong ức vạn sinh linh thì mới có một người vươn lên, tiến lên thành Thần."

Có những lão tổ trong vài gia tộc Thượng Cổ nói nhỏ, sách thần bằng đồng thau xuất hiện một mảnh nhỏ, chuyện này đã kinh động đến đám người này.

"Khi bắt đầu, con đường tu hành của nhân loại vô cùng gồ ghề nhấp nhô, vô số những gian nan hiểm trở, chỉ có những người kinh tài tuyệt diễm và nghị lực lớn lao dũng cảm tiến lên, mới có thể khai phá ra con đường thành Thần cho bản thân mình, vươn lên trong chúng sinh, có thể nói đơn giản là ức vạn chọn một."

Những tộc chủ các tộc lớn suy nghĩa và thì thầm.

"Các bậc hiền triết tổng kết rằng, có vài người bộc phát và mạnh mẽ quá sớm, con đường tu luyện quá bằng phẳng thì sau này có thể có xu hướng suy tàn."

Các đệ tử hậu bối sau khi nghe xong thì lòng tin càng thêm vững mạnh.

"Hắn giống như hung thú Thái Cổ, khi còn bé đã kinh khủng như vậy, rất khó sau này sẽ càng mạnh hơn hay không. Chung quy tiềm năng của con người là có hạn. Vô địch Bàn Huyết Cảnh, khi tiến vào Động Thiên Cảnh chưa chắc đã huy hoàng như trước, có lẽ sẽ từ từ suy kiệt."

Trên thực tế, không riêng đám Vũ Tộc, Thác Bạt Tộc cổ xưa, ngay cả những người không có thù oán gì với Nhóc Tỳ cũng bị hấp dẫn sự chú ý.

Bọn họ đều là hạng người tài hoa xuất chúng, thiên tư ngút trời. Có người sắc mặt lạnh lùng, dõi mắt nhìn sông núi, giống như xuyên thủng qua hư không vô tận, muốn chiến đầu với tên nhóc hung tàn kia.

"Tiến vào động thiên phúc địa, tất có một trận chiến!" Bọn họ mong ngóng đối thủ, hi vọng sẽ có một trận chiến đỉnh cao.

Sơ Thủy Địa, Nhóc Tỳ vô cùng hài lòng, thời khắc này nó chẳng giống một tên sát tinh gì cả, lông mi dài rung khẽ, cặp mắt to chớp chớp, cười vô cùng khoái trí, hàm răng sáng lấp lánh.

"Thật sự là quá tốt mà, ta yêu nhất là bảo thuật. Đây chính là thần công cái thế nhen, kỷ lục, sách quý đồng thau, của ta, của ta, đều là của ta!" Nó la lớn.

Thời khắc này, nó hồn nhiên xen lẫn hung tàn, con mắt như viên đá quý màu đen, rồi cười hí hửng ti hí lại thành hình trăng lưỡi liền, chuyện này khiến cho đám người cứng họng.

"Cháu nhỏ, hình như cháu thiếu chúng ta một món nợ!" Vẻ mặt của Tinh Bích đại gia không chút thiện lương nào.

Điểu gia không bình tĩnh được tiến tới, nhìn Hùng Hài Tử, lần đầu tiên nổi lên ý định cướp đồ vật của nó, sức mê hoặc của sách quý quá lớn, ngay cả sinh linh thuần huyết cũng phải thèm nhỏ dãi.

"Sao ta lại nợ các ngươi chứ?" Hùng Hài Tử lùi về sau, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.

Gương mặt của Tinh Bích đại gia đen xì lại, muốn đạt được sách quý đồng thau, mà những bình bảo huyết di chủng kia lẽ nào lại vứt đi? Tên nhóc tỳ hình như cho dù chết cũng không thừa nhận.

"Cháu không quên đấy chứ?!" Điểu gia nhỏ giọng nói.

"Ồ, ta nghĩ ra rồi, ba người chúng ta liên thủ làm nên chuyện này rồi

cùng nhau chia đều, tự nhiên các vị cũng có một phần rồi." Nhóc Tỳ nói.

Nó rất thoải mái lấy ra mấy bình bảo huyết đưa về phía trước, như muốn tặng cho hai người này. Bình ngọc phát sáng rực rỡ, bên trong có lưu chuyển chất lỏng óng ánh, có những ánh sương mù lượn lờ, vô cùng đẹp mắt.

Tất cả mọi người hoảng sợ, đây chính là bảo huyết của di chủng Thái Cổ, bất kỳ bình nào cũng là vật vô giá khiến cho những cao tầng các giáo đều phải động lòng, bởi vì nó có thể trợ giúp bọn họ đột phá cảnh giới, nâng thêm một bước.

"Ồ, các ngươi có nghe thấy không, Hùng Hài Tử nói là ba người cùng nhau liên thủ, lẽ nào ba người bọn họ kết hội lừa gạt chư giáo?" Có người nhỏ giọng nói.

"Ta cảm thấy rất có khả năng này, các ngươi xem, đây chính là bảo huyết của di chủng Thái Cổ, chỉ một bình thôi đã đủ dấy lên một hồi huyết chiến, mà tên nhóc hung tàn này lại lấy ra lần mấy bình, hào phóng kinh khủng."

Mọi người khẽ thảo luận, nhìn về ba người với ánh mắt kỳ quái.

Tinh Bích đại gia, Điểu gia ngay lập tức đờ người ra, cái tên nhóc thất đức này muốn ăn đòn mà, tình hình như thế này mà đưa thẳng cho bọn họ bảo huyết, đây không phải đang phá đám hay sao?

Nhận hay là không nhận? Nhận, phỏng chừng những đại giáo Thượng Cổ kia sẽ căm thù bọn họ, kết bè với Hùng Hài Tử chôn sống đệ tử con cháu của bọn họ.

"Tên nhóc này, cơm có thể ăn bậy chớ lời nói thì không được nói lung tung, đừng có hãm hại chúng ta!" Hai lão già trừng mắt đầy hung tợn như muốn bóp chết nó.

"Ý của hai vị là muốn hay là không muốn? Sảng khoái một lời đi." Vẻ mặt Hùng Hài Tử đầy vô tội hỏi.

"Đứa nhỏ ranh này, ngươi độc ác quá vậy!" Tinh Bích đại gia từ trong bóng tối mở miệng.

"Đương nhiên muốn!" Điêu gia ầm thầm truyền âm, không dám để người khác nghe được.

"Nếu đã muốn thì liền cho các vị, không muốn thì sau này đừng đòi ta nữa." Nhóc Tỳ đưa mấy chiếc bình sáng lấp lánh về phía bọn họ.

Tất cả mọi người trông theo, nhìn chằm chằm vào hai lão già bất lương này.

"Quên đi, đã không muốn thì ta thu lại vậy, coi như thanh toán xong." Nhóc Tỳ nhét bình ngọc vào lại trong bọc, đắc ý xoay người rời đi.

"Nhóc con, hãm hại chúng ta rồi muốn bỏ đi sao, không dễ đâu." Hai lão giả nhanh chóng đánh thẳng về phía nó.

"Xí, thèm bảo huyết với sách đồng thau thì cứ nói thẳng ra, ta sợ các ngươi à." Hùng Hài Tử khinh bỉ.

"Vù!"

Một chùm lửa bay tới, giống như dung nham dâng lên từ tâm trái đất, chất lỏng màu đỏ tươi nhấm chìm phía trước, đây là do Điểu gia ra tay, vô cùng kinh khủng.

Tất cả mọi người biến sắc, đây tuyệt đối là một nhân vật thân tàng bất lộ tuyệt đỉnh, tuy chỉ là Bàn Huyết Cảnh nhưng uy lực có thể phát huy đến cảnh giới cao nhất.

Ngay cả Nhóc Tỳ cũng biến đổi, sự mãnh mẽ của ông già này vượt quá tưởng tượng, thực lực như thế này quả thực từ trước đến giờ chưa hề thấy ở Sơ Thủy Địa, đây là lần đầu tiên.

"Bùm!"

Lòng bàn tay của nó phóng ra tia điện, một chuỗi quả cầu bằng ánh sáng bay ra, hiện thành hình thập tinh quán nhật, mười ngôi sao màu vàng đụng vào một vầng thái dương hừng hực, ánh sáng từ vụ nổ làm cho người khác không cách nào nhìn thẳng được.

Thiên địa hoàn toàn mờ mịt, ánh tím dâng trào, đây là sấm chớp tinh khiết, do những quả cầu sét va chạm với nhau tạo nên, thần uy kinh người.

Nhóc Tỳ vận dụng bảo thuật vô cùng mạnh mẽ, sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên đòn đánh này đã khiến cho những người xung quanh tránh lui, không dám đứng lại.

"Tên nhãi rãnh quả hiên hung tàn!"

Điểu gia rống to, khi ánh sáng tan hết thì toàn thân cháy đen, quần áo rách rưới, suýt chút nữa đã khảo thân rồi. Còn râu tóc thì dựng đứng như là lông nhím, lấp lánh những tia điện.

"Chíp chíp..." Ở một bên, một con chim kêu thảm, nhanh chóng bỏ chay, Hùng Hài Tử đang truy kích nó.

Điểu gia thấy thế thì gào thét, nói: "Ngừng tay, không được làm tổn thương nó."

Tốc độ của Nhóc Tỳ rất nhanh, giẫm mạnh trên mặt đất một cái, cả mặt đất nứt ra, nó vọt thẳng lên trời còn cao hơn ngọn núi, tốc độc cực nhanh chụp lấy con chim kia.

Đây là một con thần tước rất quái lạ thế nhưng lại rất mạnh mẽ, lượn lờ ánh lửa, ánh sáng năm màu bay lượn. Trước đây không lâu, mỗi lần bay xuống là giết chết môn đồ của chư giáo, uy chấn nơi đây, khiến người ta khiếp sợ. Thế nhưng, bây giờ lại bị Hùng Hài Tử rượt đuổi, bị nhổ lông, không ngừng gào thét, linh vũ bay tán loạn.

"Dám đánh lén ta, suýt chút nữa đã đốt cháy mái tóc của ta, ta nhổ trụi lông của ngươi, rồi nướng chín!" Hùng Hài Tử hét lớn, sợi tóc của nó bị

cháy mất ít, có thể thấy được sự lợi hại của con chim này.

"Đừng nhổ, lão phu không làm khó ngươi nữa." Điểu gia sốt sắng.

Đến cả Tinh Bích đại gia cũng rất biết điều, không có ra tay nữa. Ông ta biết rõ sự mạnh mẽ của Điểu gia, vậy mà lại không chiếm được tiện nghi nào còn bị điệt giật cho cháy két, chứng tỏ Hùng Hài Tử đáng sợ đến cỡ nào.

Cuối cùng, con chim kia bị nhổ trọc cả nửa bộ lông, hoảng sợ trốn về bả vai của Điểu gia, rồi lại nhìn về phía Hùng Hài Tử trần đầy sợ hãi cứ như đang gặp ma vậy, nó cũng chẳng dám làm xằng làm bậy gì nữa.

"Ta quyết định rồi, vẫn muốn nhận lấy bảo huyết, những đại giao kia đến thì đã sao, ta mà sợ bọn chúng à." Tinh Bích đại gia mở miệng, truyền âm cho Hùng Hài Tử.

"Không cho!" Nhóc Tỳ ôm chặt cái bọc, như là một con thú nhỏ hung tàn bảo vệ thức ăn, nói: "Mới vừa rồi ông nói không muốn mà."

"Ai nói chúng ta không muốn hả, rất muốn là đằng khác." Điểu gia nói.

"Các ông bao nhiêu tuổi rồi hả, hơn nữa tu vi lại cao như vậy, khẳng định là không cần." Hùng Hài Tử 'hiểu ý', có lòng tốt giải thích cho bọn họ.

"Đừng nói nhảm, mau mau đưa đây, nếu không chúng ta sẽ liên thủ với những đại giao kia hàng ngày tìm ngươi gây phiền phức." Tinh Bích đại gia uy hiếp trắng trợn.

"Ai sợ ai chứ, phóng ngựa lại đây." Hùng Hài Tử xông về phía trước, lập tức triển khai bảo thuật Côn Bằng, sau lưng là biển rộng vô tận, một con cá lớn vọt lên, phù văn đầy trời, trấn áp lão già này.

"Ầm!"

Tinh Bích đại gia rút lui, cánh tay không ngừng quơ lên, nhe răng nhếch miệng, bảo của ông ta nhanh chóng phai mờ.

Nhóc Tỳ hào hùng, hai người Tinh Bích đại gia và Điểu gia đều là cao thủ tuyệt đỉnh nên mới dám lấy chứng chọi cứng với nó, chịu đựng một đòn của nó, hai người quả nhiên mạnh mẽ.

Nên biết, nếu là những người khác thì đã bị giết chết từ lâu, một đám xông lên cũng bị đánh bay, nổ tung trên không trung, khó tránh thoát cái chết.

"Hai vị tiền bối, đây là bảo huyết của các vị đây." Cuối cùng, Nhóc Tỳ cười hì hì, đưa mấy bình bảo huyết cho hai người.

"Nhóc con, ngươi muốn làm gì đây?" Hai người cảnh giác, không tin tưởng chút nào.

"Ta giữ lời mà." Nhóc Tỳ đi tới, kề vai sát cánh với bọn họ.

Lông tơ trên người của bọn họ dựng thẳng. tên nhóc này là một nhân vật hết sức nguy hiểm, tiếp cận càng gần thì bọn họ càng thấy sợ hãi.

Cao thủ của đám đại giáo kia đều bị nó giết sạch, với khoảng cách gần thế này nếu như Hùng Hài Tử phát điên thì hai người bọn họ chắc chắn sẽ rất bị động.

Nhóc Tỳ cũng không làm khó dễ nữa, nói nhỏ với bọn họ, rất nhiệt tình và thân quen.

"Chuyện này là sự thật?" Trong lòng hai người này hơi động, không thể nào chống lại được loại mê hoặc kia.

"Đương nhiên!" Nhóc Tỳ vỗ ngực nói.

"Được, đến lúc đó thì cho chúng ta mượn sách quý đồng thau nhìn sơ qua là được!"

"Tất nhiên." Nhóc Tỳ lấy ra một góc vỡ bằng đồng đưa cho bọn họ, thế nhưng vẫn chưa có giao đến trong tay bọn họ, nếu nói là hợp tác tất nhiên đã

là người một nhà, ngày sau nếu có thu hoạch tất nhiên sẽ để bọn họ quan sát.

"Nhóc con, chúng ta trả giáo quá cao thì không khỏi tránh việc được việc lỗ vốn, nhân phẩm đều thua hết trong tay ngươi rồi." Tinh Bích đại gia nói.

"Xí, các ông làm đủ trò xấu, lừa bịp đủ thứ, còn có nhân phẩm nữa à." Nhóc Tỳ bĩu môi.

"Không được, cùng tranh lợi ích, như vậy không được." Điểu gia nói.

"Không thì dẹp đi!" Nhóc Tỳ không buông tha.

Cuối cùng, ba người tụm lại với nhau, xì xào bàn tán nói chuyện hơn nửa ngày , mặc cho những kẻ khác đang dùng cặp mắt khác thường nhìn bọn nó.

Cuối cùng, mặt trời xuống núi, màn đêm buông xuống, Nhóc Tù rời khỏi Hư Thần Giới.

"Phù..."

Dưới cây liễu lớn, Nhóc Tỳ mở mắt, sau khi bước qua cánh cửa trật tự thì nó liền xuất hiện ở trong thôn, tinh thần trở lại với bản thể, nhanh hơn với lần đầu nhiều.

Hiển nhiên, Liễu Thần càng mạnh mẽ hơn.

Lúc này, những ánh chiều tà chiếu rọi trong thôn, vô cùng an lành và yên tĩnh, một nhóm đại thẩm đang thu dọn đồ đạc, khói bếp lượn lờ, mùi thịt thơm nồng, còn có những mùi thơm từ những trái cây chín mọng.

Nơi đường chân trời, một đám thanh niên trai tráng xuất hiện trong ánh chiều tà, đang kéo một đống con mồi săn bắt được, tòa núi nhỏ tựu như sắp che khuất đi mặt trời đỏ rực hình thành nên một cái bóng thật dài trên mặt đất.

"Nhóc Tỳ, ngươi tỉnh rồi!"

Bì Hầu, bé chảy nước mũi, Nhị Mãnh, Hổ Tử vọt tới, đề hết lên người nó, bắt nó kể những chuyện trong Hư Thần giới. Bọn họ không đợi thêm được nữa muốn đi vào trong ấy.

Ngay cả Đại Hồng Điểu, Tử Vân, Đại Bằng, Nhị Ngốc Tử cũng vọt tới, ý tứ rất rõ ròng, bọn họ không muốn an phận nữa mà muốn tiến vào Hư Thần giới.

"Tên thúi nhà ngươi, thấy không hả, lần này chúng ta săn bắt được rất nhiều con mồi, vài ngày tới không cần đi săn nữa, ngày mai nhất định phải dẫn chúng ta đi đấy!"

Đám Thạch Lâm Hổ, Thạch Phi Giao và những người lớn tuổi cũng xông tới, ánh mắt tràn ngập khát vọng, thậm chí tộc trưởng Thạch Vân Phong cũng tới.

Nhóc Tỳ hài lòng, thu hoạch lần này rất lớn, khi ra ngoài thì cười khúc khích cũng chẳng nghe thấy câu hỏi của mọi người nữa.

"Tiểu ca ca, nói mau đi, trong đó vui không, chúng ta có thể đi được không?" Thanh Phong lay lay cánh tay của nó.

"Được rồi, sau này cả thôn chúng ta đi cũng không vấn đề, đương nhiên phải đạt đến Bàn Huyết Cảnh đã, nếu không cảm ứng của tinh thần không đủ mạnh thì không thể đến được thế giới kia." Nhóc Tỳ nói.

"Quá tốt, rốt cuộc cũng có thể nhìn thế giới bên ngoài đến tột cùng có hình dạng như thế nào. Thật sự vui quá đi mà, ta muốn tiến vào ngay bây giờ!"

"Không chờ được nữa rồi, vui quá đi, ta cũng muốn vào Hư Thần Giới ngay bây giờ, nhìn xem thử bên ngoài phồn hoa như thế nào!"

Cả đám thiếu niên hưng phấn kêu to, không ngừng lộn nhào, từ nhỏ họ đã sinh sống ở Đại Hoang, từ trước đến giờ chưa ra ngoài thế giới rộng lớn

kia, cho nên rất muốn biết thế giới ấy như thế nào.

Cứ như chim nhỏ bị giam trong lồng, bây giờ lại có cơ hội giương cánh thẳng trời xanh, loại khát vọng và kích động này không thể tưởng tượng giải thích rõ được.

Đừng nói đến đám trẻ thơ la hét vui mừng kia, ngay cả đám người Thạch Lâm Hổ, Thạch Phi Giao cũng nóng ran cả người, từng người từng người dùng sức nện mạnh lên trên ngực mình, không ngừng rống to, đã sớm kìm nén không được nữa rồi.

"A thúc, sau khi các thúc tiến vào thì không được làm loạn nhen, đừng có nhìn thấy chiến sủng của người ta mà cho là con mồi bên trong Đại Hoang đấy." Nhóc Tỳ nhắc nhở.

Thạch Phi Giao cười mắng: "Tên nhóc nhà ngươi, ta mà là người lỗ mãng hả, chắc chắn sẽ không hung tàn như ngươi đâu. Ta đã nghe Thanh Phong nói rồi, ở Bách Đoạn Sơn ngươi ăn sạch cả một vùng, những thiên tài của các dị tộc đều phải tránh xa ngươi."

"Kỳ thực, mọi người cũng không cần lo lắng, sau này nếu cháu rời đi thì sẽ mời hai người hộ pháp cho thôn chúng ta, nhờ họ chỉ điểm việc tu hành cho mọi người, và cũng để bảo vệ thôn ta luôn." Nhóc Tỳ nói.

Nó cùng với Tinh Bích đại gia và Điểu gia thảo luận hơn nửa ngày trời, chính là bàn về vấn đề này. Có hai vị cao thủ tuyệt đỉnh đáp ứng chiếu cố những người trong thôn, đây chính là thu hoạch lớn nhất trong chuyến đi vừa rồi của nó, việc này khiến nó hoàn toàn yên tâm, không lo lắng gì nữa.

"Cháu đoạt được một ít bảo huyết của di chủng Thái Cổ, sau khi tiến vào Hư Thần Giới, tất cả mọi người đều có thể tiến hành gột rửa, tổng cộng có tới mười mấy bình lận."

Nhóc Tỳ đạt nhiều bảo huyết của di chủng Thái Cổ như vậy nhưng nó không cần dùng tới, bởi vì nó đã có chân huyết của Thôn Thiên Tước, Cùng

Kỳ, với lại Liễu Thần sẽ gột rửa cho nó nữa.

Nó muốn tặng cho đám người Thạch Lâm Hổ, Thạch Phi Giao một cơ hội lớn, cùng với đám người Nhị Mãnh, Đại Tráng nữa, bọn họ cũng đang thiếu loại gột rửa này.

Đêm đó, những người trong thôn ai nấy đều mất ngủ cả, bất kể là Đại Tráng, Bì Hầu, hay là những thanh niên trai tráng khác, vốn là khi những người này nằm xuống đều sẽ phát ra những tiếng ngáy vang trời thế nhưng đêm nay vui quá nên ngủ không được, cuối cùng bọn họ rời khỏi căn nhà đá của mình tụ tập lại với nhau chờ bình minh ló dạng.

Bó họ quá vui mừng, cả đời đều chưa ra khỏi mảnh Đại Hoang này, chưa từng đi qua Cổ Quốc, như ếch ngồi đáy giếng, họ rất muốn đi ra nhìn thế giwois bên ngoài.

Cuối cùng, mặt trời cũng đã mọc, ánh sáng chiếu rọi từ phương Đông xua tan đi đám sương mù, chiếu thẳng vào trong núi rừng, ánh sáng ấm áp chiếu lên thân mình của mọi người.

Cả đám người ăn như sói như hổ, nhanh chóng ăn hết bữa điểm tâm của mình, rồi tập họp thật nhanh trước cây liễu, đám trẻ con không ngừng gào thét, những người lớn cũng đi tới đi lui.

"Phương pháp mà cháu đã đưa mọi người phải nhớ kỹ, tập trung cao độ cảm ứng, chúng ta cùng nhau vào Hư Thần Giới." Nhóc Tỳ nói.

Đầu tiên, mọi người hành lễ với Liễu Thần, sau đó ngồi xếp bằng, nhanh chóng tĩnh tâm, cảm ứng Hư Thần giới.

Mà lúc này, cành non màu xanh của Liễu Thần phóng lên trời, xuyên thủng cả bầu trời xanh, mở ra một cánh cửa, phù văn lượn lờ, ánh chớp lấp lánh.

"Đi!"

Rốt cuộc, tinh thần của một nhóm người vọt lên cao, bước vào một vùng đất đai đầy xa lạ, xuất hiện ở trông phế tích.

"Không phải nơi này, phải tiến lên nữa!"

Nhóc Tỳ vội vàng lên tiếng, nhóm người này đang dõi mắt tìm kiếm bảo tàng trong phế tích, nhưng bị nó ngăn lại.

"Thần Vương tại thượng, ta không có nhìn lầm đấy chứ, đây cũng không phải là con đường bình thường mà là phá tan Hỗn Độn, tiến vào trong khu đất hoang của Chư Thần." Nhị Ngốc Tử lẩm bẩm, khiếp sợ không gì sánh nổi.

Cuối cùng, Nhóc Tỳ dẫn mọi người tiến vào trong một thông đạo màu vàng mênh mông, rồi xuất hiện ở Sơ Thủy Địa.

"Wow, quá thần kỳ, chúng ta đi ra từ thông đạo màu vàng kia, sao lại cứ như xuyên thấu hư không, cảm giác thật kỳ quái."

"Vui thiệt đó, có thể đi lại lần nữa không, ta vẫn chưa đã ghiền."

Đám người Bé chảy nước mũi, Bì Hầu và nhóm thiếu nên đều cảm thấy mới mẻ, nhìn cái gì cũng hiếu kỳ, hết hỏi rồi lại hỏi, khiến cho Nhóc Tỳ đau cả đầu.

"Trời ạ, có bảo bối, mau tóm lấy, đấy là bảo cốt." Một vài đứa nhỏ lên tiếng, dừng lại ở trước một táng đá lớn, nhìn chằm chằm vào bảo cốt nguyên thủy kia, gần như muốn động thủ rồi.

Sơ Thủy Địa có rất nhiều người, ai cũng biết Hùng Hài Tử xuất hiện lần nữa nên nhanh chóng chạy tới xem, mới sáng sớm mà đã tấp nập rồi. Lúc này thấy một đám thiếu niên có thái độ thư vậy thì mọi người ngẩn cả người, phong cách này sao quen thuộc quá vậy.

"Chuyện này.... Sao ta lại cảm thấy có cả đám Hùng Hài Tử vậy?" Có người nói thầm.

Ở trên tảng đá, Nhóc Tỳ gần như chịu không được nữa, đám bạn này nhảy nhót tưng bừng, nhìn cái gì cũng thấy mới mẻ và hiếu kỳ cả.

"Thật là nhiều người nhen, con mắt của ông lão kia sao lại phát ra ánh sáng lục vậy."

"Cô gái kia sao mặt mày lại hốc hác như vậy, trên trán còn có một con mắt nữa chớ, thật là tội, trời cao bất công với nàng quá."

Nhóc Tỳ đau cả đầu, ông lão có con mắt phát ra ánh sáng lục khẳng định là một sinh linh mạnh mẽ biến thành hình người, còn cô gái nơi mi tâm có con mắt dọc chính là một cường giả của tộc Ba Mắt.

"Đám lão già kia chẳng đứng đắn gì cả, bảy tám mươi tuổi rồi mà bắt hai người đẹp hầu hạ, thật là không biết xấu hổ." Bé chảy nước mũi nói.

Phía trước, có bàn ghế bằng đá, hai thiếu nữ đang bưng trà rót nước hầu hạ một đám lão già, hiển nhiên đây chính là một vài nhân vật trọng yếu của đại giáo.

"Hùng Hài tử đến đây, dẫn theo cả đám y như hắn vậy." Mọi người thán phục.

"Chín giao thú kéo một chiếc xe, trông rất tráng lệ và hiếm thấy, đó chính là bảo bối tốt nhen." Bì Hầu đẩy Nhóc Tỳ, nói: "Kia có phải là kẻ địch của ngươi không vậy, có nên cướp không đây?"

"Nơi đó có một người đẹp tóc tím đang cưỡi một con chim màu vàng, con chim đó gần giống với con hồi bữa chúng ta ăn đó, đừng nói là Kim Bằng nhen?"

...

Nhóc Tỳ quả thật chịu không nổi nữa rồi, thấy bọn chúng vui vẻ như vậy nên cũng không tiện cắt đứt, đành nhắm mắt dẫn mọi người đi tìm Tinh Bích đại gia và Điểu gia.

"Con chim trên người của ông lão này trông rất ngon."

"Con này nhỏ quá, ăn không no."

Mời vừa gặp mặt, đám thiếu niên đã bắt đầu thảo luận, cảm thấy thích thú với con chim ở trên bả vai của Điểu gia, đang suy đoán có phải là di chủng hay không.

"Tên nhóc này, ngươi đứng lại đó cho ta, giao cả một đám thế này cho chúng ta rồi không chịu trách nhiệm gì nữa, không phải làm cho chúng ta chết vì mệt sao hả?" Tinh Bích đại gia và Điểu gia gào thét phía sau, bọn họ cảm giác được, đám thiếu niên này vô cùng ngang bướng.

Nhưng mà, lúc này Nhóc Tỳ đã chạy mất dép, còn nhanh hơn cả tốc độ âm thanh, sớm đã chẳng còn bóng dáng nữa.

Cũng còn may, đám người Thạch Lâm Hổ, Thạch Phi Giao biết giữ bổn phận, không có quậy phá như đám trẻ này.

"Mấy người các ngươi cũng không tệ, rất thành thật." Điểu gia gật đầu.

Một đám đàn ông trưởng thành gãi gãi đầu, Thạch Lâm Hổ nhỏ giọng nói: "Lão gia tử, có thể dạy cho cúng ta một vài bảo thuật chớ."

"Nghe nói ngày là cao thủ tuyệt đỉnh, dạy cho chúng con một vài thần học cái thế đi, sau đó khi chúng con vô địch thiên hạ thì hai vị sư tôn cũng nở mày nở mặt khắp thế gian." Thạch Phi Giao cười nói.

"Đây mà gọi là thành thật?" Tinh Bích đại gia liếc xéo.

"Ta có nói gì đâu!" Điểu gia than hở, sau đó nhìn về phương xa hô lớn: "Tên nhóc kia, ngươi muốn đi đâu hả?"

Nhóc Tỳ đã mở ra thông đạo màu vàng, muốn ròi khỏi Sơ Thủy Địa.

"Ta muốn đi động thiên phúc địa cao cấp hơn, đi đánh hạ một giang sơn to lớn, các vị cứ chờ ta, một hai ngày nữa sẽ có tin tức, đến lúc đó sẽ đi cho

hai người ngay." Nhóc Tỳ truyền âm.

Hào quang léo lên, nó từ từ biến mất trong thông đạo màu vàng.

Sơ Thủy Địa sôi trào, tất cả mọi người đều nghe thấy, Hùng Hài Tử muốn triển khai hành động chớp nhoáng, cơ bản không có vừa lòng chiến công ngày hôm qua, lại muốn khuấy lên những cơn sóng lớn vô biên.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 209: Động Thiên Phúc Địa

Ánh sáng phù văn lóe lên, những ngôi sao lùi về sau, Nhóc Tỳ cảm thấy kỳ lạ, phảng phất như đang du lịch trong một biển sao mênh mông, một người qua lại vạn cổ thời không.

Không để nó suy tư nhiều, thông đạo màu vàng mở ra, một tân thế giới xuất hiện trước mắt, nó đang đứng trên một tảng đá lớn, ngẩng đầu nhìn khu động thiên phúc địa trước mặt mình.

Sơ Thủy Địa trở nên sôi trào, tất cả mọi người nhanh chóng trở về báo tin, đây chính là một việc lớn.

"Cái gì, hắn thật sự giết tới phúc địa cao cấp hơn?"

"Chỉ mới là một đứa nhỏ mà dám trở thành địch nhân của chư giáo, không ngờ mạnh đến như vậy, thật là đặc biệt."

Bất kể là Hư Thần Giới, hay là trong Cổ Quốc, sau khi mọi người biết được tin tức này thì giật mình, quả thật không chỉ nói suông, Hùng Hài Tử bắt đầu hành động rồi.

Mới đồn hôm qua, mà hôm nay đã tiến vào động thiên phúc địa, sấm rền gió cuốn, rất nhiều người nhìn thấy được vẻ quyết đoán của Hùng Hài Tử.

Đây tự nhiên là một trận phong ba vô cùng lớn, mọi người thấy sự mạnh mẽ của nó ở Sơ Thủy Địa, biết được sức chiến đấu đáng sợ đến cỡ nào.

"Người này, thật sự là đi tới chỗ nào là chỗ ấy gợn sóng, dấy lên vô tận phong ba, quả là một tên sao chổi!"

Bên trong hoàng cung Hỏa Quốc, một người con gái toàn thân áo quần

màu đỏ lấp lánh khẽ nói, mày ngài cau lại, dung mạo tuyệt lệ, rõ ràng chỉ mới mười bốn mười lăn tuổi thế nhưng dáng vẻ thon thả, đường cong uốn lượn.

Chính là Hỏa Linh Nhi, cứ nghĩ tới cái tên mập mạp mà Hùng Hài Tử gọi nàng thì trên khuôn mặt tràn đầy tức giận.

Từ bé tới giờ chưa có người nào nói vóc dáng của nàng xấu cả, vì sao trong miệng tên khốn kia lại trở thành mập được chứ?

Đang lúc này, một sinh vật nhỏ màu xám chảy tới, trong miệng ngậm một cây linh dược, vèo một tiếng không còn thấy bóng đâu, nó trốn vào bên trong ổ nhỏ của mình.

"Tên vô ơn bạc nghĩa, sao ngươi cứ nghe lời của hắn thế hả, ngày nào cũng ăn toàn đồ ngon, ta nuôi ong tay áo mà." Hỏa Linh Nhi buồn bực.

Sói con trốn trong ổ nhỏ được lót bằng linh thảo, mắt to chớp động, mặt như vô tội.

"Được rồi, chúng ta cũng nên đi Hư Thần Giới, nhìn hắn ăn quả đắng như thế nào, tưởng mình vô địch thiên hạ chắc, ít nhất ta biết có người không thua kém gì hắn, chỉ là không biết người đó có xuất hiện hay không mà thôi."

Hơi nước mờ mịt, sương mù lượn lờ, đây là một khu vực như là của tiên giới vậy, nguy nga hùng tráng, tỏa ra ánh sáng bảo vật. Phía trên có những loại linh dược sinh trưởng, thậm chí còn có một vài gốc thánh dược đang phun ra nuốt vào tinh hoa của trời đất, như ẩn như hiện vô cùng thơ mộng.

Một thiếu nữ áo tím phút chốc mở cặp mắt, từ trong động phủ của một ngọn thần sơn đi ra rồi nhìn về phương xa, hàm răng cắn lấy bờ môi đỏ tươi, nói: "Tên Hùng Hài Tử đáng ghét!"

...

Đám Vũ Tộc, Thác Bạt Tộc cũng đã nhận được tin tức, tất cả đều đang chuẩn bị.

"Sơ Thủy Địa, cũng không phải là lối vào duy nhất của Hoang Vực, ít nhất sinh linh của Thần Sơn Thái Cổ không có ở nơi đây, hơn nữa có có một con đường khác cho những di chủng kia, có nên đi nhờ những người này không. Cách tốt nhất chính là lôi kéo được dòng dõi của các sinh linh Thái Cổ đến."

Còn có người mưu tính, muốn đuổi sói nuốt hổ, lôi kéo những sinh linh thuần huyết trong truyền thuyết đến đối phó với Nhóc Tỳ.

"Ngàn vạn không thể gây rắc rối gì, ngay cả lão tổ của tộc chúng ta cũng không dám bước chân vào những cấm địa kia, nếu không bộ tộc chúng ta sẽ rướt lấy đại họa!"

"Thần Sơn Thái Cổ không thể đụng vào, nếu không mặc kệ ngươi là hoàng tộc vương hầu thì đều san thành bình địa. Nhưng mà, có thể lôi kéo những sinh linh ở vực ngoại đến đây không?"

Hoang Vực rất rộng lớn, biên giới mênh mông. Thế nhưng ở bên ngoài còn có những Đại Vực khác.

"Quên đi, đừng nghĩ quá xa xôi, cơ bản không thể nào vượt qua được." Có người lắc đầu.

"Chuyện này chưa thể nói được, có một vài thiên tài tuyệt diễm, sau khi đã khai sáng ra những chiến tích vô địch ở Đại Vực của mình, có lẽ sẽ tới nơi này, không cần chúng ta mời cũng sẽ tới."

...

Nhóc Tỳ nhìn thấy cái gì cũng hiếu kỳ, đây chính là trong những khu vực cao cấp, linh khí rất dày đặc, hơn xa Sơ Thủy Địa, vô thích thích hợp để tu hành.

"Sao thế giới này chẳng khác gì với thế giới chân thật vậy, ta còn tưởng rằng thân thể đã tiến vào nữa chớ." Nó hoài nghi, Thần Linh của tiên dân Thượng cổ khai sáng ra một giới này không biết đã xảy ra chuyện gì rồi.

Chẳng lẽ nói, tu hành đến mức tận cùng thân thể có thể bị hủy, nhưng tinh thần lại bất hủ, cho nên mới được xưng là Thần giới?

"Thật đáng sợ, ngay cả thân thể không còn thì còn ý gì nữa chứ." Nó lắc đầu rồi nhảy xuống tảng đá, xung quanh hoa thơm cỏ lạ, chim hót líu lo, cảnh sắc thơ mộng.

"Ồ, là một linh dược lâu năm, xem thử có hiệu quả gì không." Nó nhanh chóng chạy tới, sau khi đi ngang qua một tòa núi cao thì thấy một cây linh dược mọc trên vách đá.

Nhóc Tỳ nhảy lên hái xuống rồi nhai sạch sẽ, cảm thấy tinh khí trong người nhiều hơn chút xíu.

"Thế giới được xây dựng từ sức mạnh tinh thần, từng cành cây ngọn cỏ nơi đây đều tương ứng, có hiệu dụng y như thế giới bên ngoài, Chư Thần thật là đáng sợ."

"Hùng Hài Tử đã tới."

Phía trước có một tòa thành cũng không lớn lắm, nhưng khí thế vô cùng, cứ như một con Thánh Thú đang nằm ngang tản ra từng tia từng hào quang.

Trong thành có rất nhiều người đang đứng theo dõi.

Động thiên phúc địa rất lớn, chỉ có thông qua nơi đây thì mới đi tới từng cái khu bảo địa được, nếu không vĩnh viễn không thể đến được.

Hầu như mỗi một tộc lớn đều chiếm cứ một khu phúc địa cách nhau rất xa, tất cả đều phải thông qua tòa thành này tiến hành truyền tống.

"Đây chính là Động Thiên Thành." Nhóc Tỳ dừng lại, quan sát tỉ mỉ.

Thành trì này không cao nhưng lại rất cổ xua, từ Thượng Cổ đến giờ không hề hư hao gì, được xây dựng từ sức mạnh tinh thần, vô cùng vững chắc,

Nó đã nghe Tinh Bích đại gia nói về nơi đây, Động Thiên Thành một chỗ rất quan trọng, có thể ra vào tất cả các động thiên phúc địa lớn.

"Tên của tòa thành trì vô cùng tương xứng với khu động thiên phúc địa này, áp chế tu vi ở Động Thiên Cảnh, ta đã mở ra được chín tòa Động Thiên, chắc sẽ không nguy hiểm gì." Hùng Hài Tử lẩm bẩm.

Thế nhưng, nó cũng hơi chờ mong, hy vọng sẽ gặp được một vài địch thủ chân chính, chứ không như đánh đâu thắng đó, thế như chẻ tre, quét sạch tất cả, như vậy quá chán ngắt, nó muốn mài dũa bản thân.

"Động Thiên Thành, ta đến rồi!" Nhóc Tỳ kêu to, sau đó dậm mạnh chân rồi phóng thẳng lên trời, tiếng ầm ầm vang vọng, nó nện mạnh xuống đất.

Nham thạch trên mặt đất vô cùng cứng rắn lại chia năm xẻ bảy, con đường lớn suýt chút nữa đã sụp lỡ, xuất hiện những khe lớn màu đen, có thể thấy được sức lực của nó mạnh đến cỡ nào.

Mọi người ngẩn ra, đứa nhỏ này quả nhiên hung mãnh, vừa mới tới cửa thành không lâu mà đã làm những chuyện thế này rồi.

Nhóc Tỳ vò đầu, nó nghĩ thể nào cũng có người đến ngăn cản mình lại, cho nên cứ nghênh ngang xông vào, cũng không muốn tạo nên những chuyện nghiêm trọng như thế này.

Một tấm bia đá hiện lên, trên mặt có xuất hiện những chữ nhỏ rực rỡ, Hư Thần Giới phát ra những cảnh cáo với nó, đại khái là, nếu như còn phá hoại Đoạn Không thành thì trục xuất nó ngay lập tức.

Mặt mày của Hùng Hài Tử tái nhợt, vừa mới quay lại không lau, bị phong cấm hai năm ròng rã, nếu như lại bị phong cấm chắc nó muốn hộc máu luôn.

Nhiều người thấy thế, đầu tiên là đờ người tiếp theo là cười ha hả, đứa nhỏ này tuy hung tàn thế nhưng vẻ mặt lúc này trông rất buồn cười.

Nhóc Tỳ buồn bã cất bước về trước, mỗi lần nhấc chân đều rất cẩn thận chỉ sợ lại phá vỡ tòa thành cổ này, nó chạy một mạch tới trung tâm thành trì, nơi đó có từng đám thông đạo phù văn, có thể lựa chọn đi địa phương nào.

"Ta biết, trong thành có thế lực nhân mã của các đại giáo. Hiện tại ta tuyên bố, bắt đầu từ Vũ Tộc, gia tộc Thác Bạt, mỗi một gia tộc phải đưa tới mười bình bảo huyết, nếu không ta tự mình tới đó lấy!"

Nó Tỳ đứng ở trung tâm tòa thành, cao giọng tuyên bố, cố gắng thể hiện điệu bộ của những tên cướp, thế nhưng dù nhìn kỹ đến mấy cũng không thể giống được.

Thế nhưng cũng không có người nào cười hết, mọi người biết, nó tuyệt đối không nói giỡn. Hùng Hài Tử đến đây là để báo thù, các thế lực lớn từng huyết chiến với Bổ Thiên Các đều sẽ trở thành những mục tiêu mà nó hướng tới.

Trong thành trì náo nhiệt hẳn lên, khẩu khí của tên nhóc hung tàn này tuy lớn thế nhưng mọi người đều biết, lực phá hoại của nó rất lớn, rất có thể sẽ làm cho các đại giáo tổn thất nặng nề.

"Người của Vũ Tộc nghe đây, bắt đầu từ các ngươi, nhanh chóng đưa trước mười bình bảo huyết của di chủng, nếu không tự thân ta sẽ tới chào hỏi, cho các ngươi một canh giờ để chuẩn bị." Hùng Hài Tử quát lên.

Rất nhanh tin tức này truyền bá khắp nơi, đặc biệt là ở Hoàng Đô Thạch Qốc của thế giới hiện thực, gió nổi mây vần, trong tòa phủ đệ của Vũ Tộc, ai nấy đều tức giận.

Tên nhóc hung tàn này, không ngờ lần đầu khai đao lại nhằm về bọn họ, uy hiếp một cách trắng trợn, hiển nhiên đang ép bọn họ phải chiến một trận, dù có mười bình bảo huyết cũng không thể giao, nếu không Vũ Tộc làm sao

có thể ngẩng đầu lên được chứ.

Thời gian trôi qua, kỳ hạn một canh giờ đã gần hết.

"Ta đã quyết định, chính thức bắt đầu cuộc thảo phạt Vũ Tộc, nhổ tận gốc hết bọn chúng, xóa tên luôn khu động thiên phúc địa này!" Hùng Hài Tử hét lớn.

Phong ba nổi lên, chỉ là một thiếu niên mà thôi, lại dám tuyên bố chinh phạt một thế gia cổ xưa, san bằng sạch sẽ căn cơ của bọn họ trong khu vậy này, thật sự là một sự kiện vô cùng to lớn.

Đây chính là căn cơ của Vũ Tộc ở Hư Thần Giới, bởi vì những đệ tử trẻ tuổi trong trường hợp bình thường đều ở nơi này, giới hạn tu vi và thực lực, tiến và những khu vực cao cấp hơn thì không có lợi.

Nếu như hủy đi nơi này, giống như là diệt cả sào huyệt của Vũ Tộc vậy.

Hiển nhiên, sức ảnh hưởng không hề nhỏ, không riêng là Hư Thần Giới, ngay cả ở thế giới hiện thực bọn họ cũng ồ lên, tất cả mọi người không ngừng bàn luận, rất nhiều tu sĩ nhanh chóng tiến vào Hư Thần Giới, muốn tận mắt nhìn xem ngọn ngành như thế nào.

"Các ngươi đã nghe gì chưa, một thiếu niên muốn tự mình diệt sạch cả Vũ Tộc, bình định căn cơ của bọn họ."

"Không thể nào, Vũ Tộc như là một con quái vật khổng lồ, ai có thể đánh bại, nhiều năm qua vẫn mạnh mẽ như vậy, chỉ dựa vào sức của một đứa trẻ thì làm nên trò trống gì chứ."

"Đừng quên, Hùng Hài Tử có danh xưng là 'Nhân thần cộng phẫn', cho tới bây giờ vẫn chưa lần nào thất bại, rất có thể sẽ bị hắn đánh tan tành."

...

Trong Vũ Tộc, cả đám người giận dữ, đồng thời có vẻ sốt sắng, chuyện

này quả là "muôn người chú ý" mà, tin tức truyền ra ngoài, cũng không biết có bao nhiêu người đang chờ xem trò vui.

Tại sao lại ra tay với bọn họ đầu tiên? Có thể đoán được rằng, những Cổ Quốc lớn, cùng với rất nhiều truyền thừa, rất nhiều thế lực lớn đều đang chăm chú theo dõi.

Nếu như thất bại, tin tức sẽ lan truyền khắp thiên hạ, Vũ Tộc còn có mặt mũi nữa sao? Chắc chắn danh dự mất sạch, đây chính là vô cùng nhục nhã.

"Hắn quá liều lĩnh, lấy sức một người đối kháng với lại bộ tộc ta? Giết hắn đến hình thần câu diệt luôn, chuẩn bị những đại sát khí, phải khiến cho hư thân và chân thân của hắn chết hết."

"Lời tuy là vậy thế nhưng chúng ta cũng phải thừa nhận rằng, hắn rất nghịch thiên, dưới tình huồng áp chế cảnh giới, kết quả cuối cùng rất khó nói được."

"Nhị nhi đã rời khỏi Thánh Viện Thượng Cổ rồi à, đi xem một chút, nếu như đã xuất quan nhất định phải đưa Nghị nhi tới đây, với cảnh giới giống nhau thì trong khoảng khắc là Nghị nhi có thể giết chết Hùng Hài Tử rồi!"

Hư Thần Giới, Động Thiên Thành.

Nhóc Tỳ chạy thẳng vào một thông đạo màu vàng, nhắm hướng Vũ Tộc. Phía sau, quần hùng sôi trào, ai nấy đầu đuổi theo sau, đây chính là một sự kiện chấn kinh tứ phương.

Núi lớn nguy nga, linh khí mờ mịt, đây chính là một khu phúc địa bao la, có Thụy thú qua lại, có linh cầm bay lượn, mây mù bốc hơi, hào quang huyền ảo.

Nơi đây chính là động thiên phúc địa của Vũ Tộc, phía trước có một khu kiến trúc nguy nga, nơi đó có mở ra một khu tịnh thổ hùng vĩ.

Lần lượt từng bóng người xuất hiện với Nhóc Tỳ, rất nhiều cao thủ hiện

ra, căn cơ bị người khác giết tới, nếu còn không liều mạng thì đã không phải là Vũ Tộc đầy huy hoàng đứng sừng sững từ trước đến nay nữa rồi.

"Vũ Tộc, không nói tới những ân oán khác, chỉ riêng việc thừa cơ hãm hại trong trận chiến ở Bổ Thiên Các, giết hết trưởng lão và môn đồ, ta và các ngươi không đội trời chung!" Nhóc Tỳ quát lên.

"Hừ!" Có người hừ lạnh, không thèm đáp trả, thế nhưng sát khí bắt đầu tràn ngập trong vùng tịnh thổ này, tất cả mọi người nổi giận, muốn lập tức giết chết nó.

"Ta, một người, muốn diệt sạch toàn bộ tịnh thổ của các ngươi, để cho các ngươi nếm thử mùi vị đau và khổ của việc tan cửa nát nhà là như thế nào." Lời nói của Nhóc Tỳ trầm thấp, im lặng chuẩn bị mười hai cây Diệt Hồn Châm, trận chiến này làm sao không giết đại nhân vật!

Nó muốn bình định nơi đây, để cho vùng tịnh thổ này trở thành tro tàn, không còn tồn tại nữa.

Phía sau, vô số người xuất hiện, quần hùng lũ lượt kéo tới muốn quan sát trận long tranh hổ đấu này, có người không tin vào thực lực của Hùng Hài Tử, cũng có người cảm tháy Vũ Tộc gặp phải vận đen vô cùng lớn.

Muôn người chú ý, tứ phương sôi trào.

Mọi người thuộc Vũ Tộc im lặng, bất luận kết quả như thế nào thì bọn họ đều là người thua cuộc, bị nhiều người vây xung quanh xem chiến khiến cho bọn họ rất bất mãn.

"Bày trận, chỉ cần hắn dám tiến công, thì khiến hắn hình thần đều diệt, ngay cả chân thân cũng phải chết!" Một ông già lạnh lùng nói.

Thời khắc này, Nhóc Tỳ không có tiến lên, nó sao lại không biết, vùng tịnh thổ của Vũ Tộc sớm đã biến thành đầm rồng hang hổ, vì mình mà chuẩn bị rất nhiều sát kiếp.

Nó đứng im tại chổ, chậm rãi rút kiếm , dĩ nhiên là một thanh kiếm gãy màu đen, bổ thật mạnh vào trong vùng tịnh thổ kia.

"Vù!"

Kiếm khí to ớn xông thẳng trời cao, vô cùng rực rỡ, cứ như một dãi ngân hà chém thẳng vào vùng tịnh thổ hùng vĩ kia!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 210: Một Mình Chiến Vũ Tộc

Kiếm khí như đại dương, hoàn toàn mờ mịt, ở bên trong như có những ngôi sao, vầng mặt trời hạ xuống, cảnh tượng không thể nào tưởng tượng nổi.

Trong quá trình này, có sương mù khuếch tán, có sấm vang chớp giật, tình cảnh bao la vô tận cứ như đang ở thời đại khai thiên vậy, khiến cho người khác kính nể, tim đập thình thịch.

"Không được!"

Mọi người thuộc Vũ Tộc nhanh chóng rút lui, trong lòng sợ hãi, bọn họ cảm ứng được uy thế của một kiếm này, không thể lấy cứng chọi cứng, khó có thể đối đầu.

Tất cả mọi người tản ra hai bên, nhanh chóng thoát thân, kiếm khí khổng lồ cắt xé, chém thẳng vào giữa vùng tịnh thổ này, tiếng ầm ầm vang vọng, y như một dải ngân hà nện mạnh xuống.

Có thể thấy rất rõ ráng, nhật nguyệt tinh thần hạ xuống, kiếm khí thông thiên, quần thể kiến trúc bị bổ thành hia nửa, ở giữa xuất hiện một vực sâu không đáy.

"Ầm!"

Trong lòng đất, lần lượt những khối bảo cốt xuất hiện, sau đó hiện ra những vết rạn nứt, như là đóa hoa héo tàn, lần lượt rơi xuống dưới, cuối cùng nát tan.

Đây chỉu là những phù cốt xuất hiện trở trong khe nứt kia mà thôi, những có thể tưởng tượng được Vũ Tộc đã bày biết bao nhiêu sát trận trong

vùng tịnh thổ này chờ Hùng Hài Tử tiến vào để luyện hóa.

"Giết!"

Một ông già trong Vũ Tộc hét lớn. ánh mắt đầy nham hiểm, sắc mặt tái nhợt, sát ý như thủy triều, ông ta hận Hùng Hài Tử đến tận xương tủy, chỉ một đòn này thôi đã gây tổn hại rất lớn cho tịnh thổ của bọn họ.

"Ầm ầm" vang lên, nơi trung tâm như nổ tung, phù văn như là dung nham dâng trào nhắm thẳng về phía Nhóc Tỳ, vô cùng mênh mông và dày đặc, không thể nào địch lại được.

Nhóc Tỳ thất kinh, nguồn sức mạnh kinh khủng như thế này khiến nó không dám cứng rắn chống đỡ. Cho dù là rất nhiều cao thủ cùng nhau hợp lực lại một chổ, trở thành một chùm sáng giết người, tập trung hướng về phía nó.

Nếu như bị bắn trúng, đừng nói là cảnh giới hiện tại của nó, cho dù sức chiến đấy mạnh hơn rất nhiều cũng khó lòng chịu đựng được.

Gợn sóng phân tán, mặt đất nổ tung, lập tức tạo nên một vực sâu thăm thẳm, cứ như những mũi tên thần trồi lên từ phía sau lưng nó, rồi bắn thẳng vào trong tịnh thổ.

Thanh âm "boong boong" vang lên không dứt, trong hư không xuất hiện những chùm sáng vàng dày đặc, đan dệt thành những chùm ánh sáng thần nhanh như tia chớp, toàn bộ đánh xuống, phát ra những âm thanh "Bụp bụp". Có mấy chục đến trăm người bị xuyên thủng ngay tại chổ, phát ra những tiếng kêu thảm.

"A..."

"Không!"

Lông thần màu vàng rất ác liệt, xuyên thủng lồng ngực của mọi người, đầu, bụng xuất hiện những vòi màu văng tung tóe, mà những linh vũ màu

vàng khi đâm lên trên thân thể của những người này thì theo quán tính kéo xa bọn họ ra mười mấy trượng.

Tình cảnh này khiến cho lòng người run sợ, linh hồn run rẩy, quá mức đáng sợ, bảo thuật Côn Bằng phát uy, chỉ có một đòn duy nhất mà đã tước đi nhiều mạng người như thế rồi.

"Thủy Mặc Già Thiên!"

Một ông giào quát lớn, một chùm ánh sáng màu xanh lam bay ra từ trong vùng tịnh thổ, rồi hóa thành một lồng ánh sáng rất lớn chắn ngay phía trước, giống như là thủy tinh màu xanh lam lấp lánh ánh sáng.

Rốt cuộc, linh vũ màu vàng biến mất, Vũ Tộc nhanh chóng kiểm kê lại nhân số, đòn đánh vừa rồi vậy mà đã đoạt sinh mệnh của gần trăm người, khiến cho bọn họ rất tức giận, tổn thất thật nặng nề.

Đương nhiên, phần lớn cao thủ đều tránh né được, những người gặp nạn chủ yếu là tu vi không đủ mạnh thế nhưng chuyện này cũng đủ khiến cho bọn họ tức giận rồi.

"Vừa ra tay là cho một đòn phủ đầu, Hùng Hài Tử thật mạnh mẽ!"

"Hơn phân nửa Vũ Tộc gặp vận rủi rồi!"

Mọi người to nhỏ với nhau, sự mạnh mẽ của Hùng Hài Tử vượt quá sức dự liệu của mọi người, hơn nữa trong tay còn sở hữu một kiện đại sát khí chuyên muôn phá hủy trận pháp.

Giờ khắc này, bên trong Cổ Quốc ở thế giới hiện thực, bên trong Vũ Điểm phủ vang lên những tiếp kêu thảm thiết, gần trăm người bị giết khiến cho tinh thần bọn họ bị trọng thương, liên lụy đến cả chân thân bên ngoài.

"Phái thêm cao thủ tiến vào Hư Thân giới, sử dụng sát trận nguyên thủy trấn tộc giết chết hắn!" Có người quát, thật sự nhịn không được cơn giận này nữa, vừa mới bắt đầu mà đã tổn thất nghiêm trọng như thế này rồi.

Hư Thần Giới, trước động thiên phúc địa của Vũ Tộc, quần hùng phấn khỏi, sau khi thấy trận chiến vừa rồi khiến cho lòng người dâng trào.

Đương nhiên, cũng không thiếu những người mang bộ mặt âm trầm, bọn họ đều thuộc những giáo phái từng chiến đấu với Hùng Hài Tử ở Sơ Thủy Địa, hiện tại lại thấy Nhóc Tỳ lợi hại như vậy, chứng tỏ ngày sau bọn họ cũng gặp phiền toái không nhỏ.

"Xoẹt!"

Ánh bạc lấp lánh, bên trong vùng tịnh thổ của Vũ Tộc xuất hiện một tấm da thú rất lớn, cuối cùng nó hóa thành một con hung thú, cao to như một ngọn núi, toàn thân vảy dày đặc, lánh lấp ánh kim loại.

Miệng rộng đầy răng nanh, nơi đầu có mọc một chiếc sừng, giống như một con sói thế nhưng lại mọc ra một chiếc đuôi cá sấu, nơi lưng xuất hiện cặp cánh, đây là một con Khuyết Nguyệt Thiên Lang, được gọi là Ngân Thiên Lang, vô cùng mạnh mẽ.

"Hả, Vũ Tộc lại vận dụng bảo cụ mạnh mẽ như vậy, tấm da thú của di chủng Thái Cổ này tuyệt đối hiếm thấy, rất kinh người!" Không ít người giật mình.

"Gàooo..."

Con Ngân Thiên Lang vọt tới, khí tức điên cuồng, mọi người hợp sức tế ra bảo cụ này, phát huy sức chiến đầu mạnh mẽ nhất của nó, tấm da thú màu bạc hóa thành năm chân thân.

Nhóc Tỳ nhìn chằm chằm con sói kia, bởi vì khi sử dụng kiếm gãy tiêu hao quá lớn nên nó không dùng tới, nó đã nhìn ra chiến thuật của đối phương, bọn họ ỷ vào số đông cố gắng làm tiêu hao sức lực của mình.

Một thanh bảo phiến màu máu bay lên, ánh đỏ rực rỡ, đây chính là bảo cụ mà Nhóc Tỳ đã đạt được từ trong tay của tứ đại gia tộc ở Sơ Thủy Địa, chính là bảo vật trấn tộc của Uyên Tộc.

"Bùm!"

Nó vỗ nhẹ một phát, lập tức ánh lửa ngập trời xông thẳng về phía trước, cứ như là ngọn núi lửa phun trào, dung nham nóng rực chảy cuồn cuộn, bao phủ toàn bộ phía trước.

"Gào..."

Ngân Thiên Lang to lớn như núi thế nhưng sau khi bị ngọn lửa thần này bao phủ lại thù kêu gào thảm thiết, nó bị ngọn lửa đốt cháy, biến thành Hỏa Lang.

"Bảo cụ chí cường của Uyên Tộc!" Sắc mặt của một lão già thuộc Vũ Tộc âm trầm.

Lúc trước, bảo cụ này bị cướp đi khiến cho trên dưới Uyên Tộc vô cùng tức giận, điều động rất nhiều cường giả truy tìm, tiến vào trong Bách Đoạn sơn cố gắng bắt sống Nhóc Tỳ, thế nhưng lại tổn thất càng thêm nặng nề hơn.

"Gào..." Ngân Lang rất đáng sợ, phù văn bùng phát cả người, cố gắng chống lại nognj lửa thần rồi vọt tới gần Nhóc Tỳ.

Nó bị thiêu cháy biến thành một con Hỏa Lang, toàn thân là lửa đỏ, vô cùng dữ tợn. Thế nhưng vẫn không có từ bỏ ý định, miệng như chậu máu há rộng, phóng ra những ký hiệu màu bạc, như là từng ngôi sao đang nổ tung.

Hơn nữa, móng vuốt to lớn của nó đập xuống, mặt đất sụp lỡ, vô cùng kinh khủng, thần năng kinh người.

Nhóc Tỳ không sợ hãi, hét dài một tiếng, bật mạnh lên trời, mạnh mẽ chống đỡ con Ngân Thiên Lang này, ánh sáng vô tận bộc phát toàn thân, một quyền nện thẳng lên trên móng vuốt của nó.

Ngân Lang rống to, bị Nhóc Tỳ nện cho lảo đảo, thân thể suýt chút nữa ngã lăn suống mặt đất, móng vuốt không lồ màu bạc kia nhanh chóng bị phá

nát.

"Thu!"

Mọi người thuộc Vũ Tộc hãi hùng khiếp vía, không dám lấy cứng chọi cúng với nó nữa, vội vàng thu hồi lại bảo cụ này, nêu không rất có khả năng sẽ bị hủy diệt.

Nhóc Tỳ truy kích, trong lòng bàn tay xuất hiện một đoàn sáng tím rồi bao quanh lấy nắm đấm. Tia chớp bay lượn, ầm ầm vang lên, nện thẳng lên trên lưng con sói khổng lồ to như ngọn núi lớn kia.

"Bùm!"

Xương sống của con Ngân Lang này nổ tung, thân thể xuất hiện một cái động thật sâu, kêu thảm bỏ chạy.

Cùng lúc đó, bảo phiến màu đỏ trong tay Nhóc Tỳ vung lên, hỏa diễm mênh mông vọt lên bao phủ lại phía trước, cả người của Ngân Thiên Lang cháy đen, lớp lông bên ngoài biến thành than đen.

Cuối cùng, nó trốn vào trong tịnh thổ rồi biến thành một tấm da sói rơi xuống dưới. Mọi người chăm chú quan sát, tất cả đều ngẩn cả người, trên tấm da sói có mấy cái lỗ tất cả đều do Nhóc Tỳ đánh thủng. Hơn nữa, nó cũng không có ánh sáng, tối đen như mực, suýt chút nữa đã bị thiêu hủy.

"Vũ Tộc các ngươi quá hèn nhát, một mình ta công đánh bộ tộc của các ngươi, vậy mà các ngươi chỉ biết co đầu rút cổ ở bên trong không dám ra ngoài, lẽ nào rất sợ ta sao?"

Nhóc Tỳ đứng trước tịnh thổ lớn tiếng nói, cặp mắt của đám Vũ Tộc xuất hiện vẻ hung hăng, sắc mặt tối đen rất khó coi.

Đặc biệt nhất, nó vẫn là một đứa trẻ, ánh mắt trong trẻo, vô cùng hồn nhiên, vậy mà chỉ một thân một mình la hét một đại tộc Vương Hầu mạnh mẽ như thế, mặt mũi bọn họ biết để đi đâu?

Xa xa, quần hùng đều lộ ánh mắt khác thường, đặt mình vào hoàn cảnh ấy, thay đổi vị trí suy nghĩ, bọn họ cảm thấy Vũ Tộc vô cùng khó chịu, một thiếu niên chắn ngay ở ngoài tịnh thổ, muốn tiêu diệt đạo thống của bọn họ, chuyện này quả thật là một loại sỉ nhục và không thể chịu nổi.

"Giết!"

Bên trong tịnh thổ của Vũ Tộc, một đám già quát lên, vùng tịnh thổ trở nên mờ mịt, bị sương mù bao phủ, phù văn lóe sáng không dứt, bọn họ đã triển khai sát trận vô lượng.

Thanh âm "xoẹt xoẹt" chói tai vang lên, hết vệt này đến vệt sáng khác lóe lên, bọn họ đã chủ động công kích, hơn nữa một tòa cung điện hùng vĩ từ dưới mắt đất nhô lên, cứ như là một pháp đài nguy nga vậy, trấn áp về phía Hùng Hài Tử.

Bọn họ chủ động xuất kích, bị một đứa trẻ ngăn chặn và chửi mắng ở trước cửa, cho dù cuối cùng bọn họ có thắng đi nữa thì cũng mất đi mặt mũi, khi truyền đi sẽ bị nhiều người chế nhạo.

Đây chính là uy danh, bọn họ chính là Vũ Tộc vô cùng huy hoàng, không chỉ muốn thắng mà còn phải thắng một cách hoành tráng.

Tòa pháo đài này là một kiến trúc cổ xưa vô cùng hùng vĩ, ẩn chứa rất nhiều bảo cốt, vào lúc này ánh sáng giết chóc tỏa ra vô số, cứ như là đại dương, nhấn chìm cả Hùng Hài Tử.

"Giết!"

Nhóc Tỳ hét lớn, nó bay thẳng lên trời, kiếm gãy trong tay bùng phát ra những ánh sáng thần, bên trong kiếm khí còn ẩn chứa từng viên nhật nguyệt tinh thần không ngừng chuyển động, giống như là cả biển sao trời hạ xuống.

"Ầm!"

Tòa pháo đài hùng vĩ kia rung bần bật, có bảo cốt nát vụn, hơn nữa đang

rung động kịch liệt nhu muốn rơi xuống.

"Cái gì, ngay cả chí bảo cỡ này cũng chống không lại?"

"Không đúng, thanh kiếm gãy này rất giống với thanh kiếm mà Thủy Tổ của Bổ Thiên Các sử dụng, đại sự không ổn rồi!"

Vũ Tộc ngơ ngác.

Nhóc Tỳ liều mạng, thời khắc này dùng hết mọi khả năng, không ngừng vung kiếm, kiếm khí mênh mông như đại dương, nhấn chìm cả pháo đài hùng vĩ kia.

"Răng rắc!"

Rốt cuộc, tiếng vỡ vụn truyền tới, tòa kiến trúc hùng vĩ kia nổ tung, bùng nổ thành những làn mưa ánh sáng vô tận, sáng chói giữa bầu trời.

Bên trong vùng tịnh thổ, sắc mặt của một đám già biến thành màu đen xì, máu tươi phun ra, đây chính là một báu vật trong tộc, giá trị không sao đo lường được, cứ thế mà hủy diệt.

Đây quả thật là một tổn thất rất nặng nề, bảo cụ này đã tiêu hoa không biết bao nhiêu bảo tài rồi tế luyện rất nhiều năm mới luyện thành.

"Giết!"

Hùng Hải Tử chủ động xuất kích, nó hít sâu một hơi, sử dụng chín tòa Động Thiên để đoạt lấy tạo hóa thiên địa, cả người tràn đầy sức mạnh, bắt đầu đại sát về phía trước, tiến công tịnh thổ.

Đại chiến bùng phát, ánh sáng màu đen phát ra từ thanh kiếm gãy lấp kín cả mặt trời, vô cùng sắc bén, hào quang sáng rực, bao phủ cả vùng tịnh thổ.

"Ầm!"

Đại địa đổ nát, đất đá đầy trời, thần uy của kiếm gãy không thể địch nổi,

làm tiêu hao sức mạnh của Nhóc Tỳ rất nhiều thế nhưng thật sự sở hữu tư thế vô địch, khiến cho rất nhiều kiến trúc cổ xưa trong tịnh thổ sụp đổ.

"A..."

Rất nhiều tiếng kêu thảm truyền tới, Vũ Tộc tổn thất rất nặng nề.

Bọn họ có rất nhiều đại trận trấn giáo thế nhưng vào lúc này không phá thì hủy, không thể phòng ngự được nữa, Hùng Hài Tử vô cùng hung tàn, tấn công gần vào trong rồi.

"Giết!"

Mọi người thuộc Vũ Tộc tức giận, kích hoạt thần trận nguyên thủy ở trung tâm, triển khai phản kích.

Trong lúc nhất thời, tiếng kêu "giết" lan khắp bầu trời, bảo thuật bay lượn, hoàn toàn mờ mịt, tịnh thổ sôi trào.

Không chỉ tất cả những người ở Hư Thần Giới giật mình, vô số người tới để quan sát trận chiến này. Ngay cả ở Cổ Quốc ngoài hiện thực kia, cũng có rất nhiều thế lực lớn vô cùng quan tâm, tất cả đều đang im lặng đợi kết quả.

Bởi vì sức ảnh hưởng của trận chiến này quá lớn, chỉ một thiếu niên mà muốn phá tan một gia tộc cổ xưa vô cùng huy hoàng, muốn đánh bại cả một vùng tịnh thổ chân chính.

Nó muốn có một danh nghĩa vô địch, hay là muốn Vũ Tộc giết chết? Mọi người đều đang chờ đợi, chiến cuộc đã tác động đến tâm tư của mỗi người.

"Nếu hắn thật sự chiến thắng, chính là đã đánh vỡ một thế cân bằng, một thân một mình quét sạch một truyền thừa cổ xưa, chắc chắn sẽ chấn động cả thiên hạ!"

"Bao nhiêu năm rồi, một nhân vật như thế này lại xuất thế hay sao, thật

là kinh tâm động phách, hung tàn nhen!"

Thế gian khó lòng yên tĩnh được, giờ khắc này, bất kể là hoàng tộc của Cổ Quốc, hay là những cao tầng của các chư giáo, toàn bộ đang đợi chiến cuộc kết thúc.

"Chỉ được thắng, không thể bại!"

Một vị lão tổ trong Vũ Tộc gầm nhẹ, vẻ mặt hung tợn, không thể chấp nhận được kết cục thất bại, nếu không Vũ Tộc chắc chắn sẽ bị người đời nhạo báng, làm sao còn chỗ đứng ở trong Hoàng Đô được chứ?

"Thế nhưng hắn quá mạnh mẽ, vô địch trong Động Thiên Cảnh, mà trong tay lại có chíu bảo, khó mà chống lại được. Trừ phi Nghị nhi xuất quan, nếu không cơ bản khó mà đối kháng được."

"Đi nghênh Pháp Chỉ Thần Linh, ta không chỉ muốn giết chết hư thân của hắn, mà phải cho chân thân của hắn cùng diệt, vĩnh viễn biến thành tro tàn!" Một lão tổ lộ ánh mắt nham hiểm, âm thanh vô cùng lạnh lẽo.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 211: Pháp Chỉ Của Thần Linh

Một ngôi miếu thần phát sáng, tựu như được xây dựng từ những khối vàng, được tắm rửa trong ánh sáng thần kỳ, vô cùng thần thánh, nó được xây dựng ở nơi sâu nhất trong Vũ Tộc, mưa ánh sáng bay khắp nơi.

Đây là trọng địa của Vũ Tộc ngoài thế giới hiện thực, đây cũng là Pháp Tướng của Vũ Thần, khí an lành tràn ra, bình thường không một ai được tiếp cận, chỉ khi nào liên quan đến vinh nhục to lớn của Vũ Tộc thì mới được tới đây.

Lúc này, một đám già cứ bước lên một bước rồi lại lạy một lạy về phía trước, trang nghiêm và trịnh trọng, ai nấy cũng vô cùng thành kính, trên trán nhiễm đầy máu tươi.

Bọn họ cúng bái, dành sự tôn kính to lớn nhất cho Thần Linh tổ tiên được được đắp nặn thành những bức tượng, đồng thơi dâng tế phẩm, mọi người đang cầu xin, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Thần Linh Thượng Cổ đều chết hết sao? Không người nào có thể hiểu thấu được, cũng có thể đã chết hết và được mai táng trong năm tháng rồi.

Tiến vào cung điện, nơi đó có một bức tượng đá, vô cùng mơ hồ, từ lâu đã không thể nhìn ra được hình dáng nữa, pháp thân màu vàng nứt ra lộ ra những ánh sáng lộng lẫy nhưng đã ảm đạm không ít, màu sắc loang lổ.

Có người nói, Vũ Thần đã chết từ lâu trong trận chiến Thượng Cổ năm ấy, thế nhưng Vũ Tộc vẫn luôn luôn thờ phụng bài vị của ông ta, hy vọng sẽ xảy ra kỳ tích, có một ngày ông ta sẽ trở về.

Bên ngoài ngôi miếu cổ xưa sáng rực, bên trong cũng có chút phong cách cổ, khắp nơi đều thể hiện những khí tức cổ điển, đám người Vũ Tộc

không ngừng quỳ lạy, nơi miệng lẩm bẩm như là tụng kinh vậy.

Cuối cùng, tại nơi lão tổ dẫn dắt đám người này xuất hiện một cái tế đàn nhỏ ở phía trước tượng thần kia, nơi đó có một cái bình, toàn thân đen thui, lấm tấm như là những giọt nước mưa bên ngoài thân bình.

"Răng rắc!"

Chiếc bình bị mở ra, lập tức vọt lên một luồng khí tức kinh khủng, phảng phất như một vị Thần Linh xuất thế, ánh sáng rực rỡ như thái dương bị nổ lung, khiến cho cả tòa cung điện cổ xưa này sáng rực cả lên.

Đây chính là mười tờ giấy có màu vàng đất, tất cả đều đã nát bét nhưng lại được ghép lại với nhau, cố gắng lắm mới tạo nên được một tấm pháp chỉ hoàn chỉnh, mỗi một tờ đều đang trôi nổi giống như là những ngôi sao, chuyển động ầm ầm, khiến cho người khác cảm thấy ngột ngạt không gì sánh được.

Đây chính là một tấm pháp chỉ cuối cùng của Vũ Thần lưu lại, nhưng bởi vì một số nguyên nhân nào đó mà đã trở nên nát bét.

Nó chia thành mười tờ, mỗi một tờ đều có một ít chữ viết, chỉ khi ghép lại với nhau thì mới có thể đại biểu cho ý chí Thần Linh của tấm pháp chỉ giống như năm đó được.

Mọi người của Vũ Tộc không ngừng run rẩy, linh hồn lạnh buốt, loại khí tức có sức ép như thế này khiến họ có cảm giác bản thân muốn nổ tung, hóa thành tế phẩm hiến dâng cho Thần Linh.

Cuối cùng, vị lão tổ kia niệm một đoạn dài chú ngôn, những tờ giấy này mới bình tĩnh trở lại, ánh sáng thần thánh bắt đầu thu lại, hơn nữa tất cả mọi người nhanh chóng cắt một đường trên đầu ngón tay của mình, từng giọt từng giọt máu đỏ nhỏ xuống, chứng minh mình là đời sau của Vũ Thần.

Một thiếu nữ tiến tới, nhắm chặt cặp mắt, tay nhỏ như ngọc hướng về phía mười tờ giấy nát bét kia rồi chọn lựa một tờ, sau đó hai tay nâng đỡ về

phía sau.

Nàng chính là Vũ Tử Mạch, là một thiếu nữ thông linh, nắm giữ năng lực nhận biết rất kỳ dị, thân thể óng ánh như ngọc, vô cùng thánh khiết.

Cả đám người thành kính quỳ lạy, rồi đưa những tờ giấy còn lại vào trong bình đen, đậy nắp thật cẩn thận rồi đặt vào trong tế đàn, nhẹ nhàng lui ra khỏi miếu cổ.

"Được rồi, chính là nó, phía trên tấm pháp chỉ của Thần Linh có ghi chữ "Phạt", tuy rằng không phải "Giết" thế nhưng vậy là đủ mạnh rồi, có thể chém bất kỳ địch thủ nào."

Lão tổ cười ha ha, một chữ "Phạt" này đủ để giải thích sức mạnh chân nghĩa của pháp chỉ rồi, tất nhiên chính là tiêu diệt tất cả kẻ địch trong Hư Thần Giới.

"Mang theo vào, phải bảo vệ thật cẩn thận, sau khi dùng xong phải đưa về lại tế đàn!" Vẻ mặt của ông ta nghiêm túc, chăm chú nhắc nhở và căn dặn.

Hư Thần Giới, tịnh thổ của Vũ Tộc, cuộc đại chiến vẫn đang tiếp tục, trung tâm đại trận được kích hoạt, Giao Long ngang trời, Dơi Thần che trời, Khổng Tước tạt ngang trời xanh, rất nhiều di chủng Thái Cổ xuất hiện, y như chân thân xuất hiện vậy.

Đại trận của Vũ Tộc rất thần bí và mạnh mẽ, ngăn cản sự giết chóc của Nhóc Tỳ, khiến cho nó nhất thời không cách nào tiến vào trong, hơn nữa có rất nhiều cao thủ thi triển hết phù văn, cho dù sự sắc sảo tuyệt thế của kiếm gãy cũng không thể công phá được.

Ngược lại, Nhóc Tỳ máu dính đầy người, nó tiêu hao sức lực quá lớn, thanh kiếm gãy này cứ như một cái vực sâu, điên cuồng nuốt chủng hết tinh khí thần của nó, vĩnh viễn chẳng thấy vừa lòng.

Đây vẫn là khu phúc địa được áp chế cảnh giới, nếu như ở ngoài thế giới hiện thực, hậu quả khó lòng mà lường được.

Vậy vẫn còn may, bản thân Nhóc Tỳ đủ mạnh, hết luồng này đến luồng chất lỏng khác giống như là dung nham từ trong hư không chảy xuống, tràn vào trong cơ thể, bổ sung tinh khí thần cho nó.

Đây chính là sự huyền bí của Động Thiên, đoạt tạo hóa của thiên địa.

"Ồ, đến cùng hắn đã mở được mấy tòa Động Thiên rồi? Từng bước tăng lên đến năm tòa, hiện tại lại hiện ra tòa thứ bảy, hẳn là hắn vẫn còn ẩn giấu những miệng núi lửa."

Đây là lần đầu thiên bọn họ thấy Hùng Hài Tử thi triển Động Thiên, hết tòa này đến tòa núi lửa bằng ánh sáng hiện ra, tuôn ra tinh hoa thiên địa, tẩm bổ cho "Thần thể" mạnh mẽ của mình.

Tinh thần biến thành, chẳng hề khác với chân thân ở bên ngoài.

"Người thiếu niên, người quá kiêu ngạo, không tiến trời cao đất dầy, mạo phạm đến tôn nghiêm của Vũ Tộc ta, Thần Linh giáng trần cũng không thể cứu được ngươi!" Bên trong vùng tịnh thổ, một ông già ánh mắt lạnh lẽo, thanh âm như là sấm nổ.

Hư Thần Giới, nơi biên giới của khu vực, phế tích liên miên, gạch vụn vô tận, một cây liễu thông thiên cắm rễ trong hư không, lúc này trong lòng nó nảy sinh ra một ý nghĩa, một cành liễu nhẹ nhàng vương ra, hào quanh xanh rờn lưu chuyển.

Nhưng cuối cùng, nó dừng lại, không để ý đến nữa.

Bên trong vùng tịnh thổ của Vũ Tộc, một đám người chủ động hiện thân, mở ra đại trận, toàn bộ hào quang của bảo cốt thu lại, ví như Giao Long, Khổng Tước tất cả đều biến mất.

"Hả, Vũ Tộc định làm gì đây?" Quần hùng rùng mình.

Nhóc Tỳ liều mạng, vung mạnh kiếm gãy về phía trước, cơ hội đang ở ngay trước mặt, nó có thể bỏ qua sao? Liền nắm bắt cơ hội giết thẳng tới.

Đột nhiên, thiên địa run rẩy, vùng tịnh thổ của Vũ Tộc lay động kịch liệt, một luồng khí tức đáng sợ bộc phát, không ngờ lại ảnh hưởng tới quy tắc trật tự của Hư Thần Giới, khiến cho nơi đây trở nên mơ hồ và vặn vẹo.

"Cái gì, sức mạnh cỡ nào mới tạo nên thế này, thật giống như là đột phá cực hạn, có xu thế phá bỏ đi quy tắc!"

"Không biết Vũ Tộc mang thứ gì đến nữa, vì sao khiến người khác hoảng sợ, linh hồn rung động?"

Quần hùng sởn cả gai óc, cảm thấy quy tắc trật tự của vùng thế giới này như muốn biến hóa, nơi đó xuất hiện hào quang màu vàng đất, thật giống như một vị Thần Linh xuất thế vậy.

"Tiêu diệt!"

Mọi người của Vũ Tộc đồng thời hét lớn, họ dùng tâm tế bái, ngước nhìn lên bầu trời, nơi ấy có một tờ giấy vàng ố xuất hiện, lưu chuyển hào quang mờ mịt, giống như đang mở ra Hỗn Độn.

Đây chính là pháp chỉ của Thần Linh, hơn xa tờ giấy không chữ ở Bách Đoạn Sơn, thứ kia vốn là hư, mà đây mới chính là đồ vật thần thánh được ghi chép ý chí của Thần Linh!

"Xoẹt!"

Tờ pháp chỉ nát bét này bùng phát, vô số hạt mưa màu vàng dũng mãnh rơi xuống, đánh thẳng về phía Nhóc Tỳ.

"Không tốt!"

Thời khắc này, Hùng Hài Tử sợ hãi, cũng không còn xuất hiện vẻ ung dung nữa, từng cọng lông tơ dựng đứng, nhanh chóng xoay người bỏ chạy, sau lưng một đôi cánh Côn Bằn xuất hiện khiến cho tốc độ của nó tăng vọt.

Nó giống như là ánh sáng di động, lại giống như là bóng ảnh xẹt qua, ba

chân bốn cẳng chạy thật nhanh, đồng thời lấy kiếm gãy bổ thẳng về phía sau, ngăn cản hạt mưa màu vàng dày đặc kia.

"Keng!"

Mặc dù tốc độ tăng lên rất nhiều thế nhưng vẫn có một vài hạt mưa màu vàng bay tới phụ cận, không gì không xuyên thủng, chấn động khắp nơi, đánh lên trên thân kiếm gãy phát ra những thanh âm leng keng nhức tai, khiến cho cánh tay của nó tê rần.

Cùng lúc đó, cánh tay của Hùng Hài Tử bị một giọt mưa xuyên thủng, máu tươi theo đó chảy ra bên ngoài.

Cho dù nhanh cũng không thể nào nhanh hơn màn mưa ánh sáng này, nó quá dày đặc, vô cùng nhanh chóng, che kín cả bầu trời.

"Liều mạng, mạnh hơn thì thế nào, chẳng lẽ ngươi có thể chống lại ý chí của Hư Thần Giới, vượt qua Động Thiên Cảnh sao?" Sau khi bị kích thương, Hùng Hài Tử trở nên điên cuồng, đột nhiên xoay ngược người lại.

Bởi vì nó biết, tốc độ của mình không thể nào nhanh hơn được hạt mưa màu vàng kia, cho nên nếu cứ hoảng loạn chạy trốn chì dễ dàng bị trọng thương hơn.

"Keng", "Keng"...

Nó vung kiến gãy lên, không ngừng múa máy thành một bánh xe bằng gió, phù văn đầy trời, cuối cùng lại biến thành một đại dương mênh mông đối kháng lại pháp chỉ Thần Linh.

"Dù có mạnh hơn cũng không thể qua được mười Động Thiên, ắt sẽ bị áp chế, hiện tại ta cũng chẳng kém bao nhiêu, hơn nữa cộng thêm kiếm gãy, ta không tin không thể bổ nát ngươi!" Hùng Hài Tử kêu to.

Nó không lùi mà tiến, không ngờ lại giết thẳng tới, hơn nữa càng trở nên điên khùng hơn, cả người phát sáng, cuối cùng lại giống như một quả cầu

lửa, vô cùng hừng hực.

Kiếm gãy trong tay, vết máu màu đen mơ hồ, thanh kiếm càng ngày càng óng ánh, ánh sáng ngút trời, không ngừng chém thẳng về phía tờ giấy ở trên bầu trời, liên tiếp không ngừng.

Tất cả mọi người ngẩn ngơ, đặc biệt là mọi người của Vũ Tộc, da đầu bọn họ tê rần, Hùng Hài Tử sao lại mạnh đến thế được chứ, vậy mà muốn đối kháng với ý chí của Thần Linh?

"Một tên giun dế như người há có thể chống lại ý chí của Thần Linh, ngươi muốn chết rồi!" Một ông lão của Vũ Tộc hét lớn.

"Thần Linh cái rắm, trừ phi hắn có thể nghịch thiên, chống lại được quy tắc trật tự của Hư Thần Giới, siêu thoát khỏi nơi đây, vượt qua được Động Thiên Cảnh, nếu không tưởng có thể giết ta sao, dẹp tan cơn mộng đen thúi của ngươi đi cho rồi!" Hùng Hài Tử hét lớn đầy hung tàn.

Nó càng lúc càng liều mạng, bởi vì nó biết, một khi mình buông lỏng chắc chắn phải chết, hơn nữa những lời nói của nó cũng không phải là không có căn cứ, chỉ khi Thần Linh tự thân tới phản kháng lại trật tự ở nơi đây thì mới có thể đột phá được áp chế.

Nó tin rằng Vũ Thần đã chết, chỉ dựa vào một tờ giấy nát bét không trọn vẹn được lưu lại thì không thể nghịch thiên ở đây được, chỉ có mạnh mẽ phản kháng, mới có thể tránh thoát khỏi trận đại sát kiếp này.

"Giết, ta muốn đánh nát ngươi!"

Hùng Hài Tử gào to, cả người phát sáng, phóng thích toàn bộ tiềm năng vô tận của mình, hợp thành một với kiếm gãy, ánh kiếm thông thiên chém xuống khiến cả thiên địa phải run rẩy, không ngừng bổ thẳng lên trên tờ giấy kia.

Tất cả mọi người kinh ngạc, tên này quá hung tàn, ngay cả Thần Linh cũng không sợ hãi, ngang nhiên chống lại, muốn chém nát tờ pháp chỉ kia,

thật sự chẳng sợ chút nào.

"Chuyện này... Là mười tên hung ác Thái Cổ sao, quá hung tàn, hắn điên rồi sao, đây chính là coi trời bằng vung, cái gì cũng không sợ, muốn tàn sát cả Thần Linh."

Toàn bộ người xem cuộc chiến gần như cứng họng, quá điên cuồng mà, chửi bới ý chí Thần Linh, nghĩ rằng đây chỉ là những chữ nhỏ của bộ lạc nguyên thủy?

Người của Vũ Tộc há hốc miệng, tờ pháp chỉ Thần Linh này căn bản không thể đè ép được Hùng Hài Tử, ngược lại dường như khơi dậy tính cách bướng bỉnh và "Tiểu hung tàn" của tên nhóc này.

Nếu như là người bên ngoài, phỏng chừng sớm đã nản lòng thoái chí rồi, thế nhưng chiến ý của Hùng Hài Tử càng thêm dâng trào, khí phách tuôn trào sát phá trời xanh gặp thẳng Thần Linh, trong lòng không hề e ngại.

"Dám giết ta, ta muốn nuốt chửng ngươi!" Hùng Hài Tử gào to, dùng hết khả năng, bên ngoài cơ thể ánh sáng thần rực cháy, như là tuyên ngôn, tiếp tục khiến người khác đờ người ra.

Đây cơ bản chẳng giống Nhân Tộc chút nào, có những phản ứng và tâm tư như thế này thì không giống người bình thường, tất cả mọi người không ngừng chửi mắng, tên nhóc này thật sự không phải là Nhân Loại mà.

"Bùm!"

Giữa bầu trời, tờ pháp chỉ phát sáng, một chữ "Phạt" xuất hiện, đây chính là ý chí của Thần Linh, ầm ầm vang vọng, đan dệt ra pháp tắc vô thượng, chấn động cả tâm hồn.

Chỉ trong nháy mắt mà thôi, tờ pháp chỉ nát bét kia cứ như được phục sinh lại vậy, giống như có ý chí của Thần Linh thật sự, mưa ánh sáng màu vàng như là thác đổ, ầm ầm trút xuống.

Mọi người ngơ ngác, thứ thần uy này thì Động Thiên Cảnh làm sao mà đối kháng lại được? Dường như vượt qua cả Động Thiên Cảnh.

Chỉ có mỗi Hùng Hài Tử rống to, nói: "Còn không phá, có bản lĩnh thì thử đột phá đi, nếu không thì giết không được ta!"

Bên ngoài cơ thể của nó không ngừng rung động, chín ngọn núi lửa hiện ra, "Dung nham" cuồn cuộn không ngừng chảy xuống, giống như là thác nước vậy, nhấn chìm nó vào sâu bên trong, không ngừng cung cấp tinh khí thần cho nó.

"Cái gì, mở ra chín tòa Động Thiên, với Nhân Tộc mà nói, đây chỉ được ghi chép trong sách cổ mà thôi."

Mặc dù sớm đã nghe qua và có thể đoán được, thế nhưng khi tận mắt nhìn thấy thì mọi người vẫn không ngừng run rẩy, thế này thì chẳng kém bao nhiêu với dòng dõi của Thần Linh còn sót lại cả, quá kinh khủng.

"Kiếm gãy đừng ngủ, không phải chỉ là một tờ giấy rách thôi sao, đánh nát nó cho ta!" Hùng Hài Tử kêu gào.

Trên người nó xuất hiện mấy cái lổ nhỏ, đây chính là kết quả của mưa ánh sáng xuyên thủng, thế nhưng nó cũng không lo sợ gì cả mà lại mạnh mẽ hơn nữa, giậm thật mạnh trên mặt đất một phát, nhằm thẳng trời cao, bổ thẳng về phía tờ pháp chỉ.

Trong lòng mọi người Vũ Tộc không ngừng rung động, thế này còn có thiên lý nữa không đây, tên Hùng Hài Tử này rất quá đáng, ngay cả pháp chỉ Thần Linh cũng không thể áp chế nổi?

Đây cũng không phải là bảo cụ bình thường, mà là pháp chỉ của Thần Linh dùng ý chí tinh thần khắc thành, hơn xa những chí bảo khác, thế nhưng cứ thế bị chặn lại, sự mạnh mẽ của Hùng Hài Tử khiến người khác phải nguyền rủa, hung mãnh và khủng khiếp.

"Bụp!"

Trên người của Hùng Hài Tử lại tiếp tục xuất hiện những lỗ máu, thế nhưng ánh mắt càng thêm điên cuồng, cả người phát sáng, chín tòa Động Thiên nổ vang, cánh thần Côn Bằng giương ra, như muốn bay thẳng lên trời cao.

"Phải ăn, phải nuốt, nuốt sạch tất cả!" Nó kêu gào, kiếm gãy màu đen trong tay bùng phát ánh sáng rực rỡ nhất, không ngừng bổ về phía tờ pháp chỉ Thần Linh sáng chói như mặt trời ở trên không kia.

"Chuyện này..." Phương xa, một thiếu nữ áo tím không biết nói gì nữa, nàng đến từ Thần Sơn Thái Cổ, thân phận cao quý không gì tả nổi, vượt trên cả Đại Hoang, thế nhưng khí nhìn thấy cảnh này thì chỉ biết trơ mắt đứng nhìn.

"Tên quỷ này lên cơn điên rồi!" Xa xa, một thiếu nữ áo đỏ tung bay phấp phới đang ôm một con sói con cũng đờ người ra, cuối cùng nhịn không được mà lẩm bẩm.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 212: Xúc Phạm Thần Linh

"Cái thần rách gì thế, nếu lợi hại như vậy thì ngươi hãy siêu thoát khỏi hạn chế của quy tắc trật tự nơi đây đi. Ta chém, ta chặt, ta ăn, ta cắn, ta nuốt toàn bộ!"

Hùng Hài Tử không hề sợ hãi trước Thần Linh, càng đừng nói tới việc kính nể, nó la hét đầy hung tợn, gương mặt non nớt tràn đầy vẻ khiêu khích, giống như khi còn bé thường trêu trọc con chó Đại Hoàng trong thôn.

Rõ ràng là đang liều chết, thế nhưng lại pha một vài điểm ngang bướng của trẻ con khiến người khác phải dở khóc dở cười.

Thanh kiếm gãy nắm trong tay cứ như một vầng thái dương đang thiêu đốt vô cùng chói mắt, hết luồng này đến luồng kiếm khí khác vọt tới, ảnh hưởng còn lại của những luồng kiếm khí này đủ để tiêu diệt cả một ngọn núi.

Giữa bầu trời, hàng trăm ngàn vệt kiếm khí to lớn bổ thẳng về phía pháp chỉ, mưa ánh sáng nơi đó như là thác nước tản ra những khí tức bất hủ, âm vang điếc tai giống như từng ngôi sao lớn nổ tung.

"Bùm!"

Tờ bùa màu vàng đất phát sáng giống như là pháo hoa nổ tung, chữ "Phạt" trên bề mặt càng ngày càng khiếp người, tản ra khí tức bất hủ không ngừng chấn động.

Mưa ánh sáng càng ngày càng lớn, thác nước màu vàng từ trong tờ giấy chảy xuống, nó ẩn chứa ý chí tinh thần của Vũ Thần không cho kháng nghịch, đây chính là pháp tắc thần đạo.

Đáng tiếc, chung quy nó vẫn bị áp chế ở Động Thiên Cảnh, không dám

đột phá.

"Ầm!"

Mặc dù như vậy nhưng cũng rất đáng sợ rồi, mưa ánh sáng màu vàng vô cùng sắc bén vang lên vù vù, bầu trời bị chấn đến lay động, những điểm sáng nhỏ vàng óng dày đặc đánh lên trên thân kiếm gãy không ngừng vang vọng.

"Phụt!"

Mặc dù lực phòng ngự của Nhóc Tỳ vô cùng mạnh mẽ thế nhưng vẫn không thể tách toàn bộ sang hai bên, nó bị những hạt mưa ánh sáng xuyên thủng thành những chấm nhỏ, máu tươi theo đó chảy ra ngoài.

"Tờ giấy tàn sắp rách đến nơi mà còn dám thương tổn ta." Hùng Hài Tử vô cùng căm phẫn, chín ngọn núi lửa nổ vang toàn thân, dung nham giống như là sông lớn không ngừng chảy vào trong cơ thể của nó.

"Tơ giấy tàn, rách ra cho ta!" Nhóc Tỳ la lớn. Thanh kiếm cổ trong tay tuôn ra từng luồng hào quang như một con phượng hoàng đen thức tỉnh, khí tức càng kinh khủng hơn, vô số luồng ánh chém thẳng về không trung.

"Ầm!"

Tờ giấy bị chấn đến nổi lệch khỏi vị trí không ngừng rung động, có thể thấy được trận công kích vừa rồi mạnh mẽ đến nhường nào, ngay cả pháp chỉ của Thần Linh cũng chịu không nổi và không thể vững như bàn thạch được.

Nhóc Tỳ cắn chặt miệng nhỏ, vẻ mặt càng thêm nghiêm túc, nó không ngừng bổ chém, trong hư không không ngừng lưu lại những tàn ảnh của cánh tay, động tác quá nhanh.

Thanh kiếm gãy rung bần bật không biết đã vung lên bao nhiêu lần, sau đó kiếm thể màu đen cộng hưởng với cánh tay vang lên tiếng ông ông không dứt bên tai, nơi đây liền trở thành biển kiếm.

Kèm theo những âm thanh ông ông của kiếm gãy là một màn kiếm ảnh nhanh chóng được luyện thành, phù văn và hào quang được phóng thích ra ngoài nhanh chóng trở thành một hải dương kiếm khí bất hủ phẫn nộ cuốn thẳng về trời cao.

"Keng!"

Pháp chỉ Thần Linh run rẩy dữ dội, ánh sáng nhanh chóng lờ mờ rồi bị đánh bay ra ngoài.

Kiếm gãy trong lòng bàn tay của Nhóc Tỳ không ngừng bổ ra. Bên trong biển kiếm, vài luồng kiếm khí thông thiên vọt thẳng lên to lớn kinh người giống như là những ngọn núi lớn đập tới.

"Ầm!"

Pháp chỉ Thần Linh liên tục xoay tròn bị đánh bay xa ra ngoài mấy trăm trượng, hơn nữa ánh sáng lộng lẫy trước kia giờ càng ngày càng phai mờ, ngọn lửa thần bao phủ xung quanh gần như muốn tắt đi.

Mọi người ngơ ngác, kiếm khí khủng bố đến mức nào vậy mà có thể chống lại tờ giấy của Thần Linh, mạnh đến mức người khác không thể tin được.

Mọi người của Vũ Tộc càng thêm sợ hãi, quá hung tàn, chỉ một đứa bé mà thôi vậy mà có thể đối kháng lại pháp chỉ của Vũ Thần, chiến đấu đến hiện tại nhưng vẫn không có chết đi, hơn nữa cũng bắt đầu phản công.

"Tế Vũ Thần!" Bên trong vùng tịnh thổ, một đám già nhanh chóng ngồi xếp bằng xuống, những người trẻ tuổi ở phía sau thấy thế thì cũng làm theo, bọn họ lẩm bẩm ngâm tụng một đoạn thần chú cổ xưa.

Một gợn sóng thần bí khuếch tán như thủy triều nhanh chóng lan làn.

Pháp chỉ của Vũ Thần thức tỉnh trong nháy mắt còn mạnh hơn lúc nãy nữa, cứ như từ trong cơn trầm miên thức tỉnh lại vậy, rung động ầm ầm, nó

hóa thành một vầng mặt trời vàng óng.

"Bùm!"

Cũng trong lúc đó, sấm chớp ầm ầm, mưa mặt trời màu vàng bùng phát, cơn mưa tầm tã ào ào trút xuống, đây chính là áo nghĩa (ý nghĩa thâm ảo) của Vũ Thần, sau khi thức tỉnh tinh khí thần của nó bắt đầu nổi giận.

Thần Linh không thể khiêu khích, không thể khinh nhờn, nó cảm ứng được uy nghiêm của mình bị mạo phạm, cơn tức giận bùng phát!

"Tờ giấy nát sao lại trở nên mạnh mẽ như vậy?" Nhóc Tỳ nhe răng nhếch miệng, trên người lại xuất hiện thêm hai lỗ máu, cơ thể của nó mạnh mẽ như vậy thế nhưng cũng không thể chống lại được đợt tập kích của cơn mưa Thần Linh này.

Nó cố gắng đối kháng thế nhưng vẫn bị trùng kích rơi từ trên không xuống, bị mưa ánh sáng nhấn chìm.

Hùng Hài Tử triển khai bảo thuật, sau lưng xuất hiện một đại dương màu đen ngăn cản lại mưa mặt trời màu vàng này đối kháng lại áo nghĩa pháp tắc của Thần Linh, chịu phải áp lực vô cùng lớn.

Rốt cuộc, nó lại tiếp tục bị đè xuống dưới mặt đất.

Hùng Hài Từ không phục không cam lòng, mạnh mẽ chống đỡ, bởi vì nó biết, chỉ cần tránh lui một đường chạy trốn thì nó chắc chắn sẽ bị tiêu diệt.

Hiện tại không thể lùi bước, phải chống chọi đến cùng, nếu chạy thì không thể nào nhanh hơn được tờ pháp chỉ này, bọn Vũ Tộc nắm giữ dấu ấn của Thần Linh nên đã đạt được cảnh giới cao nhất trong khu động thiên phúc địa này.

Cơn mưa màu vàng xối xả, kèm theo đó là những tiếng sét rền vang, ào ào trút xuống, vô biên vô tận.

"Ta chém, ta chém, ta dùng hết sức chém!" Hùng Hài Tử kêu lên, nó giẫm thật mạnh trên mặt đất lại lần nữa vọt thẳng lên trời cao, cánh Côn Bằng sau lưng giang ra bay về phía trước.

Nhóc Tỳ không sợ, nó vung kiếm thật mạnh, xung quanh chín tòa Động Thiên phát sáng dần dần ngưng tụ lại với cơ thể của nó, tay điều khiển kiếm gãy bùng phát ra những gợn sóng vô cùng kịch liệt.

Cùng lúc đó, nó sử dụng bảo thuật, một con Côn Bằng ngưng kết thành một thể với thanh kiếm chém thẳng về phía trước.

Côn Bằng chân chính cũng không phải toàn thân có màu hoàng kim, mà còn xen lẫn phù văn màu đen trong đó nữa, nó nhảy lên giương cảnh rồi đè ép cả bầu trời, thân thể khổng lồ to lớn khiến người khác phải run rẩy.

Nếu so sánh thì thân thể của nhân loại quá nhỏ bé, ngay cả hạt bụi trần cũng không bằng, nó trực tiếp há miệng nuốt lấy pháp chỉ Thần Linh tựu như mặt trời màu vàng kia, cảnh tượng kinh người.

Pháp chỉ biến hóa cực nhanh, nó hóa to lên và phóng ra hào quang bất hủ chiếu sáng toàn bộ vòm trời, khí tức theo đó cũng kéo mạnh lên.

Côn Bằng không sợ hãi mà ngưng tụ cùng với kiếm khí, hai thứ kết hợp lại có một khí thế không gì không phá nổi, trấn áp cả thiên địa.

"Ầm!"

Khí tức mệnh mông dâng trào, Côn Bằng ập tới, phù văn đầy trời, tờ giấy màu vàng đụng phải sự va chạm nên bay ngược lại phía sau tỏa ánh sáng tối chập chờn giống như muốn nổ tung.

Côn Bằng truy kích muốn nuốt cho bằng được, thân thể khổng lồ chật ních cả bầu trời khiến cho những người xem chiến phải trợn mắt há miệng, chuyện này quá kinh người.

"Đây không phải là Đại Bằng mà là Côn Bằng nha, thật là đáng sợ,

không ngờ hắn lại tái hiện lại một môn bảo thuật đến tình trạng đáng sợ cỡ này!"

"Bùm" một tiếng, sau khi Nhóc Tỳ rơi trên mặt đất thì lại tiếp tục vọt thẳng lên hợp nhất cùng với Côn Bằng, nó đứng ở vị trí trung tâm, kiếm gãy phát ra ánh sáng càng thêm rực rỡ hóa thành mỏ chim mãnh liệt phóng tới.

Đây là lần va chạm kinh thiên động địa nhất, mưa ánh sáng văng tung tóe, ánh sáng thần ngất trời, những cảnh tượng ở trong đó không thể nào nhận ra được, ánh sáng chói mắt khiến người khác phải nhắm mắt lại, không thể nào nhìn vào đó.

Mãi đến tận rất sau, những luồng ánh sáng này mới tan biến sạch sẽ. Giữa bầu trời lại khôi phục lại sự yên tĩnh, Nhóc Tỳ kêu thảm rơi nhanh xuống dưới, máu me khắp người, lần này nó đã bị thương rất nặng.

Pháp chỉ của Vũ Thần đâu rồi? Mọi người nghi ngờ không còn trông thấy tờ giấy màu vàng giữa bầu trời đâu nữa, mưa ánh sáng hoàn toàn biến mất.

Vào lúc này, mọi người của Vũ Tộc đứng ngồi không yên, quả thật như phát điên lên, dù gì cũng là một tờ giấy có ý chí của Thần Linh, sao lại biến mất được chứ?

"Tờ giấy tàn!" Sau khi Nhóc Tỳ rơi trên mặt đất không ngừng nguyền rủa, vết máu trên người loang lổ, nó nhanh chóng lấy ra một bình bảo huyết rồi mở nắp bình, hả miệng uống ừng ực.

"Vù!"

Đột nhiên, phía chân trời một tờ giấy màu vàng bay trở lại, khí tức bức người. Màu vàng đất đã biến thành màu vàng óng rực rỡ chói mắt, thần uy kinh người.

Bên trên tờ giấy xuất hiện một vết rách, hiển nhiên trong quá trình quyết đấu vừa nãy tờ giấy đã bị thương, không thể địch lại Côn Bằng kết hợp với

kiếm gãy.

Thế nhưng, ý chí Thần Linh trong đó không cho phép kẻ nào mạo phạm, giờ khắc này, nó vô cùng tức giận, mặc dù chỉ là một mảnh nhỏ của tinh thần nhưng dù sao cũng do Thần Linh lưu lại, thế nhưng lại bị phàm nhân đánh bay, luồng ý chí này không thể chịu đựng nổi.

"Vẫn chưa rách?" Nhóc Tỳ hơi hoảng sợ, vết thương trên người nó vô cùng nghiêm trọng.

Tờ giấy màu vàng phát sáng, chữ "Phạt" ở trên bề mặt vang vọng chảy xuống những khí tức bất hủ, mà lại có khí sát phạt ngập trời.

Thanh âm ầm ầm kinh người, phía trên tờ giấy cứ như một đại dương màu vàng trút xuống, đây căn bản không phải là mưa mà là một vùng biển thần trực tiếp ập xuống dưới.

Nhóc Tỳ nguyền rủa nhanh chóng chạy trốn, cánh thần sau lưng giang rộng, tốc độ tăng vọt nhanh chóng tránh né.

Thế nhưng đại dương màu vàng quá cuồng bạo, nó ở khắp nơi che kín cả bầu trời, dường như muốn chôn sống Nhóc Tỳ, không cách nào rời bỏ được.

"Phá cho ta!"

Bảo thuật Côn Bằng vọt lên, đại dương màu đen xuất hiện lớn không biết bao nhiêu lần mạnh mẽ hướng lên trên đối kháng lại đại dương màu vàng kia, mà con cá lớn màu đen trong đại dương đó vọt mạnh lên hút hết những thần tính hào quang.

"Keng!"

Tờ giấy bùng phát giữa bầu trời, mỗi một nét chữ không ngừng chấn động cứ như là bảo cụ, vậy mà lại bay ra ngoài, thiết câu ngân hoa (ý là chữ đẹp), cứng cáp mạnh mẽ.

Nhóc Tỳ biến sắc nhanh chóng lấy ra kiếm gãy rồi phóng nó lên trời ngăn cản lại chữ "Phạt" này, hai thứ va chạm mạnh với nhau.

Tiếng ầm ầm vang vọng, hai thứ không ngừng run bần bật, giao phong trên không trung, thanh âm bùng nổ như là chư thần đang ngâm xướng kinh sợ lòng người.

Mưa màu vàng ào ào trút xuống, hơn nữa sấm chớp cũng hiện ra, từ trên chữ "Phạt" bùng phát ra ngoài những tia chớp kia như là dải ngân hà bổ thẳng xuống Nhóc Tỳ.

Dông tố đan xen, thân là Vũ Thần sao không thể hiểu được lôi điện chứ, hai thứ vốn dựa vào lẫn nhau mà tồn tại nên càng thêm mạnh mẽ, vào lúc này pháp chỉ Thần Linh hoàn toàn bùng phát.

Nhóc Tỳ nhếch miệng, bộ mặt như đưa đám, ngày hôm nay quả thật quá xui xẻo, nó bị thương rất nặng, thời gian dài như vậy mà vẫn không thể đánh nát tờ giấy kia.

Nếu như để người khác biết được suy nghĩ của nó nhất định sẽ trợn tròn mắt, đây là đang quyết đấu với dấu ấn của Thần Linh, có thể chiến tới một bước này cũng đã đáng nể lắm rồi, chẳng lẽ còn muốn tàn sát luôn tờ pháp chỉ này hay sao? Việc đó giống như là đang kinh nhờn Thần Linh vậy!

Giữa bầu trời, chữ "Phạt" phát sáng, mỗi một nét chữ cũng như là một tia chớp không ngừng nổ vang, rực rỡ vô cùng, Nhóc Tỳ bị bổ trúng bốc lên từng làn khói đen.

Phía trên kiếm gãy chống đỡ cũng phát ra tiếng leng keng vang vọng, không ngừng chấn động.

"Mau mau thức tỉnh đi, không nên để tờ giấy rách này ăn hiếp!" Nhóc Tỳ hô to.

Nó cảm thấy thanh kiếm gãy này chưa từng hoạt động, giống như đang thử thách nó phải dựa vào chính mình vậy khiến cho Hùng Hài Tử tức giận,

suýt chút nữa đã cho vài đá lên thanh kiếm gãy này rồi.

Đây là một hồi đối kháng vô cùng kịch liệt, tờ giấy phát sáng trút đại dương màu vàng xuống phía dưới, còn Nhóc Tỳ thì thi triển đai dương màu đen chống lại, một con cá lớn màu đen vọt lên, sóng biển kinh thiên.

Mà chữ "Phạt" trên tờ giấy cứ như là bảo cụ bổ xuống từng tia chớp hạ xuống khí sát phạt với sức mạnh kinh khủng nhằm tiêu diệt Hùng Hài Tử.

Có thể nói Nhóc Tỳ bị ép vào tuyệt cảnh không có đường lui nào, không thể cầu cứu một ai, không thể chạy trốn được mà chỉ có thể dựa vào chính mình, nó cắn răng kiên trì.

"Gào..."

Toan Nghê màu tím bùng phát cao bằng ngọn núi lớn bay thẳng lên trên trời cao cắn xé nuốt chửng những tia chớp đang bổ xuống, mà cặp móng vuốt lại muốn xé rách chữ "Phạt" kia.

"Bùm!"

Hai thứ va chạm với nhau, đều là lôi điện nên vô cùng kịch liệt, ánh chớp vô tận sôi trào nơi đây.

Cuộc chiến đấu gay cấn đến tột độ, Vũ Tộc đứng ngồi không yên, tên Hùng Hài Tử quá mạnh mẽ, không ngờ có thể đối kháng lại với tờ pháp chỉ không trọn vẹn này, thật là nằm ngoài dự tính của bọn họ.

Trong lòng bọn họ lo sợ, sợ xảy ra bất trắc gì đó, sắc mặt của mỗi người đều trắng bệch, căng thẳng nhìn chằm chằm nơi chiến trường, hi vọng ý chí của Vũ Thần sẽ tiêu diệt Hùng Hài Tử ngay lập tức.

Nhóc Tỳ bị trọng thương, thân thể gần như nát bét, bị đánh thủng tới hai mươi mấy lỗ máu, máu tươi nhuộm đỏ áo quần thật sự rất thảm.

Nó từng chiến đấu với những người khác vẫn chưa bao giờ thê thảm như

thế này, gần như bị giết chết, luồng ý chí ẩn chứa bên trong pháp chỉ Thần Linh quá mạnh mẽ khiến cho nó vô cùng bị động.

"Nếu ta mở được mười Động Thiên thì ta nhất định nuốt chửng ngươi!"

Nó vẫn kiên trì không từ bỏ, hơn nữa nó cảm giác được ánh sáng lộng lẫy của tờ giấy đang lờ mờ đi không ít và không có rực rỡ như ban đầu nữa.

"Phải kiên trì, nó cũng chịu không nữa rồi, ta nhất định phải kiên trì!" Hùng Hài Tử cắn răng, nếu như thất bại thì chắc chắn chết không có chỗ chôn.

"Ồ, tờ pháp chỉ kia phai mờ đi kìa!" Đúng lúc này, mọi người cũng đã phát giác được điều dị thường.

Vẻ mặt của đám Vũ Tộc trở nên tím tái không chút giọt máu nào, tất cả đều sợ hãi, sao lại như vậy? Lẽ nào ngay cả pháp chỉ của Vũ Thần cũng không thể trấn áp được nó?

Cuối cùng, tờ giấy phát sáng, một lần nữa sáng rực lên hóa thành một ngôi sao lớn nhằm thẳng Nhóc Tỳ, phải giết cho bằng được nó.

"Hỏng rồi, uy lực cuối của tờ giấy này tăng lên thật kinh khủng, hắn chắc bị giết chết rồi!" Hỏa Linh Nhi thất kinh, cảm thấy không ổn.

"Đòn đánh cuối cùng của Thần Linh!" Những người khác cũng thở dài, cảm thấy nó khó thoát được tai ương.

Nhóc Tỳ rống to, một con Côn Bằng và một con Toan Nghê xoay vòng quanh bên ngoài cơ thể nó, tốc độ vô cùng nhanh phòng ngự tờ pháp chỉ kia, kiếm gãy cũng bay lên va chạm kịch liệt với tờ pháp chỉ đó.

"Xoẹt!"

Rốt cuộc, kiếm gãy cũng đã thức tỉnh cắt đôi tờ giấy thành hai nửa.

Thế nhưng chữ "Phạt" kia cũng không hề hấn gì, vẫn bay thẳng về trước

đánh trúng lên trên ngực của Nhóc Tỳ, hơn nữa hai nửa tờ giấy cũng phóng tới hòng tiêu diệt Hùng Hài Tử.

"Tờ giấy nát, ta không sợ ngươi!" Hùng Hài Tử kêu lên.

"Bùm!"

Chữ "Phạt" phóng ra luồng ánh sáng cuối cùng bao phủ kín nơi đây, không người nào có thể thấy rõ, chỉ có thể cảm giác được có một nguồn sức mạnh mênh mông đang khuếch tán.

Tuy rằng tính mạng khó giữ được thế nhưng Nhóc Tỳ vẫn kiên trì cố gắng, nó hất đầu, tiểu tháp óng ánh ở trên sọi tóc đánh thẳng lên trên chữ "Phạt", một tiếng đinh đang nhỏ thấp vang lên ngăn cản lại thế đi của chữ "Phạt" này.

Đáng tiếc tiểu tháp vẫn chưa thức tỉnh, chỉ có va chạm như thế mà thôi.

Thế nhưng như thế cũng đáng sợ lắm rồi và khiến cho chữ "Phạt" lờ mờ đi không ít, hơn nữa nó lần nữa nắm chặt lấy kiếm gãy bổ thật mạnh về trước, tiếng leng keng điếc tai, chữ "Phạt" lại ảm đạm thêm nữa.

Nhóc Tỳ gào thét thật to, nó cũng chẳng thèm đếm xỉa gì nữa, không còn lo sợ thứ gì, nó muốn bổ thêm một lần nữa.

Đột nhiên nó cảm thấy nơi ngực vô cùng nhức nhối, bỏng rát, một luồng khí tức đáng sợ bao phủ, từng sợi từng sợi hào quang phóng thích ra ngoài chiếm lấy chữ "Phạt" kia.

Nơi đó như có một cái hố đen đang điên cuồng nuốt chửng, Nhóc Tỳ nhịn không được mà kêu thật to, nó cảm thấy nơi đó vô cùng ngứa ngáy, tinh huyết Chí Tôn không ngừng tăng cường, thai nghén ra sinh cơ vô tận.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 213: Tư Chất Ngút Trời

Nơi ngực của Nhóc Tỳ nóng ran giống như lò lửa đang rực cháy, toàn bộ lồng ngực sáng rực cả lên có thể nhìn thấy được từng giọt máu tươi không ngừng sinh sôi, như đang bao quanh một vị Thần Linh muốn sống lại mà ra.

"Gào..."

Nhóc Tỳ hét lớn đầy đau đớn, nơi ngực không chỉ ngứa ngáy mà còn rất đau như đang bị xé rách ra vậy.

Xa xa, mọi người thở dài, họ thấy tiếc cho thiếu niên này, tư chất ngút trời thế nhưng lại phải chết ở nơi đây, không cần suy nghĩ nhiều, khẳng định là nó đang gặp nạn và sẽ bị pháp chỉ tiêu diệt.

Đám người Vũ Tộc cười khinh bỉ, mặc cho ngươi có tiềm chất thiên kiêu một đời thì như thế nào? Chung quy cũng vẫn phải chết, còn chưa trưởng thành thì làm sao mà đối kháng được ý chí của Thần Linh!

"Đau chết mất, gào..." Hùng Hài Tử kêu to.

Nơi đây ánh sáng chói mắt, không người nào biết được trong đó xảy ra chuyện gì, mọi người cứ theo như suy đoán của lẽ thường, pháp chỉ của Vũ Thần phóng thích ra thần uy cuối cùng tiêu diệt nó.

Nơi này, Thần Linh có thể đạt đến cảnh giới cao nhất, siêu thoát trên cả chúng sinh, mặc dù cũng bị áp chế thế nhưng cũng vượt xa những thiên tài tuấn kiệt.

"Đáng tiếc, đáng tiếc, đây tuyệt đối là một kỳ tài, ngoại trừ vận dụng đến pháp chỉ Thần Linh thì cũng không còn cách nào có thể giết chết nó, cuối cùng lại phải chết non."

Ngoài những đại giáo ra còn có rất nhiều người không quen không biết, không thù không hận, rất cảm thông cho nó khi gặp phải tao ngộ này.

Một thiên tài như thế mà lại chết đi quả thật rất đáng tiếc, nếu không tương lai sau này nhất định sẽ vô cùng chói sáng, trở thành một đại Chí Cường Giả không kém gì sinh linh thuần huyết!

"Tự nhiên là không có gì lạ, Thần Linh cao cao tại thượng, một con giun cái kiến như ngươi mà cũng có tư cách khiêu chiến?" Một ông lão của Vũ Tộc cười mỉm.

Đến đây, mọi người thuộc Vũ Tộc thở dài một hơi, rất may là không gặp chuyện ngoài ý muốn, Hùng Hài Tử chắc chắn phải chết, sẽ bị tiêu diệt thành một đống máu đen, ngay cả chân thân cũng phải chết theo.

Bơi vì đây chính là pháp tắc Thần Đạo có thể xóa bỏ hoàn toàn ý chí tinh thần của. Ai cũng hạy trốn không được, mà cả chân thân cũng trở thành một xác chết di động.

"Ha ha..."

Có người cười to đầy khoái trí, vẻ mặt vui thích, Hùng Hài Tử vừa chết, vậy thì việc lộn xộn này cũng đã được dẹp bỏ, không còn lo lắng nó sẽ đi khiêu chiến bốn phương nữa.

Những người này bao gồm có tứ đại gia tộc Thác Bạt Tộc, Côn Tộc, Ly Tộc, Uyên Tộc, Mông Tộc. Tất cả đều là truyền thừa cổ xưa kết thù rất sâu với Hùng Hài Tử.

Cơ thể của Nhóc Tỳ trở nên trong suốt, đặc biệt là bộ ngực cứ như là ngọc thạch vậy, quỹ tích lưu chuyển của máu tươi có thể thấy được rõ ràng nơi đó có một chùm sáng như đang bao quanh lấy một vị thần, óng ánh chói mắt, tắm rửa lửa thần muốn niết bàn tái sinh.

Đó là một khối xương, chỉ là vẫn chưa thành hình mà thôi. Là một khối xương cốt vô cùng long lanh được máu tươi thai nghén ra, nó vô cùng rực rỡ

như là muốn tái sinh ra một đoạn nhỏ.

Một luồng khí tức đáng sợ lưu chuyển, rất may là vẫn đang bị ánh sáng của pháp chỉ Thần Linh nhấn chìm nên mọi người không thể nhìn thấy được, cũng không cách nào thăm dò được, tất cả cho rằng đều là do chữ "Phạt" đang giải phóng thần uy.

Phù văn vờn quanh nơi ngực của Nhóc Tỳ, như đang xây nên một thần đàn bốc lên lửa thần, như là sắp sửa Phong Thần, máu tươi nơi đó có sinh cơ quá mạnh mẽ không ngừng tưới đều chùm sáng kia.

Chữ "Phạt" lờ mờ đi là do bị tiểu tháp va trúng, lại bị kiếm gãy chém phải cho nên không được ổn định, lúc này khó thoát được một kiếp.

Ngực của Nhóc Tỳ phát sáng như tơ như sợi quấn quanh chữ "Phạt" rút lấy tinh hoa thần tính của nó không ngừng tẩm bổ cho máu và xương nơi ngực của Nhóc Tỳ.

"Phỏng chừng vẫn không thể dài hơn được." Cơn đau có giảm bớt, tâm trạng của nó hơi buồn bã và có vẻ tiếc nuối.

Nói chung cũng chỉ là một pháp chỉ không trọn vẹn mà thôi, không phải là một tấm hoàn chỉnh, vì vậy tinh hoa thần tính không đủ để giúp cho chùm sáng kia lột xác.

"Hi vọng những pháp chỉ còn lại Vũ Tộc sẽ mang đến hết." Nhóc Tỳ bị thương rất nặng, thần thể tả tơi, thế nhưng cặp mắt vẫn vô cùng gian xảo, nghĩ đến những thánh vật tương tự như thế này.

"Bụp" một tiếng, cũng không biết đã trải qua bao lâu, chữ "Phạt" kia vỡ nát biến mất không thấy tăm hơi đâu, mà ánh sáng nơi ngực của Nhóc Tỳ cũng ẩn vào trong.

Đúng như dự liệu của Nhóc Tỳ, khối xương kia không thể thành hình và hiện ra ngoài. Tuy rằng trong lòng rối bời, thế nhưng khi suy nghĩ thật cẩn thận thì nó lại cảm thấy thật cao hứng, chứng tỏ Chí Tôn Cốt đáng sợ cỡ nào,

một ít tinh hoa thần tính của tờ pháp chỉ này không đủ tẩm bổ để nó tái sinh.

Kiếm gãy giống như một mặt trời nhỏ bị ảnh hưởng của những gợn sóng thần bí nơi ngực Nhóc Tỳ, nó cũng đang dần thức tỉnh, hào quang rực rỡ, thế nhưng hiện giờ cũng từ từ ảm đạm lại cho đến khi trở về trạng thái ban đầu.

Nơi này khôi phục yên tĩnh, chữ "Phạt" trên pháp chỉ của Vũ Thần biến mất chỉ còn lưu lại mỗi một tờ giấy, đồng thời bị cắt làm hai nửa, mặc dù còn có hào quang thần tính thế nhưng kém xa với lúc trước.

Hai nửa tờ giấy ở trên hư không, im lìm không một tiếng động.

Hùng Hài Tử nắm lấy hai nửa tờ giấy, lật qua lật lại xem thử có nguy hiểm gì không, sau khi chữ "Phạt" biến mất thì tờ giấy màu vàng đất cũng mất đi ý chí Thần Linh và không còn công kích nó nữa.

"Cái gì, hắn vẫn còn sống, pháp chỉ của Thần Linh cũng không có khả năng tiêu diệt hắn?!"

Quần hùng ngạc nhiên không thể tin vào con mắt của mình nữa, kết quả này vượt xa dự đoán của mọi người, họ đều cho rằng nó phải chết không thể nghi ngờ nhưng không ngờ tới được nó vẫn nhảy nhót vui đùa.

Sắc mặt đám Vũ Tộc biến thành màu đen, kết quả này bọn họ không thể nào chấp nhận nổi, tên nhóc hung tàn không chết, chữ "Phạt" lại biến mất, bọn họ tức đến nổi muốn hộc máu.

Thác Bạt Tộc, tứ đại thế gia cũng đờ người ra, rõ ràng nghe được tiếng kêu hét tan nát cõi lòng của nó, làm sao còn sống chứ? Vừa nãy bọn họ còn chế nhạo, chuyện này... Giống như nhận một cái bạt tai thật mạnh khiến cho khuôn mặt đau rát.

Nhóc Tỳ cười toe toét, sau khi nắm lấy nửa tờ pháp chỉ kia thì nhét thẳng vào trong miệng, "Két két két két" vang lên, nó nhai ngấu nghiến cứ như nghĩ mình đang nhai củ cải vậy!

"Ngươi..."

Mặt mày đám Vũ Tộc tái nhợt, đó là thứ gì? Là pháp chỉ của Vũ Thần lại bị nó nhai nuốt như vậy!

"A phụt..."

Mấy ông lão có thân phận hiển hách trong Vũ Tộc lập tức hộc máu, pháp chỉ của tổ tiên Thần Linh bị người khác ăn, đây chính là xúc phạm Thần Linh, người trong thiên hạ sẽ nói gì về bọn họ đây?

"Thật sự... ăn à?"

Phương xa, quần hùng trợn mắt, ai nấy cứ như là đang gặp phải ma, trước đây không lâu có nghe được nó gào to muốn ăn, muốn nhai tất cả, lúc đó mọi người còn cho rằng chỉ những lời nói vô nghĩa, lúc nó hồ đồ mà thôi.

Không hề nghĩ rằng nó lại nhai thật, không biết tờ giấy kia có chất liệu như thế nào, giống như là da thú mà lại giống như gấm lụa, rất giòn, từ rất xa cũng có thể nghe được âm thanh.

Tên nhóc hung tàn kia, miệng lấp lánh những răng nanh bé nhỏ nhai tới nhai lui trông rất hăng hái.

Mọi người của Vũ Tộc tức giận, nó làm như thế thì sao bọn họ chịu nổi được chứ?

"Rột roạt, rột roạt"

Nhóc Tỳ nhai ngấu nghiến, thanh âm phát ra rất lớn, nó nhíu cái mũi, lầu bầu nói: "Chẳng ngon xí nào."

Cả đám người như muốn ngất xỉu, còn bình phẩm mùi vị nữa? Đứa nhỏ này quá hung tàn, ngay cả pháp chỉ của Thần Linh cũng nhai nát bấy nuốt ực xuống cổ họng, cũng không sợ bị thiên lôi đánh chết sao?

"Ngươi... Thật đáng chết!"

Mọi người thuộc Vũ Tộc phát điên, đây là một sỉ nhục vô cùng lớn, vật thần thánh nhất mà tổ tiên lưu lại bị người khác nhai, giống như trâu gặm mẫu đơn, quá đáng ghét.

"Hùng Hài Tử chết tiệt." Xa xa, một thiếu nữ trong bộ áo tím thấy cảnh này thì chẳng biết đánh giá ra sao, cuối cùng nguyền rủa một câu như thế.

Hỏa Linh Nhi thấy thế cũng trợn mắt ngoác miệng, thở dài: "Tên chết bầm này... Quá xấu xa mà, hắn là Thao Thiết chuyển thế sao, vì sao cái gì cũng có thể ăn được, cái gì cũng dám ăn hết?"

Quần hùng cảm thấy hoa mắt chóng mặt.

Một đám người đứng trong tịnh thổ tức giận, mặt mày đỏ kè, choáng váng đầu óc, rất muốn xông ra giết chết nó thế nhưng lại sợ mình bị giết chết, đối phương mạnh đến mức không còn gì để nói.

"Thiên đạo bất công!" Bọn họ phẫn nộ kêu to.

Song, trên bầu trời có một vật lạ thường lấp lánh, trời xanh dường như nghe được tiếng la hét của bọn họ. Một chùm ánh sáng hạ xuống, xuất hiện bên cạnh Nhóc Tỳ.

Cùng lúc đó, một tấm bia đá hiện lên, trên bề mặt có những ký tự óng ánh lấp lánh hào quang, đây chính là bia kỷ lục của Hư Thần Giới.

Mọi người thuộc Vũ Tộc trợn tròn con mắt, việc này chẳng phải muốn bọn họ tức chết hay sao? Không có thiên lý, quả là không có thiên lý mà, Hùng Hài Từ lại khai phá ra một kỷ lục mới!

Quần hùng cũng giật mình, tên này lại muốn sáng lập kỷ lục? Nếu cẩn thận ngẫm nghĩ lại thì cũng đúng, trận chiến vừa này đáng giá để lưu lại.

Nhóc Tỳ ngờ vực nhìn về chùm ánh sáng, bùm một tiếng chùm ánh sáng phá tan, hai miếng đồng thau xuất hiện trong tay nó, lúc này con mắt của nó

trợn tròn vô cùng hài lòng.

Nó hết la rồi hét, suýt chút nữa đã nhào tới ôm lấy, vậy mà là Thái Cổ Thần Thư, hơn nữa xuất hiện lần hai miếng.

"Quá tốt, nếu cứ theo tốc độ này rất nhanh ta sẽ đạt được một môn bảo thuật cái thế rồi!" Hùng Hài Tử đắc ý không thèm để ý đến vẻ mặt đen xì của đám Vũ Tộc.

Trên bia đá có khắc một hàng chữ viết rằng nó chiến bại ý chí Thần Linh, thần dũng đáng giá được khen ngợi, khai phá ra một kỷ lục.

Sắc mặt Thác Bạt Tộc, tứ đại gia tộc đều rất khó coi, tên nhóc này mạnh mẽ quái lạ, đánh bại ý chí Thần Linh còn đạt được vật nghịch thiên đến như vậy.

Nếu như nói, trước đây mọi người còn nghi ngờ về việc hám lợi của nó, thế nhưng hiện tại phải cân nhắc rất cẩn thận, lúc này mới bao lâu chứ? Chưa gì đã đoạt được ba miếng sách bằng đồng thau vào trong tay rồi.

"Răng rắc"

Nhóc Tỳ lại khịt mũi nhai tiếp nửa tờ giấy trong miệng, chép chép miệng, kết quả cũng chẳng cảm nhận được mùi vị gì cả. Rồi nó lại ăn tiếp nửa tờ giấy còn lại, nói gì đi nữa thì tờ giấy này cũng chứa tinh hoa thần tính vô cùng mạnh mẽ, ăn không ngon cũng phải ăn.

"Nửa tờ này... có mùi thịt gà!" Sau khi nuốt vào trong bụng thì liền phán một câu.

"Khinh người quá đáng!" Mọi người của Vũ Tộc nhịn không được nữa.

Mà trong quá trình này, Nhóc Tỳ vẫn đang vận chuyển phù văn để chữa thương, lần này suýt chút nữa nó đã bị pháp chỉ Thần Linh tiêu giệt, thân thể vô cùng tả tơi.

"Ta sợ các ngươi à?" Hùng Hài Tử vẫn đang kìm nén một bụng tức giận, vừa nãy suýt chút nữa đã bị giết chết, nó sớm đã muốn động thủ rồi, thế nhưng thương thế quá nghiêm trọng, nó âm thầm chờ đợi để khôi phục thương thế.

"Đừng cho hắn cơ hội, nhân lúc hắn bị thương mau mau tru diệt!" Có người của Vũ Tộc la lớn, thế nhưng cũng không dám xông ra khỏi tịnh thổ mà là mở ra đại trận chém giết nó.

Nhóc Tỳ ngửa cổ uống một hơi hết một bình lớn bảo huyết di chủng rồi nhanh chóng phóng về phía trước, kiếm gãy nắm chặt bổ mạnh, ngay cả ý chí của Thần Linh cũng đã chiến qua thì còn cái gì để sợ nữa chứ.

"Các ngươi lui mau, chúng ta giao chiến với hắn, mọi người đều phải lưu lại." Một ông lão nói nhỏ, chủ trì đại trận cũng không cần nhiều người như vậy, vì phòng ngừa bất trắc nên phải rút đi một vài nhóm người.

"Trốn không được đâu, tên nào chạy thì ta liền giết chết hắn!" Hùng Hài Tử kêu lớn.

Trận chiến lại tiếp tục mở ra, Nhóc Tỳ toàn lực tấn công xông thẳng vào tịnh thổ đối kháng với đại trận phù văn vô tận, trong nháy mắt rồng ngâm hổ gầm, hàng loạt ánh sáng thần vọt lên trời cao.

Bên trong vùng tịnh thổ này không biết ẩn nấu bao nhiêu bảo cốt, thời khắc này cũng bắt đầu phát uy, nơi trung ương thần trận xuất hiện một ít khí Hỗn Độn vô cùng kinh khủng.

Nhóc Tỳ gào thét, một tên không để ý liền bị móc xuống một miếng thịt lớn làm cho đau đớn tột cùng phải vội vàng tránh lui.

"Ầm!"

Kiếm gãy phát uy, chín Động Thiên đều hiện ra, Nhóc Tỳ như bốc cháy xông vào tịnh thổ đối kháng phù văn.

Nhiều tiếng kêu thảm thiết vang vọng, nó công phá xông qua mấy tầng đại trận, chỉ trong nháy mắt mà đã có bảy tám cái đầu lâu quét qua hư không, chết không nhắm mắt.

Lúc ày Hùng Hài Tử giống như là một Ma Thần ra tay vô tình, ở nơi đây quét ngang địch thủ, nó vừa nghĩ tới những sư huynh sư tỷ thì trong lòng lại bốc lên một cỗ bi hỏa (lửa bi thương).

"Ầm!"

Nhóc Tỳ giương kiếm, bổ mạnh về phía trận pháp. Một mình giết thẳng vào trong, lúc này đã giết sạch hai mươi mấy người, máu tươi bắn lên rất cao.

"Đáng ghét, lại hủy tịnh thổ của ta như thế. Ngàn vạn lần đừng để chúng ta biết bộ tộc của các ngươi là người phương nào, nếu không, diệt toàn tộc các ngươi, một người cũng không lưu!"

Một ông lão gầm nhẹ, trong lòng tức phận. Vũ Tộc chưa bao giờ chịu đựng nổi khổ lớn như vầy, không cần suy nghĩ nhiều, từ hôm nay trở đi, trong một thời gian dài sau này, bọn họ sẽ rơi vào đầu sóng ngọn gió, bị người đời bàn tán. Loại thất bại thảm hại này chính là một sự sỉ nhục. Đến thời điểm đó, ngay cả đầu bọn họ cũng không nhấc lên nổi.

Nhóc Tỳ không chút nương tay, một đường giết tới, cánh Côn Bằng chấn động, kim quang dâng trào. Ầm một tiếng, mười mấy người phía trước nổ tung, hài cốt không còn.

Nó quét sạch về phía trước, thấy cách đó không xa có một ông lão thân phận cực kỳ cao, nó ra sức trùng kích, bảo thuật Toan Nghê thi triển, vô tận lôi điện ép xuống, núi non sụp đổ, kiến trúc phá hủy, mấy chục người trở thành than đen.

Chỉ còn lại mỗi ông lão kia, ông ta bị tia điện đánh trúng không ngừng co giật, cả người đen thui, cử động vô cùng khó. Con ngươi của Nhóc Tỳ lóe

sáng, nó giơ tay, một ma châm màu đỏ đậm bay ra, phù một tiếng, đâm thẳng vào mi tâm của ông ta.

"A..."

Một tiếng kêu thảm đầy đau đớn vang lên, ông ta lúc này tan chảy, tiêu tán trong thiên địa.

"Diệt Hồn Châm!" Quần hùng thốt lên đầy kinh ngạc.

Tim mật mọi người thuộc Vũ Tộc gần như muốn rớt ra, bọn họ rống to nhưng cũng chẳng thể thay đổi được gì, vị nguyên lão này có thân phận cực kỳ cao ở trong tộc lại chết đi, chân thân cũng sắp trở thành thi thể,

Vẻ mặt của Nhóc Tỳ thờ ơ, nó giết thẳng về phía trước, Bổ Thiên Các bị hủy, hàng loạt khuôn mặt của những sư huynh sư tỷ tựa hồ ở ngay trước mắt khiến cho lúc này lòng nó trở nên vô tình, ánh mắt lạnh lẽo.

"Giết!"

Nó liên tiếp phá tan mười một tầng đại trận, chém ra một vùng đầu lâu, hài cốt chất đầy phía sau, Hùng Hài Tử trở nên điên cuồng.

"Ngươi quá mức hung hăng, ngày khác tất sẽ bị bộ tộc của ta giết chết." Mọi người thuộc Vũ Tộc quát lớn.

"Ầm!"

Nhóc Tỳ thét dài, một con Côn Bằng giương cánh lao xuống phía dưới, lần này tổng cộng có bảy tám mươi người nổ tung, bị sự mạnh mẽ của bảo thuật đè ép cho nổ tan tành.

"Đứa nhỏ này quá nghịch thiên, tái hiện lại bảo thuật Côn Bằng đến trạng thái thế này, hiếm thấy nha, nói không chừng trong tương lai chắc chắn sẽ tìm hiểu được toàn bộ sự huyền bí của môn thần thông này!"

Có người nhỏ giọng nói trong quần hùng.

Thác Bạt Tộc, di chủng của Tây Lăng Thú Sơn cũng xuất hiện, sau khi nhìn thấy tình cảnh này thì biến sắc. Vũ Tộc gặp nạn, đây là một hồi chuông cảnh báo chẳng lành, bọn họ có hay không cũng sẽ bị tìm tới?

"Giết!"

Mọi người thuộc Vũ Tộc điên cuồng liều mạng quyết chiến.

Đúng lúc này, một ông lão với ánh mắt nham hiểm, khóe miệng nở nụ cười lạnh lẽo, nói: "Ác hơn cả ta nữa sao?"

"Bùm" một tiếng, vùng tịnh thổ đột nhiên nổ tung, gần nơi trung tâm cả một khu cấm trận nát tan, ánh sáng thần ngút trời. Không chỉ Nhóc Tỳ bị thương mà cũng có rất nhiều người của Vũ tộc bị nổ tung, không một tiếng la hét cứ thế hóa thành sương máu.

"Thật ác độc!"

Quần hùng run sợ, tất cả mọi người run sợ, ít nhất phải hơn trăm cao thủ của Vũ Tộc bị giết chết, tập kích bất ngờ như thế và trực tiếp nổ tung, cho dù chân thân ở bên ngoài nguyên khí cũng bị thương rất lớn, thậm chí về sau còn lưu lại những di chứng, tu dưỡng mấy tháng thậm chí là mấy năm.

"Chết rồi sao, khi chết không có dùng Trấn Hồn Tháp, khiến cho chân thân và hư thân của hắn chết hết." Ông lão kia quát lớn đầy dữ tợn.

Bọn họ cũng mang tới ma khí có thể giết chết hồn phách người khác, khiến cho chân thân cũng chết theo.

Nhóc Tỳ bị thương vô cùng nghiêm trọng, thân thể suýt chút nữa nứt ra, máu tươi nhiễm đỏ cả người giống như là mạng nhện không ngừng lan tràn. Mạnh mẽ như nó, thân thể đột phá cực cảnh mà còn bị thương như thế có thể thấy được sau khi cấm trận bùng phát thì khủng bố cỡ nào.

Nó nhe răng nhếch miệng suy nghĩ thật kỹ, khi nãy quá bất cẩn cho rằng

chém rách pháp chỉ Thần Linh thì tịnh thổ của Vũ Tộc chống không nổi một đòn của mình, kết quả mình lại suýt chút nữa đã chết trận.

Không sai, thương tích của nó quá nghiêm trọng, thân thể rách nát, gần như đứt rời ra.

"Rất tốt, không có chết vừa khéo có thể lấy Trấn Hồn Tháp luyện hóa để cho chân thân của hắn trở thành 'thân tử đạo tiêu'!" Ông lão lên tiếng.

Phương xa, quần hùng đờ ra không nghĩ tới chiến cuộc lại nghịch chuyển như thế, tưởng rằng tịnh thổ của Vũ Tộc bị phá diệt, không ngờ rằng Nhóc Tỳ gặp phải tập kích, thương thế nghiêm trọng, rất có thể sẽ phải chết.

"Sơ ý quá, các ngươi muốn giết ta, đó là chuyện không thể!" Nhóc Tỳ không sợ, cả người thiêu đốt tinh khí thần bắt đầu chữa trị thương thế bùng nổ hoàn toàn tiềm năng.

"Ồ, đó là..."

"Trời ạ, phát sinh chuyện gì đây, là dấu vết của Thần Linh hay sao?"

Mọi người nhìn thấy tình cảnh này thì kinh ngạc đến ngây cả người, mặc dù thân thể của Hùng Hài Tử xuất hiện nhiều vết rách, thế nhương lại có một luồng tinh khí sinh mệnh bàng bạc bộc phát.

Một ngọn núi lửa mơ hồ hiện ra giống như là nối liền với bầu trời bao la, ầm ầm vang lên từ trong hư không trấn áp xuống.

Ngay cả chính Nhóc Tỳ cũng ngẩn ngơ, thân thể xuất hiện một biến hóa kỳ quái, như là đang lột xác vậy, đó là... Tòa Động Thiên thứ mười sao?!

"Tự ta đột phá, không cần dựa vào sự giúp đỡ của người khác để gột rửa!" Ánh mắt của Nhóc Tỳ kiên nghị, nắm chặt nắm đấm.

"Đây là thần thoại nhen, có người muốn mở ra tòa Động Thiên thứ mười rồi!"

Mọi người kinh ngạc thốt lên, đây giống như là thần thoại vậy.

"Nhanh, ngăn cản hắn lại, quyết không thể để hắn mở thành công!" Một ông lão của Vũ Tộc gầm hét.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 214: Vô Đề

Ông ta vô cùng tức giận, một ngụm máu phụt ra ngoài kết quả này quá đáng sợ khiến cho ông ta khó mà tiếp thu nổi!

"Mau ra tay, ngàn vạn lần không thể để cho hắn thành công!"

Mọi người của Vũ Tộc cuống lên, chuyện trong khi giao chiến đột phá đến mười Động Thiên trong thần thoại không ngờ lại xảy ra, lẽ nào trời muốn Vũ Tộc diệt vong sao? Như thế khó mà tin được, khiến người ta sợ hãi.

Nếu đứa bé này trưởng thành tất nhiên sẽ bễ nghễ thiên hạ, ngạo thị quần hùng, đến lúc đó thì bọn họ làm sao đối mặt... Quả thật không dám tưởng tượng nữa.

Xa xa, quần hùng đều chấn động, trong lòng run rẩy.

Nếu nói về chín Động Thiên ở trong Nhân Tộc thì cũng chỉ là những truyền thuyết mà bên trong sách cổ ghi lại, còn về mười Động Thiên thì đừng có mơ tới nữa, cơ bản không thể mở ra được.

Trước mắt, không ngờ lại là sự thật, trước con mắt của rất nhiều người, một thiếu niên rất có thể sẽ đột phá, ngọn núi lửa kia tuy rất mơ hồ thế nhưng đã hiển thị ra thực thể.

Ở bên ngoài thân thể Nhóc Tỳ, chín tòa Động Thiên không ngừng chảy ra "dung nham", cướp đoạt tọa hóa thiên đại, tẩm bổ bản thân, tòa thứ mười như ẩn như hiện, lúc nào cũng có thể hiện ra từ trong hư không.

Một đống lớn Động Thiên như thế vô cùng đồ sộ, dung nham cuồn cuộn, tinh khí trời đất sôi trào, từng dòng từng dòng thác nước buông xuống gột

rửa thân thể của Nhóc Tỳ.

Mọi người dường như chẳng thể tin được, mọi người thuộc Nhân Tộc cũng không tin, đứa nhỏ này quá lợi hại vượt qua sự tưởng tượng của mọi người.

Nhóc Tỳ rất hồi hộp, tòa Động Thiên thứ mười quá hiếm thấy, rất khó mở ra, không cần nói là Nhân Tộc, ngay cả con cháu của thiên giai hung thú Thái Cổ cũng rất khó thành công.

Hiện nay, nó là một Nhân Tộc, ở trong hoàn cảnh này trong Hư Thần giới lại muốn đột phá.

Tất cả những thứ này đến quá đột ngột, ngay cả chính nó cũng chưa có chuẩn bị gì cả. Vừa nãy súyt chút nữa chết trận, đại trận ngăn cấm kia bùng phát khiến cho thân thể nó suýt chút nữa nát tan, nó phải dùng hết khả năng vận chuyển tinh khí thần, không hề ngờ rằng toàn bộ tiềm năng trong cơ thể bộc phát!

"Giết!"

Mọi người thuộc Vũ tộc phát động công kích. Hàng ngàn hàng vạn mũi tên từ trong tịnh thổ bay tới, mỗi một mũi tên cứ như cầu vồng nối thẳng mặt trời, vô cùng chói mắt và khiếp người, tất cả đều là phù tiễn (mũi tên được tạo thành từ phù văn).

Những mũi tên bình thường đều vô dụng đối với Nhóc Tỳ, thế nhưng thứ mũi tên lại lại có khắc lên cốt văn có lực sát thương rất lớn, vạn mũi tên cùng tiến ngay cả thành trì cũng nát bét, núi lớn cũng sụp đổ.

Trong hư không vang vọng những tiếng vù vù, từng luồng từng luồng ánh sáng thàn bay tới đan dệt thành một tấm lưới ánh sáng vô cùng dày đặc, phảng phất như là trật tự quy tắc của một thế giới vậy.

"Mở cho ta!"

Nhóc Tỳ quát lớn một tiếng, một con Toan Nghê vọt lên ngửa mặt lên trời rít gào, toàn thân oánh ánh ánh tím đan xen một ít lốm đốm màu vàng, nó gần như cao to bằng quả núi, ngăn cản ở phía trước.

Tia điện bay lượn, tia chớp nhằm về bốn phương tám hướng chặn lại tất cả những mũi tên đang lao tới. Nó hóa thành một nhà tù màu tím, lôi đình cuồn cuộn ầm ầm kinh động cả bầu trời.

"Răng rắc"

Trong hư không, hết mũi tên này đến mũi tên khác gãy vỡ rồi nổ tung hóa thành bột mịn.

Cảnh tượng này vô cùng đáng sợ, rõ ràng là phù tiễn kiên cố và mạnh mẽ, nếu không thì làm sao bắn thủng ngọn núi, phá hủy thành trì, phá diệt thân thể của cao thủ. Nhưng mà hiện tại hầu như những mũi tên này đều bị ngăn cản lại, bị những tia chớp màu tím đáng sợ kia bắn trúng rồi nổ tung trở thành bụi phấn bay lả tả.

Quần hùng biến sắc, Hùng Hài Tử quả nhiên kinh người, một thân tu vi đạt tới đỉnh cao, ở Động Thiên cảnh khó mà gặp được đối thủ, đã tới cực cảnh, chẳng trách sắp mở ra Động Thiên thứ mười.

"Tuyệt đối không thể để cho hắn thành công!" Mấy lão già trong Vũ Tộc hét lớn, họ trở nên điên cuồng, nếu như để tên nhóc hung tàn này mở ra Động Thiên thứ mười thì sau này hằng ngày bọn họ phải làm bạn với ác mộng.

Cục diện như vầy tuyệt đối không thể xuất hiện, không thể chấp nhận được, chỉ mới tưởng tượng thôi là đã thấy sợ rồi.

"Vù!"

Một ngọn núi lớn vụt lên từ mặt đất bay thẳng tới Nhóc Tỳ rồi đè ép xuống, đây vốn là một bảo ấn được đặt ở trong tịnh thổ, hiện tại trở nên to lớn bao phủ cả đại địa.

Nhiều năm qua, bảo ấn này hóa thành một ngọn núi, trên mặt xuất hiện những cây cối xanh um tùm, có cây to dây leo lớn, có chim bay cá nhảy, tràn đầy sinh cơ.

Một bảo ấn lớn như vậy đập xuống, tràn trề sinh cơ giống như là một thế giới chân thật trấn áp, khí tức khủng bố tỏa từng sợi từng sợi khí lành như muốn đập nát Nhóc Tỳ.

"Mở cho ta!"

Nhóc Tỳ ngửa đầu quan sát rống to một tiếng, những sợi tóc đen thui đầy đầu dựng thẳng đứng, tinh khí cả người sôi trào, cả người nó lánh lánh đầy ký hiệu màu vàng như hóa thành một con chim thần vậy.

"Ầm!"

Một con Côn Bằng khổng lồ xuất hiện đột nhiên vọt thẳng lên trời cao, ầm một tiếng đụng vào ngọn núi lớn kia, nơi va chạm của ngọn núi nứt ra, cây cối bẻ gẫy, thác nước màu bạc khô cạn, tất cả đều nổ tung.

Côn Bằng giương cánh nâng đỡ trời xanh, nó bay thẳng lên, bảo cụ được rất nhiều nhân vật lớn tuổi của Vũ Tộc hợp sức tế luyện nhiều năm vẫn không thể chống đỡ nổi một đòn mà hóa thành tro tàn.

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn về trên không, quá mạnh mẽ rồi, bảo thuật vừa ra xé nát thiên đại, một bảo ấn to lớn như núi vô cùng hiếm thấy mà cứ thế bị hủy diệt.

"Hả?" Nhóc Tỳ ngạc nhiên, cảm thấy có chút không đúng, Động Thiên thứ mười xuất hiện hình như tiêu hoa rất nhiều tinh khí, nhất định phải ứng phó toàn lực thì mới có thể mở ra được.

Ban đầu, nó vẫn còn muốn chờ đợ, cứ thuận theo tự nhiên,để cho tòa Động Thiên này từ từ xuất hiện trên thế gian, thế nhưng bây giờ nhìn lại thì tòa Động Thiên thứ mười này chính là muốn bản thân mình đoạt tạo hóa, đắp nặn ra hình thể chân thật thì mới có thể hiện ra được.

"Mở ra!"

Nó khẽ quát, cả người phát sáng, chín tòa Động Thiên cùng xuất hiện đẩy tinh hoa thiên địa về phía nó muốn câu dẫn bản nguyên của Động Thiên sáng tạo ra Động Thiên thứ mười.

Ký hiệu màu vàng lấp lánh, tia điện màu tím đan dệt, bên ngoài thân thể của nó xuất hiện một màn hào quang thần bí bao trùm cả thân thể không ngừng phóng thích ra những lực lượng thần bí chí cường giúp đỡ nó cô luyện và quán thông tiềm lực của bản thân.

Nhóc Tỳ dùng hết mọi khả năng toàn lực mở ra muốn tiến vào trong một thế giới hoàn toàn mới, nếu như mười tòa Động Thiên cùng hiện ra, như vậy chính là đỉnh cao huy hoàng nhất.

Thế nhưng, khiến cho nó giật mình chính là thật vô cùng gian nan, tòa Động Thiên thứ mười rất rõ ràng, càng ngày càng ngưng tụ, gần như sắp hiện ra rồi nhưng thủy chung vẫn thiếu một điểm nào đó.

"Mở cho ta!"

Nó hét lớn, hư không kỳ lạ truyền đến những chấn động kịch liệt giống như muốn nổ tung vậy.

"Quá nóng vội, mười Động Thiên khủng bố biết bao, ngay cả chim thần và hung thú Thái Cổ thiên giai cũng rất khó thành công đủ để chứng minh một điều cần phải tích lũy từ từ vượt cửa ải."

"Không, ta từng nghe nói, cơ hội chỉ vụt qua trong chớp mắt, nếu như bỏ qua thì một đời một kiếp khó mà gặp được."

Xa xa, có người nói nhỏ nhìn chăm chú vào nơi này. Tất cả mọi người đều giật mình, Hùng Hài Tử quá nghịch thiên, có thủ đoạn này khiến người khác khó có thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt sự sợ hãi trong lòng được.

"Đời nào cho hắn cơ hội, đánh đổi tất cả, phải phá hoại đạo cơ (nền tảng

của đạo) của hắn, không thể để cho hắn vẫn đỉnh mười Động Thiên được!" Vài lão già của Vũ tộc mặt mày dữ tợn.

Bọn họ phát hiệu lệnh, toàn bộ đại trận trong tịnh thổ đều mở ra hết, sát khí sôi trào như là thủy triều tuôn tới chổ Hùng Hài Tử đứng để tiêu hao tâm thần, quấy nhiễu tâm tình của nó.

Hàng lông mày của Nhóc Tỳ cau lại, tạm thời dừng lại. Nó có thể cảm ứng được tòa Động Thiên thứ mười kia, mà bản thân hình như đang chầm chậm phát sinh một biến hóa nào đó, thế nhưng nhất thời vẫn không thể thành công mở ra được Động Thiên thứ mười.

"Chỉ bằng các ngươi mà cũng muốn ngăn cản ta?" Nhóc Tỳ cười gằn.

Nó một chiêu bổ thẳng kiếm về phía trước, tịnh thổ sụp lở một mảng lớn, đặc biệt là những phù văn đụng chạm vào nhau bùng phát lên những màn hào quang rực rỡ, vô cùng kinh người.

Song, thân thể của Nhóc Tỳ cũng run lên, tiêu hoa của Động Thiên thứ mười quá lớn và cũng sắp hiện ra rồi, nếu như nó cứ phân tâm thế này thì cũng sẽ bị ảnh hưởng không tốt.

Nó suy nghĩ một lát thì xoay người rời đi, nó muốn rời khỏi nơi đây tìm một chỗ bình tĩnh lại tâm tình để vượt qua cửa ải, miễn cho gặp phải chuyện tình ngoài ý muốn.

Thế nhưng, mọi người của Vũ Tộc thấy thế thì rùng mình, trong nội tâm khá là lo lắng, trong đó có một vị nguyên lão quát lên: "Điều động thần chu!" (thuyền thần).

Vù một tiếng, nơi trung tâm vùng tịnh thổ xuất hiện một chiếc thần chu màu xanh da trời tỏa ra màu sắc an lành bay vút lên trời cao chở theo rất nhiều cao thủ, phù văn dày đặt đánh thẳng tới Nhóc Tỳ.

"Tốc độ nhanh thật!" Nhóc Tỳ giật mình, lúc này mới xoay ngược người lại thì chiếc bảo chu đã vượt qua và chặn ở phía trước nó.

"Ngươi chạy không thoát đâu!" Mọi người của Vũ Tộc ra tay, trong lòng bọn họ cảm thấy vô cùng hoảng sợ, rất sợ Nhóc Tỳ rời đi thành công khai sáng thần tích, nếu như vậy thì phiền phức của Vũ tộc rất lớn.

Nhóc Tỳ dừng lại và cũng không bỏ chạy nữa, nó đã nhìn ra được chiếc thần chu này không phải vật bình thường, nó có tốc độ rất nhanh, nếu như sau khi nó rời đi và tìm một địa phương yên tĩnh nào đó bế quan, đám người này đột nhiên xuất hiện quấy nhiễu nó, như vậy thì càng phiền toái hơn, rất dễ xảy ra vấn đề lớn.

"Ầm!"

Một mảnh phù văn đè ép, mặt đất liền sụp lún, Nhóc Tỳ nhanh chóng rút lui né tránh đòn đánh này.

Nó đừng ở xa xa yên lặng quan sát tình hình bên trong cơ thể của mình, thương thế rất nặng, thân thể rách nát, nhưng cũng chính vì thế nên nó mới thúc dục được tiềm năng và mới có thể hiện lên Động Thiên thứ mười.

Sau đó, nó lại cẩn thận cảm ứng Động Thiên thần bí nhất kia, như ẩn như hiện, cùng một thể với nó, thế nhưng vẫn không chân chính giáng lâm, chờ đợi nó đoạt lại tạo hóa.

"Không có vấn đề gì, cũng không giống như lời nghị luận của bọn họ, cơ hội sẽ không bỏ qua được, ta đã nắm lấy rồi, cần có thời gian đầy đủ mới được."

Nhóc Tỳ thở dài một cái, không lo lắng gì nữa.

Nó xoay người giết thẳng vào trong tịnh thổ, nó giống như là một tên Ma Thần, lạnh lùng cất tiếng nói: "Các ngươi đã muốn ta lưu lại, vậy thì ta tiếp đến cùng!"

Thế nhưng lần này nó rất cẩn thận, phòng ngừa đối phương lại cho nổ tung đại trận, nói như vậy, thật sự sẽ rất nguy hiểm!

Hiện tại, mỗi một bước tiến nó đều bổ kiếm gãy về phía trước, trong tịnh thổ bị chém nát tan tành, thế như chẻ tre, nó chém giết mãi cho tới vùng trung tâm tịnh thổ.

Thời khắc này, đá vụn bay tán loạn, cát bụi mù cả trời, mọi người giật mình, Hùng Hài Tử muốn diệt sạch vùng tịnh thổ của Vũ Tộc, không chừa lại một thứ gì.

Một người một kiếm, Nhóc Tỳ một mình xông vào, ầm một tiếng cát đá bay tứ tung, nó đang phá hủy trung tâm của thần trận cuối cùng, mà nơi đây cũng còn có rất nhiều người.

"Giết!"

Mọi người thuộc Vũ Tộc rống to, trong đó có một tòa tháp đỏ tươi vô cùng kỳ lạ, như là lao ra từ trong biển máu, mang theo những khí tức khốc liệt trấn áp về phía Nhóc Tỳ.

"Hừ, có chút quái lạ!"

Hùng Hài Tử né tránh, cũng không lấy cứng chọi cứng, vật này rất yêu tà, có một luồng gió lạnh muốn chém chết hồn phách người khác, vô cùng lạnh buốt.

"Đây chính là Trấn Hồn Tháp mà bọn họ đã nói, có thể giết chân thân của người khác?" Khóe miệng của Nhóc Tỳ lộ nụ cười mỉm.

Hay tay nó vung lên diễn biến thành lôi điện dày đặc kết dưới tầng mây trời bốc hơi mù mịt, ánh tím rực rỡ. Cái gì là cứng rắn mạnh mẽ nhất? Đó chính là lôi điện, nó muốn luyện hóa tòa tháp này.

Ánh chớp như nước nhanh chóng bao phủ lại nơi đây, một cái đỉnh lại hiện ra, Nhóc Tỳ sử dụng lôi điện để chế tạo, hóa sinh ra một cái đỉnh chuẩn bị luyện hóa tòa tiểu tháp màu đỏ kia.

"Tiêu diệt!"

Mọi người của Vũ Tộc lo lắng đồng thời hợp lực điều khiển tòa tháp, bọn họ không nghĩ tới Nhóc Tỳ bị thương nặng còn không chuyên tâm mở ra Động Thiên thứ mười, vậy mà lại khủng bố như vậy, bọn họ tức giận, bởi vì tòa tháp sắp đổi chủ rồi.

Mọi người xem chiến cũng giật mình, thiên niên này quả nhiên lợi hại, nó không muốn mở ra tòa Động Thiên thứ mười à, sao tự nhiên lại phân tâm như vậy?!

Trên thực tế, người ngoài không thể biết được Hùng Hài Tử vô cùng rõ ràng về tình huống của bản thân, không cần thiết phải tập trung toàn bộ tinh thần vào việc phá quan.

"Giết!"

Giữa bầu trời, thần chu vọt tới, những ký hiệu cốt văn vô cùng vô tận lấp lánh, giống như là sao sáng đầy trời đang rơi xuống vậy, óng ánh chói mắt bao phủ nơi Nhóc Tỳ đứng lại.

"Chính là lúc này!"

Đột nhiên Nhóc Tỳ thu tay lại hét dài một tiếng, toàn thân vàng óng rực rỡ, một con Côn Bằng hiện lên xông thẳng về trước, trong miệng ngậm lấy kiếm gãy va thẳng về phía bảo chu.

"Không xong!"

Mọi người thuộc Vũ Tộc kêu to, Côn Bằng giương cánh vô cùng khổng lồ, hơn nữa còn chủ động xông tới, tốc độ đạt đến mức tận cùng, hai thứ lập tức va chạm với nhau.

Kiếm gãy phát sáng ầm ầm bổ thẳng lên trên thần chu.

Đó là một bảo cụ cực kỳ hiếm thấy thế nhưng kiếm gãy lại sắc bén vô cùng, một tiếng rắc rắc nhẹ vang lên, thân thuyền đã bị chém xuống một khúc.

"Xong rồi!"

Vẻ mặt của đám Vũ Tộc rất thê thảm, bảo bối trong tộc lại bị hủy nữa.

Những người ngồi trên thần chu, điều duy nhất có thể làm đó chính là bỏ của chạy lấy người rời thật xa thiếu niên đáng sợ kia, hàng loạt bảo quang vọt lên, những cao thủ lao thật nhanh ra khỏi thần chu.

Nhóc Tỳ không thèm để ý tới, chỉ cần thần chu với tốc độ cực nhanh không còn thì cũng chẳng còn gì để lo lắng nữa, nó toàn lực đoạt lấy Trấn Hồn Tháp và lại thu được vào tay một món ma khí.

Thời khắc này, nó xông thẳng vào tịnh thổ đại khai sát gới chiến đấu với những người còn lại, cặp cánh vàng sau lưng chấn động, ầm một tiếng lại mấy chục người nổ tung.

"Gào..." Toan Nghê màu tím rít gào, nó to lớn như ngọn núi vậy, là do tia chớp hóa thành, trùng kích vào trong trung tâm tịnh thổ, tạo nên một hồi hạo kiếp.

"Xoẹt!"

Nhóc Tỳ vung tay, một luồng hào quang màu đỏ đậm bay ra, Diệt Hồn Châm nhanh chóng cắm thẳng lên đầu của một tên nguyên lão khiến cho ông ta kêu thảm rồi hồn diệt tại chổ.

"Lục thúc tổ!" Một đám người kêu lên, lại một nhân vật trọng yếu trong tộc chết trận, hư thân và chân thân đều sẽ từ trần.

"Xoẹt!"

Lại thêm một làn ánh đỏ bay ra cắm thẳng vào mi tâm của một ông lão khác ở phương xa, bụp một tiếng, thân thể ông ta nổ tung hóa thành một làn sương máu, sau đó tan rã.

"Cái gì, Tứ thúc tổ!" Mọi người sợ hãi, lại thêm một vị nguyên lão chết

nữa, tổn thất ngày hôm nay vượt quá tưởng tượng rồi.

Hùng Hài Tử đại khai sát giới đánh đâu thắng đó giết thẳng vào trong tịnh thổ, không người nào là đối thủ của nó, máu tươi nhuộm đỏ cả mặt đất.

"Tiểu tặc, nạp mạng đi!"

Một đám người gầm lên không thèm đếm xỉa gì nữa nhào tới liều mạng với nó.

"Bùm!"

Bảo thuật Toan Nghê xuất hiện, sấm sét màu tím xuyên qua tịnh thổ, những người này trong nháy mắt được ánh chớp bao phủ rồi nổ tung rồi hóa thành tro tàn.

Nhóc Tỳ cứ như là một tên Tu La quét sạch tứ phương tắm rửa máu huyết của địch nhân, không một ai có thể cản được bước tiến của nó.

"Thiêu đốt tịnh thổ, mở ra thần trận!" Có người rống to.

Nhóc Tỳ oai phong rít lên một tiếng, cả người lấp lánh đấy phù văn, một cơn sóng lớn màu vàng cuộn trào về phía trước, ầm một tiếng đập tan người vừa hét lên.

Cũng có một vài người khác gầm thét muốn mở ra tòa đại trận cuối cùng. Hùng Hài Tử đã nếm qua mùi vị thiệt thòi nên sẽ không đời nào cho chúng thành công mở ra, phù văn lấp kín cả người.

Biển rộng vô cùng, đại dương màu đen ở phía sau lưng nó hiện lê nhấn chìm cả nơi đây, một con cá lớn màu đen vẫy đuôi, một tiếng ầm ầm vang lên, mấy chục đến hơn trăm người nổ tung.

Nhóc Tỳ vận dụng bảo thuật mạnh mẽ nhất của mình, đại dương màu đen đều do phù văn hóa thành, nó đại khai sát giới, bao phủ khắp nơi đây, rất nhiều người bị chia năm xẻ bảy.

"Thời gian chắc cũng gần đủ rồi, ta cũng nên rút thôi." Hùng Hài Tử cảm thấy không thể trì hoãn thêm được nữa, cũng nên đi mở ra tòa Động Thiên thứ mười rồi.

Đột nhiên, một luồng khí tức chí cường từ trong bóng tối đánh tới, Nhóc Tỳ vung tay đánh tới, hai thứ va chạm với nhau giống như là núi lửa phun trào, phù văn chói mắt.

"Cái gì, có người ngăn cản Hùng Hài Tử!"

Quần hùng giật mình, nhanh chóng di chuyển ánh mắt để quan sát,

Đây là một con Ly Long, cả người sáng rực tỏa ra ánh sáng chói mắ, giống như là một vị thần vậy, nó muốn tiêu diệt Nhóc Tỳ.

"Sinh linh thuần huyết!"

"Con cháu của hung thú Thái Cổ!"

Mọi người kinh ngạc lập tức nhìn ra được đây chính là một con Ly Long thuần huyết, nếu không thì sao có thể chiến một trận với Nhóc Tỳ chứ.

"Là ngươi!" Nhóc Tỳ nhận ra chính là con Ly Long mà nó đã từng giao thủ ở Bách Đoạn Sơn.

"Là ta, giao ra Thanh Đồng Bảo Thư thì ta sẽ đi ngay!" Vẻ mặt của Ly Long lạnh lùng, lớp vảy sáng rực cả người như được đúc từ tiên kim vậy.

"Ngươi không có cơ hội lấy đâu." Nhóc Tỳ xoay người, nó nhất định phải rời khỏi đây để mở ra Động Thiên thứ mười, không muốn dây dưa nhiều nữa.

"Ầm!"

Ly Long công kích muốn đại chiến với nó, không chịu từ bỏ, bảo thuật bao phủ nơi đây.

"Vù!"

Đột nhiên hư không run lên, một luồng giống như là sấm sét vậy, một bóng người vọt tới đánh về phía Nhóc Tỳ vô cùng ác liệt, sát khí ngập trời.

"Đùng" một tiếng thật lớn vang lên, bầu trời run rẩy, đại địa rạn nứt, tịnh thổ sụp lún, đòn đánh này vô cùng đáng sợ giống như một trận động đất thật mạnh vậy.

Mọi người giật mình, đó là một Nhân Loại vậy mà lại lấy cứng chọi cứng với Hùng Hài Tử, mạnh mẽ không thể tin được!

"Làm sao có khả năng chứ, Nhân Tộc còn có một thiếu niên như thế nữa sao?" Tất cả mọi người không thể tin được.

Đây là người nào? Chưa từng gặp qua, lại xuất hiện thêm một thiếu niên Nhân Tộc mở ra chín tòa Động Thiên, quả thực khiến người khác khiếp sợ, từ xưa tới nay chưa từng nghe nói qua.

Nhóc Tỳ lạnh lùng liếc nhìn hắn, lại tiếp tục thay đổi phương hướng, thật sự không thể dừng lại được, nhất định phải mở ra được Động Thiên thứ mười.

"Để lại bảo thư, nếu không ngươi đi không được, đời này cũng đừng mong mở ra được Động Thiên thứ mười." Ly Long chặn đường.

Mà thiếu niên Nhân Tộc kia lại có một loại dã tính, màu da đồng cổ phát sáng, thân thể vô cùng cường tráng mạnh mẽ vồ tới giết nó.

"Ai cũng không thể ngăn cản được ta, hôm nay ta sẽ mở ra Động Thiên thứ mười cho các ngươi xem!" Nhóc Tỳ xông lên, kiếm gãy phát sáng.

Song, đối phương cũng có chí bảo, khí tức vô cùng kinh khủng chống chọi gay gắt với nó.

"Bùm!"

Toan Nghê ngẩn đầu, Hùng Hài Tử phóng ra tia chớp bao phủ nơi đây lại sau đó vọt thẳng lên với tia điện đối kháng với hai người, cùng tranh đấu trong biển sét.

Cũng trong lúc đó, trong hư không, một tòa Động Thiên rất thần bí hiện lên hơi rõ nét một chút phóng thích ra sức mạnh bất hủ.

"Cái gì, chẳng lẽ hắn muốn vừa chiến đấu vừa mở Động Thiên thứ mười? Quá nghịch thiên rồi!"

Mọi người kinh ngạc, tất cả đều lộ vẻ sợ hãi. Nơi đó giống như một vùng biển mênh mông cuộn trào, gợn sóng rất kịch liệt, tòa Động Thiên càng ngày càng rõ rệt gần như hiển hóa thành thực thể.

"Vù" một tiếng run rẩy, thiếu niên Nhân Tộc kia vô cùng đáng sợ, bảo thuật vừa ra, phù văn đầy trời, đây chính là muốn trấn áp thập phương, khí thế vô địch, hắn va chạm với Nhóc Tỳ.

"Nếu như không lưu lại bảo thư, đừng nói tới mười Động Thiên, ngay cả cái mạng của ngươi cũng giữ không được!" Ly Long lạnh lùng nói, toàn lực tấn công.

"Hai người các ngươi chớ có chọc ta, nếu không ta ăn hết các ngươi!" Hùng Hài Tử lộ ra hàm răng nhỏ trắng như tuyết uy hiếp. nguồn

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 215: Đại Địch

"Bùm!"

Một bàn tay to lớn vô cùng với hào quang màu vàng đất từ trên vòm trời hạ xuống, giống như một vị Thần Ma đang giang tay ra đánh mạnh về phía Nhóc Tỳ.

Chính là do thiếu niên nhân loại kia, hắn ta chừng mười bốn mười lăm tuổi, thân thể cường tráng như là một Man Thần hạ giới, hắn cứng rắn chống đỡ mấy chục lần với Nhóc Tỳ.

Hùng Hài Tử kêu to vô cùng thần dũng, nó giao phong với hắn, phù văn lượn lờ, nó như là một thiên thần còn nhỏ, tuy vóc người không cao to lắm thế nhưng cũng vô cùng khiếp người.

Hai người tỏa hào quang vọt lên, tinh khí dâng trào, gió lớn vù vù khiến cho ngọn núi đá nứt ra, từ đó có thể thấy được khủng bố cỡ nào.

Hai bên liều mạng tranh đấu, Nhóc Tỳ và người này đều bị đánh bay, cuộc huyết chiến vô cùng mạo hiểm, bảo thuật như là nước lũ tàn phá khắp nơi, ánh chớp che kín bầu trời vô cùng kịch liệt.

Một tiếng rồng ngâm truyền tới, tên cường giả đang nhìn chằm chằm kia cũng vọt thẳng tới.

Ly Long cường tráng mạnh mẽ, vảy da phát sáng rực rỡ, thân thể như đúc từ tiên kim (kim loại thần tiên), nó vọt mạnh tới, tảng đá nặng đến cả vạn cân bị nó va phải lập tức vỡ nát.

Cơ thể nó chí cường, nó vốn là con cháu của hung thú Thái Cổ, hơn nữa bộ tộc của nó lại có sở trường về thân thể nên ít có đối thủ.

"Ầm"

Ly Long va chạm với Nhóc Tỳ, đầu tiên dùng móng vuốt như là nắm đấm, rồi quay đầu rời đi, chiếc đuôi quật tới, thân rồng to dài chói cả mắt không gì cản được.

Nhóc Tỳ né qua, đuôi rồng quét bay rất nhiều tảng đá, bất kể là ngàn cân hay là vạn cân đều bị nát tan, sấm chớp đùng đùng vô cùng kinh khủng.

Khi Nhóc Tỳ giơ tay, tia chớp lập tức bay lên vô cùng sáng chói, lôi hải màu tím hiện ra đánh thẳng về phía Ly Long, thế công mãnh mẽ và bá đạo.

"Bùm" một tiếng, Ly Long né tránh thế nhưng một ngọn núi ở phía sau ngay lập tức nổ tung hóa thành bột phấn.

Hồ quang điện to lớn lượn lờ trên không trung khu phế tích phát xẹt xẹt vang vọng, từng người xem chiến đều trợn mắt há miệng, thân thể Hùng Hài Tử rách nát lại thêm trọng thương những vẫn có thể phát ra thần uy bật này.

Ánh mắt của Ly Long lạnh lẽo, thân thể sáng rực quay lại tiếp tục đánh tới, thiên địa run rẩy.

Trên người của nó có một ký hiệu óng ánh, đó là hoa văn hình rồng chân chính ẩn chứa áo nghĩa vô thượng, một khi xuất ra bảo thuật thì hào quang khắp nơi.

Loáng thoáng, luồng âm thanh như lời ngâm xướng của Chư Thần rung động chín tầng trời, bốn phương đều cộng hưởng, sau đó luồng âm thanh này trở nên to lớn như là những cơn sóng khổng lồ vỗ về phía Nhóc Tỳ.

Từng tảng đá vạn cân đến mười mấy vạn cân đều giống nhau cả, tất cả nổ tung, khi tiếng rồng ngâm truyền tới, gợn sóng dâng trào, tất cả đều hóa thành phấn bụi.

Nhóc Tỳ nghiêm túc cẩn thận ứng phó. Cốt văn được ghi chép trong Nguyên Thủy Chân Giải từ từ hiện lên trong tâm trí, biến những thứ bình

thường thành thần kỳ, bên trong những cốt văn bình thường đều hàm chứ những áo nghĩa vô thượng.

Vẻ mặt Hùng Hài Tử nghiêm túc, ký hiệu sáng rực ở trước người nhanh chóng sắp xếp gây dựng rồi trở thành một vùng đại dương màu vàng kim, ầm ầm một tiếng va chạm với những gọn sóng đang khuếch tán ra của Ly Long.

Quần hùng hoảng sợ, đám sinh linh này giao chiến làm người khác tuyệt vọng, chúng đạt tới cực hạn của Động Thiên Cảnh, những người khác sao là đối thủ? Đối đầu chỉ có con đường chết.

Nhóc Tỳ giao thủ với Ly Long, hết vọt lên rồi lại va chạm, cuối cùng cả hai đều bay ngược ra ngoài.

Khóe miệng của Hùng Hài Tử lộ một tia máu đỏ, ánh mắt trong veo, nó đối kháng với pháp chỉ Thần Linh nên đã bị thương rất nặng, sau đó lại bị cấm trận nổ tung kia kích thương, trên người xuất hiện rất nhiều vết rách, thân thể gần như chẳng còn.

Lúc này, nó lại cùng giao thủ với một vị thiếu niên thần bí và một dòng dõi của hung thú Thái Cổ, liên tiếp lấy cứng chọi cứng, tất nhiên sẽ chịu những xung kích nhất định, thương thế càng ngày càng nghiêm trọng hơn.

Song, Hùng Hài Tử vẫn rất hung tàn, nó không úy kỵ điều gì, có vài lần nhảy thẳng lên trên người Ly Long rồi đưa cái hàm răng sáng bóng của mình cắn mạnh xuống.

Trên người nó hiện giờ đang có hơn chục vết thương chằng chịt đan nhau, máu tươi túa ra đầm đìa ứa cả máu thịt, cứ như là hắn sắp bị phanh da xẻ thịt vậy.

"Ta bị thương nặng, không cách nào vận dụng được toàn bộ khí lực để quyết chiến bọn hắn, nếu không đã giết sạch từ lâu rồi." Nhóc Tỳ rất tự tin.

"Giao ra Thái Cổ Thần Thư!" Thiếu niên Nhân Tộc quát lớn rồi vọt

thẳng tới.

Vù một tiêng, sương mù màu vàng đất sôi trào, bàn tay của hắn giống như cả một ngọn núi nhanh chóng phóng to rồi hạ xuống đè ép cả bầu trời, lờ mờ như có một con Bệ Ngạn lao ra ngoài.

Đây chính là bảo thuật của hắn, rốt cuộc cũng thi triển, bên trong lớp sương mù bùng phát ánh sáng ngập trời như nuốt chửng cả thiên đia.

Bệ Ngạn, thân hình của nó rất khổng lồ, cao lớn như ngọn núi, thể hình như hổ thế nhưng lại mọc ra một chiếc sừng rồng, toàn thân màu vàng sáng rực, vảy rồng nằm dày đặc, khí tức vô cùng khủng bố.

Nhóc Tỳ thét dài, con mắt tỏa ra bảo quang, một con Toan Nghê màu tím vọt lên từ sau lưng của nó cũng to lớn như núi nhằm về phía Bệ Ngạn, tia điện lượn lờ, hai con tranh đấu kịch liệt với nhau.

Tất cả mọi người chấn động, hai con hung thú Thái Cổ giao chiến kịch liệt như thế giống như là phá diệt non sông, xé rách Càn Khôn, thiên địa run rẩy.

Vào lúc này, Nhóc Tỳ cũng vọt tới giao chiến với thiếu niên kia, hai con hung thú Thái Cổ chiến đấu và hai người nó cũng nhào vô chiến đấu.

"Ngươi giữ không được Thanh Đồng Bảo Thư đâu." Thiếu niên thần bí quát lên.

Hắn vô cùng mạnh mẽ, mặc một bộ da thú để lộ ra cánh tay và bả vai, thân thể màu đồng cổ cường tráng mạnh mẽ như một vị Man Thần xuất thế.

"Ầm!"

Nhóc Tỳ dùng nắm đấm để trả lời, mặc dù có thương thế nhưng vẫn mạnh mẽ như trước chống đỡ với thiếu niên kia hết đòn này đến đòn khác, dùng hành động thực tế để cho cho hắn biết kết quả.

Thân thể của hai người run rẩy dữ dội, sau đó cả người phát sáng, phù văn đan dệt đầy trời khiến cho mọi người không thể mở hai mắt ra được.

"A..."

Thiếu niên rống to, con mắt trợn tròn, đối phương thân có trọng thương, tuổi tác còn nhỏ hơn mình, thế nhưng vẫn có thể chống đỡ mà không hề rơi xuống hạ phong khiến cho hắn không phục.

"Vù!"

Thiếu niên nhấc chân cứ như một khúc roi bằng thép đập tới khiến cho hư không vang lên những tiếng ồ ồ, phù văn như sóng biển vô cùng mãnh liệt giống như là mọt hung thú hình người mạnh mẽ khủng khiếp.

Nhóc Tỳ nhảy lên né tránh đòn đánh này, đồng thời vung chân mình lên, từ trên cao nện xuống, đùi phải quét ngang đầu của hắn, ánh sáng vàng hừng hực nhấn chìm cả phía trước.

"Ầm!"

Thiếu niên lấy cánh tay đỡ đòn chân này, đồng thời bàn tay vươn ra chụp trúng mắt cá chân của hắn, muốn nắm chặt lấy Nhóc Tỳ rồi sẽ chém thẳng tới nó.

Tóc đen của hắn dày đặc, con mắt lấp lánh có thần vô cùng sắc bén, trong lúc chớp mắt như có những tia điện bắn ra, ẩn hiện dã tính vô cùng đáng sợ.

Thường ngày, ai dám liều mạng như thế với Hùng Hài Tử? Thế nhưng thiếu niên thần bí này lại làm được, không chỉ đánh cận chiến mà còn muốn bổ chết địch thủ!

"Hừ!"

Nhóc Tỳ hừ lạnh, đùi phải rắn chắc quét lên trên cánh tay của hắn, thân

thể hạ xuống, bàn chân còn lại đạp thẳng về đầu lâu của hắn, toàn bộ thân thể đè ép xuống.

"Đứt ra cho ta!"

Mỗi lần nhấc tay nhấc chân của thiếu niên thần bí đều có uy thế sụp đổ thiên địa, hắn nắm chặt lấy chân của Nhóc Tỳ rồi kéo mạnh.

"Ầm!"

Hai chân của Nhóc Tỳ chấn động ăn sâu vào trong hư không giống như bàn thạch vậy, không cách nào lay động được, đồng thời đôi bàn tay rực cháy, hào quang màu vàng hừng hực loáng thoáng có Côn Bằng xuất hiện, ấn mạnh về phía đầu lâu của thiếu niên kia.

"A..." Thiếu niên rít gào, khí tức đột nhiên thay đổi, sóng khí trắng xóa ngập trời, hai tay buông chân Nhóc Tỳ ra, phía sau hiện lên một con Bạch Hổ đối kháng với Côn Bằng.

Sau đó, thân thể của hai người đụng chạm vào nhau, ầm ầm vang lên, sóng lớn đầy trời nhấn chìm cả nơi đây.

Quần hùng chấn động, tất cả mọi người ngây ra, hai tên này quả nhiên mạnh mẽ, không ngờ kiên cường như thế, vừa ra tay là ngang ngược phá hủy cả vùng tịnh thổ.

Tịnh thổ của Vũ Tộc vốn đã chia năm xẻ bảy, giờ lại bị xung kích như thế thì càng thê thảm hơn, đất đá cuồn cuộn, trở thành một vùng đất hiu quạnh.

Ầm!

Cuối cùng, Nhóc Tỳ đè lên thiếu niên từ giữa hư không rơi mạnh xuống mặt đất, mặt đất ngay lập tức nứt toác, cát đá bay tán loạn, bụi mù đầy trời.

Nơi đó xuất hiện một cái hố, Hùng Hài Tử phát điên giống như là một

con hung thú đè lên trên người đối thủ, giao chiến kịch liệt với nhau, hai người cận chiến, cả hai nhuộm đầy máu.

Mặt đất nổ tung, Hùng Hài Tử máu me khắp người, bởi vì đã chiến qua với pháp chỉ Thần Linh nên nó bị thương rất nặng, lúc này những vết thương trên người càng nghiêm trọng hơn.

Mà thiếu niên không biết lai lịch kia cũng vô cùng thê thảm, cánh tay chảy đầy máu tươi, ngực thiếu chút nữa đã bị đánh nứt, cũng bị thương nghiêm trọng.

"Ầm!"

Hai người lại tiếp tục cận chiến với nhau, Nhóc Tỳ lật tung hắn lại, sau đó bay lên một cước quét tới.

Thiếu niên thần bí đã tránh né những chổ yếu hại, thế nhưng bộ mặt vẫn bị quét trúng, hắn vô cùng đau rát, máu tươi chảy ròng ròng.

Nhìn từ bên ngoài không thể nói ai thắng ai thua, thế nhưng đả nhân bất đả kiểm*, vết thương nhẹ như thế cũng khiến cho hắn phát điên, càng thêm điên cuồng, nhằm về phía Nhóc Tỳ. (*): Đánh người không đánh ở mặt.

"Ầm"

Giao chiến kịch liệt, đại chiến mạnh mẽ, cuối cùng những dòng máu đỏ chảy dài từ trong các vết thương cũ tuôn ra khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn của nó trắng bệch, miệng phun ngụm máu tươi.

Cùng lúc đó, khóe miệng của thiếu niên thần bí cũng chảy máu.

Bọn nó tách nhau ra, mỗi người đứng một bên cùng nhìn nhau.

Ầm một tiếng, xung quanh của Nhóc Tỳ xuất hiện những Động Thiên, dung nham cuồn cuộn, nó đang cố gắng mở ra Động Thiên thứ mười, muốn trong cuộc đại chiến tiến hành lột xác, thăng hoa đến cực điểm.

Bởi vì nó biết, muốn chạy cũng khó lòng thành công, hai tên đại địch ngăn cản đường đi mà nó còn bị thương nặng, cho nên cần phải diễn ra một hồi huyết chiến mới được.

Vù một tiếng, Ly Long vọt tới công kích về phía Nhóc Tỳ không cho nó nghỉ sức lấy hơi, lại càng không cho nó có cơ hội mở ra Động Thiên thứ mười, nó muốn đoạt đi Thanh Đồng Bảo Thư đạt được cơ duyên to lớn.

Nhóc Tỳ lại nghênh chiến tiếp tục cùng Ly Long giao chiến, trong quá trình này, tòa Động Thiên thứ mười không ngừng lấp lánh nhưng cũng không cách nào mở ra được, không thể hiện ra một cách chân thật.

Tình thế không ổn, Hùng Hài Tử rơi vào trong tình thế nguy cấp, cho dù nó vô cùng mạnh mẽ nhưng dù gì thân thể cũng gần như rách nát, lại bị hai cường giả vây giết nên rất có thể sẽ bỏ mạng.

"Chọc ta điên rồi đấy, ta ăn hết các ngươi!" Hùng Hài Tử trợn tròn mắt tức giận nhìn bọn chúng.

Tình huống bây giờ không ổn chút nào, nó có chút bó tay bó chân, đây đều là kình địch cả, cộng thêm thân thể không được tốt khiến cho nó khó mà ứng phó toàn lực được.

Nhóc Tỳ chiến đấu với Ly Long, thân hình vọt thẳng ra sau lưng của nó, Ly Long quay đầu lại, thân thể như đúc từ tiên kim vô cùng rực rỡ mà cũng mềm mại như là rắn vậy.

"Giao ra đây!"

Ly Long quát lên, vù một tiếng, thân thể sáng rực quấn chặt lấy Nhóc Tỳ.

"Gào..."

Ly Long há cái miệng lớn như là chậu máu, răng nhọn trắng như tuyết, cắn mạnh về phía Nhóc Tỳ.

Con mắt của Nhóc Tỳ phát sáng, nó cũng há miệng cắn mạnh lên thân thể của Ly Long, leng keng leng keng, lớp vảy bị phá nát, bị nó cắn nát mười mấy cái vảy.

"Phụt!"

Máu tươi vọt lên, Hùng Hài Tử há miệng thật rộng nuốt lấy máu Ly Long, quần hùng nhìn thấy thì trợn mắt, ai là Ly Long, ai là Nhân Tộc? Sao lại thay đổi vị trí cho nhau thế này.

Ly Long đau nhức, nó cũng đờ người ra một lúc, nó vừa mới há cái miệng ra muốn nuốt lấy thiếu niên Nhân Tộc này, không ngờ rằng mình lại bị cắn trước.

"Gào..." Nó nổi giận, cái miệng như chậu máu há xuống cắn mạnh về phía Nhóc Tỳ.

"Bùm!"

Một con Côn Bằng vọt lên vô cùng chói mắt nhằm thẳng vào trong miệng của Ly Long khiến cho nó thất kinh, nhanh chóng bỏ Hùng Hài Tử ra rồi nhảy thẳng lên trời.

"Vù" một tiếng, Nhóc Tỳ bị đánh ba, thế nhưng một dòng máu tươi vô cùng rực rỡ từ Ly Long bắn ra ngoài cũng kịp Nhóc Tỳ nuốt vào trong bụng.

Với tình huồng bình thường, đều là hung thú ăn thịt người, thế nhưng giờ lại có sự khác biệt, Nhóc Tỳ chép chép miệng như đang thưởng thức món ăn ngon, khi nãy nó vừa gặm một miếng thịt lớn của Ly Long.

"Hương vị rất ngon, không hổ là huyết nhục chí bảo (máu thịt cực quý)!" Ở trước người nó, tòa Động Thiên thứ mười lần thứ hai xuất hiện, ánh sáng thần dâng trào, làn khí lành rực rỡ, thế nhưng vẫn không thể nào mở ra được.

"Làm sao bây giờ, có thể mượn lực chúng không đây? Để cho hai người chúng giúp ta mở ra Động Thiên thứ mười, mạnh mẽ lột xác, sau đó có thể

quét ngang các địch thủ ở khu vực này." Nhóc Tỳ lẩm bẩm.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 216: Hi Vọng

"Ngươi đã từng nghe qua Hoang Vực chúng ta có một thiếu niên như thế này chưa, mười bốn mười lăm tuổi mà đã mở ra được chín Động Thiên, sức chiến đấu vô song?"

"Tại sao từ trước tới giờ không nghe tên nào như thế?"

Những người xem trận chiến rất kinh ngạc, thiếu niên tràn đầy dã tính có sức chiến đấu cỡ này vì sao trước đây chưa từng nghe nói đến, hắn mạnh mẽ đến khủng khiếp, đáng lẽ phải chấn động cả thiên hạ mới đúng chứ.

Tất cả mọi người hoài nghi hắn đến từ nơi đâu, hơn phân nửa là xuất thân từ Thái Cổ Thần Sơn, hoặc là những cấm địa xa xưa tách biệt với thế giới bên ngoài, bằng không thì sao lại không ai biết được.

"Có thể hắn không phải là người của Hoang Vực ta mà đến từ một đại vực khác!"

Cũng có người suy đoán như thế, trước kia cũng không phải chưa xảy ra chuyện tương tự như thế này, từng có những kỳ tài đạt gần tới cực cảnh lặn lội đường xa tới đây, chinh chiến tứ phương, chỉ hi vọng có thể đột phá.

Thậm chí, còn có những thiên tài vô địch, thăng hoa cực điểm, vượt qua khỏi vực để tìm cơ duyên, ví như mục tiêu săn lùng của bọn họ là Thanh Đồng Bảo Thư chẳng hạn.

Trong lúc mọi người đang không ngừng suy đoán thì cuộc đại chiến vẫn diễn ra rất gay cấn tột độ, càng ngày càng kịch liệt loạn trời rung đất.

Hết ngôi sao này đến ngôi sao khác chuyển động, thiếu niên loài người kia rất khủng bố, song chưởng đẩy cả nhật nguyệt giống như một vị Thần

Vương, cả người rực rỡ, thân thể màu đồng cổ tràn đầy sức mạnh bùng nổ.

Mọi người ngơ ngác, uy thế sao lại kinh khủng như thế này, hắn lại có thể nắm giữ cả thiên địa mà ra tay, thật là rung động lòng người.

"Ầm!"

Nhóc Tỳ mạnh mẽ chống đỡ với hắn, bàn tay vung ra đánh nứt một ngôi sao lớn, dũng mãnh lao về phía trước, song phương không màn sống chết mà huyết chiến bên trong tịnh thổ đổ nát kia.

Rồng gầm động Cửu Thiên, con Ly Long kia lượn vòng dùng thân thể đánh tới, núi đá đều bị đánh tung trong nháy mắt, nó lao xuống kéo theo phù văn sáng rực đến huyết chiến.

Nhóc Tỳ máu me đầy người, từ khi xuất thế tới giờ thì trận chiến này là nguy hiểm nhất, lúc nào cũng có thể bỏ mình. Hai tên đại địch này ai cũng đều đã mở ra được chín Động Thiên, đáng danh nghĩa là kình địch. Mà nó thân mang trọng thương, tình huống không ổn chút nào.

"Sao vẫn chưa mở ra được?"

Chiến tới tận bây giờ, Hùng Hài Tử cũng hơi sợ hãi. Nếu cứ tiếp tục như thế này thì chắc chắn phải chết, một là bị phân tâm, hai là tình trạng cơ thể càng ngày càng yếu. Dù làm rất nhiều cách nhưng vẫn không thể mở ra được Động Thiên thứ mười. Thậm chí, cũng vì mở ra bằng được mà nó từng liều mạng, trong chớp mắt tập trung toàn bộ tinh khí thần để tiến hành trùng kích, kết quả xém tí nữa bị hai gã kia giết chết.

Cuối cùng nó cũng minh bạch vì sao trong hung thú Thái Cổ thiên giai (cấp thiên, là cấp cao) lại có ít sinh linh mở ra được Động Thiên thứ mười như vậy, việc này quá khó khăn, hoàn toàn không giống với chín Động Thiên trước.

Việc này cũng không phải thiên tài địa bảo là có thể giải quyết được, khó có thể mượn lực từ những vật bên ngoài mà cần phải dựa vào chính bản thân

mình. Chỉ có chớp lấy được tạo hóa của thiên địa để đột phá, không có bất cứ biện pháp nào tốt hơn là dựa bàn chính mình.

"Tại sao lại không được?" Nhóc Tỳ uất ức. Nó rõ ràng cảm giác được thấy ngay trước mắt, chỉ kém một chút là đạt được.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, nói không chừng nó với mười Động Thiên như là hai người qua đường, mất đi một cơ duyên to lớn này.

"Mở ra!"

Thời khắc này, Nhóc Tỳ gào thét, một bên đại chiến với cường địch, khóe miệng chảy máu tươi, một bên lại dùng hết khí lực điều khiển Động Thiên thứ mười để nó thức tỉnh.

"Ầm!"

Nó lại trúng một chưởng, bị thiếu niên dã tính kia vỗ mạnh lên trên lưng rồi bay ngược ra ngoài va mạnh vào một tảng đá, cả người chìm trong bụi bặm, vết máu loang lổ.

Ly Long lao xuống muốn ăn hôi thêm một trảo để giải quyết cho nhanh chuyện rồi sau đó phân chia bảo thư.

Nhóc Tỳ nổi giận, từ trước tới giờ chưa từng bị người khác đè lên người, hôm nay vậy mà lại chịu thiệt, lúc này sự cuồng bạo có dấu hiệu nổi lên, thế nhưng nó lại cảm thấy rằng sau lưng gần như là nứt ra, máu chày ròng ròng, quá nhiều tinh khí thần của nó bị hao hụt.

Cuối cùng, nó đành phải nín nhịn, di chuyển sang vị trí khác và không liều mạng với hai tên sinh linh này nữa, bắt đầu lui lại.

"Mạo hiểm thêm một lần, mượn sức mạnh của bọn chúng để vượt cửa ải!"

Trong lòng nó vẫn còn cái suy nghĩ này, thế nhưng nãy giờ vẫn không

dám thực hiện, bởi vì việc này quá nguy hiểm, bị bức ép đến nước này thật là chẳng còn biện pháp nào nữa.

Lúc này, cả người Nhóc Tỳ phát sáng, vòng xoáy màu vàng lần lượt xuất hiện, từ từ xoay đều nuốt chửng tinh hoa thiên địa, vô cùng quỷ dị.

Nhóc Tỳ tập trung chuẩn bị, cuối cùng chọn một thời cơ tốt nhất, lần thứ hai hét lớn, cưỡng ép vượt cửa ải, mở ra Động Thiên thứ mười.

"Không giao ra bảo thư, đừng nói đến việc mở Động Thiên, ngay cả mạng sống của mình cũng giữ không được!" Ly Long quát lớn chụp mạnh xuống dưới.

Trên thực tế, trong lòng của nó cũng rất hồi hộp, ngay cả hung thú thiên giai của Thái Cổ Thần Sơn cũng rất khó mở ra Động Thiên thứ mười, chỉ là một Nhân Loại mà thôi lại ngấp nghé con đường này, kỳ tích này khiến cho nó không yên lòng.

Một chiếc móng vuốt thật lớn của Ly Long nện xuống, tỏa ra những luồng bảo quang đến lóa mắt không gì sánh được, còn giống như một vầng mặt trời nổ tung, phù văn chi chít.

Lần này Nhóc Tỳ cũng không tránh né mà mạnh mẽ cứng chọi cứng, bàn tay giơ ra, rầm một tiếng nắm chặt lấy móng vuốt của Ly Long, kéo mạnh nó đến sát bên cạnh, vận dụng Kim Tuyền Ba Văn Công, hút lấy thần lực của nó.

Cũng trong lúc đó, thiếu niên dã tính kia cũng giết tới, thúc đẩy nhật nguyệt tinh tú, giống như Thần Vương hàng thế, bổ mạnh tới.

"Bùm!"

Một tay khác của Nhóc Tỳ mạnh mẽ đỡ lấy, bịch một tiếng lại nắm lấy tay của hắn, phù văn màu vàng cũng xuất hiện điên cuồng nuốt chửng lấy thần lực của hắn.

Kim Tuyền Ba Văn Công chính là bảo thuật Côn Bằng, uy năng không thể đếm xuể, có thể hóa giải công kích của đối phương, luyện hóa thần lực rồi dẫn vào trong cơ thể mình, quả thật ảo diệu vô song.

Nhưng mà, cũng phải xem xét lại tình huống như thế nào nữa, nếu như đối thủ toàn lực phản kháng thì cơ bản không thể luyện hóa hết được tinh khí bàng bạc như vậy được, hơi một chút là khiến cho thân thể mình nổ tung, chết không có chỗ chôn.

"Muốn chết!"

Ly Long và thiếu niên dã tính cùng nhau cười đểu, bọn chúng có lai lịch rất lớn, sao lại không thể nhìn ra sự ảo diệu của môn bảo thuật này chứ, mãnh liệt điều khiển thần lực như phải đánh chết tươi Nhóc Tỳ.

"Mở!"

Chính là thời khắc này, Nhóc Tỳ rống to, không những không phòng ngự mà còn dẫn dắt hai nguồn sức mạnh này nhập thể, nhập vào trong tinh khí thần, hòa vào ý chí của bản thân, mạnh mẽ mở ra Động Thiên thứ mười.

Cùng lúc đó, chín tòa Động Thiên ở xung quanh nó phát sáng, khai thông với thiên địa rộng lớn, dung nham cuồn cuộn vô cùng hừng hực cộng hưởng cùng với nó, giúp đỡ nó quán thông với Động Thiên thứ mười.

Một luồng sóng chấn động vô cùng đáng sợ cuồn cuộn lan ra quét sạch phế tích, như sóng to gió lớn đang cuộn trào dữ dội khiến cho quần hùng xem chiến biến sắc, nhanh chóng rút lui.

Gần đó, nham thạch hóa thành bột mịn, tòa núi đá vững chắc là thế lại nứt thành bốn miếng, cảnh tượng khiếp người, đến cả hư không cũng vặn vẹo.

Nhóc Tỳ kêu to đầy đau đớn, đây giống như là sự đau đớn khi gân cốt vỡ vụn, linh hồn cắt thành từng khúc, sau đó lại được tái tạo lại, loại dằn vặt này xưa nay chưa từng có.

Giống như bản thân đang trong địa ngục, khó có thể chịu đựng nổi, Hùng Hài Tử một đường dũng mãnh tiến lên, tuy có gian nan nhưng đều xông qua được cả, chỉ có hôm nay mới chịu sự dày vò đau khổ như thế này.

Động Thiên thứ mười, lúc mờ lúc rõ không ngừng lấp lánh khiến người khác kinh sợ toát ra từng làn khí lạnh, chấn động bốn phương.

"Hắn đang mượn sức mạnh của địch thủ để mở ra Động Thiên thứ mười, tiến hành lột xác."

Mọi người hút một hơi khí lạnh, gan đứa nhỏ này quả nhiên lớn, chỉ sơ sẩy một chút chính là kết cục hình thần đều diệt, kẻ địch sao có thể giúp hắn?

Quả nhiên, thiếu niên dã tính và Ly Long vô cùng lạnh lùng, mạnh mẽ vận chuyển muốn phá nát thân thể của nó, luồng thần lực này bắt đầu tăng vọt, hơn nữa cũng chẳng có bất cứ quy tắc nào mà chui nhanh vào trong cơ thể nó.

"A..." Nhóc Tỳ gào to, không ngừng ho ra máu, cả người nứt ra, giống như sắp nổ tung đến nơi.

"Mở cho ta!" Nó gào thét, tinh khí thần hóa thành một đoàn ánh sáng mông lung, mạnh mẽ dẫn dắt hai luồng thần lực chí cường đang tiến công vào trong cơ thể mình nhằm thẳng về phía Động Thiên thứ mười.

Hùng Hài Tử không hề từ bỏ, vào thời khắc sống còn nó cũng không hề buông tay, vẫn tiếp tục mượn lực, muốn thăng hoa đến cực điểm, hoàn thành cuộc niết bàn của một đời người.

Động Thiên thứ mười rất kinh khủng, vào lúc nào, từng sợi từng sợi khí lành nuốt chửng tinh khí ở xung quanh, những luồng thần lực mà Nhóc Tỳ dẫn tới đều bị hấp thu toàn bộ.

"Không xong!"

Thiếu niên dã tính và Ly Long lần đầu tiên biến sắc, phát hiện sự tình

nằm ngoài dự đoán của bọn họ, không thể không chế được nữa, tinh khí thần của bản thân không ngừng cuồn cuộn chảy vào trong cơ thể Hùng Hài Tử rồi sau đó được dẫn tới tòa Động Thiên thứ mười đang cố gắng mở ra kia.

Bọn họ đồng thời phát sáng, cùng chấn động và cùng cộng hưởng theo, hơn nữa điều đáng sợ nhất chính là bọn họ như sa vào đầm lầy, không thể động đậy, như bị giam cầm nơi đây.

"Cái gì, hắn sắp thành công rồi?"

"Ngăn hắn lại, quyết không thể để cho hắn đoạt tạo hóa thiên địa mà mở ra Động Thiên thứ mười được!"

Tịnh thổ của Vũ tộc đã trở thành một phế tích, những người canh giữ nơi đây gần như bị tiêu diệt sạch sẽ, thế nhưng nơi đây vẫn còn Thác Bạt Tộc, Tây Lăng Thú Sơn, tứ đại gia tộc, rất nhiều người đồng thời xông về phía trước.

Nhưng mà, khi còn chưa tiếp cận được thì bọn họ đã gặp phải đột kích từ một gợn sóng, bị chấn cho phun ra đầy máu, khó có thể vượt qua nửa bước, nơi đây trở thành một khu vực không tên.

Giờ khắc này, tuy Nhóc Tỳ vô cùng đau đớn, cả người như bị gãy vụn rồi được tái tạo lại, thế nhưng trong lòng lại rất vui mừng, nó tập trung sức mạnh của ba người mở ra tòa Động Thiên thứ mười.

Toàn bộ đều đã đi vào quỹ đạo, có lẽ nó sẽ thành công!

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cả người Nhóc Tỳ phát sáng, mỗi một tấc máu tấc thịt đều giống như đang che giấu một vầng thái dương nhỏ vô cùng chói mắt, như là Thần Linh hạ giới vậy.

"Ầm ầm ầm !"

Mạch máu như nổ vang, những ký hiệu thần bí không ngừng bao quanh nó, từng cái Động Thiên lần lượt hiện lên phóng ra tinh khí tẩm bổ cho Động

Thiên thứ mười.

Nơi ấy trở nên an lành và thần thánh, tất cả phương diện đều tiến triển rất thuận lợi.

Mãi cho đến hơn một canh giờ, đột nhiên một tiếng nổ vang truyền tới, Nhóc Tỳ hét lớn, dùng hết khả năng vận dụng sức lực cả người tiến hành vượt cửa ải cuối cùng, nếu thành công thì là Chí Tôn mười Động Thiên, thất bại thì chắc chắn phải chết.

Thiếu niên dã tính cùng Ly Long kêu to, vì tinh khí thần của bọn họ lúc này bị cướp mất rất nghiêm trọng, sắp khô cạn đến nơi rồi.

"Bùm!"

Một tiếng vang thật lớn truyền tới, sáng rực cả thiên địa, hào quang vô tận chiếu rọi xung quanh, Động Thiên thứ mười tràn ra khí lành, chỉ chút nữa thôi là thành công rồi.

Đột nhiên, thân thể của Nhóc Tỳ run bần bật, sau đó không ngừng ho ra máu rồi bay ngược ra sau, toàn bộ thân thể đâu đâu cũng là vết nứt, gần như vỡ nát ra.

Động Thiên thứ mười lờ mờ, trong chớp mắt vụt tắt, lần nữa ẩn giấu trong hư không.

Nhóc Tỳ ngã nhào trong đống đổ nát, những vết nứt trên cơ thể vô cùng kinh khủng, thương thế nghiêm trọng cực kỳ, chỉ cần một người nào đó cho nó một chưởng thì chắc chắn sẽ chia năm xẻ bảy thành một khúc thịt bầy nhầy.

Hùng Hài Tử cắn răng không nói lời nào, yên lặng vận chuyển Nguyên Thủy Chân Giải để điều trị thương thế, trên mặt không chút cảm xúc nào!

Một lần thất bại thê thảm vốn xưa nay nó chưa hề gặp phải, hơn nữa hầu như thất bại hoàn toàn, Động Thiên thứ mười gần như sắp mở ra rồi thế

nhưng lại bị gián đoạn, khiến cho nó suýt chút nữa đã thành "thân tử đạo tiêu".

Nhóc Tỳ thẫn thờ, chịu đựng đau nhức, chữa thương trong im lặng.

Cách đó không xa, hai người kia gặp phải xung kích cũng ho ra đầy máu, nằm trên mặt đất, thân thể không ngừng run rẩy, máu me khắp người, nhưng thương thế còn muốn kinh khủng hơn cả Nhóc Tỳ.

Khu vực này trở nên yên lặng một cách đáng sợ, tất cả mọi người kinh ngạc đến đờ cả người, rõ ràng là muốn thành công rồi, nhưng tại sao lại thất bại như vậy?

"Quả nhiên, Động Thiên thứ mười rất khó để mở ra, không trách ngay cả đời sau của Thao Thiết, Đào Ngột, Chân Hống cũng chưa chắc đã thành công, thế gian quá khó để xuất hiện."

Mọi người than thở, Động Thiên thứ mười quá mức nghịch thiên, mặc ngươi có thiên tư tuyệt thế thế nào đi nữa thì ở cửa ải cuối cùng cũng phải nếm lấy mùi vị cay đắng và chán nản, thậm chí khó mà giữ được mạng sống.

"Ha ha ha..."

Mấy người cười sảng khoái, các đại giáo như Thác Bạt Tộc, Tây Lăng Thú Sơn đều thở dài một hơi. Sau đó có rất nhiều bóng người bay nhanh về phía trước, muốn nhân cơ hội này giải quyết đi Nhóc Tỳ.

Nhóc Tỳ nhảy mạnh lên, cũng không có bất kỳ lưu luyến gì, nhanh chóng xoay người rời đi. Tốc độc cực nhanh trốn về phía cuối vùng trời.

"Đuổi theo!"

Những đại giáo làm sao bỏ qua cơ hội này được chứ, Hùng Hài Tử trọng thương gần chết, vừa may có thể giết nó. Có người rất nhanh đi bẩm báo gia tộc, chuẩn bị những thứ tương tự như những ma khí Diệt Hồn Châm, Trấn Hồn Tháp.

Cùng lúc đó, thiếu niên dã tính và Ly Long cũng bật lên, truy đuổi theo dấu vết mà Nhóc Tỳ lưu lại.

Lúc này, Hùng Hài Tử trầm mặc hiếm thấy, nó tách thật xa một về một phía, bởi vì nó nhìn thấy được thiếu nữ áo tím, đó chính là một "hung thú" rất khó dây dưa.

Đồng thời, trên đường đi dựa vào linh giác mạnh mẽ của mình mà lần lượt tránh né những rung động đáng sợ, chạy thẳng vào trong một cánh rừng nguyên thủy, bắt đầu lánh nạn.

Một cuộc truy sát từ trước tới giờ chưa từng có bắt đầu diễn ra, toàn bộ động thiên phúc địa trở nên nào nhiệt.

Tin tức truyền khắp bốn phương, ngay cả ngoài thế giới hiện thực cũng gây nên một làn sóng lớn, tất cả mọi người khiếp sợ.

Đầu tiên, tịnh thổ của Vũ Tộc bị tiêu diệt, bị nhổ tận gốc, tám phần mười đám cường giả bảo vệ nơi ấy đều chết trận, mà có đến chân thân ba vị trưởng lão bị nạn.

Đây là tin tức kinh người cỡ nào, toàn bộ chuyện này chỉ do một thiếu niên gây ra mà thôi, một thân một mình xông thẳng vào tịnh thổ của Vũ Tộc, đại khai sát giới, đánh đâu thắng đó!.

Hơn nữa, nó còn ăn cả pháp chỉ Thần Linh của Vũ Tộc, những việc này khiến người ta phải trố mắt ngoác miệng, khó có thể tin những là sự thật.

Chuyện này khiến cho cả Thạch Quốc trở nên sôi sục, tất cả mọi người đều bàn luận, khiến cho Vũ Tộc khó có thể ngốc đầu lên được.

Lại thêm việc Hùng Hài Tử mở ra Động Thiên thứ mười, sắp sửa thành công thì xuất hiện tai ương, tình thế lật ngược, chuyện này càng có tính chấn động hơn nữa, tứ phương đều thất kinh.

Ngày hôm đó, toàn bộ Đại Hoang đều đang nghị luận, hoàn toàn sôi sục.

Tương đối mà nói, sự xuất hiện của Ly Long và thiếu niên dã tính đều bị chìm nghỉm trong sự kiện lần này.

"Đi giết Hùng Hài Tử!"

Việc này đều có rất nhiều đại giáo ra tay, tỷ như tứ đại gia tộc, tỷ như Vũ Tộc, tỷ như Thác Bạt Tộc, một hồi đại loạn diễn ra khắp nơi trong Hư Thần giới.

Toàn bộ thông đạo đều bị phong tỏa cả, chư giáo liên thủ tìm kiếm Nhóc Tỳ, phải giết chết nó ngay trong giới này, không cho nó có cơ hội sống sót.

Hiển nhiên, bọn họ đều chuẩn bị ma khí, mặc dù quý giá, vô cùng hiếm có, nhưng hiện tại đều lấy ra hết, không giết chết Hùng Hài Tử thì bọn họ ngủ không yên giấc.

Đây chính là một hồi máu tanh, càng như là một trận bạo động, toàn bộ động thiên phúc địa đều rung chuyển, một trường kiếp nạn bắt đầu.

Liên tiếp mấy ngày, Nhóc Tỳ chạy không ngừng nghỉ, trong lúc đó cũng không biết đã gặp bao nhiêu lần ngăn chặn, đại chiến không ngừng, máu me khắp người.

Nghiêm trọng nhất, có mấy lần nó gặp phải Ly Long, còn có gã thiếu niên dã tính kia nữa, đại chiến luân phiên nên khiến cho thương thế của nó càng thê thảm hơn.

Đáng sợ nhất là, thông đạo màu vàng kim đều bị phong tỏa, có vô số cao thủ bảo vệ, nó không cách nào thoát khỏi khu vực này được.

Tình huống như thế kéo dài đến mười mấy ngày, vết thương của Hùng Hài Tử càng ngày càng nặng, thân thể càng ngày càng rách rưới, lúc nào cũng có thể tắt thở, chỉ dựa vào một hơi tàn để chống đỡ.

Rốt cuộc, nó lại tránh được thêm lần truy sát nữa, ẩn náu ở một cái hang động cổ xưa trong dãy núi, yên lặng chữa thương, thời gian có hạn, nhất định

phải tranh thủ thời gian, nếu không kẻ địch lại kéo tới nữa.

Mấy ngày qua nó không ngừng suy nghĩ, lý do vì sao mở Động Thiên thứ mười lại thất bại, trước sau vẫn không thể tìm được đáp án khiến cho nó canh cánh trong lòng.

Một lần tập hợp sức mạnh của ba vị cường giả chín Động Thiên, thế nhưng vượt ải vẫn thất bại, nó sao không ủ rủ được chứ? Nó chăm chú suy nghĩ rồi đưa ra một kết luận, nếu chính là nó hành động một người từ từ vượt ải, không ai quấy rầy thì chưa chắc đã tốt hơn.

Dù sao, đó cũng là sức lực của ba người.

"Tên này ẩu quá, phụ hoàng đã nói từ trước tới nay chưa một ai lỗ mãng như thế, sao có thể mở Động Thiên thứ mười ở Hư Thần Giới được chứ?" Hỏa Linh Nhi cau mày lẩm bẩm.

Hỏa Hoàng đã nói, những sinh linh thuần huyết ở Thái Cổ Thần Sơn, một khi ai có cơ duyên nghịch thiên cỡ này thì chắc chắn sẽ có những tồn tại cổ lão chí cường đến trông coi, không thể một mình phá quan được.

Lại qua mấy ngày, Nhóc Tỳ vẫn chạy trốn như trước, hơn nữa vết thương trên người càng nghiêm trọng đến cực điểm, gần như không cách nào có thể cứu vãn được.

Thân thể rách nát, nửa tháng qua nó gặp vô số trận chém giết, cho đến giờ phút này, nó cũng không hề từ bỏ, vẫn cố gắng chữa thương và suy nghĩ đến chuyện Động Thiên thứ mười.

"Thực sự không cam lòng a." Nhóc Tỳ lẩm bẩm, nó không tin mình sẽ bị giết chết, mãi đến giờ phút này mà vẫn không từ bỏ, vẫn đang chữa thương và suy nghĩ về Động Thiên thứ mười.

"Ầm!"

Lại một trận đại chiến nữa diễn ra, kẻ địch theo đuôi, Nhóc Tỳ liều

mạng, máu huyết nhuộm đỏ vạt áo, cả người đỏ tươi, nó lại lần nữa chạy trốn.

Lần này, sau khi nó đàu tẩu, ngã nhào trong một khu rừng nguyên sinh, thân thể nứt thành bốn miếng, dường như ngay cả một cơn gió thổi qua cũng có thể làm tan rã thân thể của nó, máu đỏ nhuộm cả bãi cỏ.

"Một cơ hội cuối cùng, ta cũng phải vượt qua ải này!" Nhóc Tỳ bướng bỉnh, cũng không hề từ bỏ.

Bởi vì, tòa Động Thiên thứ mười vẫn còn duy trì, tuy rất mơ hồ thế nhưng vẫn xuất hiện bên người nó.

Nó thả lòng hoàn toàn tâm thần, không quan tâm có hay là không địch nhân tiếp cận, quên hết tất cả.

Thương thế vô cùng nghiêm trọng, cộng thêm tinh khí thần cũng tiêu hoa gần như không còn như đèn cạn dầu, vì thế nên lần này vô cùng vất vả, rất có thể trên hành trình vượt ải sẽ chết đi.

Thời gian cứ thế trôi qua, Nhóc Tỳ kiên nhẫn, như vẫn hướng về chiếc đèn hải đăng trong lòng, chỉ dẫn mình tiến tới, không chịu khuất phục.

Cuối cùng, nó tiêu hao hết sạch khí lực cuối cùng, dầu cạn đèn tắt, cả người lờ mờ, trong cơ thể không còn một chút sức lực nào.

Thời khắc này, nó giống như là một thi thể, không có hồn xác, không có tinh hoa tẩm bổ, sắp chết đến nơi.

"Ầm!"

Đột nhiên, đúng lúc này, một luồng khí tức cuồn cuộn xuất hiện, trong lúc nó trong tình trạng dầu cạn đèn tắt, tiềm năng được ẩn giấu sâu trong tinh thần và thể xác được phóng thích, giống như đại dương mênh mông vọt thẳng lên.

Toàn thân nó phát sáng, những vết thương nhanh chóng khép lại, hơn nữa từng sợi ánh sáng thần chiếu rọi, một tiếng ầm ầm xuyên xa hư không, Động Thiên thứ mười được nối liền.

Nơi đó khí lành lượn lờ, giống như một vùng Tiên Giới được mở ra!

Nó sắp thành công, nếu không có chuyện ngoài ý muốn gì nữa thì nó sẽ nắm giữ mười Động Thiên!

"Đặt mình vào tử địa rồi hồi sinh, thân thể ta rách nát, rồi tiêu hoa một tia tinh khí cuối cùng trong cơ thể, giống như thanh lọc tất cả, bắt đầu lại từ đầu."

Thời khắc này, Nhóc Tỳ cũng đã hiểu toàn bộ, hiểu rõ tất cả.

Thời Cổ Đại, tình huống của mỗi một vị Chí Tôn khi mở ra mười Động Thiên cũng không giống nhau lắm, đặc biệt là nó lại lấy phương thức này để phá quan, khác với tất cả mọi người.

"Ta đã từng mất đi... Vì vậy niết bàn." Nhóc Tỳ tự nói.

Tiên quang tỏa ra từng tia, Động Thiên thứ mười đang khuếch đại sắp hiện ra hoàn toàn, làn khí lành dâng lên từ bên trong tẩm bổ cho cơ thể nó!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 217: Mười Động Thiên

Nùi rừng yên tĩnh, toàn bộ các động vật đều nằm phục trên mặt đất, trong lòng hoảng sợ, không ngừng hướng về một hướng mà quỳ lạy, sợ hãi vô cùng.

Nơi sâu trong rừng rậm, bãi cỏ nhuộm thành màu đỏ tươi, Nhóc Tỳ ngồi xếp bằng ở giữa, cả người đều là vết thương, thân thể rách nát, ban đầu hẳn là phải chết thế nhưng hiện tại hết thảy đều nghịch chuyển.

Động Thiên thứ mười mở ra, từng làn khí làn xuất hiện, an lành và thần thánh, chính là đang tẩm bổ cơ thể, trị liệu thân thể cho nó.

Lần này, thương tích của nó quá nặng, ở những tình huống bình thường phải chết là cái chắc, cơ bản không có con đường sống sót, nhưng dưới tình huống đèn dầu cạn kiệt thì sinh cơ lại tái hiện, chuyển ngược tình thế.

Cũng chỉ có tiến hành niết bàn một lần như thế mới có thể cứu mạng, khiến cho nó sống sót.

Động Thiên thứ mười có thần hà vọt lên, giống như là xích thần trật tự, từng tia từng tia, tường luồng từng luồng từ trong hư không chảy ra ngoài, toàn bộ tiến vào trong thân thể của Nhóc Tỳ.

Đây là một sự tuần hoàn thuận lợi, toàn bộ các phương diện đều đang phát triển rất tốt.

Giờ khắc này, tiềm năng trong thân thể nó bộc phát, thức tỉnh triệt để, như là một vùng đất chết khô cằn bắt đầu đâm chồi nảy lộc, mạnh mẽ phát triển, kèm theo những loại khí sơ sinh (sơ sinh chi khí) để cho nó tái sinh.

Thân thể rách nát trở bên thoải mái, như hoang mạc gặp mưa bão, dần

dần có sinh cơ, không có cô tịch như trước nữa.

"Ầm ầm ầm!"

Bên trong thể phách của Nhóc Tỳ, luồng tiềm năng như là sông lớn không ngừng xung kích, nối qua Động Thiên thứ mười, khiến cho Động Thiên trở nên chân thật, từ trong hư không hàng lâm xuống dưới.

Đây chính là đang đoạt tạo hóa thiên địa, người bình thường khi mở ra bốn tòa là có thể tiến vào một đại cảnh giới tiếp theo, mà Nhóc Tỳ một đường tiến mạnh, mãi cho đến mở ra tòa thứ chín cũng chưa hề kết thúc việc tu hành của một đại cảnh giới này.

Những tiếng vang không dứt bên tai, Động Thiên thứ mười hiện ra một cách chân thật, từng sợi từng sợi tiên khí bốc lên phóng thích một loại khí tức của bất hủ.

Có thể đi tới một bước này thật chẳng dễ dàng chút nào, thân thể của Nhóc Tỳ chia năm xẻ bảy, rách nát tả tơi, ngay cả tinh khí trong cơ thể cũng đều khô héo cả, coi như là đã chết rồi.

Nó đã nếm thử cảm giác tử vong là gì, mất sạch toàn bộ sinh cơ trong cơ thể, tiêu hao hết mọi tinh khí thần, giống như sống lại một lần nữa, đây là một lần niết bàn tái sinh!

Vì sinh mà chết, lại từ chết mà sinh, người thường sao có thể chịu đựng được?

Con đường này là khó nhất, ngay cả hậu nhân của Thần Linh cũng khó mà mở ra được Động Thiên thứ mười, mặc dù có thiên phú đi được tới bước cuối cùng thì cũng có thể sẽ chết đi, "Thân thử đạo tiêu".

Nửa tháng này là một sự dày vò không thể nào tả xiết với Nhóc Tỳ, ở trong thất bại, cay đắng, đau khổ vẫn nhen nhóm một niềm hi vọng, chịu đủ mọi dằn vặt như dưới địa ngục, cuối cùng cũng coi như là gắng gượng vượt qua được.

Động Thiên thứ mười, nếu như nói tới hiện tại thì trước nay chưa ai đạt tới. Ngay cả sách cổ của Nhân Tộc cũng giống như là lảng tránh với việc này, như là một loại cấm kỵ nào đó, không có ghi chép cụ thể những ai đã thành công vượt qua.

"Bùm!"

Rốt cuộc, nó chân chính đã thành công mở ra, không có phát sinh thêm biến cố gì nữa.

Chín tòa Động Thiên khác cũng xoay tròn vây quanh tòa Động Thiên này, cùng giao hòa với nhau, tiến hành rèn luyện, bùng phát ra những ánh sáng rực rỡ không gì sánh được, giống như mười mặt trời cùng xuất hiện trên trời không.

Cuối cùng, một tiếng run rẩy dữ dội vang lên, Động Thiên thứ mười chen lấn giữa các Động Thiên khác tiến vào vị trí của chính mình, nó xuất hiện ngay trên đỉnh đầu Nhóc Tỳ, hiệu lệnh các Động Thiên khác.

Tòa "núi lửa" này tựa hồ rất mạnh mẽ, hùng vĩ và bao la, nguy nga và hào hùng, "dung nham" từ bên trong chảy xuống giống như là thác đổ, tinh khí sinh mệnh chí cường vô cùng mãnh liệt.

Trên thân thể của Nhóc Tỳ, những vết thương đang nhanh chóng khép lại, thân thể suýt chút nữa đứt rời đang được tẩm bổ, một lần nữa bắt đầu tái sinh.

Đây chính là một luồng gợn sóng mạnh mẽ, như là gió lốc vòi rồng bao phủ cả khu rừng rậm, toàn bộ dãy núi đều chấn động giống như đại dương to lớn nổi lên những cơn sóng thần chập trùng.

Đông đảo động vật nơi đây hoảng sợ, nằm phục trên mặt đất, nơm nớp lo sợ.

Nhóc Tỳ ngồi chỗ đó, con mắt nhắm nghiền điều trị thương thế, máu cũng ngừng chảy, tỏa ra bảo quang, từng dòng máu đỏ nhanh chóng khô lại

rồi tạo thành những lớp vảy khô.

Ở trên đầu, Động Thiên thứ mười càng thêm óng ánh, ánh sáng thần thánh đến chói cả mắt, thời khắc này khiến cho cả mặt trời trên không trung cũng phai mờ đi, nó như trở thành thứ duy nhất trong thiên địa này.

Bên trong Động Thiên thứ mười, từng sợi từng sợi ánh sáng thần tiên như là thác nước không ngừng buông xuống, tất cả đều chảy lên trên người Nhóc Tỳ, vô cùng trông suốt lấp lánh, những vết thương còn lại nhanh chóng khép lại.

Sương mù mông lung, bên trong núi rừng xem ra vô cùng thần bí, Nhóc Tỳ như là một tượng thần đang tiếp nhận những cơn dễ chịu từ Động Thiên của bản thân, không ngừng biến hóa.

Tử khí bị đẩy ra ngoài, sương máu biến mất không còn thấy tăm hơi, hiện này chỉ còn lại mỗi sinh cơ khiến người khác cảm giác như vạn vật như sơ sinh, thiên địa lúc ban đầu, tràn đầy hi vọng.

Lúc này, cây cỏ xung quanh không ngừng sinh trưởng, đâm chồi nảy lộc, không ngừng lớn mạnh, một cây hạt giống chìm sâu trong bùn đất nhanh chóng mọc rễ sinh ra chồi non.

Trong làn ánh sáng thần thánh như sương mù kia, tất cả thảm thực vật đều giống như Nhóc Tỳ, bắt đầu trải qua một quá trình tái sinh.

Động Thiên thứ mười chói mắt, đoạt tạo hóa thiên địa, tẩm bổ Hùng Hài Tử, vào lúc này vảy máu ở trên những vết thương nhanh chóng bong tróc ra, rồi biến mất.

Thời gian không lâu, cơ thể của nó trở nên óng ánh sáng rực, không một vết rách, không chút máu bầm, hoàn toàn không tổn hại gì, mà tinh khí không ngừng tràn vào trong cơ thể nó, bù đắp chỗ thiếu hụt.

Rất nhanh, trong vùng rừng núi này hiện lên một chùm ánh sáng, mà Nhóc Tỳ được bao lại bên trong, giống như một lần niết bàn và tân sinh,

hoàn toàn khác nhau, thực hiện quá trình lột xác.

Trong cơ thể nó sinh cơ dồi dào, cuối cùng giống như Trường Giang biển lớn vô cùng mãnh liệt, đột phá cảnh giới vốn có, mạnh đến nổi khiến cho những động vật nơi đây run rẩy, nằm phục trên mặt đất mà run cầm cập.

Cuối cùng, Nhóc Tỳ hoàn toàn khôi phục, thương thế chữa khỏi, hơn nữa còn mạnh mẽ và cường thịnh hơn xa lúc trước, chân chính đã đạt tới đỉnh cao của cảnh giới này, được xưng là Cực Cảnh.

Mười Động Thiên được khai mở, nó đứng sừng sững trên đỉnh cao, nhìn khắp khu vực này, có thể quét ngang tứ phương.

Cũng không biết bao lâu nữa, Nhóc Tỳ mở cặp mắt to, như là hai tia chớp xẹt ngang hư không, toàn bộ trong rừng rậm sáng ngời làm cho người ta kinh hãi!

Cho đến giờ phút này, lần lột xác này mới kết thúc hoàn toàn, nó và quá khứ khác nhau như trời với đất, chân chính có thể bễ nghễ tứ phương, ngạo thị quần hùng.

Mười tòa Động Thiên thu lại, rồi chậm rãi thối lui, giấu kín trong hư không, tất cả chẳng thấy đâu.

Bên trong núi rừng, những gợn sóng khủng bố như là thủy triều rút đi, từ từ bình phục lại, không có ngột ngạt, không có khiếp người mà chỉ có một loại yên tĩnh.

Tất cả kết thúc, những động vật đang run rẩy trong núi rứng nhanh chóng đứng dậy rồi bỏ chạy thật xa, giống như được giải thoát vậy, không cần làm lễ với Chí Tôn nữa.

Nhóc Tỳ đứng dậy, không có tia tàn độc nào mà trong con mắt chỉ còn lại sự trong trẻo, ôn hòa và yên tĩnh, ánh sáng thần thánh toàn thân cũng thu lại, tinh thần sung mãn, nó nhìn về phương xa, có cảm giác như phản phác quy chân.

"Pháp lực của Chư Thần vô lượng, khai sáng ra một thế giới như thế này cũng chẳng khác nhau gì với thế giới hiện thực, những gì xảy ra ở đây thì bên ngoài cũng tương tự." Hùng Hài Tử tự nói, hồi tưởng lại những việc trong nửa tháng qua, cơ bản chẳng giống như trong thế giới tinh thần mà lại giống như thân thể tiến nhập vào một thế giới chân thật vậy.

Vào giờ phút này, bên ngoài vô cùng náo động, quần hùng cùng nổi lên, các dại giáo lâu đời cũng rục rịch, rất nhiều cao thủ xuất hiện đang không ngừng tìm kiếm tung tích của Hùng Hài Tử, phải giết cho bằng được nó.

Trong nửa tháng này, bất kể là thế giới hiện thực hay là trong Hư Thần Giới, tất cả đều trở nên sôi trào, mọi người nghị luận sôi nổi, cường giả qua lại, tất cả đều đang hành động.

"Thiếu niên này thật đáng sự, rõ ràng trọng thương sắp chết thế nhưng lại có thể trốn thoát, không hề bị người khác săn giết."

"Tất nhiên là hắn không chống đỡ nổi rồi, nếu không có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn, trong hai ngày này sẽ bị giết chết, thân thể cũng chết theo luôn."

Hùng Hài Tử muốn mở ra Động Thiên thứ mười, tác động đến tâm thần của mọi người, Tây Lăng Thú Sơn, gia tộc Thác Bạt cổ xưa, hay mười mấy môn phái lớn như Vũ Tộc đều không hy vọng nó sẽ thành công.

Máy ngày nay, ngoại giới gió nổi mây vần, chẳng yên tĩnh chút nào, mười Động Thiên, đó chính là một thần thoại, nếu như phá quan thành công thì đại biểu cho sự quật khởi của một thiếu niên Nhân Tộc Chí Tôn.

Hùng Hài Tử hiện tại thất bại, thế nhưng vẫn khiến người khác không yên lòng, những thế lực không có thù oán gì với nó cũng đang ra sức tìm kiếm.

"Yên tâm được rồi, Tây Lăng Thú Sơn truyền tới tin tức, mười Động Thiên cũng không phải dễ dàng mở ra được, hơn nữa cơ hội chỉ có một lần,

chớp mắt là vụt bay, hắn đã lỡ mất rồi!"

Chính vào hôm ấy, gia tộc Thác Bạt, Vũ Tộc tung ra một tin tức như thế, khiến cho những người quan tâm tới chiến dịch này chấn động.

Những người bình thường không biết, thế nhưng Thái Cổ Thần Sơn tuyệt đối hiểu rõ về mười Động Thiên này, tổ tiên của bọn họ, ngọn nguồn huyết mạch của bọn họ cũng từng xuất hiện một Chí Tôn như vậy.

Tây Lăng Thú Sơn có không ít di chủng Thái Cổ, một vài cường giả của bọn họ làm nô bộc ở hái Cổ Thần Sơn nên cũng hiểu được một phần.

Sau đó, một vị cường giả lớn tuổi làm nô bộc cho Nam Vẫn Thần Sơn trở về trong bộ tộc của mình chứng thực lại chuyện này cho con cháu mình nghe, nếu là vụt mất, rất khó có thể thành công lần nữa.

Thế giới hiện thực và Hư Thần Giới trở nên xôn xao.

Có người thở dài, cảm thấy đáng tiếc cho Hùng Hài Tử, đây là một tổn thất quá lớn cho Nhân Tộc, giống như mất đi một Chí Tôn có thể tranh bá cùng vạn tộc.

Thái độ của không ít người phát sinh những biến hóa rõ ràng, rất bất mãn với đám người Thác Bạt Tộc, Tây Lăng Thú Sơn lại chặt đứt con đường phía trước của một thiếu niên Chí Tôn.

"Thật quá đáng tiếc, chỉ kém một chút xíu nữa thì đã thành công rồi!"

Mặc kệ người đời than thở như thế nào, tin tức chính là như vậy, tất cả mọi người đều lắc đầu, không thể thay đổi gì cả.

"Ha ha..." Người của bốn tộc Côn, Mông, Ly, Uyên cười to không ngừng, ở góc độ của bọn họ mà nói, Hùng Hài Tử đáng phải chết, nếu trở thành Chí Tôn, đó mới là mối nguy hại nhất.

"Rốt cuộc cũng mất đi cơ hội, nửa tháng trôi qua, hắn đã bỏ qua thời

gian tốt nhất, cơ hội đã qua đi, như vậy chắc chắn hắn sẽ chìm trong hối hận, ủ rủ, dày vò." Vẻ mặt của đám Vũ tộc rất lãnh khốc, lên tiếng.

Lần này, tổn thất của bọn họ rất nặng nề, tịnh thổ bị san bằng, bị nhổ tận gốc, cao thủ trong tộc bị đồ sát khiến cho ở Thạch Quốc bọn họ không thể ngốc đầu lên được, đây chính là một sự sỉ nhục.

Đương nhiên, sự tình không thể kết thúc như vậy được, hiện tại chính là thời khắc tốt nhất để truy tìm Hùng Hài Tử, phải giết cho bằng được nó.

"Đến bước này, nó còn có thể gây nên sóng gió gì nữa? Nên đi chém đầu hắn cho rồi." Gia tộc Thác Bạt cổ xưa, mấy vị công tử cùng nhau hành động, dẫn người tìm đến vùng núi rừng này.

Trên thực tế, ngoại trừ bọn họ, còn có rất nhiều thế lực lớn khác cũng đang đuổi tới, tiếp cận khu rừng này.

Chỉ là, bọn họ chính là nhóm đầu tiên tới đây, tốc độ nhanh nhất, hơn trăm người như hổ như vượn xẹt ngang rừng rậm nhanh chóng chạy tới.

"Lần trước, chỉ chút nữa thôi là ta đã tóm được hắn, lần này tuyệt đối không để cho hắn chạy thoát." Một người trẻ tuổi với bộ đồ màu đỏ thẫm lạnh lùng nói, lúc này ánh mắt rất lạnh.

Bên cạnh, một thanh niên trên người mặc chiến y màu bạc, phong thái hiên ngang cười lớn: "Lục đệ, đừng tức giận, lần trước ta cùng với mấy vị nguyên lão bổ đôi hắn gần như thành hai nửa, nhưng đáng tiếc vẫn để cho hắn chạy thoát, lần này thử xem ai có thể lấy được đầu hắn trước."

Tuy rằng đang cười nhưng vị nhị công tử của Thác Bạt tộc này, trên người tản ra sát ý càng thêm nồng nặc, hiển nhiên đã phát hiện được tung tích của Nhóc Tỳ, nói thế nào cũng quyết không cho chạy thoát,

Hiện tại ai cũng biết, Hùng Hài Tử bị thương rất nặng, sức chiến đấu đã khô cằn, một con dã thú bình thường cũng có thể tước đi mạng sống của nó, nếu để nó chạy thoát thì còn mặt mũi sao?

"Nhị ca, hai chúng ta cá thử xem, ầàn này chắc chắn ta sẽ giết chết hắn trước." Trên tay của Lục công tử xuất hiện một ma châm màu đỏ đậm, lấp lánh ánh sáng lạnh buốt.

Một ít đại tộc, như cổ gia tộc Thác Bạt đều vận dụng những thứ quý giá, lấy ra ma khí phải tiêu diệt hoàn toàn Nhóc Tỳ, khiến cho hư thân và chân thân đồng thời tử vong.

"Được, ta nhận thua, miếng đồng thau (thanh đồng) trên người của hắn ta cũng không muốn, tất cả đều là công của đệ, do đệ nộp lên tộc." Nhị công tử cười nhạt nói.

Dưới cái nhìn của bọn họ, Nhóc Tỳ giống như là cá nằm trên thớt, chạy trời không khỏi nắng, thế nào cũng sẽ không có bất cứ một cơ hội sống sót.

Một hướng khác, người của Vũ Tộc cũng nhanh chóng tới đây, không một ai có thể nóng ruột hơn bọn họ, Hùng Hài Tử giết quá nhiều cao thủ, hủy đi tịnh thổ, đạp nát mặt mũi của bọn họ. Vũ Tộc cần phải hành hạ, dày vò nó cho đến chết, nếu không thì không thể nào cọ rửa hết được sự sỉ nhục kia.

"Hi vọng ngươi có thể sống thêm một thời gian, chờ đến khi chúng ta tới!" Đám cường giả của Vũ Tộc lạnh lùng, tràn đầy sát khí lạnh thấu xương.

"Nhanh lên, không nên bị tên Ly Long kia tới trước một bước, nếu không, chúng ta cũng chẳng còn cơ hội gì!"

Phương xa, những cường giả của các đại giáo cổ xưa khác cũng xuất hiện, đang tìm kiếm Nhóc Tỳ trong khu rừng này, thề rằng phải giết chết nó, khiến cho chân thân cũng phải hủy diệt theo.

Bởi vì, bọn họ từng tiến công Bổ Thiên Các, sợ nó trả thù.

Ngoài ra, còn có một nhóm người vì Thanh Đồng Bảo Thư mà tới, mặc dù không thể gom lại đầy đủ, thế nhưng cũng có thể trao đổi chí bảo với người khác.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 218: Thiếu Niên Chí Tôn

"Ồ, nơi ngọn núi kia có người của Vũ Tộc, bọn họ cũng đang chạy về nơi đây, chúng ta mau lên!" Nhị công tử của Thác Bạt Tộc quát khẽ.

Ở bên trong dãy núi, có xuất hiện bóng người Vũ Tộc chuẩn bị cùng kề vai sát cánh với bọn họ, đây cũng chẳng phải là dấu hiệu tốt lành gì. Hiện tại ai cũng biết, trên người Hùng Hài Tử có Thanh Đồng Thần Thư, được xưng là bảo vật vô giá, ai cũng muốn có được.

Ngoại trừ một nhóm đại giáo muốn giết chết Hùng Hài Tử ra, thì còn có một số đông nhân mã vì chí bảo này mà tới, cuộc cạnh tranh vô cùng kịch liệt.

"Hừ, bên kia cũng có người, có mấy con di chủng Thái Cổ, tình huống không ổn rồi." Vào lúc này, Vũ Tộc phát hiện được cổ thế gia Thác Bạt, ngoài ra còn thấy những cường giả của Tây Lăng Thú Sơn.

Một đám người chạy nhanh tới, bảo cụ phát sáng, bọn họ chạy nhanh trong rừng rậm, lưu lại từng luồng cầu vòng xuyên qua vùng núi, tỏa ánh sáng lung linh, rất rực rỡ.

Dãy núi này lập tức trở nên náo nhiệt, mấy đoàn nhân mã của các giáo phái lần lượt xuất hiện, chen lẫn nhau phóng nhanh về sâu trong dãy núi, tất cả đều muốn tìm cho được Nhóc Tỳ.

"Xem ra, Hùng Hài Tử đang ở trong khu rừng này, nhanh báo tin, báo cho giáo chủ nhanh chóng dẫn cường giả tới đây."

Có rất nhiều tu sĩ không có tiếp cận mà xoay người rời đi, dùng bảo thuật, bao quanh bản thân, chạy thật manh về phần cuối khu vực, muốn bẩm báo những cao thủ trong giáo.

Trong lúc nhất thời, hàng loạt hào quang lấp lánh, bảo quang bay lượn, giống như những ngôi sao băng nhằm về phương xa, dãy núi này trở nên náo động, không còn yên tĩnh nữa.

Trong lúc này, các giáo phải bắt đầu tranh giành, cuối cùng vẫn là cổ thế gia Thác Bạt và Vũ Tộc mạnh mẽ nhất, bởi vì nhân mã chủ lực của bọn họ đều đã tới nên đã dẫn đầu vọt sâu vào trong khu rừng nguyên thủy này.

"Ở nơi đó!"

Có người tinh mắt, liếc mắt thấy được Nhóc Tỳ, lập tức xuất hiện vẻ vui mừng, bởi vì ý nghĩa của chuyện này là có được bảo tàng vô cùng phong phú, giết chết nó đồng nghĩa với việc đoạt được Thanh Đồng Thần Thư.

Dưới cái nhìn của bọn họ, Hùng Hài Tử chắc chắn phải chết, giống như hổ già mất hàm răng, không còn tính uy hiếp gì nữa, cho dù không giết nó đi nữa thì nó cũng có thể tắc thở bất cứ lúc nào.

Quả nhiên, ngay khi vào khu rừng này thì có rất nhiều vũng máu khô, những bãi cỏ đều bị nhuộm đỏ, hiển nhiên nó bị mất quá nhiều máu, tính mạng khó mà giữ được.

Đám người thế giaThác Bạt đều phấn chấn, nhanh chóng phân tán, vây quanh cả cánh rừng này lại, phòng ngừa nó lại lần nữa chạy thoát.

Sắc mặt của đám người Vũ Tộc thay đổi, mạnh mẽ đột phá từ một phía, nhất định phải nhúng tay vào, bảo tàng ở ngay trước mắt làm sao có thể bỏ qua một phần chén canh ngon được chứ.

"Chết đến nơi mà còn thẫn thờ như vậy, xem ra khi mở ra Động Thiên thứ mười bị thất bại nên đã chìm đắm trong ủ rủ và hối hận, ta thích nhất là xem vẻ mặt này của ngươi."

Lục công tử của Thác Bạt tộc liền nở nụ cười, vô cùng vui sướng, thế nhưng trong con ngươi lại có chút lạnh lẽo, nhìn chằm chằm về phía thiếu niên đang nồi trên núi đá kia.

Những người khác cũng nở nụ cười, không có gì vui hơn hôm nay.

Bên ngoài, đám Vũ Tộc cười đểu, còn nghiến chặc hàm răng, bởi vì có huyết hải thâm cười, nửa tháng trước tên Hùng Hài Tử này đã diệt đi tịnh thổ của bọn họ, đại khai sát giới, khiến cho họ đau đớn thấu xương.

Quả thật Nhóc Tỳ đang ngây người, ngồi trên một núi đá, nghĩ mãi mà cũng chẳng ra, tại sao không có phần thưởng gì cho mình hết? Nó đã phá kỷ lục mà.

Trong quá trình đang chạy trốn, nó có nghe một vài tin đồn, trong quá khứ chưa một ai thuộc Hoang Vực mở thành công Động Thiên thứ mười trong Hư Thần Giới cả, bởi vì quá nguy hiểm, nhưng nó một mình lại làm được, đáng lẽ bia đá kỷ lục phải xuất hiện chứ.

"Vì sao?" Hùng Hài Tử không vui, ánh mắt tràn đầy "phiền muộn", luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Tiện đà, nó cảm thấy uất ức, cảm thấy pháp tắc và trật tự đan xen nhau ở Hư Thần Giới chung quy vẫn không thể cảm ứng toàn bộ được, có thể để sót, nhịn không được nó ngẩn đầu lên trời, kêu lớn: "Thiếu nợ thì phải trả, thiếu ta bảo thư, ngươi còn không mau mau giáng lâm!"

Mọi người đờ ra, tên này điên thật rồi, xem ra biết mình đã đến đường cùng, tức giận đến đỉnh điểm, nếu không thì sao lại ăn nói bậy bạ như vậy chứ, đòi Hư Thần Giới trả nợ.

"Cẩn thận một chút, chớ bị hắn lừa bịp, lần này nhất quyết không thể để hắn chạy thoát." Đám Vũ Tộc lạnh nhạt nói, muốn mình là người đầu tiên giết chết nó.

"Ngươi sốt ruột cũng vô dụng, ra vẻ đến đáng thương, mở ra Động Thiên thứ mười thất bại, đời này kiếp này ngươi cũng không còn tư cách nữa, chìm đắm trong hối hận rồi kết thúc cuộc đời?" Nhị công tử của Thác Bạt Tộc cười lạnh nói.

Vào lúc này, trong bàn tay của hắn có một cây châm thần màu đỏ đậm, chính là Diệt Hồn Châm, hắn muốn khiến cho Nhóc Tỳ hình thần đều diệt, không cho nó cơ hội nào, chân thân cũng theo đó mà chết luôn.

Hùng Hài Tử vẫn ngây ra, sau khi ngửa mặt lên trời phát tiết, lúc này mới quan tâm đến bọn họ, liếc nhìn mọi người, đương nhiên cũng chẳng có vẻ sợ hãi hay nôn nóng gì, thái độ thờ ơ.

Rất nhiều người nổi giận, một kẻ hấp hối sắp chết cũng dám làm như thế? Đây chính là đang sỉ nhục bọn họ mà, cơ bản chẳng thèm để bọn họ trong mắt.

Một đám người muốn xuông về phía trước, kết quả bọn họ lại xảy ra xung đột, người của Vũ Tộc và Thác Bạt Tộc tranh chấp lẫn nhau, ai cũng muốn là người giết chết Nhóc Tỳ đoạt đi sách quý.

"Chư vị huynh đài, là chúng ta phát hiện hắn trước, cái gì cũng phải có trước có sau chứ?" Lục công tử của thế gia Thác Bạt nói, nhẹ nhàng liếc nhìn người Vũ Tộc.

"Hắn có đại thù với tộc ta, có thể không báo hay sao, nhất định phải do chúng ta giết chết!" Người của Vũ Tộc lấy lý do này để biện minh, đi về phía trước.

Trong phút chốc, song phương đối lập, giương cung bạt kiếm, mâu thuẫn nổi lên, tràn đầy mùi thuốc súng. Bọn họ cho rằng Nhóc Tỳ không đủ sức để đánh một trận, và trở thành một miếng mỡ béo, không kiêng kỵ gì cả, cứ thế tranh đoạt.

"Như vậy đi, sau khi giết xong, chúng ta cùng bắt tay thương lượng về việc phân chia Thanh Đồng Bảo Thư." Cuối cùng, một ông lão của Thác Bạt Tộc xuất hiện, sợ thời gian kéo dài sẽ sinh ra biến cố.

Nơi đây cũng không chỉ có hai tộc bọn họ, còn có nhân mã của những người khác nữa đều đang nhanh chóng chạy tới đây, nếu thêm một chút thời

gian nữa phỏng chừng sẽ có người tham gia vào, yêu cầu phân một chén canh ngon này.

"Được, vậy trước giết giết chết hắn đã, rồi chúng ta thương lượng sau." Nguyên lão của Vũ Tộc gật đầu.

Một đám cao thủ tụm lại rồi đi về phía trước, mỗi người ánh sáng thần thánh rực rỡ, sát khí dâng trào, đến giờ phút nầy ai cũng muốn giết chết Hùng Hài Tử, không ít người trở nên lạnh lùng.

Nhóc Tỳ một mực vẫn đang liếc nhìn bọn họ, càng thêm khinh bỉ, khiến cho những thợ săn này tức giận.

Đó là ánh mắt gì? Bất luận như thế nào, cũng giống như ánh mắt của người đang nhìn con chó, chẳng chút căn thẳng nào, không thèm để ý xung quanh, quá hung hăng.

"Ngươi biết rõ hẳn là phải chết, vì sao lại có vẻ mặt như vậy? Ta nói cho ngươi biết, muốn chết thì rất khó, chọc vào Vũ Tộc ta thì sẽ chịu kết cục đáng sợ bao nhiêu!" Một vị cường giả quát lên.

"Đáng sợ như thế nào?" Nhóc Tỳ hỏi.

"Sống chết cũng không bằng!" Người kia quát lên, dùng ngón tay chỉ thẳng mặt nó.

"Ta ghét nhất là bị người khác chỉ vào." Nhóc Tỳ đã đứng dậy từ lâu, nó giơ tay lên, điểm về phía trước, phù văn lấp lánh, phù một tiếng, gã cường giả của Vũ Tộc kia nổ tung.

"Cái gì?" Tất cả mọi người kinh hãi, thiếu niên này ra tay như thế nào, điểm một chỉ là tước đi sinh mạng của một người?

"Không có gì, hắn chỉ là cung kéo hết đà, chống đỡ không nổi nữa, không thấy dáng vẻ của trận chiến trước đây sao, đèn đã cạn hết dầu rồi." Có người quát lên.

"Haizz, anh hùng tới đường cùng, không ngờ rằng ta thần võ ngút trời, cũng sa vào tình cảnh này." Hùng Hài Tử cảm thán, ánh mặt tựa hồ rất cô đơn.

Mọi người nghe thấy vậy, vẻ mặt đều biến đổi, nó thừa nhận cả sự nhụt chí của bản thân, còn có gì lo lắng nữa chứ.

"Ta không muốn nói nhiều, giao ra Thanh Đồng Bảo Thư, như vậy sẽ cho ngươi chết một cách thoải mái." Một ông lão nói.

Nhưng mà, cũng không phải ai cũng muốn như thế cả.

Ánh mắt của Lục công tử của Thác Bạt tộc lấp lánh, nhìn về Nhị công tử đứng ở một bên, nói: "Nhị ca, đánh cuộc giữa hai ta vẫn tính chứ?"

"Chắc chắn rồi, ai giết chết hắn trước, công lao chính là của người đó, khi trở lại tộc không được tính công." Nhị công tử lên tiếng nói, bắt đầu bước về trước.

Nhưng mà, bọn họ cũng không phải tự mình động thủ, mà để cho thủ hạ của mình xuất kích, muốn lấy thủ đoạn đánh nhanh thắng nhanh, nhanh chóng lấy đầu lâu của Nhóc Tỳ xuống.

Cùng lúc đó, mọi người thuộc Vũ Tộc cũng ra tay, hào quang sôi trào, bảo thuật liên miên, chém về phía trước.

"Nhân sinh muôn màu muôn vẻ, các ngươi cũng chỉ là những tên hề, tiễn các ngươi một đoạn vậy!" Đúng lúc này, Hùng Hài Tử thu lại nụ cười, lập tức vô cùng uy nghiêm, cả người phát sáng, phù văn dày đặc, khí tức kinh khủng đến tận cùng khiến người khác chấn động.

Linh hồn của tất cả mọi người rung động, gần như muốn quỳ phục xuống đất, đây là một loại kính nể bẩm sinh bắt nguồn từ trong xương tủy, muốn cúi đầu quỳ lạy.

"Chuyện gì đã xảy ra, đây chính là thần uy cảu Chí Tôn sao?" Một ông

lão sợ hãi kêu to.

Ông ta từng nghe người của Tây Lăng Thú Sơn nói qua, một khi mở ra mười Động Thiên sẽ làm bạn với thần uy Chí Tôn khiến người khác run rẩy, linh hồn run sợ.

"Ầm!"

Xung quanh Nhóc Tỳ hình thành nên một khu vực, ký hiệu màu vàng dày đặc giống như thần giới được mở ra, mà nó lại từ trên đó hạ xuống xuất hiện ở nhân gian.

"Bụp"

Chỉ trong nháy mắt, tất cả những người xông tới đều nổ tung, chia năm xẻ bảy, ở trong phù văn màu vàng có những màn mưa máu rồi hóa thành tro bụi, không thể nào tới gần!

Loại uy thế này, chấn động cả mọi người, thần hồn của mỗi người kều run rẩy, quả thật không thể tin được.

Toàn bộ những bảo thuật tấn công tới đều bị phân giải, rồi nổ tung, mưa ánh sáng bay lượn, giống như là những cánh hoa óng ánh bay lượn khắp nơi, vô cùng rực rỡ.

Bên trong ánh sáng thần thánh hừng hực kia, một người thiếu niên, tóc đen rối tung, con ngươi trong trẻo, có một loại uy nghiêm khó nói nên lời, như là một thiên thần còn nhỏ, từng bước từng bước đi tới bước ra khỏi thần vực.

"Vì sao lại như vậy, đã xảy ra chuyện gì?!"

Những người này đôi môi đều đang run rẩy, lông tóc dựng đứng, trong lòng sợ hãi đến tột đỉnh, uy thế này sao mà chống lại?

"Nhanh, ngăn hắn lại, đừng cho hắn lại đây!" Chỉ trong nháy mắt, rất

nhiều người bừng tĩnh xoay người chạy trốn.

Nhưng mà cơ bản đều vô dụng, xung quanh Nhóc Tỳ trở nên vô cùng hừng hực, mưa ánh sáng bay tung tóe, nó chỉ vẫy tay thôi thì Lục công tử của Thác Bạt Tộc liền bay ngược ra sau.

"A, tại sao lại như vậy?" Lục công tử kêu to đầy sợ hãi, thân thể không thể khống chế được, không ngờ lại bay về phía sau.

Nhóc Tỳ giống như là Thần Linh, cách không kéo hắn lại phía mình!

Lục công tử của Thác Bạt tộc tay chân vụng loạn, giãy dụa kịch liệt, thế nhưng chỉ là tốn công vô ích, ở trước mặt Nhóc Tỳ đang phát sáng, hắn như là một con gà con.

Tất cả mọi người ngơ ngác, Lục công tử mạnh mẽ biết chừng nào, là thiên tài hiếm có, kết quả lại thành ra như vậy, nếu so sánh với thiếu niên kia thì giống như là gà đất chó sành!

Đây chính là sự khác nhau giữa đất sét và ngọc quý, khác biệt một trời một vực.

Nhóc Tỳ rút một cây châm thần đỏ đậm từ trong tay Lục công tử ra, nhanh như chớp đâm nó vào trong đầu của hắn, quả đoán và vô tình, nhanh chóng kết thúc tính mạng của hắn, lười mở miệng nói chuyện.

Thần hồn hủy diệt, chân thân của hắn cũng chết theo!

"A... Không!" Mọi người của Thác Bạt Tộc kêu to, khó có thể tiếp nhận được, một thiên tài tuấn kiệt vô cùng trọng yếu ở trong tộc lại chết, hơn nữa còn vô cùng bất lực như vậy nữa.

"Xoẹt" một tiếng, Nhóc Tỳ tay không kẹp lấy một châm thần màu đỏ đang bay tới, đây chính là do Nhị công tử của Thác Bạt Tộc phóng tới, hơn nữa hắn cũng đã sử dụng bảo cụ, vọt thẳng lên không trung.

"Quay lại đây!"

Nhóc Tỳ quát lên, âm thanh uy nghiêm, có thể thấy được một gợn sóng màu vàng lao ra từ trong miệng nó vô cùng khủng bố, nhanh chóng lan ra, ầm một tiếng bảo cụ dưới chân của Nhị công tử bể nát.

Tâm thần của mọi người run sợ, uy thế cỡ nào đây? Hét lên một tiếng chấn cho nát cả một bảo cụ!

Nhóc Tỳ vẫy tay, cũng cách không hút Nhị công tử tới, không nói nhiều lời, trực tiếp đâm cây châm thần màu đỏ vừa đoạt được lên ngay mi tâm của hắn, bụp một tiếng, khiến hắn thành "thân tử đạo tiêu".

"A..."

Tất cả mọi người sợ hãi kêu to, nhằm về bốn phương tám hướng chạy trốn.

Bởi vì ai cũng nổi da gà, cả người toát hơi lạnh, lại uy áp này không ai đỡ nổi, như khiến linh hồn run lên muốn thần phục.

"Không có ai có thể rời đi!" Nhóc Tỳ nói khẽ, âm thanh tuy không lớn thế nhưng lại có một loại uy nghiêm đến đáng sợ, phảng phất như là ý nghĩ của một vị thiên thần.

"Bùm!"

Lấy nó làm trung tâm, phù văn rực sáng như là ngân hà, óng ánh đến chói mắt, như là có vô tận ngôi sao va chạm vào nhau, rồi sau đó chợt nổ tung.

Phù văn màu vàng, che kín bầu trời, bao phủ thập phương nhằm về phía mọi người, giam giữ toàn bộ hư không.

Thời khắc này, phát sinh một loại kỳ cảnh, rất nhiều cường giả đứng yên, thời gian như là ngưng trệ, tất cả mọi người đều bất động, bọn họ duy

trì những tư thế vốn có của mình, hoặc là lơ lửng trong không trung, hoặc là đứng trên mắt đất.

Trong mắt những người này có vẻ sợ hãi, duy trì tư thế đang chạy trốn, trông vô cùng kỳ lạ, cứ như vậy bị giam giữ.

Cho đến khi Nhóc Tỳ hét một tiếng, loại giam giữ này mới được giải trừ, thế nhưng phù văn màu vàng nổ tung, tất cả mọi người đều kêu to, rồi phát ra một tiếng rên cuối cùng.

"Ầm!"

Từng thân thể chia năm xẻ bảy, tất cả đều nổ tung, trở thành tro tàn trong màn mưa ánh sáng màu vàng kia, bị thần uy Chí Tôn của mười Động Thiên nghiền nát.

Nhóc Tỳ cũng không thèm nhìn nhiều, toàn thân lượn lờ hào quáng sáng rực, nhanh chân chạy ra khỏi khu rừng!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 219: Quét Ngang

"Nhanh, nhanh lên, phải nhanh hơn nữa, nếu đến trễ thì chúng ta cũng chẳng kiếm chát được thứ gì đâu, nhân mã của Thác Bạt Tộc và Vũ Tộc đã tiến vào từ lâu rồi."

Ngoài dãy núi, một đám người đang cấp tốc chạy tới, thân thể được hào quang bao quanh, nhằm thẳng vào sâu trong khu rừng nguyên thủy kia.

Đây là một nhóm cường giả, đến từ cổ giáo được truyền thừa lâu đời, họ đều là cao thủ vì Thanh Đồng Bảo Thư mà tới, muốn tham gia vào cuộc chiến để kiếm được một vài chiến lợi phẩm.

Một hướng khác, một đám hung cầm xuất hiện, thân hình to lớn, cánh chim sáng rực như là than đang bốc cháy, còn có một ít khói tím mông lung bốc lên, lại có những tia chớp rực rỡ.

Đây là một đám di chủng, có tới tám chín tên cường giả lĩnh quân, dẫn theo một đám lớn ác điểu xuyên qua rừng núi, vô cùng kinh khủng, phù văn lượn lờ dày đặc.

"Trời ạ, Ma Cầm của Bắc Thiên Phong tới rồi, chuyện lần này chắc chắn sẽ trở nên rất khó, đối địch với bọn chúng thì không tốt chút nào!"

Bên trong núi rừng, có không ít người ngửa đầu nhìn lên cao, ai nấy đều biến sắc, một đám ma cầm, trong đó có gần mười con di chủng Thái Cổ làm đầu lĩnh, đây chính là một lực lượng đáng sợ, lấp lánh hào quang, như là một ngọn sao chổi vụt ngang bầu trời.

Kình phong đập vào mặt, một vài hung cầm bay xẹt qua sát với khu rừng khiến cho rất nhiều cây cổ thụ nổ tung, cả vùng núi trở nên bừa bộn, những đoạn cây gãy trở nên héo tàn.

"Nhanh lên, không thể rớt lại phía sau được. Thái Cổ Thần Thư có giá trị không thể đo lường được, mặc dù không cách nào gom đủ nhưng cũng có thể trao đổi chí bảo với những người khác."

Những đám tu sĩ lần lượt kéo tới, mặc dù cũng đã nhìn thấy di chủng Thái Cổ bay ngang trên bầu trời thế nhưng họ cũng không lùi bước, vẫn như trước nhanh chóng nhằm thẳng vào nơi sâu nhất của khu rừng rậm nguyên thủy này.

Trong khu rừng tỏa ra ánh sáng lung linh, thỉnh thoảng lại có bảo cụ vắt ngang trời cao, rất nhiều cường giả nhanh chóng tìm tới nơi đây, không ngừng lục soát tìm kiếm cho ra mục tiêu.

Tiếng la hét, tiếng quát tháo cùng với những tiếng chim hót thú gào liên tiếp vang lên, khu rừng trở nên sống động hẳn. Vô cùng nào động, hết thảy sinh linh trong khu rừng đều bị kinh động.

"Thế trận quả nhiên to lớn a."

Nhóc Tỳ cất bước, gió núi thổi qua, mái tóc đen dày bay lượn. Cặp mắt có thần, như có hai tia chớp bắn ra ngoài vậy, nó cảm nhận được một loại sát khí.

Mây nổi bốn phía, vô số cao thủ đã tới gần. Nhưng nó cũng chẳng lo lắng gì, nhanh chân tiến tới chào đón mọi người đang kéo tới từ rất nhiều phương hướng, nó muốn đối mặt với tất cả quần hùng.

"Đã thấy, ở đây, ha ha..." Có người cười to. Cảm thấy vô cùng phấn khích, cuối cũng coi như đã không tới chậm. Hắn mừng vì là người đầu tiên tìm được thiếu niên kia, may là thằng nhóc này còn chưa bị giết.

"Đám hung cầm kia truy lùng kinh khủng như vậy, thật sự là vận may mà, vậy mà chúng ta lại là người đầu tiên phát hiện ra trước."

Đây là một đám cao thủ, hầu như đều là tán tu cả, đã gặp nhau ở ngoài dãy núi và cùng kết thành liên minh, trở thành một lực lượng rất đáng sợ,

đang vây quanh Nhóc Tỳ.

"Không cần nói nhiều, giao ra Thanh Đồng Bảo Thư!" Có người quát lên, bọn họ tới là vì chí bảo.

"Dựa vào cái gì?" Nhóc Tỳ hỏi.

Mọi người nghe thấy thế thì cười lạnh, dựa vào cái gì? Tất nhiên là thực lực, theo như nhận biết của bọn họ, Hùng Hài Tử sắp chết, sức chiến đấu đã mất từ lâu rồi, hiện tại chỉ như là miếng thịt nằm trên thớt mà thôi.

"Ta khuyên ngươi một câu, thành thật mà nghe theo đi, miễn cho việc bị tra tấn, nếu không sẽ có lúc còn đau khổ hơn cả sống và chết nữa đấy." Có người châm biếm.

Đây chính là lời giải thích tốt nhất cho việc "hổ lạc đồng bằng lại bị chó khinh". Vào lúc này đây, những người này cảm thấy Nhóc Tỳ đỡ không nổi một đòn nên cứ thế mà uy hiếp nó.

Nếu không, trước kia thì có mấy ai dám làm như thế? Trong lòng bọn họ, người đạt được chín Động Thiên đại biểu cho việc vô địch và bất bại.

"Các ngươi cứ việc tới thử xem sao." Nhóc Tỳ bình tĩnh nói.

Những người này cười lạnh, không thèm nói gì nữa, nhanh chóng ra tay, bọn họ cũng rất sợ xảy ra biến cố nào đó, nếu như những đại giáo Thượng Cổ khác tới thì chắc chắn sẽ gây bất lợn cho bọn chúng.

Phù văn rực rỡ lấp lánh từ trên người mấy đại cao thủ rồi xông thẳng về phía trước, bọn họ sử dụng phương pháp công kích mạnh mẽ nhất, dùng cốt văn trấn áp, bao phủ cả khu núi rừng nơi đây lại.

Mấy chục người liên thủ tất nhiên uy lực vô cùng kinh khủng, những luồng gió mạnh thổi cuồn cuộn, cổ thụ chọc trời bật cả gốc, đá vụn bắn đầy trời, những ngọn núi nhỏ nứt thành bốn mảnh vang lên ầm ầm.

Tuy biểu hiện của bọn họ ngông cuồng thế nhưng khi đã xuất thủ thì ai cũng đều xuất toàn lực cả, họ sợ phát sinh chuyện không may.

"Xoẹt!"

Con mắt của Nhóc Tỳ bốc lên hai chùm sáng vàng óng khiến người khác cực kỳ sợ hãi, từng sợi từng sợi ký hiệu óng ánh từ cặp mắt phóng ra ngoài, chíu một tiếng, xuyên thủng bốn tên đầu lĩnh đang xông lên trước tiên.

"A..." Những tên này kêu to, trong mắt lộ vẻ hoảng sợ, quả thật không thể nào tin được.

Bộ ngực của bọn họ xuất hiện một cái lỗ to như miệng chén, máu tươi chảy đầm đìa, việc này khiến cho người khác tuyệt vọng và sợ hãi, chỉ là hai chùm sáng vàng óng mà thôi lại có thể tiêu diệt đi bốn đại cường giả.

"Gào...."

Cùng lúc đó, một con Toan Nghê màu tím vô cùng to lớn xuất hiện ở đằng sau lưng Nhóc Tỳ, nó cao to như núi lớn, con mắt lạnh lẽo và vô tình nhìn chằm chằm xuống đám người bên dưới.

Nó há cái miệng lớn ra, lập tức khiến cho mấy chục người kinh hồn khiếp vía xoay người bỏ chạy, nhưng đáng tiếc đã quá muộn rồi, cái miệng màu tím đóng mở, tất cả bọn họ đều bay ngược vào trong cái miệng gơm gớm kia.

Đây chính là một cái miệng lớn được hóa từ lôi đình, chỉ trong nháy khi bị hút vào trong, mấy chục người này nổ tung rồi hóa thành tro bụi, hầu như không còn sót lại bất cứ thứ gì nữa.

Đám người này toàn bộ chết hết, khi Toan Nghê biến mất, tất cả khôi phục lại sự yên lặng vốn có, trên không trung chỉ còn sót lại một ít tro bụi vương xuống bên dưới vùng núi này.

Ngoài ra, cả vùng núi trống rỗng, ngay cả đến bốn bộ thi thể cũng bị

Toan Nghê làm biến thành bụi bặm, nơi đây rất sạch sẽ không có bất cứ vết máu hay xương vụn nào cả.

Nhóc Tỳ lại tiếp tục tiến bước, đạp trên những cành lá khô héo, gió nhè nhẹ thổi tới, tà áo tung bay, khí chất xuất trần ẩn hiện, dáng vẻ cơ bản chẳng giống như vừa mới tiêu diệt xong quần địch cả.

Rốt cuộc, quần hùng cũng kéo tới, chư giáo phát hiện ra nó, bởi vì những tiếng hô hào vừa nãy đã truyền ra rất xa.

"Ở đây, không được để cho hắn chạy thoát!" Rất nhiều người hô to.

Lần này thập phương chân chính là địch, bóng người đông đảo, các đại giáo môn phái đều vây xung quanh từ bốn phương tám hướng đang ùn ùn kéo tới.

"Gào gừ..."

Thú gào rung trời, gió tanh nhức mũi, một đám mãnh thú cứ như là hồng thủy ào tới, to lớn và dữ tợn, có những con giống như là tòa núi nhỏ, giẫm đạp xuống khiến cho cả vùng núi ầm ầm rung chuyển, thậm chí va thẳng vào những tòa núi nhỏ để mở ra đường đi.

Lĩnh quân chính là mấy con di chủng đều rất đáng sợ, hoặc là vảy giáp có tia chớp, hoặc là da thú mịn như tơ lụa phát ra những ánh sáng rực rỡ tràn đầy hung khí, dẫn theo rất nhiều hung thú khác nhanh chóng chạy tới.

Mặt đất không ngừng chấn động, khắp núi rừng lá cây bay loạn xạ.

Quần hùng đều hoảng sợ nhanh chóng lui tránh, nhường đường cho bọn chúng.

Cầm đầu chính là Bích Lân Báo, Kim Tình Long Giác Sư, Ác Ma Viên... tổng cộng có sáu đại cao thủ, mỗi con như là những ngọn núi nhỏ, khí thế kinh người. Cặp mắt như là cối xay to lớn.

"Đây chính là cường giả của Tây Lăng Thú Sơn, bọn chúng đều đến cả, xem ra không dễ dàng rồi, muốn đạt được Thanh Đồng Bảo Thư ắt phải diễn ra một hồi huyết chiến." Mọi người hoảng sợ.

"Tránh ra!" Con Bích Lân Báo cao tới mười mấy trượng quát lên. Thân thể khổng lồ rung động, núi rừng run rẩy, ánh mắt khủng bố, quát lớn: "Người thiếu niên, lăn lại đây, giao ra sách quý đồng thau!"

"Tây Lăng Thú Sơn, các ngươi hơi quá đấy, dựa vào cái gì mà phải đưa bảo thư cho các ngươi?" Có một vài cường giả của những đại giáo thuộc Nhân Tộc không phục, đồng thời ép tới đằng trước.

"Không sai, bảo thư là của các ngươi hay sao, muốn đe dọa và độc chiếm ư, không được đâu!" Người của một vài gia tộc Thượng Cổ cũng lên tiếng.

Đám sinh linh đối lập cũng lớn tiếng quát tháo, ai cũng không phục ai. Cho dù di chủng Thái Cổ đã đến đông đủ nhưng cũng chẳng lo sợ gì.

Cường giả Nhân Tộc nhiều như thế, trải dài cả khu rừng chẳng lẽ lại còn sợ những tên di chủng lĩnh quân này sao? Nghĩ rằng kéo đến nhiều người như vậy là có thể mạnh hơn sao?

"Chúng ta không quan tâm đến những chuyện đó, tiêu diệt tính mạng của hắn mới chính là việc quan trọng nhất!"

Người của tứ đại gia tộc Côn, Ly, Mông, Uyên cũng đã xuất hiện. Có người đứng bên trong lớn tiếng nói, bọn họ có thù hận rất sâu với Nhóc Tỳ, hy vọng là người đầu tiên giết chết nó, rồi sau đó mới bàn tới việc sách quý đồng thau thuộc về ai.

"Không sai, trước giết hắn, chúng ta không muốn nhìn thấy cái bản mặt gớm ghiếc này nữa, hi vọng tính mạng của hắn sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi thế gian này!" Người của tứ đại gia tộc phụ họa.

Trong tay mấy tên cường giả có nắm giữ ma khí, đây chính là muốn giết

chết cả hư thân lẫn chân thân của Hùng Hài Tử, bọn họ đã lấy ra những thứ quan trọng nhất trong tộc, chấp nhận trả giá đắt như thế để đánh đổi cho cơ hội lần này.

"Câm miệng, các ngươi không đủ tư cách tranh giành với chúng ta!" Bích Lân Báo như là tòa núi nhỏ quát lên, con mắt to bằng cái thớt tỏa ra hung quang, nhìn chằm chằm quần hùng.

"Ồn ào, tất cả các ngươi câm miệng lại cho ta!" Cuối cùng, Nhóc Tỳ đang bị quần hùng bao vây lại lên tiếng, nó trừng mắt, nó cũng nhịn không nổi nữa rồi.

Trong phút chốc, cả dãy núi trở nên yên tĩnh, rất nhiều cường giả của đại giáo, đông đảo cao thủ của gia tộc cổ xưa, còn có đám di chủng Thái Cổ, bốn phương tám hướng cũng không biết có bao nhiêu sinh linh, tất cả đều dõi mắt nhìn về nơi trung tâm.

"Thiếu niên, ngươi có biết là đang nói chuyện với người nào không?! Bích Lân Báo gào thét, lộ ra hung quang, từ trên cao nhìn chằm chằm về phía nó.

"Điếc không sợ súng!" Nhóc Tỳ chỉ phán đúng bốn chữ.

"Muốn chết!" Bích Lân Báo trở nên rực rỡ cả người, xuất hiện một lớp vảy dày đặc, nó đập mạnh móng vuốt to lớn xuống, cái móng vuốt này đủ đập nát cả một ngọn núi đá.

Mọi người nhanh chóng rút lui, không dám đứng yên chổ này nữa, con quái vật khổng lồ như thế này một khi lên cơn điên thì hậu quả rất khó lường.

Thế nhưng, sự tình phát sinh lại khiến cho mọi người đều giật nẩy mình, Nhóc Tỳ hét lên một tiếng, cũng nâng quyền lên đồng thời nện thẳng về phía chiếc móng vuốt đang hướng về mình kia. Trong quá trình này, một chùm ánh sáng không gì sánh được tỏa ra, cứ như là một vầng thái dương vô cùng

to lớn, từ trong nắm đấm của thiếu niên kia lao ra rồi nhấn chìm cả Bích Lân Báo vào trong.

Tất cả mọi người sợ hãi, rốt cuộc thần uy này là như thế nào đây? Phù văn được dâng lên từ nắm đấm lại đáng sợ như vậy, cứ như là đại dương bao trùm nơi đây lại.

"Ầm!"

Kèm theo đó là một tiếng vang thật lớn vang lên, con di chủng Thái Cổ to như tòa núi lớn kia kêu thảm thiết, nhanh chóng chia năm xẻ bảy rồi nổ tung, mưa ánh sáng xuất hiện pha trộn một vài hào quang màu vàng, trông rất đáng sợ và lạnh lẽo.

"Trời ạ, phát sinh chuyện gì thế, không phải hắn sức cùng lực kiệt rồi sao, tự dưng lại có sức chiến đấu cỡ này?!"

Tất cả mọi người chấn kinh, chỉ một quyền như vậy lại giải quyết một con di chủng khổng lồ như thế, đây là một chuyện kinh người đến cỡ nào.

"Ly Tộc, Côn Tộc, Uyên Tộc... Các ngươi vậy mà cũng dám tới, sự dạy dỗ ở trong Bách Đoạn Sơn còn chưa đủ hay sao?" Nhóc Tỳ quay đầu lại, nhìn thẳng về cường giả của tứ đại gia tộc.

"Ngươi..."

Nhân mã bốn tộc hoảng sợ rút lui, tất cả đều sợ hãi, làm sao lại như thế này, chẳng giống tin tức nhận được chút nào! Tin tức đều nói là Hùng Hài Tử gần chết rồi, hơn người người của bốn tộc trong trận chiến đó cũng đã từng giao chiến với nó, và đã chứng minh được, thế nhưng bây giờ lại hoàn toàn thay đổi.

"Vù!"

Ma khí bay lên trấn áp về phía trước.

Người của tứ đại tộc ra tay, lấy công để mà thủ rồi sau đó nhanh chóng rút lui. Bọn họ sợ sau khi bị Hùng Hài Tử gây khó dễ sẽ không có chút cơ hội nhỏ nhoi nào nữa.

Nhóc Tỳ hừ lạnh một tiếng, kim quang cả người cao vạn trượng, từng cọng lông thần bay ra hóa thành vô số thiên kiếm, mỗi một thanh đều rất chân thực, vô cùng sắc bén.

Đây là bảo thuật Côn Bằng, hiện tại sử dụng sức mạnh của mười Động Thiên thi triển ra giống như là Thần Linh tiêu diệt địch thủ ở tứ phương, hiện ra uy thế vô cùng khủng bố.

"Bụp!"

Một thanh lại một thanh thiên kiếm màu vàng xuyên thẳng qua, nhân mã của tứ đại tộc tử thương vô số, đặc biệt là đám đầu lĩnh của bọn chúng đều bị cướp sạch ma khí. Nhóc Tỳ bắt đầu phản công, những nhân vật thủ lĩnh của bốn tộc đều bị ma khí bắn trúng, lúc này chúng kêu to, kèm theo là sự không cam và sợ hãi, chết oan chết uổng.

Bên trong núi rừng, sương máu lượn lờ. Tiếng hô "giết" rung trời, đôi cánh màu vàng sau lưng Nhóc Tỳ giang ra như là hổ nhập bầy sói, tiêu diệt quần hùng.

Những người này đều vì nó mà đến cả cho nên nó cũng chẳng lưu tình chút nào, một đường huyết sát, sử dụng bảo thuật chí cường, thế như chẻ tre, ngay cả ngọn núi cũng san bằng.

Trong nháy mắt, nơi đây giống như là địa ngục, đâu đâu cũng có bóng dáng của những người lưu vong, đâu đâu cũng có những thi thể của cao thủ, có rất nhiều nhân mã của các đại giáo Thượng Cổ địch không lại cũng bắt đầu chạy thoát thân.

"Phát sinh chuyện gì thế!" Một đám hung cầm bọt tới, chúng đến từ Bắc Thiên Phong nên chỉ vừa mới bay qua nơi đây, khi quay trở lại thài vừa khóe

thấy được cảnh này.

"Ầm!"

Ánh mắt của Nhóc Tỳ trở nên lạnh lẽo, nâng quyền lên, một con Côn Bằng vọt lên cao, thân thể màu vàng còn xuất hiện một vài lốm đốm màu đen che kín cả bầu trời, lúc này liền giết chết mấy tên đầu lĩnh đang chạy trốn, mưa máu bay tán loạn, lông chim tàn tạ.

"Trốn thôi!"

Mọi ngươi khiếp sợ nhanh chóng chạy ra ngoài dãy núi, cuộc chiến đấu này không cách nào có thể tiếp tục được, nếu tiếp tục thì mọi người chỉ có con đường chết.

Nhóc Tỳ như là một vị Ma Thần, đạp lên trên thi thể của địch nhân để tiến tới, nhanh chóng chạy ra khỏi dãy núi, một người truy sát cả quần hùng, quả thật như là san bằng tất cả, không một ai có thể ngăn cản được nó.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 220: Chấn Động Hoang Vực

Quần hùng tan rã, bắt đầu lưu vong, từ nơi sâu trong dãy núi chạy trốn ra ngoài, máu nhuộm đỏ cả vùng núi, những thi thể lần lượt nằm xuống, hoàn toàn đã không thể nhìn ra được hình dạng như thế nào nữa.

Thường ngày, cường giả chư giáo đều ngạo thị một phương, tư thái vô cùng cao ngạo, thế nhưng hiện tại lại vô cùng hoảng sợ, tất cả đều chạy tán loạn, máu tươi tung tóe khiến người khác chấn động.

Ngay cả đến những người điều khiển bảo cụ, ngự không bỏ trốn cũng không thể thoát, thiếu niên ở phía sau như là một vị Ma Thần quét ngang hết thảy, vù vù một tiếng, ký hiệu màu vàng óng giống như là sóng lớn bao phủ cả núi sông, khiến cho hàng loạt người trên không trung lẫn dưới đất đều nổ tung.

Nơi này quả thật như là một vùng ma thổ, máu tươi bắn tung tóe cao đến ba ngàn thước, sống và chết chỉ cách nhau bởi một cái búng tay, rất nhiều cường giả chết đi khiến những kẻ khác khiếp sợ, khó lòng tin nổi.

Nhóc Tỳ ra tay vô tình, nó ung dung và bình tĩnh, một bước bước ra, núi sông lui lại, ở phía sau có một đôi cánh Côn Bằng khiến cho tốc độ của nó tăng lên một đoạn dài.

Thời khắc này, nó vô cùng bình tĩnh và lãnh khốc, giơ tay tất có phù văn như biển dâng trào tới nhấn chìm cả phía trước, những kẻ kia khó lòng đào thoát được.

Mà ngay cả những tên trên không trung cũng thoát không được, mấy con ma cầm sau khi hót vang đầy giận dữ thì xông thẳng lên tầng mây, muốn bay vút lên trời cao thoát thân, thế nhưng thiếu niên giống như Ma Thần kia lại

lạnh lùng ngẩng cao đầu, con ngươi đều hóa thành màu vàng, thân thể bùng phát ra thần quang vạn trượng nhấn chìm cả thiên địa, vô số ký hiệu màu vàng trùng kích lên trời cao giam cầm chúng nó lại.

Sau đó, mấy con di chủng Thái Cổ này bị cách không kéo tới, sau khi cách thiếu niên chưa tới mười trượng thì ầm ầm một tiếng, hoàn toàn nổ tung, máu thịt và xương vụn văng tung tóe, kinh sợ lòng người!

Đông đảo tu sĩ thấy thế thì da đầu tê dại, đây còn là sức mạnh của Nhân Loại hay sao, làm sao lại đáng sợ như thế chứ, đây chính là cực điểm của Động Thiên Cảnh? Nếu thuộc cùng một cảnh giới thì thiếu niên này đối với bọn họ cứ như là sự tồn tại của Thần vậy!

Tên này không cách nào chiến thắng được, cách biệt quá xa, đây chính là phát huy tiềm năng đến cực điểm, không một ai có thể cùng tranh tài!

Bước đi của Nhóc Tỳ vô cùng trầm ổn, long hành hổ bộ, nhanh chân chạy ra ngoài dãy núi. Dọc theo đường đi đều đại chiến với quần hùng, hay nói cách khác chính là quét ngang chư địch.

"A..."

"Đi mau, đây là một thiếu niên Ma Vương, không phải sức người là có thể địch được!"

"Tại sao lại có kẻ địch đáng sợ như vậy, nếu hắn cứ tiếp tục trưởng thành như thế, ngày sau ai có thể ngăn cản được, nếu như trưởng thành ngay cả chư thần cũng phải rung động?!"

Quần hùng ba chân bốn cẳng bỏ chạy, họ không còn lựa chọn nào khác. Bởi vì chỉ cần dừng lại thì chết là cái chắc. Trước kia họ cũng chưa từng nghĩ tới đường đường là các đại cổ giáo, truyền thừa lâu đời lại bị một thiếu niên một thân một mình quét ngang, cứ như là thần thoại!

Ngoài dãy núi, viện quân các giáo đã tới, sau khi nhìn thấy tình cảnh thế này thì tất cả chỉ biết trợn mắt ngoác miệng. Chuyện gì thế này? Bọn họ

nhận được bẩm báo nên dẫn nhân mã đến đây trợ giúp, muốn đoạt được Thanh Đồng Cổ Thư, bởi vì tên nhóc hung tàn kia gần như đã chết, kết quả giờ bọn họ lại thấy tình cảnh như vậy!

"Trốn, trốn mau, không nên dừng lại!" Một cường giả chạy ra ngoài, máu me khắp người, hét thật lớn về phía người của môn phái mình, cố gắng cảnh báo.

"Các ngươi nhiều người như thế, hắn chỉ có một người mà?" Rất nhiều người không tin.

Nhưng mà không người nào đáp lại, càng ngày có càng nhiều người từ bên trong vọt ra, cũng không dám dừng lại. Sau đó, thiếu niên hung tàn xuất hiện, phù văn mãnh liệt giống như cơn sóng biển màu vàng từ từ hạ xuống, những người ở nơi đây lập tức nổ tung.

Đơn giản và nhanh gọn, hung ác và buông thả, Nhóc Tỳ cứ thế quét ngang hết thảy, nghiền ép quần hùng ở phía sau.

Bọn họ chạy thoát khỏi dãy núi, liền tiến vào một vùng đất mênh mông, mọi người nhanh chóng tản ra bốn phương tám hướng chạy trốn, rốt cuộc cũng có không ít người thở dài một hơi, thoát ly khỏi chiến trường kia.

Lần này, quần hùng tổn thất rất nặng nề, cũng đã không biết có bao nhiêu người bị đánh chết, đặc biệt là đám người thuộc tứ đại gia tộc, có những người cao tầng bị ma khí tiêu diệt.

Những người chạy thoát có cảm giác như mình được đầu thai sống lại lần nữa, bị một người quét ngang, tình cảnh không ngừng bị đuổi giết tuyệt đối là một cơn ác mộng, chấn động cả tâm thần bọn họ.

Thời đại Chư Thần còn tồn tại cũng không có mấy ai mạnh mẽ như thiếu niên Chí Tôn này.

"Nhanh bẩm báo tộc chủ, Hùng Hài Tử không có chết, hơn nữa lại khôi phục, dường như sức chiến đấu tăng vọt một đoạn lớn!"

"Khó mà tin được, nhanh chóng quay lại giáo phái bẩm báo, quá kinh khủng, hắn cơ bản chẳng phải là người mà!"

...

Bên ngoài dãy núi này trở nên hỗn loạn, những người trốn thoát ra ngoài quay đầu nhìn lại, thi thể nằm la liệt trên chiến trường, mặt đất bị nhuộm đỏ, đến tột cùng thì đã có bao nhiêu người chết trận đây?

Từ đầu đến cuối Nhóc Tỳ chẳng hề dừng lại, một đường truy sát xông thẳng vào Động Thiên Thành, sau đó dọc theo thông đạo màu vàng giết thẳng tới những tịnh thổ của các đại cổ giáo.

Một đường tiến thẳng, thế như chẻ tre, đây chính là muốn thừa thế xông lên giết hết chư địch khiến cho chúng lên trời không đường xuống đất không cửa, mạnh mẽ và cường thế.

"Không tốt rồi, tên nhóc hung tàn kia còn không chết, đang xông vào trong tịnh thổ của bộ tộc ta." Ngoài thế giới hiện thực, người của Thác Bạt Tộc kêu lên, nhanh chóng bẩm báo.

"Nhị công tử, Lục công tử bọn họ... Đều chết trận cả rồi!"

...

Tin tức nhanh chóng truyền về khiến cho các gia tộc Thượng Cổ này đều khiếp sợ, chuyện này quá khó tin, những cường giả trong tộc không phải đi lấy đầu lâu của tên nhóc kia về sao, mà bây giờ tình hình hoàn toàn đảo lộn, tại sao lại như vậy?

"Cháu ta, hai cháu của ta!"

Lúc này, một bà lão nhịn không được phun ra một ngụm máu, hai đứa cháu mà bà yêu thương nhất giờ đã trở thành một xác chết di động, thần hồn tịch diệt ở Hư Thần Giới không thể nhập lại thể xác, cũng không có khả năng tỉnh lại nữa.

"Tập hợp nhân mã cho ta, mang theo Tổ Khí tiến vào Hư Thần Giới, chém chết tên nhóc kia, ta muốn nó phải chết, nhanh đi!"

Một lão tổ gào lên, gần như phát điên, rất nhiều người muốn ngăn thế nhưng lại không được, Nhị công tử và Lục công tử chính là hai người có thiên phú tốt nhất trong một mạch này, cứ như vậy chết đi, khiến cho khí huyết của ông ta đảo lộn.

"Nhanh, đi bẩm báo Thác Bạt Vương để hắn xuất quan, nếu không bộ tộc ta ắt sẽ đại thương nguyên khí, đại loạn đến nơi." Có một trưởng lão nhỏ giọng nói, nhìn về phía khu vực cấm ở trong tộc.

Nhóc Tỳ vô cùng cường thế, một đường tiến thẳng đại sát tứ phương, trực tiếp giết thẳng vào trong vùng tịnh thổ của Thác Bạt Tộc, mặt đất nứt toát, nó đang chém giết những cường giả của tộc này.

"Bụp!"

Liên tiếp cường giả bị nó thu lượm tính mạng, huyết dịch bắn lên rất cao, toàn bộ ngã nhào xuống mặt đất, không một kẻ nào có thể ngăn cả được bước chân của nó,

Ở bên ngoài, cường giả Thác Bạt Tộc nhanh chóng mang theo một Tổ Khí tiến vào Hư Thần Giới, chạy tới nơi đây, tất cả kinh ngạc đến ngây cả người, tịnh thổ to lớn như thế mà giờ đã trở thành phế tích, toàn bộ đại trận đều bị phá nát, chiến đấu gần như đã tới hồi kết thúc.

"Các ngươi đến thật đúng lúc!"

Nhóc Tỳ quay đầu lại, hét dài một tiếng. Phù văn màu vàng thu lại, khí tím tràn ngập, phía sau một con Toan Nghê to lớn hiện ra, phóng thẳng về phía trước.

Tia chớp đan dệt, toàn thân con Toan Nghê to lớn như núi này lượn lờ đầy tia điện, không gì không xuyên thủng, khiến cho cả trăm người hóa thành tro bụi ngay tại chỗ.

"Không thể địch lại được rồi!"

Mọi người ngơ ngác, đây chính là uy của Thần Linh, mênh mông cuồn cuộn, bao phủ khắp nơi.

Những người bình thường khi ở Động Thiên Cảnh mở ra được bốn, năm Động Thiên; cho dù thiên tài cũng chỉ mở ra được sáu, bảy Động Thiên; còn về tám Động Thiên thì vô cùng hiếm thấy, hiếm như lá mùa thu vậy.

Cho tới chín Động Thiên, nói về Nhân Tộc, sợ rằng cũng chỉ được ghi chép trong sách cổ mà thôi, mười Động Thiên... Việc này không thể nào tưởng tượng được, đã chạm vào cấm kỵ!

Ở trong mảnh thế giới giới này chỉ có thể hiện uy thế ở Động Thiên Cảnh. Mà Nhóc Tỳ đã mở ra mười Động Thiên, tuyệt đối nắm giữ thần uy Chí Tôn, ai có thể đối đầu?

Một thiên thần thực sự tới đây cũng sẽ bị áp chế, nếu như lại đánh nhau cùng Hùng Hài Tử thì chưa biết là ai ăn tươi ai đấy! Đúng là sự hung tàn như vậy đấy, thế nên hắn mới có bản lĩnh quét ngang chư địch

Người cứu viện của Thác Bạt tộc có thể chống lại sao? Vừa mới xuất hiện liền bị quét ngang hơn phân nửa, trở nên tán loạn.

"Sai lầm là của ta, ta bị váng đầu mà, không ngờ hắn lại đạt tới cảnh giới này!" Vị lão tổ gần như nổi điên kia tỉnh táo lại, lớn tiếng gào thét.

Cuối cùng, ông ta lấy ra Tổ Khí, quấn quanh những người còn lại rồi hóa thành một vùng sáng, nhằm thẳng về phần cuối của đại địa, biến mất khỏi nơi đây.

"Bảo cụ thật là đặc biệt, súc địa thành thốn, chỉ trong thời gian ngắn liền có thể chạy tới nơi cuối đường chân trời." Hùng Hài Tử cũng không có đuổi theo.

Cuối cùng, nó rời khỏi nơi đây, lại tiếp tục việc chém giết, giết thẳng vào

trong vùng tịnh thổ của tứ đại gia tộc, tốc độ nhanh đến cực điểm, thế như chẻ tre, thần uy vô địch trấn áp hết thảy đối thủ.

Đầu tiên là phá hủy tịnh thổ Côn Tộc, tiếp theo tịnh thổ Ly Tộc hóa thành phế tích... Cuối cùng tịnh thổ của Uyên Tộc bị san thành bình địa, tứ đại gia tộc được truyền thừa lâu đời, vô cùng cường thế nhưng bảo địa lại bị nhổ tận gốc ở trong thế giới này, không còn tồn tại nữa.

Hùng Hài Tử thu hoạch cũng không nhỏ, đạt được cả đống bảo cốt, cùng với một ít máu của di chủng.

Động tác của nó quá nhanh, đến lúc này, tin tức mới bắt đầu khuếch tán, mọi người đều khiếp sợ, không một ai tin được, tin tức truyền tới, Hùng Hài Tử không chỉ không có chết mà còn bắt đầu đồ sát thập phương!

Đương nhiên, còn có một số người không biết, bởi vì Hùng Hài Tử nhanh như tia điện liên tiếp phá hủy các tịnh thổ, vô cùng mãnh liệt, giống như là một cơn lũ bất ngờ quét qua.

Cuối cùng nó nhắm thẳng tới các cổ giáo, cướp sạch sẽ nơi đó, tịnh thổ hóa thành những vùng đất khô cằn, lúc này tin tức mới chính thức truyền ra ngoài.

Hư Thần Giới chấn động, không một ai có thể tin được tất cả những chuyện này, lúc này mới trải qua bao lâu chứ, chỉ trong vòng một ngày là phá đi tịnh thộ của chư giáo, đánh đâu thắng đó, thật là thiếu niên thiên thần hàng thế!

"Đây là sự thật à, tên nhóc hung tàn không có chết mà còn quét ngang quần hùng, một thân một mình nhổ sạch mấy vùng tịnh thổ lớn kia? Ta không tin!"

"Trời ạ, tin tức vô cùng lớn, sức bùng nổ vô cùng mãnh liệt, Hùng Hài Tử 'nhân thần cộng phẫn' nghịch thiên đến như vậy, chỉ trong vòng một ngày mà đã quét sạch rất nhiều đại giáo lớn như Thác Bạt, bình định cả phúc địa

của bọn họ luôn!"

Ngày hôm đó, bất kẻ là ở Hư Thần Giới hay là thế giới hiện thực đều bị một thiếu niên bức đến nông nỗi này, đã vượt qua lẽ thường, một người quét ngang chư địch, mạnh mẽ đến kinh khủng, khó có thể tin được!

Mấy Cổ Quốc lớn, tất cả cường giả đều chấn động, rất nhiều vương hầu, rất nhiều giáo chủ toàn bộ bị kinh động rời khỏi nơi bế quan, tỉ mỉ tìm hiểu tình hình từ tộc nhân mình.

Trong các Cổ Quốc, rất nhiều cường giả đều chấn động, rất nhiều vương hầu, giáo chủ cũng bị kinh động từ nơi bế quan mà ra, bọn họ đều hỏi tộc nhân tỉ mỉ sự tình đang diễn ra.

Ngay cả đến mấy vị Nhân Hoàng cũng phải ngạc nhiên, cặp mắt mở to như nhìn xuyên thẳng qua hư không vô tận, ngóng nhìn về một nơi nào đó trong Hư Thần Giới.

Ngày hôm đó, cả Hoang Vực chấn động, những tin tức này cứ như là con lốc bao phủ mọi nơi, tất cả mọi người đều run rẩy, mà những người thuộc Bổ Thiên Các còn sống sót thì kích động đến run lẩy bẩy, nhiệt huyết sôi trào, không nhịn được dòng lệ nóng ngửa mặt lên trời gào to. Họ khôn cần phải sầu lo nữa, cho dù Bổ Thiên Các có diệt sạch đi nữa, chỉ cần còn lại mỗi Nhóc Tỳ thôi thì cũng đủ khả năng khai sáng thêm một đại giáo huy hoàng như xưa, Tịnh Thổ lại được mở ra! Chuyện này khiến cho bọn họ vui mừng nên mới rơi lệ.

"Lẽ nào hắn đã mở ra mười Động Thiên, nếu không thì sao mạnh mẽ như thế chứ? Vượt qua cực hạn rồi!"

Có người suy đoán như thế, nếu không cũng không cách nào nghĩ thông được.

"Không thể, nếu như mở ra mười Động Thiên, nhất định Hư Thần Giới sẽ có biểu hiện nào đó, trên bia kỷ lục sẽ xuất hiện chữ, thông báo các nơi."

Có người lắc đầu, cũng không tin vào lý luận này.

"Có gì đó mờ ám, nhất định có mờ ám!" Một lão già đã thành tinh như phát hiện ra dị thường nào đó, tên Hùng Hài Tử quá mạnh mẽ, hẳn là đã vượt qua Động Thiên thứ chín.

Trong lúc khắp nơi chấn động thì bước chân của Hùng Hài Tử cũng chưa dừng lại, vẫn như cũ cứ một đường xông thẳng quét ngang các cổ giáo lớn, cái bọc ở sau lưng nó căng phồng cả lên, gần như không thể chứa thêm được chiến lợi phẩm nào nữa.

Rốt cục, nó gặp phải đại địch, Ly Long lại xuất hiện tự tìm tới cửa, muốn quyết chiến cùng với nó.

"Chưa đủ trình." Đầu tóc đen của Nhóc Tỳ rối tung, cả người rực rỡ sáng bóng, bảo quang lưu chuyển, con ngươi trong suốt, khi nó nhìn thấy đối thủ thì chỉ nói ba chữ như thế.

Toàn thân Ly Long lấp lánh, vảy dày đặc giống như đúc từ tiên kim vậy, phù văn lượn lờ toàn thân, lại giống như bó đuốc bốc cháy, khiến cho người khác sinh ra cảm giác mạnh mẽ tuyệt luân, không thể đứng ngang hàng được.

Phương xa, có rất nhiều người tới, khi nhìn thấy cảnh tượng này thì vô cùng kích động, kèm theo sợ sệt, bởi vì phía trước có hai đại sinh linh mạnh mẽ hơn bọn họ rất nhiều.

Ly Long vẫn không tin có người nào khi mở ra Động Thiên thứ mười thì bị quấy nhiễu rồi ép cho gián đoạn, sau lại có thể thành công mở ra được? Vì vậy nên nó nhanh chân chạy tới, muốn xen rõ ngọn ngành.

Chỉ vừa đối mặt, trái tim của nó liền nguội lạnh, khó mà tin nổi, đối phương tuyệt đối đứng trên đỉnh cao của sự huy hoàng, có thể sánh ngang với tổ tiên đã đánh chết Thần Linh của nó khi chung cảnh giới!

Chí Tôn, đây chính là một thiếu niên Chí Tôn khó có thể chống lại!

"Tại sao, tại sao ở trên bia kỷ lục lại không thấy?" Nó không rõ, vô cùng hoài nghi.

"Khi ở Bách Đoạn Sơn còn chưa tóm được người, hiện tại rốt cuộc cũng hoàn thành tâm nguyện, đến gác thôn cho ta đi!" Nhóc Tỳ kêu lên, đập về phía trước.

Đúng lúc này, nơi phương xa cường giả khắp nơi kéo tới, ai nếu cũng đều muốn quan sát trận chiến này, đồng thời phải hiểu cho bằng được đến tột cùng Hùng Hài Tử đã mở Động Thiên thứ mười hay chưa.

"Ầm!"

Trận chiến này vượt qua sức tưởng tượng của mọi người, Hùng Hài Tử giơ tay, ký hiệu màu vàng óng đầy trời giống như là thần chú của Thần Linh vậy, hiện ra trong hư không giống như cơn mưa xối xả ào ào xuống, lúc liền chấn cho Ly Long phuun ra đầy máu.

"Chín Động Thiên a, cứ vậy liền bị chấn thương, đúng là thần thoại rồi!" Rất nhiều người nhịn không được kêu to, ngay cả linh hồn cũng không ngừng run rẩy.

Ly Long kêu to một tiếng xoay người bỏ chạy, nó tuyệt đối không phải là đối thủ, tên nhóc hung tàn này quá mạnh mẽ mà.

"Chạy đi đâu!" Nhóc Tỳ truy đuổi.

Đột nhiên, thân hình của nó ngừng lại, nhìn về phương xa. Nơi đường chân trời có rất nhiều cường giả kéo tới, kỷ luật nghiêm minh, đó chính là vô số đội quân tinh nhuệ, đạp phá sơn hà để tới đây.

"Bé mập mạp, là ngươi, lẽ nào ngươi cũng muốn giết ta?" Nhóc Tỳ liền nhận ra, người cầm đầu chính là Hỏa Linh Nhi cưỡi trên lưng một con Hỏa Lân Thú, trên người mặc bộ chiến y màu bạc, tư thế hiên ngang, mái tóc bay lượn, mắt tròn liếc nhìn, trong lòng còn ôm một chú sói con.

Hỏa Linh Nhi xuất lĩnh đại quân đến đây, ban đầu còn rất hưng phấn, đây chính là lần đầu tiên nàng chỉ huy một đội quân tinh nhuệ khổng lồ như thế này, thế nhưng khi nghe được ba chữ "bé mập mạp" thì gương mặt lập tức trở nên xám xịt, tức đến muốn phun cả máu, dung nhan tuyệt thế tràn đầy phẫn uất.

"Phụ hoàng của ta rất thích ngươi nên phái ta tới cứu, xem ra ta phải giết ngươi mới đúng!" Nàng nghiến răng nghiến lợi.

Hỏa Hoàng sai người tiến vào Hư Thần Giới để tìm Nhóc Tỳ, có thể khi bọn họ chạy tới dãy núi kia thì đúng lúc thấy Nhóc Tỳ đang quét ngang quần hùng, sau khi rời đi vẫn tiếp tục truy tìm ở phía sau, trước sau vẫn chênh lệch một khoảng cách nhất định. Bởi vì không biết vị trí của nó, nên chỉ còn cách dựa vào những vết tích còn sót lại của nó lưu lại màtừng vùng tịnh thổ từ đó hóa thành phế tích.

Cho đến giờ phút này, bọn họ mới coi như là đuổi kịp bước tiến của nó.

"Cảm ơn, bé mập mạp." Nhóc Tỳ lên tiếng rồi sau đó xoay người, nhanh chóng truy đuổi Ly Long.

"Ta không tha cho ngươi, đuổi theo cho ta, bắt cho bằng được hắn!" Gân xanh trên trán của Hỏa Linh Nhi không ngừng hiện lên.

Đáng tiếc, người thuộc chín Động Thiên và mười Động thiên quá mạnh mẽ, hầu như chỉ trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng đâu nữa, giống như là tia điện vậy.

Mọi người ồ lên, quần hùng khiếp sợ.

"Đi, đi xem một chút!" Rất nhiều người nhanh chóng đuổi theo, bọn họ không phải thuộc Thác Bạt Tộc, cũng không phải người của Vũ Tộc, cũng không có thù oán gì với Nhóc Tỳ nên tự nhiên dám đi xem chiến.

Thế nhưng, khi mọi người tới nơi, lần thứ hai nhìn thấy Nhóc Tỳ thì khong khỏi hóa đá.

Nó đang hầm một nồi thịt Ly Long, ngồi ngay ở đó, ngụm nước miếng gần như chảy cả ra ngoài. Ngoài ra, còn có một con Ly Long đang trọng thương, thiếu đi một miếng thịt rất lớn, bị nó ngồi dưới mông.

Trời ạ, quả nhiên nghịch thiên mà! Quần hùng chấn động.

Chín Động Thiên như Ly Long cũng bị hàng phục, bị ngồi ở dưới mông, còn thịt thì trờ thành thức ăn của nó.

Hỏa Linh Nhi cũng ngây người, cũng khó mà kiềm chế được, cũng không dám buồn bực nữa, chỉ huy đại quân dừng lại ở nơi xa,

"Ồ!" Đột nhiên, Nhóc Tỳ cảnh giác, rồi ngẩn cao đầu, nhìn về một phương vị nào đó, bỏ mặt quần hùng, trực tiếp nhìn chằm chằm về nơi sâu trong rừng rậm.

Một bóng người yểu điệu xuất hiện, mỹ lệ xuất trần, cả người được bao phủ bởi một tầng hào quang thần tính, bộ y phục màu tím tung bay, giống như là tiên nữ hạ phàm, siêu trần thoát tục.

Ở bên cạnh còn có một ông già bị sương mù bao phủ, thần bí và khủng bố, rõ ràng là đứng nơi đó thế nhưng lại như trên trời cao, khó có thể cảm ứng được.

"Hung thú, ngươi cũng tới rồi à, lần này phải theo ta về thôn mới được. Con Ly Long này không có nghe tời, ta chuẩn bị hầm nó, ngươi đi với ta về thôn nhen!" Nhóc Tỳ đứng dậy, trừng cặp mắt thật to, quai hàm hếch lên nói lớn về phía thiếu nữ áo tím.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 221: Tôn Giả Thần Sơn

Thiếu nữ áo tím trông thư thái và tỏa sáng, một tầng mây khói bao phủ, tay áo phất phơ, hào quang thánh khiết chiếu rọi như Quảng Hàn Tiên Tử xuất trần.

Nhưng sau khi nghe Nhóc Tỳ nói nàng không bình tĩnh được nữa, trên gương mặt đẹp như ngọc tràn ngập vẻ giận dữ. Nàng thực sự khó có thể chịu đựng được, mỗi lần nhìn thấy đối phương đều bị gọi là hung thú.

Đôi mắt thiếu nữ áo tím lóe ra hào quang kinh người, hàm răng khẽ cắn đôi môi đẹp đỏ mọng. Nàng nhìn nó chằm chằm, thật sự chỉ muốn lập tức đánh đập tàn bạo Hùng Hài Tử một trận, đánh cho khóc gào oa oa.

“Hung thú định chạy đi đâu!” Nhóc Tỳ quát một tiếng rồi vọt lên, nó chủ động tấn công, nhằm vào chỗ thiếu nữ áo tím mà tấn công, trong mắt tràn đầy vẻ hưng phấn.

Tất cả mọi người cả kinh. Một đôi già trẻ vừa xuất hiện này tuyệt đối có lai lịch kinh người, Hùng Hài Tử lại tấn công như vậy thì quả thực là kẻ tài cao mật lớn, không biết sợ là gì.

“Hùng Hài Tử đáng xấu hổ!” Thiếu nữ áo tím tuy siêu trần thoát tục nhưng lúc này lại có một chút khói lửa bực tức. Nàng thực sự không chịu nổi Hùng Hài Tử, mỗi lần gặp các nàng đều hung tàn như vậy.

"Vù" một tiếng, tay ngọc của nàng rạch một cái. Một mảng phù văn dày đặc như mưa ánh sáng bay tỏa ra bao phủ phía trước. Nàng cũng xuất thủ.

Nhóc Tỳ quát khẽ một tiếng, trong miệng phun mạnh một hơi như một con Chân Long vậy. Lập tức kim quang dâng trào hóa thành một trận cuồng phong cuốn theo một mảng phù văn lớn màu vàng trùng kích về phía trước.

Trong khoảng khắc nơi này cát bay đá chạy, tiếng ù ù điếc tai. Sóng khí giống như cơn lốc đột ngột nhổ bật cả rễ các cây đại thụ ở xung quanh cùng với rất nhiều cự thạch quay cuồng mà đánh lên trời cao.

"Ầm" một tiếng, phù văn màu vàng bẻ gãy nghiền nát đụng nát mảng phù văn, xuyên thủng cốt văn bảo thuật của đối phương, mạnh mẽ hủy diệt hoàn toàn.

Mọi người hoảng sợ, Hùng Hài Tử rốt cuộc kinh khủng đến mức nào? Chỉ phun mạnh ra một hơi mà thôi thì đã có uy thế như vậy, mạnh cũng hơi quá mức.

Thiếu nữ áo tím biến sắc. Nàng đến từ Thái Cổ Thần Sơn, có thiên tư ngút trời và thân phận kinh người, dĩ nhiên đã nhìn ra Hùng Hài Tử mạnh mẽ và đáng sợ.

Nó quả nhiên đã mở ra Động Thiên thứ mười, bên trong dưỡng phù văn, bên ngoài đoạt tạo hóa của trời đất, giơ tay nhấc chân đều là thủ đoạn công kích chí cường. Dù nó chỉ phun ra một ngụm tinh khí cũng ẩn chứa phù văn bảo thuật mạnh mẽ có thể phá thần binh lợi khí.

“Hung thú chạy đi đâu. Hôm nay cảnh giới của ta không thua gì ngươi. Chẳng cần phải vật lộn cũng không sợ bảo thuật trùng kích của ngươi.” Nhóc Tỳ kêu gào.

Thiếu nữ áo tím siết chặt nắm tay nhỏ bé trắng như ngọc. Nàng căm hận nhất hai chữ "vật lộn", thật sự quá nhạy cảm. Những chuyện trải qua ở Bách Đoạn Sơn khiến nàng cho đến giờ khi nghĩ đến vẫn muốn phát điên.

Nàng là nữ thần trong con mắt các thiên tài của các tộc, siêu nhiên không gì sánh được. Ngay cả con cháu của Thần Linh đối với nàng đều không dám vô lễ, bất luận đi tới đâu cũng như sao quanh trăng sáng được mọi người vây quanh như thánh thần.

Lúc thường ngày ai dám khinh nhờn? Chưa nói chạm vào thần thể ngọc

ngà của nàng, ngay cả cơ hội đến gần cũng không có, chỉ có thể từ rất xa mà ngưỡng mộ.

Nhưng Hùng Hài Tử trước mặt kia lại không như vậy, chả trách khiến người ta phẫn nộ. Ở Bách Đoạn Sơn lợi dụng cơ hội ôm cổ trắng ngần của nàng, thậm chí cắn vành tai óng ánh của nàng, vật nhau oành oạch oành oạch với nàng, lăn lộn đầy đất.

Đó thực sự là một đoạn kinh lịch nghĩ lại mà đau đớn lòng, kẻ này tuyệt đối là độc thủ hủy diệt "Nữ thần". Việc này nếu bị truyền đi sẽ gây náo động lớn. Nhất là nếu truyền đến lãnh thổ của nàng, tuấn kiệt và thiên tài Thái Cổ Thần Sơn khẳng định sẽ đực mặt ra, cằm sẽ rơi đầy đất.

Vẫn còn may, bây giờ còn chưa có ai biết.

“Xoạt!”

Trong tay thiếu nữ áo tím xuất hiện một cái sừng thần sáng rực. Nàng gắng sức vạch một đường đập tới. Nhóc Tỳ nhất thời rủa một chập, nó cấp tốc tránh né.

Cái sừng này rất đặc biệt, nó tỏa ra quang huy có thể phá vỡ cốt văn, cắt thẳng tới gần người khiến kẻ khác khó lòng phòng bị.

“Hung thú, đó là cái gì vậy? Ngươi đang ép ta cận chiến hay sao?” Nhóc Tỳ trợn tròn mắt, nước bọt bắn ào ào, lại xông về phía trước. Nó chẳng ngại lại vật lộn một lần nữa.

Thiếu nữ áo tím nhanh chóng rút lui. Đang ở trước mắt bao người nên nàng cũng không muốn đấu vật uỳnh uỵch lăn lộn đầy đất với Hùng Hài Tử ngay ở chỗ này. Nếu quả thật phát sinh chuyện như vậy chắc nàng sẽ phát khùng mất.

“Xẹt!”

Hào quang xán lạn, một vùng quang huy rực rỡ chiếu rọi ở bên tai nàng,

hình thành một màn sáng ngăn trở thế tấn công của Nhóc Tỳ khiến nó không thể đến gần.

“Bông tai này hình như tốt hơn so với cái trước, được chí cường giả tế luyện qua, có sức mạnh của Thần đang chuyển động.” Mắt Nhóc Tỳ sáng rỡ, nó càng sôi sục cố sức vọt tới trước.

“Ầm!”

Kết quả nó đánh ra một quyền, phù văn màu vàng kim đầy trời đánh xuyên qua màn sáng. Mười động thiên là vô địch, ở chỗ này không gì có thể ngăn bước nó.

“Hung thú bó tay chịu trói đi!” Hùng Hài Tử kêu gào ầm ĩ. Bảo thuật của Côn Bằng xuất ra, cương phong cuồn cuộn, khí tức kinh khủng ngập trời, thần vũ lập tức che kín trước mặt.

“Quả nhiên là khó lường!” Rốt cục lão nhân bên cạnh mở miệng. Thân mình lão khẽ động ngăn ở nơi đó, lão đẩy ngang tới một chưởng. Đạo âm ù ù như khai thiên tích địa, sương mù cuộn trào mãnh liệt, hào quang ngập trời.

“Ầm!”

Đó là một kích kinh thiên động địa. Một làn sóng màu vàng hiện ra có thể thấy được rõ ràng tỏa ra bốn phương tám hướng, kết quả là núi thấp, cỏ cây, đá lớn ở vùng xung quanh toàn bộ bể nát.

Nó giống như rung động thần thánh. Kim quang lóe ra, nhìn như tường hòa nhưng lại vô kiên bất tồi, lấy thế không gì cản nổi mà bình định nơi này.

“Canh thịt của ta!” Nhóc Tỳ kêu to một tiếng, nó che một phía giúp cho vùng núi non này không vụn nát.

Ở đằng xa mọi người hoảng sợ, âm thầm cảm thấy may mắn vì đứng đủ xa, nếu không có thể lập tức biến thành một đống bùn máu, nhất định sẽ bị làn sóng màu vàng kim quét trúng mà nổ tung.

Chuyện này cũng quá dọa người đi, đến tột cùng là loại chiến lực gì vậy?

Mọi người lạnh cả người. Lão già này có lai lịch thế nào? Ra vẻ có thể cùng người mở mười động thiên đánh một trận, cũng quá kinh người đi, kinh khủng hết sức!

“Ngươi là tộc nhân của nó?” Nhóc Tỳ hồ nghi, nó cảnh giác nhìn về phía trước.

Lão nhân này quá thần bí, tựa hồ cường đại đến mức quá thái. Rõ ràng lão đứng ở nơi đó nhưng lại khiến cho có cảm giác hư vô mờ mịt, phảng phất như siêu thoát ra ngoài Hư Thần Giới.

“Đúng vậy!” Lão già gật đầu.

“Trông lão không giống như là hung thú a.” Nhóc Tỳ gãi đầu, nó có chút hoài nghi. Hung thú lúc tuổi già hẳn là càng kinh khủng, có thiên phú thuần uy của chủng tộc mênh mông cuồn cuộn. Lúc này nó chỉ cảm ứng được một dạng bình lặng và tường hòa.

“Hùng Hài Tử, chỉ nói lung tung!” Lão già quở mắng.

“Thây kệ nó, đại hung thú, lại tới đây!” Nhóc Tỳ rất hưng phấn vọt tới lần nữa. Gặp được một đối thủ như vậy khiến nó rất mừng rỡ.

Nghe thấy kiểu xưng hô này lão già thổi râu trợn mắt.

“Ầm!”

Hai người bạo phát đại chiến. Hùng Hài Tử vui vẻ hò hét, nó càng đánh càng hăng, cả người đều dâng lên hào quang. Nó mạnh mẽ đến mức làm cho người ta tuyệt vọng.

Nó giơ tay nhấc chân, mỗi một chiêu một thức đều có uy lực mạnh mẽ tuyệt đối, có thể quét sạch tất cả cản trở, kinh thiên động địa.

Các cao thủ của đại giáo đều kinh hãi. Loại thực lực này, loại biểu hiện

này quả nhiên xứng đáng nhận bốn chữ "thiếu niên chí tôn", có tư thái thần thánh vô địch!

Lão già kinh hãi. Càng đánh về sau lão càng cảm thấy trầy trật. Sức lực của Hùng Hài Tử quá cương mãnh, chấn động cánh tay lão đau nhức, sắp chịu không nổi rồi.

“Ta biết rồi, bao tay của lão là chí bảo, có khí tức thần linh, nếu không thì lão cũng không chống cự được đến bây giờ!” Hùng Hài Tử tỉnh ngộ. Lão già này mở được chín Động Thiên.

Mười Động Thiên xưng tôn, thật chỉ muốn lớn lên để bễ nghễ thiên hạ, hiệu lệnh tứ phương. Chân chính là vô địch nhưng khó có thể là lúc này.

“Dừng lại, ta có chuyện muốn nói.” Lão già mở miệng.

“Đưa bao tay cho ta.” Nhóc Tỳ tấn công mạnh mẽ. Nó trợn mắt nhìn chằm chằm vào chí bảo nọ.

Ầm ầm một tiếng, một con Toan Nghê màu tím thần uy cái thế lao ra đánh về phía lão già. Những tia sét to lớn ùn ùn kéo đến, sấm chớp khiến nhân gian khiếp sợ.

“Phanh!”

Rốt cục lão già cũng không chịu nổi, bị đánh bay lên, khói xanh bốc lên, tóc tai đầy đầu dựng cả lên.

“Ngừng! Ta lần này là có chuyện tìm ngươi, người thanh niên không nên mất bình tĩnh như vậy.” Lão già quát lớn, toát ra khí tức uy nghiêm như một vị thần hàng lâm ở chốn này đang nhìn xuống.

Nhưng Hùng Hài Tử chẳng quan tâm, mắt nó sáng rực nhìn chằm chằm bao tay không dứt ra được. Nó điên cuồng tấn công tới, toàn thân khí lực dùng không hết, nói chung cũng không định buông lỏng.

“Làm càn!” Lão già thét lớn, âm thanh như sấm sét làm đất trời run rẩy. Cả người lão phát sáng, khí tức kinh khủng ngập trời giống như một vị thần sống lại.

Nhưng Hùng Hài Tử căn bản chẳng sợ lão, miệng nó la hét: “Lão mới là làm càn!”

Nó thừa tinh lực, cuồng công mãnh đả, mắt nhìn chằm chằm bao tay của lão già, nước bọt chảy rào rào. Nó dũng mãnh không thể ngăn nổi, càng ngày càng hung hãn.

Mọi người khiếp sợ.

Thiếu nữ áo tím lại ngây người ra. Tên gia hỏa này quá mạnh mẽ sục sôi đi, chẳng lẽ nó thật sự không đoán ra thân phận của tổ phụ nàng hay sao? Người đến từ Thái Cổ Thần Sơn bất luận thế nào cũng đủ khiến thế nhân sợ run a.

“Ầm!”

Hùng Hài Tử mạnh mẽ dang cánh Côn Bằng đánh lão già ngã lộn nhào, sau đó bảo thuật Toan Nghê bay ra giật điện làm cả người lão co quắp, một lũ khói đen bốc lên.

“Tức chết ta rồi!”

Lão già xoay người rời đi không hề ham chiến. Thân phận lão bực nào, kết quả lại bị một thằng nhóc chưa ráo máu đầu đánh cho một trận ở chỗ này, thực sự không muốn ở lại thêm nữa.

“Chạy đi đâu, để bao tay của ta lại!” Hùng Hài Tử gào lớn. Nó thật dũng mãnh phi thường, chiến đấu đến lúc này cũng không chút mệt mỏi, vẫn vui vẻ như trước mà xông lên.

“Ầm!”

Hai người lại quấn lấy nhau, Hùng Hài Tử và lão già chiến đấu kịch liệt, thẳng thừng vật một cái quật ngã lão, 'oanh' một tiếng đập thành một cái hố hình người thật to, cát bụi mịt mù.

Xa xa thiếu nữ áo tím miệng nhỏ mở ra như hình chữ 'O'. Lão già cường đại bực nào, xưng tôn một cõi, tọa trấn Thái Cổ Thần Sơn, ai có thể khiến lão chật vật như vậy? Hôm nay, Hùng Hài Tử không ngờ ngang bướng như vậy, nó đang đánh đập nhân vật cực kỳ mạnh mẽ này.

"Tức chết ta mất thôi!"

Lão già điên giận, cả người lão bạo phát phù văn trông giống như thần minh thật sự, thoáng cái lật ngược Nhóc Tỳ. Lão tức sùi bọt mép xông tới đánh giết.

Tất cả mọi người chấn động. Lão già này chẳng lẽ là thần thật sao?

Hùng Hài Tử mừng rỡ chứ không sợ hãi. Nó vẫn không kiêng dè như trước, la lối om sòm lao về phía trước, huyễn hóa ra một bàn tay vàng lớn thộp cổ áo lão già. Một quả đấm mang phù văn đập tới.

"Phanh!"

Lão già kêu lên đau đớn. Bị đánh lần này gọi là một cú ra trò, mắt lão đều thâm tím. Lão lão đảo lùi lại.

"Đại hung thú, đưa bao tay cho ta!" Mắt Nhóc Tỳ sáng rỡ như một con khỉ lanh lợi, vừa làm rầm rĩ, vừa trên móc dưới đập giao thủ với lão già.

Ở đằng xa mọi người như hóa đá. Đánh đến nước này mọi người đều lộ vẻ sợ hãi mà đoán được thân phận của lão già đáng sợ kinh người. Đi ra từ Thái Cổ Thần Sơn dù nói thế nào đi nữa cũng là người chí cường một phương a, thậm chí có thể là thần!

Nhưng mà Hùng Hài Tử mặc kệ những thứ đó. Tinh lực của nó quá thừa thãi, đánh nhau nó tuyệt đối không sợ, dù thiên thần đến nó cũng muốn đánh

một trận.

“Hùng Hài Tử, ngươi dừng tay cho ta, lão phu tìm ngươi là có một hồi đại nhân quả, đại cơ duyên!” Lão già quát lớn.

Hùng Hài Tử tạm dừng tay, còn không đợi lão mở miệng nó đã nói ra một câu kia: “Đưa bao tay cho ta!” Ánh mắt nó rực lửa, trong mắt nó chẳng có gì khác hơn là cặp chí bảo vừa mắt kia.

“Ngươi biết nó có lai lịch ra sao hả? Ngươi dám đòi hả?” Lão già quát lớn.

“Có lai lịch gì? Hùng Hài Tử hỏi.

“Đây là binh khí của Thần minh, biết rồi ngươi còn dám lấy không?” Lão già cả giận.

Những lời này vừa nói ra Hùng Hài Tử lập tức trợn tròn mắt, ngây dại nói không nên lời.

“Biết sợ rồi hả?” Lão già hừ một tiếng.

“Đưa bao tay cho ta!” Hùng Hài Tử gào thét ầm ĩ, càng dốc thêm sức lực vào, thậm chí lủi kéo nhảy nhót như một con khỉ lanh lợi thực thụ, điên cuồng đánh lão già.

“Phanh!”

Lão già lại trúng thêm một kích, con mắt kia cũng trở thành con mắt xanh đen. Lão tức đến phát cuồng, ngửa mặt lên trời rống giận. Con mẹ nó còn có thiên lý không đây, chưa từng thấy một kẻ mê tiền như Hùng Hài Tử, ngay cả người của Thái Cổ Thần Sơn cũng dám hành hung.

Vốn định tìm nó trò chuyện, không ngờ lại chiến đấu kịch liệt. Kết quả nó gào thét lao tới như đánh máu gà, đại chiến mãi không xong.

“Tổ phụ, ngài ở chỗ này bị áp chế, để cho con ra tay đi!” Thiếu nữ áo

tím mở miệng nói, bây giờ nàng nhìn không nổi nữa.

Nàng sóng mắt như mây trôi tựa như ảo mộng, mũi thật cao, môi đỏ mọng mượt mà, hàm răng sáng bóng, thoạt nhìn không linh và siêu nhiên.

“Hung thú đến đây đi, chẳng lẽ sợ ngươi à!” Thàng nhỏ đầu gấu kêu gào rầm rĩ, nó nhào tới liên tục giao thủ với nàng, tối hậu chộp được một cánh tay ngà trắng như ngọc của nàng, lập tức định vật lộn.

“Hùng Hài Tử này!” Lão già phẫn uất.

Về phần thiếu nữ áo tím thì nghiến răng nghiến lợi. Nàng thực sự bị chọc đến tức điên mất rồi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 222: Thập Hung Di Thuật

Nhóc Tỳ chộp được cánh tay trắng như ngọc của đối phương, ngón đệm lưng có phù văn rực cháy đi kèm "ầm" một tiếng đã quật nàng xuống đất, đất đá văng tung tóe.

Cùng lúc đó trong lòng bàn tay nó tỏa hào quang, một mảng phù văn màu vàng rơi xuống như mưa rào định trấn áp thiếu nữ áo tím.

‘Vù" một tiếng, một màn sáng vọt lên. Khuyên tai ở vành tai lóng lánh của thiếu nữ áo tím phát quang, bao bọc rồi cuốn theo nàng cực nhanh xông ra ngoài, tránh được một kích này.

“Cậu thiếu niên, dừng tay!” Lão già lần thứ hai chen ngang vào gần để giao chiến với Hùng Hài Tử.

Nhóc Tỳ một mặt giao chiến với lão, một mặt tìm sơ hở. Đối phương có bao tay, tuy bị quy tắc của mảnh thiên địa này áp chế nhưng vẫn rất đáng sợ.

“Dừng lại, ta có chuyện muốn nói, trao cho ngươi một đại cơ duyên.” Lão già trầm giọng nói vô cùng uy nghiêm, một dạng khí thế vô hình ép về phía trước.

“Ra vẻ huyền bí, có cái gì ngươi cứ việc nói thẳng ra đi.” Nhóc Tỳ cũng không thèm để ý, càng không bị đối phương uy áp. Ở mảnh thiên địa này mười Động Thiên mới là chí tôn.

Nó tất nhiên không tin đối phương. Thiếu nữ áo tím là địch với nó chứ không phải bạn, từ Bách Đoạn Sơn truy sát đến giờ, cớ sao có thể đột nhiên đổi sắc mặt trao cho nó một đại cơ duyên?

“Ngươi đang nghi ngờ lão phu?” Lão già nói, giọng ù ù như sấm đang

vang vọng nơi đây.

“Tôn nữ của lão hận ta muốn chết, mỗi lần thấy ta đều muốn cắn vài miếng, nàng sẽ lôi kéo lão trao cho ta đại cơ duyên?” Nhóc Tỳ liếc xéo vẻ khinh thường, nó nhìn chằm chằm lão già.

“Hùng Hài Tử!” Mặt già của lão đỏ bừng, đây là kiểu nhìn gì vậy? Đã rất nhiều năm rồi lão chưa bị người coi thường như vậy.

“Phanh!”

Kết quả, lão sơ ý lại bị Nhóc Tỳ đánh cho một chưởng, "phù phù’" một tiếng ngã văng ra ngoài đụng nát một ngọn núi đá, loạn thạch sụp xuống.

“Nói đi, tìm ta để làm gì? Ngàn vạn lần đừng bàn chuyện Thanh Đồng Bảo Thư.” Hùng Hài Tử tinh lực quá dồi dào, vừa la hét vừa lao tới đánh tiếp.

Nó quan niệm song phương là cừu địch, không có khả năng có đại cơ duyên thực sự nào cả. Nó sẽ chẳng bị gạt đâu, nó chưa bao giờ tự kỷ cho rằng hung thú áo tím kia lại đột nhiên đổi tính, lại còn sinh ra hảo cảm với nó.

“Gia gia!” Thiếu nữ áo tím cả kinh chạy ào tới đống loạn thạch. Nàng sợ lão già bị thương nặng nên càng thêm phẫn uất, mặt đẹp như ngọc đầy vẻ không cam lòng.

Nàng chỉ muốn hành hung Nhóc Tỳ nhưng cũng không địch nổi.

Tổ phụ của nàng là người thế nào? Chân thân vừa xuất hiện cả vùng Đại Hoang đều phải run rẩy dăm ba đợt, mà nay lại bị một Hùng Hài Tử đánh bay. Thật làm kẻ khác không thể tin được.

“Chẳng lẽ các ngươi thật sự nhòm ngó Thanh Đồng Bảo Thư của ta?” Nhóc Tỳ chế nhạo, nó lại đánh tới.

Nó biết rõ thiếu nữ áo tím vẫn muốn trị tội nó, không có khả năng cười một tiếng xóa ân cừu. Nếu nó không có nhục thân tuyệt vời và quen đánh cận chiến ở Bách Đoạn Sơn đã bị đối phương dùng bảo thuật chém chết.

Từ trước đến giờ thiếu nữ áo tím vẫn muốn báo thù, sao có thể đột nhiên thay đổi? Nhất là lại mời một con "đại hung thú" đến, điều này đáng để cảnh giác.

Vì vậy Nhóc Tỳ hoàn toàn chẳng động tâm, nó vẫn luôn xuất thủ hung mãnh. Ly Long định gây bất lợi cho nó nên bị nó trấn áp thôi, bây giờ sắp nấu thành thang.

Lão già nếu định lừa dối nó cũng chẳng có gì phải sợ. Nó tin chắc mình ở chỗ này là vô địch, đối phương có kéo tới một vị Thần Linh cũng chả sợ.

“Ầm!”

Toan Nghê bảo thuật được tế xuất, phong lôi nổi dậy, phù văn màu vàng kim từng dãy kinh khủng ngập trời bao phủ phía trước. Lão già lại bị đánh bay lần nữa.

Nếu không có bao tay kia lão khẳng định đã chia năm xẻ bảy, không là đối thủ của Nhóc Tỳ. Đó là một thiếu niên Chí Tôn, tại mảnh thiên địa này có thể bễ nghễ tất cả địch thủ.

“Được rồi, lão phu thừa nhận là định trấn áp ngươi, nhưng nghe thấy ngươi đột phá tới mười Động Thiên thì đã thay đổi chủ ý.” Lão già thực sự chịu đựng đủ rồi nên bắt đầu phun lời thật ra, nếu không lão thật sự sợ Hùng Hài Tử bám lấy lão không dứt.

“Ta muốn hỏi, lão là thần linh hay sao?” Hùng Hài Tử lái sang chuyện khác, không để ý đến lời lão nói. Nó thực ra cảm thấy có chút hứng thú đối với chuyện này.

“Vì sao lại hỏi như vậy?”

“Ta mong chờ a, đánh nhau như vậy có thật nhiều cảm xúc. Một thần linh nho nhỏ cũng bị ta đánh cho một trận bầm dập.” Hùng Hài Tử nói vẻ ác ý, nó cười lớn không ngừng.

Mặt lão già lập tức tối sầm, lão nói: “Đừng có mơ mộng!”

Hôm nay đánh một trận lão thật sự cảm thấy ngạt thở. Một đời chí cường giả ở trên cao siêu nhiên trần thế lại đánh sống đánh chết với một Hùng Hài Tử ở chỗ này, nếu truyền đi cái bản mặt già nua của lão để ở chỗ nào a.

“Ầm!”

Nhóc Tỳ lại xuất thủ. Một kích sấm sét làm lão già cả người bị điện giật cháy đen, tóc tai dựng đứng cả lên trông thật chật vật.

“Ngươi thật đúng là muốn ra tay?” Lão già nổi giận, khí tức uy nghiêm lại tái hiện.

“Có gì mà không dám, lão ra mặt vì tôn nữ của mình, định trấn áp ta, vốn là cừu địch.” Nhóc Tỳ đĩnh đạc nói.

“Ngươi không sợ thân phận của ta ở thế giới thực?”

“Có gì phải sợ! Ta có thể mở được mười Động Thiên, chả lẽ không bằng các ngươi hay sao?” Nhóc Tỳ lại liếc xéo lần nữa, ngụ ý nó cũng có lai lịch.

Những lời này vừa nói ra đã khiến mọi người lạnh run, trong lòng rung động mãnh liệt. Có người đã sớm hoài nghi gia hỏa đó lai lịch không đơn giản, tiến nhập Bổ Thiên Các chẳng qua là để lịch lãm.

Hiện giờ chính miệng nó nói ra một hồi, thật sự làm không ít người giật nảy mình.

Nhất là nó vừa mới đánh đập lão già kia a, chẳng hề kiêng nể gì cả. Nói như vậy mức độ khả tín cực cao?

Giờ khắc này không ít người lông tơ đều dựng hết của lên, người nổi da

gà, cảm thấy sợ hãi một hồi. Nhất là vài thế lực đối địch lớn càng cả kinh, cảm thấy thực sự cần suy nghĩ kỹ.

"Ầm!"

Nhóc Tỳ mở cả mười Động Thiên giống như một cụm núi lửa phun trào, 'nhan thạch nóng chảy' chói mắt không gì sánh được cuồn cuộn bao phủ nó, bổ sung tiêu hao tinh khí thần của nó để tiếp tục khai chiến.

Mọi người hoảng sợ. Quả nhiên là mở ra mười Động Thiên, đến nay tận mắt xác nhận khiến dẫn phát một vùng sục sôi.

"Chẳng lẽ là hậu đại của thần linh?" Rất nhiều người vẫn chưa rõ ngọn ngành, chứng kiến lời nói việc làm của nó, lại thấy thần uy của nó, họ đều nghĩ nó không phải nói bậy.

Lão già vọt lên ngăn trở Nhóc Tỳ, vừa chiến đấu kịch liệt vừa mở miệng nói: "Chuyện ta với ngươi bàn bạc quá quan trọng, không thể để lộ ra. Cần tìm một chỗ yên tĩnh để nói."

"Đưa cho ta một cái bao tay, hay là cả đôi đi." Hùng Hài Tử ra điều kiện. Nó không hề có lòng kính sợ đối với vị đến từ Thái Cổ Thần Sơn này.

Càng làm như vậy càng khiến cho người ta kinh hãi, cảm thấy lai lịch của gia hỏa kia không đơn giản.

"Ta muốn nói là bảo thuật của Thái Cổ Thập Hung. So với hai kiện vũ khí này trân quý hơn vô số lần!" Lão già nói nhỏ.

Nhóc Tỳ bỗng nhiên dừng tay, mắt nó trợn tròn. Rốt cuộc nó bị hấp dẫn chú ý, đây chính là điều nó khát khao nhất.

Ly Long nằm ngang trên mặt đất, vảy trên người nó sáng rực. Nó vẫn hôn mê chưa tỉnh. Nhóc Tỳ đi tới đặt mông ngồi lên. Hành động này làm quần hùng trông thấy đều run rẩy một trận.

Đây chính là sinh linh thuần huyết a, cứ vậy mà bị đặt mông ngồi lên, thật đúng là làm mọi người hết nói nổi.

“Thơm quá đi!” Canh trong nồi sáng long lanh, Nhóc Tỳ bưng lên uống, lại ăn mấy tảng thịt Ly Long, nó cảm thấy đúng là món ngon trong đời.

Lão già đi đến gần bèn cảm thán một hồi. Lão già thật rồi, một thằng bé chỉ bằng cái rắm làm ra chuyện khiến lão cũng phải kinh hãi. Chuyện này cũng quá bưu hãn đi. Chả trách gào thét đòi bắt tôn nữ của mình đến giữ làng cho nó. So với chuyện này mà nói coi như còn may mắn, con Ly Long nhỏ này cũng quá xui xẻo đi.

“Ta khuyên ngươi hay là thả nó đi đi. Lão phu có thể ra mặt khiến cho nó sẽ không ghi hận.” Lão già nói.

“Trước hết làm cho tôn nữ của lão không ghi hận ta đã. Cô nàng thật sự ép ta vật lộn.” Nhóc Tỳ dang tay, nó làm ra vẻ rất bất đắc dĩ và nhức đầu.

Thiếu nữ áo tím trông thư thái và tỏa sáng, nàng nghe thấy những lời ấy lập tức muốn cắn nó. Ai muốn vật lộn với ngươi? Lần nào cũng là ngươi như đánh máu gà vậy, kêu la ầm ĩ xông tới.

“Lần nào cũng đều vì ngươi chọc ta!”

“Nói bậy, nếu như không vì lần nào ngươi trông thấy ta cũng đều đuổi giết, ta đâu có bị ép phải vật lộn với ngươi?” Nhóc Tỳ không phục.

“Được rồi, chuyện này trước hết cho qua đi.” Lão già nói.

“Ngươi rốt cuộc là thuộc chủng tộc gì a? Rốt cuộc có phải hung thú không vậy, thật sự không định đi theo ta chứ?” Nhóc Tỳ trong lòng đầy ước ao nhìn thiếu nữ áo tím.

Lập tức sát khí ở nơi đây tăng vọt, lạnh buốt, lạnh như băng đến tận xương.

“Này, lão gia tử, cô nàng lại định động thủ với ta.” Nhóc Tỳ nói.

Lão già đau đầu, tôn nữ của mình và Hùng Hài Tử này tuyệt đối là bạo lực.

Rốt cục chuyện này cũng tạm thời cho qua. Lão già mở miệng nói: “Ngươi không phải vẫn thích hộ tí này hay sao? Nếu lấy Thanh Đồng Bảo Thư ra đổi, ta có thể đưa cho ngươi một kiện.”

“Chẳng cần đổi đâu, ta nghĩ có thể đoạt lấy!” Nhóc Tỳ rất hung hãn nói. Suy cho cùng lão nhân này quả nhiên dự định như vậy, chưa bỏ ý định với bảo thư của nó. Sở dĩ lão lộ diện ngoài trấn áp mình khẳng định chính là vì chuyện này mà đến.

Mắt thấy một hồi chiến đấu kịch liệt lại sắp sửa xảy ra, lão già vội ngừng nói. Trong lòng lão uất ức, đường đường là tôn giả một phương hiệu lệnh Đại Hoang, ở chỗ này không ngờ bị hung uy của một Hùng Hài Tử trấn trụ.

“Vậy được rồi, nói chuyện Thái Cổ Thập Hung đi.” Lão già chậm rãi kể.

Trong Thái Cổ Thần Sơn có người phát hiện chạm khắc của Thần Linh để lại nói rằng tại hoang vực giáp biển có tổ của Thái Cổ Côn Bằng để lại. Theo suy đoán có khả năng ẩn giấu bảo thuật cái thế đã thất truyền từ lâu.

“Hả?”

Nhóc Tỳ nghe vậy lập tức cả kinh, mắt nó mở thật lớn, trống ngực dồn dập. Đây là bảo thuật nó cần nhất a, nó vẫn một mực theo đuổi con đường này.

“Có loại chuyện tốt này mà ngươi vẫn tìm ta?” Rất nhanh nó tỏ vẻ khinh thường. Lão khọm già này thoạt nhìn không phải người tử tế, nói trắng ra là muốn đến hãm hại nó.

Lão già cười khanh khách. Hùng Hài Tử lại trợn trắng mắt nhìn lão một lần nữa tỏ vẻ khinh thường. Hôm nay đã là lần thứ mấy rồi? Rất nhiều năm

rồi chưa bị người đối xử như vậy.

“Đó là một cấm địa, yêu cầu rất nhiều. Chỉ có người ở Hóa Linh cảnh mới có thể xuất nhập, hơn nữa phải có người mở được mười Động Thiên mới có thể mở thông lộ.” Lão già nói.

Hùng Hài Tử càng thêm khinh thường lão, hơn nữa nó thiếu chút nữa xuất thủ.

Lão khốn này quả nhiên không phải là người lương thiện gì cả, muốn cho nó đi mở đường, sau cùng nhất định là số bị giết. Điều này còn có đường sống đáng để nói sao?

“Ngươi cứ yên tâm, lần này đi vào trước khi tranh thần thông cái thế chúng ta sẽ không tự giết lẫn nhau. Không chỉ nhân mã của mình chúng ta cần ngươi ở nơi đó bày ra thực lực mười Động Thiên.”

Động Thiên cảnh của Nhóc Tỳ viên mãn, nó phải đối mặt với cảnh giới kế tiếp là Hóa Linh.

“Ngươi có thể tin được những điều mình nói không?” Nhóc Tỳ khinh bỉ. Tuy nó sắp tiến nhập Hóa Linh cảnh chỉ ngày một ngày hai nhưng quyết đấu với chân thân một lão cổ đồng như vậy thì không xong rồi.

“Ta tin chứ, ta có thể dùng trớ chú phát thệ (lời thề nguyền rủa), nếu gia hại tính mạng của ngươi tất sẽ ứng nghiệm.” Lão già nói. Bọn họ thật sự cần người mở được mười Động Thiên, nếu không căn bản không cách nào mở được thông đạo.

Thượng cổ trớ chú (nguyền rủa) cực kỳ thần bí, bị nhiễm khó có thể trừ tận gốc. Nhóc Tỳ từng chọc vào Quỷ gia, kết quả là để trừ bỏ nó phải vào Bách Đoạn Sơn thực hiện lời hứa.

Nhưng Hùng Hài Tử vẫn còn chưa tin. Nó cũng sẽ không cho rằng đối phương tốt bụng và nghĩa khí như vậy, nói không chừng vừa mở ra thông đạo liền bị giết ngay lập tức.

“Ta nghĩ rằng ngươi cứ nên đi với ta canh gác cửa thôn còn tương đối đáng tin cậy hơn.” Nhóc Tỳ nói với thiếu nữ áo tím.

Trong nháy mắt ở đây lại căng thẳng một hồi, suýt nữa phát sinh chiến đấu kịch liệt. Hùng Hài Tử không e ngại một chút nào, nó đứng đối mặt thiếu nữ áo tím, đồng thời thở phì phò nhìn lão già.

“Làm ơn tin lời ta, Côn Bằng vẫn lạc, bảo thuật cái thế này nếu vẫn còn lưu lại trên thế gian thì thực sự chỉ có thể ở trong hải vực đó, ta tới bàn bạc với ngươi tuyệt đối có thành ý, sẽ không làm hại.” Lão già nói.

Bảo thuật Côn Bằng xuất thế sẽ tuyệt đối làm chấn động thế gian, ngay cả mãnh thú thời thái cổ cũng ngồi không yên, cũng muốn đi tranh giành một phen. Thế nhưng Côn Bằng bố trí cấm chế làm bọn họ không vào được.

Nếu Nhóc Tỳ nói không động tâm thì đó là nói dối, ngày nay nó đang theo con đường này, nếu như có thể tham quan học tập thần thuật chân chính của Côn Bằng nhất định sẽ dung hợp và thông suốt.

Cứ như vậy, lão già tận tình khuyên bảo, không ngừng thuyết phục, nói chuyện hơn nửa ngày. Nhóc Tỳ vẻ mặt âm tình bất định, từ đầu đến cuối chưa hề gật đầu đồng ý.

Nó rất muốn đi nhưng càng muốn nện cho lão già này một chập.

Đối phương biết rõ nó đang theo con đường này. Chuyện hấp dẫn như vậy rõ ràng khiến trong lòng nó dao động không ngừng, nhưng nếu thật sự đi mà nói hơn phân nửa sẽ phải mất mạng.

“Lão gia hỏa, ta chỉ biết rằng ngươi luôn luôn không có ý tử tế gì, để cho ta mở thần môn giúp các ngươi, sau đó có thể thu dọn ta cho hả giận, thật sự là nhất cử lưỡng tiện.”

“Tiểu hữu, ngươi hiểu lầm rồi. Tiểu bối các ngươi tranh đấu ta làm sao tham gia được, huống hồ vậy cũng là tiểu đả tiểu nháo, cười trừ một cái rồi thôi.” Lão già nói.

“Ngươi tới từ Thái Cổ Thần Sơn... giúp ta tìm hai người đi. Nếu như có thể tìm được ta có thể cân nhắc.” Nhóc Tỳ bỗng nhiên nói ra. Nó nghĩ tới phụ mẫu của mình, năm đó họ từng đi Thái Cổ Thần Sơn hái thánh dược cho nó, kết quả là một đi không trở lại, cho đến nay không thấy bóng hình. Nghĩ tới những điều này hai mắt nó chợt đỏ lên.

“Đến tột cùng là ai?” Lão già nhìn thấy có thể xoay chuyển bèn vội vã hỏi.

“Chờ ta nhớ kỹ lại đã, ngươi trước tiên ở chỗ này đợi ta.” Nhóc Tỳ đứng dậy vù vù chạy mất, ngay cả Ly Long cũng mặc kệ.

“Hoang Vực sẽ loạn, nếu như bây giờ không thể bắt được thần thông cái thế này vào tay trong tương lai khó có chỗ đứng căn cơ. Cậu thiếu niên, ngươi phải suy xét cho kỹ a.” Lão già ở phía sau truyền âm, người khác không cách nào nghe được.

“Ở chỗ này chờ ta!” Nhóc Tỳ đáp lại. Khi đi ngang qua chỗ Hỏa Linh Nhi nó dừng chân nói: “Mập Ú, cảm ơn ngươi, sau này ta tất có hậu báo.”

Nó biết, Hỏa Hoàng dấy binh một là coi trọng nó, hai là khẳng định có công lao của Hỏa Linh Nhi. Dù sao cũng chung đụng một hồi, ở Bách Đoạn Sơn cùng tiến thoái, nàng hơn phân nửa có góp lời.

Hỏa Linh Nhi không cảm kích mà nổi bão, nàng nói: “Ngươi mới là mập ú, cả nhà ngươi mới là mập ú!”

Nhóc Tỳ chạy, tốc độ cực nhanh, quần hùng kinh hoảng cuống quít nhường đường không dám ngăn trở. Gia hỏa này ngay cả chí cường giả Thái Cổ Thần Sơn đều đánh đập như thường, gan lớn bằng trời, còn cái gì nó không dám làm?

Nhóc Tỳ một đường chạy như tên bắn, xuyên qua thông đạo màu vàng về tới Sơ Thủy Địa, sau đó lại mở thông đạo loại này lần nữa, tiến nhập Hỗn Độn Phế Khư Địa gặp cây liễu đang cắm rễ trong không trung.

“Liễu Thần, con biết được tổ của Thái Cổ Côn Bằng...” Nó cấp tốc nói một phen, muốn hỏi nếu nó đi khi đó Liễu thần có thể chi viện cho nó hay không.

Nói thật lòng, nó căn bản không tin tưởng lão già kia hay những sinh linh chí cường khác. Cho dù phát ra lời thề, gieo trớ chú cũng không đáng tin cậy.

Duy nhất có thể nhờ cậy được chỉ có Liễu Thần, đến lúc đó nếu Liễu Thần chi viện, nếu có thể mở ra một thông lộ cũng không đáng lo nữa.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 223: Thành Giao

"Côn Bằng... cường giả cái thế vẫn lạc từ những năm tháng vô tận. Đáng tiếc thần thông cực mạnh của nó lúc đó đã thất truyền." Liễu Thần có chút cảm khái.

Liễu Thần cắm rễ trong hư không, thân cây cháy đen to lớn vươn lên trời cao. Gió nhẹ hiu hiu, hỗn độn cuộn trào, hơn mười cành liễu xanh mơn mởn nhẹ nhành đong đưa, phảng phất như đang trở về thời khai thiên.

"Hẳn là không nhầm đâu, bảo thuật của Côn Bằng nếu còn được bảo tồn trên thế gian mà nói thì sẽ ở trong hải vực đó." Sau khi suy tư một hồi Liễu Thần nói như vậy.

"Cháu có thể đi không? Nhóc Tỳ khao khát hỏi.

"Đi thôi, nên tranh đoạt một lần." Liễu Thần đáp giọng khẳng định.

"Thật tốt quá!" Nhóc Tỳ mừng đến ngã bổ nhào một cái. Nó vô cùng kích động. Nó khát khao có được loại bảo thuật này không gì sánh nổi, rốt cuộc cũng gặp được một loại thần thông cái thế.

Nó kể rất cặn kẽ những gì vừa mới xảy ra, không bỏ sót chút nào để cho Liễu Thần phán đoán. Dù sao lần này cũng phải đồng hành cùng với sinh linh của Thái Cổ Thần Sơn, rất nguy hiểm.

"Tại chốn thiên địa kia ngươi có thể trấn giết hắn." Liễu Thần biết lão già kia từng định đối phó Nhóc Tỳ bèn bình thản nói.

Hùng Hài Tử ngây người. Liễu Thần thoạt nhìn tường hòa và bình lặng không ngờ khí phách như vậy. Đây chính là chí cường giả đến từ Thái Cổ Thần Sơn a, khi Liễu Thần đề cập đến chuyện này cũng chẳng hề gợn sóng.

“May là hắn cải biến chủ ý.” Liễu Thần nói.

Nếu Nhóc Tỳ không đột phá mười Động Thiên làm cho lão già kia cải biến chủ ý, nói không chừng thực sự đã phát sinh một trận huyết chiến, khi đó nhất định sẽ khiến thế gian khiếp sợ.

Gió thổi, sương mù tràn ngập, Liễu Thần đứng trường tồn tại khu phế tích rộng lớn. Thân cây cổ thụ cháy đen, cành cây xanh biếc long lanh, trông mông lung và thần bí.

“Liễu Thần, cháu mở mười Động Thiên, có cần tẩy lễ nữa không?” Sau khi bình tĩnh lại Nhóc Tỳ bèn hỏi, nó muốn chia sẻ vui mừng với Liễu Thần.

“Ngươi giỏi lắm, vượt ra ngoài dự đoán của ta.” Liễu Thần khen thật lòng, nguyên bản ngài còn định tẩy lễ cho Nhóc Tỳ để giúp nó một tay, cũng không ngờ nó chỉ dựa vào chính mình để đột phá.

Điều này tuyệt đối là xưa nay hiếm thấy, thiếu niên chí tôn bình thường khi đột phá tất nhiên cần có chí cường giả thủ hộ, đứng ở một bên tương trợ và bảo vệ bởi vì quá hung hiểm.

Giống như Nhóc Tỳ đi ra nơi hoang dã, mạnh mẽ đột phá một cách vô cùng dữ dội, hơn nữa còn ở trong Hư Thần Giới, vậy cũng coi như là một trường hợp đặc biệt.

“Ngươi đi nhận lời hắn đi. Đi sớm về sớm. Kế tiếp ta phải tẩy lễ cho ngươi.” Liễu Thần nói.

Nhóc Tỳ gào tướng lên, nó càng thêm vui mừng. Nó đi qua thông đạo màu vàng nhanh như tia chớp, quay trở lại mảnh thiên địa đó một lần nữa đi gặp lão già kia.

“Nó vừa trở lại rồi!”

Mọi người giật mình nhìn Hùng Hài Tử quay trở lại nhanh như vậy. Tất cả đều lộ vẻ kinh ngạc, những người vốn định tản đi cũng đều dừng bước.

“Quay trở lại nhanh như vậy, xem ra ngươi đã có quyết định chính xác.” Lão già cười tủm tỉm, cảm thấy như trút được gánh nặng.

“Ta còn chưa đồng ý đâu.” Nhóc Tỳ đặt mông ngồi trên người Ly Long.

Ly Long xui xẻo. Nó là sinh linh thuần huyết cao quý, hôm nay không chỉ thiếu chút nữa bị Hùng Hài Tử ăn tươi mà còn trở thành cái ghế dành riêng cho nó. Một đám người nhìn thấy cũng hết nói nổi.

“Chẳng lẽ ngươi còn có yêu cầu gì?” Lão già nói.

“Giúp ta phá vỡ phù văn kỳ quái trong cơ thể con Ly Long này.” Nhóc Tỳ nói.

“Khỏi cần nghĩ đến chuyện đó! Trong cơ thể con Ly Long này có phù văn cấm kỵ của tộc này ngươi hẳn là đã tìm hiểu rõ ràng từ lâu. Nếu chạm vào sẽ nổ tung, cho dù Thần tới cũng không được.” Lão già lắc đầu.

Nhóc Tỳ định mưu đồ bảo thuật của Ly Long, đã chắc chắn chẳng có kết quả gì.

“Aizzz, khu vực đó quá nguy hiểm, ta đi giúp các ngươi mở thông đạo nhưng lại chẳng có sức tự vệ, ta sao dám đi tới đó chứ?” Mặt mày nó đau khổ nhăn nhó.

Vẻ mặt tươi cười của lão già chợt cứng lại. Lão biết thằng nhóc này định lừa đảo, muốn vơ vét thần thông, bảo cốt các loại.

“Ta đi liều mạng vì các ngươi mà cũng không thể bảo vệ chu toàn cho ta, quá làm lạnh lòng người!” Nhóc Tỳ lắc đầu.

“Ngươi muốn cái gì?” Lão già hỏi.

“Bảo thuật của bộ tộc các ngươi...” Nhóc Tỳ thấy mặt đối phương đen lại, nó vội vã nói tiếp: “... ngươi chắc chắn không thể cho.”

“Trừ phi diệt tộc.” Lão già nói.

“Một yêu cầu khác vậy, cho ta mượn bao tay dùng một chút, không cần cả đôi, một cái cũng đủ rồi.” Nhóc Tỳ nói.

“Có đưa cho ngươi ngươi cũng không mang ra khỏi Hư Thần Giới được.” Lão già đen mặt lại nói.

“Ta chỉ muốn mượn xem một chút, yêu cầu này cũng không tính là cao nha.” Nhóc Tỳ bình tĩnh nói.

Nó tất nhiên sẽ không tin đối phương. Nếu thật sự ra biển, một khi nó mất đi giá trị nói không chừng sẽ lập tức bị đánh chết. Mặc dù đã báo cho Liễu Thần nhưng nó vẫn muốn giành lấy một ít lợi thế.

“Sau khi từ hải ngoại trở về sẽ lập tức trả lại bao tay cho ngươi.” Nhóc Tỳ nói.

Lão già nhíu mày, đây thật sự là làm khó lão. Nếu thằng nhóc này chết mà nói, lúc đó bao tay không còn trong Hư Thần Giới, chẳng phải cũng mất đi, trừ khi có thể cấp tốc rút lấy hồn phách của nó.

Thế nhưng điều này rất khó!

Hải vực đó nguy hiểm cực độ, nếu nó chết trận đột ngột khẳng định sẽ không kịp.

Không cần ngẫm nghĩ, đến lúc đó các sinh linh đi tới đó không có ai là kẻ yếu. Tất cả đều đến từ thần sơn cấm địa các loại, không thể thiếu đại chiến kịch liệt, hải vực đều sẽ phải nhuộm đỏ máu.

“Các ngươi cũng không định qua cầu rút ván đi, sau khi mở được thông đạo sẽ giết chết ta chứ?” Nhóc Tỳ chế nhạo.

“Aizzz, ngay cả hậu nhân của lão phu đi vào đó cũng không biết là sống hay chết, ngươi thực sự là làm khó ta.” Lão già lắc đầu.

“Vậy ta sẽ không đi, đi chịu chết làm gì chứ!” Nhóc Tỳ rất cương quyết.

Bầu không khí trở nên căng thẳng một lúc, bế tắc ở chỗ này khiến hai bên đều trầm mặc xuống.

“Được rồi, ta cho ngươi mượn một cái bao tay.” Lão già gật đầu, cuối cùng tháo một cái bảo cụ rồi đưa tới.

Nhóc Tỳ rất bình tĩnh nhận lấy nhưng trong lòng nó lại nổi sóng. Bảo thuật của Côn Bằng tất nhiên là kinh người khiến mãnh thú thời thái cổ trên thế gian cũng phải xuất thế, không tiếc bất cứ giá nào mà tranh đoạt.

“Gia gia, chí bảo này không thể để mất được a!” Thiếu nữ áo tím nhắc nhở, vẻ mặt lo lắng.

“Thật nhỏ mọn, thảo nào trông mập ú như vậy!” Nhóc Tỳ lẩm bẩm.

“Ngươi mới mập ú!”

Hùng Hài Tử rất nhanh đeo bao tay vào. Trong khoảng khắc nó cảm thấy sức mạnh cánh tay trái tăng vọt, tựa hồ có thể chọc thủng bầu trời. Nhưng nó bị áp chế rất nhanh, không thể đột phá giới hạn cánh cửa động thiên này.

Sau đó Nhóc Tỳ thần sắc nghiêm túc kèm theo một chút thương cảm âm thầm truyền âm. Nó hiển hóa ra hình dáng một đôi nam nữ, nhờ lão già dò xét tin tức của họ. Đây là điều kiện tiên quyết của nó, nếu không làm được nó sẽ đổi ý.

Lão già ngẩn ngơ. Chuyện đó thật hóc búa.

Hùng Hài Tử mắt đỏ ngầu, nó kiên quyết và quyết đoán yêu cầu lão phải làm được, ngoài ra không được không được để lộ phong thanh.

Sau cùng lão già thỏa hiệp, đáp ứng yêu cầu này.

“Đã như vậy chúng ta liền quyết định. Động Thiên của ngươi đã viên mãn, bất cứ lúc nào cũng có thể tiến nhập Hóa Linh cảnh. Chúng ta chờ

ngươi!” Lão già nói xong bèn đứng dậy định bỏ đi.

“Lão gia tử, đừng đi vội, chúng ta lại tâm tình một phen, chỉ điểm cho vãn bối đi.” Hùng Hài Tử giữ lão lại.

“Ta còn có việc.” Lão già không muốn dừng lại thêm một khắc nào nữa. Hôm nay quyết đấu với một thằng nhỏ đầu gấu, kết quả lại bị đập cho một trận thâm cả mặt, lão hoàn toàn không muốn liếc mắt nhìn nó thêm một lần nào nữa.

“Con rồng này xử lý thế nào bây giờ, ăn sạch?” Nhóc Tỳ gãi đầu. Uống xong một chút nước canh nó cảm thấy trong cơ thể tinh khí cuồn cuộn, có tác dụng lớn lao.

Mặc dù đang ở Hư Thần Giới, hết thảy đều do tinh thần biến hóa thành, thế nhưng ở chỗ này mô phỏng tất cả theo hiện thực nên cũng có tác dụng tương tự. Điều này đủ thấy rõ chư thần đáng sợ.

“Giao con rồng con này cho ta đi. Trước khi đi hải vực các ngươi có lẽ sẽ đồng tâm hiệp lực.” Lão già nói.

“Nó vô cớ công kích ta mà bị bắt làm tù binh. Nếu cứ thả nó như vậy sau này chẳng phải ai ai cũng dám đi đối phó ta.” Nhóc Tỳ không chịu buông tha Ly Long.

“Đó chính là một hậu nhân của Thái Cổ Thần Sơn.” Lão già nhắc nhở.

Nhóc Tỳ liếc xéo, nó nói: “Sinh linh Thái Cổ Thần Sơn khi ra ngoài là có thể tung hoành a. Định giết ta phải chấp nhận bị ăn thịt.”

“Ngươi định thế nào?”

“Lấy bảo thuật hoặc bảo cụ ra chuộc.” Hùng Hài Tử nói như chuyện đương nhiên.

Lão già đầu bốc khói đen, thằng ranh này quả nhiên là nhân thần cộng

phẫn a. Làm cho người ta phát điên nhưng hết lần này đến lần khác vẫn không trị tội được nó.

“Nó muốn giết ta, lão gia tử, ngươi nói ta sau khi bắt được nó còn có thể vui vẻ tiễn chân nó chuồn đi sao?” Nhóc Tỳ bĩu môi.

“Lời ấy sai rồi, phải gọi là không đánh không quen biết. Tiểu chủ nhân của nhà chúng ta sẽ cùng ra khơi cùng với ngươi, phối hợp qua lại. Lúc này cười một tiếng xóa ân cừu, coi như kết một loại thiện duyên.”

Hai thân ảnh cao lớn hiện ra, hào quang lóa mắt. Thân là thân người nhưng cả người có lông vàng, phù văn dày đặc, đúng là hai con Hoàng Kim Thú. Chúng được coi là thần bộc.

Ở đằng xa tất cả mọi người đều giật mình. Không hổ là Thái Cổ Thần Sơn, lấy sinh linh mạnh mẽ bực này làm người hầu, ai có thể sánh được?

Nhóc Tỳ lắc đầu nói: “Nếu ai ai đều tới giết ta một phen rồi sau đó nói cho ta biết có thể kết thiện duyên, vậy ta thà tự sát còn hơn. Cuộc sống như vậy quá u tối đi.”

“Lão phu đi trước.” Lão già nói rồi xoay người bỏ đi, không dừng lại nữa. Lão tin chắc Hùng Hài Tử sẽ không giết Ly Long, chẳng qua là định bắt chẹt, có người lại sắp phải xuất huyết nặng rồi!

Hai gã Hoàng Kim Thú vội vã thi đại lễ, cung kính nhìn lão già và thiếu nữ áo tím rời đi.

Hai con Hoàng Kim Thú đến từ Thái Cổ Thần Sơn, mặc dù là người hầu nhưng địa vị cao cả, có một loại khí thế mạnh mẽ bẩm sinh, tự tin và cường thế.

“Người thiếu niên, chúng ta thừa nhận ngươi rất mạnh, nhưng mà Thái Cổ Thần Sơn cũng không yếu a.” Một con Hoàng Kim Thú nhắc nhở.

“Ngươi đang uy hiếp ta phải không?” Hùng Hài Tử lập tức ép về phía

trước. Lúc nhấc tay lên phù văn đầy trời, nó định lập tức trấn áp hai con hung thú.

Ở đằng xa quần hùng nhìn thấy mà lạnh lưng, thằng nhỏ hung tàn này quả nhiên dữ tợn, chẳng sợ Thái Cổ Thần Sơn. Hai con Hoàng Kim Thú gọi là thần phó này trong mắt nó thật đúng như hai người hầu vậy.

"Được rồi, chúng ta đồng ý chuộc thiếu chủ về." Hai người sợ hãi. Hùng Hài Tử ngay cả lão già có thân phận hiển hách kia còn dám đánh bầm dập một trận, hai người bọn họ nếu vẫn còn không biết thân biết phận hơn phân nửa sẽ bị thằng nhỏ hung tàn lộ ra hàm răng trắng nhỏ ăn thịt.

Sau cùng Nhóc Tỳ coi như thỏa mãn. Nó lấy được một bộ cổ pháp thiên lôi huyền ảo khó lường, một khi thi triển ra tia sét ngập trời, thật là kinh khủng.

Đáng tiếc là bộ cổ pháp này không đầy đủ, chẳng hề hoàn chỉnh, ít nhiều làm nó có chút tiếc nuối.

Trong Thạch Thôn gió nhẹ hiu hiu, cây liễu to lớn toàn thân tỏa hào quang, thụy thải nở rộ, đồng thời có sương mù hỗn độn tràn ngập, trông thần bí khó lường.

Nhóc Tỳ trở về đã được nửa tháng. Thời gian này Liễu Thần mỗi ngày đều như vậy, tựa như đang tiến hành chuẩn bị điều gì đó một cách vô cùng trịnh trọng, quang huy như nước chảy xuống.

Điều này khiến người ta giật mình, Liễu Thần hình như cực kỳ nghiêm túc.

"Trời đất này sắp loạn, ta cũng nên chuẩn bị một số thứ. Lần này không chỉ tẩy lễ cho ngươi, ta cũng phải hoàn thành lột xác một lần." Liễu Thần giải thích nghi hoặc.

Đồng thời Liễu Thần chỉ rõ, bảo thuật của Côn Bằng được xưng là thần thông cái thế từ xưa đến nay, rất khó nói sẽ kinh động sinh linh bậc nào.

Ngài cần tiến thêm một bước lột xác và chữa trị thương thế để đối phó.

Mạnh mẽ như ngài mà cũng muốn lấy được một bảo thuật kinh thế!

Không chỉ một người nói như vậy, mảnh thiên địa này sắp đại loạn. Điều này khiến Nhóc Tỳ trong lòng nặng trĩu. Càng cảm thấy gấp gáp, nó càng hy vọng có thể nhanh chóng trở nên mạnh mẽ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 224: Cực Cảnh Tẩy Lễ

Ầm ầm!

Sơn lâm run rẩy, mặt đất rung chuyển, tất cả cổ thụ nơi đây đều ngả nghiêng, lá bay tán loạn giống như một cơn động đất vậy.

Một con Thổ Hành Long rống lớn, thân thể nó to lớn như một ngọn núi, nhảy một cái hơn trăm thước. Khi xuyên qua núi rừng hung thú như vậy đủ để húc sụp núi thấp.

Một cái vuốt lớn hạ xuống là cổ thụ đổ gãy, cự thạch nứt toác. Nó băng qua núi rừng, tuy trông có vẻ vụng về nhưng tầm vóc khổng lồ, mỗi bước đều có thể đi được rất xa.

Nhưng một con thú to lớn hung mãnh như vậy bây giờ đang trốn chạy, sau lưng nó là một thân ảnh nho nhỏ như sao băng đang đuổi theo, mỗi bước chân hạ xuống đều khiến mặt đất bị giẫm văng tung tóe. Tuy người ấy nhìn như rất nhỏ nhưng thần lực cái thế!

“Gào...”

Thổ Hành Long rống to hơn, nó biết mình chạy hết nổi rồi. Cái thân ảnh nho nhỏ kia tóm được đuôi của nó, kéo nó lộn ngược về phía sau như vác túi tiền vậy.

Loạn thạch quay cuồng, cổ thụ đổ rạp, Nhóc Tỳ lôi con Thổ Hành Long khổng lồ ra khỏi núi. Dưới ánh tà dương một thân ảnh nho nhỏ kéo một cự thú như một ngọn núi nhỏ vậy, trông có vẻ vô cùng kinh khủng.

Mặt trời chiều đổ bóng của họ kéo dài rất xa, trông không cân xứng.

“Nhóc Tỳ quá mạnh mẽ!” Xa xa đám Bì Hầu, Nhị Mãnh nhìn mà trợn mắt líu lưỡi.

Mấy ngày liên tiếp Nhóc Tỳ tiến hành các loại rèn luyện. Chẳng có gì phải nghi ngờ, nó cứng chọi cứng với cự thú theo một cách đơn giản và trực tiếp. Nó cũng không đánh chết mà bắt mấy con mãnh thú có thể uy hiếp được người trong thôn lôi đi chỗ khác thật xa.

Đây là con cự thú thứ tám bị nó hàng phục, cực kỳ kinh người.

Sáng sớm Nhóc Tỳ thức dậy, nó lại ra ngoài một lần nữa. Lần này nó đi tới trước một cụm thác nước cách xa hơn năm trăm dặm. Nó đứng ở dưới thác chống lại nước đang ập xuống.

Bên trên là một mảng trắng xóa. Nếu không có cự thạch lăn xuống nó vẫn chưa hoa quyền. Cả người nó phát sáng, phù văn dày đặc, nó dùng thứ đó để chống lại.

“Lên cho ta!” Miệng nó thét lớn.

“Ầm!”

Thác nước trắng xóa ngừng lại trong giây lát, sau đó đổi chiều chảy ngược lên trên. Nó bị từng mảng phù văn màu vàng bao bọc trông giống như thần sông vậy.

Trong quá khứ khi Nhóc Tỳ luyện thể cũng từng ở dưới thác nước lớn chịu va đập, đối kháng cự thạch lăn xuống. Bây giờ hoàn toàn ngược lại, chỉ dựa vào một hơi thở, thét lớn một tiếng là phù văn dâng lên tận trời, nhấc bổng thác nước lớn!

Trong con mắt phàm nhân đấy là thần tích. Cả cụm thác nước đều bị nhuộm một màu vàng kim, phù văn đan dệt để lại dấu ấn trong đầm nước, thoạt nhìn như thần thánh rực rỡ vô cùng.

Nhóc Tỳ đang tôi luyện và củng cố tu vi Động Thiên cảnh. Nó đang đợi

Liễu Thần tẩy lễ cho nó, biết đâu còn có thể sáng tạo kỳ tích một lần nữa!

Động Thiên thứ mười dựa vào bản thân nó mà mở ra đã vượt quá dự liệu của Liễu Thần, thế nhưng ngài vẫn khăng khăng muốn tẩy lễ cho đứa bé này, thử nhìn xem liệu có thể lột xác một lần nữa.

Buổi trưa Nhóc Tỳ đi tới trước một hồ nước, nó "ào ào" một tiếng ngụp cắm đầu vào trong hồ, hồ nước sau đó sôi trào 'ầm ầm" một tiếng. Hơn mười vạn cân nước bắn lên, nó đứng ở một chỗ nơi đáy hồ đã trở nên một dải đất cạn khô mà đỡ lấy non nửa hồ nước lơ lửng trên không trung. Nó tựa như một con giao long đang giam cầm đầm nước ở giữa không trung.

Nhóc Tỳ tự rèn đúc thân thể, thời kỳ nâng cự thạch đã chấm dứt, thay vào đó nó kháng cự như vậy để tiêu hao lớn hơn nữa. Thân thể và phù văn toàn diện thử thách, thậm chí tinh thần cũng đều hao kiệt.

Mười Động Thiên đã mở, Nhóc Tỳ có thể trong một phạm vi nhất định cầm cố tất cả. Đây là một dạng phóng thích thần năng cực cảnh, thông thường địch thủ rất khó đột phá.

Đây không phải là bảo thuật mà là một loại thần lực chồng chất, sau khi tăng vọt sẽ bùng phát, quả thực gần trở thành một loại trường vực. Đây chính là điểm mấu chốt để nó có thể quét ngang địch thủ Động Thiên cảnh.

Tại đại cảnh giới này nó đã đạt tới cực hạn, có thể nhìn xuống mọi người cùng cảnh giới giống như thần linh vậy!

Rốt cục lại một lần nữa tiêu hao hết thần năng."Ầm" một tiếng, phù văn màu vàng biến mất, nửa hồ nước trút xuống như sấm rền làm mặt đất run rẩy.

Nhóc Tỳ bị đập thẳng xuống dưới vô cùng chật vật, một lúc lâu sau mới bò từ trong hồ lớn ra ngoài. Sức cùng lực kiệt, nó ngã xuống bãi cỏ bên hồ.

Nó đang tiến hành rèn luyện cực cảnh. Chưa hài lòng với tình trạng hiện nay nó còn định khiến Động thiên cảnh thăng hoa tiến thêm một bước, đánh

vỡ cực hạn mười Động Thiên!

“Ta phải vượt qua, phải đạt tới tối cường!”

Hùng Hài Tử kêu gào. Sau khi đã nghỉ ngơi đủ nó lại một lần nữa lăn qua lộn lại, cả vùng núi non này cũng chẳng được bình an, tất cả hung cầm mãnh thú ở đây đều bị dọa chạy.

Chớp mắt một cái đã hai tháng trôi qua, cây liễu ở đầu thôn trước sau vẫn phát quang, có sương mù bao phủ, có khí tức tường hòa tỏa ra làm mọi người cảm thấy thư thái, ở bên cạnh ngài tu hành thì làm chơi ăn thật.

Mấy ngày gần đây Đại Hồng Điểu, Tử Vân, độc giác thú Tiểu Bạch cả bọn tụ tập lại chen nhau ở nơi này tiềm tu. Chúng đều có thu hoạch rất lớn.

Hùng Hài Tử cả ngày đi sớm về muộn, nó dày vò bản thân đến sức cùng lực kiệt. Nó triệt để củng cố Động Thiên cảnh, hơn nữa thử nghiệm đột phá, gắng sức trở nên mạnh mẽ hơn.

Rốt cục cũng tới tháng thứ ba. Liễu Thần đã khôi phục yên lặng, đây là thời gian yên lặng ngắn ngủi vì nó phát ra thần âm gọi Nhóc Tỳ trở về.

Mặc dù đang ở sâu trong đại hoang cách xa mấy trăm dặm Nhóc Tỳ vẫn cảm ứng được. Loại lạc ấn này như một tia chớp vắt ngang hư không hiển hóa ngay trước mắt nó.

“Cuối cùng cũng bắt đầu!” Nó buông bỏ tất cả, cực nhanh xông ngược trở về Thạch thôn.

Người trong thôn đều bị kinh động. Đây là đại sự, tất cả mọi người đều khẩn trương. Ngay cả đám Nhị Ngốc Tử, Bát Trân Kê cũng run sợ thò đầu ra nhìn.

Mao Cầu càng vò đầu bứt tai, nó hận không thể cùng tiến lên nhưng bị cản trở không thể tới gần.

Nhóc Tỳ trở lại, nó điều hòa nhịp thở để cho tinh khí thần no đủ, sau đó ngồi xếp bằng dưới cây liễu. Nó chăm chú nghiêm túc, không còn vẻ cười đùa tí tửng thường ngày.

"Bắt đầu rồi!" Liễu Thần rất bình tĩnh, ngài chỉ nói ba chữ như vậy, sau đó cả người phát sáng, hơn mười cành cây tỏa hào quang như dây xích thần rủ xuống.

Đầu tiên bốn bình ngọc vỡ tan, bốn giọt thần dịch trong suốt bay lên. Ầm ầm một tiếng, chúng nổ tung và hóa thành một ráng mây hừng hực giống như đại dương mênh mông cuộn trào mãnh liệt.

Đó là bảo huyết của bốn đại hung thú lần lượt là Thôn Thiên Tước, sinh linh ở Nghi Sơn, Cùng Kỳ, sinh linh ở Nam Lĩnh Thần Sơn. Đó là tinh hoa được Liễu Thần tế luyện và cô đọng.

Lúc này bốn giọt máu nổ tung, phát tán thần uy như đất trời sụp đổ vậy. Loại chấn động chí cường này đủ để phá hủy cái thôn này cùng với cả vùng đất.

Chỉ có điều tất cả sóng chấn động đều bị hơn mười cành liễu ngăn chặn, đại dương hào quang mênh mông bị thuần phục hóa thành vô số dòng suối nhỏ, ngưng tụ thành rất nhiều thác nước từ không trung trút xuống, tưới lên người Nhóc Tỳ.

Đây là một cảnh thật đặc sắc giống như tiên giới mở ra. Thần tuyền cam lộ trút xuống, tẩm bổ cho một thiếu niên chốn phàm trần làm cho thân thể nó được tôi luyện, đoạt tạo hóa của đất trời.

Nhóc Tỳ nhắm mắt, cơ thể nó phát sáng long lanh, toàn bộ máu huyết của cường giả hóa thành hào quang nhập vào thân thể nó nghe âm vang ù ù. Giờ khắc này ngũ tạng nó phát sáng, thân thể như ráng mây giống như muốn vén mây phi thăng.

Một làn lại một làn sóng chấn động tỏa ra, xương cốt cả người Nhóc Tỳ

nổ vang, huyết nhục toàn thân chuyển động nghe "ầm ầm ầm" như một đoạn thần âm vậy, có một kiểu đạo vận.

Nó đạt tới cực cảnh tại Động Thiên cảnh, khó có thể tiến thêm. Chỉ là thân thể mạnh mẽ hơn nhiều lắm. Phù văn tuy cháy rực cả trong lẫn ngoài cơ thể nhưng không có biến hóa quá lớn.

“Ta không tin, đây không phải là cực cảnh. Còn có thể tiếp tục đột phá!”

Trong phút chốc Nhóc Tỳ mở mắt ra, mái tóc đen dày trên đầu tung bay, mắt nó như thiểm điện, cả người mây tím dâng lên trông giống như một thiếu niên thiên thần có khí tức kinh thế.

Ầm!

Chung quanh nó mười Động Thiên đều hiện ra. Lúc này ‘nham thạch nóng chảy’ không còn rủ xuống mà là hi quang được luyện hóa, chúng hấp thu thần tính tinh hoa của tứ đại cường giả, nổ vang không ngừng.

Trong đó Động thiên ở trên đỉnh đầu là to nhất. Nó dồn nén hư không và chỉ huy chín Động thiên khác, tràn đầy cảm giác áp bách không gì sánh nổi.

Mấy ngày nay Nhóc Tỳ một mực nghiên cứu tại sao Động thiên lớn nhất lại khác biệt, nếu có thể khiến chín Động thiên cũng biến thành to lớn như vậy nhất định thần năng sẽ tăng vọt.

“Cái này sẽ không lãng phí hết chứ?” Đằng xa tộc trưởng già kinh hãi. Nếu thần tính tinh hoa này bị mười Động thiên làm hao tổn hết như vậy sẽ rất đáng tiếc.

“Nó bồi dưỡng ngược trở lại. Thường ngày từ mười Động thiên hấp thu thần lực, mà nay dùng thần hoa vô tận để tẩm bổ. Nó đang định mở Động thiên hay sao?” Nhị Ngốc Tử không giải thích được. Mười Động thiên đã viên mãn rồi, còn có thể làm gì được?

Đột nhiên Nhóc Tỳ thét lớn một tiếng. Toàn thân nó phù văn bùng cháy,

khớp xương rung động đùng đùng, huyết nhục rung động. Tinh khí thần vô tận hóa thành một con Chân Long vọt lên chia thành mười phần ở bên ngoài cơ thể và tiến nhập vào trong mười Động Thiên.

Ầm ầm!

Đạo âm vang lên không dứt bên tai. Mười Động thiên nổ vang trông càng thêm rực rỡ như tiên giới hiện ra. Mười Động thiên gắn liền thành một khối sáng rực kinh người, nơi đó thần huy sôi trào.

Trên bầu trời thần tính tinh hoa của tứ đại cường giả hóa thành dòng thác toàn bộ trút vào. Nơi đây tựa như khai thiên tích địa, còn có một chút hỗn độn khí bao phủ.

Mười động thiên hút sạch tất cả, nhưng như vậy vẫn chưa đủ!

Liễu Thần ra tay, ngài buông xuống hơn mười cành liễu xanh mơn mởn. Chúng đột ngột trở nên rực sáng, chồi non ở đầu mỗi cành đều có chất lỏng nhỏ xuống.

Thần quang xuyên thủng trời cao. Đây là thần tính tinh hoa của Liễu Thần. Chất lỏng rơi xuống tựa như một biển sinh mệnh trút xuống, chỉ riêng loại khí tức này cũng đủ để thảm thực vật ở Thạch thôn và vùng núi phụ cận trở nên tươi tốt, sinh cơ kinh thiên!

Trong bụi cỏ, trong đất bùn rất nhiều mầm cây lập tức mọc rễ nảy mầm, trong nháy mắt đột ngột mọc lên từ lòng đất, sinh trưởng cực nhanh.

Trên vách đá dựng đứng cây khô chết già, bụi mây khổng lồ đã chết trong khoảng khắc phát ra ánh sáng màu xanh lá rất đậm, lập tức lấy được sức sống mới mà hồi sinh.

...

Đây là một dạng thần tích. Chất lỏng của Liễu Thần giống như khai thiên tích địa, tạo ra một phương thế giới ở nơi tận cùng của hư vô, làm xuất

hiện sinh mệnh khí cơ mênh mông!

Trước thôn tất cả mọi người toàn thân thư thái nói không nên lời, bệnh cũ khỏi hẳn, sức sống quá nồng đậm rồi.

Ngay cả tộc lão cao niên sắc mặt cũng trong nháy mắt trở nên hồng hào, tinh khí vượng hẳn lên như trẻ ra vài tuổi.

Giữa sân Nhóc Tỳ ngồi xếp bằng dưới cây liễu, sau lưng nó là thân cây cháy đen, bên cạnh là cành cây tươi tốt, trong không trung có chất lỏng lóng lánh. Nó cảm nhận được một loại đạo vận khó diễn tả nổi.

Tinh khí vô tận, đạo âm ào ào, tất cả đều trút vào cơ thể nó, sau đó lại cuộn trào mãnh liệt tiến nhập vào trong mười Động thiên rồi hóa thành vô số phú văn dày đặc, thực hiện một lần tẩy lễ kinh thế.

Nó chỉ dựa vào bản thân từng bước từng bước mà đi tới chặng đường này, sau khi bước lên cực cảnh Liễu Thần mới tẩy lễ cho nó. Ngài cũng muốn thử nhìn xem nếu nó cũng như những người khác được tương trợ mà đi tới một bước kia, liệu có thể khai sáng một kỳ tích hay không!

“Ầm!”

Khí tức hào hùng, mười Động Thiên nổ vang, bành trướng mãnh liệt, rất nhanh dung nạp không nổi thần tính tinh hoa của Liễu Thần. Mỗi giọt tựa như một đại dương mênh mông, thật sự là nhiều như biển vậy.

Ầm!

Thân thể Nhóc Tỳ phát sáng, nó nén một hơi thở, tinh khí thần cô đọng thành một tia sáng vọt ra khỏi thân thể bay vào trong miệng mười Động thiên.

Giờ khắc này trời đất phảng phất như lắng xuống, thời gian tựa như đọng lại, hết thảy đều quay về trong hư vô tĩnh lặng. Nhóc Tỳ như vũ trụ hồng hoang chuyển kiếp đang ngưng luyện thiên địa huyền hoàng!

Trong thời gian nháy mắt mà tựa như kéo dài ức vạn năm, tựa hồ đi vào cõi thần tiên thái hư khai thiên tích địa, tinh thần cùng với mười Động thiên dung hợp với nhau hóa thành một tiên vực!

“Ta có lẽ đã biết nên làm thế nào!”

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 225: Tái Diễn

Nó xúc động mạnh, tựa như đã hiểu một chút, biết nên thực hiện như thế nào rồi.

Nhất niệm xuyên thấu hoang vũ, ngao du thái hư, trúc khởi huyền hoàng, hoành độ thì gian hãn hải, vô viễn phất giới!

(Dịch nghĩa: Một ý niệm xuyên qua thế giới rộng lớn, ngao du trong hư không vô biên, dựng xây (vũ trụ) thủa sơ khai, trải qua thời gian vô tận, không gì không thể làm được!)

Nhóc Tỳ hiểu rõ tinh thần và mười Động Thiên dung hợp làm một như đã trải qua thủa khai thiên, chỉ là một trạm dừng ngắn ngủi mà chạm tới ý vị chân chính của đại đạo.

Rất mơ hồ nhưng lại khiến nhân tâm chấn động, nó phảng phất như thấy được đất trời này được sinh ra như thế nào, sinh mệnh vì sao mà diễn biến, vạn vật trên thế gian này vận động ra sao.

Trong lòng nó linh hoạt kỳ ảo, nhìn thấu mọi sự, cảm ngộ huyền bí của đất trời, thông hiểu biến hóa của Càn khôn.

Hỗn độn nhấp nhô, vô số điểm sáng hóa thành một rồi lại một sinh linh, mảnh nhỏ của núi thiêng. Đỉnh núi chí bảo này trải qua năm tháng vô tận thai nghén ra thật nhiều cỏ cây tươi đẹp.

Nhóc Tỳ tinh thần sung mãn, tâm tình bình thản. Tuy tuổi nó còn nhỏ nhưng hiểu biết kinh người, nó chụp lấy vô số ấn ký lướt qua để thu vào trong lòng.

Bên trong mười Động Thiên hào quang dâng trào, ráng lành dày đặc,

tâm thần của nó ngưng kết ở nơi này hòa hợp làm một thể với toàn bộ Động Thiên như đang sáng tạo vạn vật vậy, định khai mở nơi này một lần nữa.

"Mở ra!"

Rốt cục Nhóc Tỳ quát khẽ một tiếng, tinh thần tập trung ở bên trong một Động Thiên muốn tạo hình lại 'miệng núi lửa', một lần nữa mở ra đất trời khiến nó mở rộng.

Ầm ầm ầm!

Thần lực chấn động, hào quang xuất hiện, vô số sóng chấn động khuếch tán như thần âm vang rền khiến cho Nhóc Tỳ trông có vẻ thần thánh không gì sánh được. Thân thể nó bất động nhưng lại đang tỏa sáng.

Tinh thần ly thể hòa vào nhau ở trong Động Thiên, lại giống như có thể cùng thân thể cộng minh, ở giữa chúng là vô số sợi tơ phảng phất như những sợi xích thần kết nối với Càn khôn tạo hóa.

Chín trong mười Động Thiên đang sôi trào, tất cả tinh khí thần toàn bộ dồn vào trong một cái. Ngay cả chất lỏng của Liễu thần cũng vậy, trong suốt và rực rỡ khôn cùng, tất cả đều trút xuống, tập trung vào một cái.

"Diễn biến lại Động Thiên!" Nhóc Tỳ quát khẽ. Nó tập trung toàn bộ tinh khí thần xông mạnh vào trong đó một lần, không ngừng tiến hành tạo hình lại.

Một điểm sáng nối tiếp một điểm sáng xuất hiện giống như sinh linh nối tiếp nhau nảy sinh trong miệng Động Thiên, lộ ra sức sống.

Sáng tạo vạn vật, loại thủ pháp thần thông thông thiên triệt địa này khó mà đạt được, mà xưa nay lại có mấy người có thể làm được? Mà nay nó ở trong Động Thiên của mình thử nghiệm, sáng tạo ra cỏ cây tươi đẹp, tỏa ra sức sống, lại vẫn có thể thử một lần.

Lúc thần niệm ngưng kết ở trong mười Động Thiên nó quan sát thiên địa

đang biến hóa mơ hồ mà có cảm nhận, xúc động sâu sắc.

Hào quang khuếch tán, ráng lành dâng lên, nham thạch nóng chảy ở chín Động Thiên khác toàn bộ rót vào trong Động Thiên đó, chất lỏng của Liễu thần càng giống như mầm mống của sinh mạng khiến cho nơi đây sinh cơ bừng bừng, biến hóa ra sinh mệnh khí tức.

Phảng phất như ở nơi đây có sinh mạng.

"Mở ra!"

Nhóc Tỳ thét lớn, tái hiện Động Thiên, sáng tạo sức sống. Nó mong muốn làm cho nơi đây càng thêm rộng lớn, có thể so với Động Thiên thứ mười.

Quả nhiên có hiệu quả. Vô số điểm sáng như có rất nhiều sinh linh nảy sinh ở chỗ này, chúng phát triển rất nhanh khiến khắp Động Thiên sáng rực và tràn đầy phấn chấn.

Như một thế giới rộng lớn, sau khi trời đất mở ra là có vạn vật. Có các loại sinh linh sinh sôi nảy nở khiến cho nó càng thêm phong phú. Sinh khí sinh sôi, cỏ cây ngày càng tươi tốt.

Vạn linh sinh trưởng đang xúc tiến đặt nền móng cho trời đất, các quy tắc trật tự vì vậy mà biến hóa lần nữa, càng ngày càng cao không thể chạm tới.

Được sức mạnh của sinh mệnh thúc đẩy, Động Thiên này đang được tạo hình lại, sáng tạo ra Càn khôn. Nhóc Tỳ đang mô phỏng ở trong Động Thiên nhỏ của mình, dùng vô tận hào quang để tiến hành phân tích nơi đây, không ngừng mở mang.

Nhưng rốt cuộc Nhóc Tỳ vẫn thở dài một tiếng. Dù sao nó vẫn còn ít tuổi, cảnh giới thiếu quá nhiều, khó có thể dốc sức đột phá được.

Chung quy vẫn chỉ là Động Thiên cảnh nên khó có thể đột phá cực hạn.

Sáng tạo ra sinh mệnh các loại đã vượt ra ngoài khả năng khống chế của nó, chỉ có thể khiến động chạm đến cấm kỵ, là điềm báo vẫn lạc.

"Mở được mười Động Thiên thực sự là đạt tới cực hạn hay sao? Vì sao nỗ lực như vậy vẫn khó có thể tiến thêm?"

Nhóc Tỳ nói nhỏ. Nó nhìn từng điểm sáng trong Động Thiên nối tiếp nhau nổ tung, sinh cơ và cỏ cây lại một lần nữa biến thành hào quang. Nó yên lặng chăm chú nhìn, suy nghĩ thật tỉ mỉ.

Lần này Liễu thần từ đầu đến cuối im lặng không nói cũng không chỉ điểm. Cũng khó có gợi ý tốt nào, chỉ có thể dựa vào chính nó xông pha. Con đường của mỗi người không giống nhau, quá nhiều can thiệp chỉ khiến tư duy bị trói buộc.

Gió núi hiu hiu, cây liễu lớn như một mảng mù mịt, sương mù bao phủ, chỉ có hơn mười cành liễu long lanh xán lạn rủ xuống quanh người Nhóc Tỳ thủ hộ nó.

"Thật sự đã đến cuối con đường rồi sao, hay vẫn còn có đường nhưng chỉ là không truyền lại cho hậu thế, chỉ có nhân tài chân chính sau khi đạt được mới quay đầu lại thở dài mà không để lại một lời cho đời sau?" Nhóc Tỳ tự hỏi.

Ở trên đầu nó Động Thiên thứ mười thật là to lớn, hơn rất xa chín Động Thiên khác. Thần năng nó phun ra nuốt vào dồi dào nhất, nếu những Động Thiên khác cũng đạt đến mức đó như vậy thần uy sẽ tăng gấp bội.

Loại tình huống này nó vẫn hiểu rất rõ, nhưng nỗ lực đến nay trong ba tháng này trước sau vẫn không đột phá, cũng không thể tạo ra, chẳng cách nào đạt tới mức rộng lớn như vậy.

Có lẽ đường đã đi đến tận cùng, càng khó tiến thêm dù chỉ một tấc.

"Thật chẳng lẽ phải mạo hiểm thử một lần sao?" Nhóc Tỳ lộ vẻ nghiêm túc. Trong thâm tâm nó có một ý tưởng to gan, là ý nghĩ của nó nhưng hở ra

là có thể bỏ mạng.

Nó đã mở được mười Đông thiên, có thể nói là hết sức huy hoàng, thiếu niên chí tôn xưa nay chẳng có ai như vậy. Bây giờ nó không nhất thiết phải tiếp tục mạo hiểm, chỉ là trong lòng vẫn còn một chút không cam tâm.

Con đường phía trước biết đâu vẫn có, chỉ là không truyền ra thế gian. Nó nghĩ bước ra một bước kia, vượt qua chông gai, đạp ra con đường của chính mình.

Thế nhưng làm vậy quá nguy hiểm. Một khi thất bại có khả năng sẽ bị phế bỏ, truyền thuyết về mười Động Thiên huy hoàng sẽ trở thành mây khói, quả thật từ thiên đường rơi xuống địa ngục!

“Liễu thần...” Nhóc Tỳ ngẩng đầu nhìn về phía hơn mười cành cây xanh biếc tràn ngập sinh cơ, hy vọng Liễu thần có thể cho ý kiến.

“Đây là con đường của ngươi, có thể bước tới hay không hoàn toàn do bản tâm của ngươi, ta chỉ là một nhân chứng.” Liễu thần nói khẽ.

Nhóc Tỳ suy ngẫm một lúc. Nó ngẩng đầu nhìn thân cây cháy đen liền quyết định tức khắc. Cùng lắm thì làm lại từ đầu, Liễu thần cũng có thể niết bàn tái sinh, nếu nó thất bại thì chỉ cần còn sống vẫn có thể lại đứng lên lần nữa.

“Thanh Phong, Nhị Mãnh, Da Hầu, nếu ta thất bại thì sau đó các ngươi đi bắt một mập ú về đây, chăm sóc tuổi già cho ta!” Hùng hài tử gào thét ầm ĩ, nó chuẩn bị điên cuồng.

Mọi người trợn mắt há mồm, gia hỏa này muốn liều mạng à? Cứ dựa theo tính cách lạc quan của nó, kêu la hi hi ha ha như vậy có nghĩa là nó định làm một chuyện đại sự liên quan đến sinh tử.

“Cẩn thận đó, đừng có làm ẩu!” Một đám người rống to, họ lộ vẻ lo lắng mà nhắc nhở nó.

“Rốt cuộc nó định làm gì?” Nhị Ngốc Tử hoài nghi. Mao Cầu trèo lên cái đầu trọc của nó hướng về phía Nhóc Tỳ kêu chí chóe không ngớt.

Ầm!

Nhóc Tỳ tập hợp sức mạnh của chín Động Thiên oanh kích một Động Thiên. Tinh khí thần của bản thân rời khỏi đó mà trở về bản thể cùng phát động thần uy đập mạnh.

“Trời ạ!” Đại Hồng Điểu kêu lên sợ hãi.

Ngay cả tộc trưởng già mặt cũng trắng nhợt như tuyết, lão run rẩy chìa một tay ra, vội vã gọi lớn: “Hài tử, đừng làm vậy! Cháu đã là thiếu niên chí tôn, không nên liều lĩnh như vậy!”

Nó lại muốn phá hủy một trong số các Động Thiên, chuyện này thật quá điên cuồng. Ai dám làm như vậy, hơi một tí là sẽ ngã xuống, nhẹ thì phế một nửa, đạo hạnh một đời bị tước đi.

“Gia hỏa này điên mất rồi!” Nhị Ngốc Tử trợn mắt há mồm. Chuyện này quá dọa người, định phế bản thân mình sao, đi theo hướng tự hủy diệt bản thân?

Nhóc Tỳ không nói một lời. Nó ngồi xếp bằng ở nơi đó, cắt đứt với bên ngoài, chìm đắm trong thế giới của mình. Nó đem hết khả năng tập hợp sức mạnh chín Động Thiên đập lên Động Thiên kia.

Ầm!

Rốt cục ngọn núi lửa cũng nứt ra, nham thạch nóng chảy cuồn cuộn nổ tung trong hư không. Nơi đây bỗng chốc như trời sụp, hủy diệt tứ phương.

Hơn mười cành liễu rung động, vô số điểm sáng xanh trấn trụ bốn phương tám hướng không để cho loại hào quang cuồng bạo này vọt lên, ngăn trở chúng trở lại.

Nhóc Tỳ phun ra một ngụm máu lớn, thân thể rung động. Động Thiên bị đập vỡ làm nó bị thương nặng, đây là việc làm hết sức nguy hiểm, nếu là người bình thường nhất định sẽ nổ tung.

Nguyên nhân do thần năng mãnh liệt cuộn trào, có thể nói như ngân hà vậy, đang trùng kích mãnh liệt như biển ở chung quanh, bao phủ lấy nó.

Điều để nó dựa vào chính là thân thể đủ mạnh mẽ, tuy một Động Thiên đã bị phá vỡ nhưng vẫn còn chín cái, hơn nữa thân thể lóng lánh gần như bất hủ!

Nó đã mở được mười Động Thiên, ở trong đại cảnh giới này mặc dù tự hủy một Động Thiên cũng vẫn có thể chịu đựng được, có thể giữ được tính mạng.

Thế nhưng bị thương là không thể tránh khỏi, hơn nữa là rất nặng. Rất nhiều vết thương đáng sợ xuất hiện, rốt cuộc vỡ ra trên thân thể sáng long lanh. Khí lực của nó mạnh mẽ mà cũng như vậy, có thể thấy chuyện này kinh khủng đến mức nào!

“Hài tử!” Tộc trưởng già gầm nhẹ, lão thiếu chút nữa hộc một búng máu nhưng cũng không dám lớn tiếng gọi, sợ quấy rầy nó.

Đám người Thạch Lâm Hổ, Thạch Phi Giao siết chặt nắm tay. Đám Thanh Phong, Đại Tráng, Tị Thế Oa đi tới đi lui vô cùng khẩn trương, mà bọn Tử Vân, Mao Cầu cũng lo lắng không gì sánh được.

Bọn họ chỉ có thể đứng xa mà nhìn, không thể giúp đỡ được gì.

Mở lại Động Thiên, diễn biến lại sinh cơ.

Nhóc Tỳ mở mắt ra, thần quang bùng nổ. Nó từng đạt tới cảnh giới viên mãn mười Động Thiên, dĩ nhiên có đầy đủ kinh nghiệm và cảm ngộ. Nó muốn nung chảy một lần nữa.

Đặc biệt nó nhớ tới quá trình mở ra Động Thiên thứ mười.

Nó yên lặng điều tức, hấp thu thần hà, luyện hóa chất lỏng của Liễu thần. Thân thể nhanh chóng lành miệng vết thương, sau đó bắt đầu đặt nền móng.

"Hao tổn tất cả, dập tắt tất cả, sau đó niết bàn, tái tạo Động Thiên."

Nó nói nhỏ, nghĩ tới việc trải qua tại Hư Thần Giới. Nó muốn diễn biến một lần nữa, sáng tạo ra Động Thiên cực mạnh, dĩ nhiên không thể làm tuần tự mà cần phải vượt qua, không đi theo con đường tầm thường.

Ầm!

Nhưng khi chữa khỏi hết thương thế rồi nỗ lực trùng kích nhằm tiêu hao hết thần năng vốn có để diễn biến Động Thiên thì xảy ra một chuyện ngoài ý muốn. Động Thiên mới có hình dạng ban đầu đã ầm ầm nổ tung.

Lần này Nhóc Tỳ bị thương rất nặng. Thân thể rách nát gần như vỡ vụn vô cùng thê thảm, rất nhiều chỗ lòi cả xương trắng ra ngoài.

"Phá hủy, tự hủy Động Thiên càng khó diễn biến lại lần nữa a, đây là một dạng áp chế, trói buộc của pháp tắc. Sau khi hủy diệt sao có thể tân sinh dễ dàng như vậy." Đằng xa Nhị Ngốc Tử hết hồn.

Nhóc Tỳ cũng không nản lòng, một Động Thiên cũng không thể diễn biến lần nữa, dựa vào cái gì hoàn thành ý tưởng trong lòng của nó. Muốn mở lại mười Động Thiên nó phải càng mạnh mẽ!

Bước đến cuối con đường nó vẫn chưa thỏa mãn, mà là muốn vượt qua, phải tiến thêm một bước, xuyên thủng cực cảnh để bước trên con đường thuộc về bản thân nó.

"Lần nữa!"

Mặc cho thân thể rỉ máu, nhục thân nứt vỡ, Nhóc Tỳ nhíu mày nhưng vẫn chưa rên một tiếng. Nó lại bắt đầu thử nghiệm một phen. Nó muốn diễn biến lại Động Thiên, lại mở ra một lần nữa.

Tinh thần nó căng thẳng cực độ, thân thể phát sáng, phù văn như bướm vàng tung tăng lượn lờ ở bên người nó. Ầm một tiếng, một làn thần quang hừng hực dâng lên xuyên thủng Động Thiên hư ảo đó.

Lúc này nó dùng hết khả năng cấp tốc mở ra rồi diễn biến lại, đồng thời dùng chính Động Thiên của nó hỗ trợ, dùng hào quang vô tận đúc lại khiến cho Động Thiên ổn định lại.

Đáng tiếc là lại thất bại một lần nữa. Nhóc Tỳ kêu to, thân thể thiếu chút nữa đứt đoạn, máu tươi từ trong miệng phun ra rất xa. Quả thật khó có thể lật ngược lại, một khi tự hủy Động Thiên mà muốn tái tạo ắt phải khó hơn lên trời.

Cứ như vậy nó không ngừng thử nghiệm, gặp cảnh bị thương nặng nhiều lần, rốt cuộc xuất hiện cơ hội xoay chuyển bởi vì nó thấy được mảnh vỡ mơ hồ.

Lúc Động Thiên nổ tung mảnh vỡ lộ ra, có phù văn lóe lên. Đây là những mảnh vỡ của áo nghĩa đại đạo sâu xa và mông lung!

Khó có thể thật sự nắm bắt được, nhưng mặc dù vậy khi nhìn thoáng qua cũng có thu hoạch rất lớn. Nó ngộ ra được đạo pháp của thiên địa tự nhiên, chính là pháp tắc trường tồn và không thể lay chuyển.

Nó bị thương nặng, vẫn không ngừng diễn biến lại Động Thiên. Trong lúc quan sát học tập loại mảnh vỡ này thân thể nó tả tơi không còn ra hình dạng nữa nhưng tinh thần lại tựa hồ đang thăng hoa, càng ngày càng sung mãn!

Ầm!

Lần này rốt cuộc Động Thiên sau khi mở ra vẫn chưa bị hủy diệt. Nó quan sát thấy những phù văn thần bí kia cộng minh, tinh thần đan dệt với chúng khiến cho Động Thiên đó rền vang tựa như có sinh mạng!

Động Thiên đó rất to lớn, là cùng một loại với Động Thiên thứ mười.

Hào quang dâng lên bao phủ nơi này, tỏa ra một loại chấn động của thần năng vô cùng đáng sợ.

Nó đã tìm được cánh cửa để đột phá, muốn vượt qua tình trạng hiện nay để tiến thêm một bước!

Cứ như vậy Nhóc Tỳ nỗ lực không ngừng, nếm thử mọi cách, chịu đựng đau đớn do thân thể nứt vỡ, rốt cuộc sau một ngày một đêm mười Động Thiên lại một lần nữa được xây dựng hoàn tất. Tất cả chúng đều to lớn không gì sánh được, dao động thần năng kinh người.

“Hình như có biến hóa mới?” Nó kinh ngạc tự hỏi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 226: Lại Biến Hóa

"Hành động này đủ để hù chết Thượng Cổ đại năng!" Nhị Ngốc Tử líu lưỡi, kinh hãi đến trợn mắt há hốc mồm, quả thực được chứng kiến một điều không thể tin nổi, thế này cũng quá nghịch thiên, hắn thật là một nhân loại sao?

Đại Hồng Điểu ở một bên cũng trợn mắt nhìn trân trối, thế này cũng quá dọa người rồi, không hợp với lẽ thường, đây là một dị số.

Mười miệng Động Thiên lần nữa xây dựng lại, sau khi mở ra mỗi cái đều truyền đến tiếng vang ầm ầm, thần năng như biển, tiên quang cùng khí lành phồn thịnh, nếu chứng kiến tuyệt đối có thể hù chết đám gọi là thiên tài kia.

Lão tộc trưởng kích động phát run, bờ môi cũng run rẩy theo, cảm thấy vui mừng thay cho Nhóc Tỳ, kích động khó nói nên lời.

Đám người Thạch Lâm Hổ, Thạch Phi Giao cũng ngẩn người, tất cả đều cảm thấy rung động, sau đó đều dùng nắm tay đấm vào lồng ngừng, dùng hành động này biểu đạt niềm vui sướng.

"Thật lợi hại!"

Đám Bì Hầu, Tị Thế Oa, Hổ Tử cũng hưng phấn kêu gào, lập tức ăn mừng, bọn hắn là hảo huynh đệ cùng lớn lên với Nhóc Tỳ, thiệt tình cao hứng thay cho hắn.

Dưới gốc cây liễu, Nhóc Tỳ ngồi xếp bằng, mười miệng Động Thiên nổ vang ở xung quanh, cực kì đồ sộ, mỗi một Động Thiên đều to lớn vô cùng, bảo huy bốc lên, khí lành rủ xuống, giống như có liên tiếp từng phiến Tiên Giới trải dài, cực kì kinh người.

Những Động Thiên này vô cùng hùng vĩ, mỗi cái đều giống như Động Thiên thứ mười, tinh khí phát ra như thần thác, vô cùng mãnh liệt, khiến người trông thấy khó mà tin được.

Nhưng đây là sự thật, mười Động Thiên viên mãn, to lớn vô biên.

Hơn nữa vào lúc này chúng đã thay đổi, không còn là hình thái núi lửa mà hóa thành một phương thế giới kì quái, đã chính thức trở thành "Động Thiên".

Biến hóa tự nhiên thế này khiến cho Nhóc Tỳ suy nghĩ, cảm giác như có thể tiến thêm một bước lột xác nữa, Nhóc Tỳ muốn tiếp tục tiến thêm một bước, không muốn dừng lại như vậy.

Mười quang đoàn kì quái trông giống như mười vùng đất, nếu có thể dung nhập vào nhau sẽ như thế nào? Sau khi nghĩ tới đây hắn cảm thấy rất phấn chấn, quyết đỉnh thử hành động xem sao.

"Đừng có tiếp tục mạo hiểm, thế này đã đủ hù sợ Thượng Cổ đại năng rồi, ngươi còn ngại chưa đủ sao." Nhị Ngốc Tử lớn tiếng nhắc nhở.

Điều này thật sự là rất nghịch thiên, xem như đứng tại đỉnh phong huy hoàng, đủ để bao quát Động Thiên cảnh, khinh thường người cùng giai, nếu lại tiếp tục chỉ sở hăng quá hóa dở.

Thế nhưng Nhóc Tỳ đã hành động, muốn cho mười Động Thiên dung hợp thành một, các loại khí lành bốc lên. Nơi đây tinh khí không ngừng bốc lên rực rỡ vô cùng.

Nhóc Tỳ chưa thỏa mãn, tiếp tục thử dung luyện, mười miệng Động Thiên chấn động kịch liệt hóa thành một, giao hòa cùng nhau trở thành một phương thiên địa!

Mọi người rung động, đây là kỳ cảnh như thế nào?

Trong thoáng chốc mọi người như thấy từng hư ảnh hiện ra, linh sơn

nguy nga, đỉnh núi xanh tươi, từng dòng thần thác rủ xuống, ráng màu ngũ sắc bay đầy trời, thụy thú và chim quý qua lại.

Nơi này ... quả thực giống như một mảnh Tiên Vực!

Tất nhiên mọi người minh bạch đây chỉ là hư ảnh, cũng không phải sự thật, chỉ là dị tượng trong Động Thiên của Nhóc Tỳ hiển hóa ra ngoài.

Mở hai mắt nhìn chỉ thấy hình ảnh vụt qua, chỉ có dùng tâm cảm ứng mới có thể chứng kiến cảnh tượng thực sự.

Mười Động Thiên hợp nhất hóa thành một mảnh thiên địa hùng vĩ, rộng lớn vô biên, phảng phất có thể dung nạp nhật nguyệt tinh tú vào bên trong.

"Thật cường hãn!" Nhị Ngốc Tử sợ hãi thán phục.

"Oanh!"

Vừa dứt lời, phiến thế giới này liền chấn động dữ dội, mười miệng Động Thiên không thể chính thức dung nhập với nhau, va chạm với nhau ở giữa như muốn phá hủy nơi đây.

Ngay sau đó thân thể Nhóc Tỳ lay động, dường như nhận lấy trùng kích cực lớn, khóe miệng tràn máu, còn nghiêm trọng hơn so với ban nãy.

Thập đại Động Thiên đồng thời rung động, nếu thật sự va vào nhau vỡ nát thì hắn sẽ hình thần câu diệt theo, thần linh có xuất thủ cũng không cứu được hắn.

Nhóc Tỳ tĩnh tâm tập trung tư tưởng, rất cuộc tại trong nháy mắt phân tách mười đại Động Thiên ra xếp đặt tại bốn phía, từng Động Thiên đều tiếp tục phóng thích

"Không được, con đường này tựa hồ rất khó, không thể thực hiện được." Hắn cảm giác được làm như thế này khó có thể thành công, nếu tiếp tục cưỡng ép hơn phân nửa sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

Thế nhưng Hùng Hài Tử "tiểu hung tàn" sẽ không dễ dàng chịu thua như thế, hắn lại cẩn thận thử nghiệm không ngừng, vẫn chưa chịu từ bỏ ý định, hắn muốn kiểm nghiệm xem con đường này có sai hay không.

Nếu như không sai, cho dù khó hơn nữa hắn cũng phải tiếp tục đi tiếp, hắn chỉ sợ một điều duy nhất là lạc lối.

"Oanh!"

Không ngừng dung luyện, giao hòa nhiều lần, cuối cùng thập đại Động Thiên thật sự có dấu hiệu quy nhất, thế nhưng nhục thể của hắn lại trở thành vấn đề lớn, mười quang đoàn đè ép muốn luyện hóa chân thân hắn.

Đúng thế, thập đại Động Thiên hợp nhất, chân thân của hắn đã trở thành trở ngại duy nhất, sắp bị những quang đoàn này phân giải hợp thành một bộ phận của nó.

Điều này khiến cho Hùng Hài Tử ngẩn người, nếu hắn biến mất thì còn ý nghĩa gì, chỉ lưu lại mười Động Thiên hay sao?

"Con đường này sai rồi?" Nhóc Tỳ hoài nghi, sau đó dừng thử nghiệm, chấn cho miệng ho ra máu, thập đại Động Thiên không ổn định là vấn đề lớn nhất.

Cuối cùng hắn thở dài mọt hơi, kết luận con đường này không thông.

"Hoàn toàn chính xác là sai rồi." Liễu Thần mở miệng.

Nó có năng lực suy diễn cường đại, Nhóc Tỳ muốn gì chỉ cần xem qua là hiểu, con đường này là muốn đem tế sống chính mình, không có khả năng thành công.

"Bởi nếu tiến tục suy diễn sẽ tạo ra một thủ đoạn cấm kị." Liễu Thần nhẹ nhàng nói rồi lâm vào trầm mặc, đang yên lặng đánh giá.

Cuối cùng Liễu Thần than nhẹ, loại thủ đoạn này thương tổn thiên hòa,

bá đạo vô cùng, thường xuyên sử dụng sẽ gây thiên khiển.

"Ồ, ta cũng minh bạch rồi, nếu địch nhân sử dụng Động Thiên tấn công ta có thể đưa bọn chúng tế sống." Nhóc Tỳ tại trên con đường tu hành hoàn toàn chính xác là có linh căn, nháy mắt đã hiểu được.

Tế sống, nếu bắt được cơ hội có thể dựa vào Động Thiên của đối phương tế sống hắn.

Bây giờ không phải thời điểm thất thần, Nhóc Tỳ lại một lần nữa yên tĩnh tập trung tìm hiểu cửa ải khó khăn trước mắt, nó tiếp tục đắm mình trong ánh sáng chói lọi, muốn tiếp tục đột phá.

Yên tĩnh đánh giá, Nhóc Tỳ cảm thấy đã đến cực hạn của Động Thiên cảnh rồi, không còn khả năng đột phá nữa, xem ra con đường này chỉ đến đây thôi.

"Liễu Thần, trước tới giờ có người nào như ta một lần nữa khai mở mười Động Thiên không?" Hắn hỏi như vậy.

"Ngươi cảm thấy thế nào?" Liễu Thần không có trực tiếp trả lời.

"Vô tận tuế nguyệt, đại địa mênh mông, sinh linh vô tận, ta nghĩ nhất định đã có người đi đến một bước này, ta không tin mình là người duy nhất đấy." Nhóc Tỳ nói, hắn rất thanh tĩnh, không vì thế mà tự đại.

"Ngươi có thể có cách nghĩ này là tốt rồi, những điều khác không quan trọng." Liễu Thần nói.

"Ta muốn tiến thêm một bước nữa nhưng không biết cách nào nữa, Liễu Thần có đề nghị gì không?" Nhóc Tỳ thỉnh giáo.

"Từ đầu đến cuối đều là chính ngươi thăm dò mở ra một con đường khác, những phương pháp như ta nói có thể trở thành ràng buộc đối với ngươi." Liễu Thần vẫn bình tĩnh như trước.

"Ta hiểu, thế nhưng ta vẫn muốn tiến thêm một bước." Nhóc Tỳ xoắn xuýt, vẫn đang cố gắng suy nghĩ thế nhưng không nghĩ ra phương pháp tốt xử lí.

Cứ thế trôi qua hai canh giờ, Nhóc Tỳ biết chính mình không còn ý nghĩ nào hay để mở ra con đường khác như thế. Có lẽ, chỉ còn có thể đánh cuộc một lần nữa.

"Liễu Thần, ta muốn vận dụng toàn lực thử một lần cuối cùng, ta muốn tạo ra đỉnh điểm của mười Động Thiên!" Nhóc Tỳ nói, hắn muốn tiến hành lần tẩy lễ cuối cùng.

"Buông tay đánh cược một lần." Liễu Thần gật đầu.

Trong hư không, những chất lỏng vẫn còn đó, long lanh chói mắt, ban nãy Nhóc Tỳ cũng không có dùng hết, lúc này muốn sử dụng những thần dịch này đánh cược một lần cuối cùng.

"Mở cho ta!"

Hắn rống to một tiếng, mười Động Thiên cộng minh mở đến mức lớn nhất, tinh khí cuồn cuộn không dứt, như nham thạch nóng chảy, như nước từ trên thác, toàn bộ tưới lên trên người hắn.

Toàn lực trùng kích, Hùng Hài Tử không tiếc bất cứ giá nào, mười Động Thiên phóng thích ra ánh sáng chói lọi, bản thân hắn cũng như thế, Phù Văn dầy đặc quấn quanh thân hắn, hắn gần như thiêu đốt sinh mệnh phát huy ra chiến lực mạnh nhất.

Hắn nhảy vọt lên ngửa mặt lên trời thét dài, tóc dài dựng đứng, tinh hoa từ trong miệng bay ra, Phù Văn bay múa, giống như thần điệp quấn thân, giờ khắc này tinh khí thần của hắn như nối liền trời cao.

Nhóc Tỳ thiêu đốt, tất cả lực lượng được phóng thích, đạt đến đỉnh điểm!

Oanh!

Mười Động Thiên căng lên, đều hùng vĩ vô cùng, tất cả cộng minh với nhau, Nhóc Tỳ khiến chúng nó va chạm vào nhau, thần huy bộc phát.

"Điều này ..." Nhị Ngốc Tử toàn thân nổi da gà, da đầu run lên, nhanh chóng thối lui, thế này cũng quá điên cuồng, Hùng Hài Tử lại dám đi đến một bước này.

Mười Động Thiên va chạm vào nhau, không cẩn thận kết cục sẽ là hình thần câu diệt, hắn làm gì vậy, chẳng lẽ điên rồi sao?

Một tiếng ầm vang, phiến hư không vặn vẹo, mười Động Thiên đã bị tổn hại, chúng không ngừng va đập vào nhau khiến thiên địa không được an bình.

Hùng Hài Tử rống to, không chịu dừng lại, hơn nữa vào lúc này hắn điên cuồng thổ nạp, vận chuyển Phù Văn khắp toàn thân tập trung trung tại một điểm nơi ngực, giống như muốn phục hoạt cái gì.

"Oanh"

Va chạm kịch liệt, đại lượng thần năng bộc phát, hơn nữa trong hư không xuất hiện những chất lỏng óng ánh, nơi này thần tính tinh hoa sôi trào giống như đại dương mênh mông.

Nhóc Tỳ thổ nạp, Phù Văn tập trung vào bộ ngực, dẫn đường tất cả tinh khí nhập vào cơ thể, tập trung vào ngực, hắn điên cuồng vận công quả thực giống như muốn cho chính mình phát nổ.

Rốt cục, xuất hiện một luồng uy áp khủng bố ngập trời, khiến cho linh hồn người đều run sợ.

Mười Động Thiên của Nhóc Tỳ nổ vang, ngực cũng phát sáng, phát ra âm thanh rung động, tại đây bị bao phủ bởi ánh sáng và tinh khí, chấn động kịch liệt, mạnh mẽ vô cùng.

Nếu không có Liễu Thần trấn áp nơi đây sẽ xảy ra vấn đề lớn, xung quanh sẽ phải chịu lực trùng kích cực kì đáng sợ.

Mười Động Thiên va chạm đã xuất hiện vết rách, sau đó dưới sự trùng kích của uy áp đã xảy ra biến hóa đáng sợ, chúng cuối cùng vậy mà sinh ra liên hệ lẫn nhau.

"Giải khai cho ta, đánh cược một lần cuối cùng!"

Hùng Hài Tử kêu to, hắn không phải muốn nghiền nát mười Động Thiên mà là muốn cho chúng tương liên lẫn nhau, cũng vận dụng lực lượng cấm kị nơi ngực, kiếm tất cả biện pháp khiến nó sống lại tham dự vào bên trong.

Mười Động Thiên xoay tròn, hơn nữa bị khí tức thần bí nơi ngực Nhóc Tỳ hấp dẫn, hai bên cộng minh lẫn nhau đã sinh ra biến hóa kỳ dị.

"Ông" một tiếng, mười Động Thiên xoay xung quanh Nhóc Tỳ, tương liên lẫn nhau, hóa thành một vòng thần hoàn to lớn, ánh sáng chói mắt, thần hà chiếu cửu thiên.

Cuối cùng, chúng cộng minh lẫn nhau, càng thêm rực rỡ, giống như vòng mặt trời treo trên cao, trung tâm là Nhóc Tỳ.

Cảnh tượng này khiến người khác hoảng sợ, đây là một vòng thần hoàn kinh thế do thập đại Động Thiên tạo thành, tương liên lẫn nhau, chính giữa có một người đứng đó bễ nghễ thế gian.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 227: Thành Công Cực Điểm

Thần hoàn treo trên cao, ánh sáng chói mắt bao phủ Nhóc Tỳ, lúc nhu hòa thì như thần nguyệt, chính giữa có một thân ảnh đúng đó, từng luồng ánh sáng tường hòa chiếu xuống, cực kì thần thánh. Lúc cường thịnh, thần hoàn như mặt trời nóng bỏng, thân ảnh ở trung tâm cực kì khiếp người.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người khiếp sợ, hắn rõ ràng đã đi trên một con đường như vậy, thập đại Động Thiên tương liên giao hòa lẫn nhau, hóa thành một vòng thần hoàn, thật sự là một kì cảnh.

Nhị Ngốc Tử trực tiếp sợ đến choáng váng, lẩm bẩm nói: "Điều này không chỉ dọa sợ Thượng Cổ đại năng, đoán chừng những gia hỏa Thái Cổ cũng phải giật mình."

Dù là Liễu Thần cũng kinh ngạc, hơn mười cành liễu xanh mơn mởn theo gió rủ xuống, hào quang lóe sáng phát ra, khiến nơi đây giống như tịnh thổ của thần linh.

Về phần người trong Thạch Thôn thì sớm đã sợ ngây người, điều này thật rung động, Nhóc Tỳ thời khắc này giống như một thiên thần, thần hoàn hừng hực bao phủ, khí tức khiếp người.

Bọn hắn chưa từng thấy qua một màn như vậy, chưa từng nghe nói qua. Đây là con đường Nhóc Tỳ tự mở ra, biến hóa đến một bước này, mặc cho ai nhìn thấy cũng cảm thấy giật mình.

"Ầm!"

Đột nhiên, thần hoàn giải thể, thập đại Động Thiên lại phân tán ra, bắt đầu phiêu đãng tại xung quanh Nhóc Tỳ.

"Chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ đã thất bại?"

Tất cả mọi người kinh hãi, thất bại là chuyện nhỏ, nếu Nhóc Tỳ vì vậy mà bị thương kết cục khẳng định là hình thần câu diệt, như vậy thì thật đáng sợ.

"Không sao, hắn vẫn rất tốt!" Đại Hồng Điểu kêu lên.

Hùng Hài Tử đứng ở giữa sân, tựa hồ có chút mê hoặc, hắn cảm giác trong cơ thể hắn có một đoàn ánh sáng đang mở rộng, thật là kinh người, có chút ngoài dự đoán của hắn.

"Vù" một tiếng, hắn lại lần nữa dung hợp thập đại Động Thiên với nhau, tương liên lẫn nhau hóa thành một vòng thần hoàn sáng chói bao phủ lấy hắn, giống như thiếu niên thiên thần.

Tóc đen tung bay, ánh mắt trong sáng, cơ thể óng ánh, hơn nữa có thần hoàn hừng hực như vậy, mặc cho ai trông thấy đều sẽ run sợ nghĩ răng thiên thần hạ giới.

"Bề ngoài như thế này, dù là thần cũng không hơn bao nhiêu, hơn nữa hào quang của thần cũng không phải dùng Động Thiên tương liên biến thành, lại nói tiếp nếu như cùng cảnh giới chỉ sợ cũng không bằng hài tử hung tàn này." Nhị Ngốc Tử cảm thán.

"Cảm giác thật kì quái." Nhóc Tỳ tập trung cảm ứng, sau khi thập đại Động Thiên tương liên như vậy, thần lực tinh hoa đều cùng nhau truyền tới tẩm bổ thân thể hắn cùng với Chí Tôn cốt, mà quang đoàn kia phát ra càng thêm cường thịnh.

Từng sợi tinh khí vọt tới chui vào trong thân thể hắn, cả người hắn phát sáng, Chí Tôn Cốt nơi ngực hấp thu một bộ phận lực lượng cuồng bạo đã bình tĩnh lại, tiếp tục ngủ say rồi. Thế nhưng bên trong huyết nhục như trước có ánh sáng phát ra.

Cuối cùng, thập đại Động Thiên nổ vang, thần hoàn rung động chói mắt,

ánh sáng chói lọi, tiến hành tẩy lễ thân thể Nhóc Tỳ, tẩm bổ chân thân hắn.

"Đây là ..."

Giờ khắc này tất cả mọi người nhìn ra sự khác thường, ánh sáng phát ra cả người Nhóc Tỳ không tầm thường, như thế nào mà càng lúc càng chói mắt như thế?

Cuối cùng những ánh sáng đó tại trong cơ thể hắn tạo thành một quang đoàn cực kì chói mắt.

"Mười Động Thiên tẩm bổ, từng luồng khí lành tập trung tại một điểm, điều này ... Thân thể thành Động Thiên?"

Đại Hồng Điểu lắp bắp kinh hãi, có cảm giác rất cổ quái, Nhóc Tỳ phảng phất như tự hóa thành một Động Thiên, cực kì chói mắt, thần tinh tuôn ra cuồn cuộn không dứt.

Hùng Hài Tử cảm thấy rất mơ hồ, chính là loại cảm giác này khiến hắn khó hiểu, lực lượng trong thân thể cuồn cuộn không dứt, tương đối quỷ dị.

"Đây là thần hoàn tự động dưỡng thành thân thể Động Thiên ... Không thể nào, điều này có thật không vậy?!" Nhị Ngốc Tử ngẩn người, sau khi nói ra những lời này, nó cũng khó có thể tin.

Nhóc Tỳ đứng thẳng trong sân, rốt cục cũng dần hiểu rõ, đây không phải Động Thiên nhưng lại giống như Động Thiên, tinh khí tuôn ra liên miên không dứt, nguồn gốc phát ra từ thập đại Động Thiên tẩm bổ.

Thế nhưng, nếu hiện tại hắn phát uy hoàn toàn có diệu dụng như Động Thiên, thật là huyền diệu, rắc rối.

Đây là Động Thiên sao? Định nghĩa như thế nào được, dù là Liễu Thần cũng một lúc lâu không nói gì, nhưng lại tương đối tán thưởng.

"Đây là thập đại Động Thiên cộng minh lẫn nhau, hợp lực tẩm bổ ra

đấy..."

Quang đoàn trong cơ thể Nhóc Tỳ càng phát ra mãnh liệt, giống như một mặt trời vậy, mười Động Thiên tương liên cùng nhau phóng thích thần tinh tạo thành quang đoàn này.

Mưa ánh sáng moongl ung, vô cùng tường hòa, yên ắng, chỗ này trở nên thần thánh, giống như một mảnh thần thổ.

"Ngươi muốn sử dụng nó như thế nào?" Xa xa, Nhị Ngốc Tử ánh mắt nóng rực cực kì tò mò hỏi.

"Còn phải nói, thập đại Động Thiên tất nhiên phải tẩm bổ riêng một loại bảo thuật, tương lại ta nhất định tìm được thần thông chí cường. Về phần cái trong cơ thể ta này, tất nhiên phải sử dụng mười Động Thiên, vì nó sẽ tự tẩm bổ bảo thuật độc nhất vô nhị của chính mình." Hùng Hài Tử đĩnh đạc nói.

Đại Hồng Điểu, Nhị Ngốc Tử kinh hãi, cẩn thận suy nghĩ, tên này thật sự lại khiến cho người khác rung động.

Lão tộc trưởng biết rõ, đứa bé này không nói đùa, trong cơ thể hắn có Chí Tôn Cốt, tương lai nếu trọng sinh nhất định sẽ hiển hóa ra thần thông độc nhất vô nhị của bản thân.

Hơn nữa, sau khi trải qua niết bàn, loại bảo thuât này càng thêm bất phàm, sau khi lột xác sẽ hoàn toàn bất đồng, thần uy cũng sẽ rất mạnh, thật khó có thể tưởng tượng.

"A ..., thập đại Động Thiên, một cái Động Thiên là một loại bảo thuật, hiện tại trong người xuất hiện một quang đoàn, liền bảo thuật của chính mình cũng có nơi để tẩm bổ rồi."

Hùng Hài Tử vô cùng vui vẻ, mắt to híp thành hình trăng lưỡi liềm.

Lần này hắn tự bước đi một con đường không giống người thường, không riêng gì thôn nhân rung động, liền Nhị Ngốc Tử già như vậy đều ngẩn

người, dù là Liễu Thần cũng chịu xúc động mạnh, thất thần một lúc.

Đúng vậy, Liễu Thần bị hấp dẫn tâm thần, chăm chú suy tư, cẩn thận suy diễn, cuối cùng thở dài một tiếng, nói với Nhóc Tỳ: "Không tồi."

Gần đây nó thường xuyên khích lệ Nhóc Tỳ, đều xuất phát từ chân tâm, Hùng Hài Tử tại trên con đường tu luyện rất có thiên phú, hơn rất nhiều những người thường gọi là thiên tài, mỗi lần đều sẽ mang đến bất ngờ cho người xem. .

Nhóc Tỳ không ngừng phóng thích thần hoàn, sau đó tách chúng ra, tất cả đều dễ dàng, cũng không có trở ngại gì, toàn thân thần huy tuôn ra khiến cho người sợ hãi thán phục.

"Cái Động Thiên này dưỡng Côn Bằng, Động Thiên này tạm thời dưỡng Toan Nghê, cái này ..." Hắn đếm từng cái, cực kì vui vẻ, dáng cười thật trong sáng.

Điều nàu lại để cho người khác không biết nói gì, vừa rồi còn uy thế cường đại giống như thiên thần, hiện tại lại cười hì hì như thế rồi.

Lúc chiến đấu thì thần uy lẫm liệt, lúc bình tĩnh lại giống như đứa trẻ nhà bên cho người khác cảm giác thân thiết, Nhóc Tỳ hành động theo cảm tính, rất chân thật.

"Tốt rồi, tẩy lễ cho ngươi đã xong." Liễu Thần nói.

Sương mù tán đi, hắn mười cành liễu rút đi, hào quang thu liễm, nơi đây lại khôi phục như bình thường ,không còn tinh khí mịt mờ bao phủ.

"Cứ như vậy là thàh công rồi sao?" Nhóc Tỳ gãi đầu, tuy nhiên trong quá trình gặp nguy hiểm có mấy lần thân thể muốn phân liệt , gần như muốn hình thần câu diệt, nhưng cuối cùng đã vượt qua.

Hùng Hài Tử nghĩ lại cũng cảm thấy chóng mặt, khó khăn tràn ngập rồi đến kinh hỉ, cuối cùng hắn vui vẻ nở nụ cười, bộ dáng có chút khù khờ.

Thôn nhân từ trong rung động tỉnh lại, một đám hài đồng cùng xông đến với niềm vui sướng tràn ngập, tất cả đều kêu lớn nhào tới đè Nhóc Tỳ xuống mặt đất.

"Đè chết ta rồi!" Nhóc Tỳ kêu lên.

"Bây giờ một ngọn núi cũng đè không chết ngươi."

"Đúng thế, tộc trưởng gia gia nói hiện tại không trấn áp ngươi, tương lai ngươi sẽ phải hối hận, chúng ta cũng cảm thấy như thế. Vạn nhất về sau ngươi thành thần, lúc chúng ta già cùng đám tôn nhi nói về chuyện này, liền thần cũng từng khi dễ qua, chuyện này không đáng để khoác lác hay sao?"

"Ha ha trấn áp!"

Một đám hài tử nhào lên cùng hắn vật lộn, vẫn thân mật như khi còn bé, cảm tình rất sâu đậm.

Đoạn thân tình chân thành này sẽ vĩnh viễn khắc sâu trong nội tâm Nhóc Tỳ, sau bao năm trôi qua, vô luận thương hải tang điền hay nhân tình thế thái chìm nổi, hắn đều sẽ không quên.

Vui đùa qua đi, Nhóc Tỳ ngồi dậy, trên y phục đầy nếp nhăn, trông vô cùng bẩn.

"Hài tử, ngươi cũng không còn nhỏ, nên lấy một người mập mạp rồi." Thạch Phi Giao đi tới, sờ đầu hắn cười tủm tỉm.

Thạch Lâm Hổ nghe thế lập tức tiến lên kéo tay Nhóc Tỳ, nói: "Cảm thấy Hổ Nữu nhà ta thế nào, có đủ béo hay không?"

"Cái gì? Ta không muốn nghe!" Nhóc Tỳ dùng sức thoát khỏi tay hắn chạy trối chết.

"Ha ha ..." Một đám người cười to.

Chỉ có Nhóc Tỳ trốn phía xa, khuôn mặt nhỏ nhắn đen xì, không để ý tới

bọn hắn.

Một đám người lớn tại đó đàm luận, tất cả đều rất cao hứng, cảm thấy những lời nói lúc trước có thể thành sự thật, Nhóc Tỳ nghịch thiên như thế, nói không chừng thật có thể bắt một con Thái Cổ Hung Thú còn non, ở nơi này thủ hộ thôn trang.

"Hài tử, không cần phải như vậy, nếu ngươi không muốn lấy những nữ oa trong thôn, ở bên ngoài nếu có người hợp ý thì tranh thủ thời gian mang về đây, chúng ta đều đang đợi uống rượu mừng đây này." Phụ thân Nhị Mãnh nói.

Nhóc Tỳ ở phía xa không dám lên tiếng.

"Đúng thế, có phải ở bên ngoài có mấy người mập mạp rồi không, tranh thủ thời gian mang về đây, chúng ta đều rất chờ mong."

"Không xem Đại Tráng ca của ngươi, hiện tại đã có em bé rồi, ngươi khi nào mới có hậu nhân để chúng ta mới triệt để yên tâm."

...

Một đám đàn ông cười hắc hắc, nói chuyện không kiêng kị gì.

Xa xa, đám Nhị Mãnh, Bì Hầu cũng nháy mắt ra hiệu.

Chỉ có Nhóc Tỳ không dám lên tiếng, xám xịt bỏ chạy.

"Ha ha ..." Mọi người cười to.

"Có thể tiến vào Hư Thần Giới rồi, có lẽ ngươi có thể đạt được ban thưởng." Đúng lúc này Liễu Thần mở miệng.

"Cái gì?" Hùng Hài Tử nhanh chóng vọt tới đầu thôn, nhìn lên Liễu Thần nói: "Ta có thể đạt được ban thưởng, có phải lúc ta đột phá mười Động Thiên không, Hư Thần Giới thiếu ta những thứ đó sao?"

Hắn một mực nhớ mãi không quên, sau khi trở về cùng Liễu Thần tỉ tê, nói Hư Thần Giới kia thiếu nợ không trả, chỉ là Liễu Thần một mực không có trả lời hắn.

"Trải qua vô tận tuế nguyệt, quy tắc trật tự tại Hư Thần Giới không còn như xưa nữa, nếu có người can thiệp vào sẽ sinh ra một ít thay đổi." Liễu Thần nói.

Nhóc Tỳ lập tức mở to hai mắt, kinh ngạc nói: "Liễu Thần, sẽ không phải là người chứ?"

Chẳng lẽ là Liễu Thần động tay động chân? Hắn thật sự nghi ngờ.

"Không phải ta, là bản thân quy tắc trật tự xảy ra vấn đề." Liễu Thần lắc đầu, nói: "Bản thân Hư Thần Giới là có linh, do chư thần sáng tạo, có lẽ còn sót lại thứ gì đó cũng nên."

"Ta đi có thể gặp nguy hiểm hay không?" Hùng Hài Tử giật mình hỏi.

"Sẽ không, ngẫu nhiên sẽ gặp chút ngoài ý muốn mà thôi." Liễu Thần không có nói rõ ràng.

"Ta sẽ đi ngay bây giờ!" Hùng Hài Tử bật dậy kêu lớn, có vẻ vô cùng hưng phấn.

"Ầm" một tiếng, cành liễu xuyên thủng vòm trời, mở ra một thông đạo thần bí, sấm sét vang dội, Phù Văn đầy trời.

"Phần thưởng của ta, ta tới rồi đây!"

Lúc này đã cách ba tháng, Hùng Hài Tử lại lần nữa xuất hiện tại Hư Thần Giới, tất nhiên sẽ dẫn phát một hồi sóng to gió lớn, rất nhiều người đều kính sợ, cũng có rất nhiều người hiếu kỳ, hắn vừa mới xuất hiện lập tức dòng người bắt đầu tấp nập.

Mong mỏi và lo lắng nhất không ngoài Thái Cổ Thần Sơn, bọn hắn một

mực đang đợi Nhóc Tỳ xuất hiện, vừa biến mất là hơn ba tháng làm bọn hắn trông ngóng vô cùng, hi vọng hắn sớm tiến vào Hóa Linh cảnh để đi hải ngoại tìm kiếm Di Thuật Thập Hung.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 228: Sơ Văn

"Hài tử hung tàn đã trở lại rồi, hắn muốn làm gì, chắc không phải là muốn khuấy lên một trận đại loạn nữa đó chứ?" Rất nhiều người thực sự sợ hắn, tên này tinh lực dồi dào, trời mới biết được hắn sẽ còn làm ra chuyện gì.

Đặc biệt là những đại giáo phái suýt nữa bị san bằng kia càng thêm hãi hùng, càng thêm nghiến răng nghiến lợi, Hùng Hài Tử trở về, trời mới biết có nhằm vào bọn hắn hay không. Một đám người khẩn trương chờ đợi như lâm đại địch, sắc mặt đều rất khó coi.

Nhóc Tỷ không hề có một chút giác ngộ nào, sau khi xuất hiện làm như rất quen thuộc chào hỏi mọi người, phất tay với người này, đập bả vai người kia.

"Ta nhìn ngươi tại sao lại cảm thấy rất quen mắt nhỉ, thật giống như từng bị ta giết qua, lúc này chỉ mới qua ba tháng ngươi liền chữa khỏi vết thương rồi, thực sự là không đơn giản." Hùng Hài Tử rất thân thiện, đến mức người khác khó mà chịu đựng.

Tên cường giả trốn trong đám người bị nhận ra thân phận sắc mặt trở nên trắng bệch, nhanh chân chạy mất dép, thương thế của hắn còn chưa chữa khỏi hoàn toàn, lần này chỉ miễn cưỡng đến tìm hiểu tin tức mà thôi.

Nếu lần này lại bị Hùng Hài Tử tàn sát, đoán chừng đến chân thân cũng sẽ bị phế bỏ, đồng thời càng thêm uất ức, chỉ trong chốc lát có một đám người chạy như điên.

"A, lẽ nào có nhiều người quen như vậy, tất cả đều bị ta giết qua à, ta có vô tình như vậy sao? Thật giống như có làm thịt qua mấy người ." Hùng Hài Tử vò đầu.

Một đám người oán thầm trong bụng, ngươi giết còn ít sao, một đường quét ngang Vũ Tộc, Thác Bạt Tộc, tứ đại thế gia cũng chịu tổn thất nặng nề, trực tiếp bị san bằng rồi.

Hùng Hài Tử xuất hiện liền bị mọi người vây xem, gần đây nó là nhân vật sốt dẻo nhất tại Hư Thần Giới, bất kể là địch hay bạn đều đặc biệt quan tâm nó.

"Này các ngươi đừng chạy, ta chỗ này tuy còn có mấy cây Diệt Hồn Châm nhưng cũng không phải chuẩn bị cho các ngươi, có việc gì phải trốn?" Hùng Hài Tử tốt bụng kêu.

Thế này cũng quá đả kích người khác, rõ ràng là chướng mắt bọn hắn, cảm thấy bọn hắn không xứng để nó phải sử dụng ma khí đối phó, người khác nghe vào trong tai cũng cảm thấy khó chịu.

Quá thương tổn tự tôn! Một đám người giận dữ, đặc biệt là những thiên tài đó đều có xung động muốn vĩnh viễn không tiến vào Hư Thần Giới.

Hùng Hài Tử giống như không nhận ra, nó vẫn tỏ ra rất nhiệt tình. Nhìn xem bọn hắn bỏ chạy nó còn có lòng tốt tiễn đưa bọn họ, vốn dĩ nó không định đuổi theo.

"Tức chết ta!" Bất kể là nhân vật lão bối hay thế hệ trẻ đều có xung động muốn hộc máu.

Những người thuộc Vũ Tộc, Thác Bạt Tộc, Tây Lăng Thú Sơn sắc mặt tái xanh, thật sự cảm thấy hối hận khi đến đây quan sát, thực sự là uất ức, đứa nhỏ chết tiệt này.

Nhóc Tỳ cũng rời đi Sơ Thủy Địa, trực tiếp thông qua thông đạo màu vàng tiến nhập lĩnh vực cao hơn, đi tới địa phương nó khai mở Động Thiên thứ mười.

"Ta đến rồi, thiếu nợ thì trả tiền." Vừa đến dãy núi này nó liền la to.

Trong phế tích hỗn độn bên ngoài Sơ Thủy Địa, Liễu Thần cắm rễ nơi đó. Mười mấy cành non đâm vào trong bầu trời, giống như đang đánh thức nhân vật nào đó, thiên địa giống như run lên.

Bên trong Động Thiên Phúc Địa, một luồng quang thải từ trên trời rơi xuống, mưa ánh sáng lất phất bay, an lành mà thần thánh, rơi đầy trên toàn bộ sơn mạch.

Một chùm sáng chiếu xuống, âm thanh vang lên chói ti, từng sợi thần hi bắn ra, từng luồng thụy quang chiếu rọi, hai mảnh đồng hiện ra rơi vào tay Tiểu Bất Điểm.

Khi hào quang thu lại, quang vụ tan hết, mảnh đồng phong cách cổ xưa tự nhiên hiện ra, mặt trên có chút hoa văn quỷ dị.

Những người cùng tới nơi này cảm thấy chấn động, đứa nhỏ này nghịch thiên hay sao? Ngửa mặt lên trời rống lớn một câu thiếu nợ trở tiền, Hư Thần Giới liền trực tiếp hạ xuống cho nó hai khối thần thư, điều này khiến cho đám người không biết nói gì.

Tất cả đều cảm thấy bối rối, chuyện này ... có thật không vậy? Chưa hề thấy nó làm cái gì đã nhẹ nhàng nhận được hai khối Thanh Đồng Thư như vậy.

Cũng không biết có bao nhiêu người ở phía xa nhìn, bởi Hùng Hài Tử quá nổi danh, vì thế mới dẫn đến một đám người đi theo, muốn nhìn xem hắn rốt cuộc muốn làm gì.

"Thật nhỏ mọn, lợi tức đâu, làm sao lại chỉ có hai khối, còn giữ thời gian dài như vậy?" Hùng Hài Tử không vừa lòng, giận dữ kêu la, hướng về trời cao vừa gọi vừa nhảy.

Tất cả mọi người hóa đá, tên này nhận được nhiều như thế còn không vừa lòng, đối với quy tắc trật tự của Hư Thần Giới cũng không phục, đứa nhỏ này thật sự vô địch rồi, không thể cứu chữa được nữa.

"Ầm Ầm Ầm"

Trong hư không có một đám mây đen vần vũ, muốn hạ xuống bao phủ trên đầu Tiểu Bất Điểm.

"Đừng mà, lợi tức đưa cho người luôn đấy!" Hùng Hài Tử vắt chân lên bỏ chạy, năm đó nó bị khu trục là do mây đen che kín thân thể, bị xem là người không được hoan nghênh, hiện tại lại tới nữa, nó cũng không muốn lại bị đuổi ra ngoài hai năm, như thế thì quá mất mặt.

Rốt cục, mây đen Hư tán đi, thiên địa lại khôi phục bình thường.

Mọi người cảm thấy khiếp sợ, Hư Thần Giới quả nhiên có linh, tuyệt đối không thể khiến cho nó tức giận, bọn họ càng thêm kính sợ nơi này, rất khó tưởng tượng Chư Thần sáng tạo nơi đây như thế nào, lẽ nào còn sót lại sinh linh nào đó hay sao?

Một khối bia đá lấp lánh hiện ra, bên trên có văn tự tỏa ra ánh sáng, Bia Kỷ Lục tới hơi muộn một chút, mãi đến bây giờ mới có, bên trên không có quá nhiều ký tự, chỉ có bốn chữ: Động Thiên Chí Tôn.

"Ầm!"

Tất cả mọi người khiếp sợ, sau đó nơi này liền trở nên náo động, bốn chữ đủ để chứng minh tất cả, khiến người khác run rẩy theo!

Động Thiên Chí Tôn, đây là một dạng khẳng định, cũng là vinh quang cực hạn, tuy chỉ có bốn chữ nhưng cũng thể hiện được tất cả, hiện nay tại Động Thiên cảnh nó là người cường đại nhất.

Có lẽ có thể được xưng mạnh nhất Động Thiên cảnh, chí ít tại bên trong Hư Thần Giới ở Hoang Vực là như vậy, bởi vì chưa có người nào có thể đột phá thế giới tinh thần nơi đây.

"Gia hỏa này quật khởi thật mạnh mẽ, một đường tiến tới quét ngang, thật không biết bao nhiêu năm không xuất hiện nhân vật như vậy rồi.

"Đại địa mênh mông rộng lớn, sinh linh vô tận, sinh ra quá nhiều cường giả, một ít nhân vật huyền thoại đến tột cùng lợi hai đến mức nào, không ai nói rõ được." Cũng có người lắc đầu phản đối, nơi đây cũng chỉ là Hư Thần Giới ở Hoang Vực mà thôi.

Tùy tiện giống như Hùng Hài Tử, hoặc là nói người không câu thúc như vậy vẫn rất ít gặp, chỉ có những người thần kinh không bình thường mới dám lỗ mãng trùng kích tấn cấp như vậy, đương nhiên cũng có thể nó rất tự tin.

Tiểu Bất Điểm rất đắc ý, nó lấy mấy khối Thanh Đồng Thư ra xem, hiện tại đã có tổng cộng năm khối rồi, nói cách khác đã có nửa quyển tới tay rồi.

"Haizz, san bằng bao nhiêu đại phái cũng không thấy có khen thưởng gì, có phải lại xảy ra vấn đề hay không?" Nó nhìn lên trời ,rất muốn rống to hỏi.

"Chắc chắn không có, thời cổ đại có người so với ngươi còn độc ác hơn, từng có người trong vòng một ngày diệt tẫn Tịnh Thổ, diệt trừ đại phái so với ngươi còn nhiều hơn nữa." Có người ở phía xa đáp lại.

"Ta thật thiện lương." Hùng Hài Tử tự nói.

"Ta phi!" Rất nhiều người trong lòng tuôn ra hai chữ này, đó đều là tử đệ của những giáo phái bị hủy diệt kia, tuy rất phẫn hận nhưng cũng không dám tiến lên.

"Hiện tại sao không có ai đến đoạt nhỉ, ta rất chờ mong đấy." Hùng Hài Tử nhỏ giọng thì thầm, coi mấy khối Thanh Đồng Thư như viên gạch tung hứng trên tay ước lượng, phi thường đáng chú ý.

Mọi người thầm oán trong lòng, tiểu tử này không thẹn là nhân thần công phẫn, nói thật rất nhiều người đúng là muốn xong lên cướp nhưng cũng không ai dám, có đố kị cũng chỉ có thể giấu thật sâu trong lòng.

"Người thanh niên, rốt cuộc cũng tìm được ngươi, ngươi chạy cũng nhanh quá." Xa xa có mấy lão giả thở hồng hộc đuổi theo.

Mấy người này đều tỏa ra thần quang chói mắt, giống như được bao phủ bởi ánh sáng thần thánh, có người toàn thân bao quanh một đoàn ánh bạc, có người khói tím tràn ngập, có người lại có nổi lên từng điểm đỏ thẫm.

Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh, đây là cao thủ cỡ nào, tuyệt đối không đơn giản, tựa hồ là những lão tổ cường đại.

"Ta còn cần phải chạy sao, các ngươi lẽ nào muốn cướp thần thư của ta?" Hùng Hài Tử xoay người nói, dáng vẻ rất hưng phấn.

"Không phải ý đó." Mấy người này mau chóng lắc đầu, thật đúng là sợ nó dựa vào lý do này làm khó dễ để đánh bại bọn hắn, sau đó cướp sạch sẽ.

Rất nhanh Nhóc Tỳ liền biết mấy người này đến từ đâu, họ đến từ Thái Cổ Thần Sơn, hình dáng quái dị, thế nhưng tất cả đều bất phàm.

Trong đó có một lão giả tỏa ra kim quang giống như thái dương, chính là một con Hoàng Kim Thú, có thể phách hình người, thế nhưng cả người đều là lông dài màu vàng, tuổi tác hắn rất lớn, hàm răng cũng sắp rụng cả rồi.

Mấy sinh linh khác cũng gần như vậy, tuy có chút đặc thù của Nhân tộc nhưng không thuộc Nhân tộc, như Linh tộc có ngân quang bao phủ, Mộc tộc bao phủ thần quang, bọn họ tuổi tác rất lớn, lài mấy lão bộc nhân.

Bọn họ đại biểu cho mấy thế lực khác nhau trên Thái Cổ Thần Sơn, không lâu sau đó còn phải xuất hải, thế nhưng một mực không có tìm thấy Hùng Hài Tử, bây giờ tìm được đương nhiên phải giục.

"Ta còn chưa tiến vào Hóa Linh cảnh đây, chậm chạp không thể phá quan, các ngươi có thần công bí tịch gì không, hoặc Bảo Thuật chí cường cũng được, tùy tiện đưa ta một thứ." Hùng Hài Tử mở miệng.

Mấy người ngẩn ra, đây không phải là nói lung tung sao? Mười Động Thiên viên mãn, bất cứ lúc nào cũng có thể tiến vào Hóa Linh cảnh, làm sao có thể không thành công được!

"Không tin các ngươi xem, thật chưa có đột phá đây, cho ta một ít bí tịch phá quan của Thái Cổ Thần Sơn đi." Da mặt Nhóc Tỳ dày phi thường.

"Thời gian không còn nhiều nữa, chúng ta lập tức muốn xuất phát rồi, ngươi không thể trì hoãn thêm nữa." Một cô gái mặc tử y tiến tới, ánh sáng thần thánh nhu hòa bao phủ, giọng nói êm tai nhẹ nhàng như thiên âm.

"Tin tức ta muốn đâu?" Nhóc Tỳ hỏi, hiếm khi nó không có kêu thiếu nữ áo tím là hung thú, hơn nữa thần sắc rất nghiêm túc, không có chút đùa cợt nào.

"Xem ra ngươi rất quan tâm bọn họ." Thiếu nữ áo tím nói, con mắt lấp lánh tuệ quang, muốn từ trên mặt nó nhìn ra điều gì.

"Nguyên lai ngươi cũng là một tên mập mạp, mau nói cho ta biết." Tiểu Bất Điểm giục.

Trên trán thiếu nữ áo tím xuất hiện mấy vệt đen, nắm chặt nắm đấm lại, nhưng cuối cùng nhịn xuống, trong lòng chịu không được nguyền rủa nó.

"Vào chín năm trước xác thực có một đôi nam nữ trẻ tuổi rất cường đại từng loanh quanh ở phụ cận Thái Cổ Thần Sơn, cuối cùng đã thoát khỏi Hoang Vực."

"Cái gì?!" Nhóc Tỳ giật mình, con mắt mở lớn, biểu hiện trên mặt khó có thể nói là bi hay thương, thật lâu vẫn không nói câu nào.

"Ta muốn biết nhiều hơn nữa." Rất lâu sau đó nó mới nói như vậy.

"Bọn họ đã rời khỏi Hoang Vực, e rằng trong lúc nhất thời khó có thể kiếm được tin tức gì nữa." Thiếu nữ áo tím nói ra, cường đại như Thái Cổ Thần Sơn cũng không có khả năng điều tra được tất cả, đặc biệt là việc không thuộc vực này.

Nhóc Tỳ con mắt đỏ khác thường, rất trầm mặc, hồi lâu mới khôi phục như cũ.

"Ta muốn biết tin tức càng tường tận." Nó đưa ra yêu cầu.

"Bọn ta chỉ có thể làm hết sức. Hiện tại ngươi nhất định phải tiến vào Hóa Linh cảnh, nếu không thì không kịp nữa rồi, không biết có bao nhiêu thế lực hiện đang muốn xuất hải, vùng hải vực kia nhất định sẽ có đại chiến khốc liệt, máu sẽ nhuộm đỏ mặt biển, hài cốt sẽ lấp đầy đại dương, ngươi phải mau chóng tăng lên thực lực để tự vệ."

"Được, ta biết rồi." Nhóc Tỳ nói xong, xoay người rời đi.

Mấy lão bộc đại biểu mấy thế lực khác nhau muốn tiến lên dò hỏi, muốn hắn cho biết thời gian cụ thể, bởi hiện tại không đợi thêm được nữa.

Kết quả là bị thiếu nữ áo tím ngăn lại không để cho bọn họ mở miệng, nàng biết rõ tính cách của hài tử hung tàn này, càng ép hắn càng không được gì.

"Phụ thân, mẫu thân, hai người ở nơi nào?" Nhóc Tỳ một mình rời xa nơi này, nhanh chóng biến mất cuối chân trời.

Sau đó, hắn quanh quẩn tại một vài mảnh đất hoang, có nơi là Tịnh Thổ Vũ tộc, có nơi cũ của Thác Bạt tộc, nó đều đã đặt chân đến, muốn một mình suy nghĩ.

Việc này khiến mấy đại giáo phái đen mặt không cam lòng, nó trở lại nơi đây để chứng kiến huy hoàng nó để lại sao?

Mọi người có thỏa mãn hay không cũng vô dụng, không ai muốn kiếm rủi ro vào người, hiện nay Hùng Hài Tử đã trở thành đại biểu của hung tàn, không ai nguyện ý gây vào.

Trong lúc vô tình, Nhóc Tỳ đi tới một vùng Tịnh Thổ cực kì rộng rãi khí thế, nơi này từng dòng linh khí từ trên núi buông xuống, giống như thác nước.

"Võ Vương Phủ!"

Nhóc Tỳ đột nhiên ngẩng đầu nhìn tấm bia đá đặt trước Tịnh Thổ, mặt trên có ba chữ như vậy.

"Phụ thân, mẫu thân, các người nhất định đã tới nơi này, tuy nhiên không hề thuộc về nơi này." Nhóc Tỳ nắm chặt nắm đấm, ánh mắt khiếp người, giống như hai tia chớp vậy.

Rất lâu sau đó, nó mới thu lại khí tức đáng sợ kia.

"Người nào, đứng lại, không được vào đây!" Nó vừa mới tiến tới trước sơn môn, khoảng cách đến dãy cung điện mênh mông kia còn rất xa, đã có người hét lớn đi ra ngăn cản.

"Ngươi là ... Ngươi muốn làm gì?" Có người kinh hãi, người đó nhận ra nó.

"Tới đây làm khách." Nhóc Tỳ chỉ nói bốn chữ như vậy.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 229: Võ Vương Phủ

Hùng Hài Tử đến rồi, những người ở trước sơn môn Võ Vương Phủ đều cảm thấy không được tự nhiên, tên này thế nhưng là một sát tinh đấy, tuy rằng tuổi tác không lớn, thế nhưng có thể khuấy động phong vân tại Hư Thần Giới.

"Ngươi ... Muốn thế nào?" Bọn họ như lâm đại địch, có người cấp tốc hướng vào trong báo tin, một mầm họa vô địch như vậy xuất hiện tại đây, không ai là không sốt sắng.

Nếu ở thế giới hiện thực bọn họ cũng không sợ, nhưng nơi này là Hư Thần Giới, Hùng Hài Tử vừa ra tay liền đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, có thể quét ngang Thượng Cổ đại giáo, liên tiếp tiêu diệt Vũ Tộc, Thác Bạt Tộc, hỏi sao không làm người khác kinh hãi.

"Ta tới đây bái phỏng, các ngươi đao rời vỏ, tiễn trên dây như thế, chẳng lẽ muốn vây công ta hay sao?" Tiểu Bất Điểm hỏi.

Một đám người lui lại, thế nhưng không dám hạ xuống vũ khí trong tay, đại cung kéo căng thành hình trăng tròn, cực kì căng thẳng.

Đây là uy thế, Nhóc Tỳ tuy rằng tuổi tác không lớn nhưng hiện nay bất luận là đến mảnh Tịnh Thổ nào đều sẽ khiến người ta kinh sợ, không dám thả lỏng chút nào.

"Lui ra!" Một lão giả xuất hiện lớn tiếng quát, sau đó tiến tới nơi này nghênh đón: "Tiểu đạo hữu quang lâm, thật may mắn cho nơi này, mời vào."

Đây là một vị trưởng lão của Võ Vương phủ, sau khi nhận được tin tức đã tới đây đầu tiên, vẻ mặt trịnh trọng, không dám tự xem mình thuộc vương tộc mà kiêu căng, cũng tại Hùng Hài Tử đã quá nổi danh rồi, thật sự sợ nó

chỉ vì quét ngang nơi này mà tới.

"Trưởng lão khách khí." Nhóc Tỳ không chậm chạp, liền đáp lễ lại.

Bên trong sơn môn, cảnh sắc tươi đẹp như chốn bồng lai, linh dược khắp nơi, mùi thơm ngát nức mũi, các loại trân cầm dị thú qua lại, xa xa từng tòa linh sơn bị sương mù bao phủ, tinh khí quấn quanh, quả thật là đất lành để tu luyện.

Càng không phải cần phải nói đến dãy cung điện, nguy nga bát ngát, tọa lạc ngay trên linh căn. Từng áng mây màu phun ra bốc hơi mờ mịt, giống như thần đình

"Thực sự là một địa phương tốt, không biết Thạch tộc đã có bao nhiêu anh kiệt tới đây tu hành, sau đó đi về nơi xa." Nhóc Tỳ nói.

Một đám người có chút khó hiểu, không biết ý nó là gì, sao tự nhiên đề cập đến việc này.

"Ai!" Nhóc Tỳ khẽ than thở, theo những người này tiến vào sâu trong Tịnh Thổ. Khi ngang qua từng tòa đại điện cũng không tiến vào, chỉ loanh quoanh ở bên ngoài.

Trên đường có cung điện đình đài, nước chảy qua cầu, các hòn núi thấp bé vững vàng, còn có linh tuyền chảy xiết, cảnh sắc đẹp đẽ vô cùng, tinh khí phun ra nuốt vào, ánh sáng chói mắt.

"Nghe nói Võ Vương Phủ cũng với Vũ Tộc là quan hệ thông gia? Nhóc Tỳ hỏi.

Những lời này vừa thốt ra nhất thời làm cho người nghe lông tóc dựng đứng, rất nhiều người lo sợ bất an. Bọn họ cùng Vũ tộc quan hệ cũng không phải là ít, ngay tại trước đây không lâu còn có một đội nhân mã Vũ tộc từng qua trở giúp, chẳng qua lúc ở trên đường bị nguyên lão trong tộc gọi trở về. Tên này nếu bới móc từ đây, nói không chừng sẽ trở thành một hồi tai họa.

"Có quan hệ nhất định." Vị trưởng lão đi bên cạnh nó nói, trong lòng lại cảm thấy bồn chồn, tên sát tinh này chẳng lẽ vì diệt nơi đây mà đến hay sao?

Ai ngờ sát tinh này vẫn chưa làm khó dễ, chỉ ừ một tiếng rồi thôi, như thế lại làm cho bọn họ khẩn trương một một lúc, không biết hắn rốt cục muốn làm gì.

Nhóc Tỳ không đến điện thờ mà tiến vào chốn tu hành, nó đoán địa phương này có thân ảnh phụ thân từng đến qua, cuối cùng nó thở dài.

Nó đến nơi đây trong tâm trạng phức tạp, có phẫn nộ, muốn hoàn toàn hủy diệt nơi này, sau khi bình tĩnh lại loại dục vọng này cũng mất đi, chỉ bởi nó không có nhìn thấy đám người lúc trước.

Trong trận chiến ở Thạch Phủ lúc trước, từng có rất nhiều trưởng lão nguyên lão xuất thủ, nhưng lúc này vẫn chưa hề thấy một ai.

Nếu những người đó ở nơi này, hắn không ngại trấn áp một phen, vì cha mẹ mình trút giận, hiện tại những kẻ không liên quan lại như lâm đại địch, làm cho hắn mất đi hứng thú.

Tuy thế nó vẫn cảm giác được những người này vô cùng khẩn trương.

"Mà tính ra ta cùng các ngươi cũng có chút quan hệ." Nhóc Tỳ đột nhiên nói như thế.

"Có quan hệ như thế nào?" Vị trưởng lão bên cạnh hỏi, bộ dáng vẫn luôn trịnh trọng như vậy.

"Thạch Nghị là một người trong phủ các ngươi nhỉ?" Nhóc Tỳ nói.

"Không sai, Nghị nhi là nhân trung chi long, xác thực sinh ra tại Võ Vương Phủ." Một lão giả ở bên cạnh nhịn không được mở miệng, thần thái ngạo nghễ tỏ ra tin tưởng vô cùng.

Thế nhưng hắn rất nhanh tỉnh ngộ, trước mặt là một tên sát tinh, dường

như cũng là nhân trung chi long, hơn nữa những biểu hiện gần đây có thể nói là quá mạnh mẽ.

Hiện tại mở miệng khen Thạch Nghị như vậy có hay không khiến cho thiếu niên này không vui? Hắn có chút khẩn trương ngậm miệng lại, không dám nhiều lời.

"Thạch Nghị ... Hắn mở mấy tòa Động Thiên?" Nhóc Tỳ hỏi.

"Điều này ... bọn ta không biết." Một vị trưởng lão trong Võ Vương Phủ đáp lại, hắn nói là sự thực, việc tu hành của Thạch Nghị chưa bao giờ cho phép ai tiếp cận, đến tột cùng hắn đột phá từng bước như thế nào thì ngay cả những nguyên lão trong phủ cũng không biết được.

"Sẽ không phải ngay cả chín tòa Động Thiên cũng chưa mở chứ?" Nhóc Tỳ nói.

Một đám thiếu niên trong Võ Vương Phủ không chịu nổi đả kích, bộ dáng chủ yếu mười hai mười ba tuổi, có người không phục nói: "Ngay cả Võ Vương đều bị kinh động xuất quan, lại còn mới đến Chí Cường Giả cùng nhau hộ pháp cho Nghị ca ..."

"Câm miệng!" Một vị trưởng lão quát.

Bọn họ không biết tình huống cụ thể, chỉ biết Võ Vương đã bế quan nhiều năm cũng bị kinh động xuất quan, mọi chuyện cuối cùng như thế nào thì không biết được.

Nhóc Tỳ nghe vậy cũng gật đầu, nói: "Lại nói đến, hắn còn là sư huynh của ta đấy, dù sao cũng cùng gia nhập Bổ Thiên Các, xem như cũng có chút tình nghĩa.

Mọi người ngẩn ngơ, không biết đáp lời như thế nào.

"Thế nhưng hắn được Bổ Thiên Các tài bồi, nhận được đại cơ duyên tiến vào Thượng Cổ Thánh Viện, cũng không có tham gia trận chiến cuối cùng,

đúng là không biết nói thế nào." Nhóc Tỳ lại mở miệng.

"Thượng Cổ Thánh Viện khi nào mở ra không ai biết được, không thể trách Nghị nhi không tham chiến, hắn thậm chí còn không biết chuyện xảy ra bên ngoài." Một vị trưởng lão biện giải.

"Thật không biết sao, những đại giáo phái khác đều có nghe thấy, đưa chính con gái gia nhập Bổ Thiên Các để đạt được đại cơ duyên, được mưa thần linh tẩy rửa, tính ra lần đó các ngươi thu hoạch cũng rất nhiều, Thượng Cổ Thánh Viện há lại là nơi bình thường." Nhóc Tỳ nói.

"Điều này thì chúng ta không biết, đều là tông lão Thạch Lạp an bài." Người Võ Vương Phủ không muốn đề cập đến.

Nhóc Tỳ đối với cái tên Thạch Lạp này cũng không xa lạ gì, năm đó trong những người vây công cha nó thì người này chính là chủ lực, cũng hết sức bao che cho mẹ con Thạch Nghị, đứng thứ chín trong các tông lão, quyền hành rất lớn.

"Nhàm chán." Nó đi về phía trước, nói: "Khi nào người sư huynh của ta trở về, ta muốn luận bàn với hắn một phen."

Câu nói này vừa xuất ra, người Võ Vương Phủ đều biến sắc, hiện tại chẳng ai biết hắn mở ra Động Thiên thứ mười, được xưng tụng là Thiếu Niên Chí Tôn, tuyệt đối có thực lực quét ngang một phương.

Thạch Nghị cũng kinh tài tuyệt diễm, quan trọng nhất là hắn có rất nhiều lá tẩy, người ngoài không biết hắn tột cùng mạnh mẽ cỡ nào.

Mọi người Thạch Phủ đối với Thạch Nghị vẫn rất có lòng tin, hắn thiên tư như thần nhân, Trùng Đồng khai thiên địa, ai có thể cùng tranh đấu? Đây là thần thông thiên phú! Hơn nữa có thêm Chí Tôn Cốt thần bí, cả hai kết hợp lại có thể nói là vô địch.

Trên thực tế Nhóc Tỳ trước giờ chưa hề xem thường Thạch Nghị, dù cho hiện tại đã khai mở Động Thiên thứ mười, trong lòng nó vẫn rất chăm chú,

bởi nó biết vị tiểu ca này tại trên con đường tu hành thật sự rất đáng sợ.

Điểm mấu chốt là ở bên trong Thượng Cổ Thánh Viện, nếu suy đoán không sai, trong đó nhiều khả năng có ghi chép liên quan đến Bổ Thiên Thuật.

Bổ Thiên Thuật là gì? Có thể xưng bổ thiên, đến tột cùng mạnh cỡ nào, thật khó có thể tưởng tượng được, Thế nhân đều đang lưu truyền, nếu trong lúc tu hành có sai lầm, thuật pháp này cũng có thể tái diễn một cơ hội để bù đắp lại.

Trong lúc vô tình, Nhóc Tỳ đã đi tới Diễn Võ Trường, nơi này có các loại dụng cụ, còn có một chút bia đá kỳ quái, phát ra bảo quang.

"Đây là cái gì?" Hắn rất kinh ngạc.

"Đây là bia kỷ lục của Võ Vương Phủ ta." Một người đáp.

Nhóc Tỳ nghe vậy liền tỉ mỉ quan sát, muốn tìm xem có dấu vết cha nó lưu lại hay không, thế nhưng tìm khắp mặt bia, các đời cao thủ đều có nhưng không có kỷ lục của Thạch Tử Lăng.

Không thể nào, đáng lẽ mỗi một thế hệ đều sẽ có kỷ lục của mình, chỉ có thế hệ cha nó là thiếu hụt.

Ngược lại hắn phát hiện kỷ lục bia của Thạch Nghị tại vị trí bắt mắt nhất, sáng chói vô cùng.

"Hắn sáng tạo ra kỷ lục gì vậy?" Nhóc Tỷ thỉnh giáo.

"Trên tấm bia có lưu lại chưởng ấn của hắn, có thể giúp cho người cùng thế hệ quan sát, lĩnh ngộ pháp và đạo." Một vị trưởng lão nói ra.

"Ta có thể thử xem không?" Nhóc Tỳ hiếu kì.

Mọi người đều nhíu mày, thật sự không nguyện ý chút nào, thế nhưng nó đã nói như thế rồi từ chối thì không tốt.

Tấm bia đá này có chất liệu đặc thù, là một khối thiên thạch vũ trụ, ngưng kết một luồng sức mạnh thần bí, cứng rắn không thể phá vỡ, là thần thạch tốt nhất để khắc ấn.

Tấm bia toàn thân sáng chói, mặt trên có một chưởng ấn, cũng không phải rất lớn, thế nhưng rất rõ ràng, hơi lại gần một chút liền cảm nhận được một luồng khí cơ bức người.

Nhóc Tỳ rất bình tĩnh duỗi một bàn tay đặt lên chưởng ấn kia, trong nháy mắt nơi này bạo phát ra ánh sáng chói mắt, chấn động khắp nơi.

"Hả?!"

Nhóc Tỳ cảm thấy kinh hãi, hắn cảm nhận được một luồng khí cơ thần bí khiến cho ngực hắn nóng rực lên, đây là sử dụng sức mạnh thần thông từ chí tôn cốt khắc thành dấu ấn.

Khi biết kết quả, con mắt hắn có chút lạnh đi.

"Oanh"

Đột nhiên tấm bia đá nổ tung, chia năm xẻ bảy trong khói bụi mù mịt, thần quang bộc phát mãnh liệt, cực kỳ kinh người

"Xảy ra chuyện gì?" Tất cả mọi người đều thất kinh, tấm bia đá này rất đặc biệt, được xưng là thần thạch, khó có thể đánh nát, hiện tại lại thành ra như vậy.

Hơn nữa phía trên có khắc dấu ấn của Thạch Nghị, dù là lão tổ trong tộc đích thân đến hợp lực thúc dục, tại Động thiên cảnh cũng khó mà lay động.

Thế nhưng bây giờ đã lập tức vỡ nát!

"Ngươi ..." Tất cả mọi người đều trợn mắt nhìn.

"Xin lỗi, ta cũng không cố ý." Nhóc Tỳ không có nói láo, là do xương

ngực hắn phát sinh cảm ứng, một luồng dao động đáng sợ đã phá nát tấm bia đá này.

Mọi người cũng không dám nói gì thêm, tuy rằng bất mãn những cũng chỉ là một khối kỷ lục bia mà thôi, đợi Thạch Nghị trở lại có thể lập tiếp.

"Đến Võ Vương Phủ ta quấy rối, khi dễ chúng ta không có người sao?!" Đột nhiên có người phát ra tiếng hét trầm thấp.

Cùng lúc đó, nơi Nhóc Tỳ đang đứng bỗng nhiên phát sáng, các loại phù văn đan dệt vào nhau, giống như từng tia lôi điện vờn quanh hắn tại trung tâm, nơi này rực sáng khó có thể nhìn rõ.

Cấm trận đã được kích hoạt rồi, Nhóc Tỳ bị nhốt ở trung tâm.

Có người đã trở lại thế giới hiện thực kéo đến một nhóm cường giả vây nhốt nơi này lại, hơn nữa những người tới trực tiếp kích hoạt thượng cổ đại trận trong Tịnh Thổ gây khó dễ.

"Các ngươi muốn đối phó ta?" Nhóc Tỳ bình tĩnh hỏi, thân ở trong trận nó chưa từng di chuyển một bước, thậm chí đều chưa hề để ý tới phù văn cấm kỵ mạnh nhất dưới chân nó.

"Dừng tay, đừng có gây hiểu nhầm." Mấy vị trưởng lão lúc trước đi cùng Nhóc Tỳ vội vàng lớn tiếng kêu đám người kia dừng tay.

"Xông vào Tịnh Thổ bộ tộc ta, hủy diệt kỷ lục bia Nghị nhi lưu lại, như vậy mà còn hiểu lầm sao?!" Một lão già đi tới, con mắt giống như ngọn đèn chói mắt.

Nhóc Tỳ nhận ra, người này tên là Thạch Lạp, trong các tông lão xếp hàng thứ chín, quyền thế ngập trời, năm đó hắn từng dốc sức bao che cho mẹ con Thạch Nghị, kêu người vây giết cha nó.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 230: Đơn Giản Và Trực Tiếp

"Không có hiểu lầm gì hết, ngươi đây là muốn giết ta sao?" Nhóc Tỳ rất bình tĩnh, nó đứng ở trung tâm cấm trận nhìn đám người phía trước, đặc biệt là người ở giữa kia.

Thạch Lạp con mắt sáng rực, tuy rằng đã già thế nhưng tinh thần vẫn minh mẫn, tu vi rất cao, thân thể luôn rất cường tráng, sống thêm vài chục năm nữa cũng không có vấn đề gì.

Hắn nhìn chằm chằm Nhóc Tỳ, cặp mắt híp lại lóe lên từng sợi tinh quang, trong lòng hắn có sát ý, thế nhưng không có lập tức phát tác.

Đây là một thiếu niên cường đại, được xưng tụng Chí Tôn bễ nghễ cả Hư Thần Giới, liên tiếp khai sáng các hạng kỉ lục để cho hắn cực kỳ kiêng kị.

Thông qua tình huống là biết, thiếu niên này có thể trở thành kình địch của Thạch Nghị, đã trở thành cái đinh trong lòng hắn, hắn luôn một mực chú ý.

Hôm nay nghe được Hùng Hài Tử đến đây, trong nội tâm Thạch Lạp nhảy lên một cái, hắn là người đầu tiên chạy tới quan sát, muốn tùy cơ ứng biến.

Sau đó hắn vừa lúc nhìn thấy thiếu niên này đứng ở giữa đại trận, ở ngay trên mắt cấm trận, hắn lập tức động sát niệm, nếu trực tiếp phát động đại trận diệt trừ nó thì thật là hoàn hảo.

Không biết tại sao, khi hắn nhìn thấy thiếu niên này thì cảm thấy rất không thoải mái, luôn cảm thấy nó sẽ trở thành họa lớn trong tương lai, không hề nghĩ rằng nó sẽ đến nơi này.

"Người thiếu niên, ngươi thật cuồng vọng, Võ Vương Phủ ta cũng không phải dễ bắt nạt như vậy, ngươi tùy tiện xông vào tức là khiêu chiến tôn nghiêm của vương hầu một quốc gia!" Thạch Lạp quát lên, rốt cục hắn đã quyết định.

Thiếu niên này tuy rằng mạnh khủng khiếp, thế nhưng hiện nay đã đứng ở trên mắt trận, chẳng lẽ còn có thể nghịch thiên hay sao? Phải biết rằng đây chính là đại trận Thượng Cổ, được xưng là tổ trận.

Võ Vương Phủ chính là một trong chủ mạch của Thạch Quốc, tất nhiên cũng nắm giữ thủ đoạn hơn người, đây chính là trận pháp Tế Linh Thượng Cổ truyền xuống, uy lực khủng bố vô biên.

Tế Linh kia được cả nước tế bái, được xưng tụng là Thần Linh Thượng Cổ, thứ nó lưu lại sao có thể kém được?

Thạch Lạp mới đầu cũng thấy lo lắng, dù sao thiếu niên này ngay cả Vũ Thần Pháp Chỉ cũng đã ăn qua, nhưng bây giờ thấy nó đứng ngay tại mắt trận lập tức yên tâm hơn nhiều.

Dù là Hùng Hài Tử mạnh kinh người có thể phá tan trận pháp này, cũng khó có thể hóa giải tử kiếp tại mắt trận kia.

"Tông lão, hắn cũng không phải mạnh mẽ xông vào mà là đến bái phỏng, được chúng ta dẫn đến nơi đây thăm quan." Một vị trưởng lão nói, rất chính khí, đồng thời hắn cũng thấy lo lắng, vạn nhất xuất hiện biến cố gì sẽ thành một hồi đại họa.

Người muốn giết Hùng Hài Tử rất nhiều, nhưng có ai thành công hay sao? Tất cả đều đã chết trận. Đặc biệt là mấy đại thế gia kia, đó là những vết xe đổ, ngay cả Tịnh Thổ cũng bị san bằng, vô cùng thê thảm.

"Không cần sợ nó, bọn ngươi khiếp sợ hung uy của nó, nhân nhượng cầu toàn, kỳ thực căn bản không cần như vậy." Thạch Lạp lạnh lùng nói, tóc tuy rằng đã bạc trắng thế nhưng vẫn sáng bóng, lấp lóe ánh sáng.

"Nói xong chưa? Muốn giết ta ngươi không ngại động thủ đi." Nhóc Tỳ rất bình tĩnh đứng tại nơi này, trước sau không hề tỏ ra e ngại.

"Ngươi ..." Thạch Lạp có cảm giác đánh một quyền vào không khí, đối phương quá trấn định, khiến hắn có một luồng lệ khí mà không thể tuôn ra. Đồng thời trong lòng hắn càng thêm kiêng kị, luôn cảm thấy bất an, tình huống như vậy chẳng lẽ còn có thể phát sinh biến cố?

Tế Linh truyền xuống trận pháp tuy tại nơi này cũng chịu áp chế, thế nhưng muốn trấn áp tên Hùng Hài Tử ở trung tâm kia sẽ không có vấn đề gì mới đúng.

Tại sao vẫn thấy bất an chứ? Ánh mắt hắn lập lòe bất định.

"Nếu không động thủ, chỉ cần đi ra ta sẽ ra tay đánh ngươi." Nhóc Tỳ nói ra.

Nó nhìn về phía trước, ngoại trừ Thạch Lạp ra còn có một đoàn người, đều có chút quen thuộc, đã nhiều năm như vậy nó còn có thể nhận ra dung mạo của bọn họ.

Quả nhiên là người một chi kia, là huynh đệ thúc bá của Thạch Nghị, năm đó từng dốc sức bảo vệ mẹ con hai người Thạch Nghị, vây công cha của hắn.

Bất quá trong trận chiến ấy những người này căn bản không đủ để xem trọng, tất cả đều bị Thạch Tử Lăng dùng chiến mâu đánh bay, cách biệt rất lớn, lúc đó tất cả đều bị trọng thương.

"Tông lão, thỉnh cận trọng!" Một vị trưởng lão đứng ở trong Tịnh Thổ gấp rút truyền âm với Thạch Lạp, sợ hắn gặp phải đại họa.

"Giết!"

Đúng lúc này Thạch Lạp phất tay, mệnh lệnh được hạ xuống, đại trận đã kích hoạt từ lâu lập tức sáng lên, từng đợt hào quang xuất hiện tại bốn

phương tám hướng, ánh sáng mạnh mẽ có chút khủng bố, phảng phất như biển lôi điện chói mắt.

Phù Văn đầy trời đan vào nhau, tất cả tập trung vào một điểm tấn công về phía Hùng Hài Tử, đó là toàn bộ sát khí trong trận được thu thập, thề phải đem nó xoắn nát.

Thế nhưng tại thời khắc này Hùng Hài Tử căn bản không có tránh né, từ đầu đến cuối đều chưa từng di chuyển, cả người liền bộc phát ra một quầng sáng chói mắt khó có thể diễn tả.

Mười tòa Động Thiên đều xuất hiện, sau đó giống như nổ tung, tất cả va chạm vào nhau, nhóm hậu bối phía ngoài không nhìn thấy cái gì nữa.

Nhóc Tỳ cố ý làm như thế, mười tòa Động Thiên giao hòa liên kết với nhau trở thành thần hoàn sáng chói, thế nhưng nó không để cho người khác nhìn rõ, tinh hoa bộc phát, giống như châm ánh sáng đâm vào mắt tất cả mọi người, bao gồm cả cảm giác!

Nơi này hoàn toàn mờ mịt, trong mắt mọi người chảy máu, mất hết ngũ giác, tràn đầy sợ hãi giống như đối mặt một vị thần linh, đây là lực lượng của con người sao? Làm sao lại đáng sợ như vậy, cùng ở Động Thiên cảnh nhưng cách biệt một trời một vực.

Trong đại trận truyền đến nhiều tiếng nổ vang đinh tia nhức óc, phù văn đáng sợ đang thiêu đốt, va vào nhau, giống như hai ngọn núi lớn va chạm sau đó sụp đổ.

Con mắt Thạch Lạp sưng lên, hắn nhanh chóng rút lui, trong lòng sinh ra cảm giác sợ hãi, hắn vạn lần không nghĩ đến dù đã phát động tòa cấm trận kia cũng không thể tru diệt thiếu niên này.

Thế này cũng quá đáng sợ, đó là trận pháp Tế Linh Thạch Quốc truyền xuống, sức mạnh tuyệt đối đạt đến cực hạn mà thế giới này cho phép, nó đứng ở bên trên mắt trận chẳng khác nào mang thanh đao Tế Linh Thạch

Quốc truyền xuống gác ngay trên cổ, chỉ cần nhẹ nhàng đẩy một cái là được.

Làm sao lại thành như vậy? Trong trận rõ ràng vẫn đang chiến đấu, hơn nữa càng ngày càng kịch liệt, thiếu niên kia sắp thoát ra ngoài rồi!

"Sao có thể có chuyện đó được?!" Hắn hoảng sợ thất thần.

Ở giữa cấm trận, Nhóc Tỳ được thần hoàn bao phủ, mười Động Thiên đều mở ra nối liền thành một vòng thần hoàn, nó xuất thủ mạnh mẽ, đây không phải là đánh bại từng chút mà là đang nghiền áp.

Mười tòa Động Thiên dâng lên sức mạnh thần tính, cùng thân thể nó giao hòa, sức mạnh đạt đến cực hạn, giống như bẻ cành khô, nó đánh rất nhiều phù văn ngưng kết trong hư không.

Ầm!

Bản thể của mười tòa Động Thiên cũng mạnh đáng sợ, xoay chuyển xung quanh Nhóc Tỳ, to lớn hào hùng, trực tiếp nghiền nát mặt đất ép những phù văn được khắc ấn nơi đây sụp xuống, trực tiếp càn quét qua.

Đúng là thần uy cái thế vô địch!

Nhóc Tỳ một đường càn quét phá hoại đại trận, cứ như vậy xông ra ngoài, về phần những trận văn trực tiếp bị nó đạp một cước vỡ nát, hóa thành bột mịn.

Cảnh tượng thế này, loại uy thế này khiến người nghe kinh hãi, bởi mười tòa Động Thiên tỏa ra châm mang khiến những người bên ngoài không cách nào nhìn thấy tình huống bên trong, vì vậy còn tưởng rằng hắn vẫn đang đối kháng với đại trận.

Cứ như vậy Nhóc Tỳ càn quét nơi này, phá nát phần lớn phù văn, cả tòa đại trận sắp không hoạt động, hào quang và hoa văn đầy trời cũng dần mất đi.

"Trời ạ, xảy ra chuyện gì, vì sao đại trận truyền xuống từ thời Thượng Cổ lại mất đi hiệu lực, tại sao không còn bất cứ dao động nào?!"

Mọi người khiếp sợ, nơi đó thiếu hụt dao động thần lực, đây là dấu hiệu tiêu hao hết lực lượng thần tính. Lẽ nào tinh khí chứa trong đại trận đã khô cạn rồi, phù văn đã bị phải mờ?

Ầm!

Cuối cùng, trong tiếng vang thật lớn, đại trận bị phá giải, một đoàn ánh sáng lấp lánh đi ra, giống như thiên thần hạ giới, đứng sừng sững nơi đó ngạo nghễ nhìn bọn họ.

Nhóc Tỳ tản đi thần quang, khiến mười tòa Động Thiên phân tán hiện lên khung cảnh xung quanh, khí phách như thần, khiến người khác cảm giác cao không thể với tới.

"Đây chính là cấm trận của Võ Vương Phủ, hóa ra chỉ đến đó." Thiếu Niên Chí Tôn lắc đầu, lời nói bình tĩnh, lọt vào tai người khác cứ như tiếng sấm rền!

Đây thực sự là thần thoại, một thiếu niên chỉ trong nháy mắt đã phá vỡ trận pháp năm đó Tế Linh Thạch Quốc lưu lại, chuyện này ... có thật không vậy? Khiến người ta khó có thể tin!

Mọi người rốt cuộc cũng hiểu rõ Hùng Hài Tử đáng sợ cỡ nào, quả nhiên không thẹn với hung danh của nó, thế này cũng mạnh đến không hợp thói thường!

Thời khắc này vô cùng yên tĩnh, sau khi thanh tỉnh lại tất cả mọi người lông tóc đều dựng đứng, bởi bọn hắn biết đại họa đã giáng xuống đầu rồi, chỉ vì chủ động trêu chọc Hùng Hài Tử.

Nhóc Tỳ cất bước về phía trước, tiến thẳng về phía Thạch Lạp, mười tòa Động Thiên phát sáng, phát ra tiếng động vang dội, khu vực này sáng rực lên các loại phù văn, giống như thần vực.

"A ..." Thạch Lạp kêu lớn, xuất ra bảo thuật, sau đó xoay người chạy trốn.

Hùng Hài Tử chỉ xuất ra động tác rất đơn giản, đưa tên lên, những phù văn màu vàng óng khắc vào trong hư không, nơi này lập tức như đọng lại.

Sau đó Thạch Lạp bay ngược lại, duy trì động tác vốn có, nhanh chóng xuất hiện trước người Nhóc Tỳ, bị xách lên ném ở dưới chân, nó liền dẫm chân lên.

Sau đó các phù văn màu vàng biến mất, giữ tràng chỉ còn một chùm sáng bao phủ thiếu niên, nó đạp lên người Thạch Lạp, mắt nhìn xuống, nó nói: "Chỉ bằng ngươi mà cũng muốn giết ta?"

Chỉ vài câu thôi khiến Thạch Lạp càng thêm uất ức, suýt nữa phun ra một ngụm máu, hắn đã bao giờ bị người khác khinh bỉ như thế? Ánh mắt này cũng qquas khinh bỉ rồi, căn bản không có nhìn vừa mắt.

"Ngươi ..." Nét mặt già nua của hắn có chút đỏ lên, thế nhưng bị đạp nơi đó khiến hắn không thể động đậy chút nào.

"Ngươi cái gì mà ngươi, Võ Vương phủ có tông lão như ngươi thật sự rất mất mặt." Nhóc Tỳ lắc đầu.

Chỉ là một thiếu niên, cho dù được xưng tụng là Động Thiên Chí Tôn nhưng vẫn khiến Thạch Lạp khó có thể chịu được, hắn sống lâu như thế, thân phận cực cao, quyền thế ngập trời, cư nhiên bị một đứa bé như vậy xem thường.

"A phụt ..." Thạch Lạp phun máu, cuối cùng cũng không chịu nổi nữa.

Nhóc Tỳ hơi nhún chân, Thạch Lạp hộc máu càng thêm nghiêm trọng, đối mặt một bàn chân như thế làm sao hắn có thể thừa nhận được.

Sau đó, nó lấy một cái Diệt Hồn Châm ra, huyết quang lập lòe, hàn khí ép người.

Thời khắc này Thạch Lạp dựng cả tóc gáy, thân thể cứng lại, có ai lại không sợ chết, không có ai không sợ, mà hắn lại không thể phản kháng được, đại họa ngày hôm này tất cả là do hắn tự tìm đến, lúc này hắn cực kỳ hối hận.

"Dùng Diệt Hồn Châm cho ngươi có chút lãng phí." Nhóc Tỳ tự nói.

Thạch Lạp nghe thấy câu này lập tức thả lỏng, sau đó lại vô cùng phẫn nộ, hắn là ai, đường đường là một tông lão, tại trong thế giới hiện thực chỉ cần giậm chân một cái là tứ phương chấn động, nhưng tại đây lại bị đối xử khinh bỉ như thế, thực sự so với giết hắn còn khó chịu hơn.

"Có một số việc ngươi còn chưa thấy kết quả, chết lúc này là quá lợi cho ngươi rồi." Nhóc Tỳ tự nói.

Nó muốn ngày sau tự mình đến Võ Vương Phủ trong thế giới hiện thực, nói cho bọn hắn biết, Thạch Hạo vẫn còn sống, vẫn còn tại thế gian này! Hơn nữa nó muốn đánh bại kẻ chiếm Chí Tôn Cốt của nó, muốn cho những người hại nó năm đó đều tận mắt nhìn thấy kết quả này.

Dù như thế nào nó vẫn chỉ là một đứa bé, trong lòng cũng có chút phẫn hận, muốn đến tận nhà đánh một trận.

"Trở về rửa sạch cái cổ, sống cho tốt." Nhóc Tỳ nói nhỏ, những câu này vẫn chưa để nhưng người khác nghe rõ, sau đó lớn tiếng nói: "Cút về đi, đừng ở đây rước nhục."

"Phốc"

Hắn trực tiếp một cước đạp chết Thạch Lạp, đơn giản giống như dẫm chết một con sâu.

"Còn có các ngươi, thực sự không đáng để ta vận dụng Diệt Hồn Châm, lãng phí!" Nhóc Tỳ nói ra, đưa tay lên không, phù văn màu vàng bay đầy trời, sau đó phía trước truyền đến âm thanh phốc phốc, tất cả mọi người đều nổ tung.

Nhân mã Thạch Lạp mang đến đều chết sạch, hóa thành sương máu bay đầy trời.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 231: Bố Trí Ổn Thỏa

Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, những người còn lại như hóa đá, da đầu tê dại, thế này thì còn đánh làm sao được nữa, ai là đối thủ? Nếu xông lên thì cũng chỉ có con đường chết mà thôi.

Đây chính là một tên Ma Thần, một thiếu niên Chí Tôn không cách nào chiến thắng được, chỉ một cước liền đạp chết trưởng bối Thạch Lạp, cái chết này uất ức đến cỡ nào?

Nên biết, ngoài hiện thực Thạch Lạp luôn hô mưa gọi gió, cao cao tại thượng, hiệu lệnh một phương, bởi vì ông ta chính là trưởng bối cao quý, ở trong Vũ Vương Phủ có quyền thế vô cùng lớn.

Hiện tại lại bị người khác xem thường như thế, một cước đạp cho chết tươi, đối phương cũng không thèm để ý, một đòn ngạo nghễ giáng xuống, thật sự Thạch Lạp vô cùng hổ thẹn với uy danh to lớn của mình.

Bên ngoài thế giới hiện thực, trong Võ Vương Phủ truyền ra những tiếng gầm thét đầy giận giữ, toàn bộ mái tóc của Thạch Lạp đều dựng thẳng, cứ như là một con sư tử già vậy, ánh mắt dữ tợn, khóe miệng chảy máu, cơn tức giận sôi sục gần như phát điên.

Cũng trong lúc đó, có rất nhiều tiếng kêu thảm thiết vang lên, đám người được ông ta dẫn theo lần lượt thức tỉnh, từng người từng người đều bị thương nặng, tinh thần bị hao tổn.

Chuyện này tự nhiên tạo nên một cơn sóng lớn, khiến cho trên dưới phủ đệ đều kinh hãi.

"Phát sinh chuyện gì, trong Hư Thần Giới có đại địch xâm lấn sao, nhanh nhanh bẩm báo mấy bị lão tổ, mà chúng ta có nên đi cứu viện luôn

hay không đây?"

Trong phủ ồn ào cả lên, cảnh tượng vô cùng hỗn loạn.

Hư Thần Giới, trong vùng tịnh thổ của Võ Vương, Hùng Hài Tử cũng không còn lòng dạ mà đại khai sát giới nữa, bởi vì người thuộc nhất mạch đáng chết kia đều bị giết chết cả rồi, số còn lại cũng không có nằm trong đám này.

Nó ngoái đầu liếc mắt nhìn mọi người khiến cho ai nấy nơm nớp lo sợ, chỉ lo nó lại phát uy, nếu như thế, nơi này nhất định sẽ rập khuôn theo Vũ Tộc, đến thời điểm đó cũng sẽ trở thành một mảnh đất hoang mà thôi.

Nhóc Tỳ cũng không có dừng lại, nhanh chóng đi ra ngoài, nói: "Các ngươi không có liên can gì cả, người không chọc ta, ta cũng không phạm người."

Bước ra khỏi tịnh thổ Nhóc Tỳ dừng bước, quay đầu lại nhìn về phía bia đá cao chót kia, chỉ có ba chữ: Võ Vương Phủ.

Nhóc Tỳ hướng về phương xa, vô cùng trầm ổn, giống như thiếu niên thiên thần xuất hành, con cháu Thạch Tộc ở ngoài sơn môn đều kinh hãi, không tự chủ được mà lùi về sau, tạo thành một con đường rộng cho nó đi qua.

Cho đến khi nó đã đi xa, mọi ngươi trong tịnh thổ mới thở dài một hơi, cảm giác như tòa núi lớn đang đè ép bỗng chốc bị đẩy ra ngoài, vừa nảy quả thật quá ngột ngạt, bọn họ có chút chịu không nổi.

"Đại địch ở nơi nào, chúng ta đến cứu viện đây!" Có người hét lớn, một đám người thật đông kéo tới xuất hiện ở ngoài tịnh thổ, đây chính là cường giả của Võ Vương Phủ, họ mang theo cấm kỵ đại sát khí, muốn tới để bảo vệ nơi đây.

"Hắn đã đi rồi, tuyệt đối không được la hét!" Một vị trưởng lão vội vào tiến tới.

Những người đến tiếp viện đờ người ra, Võ Vương Phủ khi nào lại sợ dây tới phiền phức vậy, từ trước tới giờ đều là quét ngang mọi địch thủ, bình định tất cả thế lực đối địch, nhưng hôm nay lại muốn ẩn nhẫn.

"Thiếu niên kia không dễ trêu trọc!"

"Haizz!"

Sau khi biết những chuyện đã diễn ra, biết được đối phương đến cũng không phải để phá hủy tịnh thổ, mọi người mới thở dài một hơi.

"Như vậy, nếu thiếu niên tuyệt diễm kia đã sinh ra ở Vũ Vương Phủ của ta thì tốt rồi, có một người như Nghị nhi, giờ lại xuất hiện thêm một thiếu niên Chí Tôn, tương lai không biết ai tài giỏi hơn ai nữa?"

"Kỳ thực, đáng lẽ chúng ta còn có thêm một thiếu niên Chí Tôn nữa, một Chí Tôn trời sinh..." Một vị nguyên lão lên tiếng, trên mặt mang theo vẻ tiếc nuối và thương cảm.

"Im miệng, những chuyện trong quá khứ không được nói lung tung." Rất nhiều người biến sắc, vội vàng ngăn cản lại.

"Tại sao không thể nói chứ, đứa bé kia quá đáng thương, vốn là trời sinh Chí Tôn, thế nhưng lại tàn lụi quá sớm, nếu như nó sống tới hiện tại, cho dù là Nghị nhi cũng chưa chắc đã có thể so được với nó!" Vị nguyên lão kia tựu hồ rất kích động, lớn tiếng nói, nghĩ đến tình cảnh năm đó, trong lòng có tức giận, có đau thương.

Trên thực tế, trong Võ Vương Phủ cũng còn có một vài nhóm người có ý nghĩ như thế, cảm thấy chuyện năm đó quá bất công, được làm vua thua làm giặc, đây đã trở thành sự thật rồi.

Mà cũng phải công nhận rằng Thạch Nghị cũng vô cùng kinh diễm, mạnh mẽ khiến cho tất cả mọi người khiếp sợ, Võ Vương đã nhiều năm chưa từng xuất thế nhưng lại vì hắn mà xuất quan, rồi còn đặc biệt đi mời Chí Cường Giả tới hộ pháp cho hắn.

"Vợ chồng Tử Lăng không biết hiện tại thế nào rồi, không biết có bị những người bí mật giết chết hay không."

"Hi vọng bọn sẽ không có việc gì, Võ Vương Phủ ta nợ bọn họ quá lớn, đáng thương nhất chính là đứa nhỏ kia, vốn là trời sinh Chí Tôn mà."

"Đúng vậy, bộ tộc ta hẳn là phải còn một thiếu niên Chí Tôn nữa mới phải, huy hoàng đến cực điểm, tất cả cũng vì phong ba năm đó."

...

Nhóc Tỳ rời khỏi, một đường tiến thẳng, vẫn không hề có chút trì hoãn nào, nơi đây cũng chẳng phải là địa phương đáng giá để nó lưu luyến cả, nó lại thông qua thông đại màu vàng trở lại trong phế tích Hỗn Độn kia, nhìn thấy Liễu Thần.

Tiếp theo, sau một khắc bọn nó đã trở lại Thạch Thôn.

"Ta muốn bắt đầu tu hành, đợi tin tức của Thần Sơn Thái Cổ, bắt đầu đi tìm bảo thuật Côn Bằng!"

Nhóc Tỳ cũng không muốn ngay lập tức đột phá, vẫn như trước cố gắng củng cố, thập đại Động Thiên nối liền thành một vòng ánh sáng, bồi dưỡng cho cả Động Thiên, vô cùng thần bí, ít nhất trong sách cổ cũng không có trình bày về những vấn đề tương quan đến chuyện này.

Nó muốn nghiệm chứng nên phải cố gắng chăm chỉ cảm ngộ, vững tin rằng sẽ không có bất cứ vấn đề gì cả, hơn nữa nó cũng muốn dựa vào thử nghiệm này để diễn biến ra các loại pháp môn chiến đấu.

Thần hoàn bao phủ khiến cho sức chiến đấu của nó sẽ phát sinh biến hóa một cách cơ bản, nên chuyện này đáng giá để tìm tòi nghiên cứu, nó muốn dùng tâm để tìm hiểu, chắc chắn lúc đó lực chiến đấu của nó sẽ nhờ vào đó mà tăng vọt!

Nhóc Tỳ là con người lạc quan, sẽ rất nhanh quên những chuyện không

vui, cho nên nhanh chóng vùi đầu cả thể xác lẫn tinh thần vào việc tu hành.

Mấy tháng nay, Thạch Thôn biến hóa rất lớn, những cây linh dược được trồng trước kia cùng với cây đào bạc gần đạt tới thánh dược kia đều không ngừng dâng lên linh khí, tỏa ra từng mảng tinh khí lớn, khiến cho cả thôn gần như biến thành một vùng tịnh thổ thật sự.

Hơn nữa còn có con Bát Trân Kê đuổi cũng chẳng thèm đi kia đang sinh sống gần Liễu Thần, cũng đã bắt đầu để trứng thần, đây chính là bảo dược đơợc duy trì lâu dài, sẽ không bao giờ bị gián đoạn.

Tốc độ tu hành của các thiếu niên cũng tăng nhanh, khiến cho ai nấy đều mừng rỡ.

Ánh chiều tà buông xuống, một đám trẻ con đang cưỡi một con sừng thú từ phương xa chạy tới, trông vô cùng thần tuấn, nó ngửa đầu hí dài.

Đây chính là đội ngũ săn bắn thắng lợi trở về, dùng một con sừng thú kéo theo không ít của ngon vật lạ chốn thôn quê.

Mà bên trong hồ nước trước thôn, những gợn sóng lăn tăn màu vàng, một nhóm thiếu nữ đang bắt những con cá Long Tu Ngư có thể tăng cường sức khỏe, toàn thân nó vàng óng, vô cùng quý giá.

Toàn bộ Thạch Thôn đã bước vào quỹ đạo, đang hướng tới sự phát triển mạnh mẽ.

"Nhóc Tỳ thúc thúc, dạy cháu... Tu hành." Con của Đại Tráng tập tễnh bước tới, nó chỉ có hơn một tuổi, mập mạp trắng hồng, vô cùng khỏe mạnh và đáng yêu.

Tất cả mọi người nở nụ cười, nó chỉ là một đứa bé mà lại có người gọi mình là thú thúc, thật sự rất thú vị.

"Không thể gọi là Nhóc Tỳ nữa, sau này chúng ta nên gọi tên thật của hắn - Thạch Hạo, nếu không thì đứa con nhỏ của Đại Tráng sẽ gọi như thế

nào đây, còn thể thống gì nữa." Thạch Phi Giao cười nói.

"Đúng vậy, nên sửa lại một chút, sau này nên gọi là Thạch Hạo." Một nhóm trung niên đều gật đầu.

Thêm mấy tháng nữa Nhóc Tỳ sẽ đủ mười một tuổi, thời gian trôi qua rất nhanh, chỉ trong nháy mắt mà trong thôn đã có những đứa bé còn nhỏ tuổi hơn cả nó.

"Thế thì không quen chút nào cả, Thạch Hạo, không thân thiết bằng Nhóc Tỳ." Một nhóm thiếu niên không ngừng chọc ghẹo.

"Nhóc Tỳ thúc thúc!" Con trai của Đại Tráng cũng hét lên.

"Không được, phải sửa ngay, còn ai gọi như thế thì chết với ta." Thạch Lâm Hổ nói.

Ở bên cạnh, tộc trưởng đang bước tới, cũng rất tán thành về ý kiến này, đứa nhỏ này đã lớn rồi, cũng nên gọi tên thật của mình, không thể lúc nào cũng gọi như thế được.

Hiện tại, sắc mặt của tộc trưởng rất hồng hào, thân hình khỏe mạnh, hoàn toàn đã khôi phục như lúc xưa, mà tu vi cũng tăng trưởng rất nhanh, trong Thạch Thôn lại có thêm một cao thủ nữa.

"Thật không công bằng mà, vì sao lại gọi tên thật của hắn mà vẫn còn gọi cháu là bé chảy nước mũi (nguyên văn là: tị thế oa) nữa chứ?"

"Còn cháu nữa, vì sao còn gọi chú là Bì Hầu (khỉ nghịch) nữa?"

"Chờ khi nào ngươi không còn chảy nước mũi nữa, còn Bì Hầu, chờ sau này ngươi không còn nghịch ngợm như con khỉ nữa thì lúc đó sẽ gọi tên thật của các ngươi." Một tộc lão vừa cười vừa nói.

Cứ như vậy, mặc dù ban đầu có chút không quen thế nhưng mọi người cũng bắt đầu thay chữ Nhóc Tỳ thành Thạch Hạo, bắt đầu gọi tên thật của

nó.

Một tháng sau, một mình Thạch Hạo đi vào trong núi tu hành, ngay lúc giữa trưa, nơi xa xa bốc lên từng làn khói đen.

"Hả?"

Thạch Hạo vọt lên, nhanh chóng chảy lên đỉnh núi nhìn về nơi xa.

"Đúng là đám súc sinh mà!"

Bi kịch trước kia lại lần nữa xuất hiện, có điều lần này chỉ là mới bắt đầu mà thôi, một đám giặc cỏ đang tiến hành cướp bóc ở một thôn trang khác, đây chính là hành động muốn diệt sạch cả thôn đấy.

Nơi đó cách Thạch Thôn khoảng hai ngàn dặm, mà thôn này rất nhỏ, ngay cả Tế Linh cũng không mạnh cho lắm, đó chỉ là một con linh cầm nên không thể nào địch lại được kẻ xâm lấn, gần như bị giết chết đến nơi.

Năm đó, một nhóm thiếu niên của Thạch Thôn cũng đã từng thấy tình cảnh như thế này, bây giờ lại thấy cảnh tượng như vậy, Thạch Hạo nhảy thật mạnh lên, nhảy từ trên đỉnh núi xuống.

"Ầm!"

Đây như là trận động đất, trước thôn có một con hung thú to lớn, chính là đám giặc cỏ kia dẫn tới, so với Tế Linh của các thôn trang bình thường thì mạnh mẽ hơn nhiều, lúc này lập tức biến thành một đống thịt nát.

Hùng Hài Tử nhảy từ trên đỉnh núi xuống, cả người phát sáng, nện thẳng lên trên người con hung thú này, nó làm sao có khả năng chống đỡ được?

Nếu không phải đôi cánh Côn Bằng ở sau lưng Thạch Hạo đập mạnh, ngừng lại thế đi của mình thì đã đập nát cả mặt đất tạo nên một hố thật sâu rồi.

"Tên nào?" Đám giặc cỏ này không ngừng vung lên những thanh đồ đao

sáng bóng, khi nhìn thấy cảnh tượng này thì vô cùng giật mình.

"Đám hung tàn các ngươi đều đã mất hết nhân tính rồi, đi chết đi." Sát ý của Thạch Hạo đột nhiên tăng mạnh, năm đó đám người kia đã tiêu diệt mấy thôn trang, vô cùng tàn nhẫn.

Đây là một hồi tàn sát, Thạch Hạo đến để giải cứu thôn này, thần hoàn chói mắt giang ra, tất cả mọi người đều bị cố định ngay tại chổ, không thể nào nhúc nhích được nữa, cuối cùng bị những người trong thôn như đang nổi điên giết sạch sẽ.

"Tiểu Tây Thiên vẫn đang chuẩn bị để tìm tới bảo tàng Chí Tôn, nên cần rất nhiều các loại tài liệu phá trận như hắc kim, ngoại trừ vận chuyển rất nhiều từ bên ngoài tới còn lợi dụng đám giặc cỏ này đi đến các tộc trong Đại Hoang để bóc lột cướp bóc, ngày mở ra Thần Tàng sẽ không quá xa chứ?" Thạch Hạo nhíu mày.

Nó muốn đi xa nhưng nơi này chẳng yên bình chút nào, nếu dẫn theo Liễu Thần thì chẳng phải Thạch Thôn sẽ gặp nguy hiểm hay sao?

"Không được, thà không lên đường cũng không thể để Thạch Thôn rơi vào hiểm cảnh được."

Nhóc Tỳ trờ lại trong thôm, báo cáo những phát hiện của mình cho đám người tộc trưởng, rồi lại đi báo cáo cho Liễu Thần biết.

Rõ ràng, tương lai trên vùng đất này ắt sẽ có một hồi huyết chiến, Tiểu Tây Thiên kia chính là một đại giáo Thượng Cổ, đã từng hàng phục Chí Cường Giả của Thần Sơn để làm Tế Linh cho mình.

"Nơi này... Trước tiên không cần để ý tới, ngươi cứ lên đường đi, mang theo cái này, lúc cần thiết ta sẽ chạy tới." Liễu Thần nói.

Một cành cây dài bằng lòng bàn tay vô cùng óng ánh từ từ rơi xuống, xuất hiện trong tay của Thạch Hạo.

"Ngài không cần đi sao?" Đầu tiên Nhóc Tỳ vô cùng kinh ngạc rồi sau đó lại cảm thấy yên tâm.

"Khu vực này có hơi thở quen thuộc, còn có những sinh linh khác đang sinh sống, ta phải chờ nó xuất hiện." Liễu Thần nói.

Ngay lập tức Thạch Hạo có cảm giác, năm xưa lần đầu mình rời đi, khi xông pha Đại Hoang cùng với Mao Cầu và Độc Giác Thú, từng ở bên ngoài mấy ngàn dặm quan sát đại địa nứt toác, một móng vuốt khổng lồ từ lòng đất nhô lên, đánh tan cả đám mây.

Lẽ nào là nó? Trong lòng Nhóc Tỳ chấn động, năm đó khi trở về nó cũng đã từng nói với Liễu Thần.

Thần tàng Chí Tôn, có những sinh linh vô cùng khủng bố không gì sánh được, tất cả những thứ này phải chăng có liên hệ với nhau? Ngay cả Liễu Thần cũng đang chờ đợi sinh linh kia xuất hiện, chắc hẳn nó vô cùng đáng sợ.

Thời gian trôi qua, Thạch Hạo rốt cuộc cũng bước vào Hóa Linh Cảnh, mà lúc này nó cũng chỉ mới có mười một tuổi, ở độ tuổi này mà đạt tới cảnh giới như vậy có thể nói là kinh hãi thế tục.

Hơn nữa, nó vẫn là người đã mở ra thập đại Động Thiên, đáng ra phải hao phí thời gian của nó càng dài mới đúng, thế nhưng vẫn vô cùng yêu nghiệt, khiến cho người khác phải ngây người.

Nó cũng từng mấy lần tiến vào Hư Thần Giới, người của Thần Sơn Thái Cổ gần như đợi không nổi nữa, bọn họ vô cùng lo lắng, sợ vùng Hải Vực kia có biến cố, rồi lại bỏ lỡ cơ hội về bảo thuật Côn Bằng.

Thiếu nữ áo tím cũng mang tới một vài tin tức liên quan tới vợ chồng Thạch Tử Lăng, thế nhưng đều chỉ dẫn sang bên ngoài Hoang Vực, giá trị cũng không lớn lắm, không có chút manh mối đặc biệt nào.

"Thật sự nên ra biển thôi, nếu không chúng ta rất có thể sẽ đánh mất cơ

hội." Người của Thái Cổ Thần Sơn thúc giục, van cầu nó.

Bởi vì, cũng không chỉ có một nhóm người đang hành động, một vài sinh linh của Thái Cổ Thần Sơn cũng đã nhận được tin tức, tất cả đều đang hối hả tiến hành.

Mà có mấy người cũng không có ý định để người mở ra mười Động Thiên mở đường, mà có gắng tìm một cài pháp môn cổ xưa, thậm chí có người còn tìm được tàn cốt Côn Bằng.

Tinh huống không ổn chút nào, cạnh tranh nhất định sẽ rất kịch liệt!

"Được rồi, chúng ta lên đường!" Thạch Hạo gật đầu đồng ý.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 232: Thiên Thần Sơn

Sau một phen thảo luận, Thạch Hạo quyết định ra biển, cùng đi tìm bảo thuật Côn Bằng với bọn họ, thế nhưng khi nhắc tới vấn đề hợp lại thì lại gặp phải phiền toái.

"Chúng ta sẽ đi tiếp đón ngươi, bất luận có xa tới cỡ nào, chỉ cần nói rõ một vị trí cụ thể thì chắc chắn sẽ nhanh chóng chạy tới." Một người thần bộc lên tiếng.

Tự nhiên Thạch Hạo từ chối, vị trí của Thạch Thôn cơ bản không thể tiết lộ được, nếu không rất có thể sẽ xảy ta vẫn đề lớn, đối với nó, nơi đó vô cùng trọng yếu, là nơi ký gửi tâm linh, không thể cho bất cứ một ai xâm nhập được.

Nhưng mà, nếu không cần những người này tiếp đón chẳng lẽ lại muốn tự đi một mình? Đại Hoang rộng lớn vô ngần, không biết mấy trăm vạn dặm, nếu như muốn bôn ba một mình, trời mới biết được đến khi nào mới có thể đi hết.

"Nói cho ta địa điểm, các ngươi cứ chờ ta ở đó!" Cuối cung, nó chỉ lưu lại một câu như thế rồi rời đi.

Trở lại Thạch Thôn, Thạch Hạo vẻ mặt đầy đau khổ, cầu viện Liễu Thần, nếu không chỉ dựa bàn bản thân nó thì không tới một hai năm thì căn bản không thể tới được chổ cần tới.

"Không thành vấn đề, rất dễ dàng." Thân cây cháy đen vẫn bất động, mười mấy cành non xanh mơn mởn tỏa ánh sáng chập chờn, đáp lại đầy sảng khoái.

"Thế thì quá tốt rồi!" Thạch Hạo hài lòng, nó cũng không muốn một

mình lặn lội đường xa như thế.

Nên khi nó chuẩn bị rời khỏi Thạch Thôn thì, nam nữ già trẻ lớn bé, tất cả đều tiễn biệt, vây kín nó vào bên trong, như không muốn nó rời đi vậy.

"Cháu ngoan, mới trở về có mấy tháng tại sao lại phải đi nữa vậy, không thể ở thêm một thời gian nữa hay sao?"

"Bên ngoài hung hiểm như thế, một mình cháu xông pha thì chúng ta sao yên tâm được?"

Những lời nói đầy ấm áp này khiến cho trong lòng Nhóc Tỳ trở nên quặng lại, vỗ vỗ bộ ngực, nói: "Yên tâm đi, nếu như cháu đã đi ra ngoài, chính là tai họa của những người kia, không ai dám bắt nạt cháu cả."

"Ha ha..." Một đám thiếu niên nghe thấy thế thì liền nở nụ cười lớn, trước kia khi tiến vào Hư Thần Giới bọn họ cũng đã hiểu biết rất hiểu, hiểu được đại danh Hùng Hài Tử, đó chính là một tên gieo vạ, một tên phiền phức, Nhân thần cộng phẫn.

"Cái đứa nhỏ này, chỉ biết chọc cười người khác thôi, không biết chính mình phải trải qua bao nhiêu khổ đau ở bên ngoài nữa, mọi chuyện đều phải cẩn thận, bất cứ lúc nào cũng phải bảo vệ tốt chính mình."

"Cháu trai, ngàn vạn lần phải mạnh mẽ trở lại, a thúc và các tộc lão đợi ngày uống rượu mừng của ngươi đấy."

Một nhóm người không ngừng dặn dò, lưu luyến chẳng muốn rời đi, không ít đại thẩm đều rơi lệ, đối với đứa nhỏ không cha không mẹ này bọn họ yêu thương hết mực, coi như là coi cái trong nhà mình vậy.

"Mọi người cứ yên tâm, lần đi này nhất định sẽ mang thật nhiều đồ tốt về cho mọi người!" Thạch Hạo nói cười đầy vui vẻ, sẽ vì tộc nhân mang thật nhiều lễ vật về.

"Không cần ngươi tốn công như vậy. Hiện tại Thạch Thôn chúng ta cái

gì cũng chẳng thiếu, ngươi xem ngay cả linh dược mà cũng có tới mấy chục gốc, Chuẩn Thánh Dược cũng đã ra hoa kết quả, càng có sinh linh như Bát Trân Kê nữa, đây chính là tạo hóa vô cùng to lớn."

Những người trong thôn không ngừng căn dặn, phải thật cẩn thận, nhanh chóng trở về.

Đại Hồng Điểu cũng vô cùng nóng ruột, muốn đi theo thế nhưng lại bị Nhóc Tỳ từ chối, bởi vì trên đường đi sẽ rất nguy hiểm, đều là những sinh linh đến từ Thần Sơn, trời mới biết sẽ gặp phải những thứ gì.

Nhị Ngốc Tử cũng lắc đầu, nó tuyệt đối sẽ không đi cùng, tựu hồ giữa nó với Thái Cổ Thần Sơn có quan hệ gì đó, không muốn nhìn thấy đám người kia.

"Tiểu ca ca, ca phải bảo trọng đấy!" Lúc gần lên đường thì Thanh Phong lắc lắc cánh tay.

Bởi vì, lần từ biệt này cũng không biết sẽ bao lâu mới gặp lại, thuận lợi thì vài ba tháng, nếu như có nguy cơ to lớn này đó, vậy thì cũng rất khó nói.

Đầu thôn, trên thân cây từng bị sét đánh qua tràn đầy phù văn, giống như là Chân Long quấn quanh, Hống (loài thú giống chó ăn thịt)gầm rú trời cao, đó chính là những hoa văn bị cháy đen. Liễu Thần phát sáng, mười mấy cành cây vung vẫy, một mãnh phù văn hừng hực xuất hiện, một thông đạo xanh mơn mởn xuất hiện, cũng không biết dẫn tới phương nào.

"Gặp lại sau!" Thạch Hạo quay đầu lại, tuy rằng đang cười thế nhưng trong lòng lại vô cùng đau đớn, con mắt gần như đỏ lên, lần từ biệt bày cũng không biết bao nhiêu năm, bởi vì Đại Hoang mênh mông, đại dương vô ngần, có rất nhiều thứ không thể biết được.

"Xoẹt!"

Một vệt kim quang đập tới, Mao Cầu vọt lên, vào thời khắc mấu chốt lại rơi lên trên vai Thạch Hạo, nó muốn đi theo.

Vốn Thạch Hạo cũng muốn cự tuyệt, dù sao con đường phía trước không biết như thế nào, vùng đại dương kia nhất định sẽ tràn ngập trường máu me, thế nhưng khi nghĩ tới lai lịch của Mao Cầu nên cũng đành mang nó theo.

"Về sớm một chút nha!" Đám người phía sau hô lớn, không ít người mắt đã ửng đỏ.

Thạch Hạo liếc mắt lần cuối cùng rồi vọt thẳng vào trong thông đạo đang phát sáng kia, bóng người dần dần mơ hồ rồi biến mất không thấy tăm hơi đâu nữa.

Phù văn đan dệt, mười mấy cành liễu uốn lượn, hào quang rực rỡ bay lên, đưa nó rời xa.

Khi Thạch Hạo xuất hiện lần nữa thì phía trước thế núi nguy nga, địa hình trống trải, giống như là lão long bàn ngọa (lão rồng uốn lượn), lại như thọ quy chập phục (rùa già ngủ đông), đây chính là một vùng thần thổ, vừa tiến vào sẽ khiến cho người ta cảm thấy thân thể nhẹ nhàng bồng bềnh, bởi vì linh khí nơi đây quá mức đậm đặc, tự động hướng thẳng vào trong cơ thể mình.

Phương xa, núi lớn hùng vĩ, khí thế bàng bạc, chọc thủng mây xanh, đó chính là... Thái Cổ Thần Sơn!

Thạch Hạo đứng ở trước, trên khuôn mặt thanh tú tràn đầy vẻ kinh ngạc, quan sát từ đằng xa, không bàn về tòa Thần Sơn chân chính kia, chỉ cần dưới chân vùng quy chập long bàn thì cũng đã thấy vẻ xuất chúng rồi.

Phụ cận, trên vách đá những dòng thác nước buông xuống, bên dưới có những vị thuốc lâu năm hương thơm lan tỏa, xa xa trân cầm dị thú qua lại.

Khiến nó kinh ngạc hơn chính là, gân nơi đó có một vài ngôi nhà tranh của một vài cường giả thuộc những chủng tộc khác nhau, họ đều là những người ít giao du với bên ngoài, toàn tâm toàn ý tu hành nơi đây.

Đây chính là kẻ hành hương trong truyền thuyết? Nó từng nghe qua, một vài nhân vật mạnh mẽ đến cực điểm, hi vọng có thể bái nhập vào Thần Sơn làm môn hạ nên không tiếc bất cứ giá nào xây nhà ở nơi đây.

Thậm chí, cũng có một vài sinh linh tự nguyện làm đầy tớ để có thể tiến vào Thần Sơn, mong có thể đạt được chỉ điểm nào đó.

Đương nhiên, chuyện này cũng phải chọn địa phương cho phù hợp, phần lớn Thần Sơn đều có hung thú Thái Cổ, cũng không biết có Thần Linh hay không, nếu là như vậy, những sinh linh này tuyệt đối không dám dừng chân ở gần đó, ai mà to gan xuất hiện chắc chắn sẽ bị nuốt sống.

Xem ra, chủ nhân của khu Thần Sơn này coi như cũng không tệ lắm, thuộc về loại người tương đối hiền lành.

"Ngươi đến rồi." Một luồng âm thanh truyền tới, một ông già xuất hiện, không một tiếng động, mạnh mẽ đến khủng khiếp.

Nhóc Tỳ quay đầu lại, đây chính là một vị Hoàng Kim Thú, thân thể hình người nhưng lại sinh ra bộ lông màu vàng óng, toàn thân rực rỡ, tuổi cũng rất lớn, lưng hơi còng, khí tức chí cường lưu chuyển, chấn động cả tâm hồn!

Đây tuyệt đối là một cao thủ, mạnh mẽ đến đáng sợ, khiến cho người nhìn thấy liền sinh ra sợ hãi, không nhịn được muốn phải thần phục. Thế nhưng, Nhóc Tỳ ngược lại cũng không sợ, bởi vì tự tin trời sinh, mười Động Thiên ẩn hiện, ngăn cản lại uy thế như có như không kia.

Nếu xem xét tỉ mỉ, nó cảm thấy khá quen quen, khi ở Hư Thần Giới cũng đã thấy qua, lúc đó hàm răng của tên thần bộc này gần như muốn rụng sạch, còn từng bị nó cảnh cáo và uy hiếp qua.

"Hè hè, người trẻ tuổi sợ hay sao?" Thần phó cười cười khiến cho người khác sợ hãi, hắn thật sự quá mạnh mẽ. Nếu như đi tới những Cổ Quốc, khẳng định sẽ nhận được những lễ kính vô cùng to lớn.

"Nguyên lai ông lại mạnh như vậy nhen, thật sự có chút không tin được, sao ông ở Động Thiên Cảnh lại thua vào tay ta được chớ?" Hùng Hài Tử cười toe toét hỏi, chẳng kính nể chút nào.

Thần bộc đầy uy nghiêm mỉm cười, lúc này trên gương mặt chợt cứng lại, bất kẻ ở Hư Thần Giới hay là ngoài thế giới hiện thực tên Hùng Hài Tử này sao lại đều tự tin như thế? Vậy mà dám nói chuyện như vậy với hắn.

"Người thiếu niên, nơi này không phải là Hư Thần Giới, phía trước ngươi chính là Thái Cổ Thần Sơn đó." Thần phó vô cùng uy nghiêm, cả người tràn đầy ánh sáng hoàng kim, giống như là một vầng thái dương sáng hừng hực, khí tức kinh khủng đến cực điểm.

Nhóc Tỳ bị bức bách, thập đại Động Thiên toàn bộ mở ra, vù vù rung động, vô cùng chói mắt.

"Thái Cổ Thần Sơn có gì ghê gớm đâu, ta đến từ Thần Linh Thôn, đừng có tự cao tự đại với ta. Các ông không phải muốn ra biển sao, nhanh nhanh dẫn đường đi, đừng phiền nhiều nữa." Hùng Hài Tử lên tiếng.

"Chuyện này..." Thần bộc còn muốn ăn hiếp nó, đừng nên kiêu ngạo như thế. Trên đường đi nếu như không phối hợp, chẳng phải rất là phiền phức và đau đầu sao. Kết quả lại không ngờ, bản tính tên Hùng Hài Tử này lại như vậy, cơ bản không để mình bị đẩy vòng vòng.

Tên nhóc này khi đối mặt với Thần Sơn, vẫn như trước với dáng vẻ không sợ hãi chút nào, lẽ nào nó thật sự là dòng dõi của Thần, hiểu rõ tất cả, có khả năng nó chính là con của phu thế họ Thạch kia.

"Nhanh lên đi, dẫn ta đi thăm quan Thần Sơn một tí, thời gian rất quý giá." Con mắt to tròn của Hùng Hài Tử phát sáng, nó đã sớm nhắm vào khu bảo địa này rồi.

"Ngươi... Haizz!" Thần bộc thở dài một tiếng, vẫn không thể nào trừng trị được nó, chuyện này cần phải cầu cạnh nó mà, phải là người mười Động

Thiên mở ra cái thông đạo cấm kỵ kia mới được.

Thầ phó hơi buồn bực, cả người tỏa ra bảo quang, một thông đạo rực rỡ trải dài trên mặt đất, lan tràn về phía trước, những cổ mộc, núi đá hay là khe nước trên đường đi của nó cũng không thể ngăn cản được, đây giống như là một cây cầu thần ép sát mặt đất.

"Ông thật mạnh nhen, lão nhân gia hãy chỉ điểm cho cháu một chút đi, truyền cho cháu một loại bảo tuyệt tuyệt thế nào đó, sau đó cháu sẽ báo đáp ông." Con mắt của Thạch Hạo sáng rực lên, trên khuôn mặt thanh tú tràn đầy khát vọng.

Thần bộc cảm giác được dường như mình không thích ứng kịp với giọng điệu như thế này, mới vừa rồi còn cao ngạo, thế mà bây giờ lại chuyển sang cầu xin chính mình, hơn nữa còn muốn học thần thông bất truyền của chính mình nữa chứ.

"Núi lớn thật hùng vĩ, đây chính là đạo tràng mà năm đó Chư Thần Thái Cổ đã mở ra sao, không ngờ đến giờ mà vẫn thần thánh như vậy." Nhóc Tỳ than thở.

Ngọn núi như là chân long, hùng vĩ ngút trời, nối liền sơn hà, giống như có sinh mệnh vậy, bên trên có thác nước ầm ầm chảy xuống, hoa cỏ sinh trưởng.

Trên vách đá dường như có Linh Giao, trên những đại thụ có xây dựng những tổ chim lớn, bên trong những đống đã vụn có thần điêu qua lại, sâu trong hồ nước có Huyền Quy bơi lội.

Nơi này xinh đẹp khiến người ta kinh ngạc, có không ít những sinh linh và giống loài rất hiếm thấy sinh sống.

Vừa mới tới bên ngoài sơn môn con mắt của Thạch Hạo đã trợn tròn, nó nhìn thấy một cặp Bát Trân Kê đang nhàn nhã mổ linh thảo, ngay lập tức nó bước chân ra khỏi thông đạo rực rỡ nhanh chóng truy đuổi về trước.

"Hả, ngươi làm gì thế hả?" Thần bộc hô lớn.

"Bắt gà." Nhóc Tỳ đáp lại, đây chính là một trong bát trân thời Thái Cổ, rất hiếm thấy đấy, nó không ngờ rằng chỉ mới ở bên ngoài sơn môn thôi mà đã nhìn thấy một cặp luôn rồi.

Những nếp nhăn xuất hiện đầy trán thần phó, tên quỷ này không chịu đứng yên một chỗ gì hết.

"Đây chính là linh cầm của Thần Sơn, đừng có mà bắt lung tung."

"Đây không phải vẫn đang ở ngoài sơn môn sao?" Nhóc Tỳ bất mãn.

"Đi nhanh lên, nếu như ngươi có thể mở ra thông đạo cấm kỵ của Côn Bằng, đến lúc đó đừng nói đưa ngươi cặp linh cầm này, ngay cả bát trân Thái Cổ đều có thể đưa hết cho ngươi."

Nhóc Tỳ đang bước phía trước liền quay đầu lại, nhớ mãi không quên, nói: "Thật là xa xỉ, đừng nói các ông nuôi để ăn thịt nhen, quá lãng phí!"

"Đây chính là Nhân Tộc kỳ tài mà Thiên Thần Sơn các ngươi tìm được đấy hả, thật là hung tàn nhen, ngay cả con gà mà cũng chẳng tha." Ở đối diện có một thiếu niên bước tới, khoảng mười bốn mười lăm tuổi, toàn thân là một màu xanh thần huy, trên vẻ mặt mang theo nụ cười chế nhào, tràn đầy trào phúng dành tặng cho Nhóc Tỳ.

Ở sau thân thể hắn còn có mấy tên lão bộc nữa, mỗi một người đều bao phủ trong thánh quang, trông rất khủng bố.

"Không chỉ không buông tha cho một con gà nào, kỳ thực ngay cả ngươi ta cũng chẳng thể buông tha được." Hùng Hài Tử liếc nhìn hắn, bày ra dáng vẻ thèm thuồng chảy nước miếng, tựu như nhìn ra được bản thể của hắn.

"Làm càn!" Thiếu niên này quát lên, ánh mắt tựu như tia chớp, xẹt qua hư không, mái tóc xanh bay lượn.

"Ngươi mới là người làm càn đấy, muốn đánh nhau à!" Hùng Hài Tử trừng mắt, bước thật nhanh về phía trước, chính là đang đi tới Thái Cổ Thần Sơn nên cái gì nó cũng chả sợ, điều này khiến cho thần phó đứng bên cạnh cứng đờ, tên nhóc hung tàn này đi đến đâu cũng cường thế như vậy cả.

"Khụ..." Thần bộc vội vàng ho khan, nói: "Lần này mấy nhà chúng ta liên minh, không nên nội đấu."

Mà mấy lão bộc ở phía sau thiếu niên kia cũng không ngừng khuyên can, chớ nên nổi giận.

Ánh mắt của thiếu niên tóc xanh đầy lạnh lẽo, nhìn chằm chằm Thạch Hạo một lúc rồi chỉ hừ lạnh một tiếng.

"Ngoan ngoãn một chút, còn lớn tiếng với ca, ca thịt ngươi." Nhóc hung tàn uy hiếp.

"Chuyện này..." Thần bộckhông biết nói gì nữa, đến cùng ai là chủ nhà ai là khách đây? Tên quỷ này không biết tự nhiên lại cứ đâm đầu vào, hồn nhiên không sợ hãi gì cả.

Thiếu niên tóc xanh tức giận, thần quang màu xanh toàn thân bay lượn, muốn lăng không tấn công về phía trước.

"Dừng tay, mấy nhà chúng ta liên thủ chính là muốn ra biển để tìm bảo thuật Côn Bằng, hiện tại đang trong thời gian gấp rút." Xa xa có người hô lớn.

Vài thiếu niên thiếu nữ đi tới, mỗi một người đều được thần quang hừng hực bao phủ, cứ như là thiên thần hạ giới vậy, thần thánh và khủng bố, vô cùng kinh người.

Phía sau mỗi người đều có vài tên nô bộc, đều bao phủ thánh quang, mạnh mẽ khủng khiếp.

Thiếu nữ áo tím chính là đời sau của chủ nhân Thiên Thần Sơn, tự nhiên

xuất hiện bên trong đám thiếu niên này rồi, và cũng chính là nàng đã mở miệng, ngăn cản thiếu niên tóc xanh động tay động chân.

"Mấy thiếu nữ này ai cũng đều là eo nhỏ mong to giống như bé mập mạp cả, sinh hoạt trong Thần Sơn Thái Cổ chắc tốt lắm nên tất cả nều mập như thế cả." Hùng Hài Tử nhỏ giọng thì thầm.

Một vị thiếu nữ cả người được bao phủ với ánh sáng bạc nghi hoặc, trên gương mặt xinh đẹp có chút hiếu kỳ, những sợi tóc trên đầu nàng đều có màu bạc, ánh sáng rực rỡ, nhỏ giọng hỏi: "Hắn đang nói ai mập vậy?"

Thiếu nữ áo tím nghe thế thì tức giận, cảm thấy không biết giải thích như thế nào cho phải, khiếu thẩm mĩ của Hùng Hài Tử này có vấn đề nghiêm trọng rồi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 233: Xung Đột Và Cường Thế

"Ánh mắt của hắn không được tốt cho lắm." Thiếu nữ nhỏ giọng giải thích, âm thanh rất nhẹ nhàng nhằm tránh cho cái tên nhóc con hung tàn kia giơ tay giơ chân nữa.

Mưa ánh sáng bay tán loạn, vương xuống bên dưới, bao phủ cả thiếu nữ áo tím, xung quanh những cánh hoa óng ánh bay lượn khắp nơi, khiến cho nàng trở nên siêu trần thoát tục, giống như không thuộc về nhân gian vậy.

Hiển nhiên, câu trả lời này có chút qua loa, không thể giải thích rõ ràng được khiến cho thiếu nữ tóc bạc chu mỏ, lầu bầu nói: "Không ngờ ánh mắt lại kém như thế."

Y phục của các nàng phất phơ trong gió, ngọc thể thon dài, lồi lóm hợp mắt, đường cong sắc nét, vòng eo của mỗi người rất nhỏ nhắn, dung mạo mỹ lệ vô cùng rạng ngời, chẳng giống với những kẻ mập chút nào.

Trên mặt thanh tú của Thạch Hạo lộ vẻ ngờ vực, hỏi: "Sao lại thì thầm to nhỏ thế này?"

Mấy người đứng đối diện đánh giá nó, ánh mắt đầy quái dị, rất tò mò về nó, kinh ngạc rằng vì sao chỉ là một thiếu niên Nhân Tộc mà lại phi phàm như thế, mở ra được cả mười Động Thiên.

"Vừa nãy, hình như ta nghe thấy ngươi nói chúng ta mập, có đúng hay không?" Thiếu nữ tóc bạc lên tiếng hỏi, nụ cười sáng lạn, mà sợi tóc lại sáng bóng có thể phản chiếu như chiếc gương vậy.

"Chẳng lẽ lại sai hả?" Hùng Hài Tử kinh ngạc, ý của nó là tại sao ngươi lại hỏi như vậy. Bộ dạng của nó như là chuyện đương nhiên, đồng thời cặp mắt chớp chớp. chăm chú quan sát một vài địa phương không nên nhìn, nói:

"Linh dược ở Thần Sơn chắc nhiều lắm nên các ngươi mới được tẩm bổ đầy đủ như vậy."

Có hai ba thiếu nữ trong nhóm người này phất tà áo, tư thái kiêu ngạo, khi nghe thấy như thế thì cứng đờ, thân thể trắng noãn như ngà vọi không tự chủ được runu lên, đồng thời nắm chặt nắm đấm, thỉnh thoảng còn truyền ra những thanh âm tranh cãi nữa.

"Đừng để ý tới hắn, trong mắt hắn những người con gái mạnh mẽ to lớn thì mới uy vũ xinh đẹp." Thiếu nữ áo tím chế nhạo, đang lúc giải thích còn kèm theo nụ cười ung dung.

Thân thể duyên dáng của nàng được bao phủ bởi một hào quang mông lung, mái tóc bay lượn, nụ cười trên mặt vô cùng lôi cuốn, cặp mắt đen láy như ngọc thạch cực kỳ linh động, kèm theo một loại thông minh tài trí hơn người.

"Nói lung tung, khiếu thẩm mỹ của ngươi có vấn đền nghiêm trọng rồi, đừng có mà so sánh giữa tư duy của một người bình thường với sở thích không thể tưởng tượng nổi của mình." Thạch Hạo lập tức phản bác.

Thiếu nữ áo tím nghe thế thì tức giận, sau đó cắn răng, đến cùng khiếu thẩm mỹ của ai mới không thể tưởng tượng nổi đây? Tên quỷ này đang cố ý?

Bàn tay mềm mại của nàng vỗ vỗ cái trán, cuối cùng nàng cũng phải chịu thua, chiếc miệng nhỏ cắn chặt, cố gắng nhịn lấy cơn tức này và cũng không tiếp tục nói gì nữa, sợ lại bị Hùng Hài Tử lại nói lên những cảm nhận "đẹp đẽ" của mình nữa.

Ở bên cạnh, một vài thiếu nữ có vóc dáng tuyệt đẹp đều đang tức giận, họ tự nhiên sinh ra một loại cảm giác vô lực, ánh mắt của tên tiểu quỷ này y như bọn đầu trộm đuôi cướp, hơn phân nửa chính là chọc tức người khác.

Một thiếu nữ nơi mi tâm có một dấu ấn như là hoa sen, vô cùng xinh đẹp, nói: "Nhóc con, ngon thì đánh đi, nếu mà còn dám trêu tỷ tỷ thì đánh

nát mông ngươi."

"Ngươi cũng muốn vật lộn với ta? Chắc chắn không phải là đối thủ rồi, nếu không tin thì có thể hỏi nàng." Hùng Hài Tử hếch cằm lên, ra hiệu về phía thiếu nữ áo tím như là lời giải thích dành cho nàng.

Từ Bách Đoạn Sơn cho tới hiện tại, thiếu nữ áp tím luôn luôn biến ảo khôn lường, chưa hề lộ ra hình dáng của chính mình, cho nên nàng tuyệt đối sẽ không muốn nhắc lại việc đã xảy ra trước kia. Cùng đánh nhau, cùng lăn lộn trên mặt đất với Hùng Hài Tử, chuyện này mà truyền ra ngoài thì rất mất mặt.

Mà những người khác cũng không rõ, đồng thời nhìn về phía hai người bọn nó, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì à?

Những người này vừa mới nhìn thấy mặt Hùng Hài Tử thì đã ngay lập tức tranh cãi với nhau, thế nhưng cũng chẳng có mâu thuẫn gì cả, chỉ là khiến cho người khác không biết nên khóc hay nên cười nữa, mà thiếu niên tóc xanh kia cứ như là không có mặt ở nơi đây bị gạt sang một bên.

Hắn ta hừ lạnh một tiếng, nhìn chằm chằm Thạch Hạo mang theo một loại hàn ý, trong ánh mắt không chút thiện lương nào.

"Này, trừng mắt với ta là có ý gì đây hả?" Thạch Hạo hỏi, liếc nhìn hắn.

"Ngươi hẳn phải biết đây chính là Thái Cổ Thần Sơn, không cho phép ngươi làm càn, nơi đây cũng không phải là quốc gia của Nhân Loại các ngươi, lại càng không phải là Hư Thần Giới làm ra những hành động kính nể!" Thiếu niên tóc xanh lên tiếng.

Hắn rất có tự tin, còn mang theo một luồng khí tức lấn áp người khác, bởi vì khi thế gian nhắc tới Thái Cổ Thần Sơn thì đều vô cùng hâm mộ.

"Ta biết chứ, nơi đây chính là Thái Cổ Thần Sơn, nhưng chính các ngươi mời ta tới, muốn cầu cạnh ta, cho nên ngươi nên kính nể ta, không được làm càn, hiểu không hả?" Thạch Hạo phản bác.

Lời nói của nó nhẹ nhàng như mây gió, làm ra bộ dáng như không phản đối vậy, cơ bản cũng chẳng thèm để những thứ này vào trong mắt, trái lại bắt đối phương phải lễ kính, đây là mỉa mai một cách trần trụi.

Con mắt của thiếu niên tóc xanh như là hai ngọn lửa xanh đang rực cháy, trong đó có kiêu căng, có nham hiểm, càng có một luồng hàn ý mạnh mẽ, thế nhưng cũng không dám vọng động gì cả.

Hắn cũng biết, thiếu niên Nhân Tộc trước mắt không đơn giản, nếu không thì đời nào một thân một mình tới Thần Sơn, mà cũng chính xác bọn họ cũng đang cầu cạnh nó.

Mặc dù sau khi lợi dụng xong, cũng không biết có giết chết hay không, chuyện này cần phải cân nhắc kỹ lưỡng, bởi vì tên Thạch Hạo này hiển nhiên cũng không phải là Nhân Tộc bình thường, lai lịch hơn phân nửa là không nhỏ, nếu không làm sao có thể nhanh chóng vượt qua mấy trăm vạn dặm để tới Thiên Thần Sơn.

Thiếu niên này sẽ không phải là một thiên thần đã dừng lại ở một thôn trang nào đó chứ? Thế này cũng không hợp lý lắm, thông qua rất nhiều con đường bọn họ biết được, tên này rất quan tâm tới đôi vợ chồng họ Thạch kia.

"Lần đầu gặp nhau, đừng nói những chuyện mất lòng nhau, chúng ta cần bao dung, lý giải, đến khi tiến vào Hải Vực kia, cần phải đồng tâm hiệp lực, như vậy mới có hi vọng đoạt được bảo thuật Côn Bằng." Đúng lúc này, một thiếu niên mở miệng, một mái tóc dài màu tím rối tung xõa ngang vai, cứ như là ngọn lửa đang bốc cháy vậy, tuổi chừng mười lăm mười sáu tuổi, ngay cả con mắt cũng giống như là thái dương vậy, hừng hực khiếp người.

Ở phía sau mỗi một thiếu niên đều có tới mấy tên thần bộc, tất cả những người này đều muốn theo bọn họ đi ra biển, lúc này cũng bắt đầu xã giao giới thiệu tên họ.

"Vào núi thôi." Thiếu nữ áo tím thấy bầu không khí bắt đầu dịu xuống, không còn tranh trấp gì nữa thì lập tức mời những người này tiến vào Thiên

Thần Sơn.

Đây là một liên minh, mỗi một thế lực đều rất kinh người, quá khứ mỗi người đều vô cùng huy hoàng, đối với những sinh linh ở trên thế gian mà nói, cơ bản không tài nào với tới được. Hiện tại bọn họ lại liên hợp cùng nhau, có thể thấy được mạnh mẽ đến cỡ nào, tất cả cũng chỉ vì bảo thuật của thập hung Thái Cổ.

Khí lành trong núi càng nhiều hơn, chim hạc năm màu tạo thành đành, chim loan thì bay lượn, cỏ chi lan thơm ngát, nhóm người này cứ như là Thần Linh ẩn hiện trong linh khí mờ mịt của Thần Sơn vậy.

Đây cơ bản không phải là địa phương mà phàm nhân có thể đặt chân tới, xuất thế và an lành, có rất nhiều loại trân cầm dị thú, ở những nơi khác đều tuyệt chủng cả thế nhưng nơi đây vẫn không ngừng sinh trưởng phát triển.

Sau khi lên tới núi, nơi này cứ như là tiên cảnh, thần tuyền ầm ầm, chim thần vắt ngang bầu trời, cổ dược thơm ngát, mây mù trắng toát tràn ngập, có rất nhiên thiên cung được xây dựng.

Thạch Hạo thán phục, đây quả nhiên là một mảnh tiên thổ, rất khó gặp trên thế gian, nếu như có thể sinh sống hay tu hành trong thời gian dài chắc chắn thực lực sẽ tăng lên rất nhanh.

Trên đường đi, Nhóc Tỳ ngắt một cây linh dược mọc từ trong khe núi, sau khi đánh thức Mao Cầu đang ngủ say như chết trên bả vai mình dậy rồi nhét thẳng vào trong miệng nó luôn.

Ban đầu con vật nhỏ màu vàng này còn tức giận, nó rất ghét người khác đánh thức nó khi nó đang ngủ say, thế nhưng khi nhìn thấy cây bảo dược thì mặt mày trở nên hớn hở, rồi ôm chặt lấy nhai ngấu nhai nghiến.

"Phù, thế là mọi người cũng đã đến đông đủ cả rồi, ta hi vọng mọi người có thể đồng lòng chung sức để đoạt môn đại thần thông kia vào trong tay."

Ở trên núi cũng có không ít người, tụ tập ở trước một tòa Thiên Cung,

nơi ấy có bày biện rất nhiều bàn bằng ngọc thạch. Mọi người đang ngồi xếp bằng ở nơi đó, xương trắng lơ lững không quá đầu gối, cứ như là thịnh yến chốn thiên đình vậy.

Thế núi vô cùng hùng vĩ. Bên trên bề mặt có hàng loạt các kiến trúc, tất cả đều cực kỳ cổ xưa, giống như được lưu giữ từ thời đại Thái Cổ cho tới hiện tại vậy, mang theo khí tức vô cùng tang thương và lâu đời.

Nơi đây xuất hiện linh khí, trong mấy mù có Khổng Tước năm màu xòe đuôi khoe sắc, tỏa ra bảo huy. Lại có Kim Ô ba chân bay ngang bầu trời, cứ như là vầng thái dương vậy.

Thạch Hạo ngạc nhiên, rồi được người dẫn đường ngồi lên một cái bàn bằng ngọc thạch, đây là lần đầu tiên nó đối mặt với nhiều sinh linh Thần Sơn như vậy, mà ai ai cũng đều có lai lịch vô cùng lớn.

Có một vài lão giả tuy lưng bị còng thế nhưng cả người cứ như là một mặt trời nhỏ, tỏa ra thần huy đầy rực rỡ. Ngồi xếp bằng ở chổ đó, khi tức được thu lại, thế nhưng tư thế vẫn vô cùng kinh thiên động địa.

Đây rất giống như là Thần còn sống sót vậy, ngồi ở trên cùng, những chiếc bàn ngọc tỏa ra những ánh sáng chiếu rọi trước người bọn họ, hình thành nên từng luồng thần hoàn, bao phủ nơi đó.

Bọn họ chính là những người lĩnh quân thuộc các thế lực lớn, bọn họ đang bàn bạc làm cách nào để có thu hoạch thật lớn trong vùng biển kia, mạnh mẽ như sinh linh thuần huyết chắc chắn sẽ phát động rất nhiều người, cho nên mới có thể thấy được thần uy cái thể của Côn Bằng đáng sợ đến cỡ nào.

"Mọi chuyện đã chuyển bị cả, chỉ còn mỗi việc ra biển nữa mà thôi." Trên thực tế, bọn họ đã thảo luận được một lúc lâu rồi, nên chuẩn bị lên đường.

Lần này, ngoại trừ mấy thiếu niên nam nữ đạt Hóa Linh Cảnh làm chủ

lực tiến vào hang ổ Côn Bằng ra, thì các tộc lớn còn sắp xếp rất nhiều Tùy Hành Giả, bao gồm những lão bộc mạnh mẽ, còn có một vài thần vệ làm tiếp ứng.

Ngoài ra, còn có một nhóm lớn cường giả thuộc Hóa Linh Cảnh cũng muốn tiến vào trong thần sào kia để trợ giúp bọn họ tranh cướp, có thể nói xuất lĩnh rất là nhiều người.

"Tất cả đều chuẩn bị kỹ cả rồi, ta chỉ sợ cái gọi là người đạt được mười Động Thiên quá yếu, dù sao đi nữa cũng chỉ mới đặt chân vào cảnh giới này thôi, tốt nhất vào thời khắc mấu chốt đừng có làm ảnh hưởng tới đại cục, cơ bản sợ không mở được thông đạo." Có người tự nhủ.

"Ta cũng muốn thử một lần, xem thử nó có đủ mạnh hay không." Người kia đứng lên, đây là một thiếu niên khoảng mười sáu mười bảy tuổi, con mắt vô cùng sắc bén, mặc dù thân phận của hắn không bằng mấy tên thiếu niên kia thế nhưng hẳn cũng chả thấp, nhìn về phía Thạch Hạo.

"Hẳn là như vậy, nếu như nó mà thất bại thì chẳng phải toàn bộ những chuẩn bị của chúng ta đều bị hủy trong một ngày sao." Thiếu niên tóc xanh lên tiếng, hiển nhiên vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện phát sinh ở dưới chân núi, lúc này cũng hùa theo, liên tục cười lạnh.

"Đây là các ngươi mời ta ra biển để giúp đỡ hay là kêu ta tới đây để tiếp nhận khiêu chiến hả?" Thạch Hạo lúc này vô cùng tức giận.

Cho dù là Thái Cổ Thần Sơn thì đã sao, phía sau nó còn có Liễu Thần, nếu theo lẽ thường thì cũng đã ngồi ngang hàng với những người này mới đúng, nó là khách mời há có thể tùy thiện khiêu chiến?

"Thứ lỗi, tiễu hữu đừng hiểu nhầm." Một tên thần bộc tiến tới, biểu hiện đầy áy náy.

Những lão giả ngồi trên bàn ngọc ở trước thiên cung, bọn họ đều được thần quang bao phủ, hóa thành mấy vầng thái dương rực rỡ, không cách nào

có thể thấy rõ được vẻ mặt của bọn họ, chắc chắn thân phận cũng vô cùng đáng sợ, cho nên cũng không dễ tỏ rõ thái độ được.

"Nếu đã không muốn ta giúp thì ta đành rời đi vậy, thế nhưng ngươi dám trước mặt mọi người khiêu chiến với ta, đây chính là đang sỉ nhục ta, há có thể buông tha cho ngươi!" Bụp một tiếng, Thạch Hạo đập nát bàn ngọc, nhanh chóng đứng dậy rồi bước về phía trước.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, đây là địa phương là, là Thái Cổ Thần Sơn, là địa phương mà tất cả các tộc trên thế gian phải ngước nhìn, rất nhiều sinh linh tế bái từ nơi xa, ai dám có những hành động khác người chứ.

Thế nhưng thiếu niên Nhân Tộc này lại cường thế như vậy, cơ bản chẳng sợ gì, chỉ thẳng mặt người khiêu chiến nó, nói: "Lại đây mà nhận lấy cái chết."

"Ngươi..."

Người kia giận dữ, hắn đã tiến vào Hóa Linh Cảnh đã được hai năm, thiên phú vô cùng kinh người, chẳng lẽ lại còn không thể so sánh được với một tên nhóc mười tuổi sao, mặc dù đối phương đạt được mười Động Thiên cũng coi như kinh thế, thế nhưng dù sao thì cũng chỉ mới đặt chân vào lĩnh vực này mà thôi.

Lúc này, hắn liền hóa thành một chùm sáng vọt tới, phù văn ầm ầm, một con tiên hạc lập tức xuất hiện, giang cánh tấn công xuống.

Nhóc Tỳ đứng bất động tại chổ, lặng lặng đợi thế công của hắn, sau đó trong phút chốc, mười Động Thiên đồng thời mở ra nối liền thành một vòng thần hoàn, ầm ầm nổ vang, giống như là cả thiên địa vỡ nát.

Con tiên hạc kia nổ tung ngay tại chổ, bị thần hoàn cắn giết, sau đó tung ra một chưởng, tên thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi kia hét thảm một tiếng rồi chia năm xẻ bảy, mang thoe mưa máu bay về bốn phương tám hướng.

Mọi người khiếp sợ!

Chỉ một chưởng mà thôi, lại có thể mạnh mẽ đánh nát một cường giả Hóa Linh Cảnh, thủ đoạn cứng rắn cỡ này khiến người khác giật mình, vô cùng mạnh mẽ.

"Ngươi..." Thiếu niên tóc xanh giận dữ, bởi vì một ít máu tươi bay tới trước người hắn, nếu không phải cả người đang phát sáng thì đã vấy bẩn lên người hắn rồi.

"Ngươi cái gì mà ngươi, không phục cứ việc tiến tới!" Nhóc Tỳ bắt bẻ, nó hơi tức giận, sau khi được mời tới lại bị người khác khiêu khích, không cần nói nhiều cứ thẳng tay mà xuất thủ.

Bởi vì, ở nơi đây chỉ cần hơi yếu thế thì sẽ bị người khác xem thường, đây đều là sinh linh của Thần Sơn, mà nếu như cường thế một chút thì lại càng có vẻ khó lường, khiến người khác không tài nào đoán được người đỡ đầu sau lưng nó.

Từ việc nó có thể vượt qua mấy trăm vặn dặm Đại Hoang, thì những người này cũng đã đoán ra được, lai lịch của nó không đơn gian nên chắc chắn sẽ vô cùng kiêng kỵ.

Thiếu niên tóc xanh đứng thẳng dậy muốn động thủ.

"Đến đây đi, ta chém nát ngươi!" Nhóc Tỳ mạnh mẽ lên tiếng, mặc dù đang ở trên Thần Sơn Thái Cổ nhưng cũng chả sợ già cả.

Vào lúc này, một ông lão cao cao tại thượng mở miệng, nói: "Tiểu hữu bớt giận."

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 234: Bắc Hải

Mấy vị lão giả đang ngồi xếp bằng ở trước thiên cung tự nhiên có thân phận cực kỳ cao, pháp lực vô cùng cao thâm, được xưng là Chí Cường Giả một phương, đều là những nhân vật thủ lịnh của mấy phương thế lực lớn.

Vào lúc này, một người đứng lên lớn tiếng nói, lập tức khiến cho thanh niên tóc xanh dừng lại, không dám ra tay nữa.

Thạch Hạo đứng nơi đó, bình thản nhìn ông ta, nói: "Không phải cháu gây sự, mà bọn họ quá khinh người."

Máu tươi vẫn còn vương trên mặt đất, tên thiếu niên kia bị chia năm xẻ bảy, máu ướt cả Thần Sơn, chuyện này khiến cho địa vị của nó phảng phất biến thành một vị Tiểu Ma Thần, nhiều năm qua có được mấy người dám đánh một trận như thế trên Thần Sơn này?

Không ít người chăm chú theo dõi nó, bởi vì sự mãnh mẽ vừa nãy của nó khiến cho bọn họ giật mình. Thần Sơn to lớn bống chốc trở nên yên tĩnh, mọi người đều đang chờ đợi, không biết những vị lão giả kia sẽ xử trí như thế nào.

"Ai mà chẳng có thời niên thiếu, chúng ta cũng đã từng ngông cuồng, thật là nhớ mà." Ông lão này cười ha ha, rất ư là hiền lành, cả người phát sáng, cũng không có trách tội ai nữa.

"Chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, chỉ cần thêm mười năm trăm năm nữa, khi đó các ngươi quay đầu nhìn lại thì chút tranh chấp này cũng giống như là bọt sóng nhỏ, cũng chẳng đáng giá gì, bỏ qua cũng chẳng sao." Một ông lão khác cười nói, vẻ mặt vô cùng ôn hòa, cả người cũng giống như là một mặt trời nhỏ tỏa ra bảo huy.

Vốn ban đầu sẽ diễn ra một hồi chiến đấu thế nhưng cứ như thế bị hóa giải, trên đỉnh núi lại khôi phục sự an lành. .

"Toàn bộ mọi việc đều đã chuẩn bị kỹ càng, cũng nên xuất phát thôi, những liên minh khác cũng đã xuất động cả rồi, chúng ta cũng không muốn rơi ở phía sau." Một ông lão khác nói.

"Lần này, chúng ta cũng đã có ước hẹn với một vài tộc khác rằng sẽ không ra tay, cho nên lần này đều phải dựa hết vào các ngươi vậy." Mấy vị lảo giả lên tiếng.

Thần sào Thái Cổ xuất hiện, bảo thuật Côn Bằng xuất thế, dấy lên phong vân cả thập phương. Nếu là đích thân những Chí Cường Giả này ra tay, trời mới biết được sẽ biến thành hình dáng gì.

Bọn họ có ước hẹn không được tiến hành quyết đấu, nếu không tổn thất sẽ rất nặng nề. Toàn bộ Hoang Vực khi đó sẽ không được an bình.

Hết thảy toàn bộ đều để cho những thế hệ nhỏ ra tay giải quyết, như vậy sẽ không tạo nên những tổn thất quá lớn được. Ai có cơ duyên to lớn, ai có thể đạt được bảo thuật Côn Bằng thì sẽ thuộc về người đó.

Trên thực tế, những lão giả này đều đã vượt qua Hóa Linh Cảnh, chịu phải sự hạn chế nên không cách nào ra vào hang ổ Côn Bằng, cho nên bọn họ mới từ bỏ tranh đầu và đều đặt hi vọng lên trên người của các tiểu bối của mình, đây mới chính là nguyên do chủ yếu.

Nếu như bọn họ có thể thuận lợi ra vào khu Hải Vực kia, không có e sợ gì thì đã hành động, bỏ mọi giá liều lĩnh đi tranh cướp, chiến đến long trời lở đất từ lâu rồi.

"Các ngươi phải tự lo lấy, lúc cần thiết thì cũng ta sẽ hiện thân để đảm bảo không một ai có thể quá hoại quy củ." Một lảo giả lên tiếng.

Tranh cướp, chắc chắn những nhân vật như những người này sẽ không tham dự. Bởi vì bọn họ không cách nào tiến vào được, thế nhưng muốn hoàn

toàn thoát khỏi thần sào Thái Cổ thì rất khó nói.

Có lẽ sẽ có một tôn giả nào đó ra tay, giết sạch toàn bộ đám tiểu bối này. Vì để đạt được bảo thuật Côn Bằng, những chuyện tàn ác này đều có khả năng sẽ xảy ra.

Cuối cùng, bọn họ cũng xuất phát, chuyến đi này vô cùng nguy hiểm, bọn họ bước lên một thông đạo năm màu, đây chính là con đường nối liền với trời cao ở trên ngọn Thần Sơn.

"Khu Hải Vực kia rất đặc biệt, từ xưa tới nay cũng không biết đã có bao nhiêu người chết ở trong đó rồi, không một ai biết nguyên nhân vì sao, những năm gần đây mới biết được duyên cớ là Côn Bằng, các ngươi nhất định phải cẩn thận."

Trước khi rời đi, mấy vị lão giả tiến hành dặn dò lần cuối cùng.

Vào thời khắc cuối cùng, tổ phụ của thiếu nữ áo tím xuất hiện, ông ta chính là tôn giả chủ yếu để mở ra thông đạo năm màu lần này, xem ra vô cùng uy nghiêm.

Sau khi bước vào thông đạo thì Thạch Hạo hướng về phía ông ta chào hỏi, khiến cho vị tôn giả này toàn thân cứng đờ, sắc mặt biến thành đem xì, bàn tay run lên, thông đạo năm màu lập tực run lên khiến cho rất nhiều người sắc mặt tái nhợt.

"Ha ha..." Có một ông lão cười trộm.

Đây chính là người hộ sơn của bộ tộc, được xưng là Chí Cường Giả một phương, sau khi tiến vào Hư Thần Giới thì bị Hùng Hài Tử đánh cho nhừ tử, mấy ông lão cùng quen biết với ông ta, mỗi một lần nhớ tới chuyện này thì đều bật cười.

Lão giả của Thiên Thần Sơn, cũng chính là tổ phụ của thiếu nữ áo tím, ông ta vô cùng tức giận, rất muốn một tát đánh văng tên Hùng Hài Tử này, dám vô lễ với ông ta, quả thật là nghịch thiên mà, thế nhưng cuối cùng ông

ta cũng áp chế lại cơn giận trong lòng.

"Hùng Hài Tử!" Cuối cùng, ông ta chỉ thét lên được ba chữ như thế, thổi một phát, cuồng phong gào thét, mây khói che trời, trực tiếp thổi bay Thạch Hạo vào sâu trong thông đạo.

"Ồ, còn chưa ôn lại chuyện cũ mà, vừa mới gặp mặt, cháu chỉ muốn thỉnh giáo tiền bối thôi mà." Thanh âm non nớt truyền tới, bàn tay của ông lão lại run lên, thông đạo năm màu lại kịch liệt rung động.

Rốt cuộc, đại quân cũng đã rời đi, có thần bộc, thần vệ, những người trẻ thuộc thuộc Hóa Linh Cảnh, đạm người này cũng không hề ít, tổng cộng cũng phải tới sáu bảy trăm người.

Giống như đi dạo trong ngân hà, giẫm lên thông đạo, mọi người nhằm hướng phương xa, thời gian phảng phất như trôi qua thật nhanh, lại giống như vô cùng hỗn loạn, hào quang sáng rực.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, phía trước xuất hiện ánh sáng mặt trời, mang theo mùi vị ẩm ước tanh tưởi phả vào mặt, bọn họ xuất hiện ngoài mấy trăm vạn dặm, đã rời xa Thần Sơn.

"Ồ, thật là bao la!" Hùng Hài Tử mở to cặp mắt, chân đạp trên nền cát mềm mại, chảm thấy vô cùng phấn chấn.

Đã quen thuộc với Đại Hoang, đâu đâu cũng là núi lớn, nghe quen những tiếng rít gào của hung thú, đột nhiên giờ lại xuất hiện ở một vùng biển mênh mông rộng lớn, đây là một loại xung kích, cặp mắt của Thạch Hạo liếc nhìn xung quanh, tất cả những thứ này đều rất mới mẻ đối với nó, nó chưa từng thấy qua bao giờ.

"Biển cả thật là mênh mông!" Thạch Hạo tự nhủ, nó từng thấy không ít hồ lớn, những gợn sóng lăn tăng, thế nhưng nếu so sánh với cảnh vật trước mắt thì ngay cả vũng nước nhỏ cũng chẳng đáng, đối với một đứa nhỏ quanh năm sinh sống trong rừng núi thì đây quả là một chấn động không hề nhỏ.

Trên bờ cát màu vàng, lần lượt xuất hiện từng đám người bước ra từ thông đạo năm màu, đối mặt với đại dương bao la như vậy, tất cả đều rất bình tĩnh.

"Đây chính là Bắc Hải, là cực Bắc của Hoang Vực." Một vị thần bộc lên tiếng.

Biển rộng mệnh mông, sóng dậy ầm ầm, một cơn sóng đánh tới, tiếng sóng biển lớn như sấm sét, trắng xóa một vùng, khiến cho lòng người khuấy động, cảm giác bản thân thật là bé nhỏ.

"Truyền thuyết chẳng lẽ là thật, bên trong biển chẳng lẽ còn có Long Cung, còn có Hải Thần?" Thạch Hạo khẽ nói.

"Im miệng, ở gần biển thế này đừng bao giờ nhắc tới những cấm kỵ như vừa nãy, nếu không sẽ rước lấy những mầm tai họa."

Một lão bộc đi bên cạnh thiếu nữ áo tím liền biến thành một con Hoàng Kim Thú, hàm răng nghiến chặt, thân thể như được đúc từ hoàng kim, tỏa ra những gợn sóng mạnh mẽ, vô cùng rực rỡ. Hiện nay ông ta liền trở thành cận vệ của Hùng Hài Tử, chủ yếu là sợ nó gây rồi, thế nhưng bất cứ lúc nào cũng đều trả lời những thắc mắc của Hùng Hài Tử.

Lúc này, mấy vị lão bộc cầm trong tay sách cổ, trải rộng ra, đặt trên bờ cát bắt đầu nghiên cứu, muốn xác định mục tiêu của Hải Vực.

"Chúng ta muốn vượt biển, khu Hải Vực này rất nguy hiểm, nếu như đi trên thông đạo năm màu chắc chắn toàn bộ chúng ta sẽ bị nổ tung trong hư không."

"Vùng biển này từ trước tới nay chưa bao giờ yên tĩnh cả, trong biển có rất nhiều sinh linh mạnh mẽ khủng khiếp, chư vị cần phải cẩn trọng một chút." Một lão bộc được ánh bạc che kín thân thể nhắc nhở.

Cuối cùng, trong lòng bàn tay của một thiếu niên phát sáng, đó chính là chiếc thuyền nhỏ được điêu khắc từ một hạt cây nào đó, rơi lên trên mặt

biển, nguy nga lộng lẫy, tỏa ra khí lành bảo phủ toàn thân chiếc thuyền.

"Đi, chúng ta bắt đầu vượt biển, đi tới khu Hải Vực kia."

Hiển nhiên, thiếu nữ áo tím, thiếu nữ tóc bạc, thanh niên tóc tím cùng với Thạch Hạo đều không ưu gì tên thanh niên tóc xanh kia mấy. Lần thám hiểm này bọn họ chính là chủ lực, tiến vào trong sào huyệt Côn Bằng, tất cả đều dựa vào sức chiến đấu của bọn họ.

Đến thời điểm đó, những lão bộ này đều tiến vào không được, đấy chính là thời điểm quyết chiến của các Hóa Linh.

Mọi người nhảy lên chiếc thuyền lớn kia. Nó giống như là một ngọn núi lớn đang di động, ầm ầm rung động, thuận gió vượt sóng, tiến về nơi xa của biển cả.

Đây chính là một chiếc bảo thuyền, tốc độ cực nhanh, cũng chẳng khác gì với phi hành cả, chỉ trong nháy mắt liền tiến xa mấy trăm dặm, sóng lớn ngập trời thế nhưng khó lòng mà lay được được con thuyền này.

Sau khi vượt xa ngàn dặm, đột nhiên thân tàu rung bần bật, hào quang chợp chờn, cả con thuyền lớn suýt chút nữa đã lật nhào.

"Chuyện gì thế?"

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Mọi người kinh hãi, chỉ thấy bên trong đại dương xuất hiện một chiếc vây cá màu bạc vô cùng khủng bố, vô cùng to lớn, nó đang đánh thẳng vào thân thuyền.

"Ầm!"

Sau một khắc, tia điện ngập trời, lôi đình mày bạc từ trong biển vọt lên, đánh thẳng vào thân thuyền khiến cho nó nổ tung, hồ quang ngang trời, vô cùng đáng sợ.

"A..."

Tiếng kêu thảm đồng loạt vang lên, có trất nhiều người bị hồ quang màu vạng bắn trúng, sau đó nổ tung.

"Súc sinh, ngươi dám!" Một lão bộc tức giận, ông ta rung rung tay rồi ném mạnh ra, một tấm da thú xuất hiện che kín cả bầu trời, bao phủ cả biển cả, phù văn dày đặc, lấp lánh thánh huy, ngăn trở những tia điện đang bắn tới kia.

Sau một khắc, một ông lão khác lại ra tay, lấy ra một tấm da thú khác, nhanh chóng biến lớn rồi trải rộng ra, như là một khối lục địa, nâng đỡ lấy những người khác.

Mấy trăm người đột nhiên bị tập kích, vậy mà lại tử thương hơn nửa, những người may mắn còn sống sót thì đều bị thương cả.

"Quá bất cẩn!" Một vị thần bộc tự trách, phi hành trên không trung, pháp khí mạnh mẽ sẽ tiêu hao rất nhiều, bởi vì muốn giảm đi ít sức lực nên mới dùng thuyền vượt biển, không nghĩ rằng mới đi hơn ngàn dặm thì liền gặp phải tập kích.

"Ngươi là loại sinh linh nào, vì sao lại công kích chúng ta?" Phía dưới, một thần phó đang tranh đấu cùng với quái ngư màu bạc kia.

Toàn thân của nó trắng bạc, giống như là cá lớn, thế nhưng lại không có vảy, trên đầu lại mọc ra một đôi sừng trâu, toàn bộ thân thể cứ như là ngọn núi nhỏ phóng ra những tia điện khiến cho vị thần phó kia tranh đấu rất vất vả.

"Ta căm hận đám sinh vật lục địa các ngươi, mấy đứa con của ta đều bị sinh vật như các ngươi giết chết mấy ngày trước." Con quái ngư màu bạc lớn tiếng quát.

"Ầm!"

Lôi đình bùng phát, giống như là một vùng biển mênh mông, khắp nơi trở thành một màu trắng xóa, thân thể lão thần bộc run lẩy bẩy, cả người cháy xén, suýt chút nữa đã gặp nạn, cố gắng lắm mới vọt ra được.

"Sinh linh trong biển quả nhiên mạnh mẽ!" Tất cả mọi người lấy làm kinh hãi, lúc này mới đi được bao xa mà đã gặp phải con quái ngư đáng sợ như vậy, chặn đường phía trước không biết sẽ gặp những nguy hiểm cỡ nào đây?

"Không liên quan gì đến chúng ta cả, oan có đầu nợ có chủ, ngươi hãy đi giết những tên hung thủ thật sự đi, vì sao lại tập kích chúng ta."

Một vị thần bộc khác ra tay, đồng thời trấn áp xuống dưới.

Trong lúc nhất thời phù văn rực rỡ, niêm phả cả biển khơi, con quái ngư kia rít gào, giãy giụa kịch liệt, cuối cùng vọt mạnh lên, lộ ra thân thể trắng bạc của mình, phóng thích ra những tia điện bất hủ.

"Ầm!"

Một đòn cuối cùng, khắp người nó đầy máu tươi, suýt chút nữa thì bị cắt thành hai đoạn rồi rơi vào trong biển cả, vẫy đuôi một cái chui thẳng xuống biển sâu, cứ thế mà biến mất không thấy tăm hơi.

"Đám sinh linh kia, tất cả các ngươi đều phải chết!" Đây chính là tiếng gầm thét trước khi nó biến mất, tràn đầy phẫn nộ.

"Xem ra dọc theo đường đi chắc chắn sẽ không yên tĩnh nữa rồi, đây cũng chỉ là bắt đầu mà thôi." Những tên thần phó mạnh mẽ khác than thở.

"Lên không, chỉ cần lên trên không thì sẽ không dính dáng gì tới đám sinh linh dưới biển cả nữa."

Cuối cùng, còn lại hơn ba trăm tên sinh linh đang đứng trên tấm da thú như ngọn núi lớn đang phi hành trên không trung kia, phù văn khuếch tán, chiếu sáng khắp nơi.

Sau khi thâm nhập hơn vạn dặm thì một mảnh ánh sáng xanh dày đặc bay tới, nhằm thẳng về phía da thú, khoảng cách còn rất xa nhưng đã xuất hiện vô tận ký hiệu mày xanh lam óng ánh, cứ như là mưa sao băng không ngừng xung kích tới.

"Là Hải Ma!"

Đó chính là một đám sinh vật thân người, đuôi rồng, cánh chim, toàn thân là màu lam, hình dáng vô cùng quái dị, mặt có hình dạng con người thế nhưng lại mọc ra răng nanh lộ cả ra ngoài, trông cực kỳ dữ tợn.

Những sinh linh này chính là bay từ trong biển lên, tất cả đều há miệng, phù văn màu xanh lam tỏa ra, số lượng những con Hải Ma này phải tới hàng ngàn con, phù văn đồng loạt tiến tới trước.

"Đáng chết, sinh vật này chính là loại khó dây dưa nhất, chúng ta không oán không cừu gì với chúng, tại sao lại bị tập kích chứ?"

Thần bộc ra tay, phù văn đan dệt, ngăn cản lại những làn mưa màu xanh lam đang hướng tới kia, ầm ầm rung động, toàn bộ bị đánh tan.

Nhưng mà, biển rộng sôi trào, có rất nhiều bóng xanh vọt lên, phải tới mấy vạn Hải Ma xuất hiện, khuấy lên những làn sóng ngập trời, khiến cho cả vùng biển trở nên sôi trào.

"Ta biết bọn chúng rất khó dây dưa mà, một khi công kích thì chúng sẽ kết bè kết lũ lại với nhau, ít nhất cũng phải mấy vạn con, thời điểm ghê gớm nhất cũng phải tới hơn trăm vạn con Hải Ma!"

Những vị thần bộc mạnh mẽ đều lo lắng, tình thế không thể lạc quan nổi nữa, đừng nói hơn trăm vạn, nếu như xuất hiện hơn mười vạn thì đủ để mai táng bọn họ ở đây rồi.

Trên biển xuất hiện từng mảng ánh sáng xanh lam, những ký hiệu thần bí lấp lánh, sau đó sát khí ngập trời, đó chính là một tòa đại trận dưới đáy biển, có thể giết chết những người trên không.

"Hải Ma tôn giả có lệnh, phong cấm vùng biển này, kẻ tự tiện xong vào giết không tha!"

"Đột phá vòng vây, đi mau!"

Một vị thần bộc lấy ra một chiếc sứng thú, thổi lên ù ù, thanh âm như là sấm sét, những phù văn màu xanh lập tức nổ nát, da thú phát sáng giống như là đang thiêu đốt vậy, nhanh chóng phi hành bỏ chạy.

Hiển nhiên, chiếc sừng thú này đáng sợ vô cùng, thanh âm của nó giống như là tiếng gầm thét của Thần Linh, xuyên thủng hết thảy phong ba, phá tan phù văn màu xanh, mở tra một con đường để chạy trốn.

Đó chính là cổ bảo Thần Sơn, chính là vật dùng để ứng phó những nguy cơ như thế này.

Chạy đi rất xa thì mọi người mới bình tĩnh trở lại, cảm thấy trnog vùng biển này tràn đầy nguy hiểm, đến cùng đã xảy ra biến cố gì rồi?

"Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, những người đến trước không biết đã trêu chọc đến đại họa gì không biết, sao ta lại cảm thấy vùng biển này tràn đầy sát cơ vậy, không phải đã kinh động đến Long Cung, hoặc là một vị Hải Thần nào đó đấy chứ?"

Trong lòng bọn họ rất bất an, thế nhưng vẫn nhắm thẳng về hướng cần tới.

Sau hai canh giờ, bọn họ tiến vào sâu trong biển rộng.

Bống nhiên, nước biển bạo động, truyền đến những tiếng vang của vó ngựa, vô cùng kinh tâm động phách, giống như là thiên quân vạn mã đang lao thật nhanh tới, lưỡi mác phách thiên, khí sát phạt chấn động cả vùng biển.

"Đó là..."

Mọi người giật mình, một con ngựa lớn màu đen đang phóng nhanh trên mặt biển, giống như không phải đạp trên mặt biển mênh mông mà là mặt đất vô tận vậy, tiếng vó ngựa điếc tai, hết thảy đều phát sinh từ nó.

Ở trên lưng, có một sinh linh hình người không đầu, một thân giáp trụ màu đen, vô cùng khủng bố, trong tay cầm một thanh chiến mâu vàng óng, chỉ thẳng trời cao, đánh thẳng về bọn họ.

"Chuyện gì đã xảy ra, chúng ta gặp phải sinh vật gì đây?" Tất cả mọi người kinh hãi.

Vùng biển này cũng quá quỷ quái mà, sao cứ trái một nhóm phải một nhóm cường giả chạy tới công kích thế này, vô cùng quái lạ, đặc biệt là cường giả không đầu này, lại càng kỳ lạ hơn.

Một vị thần bộc xuất thủ, ầm một tiếng, trực tiếp bị thanh chiến mâu chấn cho miệng phun đầy máu tươi, bay ngược trở lại.

"Không được, đây chính là Thánh Giả đã chết chết từ Thượng Cổ ở trên vùng biển này, mặc dù sức mạnh chỉ còn sót lại thế nhưng chúng ta cũng không thể nào chống lại được!"

"Mau mau xin tôn giả đại nhân giáng lâm, che chở chúng ta!"

Bọn họ kinh ngạc đến ngây người, đây vẫn là chưa tiến vào hang ổ của Côn Bằng mà lại gặp phảu nguy cơ sống còn như thế này, quái lạ và đáng sợ.

"Hả, không đúng, nơi đây đã phong ấn toàn bộ, lẽ nào chúng ta đã tới Ma Hải sao? Không cách nào triệu hoán tôn giả đại nhân giáng lâm được, hoặc cũng có thể nói chúng ta đã tiếp cận cổ sảo Côn Bằng?"

"Xoẹt!"

Chiến mâu màu vàng vụt tới, cắt rời cả bầu trời, nguyên tấm da thú bị cắt thành hai nửa, trong đó một nửa tấm bị cắt thành bốn mảnh, một đám người kêu thảm thiết, thân thể nổ tung.

Thạch Hạo liếc nhìn toàn bộ việc xảy ra, trong lòng chấn động, cường giả trong biển cả thật là nhiều mà, không ngờ còn nguy hiểm hơn cả Đại Hoang?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 235: Vùng Đất Tử Vong

Tấm da thú bị chiến mâu vàng óng cắt đứt, hơn trăm người nổ tung, nơi không trung tràn đầy sương máy, sinh linh không đầu quá mạnh mẽ, cơ bản chẳng người nào có thể lấy cứng chọi cứng với hắn ta được.

"Đi mau, ở lại đều phải chết cả, đây chính là Thánh Giả chết trận từ Thượng Cổ ở trên vùng biển này, sát ý bất diệt!" Không cần nói đến những người khác, ngay đến mấy vị thần bộc cũng đều biến sắc, xa xa không phải là đối thủ.

"Ù ù..." Một vị thần bộc lớn tuổi trong số đấy lấy ra sừng thú, đây chính là một chí bảo, sau khi thổi liền phát ra những tiếng ù ù, gớn sóng khuếch tán, xung kích về kỵ sĩ không đầu kia.

Mà những người khác, tất cả đều lấy ra bảo cụ của chính mình nhằm về bốn phương tám hướng, tách nhau ra mà chạy, nếu không chắc chắn bọn họ sẽ bị diệt sạch ngay nơi đây.

Thanh âm "ù ù" điếc tai, chiếc sừng thú kia phát ra những luồng ánh sáng đầy màu sắc, gợn sóng màu bạc bắt đầu khuếch tán, chấn động cả biển đông, sóng lớn chập trùng, cuốn thẳng lên trời cao.

Thế nhưng, thực lực của sinh linh không đầu kia quả nhiên rất cường hãn, chiến mâu trong tay chỉ về phía xa nơi chân trời, ánh sáng vàng vọt thẳng trời cao cắt rời tất cả, những gợn sóng phát ra từ sừng thú đều bị đánh tan.

"Ầm ầm!"

Tiếng vó ngựa rung cả thiên địa, con ngựa lớn màu đen kia đạp mạnh trên mặt biển rồi nhảy lên trời cao, xông thẳng về trời xanh, tiếng vó như

sấm, chấn động lòng người.

Thần bộc lưỡng lự, cơ bản không thể nào ngăn cản được thế công của hắn, muốn câu thời gian thêm một chút cũng không được, tất cả thấy thế thì đều chạy trối chết, cũng không dám đối lập với hắn ta nữa.

Thế nhưng, Thánh Giả không đầu quá mạnh mẽ, chiến mâu màu vàng trong tay quét ngang một cái, trong thiên địa lập tức nổi lên từng trận gió như sấm, biển cả tức giận gào thét cả trời cao, chấn động tất cả mọi thứ.

"Bụp!"

Lúc này, có tới sáu bảy vị thần bộc nổ tung, thân thể trở thành những mảnh vụn, xương trắng nhiễm đỏ máu tươi, bay ngược ra bốn phương tám hướng, bọn hắn đã bị diệt vong trong một mâu này.

Đây là uy thế vô địch, chỉ có sát niệm còn sót lại của Thánh Giả Thượng Cổ mà thôi thế nhưng lại khuấy lên vô tận phong vân, đánh đâu thắng đó, không một ai có thể ngăn cản.

"Nhanh!"

Chỉ có vài tên thần bộc cầm sừng cổ thú mới tránh được một kiếp, bọn hắn điên cuồng chạy trốn, chiếc sừng thú kia tỏa bao bảo quang bao bọc lấy bọn họ, nhanh chóng chạy thật xa.

"Chạy mau!"

Những người khác sắc mặt càng thêm tái nhợt, nhằm bốn phương tám hướng chạy trốn, đây là một hồi lưu vong, cơ bản chẳng cùng một cấp độ với đối phương, nếu như cứ tiếp tục đối đầu chắc chắn chỉ có con đường chết.

Vùng biển vô cùng rộng lớn, chính xác là mênh mông vô tận, mọi người bắt đầu phân tán, vẫn như trước có không ít người bỏ mạng, thanh chiến mâu vung lên, trực tiếp cắt cả bầu trời cao, nơi xa xa máu tươi văng tung tóe.

Đám người thiếu nữ áo tím, thiếu niên tóc xanh đều là những đối tượng đặc biệt bảo vệ của các thần bộc, họ lấy ra bảo cụ chống đớ, nhanh chóng rời đi.

Thế nhưng, bọn họ cũng chịu phải những công kích, tên Thánh Giả không đầu kia truy kích, chiến mâu vung lên, ánh sáng vàng tăng vọt. Hai tên thần bộc chặn hậu phía sau lập tức nổ tung.

Mạnh mẽ như bọn họ mà cũng không đỡ được, nếu cứ ngu ngốc chống lại thì chỉ có chết, bảo cụ ở trong tay cũng vỡ nát, hóa thành những mảnh vỡ phát sáng, rơi vào trong biển sâu.

Đây giống như là duy ngã độc tôn, phong thái vô địch chân chính, thế nhưng một Thánh Giả mạnh mẽ như thế này cũng phải chết trận ở thời Thượng Cổ, chìm vào trong vùng biển này.

"Hãy tập hợp ở vùng biển của sào huyệt Côn Bằng, giờ mọi người tách nhau ra!"

Không còn cách nào nữa, tất cả mọi người bắt đầu phân tán, nhằm thẳng nơi sâu của vùng biển cấm. Vào lúc này tất cả cũng chỉ là hư, chỉ có sống sót mới là thực tế cơ bản nhất.

Hùng Hài Tử tự nhiên cũng nằm trong hàng ngũ bị đuổi giết, thế nhưng sau khi một vài tên thần bộc đứng gần nó lần lượt chết trận thì nó phát hiện hình như mình an toàn hơn một chút.

Tên kỵ sĩ không đầu kia liên xoay người truy sát các vị thần bộc, phóng ngựa đuổi theo, nhảy về một hướng khác, chốc lác đã rời xa nó.

"Hắn ta không có đầu nên không có ý thức, cũng chỉ còn lại một luồng chiến ý không bị tiêu diệt mà thôi, càng là sinh linh mạnh mẽ thì ở đây càng thêm nguy hiểm, lúc đó sẽ bị hắn ta cảm nhận được, không biết đúng không nữa?" Thạch Hạo lẩm bẩm.

Sau đó, nó im lặng, điều động Long Giao Tiễn màu vàng, nhanh chóng

thoát ly khỏi chiến trường, nhanh chóng trốn về phía trước của vùng hiểm mênh mông.

Chung quy lại Thánh Giả không đầu này đã chết trận ở Thượng Cổ rồi, hiện lại cũng chỉ là một trạng thái đặc thù mà thôi, bị một luồng sát ý yêu tà điều khiển, cũng không phải là một sinh linh nào đó sót lại ý thức, vì vậy sau khi kết thúc cuộc truy sát thì chìm vào trong biển sâu, không còn xuất hiện nữa.

Mặc dù như vậy, thế nhưng những sinh linh đến từ Thần Sơn Thái Cổ cũng tổn thất rất nặng nề, hơn ba trăm người giờ chỉ còn sót lại mấy chục người, những người kia đều bị giết sạch chôn xác ở nơi đây.

Ngoại trừ vị thần bộc nắm giữ chí bảo sừng thú ra thì những người khác chỉ cần bị chiến mâu quẹt qua, căn bản không cần nói có bị thương hay không mà ngay lập tức nổ tung, đó chính là một loại thiên uy không thể chống lại.

Hành trình thăm dò di tích lần này thật sự không suôn sẻ gì rồi, tựu hồ báo trước một điềm không may gì đó!

"Tại sao lại như thế?" Tất cả mọi người cau mày, chẳng lẽ lại thất bại hay sao.

Lại thêm hai canh giờ trôi qua, không còn có người nào xuất hiện, tổng cộng có hơn năm mươi mấy người còn sống sót, những người khác đều gặp nạn cả.

Mà khiến người khác khó tiếp thu nhất chính là, hậu nhân chính thống đến từ Thần Sơn cũng có vài người chết đi, ngay cả thần bộc, thần vệ của bọn họ cũng bỏ mình theo.

Hiện tại chỉ còn sót lại thiếu nữ áo tím, thiếu nữ tóc bạc, Thạch Hạo, cùng với thanh niên tóc xanh mà bọn nó căm thù thôi.

"Tiểu thư, không ngờ người lại chết, ta làm sao ăn nói với chủ nhân

đây!" Một tên thần bộc gào khóc, máu me khắp người, một sinh linh thuần huyết, một thiếu nữ xinh đẹp mặt mày ủ rủ đứng bên cạnh hắn.

"Tại sao lại như thế? Vẫn chưa tiến vào hang ổ của Côn Bằng mà, vậy mà lại hãm nhập vào chỗ ma địa quái quỷ này."

Nơi đây trở nên bi thương, rất nhiều người buồn bã, sinh linh mạnh mẽ như Thần Sơn cũng không phải là vô địch, khi tiến vào đại dương cũng sẽ gặp những chuyện bất trắc.

"Chúng ta có thể thành công không?" Thiếu nữ tóc bạc hỏi, nàng tên là Ngân Tuyết, trên gương mặt đượm vẻ buồn rầu, tình cảm tỷ muội nồng đạm của bọn họ chia cắt từ đây, khiến cho lòng nàng khó chịu.

"Đã đi tới một bước này, sắp tiếp cận với sào huyệt Côn Bằng rồi, không thể bỏ dở giữa chừng được." Thiếu niên tóc tím lên tiếng nói, hắn tên là Xích Hỏa, thực lực rất mạnh mẽ, tình cách kiên cường, cặp mắt giống như là hai vầng thái dương đỏ rực, sáng rực khiếp người.

"Nhất định phải đạt được bảo thuật Côn Bằng, là thần thông cái thể của Thập Hung mạnh nhất thời Thái Cổ, không thể bỏ qua, nó mạnh mẽ đến nổi có thể ảnh hưởng đến sự cân bằng giữ các thể lực của Hoang Vực." Thanh niên tóc xanh lạnh giọng nói, hắn tên là Thanh Vân, ánh mắt đầy lạnh lẽo.

Vài tên thần bộc cũng thở dài, con đường phía trước vô cùng nguy hiểm, thế nhưng còn có thể lùi bước sao? Nhiều người chết đi như vậy rồi, nếu như quay đầu lại thì cũng sẽ thất bại mà thôi.

Nhưng mà, xuất binh bất lợi, còn chưa đến được chổ cần đến mà đã chết đi nhiều người như vậy, khiến cho trong lòng mỗi sinh linh đều bị ám ảnh không thôi.

Lúc này, chỉ còn sống sót có sáu tên thần bộc, bọn họ cau mày, chăm chú thảo luận.

"Xem ra lần này cực kỳ gian nan, di địa Côn Bằng hơn phân nửa là nằm

chồng lên trên chiến trường Thượng Cổ kua. Mỗi lần hiện thế, Hải Vực cơ hồ biến hóa thành Ma Hải."

"Có một ít Thánh Giả từ Thượng Cổ tranh bá ở nơi đây, cùng tranh đầu với đám Hải Thần kia, rất có thể cũng vì đạt được loại thần thông này."

Mấy vị thần bộc mạnh mẽ, tuy địa vị không bằng mấy thiếu niên kia thế nhưng trên thực tế sức chiến đấu của bọn họ là cao nhất, quyết định của bọn họ đều có ý nghĩa rất trọng yếu.

Trong lòng Thạch Hảo chẳng thế nào bình tĩnh lại được, sinh linh trong biển mới thể hiện ra một chút mà đã kinh khủng như thế rồi, nếu so với lục địa chỉ có hơn chứ không kém.

Nó cảm thấy, chuyện này tựu hồ lành ít dữ nhiều, đám người kia hiện tại đã chết đi hơn chín phần mười, còn có thực lực để liều mạng sao? Không biết những liên minh khác có bị như thế này không.

Sừng thú phát sáng, giống như là một dãy núi bay vụt qua bầu trời, bọn họ đứng ở phía trên, nhìn về biển cả bao la ở phía trước.

Rốt cuộc, sau khi trải qua một ngày một đêm thì cũng đã tới gàn với địa phương ghi chép trên sách cổ, đây chính là một vùng biển tử vong, từ xưa đến nay những kẻ xâm nhập hơn nửa đều phải chết.

Vừa mới tới gần, thì có người hét lớn, nói: "Dừng lại, Giao tôn giả có lệnh, phong kín vùng biển này, bất luận là người nào cũng không thể tiến vào được!"

Đó là một con chim biển dài tới mấy trượng, linh vũ mày đen, cặp mắt xanh lam, vừa nhìn qua còn tưởng là quạ đen, miệng đỏ như chậu máu, hét lớn ở nơi đó.

"Đây là hải nô*, có thể bay lượn trên không, cũng có thể thâm nhập biển sâu, là sinh linh lưỡng thê**, thực lực không hề yếu, là một vài sinh linh ở trong biển có nhiệm vụ canh gác."

(*): Nô lệ của biển cả, giống như thần bộc vậy.

(**): Chỉ những loài vật có thể sống cả trên cạn lẫn dưới nước.

Trước thì có Hải Ma tôn giả, sau lại có Giao tôn giả, tất cả đều hạ lệnh phong cấm Hải Vực, chuyện này có thể cũng chẳng phải là dấu hiệu tốt lành gì, lẽ nào những sinh linh mạnh mẽ trong đại dương đều đã biết toàn bộ, muốn tranh cướp bảo thuật được cất giấu nơi đây?

Dừng lại thì không thể, chỉ có thể mạnh mẽ xông vào thôi.

"Cản bọn chúng lại!"

Bên ngoài Hải Vực cấm kỵ, một đám cá mập bạc xuất hiện, trong miệng phun ra những phù văn, hóa thành đầy rẫy thanaf quang, nhằm thẳng trời cao, công kích về phía mọi người.

Những sinh linh trong biển thân thể không những khổng lồ mà thực lực cũng rất cao cừng, mỗi một con cá mập bạc đều vô cùng to lớn, những sóng nước được chúng tạo nên chứ như là những ngọn núi lớn, trong đó còn xen lẫn những bảo thuật đang sợ, đồng thời đánh tới.

Những tiếng vù vù vang lên, sóng gợn trên bầu trời bắt đầu khuếch tán, những gợn sóng màu bạc phát sinh từ sừng thú cứ như là sóng lớn, xông thẳng xuống phía dưới.

Song phương giao chiến, một bên xông vào, một bên lại ngăn cản.

Biển rộng sôi trào, mau xanh lam ngập trời, phù văn đan dệt, giống như từng luồng tia chớp đánh tới, tình hình của trận chiến trở nên vô cùng kịch liệt.

Mấy chục người đến từ Thần Sơn đều dựa vào chí bảo sừng thú để xuyên thủng bao quyển, đột phá vùng biển tử vong đầy đáng sợ này, ở phái sau lưu lại mấy chục thi thể của cá mập bạc.

"Các ngươi chết chắc rồi!" Tiếng gào thét đầy giận dữ truyền tới.

Xa xa, một chiếc vây cá màu bạc xuất hiện từ trong biển sâu, vô cùng đáng sợ, cũng phải tới hơn vạn con đang điên cuồng xông tới.

"Chuyện này... Trong biển quả nhiên khủng bố, đầm nước vô cương, sinh linh đông đảo, cường giả mạnh mẽ như thế lại xuất hiện cùng một lúc hơn vạn con, còn đánh được hay sao?" Ngay cả thần bộc cũng kinh ngạc tới ngây người.

Loại cá mập bạc này cũng có thể xem là cường giả, cũng không phải là Thủy Tộc bình thường giả, không ngờ lại xuất hiện nhiều như thế khiến cho bọn họ nhanh chóng bỏ trốn, không dám ham chiến.

Rốt cuộc cũng trốn được vào bên trong vùng biển cấm kỵ này, sương mù càng nhiều hơn, đại dương màu xanh lam chập trùng, hơi nước mông lung, mặt trời mơ hồ không thấy rõ, càng vô phía trong càng tối tăm hơn.

Cứ kéo dài như thế càng khiến người khác dễ lạc đường hơn, sương mù lượn lờ, khắp nơi yên tĩnh, cả vùng chết chóc trở nên yên lặng.

Mà vào lúc này, mấy vị thần bộc cảm thấy rất tốn sức khi thúc dục chí bảo sừng thú, nơi đây tiêu tốn thần lực quá lớn, có chút chịu không nổi.

"Giống như trong truyền thuyết, khó có thể bay lên trời cao, nơi đây tiêu hao năng lượng quá nhiều, càng là cường giả thì đi vào sâu bên trong càng khó, sẽ xảy ra bất trắc ngay."

Bọn họ hạ xuống mặt biển, dùng sừng thú như là chiếc thuyền lớn, tỏa đầy phù văn, bồng bềnh lướt sóng trên biển.

"Hản chính là vùng biển này rồi, không biết sào huyệt của Côn Bằng ở nơi nào, tuyệt đối đừng xuất hiện thêm bất cứ biến cố naofn ữa." Một vị thần bộc lên tiếng.

Đi về phía trước, mặt nước vô cùng yên tĩnh, không hề có chút gợn sóng

nào đám người Thạch Hạo cũng chả cảm nhận được thứ gì, thế nhưng mấy vị thần bộc lại giật nảy mìh, bọn họ bị áp chế, tu vi bị hạ thấp!

Càng đi sâu vào trong, thân thể càng cảm thấy khó chịu, có cảm giác như bị đè ép, đây chính là một biến hóa vô cùng lớn.

"Ồ, cũng không đúng, tình cờ phong ấn được mở ra, tu vi của ta lúc cao lcus thấp, chẳng ổn định chút nào."

"Hiển nhiên, chúng ta đang tiếp cận gần với thần sào Thái Cổ rồi, bất quá tình huống có chút không đúng lắm."

Nếu như đang tiếp cận thần sao, tu vi của Chí Cường Giả sẽ giảm xuống, dầm dầm bị giam cầm, cho đến khi giảm xuống tới Hóa Linh Cảnh mới thôi, hiện tại có chút không đúng lắm.

"Tình huồng không đúng, không nhất định phải có cảnh giới Hóa Linh mới có thể tiến vào khu cấm địa kia, xem ra chúng ta hoặc những người mạnh mẽ hơn chúng ta cũng có thể ra vào!"

Đi hơn nửa ngày, mấy vị thần khó suy diễn mấy lần, cẩn thận phân tích, cuối cùng đưa ra một kết luận kinh người.

Trong vùng biển này đã phát sinh một biến cố kinh người nào đó, có thể sào huyệt Côn Bằng Thái Cổ muốn xuất thế hoàn toàn và sẽ không bao giờ phong ấn lại nữa.

Sinh linh đến từ Thần Sơn đuề vui mừng, đang suy nghĩ làm cách nào để liên hệ với tôn giả, nếu như bọn họ giáng lâm vậy hy vọng sẽ càng lớn hơn.

Chỉ có Thạch Hạo cảm thấy không lành, chuyện này cực kỳ bất lợi với nó.

Vùng biển cấm kỵ yên tĩnh, thậm chí có thể nói là âm u đầy tử khí, chỉ cần bọn họ không lên tiếng thì nơi đây yên ắng đến nỗi làm người khác phát điên, trên mặt biển cũng chẳng hề có chút gợn sóng nào.

Hơi nước bốc hơi, sương mù lượn lờ, càng ngày càng mông lung, mặt trời gần như chẳng thể nhận ra nữa, vô cùng tối tăm.

"Ồ, đó là..."

Bống nhiên, có người giật mình, chỉ tay về phía trước, nơi đó bỗng xuất hiện ánh sáng lờ mờ, có một thân tàu cư là núi lớn bị nứt thành bốn mảnh, phù văn lấp lánh, chìm nổi trên mặt biển.

"Đây chính là chiến thuyền của Nam Vẫn Thần Sơn, ta đã từng thấy qua!" Xích Hỏa lên tiếng.

"Không sai, ta cũng vậy!" Ngân Tuyết gật đầu.

Bọn họ đều xuất thân từ Thần Sơn Thái Cổ, qua lại lẫn nhau, bảo thuyền bị hủy nơi đây, không biết có sinh linh nào sống sót hay không.

Chuyện này khiến bọn họ gấp gáp, mãnh vỡ chiến thuyền này xuất hiện đầy bất ngờ và vô cùng hung hiểm, chỉ hơi không chú ý một chút thì rất có khả năng sẽ chôn thây cùng với cái này.

Sương mù càng ngày càng dày, bọn họ không ngừng tiến tới, cảnh vật trên biển rất khó phân biệt, mơ mơ hồ hồ.

"Có thuyền..."

Có người kinh ngạc thốt lên đồng thời chỉ về nơi xa, xuyên qua màn sương mày, loáng thoáng có thể thấy được một vài chiếc thuyền chầm chầm xuôi dòng, có chiếc thì to như núi lớn, có chiếc thì dài cả một trượng, cách nhau rất xa.

"Thật là quỷ dị, làm sao ngay cả một chút âm thanh mà cũng chẳng có?"

Hơi hơi tới gần một chút, trên một vài chiếc thuyền có những bó đuốc xanh thẳng lấp lánh, chiếu rọi cả thân tàu tan tành, có chút đáng sợ.

"Chiếc thuyền này... xa xưa đến dường nào rồi, không biết là ở thời đại

nào nữa?" Sau khi nhìn thấy rõ thì có thần bộc kinh ngạc lên tiếng.

"Đây chính là những chiếc thuyền bị lạc đường từ Thượng Cổ, được xưng là U Linh Thuyền, không nên tới gần, nếu không sẽ xảy ra những chuyện kinh khủng, đến lúc đó chúng ta có thể sẽ bị giết sạch sẽ!"

Bọn họ nhanh chóng thay đổi phương hướng, nhanh chóng né qua.

"Ầm!"

Đột nhiên, sóng biển bùng phát dữ dội, cả chiếc sừng thú lo lớn bắt đầu lay động, tuy rằng phù văn lấp lánh, thế nhưng xém tý nữa là lật nhào rồi.

"Cẩn thận!" Ngân Tuyết kêu lên, nhìn về sau lưng thiếu nữ áo tím, trên mặt lộ vẻ hoảng sợ.

Cùng lúc đó, lông tóc toàn thân tất cả mọi người dựng thẳng đứng, sát khí lạnh thấu xương, cánh Côn Bằng ở sau lưng Thạch Hạo bùng phát ánh sáng rực rỡ, hất tung thiếu nữ áo tím sang một bên, đồng thời, bản thân cũng nhanh chóng di động, rời ngay chỗ ban đầu.

"Ầm!"

Một cái xúc giác to lớn đánh vào chỗ vừa nãy, khiến cho sừng thú chấn động, phù văn lấp lánh, giống như là một trận động đất vậy.

"Súc sinh, ngươi dám!" Mấy vị thần bộc gào lớn, đồng thời điều khiển sừng thú, tỏa ra bảo huy, ngăn cản lại con quái vật này.

Sóng lớn ngập trời, một con quái vật màu đen to lớn như vậy lại xuất hiện ngay bên dưới, mỗi một xúc tu to lớn đến kinh người, có thể trải dài trên mặt biển đến tận nơi chân trời.

Chiếc sừng thú kia vốn là chí bảo, vậy mà cũng bị lay động, có thể thấy được nó đáng sợ đến cỡ nào.

"Ầm ầm" một tiếng, lôi điện màu đen giáng xuống, suýt chút nữa đã

chấn cho sừng thú lật nhào, phù văn thẩm thấu vào, xuyên thủng bảo quang đang bảo vệ mọi người, công kích về phía bọn họ.

Thời khắc này, bên trên sừng thú đại loạn, toàn bộ thần bộc, thần vệ đều ra tay, cố gắng bảo vệ mấy thiếu niên thiếu nữ.

Chỉ có một người vào giờ phút nguy hiểm nhất lại bị lãng quên, đó chính là Thạch Hạo, nói cho cùng nó cũng chỉ là người ngoài, khi bước vào con đường sinh tử thì dĩ nhiên là bị bỏ mặt, những người kia chẳng hề quan tâm gì tới nó.

"Ầm ầm!"

Nó bị một cơn sóng hất bay, chìm vào trong biển sâu.

"Hỏng rồi!" Trong lòng Thạch Hạo thất kinh, một cái xúc tu giống như là một dãy núi lớn bổ thẳng về phía nó.

"Cố cũng không được nữa rồi!" Trong con mắt của nó lóe lên ánh sáng xanh, nhanh chóng đạp trên mặt nước rồi xông thẳng lên một chiếc U Linh Thuyền bị lạc đường từ thời Thượng Cổ ở gần đấy.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 236: Câu Đố Còn Sót Lại Từ Thượng Cổ

U Linh Thuyền, đại biểu cho cái chết, người bình thường tiến vào rất ít khi sống sót, thế nhưng Thạch Hạo cũng không còn cách nào khác nữa, phía sau có một con quái vật không lồ truy kích, nếu không dựa vào uy thế của chiếc thuyền này thì không thể nào giữ được cái mạng nhỏ này được.

"Đùng"

Sóng lớn ngập trời, một cái xúc tu quật mạnh xuống, trên bề mặt sáng lập lánh cộng thêm rất nhiều răng cưa sắc bén đến chói mắt, đánh thẳng vào mặt biển, sóng lớn dâng cao, nước biển bị cuốn lên trời cao, vân đóa cũng bị đánh tan.

U Linh Thuyền rung động thế nhưng cũng chẳng hề hấn gì, Thạch Hạo rơi lên phía trên, cả người lưu chuyển hàn khí, nhưng cuối cùng cũng xem như tránh thoát một hồi sát kiếp.

Con quái vật màu đen cũng không có công kích chiếc thuyền cổ này, xúc tu thu hồi, phun trào đầy nước biển rồi quay đầu giết về chiếc sừng thú kia, đồng thời lúc này cũng lộ ra chân thân.

Đây chính là một con bạch tuộc khổng lồ, một cái tua của nó lớn như cả dãy núi, mà giờ có tám cái hợp lại với nhau, thật sự vô cùng khổng lồ, toàn thân nó chìm nổi trên mặt biển, khiến cho cả mặt biển xuất hiện những vòng xoáy phập phồng theo nó.

"Ù ù.." Tiếng kèn lệnh lại vang lên, chiếc sừng thú phát sang, sợn sóng màu bạc khuếch tán va chạm với những xúc tu của nó.

Trong nháy mắt vang lên tiếng hét chói tai, con bạch tuộc giãy giụa, một cái tua của nó đầm đìa máu tươi, nhuộm đỏ cả mặt biển, thế nhưng nó lại

càng phát ra thần uy kinh người hơn nữa, tám cái tua cùng xuất hiện quấn lấy sừng thú, cố gắng luyện hóa.

Mấy vị thần bộc run sợ, đây là loại sinh linh mạnh mẽ cỡ nào, ngay cả chí bảo của tôn giả ban xuống mà cũng bị đoạt? Bọn họ lo lắng, toàn lực điều khiển.

Rốc cuộc, sừng thú phát sáng, gợn sóng dày đặc hơn, đột phá tám cái xúc tu, còn chặt đứt một ít ở đoạn đầu, khiến cho con hung linh kia đau đớn mà buông tha.

Xoẹt một tiếng, hào quang vô số, phá tan sương mù, toàn bộ sừng thú phát sáng, bay thẳng lên trời cao, rời khỏi biển cả, nơi ấy quá khủng bố, chỉ có thể bay lên trời cao mà thôi.

Nhưng mức tiêu hao năng lượng rất lớn, mấy vị thần bộc có chút chịu không nổi, bởi vì đây chính là vùng biển tử vong, tu vi lúc thì bị áp chế lúc lại được giải khải, khiến bọn họ chịu không nổi.

Trên biển rộng, con hung linh khổng lồ mày đen kia cũng vươn mấy cái xúc tu của mình đồng thời đánh lên không trung, đồng loạt biến lớn, đây chính là một môn thần thông, trực tiếp xuyên thủng tầng mây đánh thẳng lên trên sừng thú, hai thứ va chạm với nhau, phát ra những hào quang choi mắt.

"A..."

Có mấy người kêu thảm thiết, bị chấn động khiến cho văng ra khỏi sừng thú, ngã nhào xuống bên dưới. Ngay lập tức bị xúc tu hấp thụ, trong nháy mắt cả cơ thể trở nên be bét máu, cuối cùng ngay cả xương cốt cũng bị tiêu hóa hết sạch sẽ.

Cảnh tượng như thế quá mức kinh khủng, khi va chạm sừng thú bị văng lên rất cao, phía trên giảm đi mười mấy người, những người sống sót ngơ ngác nhìn nhau sợ hãi không thôi.

Rốt cuộc, bọn họ cũng bay lên đủ cao khiến cho con hung linh bên dưới

phải từ bỏ, rồi chìm vào trong đại dương, không thấy đâu nữa.

Cũng không biết đã qua bao lâu, mấy người trên sừng thú mới hoàn toàn hồi phục tinh thần, lần ra biển này chẳng thuận lợi chút nào, hàng loạt tai họa cứ quấn quanh người, khiến cho tâm sức của mỗi người trở nên rất tiều tụy.

"Cuối cùng cũng thoát thêm được một kiếp nữa, nhưng người đạt được mười Động Thiên đã leo lên U Linh Thuyền, chúng ta phải làm sao bây giờ?" Một vị thần bộc mở miệng nói, vẻ mặt rất khó coi.

Thạch Hạo là vấn đề mấu chốt, vào thời khắc quan trọng lại không được bảo vệ, khiến nó rơi xuống biển.

"Còn có thể làm sao, nhiễm phải nhân quả của U LInh Thuyền rất ít người có thể sống sót, từ bỏ đi." Một vị thần bộc lên tiếng.

Sắc mặt của tất cả mọi người rất khó coi, lần ra biển này chẳng lẽ lại không có kết quả gì và phải kết thúc luôn sao? Còn chưa tới được điểm cuối thì đã mất đi tư cách rồi.

"Hắn còn sống." Thiếu nữ áp tím đứng trên sừng thú, tà áo phấp phới, thuần khiết xuất trần, mái tóc tung bay, con ngươi sáng rực, tỏa ra thần hi, ánh mắt xuyên sương nhù, nhìn thấy những cảnh tượng ở trong biển.

"Không thể xuống đó được, rất có khả năng con hung linh kia vẫn còn đang ẩn núp ở dưới biển, hơn nữa nó đã tiến vào U Linh Thuyền thì sớm muộn gì cũng chết thôi." Thiếu niên tóc xanh ngăn cản, ánh mắt lạnh lẽo.

"Hắn chưa chết, vẫn đang vẫy vẫy tay về phía chúng ta, nhất định phải cứu hắn, nếu không thì dùng cách nào để tiến vào sào huyệt Côn Bằng đây?" Thiếu nữ áo tím phản bác.

"Để chúng ta đến thử." Những người khác kinh ngạc, thiếu niên đấy vậy mà vẫn không có lập tức chết đi, thật là không bình thường.

Sừng thú hơi hạ xuống, mọi người khai mở mắt thần, nhìn thấy những

tình cảnh ở trên mặt biển. Nơi đó đã bình tĩnh trở lại, một chiếc thuyền cổ xưa đang trôi nổi nơi đó, ở bên trên có một thiếu niên đang ngẩn đầu vẫy tay về phía trời cao.

Quả thật Thạch Hạo đang gặp phải phiền toái, bên trong khoang thuyền tỏa ra từng luồng sáng đen, giam gữ nó lại, khó có thể thoát khỏi.

Chiếc thuyền này lớn đến kinh người, cực kỳ rộng rãi, giống như là một ngọn núi nhỏ vậy, lơ lững trên biển, thân tàu rất cũ kỹ, chất liệu gỗ gần như đã nát bét, thể hiện phong cách tang thương cổ kính.

Bên trong khoang thuyền có một loại ma tính, không ngừng nổ vang, giống như là Ma Thần Thượng Cổ đang thức tỉnh, phát sang những tiếng hít thở trầm thấp, như muốn cướp lấy tinh huyết của nó.

"Hắn chuyển động không được, đã bị u Linh Thuyền xem là thức ăn, chắc chắn phải chết, chúng ta không cần thiết phải mạo hiểm." Thiếu niên tóc xanh lên tiếng.

"Nhìn bộ dáng cũng chẳng cứu được, nếu như chúng ta cũng nhiễm phải nhân quả của U Linh Thuyền thì cũng sẽ gặp phiền toái lớn, buông tha thôi." Một vị thần bộc than thở.

"Nhưng mà, hắn vẫn còn sống mà!" Ngân Tuyết nhỏ giọng lầm bẩm, cặp mắt to tròn xoay chuyển nhìn về bên dưới.

"Có biện phái nào không, làm sao có thể cứu được hắn?" Thiếu nữ áo tím hỏi dò, tuy trước đây nàng ghét Thạch Hạo đến tận xương tủy thế nhưng lúc nãy dù gì nó cũng đã cứu nàng, nếu không nói không chừng xúc tu của con hung linh kia đã bổ thẳng lên trên người nàng rồi.

"Không có cách nào cả." Mấy vị thần bộc lắc đầu, thứ này là khó dây dưa nhất, từ thời Thượng Cổ đã bắt đầu trôi nổi trên khu Ma Hải này rồi, mãi cho tới hiện tại mà vẫn không biến mất, vô cùng quỷ dị.

Xoẹt một tiếng, một vệt thần quang bay ra, đó chính là một khối xương

thú, bắt đầu cháy hừng hực, mặt trên lấp lánh phù văn, hóa thành một chùm ánh sáng bao lấy khối xương.

Ánh sáng càng ngày càng rực rỡ, cuối cùng gần như đã biến thành một mặt trời nhỏ, va về phía U Linh Thuyền.

"Ngươi làm cái quái gì thế?" Thiếu nữ áo tím xoay người, quát thật lớn.

"Đằng nào hắn cũng chết, chứ để U Linh Thuyền đó bạo động đi, một một chút xem thử có chuyện gì xảy ra, nói không chừng có thể gây tổn thương được cho con bạch tuộc kia đấy." Thạch Vân cười lạnh.

"Haizz, chúng ta đi thôi." Mấy vị thần bộc lắc đầu, cho dù như thế cũng chẳng thể thay đổi được gì, nói không chừng còn có thể chọc thêm phiền phức to lớn nào đó nữa.

Phù văn lượn lờ cứ như là tia chớp, sừng thú mang theo mọi người nhanh chóng rời đi.

"Ầm!"

Khối xương thú kia sau khi rơi trên U Linh Thuyền thì nổ tung, hào quang chói mắt, thân tàu bị chấn động kịch liệt. Nhóc Tỳ giận dữ, ngửa mặt lên nhìn trời, đám người kia không những không cứu giúp mà còn bỏ đá xuống giếng nữa chứ.

Nó gặp phải phiền phức rất lớn. Ánh sáng đen trong khoang thuyền càng ngày càng tăng, quả thật như phải nuốt cho bằng được nó, triệt để luyện hóa, thân thể không ngừng chảy máu, tinh khí không ngừng bị hấp thu.

Đó chính là một luồng sát khí dày đặc, phảng phất như tới từ tử vực, khiến cho người khác hoảng sợ.

Bên trong đại dương, quả nhiên con bạch tuộc kia vẫn chưa rời đi, lúc này nó cảm ứng được luồng rung động này, lúc này chuyển động thân thể, giống như là tránh né rắn rết nhanh chóng bỏ chạy.

Sóng lớn ngập trời, ngay cả con hung linh khổng lồ kia cũng không dám trêu chọc U Linh Thuyền, như vậy có thể thấy được sự khủng bố của nó.

"Chít chít..." Bóng Lông bị đánh thức. Bộ lông màu vàng dựng thẳng, không ngừng nhảy nhót trên vai Thạch Hạo, nó cũng bị ánh sáng đen giam giữ, cũng bị luyện hóa.

Mấy ngày gần đây nó luôn luôn thèm ngủ, từ sáng đến tối khi nào cũng ngủ say như chết.

Tình huống nguy cấp, sau khi bọn Thạch Hạo bị giam giữ, thân thể chảy máu, ánh sáng đen kia biến thành xiềng xích khóa chặc tứ chi của bọn nó, khó mà chạy thoát được.

Nếu không phải cơ thể nó mạnh mẽ đến mức đáng sợ, đổi lại là những sinh linh bình thường khác thì đã bị nổ tung, hóa thành màn mưa máu bị khoang thuyền hấp thu rồi.

"Đến cùng là món đồ quỷ quái nào đây, đi ra cho ta!" Nó lớn tiếng quát lên.

Cứ như là tiếng hô hấp, cả thân tàu cùng cộng hưởng, ánh sáng đen càng ngày càng tăng, bắt đầu luyện hóa nó và Bóng Lông.

"Phá cho ta!" Nó vận dụng kiếm gãy, tập trung toàn bộ tinh khí thần, khiến cho kiếm gãy bay lên, sau đó bùng phát ra màn hào quang rực rỡ.

Vù một tiếng, vết máu màu đen ở trên thân kiếm gãy lúc này dĩ nhiên trởi nên đỏ tươi bóng bẩy, giống như là thức tỉnh vậy, điên cuồng nuốt chủng những ánh sáng đen kia, cảnh tượng có chút đang sợ.

"Hả?" Thạch Hạo giật mình, nó cũng chỉ muốn thử một lần mà thôi, bởi vì nó cảm thấy thanh kiếm nảy rất kỳ lak, khiến cho Quỷ gia nhớ mãi không quên, ngoài trừ uy năng đã từng nhìn thấy, cũng không biết có chổ đặc biệt nào mà nó chưa phát hiện ra nữa.

Không ngời rằng vừa mới điều khiển liền hiển hóa ra uy năng như thế, kiếm gãy nuốt chửng ánh sáng đen, không ngờ lại cướp đi sức mạnh của U Linh Thuyền, tình cảnh vừa kinh người vừa quỷ dị.

Ánh sáng đen ggập trời, khí tất âm lãnh, ma vân tử vong, tất cả đều bị hút tới, thanh kiếm gãy chứ như là mặt trời đen, quỷ dị và kinh người.

Thạch Hao ngay lập tức khôi phục lại tự do, Bóng Lông cũng không la hét nữa, dùng cặp mắt đầy kinh ngạc nhìn toàn bộ sự việc.

Sau khi kiếm gãy phục sinh thì không cần nó khống chế nữa, vậy mà tự củ động nuốt lấy sức mạnh thần bí của U Linh Thuyền, giống như đang tìm kiếm thuốc bổ hữu hiệu nhất đối với bản thân, giống như cùng một nguồn gốc vậy!

Cả Hải Vực toàn là hào quang ma tính, ánh sáng đen lượn lờ, dường như những tia chớp màu đen đang đè ép bầu trời và biển xanh, cũng vì đó mà không ngừng run rẩy.

U Linh Thuyền không ngừng biến hóa, thân tày cũ kỹ liền hóa thành mưa ánh sáng, không ngừng tan rã, những hạt mưa màu đen rơi trên kiếm gãy khiến cho nó càng thêm khiếp người.

Gỗ mục hóa thành ánh sáng, thân tàu thu nhỏ lại, không ngừng biến hóa, Thạch Hạo và Bóng Lông đều trợn mắt há miệng, chiếc thuyền này... Cuối cùng, nó cũng chỉ dài hơn một trượng mà thôi.

Trên thực tế, nó cũng có thể thu nhỏ lại nữa, thế nhưng Thạch Hạo lại mạnh mẽ khống chế kiếm gãy, không cho nó hấp thu sức mạnh cuối cùng còn sót lại của U Linh Thuyền, cho nên mới dài hơn một trượng.

"Tại sao lại như thế?"

Nó khá là giật mình, bởi vì đây không còn là thuyền gỗ nữa mà đã biến thành thuyền giấy!

Rõ ràng là một chiếc U Linh Thuyền lớn như ngọn núi, khiến cho ai nấy đều phải sợ hãi, tỏa ra những gợn sóng mạnh mẽ, hiện tại sao lại biến thành một chiếc thuyền giấy mày đen chứ?

Liền đến cả Bóng Lông cũng trợn tròn hai mắt, kêu lên chi chít, cảm thấy khó mà tin nổi.

Hoàn toàn khác nhau, đây cũng không phải xây dựng mà thành, rõ ràng giống y như là chính tự tay một người dùng giấy xếp thành vậy, khiến người ta không thể tin được.

Đột nhiên, Thạch Hạo chú đến một hàng chữ ở trên thuyền giấy: Chỉ còn sót lại chính ta thôi.

Như là một loại thương cảm, dường như nghe được một tiếng thở dài.

Đây là ý gì? U Linh Thuyền trôi nổi từ Thượng Cổ đến hiện tại, dĩ nhiên là như vậy, chẳng lẽ còn có ẩn tình nào đó sao?

Nó xem rất tỉ mỉ, cẩn thận tìm kiến điểm đặc biệt, sau đó thì nhìn thấy một vết máu in dấu vân tay.

Thạch Hạo ngây cả người, sau một khắc liền cảm giác sợ hãi, cả người lạnh lẽo âm trầm, rùng mình một cái.

Chiếc thuyền giấy này có thể thu lại nữa, bản thể của nó còn nhỏ hơn. Mà vết máu và dấu tay cũng không lớn lắm, nếu xem xét tỉ mỉ, đây là một ngón tay tuyệt đẹp vô cùng tinh tế lưu lại, hẳn là của một cô gái.

Đây giống như là một chiếc bình bồng bềnh hay sao?

Trong đầu nó liền hiện lên một bức tranh, một cô gái gấp thành một chiếc thuyền giấy, sau đó để nó trôi nổi trên biển, thế nhưng chiếc thuyền này không có bị nước thấm ướt, trôi nổi từ Thượng Cổ cho tới bây giờ, rồi hóa thành U Linh Thuyền.

Cô gái này mạnh mẽ đến cỡ nào? Chuyện này thật sự khiến người khác phải sợ hãi.

Đặc biệt câu nói mà nàng lưu lại, chỉ còn sót lại mỗi mình nàng mà thôi, có hàm ý đặc biệt nào chăng, hay là đang nhắc nhở thế nhân đến cứu viện, nàng đã thả chiếc thuyền giấy này trên vùng biển này?

Càng suy nghĩ thì làm người khác càng khó bình tĩnh lại được, Thượng Cổ quả nhiên khủng bố!

Chiếc thuyền giấy và thanh kiếm gãy này có sức mạnh ẩn chứa có chút tương tự nhau, thậm chí rất có khả năng có cùng nguồn gốc với nhau.

Thạch Hạo nhìn kỹ, phát hiện bên trên chiếc thuyền giấy cũng không có phù văn đặc biệt nào, chỉ là có lưu lại câu nói đó thôi, còn có dấu tay bằng máu vô cùng nhỏ nhắn xinh đẹp ở trên thân tàu thông linh này.

"Thật là mạnh, thật là khủng khiếp, chỉ vài ký tự sắc sảo bị dính đầy máu, trong mắt người khác lại trở thành một U Linh Thuyền cực kỳ đáng sợ, chuyện này cần phải sử dụng thần thông mạnh mẽ đến mức nào, thủ đoạt thật là thông thiên mà."

Ý định ban đầu của chủ nhân chiếc thuyền này cũng không phải muốn chế tạo ra U Linh Thuyền, mà chỉ là gấp giấy thành thuyền mà thôi, mặc cho nó trôi nổi, chỉ là không ngờ người nhìn thấy nó lại biến thành thuyền ma.

Khi bình tĩnh lại, Bóng Lông lại trở nên trầm miên.

Thạch Hạo suy nghĩ một lúc rồi cũng không nghĩ nhiều nữa, hiện tại ở bên trong vùng biển cấm kỵ mông mông này, không thể cứ đứng yên một chỗ được, nhất định phải hành động.

"Mời ta tới để mở ra thông đạo tiến vào thần sào Côn Bằng, vào thời khắc mấu chốt lại không có ai bảo vệ ta, còn ném đã uống giếng nữa chứ, một đòn này, các ngươi thật là giỏi!" Hùng Hài Tử phẫn nổ.

Nó điều khiển chiếc thuyền nhỏ tiến tới, ban đầu vốn là không muốn tiến vào sâu trong Hải Vực, bởi vì nó biết, biến cố lần này chắc chắn những cường giả ở bên ngoài đã có thể tiến vào nơi đây.

Mấy tên thần bộc suy đoán, hang ổ Côn Bằng đã hoàn toàn xuất thế, sức mạnh phong ấn vô cùng kỳ lạ, những gợn sóng không ngừng khuếch trương, cũng không chắc có thể áp chế tu vi của người vượt quá Hóa Linh Cảnh không nữa.

Nó không muốn đặt mình vào trong hiểm địa, trước tiên nó muốn đứng bên ngoài vòng xoáy để xem tình thế phát triển như thế nào rồi tính tiếp.

Sau đó không lâu, nó lại tiếp tục gặp phải một chiếc U Linh Thuyền, lần này nó chủ động tiến lại gần, mang theo thuyền giấy nhảy lên trên. Ánh sáng đen lấp lóe, lần thứ hai lại phát sinh chuyện quỷ dị, thân tàu gần như muốn luyện hóa nó. Kết quả, kiếm gãy lần nữa phát uy, nuốt chửng sức mạnh của U Linh Thuyền, lần này chưa đợi hình thể của chiếc thuyền hóa nhỏ thì Thạch Hạo liền dừng lại.

Nó cần khống chế một chiếc U Linh Thuyền, lấy nó để bảo vệ an toàn cho mình, ẩn trốn ở bên trong đảm bảo người khác không dám tới gần.

Chiếc thuyền giấy màu đen kia quá nhỏ, thần năng đã biến mất và lộ ra bản thể, khó có thể khiến cho người khác sợ hãi.

Cứ như thế, nó du đãng trên biển, mấy ngày qua nó nhìn thấy rất nhiều sinh linh thuộc những chủng tộc khác nhau không ngừng đi về một phương.

Ngoài ra, sinh linh trong biển cũng rất nhiều, giống như là những kẻ hành hương, kết bè kết lũ, cũng không ngừng tiến về nơi đó.

Quả thật là cường giả san sát, cao thủ đông đảo, rất có thể sẽ bùng phát một trận chiến kinh thế, nếu tất cả chỉ vì bảo thuật Côn Bằng mà tới thì vùng biển này nhất định sẽ bị nhuộm đầy máu tươi.

Hết thảy sinh linh đều rất kiêng kỵ với U Linh Thuyền, không muốn tiến

lại gần nên nhanh chóng tách ra xa, ngược lại Thạch Hạo lại rất an toàn, nhàn nhã tiến tới, nó muốn đi quan sát, phải xem rõ ngọn ngành như thế nào.

Hai ngày sau, nó tiếp cận đến gần chỗ cần tới, ở sâu trong vùng biển cấm kỵ, sinh linh vô số cùng với những tộc khác nhau chiếm giữ một phương, trên mặt biển có rất nhiều thi thể, máu tươi ướt đẫm.

Càng sâu trong khu biển cấm kỵ, tiếng kêu "giết" vang trời, có những sinh linh mạnh mẽ đang quyết đấu với nhau.

"Đó là..." Nó rốt cuộc cũng phóng tầm mới tới nơi đó.

Một hòn đảo thật lớn xuất hiện sâu trong vùng Hải Vực này, còn hùng vĩ hơn cả Ma Sơn Thái Cổ, lộ trên mặt biển, trên vách đó có một tổ chim cổ xưa, vô cùng cổ điển, cũng không có phù văn và cũng chẳng có thần quang.

Thế nhưng, nơi đó lại có từng tia Hỗn Độn Khí buống xuống, cảnh tưởng vô cùng kinh khủng!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 237: Máu Nhuộm Biển Xanh

Côn Bằng - Thập Hung Thái Cổ, hang ổ của nó xuất thế ngay ở trước mặt, cảnh tượng kinh tâm động phách như thế này khiến ngời khác ngơ ngác, thuận theo mà chiến đấu!

Một hòn đảo xuất hiện giữa biển cả, hang ổ Côn Bằng được xây dựng ở phía trên, từ Thái Cổ cho tới hiện tại, trước giờ vẫn che giấu sâu trong đại dương, không một ai có thể nhìn thấy được thần thông cái thể bên trong hang ổ của nó.

Cả mặt biển đều đỏ rực, thi thể nổi lềnh bềnh đầy trên mặt nước, chủng tộc nào cũng có cả, những tiếng kêu "giết" vang trời, bảo thuật vô thượng Côn Bằng sắp xuất hiện, tinh anh của các tộc đều xuất hiện cả.

"Thiểm ĐIện Khuyển, ngươi dám giết con cháu của ta?" Một tiếng gào to từ xa truyền tới, một con chim màu xanh võ cánh bay lại, cả người nó phát sáng, toàn thân óng ánh, xuông thẳng lại nơi đây khiến cho cả vùng biển sôi trào, như vậy có thể thấy được sự mạnh mẽ và khủng bố đến chừng nào của nó.

Ở gần đó, có một con chó khổng lồ toàn thân lượn lờ những tia chớp, đang xung kích ở trên mặt biển, đánh chết hậu duệ của Thanh Loan, luyện hóa tinh huyết, bổ sung những thứ cần thiết.

Thỉnh thoảng bên trong vùng biển cấm kỵ lại xuất hiên những gợn sóng, áp chế tu vi của các cường giả, khiến cho bọn họ phải tiêu hao thần lực thật lớn, những cường giả vượt qua Hóa Linh Cảnh khi đi vào đây đều cảm thấy rất vất vả, cần phải bổ sung một lượng lớn tinh khí thần.

Con chim lớn màu xanh lao xuống, những lưỡi dao óng ánh ở khắp nơi

đánh tới, khiến cho cả đại dương bùng phát, vô tận nước biển bốc hơi, lực công kích rất mạnh mẽ.

Nhưng mà, con Thiểm Điện Khuyển cũng rất kinh người, nó há miệng hét một tiếng, tia điện thông thiên, nhấn chìm cả chim loan xanh.

Nơi đây bị tia chớp đan dệt, lưỡi dao bay lượn, trong lúc nhất thời máu tươi bắn tung tóe, linh vũ bay lượn, cả hai đều bị trọng thương.

Cùng lúc đó, nơi sâu trong biển cả như có một cơ thể sống khổng lồ nào đó đang hô hấp, toàn bộ trời đất đều cộng hưởng theo, nhấp nhô bất định, từng tầng gợn sóng không ngừng lan tràn trong hư không.

"Không hay, lại tới nữa rồi!" Đông đảo sinh linh kêu to.

Sinh linh bình thường thì còn tốt, những những cường giả vượt qua Hóa Linh Cảnh đều biến sắc, nhanh chóng vọt lên không, thoát khỏi chiến trường, họ muốn tìm một nơi yên tĩnh, chiếm cứ một không gian có lợi.

Gợn sóng này là một loại áp chế, đè ép cảnh giới cao như bọn họ, khiến cho không cách nào có thể vượt qua Hóa Linh Cảnh, đối với những cường giả này đây vô cùng nguy hiểm.

Quả nhiên, có một vài cường giả bị luồng rung động này đánh trúng, sau đó lập tức bị áp chế cảnh chới, một đám Ma Hải xuất hiện, nhảy lên hư không, truy kích đám cường giả bị áp chế kia.

"Bụp!"

Con chim lớn màu xanh và con Thiểm Điện Khuyện đều mất mạng. Bị mấy ngàn con Hải Ma vây lấy, thật giống như là kiến đông cắn chết voi, máu tươi đầm đìa, bị giết chết ngay trên không trung.

Chuyện giống như thế cũng liên tiếp xảy ra, vùng biển này trở nên đỏ tươi, thi thể lềnh bềnh, vô cùng thê thảm.

Rốt cuộc, áp chế biến mất, phong ba một lần nữa lại khấy lên.

"Gàooooo..."

Xa xa, một con Sư Tử Chín Đầu gào thét, nó há cái miệng như chậu máu của mình. Chín cái đầu gào rú, chấn động cả thiên địa, cả người tràn đầy ánh sáng hoàng kim, chín cái miệng há to không ngừng hút thật mạnh, đám Ma Hải đang bay đầy trời kia ngay lập tức bị kéo về phía nó.

Loại uy thế này khiến cho rất nhiều sinh linh ngây người, ai nấy cũng đều sợ hãi.

"Đây... Không phải chính là Cửu Linh Vương?" Thạch Hạo đứng ở trên U Linh Thuyền, từ phía xa quan sát cuộc chiến, nó khá là kinh ngạc, người tiểu để kết bái với nó - Sư Tử Chín Đầu, có tổ phụ được xưng là Cửu Linh Vương.

Ở bên cạnh, một con cá lớn vọt thẳng lên mạt biển, tỏa ra ánh sáng tím, cứ như là một ngọn Thần Sơn màu tím vậy, cũng không ngừng nuốt chửng lấy rất nhiều sinh linh.

Đây chính là phản kích của các cường giả vượt qua Hóa Linh Cảnh, vừa nãy bị sinh linh cảnh giới thấp hơn truy giết, thật sự là một loại sỉ nhục, nơi đây sao lại đặc biệt như thế được, dựa theo những gợn sóng của hang ổ Côn Bằng khuếch tán ra mà phát sinh hàng loạt biến hóa, thỉnh thoảng tu vi còn bị áp chế nữa.

Thi thể trên biển càng nhiều hơn, máu huyết nhuộm đỏ mặt biển.

"Gào gừ..." Con Sư Tử Chín Đầu rống to một tiếng, cuối cùng lại nhằm về nơi phương xa tạo lên một mảnh kim quang rực rỡ, nó đang bỏ chạy, nó sợ sẽ ngã xuống nơi đây.

Trên thực tế, một vài cường giả cũng là như thế, cũng không dám mạo hiểm, có một số người lui lại phía sau rồi rời khỏi chiến trường này.

Thế nhưng, nơi đây vẫn vô cùng hỗn tạp, cũng còn có những cường giả vượt qua Hóa Linh Cảnh qua lại trên mặt biển, cũng vì bảo thuật Côn Bằng, bọn họ muốn tiếp cận đến cổ sào.

Thậm chí, trên vùng biển này cũng không thiếu tôn giả, cuungf một một vài Chí Cường Giả một phương, đang lặng lẽ tiến vào nơi đây.

Trong lòng Thạch Hạo rộn ràng, quan sát cẩn thận, nhưng vẫn không có hành động bừa bãi nào, xuất hiện ở nơi đây quá nguy hiểm, những đại nhân vật ghê gớm ẩn náu rất nhiều.

"Ầm!"

Sóng biển kinh thiên, mặt biển nứt ra, một dãy núi khổng lồ màu xám xuất hiện, có chút đáng sợ khiến cho rất nhiều sinh linh trong biển run rẩy, nhanh chóng lưu vong.

Sau đó, dãy núi từ từ nổi lên khỏi mặt nước, quả thật giống như là một khối lục địa vậy, bao la rộng lớn.

"Trời à... Đây là một con Cổ Giao!"

"Nó là... Giao tôn giả!"

Rất nhiều sinh linh kinh ngạc thốt thên, mỗi một chủng tộc, bất luận là ở dưới biển sâu hay là trên mặt đất, tất cả đều run rẩy, nởi vì bọn họ biết người tới là ai, chính là một Chí Cường Giả một phương.

Giao tôn giả, uy danh của nó chấn động cả vùng Hải Vực này, nó giống như Hải Ma tôn giả, đều thống ngự một phương, ngay cả sinh linh của Hải Thần Đảo cũng phải kiêng kỵ một hai phần.

Giao tôn giả đích thân tới, vô cùng mạnh mẽ, mặc dù đã bị áp chế tu vi cảnh giới, thế nhưng bằng vào thân thể mạnh mẽ của mình cũng có thể quét ngang nơi đây, sao không khiến người ta kinh ngạc được chứ.

Ầm!

Thiên địa nổ tung, khói đen ngập trời, một con ma cầm khổng lồ từ trên trời lao xuống, đè ép cả vùng biển, dường như nó muốn lao thẳng xuống hòn đảo to lớn kia.

"Thôn Thiên Tước, nó còn chưa chết!" Thạch Hạo giật mình, con mắt mở thật to, tràn đầy vẻ cừu hận, Bổ Thiên Các bị hủy cũng có quan hệ trực tiếp với nó.

Nếu không phải là nó và Cùng Kỳ, thì Thần Đằng sẽ không chết, mà những đám giáo môn gia cũng chả dám tới tấn công.

Sau khi Quỷ gia ra tay, tuy đã chém đứt cánh, rồi lại chặt đứt móng vuốt của nó, nhưng cũng là loài chim nên đối với bảo thuật trên hòn đảo kia nó vô cùng khát vọng.

"Đùng!"

Trong bển, một thân hình thuồng luồng to lớn xuất hiện, sóng biển vô tận, Hải Vực sôi trào, những bọt nước bắn lên trời cao khiến cho những đám mấy xanh bị đánh tan, có thể thấy được uy thế khủng bố của nó đến cỡ nào.

Rất nhiều sinh linh bị sóng biển đánh bay, khó có thể đặt chân ở nơi đây, chỉ có hòn đảo nguy nga khó mà lay động được, với thêm sóng biển cũng không thể nào tiếp cận được, không cách nào nhấp chìm được nó.

Hôi Giao cũng không có hướng về những sinh linh khác mà là đang đánh thẳng tới Thôn Thiên Tước, phải cố gắng đánh đuổi được nó, không muốn chia sẻ tòa thần sơn trên biển này, nó muốn độc chiến bảo thuật.

"Ầm!"

Hai tên sinh linh quyết đấu, phù văn như lôi hải, kinh thiên động địa, khiến cho cả vùng biển này trở nên gần như khô cằn, hóa thành vô tận hơi nước.

"Quả nhiên đã xảy ra vấn đề, những cường giả vượt qua Hóa Linh Cảnh đều có thể tiến vào nơi đây. Thật là gay go mà." Thạch Hạo tiếc nuối.

Đột nhiên, vách đá cổ xưa kia phát sáng, như là cảm ứng được gì đó, từng luồng từng luồng gợn sóng màu vàng khuếch trương, rất nhẹ nhàng, không ngừng lan tràn trong hư không.

Thôn Thiên Tước kêu lên đầy sợ hãi, linh vũ bay tán loạn, máu tươi đầm đìa, nó nhanh chóng vọt lên, cả người run bần bật, nhằm thẳng phương xa.

Cùng lúc đó, con Hôi Giao kia cũng chìm vào trong biển sâu, khiến nơi đó hình thành nên một vòng xoáy khổng lồ, nhiễm phải một ít máu tươi. Nó cũng bỏ chạy, bởi vì vừa mới chịu phải một áp chế vô cùng đang sợ.

Nơi đây, cường giả san sát, những sinh linh như Giao tôn giả, Thôn Thiên Tước chắc chắn cũng không chỉ có một hai con, vì bảo thuật Côn Bằng nên không tiếc lấy mạng ra đánh cược.

Nói tóm lại, Hoang Vực muốn rồi loạn, sẽ có những sự kiến lớn phát sinh, những Chí Cường Giả này đang tìm kiếm, thèm thuồng bảo thuật Côn Bằng, dùng nó để cho bản thân mạnh mẽ hơn.

Trên mặt biển trở nên bình tĩnh lại, nước biển đỏ tươi, thi thể khắp nơi. Những sinh linh khác lại tiếp tục vọt tới, chỉ là không biết còn có bao nhiêu người cực kỳ mạnh mẽ ẩn náu mà thôi.

Một lát sau, nước biển lại tiếp tục sôi trào. Có rất nhiều sinh linh xông về phía trước, thế nhưng lại không thể nào tiếp cập được với hòn đảo kia. Hang ổ Côn Bằng nhìn như rất gần thế nhưng thủy chung vẫn cách bọn họ một khoảng, cứ như là ảo ảnh vậy.

U Linh Thuyền đi tiến tới, Thạch Hạo ngồi xếp bằng ở bên trong, lẳng lặng quan sát, phàm là những chủng tộc có cừu oán gặp mặt nhau trên vùng biển này, vậy khẳng định sẽ chém giết không thôi, tiếng kêu "giết" đầy trời.

Rất nhiều chủng tộc mạnh mẽ, những chủng tộc nhỏ yếu không có tư

cách tơi nơi đây.

Đương nhiên, sinh linh thuộc vùng biển này chiếm đến chín phần mười, đây là chiến trường chính của bọn họ, chỉ cần xuất hiện một chủng tộc nào thì ắt sẽ dấy lên những cuộc đại chiến.

"Sao lại kỳ lạ như vậy chứ?" Thạch Hạo nghi ngờ.

Ba ngày trước, dọc theo đường đi nó nhìn thấy rất nhiều cuộc huyết chiến, ngay cả U Linh Thuyền của nó cũng gặp phải mấy lần tập kích, ngã ngào vô số lần trong biển.

Nhưng mà, mọi người vẫn không có thể tiếp cận được tòa thần sơn cổ xưa kia.

Nhìn thì thấy không xa, rất rõ ràng, hang ổ Côn Bằng ở trên hòn đảo không ngừng buông xuống từng luồng Hỗn Độn Khí, thế nhưng vẫn không thể nào tiến tới được.

Cuối cùng, nửa tháng sau, một đường chinh chiến, các tộc đều liều mạng, cũng có vì thù hận, cũng có vì để chiếm ưu thế tuyệt đối, tiêu diệt hết những người cạnh tranh với mình để ôm ấp một niềm hi vọng.

Lại sau nửa tháng, vách đá cổ xưa kia trở nên to lớn mênh mông, cao cao không thể với tới, mặt trên có dấu móng vuốt, có vết đao lỗ kiếm, ghi chép những sự việc của vô tận năm tháng trước đây.

Một con đường bằng đá trải dài trên biển, dẫn tới sườn dốc đá kia.

Mà con đường bằng đá này vô cùng mệnh mông đáng sợ, rộng lớn vô biên, có thể tiếp nhận cùng một lúc tất cả mọi ngươi nơi đây tiến lên, cơ bản không cần chen chúc gì cả.

Đây là một công trình vĩ đại đến dường nào, con đường rộng rãi và bao la này khiến cho người ta thán phục.

Mặc dù người người có thể lên núi, đi song song với nhau, cũng có chém giết, sau khi cường giả các tộc tiến tới, không ngừng chiến đấu để tiến lên, thi thể nằm xuống vô cùng nhiều.

"Đây không có giống như một hòn đảo trên biển gì cả, khi leo lên, ở phía sau cứ như là một vùng đất rộng lớn vậy." Thạch Hạo cảm thán, đây chính là tác phẩm của Côn Bằng Thái Cổ.

Nó cũng không có lên núi, ở gần đó quan sát, những cường giả này đều có tôn giả bảo vệ, thậm chí còn lẫn trong đám người này, nếu như nó tùy tiện xuất động, như vậy rất dễ phát sinh nguy hiểm.

Liên tiếp mấy ngày sau, những gợn sóng trên hòn đảo càng tỏa ra nhiều lần, cuối cùng gần như liền thành một vùng, gợn sóng khuếch tán, quét ngang thập phương.

Ý nghĩa của chuyện này chính là, những người vượt quá Hóa Linh Cảnh sẽ không cịu được áp chế này và sẽ gặp phải phiền toái lớn, hơn nữa những người xông lên trên bậc đá mấy ngày vừa rồi, vẫn chưa truyền tới những tin tức dữ gì cả.

Hùng Hài Tử rốt cuộc cũng đứng ngồi không yên, cũng muốn hành động rồi, nếu không rất có khả năng sẽ chẳng thể chiếm được thứ gì cả.

"Chí Cường Giả đều rút cả rồi, chúng ta có thể hành động!"

Xa xa có người nói nhỏ, những sinh linh có tâm tư như hắn cũng không ít, lại thêm một làn sóng được dấy lên, bóng người xuất hiện càng dày đặc, dọc theo thềm đá đi lê.

"Cẩn thận một chút, nghe nói có tôn giả mạo hiểm, không để ý đến an nguy lẫn vào trong đám người, muốn tiến vào sào huyệt Côn Bằng>"

"Cái gì, bọn họ điên rồi hay sao, tu hành đến cỡ đó thật chẳng dễ gì, khổ tu năm tháng dài đằng đẵng, đặt chân lên đỉnh cao nhất, nếu như chỉ vì chết do áp chế tu vi, kia chẳng phải không đáng hay sao."

"Bảo thuật của Thập Hung Thái Cổ rất mạnh mẽ, không cách nào cưỡng lại được, đến ngay cả một số người có tư cánh vấn đỉnh cả thiên hạ, mạnh mẽ như bọn họ mà cũng phải điên cuồng,"

Rất nhiều sinh linh nghị luận, bầu không khí trở nên nghiêm nghị.

Thạch Hạo nghe thấy thế, áp chế sự kích động trong lòng, cố gắng bình tĩnh, nó phải đợi, đợi đến khi những gợn sóng kia hoàn toàn tọa thành một vùng, đến lúc đó, áp chế vô thương chân chính đã hình thành, khi đó đi vào mới đảm bảo an toàn nhất.

Lại hai ngày trôi qua, rốt cuộc cũng đạt tới, những gợn sóng rung động kịch liệt trải dài trên hư không, hoàn toàn trấn áp nơi đây.

Trong lúc này, nó thấy thấy có rất nhiều sinh linh thuộc lục địa, có một vài sinh vật thuần huyết, ai nấy cũng đều mạnh mẽ cả, đi cùng với những tên thần bộc leo lên thềm đá kia.

"Đó chính là một liên minh Thần Sơn khác, thật là mạnh, những thiếu niên kia ai cũng đều lợi hại cả." Thạch Hạo đánh giả.

Những thiếu niên này đều tài hoa xuất chúng, oai hùng bức người, tất cả đều là những nhân vật Hóa Linh Cảnh tuyệt đỉnh, nếu như giao chiến thì có thể quét ngang chư địch.

Mà những thiếu nữ kia lại rất xinh đẹp, dung mạo của ai cũng xuất thế, giông như là tiên tử giáng trần, có một vài người vô cùng xinh đẹp, quốc sắc thiên hương, có thể nói là tuyệt đại giai nhân.

Mà những sinh linh thuần huyết ở trong biển cũng xuất hiện không ít, một vài người đều là gương mặt trẻ tuổi, tục truyền còn có hậu đại của Hải Thần, còn có dòng dõi của tôn giả, hóa thành hình người, vô cùng siêu nhiên.

Nơi đây nhất định sẽ xảy ra một hồi tranh bá, quần hùng cùng múa, cường giả quật khơi, thiếu niên thiên kiêu và tuyệt đại mỹ nhân đều xuất hiện, nhan vật vô địch chân chính sẽ quyết đấu, chỉ có người mạnh nhất, mới

có thể đạt được bảo thuật.

Thạch Hạo bỏ qua U Linh Thuyền, cuối cùng cũng bước lên trên thềm đá trải dài trên biển kia, từng bước từng bước hướng về vùng đất cổ xưa đầy hùng vĩ ấy.

Sau khi tới gần hòn đảo, càng ngày càng mênh mênh, giống như tự thành một giới vậy, vô cùng to lớn, không giống như một hòn đảo gì cả.

"Ồ, ngươi còn chưa chết?'

Mời mời rời khỏi đại dương, bước trên những bậc thang bằng đá trên biển, khi gần tới gần vùng đất cổ xưa kia thì có người phát hiện ra Thạch Hạo, bọn họ lộ vẻ kinh ngạc và lạnh lùng.

Hiển nhiên, Thạch Hạo cũng phát hiện ra bọn họ, đây chính là sinh linh của liên minh Thiên Thần Sơn, trong đó có thiếu nữ áo tím, Ngân Tuyết, Xích Hảo, vài tên thần bộc, còn có tên Thanh Vân, chính là hắn vừa phát ra lời vừa nãy.

Sắc mặt Thạch Hạo rất bình tĩnh, thế nhưng ánh mắt có chút lạnh lẽo, trước đây không lâu những người này không những không cứu nó, mà còn đổ thêm dầu vào lửa, đẩy nó vào chỗ chết.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 238: Xé Đôi

Vừa mới thấy mặt là nói một câu, ngươi còn chưa chết, lạnh lùng như vậy, cái giọng điệu này, cho dù là tượng đất cũng phải tức giận ba phần.

Huống hồ, được bọn họ mời tới giúp đỡ, một đường đồng hành, thời khắc mấu chốt lại bị bọn họ bỏ đá xuống giếng, sao mà không khiến cho Thạch Hạo trở nên lạnh lẽo, ẩn đầy sát khí được.

"Câm miệng." Thiếu nữ áo tím mở miệng, quát thật lớn thanh niên tóc xanh kia, nàng rất bất mãn với lời nói của hắn ta, nếu không phải vào lúc quan trọng hắn ta công kích U Linh Thuyền, giờ gặp lại, muốn mời Thạch Hạo gia nhập với bọn họ lần nữa, hiện tại... Rất khó khăn!

"Vân Hi, muội hơi quá đáng đấy, lại nói chuyện với ta như thế hả?" Thiếu niên tóc xanh lên tiếng, trên mặt lộ vẻ không vui.

Thiếu nữ áo tím nghe thế thì chỉ hừ lạnh, không thèm để ý tới hắn nữa, mở miệng nói với Thạch Hạo, nói: "Trước đây đều là lỗi của chúng ta, sau này sẽ cho ngươi một câu trả lời hoặc bồi thường thích đáng."

"Đúng rồi, Thanh Vân quá lỗ mãng, làm chút chuyện hơi quá đáng, nhưng ngày sau chắc chắn sẽ bồi thường, nhất định khiến hắn ta đau lòng mà dâng lên một báu vật cho ngươi." Ngân Tuyết cũng lên tiếng.

Hiển nhiên, các nàng không muốn từ bỏ, cực lực lôi kéo Thạch Hạo, hy vọng có thể tiếp tục hợp tác, lời nói vô cùng nhẹ nhàng.

"Ta chỉ có hứng thú với thuần huyết của hắn, không biết là dược hiệu có mạnh không nữa." Thạch Hạo nói.

Ánh mắt của Thanh Vân lạnh lẽo, khóe miệng lộ nụ cười gằn, nói: Nhìn

thấy không, nó chẳng thèm quan tâm đến sự lôi kéo của các ngươi mà còn muốn giết ta nữa đấy."

Mấy tên thần bộc thở dài, không thể nào cữu vãn được nữa. Mà thiếu nữ áo tím Vân Hi lại cau mày, cặp mắt chuyển động, trừng mắt Thanh Vân, không không phải là hắn thì sao lại như thế này được.

"Mạng của tên này quả nhiên rất lớn, tiến vào U Linh Thuyền mà cũng không chết, coi như cũng là một quái nhân, trên người hẳn là có gì đó quái lạ." Thanh Vân mở miệng, sau đó lộ một tia cười đểu, nói: "Đúng là cần phải có nó mới mở ra được thông đại, thế nhưng cũng không nhất thiết phải hợp tác, chỉ cần bắt tới tay là được rồi."

Hắn rất thẳng thắng, vô cùng kiêu căng, ngay lập tức ra hiệu cho những lão bộc bên cạnh mình ra tay, bắt lấy Thạch Hạo.

"Các ngươi cảm thấy sao?" Nói tới câu này, nụ cười trên mặt Thanh Vân càng lạnh hơn, nói: "Nếu đã gặp nhau, vậy thì không trách được, bắt nó lại, cần gì phải tốn nước bọt lôi kéo cho mệt."

Thứ giọng điệu này, tư thế này khiến cho người khác không giận không được, hắn đề nghị bắt lấy Thạch Hạo, ép nó phải mở thông đạo.

"Bò qua đây mà nhận lấy cái chết đi." Thạch Hạo mở miệng.

Vẻ mặt của Thanh Vân lập tức lạnh lẽo, nói: "Cũng chưa chắc đã cần tới ngươi, hiện tại đều đồn đại rằng, sào huyệt Côn Bằng xuất hiện, lần này tự động mở ra, không cần thủ đoạn đặc biệt nào cả. Lúc nữa bắt được ngươi, tuyệt đối đừng giữa dụa, nếu không cái mạng của ngươi sẽ không còn nữa đâu."

"Ồn ào, có thực lực thì bò tới đây, phiền phức," Thạch Hạo rất bình tĩnh và lộ một dáng vẻ đầy sỉ nhục.

"Bắt nó!" Thanh Vân hét lớn, ra lệnh cho mấy lão bộc bên cạnh mình.

Đó là một tên di chủng vô cùng mạnh mẽ, làm người hầu cho Thần Sơn rồi biến thành hình người, già nua không thể tả được, cả người tinh khí thần tăng vọt, một con Toan Nghê to lớn vọt lên, ngửa mặt lên trời rít gào, sao đó lại lao về trước.

Đây là một mảnh lôi hải, bên trong con Toan Nghê màu tím có xen lẫn màu vàng, cứ như là ngọn núi nhỏ, mang theo hàng trăm hàng ngàn tia chớp hạ xuống, khiến cho địa phương nơi đây nổ tung, hừng hực chói mắt.

Bàn tay của lão bộc này dày đặc phù văn, nơi đây hắn bị áp chế tu vi, thế nhưng một đòn tùy ý cũng là sức mạnh cao cấp của Hóa Linh Cảnh rồi.

"Bùm!"

Hai người va chạm với nhau, Thạch Hạo áp sát lại gần, thật sự rất nhanh, bởi vì sau lưng nó xuất hiện một đôi cánh Côn Bằng, khiến cho tốc độ của nó tăng lên rất nhiều.

"Ầm" một tiếng, nó kéo mạnh một cánh tay của lão bộc, dùng sức phá giải phù văn của đối phương, khiến cho đối phương ho ra đầy máu.

Con di chủng này cảm thấy từ cánh tay của mình đang có một luồng sức mạnh quái dị thâm nhập vào trong cơ thể, chí cương chí dương, "răng rắc" vài tiếng, xương cốt liền vỡ nát, quá hung mãnh.

Tất cả mọi người ngơ ngác, chỉ thấy được Thạch Hạo áp sát lại rồi nắm lấy cánh tay cảu lão bộc, khiến cho trong cơ thể của đối phương vang lên những tiếng đùng đùng, bảo cốt gãy nát, việc này quá cường thế.

"A..."

Lão bộc rống ta, một phút bất cẩn lại để cho đối phương đắc thủ, nhưng dù sao thì đạo hạnh cũng cao thâm, sau khi bị áp chế tu vi thì sức chiến đầu cũng đạt tới Hóa Linh Cảnh cấp cao.

Chỉ trong nháy mắt mà thôi, ông ta giống như là lò lửa, một mảnh ký

hiệu thần bí xuất hiện, lượn lờ bên cạnh, chấn kích Thạch Hạo về đằng sau, bảo vệ lấy bản thân.

Tuy Thạch Hạo mới tiến vào Hóa Linh Cảnh, sức chiến đâu cũng có chút kinh người, thân thể triển khai, vận dụng phù văn bên trong Nguyên Thủy Chân Giải, hóa giải cốt văn của đối phương, nhẹ nhàng và thông minh nên vẫn không có bị thương.

Nó vô cùng mạnh mẽ, giống như là một con Toan Nghê, toàn thân lượn lờ tia điện, nhảy lên một cái, mượn phản lực của lão bộc nhằm thẳng về phái Thanh Vân, nó muốn giết chết tên này.

"Chỉ mới vào Hóa Linh Cảnh mà cũng dám quyết đấu với ta!" Sắc mặt của Thanh Vân lạnh lùng, ánh mắt lạnh lẽo, khóe miệng lộ nụ cười tàn nhẫn, cả người phát sáng, ánh sáng xanh tăng vọt.

"Xoẹt!"

Một con chim lớn màu xanh vọt lên, linh vũ màu xanh xinh đẹp, cứ như là kim loại leng keng vang vọng, kèm theo là một luồng uy thế có thể kích nứt bầu trời, giết thẳng về phía Thạch Hạo.

"Bùm!"

Ánh mắt của Thạch Hạo bình tĩnh, há miệng hét lớn một tiếng, ánh chớp cuồn cuộn, tử điện ngập trời, một tiếng ầm vang va thẳng vào đàu con Thanh Loan kia, bùng phát ra những hào quang rực rỡ.

"Nhận lấy cái chết!" Thanh Vân hét lớn, xông thẳng về phía trước, hắn thân là sinh linh thuần huyết, mở ra được chín Động Thiên, hơn nữa tiến vào cảnh giới này đã từ lâu nên sức chiến đâu rất mạnh mẽ.

Hắn nắm chắc, cho dù Thạch Hạo có nghịch thiên đến mấy cũng không chỉ là một người mới bước chân vào Hóa Linh Cảnh mà thôi, cảnh giới quá thấp ắt sẽ bị hắn tiêu diệt.

Tay phải của hắn xuất hiện sương mù rất mông lung, phù văn màu xanh bùng lên, hàng loạt hào quang bay lượn, đồng thời đánh xuống dưới, vạn kiếm tề minh, keng keng vang vọng.

Cảnh tượng như thế này dọa khiếp người, rõ ràng chỉ là một bàn tay thế nhưng từ trong bàn tay kia lại tỏa ra vô tận ánh sáng, hóa thành vô số thần kiếm, chiếu sáng cả bầu trời.

Vạn kiếm xoay chuyển, đồng thời chém tới, kiếm khí mênh mông cắt rời tất cả, ngay cả thân thể mạnh như Thạch Hạo cũng cảm giác sát cơ thấu xương, máu muốn ứa ra cả bên ngoài.

Ầm!

Sóng lớn ngập trời, một đại dương màu đen ở sau lưng Thạch Hạo tuôn ra, một con cá lớn xuất hiện, đây chính là hình thái của Côn Bằng khi ở trong đại dương, triển khai ở đây uy lực tăng lên gấp bội.

Bởi vì, bên dưới thềm đá chính là Bắc Hải, sóng biển xanh biếc vô ngần, có thể hấp thụ tinh khí vô tận ở nơi đây.

Cá lớn vẫy đôi, giống như từ một thế giới khác tiến tới, quét ngang hư không, đánh văng vạn kiếm, đương nhiên bản thân cũng bị một ít thần kiếm màu xanh quẹt trúng, máu me đầm đìa.

Một đòn phi thường kinh người, Thạch Hạo chặn lại Thạch Vân, đây chính là lần đầu tiên bọn họ tranh đấu với nhau.

Sắc mặt của Thanh Vân rất khó coi, đối phương mới tiến nhập vào Hóa LInh Cảnh, mà hắn lại tu luyện đên cảnh giới cực cao, kết quả như vậy càng khiến cho hắn càng thêm tức giận.

"Được rồi, lấy mạng ngươi vậy!" Thiếu niên tóc xanh quát lên, con mắt hóa thành hai vầng mặt trăng màu xanh, phát ra những thanh âm ầm ầm rồi hai chùm sáng khủng bố bay thẳng ra.

Đó là hai dải ngân hà do phù văn tạo thành, tinh thần hội tụ, vừa mới xuất hiện đã khiến cho thiên địa như nứt ra, vang lên những tiếng ầm ầm.

Sau khi hai chùm sáng bay tới, tròng mắt của hắn nhanh chóng mờ đi, khôi phục lại trạng thái bình thường, hắn nhảy lên một cái, nhấc chân đạp thẳng về phía đầu của Thạch Hạo, đầy kiêu ngạo và hung hăng.

Hắn có thực lực mạnh mẽ, cũng có thủ đoạn siêu phàm, tuy rằng ương ngạnh thế nhưng ngày thường cũng chịu khổ rất nhiều, bởi vậy nên mới hình thành nên tính cách này.

Hai dải ngân hà được bắn ra lại có một loại ma lực kỳ dị, giam cầm nơi đây, càng là cố định lại Thạch Hạo, khiến cho nó như sa vào đầm lầy. .

Thanh Vân muốn tốc chiến tốc thắng, vận dụng thần thông thiên phú của chủng tộc mình, sau đó lại nhảy lên đạp mạnh về phần đầu của Thạch Hạo, hắn muốn chà đạp, đơn giản và bạo lực hủy diệt đi kẻ địch này.

"Ầm!"

Thời khắc này, Thạch Hạo bùng phát, mười tòa Động Thiên cùng xuất hiện, ẩn chưa thần lực Hóa Linh, sau đó lại hóa thành nhưng chùm sáng hừng hực đến chói mắt.

"Cái gì?!"

Tất cả mọi người kinh ngạc thốt lên, ngay cả thiếu nữ áo tím Hi Vân cũng chấn động, miệng nhỏ há thành chữ "O", con mắt xinh đẹp lấp lánh ánh sáng, nhìn chằm chằm về nơi đó.

Mười Động Thiên ở xung quanh Thạch Hạo nối liền cùng với nhau, hóa thành một vòng thần hoàn bất hủ, vậy mà lại thoát khỏi giam cầm, có một loại tư thế như bẻ cành khô, đánh nát hai dải ngân hà kia.

Mái tóc của thiếu niên Xích Hỏa như là ngọn lửa, tinh khí cả người tăng vọt, khó tin mà nhìn chằm chằm về trung tâm.

Cho tới mấy tên thần bộc cũng run lên, như thế này thì là thần uy mạnh mẽ như thế nào, làm sao nó làm được, mười Động Thiên liên kết lại, cố gắng tiến thêm một bước nữa sao?

Nên biết, nó chỉ mới tiến và Hóa Linh Cảnh mà thôi, mà lại đánh tan thần thông thiên phú của Thanh Vân, một đường phá tan, tiếp cận đến gần bọn họ.

Thân hình Thanh Vân đang ở giữa không trung, những thứ này đều thấy rõ, tâm thần chấn động, đứa bé này tuổi còn nhỏ hơn cả hắn mà lại lợi hại như vậy, sao lại đạt được như vậy?

Mười Động Thiên liên kết lại với nhau hóa thành một vòng thần hoàn, điều khiển sức mạnh Hóa Linh, quá mức chấn động, Thạch Hạo đứng bên trong vòng thần hoàn óng ánh đó, giống như là một vị thiên thần!

Bàn chân kia hạ xuống, đạp mạnh về mặt của Thạch Hạo, đây chính là một loại sỉ nhục, cũng là một loại ương ngạnh, càng là hành động hung hăng, Thanh Vân muốn trong thời gian ngắn nhất giải quyết kẻ địch, bởi vì hắn cảm thấy như mình đã giam cầm được Thạch Hạo rồi.

Điều này hiển nhiên có tính chất tai nạn, hắn khinh thường đối thủ, không thể ngờ rằng lại đẩy bản thân vào trong tình thế đáng lo nhất.

Tuy Thạch Hạo mới tiến vào Hóa Linh Cảnh thế nhưng vẫn không bị hắn giam cầm, thế như chẻ tre, một đường xé nát, dùng thần hoàn tiêu diệt hai dải ngân hà, đòn chờ hắn ở nơi đây.

"Ầm!"

Thạch Hạo né một cước về phía mặt mình, rồi đưa tay bắt lấy cổ chân hắn, rồi thuận thế đập mạnh xuống, ầm một tiếng, cứ xem hắn như là người rơm nện mạnh xuống thềm đá.

Đây chính là di tích cổ cồn sót lại từ Thượng Cổ, trải qua bao năm tháng dài đằng đẳng mà vẫn bất hủ, là bởi vì có phù văn cho nên mới cứng rắn

không thể phá vỡ được.

Thanh Vân kêu lên thảm thiết, miệng mũi chảy đầy máu tươi, bộ mặt và thềm đá tiếp xúc với nhau ngay lập tức liền biến dạng.

Loại đau đớn này khiến hắn khó có thể chịu đựng nổi.

Thạch Hạo chiếm được tiên cơ thì làm sao mà buông tha được, lần thứ hai xoay tròn, dùng hết lực lại nện thật mạnh hắn xuống thềm đá,

Không cần nói là Thanh Vân, đến cả những người đang xem chiến cũng thấy đau đớn, xương mũi của thiếu niên tóc xanh bị gãy nát, chỉ trong nháy mắt lún thật sâu xuống, khuôn mặt hoàn toàn biến dạng.

Cuối cùng nhịn không được nữa hắn kêu la thảm thiết, cơn đau này khiến cho cả hồn phách của hắn rung động.

Phù văn cả người hắn bùng phát, muốn liều mạng, sức chiến đấu thật sự của hắn rất đáng sợ, vượt qua cảnh giới Thạch Hạo, một khi nổi giẩn thì cực kỳ khủng bố.

Nhưng mà, Thạch Hạo đang năm giữ thế chủ động, sao lãng phí cơ hội hiếm có này, lại tiếp tục nện hắn lên trên thềm đá, xương cốt gãy nát, phù văn tán loạn. Cùng lúc đó, nó dùng hai tay ôm chặt lấy chân của thanh niên tóc xanh rồi lùi lại, rồi dùng một chân của mình đạp mạnh lên chân kia của hắn, kéo ra thật mạnh.

"Bụp!"

Máu tươi phụt lên, đơn giản và bạo lực.

Thanh Vân hét thảm, tuy không thể xé đôi thế nhưng hai chân bị xé rách hơn phân nửa, loại đau đớn này khắc sâu không thể phai mờ, cả đời này hắn sẽ không bao giờ quên.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 239: Hang Ổ Thật Sự

"Xoẹt!"

Phù văn cứ như là dung nham, vô cùng hừng hực, chảy từ trên hư không xuống, mấy tên thần bộc cùng đồng loạt xuất thủ, chậm một bước là bị người ta xé thành hai nửa rồi.

Thạch Hạo thở dài, nhanh chóng hóa giải.

Cũng trong lúc đó, những đám phù văn kia hạ xuống, hơn phân nửa là bao lấy Thanh Vân, tiến hành bảo vệ hắn.

Nói tóm lại, bản thân của Thanh Vân cũng mạnh mẽ, nếu không vừa nảy bị Thạch Hạo xé đôi thành hai nửa thì không có khả năng sống sót rồi.

"Bùm!"

Thạch Hạo tung ra một đòn cuối cùng, hai tay phát sáng, toàn bộ tác dụng lên trên người thiếu niên tóc xanh kia, khiến cho xương cốt toàn thân hắn vang lên đùng đùng, đứt thành mấy chục đoạn.

Đáng tiếc lại bị phù văn của đám thần bộc kia ngăn cản, không thể tấn công hoàn toàn được, mấy tên sinh linh kia hết sức lợi hại, ngay lập tức hóa giải đi luồng sức mạnh bá đạo này.

"Bắt lấy nó!"

Mấy tên thần bộc ra tay, không hẹn mà cùng lúc trấn áp Thạch Hạo, biểu hiện của thiếu niên này vượt quá mức tưởng tượng của bọn họ.

Mười Động Thiên dung hợp và liên kết lại, không ngờ thần uy lại kinh

khủng như thế. Những gợn sóng bất hủ được phóng thích ra, đây chính là đang khai sáng kỳ tích hay sao, bước lên con đường mà chưa từng người nào đi qua!

Hôm nay, bọn họ đã là địch, nếu cứ để mặt thiếu niên này rời đi, tương lai khi nó trưởng thành thì sẽ đạt đến mức độ nào đây? Ngay cả đến Thần Sơn cũng phải kiêng kỵ, chỉ vừa tưởng tượng thôi thì đã sợ rồi.

Hơn nữa, hắn có thể đột phá cực cảnh, bước qua con đường cuối cùng của tiền nhân, ngay cả với tôn giả cũng phải chấn động, nếu như bắt được nó, chắc chắn nhờ vào nó mà tôn giả sẽ ngộ ra được thứ gì đó.

Bên trong đám thần bộc có Hoàng Kim Thú, có di chủng Thái Cổ tu hành năm tháng dài đằng đẳng, tất cả đều vô cùng mạnh mẽ và kinh người, tùy tiện xuất hiện một nơi nào đó cũng đủ dấy lên những cơn sóng lớn rồi.

Nhưng mà, ở nơi đây lại bị áp chết, hang ổ Côn Bằng cứ như là thủy triều dâng tròa, khiến cho những người này chỉ có thể phát huy sức chiến đấu đến Hóa Linh Cảnh mà thôi.

Dù vậy thì cũng rất khủng bố, phù văn sáng rực, như những ngôi sao óng ánh hạ xuống, ngay cả thiên khung cũng phải rung rẩy, vang vọng ầm ầm.

Thạch Hạo nhanh chóng né tránh mũi nhọn, quyết đoán lùi lại phía sau, cũng không có mạnh mẽ chống đỡ bọn họ, chỉ vừa mới tiến vào Hóa Linh Cảnh cũng không phải là thời điểm để nó phát uy và quét ngang chư địch, có thể tạo nên được chiến tích như vừa nãy thì cũng đủ để kiêu ngạo rồi.

"Chạy đi đâu!"

Vài tên thần bộc hét lớn, muốn xông về phía trước, thế nhưng đúng lúc này lại có một luồng nóng rực ập tới, giống như phải nung nấu bọn họ vậy, ánh sáng đỏ thẫm cứ như là thủy triều che kín cả bầu trời.

"Đó là cái gì?" Tất cả mọi người đều kinh ngạc thốt lên, không riêng gì bọn họ, tất cả sinh linh ở trên thềm đã cũng sợ hãi, nhanh chóng nhường ra

một lối đi.

Bên trong biển xanh hoàn toàn mờ mịt, hơi nước bốc lên cứ như là những đám mây che kín bầu trời, cả trên trời lẫn cả dưới biển xanh, sương trắng cuồn cuộn giống như mây trắng từ trên cửu thiên hạ xuống, bao phủ lấy đại dương vô tận.

Mà ở bên trog biển, thủy triều đỏ đảm, nhanh chóng ập tới, vô cùng vô tận, cả mặt biển như bị sấy khô, biển rộng hóa thành sương mù che kín cả thềm đá.

"Đây chính là... Hỏa Viêm Ngư trong truyền thuyết!" Có sinh linh trong biển bật thốt lên.

Trong truyền thuyết Hỏa Viêm Ngư vô cùng đáng sợ, mỗi một lần xuất hiện thì đạt đến cả vạn con, trời sinh tinh thông Hỏa Tinh, thai nghén ra Hỏa Phù, nếu như hợp lại cùng với nhau thì uy thế vô cùng đáng sợ.

Thời kỳ Thượng Cổ, có Hỏa Viêm Ngư thành Thần, muốn tranh đấu với Hải Thần, cuộc chiến đó kinh hãi Hải Vực, cuối cùng chiến bại, ngay cả chủng tộc này cũng bị phong ấn, không nghĩ rằng hiện tại lại tái hiện.

"Bùm bùm bùm bùm!"

Những tiếng vang truyền tới, đám Hỏa Viêm Ngư cứ như là mũi tên rời cung, nhảy thẳng lên trên thềm đá rộng mệnh mông.

Một đám không lồ như vậy, phải tới mấy vạn con, hợp lại cùng với nhau trở nên vô cùng đáng sợ, những chỗ mà bộ tộc này đi qua nhất định sẽ hóa thành tro tàn.

Nếu không phải thềm đá này là do Côn Bằng lưu lại, đổi là là một chỗ bất kỳ nào đó thì chắc chắn dung nham cuồn cuộn, núi lửa phun trào, quả nhiên đạo trường của Thập Hung Thái Cổ danh bất hư truyền.

Mọi người tránh lui, không ai muốn trêu trọc cả, nếu không sẽ bị nung

thành bụi phấn.

"Ầm!"

Một vị thần bộc ngăn cản đòn cuối cùng của Thạch Hạo nên không thể tranh thoát được, đại quân Hỏa viêm ngư vọt tới, giống như là một dòng lũ lớn, tư thế giống như thần cản thì giết thần, phật chặn thì giết phật.

Thạch Hạo nhìn về đám người kia, hiện giờ nó cũng không muốn liều chết với đám người này.

"Ngươi chờ đấy, đợi ta hồi phục, lần sau nhất định tự tay ta sẽ giết chết ngươi!" Thanh Vân gào thét, khuôn mặt dữ tợn, hắn tức giận đến cực điểm, hai chân bị xé rách, máu tươi đầm đìa.

"Chỉ dựa mà ngươi mà cũng muốn trả thù? Nếu không phải có người giúp đỡ thì sớm đã bị xé chết tươi rồi, tương lai... Ngươi chẳng còn hi vọng gì cả." Hùng Hài Tử lên tiếng đầy kinh bỉ.

Thiếu niên tóc xanh tức đến gần chết, phun ra một ngụm máu tươi, vốn hắn sẽ không gặp phải tình cảnh như thế này, thế nhưng là do hắn quá bất cẩn, khinh thường địch thủ, hi vọng có thể tốc chiến tốc thắng, kết quả lại khiến cho mình rơi vào kết cục như thế này.

Rõ ràng là có thực lực, kết quả lại bị người ta giẫm đạp, xé sống, khiến cho hắn phẫn uất, tức giận tăng vọt, trong miệng không ngừng chảy máu tươi, hận đến nổi phải ngửa mặt lên trời gào thét, dựa vào điều này để phát tiết.

Mấy tên thần bộc cũng thở dài, bất ngời có Hỏa Viêm Ngư lao lên bờ nên đã đánh mất cơ hội tốt nhất để bắt lấy đối phương, bọn họ luôn cảm thấy Thạch Hạo sẽ là một tai họa lớn.

Đại quân Hỏa Viêm Ngư đi qua, tất cả mọi sinh linh đều lui tránh.

"Mỗi một con Hỏa viêm ngư trong cơ thể đều có một tia Viêm Trấp thần

tính, nhưng hàm lượng cực kỳ thấp, bắt lấy mấy ngàn con thì cũng chỉ luyện ra được một giọt nhỏ, giá trị không cách nào đo lường được, là một vật chất có thần tính hiếm có, có thể luyện ra được Thánh Khí."

Mặc dù biết Hỏa viêm ngư chính là báu vật, thế nhưng cũng không một ai dám chọc vào.

Mọi người biết rằng đã gặp phải phiền toái lớn rồi, muốn tranh đoạt bảo thuật Côn Bằng, đây chính là một đối thủ cạnh tranh vô cùng đáng sợ, phải biết rằng năm đó chủng tộc này đã khai chiến với Thần.

Thạch Hạo xoay người, nhanh chóng lẩn vào trong đám sinh kia, hòn đảo rất lớn, nếu như đã lên núi thì mới phát hiện được nó giống như một khối lục địa vậy.

Hơn nữa, càng leo lên cao lại càng thấy bản thân vô cùng bé nhỏ, phù văn nơi đây đã đoạt thiên địa tạo hóa, tự thành Càn Khôn.

Sinh linh tuy nhiều thế nhưng nơi đây đều chứa được toàn bộ, cũng chưa bao giờ có cảnh chen chúc, toàn bộ cường giả đều nhanh chóng đi lên đỉnh núi.

Lại mười mấy ngày trôi qua, khiến cho tất cả mọi người há hốc miệng, toàn lực hoặc chạy hoặc bay mà vẫn chưa thấy đỉnh đâu.

Cuối cùng, tốn thêm hai mươi mấy ngày nữa, Thạch Hạo cũng leo lên được dốc đá, phát hiện hang ổ của Côn Bằng đã không còn, chỉ còn mỗi Hỗn Độn Khí đang chảy xuống mà thôi, chuyện gì đã xảy ra thế này?

Không chỉ có nó, mà rất nhiều người cũng đang ngẩn người.

Dốc đá bao la, mặt trên trộc lốc, không có ngọn cây cộng cỏ nào, chỉ có sương mù lượn lờ, hào quang ẩn hiện, những gợn sóng thần bí đang khuếch tán.

"Có một tòa trận pháp từ Thái Cổ!"

Sau khi tới nơi có sinh linh phát hiện, hết đám này đến đám cường giả khác lần lượt biến mất từ trên vách núi.

"Ta biết ngay mà, hang ổ của Côn Bằng không đơn giản, đường đường là một trong Thập Hung THái Cổ, đời nào lại xây tổ trên mặt biển tầm thường như thế này được, quả nhiên có một động thiên khác nữa."

Có lão già cảm thán, về kết quả này cũng chẳng bất ngờ gì.

"Tương truyền, đạo trường của Côn Bằng ở Thần Giới, việc vừa rồi khawgnr định không phải là lời nói xuông, hoặc có thể nói nó đã mở đạo trường là một khu thần thổ tự thành Càn Khôn rồi."

Mọi người tỉnh ngộ, dốc đá này bất quá cũng chỉ là một cầu nối, nhìn giống như là vị trí của cổ sào thế nhưng lại là một truyền tống trận.

"Nơi đây sẽ không phải là hình chiếu của hang ổ Côn Bằng ở trong đạo trường đấy chứ?"

Thạch Hạo cũng không có dừng lại mà đi theo với những sinh linh khác bước vào lối đi kia, đạp trên tòa cổ trận, từ từ biến mất nơi đây.

Trải qua thời gian rất lâu, phía trước mới lộ ra ánh sáng, mọi người bị truyền tống tới một vùng đất cổ không biết tên. Nơi đây phù văn vô cùng cao siêu, bọn họ to nhỏ thảo luận, suy đoán, ít nhất đã rời xa bảy tám mươi vạn dặm, thậm chí còn xa hơn nữa.

Suy đoán này khiến cho mọi người kinh ngạc, nguyên lai còn cách xa như vậy!

Bọn họ xuất hiện trên một hòn đảo nhỏ, đâu đâu cũng có hào quang màu vàng, vô cùng mơ mộng, ngay cả thực vật ở trên hòn đảo này cũng có màu vàng.

Nhìn về nơi xa xa, những hòn đảo nhỏ như thế này cũng có không ít, đều nằm trên mặt biển, tất cả đều phát sáng, màu sắc khắc nhau, vô cùng chói

mắt.

Mỗi một hòn đảo đều có rất nhiều sinh linh, mỗi người bị truyền tốn đến những địa điểm khác nhau, linh khí vô cùng đậm đặc, chỉ cần hít sâu một hơi là cứ giống như phi thằng vậy, thân kinh thể kiện.

Nước biển óng ánh, không có sóng lớn, hơi nước mịt mờ, dĩ nhiên đó là tinh khí Tiên Thiên.

"Ở nơi đó, hang ổ của Côn Bằng ở trên mặt biển!"

Ở phía trước có một tổ chim nằm trên một rặng đá ngầm, gần như nằm ngang trên mặt biển, vô cùng to lớn, cổ sào kia còn hào hùng hơn cả những hòn đảo ở bên cạnh.

Mọi người hò hét, con mắt đỏ lên, đồng thời xông về phía trước, muốn tiến vào trong thần sào.

Trên thật tế, nơi đó từ lâu đã vang lên những tiếng "giết" vang trời, có rất nhiều sinh linh đang tranh giành với nhau, đầy ắp bóng người.

Nhiều ngày trước thì đã có người được truyền tống tới nơi đây, vẫn đang không ngừng chinh chiến, ai cũng muốn mình phải là người đầu tiên tiến vào trong hang ổ Côn Bằng.

"Phong ấn không có kiêng cố như vậy, có lẽ đã nứt ra rồi, người người đều có thể ra vào." Có người nói nhỏ.

Thế nhưng, mặc cho tiếng hô "giết" rung trời, không ngừng xung kích thế nhưng vẫn không một ai thành công, trên rặng đá ngầm kia đầm đìa máu tươi, vô số người ngã xuống, vô cùng khốc liệt.

Thạch Hạo tự nhiên cũng không định lưu lại nữa, nó vọt tới cùng với đám người kia, leo lên rặng đá ngầm khổng lồ, tiếp cận sào huyệt cổ xưa kia.

Hang ổ được xây dựng từ những cây thần mộc vô cùng hùng vĩ, khiếp sợ

cả cổ kim, nơi đấy tràn ra Hỗn Độn Khí, cảnh tưởng hết sức kinh người.

Hiển nhiên, muốn chờ hang ổ tự nứt ra thì cũng cần phải có thời gian!

Thạch Hạo sớm đã biết, không riêng gì người đạt được mười Động Thiên mới có thể mở ra được, mấy tên thần bộc kia đã nói, có một vài Thần Sơn tìm được tàn cốt của Côn Bằng, muốn dựa vào thứ đó để mở ra một con đường.

Mấy cái liên minh đỉnh cấp cũng dựa vào đó, nếu không thì dám dùng thứ gì để tới tranh cướp được chứ.

Trên một con đường đó, có một thiếu niên đang quay lưng về phía mọi người, trên người mặc chiến y vàng óng, hào quang rực rỡ, giống như là vầng thái dương giữa trời cao, trong tay cầm một cây Tam Xoa Kích màu vàng, những sợi tóc màu xanh lam cứ như là thác nước uốn lượn, âm thanh lạnh lẽo và vô tình, nói: "Cút hết cho ta, nơi này không thông!"

"Chuyện này.." Mọi người giật mình, đây hiển nhiên là hậu nhân của vị Hải Thần!

"Ngươi nói không thông là không thông à?" Có người quát lớn.

"Cút!" Thiếu niên mặc giáp trụ hoàng kim, toản ra ánh sáng chói mắt quát lớn, tóc xanh bay lượn, như trước vẫn quay lưng về phía mọi người, Tam Xoa Kích trong tay chấn động, ầm một tiếng, kim quang cứ như là sóng lớn bao phủ nơi đây, người vừa nãy mở miệng cùng với đám người xung quanh hắn ta đồng loạt nổ tung, hóa thành một đoàn sương máu.

Uy thế của hắn vô cùng mạnh mẽ khiến người khác phải run rẩy.

Hang ổ Côn Bằng vô cùng mênh mông, to lớn vô biên, gần đó phù văn lấp lánh, hóa thành cấm địa, tổng cộng có mười mấy con đường là lối vào, lúc này tất cả đều bị người chiếm cứ cả.

Thạch Hạo cũng không có lập tức hành động, nó chú ý tới bên trên rặng

đá ngầm khổng lồ này còn có một thắng cảnh, cũng được đặt ngang hàng với hang ổ Côn Bằng, cũng có một vài người đứng xem nơi đó.

Nơi đó có một cánh cửa khổng lồ nằm trên hòn đảo, toàn thân rực rwox, giống như nối liền với Thần Giới, một dòng sông từ bên trong chảy ra, tuôn xuống dưới đại dương kia.

"Linh khí đậm đặc hóa thành chất lỏng, rồi sau đó hình thành nên dòng sông!" Thạch Hạo chấn động.

Người ở đây rất ít, mọi người đều bị hang ổ Côn Bằng hấp dẫn nên đều tụ tập bên kia cả.

Bỗng nhiên, Thạch Hạo trợn tròn hai mắt, lộ ra vẻ giật mình, bởi vì nó nhìn thấy một chiếc thuyền giấy màu đen đang trôi ra từ bên trong cánh cửa màu vàng kia.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 240: Phiêu Lưu Vạn Cổ

Chiếc thuyền giấy màu đen rất nhỏ, chỉ to bằng lòng bàn tay, nhỏ xíu và tinh xảo, nào có khí thế như U LInh Thuyền được, chớ đừng nòi chi là cao to như ngọn núi.

Thạch Hạo run sợ, U Linh Thuyền trôi nổi từ thời Thượng Cổ cho tới nay, hình dáng ban đầu của nó là như thế, bắt nguồn từ đây?

Dòng sông này chính là do linh khí hóa thành, óng ánh trong suốt, dâng lên hào quang, vừa mới tới gần thì khiến cho người khác cảm giác như vũ hóa phi thăng, toàn thân cực kỳ thư thái.

Thạch Hạo hoài nghi, cánh cửa kia có hay là không nối liền với Thần Giới, nếu không thì sẽ đến chỗ nào đây, là nơi nào mà linh dịch lại hóa thành dòng sông?

Nếu như là ở Đại Hoang thì quả không thể nào tin được, một dòng sông như thế thì sẽ gợi nên những cuộc đại chiến Cổ Quốc, những đại giáo Thượng Cổ từ khắp nơi đến tranh giành, thật sự quá quý giá.

Nó đi tới phụ cận, lòng bàn tay lóe lên phù văn, thu lấy chiếc thuyền giấy đang xuôi dòng lên trên tay, lập tức cảm thấy một luồng sinh cơ vô cùng dồi dào.

Cùng lúc đó, linh hồn nó run lên, thiếu chút nữa thì đã ngã quỵ xuống đất, cảm giác nhật nguyệt tinh hà bay lượn khắp nơi, hoàn toàn mờ mịt, thiên địa dường như lật úp xuống.

"Đây là..." Thạch Hạo ngơ ngác, nửa ngày sau mới ổn định lại được tâm thần, uy thế như thế nào đây, hết thảy đề do chiếc thuyền giấy màu đen này tạo ra.

Rốt cuộc, trong đầu nó trống rỗng, tất cả bắt đầu tĩnh lặng lại, không có bị ảnh hưởng của gợn sóng nữa.

Chiếc thuyền giấy trông rất mới, giống như vừa được gấp không bao lâu, bên trên có một hàng chữ, mềm mại và cứng cáp, lưu động những màu sắc kỳ lạ, đây là một hàng chữ bằng màu: Chỉ còn lại mỗi mình ta.

Theo tiếng gió bay lên, theo dòng sông rồi biến mất, phảng phất như có một cô gái đang thở dài, từ thời Thượng Cổ truyền đến, trong đó có thương cảm, thê lương...

Lông tóc của Thạch Hạo dựng đứng, chiếc thuyền giấy vẫn như trước, rất là mới, máu vẫn còn chưa khô, lẽ nào cô gái này gặp chuyện, bị gian giữ ở đằng sau cánh cửa rực rỡ kia?

Không đúng, máu tươi vẫn chưa khô, vẫn đỏ tươi óng ánh, thế nhưng nó lại rõ ràng cảm nhận được một loại sức mạnh của năm tháng trên thân thuyền giấy, nếu tập trung cao độ thì sẽ cảm ứng được.

Mọi người phát hiện U Linh Thuyền từ Thượng Cổ, thế nhưng chiếc thuyền giấy màu đen này bắt nguồn từ nơi đâu, việc này không thể dự đoán được, ngoài trừ nó ra thì bí mật của chiếc thuyền giấy màu đen này thế nhân vẫn chưa ai biết được.

Trong lòng Thạch Hạo trở nên hồi hộp, khó mà bình tĩnh được.

Chiếc thuyền giấy màu đen đến từ nơi nào, lẽ nào là từ một thế giới khác, phiêu lưu từ vạn cổ? Đến bây giờ dòng chữ bằng máu vẫn chưa phai mờ, đến cùng nó ghi như thế nhằm nhắn gửi cho ai.

"Công Bằng và hang ổ Thái Cổ, còn tiếp giáp với cánh cửa này, chuyện này..." Trong lúc nhất thời Thạch Hạo không biết nói gì, một mình đứng ở nơi đó, thời gian thật lâu vẫn không nhúc nhích gì cả.

Rất lâu, xa xa những tiếng la giết truyền tới mới khiến nó thức tỉnh.

Nó cuối đầu nhìn chiếc thuyền giấy màu đen, không biết vì sao, chiếc thuyền này khiến cho lòng hắn bồi hồi, phảng phất như nhìn thấy một cô gái ngồi trên chín tầng trời vô cùng thê lương, ngoái đầu nhìn lại vạn cổ xa xôi rồi biến mất.

Nó dùng sức lắc lắc đầu, phục hồi lại tinh thần.

"Vệt máu này thật là mạnh, cũng thật thần bí, cũng chỉ có chiếc thuyền giấy màu đen này mới có thể ghi được như vậy." Thạch Hạo thán phục.

Vết máu đỏ tươi bên trên chiếc thuyền giấy ẩn chứa một thần năng mênh mông khó lường. Không phát động thì thôi, một khi phát động, cả thiên địa đều biến sắc!

"Thật là kinh người!" Thạch Hạo chấn động, chẳng trách ban đầu khi nâng chiếc thuyền giấy lên trên tay thì nó nhìn thấy được những hình ảnh của cácngôi sao trên bầu trời vẫn lạc, thiên địa mênh mông bị lật úp, đay chính là sức mạnh báo hiệu của huyết dịch hay sao?

Một vệt máu mà thôi, cuối cùng lại biến chiếc thuyền giấy trở thành một U Linh Thuyền vô địch. Hiện tại thần tính của huyết dịch vẫn chưa có thấm vào trong thuyền giấy, vì vậy mới có hể lĩnh hội được một tia phong thái.

Máu trên U Linh Thuyền đã khô cạn từ lâu, mà máu trên chiếc thuyền giấy này vẫn như trước, thần tính tuy có tiêu tan thế nhưng vẫn còn sót lại một ít bộ phận, hào quang nội liễm.

Thạch Hạo cẩn thận nâng niu, rồi thu vào trong túi càn khôn.

Tạm thời không nghĩ nữa, gạt bỏ chuyện này, hiện tại không phải là lúc thất thần, chỉ một sơ sẩy thôi thì sẽ bỏ mạng nơi đây.

Trước cánh cửa càng lúc càng nhiều người hơn, từ hồ đang gợi ra một nào động nào đó, có một nhóm người đột nhiên ra tay, phù văn đầy trời, vậy mà lại bắt đầu đại chiến.

"Trời ạ, nơi đây có một khúc thần mộc!"

Rốt cuộc, có người kinh ngạc thốt lên, đã kinh động đến những người ở gần hang ổ Côn Bằng, rất nhiều cường giả nghe thấy thế thì liền xông tới.

Thạch Hạo dời ánh mắt bắt đầu quan sát, bên trong cánh cửa rực rỡ kia có một khúc gỗ mục nằm vắt ngang một bên, tuy rằng đã mục nát thế nhưng vẫn tỏa ra thánh huy, vô cùng rực rỡ.

Nó bừng tỉnh, chiếc thuyền giấy màu đen kia vừa mới trôi ra ngoài quá nửa là lâu nay bị cây gỗ mục kia chặn lại.

Khúc gỗ kia cũng chỉ là một cành cây mà thôi, to bằng thùng nước, toàn thân có long văn, mục nát không ra hình thù gì, thế nhưng hào quang thần tính nồng nặc không ngừng lóe lên, hết sức kinh người.

Bởi vì cánh cửa kia tỏa ra ánh sáng rực rỡ, còn có dòng song được hình thành từ linh dịch, vì vậy từ trước đến nay vẫn không có ai chú ý tới nó.

"Xem cái hoa văn kia kìa, còn hào quang kia nữa, giống như là Côn Mộc ở trong truyền thuyết quá vậy?" Có người kinh ngạc thốt lên.

"Còn có một chiếc lá vô cùng óng ánh trong suốt, cũng không bị mục nát gì cả, được ngân ở bên trong dòng nước, thật chẳng khác gì với lá Côn Mộc cả." Nơi này trở nên náo động.

Chiến đấu càng thêm kịch liệt, những sinh linh không cùng chủng tộc không ngừng kêu gào những người phe mình tới cứu viện, máu tươi phun tung tóe, thi thể chưa gì đã thành một đống lớn, trận chiến vô cùng khốc liệt.

Rặng đám ngầm trở nên sôi trào, những người vọt với nơi đây đều không hề ít hơn so với những người ở hang ổ Côn Bằng, tất cả cũng vì hai chứ Côn Mộc mà trở nên điên cuồng, vô số sinh linh, phù văn bay đầy trời, bao phủ kín nơi đây.

Thạch Hạo cũng khiếp sợ, đây rốt cuộc là nơi nào, tại sao lại có loại thần

mộc như thế này?

"Đây chẳng lẽ là nơi khai thiên sao, đằng sau cánh cửa này không phải là Thần Giới đấy chứ?"

"Côn Mộc đấy, chắc chắn không nhìn lầm, chuyện này thật khiến người khác khó tin, thật sự xuất hiện sao?!"

Một vài sinh linh đứng bên cạnh cuộc đại chiến chứng thực lại những tin tức với người thuộc phe mình, rồi điên cuồng giết về phía trước, nhảy vào trong dòng sông, chuyển bị tranh giành đoạn gỗ mục kia.

"Bụp!"

Nhưng ta, khi những người tiến vào dòng song thì trực tiếp nổ tung, biến thành tro bụi, hóa thành mưa ánh sáng lấp lánh.

Chuyện này khiến người khác chấn động, đây chính là một vài sinh linh mạnh mẽ, ví dụ như có một vài động vật biển dài tới mấy trăm trượng vậy mà lại nổ tung, hóa thành mưa máu, không đỡ nổi một đòn.

Cảnh cửa kia dường như là một nơi cấm kỵ, không cho phép bất cứ người của Phàm Trần Giới chạm tới.

Thạch Hạo đứng ở đằng xa, cảm xúc dâng trào, bình tĩnh không được, nó nghĩ tới chiếc thuyền màu đen kia, nghĩ tới hang ổ Côn Bằng, nghĩ đến đằng sau cánh cửa này, nghĩ đến Côn Mộc, tất cả những thứ này đều xuất hiện ở nơi đây, quá chấn động lòng người.

Côn Mộc được sinh ra trong thiên địa, thuận theo chúng thần trên trời cao, là cầu nối khai thông thiên địa giữa người và thần.

Loại cây này chỉ xuất hiện trong truyền thuyết, được xương là thông thiên, xuyên thẳng bầu trời, không gì sánh được.

Có người nói, ở thời Thái Cổ bị người khác đốn ngã, biến mất trong

thiên địa.

Đương nhiên, một vài Thần Sơn lâu đời trên thế gian có lẽ vẫn còn lưu giữ một hai lá của cây này, còn lại chỉ có thể nhìn thấy trong sách cổ mà thôi.

Ban đầu, mọi người vừa chiến đấu vừa kinh ngạc, có người còn hoài nghi đây cũng chỉ khúc cây cổ xưa gần giống với Côn Mộc mà thôi, có thể sau khi uy năng của cánh cửa cấm kỵ kia thể hiện, và sau lưng cánh cửa đó tựu hồ là Thần Giới, lúc này thì mọi người mới tin tưởng hoàn toàn.

Đây hơn phân nửa là Côn Mộc, ẩn chứa sự huyền bí trong thiên địa, nếu nắm giữ một chiếc lá để tu hành thì có thể giúp cho việc ngộ đạo tốt hơn, tốc độ tu hành cũng tăng lên, đây chính là báu vật.

Nơi này có một chiếc lá của Côn Mộc vô cùng óng ánh trong suốt, còn có một khúc gỗ mục, tự nhiên khiến người khác điên cuồng, ngay cả sinh linh thuần huyết cũng tới tranh cướp.

"Đều cút ngay!"

Đúng lúc này, một tiếng quát to truyền tới, cường thế và bá đạo, kèm theo ánh sáng hoàng kim ngập trời, che kín cả bầu trời, rất nhiều người bị chấn cho ho ra đầy máu, bay ngược ra ngoài.

Có một nhóm người đứng ở nơi đó bị một luồng sóng biển màu vàng nhấn chìm, sau đó bị nghiền thành thịt nát. Mềm yếu như đồ sứ, mất mạng ngay tại chổ. .

"Hậu đại của Hải Thần!" Mọi người run sợ.

Không phải những người kia yếu mà do hậu đại của Hải Thần quá mạnh mẽ. Hắn một thân chiến y hoàng kim, tóc dài bay lượn, cặp mắt như ngọc thạch, tuấn tú như một cô gái ()

Đây là một thiếu niên cường thế, chiến kích trong tay chỉ thẳng trời nói,

nói: "Lui lại, bằng không giết không tha!"

Sóng biển màu vàng trở nên mãnh liệt, hắn giống như đặt mình vào trong một vùng biển mênh mông, tinh khí thần của cả người cứ như lò lửa, vô cùng hừng hực, bễ nghễ quần hùng,

Tự nhiên sẽ có người không phục, bên trong có không ít người vượt qua Hóa Linh Cảnh, bọn họ không cam lòng, một tên hậu bối nho nhỏ mà thôi mà lại dám hung hăng và cường thế như vậy, thật sự là khinh người quá đáng.

Trong thiên địa liền nổ vang, giống như sao băng ập tới, hàng loạt bảo cụ trấn áp về phía trước, mọi người đồng loạt ra tay.

"Ầm ầm!"

Nhưng mà, chiến kích hoàng kim ở trong tay thiếu niên này chỉ quét ngang, bùng nổ ra những ánh sáng thông thiên, giống như là khí thế đại sát khi đối mặt với thiên quân vạn mã, sát quang ngạp trời.

Bụp bụp không ngừng vang lên, bên trong sóng biển màu vàng, ở trước chiến kích hoàng kim, lần lượt từng cường giả nổ tung, chỉ có một nhóm người mạnh nhất chặn được việc chặt đứt, bảo lưu lại được tàn thể, nhưng không một ai có thể sống sót.

Mà những bảo cụ kia toàn bộ đều nứt ra, rơi xuống mặt đất, không một bảo cụ nào có thể nguyên vẹn được.

Những người xông lên đều chết hết cả, không một ai may mắn sống sót, cường thế cỡ ày, thủ đoạn vô địch khiến cho lòng người chấn động, thiếu niên này cứ như là Hải Thần tái sinh vậy!

"Muốn giữ mạng thì cút qua một bên!"

Hậu nhân của Hải Thần vô cùng cường thế, tóc xanh lam bay lượn, chiến kích nắm trong tay, chỉ thẳng tất cả mọi người, tuổi của hắn không lớn,

thế nhưng lại có một loại tư thế khí thôn sơn hà, duy ngã độc tôn.

Đám người đứng ở gần đấy tự động rút lui, thiếu niên này quá cường hãn, ở Hóa Linh Cảnh mà đã đăng phong tạo cực, vượt xa phàm tục, ở cảnh giới này hắn như là Thần Linh vậy.

"Ngươi không nghe ta nói gì sao, còn không mau lui lại, muốn chết hả?"

Một đám người mặc giáp trụ hoàng kim xuất hiện, vẻ mặt từng người rất lạnh nhạt và kiêu ngạo, nhìn tất cả mọi người, một trong số đó chỉ thẳng mặt Thạch Hạo đang đứng ở trước, lớn tiếng quát tháo.

"Ngươi chỉ là một tên nô bộc, cũng dám hung hăng như vậy?" Hùng Hài Tử tự nhiên không cam lòng, thiếu niên đứng trước kia quá ngông cuồng khiến nó khó chịu, mà người hầu của hắn cũng ngông cuồng không kém.

"Không lập tức lui thì ta giết chết ngươi, còn không cảm tạ, dám đối kháng với Hải Thần nhất mạch? Muốn chết." Con mắt của đám người mặc giáp trụ màu vàng trở nên lạnh lẽo, nhìn chằm chằm Thạch Hạo, một trong số đó nhảy lên, tác phong vô cùng cường hãn, một cước đạp mạnh xuống.

Những người này đều đã trải qua những thử thách sinh tử của Hải Tộc, thực lực vô cùng mạnh mẽ, tăm rửa qua vô số máu huyết của rất nhiều sinh linh, đi theo hậu nhân của Hải Thần, mạnh mẽ vang dội từ trước tới giờ, xuất thủ vô hình.

Hiện tại loại tác phong này cường thế như những ngày thường của bọn họ, sau khi nhảy lên, một cước đạp thẳng về lông ngực của Thạch Hạo, từ trên cao nhìn xuống, trong ánh mắt hàn ý và kiêu căng đan dệt, phù văn nơi tay rực rỡ, đạp mạnh xuống.

Mọi người biến sắc, đây chính là một sinh linh vô cùng mạnh mẽ ở trong biển sâu, chẳng trách lại giống chủ nhân như vậy, lời nói lạnh nhạt, lãnh khốc và dũng mãnh, quả thật hắn có thực lực như thế.

Rất nhiều người ý thức được, nếu như là mình thì tuyệt không phải là đối

thủ, tôi tối của hậu nhân Hải Thần quả nhiên mạnh mẽ.

Con mắt của Thạch Hạo trở nên lạnh lẽo, không hề nói gì, thanh kiếm gãy màu đen trong tay vuung lên, bổ thẳng về phía trước, trong nháy mắt ánh sáng đen tăng vọt, nối thẳng trời cao.

Tên sinh linh Hải Tộc kia kêu to, lấy ra tất cả bí bảo trên người, phù văn đầy trời, mạnh mẽ trấn áp xuống, thế nhưng vẫn không thể nào ngăn cản được.

"Bụp!"

Hắn ta bị Thạch Hạo chém thành hai nửa từ dưới lên trên, vô cùng bằng phẳng, hai nửa thi thể đầy máu tươi rơi trên mặt đất.

"Thanh kiếm gãy kia của nó quả thật rất mạnh, nó chỉ mới tiến vào Hóa Linh Cảnh mà thôi." Có người nhìn ra được thực hư.

Mí mặt của mọi người giật giật, một chiến sĩ mạnh mẽ của Hải Tộc cứ thế thì giết chết? Có rất nhiều người cảm thấy vui sướng, những tên chiến giả hoàng kim này quá kiêu ngạo, khinh người quá đáng.

Mỗi một người đều ôm lấy một bụng hỏa khí, bị hậu nhân của Hải Tộc đuổi lui thì thôi, vậy mà còn bị những tên chiến phó này quát mặng, thật sự rất phẫn uất.

"Ngươi dám giết người cảu ta, muốn chết hả?" Hậu nhân của Hải Thần xoay người lại, chiến kích cầm trong tay chỉ về Thạch Hạo, những sợi tóc màu xanh lam bay lượn, trong con ngươi bắn ra hai chùm ánh sáng.

"Ngươi cho mình là ai, nghĩ mình là Hải Thần thật sự sao, cho dù là Hải Thần, dám trêu chọc ta thì cũng chỉ có con đường chết!" Hùng Hài Tử đáp lại.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 241: Hậu Nhân Hải Thần

Hậu nhân Hải Thần tóc dài bay lượn, vẻ mặt chẳng hề thay đổi, bàn tay vung lên chiến kích chém thẳng về đằng trước, sóng biển hoàng kim ầm ầm dâng trào.

Thạch Hạo nhanh chóng lướt sang ngang, né tránh đòn đánh này, ánh kích như là sao chổi, mang theo cả đoàn ánh vàng phía sau đuôi nhanh chóng quét tới, "xoẹt" một tiếng, chia cắt nước sông.

Một tảng đá ngầm thật to bị chặt đứt, rới giữa dòng sông, "bụp bụp" một tiếng, những bọt nước bắn tung tóe.

Cảnh tượng rất khủng bố, phải biết rằng đây không phải là nơi bình thường, là đạo trường của Côn Bằng Thái Cổ, chư hùng đồng loạt ra tay ở đây cũng rất khó phá tan sông núi.

Oai nghiêm của một kích, khí thôn sơn hà, bao phủ bốn phía!

Tất cả mọi người đều thất kinh, người này rất đáng sợ, trong hàng ngũ Hóa Linh Cảnh thì đã đăng phong tạo cực, luận thực lực thì chắc chắn vô địch, được xưng là thiếu niên Hải Thần tái thế cũng không quá đáng.

Con ngươi của Thạch Hạo nhanh chóng co rút lại, tình huống vô cùng gay go, nếu như hai người ở cùng một cảnh giới thì tự nhiên có thể chiến một trận, thế nhưng nó cũng chỉ mới tiến vào Hóa Linh Cảnh không lâu mà thôi.

Nó bị ép đến một bước này, không thể không chiến, hậu đại Hải Thần bễ nghễ quần hùng, ngay cả tôi tớ của mình cũng hung hăng như thế, thực sự rất khinh người, khiến cho người người khó mà chịu đựng nổi.

"Giết người hầu của ta, lấy mạng đổi mạng!" Hậu nhân Hải Thần bình tĩnh nói, làn tóc xanh rồi tung, lấp lánh hào quang, ánh mắt trong vắt, lần nữa lại giơ chiến kích lên.

"Vù!"

Trong hư không hào quang cứ như là sóng biển, kịch liệt dâng trào.

Lần này Thạch Hạo chủ động công kích, không có lựa chọn nào khác, mới tiến vào Hóa Linh Cảnh nên chỉ có thể vận dụng sức mạnh mạnh mẽ nhất thì mới có thể cùng hắn chiến một trận.

Mười tòa Động Thiên hiện lên, nối liền tạo thành một vòng thần hoàng, bao phủ nó lại bên trong, nó giống như đặt thể thể của mình vào trong vầng thái dương óng ánh, hào quang rực rỡ tỏa ra xung quanh.

Thời khắc này, trong hư không liền xuất hiện một luồng sức mạnh không tên, từng sợi từng sợi khí lánh dâng lên, giam cầm cả thế giới này lại.

Thần hoàn bất hủ, Thạch Hạo vung kiếm, cứ như là một vị thiên thần xông về phía trước, một bước bước ra thiên địa run rẩy, phảng phất cả trời đất cùng cộng hưởng theo.

Mọi người đứng cạnh đấy khiếp sợ, nhận thấy mình khó lòng nhúc nhích được, bị thần hoàn soi sáng nên giống như là tượng đất, mất đi năng lực hoạt động.

Kiếm gãy như cầu vồng, ánh sáng đen tăng mạnh, Thạch Hạo xoay chuyển cánh tay phải rồi bổ thật mạnh xuống đầu lâu của hậu nhân Hải Thần.

Rất nhiều người hoảng sợ, không ngừng rung động, Tên thiếu niên Hải Tộc đứng ở giữa kia khó có thể nhúc nhích được, cho nên không thể phòng ngự.

"Chủ nhân!" Xa xa, một đám chiến giả Hải Tộc run rẩy, lớn tiếng gọi,

mười tòa Động Thiên đều hiện, hóa thành một vòng thần hoàn óng ánh, cảnh tượng đáng sợ đến khiến ai nấy đều phải ngây người.

Đang lúc mọi người đang hoảng sợ, cho rằng kết cục đã định, trận chiến này sẽ nhanh chóng kết thúc thì toàn bộ đột nhiên thay đổi.

Một vệt kim quang xé rách thiên địa, tên thiếu niên đứng ở giữa kia một tay nắm chặt chiến kích chỉ thẳng lên trên, cả người bùng phát thần mang vạn trượng, đầu tóc dài màu xanh lam bay lượn, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo.

"Keeng!"

Hắn ta lấy chiến kích đỡ kiếm gãy, lập tức ánh sáng chói mắt bùng nổ ở khắp nơi, bao phủ tám phương, chấn động quần hùng, từng người kêu thảm ho ra đầy máu, những người này bị dư âm quét trúng liền bay tạt ra ngoài.

Đòn đánh này quá chấn động, sực mạnh mẽ vượt quá sức tưởng tượng của mọi người.

Vẻ mặt của hậu nhân Hải Thần lạnh nhạt, hắn ta vẫn không có bị giam cầm, như trước vẫn bễ nghễ thiên hạ, khí thế vô địch càng tăng thêm, một tay nắm chiến kích chỉ thẳng Thạch Hạo.

Trong lòng Hùng Hài Tử chợt nghiêm túc, người này quả nhiên đáng sợ, mạnh mẽ đến khủng khiếp, không ngờ giam cầm không được đối phương, bất quá nó cũng không hề ủ rủ, dù sao mình cũng chỉ mới nhập Hóa Linh Cảnh mà thôi.

Ánh mắt của thiếu niên Hải Tộc trở nên trầm tĩnh, từng bước từng bước đi tới, mặt đất run lên, giống như một con quái vật khổng lồ đang di chuyển, chiến y màu vàng trên người tỏa ra những hào quang óng ánh, như là Thần Linh giáng thế.

Sau đó, kim quang tăng vọt, hắn ta không nói lời nào trực tiếp giết về trước, chiến kích quét ngang, vù vù vang vọng, một mảng lớn hào quang màu vàng cứ như là thiên quân vạn mã đang lao tới.

Nơi đây trở nên sôi trào, quần hùng run rẩy, không ai không lui lại, tất cả đều chạy trốn về phía sau.

Thạch Hạo nhanh chóng né tránh mũi nhọn, hét dài một tiếng, thần hoàn giống như mặt trời vô cùng chói mắt, bao bọc lấy một thanh kiếm gãy va chạm kịch liệt với chiến kích đang hướng tới kia, những tiếng vang điếc tai vang lên, khiến cho linh hồn mọi người run rẩy.

Trong giây lát này, phù văn đầy trời, nơi đây bị những ký hiệu rực rỡ nhấn chìm, chiến đấu giữa hai người quá mức kinh khủng.

Hào quang mờ đi, hai người lại tách ra, lồng ngực của Thạch Hạo nhấp nhô, hít lấy hút để, nếu như không có kiếm gãy trong tay mà chỉ bằng tu vi mới tiến vào Hóa Linh Cảnh của nó thì chắc chắn nguy to.

Đương nhiên, chiến kích màu vàng trong tay đối phương cũng không phải là vật phàm, tuyệt đối là một chí bảo còn sót lại từ Thượng Cổ, siêu phàm thoát tục, vô cùng đáng sợ.

"Ta vô địch, ai có thể so với ta?!" Thiếu niên Hải Tộc lên tiếng, vô cùng điếc tay, âm thanh như sấm, hắn ta vô cùng tự phụ, nhìn thấy Thạch Hạo vô cùng thần bí và bất phàm, khiến hắn tức giận.

Hắn ta năm chặt chiến kích, chiến y màu vàng bùng phát, từng bước từng bước đi về phía trước, giống như là một vị Hải Thần, xung quanh sóng biển màu vàng dâng trào, như tôn lên thần uy của hắn, mạnh mẽ không thể đỡ được.

"Khao khát bại một lần!" Hùng Hài Tử đáp lại, thần quang bên trong cặp mắt to tăng mạnh, tuy tình huống cực kỳ bất lợi, có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng, thế nhưng nó vẫn không hề sợ hãi.

Lòng tự tin của nó một điểm cũng không bớt đi, bởi vì nó chỉ mới bước vào cảnh giới này, hắn tin chắc chính mình vô địch, từ khi xuất đạo cho tới nay còn chưa bại trận nào, khát vọng tìm kiếm những đối thủ mạnh mẽ nhất.

"Keeng"

Tia lửa văng khắp nơi, chiến kích màu vàng kia lại tiếp tục đè ép xuống, chấn động cả khu thế giới này.

"Thế nào vô địch, tất cả sẽ nằm rạp dưới chân ta!" Một luồng hơi nóng ấp tới, giống như là dung nham dâng trào, bùng phát ở nơi đây, ánh đỏ ngập trời, cuồn cuộn mà tới.

Bên trong ánh đỏ, một bóng người xuất hiện, trên tay cầm một thanh chiến mâu màu máu, lăng không mà tới, mạnh mẽ khiếp người, một mâu chỉ thẳng về phía hậu nhân Hải Thần, âm thanh điếc tai, hào quang như là nước thủy triều.

Đây là một thiếu nhiên, tuổi tác cũng không lớn, cả người lượn lờ ánh đỏ, giáp trụ đỏ tươi, những sợi tóc đỏ thầm bay lượn, mà trong tay lại cầm một thanh chiến mâu như được đánh bóng từ máu tươi.

Thần uy lẫm liệt, giống như là một pho tượng chiến thần, trực tiếp quét ngang bầu trời, cường thế vô cùng, đánh thẳng về hậu nhân của Hải Thần.

"Keeng!"

Thần mâu màu máu va chạm với chiến kích màu vàng phát ra những âm thanh điếc tai, phù văn cứ như là cơn sóng lớn ập về bốn phương, sức mạnh của đòn đánh này vượt quá tưởng tượng.

Ánh lửa ngập trời, nhiệt độ nóng rực, vô số Hỏa Viêm Ngư ở phương xa xuất hiện, mọi người liền đoán được thân phận của thiếu niên này, không khỏi ngơ ngác.

Hắn ta chính là do Hỏa Viêm Ngư hóa hình mà thành, mạnh mẽ khủng khiếp, tương truyền loại sinh linh này rất khó hóa hình, chỉ khi nào thành công thì biểu thị là một thiên tài tuyệt đỉnh.

Thiếu niên này đạp lên vô tận ánh đỏ mà đi, vô cùng cường thế và khủng

bố, sau khi đánh một đòn với hậu nhân Hải Thần thì khí tức càng thêm tăng mạnh.

"Năm đó, tổ tiên của ta gần như đã thành công thì bị mấy tên đại Hải THần tới trấn áp. Đời này, ta phải hoàn thành tâm nguyện của tổ tiên, trở thành chúa tể biển xanh." Cả người của thiếu niên này lượn lờ ánh đỏ mở miệng nói.

"Dư nghiệt, ngày đó Hải Thần có thể phong ấn các ngươi, khiếp này ta cũng có thể trấn áp các người!" Thiếu niên Hải Tộc lạnh lùng đáp lại.

"Keeng!"

Hai người giao chiến, chiến kích màu vàng va chạm kịch liệt với thần mâu màu máu, hào quang vạn sợi, điềm lành rực sỡ, khiến cho nơi đây trở nên sáng rực, phù văn cứ như sóng biển dày đặc và đan dệt vào nhau.

Hai tên sinh linh này quá mạnh mẽ. Một người là hậu đại của Hải Thần, không cần nói nhiều. Còn một người khác thuộc chủng tộ rất xa xưa và đáng sợ, tộc này từng khiêu chiến với mấy đại Hải Thần, uy thế kinh thiên.

"Thật là mạnh!" Hùng Hài Tử thán phục, hai sinh linh kia một mũi nhọn một đao sắc đấu với nhau. Vừa thấy nhau là đã liều mạng, khiến cho nó trở thành người ngoài cuộc, gạt khỏi chiến trường.

Hậu nhân Hải Thần và thiếu niên mặc giáp trụ đỏ thẫm, đây là những thiếu niên xuất sắc mà Thạch Hạo rất ít thấy, thiên phú kinh thế, thần dũng không thể nào đỡ được, tuyệt đối là cường giả vô địch trong Hóa Linh Cảnh.

Hai sinh linh này nếu so sánh với những tên mà nó đã gặp trước đây thì tuyệt đối mạnh hơn rất nhiều lần. Vì họ đều là người vô địch trong cảnh giới của mình.

Từng đàn Hỏa Viêm Ngư đang hướng về nơi đây. Nhiệt độ bắt đầu tăng vọt, khiến cho mọi người cảm thấy khó chịu.

Cường giả của Hải Thần nhất mạch cũng xuất hiện, đứng đối lập với đám Hỏa Viêm Ngư kia, bầu không khí bắt đầu khẩn trương lên.

"Keeng!"

Chiến kích màu vàng không ngừng va chạm với thần mau màu máu, hai người thiếu niên đang giải thích cho mọi người biết thế nào là cực hạn của Hóa Linh Cảnh. Không gì sánh được, vượt quá sức tưởng tượng của mọi người.

Thạch Hạo xoay người rời đi, cuộc đại chiến nơi đây giờ không còn quan hệ gì với nó nữa, nó nhanh chóng chạy về hang ổ của Côn Bằng.

Những người thuộc Hải Thần nhất mạch và Hỏa Viêm Ngư đều đang chặn đằng trước cánh cửa, ai muốn cướp lấy Côn Mộc và chiếc lá trong suốt kia thì đều phải bước qua xác bọn họ, chuyện này vô cùng khó, hi vọng quá xa vời.

Huống hồ, bản thân cánh cửa đó lại là cấm kỵ, không một ai có thể chạm vào được.

Sau khi rời khỏi nơi đó, cốt văn màu vàng trong cơ thể Thạch Hạo lấp lánh, khí huyết sôi trào, việc này khiến nó hoảng sợ, vừa rồi nếu không phải có kiếm gãy trong tay thì tình huống đã không ổn rồi!

"Ta là vô địch...!" Nó tự nhủ, cần phải ngộ đạo, sớm ngày đạt tới Hóa Linh Cảnh viêm mãm, ngang hàng với đám hậu nhân Hải Thần kia, nếu không sẽ rất nguy hiểm.

Hang ổ Côn Bằng, to lớn và hùng vĩ, nằm trên rặng đá ngầm, tràn đầy khí Hỗn Độn.

Nó xảy ra biến hóa, ban đầu thì rất cổ xưa, không có chút ánh sáng nào, thế nhưng sau khi nhìn kỹ thì lại phát hiện nó từ từ sáng lên, toàn thân óng ánh, gần như biến thành màu vàng óng, rất lâu sau lại biến thành màu đen.

Loại biến hóa này khiến người khác ngơ ngẩn, cực kỳ thần bí, nơi đó tràn đây sương mù, gánh vác dấu ấn của cường giả cái thế một đời thời Thái Cổ.

Vô số người tiến lại nơi đây, đều muốn tranh cướp đại thần thông trong truyền thuyết kia, cường giả các tộc chiến đấu, thi thể vô số, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không một ai có thể thành công.

"Ồ, đó là cái gì?" Có người kinh ngạc, nơi lối vào hang ổ Côn Bằng đang tỏa ra bảo quang, một gợn sóng to lớn khuếch tán.

"Lối vào đang nứt ra, trời ạ, ở đạo trường này có người mở ra lối vào." Đông đảo sinh linh hô to, gợi nên một trận đại loạn. nguồn

Hang ổ Côn Bằng, còn lớn hơn cả chu vi của hòn đảo, cũng không biết được xây dựng từ cổ thụ gì, mỗi một cây khô đều bất hủ, tồn tại vạn cổ tuế nguyệt, vẫn không hề mục nát.

Hiện tại phong ấn nơi lối vào bị nứt ra, xuất hiện một cái khe, sương mù hỗn độn tràn ra bên ngoài.

Một đám cường giả đang vây xung quanh nơi đó, hiển nhiên bọn họ đều thuộc mấy thế lực đỉnh cấp, hơn nữa còn là sinh linh của lục địa, trên tay bọn họ có giữ một mảnh xương rạn nứt, tỏa ra hào quang thần bí.

Khối xương này trông như rất tầm thường thế nhưng một khi điều khiển, lập thức kim quang như là sóng biển, sau đó tràn đầy phù văn màu đen, quang văn như nước.

"Đó là... tàn cốt Côn Bằng!" CÓ người kinh ngạc thốt lên, có người nhận ra được lai lịch của miếng xương đó.

Mọi người nghe thấy thế thì đờ ra, hình dáng xương cốt của một trong Thập Hung Thái Cổ vậy mà còn được lưu giữ ở hậu thế, chẳng trách muốn mở ta cổ sào thì cần phải có thứ này.

"Giết!"

Im lặng chỉ trong phút chốc, rồi sau đó tiếng hô "giết" rung trời, quần hùng cùng nổi dậy, tất cả giết đến đỏ cả mắt, đồng thời công kích về lối vào, bỏ qua cơ hội này thì cũng không biết còn cơ hội nào nữa không, bảo thuật ở ngay bên trong, sao có thể bỏ qua được.

"Tình huống không ổn!" Thạch Hạo chạy tới, nhìn thấy cảnh tượng như thế thì không khỏi nhíu mày, quần hùng tiến công, ai có thể thắng được, đoạt được bảo thuật, thay đổi quá nhiều mà!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 242: Hỗn Chiến

Thời gian vô cùng cấp bách, không thể nào trì hoãn thêm được nữa, nếu chỉ cần ở lại phía sau một bước thôi thì hơn phân nửa sẽ chẳng chiếm được gì cả, mọi người đều ôm tâm tư này trong lòng nên ai cũng chém giết về phía trước.

Trong lúc nhất thời những tiếng chém giết rầm vang cả trời, cường giả ngã xuống liên miên, máu và xương bay tán loạn, không thể nào kím hãm được sự hấp dẫn của thần thuật Côn Bằng. Mọi người không màn đến sống chết, điều khiển bảo cụ, xông lên phía trước.

Chỉ trong chốc lát mà trên đất toàn là thi thể, những khối thi thể xếp thành từng đống trước lối vào cổ sào, sinh linh của chủng tộc nào cũng có nằm bên trên đống thi thể này.

"Giết!"

Mọi người hô to, điều khiển bảo cụ, cốt văn đầy trời, nơi đây trở thành chốn tu la, sinh linh chết đi quá nhiều, máu tươi chảy thành một dòng sông nhỏ.

"Nhanh, bọn họ gần đi vào rồi!" Có người hét lên, tình huống vô cùng nguy cấp, một nhóm người cầm trong tay tàn cốt Côn Bằng sắp thành công tạo nên vết nứt nơi sào huyệt.

Thạch Hạo lẫn trong đám người, thỉnh thoảng cũng có gặp phải một vài công kích, nó cẩn thận ứng phó, rồi nhanh chóng giết tới gần lối vào, vết nứt nơi đó bắt đầu lớn lên và đã có người lọt vào trong.

Tình hình trận chiến trong vết nứt càng kịch liệt hơn, thỉnh thoảng truyền ra những tiếng rít gào, phù văn dâng trào, một đám cường giả bị chấn

động đến ho ra máu.

Thạch Hào vừa mới tới miệng lối vào thì gặp phải công kích, ở bên cạnh một cây búa lớn to như tòa nhà đập tới, tỏa ánh sáng bóng loáng, cây búa được một con hải thú đập tới, vù vù vang vọng.

"Bùm" một tiếng, Thạch Hạo né tránh, một đám sinh linh ở bên cạnh kêu thảm thiết, chúng bị đập thành thịt nát.

Một tiếng ầm vang, phù văn của cây búa rực rỡ, giống như từ bên trong ngọn núi lửa lao ra ngoài, tự động xoay tròn, giết chết đám tu sĩ ở gần đó.

Cường giả đỉnh cao Hóa Linh Cảnh, hơn xa những tu sĩ Hóa Linh bình thường, diễn hóa ra một bộ phận pháp môn của chính mình cho nên sức chiến đấu mạnh mẽ vô cùng, cây búa bạc này phải nặng đến cả vạn tấn, quét ngang quần hùng.

Con hải thú này toàn thân trắng bạc, đầu giao thân cá sấu, thế nhưng tứ chi lại rất dài, có khả năng đứng thẳng đi lại, thân thể khổng lồ khiến người khác cảm thấy ngột ngạc.

"Xoẹt!"

Thạch Hạo vung kiếm, ánh sáng đen lóe lên, ngay lập tức kiếm mang cắt đứt đôi cây búa đó, món bảo cụ này liền trở thành đồ vô dụng.

Nó cũng không có trì hoãn thêm nữa, dọc theo vết nứt tiến vào trong sào huyệt rồi biến mất không thấy đâu, tranh đấu bên trong diễn ra kịch liệt hơn, những cơ duyên to lớn đang đợi chờ mọi người.

Hải thú thất kinh, nó nhanh chóng xoay người né tránh một chiêu kiếm vừa rồi của Thạch Hạo, búa lớn bị phá hủy khiến nó rất tức giận.

"Tất cả tránh hết ra cho ta!" Nó rít lên một tiếng, rồi há miệng phun ra một đoàn cốt văn màu bạc hóa thành ánh lửa, bụp một tiếng, những tu sĩ đứng ở bên cạnh đều bị thiêu thành tro tàn.

"Tán tu dưới đáy biển!" Mọi người hoảng sợ, loại sinh linh này từng chiếm được truyền thừa mạnh mẽ, rất khó dây vào.

Chiến đấu ở bên trong càng nhiều hơn, rất nhiều sinh linh đang đại chiến, vì muốn chiếm được những vị trí có lợi, vì muốn nhanh chóng chiếm đoạt bảo thuật Côn Bằng, vì bảo thuật Côn Bằng mà có thể đánh đổi bằng máu tươi hoặc là cả mạng sống của mình.

"Keeng!"

Vừa mới gia nhập vào khu đạo tràng thời Thái Cổ này thì Thạch Hạo liền gặp phải một trận xung kích của phù văn, một nhóm cường giả đang giao chiến, thấy có người đang xông tới thì ngay lập tức đánh giết về nó.

Kiếm gãy phát sáng, chặn lại đám phù văn đang lao tới, nó vụt qua, chọn một khu vực trương đối trống trải tiến hành phòng ngư.

Có rất nhiều người tiến vào, thế nhưng khu vực này cũng tương đối rộng lớn, nơi đây tự thành một giới, không còn nhìn thấy những cây cổ mộc của hang ổ Côn Bằng đâu nữa, nơi đây trống trải và đầy rẫy sương mù.

"A..."

Cách đó không xa, một tên đang giao chiến thì bị xé nát, phơi thây trên mặt đất rồi nhanh chóng hóa thành bản thể, nó dài đến mấy trượng, khổng lồ đến đáng sợ.

Hiển nhiên, đây là một tên cường giả đã vượt qua Hóa Linh Cảnh, tu vi bị áp chế không thể phát huy được toàn bộ thần uy nên bị chết ở nơi đây.

Đương nhiên tên sinh linh giết hắn cũng chưa chắc là một tên hậu bối được, những người tiến được vào nơi đây đều không yếu, ai cũng có lại lịch bất phàm cả, không thiếu những sinh linh thuần huyết.

Nơi này cực kỳ trống trải, thế nhưng sát cơ lại rất thịnh, quần hùng hỗn chiến dọc theo con đường này.

Ở trên đường đi có một tảng đá bị phá hủy, không óng ánh rực rỡ chút nào, bên trên có khắc một hàng chữ: hô hấp Nhật Nguyệt, dung luyện Hỗn Độn.

Mọi người dừng lại, hít vào một hơi lạnh, cũng chỉ có mỗi Côn Bằng mới có thể làm được như thế này. Cảnh giới của bọn họ không cách nào suy đoán ra được, chỉ hé lộ một chút huyền cơ đã khiến người khác đờ người, bọn họ chỉ biết ngước nhìn mà thôi.

Trong phút chốc, đại chiến lại tiếp tục bùng nổ, lần này còn thảm khốc hơn lần trước, bởi vì trên trên tảng đá lớn có một bức tranh, có một con Công Bằng đang giang cánh thẳng tới trời cao, đè ép cả cửu trọng thiên.

"Xoẹt!"

Một thanh phi kiếm chém xuông, dài không quá nửa xích, thế nhưng lại vô cùng sắc bén, tỏa ra khí Canh Kim, ánh sáng lấp lánh, trực tiếp chém về phía quần hùng khiến cho rất nhiều bỏ cụ bị vỡ nát.

Thạch Hạo cũng bị nằm trong phạm vi công kích, nó nhanh chóng lướt sang ngang né tránh đòn đánh này, một đám người không kịp tránh né liền bị chặt đứt đôi, máu tươi phụt lên rất cao.

Khoảng cách giữa những người này rất xa thế nhưng lại đồng thời gặp nạn, cũng không phải bọn họ quá yếu mà uy lực của thanh kiếm kia quá mạnh, lấp lánh màu tím, khí lành mờ mịt lưu chuyển, giết sạch cả đám cường giả.

Chủ nhân của nó chính là một con quái ngư dài có một mét, cả người toàn là vảy tím, phần đuôi có thể đứng thẳng, nơi miệng có hai sợ râu rồng.

Ngoài ra thì chẳng còn chổ đặc biệt nào nữa, chỉ là cả người tràn đầy khí tím, gợn sóng thần lực rất mạnh mẽ.

"Tử Tinh Ngư?" Có người kinh ngạc thốt lên, lộ vẻ kinh dị, đây chính là sinh linh hiếm thấy trong truyền thuyết, vô cùng quý báu.

Chúng nó nuốt tinh hoa thiên địa, trong cơ thể ẩn chứa tử tinh*, đó chính là một vật chất cực kỳ quý giá, khi tế luyện bảo cụ mà thêm vào thì cấp bậc có thể tăng lên, đặc biệt là phi kiếm, khi pha trộn thêm một ít thì kiếm thể sẽ trở nên vô cùng sắc bén, không gì không xuyên thủng.

(*): Tinh thể màu tím.

Một con Tử Tinh Ngư có đạo hạnh và mạnh mẽ như thế nên tự nhiên rất đáng sợ, sinh linh hiếm thấy này một khi tu hành thành công thì có thể hô mưa gọi gió.

Dù cho là như vậy, một đám cường giả sau khi nhìn thấy thanh phi kiếm màu tím kia thì ánh mắt trở nên thèm thuồng, đó chính là trân bảo thế gian, một thanh Tử Tinh Kiếm không hề có chút tạp chất nào, khiến cho những người thuộc Thái Cổ Thần Sơn mê tít cả mắt.

"Muốn đánh chủ ý lên người ta, có mạng không mà vọng tưởng." Tử Tinh Ngư cười khẩy, tuy chỉ cao có một mét thế nhưng sức chấn động lại khiến người khác cảm thấy như đang đối mặt với một con thú khổng lồ.

Nó há miệng phun ra một luồng khí tím khiến cho thanh kiếm này càng rực rỡ hơn, hóa thành một vầng mặt trời màu tím quét ngang về phía trước, thế như chẻ tre, bảo cụ vỡ nát, người người hét thảm, máu tươi văng lên, thây phơi đầy rẫy.

"Răng rắc!"

Thanh phi kiếm mờ mịt khí tím lập tức xoay tròn, bay thẳng tới trước tảng đá lớn kia, rạch một phát thật mạnh khiến cho đá vụn bay tán loạn, tấm hình được chạm khắc kia bị nó phá hủy.

Con Tử Tinh Ngư dài một mét há miệng hút thật mạnh, những hòn đó nhỏ bị hút lại rồi lọt vào trong miệng nó, cứ thế biến mất không thấy đâu nữa.

Mọi người kinh ngạc, đây là một sinh linh thuộc Hải Tộc vô cùng mạnh

mẽ.

Quần hùng nhìn thấy nó nuốt mấy hòn đá vụn trên tảng đá được điêu khắc kia cũng không có ngăn chặn, bởi vì họ nhận ra được đấy không phải là chí bảo gì, bảo thuật Côn Bằng thật sự làm sao có khả năng bị cướp đi như vậy được.

Con đường còn rất dài, mà đạo tràng này lại vô cùng rộng lớn, liên tiếp mười mấy ngày trời vẫn chưa thấy được phần cuối, đây tuyệt đối đã thành một thế giới, nến không thì làm sao như vậy được.

Đang trên đường tiến tới, Hùng Hải Tử thi thoảng cũng có chiến đấu với mấy người, một đường chinh phạt, mặc dù có kiếm gãy nơi tay thế nhưng cũng không tránh khỏi thương tích, bởi vì nơi đây có quá nhiều cường giả.

"Là ngươi, chạy đi đâu!" Một tiếng quát lớn truyền tới, thanh niên tóc xanh xuất hiện, nơi tay có cầm một sợi kim tiên* quất lới.

(*): Roi màu vàng.

Loại tiên này cũng không phải là nhuyễn tiên, mà hình dạng lại giống như là kiếm, chỉ có điều lại không có mũi nhọn, có bốn góc cạnh, hai mươi tám đốt, giống như là tiên, cũng có thể hình dung giống như là đoản côn mà có cán vậy.

Mấy người trước, thiếu niên tóc xanh thương thế đã khỏi hẳn, thế nhưng mỗi lần nghĩ tới tình cảnh ngày đó hai cảm thấy hai chân vẫn còn rất đau, bị người khác xé tươi, là một sự sỉ nhục vô cùng lớn, không thể tưởng tượng nổi.

"Ngăn nó lại, không để cho nó chạy thoát!" Thanh Vân kêu lên.

Vài tên thần bộc vọt tới, cả người đều phát sáng, tất cả đều giống như là những con sư tử lão luyện, râu tóc dựng thẳng, phát huy ra thực lực mạnh nhất của mình.

"Dừng lại!" Vân Hi mở miệng, tên lão bộc ở bên cạnh hắn nhận lệnh nên dừng lại.

"Tên vô dụng bị ta xé nát kia, làm sao lại xuất hiện nữa hả, muốn ta thực hiện lại lần nữa hả?" Hùng Hài Tử chế nhạo, kiếm gãy trong tay quét ngang, ánh sáng đen như dải lụa.

"Vù vù..."

Tiếng kèn lệnh vang lên, một chiếc sừng thú xuất hiện khuếch tán ra những gợn sóng màu bạc, giống như là cả vùng sóng lớn ập tới, chải lại dải lụa kia, hai thứ va chạm phát ra những tiếng nổ rền vang, đinh tai nhức óc.

Đây chính là chí bảo của Thái Cổ Thần Sơn, dọc theo đường đi mấy tên thần phó dựa vào thứ này nên đã hóa dữ thành lành, gặp phải rất nhiều sinh linh mạnh mẽ đáng sợ thế nhưng cũng không thể phá hủy được chiếc sừng này.

Lông mày của Thạch Hạo nhíu lại, chiếc sừng này quả nhiên lợi hại, sóng gợn màu bạc vừa ra thì cứ như là lao tù trói buộc lại ánh kiếm, đây chắc chắn là một chí bảo từ Thượng Cổ.

Mấy vị thần bộc vọt tới, Thanh Vân càng cười mỉm, trong tay cầm chiếc kim tiên, giống như là một con đại bàng lao xuống, từ trên không trung giết thẳng xuống dưới.

"Còn dám từ trên không đánh xuống ta, không sợ hai chân lại bị xé rách nữa à?" Hùng Hài Tử ngửa cổ hét lớn, vào thời khắc quan trọng lại có vẻ vô cùng chói tai và khác biệt.

Thế nhưng lại rất hữu hiệu, Thanh Vân liền nghĩ tới trận chiến trước đây không lâu liền lạnh cả người, không tự chủ được dừng lại, hai chân khép chặt, tiết tấu của một đòn mạnh mẽ bị phá hỏng.

"Ha ha..." Hùng Hài Tử cười to, vô cùng sung sướng, mà tên Thanh Vân kia cứ như vừa bị người khác tát mạnh vào mặt, vô cùng tái nhợt, hận không

thể lập tấp giết chết đối phương.

"Ầm!"

Thần bộc tấn công, Thạch Hạo đón đánh, thập đại Động Thiên hiện lên, vận dụng sức mạnh liều mạng với đối phương, thế nhưng thân thể bị chấn động không ngừng lùi lại.

Nói cho cùng, nó chỉ mới bước vào cảnh giới này mà thôi, nếu so sánh với những nhân vật đỉnh cao chân chính thì tu vi vẫn còn quá thấp, có được những chiến tích như lúc trước thì đã rất kinh người rồi.

Bởi vì, nếu đổi lại là một sinh linh mới bước vào Hóa Linh Cảnh khác thì ai dám tranh đấu với thần bộc? Chỉ sợ vừa mới giao thủ đã bị chấn cho thành một vũng máu tươi, hình thần đầu diệt cả rồi.

Thạch Hạo hồi tỉnh, cảnh giới của mình thấp hơn đối phương, phải nên ngộ đạo, trước tiên phải tăng lên thực lực, nếu không sẽ rất thiệt thòi. Thế nhưng thời gian lại cáp bạch, đời nào có thời gian để tĩnh tu, bỏ qua lần này thì cho dù cả đời cũng chưa chắc có cơ duyên với bảo thuật Côn Bằng.

"Đến phần cuối rồi!" Đột nhiên một tiếng hô to truyền tới, khiến cho nơi trống trải này trở nên ầm ĩ.

Toàn bộ chiến đấu đều dừng lại, mọi người chen lấn chạy về phía trước, nhanh chóng đi tới phần cuối.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 243: Tỉnh Ngộ

Một cặp cửa đá vô cùng lớn ngăn cản đường đi, bên cạnh cửa đá có cổ mộc, đó chính là cổ mộc đã xây nên tổ Côn Bằng, giống như là vách tường ngăn cản ở phía trước, khiến cho cách cửa đó trở thành con đường duy nhất để vượt qua.

"Chúng ta đã tiếp cận được với lối vào chân chính của hang ổ?"

Tuy mọi người đã đi vào rất lâu rồi thế nhưng vẫn chưa hề nhìn thấy được những cổ mộc xây nên tổ, mọi người có những lý do để hoài nghi, hiện tại mới chính thức tiếp cận trung tâm.

Một con hải thú xuất hiện, dài tới mấy trượng, đây là một con Hải Kình (kình: cá voi) hóa thành một nửa thân người, nó nhanh chóng tiến tới đẩy mạnh cánh cửa đấy, thế nhưng không thể nào lay động được.

Lại có một vài tên sinh linh muốn đào những cây cổ mộc ra, muốn từ nơi đó tạo thành một đường đi vào bên trong, nhưng phù quang như nước trút mạnh xuống, đánh văng toàn bộ bọn họ ra.

Một con Bạo Viên màu bạc xuất hiện, vô cùng hấp tấp, chắc đã mất kiên nhẫn từ lâu nên nhanh chóng lấy ra bảo cụ của bản thân đánh mạnh về hai cánh cửa đá không lồ kia, nó muốn phá tan cánh cửa này.

"Ầm!"

Tiếng vang rung trời, như là sét trên cửu thiên. Bên trong hang ổ Côn Bằng, cửa đá phát sáng, quần hùng kinh hãi, một luồng gợn sóng to lớn truyền ra, bao phủ thập phương khiến người khác sợ hãi.

Vô số cường giả bị luồng sóng này chấn động cho nổ tung, bọn họ

không đỡ nổi một đòn, đầy trời đều là máu tươi, xương cốt văng khắp nơi, vô cùng thê thảm.

Chuyện này xảy ra quá đột ngột, chỉ một đòn như thế thôi mà tối thiểu phải có ba phần mười người chết đi, tất cả đều bị gợn sóng kia giết chết, những chỗ nó đi qua đều chân gãy tay lìa, không chết cũng bị thương.

Cảnh tượng có chút đáng sợ, lông tơ mọi người đều dựng thẳng đứng, từ lòng bàn chân đến đỉnh đầu đều tỏa ra khí lạnh, tất cả đồng loạt rút lui, ngay cả hô hấp cũng không thông.

"Con Bạo Viên đâu rồi, dám xúc phạm phù văn Côn Bằng, thật là đáng trách mà, muốn chết ở đây sao?!" Cũng không biết đã qua bao lâu thì mới có người lớn tiếng nguyền rủa, vô cùng phẫn nộ.

Biến cố xảy ra đột ngột như thế cũng khiến cho Thạch Hạo cũng bị xung kích nhất dịnh, nó dùng kiếm gãy hộ thể, lại tránh ở phía sau đám người thế mà vẫn phải phun ra mấy ngụm máu lớn, thế nhưng cuối cùng cũng không nguy hiểm đến tính mạng.

Cả đám người rút lui, ai cũng đều trọng thương cả, cốt văn của đạo tràng bên trong Côn Bằng tiêu diệt rất nhiều người, thi thể đầy đất, những người còn sống sót đều sợ hãi trong lòng.

Những người nắm giữ tàn cốt Côn Bằng chịu tổn thất nhỏ nhát, cốt văn vẫn không có nhằm thẳng tới bọn họ, mà những tàn cốt trong tay cũng bảo vệ họ, hóa giải một trận đại sát kiếp vừa rồi.

"Chư vị, đừng giấu diếm nữa, di cốt Côn Bằng mà chúng ta đạt được đều tổn hại nghiêm trọng, phù văn diệt vong, cũng chỉ có thể đi tới một bước này thôi. Ta nghĩ trong số các vị chắc vẫn còn có người nằm giữ, hiện tại hãy cùng nhau đồng tâm hiệp lực mở ra cánh cửa này, đặc biệt là những vị bằng hữu bên trong Hải Tộc, ta tin chắc trong tay các vị sẽ có Bằng Cốt."

Một nhóm người đứng ở đầu lên tiếng mói, bọn họ là một liên minh, là

cường giả của Thái Cổ Thần Sơn, dẫn đầu là mấy vị thiếu niên thiếu nữ, ai nấy đều rất bất phàm, tinh thần sung mãn.

Hiển nhiên, bọn họ đều là sinh linh thuần huyết, thiếu nam thì tuấn lãng, toàn thân tỏa ra thánh huy, anh tư bộc phát. Thiếu nữ thì xinh đẹp, siêu trần thoát tục, linh hoạt vô cùng.

"Chúng ta nơi đây có một cái vảy cá bị hư hao." Bộ tộc Hải Ma xuất hiện, trên bàn tay của vị đầu lĩnh xuất hiện một khối vảy nát, bên trong ánh vàng còn có hoa văn, ánh sáng lờ mờ.

"Trước tiên mở ra cánh cửa này rồi nói tiếp, ta nghĩ bên trong khó khăn sẽ càng nhiều hơn, nếu như ngay cả cánh cửa này cũng mở không ra thì làm sao có thể vào cấm địa chân chính được chứ." Lại có một đám người đứng ra.

Bọn họ lấy ra một nửa tàn vũ, lưu chuyển hào quang, có một luồng khí tức vô cùng thánh khiết, đây chũng không phải là cọng lông chim chân chính mà chỉ là lông tư mà thôi, cũng không phải là linh vũ của Côn Bằng.

Rất nhiều thế lực liên thủ, lại có một nhóm sinh linh lục địa xuất hiện, lấy ra một vết máu đen thui, tục truyền đây là do Côn Bằng lưu lại, tuyệt đối là chí bảo, nếu nghiền nát thành bột phấn rồi nuốt vào thì dược hiệu sẽ rất kinh người.

Cuối cùng, mọi người đem máu, cốt, vảy, lông gộp lại với nhau thì được sự tán thành của cửa đá, một luồng ánh sáng dịu lóe lên, trong tiếng ầm ầm hang ổ phủ đầy bụi được mở ra.

Trong phút chốc, một làn khí lành tỏa ra, nhấn chìm toàn bộ khu cổ địa, khiến cho mọi ngươi như cảm thấy mình đang tắm rửa trong tiên vũ, giống như muốn phi thăng lên trời cao.

Trong nháy mắt, quần hùng đồng loạt xông vào, chân chính bước vào bên trong hang ổ cổ xưa này.

Lần này, Thạch Hạo cũng không có xông vào mà là đứng yên tại chổ, nó cảm thấy hang ổ Côn Bằng quá nguy hiểm, những người xông vào đầu tiên cũng chưa chắc đã đoạt được bảo thuật.

Từ khi tiến vào đến giờ, cũng đã được nửa tháng rồi, thế nhưng cũng không có thu hoạch gì cả, phá giải xong hàng loạt cấm chế thì cũng đã tốn một quãng thời gian dài rồi.

Quả nhiên, sau khi nó đi vào thì phát hiện mọi người cũng chưa đi xa lắm, đang cẩn thận tìm kiếm bên trong hang ổ khổng lồ này, bọn họ cẩn thận từng chút từng chút một tìm kiếm, sợ không cẩn thận lại phát động cấm chế.

"Thật là nhiều linh dược!" Mọi người kinh ngạc thốt lên.

Hang ổ rất lớn, dõi mắt nhìn về trước vô cùng mênh mông, có một vài nơi mọc rất nhiều dược thảo, đặc biệt trên những vách có linh khí bốc hơi thì xuất hiện những thảo dược vô cùng óng ánh.

Đây chính là đạo tràng của Côn Bằng, năm tháng trôi qua, bảo địa nơi đây không hề mục nát gì cả mà còn trở nên vô cùng lộng lẫy.

Sương mù lượn lờ, cách một khoảng lại có một cây bảo dược xuất hiện, phát ra những ánh lành, những ánh sáng rực rỡ khi mới tiến vào đều phát ra từ những cây này.

Ở bên ngoài có rất ít những tinh hoa như thế này, nhưng ở đây lại xuất hiện nhiều như thế, tự nhiên tạo nên một trận náo động, mọi người hận không thể thu sạch hết những thứ này.

Thế nhưng, bảo thuật nơi sâu xa lại mê hoặc mọi người hơn, khiến cho mọi người dẹp tan cái ý niệm này, bọn họ chỉ phái ra một vài người trong nhóm đi thu hoạch, còn lại thì tiếp tục tiến tới.

Lần này lại tốn thêm nửa tháng thời gian, khoảng cách tiến tới càng ngày càng xa, thế nhưng vẫn không thể thấy được điểm cuối của cấm địa, chuyện này khiến cho mọi người hoảng sợ.

Mà trong lúc này, Hùng Hài Tử cũng đã nhiều lần đại chiến, bị thương nặng, những người đó đều là cường giả vượt qua Hóa Linh Cảnh, mặc dù ở đây bị áp chế thế nhưng vẫn là những cao thủ đỉnh cao.

Chuyện này làm cho nó cảm thấy vất vả, nếu cứ tiếp tục như thế thì chỉ có con đường chết.

"Chấp niệm của ta quá sâu, một lòng phải lấy cho bằng được bảo thuật Côn Bằng, kết quả càng ngày càng nóng nảy, đạo tâm không ổn định, có lẽ nên tĩnh tâm lại mới được." Thạch Hạo tự nhủ.

Nó cũng không có tiếp tục tiến tới mà là ngừng lại, muốn một mình tĩnh tâm tu luyện ở chốn bảo địa hiếm thấy này một thời gian.

Thần sào Thái Cổ tràn ngập nguy hiểm, nguy cơ từng bước, nơi này cao thủ như mây, bằng vào thực lực hiện giờ của nó muốn tham gia đại chiến tranh cướp cuối cùng này thì chắc chắn sẽ chết ngay.

Cũng còn may, nó đã nhận thức được những điểm này.

Hậu nhân của Hải Thần, thiếu niên của bộ tộc Hỏa Viêm Ngư, mạnh mẽ và khủng khiếp, đó mới chân chính là nhân vật thiên kiêu!

Ngoài ra còn có sinh linh thuần huyết của Thái Cổ Thần Sơn, cùng với vương giả của thế hệ trước, cao thủ san sát, nếu như ở bên ngoài, chỉ cần bước ra một người nào đó thôi cũng đủ khiến phong vân thất sắc, rất khó dây vào.

Thạch Hạo cảm thấy có thể vẫn còn thời gian, dù sao tiến vào thần sào hơn một tháng mà vẫn chưa thấy điểm cuối, rất có khả năng sẽ tốn nhiều thời gian hơn nữa thì mới có thể thăm dò được phần cuối ở trong này.

Nôn nóng, cứ lo tranh giành bảo thuật, không bằng bình tĩnh ngồi xuống, tăng lên sức chiến đấu cho bản thân, đây mới chính là hành động thay đổi hữu hiệu nhất hiện tại.

Hùng Hài Tử nhận xét chính mình thì cảm thấy xấu hổ, sau đó chọn một nơi yên tĩnh ngồi xuống, nó phát hiện gần đây quả thật mình trở nên nóng nảy, quên đi chủ ý của việc tu hành, mất đi không minh chi tâm (tư tưởng yên tĩnh).

Hang ổ Côn Bằng rất lớn, bao la bát ngát, có rất nhiều chỗ nguy hiểm, khi chạm vào sẽ bị phù văn hủy diệt, những cũng có một vài khu lực lớn rất an toàn.

Thạch Hạo tĩnh tâm hai ngày thì mới hiện thân, bắt đầu dời tới chỗ váng vẻ hơn, tránh né những tên sinh linh đang đi thu hái linh dược kia.

Cuối cùng, nó tiến vào một nơi rất yên tĩnh, tìm được một con đường mòn, leo lên một bức tường nơi hang ổ Côn Bằng, ngồi xếp bằng trên những cây cổ mộc đan dệt với nhau, vô cùng yên tĩnh rồi bắt đầu ngộ pháp.

Không có ai hoài nghi ngộ tính về việc tu hành của nó cả, trên con đường này thiên phú của Thạch Hạo vô cùng kinh người, nếu không thì dựa vào cái gì có thể một đường tiến tới, phát triển đến một bước này.

Nó mới mười một tuổi mà đã xông vào Hóa Linh Cảnh, hơn nữa còn dùng mười Động Thiên để tiến vào, khiến cả những sinh vật của Thái Cổ Thần Sơn phải ngơ ngác không biết nói gì.

Tập trung toàn tâm toàn ý, lúc này Hùng Hài Tử đang tiêu hó những cảm ngộ về chiến đấu ở trong hang ổ Côn Bằng, sau đó là những kinh nghiệm chiến đấu trong vòng hơn một tháng trời trên biển.

Bất tri bất giác nó phát hiện, từ khi ra biển cho đến hiện tại đã qua một tháng, thời gian trồi qua nhanh như vậy, chỉ là trước đây nó quá nóng lòng, không có chú ý thời gian trôi qua từng ngày mà thôi.

"Đã đột phá vào cảnh giới đã một thời gian rồi, đạo quả của ta cũng đã được củng cố, hiện tại cảnh giới phải tiến thêm một bước nữa thôi." Thạch Hạo tự nhủ.

Hơn hai tháng qua, vô số trận chém giết, nhiều lần nó đối mặt với sinh tử, tuy có nôn nóng thế nhưng đến hiện tịa cũng không phải là chuyện xấu gì, bỗng nhiên nhìn lại, những điều này đã trở thành những tích lũy cần thiết.

Hóa Linh Cảnh, chỉ một chữ "Hóa" đã làm sáng tỏ ý nghĩa trong cảnh giới này, có thể diễn biến, có thể tái tạo, trên con đường tu hành đây chính là một cảnh giới lớn có tính then chốt.

Vạn vật đều có linh, từng cọng cây ngọn cỏ, một vết vụi hạt cát đều có linh tính, chớ đừng nói tới sinh linh.

Hóa Linh Cảnh, chính là hóa thành cách loại linh tính, đắp nặn chân linh, tái tạo chân ngã, khiến cho chính mình mạnh nhất.

Đắp nặn bản thân, hóa linh tính vào toàn thân, nghiêm cứu áo nghĩa đến cực điểm không riêng về thân thể, thậm chí về cả linh hồn, nếu như tìm hiểu thấu đáo thì cả người sẽ thăng hoa, tự thân niết bàn thành thần thai.

Phàm là người có thành tựu thì sẽ chú trọng đến việc đắp nặn lại bản thân ở cảnh giới này, những người này sẽ diễn biến bên trong đại Động Thiên, hình thành Linh Thần, sức chiến đấu cũng chẳng kém chân thân là bao nhiêu.

Cảnh giới này nếu đi tới cực điểm, ảo diệu không thể nào tả xiết, sẽ có đủ loại biến hóa và vô số chỗ tốt.

Thạch Hạo mới vào Hóa Linh Cảnh, nó hóa những phù văn vào trong cơ thể chính mình, còn muốn đắp nặn, khiến cho mỗi một luồng phù văn đều phải có sinh mệnh, tẩm bổ cho thân thể và linh hồn, tái tạo chân ngã.

Trong quá trình này, mười tòa Động Thiên của Thạch Hạo đều hiện lên, trong đó có hai tòa tỏa ra khí lành, phân biệt thành một con Côn Bằng và một con Toan Nghê, đang lột xác ở Hóa Linh Cảnh.

Con Côn Bằng vô cùng rực rỡ, con mắt đang nhắm nghiền đột nhiên mở ra, như được ban cho sinh mệnh. Còn con Toan Nghê thì có tia chớp lượn lờ,

mở miệng thét dài, cứ như từ trên chín tầng trời đoạt lấy được ý chí của chân linh.

Đây cũng chỉ là bắt đầu mà thôi, một vài ảo diệu và thần bí của Hóa Linh Cảnh vừa mới thể hiện ra mà thôi.

Thạch Hạo dứt bỏ tất ca, quên đi việc tranh giành, trong tâm linh vô cùng yên tĩnh, cũng chỉ còn có cảm ngộ mà thôi, đang không ngừng rong chơi trong cảnh ngộ đạo vô cùng kỳ diệu đấy.

Việc này vô cùng quý giá, trước đây không lâu nó còn rất nôn nóng, chấp niệm trong lòng vô cùng nặng, mà hiện tại lại quên đi tất cả, toàn tâm toàn ý đặt vào việc tu hành, đây cũng là một laoij nghị lực rất lớn.

Người bình thường thì sao có thể làm được? Đây có thể gọi là một chuyển biến về việc triệt để hiểu ra toàn bộ sự việc.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 244: Thân Thể Thành Linh

Hóa Linh Cảnh, đây thật sự là một cảnh giới rất kỳ diệu, Thạch Hạo chìm đắm ở bên trong, đây cũng không phải là loại tu hành khô khan, mà là một loại hưởng thụ của tinh thần.

Hóa những loại phù quang trong cơ thể vào huyết nhục, cô đọng, dẫn dắt, tái tạo tất cả bằng mọi cách khiến cho nó thành hình, diễn biến linh tính, giống như là gieo hạt giống của sinh mệnh vào trong bùn đất rồi nhìn chúng nảy mầm, mọc rễ, mạnh mẽ sinh trưởng, cảm động về một sinh mạng mới được tạo nên.

Thạch Hạo ngồi xếp bằng ở chổ đó, xương trán phát sáng, thần thức căng trào, rong chơi trong đạo cảnh, bản thân không ngừng biến hóa, thân thể lấp lánh, giống như là lưu ly vậy.

Thời gian dần trôi, bức tường nơi hang ổ Côn Bằng vô cùng yên ắng, không một ai quấy rồi, yên tĩnh không một tiếng động, nơi đây chỉ có một thiếu niên đang khát vọng về tu hành, toàn tâm toàn ý tập trung ngộ đạo.

Trong lòng nó không minh, tâm tình chẳng hề nóng nảy, nơi khóe miệng lộ nụ cười tươi, đây là sự miêu tả của bản tâm, chìm đắn bên trong tâm cảnh vui sướng.

Thời gian không lâu, thân thể của nó trở nên mông lung, bị một chùm sáng bao quanh, tươi sáng rực rỡ, thân thể óng ánh, da thịt còn trắng mịn hơn cả con gái, vô cùng xinh đẹp.

Đây chính là hào quang của linh tính đang chiếu sáng, gột rửa toàn thân từ trên xuống dưới.

Bùm bùm bùm vang vọng, toàn thân không ngừng reo vang, hóa thành

âm điệu leng keng, xương cốt phát sáng, mỗi một khối xương đều đang run rẩy, ánh sáng càng thêm lấp lánh.

Trên xương cốt xuất hiện một tầng ánh sáng, như kim loại lại như thủy tinh, vô cùng rực rỡ, nếu như có người ở đây sẽ kinh ngạc thốt lên, một người vừa mới tiến vào Hóa Linh Cảnh mà có thể tiến tới một bước như thế này.

Người bình thường bắt đầu từ huyết nhục, nhưng nó lại tiến hành đồng bộ với nhau, ngay cả những khối xương ẩn sâu trong cơ thể cũng trải qua biến hóa như thế này.

Dẫn linh tính tới tận xương cốt, màn ánh sáng này cực kỳ trọng yếu, không ngừng bán chặt lên trên xương cốt, khiến cho xương cốt trong nháy mắt cứng cáp lên rất nhiều, toàn thân rực rỡ, giống như là thần cốt vậy.

Đây là một bước rất then chốt, xương cốt biến hóa đến một bước thông linh, không chỉ có lợi cho tu hành mà còn khiến cho bản thân nhanh nhẹn, cường độ cũng tăng lên trên diện rộng.

Ngoài ra, huyết nhục của nó cũng đang trong quá trình tiến hành, mỗi một tất cứ như là cửa ra vào bảo tàng, lúc này được mở ra, hào quang linh tính chiếu khắp tẩm bổ cho cơ thể.

Thời khắc này, toàn thân nó trở nên óng ánh, phảng phất như có rất nhiều vị Thần Linh đang ngồi xếp bằng ở bên trong thể phách, bảo vệ hình và thần của nó.

Từ trong ra ngoài, từ ngoài vào trong, đều đang tiến hành đồng bộ với nhau, xương và thịt giao hào vào nhau, một tầng ánh sáng lại hiện lên, cuối cùng chiếu sáng lên trên thân thể nó.

Bên ngoài thân thể của Thạch Hạo bị một lớp ánh sáng bao phủ, giống như là một lớp biểu bì của Thần Linh, khiến cho nó trở nên thánh khiết và siêu nhiên, có cảm giác không dính một hạt bụi, hoàn mỹ đến viên mãn.

Thời khắc này, nó như tiến nhập vào Thần Giới, cũng không thuộc về phàm trần nữa, toàn thân không một chút tạp chết, từ xương cốt đến máu thịt không ngừng biến hóa, càng ngày càng óng náh.

Hóa Linh, đoạt hết tạo hóa, diễn sinh linh tính bản thân, khiến cho chính mình siêu thoát, còn phải giống như là pháp thân lưu ly, soi sáng trong hư không, vô trần vô ai, chỉ còn một loại thần tính.

Hóa Linh Cảnh, đây chính là một quá trình tái tạo chân ngã, là một lần lột xác khác hoàn toàn với dĩ vãng, từ thân thể cho tới tinh thần, cho tới việc khai thông thập đại Động Thiên của ngoại giới, nảy sinh linh tính, tất cả đều sẽ diễn biến.

Mà ban đầu, bắt đầu từ máu, tới thịt, sau đó tới phủ tạng, tiến vào xương cốt rồi tiến dần về những thứ tinh thâm hơn.

Hiện tại, Thạch Hạo hóa linh tính của chính mình thì toàn bộ phương vị trên cơ thể đều đang tiến hành, cơ bản không có từng thứ từng thứ một lột xác, cách xa nhau và hoàn toàn khác nhau, thân thể là một thể thống nhất, toàn thể hóa linh diễn biến.

Máu đang phát sáng, trở thành dòng sông lấp lánh, tẩm bổ cho cơ thể, sau đó từng tia từng tia hi quang từ trong máu thịt bốc hơi lên gột rửa cho phủ tạng, khiến cho chúng trở nên trong suốt, giống như là một khối ngọc thạch vậy, cuối cùng lại đến xương phát sáng.

Những cuộc đại chiến gần đây khiến cho cơ thể nó bị thương nặng, lúc này hoàn toàn chữa khỏi, lục phủ ngũ tạng càng thêm óng ánh, giống như là một tác phẩm nghệ thuật mà không phải là những bộ phận của nhân loại vậy.

Quá trình này rất thần bí và cũng rất trọng yếu, các vị trí trên cơ thể Thạch Hạo đều xuất hiện một lớp ánh sáng óng ánh, tràn đầy sinh cơ.

Thời gian trôi qua, loáng cái đã qua tám chín ngày, mặc cho quần hùng đứng lên, các tộc chinh chiến, Thạch Hạo vẫn bất động, rơi vào bên trong thế

giới của chính mình.

Nó quên đi hết thảy, chỉ có tu hành, ngộ pháp,

Không có lo lắng, thoát khỏi phân tranh, tâm tư của nó trở nên ôn hòa và yên tĩnh, hoàn toàn khác nhau với trước đây không lâu, trước sau có một cảm giác vô cùng vui sướng.

Từng tia hào quang lượn lờ, Thạch Hạo thôn hà thổ tụy, từng luồng long hình khí trụ từ trong mũi nó lao ra ngoài, nhịp điệu hô hấp vô cùng đặc biệt, không nhanh mà không chậm, trước sau như phù hợp với một quy tắc nào đó.

Quá nhanh thì không được, quá chậm cũng không được, đây chính là một loại nhịp điệu của bản thân nó, sau khi long hình khí trụ bay ra liền xoay vòng quanh quanh thân thể nó, từ từ nâng nó lên.

Cảnh tượng kỳ dị này không ngời khí lành lại nồng nặc như thế, xem ra rất thần bí, thân thể của Thạch Hạo không ngừng lột xác, lớp da mỏng được tạo thành cùng với da thịt, phủ tạng, xương cốt kết hợp lại với nhau, hóa sinh thành một phần của chúng nó, không phân biệt lẫn nhau.

Nửa tháng trôi qua, rốt cuộc Thạch Hạo cũng mở mắt, bức tường yên tĩnh, từng thanh cổ mộc đặt chồng lên nhau, linh khí mờ mịt.

Con mắt của nó vô cùng sáng, rất có thần, càng có thêm một luồng linh tính, cả người không minh, đây là sự thể hiện của thân thể hóa linh, có một vẻ siêu phàm thoát tục.

Không nghi ngờ chút nào, cảnh giới của nó đã tăng lên, sức chiến đấu cũng được tăng cường, hiệu quả cực kỳ rõ rệt, bước qua một cửa ải vô cùng trọng yếu.

Hóa Linh Cảnh, yêu cầu phải vượt qua mấy bước lớn, đều tiên chính là "Thân thể thành linh", sau đó tinh thần đặp nặn thành chân ngã, dưỡng linh với thập đại Động Thiên.

Trong đó "Thân thể thành linh" là quan trọng nhất, chính là căn cơ, thế nhưng bước này rất khó tiếp cận, rất khó thành công hoàn toàn, nếu như muốn viên mãn thì vô cùng đáng sợ.

Tình huống thật sự, ở bước này rất nhiều người chỉ luyện ra thần hi, gột rửa thân thẻ, rèn luyện gân cốt, thế là quá trình này coi như hoàn thành.

Ngay cả sinh linh thuần huyết cũng rất khó có thể đạt tới "Thân thể thành linh" thật sự, không cách nào viên mãn. Đương nhiên dù là như thế vẫn có thể tiến lên một cảnh giới khác, tiếp tục việc tu hành.

Từ xưa đến nay, mọi người luôn bàn luận về "Thân thể thành linh", cũng dựa vào bước này để đặt tên cho giai đoạn này, thế nhưng có bao nhiêu người thành công? Mỗi một thế hệ cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay mà thôi.

"Hiện tại ta cũng chỉ trong quá trình tiến hành, vẫn còn cách thành linh thật sự một đoạn nhỏ nữa, vẫn có sự khác biệt." Thạch Hạo lẩm bẩm.

Nếu muốn thật sự đạt tới thì thân thể phải đạt tới Linh Thai, có thể hóa những sức mạnh linh tính cho bản thân sử dụng, không chỉ thổ nạp, ngộ đạo thì tốc độ tu hành cũng tăng lên gấp bội, kể cả khi kẻ địch đến công kích thì cũng có thể hóa linh tính của đối phương để cho bản thân sử dụng.

"Thân thể thành linh" có chổ tốt vô tận, ảo diệu vô cùng, chỉ có những người nào thật sự bước vào thì mới hiểu rõ được.

Bỗng nhiên, trong lòng nó sinh ra cảm ứng, rồi quay đầu nhìn về nơi xa xa, sương mù mông lung, một cặp mắt như ngọn đèn vàng xuất hiện, tỏa ra một gợn sóng vô cùng mạnh mẽ.

Đây là một cường giả không đơn giản chút nào.

Ban đầu Thạch Hạo còn phòng bị, thế nhưng rất nhanh liền thả lỏng, vậy mà đó là Mao Cầu, vẻ mặt của nó vô cùng thống khổ, tập tễnh bước tới, đôi móng vướt xoa xoa cái bụng nhỏ của chính mình, rốt cuộc cũng leo lên được

bước tường được tạo bởi cổ mộc này.

Sau đó, nó lăn thẳng lại đây, quả thật không thể nhúc nhích gì nữa. Trời mới biết nó đã ăn những thứ gì, bụng nhỏ căng tròn, bản thân như là hình tròn rồi mà giờ lại tròn hơn.

"Ngươi chạy đi hái linh dược hả, thực lực tăng mạnh nhen." Thạch Hạo kinh ngạc.

Gần đây Mao Cầu ngày nào cũng ngủ say, từ lâu Thạch Hạo ý tức được rất có khả năng nó muốn lột xác, khôi phục lại một ít thần lực lúc xưa, quả nhiên đã trở thành sự thật.

Mao Cầu cả người là lông xù, ánh vàng chói mắt, đã tỉnh lại không lâu trước đau, thấy Thạch Hạo đang tu hành nên đã trốn đi hái linh dược ở gần đó, ăn một cách no say, giời mới chịu quay lại.

Nó vừa mới lên tiếng thì hào quang liền dâng trào, miệng mũi tai đều trào ra linh khí, cũng chỉ có nó mới như thế, đổi lại là người khác ăn nhiều linh dược như thế thì đã nổ tung từ lâu rồi.

"Tỉnh lại đi, ngươi còn phải dạy ta những môn thần thông cái thế ba đầu sáu tay nữa chứ." Thạch Hạo nâng nó lên, lay lay thân hình nó.

Mao Cầu lắc đầu, nó không hiểu nhiều, mở mắt là lại nhìn về những cây linh dược kia.

"Ngươi đúng là tên tham ăn!" Hùng Hài Tử nhỏ nó một cái, rồi sờ sờ bụng của mình, không ngừng vang lên những tiếng ục uc.

Bóng hình lóe lên, nó biến mất tại chỗ, sau nửa canh giờ, nó ôm vài cây linh dược trở lại, rột roạt vang lên, nó nhai nhấu nhai nghiến cứ như là gặm cây củ cải vậy.

Mao Cầu thấy thế thì khinh thường, kêu chi chít không ngừng, đại khái là, ngươi cũng là kẻ tham ăn, bằng cái gì mà dám nói ta như thế.

Bên trong hang ổ Côn Bằng có vài cùng đất cấm, mọc lên đầy linh dược xanh tươi um tùm, chỉ cần phóng tầm mắt thì thôi cũng đã khiến người khác chóng mặt rồi, nếu như là ở bên ngoài thì mấy Cổ Quốc đã khai chiến với nhau rồi.

"Thân thể thành linh, ta nhất định sẽ đạt tới!" Thạch Hạo hạ quyết tâm rồi bắt đầu cuộc tu hành mới.

Đối với cảnh giới lớn này nó cũng đã hiểu ít nhiều từ lâu rồi, nó vẫn đang kiên trì tìm kiếm vượt qua, nổ lực đạt đến cực điểm của mỗi một cảnh giới, muốn hướng tới những truyền thuyết.

Lại thêm mấy ngày trôi qua, lần thứ hai mở mắt thì phát hiện Mao Cầu đang lén lút kéo về một tấm bia đá, bên trên có một vài chữ viết xa xưa.

"Đây là cái gì?" Nó kinh ngạc.

Lần này Mao Cầu quơ quơ, đây là do nó trộm được chẳng trách vẻ mặt giống như tên ăn cướp vậy.

Lúc này ở bên ngoài vô cùng hỗn loạn, các tộc đều đang tìm kiếm trong hang ổ, thỉnh thoảng có phát động cấm chế khiến cho rất nhiều cường giả ngã xuống, thế nhưng thu hoạch cũng không hề nhỏ.

Mọi người phát hiện ra một vài tấm bia đá, tuy không có ghi chép thần thông thế nhưng cũng rất có giá trị, đều là do Côn Bằng lưu lại, ghi chép một vài tiểu sử về cuộc đời của nó.

Mao Cầu thấy thế thì cũng gia nhập vào cuộc tranh cướp, tính cả tấm này nữa thì tổng cộng đã kéo về được tám tấm.

Thạch Hạo quay đầu nhìn về một bên, quả nhiên có cả một đống, nó tỉ mỉ nghiên cứu, xem xét cẩn thận, trong lòng hơi động, tuy nơi đây không có bí pháp gì thế nhưng lại nhắc về một số việc khi sinh ra Côn Bằng rèn luyện, khổ tu như thế nào.

Trên một tấm có nhắc tới ở vùng biển này rất giống với nơi sinh ra của Côn Bằng, hoàn cảnh hoàn toàn tương tử, thích hợp cho những thiếu niên mài giũa bản thân.

Thạch Hạo duỗi thẳng người, nói: "Đi, chúng ta ra ngoài."

Cuối cùng, bọn nó men theo con đường đi ra khỏi hang ổ Côn Bằng, bọn nó cũng phát hiện có rất nhiều người đang lui lại, bởi vì thăm dò cho tới hiện tại, tử thương vô số nhưng vẫn không thể phát hiện ra bảo thuật nào cả.

Rất nhiều người đang nghi ngờ, bên trong hang ổ này có môn đại thần thông cái thế kia không nữa.

Hiện tại mọi người càng thêm cẩn thận, chỉ phái ra một vào nhân mã tiến vào bên trong để thăm dò, những người còn lại thì ở bên ngoài đợi tin tức, bởi vì cứ tiếp tục như thế thì tiêu hao chịu không nổi.

Bụp một tiếng, Thạch Hạo nhảy thẳng vào trong biển xanh, bắt đầu một phen tu hành mới, mài giũa bản thân.

Ở dưới đáy biển, có động Cực Dương, cũng có vực Huyền Băng, còn có mộ Vẫn Tinh, đây đều là những vùng đất tốt nhất để hóa linh luyện thân, người bình thường một đời cũng khó mà tìm thấy được những chỗ này.

Động Cực Dương, ánh lửa dâng trào, rực rỡ dưới đáy biển, nước biển khó mà dập tắt được.

Vực Huyền Băng, tất cả đều là băng, nước biển nơi đó toàn bộ đều ngưng kết lại, chỉ có đâm thẳng qua thì mới có thể tới gần.

Mộ Vẫn Tinh, tất cả đều là sao băng từ ngoài bầu trời rơi xuống, có một vài thần thiết vô cùng quý giá rơi xuống nơi đây, chất thành cả một đống lớn.

...

Những chổ này vô cùng đáng sợ, linh khí hung hãn, hơi một chút sẽ

nghiền nát người khác, nếu như ở đây mài giũa bản thân thì có thể nói là thiên đường, hoặc cũng có thể gọi là địa ngục.

"Khi còn nhỏ Côn Bằng đã tu hành ở nơi đây, mài giũa bản thân mình?" Thạch Hạo lẩm bẩm, rồi bắt đầu một lữ trình tu đạo đầy gian nan khác.

Không ngày không đêm, cả ngày nó chìm đắm ở nơi đây, tốn thời gian gần ba tháng, dẫn dắt những sức mạnh linh tính nhập vào thân thể, đẩy cơ thể chính mình về một đỉnh cao mới.

Cuối cùng, nơi sâu trong đáy biển tối tăm, một bóng người mở trừng hai con mắt, bắn ra hai luồng điện thần, khiếp người đến cực điểm, nó nhẹ giọng nói: "Thân thể thành linh, thành công rồi."

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 245: Con Đường Chân Chính

Mãi giữa dưới đấy biển ba tháng, Thạch Hạo đã thành công đạt tới "Thân thể thành linh", một cấp này đã lột xác tới cực điểm, đây là một loại thể ngộ khó có thể dùng lời diễn tả, người thành Linh thì mới nhận biết được mình đã bước tới con đường này.

Hào quang linh tính chiếu rọi, từ trong ra ngoài, từ ngoài vào trong, tuy hai mà một, toàn thân là một, nó như là một vị Thần Phật ngồi xếp bằng, bên ngoài cơ thể hình thành nên một vầng sáng, hút lấy sức mạnh linh tính của thập phương rồi dẫn dắt vào trong thân thể, rèn luyện cho bản thân.

Trên xương cốt, phủ tạng, ban đầu vốn có một lớp ánh sáng mỏng thế nhưng lúc này lại bị phá nát, bốc cháy thành hi quang rồi cứ thế biến mất. Mà thay thế vào đó là một luồng tinh huy (ánh sáng tinh hoa), cuồn cuộn chảy vào trong da thịt, xương cốt và phủ tạng.

Hiện tại không còn lớp ánh sáng kia nữa mà có những luồng sóng ánh sáng linh tính tự động tuôn ra ngoài, vô cùng dễ chịu thẩm thấu vào mỗi tấc trên cơ thể, bất kể là xương cốt hay là thứ gì.

Thạch Hạo biết mình thật sự đã thành công, đến một bước này những dấu hiệu như tuệ quang tự động tuôn ra ngoài, linh chủng khắc sâu... Đều hoàn toàn giống với những gì trong truyền thuyết, nó đã bước lên con đường này rồi.

Hiện tại việc nó muốn làm chính là, dẫn dắt tuệ quang (ánh sáng trí tuệ)d, tẩm bổ linh chủng khiến cho nó mọc rễ nảy mần, dựa vào việc này mà củng cố từng tia phù văn trong cơ thể, tiến hành một bước cuối cùng.

"Ta muốn dẫn dắt." Nó khẽ nói, dẫn dắt toàn bộ phù văn trên cơ thể hình

thành nên từng dòng sông thần lực, nhằm về toàn thân hóa thành một tấm lưới.

Thân thể mạnh mẽ tự nhiên không thể nào tách rời với những thứ này được, chỉ có thể xây dựng một cách đơn giả, dẫn dắt hướng đi của phù văn, đây cũng không phải là bảo thuật thế nhưng nó lại quan trọng hơn rất nhiều, những phù văn này có thể cung cấp sức mạnh cho cơ thể mà không bao giờ khô cạn.

Nó đã "Thân thể thành linh", hiện tại đã đi tới đỉnh điểm, việc cần làm là tổ hợp phù văn, chỉ cần phù văn được xây dựng nên không quá kém, bằng vào linh thân hiện tại của nó thì có thể bù đắp tất cả những khuyết điểm.

Dù sao, sau khi "Thân thể thành linh", toàn thân như một, còn như Hỗn Độn, hóa Linh thành một lò, có thể tự động chữa trị thân thể, quản lý toàn bộ hướng đi của phù văn.

Dù vậy, Thạch Hạo vẫn còn đang trầm ngâm, cẩn thận suy tư, những vẫn chưa có thực hiện.

Nó nghĩ rất nhiều, rồi trong lòng bừng tỉnh, nghĩ tới khối cốt này, từ trước tới giờ có một vài thứ xem mà không hiểu, hiện tại đã thông suốt rất nhiều, giống như "Thể hồ quán đỉnh" (một câu ý chỉ ngộ đạo của Phật giáo), bỗng nhiên hiểu ra tất cả.

"Đúng rồi, Nguyên Thủy Chân Giải, đưa ra rất nhiều gợi ý hay, nơi đấy có đầy đủ các loại đáp án." Thạch Hạo phấn chấn, con mắt sáng rực.

Lai lịch của Nguyên Thủy Chân Giải vô cùng bí ẩn, Liễu Thần gặp nạn, tắm rửa trong lôi điện cả vạn trượng, từ bên ngoài cửu thiên hạ xuống rồi cắm rễ trong Thạch Thôn, khối xương trắng bóng này chính là vật duy nhất mà Liễu Thần đã mang tới.

Liễu Thần từng nhắc nhở rất nghiêm khắc, khối xương này tuyệt đối không được tiết lộ, không được truyền ra ngoài, bằng không sẽ gặp tai họa

ngập đầu.

Trên khối xương trắng bóng tuy không có bảo thuật nào thế nhưng tất cả đều là phù văn, còn có một vài bức tranh diễn tả cảnh Thần Chiến, có vài thứ vô cùng ảo diệu, hiện tại rốt cuộc Thạch Hạo cũng hiểu rõ, đó chính là hướng đi của cốt văn mà Hóa Linh Cảnh khát vọng nhất.

Hết thảy đều là giảng giải từ những thứ nguyên thủy nhất, vô cùng tinh thâm, bao la vô tận, rồi lại từ giản dị cho tới bắt đầu, biến phức tạp thành đơn giản, ẩn chứa huyền bí rất nhiều.

Thạch Hạo lại lập xem từng phần, không ngừng thể ngộ, trong phút chốc, từng phù văn bắt đầu sắp xếp, đây chính là tổ hợp lại những phù văn ở Hóa Linh Cảnh.

Cơ thể của nó phát sáng, giống như là một vị thần đang thức tỉnh ở trong cơ thể nó, muốn diễn hóa thành dấu ấn sinh mệnh, cứ như vậy ngồi xếp bằng trong hư không, bảo vệ hình và thần của nó.

Nguyên Thủy Chân Giải ghi chép rất nhiều cốt văn, một phần lại một phần, giảng giải những thứ cơ bản nhất của thiên địa, mỗi một phần đều có một loại đáp án hoàn hảo.

"Thử thách vô cùng giản dị, vô cùng đơn giản, cũng là truyền lưu rộng nhất, trải qua vạn cổ đã chứng minh được tính chính xác của nó." Thạch Hạo tự nói.

Chỉ lấy ra một tia phù văn thì không thấy huyền ảo già cả, thế nhưng khi tổ hợp lại với nhau thì ngay lập tức biến thứ tầm thường thành thứ vô cùng thần kỳ, cứ như thế tổ hợp lại ở bên trong cơ thể cùng với những diễn biến của Hóa Linh Cảnh, thật sự kinh sợ cả Nhân Giới.

"Đây chính là bộ tộc Chân Hống, đây là bộ tộc Huyền Vũ, đây là bộ tộc Cùng Kỳ, đây là bộ tộc Đào Ngột..."

Thạch Hạo khẽ nói, từng luồng phù văn vô cùng đơn giản và giản dị, ẩn

chứa một vài hoa văn đơn giản của các bộ tộc, tổ hợp lại với nhau trở thành một chương thì hoàn toàn khác nhau.

Nó tỉ mỉ nghiên cứu, hàng loạt loại tổ hợp xuất hiện, "Thân thể thành linh" của nó tự động lựa chọn, không ngừng sắp xếp lại những phù văn trong cơ thể, hình thành nên dấu ấn vô cùng rực rỡ sáng ngời.

Sắp xếp ở trong cơ thể, không ngừng tổ hợp, dẫn dắt các loại phù văn đến tối ưu nhất, như vậy sức mạnh khi phát huy ra sẽ càng mạnh hơn!

Thời gian trôi qua, cũng không biết đã bao lâu rồi, Thạch Hạo vẫn không có rập khuôn làm theo, mà trong lòng đang không ngừng suy nghĩ, rơi vào cảnh ngộ đạo, nên lấy hay bỏ, lựa chọn sắp xếp ra phù văn thích hợp với mình nhất.

Đây là sự lựa chọn giữa tâm và thân thể, tâm thì ngộ, mà "Thân thể thành linh" thì càng có loại năng lực như thế, biết thứ gì thích hợp nhất mà tự động tổ hợp.

Cuối cùng, phù văn trong cơ thể nó cũng đã có quy luật, không còn sắp xếp lộn xộn nữa, hơi nghĩ một chút là phù văn như nước, ngưng tự cùng với máu thịt, phủ tạng, xương cốt, không còn có lớp màng phân cách nào nữa, đã hòa làm một thể.

Rốt cuộc cũng thành công, thân thể của nó đã thành Linh, ở giai đoạn này đã hoàn toàn viên mãn.

Chỉ trong nháy mắt Thạch Hạo liền cảm thấy sức chiến đấu của mình đột ngột tăng lên, phù văn trong cơ thể không ngừng cung cấp những luồng sức mạnh khó lường cho nó, chỉ cần hơi chút vận chuyện thì tựu như có một chiếc lò thần vĩnh hằng đặt ở trong cơ thể mình, không ngừng cung cấp lửa thần phù văn.

Thạch Hạo từ dưới đáy biển vọt thẳng lên, sóng lớn chập trùng, nó lao thẳng lên khỏi mặt biển, dõi mắt nhìn nơi xa. Biển cả bao la, mênh mông vô

ngần, gần đấy tu sĩ rất nhiề, tất cả đều đang kinh ngạc nhìn về phía nó.

"Lại thêm một tên tu sĩ nhỏ bé thất lại, cho rằng mình đạt được phương pháp luyện thể của Côn Bằng, biết được cách mài giũa bản thân của nó như thế nào thì cho rằng mính nhất định sẽ làm được, có thể đạt tới bước kia, thật sự quá ngây thơ mà, nên biết rằng, không phải ai cũng có thể như Côn Bằng."

Một tên tu sĩ già nua thở thài, dạy bảo những tên đệ tử ở trước mặt, rồi chỉ tay về phía Thạch Hại xem như là ví dụ, lời nói đầy sâu xa, để cho bọn chúng không đi theo vết xe đổ đó.

Hùng Hài Tử sờ sờ mũi của mình, cũng chẳng còn gì để nói, hiện tại nó lại trở thành tấm gương về mặt trái của việc dạy bảo.

"Ta nói tiểu huynh đệ nè, bên dưới rất lạnh phải không, cảm giác như thế nào?" Một vị đại thúc tuổi chừng trung niên cười nói.

"Động Cực Dương rất ấm áp, rất thoải mái, đương nhiên nơi sâu ở trong động cháu cũng không biết có hình dáng như thế nào, chờ sau này khi nào tiến thêm một bước nữa rồi hẳn tới đây tu hành tìm hiểu nó xem sao." Thạch Hạo đáp lại.

"Rất thoải mái sao lại thở hổn hển thế hả, thôi đừng chém gió nữa, trong vòng ba tháng những tu sĩ xuống dưới đấy không một vạn thì cũng tám ngàn, kết quả là những người này chưa tới gần thì đã bị thiêu thành tr tàn."

"Đúng thế, còn những tên sinh linh khi tiếp cận vực Huyền Băng liền bị băng phong làm cho lạnh quá mà chết tươi."

...

Mọi người bắt đầu nghị luận, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Gần ba tháng qua, gần sào huyệt Côn Bằng khi nào cũng có chiến đấu, trên thực tế người đến đây càng lúc càng nhiều.

Ban đầu, tin tức về hang ổ Côn Bằng xuất thế chỉ giới hạn trong một vài thế lực đỉnh cấp, nhưng sau đó rất nhiều tán tu, vô tận sinh linh, phàm là những người mạnh mẽ khi nghe được tin tức này thì đều nhanh chân chạy tới đây.

Đặc biệt là Hải Vực, sâu bên trong đại dượng, có cả tôn giả ẩn thân lẻn vào nơi đây, không kể an nguy đến tính mạng, cũng muốn tham dự vào cuộc tranh đoạt này.

Cuộc đấu tranh nơi đây trở nên kịch liệt hơn, nói không chừng tên sinh linh nào đó chính là tộc chủ của Thần Sơn giáng lâm nơi đây, hoặc cũng có thể là tông tổ của Hải Thần Đảo.

Hiện tại, bầu không khí trở bên khẩn trương không gì bằng, phàm là nơi xảy ra đại chiến thì đều rất kịch liệt, cường giả càng nhiều hơn và cũng lợi hại hơn. nguồn

Trong lúc này, có mấy người thiếu niên chém giết đến nổi uy danh trở bên hiển hách, thần dũng không thể nào đỡ nổi, thật sự mạnh mẽ như là Hải Thần, Đấu Thần tái sinh vậy, uy chấn cả Hải Vực.

Tục truyền, có không ít người vượt qua Hóa Linh Cảnh bị bọn họ chém giết, cơ bản không phải là đối thủ, mấy người này được xưng là vô địch trong cảnh giới này, cho dù là Thần chuyển thế thì cùng lắm cũng được như thế này mà thôi.

"Ồ?"

Thạch Hạo kinh ngạc, sau khi từ dưới đáy biển vọt lên đây thì thấy hang ổ Côn Bằng hình như có điểm không giống, sưng mù mờ ảo, cổ sào vàng óng, sau đó lại tỏa ra một trận gợn sóng, phảng phất như có một ít phù văn ngưng tụ mà thành.

Chuyện gì thế? Nó khá là giật mình.

Có gì đó quái lạ, hơn nữa cũng không phải kỳ quái bình thường, nó cảm

thấy đây là một bí mật rất lớn, lập tất không thèm đển ý đến mọi người xung quanh rồi nhanh chóng đạp trên mặt biển tiến về một chổ yên tĩnh, chăm chú quan sát.

Thạch Hạo toàn tâm toàn ý quan sát hang ổ không lồ kia, nó từ màu vàng óng chuyển sang màu đen thui, không ngừng biến hóa, hết tia này đến tia phù văn khác dựng lên, khắc đấu vào trong hư không.

Cuối cùng, nó phát hiện được vài phù văn bí ẩn, đây chính là một đọn phù văn nguyên thủy không trọn vẹn, thuộc về - Côn Bằng!

Phát hiện này khiến nó chấn động, sao lại như vậy? Quá đặc biệt, vậy mà những phù văn ở bên trong hang ổ phóng ra ngoài rồi hóa thành hình Côn Bằng, phù văn tự hiện ra.

Làm sao lại như thế, chẳng lẽ bảo thuật muốn xuất thế rồi?!

Hùng Hài Tử nhanh chóng đảo mắt nhìn xung quanh, quan sát phản ứng của mọi người, muốn biết xem thử những người này có phát hiện ra chuyện như mình không. kết quả vô cùng kinh ngạc, mọi người hoàn tàn không có nhìn thấy, cơ bản chưa từng để ý tới điểm này.

Vì để tìm chứng cứ, nó bắt lấy mấy tên sinh linh hỏi thăm cảm nhận của bọn họ, kết quả cũng như thế, những người này không chút cảm giác nào.

Trong giây lát này, cảm xúc của Thạch Hạo dâng trào, cực kỳ vui mừng, nó có một suy đoán, nghĩ đến bảo thuật Côn Bằng.

"Đúng rồi, có lời đồn người mở ra mười Động Thiên mới có thể mở ra con đường dẫn tới cấm địa, thu được thần thông của một trong Thập Hung, bây giờ nhìn lại có khác gì đâu."

Hùng Hài Tủ có ngộ tính rất cao, chớp mắt liền bừng tỉnh.

Ở đây Côn Bằng lưu lại đồ vật, tuyển chọn truyền nhân, cất bước chính là mười Động Thiên, sau đó lưu lại những trải nghiệm thời niên thiếu của nó

trong hang ổ này, làm cách nào để mài giũa bản thân, đây rõ ràng là đang chỉ dẫn một con đường tu hành.

Chỉ có ai đi theo con đường của nó thì mới có thể học pháp môn của nó.

"Người mười Động Thiên mới có thể mở ra con đường này, cũng không phải là tồn tại một con đường hữu hình duy nhất, mà là con đường chỉ để đạt được bảo thuật Côn Bằng, đây là một con đường vô hình."

Đây mới là một con đường thật sự, sau khi ý thức được chuyện này, Thạch Hạo bắt đầu ngưng thần tĩnh tâm, cẩn thận thăm dò.

Mỗi phương khác nhau thì phù văn cũng khác nhau, thỉnh thoảng lại thấy Côn Bằng bay lên không, hiện lên bóng mờ mờ, nó cũng đã hiểu được một vài pháp môn đơn giản, mấy ngày tiếp theo, vẻ mặt của nó càng lúc càng nghiêm túc.

Cứ như thế, liên tục biến hóa phương vị, hiểu được những thứ khác nhau, trong lòng nó cực kỳ vui sướng.

Liên tiếp nửa tháng, ngày nào nó cũng có thu hoạch cả, nhưng vẫn còn chưa đạt được bảo thuật Côn Bằng chân chính, nhưng như vậy cũng rất đáng mừng rồi.

"Không đúng, không chỉ riêng mình ta mới phát hiện ra bí mật này, tựu hồ còn có những người khác nữa, những người nắm giữ tàn cốt Côn Bằng, vảy, lông cũng đều phát hiện cả!"

Ngày hôm đó, Thạch Hạo nhíu mày.

"Lần này xem thử ngươi chạy đi đâu!" Một âm thanh quen thuộc truyền tới, ánh mắt đầy nham hiểu, ẩn chứa sát ý, gã này dẫn theo một số cao thủ vây chặt lại vùng biển này.

"Lại là ngươi, lần này đừng chạy nữa." Thạch Hạo quay đầu lại, nhìn thấy thanh niên tóc xanh thì sắc mặt liền lạnh xuống.

Hùng Hài Tử được bọn họ mời tới để thăm dò hang ổ Côn Bằng, kết quả nửa đường gặp nạn, bọn họ không những không cứu mà còn bỏ đá xuống giếng, muốn đẩy nó vào chỗ chết.

Sau đó, thanh niên tóc xanh này năm lần bảy lượt tìm nó gây sự, muốn giết chết bằng được nó.

Một hai lần thì không nói, Thạch Hạo cũng nhẫn nhịn không nổi nữa rồi.

Thân thể của nó đã thành Linh, vừa khéo lại muốn tìm người thử tay nghề mình tăng lên như thế nào, nó cảm thấy thanh niên tóc xanh này là người thích hợp nhất, lần này nhất định sẽ ăn được một bữa tiếc lớn của sinh linh thuần huyết rồi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 246: Vô Đề

Sắc mặt của thanh niên tóc xanh trở nên âm trầm, rất khó nhìn, thân thể hắn được một chùm ánh sáng mờ ảo bao phủ, trong tay cầm một thanh kim tiên (roi vàng), từng bước bước tới, quả thật hắn đã chịu đựng hết nổi rồi.

Mặt biển lay động theo bước chân của hắn, đến cuối cùng liền biến thành những cơn sóng lớn ngập trời, đây chính là cơn thịnh nộ của hắn, biển xanh chập trùng và cuồn cuộn theo.

Trước đây không lâu bị xé tươi, trở thành một vết dơ không thể phai trong đời hắn, không cần suy nghĩ nhiều, những tin tức này mà truyền lại Thái Cổ Thần Sơn thì hắn không còn tư cách để trở thành người kế thừa nữa.

"Niêm phong bốn phương lại cho ta, ta muốn đích thân đối phó nó." Thanh Vân lên tiếng, ánh mắt lạnh lẽo, đạp trên mặt biển chỉ thẳng thanh kim tiên về mi tâm Thạch Hạo.

"Ta ghét những ai chỉ thẳng mặt ta." Hùng Hài Tử bất mãn.

"Mười Động Thiên ghê gớm lắm sao? Nhìn cho kỹ ta giết ngươi bằng cách nào, phá nát từng tòa từng tòa Động Thiên một, khiến cho ngươi chỉ biết đứng nhìn mà chẳng thể phản kháng!" Thanh niên tóc xanh có chút giận dữ, nghĩ tới tư cách của người kế thừa, sát ý của hắn lại nổi lên.

Thanh kim tiên trong tay hắn đè xuống, ầm một tiếng, biển rộng nứt ra, phân tách sang hai bên, ở giữa xuất hiện một lối đi, một luồng uy áp mênh mông giáng xuống.

Thanh kim tiên nhanh chóng biến lớn, trong nháy mắt đã như một cây cột chống trời, cực kỳ to lớn, phát sáng bên trong sóng biển rồi sau đó bổ xuống, thanh thế kinh người.

Thạch Hạo thấy thế những vẫn chưa tránh né, dưới chân nó xuất hiện một đại lộ kim quang, nó nhanh chóng vọt tới, chủ động đón đánh!

Bàn tay phải của nó vươn ra, một con Toan Nghê theo bàn tay đó vọt lên, một chưởng này uy lực còn giống như là sức mạnh của Toan Nghê, nện thẳng lên trên thành kim tiên, tiếng coong coong vang vọng, nước biển bị chấn động tạo thành những cơn sóng ngập trời.

"Ngươi..."

Thanh Vân biến sắc, thời gian mới bao lâu? Một thiếu niên mới vừa tiến vào Hóa Linh Cảnh lại có thể lấy cứng chọi cứng với hắn, tay không tiếp bảo cụ của hắn, đây là uy thế cỡ nào?

"Thật là lợi hại, nó làm sao được thế, mới cách ba tháng mà đã đạt tới trình độ này rồi," Ở bên cạnh có một tên thần bộc giật mình.

"Không đúng, linh quang nơi thân thể nó sao lại chồng chất nhiều như vậy, mưa ánh sáng bay lượn, cứ như là đạt tới cái cảnh giới được kia trong truyền thuyết kia thì phải." Một tên thần phó hoài nghi rồi sau đó chấn động.

"Keeng!"

Thạch Hạo lăng không tiến tới, đôi cánh vàng ở sau lưng chấn động, giống tố mãnh liệt, cả mặt biển nổi lên từng cơn sóng lớn, tia chớp đan dệt, cảnh tượng khủng bố.

Nó đạp xuống, đôi nắm đấm nên thẳng về thiếu niên tóc xanh, ẩn chứa một loại khí thế quyết chí tiến lên, duy ngã độc tôn, con ngươi trở nên sáng bóng kinh người.

"Mở!"

Thanh Vân hét lớn, thanh kiếm tiên trong tay quét ngang, muốn chặt chứt đối thủ, ký hiệu dày đặc, giống như là từng câu thần chú vang lên, bùm bùm vang vọng.

"Keeng!"

Làn này, Thạch Nào từ trên cao nện thẳng xuống thanh kim tiên, chấn cho món bảo cụ này gần như biến dạng, ong ong run rẩy, ánh sáng tăng lên.

"Mở cho ta!" Thanh Vân hét lớn, phù văn đầy trời, nhanh chóng vọt tới, hình thành nên một màn ánh sáng bao phủ và bảo vệ bản thân hắn, đồng thời đánh giết về đối thủ.

Nhưng mà, không ai nghĩ tới sự mạnh mẽ của Thạch Hạo lại kinh khủng đến như thế, cả người nó phát sáng hình thành nên một vòng xoáy màu vàng, nuốt chửng lấy linh lực của Thanh Vân, phá hủy đi phù văn của hắn.

"Chuyện này, không chỉ dựa vào bảo thuật tuyệt diệu của nó, mà thân thể của nó cũng như thế, dĩ nhiên đã thông linh, hóa tất cả linh lực để cho bản thân sử dụng!"

"Chuyện này không phải là đã đi tới một bước kia hay sao, trong truyền thuyết... 'Thân thể thành linh' ?"

Mấy tên thần phó khiếp sợ, không thể tin được.

"Keeng", "Keeng"...

Thạch Hạo cứ như là một vị thiên thần, lăng không mà xuống, hết quyền này đến quyền khác nện xuống bên dưới, không dừng đánh vào bên trên thanh kim tiên kia.

Rất nhanh, món bảo cụ có hai mươi tám khớp, bốn cạnh liền biến dạng, thanh kim tiên không phải là nhuyễn kiếm mà giống như một thanh kiếm nặng không mũi nhọn, lúc này lại cong vẹo, sau đó phát ra những tiếng răng rắc rồi xuất hiện những làn vết nứt.

"Keeng!"

Một đòn cuối cùng, Thạch Hạo tung ra một quyền, nện thẳng lên trên

món bảo cụ này, một tiếng răng rắc vang lên, rốt cuộc nó đã không chịu nổi, vỡ tung ngay tại chổ.

"Sao thể như thế được?!" Con mắt của Thanh Vân trở nên đỏ ửng, đây chính là bảo cụ mà hắn đã lấy máu thịt để tẩm bổ, làm bạn với hắn qua rất nhiều năm, linh tính mười phần, cứng rắn đến nổi không gì phá nổi, làm sao giờ lại bị người khác tay không đánh gãy?

"Cũng chẳng phải là thứ tốt gì, không phải chỉ là một cây roi nát bét thôi sao?" Thạch Hạo bĩu môi, dửng dưng như không, nó lao tới muốn bắt lấy Thanh Vân.

Thanh Vân giận dữ, bảo cụ quý trọng như tính mạng của mình mà lại bị người khác phá hủy khiến cho hỏa khí của hắn ngập trời, vô cùng vô tận hoàn toàn trở nên liều mạng.

Hét dài một tiếng, hắn hiện ra bản thể hóa thành một con Thanh Loan, cảnh chim sáng rực, chiếu sáng cả bầu trời, bay ngang bầu trời, cả trời toàn là phù văn và hào quang, chấn động cả vùng biển nơi đây.

"Sinh linh thuần huyết!"

Xa xa, một đám người kêu to, tất cả đều bị kinh động.

Thanh Loan vừa hiện ra, thiên địa thất sắc, nó dài tới mười mấy mét, hót vang đầy kêu ngạo, phù văn màu xanh cứ như là mưa ánh sáng tỏa ra xung xanh, hóa thành những ngôi sao to lớn, toàn đổ đánh về đối thủ.

Thế nhưng, kết quả lại khiến người kinh ngạc, Thạch Hạo đứng trên mặt biển, cả người phát sáng, còn giống như là một vị linh thai, thu nạp tinh khí thập phương, luyện hóa toàn bộ những ngôi sao đang hướng tới, hút vào trong cơ thể.

"Chuyện này... Quá khủng bố mà, nó đến cùng là người phương nào, một đòn trí mạng của sinh linh thuần huyết mà bị phá giải một cách dễ dàng như thế."

Mọi người thán phục, mắt chữ "A" miệng chữ "O", không tin vào mắt mình nữa.

"Đúng rồi, chính là 'Thân thể thành linh', nó chính là một thiên tài tuyệt đỉnh mà, mới vừa ba tháng mà thôi, đáng tiếc... Chúng ta đã bỏ qua rồi, lại đi đối địch với nó!"

Vài tên thần bộc thở dài, cực kỳ hối hận.

Bọn họ cũng không dám kéo dài nữa, nhanh chóng ra tay ép về phía trước, nếu không thanh niên tóc xanh hẳn sẽ phải chết, khẳng định không phải là đối thủ có nó.

Tứ đại thần bộc đồng loạt xuất thủ, phân thành bốn hướng đánh úp về Thạch Hạo, lập tức liền hóa hành bốn luồng điện quang, đây là đòn tuyệt sáng, bọn họ muốn bóp chết tên thiên tài này phòng ngừa sau này trở thành mối họa lớn.

"Keeng!"

Một tảng đá óng ánh bay ra, đánh ngay mi tâm của một tên thần bộc, ngay lập tức hắn hét thảm một tiếng, xương trán xém tí nữa bị nứt đôi ra, máu chảy đầy ra ngoài.

"Đau chết ta mất, tên nào dám phá quấy giấc ngủ của ta hả?" Đả Thần Thạch kêu thảm thiết, từ trong nước vọt lên rồi bay về bên người Thạch Hạo.

"Xoẹt!"

Một luồng ánh kiếm bổ ra, kiến gãy phát uy, khiến cho một tên thần phó khác phải tránh lui không dám tới gần.

Ngoài ra, quanh thân thể của Thạch Hạo đồng loạt hiện lên liên kết của thập đại Động Thiên, ẩn chứa vô tận linh quang, ánh sáng chói mắt, quấn quanh no rồi nhằm thẳng tới Thanh Loan.

"Ầm!"

Hai người va chạm kịch liệt với nhau, thần hoàn của Thạch Hạo óng ánh, chấn cho Thanh Loan miệng phun đầy máu, bay ngược lại sau.

Mà hai tên thần bộc khác chém hụt, tuy lực công kích của bọn họ kinh người thế nhưng thần hoàn lại mạnh mẽ vô cùng, giúp Hùng Hài Tử siêu việt cực hạn, nhanh chóng tránh đi.

"Ầm" một tiếng, Thạch Hạo cưỡi trên mình Thanh Loan, một chưởng nện xuống khiến cho xương cốt ở nhiều chỗ trên cơ thể bị gãy nát.

Chỉ đơn giản và trực tiếp như thế khiến cho một con sinh linh thuần huyết bị trọng thương, ho ra đầy máu, Hùng Hài Tử ngồi ở trên lưng túm chặt lấy cái cổ của nó.

"Ta cũng không phải là cao thủ đỉnh cao Hóa Linh Cảnh, vì sao lại quỳ lạy trước mặt ta thế hả?" Thạch Hạo quở trách Thanh Loan.

Thời khắc này, Thanh Loan rất muốn tự tử quách đi cho xong. Tuy rằng nó còn chưa đạt tới Hóa Linh Cảnh viên mãn thế nhưng cảnh giới vẫn còn rất cao hơn tên Hùng Hài Tử này, kết quả vẫn bị thất bại.

Lần này không phải bất cẩn mà thật sự là đánh không lại đối phương, bị đối phương mạnh mẽ bắt lấy, rồi trực tiếp trấn áp.

"Hạ thủ lưu tình!"

Hai tên thần bộc hét lớn, sắc mặt trắng bệch, thấy tình huống hồi nãy không ổn nên đã nhanh chóng ra tay, thế nhưng vẫn chậm một bước, đối phương quá đáng sợ.

Cứ tiếp tục như thế nữa, cho dù là nhân có sức chiến đấu của Hóa Linh Cảnh đỉnh cao cũng không phải là đối thủ của nó. Hùng Hài tử tiến bộ quá thần tốc, vượt xa tưởng tượng của mọi người.

"Muốn giết ta mà, sao lúc đó không nghĩ tới lưu tình?" Thạch Hạo hỏi.

Thanh Loan gầm nhẹ, trong con ngươi ẩn chứa ánh sáng hung ác, chỉ là thoát không được mà thôi.

Phương xa, thiếu nữ áo tím Vân Hi còn có thiếu nữ tóc bạc Ngân Tuyết xuất hiện cùng nhau, cũng đi tới chỗ đám thần phó, bọn họ thấy cảnh này thì trở nên kinh hãi.

Mới qua bao lâu chứ, đối phương lại trở nên nghịch thiên như thế, bắt lấy Thanh Vân, cũng chẳng có chút mệt mỏi nào.

"Người thiếu niên, thế gian này không có khái niện đen trắng tuyệt đối, kẻ địch cũng có thể là bằng hữu, đừng quá mức bướng bỉnh, lần này xác thật là Thanh Vân không đúng lắm, thế nhưng dù sao hắn cũng xuất thân thừ Thái Cổ Thần Sơn..." Một tên thần phó đang xem chiến thì mở miệng nói.

"Ngươi là đang uy hiếp và cảnh cáo ta hả, ta ghét nhất là ai lên lớp ta, đặc biệt là những người muốn giết ta. Thái Cổ Thần Sơn ghê gớm lắm sao? Xin hãy nhìn cho kỹ nhé." Thạch Hạo nói xong, trong tay dùng sức, răng rắc một tiếng bẻ gẫy cổ của Thanh Loan.

"A..." Một tiếng hét đầy giận dữ từ trong linh hồn của Thanh Loan phát ra, con mắt của nó mở thật to, tràn đầy sự không cam, nó chính là sinh linh của Thái Cổ Thần Sơn, huyết thống tinh khiết, được rất nhiều trưởng bối yêu thích, giết nó giống như là giết một vị tôn giả vậy.

Thường ngày ái dám khai chiến với bộ tộc bọn họ?

Linh hồn của nó phát sáng, toàn thân phát ra những tiếng cót két, phù văn trong cơ thể vỡ nát, trong chớp mắt sức mạnh cấm kỵ khi nó chết đi sẽ tự động hủy diệt tất cả.

Điều này khiến cho Thạch Hạo thở dài, vô cùng phẫn uất và tiếc nuối, không chiếm được bảo thuật của bộ tộc này.

Xa xa, tất cả mọi người há hốc miệng, đây chính là một con sinh linh thuần huyết đấy, cứ như thế bị người bóp chết, bẽ gãy cổ mà chết oan, cũng quá oan uổng mà.

Đồng thời mọi người đều chấn động, đây giống như là đang tàn sát dòng dõi của Thần nhen!

Thiếu niên này có lại lịch như thế nào? Gan cũng to đấy chớ, cũng không sợ sẽ rướt lấy họa sát thân, vô cùng hùng hổ.

Vài tên thần bộc run rẩy, trên mặt chẳng có tí sắc nào, đây là cường thế? Căn bản thiếu niên này chả sợ Thần Sơn Thái Cổ già cả, cứ như là nắm lấy cổ của một con gà, trực tiếp bóp chết một con Thanh Loan!

Khi về biết phải ăn nói ra sao đây? Thiếu niên tóc xanh chết rồi, đối phương cơ bản cũng không sợ Thái Cổ Thần Sơn, điều này khiến cho vài tên thần phó sắc mặt trở nên tái nhợt, suýt chút nữa té xủi.

"Sau này, ai mà còn dựa vào uy Thái Cổ Thần Sơn mà ép bức, lên lớp ta, thì sẽ chịu hậu quả tương tự như thế." Hùng Hài Tử lên tiếng.

Âm thanh hít ngụm khí lạnh của mọi người truyền ra, cũng quá dũng mãnh đi mà, đây chính là đang đe dọa Thái Cổ Thần Sơn, hết thảy mọi chuyện đều đảo lộn.

"Ngươi nộp mạng đi!" Vài tên thần bộc hét lớn, đồng thời giết thẳng về trước.

"Mặc kệ các ngươi, ta đi tu hành cái đã." Thạch Hạo dứt lời rồi thu Thanh Loan vào trong túi càn khôn, nó nhằm thẳng vào biển sâu, trong nháy mắt không còn thấy hình bóng đâu nữa, cứ thế rời đi.

Nơi này trở nên nào dộng, Hùng Hài Tử lại lưu lại thêm một truyền thuyết nữa, một khoảng thời gian sau đó mọi người vẫn không ngừng bàn luận đến người này, một con sinh linh thuần huyết trở thành con mồi của nó.

Vân Hi đờ người ra, trong con mắt tràn đấy hào quang không tên, cuối cùng cũng chỉ biết thở dài một hơi, tuy nàng không có ra tay thế nhưng Hùng Hài Tử cũng chẳng có hảo cảm gì với Thiên Thần Sơn các nàng cả.

"Tên quỷ này quá lợi hại, ngay cả sinh linh có thiên phú nhất của Thần Sơn của chúng ta cũng chẳng bằng, mụi nói thử xem có mấy ai trong Thần Sơn chúng ta có thể sánh vai cùng nó đây, hoặc là trấn áp được nó?" Ngân Tuyết nói nhỏ.

Trăng treo trên cao, sóng biển lấp lánh, một chiếc U LInh Thuyền trôi nổi, du đãng một mình, hết thảy sinh linh đều tách ra xa nó.

Rất nhiều người đang nguyền rủa, một vùng biển như thế này sao lại xuất hiện một chiếc U Linh Thuyền được chứ? Thật sự là gặp quỷ rồi!

Đây tự nhiên là do Hùng Hài Tử lấy từ trong túi càn khôn ra, vật này đối với người khác thì vô cùng kinh khủng, thế nhưng đối với nó lại là một công cụ để ngắm biển, có thể nói là bảo thuyền.

Ánh trăng chiếu trên mặt nước, ánh bạc trải dài, Hùng Hài Tử ở trên thuyền vô cùng đắc ý, xếp một cái bàn ngọc, một bên hưởng thụ thịt Thanh Loan vàng óng, một bên cầm ly rượu uống cạn.

Rượu Hầu Nhi chính là rượu quý trên thế gian, sau khi rót vào chén ngọc, ở dưới ánh trăng càng thêm óng ánh trong suốt, lưu chuyển mùi thơm ngát, nó ngửa cổ uống cạn, thoải mái không nói nên lời.

Kẻ tham ăn, tên tham ăn, ngươi là đồ tham ăn! Đây chính là ý tứ mà Bóng Lông đang quơ chân múa tay, kháng nghị vì sao rót cho nó ít rượu thế, khinh bỉ nhìn Hùng Hài Tử.

"Cho ngươi uống nhiều rồi lại múi Hầu Nhi Quyền thì khổ." Hùng Hài Tử tiếp tục gặp miếng thịt nướng vàng óng, sau đó lại rót thêm một ly rượu Hầu Nhi, mở miệng nói như thế.

Đột nhiên, một chuỗi chuông bạc vang lên cứ như là tiếng cười, lanh

lảnh cảm động, say mê đến tận xương cốt, vô cùng tự nhiên.

U Linh Thuyền xuất hành, người người đều tránh lui, lào sao lại có người tiến tới, điều này khiến Hùng Hài Tử thất kinh, đảo mắt quan sát.

Một màn mưa ánh sáng chiếu lên trên mặt biển, tổ hợp lại với nhau rồi hóa thành một bóng người xinh đẹp, đạp sóng tiến tới gần U Linh Thuyền.

"Ngươi là ai?" Thạch Hạo hỏi.

"Không cần căng thẳng, kết làm một phần thiện duyên, ngày sau gặp lại." Nàng cười rất tươi, rồi hóa thành một màn mưa ánh sáng, trực tiếp hạ xuống U Linh Thuyền.

Ánh trăng mờ ảo, màn mưa ánh sáng hợp lại lần nữa biến ra một bóng người, thước tha yêu kiều, xinh đẹp tuyệt trần, thật sự rất xinh đẹp, gióng như là bóng mà dưới ánh trăng vậy.

"Này, bà mập, đến từ đâu, leo lên thuyền của ta có chuyện gì không?" Sau một chốc, nó mới xoa xoa cặp mắt, lớn tiếng hỏi.

Cô gái xinh đẹp này ở dưới ánh trăng cứ như là tiên tử vậy, khi nghe được hai chữ 'bà mập' thì ngẩn ngơ, rồi sau đó khẽ cười, nói: "Bà mập tới rồi đây, uống thử một chén rượu, không biết có hoan nghênh hay không?"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 247: Đối Thủ Xinh Đẹp

"Vì sao phải mời ngươi uống?" Hùng Hài Tử nhìn chằm chằm nàng, vô cùng khó hiểu, đồng thời sự cảnh giác trong lòng tăng lên, bà mập này âm thầm lên thuyền mà mình không thể nào cản được, rất lợi hại!

Thiếu nữ tuổi tác cũng không lớn, thước tha yêu kiều, mái tóc đen mượt, cái cổ trắng ngần, hàng mi cong vút, con mắt linh đọng, chiếc cằm thon nhọn, như là ma quỷ dưới ánh trăng, xinh đẹp siêu phàm thoát tục.

Nàng thật sự rất đẹp, thế gian hiếm thấy, những mỹ nhân khác đứng trước mặt nàng cũng phải bị lu mờ, cứ như là vị tiên tử chân cính giáng lâm nhân giang vậy.

"Thật là nhỏ mọn, gặp nhau chính là thiện duyên, xin uống một chén rượu cũng không quá đáng, mà ta lại là người chủ động mở miệng, đáng lẽ ngươi phải nhiệt tình chiêu đãi mới đúng?" Tuy gương mặt thiếu nữ có phần sắc sảo thế nhưng da mặt hình như cũng rất dày, ngay cả đối phương từ chối mà cũng không thèm để ý.

Trong lúc nói chuyện, nàng nhẹ nhàng đi tới, một thân áo quần màu đen phấp phới, tôn lên tấm thân thể xinh đẹp của nàng cứ như là bông hoa sen.

Nàng có vẻ đẹp xuất trần, không dính chút khói bụi trần gian nào, thế nhưng vóc người vô cùng nhanh nhẹn hoạt bát, cũng vô cùng hấp dẫn, giống như là sự kết hợp giữa ma nữ và tinh linh vậy.

Loại phong cách này rất đặc biệt, hơi mỉm cười thì thánh khiết động lòng, gót sen uyển chuyển thì lại hấp dẫn ánh mắt người xem, khiến cho người khác có cảm giác như là một con gái xinh đẹp từ trong thần thoại bước ra.

"Nếu bèo nước gặp nhau thì đã có duyên với nhau rồi, nếu không thì ngươi mời ta ăn thứ gì đó đi." Hùng Hài tử phất tay áo, đẩy chiếc bàn ngọc lại đằng sau lưng.

Ở trong suy nghĩ của nó, đây chính là bảo dược của sinh linh thuần huyết, còn có Hầu Nhi Tửu được xưng là thánh dược tốt nhất, bà mập này lại chạy tới xin ăn chẳng lẽ nó không nhận ra?

Thiếu nữ vỗ lên cái trán trắng mịn của mình, nói: "Ngươi hết thuốc chữa rồi."

Nàng vẫy tay, mưa ánh sáng xuất hiện, trên tay nàng liền xuất hiện một chiếc túi nhỏ rất tinh xảo, hiển nhiên là được luyện chế từ da của hung thú, sợi dây vàng buộc chặt miệng túi được mở ra, lập tức bên trong phát sáng, rồi sau đó xuất hiện hiện một đống thức ăn ngon và một vò rượu thơm.

"Ồ, Túi Càn Khôn, chiếc túi này hình như được chế tạo từ da hung thú thì phải, còn tốt hơn của ta nữa." Hùng Hài Tử cũng không để ý tới đống thức ăn kia mà chỉ nhìn chằm chằm vào chiếc túi nhỏ rực rỡ kia.

"Cũng bởi vì ta tốt hơn ngươi nên mới lấy của ngươi đấy." Cặp mắt của thiếu nữ chuyển động, liếc nó một cái.

"Ngươi muốn cướp của ta?" Hùng Hài Tử trợn tròn mắt, nhanh chóng che lại Túi Càn Khôn của mình, trong đó có rất nhiều bảo bối, tuyệt không thể bị cướp.

Đồng thời, ánh mắt của nó lấy làm lạ, tự nhiên lại cảm thấy như gặp được người giống như mình, khi thấy Túi Càn Khôn của thiếu nữ này thì nó cũng có ý cướp lấy, hai người không ngờ tâm tư lại giống nhau như thế.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu nhất chính là, nó cảm thấy ở gần với cái bà mập này thì rất nguy hiểm, muốn tiên hạ thủ vi cường, nhưng đối phương dễ dàng lên U Linh Thuyền cũng khiến cho nó có chút e dè.

Đây chính là lần đầu tiên mà Hùng Hài Tử nhìn không thấu một người

nào đó, lòng đề phòng trở nên dữ dội.

"Có phải là ngươi muốn cướp đồ của ta phải không?" Thiếu nữ áo đen cười hỏi, dáng người xinh đẹp khẽ run, thân thể trắng mịn tỏa ánh sáng lộng lẫy, như được ánh trăng mờ ảo ấy bao phủ, không thể nào biết được đây là sự thánh khiết hay là lẳng lơ nữa.

"Nói lung tung, ta đời nào có ý cướp đồ của ngươi chứ?" Cặp mắt to tròn của Hùng Hài Tử chớp chớp, rõ ràng là nhìn chằm chằm về Túi Càn Khôn của người ta mà còn chối cãi.

"Phải ngoan nhen, đừng có đánh chủ ý lên ta, nếu không ta sẽ cướp sạch của ngươi đó!" Thiếu nữ nở một nụ cười tươi rói, hàm răng trắng bóng, tuy rằng rất xinh đẹp thế nhưng lại vô cùng ma mãnh, đây chính là đang uy hiếp.

Lập tức Hùng Hài Tử trợn tròn mắt, nói: "Ngươi đang gây sự với ta đấy à, muốn ta cướp đến vậy sao, vậy thì cũng chẳng khách khí nữa!"

Nó hét lớn, rất là vui sướng, thập đại Động Thiên đồng loạt xuất hiện nối liền thành một vòng thần hoàn óng ánh, trực tiếp ép tới, khoảng cách gần như thế này nó tin tưởng đối phương khó mà tránh né được.

Nhưng mà, toàn bộ thân thể của thiếu nữ chợt không thấy đâu nữa, rồi sau đó hóa thành một màn mưa ánh sáng rời vào trong trời đêm, giống như là một làn gió nhẹ thổi qua, trong quá trình này còn kèm theo một nụ cười khẽ.

Chuyện này khiến cho Thạch Hạo giật nảy người, chuyện là thế quái nào, một thân thể có da có thịt đứng sờ sờ trước mắt mình thế mà đột nhiên lại biến thành mưa ánh sáng, giống như đây cũng chẳng phải là thực thể vậy.

Màn mưa ánh sáng rơi xuống, cách đó không xa bắt đầu hợp lại, lần nữa trở thành một thiếu nữ có thân thể hấp dẫn, kỳ ảo xuất trần, hoàn mỹ không khuyết, khiến người khác phải nghẹt thở.

Đây là một môn thần thông? Làm cho người khác cảm thấ kuf dị, tựu hồ đây chẳng phải là một thiếu nữ thật sự mà là được tạo thành từ một hào

quang linh tính vậy.

Ngay cả Mao Cầu đang trốn ở đằng sau vài của Thạch Hạo ánh mắt cũng trở nên rực lửa tràn đầy mê hoặc, nhất thời không hiểu gì cả.

"Thật là mạnh!" Hùng Hài Tử lẩm bẩm, có cảm giác như đá vào cục đá lớn rồi.

"Chúng ta hay là cứ ngồi xuống uống một chén đi, ngươi cũng nhìn ra ta không có ác ý gì cả, thật sự cũng chỉ là muốn kết một mối thiện duyên mà thôi." Thiếu nữ cười nói.

"Được, ta mời ngươi một ly rượu." Hùng Hài Tử vội vàng gật đầu, rồi nắm chặt lấy Túi Càn Khôn của chính mình tránh cho đối phương đổi ý cướp lấy, nó có cảm giác khi đối phương hóa thành mưa ánh sáng thì đề phòng bị rất khó.

"Thật là thịt của Thanh Loan, rất ngon nhen, với thêm tay nghề của ngươi cũng rất cao siêu, mùi vị không tệ chút nào." Thiếu nữ khen ngợi, nàng cũng chẳng khách khí gì cả, một bàn tay thon dài vươn ra xé một miếng thịt Thanh Loan vàng ươm, rồi không ngừng xé nhỏ cho vào miệng, hai bàn tay chẳng hề để yên.

Đương nhiên, bàn tay nhỏ dính đầy dầu mỡ cũng không buông tha ly Hầu Nhi Tửu, uống cạn hết ly này đến ly khác, uống đến nổi chẳng biết trời trăng mây gió đâu nữa.

Những món ngon mà thiếu nữ lấy ra từ Túi Càn Khôn của mình Hùng Hài Tử cũng xếp lên trên bàn ngọc, tất cả cũng không phải là vật tầm thương, hoa quả đều là linh dược cực phẩm, mấy thứ đồ ăn khác cũng là những báu vật hiếm thấy,

"Một tên tham ăn!" Đây chính là định nghĩa về đối phương mà Hùng Hài Tử đặt cho, bên trên người không ngờ lại mang theo nhiều đồ ăn ngon như thế.

"Đang nói chính mình đấy hả?" Thiếu nữ cười nhẹ, sau khi ăn một mạch thì cuối cùng cũng dừng tay, nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu, vuốt vuốt mái tóc, cặp mắt to tròn tràn đầy vui vẻ.

"Tuy ta rất thích ăn thế nhưng đều là những thức ăn có sẵn ở xung quanh, chứ không giống ngươi mang theo một đống lớn thức ăn bên người, chẳng trách ngươi lại mập đến như thế." Hùng Hài Tử lên tiếng.

Thiếu nữ nghe thấy thế thì nụ cười hơi sững lại, sau đó lại cười ngã cười nghiêng, tựu hồ chẳng thèm quan tâm tới hình tượng của mình, thế nhưng vẫn siêu trần thoát tục, có một loại thành khiết và linh động không diễn tả được, nói: "Bà mập này thích nhất là ăn, ngay cả niềm đam mê cũng không thỏa mãn được thì nhân sinh còn gì vui nữa chứ? Không nói thứ khác, trước tiên chúng ta cứ ăn no nê một trận, đã lâu rồi không có ăn nhiều đồ ngon như vậy."

"Hả, ngươi vẫn chưa no, lại ăn nhiều hơn cả ta nữa?" Hùng Hài Tử trợn tròn con mắt, một miếng thịt Thanh Loan thật to gác trên đống lửa cũng bị nàng ăn sạch sẽ.

"Không sao, nếu hết thì mình lại nướng." Thiếu nữ mỉm cười rất tươi, con mắt vô cùng linh động, thưởng thức miếng thịt nướng cuối cùng từ tay Thạch Hạo rồi ăn sạch sẽ.

Chuyện này khiến Hùng Hài Tử trợn trừng mắt, đây cũng là lần đầu tiên nó thấy có người động tác còn nhanh hơn cả nó, cướp đi thức ăn ngay trước mặt mình.

Một bên thiếu nữ ngồi tận hưởng còn một bên thì tự động đứng dậy, lấy ra một thanh ngân đao, chém mạnh xuống, rồi cầm miếng thịt sinh linh thuần huyết đưa lên trên đống lửa.

"Trời ạ, ngươi vẫn còn ăn nữa sao, thịt Thanh Loan của ta, Hầu Nhi Tửu của ta!" Hùng Hài Tử kêu réo không ngừng.

Mãi đến nửa đêm, biển xanh lặn sóng, trên mặt biển ánh trăng trải dài, bởi vì đang có một chiếc U Linh Thuyền trôi nổi nên những sinh linh khác không dám tới khu vực quanh đây nên nơi đây rất yên tĩnh, không bị quấy rồi.

Sau nửa đêm bọn nó vẫn còn ngồi ăn, cuối cùng Hùng Hài Tử không kiêng trì được nữa, cái bụng căng tròn, chỉ cần mở miệng là hào quang chiếu ra ngoài, thật sự là ăn không nổi nữa.

Con Thanh Loan dài đến mười mấy mét, được xưng là sinh linh thuần huyết, tự nhiên ẩn chứa rất nhiều thần năng, hơn nửa con đã tống hết vào bụng của hai người.

Không hiểu tại sao cái bụng bé tí vậy mà lại chứ được nhiều như thế, đây chính là sinh linh thuần huyết, nếu là những người khác chỉ cần ăn một miếng thôi thì cả người đã sáng rực, bắt đầu vận công tiêu hóa rồi.

Chủ yếu là do cả hai người ai cũng đều mạnh mẽ cả, bọn họ còn mạnh mẽ hơn xa Thanh Loan, cái được gọi là bảo dược huyết nhục thì cũng bằng với bản thân bọn nó mà thôi, chỉ đến thế là cùng.

Mặc khác, đây cũng không phải là một con Thanh Loan đã trưởng thành, tinh hoa thần tính ẩn chưa trong đó cũng khác xa rất nhiều.

Đương nhiên, nếu truyền tới tai ngoại giới thì sẽ tạo nên một cơn chấn động, ăn hơn nửa con Thanh Loan, cũng quá kinh người mà, có thể xưng là Vua Bao Tử.

Hùng Hài Tử phát hiện mình đã gặp phải đối thủ đáng gờm, đây là lần đầu tiên có người có thể ăn nhiều hơn nó, hơn nữa đây lại là một thiếu nữ nữa.

Mặc khác uống cũng không ít Hầu Nhi Tửu, cả người dính đầy mùi rượu, được tắm rửa trong hào quang thánh khiết.

Gần đây Thạch Hạo mới đột phá, cần phải ra sức củng cố, mà dựa vào

những thứ như rượu thần, hay là bảo dược huyết nhục này thì đã được tiến hành gột rửa một phen, đạt được rất nhiều chỗ tốt.

Hùng Hài Tử đành bái phục chịu thua, Mao Cầu trốn ở phía sau nhưng cũng chiến đấu thịt Thanh Loan đến căng cả bụng.

Thiếu nữ xoa xoa chiếc miệng nhỏ trơn bóng đầy dầu mở, chậm rãi xoay người rồi uống một ly rượu cuối cùng, nói: "Rốt cuộc cũng ăn no."

"Ngươi là chủng tộc nào thế, vì sao lại ăn nhiều như thế?" Hùng Hải Tử khiêm tốn thỉnh giáo, bị người khác đánh bại ở mặt ăn uống khiến nó không cam lòng.

Thiếu nữ đứng dậy, nắm chặt vòng eo thon nhỏ, dưới ánh trăng vô cùng xuất trần, trên mặt mang theo nụ cười, xinh đẹp động lòng người.

"Hỏi nhiều để làm gì, ta đã nói rồi, hôm nay gặp nhau cũng coi là kết một cái thiện duyên. Hoang Vực sau này sẽ rất loạn, tương lai gặp lại thì chớ đứng về phía đối địch với ta."

Cặp mắt chớp chớp, linh huy lấp lánh như ra chiếu rọi cả tương lại, nở nụ cười điềm đạm, hoàn toàn khác với khí chất vừa nãy, cả người như được bao phủ bởi một tầng hào quang thần bí.

Hùng Hài Tử trong lòng hơi động, nó cảm thấy đối phương không có chút ác ý nào, đây cũng xem như là một loại lôi kéo, hoặc cũng có thể trong lúc đi ngang qua nơi đây nhìn ra thiên tư bất phàm của nó.

Thạch Hạo kinh ngạc, chỉ là một thiếu nữ mà thôi, không ngờ có thể ăn hơn cả nó, thật là một bà mập đáng sợ.

"Đừng lo lắng, mấy năm trước khi mà bằng tuổi ngươi ta cũng không có ăn nhiều như thế này đâu." Thiếu nữ như nhìn ra được tâm tư của nó, cười trêu nó.

Thạch Hạo luôn cảm thấy, bà quỷ này tuy nói rất êm tai thế nhưng toàn

là ăn chùa của người khác không.

"Ta cũng không ăn chùa thức ăn của ngươi, tỷ tỷ dẫn ngươi đi trộm đồ." Thiếu nữ xoay người lại, y phục màu đen tung bay, cơ thể sáng lấp lánh như ngà voi, linh động và xuất trần.

"Trộm đồ của ai?" Thạch Hạo hỏi.

"Ta đến khu vực này cũng là vì Côn Bằng, bất quá độ khó cũng quá lớn, không bằng trước tiên tìm một vài tên trộm cắp một phen." Thiếu nữ lúc này trở nên nghiêm túc.

Điều này khiến cho Thạch Hạo chẳng biết nói gì, đồng thời trong lòng chấn động, nàng... không phải là người của Hoang Vực?

Trong lòng rất chấn động, thời gian rất lâu sau Hùng Hài Tử mới khôi phục lại sự bình tĩnh, sau đó đề nghị đi cướp của những tên đến từ Thần Sơn, trộm đồ từ hậu nhân của Hải Thân, rồi còn có thiếu niên của bộ tộc Hỏa Viêm Ngư.

"Đều là những mục tiêu rất hợp lý." Nàng gật đầu, biểu thị sự đồng ý.

"Vậy thì xuất phát thôi, trộm sạch toàn bộ." Hùng Hài Tử hưng phấn, quật ngã đối thủ, cướp sạch tất cả, đây chính là việc làm ưu thích nhất của nó.

"Ngươi cũng đang muốn lôi ta vào cuộc đại chiến trực diện giữa ngươi và bọn hắn đấy chứ?" Thiếu nữ lườm nó một cái, nói: "Nơi đây tu vị bị áp chế tới Hóa Linh Cảnh, mấy tên kia cũng chẳng có kẻ nào là tầm thường cả, ví như Hải Thần tái sinh, Chim Thần Thái Cổ tái sinh, Ma Thần phục sinh, nếu cứ xông thẳng tới quyết đấu thì cũng hay ho cho lắm."

"Thế ngươi muốn thế nào đây?" Thạch Hảo hỏi.

Đương nhiên là đi đánh lén, quật ngã bọn chúng một cách tàn nhẫn từ phía sau." Thiếu nữ vung mạnh quả đấm nhỏ của mình lên, còn vẻ mặt thì lại

vô cùng thánh khiết, được ánh băng trắng bóng bao phủ, dáng vẻ vô cùng siêu trần thoát tục.

Thạch Hạo thở dài, sao lại gặp phải đối thủ như thế này chứ? Nó mở miệng, nói: "Ngươi ăn nhiều cho nên mới mập như thế, hại chết người khác mà sắc mặt chả thay đổi tí nào, thật ra ngươi tới từ đâu vậy?"

"Đang ghen tỵ hả, hay là đang khích lệ?" Thiếu nữ đưa tay để lên chiếc eo nhỏ của mình, cũng chẳng thèm để ý nữa, con mắt lấp lánh ánh hào quang.

"Ta chẳng còn gì để nói nữa." Thạch Hạo nói.

"Tốt lắm, thế thì chúng ta đi Thánh Chiến, bắt đầu cướp bóc!" Thiếu nữ múa múa quả đấm nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 248: Thánh Chiến

Tác giả: Thần Đông

Chương 248: Thánh Chiến

Dịch giả: Ronkute

Biên tập: Kukhoai

Mặt trời dần ló dạng, vượt lên khỏi mặt biển, ánh mặt trời vàng óng, toàn bộ mặt biển đã biến thành màu vàng nhạt, sóng gợn chập trùng, rực rỡ chói mắt.

"Đi thôi, đi Thánh Chiến!"

Sau khi thu dọn xong xuôi, hai người này đạp biển phướng về nơi xa. Thiếu niên thì đẹp trai dễ thương, như là trích tiên giáng trần. Nữ tử tay áo phất phơ, được ánh nắng vàng óng bao phủ, thánh khiết và xuất trần.

Hai người giống như là đôi thần tiên trong nhân gian đón ánh bình minh đạp sóng tiến tới, vô cùng an lành và yên tĩnh, là một hình ảnh rất xinh đẹp nói không nên lời.

Nhung mà, những chuyện mà bọn họ thảo luận chẳng nhẹ nhàng chút nào, tựu hồ có hơi chút... Bạo lực, những lời nói trôm cướp được thốt ra từ trong miệng bọn họ cực kỳ tự nhiên.

"Trước hết đối phó tên hậu nhân Hải Thần cái đã, ta cảm thấy Tam Xoa Kích trong tay hắn không tầm thường đâu, hơn nửa là pháp khí Thượng Cổ bị phong ấn đấy."

“Món đó không dễ cho lắm, hay là chuyển sang thứ khác xem, trong cơ thể của bộ tộc Hỏa Viêm Ngư có viêm trấp(chất lỏng rất nóng) thần tính, là vật vô giá, có thể luyện được Thánh Khí, ta cảm thấy đây mới là vật đáng giá để chúng ta cướp."

Bọn họ cùng dạo chơi trên biển, hướng tới gần hang ổ Côn Bằng, bởi vì toàn bộ quần hùng đều tập trung ở nơi đây, dọc theo đường đi bọn họ không ngừng đảo mắt nhìn xung quanh, cố gắng tìm kiếm con dê béo kia.

Cách rặng đá ngầm không xa có một tòa tế đàn nổi trên mặt biển, có một người thiếu niên ngang nhiên đứng ở phía trên, trong tay cầm một thanh chiến kích màu vàng, không nhúc nhích gì cả mà cứ nhìn chằm chằm về phía hang ổ Côn Bằng đặt trên rặng đá ngầm nơi xa.

"Ồ, gia hỏa này cũng mạnh mẽ đấy chứ, Hải Thần có hậu nhân được như thế này thì quả thật chết cũng nhắm được mắt." Thiếu nữ khẽ nói.

Cũng không biết từ lúc nào những sinh linh Hải Tộc lại xây lên một tòa cao đàn, rộng rãi và cao to, nổi trên mặt nước đối diện với rặng đá ngầm Côn Bằng kia.

Trong ánh bình minh, tòa tế đàn này tỏa ra ánh sáng rực rỡ, lưu chuyển từng gợn sóng, giống như là một con quái vật khổng lồ đang ngủ đông ở đây.

Đây là biểu tượng của Hải Thần, được bọn họ xây dựng nên vì để cho vị thiếu niên kia đi vào trạng thái nhập tĩnh cấp độ cao hơn, để cảm ngộ bí pháp Côn Bằng.

Hiển nhiên, hiện tại cũng không riêng mình Thạch Hạo biết được điều đó, sự thật là có một vài sinh linh khác cũng đã biết thần sào hiện lên phù văn.

"Nguyên lai là như thế." Thiếu nữ nghe Hùng Hài Tử giải thích thì bừng tĩnh, ánh mắt lay chuyển lộ vẻ suy tư.

"Thôi, không cướp chiến kích hoàng kim của hắn nữa, trước tiên ta

muốn đoạt Côn Bằng pháp của hắn." Bỗng nhiên nàng nói như thế.

Hùng Hài Tử giật mình, nói: "Đó chính là cảm ngộ của hắn, là vật được khắc dấu trong đầu, ngươi có thể đoạt được sao?"

"Ta có một cổ pháp, trong nháy mắt có thể hiểu rõ tâm tư của hắn đang suy nghĩ thứ gì. Đương nhiên, phương pháp này rất khó thi triển, hơn nữa mặc dù có cơ hội những cũng sẽ rất nhanh trôi qua, dù sao cũng có thể thử nghiệm xem sao." Thiếu nữ lên tiếng.

Hùng Hài Tử nghe thế thì lạnh cả tóc gáy, nhanh chóng lùi lại, cái bà mập này sao lại đáng sợ như thế chứ? Khiến nó có chút sợ hãi, vạn nhất gây phiền phức cho nó nữa thì khổ.

"Đừng sợ, thi triển loại pháp môn này rất phiền phức, tốt nhất là đánh cho hắn ta ngất xỉu, nếu không thì rất khó thành công. Yên tâm rồi chứ, tỷ tỷ hiện tại sẽ không chỉnh đốn ngươi đâu." Nàng nở nụ cười xinh đẹp, đón ánh bình minh, trong có vẻ cực kỳ rực rỡ, ngay cả sợi tóc cũng nhiễm phải hào quang vàng óng, cả người xinh đẹp không tả thành lời.

Thạch Hạo lui lại một khoảng cách nhất định, cái bà mập này có chút đáng sợ, vạn nhất dính phải pháp môn này thì toàn bộ trên cơ thể cũng chẳng còn bí mật nào nữa.

Làm sao có thể đánh ngất hậu nhân Hải Thần, đây là một vấn đề phiền phức, sinh linh Hải Tộc rất đông, bảo vệ ở xung quanh, hơn nữa bản thân hắn cũng mạnh mẽ đến khủng khiếp, ở Hóa Linh Cảnh khó mà tìm được đối thủ!

Thiếu niên Hải Tộc kia tuyệt đối là một nhân vật thiên kiêu một đời, thần dũng không thể đỡ nổi.

"Ồ, càng nhìn càng cảm thấy khối đá trên sợi tóc của ngươi lại quen thuộc đến thế, đây không phải là Đả Thần Thạch đấy chứ?" Cặp mắt của thiếu nữ lấp lánh linh quang, tập trung lên hòn đá đang tỏa ra hào quang màu

vàng nhạt kia.

"Không phải, ngươi nhìn lầm rồi." Chưa để Hùng Hài Tử kịp tỏ thái độ thì khối đá kia nhanh chóng mở miệng, đồng thời trốn ở đằng sau đầu của Thạch Hạo.

"Không sai, chính là thần vật này, có nó là tốt rồi, dùng nó để đánh cho gia hỏa kia thành đầu đầy khối u hẳn là không vấn đề gì!" Nàng rất vui vẻ, cười hì hì nói.

"Sao mà ngươi biết được thế?" Thạch Hạo hỏi, đây chính là thần vật được thánh nhân Thượng Cổ xem là báu vật, có thể luyện Thánh Khí, từ xưa tới này xuất hiện cũng chỉ được một vài khối mà thôi.

"Bởi vì giáo phái... Trong nhà ta cũng có một khối, đã bị luyện thành chí bảo, đoạt được tọa hóa càn khôn và linh tính, ta cũng từng chơi đùa qua rồi. Khối đá này của ngươi vẫn chỉ là một miếng ngọc thô chưa được mài dũa, không có điêu khắc, nhưng khí tức thì không hề nhầm được. Haizz, thật sự là vật tốt, chắc ta phải cướp lấy quá."

Ánh mắt của thiếu nữ trở nên sáng rực, làm bộ dạng thèm thuồng.

Như thế càng khiến nàng xinh đẹp hơn, kỳ ảo như tiên, nhưng biểu hiện cũng thật quá tham tài, thật sự khiến người khác không biết nói gì.

"Ngươi nhìn lầm rồi đó, chớ lại gần ta, ta không cần phải điêu khắc gì hết, từ trước tới giờ đã hoàn thiện rồi."

Thạch Hạo cũng hơi không yên lòng, nếu như giao Đả Thần Thạch cho nàng thì giống như là dùng bánh bao thịt đánh chó một đi không trở lại.

"Ta dạy cho ngươi một đoạn thần chú có thể khống chế khối đá này, để uy lực của nó tăng một một đoạn nữa, tuy không thể nào so với chí bảo thế nhưng đánh tên nhóc Hải Tộc kia đầu óc chóng váng thì không có vấn đề gì." Thiếu nữ nói, rồi truyền một đoạn thần chú cho Thạch Hạo.

"Không muốn nhen." Đả Thần Thạch kêu thảm thiết, cõi lòng tan nát, không muốn Hùng Hài Tử biết đoạn thần chú đó, đồng thời bỏ chạy thật nhanh.

Thế nhưng, khi niệm thần chú thì nó lập tứng đứng yên, vô cùng nghe lời.

"Nuôi con dê kia cho thật mập, chờ khi nào hắn lĩnh ngộ gần hoàn thành thì hẳn động thủ." Thiếu nữ nói.

Tất cả đã chuẩn bị đầy đủ, bọn nó đợi mấy ngày thì tên hậu nhân Hải Thần kia gần như đã lĩnh ngộ thành công, rốt cuộc bọn nó bắt đầu hành động, tách nhau ra rồi lặng lẽ tiến tới gần tế đàn rộng rãi kia.

"Nè, gọi ngươi đấy, lại đây giúp nhanh lên, xây tế đàn này cao hơn nữa!" Một tên sinh linh Hải Tộc quát lớn, trừng mắt nhìn Thạch Hạo.

Gần đây bọn họ thu phục được không ít sinh linh, biến bọn họ thành cu li cho mình, xây dựng tế đàn càng thêm rộng rãi hơn nữa, không riêng gì hậu nhân Hải Thần đang ngộ đạo ở đây, bọn chúng còn muốn xây dựng thêm một tòa bình đài chiến tranh để ứng phó với những cuộc đại chiến nếu phát sinh xảy ra.

Thạch Hạo sờ sờ mũi rồi đi tới, lẫn trong đám cu li đi tới phụ cận tế đàn.

"Sao ta có cảm giác cái tên nhóc đó khá quen mặt?" Có người nghi ngờ.

Mấy tháng trước, Thạch Hạo đã xảy ra xung đột với bọn họ, từng chém giết vài tên cường giả Hải Tộc, những người này cũng có nơi đó nên cảm thấy có chút quen mặt.

"Vù!"

Hùng Hài Tử ra tay, niệm một đoạn thần chú, cũng chẳng thèm che giấu gì cả, trực tiếp lấy ra Đả Thần Thạch.

Ở bên trên tế đàn, một bóng người như là Thần sừng sững đứng nơi đó. Trong tay cầm một thanh chiến kích hoàng kim dõi mắt nhìn về hang ổ Côn Bằng, tinh khí thần như rồng, cả người bốc lên một chùm sáng hoàng kim.

Bỗng nhiên hắn quay đầu lại, mạnh mẽ như hắn mà cũng sợ đánh lén sao, hiện tại ở vùng biển này hắn chính là vô địch, ánh mắt ngưng trọng, giống như là hai chùm sáng vàng óng.

Ầm một tiếng, thiên địa chao đảo, chùm sáng trong con ngươi không thể nào hóa giải được vận xui của hắn, một khối đá xiêu xiêu vẹo vẹo, né tránh phù văn đầy trời, cứ như là tia chớp nhanh chóng đập tới.

"Mở!"

Hắn hét lớn, tiến hành ngăn cản.

Nhưng mà, chung quy lại phù văn không thể nào ngăn cản nổi. Đả Thần Thạch kinh người, một khi đánh thì chỉ có chuẩn xác mà thôi, cơ bản không cách nào tránh né được, cộng với được thần chú gia trì thì càng mạnh mẽ hơn.

"Ầm!"

Đòn đánh này vô cùng chuẩn xác, nện thẳng ngay giữa trán hắn, máu tươi đầm đìa, bắn mạnh lên cao, đánh đến nổi hắn cảm thấy hoa mắt chóng mặt, đầu vang lên ong ong.

Không thể không nói, sau khi được thần chú gia trì thì sức mạnh của Đả Thần Thạch tăng lên rất nhiều, nếu như nện trúng đầu những tu sĩ bình thường thì phỏng chứng đã nứt ra rồi.

Ngay cả mạnh mẽ như hậu nhân Hải Thần cũng cảm thấy thân thể rung động, suýt chút nữa té nhào trên mặt đất, lúc này hắn cảm thấy cực kỳ đau nhức, những ngôi sao cứ xoay vòng trước mắt.

Hắn hét lên đầy giận dữ, toàn bộ mái tóc như là rắn bay múa, chiến kích

trong tay vẻ lên trên mặt biển, thần mang vàng óng ngút trời, cơn đau nhức này vẫn chưa thể khiến hắn mất đi cảnh giác được, hắn bắt đầu bảo vệ bản thân.

Mà những sinh linh Hải Tộc khác cũng đồng loạt ra tay, tấn công về phía Hùng Hài Tử, hàng loạt ánh sáng bay lượn.

Nhưng mà, có một màn mưa ánh sáng không thể nào phòng ngự được, vô cùng nhẹ nhàng rơi vào trên tế đàn, nơi đó xuất hiện một đoán ánh sáng óng ánh, một thiếu nữ xuất hiện, dùng thần quang chiếu lên trên người hậu nhân Hải Thần.

"Ầm!"

Thanh chiến kích màu vàng vụt ngang giữa thiên địa, sát khi tăng vọt, nó muốn xoắn nát kẻ xâm lấn.

Cùng lúc đó, xa xa có mấy bóng người vọt tới đánh giết đám người thuộc Hải Thần nhất mạch, những người này đều là cường giả, khi thấy tộc này bị thảo phạt thì đồng loạt ra tay, mượn gió bẻ măng.

Mấy đại cường giả ra tay xem như là sự giúp đỡ đầy bất ngờ, Thạch Hạo vung kiếm gãy quét ngang những kẻ địch ở bên cạnh, chạy khỏi vòng vây.

Cùng lúc đó, thiếu niên Hải Tộc đang ở trên tế đàn thân thể đột nhiên chấn động, bùng phát ra những ánh sáng chói mắt, hắn hét lên một tiếng: "Ngươi dám!"

Hắn thật sự quá mạnh mẽ, ở Hóa Linh Cảnh khó gặp được địch thủ, cho dù rơi vào tình thế như vậy cũng hiện ra khí thế vô địch, quét ngang ngàn quân, đánh giết đối thủ.

Mưa ánh sáng vọt lên, thiếu nữ thoát khỏi sự dây dưa rồi rút lui, nơi đây trở nên hỗn loạn, ánh mắt của thiếu niên Hải Tộc trở nên lạnh lẽo, hắn đã khôi phục lại tinh thần, thanh kích lớn màu vàng nắm chặt ở trong tay, hét lớn một tiếng, nhằm thẳng trong đám người.

"Bụp!"

Chiến kích vung lên, những cường giả xâm lấn bị chém thành bốn mảnh, cơ bản không phải là đối thủ.

"Đều chết hết cho ta!"

Trong cơn thịnh nộ, cả người hắn phát sáng, nhấn chìm cả thiên địa, cả người như là một vị Thần, không ai có thể ngăn cản, sóng biển màu vàng bao phủ thập phương, cuối cùng những tên hôi của đều nổ tung, chết oan chết uổng.

"Không được!" Đột nhiên hắn hét lớn, cảm thấy trên người thiếu thiếu thứ gì đó.

Phương xa, trong biển xanh, Thạch Hạo đứng đối diện với thiếu nữ, kiểm kê lại chiến lợi phẩm.

Một khối tàn cốt Côn Bằng và một miếng vảy hiện ra trước mắt, tuy rằng đã hư hại từ lâu, không có phù văn lưu chuyển thế nhưng giá trị vẫn vô cùng to lớn, muốn tiến vào hang ổ Côn Bằng thì đều cần đến những thứ này.

"Gia hỏa này mạnh mẽ thiệt, không cách nào trộm những thứ từ trong đầu của hắn, thế nhưng khiến cho hắn choáng vàng đầu óc nên cũng thuận lợi lấy một vài thứ từ trên người hắn, dù gì hắn cũng nhờ vào những thứ này thì mới có thể xem được phù văn trong hang ổ Côn Bằng." Thiếu nữ nói.

Sau đó, nàng chẳng khách khí mà cất đi toàn bộ, và nói với Thạch Hạo rằng nàng có thể tìm hiểu những thứ này, cho nên nó cũng không muốn tranh giành, chân thân của nàng vẫn chưa tới nên cần phải có những thứ này thì mới có thu hoạch được.

"Cái gì, đây không phải là chân thân của ngươi, ngươi là yêu quái phương nào, sao lại mạnh đến thế?" Hùng Hài Tử thật sự bị dọa cho chết khiếp.

"Dưỡng Linh, đã nghe qua chưa, đây chính là một Linh Thân được nuôi dưỡng từ một Động Thiên của ta, chân thân của ta bị một tên đáng ghét cuốn lấy, khó có thể tiến vào Hoang Vực." Nàng nói như vậy.

Thạch Hạo thật sự giật mình, cái bà mập này thật là mạnh, chẳng trách thân thể bất cứ lúc nào cũng có thể hóa thành mưa ánh sáng, đây cũng không phải là chân thân mà đã lợi hại đến như thế rồi!

"Vậy sao ngươi có thể ăn được vậy?"

"Cứ chờ lúc mình tới cảnh giới này thì sẽ rõ." Thiếu nữ lườm nó một cái.

Sau khi đầu óc của hậu nhân Hải Thần tỉnh táo lại, hắn ta giống như là một tên nộ thần, cầm trong tay thanh chiến kích, quét ngang cả vùng biển này, ai dám ngăn trở liền đại khai sát giới!

Bất quá, hắn vẫn không tài nào tìm thấy người trộm đồ của mình.

Những ngày sau, nơi đây xuất hiện hai tên trộm đồ, cướp sạch đồ của rất nhiều cường giả, có thể nói bọn họ vô cùng hung hăng, phàm là những ai có danh tiếng đều bị đến chào hỏi cả.

Bọn họ dùng Đả Thần Thạch mở đường, trước tiên đánh cho bọn chúng choáng váng đầu óc rồi sau đó cướp sạch sẽ những thứ trên người, tiến hành Thánh Chiến.

Rất nhiều người chịu thiệt, nhưng cũng phải nhịn xuống, không ai dám truyền ra bên ngoài, bởi vì như thế quá mất mặt.

Không ít cường giả đều nín một bụng hỏa khí, âm thầm chịu đựng, hận không thể lập tức bắt lấy hai tên trộm này, rồi treo lên mà từ từ tra tấn, tiếp đến mới giết chết.

Trong lúc này, Thạch Hạo và thiếu nữ đang đi cướp đồ của một sinh linh rất đặc biệt, một lão giao màu xám, pháp lực kinh người, cực kỳ mạnh mẽ, suýt chút nữa đã thất thủ rồi.

Sau đó, trải qua những chứng cứ do những sinh linh khác miêu tả, bọn họ bất ngời biết được, có khả năng lão giao này chính là một Linh Thân của Tôn Giả.

Vậy mà lại đi cướp sạch của một Tôn Giả, chuyện này khiến cho Hùng Hài Tử hưng phấn thét dài, thế nhưng tên ma nữ kia lại vô cùng bình tĩnh, giống như đây chẳng phải là chuyện to tát gì.

"Haizz, ta phải đi rồi, xem ra không có duyên với bảo thuật Côn Bằng rồi, nếu không quay lại chắc chân thân của ta sẽ gặp nguy hiểm mất, tinh lực phân tán quá nhiều rồi."

Ngày hôm đó, thiếu nữ nói với Thạch Hạo, chuẩn bị hóa thành mưa ánh sáng rời đi.

Khoảng thời gian ở chung này, hai người kết hợp ngầm với nhau, áp bức những tên xấu, đánh lén, hợp tác với nhau vô cùng vui vẻ, thuận buồm xuôi gió, hiện tại lại phải chia ly khiến cho Hùng Hài Tử cảm thấy chút không muốn.

"Hì hì, hữu duyên thì sẽ tương phùng." Thiếu nữ rất hào hiệp, cười hì hì rồi hóa thành một màn mưa ánh sáng, biến mất khỏi vùng biển này.

"Sau này gặp lại chúng ta cùng nhau đi Thái Cổ Thần Sơn, đi Hải Thần Đảo, cướp bóc sạch sẽ những nơi đó nhen." Hùng Hài Tử hô lớn.

Thời gian trôi qua rất nhanh, cứ như thế hai năm đã trôi qua rồi!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 249: Đắp Lại Chân Ngã

Hai năm qua phát sinh rất nhiều chuyện, cả vùng biển trở nên sôi trào.

Biển xanh bao la, rặng đá ngầm yên tĩnh, những người ở trước hang ổ Côn Bằng không thể đào phá được, vẫn không có ai đạt được bảo thuật chân kinh đó.

Hai năm qua, cũng không biết có bao nhiều cường giả tới, sau đó lại rời đi, càng có rất nhiều đám sinh linh chết đi, thi thể bỏ lại vô số.

Có rất nhiều sinh linh chết trận ở vùng biển này, biển xanh gần như bị nhuộm thành màu đỏ, quần hùng đến rồi lại đi, hết nhóm này rồi lại nhóm khác.

Đến hiện tại tin tức đã truyền khắp nơi, muốn giấu cũng không thể giấu được nữa, những cường giả có năng lực đều lộ diện cả, muốn tìm cơ hội phá tan thần sào thế nhưng đều thất bại.

Ngay cả Tôn Giả cũng tới vài người, len lút tiến vào nơi đây, xem xét tỉ mỉ đạo tràng Côn Băng, làm mọi cách cũng không thành công, trong đó có người do tu vi bị áp chế suýt chút nữa đã bị giết ngay nơi đây.

Sau khi thiếu nữ rời đi, cũng không còn xuất hiện thêm nữa.

Thế nhưng truyền thuyết về hai tên trộm thủy chung không có phai mờ, thỉnh thoảng cũng có người đề cập tới, bởi vì chuyện mà bọn họ cướp đồ của Giao Tôn Giả bị lộ sa ngoài, có vài người tận mắt nhìn thấy.

Chuyện này sau khi truyền đi, khiến cho quần hùng đờ người ra, rồi sau đó ồ lên, cảm giác không biết nên khóc hay nên cười, một cặp tổ hợp này hung tàn đến cỡ nào chứ, cũng dám ra tay với Tôn Giả.

Trên thật tế, mọi người rất cảm thông với Giao Tôn Giả, bởi gì sau chuyện này hắn chẳng còn mặt mũi nào nữa, là một sinh linh mạnh mẽ như thế mà danh dự lại bị hai tên hậu bối phá nát, cướp sạch một trận, thật sự khiến người khác không biết nói gì.

Dẫn tới trên vùng biển này xuất hiện vài tên Giao Tộc, người ta cho rằng đều là do Giao Tôn Giả phái ra, thật sự hắn ta rất tức giận, sai đệ tử con cháu của mình tiến hành đi tìm hai tên trộm kia.

Hắn ta ngạo thị Bắc Hải, bễ nghễ quần hùng, khó gặp địch thủ, một Tôn Giả lại bị hai tên nhóc vắt mũi còn chưa sạch hành hạ thê thảm như thế, có thể nào chịu nổi chứ, thật sự không thể nuốt trôi cục tức này được.

Hắn đã trở thành một trò cười, mỗi khi nhìn thấy Giao Tôn Giả, mọi người đều quay lưng lại nhìn nhau, cười cười với nhau.

Mà một vài nhân vật lão bối, ở đây bị áp chế tu vi nếu mà gặp nạn thì rất nhanh sẽ nghĩ tới Giao Tôn Giả, tự nhủ với chính mình, dù sao ngay cả Giao Tôn Giả cũng bị người khác chà đạp, chính mình thì sao mà ngăn cản được.

Trong lúc nhất thời, Giao Tôn Giả liền trở thành một danh từ của bi kịch, sau thời gian dài, hai tên trộm đó được người đời nhớ ký, trở thành chuyện vui mà bàn luận.

Chỉ là, hai người bọn họ ẩn nấp cũng quá kỹ, Tên ma nữ kia đã tròn hai năm không thấy tăm hơi, còn tên nhóc vắt mũi còn chưa sạch kia thì mấy tháng mới hiện thân một lần, mỗi lần hiện thân đều dáo dác, trơn trượt khó nắm bắt.

Hai năm trôi qua, Thạch Hạo cũng đã hơn mười ba tuổi rồi, rời xa cái thời non nót kia. Hiện tại ở độ tuổi này trong Đại Hoang thì đã có thể lấy vợ sinh con rồi.

Có thể bản tính của Hùng Hài tử khó thay đổi, vẫn cứ như trước có chút hung tàn, cũng sẽ làm ra một vài sự tình nổi trội, dẫn tới việc "Nhân thần

cộng phẫn".

Ví như trước kia mọi người cũng chỉ biết việc Giao Tôn Giả bị cướp sạch, những có điều mọi người còn không biết, nhưng Hùng Hài Tử lại hiểu rõ khu vực nào giao long đang tăng lên, muốn gây bất lợi cho nó. Nó cũng đã từng bí mật hành động, đánh đập mười tám tên cháu trai của Giao Tôn Giả, đánh đến nỗi kêu cha gọi mẹ, những thứ tốt trên người đều bị cướp sạch.

Thế nhưng, nó lại không giết, bảo mười tám tên này khi quay lại liền truyền tin nói Giao Tôn Giả nên cẩn thận một chút.

Cứ như thế uy hiếp một Tôn Giả, cảnh cáo thẳng thừng, cũng chỉ có người hung tàn như thế mới có thể làm ra những việc này, trên dưới Giao Tộc không biết nói gì nữa, hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Hai năm qua, một vài cường giả có địch ý đều từng bị nó bí mật tra tấn, dùng Đả Thần Thạch nện toàn bộ, dẫn tới một đám người khi thấy Hùng Hài Tử liền biến sắc, một mực không dám tiết lộ tình cảnh thê thảm của từng người, cố gắng nuốt trôi cục tức xuống dưới bụng.

Hùng Hài Tử cao lên không ít, tóc đen rối tung, xinh đẹp và tuấn tú hơn nhiều, lúc này đang ngồi xếp bằng dưới đáy biển, thân đang ở trong động Cực Dương, lấy chân hỏa luyện thân và luyện thần.

Hỏa diễm nơi đây rất đặc biệt, cũng rất đáng sợ, mãi cho tới khi nó tới gần nơi sâu nhất thì cảm thấy cực kỳ nóng rực, ngọn lửa này đại biểu cho dương cương đến cực điểm, gần như thiêu đốt toàn bộ cơ thể nó,

Thế nhưng, nó vẫn rất nhẹ nhàng, không nhút nhích gì cả, ánh mắt yên tĩnh, trong lòng không chút tạp niệm nào.

Cũng không biết qua bao lâu, nơi cơ thể nó lộ ra một lớp da khô bị cháy đen, tinh thần và thể xác giống như là ngọc thạch, càng mạnh mẽ hơn.

Nếu như có người ở đây, nhất định sẽ giật mình, đây là một loại dằn vặt?

Dùng chân hỏa luyện thân, gần như muốn đốt cháy, cuối cùng lại lột xác.

Đây tuyệt đối là một loại cực hình, một loại rèn luyện không cách nào chịu được, Hùng Hài Tử đi tới một bước này, mạnh mẽ như thế, cũng không phải là không có đạo lý, nó có nghị lực vô cùng lớn, đối mặt với loại đau đớn này trước sau bất động như núi.

Trên thực tế, thân thể đã bỏ đi lớp da cũ, sinh ra một lớp da mới, đây cũng không phải là mục đích tu luyện của Thạch Hạo, bởi vì thân thể của nó đã thành Linh, từ lâu đã luyện tới cực điểm của cảnh giới này, có thể tự động hoàn thiện thân thể, không cần phải như thế.

Sở dĩ nó làm như thế cũng không phải là vì thân thể, mà là đang rèn luyện tinh thần, đắp lại chân ngã.

Hóa Linh Cảnh phân làm ba giai đoạn, giai đoạn thứ nhất chính là "Thân thể thành linh", giai đoạn thứ hai chính là "Đắp lại chân ngã" của tinh thần, giai đoạn thứ ba chính là "Động Thiên dưỡng linh"

Nếu nói về thiên phú của Hùng Hài Tử, hai năm vừa qua thì tu vi làm sao có thể dừng lại được, tu vi không ngừng thăng tiến, nó nắm giữ thiên tư không gì sánh được, luôn luôn "Cường thế".

Trong hai năm qua, thành tựu mà nó đạt được có thể hù chết người, tăng nhanh như gió, chỉ vừa mới tiến vào cảnh giới này mà đã nhảy lên đỉnh cao nhất rồi!

Con đường tu hành càng về sau càng gian nan, tốc độ sẽ từ từ chậm lại, cho đến khi vĩnh viễn khó tiến thêm một bước, hiển hiên cảnh giới Hóa Linh chính là một trong những cảnh giới khó, đã được xem là leo lên một lĩnh vực rồi.

Đến Hóa Linh Cảnh thì được cho là cao thủ rồi, các Cổ Quốc lớn, những trưởng lão của đại tộc đều chỉ ở Hóa Linh hậu kỳ mà thôi, Hùng Hài Tử nhỏ như thế mà đã đạt tới lĩnh vực này rồi, nếu như truyền ra ngoài thì tuyệt đối

có thể hù chết người khác.

Một thiếu niên mười ba tuổi mà đã đạt tới đỉnh cao của Hóa Linh Cảnh, chuyện này không chấn động lòng người mời lạ.

Ngay cả sinh linh thuần huyết của Thần Sơn Thái Cổ cũng phải kinh ngạc, người mạnh như Thanh Vân cũng chỉ có chín Động Thiên, mười bốn mười lăm tuổi cũng chỉ là Hóa Linh Cảnh trung kỳ mà thôi.

Hơn nữa, con đường của Hùng Hài Tử cũng khác với mọi người, nó là mười Động Thiên, và mỗi một cảnh giới đều tiến tới cực điểm, hao phí thời gian và tinh lực càng nhiều hơn.

Kết quả, nó vẫn là người đầu tiên đạt tới đỉnh cao khi còn nhỏ!

Thành tựu như thế, thiên phú như vậy, sao không làm người khác thán phục được chứ, nếu bị ngoại giới biết được thì Hoang Vực sẽ càng chấn động hơn.

Trong hai năm qua nó rất biết điều, một lòng củng cố tu vi của chính mình.

"Thân thể thành linh", Thạch Hạo đã làm được, đây chính là tình huống của có trong truyền thuyết nhưng lại bị nó phá vỡ,

Đắp lại chân ngã của tinh thần, cùng với mười Động Thiên dưỡng linh, tuy hắn cũng đã bước vào, đồng thời tu tới đỉnh cao thế nhưng vẫn chưa đột phá cực điểm, hai giai đoạn này nó đã xông lên những vẫn còn đang không ngừng thăng hoa.

Hiện tại mà nói, ở Hóa Linh Cảnh, Thạch Hạo chẳng sợ người nào, đủ khả năng chiến với đám cường giả trong biển xanh này, không cần phải giống như hai năm trước cứ trốn tránh một vài đại địch.

Thế nhưng, nó vẫn còn chưa vừa lòng, từ đầu đến cuối vẫn không có xuất quan, nó muốn đột phá cực cảnh, Hùng Hài Tử đặt ra những yêu cầu

nghiêm ngặt đối với chính mình, muốn đạt tới mức mạnh nhất.

Mà tu hành ở trong động Cực Dương, luyện thân luyện thần chính là để đột phá tình huống được ghi chép trong lịch sử, nó muốn "Đắp lại chân ngã".

Đắp lại chân ngã của tinh thần, không nghi ngờ chút nào là vô cùng đáng sợ, hơi một tí thôi liền có thể tổn thương đến hồn phách, vô cùng nguy hiểm, không thể dễ dàng làm được.

Hầu như toàn bộ mọi người chỉ hơi hơi rèn luyện để vượt qua cửa ải tiến vào một cảnh tiếp theo, nhưng Hùng Hài Tử lại rất tích cực, yêu cầu mình phải đạt tới những gì ghi trong sách cổ, dùng cái này để đặt ra giới hạn cho bản thân.

Nó dùng chân hỏa trong động Cực Dương để mài dũa tinh thần, tiến hành luyện hồn, tái tạo "Chân ngã", muốn đạt tới mức mạnh nhất.

Nó ngồi xếp bằng ở nơi đây, tiếp thu sức nóng hừng hực của hỏa diễm trong động khiến cho những miếng da bị cháy đen trên cơ thể tróc ra. Đây cũng chỉ là một quá trình của luyện thần và diễn sinh, cũng không quan trọng lắn, ý nghĩa chính của nó chính là muốn khiến cho thần thức niết bàn, tinh thần lớn mạnh, hồn phách cứng rắn hơn.

Da tróc rất nhiều lần khiến cho cơ thể nó càng ngày càng óng ánh, đây chính là kết quả của việc rèn luyện tinh thần của nó.

Rốt cuộc, lần này lại có thêm tiến triển mới, bên trong đầu của nó có một chùm sáng đang thiêu đốt, giống như muốn thoát ra ngoài, phóng ra hào quang thần tính bất hủ.

Động Cực Dương cũng không phải là nơi bình thường, hỏa diễm được sản sinh ở nơi đây được Côn Bằng xem là vật quý, dùng để luyện thân thời niên thiếu, há lại là thứ phàm tục.

Ngọn lửa được sản sinh trong động Cực Dương thai nghén ra thần tính bất hủ, vì vậy không chỉ có thể luyện thể mà còn có thể rèn đúc tinh thần,

khiến cho không ngừng lớn mạnh, thậm chí còn niết bàn.

Thạch Hạo tu luyện hai năm liền ở nơi đây, rốt cuộc cũng tiến tới một bước này, tinh thần giống như đang bị thiêu đốt, như hóa thành tro tàn nhưng chân linh lại bất diệt, được bao bọc ở trung tâm, trải qua muôn vàn thử thách một lần nữa đắp nặn lại.

Đây chính là tinh thần nguyên(ngọn nguồn tinh thần) của nó, trải qua sự thiêu đốt của chân hỏa cực dương, mài giũa không ngừng, càng ngày càng cứng cỏi, nhanh chóng mạnh mẽ.

"Bụp!"

Ở nơi đầu lâu, một đoàn ánh sáng tựu như bị thiêu đốt tới cực điểm, ngay cả tinh thần cũng bốc cháy, giống như là muốn hướng tới sự hủy diệt, nguy hiểm đến cực hạn.

Ngay cả cơ thể của nó cũng như thế, tinh thần nguyên của nó cũng đang bị "Đốt đến cháy khét", trở thành một vùng tối tăm, không thấy chút sinh cơ nào.

Rốt cuộc, một tiếng vang nhỏ phát ra, hỏa diễm đang lờ mờ kia đột nhiên rực sáng, như được sinh ra lần nữa, tinh thần giống như là lột bỏ từng lớp da bên ngoài, càng thêm mạnh mẽ hơn.

"Ngọn lửa tinh thần lại một lần biết bàn." Thạch Hạo tự nhủ, nó rất hài lòng với tiến cảnh của hiện tại, thêm mấy lần nữa hẳn sẽ đột phá cảnh giới trong truyền thuyết.

Điều tức một phen, chậm rãi tu dưỡng, đã là mấy ngày sau.

"Nên đi vực Huyền Băng rồi." Thạch Hạo đứng dậy, hiện tại thân hình của nó cao lên không tí, dung mạo cũng không có thay đổi nhiều, nó nhanh chóng lao ra khỏi hỏa động, đi tới một khu vực khác.

Nó xuyên qua vùng biển lạnh giá, tiến vào một vực sâu thăm thẳm, nơi

này vô cùng khủng bố, nhiệt độ thấp đến nổi người khác không chịu nổi.

Rất nhiều cường giả đã tới nơi đây nhưng ngay lập tức liền bị đông cứng rồi chia năm xẻ bảy, nửa bước cũng khó dời, căn bản không thể nào giống như nó cứ tiến xuống phía dưới, cho đến tận đáy vực.

Thạch Hạo bị đông cứng đến nổi thân thể trắng như tuyết, gần như đã cạn kiệt chịu không nổi, mà ngọn lửa tinh thần của nó tựu hồ cũng bị đông cứng, vất vả lắm mới từ nơi trán chiếu rọi ra ngoài.

Đây chính là một loại mài giũa khác, vực Huyền Băng ngoại trừ chí hàn ra thì cũng thai nghén ra sức mạnh thần linh bất hủ, cũng có khả năng luyện thân luyện thần.

Một năm trước nó cũng có tới đây tu hành, khi đó cơ thể bị đông cứng đến nổi xuất hiện những vết nứt, suýt chút nữa bỏ mạng, cuối cùng lột xác trở nên mạnh mẽ hơn. Cái cảm giác khi tới cực điểm vô cùng khó chịu nhưng lại rất kích thích, có cảm giác vui sướng khi có tác dụng.

Nhiều lần tới nơi đây, thỉnh thoảng máu thịt cũng bị đông đến nứt ra nhưng sau đó lại được tái sinh, nó cũng dần dần thích úng với cảm giác này. Đương nhiên, chủ yếu nhất chính là tinh thần nguyên được sức mạnh thần tính chí hàn này tẩm bổ, hoặc có thể nói là mài giũa, không ngừng lột xác.

Ví như hiện tại, một chùm hỏa diễm tinh thần bị sức mạnh thần tính màu trắng ép đến đỉnh điểm, gần như đã tắt đi, ngưng kết thành một khối "Thể rắn".

Thế nhưng Thạch Hạo vẫn kiêng trì, tuyệt không lùi bước, cố gắng chống lại khiến cho tinh thần càng thêm cứng cỏi.

"Bùm!"

Cuối cùng, thể rắn vỡ tan, tinh thần nguyên như là nổ tung, nhưng cuối cùng nó lại lần nửa tỏa ra sức sống, thần thức hỏa lại bốc cháy, càng thêm dữ dội hơn.

Cứ như thế, nó cứ tu luyện ở động Cực Dương rồi lại sang vực Huyền Băng, cứ cách mấy ngày là lại thay đổi một lần, không ngừng xung kích đến ranh giới trong truyền thuyết.

Tinh thần lớn mạnh, không ngừng đắp nặn, loại bỏ một vài "tạp chất", rèn luyện nhiều lần, càng ngày càng cứng cỏi.

"Đắp lại chân ngã" chính là như thế, là một quá trình chậm chạp, là sự hòa hợp liên tục giữa tinh thần và đạo thân, dễ hơn việc ngộ đạo, hướng tới cực điểm.

"Đắp lại chân ngã", một khi Thạch Hạo đạt tới bước này thì đã được xem là một quá trình vô cùng nghịch thiên rồi, bởi vì đây đang thay đổi bản chất tiềm ẩn của việc tu hành.

Con đường tu hành càng về sau càng khó. mà nó lại lột xác như thế, không ngừng mài giũa bản thân, tiến hành việc biến đổi giống như là niết bàn, khiến cho con đường này trở nên rộng lớn hơn.

Nói thì dễ, làm mới khó, chỉ khi nào đạt tới ranh giới trong truyền thuyết thì mới có thể thay đổi, thử hỏi có mấy ai có thể làm được?

Hiện tại, Thạch Hạo không chỉ đắp nặn tiềm lực, tinh thần mà còn đắp nặn lại con đường của tương lai chính mình, việc này liên quan vô cùng trọng đại, vì vậy mới có thể được xưng là "Đắp lại chân ngã".

Tiền nhân tìm đủ mọi cách, trải qua hàng loạt kiếp nạn và sinh tử mới bước lên được con đường này.

"Đắp lại chân ngã". Đột phá, niết bàn bản thân thêm lần nữa, có thể giúp cho con đường tu hành của mình trở nên rộng rãi hơn một ít, ngày sau sẽ càng ổn định hơn.

Đương nhiên, bất kể là "Thân thể thành linh", hay là "Đắp lại chân ngã" đều là những ranh giới trong truyền thuyết, có mấy người có thể đạt được? Tuy rằng được mệnh danh là hai giai đoạn của Hóa Linh Cảnh thế nhưng

những người khác chỉ có tiếp cận đến mà thôi.

"Thành công, ta đã đạt tới cảnh giới trong truyền thuyết!" Thạch Hạo mở cặp mắt, "Đắp lại chân ngã" đã tới viên mãn.

Cùng lúc đó, ở bên cạnh thân thể hiện lên một con Côn Bằng, một con Toan Nghê đang rít gào, vây tròn xung quanh nó, giống như là linh tính vậy, cùng cộng hưởng theo nó!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 250: Xuất Quan

Thạch Hạo ngồi xếp bằng ở nơi đó, tinh thần sung mãn, bên trong đầu lâu như có một đoàn thần hỏa đang thiêu đốt, bao quanh dấu ấn chân linh của nó, giống như là một vị thần cô độc.

Nó đã thành công bước và ranh giới trong truyền thuyết!

Ở bên người, đầu tiên là Côn Bằng đập cánh, tiếp theo là Toan Nghê thét dài, chuyển động xung quanh nó, trông vô cùng khủng bố, hai đại sinh linh như là hai vị thiên thần thủ hộ ở trung ương.

Đầu tiên là "Thân thể thành linh", sau đó là "Đắp lại chân ngã", cả hai đều đạt tới ranh giới trong truyền thuyết, đi tới cuối đường, khiến cho sức chiến đấu tăng vọt.

"Hay là vẫn còn có thể củng cố?"

Sâu bên trong động Cực Dương nó vẫn chưa tiến vào, nơi đó có một bệ đá, là một vùng cấm, mạnh mẽ như Thạch Hạo bây giờ vẫn không cách nào ngồi lên được.

Lúc này nó đứng dậy, điều chính thân thể đến trạng thái tốt nhất, chuẩn bị tiếp nhận một xung kích mới.

"Ầm!"

Sau một khắc, nó cảm giác được thế nào là sống không bằng chết, còn khó chịu hơn cả việc linh hồn bị cắt nát, cực kỳ đau đớn, chân hỏa tạo thành hình tia chớp đánh thẳng vào trong linh hồn của nó.

Chân hỏa thai nghén ra một sức mạnh thần tính cực kỳ đáng sợ, như

muốn tách rời ra, không chỉ đau đớn về thân thể mà còn dính dáng tới dấu ấn tinh thần nữa, nó muốn tiêu diệt toàn bộ.

"Thật là mạnh, vượt qua cả cực hạn, không thể nếm thử nữa rồi." Thạch Hạo sợ hãi, nhanh chóng rút lui, một lần nữa ngồi xếp bằng, tiến hành hóa giải.

Hiển nhiên, vùng cấm địa này cần phải là Hóa Linh Cảnh vô khuyết và viên mãn mới có thể đặt chân lên được.

Hóa Linh Cảnh phân làm ba bước, hai bước đầu tiên nó đã đạt được tới ranh giới trong truyền thuyết, mà bước cuối cùng cũng đã tới đỉnh cao thế nhưng vẫn chưa đạt tới cực điểm trong truyền thuyết.

Thạch Hạo ngồi xếp bằng, ánh lửa hóa thành tia chớp đang giao hòa với tinh thần và thân thể của nó, vô cùng rực rỡ.

Những tiếng đùng đùng vang lên, thân thể của nó trở nên sáng rực, cả người trong suốt không chút tì vết, càng ngày càng kỳ ảo và tiếp cận gần Thần hơn. Thế nhưng, mỗi khi nó chớp mắt thì lại sẽ có thần quang bộc phát, lộ ra khí tức mạnh mẽ.

Tĩnh như thần tiên, động như ma thần, đây chính là khí tức vô cùng mạnh mẽ và thần bí, đồng thời không ngừng lớn mạnh, khiến cho nó càng ngày càng sâu sắc.

Rốt cuộc, tất cả kết thúc, Thạch Hạo rời khỏi động Cực Dương, vọt thẳng lên mặt biển. Thực lực của nó tăng mạnh, đã không còn sợ những cường giả ở trên vùng biển này nữa rồ.

Hai năm trôi qua, thật sự đã xảy ra rất nhiều chuyện. Cường giả suy yếu, thiên tài quật khởi, vùng biển này bị máu nhuộm đỏ tươi, những cũng có nhiều uy danh được lập nên.

"Huyền Hải Hầu chết trận rồi, ngã xuống trong vùng biển này!"

Một tin tức như thế truyền ra, chấn động cả biển xanh, sinh linh của Bắc Hải giật mình, gần đây cường giả một đời lại quật khởi, tuổi còn rất trẻ đã phong hầu rồi.

"Khôn Vũ Hầu chết rồi!"

Rất nhanh lại một tin tức truyền tới, lần này sinh linh của lục địa trở nên hoảng sợ, bởi vì hắn chính là một người đã phong hầu vô cùng nổi tiếng, tên tuổi rất lớn.

"Sứ giả của Hải Ma Tôn Giả bị đánh chết!"

Tin tức lần nữa trở nên náo động, phía xa đang xảy ra một trận chiến, mười mấy nhân vật chết đi. Tất cả đều có lai lịch rất lớn, xưng tôn một phuong, kết quả lại đều chết hết.

Cả vùng biển trở bên đỏ rực, tất cả đều là màu máu, chiến quy thành đàn, ngân sa từng bầy phóng đi, sinh linh trong biển trở nên điên cuồng, không ngừng nuốt chửng nước biển màu máu kia.

Những người chết đi không một ai yếu cả, truyền khắp cả vùng biển này, đây chính là mười mấy đại nhân vật đồng thời chết đi, thật sự là một chấn động không hề nhỏ.

"Ai giết?" Sắc mặt của tất cả mọi người đều đại biến, chuyện này cũng quá kinh người, thực lực đạt tới Hóa Linh Cảnh đều không dễ dàng gì, làm sao lại cùng lúc chết nhiều người như thế.

"Có Tôn Giả tới, hơn nữa cũng không chỉ có một người, nắm giữ những cổ thuật thông thiên, đều là cực hạn của Hóa Linh Cảnh, bị người khác chọc giận rồi đại sát tứ phương."

Tin tức truyền tới, không thể nghi ngờ là một trận phong ba lớn, Tôn Giả là ai chứ, cũng không phải là cường giả bị hạn chế một nơi, mà bọn họ có thể ngang dọc toàn bộ Hoang Vực.

Tôn Giả, đa số đều ở trên những ngọn Thần Sơn, được xương là chí cường giả một phương, chỉ cần xuất thế, tất nhiên sẽ là chuyện lớn bằng trời, gợi nên những chấn động mãnh liệt.

Người như thế tới đây, hơn nữa không chỉ có một vị, phong ba lần này được đẩy lên cao trào, mọi người linh cảm thấy bão tố sắp tràn về.

Hay là, do đợi lâu quá, các cường giả mất kiên nhẫn, chuẩn bị sức lực cho lần cuối cùng, nếu như không chiếm được bảo thuật Côn Bằng thì sẽ rút khỏi nơi đây.

"Hậu nhân của Hải Thần đang khai chiến với Nhân Ngư Tộc!"

Đại loạn sắp nổi lên, các loại phong ba đều xuất hiện, hậu hân của Hải Thần hai năm nay quét ngang cả vùng biển này, uy thế vô địch, mọi cử động liên quan tới người này đều kinh động lòng người.

Nhân Ngư Tộc trời sinh quyến rũ, chính là một đại tộc siêu cấp của Bắc Hải, thời Thượng Cổ tộc này đã có người phong Thần, hết sức đáng sợ, có thể nói là một thế lực bá chủ ở trong biển có gốc gác vô cùng thâm hậu.

Lúc này, sóng biển ngập trời, đại chiến diễn ra vô cùng kịch liệt.

Trên biển, một thiếu niên tóc màu xanh nước biển, con mắt tỏa thần mang, trên tay cầm một thanh chiến kích, một mình đứng đối diện với một đám đông cường giả Nhân Ngư Tộc.

"Vù!"

Thanh chiến kích màu vàng xẹt ngang trời, gợn sóng nổi lên, sóng biển màu vàng bao phủ lấy địch thủ, hàng loạt tu sĩ của Nhân Ngư Tộc kêu to, toàn thân rạn nứt, sau đó nổ tung.

Cảnh tượng này có chút kinh khủng, biển xanh biến thành màu đỏ, sương máu khuếch tán, thi thể nằm đầy trên mặt biển.

Hậu nhân Hải Thần tên là Mạc Thương, một tay nắm kích, có tư thế quét ngang ngàn quân, tuyệt đối mạnh mẽ không gì sánh dược, chỉ dựa vào một người thôi mà trấn áp cả vùng biển này, không ngừơi nào dám trạm trán.

Nhân Ngư Tộc đại bại, rút khỏi khu vực này. Rất nhiều sinh linh trong biển thuần phục bên cạnh hậu nhân Hải Thần.

Hiển nhiên, Mạc Thương thu phục cường giả các tộc không chỉ muốn cướp bảo thuật Côn Bằng, mà còn chuyển bị cho việc phong Thần của chính mình trong tương lai, hắn muốn bước lên lại con đường của tổ liên, phải phong Thần trong Bắc Hải, thống ngự các tộc.

Trên một vùng biển khác cũng diễn ra đại chiến, ánh sáng đỏ đậm ngập trời, bộ tộc Hỏa Viêm Ngư vây xung quanh gần nơi hang ổ Côn Bằng, đây chính là muốn triển khai hành động lớn.

Một thiếu niên mạnh mẽ mặc giáp trụ màu đỏ thẫm, toàn thân óng ánh, trên tay cầm một thanh chiến mâu màu máu, đại sát tứ phương, bức lui một đám tiền bối cường giả, một mình chiếm cứ một phương.

Hắn chính là thiên tài tuyệt đỉnh của bộ tộc Hỏa Viêm Ngư, tên là Hàn Thiên, là một thiếu niên thiên kiêu, cũng là hậu nhân Hải Thần trong Bắc Hải giống như tên Mạc Thương kia.

Hai năm trước, hắn từng chiến đấu với Mạc Thương, chấn động cả vùng biển này, cuộc quyết chiến gay cấn đến tột độ, khiến cho sinh linh bốn phương có cảm giác sợ hãi, cuối cùng lưỡng bại câu thương, rơi vào kết cuộc hòa.

Từ trận chiến đó về sau, song phương không còn chân chính giao thủ với nhau nữa, hiển nhiên cũng không có liêu mạng, đều đang tích trữ lực lượng, bởi này hai tộc ở thế cừu địch, tương lai nhất định sẽ xảy ta một hồi huyết chiến.

Một phương khác, một ít lão bộc tụ tập lại, không người dám tiếp cận,

còn có một vài thiếu nam thiếu nữ được vây ở trung tâm, mỗi người đều tài hoa xuất chúng, khí tượng bất phàm!

Đây chính là nhân mã của Thái Cổ Thần Sơn hợp lại với nhau, bễ nghễ một phương, bọn họ là cường thế tuyệt đối. Dù có đi tới nơi nào trên vùng biển này cũng có đầy đủ lực chiến.

"Hang ổ muốn nứt ra rồi, mọi người cũng đã chờ không nổi nữa rồi." Có người khẽ nói.

Ở trên rặng đã ngầm kia, hang ổ Côn Bằng xuất hiện vết rách, trải qua thời gian dài như thế rốt cuộc cũng không vững chắc được nữa, có dấu hiệu muốn nứt ra.

Toàn thân của nó đen thui, khe hở nứt ra đó cực kỳ mãnh liệt, giống như là ngọn núi lửa màu đen đang hoạt động lại xuất hiện vết nứt, từng dòng dung nham từ từ chảy ra bên ngoài.

Ở xung quanh, thiếu niên thiên kiêu, Tôn Giả tiền bối đều xuất hiện cả, tất cả đứng ngồi không yên, mọi người cảm nhận được biến cố đang phát sinh, hang ổ Côn Bằng đang nứt ra.

Những người bình thường đều bị đuổi đi nơi khác, chỉ có thể đứng ở xa mà nhìn, ở lại cũng chỉ là những cường giả đã quật khởi trong hai năm vừa qua mà thôi, tất cả cũng nhờ vào việc chém giết xây dựng nên uy danh hiển hách cho chính mình.

"Mau tránh ra, Mạc Thương tới rồi!" Có người nói nhỏ.

Mạc Thương và Hàn Thiên, ai mà không biết, tiếng tăm quá lớn khiến người khác kinh sợ.

Thiếu niên Hải Thần đạp biển tiến tới, mặc giáp trụ hoàng kim, trong tay cầm chiến kích màu vàng chỉ về hương quần hùng, gợi ra một hồi đại loạn, không ai dám ngăn trở, tất cả đều phải nhường đường.

Trận chiến giữa hắn và Nhân Ngư Tộc kết thúc thì dẫn theo tộc nhân rời đi, rồi tiến về một tế đàn cao to, bễ nghễ tứ phương, cực kỳ siêu nhiên.

Ngay cả Tôn Giả cũng không muốn tử chiến với thiếu niên thiên kiêu này, bởi vì cái được không đủ bù cho cái mất, nơi đây bị áp chế tu vi, thật khó mà chiếm được tiện nghi.

Gần hang ổ Côn Bằng đều là anh kiệt cả, từ con cháu từ Thần Sơn cho tới vương hầu một phương, lại tới những giáo phái cổ xưa và Tôn Giả, những người bình thường không dám tới gần nơi đây.

Nơi xa xa trở nên tối om, quần hùng đứng chật kín, bọn họ cũng không có rời đi, tất cả đều đang theo dõi, bọn họ không thể tiến tới gần nhưng cũng không cam lòng, một mực đứng ở sau chờ cơ hội.

Mặt biển phá tan, Thạch Hạo vọt lên trên mặt nước, sấy khô quàn áo, nhìn thấy cảnh tượng này, lẩm bẩm: "May là còn chưa muộn, hang ổ Côn Bằng cũng chỉ mới bắt đầu rạn nứt mà thôi."

Lần nữa xuất hiện, cảm giác của nó lại càng khác xưa, mắt nhìn chằm chằm vào cổ sào đen thui kia, cùng với những gợn sóng màu vàng xuất hiện khi hang ổ bị nứt ra, nó vô cùng xúc động.

"Ta thấy phù văn càng nhiều hơn, lẽ nào phải đi theo con đường của Côn Bằng thì mới có thể phát hiện được sự huyền bí cuối cùng?" Trong lòng nó rạo rực.

Thạch Hạo cực kỳ chăm chú, nhìn chằm chằm về rặng đá ngầm, cảm thấy hang ổ màu đen này bắt đầu thay đổi, nhanh chóng biến vàng, toàn thân rực rỡ, tỏa ra rất nhiều phù văn, rồi sau đó nối liền lại một chỗ.

"Hình như ẩn chứa tin tức gì đó!" Thạch Hạo lấy làm kinh hãi, lần này nó hiểu biết nhiều hơn so với trước kia, phù văn lấp lánh, là một ghi chép vô cùng trọng yếu, nhắc tới bảo thuật Côn Bằng.

Nó đứng ở nơi đó, cẩn thận suy đoán, tỉ mỉ cảm ứng, bắt giữ từng sợi

từng sợi phù văn, muốn nghiên cứu cho thấu triệt.

Hiện tại nó rất vững tin, tu hành trong động Cực Dương, vực Huyền Băng, mộ Vẫn Tinh ở dưới đáy biển, bức lên con đường thời niên thiếu của Côn Bằng, chuyện này rất then chốt, có thể chỉ có như vậy mới hiểu rõ được bí mật ở nơi đây.

Cuối cùng, nó đạt được một đám ký hiệu thần bí, không biết ý nghĩa ra sao, rất kỳ quái và phức tạp. Thế nhưng nó tin rằng đây không thể nào là bảo thuật được, cũng không có quan hệ với đại thần thông của Côn Bằng.

"Thiếu niên này khá quen mặt, nó là... Tên trộm của hai năm về trước!" Có người nhận ra.

Thạch Hạo đạp trên mặt biển đi về phái trước, nó cũng muốn tiếp cận hang ổ Côn Bằng, tự nhiên không thể trách khỏi việc đối mặt với quần hùng, đặc biệt khi tới gần đó sẽ hấp dẫn chú ý của người khác.

Nói này không thiếu thiếu niên thiên kiêu, vương hầu một phương, cùng với mấy tên lão tổ, thậm chí có Tôn Giả ẩn nấu.

"Là ngươi?!" Thái Cổ Thần Sơn ở một phương, đám người này đều ẩn chứa ánh mắt lạnh lẽo, trừng mắt lên, có một vài tên lão bộc bước ra khỏi hàng.

Đặc biệt có một thiếu niên tóc xanh khí tức kinh khủng khiến người khác chấn động, hắn ta giống như là một vầng thái dương, óng ánh khiếp người.

Thanh Vân chết trận, bị Thạch Hạo nướng thành những miếng thịt vàng óng, mà tộc này cũng có nhân mã tới đây, kết minh với những Thần Sơn khác.

"Lại đây mà nhận lấy cái chết!" Một bên, hậu nhân Hải Thần Mạc Thương đứng sừng sững trên một tế đàn rộng rãi, thanh chiến kích màu vàng trong tay chỉ thẳng Thạch Hạo, có khí khái duy ngã độc tôn, không để bất cứ ai vào mắt.

Xa xa, một Hôi Giao từ trong biển vọt lên, hóa thành một ông già, vẻ mặt lạnh lùng kèm theo quái dị, hận không thể lập tức giết chết Hùng Hài Tử.

Có người đoán ông ta chính là Giao Tôn Giả, hai năm trước linh thân của ông ta bị hai tên trộm đánh cho nhừ tử, khiến cho ông ta tức giận phái con cháu đệ tử của mình đi tìm tung tích của hai tên trộm này.

Không riêng gì bọn họ, còn có những sinh linh và cường giả khác cũng nhìn chằm chằm Thạch Hạo.

"Ta cảnh cáo các ngươi, chớ có chọc ta, nếu không ta ăn sạch các ngươi!" Lời nói của Hùng Hài Tử rất hung tàn, lòng tự tin giống như khi ở Bách Đoạn Sơn vậy.

Nó đã tu hành tới đỉnh điểm của Hóa Linh Cảnh, chỉ kém một bước nữa là đạt đến ranh giới trong truyền thuyết, có nghĩa là chẳng sợ bất kỳ một kẻ địch nào.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 251: Chiến Quần Hùng

Hùng Hài Tử nhếch miệng lộ hàm răng trắng như tuyết, nó lớn tiếng cảnh cáo tất cả mọi người, nếu ai dám trêu chọc nó liền ăn sạch tất cả.

Lời nói này thốt ra có thể khiến ai chịu phục? Một đám người cũng không thể nhịn được nữa, những người tại đây nếu không phải đại nhân vật một giáo phái, cũng là thiếu niên thiên tài, mỗi người đều có thân phận bất phàm, cũng không phải loại hiền lành.

"Người thiếu niên, ngươi cũng quá không biết trời cao đất rộng, để lão tổ ta dạy cho người biết kính sợ là như thế nào!" Một vị lão giả quát lên, gương mặt trầm xuống, hắn muốn xuất thủ.

"Lại dám uy hiếp ta, ta thật ăn tươi ngươi, đừng có tự cho là đúng!" Thạch Hạo trừng mắt.

Cũng không phải tất cả mọi người đều không tin câu nói này, ít nhất một nhóm người đến từ lục địa trong nội tâm cũng cảm thấy bồn chồn, bởi những người này đều đã nghe qua những việc nó làm.

Nhất là thiếu nữ áo tím đến từ Thái Cổ Thần Sơn - Vân Hi, trong lòng đã có nhận thức sâu sắc, mơ hồ cảm thấy tên nhóc này thật sự muốn nổi bão mà không phải nói đùa.

Phàm là những người từng xuất hiện tại Bách Đoạn Sơn cùng với Hư Thần Giới đều có chút hiểu nó, cũng biết tên nhóc này vô cùng hung tàn, cực kỳ khó dây vào.

Lúc trước có không biết bao nhiêu người không nghe cảnh cáo của nó mà gặp xui xẻo.

"Nhân thần công phẫn", "Hùng Hài Tử", những từ như vậy cũng không phải đùa giỡn, những câu nói như thé cũng đại biểu uy thế nhất định phong cách hung hãn của nó.

"Ta dám nói có người sắp gặp xui xẻo rồi!" Một người nhỏ giọng nói thầm.

Nhưng phần lớn mọi người đều không tin tà, nơi đây đa phần là sinh linh Hải Tộc đều không biết uy danh của nó. Trong mắt bọn chúng, nó chỉ là một đứa bé mà thôi, bọn hắn lập tức hô hào muốn đánh giết nó.

"Giết nó đi, thật là ồn ào, một tiểu tử chưa mọc đủ lông cánh cũng dám đứng đây nói lung tung."

"Cái gì mà đạo tặc, ta xem chỉ là một trò khôi hài mà thôi, ai đó tranh thủ thời gian lên chém nó đi, đừng để nó đứng nơi đây gây chướng mắt.

Một đám sinh linh Hải Tộc quát tháo.

"Ngươi hô nhiệt tình nhất ... Làm món ăn cũng không tồi, đến lúc đó làm món chính - Hải Giao hầm !" Thạch Hạo chỉ ngón tay vào một con Hải Giao lớn vài chục trượng.

"Còn ngươi nữa, vừa vặn làm vi cá." Ngón tay nó lại chỉ hướng một con Ngân Sa Vương, thật giống như đang tuyển đồ ăn vậy.

Một đám sinh linh lập tức bị chọc giận, tên nhóc này cũng quá kiêu ngạo.

"Ầm!"

Sóng biển ngập trời, phù văn chồng chất giáng xuống giống như nham thạch nóng chảy thiêu đốt, một đám sinh linh Hải Tộc rất mạnh giết, tất cả đều nhịn không được xuất thủ.

Thạch Hạo xem xét những người này, chủ yếu là con cháu của Hải Thần,

chiến bộc của đám người Giao Tôn Giả, nó lập tức cảm thấy vui vẻ, thực đơn lần này thật không tệ.

Nó phi thân lên trực tiếp đánh vào giữa đám sinh linh Hải Tộc, trước người nó xuất hiện vòng xoáy màu vàng sau đó nhanh chóng hóa lớn, vòng xoáy trực tiếp cuốn vài tên mạnh nhất vào.

Hùng Hài Tử xoay tròn hai tay, mãnh lực thúc dục, nhanh chóng kéo vòng xoáy màu vàng xuống phụ cận, sau đó vươn một ngón tay điểm vào bên trong.

"Phốc", "Phốc" ...

Huyết quang lóe lên, mi tâm mấy tên sinh linh cương đại lần lượt vỡ ra, tất cả đều trực tiếp bị xuyên thủng đầu nằm xuống tại chỗ.

Trong đó có Hải Giao, có Ngân Sa, còn có Đại Hải Quy, đều là những dị chủng nó thích ăn, toàn thân sáng bóng ẩn chứa linh khí cường đại. Nó vui vẻ lấy Túi Càn Khôn ra thu tất cả vào, sau đó hướng về phía những sinh linh Hải Tộc bị kinh sợ khác, nói: "Các ngươi không thể ăn, mau tránh."

Tất cả mọi người há hốc mồm, thật giống như đang tuyển đồ ăn vậy, chọn lựa đều có tính toán.

"Quả nhiên!" Thiếu nữ áo tím Vân Hi trong lòng giật mình, âm thầm sợ hãi thán phục, tên nhóc này quả nhiên lại đột phá, khó trách dám xuất thủ không kiêng nể như vậy, thật là hung hãn.

Nàng sinh ra một cảm giác kỳ dị, chẳng lẽ sự tình Bách Đoạn Sơn lại tái diễn? Một hài tử hung tàn truy kích bốn phía khiến cho toàn bộ sinh linh đều bỏ trốn mất dạng.

Nhưng nơi này bất đồng với tiểu thế giới kia, tất cả cường giả đều có lai lịch lớn, không chỉ có sinh linh thuần huyết, còn có lão tổ đại giáo, thậm chí là Tôn Giả, nó chẳng lẽ còn có thể đuổi chạy những người này, nghĩ đến đã cảm thấy điên cuồng.

"Ngươi dám!"

Trên tế đàn cao lớn, hậu nhân Hải Thần Mạc Thương quát, một chiến bộc của hắn bị Thạch Hạo đánh chết sau đó trực tiếp bị thu vào trong Túi Càn Khôn.

Hắn đứng sừng sững trên tế đàn, bước chân không hề di động, thế nhưng chiến kích trong tay bổ về phía bên này, một luồng hào quang sáng chói ép tới, rung động ầm ầm, giống như một cơn lũ màu vàng mãnh liệt.

Mọi người hoảng sợ, Mạc Thương quá mạnh mẽ, khó trách hắn luôn vô địch suốt hai năm qua, tại vùng hải vực này khó kiếm đối thủ xứng tầm, chỉ bằng một kích này đã đủ để chứng minh sự dũng mãnh của hắn!

"Ầm!"

Thế nhưng khiến cho mọi người giật mình chính là thiếu niên kia cũng không có tránh lui, một quyền đánh ra, phù văn vờn quanh nắm đấm, nó dễ dàng đánh thủng cơn sóng biển màu vàng.

Một kích của Mạc Thương có thể tiêu diệt một đám cường giả Hóa Linh Cảnh, có thể khiến cho giáo chủ một phương bị áp chế tu vi biến sắc, tại cảnh giới này dường như là vô địch. Thế nhưng bây giờ lại không có hiệu quả, Thạch Hạo chỉ dùng một quyền hóa giải uy lực một kích này.

Hai năm qua, ngoài Hàn Thiên của tộc Hỏa Viêm Ngư ra vẫn chưa có người nào có thể cùng hắn tranh phong, không ngờ hiện tại lại xuất hiện thêm một người, nhưng lại còn trẻ như vậy, điều này kinh sợ một đám người.

Chính là Mạc Thương cũng cảm thấy kinh ngạc, hai năm trước hắn từng gặp Thạch Hạo, hai người cũng nổi lên xung đột, đối phương căn bản không thể so sánh với hắn, nếu hắn nghiêm túc tuyệt đối có thể trấn giết đối phương.

Bây giờ nó trở lên lợi hại như vậy, có thể tiếp được một kích này cũng khiến hắn bất ngờ, nhưng hắn cũng không sợ hãi, hắn tự tin mình vô địch tại

vùng hải vực này, dù là Tôn Giả dám gây khó dễ với hắn cũng phải hứng chịu sự phản kích đáng sợ.

Hắn tin tưởng tại Hóa Linh Cảnh có thể trấn giết tất cả địch thủ!

"Tới đây nhận lấy cái chết!" Hắn đứng trên tế đàn, tư thái bễ nghễ nhìn xuống Thạch Hạo, kêu đối phương tiến lên chịu chết, phong thái vô địch hiển lộ.

Thạch Hạo cho dù mạnh hơn nữa hắn cũng không để trong lòng, hắn vẫn bất động đứng tại nơi đó với tư thái hùng bá thiên hạ.

"Ngươi tính là cái gì, kêu ta qua thì ta phải qua? Quay lại đây nhận lấy cái chết." Thạch Hạo liếc xéo hắn.

Tất cả mọi người ngẩn ngơ, đó chính là Mạc Thương, hậu nhân Hải Thần, là thiếu niên không có đối thủ, đủ để khiến tất cả Tôn Giả đều kiêng kị không muốn đối địch.

Bây giờ một tên Hùng Hài Tử lại tỏ ra không sợ hãi điểm danh hắn tới muốn chém chết trước mặt quần hùng.

Mạc Thương thần sắc lạnh như băng, trước giờ còn không có người nào dám kêu gào với hắn như vậy. Hơn hai năm qua, cường giả khắp nơi khi nhìn thấy hắn ai cũng phải đi đường vòng, thật sự không có người dám cùng hắn tranh phong.

Nhưng hắn cũng không có đi xuống tòa tế đàn to lớn này, Côn Bằng Sào sắp nứt ra, cơ duyên xuất hiện, dưới chân hắn là một tòa lô cốt chiến tranh, hắn muốn thủ tại đây sợ trúng kế điệu hổ ly sơn.

"Giết đệ đệ của ta còn dám khẩu xuất cuồng ngôn, ta lấy gì để khoan dung ngươi, nạp mạng đi!" Rốt cục cũng có người đứng ra, một cường giả trẻ tuổi đáng sợ đến từ Thái Cổ Thần Sơn, khí tức khủng bố khiếp người.

Hắn là một sinh linh thuần huyết, là huynh trưởng của Thanh Vân, cấp

độ siêu việt Hóa Linh Cảnh, tuy nhiên hắn cũng bị chấn động của Côn Bằng Sào áp chế, tóc xanh trên đầu tung bay, ánh mắt lăng lệ như điện.

"Thiếu chủ bớt giận, để lão bộc ta đến."

Một vị lão giả đến từ Thái Cổ Thần Sơn quát, hắn vốn là một con Thái Cổ Di Chủng, tuy đã hóa thành nhân hình nhưng vẫn rất hung lệ, con ngươi màu vàng, kim quang chớp hiện.

Hắn thân là chiến bộc tất nhiên phải tỏ thái độ, hắn xuất thủ tấn công Thạch Hạo trước, thủ chưởng trong nháy mắt biến lớn như một ngọn núi ùn ùn ép xuống, che kín phía trên vùng hải vực này.

Trong lòng mọi người đều nghiêm nghị, lão giả này thật cường đại, dù là trong những di chủng cũng là một sinh linh siêu cấp, nếu không phải bị áp chế cảnh giới thì vùng trời phía trên hải vực đều có thể bị thân thể khổng lồ của nó che kín.

"Móng vuốt xù lông màu vàng, chẳng lẽ là một con mèo rừng, không muốn ăn chút nào, thịt hơi chua." Thạch Hạo lẩm bẩm, nó cũng không có e ngại.

Nó lao lên, sau lưng nó hiện ra một vùng đại dương màu đen mênh mông, một con cá cực lớn xuất hiện, phù văn màu đen chống chất như núi che kín mặt trời.

"Côn Bằng bảo thuật!" Một ít người kêu lớn, còn tưởng rằng nó đã nhận được loại cái thế thần thông này.

"Tự mình diễn biến, cũng không phải bảo thuật vô địch thời Thái Cổ, có sự khác nhau rõ ràng." Một vị Tôn Giả mở miệng, mọi người liền bình tĩnh trở lại.

Dù vậy loại bảo thuật này vừa xuất ra cũng tạo nên những biến đổi bất ngờ, thiên địa thất sắc, tất cả mọi người chấn động nội tâm, uy lực của nó thật sự quá mạnh mẽ.

Đại dương mênh mông màu đen là do phù văn tạo thành, con cá cực kỳ khổng lồ kia là do tinh túy của phù văn thai nghén thành, nó tạo nên sóng biển ngập trời bao phủ hoàn toàn móng vuốt cực lớn trên không trung.

"A..."

Một tiếng gào thét trầm thấp truyền đến, thân thể lão bộc kia bị chấn bay ra ngoài, cả cánh tay huyết nhục lẫn lộn, máu tươi điểm xuyết, xương trắng lộ ra.

Mọi người giật mình, chỉ mới giao thủ đã đánh bại một lão bộc cường đại như vậy, phải biết rằng hắn đến từ Thái Cổ Thần Sơn, thực lực cường đại kinh người.

Cảnh tượng trước mắt khiến trong lòng mọi người hoảng sợ, thiếu niên này quá cường đại, nó vốn dĩ không có nói đùa, nó hung hãn là vì có lực lượng cường đại.

Những người biết rõ sự kiện Bách Đoạn Sơn, Hư Thần Giới đều cảm thấy phấn khích vô cùng, quả thực giống như gặp quỷ vậy, thầm than tên nhóc này quả nhiên là một tai họa, yên lặng hai năm nay đã quật khởi.

Vốn tưởng rằng nó tại chỗ này khó có thể triển lộ hào quang, dù sao khắp nơi đều là các lão tổ, vương hầu cảnh giới cao, còn có sinh linh thuần huyết. Nó còn nhỏ như vậy, đáng lẽ phải khó có thể nổi bật mới đúng.

Ai ngờ nó lại tiếp tục quật khởi!

Hơn nữa vẫn mạnh mẽ như thế, những người biết quá khứ của nó đều thở dài cảm thán.

Đồng thời không ít người sinh ra cảm giác "Quả là thế", thiếu niên hung tàn này lại tiếp tục khai sáng các loại kỷ lục, đây mới là phong cách của nó.

Chẳng lẽ nó định quét ngang nơi này tiếp? Nghĩ đến khả năng này, biểu lộ những người này càng thêm cổ quái, không kìm được nhìn về phía những

lão tổ đại phái cùng với những Tôn Giả vô địch kia.

Những người đó đều là những tồn tại mạnh mẽ, chỉ cần dậm chân một phát đều khiến cho đại địa chấn động, đặc biệt là những Tôn Giả được xưng tụng là chí cường kia, ngày thường đều cư ngụ ở trên Thái Cổ Thần Sơn, đều là những người vô địch một phương.

Đám người kia nếu hôm nay bị một mình Hùng Hài Tử đuổi giết mà vội vàng chạy trốn, đó mới gọi là kỳ tích, ngẫm lại là cảm thấy hoang đường, chuyện như vậy sẽ phát sinh sao? Một ít sinh linh lục địa trong nội tâm dậy sóng trập trùng, tất cả đều cẩn thận cân nhắc, sau đó, rất nhiều người không hiểu sao lại cảm thấy hưng phấn.

"Gào ..." Lão bộc rống to một tiếng, nước biển phóng ngược lên trời, giống như một dòng thác nước khổng lồ thông đến cửu thiên.

Nó biến trở lại bản thể, toàn thân màu vàng lấp lánh, chân đứng trên mặt biển, hắn "phốc" một tiếng giết tới, phù văn trải dọc toàn thân, muốn cùng Hùng Hài Tử liều mạng.

"Thật sự là mèo rừng à, không thích ăn chút nào, xử lý thế nào đây?" Thạch Hạo trừng mắt nhìn, thần sắc bất thiện, nó rống to một tiếng, đại dương màu đen sau lưng càng thêm mênh mông, con cá cực lớn xông lên lao về phía con mèo to như núi.

"Ầm"

Tất cả phù văn đều bị đánh tan, con cá cực lớn kia đánh bay con mèo màu vàng to như ngọn núi, xương cốt đứt gãy, huyết nhục lẫn lộn, lão bộc bị thương cực kỳ nghiêm trọng, hắn gần như sắp tắt thở.

Cường đại như thế, cường thế như thế, Thạch Hạo thật sự khiến phần lớn sinh linh kinh sợ.

"Không muốn ăn ngươi, chớ có chọc vào ta." Cuối cùng nó chỉ nói một câu như vậy mà không tiếp tục truy sát lão bộc đó, nó có phần hứng thú nhìn

về phía thiếu niên tóc xanh, lại nhìn về phía hậu nhân Hải Thần Mạc Thương, cuối cùng lại liếc về phía Giao Tôn Giả.

Vùng hải vực này yên tĩnh, trong lúc nhất thời nội tâm tất cả mọi người nổi lên sóng gió trập trùng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 252: Thiếu Niên Thiên Kiêu

Biển xanh nhấp nhô, tất cả mọi người đều yên tĩnh, thiếu niên này quá mạnh mẽ, dù là Mạc Thương và Hàn Thiên cũng khó có thể tự tin trấn áp, biểu hiện của nó khiến cho các sinh linh trên biển kinh hãi!

Tại sao đột nhiên xuất hiện một thiếu niên thiên kiêu như vậy? Điều này thật sự nằm ngoài dự đoán của mọi người.

"Này, ngươi đừng có trừng ta, vô dụng thôi, ta cũng không phải hù dọa đâu đấy." Thạch Hạo liếc xéo nam tử tóc xanh bên kia, nó không thèm để ý đến địch ý của hắn.

"Vù" một tiếng, mặt biển rung động kịch liệt, nam tử tóc xanh xuất thủ, ánh mắt lạnh lẽo, hắn là một sinh linh thuần huyết cường đại, tự nhiên sẽ có uy nghiêm và tự phụ của riêng mình.

Hắn tu hành nhiều năm, thực lực siêu quần, thân là một trong những người thừa kế Thái Cổ Thần Sơn, đã mở ra chín tòa Động Thiên, còn được nghiên cứu và học tập rất nhiều thần thông, thực lực của hắn cực kỳ cường đại.

Phù văn màu xanh bao phủ toàn thân hắn, một con thần cầm hót vang, cánh chim xanh tươi rực rỡ mang theo vô tận lửa xanh ngập trời, nó lao xuống tấn công Thạch Hạo, đây là biểu hiện thần thông của nhất mạch Thanh Loan.

Thạch Hạo không dám chủ quan, đối thủ này không thể khinh thường, hai tay nó huy động, phù văn đan xen sau đó diễn biến ra một vùng lôi hải, chính giữa xuất hiện hai cái cối xay màu vàng, phát ra tiếng vang ầm ầm, cối xay nghiền áp về phía thần cầm.

Sau khi đột phá đến Hóa Linh cảnh, khả năng lý giải và vận dụng phù văn của nó tăng lên nhanh chóng, Thạch Hạo càng thêm dễ dàng suy diễn cốt văn và bảo thuật.

Đây là một dạng diễn biến của bảo thuật Toan Nghê, là kết quả của quá trình lý giải thần thông sâu sắc diễn biến thành, nó còn muốn diễn biến ra bảo thuật mạnh hơn nữa, nó khát vọng một ngày có thể sáng tạo ra một pháp thuật cái thế.

Cối xay cực lớn chậm rãi chuyển động, nó tọa lạc ở trong lôi hải, phát ra khí tức khủng bố, nó nghiền áp về phía thần cầm, sau đó hai bên va chạm lẫn nhau, nơi đó bộc phát ra ánh sáng chói mắt.

Cuối cùng tất cả đều tan biến, thiếu niên tóc xanh rút lui, miệng thở dốc, khóe miệng tràn huyết, hắn vậy mà chịu thiệt, tu hành nhiều năm so ra lại kém hơn thiếu niên mười mấy tuổi kia.

Nên biết rằng hắn là sinh linh thuần huyết đến từ Thái Cổ Thần Sơn, có thể quét ngang cường giả cùng thế hệ, tất cả Thái Cổ Di Tộc và sinh linh quốc gia cổ đều còn xa mới là đối thủ của hắn.

"A..." Thiếu niên tóc xanh rống to, con ngươi lạnh lẽo, sát ý trùng thiên!

Cơ thể hắn thông thấu, từng sinh linh từ trong Động Thiên của hắn lần lượt hiện ra, xoay quanh lấy hắn làm trung tâm, hắn đã xuất ra linh thân, cũng có nghĩa hắn muốn dùng mấy đại thần thông cùng tiến công.

Thạch Hạo nhíu mày, mười tòa Động Thiên của nó đồng thời xuất hiện, sau đó hợp thành một vòng thần hoàn sáng chói chiếu rọi nó tại trung tâm, giống như có một vòng thần dương bao phủ lấy nó, trông cực kỳ khủng bố.

"Cái gì?" Rất nhiều người kinh hô, đặc biệt là sinh linh Hải Tộc căn bản không biết nó, hiện tại trông thấy mười tòa Động Thiên của nó lập tức kinh sợ tưởng như thiếu niên thiên thần.

Bên trong Động Thiên của Thạch Hạo cũng đã bắt đầu dưỡng linh,

nhưng chỉ có hai tòa Động Thiên có hình thái, những tòa khác chỉ có ý chí và thần lực, cũng không có hóa hình ra cái gì cả.

Bởi vì trước mắt nó chỉ có hai đại thần thông, phân biệt hóa hình ra Côn Bằng và Toan Nghê.

Nhưng mặc dù vậy cũng không ảnh hưởng đến chiến lực nó phát huy, mười tòa Động Thiên hợp thành nhất thể, sau khi hóa thành thần dương có thể vạn pháp bất xâm, có uy thế cô đọng hư không.

"Đinh!"

Nó hét to một tiếng, vùng hư không này phảng phất như đọng lại, mười tòa Động Thiên liên kết với nhau, thần lực cùng linh căn kết hợp mênh mông như biển, tinh khí cuồn cuộn không dứt bắt đầu tạo thành một tràng vực.

Thiếu niên tóc xanh khiếp sợ, thân thể hắn như hãm vào vũng bùn, trên thực tế vài sinh linh bên cạnh hắn đã bị giam cầm khó có thể tiếp tục tiến lên, đó là biểu hiện của mấy đại thần thông hóa hình của hắn, hắn xuất ra mấy linh thân muốn tấn công kết quả lại mất đi hiệu lực!

"Mười Động Thiên, không ngờ lại là mười tòa Động Thiên!" Biển xanh như sôi trào, sinh linh Hải Tộc kinh thán, tất cả đều cảm thấy sợ hãi.

"Ta biết ngay mà, tên nhóc này lại tiếp tục muốn hung tàn rồi." Một ít sinh linh lục địa đối với nó có chút hiểu rõ nhịn không được thở dài, đồng thời cũng rất chờ mong, muốn xem nó có dám trêu vào các Tôn Giả hay không.

"Mở!"

Thiếu niên tóc xanh hét lớn, thân hình vọt lên, sau khi nhảy vào không trung liền hóa thành một con Thanh Loan, hắn cố gắng giãy giụa thoát hỏi giam cầm, toàn thân phát sáng, hắn giương cánh bay lên trời.

Mấy con thái cổ thần cầm và hung thú bên cạnh hắn đang gầm thét, mỗi

con đều đang cố gắng giãy giụa muốn thoát khỏi tràng vực.

"Ầm!"

Thạch Hạo cất bước về phía trước, thần hoàn che kín toàn thân, nó như đứng trong một vòng mặt trời sáng chói, toàn thân sáng rực hào quang, nó giẫm lên mặt biển lao tới cực nhanh, uy thế cường đại bộc phát, hư không chấn động không ngừng.

"Rầm", "Rầm" ...

Tiếng va đập kịch liệt truyền tới, Thanh Loan xuất ra mấy đại thần thông, cũng chính là mấy sinh linh thái cổ đều bị đánh tan, không một con nào có thể đào thoát, tất cả đều vẫn lạc dưới nắm đấm của nó.

Trên bầu trời, Thanh Loan bị thương hộc máu, linh thân tiêu vong khiến cho chân thân là hắn cũng chịu trọng thương, hắn cần tu dưỡng thêm một đoạn thời gian ngắn mới có thể khôi phục nguyên khí, sau đó tái hiện linh thân.

Ra sức giãy giụa muốn chạy trốn, rốt cuộc hắn đã biết tại sao thiếu niên này lại kiêu ngạo như vậy, dám đối chiến quần hùng, bởi nó là một thiếu niên chí tôn chân chính, không cần lý do nào khác!

Hắn âm thầm thở dài, loại người như vậy dù là Thái Cổ Thần Sơn cũng không biết trải qua bao nhiêu năm mới xuất hiện một người, phàm là xuất thế liền có thể so sánh với tổ tiên, nhất định sẽ có uy danh hiển hách, chiến tích huy hoàng.

"Vụt"

Hắn xông thẳng lên trời, lập tức thoát khỏi trói buộc, có thể dưới sự áp chế của mười tòa Động Thiên hợp thành thần hoàn áp chế mà chạy thoát, cũng chứng minh được chiến lực kinh người của hắn.

Đáng tiếc hắn không thể đào thoát hoàn toàn.

Bên trong thần hoàn, một con Côn Bằng bay ra từ trong Động Thiên của Thạch Hạo, nó nhanh chóng hóa lớn đuổi theo Thanh Loan, cánh giương ra che kín thương khung, to lớn kinh người.

Mấy người ngoài xa đều kinh hô, tưởng lầm Côn Bằng Sào đã vỡ ra, truyền thừa chính thức xuất hiện.

Trên không trung hai con thần cầm quyết đấu, va chạm mãnh liệt.

"Phập"

Huyết vũ vẩy ra, Côn Bằng chém rơi một bên cánh của Thanh Loan, nó hạ xuống mang theo chiến lợi phẩm. Còn Thanh Loan thì lảo đảo rơi xuống mặt biển ngoài xa, được một đám cao thủ vây quanh bảo hộ ở chính giữa.

Trong đó có một lão già hướng bên này trông lại, con ngươi chớp động, giống như thần hỏa cuồn cuộn nổi lên, trông rất khủng bố.

Rất nhiều người giật mình, đó sẽ không phải là một vị Tôn Giả đó chứ, mặc dù không phải cũng không kém nhiều, nơi này tuy có thể áp chế tu vi nhưng loại khí chất được dưỡng thành đó sẽ khó có thể thay đổi.

"Ôi, lại là thịt Thanh Loan, lần trước cùng ma nữ mập mạp ăn đến hơn nửa đem, thật sự là ăn đến phát ngán." Hùng Hài Tử lẩm bẩm tỏ ra không hài lòng, miễn cưỡng dùng Túi Càn Khôn thu chiếc cánh lớn màu xanh vào.

Đám người đối diện con mắt lạnh như băng, sát khí hiển lộ cuồn cuộn ép tới, giống như một dòng nước lạnh, bọn hắn đến từ Thái Cổ Thần Sơn lại bị coi thành thức ăn!

"Đừng có trừng ta, nếu không phải các ngươi chọc ta thì cũng không có kết quả như vậy, ta cũng không phải quả hồng mềm, dựa vào cái gì để mặc các ngươi khi nhục? Nếu đã là địch thì các ngươi phải có giác ngộ hi sinh." Thạch Hạo nói.

Đến lúc này thật sự không có mấy người dám chủ động xuất thủ, đội ngũ

cường đại như Thái Cổ Thần Sơn cũng có chút rụt rè, tên nhóc này quá hung hãn.

Bên phía Thái Cổ Thần Sơn có người thở dài, có lẽ chỉ có vị kỳ tài đã rời khỏi Hoang Vực trở về mới có thể cùng thiếu niên hung tàn này tranh tài ở cùng cảnh giới.

Thạch Hạo quay người đối mặt với vùng hải vực ngoài xa, nơi đó có một lão giả tóc xám, trên người mặc áo bào xám cũng đang ước lượng nó.

Thạch Hạo đầy hứng thú nhìn xem, cảm thấy người bị nó cùng với ma nữ hợp tác cướp sạch là lão già này, chẳng lẽ chân thân của Giao Tôn Giả thật sự xuất hiện mà không phải linh thân?

"Hê hê ..." Nó cười ngu ngơ, cảm thấy mọi chuyện bắt đầu thú vị, chí cường giả một phương rõ ràng đã từng bị nó và ma nữ liên thủ cướp bóc.

Giao Tôn Giả có chút ủy khuất, tên nhóc này có cái ánh mắt gì đây, nợ cũ còn chưa tính toán hiện tại lại dùng ánh mắt như vậy nhìn hắn, thật sự khiến hắn có xúc động muốn hộc máu.

Rất nhanh Hùng Hài Tử quay người đi về phía tế đàn ngoài xa, nhìn xem hậu nhân Hải Thần, nói: "Ngươi vì sao luôn tỏ ra oai phong như thế, đứng trên đó không nhúc nhích mà không mệt sao?"

Mạc Thương lạnh lùng nhìn, hắn cũng không nói gì, thế nhưng đại kích trong tay đã nhắm ngay mi tâm nó, mặc dù đã kiến thức sự cường đại của Thạch Hạo hắn cũng không sợ hãi, hắn tự tin mình vô địch trong vùng hải vực này.

Thạch Hạo không để ý đến hắn và đi dạo quanh tế đàn, phù văn lấp lóe toàn thân, nó đánh bay toàn bộ đám sinh linh hải tộc dám xông đến.

"Tòa tế đàn này cũng không tệ, nếu không ngươi xuống đi để ta lên trên đứng một lúc?" Hùng Hài Tử mở miệng nói, nó đã nhìn ra đây là một tòa bảo lũy chiến tranh, một khi Côn Bằng Sào nứt ra, tòa tế đàn này sẽ có tác

dụng rất lớn.

Không những dùng nó để chiến đấu trấn áp tứ phương, còn có thể truyền tống đến mục tiêu trong chớp mắt, bởi bên trên có khắc quá nhiều phù văn.

"Ngươi muốn chết phải không? Lên đài đánh một trận, ta sẽ lấy mạng ngươi!" Mạc Thương lạnh lẽo nói.

Hắn mặc hoàng kim chiến giáp, thân thể cao lớn, đứng tại nơi đó giống như một vị thần, mái tóc dài màu lam rối tung, con ngươi lóe sáng khiếp người, có một cảm giác uy nghiêm khó nói nên lời.

Thạch Hạo cũng không tức giận, rất chân thành hỏi: "Bản thể của ngươi là gì, một con cá, hay là một con rùa, hoặc là một còn giao, ăn có ngon không?"

Mọi người nơi xa lập tức hóa đá, tên nhóc này thật là khó đoán, đồng thời cảm thấy nó đúng là một tên tham ăn, như thế nào giống như nó đang chọn nguyên liệu nấu ăn vậy.

Tất cả mọi người đều lộ ra vẻ mặt cổ quái, dù là các Tôn Giả đang âm thầm ẩn nấp trong mắt cũng lộ dị quang, tên nhóc hung tàn này thật quá hiếm thấy, thế nhưng nó cũng rất cường đại.

Phải biết rằng đây chính là hậu nhân Hải Thần, vẫn luôn vô địch từ trước tới nay, có ai dám hỏi hắn như vậy? Thạch Hạo muốn biết bản thể hắn là gì chỉ để biết được ăn ngon hay không.

"Lại đây chịu chết!" Mạc Thương từ trên cao quát xuống, đại kích trong trực tiếp bổ xuống, muốn bổ đôi Thạch Hạo như rau cải.

Đây là một loại tự phụ, cũng là một loại cuồng bá, con mắt hắn lạnh như băng mang theo tự phụ và ngạo ý, áo giáp màu vàng trên người bộc phát ra hào quang ngập trời.

Đại kích rung động kèm theo tiếng gió rít, nó tăng vọt hơn mười trượng

trực tiếp đánh xuống đầu Thạch Hạo, phù văn bao phủ, sát khí chấn động cả biển xanh.

"Keng!"

Thạch Hạo xông lên, nắm tay phải đánh lên trên đại kích phát ra âm thanh kim loại như sấm rền, chấn động khiến cho biển rộng nổi lên hàng trăm ngàn đợt sóng, phù văn thiêu đốt.

Mọi người nín thở quan sát trận chiến này.

Kích thứ nhất lực lượng ngang nhau, đại kích màu vàng bị chấn bay lên, cả hai không ai chiếm cứ thượng phong, các loại phù quang xông thẳng lên trời, tiếng sấm nổ ầm ầm.

Mạc Thương thần sắc lạnh lùng, đại kích màu vàng quét ngang về phía đối thủ, cực kỳ khí phách.

Thạch Hạo né tránh, sau đó nó đột nhiên nhảy lên phóng về phía tế đàn, mười tòa Động Thiên liên kết với nhau hóa thành một vòng thần hoàn che kín bản thân, dùng thứ này hộ thể, nó thành công nhảy lên tế đàn.

Đây là một trận quyết đấu đỉnh cao, hai đại thiếu niên thiên kiêu tại trên tế đàn hùng vĩ khai chiến, các loại phù văn thần bí phát sáng xếp dày đặc trong hư không.

Bọn hắn vận dụng thần thông mạnh nhất, lúc này quyết đấu sinh tử có thể coi là long tranh hổ đấu.

"Ầm!"

Thạch Hạo đánh một quyền lên trên đại kích, một quyền khác đánh vào mặt Mạc Thương, thấy vậy Mạc Thương lập tức xuất chưởng đón đỡ một quyền đó.

Đây là lần đầu tiên hai người va chạm nhục thể, tại đó bộc phát hào

quang chói mắt bao phủ trời đất, giống như hai vị thần đang kịch chiến.

"Thật mạnh!" Mọi người sợ hãi thán phục.

Thiếu nữ áo tím Vân Hi kinh dị, hung tàn như Hùng Hài Tử cũng gặp được đối thủ, nhất mạch Hải Thần này quả thật đáng sợ, cường đại bất thường.

Trên thực tế các sinh linh mặt biển còn cảm thấy rung động hơn, Mạc Thương trong lòng bọn hắn giống như thiếu niên thần linh, là tồn tại vô địch, thế nhưng bây giờ lại gặp đối thủ!

Về phần những Tôn Giả kia ánh mắt cũng lộ ra kỳ quang, hai thiếu niên này thật quá kinh diễm, ở độ tuổi như thế đã có xu thế khí thôn sơn hà, có thể nói là nhân vật thiên kiêu.

"Ầm!"

Hai người đều như hóa thành thần linh màu vàng, toàn thân phát ra ánh sáng chói mắt, hai bên va chạm cực kỳ kịch liệt, tất cả đều bị ánh sáng màu vàng bao phủ.

Trận đại quyết chiến này hấp dẫn tâm thần mỗi người, vô luận kết quả như thế nào, thanh danh của Thạch Hạo đã bắt đầu lan truyền trên mặt biển, một trận đối chiến với Mạc Thương này đủ để chấn động tứ phương.

Vùng hải vực này nhất định sẽ sôi trào, tất cả sinh linh hải tộc đều sẽ nhớ kĩ cái tên này.

"Rắc!"

Đột nhiên một thanh âm đáng sợ truyền đến, vùng biển này lay động kịch liệt, sóng biển dâng cao vạn trượng, trong thiên địa có thêm một loại chấn động khó nói rõ, giống như chí tôn phục sinh.

"Đã nứt ra, Côn Bằng Sáo sắp hoàn toàn nứt ra rồi!" Mọi người hét lớn,

tất cả đều kinh hô.

Trên đảo đá ngầm, tòa cổ sào cực lớn màu đen bắt đầu phát sáng, toàn thân nó phát ra màu vàng kim óng ánh, trong tiếng ầm vang nó đã triệt để nứt ra.

Khe hở càng lúc càng lớn, sắp sửa chia năm xẻ bảy!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 253: Đại Quyết Chiến

Sào huyệt màu đen cực kì hùng vĩ, nó giống như một ngọn núi sừng sững từ thời thái cổ, lúc này toàn thân nó tỏa ra màu vàng kim lấp lánh, xuất hiện một khe hở cực lớn.

Nó sừng sững bao đời tọa lạc trên các đảo giữa biển xanh, không ai có thể phá hủy, ngày nay nó đã hoàn toàn mở ra, tất cả mọi người kích động đến run rẩy.

Mọi người đến đây là vì sao, còn không phải vì bảo thuật vô thượng vang dội cổ kim đó hay sao?

Chỉ trong nháy mắt vùng hải vực này tràn ngập tiếng huyên náo, tất cả đều đứng ngồi không yên, cảm thấy kích động đến nhiệt huyết sôi trào, mọi người đều chuẩn bị sẵn sàng tùy thời xông vào tranh đoạt.

Dù là những người lúc trước bị ép chỉ có thể đứng từ xa nhìn cũng bất chấp tất cả lao đến, trong lúc nhất thời khắp nơi trên mặt biển dày đặc thân ảnh.

Tất cả nhân vật cường đại đều hiện thân, sát khí chấn động biển xanh, liền Tôn Giả vô địch cũng xuất hiện không còn che giấu, một cuộc đại chiến sắp sửa xảy ra!

Tổ Côn Bằng không ngừng vỡ ra, khe hở càng lúc càng lớn.

Thế nhưng khi tiếp tục vỡ đến mức độ nhất định, cổ tổ liền tạm ổn định trở lại, bên trong truyền ra thanh âm ầm vang, phảng phất có vị chí tôn thức tỉnh, thiên đạo cùng cộng minh với hắn.

Mọi người đều tin tưởng không bao lâu nó sẽ hoàn toàn vỡ ra.

Trên tế đàn, hai thân ảnh vẫn tiếp tục đại chiến vô cùng kịch liệt, các loại phù văn đan xen vào nhau, trong màn thần quang hai đại thiếu niên thiên kiêu đã đánh đến lúc gay cấn.

Nắm đấm của Thạch Hạo cùng đại kích màu vàng đụng vào nhau, các loại phù văn bắn ra như núi lửa phun trào, sóng biển màu vàng mênh mông cuốn đi tất cả.

"Sát!" Mạc Thương hét lớn, từng sợi tóc xanh dựng lên, con mắt sắc bén như tia chớp, áo giáp màu vàng trên người sáng lên, chiến khí dâng cao chấn động bốn biển.

Hắn đứng trên không, đại kích trong tay càng thêm chói mắt, nó đâm về phía lồng ngực Thạch Hạo, sau đó vang lên tiếng nổ điếc tai, phù văn dày đặc bộc phát.

"Keng!"

Lại là một tiếng vang rung trời, Thạch Hạo tránh qua lưỡi kích, một quyền nện lên trên cán đại kích màu vàng, cánh tay liên tục vung lên xuất ra mấy chục quyền cực kỳ cuồng bạo, nó muốn đánh nát chiếc bảo cụ này.

Từng tiếng kim loại liên tục vang lên, đại kích màu vàng phát ra từng đợt sóng màu vàng chấn động cả biển xanh, tất cả mọi người đều hoảng sợ.

"Ầm" một tiếng, sóng biển dâng cao hơn trăm trượng hoàn toàn bao phủ nơi đây, phù văn dày đặc thiêu đốt trong không gian.

Đại kích màu vàng ngăn ở giữa, hai thiếu niên tại đó đánh giết, phù văn liên tục xuất ra từ ngón tay va chạm kịch liệt, giống như hai chiến thần đang quyết đấu sinh tử.

Tất cả mọi người đều ngẩn ngơ, hai thiếu niên thiên kiêu thật cường đại, vậy mà có thể đánh đến mức này, rất nhiều người đều nổi gai ốc, tự hỏi nếu mình đi lên thì gần như lập tức bị nổ tung.

Bọn họ cùng hai người này căn bản không ở cùng một cấp độ, đây mới thực sự là đại chiến đỉnh cao, bọn hắn đều đạt đến thân thể thành linh, tái tố chân ngã cũng đã đạt đến cảnh giới trong truyền thuyết.

Đây là lĩnh vực của thần, tu sĩ bình thường sao có thể đạt đến? Chỉ có những người đã thành thần tại thời điểm niên thiếu mới có thể tiến vào, đạt tới cực hạn trong truyền thuyết.

Một thanh âm kim loại chấn động truyền ra, phù văn trong trời đất nổ vang, thanh đại kích màu vàng bị đánh bay lên không trung, mang theo thần uy vô thượng, kim quang tỏa ra khắp nơi.

Hai thiếu niên như thần nhảy vọt lên, giống như giao long rời bến, như ưng kích trời cao, động tác nhanh chóng như tia chớp, trong chớp mắt đã quyết đấu hàng trăm ngàn lần, hai người không ngừng va chạm kịch liệt.

Trận chiến này cực kỳ kịch liệt và hung hiểm, chỉ cần một chút sai lầm liền có thể chết ngay lập tức, đây là đối kháng phù văn, là bảo thuật tranh phong, cũng sử dụng thân thể trực tiếp chiến đấu.

"Hả?"

Rất nhiều người nhìn theo đại kích màu vàng bị đánh bay, một ít người con mắt lóe lên hào quang ác liệt, bọn họ dĩ nhiên biết đó là một kiện chí bảo, cảm thấy động tâm.

Có người đoán đó có thể là pháp khí thời thượng cổ, thậm chí là vật Hải Thần lưu lại, chỉ là đã bị phong ấn.

"Xoẹt"

Không trung rực lên ánh sáng, có mấy thân ảnh đồng thời xông lên không trung muốn cướp đoạt đại kích màu vàng, bọn hắn muốn nhân cơ hội chiếm lấy nó.

Hiển nhiên những người xuất thủ đều là cao thủ một phương, bằng

không thì sao dám hành động như thế.

"Ầm ầm"

Một đợt tiếng vang trầm đục truyền đến, cán đại kích màu vàng kia phát ra phù văn vô tận, giống như một chiếc trụ trời áp xuống, sát khí bùng phát.

Ánh sáng màu vàng kim che kín mặt trời, sát cơ chấn động bốn biển, trên bầu trời xẹt qua từng luồng tia chớp màu vàng, có người lập tức hét lớn, sau đó huyết dịch bắn ra, bị sét đánh trúng.

Những người khác biến sắc lập tức quay người bỏ chạy, đại kích này tuy rằng bị đánh bay lên trời nhưng Mạc Thương vẫn có thể khống chế như trước, chẳng qua hắn không có triệu hoán trở lại thôi.

"Dám động vào binh khí của ta, một tên cũng đừng hòng thoát!" Hậu nhân Hải Thần lạnh lùng nói.

Đại kích giống như ma thần màu vàng bộc phát ra phù văn không gì sánh nổi, nó lao thẳng xuống đám người, từng âm thanh phốc phốc vang lên, thần uy phát ra chấn

Mọi người hai chân cảm thấy lạnh lẽo, không còn ai dám đánh chủ ý loạn.

"Ầm!"

Trên tế đàn, Mạc Thương lao lên trời, chân phải mang xu thế đánh gãy càn khôn quét về phía cổ Thạch Hạo.

Đòn này nếu như quét trúng nó phần đầu tuyệt đối sẽ bị đập thành bùn nhão, cổ tất nhiên cũng vỡ nát, lúc đó sẽ trở thành một thi thể không đầu.

Thạch Hạo né tránh, sau đó xuất ra một tay bắt lấy mắt cá chân đối phương, muốn giữ hắn lại.

"Hải Thần Nhất Trảm!" Mạc Thương hét lớn, cái chân tạo ra một vòng

xoáy, thân thể xoay tròn như con quay, sau đó hắn vọt lên há mồm phun ra một luồng hào quang đáng sợ.

Đó là do phù văn tạo thành, ký hiệu thần bí dày đặc, ánh sáng mãnh liệt khiến mặt trời đều đều ảm đạm thất sắc, chói mắt đến mức tất cả đều phải nhắm mắt không thể nhìn thẳng.

Thạch Hạo biến sắc, mười tòa Động Thiên lóe sáng hóa thành thần hoàn rực rỡ phong tỏa hư không, trực tiếp khiến cho luồng ánh sáng kia dừng lại trước mi tâm, nó lập tức tránh qua.

Hơn nữa trong chớp mắt định trụ Mạc Thương, nó lập tức xông tới muốn xé nát đối phương.

"Ầm!"

Mạc Thương rất mạnh, hắn dùng sức nhảy lên thoát khỏi trói buộc, toàn thân lưu động phù văn màu vàng, cả trong ánh mắt cũng như thế, hắn giống như hóa thành Hải Thần thời niên thiếu.

Ngay sau đó hắn dường như đã nổi giận, triệu hoán đại kích màu vàng quay lại, hắn phát động công kích như cuồng phong bão vũ muốn giết Thạch Hạo.

"Sát!"

Thạch Hạo cũng bắt đầu phát uy, sau lưng nó dâng lên sóng biển màu đen, một con cá lớn trầm mình trên mặt biển xông về phía đối thủ, còn có Toan Nghê gầm lên đánh về phía trước.

Trận chiến sinh tử cái thế vô song, hai người tranh đấu vô cùng kịch liệt.

Thạch Hạo không nghĩ tới đối phương lại mạnh mẽ như vậy, đã tu luyện đến cực hạn của Hóa Linh Cảnh, thậm chí dưỡng linh cũng đã hoàn mĩ không vô khuyết, sinh cơ bừng bừng hiện lộ, những thần cầm hung thú này đã có một chút sinh mệnh.

Mà nó thời gian tu luyện hơi ngắn nên chưa thể đạt tới cấp độ kia, giai đoạn cuối cùng của Hóa Linh Cảnh nó chỉ có thể tham ngộ sau khi kết thúc chiến dịch này, để hoàn toàn đạt đến viên mãn.

Đánh đến mức độ này tế đàn cũng khó có thể chịu được sức mạnh của bọn họ, hai người đánh đến trên biển, sóng biển dâng cao lên trời!

"Ngươi dựa vào cái gì mà đòi cùng ta tranh đấu, Hóa Linh Cảnh còn chưa viên mãn, ngươi không phải đối thủ của ta!" Mạc Thương quát lên, con mắt lạnh lẽo vô cùng, như lưỡi dao sắc bén bức tới, uy thế của hắn càng thêm cường đại.

"A..." Hắn giống như ma thần, thân thể cường tráng, từ trên cao bổ đại kích về phía Thạch Hạo.

Vùng hải vực này lập tức bị rạch đôi, tất cả mọi người đều hoảng hồn tránh lui, hai người này quá mạnh mẽ, tại Hóa Linh Cảnh đã vượt xa những người khác, nếu cùng bọn hắn chiến đấu chắc chắn sẽ bị xé tan trong nháy mắt.

"Ầm"

Đại kích bổ tới, Mạc Thương càng đánh càng mạnh, sau lưng xuất hiện một đôi cánh Hải Thần màu vàng giúp hắn bay lên trời cao, từ trên cao hạ xuống không ngừng tấn công Thạch Hạo.

Khí thế hắn phát ra càng thêm cường liệt, giống như muốn hủy diệt cả vùng hải vực này, tóc xanh trên đầu tung bay, áo giáp màu vàng tỏa ra hào quang chói mắt, trông hắn cực kỳ khủng bố.

"Đi chết đi!"

Hắn hét lớn, toàn thân trải đầy phù văn màu vàng cực kỳ chói mắt, hơn nữa còn phát ra thanh âm cộng minh của đại đạo, chấn động vang dội, tay hắn cầm đại kích xông tới đâm thẳng vào Thạch Hạo, phát động một kích mạnh nhất, hắn muốn xuyên thủng Thạch Hạo.

Lúc này trời đất như rung lên, biển xanh dâng trào, tất cả đều biến đổi. Cuối cùng dường như chỉ còn lại mình hắn phát ra hòa quang chói lọi, trở thành trung tâm của thế giới này.

Một kích này quá kinh khủng, tất cả mọi người hoảng sợ biến sắc, dù là chút ít Tôn Giả cũng cảm thấy rung động, nếu lúc bọn họ còn trẻ gặp được Mạc Thương thì sẽ thế nào? Cẩn thận nghĩ đến lại để cho những Tôn Giả vô địch một phương lông tóc dựng đứng.

Thạch Hạo biến sắc, trước người xuất hiện tia chớp đan vào nhau, phù văn đầy trời, tất cả hóa thành một màn sáng muốn ngăn cản một kích này!

Thế nhưng một kích này thật đáng sợ, cùng thiên địa cộng minh, đạo âm ầm vang, hậu nhân Hải Thần Mạc Thương không chỉ có vận dụng lực lượng của mình, hắn còn mượn thế uy thế của trời đất.

Một kích này có thể nói đã đạt đến cảnh giới thiên nhân hợp nhất, bằng không tại sao lại có tiếng cộng minh của đại đạo, lực lượng trời đất dường như đều cho hắn sử dụng, tất cả đều tập trung bên trên đại kích màu vàng.

"Vù" một tiếng, màn sáng cốt văn bị đâm thủng, chiến kích hàn quang lóe lên, lưỡi kích màu vàng dễ dàng đâm thẳng đến thân thể Thạch Hạo, muốn xuyên thủng nó.

"Ngươi dựa vào cái gì cùng ta tranh đấu?!" Mạc Thương hét lớn.

Hắn tại Hóa Linh Cảnh đã sớm viên mãn, đạt đến cảnh giới mạnh nhất được ghi lại trong cổ thư, mấy giai đoạn đều có thể so sánh với những tồn tại trong truyền thuyết, hắn tin chắc mình đã hoàn toàn vô địch.

"Oành" một tiếng, phù văn hiện ra càng thêm dày đặc, tất cả thủ hộ trước người Thạch Hạo, hơn nữa nó nhanh chóng rút lui.

"Chạy không thoát đâu, ngươi có thể chấm dứt cuộc đời này được rồi!" Thanh âm Mạc Thương lạnh như băng, khí thế gia tăng khiến cho trời đất như run lên, ký hiệu màu vàng trên người trải kín trời đất, như thần linh hạ

giới.

Đại kích màu vàng lại một lần nữa đâm thủng màn sáng, nó đâm tới trước người Thạch Hạo, muốn xuyên thủng nó, đánh chết nó.

Giờ khắc này hắn thật sự rất đáng sợ, cùng trời đất hợp nhất, mang theo thần uy vô thượng, tất cả đều tập trung vào Thạch Hạo, vô luận nó làm như thế nào cũng không thể tránh thoát.

Thạch Hạo hét lớn một tiếng, mười tòa Động Thiên sáng lên, tất cả liên kết với nhau hóa thành một vòng thần hoàn chói mắt, Thạch Hạo muốn dùng nó ngăn cản kiện chiến kích - pháp khí thời thượng cổ kia.

"Ầm" một tiếng, chiến kích đâm về phía trước thì dừng lại, không thể đâm thủng, không có máu tươi bắn tung tóe.

"Vỡ ra cho ta!" Mạc Thương gầm lớn, hắn muốn đánh nát mười tòa Động Thiên này khiến đối thủ nổ tung, giờ khắc này hắn phát ra thần lực mãnh liệt không gì so sánh nổi.

Cùng lúc đó, thiên địa bát hoang, cái loại tinh khí và phù văn đều ùn ùn kéo đến, tất cả đều dung nhập vào trong thân thể để hắn sử dụng.

Thiên nhân hợp nhất, Mạc Thương như thần minh hạ giới, thật sự có xu thế vô địch, quát: "Ngươi ngay cả Hóa Linh Cảnh cũng chưa viên mãn, dựa vào cái gì để phòng ngự?!"

Hắn mãnh lực vung đại kích muốn đâm thẳng vào Thạch Hạo, muốn giết hắn tại nơi này!

Tất cả mọi người rung động mạnh mẽ, lực lượng thật đáng sợ, mượn lực lượng trời đất, đó là uy thế như thế nào? Đã vượt qua cực hạn của bản thân, lực lượng con người không thể chống lại!

Mỗi người đều khiếp sợ, năng lực phòng ngự của thiếu niên đó cũng rất nghịch thiên, rõ ràng có thể dùng mười tòa Động Thiên ngăn lại, không có

lập tức bị công phá.

Đánh đến lúc này Thạch Hạo cũng không có kinh hoảng, nó ngược lại trở nên bình thản, vẫn tiếp tục đối kháng như trước.

"Ngươi có thể chống lại thần uy của trời đất sao? Trừ phi người muốn nghịch thiên!" Mạc Thương khó có thể tiến vào trong đạo cảnh thiên nhân hợp nhất này, trong lúc này đích xác có tư cách xuất ra lời này.

"Ngươi cũng không công được." Thạch Hạo đạm mạc đáp lại, sau đó lại không phòng ngự để cho hắn đâm vào trong vầng sáng.

"Kết thúc!" Mạc Thương hét lớn đâm tới đối thủ, đại kích chấn động phát ra hào quang vạn trượng, phù văn màu vàng chói mắt, lưỡi kích đâm thẳng vào.

Tất cả mọi người run sợ, loại lực lượng này quá cường đại, thật sự không thể ngăn cản, khó có thể chống lại, quả thực khó mà hóa giải!

Rất nhiều người thở dài, Thạch Hạo rất cường đại, kinh diễm vô cùng, tuổi nhỏ như thế đã là cao thủ Hóa Linh cảnh đỉnh phong, nếu như cho nó thêm chút thời gian tuyệt đối có thể tiến đến một bước "Động Thiên dưỡng linh" cuối cùng trong truyền thuyết, đáng tiếc nó đã chết rồi.

"Mạc Thương đúng là bất phàm, trong lúc chiến đấu lại có thể tiến vào trong đạo cảnh kỳ diệu thiên nhân hợp nhất, sức mạnh đạt đến mức độ cao nhất!"

"Thiếu niên kia chết trận như vậy, có chút đáng tiếc!"

Rất nhiều người nhẹ nhàng nói, khẩn trương quan sát kết cục trận chiến này.

Thế nhưng đại kích tuy đâm vào nhưng lại không có huyết dịch bắn ra, tất cả mọi người đều ngẩn ngơ, cũng không rõ ràng cho lắm.

Dù là Mạc Thương cũng thấy khiếp sợ, chuyện gì xảy ra? Chiến kích màu vàng đánh đâu thắng đó, một thân thể huyết nhục sao có thể ngăn cản, rõ ràng đã đâm thẳng vào, tại sao lại không chết.

Cuối cùng hậu nhân Hải Thần đã minh bạch, mười tòa Động Thiên tương liên lại có thể tẩm bổ tạo ra một cái huyết nhục Động Thiên, chiến kích đâm vào đó đã bị giữ lại!

"Ầm!"

Thạch Hạo xuất thủ, một quyền đánh ra cương mãnh như sấm, nhanh như tia chớp, cực kỳ mạnh mẽ.

Một quyền này phát ra phù văn màu vàng, trực tiếp đánh thủng lồng ngực Mạc Thương, áo giáp màu vàng nổ tung, huyết dịch phun tung tóe.

Kết quả này chấn kinh tất cả mọi người!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 254: Thần Tàng Côn Bằng Mở Ra

Thạch Hạo một quyền đấm thủng ngực Mạc Thương, nắm đấm đánh gãy mấy khối xương xuyên qua sau lưng, bên trên nắm đấm bao phủ bởi phù văn màu vàng!

Huyết dịch phun trào, Mạc Thương hét lớn, cả người phát sáng giống như thiêu đốt, hắn thi triển bí pháp cấm kỵ sau đó thoát khỏi nắm đấm kia.

Hắn kéo theo đại kích màu vàng, thân thể lảo đảo, trước ngực xuất hiện một lỗ thủng, mấy đoạn xương gãy theo máu phun ra, trông rất đáng sợ.

Áo giáp màu vàng trên người hắn vỡ nát, căn bản không thể ngăn cản nắm đấm kia, trên người đều là máu, thương thế rất nặng.

Vùng hải vực này yên tĩnh trong chốc lát, sau đó sôi trào, mọi người cực kỳ rung động, vốn tưởng Thạch Hạo sắp tử chiến rồi, không nghĩ đến người trọng thương cuối cùng lại là hậu nhân Hải Thần.

Tình thế nghịch chuyển cực nhanh khiến người khác bất ngờ, mọi chuyện xảy ra quá đột nhiên, người tưởng rằng chết chắc vẫn còn sống khỏe mạnh, mà Mạc Thương đạt đến thiên nhân hợp nhất lại bị phá vỡ Đạo cảnh, cả người đầy máu bay ngược ra ngoài.

"Tại sao có thể như vậy, Mạc Thương vậy mà chịu thiệt lớn như vậy, trước nay chưa từng thấy!"

"Tên nhân loại đến từ lục địa này thật đáng sợ, là thiếu niên chí tôn chân chính!"

Mọi người sợ hãi thán phục, nghị luận sôi nổi.

Nhất là sinh linh Hải tộc càng thêm rung động, trong nhận thức của bọn hắn Mạc Thương là thiếu niên vô địch, ở Hóa Linh cảnh là không có đối thủ, được xưng là Hải Thần tái sinh.

Thế nhưng bây giờ lại chịu thiệt thòi lớn như vậy, bộ ngực bị đấm thủng, máu tươi đầm đìa, thương thế như vậy còn có thể tiếp tục chiến đấu sao?

Một vùng đỏ rực ở ngoài xa, nước biển sôi trào, nơi đó có hơn mười vạn con Hỏa Viêm Ngư, thiếu niên Hàn Thiên mặc giáp màu đỏ đứng ở nơi đó giống như ma thần, hắn lạnh lùng tự nói: "Thật mạnh."

Lão tổ đại giáo phái, chư hầu tứ phương, cùng với Tôn Giả đến từ Thái Cổ Thần Sơn, những người này đều biến sắc, sắc mặt âm trầm, ánh mắt gắt gao nhìn về phía trước.

Kết quả trận chiến này nằm ngoài dự đoán của mọi người, trong nội tâm tất cả đều nổi lên sóng gió trập trùng, thiếu niên nhân tộc này nhất định sẽ quật khởi, lúc đó sẽ cực kỳ kinh động và đáng sợ.

"Hiện tại còn chưa tiến vào Côn Bằng Sào tranh đoạt bảo thuật ta đã bị thương rồi, thật sự là nằm ngoài dự kiến." Mạc Thương đứng ở ngoài xa cười tự giễu.

Máu trên người hắn vẫn chảy, bộ ngực thủng từ trước ra sau trông rất đáng sợ, hắn lấy ra một cái bình ngọc, đổ ra một viên đan dược lóe lên ánh sáng xanh lam vào lòng bàn tay.

Trong nháy mắt hương khí tràn ngập cả vùng hải vực phụ cận, hơn nữa cả bàn tay hắn và nước biển dưới chân đều phát sáng.

"Đây là ... Hải Thần Đan?!" Cả vùng hải mực lập tức ồn ào, tất cả đều mở hai mắt nhìn theo, dù là một số Tôn Giả cũng giật mình, không ít người có xung động muốn xuất thủ.

"Không đúng, cũng không phải thần đan Hải Thần lưu lại, nhưng cũng thật không tầm thường, nó là bảo dược được luyện chế từ các loại linh túy

giá trị liên thành.

Rất nhanh có người đoán được, đó là dược tán được luyện chế dựa theo đan phương của Hải Thần lưu lại, tuy không phải thần đan nhưng cũng có dược hiệu phi phàm.

Mạc Thương nuốt viên đan dược vào, toàn thân phát sáng, phù văn màu xanh lấp lóe, da thịt rung động, mắt thường có thể thấy lỗ thủng nơi ngực đang nhanh chóng khép lại.

Mọi người xem mà choáng váng, hiệu quả cực kỳ kinh người, giống như thần dược, rõ ràng có thể tu bổ thân thể nhanh như vậy.

Không khó để đoán, trong dược tán có trộn lẫn thiên địa thần trân, nhiều khả năng có một bộ phận của thánh dược mới có hiệu quả như vậy, chỉ có thánh dược mới có thể mọc da thịt từ xương trắng.

Mạc Thương phát sáng, phù văn vờn quanh, trông hắn giống như một ma thần, chiến lực lập tức khôi phục đến đỉnh phong, cầm trong tay đại kích màu vàng, hắn một lần nữa bễ nghễ nhìn về phía đối thủ!

Nhưng ở bên kia Thạch Hạo lại tỏ ra không có việc gì, không có nhìn hắn, nó đang xem xét khối thịt đang phát sáng trong lòng bàn tay, cẩn thận cân nhắc.

"Ngươi chỉ có thể gây tổn thương cho ta lần này thôi, một khi ta đã biết nguyên nhân thì đừng mong có lần sau nữa." Hậu nhân Hải Thần tự tin nói, ý chí chiến đấu dâng cao.

Tất cả mọi người thầm nghiêm nghị, Mạc Thương tính cách kiên định, thực lực cường đại, mặc dù đã chịu trọng thương hắn cũng không có sa sút, ngược lại khí thế phát ra càng thêm cường đại.

"Đây là thịt rùa, thịt giao, hay là thịt cá nhỉ?" Thạch Hạo tự nói, sau đó ngẩng đầu hướng về phía Mạc Thương hô: "Ngươi đến cùng là chủng tộc gì, bản thể không phải là nhân hình đó chứ, nếu thế ta nuốt không trôi sẽ khó

chịu."

Mọi người nghe vậy đều hóa đá, vốn là còn muốn xem một trận long tranh hổ đấu, thế nhưng tên nhóc này vừa mở miệng đã phá hỏng cả hào khí như vậy?

Nó không có xem đây là một việc quan trọng, là cực kỳ tự phụ, hay là cố ý chọc giận người khác, loại biểu hiện này có ý gì? Đang trong quyết đấu sinh tử lại còn muốn ăn.

Chỉ có một ít sinh linh lục địa biết rõ nó thật sự muốn ăn, thêm nữa nó luôn đả kích địch thủ như vậy, chính là hung tàn như thế.

"Xem ra có người sắp xui xẻo, chuyện tại Bách Đoạn Sơn, Hư Thần Giới có khi nào lại sắp tái diễn không nhỉ?" Có người nói nhỏ.

Thiếu nữ áo tím Vân Hi cùng đồng bạn bên cạnh nhìn nhau, tên nhóc này thật biết cách giày vò người khác, nó muốn đánh đến cùng.

Mạc Thương giận dữ, hắn là ai? Chưa từng có người dám khinh thường hắn như vậy, tại vùng hải vực này dù là Tôn Giả gặp hắn cũng phải kiêng kị, không dám trêu chọc. Tên nhóc hung tàn này thật sự rất đáng hận, nâng khối thịt rơi ra từ bộ ngực hắn lên phân biệt, chẳng lẽ nó thật sự muốn ăn tươi hắn?

"Giết!"

Mạc Thương xông tới, muốn quyết một trận tử chiến.

"Ngươi không nói, ta coi như ngươi không phải nhân hình, trước chế phục đã rồi nói sau." Thạch Hạ nói như vậy, sau đó hét lớn xông tới, khí thế càng thêm khủng bố, đánh thời gian dài như vậy nó cũng cảm thấy nổi giận, quyết đánh đến cùng.

Phù văn màu vàng đan xen, bảo thuật kinh thiên, hai người đại chiến đã đến lúc gay cấn, nước biển sôi trào, dời núi lấp biển, bọn hắn đại chiến vô

cùng kịch liệt.

Hậu nhân Hải Thần thiên tư ngút trời, thực lực cường đại vô cùng, vô địch trong cùng thế hệ, tương lai đủ để ngạo thế mà đi, trở thành một trong những tồn tại cường đại nhất Hoang Vực.

Thế nhưng một thiếu niên đáng sợ như vậy hôm nay lại gặp được đối thủ, thời gian dài vẫn không thể đánh bại Thạch Hạo, hơn nữa đối phương cũng bắt đầu nổi giận, công kích càng thêm ác liệt.

Thạch Hạo hét lớn, thân thể phát sáng, phù văn trải kín toàn thân, mười tòa Động Thiên xuất hiện, quả thực giống như muốn nghiền áp hủy diệt tất cả.

Trận chiến này để cho những nhân vật tiền bối sợ hãi, khiến Tôn Giả biến sắc, con mắt không nháy một cái sợ bỏ sót điều gì.

"Ầm!"

Đột nhiên, trời sụp đất nứt, biển xanh dậy sóng, hòn đảo chấn động, Côn Bằng Sào màu vàng nổ tung, khe hở nhanh chóng mở rộng.

"Mở ra, hoàn toàn mở ra rồi!" Mọi người kinh hô, thay đổi sự chú ý từ trên người hai thiếu niên thiên kiêu chuyển sang cổ sào hùng vĩ kia.

Thần Sào màu vàng chia năm xẻ bảy, giống như hoa khai, lộ ra đạo tràng sáng chói ở chính giữa phát ra hào quang vạn trượng, khí lành bốc lên, phù văn dày đặc trong hư không, từng đợt âm thanh tế tự truyền đến.

Thời khắc này phảng phất như trở lại những năm thái cổ, chư thần ngâm xướng, thần âm thấm vào tai, phù văn sinh ra vô tận từ trong hư không.

Côn Bằng sào hoàn toàn mở ra, bên trong đạo tràng tràn ngập các loại màu sắc lưu chuyển hấp dẫn tâm thần mọi người, mọi người không nhịn được nữa cùng nhau xông về phía trước.

Nhóm người đầu tiên xông vào bên trong đạo tràng, giống như bước trên một con đường hoàng kim rộng lớn, như nhập vào tiên cảnh, mọi người cùng nhau tìm kiếm bảo thuật vang dội cổ kim này.

Những người khác thấy thế cũng không chần chờ thêm nữa, tất cả xô đẩy nhau xông vào động phủ thái cổ.

"Thần dịch, nơi này có một ao thần dịch!" Đạo tràng Côn Bằng lưu lại há là nơi tầm thường, vừa xông vào đã có người phát hiện thần trì, dẫn phát đại chiến.

Cuối cùng những lão tổ đại phái, chư hầu khắp nơi cùng với các Tôn Giả cũng ngồi không yên, thấy không có dị trạng gì, không phải sát cục, tất cả liền lập tức xông vào.

Thạch Hạo cùng Mạc Thương cũng tách ra, tại thời điểm này không có gì hấp dẫn hơn bảo thuật của Côn Bằng, bọn hắn đối với đại thần thông này vô cùng khát vọng, nhất định phải có bằng được.

Mạc Thương nhảy lên tế đàn, một chùm tia sáng mạnh mẽ phát ra đánh chết một mảng lớn cường giả, còn hắn thì đạp lên chùm tia sáng này lao thẳng đến đám người đầu tiên.

Cùng lúc đó tế đàn thu nhỏ lại, sau khi xoay tròn một vòng đã rơi xuống bên cạnh hắn, nó chính thức biến thành một tòa lô cốt chiến tranh, tùy thời đều có thể tiến hành sát phạt.

Thạch Hạo cũng xông vào, tại động phủ phát uy đẩy lui một đám người, sau đó lấy ra một bình ngọc thu lấy hơn mười giọt thần dịch cuối cùng.

Đây là linh hải, cũng không phải thần dịch chính thức, tuy không thể so sánh với Bất Lão tuyền nhưng cũng có giá trị liên thành, nó có màu xanh lam như ngọc tủy, chính là tinh hoa của biển cả ngưng tụ thành.

Nó có thể dùng làm thuốc, cũng có thể luyện khí, gần như có thể so sánh với thần dịch.

Lúc này chỉ mới tiến vào động phủ đã có thần dịch như vậy xuất hiện, rất nhiều người đều cướp được một ít, tự nhiên cảm thấy phấn chấn trong lòng.

Mọi người tiến vào sâu trong động phủ, vậy mà gặp được một vùng biển màu vàng, điều này khiến cho những người khác kinh ngạc, động phủ bên trong Côn Bằng Sào tại sao lại có biển?

"Thái cổ Côn Bằng công tham tạo hóa, cổ sào vốn là một tiểu thế giới, bên trong lại còn có một thế giới nữa, thật sự khiến cho người khác kính nể." Có Tôn Giả cảm khái nói.

Một đám người tiến vào đều cảm thấy rung động khi đối mặt vời thần hải màu vàng, đúng lúc này thiếu niên Hàn Thiên của tộc Hỏa Viêm Ngư đột nhiên nhảy lên, trực tiếp nhảy vào kim hải.

Cùng lúc đó Mạc Thương cũng giống như thế tiến vào đáy biển.

Mặt khác những sinh linh Hải tộc khác như có điều phát giác, tất cả đều tiếp bước tiến vào bên trong thần hải màu vàng, tiến sâu xuống dưới đáy biển.

"Đáy biển có động Côn Bằng, thần tàng ở nơi đó!"

Một đám người kêu to, sinh linh lục địa cũng tỉnh ngộ, tất cả đều nhanh chóng nhảy vào bên trong thần hải màu vàng.

Thạch Hạo toàn thân phát sáng như thiên thần cũng lập tức tiến vào, sau khi tiến vào đáy biển nó lập tức nhìn thấy một tòa động phủ rộng lớn, bên trong không có nước.

Nó vừa mới tiến vào bên trong, bốn phương tám hướng liền có phù văn vô tận sáp tới, sát cơ chấn động đáy biển.

"Cút!"

Nó hét lớn một tiếng, thần âm mạnh mẽ, mười tòa Động Thiên hợp lại thành một vòng thần hoàn, giống như một vòng mặt trời bao phủ lấy nó, giờ khắc này nó vạn pháp bất xâm, ngăn cản hết thảy bảo thuật.

Hơn nữa nó còn tiến về phía trước, trong tiếng ầm vang, nó đánh nát rất nhiều địch nhân, không ai có thể ngăn cản.

"Thật lợi hại, trước hết đánh chết nó!" Có cường giả kêu lên, muốn liên hợp mọi người trước tiên giải quyết Thạch Hạo.

"Định!"

Đám người kia vừa mới xuất thủ, Thạch Hạo liền hét lớn một tiếng, hư không bị cầm cố, tất cả mọi người đều bảo trì tư thế vốn có, bảo cụ vẫn còn phát sáng, phù văn vừa mới sáng lên, kết quả đều không thể động đậy.

"Giết!"

Nó hét lớn một tiếng, phù văn màu vàng xoay tròn, trực tiếp xoắn cho những người này tan nát, huyết vụ phiêu khởi, quanh đây lập tức không còn một bóng người.

Xa xa những người khác xem sởn hết cả gai ốc, quanh đây lập tức không còn một ai, không ai tiếp tục ngừng lại, không người nào dám tiếp tục nhắm vào nó, một đám người tiến sâu vào trong động phủ.

Có mấy vị Tôn Giả ánh mắt chớp động quét tới bên này, thần sắc âm tình bất định, cực kỳ kiêng kị đối với nó, mà một ít vương hầu tại sâu trong đáy mắt đều tràn ngập sát ý.

"Vẫn là câu nói đó, đừng có chọc vào ta!" Hùng Hài Tử cảnh cáo mọi người, nó nói rất chân thành.

"Hừ!" Một vị Tôn Giả hừ lạnh.

Thạch Hạo cảm giác làn da căng cứng, có chút lạnh người, hắn xoay

người nói: "Đừng ép ta giết linh thân ngươi!"

Nó cực kỳ cường thế, sau khi cảm thấy sát ý liền trực tiếp đối chọi gay gắt, rất có khí thế một lời không hợp lập tức xuất thủ đoạn sấm sét.

Tất cả mọi người ngẩn ngơ, nhất là những vị Tôn Giả kia, trước giờ có ai dám cùng bọn hắn nói chuyện như vậy? Sau đó bọn hắn liền tỉnh ngộ, nơi đây không phải là ngoại giới mà là một vùng hải vực đặc thù, phần lớn đều chỉ giáng lâm linh thân đến nơi này.

"Trời ạ, Thần Chiếu Thanh Đồng Đăng!" Có người hét lớn, không thể tưởng tượng nổi nhìn chằm chằm về phía trước.

Nơi đó có hai vị Tôn Giả đang đại chiến kịch liệt nhằm tranh đoạt một ngọn cổ đăng treo trong động phủ.

Xích hỏa xuất hiện, khí tức khủng bố, Hàn Thiên cùng tề danh với Mạc Thiên xuất hiện, hắn mặc áo giáp màu đỏ thẫm, ánh lực ngập trời, tay hắn nắm lấy Thanh Đồng Đăng, giống như nhổ răng cọp cướp đi từ chỗ hai vị Tôn Giả.

Thần Chiếu Đăng, là thái cổ pháp khí dùng thần huyết làm dầu thắp, thần bí mà khủng bố, cường đại tuyệt luân, ai cũng thật không ngờ nơi này có một cái.

Mà nó được đặt tại đây chỉ dùng để chiếu sáng, thực sự không phải được trưng bày như bảo cụ, điều này thật sự rung động khiến người ta kinh ngạc.

"Ầm ầm ầm!"

Tại nơi sâu trong động phủ, phù văn hừng hực thiêu đốt, âm thanh đại đạo cùng cộng minh truyền đến, chấn động thế gian.

Bảo thuật đang ở bên trong, đó là phù văn Côn Bằng, còn có rất nhiều thái cổ pháp khí và chí bảo!" Mọi người điên cuồng, lập tức xông vào bên trong.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 255: Đoạt Bảo

Tất cả mọi người đều điên cuồng cùng nhau xông về phía trước, khu vực đạo tràng này rộng lớn vô cùng, bảo quang tràn đầy, cực kỳ kinh người.

Dù là ở dưới đáy biển nhưng khu vực động phủ này không có nước, cực kỳ khô ráo sạch sẽ, bảo khí tràn đầy.

"Ầm!"

Một tòa cửa đá mở ra, phù văn bay múa, trong tầm mắt đều là ánh sáng chói mắt, trên bàn đá có một bình ngọc và chén ngọc, hi quang lưu động, hơn mười vị cường giả cùng thò tay về phía trước chộp lấy.

Thứ này có thể là rượu ngon do Côn Bằng lưu lại, há có thể là phàm vật, rượu nó ẩm hơn phân nửa là thần dịch, uống một ngụm có thể gia tăng bao nhiêu năm tuổi thọ, gia tăng tu vi.

Đã đến cảnh giới đó, có thần trân gì không chiếm được? Thứ dùng để chưng cất rượu có khi là thánh dược, thậm chí dung nhập vào một ít dược tán tiên đan.

Phải biết rằng Côn Bằng là một trong thập hung thời thái cổ, chính là tồn tại vô địch muôn đời, rượu nó uống tuyệt đối vượt quá sự tưởng tượng của thế nhân.

"Ầm"

Bảo thuật của hơn mười vị cường giả đụng vào nhau, nơi đây lập tức dâng lên một đoàn ánh sáng chói mắt bao phủ tòa tĩnh thất này, khung cảnh mờ mịt.

Phù văn nổi lên bốn phía, bảo cụ va chạm, mọi người giao phong kịch liệt, cũng may đây chính là động phủ của Côn Bằng, nếu đổi lại bất kỳ một địa phương nào để đã sớm tan nát.

Phù văn cổ xưa vẫn không mất đi hiệu lực, nó vẫn thủ hộ khắp đạo tràng này, khiến nơi đây vẫn được bảo tồn như cũ. Những người này cũng xem như may mắn, nơi đây không có cấm chế nguy hiểm, bằng không bọn hắn đã gặp tai kiếp.

"Thần tửu!"

Chúng ta liên thủ xông lên đoạt lấy nó."

Thêm nhiều người phát hiện tình huống nơi này liền chen chúc nhau tiến đến, bảo cụ rơi như mưa xuống nơi này, chiến đấu càng thêm kịch liệt.

"Tất cả tránh ra cho ta!"

Có người quát lớn, đây là một lão già râu tóc xám trắng, tay áo vung lên, một tiếng ầm vang, phù văn đầy trời đánh bay một đám người, trong đó có mười mấy người va vào tường đá trực tiếp biến thành vũng máu.

Lão già cất bước tiến vào động phủ, hét lớn một tiếng đối với hơn mười vị cường giả kia, quanh đó lập tức có mười mấy người bị chấn ngất, điều này khiến cho mọi người hoảng sợ.

"Người này hơn phân nữa là ... một vị Tôn Giả!" Có người kêu lớn.

Tồn tại ở đẳng cấp này đều vô địch một phương, chỉ cần xuất thế liền khiến cho tất cả đại quốc gia đều chấn động, không dám dễ dàng đắc tội, bọn hắn quá kinh khủng.

Nhân vật như vậy thường ngụ ở Thần Đảo ngoài biển, hoặc trên Thái Cổ Thần Sơn, người thường rất ít lộ diện, công tham tạo hóa, cực kỳ khủng bố.

"Không phải Tôn Giả, hắn còn kém một chút nữa." Lại một vị lão giả

xuất hiện, nơi này có tiểu bối của hắn đang tranh đoạt, sau khi nghe tin hắn liền chạy tới muốn tranh đấu.

"Ầm!"

Hai bên va chạm kịch liệt, trong động phủ tràn ngập bảo quang, rất nhiều cường giả đều rút lui, trong sự trùng kích của hai lão giả này tất cả đều nhanh chóng thối lui, vội vàng tự bảo vệ mình.

"Thật là rượu Côn Bằng lưu lại từ Thái Cổ đó ư, nếu có thể bảo tồn đến bây giờ thì thật sự nghịch thiên, để ta tới nhìn một chút."

Đúng lúc này một cây chiến kích màu vàng xuất hiện, chấn động mãnh liệt như đại dương mênh mông, hào quang như sóng lớn bao phủ cả động phủ.

Tất cả mọi người đều biến sắc, người tới cực kỳ cường thế, ánh mắt như điện quét qua tất cả mọi người, giống như thần linh bễ nghễ tứ phương.

Người đó đúng là hậu nhân Hải Thần Mạc Thương, sự đáng sợ của hắn ai ai cũng biết, không có người nguyện ý trêu chọc, dù là Tôn Giả chân chính tại nơi này cũng cảm thấy kiêng kị.

Chiến kích màu vàng chấn động, phù văn tuôn ra mạnh mẽ, mọi người kêu lớn, tại chỗ có tám chín người toàn thân vỡ nát, máu chảy như suối, sau đó ngửa mặt lên trời ngã xuống tĩnh thất.

Quá mạnh mẽ, một đám người cũng không thể ngăn cản, chính là hai vị lão giả cũng biến sắc vội tránh phong mang.

Mạc Thương lao nhanh lên, ánh mắt hờ hững quét qua mọi người, tay chộp về phía trước, không ai dám ngăn cản hắn, bình ngọc trên bàn đá lưu chuyển hào quang lấp lánh, gần như trong suốt.

"Bên trong thật đúng là có rượu, có thể đổ ra một ly."

Khi tất cả trở lại bình thường, không còn phù văn chiếu sáng, khi mọi người thấy rõ tình huống trong bình rượu tất cả đều kinh hô.

Mạc Thương cười lướn, tóc xanh trên đầu tung bay, vung tay chộp tới bình ngọc, đây là thần dịch chân chính có tác dụng trị liệu khởi tử hồi sinh.

"Ầm"

Một con Toan Nghê ngẩng đầu gào thét, tử điện bay múa, một móng vuốt chụp về phía Mạc Thương, ngăn trở cánh tay kia của hắn, khắp nơi trong tĩnh thất đều tràn ngập lôi điện.

"Ngươi dám!" Mạc Thương giận dữ.

Có người đến tập kích muốn cùng hắn tranh đoạt bình ngọc kia, hai bên giao phong kịch liệt.

Đúng là Thạch Hạo, hắn xuất ra bảo thuật Toan Nghê đồng thời xông vào trong tĩnh thất cùng Mạc Thương đại chiến. Hai người trước đó đã từng huyết chiến, hiện tại không cần nói nhiều đã dốc sức liều mạng.

Xung quanh có không ít người kêu rên, khóe miệng tràn huyết, tại trong trường hợp giao chiến kịch liệt này, bọn họ bị dư ba chấn bay khắp tòa tĩnh thất hùng vĩ này.

Những người này xem như may mắn, có một số người còn chú ý, muốn kiếm cơ hội cướp đi bình ngọc, kết quả là bị bảo thuật hai người kia đánh trúng nổ tung tại chỗ, huyết nhục bay khắp nơi.

Hai vị lão giả thở dài, sau đó đều rút lui, cường đại như bọn hắn ở nơi đây cũng không phải đối thủ của hai thiếu niên thiên kiêu này, miễn cưỡng tấn công hơn phân nửa là mất mạng.

"Chi chi!"

Mao Cầu xuất hiện, cái đầu lộ ra từ trong túi càn khôn, tiếng hét hưng

phấn vang lên chói tai, nó trực tiếp nhào tới bên bàn đá, sau khi ôm lấy bình ngọc nó lập tức trốn về.

"Làm tốt lắm!" Thạch Hạo cười to.

Mạc Thương giận dữ, ở đâu xuất hiện một con khỉ như vậy? Vậy mà có thể ngăn cản dư chấn bảo thuật của hắn, cướp đi thần tửu khiến hắn thất bại trong gang tấc.

Rất nhanh Thạch Hạo có cũng cười không nổi, con khỉ kia sau khi cướp lấy bình ngọc liền dốc ngược vào miệng, muốn trực tiếp uống hết.

"Đừng chà đạp thứ tốt, đây là nguyên dịch, chúng ta mang về hòa vào Hầu Nhi tửu sẽ phát sinh biến hóa kỳ diệu!" Thạch Hạo quát.

May mắn duy nhất là số rượu còn lại đặc sệt vô cùng, căn bản không thể đổ ra, Mao Cầu nhe răng nhếch miệng, nước miếng chảy ra, chỉ muốn dùng móng vuốt móc vào.

Nó ra sức lắc lư bình ngọc, cuối cùng khiến cho bình rượu phá phong, hương rượu lập tức tản ra, hương thơm như thấm sâu vào trong xương tủy.

"Phịch phịch", "Phịch phịch" ...

Bên ngoài tĩnh thất một đám người say ngã trên mặt đất, tất cả đều lâm vào trong mộng đẹp, điều này khiến cho người khác giật mình!

Sau khi rượu phá phong, phù văn bay ra thật khó có thể tưởng tượng, thứ đó tuyệt đối không chỉ là hương rượu mà còn bao hàm dược hiệu quan trọng cùng với phù văn thần quang.

Không nghi ngờ gì nữa, đây chính là thần tửu, sử dụng thần thánh cổ dược luyện chế thành, so với Hầu Nhi Tửu của Thạch Hạo còn trân quý hơn nữa

Thạch Hạo xuất ra Túi Càn Khôn thu bình ngọc kia vào, miễn cho Mao

Cầu gây họa, đến lúc đó hối hận cũng đã muộn rồi.

Mạc Thương tức giận nhưng cũng không vãn hồi được gì, cả hai kịch chiến trong thời gian ngắn khó phân cao thấp, hắn biết không lấy được thần tửu nữa.

"Ầm!"

Sau một đòn cuối cùng, hai người tách ra phóng tới một hướng khác, bọn họ không tiếp tục sống chết với nhau nữa, còn có bảo thuật Côn Bằng càng thêm trân quý đang chờ tranh đoạt.

"A, thật khủng khiếp, vương hầu đi vào cũng chết hết, thật sự là đáng sợ!" Ở phương khác truyền đến tiếng bạo động, một đám người hét lớn liều mạng chạy trốn.

Ở hướng đó bắt đầu có sương mù màu đen xuất hiện, trong làn sương mờ mịt có một đám người bỏ chạy, phía sau liên tiếp có người ngã xuống, toàn thân đen sì, sau đó hóa thành vũng máu, chết một cách oan uổng.

Cảnh tượng có chút đáng sợ, khoảng mấy trăm người ngã xuống mặt đất, biến thành thi thể, màn sương màu đen kia đang có xu thế lan tràn ra xung quanh.

"Bên trong có một tòa dược lô, tuy nhiên chúng ta không kiếm được thần đan, nhưng lại thả ra một đoàn sương mù màu đen, đó là vật kịch độc." Có người sau khi chạy ra bên ngoài vẫn còn cảm thấy sợ hãi nói.

Thiếu niên Hàn Thiên của tộc Hỏa Viêm Ngư vừa lúc trông thấy đoàn sương mù màu đen lan đến bên này, bàn tay đang cầm Thanh Đông Đăng lập tức chiếu về phía nơi đó.

Mặc dù đã thiêu đốt vạn năm, bấc đèn kia vẫn nguyên như trước chưa tắt, mặc dù có chút mờ đi nhưng khi hắn nhẹ nhàng thôi một tiếng, ngọn lửa bùng lên như biển, ánh sáng chói lọi bao phủ nhanh chóng luyện hóa sạch sẽ đám sương mù kia.

Mọi người rung động vô cùng, không hổ là Thần Chiếu Đăng, pháp khí có tiếng tăm lừng lẫy thời thái cổ, rất nhiều tồn tại đều từng luyện chế qua. Chỉ là dầu thắp quá mức xa xỉ, cần thần huyết mới được, cho dù có thể luyện chế ra cũng không có mấy người có thể dùng thoải mái.

Cũng chỉ có Thái Cổ Côn Bằng mới có thể tùy ý như vậy, đem pháp khí trân quý như thế dùng để chiếu sáng như cái đèn bình thường, tùy ý đặt ở trong động phủ.

"Chân Giao thánh dược, Côn Bằng ở nơi này chế luyện một lò Chân Giao Đan, kết quả thất bại, hắn không có xử lý cuối cùng hóa thành độc đan." Có Tôn Giả đi tới, cực kỳ giật mình.

Mọi người hoảng sợ, Thái Cổ Chân Giao, đó là sinh linh thuần huyết cường đại bậc nào, thế mà bị Côn Bằng bắt bỏ vào trong lô chế thuốc, không hổ là một trong thập hung!

Trong đám người, một lão giả áo xám thần sắc âm trầm, đó là Giao Tôn Giả, hắn thân là Giao tộc tự nhiên cảm ứng nhanh nhạy hơn nhiều so với người khác, hắn tin tưởng có một con Chân Giao đã bị luyện thành độc tán.

Sau khi sương mù màu đen tan hết, những người khác đều rời đi, thân hình hắn chợt lóe lên biến mất, hắn cẩn thận tiềm hành về phía trước.

Phía xa truyền đến năng lượng dao động kịch liệt, hiển nhiên nơi đó có người đang đại chiến, mọi người rất nhanh phóng về nơi đó, sau khi tiến vào trong động phủ liền không cần nghĩ nhiều, chỉ cần là địa phương có người chiến đấu thì khẳng định nơi đó có trọng bảo xuất thế.

Quả nhiên nơi này cực kỳ sáng sủa, khí lành bốc lên, bảo quang xung thiên, khung cảnh sáng rực, từng đám cường giả đang đại chiến.

Một ít vương hầu đều xuất hiện, còn có Tôn Giả chớp hiện, lúc này mọi người đang chém giết cực kỳ kịch liệt. Thạch Hạo cũng ở nơi này, nó tiến vào nơi sâu nhất, nơi đây là một thạch thất trống trải, ánh sáng không phát ra

ngoài, phong cách cực kỳ cổ kính.

Tại bên trên bàn đá có đặt một bảo bình, ánh sáng lành lưu động, khí tức sinh mệnh tràn đầy, trong bình có cắm một bó hoa tươi, cực kỳ xanh tươi, giống như khắc thành từ ngọc thạch.

"Thánh dược, trải qua vô tận năm tháng từ thái cổ đến này cũng không hề mục nát, tuyệt đối có giá trị vô lượng."

Rất nhiều người ánh mắt nóng rực, lúc trước bọn họ đều liều chết xông lên muốn đoạt tới tay. Thế nhưng không ai thành công, nơi này cao thủ rất nhiều, tất cả đều tham gia tranh đoạt, bảo thuật bay múa, rất nhiều người kêu lớn, miệng phun máu rút lui.

"Ngu xuẩn, bó hoa kia căn bản không phải là thuốc, nó chỉ là một bông hoa bình thường." Một vị lão giả hét lớn.

Về phần một ít vương hầu ánh mắt cuồng nhiệt, từ đầu đến cuối đều chỉ tập trung vào bảo bình mà không phải bó hoa kia.

Rốt cục mọi người cũng có phản ứng, trân quý nhất là bảo bình mà không phải bó hoa kia, có thể giữ nguyên một bó hoa bình thường tồn tại theo năm tháng thì phải là một bảo cụ kinh người cỡ nào.

"Ngọc Tịnh Bình ... thứ này giống như đúc chí bảo của Tiểu Tây Thiên, thật là khủng khiếp, Côn Bằng chỉ dùng nó để cắm hoa mà thôi, tùy tiện đặt ở trên bàn đá."

Rốt cục có người nhận ra, chiếc bình dâng lên khí tức sinh mệnh, thông thể ôn nhuận cùng với kiện bảo cụ của Tiểu Tây Thiên giống hệt nhau, thật sự là quá giống.

Bốn năm vị vương hầu xuất hiện đại chiến tại nơi này, cùng nhau tranh đoạt bảo bình kia, bọn họ vừa xuất thủ liền giống như di sơn đảo hải, phù văn bạo động, cực kỳ khủng bố.

Cùng lúc đó tại trong tòa thạch thất to lớn, Thạch Hạo xuất thủ, thế nhưng không phải tranh đoạt cái bảo bình kia, mục tiêu của nó là một cái bồ đoàn.

Trừ nó ra còn có một vài lão giả đều là lão tổ đại phái, tất cả đều đang liều mạng chiến đấu.

Rất nhanh có một ít sinh linh thuần huyết từ Thái Cổ Thần Sơn xuất hiện, mấy người này cực kỳ cường đại, ánh mắt chăm chú vào bồ đoàn kia, sau đó cũng gia nhập vào trong trường quyết đấu.

Ban đầu cái bồ đoàn này cũng không có gì đặc biệt, thoạt nhìn phong cách cổ phác tự nhiên, nhưng sau khi nhóm người này bắt đầu tranh đoạt, bảo thuật rơi lên phía trên nó tức thì không còn giống như trước.

Nó bắt đầu phát sáng, cả vật thể trong suốt lộ ra bản thể, được bện thành từ một rễ cây non mềm bện thành, màu xanh biếc như ngọc thạch, phát ra khí tức tường hòa.

Trong thoáng chốc có Tôn Giả cũng bị kinh động lập tức tham dự vào cuộc chiến tranh đoạt, ầm một tiếng, bảo thuật chấn thế phát ra âm thanh ầm vang, hắn cùng Thạch Hạo đối chưởng không khỏi nhíu mày rút lui.

Đây là nơi Côn Bằng ngẫu nhiên nghỉ ngơi, khi đó nó sẽ ngồi xuống tấm bồ đoàn này, lúc này tấm bồ đoàn đã hiển lộ hình dáng khiến cho Tôn Giả cũng ngồi không yên, muốn tham gia chiến đấu.

"Ông"

Hùng Hài Tử cực kỳ hung tàn, mười tòa Động Thiên xuất ra, thần mang mãnh liệt, ánh sáng chói mắt cuồn cuộn ngất trời, chấn cho linh thân một vị Tôn Giả lảo đảo lui lại, nó hét lớn một tiếng lại đánh bay một đám lão giả khác, tay nó chụp vào tấm bồ đoàn.

"Xoát" một tiếng, tấm bồ đoàn vào tay nó, Thạch Hạo giật mình, tấm bồ đoàn này nặng trịch, thế mà lại vượt quá mười vạn cân, so sánh với thể tích

của nó thì thật khó có thể tin nổi, hơn hẳn rất nhiều so với thần thiết.

"Để xuống!"

Một vị lão giả ra tay, một chiếc đại ấn hạ xuống từ trên hư không, từng luồng thần lực trút xuống như thác nước, cảnh tượng khiến cho người khác sợ hãi.

Đây là biểu hiện thăng hoa cực điểm của Hóa Linh cảnh, hắn muốn dùng bảo cụ trấn áp Thạch Hạo, muốn cùng nó tranh đoạt bồ đoàn.

"Ầm ầm" một âm thanh thật lớn vang lên, Thạch Hạo coi tấm bồ đoàn như cái búa mãnh lực đập về hướng hư không, cùng với đại ấn phát ra ánh sáng rực rỡ kia va vào nhau, lập tức bộc phát ra một đoàn ánh sáng chói mắt.

Bồ đoàn không có việc gì, cũng không có vỡ nát, mà đại ấn kia lại xoay tròn bay ngược ra ngoài, văng lên trên thạch bích của động phủ, thạch thất lập tức chấn động kịch liệt.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 256: Bảo Tàng

rửa, thần tính của nó chưa hề tiêu hao, có thể giúp người ta tĩnh tâm ngưng thần, có lợi cho việc ngộ đạo, chính là một kiện bảo vật quý giá."

Có người quát lên xông về phía trước, cùng mọi người tham gia tranh đoạt.

Những lời này vừa thốt ra khiến mọi người trong lòng chấn động mạnh mẽ, chen nhau xông về phía trước. Côn mộc là vật gì? Nó sống ở giữa trời đất, là chiếc cầu kết nối thiên

Trên đảo đá ngầm có một cánh cửa, từ trong đó có một con sông linh thiêng chảy ra, có một đoạn gỗ nát chắn ngang qua, đó chính là một cành côn mộc, nó từng dẫn tới sự tranh đoạt của quần hùng, cuối cùng không ai có thể phá cửa tiến vào. Bây giờ lại xuất hiện một chiếc bồ đoàn sử dụng côn mộc tỉ mỉ bện thành tất nhiên sẽ khiến cho nhiều người động tâm.

Đây mới thực sự là thần mộc, có thể liên thông Thần giới, tiếp cận đạo bổn nguyên, có diệu dụng vô cùng đối với người tu hành, là báu vật vô giá.

Một đám người vọt tới, các loại bảo thuật bay ra, phù quang sáng chói bao phủ địa phương này.

Thạch Hạo hét lớn, sát khí lan tỏa, nó rút ra một thanh kiếm gãy, thúc dục mười tòa Động Thiên hóa thành thần hoàn, trong tiếng ầm vang, một luồng ô quang quét ngang về phía trước.

Giờ khắc này không có bất kì thanh am, không còn tiếng động ầm ĩ, cũng không còn ánh sáng chói mắt, chỉ một một luồng ô quang bao phủ tất cả.

Thời gian phảng phất như ngừng lại, hư không dường như tan vỡ, chớp mắt ngắn ngủi lại giống như bao đời đã trôi qua, hết thảy dừng lại, cuối cùng một tiếng động nhẹ vang lên.

Các loại bảo cụ rạn nứt, sau đó nổ tung trong hư không hóa thành bột mịn. Đồng thời những phù văn kia cũng nhanh chóng phai mờ.

"Phụt"

Một đám người bị chặt đứt ngang, thân thể chia hai ngã xuống mặt đất, thi thể đầy đất.

"Cái gì?!" Tất cả mọi người kinh hãi, dù là Tôn Giả cũng biến sắc, một đám cường giả toàn bộ chết sạch chỉ trong một đòn. Thiếu niên này chiến lực quá mạnh mẽ, có chút dọa người.

Ánh sáng mặt trời lóe lên giống như ánh bình minh rực rỡ, cái bồ đoàn màu xanh bị Thạch Hạo thu vào trong Túi Càn Khôn.

Đây là bồ đoàn sử dụng côn mộc bện thành, sau này khi xếp bằng bên trên nó tu luyện nhất định có rất nhiều diệu dụng, nghĩ đến điều đó khiến nó càng thêm vui thích.

Thế nhưng tâm tình những người khác sẽ không tốt như vậy, bồ đoàn Côn Bằng từng ngồi qua, thứ đó sao có thể là phàm vật, nó chính là thần trân, có khi còn sót lại một ít đạo pháp của Côn Bằng cũng không chừng.

Trong chốc lát này Ngọc Tịnh Bình cũng bị người lấy đi rồi, trên bàn đá trống không. Mọi người đấm ngực dậm chân, hai kiện bảo bối đều bị người khác đoạt được.

Thạch Hạo đi ra ngoài, cầm trong tay thanh kiếm gãy màu đen, nó nhìn chằm chằm vào mấy vị vương hầu, còn có vị Tôn Giả cùng nó đối chiến qua, sau đó nó ly khai nơi này, không ai dám ngăn cản.

Động phủ này vô cùng to lớn, bảo khí vờn quanh. Từng đoàn sinh linh

qua lại trong thạch động tìm kiếm Côn Bằng bảo thuật, thiên địa kỳ trân.

Thần vật tại đây thật sự rất nhiều. Dụng cụ thường ngày Côn Bằng sử dụng cũng là pháp khí, hơn nữa còn rất cường đại, khiến cho những người này tràn đầy khát vọng.

Từ trên Thần Chiếu Đăng, Ngọc Tịnh Bình cũng có thể thấy được, thái cổ Côn Bằng căn bản không có coi trọng những thứ này. Tùy tiện đặt khắp nơi, vì vậy mỗi người đều tràn đầy nhiệt huyết, cực kỳ kích động tìm kiếm khắp nơi.

Quả nhiên trong thời gian kế tiếp lại có người nhận được bảo vật, tuy không phải pháp khí rất nổi danh nhưng cũng khiến cho ngoại giới nổi lên oanh động không nhỏ.

Rốt cục một tiếng động lớn ầm ĩ truyền đến, so với trước giờ lớn hơn nhiều, tại nơi sâu trong động phủ truyền tới tiếng đánh nhau kịch liệt.

Vô luận là vương hầu một phương, hay là những sinh linh khác, tất cả đều phóng vào sâu bên trong.

"Luyện Binh Địa!"

Sau khi chạy tới Thạch Hạo nhìn thấy một khối bia đá, bên trên có khắc ba chữ cổ như vậy, tinh thần lập tức phấn chấn, rốt cuộc nó đã biết tại sao nơi đây chém giết kịch liệt như thế.

Đây là địa phương Côn Bằng luyện chế bảo cụ sao?

Ở phía trước, mưa ánh sáng tràn ngập, linh khí cực kỳ nồng đậm, ngoài ra còn có hàn đàm lạnh thấu xương, dù cách rất xa xương cốt cũng đông lạnh muốn nứt ra.

"Quả nhiên có bảo cụ, đang ở bên trong hàn đàm." Có người kinh hô.

Bên trong đầm có vài luồng thần quang đang lóe lên, giống như cá đang

bơi lượn, khi nhìn kỹ hóa ra là kiếm thai, bảo tháp, đây là những phôi thai từ thời thái cổ, còn chưa hoàn toàn tế luyện xong!

"Những thứ này tuy nhiên chỉ là khí phôi nhưng đều đã thông linh rồi, đều là pháp khí truyền thừa từ thời Thái Cổ!"

Rất nhiều người hét lơn, không nhịn được muốn nhảy vào trong hàn đàm.

Những đồ vật này sao có thể trông thấy ở bên ngoài? Không cần nghĩ nhiều cũng biết, đó đều là tài liệu đỉnh cấp luyện thành binh khí, thế gian khó thấy, đủ để khiến người ta điên cuồng.

"Trời ạ, kiếm thai kia là Long Cốt Thiết, thánh cấp tài liệu trong truyền thuyết, đã đúc thành kiếm thai, là thánh bảo vô giá!"

Có người nhận ra kiếm phôi trong hàn đàm lập tức biến sắc, nghẹn ngào hô lên, đó là bảo vật chân chính, khó có thể cân nhắc giá trị.

Tương truyền, Long Cốt Thiết là do Chân Long vẫn lạc bên trên quặng sắt hình thành thần thiết, được xưng tụng là tài liệu cực phẩm, binh khí chỉ cần dung nhập một ít thôi cũng có thể trở thành chí bảo.

Giờ khắc này không nói những người khác, dù là vương hầu, những tồn tại đứng đầu đại phái cũng đều đỏ mắt, tranh nhau xuất thủ muốn đoạt lấy.

Tôn Giả là những người đầu tiên xuất thủ, đối với bọn hắn loại phôi thô này là thánh vật lý tưởng nhất, có thể dùng tâm tế luyện, hoàn toàn cùng bản thân hợp nhất.

Hơn nữa trải qua vô tận năm tháng tẩy lễ, những thứ này sinh ra linh tính rất mạnh, một khi thành hình tuyệt đối có thể trở thành pháp khí chí cường.

"Giết!"

Mọi người chen nhau tiến về phía trước, có người trực tiếp nhảy xuống

hàn đàm, muốn lặn xuống vớt.

Thế nhưng một chuyện đáng sợ đã xảy ra, vừa mới tới gần hàn đàm, hàn khí bốc lên, lập tức có hơn mười người bị đóng băng, sau đó ngã trên mặt đất vỡ nát.

Mọi người lông tóc dựng đứng, hàn đàm này quá đáng sợ, có thể xảy ra chuyện như thế thì không riêng gì nhiệt độ, khẳng định còn có lực lượng thần tính xen vào.

"Lên!"

Một vị giáo chủ hét lớn, tay áo vung lên bộc phát từng luồng thần quang, hàn khí lập tức bị đánh tan, hắn dùng bảo thuật đánh vào trong hàn đàm muốn vớt lên một kiện pháp khí.

Thế nhưng phù văn khi rơi vào trong hàn đàm trực tiếp bị dập tắt, cũng không thể tạo thành tác dụng gì, yên lặng trong chốc lát, một luồng sóng nước oanh một tiếng đánh về phía hắn.

Vị giáo chủ này tranh thủ thời gian lùi lại, bên cạnh hắn có mấy người hét thảm, nhanh chóng bị đông cứng hóa thành tượng băng, cơ thể rạn nứt, tất cả đều đã chết.

"Nơi này tương tự như sâu trong Huyền Băng Uyên, có lực lượng thần tính, người bình thường rất khó có thể xông vào." Mọi người lắc đầu.

Đột nhiên có người nhảy vào trong hàn đàm, không hề sợ hãi, hắn là hậu nhân Hải Thần Mạc Thương. Hắn phát ra một luồng kim quang, đại kích trong tay hướng về phía kiếm thai muốn thu lấy.

Nhưng pháp khí bên trong đầm đều có linh tính, như con cá du động nhanh chóng né tránh, không để hắn có cơ hội.

"Thứ tốt!" Bên bờ, Hùng Hài Tử nước miếng chảy ào ào, nó trực tiếp lấy ra Túi Càn Khôn. Sau khi mở ra, từng luồng hào quang phát ra, nó muốn

dùng pháp bảo thu lấy.

"Ầm!"

Nước trong hàn đàm cuồn cuộn dâng lên che kín trời đất áp tới, bảo cụ không có xuất hiện, chỉ do thần tính của hàn đàm đánh tới.

Mọi người sợ đến vãi cả linh hồn, lập tức xoay người chạy trốn, cái tên Hùng Hài Tử này cũng rất đáng hận, lỗ mãng như vậy sẽ gây chết người a, mọi người thi nhau nguyền rủa nó.

Thạch Hạo bị dòng nước cuốn lấy đóng băng ngay lập tức, nó dùng sức cử động, khối băng lập tức vỡ nát, Túi Càn Khôn cũng không thể thu được những món pháp khí kia.

Những người phía xa nhìn sang, lông tóc dựng đứng, tên nhóc này quả nhiên đáng sợ, nó không sợ hàn đàm.

"Ào ào"

Bọt nước văng lên, thiếu niên Hàn Thiên của tộc Hỏa Viêm Ngư cũng nhảy vào trong hàn đàm, cùng lúc đó có mấy vị Tôn Giả cũng hành động, tranh nhau nhảy vào đầm nước lạnh băng, muốn tranh đoạt bảo cụ.

Những vật như vậy dù là Tôn Giả cũng đứng ngồi không yên, đáng giá bọn hắn liều mạng chém giết. Nếu có thể đoạt được, dùng tinh huyết cẩn thận tế luyện, tất nhiên có thể biến thành thánh vật.

"Của ta, của ta, đều là của ta!" Hùng Hài Tử gào to, cuối cùng nó cũng nhảy xuống, bắt đầu truy đuổi những khí phôi kia.

Ngoài xa, những sinh linh lục địa nhìn thấy một màn nay, nội tâm rung động vô cùng, nhất là những người quen thuộc tính cách của nó, ví dụ như Vân Hi sau khi nghe được câu nói kia, đầu cũng có chút to lên, gia hỏa hùng tàn này lại muốn phát uy.

Quả nhiên, những kẻ không may đầu tiên là một sinh linh thuần huyết đến từ Thái Cổ Thần Sơn, sau khi cùng Hùng Hài Tử đụng phải, cùng nó tranh đoạt một cái bảo tháp, giao chiến trong chốc lát liền bị đánh bay ra ngoài, miệng thổ huyết, thiếu chút nữa mất mạng.

Đây chính là một sinh linh thuần huyết đã trưởng thành, hắn đã hai mươi mấy tuổi, là thời điểm bắt đầu quật khởi, cũng khinh thường những người trẻ tuổi khác, kết quả chỉ thiếu chút nữa đã bị đánh chết!

Đột nhiên, sinh linh trong hàn đàm hướng về phía Thạch Hạo phóng tới, cùng nhau vây công nó, cùng nó tranh đoạt bảo tháp lung linh chói sáng đó.

"Trời à, đó là thánh tháp sử dụng Hỗn Độn Thổ tạo thành, so với Long Cốt Thiết đúc thành kiếm phôi còn trân quý hơn nhiều, thế gian hi hữu." Trên bờ có một vị lão tổ kinh hô.

Hỗn Độn Thổ, tuy được xưng là thổ nhưng nó tuyệt đối là thánh vật, bảo cụ do nó tạo thành tuyệt đối không thể phá hủy, bên trên tòa tháp còn có một ít phù văn được lưu lại từ thời đại hỗn độn.

Không nói thứ khác, chỉ riêng hỗn độn phù văn lưu lại này thôi cũng đủ cho người khác điên cuồng, có thể nói là chí bảo!

Ban đầu không có ai chú ý đến nó, đợi đến khi Thạch Hạo xuất thủ muốn đoạt lấy, mấy vị Tôn Giả cũng những sinh linh Thái Cổ Thần Sơn mới bị kinh động, cùng nhau lao đến tranh đoạt.

Tòa tháp này rất đặc biệt, linh tính rất mạnh, nó xoay quanh Thạch Hạo, mấy lần đều không thấy bắt được nó, lúc này những người khác cùng lúc tấn công tới, khiến cho Thạch Hạo càng thêm khó khăn.

"Các ngươi đều chết hết đi!" Hùng Hài Tử tức giận, nó điên cuồng thúc dục thần lực, đoạn kiếm trong tay liên tục huy động trong hàn đàm, từng luồng hào quang phát ra, đại chiến với những người này lập tức bộc phát.

"Keng!" Mạc Thương cũng tới, đại kích màu vàng trong tay bổ về phía

nó, kết quả là bị đoạn kiếm ngăn lại.

Một vị Tôn Giả hét lớn, há mồm phun ra một đám phù văn, giống như tinh hà mênh mông bao phủ Thạch Hạo, trấn áp nó xuống.

Tòa tháp do Hỗn Độn Thổ tạo thành lập tức chìm xuống đáy hàn đàm theo Thạch Hạo.

Hùng Hài Tử giận dữ, lập tức cuồng bạo, mười tòa Động Thiên mở ra, hóa thành mặt trời chói mắt, nó đứng tại chính giữa, ngay cả cơ thể Động Thiên cũng xuất hiện, từng luồng tinh khí phun ra.

Nó điên cuồng cùng những người này đại chiến, tất cả chiêu thức đều sử dụng, ví dụ như một sinh linh thuần huyết không may bị Đả Thần Thạch đánh trúng, xương mũi bị gãy, miệng mũi phun máu.

Hai năm trước, ma nữ từng dạy cho Thạch Hạo một đoạn chú ngữ có thể khống chế Đả Thần Thạch, khiến uy lực của nó tăng lên, liền sinh linh thuần huyết cũng bị đánh trọng thương.

Vị cường giả trẻ tuổi đến từ Thái Cổ Thần Sơn này đau chảy nước mắt, cực kỳ phẫn uất.

Đả Thần Thạch gào khóc kêu đau, tại nơi này bay loạn, trong chốc lát rất nhiều người đều trúng chiêu, nguyên một đám người trán chảy máu, khóe mắt nứt ra, sắc mặt tái nhợt, tức không chịu nổi.

Dù là Mạc Thương cũng trúng chiêu, chiếc mũ màu vàng trên đầu bị đánh nát, lúc này tóc tay rối loạn, có chút chật vật.

Mọi người ngẩn ra, cuối cùng khối đá điên cuồng kia ngừng lại chìm xuống đáy nước, không có tiếp tục công kích bọn hắn.

"Của ta, của ta, đều là của ta." Đả Thần Thạch gào to, nó lập tức truy kích bảo tháp tạo thành từ Hỗn Độn Thổ kia, muốn ăn sạch.

Đến khi Thạch Hạo lao xuống, phát hiện nó một bên kêu đau một bên dùng sức cắn, muốn ăn hết.

Hiển nhiên nó nuốt không trôi, đây cũng không chỉ đơn thuần là Hỗn Độn Thổ, sau khi trở thành khí phôi, bảo tháp còn có một chút phù văn pháp tắc, khó có thể tổn hại.

Linh Lung Tháp mặc dù có linh tính, nhưng còn không phải là loại vật có thần tính, kết quả bị Thạch Hạo bắt được.

"Đưa cho ta đi, sau này ta tuyệt đối nghe lời!" Đả Thần Thạch kêu lên, bởi thứ đồ này quá quan trọng với nó, nếu có thể luyện hóa nó có thể tiếp tục lột xác.

"Cho ta!" Đột nhiên một luống ý chí yếu ớt vang lên trong nội tâm Thạch Hạo.

"Ai?" Hùng Hài Tử kinh hãi, đây là lần đầu tiên nó cảm thấy sợ hãi như vậy, từ sau khi tiến vào vùng hải vực cấm kỵ này, nó còn chưa sợ bất cứ thứ gì.

Luồng ý chí này mặc dù yếu ớt, nhưng lại khiến cho thần hồn người khác run rẩy, cảm giác như cả vùng trời đất này muốn tan vỡ, giống như muốn tách cả thiên địa.

Một đồ vật sáng long lanh xuất hiện trước mặt nó, từ trên tóc nó rơi xuống, đúng là khối tháp cao chưa đầy một tấc, khối tháp đã rơi lên bên trên Hỗn Độn Thổ.

"Là ngươi?" Thạch Hạo giật mình, đây là lần đầu tiên thứ này có phản ứng, hơn nữa có mở miệng nói chuyện, dọa cho nó kêu to một tiếng.

"Trao đổi." Cốt tháp sáng long lanh chỉ nói một câu ngắn gọn, cũng không tỏ ra bá đạo.

Thạch Hạo khó hiểu, hỏi nó dùng cái gì trao đổi.

Cốt tháp truyền ra một luồng thần niệm chấn động, bảo cho nó biết, có thể đạt được một lần cơ hội sử dụng nó, nếu như gặp tuyệt cảnh, có thể trấn giết kẻ địch, có thể phá vỡ hư không bỏ chạy.

Thạch Hạo khẽ giật mình, đơn giản mà nói là một cơ hội cứu mạng.

"Được rồi!" Nó gật đầu đồng ý, Hỗn Độn Thổ tạo thành khí phôi mặc dù tốt, nhưng cũng không so với mạng của mình, trao đổi như thế cũng không tính là thiệt.

Bởi nó tin tưởng thực lực của tòa cốt tháp này, là bảo khí khiến cho Liễu Thần thần sắc nghiêm túc không muốn đề cập.

"Rắc rắc"

Tiểu tháp trực tiếp khiến cho Hỗn Độn Thổ vỡ nát, sau đó nuốt vào một khối lớn ở giữa.

"Đại ca, chừa cho ta một chút!" Đả Thần Thạch kêu thảm, sau đó hấp tấp chạy tới muốn nịnh hót.

"Rắc rắc"

Tiểu tháp cũng không để ý đến, nó ăn hết hơn phân nửa Hỗn Độn Thổ, cuối cùng lưu lại một chút mảnh vụn không động đến, sau đó nó tự động quay trở về trên tóc Thạch Hạo.

Một ít bột phấn rơi xuống từ trong Cốt Tháp, hiển nhiên tiểu tháp đã luyện hóa được Hỗn Độn Thổ, sau khi hấp thu bộ phận tinh hoa và hỗn độn tàn văn, nó liền yên tĩnh bất động.

"Đại ca, cám ơn." Đả Thần Thạch thấy thế lập tức vui vẻ, nó biết rõ chút ít mảnh vụn còn thừa lại này đối phương không quan tâm, nó trực tiếp nhào tới điên cuồng cắn.

Nguyên bản nó cắn không được, nhưng chỉ chút ít mảnh vụn như vậy thì

hoàn toàn không có vấn đề, nó ăn như hổ đói.

Hùng Hài Tử cảm thấy hâm mộ vô cùng, hỏi: "Ăn ngon như vậy sao?" Vừa nói nó vừa thò tay ra muốn cầm lấy một khối.

Đả Thần Thạch lập tức kêu lên thảm thiết, nói: "Không được đoạt của ta, những vật này ngươi nuốt không vô!" Sau đó nó rất nhanh che lấy những thứ đó, sau đó nuốt xuống toàn bộ.

Hùng Hài Tử hậm hực, nói: "Ta là loại người bụng đói ăn quàng hay sao chứ?"

"Đúng!" Đả Thần Thạch rất dứt khoát trả lời.

"Ầm!"

Đột nhiên, trời sụp đất nứt, một âm thanh đáng sợ truyền đến, giống như một lần nữa khai thiên tích địa, liền hỗn độn khí cũng xuất hiện.

Thạch Hạo kinh hãi, nó vội vàng vọt lên, sau khi nhảy ra khỏi hàn đàm, nó liền nhìn về phía trước.

Phía trước động phủ là một vùng chói sáng, một tòa đại điện to lớn mở ra, nơi đó có một con Côn Bằng bễ nghễ thế gian, phát ra ánh sáng chói mắt, hỗn độn khí bao phủ, cực kỳ khủng bố!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 257: Thiên Hoang

Đây là một tòa điện phủ cổ xưa, cực kỳ to lớn và hùng vĩ, bên trên là bầu trời sao mênh mông, dường như nó nối liền với ngoại vực, bên dưới là hỗn độn khí tràn ngập cả cung điện.

Mọi người ngẩn ngơ, không có người xông lên, tòa cung điện này tự mở ra, cửa đá rộng lớn cao mấy vạn trượng, giống như mở ra một vùng thế giới!

Ở bên trong cung điện, một con Côn Bằng trông rất sống động, con mắt màu vàng như hai mặt trời, nó nhìn chằm chằm vào tất cả mọi người.

Hình thái của nó không ngừng biến hóa, trong chốc lát toàn màu vàng óng xen lẫn đường vân màu đen, giống như một con đại bàng bay lượn trong trời sao, cực kỳ khổng lồ. Trong chốc lát lại như trầm mình trong hỗn độn, giống như một con cá lớn màu đen, lưng rộng không biết mấy vạn dặm, mênh mông bát ngát.

Tất cả mọi người ngây dại, đây là một con Côn Bằng còn sống sao? Đây không phải là một tòa kiến trúc tầm thường mà giống như một thế giới hùng vĩ.

Côn Bằng bễ nghễ thiên hạ, khinh thường thế gian, nó vừa hiện thân tại nơi này rất nhiều sinh linh đã chịu không nổi, trực tiếp quỳ sát xuống đất, thần uy cuồn cuộn tỏa ra, khí thế vô địch.

"Tại sao có thể, Côn Bằng nó vẫn còn sống ư?"

Mọi người run rẩy, năm tháng trôi qua, thương hải tang điền, bách thế chìm nổi, sinh mạng ấn ký của nó đáng lẽ không còn tồn tại mới đúng, tại sao vẫn còn tại nơi đó?

Nghe đồn Côn Bằng đã chết từ thời kỳ thượng cổ, không giống như giả, hiện tại lại xuất hiện lập tức khiến cho những ngời này sợ hãi.

Chủ nhân thần sào còn sống, mà bọn hắn lại tới nơi này tranh đoạt bảo thuật, không phải là muốn chết sao?

"Vù vù"

Sau một khắc con Côn Bằng khổng lồ kia biến mất, đại điện trở nên trống trải liền trở nên yên tĩnh, không khí trầm lặng, không còn khí tức khủng bố như vừa rồi.

"Ồ, chuyện gì xảy ra, vì sao không thấy nó nữa?"

"Ta hiểu rồi, đây là bảo thuật Côn Bằng, là thần tích nó hiển hóa ra, ta khẳng định nó nấp ở trong cung điện!"

Nơi này lập tức xôn xao, tất cả cùng nhau xông về phía trước, vô luận là cường giả một phương, hay là Tôn Giả cao cao tại thượng đều khó có thể giữ bình tĩnh, con mắt đỏ lên, tranh nhau tiến vào cung điện cổ xưa.

Bảo thuật như thế được xưng tụng cái thế, nếu có thể nghiên cứu hoàn toàn liền xem như đứng trên đỉnh thiên hạ, trong tương lai mặc kệ đại kiếp nào cũng có thể vượt qua.

Bên trong cung điện sương mù rất nhiều, nhưng cũng chỉ tới đầu gối, giống như tiến vào tiên cung. Sau khi tiến vào mới có thể cảm giác được sự mênh mông rộng lớn của nó.

Mọi người phóng vào bên trong, cũng không biết đã chạy bao lâu cũng không thấy điểm cuối, cho đến thật lâu sau đó mới phát hiện một tòa tế đàn cổ xưa trong không trung.

"Ở nơi đó!"

Giờ khắc này mọi người lại lần nữa cảm thấy cỗ khí tức kia, lập tức đoán

được, tòa tế đàn kia hơn phần nửa là cung phụng nguyên thủy phù cốt của Côn Bằng, là do nó lộ ra dị tượng trong trời đất, mới rồi còn hiển hóa ra chân thân.

Trong lúc nhất thời các loại hào quang vọt lên, bảo cụ bay lên không phóng về phía tế đàn.

Tế đàn cao lớn như một ngọn núi, được xây dựng từ những khối đá to lớn màu nâu xám, phong cách thoạt nhìn cổ xưa vô cùng, không có khí tức thần thánh, nhưng lại càng tiếp cận với đạo.

Đại đạo cực kỳ đơn giản, cũng không phải khung cảnh phồn hoa, nếu có chỉ là một loại đồng điệu với thiên địa.

Rất nhiều người suy đoán nơi này hơn phân nửa là mộ của Côn Bằng, là nơi táng thân cuối cùng của nó, vì vậy mới có thể phát ra ấn ký chấn động trời đất như thế.

Tất cả mọi người xông lên tòa tế đàn, nơi đây không có phù văn sát trận, Côn Bằng khinh thường làm như vậy, bởi nếu nó muốn chém giết những người này thì không ai có thể tiến đến nơi này.

"Đây là tế đàn hay là một tòa Thái Cổ Thần Sơn?"

Mọi người rung động, trên tòa tế đàn hùng vĩ này, dọc theo khe đá có linh dược, linh khí mờ mịt, hơn nữa còn có một dòng thác hùng vĩ chảy xuống, tinh khí cuồn cuộn.

Tin tưởng vững chắc đóa linh dược này không phải trồng thành, mà bởi nơi này tụ tập thiên địa linh khí, do tinh khí quá nồng đậm sau đó sinh ra bảo dược này.

"Đó là ... chuẩn thánh dược!" Mọi người khiếp sợ.

Trên con đường dẫn tới nơi cao nhất của tòa tế đàn, phía dưới thềm đá có một cây dược thảo không giống bình thường, bao quanh là mưa ánh sáng,

cực kỳ huyễn lệ.

Đây là một cây Tinh Thần Thảo, là một loại linh túy hiếm thấy có thể tiến cấp, lúc nó sinh trưởng ra bốn phiến lá sẽ thành linh dược trân quý.

Mà cây linh dược trước mắt này lại sinh ra bảy phiến lá cây, ánh sáng chói mắt, tiến hóa đến mức này sắc thái cả cây cũng thay đổi, bảy phiến lá cây ánh sáng long lanh, màu sắc không giống nhau, tương ứng như màu sắc cầu vồng, ánh sáng khiến người ta mê mẫn.

Quan trọng nhất là mỗi phiến lá cây đều có hoa văn khắc sâu, lưu chuyển ánh sáng mịt mờ, giống như những ánh sao, trông thật mỹ lệ.

"Tinh Thần Thảo thật sự có thể mọc ra bảy lá cây à?" Mọi người rung động.

Bình thường Tinh Thần Thảo rất hiếm thấy, lúc phát hiện đều là bốn lá cây, gốc cây trước mắt này thật sự rất nghịc thiên.

"Một khi mọc ra lá cây thứ tám sẽ là thánh dược, ồ, không đúng, các ngươi xem, lá cây thứ tám đã lộ mầm rồi, nó sắp biến thành thánh dược!"

Có người kinh hô, ở trên ngọn gốc Tinh Thần Thảo kia đã xuất hiện một cái chồi non, một đoàn ánh sáng bao lấy nó, tràn đầy khí tức sinh mệnh.

Điều này khiến cho người ta điên cuồng, chỉ cần đào đi sau đó tận lực bồi dưỡng, tưới thêm linh tuyền, gốc cây này tất nhiên sẽ thành thánh dược, thế gian hãn hữu.

.

Khi từ thánh dược lọt vào tai, mọi người xôn xao, trong lúc nhất thời các loại phù văn bay lên, tất cả tranh nhau xông về phía trước.

"Ầm!"

Đột nhiên một dòng tinh hà rủ xuống, những người xông tới phụ cận bị

đánh bay ra ngoài, những người khác lập tức dừng lại, nội tâm nhảy lên, chỉ thiếu chút nữa đám người kia cũng bị đánh trúng, dòng tinh hà này giống như một chùm tia sáng đủ để đập vỡ cả núi sông.

"Thứ đó là ... vài món binh khí!"

Những kiếm thai chứng kiến không lâu trước đó tại trong hàn đàm đều trốn đến nơi này, bởi vì Thạch Hạo bắt đi tòa tháp xây từ Hỗn Độn Thổ khiến cho những phôi thô linh tính rất mạnh này chấn kinh, tất cả đều chạy đến nơi này.

Cũng không phải tất cả đều là phôi thô, trong đó cũng có chút ít binh khí, chính là thần vật truyền từ thái cổ!

"Pháp khí của Côn Bằng, là những binh khí nó đã dùng qua!"

Không có điều gì khiến cho những người này kinh tiếc hơn, bỏ qua những bảo thuật, vật trân quý nhất của Côn Bằng chính là những thứ này, không ngờ tất cả đều được trưng bày tại trên tòa tế đàn này.

Nơi cao nhất có tám chín kiện binh khí đã phập phồng, thần mang lượn lờ, không chỉ có phôi thô, còn có một thanh chủy thủ tinh xảo, một cây quạt màu vàng, một cây thước màu đen.

Mà binh khí đặc biệt nhất ở trung tâm, nó được những pháp khí khác xoay quanh, bản thân nó còn lưu động hỗn độn khí mờ mịt, cực kỳ khủng bố, chấn động thế gian.

Cẩn thận quan sát, không ngờ nó đã bị đứt rời, đó là một cây đại kích, phong cách cổ phác, ngay cả lưỡi kích cũng ảm đạm không còn ánh sáng, nó đã bị cắt thành ba đoạn, bao quanh nó là khí hỗn độn dày đặc.

"Thiên Hoang!"

"Đây là binh khí trong truyền thuyết, chí cao trong Thiên Giai, một trong mười đại binh khí thời thái cổ!"

...

Dù là Tôn Giả cũng sợ ngây người, bọn hắn cảm thấy rung động vô cùng, thân hình khẽ run lên, kích động khó có thể tin nổi, nó chính là binh khí thần thoại trong truyền thuyết.

Thiên Hoang là binh khí theo Côn Bằng chinh chiến cả đời, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Bất luận là bảo cụ nào tại trước mặt nó đều biến thành bột mịn, có người nói nó là dùng Chân Long tế luyện, cũng có người nói là do Côn Bằng tự dùng phù cốt của mình tế luyện sinh ra.

Mặc kệ nói như thế nào, sự cường đại của nó là không thể nghi ngờ, không thể phá vỡ. Trảm thần sát ma, tàn sát hung thú thần cầm Thiên Cấp, không gì không phá nổi.

Ở trong thời kỳ thái cổ, thanh binh khí này dính đầy thần huyết, không biết giết bao nhiều cường giả, khiến vạn tộc kinh sợ. Nhắc đến hai chữ Thiên Hoang, bất luận là ai cũng hít một ngụm khí lạnh, cảm thấy rùng mình.

Lúc này nó lại được đặt tại nơi này, điều này khiến cho những người này điên cuồng, đồng thời cũng có chút nghĩ không t hông. Nó rõ ràng đã bị cắt đứt thành ba đoạn, điều này ... làm sao có thể?

Chưa hề nghe nói quả nó đã từng bị bẻ gãy, mọi người chỉ biết nó cũng chủ nhân biến mất. Chìm vào bên trong thần sào không thấy ánh mặt trời.

Hiện tại xem ra, trong chuyện này còn có ẩn tình, năm đó đã xảy ra đại chiến kinh khủng cỡ nào? Liền Thiên Hoang cũng đã gãy đoạn, quá ghê gớm, đó là một chuyện kinh khủng cỡ nào.

Côn Bằng cầm Thiên Hoang trong tay là đại biểu vô địch, rõ ràng bị dồn đến bước này, chẳng lẽ chuyện Côn Bằng vẫn lạc ... cùng điều này có quan hệ?

Rất nhanh mọi người cũng đau đầu rồi, kẻ cả các Tôn Giả cũng nhíu mày, Thiên Hoang mặc dù đã bị cắt thanh ba đoạn cũng rất mạnh mẽ, bọn

hắn thu không được. Nhất là tu vi của bọn hắn cũng bị áp chế, chỉ có linh thân đang ở nơi này thì càng không có hi vọng gì.

Vừa rồi dòng tinh hà kia là do Thiên Hoang phóng xuất, cũng không có ý công kích người khác, chỉ tùy tiện là mưa ánh sáng bay xuống đã kinh khủng như vậy, ai có thể chống lại nó?

Phía trước có một tòa thần tàng, trưng bày chí bảo từ thời thái cổ nhưng lại chỉ có thể trơ mắt nhìn, loại tâm tình này thực sự là phức tạp vô cùng.

Mọi người như bị kiến bò trong người, cực kỳ buồn bực, nhiều binh khí trưng bày như vậy, tuy nhiên lại không có cách nào tới gần, giống như tra tấn người ta.

"Côn Bằng Sào đã nứt ra, nó không nên làm khó hậu nhân mới đúng, nó muốn lưu lại truyền thừa cho đời sau, bằng không thì chúng ta cũng không tiến được đến nơi này."

Có người nói nhỏ, bắt được mấu chốt của vấn đề.

Mọi người lập tức trầm mặc, thi nhau phát ra thần thức, cố gắng cùng binh khí trên tế đàn câu thông, hy vọng nhận được sự tán thành của bọn chúng.

Đáng tiếc bọn hắn liền thất vọng, không chỉ Thiên Hoang, chính là cây quạt màu vàng, cây thước màu đen, cũng với chủy thủ tinh xảo đó cũng đều không có phản ứng, thậm chí là những kiếm phôi cũng bỏ qua bọn hắn.

Thánh dược, thần binh ... Một đám đều xuất hiện tại đây, thật sự là tuyệt thế thần tàng, thế nhưng lại chỉ có thể trơ mắt nhìn lại không thể tới gần, không người nào có thể chịu được.

"Nhất định phải đoạt được."

Mạc Thương nhìn chằm chằm vào thanh Thiên Hoang đứt đoạn kia, con mắt chớp động hào quang điên cuồng, hắn cực kỳ yêu thích nó, bởi hắn vốn

là dùng chiến kích.

Không riêng gì hắn, mấy người trẻ tuổi đến từ Thái Cổ Thần Sơn con mắt cũng ẩn hiện thần mang, khát vọng vô cùng, thần binh trong truyền thuyết không phải phối xứng với cái thế anh hùng hay sao? Bọn hắn huyết khí phương cương, đúng là thời điểm bắt đầu ước mơ về những truyền thuyết.

Tôn Giả cũng không ngoại lệ, đạt được thanh binh khí này thì có thể thủ hộ tộc của bọn hắn bền vững.

"Đứt đoạn cũng có thể chữa trị đấy!" Thạch Hạo tự nói, lần đầu tiên nhìn thấy thanh binh khí này nó liền không thể rời mắt, chỉ mong cầm vào tay có thể tung hoành trên trời dưới đất.

"Chư vị, hiện tại chỉ có một biện pháp, đó là đem tàn cốt Côn Bằng, lân phiến, lông vũ đều lấy ra mới có thể leo lên tòa tế đàn này, bằng không thì chúng ta cái gì cũng không chiếm được." Có người mở miệng.

Mọi người gật đầu đồng ý, thế lực lớn đến đây thật sự rất nhiều, chủ nhân Hải Thần đảo, Tôn Giả một phương, ít nhiều cũng có vài người xuất ra một ít tàn cốt.

Cứ như vậy Thạch Hạo cũng xuất ra một mảnh, đó là do nó và ma nữ liên thủ cướp được của Mạc Thương, trước khi ly khai ma nữ đã đưa lại cho nó.

Mạc Thương sau khi trông thấy, chân mày dựng lên, cực kỳ giận dữ.

Cuối cùng mọi người cầm những thứ này leo lên nơi cao nhất của tế đàn, những món binh khí kia quả nhiên không công kích bọn hắn, nhưng bọn hắn cũng không dám đi hái thánh dược, càng không dám động đến cái thước màu đen, chủy thủ, bảo quạt màu vàng và Thiên Hoang.

Giờ khắc này, ánh mắt mọi người khó có thể di chuyển, tất cả đều chăm chú nhìn vào một bệ đá, trông giống như một cái quan tài, nó nằm ngang tại

phía trước.

Ở bên trên bệ đá đó có một khối cốt màu vàng, bên trong xen lẫn đường vân màu đen, phù văn chằng chịt lưu chuyển áo nghĩa chư thiên!

"Là nó, chính là nó!" Có người kêu to.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 258: Phù Cốt Côn Bằng

Tất cả mọi người biết rõ, thứ kia chính là nguyên thủy phù cốt của Côn Bằng, nó thật sự ở tại nơi này, bao hàm thần thông chí cao của Côn Bằng, được xưng một trong mười đại bảo thuật thời thái cổ.

Hao hết thiên tân vạn khổ là vì sao? Còn không phải là vì cái bảo thuật này hay sao, bây giờ nó ở ngay trước mắt có thể nào không khiến người khác động tâm.

Không có gì quý giá hơn nguyên thủy phù cốt, không có thiếu sót, nó lưu giữ từng chút một bí pháp của Côn Bằng, bên trong ẩn chứa áo nghĩa chí cao vô thượng.

Phù văn lưu động, hào quang lóe sáng, giống như một dải ngân hà phiêu phù tại nơi đó, mặc dù chỉ là một khối phù cốt nhưng lại như ẩn chứa ý chí cả vũ trụ.

Dường như áp thẳng chín tầng trời, đại đạo quán chú bên trong.

"Ầm!"

Côn Bằng giương cánh, pháp tướng của nó hiện ra, giống như trước đó trực tiếp che kín thiên địa, bay lượn trên chín tầng trời, thần thể khổng lồ kia rạch ngang trời cao.

Quả nhiên dị tượng khi đó là do khối cốt này dẫn phát, đây chính là chiến ý bất diệt, còn có tín niệm vô địch của Côn Bằng lưu lại, mặc dù đã chết cũng khó có thể phai mờ.

Từng đám người thay nhau ngã trên mặt đất, dù là Tôn Giả cũng không chịu nổi uy áp, thân thể lung lay, suýt nữa quỳ xuống.

Về sau con bằng điểu này hóa thành cá lớn màu đen, giống như một vùng đại lục trôi nổi, cuối cùng ẩn vào sâu trong hỗn độn, cuối cùng biến mất.

Nó lại một lần nữa hóa thành phù cốt, yên tĩnh nằm tại nơi đó.

"Nó ... như đại biểu áo nghĩa chí cao vô địch, đáng tiếc ta không có cầm được nó, không thể triệt để lĩnh ngộ, nếu không sẽ có một cơ hội ngộ đạo thật tốt." Có người run giọng nói.

"Nó bị đứt rời, cũng không phải nguyên vẹn." Đúng lúc này có người kinh hô, bên trên khối cốt có một vết nứt, tuy nhiên để hợp lại với nhau nhưng rõ ràng có thể tách ra.

"Điều này ... khá tốt không có thiếu thốn, phù văn bên trong có lẽ không có ảnh hưởng gì. Nếu đạt được có lẽ vẫn còn có thể nghiên cứu bí mật trong đó."

Những người này sau khi cẩn thận quan sát đều thở phài một hơi, khối cốt mặc dù đã nứt ra nhưng cũng không thiếu thốn gì, tổ hợp lại với nhau thì vẫn có thể tìm tiến hành tham ngộ.

"Có chút cổ quái!" Thạch Hạo tự nói, nó từng đi trên con đường tu luyện của Côn Bằng, dùng phương pháp tương tự rèn luyện bản thân. Trước đó còn từng trông thấy một ít phù văn bên ngoài Côn Bằng Sào, hiện tại trong lòng nghĩ đến, như có điều ngộ ra.

Một vị giáo chủ quát nhẹ, hắn hạ lệnh cho môn hạ đệ tử xông tới, bởi trước đó có mấy lần thăm dò đều không có phù văn ngăn cản, như vậy bọn hắn có thể tới gần.

Lúc này những người khác đều vui mừng, cũng xông về trước, trong nội tâm hiện lên rất nhiều ý niệm.

Thái cổ thần tàng mở ra chính là dành cho hậu nhân mới đúng, bằng không thì Côn Bằng sẽ không lưu lại mà trực tiếp hủy diệt rồi.

Cái nguyên thủy phù cốt này chính là mấu chốt, có lẽ sau khi đạt được nó thì có thể khống chế tất cả nơi đây. Thậm chí có thể lấy được Thiên Hoang, nắm giữ vài món vũ khí đáng sợ kia nữa.

Điều này không phải là không có khả năng, khi nghĩ đến loại tình huống này, tất cả đều tâm huyết sôi trào, liều chết xông về phía trước.

Từng đám cường giả nối nhau tiến lên, Tôn Giả cũng hành động, bọn hắn không cần tiếp tục ẩn nhẫn nữa, hiện tại chính là lúc bộc phát. Ai có thể vô địch nơi đây, ai có thể chiến thắng, người đó có thể đạt được bảo thuật.

"Giết!"

Thạch Hạo bị bức phải xuất thủ, vốn là nó còn muốn đợi một lúc, không hề nghĩ tới khi những người này bắt đầu hành động, các loại phù quang bay múa bao phủ toàn bộ khu vực này.

Nếu ai không xuất thủ chính là một cái bia ngắm sống, một ít tán tu cường đại tung hoành nơi đây, trừ bản thân mình ra tất cả đều là kẻ địch.

Người đầu tiên cùng Thạch Hạo đối chưởng liền bị đánh bay ra ngoài, thân thể nổ tung ở trên không, trước khi chết hắn rất hối hận, rõ ràng không nhìn kĩ đã xuất thủ, kết quả là chết thảm.

Thạch Hạo trực tiếp mở ra một con đường bay thẳng đến vị trí trung tâm, nhanh chóng tiếp cận bệ đá kia, nó sắp lấy được bảo cốt.

Nó biến ra một bàn tay ánh sáng nhanh chóng chụp về phía nguyên thủy phù cốt, lúc sắp vào tay, nơi đó lập tức dâng lên một đoàn ánh sáng đẩy bàn tay nó ra ngoài.

"Ồ?" Nó kinh ngạc, đây là bảo cốt đang kháng cự, không cho phép có người tiếp cận, nhưng mà cũng không có phản kích kịch liệt.

Tuy khiến cho người ta tiếc nuối nhưng đó cũng là hiện tượng tốt, nơi đây không có nguy hiểm gì lớn, cái khối cốt này vẫn có thể đoạt được, chỉ là

không biết phải tốn bao lâu.

Mọi người thấy thế đều lắp bắp kinh hãi, thiếu niên này thật lợi hại, một đường thế như chẻ tre giết đến nơi đó, bọn hắn lập tức lao lên ngăn cản.

"Ầm!"

Một vị Tôn Giả xuất thủ, từ ngoài xa đã thi triển một loại bảo thuật tấn công nó, một con Bệ Ngạn gào thét đánh tới, cả người phát ra kim quang.

Thạch Hạo hai tay vung lên, một vòng mặt trời xuất hiện, mãnh lực đẩy ra xung quanh, oanh một tiếng, ánh chớp chói mắt, lôi đình đánh về phía con hung thú lập tức nổ tung. Con Bệ Ngạn bị đánh nát, điện mang đánh cho một đám người toàn thân cháy đen, cả đám ngã xuống mặt đất, vị Tôn Giả kia cũng vội vàng tránh né.

Ở hướng khác chiến đấu cũng rất kịch liệt, cũng có người nhanh chóng tiếp cận khu vực trung tâm.

"Tránh ra, bằng không tất cả đều phải chết!" Hậu nhân Hải Thần Mạc Thương giống như đi vào chốn không người, hắn trực tiếp đánh thẳng về phía trước.

"Phụt" một tiếng, huyết quang bắn tung tóe, mấy vị tông lão của Nhân Ngư Tộc bị hắn chém thẳng tới, chết oan uổng.

"Mạc Thương, ngươi khinh người quá đáng!"

Một thân ảnh xinh đẹp xuất hiện, đây là một người cá nữ tính, nửa người dưới là thân cá màu bạc, nửa trên là thân người, thân thể trắng nõn, bộ ngực dùng vỏ sò che chắn, mái tóc tung bay, trong con mắt bắn ra hai luồng thần mang.

Tay nàng cầm một thanh pháp trượng dài hơn thước, bên trên khảm nạm một viên thần thạch sáng chói, pháp trượng chỉ hướng sang bên này, trong chớp mắt các loại phù văn như sóng lớn ập tới.

Mạc Thương sừng sững đứng tại nơi đó, hắn không sợ một đòn tấn công này, nhưng những chiến bộc phía sau hắn tất cả đều biến sắc, nhanh chóng tránh sang.

Đại kích trong tay Mạc Thương vạch một cái, một chùm tia chớp màu vàng bắn về phía màn sáng phù văn kia, hắn cực kỳ cường thế đánh thẳng về phía trước.

"Giết!"

Trên gương mặt thiếu nữ thiên tài Nhân Ngư Tộc tràn ngập sự phẫn nộ, mái tóc tung bay, pháp trượng trong tay bộc phát ra hào quang thông thiên, mãnh lực vung lên, hàng vạn luồng lôi điện lập tức đánh xuống.

Đám chiến bộc sau lưng Mạc Thương liền kêu lớn, thân thể cháy đen, rất nhiều người ngã xuống hồ nước, bọn hắn chết oan uổng.

"Dám đả thương người của ta, người chạy đi đâu!" Mạc Thương hét lớn, dũng mãnh không thể cản, đại kích hoành tảo, hắn đột phá màn sáng chói mắt kia trực tiếp tiến đến phụ cận.

Sau một phen đại chiến, thiếu nữ Nhân Ngư Tộc không địch lại được,

Điều này cũng đủ khiến cho người khác giật mình, Mạc Thương tung hoành vô địch vùng hải vực này suốt hai năm qua, liền Tôn Giả cũng không dám cùng hắn phát sinh xung đột, qua đó có thể thấy được sự khủng bố của hắn.

Bên kia mấy vị sinh linh thuần huyết đến từ Thái Cổ Thần Sơn liên thủ với nhau, bọn hắn cực kỳ dũng mãnh, dễ dàng đánh tới khu vực phụ cận bảo cốt.

"Giết!"

Tất cả giáo chủ đại phái cũng đều hiện thân, bọn hắn không tiếp tục ẩn phục mà đại khai sát giới, sau khi vọt tới phụ cận cũng tranh nhau vươn tay

muốn lấy khối bảo cốt kia.

Đúng lúc này một cái đèn thần sáng lên, thiếu niên Hàn Thiên xuất hiện, cầm Thần Chiếu Đăng trong tay, hắn nhẹ nhàng thổi. Bấc đèn liền bộc phát ra một đoàn liệt diễm mãnh liệt.

"Lui!"

Những nhân vật cấp giáo chủ đều kinh hãi nhanh chóng tránh lui khỏi biển lửa kia, đây chính là pháp khí thời thái cổ, một cái đèn yêu tà, tương truyền dầu thắp có thể là thần huyết.

"Mở!"

Một vị Tôn Giả ra tay, trong tay hắn là một kiện cổ bảo, một màn nước xuất hiện rơi xuống vùng đoàn liệt diễm kia.

Đoan liệt diễm kia gặp nước bốc cháy càng mãnh liệt, xoẹt một tiếng trực tiếp khiến màn nước bốc hơi, sau đó còn tiếp tục lan về phía trước, trực tiếp thiêu hủy một nửa tay áo của vị Tôn Giả đó, suýt nữa khiến thân thể của hắn cũng gặp nạn.

Nơi này xảy ra đại hỗn chiến. Quần hùng tranh phách, vừa có người tới gần bảo cốt lập tức sẽ lọt vào sự tập kích của người phía sau, khiến bọn hắn không thể không tránh lui.

"Thu!"

Hùng Hài Tử cực kỳ hung tàn, sau khi đánh bay đám người xung quanh tạo ra một khoảng sân trống, nó liền xuất ra Túi Càn Khôn, một màn sáng phát ra từ cái túi bao phủ phía bệ đá, thế nhưng không có thu được.

Bất đắc dĩ nó đành ra sức đánh về phía trước. Hùng Hài Tử dốc sức liều mạng là một chuyện rất đáng sợ, rất khó có người có thể ngăn trở, những người này không phải đối thủ của nó, dù là Tôn Giả khi đối mặt với nó cũng có chút yếu thế.

Đột nhiên, một cây đại kích từ bên cạnh bổ tới, Mạc Thương xuất thủ, âm thanh ầm ầm chấn động, kim quang như sóng lớn, những người xung quanh không thể địch nổi, sau khi va chạm đều bị đánh nát.

"Tránh ra!" Thạch Hạo quát, nó cầm đoạn kiếm bổ tới, giữa hai người bộc phát ra hào quang chói mắt, một đám người ở phụ cận bị đánh bay ra ngoài.

"Ngươi vẫn là đi xuống đi!" Mạc Thương lạnh giọng nói, hắn muốn đánh Thạch Hạo xuống khỏi tòa tế đàn này.

"Ầm"

Bên kia, Thần Chiếu Đăng phát uy trực tiếp bao phủ hai người bọn họ, thần hỏa thiêu đốt khiến cho bọn hắn không thể không chống lại.

Nơi này là trở nên hỗn loạn, Thạch Hạo thay đổi rất nhiều đối thủ, mấy lần vọt tới bên cạnh bệ đá đều bị một đám người quấy nhiễu, khiến nó không cách nào đoạt được bảo cốt.

Một lần tiếp cận thành công nhất là lúc nó đã tiến đến phụ cận, dụng lực chộp về phía trước, cơ hồ đã xuyên qua màn sáng đụng vào khối phù cốt, kết quả là bị mấy vị Tôn Giả đánh bay.

Hùng Hài Tử cực kỳ tức giận, nó trực tiếp tiến vào trạng thái cuồng bạo, mười tòa Động Thiên đều hiện ra, bồi bổ thân thể Động Thiên, tay trái nó cầm đoạn kiếm chém loạn, tay phải thi triển bảo thuật Toan Nghê hóa ra một đoàn lôi đình, sau lưng là Côn Bằng vỗ cánh, nó vọt mạnh về phía trước.

"Ầm!"

Đây là một trận đại chiến kịch liệt, một vị Tôn Giả thổ huyết, hắn trực tiếp bị đánh bay, linh thân gần như bị diệt vong.

"Tiểu tử tóc xanh, ngươi cũng tới cho ta!" Nó mạnh mẽ lao tới, đánh cho một vị Tôn Giả phun máu, lại tiếp tục xông về phía Mạc Thương muốn giải

quyết hắn.

Cả hai va chạm kịch liệt với nhau!

Thạch Hạo nổi giận, tóc đen trên đầu dựng ngược, đoạn kiếm không ngừng bổ tới, mỗi một kiếm đều bổ lên bên trên đại kích màu vàng, đốm lửa văng khắp nơi.

Mạc Thương thét dài cùng đối phương kịch chiến, cả hai đều trở nên cuồng bạo, về sau hắn cũng bắt đầu cảm thấy sợ hãi, tên nhóc này mạnh đến không hợp thói thường, lực lượng mạnh mẽ khiến cho cánh tay hắn cũng run lên.

"Trấn áp!"

Mấy vị Tôn Giả đều xuất hiện đánh tới, cùng nhau tấn công Thạch Hạo, bọn hắn cảm thấy tên nhóc này sau khi bộc phát thì quá nguy hiểm, thật sự có xu thế vô địch.

Cuối cùng rất nhiều người cùng nhau xuất thủ, bọn hắn đã hình thành một loại ăn ý, chỉ bởi Hùng Hài Tử quá mạnh mẽ, sức cạnh tranh rất khủng bố, bọn hắn muốn liên thủ diệt trừ nó đi, sau đó mới tiếp tục phân chia bảo vật.

"Ngươi cũng tới đây!"

Lâm vào trong chiến đấu điên cuồng, Thạch Hạo dũng mãnh vô địch, thậm chí ngay cả thiếu niên Hàn Thiên kia cũng trở thành mục tiêu công kích của nó.

"Giết nó đi!"

Những vị Tôn Giả cười lạnh, lão tổ khắp nơi cũng hét lớn, bọn hắn càng thêm xuất lực, nhiều người liên thủ như vậy chẳng lẽ còn không diệt được nó sao?

Phía xa còn có rất nhiều sinh linh không có xuất thủ, bọn hắn tự nhận là vô duyên với phù cốt của Côn Bằng, không có tiến lên chịu chết mà là đứng ở nơi xa xem cuộc chiến.

Sau khi nhìn thấy một màn này những người này cũng hít vào một hơi, thiếu niên kia thật lợi hại, đây là đang dùng sức một mình độc chiến quần hùng, thật sự là đáng sợ.

Thạch Hạo giết tiến giết ra, dũng mãnh không thể ngăn cản.

Sau đó toàn thân nó phát sáng, bên ngoài xuất hiện vòng xoáy màu vàng, tiếp nạp phù văn và tinh khí khắp nơi, đây là diệu dụng của Thân thể thành linh, có thể dẫn đạo linh lực cho mình sử dụng.

Hơn nữa nó còn nắm trong tay Kim Tuyền Ba Văn Công của Bằng tộc, tốc độ tiếp nạp phù văn và tinh khí càng nhanh hơn nữa.

"Không tốt!" Ngay lúc này, Mạc Thương và Hàn Thiên cùng lúc kêu lớn, bọn hắn đồng dạng cũng tiến vào cấp độ Thân thể thành linh, tất nhiên biết rõ Hùng Hài Tử muốn làm gì.

"Ầm!"

Sau khi tập hợp lực lượng của mọi người, Thạch Hạo đột nhiên nhảy lên lao về phía trung tâm bệ đá, vươn tay hướng về phía khối phù cốt kia chộp lấy.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 259: Huyết Chiến Bát Phương

"Phụt" một tiếng, kiếm gãy phát sáng đâm vào lồng ngực một vị vương hầu Hải tộc, chấn động mãnh liệt khiến hắn chia năm xẻ bảy, chết ngay tại chỗ.

Thạch Hạo giết đỏ con mắt, thân hình đẫm máu tiến lên, một đường đại khai sát giới, bảo thuật bùng phát, đoạn kiếm chói lọi chém ngang xẻ dọc, mang theo lượng lớn hoa máu.

Nó như một vị ma thần, sau khi vận dụng các loại bảo thuật và cốt văn, phía trước liền ngã xuống một đám lớn thi thể, máu tươi văng lên rất cao, rơi cả lên người, nó sớm đã trở thành một huyết nhân.

Đương nhiên bản thân Thạch Hạo đã bị trọng thương từ lâu, hơn nữa còn rất nặng, nếu cứ tiếp tục như vậy thì khó có thể kiên trì nổi.

Đột nhiên, Mạc Thiên nổi giận, Hàn Thiên tấn công, mấy đại Tôn Giả cũng cùng nhau phát động tổ hợp phù văn, muốn tiến hành lần tập sát cuối cùng, nó lập tức sa vào tình huống nguy khốn.

Sinh linh thuần huyết từ Thái Cổ Thần Sơn cũng làm khó dễ, bọn hắn cũng tiến lên công kích, những tông lão đại phái kia cũng cùng phát động tấn công, phù văn đan xen đầy trời.

Thạch Hạo mệt mỏi ứng phó, lúc này nó bị đánh bay lên trời, thân ở giữa không trung, nhiều chỗ bị thương, nó khó có thể thủ hộ chu toàn.

Hơn nữa tại lúc này nó cảm thấy một luồng khí thế lăng lệ đánh đến từ không trung, da đầu nó kéo căng, đầu cũng thấy đau đớn.

Nó đột nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy một đôi thiết trảo đen nhánh đã đến

trước mặt, cực kỳ sắc bén, hàn quang lạnh lẽo bức nhân.

"Hây a!"

Thạch Hạo quát khẽ một tiếng, há mồm phun ra một đoàn thần quang đánh lên trên móng vuốt, tiếng kim loại va chạm vang lên, hoa lửa văng khắp nơi, cuối cùng cũng ngăn được một trảo đó.

Đây là một con chim khổng lồ, toàn thân đen nhánh, đôi mắt giống như một vầng trăng máu, to mấy trăm trượng, nó bay lượn trên bầu trời, phù văn lưu chuyển, khí tức cực kỳ cường địa.

"Thôn Thiên Tước!"

Thạch Hạo cắn răng, nó cực kỳ kinh hãi động thời cũng tràn ngập lửa giận, con hung cầm tàn bạo đáng sợ này đã từng đồ sát mười vạn dặm. Nó cũng từng tấn công Bổ Thiên Các, chuyện Tịnh Thổ bị diệt cùng nó có liên quan rất lớn.

"Giết!"

Nó rống to một tiếng, bất chấp xung quanh, nó khống chế bảo cụ vọt lên tấn công con hung cầm kia, muốn cùng nó quyết chiến.

Nếu trong trường hợp bình thường nó tuyệt đối không phải đối thủ của tên chết tiệt này, nhưng tại địa phương đặc thù nơi đây thì không cần sợ hãi. Theo sự biến hóa thân thể của Thôn Thiên Tước thì có thể nhận ra, nó không thể so sánh với trạng thái đỉnh phong lúc trước.

Lúc trước con ma cầm này dang ra hai cánh cũng không biết lớn mấy vạn dặm, phủ kín cả bầu trời, phù văn chồng chất trút xuống như đại dương mênh mông, hung mãnh không thể đỡ.

Hiện tại đối phương chỉ hóa ra thân thể mấy trăm trượng mà thôi, nó hoàn toàn có thể tiến lên tranh phong, cùng đối phương đánh một trận.

Đối với Thôn Thiên Tước đây là một thiếu niên thiên kiêu, trong tay nó cầm truyền thừa bảo thuật Côn Bằng, là mục tiêu của nó lần này. Đồng thời nó cũng nhận ra thanh đoạn kiếm này, nó căm hận đến tận xương tủy, vì thế nó muốn giết chết thiếu niên này.

Trên thực tế nó tự cho mình là cao cao tại thượng, vốn là sẽ không biết đến một tu sĩ cấp thấp như vậy, cũng không biết trong lòng Thạch Hạo còn hận nó hơn.

Thạch Hạo khống chế bảo cụ xông lên trời, đuổi theo Thôn Thiên Tước ở trên không. Nó giơ kiếm lên trảm xuống.

Đoạn kiếm hào quang đại thỉnh, cùng lông vũ màu đen va chạm, âm thanh keng keng truyền đến, trực tiếp chém rụng mấy cái lông chim rớt xuống.

Thôn Thiên Tước giận dữ, nó xoay người bổ xuống, há miệng phóng ra một đoàn hỏa diễm màu đen, hư không bị thiêu đốt muốn sụp đổ.

Cùng lúc đó những người khác cũng xúm lại dày đặc, không để cho Thạch Hạo có cơ hội chạy thoát, mọi người cùng nhau xuất thủ tấn công.

Thế nhưng Thạch Hạo chỉ chăm chăm nhằm vào Thôn Thiên Tước, thà rằng bị thương cũng tấn công con ma cầm kia, máu tươi trên người nó thỉnh thoảng bắn ra, giao phong càng thêm kịch liệt.

"Phịch"

Rốt cục nó cũng rời lên trên người con ma cầm nãy, vết thương toàn thân càng thêm nghiêm trọng, nó cầm kiếm đâm xuống người con ma tước mấy trăm trượng này.

Ầm một tiếng, kiếm quang chói mắt trực tiếp xuyên qua hắc vũ chui vào trong thân thể đối phương, Thôn Thiên Tước kêu lớn một tiếng, giương cánh chao liệng, rung động mãnh liệt, nó muốn hất văng tên nhóc trên người.

Ô quang tăng vọt, Thôn Thiên Tước nhanh chóng thu nhỏ lại, nó hất văng Thạch Hạo xuống, sau đó biến thành nhân hình rơi xuống đám người trên tế đàn. Sau lưng hắn máu tươi tuôn chảy, bị thương còn khiến nó phải hạ xuống, đối với ngày thường quen cao cao tại thượng như nó thì khó có thể tưởng tượng được.

Thôn Thiên Tước nhìn Thạch Hạo không vừa mắt, biết được đối phương có thể có quan hệ cùng Quỷ Giả kia, nhưng thật không ngờ đối phương lại hận hắn như thế, không muốn sống mà xông tới.

Tại lúc nó xuất hiện Thạch Hạo liền nổi giận bất chấp tất cả lao tới, giống như đã nổi điên.

Đây là một trận chiến sinh tử, dù là người khác cũng nhìn ra hai người quyết sống chết, nếu ai chịu sự công kích của Thạch Hao đều gặp không may, hiện giờ khó có cơ hội giúp người ta buông lỏng chút. Vì thế Thôn Thiên Tước kêu khổ không ngừng, dù đã biến thành nhân hình đứng giữa đám người cũng không được, Thạch Hạo nổi giận chỉ tập trung toàn lực muốn đánh chết nó.

Lúc này máu tươi phun ra, bảo thuật tiêu hao, hai mắt đỏ lên, nó chỉ muốn chém đối phương ngay lập tức. Thôn Thiên Tước hóa thành một nam tử trung niên, thân mặc hắc y, trông vô cùng cao lớn, pháp khí trong tay liên tục phách trảm cùng nó đối chiến.

"Phụt"

Rốt cục, đoạn kiếm hạ xuống, trung niên nhân kêu to một tiếng, một cánh tay của hắn bị chém đứt, trong mắt hắn tràn ngập phẫn uất, còn có lửa giận.

Lúc trước hắn thiếu chút nửa bị Quỷ Gia chém đôi, nếu không phải nhờ đối phương trạng thái không tốt hắn đã chết rồi. Chưa từng nghĩ đến chỉ cách vài năm, khi gặp thanh đoạn kiếm này lại bị chém tiếp lần nữa, mà kẻ xuất thủ lại là một thiếu niên Hóa Linh cảnh, điều này sao hắn có thể chịu nổi?

Thôn Thiên Tước giận dữ cũng vô dụng, Thạch Hạo quấn chặt lấy hắn, liều mạng công kích, cuối cùng lại một kiếm quét tới chặt ngang đối phương, máu tươi phun đầy đất.

"Ngươi ... Không!"

Thôn Thiên Tước kêu to, cảm thấy mình quá xui xẻo, thân là chí cường giả hiệu lệnh Đại Hoang, quân lâm thiên hạ, linh thân lại chết tại nơi này.

Nơi đây không chỉ có mình hắn là Tôn Giả, nhưng tên nhóc này chỉ nhằm đúng vào hắn mà không chịu tấn công kẻ khác, nó có tức giận giơ chân cũng vô dụng.

Điều này chẳng phải có nghĩa nó cùng bảo thuật Côn Bằng vô duyên, không có khả năng nhận được sao? Hắn cực kỳ không cam lòng, không ngừng gào thét.

"Đi chết đi!" Thạch Hạo một cước tung ra đá bay một nửa thân thể bên dưới, một chân dẫm lên lồng người đối phương nhìn xuống.

Thôn Thiên Tước ngẩn ngơ, sau đó lập tức nổi giận, bị người chặt đôi người còn bị dẫm dưới chân như vậy, đây là một chuyện không thể tưởng tượng nổi, so với chém đầu còn nghiêm trọng hơn.

Nó là ai, hung danh truyền khắp Đại Hoang, là chí cường giả một phương hiệu lệnh thiên hạ, nhắc đến nó ai là không thay đổi sắc mặt? Nó là Thôn Thiên Tước vô địch.

Thế nhưng giờ phút này nó lại bị một thiếu niên dẫm nát dưới chân, đây là một loại vũ nhục, đối với những người ở đẳng cấp như nó là không thể tưởng tượng nổi.

Trên thực tế từ khi nó xuất thế đến này còn chưa tao ngộ chuyện tình như vậy, lúc còn nhỏ nó chưa từng gặp một thiếu niên chí tôn. Nó một đường càn quét tiến lên.

Bây giờ nó ở nơi này thể nghiệm loại cảm giác thất bại và sỉ nhục.

"Ngươi ..." Nó gào thét phun ra một ngụm máu.

Thạch Hạo không có thời gian lãng phí, những người ở xung quanh vẫn còn xuất thủ, lúc này nó một kiếm chém xuống, phụt một tiếng đem đầu lâu của nó chặt xuống.

Thôn Thiên Tước mang theo phẫn uất và tức giận hóa thành một cơn mưa ánh sáng biến mất, linh thân vẫn lạc.

Cùng lúc đó, tại nơi cuối cùng của biển cả, một con chim khổng lồ màu đen nổi giận, thân thể che khuất bầu trời, dài không biết bao nhiêu vạn dặm, nó chao lượn trong hư không.

"Ai giết linh thân của ta. Ta với ngươi không chết không ngớt!" Đây là bản thể của Thôn Thiên Tước, nó cực kỳ tức giận, cũng không biết đã chết trong tay một thiếu niên, nó còn tưởng rằng đã bị một vị Tôn Giả tập sát.

Trên biển nổi lên sóng gió trập trùng, một lão giao màu xám xuất hiện, dài không biết bao nhiêu, khủng bố vô cùng. Một phần lộ ra trên mặt biển đã dài hơn hẳn một sơn mạch bát ngát.

Cùng thời gian đó tất cả các phương hướng đều có cường giả xuất hiện. Một con Bệ Ngạn đứng vững trên vòm trời, toàn thân phát sáng. Như một vị thần cổ dân tế bái.

Bên ngoài vùng biển cấm kỵ không còn tĩnh lặng, Tôn Giả khắp nơi xuất hiện đợi kết quả, nghênh đón Linh Thân trở lại, đương nhiên cũng vì chặn đánh người có thu hoạch.

Chân thân bọn hắn không dám đi vào, vạn nhất chết ở bên trong thì thật không đáng.

Thế nhưng sẽ không có người bỏ qua, cường đại như bọn hắn khi biết bảo thuật chân chính xuất hiện cũng thấy điên cuồng, đó là bảo thuật chí

cường khiến cho thần nghe đến cũng biến sắc.

Giờ khắc này, vị tổ phụ coi như bình tĩnh của thiếu nữ áo tím Vân Hi cũng xuất hiện, thế thì càng không nói đến những người khác.

Mấy vị Tôn Giả của Nam Vẫn Thần Sơn, Nghi Sơn, Ma Linh Hồ đều lần lượt xuất hiện, một nhóm cường giả mạnh mẽ nhất Hoang Vực đều đã xuất động, chờ đợi kết quả, chờ đợi linh thân cùng hậu đại ở bên trong có thể có thu hoạch.

Nhưng người có thể hiệu lệnh Hoang Vực, thống trị vùng đất bao la đều tụ hợp nơi nàên lặng chờ đợi kết quả cuối cùng.

Mọi người vốn cho rằng có chân thân Tôn Giả tiến vào Côn Bằng Sào, trên thực tế là không có, những người này đều đợi ở bên ngoài.

Lúc này hào khí ở Bắc Hải cực kỳ khẩn trương, sinh linh trên biển đều yên lặng không dám lộ diện, vùng hải vực này quá khủng bố, từng luồng uy áp xuất hiện khắp nơi.

Trận chiến chính thức sắp đến rồi!

Bảo thuật Côn Bằng nếu như xuất hiện, những người này tất nhiên sẽ đánh đến thiên băng địa liệt, thậm chí nếu thần linh thời thượng cổ còn chưa chết cũng sẽ giáng lâm tại nơi này tranh đoạt!

Bão tố sắp nổi lên, hào khí càng lúc càng khẩn trương!

Không ai hoài nghi, trận chiến sắp tới sẽ khiến Bắc Hải sôi trào, cửu thiên cũng sẽ bị đánh tan, chí cường giả chân chính chiến đấu đủ khiến nơi đây lâm vào tận thế.

Lúc này trong động phủ Côn Bằng chiến đấu vẫn đang tiếp tục, trên tòa tế đàn, thân thể Thạch Hạo đã chịu nhiều vết thương, nó tuy rất cường đại, một đường đánh giết nhưng cũng sắp không kiên trì nổi nữa.

Trong lòng thở dài, chẳng lẽ nó phải nhờ tiểu tháp để trốn thoát sao? Thế nhưng nó thất sự không cam lòng, đó là một cơ hội cứu mạng, nếu cứ lãng phí như vậy thì thật đáng tiếc, nó muốn tự tay giết ra ngoài.

Trên thực tế những người này so với nó càng bất cam, nội tâm kinh hãi khó nói nên lời, thiếu niên này thật lợi hại, giết chóc khắp nơi, cũng không biết nó đã chém chết bao nhiêu cao thủ.

Chỉ riêng Tôn Giả cũng đã bị nó chém chết bốn năm người rồi, chết oan uổng.

Những sự tình này nếu truyền đi tất nhiên sẽ gây chấn động Đại Hoang, kỳ tài như thế quả xứng là một đời thiếu niên chí tôn, thanh danh của nó tất nhiên sẽ truyền khắp đại địa rộng lớn.

"Không đúng, có chút cổ quái." Ngay tại thời điểm Thạch Hạo muốn vận dụng tiểu tháp, nó cảm nhận được một cảm giác kỳ lạ.

Bởi vì nó không cam tâm, trong lòng vẫn muốn cố gắng một lần cuối, tay cầm khối nguyên thủy phù cốt, đem những phù văn nó quan sát được nhờ đi theo con đường tu luyện của Côn Bằng ra diễn giải.

Tuy nó xem không hiểu, nhưng cũng có thể nắm bắt một chút hình thái bên ngoài, nó thúc dục lực lượng vào khối phù cốt trong tay, muốn xem có kỳ tích phát sinh hay không.

Nó cảm thấy có khi có thể kích phát thần uy nào đó cũng nên, dù sao bảo vật Côn Bằng lưu lại há là vật phàm, tất nhiên phải có dụng ý riêng.

Ngay sau đó nó bỗng dưng ngẩn ngơ, bên trong khối phù cốt này truyền đến một đoạn văn tự xuất hiện trong nội tâm nó, nói cho nó biết, đây không phải là bảo thuật chân chính, chỉ ghi lại chưa đến một phần ba.

Giờ khắc này Thạch Hạo thiếu chút nữa phát điên, liều mình quên cả sống chết, thiếu chút nữa mất mạng tại đây, cuối cùng chỉ nhận được một loại bảo thuật không trọn vẹn? Nó thật sự không cam lòng.

Trong lòng nó bùng lên một đoàn nộ hỏa, ba thành của bảo thuật có lẽ vẫn có thể chấn động thiên hạ, quét ngang Hoang Vực, thế nhưng vẫn kém xa so với kỳ vọng của nó.

"Bịch"

Ngay trong nháy mắt nó phân tâm, mấy vị Tôn Giả xuất ra pháp khí đánh thẳng lên bộ ngực của nó, trong tiếng răng rắc vang lên, Hùng Hài Tử tiếp tục bị thương, xương cốt bị đánh gãy.

Đó là pháp khí thời thượng cổ, cường đại vô đại, không trực tiếp đánh nát nó tại chỗ đã xem như kỳ tích rồi, bởi vì nhục thể của nó thật mạnh mẽ.

"Xoạt"

Một thanh chiến mâu bay tới cơ hồ xuyên thủng thân hình nó, máu tươi phun ra, Thạch Hạo kêu lên đau đớn, nó lảo đảo lùi lại, cơ hồ lâm vào tuyệt cảnh.

Mọi người vây quanh nó điên cuồng công kích.

Thạch Hạo con mắt lạnh lẽo, nhanh chóng ngăn cản, nó thật sự không cam lòng, sau đó gấp rút thúc dục phù văn vào bàn tay, muốn xem cho rõ tại sao truyền thừa chưa đủ một phần ba.

"Ầm!"

Ngay lúc đó khối phù cốt Côn Bằng trong tay nó phát sáng, hơn nữa trung tâm của tế đàn nổ tung, đó là nơi trung bày bảo cốt.

Trong tiếng ầm ầm truyền đến, từng dải ngân hà xuất hiện bao phủ cả tế đàn, khí tức thần thánh tràn ngập, việc này khiến cho người ta chấn động.

Từng ngôi sao lần lượt xuất hiện, vô cùng hào hùng, giống như tinh tú trong vũ trụ giáng lâm xuống tế đàn, giống như trong thoáng chốc nơi đây xuất hiện tại giữa vũ trụ.

Cùng thời gian đó, nguyên vốn là vị trí tế đàn lại xuất hiện một cái động, trên cửa động có khắc hai chữ Hóa Ma, tiếng gió rít truyền đến cực kỳ âm trầm và khủng bố.

"Đây là ... Côn Bằng Hóa Ma động, sau khi bắt được hung thú Thiên Giai, còn có thái cổ thần linh nó sẽ ném vào trong này trấn áp đến chết!" Mọi người sợ hãi.

Không thể tưởng được Hóa Ma động trong truyền thuyết cũng xuất hiện, mọi người đều cảm thấy sợ hãi.

Cái động tối om, từ bên trong truyền ra từng đợt âm thanh gào thét, phảng phất như vượt qua thời không trở lại thời đại thái cổ.

Cùng với luồng ngân hà sáng chói bên trên so sánh, cái động này giống như một cái lỗ đen như vực sâu địa ngục, hình thành đối lập rõ nét.

"Mặc kệ những thứ này, trước tiên giết chết nó đi!" Mọi người lại lần nữa xông lên tấn công Thạch Hạo.

Một đám người vọt lên tấn công, lúc này Thạch Hạo tựa hồ không thể kiên trì nổi nữa, nó bị đánh bay lên không, miệng phun máu, khối phù cốt rời khỏi tay phân thành sáu khối bay khắp nơi.

Mọi người xôn xao, lập tức điên cuồng đuổi theo những khối phù cốt.

Trạng thái của Thạch Hạo tựa hồ rất kém, đứng cũng không vững, thân hình không ngừng lảo đảo lui lại.

"Ngươi vẫn là xuống dưới đi!" Linh thân Giao Tôn Giả xuất hiện.

Hắn xuất ra một chưởng đánh tới, cùng lúc đó một ít nhân vật lão tổ còn với Tôn Giả ra tay, cùng nhau xuất ra phù văn đánh Thạch Hạo rơi xuống Hóa Ma động.

Rất nhiều người thở dài, thiếu niên chí tôn rốt cục đã được giải quyết,

thật sự là không dễ dàng, lúc trước một mình nó chém giết bao nhiêu cường giả? Liền Tôn Giả cũng phơi mình mấy người.

"Ha ha rốt cục cũng đánh chết nó rồi!" Có người thoải mái cười to, thiếu niên này khủng bố vô cùng, nếu như trưởng thành thì không có mấy người có thể áp chế nó.

Dù là các Tôn Giả cũng thở một hơi nhẹ nhõm, một khi thiếu niên chí tôn này thuận lợi quật khởi, liền bọn hắn hơn phân nửa cũng phải cúi đầu, chết như vậy thì không còn gì tốt hơn.

Chém giết một thiếu niên chí tôn khiến cho mấy vị lão tổ, chí cường giả đều có cảm giác trút được gánh nặng, bởi vì áp lực từ nó quá lớn, vô cùng khủng bố.

Cũng có người cảm thấy tiếc nuối, đáng tiếc cho một thiếu niên thiên tài như vậy, giống như hoa quỳnh vừa nở triển lộ hào quang đã nhanh chóng ảm đạm, cuối cùng trở nên khô héo.

Thiếu nữ áo tím Vân Hi thở dài, hài tử hung tàn này thật đáng sợ, trên con đường tu hành có thiên phú không gì sánh được, kết quả lại chết yểu.

Trên tế đàn mọi người hơi cảm khái một chút, nhưng ngay sau đó đều vùi đầu trong chiến đấu kịch liệt, vì vậy nơi đây lại tiếp tục sôi trào, phù cốt Côn Bằng phân thành sáu khối, mọi người điên cuồng kịch chiến muốn cướp đoạt.

Trong Hóa Ma động, Thạch Hạo đang rơi xuống bên dưới, tiếng gió thổi qua tai, tuy nhiên nó không hề tức giận, thậm chí trên khóe miệng còn xuất hiện nụ cười vui vẻ.

Nó cũng không phải đã sức cùng lực kiệt, nếu muốn nó còn có thể tiếp tục chiến đấu, chỉ là sau khi hiểu rõ bí mật trong khối phù cốt của Côn Bằng nó liền có ý định muốn mượn tay bọn hắn đánh rơi xuống đây.

"Các ngươi cứ tranh đi, tốt nhất là đánh cho thiên băng địa liệt, Tôn Giả

của thần sơn cũng bị cuốn vào, như vậy ta có thể dễ dàng thoát khỏi đây rồi."
Hùng Hài Tử lau sạch máu nơi khóe miệng, vui vẻ nở nụ cười.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 260: Giải Thoát

Dịch giả: ThanChet

Biên tập: Kukhoai

"Phụt" một tiếng, kiếm gãy phát sáng đâm vào lồng ngực một vị vương hầu Hải tộc, chấn động mãnh liệt khiến hắn chia năm xẻ bảy, chết ngay tại chỗ.

Thạch Hạo giết đỏ con mắt, thân hình đẫm máu tiến lên, một đường đại khai sát giới, bảo thuật bùng phát, đoạn kiếm chói lọi chém ngang xẻ dọc, mang theo lượng lớn hoa máu.

Nó như một vị ma thần, sau khi vận dụng các loại bảo thuật và cốt văn, phía trước liền ngã xuống một đám lớn thi thể, máu tươi văng lên rất cao, rơi cả lên người, nó sớm đã trở thành một huyết nhân.

Đương nhiên bản thân Thạch Hạo đã bị trọng thương từ lâu, hơn nữa còn rất nặng, nếu cứ tiếp tục như vậy thì khó có thể kiên trì nổi.

Đột nhiên, Mạc Thiên nổi giận, Hàn Thiên tấn công, mấy đại Tôn Giả cũng cùng nhau phát động tổ hợp phù văn, muốn tiến hành lần tập sát cuối cùng, nó lập tức sa vào tình huống nguy khốn.

Sinh linh thuần huyết từ Thái Cổ Thần Sơn cũng làm khó dễ, bọn hắn cũng tiến lên công kích, những tông lão đại phái kia cũng cùng phát động tấn công, phù văn đan xen đầy trời.

Thạch Hạo mệt mỏi ứng phó, lúc này nó bị đánh bay lên trời, thân ở giữa không trung, nhiều chỗ bị thương, nó khó có thể thủ hộ chu toàn.

Hơn nữa tại lúc này nó cảm thấy một luồng khí thế lăng lệ đánh đến từ không trung, da đầu nó kéo căng, đầu cũng thấy đau đớn.

Nó đột nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy một đôi thiết trảo đen nhánh đã đến trước mặt, cực kỳ sắc bén, hàn quang lạnh lẽo bức nhân.

"Hây a!"

Thạch Hạo quát khẽ một tiếng, há mồm phun ra một đoàn thần quang đánh lên trên móng vuốt, tiếng kim loại va chạm vang lên, hoa lửa văng khắp nơi, cuối cùng cũng ngăn được một trảo đó.

Đây là một con chim khổng lồ, toàn thân đen nhánh, đôi mắt giống như một vầng trăng máu, to mấy trăm trượng, nó bay lượn trên bầu trời, phù văn lưu chuyển, khí tức cực kỳ cường địa.

"Thôn Thiên Tước!"

Thạch Hạo cắn răng, nó cực kỳ kinh hãi động thời cũng tràn ngập lửa giận, con hung cầm tàn bạo đáng sợ này đã từng đồ sát mười vạn dặm. Nó cũng từng tấn công Bổ Thiên Các, chuyện Tịnh Thổ bị diệt cùng nó có liên quan rất lớn.

"Giết!"

Nó rống to một tiếng, bất chấp xung quanh, nó khống chế bảo cụ vọt lên tấn công con hung cầm kia, muốn cùng nó quyết chiến.

Nếu trong trường hợp bình thường nó tuyệt đối không phải đối thủ của tên chết tiệt này, nhưng tại địa phương đặc thù nơi đây thì không cần sợ hãi. Theo sự biến hóa thân thể của Thôn Thiên Tước thì có thể nhận ra, nó không thể so sánh với trạng thái đỉnh phong lúc trước.

Lúc trước con ma cầm này dang ra hai cánh cũng không biết lớn mấy vạn dặm, phủ kín cả bầu trời, phù văn chồng chất trút xuống như đại dương mênh mông, hung mãnh không thể đỡ.

Hiện tại đối phương chỉ hóa ra thân thể mấy trăm trượng mà thôi, nó hoàn toàn có thể tiến lên tranh phong, cùng đối phương đánh một trận.

Đối với Thôn Thiên Tước đây là một thiếu niên thiên kiêu, trong tay nó cầm truyền thừa bảo thuật Côn Bằng, là mục tiêu của nó lần này. Đồng thời nó cũng nhận ra thanh đoạn kiếm này, nó căm hận đến tận xương tủy, vì thế nó muốn giết chết thiếu niên này.

Trên thực tế nó tự cho mình là cao cao tại thượng, vốn là sẽ không biết đến một tu sĩ cấp thấp như vậy, cũng không biết trong lòng Thạch Hạo còn hận nó hơn.

Thạch Hạo khống chế bảo cụ xông lên trời, đuổi theo Thôn Thiên Tước ở trên không. Nó giơ kiếm lên trảm xuống.

Đoạn kiếm hào quang đại thỉnh, cùng lông vũ màu đen va chạm, âm thanh keng keng truyền đến, trực tiếp chém rụng mấy cái lông chim rớt xuống.

Thôn Thiên Tước giận dữ, nó xoay người bổ xuống, há miệng phóng ra một đoàn hỏa diễm màu đen, hư không bị thiêu đốt muốn sụp đổ.

Cùng lúc đó những người khác cũng xúm lại dày đặc, không để cho Thạch Hạo có cơ hội chạy thoát, mọi người cùng nhau xuất thủ tấn công.

Thế nhưng Thạch Hạo chỉ chăm chăm nhằm vào Thôn Thiên Tước, thà rằng bị thương cũng tấn công con ma cầm kia, máu tươi trên người nó thỉnh thoảng bắn ra, giao phong càng thêm kịch liệt.

"Phịch"

Rốt cục nó cũng rời lên trên người con ma cầm nãy, vết thương toàn thân càng thêm nghiêm trọng, nó cầm kiếm đâm xuống người con ma tước mấy trăm trượng này.

Ầm một tiếng, kiếm quang chói mắt trực tiếp xuyên qua hắc vũ chui vào

trong thân thể đối phương, Thôn Thiên Tước kêu lớn một tiếng, giương cánh chao liệng, rung động mãnh liệt, nó muốn hất văng tên nhóc trên người.

Ô quang tăng vọt, Thôn Thiên Tước nhanh chóng thu nhỏ lại, nó hất văng Thạch Hạo xuống, sau đó biến thành nhân hình rơi xuống đám người trên tế đàn. Sau lưng hắn máu tươi tuôn chảy, bị thương còn khiến nó phải hạ xuống, đối với ngày thường quen cao cao tại thượng như nó thì khó có thể tưởng tượng được.

Thôn Thiên Tước nhìn Thạch Hạo không vừa mắt, biết được đối phương có thể có quan hệ cùng Quỷ Giả kia, nhưng thật không ngờ đối phương lại hận hắn như thế, không muốn sống mà xông tới.

Tại lúc nó xuất hiện Thạch Hạo liền nổi giận bất chấp tất cả lao tới, giống như đã nổi điên.

Đây là một trận chiến sinh tử, dù là người khác cũng nhìn ra hai người quyết sống chết, nếu ai chịu sự công kích của Thạch Hao đều gặp không may, hiện giờ khó có cơ hội giúp người ta buông lỏng chút. Vì thế Thôn Thiên Tước kêu khổ không ngừng, dù đã biến thành nhân hình đứng giữa đám người cũng không được, Thạch Hạo nổi giận chỉ tập trung toàn lực muốn đánh chết nó.

Lúc này máu tươi phun ra, bảo thuật tiêu hao, hai mắt đỏ lên, nó chỉ muốn chém đối phương ngay lập tức. Thôn Thiên Tước hóa thành một nam tử trung niên, thân mặc hắc y, trông vô cùng cao lớn, pháp khí trong tay liên tục phách trảm cùng nó đối chiến.

"Phụt"

Rốt cục, đoạn kiếm hạ xuống, trung niên nhân kêu to một tiếng, một cánh tay của hắn bị chém đứt, trong mắt hắn tràn ngập phẫn uất, còn có lửa giận.

Lúc trước hắn thiếu chút nửa bị Quỷ Gia chém đôi, nếu không phải nhờ

đối phương trạng thái không tốt hắn đã chết rồi. Chưa từng nghĩ đến chỉ cách vài năm, khi gặp thanh đoạn kiếm này lại bị chém tiếp lần nữa, mà kẻ xuất thủ lại là một thiếu niên Hóa Linh cảnh, điều này sao hắn có thể chịu nổi?

Thôn Thiên Tước giận dữ cũng vô dụng, Thạch Hạo quấn chặt lấy hắn, liều mạng công kích, cuối cùng lại một kiếm quét tới chặt ngang đối phương, máu tươi phun đầy đất.

"Ngươi ... Không!"

Thôn Thiên Tước kêu to, cảm thấy mình quá xui xẻo, thân là chí cường giả hiệu lệnh Đại Hoang, quân lâm thiên hạ, linh thân lại chết tại nơi này.

Nơi đây không chỉ có mình hắn là Tôn Giả, nhưng tên nhóc này chỉ nhằm đúng vào hắn mà không chịu tấn công kẻ khác, nó có tức giận giơ chân cũng vô dụng.

Điều này chẳng phải có nghĩa nó cùng bảo thuật Côn Bằng vô duyên, không có khả năng nhận được sao? Hắn cực kỳ không cam lòng, không ngừng gào thét.

"Đi chết đi!" Thạch Hạo một cước tung ra đá bay một nửa thân thể bên dưới, một chân dẫm lên lồng người đối phương nhìn xuống.

Thôn Thiên Tước ngẩn ngơ, sau đó lập tức nổi giận, bị người chặt đôi người còn bị dẫm dưới chân như vậy, đây là một chuyện không thể tưởng tượng nổi, so với chém đầu còn nghiêm trọng hơn.

Nó là ai, hung danh truyền khắp Đại Hoang, là chí cường giả một phương hiệu lệnh thiên hạ, nhắc đến nó ai là không thay đổi sắc mặt? Nó là Thôn Thiên Tước vô địch.

Thế nhưng giờ phút này nó lại bị một thiếu niên dẫm nát dưới chân, đây là một loại vũ nhục, đối với những người ở đẳng cấp như nó là không thể tưởng tượng nổi.

Trên thực tế từ khi nó xuất thế đến này còn chưa tao ngộ chuyện tình như vậy, lúc còn nhỏ nó chưa từng gặp một thiếu niên chí tôn. Nó một đường càn quét tiến lên.

Bây giờ nó ở nơi này thể nghiệm loại cảm giác thất bại và sỉ nhục.

"Ngươi ..." Nó gào thét phun ra một ngụm máu.

Thạch Hạo không có thời gian lãng phí, những người ở xung quanh vẫn còn xuất thủ, lúc này nó một kiếm chém xuống, phụt một tiếng đem đầu lâu của nó chặt xuống.

Thôn Thiên Tước mang theo phẫn uất và tức giận hóa thành một cơn mưa ánh sáng biến mất, linh thân vẫn lạc.

Cùng lúc đó, tại nơi cuối cùng của biển cả, một con chim khổng lồ màu đen nổi giận, thân thể che khuất bầu trời, dài không biết bao nhiêu vạn dặm, nó chao lượn trong hư không.

"Ai giết linh thân của ta. Ta với ngươi không chết không ngớt!" Đây là bản thể của Thôn Thiên Tước, nó cực kỳ tức giận, cũng không biết đã chết trong tay một thiếu niên, nó còn tưởng rằng đã bị một vị Tôn Giả tập sát.

Trên biển nổi lên sóng gió trập trùng, một lão giao màu xám xuất hiện, dài không biết bao nhiêu, khủng bố vô cùng. Một phần lộ ra trên mặt biển đã dài hơn hẳn một sơn mạch bát ngát.

Cùng thời gian đó tất cả các phương hướng đều có cường giả xuất hiện. Một con Bệ Ngạn đứng vững trên vòm trời, toàn thân phát sáng. Như một vị thần cổ dân tế bái.

Bên ngoài vùng biển cấm kỵ không còn tĩnh lặng, Tôn Giả khắp nơi xuất hiện đợi kết quả, nghênh đón Linh Thân trở lại, đương nhiên cũng vì chặn đánh người có thu hoạch.

Chân thân bọn hắn không dám đi vào, vạn nhất chết ở bên trong thì thật

không đáng.

Thế nhưng sẽ không có người bỏ qua, cường đại như bọn hắn khi biết bảo thuật chân chính xuất hiện cũng thấy điên cuồng, đó là bảo thuật chí cường khiến cho thần nghe đến cũng biến sắc.

Giờ khắc này, vị tổ phụ coi như bình tĩnh của thiếu nữ áo tím Vân Hi cũng xuất hiện, thế thì càng không nói đến những người khác.

Mấy vị Tôn Giả của Nam Vẫn Thần Sơn, Nghi Sơn, Ma Linh Hồ đều lần lượt xuất hiện, một nhóm cường giả mạnh mẽ nhất Hoang Vực đều đã xuất động, chờ đợi kết quả, chờ đợi linh thân cùng hậu đại ở bên trong có thể có thu hoạch.

Nhưng người có thể hiệu lệnh Hoang Vực, thống trị vùng đất bao la đều tụ hợp nơi nàên lặng chờ đợi kết quả cuối cùng.

Mọi người vốn cho rằng có chân thân Tôn Giả tiến vào Côn Bằng Sào, trên thực tế là không có, những người này đều đợi ở bên ngoài.

Lúc này hào khí ở Bắc Hải cực kỳ khẩn trương, sinh linh trên biển đều yên lặng không dám lộ diện, vùng hải vực này quá khủng bố, từng luồng uy áp xuất hiện khắp nơi.

Trận chiến chính thức sắp đến rồi!

Bảo thuật Côn Bằng nếu như xuất hiện, những người này tất nhiên sẽ đánh đến thiên băng địa liệt, thậm chí nếu thần linh thời thượng cổ còn chưa chết cũng sẽ giáng lâm tại nơi này tranh đoạt!

Bão tố sắp nổi lên, hào khí càng lúc càng khẩn trương!

Không ai hoài nghi, trận chiến sắp tới sẽ khiến Bắc Hải sôi trào, cửu thiên cũng sẽ bị đánh tan, chí cường giả chân chính chiến đấu đủ khiến nơi đây lâm vào tận thế.

Lúc này trong động phủ Côn Bằng chiến đấu vẫn đang tiếp tục, trên tòa tế đàn, thân thể Thạch Hạo đã chịu nhiều vết thương, nó tuy rất cường đại, một đường đánh giết nhưng cũng sắp không kiên trì nổi nữa.

Trong lòng thở dài, chẳng lẽ nó phải nhờ tiểu tháp để trốn thoát sao? Thế nhưng nó thất sự không cam lòng, đó là một cơ hội cứu mạng, nếu cứ lãng phí như vậy thì thật đáng tiếc, nó muốn tự tay giết ra ngoài.

Trên thực tế những người này so với nó càng bất cam, nội tâm kinh hãi khó nói nên lời, thiếu niên này thật lợi hại, giết chóc khắp nơi, cũng không biết nó đã chém chết bao nhiêu cao thủ.

Chỉ riêng Tôn Giả cũng đã bị nó chém chết bốn năm người rồi, chết oan uổng.

Những sự tình này nếu truyền đi tất nhiên sẽ gây chấn động Đại Hoang, kỳ tài như thế quả xứng là một đời thiếu niên chí tôn, thanh danh của nó tất nhiên sẽ truyền khắp đại địa rộng lớn.

"Không đúng, có chút cổ quái." Ngay tại thời điểm Thạch Hạo muốn vận dụng tiểu tháp, nó cảm nhận được một cảm giác kỳ lạ.

Bởi vì nó không cam tâm, trong lòng vẫn muốn cố gắng một lần cuối, tay cầm khối nguyên thủy phù cốt, đem những phù văn nó quan sát được nhờ đi theo con đường tu luyện của Côn Bằng ra diễn giải.

Tuy nó xem không hiểu, nhưng cũng có thể nắm bắt một chút hình thái bên ngoài, nó thúc dục lực lượng vào khối phù cốt trong tay, muốn xem có kỳ tích phát sinh hay không.

Nó cảm thấy có khi có thể kích phát thần uy nào đó cũng nên, dù sao bảo vật Côn Bằng lưu lại há là vật phàm, tất nhiên phải có dụng ý riêng.

Ngay sau đó nó bỗng dưng ngẩn ngơ, bên trong khối phù cốt này truyền đến một đoạn văn tự xuất hiện trong nội tâm nó, nói cho nó biết, đây không phải là bảo thuật chân chính, chỉ ghi lại chưa đến một phần ba.

Giờ khắc này Thạch Hạo thiếu chút nữa phát điên, liều mình quên cả sống chết, thiếu chút nữa mất mạng tại đây, cuối cùng chỉ nhận được một loại bảo thuật không trọn vẹn? Nó thật sự không cam lòng.

Trong lòng nó bùng lên một đoàn nộ hỏa, ba thành của bảo thuật có lẽ vẫn có thể chấn động thiên hạ, quét ngang Hoang Vực, thế nhưng vẫn kém xa so với kỳ vọng của nó.

"Bịch"

Ngay trong nháy mắt nó phân tâm, mấy vị Tôn Giả xuất ra pháp khí đánh thẳng lên bộ ngực của nó, trong tiếng răng rắc vang lên, Hùng Hài Tử tiếp tục bị thương, xương cốt bị đánh gãy.

Đó là pháp khí thời thượng cổ, cường đại vô đại, không trực tiếp đánh nát nó tại chỗ đã xem như kỳ tích rồi, bởi vì nhục thể của nó thật mạnh mẽ.

"Xoạt"

Một thanh chiến mâu bay tới cơ hồ xuyên thủng thân hình nó, máu tươi phun ra, Thạch Hạo kêu lên đau đớn, nó lảo đảo lùi lại, cơ hồ lâm vào tuyệt cảnh.

Mọi người vây quanh nó điên cuồng công kích.

Thạch Hạo con mắt lạnh lẽo, nhanh chóng ngăn cản, nó thật sự không cam lòng, sau đó gấp rút thúc dục phù văn vào bàn tay, muốn xem cho rõ tại sao truyền thừa chưa đủ một phần ba.

"Ầm!"

Ngay lúc đó khối phù cốt Côn Bằng trong tay nó phát sáng, hơn nữa trung tâm của tế đàn nổ tung, đó là nơi trung bày bảo cốt.

Trong tiếng ầm ầm truyền đến, từng dải ngân hà xuất hiện bao phủ cả tế đàn, khí tức thần thánh tràn ngập, việc này khiến cho người ta chấn động.

Từng ngôi sao lần lượt xuất hiện, vô cùng hào hùng, giống như tinh tú trong vũ trụ giáng lâm xuống tế đàn, giống như trong thoáng chốc nơi đây xuất hiện tại giữa vũ trụ.

Cùng thời gian đó, nguyên vốn là vị trí tế đàn lại xuất hiện một cái động, trên cửa động có khắc hai chữ Hóa Ma, tiếng gió rít truyền đến cực kỳ âm trầm và khủng bố.

"Đây là ... Côn Bằng Hóa Ma động, sau khi bắt được hung thú Thiên Giai, còn có thái cổ thần linh nó sẽ ném vào trong này trấn áp đến chết!" Mọi người sợ hãi.

Không thể tưởng được Hóa Ma động trong truyền thuyết cũng xuất hiện, mọi người đều cảm thấy sợ hãi.

Cái động tối om, từ bên trong truyền ra từng đợt âm thanh gào thét, phảng phất như vượt qua thời không trở lại thời đại thái cổ.

Cùng với luồng ngân hà sáng chói bên trên so sánh, cái động này giống như một cái lỗ đen như vực sâu địa ngục, hình thành đối lập rõ nét.

"Mặc kệ những thứ này, trước tiên giết chết nó đi!" Mọi người lại lần nữa xông lên tấn công Thạch Hạo.

Một đám người vọt lên tấn công, lúc này Thạch Hạo tựa hồ không thể kiên trì nổi nữa, nó bị đánh bay lên không, miệng phun máu, khối phù cốt rời khỏi tay phân thành sáu khối bay khắp nơi.

Mọi người xôn xao, lập tức điên cuồng đuổi theo những khối phù cốt.

Trạng thái của Thạch Hạo tựa hồ rất kém, đứng cũng không vững, thân hình không ngừng lảo đảo lui lại.

"Ngươi vẫn là xuống dưới đi!" Linh thân Giao Tôn Giả xuất hiện.

Hắn xuất ra một chưởng đánh tới, cùng lúc đó một ít nhân vật lão tổ còn

với Tôn Giả ra tay, cùng nhau xuất ra phù văn đánh Thạch Hạo rơi xuống Hóa Ma động.

Rất nhiều người thở dài, thiếu niên chí tôn rốt cục đã được giải quyết, thật sự là không dễ dàng, lúc trước một mình nó chém giết bao nhiêu cường giả? Liền Tôn Giả cũng phơi mình mấy người.

"Ha ha rốt cục cũng đánh chết nó rồi!" Có người thoải mái cười to, thiếu niên này khủng bố vô cùng, nếu như trưởng thành thì không có mấy người có thể áp chế nó.

Dù là các Tôn Giả cũng thở một hơi nhẹ nhõm, một khi thiếu niên chí tôn này thuận lợi quật khởi, liền bọn hắn hơn phân nửa cũng phải cúi đầu, chết như vậy thì không còn gì tốt hơn.

Chém giết một thiếu niên chí tôn khiến cho mấy vị lão tổ, chí cường giả đều có cảm giác trút được gánh nặng, bởi vì áp lực từ nó quá lớn, vô cùng khủng bố.

Cũng có người cảm thấy tiếc nuối, đáng tiếc cho một thiếu niên thiên tài như vậy, giống như hoa quỳnh vừa nở triển lộ hào quang đã nhanh chóng ảm đạm, cuối cùng trở nên khô héo.

Thiếu nữ áo tím Vân Hi thở dài, hài tử hung tàn này thật đáng sợ, trên con đường tu hành có thiên phú không gì sánh được, kết quả lại chết yểu.

Trên tế đàn mọi người hơi cảm khái một chút, nhưng ngay sau đó đều vùi đầu trong chiến đấu kịch liệt, vì vậy nơi đây lại tiếp tục sôi trào, phù cốt Côn Bằng phân thành sáu khối, mọi người điên cuồng kịch chiến muốn cướp đoạt.

Trong Hóa Ma động, Thạch Hạo đang rơi xuống bên dưới, tiếng gió thổi qua tai, tuy nhiên nó không hề tức giận, thậm chí trên khóe miệng còn xuất hiện nụ cười vui vẻ.

Nó cũng không phải đã sức cùng lực kiệt, nếu muốn nó còn có thể tiếp

tục chiến đấu, chỉ là sau khi hiểu rõ bí mật trong khối phù cốt của Côn Bằng nó liền có ý định muốn mượn tay bọn hắn đánh rơi xuống đây.

"Các ngươi cứ tranh đi, tốt nhất là đánh cho thiên băng địa liệt, Tôn Giả của thần sơn cũng bị cuốn vào, như vậy ta có thể dễ dàng thoát khỏi đây rồi." Hùng Hài Tử lau sạch máu nơi khóe miệng, vui vẻ nở nụ cười.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 261: Bảo Thuật Chân Chính Đến Từ Hóa Ma Động

Khoảng thời gian này, trong mắt mọi người ai mà đoạt được bảo thuật Côn Bằng thì sẽ trở thành cái đích ngắm của họ, Thạch Hạo vừa nãy lĩnh ngộ đầy đủ, nó đã trở thành kẻ thù chung của mọi người!

Nếu không phải thực lực nó mạnh mẽ, đổi lại là những người khác, cho dù là Tôn Giả thì cũng phải chết đi mấy lần rồi, không có bất cứ trường hợp ngoại lệ.

Lúc này, bảo cốt thất lạc, bị chia thành sáu miếng nên rất khó mà tập hợp lại đủ. Nhiều thế lực lớn tập trung ở đây, cũng có Tôn Giả giáng lâm, mỗi một phương có thể cướp được một miếng là tốt lắm rồi.

Trên thực tế, mặc dù ngươi thật sự có khả năng tập hợp sáu miếng lại với nhau đi nữa thì cũng sẽ không thể nào biết được, đó cũng chỉ chưa tới một phần ba truyền thừa mà thôi, hoàn toàn không phải là một thần thông đầy đủ.

Thạch Hạo rất phấn khởi, hai năm trước nó đã bước lên con đường của Côn Bằng, càng ngày càng tiếp gận với hoàn cảnh tu hành ở năm xưa của nó, cho nên mới quan sát được những phù văn kỳ dị ở bên trong thần sào.

Trong cuộc chiến đấu cuối cùng, nó truyền những phù văn vào hết trong Côn Bằng cốt, đạt được bí mật vô cùng có giá trị, không ngờ bảo thuật Côn Bằng chân chính lại ở trong Hóa Ma động.

Nó mượn tay mọi người đẩy chính bản thân rơi xuống dưới, chìm vào trong vực sâu quái dị này.

Nó muốn đạt được môn thần thông cái thế hoàn chỉnh hoàn mỹ nhất, đồng thời vừa hay bên trong vòng xoáy đáng sợ lần này lại hở ra, không cần

lo lắng về chuyện là kẻ địch của cả thế gian nữa.

Có thể lường trước được, những cặp mắt của mọi người trên tế đàn, bất kỳ là ai đạt được mấy miếng cốt kia thì sau này chắc chắn sẽ trở thành mục tiêu sống, cả đời không bao giờ an toàn trừ khi nhanh chóng quật khởi, làm cho thần linh cũng phải run rẩy.

Cái động này rất sâu, xuyên thấu cả đáy biển cũng không biết bao nhiêu dặm, càng ngày càng tối, trong màn u tối phát ra từng tiếng hu hu, tựa như là những oan hồn Thái Cổ đang khóc lóc.

Lúc sau, hàng loạt bóng mờ xuất hiện, những tiếng kêu đầy thê thảm, giương nanh múa vuốt, gầm rú trong động u tối này, cứ như là sâm la địa ngục vậy.

Rốt cuộc, khi rơi xuống Thạch Hạo lợi dụng bảo cụ lơ lững giữa không trung rồi từ từ hạ xuống.

Dưới đáy động có chút ánh sáng màu xanh biếc, cứ như là con mắt của quỷ hồn, bên trong Hóa Ma động vô cùng vắng vẻ, tiếng gào thét càng nhiều hơn, giống như là Thanh Loan, còn giống như là Bệ Ngạn, hoặc là Thôn Thiên Tước... Hiển nhiên đây dều là những hung thú Thái Cổ chân chính lưu lại, từng mạnh mẽ đến mức khiến cho cả thiên địa run rẩy.

Đáng tiếc chúng nó đều chết hết, vô tình bị Côn Bằng tiêu diệt, hiện tại cũng chỉ còn lại những chấp niệm không tiêu tan mà thôi, ở trong này giống như là u linh không ngừng rên la.

Thế giới dưới đáy động vô cùng khổng lồ, một đường hầm nằm ngang dẫn tới nơi phương xa, Thạch Hạo men theo con đường này cất bước về phía trước, cảm giác da đầu tê dại theo từng cơn, nó nhìn thấy rất nhiều bóng mờ của hung thú Thái Cổ thiên giai, bọn chúng không ngừng gào thét.

Năm đó Côn Bằng mạnh mẽ đến mức nào, đến tột cùng thì đã giết chết bao nhiêu cường giả trong thiên địa này? Bất kỳ một tên nào sống tới hiện tại

ở Hoang Vực thì đều sẽ trở nên vô địch!

"Gào..."

Một con rắn chín đầu gào thét, lo lớn không biết bao nhiêu dặm, cái lưỡi rắn màu đỏ tươi, tanh hôi nồng nặc đang hướng tới nơi đây, khí thế kinh khủng khiến người khác phải run rẩy.

Một tiếng huýt dài, một con ma cầm che kín cả bầu trời, va chạm với từng ngôi sao, cũng đang bay về nơi này.

"Gào..." Một con Toan Nghê toàn thân lượn lờ tia điện, một chân hạ xuống liền dẫm nát một tòa núi cao Thái Cổ, kinh khủng ngập trời, cũng đang dõi mắt nhìn về nơi đây.

...

Thạch Hạo chấn động, đây đều là những bóng mờ nhưng lại vô cùng sống động, thậm chí cả khí tức cũng truyền thẳng tới nơi đây, từ thời Thái Cổ vượt qua thời không mà tời.

Những tên này đều là cường giả bị Côn Bằng giết chết, vô cùng nhiều, càng đi về trước thì càng khiến người khác chóang váng, cảm thấy ngay cả thần hồn cũng đang bốc lên từng làn khí lạnh, vô cùng căng thẳng.

Đó là thời đại thế nào đây? Cường giả như thế, vô thượng sinh linh nhiều như vậy cũng chỉ có thể chết oan, đây mới chính là quần hùng tranh bá, loạn thiên động địa nhen.

Hóa Ma động là một bãi tha ma, tương truyền những kẻ địch bị bắt đều được trấn áp ở nơi đây, còn có những tàn cốt khi nó gặm xong liền ném xuống đây.

Cuối cùng, những sinh linh này đều bị nó luyện hóa, toàn bộ thần cốt đều biến thành những vật liệu đỉnh cấp, bị nó cho vào một lò rồi luyện chế binh khí.

Thậm chí, có người còn đồn đại rằng "Thiên Hoang" của nó chính là được luyện chế từ thần cốt của vạn tộc, vì vậy không gì không xuyên thủng, dung hợp phù văn mạnh nhất của chư tộc, chất liệu không gì sánh được.

Đi vào bên trong, Thạch Hạo gần như sắp mất hết cảm giác, nó cảm nhận được sự mạnh mẽ của Côn Bằng, dọc theo đường đi những đốm lửa, thần cầm, hung thú kêu gào, mà trên mặt đất lại có những đống bột phấn màu trắng bóc.

Nó biết đây đều là cốt phấn, là những thần cốt của Chí Cường giả bị con Côn Bằng tàn khốc thời Thái Cổ này luyện hóa rồi tiết ra, sau khi bị nó rút hết phù văn và thần lực thì lưu lại.

Có thể cũng chỉ có Côn Bằng ở cấp độ vô thượng chí tôn thì mới có thể mạnh mẽ rút lấy phù văn nguyên thủy của người khác được.

Cuối cùng, trong động đầy tối tăm và vắng vẻ này cũng xuất hiện thần linh, bọn họ đang gào thét, tràn đầy không cam lòng thế nhưng cũng chả làm gì được cả.

Trên đất, vụn cốt trắng xóa ghi lại sự huy hoàng và khốc liệt của năm đó, thời đại Thái Cổ thật sự rất tàn khốc, mạnh mẽ như đám sinh linh này mà cũng không thể tránh khỏi cái chết.

Dọc theo đường đi thỉnh thoảng có những phù văn lóe lên, vô cùng uy thế, đủ để nghiền nát tất cả, có thể khiến cho Tôn Giả cũng phải ngã xuống.

Thạch Hạo đi trên con đường của Côn Bằng, những phù văn đạt được trước kia giờ phát huy tác dụng vô cùng vi diệu, một đường vận chuyển nên duy trì an toàn từ đầu tới cuối, chưa từng bị tiêu diệt.

Cuối cùng, Thạch Hạo cũng tới phần cuối của Hóa Ma động, nơi này không có tạp âm, không có rắn chín đầu, Bệ Ngạn, hay là đám sinh linh thần, ma kêu rào, nơi đây rất yên tĩnh.

Hai cánh cửa đá chặn đường, nhẹ nhàng đẩy một phát liền mở ra, không

hề ngăn cản Thạch Hạo, thế nhưng có thể nhìn thấy được những phù văn dày đặc đang lấp lóe này không có chém giết nó gì cả.

Bầu không khí nơi đây hoàn toàn khác hẳn, không còn âm u, không còn tối tăm, nơi đây là một thế giới sáng sủa, huy hoàng khắp chốn, khí tức thần thánh phả vào mặt.

Vừa mới tới Thạch Hạo liền cảm giác được một luồng áp lực, cả người muốn nứt ra, vốn thân thể của nó đã rách nát rồi giờ thì càng thêm kinh khủng hơn nữa, xương cốt kêu rôm rốp, thân thể chảy đầy máu tươi.

Đây là một căn nhà đá vô cùng lớn, ở bên trong có một ao máu đỏ tươi và lấp lánh, hừng hực như mặt trời, giống như là đống kim cương bằng máu chồng chất lên nhau.

Tình cờ bên trong ao máu đó bắn ra một luồng sáng đen, đó chính là phù văn, mạnh mẽ khiến cho cả thiên địa nơi đây phải run rẩy, khủng bố vô biên.

"Phù văn Côn Bằng!"

Thạch Hạo chấn động, vừa mới nhìn thấy thì nó liền biết, đây nhất định là bảo thuật cái thể trong truyền thuyết kia rồi, nó từng thấy một phần ba truyền thừa, cảm giác đó nó rất quen thuộc.

Rốt cuộc, nó cũng thích ứng được với áp lực ở nơi đây.

Rầm một tiếng, bên trong ao máu vọt lên cả hàng ngàn hàng vạn ký hiệu, một nửa là ánh vàng xé rách cả hư không, còn một nửa là ánh đen như vực sâu đen ngòm, sắp xếp cùng với nhau.

Sau đó, toàn bộ ký hiệu bắt đầu hóa hình, leng keng leng keng, giống như là thanh âm kim loại vô cùng lạnh lẽo, cuối cùng nhanh chóng tổ hợp lại với nhau tạo thành một con Côn Bằng.

Đây là chí tôn cổ cầm được tạo thành từ các ký hiệu, chúng giống như là có sinh mệnh vậy, ngạo thị chư thần, trấn áp Thái Cổ, uy nghiêm đến cực

điểm.

"Côn Bằng... Truyền thừa dĩ nhiên là như thế!" Thạch Hạo khiếp sợ, toàn bộ phù văn của của bảo thuật này đều bị tinh luyện toàn bộ, ẩn giấu ở trong ao máu này, vào thời khắc mấu chốt sẽ tái hiện và gây dựng lại.

"Ào ào ào!"

Tiếng vang nổi lên, toàn bộ ký hiệu tổ hợp lại rồi vọt thẳng vào trong áo máu lấp lánh kia, hóa thành một con cá màu đen thật lớn, vẫy đạp bên trong, tình cảnh vô cùng kinh người.

Trong lúc nhất thời, cả người Thạch Hạo cứng đờ, đây mới thật sự là thần thông hoàn mỹ, nó đứng tại chổ, thể ngộ các loại biến hóa vừa nãy, không ngừng diễn biến mô phỏng theo, trong nháy mắt cứ ngỡ thời gian đã trôi qua cả trăm nghìn năm vậy.

Cứ như thế nó ngây dại đứng trước ao máu giống như là hóa đá, Thạch Hạo chìm vào trong cảnh ngộ đạo sâu, cảm ứng các loại biến hóa.

Mãi cho tới rất lâu sau, một tiếng vù nhỏ vang lên, hàng ngàn hàng vạn phù văn lần thứ hai bay lên, lúc này thì nó mới bừng tỉnh.

Từng luồng ký hiệu này tới luồng ký hiệu khác bay lượn, hóa thành mưa ánh sáng, hay hóa thành chim bằng, hoặc hóa thành côn ngư, từ trong hư không bay nhảy, nhấp nhô, pháp tắc lộ ra toàn bộ.

Thời khắc này, thiên địa ầm ầm, thanh âm vang lên không dứt, còn cứ như là khai thiên, trong căn nhà đá này xuất hiện từng sợi khí Hỗn Độn, đây đều là những quy tắc do thần thông cái thể này tạo ra.

Nó ẩn chứa bí mật của chư thiên, trong lúc lưu chuyển có một dải ngôi sao buông xuống, rồi hết tinh cầu này lại đến tinh cầu khổng lồ khác xuất hiện, vây xung quanh con Côn Bằng đang chuyển động kia, phát ra những tiếng nổ rền vang.

Cảnh tưởng này quá mức chấn động, giống như là một vị chí tôn đứng sừng sững trong vũ trụ, thiên địa tứ cực, vũ trụ hồng hoang, tất cả đều chuyển động xung quanh nó, vì nó mà sinh.

Bên trong đôi mắt con Côn Bằng, năm tháng vô tận không ngừng trôi qua, có một chút quá khứ, thương hải tang điền, muôn đời trôi dạt, vạn cổ xa xôi rồi từ từ biến mất.

Khi nhìn kỹ lần nữa, trong con ngươi của Côn Bằng nhật nguyệt héo úa, đại tinh chết đi, ngân hà sụp đổ, thiên địa xóa bỏ, hỗn độn diệt vong, không gì sánh được.

Thật sự Thạch Hạo đã bị chấn động quá mức, đây chính là Côn Bằng sao? Không thẹn là một trong Thập Hung Thái Cổ, loại bảo thuật này quả nhiên mạnh mẽ, ẩn chứ áo nghĩa của chư thiên, vô cùng rườm rà.

Thạch Hạo là một con người đam mê học hỏi, một khi tiến vào tu hành thì sẽ quên hết mọi thứ, năm đó khi tìm hiểu Nguyên Thủy Chân Giải cũng từng như vậy, tu hành đến miệng phun đầy máu tươi, ngộ đến mức tập trung vào trong hồ mà cũng không biết.

Hiện tại nó lại say sưa, tinh thần và ý chí đều tập trung vào hư không, nhìn thẳng vào trong mảnh phù văn kia, thỏa thích rút lấy những áo nghĩa vô thượng, thăm dò pháp môn chí cường.

Nơi mi tâm của nó phát sáng, vòng xoáy màu vàng xuất hiện, giống như là hết thiên thần này tới thiên thần khác từ vực ngoại giáng lâm xuống, nhảy mắt thu nhỏ lại rồi ngồi xếp bằng bên ngoài thân thể nó, không ngừng lầm bẩm ở bên trong vòng xoáy màu vàng kia.

Trong lúc nhất thời, thanh âm thần chú như là sấm sét, mênh mông cuồn cuộn, chấn động càn khôn.

Đó là phù văn của Côn Bằng đang hạ xuống, tiến đến bên ngoài thân thể và dung hợp lại với nó, như thế càng giúp nó tìm hiểu, trải nghiệm dễ dàng

hơn.

Cuối cùng, một tiếng chim hót vang lên, trong thiên địa như có một tia chớp đánh xuống, con Côn Bằng trong hư không kia hoàn toàn nổ tung hóa thành vô số phù văn, nhằm thẳng hướng Thạch Hạo rồi tổ hợp lại trên người nó.

Ánh vàng lấp lánh vô cùng chói mắt, sau đó ánh đen lại xuất hiện, từng sợi từng sợi hiện ở bên trong ánh vàng, hóa thành những lốm đốm.

Đây là một biến hóa thần dị, truyền thừa của Côn Bằng hiện ra toàn bộ, không hề để sót lại chút nào, không phải chiếu rọi trong hư trông mà hóa thành những ký hiệu hữu hình, toàn bộ xuất hiện ở trên người Thạch Hạo.

Nếu mọi người có thể nhìn thấy thì nhất định sẽ khiếp sợ!

Thời khắc này, Thạch Hạo cứ như hóa thành một con Côn Bằng, nó muốn giương cánh kích thiên, nhằm phía vực ngoại, đi vào bên trong vũ trụ mênh mông kia.

Lúc này, vô số ký hiệu ngưng tụ, kết hợp cùng với nó, tổ hợp lại ở bên ngoài thân thể, lấp lánh hào quang, hóa xuất đạo thân.

Thạch Hạo cũng chưa có biến hóa, bản thể vẫn là hình người, chỉ là những ký hiệu màu vàng óng ánh kia, còn có ánh đen hạ xuống, ngưng tụ ở bên ngoài cơ thể nó, giống như được mặc lên một tần chiến y thần thánh.

Thời khắc này, một loại khí tức chí tôn đang tràn ngập, đè ép cả chín tầng trời!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 262: Kết Thúc Ở Cấm Kỵ Hải

Phù văn in ở trên người, vô cùng vô tận, khó có thể đếm được có bao nhiêu hoa văn, tất cả đều lấp lánh, mỗi một hoa văn đều tạo thành một sợi dây xích quy tắc không thể nào thiếu được.

Thạch Hạo chìm đắm ở bên trong, cảm ngộ vô tận bí mật, cả người tập trung cao độ không biết ở nơi nào, trong giây lát này nó như trở về Thái Cổ, đi tới thời đại chư hùng tranh bá, vạn tộc san sát.

Chớp mắt một cái, vạn cổ xa xưa tựa như vậy.

"Ầm!"

Ưng kích trường không, hết viên đại tinh này đến đại tinh khác bị bể nát.

Chân Hống kêu giữa dạ nguyệt, ngửa mặt lên trời hú lớn, mấy vầng trăng liền nổ tung, hóa thành màn mưa ánh sáng màu bạc rơi trên mặt đất.

Ứng Long bay lượn, khiêu vũ trên trời cao, vỗ rơi từng tòa thần điện ở ngoài chín tầng trời, cứ như là mưa thiên thạch rơi xuống mặt đất tọa nên đám bụi mù trời.

Đấy là Thái Cổ sao? Cường giả quá nhiều, là một thời đại khiến người khác nhiệt huyết sôi trào, là thời đại chí tôn tranh bá, rất nhiều nhân vật khiến người ta ca tụng, cảm động đến rơi lệ, giai nhân khuynh thành, viết nên nhạc phổ truyền kỳ.

Đây chỉ là đoạn hồi tưởng của thời gian đó, thông qua truyền thừa của Côn Bằng, Thạch Hạo nhìn thấy một chút của Thái Cổ dâng trào theo cảm xúc, ở thời đại này thiên kiêu xuất hiện lớp lớp, khiến lòng người nôn nao.

Đương nhiên, đó cũng chỉ là thời đại khiến cho các cường giả ao ước, cũng có rất nhiều sinh linh không mong muốn mình sinh ra trong những năm tháng đấy.

Thạch Hạo cảm ngộ, pháp môn Côn Bằng được tạo ra ở thời đại này cũng có quan hệ mật thiết với hoàn cảnh nơi đây, bởi vậy nó chìm đắm ở bên trong, dùng hết khả năng nắm bắt những hình ảnh kia.

Sinh ra ở thời đại đấy, hiểu rõ được bối cảnh lúc ấy mới có thể càng thông hiểu hơn về môn thần thông cái thế này.

Cứ như thế nó vùi đầu vào trong, bên ngoài thân thể vòng xoáy màu vàng không ngừng chuyển động, mỗi một phù văn đều hàm chứa một viên phù văn, thu giữ áo nghĩa xếp theo thứ tự mạnh nhất của thế gian.

Trong quá trình này, phù văn ở bên ngoài cơ thể nó không ngừng biến hóa, từ màu vàng rực rỡ chậm rãi chuyển qua màu đen, do chim Bằng hóa thành cá Côn, bơi lôi bên trong ao máu.

Bên trong Hóa Ma động yên lặng trở lại, một người thiếu niên tâm trí thần động, thần du Thái Hư, bay lượn Thái cổ, tìm hiểu pháp môn vô thượng.

Mà trên tế đàn, đại chiến cũng đến hồi gây cấn, nơi này thật sự trở nên rất khốc liệt, máu tươi chảy lai láng, thế lực khắp nơi chém giết, tất cả trở nên điên cuồng.

Vì pháp môn chí cao kia, ngay cả tư thái của một Tôn Giả cũng bị vứt bỏ liều mạng ở nơi đây, mặc dù bị áp chế thế nhưng cũng anh dũng xung kích, đại chiến không ngừng.

"Không được, một miếng bảo cốt đã rơi vào trong tay của bộ tộc Hỏa Viêm Ngư rồi!" Có người kêu lớn, cảm giác có chút vướng tay vướng chân.

Bởi vì, có tổng cộng mười mấy vạn con Hỏa Viên Ngư, mặc dù rời khỏi đầm nước thế nhưng cũng không chịu chút ảnh hưởng nào. Chúng nó dùng

đuôi chạm vào mặt đất, hỏa phù vụt lên rồi hợp lại cùng nhau, ai dám chạm trán?

Hàn Thiên rất mạnh mẽ, Thần Chiếu Đăng phát sáng, đánh bay một đám cường giả, cố gắng lắm mới thu được một miếng cốt vào tay rồi nhanh chóng trở lại trong bộ tộc mình.

"Giết!"

Một phương khác, người của Thái Cổ Thần Sơn cũng đang liều mạng, đại chiến với quần hùng, mấy tên sinh linh thuần huyết không ngừng tiến lên chém giết cuối cùng cũng cướp được một miếng, rồi liều mạng bảo vệ.

"Tất cả cút ngay cho ta, nếu không giết không tha!" Mạc Thương hét lớn, chiến kích hoàng kim ở trong tay quét ngang, cứ như là mùa thu gặt lúa mạch, thi thể mọi người lần lượt ngã rạp xuống dưới.

Trên tế đàn, máu chảy thành sông, cường giả các tộc tranh bá, cướp giật bảo cốt Côn Bằng, nhân mã các tộc giết đến đỏ cả mắt.

Loại bảo thuật này rất quan trọng, nếu như có thể đạt được và tìm hiểu thấu đáo thì có thể khiến cho bộ tộc nhanh chóng quật khởi, trở thành người chủ đạo của cả Hoang Vực, lại càng không có đối thủ.

Trên thực tế, mặc dù đạt được một miếng cũng chẳng được gì, nhiều lắm thì lấy vật này đi trao đổi với những Tôn Giả khác, như vậy có thể đạt được những bảo vật vô giá.

Cao thủ chém giết trên tế đàn, còn bên dưới thì là cuộc đại chiến của các đại quân, toàn bộ động phủ đâu đâu cũng là giết chóc, đâu đâu cũng là tiếng la hét, hoàn toàn sôi trào.

Cũng không biết đã chết bao nhiêu người, tàn khốc đến cực điểm, ngay cả mạnh mẽ như hậu nhân Hải Thần - Mạc Thương cũng trọng thương gần chết, có rất nhiều người nhìn chằm chằm về phía hắn.

Những chiến phó hắn dẫn theo đều chết hết cả, không một ai còn sống sót, ngay cả bình đài chiến tranh mà hắn lấy ra cũng bị nổ nát, phù văn của nhất mạch Hải Thần bị thiêu đốt, cuồn cuộn trong thiên địa.

Đương nhiên, người muốn giết chết hắn cũng ngã xuống không ít, ở gần đó, hài cốt chống chồng như núi, hắn như hóa thành một tên ma thần, máu me toàn thân, chiến kích hoàng kim nhuộm đỏ bởi máu tươi.

Đây là một trận chiến vô cùng thê thảm, vốn là Mạc Thương có thể đoạt được đến hai miếng cốt, thế nhưng lại bị nhiều người vây công, ép phải ném đi một miếng rồi nhờ vào đó tránh thoát và chạy thoát khỏi chiến trường đáng sợ đó.

Cuộc chiến đấu này kéo dài đến mấy ngày, đại chiến không ngừng, từ phía sau đánh giết ra ngoài, tiến vào một căn nhà đá khác, rồi lại từ đáy biển chiến tới ngoài khơi, hỗn loạn vô cùng.

Đây là một vùng đất ma quỷ nhuốm đầy máu tươi, cũng không biết các tộc đã trả giá bao nhiêu bộ thi thể, toàn bộ động phủ Côn Bằng đều nhuộm thành màu máu, dõi mắt nhìn theo thi thể nằm la liệt trên mặt đất.

Sáu miếng cốt đều bị người đoạt được, bị các thể lực chia cắt, không một ai có thể đoạt được hai miếng trở lên, truyền thừa phân tán ở trong tay của các thể lực lục địa, thế lực Hải tộc.

Kết quả này đối với một vị Tôn Giả nào thì cũng rất gay go, hiện tại xuất hiện bảo thuật Côn Bằng thật sự là một tin vui vô cùng to lắn, thế nhưng lại bị phân tán, việc này thật sự khó mà tiếp nhận được.

Bất kể là nói cái gì, đại chiến kéo dài đến mấy ngày thì cuối cùng cũng hạ màn, vô tận thi thể phải nằm xuống trong mảnh động phủ này.

Rất nhiều thế lực cũng chưa có rời đi, vẫn muốn đối đầu, không cam lòng, không thể chấp nhận được kết quả này.

Càng có người đánh chủ ý lên "Thiên Hoang", thế nhưng đáng tiếc là

toàn bộ đều thất bại thê thảm cuối cùng đành rút lui, thanh binh khí này chấn động, hỗn độn buông xuống liền đè ép cả một đám sinh linh ở gần đó thành thịt vụn, không tài nào chiếm được.

"Trừ phi cấm chế nơi đây biến mất rồi chờ đám Tôn Giả đến thu lấy!"

"Lão tổ, chúng ta cũng rút lui thôi, về sớm một chút, nơi này không an toàn."

"Nói thì hay lắm, phần cuối của vùng biển này hơn phân nửa là đầm rồng hang hổ, càng nguy hiểm hơn đấy." Rất nhiều người phát sầu.

Ngay cả đến những thế lực siêu cấp đã đoạt được bảo cốt cũng tỏ vẻ đầy nghiêm túc, không dám manh động, bọn họ biết đại chiến thê thảm chân chính cũng còn chưa tới.

Nếu đi ra bên ngoài, chân thân Tôn Giả ra tay thì đó mới là chuyện đáng sợ nhất, chỉ sợ ngay cả thiên địa cũng bị đánh nứt, máu chảy ngược lên tận chín tầng mây.

Rất nhiều người thấp thỏm lo âu trong lòng, mong ngóng những cường giả phe mình ở bên ngoài đã chuẩn bị kỹ càng, nếu không được đón tận cửa thì bọn họ ắt phải chết.

Cũng có một vài thế lực rất tự phụ, tỷ như sinh linh của Thái Cổ Thần Sơn, bọn họ tin chắc Tôn Giả cư ngụ trên Thần Sơn là vô địch, nhất định sẽ tới và chờ bọn họ xuất hiện.

Rốt cuộc, cũng có người bước ra khỏi vùng biển này, hơn nữa mang theo tin tức truyền ra bên ngoài khấy động cả Bắc Hải.

Đặc biệt khi miếng cốt Côn Bằng đầu tiên xuất hiện thì khắp nơi đều hiểu rõ, giữa bầu trời một bàn tay lớn màu bạc hạ xuống, một ngón tay mà tựa như dãy núi lớn, mạnh mẽ vung xuống.

"Ngươi dám!"

Một tiếng quát mắng truyền tới, một móng vuốt lớn cũng đánh tới, che lấp cả nhật nguyệt, khí tím vạn sợi, va chạm với bàn tay lớn màu bạc kia.

"Lưu lại bảo cốt!"

Một chiếc cánh chim màu vàng từ trên chín tầng trời quét xuống, bổ thẳng tới Bắc Hải, xung kích tranh cướp bảo thuật.

...

Chỉ trong nháy mắt, nơi đây liền nổ tung, Tôn Giả hiện thân tiến hành cuộc tranh đoạt, chiến đấu trên bầu trời Bắc Hải.

Đáng thương nhất chính là đám người đang lao ra, cho dù có Tôn Giả của mình che chở những cũng không thể tránh khỏi tổn thất nặng nề, mấy chục thi thể nằm xuống, rồi đành phải lùi lại trong vùng biển cấm.

Đối với Bắc Hải mà nói, đây chính là một tai nạn vô cùng to lớn, là một cuộc sát kiếp.

Cuộc chiến này có ý nghĩa rất sâu sắc, sáu miếng bảo cốt xuất hiện, đại dương vỡ ra, những tồn tại đỉnh cao nhất trên kim tự tháp đều đứng ngồi không yên, họ ra sức liều mạng.

Bất quá những việc này chả quan hệ gì với Thạch Hạo cả, mặc cho ngoại giới liều mạng lao ra bên ngoài thì nó cũng bất động như núi. Căn bản không biết phát sinh những thứ gì, vẫn chìm đắm trong ngộ đạo.

Cuối cùng, tựa như có khí tức Thượng Cổ thần linh hiện lên, không gian không ngừng run rẩy.

Trận chiến này quá mức khốc liệt, rất nhiều người có ý định tiến ra bên ngoài đều biến đổi sắc mặc, Bắc Hải liền trở thành một bãi chôn xương.

Chiến đấu đến cuối cùng cũng không có một ai tập hợp đủ sáu miếng cốt, tất cả đều nằm rải các nơi Hoang Vực, Hải Thần Đảo, Thiên Thần Sơn

cũng đều có thu hoạch và trở thành địa phương thị phi.

Bởi vì, chí cường giả trước sau vẫn không có từ bỏ ý định, nhất quyết phải cướp cho bằng được.

"Ầm ầm ầm!"

Hang ổ Côn Bằng nứt ra rồi chìm xuống đáy biển, tế đàn tan nát trở thành phế tích, từng luồng thần quan vụt lên, Thiên Hoang, Lượng Thiên Xích màu đen, cây quạt màu vàng, chủy thủ Long Nha... Đều bay vút lên rồi lại chìm vào trong đại dương mênh mông, bắt đầu từ đó biến mất không thấy tăm hơi.

Cũng có Tôn Giả xông vào nhưng phát hiện cấm chế cũng chưa có biến mất, do dự một hồi lâu cuối cùng đành phải rời đi, không dám tiến vào đáy biển tìm kiếm.

Trận chiến ngoài biển này ảnh hưởng rất lớn, có tin đồn không chỉ một vị Tôn Giả chân thân bị diệt, tạo thành đại sát kiếp, ngay cả nước của Bắc Hải cũng bị nhuộm đỏ tươi.

Tục truyền, trong khoảng thời gian rất dài nơi đây liền tụ tập rất nhiều sinh linh Hải Tộc, bọn chúng điên cuồng nuốt lấy nuốt để nước biển, thu được linh tinh.

Phong ba kéo dài đến mấy tháng, cuối cùng vùng biển cũng trở lại yên tĩnh như ngày nào, tất cả mọi người đều rời đi không một ai tiếp tục thăm dò nữa.

Bên trong Hóa Ma động, Thạch Hạo ngồi xếp bằng, nó thu hoạch rất phong phú, cuối cùng cũng đã khắc ghi toàn bộ những biến hóa của phù văn vào trong đầu.

"Xoẹt!"

Ký hiệu màu vàng biến hóa thành màu đen tuyền, hóa thành cá Côn bao

vây bên ngoài cơ thể của nó, một cái vẫy đuôi, cả hai liền chìm vào trong ao máu.

Vừa mới tiến vào, huyết dịch lấp lánh cứ như là dung nham nhanh chóng chảy lại, nhấn chìm bọn nó, cá Côn bơi lội nơi đây.

"Máu Côn Bằng!"

Thạch Hạo hoảng sợ, mở to cặp mắt, cảm thấy khiếp sợ, bên trong huyết dịch có ẩn chứa tin tức, trong ao máu này có một giọt chân huyết Côn Bằng, đoạt tạo hóa thiên địa.

Năm tháng chớp mắt trôi qua, thần tinh huyết dịch bất diệt, được ôn dưỡng trong linh tuyền, hóa thành phù văn, không ngừng sinh sôi.

Chỉ một giọt máu khi hòa vào trong linh tuyền liền hóa thành ao máu, nhau vậy có thể thấy được dược hiệu mạnh mẽ đến cỡ nào, đây chính là do Côn Bằng lưu lại cho người thừa kế dùng để phạt cốt tẩy tủy.

Đây chính là một cơ duyên vô cùng to lớn!

Thân thể Thạch Hạo đủ mạnh, vốn không cần những thứ này, thế nhưng cuộc đại chiến trên tế đàn khiến cho thân thể của nó bị rách nát, suýt chút nữa chết đi, hiện tại đột nhiên xuất hiện một giọt chân huyết của Côn Bằng giá trị đến kinh người.

Chỉ trong nháy mắt, cơ thể nó liền bùm bùm, phủ tạng chấn động, như là những tiếng răng rắc, xương gãy liên tiếp, tỏa ra bảo quang.

Khi nó lần nữa mở mắt thì thân thể rách nát trước kia giờ đã hoàn hảo không chút tổn hại, nó đã khôi phục đến đỉnh cao, mà lại tiến thêm một bước nữa, một giọt chân huyết này quá bá đạo, phạt cốt tẩy tủy, phiến cho người thoát thai hoán cốt.

Một chút vết xẹo cũng không hề lưu lại trên người, Thạch Hạo hoàn toàn khỏi hẳn, thân thể óng ánh, cặp mắt tràn đầy sáng khoái.

Khoảng thời gian sau đó nó không ngừng ngộ đạo, khắc hết thảy những phù văn đó vào trong lòng, cuối cùng bảo thuật Côn Bằng chỉ còn có một chữ "Phù", rườm rà đến mức còn phức tạp hơn cả bản đồ sao trời trong chư thiên.

Nó đặt dấu ấn của phù văn đó ở trong đầu, thứ này cần phải có thời gian để tìm hiểu, không thể một lần là có thể hiểu ngay được, chỉ vì đây chính là pháp môn Côn Bằng, được liệt trong hàng ngũ mười bảo thuật lớn của Thái Cổ.

Cuối cùng, nó bắt đầu "Dưỡng linh", hiện nay đã chiếm được Côn Bằng pháp nên thật sự hoàn hảo dùng để dưỡng linh.

Hóa Linh cảnh nếu muốn đi tới trọn vẹn thì phải đi hết ba bước: Thân thể thành linh, Trọng tố chân ngã, Động thiên dưỡng linh.

Ba cái giai đoạn này chỉ có thể tiếp cận một cách vô hạn và hầu như không thể thật sự đạt được, cả Hoang Vực rộng lớn mà khó có ai có thể làm được.

"Động Thiên dưỡng Linh, hiện tại đã trọn vẹn, ta có thể trở về rồi, vừa mới đi là hơn hai năm mà." Thạch Hạo tự nhủ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 263: Trở Về

Bên trong ao máu, ánh đỏ lượn lờ bốc lên trên, rồi toàn bộ tiến vào trong cơ thể của Thạch Hạo, khiến cho cơ thể nó trở nên óng ánh và rực rỡ.

Nó ngồi im ngộ đạo, cơ thể tự động hấp thu máu Côn Bằng, khí tức cả người càng ngày càng mạnh mẽ.

Lúc này, túi càn khôn hé mở liền xuất hiện một vật nhỏ màu vàng, mặt mày dáo dác, đây chính là Bóng Lông tham ăn đang mấp máy chiếc mũi nhỏ, nó cũng nhập cuộc, tiếp thu sự gột rửa của máu Côn Bằng.

Không nói cái khác, chỉ riêng một giọt chân huyết này cũng đủ để cho các tôn giả choảng nhau vỡ đầu rồi, tác dụng quá to lớn, thật sự có thể khiến cho người ta thoát thai hoán cốt.

Thạch Hạo không biết gì nên dựa theo bản năng của thân thể hút lấy loại sức mạnh này, nó ngộ đạo ở đây, ánh đỏ lượn lờ bao phủ nó lại, cứ như là thần kim lưu ly phát sáng vậy.

"Bùm" một tiếng, thập đại Động Thiên xuất hiện, bên trong một Động Thiên có một con Côn Bằng mở mắt, dưỡng Linh đã sớm bắt đầu, hiện tại chính là hóa hình thật sự, ban tặng sinh mệnh.

Thời khắc này, bên trong thập đại Động Thiên có một luồng khí tức sinh mệnh dồi dào, mà lại bao hàm ý chí tinh thần vô cùng mạnh mẽ.

Đặc biệt là Động Thiên Côn Bằng, nơi đó có một con chim bằng đang giương cánh, bễ nghễ thiên hạ, khí phách vô địch, toàn thân vàng óng kèm theo những đốm đen, phù hợp với đại đạo chân nghĩa.

Đúng vào lúc này, thân thể Thạch Hạo run bần bật, vòng xoáy màu vàng

ở bên ngoài thân thể thu lại rồi hiện lên dày đặc những phù văn, sau đó toàn bộ vọt lên cao cuối cùng tiến vào trong Động Thiên kia, kết hợp với con Côn Bằng đó.

Đây chính là áo nghĩa phù văn được lưu lại bên trong ao máu, Thạch Hạo đã hoàn toàn nhỡ rõ, khắc vào nơi sâu nhất trong đầu óc, bao gồm cả một viên phù văn bản nguyên nhất.

Hiện tại, những dấu ấn truyền thừa khác nó trực tiếp đẩy vào trong một tòa Động Thiên, cùng dung hợp với linh thân Côn Bằng, hóa làm một thể, luyện thành một lò.

Đây chính là một loại biến hóa kinh người!

Thực lực của linh thân này tăng vọt, càng ngày càng linh động. Trong lúc đó một con Côn Bằng chân chính thức tỉnh, bay lượn trên chín tầng trời, ngạo thế hồng hoang vũ trụ, không ai địch nổi.

Hóa Linh, nếu đi tới cực điểm thì có thể ban tặng thần thức cho linh thân ở bên trong Động Thiên, giống như có sinh mệnh thật sự vậy.

Động Thiên dưỡng Linh, vĩnh viễn không có điểm dừng, cuối cùng dùng ý chí của bản thân hút ra rồi trở lại thân thể, chỉ để lại loại bảo thuật đó, tự mình diễn biến ra gần như là một thứ có sinh mệnh.

Đương nhiên, chuyện này dính dáng đến rất nhiều việc. Nếu chân chính có thể xem như Động Thiên dưỡng Linh thành công, có thể ban tặng sinh mệnh cho linh thân thì thế đã thành Thần rồi.

Dùng Côn Bằng làm một luồng linh thân, người bình thường rất khó thành công, bởi vì loại sinh linh này quá mạnh mẽ, rất khó ngưng tụ ra chân linh và hình dáng của nó.

Trên thực tế, nếu không ngừng ngưng tụ chân linh Côn Bằng ở trong thiên địa thì nó sẽ càng ngày càng khủng bố, cho đến gần như tái hiện lại chân thân khến cho sức chiến đấu không gì sánh được.

Cuối cùng, hết thảy những ký hiệu màu vàng và màu đen được lưu lại trong áo máu Thái Cổ ngưng tụ cùng với con Côn Bằng trong Động Thiên của Thạch Hạo, khiến cho nó có thể sống lại.

"Hoàn thành!" Thạch Hạo biết loại bảo thuật này mặc dù ngay cả chính mình cũng chưa tìm hiểu thấu đáo, thế nhưng chỉ dựa vào linh thân đặc biệt này cũng đủ khả năng thể hiện ra một vài uy thế, e rằng không gì sánh được.

Sau đó, nó lại tế luyện những Động Thiên khác. Trong đó có một con Toan Nghê đang ngẩng cao đầu huýt dài. Tựa như tràn đầy địch ý với chín tầng trời ở bên ngoài, muốn thả sức xông thẳng lên.

Còn tám tòa Động Thiên khác không có chim thần hay hung thú để tẩm bổ, cuối cùng Thạch Hạo truyền ý chí của mình vào trong một tòa Động Thiên, đắp nặn thành một người y như mình, còn bên trong những tòa Động Thiên khác thì hóa thành kiếm thai, tháp, chung, đỉnh, chiến kích...

Nó vô cùng thiếu khuyết bảo thuật, hiện tại trước mắt chỉ có thể lấy những vũ khí này thay thế.

Bất quá hiệu quả là như thế, Động Thiên dưỡng Linh chính là muốn mở ra linh tính, diễn biến sinh cơ, bảo thuật tương ứng sau này liền có thể đặt vào bên trong.

Với tu vi trước mắt của nó, Linh của dưỡng chủ là ý chí của bản thân, sớm muộn gì cũng phải trở về lại với bản thể.

Dưỡng Linh chỉ cần mở ra thì liền có độ ăn khớp.

Mà nó đã làm được, hiện tại mười tòa Động Thiện đều đã dưỡng Linh thành công, đạt tới ranh giới trong truyền thuyết, một loại khí tức sinh mệnh vô cùng phồn thịnh tràn ngập khắp nơi, vô cùng thần bí.

Còn cần phải tập hợp hoàn chỉnh những bảo thuật đối ứng với những sinh vật chân linh ở trong thiên địa, đây là một quá trình dài dằng dặc, có thể kéo dài tới Phong Thần Kỳ.

Ngày hôm đó, Thạch Hạo mở mắt, mấy tháng đã qua đi, sau khi đi vào thì nó vẫn ngồi xếp bằng ở trong ao máu, Động Thiên dưỡng linh đã viên mãn.

Mà vào lúc này, ao máu lờ mờ, toàn bộ ánh đỏ biến mất, tất cả đều bị nó và Bóng Lông thi nhau thu nạp, luyện hóa vào trong chân thân.

Bóng Lông cũng đã được thu vào trong túi càn khôn, lại tiếp tục ngủ say như chết, bộ lông của nó cũng đã được thay mới, tái hiện lại một chút da lông màu vàng đầy rực rỡ vốn có.

Thạch Hạo cúi đầu liếc nhìn chính mình, phát hiện lớp da cũ cũng được được thay mới, cơ thể mới này cứ như là ngọc thạch, lấp lánh lóe sáng, ngay cả con gái cũng phải đố kị.

Nó đứng dậy, hoạt động gân cốt, đùng đùng vang vọng, không ngờ lại cao thêm chút nữa, một thiếu niên mười ba tuổi ở trong Đại Hoang thì đã có thể cưới vợ sinh con rồi.

Thạch Hạo rất thanh tú, cặp mắt linh động ẩn hiện cảm giác kỳ ảo, sau khi thay y phục toàn thân thành màu trắng thì bồng bềnh xuất trần, giống như là một vị "Trích Tiên".

Một cường giả Hóa Linh Cảnh mười ba tuổi, ba giai đoạn đầu đều đạt đến viên mãn, hơn nữa còn là ranh giới trong truyền thuyết, nếu như truyền ra ngoài thì tất sẽ gây náo động cả Đại Hoang.

"Truyền thuyết có thể phá vỡ sao?" Thạch Hạo tự hỏi, Bàn Huyết Cảnh, Động Thiên Cảnh nó một đường tiến tới, cuối cùng cũng bước lên con đường của chính mình.

"Nên đi ra ngoài rồi." Nó phất tay áo, như tiên nhân dạo chơi, xoạt một tiếng nhằm phía ngoài Hóa Ma Động mà đi.

Bởi vì tế đàn đã sụp đổ, lối ra cũng bị chôn vùi, một con Côn Bằng trong Động Thiên của Thạch Hạo vọt lên, ầm ầm vang vọng, không gì không thể

giải quyết được, ngay lập tức mở ra một con đường hầm to lớn.

Nó suy nghĩ vu vơ, ngày đó đã diễn ra đến bốn trận chiến, rặng đá ngầm vẫn còn đó, cánh cửa thần bí vẫn đứng sừng sững, thế nhưng hang ổ Côn Bằng đã bị phá nát.

Từ nay về sau, nơi này sắp trở thành di tích, không còn dấu ấn của Côn Bằng nữa. Thạch Hạo thở dài, cho dù có là tồn tại vô địch đi nữa chung quy cũng muốn bị dập tắt trong năm tháng.

Nó cũng không có ngay lập tức rời đi mà là lao vào trong đáy biển, lại tiến vào động Cực Dương, cảm thụ sự nóng bức của thần hỏa thiêu đốt thân thể, cho đến lúc ngồi xếp bằng trên bệ đá đầy thần bí kia.

Lần này, ngọn lửa tựa như là tia chớp bay xung quanh cơ thể nó, khó lòng lòng mà thương tổn được nó, mà tinh thần giống như là ngọn lửa rực sáng, không còn cảm giác nóng bỏng như ngày nào.

Không biết duyên cớ do một giọt chân huyết của Côn Bằng hay là do Động Thiên dưỡng Linh của nó đã thành công mà tạo thành, hiện tại thì có thể chống lại ngọn lửa đáng sợ ở nơi đây.

Cuối cùng, nó lại đi tới cực Huyền Băng, mộ Vẫn Tinh, tất cả nó đều tiến vào sâu nhất ở bên trong và cũng chẳng bị hao tổn gì. Chứng thực rằng ở cảnh giới Hóa Linh Cảnh nó đã đạt tới viêm mãn.

"Hú..." Hùng Hài Tử hét lớn, đạp trên sóng biển nhằm về phía phương xa.

Đây là một thần thoại, mười ba tuổi liền đạt được những thành tựu như thế, đủ để chấn động cả thế gian, nó đang nhanh chóng trưởng thành, một thiếu niên chí tôn đang quật khởi!

Phù cốt Côn Bằng xuất thế, chấn động mạnh cả Hoang Vực, cũng không biết có bao nhiêu thế lực lớn bị cuốn vào trong. Tục truyền có tôn giả chết trận ở Bắc Hải, mức ảnh hưởng vô cùng to lớn.

Trận chiến đó vô cùng khốc liệt, các tôn giả giết tới cả cửu thiên, đánh ra ngoài vực ngoại, khủng bố đến dị thường!

Kết cục cuối cùng vô cùng thê thảm, ngoại trừ có tôn giả chết đi, Thái Cổ Thần Sơn, thần đảo ở hải ngoại... Nguyên khí đều đại thương, những Chí Cường giả không chết nhưng lại thụ trọng thương.

Vì vậy, chiến dịch này qua đi, tuy rằng bùng phát thêm một vài trận chiến thế nhưng cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại.

Thần thổ cổ xưa tổn thất nghiêm trọng, ai cũng không chịu nổi với kết quả này. Một hồi sóng gió ngất trời qua đi, lại rơi vào sự yên tĩnh ngắn ngủi, nghỉ ngơi lấy sức.

Bầu không khí như thế này rất kỳ lạ!

Mọi người tin chắc rằng sự tình vẫn chưa xong. Những thế lực đạt được phù cốt sớm muốn gì cũng sẽ trở thành chốn thị phi, và sóng lớn lại nổi lên rồi đại chiến liên miên tất diễn ra.

Đương nhiên, đây chính là đang nói tới mấy đại Cổ Quốc của Hoang Vực, nhưng cũng không tính là tin tức xấu.

Bởi vì hành trình đi Bắc Hải lần này, bọn họ điều nhân mã đi rất ít. Tổn thất lớn nhất chính là thế ngoại Thần Sơn, chính là hậu đại của Thái Cổ hung thú trong truyền thuyết.

Thời kỳ yên tĩnh hiếm thấy đã đến, mấy quốc gia trong Nhân Tộc cũng rất ôn hòa.

Hoang Vực, rừng rậm đầy yên tĩnh, toàn bộ cây rừng rất đặc biệt, toàn thân đen kịt, ngay cả lá cũng như thế. Không có tiếng chim hót, cũng không có thú qua lại, nơi đây yên tĩnh đến mức đáng sợ.

Đây là một khu rừng sâu màu đen, sinh linh khi xông vào bên trong hầu như đều chết hết cả, không có mấy ai có thể còn sống sót đi ra.

Nhưng mà, ngày hôm nay bên trong rừng cây già màu đen này truyền ra những tiếng vang, một ông lão xông ra ngoài, toàn thân lảo đảo, nghiêng nghiêng vẹo vẹo, thế nhưng thật sự y đã đã sống sót đi ra.

Trong chớp mắt y xông ra cấm địa màu đen, nhìn thấy ánh mặt trời nhịn không được mà ngửa mặt lên cao hét dài một tiếng, mấy tòa núi nhỏ gần đó bị chấn đến nổ tung, mà toàn bộ dãy núi thì cũng phải run rẩy.

Đây chính là một vị Nhân Tộc có thực lực vô cùng đáng sợ, y vóc người khôi ngô, tóc hoa râm rối bời, mà râu mép cũng như thế, không biết đã bao nhiêu năm rồi không có cắt tỉa qua.

Người này khi còn trẻ hẳn là rất anh tuấn, mặc dù hiện tại râu ria xồm xàm, mọc lổm chổm như cỏ dại thế nhưng loại khí chất này cũng rất đặc biệt, giống như một vị vương giả đứng sừng sững nơi đây.

Đáng tiếc chính là, y chỉ có một cánh tay, phía sau mang theo một chiếc cung lớn, tuy rằng dáng vẻ tàn tạ nhưng lại có vẽ vô cùng thần võ.

"Rốt cuộc ta cũng đi ra rồi, ha ha... Tên Tỳ Hưu chết tiệt, ngươi không chỉ không diệt được ta mà ngay cả ông trời cũng không thể bắt ta!"

Y cười to, vô cùng dũng cảm, tuy rằng chịu khổ nhiều năm, bị nhốt trong tuyệt địa thế nhưng như trước vẫn rất lạc quan.

"Mười ba năm qua đi, tôn nhi của ta cũng đã lớn rồi, nhất định là anh tư cái thế giống như ta vậy, ha ha..."

Y ngồi trên mặt đất, đả tọa điều tức, hiển nhiên khi xông ra phải trả một cái giá cực lớn, trên người loang lổ những vết máu, chòm râu nơi khóe miệng toàn là máu.

Tinh khí trời đất điên cuồng kéo tới tiến vào trong cơ thể y, rất nhanh toàn thân liền phát sáng, xung quanh Kim Sí Đại Bằng, Bệ Ngạn... không ngừng hiện lên, chuyển động xung quanh y, khủng bố ngập trời.

Rất lâu sau, y đứng dậy, tự nói: "Khi ta còn trẻ Tử Lăng cũng không hề kém ta, hiện tại một mũi tên chắc có thể giết chết một con di chủng cao quý rồi?"

Lão già này tuy bị nhốt, nhận lấy vô tận đau khổ thế nhưng tinh thần không hề uể oải, ngược lại rất cao hứng, nói: "Rốt cuộc cũng có thể đoàn tụ rồi."

Y nhanh chân hướng ra ngoài dãy núi, tự lẩm bẩm với chính mình, bởi vì bị vây ở đây rất nhiều năm nên gần như bị tự kỷ.

"Hạo nhi, năm đó gia gia đặt hết hy vọng lên trên người cháu, không tiếc tiến vào chiến trường bách tộc, giao chiến các địch thủ khắp nơi, chỉ vì muốn tìm lấy một ít thuần huyết tiến hành gột rửa."

Nói đến đây, ông lão trở nên hiền lành, tựa như nhìn thấy đứa tôn nhi bụ bẫm đáng yêu và thông minh năm đó, lúc rời đi đứa bé đó chỉ mới có mấy tháng tuổi.

"Xảy ra chuyện ngoài ý muốn, gia gia gặp nạn, không thể mang thuần huyết về cho cháu, thế nhưng ở đây gia gia lại tìm được một viên thần đan, có thể bù đắp tất cả cho cháu." Ông lão nở nụ cười đầy hài lòng, cứ như là đứa bé vậy.

"Cháu là tôn nhi của ta, hẳn cũng phải mạnh mẽ đến khiếp người mới đúng, ta nghĩ không có bất cứ ai có thể bắt nạt được cháu?" Nói tới đâ cười ha hả không ngớt.

"Mười mấy năm trôi qua, thật nhớ các ngươi quá, Tử Lăng, còn có tôn nhi của ta nữa, ta phải quay về." Nói xong lời cuối này, trong mắt ông lão này ứa ra dòng nước mắt.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 264: Thập Ngũ Gia

Trên Bắc Hải, sóng biển dao động, Hùng Hài Tử hét lớn, đạp trên mặt biển lướt đi, tóc đen nhánh bay lượn phía sau cứ như là một ngọn lửa màu đen vậy.

Thạch Hạo lướt sóng mà đi, tốc độ cực nhanh, rời đi Thạch thôn đến Bắc Hải tìm kiếm bảo thuật, tổng cộng cũng đã qua hơn hai năm thời gian và nó đã trở thành cao thủ Hóa Linh Cảnh.

Tuy rằng vóc người không lớn thế nhưng sức mạnh chân chính thì rất đáng sợ.

"Sinh linh phương nào dám tới gây rối?" Vẻ yên tĩnh ở ngoài khơi bị phá tan, mấy con ngân sa khổng lồ lộ trên mặt nước, vây lưng trắng bạc to lớn dữ tợn và đáng sợ.

"Ôi trời ạ, hắn còn chưa chết?!" Trong đó có một con ngân sa sợ hãi rùng mình một cái, lúc này liền chìm sâu xuống đáy biển không dám thò đầu lên lần nữa.

Mấy con ngân sa khác cũng tỉ mỉ quan sát, sau khi thấy rõ khuôn mặt đó thì trong lòng sợ hãi, quay đầu bỏ chạy, lẻn nhanh vào trong đáy biển, tên sát tinh này còn sống sót, quá đáng sợ.

Ngày đó, thiếu niên này đại khai sát giới ở hang ổ Côn Bằng, đánh đâu thắng đó, cũng không biết đã giết chết bao nhiêu sinh linh, càng đánh giết linh thân của mấy vị Tôn Giả, có phong thái vô địch chân chính, khiến người khác chấn động.

Hai đại kỳ tài Bắc Hải - Mạc Thương và Hàn Thiên, được xưng là thiếu niên thiên kiêu, trong lòng những người cùng trang lứa ở Hải tộc họ giống

như là thần vậy, hai người từng giao thủ với nó nhưng đều chịu phải thiệt thòi, thế thì sao không làm người ta sợ hãi?

Sự đáng sợ của hậu nhân Hải Thần, còn có hậu đại của nhất mạch ma thần Hỏa Viêm Ngư, nếu như so sánh với nhau thì tựa hồ sự thần dũng cũng hơi kém một bậc mà thôi, chiến công như thế đủ để chấn động thế gian.

Trận chiến ngày đó, tuy Hùng Hài Tử bị mọi người đánh văng xuống Hóa Ma động, thế nhưng uy danh của nó cũng không vì thế mà giảm bớt, trái lại càng thêm ầm ầm điếc tai.

Trận chiến đó, ai mà không biết, ai mà không hiểu? Lá gan của nhiều người bị dọa cho chết khiếp, có rất nhiều người phơi thây trên tế đàn, nằm rạp dưới chân nó. Máu nhuộm đỏ cả mặt đất, một trận chiến nó liền quật khởi, vì là thiếu niên chí tôn Hóa Linh Cảnh, thần dũng không đỡ nổi!

Mấy con ngân sa nhanh chân chạy trốn, Hùng Hài Tử một đường đạp sóng tiến về phía trước, những sinh linh Hải tộc khác hoảng sợ chạy trốn, không dám dừng lại cho dù trong chốc lác.

Hùng Hài Tử đi qua, giống như là mầm tai họa xuất hiện. Toàn bộ sinh linh đều bỏ chạy, đây là một hình ảnh kỳ lạ, biển xanh dâng trào, một thiếu niên đạp sóng mà đi, đông đảo sinh linh tránh lui, không dám thò đầu lên.

Thạch Hạo rời khỏi hang ổ Côn Bằng đã được nửa tháng, cũng đã rõ ràng, các thần đảo lớn, rất nhiều thế lực đáng sợ khác nguyên khí đại thương, đều đã "Đóng chặt núi".

Không riêng là Tôn Giả, phàm là những sinh linh mạnh mẽ có tham gia trận chiến ngày đó, cùng với ngư cung dưới đáy biển, tất cả đều đóng động phủ, không xuất hiện nữa, đang chữa thương và tĩnh dưỡng.

Nói tóm lại, Bắc Hải đã trở thành một khu vực yên tĩnh, các tộc bắt đầu ngủ đông. Bởi vì các cường giả đều phải khôi phục lại nguyên khí, trong lúc nhất thời không thể xuất hiện được nữa.

"Ghét thiệt mà, tên này còn sống, không biết lão tổ có thể sống sót hay không nữa. Nghe nói bị độc Chân Giao thương tổn đến thân thể." Bên trong biển có mấy con Hải Giao thì thầm.

Hùng Hài Tử đón ánh bình minh nhanh chóng chạy về phía trước, dọc theo đường đi tiện tay bắt mấy con tôm hùng, cua biển khổng lồ, còn có cả đám hung quy khác nữa. Bóng Lông vừa tỉnh dậy ở trên bả vai thấy thế thì nước miếng chảy ào ào.

"Đều là thứ tốt, tộc trưởng gia gia, Lâm Hổ thúc, còn Đại Tráng ca nữa, bọn họ cũng chắc chưa từng ăn mấy món này, ta mang về cho bọn họ nếm thử."

Trong ánh bình minh, một thiếu niên đạp trên sóng biển vàng, nhanh chóng chạy trên mặt biển, truy đổi một đám Hải Giao, sóng lớn ngập trời, nó như đang đuổi theo một đám dê béo, cảnh tượng kinh người.

Hùng Hài Tử gào to, trên người nhuộm bởi một tầng ánh sáng vàng óng, nhanh như chớp, cực kỳ hài lòng, nó không biết và vẫn cho rằng gia gia của mình đã chết từ lâu, nhưng lúc này đã thoát khốn mà ra.

Rừng rậm màu đen lùi về phía sau, Thập Ngũ gia nhanh chân chạy về phía trước, một bước bước ra chính là xa đến mấy trăm trượng, nhanh chóng rời khỏi nơi đây, sau đó thoát ly khỏi dãy núi này.

Ông lão nhìn trời xanh, đón ánh mặt trời ấm áp mà nhiều năm qua chưa từng tiếp xúc, lúc này trong lòng cực kỳ thư thái, tràn ngập cảm giác vui sướng, chờ đợi được đoàn tụ với người thân.

"Đã nhiều năm như vậy rồi, ta phải chuẩn bị chút lễ vật cho tôn nhi của mình, năm đó ta chiếm được một bình chân huyết Tỳ Ngưu không biết còn hay không nữa."

Y bước nhanh như bay, phóng về nơi xa cuối cùng hóa thành một vệt áh sáng, tốc độ nhanh đến cực hạn, muốn đi tới một vùng núi cổ xưa để thu hồi

lại đồ vật năm đó mình đã bỏ lại.

Trận chiến ngày đó, Thập Ngũ gia bị thương nặng, vì để thoát khỏi con Tỳ Hưu trưởng thành kia nên y đã dấu bình máu mang trên người vào nơi khác, miễn cho tên Tỳ Hưu dựa vào đó mà theo dõi mình.

Nhiều năm trôi qua, y chỉ nhớ mang máng nó ở nơi nào thôi, không biết còn có thể tìm thấy được không.

Trận chiến đó quá mức khốc liệt, Thập Ngũ gia phải trả một cái giá thật lớn, mất đi một tay, nếu không phải nhờ vào sự giúp đỡ của sức mạnh thần trận, vượt qua hư không thì có khả năng y đã chết rồi.

"Tỳ Hưu, sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ gặp lại, không phải ngươi tu hành sớm hơn ta tám mươi một trăm năm thôi sao, lão tử sớm muộn gì cũng đánh bầm dập ngươi, tìm ngươi tính sổ!" Ông lão tương đối không cam lòng.

Chiến trường bách tộc, đó chính là địa phương nơi quần hùng tranh bá, sau khi tiến vào khôn sống dại chết, sinh tử do mệnh, không trách người khác được.

Thập Ngũ gia bắn giết con Tỳ Hưu nhỏ, kết quả khi đi ra ngoài chiến trường bách tộc thì bị truy sát, khiến cho y thân tàn, chín chết một sống, suýt chút nữa thì chết trong Đại Hoang.

Thập Ngũ gia là một một nhân vật cường thế, dù cho bị một sinh linh cư ngụ trên Thần Sơn truy sát cũng không hề sợ hãi, y luôn miệng nhắc tới sớm muộn gì cũng tới viếng thăm, đập nát sơn môn của ngọn thần sơn kia.

Nếu như để người ở bên ngoài biết được ý nghĩ của ông lão này, e rằng tất cả sẽ bị dọa cho tái mặt, bởi vì dù dốc hết lực lượng của một Cổ Quốc cũng không thể nào chống lại được, không một ai dám đi trêu trọc địa phương như thế cả.

Với tốc độ của Thập Ngũ gia, một đường chạy như bay sau đó lại vận dụng cung thần để phi hành, cũng phải mấy ngày sau mới tới được, bởi vì

Đại Hoang thật sự quá rộng lớn.

"Hẳn chính là khu đầm lầy này rồi." Y bay xuống.

Trong khu đầm lầy có một luồng khí tức mục nát, vô cùng u ám, cũng có một vài cây cối nhưng lại rất ít và thưa thớt, mỗi một cây đều rất to che kín cả bầu trời.

Bên trong nước bùm có những cọng lá úa vàng, còn có một vài xác động vật, mùi hôi nồng nặc.

"Bùm!"

Thập Ngũ gia một chưởng vỗ xuống, nước bùn bắn lên, toàn bộ đầm lầy tách sang hai bên, giống như là một cái vực sâu, dài và sâu đến mấy chục trượng.

"Ồ, vẫn còn à!" Thập Ngũ gia vui mừng, vẫy tay, một chiếc bình ngọc xuất hiện, lưu chuyển ánh sáng rực rỡ, bên trong có huyết dịch màu bạc, lấp lánh và chói mắt.

Ông mở bình ra, lập tức một mùi thơm nức mủi tràn ra, huyết dịch màu bạc rực rỡ đến kinh người, một luồng khí mờ mịt dâng lên, khiến cho toàn bộ đầm lầy nhiễm phải một tầng ánh bạc.

"Tiếc quá, nói chung cũng đã tản mất một chút linh tính. Luyện hóa thành một bình tinh huyết, mất hơn phân nữa luôn." Thập Ngũ gia cảm thấy tiếc nuối.

Năm đó, ông không có xử lý cẩn thận, chỉ có để vào trong chiếc bình, thời gian dài như vậy trôi qua khiến cho tinh hoa thần tính giảm bớt.

Thế nhưng, khi mất mà đoạt lại được, khi lần nữa cầm trên bàn tay ông vẫn cảm thấy rất cao hứng. Năm đó chính vì bình máu này mà ông mới gặp nạn, hiện tại rất là cảm khái.

"Gào..."

Phương xa rít lên một tiếng, có một con Lang Tượng dài mười mấy trượng quật tới. Toàn thân lông xanh rất dài, đầu sói mà mũi lại dài như mũi voi, răng trắng dày đặc, nó cảm thấy nơi đây có một làn sóng linh khí mạnh mẽ nên nhanh chóng chạy tới.

Nhưng mà, con Thái Cổ di chủng này còn chưa tới gần thì liền bị một đám mây tím đè ép xuống dưới.

Một con chim khổng lồ hơn trăm trượng hạ xuống, móng vuốt to lớn xé rách thân thể của nó, máu tươi nhuộm đỏ cả vách núi, rất nhanh bị nuốt tươi. Sau đó con chim này lại lao nhanh tới khu đầm lầy.

"Long Lân Tước, thật là mạnh nhen, tốc độ phi hành cũng rất nhanh. Nhưng chớ có chọc ta, nếu không ta liền thịt ngay, à không, dùng ngươi làm vật cưỡi thay đôi chân vậy." Thập Ngũ gia nhỏ giọng lầm bầm.

Đây là một con chim khổng lồ màu tím. Cả người nửa vảy nửa lông, trên người là vảy màu tím, cánh thì lại là lông tím, trên đầu mọc ra một linh vũ màu tím hướng lên trời, trông rất thần dị.

Long Lân Tước không chút do dự tấn công tới, nó cảm nhận được gợn sóng năng lượng của ông lão này chỉ bình thường, thế nhưng chân huyết bên trong chiếc bình kia lại mạnh mẽ đến kinh người.

Đây chính là một con Long Lân Tước mạnh mẽ đến kinh khủng, rất hiếm thấy trong loài di chủng, xưng tôn một phương, nó trốn ở sâu trong dãy núi mà vẫn có thể cảm nhận được gợn sóng này, có thể thấy được linh giác của nó nhạy cảm đến cỡ nào.

Chính là cường giả một phương, những lão tổ khi nhìn thấy cũng phải kiêng kỵ, sẵn sàng lập trận địa đón quân thù.

Nhưng mà, khí Thập Ngũ gia thấy con Long Lân Tước dài đến mấy trăm trượng đang lao tới thì lại nở nụ cười tươi, tự nói: "Cháu ngoan, đưa ta tới

Hoàng Đô Thạch Quốc, thật sự là một một cu ly tốt nhen."

"Ầm ầm" một tiếng, khí thế của ông lập tức thay đổi, giống như là một vị ma thần tỏa ra khí tức mạnh mẽ tuyệt luân, đứng sừng sững trên không chộp mạnh về phía trước.

Con chim khổng lồ này khiếp sợ, tên nhân loại thân tàn ma dại này sao lại đáng sợ như thế được chứ, một bàn tay lớn biến ảo ra bao phủ lấy thân thể mấy trăm trượng của nó.

"Ngoan, lại đây nào." Thập Ngũ gia cười ta, đầu tóc rối bời, râu ria xồm xàm, ngay tại chổ giam cầm một con hung cầm to lớn như thế.

Long Lân Tước giãy dụa, muốn thoát lên trời cao thế nhưng lại bị bàn tay to kia giam cầm không cách nào thoát đi được, từng tia từng tia hào quang từ trong lòng bàn tay đó tuôn ra, bàn tay như là một cái lò lớn bắt đầu luyện hóa nó.

"Đưa ta đi một đoạn đường, khi tới nơi sẽ cho ngươi tự do." Ông lão lên tiếng.

Cuối cùng, Long Lân Tước cũng phải khuất phục, là chúa tể một phương nên tự nhiên đã thông linh rất nhiều năm, biết được tên nhân loại này không thể nào trêu chọc được, thật là đáng sợ.

Chim khổng lồ hơn trăm trượng giương cánh bay lên, hóa thành một đóa mây tím kèm theo sau là một cơn gió lớn, từ trong dãy núi gào thét bay ra ngoài, tốc độ cực nhanh.

Hung cầm mạnh mẽ như thế tự nhiên sẽ không sợ những tộc khác xuất hiện, cũng không sợ bị chặn giết, mạnh mẽ xuyên thẳng tiến lên tầng mây, nhằm thẳng Hoàng Đô Thạch Quốc phương xa.

Rất nhiều sinh linh ở trong dãy núi này run rẩy, một bá chủ vô địch thống trị toàn bộ dãy núi lại bị hàng phục trở thành tọa kỵ.

Hoang Vực rất lớn, khu vực biên giới bao la, tốc độ phi hành nhanh như Long Lân Tước thì nhiều ngày sau mới tiếp cận được Hoàng Đô Thạch Quốc.

Đó là một tòa thành khổng lồ, vô cùng rộng rãi, được xây từ những khối đá ngọc bích óng ánh, tường thành bao la tựa như một dãy núi, cổng thành cao to như là thiên cung vắt ngang nơi đó, khí thế hào hùng.

Nhân khẩu trong thành rất đông, quân phòng thủ cũng tự nhiên là rất nhiều, trên tường thành có khắc vô tận phù văn, như là những ngôi sao lớn đang chuyển động, có khí tức rất đặc biệt tỏa ra.

Sau bức tưởng cao đó, lần lượt có từng đội binh sĩ đang tuần tra, kỷ luật nghiêm minh, giáp trụ sáng loáng, binh khí sắc bén, ánh kim loại lấp lánh lạnh lẽo, sát khí tràn ngập.

Đây là Hoàng Đô Cổ Quốc, tự nhiên tất cả đều là tinh nhuệ, do một vài chiến tướng mạnh mẽ thống lĩnh để bảo vệ thành, biến nơi đây thành vững như thành đồng vách sắc, đặc biệt khi trận văn trên tường thành mở ra thì cả tòa thành trì đều được phù văn bao phủ, khó có thể đánh hạ.

Long Lân Tước vừa mới hiện thân, từ trên không trung lao xuống liền gây rối loạn cho những tên binh sĩ trên tường thành, trong lòng bọn họ rung bần bật, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Còn nơi cửa thành, xe cộ, thương nhân... ra vào thì càng thêm kinh ngạc, chấn động nói không nên lời, con hung cầm này quá mạnh mẽ, quá uy mãnh, muốn công thành sao?

Thập Ngũ gia cũng không có phá hủy quy củ, khống chế Long Lân Tước rồi hạ xuống trước cổng thành, vỗ vỗ đầu chim khổng lồ, nói: "Bé ngoan, chịu khổ rồi, đi đi."

Sau đó, ông nhảy xuống, đi về phía cổng thành.

Tất cả mọi người đều há hốc miệng, bất kể là binh sĩ thủ thành hay là

những người thương nhân, ai ai cũng chấn động, dù gì cũng là một con ma cầm hơn trăm trượng nhen.

Vừa này khoảng cách hơi xa nên bọn họ không thấy rõ, hiện tại khi tới gần thì nhìn thấy chân thân của Long Lân Tước, tất cả mọi người trở nên nhút nhát, đây chính là một con bá chủ chân chính, đủ khiến cho lão tổ phải đau đầu.

Ông lão uy mãnh này là ai? Lại tùy ý, không để ý đến nó chút nào, thật là một người khủng khiếp.

"Ngươi là... người nào, muốn... làm cái gì?" Một đội quân binh thủ thành tiến lên, thường ngày bọn họ rất oai phong thế nhưng hiện tại khi đối mặt với ông lão này thì không biết tại sao, cứ như là đang đối mặt với một con mãnh thú thuở Hồng Hoang vậy, lời nói cũng run rẩy.

"Ta... về nhà mà." Ông lão cười hòa ái, lộ ra hàm răng trắng như tuyết, đám người hoảng sợ lui về phía sau, tuy rằng nhìn ông đang cười thế nhưng khí thế này khiến cho bọn họ run rẩy.

Đây là thần thánh phương nào? Quá khủng bố, tự nhiên khí tức lại lưu chuyển khiến cho bọn họ cảm giác như thân thể muốn nổ tung, cực kỳ khó chịu.

Sua khi trở lại Thập Ngũ gia quả thật rất cao hứng, cười ha ha, đi thẳng vào trong cửa thành.

Mãi cho tới tận khi ông đi vào thì một giáo úy sắc mặt trắng bệnh, ngồi bệt trên mặt đất, lầm bầm nói: "Xong, ông ta vẫn còn sống, trời ạ, Đại Ma Thần đã trở về, Hoàng Đô sẽ đại loạn, sẽ không nổ tung luôn đấy chứ?"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 265: Đại Ma Thần

Thập Ngũ gia đi vào bên trong thế nhưng ngoài cửa thành vẫn rất hỗn loạn, đám người người kia không làm tròn bổn phận, vừa nãy lại bị ông lão kia liết mắt một cái liền hoảng hốt, không dám hỏi gì nữa.

"Chuyện gì đã xảy ra?" Nơi cửa thành mất trật tự đã kinh động đến chiến tướng ở trong thành, lập tức một đám quân sĩ mặt giáp trụ sáng bóng từ trên con phố chính lao ra, chiến mâu lấp lánh, vừa vặn đối diện với Thập Ngũ gia.

Tất cả mọi người hoảng sợ, ông lão này quá mạnh mẽ, khí thế ấy, tinh khí thần ấy trong cơ thể sôi trào giống như là một cái lò thật lớn, có thể nung nấu tất cả.

"Nó là một con tọa kỵ Long Lân Tước, là một con cầm vương mạnh mẽ đến khủng khiếp!" Có người từ cửa thành vọt tới to nhỏ với một vị chiến tướng, cẩn thận bẩm báo.

Trong nháy mắt, người cầm đầu vội la lớn, phương xa có mấy bóng người đồng loạt hóa thành cầu vòng bay tới, tất cả đều là những chiến tướng mạnh mẽ nhất, ngăn chặn giao lộ lại.

Tên giáo úy gác trước cửa thành sắc mặt trắng bệch, từ trên mặt đất bò dậy, lau vệt mồ hôi lạnh, thế nhưng thân thể vẫn không ngừng run rẩy, nói nhỏ: "Vũ tộc ta gặp chuyện chẳng lành rồi."

Hắn nhanh chóng chạy nơi phương xa, chớp mắt chẳng thấy đâu.

"Xin hỏi tiền bối là ai?" Một vị chiến tướng đứng trên giao lộ ôm quyền, vẻ mặt nghiêm túc, một đại cao thủ như thế tới Hoàng Đô bọn họ không được phép bất cẩn.

"Có tiến bộ đấy, phản ứng không tính là chậm thế nhưng vẫn không được." Thập Ngũ gia nói.

"Ngươi...đến tột cùng là ai?" Trong đó có một vị chiến tướng nghi ngờ không thôi, hắn ta cảm thấy khá quen mặt, ông lão oay phong này tuy chỉ có một tay thế nhưng lại cứ như là núi lớn ép người.

"Trông rất quen, ngươi chính là Tiểu Lục tử của Chiến Vương phủ, khi còn bé ta còn lấy ghèn nơi mắt, giờ lớn vậy rồi." Thập Ngũ gia cười nói.

Thân phận chiến tướng của Hoàng Đô đều cực cao, thường ngày ai dám chế nhạo bọn họ? Đây chính là ứng cử viên Vương hầu của Thạch Quốc tương lai, tuy rằng còn trẻ thế nhưng ai cũng đều rất kinh diễm.

Tiểu Lục tử của Chiến Vương phủ cũng không nhỏ, đã gần ba mươi tuổi. Khi nghe vậy thì mặt chợt đỏ, lão này là ai? Lại dám chế nhạo hắn.

Gần đó, những chiến tướng và tinh binh khác nghe thấy thế thì khóe miệng co giật, đây là thần thánh phương nào? Cứ tự nhiên trêu chọc một vị chiến tướng mạnh mẽ.

Mấy người này đều muốn cười, thế nhưng lại không dám cười, ở trước mặt ông lão này có cảm giác như là một con rồng khổng lồ từ tiền sử quay trở lại, hồn phách đều run rẩy.

"Ông là... Thập Ngũ gia?!" Đột nhiên, Tiểu Lục tử kêu lên đầy vẽ sợ hãi.

"Không sai, ta đã trở về." Thập Ngũ gia cười ha hả, vỗ vỗ vai hắn khiến hắn suýt chút nữa chịu không nổi, hai chân miễn cưỡng lún vào trong tấm đá bên dưới.

Sau đó, ống tay áo của Thập Ngũ gia phấp phơ rồi rời đi, súc địa thành thốn, một bước chính là trăm trượng, biến mất trên tuyến đường chính này.

"Thập Ngũ gia!" TIểu Lục tử khiếp sợ, nhanh chân đuổi theo phía sau.

"Ông ta... là lão Thập Ngũ của Võ Vương phủ, năm đó được xưng là Đại Ma Thần?!"

"Trời ạ, người này là Thập Ngũ gia thần tiễn cái thế?"

Nơi này trở nên hỗn loạn, tất cả mọi người biến sắc mặt, quả thật không thể nào tin nổi. Chuyện này cũng quá đáng sợ, không phải ông ta huyết chiến với một con Tỳ Hưu trưởng thành rồi chết ở bên ngoài hay sao?

Tất cả mọi người tê dại cả đầu óc, đây chính là một cường giả dám chiến đấu với sinh linh cư trú trên Thái Cổ Thần Sơn. Thần dũng vô cùng, năm đó uy chấn Hoàng Đô.

Nếu nói đến truyền kỳ của những năm này thì chắc chắn phải nhắc tới Thập Ngũ gia thần dũng, ông ta quát tháo phong vân, từng lưu lại rất nhiều truyền thuyết.

Đối lập với những lão tổ khác, ông ta tính tình vẫn rất "trẻ con", thế nhưng cũng mới năm mươi sáu mươi tuổi mà thôi, mà mười ba năm trước đã được tôn làm Đại Ma Thần!

"Nhanh, nhanh đi bẩm báo!" Tất cả các cường giả ở đây đều nhanh chóng sai người về gia tộc báo tin tức.

Trong đó có một vị chiến tướng trên mặt không còn chút màu máu, hắn ta cũng vừa mới tới mà thôi và cũng chưa có gặp lại Thập Ngũ gia thế nhưng trong lòng lại vô cùng sợ hãi.

Hắn xuất thân từ Võ Vương phủ, không nói lời nào nhanh chóng xông lên cửa thành lầu rồi viết mấy dòng chữ lên một tờ giấy, sau đó thả lên một tế đàn nhỏ cao một thước, thần văn lấp lóe liền xuất hiện một thông đạo màu bạc, bức thư liền biến mất.

Đây chính là Hoàng Đô, trên mỗi một cửa thành lầu đều có tế đàn như thế này, có thể nhanh chóng lan truyền tin tức, hắn thật sự bị dọa cho chết khiếp, linh cảm một trận đại nạn sắp tới.

Bởi vì hắn xuất thân từ Võ Vương phủ, đối với chuyện năm đó thì rất rõ ràng.

Lần này Thập Ngũ gia trở về, không khiến cho Hoàng Đô trở nên long trời lở đất thì tuyệt không bỏ qua, đây cũng chính là Thập Ngũ gia vô địch, tính cách kiên cường khí khái, đời nào tha thứ cho việc tôn nhi của mình bị moi đi Chí Tôn cốt?

Trừ hắn ra, một vị chiến tướng của Vũ tộc sắc mặt cũng trắng bệch, không chỉ phái người truyền tin tức mà còn mượn lấy tế đàn nhỏ này rồi nhanh chóng lan truyền tin tức.

Cơn sóng ngầm trên con phố chính này bắt đầu đang trào, bọn họ biết Đại Ma Thần đã trở về nên ngăn chặn tin tức lại không muốn tiết lộ ra ngoài.

Tiểu Lục tử cũng không có đuổi theo Thập Ngũ gia, đối phương quá nhanh, tay áo phấp phới chớp mắt liền chẳng thấy đâu, hai người cơ bản chẳng cùng một cấp độ.

Thập Ngũ gia rất xúc động, vừa đi liền là mười ba năm, Hoàng Đô càng thêm phồn hoa, ngựa xe như nước, người đến người đi, qua lại không dứt, thanh âm mua bán không dứt bên tai.

Phố lớn ngõ nhỏ đâu đâu cũng có người, cửa hàng san sát, tiếng người huyên náo, chen lấn xô đẩy, đối với một ông lão bị nhốt trong tuyệt địa mười mấy năm thì thành trì náo nhiệt như thế này có sức hấp dẫn vô cùng lớn.

Ông ta cười ha hả, tâm tình cực kỳ sảng khoái, dọc theo đường đi không ngừng quan sát, cho đến khi tới trước một phủ đệ vô cùng hùng vĩ thì mới dừng lại.

Tòa phủ đệ có diện tích rất rộng, cửa chính đỏ thắm, thụy thú ngậm khuyên đồng, hai bên đại môn có hai con thần thú được làm từ ngọc thạch, cẩm thạch lát sân, vừa nhìn liền biết là phủ đệ vương hầu.

Trên cửa chính là một tấm biển lớn, đề ba chữ to rõ: Võ Vương Phũ!

Vương hầu, được phong một chữ "Võ", đủ để cho thấy sự dũng mãnh và mạnh mẽ, địa vị cao cả như thế nào.

"Người nào, dừng lại!" Trước của có người quát lớn, nhìn thấy một ông lão quần áo xốc xếch, giáp trụ phá nát, chỉ còn lại một tay thì lớn tiếng ngăn cản.

Thập Ngũ gia liếc xéo, về nhà mình mà còn bị ngăn cản, giọng nói ồm ồm, ông ta nhìn chẳng vừa mắt chút nào,

"Nhóc con, nói chuyện lễ phép một chút." Ông đi về phía trước.

Người ở phía trước lập tức chịu không nổi, khí tức bên ngoài của Thập Ngũ gia, một khi tới gần thì cho dù là cường giả cũng ngăn không được, cảm thấy thân thể muốn nổ tung.

"Ngươi...đứng lại, Võ Vương phủ há có thể cho ngươi xông loạn?!" Trước cửa lại có một đội binh sĩ giọng nói run run , bị éo phải lùi lại phía sau.

"Ta về nhà của mình, cũng tính là xông loạn?" Thập Ngũ gia nhẹ nhàng nói.

"Ngươi..về nhà của mình, ngươi là ai?" Những người này run sợ, hơi thở của đối phương quá mạnh mẽ, bên trong thể xác của đối phương tựa như có một vầng mặt trời đang thiêu đốt muốn nướng chín mọi người.

"Ta tên Thạch Trung Thiên." Thập Ngũ gia báo tên, khẽ than một tiếng, bị nhốt mười mấy năm về nhà cũng không còn người nhận ra mình, ông lão năm đó gác cổng không biết đã đi nơi nào, sao lại thay đổi nhiều như thế?

"Thạch Trung Thiên... Là ai, chưa từng nghe qua." Một người lên tiếng, trao đổi với đồng bạn.

"Hình như... có chút quen tai." Một người nhỏ giọng nói, lộ vẻ suy tư.

"Thập Ngũ gia... Thập Ngũ gia năm đó. Hình như tên là Thạch Trung Thiên!" Rốt cuộc có một người toàn thân run rẩy nói ra câu này.

"Cái gì?!" Cả đám người dựng cả lông tốc, người năm đó được xưng là Đại Ma Thần đã trở về sao? Sao lại có chuyện này được, không phải đã chết rồi à, Thập Ngũ gia ai mà không biết, ai mà không hiểu!

Những người này kinh ngạc đến ngây cả người, ông ta không phải là người huyết chiến với sinh linh trên thần sơn rồi chết ở bên ngoài hay sao? Một vị thần dũng tồn tại vô địch lại hiện thân?!

Nhưng người này không tự chủ được mà run bần bật, nhìn giáp trụ trên người của ông ta đã bị phá nát, cùng với chiếc cung lớn ở sau lưng, những người này lập tức rút lui, bởi vì.. bọn họ đã nhận ra!

Khí tức, tự tin vô địch này thì còn có thể là ai, tuyệt đối là Thập Ngũ gia năm đó đã trở về, khiến cho đám người này đều run rẩy.

"Ai trở về, là ai trở về?!"

Rẹt một tiếng, cửa sắt màu đỏ to lớn bị đẩy ra, một ông lão xuất hiện, râu tóc bạc trắng nhìn về Thập Ngũ gia, đầu tiên là ngẩn người rồi dụi mắt, sau đó lại khiếp sợ, ông ta nhanh chóng vọt tới.

"Lão Thập Ngũ, đúng là ngươi ư!" Ông ta vô cùng kích động, kéo lấy cánh tay còn lại của Thập Ngũ gia.

"Ha ha, là ta, nhiều năm không gặp Thất ca, ngươi với ta quả thật càng ngày càng thân thiết, không có hận ta đấy chư?" Thập Ngũ gia cười to, trêu ghẹo.

"Sao được chứ, ngươi là huynh đệ của ta nói thế làm chi, trời ạ, ta... không có nằm mơ, là lão Thập Ngũ... ngươi vẫn còn sống, nhanh vào bên trong, cho tộc nhân một niềm vui bất ngờ." Ông lão này cười lớn.

Sau khi tiến vào lập tức xuất hiện một đám người vô cùng nghiêm trang,

canh giữ ở bên ngoài phủ, đứng trước cửa lớn, việc này là báo cho bên ngoài biết rằng, hôm nay Võ Vương phủ không tiếp khách!

Đồng thời, nơi sâu nhất trong Võ Vương phủ, một tế đàn nhỏ lóe sáng, một bức thư nhanh chóng biến mất.

Nơi sâu trong phủ đệ, chỗ bế quan, một ông lão bị áp chế, đầy người lưu chuyển kim quang, tức giận lớn tiếng nói: "Thạch Lạp, Thạch Uyên, đây là các ngươi muốn gì hả?"

"Tứ ca, bình tĩnh đừng có nóng, ngươi trước tiên cứ nghỉ ngơi một lúc, đừng có đi ra ngoài."

"Các ngươi làm như vầy với ta, để ta đoán xem nào, là Tử Lăng đã trở về rồi sao? Không đúng, các ngươi sợ ta nói những chuyện không nên nói... Chẳng lẽ còn có người lợi hại hơn nữa xuất hiện?!"

Thạch phủ thật sự rất rộng, cung điện liên miên, giống như là một thiên cung hùng vĩ đặt ở nhân gian, tộc nhân cũng rất nhiều, rất là hưng thịnh.

Thập Ngũ gia bước vào trong liền cảm thấy thất vọng, từ biệt mười mấy năm không có hưởng thụ tình cảm ông cháu, hiện tại đứa nhỏ cũng đã lớn rồi, không biết có khác gì với lúc còn nhỏ không.

Nhưng, ông vẫn rất cao hứng, rốt cuộc cũng về đến nhà, có thể đoàn tụ.

"Thất ca, ngươi dẫn ta tới nơi nào đây, ta muốn tới chỗ của mình, sao lại dẫn ta vào trong cung điện để làm gì?" Thập Ngũ gia hỏi.

"Lão Thập Ngũ, ngươi vừa đi chính là mười mấy năm, tất cả mọi người đều cho rằng ngươi không còn trên đời này nữa, mới trở về đương nhiên phải triệu tập mọi người, cho mọi người nhìn ngươi một lần."

Rất nhiều hạ nhân đang bận bịu, nhanh chóng đi các viện để truyền tin, cả tòa Thạch phủ trở nên náo loạn, cực kỳ ầm ĩ, tựa hồ tất cả mọi người đều bị kinh động.

"Lão Thập Ngũ, ngươi còn sống, muốn hại chết chúng ta à!" Một nhóm người xuất hiện, có người rơi lệ, có người bùi ngùi, có người cười lớn.

Thập Ngũ gia cũng cảm khái không thôi, từ biệt nhiều năm giờ mới trở về, mấy người này đều đã già hơn trước, năm đó rất sợ ông, cũng không phải gần gũi gì thế nhưng hiện tại đều xuất hiện, nhưng có một vài huynh đệ hợp tính tình với ổng thì không có tới?

Sau đó, một vài trưởng bối cũng tới, trong đó dó Thạch Lạp.

Nếu như Thạch Hạo ở đây nhất định sẽ trở nên lạnh lùng, năm đó ông ta chính là người chủ lực vây công phụ thân nó, cũng là người che chở cho mẹ con Thạch Nghị, trong trưởng bối xếp hàng thứ chín, quyền hành rất lớn.

"Trung Thiên ngươi có thể sống sót trở về thật sự là một niềm vui bất ngờ, chiến thần của bộ tộc ta sống sót trở về, trong phủ phải chúc mừng một tháng, ha ha ha..." Thạch Lạp cười to.

Vai vế của ông ta còn cao hơn cả Thập Ngũ gia, là trưởng bối có quyền thế chân chính.

Thập Ngũ gia nở nụ cười, nhưng trong lòng lại có chút nghi ngờ, vì sao những người mình có quan hệ tốt một chút đều không tới, tỷ như đám người tứ thúc giống như Hoàng Kim sư tử trong hàng trưởng bối, còn có những huynh đệ khác đâu rồi?

"Thập Ngũ thúc!"

"Gia gia!"

"Tổ gia gia!"

Một nhóm người tiến vào cung điện cúi đầu chào, có trung niên, có trẻ nhỏ, vô cùng náo nhiệt, cùng nhau cúi chào ông ta.

Thập Ngũ gia liếc mắt, hơn phân nửa những đứa nhỏ này ông ta cũng

nhận không ra, mười mấy năm trôi qua, nhân khẩu trong phủ gia tăng rất nhiều, có một vài đứa nhỏ tư chất cũng không tệ.

"Lão Thập Ngũ, ngươi thật là lợi hại. Tránh thoát được trận tử kiếp, có thể trở về là tốt rồi." Lại thêm một vài ông lão xuất hiện, thân phận đều rất cao, một trong số đó con ngươi rực sáng, trên người mặc một tường bào màu xám, khí tức vô cùng mạnh mẽ.

Hắn tên là Thạch Uyên, trong trưởng bối đứng hàng thứ năm, trận chiến năm đó chống lại Thạch Tử Lăng, che chở cho hai mẹ con Thạch Nghị, từng bị đánh trọng thương.

Ông ta còn có một thân phận khác, quan hệ máu mủ với Trùng Đồng giả Thạch Nghị, là ông cố của hắn.

Nếu như Thạch Hạo có mặt nhất định sẽ nhận ra, năm đó bên trong tòa cung điện ở dưới lòng đất, nó nằm trên một chiếc giường lạnh lẽo, bị mẫu thân của Thạch Nghị và một bóng đen lấy ra Chí Tôn cốt đấm máu, sau đó có hai trưởng bối xông tới, một người muốn giết đi người đàn bà độc ác đó và một người thì muốn che chở.

Người ở sau chính là tên này - Thạch Uyên. Cũng từng ở trong phủ chiến đấu với Thạch Tử Lăng, một vài ngôn luận của người này đều ảnh hưởng tới những quyết sách của mọi người trong phủ.

"Ngũ thúc mạnh khỏe, càng ngày càng trẻ." Thập Ngũ gia lên tiếng, dù gì vai vế cũng nhỏ hơn người ta.

Thạch Uyên liếc mắt nhìn ống tay áo trống rỗng kia, liền biết được ông đã mất một cánh tay, than thở: " Trung Thiên, haizz, cánh tay của ngươi... tại sao lại như thế? Không sao, có thể sống là tốt rồi!"

Ông ta vừa liếc nhìn cây cung lớn ở sau lưng Thập Ngũ gia thì sâu trong con mắt một luồng tinh quang léo sáng, người ngoài không thể nhìn thấy được.

Chỉ còn một tay, thần tiễn có có thể cái thế ư?! Trong lòng Thạch Uyên suy nghĩ, lập tức nhẹ nhóm không ít.

"Ngũ thúc có hậu nhân thật là giỏi, Nghị nhi là Trùng Đồng giả, sánh vai với Thượng Cổ thánh nhân, thần nhân, mười mấy năm trôi qua nhất định chấn động cả Thạch Quốc rồi chứ?" Thập Ngũ gia hỏi, ông có ấn tượng sâu sắc với Thạch Nghị, đứa nhỏ này xác thật rất ghê gớm, thành tựu trong tương lai khó có thể tưởng tượng nổi.

"Nghị nhi rất giỏi, không chỉ tại Thạch Quốc vô song, cho dù phóng tầm mắt khắp Hoang Vực, hoặc hơn nữa thì được xưng là thiếu niên chí tôn cũng không quá đáng." Thạch Lạp lên tiếng.

Người trong cung điện bắt đầu nghị luận, đồng loạt gật đầu, hàng loạt tiếng khen ngợi vang lên.

"Ha ha, Hạo nhi nhà ta cũng thế, ta luôn cảm thấy tên nhóc này vô cùng tài giỏi, lúc trước chưa kịp cẩn thận thăm dò thân thể của nó, nhưng dù gì thân là hậu nhân của ta có thể nào kém được?" Thập Ngũ gia tương đối tự tin.

Lúc ông rời đi, trong cơ thể Thạch Hạo Chí Tôn cốt vẫn chưa có hiện hoàn toàn, mãi cho tới khi vợ chồng Thạch Tử Lăng sắp rời đi thì mới phát hiện, cho nên ông không biết được.

Thế nhưng, ông được xưng là Đại Ma Thần, mặc dù Thạch Hạo năm đó không có biểu lộ khí thế ấy nhưng ông cũng có cảm giác, không biết về Chí Tôn cốt thế nhưng lại biết tôn nhi của mình rất bất phàm, cũng chính vì thế, ông muốn tìm Thái Cổ thuần huyết để chuẩn bị tốt cho việc gột rửa của tôn nhi mình.

Lão gia tử thần dũng, được xung là thần tiễn cái thế, càng được gọi là Đại Ma Thần, nhưng đối với tộc nhân, người nhà của mình thì lại cực kỳ thân thiện, vì tôn nhi nên mới tha hương, tiến vào chiến trường bách tộc, tràn đầy tình yêu thương.

Lời nói của Thập Ngũ gia vừa rời khỏi miệng, rất nhiều người đang nở nụ cười, nhưng nếu nhìn kỹ thì sẽ phát hiện có chút không được tự nhiên.

"Hạo nhi cũng rất giỏi, thật sự rất kinh diễm, chỉ đứng sau Nghị nhi, cũng là một thiên tài hiếm thấy." Thạch Lạp cười nói.

Một vài tộc lão, trưởng bối đều mở miệng, dồn dập phụ họa, khích lệ sự tuyệt vời của Thạch Hạo.

Nhưng lại không biết Thập Ngũ gia biến sắc mặt, sau đó trầm giọng nói: "Tuy ta không biết trong cơ thể Hạo nhi có thứ gì thế nhưng cũng hiểu được, đấy tuyệt đối không đơn giản, nó mà cùng cấp bậc với Nghị nhi?"

Tất cả mọi người kinh hãi, bất kể là người thân phận cao hơn ông hay thấp hơn, lòng bàn tay đều toát mồ hôi lạnh, chuyện này... quả nhiên là Đại Ma Thần mà, Chí Tôn cốt chưa hiển hiện mà hắn cũng có thể cảm giác được?!

"Vợ chồng Tử Lăng đâu rồi, làm sao không tới gặp ta?" Thập Ngũ gia bình tĩnh hỏi.

"Bọn họ không có ở trong phủ, đã đi Tây Cương, qua một thời gian ngắn nữa mới trở về." Thạch Lạp cười nói, tuy rằng vai vế lớn hơn Thập Ngũ gia thế nhưng hắn từng rất sợ.

Thập Ngũ gia là ai? Năm đó được xưng là Đại Ma Thần, lập tức con mắt trở nên lạnh tanh, đảo qua từng người, sau đó đột nhiên quát lớn: "Hạo nhi của ta đâu?!"

Một tiếng thần âm phát ra giống như là luồng sấm sét từ chín tầng trời hạ xuống, cả tòa đại điện rung động, đặc biệt là Thạch Lạp đứng đối diện với ông, cảm thấy như sét đánh trúng đầu mình, thần trí mơ hồ, răng rắc một tiếng, chiếc ghế hắn đang ngồi bị vỡ vụn, sau đó đặt mông xuống mặt đất, sắc mặt tái nhợt, thân thể không ngừng run rẩy.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 266: Nổi Giận

Thạch Lạp sắc mặt tái nhợt, co quắp ngồi trên mặt đất, hai mắt vô thần, luồng thần âm vừa rồi chấn động khiến cho hồn phách của hắn suýt chút nữa bay ra ngoài, cực kỳ sợ hãi, thân thể run bần bật.

"Lão Thập Ngũ, ý ngươi là gì đây?" Bên cạnh, Thạch Uyên khá là trầm tĩnh, lớn tiếng quát hỏi.

Tu vi của hắn cực sâu, dùng "ÂM Ba công" tương tự như "Chân Hống khiếu" đánh thức Thạch Lạp, sợ hắn thần trí không tĩnh táo mà "nói bậy".

Thạch Lạp hồi phục lại tinh thần, trên mặt không còn chút màu máu, phát hiện mình đang ngồi dưới đất, lòng bàn tay đầy mồ hôi hột, ngay cả chiếc ghế Kim Ti Hoàng cũng bị chia năm xẻ bảy, nát thành một đống vụn, hắn lạnh cả người, trong lòng vô cùng sợ hãi.

"Lão... Thập Ngũ, thái độ của ngươi ... là sao?" Hắn vừa mới mở miệng liền phát hiện thanh âm của mình hơi run run.

Trong cung điện, tất cả mọi người cảm thấy hàn khí xuất hiện, thời gian nhiều năm trôi qua, Thập Ngũ gia vẫn đáng sợ như thế, chỉ một tiếng hét mà khiến cho tâm mọi người bất ổn, suýt chút nữa tan vỡ, đây quả nhiên quá đáng sợ.

"Còn hỏi ta làm cái gì? Trả lời ta, Hạo nhi của ta đâu?" Thập Ngũ gia là người phương nào, thực lực mạnh mẽ, được xưng là Đại Ma Thần, vừa nãy chỉ trong chớp mắt ông ta liền phát hiện có điều không đúng.

Rất nhiều toát mồ hôi lạnh, quá mạnh mẽ, linh giác quá nhạy cảm, chuyện này khiến cho bọn họ sợ hãi, chuyện năm đó muốn bại lộ rồi sao?

Vốn là bọn họ đã cùng thương lượng trước rồi, trước tiên ổn định Thập Ngũ gia, tận lực kéo dài thời gian chờ Võ Vương xuất quan, chờ viện binh mạnh mẽ xuất hiện.

Bây giờ nhìn lại,Thập Ngũ gia nhanh trí vô cùng, vừa mới phát hiện lỗ hỗng, trong nháy mắt liền hiểu rõ vấn đề, trực giác quả nhiên kinh người.

"Hạo nhi không có ở trong phủ, một thời gian ngắn nữa sẽ trở về." Một vị trưởng bối lên tiếng.

Thạch Uyên rất trầm ổn, nói: "Vợ chồng Tử Lăng đi tới Tây Cương, Hạo nhi đương nhiên phải đi theo, ta nghĩ chắc nửa tháng nữa sẽ trở về. Trung Thiên, chúng ta đều hiểu rõ, ngươi rời đi nhiều năm nên rất nhớ con cháu, nhưng không nên gấp gấp, thể nào cũng sẽ gặp thôi."

"Lão Thập Ngũ, lời nói của ngươi rất kỳ cục, dù gì ta cũng là trưởng bối của ngươi, ngươi hét một tiếng suýt chút nữa đánh tan thần hồn của ta rồi." Thạch Lạp ổn định lại tâm thần, từ từ ngồi dậy khỏi mặt đất.

"Là các ngươi già, ta vẫn còn trẻ?" Thập Ngũ gia vẻ mặt bình tĩnh, thế nhưng uy thế trong giọng nói dọa khiếp người.

Đây giống như là một tòa núi lửa đang hoạt động, tuy không có dâng trào thế nhưng lại vô cùng nóng rực, khí tức này mang tính chất hủy diệt đang khuếch tán, lúc nào cũng có thể nổ tung.

"Ngươi... đang nói cái gì, ta không hiểu." Sau khi đứng dậy, Thạch Lạp lui lại phía sau, bắp chân của hắn bỗng nhiên run lên, bước đi đều run rẩy.

Rõ ràng là vãn bối của hắn thế nhưng Thạch Lạp cảm thấy ngược lại chính mình mới là hậu bối, nơm nớp lo sợ trước mặt Đại Ma Thần, có cảm giác gần như nghẹt thở.

Trong cung điện hoàn toàn yên tĩnh, mọi người thấy Thạch Lạp run rẩy lùi lại, không biết nên đồng tình hay là cảm thấy xấu hổ thay cho hắn, lại bị dọa cho trở thành bộ dáng này.

"Nói đi, Tử Lăng của ta thế nào rồi, còn có Hạo nhi của ta ở nơi nào?" Thập Ngũ gia không có làm khó dễ, thanh âm bình tĩnh hơn trước, nhìn tất cả mọi người.

Thời khắc này, ông đã vững tin chắc chắc đã xảy ra vấn đề, hơn nữa còn là việc lớn!

Nếu không thì những người này cần gì phải như vậy, từ khi ông xuất hiện thì linh giác mạnh mẽ của mình đã cảm thấy được, trong tâm của những người này rất hồi hộp, rất sợ sệt với mình.

Hơn nữa, mấy lão huynh đệ hợp tính với ông cũng chưa từng xuất hiện, ngoài ra những trưởng bối có quan hệ thân thiết với ông cũng chưa thấy một ai, chuyện này không bình thường.

Thập Ngũ gia không chỉ có thực lực mạnh mẽ, thần tiễn cái thế, hơn nữa tâm tư cũng rất linh hoạt, nếu không cũng sẽ không có thành tựu như ngày hôm nay, và cũng không thể dưới móng vuốt của Tỳ Hưu trưởng thành đào mạng trốn thoát.

Trong cung điện yên tĩnh không chút tiếng động nào, tất cả mọi người trong lòng căng thẳng, Võ Vương xuất quan rồi sao? Đại Ma Thần phát hiện manh mối, hiện tại không thể nào gạt được nữa.

"Những tiểu bối liền lui xuống." Một vị trưởng bối mở miệng.

Sau một khắc, những đứa nhỏ kia nhanh chóng đứng dậy, được những lão bộ dẫn đi, không dám dừng lại.

Hiện tại muốn nói dối cũng không còn ý nghĩa gì nữa, trong mắt Đại Ma Thần đã hiểu rõ từ lâu, bọn họ che giấu cũng chẳng còn tác dụng gì.

Bây giờ việc có thể làm đó chính là kéo dài thời gian, chờ đợi cường viện tới!

"Lão Thập Ngũ, năm đó xảy ra một chút chuyện, hiểu lầm rất lớn dẫn

đến việc Tử Lăng bất mãn, rời khỏi Võ Vương phủ." Thạch Uyên lên tiếng.

"Hiểu lầm có lớn bao nhiêu, Tử Lăng của ta bị chết sao, cháu nhỏ của ta còn sống trên đời ư?" Thập Ngũ gia hỏi, con mắt chợt lạnh lẽo, đe dọa nhìn phía mọi người.

Mọi người rút lui, cảm giác uy thế này giống như là một con hung thú Thái Cổ đang nhìn chằm chằm bọn họ, khí tức khốc liệt che ngợp cả trời, bao phủ nơi đây lại.

"Tử Lăng không có chết, nhưng hắn đã dẫn theo Hạo nhi rời đi." Một vị trưởng bối lên tiếng.

"Không có chết vậy bọn họ ở nơi nào, những năm vừa rồi có xuất hiện không?" Thanh âm Thập Ngũ gia rất cao, biểu hiện sự phẫn nộ trong lòng muốn bùng phát, rất không bình tĩnh.

"Hẳn là... đều sống cả." Một vị trưởng lão tính cách ngay thẳng mở miệng.

Mọi người biết không xong rồi, ngữ khí này đáp trả nhất định xảy ra vấn đề lớn, bão tố muốn xuất hiện rồi.

Quả nhiên, Thập Ngũ gia nổi giận, hậu nhân của mình sống chết khó đoán, không biết còn sống trên thế gian không nữa, nhiều năm qua ông bị nhốt trong tuyệt địa, dùng thứ gì để tiếp tục kiên trì, chính là nghĩ tới Tử Lăng, Hạo nhi, đó chính là hi vọng để ông chống đỡ và sống sót, hiện tại nghe được tin tức này, có thể bình tĩnh ư?

"Nói, đến cùng là sống hay là chết?" Đại Ma Thần rít lên một tiếng, đại điện ầm ầm, chia năm xẻ bảy.

Nhưng cũng chính vì như thế những trận văn dày dặt trong điện bị kích hoạt, hào quang sáng chói, Thập Ngũ gia bị nhốt lại bên trong, nơi đó có Giao Long, Bệ Ngạn lượn lờ.

"Tốt, quả nhiên là các ngươi lừa ta tới cung điện này, không chỉ muốn chế trụ ta mà còn bố trí sát cục, muốn giết chết cả ta?!" Thập Ngũ gia tức giận, ánh mắt bắn mạnh, từng sợi phù văn xuất hiện dày đặc trong hư không, những thanh âm nổ vang xuất hiện.

Những người trong điện rút lui, trước tiên rời khỏi nơi đây, mặc dù nhốt Thập Ngũ gia lại thế nhưng bọn họ lại vô cùng sợ hãi, bởi vì đây chính là Đại Ma Thần, một khi nổi giận thì sẽ phá tan tất cả.

"Lão Thập Ngũ, trước tiên đường nổi giận, yên tĩnh một chút, nghe chúng ta từ từ giải thích." Thạch Uyên nói.

"Dùng tam đại sát trận trong tộc vây nhốt ta, bày ra cục diện phải giết, lúc này ngươi nói ta phải bình tĩnh, ngươi đang nói chơi hay sao thế?" Thập Ngũ gia hỏi, âm thanh nhẹ nhàng thế nhưng uy áp lại mênh mông, cứ như là chiếc búa lớn bình thường từ trong trận lộ ra ngoài nện thẳng vào trái tim của mỗi người.

Tất cả mọi người đều rút lui, trong lòng sợ hãi.

"Chúng ta chỉ sợ ngươi không được bình tĩnh, nhưng bây giờ ta ngươi và tất cả mọi người có thể từ từ bình tĩnh nói một chút." Thạch Uyên mở miệng.

"Trung Thiên, không được làm bậy, có một số việc không giống như tưởng tượng của ngươi đâu, không cần làm loạn." Thạch Lạp lên tiếng, rốt cuộc hắn cũng đã bình tĩnh lại, hơi hơi an lòng.

"Không được làm bậy? Ngươi đang uy hiếp ta sao, phu thê Tử Lăng, còn có Hạo nhi không rõ sống chết, ngươi muốn nói với ta như thế?" Thập Ngũ gia quát hỏi.

"Cũng bởi vì trong lòng ngươi tức giận, dễ gây chuyện cho người khác, cho nên chúng ta mới ra hạ sách này, vì lẽ đó nên ngươi chớ lộn xộn." Thạch Lạp lên tiếng.

Lần này khiến hắn an lòng nhất là đã chuẩn bị đầu đủ mọi việc, bày

xong ba bộ sát trận do tộc tổ truyền xuống, trấn áp nơi đây, vừa vặn tên Đại Ma Thần này lọt vào trong sát trận.

Đây không phải là trận pháp bình thường, cũng không phải là trận văn mà năm đó Thạch Tử Lăng đã phá giải, mà chính là tinh hoa của trong tổ trận.

"Tử Lăng không rõ sống chết, Hạo nhi không rõ tung tích, các ngươi lại hời hợt như vậy, ngược lại còn nhắc nhở ta, ta là ai, có thể bị lừa hả?!" Thập Ngũ gia hét lớn.

Một tiếng ầm ầm vang lên, toàn bộ Võ Vương phủ đều lay động, Đại Ma Thân một tay phát sáng, đè giữa hư không, tỏa ra điềm lành, một con Kim Sí Đại Bằng bay ra bùng phát ra khí tức của hung cầm Hồng Hoang.

Sau đó, kim quang chói mắt bao phủ nơi đây, mọi người hoảng hốt, phát sinh chuyện gì thế này? Con mắt của Đại Ma Thần thật đáng sợ, chùm sáng bắn ra là phù văn vậy mà làm tan rã sát trận.

Hơn nữa, con Kim Sí Đại Bằng xoay xung quanh, cắn nát toàn bộ những chùm sáng công kích về phía ông, tiêu diệt toàn bộ.

Con mắt của ông, phù văn từng sợi, còn đáng sợ hơn cả bảo cụ, thật sự khi đại trận tan rã con mắt trở nên rực rỡ, lại còn có nhật nguyệt tinh thần bay ra, nói chính xác thì phù văn tạo thành những tinh thể này, nghiền ép đại trận. nguồn

"Ầm!"

Một tiếng vang lớn, trời long đất lỡ, cả khu cung điện nổ tung, tất cả mọi người rút lui, nhanh chóng tránh né.

"Bùm" một tiếng, như là một vị thiên thần giáng thế, Thập Ngũ gia từng bước một đi ra khỏi sát trận, nhật nguyệt tinh thần trong con ngươi biến mất, quét nhìn tất cả mọi người.

Mấy người thấy tình thế không không ổn thì nhanh chân bỏ chạy, còn một số người chấn động, đây chính là tam đại sát trận trong tộc đấy, lại không giữ nổi hắn.

"Dừng lại hết cho ta!"

Thập Ngũ gia hét to một tiếng, cả dãy cung điện rung động, một luồng sóng khuếch tán, đám người thấy tình thế không ổn đang bỏ chạy thì như bị sét đánh, tất cả bay ngược trở lại, sau đó máu phun phù phù, rơi lên trên những kiến trức phía trước.

"Ngươi..." Thạch Lạp sợ hãi, hắn ta vai vế còn trên cả Thập Ngũ gia, thế nhưng hiện lại vô cùng sợ sệt.

"Những trận văn này, không phải là ta không biết mà ngược lại còn nghiên cứu thấu đáo hơn cả các ngươi, ai nói cho các ngươi là không thể phá giải? Tất cả đều có thể phá!" Thập Ngũ gia lạnh lùng nói.

Ông vẫy tay, cứ như là chụp lấy một con gà, cách không kéo tên Thạch Lạp tới, chuẩn bị tóm vào trong lòng bàn tay.

"Không!" Thạch Lạp kêu to, hoảng sợ tránh né.

"Ầm!"

Cuối cùng hắn cũng không thể nào thoát khỏi khống chế, rơi vào lòng bàn tay của Thập Ngũ gia, bị xách lên cao.

"Lão Thập Ngũ, ngươi đây là đang phạm thượng đó, không thể làm như thế với ta được!" Hắn kêu to.

"Nói, năm đó đã xảy ra chuyện gì?" Thập Ngũ gia quát hỏi.

Nhìn vẻ mặt của ông rất ngang ngược, tuy rằng mất một tay thế nhưng dáng người vẫn rất hùng dũng, Thạch Lạp run cầm cập, loại sợ hãi, rung động này bắt nguồn tận linh hồn, mà không phải loại yếu đuối thường ngày.

"Nói!" Tiếng hét này, chỉ có một chữ, thế nhưng khiến cho Thạch Lạp chấn động ho ra đầy máu, cuối cùng hắn cắn răng, dĩ nhiên chọn tự bạo, hóa thành một màn mưa ánh sáng biến mất.

"Thế Tử phù, lại có vật nghịch thiên như thế, trong phủ cũng không có mấy tấm, muốn luyện hóa cần có tài vật vô cùng lớn, lại bị ngươi lãng phí một tấm." Thập Ngũ gia lạnh lùng nói.

Ông biết sự tình rất nghiêm trọng, đối phương không tiếc hết thảy lựa chọn việc cực đoan như thế này để rời đi, cũng không muốn chết trong tay mình, hiển nhiên năm đó đã tạo một nghiệt lớn không thể nào tha, nghĩ tới đây, trong lòng Thập Ngũ gia chùn xuống, lo lắng cho Tử Lăng và Thạch Hạo.

Sau một khắc, Thạch Uyên hóa thành một vệt ánh sáng chạy trốn, không dám dừng lại.

"Ngày hôm nay, một người cũng đừng mong rời đi!" Thập Ngũ gia hét lớn, chấn động màn mưa ánh sáng khiến cho nó bất ổn, vương xuống rất nhiều vết máu.

Cũng trong lúc đó, tay cụt của ông ném ra chín cây cờ lớn, ầm ầm vang vọng, dĩ nhiên là niêm phong bốn phía của Võ Vương phủ lại, nhốt lại phủ đệ.

Những người khác kinh hãi, Đại Ma Thần định làm gì đây, niêm phong cả tòa phủ đệ, chuyện này... Hắn quá đáng sợ.

Thạch Lạp, Thạch Uyên kinh ngạc đến ngây người, tuy rằng đã thoát khỏi hiện trường thế nhưng vẫn ở trong phủ đệ, cảm thấy hoảng sợ, bọn họ đang run rẩy, hi vọng cao thủ mau chóng tới cứu viện.

"Cút ngay!" Thập Ngũ gia quát lớn, không có lập tức đại khai sát giới, thế nhưng âm thanh như sấm, chấn cho mọi người bay ngang sang bên, máu phun phù phù.

Ông nhanh chân đi tới, mi tâm phát sáng tạo nên một mảnh thần diễm, rọi sáng cả hư không, giống như có một vị thần linh ngồi xếp bằng ở trước cái trán, lấp lánh cực kỳ.

Thân thức của ông tản ra, bao phủ toàn bộ phủ đệ, không sót một chỗ nào, cho dù địa phương bị bố trí cấm chế cũng bị bại lộ.

"Các ngươi giỏi lắm, dám giam cầm tộc nhân!" Thập Ngũ gia quát lên, ông không chỉ phát hiện ra Thạch Lạp, Thạch Uyên, mà còn phát hiện ra lão huynh đệ hợp tính với mình, cùng với một vài trưởng lão tuổi tác đã cao.

"Mở cho ta!" Thập Ngũ gia quát to một tiếng, vẫn chưa có ra tay, mấy tòa cung điện dưới lòng đất toàn bộ sụp đổ, những cửa đã và cấm chế đều nổ tung thành bột mịn.

Ông thật sự giống như là Ma Thần, khó có thứ gì có thể ngăn cản được, chỉ là một luồng thần âm mà đã như thế rồi.

"Lão Thập Ngũ... là ngươi sao?!" Những lão huynh đệ xuất hiện bên trong cung điện dưới lòng đất, chấn động đến đờ cả người, lệ nóng không nhịn được mà lăn dài.

"Ngươi... thật sự còn sống?" Thập Ngũ gia xuất hiện, đây là một bất ngờ lớn đối với bọn họ, đây đều là huynh đệ tốt năm đó, vừa khóc vừa cười, thật sự là một niềm vui bất ngờ.

"Ta biết, cũng chỉ có lão Thập Ngũ trở về thì mới như vậy, khiến cho tên Thạch Lạp vô liêm sỉ kia rồi tung lên, che lấp tùy tiện." Cũng có người cười ha hả, kích động đến nổi thân thể run cả lên.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 267: Gia Pháp

Đại Ma Thần quát tháo phong vân năm đó, nguyên tưởng rằng sớm đã chết đi, không hề nghĩ rằng nay lại tái hiện, đây chính là huynh đệ tốt của bọn họ, đã từng kề vai sát cánh chiến đấu, rất hợp tính tình nhau.

Bọn họ vừa khóc vừa cười, nhìn thấy một huynh đệ chết đi sống lại, tất cả kìm không được nỗi lòng.

"Ha ha ha... Lão Thập Ngũ, ngươi trở về là tốt rồi!"

Rốt cuộc, rất lâu sau những người này mới bình tĩnh trở lại, vây xung quanh ông trong một tòa cung điện chào hỏi một chút.

Thập Ngũ gia cũng không vội động thủ, bởi vì ông không sợ, không sợ sinh biến cố, dùng chín cây cờ lớn phong ấn Võ Vương phủ, dựa vào những người này thì cơ bản chạy không thoát.

"Ta muốn biết, Tử Lăng đi nơi nào, Hạo nhi còn sống không?" Thập Ngũ gia hỏi, âm thanh trầm thấp, lông mày nhíu chặt, kèm theo buồn phiền và thương cảm, ông biểu lộ chân tình cũng không có ngang ngược như vừa nãy.

Đám người lập tức trầm mặc, cảm thấy có lỗi với Thập Ngũ gia, hậu nhân chăm sóc không tốt.

"Năm đó, mấy người chúng ta đều không có trong phủ, khi nhận được tin tức liền trở về nhưng mà đều đã chậm." Một người than thở.

"Đều là do ta, không bảo vệ tốt cho Hạo nhi." Nếu nói nơi đây ai tự trách mình nhất thì đó chính là một ông lão khi nổi giận giống như là sư tử, ở trong trưởng bối xếp hàng thứ tư.

Năm đó, ông ra sức giết chết người đàn bà độc ác đó, trừng phạt Thạch Nghị, nhưng lại bị đám người Thạch Uyên ngăn cản đứng đối lập với ông, suýt chút nữa đã đại chiến và nội chiến.

"Ta muốn biết, đến cùng đã xảy ra chuyện gì?" Thập Ngũ gia ngồi trên một chiếc ghế bằng da thuồng luồng, cảm thấy mệt mỏi, bởi vì ông linh cảm điều không ổn, trong lòng nặng nề.

"Hạo nhi trời sinh Chí Tôn..."

Khi những ông lão này nhắc tới một ít chuyện năm đó, Thập Ngũ gia kích động, trong cơ thể cháu mình lại ẩn chứa một khối cốt, tuổi già an lòng và còn cười khoái trí như là đứa bé vậy.

"Hạo nhi rất đáng yêu, thiên tư thông minh, con mắt to tròn sáng, chỉ là sau đó..."

Nghe tới đoạn tôn nhi của mình cột trên giường sắt lạnh lẽo, mạnh mẽ móc ra Chí Tôn cốt, máu tươi đầm đìa, lúc này Thập Ngũ gia nổi giận, hét lớn một tiếng, chấn động cả Thạch phủ.

"Ầm!"

Hàng loạt cung điện nổ tung, ngói vỡ tường đổ, gạch vụn bay tứ tung, ông tức giận đến cực điểm, cảm thấy cực kỳ uất ức, ông là ai? Đường đường là Đại Ma Thần, cháu trai là trời sinh Chí Tôn, vậy mà có người dám làm như thế!

Ông có thể tưởng tượng, tội tình của đứa nhỏ này lớn đến mức nào chứ, tàn khốc, cầu xin đều bất lực, cặp mắt mê man mở to, kêu gọi người thân, thế nhưng người đàn bá đó lại nhẫn tâm như thế.

"Hạo nhi của ta, cháu chịu khổ rồi..." Hàng lệ xuất hiện trong mắt Đại Ma Thần, từ trước đến nay ông rất cường thế, thô bạo vô song, khi đối phó kẻ địch thì trước nay đều ra tay chớp nhoáng.

Nhưng vào lúc này cũng nhịn không được mà rơi lệ, dòng lệ lăn dài nơi gò má, nắm đấm giữ chặt, trong lòng đau đớn, cực kỳ khó chịu.

Chỉ một đứa bé nhỏ như thế mà lại chịu nổi đâu lớn như vậy, ông thì thào: "Gia gia có lỗi với cháu, vào lúc quan trọng thì lại không có mặt."

"Lão Thập Ngũ, không nên tự trách mình, ngươi rời nhà để tìm kiếm thuần huyết cho Hạo nhi, lấy tính mạng của mình đi đặt cược, nó biết thì sẽ rất vui vẻ."

"A..." Nhịn không được, như phát điên, Thập Ngũ gia ngửa mặt lên trời thét lớn, toàn bộ mái tóc dựng đứng, điên cuồng bay lượn, giống như là một Ma Thần.

"Dám đối phó với tôn nhi của ta, khi chúng ta không có mặt sao?!" Thập Ngũ gia tức giận, ông rất muốn trở lại năm đó, nếu có thể xuyên qua thời gian, ông muốn tàn sát sạch tòa cung điện dưới lòng đất.

Phương xa, Thạch Lạp trốn trong cung điện sợ hãi đến mặt mày tái nhợt, thân thể run rẩy, năm đó hắn nhúng tay vào quá sâu, từng thiên vị hai mẹ con Thạch Nghị.

Trong cung điện, những tộc nhân liên tiếp kể lại những chuyện năm đó cho Thập Ngũ gia nghe, lần này ông áp chế lại, không còn gào thét, không có đau xót, trước sau lẳng lặng lắng nghe.

Thế nhưng, mọi người phát hiện, tròng mắt của ông càng ngày càng lạnh, hàn quang ép người, đáng sợ như là hung thú, khiến người khác đâm ra sợ hãi.

Thập sự Thập Ngũ gia tức đến bể phổi, cháu trai trời sinh Chí Tôn lại bị hại, khó giữ được tính mạng, sau khi nghe tới ký ức tôn nhi của mình mơ hồ, từ thông minh ngoan ngoãn trở thành không nhận ra được người xung quanh, cặp mắt vô hồn, tỉnh tỉnh mê mê, tim ông như bị dao cắt.

"Đứa nhỏ đáng thương, Hạo nhi của ta quá đáng thương!" Cuối cùng

ông nhịn không được nữa, hét lớn một tiếng, nhanh chân ra khỏi cung điện, ép về một tòa núi đá.

"Vù vù" vang lên, Thập Ngũ gia đưa ra một bàn tay lớn do phù văn vô tận hóa thành, bao phủ phía trước lại, mặt đất nứt toát, ép sụp cung điện dưới lòng đất.

"A...Không!" Thạch Lạp kêu to, hắn sợ hãi, mình đã chạy trốn thế mà vẫn rất nhanh bị phát hiện.

Hắn sợ hãi, muốn chờ cường viện thế nhưng thời gian lại không cho phép.

Thập Ngũ gia cách không giam cầm hăn ở tại chổ, rồi xách lên cao, lạnh giọng nói: "Còn Thế Mệnh phù không, ta để cho người dùng cho hết!"

"Không, không còn, chỉ còn lại một tấm." Thạch Lạp kêu to.

"Bùm!"

Thập Ngũ gia tát một cái toàn bộ hàm răng rơi ra ngoài, kèm theo máu tưới phụt ra, hơn nữa cái cằm răng rắc vang lên.

Cả người hắn bị cái bạt tai đánh văng sang ngang, va vào trên một ngọn núi thấp nơi xa, bụi mù xuất hiện, đá sỏi lăn xuống, không thể thê thảm hơn nữa.

Hắn kêu lên a a, trong mắt tràn đầy sợ hãi, năm đó dám chiến một trận với Thạch Tử Lăng, đó chính là ỷ lại già bắt nạt trẻ, thế nhưng trước mặt Đại Ma Thần, ngay cả giãy dụa hắn cũng không dám.

Bởi vì hắn biết đó chỉ là phí công, chân chính giao thủ thì sẽ bị giết ngay lập tức, không có bất kỳ cơ hội nào.

Không một ai có thể hiểu rõ hơn hắn, Thập Ngũ gia đáng sợ đến mức nào, ngay cả Loan Điểu Vương năm màu, là Thái Cổ di chủng mạnh mẽ

cũng bị một hai tiễn của ông giết chết.

"Hạo nhi của ta, cháu thật đáng thương." Ông gào lên đau xót, cương mãnh như ông cũng không kím nén được nước mắt.

"Ầm!"

Ông đạp xuống một cước, nện tên Thạch Lạp vào sâu trong ngọn núi, máu tươi đầm đìa, hét thảm không thôi, vẻ mặt vô cùng đau đớn, nửa thân thể hầu như nát bấy.

Đây là do Thập Ngũ gia không muốn lấy đi tính mạng của hắn, nếu không thì cái bạt tai khi nãy đã đánh hắn thành bánh thịt rồi.

"Tiếp tục nói đi." Thập Ngũ gia bình tĩnh, để cho đám huynh đệ tiếp tục nói rõ về những chuyện năm đó, trong lòng cực kỳ đau xót.

Trái tim của Thạch Lạp lập tức nguội lạnh, Đại Ma Thân bắt đầu bình phục lại nổi lòng, thảm rồi, còn khó chịu hơn cả chết đi ngay lập tức.

Nếu như hắn là bà con với đối phương thì còn tốt, có thể niệm tình máu mủ tha tội, thế nhưng cơ bản chẳng phải là dòng dõi gì, nhất định chẳng có kết quả tốt gì.

Sau khi Thập Ngũ gia nghe tiếp, trái tim tiếp tục rỉ máu, lồng ngực hít thở dồn dập, đau lòng cho cháu trai, ông hận không thể đánh nát cả bầu trời trở về lại thời điểm đó, sửa chữa tất cả.

Cuối cùng, khi nghe được Thạch Tử Lăng trở về, đại náo Võ Vương phủ, dùng chiến mâu hoàng kim đâm người đàn bà ác độc đó, lúc này thở ra một hơi mang theo bao nhiêu buồn rầu ấm ức trong lòng.

Kết quả cuối cùng, phu thê Thạch Tử Lăng dốc sức chiến với những cao thủ trong tộc, cuối cùng bị bức ép phải tha hương, rồi ôm đứa nhỏ đã mất Chí Tôn cốt, suy nhược gần như sắp chết rời đi, đến nay không rõ tung tích.

Lệ nóng lăn dài, một nhà cứ thế bị chia rẽ không rõ sống chết, tung tích không hay, hận muốn phát điên lên.

Thời khắc này, Đại Ma Thần ngửa mặt thét dài, sau khi hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện, ông áp chế không nổi nữa, giống như là một con dã thú bị thương, đau xót gào lên, nước mắt ướt đẫm, toàn bộ mái tóc bay loạn.

Ông đã phát điên, thời khắc này không ai ngăn cản được nữa, cứ như là ma vương thoát khỏi gông xiềng lao lên từ địa ngục, nhanh chân hướng về nơi xa, mỗi bước hạ xuống mặt đất rạn nứt và lan rộng ra ngoài rất xa.

Không một ai có thể ngăn cản được ông, những kiến trúc chắn ngang bước chân của ông đều nổ tung, hóa thành bột mịn.

Thập Ngũ gia điên rồi, vậy mà lại khóc lớn, như vậy mà giống như một nhân vật Ma Thần sao? Từ trước tới nay chưa từng xảy ra, thế nhưng hôm nay lại nhịn không được.

Một đứa bé nhỏ như vậy, vốn là trời sinh Chí Tôn lại bị người khác móc cốt, máu tươi chảy ròng ròng, thử đặt vào địa vị của một đứa bé hồn nhiên như thế thì biết bao tàn nhẫn và bi thảm.

"Hạo nhi của ta quá đáng thương, gia gia phải đòi lại công đạo cho cháu, ta xem ai có thể ngăn cản được ta!" Thập Ngũ gia hét lớn chấn động cả bát phương, từ trong phủ truyền ra ngoài, cũng không phải nhằm về phía những người trong phủ mà là đang báo chó các tộc ở Hoàng Đô biết, ông đã trở về rồi!

Đại Ma Thần không sợ bất kỳ kẻ nào, ông muốn một câu trả lời thật hợp lý, chỉ vì năm đó ông có chuyện, tất cả mọi người cho rằng đã chết nên mới dám làm như vậy với hậu nhân của ông, bất công biết dường nào!

"Ầm!"

Một cước Thập Ngũ gia đạp nát một tòa cung điện dưới lòng đất, giống như dẫm chết con chuột vậy, dồn ép đám người Thạch Uyên xuất hiện.

"Dừng tay, lão Thập Ngũ, chuyện năm đó cũng phải từ từ, không nên động võ!" Những người này kêu to.

"Ngồi xuống nói chuyện cái con bà ngươi!" Đại Ma Thần nổi giận, quơ tay một phát đám người kia kêu thảm thiết, đứt gân gãy xương, máu phun xối xả, rơi vào trong bụi mù.

Đám người Thạch Uyên cũng không thể ngồi chờ chết, nhanh chóng phản kích, đám người này cũng không hề ít, tất cả đều là cao thủ nhất mạch của bọn họ, hoặc cũng là người thân cận với nhất mạch này, phù văn đầy trời lao tới nơi đây, mà hàng loạt sát trận cũng đã được mở ra.

Thế nhưng, tất cả đều vô dụng, mười ba năm trôi qua, thật sự Đại Ma Thần càng thêm kinh khủng, cảnh giới tăng thần tốc vượt xa năm xưa, một tiếng hét lớn rất nhiều người nổ tung ngay tại chổ.

Cảnh tượng này, máu tanh này thật sự khiến mỗi người khiếp sợ, quá lợi hại.

Một tiếng hét lớn giống như là thiên thần nổi giận, làm nổ tung hơn phân nửa cao thủ nơi đây.

"Bắt nạt dòng dõi của ta khi không có người bên cạnh ư?!" Thập Ngũ gia phát điên, ai có thể ngăn được?

"Lão Thập Ngũ, đừng giết chúng ta, Tử Lăng còn chưa có chết, Hạo nhi cũng còn sống, ngươi không muốn biết chúng ở nơi nào sau? Mau dừng tay!" Thạch Uyên bị dọa cho khiếp sợ, mặc dù hắn là trưởng bối, quyền hành nắm giữ rất lớn thế nhưng thời khắc này thân thể không ngừng run rẩy, ra sức hét lớn.

Những lời này rốt cuộc cũng khiến Đại Ma Thần chững lại, nhẫn nhịn đau thương, ánh mắt lạnh lẽo nhìn bọn họ.

"Lão Thập Ngũ, trước tên đừng giết, bắt bọn họ lại, ngươi trước tiên nghỉ ngơi cái đã." Ở phía sau, nhóm huynh đệ của ông lên tiếng.

Bởi vì bọn họ cũng sợ hãi, Thập Ngũ gia phát điên, ai cũng không ngăn được, bọn họ sợ ông bình định cả Võ Vương phủ, giết không còn một cọng cỏ, gà chó không tha.

"Được!" Đại Ma Thần chỉ nói một chữ như thế.

Sau đó, tất cả mọi người thuộc Võ Vương phủ bị triệu tập tới, tự Thập Ngũ gia ra tay, một chưởng để giữa hư không, một con Kim Sí Đại Bàng bay ra, đè ép cả thiên địa, trấn áp những người thuộc nhất mạch của Thạch Nghị.

Về phần Thạch Lạp, Đại Ma Thần một cước bước ra, trước tiên phế bỏ tu vi của hắn, sau đó một cước quét ngang, đạp thẳng lên đám người này.

Thập Ngũ gia ngồi trên một chiếc ghế to mang theo vẻ đau buồn, trầm mặc rất lâu, mới nói: "Ta cũng không phải là người không nói lý, hiện tại cho các ngươi giải thích."

Tất cả mọi người như được trút bỏ gánh nặng trong lòng, thở dài một tiếng, âm thầm vui mừng, ông ta rốt cuộc khôi phục lại, không có phát điên nữa.

Bình tĩnh trong chốc lát, Thập Ngũ gia lạnh lùng và vô tình mở miệng, nói: "Thạch tộc cấm nội đấu, huynh đệ tàn sát, nếu làm trái giết không tha, hôm nay ta dựa vào đấy mà chấp hành gia pháp!"

Những câu này vừa ra, những người bên dưới sợ hãi, tâm liền nguội lạnh, ai nấy đều sởn cả gai óc, đây là có ý gì? Đều phải chết, không có đường sống.

"Lão Thập Ngũ, ngươi không thể làm như vậy, ngươi không thể chấp hành gia pháp, chuyện này cần Võ Vương xuất quan." Thạch Uyên lớn tiếng nói.

"Bụp!"

Đại Ma Thần chỉ ra một cái, ông cố của Thạch Nghị hét thảm, máu tươi

bắn tung tóe, hắn sợ hãi phát hiện một thân tu vị hoàn toàn bị phế.

Thập Ngũ gia cũng không có lập tức giết hắn, mà lạnh lùng nhìn chằm chằm mọi người, nói: "Các ngươi nói ta không xứng thi hành gia pháp?"

Tất cả mọi người sợ hãi, không dám lên tiếng.

Ông đứng dậy, thật sự cứ như là một vị Ma Thần, nhìn xuống phía dưới, mặc dù chỉ còn lại một tay thế nhưng lại cực kỳ oai phong, kinh sợ lòng người.

"Lão Thập Ngũ, chúng ta dù có lỗi lớn thì cũng phải chờ Võ Vương tới rồi mới luận tội." Rốt cuộc, lại thêm một vị trưởng bối mở miệng.

"Võ Vương, ta thấy hắn hồ đồ rồi, nhiều năm như vậy mà cũng không có xử lý tốt vụ này, xử sự không công bằng, hắn già rồi!" Đại Ma Thần lạnh lẽo lên tiếng.

Mọi người run rẩy, Võ Vương là ai? Là một cường giả khi còn trẻ dám tranh dành ngôi vị hoàng đế với Nhân Hoàng, mạnh mẽ khiến cho toàn bộ Cổ Quốc run rẩy.

"Ngươi không được vô lễ, không được bất kinh với Võ Vương!" Một vị trưởng bối quát lên.

"Vì sao không thể, ta xử trí gia pháp với ngươi trước tiên!" Đại Ma Thần giơ tay, vù một tiếng, bàn tay hóa thành một cái mâm màu vàng thật lớn, bụp một tiếng, vỗ lên trên người vị trưởng lão kia khiến cho hắn nổ tung tại chổ, hóa thành một màn mưa máu.

Loại thủ đoạn này, tàn bạo và chớp nhoáng, khiến mọi người rung động thật sâu, Thập Ngũ gia lần nữa mở miệng, nói: "Võ Vương nếu đã hồ đồ, không cần ngồi ở vị trí này nữa rồi, có thể phế bỏ hắn đi!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 268: Quả Quyết

Câu nói vừa ra, hiện trường trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người đều sợ hãi, Đại Ma Thần cũng quá mạnh mẽ, lời nói như thế mà cũng dám thốt thành lời, ngang tàn cỡ nào!

Võ Vương nếu như không muốn ngồi ở vị trí này thì liền phế bỏ hắn, chắc chắn câu nói này sẽ tạo ra phong ba ngập trời, mặc dù không biến thành hành động nhưng cũng sẽ khiến cho Hoàng Đô chấn động mạnh.

Đại Ma Thần muốn truyền một tín hiệu, ông rất bất mãn, không chỉ đang cảnh cáo mọi người ở Võ Vương phủ, mà đang hướng về bên ngoài biểu lộ một quyết tâm nào đó.

Ông muốn chỉnh đốn và thay đổi hết tất cả sao, có thể người cầm quyền của Võ Vương phủ phải thay đổi rồi, nếu truyền đi thì không chỉ chấn động các vương hầu lớn mà đến cả Nhân Hoàng cũng phải liếc mắt!

"Ngươi... Lão Thập Ngũ, câu như vậy mà ngươi cũng dám nói sao?!" Một vị trưởng bối quát lớn.

Những câu nói này đối với bọn hắn vô cùng chấn động, muốn lật đổ tất cả Võ Vương phủ, lực trùng kích quá mạnh mẽ, rất nhiều người cảm thấy toàn thân phát lạnh, không thể chấp nhận được.

"Bên ngoài mạch này thì huy hoàng thế nhưng bên trong lại xảy ra vấn đề lớn, gặp phải bệnh nặng, nên cần điều trị!" Thập Ngũ gia bình tĩnh nói, rồi nhìn xuống mọi người bên dưới.

"Ngươi đang nói cái gì, lão Thập Ngũ, ngươi có hiểu lời nói của mình đại biểu ý gì không, muốn đảm nhiệm, đừng nên trở thành tội nhân chia rẽ phủ ta!" Một vị nguyên lão hét lên.

"Ta đương nhiên là biết minh đang làm gì, chỉ là do các ngươi không biết tình trạng hiện tại mà thôi! Còn nói ta chia rẽ sao, từ mười ba năm trước các ngươi đã làm ra chuyện ngu xuẩn gì, Võ Vương phủ cũng đã bị chôn vùi hạt giống mục nát, sớm muộn gì cũng xảy ra vấn đề lớn!" Thập Ngũ gia lạnh lùng quét mắt nhìn mọi người, giọng điệu bình thản, nói: "Giống như một cây đại thụ, nhìn như xanh tươi thế nhưng bên trong đã sinh sâu mọt, sớm muộn cũng phải mục nát, hiện tại việc ta cần làm đó chính là tiêu diệt hết những con sâu mọt này!"

"Ngươi..." Có mấy người biến sắc mặt, nhưng cũng có rất nhiều người sợ hãi, thân thể run rẩy, cảm giác sợ hãi ùa tới.

"Bênh nặng, điều trị!" Thập Ngũ gia vô cùng thẳng thắng và quả đoán, sau khi nói ra mấy chữ, ngồi trên chiếc ghế bọc da thuồng luồng, con mắt vô tình nhìn chằm chằm người bên dưới: "Nên chấp hành gia pháp, đừng mong một ai có thể thoát tội!"

Lập tức, rất nhiều người hoảng sợ giống như là nghe được lời tuyên án tử hình dành cho mình, có ai mà không sợ? Cho dù nhân vật lợi hại đi nữa, một ngày đối mặt với tử vong thì cũng phải sợ hãi.

"Ngươi... Chẳng lẽ muốn tạo phản sao?" Một ông già ngoài mạnh trong yếu thật sự rất sợ hãi, thật sự rất sợ khi phải lập tức kết thúc sinh mệnh.

"Không phải ta muốn phản mà là các ngươi phản. Vi phạm tổ huấn, huynh đệ chém giết, xử sự bất công, phá hoại tộc quy, phản cả ân tình luân lý!" Thập Ngũ gia đứng dậy, bùng phát ra một luồng khí thế mạnh mẽ tuyệt luân, quát lên: "Là các ngươi tạo phản!"

Tất cả mọi người ngớ người, Đại Ma Thần muốn làm gì đây, gán ghép cho bọn họ cái tội là người phản nghịch? Tất cả mọi thứ sao lại đổi ngược lại thế này.

Những lời này nói ra cứ như là quả búa bằng sấm sét, nện từng cái một vào trong lòng bọn họ khiến cho những người này lỗ tai đau nhói, đầu óc

phình to, lần lượt từng người ho ra đầy máu.

"Cứ theo như quy củ, bắt đầu chấp hành tộc quy!" Đại Ma Thần ngồi xuống, thân thể to lớn có vẻ khiếp người, thanh âm này lọt vào tai mọi người tựa như là ma âm.

"Không!" Có người kêu to.

Phía sau, ngay cả những lão huynh đệ của Thập Ngũ gia định há miệng như muốn nói điều gì đó, cảm giác nếu như giết hết tất cả thì ảnh hưởng quá to lớn, nhất định trở nên đại loạn, khiến cho Thạch Quốc càng thêm chấn động.

Nhưng, bọn họ đứng ở đằng sau Đại Ma Thần, nói chung cũng không có nhiều lời, ủng hộ vô điều kiện.

"Ngươi chính là tạo phản, mưu nghịch!" Có người la lớn.

"Bắt đầu từ ngươi!" Thập Ngũ gia lên tiếng, chỉ tay ra, một ngón tay màu vàng bắt đầu lớn lên, vù một tiếng, ép xuống phía dưới, tên kia liền thành tro tàn.

Chỉ đơn giản như thế, một cường giả trong nháy mắt hóa thành bột mịn, biến mất khỏi thế gian.

"Ngươi không thể đối xử với chúng ta như thế được!" Những người này bị dọa cho chết khiếp, thật đúng là vô tình, nói muốn chấp hành gia pháp, tuyệt không hàm hồ.

"Tại sao không thể, ngươi hãm hại tộc nhân của mình, luận tội cũng nên chém!" Thập Ngũ gia lần nữa xuất thủ, giống như là một cột chống trời màu vàng hạ xuống, người kia hóa thành tro bụi.

Uy thế này thật sự dọa sợ mỗi người, không một cao thủ nào có thể phản kháng, chênh lệch quá lớn.

Thường ngày, bọn họ cao cao tại thượng, nắm giữ quyền thế rất lớn, chỉ cần ra ngoài phủ đệ khắp nơi phải lấy lễ để tiếp đón. Trong đó có mấy người sức ảnh hưởng rất lớn, giậm chân một cái là bốn phương không thể yên bình, thế nhưng hiện tại lại biến thành tù nhân, tất cả đang chờ xét xử và nhận lấy cái chết.

"Trong tộc chúng ta chính là những trụ cột vững chắc, là căn cơ Võ Vương phủ, ngươi nếu giết hết chúng ta, chính là đang hủy diệt đi cả bộ tộc này, không thể làm như vậy!" Một vị trưởng bối hét lớn.

"Trụ cột vững chắc, các ngươi không biết ngượng mồm khi nói những lời này à, có công lao to lớn gì hả, đã làm chuyện gì nghịch thiên, uy chấn thiên hạ, hay là trấn áp một phương?" Thập Ngũ gia bình tỉnh hỏi.

Sau đó, ông cất cao giọng, nói: "Bộ tộc chúng ta không thiếu hụt thiên tài, sau khi bình định nội loạn rồi triệu hồi lại những người ở vùng đất lạnh lẽo, những người đó không thua kém gì các ngươi, hay là những 'tội nhân' bị trục xuất ở bên ngoài cũng có rất nhiều nhân tài, bọn họ cũng nên quay về rồi."

"Ngươi... làm xằng bậy!" Một vị trưởng bối chịu không được nữa lên tiếng.

"Các ngươi ở Hoàng Đô đã mục nát hết cả, trốn vào trong hang ổ hưởng thụ, còn không bằng những tộc nhân ở vùng đất lạnh lẽo đó. Các ngươi thân là dòng chính, nếu còn tiếp tục như vậy thì cả gốc rễ cũng sẽ úng luôn."

Thập Ngũ gia nói, lần nữa giơ tay lên giết chết một vị nguyên lão. Trong quá trình này, ông trịnh trọng tuyên bố từng người phải chịu tội, rồi lần lượt ra tay.

Đây là một cuộc xét xử, sau khi trở lại Thập Ngũ gia không có điên cuồng đồ sát mà lấy phương thức này để xử trí những tên kia, mỗi một người trước khi bị giết chết đều được nói rõ tội trạng của mình.

Trong quá trình này, cả đám người kêu thảm, vẻ mặt trắng bạch, Đại Ma Thần thiết huyết vô tình, cơ bản không có thời gian để để ý, nên làm như thế nào thì cứ thế mà làm.

"Dừng tay!"

Đúng lúc này, bóng người xuất hiện đè ép mọi người, giữa sân có thêm bốn ông lão, ai cũng tiên phong đạo cốt, hoặc là phản phác quy chân, tất cả đều rất kinh người.

Tuổi tác bọn họ rất cao, râu tóc trắng xóa, cặp mắt chớp nháy liền xuất hiện thần quang, như là từng luồng tia sét xẹt qua hư không.

"Lão Thập Ngũ... Ngươi có thể làm như vậy sao?!" Một người trong đó hét lớn.

Đây chính là bốn vị lão tổ trong Võ Vương phủ, năm đó cũng vì vào thời khắc mấu chốt bọn họ xuất quan nên mới khiến cho Thạch Tử Lăng không thể không rời khỏi Hoàng Đô.

"Tại sao lại không được, các ngươi đã xử lý không công bằng thì giờ đến phiên ta chỉnh đốn lại Võ Vương phủ, bình định." Thập Ngũ gia đáp lại, đối mặt với bốn người này vẻ mặt rất bình thản, như cũ chả sợ ai.

"Lão Thập Ngũ, ta biết trong lòng ngươi phẫn uất, trong tộc mắc nợ ngươi quá nhiều nhưng ngươi cũng phải hiểu, tộc nhân làm ra hành động như thế cũng là lấy đại cục làm trọng."

"Không sai, hết thảy đều vì giúp cho bộ tộc ta càng ngày càng mạnh mẽ hơn, cũng bởi vì chúng ta sơ xuất làm mất đi một vị trời sinh Chí Tôn nhưng cũng không thể vì thế mà lại giết chết thêm một người trời sinh Thần Nhân? Như vậy tổn thất quá lớn, bộ tộc chúng ta chịu không nổi."

Bốn vị lão tổ sắc mặt bình tĩnh, tiếp tục khuyên bảo giải thích về những mặt lợi và hại.

"Đạo lý gì vầy? Kẻ ác đoạt đi huyết cốt của tôn nhi ta cũng chỉ vì muốn mạnh mẽ hơn, rồi còn có thể nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, mà Tử Lăng của ta lại phải tha hương, Hạo nhi càng không biết sống chết, đây chính là đại cục và thủ đoạn xử lý mà các ngươi nói sao? Rất tốt, hôm nay ta đã trở về, Thạch Nghị ở nơi nào ta muốn tự tay đoạt lấy Trùng Đồng của nó, thu hồi Chí Tôn cốt rồi đặt vào trong cơ thể một người khác, tái tạo một chí tôn mới. Rồi lưu lại một tân chí tôn mới, đánh đuổi phế nhân của Thạch Nghị nhất mạch, như vậy cũng được đúng không? Cũng chả khác mấy với những lời các ngươi vừa nói!" Thập Ngũ gia lớn tiếng quát hỏi.

Hiện trường yên lặng như tờ, mọi người cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, rất nhiều người không biết trả lời như thế nào.

Bốn vị lão tổ nghe thấy thế thì nhíu mày, một trong số đó than thở: "Lão Thập Ngũ, ngươi hơi quá khích, dù sao sự tình cũng đã xảy ra chúng ta cũng chỉ có thể chọn hay không chọn thôi."

"Nghị nhi hiện tại đã trở thành thiếu niên chí tôn, nó rất mạnh mẽ, xưa nay rất hiếm thấy, phóng tầm mắt cả Hoang Vực, trong tương lai nhất định sẽ là một trong những người mạnh nhất, chắc chắn sẽ dẫn dắt bộ tộc hướng tới huy hoàng." Lại thêm một vị lão tổ mở miệng.

Đại Ma Thần cười gằn, nói: "Các ngươi sai rồi, cường giả chân chính không phải được tạo ra như thế, tôn nhi của ta nếu không chết, ta tin tưởng dù không còn Chí Tôn cốt thế nhưng cũng có thể đánh bại cái tên mà các ngươi gọi là Nghị nhi được trang bị đầy đủ. Không phải chỉ là hai con ngươi thôi sao, không phải chỉ là một khối cốt thôi sao, các ngươi quan tâm làm chi, cái đó đã rơi xuống tầng thấp kém, chung quy lại cũng là công dã tràng!"

Tiếng nói của ông như là sấm nổ, đinh tai nhức óc, khiến cho thần sắc mọi người trở nên trắng bệch, lời như thế cũng chỉ có mình ông mới nói ra được.

"Các ngươi không tin hả?" Đại Ma Thần lạnh lùng quét nhìn tất cả, nói: "Ta có một dự cảm, nếu Hạo nhi không chết, chỉ bằng vào nó, không cần Chí

Tôn cốt cũng có thể quật khởi."

Rất nhiều người chấn động trong lòng, khi nghe lời của ông, nhìn thấy vẻ mặt của Ma Thần cùng với phong thái đầy tự tin khiến tất cả mọi người run rẩy, đứa bé năm đó có thể trở về sao?

"Lão Thập Ngũ. có một số việc không thể nào cứu vãn được, không cần nói những lời tức giận như vậy, Nghị nhi thật sự rất giỏi, phong thái vô địch đã hiện ra từ lâu."

"Lời tức giận?" Đại Ma Thần cười to, lắc lắc đầu, nói: "Hiểu chính là hiểu mà không hiểu chính là không hiểu, xem ra thật sự các ngươi chả hiểu gì cả."

Vẻ mặt bốn người biến đổi, đối phương bễ nghễ tứ phương, giống như cao cao tại thượng khiến bọn họ phát ghét.

"Cơ duyên của Nghị nhi rất lớn, thuở nhỏ đạt được tạo hóa rất lớn, ngươi khó mà tưởng tượng nổi, hiện tại nó càng tiến vào Thượng Cổ Thánh Viện, có thể đạt được Bổ Thiên thuật trong truyền thuyết, ai cũng không thể ngăn cản sự quật khỏi của nó. Lão Thập Ngũ, vì sự phồn thịnh của bộ tộc ta kính xin ngươi hãy khoan hồng độ lượng một lần, xem như chúng ta thỉnh cầu ngươi, hãy vì sự huy hoàng đỉnh cao nhất của bộ tộc ta, ngươi nên dừng lại đi."

Bốn vị lão tổ vẻ mặt trịnh trọng, nhìn về phía trước.

"Trùng Đồng giả lợi hại nhưng nếu vì vậy mà bao che, dung túng, ngày sau người người noi theo, sát hại lẫn nhau, thì trong tộc này còn nói gì đến đoàn kết nữa, chắc chắn sẽ sụp đổ. Các ngươi sai ở điểm nào chắc giờ cũng chưa hiểu ra, đột nhiên xuất hiện địa vị trời sinh Thần Nhân, chuyện này không sáng suốt mà là ngu xuẩn!" Thập Ngũ gia chả khách khí gì.

Nhưng cuối cùng ông vẫn thấy đáng tiếc, thở dài một hơi, bi thương nói nhỏ: "Nếu Hạo nhi còn sống thì thật tốt, nếu như ở bên cạnh ta, nói cho nó

biết như thế nào mới gọi là chí tôn, tuyệt đối không phải quyết định bởi một khối cốt, một đôi mắt!"

Cuối cùng, đột nhiên ngẩng đầu lên, nói: "Tộc quy không thể phá, tự giết hay là ta giết!"

Ông tiếp tục tuyên bố những người chịu tội, muốn giết chết những người có lỗi nặng.

"Không được, không thể như vậy!" Bốn vị lão tổ ngăn cản.

"Ngày đó các ngươi không có quyết định, chỉ là vào thời khắc mấu chốt được mời đi ngăn cản Tử Lăng nên không tính quá phận, để hắn rời đi cũng đã chỉ ra tổ địa ở chổ nào, hôm nay ta không tính sổ. Thế nhưng, chung quy lại các ngươi cũng đã già rồi hay là đi bế quan tu hành đi."

Thập Ngũ giả trầm giọng nói, con mắt khiếp người đến cực điểm nhìn về bốn vị lão tổ.

Thời khắc này, trái tim của mọi người co rút lại, căng thẳng cực kỳ.

"Ngươi..." Bốn vị lão tổ biến sắc mặt.

"Không được làm càng!" Bọ họ quát lên, bởi vì nhìn thấy Thập Ngũ gia tiếp tục xuất thủ giết chết những người bị tuyên bố có tội.

"Ầm!"

Bọn họ ra tay, thế nhưng tất cả như bị sét đánh, bị chấn cho miệng chảy đầy máu tươi, lão đảo thối lui.

Đại Ma Thần ngang nhiên đứng giữa sân, ánh sáng chói mắt khiến người khác khó mà nhìn thẳng vào được, ông giống như là một vị thần linh, bên ngoài cơ thể có Kim Sí Đại Bàng, Bệ Ngạn, Toan Nghê vờn quanh, khủng bố ngập trời.

Thời khắc này, một bên tuyên bố những kẻ có tội một bên lại ra tay,

"phù" một tiếng, lại thêm một vị nguyên lão hóa thành tro bui.

"Bụp!"

Tiếp theo lại một vị trưởng lão khác bị đánh thành tro tàn. Rất nhanh, một vị trưởng bối sau khi được thông báo vi phạm tộc quy liền bị ông vỗ một chưởng thành bột mịn.

Mọi người sợ hãi, không ai có thể ngăn cản Thập Ngũ gia.

"Dừng tay!"

Bốn bị lão tổ quát lên, lại tiếp tục tiến tới, đánh về phía Thập Ngũ gia.

"Các ngươi đi dưỡng lão cho rồi!" Đại Ma Thần mở miệng, quanh thân thể Kim Sí Đại Bàng, Bện Ngạn... đồng thời vọt lên, vù một tiếng, đánh văng bốn vị lão tổ ra ngoài, bọn họ khó lòng mà tiếp cận được.

"Thập Ngũ, ngươi hơi quá đấy." Đúng lúc này một luồng âm thành uy nghiêm truyền tới, giống như từ vực ngoại truyền đến, kinh sợ lòng người, khiến linh hồn người khác phải run rẩy.

"Võ Vương, rốt cuộc ngươi cũng tới." Đại Ma Thần nhìn về hư không xa xôi, nơi đó có một bóng người xuất hiện từ phía chân trời đi vào trong phủ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 269: Võ Vương

Nơi xa trên không trung, một bóng người đắm chìm trong hào quang, giống như một vị thần từ vực ngoại hạ xuống phóng thích những gợn sóng đến đáng sợ không gì sánh được, giáng lâm vào trong Võ Vương phủ.

Khí tức này khiến phàm nhân run rẩy, tôn kính như thần linh, ngay cả tu sĩ cũng phát run, Võ Vương quá mạnh mẽ, cứ như vậy giáng thế phảng phất như không còn thuộc về nhân gian nữa.

Toàn thân hắn được vòng sáng thần bao phủ, rực rỡ chói mắt, trong lúc nhất thời không thể thấy rõ được chân thân, chỉ có lưu chuyển một khí thế đáng sợ thôi.

"Võ Vương!" Rất nhiều người kêu to, như nhìn thấy được hi vọng, giống như một chiếc máy đồng loạt bái lạy.

Những người bị vấn tội, chấp hành tộc quy toàn thân run rẩy, vốn rằng đang tuyệt vọng thế nhưng thời khắc sống còn thì Võ Vương tới, trong tuyệt cảnh như nắm được lấy một cọng cỏ cứu mạng.

Ở sau Thập Ngũ gia, đám lão huynh đệ biến sắc mặt, bọn họ cực kỳ căng thẳng, Võ Vương xuất quan, thật sự là chuyện không ổn rồi, nhiều năm qua đi uy thế của đối phương càng thế đáng sợ, khiến người ta nghẹt thở.

Sự mãnh mẽ của Võ Vương, cả Thạch Quốc đều biết, thần dũng không thể đỡ, thời trẻ tuổi từng tranh bá, khuấy lên sóng gió vô biên, tuy rằng bị thua không thể trở thành Nhân Hoàng thế nhưng sự dũng mãnh đấy thế nhân ai cũng biết.

Ánh sáng thần thánh chiếu rọi khắp nơi, giống như một vầng thái dương to lớn hạ xuống, cả sân nhỏ run dữ dội, ầm ầm nổ vang, khiến cho cả tòa phủ

đệ hùng vĩ này sinh ra một tầng hào quang đáng sợ.

Quả thật như là một bị thần, cả người lưu chuyển lực lượng thần bí, kinh sợ lòng người, khiến ngươi bên dưới muốn nghẹt thở.

"Thập Ngũ, ngươi có thể sống trở về ta thật cao hứng." Võ Vương lời nói ôn hòa, không chút nóng nảy, không có giận giỗi, thế nhưng lại khiến người các cảm nhận được tràn đầy uy nghiêm.

Chuyện này vượt khỏi dự đoán của mọi người, hắn là ai? Chữ Vương được phong hào kèm theo chữ "Võ", nổi giận mưa gió sợ, hét lớn trời cao vỡ, quát tháo phong vân, cường thế cực kỳ.

Hắn nếu như bất mãn tất chiến ý ngập trời tỏa ra, chỉ khí thế này thôi cũng đủ khiến cho một vài địch thủ nổ tung, chết không hề hay biết, có thể có biểu hiện như vậy thật sự rất hiếm thấy.

"Sau khi trở về ta rất thất vọng, và cũng rất phẫn uất." Thập Ngũ gia bình tĩnh trả lời, cũng không làm bộ mà vô cùng thẳng thắn, trả lời đúng sự thật.

"Chuyện năm đó sau này ta mới biết, cục diện đã định sẵn, quả thật đã bất công với dòng dõi của ngơi. Nhưng toàn bộ đều đã phát sinh, không cách nào cứu vãn được nữa, hãy vì sự phồn thịnh của bộ tộc ta, nếu là ta ngươi sẽ làm gì? Thật sự sẽ giết chết trời sinh Thần Nhân Trùng Đồng giả hay sao?" Võ Vương ôn hòa như trước, giải thích mọi việc trước và sau.

"Nếu như cháu nội ta ác độc, làm ra những chuyện nhân thần cộng phẫn, chỉ một chữ... Chém, cho dù là thiên thần chuyển thế cũng không cản được!" Đại Ma Thần lời nói đanh thép.

Phải biết, ông từng sớm nói qua gia tộc này tưởng chường như huy hoàng thế nhưng đã gặp phải bệnh nặng đã từ lâu, phải trị!

Võ Vương không nói lời nào, trên thực tế khi ở phía chân trời hắn đã nghe được mấy câu tranh luận vô ích, cố gắng khuyên giải, với thân phận

của hắn cũng có chút sai lầm.

Rất lâu sau hắn mới nói: "Ta là Võ Vương, nếu như lấy thân phận chủ của bộ tộc này khuyên ngươi hành khoan dung cho nhất mạch Nghị nhi, có được không?"

Võ Vương thân là người chèo chống, ở một số tình huống có quyền lợi như thế này, có thể đặc xá cho tộc nhân, hiển nhiên hắn cũng phải dựa theo quyền hạn mà hành sử tộc quy, vì vậy mới hỏi như thế.

"Không được!" Thập Ngũ gia nói như đinh chém sắt, từ chối thẳng thừng, ở một số tình huống đặc biệt thì mới đặc xá được, ông cũng không cho phép.

"Lão Thập Ngũ, những người này đều bị giết hết, trong phủ trở nên hiu quạnh, ngươi nhẫn tâm sao?" Võ Vương trầm giọng nói, cho thấy tâm ý của hắn chính là không muốn các cao thủ trong tộc bị chém giét, nếu không sẽ khiếp cho phủ đệ sụp đổ ngay.

"Chỉ là một hạt giống đã mục nát mà thôi, ta đã nói rồi, không cần giữ lại, xóa bỏ làm lại, hết thảy đều nên thay đổi." Thập Ngũ gia nói.

"Xem ra khuyên can không được, thật sự muốn động thủ cùng ta sao?" Nói tới đây, khí tức của Võ Vương càng đáng sợ hơn, gợn sóng như biển, khiến cho người đứng gần bên run rẩy.

"Nếu như đã ép ta lấy vũ lực để giải quyết thế ta cũng chả phải ngại, ra tay đi!" Đại Ma Thần lên tiếng, cho dù đối mặt với vương giả đáng sợ, danh chấn cả Thạch Quốc ông cũng vô cùng trấn định.

Tất cả mọi người đều giật mình, Đại Ma Thần quá cường thế, đối mặt với Võ Vương mà vẫn như vậy, thật là đáng sợ, những tên đang chờ bị chấp hành gia pháp đều sợ hãi.

"Khi còn trẻ ngươi đã bộc lộ tài năng, vượt qua những người cùng thế hệ, có thể nói là tài năng ngút trời, sau đó lại quật khởi, quả nhiên như dự

liệu của chúng ta. Mười ba năm trước, ngươi bị Tỳ Hưu trưởng thành truy kích, chín chết một sống, lưu lạc bên ngoài nhiều năm, tuy mất đi một tay thế nhưng ta nghĩ thực lực của ngươi sẽ tăng nhanh như gió, vượt xa năm xưa." Võ Vương lên tiếng, cũng không hề xem thường mà vô cùng trịnh trọng.

Điều này càng khiến cho những người bị bắt ở trong phủ thêm bất an lo sợ, tim gần như muốn nhảy ra ngoài, mười mấy năm trôi qua, Đại Ma Thần thật sự vẫn vô địch hay sao, ngay cả Võ Vương cũng phải kiêng kỵ.

"Thập Ngũ, ta rất thưởng thức ngươi, thế nhưng ngươi lại không quay đầu lại, khư khư cố chấp thì đừng trách ta không khách khí!" Cuối cùng, lời nói của Võ Vương rất lạnh lẽo.

"Là ta khư khư cố chấp hay là ngươi u mê không tỉnh? Đến đây nào, ta mà lại sợ ngươi ư!" Đại Ma Thần quét lên.

Thời khắc này, cả người ông phát sáng, thần hi tỏa ra ngoài thân, bắt đầu bốc chày hừng hực, tóc dài không gió mà bay, cả người cũng như là một vầng mặt trời, rực rỡ chói mắt.

"Thập Ngũ, ta lại cho ngươi thêm một cơ hội, hối lỗi đi." Võ Vương cất tiếng, lời nói hơi thờ ơ, xuyên thấu qua vòng ánh sáng hộ thể lấp lánh kia chính là một đôi con ngươi cũng kỳ lạnh lẽo.

"Nên hối lỗi không phải là ta!" Thập Ngũ gia đạp lại.

"Thập sao? Chớ ép ta phải trấn áp ngươi!" Rốt cuộc Võ Vương cũng lộ ra mặt cường thế của mình, âm thanh như sấm, một bên quát lớn, toàn thân ánh sáng thần thành tăng vọt, đè ép cả thiên địa.

"Ta xem ngươi bị hồ đồ rồi!" Đại Ma Thần khiển trách.

"Ngươi nói cái gì?!" Võ Vương nổi giận, thời khắc này ánh sáng tản ra một chút lộ ra chân thân, cặp mắt như hai vòng mặt trời nhỏ, khiếp người đến cực điểm.

Tất cả mọi người ngẩn ngơ, đã nhiều năm qua đi mà dung mạo của Võ Vương không hề thay dổi, xem ra cũng chỉ hơn bốn mươi tuổi mà thôi, rất thần võ, nếu so với tuổi thật thì nhỏ nhơn rất nhiều.

Tất cả mọi người giật mình, đây chính là sự thể hiện của thần thông Huyền công, thực lực của hắn quá mạnh mẽ, năm tháng ổn định, hiện tại ở tráng niên cũng không hề suy yếu.

Bốn vị lão tổ có sự chênh lệch rõ ràng, bốn người họ tinh lực đều có chút khô héo, điều này nói rõ không gian của Võ Vương còn tăng lên cao.

"Ta nói là ngươi bị hồ đồ rồi, không muốn ngồi ở vị trí này thì xuống cho xong." Đại Ma Thần lạnh lùng đáp trả, thanh âm không cao thế nhưng lại chấn động cả tòa phủ đệ, truyền về nơi xa trên không trung.

Bát phương yên tĩnh, mọi người không dám thở mạnh, tất cả đều ngây người, trước đây cũng đã nghe những lời tương tự như thế, lúc đó không có Võ Vương nên có thể cho đó là lời vô ích.

Hiện tại thì hoàn toàn khác, đây là đối mặt quát lớn, thật sự muốn phế Võ Vương!

Những lời này truyền đi đặc biệt xa, chấn động Hoàng Đô, giờ phút này những tộc lớn khác nghe thấy đều khiếp sợ.

"Thật sự là lão Thập Ngũ sao, hắn đã trở về rồi!"

"Được lắm lão Thập Ngũ, không hổ với danh xưng Đại Ma Thần, khí thôn sơn hà, cứ thế muốn phế đi Võ Vương!"

...

Đây là những suy nghĩ trong lòng của cường giả các tộc, tất cả có chút hãi hùng khiếp vía, bọn họ biết hôm nay Hoàng Đô sẽ xảy ra một sự kiện rất lớn.

Thập Ngũ gia trở về, tuyên bố như thế, cường thế như vậy, đây là muốn nói cho tất cả mọi người biết, ông rất bất mãn, Võ Vương phủ sắp thay người lãnh đạo rồi!

"Lão Thập Ngũ, ngươi cảm thấy đã đủ lông đủ cánh rồi phải không, muốn đánh tan trời cao?" Võ Vương lạnh giọng nói, hắn thật sự nổi giận, lời nói lạnh lùng vô tình.

"Ngươi quá tự tin đó, muốn chiến thì chiến!" Đại Ma Thần đáp lại đầy lạnh lẽo.

"Tốt!"

Võ Vương thật sự đã nổi điên, một chưởng đập về phía trước, phù văn như biển nhấn chìm cả phía trước, thiên địa bạo động, Võ Vương phủ gần như muốn nổ tung.

"Bịch bịch", "bịch bịch"...

Rất nhiều người ngã nhào xuống dưới đất, chịu không được những gợn sóng đáng sợ này, thần hồn gần như bay ra ngoài, thân thể run rẩy.

"Ầm!"

Đại Ma Thần một tay vung về trước, một mảnh phù văn cũng đồng dạng bay ra, dày đặc trong hư không, va chạm với mảnh ánh sáng lấp lánh kia, động loạt nổ tung.

"Sau đó, những ký hiệu rực rỡ kia, thần lực đáng sợ gặp nhau ở trong hư không rồi bị dập tắt, vẫn chưa có khuếch tán ra xung quanh nên không thể tổn thương được những người khác.

Hiển nhiên, hai người này không chế phù văn đã tới cảnh giới xuất thần nhập hóa từ lâu, nếu như cứ để cho những gợn sóng này tùy ý nổ tung thì ngay cả một vùng núi cũng phải nổ tung.

"Ầm!"

Võ Vương phất ống tay áo, một con thuồng luồng cổ xưa màu xám bay ra, khí thế hùng dũng, to lớn như núi non, khủng bố ngập trời, đây tự nhiên do bảo thuật hóa thành.

Vô cùng chân thật, con thuồng luồng này quá khổng lồ, đè ép cả trời cao, toàn thân màu xám, vảy da cổ điển, giống như bay từ Thượng Cổ tới đây, trong chớp mắt xuất hiện một loại tinh khí thần, loại sinh mệnh!

Thập Ngũ gia cũng chả sợ, hét lớn một tiếng, sau lưng bay lên một con đại bàng cánh vàng, màu vàng chói mắt, lông chim hoàng kim toàn thân như đang thiêu đốt, chiếu sáng cả bầu trời, nó đưa ra một đôi móng vuốt cực lớn chụp vào thuồng luồng xám.

"Chấp hành gia pháp!" Cũng trong lúc đó, Đại Ma Thần lạnh lùng mở miệng, nhìn về tù nhân bên dưới.

"Ngươi... Dừng tay!" Bốn vị lão tổ giật mình, đối phương chiến đấu sống chết với Võ Vương thế mà còn thời gian ra tay, bọn họ vội vàng tiến lên ngăn cản.

Nhưng mà, khoảng cách quá gần, Thập Ngũ gia ở gần bọn họ, bốn vị lão tổ bị đánh bay, một bước liền đến trước mặt những người này.

Sau đó, ông tát ra một tát, trước mặt bốn vị lão tổ và Võ Vương trực tiếp đập liên tiếp tám chín người, khiến họ nổ tung, ác liệt và quyết đoán, không chút lưu tình.

Xương vụn bay loạn, sương máu lờ mờ, cường thế và bạo lực, ông quả nhiên là Ma Thần, thân thể cao to hùng dũng, khí thôn sơn hà, không gì sánh được.

Chuyện này dọa cho mọi người chết khiếp, từng người chờ gia pháp, ai ai cũng run rẩy.

"Ngươi..." Ngay cả Võ Vương cũng giận dữ, Thập Ngũ gia và hắn quyết đấu bảo thuật, lại còn phân tâm làm như vậy, đây chính là biểu hiện của cường thế, không phải đang khinh hắn sao?

"Ngoài tộc quy còn có tình thân, ta không phải là người lãnh huyết, những người còn lại cho các ngươi một cơ hội lần nữa làm người, lưu lại tính mạng cho các ngươi, để cho các ngươi nhìn thấy, cái mà trong miệng các ngươi gọi là thiếu niên Chí Tôn đến tột cùng có thể đi tới một bước nào." Thập Ngũ gia quát lên.

Phía trước, còn một đám người, có trưởng bối, có trung niên, nhân số rất chi là nhiều.

Mọi người mừng như phát điên, nhìn thấy được hi vọng, có thể sóng sót quả thật giống như là tin mừng của thiên địa.

"Chết có thể miễn, nhưng tội vẫn phải xử, một thân tu vi hoàn toán phế bỏ, tránh cho các ngươi không biết an phận thủ thường, từ đây làm người đàng hoàng, sống hết đời này." Thập Ngũ gia nói.

Mọi ngươi nhất thời như rơi vào hố băng, vừa vui sướng chớp mắt thành không, tất cả mọi người toàn thân phát lạnh, gào to tan nát cõi lòng.

"Không!"

Những người này sắc mặt trắng bệch, tim mật như muốn nổ tung.

"Ngươi dám!" Võ Vương hét lớn, hắn thật sự đã nổi giận, đánh thẳng về trước mang theo phần uy ngập trời, vọt tới phụ cận.

Nhưng mà, nói cài gì thì cũng đã muộn rồi, trong nháy mắt Đại Ma Thần giơ tay, phù văn đầy trời nhấm chìm những người đó, từng người không ngừng ho ra máu, sau đó ngã nhào trên mặt đất.

"Ầm ầm ầm!"

Võ Vương và Đại Ma Thần quyết đấu, cực kỳ đáng sợ, hai người như hai vị thần chiến đấu với nhau, xuất hiện từng bóng mờ thần ma.

Trong quá trình này, xảy ra một vài chuyện ngoài ý muốn, Thạch Lạp bị ảnh hưởng khiến cho thân thể nổ tung, chết oan chết uổng.

Mà đám người Thạch Uyên suýt chút nữa cũng gặp nạn, vào thời khắc mấu chốt Đại Ma Thần lại ra tay, đánh bay bọn họ ra ngoài, giữ lại một mạng.

"Ta đã nói rồi, muốn để cho các ngươi sống sót, chờ xem tên Nghị nhi đó đến cùng sẽ đi tới một bước nào." Thập Ngũ gia lạnh lùng nói.

Những người này run lên, rất tàn khốc, bọn họ sống sót lẽ nào cũng chỉ vì để chứng kiến những chuyện đó?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 270: Quyết Đấu Ở Hoàng Đô

"Khiêng bọn họ xuống!" Võ Vương quát lên, lệnh cho những người hầu mang những nguyên lão bị phế rời đi.

Nơi đây trở nên hừng hực, hào quang nóng rực, tựa như nơi nghỉ chân của thần linh, Võ Vương đứng ở trung tâm, được hào quang bao phủ khiến cho người khác có cảm giác không thể với tới được.

Đại Ma Thần không thích giết chóc, người chết cũng không quá nhiều. Mà Võ Vương cảm thấy còn có cơ hội, nếu như hắn có thể đột phá cảnh giới hiện tại thì có thể làm cho những người này phục hồi như cũ.

Đại Ma Thần ánh mắt lạnh lùng, cũng không có ngăn cản, bởi vì cơ bản thân ông không cho rằng những người này thuộc cùng một cấp độ với mình, cũng không phải là địch thủ phải lưu ý để đối phó.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, hôm nay cũng không phải là báo thù, cũng chỉ là chữa trị bệnh nặng kéo dài cho bộ tộc mình mà thôi, những người này ngày sau không đáng sợ chút nào.

Đám người Thạch Uyên sắc mặt xám như tro tàn, bọn họ cảm thấy ý nghĩa mà Đại Ma Thần để bọn họ sống sót, có thể cũng chỉ là để xem Thạch Nghị có hay là không quân lâm Hoang Vực mà thôi.

"Lão Thập Ngũ, đường do chân ngươi chọn, hỏi lại lần nữa, có hối lỗi hay không?!" Võ Vương hỏi, âm thanh lạnh lẽo không còn ôn hòa như trước nữa, có một luồng sát khí ép người.

Đáp lại câu hỏi của hắn là một chưởng của Thập Ngũ gia, một mảng phù văn tỏa ra, như là sóng lớn vỡ bờ mênh mông cuồn cuộn, bao la cực kỳ, bao phủ toàn bộ thế giới.

Thời khắc này không cần nhiều lời, Đại Ma Thần dùng hành động để nói cho hắn biết, quyết tâm lúc này của ông mạnh đến mức nào, thậm chí cũng chẳng thèm nói thêm điều gì nữa.

"Được!" Võ Vương gào thét.

Hắn rít lên một tiếng, như là sét nổ giữa trời cao, từng mảng ánh vàng liên miên xuất hiện, hắn vung ra một bàn tay lớn vô cùng hùng vĩ.

Mọi người giật mình, trong lòng bàn tay này có nhật nguyệt tinh thần vờn quanh, vô cùng thần bí khiến người khác rung động.

"Thế giới trong lòng bàn tay!"

Rất nhiều người hít vào một hơi lạnh, đây là một môn đại thần thông, hơn nữa không phải tuyệt đỉnh cao thủ tuyệt không thể thi triển, yêu cầu tu vi cực kỳ cao.

Thời khắc này, những lão huynh đệ của Thập Ngũ gia da đầu tê dại, tất cả đều biến sắc mặt, Võ Vương quá lợi hại, bế quan nhiều năm cũng đã tinh tiến và đột phá, không hổ là một người đàn ông từng tranh bá ở Thạch Quốc.

"Ầm ầm!"

Bàn tay lớn hướng tới, trải rộng về trước, như muốn chụp cho bằng được Thập Ngũ gia, trong lòng làn tay có vô tận sương mù khuếch tán, hiện ra vô cùng to lớn.

Thập Ngũ gia bay lên trời, toàn thân lượn lờ ánh nhiệt, còn như là một vị thần linh muốn bổ đôi cả thiên địa, ông đã lên đến trời cao.

Võ Vương thân hình bất động, như trước đứng ở trong sân, thế nhưng bàn tay lớn đó cũng lao lên không trung, bao phủ tất cả.

Vù một tiếng, thiên địa run rẩy, năm ngón tay đột nhiên biến lớn, mỗi một ngón trở nên vàng óng, xuất hiện đầy khí đất, như là năm cây cột chống

trời, to lớn cực kỳ,

"Ầm!"

Bàn tay bao trùm lấy Thập Ngũ gia, từ từ nắm lại như nhốt ông vào bên trong.

Thập Ngũ gia vọt lên tận trời cao, thế nhưng bàn tay cũng phóng to theo cứ như là hình với bóng, trước sau vẫn bao phủ lấy ông, hóa thành một thế giới lòng bàn tay.

Cùng lúc đó, bên trong từng viên nhật nguyệt sao trời ầm ầm chuyển động, xoay tròn vòng quanh từng ngón tay khổng lồ kia, thần bí và đáng sợ.

Cảnh tượng như thế này mọi người chưa hề thấy, Thế giới trong lòng bàn tay đáng lẽ không có xuất hiện ngôi sao mới đúng, hiển nhiên đây là do phù văn biến thành, cũng có sương mù khuếch tán, bao phủ lấy địch thủ.

Tình huống này xuất hiện rất là kinh người, những nhật nguyệt tinh thần chuyển động ầm ầm, phát ra những thanh âm vô cùng lớn kinh động cả bầu trời Hoàng Đô.

Rất nhiều cường giả giật mình đồng thời nhìn lên trời cao, phóng tầm mắt về Võ Vương phủ, thời gian nhiều năm trôi qua Võ Vương lần nữa xuất thế, quả nhiên mạnh mẽ hơn rất nhiều khiến người khác phải sợ hãi.

"Ầm!"

Đại Ma thần xuất thủ, đánh xuyên quốc gia trong lòng bàn tay này, dựa vào đó bay ra ngoài.

Nhưng mà, Võ Vương thật sự rất đáng sợ, từng viên đại tinh chuyển động, mỗi một cái đều có từng luồng phù văn sáng lên, ở tất cả phương vị đé ép về phía trước, ngăn chặn đường đi của ông.

Thế giới trong lòng bàn tay hợp lại, đại tinh giáng thế, bất đầu chuyển

động quanh Thập Ngũ gia, đây là muốn trấn áp và luyện hóa.

Hết tầng thần quang này đến thần quang khác chiếu rọi, toàn bộ hướng về một điểm nơi trung tâm, muốn thiêu đốt ông thành tro tàn.

Mọi người sợ hãi, không nói cái khác, chỉ riêng gợn sóng này cũng đủ khiến cho cường giả trong phủ ngơ ngác, nếu như bọn họ tiến vào bên trong tất nhiên sẽ hóa thành bụi trần, ngay cả tro bụi cũng không còn.

"Ầm!"

Thập Ngũ gia không sự, mặc dù lọt vào trong Thế giới lòng bàn tay thế nhưng vẫn rất bình tĩnh, vung nắm đấm lên, một quyền tiếp một quyền đánh về những ngôi sao lớn kia.

Trên bầu trời hoàn toàn thay đổi, thần lực như là dòng sông dâng trào, hào quang chiếu rọi, hư không sôi trào, hết quền này đến quyền khác của Thập Ngũ gia khiến cho những ngôi sao lớn nát đấy, muốn xông ra ngoài.

"Hóa!"

Võ Vương hét lớn một tiếng, Thế giới trong lòng bàn tay liền thay đổi, ngân hà biến mất, lửa cháy hừng hực, bàn tay của hắn khép kín hóa thành một lò lửa, bắt đầu luyện hóa Đại Ma Thần.

Mọi người biến sắc, cái lư đồng kia chính là binh khí của Võ Vương, càng là dung hợp với bàn tay của hắn, đáng sợ vô biên, hiện tại đột nhiên tiêu diệt như vậy khiến người khác run rẩy.

Khung trời đang run lên, áng mây cũng bị đánh tan, một chiếc lư đồng vĩnh hằng xuất hiện, gỉ màu đồng xanh hoen ố, bên trong ánh lửa hừng hực, luyện hóa cường địch.

"Mở!"

Thập Ngũ gia quát lớn, mọi người đều nghe được tiếng vang lớn,

"Keeeng" một tiếng, bầu trời run rẩy, những đám mấy muôn phương bị đánh tan, cả lư đồng lay động dữ dội.

Thân hình Võ Vương chấn động, hắn buông tay lư đồng cũng biến mất theo, trong hư không Đại Ma Thần ánh mắt lạnh lẽo, trước người lơ lửng một cây cung lớn.

Đây là lần quyết đấu đầu tiên giữa hai binh khí, vừa nãy như là chuông thần thiên giới vang lên, hiển nhiên là do cung lớn va chạm với lư đồng, dẫn đến âm thanh đinh tai nhức óc.

Đại Ma Thần thoát vây đi ra, thần sắc bình tĩnh, không buồn cũng chả vui, đối mặt với Võ Vương.

Mọi người kinh dị, quả nhiên hắn càng ngày càng mạnh mẽ, hơn xa trước kia, tuyệt đó có thể đứng ngang hàng với Võ Vương.

Sau đó, Đại Ma Thần xuất kích, đấm ra một quyền, một luồng kình khí hình xoắn ốc lao ra, hóa thành một con Bệ Ngạn hoàng kim, toàn thân chi chít vảy, hào quang rực rỡ, giống như muốn chỗ đỡ cả khung trời này.

"Ầm!"

Cú đấm này cương mãnh cực kỳ, Bệ Ngạn hoàng kim mạnh mẽ tựa như muốn phá vỡ thiên địa, nhằm thẳng Võ Vương, cảnh tượng này rất kinh người, một quyền của Thập Ngũ gia chính là sức mạnh của một con Bệ Ngạn.

Võ Vương nháy nháy mắt, chùm sáng bắng mạnh, hai tai điểm điểm liền xuất hiện một mảnh ký hiệu thần bí ngăn cản lại Bệ Ngạn, đồng thời ống tay áo giương ra, hắc phong vù vù.

"Hắc Thần Phong!"

Nơi xa trên không trung truyền tới tiếng kinh ngạc, đây chính là một môn thần thông, hắc phong vừa ra âm nhu cực kỳ, có thể cắn nát sông núi,

phong này mặc dù không cuồng bạo lắm thế nhưng uy lực lại lớn vô cùng.

Quả nhiên, sau khi con Bệ Ngạn kia lao tới thì bị hắc phong quấn lấy, miệng phun đầy máu, phủ tạng bên trong vỡ nát. Đây chính là hung thú được hình thành từ bảo thuật, thế nhưng lại giống y như thật, người công tham tạo hóa có thể dễ dàng đạt đến bước này.

Võ Vương vung tay áo vọt thẳng lên không, bên trong ống tay áo hắc phong như thủy triều dâng trào cuồn cuộn, toàn bộ nhằm về phía Thập Ngũ gia.

"Đốt!"

Đại Ma Thần hét lớn một tiếng, từ trong miệng phun ra một luồng sương mù mờ mịt và cuồng bạo đánh tan thần phong màu đen đang hướng tới.

"Đây là...Hỗn Độn Đại Khí công?!" Rất nhiều người hoảng sợ.

Đây gần như là một bộ công pháp tốc hành đã thất truyền, tối thiểu ở trong Thạch Quốc chưa từng nhìn thấy, không có mấy người hiểu được, không ngờ rằng Thập Ngũ gia lại luyện thành công.

Đây là môn công pháp luyện khí hỗn độn vào trong cơ thể, nội liễm các loại phù văn bản nguyên, lúc phóng ra sẽ kinh thiên động địa, có thể đánh tan tất cả.

"Lão Thập Ngũ của Võ Vương phủ sức lực mười phần, quả nhiên ghê gớm nha!" Phương xa có người khẽ nói, khá là giật mình.

"Không hổ là Đại Ma Thần!" Mọi người thán phục.

Võ Vương ánh mắt khiếp người, nhìn chằm chằm về phía trước. Đột nhiên nơi mi tâm của hắn xuất hiện một lỗ hổng, một con mắt màu bạc lộ ra bắn ra từng luồng phù văn, như là từng luồng khiếm khí thông thiên, toàn bộ lao về phía Thập Ngũ gia.

"Keeng", "Keeng"...

Thập Ngũ gia quơ tay phải về trước, thế mà hóa thành một chiếc vuốt rồng, cực kỳ rực rỡ, chặn lại toàn bộ kiếm khí đang lao tới.

Mọi người nơi đây trở nên sợ hãi, hai người nắm giữ bao nhiêu thần thông, chỉ mới công kích thăm dò lẫn nhau cũng đủ khiến người ta hoa mắt chóng mắt, cực kỳ đáng sợ.

Hai người như là hai ngọn thần hỏa rực cháy, rọi sáng phía chân trời, Võ Vương và Đại Ma Thần cùng xông về phía trước, ánh sáng không ngừng xuất hiện, rầm rầm vang vọng, bốn phương run rẩy.

Võ Vương là ai? Mạnh mẽ tuyệt luân, kinh sợ bốn phương, thế nhưng hiện tại gặp phải cường địch.

Hàng loạt bảo thuật bay lượn, hào quang chói mắt tỏa ra giữa bầu trời cứ như là hai con giao long đang quấn chặt lấy nhau, kịch liệt quay cuồng, từ trên trời xuống tới lòng đất rồi lại tiến vào tầng mây.

Trận chiến này đã kinh động tất cả mọi người ở Hoàng Đô!

"Thập Ngũ gia đã trở về!" Lúc này rất nhiều phàm nhân cũng đã nhận được tin tức, lập tức chấn động, Đại Ma Thần rời đi mười mấy năm giờ trở về, lại cùng chém giết Võ Vương.

Một chiếc lư đồng loang lổ gỉ xanh lại xuất hiện, bắt đầu phát sáng lơ lửng trên đầu Võ Vương, mà nơi miệng lư chảy xuống từng luồng thác nước thần, bao phủ hắn ở bên trong.

Hắn giống như một vị thần, chân đạp trong hư không bước nhanh về phía trước, cực kỳ cuồng bạo, trong tay có nhật nguyệt tinh thần chuyển động, đánh thẳng về phía Đại Ma Thần.

Mọi người chấn động, khác nhau với Thần ở điểm nào? Đứng trên trời cao, thúc đẩy nhật nguyệt tinh thần, đây đáng sợ và thô bạo đến cỡ nào.

"Lão Thập Ngũ, ngươi tiến bộ rất lớn nhưng thân thể đã tàn, mất đi một cánh tay, cho dù đạt tới cảnh giới này thế nhưng khi sinh ra đã định kém cỏi rồi!"

Võ Vương mở miệng, nhanh chân áp sát tới, nắm đấm vung tới, từng viên đại tinh xuất hiện ở trong hư không khiến cho mặt trời ở trên trời phải biến sắc, còn giống như là một vùng sao trời vậy.

"Ầm!"

Trời long đất lỡ, một chưởng này mượn nhờ sức mạnh vạn đại tinh, hàng loạt hung thú như Hôi Giao, Toan Nghê, Đằng Xà xuất hiện chuyển động xung quanh hắn, đồng thời phát lực cùng với hắn.

Đòn này quả thật rất đáng sợ, sóng lớn vỡ bờ, cuốn lấy gió mây cả Hoàng Đô, uy thế có thể phá diệt hết thảy.

"Võ Vương, ngươi sợ sao, dùng lời nói để tăng thêm lòng can đảm sao?" Thanh âm Đại Ma Thần rất ôn hào, một tay quét ngang không có hào quanh óng ánh gì, cũng không có đại tinh đầy trời.

Thế nhưng lại có một luồng khí thế đáng sợ, chấn cho nhật nguyệt tinh thần lần lượt nổ tung, cảnh tưởng khủng bố, giống như là diệt thế vậy!

Đại tinh là do phù văn của Võ Vương biến thánh, kết quả dưới một tay đấy không ngừng bị tan vỡ, hóa thành bột mịn.

Đại Ma Thần hét dài một tiếng, bước một bước dài ép tới đằng trước, tay cụt chấn động, không ngừng chém xuống khiến cho toàn bộ đại tinh trước người Võ Vương nổ tung.

Đại Ma Thần vung quyền, không ngừng nện xuống, lấy cứng chọi cứng với Võ Vương.

Sóng phù văn tầng này mạnh hơn tầng khác, cực kỳ đáng sợ, hào quang rực rỡ bao phủ nơi đây, Võ Vương run bần bật, khi lấy cứng chọi cứng hắn

có cảm giác như là mười vạn đại sơn ép xuống.

"Bụp!"

Võ Vương phun ra một ngụm máu, bị công kích đơn giản mà cuồng bảo của Đại Ma Thần chấn cho thân thể lảo đảo, không ngừng rút lui.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 271: Thần Tiễn Vô Song

Võ Vương ho ra máu?

Trên mặt đất, đám người Thạch Uyên thấy tình cảnh này thì sắc mặt trắng bệch, tất cả đều bị dọa cho chết khiếp, Đại Ma Thần đến cùng thì mạnh đến trình độ nào, kích thương cả Võ Vương?!

Những người này đều dựng cả lông tóc, lạnh lẽo từ đầu tới chân. Vốn khi thấy Võ Vương xuất hiện họ còn hy vọng sẽ trấn áp được Thập Ngũ gia vì bọn họ mà xuất thủ, nhưng không bao giờ ngờ được rằng kết quả sẽ thành ra như vậy.

Phương xa, những cường giả thuộc các tộc lớn khác đều hít một ngụm khí lạnh, Đại Ma Thần thật là mạnh, khiến người kinh sợ, từ biệt mười mấy năm khi trở lại khiến cả Hoàng Đô chấn động.

Võ Vương bị chấn cho thổ huyết, thế nhưng vẫn không có lùi bước trái lại cười dài, máu tươi khuếch tán trong không trung, không ngừng hóa lớn rồi biến thành một hồ nước màu đỏ ngòm.

Hai mắt của hắn rất lạnh, tuy khóe miệng nở nụ cười thế nhưng lại mang theo vẻ lạnh lẽo, hai tay hợp lại hồ máu ầm ầm vang lên bao thủ lấy Thập Ngũ gia.

Mọi người giật mình, đây là thần thông, chỉ một ngụm máu mà lại hóa thành một hồ nước, phù văn dày đặc, nói như vậy thì chỉ cần một giọt máu của hắn cũng đủ giết chết một đám người?

Thập Ngũ gia không hoảng sợ, bàn tay đánh về phía trước, sóng máu hoàn toàn ngập trời, cuồn cuồn mà đi, đánh văng cái hồ máu này.

Võ Vương ánh mắt càng thêm lạnh lẽo, hai tay lại vỗ vào nhau, sóng máu lại nổi lên hơn nữa cực kỳ cuồng bạo, phù văn sáng rực khiếp người kèm theo một luồng sát ý lăng thiên, nhấn chìm Thập Ngũ gia vào trong.

Lần này, sóng máu cuồn cuộn, liên miên không dứt, thu gom tinh khí mười phương phải luyện hóa cho bằng được Thập Ngũ gia.

Đại Ma Thần hừ lạnh, một tay phát sáng, ầm một tiếng, ông lấy phù văn diễn hóa thành một chiếc đỉnh lớn trấn áp xuống, thu toàn bộ dòng máu vô tận đó vào trong, rồi ngồi xếp bằng nơi đó bắt đầu luyện hóa.

"Đây là một lò bảo dược huyết nhục, ai muốn?" Thập Ngũ gia mở miệng.

Bên trong đỉnh sôi trào, hồ máu bị sấy khô nhanh chóng hóa thành một viên đan tỏa ra ánh lửa, tinh khí tuông trào.

Võ Vương vẻ mặt càng lạnh hơn, đối phương chính là đang chế nhạo mình, hôm nay bị thương xác thực là nằm ngoài dự liệu của hắn, không ngờ đối phương lại mạnh mẽ như vậy.

"Lão Thập Ngũ, ngươi rất giỏi!" Võ Vương hét lớn một tiếng.

Như là lũ quét, thanh âm nặng nề và hùng hồn truyền đi rất xa. Trên đỉnh đầu Võ Vương, chiếc lư đồng hoen ố gỉ xanh nhanh chóng tróc ra.

Bên trên chiếc lưu xuất hiện một con kim ô trông rất sống động, mà trên người có rất nhiều sọc vằn tuyệt đẹp khiến cho cái lư này càng hùng vĩ và tinh xảo.

Chiếc lư này lộ ra hình dáng thật sự, bên trong lửa cháy hừng hực, bên ngoài thì có vô tận ký hiệu cổ xưa và thần bí, như là tự có sinh mệnh bản thân, vào đúng lúc này bùng phát ra.

Một tiếng nổ vang, lò lửa phát sáng khiến cho cả mặt trời trên cao cũng phải ảm đảm phai mờ theo. Lư đồng óng ánh, không còn cổ điển mà có khí

tức sinh mệnh của bản thân.

Hơn nữa trên thân lư phát ra những ánh sáng chói mắt, một con kim ô giang cánh vọt ra, ánh lửa lấp lánh, cả người như kim loại, vô cùng ác liệt.

Tiếp theo lại thêm một con khác bay ra, cặp cánh màu vàng rực rỡ đến mức người khác phải run sợ, đây cũng quá chân thật mà, tràn đầy khí tức đáng sợ.

Con thứ ba bay ra, cặp mắt màu vàng quét nhìn về Thập Ngũ gia, sát khí ngập trời. Cứ như thế sau con kim ô vây quanh lư đồng.

Đây là một món cổ bảo bị kim ô vờn quanh, giống như là có rất nhiều người đồng loạt phát sáng vờn xung quanh.

Thập Ngũ gia đã đứng thẳng người từ lâu, tiện tay nén hạt huyết đan xuống mặt đất, một cây cung lớn xuất hiện ở trước một tay, lạnh lùng mà nhìn.

"Ầm!"

Rốt cuộc, cái lư đồng kia bay tời, rực rỡ chói mắt, lấp lánh trong suốt, mà sáu con kim ô đó cũng vô cùng mạnh mẽ, ánh lửa cuồn cuộn, tất cả đều đập cánh quay xung quanh lư đồng, cảnh tượng kinh người.

Mọi người chấn động, bên trong bầu trời bị ánh lửa nhấn chìm, đâu đâu cũng có hỏa diễm, đâu đâu cũng có thần mang, mà chiếc lư đồng kia cũng không còn một chút phong cách cổ xưa nào nữa.

Nó lúc này cực kỳ đang sợ, phù văn thần bí lưu chuyển, buông xuống từng lũ thác nước thần lực, hơn nữa còn bầu bạn với đám kim ô, khiến nó hóa thành một tông đại sát khí.

Chốn hư không này hình thành nên một luồng gợn sóng, giống như muốn vỡ nát, nhập nhô bất định, phía dưới mọi người khiếp sợ, không ai là không run rẩy, cả người mềm nhũn.

Một tiếng vang thật lớn, lư đồng trấn áp xuống, giết về hướng Thập Ngũ gia, ánh sáng càng rực rỡ, như là một vầng mặt trời hạ xuống.

"Keeeng"

Trong khi tất cả mọi người kinh hô hoảng sợ thì Đại Ma Thần không chỉ không phòng ngự, chỉ một động tác, chủ động công kích, xoay chuyển chiếc cung lớn đánh thẳng vào trên lư đồng.

Thanh âm này lanh lảnh và du dương, như bổ nứt tâm hồn của mọi người, rất nhiều người hét lớn, ánh mắt đờ đẫn, đầu óc gần như nứt ra.

Chiếc cung lớn này tự nhiên là cổ điển thế nhưng có thể va chạm với lư đồng Thượng Cổ mà không chút hư hao nào, chấn cho luồng đại sát khí đó bay dạt ra ngoài.

"Thật là mạnh!"

"Dùng cung đến trình độ như vậy, cũng chưa hề phát huy ra uy năng chân chính của nó nhen."

Phương xa có người than thở.

Võ Vương vẻ mặt lãnh khốc và vô tình, miệng đọc thần chú, lư đồng run lên, nắp lư xốc lên đồng thời hỏa diễm vô vận như là biển lớn ùa ra, chiếc lư này quá mức kinh khủng.

Rõ ràng nó không lớn lắm thế nhưng nơi miệng lư tuôn ra cuồn cuộn hóa thành một biển lửa, đại sát khí như thế đủ để xóa bỏ một tòa thành lớn, hủy diệt vô số đại quân mà hiện tại cũng chỉ để đối phó một người.

Cây cung lớn trong tay Đại Ma Thần xoay tròn, hình thành nên một mắt bão màu vàng, bắt đầu nuốt chủng, vậy mà điên cuồng hấp thu biển lửa kia.

"Ồ, đó là?!"

Bên trên cung lớn cũng có phù văn, thân cung hấp thu biển lửa hừng hực

này khiến cho cây cung thêm rực rỡ, cuối cùng gần như trở thành trong suốt.

Đó chính là kết quả của thần năng tích góp đến trình độ nhất định, chiếc cung này tỏa ra hào quang đáng sợ.

Võ Vương biến sắc mặt, giơ tay lên khiến cho chiếc lư đồng lại bay lên, lần này khắc trước kia, cương mãnh cực kỳ, mà mấy con kim ô cũng điên cuồng hấp thu hỏa diễm, thân thể không ngừng hóa lớn, sau đó đồng thời vồ giết về Thập Ngũ gia.

"Lão Thập Ngũ, đáng tiếc cho uy danh thần tiễn cái thể của ngươi, giờ chỉ còn lại một tay, còn có thể dùng cung ư?" Võ Vương lạnh nhạt cười nói.

"Ngươi muốn biến à?" Thập Ngũ gia đáp, đối mặt với mấy con kim ô đang xông tới ông không chút e ngại.

"Mở cung có rất nhiều phương pháp, nhưng dù như thế nào thì cũng không kinh người như khi ngươi còn hai tay." Võ Vương lắc đầu.

"Ngươi sợ à!" Đại Ma Thần cười gằn, đúng lúc này một mũi tên từ sau lưng từ động bay tới, ống tay áo bị cụt tay quấn lấy dây cung.

Mọi người ngẩn ra, trợn tròn mắt nhìn.

"Giết!"

Võ Vương bùng phát, tinh lực cả người như biển, dường như là một vị Thái Cổ hung thú, thần hà vô tận bao phủ, điều khiển lư đồng, còn có mấy con kim ô cũng đồng loạt trấn áp Thập Ngũ gia.

"Giết!"

Thập Ngũ gia hét lớn, một tay nắm cung, còn tay cụt thì lấy ống tay áo thay thế, cứ như thế kéo dài cung thần, hào quang rực rỡ.

Thời khắc này toàn thân ông đều là ánh sáng, như là từng luồng ánh điện xẹt qua, chói mắt kinh khủng. Trờ thành một chiến thần lấp lánh hào quang,

cung lớn kéo căng như là trăng tròn, một mũi tên lấp lánh.

Sau đó, vù một tiếng, đó chính là tiếng rung của dây cung, nhiễu loạn cả hư không, tạo nên từng đợt hoa văn đáng sợ, mũi tên phát sáng, quấn theo một luồng thần uy.

"Chíu!"

Thần tiễn ngang trời, đuôi ánh sáng thật dài hóa thành một luồng cầu vòng, trực tiếp xuyên thủng bộ ngực của một con kim ô. Nó giống như có linh trí, hét thảm một tiếng, máu tươi tuôn trào, rơi xuống bên dưới.

Tiếp theo, múi tên thứ hai lại đặt lên dây cung, hào quang rực rỡ, chớp mắt bay ra lại đâm thủng đầu lâu của con kim ô thứ hai, ngay cả một tiếng kêu cũng không kịp lập tức liền nổ tung.

Đại Ma Thần liên tục mở cung, sau múi tên bay ra, giết chết sau con kim ô, chúng nó chính là những phù văn đáng sợ trên lư đồng, nắm giữ thần lực kinh người, kết quả đều bị xuyên thủng.

Phát sinh trong nháy mắt, tiếp theo, Thập Ngũ gia lại bắn tiếp ba mũi tên, toàn bộ bắn trúng vào lư đồng, keeng keeng keeng, đánh bay chiếc lư đồng, hoa lửa đâu đâu cũng có.

Võ Vương tức giận, lư cổ xưa này tuy không tổn hại thế nhưng sau miếng phù văn có chút lờ mờ, giờ phút này không thể nhẫn nhịn được nữa, hôm nay vậy mà lại rơi xuống thế hạ phong.

"Giết!"

Cả người hắn phát sáng, bên trong thiên linh vọt lên một luồng tinh lực, quán thông cả tầng mâu, cả người như là một vị Thái Cổ hung thú, vẫy tay lư đồng bay trở về.

Sau đó, trong tay cầm Thượng Cổ pháp khí này bay về phía Thập Ngũ gia, đây là trận chiến sống còn, chém giết cận chiến.

Thời khắc này, bên ngoài cơ thể hắn xuất hiện cổ giao màu xám, thần ô màu vàng giang cánh, Toan Nghê màu tím rít gào...

Đó chính là chim thần và hung thú mạnh mẽ trong Động Thiên đồng loạt ra tay, vây quanh hắn và cùng hắn giết về phía trước, thể hiện sức chiến đấu mạnh nhất.

Đại Ma Thần lạnh lùng, không chút đổi sắc, thế nhưng khí tức lại tăng vọt, một con Kim Sí Đại Bàng vọt lên bay xung quanh đầu, một con Bệ Ngạn thét dài chạy chồm.

Ông cũng phóng thích linh thân, muốn tiến hành cuộc quyết chiến cuối cùng, đón đánh đại địch.

"Giết!" Hai người cùng hét lớn, đồng thời nhằm phía đối diện.

Thập Ngũ gia mở cung, cung lớn như là trăng tròn, bắt đầu bắn giết Võ Vương.

"Keeng!"

Lư đồng run bần bật, Võ Vương lấy nó chắn trước ngược, đánh văng từng mũi tên bắn tới, tạo nên từng đốm hoa lửa sáng rực.

Keeng, Keeng...

Thanh âm leng keng không dứt bên tai, Thập Ngũ gia liên tiếp mở cung, mũi tên liên tiếp bay ra, Võ Vương thì vẻ mặt nghiêm túc, toàn bộ đều lấy lư đồng chống đỡ.

Đây là đại sát khí từ Thượng Cổ truyền xuống thế nhưng hiện tại liên tiếp bị thương, thân lư có một vài chỗ móp méo, bởi vì những mũi tên đều bắn lên cùng một điểm.

Đại Ma Thần thần tiễn vô song, nắm chặt thời cơ, diệu đến mức cao nhất, phi thường chuẩn xác.

"Lão Thập Ngũ, ngươi chỉ có thể bắn tên thôi sao?" Võ Vương nổi giận, đau lòng không chịu được, bảo cụ này lai lịch rất lớn, hôm nay lại bị hư hao như thế khiến hắn sát khí ngút trời.

Rốt cuộc hắn cũng vọt tới phụ cận, một luồng hoa máu vọt lên, Thập Ngũ gia bắn ra một mũi tên giết chết một linh thân của hắn, ngay giữa mi tâm.

"Nhận lấy cái chết!"

Võ Vương quát lên, cả người thiêu đốt, thần lực mãnh liệt sôi trào, chẳng giống chút nào trước kia cả, hắn cởi bỏ toàn bộ phong ấn, thực lực tăng lên một đoạn dài.

"Cái gì, vậy mà hắn lại đang giấu đi sức mạnh!"

"Hắn tự áp chế mình, dùng phương pháp này để tu hành, hiện tại mới chính thức bùng phát, Thập Ngũ gia nguy hiểm rồi!"

Nơi xa trên không trung có không ít người kinh ngạc, trận chiến này tự nhiên đã kinh động đến tất cả cường giả của Hoàng Đô, tất cả bọn họ đều tới xem chiến.

Võ Vương bùng phát, vạn dụng sức mạnh mạnh mẽ nhất, cứng rắng chống đỡ Thập Ngũ gia, phải tiêu diệt cho bằng được đối phương, bất kể cân nhắc ở phương diện nào đi nữa hắn đều muốn ra tay giết chết.

"Bùm!"

Giống như trời long đất lỡ, Thập Ngũ gia rút lui, khóe miệng chảy máu tươi, đòn thứ nhất đã bị trọng thương.

"Trở lại!"

Võ Vương hét lớn, sức mạnh càng thêm khủng bố, cả người thiêu đốt, lư đồng cầm trong tay ném mạnh tới Thập Ngũ gia.

Thập Ngũ gia né tránh, thời khắc này từ dưới chân của ông dựng lên hai luồng không giống ánh sáng, hai luồng này trắng noãn và an lành, từ tâm chân trái bắt đầu lan tràn đi lên, một luồng khác đen tuyền và lạnh lẽo từ gan bàn chân bắt đầu lan tràn, ầm một tiếng trắng và đen hai chùm ánh sáng quyện lại, che kín toàn thân ông.

"Đại Ma Thần!"

Mọi người đồng thời kinh hô.

Ở Hoàng Đô vẫn còn nghe một loại tin đồn, tên gọi Đại Ma Thần của Thập Ngũ gia không chỉ có quan hệ với phong cách hành sự của ông, mà cũng có quan hệ với việc tu hành nữa, hiện tại đã được chứng thực.

Thần tính và sức mạnh ma quái được phóng thích, toàn thân ông phát sáng, tràn ngập khí thế khủng bố, so với lúc nãy thì mạnh mẽ hơn nhiều, hùng hổ lấy cúng chọi cứng với Võ Vương.

"Đùng!"

Ông một tay đập mạnh lên trên lư đồng khiến cho chiếc lư lõm xuống một lỗ sâu, việc này cần đến sức mạnh khổng lồ như thế nào? Thượng Cổ pháp khí đều chịu không nổi.

Cứ như vậy, hai người va chạm vào nhau, triển khai công kích liều mạng, mà linh thân xuất hiện một cái là chết một cái.

Cứ như là hai con khủng long gặp gỡ nhau, chém giết kịch liệt với nhau, từ trên trời đánh xuống dưới đất, từ Hoàng Đô đánh vào dãy núi, sau đó lại vọt lên tầng mây cao tiếp tục giết trở về.

Hai người chiến đấu đến mức trời tối đất đen, khóe miệng máu chảy ròng ròng, cuối cùng lư đồng của Võ Vương bị Đại Ma Thần một tát đánh bay, mà cả người không ngừng chấn động mà ho ra máu, bay ngược trở lại.

"Võ Vương, ngươi có phục hay không?" Đại Ma Thần quát lên.

"Ta không phục!" Võ Vương gầm thét, trợn trừng hai con mắt.

Đại Ma Thần tiếp tục dùng cung, biểu hiện so với lúc trước càng thêm nghiêm túc, lúc này bình tĩnh, cung lớn mở ra, một mũi tên trắng đen xen kẽ bay ra, phát ra những tiếng vù vù.

Võ Vương ra sức oanh kích, phù văn đan dệt, hơn nữa bản thân cũng đang tránh né thế nhưng vẫn vô dụng, hắn đã trúng tên!

"Bụp!"

Một vòi máu tươi vọt lên, phù văn trước người hắn bị tiêu diệt một mảnh lớn, quần áo rách rưới của hắn bị bắn thủng, xương bị chấn gãy vài đoạn, nếu không có phù văn dày đặc nháy mắt bảo vệ thì hắn ắt đã nổ banh xác. nguồn

"Ầm!" một tiếng, Võ Vương ngã ngửa vào trong tòa phủ đệ, trận chiến này kết thúc!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 272: Vũ Vương

Võ Vương trúng tên, máu tươi tràn ra, rơi xuống dưới sân, lúc này bị thương rất nặng, hoàn toàn mất đi năng lực chiến đấu!

Giờ khắc này, trong thiên địa im lặng như tờ, vậy mà kết thúc lại như vậy, khiến người khác không thể tin được.

Võ Vương thất bại!

Hắn ngang dọc Đại Hoang, quát tháo phong vân, nhiều năm qua uy danh hiển hách, có phong thái của bậc làm Vương, cường thế tuyệt luân, hiện tại lại bị bắn hạ, mưa máu bắn tung tóe.

Như vậy sao không khiến người ta chấn động?

Đây chính là Võ Vương, chỉ một danh hiệu thì khiến cho Thạch Quốc chấn động, hiện tại lại thất bại làm người khác khó tin được, tất cả đều ngẩn ngơ.

Những năm gần đây, tuy hắn rất ít xuất hiện thế nhưng uy danh vẫn còn uy chấn thế gian, không hề nghĩ tới sẽ có kết quả như vầy.

Cuối cùng, Hoàng Đô sôi trào, trận chiến này kết thúc, Võ Vương đại bại, Thập Ngũ gia một mũi tên bắn thủng thân thể hắn, khiến hắn mất đi năng lực tái chiến.

Các vương hầu tộc lớn đều bàn tán sôi nổi, trận chiến này quá mức kinh người, chiến đấu không phải trong thời gian ngắn, cuối cùng kết cục lại thành như vậy, rất nhiều người chấn động.

Bất kể ta những vương tộc hay là tu sĩ bình thường lúc này đều kích

động, huyên náo không thôi, phố lớn ngõ nhỏ khó lòng yên tĩnh.

Phong ba như thế nhất định sẽ trở thành một cơn bão táp phủ kín các nơi, nhiều ngày sau khó mà dẹp tan được, và sẽ trở thành đề tài nóng bóng nhất.

Bên trong Võ Vương phủ, đám người Thạch Uyên sắc mặt trắng bệch, đây là một đả kích rất lớn đối với bọn họ, ngay cả Võ Vương cũng thất bại thì mình sẽ như thế nào? Đối với bọn hắn mà nói, cả thế giới này như bị lật ngược lại.

Thất bại này khiến cho niềm tin của bọn họ mất sạch, vô tình và tàn khốc, khiến toàn thân bọn họ lạnh lẽo.

Cho tới những lão huynh đệ của Thập Ngũ gia, từng người khiếp sợ sau đó là vui mừng, kết quả này thật là nằm ngoài dự đoán của bọn họ. Vốn đang rất lo lắng, không hề nghĩ rằng...đại thắng.

"Sao lại vậy, ta không tin!" Một gã nguyên lão bị phế bỏ tu vi gầm nhẹ, thân thể run rẩy, con mắt đỏ kè, nhìn chằm chằm Võ Vương.

Đám người Thạch Uyên sắc mặt cũng xám như tro tàn, há miệng muốn nói câu gì nhưng không làm sao mở miệng được.

"Lão Thập Ngũ, ngươi không sao chớ?" Một vị lão huynh đệ hô lớn, sợ ông cũng bị thương nặng.

Giữa bầu trời, ánh sáng cả người Đại Ma Thần thu lại, khóe miệng có máu chảy ra, thế nhưng tinh khí thần lại tràn trề, giống như là một lò lửa lớn cực kỳ dồi dào, không có gì đáng lo.

Đặc biệt trong đôi tròng mắt vô cùng thâm thúy, thần mang tình cờ bắn ra như là tia chớp đầy cả bầu trời, ông bay xuống, lau đi vết máu nơi khóe môi.

Một bóng dáng cao lớn như vậy, đánh bại Võ Vương, quả nhiên là Ma

Thần, khiến mỗi người phải run sợ, cũng vì đó mà chấn động.

Đại Ma Thần - danh xứng với thực!

Xa xa, Võ Vương gượng dậy, bên sườn trái xuất hiện một lỗ máu, xương đều gãy nát hết, thương thế rất nặng, nếu lại tiếp tục ắt phải chết.

Hắn không nói lời nào, thần quang lần nữa bao phủ toàn thân, không người nào có thể thấy được vẻ mặt của hắn.

"Ta thất bại!" Nói xong ba chữ này, hắn nhanh chân đi về nơi xa.

"Võ Vương!" Đám người Thạch Uyên kêu to.

"Ta không có hứng thú với vị trí Võ Vương!" Đại Ma Thần bình tĩnh nói.

"Sau lưng Nghị nhi là một vị Chí Cường giả, ngươi ta đều khó mà ngăn cản được sự quật khởi của nó."

Võ Vương thân thể thoáng dừng lại, nói ra mấy lời sau đó lại bước nhanh chân hướng vào trong dãy cung điện, nhưng đột nhiên ngã nhào xuống, bịch một tiếng, liền ngất đi.

Có mấy người nhanh chóng chạy tới, đưa hắn tới tĩnh thất để cứu trị.

Đại Ma Thần vẫy tay, chín cây cờ lớn trở về, hóa thành cỡ gang tay rồi rơi lên trên tay ông, biến mất không thấy tăm hơi, đại trận được bố trí ở ngoài Võ Vương phủ được mở ra.

Thời khắc này, Võ Vương phủ yên tĩnh, cũng không ai dám nhiều lời, đám người Thạch Uyên mồ hôi lạnh chảy ròng rngf, cũng nhịn không được nữa, từng người ngã nhào xuống nhất.

Bọn họ cảm thấy đời người hoàn toàn u ám, đã mất đi hi vọng, Đại Ma Thần trở về, muốn làm chủ Võ Vương phủ sao, sau này làm sao mà sống tiếp được đây?!

Bỗng nhiên, giữa bầu trời xuất hiện cơn mưa, tích tích, sau đó từ từ lớn lên.

Con mắt của Đại Ma Thần lập tức xuất hiện ánh sáng, quát to một tiếng nói: "Vũ tộc các ngươi muốn chết thì phải?!"

Tiếng quát to chấn động cả Hoàng Đô, khí thế mạnh bạo, bốn phương đều chấn động, Đại Ma Thần rất tức giận, ngửa mặt nhìn trời..

"Thập Ngũ, nộ khí của ngươi quá nặng, khách nhân đến thăm, đây là thái độ sao?" Một âm thanh bình thản truyền tới.

"Ngươi coi đây là nơi nào, dám đến Võ Vương phủ khiêu khích, muốn rước đại họa cho tộc mình à?!" Đại Ma Thần hét lớn.

Đây cũng không phải là mưa tự nhiên mà là có người tạo ra, bởi vì sự xuất hiện của một nhân vật lớn nên thiên địa bắt đầu có mưa, khiến người khác giật mình.

"Vũ Vương!"

Có người kinh ngạc thốt lên khi phát hiện người tới là ai, còn bên ngoài phủ càng chấn động hơn nữa, Vương của Vũ tộc nhiều năm không xuất hiện vậy mà lại xuất hiện, cũng chạy với Võ Vương phủ tham gia trò vui.

"Lão Thập Ngũ, tính khí ngươi quá nóng, ta là khách mà ngươi lại đối xử như vậy, không phải đạo đãi khách nhen." Vũ Vương lên tiếng, hắn vừa xuất hiện lập tức những vòng hoa từ mưa lấp lánh, vô cùng mông lung.

"Thu hồi mưa của ngươi đi, đừng làm càn, Võ Vương phủ không phải là địa phương ngươi có thể giở trò lưu manh!" Thập Ngũ gia lạnh lùng nói, sắc mặt của ông khá là khó coi.

Vũ tộc sinh sống ở đầm nước, lấy sức mạnh của mưa để xưng hậu thế, lúc này sau khi tới Võ Vương phủ thì xuất hiện cơn mưa, đây chính là một

khiêu khích vô cùng lớn!

Giữa bầu trời mưa xối xả, mơ mơ hồ hồ, một bóng người phát sáng xuất hiện bên trong, bầu không khí có chút hơi khác.

Vũ Vương, mạnh mẽ đến kinh người, nắm giữ sức mạnh nước mưa, tắm rửa bên trong mưa ánh sáng thánh khiết, loáng thoáng tựa như hòa ca cùng trời đất.

"Lão Thập Ngũ, cái gì cũng không hỏi mà đã đe dạo ta như vậy rồi, ngôn ngữ không thân thiện chút nào." Vũ Vương nói.

"Đến tột cùng ai mới là không thân thiện đây? Ngươi đã rõ ở trong lòng, nhưng với ta mà nói, cũng không phải là chuyện xấu, sớm muộn gì cũng có ngày đi Vũ tộc một chuyến." Thập Ngũ gia vẻ mặt lạnh lùng, khi nghe được những tình huống kia, Tử Lăng từng bị tộc này một hai lần ngăn trở.

Hai vợ chồng bọn họ dẫn theo Thạch Hạo tới Tây Cương, gặp phải vô số cao thủ đuổi giết, Thạch Tử Lăng vì bảo vệ đứa con nhỏ yếu của mình suýt chút nữa thì gặp chuyện ngoài ý muốn.

"Cho ngươi hai lựa chọn, một là cút, hai là chờ ta đánh bại ngươi sau đó đăng lâm Vũ tộc!" Đại Ma Thần lạnh giọng nói.

Đối phương quá kiêu ngạo, mưa giữa bầu trời càng ngày càng dày đặc, bất cứ lúc nào cũng sẽ hóa thành vũ khí công kích bao phủ cả Thạch phủ.

Rất nhiều người thuộc Võ Vương phủ tức giận, đối phương dám làm như thế! Đại Ma Thần quát mắng như vậy khiến cho trong lòng tộc nhân khấy động, cảm thấy hả giận.

Ở ngoài phủ, các tộc đều hoảng sợ, đại chiến vừa kết thúc mà lại nổi lên xung đột, thật sự ngoài dự đoán của mọi người, e rằng chuẩn bị có trận đại chiến khác.

"Được rồi, nói rõ ý đồ của mình vậy ta là tới giúp đỡ Võ Vương, giúp

hắn thanh lý môn hộ. Lão Thập Ngũ, ngươi quá kiêu ngạo, rời phủ mười mấy năm khi trở lại thì đại nghịch bất đạo như vậy!" Vũ Vương đột nhiên hét lớn.

"Ngươi dám to tiếng với ai đấy hả, muốn chết hả?" Đại Ma Thần nắm chặt cung lớn, ánh mắt lạnh lẽo khiếp người.

"Với tính cách của Võ Vương thì hắn đời nào sẽ nhờ hắn được!" Sau lưng Thập Ngũ gia mấy vị lão huynh độ phuẫn uất, Võ Vương là ai? Cho dù ý kiến không thống nhất, muốn chiến với Đại Ma Thần thế nhưng cũng không thể nhờ Vũ tộc đến giúp đỡ được.

Bàn tay của Vũ Vương thò ra quá dài, hắn dựa vào cái gì mà tới đây? Nhìn thấy chiến lực mạnh mẽ của Thập Ngũ gia mà vẫn dám xuất hiện, mọi người suy đoán thể nào hắn cũng có chổ dựa!

Vũ Vương không thể mạnh hơn Võ Vương, hiện tại không sợ mà xuất hiện, tất sẽ có thủ đoạn đáng sợ.

"Ta thay Võ Vương ra tay, giúp hắn thanh lý môn hộ, lão Thập Ngũ ngươi quá lắm, biến mất nhiều năm mà lại có tiến bộ như vậy nhưng cũng đừng bá đạo như thế." Vũ Vương lên tiếng.

"Ngươi là cái thá gì cũng dám ở trước Võ Vương phủ ta giảng giải đạo lý!"

Thập Ngũ gia dứt lời, trực tiếp giơ cung lên, cả cây cung phát sáng, phù văn lưu chuyển, một mũi tên trắng đen xem kẽ đặt lên dây cung nhắm lên trời cao, bùng phát ra hào quang rực rỡ.

Vũ Vương biến sắc, đối mặt với Đại Ma Thần thần tiễn vô sung, thật sự hắn có chút nhút nhát, mặc dù đã chuẩn bị mới tới nhưng vẫn không được tự nhiên cho lắm.

Đại Ma Thần cực kỳ cường thế, trực tiếp mở cung, vù một tiếng dây cung run rẩy, một mũi tên óng ánh bay lên trời cao, xuyên thấu màn mưa,

phát ra những tiếng vù vù, phù văn nước mưa toàn bộ bị chấn vỡ.

"Ầm!"

Đây chả giống với một mũi tên gì cả mà là như một ngọn núi lớn ấp tới phía Vũ Vương, phát ra những âm thanh vù vù rung động, bốn phương run rẩy.

Vũ Vương tránh lui, nhanh chóng né tránh thế nhưng khi đối mặt với Đại Ma Thần được xưng là thần tiễn vô song thì tránh né cũng hoàn toàn vô dụng, tên ra thì không trúng mục tiêu tuyệt không dừng lại.

Trong tiếng ầm ầm, mũi tên tỏa ra phù văn, biến hướng theo hắn, đuổi sát không thôi.

Vũ Vương hoảng sợ, ngừng lại, trước người phát sáng, hàng loạt ký hiệu kỳ dị hiện lên, hắn lấy ra thần vật không biết tên, chói mắt đến nỗi mọi người không cách nào mở mắt nhìn được.

"Keeng!"

Một tiếng vang thật lớn, như thần nhân chuyển động giữa trời cao, tiếng vang quá lớn chấn cho mọi người đầu trở nên ong ong, hoa mắt chóng mặt.

Mũi tên trắng đen xen kẽ bắn trúng vật phát sáng kia thì bị cản lại, giống như là tấm khiên thần, không thể tiến lên nữa.

Dù vậy, Vũ Vương cũng bị chấn động mạnh, sức mạnh khổng lồ xuyên thấy qua vật đó truyền lui sau, khiến cho hắn và thần vật đó bay ngược lại mấy trăm trượng.

Có thể đoán được uy lực của mũi tên này mạnh đến cỡ nào, trực tiếp đập văng Vũ Vương mạnh mẽ như thế bay ngược ra sau, giống như một ngọn núi lớn nện mạnh tới.

Cuối cùng thân hình của Vũ Vương cũng ổn định lại, đứng trên không,

thu hồi lại vật phát sáng kia.

Thập Ngũ gia vẻ mặt nghiêm túc, nói: Có quan hệ với Thần Linh!"

Lời này vừa ra bốn phương yên tĩnh, rất nhiều người thất kinh, trong lòng rung động mạnh, như là gặp phải ma quỷ tràn đầy sợ hãi.

"Lão Thập Ngũ, ngươi sợ sao?" Vũ Vương được hào quang mông lung bao lấy, lần thứ hai tiến tới, bên trong lạnh nhạt hiện ra vẻ thong dong.

Nước mưa rơi lả tả, cả thế giới đều bao phủ vởi một tầng khói mỏng, đó là hơi nước hàm chứa phù văn, bao phủ nơi đây lại.

"Ta không biết sức mạnh đó ngươi lấy được từ nơi nào, dám tới Võ Vương phủ ta đòi đánh đòi giết, ngươi chính là đang gây đại họa cho Vũ tộc mình đấy!" Đại Ma Thần lạnh lẽo lên tiến, như là đang tuyên án, ông muốn đối phó với toàn bộ Vũ tộc.

"Ta nói rồi, ra tay dùm Võ Vương, thay hắn thanh lý môn hộ, cũng không phải vô duyên vô cớ tìm tới cửa." Vũ Vương bình tĩnh nói, càng thêm trấn định.

"Ngươi là cái thá gì, dựa vào cái gì?" Phái sau Đại Ma Thần, những lão huynh đệ kia cũng nhịn không được lớn tiếng quát.

Bọn họ lo lắng, nếu Vũ Vương đã dám tới thì nhất định sẽ có hậu chiêu, lão Thập Ngũ có khả năng sẽ gặp nguy hiểm, sẽ đối mặt với một hồi ác chiến.

"Là ta mời Vũ Vương tới, hắn có tư cách xuất hiện ở đây, dù sao hắn cũng xem như là người thân của Nghị nhi." Đúng lúc này, bên trong màn mưa mờ mịt xuất hiện một bóng người từng bước từng bước đi tới, bước chân có một loại nhịp điệu đang sợ, cuối cùng cùng thiên địa reo vang, như hợp thành một thể!

"Là ngươi!" Một vài trưởng bối kinh ngạc thốt lên.

Đây là một người đàn ông mạnh mẽ, như hòa vào trong thiên địa, cả người có một ý vị không tên, khiến cho người ta cảm thấy áp lực rất lớn.

"Tử Đằng, ngươi đã trở về rồi sao?" Xa xa, Thạch Uyên giọng run lên, đây chính là cháu ruột của hắn, cũng là cha ruột của Thạch Nghị!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 273: Thạch Tử Đằng

"Là ta đã trở về, từ biệt nhiều năm, gia gia, người còn khỏe không, con hướng người thỉnh an." Bên trong màn mưa một người đi tới, ung dung chậm rãi cực kỳ trầm ổn, thân thể hắn không có hào quang, cũng không có phù văn hộ thể thế nhưng không một giọt mưa nào dính trên người được.

Người này vóc dáng thon dài, bước đi trầm ổn, có nhịp điệu đặc biệt, không sáng nhưng lại phập phù, như tùy ý, cảm giác như hắn không tồn tại. Bởi vì hắn đã hợp thành một thể với chốn thiên địa nơi đây.

"Tử Đằng, ta vẫn chờ ngươi trở về, gia gia đã bị người phế bỏ!" Thạch Uyên kêu lên, lúc này mặt hắn như tro tàn, oán khí vô cùng mạnh mẽ.

"Gia gia, người không cần sợ, con đã trở về!" Thạch Tử Đằng thanh âm trở nên lạnh.

Khi hắn xuất hiện, rất nhiều người ở Võ Vương phủ sắc mặt đều thay đổi.

Thạch Tử Đằng, một người đàn ông mạnh mẽ, tiếng tăm không không lớn mấy trong Hoàng Đô, thế nhưng nếu trong mắt người hiểu chuyện thì hắn là một người vô cùng đáng sợ.

Đây là một người thần bí và biết điều, trong tình huống bình thường sẽ không ra tay, một khi ra tay tất nhiên sẽ cay nghiệt và tuyệt tình, đối thủ khó lòng mà sóng sót.

Uy danh của hắn không biểu lộ, bởi vì hắn rất ít xuất hiện ở Hoàng Đô, quanh năm tu hành bên ngoài, mấy năm mới trở về một lần, dài nhất thì gần cả chục năm.

Hoàng Đô có một tin đồn, đồn rằng hắn đã bái nhập Thái Cổ Thần Sơn, nhận một vị Thái Cổ hung thú làm sư phụ, nhiều năm qua vẫn tìm hiểu vô thượng đại đạo cho nên rất ít khi trở về.

Đây cũng chỉ là tin đồn, một vài người hiểu rõ sức chiến đấu của hắn thì vô cùng kiêng kỵ.

Mà bên trong Võ Vương phủ cũng rất lưu ý tới đứa con cháu ít khi về phủ này, bởi vì rất nhiều người biết có khả năng tin đồn đó không phải là giả!

"Thập Ngũ thúc, nhiều năm không gặp, ngươi thật còn sống?" Thạch Tử Đằng đi tới, lộ ra chân thân. Dáng vẻ của hắn chỉ tầm hai bảy hai tám tuổi, thế nhưng tộc nhân đều biết hắn đã hơn bốn mươi rồi.

Vóc người hắn thon dài và kiên cường, nước da vô cùng trắng hồng, bề mặt như ngọc thạch lấp lánh ánh sáng lộng lẫy, đối mắt thâm thúy như tinh không, toàn bộ mái tóc đen tuyền và dày đặc rối tung ở trước ngực và sau lưng, có một loại khí chất đặc biệt.

Có một vài người chỉ cần ta nhìn sơ qua thì ấn tượng đã khắc sâu, cảm thấy không phải là vật trong ao, sớm muộn gì cũng có ngày một bước lên trời, hiển nhiên Thạch Tử Đằng chính là người như vậy.

"Ta thật rất mệt, khi trở lại tộc khiến ta cảm thấy buồn rầu và thất vọng." Thập Ngũ gia nói, thân thể ông hùng vĩ, trong lòng nghĩ gì thì nói cái đấy.

"Thập Ngũ thúc, xem ra tinh khí thần của ngươi cũng dồi dào, cuồn cuộn như biển, sao lại nói là mệt." Thạch Tử Đằng lên tiếng.

"Cần gì chớ, ngươi trở về không phải muốn đối phó ta sao?" Đại Ma Thần khí thế như vực sâu, sâu không lường được, trong cặp mắt có ngân hà tiêu tan, nhìn chằm chằm về phía trước.

"Thật sự ta không muốn đối lập với Thập Ngũ thúc. Nhưng có lúc không thể nào chọn lựa được, sự tình đến mức này có thể làm sao được?" Thạch Tử

Đằng bình thản nói.

"Tất cả mọi chuyện ngươi đều biết, rất rõ ràng sao?" Thập Ngũ gia hỏi.

"Vâng, chuyện năm đó ta cũng đã biết, chuyện hồi nãy ta cũng minh bạch." Thạch Tử Lăng đáp.

Đại Ma Thần vẻ mặt lạnh lùng, hắn biết đứa cháu này tư chất thật sự rất siêu phàm, hơn xa những thiên tài khác, tiềm lực rất lớn, nếu như đối lập cảm thấy có chút đáng tiếc.

"Ngươi thật sự muốn tiếp tục bước đi trên con đường đó?" Thập Ngũ gia trầm giọng hỏi.

"Thập Ngũ thúc, ngươi không nên trở về, hiện tại bộ tộc ta đã đi vào quỹ đạo có gì mà không được, hết thảy đều rất phồn vinh và cường thịnh, có Nghị nhi, tương lai sẽ đặt chân lên đỉnh cao nhất." Thạch Tử Đằng lời nói không cao thế nhưng lại có khí thế ép người.

"Ngươi nên nói, có ngươi và Nghị nhi, ta không trở về mới đúng? Ngươi cho rằng mấy người các ngươi có thể phát huy quang đại bộ tộc này." Đại Ma Thần ánh mắt lấp lánh, nhìn hắn.

"Có thể chớ." Thạch Tử Đằng đáp.

"Thạch Tử Đằng, ngươi quá ngông cuồng đó!" Đám lão huynh đệ sau lưng Thập Ngũ gia nhịn không được mà quát lên.

"Mặt ngoài thì mạnh mẽ thế nhưng bên trong lại trống rỗng, nếu như cứ tiếp tục như các ngươi nói, Võ Vương phủ sớm muộn gì cũng sụp đổ, triệt để tan biến." Thập Ngũ gia nói tới chỗ này thì cũng không nói nhiều nữa, nên nói sớm đã nói hết.

"Thạch Tử Đằng, rõ ràng ngươi biết đầu đuôi câu chuyện, hẳn phải biết Chí Tôn cốt của Nghị nhi từ đâu tới, vậy mà lòng dạ không áy náy chút nào sao?" Một vị trưởng bối quát lên.

"Thê tử của ta đã từ trần, bị tên Thạch Tử Lăng giết chết, nếu như tra cứu, món nợ này nên tính như thế nào?" Thạch Tử Đằng sắc mặt lạnh lẽo.

"Ngươi chỉ biết thê tử mình bị người khác nghiêm trị, sao không suy nghĩ chút nguyên nhân, một đứa nhỏ trời sinh Chí Tôn cứ thế bị hủy, thậm chí còn chết đi, tàn nhẫn biết bao?" Một vị tộc lão quát lên.

"Cho nên mới nói, không nên tưởng nhớ quá khứ làm gì, quật khởi của Nghị nhi không cách nào ngăn cản được, dòng dõi của các ngươi có người xuất sắc hơn hắn sao? Nếu có, ta quay lại liền!" Thạch Tử Đằng lạnh lùng nói.

"Nói cho cùng, ngươi cảm thấy ta không nên trở về, không nên chỉnh đốn lại bộ tộc, đúng không?" Thập Ngũ gia mở miệng.

"Thập Ngũ thúc, thật sự người không nên trở về, bộ tộc ta có Nghị nhi là đủ rồi." Thạch Tử Đằng bình tĩnh nói.

"Một chưởng đập chết ngươi, cảm thấy đáng tiếc cho tư chất của ngươi quá, không đập chết ngươi thì không thể thi hành tộc quy rồi." Lời nói của Đại Ma Thần vô tình, ông đã giận đến tái mặt.

"Thập Ngũ thúc, ngươi cảm thấy có thể giết chết ta sao?" Thạch Tử Đằng cười cợt.

Con mắt hắn rất thâm thúy, màu da trắng bóng, cùng với làn tóc lóe sáng khiến người khác ấn tượng cực sâu, vừa nhìn thấy khó mà quên được, giống như người từ thượng giới chuyển thế vậy.

"Ngươi còn không xứng!" Đại Ma Thần chỉ nói vài chữ.

"Ta nhỏ hơn ngươi mười tuổi, Tử Lăng nhỏ hơn ta mười tuổi, tu hành tuy rằng không chỉ dựa vào năm tháng thế nhưng cũng có quan hệ nhất định mà thôi, hiện tại ta không phải là đối thủ của ngươi, mà Tử Lăng nếu gặp ta thì cũng không phải là đối thủ." Thạch Tử Đằng bình tĩnh nói.

Chuyện này khiến mấy người biến sắc mặt, hắn nói thẳng mình không phải là đối thủ của Đại Ma Thần, sau đó lại chỉ ra Thạch Tử Lăng, đây là có ẩn ý, là uy hiếp?

"Vì lẽ đó, ta mời Vũ Vương tới." Thạch Tử Đằng bổ sung.

Trong thiên địa, nước mưa rơi xuống, hạt mưa dày đặt rơi vào trong Võ Vương phủ, sắc mặt đám người rất khó coi, cho rằng đây là một loại khiêu khích, quá kiêu ngạo.

"Thạch Tử Đằng, đây là chuyện nội bộ, ngươi lại nhờ người ngoài tới, vẫn là con cháu Thạch tộc sao?" Một vị nguyên lão quát lên.

"Trong tộc có nguy, ta mời người tới bình định phản loạn, có gì không thích hợp?" Thạch Tử Đằng hỏi.

Một đám người phẫn nộ, hiện tại người bên Thập Ngũ gia chiếm ưu thế, bọn họ không hy vọng sẽ xảy ra biến cố gì cho nên rất bất mãn.

Nhưng đám người Thạch Uyên thì phấn chấn, trong con ngươi xuất hiện ánh sáng đáng sợ, chỉ lóe lên rồi biến mất. Dựa vào sự hiểu rõ về tôn nhi của mình, Thạch Uyên biết, hắn tuyệt đối không chỉ có hậu chiêu như vậy, nếu không sẽ không xuất hiện.

Đại Ma Thần nhìn Thạch Tử Đằng, nói: "Cho các ngươi một con đường, cút!"

Thạch Tử Đằng nghe thấy vậy thì lần đầu tiên biến sắc mặt, chữ này đối với hắn mà nói thì rất xa vời, bao nhiêu năm rồi chưa một ai dám nói thế với hắn, sư môn hắn bái nhập cao cao tại thượng, có thể nhìn khắp Hoang Vực, ai dám như thế?

"Vũ Vương, ngươi có hai con đường, ta đã nói rồi, một lập tức rời di, hai ta đánh bại ngươi rồi đi Vũ tộc!" Đại Ma Thần lạnh giọng nói.

Màn mưa mông lung, cực kỳ dày đặc, bọt nước trắng xóa khiến cho Vũ

Vương càng thêm thần bí khó lường.

"Chỉ sợ lão Thập Ngũ ngươi không có cái bản lĩnh này!" Vũ Vương nói.

"Ầm ầm" một tiếng, mưa to dữ dội hơn, hơn nữa có tia chớp bùng phát, từng luồng từng luồng ngân xà bổ xuống dưới, toàn bổ vương phủ trở nên rực rỡ.

Nơi này là Võ Vương phủ, mà hắn trắng trợn không chút kiêng dè, mưa to trút xuống như thác khiến cho mọi người trong phủ sắc mặt tái nhợt, vô cùng phẫn uất.

Trên gương mặt Đại Ma Thần lộ ý lạnh, nhanh chân tiến tới, đồng thời ép về phía hắn và Thạch Tử Đằng, muốn tiêu diệt bọn họ.

"Mẫu thân của Nghị nhi là một trong những hậu nhân mà ta yêu thương nhất, kết quả lại bị Thạch Tử Lăng giết chết. Món nợ này không thể không tính, cừu như vậy không thể không báo!" Vũ Vương nói nhỏ.

Đám lão huynh đệ ở sau Thập Ngũ gia giận giữ, vì sao lại nói ra chuyện này?

Đại Ma Thần cũng nổi giận, ông cũng thương tôn nhi vốn trời sinh Chí Tôn lại bị người khác móc lấy, thân thể phế ngay tại chỗ, con bà nó lời giải thích, hiện tại lại bị đối phương chất vấn và thảo phạt ngược lại.

"Tử Lăng vì sao phản? Chí Tôn cốt của tôn nhi ta hiện ở trong cơ thể ai?" Thập Ngũ gia giọng nói cực kỳ uy nghiêm đáng sợ, bên trong vẻ trầm thấp còn có thương cảm.

"Nghị nhi là Trùng Đồng giả, trời sinh Thần Nhân, tôn nhi của ngươi há có thể so sánh." Vũ Vương cười lạnh nói.

"Tôn nhi của ta nếu còn sống, cho dù mất đi Chí Tôn cốt cũng có thể dễ dàng quật khởi, sớn muộn gì cũng sẽ vượt qua cực cảnh!" Đại Ma Thần lên tiếng, âm thanh rất thấp nhưng ánh mắt lại rất băng giá.

Ông thật sự bất đau khổ, nghĩ đến tiếc nuối này hận không thể ngửa mặt lên trời thét dài.

"Không phục thì đi tìm tôn nhi của ngươi và Nghị nhi của ta chiến một trận, nhìn xem ai mạnh ai yếu!" Vũ Vương lạnh lẽo lên tiếng.

"Lòng ngươi không đáy, dựa vào đó để khiến ta tức giận, ngươi đã thất bại." Đại Ma Thần thanh âm rất lạnh, nhưng cũng rất bình tĩnh, không một chút gợn sóng nào.

"Hôm nay, ta nhận lời mời của dòng chính nhất mạch ở Võ Vương phủ, thay Võ Vương ra tay, diệt trừ phản nghịch, tru diệt Thạch Trung Thiên trong trận chiến này!"

Lời này vừa ra, Hoàng Đô chấn động, Vũ Vương dùng tới âm ba công của "Chân Hống khiếu", âm như sấm chấn động cả tòa thành lớn.

"Thu hồi lại những giọt mưa dơ bẩn của nhà ngươi đi, không nên để những đám nước bẩn thỉu này dính vào Võ Vương phủ ta, đừng ở đây mà sủa như chó, không cút liền đâm chết!" Đây là thanh âm của Đại Ma Thần.

Âm thanh này cũng truyền khắp Hoàng Đô, khắp nơi ồ lên, xem vương giả của một bộ tộc thành thứ gì? Đại Ma Thần quả nhiên ác liệt, sỉ nhục Vũ Vương ngay tại chổ.

"Ầm ầm!"

Một luồng ánh sáng chói mắt bùng phát phá tan tầng mây, đánh tan màn mưa, Đại Ma Thần xuất thủ, sợi tóc dựng thẳng, trong chớp mắt bắn ra hai cột khí hình rồng, nhảy vào trong thiên địa, thân thể khổng lồ khủng bố tuyệt luân, quang ngang trời đất.

Đó là một con hắc long và bạch long, từ hai mắt bắn ra ngoài, nhanh chóng phóng lớn, đè ép thiên địa, không gì sánh kịp.

"Ầm!"

Vũ Vương ra tay, dẫn sấm sét trên chín tầng trời bổ mạnh xuống, đánh về hai con rồng kia, hiển lộ hết cường thế.

"Gào..."

Một con rồng há miệng hút mạnh nuốt chửng ánh chớp đầy trời, quét ngang về trước, mà một con khác lại nhảy vào trong tầng mây, chính mình bắt đầu phát sáng, tỏa ra tia chớp.

"Răng rắc!"

Sấm vang chớp hiện, ánh điện vô tận lấp lóe, cắt đứt màn mưa trong thiên địa, toàn bộ bổ về phía Vũ Vương.

"Ầm!"

Vũ Vương gặp phải công kích thì một màn ánh sáng ngăn cản lại, thế nhưng vẫn bị đánh cho ngã nhào bay ngang ra ngoài, đòn thứ nhất suýt chút nữa bị Đại Ma Thần lật tung.

"Dựa vào cái gì mà Vũ Vương ngươi dám tới tộc ta đòi đánh đòi giết? Không cút liền chết!" Đại Ma Thần quát lên, khí thế ngất trời, ông nhanh chân vọt tới, nâng quyền đánh xuống.

"Mở!" Vũ Vương hét lớn.

Trên đất, vô tận nước mưa hội tụ lại thành từng dòng sông nhỏ toàn bộ chảy ngược trở lại, nhằm về trời cao bao phủ lại Thập Ngũ gia.

"Trấn áp!"

Đại Ma Thần quát lớn, một quyền nện xuống xuyên thủng từng dòng sông nhỏ đang bay ngược lên, nghiền nát phù văn, dũng mãnh cực kỳ.

"Ầm!"

Vũ Vương dùng hai tay ngăn cản, chống lại Đại Ma Thần.

Nhưng mà chớp mắt hai người va chạm, hắn như là bị sét đánh, sức mạnh kia quá khổng lồ, giống như là núi lớn ép xuống. nặng nề vô cùng.

Hắn ho ra đầy máu, bay ngang ra ngoài.

"Vù" một tiếng, trời đất rung chuyển.

Đại Ma Thần đuổi tới, lần nữa nện xuống, tư thế mạnh mẽ sức mạnh nặng nề, còn giống như một tòa núi cao Thái Cổ hạ xuống, muốn đạp nát hư không, vô tận phù văn xuất hiện.

Vũ Vương lần nữa ngăn cản, hai tay nhấc lên, đau đớn như gãy xương, hai cánh tay đã nứt gãy!

Hắn lại ho ra máu, lần nữa bị đánh bay.

"Có quan hệ với Thần Linh, lấy ra đi, nếu không ngươi không phải là đối thủ của ta!" Đại Ma Thần quát lên, âm thanh chấn động cả Hoàng Đô.

Cường thế như vậy, lại hét lớn như thế khiến cho sắc mặt Vũ Vương trở nên đỏ đậm, cuối cùng trở nên tái nhợt, nổi giận và phẫn uất tới cực điểm, quát lên: "Ngươi muốn chết!"

"Muốn chết mới là ngươi!" Bàn tay của Đại Ma Thần lần nữa ép xuống, che kín ra bầu trời, giống như là một đám mây, khủng bố cực kỳ.

Bốn phương đều chấn động, sự việc hôm nay kết thúc tuyệt không dễ dàng, tất có một hồi đại chiến, có quan hệ với Thần Linh tự nhiên sẽ kinh người.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 274: Thần Khí

Một tát đập xuống, che cả trời trăng, bàn tay của Đại Ma Thần to lớn vô cùng hóa thành màu đen nhánh, giống như là một tòa Ngũ Chỉ sơn màu đen đè ép xuống dưới.

Cảnh tượng này rất đáng sợ, giống như một vị đại ma giáng thế, mây đen cuồn cuồn, bàn tay lớn che kín trời xnah, áp lực và khí tức to lớn này khiến người ta phải sợ hãi.

Vũ Vương thét hài ra sức đối kháng, trên tầng mây vô tận nước mưa trút xuống còn có những tia chớp thông thiên động địa, đây là những luồng sấm sét được tạo thành từ những đám mây mưa mạnh tới cực điểm.

Hắn quấn theo tia điện đối kháng lại bàn tay lớn màu đen kia, khi va chạm hai người bùng phát ra những ánh sáng chói mắt.

"Ầm!"

Cuối cùng, Vũ Vương ho ra máu bay ngược lại sau, trên người tia điện bị đánh tan, bị Ngũ Chỉ sơn tiêu diệt, hàng loạt phù văn lờ mờ.

Ngảy cả bầu trời cũng nứt ra, Thập Ngũ gia vẻ mặt lạnh lùng cất bước đi tới, cứ như là một Ma Thần, thân thể của ông khiến cho mọi người ở Hoàng Đô cảm thấy áp lực thật lớn.

Đây chính là sự thể hiện đầy "Ma" của Đại Ma Thần, dũng mãnh và cường thế, tuy rằng cụt một tay thế nhưng không thể đỡ, vỗ mạnh xuống bên dưới.

Vũ Vương gặp phải đòn đánh nghiêm trọng, khó có thể chịu được sức mạnh mạnh mẽ như vậy, thân thể run lên ngay lập tức rút lui, giẫm trong hư

không, liên miên phù văn vừa tỏa ra là bị tiêu diệt ngay.

Thập Ngũ gia vẻ mặt hững hờ, không nói một câu chỉ có đánh mạnh, phải đánh gục tên Vương của Vũ tộc dám đến phủ của mình khiêu khích.

Bàn tay to lớn màu đen chém xuống, hư không run rẩy, Vũ Vương đối kháng, hai tay răng rắc vang vọng, lúc nào cũng có thể bị bẻ gãy, trong miệng máu ứa ra càng nhiều.

"Được rồi!"

Hắn hét lớn một tiếng, chủ động phun ra mấy ngụm máu, những búng máu ứa ra ngoài trước kia cũng bay vọt lên, tái hiện lại trên không trung hóa thành một màn mưa máu.

"Ồ?" Thập Ngũ gia kinh ngạc, mưa máu này có sức mạnh rất khổng lồ, thần năng kinh người.

Đây là mưa máu, mỗi một hạt mưa đều hàm chứa tinh thần sinh mệnh của Vũ Vương. Đây là cố ý gây nên, máu bị thương phun ra, hắn đang tính toán không muốn lãng phí.

"Đại trận mưa máu!" Không trung có người hét lớn, phát hiện ra được chân tướng.

Thời khắc này trở nên khác biệt, trong thiên địa trở nên mờ mịt, mưa ánh sáng màu đỏ đậm càng ngày càng nhiều nhấn chìm nơi đây, phóng to và biến ảo vô hạn.

Cùng lúc đó, chín chiếc hồ lô nhỏ xuất hiện, tất cả đều màu đỏ tươi, lơ lửng trong màn mưa máu trông rất yêu dị và thần bí, có một sức mạnh kỳ lạ khuếch tán.

Miệng hồ lô trào lên hào quang, tất cả đều là lưỡi kiếm bổ về phía Thập Ngũ gia, hết thảy mưa máu đều hóa thành phù văn không ngừng lấp lánh.

Đây là đại trận mưa máu, chín chiếc hồ lô nổi ở bên trong khiến cho uy lực nhanh chóng tăng lên, khiến cho mấy gió trời đất nơi đây đều thay đổi.

Ánh kiếm liên miên, cuối cùng cũng không chỉ là những luồng ánh sáng đơn giản như thế nữa mà đã trở thành sóng biển, thủy triều đỏ đậm cuồn cuộn, mênh mông vô tận, bao phủ mười phương trời đất.

Mọi người kinh hãi, đại trận tổ truyền của Vũ tộc quả nhiên đáng sợ, loại thủ đoạn này lấy xa nếu là người bình thường tiến vào sẽ tức khắc nổ tung, hóa thành mưa máu.

Ánh kiếm vô biên hóa thành sóng biển, có một vài dư âm bay ra ngoài Hoàng Đô khiến cho một ngọn núi trực tiếp nổ tung.

Đó cũng chỉ là một bộ phận của thủy triều đỏ đậm chứ không phải là toàn bộ, mọi người kinh hãi, nếu như đại trận này hoàn toàn hạ xuống tuyệt đố có thể dập nát một tòa thành khổng lồ, hủy diệt mấy chục vạn đại quân.

Đây mới thật sự là đại trận sát phạt, không đơn giản chỉ vây hãm một người.

Mọi người của Võ Vương phủ hoảng sợ, lo lắng cho Thập Ngũ gia, đối phương đã chuẩn bị đầy đủ, lúc đầu có khả năng giả bộ yếu thế hiện tại mới thể hiện thực lực chính thức.

"Ầm!"

Bên trong đại trận màu đỏ phát ra những tiếng nổ lớn, từng chùm ánh sáng bay lên, bàn tay lớn màu đen vọt tới đập nát ánh sáng đỏ ngòm, những lưỡi kiếm và sóng biển chém lên bàn tay lớn vang lên những tiếng leng keng.

"Tay ma!"

Có người kinh ngạc thốt lên, danh xưng Đại Ma Thần quả nhiên có nguồn gốc, tu thành được môn đại thần thông này, ánh sáng đen lấp lánh khiếp người đến cực điểm, vô tận lưỡi kiếm cũng chém không đứt.

Ầm!

Bàn tay màu đen hạ xuống mưa máu bị đánh tan chỉ còn dư lại chín chiếc hồ lô vẫn đang phát sáng như trước, lưu chuyển phù văn.

"Thạch Trung Thiên, ngươi chớ có phát điên!"

Vũ Vương hét lớn, chín chiếc hồ lô màu đỏ bắt đầu thiêu đốt, phù văn dày đặc óng ánh cực kỳ, khí tức tăng vọt hơn nữa ánh sáng giết người lao ra càng nhiều hơn.

Đại Ma Thần đánh ra chín chưởng, toàn bộ rơi lên trên chín chiếc hồ lô, tiếng vang rung trời.

"Phá!" Thập Ngũ gia hét lớn.

"Mở !" Vũ Vương cũng hét lên.

Cuối cùng, những tiếng răng rắc không dứt bên tai, chín chiếc hồ lô màu đỏ nứt ra, toàn thân dày đặc hoa văn sắp hủy diệt tới nơi.

"Bùm!"

Cuối cùng, ánh đỏ đầy trời, chín hồ lô nổ tung hóa thành từng mãnh vỡ nhằm về phía Thập Ngũ gia.

"Chôn vùi!" Vũ Vương hét to.

Thần lực nổ tung vô cùng mãnh liệt, những thế lực lớn trong Hoàng Đô đều run lên, nếu như khuếch tán ra ngoài thì sẽ có rất nhiều sinh linh chết đi.

Mà Võ Vương phủ cũng không cần phải nói, những lão huynh đệ của Thập Ngũ gia trở nên lo sợ, sợ ông xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, sức mạnh kia quá mạnh mẽ!

Đột nhiên, bàn tay của Đại Ma Thần chợt thay đổi màu sắc, màu đen tản đi thay vào đó là trắng bóng như ngọc, hoàn toàn khác xưa.

"Tay thần!"

Mọi người lại chấn động, tất cả đều kinh ngạc đến ngây người, đó là đại thần thông trong truyền thuyết, uy lực có thể khiến người khác run rẩy, tay thần này nhiều năm rồi chưa từng xuất hiện.

Tên gọi Đại Ma Thần cũng có chỗ đặc biệt, vẫn nghe đồn rằng ông ở đang đi trên con đường Thần Ma, hiện nay đã thể hiện ra, khi xuất hiện thì đầu tiên là chiếm được tay ma, sau đó chính là tay thần.

Loại thần thông này uy lực cực lớn, bàn tay trắng bóng đánh về phía trước, những mãnh vở của hồ lô đỏ thẫm nổ tung trở thành bụi trần, mà những cơn bão năng lượng cũng biến mất theo.

Thiên đia hoàn toàn yên tĩnh, mưa nặng hạt biến mất, sương máu không còn, chín chiếc hồ lô màu đỏ thẫm cũng vỡ tan tành.

Tay thần, quả nhiên cứ như là Thần Linh ra tay làm người khác kinh hãi.

Vũ Vương bay ngang, khóe máu lại chảy máu tươi, thân thể lảo đảo trong hư không.

Trong Hoàng Đô trở nên huyên náo, Đại Ma Thần cường thế trở về, thể hiện ra sự vô địch, thế như chẻ tre, không gì không phá, không ai có thể cản bước của mình.

"Vũ Vương, ngươi không biết tự lượng sức, dám khiêu khích Võ Vương phủ ta, đây chính là sự trừng phạt!" Bên dưới có trưởng bối quát lên, ông ta cảm thấy bất mãn khi Vũ Vương kia lại khăng khăng tham gia vào cục diện rối loạn này.

"Ha ha, ka ka..." Vũ Vương cười to, không hề ủ rủ chút nào trài lại trên mặt hàn ý càng nặng.

"Đây là tế tự, đây là tiếp dẫn, bắt đầu!" Nụ cười trên mặt của Vũ Vương thu lại, thay vào đó trở nên lạnh lùng hơn.

Trong hư không xuất hiện một chùm ánh sáng, từng đoàn sáng nhỏ, hiện lên hàng loạt văn tự, phát ra uy thế to lớn khiến tâm hồn người khác run rẩy.

"Đây là gì?!"

Rất nhiều người ngẩn đầu, nhìn những mãnh vỡ phát sáng cảm thấy trở nên ngột ngạt, trong lòng sinh ra cảm giác không rõ ràng, thân thể như muốn quỳ rạp xuống đất.

"Khí tức của Thần Linh!" Đại Ma Thần khẽ nói, trước kia ông bắn ra một mũi tên chính là do vật như thế này ngăn cản, vô cùng đáng sợ.

"Thức tỉnh đi!" Vũ Vương kêu to.

Trước kia những thần lực mạnh mẽ của mưa máu và chín chiếc hồ lô tỏa ra vẫn chưa có thật sự biến mất, tất cả cũng chỉ đang ẩn giấu trong hư không nên bị mãnh vỡ này hấp thu.

"Di vật của Thần!" Rất nhiều người sợ hãi, trong Hoàng Đô xuất hiện những thanh âm hít hà, lần này phiền phức lớn rồi.

Vũ Vương vẫn đang tế tự những mảnh vỡ này, lợi dụng sức mạnh sản sinh trong cuộc chiến đầu vừa rồi để thức tỉnh nó, giờ mới chính thức là "Kiếm thật"!

"Vũ Thần pháp chỉ!"

Có người kêu to sắc mặt trắng bệch. Rất nhiều người kinh sợ, đây chính là pháp chỉ của Thượng Cổ Thần Linh lưu lại, trên mặt cho viết một chữ "Phù", phát sáng rực rỡ, uy thế cực thịnh.

Nếu như có Thạch Hạo ở đây nhất định sẽ rất kinh ngạc, nó đã từng ăn qua một miếng pháp chỉ như thế này, Đương nhiên không phải là trong thế giới hiện thực mà là trong Hư Thần giới.

Vì việc đó mà khiến cho Vũ tộc tức giận, không chỉ một lần nguyền rủa.

Mạnh mẽ như pháp chỉ Thần Linh, sau khi mang vào trong Hư Thần giới thì bị áp chế, kết quả lại bị Hùng Hài Tử...nuốt sạch!

Hiện tại không phải ở trong Hư Thần giới mà là ngoài thế giới chân thật, tấm pháp chỉ này có thể phát huy ra toàn bộ uy năng. Hiện tại khí tức mới phóng ra chút ít đã khiến cho thân thể quần hùng phát lạnh.

"Lão Thập Ngũ, giờ ngươi lấy cái gì để chiến, hôm nay ta thay Võ Vương thanh lý môn hộ, tru sát tên phản nghiệt nhà ngươi."

Vũ Vương khí thế từ từ mạnh lên, sau khi lau sạch vết máu nơi khóe miệng thì ý chí chiến đấu của hắn dồi dào, dáng người thẳng đứng nhìn chằm chằm Thập Ngũ gia, khí tức ép người và mạnh mẽ.

Mọi người thuộc Võ Vương phủ giận dữ, một người ngoài mà lại dám hung hăng như vậy, can thiệp vào chuyện tình trong phủ khiến cho lửa giận bọn họ tăng vọt.

Giữa bầu trời từng mãnh vỡ pháp chỉ màu vàng đất xuất hiện, nhanh chóng rực sáng rồi hóa thành một tấm hoàng kim, phù văn bên trên mỗi tấm cứ như là mặt trời khiến mắt người khác đau nhói.

Khí tức này càng ngày càng mạnh mẽ, khiến cho những người trên mặt đất chịu không được phải quỳ sát xuống đất, giống như đang đối mặt với một vị Thần Linh của Thượng Cổ.

Hoàng Đô yên tĩnh, mọi người đang sợ hãi, đây là khí tức và sóng sức mạnh của Thần tràn ngập khắp nơi, sao có thể chống đỡ?

"Lão Thập Ngũ, tự chém đầu minh đi!" Vũ Vương hét lớn.

Những tấm hoàng kim kia hạ xuống, nó còn đáng sợ hơn cả vương hầu, cơ bản không cách nào đối kháng lại được, thời khắc này mọi người thuộc Võ Vương phủ bối rối, tất cả đều sợ hãi, Đại Ma Thần đánh đâu thắng đó lại phải thất bại sao?

Tấm pháp chỉ Thần Linh này rất đặc biệt, ghi lại ý chí của Thần, cho nên bên trong ẩn chứa ý chí sát phạt, chính vì vậy nên mới hiện liền kinh thiên động địa.

Nơi Đại Ma Thần đứng hư không vặn vẹo, ông bị trấn áp, sức người có thể chống được sức Thần? Bị áp chế khiến cho cả người từ từ trùng xuống, như là đại họa sát thân.

Rất nhiều người thở dài, Vũ tộc từng xuất hiện Thần rồi lưu lại tấm pháp chỉ này quá mức đặc biệt, có ý chí đấu chiến.

Hư không muốn nổ tung, Thập Ngũ gia từ không trung rơi xuống, khóe miệng xuất hiện vệt máu, thân thể run bần bật.

"Quả nhiên rất mạnh, nếu so với Thần Linh thì con đường của ta phải đi còn rất dài nhen." Thập Ngũ gia lên tiếng, sau đó thần sắc ông chấn động, kéo ra cung lớn há miệng phun một tia sáng hóa thành một mũi tên.

Mũi tên này rất đặc biệt gần như trong suốt, lưu động ánh sáng bạc nhàn nhạt, mới vừa xuất hiện liền khiến cho nhật nguyệt phai mờ, phong vân biến ảo, sát khí ngập trời.

Vẻ mặt của Đại Ma Thần rất lạnh lùng, đặt mũi tên đặc biệt này lên dây cung, kéo thật mạnh, nói: "Pháp chỉ của Vũ Thần, chịu đựng ý chí đấu chiến, rất mạnh, nhưng dù sao đi nữa cũng không phải là chân thân của hắn, xem tên của ta!"

Mũi tên đan dệt đầy ánh bạc nhanh chóng lao ra, hư không như là đổ nát, một tiếng ầm ầm vang vọng, một tấm lại một tấm pháp chỉ màu vàng rung chuyển.

Trong đó cáy mấy tấm bị mũi tên thần thánh bắn trúng, ầm ầm một tiếng, phù văn bị tiêu diệt hoàn toàn mờ đi.

"Cái gì, đó là..." Rất nhiều người kinh hãi.

"Mũi tên của Thượng Cổ Thần Linh lưu lại!" Một vài vương hầu chấn động, làm sao họ nghĩ ra được thời khắc sống còn mà Đại Ma Thần sẽ lấy ra thứ này, chẳng trách hắn thong dong như vậy.

"Không thể!" Vũ Vương hét lớn, không có chuyện nào có thể tồi tệ hơn được nữa, thần khí trong tộc lại gặp phải đối thủ, đối phương lấy ra một mũi tên khiến hắn kinh sợ.

Pháp chỉ hoàng kim lấp lánh, một tấm rồi lại một tấm chấn động nhanh chóng vọt lên bao quanh lấy Vũ Vương rồi bỏ chạy về phương xa, hắn không dám chiến đấu nữa.

Pháp chỉ chính là hậu chiêu mạnh nhất của hắn, kết quả lại vô dụng, hoàn toàn thất bại khiến cho lòng hắn sinh ra sợ hãi, Đại Ma Thần quá khủng bố!

"Võ Vương phủ là địa phương há để ngươi giở thói lưu manh, đã quên ta đã nói gì rồi sao?" Thập Ngũ gia lạnh giọng lên tiếng.

Ông vẫy tay, lần nữa giương cung lớn, mũi tên bạc bay ra đâm thủng bầu trời, bắn trúng chùm sáng kim quang kia, rất nhiều pháp chỉ Thần Linh run lên sau đó như là bom nổ, hào quang bắn ra bốn phía, phù văn lờ mờ rồi chớp mắt tắt hẳn.

Vũ Vương hét thảm thiết, tuy rằng mũi tên bạc tạm thời bị ngăn cản không có bắn trúng thân thể hắn thế nhưng uy thế khổng lồ đó vẫn xuyên thấu đánh thẳng lên trên người hắn.

"Bùm!"

Thân thể của hắn gặp phải va chạm cứ như là bị ngọn núi đập trúng, hầu như rách nát té nhào xuống mặt đất.

Mũi tên thần giằng co với pháp chỉ, Vũ Vương thì cực lực đối kháng thậm chí còn muốn cướp lấy mũi tên này, nếu không thì hắn phải chết ngay tại đây.

Đại Ma Thần vô tình và cay nghiệt, từ sau lưng lại rút ra một mũi tên, tuy rằng không phải tên thần thế nhưng vẫn rất đáng sợ.

"Xoẹt!"

Tên dài vụt ngang trời, xuyên qua không trung, hai thần khí kia đang đối đầu với nhau còn tên này lại nhanh chóng xuyên qua vùng hư không đó, vù một tiếng bắn trúng lên trên người Vũ Vương.

"A..."

Vũ Vương kêu thảm thiết, cực lực né tránh thế nhưng nửa người dưới đã bị trúng tên lập tức nổ tung, nửa đoạn dưới biến mất trở thành bùn nhão.

Đây chính là một vị vương hầu mạnh mẽ, thế nhưng lại không thể nào chịu nổi một mũi tên của Đại Ma Thần!

Nửa thân trên của hắn đầm đìa máu tươi, bịch một tiếng ngã trên mặt đất, quay đầu nhìn lại thấy một tòa phủ đệ to lớn ở trước mắt, ghi ba chữ lớn "Vũ Vương Phủ".

Vũ Vương vẻ mặt thê thảm, Đại Ma Thần đã tới, đứng trước phủ đệ của bọn họ thì thật sự đại họa đã tới!.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 275: Lực Ép Vũ Tộc

Thập Ngũ gia xuất hiện trên trời cao, toàn bộ mái tóc bay lượn về phía sau, thân hình cao to như là một bị Thần Ma giáng thế!

Vũ Vương hét lớn lộ vẻ sợ hãi, hắn chỉ còn sót lại nửa thân thể, đây không phải bị xé rách mà là bị nổ nát bấy không cách nào nối lại được, từ giờ nhất định đã trở thành tàn phế.

Nhìn thấy Thập Ngũ gia hạ xuống hắn liền liều mạng, cắn răng dùng nửa đoạn thịt nát đã nổ tung để hiến tế cho pháp chỉ thần linh, sau đó tấm hoàng kim phát sát kia cũng thoát khỏi tên thần.

"Xoẹt!"

Pháp chỉ màu vàng này bao quanh lấy hắn rồi trốn vào trong Vũ Vương phủ.

Đại Ma Thần từ trên trời ca bước xuống một bước, đứng trước tòa phủ đệ to lớn này, ánh mắt lạnh lẽo lưu chuyển một luồng khí thế mạnh mẽ khiến người khác kính nể!

"Vũ tộc, bàn tay ngươi quá dài, chạy tới Võ Vương phủ ta trút mưa xuống, diễu võ dương oai, còn tuyên bố muốn thanh lý môn hộ, cho rằng có thần khí thì có thể vô địch ư? Điếc không sợ súng." Đại Ma Thần khẽ nói.

Ông vẫy tay, triệu hoán lại mũi tên bạc rồi thu lại trong cơ thể.

Thời khắc này, Hoàng Đô rơi vào yên tĩnh ngắn ngủi, thế lực lớn khắp nơi giật mình không nghĩ tới diễn biến sẽ đến một bước này.

Vốn đây là cuộc nội loạn của Võ Vương phủ nhưng hiện tại lại dính

dáng đến phong ba và đại chiến của các vương hầu đối lập với nhau!

Trong Vũ Vương phủ hoàn toàn yên tĩnh không ai hé miệng, hôm nay đã xảy ra một chuyện không thể nào ngờ tới được, ngay cả thần khí cũng không thể tiêu diệt được Thập Ngũ gia, chuyện này cũng quá khủng bố.

Đại Ma Thần đi tới, từng bước từng bước áp sát tòa phủ đệ hùng vĩ kia, ánh mắt lạnh lùng vô tình, cuối cùng lấy xuống cung lớn, sau đó một mũi tên trắng đen xen kẽ xuất hiện.

"Vì hành động của mình nên ngươi phải trả giá thật lớn!"

Ông nói xong câu này rồi giương cung lên, hình thể cường tráng hình thành nên một tràng vực mạnh mẽ, thể hiện ra một lực cảm sau đó bắn ra mũi tên này thì lại như một vầng mặt trời nhỏ hừng hực rực cháy, chói mắt vô cùng.

"Bùm" một tiếng, đại môn hùng vĩ phía trước nổ tung, mà chùm ánh sáng bao quanh lấy mũi tên vẫn lao nhanh tới, va với mấy cái sân khiến cho nổ nát.

Cảnh tưởng hết sức kinh người, một mũi tên mà khiến cho mặt đất xuất hiện một cái hố sâu, một dãy kiến trúc nổ tung, kinh người đến bá đạo.

Oai của mũi tên này khiến người ta khiếp sợ, cổng và sân của Vũ tộc bị hủy trở thành phế tích, chấn động tất cả mọi người.

Nên biết, cái sân này vô cùng quan trọng lại được xây dựng rất nhiều phù văn đáng sợ, thế nhưng vẫn bị đánh nát, để lại những gạch vụn đầy mặt đất.

"Thạch Trung Thiên, ngươi đừng nên khinh người quá đáng!" Bên trong Vũ Vương phủ truyền tới tiếng hét giận dữ.

"Khinh người quá đáng? Trước đây không lâu ngươi đi tới Võ Vương phủ ta, luôn miệng nói tru diệt ta, thay tộc ta thanh lý môn hộ, thô bạo đến cỡ

nào chứ. Hiện tại khí thế đó đây mất tiêu rồi?" Thập Ngũ gia lạnh lùng nói.

Sau đó, ông lần nữa lấy tên đặt lên dây cung bắn mạnh vào trong phủ, ầm một tiếng, lần này tổng cộng có mười mấy cái sân bị nổ tung, nhưng cũng không có ai thương vong cả, họ từ lâu đã tránh vào sâu bên trong.

Thế nhưng cảnh tượng này lại như thế, tình cảnh đáng sợ như thế này so với giết người còn chấn động hơn, Vũ tộc như muốn phát điên đồng thời cũng cực kỳ sợ hãi.

Đây là nhân vật cỡ nào, cứ như vậy đánh giết Vũ tộc, ngay cả phù văn cũng không cách nào ngăn nổi, bọn họ hối hận đến chết, không không lại đi dây vào Võ Vương phủ, kết quả lại rướt lấy một vị sát tinh như vậy.

Rất nhanh, mũi tên thứ ba của Đại Ma Thần bay ra, bốc cháy hừng hực, ầm một tiếng cứ như là một tòa núi lớn đập xuống khiến cho khu kiến trúc vỡ thành bột mịn.

Sự cường thế và thô bạo này không gì sánh kịp, giống như đang cày kéo ở trên mặt đất thành một con đường, phá hủy tất cả những thứ ngăn cản.

Mà đây cũng không phải do đao kiếm gây nên, chỉ là mấy mũi tên bắn ra, cương mãnh tuyệt luân, không gì cản nổi, loại khí thế vô địch này ép cho Vũ tộc không cách nào ngóc đầu lên được.

Bọn họ biết từ sau ngày này, mặc kệ có thể vượt qua được tai kiếp này hay không thì nhất định sẽ lưu lại nổi sỉ nhục, một người đánh giết cả Vũ tộc, không chỉ phá hủy đi phủ đệ mà còn dẹp tan một loại niềm tin nào đó của bọn họ.

Khắp nơi trong Hoàng Đô đều hoảng sợ, Đại Ma Thần quá cường thế, việc thảo phát của hắn rất trực tiếp, chính là giương cung bắn nổ tất cả, cái gì ngăn cản liền cày nát ra!

Cứ như vậy, Đại Ma Thần một đường đi tới, liên tiếp bắn ra sáu mũi tên vào nơi sâu, như là sáu tòa núi lớn đầy ma quỷ từ Thái Cổ ép xuống, bắn nát

phần ngoài Vũ Vương phủ, phủ đệ hùng vĩ không còn ra hình thù gì nữa, cảnh tượng kinh người.

Tất cả mọi người trợn mắt há miệng, ngay cả những thế lực lớn thủ lĩnh của Hoàng Đô mí mắt cũng giật giật, trong lòng càng thêm chấn động, sức chiến đấu của một người mà kinh khủng đến mức này, quá đáng sợ.

Đặc biệt trong tay hắn còn nắm giữ một thần khí, chuyện này càng thêm đáng sợ, khiến cho người ta có cảm giác kinh sợ.

"Đáng trách mà!" Mọi người thuộc Vũ tộc phuẫn uất, đồng thời cực kỳ hối hận, lúc trước tự nhiên lại tiến vào Hư Thần giới để giải quyết Hùng Hài Tử, kết quả làm cho pháp chỉ có khắc chữ "Phạt" bị nó nuốt trôi, cũng vì đó mà thiếu hụt một góc phù văn, kết quả mới tại nên cục diện như hiện giờ.

Đến giờ phút này thình lình bọn họ phát hiện, pháp chỉ khong địch lại được với thần khí của đối phương, cũng có thể bởi vì thiếu mất một góc phù văn kia, kết quả mới tạo thành cục diện như hiện tại.

Chuyện này quả thực khiến người ta muốn phát điên, tên Hùng Hài Tử đáng chết thật sự rất hung tàn, lại làm ra chuyện tình tốt đẹp như vậy khiến cho Vũ tộc rơi vào trong hiểm cảnh.

Đại Ma Thần tiến công Vũ tộc, một tên bắn ta đủ để bắn hạ một thành trì cỡ nhỏ thành tro bụi, cho dù Vũ tộc lợi dụng phù văn để bảo vệ thế nhưng cũng bị hủy một diện tích lớn hóa thành phế tích.

"Thập Ngũ,có chừng có mực, ngươi không nên bức người quá mức!" Bên trong Vũ tộc có người hét lớn, cực kỳ căm uất.

Một cái sân bị người ta san bằng phẳng, đây là một sự nhục nhã vô cùng, thế lực khắp Hoàng Đô nhìn thấy thì như thế nào đây, nói chung là gặp phải vấn đề lớn.

"Bức người quá mức? Ta nghe nói các ngươi một đường chặn giết Tử Lăng, còn mưu hại qua Hạo nhi, còn muốn nhổ cỏ tận gốc, hiện tại không

biết dị khi quát tháo ta hả?" Đại Ma Thần nói, trong lòng có một luồng hỏa khí, sau khi biết tình huống năm đó thì cơn tức giận vô cùng mãnh liệt.

Cho dù Vũ Vương không tới đối phó Võ Vương phủ thì ông cũng sẽ tới đại náo một hồi, đòi cho ra một lời giải thích.

Vũ tộc tức giận thế nhưng không còn cách nào nữa, hiện tại không một ai dám đi đối đầu với Đại Ma Thần.

Bọn họ bắt đầu lùi lại sau bởi vì những kiến trúc ở bên ngoài không ngừng nổ tung, những người này chạy vào nơi sâu nhất, nơi đó có một miếu thờ thần thánh, thờ phụng tượng đá Vũ Thần, tất cả mọi người bắt đầu tế tái muốn mượn sức mạnh cấm kỵ.

Cả miếu thờ đều là cấm địa, không chỉ là nơi thu nhận pháp chỉ Vũ Thần mà còn có trận pháp của thần lưu lại, họ muốn dùng thứ này để phản kích Thập Ngũ gia.

Quả nhiên sau khi kích hoạt miếu thờ thần thánh thì nơi đây vọt lên những đám khói rồi nháy mắt lan tràn, rất nhanh đã bao phủ toàn bộ phủ đệ.

Thập Ngũ gia híp mắt lại, mấy lần mạnh mẽ công kích phá hủy hơn nửa Vũ Vương phủ, sau đó đứng trên trời cao nhìn xuống phía dưới rồi bắn ra một mũi tên lấp lánh ánh bạc, đó chính là tên thần!

Ầm!

Nơi này nổ tung hình thành nên một mảnh hào quang chói mắt, như là một đám mây hình nấm dựng thẳng lên, đây là va chạm giữa sức mạnh Thần, sức mạnh mênh mông và mãnh liện cuốn lên trời trao.

Người của Vũ phủ kinh hãi, lần va chạm này khiến cho thần miếu bắt đầu lay động suýt chút nữa sập đổ, điều này khiến cho người ta sợ hãi, nhưng niềm vui duy nhất chính là coi như vẫn không có đổ nát.

Trên trời cao, Thập Ngũ gia cũng giật mình, thần miếu này thật sự rất

quái lạ, sức mạnh Thần đang dâng lên, ngay cả tên thần màu bạc của mình cũng không thể phá nổi.

"Vũ tộc, ta trịnh trọng cảnh cáo, các ngươi phải đàng hoàng chút ít, biết giữ khuôn phép làm người, nếu không trời không phạt thì ta sẽ phạt từng người một!"

Thập Ngũ gia quát lên, lần nữa bắn tên, ánh bạc thế như chẻ tre, nối liền trời đất, không ngừng phóng xuống.

Đó là tên thần, mỗi lần bắn xuống lại khiến cho miếu thờ phát sáng, lung lay kịch liệt cuối cùng gần như nứt ra.

Thập Ngũ gia mạnh mẽ tuyệt luân, gần như một trận chiến tiêu diệt Vũ tôc, khiến cho toàn bộ vương hầu trong thành phải kinh ngạc, ngay cả một vài bóng người từ Hoàng Thành cũng phải liếc mắt nhìn.

"Ầm!"

Cuối cùng ngôi thần miếu cũng rạn nứt, sụp đổ một phần, bốc lên từng đống bụi mù, khí tức thần khí tràn đầy.

Mọi người thuộc Vũ tộc ngây ra, đây là một kết quả đáng sợ đến mức nào, tổ tiên từng nghỉ chân ở nơi đây giờ lại bị sụp đổ, đây chính là vùng đất trước đây của Thần nhen.

Con mắt của bọn họ đỏ ngầu, sau đó kêu lên đầy quái dị, phẫn nộ đến tận cùng, trong lòng vùng đất thần thánh nhất bị phá hoại gần như nứt thành bốn mãnh khiến cho bọn họ căm hận cực kỳ.

"Trong lòng các ngươi cũng có địa phương không thể đụng vào được, sao không nghĩ tới những việc mình đã làm gì ở năm đó?!" Thập Ngũ gia lạnh lùng nói.

"Giết!"

Mọi người của Vũ tộc kêu lớn lao ra khỏi thần miếu giết lên trời cao, đây chính là vài tên mất đi lý trí, muốn liều mạng với Thập Ngũ gia.

"Ầm!"

Đại Ma Thần bắn tên, một mũi tên lao ra nổ tung trên bầu trời, kết quả mấy người này toàn bộ chết hết, rơi từ trời cao xuống, hồn cốt tiêu tan.

Thập Ngũ gia chiến một trận với Vũ tộc tác động đến tâm tư của rất nhiều người, sự cường thế và ác liệt của ông khiến cho người ta nghẹt thở.

Một người khiêu chiến một bộ tộc mà lại chiếm lấy ưu thế, Vũ tộc bị ép cho ngốc đầy không nổi, chuyện này khiến lòng người run sợ, tâm tình phức tạp trong lòng khó nói lên được.

"Tại sao lại như vậy?" Bên trong cùng đất thần của Vũ tộc có một đám người điên cuồng, khó có thể tiếp thu được kết quả này, bị một người đè ép, đối với một bộ tộc mà nói đây quả thật là một loại sỉ nhục vô cùng lớn.

"Ức hiếp Tử Lăng của ta, mưu hại Hạo nhi của ta, ngươi có từng nghĩ tới cũng sẽ bị người khác ức hiếp lại?!" Đại Ma Thần quát hỏi.

Rất nhiều người im lặng, năm đó truy kích hậu đại của Đại Ma Thần, hiện tại lại bị hắn chất vấn và giáng lâm nơi đây, hưng binh vấn tội, đây có thể là luân hồi,

"Ầm!"

Rốt cuộc, ngôi miếu thờ cũng sụp đổ, gạch vụn rơi khắp nơi chỉ còn dư lại một tượng đá và một cái tế đàn tỏa ra ánh sáng đáng sợ.

"Giết!"

Mấy chục người Vũ tộc vọt lên trong đó có cường giả trung niên, có trưởng lão và cũng có trưởng bối, họ đều vô cùng tức giận.

Kết quả, rất tàn khốc và vô tình, những người này đều nổ tung, toàn bộ

đều chết dưới cung lớn, đây cũng không phải bắn xuyên qua người mà là bắn cho nổ tung, máu vàn xương văn tứ tung.

Cuối cùng, Đại Ma Thần cũng chưa có tiến vào thần thổ Vũ tộc mà lui lại phía sau, trận chiến này kết thúc,

Bở vì tượng đá và tế đàn kia phát ra ánh sáng không bình thường, có chút đặc biệt, đặc biệt là khi đến phút cuối hình thành nên một tràng vực niêm phong cả tòa phủ đệ lại.

Tất cả mọi người trong Vũ tộc mặt xám như tro tàn, phủ đệ bị hủy hơn phân nửa, ngay cả miếu cổ thần thánh cũng sụp đổ, chuyện này bọn họ sao tiếp thu nổi, còn mặt mũi nào đi gặp tổ tiên?

Hoàng Đô yên tĩnh qua đi, thay vào đó là sôi trào khắp nơi, tất cả mọi người đều khiếp sợ với kết quả của chiến dịch này, một người đánh cho cả một bộ tộc ngốc đầu không nổi!

"Nên kết thúc, nên bước này cũng nên kết thúc rồi!"

Lúc này đây, trên đường chính xuất hiện một bóng người, vó người cao to, tay cầm một tòa bảo tháp đi tới.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 276: Sinh Linh Thần Sơn

Trên đường chính có một bóng người bước từ từ, hư tịch và mờ ảo, trên tay hắn đang nâng một chiếc tháp đồng đi tới trước Võ Vương phủ.

"Dừng lại!" Có người quát nhẹ ngăn cản không cho hắn tiến lên.

"Cọt kẹt."

Cửa lớn màu đỏ son đẩy ra, một người đàn ông xuất hiện, lọn tóc đen bóng, nước da trắng hồng trong suốt cứ như là ngọc thạch, hai mắt ẩn hiện linh quang, khí chất xuất chúng.

"Các ngươi lui lại." Hắn mở miệng, khiến cho người lui lại hai bên.

Khi Thập Ngũ gia đại chiến với Vũ Vương thì Thạch Tử Đằng lùi lại lầu gác trong Võ Vương phủ một mực chờ đợi để nghênh tiếp người này vào trong phủ đệ.

Đây là một người đàn ông chừng bốn mươi tuổi, cặp mắt đen láy và sâu lắng, tuy không thể nói bằng vực sâu thế nhưng hình thành nên một vòng xoáy đáng sợ như muốn nuốt chửng hồn phách người khác vậy.

Mái tóc của gã có màu xanh biếc, thân thể không cường tráng lắm, cao to và như không tồn tại, không nói một lời nào phảng nhất như hòa vào trong không khí, khiến người ta không thể cảm ứng được sự tồn tại của hắn.

Thạch Tử Đằng tiến lên chào rồi dẫn vào nơi sâu nhất trong phủ.

"Ngươi là ai?" Trong phủ có người quát lên.

Vừa nãy Thạch Tử Đằng đứng đối lập với Đại Ma Thần, mà trong khi

Thập Ngũ gia đại chiến với Vũ Vương thì hắn đã rời khỏi chiến trường, bây giờ trở về lại dẫn theo một người, sao lại không khiến người khác cảnh giác.

Gã vừa mới tới quay đầu lại, con mắt đen thui như là hai cái hố đen hình thành nên hai vòng xoáy.

Cách đó không xa, người quát hỏi nhất thời hét to một tiếng, ngã ngửa trên mặt đất, từ mi tâm bay ra từng tia hào quang.

Bên cạnh, thân thể của những người khác phát lạnh nhanh chóng rút lui.

Chuyện này rất kỳ lạ, chỉ bị người kia liếc mắt nhìn một cái thì hồn phách như rồi khỏi cơ thể chui vào trong mắt của đối phương, vô cùng đáng sợ.

"Thạch Tử Đằng, ngươi muốn làm gì đây?" Xa xa, một vài nguyên lão giật mình, lớn tiếng chất vấn.

"Không có gì, mời một vị trưởng bối tới làm khách thôi." Thạch Tử Đằng lời nói bình thản, tiếp tục dẫn người này vào nơi sâu trong phủ đệ.

Việc vừa rồi khiến một đàm người kiên kỵ, đặc biệt là mấy lão huynh đệ của Thập Ngũ gia đã lấy ra bảo cụ xông về phía trước, chuẩn bị ngăn cản.

"Chư vị đừng có làm bậy, các ngươi đều là trưởng bối của ta, hãy nói chuyện nhẹ nhàng với nhau, ta tới là để ngừng chiến." Thạch Tử Đằng nói.

Mọi người sao mà tin được, với tính cách khi hắn đối địch với Thập Ngũ gia thì nhất định sẽ có hậu chiêu rất mạnh me, mà lúc này lại xuất hiện một người kinh khủng đến như vậy thì sao mà tin được.

Giữa bầu trời, Đại Ma Thần thân hình cao lớn trở về liền hạ xuống, nhìn về phía người tóc xanh nói: "Đến là vì ta?"

Sau đó ông bước nhanh rồi ngồi lên một chiếc ghế lớn, không có nhìn y mà tập trung về phía Thạch Tử Đằng, nói: "Từ Đằng, còn chưa từ bỏ ý định

sao?"

"Thập Ngũ thúc, ngươi quá mạnh nên ta mời đến một vị trưởng bối để phân xử." Thạch Tử Đằng cười lạnh nói.

"Cái mũi tên đó của ngươi chính là lấy được từ trong rừng rậm hay sao, lấy ra nhìn tí coi." Người tóc xanh nhìn lại, con mắt hóa thành vực sâu.

"Chiếc tháp đồng trong tay ngươi là do ta đánh mất, đưa ta nhìn xem tí nào." Thập Ngũ gia cũng liếc gã.

Nếu như Hùng Hài Tử có mặt ở đây thì nhất định sẽ nói thầm, sao phong cách của ông lại giống như mình vậy.

"Ngươi rất tự tin, nhưng cũng phải biết rằng tự tin thái quá sẽ dẫn đến chết người." Người tóc xanh nói.

"Ngươi vào trong phủ đệ của tộc ta để thuyết giáo, ngươi tự phụ nghĩ rằng có thể chỉ điểm giang sợ, theo như lời nói của ngươi thì ngươi rất thích hợp đấy." Thập Ngũ gia nói, ngồi dựa trên ghế báu, lạnh lùng nhìn gã. nguồn

"Ngươi cũng không tệ nhen, đi theo ta." Người tóc xanh nói.

"Chỉ là một linh thân mà thôi hơn nữa đang trọng thương nặng mà cũng dám tới phủ đệ của ta nói xấu, ngươi cảm thấy có thể làm được gì?" Đại Ma Thần không còn dựa lưng vào ghế nữa mà ngồi thẳng, nhìn gã.

Tất cả mọi người kinh hãi, đây cũng không phải là một sinh linh chân chính mà chỉ là một linh thân mà thôi.

"Không sai, trên đường đi gặp phải một 'bạn cũ', giao chiến kịch liệt một trận cho nên mới trì hoãn một chút thời gian để đến Hoàng Đô Thạch Quốc." Người tóc xanh nói.

"Xoẹt!"

Đột nhiên gã giơ tay lên, lòng bàn tay hiện lên tám khối cốt, có tím, có

trắng bóng, có vàng óng anh... màu sắc không giống nhau, từng áng mây bốc lên, khí lạnh tuôn ra.

Gã rung tay, tám khối cốt bay ra tám hướng, phong ấn Võ Vương phủ, niêm phong nơi đây lại hoàn toàn.

Mọi người giật nảy mình, đây cũng quá cường thế, đi tới Võ Vương phủ rồi nhốt nơi đây lại, đây là phòng người Thập Ngũ gia đào tẩu sao? Quá tự tin!

Lúc này, Thạch Tử Đằng đứng dậy, cúi chào người tóc xanh rồi lui lại phía sau.

Người tóc xanh lấy tay chỉ một cái, một luồng sáng xuất hiện đưa hắn ra khỏi phủ đệ, hắn rất cẩn thận không muốn dấn thân vào tình thế và cuộc đại chiến nguy hiểm này.

"Ta rất xem trọng ngươi, theo ta rời đi đi, với thiên tư của ngươi thành tựu sẽ không dừng ở chổ này, còn cánh tay cụt của ngươi, chỉ cần lấy thật nhiều thánh dược hoặc thần đan là có thể khôi phục lại, dễ như ăn cháo vậy." Người tóc xanh lên tiếng.

"Tuy ngươi rất chướng mắt thế nhưng ta lại cảm thấy ngươi lưu lại rất đúng, nếu không hay là ngươi ở lại luôn Võ Vương phủ đi?" Đại Ma Thần đáp trả.

"Chờ ta ra tay sao?!" Thanh âm của người tóc xanh tăng cao, như là sấm sét ập tới.

"Ngươi đến thử xen!" Đại Ma Thần trả lời, đồng thời cũng đứng dậy chuẩn bị động thủ.

Tất cả mọi người đại khái có thể đoán được, người tóc xanh đến từ Thái Cổ Thần Sơn, hơn phân nửa đến từ sơn môn của Thạch Tử Đằng, lai lịch rất lớn!

Đến giời khắc này trong lòng mọi người rất sợ hãi, một luồng khí lạnh tự đáy lòng nổi lên, đó là nhân vật mạnh mẽ cỡ nào, hung thú và chim thần Thái Cố đại biểu cho sự vô địch!

"Vù!"

Con mắt của người tóc xanh hóa thành hai vòng xoáy màu đen đáng sợ đến cực kỳ ẩn chứa lực cắn nuốt vô cùng mạnh mẽ, khiến thần hồn người khác bất ẩn, như muốn rời khỏi thân thể nhằm về nơi đó.

Những người gần đó kinh ngạc thốt lên, tất cả đều rút lui thân thể như nhũn ra.

"Ầm!"

Thập Ngũ gia giẫm thật mạnh trên đất một phát, phù văn kỳ dị sáng lên sau đó nổ tung, phá hủy sự yên tĩnh của hư không, ngay lập tức lực cắn nuốt quái lạ đó biến mất,

"Để ta xem thử ngươi mạnh đến cỡ nào!" Người tóc xanh vọt tới, nhanh chóng tới trước mặt Thập Ngũ gia.

Ngón tay của gã vạch ra một cái lập tức một vùng hàn khí trắng xóa xuất hiện, nơi đây trong nháy mắt nhiệt độ hạ xuống thấp, xoẹt một tiếng, Thập Ngũ gia biến mất, chiếc ghế báu kia bị đóng băng sau đó hóa thành bột mịn.

"Đóng băng cực hạn!"

Mọi người kinh ngạc thốt lên, đây chính là khi vận chuyển Thái Âm chân lực hình thành nên, một khi bị niêm phong lại thì không chỉ có thân thể tử vong mà còn nổ nát tan.

"Ầm!"

Thập Ngũ gia hiện ra ở sau lưng địch thủ, một tay rung lên, một con rồng đen lao ra hóa thành một sợi xích màu đen quấn lấy thân thể gã, gầm

vang cả chín tầng trời.

Người tóc xanh tránh thoát, lướt sang ngang mấy trăm trượng rồi xuất hiện ở một hướng khác, thế nhưng lại không nghĩ rằng sợi xích màu đen lại cứ như hình với bóng quấn chặt trên người gã.

"Xích đen trật tự!"

Người tóc xanh kinh ngạc, đây là sức mạnh quy tắc, là một loại trật tự, Thập Ngũ gia đã điều khiển được, rồng đen quấn quanh trên cơ thể gã nhanh chóng xiết chặc.

"Đoạn!"

Người tóc xanh hét lớn, một luồng lửa yêu tà từ thân gã bốc lên sau đó khiến cho xích thần trật tự màu đen đứt đoạn, thoát khỏi thân thể gã, cứ như thế bị phá giải.

Cũng trong lúc đó, khí tức của gã tăng vọt, con mắt trống rỗng trở nên đáng sợ không hề có chút sức sống nào, không có ánh sáng, giống như là vong hồn, hư không nứt ra mở ra một cánh cửa.

Quả nhiên trong con ngươi sâu thẳm kia phù văn đan dệt thành một mảnh màu xám, không chút ánh sáng còn như là vong hồn, hư không toan mở tạo thành một cánh cửa.

Những tiếng vù vù không dứt bên tai truyền ra từ nơi đó, đây là một vùng ma quật cứ như là địa ngục, đen tối, bên trong từng bóng người màu đen bay lượn.

Gã lấy đôi mắt mở ra một cánh cửa kỳ dị, phải đẩy Thập Ngủ gia vào trong cho bằng được.

Đây là một môn thần thông cũng là một thủ đoạn vô cùng đáng sợ, người bình thường sao có thể mở ra được, cho dù nghe cũng chưa từng nghe thấy!

Thập Ngũ gia bị tập kích thân thể liền lóe sáng, lập tức gần như bị hút vào bên trong vùng hư không đó.

"Vù vù!"

Hàng loạt bóng đen vồ giết về phía trước như muốn nhấn chìm ông vào bên trong.

Trên người Thập Ngũ gia xuất hiện hai luồng khói đen trắng, mãnh liệt quấn lấy nhau rồi nhanh chóng xoay tròn hóa thành sức mạnh hình xoắn ốc, trở thành hai con chân long, sau đó ầm ầm một tiếng đập vỡ nát rất nhiều bóng đen, ông đã thoát ra ngoài.

Khi quay đầu lại, vùng hư không giống như là địa ngục kia vẫn còn đó nhanh chóng trấn áp về nơi đây, ánh mắt của ông chợt lạnh lẽo, giương cung cài tên chớp mắt bắn ra, một tiếng ầm ầm vang lên, rốt cuộc khiến cho cánh cửa kia nổ tung.

Người tóc xanh thần sắc bình tĩnh, chiếc tháp đồng trên lòng bàn tay bay lên rồi nhanh chóng hóa lớn như thành một ngọn núi, sừng sững trên bầu trời, toàn bộ Võ Vương phủ bị ép muốn nổ tung.

Uy năng của chiếc tháp này quá mạnh mẽ!

"Thu!" Gã hét lớn một tiếng.

Thân tháp phát sáng, bên trên thân màu đồng thau có những vết tích năm tháng, lúc này trở thành phù văn, uy năng được phóng thích, càng có vẻ khủng bố hơn.

Thập Ngũ gia rùng mình, sức mạnh vọt tới lần này đặc biệt mạnh mẽ, không thể nào ngăn cản được, cơ thể ông bay lên khỏi mặt đất phóng thẳng vào trong tháp, như muốn bị thu vào trong.

"Keeng!"

Ông giương cung lên, bắn ra mũi tên bạc kia, trong nháy mắt nó xuyên qua hư không rồi bắn trúng lên trên thân tháp màu đồng thau thật to kia.

Hoa lửa văng khắp nơi, nó cũng không hề xuyên thủng, phù văn phát sáng rực rỡ, nơi đây trở nên chói mắt.

"Pháp khí Thần Linh!" Đại Ma Thần vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc, trong lòng chùng xuống, tên này quả nhiên rất đáng sợ.

Đây là một trận chiến đấu đáng sợ, không có lựa chọn nào và cũng không có biện pháp dự phòng khác, chỉ có thể tử chiến.

"Keeng!"

Mũi tên màu bạc này ra va chạm với pháp khí đồng thau, leng keng vang vọng, phù văn huyễn diệt, khủng bố vô cùng.

Trận chiến này hết đánh đến trên không lại xuống tới mặt đất, khiến cho mọi người của Hoàng Đô kinh hãi, không thể không nói, cảnh giới của người tóc xanh quá cao hơn nữa còn nắm giữ đại sát khí như vậy, cho nên trận chiến này khốc liệt cực kỳ.

Đánh đến giờ phút này, Thập Ngũ gia thì bị pháp khí đồng thau hút lấy, khiến cho đám người Võ Vương phủ sắc mặt trắng bệch, cảm giác như trờ đất đều sụp đổ.

Nhưng mà, người tóc xanh vẻ mặt lại biến đổi không hề thả lỏng chút nào, quả nhiên chiếc tháp đồng chấn động, bên trong truyền ra những tiếng vang kịch liệt, không chỉ có một mũi tên thần màu bạc mà còn xuất hiện thêm một mũi tên thần màu đen nữa, Thập Ngũ gia ở bên trong nhanh chóng căng dây cung!

Mà mũi tên thần màu bạc ở bên ngoài cũng tự chủ công kích lấy, không ngừng va chạm vào thân tháp.

Trong thiên địa run lên dữ dỗi, vang lên những tiếng va chạm kim loại

với nhau, tiếng vang điếc tai khiến cho lòng người tóc xanh hoảng sợ, chỉ lo pháp khí đồng thau bị hủy diệt đi.

"Ầm!"

Cuối cùng Thập Ngũ gia cũng giết ra bên ngoài, thoát khỏi sự ràng buộc của tháp đồng, mặc kệ máu chảy nơi khóe miệng, thương tích đầy người, nhưng ông cũng đã thành công chạy ra ngoài.

"Giết!"

Lần nữa gặp nhau, không có lựa chọn khác, hai người lại triển khai tuyệt sát, tất cả đều vận dụng sức mạnh mạnh mẽ nhất, liều mạng đẫm máu.

Mọi người trong Hoàng Đô hoảng sợ, Đại Ma Thần quá mạnh, vậy mà có thể chiến một trận với sinh linh của Thái Cổ Thần Sơn!

Không hề một tiếng động nào, bên trong Võ Vương phủ lại xuất hiện thêm một bóng người, không một ai có thể thấy hắn đến khi nào, một khi phát hiện ra thì không dám nhìn thẳng, trong lòng hoảng sợ.

"Nhân Hoàng!"

"Bái kiến Nhân Hoàng!"

Một đám người trong Võ Vương phủ kinh hãi vội vàng cúi chào.

"Trận chiến này nên kết thúc rồi." Nhân Hoàng mở miệng.

Nhân Hoàng đã tới, không ai từng nghĩ tới hắn sẽ nói ra những lời như thế này, đây là muốn ngừng cuộc chiến lại sao?

Ở nơi đó, một mảnh hào quang sáng rực, chói mắt đến cực kỳ, ánh sáng như là vùng biển mênh mông chập trùng, Nhân Hoàng ở trung tâm, nhẹ nhàng như là một con chân long, ngạo thị cả thiên địa.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 277: Đại Chiến Ở Hoàng Đô Kết Thúc

Hắn rất bình tĩnh, giống như là mặt trời ở trung tâm tỏa ra vô tận ánh hoàng kim, cứ như vậy đứng thẳng khiến cho mọi người run rẩy, không thể nào chống lại được quỳ sát xuống dưới đất.

"Nhân Hoàng, ngươi muốn chúng ta ngừng chiến hả?" Người tóc xanh đang chiến đấu thì mở miệng, trận chiến của gã với Thập Ngũ gia càng ngày càng kịch liệt, trên người đầy hoa máu không thong thả như trước được.

Mà Thập Ngũ gia cũng như vậy, gặp phải đố thủ chân chính, những vết thương xuất hiện đầy trên người, máu tươi nhuộm đổ cả quần áo, thương thế không hề nhẹ khiến người ta lo lắng.

"Cường giả của Ma Linh hồ không nên đến Hoàng Đô ta." Nhân Hoàng mở miệng nói.

Mọi người kinh dị, Ma Linh hồ là một nơi rất đáng sợ, cũng giống như Thái Cổ Thần Sơn, ở đó đều là nơi cư trú của chim thần, hung thú thuần huyết.

"Ta chỉ là một tấm thân tàn, không phải là chân thân tới, không nên coi là như vậy." Người tóc xanh bình tĩnh đáp trả.

Mọi người lặng lẽ, chỉ một tấm thân tàn cũng có thể đại chiến cùng Thập Ngũ gia, nếu chân thân tới thì đáng sợ cỡ nào? Có thể suy ra được, một khi xuất thế tất có oai thế hùng bá thiên hạ.

"Rời đi đi." Nhân Hoàng mở miệng, vô cùng uy nghiêm.

Thời niên thiếu hắn tranh bá với Cổ Quốc cũng từng gặp phải đối thủ, nhưng để trở thành một Nhân Hoàng thật thụ thì phải vượt qua tất cả, đối thủ

của ngày xưa nhất định sẽ bị lãng quên.

"Bỏ qua cho hắn cũng không phải là không thể, thế nhưng hắn cần phải tỏ rỏ thái độ và nhận sai lầm, cút khỏi Võ Vương phủ." Người tóc xanh nói, gã được Thạch Tử Đằng mời tới đương nhiên phải biểu thị thái độ.

"Một người ngoài dám tới đây chỉ chỏ, ngươi tính là cái thá gì!" Đại Ma Thần đáp lại, mặc dù vết thương đầy người nhân vẫn cường thế như trước.

"Ngươi cũng thấy đấy, chính hắn muốn tìm chết sao có thể trách ta được?" Cường giả của hồ Ma Linh cười gằn nhìn về phía Nhân Hoàng, những sợi tóc xanh biếc đầy đầu rối tung.

"Ngươi tu hành từ trăm năm trở lên cũng chỉ đến như thế này, có gì hay ho mà bày đặt làm kiêu trước mặt ta, nếu tiếp tục chiến thì chưa biết ai chém ai đâu." Thập Ngũ gia nói.

Đối mặt với cường giả như thế ông vẫn không hề sợ hãi, chiến ý tràn ngập muốn chiến tới cùng.

"Thạch Hoàng, ngươi có nhìn thấy không trận chiến này nhất định phải tiếp tục, không thể trách ta được!" Người tóc xanh mặt trầm xuống nói, đôi mắt đó trở nên đen kịt càng thêm đáng sợ.

"Được, vậy thì chiến tới cùng!" Thập Ngũ gia quát lên.

Nhân Hoàng đứng ở đó nhìn bọn họ chém giết, rất lâu sau cũng không có mở miệng, cho đến khi máu tươi văng tung tóe khiến cho đám người Võ Vương phủ kinh ngạc thốt lên, lúc này hắn mới gật đầu.

Thập Ngũ gia bị thương, gặp phải đòn này, bả vai nơi cánh tay bị cụt suýt chút nữa bị xuyên thủng.

"Sau trận chiến này thì sẽ kết thúc hoàn toàn, sinh tử do mệnh." Nhân Hoàng nói như thế.

"Được!" Người tóc xanh cười lớn.

"Vậy thì đánh thôi!" Thập Ngũ gia lên tiếng.

Trận chiến này làm nổ tung cả Hoàng Đô, những bá chủ các tộc đều đến cả, bởi vì Nhân Hoàng ở đây nên bọn họ không cần phải núp ở đằng xa xem chiến, tất cả đều tập trung lại.

Nhưng mà khi tới gần thì phát hiện không thể nào tiến vào trong phủ đệ được, tám khối cốt của người tóc xanh đã phong ấn nơi đây lại, chỉ có Nhân Hoàng công tham tạo hóa mới có thể đột phá đi vào bên trong.

Những người này cũng không có mạnh mẽ phá trận, một là không muốn đắc tội với cường giả của Ma Linh hồ, hai là không muốn gây khó chịu cho Võ Vương phủ, có thể sẽ tạo nên hiểu nhầm gì đó.

"Vù"

Người tóc xanh cũng niêm phong cả hư không lại, lấy ra mấy khối cốt nữa hình thành nên một màn sáng lớn, gã sợ Thập Ngũ gia sẽ đào tẩu.

Con ngươi của Đại Ma Thần trở nên lạnh lẽo, cũng không nói gì nữa tiếp tục đại chiến, tuy vết thương trên người rất nhiều, có một vài do phù văn tạo thành rất khó khép lại thế nhưng vẫn liều mạng, không sợ hãi chút nào.

Hàng loạt bảo thuật bay múa, thần quang đầy trời, hai người đại chiến gay cấn đến tột độ, vô cùng khốc liệt, tất cả đều có máu chảy ra.

Mọi người run sợ, cường giả của hồ Ma Linh thì không nói, thế nhưng Thập Ngũ gia cũng nghịch thiên như vậy, có sức chiến đấu đến nước này khiến khắp nơi khiếp sợ.

Sinh linh của hồ Ma Linh mạnh mẽ thì càng chứng tỏ Đại Ma Thần càng đáng sợ.

Tháp đồng quyết đáu với hai mũi tên trắng đen, không ngừng giao kích,

mà hai người cũng xông về phía nhau, không ngừng xung phong.

"Giết!"

Chém giết một hồi lâu, người đàn ông tóc xanh phát điên, hai tay xoay tròn giống như là cối xay gió tỏa ra vô tận phù văn chống đỡ cùng Đại Ma Thần, quyền chưởng tấn công ngày càng khốc liệt.

Đến giờ phút này, thế yếu vì cụt một tay của Thập Ngũ gia đã thể hiện ra ngoài, bị người đánh mạnh như vậy, quá bị động.

"Ầm!"

Ống tay áo của ông bị nổ nát, cánh tay cụt từ bả vai, nơi đó rất bằng phẳng, ông khó lòng mà ngăn cản được đối phương, chỉ còn một tay thì đón đánh rất vất vả.

"Ngươi dựa vào cái gì mà dám tranh đấu với ta!" Người đàn ông gầm hét.

"Ngươi tính là cái thá gì?" Thập Ngũ gia cũng hét lớn, mấy Động Thiên lớn cũng hiện lên, bên trong lao ra mấy con sinh linh khác nhau, như Kim Sí Đại Bằng hét dài một tiếng, giương cánh bay vút lên cao vồ giết về phía trước.

Một con Toan Nghê, trong màu tím còn xem lẫn những đốm hoàng kim, lôi điện nối liền cửu thiên toàn bộ ép xuống phía trước, toàn bộ đánh thẳng về phía người đàn ông tóc xanh.

Một con Bệ Ngạn rít gào, bên tỏng ánh sáng hoàng kim lấp lánh những đường nét màu đen, khủng bố cực kỳ, nó há miệng chính là mộ vầng sáng rực rỡ như là ngân hà, xông thẳng về trước.

...

Thập Ngũ gia liều mạng, mấy đại linh thân của ông đồng thời xuất hiện

giết về phía người đàn ông tóc xanh.

"Nghe nói cánh tay của ngươi là bị một con Tỳ Hưu ăn tươi, tay còn lại thì thuộc về ta!" Người đàn ông tóc xanh phát điên, lời nói đều rất cay nghiệt, bởi gì cuộc chém giết đến nước này khiến gã giận dữ không thể tả nổi.

Gã vốn tưởng rằng có thể nhanh chóng giải quyết Thập Ngũ gia, nhưng không nghĩ tới lại đánh giết tới hiện tại, nhưng càng ngày càng khó khăn hơn.

Bọn họ không màng sống chết, máu tươi thỉnh thưởng bắn lên, chém giết kịch liệt với nhau, sau khi mấy đại linh thân của Thập Ngũ gia xuất hiện thì người đàn ông tóc xanh trở nên rất vất vả, lồng ngực suýt chút nữa thì bị xuyên thủng.

"Ầm!"

Hơi sức của Thập Ngũ gia vô cùng lớn, một chân bỗng nhiên quét ra đụng vào thân thể của đối phương, phát ra tiếng vang thật lớn, phù văn nổ tung cả đám lớn.

Người đàn ông tóc xanh bị thương nặng, sau khi trúng một cước khóe miệng ứa ra máu đen thì há miệng phun ra mấy ngụm máu lớn, đòn đánh này khiến gã bị thương rất nặng.

"Muốn chết!"

Giờ gã không thể nào thong dong bình tĩnh được nữa, mờ mịt ngay từ khi bắt đầu, đến hiện giời thì sát khí ngập trời, sâu thẳm trong đôi con ngươi xuất hiện Thập Tự Tinh, bảo thuật đáng sợ bay ra.

Thập Ngũ gia mạnh mẽ đánh trả, mấy đại linh thân cùng tiến lên vây đánh tên này.

"Giết!"

Đột nhiên hư không run rẩy, vang lên ong ong kinh động mỗi người, người đàn ông tóc xanh tức giận triển khai sức mạnh mạnh mẽ nhất, dùng linh thân mô phỏng theo bản thể, thể hiện ra ma uy đáng sợ. .

Lần lượt từng thác nước xuất hiện ra trong hư không, đan dệt thành lưới khiến cho Thập Ngũ gia phải tránh lui, phù văn dày đặc, sấm vang chớp nổ, cuồng bạo cực kỳ.

Trên thực tế, đây cũng không phải là dòng sông chân chính mà là từng sợi dây lụa!

Ở chổ đó một con nhện lớn xuất hiện, bộ lông xanh biếc cả người cứ như là sắt thép, thân thể nó khổng lồ dài tới mười trượng, thác nước màu bạc đó chính là những dây lụa do nó phun ra.

Một cặp mắt đen ngòm như là hai hố đen khiếp người, nuốt chửng hồn phách của mọi người vào trong.

Những sợi dây lụa nó phun ra không ngừng bùng phát ra tia chớp, lúc này tơ nhện cùng với tia chớp đan dệt lại với nhau kết thành một chiếc lưới lớn, cô đọng thành xích thần phù văn, cực kỳ mạnh mẽ!

"Bích Ma Hắc Đồng Chu!" Mọi người kinh ngạc thốt lên, trong lòng sợ hãi.

Đây là một con Thái Cổ Ma Chu, bản thể của nó tuyệt đối vượt qua vương hầu, linh thân này sau khi gặp nạn mà có thể biểu hiện ra như thế này, tuyệt đối là nhân vật chấn động thế gian.

"Đi chết đi!"

Bích Ma Hắc Đồng Chu hét lớn, cảnh tượng khủng bố, mảnh mạng nhện và sấm sét hợp lại với nhau hóa thành một màn ánh sáng lấp lánh che kín ập xuống, khí tức như là đại dương màu đen vô cùng mãnh liệt, muốn hủy diệt tất cả.

"Ầm!"

Thập Ngũ gia ra sức chống đỡ, kết quả một linh thân bị chiếc lưới lớn này che kín, bị quấn chặt ở bên trong, con Ma Chu dài mười trượng kia vồ tới nuốt chửng linh thân này.

Mặc dù là linh thân nhưng xem ra cũng rất tần nhẫn, chân thân Thập Ngũ gia cũng vì thế mà phun một ngụm máu tưới, gặp phải thương tích không nhẹ.

Nếu như là bản thể chém giết lẫn nhau, cảnh tượng này thật sự rất khiếp người, một con nhện lớn nuốt sống một thân người, chỉ mới tưởng tượng thôi cũng đã thấy ghê rồi.

"Giết!"

Bên cạnh Thập Ngũ gia vọt lên một con chim tước đổ đậm kéo theo ngọn lửa ngút trời vồ về phía trước, đốt cháy tấm lưới kia, phải thiêu chết cho bằng được con Ma Chu đó.

Đây là sự khắc chế giữa hai loài, thế nhưng còn phải xem thực lực chân chính nữa, hiển nhiên con Thái Cổ Ma Chu này mạnh hơn một chút, một sợi dây lụa rất đặc biệt bay ra không hề e sợ hỏa diễm, cứ như là một thanh trường mâu xuyên thủng con chim tước đỏ đậm khiến cho nó bị thương phải lùi về phía sau.

Sau khi người đàn ông tóc xanh lộ ra hình thể chân chính, dữ tợn và khủng bố, thật sự hơi dọa người, khí chất hoàn toàn khác trước.

Mọi người khó mà tưởng tượng được, một con nhện lớn khi hóa thành thân người tại sao lại mờ ảo như vậy, không hề có chút sát khí hung ác nào.

Bọn họ đang đại chiến đến phút gay cấn, cuối cùng chiếc tháp đồng với hai mũi tên thần đều gào thét cả lên, không ngừng va chạm với nhau, phù văn lờ mờ, thần uy suy yếu.

Giết đến giờ khắc này bọn họ gần như đều muốn chết.

"Thập Ngũ gia cẩn thận!" Đột nhiên, một cô gái bí mật truyền âm, thanh âm du dương bên tai nhắc nhở Đại Ma Thần.

Thập Ngũ gia vốn là đang lùi lại thì chợt bừng tĩnh, ông bỗng dưng nghĩ tới những khối cốt mà đối phương đã bày xuống để phong ấn bốn phương, ông hiện giờ lại đang tới gần đó liền cảm ứng được một luồng khí tức nguy hiểm.

"Ầm!"

Quả nhiên, một bảo cốt màu tím vọt lên, trấn áp về phía ông, Ma Chu phát điên, tấn công lâu dài thì không ổn nên gã bắt đầu vận dụng những khối phù cốt kia tạo thành sát trận nhằm tiêu diệt Thập Ngũ gia.

Đại Ma Thần hừ lạnh một tiếng, giơ tay lên mấy khối bảo cốt lao ra, ngoài ra còn có một tấm da thú nhanh chóng xoay tròn, tạo thành một bộ sát trận chống lại đối phương.

Tấm da thú đó là trận đồ, mà mấy khối cốt kia như là chủy thủ, lúc này cứ như là thiên kiếm kích thích ra vô tận kiếm khí óng ánh, ánh sáng thông thiên.

Nơi đây trở nên rực rỡ, càng thêm kịch liệt hơn.

Thập Ngũ gia âm thầm gật đầu, cô gái vừa nãy thật sự không đơn giản, có thể tiếp thu được động cơ của cường giả ở cảnh giới này, là một hạt giống tốt.

Ông liếc mắt nhìn tới thì phát hiện một cô gái mười mấy tuổi, thân thể thon gọn, dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn, quốc sắc thiên hương, một vẻ đẹp vô cùng hiếm thấy.

"Ngươi tên là gì?" Đại Ma Thần thầm hỏi.

"Cháu tên A Man." Cô gái đáp lại, lộ ra nụ cười tươi.

"Ầm!"

Đại chiến càng thêm kịch liệt hơn, máu tươi văng ra, thân thể vỡ tan, chiếc tháp đồng đang gào thét còn hai mũi tên thần thì run rẩy, hai người chém giết cho đến chết mới thôi.

"Giam cầm!"

Ma Chu khổng lồ hét dài phun ra hai chữ này, mạng nhện càng thêm dày đặc, sấm sét giáng lâm, vậy mà lại vây nhốt hư không khiến người khác khó lòng nhúc nhích được.

Những mạng nhện này không phải là thực thể chân chính, đây đều toàn là phù văn, giam giữ vùng thế giới này lại, Thập Ngũ gia không thể động đậy chút nào.

Hiển nhiên, loại thần thông này tiêu hao rất nhiều, Bích Ma Hắc Đồng Chu rung lên, lúc nào cũng có thể ngã xuống được, nó mở miệng đầy tàn nhẫn, nói: "Ngươi còn có thể làm cái gì hả, đi chết đi!"

Gã tiến hành một đòn cuối cùng, duỗi ra cái chân nhện, như là một chiếc thần mâu đáng sợ đâm thẳng tới.

Mà lúc này, hai mũi tên thần lại đang giằng co cùng nhau, không cách nào tiến lại đây được, không thể cứu viện.

"Giết!"

Nhưng mà, cả người Thập Ngũ gia đầy máu tươi lại hét lên một thanh âm như vậy, nơi mi tâm phát sáng, hai làn khói đen trắng lao ra hóa thành một cây bảo cung, đồng thời một mũi tên bằng ánh sáng tự động ngưng tụ thành.

Không có ai nắm cung và cũng chả có người cài tên, tất cả những thứ

này đều tự động hoàn thành, đây chính là sức mạnh tâm niệm của Thập Ngũ gia, thân thể không hoạt động thế nhưng tinh thực lại vô cùng khủng bố, hóa thành một cung tên chí bảo.

"Xoẹt!"

Một vệt thần quang bay tới, Thái Cổ Ma Chu hét thảm một tiếng, cái chân nhện kia giằng co với mũi tên này ở không trung cố gắng không cho nó tiến lên phía trước.

Tên thần bằng tâm niệm thì phải nhanh hơn vô số lần với động tác thân thể, vượt qua tất cả trược tiếp bắn thủng đầu của Ma Chu, khiến cho linh thần này chết thảm!

Đại Ma Thần lại có thể chuyển động, vọt tới vung bàn tay phải ra rồi chém mạnh xuống, "Bụp" một tiếng chém rớt đầu Ma Chu, nắm ở trong tay, thần uy cái thế!

Cuối cùng cũng kết thúc, đại chiến ở Hoàng Đô kết thúc.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 278: Trở Về Từ Hải Ngoại

Trận chiến này kết thúc, Ma Chu bỏ mình!

Thân hình Thập Ngũ gia to lớn, máu me toàn thân, khí thế ép người, nơi tay cầm theo một cái đầu lâu của Ma Chu to bằng cái bàn, ý như một vị Ma Thần, bốn phương yên lặng, kinh sợ lòng người.

Bích Ma Hắc Đồng Chu dài tới mười trượng, dũ tợn và hung ác, thây phơi trên mặt đất, những cọng lông nhện màu xanh biếc cứ như là sắc thép dính đầy máu tươi, cảnh tượng rất kinh khủng, kết quả này vượt qua hết mọi dự liệu.

Mưa ánh sáng xuất hiện liên miên, thi thể khổng lồ nằm trên đất và chiếc đầu lâu to lớn ở trong tay Thập Ngũ gia bắt đầu tan rã, như là băng tuyết bị hòa tan chớp mắt biến mất.

Đây là linh thân của Thái Cổ Ma Chu cũng không phải là bản thể, sau khi chết thì hóa thành thần lực bản nguyên, tiêu tán trong hư không.

Tháp đồng giữa không trung phát sáng, rực rỡ cực kỳ, bên trên có một ý chí mạnh mẽ nào đó đang gào thét, đó là dấu ấn của Thái Cổ Ma Chu để lại trong tháp.

"Dám giết linh thân của ta..."

"Trận chiến này kết thúc, hết thảy đã kết thúc." Nhân Hoàng mở miệng, cả người toàn là ánh sáng, uy nghiêm cực kỳ, không thấy rõ được chân thân cứ như đang đứng bên trong mặt trời màu vàng vậy.

Đến giờ khắc này thì mọi người nghi ngờ không thôi, đồng thời cũng có chút sợ hãi, lẽ nào Nhân Hoàng sớm đã biết được kết quả như thế này? Vì

vậy nên mới đáp ứng cuộc chiến của bọn họ, tạo nên ràng buộc.

Tiếng hừ lạnh truyền tới, chiếc tháp đồng chấn động mở ra một thông đạo, nháy mắt biến mất.

Ngày hôm đó, Hoàng Đô chấn động mạnh, Đại Ma Thần trở về, mạnh mẽ ra tay, trước tiên đánh bại Võ Vương, sau chiến thắng Vũ Vương, rồi lại chém chết Thái Cổ Bích Ma Hắc Đồng Chu, thần uy kinh thế!

Tất cả mọi người đều ồ lên, một người cho rằng đã chết đi vậy mà giờ lại mạnh hơn xa với dĩ vãng, như vậy sao không làm người khác kinh hãi, toàn bộ Hoàng Đô sôi trào.

Sau đó không lâu, Nhân Hoàng triệu Đại Ma Thần vào cung.

Rất nhanh, có tin tức truyền ra, Nhân Hoàng muốn phong ông thành Ma Thần Vương. Lập ra một phủ mới trở thành vương hầu quyền thế ngập trời!

Đêm đó, các tộc lớn đều chấn động hoàn toản không thể yên tĩnh được, rất nhiều người khó lòng chợp mắt, tin tức nay chưa thể xác định thế nhưng lại khiến nỗi lòng bọn họ nổi sóng không ngừng.

Nhiều năm qua khi Thập Ngũ gia và Thạch Tử Lăng biến mất, đối với mạch này của Võ Vương phủ, thái độ của một vài tộc lớn đã thay đổi rất nhiều, đêm đó trong lòng bọn họ cảm thấy vô cùng nóng.

...

Sáng sớm, Bắc Hải.

Mặt trời ló dạng trên mặt biển, lúc đầu màu đỏ hồng thời gian không lâu sau thì trở nên rực rỡ, ánh bính minh màu vàng chiếu lên mặt biển tựa như là một mảnh lớn ánh vàng vỡ vụn.

Một chiếc thuyền U Linh di chuyển theo gió, hướng thẳng về một phía.

Trên thuyền có một thiếu niên duỗi thẳng người, dõi mắt nhìn về nơi xa,

xoa xoa cặp mắt to, nói: "Nhanh nhìn thấy đất liền đi mà."

Ở bên cạnh nó, có một sinh linh màu vàng bé nhỏ tròn vo bằng nắm tay vọt lên, đi tới một bên thuyền rồi vứt mạnh lưỡi câu, quăng vào trong nước biển bắt đầu ngồi câu cá.

Đây chính là Thạch Hạo và Bóng Lông, sau đoạn thời gian chiến đấu ở hang ổ Côn Bằng nó vẫn một mực chạy ở phía sau, đương nhiên cũng chẳng lo lắng chút nào.

Tuy rằng lưu lạc ở hải ngoại hai năm thế nhưng nó vẫn tu hành và chinh chiến. Lúc đó cũng không có thăm dò hài dương thật cẩn thận. Lúc này thì cảm thấy rất mới mẽ, trên đường đi thỉnh thoảng ngắm cảnh và thăm dò một vài di tích trên những hải đảo.

Hơn nửa tháng qua Bóng lông luôn chìm trong giấc ngủ say, sau khi tỉnh dậy thì chính là ăn, cả ngày ăn toàn là hải sản nên khiến nó càng mập hơn, mỗi lần di chuyển dên boong thuyền thì không cần phải dùng tới chân, cứ thế lăn qua lăn lại.

"Chít chít..." Bóng Lông kêu la, đôi móng vuốt nhỏ nhanh chóng chỉ về nơi xa.

"Một con tôm hùm thật là lớn!" Cả Thạch Hạo cũng rất kinh ngạc, đây là một con tôm hùng dài mười mét, trên đầu có màu vàng nhạt, thật là có một chút khí thế của giao long.

Nó cũng không khách khí trực tiếp thu thẳng vào trong túi càn khôn, muốn mang về cho những tộc nhân ở Thạch thôn nếm thử. Bóng Long tự nhiên tức giận, kháng nghị một hồi rồi lại tiếp tục câu cá, mong sao có thu hoạch lớn hơn.

Rất nhanh nó liền rít gào, ném bỏ cần câu rồi xoạt một tiếng bò lên chỗ cao nhất của thuyền U Linh, nhìn về nơi xa, nơi đó đen nghìn nghịt, hải thú qua lại.

"Ồ, phía dưới lẽ nào có Long cung?" Hai mắt Hùng Hài Tử phát sáng.

Dọc theo đường đi bọn nó nghe được không ít truyền thuyết, sự mạnh mẽ của Long cung có thể sánh vai cùng Thái Cổ Thần Sơn, đó chính là nơi cấm kỵ, đặt ngang hàng với Hải Thần Đảo.

Ngoài ra còn có một vào Long cung nhỏ khác nữa, tuy có mang theo một chữ "Long" thế nhưng bên trong cung đó hơn nửa là không có giao long, có khả năng do hải thú biến thành.

"Thật là muốn đi Long cung mở mang tầm mắt một phen, chuẩn bị rời khỏi Bắc Hải rồi mà cũng chưa biết Long cung có hình dạng như thế nào." Thạch Hạo lẩm bẩm.

Bóng Long kêu lên chi chít như biểu thị sự đồng ý, nó cũng muốn đục nước béo cò, muốn đi xem thử Long cung dưới đáy biển đến tột cùng là nơi như thế nào.

"Vậy thì mở mang kiến thức một chút, Long cung này hẳn là rất nhỏ, chúng ta ở phía xa rình cũng được."

Cứ như thế, bọn nó thu lại thuyền U Linh rồi chìm vào trong nước, lẻn tới nơi sâu dưới đại dương.

Lúc đầu, nước biển trong suốt màu xanh lam nhưng sau đó từ từ tối lại, cuối cùng đưa tay lên cũng không thấy được ngón tay đâu hết, lặn xuống mấy ngàn mét bọn nó đã thâm nhập vào trong một hõm sâu dưới đáy biển.

Bọn nó vẫn đuổi theo những con hải thú chìm xuống dưới, tiến vào một vực sâu dưới đáy biển vô cùng tối tăm, rất lâu sau mới dần dần có ánh sáng lộ ra.

Cuối cùng, Hùng Hài Tử kinh ngạc đến ngây cả người.

Nơi sâu nhất dưới đáy biển có từng làn khí lành dâng trào, nơi đó rực rỡ ngời ngời, lạ lùng kỳ quái, tối tăm hoàn toàn bị quét đi.

Đây là một thành trì dưới đáy biển, được xây dựng từ những trân châu thủy tinh, như mộng như ảo, tỏa ra ánh sáng chói mắt, đây thật sự không giống với thế giới chân thật mà giống như mộng cảnh vậy.

Thạch Hạo há hốc miệng, tất cả đều là bảo thạch quý báu và những tài liệu hiếm thấy dùng để xây nên tòa thành trì này, Long cung dưới đáy biển thật sự rất xa xỉ.

Trong thàh trì, có một vài bảo châu vô cùng khổng lồ, giống như những ngôi sao, tô điểm bên trên những khiến trúc to lớn nhất, đây cũng chính là nguồn sáng cung cấp cho tòa thành trì này.

"Đó là trân châu?" Thạch Hạo hoài nghi, nhìn thấy những hạt châu to bằng cái bàn, ánh sáng trắng bạc lấp lánh cứ như là lượn lờ hỏa diễm vậy.

"Viên kia càng lớn hơn nữa, đường kinh phải mấy mét, thế này thì cần phải khai thác từ những con trai lớn đến mức này đây trời." Thạch Hạo tự nói.

Con mắt Bóng Long cũng nhìn khắp nơi, thành trì dưới đáy biển có không ít bảo bối mà trên đất liền cơ bản không thể nhìn thấy dduocj, bao hàm cả linh khí dồi dào.

"Đó là huyết tinh châu!" Hùng Hài Tử trợn tròn mắt, nhìn hạt trân châu ở trên một tòa nhà cao, dù không phải rất lớn, chỉ to bằng cái chậu rửa mặt thế nhưng toàn thân màu đỏ máu, tinh khí dâng trào.

Đây không phải là hạt trân châu bình thường, chỉ có những con trai đạo hạnh cao thâm trước khi chết thì hun đúc toàn bộ một thân huyết nhục và tinh khí thần mà hình thành.

Nếu như xét về góc độ linh khí thì đây cũng là bảo bối, có thể cung cấp thần năng tinh thuần nhất, người khác có thể trực tiếp hấp thu.

Thế nhưng, giá trị của nó không chỉ dừng ở đó, nó có thể làm thuốc, con trai có đạo hạnh cao thâm lấy tinh huyết cuối cùng của mình rót vào trong

hạt trận châu này thì sẽ phát sinh một vài biến hóa kỳ diệu, khiến cho hạt châu này trở thành Huyết đan.

Sách cổ có ghi chép, huyết tinh châu như vậy thì giá trị không thể đo lường được, khi luyện dược nếu thêm vài một ít bột phấn thì có thể tăng lên dược tính, cực kỳ quý giá.

"Hải Lam Tủy!"

Rất nhanh, Thạch Hạo lại thấy một khối tinh thạch màu xanh lam, cứ như là một tấm biển treo trên tòa kiến trúc cổ, ánh xanh lấp lánh, vô cùng rực rỡ.

"Vậy này là vật liệu quý báu, khi luyện bảo cụ thì có tác dụng rất lớn, có thể tăng lên uy năng của pháp khí, Nếu như đoạt được rồi lên đất liền đi trao đổi nhất định sẽ khiến cho các thế lực lớn đề phải động tâm."

Con mắt của Hùng Hài Tử sáng rực, vừa mới tới nơi đây mà đã thấy nhiều vật liệu như vầy rồi, vui mừng không sao tả được.

Cuối cùng Thạch Hạo cũng bị phát hiện, bởi vì nơi đây sinh linh hải tộc quá nhiều, cá nhỏ, tôm bé... đâu đâu cũng có, có lẫn cả trong bùn cát khó lòng mà phòng bị được.

Nhưng mà, bọn nó cũng không hề gặp phải công kích, trái lại được tiếp đón rất nhiệt tình. Khu cung điện dưới đáy biển này không có giap long cư trú mà thuộc về bộ tộc Nhân Ngư.

Một bóng người có dung mạo xuất chúng xuất hiện, cô có một cái đuôi cá màu bạc, khi vẫy lên thì những đường nét vô cùng hấp dẫn. Còn nửa người trên là thân người, trắng như ngà voi, bộ ngực được che đậy vởi vỏ sò, mái tóc màu xanh lam mềm mại và tỏa sáng.

Cô dẫn theo một đám nhân ngư xuất hiện không hề có địch ý nào trái lại rất thân thiện, dẫn Thạch Hạo vào trong thành trì phát sáng kia.

"Cảm tạ ngày đó đã cứu giúp." Cô gái nhân ngư mở miệng nói.

Ngày đó trong trận chiến ở hang ổ Côn Bằng, hậu nhân Hải Thần Mạc Thương dũng mãnh vô địch, từng tàn sát qua tộc nhân của cô, cô gái này từng dùng pháp trượng đại chiến một trận thế nhưng không địch lại.

Cuối cùng thì Thạch Hạo ra tay đối phó với Mạc Thương cho nên cô gái này mới tránh được một kiếp đó.

Nó và hậu nhân Hải Thần là cừu địch, lúc đó cũng chỉ vì tiện tay mà thôi, không hề nghĩ rằng hôm nay lại gặp nhau ở đây và được tiếp đón rất nồng hậu, đối phương vô cùng nhiệt tình.

Thạch Hạo mang theo Bóng Lông đi vào thành, hai mắt hoa cả lên, những thứ tốt quá nhiều, tất cả đều là đặc sản trong đại dương, trên đất liền khó mà thấy được.

"Có việc gì cần ta hỗ trợ à?" Cô gái của Nhân Ngư Tộc hỏi.

"Ta muốn trở lại đất liền, nơi đây các ngươi có truyền tống trận không?" Thạch Hạo hỏi, rời khỏi Bắc Hải không tính là khó thế nhưng sau khi đi vào Đại Hoang, để trở lại Thạch Thôn thì quá xa, trời mới biết được xa bao nhiêu, chắc chắn phải lấy triệu dặm làm đơn vị.

"Có!" Cô gái Nhân Ngư Tộc gật đầu lộ ra ý cười, sau đó nhìn theo ánh mắt đầy nóng bỏng của Hùng Hài Tử, lập tức biết được nó thèm nhỏ giải đối với những bảo vật này.

"Ta cho ngươi một ít!" Nàng cười nói.

"Có thật không?" Cặp mắt to lóe sáng rồi lập tức nở nụ cười hài lòng.

Cuối cùng, nó đạt được một đống vật liệu, như huyết tinh châu, hải lam thạch, giao long đan... tất cả đều là đặc sản đỉnh cấp dưới đáy biển, trên đất liền thì đều là trân phẩm hiếm có.

Liên tiếp hai ngày Thạch Hạo dừng chân ở đây, đi dạo hết tòa thành trì dưới đáy biển này, không ngừng thán phục, đây giống như là một thế giới trong truyện cổ tích, tất cả các kiến trúc đều phát sáng, tất cả đều giống như là thủy tinh, trân châu là vật bình thường như cục đá vậy không tính là chuyện to tát gì.

Trung tâm thành trì có một tế đàn, cuối cùng cô gái Nhân Ngư Tộc xin một ông lão trong tộc kích hoạt truyền tống trận, lập lèo ra một ánh sáng mờ mịt và xuất hiện một thông đạo.

Đương nhiên Thạch Hạo sẽ không nói ra vị trí của Thạch thôn, chỉ nói ra Tây Cương Thạch Quốc.

Hào quang léo sáng, nó bước vào trong thông đạo, nơi đó đóng lại rồi nó cùng với Bóng Lông bước lên đường trở về nhà, hoàn toàn rời khỏi Bắc Hải.

Nếu không, tự bản thân cất bước trở về, trời mới biết phải đi hết mấy tháng, thậm chí mấy năm mới có thể trở về Thạch thôn.

Nó xuất hiện trong một khu rừng nguyên thủy, nơi đây là Tây Cương Thạch Quốc, một tháng sau ở dãy núi nguyên thủy nó xông qua ba mươi vạn dặm thì tới Thạch thôn, ở rất xa thì thấy được những áng mây xanh, bao phủ cả hư không.

"Đó là... Liễu Thần?"

Cây liễu càng ngày càng to, chổ thân cây bị cháy đen giờ đã được tân sinh, lớp võ màu đen đã tróc ra hơn nửa, hiện ra sức sống tràn trề, những lớp vỏ cháy đen cũng không còn bao nhiêu miếng nữa.

Rồi trên thân cây, những dây lụa màu xanh lục buống xuống, từng cọng óng ánh giống như là thác nước lấp lánh khắp nơihiện tại Liễu Thần tổng cộng đã có năm mươi cành, từ trên cao rủ xuống tới mặt đất, hoàn toàn xanh mơn mởn, khí lành lượn lờ.

Lần này nó đã lột xác, rất đặc biệt và cũng rất trọng yếu, hiển nhiên càng

mạnh mẽ hơn nữa.

"Nhóc Tỳ, không, Thạch Hạo đã trở về!" Có người phát hiện ra nó, lập tức kêu to.

Đi hơn hai năm khiến cho người trong thôn vô cùng lo lắng, thế nhưng đã có trải nghiệm ly biệt lần trước nên bọn họ cũng không quá mức lo sầu.

Hiện tại, Thạch Hạo trở về, một đám người vọt tới vây kín lấy nó.

Ngay cả Liễu Thần cũng thức tỉnh, truyền ra thần niệm trò truyện với nó.

"Liễu Thần, ta chiến được bảo thuật Côn Bằng không thiếu sót chutsn ào, chút nữa ta cho người biết." Hùng Hài Tử rất vui vẻ.

Đương nhiên đây cũng là một bí mật, nó cũng bí mật truyền âm thôi, bởi vì Liễu Thần từng nhắc nhở nó, nếu như chiếm được bảo thuật thì tuyệt đối không được tiết lộ bằng không tất có đại họa sát thân.

"Được!" Hiển nhiên, Liễu Thần cũng bị chấn động mạnh, không hề nghĩ rằng nó lại thành công, mạnh mẽ như Liễu Thần cũng muốn chiếm được bảo thuật Côn Bằng.

Sau đó, Liễu Thần như nghĩ tới điều gì đó, nói: "Chỉ sợ ngươi lại phải lập tức rời đi rồi."

"Tại sao?" Thạch Hạo không rõ, nó mới trở về đang vô cùng vui mừng, mang về rất nhiều đặc sản trong biển, đặc biệt là những thức ăn kia nhiều như ngọn múi nhỏ, muốn cùng ăn mừng với tộc nhân.

"Tổ phụ của ngươi đã xuất hiện." Liễu Thần báo tin.

"Cái gì?" Thạch Hạo hoảng sợ, thân thể nhịn không được mà run rẩy.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 279: Lại Trở Về Rồi

"Tổ phụ của cháu... còn sống?" Thạch Hạo đờ ra sau đó réo lên, buồn, vui, sợ... đan xen lẫn nhau, nỗi lòng thấp thõm, cuối cùng thì tràn đầy hạnh phúc.

Nó thật sự rất khiếp sợ, trận chiến năm đó gia gia của hắn bị Tỳ Hưu trưởng thành truy sát, từ đó mất đi tin tức mất đi hành tung, tất cả mọi người đều cho rằng đã chết trận.

Nếu không thì nhiều năm qua lại không có xuất hiện?

Nếu như còn sống thì hắn sớm đã trở về, đặc biệt là Chí Tôn cốt của Thạch Hạo bị móc ra, Thạch Tử Lăng bị ép phải tha hương thì hắn sẽ không bao giờ khoan dung.

"Tổ phụ cháu ở nơi nào?" Thạch Hạo khi bình tĩnh lại thì hỏi.

"Ở Hoàng Đô Thạch Quốc." Liễu Thần đáp.

"Cháu muốn di, cháu muốn gặp gia gia." Thạch Hạo hét lớn, đã nhiều năm như vậy mà vẫn chưa từng gặp lại người thân, trong lòng nó vô cùng nhung nhớ.

Bởi vì nó biết, sở dĩ tổ phụ biến mất nghi là chết đi, hoàn toàn là do đi tìm thuần huyết cho nó nên phải tiến vào chiến trường Bách Tộc, đắc tộc rới Tỳ Hưu nhất mạch nên mới gặp phải huyết kiếp.

"Không nên gấp gáp." Đám người Thạch Lâm Hổ đi tới an ủi nó.

Thời gia thật lâu thì Thạch Hạo mới bình tĩnh lại, bất ngờ biết được tin tức này khiến nó thật sự rất kích động, trong đầu hiện đầy hình ảnh, chờ

mong sẽ được gặp lại.

Vừa đi chính là hai năm, người trong thôn khi thấy nó trở về thì vô cùng cao hứng, cả đám xúm lai, ngoài từ Bì Hầu, Nhị Mãnh... đã kề vai sát cánh thì còn có đứa nhỏ một hai tuổi kéo kéo ống quần của nó, ngước lên nhìn đầy tò mò.

Nhị Mãnh, Hổ Tử, Bì Hầu đều đã thành hôn cả và cũng đã có con, ngay cả Tị Thế Oa cũng nhanh chóng chuẩn bị kết hôn.

"Thúc thúc, thúc thúc, chúng cháu muốn ăn món ngon!" Mấy đứa nhóc mắt mở to, tất cả đều ngửa cổ nhìn nó, tràn đầy sự chờ mong.

"Ha ha, biết là các ngươi là kẻ tham ăn, tất cả đều đang hi vọng ngươi trở về đấy." Tị Thế Oa cười to.

Vị thúc thúc duy nhất thích xông xáo ở bên ngoài, sau khi trở về sẽ mang thật nhiều đồ ăn ngon, những tên nhóc này đã nghe rất nhiều lần, xem nó như là món ăn ngon vậy.

"Thật là đáng yêu!" Thạch Hạo cười nói, véo má những đứa nhỏ này, có nam có nữ, từng đứa đều trắng trẻo non nớt, ngay thơ đáng yêu.

"Bụp" một tiếng, Thạch Hạo lấy ra một con hải thú, lập tức đám trẻ con réo lên không chút sợ hãi nào, còn mấy đứa nhỏ mới chập chững biết đi thì càng lao nhanh về phía trước khiến cho mọi người vội vàng ngăn lại.

"Ngày hôm nay sẽ mở một bữa tiệc hải sản thật lớn." Thạch Hạo cười nói.

Nó lấy ra một đống hải sản, như rùa khổng lồ, cá mập trắng, thuồng luồng biển, bạch tuộc ma... thật sự có rất nhiều loại đếm không hết được, tất cả đều rất kỳ lạ cổ quái.

Người trong thôn kinh ngạc thốt lên, bọn họ sinh ra ở trong Đại Hoang nên chưa từng thấy qua những thứ này, tất cả đều kinh ngạc, xoa xoa sờ sờ,

tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Thôn thay đổi rất nhiều, mấy chục cây linh dược trước kia đều xanh mơn mỡ, mà nơi chính giữa vùng đất có một cây chuẩn thánh dược - Cây đào bạc, không ngừng thổ thụy phun hà.

Toàn bộ thôn trang linh khí mở mịt, có thể cảm giác rất rõ ràng, mấy ông lão trong thôn mặt mày hồng hào, cực kỳ khỏe mạnh, tuy rằng qua hai năm thế nhưng tựa hồ mạnh mẽ hơn chút, tinh lực đầy đủ hơn trước nhiều.

Trong thôn, một con thổ kê nhàn nhã đi dạo, liếc nhìn Thạch Hạo một cái rồi xoay người rời đi, vô cùng dạn dĩ.

Đây chính là Bát Trân Kê, hơn hai năm không thấy nó giờ đây đã trở thành một thành viên ở nơi đây, hơn nửa được những người trong thôn đặc biệt bảo vệ, không để chút sai sót nào.

Bởi vì, cứ nửa tháng là nó đẻ một quả trứng, hiệu quả chẳng khác với linh dược là mấy, đối với người trong thôn mà nói cho người có người lấy núi vàng đổi lấy bọn họ cũng không thèm.

Sau khi trở lại thôn Thạch Hạo vô cùng vui sướng, đặc biệt là những đại thẩm khi thấy đống nguyên liệu để nấu ăn cứ như là núi nhỏ thì đều nở nụ cười, có thể triển khai tay nghề nấu nướng của mình rồi.

"Đại Hồng, Nhị Ngốc Tử đâu rồi?" Thạch Hạo nghi ngờ, đồng thời cũng không thấy Tử Vân đâu hết.

"Vào núi cả rồi, mấy ngày đây chúng nó xuất quỷ nhập thần, rất nhiều ngày mới về được một lần, khả năng là đang tìm kiếm Chí Tôn thần tàng." Nhị Mạnh nói.

Thạch Hạo yên lòng, đại thẩm Thanh Lân Ưng tựa hồ hai năm trước đã bắt đầu thăm dò, hiện tại lại có đám Đại Hồng Điểu gia nhập, thực lực của đội ngũ này mạnh mẽ không ít.

Xa xa, hồ nước trong veo, từng con cá lớn màu vàng thỉnh thoảng nhảy lên mặt nước, bên bờ chim loan nhỏ bước chậm, vô cùng nhàn nhã.

Xa hơn nữa, mấy chục con Độc Giác Thú lấp lánh ánh bạc, nhanh chóng chạy tới, ở giữa làm ột con Độc Giác Thú cao to hùng vĩ, giống như là thiên mã, trắng bạc trong suốt, tốc độ vô cùng nhanh.

Trong nháy mắt đã tới gần Thạch Hạo, lấy cái đầu thật lo cạ cạ vào thân thể của nó, biểu thị sự thân thiết.

Tiểu Bạch giờ đã trở thành hung thú, mạnh mẽ hơn xa trước đây, những người trong thôn nói hiện tại nó không chỉ ăn cỏ và quả dại mà bắt đầu ăn thịt, hơn nữa còn săn giết những con hung thú rất mạnh mẽ.

Thạch Hạo trở về nhất định là một ngày tràn ngập nụ cười của thôn, tộc nhân vô cùng hài lòng và cao hứng, rất nhanh khói bếp lượn lờ, hàng loạt hải sản được cho vào nồi.

Hơn hai năm trôi qua, đám bạn bè đã lớn hết cả, ngay cả Thanh Phong cũng đã chững chạc hơn rất nhiều, không còn non nớt như ngày nào.

"Tiểu ca ca, lần sau rời đi thì nhớ mang đệ đi theo nhen!" Hắn ước ao muốn cùng tung hoành thiên hạ.

"Ta sẽ cân nhắc." Thạch Hạo nói, nó cũng không biết hiện giờ gia gia như thế nào, muốn trước tiên tìm hiểu rõ ràng rồi mới quyết định sau.

Rốt cuộc sau khi bình tĩnh lại tâm tình thì nói chuyện một lúc nữa với tộc nhân, rồi Thạch Hạo đi tới đầu thôn, đứng dưới cây liễu hỏi tình hình cặn kẽ.

Lời nói Liễu Thần rất đơn giản, giống như trước kia, nói qua loa một vài chuyện tình xảy ra lúc trước, những chuyện này nó đều biết khi ở trong Hư Thần giới.

"Cái gì, gia gia đại náo Võ Vương phủ, một mũi tên bắt đứt thân thể của

Vũ Vương..." Thạch Hạo giật mình, sau khi thẫn thờ giây lát thì con mắt đỏ rực lên, xuất hiện nước mắt.

Nó biết, khẳng định lão gia tử đã biết tao ngộ năm đó, tức đến phát điên nên mới liều mạng như vậy, nó có thể cảm nhận được nổi đau đó.

Gia gia của nó ra tay như thế, đây chính là vì nó mà đòi một câu trả lời hợp lý. Thạch Hạo bị móc đi Chí Tôn cốt, oan ức mười mấy năm, mãi tới hiện tại Đại Ma Thần nhảy ra, tất cả mới có thể chuyển biến và thay đổi.

"Gia gia, người thật sự rất mạnh!"

Sau khi Thạch Hạo nghe nói lão gia tử bắn chết Thái Cổ Bích Ma Hắc Đồng Chu thì càng thêm thán phục, gia gia của nó quá mạnh mẽ, sau khi trở về liền quét ngang và nghiền ép tất cả.

Tối hôm đó, Thạch Hạo cùng người trong thôn chè chén vây quanh đống lửa trại, cùng ăn bữa tiệc thật lớn, tràn đầy tiếng cười, đầu thôn vô cùng náo nhiệt.

Bởi vì, ngày thứ hai nó muốn lên đường.

"Liễu Thần, đoạn cành này cháu chưa hề dùng tới." Nó lấy ra một đoạn cành cây xanh mơn mởn để trả lại, hơn hai năm qua cành cây này vẫn vô cùng xanh tươi.

"Cứ để trên người đi." Liễu Thần nói.

Đêm khuya, Thạch Hạo lấy bảo thuật Côn Bằng mà mình đã đạt được nói cho Liễu Thần biết, đêm đó toàn thân cây đều phát sáng, thỉnh thoảng lại sáng rực cả lên.

Một luồng sinh khí rất mạnh đang tràn ngập, hiển nhiên tâm tư của Liễu Thần có cảm ngộ, thu hoạch rất lớn!

Sáng sớm, ngọn núi xa xa lượn lờ sương mù, hoàn toàn mông lung, mà

Thạch thôn thì lại lấp lánh ánh sáng, sinh cơ của Liễu Thần dồi dào, trước sau vẫn đang tỏa ra khí an lành.

Mặt trời lên, Thạch Hạo lại lên đường, rời xa Thạch thôn khiến rất nhiều người khó khăn chia lìa, mới trở về mà lại phải rời đi.

Thế nhưng, bọn họ không thể ngăn cản được, bởi vì Thạch Hạo muốn đi gặp tổ phụ của mình, thực hiện giấc mộng người thân đoàn tụ, đây là một việc vui không có ai ngăn cản mà bọn họ còn cảm thấy cao hứng.

"Liễu Thần, cháu muốn đến Hoàng Đô Thạch Quốc thật nhanh."

Thạch Hạo lên tiếng, nó muốn Liễu Thần giúp đỡ giúp nó mở ra một thông đạo, nó không muốn dừng lại dù chỉ một khắc hi vọng có thể nhanh chóng chạy tới thủ phủ đó.

Liễu Thần đáp ứng, chọn lấy một tọa độ, đây cũng không phải ở ngay Hoàng Đô Thạch Quốc bởi vì đột nhiên xuất hiện thật sự sẽ khiến rất nhiều người chú ý, thế nhưng khoảng cách đó cũng không quá xa.

Rốt cuộc, Thạch Hạo lại lần nữa rời đi, vừa mới trờ về, chỉ ở một đêm rồi lại muốn ly biệt.

Lần này nó không có dẫn theo Thanh Phong, cũng không có mang theo đám Đại Hồng Điểu, như trước vẫn ra đi một mình, bởi vì nó cảm thấy Hoàng Đô Thạch Quốc cũng không phải là tịnh thổ, nơi đó có quá nhiều thứ không thể dự đoán được, vô cùng nguy hiểm.

Một thông đạo rực rỡ xuất hiện, Thạch Hạo vọt vào trong rồi quay đầu vẫy vẫy tay, sau đó nhanh chóng chạy tới, nháy mắt đã không thấy tăm hơi.

Cửa thông đạo khép lại, phía bên kia đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì thì Liễu Thần cũng không thể nào báo trước được nữa, nó chỉ tạo ra một thông đạo cũng không quan tâm đến chuyện tình trong mấy triệu dặm đó.

Ngay cả Bóng Lông Thạch Hạo cũng không dẫn theo, một người chạy

thật nhanh trong thông đạo cảm giác thời gian hỗn loạn, tựa như đang xuyên qua lịch sử.

Ầm!

Đột nhiên khi đi ngang qua một khu vực thì nó cảm nhận được uy thế vô cùng lớn, thông đạo này dĩ nhiên rất bất ổn, giống như muốn nổ tung, run rẩy dữ dội.

Cùng lúc đó, nó nhìn thấy một con nhện rất to toàn thân màu xanh biếc, con ngươi đen kịt vô cùng khủng bố, to lớn như núi cao, đang chiến đấu với một sinh linh khác.

"Đây là cái gì?" Nó giật nảy mình, xuyên thấu qua thông đạo này nó tựa như nhìn thấy cảnh vật ở bên ngoài.

Xác thực mà nói, bên ngoài có người đang đại chiến, thực sự quá mức mạnh mẽ, ảnh hình chiếu tiến vào trong thông đạo, đây là vấn đề rất nguy hiểm.

Bởi vì cường giả mạnh mẽ như thế này tối thiểu là tôn giả, hơn nữa còn ở ngay bên ngoài thông đạo này, nếu như không phải là Liễu Thần xây dụng nên thì thông đạo này tuyệt đối đã muốn nổ tung.

"Một con Ma Chu to lớn như núi cao đang đại chiến với một sinh linh đang phát sáng..." Thạch Hạo khá là giật mình, việc này giống như là thần chiến, mặc dù chỉ nhìn liếc qua một chút nhưng ấn tượng khắc rất sâu.

"Hoàng Đô Thạch Quốc, hé!" Ở bên ngoài thông đạo, con nhện to lớn như núi kia cười khẩy, lệ khí ngập trời.

Thạch Hạo thất kinh, đối phương là một con Thái Cổ Ma Chu, lại nhắc tới Hoàng Đô Thạch Quốc, tất cả những dữ kiện này...khiến cho nó chấn động trong lòng.

May là, Liễu Thần công tham tạo hóa, thông đạo do nó xây dựng, tuy

rằng vượt qua chiến trường của hai thánh linh chí cường thế nhưng cũng không bị hao tổn gì, xuyên thẳng đi qua.

Vào đây hối thúc dịch giả: http://tangthuvie/forum/show...8363&page=5000

Cuối cùng, Thạch Hạo xuất hiện ở trong một ngọn núi lớn, từ trong thông đạo bước ra rồi nhanh chóng nhằm ra ngoài ngọn núi.

Tìm hiểu một hồi, nó biết nơi đây cách Thạch Quốc cũng không xa lắm chỉ có mấy trăm dặm, với tốc độ của nó thì không tính là gì cả.

Thạch Hạo đi ra, không có dùng bảo cụ chỉ dựa vào hai bàn chân chạy về phía thủ phủ to lớn trong truyền thuyết kia.

Rốt cuộc nó cũng đã nhìn thấy, bức lầu gác tường thành hùng vĩ vô cùng xuất hiện ở trước mắt, nguy nga và hào hùng, còn tường thành thì như một dãy núi, cao to và bao la.

"Ta lại trở về..." Thạch Hạo khẽ nói.

Nó sinh ra trong tòa thành trì này, nhưng từ thuở nhỏ đã phải tha hương, mười mấy năm chưa từng trở lại nên cũng khong chút nào hiểu rõ nơi đây, trong lòng vô cùng phức tạp.

Những năm gần đây nó cũng từng nghĩ quay lại nơi đây xem thử thế nhưng cảm thấy thực lực chưa đủ, không thể đến Hoàng Đô Thạch Quốc, trong kế hoạch của nó thì còn cần thêm mấy năm nữa thì mới đặt chân vào nơi này.

Không hề nghĩ rằng lại sớm như vậy.

Tâm tình của Thạch Hạo vô cùng phức tạp, cuối cùng nhanh chân lao

nhanh tới thành trì to lớn này.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 280: Hồ Ly Tinh

Thạch Hạo không hề lộ ra hình dáng thật của mình, bởi vì Hoàng Đô Thạch Quốc đang ở thời loạn, thời gian Thập Ngũ gia đại náo thủ phủ đã qua một tháng, nó cũng không biết trong thời gian này đã xảy ra những chuyện gì nên cần phải cẩn thận hành sự.

Đặc biệt khi ở hải ngoại nó từng đại phát thần uy, giết chết linh thân của mấy vị tôn giả, đây cũng không phải là một món nợ nhỏ, nếu như tính toán cặn kẽ thì là một tai họa ngập trời.

Nếu như để những người đó biết nó xuất hiện thì chắc chắn sẽ giáng lâm tiêu diệt nó!

Điều đáng mừng duy nhất chính là, một trận chiến ngoài hải ngoại khiến cho khắp nơi tổn thất nặng nề, tôn giả cũng phải bế quan, trong thời gian ngắn sẽ không xuất hiện.

Tường thành cổ xưa như được đúc từ kim loại, có một thứ ánh sáng lộng lẫy đầy lạnh lẽo, tựa như là bức tường thành khổng lồ được lưu lại từ thời Thần Ma, nó to lớn và bao la, khi đứng đối diện có cảm giác bản thân vô cùng nhỏ bé.

Cửa thành lầu còn cao hơn cả núi, nguy nga và hoàng tráng giống như một vị Thái Cổ hung thú đầy lạnh lẽo nằm dài ra, mắt nhìn thẳng vào những người ra vào.

Thạch Hạo đứng phía dưới nhìn tòa thành khổng lồ từ thời Thái Cổ đã xuất hiện, có thể tưởng tượng được năm tháng hào hùng khi khai quốc và hàng loạt huy hoàng ở năm đó.

Năm đó như dòng nước trôi qua, trên tường thành xuất hiện nhiều vết

tích loang lổ, thế nhưng vẫn vô cùng kiên cố, trước sau không thể ngã được, nếu như không có chuyện ngoài ý muốn thì chắc chắn còn tồn tại cho đến một ngày hoàng triều này tan vỡ.

Nhiều người ra vào, nhiều loại mãnh thú kéo xe, rong ruổi đi qua, có người đến từ các vương hầu phủ đệ, có những thương nhân lớn vội vã giao hàng.

Dòng người tấp nập, nhân khẩu trong thành rất nhiều người, hàng ngày người ra ra vào vào cũng không biết biêu nhiêu cứ như là một dòng nước cuồn cuộn không ngừng.

Tuy rằng Thạch Hạo sinh ra ở đây thế nhưng lại không biết một tí gì về nơi đây, dù sao lúc ấy còn đang nhỏ chưa tới một tuổi, cơ bản không thể nào biết những chuyện trong thành được.

Mang theo tâm tư đầy phức tạp vào trong thành lớn này, đây là một nơi huy hoàng, tụ tập rất nhiều các lộ anh kiệt Thạch Quốc, được xưng là nơi tập trung tinh túy của mười phương.

Trong thành cực kỳ phồn hoa, vừa mới vào trong thì sự náo động ập vào mắt, ngựa xe như nước, dòng người cuồn cuộn, vô cùng náo nhiệt, trên đường chính rộng rãi đâu đâu cũng thấy người.

Mà hai bên đường là những cửa hàng có rất nhiều người vào mua, chuyện làm ăn vô cùng thuận lợi, da thú, bảo cốt, lão dược, binh khí... chỗ nào cũng có thể thấy được.

Ở bên trong một những kiến trúc to lớn có một vài phù văn đang lấp lánh, còn có hung thú đang gào thét, tất cả đều bị nhốt bên trong lồng sắt, những con hung thú này đều là món hàng để bán.

Hiển nhiên, bối cảnh của những thương nhân này rất thâm hậu, vô cùng không bình thường, nếu không thì dám dùng thứ gì để buôn bán những sinh linh mạnh mẽ như thế này.

Thạch Hạo hướng vào bên trong, hòa vào dòng người tấp nập, đây chính là thành trì hùng vĩ nhất mà nó đã gặp, trước đây cũng chưa bao giờ tới thủ phủ của một quốc gia nào cả. Nó lớn lên trong núi lớn, khi đi lang bạt thì chỉ đi mà một vài thành lớn mà thôi, cũng không hề có một tòa nào có thể sánh vai cùng Hoàng Đô Thạch Quốc.

Tiến sâu vào trong, đường phố hoàn toàn khác biệt, dòng người tách ra, tiếng ồn ào cũng nhỏ đi chút ít, thế nhưng náo nhiệt cũng không hề giảm.

"Hồ nữ đây, có một vài Hồ nữ mới nhất vừa tiến vào bản điếm, ai nấy đều rất xinh đẹp, tất cả đều là người đẹp cao cấp nhất, là Hồ Ly Tinh chân chính, mê hoặc chết người sẽ không đền mạng, bà con qua lại không nên bỏ qua."

Đó mà một quần thể kiến trúc giống như là cung điện, rất cao lớn và tráng lệ, ở bên cạnh đường chính có một cô gái mặc trang phục hở hang lớn tiếng giới thiệu.

Nơi đó tụ tập rất nhiều người, hầu như toàn là đàn ông, tất cả đều đang nhìn vào bên trong cung điện kia, muốn nhìn cho bằng được phong thái của Hồ Ly Tinh.

Thạch Hạo hơi hiếu kỳ nên cũng tiến tới, ngay cả Hồ Ly Tinh cũng có thể tóm được, thực lực của tên thương nhân này cũng quá mạnh mẽ nên hấp dẫn sự chú ý của nó.

"Là Hồ nữ, thế nhưng cũng không phải là Hồ Ly Tinh, gương mặt tuy đẹp thế nhưng không thể sánh ngang cùng cới những tuyệt sắc Hồ Ly Tinh kia được." Có người nói, hình như rất am hiểu về chuyện này.

"Hồ nữ và Hồ Ly Tinh có gì khác nhau?" Thạch Hạo ở bên hỏi.

"Hồ nữ thì chỉ có một ít huyết thống Hồ Tộc, gần như sắp bị pha loãng không còn gì, có một vài đặc thù Hồ Tộc. Mà Hồ Ly Tinh chính là hung thú mạnh mẽ thật thụ hóa hình mà thành, cực kỳ hiếm thấy, đều là tuyệt sắc."

Một chàng thanh niên vành mắt thâm đen, bộ dạng như tửu sắc quá độ, chậm rãi mở miệng.

Bỗng nhiên những người này phát hiện ra tuổi của Thạch Hạo cũng không được lớn thì lộ vẻ mặt khác thường.

"Anh bạn nhỏ, là thuộc quý phủ nào, nếu vừa ý Hồ nữ nào thì cứ nói một tiếng, ta lập tức mang người đến trong phủ cho ngươi." Cô cái ăn mặt hở hang cười duyên nói.

Thạch Hạo nhìn vào bên trong, da thịt của mấy vị Hồ nữ kia trắng như tuyết, gương mặt cũng rất xinh đẹp, thật sự rất quyến rũ, con mắt trong veo như nước, hai tai giống như là tai hồ lỳ trắng như tuyết, xem ra có chút khác biệt.

"Thật là xa xỉ và sa đọa." Thạch Hạo nói thầm, chẳng lẽ đây chính là sinh hoạt của những công tử ở Hoàng Đô này sao, chỉ cần vừa ý người đẹp nào là mua ngay.

Lỗ tai của cô gái ăn mặc hở hang rất nhạy bén, khi nghe được lời nói này thì lườm nó môt cái, nói: "Không mua thì tới đây làm gì, không mua thì thôi, cũng không biết lông đã mọc đủ hết chưa nữa?"

Nói tới đây thì cô nở nụ cười ha ha, còn sờ xuống phía dưới của Thạch Hạo một cái, chuyện này làm cho Hùng Hài Tử từng trải qua bao trận chém giết qua tôn giả, giờ trở nên vô cùng chật vật, nó chạy trối chết.

"Ha ha..." Một đám người đều cười ta.

Bà chủ lẳng lơ càng lớn tiếng nói: "Ta đã nói sai, ngươi đã to và dài."

Vốn Thạch Hạo đã chạy ra ngoài nhưng cuối cùng lại quay trở lại, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, nó cực kỳ nghiêm túc, nói: "Con người của ta từ xưa tới nay không bao giờ chịu thiệt, bị té ở đâu thì đứng lên ngay tại chỗ đó."

Sau đó, nó nắm lấy khuôn mặt mềm mại như nước của bà chủ, dùng sức véo và kéo.

"Nhóc ranh, dám đùa giỡn bà à!"

"Ầm"

Thạch Hạo búng mạnh một cái lên tráng của ả khiến cho ả trợn tròn mắt, suýt chút nữa thì bất tĩnh, Thạch Hạo nghênh ngang rời đi, nói: "Chỉ có ta đùa bỡn người khác."

"Trời đánh!" Ông chủ phong tao kêu lớn, mọi người xung quanh cười vang.

Rất nhanh, bà chủ thu lại nụ cười rồi nhanh chóng vọt vào trong quần kiến trúc cổ, bởi vì ả nghe được triệu hoán.

Ở trong một điện phủ có một cô gái khoảng mười tám mười chín tuổi, trời sinh quyến rũ, có thể nói là tuyệt sắc, cho dù trong một Cổ Quốc cũng không tìm được mấy người.

Ở phía sau lưng móc ra mấy chiếc đuôi hồ ly trắng như tuyết, lấp lánh ánh sáng lộng lẫy, nếu như cường giả ở đây nhất định sẽ kinh ngạc thốt lên, đây là hậu nhân của Cửu Vĩ Hồ nhất mạch vô cùng mạnh mẽ!

"Chú ý thiếu niên kia, có khả năng trong lương lai sẽ là một trong những bá chủ của Hoang Vực!" Cô gái quyến rũ tuy có một đối mắt long lanh như nước, đẹp đẽ gần như mê hoặc thế nhưng lúc này lại vô cùng nghiêm túc, cẩn thận căn dặn.

"Cái gì?" Bà chủ giật mình.

Hồ Ly Tinh quốc sắc thiên hương, thân mặc áo trắng, cơ thể trắng noãn như ngà voi, cô nhìn chăm chú một khối ngọc bích ở trên tay, nói: "Khi hắn xuất hiện thì thần bích phát sáng."

Bà chủ khiếp sợ sau đó khom người lui xuống.

Bà ta biết, Hồ nữ đại biểu cho một sức mạnh đáng sợ như thế nào, Hoang Vực sẽ đại loạn, tổ chức kia sớm đã chuẩn bị, đây là muốn tuyển người hùng mạnh để ứng kiếp.

"Hoang Vực cũng không hoang vu, vẫn có sinh linh thiên kiêu nhen." Cô gái mặc áo trắng này lẩm bẩn, ngón tay như ngó sen lộ ra, trắng sáng như tuyết, cặp mắt như nước, ánh mắt say lòng người.

"Tổ chức kia của đối phương đã đi thăm hỏi Nhân Hoàng Thạch Quốc, chúng ta bên này cũng nên đi sứ, gặp mặt một lần. Tuy rằng Hoang Vực sẽ đại loạn nhưng chung quy lại đây cũng là một quốc gia mà." Hồ Ly Linh tuyệt sắc lẩm bẩm, nếu như có người nghe được thì nhất định sẽ khiếp sợ.

Thạch Hạo cũng không biết, nó vừa tiến vào thành đã bị một thế lực vô cùng khủng bố phát hiện, một Hồ Ly Tinh đầy thần bí thông qua ngọc bích nhận biết được tiềm năng kinh người của nó.

Sau khi rời đi rất xa, sợi tóc tỏa sáng óng ánh lay động, rồi truyền âm cho nó, nói: "Vừa nãy bên trong quần kiến trúc kia có một khối ngọc bích thần."

Lời nói đó khiến cho Hùng Hài Tử chấn động, tiểu tháp nói cho nó biết nếu có bốn khối ngọc bích thần thì sẽ cho nó một cơ hội để sử dụng.

Nó khá là giật mình, vật mà tiểu tháp trắng loáng như ngọc mỡ dê vừa ý tuyệt đối là vật siêu phàm thoát tục, không hề nghĩ rằng tới nơi này thì gặp phải một khối.

Hơn nữa, nó thông qua tiểu tháp thì hiểu được, mình bị khối thần bích này cảm ứng được, vì vậy mà đối phương biết được tiềm năng kinh người của nó, ngọc bích thần có diệu dụng như thế.

Cuối cùng, Thạch Hạo vận dụng một cốt văn trong Nguyên Thủy Chân Giải vận chuyển trên người của mình, đó là chính là cổ pháp làm phải mờ đi

khí thế chân chính, duy trì tinh khí thần không lọt ra ngoài.

Gần đây, tu vi nó tiến nhanh nên mới tìm hiểu thấu đáo quy tắc của cổ pháp này, hiểu rõ diệu dụng của nó, trước kia còn tưởng rằng là phù văn chính thống.

Trong Nguyên Thủy Chân Giải ghi lại rất nhiều cốt văn, có thể giúp người khác dựa vào đây tu hành, có một vài ghi chép rất quái lạ, khi tìm hiểu thấu đáo thì giống như quy tắc này có chút diệu dụng, nhưng bên trong bảo thuật cũng không mạnh mẽ lắm.

Thạch Hạo nhanh chóng bỏ chạy, nó hoảng sợ, lúc này vừa mới tiếng vào Hoàng Đô mà liền bị người khác phát giác, xem ra cần phải vô cùng cẩn thận mới được.

Hoàng Đô thật sự rất náo nhiệt, nó tiến thẳng một đường nhìn thấy rất nhiều tòa linh dược điện bày ra mấy chục cây bảo dược, tất cả đều là linh vật hiếm thấy, chủng loại không giống nhau.

Sau đó, nó gặp được một vài bảo cụ điện, ở bên trong đều là binh khí mạnh mẽ, phun ra nuốt vào hào quang.

Thạch Hạo cứ thế đi dạo, cũng không có tìm hiểu kỹ mà chỉ nghe những cuộc trò chuyện của mọi người nên cũng hiểu rõ những phong vân biến hóa gần đây của Hoàng Đô Thạch Quốc.

"Sinh linh của Thái Cổ Thần Sơn thật sự rất mạnh mẽ, nghe nói cũng muốn tiến vào Hoàng Đô!"

"Hừ, nhỏ giọng một chút, những lời này không thể nói lung tung."

"Ta không có nói những cường giả kia, chỉ nói những tiểu nhân mà thôi."

...

Dọc theo đường đi Thạch Hạo thu hoạch được rất nhiều, nghe được không ít tin tức, đại thọ Nhân Hoàng sắp tới, có khả năng một vài Thái Cổ Thần Sơn sẽ tới đây.

Đây là một thụy thọ (thọ lành gì đấy), những hoàng tử công chúa học tập và tu hành ở bên ngoài đều phải quay về, mà dòng dõi của các đại vương hầu cũng như thế, sẽ tới chúc thọ.

Tục truyền, có người cá biệt bái làm môn hạ Thái Cổ Thần Sơn cũng phải trở về.

Lần này, phong vân hội tụ ở Hoàng Đô Thạch Quốc, anh kiệt đồng loạt xuất hiện, toàn bộ tinh anh đồng thời hiện thân.

"Thiên tài các nhà đều phải quay về tất có trò hay để xem, đặc biệt là những vương hầu không hòa thuận với nhau, trong Hoàng Đô sẽ không thiếu thiên tài đại chiến."

"Đáng tiếc Thạch Nghị không xuất hiện, nếu không thì càng thêm náo nhiệt, Trùng Đồng giả vừa ra không có mấy người có thể trang hung!"

"Chưa chắc, Thạch Quốc nhiều thiên kiêu, có vài thiên tài vẫn tu hành ở bên ngoài, thậm chí có người cá biệt bái vào Thái Cổ Thần Sơn vẫn chưa trở về, trời mới biết được họ mạnh đến chừng nào. Ngoài ra, đại thọ lần đầu tiên của Thạch Hoàng, những Cổ Quốc khác cũng có rất nhiều cường giả tới đây, nhất định sẽ phái ra một vài thiên tài, đến thời điểm đó tất có một hồi long tranh hổ đấu, triển khai đại đối quyết."

"Ta cũng nghe qua, nơi di chỉ của Bổ Thiên Các xuất hiện vết nứt không gian, hơn nửa là Thạch Nghị sắp đi ra rồi!"

...

Trong lòng Thạch Hạo không thể bình tĩnh được, quả nhiên thời buổi loạn lạc, lần tiến vào Hoàng Đô này nhất định sẽ gặp được những sóng lớn bao la.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 281: Quyết Định Cường Thế

Hoàng Đô Thạch Quốc, tam giáo cửu lưu (đủ hạng người, giáo phái), loại nhân vật nào cũng có, là một nơi phi thường náo nhiệt.

Đại thành to lớn giống như di tích thời đại thần ma, thiếu nữ dị tộc xinh đẹp, ma cầm cường đại, hung thú ở trong thành cũng không ít, nhất là trong khoảng thời gian này, nhân vật các giáo phái đều xuất hiện.

Thạch Hạo đến Hoàng Đô cũng được hai ngày rồi, nó vẫn chưa đi đến Võ Vương phủ, bởi vì nó tìm hiểu được một số tin tức, dường như tổ phụ của mình đã rời đi rồi.

Điều này khiến cho nó tràn ngập tiếc nuối!

Tuy chưa thể hoàn toàn xác nhận nhưng các loại tin tức nhỏ lẻ liên tục xuất hiện, cũng không phải điều gì bí mật trong Hoàng Đô nữa, hơn nữa mấy ngày này Đại Ma Thần cũng không có xuất hiện.

Có lời đồn Tôn Giả Ma Linh hồ đã tiến nhập Hoàng Đô muốn đòi công đạo, thậm chí còn cùng người của hoàng thất đánh nhau, điều này khiến cho Đại Ma Thần không thể rời nhà đi xa.

Tin tức này tuy rất kinh người nhưng cũng không có ai có thể xác minh nó, không có tu sĩ nào chứng kiến trận chiến đó.

Còn có một loại giả thuyết, đó là Thái Cổ Ma Chu cường thế xuất hiện, lên tiếng muốn nhằm vào Thập Ngũ gia, kết quả là Nhân Hoàng che chở, chẳng qua là hiện tại ít xuất hiện mà thôi, Thập Ngũ gia kỳ thực vẫn còn ở Hoàng Đô.

Đại đa số người hoài nghi điều này, cảm thấy không quá chính xác.

Còn có một loại giả thuyết khác, Nhân Hoàng có chút tin tức của Thạch Tử Lăng, Thập Ngũ gia liền gấp rút rời đi trong đêm tối, ông muốn tìm kiếm đứa con của mình, thế nên mới rời khỏi tòa thành này.

Mọi người cảm thấy loại giả thiết này rất có thể là sự thực.

"Gia gia!"

Thạch Hạo nắm chặt nắm đấm, nó biết tổ phụ có khả năng không còn ở nơi này rồi, dù vẫn còn thì khi gặp cũng xảy ra chuyện lớn.

Gần đây Thập Ngũ gia không hề lộ diện nhất định là do có điểm cố kỵ, chẳng lẽ thật sự là con ma chu đó đến rồi? Nó không khỏi nghĩ đến hình ảnh lúc ở trong thông đạo hư không nhìn thấy, trên một tòa núi cao có một con nhện khổng lồ cùng một người đại chiến.

Đó là nơi nào? Nghĩ đến điều này khiến lòng nó trầm xuống, xem ra Thái Cổ Ma Chu thật sự đã xuất động, chỉ là không biết nó giao chiến cùng ai, là Nhân Hoàng chặn nó hay sao?

Thạch Hạo nghi ngờ vô căn cứ cuối cùng cũng không thể xác định điều gì.

Nó về tới Hoàng Đô, nhưng tòa thành trì này thật sự lớn vô cùng, hai ngày thời gian cũng chỉ đi được một khu vực không đến một phần tư, tuy vậy đối với một thiếu niên lớn lên trong rừng núi thì những ngày này cũng tràn ngập mới lạ.

Sau đó nó đi ngang qua Võ Vương phủ, đứng từ xa nhìn đến xuất thần, cuối cùng nó cũng không có đi vào.

"Gia gia ở nơi nào?" Thạch Hạo thở dài, trong lòng đầy hi vọng đến đây nhưng cuối cùng là chậm một bước, vuột mất cơ hội sao?

Trong mấy ngày kế tiếp Hoàng Đô càng thêm náo nhiệt, các loại sinh linh không ngừng xuất hiện khiến tòa thành này tràn ngập sức sống.

Thạch Tử Đằng đã trở lại, đối với người khác có lẽ không là gì nhưng đối với Thạch Hạo lại tạo thành chấn động kịch liệt.

Sau đó những thế lực lớn khác cũng cảm thấy kỳ lạ, Thạch Tử Đằng cũng không phải trở về một mình, đi cùng hắn còn có một vài người, trong đó có mấy người đặc biệt mạnh mẽ.

Hai ngày sau nam nhân tóc xanh biếc kia cũng từ cửa thành tiến vào, khí thế uy nghiêm vô cùng, không ai dám lại gần hắn.

Một cái linh thân khác của Thái Cổ Ma Chu tiếp tục xuất hiện trong Hoàng Đô, lần này còn cường đại hơn lúc trước, hơn nữa thân thể cũng không tổn hao gì, điều này khiến cho rất nhiều người rùng mình.

Lúc này hắn lấy cớ đến chúc thọ Nhân Hoàng, cũng không phải phá hư ước định tự tiện tiến vào Hoàng Đô.

Sau đó có một số lời đồn đại, nhân vật cường đại từ Hải vực đến Thạch quốc, hơn nữa còn không phải một hai nhóm người, tạo nên chấn động to lớn.

"Nhân Hoàng triệu Thạch Tử Đằng vào cung không biết là có chuyện gì, chẳng lẽ là vì mâu thuẫn giữa Đại Ma Thần cùng Ma Linh hồ ư, muốn tỏ rõ lập trường?"

Ngày này trong Hoàng Đô truyền đến tin tức như vậy, thậm chí có người còn nói Đại Ma Thần kỳ thật vẫn ở trong Hoàng Đô, chẳng qua là đã bị giam rồi, cuối cùng quyết định thế nào còn phải xem thái độ của Nhân Hoàng.

Lời đồn như vậy truyền ra, mạch nước ngầm nơi đây bắt đầu khởi động, rất nhiều người đều lén lút nghị luận.

Đương nhiên những thế lực lớn có đánh chết cũng sẽ không nói linh tinh, những lời kia có thể khiến Nhân Hoàng tức giận đưa tới họa sát thân.

Vào đây hối thúc các dịch giả:
http://tangthuvie/forum/show...8363&page=5000

Thạch Hạo trong lòng nặng trĩu, cảm thấy đau buồn vô cớ.

Trên thực tế không lâu sau đó liền có tin tức xác thực truyền ra khiến nó càng thêm lo lắng, Thạch Tử Đằng sau khi tiến cung cùng Nhân Hoàng mật đàm, một chút lời nói được truyền ra.

"Thập Ngũ thúc già rồi, còn thần vẫn còn tráng niên, mà Nghị nhi lại vừa lúc cất bước, tương lai huy hoàng không khó để đoán được!"

Mọi người không biết Nhân Hoàng nói gì. Một vị cung nữ nghe được lời nói của Thạch Tử Đằng, thanh âm của hắn run run, tựa như rất kích động, hoặc giống như tận lực đè nén để người ngoài không thể nghe được.

Những lời này truyền ra lại để cho mọi người ngờ vực vô căn cứ, chẳng lẽ Nhân Hoàng muốn bắt đầu nghĩ đến vấn đề thừa kế rồi, hay là muốn cảnh cáo Thạch Tử Đằng?

Trừ lần gặp mặt Nhân Hoàng đó ra, Thạch Tử Đằng còn có một ít câu nói khơi dậy sóng to gió lớn, tựa như cũng khiến cho cảm xúc của Nhân Hoàng chấn động.

"Hiện tại ai đúng ai sai đã không còn quan trọng. Vô luận như thế nào, Nghị nhi vẫn là một thiếu niên chí tôn, sự thật này đã không có cách nào sửa đổi, sau khi tăng thêm Bổ Thiên thuật nó sẽ trở nên hoàn mỹ vô khuyết, không còn chút khuyết điểm nào nữa. Sự quật khởi của nó ai cũng không ngăn cản được. Thế nhưng Thập Nngũ thúc thì có cái gì, Hạo nhi của ông ta ở nơi nào, trong dòng tộc này ai có thể đánh bại Nghị nhi?!"

Những lời này của Thạch Tử Đằng sau khi truyền ra đã khiến cả Hoàng Đô xôn xao, rất nhiều đại thế lực đều giật mình, chẳng lẽ thật sự là liên quan đến vấn đề ngôi vị chính thống?

Nhất là trong nhóm vương hầu Thạch tộc, ánh mắt những người này đều lạnh lẽo, trong ngày này phủ đệ tất cả các vương hầu đều không an tĩnh, những lời đó khiến bọn hắn xúc động rất lớn, chẳng lẽ đó chính làm một tín hiệu nào đó?

"Nếu Hoang Vực đại loạn, Nghị nhi tất nhiên sẽ quật khởi, sẽ trở thành chiến thần hộ quốc."

Sau đó tất cả những câu nói của Thạch Tử Đằng đều truyền ra.

"Thập Ngũ thúc ông ta cái gì cũng không có, Hạo nhi của hắn mặc dù còn sống cũng không có khả năng vượt qua Nghị nhi, ta chỉ muốn mời Nhân Hoàng lấy ra thần huyết Tế Linh lưu lại để Nghị nhi tẩy thân thể.

Những lời này tự nhiên là dẫn phát sóng to gió lớn, những vương hầu Thạch Quốc đều âm thầm phỏng đoán, chẳng lẽ chi họ của Thạch Tử Đằng thật sự có thể trở thành người kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước?

Nếu không sao hắn dám đề xuất yêu cầu như vậy.

Tất cả mọi người đều ý thức được, Nhân Hoàng có khả năng đang cân nhắc lựa chọn giữa Thập Ngũ gia và Thạch Tử Đằng, đương nhiên là sẽ có các hoàng tử khác.

Đại Ma Thần mới khoảng năm sáu mươi tuổi, cũng không tính là già, phải nói là đang ở thời kỳ cường thịnh, đứa con của hắn Thạch Tử Lăng cũng mạnh mẽ giống vậy, được xưng là kỳ tài.

Chi của Thạch Tử Đằng thì có một người trùng đồng, được xưng là thần nhân trời sinh, không thể nghi ngờ cũng có phân lượng rất lớn.

"Đừng đoán mò, tâm tư của Nhân Hoàng sẽ không ai có thể biết được!" Có một vị lão vương hầu nói ra.

Thế nhưng bên trong Hoàng Đô không có khả năng bình tĩnh, mấy ngày này giống như nổi lên sóng to gió lớn, mạch nước ngầm giữa các phủ đệ

vương hầu cuộn trào mãnh liệt.

Thạch Hạo nắm chặt nắm đấm, nó cũng đã nghe được những tin tức kia, hơn nữa bên ngoài còn có tin tức xác nhận những lời nói đó thật sự là của Thạch Tử Đằng, điều đó càng khiến cho nó phẫn nộ.

Những lời này nếu vào tai tổ phụ thì ông ấy sẽ nghĩ thế nào, sẽ thương tâm cỡ nào, đây là đang khinh chi mạch bọn nó không có người kế thừa sao?

"Nghị nhi là thiếu niên chí tôn, nó muốn quật khởi ai cũng ngăn không được, Thế nhưng Thập Ngũ thúc ông ta có cái gì, Hạo nhi của hắn ở nơi nào, người cùng thế hệ ai có thể so sánh với Nghị nhi?!"

Những lời này như sấm sét vang vọng bên tai Thạch Hạo, khiến cho nó vụt đứng dậy.

Nó không muốn gia gia phải thương tâm, nó muốn gia gia biết rõ nó vẫn còn sống, vẫn còn trên đời này, hơn nữa còn rất rất mạnh mẽ, nó không hề thua kém bất kì kẻ nào!

"Ta đã trở về!"

"Ta muốn cho các ngươi biết rõ ta vẫn còn sống, bây giờ đã trở về rồi, cái tên Thạch Hạo này về sau sẽ không còn mơ hồ nữa."

Thạch Hạo muốn tìm cơ hội nói cho người trong thiên hạ biết, nó vẫn còn sống, nói ra sự tình Chí Tôn cốt năm đó, một là muốn chó đám người Thạch Tử Đằng ngậm miệng, hai là muốn nói cho gia gia nó biết, còn có cha mẹ nó, để cho bọn họ không còn thương tâm!

Vốn là nó còn không muốn bại lộ thân phận sớm như vậy, không thể vội vàng như vậy, trong kế hoạch của nó còn phải đợi mấy năm nữa, bởi vì thực lực của nó còn chưa đủ, thế nhưng nó sợ tổ phụ buồn lòng.

Đương nhiên nó sẽ không lỗ mãng hành động, trực tiếp nhảy ra có thể sẽ lập tức lọt vào ám toán, cường giả trong Hoàng Đô nhiều lắm, nó phải chuẩn

bị kĩ càng.

Hiện tại nó tuy có hậu thủ nhưng không thể tùy tiện sử dụng, át chủ bài mạnh nhất không ai qua được tiểu tháp, cái cốt tháp lấp lánh cao chưa đủ một phân này rất thần bí, nó chỉ có một cơ hội sử dụng.

"Đến đây đi, đã làm thì phải náo lớn, nếu con Thái Cổ Ma Chu kia dám xuất hiện nhất định phải khiến làm cho nó chịu không nổi, dám khiến tổ phụ ta bị thương buộc phải rời đi, ta muốn đòi công đạo!"

Trên thực tế Thái Cổ Ma Chu đến đây cũng không phải điệu thấp, khí chất hoàn toàn khác lúc trước, cực kỳ lăng lệ và cường thế, hắn từng để lộ với ngoại giới Thạch Nghị được Ma Linh hồ coi trọng.

"Một cơ hội sử dụng tiểu tháp chỉ sợ không đủ, ít nhất cũng phải hai lần, những

các ngươi dám xuất hiện ta sẽ khiến các ngươi khó chịu!" Thạch Hạo thề.

Nó bắt đầu hành động, Hoàng Đô là nơi nào, tất nhiên sẽ có kỳ trân dị bảo, ví dụ như mấy ngày trước tiểu tháp cảm ứng được một khối thần bích, nó muốn cùng người sở hữu nó trao đổi.

Chỉ cần tìm được đủ nhiều tài liệu tốt, tiểu tháp tất nhiên sẽ xuất thủ.

"Tiểu tháp, nói cho ta biết trong Hoàng Đô này có thứ mà ngươi cần không?"

"Có." Cổ tháp khẳng định đáp.

Nhà đấu giá Cốt Cổ có bối cảnh rất lớn trong Hoàng Đô, vật quý rất nhiều, mỗi lần đấu giá đều xuất hiện trân phẩm.

Tòa kiến trúc này chiếm diện tích rất rộng, trước cổng nhà người khác là hai hung thú bằng đá, còn nơi đây lại là hai con hung thú bằng huyết nhục,

mà đều là thái cổ di chủng.

Chúng không nhúc nhích mà ngồi xổm tại nơi đó, một con kim quang lấp lóe, một con lưu chuyển tia sáng bạc như gai nhọn, không ngờ đó là hai con giao, khí tức khủng bố kinh người.

Tuy không phải thuần huyết nhưng có thể khiến cho hai con di chủng như vậy thủ môn cũng không phải người bình thường có thể làm được đấy.

"Oa hai con giao này thật là ngày càng lợi hại, cả ngày trông coi bảo điện, được rất nhiều thiên tài địa bảo nơi đây bồi bổ, tốc độ tu luyện nhanh hơn nhiều."

Một thiếu nữ đi xuống từ một cỗ xe bằng đồng, vòng eo mảnh khảnh, hai chân thon dài, cực kỳ hiếu động hoạt bát, mái tóc dài màu đỏ, làn da trắng như tuyết, con mắt to tròn linh động, cô gái cùng một đám người đi xuống tiến vào trong tòa nhà.

"Quả nhiên tất cả các thiên tài đều trở về, cô gái kia dường như là con gái yêu của Tử Tiêu hầu."

Mấy vị lão giả cười tủm tỉm đi tới cũng tiến vào nhà đấu giá, hiển nhiên địa vị bọn họ rất lớn, họ nhận được đãi ngộ cao hơn, có người tiến ra nghênh đón.

Sau đó đám người ồn ào, có Vương Hầu xuất hiện, hơn nữa còn không phải một người, khí tức khủng bố, mấy người cùng nhau tiến vào.

Ngoài ra còn có một vài thiếu nam thiếu nữ xuất hiện lần lượt đi vào tòa nhà, đám người lập tức nhao nhao nghị luận, tựa hồ những người đó đều là thiên tài đã ly khai Hoàng Đô nhiều năm, bọn hắn đều đã trở lại, hơn nữa đều đến nơi này mua bảo vật.

"Khó trách tiểu tháp chỉ về phía này, xem ra thực sự là có thứ tốt xuất hiện." Thạch Hạo tự nói.

Người rất nhiều, ngoài đại môn nhà đấu giá khắp nơi đều là người, đều đang chờ tiến vào.

Không lâu sau đó có một nam tử siêu phàm thoát tục đi tới, mái tóc đen nhánh, làn da trắng nõn lấp lánh như ngọc thạch, khi có người nhìn thấy hắn liền kinh hô, đúng là Thạch Tử Đằng.

"Hắn chính là Thạch Tử Đằng?" Thạch Hạo nheo mắt nhìn theo, đây là lần đầu tiên nó nhìn thấy vị đại bá này.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 282: Phòng Đấu Giá Cốt Cổ

Mãnh thú phi nhanh, một chiếc chiến xa hoàng kim từ xa lao đến, nó giống như một vầng thái dương xẹt qua con phố lớn, tám con hung thú kéo chiếc chiến xa này lao đến phòng đấu giá Cốt Cổ.

Hung uy khiếp người, tám con hung thú này đều cực kỳ cường đại, tuyệt đối không phải là loại tẩu thú kéo xe thông thường, trên đầu nó mọc sừng, vảy giáp lãnh liệt, có một loại sát khí thảm liệt tỏa ra, giống như là mãnh thú đã trải qua vô số lần tranh đấu liều mạng trên chiến trường.

"Đây là ai vậy?"

Có người thốt lên kinh ngạc, chiến xa hoàng kim như vậy người bình thường cũng không dám dùng, ngoại trừ hoàng tộc thì chỉ có những vương hầu rồi, địa vị và thân phận đều cực kỳ siêu nhiên.

"Đây là Hỗn Thiên hầu!" Có người nhận ra ấn ký trên chiếc xe lập tức biến sắc, đối với vị vương hầu này vô cùng e ngại.

Tại hai bên chiến xa đều có một đội tinh binh, trên người mặc giáp màu đen, thân thể khổng lồ tạo cảm giác áp bức mạnh mẽ, dù là hai con giao long trước cửa phòng đấu giá cũng ngưng thần đề phòng.

Một tiếng thở dài phát ra, rèm xe bị kéo qua một bên, một nam tử cao lớn bước xuống, chiến y màu đen tuyền tỏa ra ô quang, hắn giống như một ngọn núi lớn màu đen vậy.

Tuổi tác của hắn cũng không phải rất lớn, còn chưa đến ba mươi tuổi, trên cằm có một chòm râu, hắn có vẻ rất kiên cường, ánh mắt kinh người tràn ngập tính hiếu chiến.

"Hỗn Thiên hầu tuy chỉ có hai lăm tuổi nhưng cũng là chư hầu một phương, hắn trấn thủ biên cương, cùng Mộc tộc đại chiến lập rất nhiều kỳ công." Có người nói nhỏ.

Đây là một vương hầu vô cùng trẻ tuổi, chiến công hiển hách, hơn nữa hắn họ Thạch, thuộc dòng chính của vương tộc, hắn hoàn toàn có tư cách tranh đoạt hoàng vị, rất được những người khác coi trọng.

"Đừng để ta thất vọng, ta chỉ vì thanh Huyết Ma Thước mới đến."Hắn nhanh chân đi vào phòng đấu giá Cốt Cổ, long hành hổ bộ, mang theo một cơn gió lớn.

Đại nhân vật ngoài biên cương như vậy tiến vào Hoàng Đô tự nhiên sẽ khiến người khác kinh ngạc.

"Có lẽ là vì chúc thọ Nhân Hoàng." Có người nhỏ giọng nói.

Thạch Hạo đứng ở trước cửa phòng đấu giá, nó không vội vã đi vào mà đứng nhìn, lắng nghe tiếng nghị luận của mọi người, nó biết được rất nhiều nhân vật nổi tiếng.

Mưa bay tán loạn khắp nơi, khắp con đường tràn ngập hương thơm, một chiếc xe lăng không xuất hiện. Chiếc xe được mấy con thụy cầm kéo đi, hiển nhiên thân phận người tới lần này cũng không đơn giản. Mọi người phát ra tiếng thốt kinh ngạc.

"Thập lục công chúa đến rồi!" Mọi người nhìn theo.

Vị công chúa này là người Nhân Hoàng yêu thích nhất, trong Hoàng Đô cũng rất nổi tiếng, dáng ngọc yểu điệu, mắt ngọc mày ngài, vị công chúa này cùng mấy cô gái tiến vào phòng đấu giá Cốt Cổ.

Sau đó liên tục xuất hiện từng nhóm người, thân phận đều không hề tầm thường.

Thạch Hạo cảm thấy thu hoạch rất nhiều, chỉ đứng ở trước cửa nghe mọi

người nghị luận nó cũng đã biết được một số tin tức của những nhân vật nổi danh trong Hoàng Đô, có giá trị rất lớn đối với nó.

Cuối cùng nó cũng tiến vào phòng đấu giá, nơi này nhà cửa hoa lệ, xanh vàng rực rỡ. Không gian vô cùng lớn, mà lại trang hoàng rất cầu kỳ.

Khi tiến vào đại sảnh, nghênh đón tầm mắt là một khung xương màu vàng cao tới hơn mười trượng, dài hơn hai mươi, ba mươi trượng, phù quang lưu chuyển sáng lóa, một luồng khí tức hung sát ập tới trước mặt, chấn động lòng người.

Đây là một hài cốt hung thú còn hoàn chỉnh, toàn thân đều là bảo bối, đặc biệt là khối nguyên thủy phù cốt lưu chuyển sức mạnh thần bí cung cấp thần lực cho cả tòa nhà.

Nhai Tí!

Dĩ nhiên là một con Nhai Tí khổng lồ, loại thú này thuộc dạng có thù tất báo, chính là một loại hung thú tung hoành thời Thái Cổ, hung danh khắp nơi, liền thần đều tránh lui, không ai nguyện ý chọc vào nó.

Bộ khung xương này tuy không phải là Nhai Tí thuần huyết, nhưng xem phù văn lưu chuyển cũng biết sự cường đại của nó, không ngờ nó lại được trưng bày ở đây, vẫn chưa được chế luyện thành một pháp khí mạnh mẽ, điều này thật sự khiến người ta kinh ngạc.

Trong đại sảnh dòng người nối tiếp, người đến rất nhiều, đều là cường giả khắp nơi, nam nữ đều có, trẻ già có cả, thân phận đều không tầm thường.

Có thể tiến vào nơi này thông thường đều là danh môn đại tộc, đồng thời cũng có một bộ phận tán tu cường đại, thiếu niên thông thường như Thạch Hạo như vậy là rất ít thấy.

Những người tuổi tác như vậy tiến vào nơi này nếu không phải con cháu đại tộc thì cũng là hậu đại vương hầu, bởi quy cách của phòng đấu giá này cực cao, người bình thường khó có thể tham dự đấu giá, bảo vật nơi này

không phải là vật phẩm bình thường.

Thạch Hạo tò mò nhìn đông nhìn tây, chú ý quan sát mỗi người, nó thấy có người không ngồi trong đại sảnh mà tiến vào phòng riêng, nó cũng học theo tiến vào.

"Tiểu ca, ngài thật sự muốn tiến vào phòng khách quý?" Một người giúp việc trẻ tuổi giả ý hỏi.

"Sao thế, có vấn đề gì sao?" Thạch Hạo ngây thơ hỏi lại.

Nó đứng trước một cánh cửa làm bằng gỗ tử đàn, vừa mới đẩy cửa ra nhìn vào bên trong, nhất thời cảm thấy có chút chói mắt, các loại vật liệu lấp lánh làm thành các loại đồ vật, hiển lộ hết sự hào hoa phú quý.

"Nơi này rất đắt, người bình thường không dám vào, ngài ... thật sự muốn đi vào?" Người giúp việc hỏi, trong mắt có chút khinh bỉ, quần áo tơ lụa trên người hắn tỏa ra ánh sáng.

Bất luận ở nơi nào, loại phong tục cổ hủ như trông mặt mà bắt hình dong đều tồn tại, người giúp việc này cảm thấy thiếu niên này mặc áo da thú, quá mức keo kiệt, căn bản không vào được phòng khách quý này.

"Gian phòng này không có người sao, ta chọn nó." Đúng lúc này một người thiếu niên đi tới, tay hắn chỉ về gian phòng trước người Thạch Hạo, chiến y màu bạc trên người tỏa ra bảo quang.

Phía sau hắn còn có một vài nam nữ, đều tầm từ mười lăm đến hai mươi tuổi, mỗi người đều tỏa ra khí thế bất phàm, nam anh khí bức nhân, nữ hoa nhường nguyệt thẹn.

"Tiểu hầu gia." Người giúp việc nhanh chóng cúi đầu, nhón người trước mắt này đều không đơn giản, đều là con cháu quý tộc trong Hoàng Đô, đặc biệt là người thiếu niên trước mắt này, hắn là con cháu của Tây Minh Hầu.

"Ta chọn rồi." Thạch Hạo đẩy cửa tiến vào, do tính cách ảnh hưởng

khiến cho nó sẽ không tự ủy khuất chính mình, ăn nói khép nép, liền linh thân Tôn Giả đều giết rồi, đối mặt đám người kia nó cũng không hề để ý.

"Ngươi ..." Hậu nhân Tây Minh hầu nhìn về phía đối phương, có chút giật mình, thiếu niên quần áo bình thường này lại dam tranh với hắn.

"Tiểu ca mời đi ra ngoài, nơi này ta nghĩ ngài không thể đi vào, nếu chỉ vì muốn mở rộng kiến thức thì có thể đến đại sảnh, nơi đó có lẽ sẽ có vị trí của ngài." Người giúp việc giả ý cười nói, làm thủ thế thỉnh nó rời đi.

"Không phải chỉ là một gian khách quý thôi sao, liền Long cung dưới biển ta cũng đã đi qua, căn phòng nát như vậy cũng dám ở trước mặt ta kêu xa hoa, thật là tầm thường!" Thạch Hạo khinh bỉ, sau đó hướng về phía người giúp việc trách mắng: "Ngươi có biết không, ngươi đây là dùng mắt chó coi thường người khác."

"Ngươi ... ngươi nói cái gì?!" Người giúp việc đỏ mặt, tuy hắn có ý tứ như vậy nhưng bị người khác vạch trần vẫn có chút thẹn quá hóa giận.

Những thiếu niên nam nữ bên cạnh cũng đều kinh ngạc, mà Tiểu hầu gia kia cũng ngừng tranh đoạt với Thạch Hạo, hắn cảm giác người này không dễ chọc.

"Tiến vào nơi này nhất định phải đấu giá năm trân phẩm trở lên, ngươi có thể làm được sao?" Người giúp việc kêu lên, gương mặt cực kỳ xem thường, đồng thời có chút hung hăng càn quấy.

"Ầm!"

Hắn vẫn chưa nói hết câu, trước mặt liền trông thấy hào quang rực rỡ. Hắn không thể mở mắt nổi, sau đó mũi đau nhức, hình như đã trúng một viêc gạch, hắn liền kêu lên thảm thiết, ngửa đầu ngã xuống đất.

Vài thiếu niên nam nữ bên cạnh đều giật mình kinh ngạc, người này là ai a, viên gạch hắn lấy ra sao lại tỏa ra màu làm chói mắt như vậy? Giống nhưu là ... Hải Lam tủy a!

Dùng loại cực phẩm tài liệu như vậy nện người, cũng quá xa xỉ à nha, người này là ai?

Người giúp việc sau khi kêu lên thảm thiết cũng nhìn thấy khối Hải Lam tủy dưới mặt đất kia. Hắn vẫn luôn ở phòng đấu giá, cũng từng nhìn thấy một khối tương tự, khi đó chỉ là một khối nhỏ mà đã hét giá trên trời.

Hiện tại thiếu niên này lấy ra một khối lớn như thế đập ở trên mặt hắn. Đây là một cường hào xa xỉ mà hung hăng, lần này thật sự là trông lầm rồi.

"Tiểu nhị, dâng rượu." Thạch Hạo ngồi ở trong phòng hô lên.

Ta không phải tiểu nhị! Người giúp việc một hét lên thế nhưng vẫn nuốt trở lại, hắn liền nhặt lên khối bảo vật hiếm thấy Hải Lam tủy này, sau đó cung kính đưa vào trong, lại nhanh rời đi lấy rượu ngon.

Trong lòng hắn cực kỳ phiền muộn nhưng lại không thể không cẩn thận hầu hạ.

Mấy người bên cạnh có chút ngẩn ngơ, đặc biệt là Tiểu hầu gia chiến bào màu bạc kia, hắn há miệng nhưng cũng không biết nói gì mới tốt. Dựa vào khối Hải Lam tủy hiếm thấy này đủ để khiến cho gia gia hắn là Tây Minh hầu cũng phải kinh ngạc, hắn xuất không ra thứ này, càng không phải nói đến việc dùng nó làm viên gạch nện người.

Chuyện nơi đây đã kinh động đến phòng đấu giá Cốt Cổ, một vị chuyên gia giám định tự mình tới đây, sau khi thật sự phát hiện khối Hải Lam tủy kia, ánh mắt nồng nhiệt dường như sắp bốc cháy lên rồi, lớn tiếng khiển trách người giúp việc kia, sau đó cùng với mấy lão đầu tử không ngừng xin lỗi, càng là dò hỏi xem Thạch Hạo có muốn đem khối kỳ thạch này đấu giá hay không.

"Đấu giá không phải đã định rồi hay sao, còn có thể lâm thời gia nhập vật đấu giá khác sao?" Thạch Hạo kinh ngạc.

"Vật phẩm đặc thù tự nhiên sẽ có xử lý đặc thù." Một ông lão kích động

nói.

"Vậy thì tốt, một lúc đấu giá nếu tài vật trên người không đủ, ta liền để các ngươi mang đi đấu giá."

Tiểu nhị chướng mắt đã bị mấy lão giả quát đuổi đi rồi, thay vào đó là hai thiếu nữ xinh đẹp ở đây hầu rượu cho Thạch Hạo, cũng xem như khách nhân cao quý.

Gian phòng rất xa hoa, các loại ngọc thạch quý hiếm đều coi như vật trang trí, ánh sáng lấp lánh, nhưng nếu cùng Hải Lam tủy so sánh thì có vẻ tầm thường.

Trong phòng có một mặt tường trống không, sau khi kéo bức tranh cuộn, phòng đấu giá ở ngay đối diện, có thể thấy rõ ràng tất cả, thuận tiện cho khách nhân đấu giá.

Rất nhanh sau đó, buổi đấu giá bắt đầu, một ông lão cùng một nữ tử xinh đẹp cùng chủ trì, vật phẩm đầu tiên vừa đưa ra lập tức hấp dẫn chú ý của Thạch Hạo.

Sau khi xem xét tỉ mỉ nó liền cảm thấy khiếp sợ, trái tim nhảy lên kịch liệt.

"Nguyên Thủy Chân Giải?" Nó mở to mắt, khối cốt sáng trắng kia lưu chuyển ánh sáng lỗng lẫy, thực sự là quá giống.

Bất quá đây chỉ là một khối tàn cốt, cũng không hoàn chỉnh, thiếu hụt không ít, chỉ bằng một phần tư Nguyên Thủy Chân Giải chân chính, nhưng chất liệu thật sự rất giống.

"Đây là một khối kỳ cốt, độ cứng rắn cực kỳ hiếm thấy, bất luận dùng biện pháp gì cũng không thể phá hủy, trải qua sự kiểm định có thể nói đây là một khối Thiên cốt." Lão giả trên đài nói ra.

"Cái gì, Thiên cốt?!" Trong phòng đấu giá nhất thời náo động, tất cả mọi

người đều tập trung tinh thần nhìn về phía trước, ánh mắt nhấp nháy, giống như thiểm điện xẹt qua.

"Thực sự là Thiên cốt sao, nếu thật như vậy thì bất kể đại giá bao nhiêu ta đều trả giá, chắc chắn phải có được!" Thanh âm của một cô gái truyền đến, mặc dù có chút bá đạo nhưng thanh âm lại êm tai vô cùng, khiến cho lòng người run lên.

"Buổi đấu giá chỉ mới bắt đầu liền xuất hiện một khối Thiên cốt, cũng không phải đặt ở cuối cùng, không phải thần vật then chốt, lần đấu giá này thật khiến người khác giật mình a." Mọi người thán phục.

Thạch Hạo tất nhiên là cực kỳ quan tâm, nó chăm chú xem xét tỉ mỉ khối cốt trắng sáng này, khí thế thật sự là rất giống như Nguyên Thủy Chân Giải.

Nó liền động tâm, thứ này bất kể thế nào cũng phải mua lấy, không thể để rơi vào tay người khác!

Lần đấu giá này nó đặc biệt phấn khích, bở vì lúc ở hải ngoại đã nhận được rất nhiều tài bảo hiếm thấy, đặc biệt là lúc ở thành trì dưới biển của tộc Nhân Ngư, nó thu hoạch càng phong phú hơn nữa.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 283: Thu Hoạch Cực Lớn.

Khối cốt này tại sao lại xuất hiện? Thạch Hạo không biết, không cầm trong tay nó khó có thể phân biệt thật giả, nó rất khát vọng tìm hiểu.

"Thật là một khối Thiên Cốt ư, vì cái gì lại đặt ở lượt đấu giá đầu tiên?" Có người khó hiểu đưa ra nghi vấn.

Cô gái trên đài một thân áo đỏ, đường cong uốn lượn, cực kỳ xinh đẹp quyến rũ, sau khi nghe vậy cô gái đó liền giơ khối cốt lên cho mọi người thấy, bổ sung: "Hoàn toàn chính xác là một khối Thiên Cốt, thế nhưng nó không trọn vẹn, không có phù văn cũng không phải bảo cụ, thế nhưng nó thật sự vô cùng cứng rắn. Chúng ta đã thử rất nhiều biện pháp, ví dụ như sử dụng bảo cụ chí cường oanh kích, hoặc vùi vào trong lò luyện, kết quả là nó vẫn không tổn hao gì."

"Hóa ra chỉ là một khối tàn cốt, cũng không có phù văn, ta đã nói làm sao lại xuất hiện sớm như vậy, cũng không phải là bảo vật vô giá gì."

"Sớm nói một chút, hại trái tim ta thiếu chút nữa ngừng đập, nếu thật là Thiên Cốt đoán chừng Nhân Hoàng cũng sẽ tới cạnh tranh."

Mọi người nói, cảm giác như trút được gánh nặng, bởi vì rất nhiều người căn bản không có năng lực cạnh tranh một khối Thiên Cốt, đồng thời còn có chút bất mãn, hai người trên đài chỉ vì muốn thay đổi bầu không khí nhưng cũng khiến cho bọn họ sợ hãi.

"Cũng không phải không có chút hoa văn nào, có một ít đường cong mơ hồ, thế nhưng không phải phù văn." Ông lão trên đài tiếp tục bổ sung, sau đó đưa cho một cô gái mang tới lần lượt tất cả các phòng khách quý.

Những vị khách quý đều có đặc quyền trong phòng đấu giá, họ có thể

tiếp xúc đến trân phẩm.

Thạch Hạo tự nhiên là cầu còn không được, sau khi cầm trong tay, nó càng thêm vững tin khối cốt này và Nguyên Thủy Chân Giải có cùng tính chất, chắc chắn không có gì khác nhau.

Bên trên khối cốt trắng muốt này có một ít đường cong tán loạn, nó không phải là cốt văn hay bảo thuật. Hai mắt nó chớp động, cuối cùng giao lại cho cô gái kia tiếp tục mang sang phòng khách quý khác.

"Ta ra 100 tinh bích." Có người báo giá.

"Ta ra 500 tinh bích!"

"Ta ra 1000 tinh bích!"

Mặc dù không có phù văn nhưng loại chất liệu đặc biệt này vẫn hấp dẫn sự hứng thú của rất nhiều người, tất cả đều muốn cạnh tranh mang về nghiên cứu một phen.

Tinh bích là một loại ngọc thạch ẩn chứa tinh hoa thiên địa, chỉ những đồ vật có thể hỗ trợ tu hành mới có tư cách làm tiền tệ cho những tu sĩ.

Trên thực tế tại trong mắt các tu sĩ, mấy trăm tinh bích cũng không phải là ít, khối cốt này có thể tăng lên đến một ngàn tinh bích cũng xem như xa xỉ.

Thạch Hạo vò đầu, nó thật sự là không có tinh bích, liền một tich bích cũng không. Chẳng lẽ thật muốn đấu giá khối Hải Lam Tủy kia, loại đồ vật tương tự như thế trong Túi Càn Khôn của nó vẫn còn.

"Một khối Hải Lam Tủy như vậy giá trị bao nhiêu tinh bích?" Nó hỏi hai thiếu nữ trong phòng.

Một thiếu nữ nghe vậy cả kinh, thè lưỡi rồi mới nói: "Báu vật vô giá, trước kia một khối lớn như nắm đấm cũng báo ra giá trên trời rồi."

"Như vậy à ..." Thạch Hạo xuất chỉ như đao, trong tiếng vang nhẹ trực tiếp chặt đứt một khối như đốt ngón tay, sau đó sao cho thiếu nữ, nói: "Thay ta hô giá."

"A ..." Hai thiếu nữ kinh hô. Một người run rẩy tiếp nhận khối Hải Lam Tủy kia, một thiếu nữ khác thì tranh thủ chạy đi thông báo với người phụ trách, tên nhóc thật sự là chà đạp thứ tốt mà.

"Ta ra ... một hạt Hải Lam Tủy." Thiếu nữ báo giá, thanh âm run run.

Trong phòng lập tức vang lên tiếng xôn xao, Hải Lam Tủy là vật gì? Bản thân nó không cứng rắn, nếu trong lúc luyện khí cho thêm vào một ít thôi cũng có thể gia tăng phẩm chất bảo cụ, là một tài liệu hiếm thấy.

Loại vật có thể tăng lên cấp bậc pháp khí, chân chính là thiên tài địa bảo.

Một khối cốt như vậy xác thực rất đặc thù, tuy nhiên cũng không đáng phải sử dụng Hải Lam Tủy để đổi chứ? Nó không có ấn ký phù văn, cũng không phải bảo cụ thông linh, mọi người đều cảm thấy không đáng.

"Ta đối với khối cốt này cảm thấy hứng thú, muốn đạt được." Thanh âm êm tai của thiếu nữ lúc trước lại vang lên, tiếng nói xuất ra từ phòng khách quý.

Nàng xuất ra một khối phù cốt trong suốt màu tím, hào quang lưu động, chỉ xem là biết khối cốt này giá trị bất phàm.

Rất nhiều người đều giật mình, khối cốt này có thể bày trận, cũng có thể tế luyện thành một bảo cụ mạnh mẽ, là nguyên thủy bảo cốt của một con Thái Cổ di chủng.

"Ta lại ra một khối Hải Lam Tủy." Lúc này đây Thạch Hạo tự mình đấu giá, hơn nữa còn chuẩn bị tiếp tục cắt xuống một khối.

"Tổ tông, hạ thủ lưu tình!" Người của phòng bán đấu giá chạy đến, mấy lão giả đều bị dọa phát run, một khối bảo vật lớn như thế, nếu bị chặt đi như

thế thì thật đáng tiếc. Nếu để nguyên chỉnh thể có thể tế luyện được một kiện pháp khí cỡ lớn, có khi còn tạo ra một kiện chú bảo!

Giám định sư của phòng đấu giá xuất hiện, mấy lão giả này tuyệt đối được xem như nhân vật quyền uy, bọn hắn không thể dễ dàng tha thứ cho hành động phá hoại như vậy, cả đám đều đau đớn phẫn nỗ, hận không thể đạp tiểu tử này mấy cước.

"Ta không có tinh bích, nếu không các ngươi cho ta mượn một ít?" Thạch Hạo nói.

"Đấu giá đi, đem khối Hải Lam Tủy này ra đấu giá." Một vị giám định sư khuyên nhủ.

"Mua một khối tàn cốt cũng không cần nhiều như vậy, ta còn muốn giữ lại cho mình nữa, không muốn đem ra đấu giá." Thạch Hạo cự tuyệt.

Cuối cùng mấy lão giả thương lượng cho nó ký sổ, báo bao nhiêu thì trước tiên ghi chép lại, không được tự tiện cắt ra, bằng không chính là phạm vào đại tội!

"Ta ra một khối Long Cốt Thiết!" Thiếu nữ tựa hồ nóng vội, lập tức lấy ra một khối thần thiết bằng đốt ngón tay.

"Cái gì?" Mọi người kinh hô.

Long Cốt Thiết là vật gì? Tài liệu chư thánh sử dụng để luyện khí cũng không hơn thứ này, tương truyền nó là do Chân Long vẫn lạc bên trên quặng sắt hình thành tài liệu thần cấp.

Tuy chỉ có một khối như đốt ngón tay như vậy nhưng giá trị cũng rất kinh người, chỉ cần dung luyện vào trong binh khí chắn chắc sẽ tạo ra bảo cụ kinh người.

Thạch Hạo cũng líu lưỡi, nó chỉ có một lần nhìn thấy qua Long Cốt Thiết ở bên trong sào huyệt Côn Bằng mà thôi, đó là một trong những phôi

thô của Côn Bằng.

Tương đối mà nói một khối Long Cốt Thiết bằng đốt ngón tay như vậy tuyệt đối hơn xa rất nhiều tài liệu, người bình thường căn bản không có quyết đoán xuất ra thứ này.

"Thứ này ... Ta dùng bao nhiêu Hải Lam Tủy mới có vượt qua?" Thạch Hạo hỏi mấy vị giám định sư.

Mọi người trong phòng đấu giá khiếp sợ, thật không ngờ một khối cốt không có phù văn lại dẫn tới cạnh tranh kinh người như thế, đây chính là giá trên trời.

"Ít nhất cũng phải hơn phân nửa khối Hải Lam Tủy này, bởi Long Cốt Thiết là tuyệt thế thần liệu quá quý hiếm, nếu như đủ nhiều thì có luyện thần khí cũng không có vấn đề!" Một vị lão giả đáp.

Cuối cùng một vị lão giả mang khối Hải Lam Tủy cực lớn kia lên đài, mọi người trở nên xôn xao, đây chính là bảo bối a, một khối lớn như vậy thật là kinh người.

"Hừ!"

Trong phòng khách quý truyền đến tiếng hừ lạnh, một cô gái nhìn về phía bên này một cái, tỏ vẻ rất bất mãn, cuối cùng nàng vẫn lựa chọn bỏ qua.

Khi mọi người nhìn thấy hình dáng của cô thì cảm thấy tim đập nhanh hơn, cô gái này cực kỳ xinh đẹp, khoảng mười tám mười chín tuổi, mặc trang phục màu lam, làn da trắng nõn, thanh lệ xuất trần.

Những người trẻ tuổi ở Hoàng Đô khi trông thấy nàng trái tim liền gia tốc, lập tức nhận ra cô gái đó, ánh mắt nhìn về phía cô trở nên cuồng nhiệt.

"Viên minh châu của Lôi tộc, nàng cũng trở lại rồi à!"

Đại tiểu thư Lôi tộc có dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn, được xưng là

một trong những cô gái xinh đẹp nhất Hoàng Đô, những thiếu niên trẻ tuổi vô cùng ngưỡng mộ cô, cuối cùng đều gặp trắc trở.

Dòng họ này cũng tồn tại lâu đời tương đương với Vũ tộc, không chỉ giới hạn trong Thạch Quốc hay Hoang Vực, Phong, Lôi, Vũ, Điện đều là những dòng tộc thế gia cổ xưa trong Nhân tộc.

"Muội muội của cô ta cũng đã trở về, được xưng là viên minh châu đệ nhất Hoàng Đô, dường như cũng trở thành đệ nhất Thạch Quốc. Mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng đã danh chấn tứ phương." Có người nhỏ giọng nói.

Lôi gia còn có một vị tiểu thư, hiện tại chỉ mới mười bốn mười lăm tuổi. Nghe đồn cực kỳ kinh diễm, hơn nữa thiên tư cực cao, sau khi ra ngoài tu luyện nhiều năm thì một năm trước cũng đã trở về rồi.

Thậm chí có người còn phỏng đoán, trong thế hệ trẻ của Thạch Quốc, người có thể đối đầu với Thạch Nghị có lẽ chỉ có viên minh châu đệ nhất Hoàng Đô này.

Thạch Hạo nghe thấy tiếng nghị luận của mọi người, mắt không khỏi nhíu lại. Nó từng được Liễu Thần tương trợ, khi còn nhỏ còn phát sinh qua một việc, dường như Lôi tộc cùng nó có chút liên quan.

Khi còn bé cha mẹ nó hình như có đề cấp tới, dường như còn nhắc tới danh tự của hai viên minh châu này, chỉ là hiện tại đã rất mơ hồ.

"Lôi tộc không hổ là đại tộc cổ xưa của Nhân tộc, mà dòng tộc ở Thạch Quốc này có lẽ cũng chỉ là một nhánh của Lôi tộc mà thôi."

Thạch Hạo ánh mắt ngây dại, nó thấy được bên cạnh viên minh châu Lôi tộc có một chàng trai, tuổi tác cũng không lớn, chỉ khoảng hai mươi mà thôi, khí thế bức nhân, hắn là một con sinh linh thuần huyết.

Bởi vì nó đã qua lại quá nhiều với loại sinh linh này rồi, còn từng tự tay làm thịt qua, bởi vậy đối với những loại này vô cùng mẫn cảm.

"Cùng Thái Cổ Thần Sơn có quan hệ ..." Nó nhẹ giọng tự nói, sau đó cũng không chú ý nữa.

Để tỏ lòng tôn kính, người bán đấu giá phá lệ đem khối cốt đó đến cho Thạch Hạo, nó cực kỳ vui vẻ, cái gọi là khách quý quả nhiên là vẫn có chút đặc quyền đấy.

Tiểu tháp chấn động, truyền âm trong đầu nó: "Đưa cho ta."

"Không đưa!" Thạch Hạo cự tuyệt, khối cốt này rất thần bí, có lẽ còn cất giấu bí mật nào đó, sao có thể tùy tiện hủy diệt.

"Cũng đúng, bên trong có ẩn tàng một đại pháp vô thượng, ngươi trước tạm giữ lại, sau này vô dụng thì đưa ta." Lúc này đây tiểu tháp nói nhiều hơn một chút.

Nghe nó nói như vậy Thạch Hạo hoàn toàn yên tâm, khối bảo cốt này không có phí công tranh giành, quả nhiên là bảo bối.

Đấu giá vẫn tiếp tục diễn ra, tất cả đều là tinh phẩm, thỉnh thoảng truyền đến tiếng kinh hô, theo đó là một kiện trân phẩm xuất hiện, hào khí càng lúc càng sôi nổi.

"Huyết Ma Xích, nghi ngờ nó được đúc thành từ bảo cốt Thượng Cổ Thần Ma, tuy nhiên đã bị chút tổn hại, trước mắt chỉ là binh khí cấp vương hầu, nhưng vẫn có khả năng chữa trị, một khi hoàn toàn khôi phục sẽ có uy năng ngập trời." Một ông lão giới thiệu.

Đó là một cây thước đỏ thẫm, tuy có thiếu một khối nhưng như trước vẫn đỏ như máu, tản ra thần năng mạnh mẽ.

"Ta muốn!" Hỗn Thiên Hầu đứng lên, hắn mặc dù chỉ khoảng hai mươi lăm tuổi, thân hình cao lớn hùng vĩ, một mực trấn thủ biên cương, là một nhân vật có thực quyền, có quyền thế rất lớn.

Hắn tỏ thái độ như vậy thật không có người dám vạch mặt tới tranh đoạt.

Quả nhiên thanh Huyết Ma Xích này rơi vào trong tay hắn, tuy vậy giá cả vẫn rất kinh người, được cho là giá trên trời, tuy nhiên vẫn còn trong phạm vi thừa nhận của một vị vương hầu.

"Cây thước này bị đánh giá thấp, đưa ta bốn thanh như thế, ta có thể cứu ngươi một mạng." Tiểu tháp đột nhiên truyền âm.

Thạch Hạo ngẩn người, thanh Huyết Ma Xích giá trị kinh người, bất quá Thạch Hạo cũng phẫn uất, cây thước như vậy đi đâu mà kiếm bốn thanh, nó cũng không phải cải trắng! Hơn nữa Hỗn Thiên Hầu này nhìn qua cũng không dễ chọc vào, dáng vẻ ai dám cùng hắn tranh thì lập tức liều mạng như thế, lần này nó chỉ đành bỏ qua thôi.

Đấu giá tiếp tục diễn ra, cao trào liên tục xuất hiện, lần này là một bảo thuật!

Đó là một khối mai rùa, bên trên phù văn chằng chịt, có khắc rất nhiều văn tự ghi lại thần thông của bộ tộc Huyền Quy.

Thạch Hạo giật mình, cũng có người xuất ra bảo thuật đấu giá, cái này thật đúng là kinh người, đồng thời nó cũng thấy hưng phấn, nó thiếu nhất đúng là loại thần thông này, bảo thuật này nó nhất định phải đoạt được.

"Đây là con Huyền Quy làm loạn Tây Cương năm đó, chắc mọi người sẽ có ấn tượng, cuối cùng nó bị một vị cường giả chém chết, không cho nó tự hủy, sau đó nhận được bảo thuật của nó."

Đây là một con di chủng cực kỳ mạnh mẽ, tuy không phải thuần huyết nhưng cũng rất kinh khủng, nó từng đại náo ở Tây Cương, vì muốn bắt nó mà từng chết hai vị vương hầu.

"Ta nguyện dùng một bộ sát trận để đổi!"

"Ta dùng Hoàng Tuyền Thủy để đổi!"

"Ta nguyện dùng bảo thuật đồng cấp tiến hành trao đổi!"

Trên đài vừa dứt lời phía dưới lập tức sôi trào, đấu giá lập tức bắt đầu, lúc này không có ai đề cập đến tinh bích rồi, những thứ đó không cùng đẳng cấp, nhất định phải dùng kỳ trân tiên hành trao đổi.

Thạch Hạo líu lưỡi, thật sự nôn nóng, nhưng nó nhất định phải đạt được bảo thuật này, loại đinh cấp bảo thuật như vậy không thể bỏ qua, nó thực sự rất cần.

"Chư vị, vị tiền bối này không muốn thứ khác, chỉ muốn tìm một cái phương thuốc tẩy tủy tráng cốt, bảo trì huyết khí cường thịnh." Vị lão giả chủ trì đấu giá nói.

Năm đó đến tột cùng là ai giết con Huyền Quy mạh mẽ này vẫn không ai biết, bây giờ người này lại xuất hiện, còn xuất ra bảo thuật Huyền Quy để trao đổi, cần đúng là phương thuốc như vậy, mọi người có lý do tin tưởng đây là một người tuổi tác rất lớn.

Vốn Thạch Hạo thầm nghĩ, trong Túi Càn Khôn của nó có không ít thứ tốt, tuy nhiên cũng không phải mỗi thứ đều có thể đưa ra ánh sáng, ví dụ như Thái Nhất Chân Thủy, hiện tại khi nghe yêu cầu này nó cũng bắt đầu suy nghĩ.

Bỗng dưng nó nghĩ đến phương thuốc tổ truyền của Thạch Thôn truyền xuống, những phương thuốc đó đều thỏa mãn yêu cầu.

Những cái phương thuốc đó nó đều từng tận mắt trông thấy, cần dược thảo rất quý giá, động cái là linh dược, thậm chí chủ dược còn yêu cầu thánh dược. Lão tộc trưởng cho bọn nhỏ rèn luyện gân cốt đều là sử dụng phương thuốc đó, tuy nhiên đều là dùng dược liệu khác thay thế.

Thạch Hạo ôm thái độ thử một lần, y theo yêu cầu, nó lần lượt viết ra vài phương thuốc đơn giản.

Cuối cùng có người nói cho nó biết, vị cường giả thần bí kia lựa chọn phương thuốc của nó.

Đương nhiên phương thuốc mà Thạch Hạo giao ra đều có tên, còn có nói rõ khi dùng sẽ có tác dụng gì.

Đối phương rất vui vẻ, đợi đến khi nó viết ra phương thuốc chính thức giao cho đối phương, đương nhiên tất cả đều tiến hành bí mật, sau đó nhà đấu giá lặng lẽ mang khối mai rùa đến.

Thạch Hạo chăm chú nghiên cứu, con mắt tỏa sáng, trong nội tâm cực kỳ vui vẻ, quả nhiên là một bảo thuật mạnh mẽ, nó rất cần loại bảo thuật như vậy!

Bảo thuật Huyền Quy chủ yếu là để phòng ngự, quả thật có xu thế kim cương bất hoại, Thạch Hạo để cho hai thiếu nữ lui xuống, nó bắt đầu nhắm mắt tìm hiểu.

Rất nhanh, trên thân thể của nó xuất hiện hào quang màu vàng đất, cơ thể trở nên cứng rắn, ngón tay điểm lên phát ra âm thanh leng keng.

Hiện tại chỉ mới bắt đầu tìm hiểu nó đã thông hiểu rất nhiều điểm mấu chốt, chủ yếu là do lần kỳ ngộ ở hải ngoại giúp nó có cảm ngộ rất lớn, trong đầu không có tạp niệm, thời điểm ngộ pháp càng dễ tiến nhập trạng thái tu luyện.

"A ..., ta từ trong sào huyệt Côn Bằng đạt được một cái bồ đoàn, chính là dùng Côn Mộc bện thành, chờ sau khi rời khỏi đây sẽ ngồi lên đó tham ngộ, tin tưởng có thể nhanh chóng nắm giữ loại thần thông này!"

Thạch Hạo vô cùng vui sướng, nhưng nó cũng không dám chủ quan, chỉ ở nơi này thử một chút liền ngừng lại, không có tiếp tục tìm hiểu.

"Ngay cả loại bảo thuật trấn giáo như vậy đều có thể đấu giá được, thật sự là khiến người khác chờ mong a!" Thạch Hạo rất hưng phấn, nó mong có thêm càng nhiều đồ tốt nữa xuất hiện.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 284: Kỳ Trân Dị Bảo.

Con Huyền Quy đã từng đánh giết qua vương hầu, bảo thuật của nó tất nhiên sẽ rất kinh người, đủ để xem như thần thông trấn giáo, đồ vật như vậy không ngờ lại có thể xuất hiện trên hội đấu giá, việc này khiến cho Thạch Hạo càng thêm chờ mong cuộc đấu giá lần này.

"Một viên Tị Hỏa Châu, mặc dù ít nhưng cũng coi như trân bảo khó tìm." Ở trên đài, ông lão tóc bạc lại tiếp tục lấy ra một viên châu màu hồng.

"Đây chính là kỳ trân, mọi người cẩn thận quan sát, vô luận là dùng để tế luyện bảo cụ hay chỉ dùng để lưu giữ đều có giá trị rất lớn." Cô gái đường cong uyển chuyển bổ sung thêm.

Tị Hỏa Châu tự nhiên được xem như bảo châu trong thiên địa, viên này lớn như trứng bồ câu, thuần một màu đỏ thẫm như hồng ngọc, ánh sáng lấp lánh. Đáng tiếc duy nhất chính là bên trên có một vết nứt, có một chỗ còn tróc mất một miếng, một viên châu không hoàn mỹ.

Loại vật này thoạt nhìn có thể kháng hỏa, không có diệu dụng gì nhiều, thế nhưng giá trị chân chính của nó thì rất khó đánh giá.

Trên thế gian có chút cấm địa cần thủ đoạn đặc thù mới có thể tiến vào, ví dụ như tiến vào dung nham dưới lòng đất, động hỏa diễm để luyện chế bảo cụ, không có bảo vật đặc biệt thì không thể đi vào.

Thậm chí có một số tuyệt địa trong truyền thuyết, thần hỏa cháy đến tận trời, thai nghén ra bảo vật tuyệt thế, nếu muốn lấy những thứ đó thì cần có Tị Hỏa Châu mới có thể xâm nhập vào.

Mà những kỳ châu như Tị Hỏa Châu, Định Phong Châu đều cực kỳ quý hiếm, bao nhiêu năm cũng khó có thể có một viên xuất hiện, vì thế những

thứ như vậy đã được xác định là chí bảo.

Hơn nữa, chúng còn là những tài liệu tốt để luyện chế Thánh khí, thậm chí còn có thể luyện chế Thần khí, được xem là thần liệu hiếm có.

Vì vậy, khi lời nói trên đài vừa kết thúc, những người phía dưới đã bắt đầu đấu giá kịch liệt, vô cùng náo nhiệt.

Thạch Hạo trơ mắt nhìn, đến khi hạt châu này bị tăng đến giá trên trời, nó cảm thấy khó nói nên lời, cũng không có tham dự vào. Tị Hỏa Châu thì nó không cần dùng đến, bởi vậy cũng không nhất thiết vào lao vào tranh giành.

Cuối cùng, khi âm thanh một cô gái vang lên, sau khi xuất ra cái giá trên trời, dùng một đống nguyên thủy phù cốt để đổi lấy kỳ châu này.

"Là Thập Lục công chúa, người con gái Nhân Hoàng yêu quý nhất." Có người kinh hô, hắn trông thấy được người thắng lợi cuối cùng.

Đó là một cô gái mặc quần áo màu vàng, mắt ngọc mày ngài, vô cùng xinh đẹp, làn da trắng nõn. Lúc này cô gái đó cầm trong tay một viên châu màu đỏ, bên trên lưu chuyển từng vệt màu sáng giống như dòng sông màu đỏ, hai thứ hòa lẫn vào nhau tạo ra một loại mỹ cảm kinh người.

Mọi người thở dài, ai có thể cùng hoàng tộc so sánh? Bọn họ có nội tình hùng hậu. Tich Bích tuyệt đối không thiếu, trên thực tế đấu giá đến cấp bậc này thì nguyên thủy phù cốt cũng xem như là một loại tiền tệ, càng có giá trị thực tế hơn.

"Đáng tiếc, lại một kiện trân phẩm xuất hiện, kết quả là ta không có khả năng tranh đoạt."

"Đừng nóng vội, khẳng định còn có thứ tốt khác. Lần đấu giá này có tiêu chuẩn cực cao, cần rất nhiều thời gian chuẩn bị, chắc hẳn đã tập hợp được rất nhiều bảo vật."

Mọi người nhỏ giọng nghị luận, vô cùng hăng hái, bọn hắn đều mong đợi bảo vật tốt hơn xuất hiện.

Đương nhiên những bảo vật tiếp theo sẽ càng ngày càng đắt, tuy không nhất định thứ tốt đều lưu lại cuối cùng, nhưng tương đối mà nói thì vẫn có loại xu thế như vậy.

Rất nhanh một chiếc Thiên Ma Tán được bày ra, toàn thân đều lấp lánh ô quang. Âm khí dày đặc, vật này rất mạnh mẽ, trong số binh khí cấp độ vương hầu cũng được xem là trân phẩm, thu hút sự cạnh tranh của rất nhiều lão vương hầu.

Những nhân vật tuấn kiệt chỉ có thể nhìn theo, thứ này giá cả xa xỉ, với lại mấy lão tiền bối tranh đoạt, tiểu bối tham gia vào cũng không tốt cho lắm. Cùng tồn tại ở Hoàng Đô, giữa các gia tộc ít nhiều cũng có chút tình cảm.

Rất nhanh, Thiên Ma Tán được một vị Vương gia lấy đi.

"Tiểu tháp, ngươi không thể cho ta chút ý kiến tham khảo ư, đến cùng là thứ gì có giá trị cao, miễn cho ta bỏ qua mất." Thạch Hạo truyền âm nói.

Tiểu tháp trầm mặc, nó cũng không có đáp lại.

Hùng Hài Tử bĩu môi, nó cũng không tin đối phương có thể bảo trì bình thản như vậy, nếu có thứ nó cần xuất hiện thì nhất định sẽ mở miệng đấy.

"Tiếp theo là một tấm bảo phù còn sót lại từ thời kỳ Thượng Cổ, cực kỳ khó kiếm, thỉnh mọi người nhìn xem." Cô gái áo đỏ trên đài cười, sau đó giới thiệu cho mọi người.

Đây là một trang giấy màu vàng đất, rất dẻo dai, vô luận gấp vò thế nào cũng không tổn hại, đánh lên thì phát ra âm thanh như kim loại..

"Chắc đã có người nhận ra, đây là Súc Địa phù, dán ở dưới chân có thể súc địa thành thốn, còn nhanh hơn chim tước phi hành, đây là thứ do đại năng Thượng Cổ tế luyện ra, hiện tại rất ít người có thể luyện chế." Cô gái

bổ sung thêm.

Rất nhiều người đều cảm thấy hứng thú, đều chú ý lên tấm bảo phù này. Súc Địa phù chuyên dùng để chạy trốn, nếu bị cừu nhân đuổi giết có thể dùng nó để đào tẩu.

Thế nhưng các quý tộc bên trong Hoàng Đô đều không tỏ ra hứng thú bao nhiêu, thân phận hiển hách quyết định lựa chọn của bọn hắn, vì ít khi có thời điểm chật vật chạy trốn, bọn hắn đều có xu hướng quan tâm các pháp khí công kích hơn.

Trên thực tế, những thứ để bảo vệ tính mạng bọn hắn cũng không thiếu.

Thạch Hạo động tâm, nó từng cướp được một tấm Súc Địa phù ở trong Bách Đoạn Sơn, chỉ là sau khi dùng lần cuối thì nát mất, nó cảm thấy thứ này rất thực dụng, lập tức muốn cạnh tranh.

"Ba ngàn Tich Bích."

"Bốn ngàn Tich Bích!"

...

Trong lúc nhất thời các thanh âm vang lên khắp đại sảnh, tuy không kịch liệt như lúc tranh đoạt Tị Hỏa Châu nhưng cũng có không ít người tham gia.

"Chặt ra một khối lớn Hải Lam Tủy kia rồi đi tham dự cạnh tranh cho ta." Thạch Hạo phân phó để cho người của nhà đấu giá hỗ trợ.

Sau khi trông thấy khối Hải Lam Tủy một lần nữa được đưa ra, những người khác đều không biết nói gì, điều này... quả thực là một tên nhà giàu mới nổi, đúng là khi dễ người.

Trên thực tế, một khối lớn như vậy chỉ còn một phần nhỏ là của Thạch Hạo thôi, đa phần đều dùng để đấu giá hết rồi, chỉ là chưa cắt ra mà thôi, tạm gác lại đó đợi đến khi đấu giá xong sẽ tính.

Hải Lam Tủy cũng xem như là kỳ trân, một khối lớn như vậy có giá trị liên thành, có thể tăng lên cấp bậc của rất nhiều loại bảo cụ. Dùng một bảo vật như vậy đấu giá, hành động như vậy cũng xem như xa hoa.

Kết quả là không có người nào cùng nó tranh giành, Thạch Hạo dùng một khối bảo tủy to như nắm đấm, dùng hình thức của nhà giàu mới nổi nện xuống một đám người, sau đó như nguyện đạt được tấm Súc Địa Phù.

"Aizz, như vậy không biết có khiến người đỏ mắt hay không, đến lúc đó chắc phải nghĩ biện pháp thôi." Thạch Hạo phiền muộn nói.

"Xin ngài yên tâm, tối thiểu nhất là tại bên trong Hoàng Đô không có ai dám làm loạn, nhà đấu giá Cốt Cổ chúng ta vẫn có chút năng lực, cam đoan có thể đảm bảo sự an toàn của quý khách." Lúc một người phụ trách mang tấm Súc Địa Phù tới liền đưa ra hứa hẹn như vậy.

Trên thực tế, đồ vật Thạch Hạo đưa ra cũng không tính là chói mắt, so với những thứ như thần vật thì cũng xem như bình thường.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là không có người nào biết khối cốt trắng noãn đó có liên hệ sâu xa với Nguyên Thủy Chân Giải.

"Chư vị có cảm thấy quá nhạt nhẽo hay không, nếu vậy chúng ta lại một lần nữa bắt đầu cao trào, đồ vật được đưa ra đấu giá tiếp theo nhất định sẽ có rất nhiều người cảm thấy hứng thú." Cô gái áo đỏ cười yêu kiều, khơi lên hứng thú của mọi người.

Cô ta lấy ra một tấm da thú ảm đạm, cũng không có điểm thần kỳ nào. Song khi nàng ta vung tay khoác tấm da thú lên người mình, sự tình kì lạ xảy ra, thân thể nóng bỏng kia biến mất.

"Ồ, không thấy nữa."

"Chuyện gì xảy ra, đó là bảo cụ gì?"

Mọi người ngạc nhiên, đều có mấy phần hứng thú.

Xoạt một tiếng, khi cô gái áo đỏ lại một lần nữa xuất hiện, nàng buông tấm da thú kia xuống, cười duyên nói: "Các vị đã đoán ra đây là thứ gì chưa?"

"Chẳng lẽ là... da của Hư Không Thú?" Có người run giọng nói.

Mọi người nghe thế đều giật mình, sau đó lập tức ồn ào, thứ này chính là một loại tài liệu hiếm thấy, thật sự quá hiếm thấy."

Hư Không Thú đối với đa số người ở đây có lẽ đều chưa từng thấy qua, dù là ở thời kỳ Thượng Cổ cũng cực kỳ ít ỏi, có giá trị cực kỳ to lớn.

Bất luận một tấm da Hư Không Thú nào xuất thế đều có thể bán được cái giá trên trời, bởi đặc tính tự nhiên của nó cũng đủ để khiến nó trở thành bảo vật quý hiếm, càng không cần phải nói đều việc gia công sau đó.

Nó có thể giúp cho người sử dụng nấp trong hư vô, căn bản là không thể dò xét. Sau khi tế luyện hợp lý thì có thể xuyên qua hư không, có thể nói là cực kỳ quý giá!

Lúc trước, Thạch Hạo ở Bách Đoạn Sơn từng thấy Hỏa Linh Nhi lấy ra một tấm da Hư Không Thú như vậy. Nó chính là pháp khí của Nhân Hoàng Hỏa Quốc, nhờ thứ này bọn hắn đã trốn được nhiều tràng sát kiếp.

Là một khí cụ khiến cho Nhân Hoàng một quốc gia phải cất giữ, sao có thể là phàm phẩm?

Đương nhiên tấm da kia rất lớn, hơn xa tấm da phía trên đài, tấm da này chỉ có khoảng một mét vuông, tác dụng cũng có hạn.

"Về da của Hư Không Thú ta cũng không còn gì để nói, nó có tác dụng gì chắc hẳn tất cả mọi người đều rõ ràng." Cô gái áo đỏ trên đài báo ra một cái giá quy định kinh người.

Mọi người khó có thể bình tĩnh lại, một tấm da thú như vậy có nhiều tác dụng lắm, có thể tránh được đại kiếp, đứng lên trên nó có thể nhảy vào nấp ở

trong hư vô.

Nếu rơi vào tay sát thủ thì càng thêm đáng sợ, nơi nào không thể đi, người nào không dám ám sát, quả thực là rất khó lòng phòng bị.

Đương nhiên nếu kết hợp với những thiên tài địa bảo khác sẽ càng thêm quý giá, có thể tạo ra một pháp khí hiếm thấy.

Thạch Hạo đỏ mắt lên, nó cũng bắt đầu báo giá, cuối cùng nó phát hiện tại trong Hoàng Đô này, hành động đem Hải Lam Tủy nện người của nó cũng không là cái gì, người giàu có hơn nó thật sự không ít.

Có người trực tiếp lấy ra một khối tài liệu hi hữu, ánh sáng chói mắt, khiến người khác không thể mở hai mắt ra.

Còn có người trực tiếp lấy ra một khối lớn địa tủy, được xưng tụng là đồ vật có thể kéo dài sinh mệnh.

Thạch Hạo sợ hãi phát hiện, không chỉ có các vương hầu cạnh tranh, còn có một ít gương mặt trẻ tuổi tham gia, có khí tức sinh linh thuần huyết, nó lại được một phen nhức đầu, không tiếp tục tranh giành.

"Xem ra, đại thọ của Nhân Hoàng thực sự là đưa tới không ít cường giả có lai lịch."

Cuối cùng tấm Hư Không Thú này rơi vào tay một người thần bí, hắn trốn ở trong gian khách quý, cái giá đưa ra lại khiến cho tất cả đều cảm thấy vô lực.

Hơn mười loại tài liệu hi hữu, kể cả Lam Linh Thổ, Tử Linh Đẳng, tất cả đều rất hiếm thấy, giá trị kinh người.

"Cho các ngươi cạnh tranh, đợi lát nữa có thứ tốt sẽ khiến các ngươi đoạt không được." Thạch Hạo tự an ủi mình như vậy.

Cao trào qua đi, tự nhiên là tiếp tục tiến vào thời điểm bình tĩnh, vật

phẩm tiếp theo là một tiểu nhân màu đen nhỏ như nắm đấm, không biết là do kim loại gì tạo thành, ảm đạm không có ánh sáng.

Nhìn qua không thấy có điểm gì đặc biệt, mọi người chỉ cảm thấy đây là một kiện cổ vật, hơn nữa có tuổi thọ rất lâu.

"Đây là thứ gì?" Có người hỏi.

"Đây là một kiện pháp khí Thượng Cổ, lâu đến mức không ai có thể ngược dòng tìm hiểu căn nguyên của nó." Cô gái áo đỏ giới thiệu.

Trải qua một loạt đấu giá, mọi người cũng xem như là hiểu phong cách của cô ta, khi nghe được lời nói như vậy, lập tức có người trêu ghẹo: "Xem ra là một kiện đã lỗi thời, đoán chừng cũng chỉ dừng lại ở đó thôi, nếu nó đủ trân quý thì cô đã sớm hết lòng ca ngợi rôi."

"Đoán chừng là như vậy, cũng chỉ còn hai từ cổ xưa này để tán tụng thôi nhỉ?" Một ít người cười nói.

"Cũng không thể nói như vậy, đây là một kiện pháp khí Thượng Cổ, theo suy đoán có thể là một kiện chiến ngẫu chí cường, nếu có thể chữa trị, không biết chừng sẽ có diệu dụng." Cô gái áo đỏ cười nói.

"Chiến ngẫu sao, một khi đã tổn hại, ta xem đương thời không có bao nhiêu người có thể chữa trị, nếu thật là thánh phẩm thời Thượng Cổ, các người cũng sẽ không đem ra đấu giá như vậy." Rất nhiều người lắc đầu.

Tiểu nhân này chỉ to bằng nắm đấm, không có chút quang hoa nào, sau khi được đưa vào gian khách quý cho mọi người quan sát, tận tay kiểm chứng.

Rất đáng tiếc, tuy chất liệu rất cứng rắn, nhưng phù văn đã bị tổn hại, không có bảo lưu được bao nhiêu nữa, bên trên còn có rất nhiều vết nứt, dường như tùy thời đều có thể vỡ nát.

Mọi người lắc đầu, thứ này ở thời kỳ Thượng Cổ có lẽ còn có chút địa

vị, nhưng đến lúc này thì đã sớm mất đi giá trị.

Không có phù văn, cũng không có chấn động thần lực, hơn nữa vô luận là thúc dục thế nào cũng không thể khiến nó thể hiện ra chút uy năng nào, đối với mọi người mà nói, nó không khác một kiện phế bảo bao nhiêu.

"Duy nhất có chút giá trị có lẽ là tài liệu của nó, bất quá cũng không phải là thần liệu hi hữu gì." Mọi người đối với nó đều không ôm hứng thú quá lớn.

Thạch Hạo cầm trong tay quan sát trong chốc lát, vào tay thì thấy rất nặng, cảm giác lạnh như băng, nhưng nó cũng không phát hiện có điểm đặc biệt nào.

Đúng lúc này tiểu tháp đột nhiên truyền âm: "Cạnh tranh thứ này đi, đủ để ngươi hưởng thụ cả đời, ta cũng có chút không nỡ tiêu hóa nó, có chút đáng tiếc a."

Thạch Hạo kinh hãi, lai lịch của tiểu tháp kinh khủng cỡ nào, đồ vật được nó đánh giá như vậy há có thể là phàm vật, tuyệt đối là chí bảo nhân gian!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 285: Bất Diệt Kim Thân.

"Đây là một bộ chiến ngẫu mạnh mẽ?" Thạch Hạo tràn ngập nghi vấn.

"Siêu việt chiến ngẫu." Tiểu tháp nói ra.

Đây thật sự là một kiện cổ bảo, nó tồn tại còn lâu hơn dự đoán của mọi người, từng có một quá khứ huy hoàng, không hề đơn giản như mọi người vẫn nghĩ.

Trong những năm tháng Thượng Cổ nó được người ta chăm chú tu bổ, cuối cùng trở thành một bộ chiến ngẫu mạnh mẽ, chiến lực biểu hiện ra cực kỳ kinh người, về sau nó bị tàn phá trong chiến đấu.

"Trên thực tế, nó là vật trong thời đại Thái Cổ, là trân phẩm trong các loại bảo cụ, đồ vật này có thể xưng là Bất Diệt Kim Thân.

Tiểu tháp nói như vậy thật khiến người khác khiếp sợ, đồ vật này đã quá cổ xưa rồi, tuế nguyệt dài lâu như vậy mà thứ này vẫn có thể tồn tại đến bây giờ, cũng xem như là một kỳ tích.

Khôi lỗi, chiến ngẫu là những kết quả của luyện khí khi phát triển tới một trình độ nhất định, có chiến lực rất lớn, thế nhưng nó cũng có một số khuyết điểm, ví dụ như tiêu hao quá lớn.

Trong những năm Thái Cổ, chiến ngẫu đã thăng hoa đến cực điểm, nó diễn biến ra Bất Diệt Kim Thân, loại bảo cụ hình người so với chiến ngẫu còn mạnh mẽ hơn.

Một khi nó cùng thân thể kết hợp, có thể khiến cho chiến lực bản thân tăng vọt, giống như sở hữu bất diệt kim thân, siêu việt hơn cả chiến ngẫu.

Mặc dù trong thời đại Thái Cổ, loại bạo cụ như Bất Diệt Kim Thân cũng rất ít, mỗi một bộ đều là tinh phẩm, bởi vì cần kỹ nghệ quá cao, hao tổn tài liệu quá lớn, khó có thể luyện chế.

Dựa theo tiểu tháp phỏng đoán, đây là một kiện Bất Diệt Kim Thân cực kỳ cường đại, chỉ có điều nó đã bị tổn hại, trong thời đại Thượng Cổ được người nào đó phát hiện, tiến hành tu bổ, cuối cùng trở thành một bộ chiến ngẫu.

Kết quả lại trải qua một trận đại chiến thảm thiết, nó càng thêm hư hại, bây giờ cũng khó có thể sử dụng.

Tiểu tháp không đành lòng nhìn loại kỹ nghệ, bảo cụ huy hoàng này hoàn toàn thất truyền, vì vậy mới không có luyện hóa nó.

Thạch Hạo ngẩn người, vậy chẳng phải là một kiện phế bảo sao? Căn bản là vô dụng rồi, đấu giá được đến tay cũng có bao nhiêu giá trị?

"Loại bỏ đi những tài liệu được tu bổ trong thời đại Thượng Cổ đi." Tiểu tháp nói, dựa theo lời nó, những thứ được tu bổ kia lại làm trở ngại Bất Diệt Kim Thân phát huy năng lực.

"Sau khi loại bỏ những thứ đó, nó có thể phát huy bao nhiêu uy lực?" Thạch Hạo hỏi.

"Có thể khôi phục đến ... chiến lực cấp vương hầu, còn nếu tiếp tục tế luyện khiến nó khôi phục đến hình dạng trong thời đại Thái Cổ, tuyệt đối sẽ vượt quá tưởng tượng của ngươi." Tiểu tháp nói.

Thạch Hạo nghe được như vậy, trong nội tâm dậy sóng, trước mắt mà nói chỉ cần tế luyện thỏa đáng thì có thể phát huy ra chiến lực cấp vương hầu. Điều này ... quả thực là dọa người.

Bất Diệt Kim Thân chân chính còn kinh khủng như thế nào?

Phải biết rằng đây là loại bảo cụ kết hợp mới thân thể, cũng là nói, nếu

vận khí đủ tốt, kiện bảo cụ này hoàn toàn có thể giúp nó phát huy ra chiến lực cấp vương hầu!

Khó trách tiểu tháp nói, loại đồ vật như vậy có thể giúp cho nó hưởng lợi cả đời, đáng để tế luyện không ngừng, nếu có thể giúp cho nó khôi phục hình dáng như cũ, sẽ tái hiện lại phong thái của Bất Diệt Kim Thân!

Mặc kệ nói thế nào, hiện tại cũng không phải là thời điểm do dự, trước tiên phải cạnh tranh được mới là quan trọng nhất, vạn nhất để lọt vào tay người khác thì hỏng mất.

Trong đại sảnh đã có người bắt đầu đấu giá, mọi người còn không có phát hiện tác dụng chính thức của nó, chỉ coi như một bộ chiến ngẫu bị tàn phá, lấy về cũng chỉ để nghiên cứu mà thôi.

Cũng có người muốn phá nó ra xem có tài liệu đặc thù hay không, có khi sẽ xuất hiện thần liệu.

Giá quy định không cao lắm, người tham dự cạnh tranh cũng không phải nhiều, dù sao trước đó da của Hư Không Thú xuất hiện, hiện tại xem như là thời điểm giảm xóc, rất nhiều người lực chú ý đều không đặt tại trên này.

Thạch Hạo mặt không đổi sắc, nó vẫn không có hô giá cao, chỉ là theo sau người khác ra giá, mỗi lần đều chỉ gia tăng thêm một chút.

Bên ngoài phòng đấu giá Cốt Cổ xuất hiện một chiếc chiến xa.

Chiến xa cổ xưa, phù văn tràn ngập, giống như một ngôi sao lấp lánh, nó nhanh chóng ngừng lại, rèm màu vàng bị một thiếu nữ mỹ mạo xốc lên, từ bên trong đi ra một người thanh niên trẻ tuổi, trang phục màu trắng, khí chất xuất chúng.

"Thập Cửu hoàng tử!" Mọi người giật mình, đều nhận ra vị nam tử này.

Tất cả mọi người đều biết rõ, vị hoàng tử này cũng không phải là một nhân vật đơn giản, thuở nhỏ đã được đưa ra bên ngoài học nghệ, mấy năm

gần đây mới trở về, hơn nữa vẫn luôn khiêm tốn. Thẳng đến một ngày bị đưa lên chiến trường bách tộc, ở nơi đó chém giết hơn bốn mươi chín tên cường giả. Chiến tích lúc đấy được truyền về liền chấn động cả Hoàng Đô, quan trọng không phải là giết nhiều, mà là hắn không bại một lần nào, dùng tư thái liên tiếp chiến thắng rời khỏi chiến trường.

Trong đại sảnh, Thạch Hạo dùng giá nhỏ nhất cạnh tranh thành công, lúc nữ tử xinh đẹp gõ chiếc búa xuống, nó thở phào một cái, cảm thấy rất mỹ mãn.

Thứ này thật sự quá giá trị, vậy mà chỉ dùng một chút tài liệu liền có thể đổi lấy chí bảo như vậy!

Thế nhưng khi tiếng gõ búa vang lên trong, trong tại cửa vào đại sảnh truyền đến một giọng nói như tiên âm, nhu hòa mà êm tai, thanh âm truyền vào trong điện.

"Chờ một lát."

Tất cả mọi người đều liếc nhìn sang, thanh âm này quá nhu hòa, từ như truyền xuống từ thần giới, linh hồn mọi người giống như được tắm gió xuân.

"Thập Cửu hoàng tử đến rồi!" Có người kinh hô.

Hắn cũng không phải tới đây một mình, bên cạnh còn có một người, hơn nữa hắn còn tự thân vén rèm châu lên, mời một cô gái, thanh âm vừa rồi là do cô gái này phát ra.

Mọi người đều ghé mắt nhìn sang, có thể đi cùng vị hoàng tử này đã không đơn giản rồi, Thập Cửu hoàng tử còn tự mình vén rèm, điều này thật khiến cho người khác giật mình.

Hiển nhiên đối với Thập Cửu hoàng tử mà nói thì đây là một vị khách quý, thật không đơn giản, đây là một nữ tử như thế nào?

Gần như khi tất cả mọi người nhìn lại, chỉ thấy cô ta mặc một thân áo

trắng, khí chất siêu phàm thoát tục, thân thể thướt tha, so với cô gái bình thường còn cao hơn một cái đầu, thân hình thon thả cao gầy mà động lòng người. Mái tóc đen dài chớp động ánh sáng, cổ trắng như tuyết, dường như là cổ thiên nga, đáng tiếc gương mặt che một tầng lụa mỏng khó có thể nhìn thấy dung nhan, chỉ có thể trông thấy cặp mắt mông lung, như có một tầng sương mù bao phủ, chấn động tâm linh.

Mọi người không thể thấy rõ hình dáng của nàng, nhưng qua vẻ ngoài như vậy cũng không khó để đoán đây mà một nữ tử dung mạo siêu phàm thoát tục, hơn nữa còn là một vị tuyệt thế giai nhân.

"Cô gái này là ai, có thể nhận lễ ngộ như vậy của Thập Cửu hoàng tử, địa vị thật khó lường, sẽ không phải có xuất xứ từ Thái Cổ Thần Sơn chứ?" Có người suy đoán.

Bên ngoài có lời đòn, Thập Cửu hoàng tử vì muốn tranh giành vương vị, dưới tình huống chưa xác định người thừa kế, hắn rất được xem trọng, là một nhân tuyển mạnh mẽ.

Tất cả mọi người đều biết mỗi khi tuyển chọn người kế vị Nhân Hoàng đều rất tàn khốc, không chỉ mặc kệ máu mủ, còn so đấu cả nội tình.

Trong thời kỳ này, một ít thế lực như Thái Cổ Thần Sơn đều có thể tham dự, có thể ủng hộ một vị hoàng tử hoặc là con cháu vương hầu cường đại, tình huống cực kỳ phức tạp.

"Có thể chờ một chút hay không, vị bằng hữu của ta muốn tham dự cạnh tranh." Thập Cửu hoàng tử mở miệng, thần sắc bình thản, hắn hướng lên đài hỏi.

"Điều này ..." Cô gái trên đài do dự, vừa rồi đã gõ búa xuống, đại biểu đấu giá đã kết thúc, thế nhưng người trước mặt thân phận không tầm thường, chính là một trong những người được tuyển chọn kế vị Nhân Hoàng, tiền đồ tươi sáng.

Thạch Hạo tâm treo lên cổ họng, Bất Diệt Kim Thân sắp sửa vào tay rồi, sao lại xuất hiện biến cố như vậy?

"Cô ta đến rồi." Trong một phòng khách quý, một cô gái có dung mạo kinh thế, sắc nước hương trời tự nói, cặp mắt to trong veo, có tư thái điên đảo chúng sinh, hơn nữa sau lưng còn sinh ra mấy cái đuôi cáo màu trắng.

"A ..., thứ cô ta để ý đến hẳn sẽ không tầm thường, như vậy mới khiến nàng vừa ý." Hồ nữ dung mạo khuynh thế này nở nụ cười yêu kiều, thanh âm ngọt ngào vô cùng, nói: "Ta cũng muốn cạnh tranh."

Bàn tay trần trắng như tuyết, làn da như nước, mắt hướng bên ngoài nhìn quanh, gương mặt xinh đẹp lộ ra khiến mọi người như ngừng hô hấp, mái tóc hơi rối, con mắt linh khí bức người, cặp môi đỏ mọng xinh đẹp vô cùng.

Mọi người nghị luận xôn xao, sau đó liền bạo động, không phải chỉ là một tiểu nhân chỉ tầm nắm đấm thôi sao? Tại sao lại khiến cho hai tuyệt thế giai lệ đều muốn cạnh tranh.

"Này này, thứ này đã được ta đấu giá xong rồi, các ngươi làm vậy là không hợp quy củ." Thạch Hạo mở miệng, có vẻ rất vô tội.

Nó không thể không mở miệng, bằng không tình huống sẽ có biến, bởi người tới thân phận rất kinh người.

Cô gái che lụa mọng kia thở dài, tâm linh rung động, khiến cho người khác có cảm giác tiếc nuối, thoáng cảm thấy sự thất lạc nỗi lòng của nàng.

Điều này không khỏi khiến cho một số người tỉnh táo lại, cô gái này quá mạnh mẽ, ít nhất tinh thần lực đã siêu việt bình thường, một tiếng thở dài bình thường lại có thể ảnh hưởng đến tâm linh người khác.

Thập Cửu hoàng tử nghe vậy liền tiến lên nói: "Vị huynh đài này có thể bỏ thứ yêu thích hay không, ta nguyện dùng giá gấp mười để mua lại."

"Tiểu huynh đệ có thể cân nhắc bán cho ta không, ta cam đoan khiến

ngươi hài lòng." Nữ tử tộc Thiên Hồ cười nói.

Mọi người kinh ngạc, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Một cái chiến ngẫu lại khiến cho hai mỹ nhân cạnh tranh, một người trong đó là cùng Thập Cửu hoàng tử tới đây, thân phận kinh người.

Một người con gái khác càng không cần phải nói, sinh ra đuôi cáo màu trắng, dung mạo khuynh thành, tư thái mị hoặc khiến người khác khó có thể chịu được, nhất định là Thiên Hồ trên Thái Cổ Thần Sơn.

Lúc này một ít lão giả vương hầu khi nhìn thấy hồ nữ này liền biến sắc, bọn hắn mơ hồ biết được thân phận của cô, đại biểu cho một loại thế lực to lớn, thậm chí cùng ngoại vực có quan hệ, điều này khiến bọn hắn sợ hãi.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, hai cô gái này có quan hệ đối địch, có khả năng sẽ gặp mặt Nhân Hoàng để tiết lộ thiên cơ.

"Thật xin lỗi, ta rất ưa thích chiến ngẫu, vẫn luôn nghiên cứu tìm hiểu nó, ta không muốn bán đi." Thạch Hạo mở miệng cự tuyệt, nói đùa gì vậy, vật này đừng nói là giá gấp mười, dù là gấp trăm, gấp ngàn lần, vạn lần cũng không bán, đây là một kiện chí bảo, một khi hiện lộ hoàn toàn phong thái nhất định sẽ chấn động thế gian!

"Tiểu huynh đệ nếu như muốn bán có thể đến tìm tỷ tỷ, lúc nào cũng được." Thiếu nữ tộc Thiên Hồ nói, con mắt quyến rũ vô cùng, xoay người rút lui, thân thể trắng nõn như ngà voi tỏa ra mùi hương thơm ngát, khiến lòng người rung động.

Sau đó cô gái che mặt bên cạnh Thập Cửu hoàng tử cũng phát ra âm thanh tựa tiên âm mời Thạch Hạo, nếu có cơ hội thì gặp gỡ một lúc, điều này khiến mọi người ghé mắt nhìn, cảm thấy hâm mộ vô cùng.

Đấu giá được tiếp tục tiến hành, Thạch Hạo lần nữa báo giá lập tức khiến người khác chú mục, đồ vật nó nhìn vào đều được báo giá lên trời.

Sau đó, mỗi lần có bảo vật xuất ra nó đều báo giá, một đám người thật là

không biết nói gì, cuối cùng không tiếp tục tranh giành.

Trên thực tế lần này nó thu hoạch rất dồi dào, dùng giá cả không cao thu được một cái tài liệu không lưu chút bụi bẩn, nghe nói được đào lên từ trong phế tích.

Đấu giá sư nói, trải qua giám định, đây là một khối tài liệu lâu đời, thần tính biến mất, không có giá trị lớn, vì vậy được người ta đưa đến đấu giá.

Sau khi Thạch Hạo cạnh tranh được, tiểu tháp liền nói cho nó biết loại tài liệu này có thể khiến nó có nửa lần xuất thủ, đủ để nói rõ sự trân quý của vật này.

Lúc đấu giá hội sắp chấm dứt, một hạt châu lớn như nắm đấm hấp dẫn thiếu nữ Thiên Hồ tộc cùng thiếu nữ che mặt tiến hành đấu giá, không khỏi khiến người ta sợ hãi than.

Cô gái tộc Thiên Hồ kia yêu cầu xem xét, muốn tiến hành giám định lần cuối, sau khi hoàn toàn xác nhận, nàng cẩn thận quan sát hạt châu có dính vết máu rất lâu, cuối cùng lắc đầu buông tha.

Sau đó cô gái che mặt cũng tiếp tới tay, cẩn thận nhìn hồi lâu, cuối cùng than nhẹ: "Bị hủy mất rồi, thật đáng tiếc."

Hạt châu này trên bề mặt có vết máu màu đen, còn có rất nhiều vết nứt, sau khi cầm vào tay thì cảm thấy lạnh như băng, u ám, cho người ta cảm giác không lành.

Thạch Hạo không có xem xét, cũng không có đi kiểm tra, mà là trực tiếp báo giá, bởi vì tiểu tháp đã nói cho nó biết đồ vật này giá trị khó có thể đo lường.

Tiểu tháp nói hai cô gái kia rất lợi hại, nhận ra đây một con mắt thuộc về thần nhân chí tôn thời Thượng Cổ, nhưng lại xem nhầm việc nó bị ma huyết phong hóa. Trên thực tế đây chẳng qua là một vết sẹo mà thôi, ma huyết khó có thể ô uế thần vật này, bên trong nó là một con mắt.

Nó có nguồn gốc từ một vị Trùng Đồng giả!

Không nói thứ khác, chỉ vẻn vẹn hai chữ Trùng Đồng đã đủ để Thạch Hạo chấn động, nó ngoài mặt bình tĩnh nhưng trong tâm lại nổi lên sóng to gió lớn, cuối cùng nó quyết định toàn lực cạnh tranh.

Đây là lần tranh đoạt cuối cùng của nó, thu hoạch to lớn khó có thể tưởng tượng!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 286: Thần Vật Khó Nắm.

Tay cầm viên thạch châu, rất lâu sau Thạch Hạo cũng không thể bình tĩnh lại được, nặng trịch, âm u khiến nó cảm thấy lạnh lẽo thế nhưng hiện tại cũng không phải là lúc tra xét tỉ mỉ nên nó liền cất đi.

Vật then chốt trong buổi đấu giá là thần trân có hào quang xinh đẹp nhưng nó không có chú ý, tâm tư đã không còn ở nơi này nữa, nó chỉ biết cô gái Thiên Hồ tộc và cô gái che mặt kia cạnh tranh nhau đến cùng, ai đoạt được thì nó cũng không thèm quan tâm.

Khi buổi đấu giá vừa kết thúc nó liền đứng dậy, rất muốn nhanh chóng rời khỏi nơi đây, thu hoạch lần này rất lớn nó cần phải tiêu hóa từ từ mới được.

"Huynh đài xin hãy dừng bước." Thập Cửu hoàng tử mở miệng, vẫn rất uyển chuyển biểu đạt ý muốn mua lại người tí hon màu đen kia, ánh mắt có thần nhìn chằm chằm Thạch Hạo.

"Thứ lỗi, vật này thật sự không thể bán, ta chỉ muốn tự mình nghiên cứu mà thôi." Thạch Hạo lắc đầu từ chối.

Ở bên cạnh, cô gái dùng tấm lụa mỏng che mặt thân thể có một mùi thơm nhẹ, con mắt mang theo một tầng sương mù, mê ly và rung động, môi anh đào khẽ mở, nói: "Không sao, quân tử bất đoạt nhân sở ái*."

(*): Quân tử sẽ không đi tranh đoạt những thứ mà người khác yêu thích.

Cô nở nụ cười, tuy cách một lớp vải mỏng thế nhưng vẻ long lanh và xán lạn tựa như có thể xuyên thấu ra ngoài, con mắt cực kỳ linh động nhìn Thạch Hạo rồi mờ nó tham gia một buổi tụ hội.

Vốn là Thạch Hạo không muốn đáp ứng thế nhưng khi nghe tới buổi tụ hội lần này sẽ có một vài tinh anh tuấn kiệt thiên tài các tộc nên nó cũng có chút động tâm, muốn nhìn cho rõ đến cùng là nhân vật như thế nào.

"Nhiều năm trôi qua, tất cả mọi người đều ra ngoài học nghệ, cho dù có ở Hoàng Đô thì cũng đang bế quan tu hành, đây là lần tụ hội rất hiếm thấy." Thập Cửu hoàng tử bổ sung.

Hiển nhiên, lần tụ hội này sẽ không hề bình thường, không phải con cái vương hầu thì cũng là các lộ anh kiệt, thậm chí còn có một vài sinh linh đáng sợ của Thái Cổ Thần Sơn nữa.

"Nhất định phải tham gia đấy, đến lúc đó tỷ tỷ cũng đi, chúng ta cùng nhau đồng hành không tốt à?" Một làn gió mang theo hương thơm bay tới, cô gái Thiên Hồ tộc xuất hiện, con mắt trong veo như nước, câu hồn đoạt phách, vô cùng mê hoặc.

Thập Cửu hoàng tử lập tức ngậm miệng, hắn rất kiêng kỵ với cô gái Thiên Hồ tộc này, bởi vì hắn biết rõ tổ chức của đối phương đáng sợ đến cỡ nào, tổ chức đó giống như là một dòng lũ lớn có thể xung kích cả Hoang Vực.

Cô gái dùng lụa mỏng che mặt gật đầu với cô gái Hồ tộc, rồi sau đó rời đi.

"Tỷ tỷ, vì sao lại che mặt thế, lẽ nào chúng ta đều là phàm phu tục tử không có tư cách để nhìn qua hay sao?" Cô gái Hồ tộc cười hì hì, cô có dung mạo khuynh thành, da thịt trắng mịn như mỡ đông chỉ cần chạm nhẹ vào là rách ngay.

Một luồng gió xuất hiện hướng tới tấm lụa mọng trên mặt đối phương, cô nhẹ nhàng tiến lên như muốn kéo xuống tấm lụa mỏng đó, đồng thời bàn tay ngọc vạch ra một cái, phù văn chuyển động.

Cô gái che mặt giơ tay phải lên, phù văn rực rỡ như là một mảnh tiên

quang chợt lộ ra va chạm với bàn tay ngọc của đối phương, nơi đây giống như có một đám thủy tinh bị vỡ vụn, lấp lánh léo lên.

"Tỷ tỷ, thật là dữ nhen, người ngoài chào hỏi mà lại chống cự, còn lạnh lùng và tức giận nữa chứ?" Cô gái Thiên Hồ tộc cười hì hì.

Trong khi nói chuyện thì ngón tay của cô gảy liên tục, phù văn cứ như là từng đóa hoa tiên tỏa ra, đủ loại màu sắc, sáng rực chói mắt, không ngừng đụng vào ngón tay của cô gái che mặt kia.

Không có tiếng nổ mạnh kinh thiên, cũng không có những gợn sóng đáng sợ, chỉ có những luồng âm thanh đang khuếch ra, giống như ném một hòn đá xuống hồ thần xuất hiện những gợn sóng lăn tăn.

Thạch Hạo lấy làm kinh hãi, hai cô gái này sâu không lường được, giao thủ ngắn ngủi không hề một tiếng động va chạm nào thế nhưng lại rất đáng sợ, vừa nãy rất hung hiểm hơi tí liền phân sinh tử.

"Đừng gọi tỷ tỷ, chưa chắc ta đã lớn hơn ngươi đâu." Cô gái che mặt mở miệng, tiến hành một đòn cuối cùng rồi lui lại, nhẹ nhàng như là cánh hoa thơm ngát và lấp lánh bay lượn.

"Có đúng không, sao ta lại cảm thấy tỷ tỷ lại già hơn cả ta đấy, ta đây còn rất nhỏ mà." Cô gái Thiên Hồ tộc thu tay rồi lùi lại.

Trong đòn tối hậu đó, va chạm giữa hai người sản sinh ra một luồng gợn sóng rất mạnh đủ nghiền nát những bảo cụ, tấm lụa mỏng của cô gái che mặt rốt cuộc cũng bị nhất lên, lộ ra nửa phần gương mặt trong sáng và trắng mịn như tuyết, xinh đẹp kinh người khiến cho con mắt của những tu sĩ trẻ tuổi đứng bên cạnh không hề chớp một cái.

"Thật sự là một tiên tử nhen!" Có người than thở.

Chuyện này hình thành nên một sự chênh lệch rõ ràng, hai người kia một thì như hồ ly tinh, quyến rũ cực kỳ; một thì linh động như tiên, xuất trần thoát tục.

"Tỷ tỷ chẳng thú vị gì cả, chẳng phong tình gì cả, tụ hội gặp lại, lúc đó ta sẽ vì tỷ mà tìm cho một tấm chồng, hì hì." Hồ ly tinh rút lui, nhẹ nhàng đi quang qua Thạch Hạo thì liếc mắt nhìn nó, nói; "Tiểu huynh đệ, cô gái này làm vợ của ngươi thì như thế nào hả?"

Thạch Hạo vò đầu lộ vẻ vô tội, sau đó nói: "Ngươi và cô ấy ai cũng tốt cả, sao lại phải lựa chọn?"

"Đểu nhen, giới thiệu cho ngươi một người vợ, không cho ngươi đánh chủ ý lung tung lên người khác đâu đấy." Cô gái Thiên Hồ tộc cười khẽ, giống như một vệt sáng rời đi.

"Ta nói cái gì chứ, cứ nghĩ lung tung không à." Thạch Hạo lẩm bẩm lắc đầu, rồi đi ra ngoài phòng đấu giá.

Rất nhanh, Thập Cửu hoàng tử đứng nơi đó bị người vây lại, là hoàng tử có thể tranh vị Nhân Hoàng, tiền đồ rộng lớn, khắp nơi cũng không dám khinh thường.

Nhưng mà Thập Cửu hoàng tử nhanh chóng kiềm chế rồi rời đi, vì cô gái che mặt kia mà dẫn đường mời cô ta tới chiến xa hoàng kim.

"Hả, cô gái này có khả năng là người của vực ngoại, nghe nói trước đây không lâu đã từng vào cung gặp bệ hạ, nói chuyện cũng rất lâu."

"Cô gái Thiên Hồ tộc kia lai lịch cũng rất kinh người, đại biểu cho một tổ chức chí cao nào đó, cũng từng vào cung trò truyện với bệ hạ, tiết lộ ra một vài bí mật thiên cơ."

Một vài vương hầu nhỏ giọng nói, vẻ mặt vô cùng nghêm túc, bọn họ biết sắp tới sẽ không thể yên bình được nữa, thật sự sẽ phát sinh sự kiện vô cùng lớn.

Thạch Hạo trở lại nơi ở, đây là một khách sạn vô cùng nổi tiếng, diện tích rộng lớn, nơi sâu nhất là một khu lâm viên, đây là nơi vô cùng yên tĩnh chuẩn bị cho những khách mời có thân phận đặc biệt.

Nơi ở của Thạch Hạo cũng không tồi, một cửa một phòng, nước chảy cầu nhỏ, hòn non bộ phun nước, cảnh vật hấp dẫn người khác.

Sau khi trở lại thì nó liền đả tọa và điều tức, chăm chú cảm ứng những động tĩnh xung quanh, đêm đó cũng không có bất kỳ động tĩnh gì, cẩn thận đề phòng.

Nhưng mà nó cũng không lo lắng lắm, quá lắm thì lấy ra tiểu tháp để nó phát uy, tiến hành tiêu diệt, dù như thế nào vật đạt được trong buổi đấu giá tuyệt không để cho có sai sót nào, bởi vì vật này quá trọng yếu.

Trên thực tế nó cũng chả lo ngại gì, đồ vật mà nó đoạt được cũng không phải là "Thần trân" trong mắt mọi người gì cả, cũng không phải là một vài món bảo bối then chốt trên buổi đấu giá, ở Hoàng Đô cũng không tính là cái gì.

"Thế cũng tốt, bọn họ không biết Bất Diệt Kim Thân, càng không thể hiểu giá trị của viên thạch châu này." Thạch Hạo thì thào rồi thở dài một cái.

Nếu người ở phòng đấu giá đã từng bảo đảm một chuyện, ở trong Hoàng Đô không một ai dám làm xằng làm bậy, nên nó càng thêm yên tâm, bắt đầu kiểm kê vật đoạt được, chuẩn bị tế luyện.

Khối xương trắng bóng rất nhỏ, là một mãnh vỡ tuyệt đối không phải hoàn chỉnh, Thạch Hạo tập trung tâm thần tỉ mỉ thăm dò cũng không có phát hiện ra mối quan hệ với những văn tự ghi chép trong Nguyên Thủy Chân Giải.

Nó nhịn không được nữa liền hỏi dò tiểu tháp thì liền hiểu được, khối xương này không có hoàn chỉnh, chỉ có thể ghép thêm thì mới có thể hiển lộ thiên cơ được.

"Haizz, cứ thu hồi cái đã, sớm muộn gì cũng sẽ có cơ hội thấy bí mật to lớn đó, xem ra Nguyên Thủy Chân Giải không chỉ có một quyển." Thạch Hạo bất đắc dĩ.

Nó lại lấy ra Súc Địa phù, cẩn thận xem xét món pháp pháp khí Thượng Cổ hoàn chỉnh này, tấm phù này không hề hư hao tối thiểu có thể sử dụng hơn mười lần.

"Bất Diệt Kim Thân này thật sự sẽ mạnh mẽ và thần bí y như trong truyền thuyết hay sao đây?" Nó lấy ra người tí hon màu đen to bằng nắm đấm rồi gõ gõ vài cái, âm thanh của nó vô cùng trong trẻo và có lực xuyên thấu.

Trên người tí hon có rất nhiều vết rách không ra chút hình thù gì cả, xem xét cẩn thận thì có một vài chất liệu khác nhau dùng để vá lại những vết rách này.

Thạch Hạo cẩn thận và chăm chú bóc những lớp này ra, hiển nhiên đây là một quá trình vô cùng gian nan, cuối cùng phải dùng đến kiếm gãy để cạo xuống, đúng là thượng cổ Luyện Khí thuật quá mạnh mẽ.

Cuối cùng, vẫn là do tiểu tháp giúp đỡ, đánh rơi lớp da bên goài của người tí hon màu đen khiến no lộ ra chân thân.

Sau khi chất liệ dư thừa của người tí hon màu đen bị bóc ra thì hiện ra càng tối tăm hơn, vô cùng thâm thúy, thế nhưng cũng có chút tàn tạ vài nơi bị lõm xuống, không hề hoàn chỉnh chút nào.

Thạch Hạo bình tĩnh lại rồi dùng thần thức xâm nhập vào trong người tí hon màu đen, vù một tiếng nó lập tức phát sáng, nháy mắt lơ lững giữa không trung, lưu chuyển một luồng thần năng.

Rất nhanh, nó như trở thành một vầng mặt trời nhỏ màu đen tỏa ra bảo huy, từng tia từng tia bốc lên sau đó nhanh chóng dung hợp cùng với Thạch Hạo.

Người tí hon màu đen biến lớn, ngưng tụ cùng huyết nhục của Thạch Hạo, nó như khoát lên mình một bộ chiến giáp hắc kim, khiến cho nó trở nên vô cùng thần võ, tỏa ra một luồng khí tức mạnh mẽ.

"Trực tiếp vượt qua Hóa Linh cảnh, chuyện này... cũng quá khủng bố mà!" Thạch Hạo khiếp sợ, chỉ trong giây lát mà sức chiến đấu vốn có của nó tăng lên rất nhiều.

Có thể nói, Bất Diệt Kim Thân thật sự rất nghịch thiên, sau khi dung hợp với huyết nhục có thể khiến cho sức chiến đấu tăng vọt, xuyên thủng ràng buộc, quả thật giống như là sự lột xác từ phàm nhân thành Thần vậy!

Dưới sự nhắc nhở của tiểu tháp nó cũng không có tiếp tục thử nghiệm nữa, không để cho sức chiến đấu và xung kích tiếp tục tăng lên vì sợ sẽ khiến cho kiện Bất Diệt Kim Thân này tổn hại càng thêm nghiêm trọng hơn nữa.

"Từ từ chờ tìm được vật liệu phối hợp được với nó rồi sửa chữa một lần, khi đó khi phát huy ra thì sức mạnh càng kinh khủng hơn."

Đương nhiên, cái gọi là sửa chữa thì cũng chỉ là tế luyện lại mà thôi, muốn sửa chữa cho hoàn chỉnh thì nếu không phải là người từ Thượng Cổ thì cần phải luyện thành chiến ngẫu*.

(*): Ngẫu ở đây là tượng gỗ, tượng đất, chiến ngẫu có thể hiểu là Tượng gỗ dùng để chiến đấu.

Toàn thân Thạch Hạo bao trùm bởi chiến giáp hắc kim, keng một tiếng nắm chặt kiếm gãy trong tay, vô cùng thần võ cứ như là một vị Ma Thần, tỏa ra một luồng khí tức ác liệt.

"Việc này giống như giúp ta có thêm một thân phận mới, có thể làm một số chuyện khác nữa." Thạch Hạo suy tư, thu lại ánh sáng rồi chiến y hắc kim biến mất, lần nữa hóa thành một người tí hon màu đen xuất hiện trong lòng bàn tay.

Đây tuyệt đối là một lá bài tẩy vô cùng mạnh mẽ, Thạch Hạo cảm thấy mình rất muốn sát phạt một phen, đây nhất định có thể khiến cho nó trở nên thần dũng vô cùng.

Sau đó, nó lấy ra quả cầu đá, trên bề mặt có vài vết máu màu đen đã khô

và đóng vảy không biết bao nhiêu năm, theo như tiểu tháp suy đoán đây chính là máu của Thần Ma.

Thạch Hạo nắm lấy kiếm gãy chém tới liền vang lên những tiếng leng keng, tia lửa văng khắp nơi, khó khăn lắm mới khiến cho quả cầu đá này rớt ra một ít mảnh vụn.

Linh tính của máu Thần Ma đã sớm biến mất, sau khi ngưng tụ lại cũng không có giá trị gì thế nhưng lại rất cứng rắn, chuyện này khiến cho Thạch Hạo khá là giật mình, nếu vậy một vị Thần Ma chân chính tới đây thì đáng sợ đến cỡ nào?

Cuối cùng, đá vụn bay tán loạn, quả cầu đá không ngừng bóc ra rồi chậm rãi nhỏ đi.

"Nguy hiểm thật, thiếu một chút nữa thì bị phá hủy rồi." Thạch Hạo giật mình, bên trong thạch châu còn bao lấy một mũi tên đồng đen đã mục nát, suýt chút nữa thì đâm vào nơi sâu nhất bên trong.

Chiếc mũi tên đồng đen nhìn thì rách nát thế nhưng năm đó lại là một thần khí, đây chính là phán đoán của tiểu tháp, cuối cùng không thể bắn vào trung tâm quả cầu, trái lại bị quả cầu giữ lại.

"Thật là khủng khiếp!" Thạch Hạo khá là giật mình, là một pháp khí thần linh mà cũng không thể thương tổn đến nhãn cầu* của Trùng Đồng giả, ngược lại còn bị nó hủy diệt.

(*): Tròng mắt.

Nhưng mà, đến tột cùng đã phát sinh chuyện gì? Cuối cùng hắn ta vẫn phải mất đi nhãn cầu này, hơn nữa còn bị phong ấn vào trong khối đá này nữa.

Đá vụn tróc ta lừng miếng nhỏ cuối cùng cũng lộ ra bản thể, độ lớn cũng không khác với nhãn cầu người thường đồng thời cũng không có ánh sáng lộng lẫy gì, rất là mờ mịt.

"Trùng Đồng!"

Nó nắm ở trong lòng bàn tay xem xét thật cẩn thận, nơi đó có hai con ngươi nối liền với nhau, gần như hợp nhất lại với nhau, trông có vẻ vô cùng thâm thúy, sau khi lớp máu Thần Ma và vỏ đá bên ngoài bóc ra hết thì không có khí tức âm u gì cả.

"Trùng Đồng của Thượng Cổ, sớm đã mất đi sinh cơ thì còn có tác dụng gì chớ?" Thạch Hạo đặt ở trong lòng bàn tay rồi dùng phù văn điều khiển.

"Bùm!"

Đột nhiên, khi nó dùng tâm để tế luyện thì viên nhãn cầu này lại phát sáng, trong con ngươi đó bắn ra từng gợn sóng, hiện ra hào quang màu vàng nhạt, trông rất kinh người!

"Hả!" Thạch Hạo hít hơi lạnh, đầu tiên là khiếp sợ rồi lại vui mừng, viên nhãn cầu này vẫn còn sinh cơ? Đây chính là vật mà sau khi trời sinh thần nhân đạt đến cực điểm.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 287: Trùng Đồng.

Viên nhãn cầu này đang phát ra ánh sáng màu vàng nhạt, rất là kinh người, dường như có sinh khí đang lưu chuyển, chẳng lẽ nó vẫn còn có sinh cơ sao?

Thạch Hạo khá là kinh ngạc, từ Thượng Cổ đến giờ đã trải qua bao nhiều năm, nó vẫn còn chưa bị khô héo mà còn có thể biểu hiện như thế, thật sự có chút kinh người.

Thạch Hạo tập trung thúc dục, nhãn cầu màu vàng bắt đầu biến hóa, ánh sáng tăng lên, ánh sáng nhiều màu liên tục xuất hiện chiếu sáng cả gian phòng, cứ như là có thể dựa vào nó để thấu hiểu tất cả.

Thạch Hạo kích thích ra một loại sức mạnh kỳ dị, nó dùng tay nâng viên nhãn cầu lên, ánh sáng chiếu khắp nơi, có một loại cảm giác rất đặc biệt, tràng cảnh bốn phía hiện lên trong nội tâm nó vô cùng rõ rệt.

Tất cả những điều đó đều thông qua con mắt trên bàn tay kia, cũng không phải là dựa vào hai mắt của Thạch Hạo, điều này khiến cho nó cảm thấy giật mình, đây là sức mạnh của Trùng Đồng sao?

Quả nhiên là báu vật, chỉ trong nháy mắt Thạch Hạo đã biết tác dụng của nó rồi, không ngờ là có thể nhìn xuyên vách tường, xuyên qua các cảnh vật trong viện, hình ảnh cũng rất chân thực.

"Nhìn xuyên hư vô, xuyên thấu phù phiếm, thẳng tới bản chất." Thạch Hạo chấn động, con mắt này thật là lợi hại, nó cảm thấy có chút không chân thực.

Nó cúi đầu chăm chú, cẩn thận quan sát, sau đó tiếp tục thể nghiệm sức mạnh của nó, thông qua nó tìm hiểu ngoài xa, kết quả là những hình ảnh kia

lại xuất hiện trong nội tâm.

Lần này càng rõ ràng hơn, xuyên qua vách tường xem xét thế giới bên ngoài, cực kỳ rõ ràng và chân thực.

"Thần thông thật lợi hại!" Thạch Hạo thán phục, Trùng Đồng giả quả thật là được trời cao chiếu cố, chỉ mới kích thích một chút mà đã có loại năng lực như vậy rồi.

"Vù."

Nó toàn lực thúc dục, cung cấp đầy đủ tinh khí thần cho viên nhãn cầu này, không gian phảng phất như rung lên. Nhãn cầu bắn ra một vệt sáng, ánh sáng vàng nhạt pha lẫn tạp sắc xuyên thủng cả vách tường.

Điều này khiến Thạch Hạo khiếp sợ, hết thảy xuất hiện cả đột nhiên, may mà con mắt này không phải nhìn hướng về phía nó, bằng không nó đã gặp nguy hiểm rất lớn.

Nó nhắm về phía mũi tên đồng kia, lần thứ hai thúc dục, trong tiếng leng keng, ánh sáng phát ra từ nhãn cầu đánh nát cả mũi tên đó, đem nó hóa thành bụi phấn.

"Thật là lợi hại, con mắt vừa mở ra đã có thể phá hủy cả bảo cụ!" Thạch Hạo cực kỳ kinh ngạc, nhãn cầu này đã rời khỏi Trùng Đồng giả, chỉ ở trong tay nó thúc dục còn có thể phát ra uy năng như vậy, trước đó còn kinh khủng cỡ nào?

Nó có thể tưởng tượng ra tràng cảnh một vị thần nhân trời sinh ngạo thị thiên địa, hô hoán cường giả khắp nơi. Con mắt mở ra, từng chùm ánh sáng màu vàng óng phát ra, phá nát tất cả bảo cụ, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi!

Loại tràng cảnh đó có thể đoán được, Trùng Đồng vừa mở, một vệt sáng xuyên thủng đất trời, pháp khí đầy trời nổ tung thành bụi phán, cường giả vạn tộc bị đánh giết. Nghĩ một chút đã cảm thấy sợ hãi.

Thạch Hạo xem lại nhãn cầu trong tay, phát hiện ra một điều, chỉ cần không thúc dục, nó sẽ vô cùng u ám, không có chút sinh cơ nào, chỉ có khi rót vào khí tức sinh mệnh mới có loại biểu hiện này.

"Nó biến thành bảo cụ, hoặc là nói, nó vẫn chưa hoàn toàn chết đi, vẫn còn có chút dấu ấn sinh mệnh?" Nó ngờ vực nghĩ.

Theo lý mà nói, hẳn là đã hóa thành bảo cụ, dù sao nó đã tồn tại quá lâu rồi, thế nhưng Trùng Đồng chân chính hẳn không chỉ có chút tác dụng như thế.

"Có lẽ là do bị phong ấn trong thạch châu, ngăn cách tất cả với bên ngoài, thế nên nó không bị năm tháng mài mòn, sinh mệnh bổn nguyên không có tiêu tán." Nó nghĩ đến một loại khả năng.

Bởi vì trong một ít sách cổ có ghi lại, từng có loại tiền lệ như vậy, nhưng chất liệu bằng đá đặc biệt có thể phong ấn sinh mệnh, ngăn cách với thiên địa.

Nó cầm lên xem xét những mảnh đá vụn kia, càng nhìn càng cảm thấy như là một loại thần thạch nào đó, không phải thứ tầm thường có thể so sánh, nếu không phải vậy thì sao có thể nhuộm máu thần ma, chứa một thần khí như mũi tên đó.

"Nói như thế, có khi cũng giống như Long Giao Tiễn khi trước, có thể dùng tinh khí sinh mệnh tẩm bổ, có khi còn có thể khôi phục lại như cũ?" Thạch Hạo tự nói.

Năm đó nó ở trong Đại Hoang đại chiến với con Tế Linh - Xuyên Sơn giáp, đối phương trước đó cũng đã thụ thương nặng, cũng bởi vì lấy huyết nhục bản thân tẩm bổ cho bảo cụ tổ tiên lưu lại, muốn khiến cho bảo cốt kia sống lại.

Thứ này thật sự là thần vật nghịch thiên, nhãn cầu của một vị thần nhân trời sinh, nếu tin tức này truyền ra ngoài, đoán chừng các cường giả ở Hoàng

Đô đều bất chấp tất cả xông đến tranh đoạt.

Xử trí thứ này thế nào? Thạch Hạo tương đối mâu thuẫn, nó không muốn dùng huyết nhục bản thân tẩm bổ, nó cảm thấy thứ này không phải của bản thân mình, nếu để trong người cũng không thích hợp cho lắm.

Thế nhưng con mắt này thật sự rất lợi hại, nếu có thể khiến nó sống lại, tái hiện toàn bộ uy năng, đến lúc đó thì thật khó tưởng tượng!

"Làm sao bây giờ?" Nó nâng bàn tay lên nhìn kĩ, chân mày cau lại, chăm chú suy nghĩ.

Thay thế con mắt của mình? Không thể được! Đặt vào mi tâm? Trong truyền thuyết đó chính là vị trí của thiên nhãn, cũng không được, nếu có ngày đủ điều kiện mở ra thiên nhãn chẳng phải đã sớm bị phá hỏng hay sao.

Trong quá trình tìm hiểu, Thạch Hạo không ngừng tế luyện, đột nhiên nó lại phát hiện ra một loại thần thông khác, lần này khiến nó hoàn toàn chấn kinh.

Nó có thể nhìn thấy tần suất đập cánh của một con ong mật, rất chậm chạp, tất cả đều được thu vào trong mắt, vô cùng rõ ràng.

"Ồ, tốc độ chậm lại, có thể cẩn thận tỉ mỉ quan sát!" Thạch Hạo thay đổi sắc mặt.

Trước đây khi nhìn đến cảnh vật bất động nên nó không có chú ý, hiện tại quan sát sinh vật còn sống nó liền phát hiện thêm điều như vậy.

Cẩn thận tìm hiểu, nó quan sát một con phi điểu xẹt qua trời cao, vốn là sẽ vọt qua, thế nhưng trong cảm ứng của nhãn cầu thì chỉ thấy nó chậm rãi vỗ cánh, chậm rãi bay qua.

Sau đó, nó xuyên thấu qua vách tường, nhìn về phía ngoài sân, nơi đó có người đang luyện võ, động tác thực sự rất chậm, giống như một bộ động tác phân giải ra thành nhiều đoạn, hiện ra ở trước mắt nó.

"Thế này cũng quá nghịch thiên rồi!" Thạch Hạo khiếp sợ.

Nếu như lâm trận đối địch, có thể nắm giữ loại năng lực này quả thực như đứng trên cao nhìn xuống người đồng cấp, không phải tiên thiên bất bại thì cũng kém không quá xa.

Trùng Đồng giả thật sự rất khủng bố, đây là phản ứng đầu tiên của Thạch Hạo, người nắm giữ thần thông hoàn chỉnh có lẽ còn hiểu sâu hơn, nó hoàn toàn không nghĩ tới lại nghịch thiên như thế.

Điều này khiến nó tỉnh ngộ, mặc dù đối phương không đoạt chí tôn cốt của nó cũng cực kỳ đáng sợ, thiên phú như thần có mấy ai sánh được?

Thạch Hạo yên lặng tính toán, nếu để nó đối phó chỉ có thể lấy hai loại biện pháp đối phó, một là phát huy tốc độ cực hạn của bảo thuật Côn Bằng, đạt đến tốc độ nhanh nhất, triệt tiêu đặc tính này của con mắt. Một phương pháp khác chính là lấy bất biến ứng vạn biến, đứng im bất động, xuất ra mười tòa Động Thiên, sử dụng huyết nhục Động Thiên phong cấm thiên địa, lấy tràng vực trấn áp đối thủ.

"Còn có phương pháp phá giải khác không?" Thạch Hạo tự nói, thông qua con mắt này, nó biết được Trùng Đồng giả đáng sợ cỡ nào, vượt quá sự tưởng tượng của mọi người.

"Bản thân ta không dùng, có thể để nó dung nhập vào trong linh thân." Thạch Hạo tự nói, để linh thân đi lĩnh ngộ, luyện hóa con mắt này, để cho nó hợp làm một thể.

Chung quy nó luôn cảm thấy con mắt này là ngoại vật, không muốn dung nhập vào trong cơ thể mình, dùng linh thân thay thế thì không có vấn đề gì.

Trên thực tế, nó chỉ có một mục đích chủ yếu, dùng linh thân linh hợp, tìm hiểu vô thượng phù văn ẩn chứa bên trong con mắt này, chỉ cần lý giải được nguyên thủy phù văn này, nó cũng không cần con mắt này nữa.

"Ta có bảo thuật Toan Nghê, còn có bảo thuật Côn Bằng, còn có tám tòa Động Thiên chưa có linh thân cụ thể, không bằng trước tiên diễn hóa ra một nhân hình."

Thạch Hạo nghĩ như vậy, nó từng nghe nói trong Thập Hung Thái Cổ có một là nhân hình, nếu ngày sau may mắn gặp được cũng xem như có chuẩn bị, không có xung đột lẫn nhau.

Trên thực tế, ở cấp độ Động Thiên dưỡng linh, ban đầu là giao cho chúng dấu ấn, giống như tạo ra sinh mệnh, nhưng đến cuối cùng đều phải thu hồi những dấu ấn của linh thân, coi như là thần nguyên dùng để tẩm bổ nguyên thần bản thân, tất cả dung hợp làm một, chỉ lưu lại ở mỗi Động Thiên một phù văn nguyên thủy.

Đương nhiên đây là cấp độ chỉ có Thánh Nhân, Thần Nhân trong truyền thuyết mới có thể tìm hiểu, hiện tại còn không cần nó cân nhắc.

Rất nhanh, bên trong một Động Thiên của Thạch Hạo diễn hóa ra một linh thân hình người, nhãn cầu này từ giờ sẽ được đặt trong linh thân này, tiến hành tẩm bổ, rãnh rỗi sẽ tìm hiểu.

Thạch Hạo xuất ra một chút dấu ấn tiến vào trong linh thân, lập tức khiến nó như sống lại, giống như có sinh mệnh. Trên thực tế, dấu ấn nó phân ra lần này rất mạnh, liền bản thể đều chịu ảnh hưởng rất nhiều, sắc mặt có chút tái đi.

Tại vị trí mi tâm của linh thân này, có một con mắt của trời sinh thần nhân đang lưu động ánh sáng vàng nhạt, giống như đã được thức tỉnh, sức mạnh đáng sợ tràn ngập.

"Được!" Thạch Hạo thật sự rất thỏa mãn.

Không nói thứ khác, chỉ riêng việc có thể khiến nhãn cầu này sống lại là rất tốt rồi, có thể dựa vào nó để tìm hiểu thần thông ẩn chứa bên trong.

Hiện tại nó cũng chỉ biết ba tác dụng, một là nhìn xuyên bản nguyên, hai

là có thể phát ra chùm sáng phá diệt bảo cụ, ba là có thể coi tốc độ di chuyển của cường giả chậm như sên.

Chỉ ba loại thần thông này cũng đã rất nghịch thiên!

Tất cả chỉ vì mục tiêu khiến bản thân mạnh mẽ hơn, Thạch Hạo tìm hiểu không mệt mỏi, dùng linh thân tẩm bổ Trùng Đồng của trời sinh thần nhân.

Cuối cùng, bản thân nó thì bình tĩnh lại, bắt đầu kiểm kê các bảo vật kiếm được trên hội đấu giá, nó thấy tiểu tháp rung động, đối với một loại bùn trong đống bảo vật cảm thấy hứng thú, nó liền đưa cho tòa tháp.

Khối bùn hôi hám này không biết là vật gì, tiểu tháp chỉ nói với nó, dùng thứ đó trao đổi có thể khiến nó có nửa lần xuất thủ, nghĩ bóng là cần có thêm một khối như vậy.

"Đây là thịt nát của Thiên Thần." Tiểu tháp nói như thật.

Thạch Hạo nghe đến trợn mắt há mồm, lai lịch lớn như vậy, tuyệt đối là báu vật, bất kể là dùng để luyện khí hay làm thuốc đều có thể xem nó như thánh vật.

"Bản lĩnh của ngươi lớn như vậy, vì sao không trực tiếp cướp sạch cả phòng đấu giá." Thạch Hạo nói thầm.

"Đây là vì sự cân đối của thế gian, vì sao ta biến thành bộ dạng này ngươi sẽ không hiểu được, muốn được thứ gì thì phải trả giá, trao đổi đồng giá là lựa chọn hiện nay của ta." Tiểu tháp nói ra một chút tin tức khó hiểu.

"Vậy cũng là trao đổi đồng giá, ngươi sẽ không phải muốn đem một ít nhân quả tính lên người ta đó chứ?" Thạch Hạo ngờ vực hỏi.

Nó đã suy nghĩ rất lâu cũng không có manh mối nào, sau đó cũng không thèm nghĩ nữa, hiện tại nỗ lực tăng thực lực của mình lên mới là đạo lý.

Cuối cùng nó lấy ra khối mai rùa để nghiên cứu bảo thuật trên đó, đây là

một loại bảo thuật quý hiếm nó lấy được từ trong hội đấu giá.

Năm đó có một con Huyền Quy làm loạn tại Tây Cương Thạch Quốc, vì trấn áp nó mà chết đi hai vị vương hầu, thẳng đến khi có cao thủ bí mật xuất hiện mới có thể tiêu diệt.

Đây là một con Thái Cổ di chủng đỉnh cấp, bảo thuật nó lưu lại cũng rất kinh người, nó chính là đời sau của Huyền Vũ, được xưng là chủng tộc có khả năng phòng ngự mạnh mẽ nhất.

Thạch Hạo chú tâm tìm hiểu, chỉ chốc lát sau trên người nó xuất hiện hào quang màu vàng đất, sương mù mịt mờ lưu động, dày đặc rồi ngưng tụ lại, phù văn không ngừng lóe sáng.

Cảnh giới của nó hiện tại cao hơn trước đây nhiều, đặc biệt là sau khi đạt đến Hóa Linh cảnh viên mãn, con đường tu hành trở nên rộng rãi hơn nhiều, con đường của người khác càng ngày càng hẹp, còn nó vẫn luôn đột phá cực cảnh, vẫn chưa có chút ảnh hưởng nào.

Rất lâu sau đó, Thạch Hạo ngừng vận chuyển phù văn, về cơ bản đã hiểu được đại thần thông này, không khỏi thán phục trong lòng. Thứ này quả là ghê gớm, tuyệt đối là một loại đại pháp quyết, có thể tranh được trên hội đấu giá thực sự là đáng giá.

Sau đó nó lấy ra một cái bồ đoàn ngồi lên, mới đầu còn thấy bình thường cổ xưa, đến khi nó cầm mai rùa lên bắt đầu tìm hiểu thì biến hóa bắt đầu xuất hiện.

Cái bồ đoàn kia bốc lên từng đợt linh quang, kèm theo từng luồng khí lành, lúc thì như tử khí đông lai, lúc thì như tiên khí tuôn trào, sương mù mông lung, thần quang chiếu sáng, trông thật là kỳ dị.

Đây tuyệt đối là một kiện chí bảo, là đồ vật Côn Bằng thường đả tọa lưu lại, lấy Côn Mộc quán thông cả Nhân Thần Giới bện thành, hiện nay khó có thể tìm được một bồ đoàn như vậy nữa rồi.

Dù là năm đó cũng đều nắm trong tay những người có đại thần thông.

Thạch Hạo ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, toàn thân chiếu sáng rực rỡ, lần lượt các loại phù văn xuất hiện, đó là pháp quyết Huyền Quy được nó tìm hiểu ra, phù văn bắt đầu hiện ra và lưu chuyển.

Bên ngoài thân thể nó lấp lóe ánh sáng màu vàng đất, hóa thành từng đốm sáng, âm thanh boong boong phát ra, giống như áo giáp phát sáng và truyền ra tiếng vang, âm thanh như tiếng kim loại va chạm, chấn động màng nhĩ người khác.

Cứ như vậy, nó không ngừng ngộ pháp, thân thể lưu chuyển ánh sáng lộng lẫy, có lúc lại biến hóa, phát ra từng cụm mây tía, nhìn qua cực kỳ thần bí và mạnh mẽ.

Cuối cùng màu vàng đất biến mất, dần biến thành màu đen, phù văn như sóng biển phun trào, trong lúc hoảng hốt giống như có một con Huyền Vũ sống lại, cực kỳ cao lớn, nó sừng sững trong hư không.

Liên tiếp mấy ngày liền, Thạch Hạo đắm chìm trong hoàn cảnh kỳ diệu, một người lẳng lặng ngồi đây ngộ đạo, tìm hiểu pháp môn, thu hoạch cực kỳ to lớn.

Đã đến cảnh giới như hiện nay, không cần phải dùng đá làm cầu chậm rãi sang sông nữa, chỉ cần có một thần thông hoàn thiện nó liền có thể toàn tâm tìm hiểu, chậm rãi diễn biến ra.

Vẻn vẹn chỉ mấy ngày mà thôi, nó đã bước đầu nắm giữ các loại biến hóa có thể triển khai của thần thông này.

Đương nhiên, những dấu ấn quan tọng nhất thì không thể hoàn toàn lĩnh ngộ, muốn như vậy phải cần hao phí thời gian, cần tiêu tốn vô số tinh lực để tìm hiểu.

Dù vậy nó cũng xem như có thành tựu rồi, nắm giữ đại bộ phận thần thông Huyền Quy, đã có thể dựa vào nó để đối địch.

Thạch Hạo đứng dậy thu hồi bồ đoàn, không còn tiếp tục tìm hiểu nữa, nó biết dục tốc bất đạt, những thứ nên nắm giữ thì đã nắm giữ, những thứ còn lại thì cần hao phí lượng lớn tinh lực để tìm hiểu, hiện giờ đã hao phí mấy ngày tu luyện rồi, không còn thích hợp tìm hiểu nữa.

Hơn nữa cách ngày tụ hội đó ngày càng gần, nó sợ trong lúc ngộ đạo bị người khác cắt ngang.

Hai ngày sau, một nha đầu mười bốn, mười lăm tuổi tìm đến nơi này, lớn lên cực kỳ xinh đẹp, sau lưng nàng mọc ra mấy cái đuôi hồ ly trắng như tuyết, dáng dấp yểu điệu, mặc dù tuổi không lớn nhưng đã có khả năng mê hoặc trời sinh.

"Tiểu thư nhà ta mời ngươi đến gặp mặt." Tiểu nha đầu này cười hì hì mở miệng, cặp mắt to tròn đánh giá nó, nói: "Tiểu thư nói rồi, cô ấy không thích một người gọi là tiên tử thánh khiết, chuẩn bị kiếm chồng cho cô ta, nếu như bán nàng cho ngươi, hỏi ngươi có dám nhận hay không?"

"Có thể mua một tặng một không? Tiểu thư nhà ngươi cũng rất tốt nhen." Thạch Hạo mở miệng nói một câu như thế trực tiếp khiến tiểu nha đầu đờ người ra.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 288: Có Bệnh Thì Phải Trị.

Hoàng Đô rất lớn, khí thế hào hùng, đường phố trong thành ngang dọc giao nhau, mỗi một con phố chính đều được lót đường bằng những tảng đá, nhiều xe cộ đi song song với nhau cũng không có vấn đề gì.

Trên đường chính, thỉnh thoảng lại có hung thú gào thét, chạy chồm rít gào tới khiến cho những chiếc xe mà nó đang kéo rung lên ầm ầm, khí thế phi phàm.

Đối với việc này mọi người cũng chẳng lấy làm kinh ngạc, một vài vương hầu hay là con cháu quý tộc khi xuất hiện tất có mãnh thú mở đường, bảo xa ầm ầm tỏa ra ánh sáng lung linh.

Thậm chí vì thế mà tạo nên rất nhiều lời bàn luận, ví như khí thế của chiếc thanh đồng xa* kia không biết là của nhà ai, hung thú uy mãnh kia là nhà của người nào, tất cả đều trở thành những đề tài chém gió của những người trong giờ rãnh rỗi.

(*): Xe đồng thau.

Đương nhiên, thương gia, những người có gia cảnh giàu sang cũng có thể có những chiếc thanh đồng xa riêng cho mình, chỉ là người bình thường thì không thể nuôi nổi hung thú và phải dùng những súc vật tầm thường để kéo xe mà thôi.

Hôm nay, trên đường phố rất náo nhiệt, bởi vì hết chiếc này đến chiếc chiến xa khác ầm ầm chạy qua, còn những con hung thú thì vô cùng cao to, khí tức hung sát kinh người, vô cùng khủng bố.

Người trên đường mau chóng tránh né, không dám trêu chọc, mọi người biết những người này đều là quý tộc nên không dám mạo phạm.

Trong đó có một con phố lớn náo nhiệt nhất, thanh đồng xa, thậm chí chiến xa hoàng kim không ngừng vụt qua, hung thú gào thét, vảy da chi chít, tất cả đều hướng về một phương.

"Sao lại nhiều xe qua lại như vầy, chiến xa này giống như là của vương hầu. Sẽ không phải diễn ra đại sự gì đấy chứ, những xe này chạy quá nhanh, phải làm sao đây?"

"Các ngươi không biết hả, các vương hầu phủ đệ còn có cả những thiên tài của những quý tộc nổi danh sẽ trở về, đến chúc thọ Nhân Hoàng, nhân chuyện này đám người này sẽ tề tụ với nhau."

"Những thiên tài này đã nhiều năm rời khỏi Hoàng Đô, có mấy người giao tình hòa hợp với nhau, cũng có những người lớn tuổi thân thiết đã nhiều năm chưa gặp lại, đương nhiên phải tụ hội với nhau rồi."

"Không chỉ như thế, có một vài gia tộc và thiên tài không hợp nhau, tụ hội lần này sẽ không thể tránh khỏi cạnh tranh thậm chí đối chọi gay gắt nữa. Nhất định sẽ rất náo nhiệt."

Rất nhiều người đều ao ước, chiến xa ầm ầm tỏa ra bảo huy, phù văn dày đặc, giống như là từng dòng lũ lớn vậy.

"Thật sự quá phô trương mà." Thạch Hạo tự nhiên cũng đi tới chỗ tụ hội kia, dọc theo đường đi nhìn thấy rất nhiều thanh đồng xa bay vút qua, tạo nên từng trận cương khí, phù văn lấp lánh mạnh mẽ và kinh người.

Rất nhiều người đều là con cháu vương hầu, còn là những thiên tài trong quý tộc, cũng có hoàng tử và công chúa, mỗi người khí thế phi phàm.

Dù sao, một khách mới như nó cứ bước từng bước như vậy không nói là không có nhưng cũng sẽ không quá nhiều, có chút khác người. Đương nhiên, ở trên đường không có ai biết nó sẽ tới nói đó.

Thanh Lâm viên, thuộc phía Tây Bắc Hoàng Đô, chiếm diện tích cực lớn, ngoại trừ cung điện san sát thì còn có những lâm viên lớn, sinh cơ bừng

bừng, cây xanh xum xuê.

Trong Hoàng Đô đầy phồn hoa mà có một lâm viên lớn như thế, thật sự không dễ chút nào, bởi vì tấc đất tấc vàng. Mà nơi đây cũng không chỉ có cổ mộc lâm viên, còn có hồ nước, thậm chí là mấy ngọn núi nữa.

Có thể nói, ở Hoàng Đô nơi đây chính là chổ ngắm cảnh lý tưởng nhất, mà một vài cuộc tụ hội cỡ lớn thường tổ chức ở đây.

Lúc này, bên ngoài cánh cửa đá to lớn của Thanh Lâm viên khách mời nối liền không dứt, từng chiếc thanh đồng xa đều thể hiện ra thân phận chủ nhân của nó.

Thạch Hạo oán giận, đường đi quá xa, cũng bởi vì Hoàng Đô quá lớn, nó từ khách sạn đi tới đây cũng chưa từng triển khai bảo thuật, chưa từng vận dụng cốt văn cho nên tốn rất nhiều thời gian.

Thế nhưng nó vẫn còn chưa tới nơi, vẫn còn một đoạn đường nữa.

"Ầm ầm ầm"

Chiến xa rung động ầm ầm, sáu con hung thú kéo xe, tất cả đều là những di chủng mạnh mẽ, mỗi con đều to cao cường tráng, thể phách dũng mãnh khổng lồ, vảy da chi chít, nghiền ép tiến tới.

Gần như trong lúc đó, một chiếc chiến xa màu bạc cũng vọt qua, hai chiếc đồng hành cùng nhau, tiếng thú hống rung trời.

"Hừ!"

Tiếng hừ lạnh truyền tới, hai chiếc này bỗng nhiên đụng vào nhau, sau đó tiếng va chạm phát ra vô cùng đáng sợ, ầm một tiếng phù văn vọt lên, ánh sáng lấp lánh giống như là tiếng sấm nổ vang.

Chiến xa màu bạc lõm xuống tựa như đã bị hư hại, phù văn không đầy đủ lập tức hướng sang một bên.

Mà chiếc thanh đồng chiến xa kia lại hoàn hảo không chút tổn hại nào, hào quang hừng hực léo lên rồi chậm rãi thu lại tiếp tục hướng về phía trước, đồng thời bên trong truyền ra, nói: "Xe của Tử Uy Hầu phủ quá tồi, nên sửa lại đi."

"Chớ có đắc ý, lát sau gặp lại trong Thanh Lâm viên!" Bên trong chiến xa màu bạc cũng truyền tới tiếng hừ lạnh.

Hiển nhiên bọn họ rất ghét nhau, vừa nãy là đang tiến hành so đấu một phen, mà tình huống như thế này cũng rất phổ biến, hôm nay đến tham gia cuộc tụ hội này có rất nhiều người không hòa thuận với nhau cho nên sẽ tồn tại quan hệ cạnh tranh với nhau.

Mà chuyện này cũng chả tính là gì, có thể nhìn thấy được ở phương xa đang có vài chiếc chiến xa đang quay lại, trên đất có những đám máu lớn, trước đó từng xảy ra huyết chiến.

Thạch Hạo khá là kinh ngạc, hỏi một người đi đường: "Bọn họ lại trắng trợn không kiêng dè như vậy, không có ai xử lý sao?"

Một người đi đường lắc đầu, liếc mắt nhìn nó, nói: "Chắc ngươi mới tới Hoàng Đô nên cũng không biết điều này, những người này không phải là con cháu quý tộc thì cũng là thiếu niên cường giả một phương, từng người đều rất kiêu căng khó tuân, ai xử ai đây, chuyện xảy ra như thế rất ư là bình thường và cũng chả ai thèm quan tâm cả."

Thạch Quốc lấy võ lập quốc, từ xưa đến nay đều có nếp sống dũng mãnh, trên thực tế những vương hầu hay các dòng dõi đều cổ vũ sự cường thế, ngay cả Nhân Hoàng cũng đã nói lời tương tự, không hy vọng con cháu nhu nhược.

Đặc biệt là loại tụ hội như thế này, nói rõ ra là lần tụ hội này phải có tranh đấu, phát sinh những chuyện máu me thì cũng sẽ không có ai đi tra sét, từ lâu đã trở thành thông lệ rồi. .

"Ta rất thích!" Thạch Hạo gật đầu, ở trong Đại Hoang nó đã quen với sự tự do, có thể nói sợ nhất chính là sự ràng buộc, bị các lễ tiết rườm rà của các giáo phái gò bó.

Bây giờ nhìn lại, buổi tụ hội như thế này thì ngược lại rất tốt, rất buông thả, rất thô lỗ, chỗ nào không ưa mắt là có thể ngay lập tức đánh chém.

"Nè, ta nói cho tiểu huynh đệ ngươi biết, phải đi đúng đường, chớ nên đi sai, đó chính là phương hướng để tới Thanh Lâm viên." Có người nhắc nhở.

Bởi vì, hôm nay con đường kia rất nguy hiểm, hầu như không có một người nào đi đường đó cả ngoại trừ một vài thiên tài cùng với con cháu vương hầu, nếu như người khác đi vào thì chỉ có con đường chết.

Những chiếc xem này quá hung hăng, gào thét đi qua, có lúc có vài chiếc đi cùng với nhau, thanh âm kim loại va chạm, hàn quang lấp lánh có chút dọa người.

"Ta cũng đi tụ hội." Thạch Hạo đáp.

Người ở ngay ngã ba nghe thấy vậy thì trợn tròn mắt, ngay cả chiến xa cũng chả có, đi như vậy không phải sẽ bị người chê cười hay sao, những thiên tài đó rất coi trọng thể diện đấy.

Quả nhiên, ở phía sau mấy chiếc chiến xa chạy tới hơi muộn thì đều chú ý tới nó, lộ ánh mắt kinh ngạc, người chân trần tới không phải là không có thế nhưng tựa hồ cũng không có nhiều.

"Tỷ tỷ ngươi xem, lại là một tên lập dị nữa, hắn tưởng mình là Lăng Ba tiểu Hầu gia hay sao, ta đây thật sự mạnh mẽ không gì sánh được, từ xưa đến nay không ngồi chiến xa, hắn cũng muốn học theo."

Một chiếc chiến xa màu bạc chạy qua thì âm thanh của một tiểu nha đầu truyền tới, tấm màng nhấc lên nơi đó lộ ra hai khuôn mặt xinh đẹp, to nhỏ bàn luận với nhau.

Thạch Hạo buồn phiền, giản dị một chút mà cũng chả xong.

Cứ như thế mấy chiếc chiến xa đi ngang qua, người ngồi trên xe đều lộ ánh mắt khác thường khi nhìn nó, làm cho nó cảm thấy khó chịu, mình thật sự đã tính sai mà, chưa gì đã trở thành quái vật cho người bàn luận.

"Hì hì..." Tiếng cười khẽ truyền tới, say mê tới tận lòng người, một chiếc xe kéo chạy tới, lấp lánh trong suốt, thụy thú kéo xe tạo nên từng trận sương mù, trông vô cùng mông lung và mạnh mẽ.

"Để hấp dẫn sự chú ý của cô gái đó cho nên mới cố ý nói như thế, ngươi muốn trở thành khác người hay sao hả, thế nhưng có chút muộn rồi, ta đây không chơi đùa nữa." Trên xe kéo có một tiểu nha đầu bĩu môi nói, đây chính là Tiểu Hồ Ly.

Xe kéo dừng lại, cô gái Thiên Hồ tộc thò đầu ra ngoài, khuôn mặt trắng mịn khiến người khác nghẹn thở, cặp mắt to long lanh như nước, nói: "Lên đi, tỷ tỷ chở ngươi một đoạn đường."

"Quên đi, ta vẫn muốn tự mình đi thôi." Thạch Hạo vội vàng từ chối, dựa vào bản năng nên nó biết cô gái Thiên Hồ tộc này vô cùng nguy hiểm, vô cùng mạnh mẽ, tuy có phong thái mê hoặc chúng sinh thế nhưng rất khó dây dưa.

"Tiểu thư, ngươi không biết hắn xấu xa đến cỡ nào đâu, ta bán cho hắn một tiên tử thánh khiết vậy mà còn đòi mua một tặng một nữa chớ, làm liên lụy đến ngươi." Tiểu Hồ Ly ở bên cạnh tố cáo.

"Tốt lắm, khi tới tới Thanh Lâm viên thì nói cho những tiên tử thánh khiết khác biết, ta đây không muốn mua một mình nàng." Cô gái Thiên Hồ tộc cười hi hi.

Thạch Hạo đau cả đầu, nó càng phát hiện rằng Hồ Ly Tinh này chẳng dễ chọc chút nào, đi chung với nàng nhất định sẽ bị lợi dụng để đối phó với người tiên tử kia, tốt nhất là đừng trêu trọc là hơn.

"Ngươi không muốn đi nhờ xe hả? Vậy chúng ta đi thôi." Hồ Ly Tinh cười nói, cơ thể trắng mịn di chuyển mê hoặc đến cực điểm.

Xe kéo đi xa, Thạch Hạo sờ sờ mũi, nó cảm thấy nữ nhân này rất khó đối phó, đường mơ có thể lôi mình xuống dưới nước được, vạn nhất mà gặp phải chuyện này thật sự là không ổn nhen.

"Tránh ra!"

Phía sau có tiếng quát tháo, tiếng chân điếc tai truyền tới, tám con hung thú đang kéo một chiếc chiến xa mạnh mẽ vọt tới, khí tức hung sát phả vào mặt, vô cùng mãnh liệt.

Thạch Hạo không nói gì cũng nép vào bên ven đường vẫn không có ngăn cản đường đi, tự dương lại bị người khác quát mắng, đây có phải hơi bá đạo?

Nó lại lui về phía sau một chút cũng không muốn gây sự gì, kết quả chiếc chiến xa đó chạy vụt sát vào ven đường, đây chính là đang lao thẳng vào nó mà.

Thạch Hạo lại lui nữa thế nhưng một trong số con hung thú đó gào thét, móng vuốt to như cái mâm vung lên đạp mạnh về phía nó, khí tức âm u lạnh lẽo đập vào mặt.

Nó tức giận, chuyện này thật sự là khinh người quá đáng, nó lại lùi nữa kết quả đối phương như được nước lấn tới, móng vuốt to như cái mâm quơ đến gần gương mặt của nó, vô cùng hung cuồng.

Đây cũng quá ngang ngược, chỉ cần bị dậm trúng ắt bị thương tàn, hung hăng bá đạo đến cực điểm.

"Các ngươi bị bệnh hả?" Thạch Hạo quát lớn, bay lên trời né qua đòn đánh này rồi rơi xuống cách đó không xa.

Chiếc chiến xa này nhanh chóng dừng lại, phu xe liếc chéo nó, quát hỏi:

"Chủ nhân nhà ta hỏi ngươi, chiếc xe kéo vừa nãy vì sao lại dừng lại, Thiên Hồ tiên tử đã nói gì với ngươi?"

"Nín cm chủ nhân ngươi lại đi." Thạch Hạo lên tiếng, chẳng chút nể mặt gì cả, dùng từ ngữ cũng chẳng hay ho gì.

"Ngươi lớn mật thiệt, biết đang nói chuyện với ai không hả?!" Phu xe quát hỏi.

Thạch Hạo tự nhiên nhìn ra được, chủ nhân của chiếc xe này rất để tâm tới Thiên hồ tiên tử, không phải theo đuổi thì cũng có ý khác, nó lắc lắc đầu, Hồ Ly Tinh quả nhiên là mầm tai họa, chỉ nói với cô ta vài câu mà đã rước đến phiền phức như vậy rồi.

"Đang hỏi ngươi đó, điếc hả?" Phu xe không có đè ép Thạch Hạo mà chủ nhân ở bên trong xe thấy thế mở miệng.

Trong xe có mấy người cùng đồng hành với nhau, thân phận cũng chẳng tầm thường chút nào, tuổi tác xấp xỉ như nhau đều là thiếu niên cả.

"Các ngươi mắc bệnh thì phải, cần chữa!" Lời nói của Thạch Hạo đầy hùng hồn, nhìn chằm chằm về phía trước.

"Ngươi muốn chết!" Phu xe vung roi ngựa lên rồi đánh về phía trước, vô cùng dũng mãnh, hơn nữa hắn cũng rất mạnh mẽ, trong hư không vẽ ra một chuỗi phù văn đánh về phía mặt Thạch Hạo.

Thạch Hạo là ai? Hùng Hài Tử hung tàn, chưa bao giờ nếm mùi vị thiệt thòi, lăng không bay lên một cước đã gãy cây roi đồng thời bàn chân đạo mạnh lên trên mặt phu xe khiến cho hắn bay ngược ra xa mấy chục trượng, hàm răng trong miệng bay phụt ra ngoài, rên rỉ không ngừng.

Nếu không phải Thạch Hạo lưu tình thì đầu của hắn đã nổ tung rồi, dù vậy cũng khiến cho xương gò má nứt ra, đau đớn khiến nước mắt của hắn lăn dài, quằng quại đầy đất.

"Ngươi muốn chết, dám đụng đến người của ta." Tiếng quát bên trong xe truyền ra, một thiếu niên lao ra ngoài.

"Giúp ngươi trị bệnh!" Thạch Hạo mạnh mẽ ra tay, một tiếng ầm vang lên, bàn tay phải hóa thành màu đen, bỗng nhiên một bóng mờ huyền quy xuất hiện rồi trấn áp người này, sau đó khiến cho hắn ngã lăn xuống đất!

"Ngươi..." Mấy thiếu niên trong xe giận dữ liền vọt lên, kết quả bị tia chớp màu tím đánh trúng cả người bốc khói đen.

Thạch Hạo một cước đá văng bọn họ xuống xe, sau đó nói: "Xe này thuộc quyền sở hữu của ta."

Dứt lời nó nghênh ngang rời đi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 289: Anh Kiệt Tụ Hội.

Thạch Hạo lái xe rời đi, mấy người ở phía sau toàn thân lượn lờ tia chớp và khói đen, tức đến run lẩy bẩy, không ngờ lại gặp phải một người hung hăng như vậy, đơn giản và trực tiếp hạ gục bọn họ rồi cướp xe rời đi.

Chuyện này quả thật là một nhục nhã vô cùng ghê gớm đối với bọn họ, lúc nãy chỉ mới giao thủ một chiêu thì đã bị trấn áp, ném bọn họ xuống xe cứ như là ném một bao cát vậy.

Thiếu niên kia, mỗi một cử động lời nói đều thể hiện sự ngang ngược và ác liệt, cứ thế cướp lấy chiến xa của bọn họ, như vậy họ làm sao chịu nổi? Thật sự là bới lông tìm vết đã không được rồi không ngời lại bị người đánh cho một trận.

Khi tia chớp biến mất, bọn họ thân hình bị cháy khét bò dậy từ mặt đật, ai nấy đều rất tức giận, phổi muốn nổ tung ra, còn muốn tới cuộc tụ hội nữa sao, ngay cả xe mà cũng bị người khác đoạt mất, quá mất mặt.

"Tên ranh con này là ai, sao từ trước tới giờ chưa thấy bao giờ, tựa hồ rất là mạnh!"

"Chúng ta nếu như không tới buổi tụ hội mà cứ thế này rời đi, chuyện này mà bị người khác biết được thì sẽ bị người người chế nhạo mất."

Vẻ mặt chủ nhân của chiếc thanh đồng xa trở nên trắng bạch, đúng là tự rước lấy nhục mà, nếu như hắn không gây chuyện, không có làm nhục tên nhóc hung tàn kia thì đời nào như thế này.

"Xe này là của gia gia ta, không thể để sai sót được." Hắn rất khó xử.

"Chúng ta chờ ở chổ này một lúc nữa, nếu như thấy người quen thì cùng

đi với bọn họ cũng được, nếu không cứ cuốc bộ như thế này thì quá mất mặt." Có người nói.

Thạch Hạo tâm tình khoái trá, vốn là một mình đi trên con đường này bị người khác chỉ chỉ chỏ chỏ, bị coi là khác người, hiện tại thì tốt rồi, rốt cuộc cũng giải quyết vẫn đề.

Đây chính là chiến xa thanh đồng vô cùng bất phàm, hình dáng cổ điển, bên trên có khắc rõ ràng những núi sông chim muông và các bức tranh vì sao ngư trùng. Mà tám con hung thú kéo xe đều rất mạnh, từng con đều có sát khí nguy hiểm vòng quanh thân thể, hiển nhiên đã trải qua ở chiến trường.

"Gào..."

Mới chạy đi không bao xa thì tám con linh thú trở nên nóng nảy, chúng nó đã thông linh nên biết được chủ nhân đã thay đổi nên có chút không phục, muốn hất tung Thạch Hạo xuống.

"Ngoan ngoãn chút đi!" Thạch Hạo quát lên rồi triển khai bảo thuật, một con Kim Sí Bằng Điểu hiện lên giữa không trung, cặp mắt nhìn xuống bọn chúng.

Một uy thế to lớn xuất hiện khiến cho tám con hung thú rung động không còn dám phản kháng nữa, bởi vì có một loại khí tức rất kinh khủng đang ập tới, đây chính là sự áp chế của chủng tộc trời sinh.

Thạch Hạo cũng không hề thi triển bảo thuật Côn Bằng mà đây chỉ là một bảo thuật không đầy đủ, nó sợ khi bị người phát hiện thì sẽ dẫn tới họa sát thân.

Thanh Lâm viên xuất hiện, một đôi cửa đá khổng lồ đứng sừng sững ở đó, rộng rãi và khổng lồ cứ như là hai tòa núi nhỏ vậy, lúc này đang mở rộng lần lượt từng chiếc chiến xa đi vào.

"Hả, đây chính là chiến xa của Lăng Vân hầu, chắc tiểu Hầu gia của phủ cũng tới." Tên ghi tên nói.

Nhưng mà khi Thạch Hạo cười híp mắt tiến về phía cửa đá để chào hỏi mọi người thì vài tên phụ trách ghi tên như là hóa đá, sao lại không giống?

"Mấy vị huynh đài kia cho ta mượn nhờ xe." Thạch Hạo cười toe toét chào hỏi rồi tiến vào trong.

Thanh Lâm viên diện tích rất rộng, chổ đỗ xe rất nhiều. Phía trước rất ngột ngạt bởi vì nơi đó là một dãy hung thú, thế nhưng lại rất yên tĩnh, không chút tiếng gào thét nào.

Bởi vì chúng đã thông linh, chủ nhân đã thông báo không được la hét.

Thạch Hạo chú ý, nơi đây không thiếu những chiến xa đáng sợ, tuyệt đối đều là những bảo cụ mạnh mẽ, đặc biệt có mấy chiếc chiến xa dùng Thái Cổ di chủng để kéo xe.

Một con di chủng sau khi trưởng thành tuyệt đối có thể bễ nghễ một phương, thế nhưng mấy chiếc chiến xa kia lại dùng di chủng đỉnh cấp này để kéo xe, như vậy có thể tưởng tượng ra chủ nhân của bọn nó như thế nào rồi.

"Đó là xe của Chiến Vương, bên kia chính là chiến xa của Thần Uy hầu..."

Thạch Hạo nghe thấy mấy lời nghị luận của người xung quanh, biết được những thế hệ con cháu này vì biểu lộ ra khí thế nên đã lấy những chiến xa của tổ phụ bọn họ đến nơi đây, nếu không thì bằng vào bọn họ cũng không có cách nào khiến cho những Thái Cổ di chủng đã trưởng thành này đi theo được.

"Liễu Hàn, ngươi cũng mới đến hả?" Thạch Hạo vừa mới dùng xe lại thì có một âm thành truyền tới, nó quay đầu quan sát, có một chiếc chiến xa mày vàng đang chạy tới, một thiếu niên đang thò đầu ra ngoài.

"Ồ, ngươi..." Nó biết chiếc xe này nên lấy làm kinh hãi, thế nhưng lại phát hiện người trên xe không đúng lắm.

Thiếu niên này tuổi tác xấp xỉ với Thạch Hạo. mặc Giao Long y màu vàng, như là một hoàng tử vậy, ánh mắt lấp lánh có một loại ngỗ ngược, đang nhìn kỹ Thạch Hạo.

"Chuyện gì xảy ra vậy, đây không phải là xe của Lăng Vân hầu sao, sao lại thuộc về ngươi?" Thiếu niên này hỏi, giọng điệu nghiêm khắc.

"Ha ha, bọn họ cho ta mượn, chút nữa trả lại là ổn thôi." Thạch Hạo đáp, thân thiện cười với hắn rồi thong dong rời đi.

Thanh Lâm viên rất lớn, Thạch Hạo cất bước dọc theo đường mòn, xuyên qua một mảnh rừng cây lâu năm, đi theo những người trẻ tuổi có khí chất bất phàm vào sâu trong lâm viên.

Khi tới đây thì cây cối thưa thớt, cỏ xanh như đệm, phía trước có một cái hồ rất lớn, màu xanh lam trong vắt, cứ như là một khối bảo thạch rất lớn chắn ngang ở nơi đó.

Nơi này có rất nhiều người, họ đều là tuấn kiệt trẻ tuổi từ mười mấy cho tới hai mươi mấy tuổi, tất cả bất phàm, rất nhiều người vừa nhìn là biết không phải người thường, càng có một vài tài hoa xuất chúng, khí tức kinh người.

Thạch Hạo để ý, có mấy người mạnh mẽ đến đặc biệt khiến nó kinh hãi, những người này hình như không phải là Nhân tộc, nam thì ánh mắt lạnh lẽo, nữ thì xinh đẹp hơn hoa.

"Ấy da, Thập Lục công chúa tới rồi, đây chính là một viên minh châu óng ánh của Hoàng Đô, chàng trai đi cùng với nàng là ai thế?"

"Tự nhiên là lai lịch lớn rồi, khẳng định là cường giả vô cùng mạnh mẽ, cẩn thận một chút, không được nói lung tung."

Xa xa, một bóng người yểu điệu thướt tha, một thân quần áo màu vàng phấp phơ, vóc người của Thập Lục công chúa vô cùng xinh đẹp, ở bên cạnh nàng có một chàng trai tóc tím, khí chất xuất chúng.

Rất nhanh, một hướng khác cũng có tiếng kinh hô truyền tới, lại thêm một cô gái có dung mạo xuất chúng xuất hiện, được mọi người vây quanh.

"Đây chính là muội muội của Hỗn Thiên hầu, không chỉ xinh đẹp như hoa mà tu vi cũng rất kinh người." Có người khe khẽ bàn luận.

Mà cách đó không xa, ca ca của nàng cũng hấp dẫn người khác, bất kể là trai hay gái đều chen lấn về đằng trước.

Hỗn Thiên hầu đầu tóc đen rồi tung, cao lớn hùng dũng, một thân chiến y huyền kim tỏa ra ánh đen, hắn đứng nơi đó cả người cứ như là một ngọn núi lớn màu đen vậy.

Hiện tại, hắn chỉ mới hai mươi lăm tuổi, trẻ như vậy đã được phong Hầu, trấn thủ biên cương, luôn lập công lớn, thuộc dòng chính của vương hầu Thạch tộc, trước đây không lâu từng đoạt được Huyết Ma Xích ở trong buổi đấu giá.

Hỗn Thiên hầu trên chiến trường thì thiết huyết, còn trong cuộc sống thì rất cởi mở, cười ha hả, tay trái ôm lấy vòng eo của một cô gái, không chút ngại ngùng nào.

Cô gái đó lại uốn éo éo thon, thoáng vùng vẫy rồi không nhúc nhích gì nữa, sắc mặt ửng đỏ.

Xung quánh đám người đều cười to, những chàng trai trẻ tuổi khác chủ động tiến tới, hỏi han thỉnh giáo những chiến sự ở ngoài biên cương của hắn. Mà một vài cô gái khác thì ánh mắt vô cùng nóng bỏng, lao về trước đùa giỡn cùng hắn.

"Cái tên này quả nhiên được mọi người nhiệt tình tiếp đón, một đám béo múp vây quanh." Thạch Hạo thì thầm nói nhỏ.

Bên cạnh có vài người nghe thấy, bất kể là chàng trai hay là cô gái đều hóa đá, béo múp... những người vậy quanh Hỗn Thiên hầu rất mập sao? Không thấy ai cả nhen, những cô gái đó đều rất thon thả, chỉ là một vài địa

phương quá mức căng tròn mà thôi.

"Ồ, những tên đi Tiểu Tây Thiên tu hành cũng đã quay về rồi?" Cách đó không xa có người kinh ngạc tạo nên náo động không nhỏ, rất nhiều người nhìn về hướng đó.

Đó là một công tử trẻ tuổi, cười tươi như hoa, bên người có mấy người đẹp bầu bạn, ngồi ở đó uống rượu vô cùng vui vẻ.

"Nghe nói Tiểu Tây Thiên đều là một đám khổ tu sĩ, chú ý đến thanh tâm tĩnh dục, có thể tên này là một quái thai, mỗi lần trở về hành vi đều rất phóng đáng, không gái không vui." Có người nhỏ giọng nói.

Nhưng mà không một ai dám khinh thường người này, hắn tên là Lý Bạch Đinh, bởi vì tục truyền hắn được chân truyền của Tiểu Tây Thiên, thực lực mạnh mẽ vô cùng, vô địch cả Hoàng Đô trong lứa trên dưới hai mươi tuổi.

Nếu không phải tiếng tăm của Thạch Nghị quá lớn thì chắc chắn tên Lý Bạch Đinh con cháu vương hầu này sẽ vô cùng chói mắt.

Dù cho như vậy hắn cũng được rất nhiều người chú ý. Đang lúc này, thanh âm quát khẽ của một cô gái truyền tới, vô cùng tức giận, nói: "Lý Bạch Đinh, ngươi...khiến ta quá thất vọng. Ta nhất định sẽ từ hôn với ngươi!"

Mọi người liếc mắt, đó là một cô gái vô cùng xinh đẹp, thế nhưng lúc này sắc mặt tái nhợt vì tức giận quá mức, nhìn thấy hành động phóng đãng của hắn như vậy, trước mặt mọi người lại tán tỉnh vài cô gái trẻ đẹp, thật sự chịu không nổi nữa.

"Người đẹp, ngươi đang gọi ta sao, uống một ly nào?" Lý Bạch Đinh say mèm càng cười to hơn, nhìn về phía đó chào hỏi, kết quả khiến co gái này run rẩy cả người.

Mọi người đờ ra, tên này đúng là vừa háo sắc vừa phong lưu như trong truyền thuyết vậy, hôn thê của hắn chính là một viên minh châu trong Hoàng

Đô, có thể đặt ngang hàng với Thập Lục công chúa, đại tiểu thư

Lôi tộc, kết quả hắn chẳng sợ hãi chút nào.

"Ném hắn vào trong hồ nước đi!" Cô gái căm tức nói, lệnh cho lão bộc ở bên cạnh.

"Ầm!"

Nhưng mà, khi lão bộc kia động thủ thì trên người của Lý Bạch Đinh tỏa ra bảo huy rực rực, sau lưng hắn hiện lên một kim cương đang trợn mắt, đánh bay lão bộc đó khiến cho ông ta suýt chút nữa rơi vào trong hồ.

"Cái gì, đó là thần thông Kim Cương Bất Hoại, là bí mật không truyền của Tiểu Tây Thiên, vậy mà hắn lại luyện tới cảnh giới này, nhân vật lão bối này cũng không thể làm gì được hắn sao?"

"Nào, người đẹp, chúng ta tiếp tục uống rượu." Lý Bạch Đinh tiếp tục ôm vòng eo thon của một cô gái, cùng nào uống rượu giao bôi.

"Ngươi..." Vị hôn thế của hắn tức giận xoay người rời đi.

"Thật là một tên phong lưu quá mà." Thạch Hạo nhỏ giọng nói, tới đây không lâu mà đã thấy không ít nhân vật khác người.

"Mong muốn?" Bên cạnh nó, có người thổi một làn gió thơm tới.

"Rất muốn." Thạch Hạo gật đầu.

"Hả, mới nhỏ như vậy mà đã có ý nghĩ đen tối thế này, lần này ta yên tâm rồi, có thể bán tiên tử thánh khiết kia cho người." Cô gái Thiên Hồ tộc xuất hiện, trên mặt hiện ý cười.

Thạch Hạo quay đầu lại, nói thật nó chẳng muốn gần cô ta chút nào, cô gái này mặc dù có sức hấp dẫn rất lớn với những nam nhân thế nhưng cũng có nguy hiểm trí mạng,

"Nói như thế, ngươi thật sự có thể bán cô ấy cho ta?" Thạch Hạo khiêu khích, bởi vì đối phương luôn trêu chọc như vậy, về phương diện khí thế luôn chiếm ưu thế, nó không muốn cứ lần này đến lần khác phải bị động.

"Đừng nóng vội, sẽ bán cô ta thôi." Thiên Hồ tiên tử cười nói rồi xoay người rời đi.

Hai chân của cô thon gài, eo nhỏ mềm mại, bộ ngực căng tròn, cần cổ thiên nga, nước da trắng mịn như ngọc thạch, vẻ mặt cười cười càng thêm quyến rũ mê người, con mắt trong veo như nước mùa thu.

Cứ như vậy cô bước tới, những người xung quanh đều dạt sang hai bên, bất luận là nam hay nữ đều nhìn về phía cô, ngya cả ánh mắt của Hỗn Thiên hầu cũng phải híp lại, trong đó mang theo hào quang ngang bướng.

Rất nhanh, rất nhiều người vây quanh lấy cô, chính xác là rất nhiều người vờn quanh.

"Ồ, Võ Vương phủ cũng có người tới rồi."

Mọi người phát hiện mấy vị trẻ tuổi của Võ Vương phủ, tất cả đều lộ ánh mắt khác thường, một trận chiến của Đại Ma Thần làm kinh động Hoàng Đô, khiến tất cả mọi người đều chấn động.

Nhưng mà, cuối cùng ông bị bức bách phải rời đi, hiện tại Võ Vương phủ chia làm hai phái, mọi người cảm thấy không còn mạnh mẽ như trước đây nữa.

"Đáng tiếc quá, không phải là Thạch Nghị, không biết hắn có trở về hay không nữa."

Nhắc tới cái tên này khiến cho mọi người chấn động, Thạch Nghị tuy hiện tại chỉ mới mười sáu mười bảy tuổi thế nhưng tuyệt đối chấn động cả Hoàng Đô, tất cả mọi người không dám khinh thường.

Bời vì bọn họ biết được, cho nó thêm vài năm nữa rất có thể hắn sẽ quét

ngang những địch thủ mạnh mẽ, đánh đâu thắng đó.

"Thạch Nghị trở về rồi sao?" Có người hỏi.

Đặc biệt là những thế lực không hòa thuận với Võ Vương phủ, cũng có người khiêu khích, nói: "Nghe nói Võ Vương phủ không ổn rồi, hiện tại cũng chỉ có thể chờ Thạch Nghị trở về thì mới có thể xoay chuyển càn khôn được."

Đám trẻ tuổi của Võ Vương phủ uống hơi nhiều, bởi vì gần đây phát sinh quá nhiều chuyện, trong tộc lại ngột ngạt khó chịu nên ở đây thả ga, uống không biết say xỉn.

Hiển nhiên, có người thuộc nhất mạch Đại Ma Thần, đã say bí tỉ liền kêu lớn: "Các người biết quái gì, ta Võ Vương phủ không chỉ có mỗi Thạch Nghị, còn có một người, hắn chính là trời sinh Chí Tôn, không cho phép các ngươi khinh thường!"

"Ha ha... Chúng ta nghe thấy gì thế này, còn có một người trời sinh Chí Tôn?" Mấy người khác cười to.

"A, không phải các ngươi đã chia rẽ rồi sao, hay là muốn thêm một vương phủ Ma Thần nữa, ha ha ha..."

"Nếu như ngươi nói đến Thạch Nghị thì chúng ta bội phục thiệt, hơn nữa ở đây hết thảy những người cùng tuổi đều bội phục cả, ở Thạch Quốc không người là đối thủ của hắn, xứng đáng với bốn chữ Thiếu Niên Chí Tôn. Ta biết ngươi là nhất mạch Đại Ma Thần thế nhưng nói như thế cũng chả hay ho gì cả, ngoại trừ Thạch Nghị thì bộ tộc các ngươi còn có thể dựa vào ai chứ?" Có mấy người chẳng hề khách khí, cười lạnh nói.

Những lời này phát ra tự nhiên sẽ khiến cho không ít người bàn luận, có người gật đầu lại có người thầm thang đáng tiếc.

"Nghe nói Thạch Nghĩ cũng đã quay về, không biết thật hay không, nếu như là sự thật vậy thì làm cho người ta chờ mong nhen, thế nhưng cũng đừng

nói tới cái gì mà trời sinh Chí Tôn mờ mịt kia nữa." Mấy người đó cười nói.

"Là sự thật, vốn là trong phủ chúng ta còn có một đứa nhỏ, nó chính là trời sinh Chí Tôn, tên là Thạch Hạo!" Người kia lớn tiếng trách mắng, thanh âm chấn động gần hồ nước, hai chữ Thạch Hạo như là sấm nổ bên tai!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 290: Tiên Tử Đến Từ Vực Ngoại.

Trời sinh Chí Tôn, dám mở miệng nói những từ này, rất nhiều người bĩu môi cơ bản chẳng thèm quan tâm, đây là danh xưng đáng sợ biết dường nào.

Đương nhiên cũng không phải không một ai không tin, sống ở Hoàng Đô, năm đó vì sao Thạch Tử Lăng phản lại Võ Vương phủ thì cũng có một ít tin tức ngầm lộ ra ngoài.

Ngòai ra, trước đây không lâu Đại Ma Thần đại náo Hoàng Đô, hô to hét lớn, tuy chưa hét ra những bí mật năm đó cho toàn thành biết thế nhưng đối với những người mẫn cảm thì cũng đã nắm được một vài tin tức rồi.

"Ngươi đã uống say rồi!" Một con cháu khác của Võ Vương phủ quát lên rồi đỡ lấy hắn, dùng mạnh sức lay lay để cho hắn tỉnh táo lại.

"Ta không có say, đừng có cản ta!" Hắn tức giận giãy dụa đến đỏ cả mặt.

"Quên đi, đùng để ý đến con ma men này." Có người khẽ nói, những người xung quanh cũng tản đi.

Đối với Võ Vương phủ mọi người rất là kiêng kỵ, tuy hiện tại đã bị phân liệt thế nhưng mạch này cũng không thiếu cường giả, mỗi một người ai cũng đều rất kinh diễm.

Đại Ma Thần thì không cần phải nói thêm, đủ để khiến cho một thế hệ phải kinh sợ, ngay cả vương hầu cũng không phải là đối thủ của ông.

Xuống thấp hơn, có Thạch Tử Đằng đã bái nhập hồ Ma Linh, đây là một cấm địa có thể sánh ngang cùng Thái Cổ Thần Sơn, ai mà không sợ, người này thủ đoạn cao siêu, ra tay vô tình, thiên tư đáng sợ.

Ngoài ra, còn có Thạch Tử Lăng, được xưng là kỳ tài của Hoàng Đô, năm đó đánh khắp những người đồng lứa không đối thủ, cuối cùng phản lại rời đi, ngay cả tứ đại lão tổ của Võ Vương phủ cũng không thể ngăn được.

Lại nói đến phía dưới thì chính là Thạch Nghị, trời sinh thần nhân, nắm giữ Trùng Đồng, đánh đâu thắng đo, vừa sinh ra thì đã có ánh sáng chói mắt, trở thành thiếu niên Chí Tôn kinh người nhất ở Thạch Quốc, không người nào có thể dự liệu được hắn sẽ trưởng thành đến bước nào.

Đối với những kẻ thù thì bọn họ rất vui mừng khi Võ Vương phủ bị phân liệt, thế nhưng cũng không dám tùy ý đi trêu chọc.

Thanh âm từ phương xa vang lên khiến cho dao động ở nơi này đều biến mất, mọi người nhanh chóng thối lui rồi nhìn về phía ven hồ, nơi đó có một cô gái tà áo trắng phấp phới, mái tóc tung bay, trong tay cầm sáo ngọc đang nằm ngang trên bờ môi đỏ, thần âm động cả thiên địa.

"Tiên tử đến rồi!" Mấy người kinh ngạc thốt lên khi nhận ra cô, chính là vị khách quý của Thập Cửu hoàng tử.

Còn không có ai biết đến thân phận của cô, thế nhưng nhìn thấy thái độ của Thập Cửu hoàng tử thì lai lịch của cô gái này chắc chắn vô cùng kinh người, tối thiểu cũng là khách từ Thái Cổ Thần Sơn tới.

Thậm chí có một vài nhân sĩ tin tức nhanh nhẹn đã hiểu rõ, cô từng tiến cung gặp Nhân Hoàng, trò truyện với nhau cả đêm khiến cho người ta khó đoán.

"Sẽ không phải lại thêmvị Hoàng phi nương nương đấy chứ?"

"Chớ có nói lung tung, vương hầu cũng không dám nhiều lời, ngươi chỉ là một công tử bột nho nhỏ mà cũng dám nói lung tung, lão tổ của bộ tộc ta nói là cô ta đến từ vực ngoại đấy."

Tự nhiên có nhân sĩ tin tức nhanh nhẹn, họ biết được tiên tử thánh khiết này còn cả Hồ Ly Linh như là mầm tai họa kia có lai lịch rất lớn, mấy người

đó được khuyến cáo không được làm xằng làm bậy.

Hồ nước màu xanh lam, không hề có chút tạp chất nào, cô gái kia cứ như là tiên tử cưỡi sóng, vô cùng nhẹ nhàng, đứng ở trong hồ, áo trắng như tuyết, tóc đen tung bay, có một loại khí chất siêu trần thoát tục, không dính khói bụi trần gian.

Trên mặt cô che bởi một tấm khăn, nhưng cũng vì vậy mà có một khí tức xuất thế, đôi mắt như hơi nước mờ mịt khi chạm vào khiến lòng người rung động, môi đỏ tuyệt mỹ, sáo ngọc lấp lánh, hai thứ tương xứng với nhau cứ như là cảnh trong tranh vậy.

Chủ yếu nhất chính là một khúc sáo kia quá mức bay bổng, như là một ký hiệu thần bay ra gột rửa linh hồn người khác, rất nhanh khiến tất cả mọi người trở nên yên tĩnh, rất ít người thấp giọng lên tiếng.

Một khúc này cứ như là tiên âm khiến cho mỗi người như mê như say, từng mảnh ánh sáng từ trên sáo ngọc bay ra, óng ánh và trong suốt.

Nơi đó sáng rực giống như có vô số cánh hoa lóe sáng bay lượn quanh cô, khiến cho cô càng thêm mờ ảo, càng thêm xuất thế, giống như muốn bay vút lên trời cao.

Không cần ai ca ngợi, cô thật sự là một tiên tử xinh đẹp, vô cùng hoàn hảo, siêu nhiên trên cỏi đời này, rất nhiều người cảm thấy tự ti và mặc cảm, cảm thấy mình vĩnh viễn không thể nào tới gần cô ấy được.

Tiếng sáo quanh quẩn, bãi cỏ ở bên cạnh hồ có những cây cỏ non sinh trưởng, có hoa nở rộ được mưa ánh sáng chiếu rọi liền tràn ngập sức sống.

Ngoài ra, bên trong lâm viên nơi xa xa có rất nhiều bươm bướm sặc sỡ bị luồng khí tức thần thánh này hấp dẫn, bay lượn trên mặt hồ hình thành nên một hình ảnh vô cùng xinh đẹp và đồ sộ, bay múa tại nơi đây.

"Vĩnh viễn không thể với tới được." Có người than thở.

Mọi người quay đầu lại, dĩ nhiên là Lý Bạch Đinh, người này vô cùng mạnh mẽ, trong thế hệ tuổi trẻ rất hiếm có địch thủ, nổi danh với phong lưu phóng khoáng, kết quả lại nói ra những lời này, tựa hồ có cảm giác vô lực, vô cùng tiếc nuối.

"Đó chính là tiên, chúng ta là phàm phu tục tử tự nhiên không thể nào lại gần được." Lại có thêm một vị con cháu vương hầu rất mạnh mẽ nói nhỏ.

Đúng lúc này trong hồ xuất hiện những gợn sóng, vài sinh linh màu bạc xuất hiện trên mặt hồ, bơi lội quanh người đẹp áo trắng xuất trần đó.

"Cá chép rồng !"

"Chính là sinh linh này, trong hồ nước cũng chỉ có vài con mà thôi, vị thuốc của chúng có giá trị cực cao. có linh tính cực mạnh, đã tiếp cận gần tới sinh vật thuần chủng nhất.

Có người kinh ngạc thốt lên, đây chính là sinh linh quý báu được Nhân Hoàng nuôi thả nơi đây, được xưng là một trong Thái Cổ bát trân, sinh sống nhiều năm, nơi đây tổng cổng chỉ có được một vài con, tỉ lệ sống sót rất thấp.

Sau đó, rất nhiều linh ngư trong hồ đồng loạt xuất hiện, đủ loại màu sắc nhảy múa từ dưới nước lên. Tiếp theo, chim tước trên không trung cũng bay tới, có chim hạc lông vũ đỏ như lửa, hay là chim loan năm màu, còn có cả khổng tước... những dị cầm trong lâm viên đều xuất hiện bay lượn nơi đây, lông vũ xinh đẹp và rực rỡ, vô cùng đẹp mắt.

Thời khắc này, bất kể là không trung hay là hồ nước, hoặc là bãi cỏ trên bờ đều bừng bừng sinh sơ, chim tước, hồ điệp, cá chép rồng... đều đang vây quanh một tiên tử, mưa ánh sáng không ngừng bay ra.

Hét dài một tiếng, quấy nhiễu có vùng yên tĩnh này, một thiếu niên tóc tai bù xù xuất hiện, chừng hai mươi tuổi, tóc tím đầy đầu, mặc giáp trụ xích huyết, như là một ngôi sao lớn màu đỏ thẫm từ trên bầu trời nơi phương xa hướng tới.

"Ha ha... Tiên tử, rốt cuộc cũng bị ta tìm được rồi." Hắn cười to không ngừng, thật là dũng mạnh, tựa như hung ác.

Mọi người vốn đang như say như mê thì bị quấy rồi, từ trong sự yên tĩnh phục hồi lại tinh thần thì ai nấy đều rất giận dữ, chàng trai này lại phá hoại ý cảnh đẹp đẽ như thế.

"Tiên tử, ta một đường đi theo không tiếc vượt qua tất cả, ngươi làm cách nào để tránh né ta nữa đây." Trong mắt của hắn lấp lánh ánh sáng hừng hực.

"Ngươi là ai, nhanh chóng rời đi." Có người quát lên.

Mà rất nhiều người cũng đang ngơ ngác, chàng trai này đã vượt qua tất cả? Hắn không phải là người của Hoàng Vực, chuyện này cũng quá kinh người mà!

"Chân Chấn, nếu như ngươi muốn làm phiền, đừng trách tiểu thư nhà ta không khách khí." Một tỳ nữ đứng ở ven hồ bước lên, lớn tiếng trách mắng.

"Mặc kệ ngươi tới từ nơi nào cũng không được quấy rầy tiên tử, đi đi!" Nơi đây đều là thiên tài, tất cả đều là tuổi trẻ tuấn kiệt, không ít người lớn tiếng trách mắng.

"Bằng vào ngươi cũng có thể ra lệnh cho ta?" Người đến cười gằn lớn tiếng quát lên rồi bùng phát ra một luồng khí tức mạnh mẽ, hồ nước bị chấn động ầm ầm rung chuyển.

Có người mắng chửi, lấy ra bảo cụ trấn áp về phía trước, thế nhưng thiếu niên tóc tím này chỉ quát to một tiếng, con mắt bùng phát ra ánh sáng chói mắt, mấy món bảo cụ ở trong không trung kia ầm ầm nổ tung.

Trong phút chốc, ven hồ trở nên yên tĩnh như tờ, rất nhiều người kinh hãi, quá mạnh mẽ.

"Vực này của các người sẽ gặp đại loạn, toàn bộ thần thành đều thành cỏ

rác, không lâu sau các ngươi sẽ mất đi vầng sáng, vậy mà cũng dám hiển uy trước mặt ta, hừ!" Hắn lạnh lùng cất tiếng.

"Đừng có vô lễ ở đây!" Hỗn Thiên hầu mở miệng, ở đây thân phận của hắn cực cao, còn là vương hầu nhỏ tuổi nhất và vô cùng mạnh mẽ ở Thạch Quốc, vù một tiếng, một thanh thước máu bay lên đâm thẳng vào không trung.

"Hừ!"

Chàng trai tên là Chân Chấn hừ lạnh, giơ tay lên rồi đè mạnh xuống dưới, chụp vào thanh Huyết Xích kia.

"Ồ, không đúng, đây là Thần Ma Huyết Xích!" Hắn kinh hãi nhanh chóng rút tay lại, cả kinh nói: "Pháp khí có hung danh hiển hách từ thời Thượng Cổ!"

"Chân Chấn, nể mặt sư huynh ngươi, ta không so đo với ngươi, tốt nhất rời đi đi." Trong hồ, tiên tử nơi mặt bị che bởi một tấm lụa mọng mở miệng.

Cô vậy mà lại ra tay ngăn cản song phương, không để cho Hỗn Thiên hầu với Chân Chấn giao chiến với nhau, thanh thước Huyết Ma hơi dừng lại rồi bay trở lại, xuất hiện trong tay Hỗn Thiên hầu.

"Ha ha, thú vị, đệ đệ của Hộ Đạo giả, theo đuổi tiên tử thánh nữ trong môn phái, khè khè, muốn tự chăm sóc tự ăn trộm luôn hả?" Cách đó không xe, tiên tử Thiên Hồ mở miệng.

"Yêu nữ, ngươi cũng ở đây?" Chân Chấn mở miệng, cặp mắt lóe sáng thế nhưng rất nhanh hắn xoay người lại, tiếp tục nhìn chằm chằm tiên tử ở trong hồ, quên đi mọi chuyện.

Tiên tử ở trong hồ ánh mắt lóe sáng, cô không muốn bị quấy rầy nữa nên đưa sáo ngọc lên khóe môi, một khúc thần âm vang lên tức khắc có một ký hiệu rực sáng bay ra.

Khí tức của thiên địa nơi đây lập tức thay đổi, Chân Chấn giật mình không ngừng rút lui, hắn cảm giác như đang bị một tòa núi lớn màu vàng trấn áp, liên tiếp lùi lại.

"A..." Hắn hét lớn, khí tức vô cùng khủng bố cứ như là tên Thần Ma xuất thế, toàn bộ lâm viên bị chấn động bắt đầu lau động, như muốn nứt toác ra.

Mọi người ngơ ngác, chàng trai này mạnh mẽ đến cỡ nào, mới khoảng hai mươi tuổi mà thôi thế nhưng lại có thực lực như vầy, quả thực khiến người khác khó có thể tin được.

"Được rồi đấy Chân Chấn, ngươi trở về đi." Tiên tử trong hồ mở miệng, thổi ra một nốt nhạt cuối cùng.

Cái ký hiệu màu vàng này liền hóa thành thực thể, không ngừng hóa lớn rồi cứ như là một ngúi trấn áp xuống, rơi lên trên người của chàng trai tóc tím.

"Bụp"

Hắn phun máu òng ọc, sau đó xoay người rời đi, nói: "Tiên tử, ta sẽ quay lại, đây chính là lần bại thứ mười nhưng tâm ta không hề bại!"

Mọi người ngơ ngác, chàng trai tên là Chân Chấn vô cùng mạnh mẽ, vô cùng khiếp người lại cứ như thế bị tiên tử trong hồ trấn áp, hành động này đáng sợ đến cỡ nào?

Tất cả mọi người đều biến sắc mặt, ban đầu những con cháu vương hầu còn ao ước vẻ mặt xinh đẹp của cô, hiện tại thì lại tràn đầy kinh nể, thật sự giống như đang đối mặt với một Trích tiên tử vậy, chỉ có thể phóng mắt dõi theo chứ không thể tới gần.

"Tỷ tỷ thật sự càng ngày càng lợi hại, muội muội ta cảm thấy có chút sợ ngươi đấy nhen." Tiên tử Thiên Hồ xuất hiện, gót sen uyển chuyển, đường cong uốn lượn, quần áo phấp phới, cánh tay thon dài như ngà voi lấp lánh

ánh sáng rực rỡ, con mắt trong veo như nước mùa thu, mê hoặc đến cực điểm.

"Sợ ta làm gì, kỳ thực chúng ta đều có thể cố gắng hơn tí nữa, không cần như thế." Tiên tử nở nụ cười xinh đẹp, trên mặt hồ có gió thổi qua nhấc lên một góc khăn che mặt, lộ ra một nửa tiên nhan tuyệt thế, khiến cho những người nhìn thấy như muốn nghẹt thở.

"Hai giáo phái ta và ngươi thể nào cũng phải khai chiến, diễn ra một hồi đại sát phạt, ta nghĩ đến thời điểm đó tỷ tỷ sẽ không lưu tình đâu." TIên tử Thiên Hồ cười tủm tỉm.

"Hiện tại ngươi đến tìm ta, lẽ nào là muốn chiến một trận sao?" Tiên tử che mặt bằng tấm lụa mỏng hỏi.

"Cuộc cá cược đã kéo dài nhiều năm giữa hai ta, trận chiến mạnh nhất!" Tiên tử Thiên Hồ lên tiếng.

Mọi người cảm thấy hoa mắt, hai người đó biến mất ngay trên mặt hồ.

Cùng lúc đó, đang ngồi hưởng thụ thức ăn ngon miễn phí, bưng ly rượu uống ừng ực, trông rất tiêu sái vui sướng, đó chính là Thạch Hạo, lúc này nó cảm thấy thân thể bỗng nhiên nhẹ bẫng rồi biến mất tại chổ, xuất hiện ở một không gian vô cùng đặc biệt.

Trong tay nó đang cầm một miếng thịt khô màu vàng, lại uống ngụm rượu ngon lành nhìn về hai tiên tử tuyệt đẹp, nói: "Hai bà mập, các ngươi muốn gì đây hả?"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 291: Ma Nữ Lại Xuất Hiện.

"Ngươi có thấy vị tiên tử thánh khiết này rất béo không?" Hồ Ly Tinh cười hì hì, mắt ngọc mày ngài, môi đỏ tươi đẹp, sau lưng có mấy cái đuôi cáo trắng bạc đung đưa, thật là có một loại mê hoặc.

"Tên mập mạp này rất thon thả, nhưng có vài chỗ thì rất là béo." Thạch Hạo lẩm bẩm.

Đằng xa, tiên tử che mặt bằng lụa mỏng rất là kinh ngạc, thiếu niên kia thật quái dị, nó đang nói cái gì thế, thon thả cùng với mập mạp không phải là trái ngược nhau sao?

Hồ Ly Tinh cười như hoa cành đung đưa, thân thể mềm mại cong lên cong xuống, dường như không thèm để ý hình tượng của mình nữa rồi, nhìn về phía tiên tử ở trước mặt mà nói: "Hắn nói ngực ngươi rất đầy đặn, mông thì cong tròn, sinh đẻ rất tốt."

Thạch Hạo trợn mắt há mồm, chẳng phải là quá thẳng thắn rồi sao, không thể nói sao cho khéo léo chút được à, Hồ Ly Tinh này nói như thế thì còn ra thể thống gì?

"Tiểu tử, ánh mắt của ngươi là thế nào vậy, bị ta nói trúng tim đen còn giả bộ làm ra dáng khinh bỉ nữa à, thật sự quá... hư hỏng rồi mà, thế nhưng lại vô cùng chính xác với vị "Trích Tiên" khả ái này, nếu nàng ta kiếm được một tấm chồng khác thì ta còn chưa yên tâm này." Thiên Hồ tiên tử cười hi hi, không chút kiêng nể.

"Ma nữ kia ngươi đang nói linh tinh gì thế!" Tiên tử che mặt bằng lụa mỏng quát khẽ, dáng người nàng thon thả, phong thái tuyệt thế, cho dù không vui vẻ nhưng cũng toát ra một nét ưu nhã.

"Hai người các ngươi muốn đánh nhau thì đánh đi, lôi ta vào làm chi." Thạch Hạo dòm dòm xung quanh, đây là một vùng không gian kỳ dị, có chút um ám, cũng có hơi cổ lão, như là một chiến trường thượng cổ đã thất lạc.

Hai tuyệt đại mỹ nhân cùng đứng ở vùng thiên địa mờ mịt này xem chừng khá là kỳ dị, Thạch Hạo thật sự không rõ tại sao cuốn nó theo vào làm chi.

"Tỷ tỷ này, chúng ta từ mấy năm trước đánh một trận thế mà đã kéo dài đến tận hôm nay, ta thấy nên kết thúc đi nha." Thiên Hồ tiên tử cười mỉm, trông hoạt bát mà tinh nghịch. .

Điều này khiến Thạch Hạo phải ngạc nhiên, nó cứ luôn cảm giác nữ nhân họa thủy (trong "hồng nhan họa thủy") này rất giống một người, khí chất đặc biệt khiến người ta vừa nhìn khó mà quên được.

"Ngươi tìm thiếu niên này tới để đối phó ta sao?" Mưa ánh sáng tung bay lượn lờ quanh người tiên tử che mặt, khiến nàng trông thánh khiết vô cùng, âm thanh nàng tỏ ra rất bình thản và thong dong.

Thiên Hồ tiên tử hi hi, nói: "Nguyệt Thiền tỷ tỷ ơi, đây là người mà ta tìm tới đấy, còn bá chủ của tỷ ở đâu này?"

Thạch Hạo cảm thấy càng lạ kỳ, Hồ Ly Tinh này rất hiểu rõ nó chăng? Chẳng lẽ mình đã lộ sai sót gì khiến cô phát hiện chân thân?

Nó tự tin dung mạo đã thay đổi, khí chất cũng thu vào, thậm chí ánh mắt, mùi cũng đã đổi rồi, sao lại có thể bị người ta phát hiện chứ? Nếu thế thật thì cũng quá nhạy cảm rồi.

"Đây là chiến giả ngươi tuyển trong Hoang Vực?" Nguyệt Thiền tiên tử hỏi, đôi mắt đẹp toát ra ánh nhìn kỳ dị, chằm chằm xem thiếu niên trước mặt rất tỉ mỉ.

"Thiếu niên như thần phấn khởi lên, hào hứng lên đi, có thấy Nguyệt Thiền tiên tử có hứng thú với ngươi không?" Lời này của Thiên Hồ tiên tử

thật đúng là kinh thế hãi tục, nàng cười trêu chọc tiên tử mà cũng xúi giục Thạch Hạo.

Hùng Hài Tử trợn mắt há mồm, nó cảm thấy da mặt mình cũng khá dày, tại sao giờ cảm thấy Hồ Ly Tinh này còn cao hơn mình một bậc đây, đang nói cái gì vậy chứ, cả nó còn chưa dám nói chuyện kiểu thế này.

"Ma nữ, ngươi ít nói bậy đi." Thần thái Nguyệt Thiền tiên tử vẫn hờ hững thong dong như trước, tựa như bất cứ chuyện gì cũng không thể đánh động đến tâm thái tĩnh lặng của nàng.

Sau cùng, thế mà nàng lại nở nụ cười duyên với Thạch Hạo, nói: "Ngươi cũng là bị bức vào đây phải không, hay là chúng ta vừa khéo cùng trấn áp nàng thế nào?"

"Ấy da, tỷ tỷ này, ngươi cứ một bộ mây nhạt gió nhẹ, dáng vẻ không dính chút khói lửa nhân gian, tại sao giờ lại xấu bụng đến vậy này, đây là người của ta đấy, đừng có mà châm ngòi ly gián, trừ phi ngươi lấy thân đính hôn với người ta đi." Thiên Hồ tiên tử cười xán lạn.

Thạch Hạo lui ra sau, hai người này quả là đẹp như thiên tiên, siêu phàm thoát tục, thế nhưng lại có một luồng hơi thở cực kỳ nguy hiểm tràn ngập.

"Thiếu niên như thần, lui về phía sau làm gì vậy, mau chóng xông lên trước đi chứ." Thiên Hồ tiên tử lại mê hoặc.

"Đây là việc của các ngươi, có liên quan gì đến ta đâu, các ngươi cứ tiếp tục đi!" Thạch Hạo tìm thấy một tảng đá rồi ngồi xuống, nó nâng cằm làm ra vẻ như muốn xem kịch vậy.

Trong đầu nó đang tính toán, nếu như đột nhiên khởi động Bất Diệt Kim Thân có thể cùng lúc bắt lấy hai tên mập này không? Nó không thể xác định được vì chưa nhìn rõ hai người này nông sâu thế nào.

"Này tiểu tử kia, ngươi đang định có ý đồ xấu gì đó, ta đang tìm vợ cho ngươi, thế mà ngươi định giải quyết cả hai chúng ta luôn à?" Không thể

không nói, đôi mắt sáng tinh của Thiên Hồ tiên tử thật quá nhạy cảm rồi, đúng là có thể nhìn thấu lòng người.

"Nói lung tung gì vậy, các ngươi cứ đánh đi, ta ở đây xem." Thạch Hạo đáp.

Thiên địa mờ mịt, chiến trường cổ này cũng không lớn lắm, thế nhưng đủ để chứa được cuộc chiến của hai tuyệt đại giai nhân.

"Tỷ tỷ này, mấy năm trước ta và ngươi có giao hẹn, rằng chúng ta đã cùng tới cuối cùng của cực cảnh, khó mà làm gì được đối phương, thế nhưng có thể tiến hành một kiểu chiến đấu khác, đây chính là người mà ta lựa chọn, thế nào, có dám một trận sao?" Thiên Hồ tiên tử hỏi.

Nguyệt Thiền tiên tử nở nụ cười, nói: "Ngươi tin chắc là hắn sẽ nghe theo lời của ngươi?"

"Tỷ tỷ, ngươi thật quá xấu bụng rồi, hắn không cần phải nghe theo lời của ta, mà chúng ta là tình bằng hữu, tiện tay giúp đỡ ta mà thôi, ngươi không cần dùng lời dối lừa để chia rẽ." Thiên Hồ tiên tử nói.

"Nói cái gì thế nhỉ, hai tên béo này thật chả hiểu đang có vấn đề gì với nhau." Thạch Hạo thấp giọng tự nói, nó càng không muốn bị lôi vào rắc rối.

"Ngươi không muốn giúp đỡ ta sao?" Thiên Hồ tiên tử hỏi Thạch Hạo, sau đó nói thầm: "Bắc Hải, tổ Công Bằng, dưới đêm trăng cùng uống thần tửu."

"Là ngươi sao!?" Mắt Thạch Hạo mở lớn, trừng trừng nhìn Thiên Hồ tiên tử, dáng vẻ như là thấy điều quái lạ, gương mặt hoàn hảo, dáng vẻ cười hi hi, thật đúng là khí chất rất giống với ma nữ gặp ngày đó.

Chẳng trách tiếp xúc một hồi thì nó lại có một cảm giác quen thuộc, nàng thật sự là ma nữ kia hay sao? Thần vận giống hệt rồi đó, thế nhưng dung mạo lại không giống.

"Thật khiến ta đau buồn mà, ngươi dù cho biến thành cái dạng gì thì ta đều có thể nhận ra, thế mà giờ ta mới chuyển một cái thân khác mà ngươi đã coi như người dưng rồi." Thiên Hồ tiên tử than thở.

Thạch Hạo không tin lời nói của nàng, nó cảm thấy ma nữ này ít ra vẫn chưa nhận ra nó tại buổi đấu giá, chắc hẳn là mới nhận ra ở Thanh Lâm viên.

"Không gian này gọi là Thần Ma Chiến Vực, do chí bảo biến hóa mà thành, nàng ta vì ở chỗ này nên mới nhận ra được ngươi." Nguyệt Thiền vạch trần.

"Tỷ tỷ nha, ngươi cũng đừng có sử dụng kế ly gián, ta với hắn là có quen biết, đã từng cùng làm qua mấy lần giao dịch lớn, cướp sạch Tôn Giả, đánh hậu nhân Hải Thần, ha ha ha..."

Ma nữ nói tới đây, quay đầu nhìn về phía Thạch Hạo nói: "Này tên quỷ yêu thích người mập kia, ngươi thấy Nguyệt Thiền tiên tử có xinh đẹp hay không, có thể mang về thôn của ngươi được đấy."

Thạch Hạo thở dài một hơi, nói thật thì nó vẫn có ấn tượng khá tốt đối với ma nữ này, đúng như nàng nói, hai người đã từng ở Bắc Hải cùng làm đạo tặc một thời gian! Tuy cũng coi như là mượn sức lẫn nhau nhưng thật sự rất sảng khoái.

"Làm sao giúp ngươi?" Cuối cùng nó cũng hỏi.

"Đừng có gượng ép như thế, giúp ta chính là giúp ngươi, ta nói tất cả đều là sự thật, chỉ cần trấn áp Nguyệt Thiền tiên tử thì cô ta sẽ là vợ của ngươi." Ma nữ hung hăng nói.

Thạch Hạo nhìn nàng, đây là một linh thân khác của ma nữ hay là chân thân của nàng đây?

"Ta không phải đối thủ của cô ta, cảnh giới cao hơn." Thạch Hạo thực lòng nói.

"Không sao, vùng không gian này chính là do chí bảo biến thành, tên là Thần Ma Chiến Vực, có thể áp chế tu vi của mỗi người chúng ta, đây là cuộc chiến cực cảnh và ta chọn ở Động Thiên cảnh." Ma nữ cười nói.

Rất nhanh, bỗng chốc sương mù bao phủ vùng không gian này, mây đen từ trên cao ép xuống càng ngày càng tối tăm, Thạch Hạo nhạy cảm cảm giác được nó bị áp chế chỉ tại Động Thiên cảnh. Trong lòng liền nghiêm túc hẳn lên, hai người đến từ vực ngoại này thật quá kinh khủng, chí bảo loại này mà cũng có thể nắm giữ, thật sự quá ghê gớm.

"Nguyệt Thiền tiên tử được xưng tụng là ở Động Thiên cảnh đã vượt qua cổ nhân, ngươi phải cẩn thận nhen." Ma nữ nhắc nhở.

"Thật sao?" Thạch Hạo kinh ngạc, sắc mặt liền khác hẳn, nó cơ bản không muốn ra tay đâu, thế nhưng nghe được những lời này thì lòng nôn nao muốn thử.

"Ngươi không nên bị nàng ta dụ dỗ." Nguyệt Thiền kinh ngạc vì phát hiện khí chất của thiếu niên này đã thay đổi, chẳng lẽ là một cuồng nhân hiếu chiến hay sao? Tại sao vừa nghe nàng siêu phàm ở Động Thiên cảnh liền muốn khai chiến thế này?

"Thực tế thì nàng ta mới là người có chỗ độc đáo ở Động Thiên cảnh." Nguyệt Thiền tiên tử như là hiểu ra gì đó, chỉ về ma nữ và nói thêm.

"Một hồi lại thỉnh giáo nàng ấy." Thạch Hạo đáp, giờ khắc này nó khủng bố vô cùng, tinh khí thần cả người như ngọn lửa bừng cháy, đắm chìm trong thần quan áp sát về phía trước.

Biến hóa của nó thật sự khó lường, mới vừa rồi còn rất thanh tú, vậy mà bây giờ đã như một ma thần, khí chất hoàn toàn không giống nhau nữa!

"Ầm!"

Một chưởng của Thạch Hạo đập về trước, lúc này phát ra đạo âm ầm ầm giống như thần phật đang gầm thét, trong tiếng tụng kinh mà tỏa ra rất nhiều

ánh sáng rực rỡ.

Nguyệt Thiền tiên tử đổi vẻ mặt, đối phương vừa ra tay nàng liền biết đây là một đại địch không thể tưởng tượng nổi, vậy mà lại có thiếu niên tại Động Thiên cảnh mạnh mẽ đến thế, thật khiến cho tâm thái yên tĩnh của nàng dậy sóng.

Một tay ngọc nhỏ nhắn vung tới lọt vào trong những hào quang óng ánh kia, phút chốc hào quang tan biến thật dễ dàng, hóa giải toàn bộ một kích này của Thạch Hạo, phù văn đều bị tiêu diệt mất.

Thạch Hạo chuyển động, cô gái này quả nhiên đáng sợ, nó nhanh chóng bộc phát ra hơi thở càng kinh khủng, mười tòa Động Thiên hiện ra, mỗi một tòa đều óng ánh mà kinh người.

Nguyệt Thiền tiên tử biến sắc, vậy mà hít vào một luồng khí lạnh, nói: "Hoang Vực quả nhiên có người mở ra mười tòa Động Thiên."

Giờ khắc này, thần sắc này rất là nghiêm túc, tay ngọc vung vẩy, mưa ánh sáng tán loạn trong hư không bao phủ nàng lại, nàng càng ngày càng thánh khiết. Đồng thời, xung quanh cơ thể lại có một cái rồi một cái Động Thiên hiện lên, vậy mà cũng đủ mười tòa!

Thạch Hạo càng giật nẩy mình, đây là lần đầu tiên nó thấy có người hiện ra mười tòa Động Thiên trước mặt nó, cô gái này thật thần bí và mạnh mẽ, cho dù cùng cảnh giới cũng có thể đánh với nó một trận!

Đây là một hồi đại chiến kịch liệt, một người thì như là Thần Ma, một người thì như là Trích Tiên, hai vẻ uy mãnh và tuyệt mỹ cùng tồn tại chung một chỗ, giữa cả hai bộc phát ra một vùng hào quang chói lọi, chấn động đến mức chiến trường này phải lung lay, sau đó thì mặt đất cũng nổ tung rồi.

Thạch Hạo mỗi cái nhấc tay giơ chân đều có phong độ tông sư, tuy rằng vẫn là một thiếu niên thế nhưng tâm thái trầm ổn và bình tĩnh thật khiến cho người ta run sợ.

Nguyệt Thiền cảm giác được áp lực thật lớn, thế nhưng cũng không hoảng không loạn mà ung dung ứng phó, tiếp tục chiến đấu.

Thạch Hạo lần đầu tiên gặp một người khác mở ra mười tòa Động Thiên, đây là tiên tử đến từ vực ngoại, được ma nữ tán thưởng rằng đã vượt qua được cổ nhân đúng là có đạo lý, thập đại Động Thiên của nàng đúng là rất phi phàm.

"Ầm!"

Đó là một lần cứng đối cứng cuồng bạo, tại cảnh giới này Thạch Hạo có tự tin tuyệt đối, tin chắc mình có thể trấn áp mọi địch thủ thế gian, đánh đâu thắng đó.

Trong những tòa Động Thiên đó, có Khổng Tước năm màu biến thành, có Chu Tước mỹ lệ biến thành, tất cả đều biến thành hình người và giống hoàn toàn với Nguyệt Thiền, thân thể uyển chuyển thướt tha ngồi xếp bằng trong động thiên, cùng vờn quanh chân thân.

Động thiên từng cái hiện lên, từng tiên tử ngồi xếp bằng bên trong, thật khiến người ta hoa cả mắt, tâm thần cũng phải lay động, mỗi một nàng đều siêu phàm thoát tục.

Các nàng đang tụng chú ngữ, như là đang tụng kinh, như có chư thần ngâm xướng, thật đúng là trong thiên địa thánh khiết vô cùng, có một loại hơi thở hùng vĩ ùn ùn kéo đến trấn áp Thạch Hạo.

"Thật mạnh!" Thạch Hạo đổi sắc, thế nhưng nó không sợ, nó có tự tin rằng sẽ vô địch, có thể nghiền nát tất cả.

Thế nhưng nó vẫn chưa gấp gáp ra tay mà ngược lại lui về mấy bước, trước tiên phòng ngự, giúp phiền toái của ma nữ thì cũng được, thế nhưng không đáng để tử chiến, huống hồ ai đúng ai sai cũng rất khó nói.

Hơn nữa nó tin tưởng nhờ vào trận chiến này mà Nguyệt Thiền tiên tử rõ được thực lực của nó, nếu nàng thật sự là có mục đích riêng khi tiến vào

Hoang Vực thì sẽ lôi kéo nó.

Đương nhiên trước nhất là nó sẽ không tử chiến với nàng.

Thạch Hạo không muốn bị cuốn vào chiến trường của hai cô gái này mà chưa biết rõ gì cả.

"Thiếu niên như thần kia, xông về phía trước đi!" Ma nữ kêu to.

Vẻ mặt Nguyệt Thiền tiên tử vẫn không đổi, vẫn cứ bình thản như trước, dùng thần ảnh hiện ra từ trong mười động thiên đối kháng thiếu niên như ma thần kia, đây thật đúng là một đối thủ mạnh, tâm tư nàng cũng đang suy nghĩ.

"Này thiếu niên như thần, ngươi có biết một điều không, trong mắt Nguyệt Thiền tiên tử tại Hoang Vực chỉ có ba bốn thiếu niên đáng giá để nàng ta hao phí công sức để lôi kéo, nàng ta đến Hoàng Đô là vì Thạch Nghị đấy, nàng ta coi hắn như bá chủ tương lai của Hoang Vực." Ma nữ nói nhẹ một câu thôi vậy mà khiến Thạch Hạo nhíu mắt, trong con ngươi lóe lên ánh sáng rồi mất.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 292: Chiến Tiên Tử.

Rõ ràng Thạch Hạo không hề giống, giơ tay nhấc chân đều có phong độ thiếu niên tông sư, sức chiến đấu tăng vọt trong nháy mắt, khí tức cũng mạnh mẽ hơn, thể hiện ra thực lực chân chính!

Nó vì sao lại tới Hoàng Đô? Đó chính là muốn gặp lại tổ phụ, đòi ông một câu trả lời thật hợp lý, đương nhiên chắc chắn sẽ cùng với những người thuộc dòng dõi của Thạch Nghị kia phát sinh một số chuyện.

Nhắc tới người kia, nó liền suy nghĩ rất nhiều, tất cả ân oán đều là do cặp mẹ con đó mà ra, nhất định là kẻ thù không đội trời chung, sớm muộn gì cũng phải có một hồi huyết chiến.

Nó chưa từng xem thường Trùng Đồng giả, đặc biệt sau khi đoạt được một viên thần nhãn Thượng Cổ thì nó càng thêm kiêng kỵ, phải ứng phó thật cẩn thận.

Mà Nguyệt Thiền tiên tử chính là vì Thạch Nghị mà tới, như vậy sau này chắc chắn sẽ đứng về phía đối lập và sẽ phát sinh xung đột kịch liệt, thà rằng như vậy còn hơn là kết thúc trong hối tiếc.

Đương nhiên, cũng không thể gạt bỏ những lời nói của ma nữ sang một bên được, nhưng cho dù nói gì thì tâm tình của Thạch Hạo đã bị kích động, vốn sẽ phát sinh một trận đấu nhưng hiện tại lại buông lỏng chân tay.

"Ngươi có biết, ở vực ngoại tiếng tăm của Nguyệt Thiền tiên tử lớn đến mức nào không, được xưng là tiên tử đẹp nhất trên cửu thiên. được những người trẻ tuổi sùng bái, vô cùng siêu phàm và thánh khiết, cao cao tại thượng, nếu như khi nàng hạ xuống ngươi giam lại rồi lấy làm vợ, thì đây chính là một chuyện thú vị đến cỡ nào chứ."

Thạch Hạo giơ tay lên, biển xanh cuộn trào, sóng biển ngập trời, một con Huyền Quy vô cùng to lớn màu đen vọt lên, trấn áp về phía tiên tử xuất trần kia.

"A cổ mặc nghịch..." Nguyệt Thiền tiên tử miệng tụng thần chú, cả người phát sáng, một bàn tay trắng noãn vung lên mang theo một luồng sức mạnh nguyền rủa, vô cùng thần thánh.

Biển xanh cuộn trào, con Huyền Quy màu đen xung kích mãnh liệt va chạm với bàn tay trắng noãn kia, hai thứ hình thành nên một luồng bão năng lượng, cứ như là lốc xoáy rất đáng sợ.

"Vù" một tiếng, cát chạy đá bay, trên chiến trường những tảng đá nặng mấy vạn cân đều bị đánh bay, mặt đất xuất hiện từng khe hỡ lớn, giống như là bị những lưỡi dao thần chém qua.

"Thật mạnh!" Trong lòng Nguyệt Thiền tiên tử chấn động mạnh, mặc dù biết Hoang Vực có nhân vật lợi hại thế nhưng lại không nghĩ tới ngày hôm nay lại gặp phải một thiếu niên như vầy.

Thạch Hạo nhảy lên, trên người có một luồng khí tức không gì sánh được, lăng không bay tới, một chưởng đè xuống dưới tạo nên từng luồng cương phong cuồng bạo, mặt đất xé rách, khe lớn càng nhiều hơn.

Nguyệt Thiền tiên tử ngẩn đầu vẫn bình tĩnh như trước, trong con mắt truyệt đẹp toát ra những màu sắc kỳ lạ, tay ngọc trắng mịn quơ trên hư không, ấn về hướng trời cao, nàng không có tránh né mà là trực tiếp đón đánh.

"Ầm!"

Trận chiến này, ánh sáng giữa hai người càng tăng lên, Thạch Hạo như bẻ cành khô, đánh tan từng luồng phù văn rồi bay xuống dưới, giống như là một con diều hâu lao nhanh xuống.

"Hay, thiếu niên như thần nhào thẳng về phía trước đi!" Ma nữ ở phía xa

kêu lên.

Nguyệt Thiền tiên tử vô cùng thánh khiết, cả người đều được mưa ánh sáng lấp lánh bao phủ lại toàn thân, thế nhưng vẫn không đủ được.

Thiếu niên ở bên trên quá mạnh mẽ, đánh tan mấy tầng ánh sáng, cách không cứng rắn chống đỡ với ngọc chưởng trắng noãn mấy lần, hai người thần quang mạnh mẽ, không ngừng bùng bổ ra sức mạnh kinh người.

Dáng vẻ của Nguyệt Thiền tiên tử vô cùng nghiêm túc, mười tòa Động Thiên trôi nổi bao quanh lấy nàng tạo thành một nguyệt bàn, còn nàng đứng ở trung tâm, càng ngày càng siêu phàm thoát tục.

Vào lúc này miệng nàng lại tụng chân kinh, giống như một vị thần linh vậy, đặc biệt bên trong mười tòa Động Thiên đều có bóng người lờ mờ, không dính chút khói bụi trần gian, cũng đang đồng loạt ngâm tụng thần chú.

"Ầm!"

Nàng dứt khoát đánh lên trên không trung, ngọc chưởng trắng noãn không ngừng huy động, xuất trần cực kỳ, phong thái tuyệt thế, thời khác này xinh đẹp và thần thánh đến cực điểm.

Nàng giống như là một vị Quan Âm ngàn tay, lần lượt từng bàn tay từ trong Động Thiên lao ra ngoài, tất cả đều đồng thời đánh về phía thiếu niên mạnh mẽ kia.

Đây là một hồi giao phong vô cùng kịch liệt, ngay cả Thạch Hạo sắc mặt cũng phải thay đổi, vận dụng thần lực mạnh mẽ để trấn áp đối phó với tiên tử ở vực ngoài đầy siêu nhiên này, cương phong chấn động liền nhấc lên tấm lụa mỏng trên mặt đối phương liền lộ ra một gương mặt trắng hồng lấp lánh, xinh đẹp khiến người khác nghẹt thở.

Liếc mắt nhìn, nó có thể thấy được hình dáng của đối phương, đây chính là đại chiến sinh tử, chỉ cần một đòn liền có thể phân định thắng bại, dung nhan như thế khiến người khác đặc biệt khắc sâu.

"Bùm!"

Cả thiên địa giống như đang lăn tới đây, Thạch Hạo lại giống như là một con ma cầm đang lao xuống từ vực ngoại, đang chiến đấu với Quan Âm ngàn tay, nơi đó đâu đâu cũng có chưởng ấn, xinh đẹp mà lại điên cuồng.

Hai người đều run rẩy dữ dội, đây là một hồi đánh nhau ngươi chết ta sống đầy đáng sợ, Thạch Hạo thần dũng không thể đỡ, ở cảnh giới này thì được trời cao chiếu cố, vượt qua rất nhiều cổ nhân, vì vậy có tư thế vô địch.

Mà Nguyệt Thiền tiên tử lại có bảo thuật thông thiên, chỉ trong nháy mắt thì đã sử dụng tới thần thông cỡ này, mười tầng bóng người mờ ảo chồng lên nhau xuất hiện từ trong mười Động Thiên kia, tất cả đồng loạt tụng thần chú, giống như mọc ra thêm rất nhiều cánh tay.

Thạch Hạo biến hóa khôn lường, thân thể lúc Đông lúc Tây, vô cùng mạnh mẽ, không có trực diện chống lại nhiều cánh tay như vậy mà đi nghênh chiến từng cái một. Phù văn đầy đáng sợ bùng phát, thanh âm ầm ầm không dứt bên tai, giống như là một vị Ma Vương xông vào Tiên cung, chinh phạt rất nhiều tiên nữ, kịch liệt và kinh người.

Loại giao phong này rất hiếm thấy trên đời, nếu như có một người nào đó đứng giữa hai người thì sẽ không thể suy nghĩ gì thêm, khó lòng chặn lấy một đòn và rồi ắt nổ tung, bởi vì quá mạnh mẽ.

Bọn nó đều không phải là người bình thường, cả hai đều chấn động, ở cảnh giới này Thạch Hạo vô cùng kiệt xuất, đại thế đã thành, không có bất kỳ kỹ xảo đẹp đẽ nào, chỉ có dốc hết sức phá xuống dưới!

Thế nhưng Nguyệt Thiền tiên tử kinh nghiệm chiến đấu hết sức phong phú, bảo thuật thông thiên, một đại thần thông như vậy đủ khả năng bù đắp cho mười người liên thủ, đáng sợ đến cực điểm.

Nếu không phải Thạch Hạo có biến hóa thất thường, giống như Thần Ma, tiêu diệt từng bộ phận nói không chừng vẫn sẽ ăn thiệt thòi lớn.

Bởi vì, tiên tử thánh khiết này giống như là Quan Âm ngàn tay vô cùng khủng bố, nhiều thân thể thánh khiết như đồng loạt ra tay như vậy, đồng thời ấn về phía trước, gần như có thể xem là có rất nhiều người đang hợp lực trấn áp tới.

Kết quả cuối cùng là, Thạch Hạo đột phá xuống dưới, từ trên trời cao lao thẳng xuống, thiếu một chút xíu nữa thì đã chạm tới Nguyệt Thiền tiên tử, trông rất thần dũng vô địch.

"Thật là không tệ, xem ra ở Động Thiên cảnh ngươi cũng có chút độc đáo, xưa nay hiếm thấy." Ngay cả ma nữ cũng than thở không thôi.

Đòn đánh này, thế lực của hai người ngang nhau, không ai chiếm được tiện nghi cả.

Nguyệt Thiền tiên tử im lặng, đối phương cố chấp xông tới, dốc hết sức trấn áp, cũng chưa từng dùng qua quá nhiều kỹ xảo, loại thủ đoạn bá đạo tuyệt luân này khiến cho cô nhìn thấy một tiềm lực đáng sợ để đột phá cực cảnh.

"Ta đến tìm Thạch Nghị, chỉ là muốn xem hắn mạnh đến mức như trong truyền thuyết hay không, vì là trời sinh thần nhân, ngạo thị Hoang Vực." Nguyệt Thiền tiên tử vẻ mặt ôn hòa nói lên mấy lời như vậy.

Hiển nhiên nàng đã hiểu ra chuyện gì, bởi vì nàng thiên tư thông minh, tâm trong mắt sáng, từ trong giọng nói của ma nữ mà suy đoán ra được thiếu niên này rất bất mãn với Thạch Nghị.

"Ấy da, tỷ tỷ thật là xấu quá đi mà, rõ ràng là coi trọng Trùng Đồng giả, muốn trả giá thật lớn để mời chào, thế sao giờ lại nói ra mấy lời này. Trời ạ, ngươi che giấu và bảo vệ như vậy, sẽ không phải là động tình rồi đấy chớ, chuyện này không tốt." Thiên Hồ tiên tử cười nói.

Thạch Hạo biết Thiên Hồ tiên tử sợ không loạn, hi vọng nó tiếp tục ra tay, đúng là nắm được tâm tư của nó.

"Ngươi đúng là một ma nữ mà." Nó lẩm bẩm, cũng không biết Hồ Ly Tinh này có phải là linh thân mà không phải là chân thân giống như ma nữ kia không.

"Nói thế nào đây nhỉ, ta cũng chỉ vì tốt cho ngươi thôi, Nguyệt Thiền tiên tử chọn Trùng Đồng giả làm bá chủ, rõ ràng đó là mục tiêu thật sự của nàng ta thế nhưng lại muốn kéo ta cũng xuống nước, thiếu niên như thần cứ xông về phía trước, hãy kéo tiên tử cao cao tại thượng ở cửu thiên đầy xinh đẹp và thánh khiết nhất trong lòng vô số người tại vực ngoại vào trong nhân thế, khiến cho cô ấy biết được cái gì mới là vô hạn hồng trần, từ đây không hề luyến tiên và trở thành người vợ người mẹ."

Ma nữ cười đầy khoái trá, mấy lời này mà truyền ra ngoài ắt sẽ kinh thế hãi tục, đặc biệt những người ở vực của các nàng mà nghe thấy thì những người trẻ tuổi nhất định sẽ vô cùng phẫn uất.

Lại lần nữa chiến đấu, Thạch Hạo đạp trên mặt đất, toàn thân phát sáng, xung quanh thập đại Động Thiên ầm ầm nổ vang khiến cho hai cô gái đều biến sắc, những Động Thiên kia quá lớn.

Mười tòa Động Thiên xuất hiện khủng bố cực kỳ, giống như là mười phương thế giới cùng xuất hiện trong hư không rồi bao vây lấy nó, chụm lại với nhau cứ như là một vầng thái dương vô cùng to lớn.

Thạch Hạo ra tay vẫn ngang ngược và báo đạo như thế, thời khắc này nó giống như là Ma Thần, giơ tay nhấc chân khí thế khủng bố ngập trời, mạnh mẽ trấn áp xuống giống như trước, đơn giản dứt khoát không hề "quanh co" làm gì.

Đây giống như là khí thế của Ma Vương, duy ngã độc tôn, trực tiếp nhào về phía trước những thứ ngăn cản đều bị đánh tan!

Đây là lần đầu tiên Nguyệt Thiền tiên tử gặp phải một người ở Động Thiên cảnh lại mạnh mẽ như thế này, vẻ mặt nghiêm túc, nàng được xưng là nhất đại tiên tử, đây không chỉ có khí chất và dung mạo mà còn có thực lực

chân chính.

Nhưng mà, hôm nay lại gặp phải một thiếu niên như vầy.

Bàn tay của Thạch Hạo chém xuống, hai người không ngừng va chạm với nhau bắn ra từng chùm thần quang, phù văn như khói lửa tràn ra khiến nơi này trở nên sáng chói.

"Thần thông Hóa Thiên." Ma nữ nói ra bốn chữ này thì khiến cho Thạch Hạo giật mình, thì ra là như vậy, chẳng trách lần va chạm này đối phương đều đón lấy tất cả, vậy mà lại nắm giữ đại thần thông cỡ này.

Bọn nó đánh nhau, lúc thì như Ưng kích trời cao, một lúc như Vượn ma đạp núi, lúc sau như chân tiên cưỡi sóng, thô bạo ngang ngược cùng với thanh tú uyển chuyển tồn tại đối lập nhau.

Áo trắng của Nguyệt Thiền tiên tử bay lượn, bàn tay trắng mịn như ngó sen vươn ra không ngừng va chạm với Thạch Hạo, nàng cảm thấy đây là cuộc chiến gian nan nhất từ khi xuất thế đến hiện tại, thiếu niên này quá mạnh mẽ mà.

Mặt đất dưới chân nàng không ngừng nứt toác lan rộng ra xung quanh, đó chính là uy thế của thần thông Hóa Thiên, hóa đi toàn bộ công kích của đối phương rồi dẫn dắt vào trong hư không hoặc vào mặt đất, nàng vẫn không hề chịu đựng lực công kích này.

"Ầm!"

Tay phải trắng mịn của nàng đụng thẳng vào nắm đấm của Thạch Hạo thì bắn ra một đám hào quang chói mắt, rồi dẫn dắt luồng thần lực điên cuồng này tản ra bên ngoài khiến cho hư không đều nổ vang.

Mà dưới chân sức mạnh cũng được trút xuống, dọc theo mặt đất lan tràn khiến cho một ngọn núi nơi phương xa nổ tung, trở thành bột mịn.

Cảnh tượng này vô cùng kinh khủng, không chỉ có Nguyệt Thiền tiên tử

hoảng sợ mà ngay cả ma nữ cũng đổi sắc mặt, cặp mắt không ngừng chớp chớp.

"Hì hì, nhặt được bảo vật rồi, Nguyệt Thiền tỷ tỷ thiếu niên này có xứng với ngươi hay không? Đây chính là người có thể chân chính sánh vai cùng ngươi, thậm chí ở Động Thiên cảnh có thể trấn áp cả ngươi, ta biết ngươi còn có hậu chiêu, thế nhưng, ngươi cũng phải biết rằng người này cũng chưa chắc đã dốc hết toàn lực." Ma nữ cười nói.

Nguyệt Thiền tiên tử trong lòng khó mà bình tĩnh được, ở trong Thần Ma Chiến Vực này lại gặp phải một thiếu niên vô địch như thế thì quả là nguy to.

"Tỷ tỷ, nhận thua đi, ngươi từng nói, nếu như ta thua sẽ lập tức lấy chồng." Ma nữ cười nói.

Nguyệt Thiền tiên tử cảm giác được áp lực rất lớn, trận chiến này vô cùng bất lợi, nàng biết ma nữ lợi hại thế nhưng không hề nghĩ rằng lại tìm được một thiếu niên quái dị đến như vậy, Hoang Vực vượt quá tưởng tượng của nàng.

Nàng được tôn làm tiên tử, đại biểu cho cả một đại giáo, thường ngày cao cao tại thượng, thân phận của nàng ở một vực kia cực kỳ siêu nhiên, ai dám khinh nhờn? Hiện nay ma nữ lại như vầy, muốn đẩy nàng vào phàm trần, muốn đánh bay bộ mặt đại giáo chí cao vô thượng kia.

"Ầm!"

Thạch Hạo tiến lên, càng thêm uy mãnh, mỗi một bước hạ xuống thì trời đất bốn phía đều nổ vang, khí thôn sơn hà, khó mà đối kháng!

"Hì hì..." Ma nữ cười rồi cũng ra tay, vây khốn đối thủ lại.

Nguyệt Thiền tiên tử biến sắc mặt, đại sự lúc này không ổn rồi, nàng có thể bị tóm gọn.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 293: Tập Hợp Các Lá Bài Tẩy.

Thập đại Động Thiên của Thạch Hạo phát sáng nối liền cùng nhau, bùng phát ra những tiếng nổ rền vang hình thành nên một vầng thái dương to lớn, nó xuất hiện từ trên trời cao cứ như là thiên thần giáng thế vậy.

Nguyệt Thiền tiên tử biến sắc mặt, đòn đánh này quá mạnh mẽ, bàn tay ngọc thon dài va chạm với bàn tay đó, hào quang lấp lánh khắp nơi khiến cho thân thể của nàng run lên bần bật.

Cùng lúc đó, Thiên Hồ tiên tử cũng đánh tới, cánh tay ngọc vươn ra, thiên địa thay đổi, trời đất giống như sụp đổ, sương mù dày đặc phun trào đè ép về phía trước.

Nguyệt Thiền tiên tử gặp phải sự vậy công, không cách nào ngăn cản được hai đại cao thủ, chuẩn bị bị tóm gọn.

Thạch Hạo lộ ra sắc mặt khác thường, tự nhiên vẫn còn giữ hậu chiêu, nó vẫn chưa cầm cố hư không, chưa vận dụng huyết nhục Động Thiên... thế nhưng khi chiến đến một bước này nó lại cảm thấy không ngờ có thể bắt được vị tiên tử này dễ dàng như thế.

Trước kia nó còn cảm thấy khó mà thành công được, không cần phải đắc tội với Nguyệt Thiền tiên tử, nhưng giờ nhìn lại bãn lĩnh của ma nữ vô cùng cao, vùng Thần Ma Chiến Vực này vô cùng quái lạ.

"Tỷ tỷ, ngươi trốn không có được đâu." Thiên Hồ tiên tử tiến lên.

Thạch Hạo cũng đang đánh tới, một chưởng đánh nát rất nhiều phù văn trấn áp Nguyệt Thiền tiên tử, bụp một tiếng liền nắm chặt lấy cánh tay của vị tuyệt đại giai nhân này, ngay lập tức cảm thấy vô cùng mềm mại và thơm ngát.

"Ồ, không đúng!" Đang lúc này Thiên Hồ tiên tử kinh ngạc, cảm thấy có gì đó khác thường,

Vào lúc này, Thần Ma Chiến Vực bị cắt ra, một luồng ánh kiếm lấp lánh từ trong đám mây đen trên vòm trời nhào tới, cắt đứt cả vùng thế giới này, như thiên ngoại phi tiên vậy!

Cùng lúc đó, toàn bộ hư không sụp đổ, Thần Ma Chiến Vực biến mất, bọn họ liền xuất hiện ở trong thế giới hiện thực.

Ở phía trước, hồ xanh lăn tăn, một vị tiên tử phong hoa tuyệt đại, trong tay cầm một thanh kiếm ngọc, chính là nàng đã đánh tan vùng không gian kia khiến cho nó tan vỡ.

Thạch Hạo cảm thấy bàn tay trống rỗng, tiên cơ ngọc thể biến mất hóa thành một chùm mưa ánh sáng bay vào trong một Động Thiên của tuyệt đại tiên tử đứng trong hồ kia.

Nguyệt Thiền tiên tử!

Ma nữ nở nụ cười, nói: "Tỷ tỷ quả nhiên ghê gớm nhen, tu luyện môn thần thông trấn giáo của các ngươi đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, vậy mà dùng linh thân tái tạo một chân ngã, trong thời gian ngắn có thể đánh tráo đoạt tạo hóa càn khôn, bộ phục!"

Thạch Hạo nghe thế thì tâm thần liền tập trung cao độ, đó chính là dùng linh thân để tạo ra? Quả thật chẳng khác gì chân thân cả!

Nguyệt Thiền tiên tử vô cùng ghê gớm, mới nãy vẫn chưa có thật sự rơi vào tuyệt cảnh, chân thân của nàng vẫn ở bên ngoài, trong lúc nhất thời cả ma nữ cũng đã bị lừa.

Trận chiến này cũng không phải rất dài, những người trên bờ hồ cũng chưa từng chú ý nơi đây, lúc này thì đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy hai vị tiên tử đứng bên trong hồ, mọi người đều nghi ngờ không thôi.

Đặc biệt là Thạch Hạo, nó không tài nào có thể lôi kéo sự chú ý của người khác được.

Nguyệt Thiền tiên tử vẻ mặt bình tĩnh, không có giận, cũng không vô tình lạnh nhạt, cuối cùng nở nụ cười xinh đẹp, nói: "Quả nhiên thủ đoạn của muội muội vô cùng cao cường!"

Sau đó, đôi mắt nàng chuyển động, gật đầu với Thạch Hạo, cũng không có ý định ra tay và cũng không có chút địch ý nào.

Thạch Hạo sờ sờ cằm, chuyện này thật đúng là tai bay vạ gió, kỳ thật nó cũng không muốn bị cuốn vào cuộc phân tranh giữa hai người này, không hề nghĩ rằng mới vừa rồi mình lại còn ra tay.

"Xảy ra chuyện gì thế?" Rất nhiều người kinh ngạc.

"Xoẹt!"

Đột nhiên, một chiếc lưới vô cùng rực rỡ từ trên trời giáng xuống, bao phủ ma nữ và Nguyệt Thiền tiên tử vào trong, ngay cả Thạch Hạo cũng gặp phải vạ lây.

Chiếc lưới này rất đáng sợ, ánh sao lấp lánh, rực rỡ trong suốt, giống như là từng dãi ngân hà được đan dệt thành, bao phủ cả hồ lớn lại, vô cùng khủng bố.

"Tiểu chủ nhân nhà ta muốn mời hai vị tiên tử đến làm khách."

Trên bầu trời truyền tới âm thanh như thế, cộng thêm từng đám mây đen lớn trên bầu trời xuất hiện, những tiếng sấm nổ vang lên rung động ầm ầm, nhanh chóng ép xuống.

"Rất nhiều nhân vật lớn đều chuẩn bị trở thành con sâu cái kiến, chủ nhân Thái Cổ Thần Sơn của các ngươi giáo dục không tốt, nếu như hắn biết được dòng dõi của mình dính vào chuyện này nhất định sẽ rất giận dữ." Ma nữ cười gằn.

Cùng lúc đó, Nguyệt Thiền tiên tử động thủ, xoẹt một tiếng chuôi chiến kiếm trong tay phát ra ánh thần rực rỡ, lập tức vạch ra trên không trung, vô cùng sắc bén.

Mà trong tay ma nữ cũng xuất hiện một bảo cụ, hóa thành một vầng mặt trời bay lên trời cao nhẹ nhàng chấn động, bốn phía bầu trời đều run rẩy, sấm sét cửu thiên đánh xuống.

"Răng rắc!"

Chiếc lưới lớn kia đứt đoạn, bị hai vị tiên tử phá hủy.

Cùng lúc đó, thần kiếm của Nguyệt Thiền tiên tử, còn có bảo cụ mà ma nữ lấy ra đều chấn động đánh tan toàn bộ mây đen trên trời cao, vô tận ánh thần đan dệt, vô cùng chói mắt.

"Cái gì, bảo cụ này mạnh mẽ đến cỡ nào?" Tất cả mọi người đều kinh ngạc thốt lên, rung động thật sâu.

Chiếc lưới đó tuyệt đối là cấp vương hầu, người xuất thủ thân phận và địa vị có thể tưởng tượng ra được, kết quả ở trước mặt hai kiện bảo cụ mạnh mẽ kia cơ bản không chống đỡ nổi.

"Bụp" một tiếng, thanh kiếm ngọc dài hơn một xích bùng phát ra ánh sáng vô tận, chém rơi một đầu chim vô cùng lớn, trược tiếp đánh giết người này.

"Nguyệt Thiền tiên tử thật là mạnh, thanh kiếm của nàng là Thượng Cổ Thánh Khí sao?" Rất nhiều người run sợ, uy lực của chiêu kiếm vừa rồi quá mạnh mẽ.

"Ầm!"

Trong hư không chấn động, bảo cụ của ma nữ phát sáng, chấn nát thi thể còn lại của chim khổng lồ kia thành bột mịn, không còn sót lại bất cứ thứ gì.

Sau đó, hai bảo cụ bay trở lại đi vào trong cơ thể từng người, các nàng chân đạp hồ nước, như là tiên tử đạp sóng, hai người đứng đối lập nhau, phong hoa tuyệt đại.

Tất cả mọi người đều rung động, hai cô gái này quá mạnh mẽ, thật là tài năng ngút trời, mà lại sở hữu pháp khí vô cùng khủng bố, có thể tiêu diệt vương hầu một phương.

"Sao các nàng ấy lại mạnh đến như vậy?" Rất nhiều người khó tin vào mắt mình.

"Dù là thiếu niên Chí Tôn - Thạch Nghị, sau này bằng tuổi với các nàng cũng chỉ đến như thế này mà thôi, có thể mạnh hơn không?" Mấy người hít vào hơi lạnh, thán phục hai cô gái đầy đáng sợ này.

Một mặt các nàng xinh đẹp như thế, siêu nhiên trên trần thế, rất khó tìm được người đẹp nào có thể sánh vai cùng các nàng, giống như hai vị Thiên Tiên bị giáng xuống nhân gian vậy.

Càng nhiều người bừng tĩnh, biết được các nàng đều đến từ vực ngoại, có nên tính là thiếu niên Chí Tôn mạnh mẽ nhất ở vực ngoại? Nếu không thì dựa vào cái gì mà dám tiến vào Hoang Vực!

Hai người này ai cũng xinh đẹp mà thân phận cực kỳ siêu nhiên, thực lực mạnh mẽ, khiến cho đám trẻ đuổi thở dài, chỉ có thể phóng mắt nhìn theo không thể nào tới gần.

Những người có ý định tiếp cận trước kia giờ đều trầm mặc, bọn họ là thiên tài, có thân phận cực cao ở trong Hoàng Đô, thế nhưng nếu so sánh với hai cô gái này thì không đáng là gì cả.

Hai cô gái đứng đối diện nhau, không tiếp tục ra tay, người người nhẹ như mây gió, thậm chí còn không nói lời nào rồi mỗi người đi về mỗi phương.

Một đám tuấn kiệt chia thành hai bên chạy tới, ánh mắt nóng rực, tuy

rằng tâm tình bị đả kích nặng nề thế nhưng vẫn có thể tiến lên chào hỏi, vô cùng nhiệt tình.

"Thế giới này yên tĩnh quá." Thạch Hạo tỏ vẻ vô tội, vẫy vẫy tay rồi đứng ở một bên hồ, hai cô gái kia cũng không nói gì thêm với nó nữa.

Nó biết đây cũng chỉ là tạm thời mà thôi, hai người này không muốn giao chiến nữa thế nhưng nó vẫn rất quan tâm, chỉ là không muốn nói tài năng bất phàm của nó cho mọi người biết mà thôi.

Thạch Hạo đi về nơi có đầy thức ăn, rất nhiều món ngon không thiếu thứ gì cả, còn có đủ các loại rượu, tỏa ra mùi thơm say lòng.

"Tụ hội như thế này, ta thích!" Rất nhanh nó liền quên đi tất cả, chuyên tâm vào việc ăn uống no say.

Trên thực tế, tuy rằng nó đứng ở bên hồ khoảng cách rất gần với hai cô gái kia, thế nhưng chẳng ai thèm quan tâm, tất cả đều cho rằng nó bị động cuốn vào trong phong ba, cơ bản chưa từng liên tưởng đến việc nó và hai cô gái kia có quan hệ với nhau.

Vì vậy, nó vẫn không tài nào gây chú ý cho người khác được.

Mai cho đến khi ăn uống no say, một vài nhân tài ở sát bên cạnh liếc mắt, một vài cô gái khe khẽ bàn luận, nói: "Nhìn thấy không, tên nhóc đó không ngờ ăn nhiều vậy, nãy ta thấy một mình nó ăn hết cả một con bò nướng thật lớn."

"Ồ, là ngươi, tên tham ăn!" Một cô gái xinh đẹp liền nhận ra nó, cuối cùng mở miệng nói ra mấy chữ này.

"Tên mập, coi chừng ăn luôn ngươi đó!" Thạch Hạo đáp lại.

Đại tiểu thư Lôi tộc tức đến nghiến cả răng, trên buổi đấu giá tên nhóc này đã cướp đi khối xương thần bí đó khiến cho nàng vẫn canh cánh trong lòng, hiện tại lại bị khiêu khích kêu mình là tên mập, sao có thể chịu cho

được chứ!

Cuối cùng, nàng tức giận dậm chân, tức giận bỏ sang một bên.

"Giỏi, ngươi vẫn tới à, lại còn ngông nghênh ăn uống ngon lành!" Một thanh âm đầy tức giận vang lên, đây chính là Liễu Hàn trên đường đi tới đây đã bị nó cướp đi thanh đồng chiến xa, còn có mấy người bạn đi cùng hắn nữa.

Ngoài ra, bọn họ còn lôi kéo thêm được hai người, thực lực bất phàm ai cũng đều mạnh mẽ, đều là con cháu vương hầu.

"Cảm ơn đã cho ta mượn chiến xa, đã đến nơi rồi vậy thì các ngươi cứ lấy lại đi." Thạch Hạo lên tiếng rồi tiếp tục hưởng thụ món ăn ưa thích của chính mình.

"Ngươi...ngươi nghĩ sẽ dễ như thế sao!" Liễu Hàn giận dữ, hắn xuất thân từ Hầu phủ Lăng Vân, chưa bao giờ nến qua mùi vị thiệt thòi, bị người ta đánh cho tơi bời rồi còn cướp đi thanh đồng xa, thật sự đây là một loại sỉ nhục.

Thế nhưng, hắn cũng không dám lớn tiếng la hét, chỉ sợ nhiều người biết được rồi sẽ tạo thành trò cười cho mọi người.

"Trừng trị hắn một trận, sau đó ném thẳng vào trong hồ nước." Hắn khẽ nói, sau đó quay lại nhờ hai khuôn mặt xa lạ kia ra tay, đó là hai người con cháu vương hầu rất mạnh mẽ, trên đường đi đã đi nhờ bọn họ để tới đây.

"Nhớ kỹ, Liễu Hàn ngươi thiếu ta một món bảo cụ mạnh mẽ nhá!" Một người lạnh lùng lên tiếng.

"Đồng ý!" Liễu Hàn gật đầu, cho dù thiếu người ta bảo cụ thì hắn cũng muốn nhờ đối phương ra tay thu thập cái tên thiếu niên đáng ghét này, nếu không thì sao giải tỏa được cơn giận này.

"Ầm!"

Người kia ra tay, trực tiếp dùng một chưởng đập tới, trong miệng cười lạnh nói: "Vào trong hồ tắm cho mát, tỉnh táo lại chút nghe chưa!"

Những người xung quanh nhanh chóng tránh xa, chuyện như vậy quá ư là bình thường, lần tụ hội này mới bắt đầu không lâu, cũng đã phát sinh mấy trận chiến đấu rồi, thậm chí suýt chút nữa đã có người mất mạng.

Tụ hội của thiên tài chính là như vậy đó, ngoại trừ việc giao lưu còn có những màn đối đầu và chiến đấu gay gắt.

"Phù phù!"

Mặt hồ chập chờn, bọt nước bắn lên rất cao, mọi người vô cùng kinh ngạc rồi sau đó liền cười lớn, có một người ngã nhào xuống nước vô cùng chật vật.

"Ngươi..." Người vừa xuất thủ lúc này sắc mặt lúc trắng lúc xanh, vừa mới giao thủ một chiêu hắn liền bị ném vào trong hồ, thiếu niên kia chẳng thèm đứng dậy một cái.

"Ngoan ngoãn ở lại trong hồ đi nghe, nếu như dám bước lên ta không dám đảm bảo ngươi có gặp nguy hiểm đến tính mạng hay không đâu đó." Thạch Hạo bình tĩnh nói.

"Tên nhóc này sao tà môn ghê thế?" Liễu Hàn đầy quái dị.

Theo sau đó, thanh âm vù vù không dứt bên tai, Liễu Hàn kêu thảm thiết rồi cùng với mấy người khác bị đánh bay thẳng vào trong hồ.

"Ha ha ha..." Mọi người đều cười lớn, việc này khiến cho mấy người rơi vào trong hồ sắc mặt đều đỏ ửng, thật sự là một việc quá xấu hổ.

Đây chỉ là đoạn nhạc dạo ngắn mà những người này đã vô cùng thảm hại như vậy rồi, bọn họ không ai dám bước lên trên bờ nơi Thạch Hạo đứng, tất cả đều bơi về hướng bờ bên kia.

"Vị huynh đài này có thể nhường lại món đồ yêu thích của mình được không, khối cốt trên hội đấu giá chúng ta đã bỏ qua hiện tại muốn ra giá cao hơn để mua lấy." Đúng lúc này, một thiếu niên đi tới.

Hình như hắn và đại tiểu thư Lôi tộc là đồng môn với nhau, cùng nhau tới Thanh Lâm viên này, hơn nữa ở buổi đấu giá ngày đó hắn cũng đã từng xuất hiện.

Thạch Hạo tâm thần hơi động, linh giác của nó nhạy cảm biết bao nên đã cảm ứng được, tên này tựa hồ là một sinh linh thuần huyết vô cùng mạnh mẽ, Lôi tộc quả nhiên không đơn giản!

"Thứ lỗi, ta không muốn trao đổi." Nó lắc đầu, đùa chắc, đây có khả năng là một phần khác của Nguyên Thủy Chân Giải, tuyệt không thể có sai sót gì.

Chẳng lẽ đối phương cũng đã phát hiện ra, nhận ra được đây là phần bí mật Thiên Cốt?

"Việc này thật là đáng tiếc, hi vọng nếu huynh đài nghĩ thông suốt thì sẽ liên hệ với ta." Người thanh niên trẻ tuổi nói.

"Giao lưu đã bắt đầu, nhìn xem thử có bảo bối gì xuất thế không." Xa xa có người nói, lập tức đám người như công chúa của Hoàng tộc cũng nhanh chân bước tới.

Đại tiểu thư Lôi tộc, còn có đám sinh linh thuần huyết cũng cất bước tiến vào khu vực kia.

Tụ hội thiên tài trong Hoàng Đô không chỉ có thể luận bàn mà còn có thể trao đổi các loại pháp bảo, đây là đại hội giao lưu hiếm thất nhất.

Trên thực tế, đây cũng đã trở thành đại hội đấu bảo của một vài con cháu vương hầu, tỷ thí xem bảo cụ của ai mạnh mẽ hơn, đặc biệt một vài con cháu vương hầu có cừu oán với nhau thì sẽ nhờ đó mà ra tay đánh nhau.

Đặc biệt năm nay vô cùng náo nhiệt, bởi vì ngoại trừ những thiên tài này ra còn có một vài người thuộc cửa hàng bán bảo cụ cũng được mời tới, tất cả đều mang theo một vài bảo vật quý giá của cửa hàng.

Phần trao đổi bảo cụ tự nhiên sẽ cần tới những người này, có bọn họ ở đây thì mới có thể làm cho cuộc đấu bảo càng thêm đặc sắc.

"Nơi này có thứ ta cần!" Vừa mới tới gần, tiểu tháp trên sợ tóc Thạch Hạo bắt đầu lay động, truyền âm cho nó.

"Đây chính là một vài món cổ bảo được tìm thấy trong vùng phế tích, tất cả đều bị phá hủy thế nhưng bên trong không thiếu những tinh phẩm, trước đây không lâu chúng ta đã tìm được một món Thần Khí ở trong đó!"

Đây chính là người phụ trách của một cửa hàng binh khí cực kỳ nổi tiếng trong Hoàng Đô, ngoại trừ mang tới vào bảo vật quý giá của cửa hàng ra thì hắn còn mang theo một cái bao, trong đó có một vài cổ khí đã bị tàn phá, ví như chủy thủ Lang Nha, cung Giao Cân... Tuy đều hư hại hết thế nhưng cũng có thể thấy được sự bất phàm trước kia của nó.

"Trước kia đều là thứ tốt nhưng năm tháng đã phá hủy cả, không còn hình thù gì nữa." Rất nhiều người đang quan sát cuối cùng cũng lắc đầu rời đi.

Thạch Hạo rất thuận lợi mua được chủy thủ Lang Nha chỉ với giá rẻ, hư hại không gì tả nổi, gần như đứt rời ra.

Ở chốn không người, tiểu tháp nhanh chóng nuốt lấy rồi nói cho Thạch Hạo biết, nó có thể cứu Thạch Hạo thêm một lần nữa.

"Ngươi... dễ tính như vậy luôn à, thứ này rốt cuộc là gì vậy?" Thạch Hạo khá là giật mình, tên quỷ này đời nào hào phóng như thế chứ, không chút tính toán nào?

"Đây không phải là răng sói, mà là răng rồng hóa thành." Tiểu tháp đáp.

Thạch Hạo lập tức phát điên, cái gì chứ, vậy mà là một chiếc răng rồng? Cứ như thế... nuốt mất?"

"Nói chính xác, là răng rồng con, không phải răng Chân Long." Tiểu tháp nói sự thật, trước kia khi ở Hoàng Đô nó đã cảm ứng được khí tức cây chủy thủ này rồi, không hề nghĩ rằng lại có người mang tới, đỡ mất công rất nhiều.

Thạch Hạo thở dài, sau đó hoàn toàn bình tĩnh lại, hiện tại cho dù cùng người khai chiến, cho dù là đám người Thạch Tử Đằng và người đứng đằng sau có tới đây và phát sinh xung đột thì nó cũng chẳng sợ gì!

"Thái Cổ Ma Chu, ngươi uy hiếp tổ phủ ta, phải có một câu trả lời thật hợp lý." Nó nhẹ giọng lẩm bẩm, hiện tại cho dù có bại lộ chân thân nó cũng không sợ, có thể đại náo cả Hoàng Đô và toàn thân trở ra.

"Gia gia, cháu phải nói cho ông biết, cháu còn sống, còn trên thế gian này, không còn lâu nữa người có thể nghe được tin tức của cháu rồi." Thạch Hạo nắm chặt nắm đấm.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 294: Phong Ba.

Khí chất cả người của Thạch Hạo hoàn toàn khác, giống như thanh thần kiếm ẩn núp dưới vực sâu, bắt đầu dâng lên hào quang sáng rực, vừa xuất hiện liền phóng lên cao, vô cùng ác liệt.

Nhưng cuối cùng nó than khẽ một tiếng, tuy rằng rất cấp bách thế nhưng hiện tại không cách nào bùng phát được, bởi vì nó còn chưa biết được Thái Cổ Ma Chu ở nơi nào.

Nếu như đánh rắn động cỏ hoặc là tiết lộ phong thanh nào đó thì không hay. Nó tin tưởng, nếu như lấy chân thân thì con Ma Chu kia chắc chắn sẽ không tới, bởi vì thân phận của nó quá cao, ngược lại sẽ có một vài cường giả khác sẽ hiện thân để tiêu diệt mình.

Nếu như đúng là như thế thì thần uy của tiểu tháp cao nhất cũng chỉ tiêu diệt được một hai tên vương hầu mà thôi, cũng không phải giết chết cái gì mà Bích Ma Hắc Đồng Chu, cái được không đủ bù cho cái mất.

Nó cần phải chờ cơ hội, đại thọ Nhân Hoàng diễn ra thì các cường giả khắp nơi đều sẽ tới, những người nên đến đều hiện thân, đó là một cơ hội rất tốt.

Hoặc trong lúc đó, nó tự mình về nhà nhìn qua Võ Vương phủ, khi đó rất có thể sẽ thấy được!

Trên thực tế, sau khi nghĩ tới những thứ này, cân nhắc cẩn thận, phải sử dụng thần uy của tiểu tháp sao cho hợp lý nhất, khi đó có lẽ sẽ chống lại được cả tôn giả nữa.

Một trận chiến ở Bắc Hải, nó không chỉ đắc tội với một người, một vài sinh linh mạnh mẽ của Thái Cổ Thần Sơn sớm ghi khắc nó vào sâu trong

lòng, còn có những tôn giả trong biển cũng không phải dạng người hiền lành gì, nếu như có cơ hội bọn họ cũng không ngại tới một lần.

"Nhiều năm qua đều như vậy, chẳng lẽ ta không thể nhẫn thêm chút xíu sao?" Thạch Hạo khẽ nói nhanh chóng bình tĩnh lại, vừa nãy đã đạt được một lá bài tẩy mạnh nhất, nỗi lòng nó cũng có chút rối loạn hiện tại cũng đã bình tĩnh trở lại.

Khai quay đầu, cách đó không xa hồ xanh khá yên tĩnh, một vài chim loan năm màu bay múa, cảnh sắc an lành, mà tư tưởng của nó cũng thông hiểu không ít.

Trong sân bảo vật rất nhiều, từng sợi khí lành tỏa ra, từng luồng thần quang vọt lên, đủ mọi màu sắc, những pháp khí mạnh mẽ không hề thiếu khiến cho người xem hoa cả mắt.

Thạch Hạo chậm rãi tham quan trong khu vực này, lưu luyến trở về, nó đã biết thêm không ít kiến thức, thấy một vài pháp khí kỳ lạ từ trước tơi nay chưa từng thấy.

"Cái chén này cũng là bảo cụ?" Thạch Hạo khá là kinh ngạc, nó nhìn thấy một cái chén bằng sứ đã vỡ không bắt mắt chút nào, cũng không hề có ánh sáng lộng lẫy mà lại để giá bán trên trời.

Hơn nữa, miệng chén đều xước mẽ, có một lỗ thủng rất lớn, không chút đẹp đẽ tí nào, thật sự khiến người khác không biết nói gì.

"Người trẻ tuổi, ngươi nên biết càng là đồ tốt thì càng là phản phác quy chân, tiếp cận với tự nhiên, để cho ngươi nhìn thấy chút uy lực của nó." Đây là ông lão thuộc một cửa hàng bảo cụ, mở miệng cười ha ha, sau đó trong miệng niệm một câu chú ngôn, điểu khiển chén sứ, nói: "Thu!"

Trong phút chốc, hồ xanh dập dờn sau đó nước từ bên trong không ngừng vọt lên, hóa thành một dòng lũ lớn đi vào trong cái chén, có thể thấy được nước trong chén vô cùng mãnh liệt, giống như là một vùng biển mênh

mông, có một luồng hơi thở khiến người ta sợ hãi.

Mọi người xung quanh đều bị kinh động, tất cả chạy tới quan sát.

"Đây là... Chén Hóa Thiên?!" Có người kinh ngạc thốt lên, rất nhiều người giật nảy mình, rất nhiều vẻ mặt khác nhau vô cùng phong phú, đương nhiên nhiều nhất chính là vẻ mặt hoảng sợ.

"Thật là pháp khí này, tương truyền có thể luyện hóa cả chư thiên vạn vật, cường giả chỉ cần bị thu vào thì sẽ nhanh chóng bị luyện hóa thành một bãi máu đen." Có người thán phục, trong lòng có chút e dè.

"Đáng tiếc, đây cũng chỉ là một hàng nhái đã bị tàn phá, nếu như là Thượng Cổ pháp khí chân chính thì không thể thấy được." Có người than thở.

Chén Hóa Thiên, mô phỏng theo thiên địa, dung vạn vật thành một lò, có thể làm tan rã tất cả vật chất, một khi bị thu vào mặc cho ngươi có thần thông mạnh mẽ cỡ nào thì cũng không thể nào thoát khỏi.

Ở thời Thượng Cổ, không chỉ có một vị Thánh Giả luyện ra được bảo cụ cỡ này, cách luyện chế vào lúc đó cũng không tính là bí mật động trời gì cả, vấn đề then chốt đó là chất liệu.

Năm đó, mỗi khi được luyện thành sẽ rất náo động, bởi vì chất liệu vô cùng đặc thù và khó tìm, cần phải có những thiên tài địa bảo vô cùng quý hiếm như Tinh Thần Sa, Thần Huyết...

Trong đó nổi danh nhất chính là chén Hóa Thiên, dùng chất liệu vô cùng kinh người để luyện chế ra, ngay cả Thiên Thần cũng có thể tiêu diệt, quả thật là quỷ thần khó lường, kinh sợ trong trần thế.

Vào lúc đó cũng nổi danh với túi càn khôn, được liệt trong danh sách bảo cụ đáng sợ nhất.

"Tuy rằng không phải dùng chất liệu tốt nhất để luyện chế, chỉ có thể

xem là một hàng nhái, thế nhưng cũng có thể trở thành một bảo vật trấn điếm." Ông lão cười híp mắt, xoay xoay tay trút nước trong chén vào lại hồ nước.

Động tĩnh lớn như thế tự nhiên sẽ thu hút rất nhiều người quan tâm, rất nhiều thiên tài kéo tới hỏi giá cả.

Thạch Hạo cũng cảm thấy cái chén này không tầm thường, muốn nhờ tiểu tháp tham mưu nhìn xem giá trị có lớn hay không, dù gì thì nó cũng là một cổ khí.

Nhưng mà, sau khi tiểu tháp nuốt lấy chủy thủ Long Nha thì không nhúc nhích gì cả, vẫn nằm trên sợi tóc không chút ánh sáng nào, nó đang ngủ đông và trầm miên, tu bổ bản thân.

"Ồ, đúng rồi, dùng nó nhìn xem sao." Nó bỗng dưng nhớ tới, chính mình đạt được một thần vật có thể nhìn xuyên hư vô, sao lại không dùng thử chứ.

Thạch Hạo rất bình tĩnh, đứng ở bên ngoài nhóm người nhìn bọn họ trả giá, sau đó lấy ra con mắt của trời sinh thần nhân kia, mười tòa Động Thiên có thể hiện lên trong hư không thì cũng có thể mở ra ở trong cơ thể.

Nó mở ra một tòa Động Thiên phát sáng trong cơ thể, nhãn cầu kia sau khi được rót tinh khí thần vào thì lập tức có sinh cơ, lưu chuyển từng sợi thần hà kỳ dị.

Thạch Hạo khống chế thật cẩn thận nhãn cầu được đặt bên trong tòa Động Thiên đó, cẩn thận điều khiển quan sát cái chén bể kia.

"Vật này không đơn giản." Mới cẩn thận nhìn qua thì nó liền phát hiện điểm dị thường, toàn bộ chén nếu dùng mắt thường quan sát thì sẽ không có chỗ đặc biệt, nếu như lấy Trùng Đồng cẩn thận quan sát thì sẽ phát hiện được, cái chén này có thần hà ẩn trong.

Đặc biệt là cái chén đặt ở nơi đó, có chút rực rỡ, cứ như là một lò lửa đang cung cấp thần năng cho cả cái chén, rất sáng chói.

"Mặc dù là hàng nhái thế nhưng trong cái chén sứ này có một loại tài liệu có thần tính, nếu như tinh luyện ra rồi gom góp, tìm kiếm thêm mấy thần liệu khác, tương lai nói không chừng có thể luyện ra được một chén Hóa Thiên chân chính." Thạch Hạo lẩm bẩm trong lòng. .

Cho dù nói gì đi nữa, cái chén này giá trị tuyệt đối bằng với cái giá trên trời đã ghi ra.

Thạch Hạo cũng tham gia vào cuộc tranh giá, không ai nghĩ tới đây không phải là buổi đấu giá mà cái chén này lại gây nên sự chú ý và cạnh tranh giữa mọi người như vậy.

"Ta nguyện lấy năm khối Minh Thiết để trao đổi." Có người nói, đây là con cháu của một vị vương hầu, tên là Cổ Linh Ngọc rất nổi tiếng trong Hoàng Đô.

"Ta ra năm viên Huyết Tinh Châu." Thạch Hạo lên tiếng, nó tự nhiên sẽ không bỏ qua được.

"Sáu khối Minh Thiết." Vị con cháu vương hầu Cổ Linh Ngọc này lạnh giọng nói rồi nhìn về phía nó, đồng thời coong một tiếng, trên đất xuất hiện mấy khối thiết thạch màu đen, lấp lánh ánh đen lộng lẫy.

"Sáu viên Huyết Tinh Châu." Thạch Hạo không yếu thế, lần nữa lấy ra một hạt châu đỏ như lửa, to bằng đầu người lấp lánh hào quang, đây tự nhiên là vật liệu quý giá được nó mang về từ Bắc Hải, chính là tinh chất mà con trai thai nghén ra.

"Ngươi... không thức thời!" Cổ Linh Ngọc theo dõi nó rồi giận dữ rời đi.

Thạch Hạo không thèm để ý, cuối cùng thu lấy cái chén vào trong lòng, vô cùng hài lòng, không nói cái khác bản thân cái chén này cũng đã là một bảo cụ mạnh mẽ rồi.

Nó chăm chú tế luyện, tỉ mỉ ngưng thần, tìm hiểu làm sao để điều khiển, trong lúc nhất thời liền tập trung cao độ gần như vong ngã.

Đến cảnh giới của nó cũng không cần tốn mấy ngày thời gian mới có thể điều khiển được, vừa mới tới tay là gần như có thể dử dụng được, rất nhanh liền có thể nắm giữ được cách sử dụng.

"Cái chén này, đáng giá!" Thạch Hạo cân thận thăm dò, có chút vui mừng, cái bảo cụ này rất mạnh mẽ, thích hợp để nó sử dụng trong Hoàng Đô.

"Người thiếu niên, ngươi quá ngang ngược rồi, vừa nãy ta nhìn thấy ngươi ném bọn Liễu Hàn vào trong hồ, hiện tại lại đi cướp giật pháp khí người khác, có hay không hơi quá đáng?"

Vào lúc này có một cô gái bước tới, dẫn theo mấy người trong đó có Cổ Linh Ngọc vừa mới cạnh tranh hồi nãy.

"Ta tranh giá đúng luật, liên quan gì tới các ngươi chớ?" Thạch Hạo không thèm để ý.

"Chúng ta lại cảm thấy ngươi quá hung hăng, trong Hoàng Đô cũng chưa từng thấy qua ngươi, ngươi đến từ nơi nào?" Cô gái này vô cùng xinh đẹp thế nhưng cách nói chuyện lại vô cùng nghênh ngang.

"Cổ tỷ hỏi ngươi đấy, sao không trả lời hả?" Bên cạnh có người quát lên.

Thạch Hạo liếc nhìn, đây chính là người mà Cổ Linh Ngọc mời tới, cô gái này hình như là tỷ tỷ của hắn, thật là làm cho nó không biết nói gì cả.

"Cổ Linh Lung trở về rồi à!" Có người kinh ngạc thốt lên, đây là một cô gái vô cùng mạnh mẽ, hiển nhiên cũng là thế hệ tuổi trẻ vô cùng nổi danh trong Hoàng Đô, nếu không đệ đệ của nàng cũng sẽ không mời nàng tới đây làm gì.

"Linh Lung, ngươi đã trở về?" Cách đó không xa, mấy vị minh châu trong Hoàng Đô vô cùng kinh ngạc, tất cả đều đi tới, trong đó bao gồm cả Thập Lục công chúa còn có cả đại thiểu thư Lôi tộc.

Cổ Linh Lung gập đầu với các nàng, miệng nở nụ cười, mà người đứng bên cạnh nàng lại chế nhạo Thạch Hạo, nói: "Tại sao không trả lời, Cổ tiểu thư đang hỏi ngươi đó."

"Ngươi mắc bệnh hả?" Thạch Hạo chẳng hề khách khí, mở miệng với những người này.

Người này lập tức biến sắc, ngay cả Cổ Linh Lung cũng phải kinh ngạc, nàng tự mình đi tới đây vậy mà đối phương chả hề sợ chút nào, cũng thật ngang ngược mà, lẽ nào chưa từng nghe qua uy danh của nàng sao?

Vào lúc này, Thập Lục công chúa, đại tiểu thư Lôi tộc cũng đã tới, được xưng là minh châu Hoàng Đô nên ai nấy đều vô cùng kinh diễm, xinh đẹp khiến cho những người xung quanh nuốt nước miếng ừng ực.

"Ngươi hơi quá đó." Cổ Linh Lung nói.

"Không hiểu hả!" Thạch Hạo đáp trả.

Tình cảnh có chút căng thẳng, một đám người xuất hiện đặc biệt có cả những minh châu cũng tới, Thạch Hạo vẫn như trước khiến cho Cổ Linh Lung tràn đầy tức giận.

Càng ngày càng có nhiều người tới, có một vài người khí tức vô cùng mạnh mẽ.

"Làm sao thế?" Một trong số đó mở miệng dò hỏi Thập Lục công chúa. Người cao quý như Thập Lục công chúa cũng phải khách khí với hắn, hiển nhiên hắn có lai lịch rất lớn.

Lúc này Thạch Hạo liền nở nụ cười, mặc dù thiếu niên này hình người thế nhưng nó sớm cảm ứng được, đây là một người quen cũ, chính là tên Ly Long kia, từng đại chiến qua ở Bách Đoạn Sơn, từng bị nó trấn áp ở Hư Thần Giới, chém rơi một ít huyết nhục để hầm ăn.

Nó cũng không nói lời nào, chỉ là lưu chuyển ra một ít khí tức ép về

đằng trước.

Ly Long lúc này rùng mình một cái, hít vào một ngụm khí lạnh không tự chủ được mà rút lui vài bước, hắn cũng không biết người kia là ai thế nhưng lại cảm ứng được một luồng sát khí, người này từng giết qua sinh linh thuần huyết!

Hắn rút lui, liếc mắt nhìn chằm chằm Thạch Hạo rồi nói với Thập Lục công chúa: "Các ngươi không nên chọc tới hắn."

Lời này vừa nói ra khiến cho mọi người ở nơi này đều biến sắc, bởi vì rất nhiều người biết thân phận của hắn, lần này tới không chỉ có một vị sinh linh thuần huyết, đám người Thập Lục công chúa đều biết hắn là một con Ly Long, kết quả hắn lại kiêng kỵ với thiếu niên này như thế, đây cũng quá khủng bố mà!

Cổ Linh Lung càng thêm kinh sợ, không khỏi lui về sau mấy bước.

"Tỷ tỷ." Cổ Linh Ngọc há hốc miệng.

"Câm miệng!" Cổ Linh Lung quát lên.

Tình cảnh vào lúc này có chút yên lặng, đám minh châu Hoàng Đô như đại tiểu thư Lôi tộc còn có Thập Lục công chúa đều hoảng sợ, mà những người theo đuổi các nàng cũng run sợ không kém, cảm thấy chấn động không gì sánh nổi.

"Ly Long gặp phải bạn cũ à, ai mà có thể khiến hắn kiêng kỵ dữ vậy, để ta nhìn chút nào." Đúng lúc này nơi xa có người lên tiếng.

Tất cả mọi người đều thất kinh, hiển nhiên đây cũng là một tên sinh linh thuần huyết.

Cũng trong lúc đó, một hướng khác, một tên ma men cũng căm giận cực kỳ, nói: "Hồ Ma Linh thì ngon chắc, dựa vào cái gì mà quản chuyện của Võ Vương phủ ta."

Mọi người vô cùng kinh ngạc, đó chính là con cháu của Võ Vương phủ, lúc trước khi uống say từng quát mặng, nói trong phủ còn có một đứa nhỏ, là thiếu niên Chí Tôn, lúc này lại biểu đạt vẻ bất mãn.

"Võ Vương phủ không biết quy củ gì cả, cái gì mà Đại Ma Thần tính mạng khó mà giữ được, các ngươi không có tư cách nói vậy." Người của hồ Ma Linh đi tới, liên tiếp cười lạnh.

"Ngươi là một con Ma Chu sao, có tư cách gì mà sủa thế?" Thạch Hạo mở miệng, lạnh lùng nhìn về phía sau.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 295: Trấn Áp Ma Chu.

Thạch Hạo nói ra một câu lập tức khiến cho nơi này trở nên yên tĩnh, thật sự là không coi sinh linh của Thái Cổ Thần Sơn là cái đinh gì cả, cứ trực tiếp quát mắng, đây là người sao?

Tất cả mọi người cứ như là nhìn thấy ma, nhìn nó đầy vẻ khó tin, mặc dù Ly Long đã lên tiếng nhắc nhở thế nhưng bọn họ cũng khó có thể tin được.

Ly Long nhắc nhở rằng không được trêu chọc người này, khi mọi người nhìn lại thì cho rằng cũng chỉ là người đồng cấp với mình, chưa từng ngờ tới tên này lại ngang ngược răn dạy cường giả của hồ Ma Linh!

Tình cảnh căng thẳng, không một ai nói chuyện, nơi đây hoàn toàn tĩnh lặng, đám minh châu Hoàng Đô như Thập Lục công chúa, Đại tiểu thư Lôi tộc, Cổ Linh Lung... đều thất thần.

"Thật là bá đạo đó, đến đây, để ta nhìn cho rõ ngươi là ai mà dám nói những lời như thế." Thanh âm khinh bỉ từ xa xa truyền lại, người này từng bước bước tới gần, trong nháy mắt mọi người cảm thấy ghẹt thở, một luồng áp lực như núi lớn bao phủ tới.

Đây là một thiếu niên khoảng mười bốn mười lăm tuổi, tóc dài màu xanh biếc, cặp mắt dài nhỏ thế nhưng lại bắn ra những chùm sáng vô cùng sắc bén, tinh khí thần tràn trề.

Hắn đi không nhanh, bước chân rất ổn, vô cùng bình tĩnh mang theo một loại lạnh nhạt, trong đó cũng có trào phúng từ từ bước tới, nhìn người bằng nửa con ngươi cứ như là đã nắm hết trong lòng bàn tay vậy.

Với Nhân Tộc hồ Ma Linh chính là một cấm địa, chỉ cần một sinh linh bước ra ngoài chắc chắn làm cho các nơi như gặp phải đại địch, loại sinh linh

hiếm thấy này vô cùng mạnh mẽ.

"Ly Long ngươi cứ để hắn đè ép hay sao, người này cũng chả ra gì, ta không cảm thấy chỗ đặc biệt gì trên người hắn cả." Thiếu niên tóc xanh nói.

Ly Long lạnh lùng cũng không nói gì cả.

Nơi đây, ánh mắt mọi người đều tập trung lên người Thạch Hạo, xung quanh cũng có rất nhiều người đang nhanh chóng tiến lại nơi đây, phải quan sát một hồi đại chiến sắp sửa bùng phát.

"Ngươi đứng đó hả hê cái gì?!" Thạch Hạo bất thình linh nói ra một câu, lập tức khiến cho người xung quanh nhíu mày. Quá kiêu ngạo mà, biết rõ hắn ta đến từ hồ Ma Linh thế mà dám hò hét như vậy, xem ra thật là gặp phải một người khó chơi rồi.

Thiếu niên tóc xanh nhìn chằm chằm Thạch Hạo, xem xét cẩn thận thế nhưng vẫn không cách nào cảm ứng được khí tức gì, đối phương bình tĩnh đứng nơi đó, giống như một cái hang sâu, bình tĩnh và tự nhiên.

Ly Long cũng không nói gì, hắn thờ ơ lạnh nhạt, hắn cũng chẳng ưa gì con Ma Chu này, tốt nhất cứ để hắn ăn chút vị đắng.

"Nói chung có vài người cảm thấy mình có thể ngạo thị một phương, khó gặp đối thủ. Thế nhưng giống như ếch ngồi đáy giếng, phóng tầm mắt toàn bộ Hoang Vực thì cũng chẳng là cái thá gì." Thiếu niên tóc xanh mở miệng rồi liếc mắt nhìn đối phương.

"Ngươi đã biết thế sao vẫn còn vui vẻ như vậy? Còn không mau cút!" Thạch Hạo rất lạnh lùng, đặc biệt nó nhấn mạnh từ "Cút" cuối cùng, làm chấn động khiến cho nhiều người run lên.

Thiếu niên tóc xanh biến sắc mặt, đây quả là một sự sỉ nhục, hắn nói những câu kia vốn là để dạy bảo đối phương thế nhưng đối phương không tự hiểu rút lui mà còn quát mắng lại mình, hơn nữa dùng chữ "Cút", chuyện này nhục nhã đến cỡ nào chứ, rốt cuộc hắn cũng kiềm chế không nổi nữa.

Hắn trầm mặt xuống quát lên: "Ngươi có biết đang nói chuyện với người nào không!?"

"Không phải chỉ là một con nhện thôi sao?" Vẻ mặt Thạch Hạo đầy khinh bỉ, nói năng tùy ý.

Nó đã chiến đấu rất nhiều lần với sinh linh thuần huyết, thậm chí còn ăn một con Thanh Loan khi ở Bắc Hải, từ lâu đã dưỡng thành một loại uy thế vô địch, gặp phải sinh linh của Thái Cổ Thần Sơn thì cũng chẳng có cảm giác gì.

Thế nhưng những người đứng bên cạnh đều biến sắc, tên này cũng quá ngang ngược mà, lại xem thường sinh linh đi ra từ hồ Ma Linh, thật sự vô cùng ngang tàn, tất cả mọi người đều biết một hồi đại chiến đầy đáng sợ chuẩn bị được trình diễn.

"Ngươi đáng chém!" Thiếu niên tóc xanh quát lên, con mắt dựng đứng cũng không còn vẻ thong dong như nãy, đến cùng thì vẫn là một thiếu niên, hỏa khí dâng lên không thể kìm nén được nữa.

"Bằng vào ngươi còn chưa được, nếu không muốn chết tốt nhất cút ngay." Thạch Hạo cười lạnh nói, chẳng hề nể mặt chút nào, nó cũng chẳng sợ sự tình trở nên phức tạp.

"Được, sảng khoái, vô cùng sảng khoái, ta đã sớm không vừa mắt với mấy con nhện rồi, dựa vào cái gì mà dám đến Võ Vương phủ giở trò lưu manh, cút!"

Xa xa, tên ma men kia cười to, thân thể lảo đảo đang tiến lại gần. Ở bên cạnh hắn có mấy người trông rất lo lắng, nhanh chóng đỡ lấy hắn dìu ra ngoài, sợ gặp phải đại họa.

"Đám người Võ Vương phủ các ngươi chán sống rồi hả, không muốn tiếp tục sống nữa rồi!?" Thiếu niên tóc xanh quát lên, gặp phải kẻ khó chơi như kia vốn hắn đã rất giận dữ rồi, bây giờ lại có thêm một tên ma men chế

nhạo hắn, nhẫn cũng không nhẫn được nữa.

"Ta nhổ vào, ngươi xem lại mình là ai đi, cút trở về hồ Ma Linh của các ngươi đi, chờ Thập Ngũ gia trở lại sẽ quét sạch toàn bộ các ngươi!" Tên ma men kêu lên.

Mọi người kinh ngạc, những sự tình liên quan tới Võ Vương phủ bọn họ đều biết cả, không hề nghĩ tới mâu thuẫn lại gay gắt đến nước này.

"Đầu tên Đại Ma Thần thể nào cũng rơi xuống đất, khó mà thoát khỏi cái chết, trước mặt hồ Ma Linh chúng ta hắn cũng chẳng là cái thá gì. Mà bằng vào các ngươi, những con tôm nhỏ, cũng dám nói hưu nói vượn, chém!" Thiếu niên tóc xanh rốt cuộc cũng ra tay, hắn biết Thạch Hạo rất lợi hại nên cũng không nhắm vào nó, mà xuất thủ về phía mấy người Võ Vương phủ rồi sau đó hẳn quyết chiến cùng nó.

Hắn muốn đầu của mấy người này phải rơi xuống dất, cần máu tươi phun lên, lấy việc này để quét sạch sự lúng túng vừa nảy của mình, thể hiện ra hết sự bá đạo và uy nghiêm.

Nhưng mà khi hắn vừa giơ tay ra, một bóng người khác nhanh chóng tiến tới, ngăn cản trước người hắn, cười lạnh nói: "Nơi này là Hoàng Đô của Nhân Tộc, ngươi cũng chỉ là một con nhện mà thôi, cũng dám đòi đánh đòi giết, muốn chết!"

Hiện trường yên lặng như tờ, trong lòng mỗi người đều run lên bần bật, sự ngang ngược của thiếu niên này còn lớn hơn cả tưởng tượng của bọn họ, không chỉ quát mắng mà còn nhanh chân tiến lên trước ngăn cản lại đối thủ.

"Xoẹt!"

Lúc này, Ma Chu liền nổi giận, không cách nào chịu nổi nữa, tóc xanh đầy đầu đột nhiên tăng vọt, hóa thành một dòng sông dài màu xanh biếc bao phủ tới, vô cùng rực rỡ.

Thạch Hạo lạnh lùng, đứng im tại chổ giơ tay lên bắt lấy, cơ bản không

thèm tránh né, nơi đó phù văn xanh biếc đầy trời.

Trong hư không truyền đến những tiếng nổ rền vang, tất cả mọi người đều biết những cọng tóc xanh kia khủng bố đến cỡ nào, tuyệt đối có thể đánh nát bảo cụ, đây chính là một vũ khí vô cùng mạnh mẽ.

Giữa không trung lại truyền tới tiếng nổ vang, những sợi tóc đó phát sáng chia ra thành mấy chục nhánh, cứ như là rắn quấn quanh cánh tay Thạch Hạo, phù văn đầy trời, nơi đây bị thần quang xanh biếc nhấn chìm.

Mọi người rút lui, khó nén lại sợ hãi.

Tên Ma Chu này quá lợi hại, đây chính là một môn đại sát thuật, những gợn sóng do phù văn phát ra khiến cho mặt đất run rẩy, hồ xanh sôi trào, thần năng quá kinh khủng.

"Răng rắc."

Chỉ trong nháy mắt ánh xanh bị dập tắt, nơi đó thiếu niên một chưởng vỗ ra khiến cho mấy chục nhánh tóc xanh toàn bộ đứt đoạn, rơi lả tả trên mặt đất, đơn giả và trực tiếp.

Hơn nữa cũng trong lúc đó, nó một chưởng nhấn về phía trước, bá đạo và ngang ngược, bàn tay cứ như là một cái mâm vàng óng cỡ lớn trực tiếp đến sát thiếu niên tóc xanh.

Ma Chu gào thét, thật sự khinh người quá đáng mà, đối phương quá xem thường hắn, lại đứng nơi đó không thèm nhúc nhích, mà còn dùng một tay tay, từ đầu đến cuối chỉ dùng một tay.

Song chưởng của hắn đẩy ra, phải cho đối phương một bài học, tốt nhất là đánh gãy cánh tay của thiếu niên này, khiến cho việc tự phụ của mình trở thành trò cười, ăn thiệt thòi thật lớn.

Nhưng mà, chỉ trong chốc lát tiếng lòng của hắn run lên, linh cảm có chuyện lớn không ổn.

Một chưởng bình thản đẩy ra kia vô cùng thô bạo, cái mâm màu vàng cỡ lớn kia niêm phong lại toàn bộ cơ thể hắn, giống như là một ngọn núi đè ép xuống, còn đôi bàn tay của hắn giống như bọ ngựa đấu xe, trong lòng liền xuất hiện một cảm giác sợ hãi không thể tả nổi.

"Ầm!"

Thiếu niên tóc xanh bị chiếc mâm lớn đánh bay ngược ra ngoài, miệng ho đầy máu, cả người run rẩy, trong mắt tràn đầy vẻ khiếp sợ cùng với vẻ mặt không dám tin.

Nếu không phải vào thời khắc mấu chốt hắn rút nhanh song chưởng lại, dùng vô tận phù văn để ngăn trở thì cánh tay này chắc bị bẻ gãy rồi, cái mâm màu vàng kia thật đáng sợ, không gì không xuyên thủng, sức mạnh quá khủng bố.

"Ầm!"

Thiếu niên tóc xanh nện mạnh vào một tảng đá lớn thì thế rơi mới ngừng lại, máu chảy đầm đìa, mà tảng đá ở sau lưng hắn cũng nứt toát ra rồi nổ tung.

Kết quả này khiến lòng người run sợ, đây cũng quá mạnh mẽ và bá đạo mà.

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn về phía Thạch Hạo, ai nấy đều lộ vẻ khiếp sợ, một sinh linh thuần huyết đấy, lại bị một cái tát đánh bay, khủng bố biết dường nào.

Sắc mặt Cổ Linh Ngọc tái nhợt, nghĩ tới vừa rồi chính mình còn muốn tranh cướp chén sứ với đối phương, thậm chí còn nhờ tỷ tỷ đến gay khó dễ, nghĩ lại hắn cảm thấy sợ hãi, lúc này toàn thân lạnh lẽo, gần như không thể đứng thẳng nổi.

Cổ Linh Lung, Thập Lục công chúa, Đại tiểu thư của Lôi tộc đều đờ người ra, trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy vẻ hoảng sợ, đây là thần thánh

phương nào? Trong lòng các nàng đều nổi lên sóng biển ngập trời.

Cho đến giờ phút này, bọn họ mới biết lời khuyến cáo của Ly Long đúng lúc đến cỡ nào, thiếu niên này quá yêu nghiệt, ngay cả Bích Ma Hắc Đồng Chu mà cũng bị đánh cho gục tại chổ, bá đạo và ác liệt đến cỡ nào.

"A..." Ma Chu kêu to, gần như phát điên, cả người đều là ánh sáng, phù văn dày đặc, nhanh chóng hóa thành bản thể.

Một con nhện thật lớn xuất hiện, toàn thân đều là lông dài màu xanh biếc cứ như là châm thần, từng cọng lấp lánh, thân thể nó rất khổng lồ, dài vài trượng, lơ lửng giữa hư không nhìn chằm chằm Thạch Hạo.

Mọi người một hơi khí lạnh, đây chính là bản thể của Bích Ma Hắc Đồng Chu sao, hình ảnh quá kinh khủng, tám cái chân nhện đều rất thô to, lấp lánh hàn quang lạnh như băng, cứ như là tám cây chiến mâu vậy.

"Keeng!"

Tiếng kim loại vang lên, một cái chân nhện chẳng khác gì chiến mâu đang lao tới, khi nó đâm xuống thì vô cùng sắc bén, quả thực không gì không xuyên thủng.

Thạch Hạo thí nghiệm, ném ra một khối phù cốt kết quả là bị xuyên thủng, hơn nữa nát bấy ngay tại chổ, nguyên thủy bảo cốt liền hóa thành bột mịn.

Mọi người khiếp sợ, từng người đều tái mặt, Ma Chu này quá lợi hại, bên trong Nhân Tộc có mấy người có thể đối phó?!

"Quá tốt, thân thể rắn chắc, chính là vật liệu thượng giai để luyện chế bảo cụ nhen!" Lời nói của Thạch Hạo vừa thốt ra liền khiến cho đám người ngơ ngẩn, bất kể là thiên tài hay là minh châu đều nói không ra lời.

"Coong!"

Thạch Hạo dùng chưởng vỗ lên chân nhện khiến cho Ma Chu kêu thảm thiết, mắt thấy nơi đầu chân xuất hiện vết rách, chất lỏng chảy ra từ nơi đó, suýt chút nữa thì đã bị đứt rời!

Ma Chu gào thét, nó há miệng phun ra một dải lụa lấp lánh trắng như tuyết, quấn quanh thân thể của Thạch Hạo, vô cùng nhanh chóng và uy mãnh.

Thạch Hạo né qua, khi dãi lụa rơi trên mặt đất, nơi đây là địa điểm giao lưu pháp khí với nhau, kết quả vài món bảo cụ của một cửa hàng binh khí đụng phải dãi lụa này thì nhanh chóng hóa thành luồng khói xanh, bị ăn mòn ngay lập tức.

"Thật là khủng khiếp!" Mọi người hoảng sợ.

Ma Chu hét giận dữ, dãi lụa từ trong miệng tuôn ra không dứt, giống như là từng dải ngân hà đan dệt thành một cái lưới lớn, ngưng kết thành xích thần trật tự, vô cùng lấp lánh chụp thẳng về phía Thạch Hạo.

"Ầm!"

Thân thể của Thạch Hạo xuất hiện vô số phù văn, vậy mà lại hóa thành ngọn lửa rực cháy hừng hực, nó như là một pho tượng chiến thần nhào về phía trước.

Nó chưa từng xuất ra bảo thuật, chỉ là dùng cốt văn cơ bản nhất trong Nguyên Thủy Chân Giải hóa thành ngọn lửa đối kháng với thần thông thiên phú của đối phương, dùng tinh khí thần tinh khiết nhất hóa thành lửa để đốt cháy tất cả!

"Xoẹt xoẹt!"

Xích thần trật tự lần lượt nát bấy trong hư không, những dây lụa óng ánh như dải ngân hà bắt đầu bị cháy rực, Ma Chu kêu to, chưa từng nghĩ tới một tên nhân loại tuổi không lớn hơn mình lại kinh khủng như thế.

"Ầm!"

Thạch Hạo một cước đá ra, giống như là một cây cột chống trời màu vàng đè ép xuống nện thẳng lên trên người Ma Chu, khiến cho nó có thể nghe được những tiếng răng rắc từ trong cơ thể truyền ra, cả người rạn nứt!

Nó hét to một tiếng rồi bay ngược ra ngoài, cả người máu me, khó có thể đứng lên được nữa.

"Hóa Linh cảnh còn chưa viên mãn mà cũng dám tranh đấu với ta?" Thạch Hạo khẽ nói, loại tự phụ này, lời nói này đè ép tất cả mọi người.

Nên biết, hình dáng hiện tại của nó cũng chỉ mười ba mười bốn tuổi mà thôi, vậy mà đã viên mãn Hóa Linh cảnh, quá mức nghịch thiên, tốc độ tu hành này còn nhanh hơn cả sinh linh thuần huyết.

"Hay, quá hay, quá sảng khoái!" Tên ma men của Võ Vương phủ kêu lớn.

Thạch Hạo giơ tay, trong lòng bàn tay xuất hiện một cái chén nhỏ phát ra từng sợi ánh sáng, một tiếng xoẹt vang lên liền thu con nhện đang nằm trên mặt đất thu vào trong, nó nhanh chóng thu nhỏ lại rồi chìm vào trong đáy chén.

"Một trong Thái Cổ Ngũ Độc, khi luyện thần dược đều cần, đây chính là vị thuốc chính nhen." Nó tự lẩm bẩm.

Một con nhện con mạnh mẽ như thế mà giờ chỉ dài có một tấc, thể tích không biết nhỏ đi bao nhiêu lần, toàn thân xanh biếc co rút dưới đáy chén, không thể nào động đậy được.

Bò cạp, nhện, rắn, rết, cóc, đây chính là ngũ đọc mà lúc chế thuốc đều cần phải dùng tới ở Tu Hành giới, Thái Cổ Ngũ Độc mà nó nói tới ở những năm tháng dài đằng đẳng trước kia chính là cấm kỵ Ma Thần!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 296: Xung Đột Càng Trầm Trọng Hơn.

Một tên sinh linh thuần huyết mạnh như thế lại bị tóm gọn, mọi người trợn mắt ngoác miệng câm như hến, chuyện này quả thật là một sự kiện kinh người.

Ngay cả Ly Long cũng đờ người ta, tuy rằng đã dự liệu được thiếu niên này rất mạnh thế nhưng không nghĩ lại mạnh đến thế, quá tà dị mà, không tốn chút sức lực gì liền trấn áp được Ma Chu.

"Thả ta ra!" Ma Chu giãy giụa muốn chạy trốn, thế nhưng chén sứ này rất đặc biệt, sở hữu phù văn bí lực vô cùng mạnh mẽ, tuy rằng không có phong ấn miệng chén thế nhưng từng sợi phù văn lượn lờ tự động áp chế nó.

Ma Chu bị hút lấy ở dưới đáy chén cơ bản không cách nào tránh thoát được, thậm chí Thạch Hạo chỉ cần hơi khởi động thì sức mạnh đáng sợ sẽ xuất hiện để luyện hóa nó.

"Ngươi nói thả là ta phải thả hả? Chỉ là một con nhện con nho nhỏ mà cũng dám tới Hoàng Đô quấy phá, không trấn áp ngươi thì còn trấn áp ai nữa." Thạch Hạo lên tiếng, nâng chén nhỏ lên nhìn không chớp mắt.

Nó hoàn toàn xem con sinh linh thuần huyết này là một con nhện bình thường mà thôi, nói: "Bảo vệ ở đầu thôn cũng không được, hỏa hầu luyện dược cũng không đủ, dù sao cũng chỉ là nhện con, phải nuôi nấng một thời gian đã."

Mọi người nghe thế thì cứng đờ cả người, đây là người nào thế, nuôi một con sinh linh thuần huyết còn kinh người hơn cả việc coi như là thú cưng, đây giống như là vỗ heo thật béo chờ ngày làm thịt.

Thời khắc này, những viên minh châu trong Hoàng Đô như Thập Lục

công chúa, Đại tiểu thư Lôi tộc, Cổ Linh Lung đều bị dọa cho chết khiếp, đây cũng quá kinh người mà.

"Ngươi là..." Một con cháu vương hầu tới thỉnh giáo, nơi đây lại xuất hiện một nhân vật mạnh mẽ ngang ngược như vầy, bọn họ lại không biết thân phận thật sự tin tức có chút lạc hậu.

"Ta chỉ là người đi ngang qua thôi." Thạch Hạo cười nói rồi không nói gì nữa.

"Huynh đài, thế mới tốt chứ, ngày hôm nay quá sảng khoái, ngươi có thể trấn áp con nhện này ta cảm kích vô cùng." Tên ma men của Võ Vương phủ giật mình tỉnh lại, xảy ra chuyện lớn như thế thì khiến cho men rượu đều biến hết cả.

Ở một bên có thêm vài người trẻ tuổi sắc mặt của bọn họ vô cùng khó coi, đó chính là những cường giả cùng tới với Ma Chu, cũng có người của Võ Vương phủ và cũng có những sinh linh khác.

"Vị đạo huynh này có thể dừng bước nói chuyện chút không vậy?" Một người trẻ tuổi mở miệng.

"Có chuyện gì thì cứ nói." Thạch Hạo bình tĩnh.

"Ngươi cũng biết hắn tới từ hồ Ma Linh, thân phận cũng không bình thường, làm như thế có chút không hay, kính xin đạo huynh hãy giơ tay đánh khẻ, tha cho hắn một lần." Người trẻ tuổi lên tiếng.

"Có gì mà không hay, đến từ hồ Ma Linh là có thể làm mưa làm gió ư, đây chính là Hoàng Đô Thạch Quốc chớ không phải là hồ Ma Linh." Vẻ mặt của Thạch Hạo trở nên nghiêm túc, âm thanh không ngừng nhấn mạnh, quát lên: "Ngươi chính là con cháu của Võ Vương phủ chớ không phải là nô bộc của con nhện này. Ngươi họ Thạch, không phải họ Chu, ngươi nên biết mình đang làm gì, còn không mau lui lại!"

Người trẻ tuổi đứng đối diện bị mắng cho đỏ bừng mặt mũi, suýt chút

nữa thẹn quá hóa giận thế nhưng cũng không dám phát tác dù sao thiếu niên này quá lợi hại, nói nhỏ: "Ngươi tự rước lấy họa không ai cứu được ngươi!"

Thạch Hạo liếc mắt đầy khinh bỉ nhìn hắn rồi quát lên: "Ngu xuẩn, ngươi vẫn chưa rõ à, xảy ra chuyện như thế, thân là con cháu Võ Vương phủ và cũng dính tới chuyện trong đó, thật sự ngu không thể tả nổi, muốn khiến cho cả tòa phủ đệ phải hổ thẹn, cho mọi người gièm pha hả."

"Ngươi..." Tất cả đám người kia đều cứng họng, sắc mặt đỏ chót, vừa tức vừa giận, bọn họ đều nghiên về phía dòng dõi Thạch Nghị, gần đây lại đi cùng với người của hồ Ma Linh nên lúc này tự nhiên rất tức giận.

"Cút!" Thạch Hạo quát mắng, chỉ một chữ như thế nhưng lại như sấm sét chấn động cả Thanh Lâm viên, hồ xanh cách đó không xa cũng rung động sóng lớn dâng trào.

Mọi người giật mình, thiếu niên này quá ngang ngược, chỉ bảo giang sơn, trấn áp hậu đại Thái Cổ Ma Chu, quát mắng con cháu vương hầu, thế mà chẳng sợ chút gì, thật sự giống như là một thiếu niên Chí Tôn vậy.

"Những tên bại hoại các ngươi, cút hết, khiến cho gia tộc phải hổ thẹn rồi!" Tên ma men cùng với những người của Võ Vương phủ gầm hét, từ lâu đã chẳng ưa gì đám người này rồi.

"Hay, hay, quá hay, các người chờ đấy!" Những người kia thẹn quá hóa giận xoay người rời đi, tức giận trừng mắt nhìn Thạch Hạo.

Thạch Hạo hừ lạnh một tiếng rồi vung ống tay áo, vù một tiếng, một cơn gió lớn xuất hiện quét bay đám người này, thanh âm tủm tủm truyền tới, toàn bộ đám người này đều rơi vào trong hồ ướt như chuột lụt.

"Cút nhanh, đừng để ta nhìn thấy các ngươi trở thành chó săn, nô bộc cho Ma Chu, nếu không giết sạch." Tiếng nói của nó rất lạnh, lạnh đến tận xương cốt người khác.

"Được!"

Vào lúc này, không riêng mấy người ma men kia, còn có rất nhiều con cháu vương hầu cũng hét lên, Thạch Quốc lấy võ lập quốc, thân là con cháu dòng chính vương hầu nên rất nhiều người vô cùng chính trực.

Trải qua mấy ngày nay, một vài sinh linh thuần huyết tiến vào Hoàng Đô, trên danh nghĩa là đến chúc thọ Nhân Hoàng, dẫn tới một vài con cháu vương hầu nhu nhược tới cầu khẩn nhiều lần, nịnh nọt kết dao, khiến cho không ít con cháu vương hầu tức giận.

Hôm nay, Thạch Hạo cường thế như vậy tự nhiên kích phát lòng chính trực của rất nhiều người, theo đó nhiệt huyết sôi trào cộng hưởng trong lòng.

"Hì hì..." Thiên Hồ tiên tử cười tươi như hoa, yểu điệu thước tha đi tới, thân thể trắng mịn lồi lõm, quần áo khó có thể che dấu được những đường cong đầy dụ hoặc của cơ thể, mái tóc đen mượt tung bay, nụ cười phong tình, cặp mắt to trong veo như nước mùa thu.

Một cô gái xinh đẹp như thế bước tới khiến cho mọi người không tự chủ được tự động nhường ta một lối đi, ma nữ mở miệng nói: "Con Ma Chu này nếu ở trong tay ngươi sẽ là một mần tai họa, đưa cho ta đi."

Mọi người ngẩn ra, nàng lại muốn lấy con sinh linh thuần huyết này, muốn gánh lấy một phần tai họa cho thiếu niên này? Hai người này có quan hệ gì.

Câu trả lời của Thạch Hạo lại ngoài dự liệu của mọi người, trực tiếp lắc đầu từ chối, nói: "Không cho, đây chính là một trong Thái Cổ Ngũ Độc, đây chính là chủ dược khi muốn luyện chế thần dược."

"Ngươi không biết à, nếu không giao ra sau này ngươi có khả năng sẽ gặp họa lớn đó." Thiên Hồ tiên tử lên tiếng.

"Đưa cho ngươi rồi thì sẽ không có họa lớn sao, hay là có người muốn tới báo thù, mà hiện tại đây lại là thành phần của thần dược, nếu không vẫn có thể đi đổi lấy bảo vật khác."

Đây vốn là một buổi tụ hội cạnh tranh giữa các thiên tài, kết quả lại phát triển đến nước này, rất nhiều ánh mắt đều tập trung lên người Thạch Hạo, sự xuất hiện của nó vượt qua khỏi dự đoán của mọi người.

Thời gian không lâu, Hỗn Thiên hầu tới cụng ly với Thạch Hạo, cười ha hả, nói rằng anh hùng xuất thiếu niên khiến cho hắn bội phục.

Đây là một vương hầu mạnh mẽ đã được sắc phong mấy năm, hiện tại hắn cũng chỉ mới hai mươi lăm tuổi mà thôi, chính là một vị quan lớn nơi biên cương trẻ tuổi nhất Thạch Quốc, uy danh hiểm hách.

Hắn ôm lấy một cô gái vô cùng xinh đẹp bước tới vô cùng ung dung, cũng không nói thêm gì mà chỉ báo cho Thạch Hạo biết, nếu đi biêng cương thì có thể tới tìm hắn.

Sau đó, cũng có một vài con cháu vương hầu nổi danh tiến tới kết giao mà cụng ly cùng với Thạch Hạo, mặc kệ nó có thể vượt qua được cửa ải này hay không nhưng sự mạnh mẽ của nó đáng để kết bạn.

Vượt ngoài dự liệu của Thạch Hạo đó là, những sinh linh thuần huyết tới đây còn nhiều hơn cả trong tưởng tượng của nó, ngoại trừ Ly Long nó còn thấy cả Tất Phương, Chư Kiền, đây đều là những đối thủ mà nó đã gặp ở Bách Đoạn Sơn, hiện tại ai cũng hóa thành hình người.

Ngoại trừ mấy sinh linh này ra, nó còn thấy những người khách đến từ các Thần Sơn khác nữa, bởi vì nó nhìn thấy được thiếu nữ mặc áo tím Vân Hi, nhìn sơ qua đối phương vẫn chưa tới đây, vẫn còn đang trò chuyện với mấy tên sinh linh mạnh mẽ khác.

"Thật náo nhiệt nhen, không biết có tôn giả xuất hiện hay không, xem ra Hoang Vực thật sự muốn hỗn loạn rồi, những Thần Sơn cũng phái ra con cháu của mình hẳn cũng đã hiểu tình hình rồi." Thạch Hạo tự nói.

"Ngươi cũng được đấy chứ, mạnh mẽ như thế mà trước giờ chưa từng nghe nói, đừng nói cũng đến từ vực ngoại chứ?" Đại tiểu thư Lôi tộc đi tới,

cười nói vui vẻ, nơi xa nâng ly mời nó, bờ môi đỏ đặt lên miệng ly ngọc trông vô cùng hấp dẫn.

Cổ Linh Lung cũng đứng bên cạnh, vẻ mặt không được tự nhiên, trước đây không lâu nàng còn muốn áp chế Thạch Hạo, kết quả phát sinh chuyện đó khiến cho nàng hết sức khó xử. Còn đệ đệ của nàng thì đã trốn đi từ lâu, sợ hãi không thôi.

"Nghe nói ngươi có một vị muội muội?" Thạch Hạo thuận miệng hỏi, bởi vì trong trí nhớ của nó có chút mơ hồ về chuyện này.

"Ngươi muốn làm cái gì?" Đại tiểu thư Lôi tộc cực kỳ cảnh giác, muội muội của nàng chính là sự kiêu ngạo của cả tộc, đã bái nhập làm môn hạ Thái Cổ Thần Sơn, ánh sáng rực rỡ.

Hơn nữa, Nhị tiểu thư Lôi gia còn có danh xưng là đệ nhất mỹ nữ Hoàng Đô, vượt xa những minh châu khác, những người để ý đến nàng quá nhiều.

"Không có gì, chỉ thuận miệng hỏi chút thôi." Thạch Hạo đáp.

Ở bên cạnh, đám người Cổ Linh Lung cũng thả lỏng rồi nở nụ cười, lộ vẻ chúng ta đều hiểu, mà Đại tiểu thư Lôi tộc lại nhíu mày liếc xéo nó.

Đúng lúc này nơi xa trở nên hỗn loạn, có hung thú gào thét, có chiến xa ầm ầm, thế mà từ trên trời từ từ hạ xuống.

"Đến rồi, đây là chiến xa của vương hầu!"

"Đó là... Thạch Tử Đằng!"

...

Mọi người kinh ngạc thốt lên, Thanh Lâm viên sôi sục. Tuy sớm đã có linh cảm thế nhưng khi nhìn thấy mấy cường giả này đích thân tới đây mọi người chấn vô cùng chấn động, hiển nhiên đây chính là hưng binh vấn tội mà tới.

Chiến xa dừng lại, mấy người từ trong đó đi ra ngoài, đạp trên thảm cỏ xanh, mỗi một người đều trầm mặt.

Thạch Tử Đằng, xem như là một nhân vật huyền thoại, bái nhập hồ Ma Linh, quá khứ rất thần bí ít có người biết, hiện tại đã được chứng thực.

Nhiều năm trôi qua hắn cũng rất ẩn nhẫn, thế nhưng chỉ cần ra tay thì kẻ địch không thể sống sót, những người trêu chọc hắn không thiếu những đại nhân vật hiển hách thế nhưng hiện tại đều đã trở thành người chết.

Lúc này, tự mình hắn tới lại gây nên phong vân như vậy.

Những cọng tóc của Thạch Tử Đằng phát sáng, da thịt trắng bóng như ngọc thạch, ánh mắt ôn hòa, bề ngoài trông chỉ khoảng hai bảy hai tám tuổi, từng bước tiến tới, tiếng bước chân như cùng cộng hưởng với nhịp đập cả thiên địa.

Thời khắc này, toàn bộ âm thanh đều biến mất, trong nhát mắt liền yên tĩnh lại, hắn như hợp nhất cùng thiên địa tự nhiên thành một thể, cả người vô cùng đáng sợ.

Mọi người run sợ!

"Ngươi trấn áp con cháu của hồ Ma Linh?" Thạch Tử Đằng mở miệng.

Sau người hắn còn có mấy người tuổi tác không giống nhau, từ hai mấy đến bốn mươi tuổi, tất cả đều bất phàm, lưu chuyển khí tức mạnh mẽ, ánh mắt vô cùng sắc bén và ép người đồng thời nhìn về nó.

Thạch Hạo ngẩn đầu nhìn về phía trước, nếu nói về quan hệ máu mủ, nó phải hô người này là bá bá, thế nhưng giờ chẳng có chút cảm giác tình thân gì, ngược lại trong lòng nó cảm thấy vô cùng lạnh.

"Là ta." Thạch Hạo bình tĩnh đáp, trong lòng bàn tay nâng lên một chén nhỏ rất bình thường, thế nhưng bên trong lại có những làn khí lấp lánh, một con nhện màu xanh biếc đang nằm dưới đáy chén, không thể nào động đậy

được.

Tất cả mọi người đều linh cảm đến một hồi bão tố sắp diễn ra!

"Thả hắn ra." Thạch Tử Đằng mở miệng, vẫn rất bình tĩnh, rõ ràng là đứng ở đó thế nhưng lại khiến người khác có cảm giác rất hư vô mơ hồ, giống như hòa vào trong tự nhiên càn khôn.

"Không thả!" Thạch Hạo đáp trả, đây cũng không phải là lần thứ nhất nó nhìn thấy Thạch Tử Đằng, thế nhưng đây lại là lần đầu tiên đụng chạm với người này.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 297: Không Khoan Nhượng

Thạch Tử Đằng hiện thân, tự mình tới nơi này thế nhưng Thạch Hạo lại quả quyết từ chối yêu cầu của hắn, tình cảnh này lập tức lạnh xuống, bầu không khí đặc biệt căng thẳng.

"Thật sự giang sơn đời nào cũng đều có thiên tài cả." Thạch Tử Đằng lên tiếng, tâm tình không biến đổi vẫn bình tĩnh như trước.

Hắn không minh và xuất trần, tóc đen bay lượn, da thịt trắng như tuyết, vẻ anh tuấn có chút yêu dị, không giống như là nhân loại, mà cũng chính cảm giác đặc thù này lại khiến cho người nhìn thấy rất khó quên được.

Thạch Hạo thần sắc vẫn như cũ nhìn thẳng về hắn, nếu như có thể tóm lấy được đối phương thì chắc Thái Cổ Ma Chu chân chính kia sẽ hiện thân.

Nhưng mà Thạch Tử Đằng tuyệt đối không phải là một người bình thường, chỉ vừa tiếp xúc Thạch Hạo đã xác định được đối phương là một cường giả vương hầu, đối phó vô cùng khó.

Chỉ khi sử dụng Bất Diệt Kim Thân, hơn nữa phải phát huy ra tiềm lực rất lớn thì mới được, thế nhưng khi đó rất có thể sẽ làm cho người tí hon màu đen bị tổn hại, nếu không thì không phải là đối thủ của người đàn ông này.

Thạch Hạo cũng chẳng sợ gì cả, thật sự nó muốn lợi dụng một lần cơ hội của tiểu tháp, nếu như địch thủ nhằm vào nó thì sẽ giết chết tất cả, quét ngang cả đám! Thế nhưng, nếu bị bức ép đến nước đó thì nó cũng không ngại tự mình trấn giết một người.

"Người thiếu niên, ngươi có biết cứng quá dễ gãy không? Đây là chuyện đúng sai ngươi cần phải lựa chọn, cần phải lưu lại đường lui cho mình, nếu không ngay cả trời cao cũng sẽ chán ghét ngươi, những chuyện thiên tài chết

yểu xảy ra cũng rất nhiều."

Một người trung niên tiến lên từ sau lưng Thạch Tử Đằng, sắc mặt âm trầm, lời nói không nhanh không chậm, vô cùng bình tĩnh mà kèm theo một loại uy hiếp.

"Những người trung niên cũng chết đi không ít." Thạch Hạo lên tiếng, không hề sợ hãi không hề khoan nhượng.

"Đến cùng ngươi có thả hay là không người đây?" Một thanh niên quát lên.

Những người này đều là cường giả của Võ Vương phủ. không phải là đường huynh đệ thì cũng là con cháu của Thạch Tử Đằng, tự nhiên sẽ đứng về phía hắn mà quát mắng.

"Người không có, nhện thì chỉ có một, nhưng chắc chắn sẽ không thả." Thạch Hạo nâng chén nhỏ, từng sợi khí lành lượn lờ ở miệng chén che đậy lại con nhện màu xanh biếc kia.

"Ta thật không hiểu, đường đường là Võ Vương phủ mà lại cung phụng một con nhện lớn ư, cam nguyện làm đầy tới, cầu khẩn nhiều lần, thế thì còn khí khái của chính mình hay sao? Đừng quên trong người các ngươi Vương huyết đang chảy, đều là con cháu Nhân Hoàng mang họ Thạch, không phải quá mất mặt sao." Thạch Hạo nói tiếp.

"Người thiếu niên, ngươi hết sức xuất sắc, ta rất hiếu kỳ không biết sư môn của ngươi là ai, nói đi, không chừng chúng ta cũng có quan hệ rất lớn." Thạch Tử Đằng rốt cuộc cũng mở miệng, ngăn lại sự tức giận của mấy người kia.

Hắn mang theo nụ cười nhàn nhạt, vẫn rất ôn hòa, đây là một tâm cảnh hiếm thấy vượt xa những người kia, khiến cho các thiên tài xung quanh đều tâm phục.

"Ta đến từ - Cung điện Chí Tôn." Thạch Hạo tự giới thiệu.

Mọi người nghe thế thì thay đổi sắc mặt, danh tự này thật là thường, hình như... chưa từng nghe quá, tối thiểu những thiên tài nhân tộc này cũng không biết.

Hiện trường không thiếu sinh linh thuần huyết, ai cũng ngờ vực, cơ bản chưa từng nghe nói tới, có nơi đó thật sao?

Thạch Tử Đằng nở nụ cười, nói: "Tên nghe rất kêu, nhưng mà kiến thức ta nông cạn, không có bất kỳ ấn tượng nào."

"Ta đã nghe qua rồi." Thiên Hồ tiên tử nhẹ nhàng đi tới, động tác uốn éo đầy dụ hoặc, dung mạo mê hoặc chúng sinh, cơ thể trắng như tuyết, cặp mắt linh động khiến tâm hồn người xao xuyến.

"Cung điện Chí Tôn mỗi một đời chỉ có một đệ tử được ra ngoài, phàm xuất hiện đó chính là Chí Tôn, bọn họ không có ở vực này." Ma nữ lên tiếng.

Mọi người nghe thấy thế thì hít một ngụm khí lạnh, nhìn về phía Thạch Hạo đầy vẻ kính nể, lai lịch lớn như vậy sao? Chẳng trách nó lại ngang ngược như thế.

Ban đầu ai cũng không có để ý tới nó, thế nhưng giờ nhìn lại quả thật là sơ xuất, ngoại trừ hai vị tiên tử ra vậy mà lại có một nhân kiệt siêu cấp đến từ vực ngoại.

Thạch Hạo không nói gì, ma nữ đang giúp nó sao, phối hợp rất khéo nhen, tả ra lai lịch của một Cung điện Chí Tôn, quả thật rất dọa người.

Nhưng mà khiến nó không nghĩ tới chính là, Nguyệt Thiền tiên tử cũng tiến tới, ngưng mắt nhìn nó, nói: "Ta cũng từng nghe qua Cung điện Chí Tôn, đó là một cung điện vô cùng cổ xưa chí cao vô thượng."

"Chuyện này..." Vừa nãy vẫn có người còn đang hoài nghi, thế nhưng hiện tại lại ngây ngẩn cả người, lẽ nào là sự thật?

Nên biết, Nguyệt Thiền tiên tử và ma nữ đối lập nhau, hai người bọn họ

có cừu oán chắc chắn sẽ không hợp tác với nhau, hiện tại cả hai đều thừa nhận, hơn phân nửa không phải là giả rồi.

Thạch Tử Đằng vẻ mặt không đổi, vẫn bình tĩnh và nhẹ nhàng như trước, trong con ngươi lưu chuyển bảo huy, gật gật đầu, nói: "Quả nhiên có lai lịch rất lớn nhen."

"Một trận chiến thời Thượng Cổ, người cuối cùng thuộc Cung điện Chí Tôn chết trận vì đối đầu với chư Thần Ma, từ đó không còn Chí Tôn đi ra nữa, năm tháng xa xôi khiến người khác phải thổn thức mà." Nguyệt Thiền tiên tử than nhẹ.

Mọi người kinh ngạc, nghe lời bổ sung của nàng thì ngẩn người, truyền thừa từ trận chiến thời Thượng Cổ bị đứt đoạn, thiếu niên này lại là truyền nhên, tía hiện lại sự huy hoàng, là giả sao?

Tin tức thế này vừa ra khiến cho mọi người ngờ vực.

Thạch Hạo kinh ngạc, thật sự có một nơi như thế? Nguyệt Thiền tiên tử chưa đến mức phải nói láo, nếu như tồn tại thì thật là đúng lúc.

Thạch Tử Đừng nở nụ cười, nói: "Ghê thật đấy, nói thế nào đi nữa thì ngươi cũng là một thiếu niên nhân kiệt, bản lĩnh xuất chúng."

Thạch Hạo ngẩn ra, không nghĩ tới hắn lại bình tĩnh như thế, từ đầu đến cuối đều không có nổi giận trái lại rất ôn hòa.

Khi mọi người đang thì thầm to nhỏ thì Thạch Tử Đằng lại trở nên nghiêm túc, nói: "Nếu như con cháu sư môn ngươi bị bắt, ngươi có cứu hay không? Ngươi cho dù đến từ Cung điện Chí Tôn, xuất thân kinh người, địa vị hiển hách thì ta cũng chẳng phải sợ, phải ra tay giải cứu sư điệt của mình."

Vẻ mặt của hắn đầy nghiêm túc, nhanh chân về phía trước.

Thạch Hạo cười mỉm, vị bá phụ này quả nhiên lợi hại, không chỉ bỏ qua việc Võ Vương phủ dựa vào hồ Ma Linh, còn sợ bị người khác lên án lấy lớn

hiếp nhỏ, đặt mình vào hoàn cảnh vạn bất đắc dĩ phải ra tay, tựa hồ vẫn còn yếu thế, muốn chống lại cung điện Chí Tôn khổng lồ này.

Mấy câu mà thôi nhưng Thạch Tử Đằng lại biểu đạt ra rất nhiều chuyện, cũng khiến cho người khác dễ dàng liên tưởng đến, đây là hắn muốn chống lại một truyền thừa Chí Tôn đầy khủng bố mà chẳng hề sợ hãi.

Còn trên thực tế thì sao? Thạch Hạo tin tưởng vị bá phụ này chắc chắn không tin những lời vừa rồi, phỏng chừng đang thầm cười lạnh, mượn cơ hộ này ra tay để thể hiện một ít sự ngang ngực của mình.

"Lão già nhà ngươi có cần thiết hay không đây, muốn động thủ thì cứ ra tay, hà tất phải tính toàn với một hậu bối như thế?" Thạch Hạo bí mật truyền âm chế nhạo hắn.

Có một số việc nói ra cũng vô dụng, không có ý nghĩa gì cả, thà rằng như vậy còn không bằng khiến cho lòng hắn không được thoải mái.

Da thịt Thạch Tử Đằng trắng như ngọc thạch, tóc đen bay lượn, bên ngoài chỉ khoảng hai bảy hai tám tuổi thế mà lại bị gọi là lão già, nụ cười hắn không giảm, cũng âm thầm truyền âm, nói: "Ngươi nghĩ nhiều quá đấy, nhưng mà, dù cho ngươi thật là thiếu niên Chí Tôn thì đã làm sao, Nghị nhi của ta cũng vậy, người thiếu niên ẩn giấu rất tốt, không nên lộ hết tài năng của mình như vậy nếu không sẽ chết non đó."

Hắn cười cười, ép về phía trước.

"Kỳ thực, ta đến Hoàng Đô cũng chính vì chiến với Nghị nhi của ngươi một trận đấy." Lần này, Thạch Hạo trực tiếp mở miệng, mà không dùng thần niệm truyền âm nữa, nói: "Ngươi đang lo lắng sao, muốn động thủ sớm trừ khử ta?"

Lời này vừa nói ra, nơi này liền ồ lên.

Thạch Nghị là ai, chính là kỳ tài ngút trời danh chấn cả Thạch Quốc, những truyện liên quan đến hắn quá nhiều, trời sinh Trùng Đồng, tư thế

Thượng Cổ Thần Nhân, ở đây người nào mà chẳng biết.

Thiếu niên này đến là vì Thạch Nghị khiến cho mọi người chấn động, trong lòng nổi lên những gợn sóng chập trùng, sinh ra rất nhiều liên tưởng.

"Lẽ nào hắn cũng đã đến?" Sau câu nói vừa rồi của Thạch Hạo, có một vài người cảnh giác, trong lòng sinh ra nghi ngờ dõi mắt nhìn nó không thôi.

"Có đúng không, nếu như ngươi đã có tâm nguyện như vậy thì ta rất thích, cũng hi vọng Nghị nhi sẽ có đối thủ để tiến hành mài giũa." Thạch Tử Đằng gật đầu, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như trước, nói: "Ngày hôm nay, ngươi giao sư chất của ta ra đây thì ta sẽ không động vào ngươi, cho ngươi một cơ hội chiến với Nghị nhi một trận."

Lời nói tuy rất ôn hòa thế nhưng lại rất lạnh lẽo, cũng kèm theo một loại uy hiếp vô hình, bức ép Thạch Hạo phải đi vào khuôn khổ, khiến nó phải cúi đầu giao ra con nhện nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Nếu như Thạch Hạo giao ra thì coi như là cúi đầu, nhưng như vậy niềm tin của thiếu niên Chí Tôn sẽ bị áp chế, lời khuyên bảo như tùy ý của Thạch Tử Đằng nhìn như ôn hòa thế nhưng trên thực tế lại là một đòn rất ác liệt và tàn nhẫn, nhằm thẳng vào tâm của nó.

"Muốn chiến, thỏa mãn ngươi vậy, lại đây đi, sau đó lại đi chiến với Nghị nghi của ngươi vậy." Không ai nghĩ tới Thạch Hạo lại ngang ngược như thế, ánh mắt trong suốt chỉ thẳng Thạch Tử Đằng.

Hiện giờ ai mà chẳng biết sự đáng sợ của Thạch Tử Đằng, bái nhập hồ Ma Linh, một thân tu vi cao thâm khó dò, thậm chí còn dám hò hét trước mặt Đại Ma Thần. Tuy thiếu niên này tài năng ngất trời thế nhưng tuổi tác lại rất nhỏ, làm như thế không phải tự đào hố chôn mình hay sao? Cũng quá tự tin.

Lần đầu tiên Thạch Tử Đằng thu lại nụ cười, mí mắt giật giật, sau chốc lại mới phôi phục lại bình thản, đối phương đối đầu gay gắt như vậy, tuổi lại nhỏ mà cứ thích làm bề trên lên lớp hắn, khiến cho lòng hắn nổi lên luồng

khí nóng, chẳng lẽ phải đánh một trận hay sao?

Hắn là một người cẩn thận, tâm tư thâm trầm cho nên chưa bao giờ hăm dọa, hiện tại bình tâm trở lại rồi nhìn chằm chằm Thạch Hạo.

Về phía những đường huynh đệ phía sau hắn thì tính khí không tốt như vậy, tất cả đều kích động lớn tiếng quát mắng, sắc mặt u ám, có hai người trung niên áp sát về phía trước.

"Ngươi muốn đánh một trận? Muốn chết!" Một vị trung niên muốn ra tay, mặt trầm như nước.

"Muốn chết thì tới đi." Thạch Hạo trầm giọng nói, khiến cho đám người Thập Lục công chúa, Đại tiểu thư Lôi tộc đều trợn tròn mắt, người này quá quả quyết.

"Ai tới cũng không thể cứu được ngươi!" Người đối diện cười lạnh rồi nhanh chân áp sát về trước.

Thiên Hồ tiên tử cười tủm tỉm, vào lúc này mở miệng, nói: "Nếu như Tiệt Thiên giáo ta đứng ra thì sao?" Thanh âm của nàng rất êm tai du dương bên tai.

Những lời này vừa ra khiến cho tất cả mọi người đều biến sắc mặt, mấy người thuộc Võ Vương phủ thấy không được tự nhien, với thân phận của bọn họ tự nhiên biết được ma nữ có lai lịch khủng bố cỡ nào, xuất thân từ đại giáo chí cao ở vực ngoại nào đó.

Tiệt Thiên giáo, những chữ này lần đầu tiên xuất hiện trong tai đám thiên tài khiến cho tâm thần bọn họ chấn động.

Thạch Hạo thở dài, có chút oán giận, ma nữ hình như muốn bảo vệ nó thế nhưng hiện tại không cần, hi vọng sự tình càng nháo loạn thì càng tốt, tốt nhất nên kinh động đến con Thái Cổ Ma Chu kia.

Nó tự nhiên biết được dụng ý của Thiên Hồ tiên tử, đây là lôi kéo một

cách trắng trợn, như vậy là nhằm vào Võ Vương phủ thậm chí là cả hồ Ma Linh.

Võ Vương phủ thì không sao, thế nhưng hồ Ma Linh giống như Thái Cổ Thần Sơn đều là những địa phương rất đáng sợ, có khả ngăn Ma Thần cư trú nơi đó, nếu như nhằm vào bọn họ thì đủ để chúng minh thành ý của ma nữ, cũng thể hiện ra sự mạnh mẽ vô song của Tiệt Thiên giáo!

Trận chiến này hơn nửa không thể xảy ra, Thạch Hạo đoán như thế, Thạch Tử Đằng là người thông minh chắc chắn sẽ không ngu mà đi khai chiến.

Nên biết, ngay cả Nhân Hoàng cũng phải khách khí với ma nữ, cùng trò chuyện với nàng đủ để chứng minh đại giáo đó khủng bố như thế nào, được xưng là đại giáo vô thượng.

Mấu chốt là, Thạch Tử Đằng làm sao thoát được? Trược tiếp xoay người rời đi thì chẳng phát rất mất mặt hay sao.

Lúc này, Nguyệt Thiền tiên tử cũng đi tới, vẻ đẹp của nàng siêu trần thoát tục, không nhiễm chút hồng trần, toàn thân áo trắng như tuyết, siêu nhiên trên đời.

"Tiền bối, lệnh lang khi nào trở về, lần này là đại thọ Nhân Hoàng, hắn sẽ trở về Hoàng Đô?" Nàng mở miệng như thế, tựa như rất quan tâm.

Nguyệt Thiền tiên tử như tuyết đọng trên hoa, hỏi dò như thế khiến cho mỗi người đều chấn động, Thạch Nghị là ai? Tất cả mọi người đều biết, càng hiểu rõ được tiềm lực khủng bố của hắn đến cỡ nào.

Ma nữ đại biểu cho Tiệt Thiên giáo lựa chọn thiếu niên thần bí kia, rõ ràng là muốn bảo vệ không cho nó bị thương tổn gì.

Mà Nguyệt Thiền tiên tử lại chọn Trùng Đồng giả Thạch Nghị, chẳng lẽ lại đối chọi gay gắt như vậy? Đại giáo vô thượng ở phía sau nàng có tên là gì?

Tất cả mọi người không tiếp tục nói nữa mà nhìn về phía trước, bầu không khí càng khẩn trương hơn.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 298: Lao Tù Hoang Vực.

Thạch Hạo liếc chéo, Nguyệt Thiền tiên tử muốn làm gì đây, chẳng lẽ cũng muốn nhúng tay vào? Trận chiến trước đây không lâu khiến nàng phải lựa chọn sao?

Ánh mắt nó đảo qua, đối phương vẫn bình tĩnh như cũ, nó ngược lại cũng không sợ hãi gì cả, mặc dù tuổi tác không lớn thế nhưng mọi sóng to gió lớn nó đều nếm qua cả, khai chiến với Tôn Giả, cho dù là đại giáo ở vực ngoại nó cũng chẳng sợ.

Thạch Tử Đằng nghe thế thì lộ ý cười, tuy đã trung niên thế nhưng lại có một loại anh khí, giống như là một tuấn kiệt tuổi còn trẻ, nói: "Nghị nhi có lẽ sẽ trở về."

Mọi người chấn động, Thạch Nghị thật sự sẽ trở về? Hoàng Đô chắc chắn sẽ trở nên náo nhiệt rồi.

Nguyệt Thiền tiên tử mỉm cười, gật gật đầu rồi mở miệng, nói: "Chuyện hôm nay bỏ qua đi, ta tận mắt thấy xung đột vừa nãy, người của hồ Ma Linh quả thật rất đuối lý."

Mọi người kinh ngạc, vừa nãy còn đối thoại vui vẻ với Thạch Tử Đằng, có ý định lựa chọn Thạch Nghị, thế nhưng giờ lại nói lời như vậy, rốt cuộc là muốn giúp ai đây?

Thạch Tử Đằng sắc mặt bình tĩnh, không có tỏ thái độ ngay lập tức, nếu như cứ thế rút đi thì không còn mặt mũi gì nữa, ngay cả sư điệt cũng cứu không được, vậy sẽ bị người nói gì đây?

"Tiên tử, dù gì cũng là người của hồ Ma Linh, như vậy không phải quá qua loa sao?" Một người đàn ông ở bên cạnh Thạch Tử Đằng mở miệng,

biểu thị nghi vấn.

"Hồ Ma Linh rất ghê gớm sao, vậy là tư tưởng của các ngươi có chút vấn đề rồi, cung phụng chúng nó, cam nguyện làm nô, vứt hết tôn nghiêm." Thạch Hạo lên tiếng, trong miệng chẳng có từ nào lưu tình cả.

"Ngươi thật quá kiêu ngạo đấy!" Người đàn ông thấy thế thì lạnh lùng nói, sát khí không còn che giấu nữa.

"Nguyệt Thiền tiên tử, mạng người quan trọng, sư điệt của ta dù có lỗi thế nhưng cũng không thể bị người xử trí chứ?" Thạch Tử Đằng không chịu lùi bước.

Nguyệt Thiền tiên tử nhìn về phía Thạch Hạo, nói: "Huynh đài, cũng không cần đuổi tận giết tuyệt như vậy, lưu hắn lại một mạng đi."

Thạch Hạo suy nghĩ chốc lát, nếu như vừa nãy Nguyệt Thiền tiên tử đã giảng hòa không muốn đối lập với nó thì nó cũng không muốn làm căng lên, gật gật đầu, nói: "Được, nể mặt tiên tử ta không giết hắn."

Mọi người biết, chuyện này hơn phân nửa là bỏ qua, khó có thể có một trận chiến.

Mấy người con cháu và đường huynh đệ đứng bên cạnh Thạch Tử Đằng thấy thế thì cười lạnh, nói: "Vậy thì mời thả người."

"Ai nói với ngươi là ta sẽ thả người, dựa vào cái gì?" Thạch Hạo vẻ mặt lạnh lùng.

"Ngươi vừa nãy..." Người trung niên liền tĩnh ngộ, quả thật đối phương không có nói là sẽ thả người, chỉ là không giết mà thôi, giọng đầy căm hận nói: "Treo đầu dê bán thịt chó, thế ngươi nói như vậy là có ý gì?"

Thạch Hạo lạnh nhạt mở miệng, nói: "Vô vị, chỉ là cho nó một bài học mà thôi. Nếu như ngay cả một con nhện nhỏ mà cũng trừng trị không được, sau này đám sài lang hổ báo đến thì phải làm sao, ta không có giết nhưng

không có thả nó ngay lập tức, ngoan ngoãn để nó chuộc tội."

Những lời này vừa ra khiến cho bốn phía thay đổi sắc mặt, mọi người thán phục. Đường đường là cường giả từ hồ Ma Linh mà lại cho rằng chỉ là một con nhện nhỏ, đây cũng quá ngang tàn mà.

"Cứ thế đi, vương tử phạm pháp tội như thứ dân, hồ Ma Linh tuy mạnh thế nhưng không thể quá kiêu ngạo, bị trấn áp như vậy thì cũng phải chịu chút giáo huấn." Thiên Hồ tiên tử mở miệng.

Hai tiên tử từ vực ngoại nói như thế khiến cho người thầm than, thiếu niên này lai lịch quả nhiên rất lớn, khiến cho các nàng đều phải lôi kéo.

Mấy người của Võ Vương phủ tức giận, chỉ có mỗi Thạch Tử Đằng sắc mặt vẫn bình thản, gật gật đầu, nói: "Được, vậy thì để cho vị sư điệt này chịu chút cực khổ, mấy ngày nữa sẽ dẫn hắn đi, ta nghĩ lão nhân gia kia ở hồ Ma Linh cũng rất muốn dạy dỗ lại hắn."

Lời nói của hắn không chút rung động nào, không có khói lửa thế nhưng lại khiến người rét lạnh, lão gia hỏa kia cũng tới Hoàng Đô? Dù là ai thì trong lòng cũng rất nặng nề, làm chuyện gì cũng phải suy nghĩ cẩn thận.

Nói theo một cách nào đó, đây chính là một loại cảnh cáo đầy nghiêm trọng, ai dám làm bậy với Ma Chu thì sẽ rước lấy một sự trả thù đầy đáng sợ của vị lão tổ đó.

Thạch Hạo nghe thấy thế thì cười khẩy, nói: "Yên tâm đi, ta sẽ cố gắng dạy bảo nó, ngọc không mài thì không thể sáng, tên con cháu không biết trời cao đất dày như thế này thì phải trừng trị thật nghiêm."

"Ngươi..." Ở bên cạnh Thạch Tử Đằng, mấy người kia ánh mắt như phun ra lửa, nắm đám nắm chặt, các đốt ngón tay đều tái xanh.

Thạch Tử Đằng nhìn chằm chằm Thạch Hạo rồi xoay người tới bên chiếc thanh đồng chiến xa, hung thú gào thét, ầm ầm truyền ra xa rồi biến mất nơi không trung.

Còn có hai người không có rời đi, làm như phụng mệnh ở lại, muốn ở đây quan sát nhất cử nhất động của Thạch Hạo, bọn họ oán hận không thôi.

"Đừng quên các ngươi họ gì, các ngươi cũng không phải là nô bộc của hồ Ma Linh, các người đều là một mạch từ Hoàng tộc, bản thân không biết liêm sỉ thì cũng đừng làm cho cả Võ Vương phủ hổ thẹn theo."

Thạch Hạo lên tiếng, xem thường một cách trắng trợn, quả thật ở trước mặt nhiều người nói ra những lời như vậy khiến cho hai người tay tức đến tái xanh mặt mày, cuối cùng cũng xoay lưng rời đi.

"Không ngờ được miệng lưỡi của ngươi dẽo như vậy." Ma nữ cười nói.

"Người kính ta một thước ta kính người một trượng, bắt nạt ta chả lẽ không thể phản kích hả?" Thạch Hạo nói.

"Ta thấy việc ngươi xử trí con nhện nhỏ này thật là phiền phức, không bằng cứ giao cho ta sau này ta luyện thành thần dược, chắc chắn sẽ không thiếu phần của ngươi." Thiên Hồ tiên tử cười hi hi.

Những lời này rơi vào trong tai mọi người khiến cho ai nấy đều đau hết cả đầu, gan cũng to quá đi chứ.

Thạch Hạo mỉm cười, đương nhiên nó sẽ không đưa, ngược lại đã đắc tội với hồ Ma Linh rồi, loại chủ dược này không cần thiết phải tặng người khác, không bằng bản thân giữ lại, dù sao cừu đã kết không thể hóa giải.

Tuy rằng lần tụ hội này đều là thiên tài cả thế nhưng giờ lại có chút thay đổi, trải qua việc nháo loạn của Thạch Hạo rất nhiều người tỏ vẻ kiêu căng kều thu hết lại.

Bởi vì thiếu niên này quá mức chói mắt, ngay cả sinh linh thuần huyết mà cũng dám bắt giết, khiến cho bọn họ biết thêm được rất nhiều điều ở trong lần giao lưu này.

Đám sinh linh thuần huyết như Ly Long, Tất Phương đều đã tới, tất cả

đều lộ tinh quang không biết đang suy nghĩ gì, tựa hồ cảm nhận được thứ gì đó.

Sau đó Thạch Hạo bắt đầu tìm bảo vật, lợi dụng Trùng Đồng để thăm dò cẩn thận, cho nên nó cũng tìm thấy được một vài vật liệu, mua được hai loại.

Xa xa, có một vài người oán hận nhau cũng đang khai chiến, con cháu danh môn cùng với con cháu vương hầu đều lợi dung cơ hội này để quyết đấu, cho nên rất nhiều người được xem chiến.

Thế nhưng đối với Thạch Hạo mà nói, những chuyện này không có chút sức hấp dẫn nào, nó tự mình đi chọn bảo cụ, tiến hành việc gọi là đào bảo.

Hương thơm tràn ngập, áo trắng phấp phới, Nguyệt Thiền tiên tử lả lướt tiến tới gần đó, nói chuyện với Thạch Hạo, việc này gây nên sự chú ý cho rất nhiều người.

Vượt ngoài dự liệu của Thạch Hạo, đối phương không hề lôi kéo nó mà chỉ trò chuyện vài câu, cũng chưa từng nói ra những lời kinh hãi thế tục gì cả.

"Nguyệt Thiền tiên tử càng ngày càng thông minh, rõ ràng là muốn lôi kéo người ta thế nhưng chẳng nói thứ gì, chỉ là từ từ nói chuyện, lưu lại một ấn tượng đẹp, tạm gác tất cả lại trong tương lai." Cách đó không xa, tiểu hồ ly đứng bên cạnh Thiên Hồ tiên tử lầu bầu.

"Nhiều lúc không có lựa chọn, không biết Trùng Đồng giả có trở về hay không, nếu giống như trong truyền thuyết có thể sánh vai với Thượng Cổ thần nhân, vậy thì có chút ý tứ." Ma nữ cười hì hì.

Thạch Hạo vẫn tìm kiếm xung quanh, ăn no căng cả bụng, chọn một ít vật liệu bảo cụ, sau đó lại uống một ly rượu ngon thì mới xoay người rời đi.

Bởi vì vào lúc này, buổi tụ hội cũng nhanh chóng tản đi, không ít người đã rời khỏi, nói tóm lại lần tụ hội này đã không còn ý nghĩa gì với nó nữa.

Nó trên đường trầm tư, hiện tại lại có chút trờ mong vực ngoại.

"Ngươi có biết vì sao Hoang Vực lại sắp loạn không?" Ma nữ đi tới, cùng nó đi ra phía ngoài, khuôn mặt đầy quyến rũ, vóc người như ma quỷ, khiến cho rất nhiều tuấn kiệt thiên tài nuốt nước miếng thầm oán hận, thiếu niên này có gì tốt mà hai vị tiên tử đều đến trò chuyện cùng nó, thật là không có thiên lý mà.

"Không biết, có thể giảng giải chút không?" Thạch Hạo rất muốn biết.

"Vực này, vô số năm trước chính là một cái lao tù, giam gữ rất nhiều kẻ ác." Lời nói của ma nữ khiến cho người khác kinh ngạc đến chết.

Trầm ổn, trấn tĩnh như Thạch Hạo lúc này cũng trợn tròn mắt, nó đột nhiên ngẩn đầu đối mặt với Thiên Hồ tiên tử, kinh ngạc nhìn nàng.

Ma nữ có phong thái tuyệt thế, điên đảo chúng sinh, quả thật là một mỹ nhân khó gặp ở nhân gian, ở Thạch Quốc cũng chỉ là Nguyệt Thiền tiên tử mới có thể sánh vai, nàng nhẹ nhàng thổi về phía Thạch Hạo một cái, mang theo một chút ít khiêu khích, ánh mắt lưu chuyển, cười nói: "Choáng váng?"

"Không, chỉ là giât mình." Thạch Hạo trả lời thật lòng.

"Đại loạn có liên quan tới việc đó." Thiên Hồ tiên tử trực tiếp nói cho nó biết.

Chuyện này tự nhiên khiến người khác chấn động, trong nháy mắt Thạch Hạo nghĩ đến rất nhiều chuyện, mọi suy đoán ở quá khứ đều lật đổ, so với tưởng tượng của nó còn nghiêm trọng hơn.

"Đương nhiên, đại hung thời Thái Cổ đều đã chết hết, thế nhưng sau đó có một vài sinh linh lẻn vào, hơn nữa trước kia những người đó cũng có lưu lại hậu nhân tội huyết, tổng hợp lại khiến cho bên ngoài chú ý."

Ngược lại ma nữ cũng rất thẳng thắn, trong lúc nói cười đều là những tin tức rất có giá trị với Thạch Hạo.

"Xem ra các ngươi rất lưu ý tới Hoang Vực, nếu không thì cũng sẽ không đi vào đây làm chi, muốn làm gì thế?" Thạch Hạo hỏi.

Làm bất cứ chuyện gì thì những người đứng phía sau đều phải có mục đích cả, nếu không Tiệt Thiên giáo với đại giáo vô thượng sau lưng Nguyệt Thiền tiên tử sao lại tranh chấp như vậy, tất nhiên phải có nguyên nhân của nó.

"Đương nhiên, không có kẻ địch nào vĩnh viễn cả, chỉ có mê hoặc và lợi ích vĩnh hằng mà thôi, lần chinh chiến này có thể tạo ra được Thần Linh chân chính." Ma nữ nói thẳng.

"Thần Linh chân chính?" Thạch Hạo ngạc nhiên, cảm thấy chuyện không bình thường, nó cảm thấy Hoang Vực sẽ xảy ra một hồi sóng lớn ngập trời, không chỉ bao phủ một khu vực, sẽ hoàn toàn đại loạn.

"Chân chính" hai chữ này đối phương nhấn mạnh, tựa hồ có ý khác nhau, lẽ nào sự nhận biết về Thần Linh có gì không giống sao?

"Hi hi..." Ma nữ nở nụ cười, nói: "Tuyệt đối không phải là Thần Linh trong miệng của các ngươi đâu, cũng không phải là nhen nhóm Thần Hỏa, cuối cùng có thể sẽ có người chết đi."

Thạch Hạo nghe thế thì vô cùng xúc động, tựa hồ ma nữ không đồng ý với thần linh của Hoang Vực, đây là có ý gì?

"Phong Thần, nhen nhóm Thần Hỏa, bình thường sao lại tắt, nói cho cùng bọn họ vẫn không thể đi tới được bước kia." Ma nữ nói ra mấy lời như vậy.

Dựa theo Hoang Vực, muốn tạo thành Thần Linh chân chính hiển nhiên chuyện tình ảnh hưởng quá lớn!

"Như thế nào mới tao ra được Thần Linh chân chính?" Thạch Hạo hỏi, tự nhiên nó rất muốn biết, thân là người trong vực này không nói những ước ao xa vời, tối thiểu cũng phải hiểu biết đôi chút.

"Đây chính là bí mật, ngươi muốn biết sau ngày lại lưu tâm chú ý, nếu như nhập vào Tiệt Thiên giáo ta nói không chừng tương lai sau nay ngươi sẽ gặp vận may lớn đấy." Ma nữ không nói chi tiết mà chỉ hấp dẫn như vậy.

"Không thể tiết lộ đôi chút sao?" Thạch Hạo hỏi.

"Vực này tuy trước kia là lao tù thế nhưng lại có thứ không tầm thường, đây chính là nguyên do của đại loạn, ngay cả đại giáo vô thượng cũng nghĩ ra được một vài thứ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 299: Tặng Đầu Người.

Ma nữ rời đi, không có tiết lộ thêm gì nữa thế nhưng những lời vừa nãy của nàng lại khiến cho Thạch Hạo không thể bình tĩnh ngay được, những chuyện này quá kinh người.

Đại Hung, hậu nhân tội huyết, những sinh linh mạnh mẽ của Hoang Vực, nhen nhóm Thần Hỏa, Thần Linh chân chính... Những vấn đề này không ngừng ẩn hiện trong đầu nó, thật khó mà biến mất ngay được.

Bên ngoài Thanh Lâm viên rất rộng lớn, có rất nhiều thanh đồng chiến xa, Thạch Hạo đi ngang qua nơi đây thì vừa đúng lúc nhìn thấy đám người Liễu Hàn, nghĩ tới việc bọn họ tìm người đối phó mình thì nó vẫy vẫy tay, nói: "Trưng dụng thêm lần nữa chiến xa của các ngươi, cứ tới khách sạn Hổ Môn mà lấy lại."

Lời nói của nó tùy ý thế nhưng sắc mặt của đám người này đều biến thành màu đen, tay chân bủn rủn, sao lại xui xẻo như thế chứ, lại gặp tên sát tinh này.

Lúc này bọn họ không hề nóng nảy nữa, toàn bộ sự kiêu ngạo và tôn nghiêm của con cháu vương hầu đều thu lại, tên này ngay cả người của hồ Ma Linh cũng dám trấn áp, không cho Thạch Tử Đằng một chút mặt mũi nào, đối đầu gay gắt.

Bọn họ tự thấy mình kém xa, không cách nào sánh vai cùng với sinh linh thuần huyết, hiện lại gặp phải thiếu niên này đều cảm thấy sợ hãi, nhìn nó bước tới, để mặc nó bước lên thanh đồng chiến xa, từng người từng người như hóa đá.

"Sau này đừng có bắt nạt người khác, đừng cho rằng mình là con cháu

vương hầu mà kiêu căng khó bảo rồi gây rối lung tung, nếu không lần sau ta sẽ thu hết các ngươi vào trong chén Hóa Thiên, để cho các ngươi cùng ngồi nói chuyện với con nhện nhỏ kia."

Thạch Hạo nói mấy câu rồi điều khiển thanh đồng chiến xa rời đi, khiến cho đám người tức giận nhưng chẳng thể làm được gì.

"Chu cha, Liễu Hàn, ngươi ghê nhen, vậy mà lại có quan hện với người của Cung điện Chí Tôn luôn, còn cho mượn cả thanh đồng chiến xa nữa?" Có người hỏi.

"Cút!" Liễu Hàn tức đến bể phổi, trong lòng tức giận, không ngừng gào thét giải tỏa dẫn tới một đám người chú ý, bàn tán xôn xao.

Không ít người sau khi biết chuyện thì không ngừng cười hả hê.

Khách sạn Hổ Môn thuộc khu vực phồn hoa nhất Hoàng Đô, có cảnh quan lâm viên, có thể coi như là một chốn xa hoa. Chổ ở của Thạch Hạo là nơi độc môn độc viện đầy yên tĩnh, giá cả tự nhiên không hề rẻ, hòn non bộ phun nước, cây cầu nhỏ nước chảy qua... Bố cục vô cùng chặc chẽ.

Nó vứt chiếc thanh đồng chiến xa ở bên ngoài, khi vừa tới lại có cảm giác không đúng, bị người khác nhìn chằm chằm, người trả thù đến nhanh như thế sao, khiến cho lòng nó ngưng lại.

Ngược lại nó chẳng sợ hãi chút nào, hiện tại trong Hoàng Đô này nó không sợ sự tình nhỏ, chỉ sợ sự tình không đủ lớn, lần này nó tới thủ phủ Hoàng Đô chính là phải bá đạo, nói cho thân nhân biết mình vẫn đang còn sống.

Đương nhiên, thời cơ tốt nhất chính là lúc đại thọ Thạch Hoàng, muốn cho đám người muốn gây bất lợi cho nó biết ta vẫn còn sống, đây chính là kết cục tốt nhất, chỉ là sự tình bình thường không thể thay đổi.

Màn khói xuất hiện bao phủ lại tòa viện tử này, mấy trận kỳ phát sáng vây nhốt nơi đây, khến cho nơi đây trở nên yên tĩnh không một tiếng động,

tĩnh đến cực điểm.

"Đúng là giấu đầu lòi đôi." Thạch Hạo chẳng thèm e ngại, cứ đứng yên trong tòa viện tử nhìn chằm chằm về phía trước.

"Người trẻ tuổi có chút khí phách, cam đảm bất phàm, chỉ là những người như vậy thường sống không thọ, cũng vì lỗ mãng và ngu xuẩn nên mới chết!" Một văn sĩ trung niên đi trên cây cầu nhỏ, quạt giấy phe phẩy trông vô cùng tiêu sái.

"Người của Võ Vương phủ, vẫn là nô bộc của hồ Ma Linh, hoặc là đến từ những thế lực khác?" Thạch Hạo hỏi.

"Nói chuyện khách khí một chút." Văn sĩ trung niên ánh mắt đầy nham hiểm, quần áo màu xanh ngọc tôn lên vẻ điềm đạm nho nhã, chỉ là con mắt có chút lạnh.

"Ngươi muốn giết ta mà còn muốn ta phải khách khí nữa hả, có bệnh thì phải chữa." Miệng lưỡi Thạch Hạo rất dẽo, tiểu nhân màu đen ở trong ống tay áo xuất hiện được nó nắm chặt trong tay.

"Ngươi điên quá rồi, ta thừa nhận thiên tư của ngươi rất ghê, đã kinh động khắp nơi thế nhưng ngươi phải hiểu được cũng không phải toàn bộ thiên tài đều có thể trưởng thành. Mặc dù thân phận của ngươi không tầm thường thế thì đã sao, ta bóp chết ngươi khi còn niên thiếu, không cho ngươi có cơ hội trưởng thành, ngươi toàn bộ đều là hư!" Tu sĩ trung niên lên tiếng, hắn rất thẳng thắng và cũng rất thản nhiên, nói ra những suy nghĩ trong lòng mình, một mặt muốn lấy đi tính mạng Thạch Hạo, một mặt thể hiện ra điệu bộ sau này sẽ không sợ bị trả thù.

Thực lực của hắn rất mạnh, cảnh giới lại cao hơn Thạch Hạo, giờ khắc này không có gì để lo sợ cả, cảm thấy toàn bộ đều đã nắm ở trong tay vì vậy cũng không có vội động thủ, muốn làm nhục kẻ địch thêm chút nữa.

"Tự cho mình giỏi, muốn chết thì đi chết đi." Thạch Hạo liếc nhìn hắn.

Bị một thiếu niên xem thường, văn sĩ trung niên giận dữ, trong Hoàng Đô hắn cũng được coi là một cao thủ có danh tiếng, hiện tại lại ra tay dùm Võ Vương phủ, kết quả lại bị một tên thiếu niên xem thường, thật là nhịn không được nữa.

"Muốn chết!"

Văn sĩ trung niên phát tác, chớp mắt há miệng phun ra một luồng lửa thần, trong nháy mắt bao phủ hơn nửa tòa viện tử, nhiệt độ cao có chút kinh người. .

Nó nhanh chóng né tránh, bởi vì đó là một luồng lửa của đối phương, một khi chạm tới thân thể có thể bị thiêu trụi, hóa thành tro tàn.

Hiển nhiên, đây là một cao thủ Minh Văn cảnh, cao hơn Thạch Hạo một cảnh giới, thực lực cực kỳ kinh khủng, khi mà đã đạt tới cảnh giới cỡ này thì biển rộng mặc cá bơi trời cao mặc chim bay, có thể tiêu diêu tự tại.

Người đạt tới Văn Minh cảnh, ở trong nhân tộc thì tuyệt đối xem như là cao thủ, bất kể đi tới nơi nào thì đều được người tôn kính, người tài ba trong đó có thể được phong vương hầu.

Cảnh giới này cực kỳ khó khăn, ví như cần phải chém giết ở trong xương cốt của người khác, trong Động Thiên khắc họa phù văn, đồng thời phải chém đứt gông xiềng trật tự... Chân chính bắt đầu thử nghiệm bố cục đạo tắc và hoa văn, mỗi một bước đều rất gian khổ.

Đây chính là nhân loại đã chân chính đặt chân lên con đường của chính mình, không còn bắt chước theo những phù văn của hung thú, ác điểu nữa, có thể tự khắc họa một ít đạo phù của chính mình.

Đương nhiên, cái gọi là phù văn của chính mình cũng chỉ là những tổ hợp đơn giản, không thể tự tiến hành sáng tạo được, đó là thủ đoạn chỉ có Chí Cường giả mới có.

"Vù" một tiếng, Thạch Hạo né tránh, chùm lửa kia hạ xuống ngay lập

tức hòn non bộ kia liền hóa thành dung nham, suối phun bị sấy khô, hơn một nửa viện tử không còn ngọn cỏ nào, hoàn toàn bị thiêu rụi.

Đây là đạo hỏa của thân thể, là một loại hỏa diễm đặc biệt được kết ra từ phù văn khắc họa trong cơ thể của cảnh giới Minh Văn, ánh sáng lấy loại thần năng này để áp chế tu sĩ có cảnh giới thấp hơn, có thể sẽ không gặp chút bất lợi nào.

Thế nhưng, Thạch Hạo là người phương nào? Một người không ngừng đột phá cực cảnh, cho dù không dùng tới Bất Diệt Kim Thân cũng dám tranh cao thấp một hồi với người vừa bước vào Minh Văn cảnh.

"Ngươi thường dùng những ngọn lửa này để nấu cơm hả, không sai, giống như là đầu bếp vậy." Nó chế nhạo.

Văn sĩ trung niên nghe thấy thế thì sắc mặt âm trầm, hắn luôn luôn nho nhã điềm đạm nên mới được người gọi là văn sĩ, kết quả lại bị tên nhóc con vắt mũi còn chưa sạch này chế nhạo, thật sự không thể nhịn được nữa.

"Vù!"

Hắn há miệng phun ra hỏa diễm lần nữa đồng thời cả người phát sáng, từng sợi phù văn lượn lờ, cả người bay lên trời cao mang theo thần quang rực rỡ giết tới.

Đây là vận dụng đạo hỏa, được hắn dùng bảo thuật điều khiển bảo phủ lại bốn phương nhằm tiêu diệt Thạch Hạo, hắn không tin một đứa nhỏ mới mười mấy tuổi lại nghịch thiên như thế.

Thiên phú mạnh hơn thì sao?Với cảnh giới thấp hơn, vận mệnh bị bóp chết khó mà chạy trốn được.

Lần này Thạch Hạo cũng không có tránh né nữa, trực tiếp mở ra mười tòa Động Thiên, bên trong có Côn Bằng, Toan Nghê, Huyền Quy, linh thân hình người, còn những Động Thiên khác thì có chung, tháp. đỉnh... những binh khí này có thể ngưng tự và tản đi bất cứ lúc nào, có thể diễn biến tùy ý.

Mười tòa Động Thiên vừa mở liền hấp thu những luồng đạo hỏa kia, tiếp nhận tinh khí vô tận, cứ như là động không đáy điên cuồng nuốt chửng.

Văn sĩ trung niên chấn động, mặc dù nghe nói người này rất bất phàm thì cũng không khỏi biến sắc, mười tòa Động Thiên, đây là... nghịch thiên rồi nhen, vậy mà hắn có thể tận mắt nhìn thấy cảnh đẹp bực này, quả thật như là thần tích vậy.

Đạo hỏa tràn vào trong mười tòa Động Thiên khiến cho bên trong vô cùng lấp lánh, càng ngày càng thần thánh an lành, bổ sung tinh khí thần cho Thạch Hạo.

"Phá cho ta!"

Văn sĩ trung niên bình tĩnh lại, trong con ngươi lấp lánh sát quang, ra sức điều khiển những thân thể đạo hỏa này, hắn muốn khiến cho Động Thiên của đối phương căng nứt ra, lấy cảnh giới cao để áp chế.

Trên thực tế, những suy nghĩ này không có sai lầm, bất kỳ những ai có cảnh giới lớn hơn đều có khả năng dùng chiến khí và thần năng của bản thân để làm nổ tung những Động Thiên của tu sĩ có cảnh giới thấp hơn mình.

Nhưng mà, mười Động Thiên hoàn toàn khác với những người khác, hắn dùng phương pháp này cơ bản vô dụng, Thạch Hạo không ngừng thông qua Động Thiên điên cuồng rút lấy tinh hao, hỏa diễm khó mà thương tổn được nó.

"Ầm!"

Văn sĩ trung niên thấy không thể làm nổ tung được thì nét độc ác hiện lên trên mặt, vung mạnh cây quạt đang cầm trong tay, ánh sáng bốn màu phóng ra, thiên địa ầm ầm, phù văn vô tận, như là núi lớn đè ép xuống dưới.

Đây là quạt bốn màu, thời Thượng Cổ từng có uy danh hiển hách.

Đáng tiếc, hiện tại rất khó kiếm được những vật liệu kia, quạt bốn màu

được làm ra không cách nào có thể so được với Thánh Khí thời đại trước kia được, nhưng mà đối với người Minh Văn cảnh thì cũng không sai biệt lắm.

Ánh sáng bốn màu bay ra giống như là cương khí thiên lôi không gì không xuyên thủng, phải hủy diệt cho bằng được Thạch Hạo, đây là một loại công kích cực kỳ mạnh mẽ, cao thủ Minh Văn cảnh nắm lấy bảo cụ điều khiển toàn lực, tu sĩ Hóa Linh bình thường chắc chắn phải nổ tung.

Thạch Hạo cảm nhận được áp lực thế nhưng cũng chẳng sợ, đối phương hẳn cũng chỉ là một Minh Văn cảnh mới bước ra một bước mà thôi, cũng không phải là vương hầu.

Con mắt của nó lấp lánh hóa thành màu vàng nhạt, quyết định thí nghiệm, trong đó một con Côn Bằng từ trong một tòa Động Thiên chậm rãi xuất hiện, say đó giương cánh kích thiên nhằm về phía trước.

Côn Bằng cũng không lớn lắm, bởi vì viện tử bị phong ấn mà nó lại không muốn kinh động đến bốn phía, chỉ triển khai trong khu vực có hạn này thôi.

"Ầm!"

Ánh sáng bốn màu bị đánh tan, Côn Bằng vọt tới va chạm với văn sĩ trung niên khiến cho nửa người trên của hắn máu thịt be bét, cây quạt trong tay nổ tung, vô cùng thê thảm.

"Đây là bảo thuật gì?!" Hắn khiếp sợ, vừa mới giao thủ một chiêu, hắn lại là cường giả Minh Văn cảnh vậy mà lại không thể ngăn cản được một đòn của thiếu niên Hóa Linh cảnh, chuyện này không phải quá kinh người hay sao.

Sau khi Thạch Hạo thi triển đòn bảo thuật này thì không có ý định buông tha hắn, thí nghiệm xong thần thông Côn Bằng thì nó quyết định diệt khẩu.

Trong lòng nó khó có thể bình tĩnh được, nó vẫn chưa tìm hiểu thấu đáo môn bảo thuật này, quả thật thần uy của Côn Bằng quá mức nghịch thiên

khiến cho nó vui mừng, kinh ngạc.

"Ồ, còn có người, vậy giải quyết toàn bộ luôn." Thần thức của Thạch Hạo nhảy cảm đến chừng nào, cảm ứng được bên trong viện tử vẫn còn người ẩn núp trong bóng tối, người thường khó có thể cảm ứng được.

"Leng keng!"

Trong nháy mắt thân thể của nó phát sáng, người tí hon màu đen nắm trong tay chìm vào cơ thể hợp làm một với nó, trở thành một thể.

Lúc này, toàn thân nó tỏa ra ánh đen, lấp lánh ánh kim loại lạnh lẽo, dung hợp với Bất Diệt Kim Thân, trong nháy mắt sức chiến đấu tăng lên rất nhiều lần.

Mặc dù bản thân Thạch Hạo rất mạnh mẽ, có thể đối phó với văn sĩ trung niên thế nhưng để cho chắc chắn nó vẫn lấy ra bảo cụ này, không muốn thả bất cứ người nào.

"Xoẹt!"

Một vệt ánh sáng màu máu vọt lên, nửa người trên đầy rách nát của văn sĩ trung niên trợn tròn hai mắt đầy vẻ sợ hãi, hắn không thể tin được, đối phương làm cách nào lại kinh khủng như thế, vọt qua rồi chém rơi đầu hắn.

Thật sự quá nhanh, cho dù hắn bị thương nặng thì cũng không thể như vậy mới đúng, hắn có chút không hiểu, chết không nhắm mắt!

Mấy người ẩn nấp ở chỗ này kêu to, ra sức giãy dụa, bọn họ biết đã phát sinh chuyện gì rồi, đối phương thi triển mười tòa Động Thiên, giam cầm hư không bọn họ khó mà nhúc nhích được.

Thạch Hạo xuất hiện trước mặt bọn họ, Bất Diệt Kim Thân màu đen kết hợp lại khiến cho cả người trở nên lạnh lẽo âm trầm, ra tay vô tình, bụp bụp vài tiếng, bốn bóng người còn lại cũng đầu rơi xuống đất, toàn bộ mất mạng.

Nó quét nhìn chiến trường, kiểm tra di vật của những người này, quả nhiên là có người của Võ Vương phủ, ngoài ra còn có một cường giả của Vũ tộc, bên trên người có tộc huy.

"Ta vẫn chưa trả thù mà các ngươi đã nhịn không được rồi sao?" Thạch Hạo tự nói.

Rất nhanh, nó gọi người giúp việc của khách sạn tới, chuẩn bị mấy hộp quà tặng rất tinh xảo, bên trong mỗi cái đều bỏ vào một cái đầu người rồi đưa bọn họ đem đi.

Người của khách sạn Hổ Môn cũng không biết bên trong là thứ gì, chỉ phụ trách đưa tới địa điểm được giap, bốn hộp đưa đến Võ Vương phủ, một hộp đưa tới Vũ Vương phủ.

"Muốn bộc phát và trả thù à, vậy thì thành toàn cho các ngươi, hiện tại chơi tới cùng luôn, đến thời điểm đi bái phỏng các ngươi rồi!" Thạch Hạo tự nói.

Võ Vương phủ nhận được bốn hộp quà tặng tinh xão, vô cùng nặng, có phù văn lấp lánh, mọi người bên trong phủ còn cho rằng là món đồ quý trọng nào đó nhưng sau khi mở ra thì tất cả đều biến sắc mặt.

Bụp một tiếng, Thạch Tử Đằng đập nát bàn đá, sắc mặt vô cùng âm trầm, hắn biết người ở bên cạnh đã làm những gì, nói là muốn cho thiếu niên đó một bài học, lúc đó hắn vẫn không có ngăn cản, thế mà không nghĩ tới đầu người được trả về nhanh như vậy.

Đây chính là đang khiêu khích và giáng bạt tai một cách trắng trợn!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 300: Vũ Tộc Phẫn Nộ.

Gương mặt Thạch Tử Đằng lạnh lùng, không còn thoải mái nhẹ nhàng như trước, ánh mắt lóe sáng, một lúc lâu vẫn không nói gì, hàn ý tỏa ra tràn ngập khắp phòng.

Những người khác cũng nổi giận, việc này bọn hắn không xin chỉ thị của Thạch Tử Đằng mà tự chủ trương hành động nhằm áp chế thiếu niên kia, cuối cùng lại nhận được một cái sọt lớn như vậy.

Thật khinh người quá đáng, mấy người đi ra chẳng những bị giết, còn bị người đưa trả về như sọt đồ, đây là làm nhục đầy trắng trợn!

"Hắn muốn cùng chúng ta khai chiến ư, một thiếu niên mà thôi, cho dù hắn lai lịch không nhỏ nhưng bên người không có ai bảo vệ, chẳng lẽ thật cho rằng Võ Vương phủ chúng ta không dám động thủ!?"

Một người trung niên âm trầm nói, sát khí lan tỏa, hắn khó có thể ngồi yên được, đây là sự khiêu khích nghiêm trọng, nếu vẫn không giải quyết thì còn gì là mặt mũi.

Trong khách sạn Hổ Môn, Thạch Hạo ngồi trong sân, hắn biết chắc đối phương sẽ nổi giận, không tự nghĩ đến bản thân mà lại còn trách tội người khác khiêu khích.

"Các ngươi muốn giết ta mà còn trách ta dám phản kích, bá đạo thành quen." Thạch Hạo tự nói, nó cảm thấy nếu đã gây chuyện thì làm thật lớn, để cho bọn chúng tối tăm mặt mũi, dù sao đại thọ của Nhân Hoàng cũng gần kề rồi, tính thời gian thì cũng gần đến rồi.

"Đến Vũ Vương phủ hỏi xem Vũ Lâm đã về phủ chưa?" Thạch Tử Đằng nói ra.

Giờ khắc này tại Vũ Vương phủ cũng trong bầu không khí nặng nề, rất nhiều người sắc mặt u ám, trong cái hộp nặng trịch đó lại là đầu người, là cao thủ trong tộc bọn chúng.

Máu tươi chảy đầm đìa, hai mắt Vũ Lâm mở lớn tràn đầy hoảng sợ và không cam lòng, giống như nhận lấy kích thích cực lớn trước khi chết.

"Đây là đang khiêu chiến với uy nghiêm của Vũ tộc ta sao? !" Có người giận dữ.

Thời gian này, không khí trong tộc rất nặng nề, sau vụ Đại Ma Thần đại náo, danh vọng của Vũ tộc tại Hoàng Đô giảm xuống rất nhiều, lần đó bọn hắn quá bị động, vô cùng mất mặt.

Hiện tại khi nhắc đến Vũ tộc,mọi người lập tức liên tưởng đến cảnh tượng Đại Ma Thần đại sát trong phủ, lần thất bại đó khiến Vũ tộc mất hết mặt mũi.

Ngày xưa Vũ tộc uy danh hiển hách, bá đạo mười phần, bây giờ so với thời điểm huy hoàng ngày đó cách một trời một vực, thanh danh mất sạch, lần đại bại đó khiến bọn chúng tổn thương đến gân cốt.

"Là người của khách sạn Hổ Môn đưa đầu tới, tra cho ta, mặc kệ là ai cũng không thể bỏ qua được!"

"Đối phương muốn hạ chiến thư xem phản ứng của chúng ta sao, đây là muốn khai chiến!"

Những ngày này ở Vũ Vương phủ trải qua không được tốt lắm, trong bụng đều nín nhịn một đoàn nộ hỏa, một tên Đại Ma Thần khiến cho toàn tộc không ngẩng đầu lên được. Hiện tại là xuất hiện sự tình này khiến rất nhiều người không thể nhịn được nữa, giống như một sợi dây dẫn nổ dẫn phát đại phong bạo.

"Cũng tốt, nhìn xem ai dám nhắm vào tộc ta, vừa vặn coi đây là điểm đột phá để phát tiết một chút cảm xúc phẫn uất của một số người trong tộc, cũng

để cho người trong Hoàng Đô biết được Vũ tộc chúng ta vốn là Thượng Cổ thế gia!" Một vị trưởng bối lên tiếng.

Rất nhanh, mấy người hiếu chiến trong cao tầng của Vũ phủ đến hỏi thăm tình huống, lập tức giận dữ: "Khinh người quá đáng."

Bọn hắn một mực điều tra sự tình liên quan đến Hùng Hài Tử, từng hoài nghi là đời sau của Đại Ma Thần, tâm tình vốn không tốt, hiện tại xảy ra việc này khiến cơn ấm ức của bọn hắn như tìm được chỗ trút xuống.

"Mang thêm một nhóm người, bao vây khách sạn Hổ Môn cho ta, không được để hắn chạy thoát!" Người Vũ tộc thật sự nổi giận, phái ra cao thủ, lập tức bắt đầu hành động.

Trên đường chính náo loạn, Man Thú gào thét, kỵ binh phi nhanh, thanh âm vang vọng trên đường đi khiến người đi đường đều giật mình, lập tức né tránh sợ bị cuốn vào.

Vũ tộc có hành động, một đám cường giả bao vây khách sạn Hổ Môn khiến nhiều người nghẹn họng trừng mắt, đây là có chuyện gì, muốn phát động đại chiến sao?

Những Chiến giả tinh nhuệ nhất là tinh anh của Vũ tộc, toàn thân mặc thiết y, vũ khí trong tay ánh lên sắc lạnh, ngồi ngay ngắn trên hung thú, sát khí bức người.

"Ồ, Vũ Vương phủ làm gì vậy, sau thất bại lần trước thì ít xuất hiện vô cùng, hôm này sao lại muốn gây chiến?"

"Đại nhân, có chuyện gì vậy?" Người phụ trách khách sạn xuất hiện, có thể khiến cho việc làm ăn phát đạt như vậy tại Hoàng Đô, dĩ nhiên phải có bối cảnh không bình thường.

"Tránh ra!" Người Vũ tộc căn bản không để ý đến, một tay đẩy hắn ra, tiếp tục tiến vào trong khách sạn, trực tiếp xâm nhập lâm viên thanh tĩnh kia.

Thạch Hạo mở rộng cửa viện chờ đợi đã lâu, cảm thấy kinh ngạc khi người đến trước lại là người của Vũ Vương phủ nhưng cũng không để ý nhiều, cũng không phải lần đầu tiên tiếp xúc.

"Chính là ngươi giết con cháu của phủ ta?" Một đám người sắc mặt lạnh lẽo, sát cơ lộ rõ ra ngoài, thật không ngờ đối phương ngông ngênh như thế, một mực đợi ở nơi này, căn bản không có ý chạy trốn.

"Các ngươi không hỏi nguyên nhân sao?" Thạch Hạo nhìn những người này, bọn hắn tuyệt đối là cường giả được máu tươi tẩy lễ, giống như mới thoát ra từ chiến trường, trên người vẫn còn mùi huyết tinh.

"Không cần, ngươi giết con cháu tộc ta, dù với lý do gì thì ngươi cũng chết chắc rồi!" Một người trẻ tuổi lạnh lùng nói, giơ thanh ma đao màu đen lên, mũi đao chỉ hướng mi tâm Thạch Hạo.

"Ương ngạnh, bá đạo, tự phụ đều bị các ngươi chiếm hết rồi, ngươi nghĩ mình là ai, không phân biệt xanh đỏ đen trắng liền giết người?" Thạch Hạo lạnh lùng nói.

"Dây vào Vũ tộc ta, người nên có giác ngộ này, không phải ai cũng có thể giẫm lên tộc ta một cước, chính mình muốn chết không trách được người khác!"

"Đừng có đề cao mình như vậy, Vũ tộc là một Vương tộc, nói dễ nghe thì từng xuất hiện Thần Minh, là Thượng Cổ thế gia, nhưng hiện tại đã sớm không được như trước nữa." Thạch Hạo chế nhạo.

"Vũ tộc dù không còn như trước cũng không phải một con mèo con chó có thể chọc vào, trêu vào tộc ta thì phải trả giá thật nhiều!" Ma đao màu đen trong tay người trẻ tuổi rung động, phát ra đao mang.

"Đây không phải thời Thượng Cổ, Vũ Thần đã sớm chết bao đời nay rồi, các ngươi quá tự phụ, chỉ một nhóm người như vậy cũng muốn hoành hành Hoàng Đô, tùy ý phán quyết sinh tử người khác? Thật tức cười, ngang ngược

đến tình trạng này rồi." Thạch Hạo chế nhạo.

"Keng "

Thanh ma đao màu đen sáng lên, phù văn phát ra, người trẻ tuổi lập tức lao đến, trực tiếp chém mạnh vào đầu Thạch Hạo.

"Coong"

Trong chớp mắt, Thạch Hạo phát ra phù văn sáng chói, tia chớp vừa thô vừa to bay ra đụng vào lưỡi đao, ánh sáng bộc phát chói mắt, âm thanh vang dội.

Ma đao màu đen rung động, tia điện chảy dọc trên thân đao khiến thân thể người trẻ tuổi rung động liên tục, tuy có tu vi mạnh mẽ nhưng hắn vẫn chịu trùng kích rất lớn.

"Người dám cùng Vũ tộc ta kết thù oán cũng không nhiều lắm, ngươi cũng thật to gan lớn mật!" Một vị trung niên mở miệng, ánh mắt lạnh lùng, chăm chú nhìn Thạch Hạo, như muốn tìm kiếm điều gì đó.

Thạch Hạo cười to: "Thật buồn cười, không lâu trước đây Đại Ma Thần đánh giết các ngươi tan tác, nguyên một ngày co đầu rút cổ trong phủ không dám ứng chiến, ngay cả cửa và sân đều bị người hủy đi, khi đó uy nghiêm các ngươi đâu? Hiện tại lại bày ra bộ dáng 'ông đây là thiên hạ đệ nhất, ai dám tranh phong' như thế, không biết có buồn cười không nữa?"

Thạch Hạo cười khiến những người này cảm thấy cực kỳ chói tai, trực tiếp nhạo báng khiến bọn hắn nghẹn khuất vô cùng, Đại Ma Thần là ám ảnh trong lòng bọn hắn, mỗi khi nhắc đến đều khiến mỗi người cảm thấy đau đớn.

"Keeng!"

Ma đao lại chém tới, người trẻ tuổi kia lại đánh tới, hắn là tuấn kiệt của Vũ tộc, tự tin có thể áp chế thiếu niên cường giả đối diện.

Trên thực tế, hắn đánh giá thấp thực lực Thạch Hạo, còn chưa hợp nhất với Bất Diệt Kim Thân, Thạch Hạo đã phá hủy đao mang của hắn, giết đến bên cạnh, thân thể phát sáng.

"Chém!"

Thạch Hạo dùng chưởng đao đón đánh bảo cụ của đối phương, oanh kích lên trên Ma đao màu đen, phù văn tách ra sau đó thôn phệ, toàn bộ thân đao rung động, sau đó rạn nứt, cuối cùng vỡ nát!

Kết quả này không chỉ người trẻ tuổi mà chính mấy vị trung niên phía sau hắn cũng chấn động, đây là sức mạnh mạnh mẽ đến cỡ nào, tay không chấn vỡ một kiện bảo cụ!

"Phanh!"

Thạch Hạo một chưởng đánh ở trên ngực hắn, người trẻ tuổi bị đánh bay, lồng ngực lỏm xuống, xương ngực gần như bị gãy toàn bộ, trọng thương không cách nào cứu chữa.

Miệng thổ huyết, sắc mặt tái nhợt, va vào bên trên tường viện khiến đất đá văng lên, khói bụi bốc lên, không thấy hắn đứng lên.

Những người khác giật mình, thiếu niên này quá mạnh mẽ, mới đối mặt đã phân thắng bại ngay tức khắc, quyết đoán tàn nhẫn, kinh nghiệm chiến đấu phong phú khiến cho bọn hắn cảm thấy sợ hãi.

Giờ khắc này, bọn hắn đều thu lại lòng khinh thị, một người trong đó con mắt lạnh lẽo, toàn thân bao phủ bởi lớp sương mù mông lung, mưa lớn đổ xuống, kèm theo tiếng sấm sét!

Đây là cao thủ Vũ tộc chân chính, từng trải qua Chiến trường Bách Tộc, đang ở Minh Văn cảnh, là một nhân vật khó lường.

Thạch Hạo không dám có chút chủ quan, vừa rồi là dựa vào thủ đoạn lôi đình nhanh chóng bức lại gần phế bỏ cường giả trẻ tuổi kia, tình huống bây

giờ không giống lúc trước, đối phương đã có phòng bị.

Trong chớp mắt, toàn thân nó phát ra ánh đen, cùng với người tí hon màu đen kết hợp làm một khiến thực lực tăng vọt, trở thành đại cao thủ Minh Văn cảnh.

Những hạt mưa rơi, kèm theo tiếng sấm sét vang dội, toàn bộ đánh lên người Thạch Hạo, trong tiếng ầm vang, nó vẫn không chút tổn hao, trực tiếp xông về phía trước.

Giờ khắc này, những cao thủ Vũ tộc đều giật mình, hít một hơi lãnh khí, bọn hắn tuy đã sớm tính toán qua, biết rõ đối phương ắt hẳn rất lợi hai, nhưng mạnh mẽ đến trình độ này thì thật quá sức tưởng tượng.

Nó chỉ là một thiếu niên, tại sao lại có chiến lực cấp vương hầu được, quá nghịch thiên!

"Lên!" Nhiều người cùng xông lên, tất cả những người đang quan chiến đều ra tay, mỗi người đều thi triển Bảo thuật, xuất ra pháp khí.

Nhưng kết quả lại khiến bọn hắn hoảng sợ, sự cường đại của hắn khiến nhân tâm rung động, tựa như có thể sánh ngang Vương hầu, đánh đâu thắng đó, một chưởng phách xuống trực tiếp đập nát một kiện bảo cụ.

Quả thực giống như một con bạo long trong hình dáng nhân loại càn quét tới, "phù!" một tiếng, một người đàn ông trung niên siêu việt Hóa Linh cảnh, thế nhưng trước bàn tay đó giống như gỗ mục, bị phân làm bốn khúc.

Thật sự quá mạnh mẽ, những người khác cũng bị hù cho run rẩy.

"Keeng!"

Lại một kiện bảo cụ lóe lên đánh xuống, như trước bị một quyền điên cuồng của thiếu niên này đánh nát, hóa thành bụi phấn đầy trời, bay ra bốn phía.

"Ngươi ... là ai?" Tên cường giả đứng đầu hoàn toàn tỉnh táo, thế này quá không bình thường, mặc dù đối phương có tài năng ngút trời cũng không thể kinh khủng như vậy mới đúng.

Thạch Hạo lộ ra hình dáng, cố ý cho hắn thấy rõ gương mặt.

"Cái gì, là ngươi? !" Những người này kêu to, vừa khiếp sợ, lại càng kinh hoảng.

Hư Thần Giới Hùng Hài Tử? Bọn hắn trong thoáng chốc nghĩ đến rất nhiều điều, trong Vũ tộc có một ít tin đồn, có người đưa ra suy đoán kinh người về lai lịch của nó, nhớ đến điều đó khiến bọn hắn sắc mặt tái nhợt, không ngừng rút lui.

Tại thời khắc này, bọn hắn nghĩ đến không phải là lập tức giết chết đối thủ, mà là muốn tranh thủ thời gian rời đi, nếu tiếp tục lưu lại, bọn hắn sợ hối hận không kịp.

"Các ngươi chắc biết rõ xuất thân của ta chứ nhỉ?" Thạch Hạo thần sắc bình tĩnh, nói: "Tổ phụ của ta từng đến quý phủ các ngươi, làm tôn nhi có thể nào không đi, ta cũng muốn noi theo."

Những người này như rớt vào hầm băng, khiếp sợ vô cùng, Vũ Vương Phủ đã có phỏng đoán này, nhưng tuyệt địa đa số người lại không tin, mà bây giờ thiếu niên này chính miệng nói ra rồi!

"Ngươi muốn ... đến Vũ Vương phủ?" Có người run rẩy.

"Không sai!" Thạch Hạo dùng ngữ khí rất khẳng định đáp lại.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 301: Cường Thế Thẳng Tiến.

Đại sự không ổn, toàn thân mọi người lạnh buốt, bọn họ biết thiếu niên này đến trước phủ đệ của bọn họ, hơn phân nửa sẽ không để cho bọn họ tiết lộ tin tức gì.

Nghĩ đến kết quả này, ai nấy đều phát run, đây là một hồi đại sát kiếp, hơn phân nửa những người ở đây đều phải chết.

"Cùng liều mạng với hắn!"

Có người hét lớn rồi điều khiển bảo cụ tiến tới, nơi đây liền lấp lánh hào quang, phù văn rực rỡ vô cùng xinh đẹp, bao phủ lại nơi đây.

Rốp một tiếng, tiếng vỡ nát của bảo cụ truyền tới, đồng thời giữa không trung truyền tới tiếng hét thảm thiết, một người trong số đó bị Thạch Hạo lăng không một cước đạp xuống.

"Lão Cửu, ngươi..."

Những người khác vừa kinh vừa sợ, người bị Thạch Hạo đá trúng chính là một trong những thành viên trọng yếu của bọn họ.

Vốn là gặp phải sinh tử, đại nạn xuất hiện, mọi người hẳn phải đồng tâm hiệp lực mới đúng thế nhưng không hề nghĩ rằng đang rơi vào cảm giác đau thương căm giận này thì lại thấy cảnh này, khiến bọn họ đau lòng không thôi.

Đến lúc này, trong lòng bọn họ càng không yên, đối mặt với thiếu niên như là bóng mờ của Ma Vương kia, tất cả mọi người chỉ có thể nhíu mày, phát huy công kích mạnh nhất.

Đồng thời, có người hét lên, phải truyền đi tin tức ở nơi đây, cũng không ngừng kêu gọi người ở bên ngoài khách sạn đến cứu viện.

Thế nhưng, hết thảy đều phí công, bởi vì sân nhỏ này đã bị phong tỏa, những phù văn đan dệt, một màn sáng xuất hiện bao phủ lại nơi đây, ngăn cách hoàn toàn với bên ngoài.

Xung quanh sân nhỏ có mấy trận kỳ phát sáng, trói buộc lại thiên địa.

Hiển nhiên, đây là một trận chiến đấu không có bất ngờ gì, Thạch Hạo hợp nhất với người tí hon màu đen, ngưng tụ thành Bất Diệt Kim Thân, sức chiến đấu tăng vọt tới vương hầu đầy mạnh mẽ.

Bên ngoài khách sạn Hổ Môn cũng có mấy người tới, đây hầu như đều là cường giả của Võ Vương phủ, nghe nói nơi đây bắt đầu khai chiến nên bọn họ nhanh chóng chạy tới tiếp viện.

"Không có xảy ra bất trắc gì chứ?" Một vị đường đệ của Thạch Tử Đằng tên là Thạch Tử Minh hỏi, hắn biết rõ thiếu niên kia không tầm thường, nhìn thấy kỵ binh của Vũ tộc đang ở bên ngoài thế nhưng lại không có đi vào trong, không thể không lo lắng, lại nói: "Các ngươi theo ta tiến vào trong xem tình hình như thế nào!"

Võ Vương phủ với Vũ tộc tâm đầu ý hợp, song phương đều là đồng minh, Thạch Tử Đằng nhất mạch đều là người thân của tộc này, hai bên đều biết nhau vì vậy câu nói vừa rồi khiến cho những người này di chuyển.

Vừa mới bước vào sâu trong khách sạn thì bọn họ phát hiện có điều gì đó không đúng, nghe thấy một mùi màu tanh xộc vào mũi, khi tới gần sân nhỏ thì càng chấn động hơn, nơi đây có một tòa đại trận đang phát sáng.

"Cùng tiến lên hết cho ta, phá tan trận văn này." Thạch Tử Minh quát lên.

Mọi người cùng hét lên đồng loạt ra tay, trong nháy mắt hào quang dâng trào, thần lực mãnh liệt, trùng kích vào sân nhỏ.

Trên thực thế khi bọn họ ra tay, trận kỳ ở trong sân nhỏ bị người lấy đi nên tự động mở ra, cảnh tượng bên trong được lộ ra ngoài.

Mấy nhân vật trọng yếu nhìn vào sân thì đều rung động, tất cả đều là máu, cường giả của Vũ Vương phủ ngã xuống, ai nấy đều nằm trong vũng máu, khí tức sinh mệnh đều biến mất, toàn bộ bỏ mình.

"Vũ Mục!" Có người kinh ngạc thốt lên.

Bên trong sân còn có một người đang đại chiến với một thiếu niên toàn thân tỏa ra ánh đen, đây chính là Chiến tướng Vũ Mục vô cùng nổi danh ở Vũ tộc, đã từng tiến vào Chiến trường Bách Tộc và sống sót trở ra.

Những nhân mã mà hắn huấn luyện đều tinh nhuệ, mà đám kỵ binh vây ở bên ngoài khách sạn Hổ Môn kia đều do hắn dẫn tới.

Thế nhưng, hiện tại hắn tóc tai bù xù, khí lực đã dùng hết cả, toàn bộ bảo thuật cùng xuất hiện, lại đang bị đối phương dùng một tay ép cho khom người xuống dưới, nửa thân thể vùi vào trong lòng đất.

"Hắn là..." Vũ Mục quay đầu lại nhìn về phía mọi người đang hô to, muốn nói ra cái gì đó.

"Bụp!"

Cuối cùng, Vũ Mục phun máu phùn phụt, hắn bị bàn tay kia ép xuống, xương cốt cả người rạn nứt nhiều chổ, cả người bị vùi vào trong đất, cứ thế mà mất mạng.

Mọi người sợ mất mật, Vũ Mục là ai? Là cường giả tuyệt đối, ở trong Chiến trường Bách Tộc đi một vòng, mặc kệ thắng bại ra sao miễn không chết là tốt rồi!

Kết quả lại bị đè cho đến chết, bị một người dùng tay ép vào trong mặt đất biến thành một bộ thi thể lạnh như băng, điều này không chỉ làm cho người ta run sợ mà lông tóc đều dựng đứng.

"Chỉ là một thiếu niên mà lòng dạ lại độc ác như vậy, giết tám chín người, ngươi quả thật là một Ma Vương mà." Thạch Tử Minh quát lên.

"Còn muốn giữ thể diện hả?" Thạch Hạo bình tĩnh hỏi thế nhưng kèm theo vẻ uy nghiêm khiến người khác run sợ, nó lanh giọng nói: "Các ngươi tới giết ta ngược lại bị ta giết, vậy mà còn trách ta lòng dạ ác độc, đây thể hiện sự vô liêm sỉ đã đạt tới cảnh giới nhất định, hay là do các người trời sinh tính như vậy rồi, hoặc là đang nói đùa?"

Lời quát hỏi mang theo cả sự trào phúng và chế nhạo, khiến cho đám người vốn đang tức giận thì mặt mày càng thêm đỏ rực, tức giận không ngớt.

"Vũ tộc các ngươi chẳng có tiền đồ chút nào cả, một chút tiến bộ cũng chẳng có, người đến đều là những ai, cơ bản chẳng đủ giết." Thạch Hạo lắc đầu.

Mọi người thuộc Vũ tộc cặp mắt đỏ rực, trước kia mấy vị cường giả Vũ Mục hăng hái xông thẳng vào, thế nhưng lại không thể nào tưởng tượng nổi, thời gian ngắn ngủi mà các cao thủ đều chết cả.

Lúc này mọi người không thể nào thấy được vẻ mặt của Thạch Hạo, cũng bởi vì dung hợp với Bất Diệt Kim Thân, nó không muốn lộ ra ngoài thì mọi người cũng chỉ có thể thấy được ánh đen lưu động, chiến giả hình người chiến khí dân trào, thế nhưng mọi người đều có thể nhận ra rằng nó đang thỏa thích cười nhạo, sỉ nhục mọi người.

"Đến tột cùng ngươi là ai?" Thạch Tử Minh quát hỏi, bởi vì trước khi chết Vũ Mục đã cố gắng hết sức lực muốn hét ra thân phận của nó, thế nhưng chỉ rặng ra được hai chữ không có chút ý nghĩa nào.

Trên thực tế, trong lòng những người vừa tới đây đều rất bồn chồn, lập tức còn muốn đào tẩu ngay lập tức, Vũ Mục chết trận, bọn họ tuyệt đối không phải là đối thủ, mặc dù nhiều người cũng không có khả năng.

"Các người xuống đoàn tụ cho rồi." Âm thanh của Thạch Hạo trở nên

lạnh lẽo, ép về đằng trước, tiến thẳng tới Thạch Tử Minh.

Nếu như xét theo huyết thống, Thạch Hạo cũng là một vị thúc bá, thế nhưng hiện giờ thì sao có thể nói tới tình thân được nữa, nếu như bị đối phương biết mình là ai mà lại có khả năng giết chết hắn thì tuyệt đối sẽ không nương tay.

Nó bay lên trời, như là một người kim loại màu đen đầy lạnh lẽo và vô tình, trong tay cầm lấy một cây cờ lớn khẽ vung, ầm một tiếng thiên địa biến ảo, giông tố từng cơn.

Bụp một tiếng, Thạch Tử Minh bị chấn cho ho ra đầy máu, kết quả này khiếp sợ lòng người, chỉ vừa đối mặt mà cao thủ của Võ Vương phủ liền bị kích thương.

"Vương hầu?!"

Chỉ có thể dùng hai từ này để giải thích tất cả, không phải như vậy thì sao lại mạnh mẽ như thế, khiếp sợ lòng người!

Thạch Hạo cũng không nói gì mà nhìn đám người này rồi lần nữa xuất thủ, nó cũng không muốn hóa thân thành Tu La giết sạch toàn bộ, thế nhưng những người cầm đầu tuyệt không thể buông tha.

"Cùng tiến lên!" Thạch Tử Minh quát lên, người này tuyệt không thể địch lại, tối thiểu một người không thể đối phó, hắn hô hào đám tộc nhân và kỵ binh của Vũ tộc cùng nhau xông về phía trước.

Đáng tiếc, Thạch Hạo không muốn cho hắn cơ hội, ra tay mạnh bạo bởi vì nó không muốn dừng lại ở đây quá lâu.

Mười tòa Động Thiên cùng nhau mở ra, hư không vặn vẹo, phù văn rực rỡ như là thủy triều xông về phía trước, hư không ngưng kết còn đám người đầu lĩnh như Thạch Tử Minh thì bị cố định.

Đây là cố định tuyệt đối, không thể cử động được, bằng vào bọn họ thì

cơ bản không tài nào thoát được, làm như vậy sẽ rất tiêu hao tinh khí thần thế nhưng Thạch Hạo cũng không tiếc rẻ gì cả, nó muốn nhanh chóng giải quyết chiến đấu.

"Bụp!"

Nó vụt qua, đầu lâu của Thạch Tử Minh bị chém xuống, thi thể không đầu ngã ầm trên mặt đất.

Hầu như cùng lúc đó, mấy người khác cũng bị chém bay đầu, chết ngay tại chổ, không có bất kỳ khả năng nào để chạy trốn.

Đám kỵ binh còn lại thì ồ lên, cuộc chiến này tựa hồ vừa mới bắt đầu mà giờ đã kết thúc khiến cho ai nấy đều nơm nớp lo sợ, mặc dù đã trải qua máu và lửa thế nhưng bọn họ đều sợ hãi.

"Giết!" Có mấy người kêu to, có thể gọi là tử sĩ, không sợ tên thiếu niên giống như là Ma Vương này.

Kết quả, một luồng ánh kiếm xoẹt qua, những người này bị chém đứt ngang hông, ngã nhào trên mặt đất, máu tươi chảy ào ào, vị tanh liền xuất hiện.

"Vũ tộc ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, cho dù ngươi đi trốn tới nơi nào thì cũng phải chết!" Có người quát lên, thế nhưng lại là ngoài mạnh trong yếu.

Trong nháy mắt, nơi mi tâm của tên đó xuất hiện một luồng hoa máu, ngửa mặt lên rồi ngã xuống đất.

"Cần gì phải là Vũ tộc các người đến tìm ta gây phiền phức, hiện tại ta liền tới cửa để đòi lại một lời giải thích đây!" Thạch Hạo nhanh chân rời khỏi nơi này.

Chuyện tình phát sinh ở khách sạn Hổ Môn nhanh chóng truyền ra ngoài khiến cho mọi người kinh ngạc, nhóm người gần đó nhao nhao cả lên, rất

nhiều người nhanh chóng chạy tới quan sát hiện trường, tất cả đều khiếp sợ.

Đây là một thiếu niên như thế nào vậy, lại dám trắng trợn giết chóc, giết chết người của Võ Vương phủ, quát mắng Vũ tộc, ngang tàn vô cùng.

Trên thực tế, khi cường giả Vũ tộc chết đi và thảm bại thì có một nhóm kỵ binh điên cuồng nhằm về phía tộc mình để báo tin, thế nhưng không cách nào nhanh hơn Thạch Hạo được.

Nó không có sử dụng hoàn toàn bảo thuật Côn Bằng, chỉ sửng dụng tàn pháp như trước kia, nhanh như chớp, sau lưng xuất hiện một đôi cánh màu vàng tạt ngang qua Hoàng Đô, nhanh chóng chạy tới trước phủ đệ Vũ tộc.

Đấy là một tòa phủ đệ khổng lồ, cửa chính nguy nga đầy khí thế, hai bên trái phải có hai tượng thú bằng đá, khiến cho nơi này trở nên đồ sộ và lo lớn.

Khoảng thời gian trước, Đại Ma Thần đã phá hủy nơi này, trải qua việc tu sửa của Vũ tộc thì một lần nữa được xây dựng lại, khiến cho tòa phủ đệ càng thêm hùng vĩ.

Tường thành màu đỏ xám, mái ngói màu vàng nhạt, như là một tòa thành trì vắt ngang trước mặt, Vũ tộc xây dựng rất công phu, được vẽ lên rất nhiều phù văn và đại trận để bảo vệ cửa và sân.

Thạch Hạo đứng nơi này, lập tức nghĩ tới rất nhiều chuyện, Vũ tộc khó mà khiến cho nó có một ấn tượng tốt, không nói tới mẫu thân của Thạch Nhị, riêng thái độ năm đó của Vũ tộc thì đã tạo cho nó một ấn tượng cực kỳ xấu rồi.

Thạch Tử Lăng dẫn theo nó rời đi tới Tây Cương xa xôi, trong lúc đó Vũ tộc từng điều động rất nhiều cao thủ để truy sát, khiến cho cả nhà nó gặp phải nguy hiểm bất trắc.

Năm đó, tộc này vận dụng tới pháp chỉ Thần Linh, muốn giết hết cả nhà nó, nhổ cỏ tận gốc, kết quả khiến cho Thạch Tử Lăng bị thương nặng, thân thể vô cùng suy yếu.

Sự tình đã qua đi rất nhiều năm thế nhưng Vũ tộc vẫn không hết hi vọng, tìm kiếm bốn phương tung tích gia đình nó, lại còn tìm tới cả Tổ Địa thứ hai, mặc dù biết Thanh Phong là người thay thế những vẫn ra tay làm hại.

Vũ tộc thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, tác phong nguông cuồng ngang ngược khiến cho mỗi lần nhớ tới là Thạch Hạo nắm chặt nắm tay, đối phương quả thật khinh người quá đáng!

"Không cần nói tới ân oán ở Bách Đoạn Sơn, Hư Thần giới, ngay việc trước đây không lâu các người còn muốn đối phó gia gia ta, cũng phải thanh toán!"

Đây cũng không phải là lần đầu tiên Thạch Hạo tiếp xúc với bọn hắn, ác ý sinh ra đã sớm bởi vậy khi tới nơi này không có chút nào mềm lòng, mà có một loại chiến ý hừng hực.

"Ngươi là người nào? Đi chổ khác, không được chắn ở trước của Vũ Vương phủ ta!"

"Chúng ta đang nói ngươi đấy, điếc hả, có nghe hay không? Nơi đây không phải là nơi mà loại người như ngươi có thể tới!"

Rất hiển nhiên, người bảo vệ phủ đệ không hề khách khí chút nào, khi nhìn thấy Thạch Hạo đứng ở đây, nhìn chằm chằm tòa phủ đệ này thì bọn họ lên tiếng quát mắng, bắt đầu xua đuổi.

"Ầm!"

Thạch Hạo ra tay chẳng thèm nhìn bọn họ, hóa thành một bàn tay lớn màu đen, vô cùng lấp lánh, ầm một tiếng đánh thẳng về phía cửa chính đầy hùng vĩ kia.

Mặc dù có đại trận bảo vệ, phù văn che kín thế nhưng dưới một đòn toàn lực của Thạch Hạo vẫn phải sụp đổ.

Những kiến trúc gần với cửa chính đều bị nổ tung, ầm ầm đổ nát, tiếng

vang chấn động cả khu phố, gần đó mọi người đều chấn động, đây là người nào? Trước đây Đại Ma Thần đã tới, hiện tại lại có người đánh sụp cửa chính của Vũ Vương phủ!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 302: Bát Hung Kiếm.

Cao thủ bảo vệ phủ đệ Vũ tộc ngạc nhiên, hoàn toàn ngây người, vừa nãy bọn họ còn lớn tiếng quát mắng đuổi thiếu niên này đi, ngôn ngữ vô cùng bất kính.

Không hề nghĩ rằng, đối phương càng bất kính hơn, lập tức thay đổi sắc mặt một tát đánh sụp cửa chính của Vũ tộc, đá vụn bay tứ tung, gạch nát khắp nơi, lập lức hóa thành một khu phế tích.

Việc này ngang ngược đến cỡ nào? Phải biết đây đường đường là phủ đệ của gia tộc Thượng Cổ!

Người nào dám tới đây quấy rối? Tất cả mọi người đều há hốc miệng khó mà tin được, việc này cần gan to cỡ nào thì mới dám tới Vũ tộc quậy phá, một thiếu niên mười mấy tuổi mà thôi, hắn chán sống rồi sao?!

Toàn bộ khu phố trở nên yên tĩnh rồi kinh ngạc ồ lên.

"Ngươi là... người nào, muốn tìm chết hả?!" Những người của phủ đệ Vũ tộc đều kinh ngạc đến nổi nói lắp bắp, đây quả thật rất quá đáng, tưởng Vũ Vương phủ là nơi nào?

Mấy ngày vừa rồi bọn họ vô cùng tức giận, một Đại Ma Thần lại khiến cho toàn bộ mọi người trong tộc đều cảm thấy nhục nhã, bị ép đến thở không nổi, mà giờ một tên nhóc con đến tận cửa bắt nạt rồi ra tay như thế, quả thật không biết nói gì nữa!

Thật sự Vũ tộc đã sa sút ư? Thời khắc này chính bọn họ cũng nghĩ tới vấn đề này, nếu không thì vì sao ngay cả một tên thiếu niên cũng dám tới bắt nạt.

"Chúng ta đang nói với ngươi đấy, ngươi muốn tìm chết hả?!" Người bảo vệ phủ đệ dùng hết sức hét lớn để phát tiết lòng tức giận ở trong lòng.

"Nếu không muốn chết... Cút ngay!" Thạch Hạo lạnh lùng đáp trả, hơn nữa lại giơ tay lên, vẫn ngang ngược như trước, một tiếng ầm vang lên bàn tay màu đen vô cùng to lớn này đánh lên trên một bức tường khiến nó sụp đổ, những tảng đá to bằng cái mâm bay tứ tung, bụi bặm ngập trời.

Người của Vũ tộc như hóa đá, chuyện này... có thật hay không đây, bọn họ cảm giác được đang có một dòng nhiệt nóng bao phủ toàn thân, sau đó mỗi người đều kêu to rồi giết về đằng trước.

Chuyện này quá ngang tàn, cho rằng Vũ tộc là quả hồng mềm sao, muốn nắm thì nắm mà muốn bóp thì bóp hả, đây chính là phủ đệ vương hầu, là gia tộc Thượng Cổ được truyền thừa vô tận năm tháng.

Bọn họ cảm thấy tên nhóc hỉ mũi còn chưa sạch này điên thật rồi, nếu không thì đời nào dám ngông cuồng như thế, đậy thật sự là... không có thiên lý!

Thanh âm "ong ong" chói tai vang lên, bảo thuật bay múa, các loại phù quang lấp lánh chiếu sáng cả nơi đây.

Nhưng mà, Thạch Hạo chỉ dùng một tay quẹt nhẹ một phát, toàn bộ những ký hiệu của vùng hư không nơi đây đều bị dập tắt, hóa thành từng sợi tinh khí rồi tiêu tan.

"Thật mạnh!" Trong lòng của những người này trở nên kiêng kỵ thế nhưng vẫn không có dừng lại.

Mười mấy người cứ như là hung thú tấn công về phía trước, mỗi một người đều vô cùng dũng mãnh, bọn họ thật sự tức đến nổ phổi, nếu không thể giết chết được tên thiếu niên đối diện thì bọn họ cảm thấy lửa giận của mình sẽ không thể giải tỏa được.

"Ầm!"

Thạch Hạo không thèm để bọn họ vào mắt, chưa từng động thủ trực tiếp với những người này, mà chỉ dùng sức giẫm một cước thật mạnh lên mặt đất, mạnh mẽ và ngang tàn!

Một tiếng ầm vang lên, những hòn đá vụn bay lên, toàn bộ bậc thang trước cửa của Vũ Vương phủ đều sụp đổ, hơn nữa trên mặt đất xuất hiện những vết nứt lớn lan tràn về phía trước, những khe nứt này sâu và tối.

Mười mấy người lúc này lảo đảo rồi toàn bộ bị chấn bay ra sau, rơi trúng tường viện và cửa chính đã bễ nát từ lâu, tạo nên bụi mù dày đặc.

Đám người này vừa tức vừa sợ, thiếu niên này quả rất đáng sợ, một cước đạp xuống thì mặt đất liền nứt toác, một nguồn sức mạnh truyền tới khiến cho bọn họ đều thương tổn, chấn cho bay ngược ra sau.

"Tên nhóc con này thật lợi hại, chẳng trách lại dám hung hăng như thế." Những người này sợ hãi.

Đồng thời, bọn họ cũng nhanh chóng chạy vào bên trong bẩm báo, bởi vì trước kia vẫn đang trong cơn tức giận, giờ bọn họ cảm thấy được chuyện này không đơn giản rồi, mặc dù chỉ là một thiếu niên thế nhưng có thể sẽ gặp phải một vấn đề vô cùng to lớn.

"Tên nào mà lại dám tới Vũ Vương phủ quấy rối?" Cửa chính bị hủy, tường thành bị đổ một mảng lớn nên đã kinh động đến người bên trong, vừa khéo có mấy vị cao thủ tọa trấn ở đây nên nhanh chóng xuất hiện.

"Ầm!"

Thạch Hạo cũng chẳng nói gì, vẫn như trước tát ra một cái làm nổ tung tường thành còn lại, tường viện sát đường bị nổ tung hóa thành đống hoang tàn.

Cảnh tượng này khiến cho những người vừa mới chạy tới sắc mặt trắng bệch, một người trong số đó nhanh chóng lấy ra bảo cụ đánh về phía trước, thiếu niên này quá kiêu ngạo mà!

"Keeng!"

Khiến cho hắn giật mình chính là, thiếu niên kia đánh ra một quyền nện thẳng lên trên pháp khí của hắn, một tiếng vang lanh lảnh truyền tới, thanh binh khí này nứt thành bốn mảnh, đã bị phá hủy.

"Hả, khó giải quyết rồi!"

"Dù thế nào đi nữa thì cũng phải nhanh chóng giải quyết, phải cho hắn biết tay, nếu không chắc chắn chúng ta sẽ bị tộc trừng phạt nghiêm khắc." Có người nói, sau khi trải qua trận chiến với Đại Ma Thần, Vũ tộc đề phòng càng ngày càng nghiêm ngặt.

Mấy người này tọa trấn ở tiền viện, đều là những cường giả hiếm thấy, phụ trách bảo vệ an bình của phủ đệ, hôm nay lại để xảy ra sơ suất như vậy khiến cho bọn họ không thể chấp nhận được.

Bọn họ hết sức trịnh trọng lấy ra một cái hộp đá, cứ như đang tế một Thần Khí vô thượng, trang trọng cực kỳ, sau đó vỗ mạnh một cái, hộp đá mở ra, bên trong tỏa ra bảo quang lấp lánh, sát khí lộ ra ngoài.

Mấy người này đọc thần chú, bên trong hộp đá vang lên những tiếng boong boong.

Chỉ trong nháy mắt một tổ kiếm trận xuất hiện che khuất lại nơi đây, bảo phủ hư không lại, tổng cộng có tám thanh phi kiếm bay ra ngoài, tất cả đều dài bằng lòng bàn tay, toàn thân lấp lánh tỏa ra sát khí hừng hực.

Chúng nó nhanh chóng chém lại đây, tốc độ còn nhanh hơn cả tia chớp, Thạch Hạo né sang bên, tám thanh phi kiếm này cắt đứt một đoạn dài con đường dưới chân mà Thạch Hạo đã đứng trước đó, nền đá vô cùng cứng rắn cứ như là đậu hũ, lúc này liền bị cắt thành rất nhiều miếng.

Thạch Hạo sợ hết hồn, mấy người này cũng coi như là cao thủ, rồi lại được ban cho nhóm bảo cụ như thế thì càng không đơn giản, tuyệt đối là đại sát khí, vượt xa cấp bậc mấy người này.

"Xoẹt!"

Một lưỡi kiến màu xanh lam lướt tới, chỉ dài hơn nửa thước thế nhưng lại sắc bén vô cùng, cứ như là một vệt thần quang vọt lên trong biển xanh, sát khí ngập trời.

"Keeng!"

Trong nháy mắt, Thạch Hạo nện mạnh lên thanh kiếm xanh này, phát ra tiếng vang trong trẻo, đánh bay thanh phi kiếm này ra ngoài thế nhưng lại không thể đánh nứt được, khiến cho tâm thần nó chấn động.

Thật là một thanh phi kiếm lợi hại, chất liệu cứng rắn, chắc là được tế luyện từ xương của di chủng vô cùng đáng sợ, ngoài ra còn có người khắc lên một chút hoa văn, cho nên mới chịu nổi một đòn đánh vừa rồi.

Cùng lúc đó, bảy thanh phi kiếm còn lại vụt tới, ánh kiếm cứ như là sóng lớn, tạo thành một cơn sóng biển vô cùng đáng sợ.

"Cái gì?" Thạch Hạo hoảng sợ, tổ kiếm trận này thật là ghê gớm, kiếm thứ nhất đột kích xong thì lập tức đến kiếm thứ hai, ánh kiếm kéo dài một đoạn, rồi lại tới kiếm thứ ba bổ tới, ánh kiếm lần nữa dài thêm đoạn nữa.

Cứ thế có thể suy ra được, chiêu kiếm sau mạnh hơn chiêu kiếm trước, đó chính là tầng tầng lớp lớp sóng kiếm, hào quang sáng rực, hồn người khiếp sợ.

Sức mạnh của những thanh kiếm này chồng chất lên nhau, không ngừng mạnh lên, đến khi kiếm thứ tám bổ tới thì thật giống như là biển kiếm giáng lâm, khủng bố kinh thiên!

"Hay cho tổ kiếm trận này, đây tuyệt đối là đại sát khí được truyền thừa từ xa xưa!" Thạch Hạo thán phục.

Hiển nhiên, trải qua trường kiếp lần trước Vũ Vương phủ quả nhiên cẩn thận hơn trước rất nhiều, ngay chỗ này lại bày ra một kiếm trận đáng sợ như

thế, tuyệt đối là sát cục không tầm thường.

"Vật như thế rất hiếm thấy!" Ánh mắt của Thạch Hạo đỏ rực, không hề nghĩ tới vừa đặt chân vào Vũ phủ thì lại thấy được bảo cụ quý giá đến cỡ này.

Cuối cùng, nó suy nghĩ thật cẩn thận rồi cũng không có lấy cứng chọi cứng nữa, khi tám thanh phi kiếm chém tới thì nhanh chóng mở ra mười tòa Động Thiên, khi ánh kiếm sáng rực bay vào bên trong thì tám thanh phi kiếm cũng đi vào trong và cứ thế biến mất, không còn đi ra được nữa.

Cũng không phải kiếm trận không mạnh ngược lại uy lực quá sức to lớn, Thạch Hạo không muốn liều mạng, nó dùng thủ đoạn cưỡng bức nhưng lại hữu hiệu đoạt lấy những bảo cụ này.

"Ngươi..." Những người này khiếp sợ, đây chính là đại sát khí trong tộc, được xưng là bảo cụ quý giá, được dùng phù cốt của tám loại di chủng mài dũa mà thành, mỗi thanh kiếm đều vô cùng sắc bén, phù văn phức tạp, kết quả lại bị đoạt mất.

Lần này Thạch Hạo tuyệt đối đã thu được bảo vật, đối phương đặt kiếm trận hiếm thấy này ở ngoài cửa chính, chính là để giáng một đòn hạ mã uy cho những kẻ muốn xâm lấn, kết quả lại bị cướp đi như vậy, cơ bản chưa thể phát ra được uy lực.

"Mười Động Thiên, ngươi là..." Những người này sắc mặt trắng bệch, như là nhớ ra chuyện gì đó, từng người không tự chủ được mà lùi lại.

Thạch Hạo hừ lạnh một tiếng, há miệng phu ra một luồng sấm sét màu tím, nó cũng không muốn dây dưa thêm nữa, nơi này liền lượn lờ những luồng ánh tím, những tiếng kêu thảm liên tiếp truyền tới.

Tiếng sấm ầm ầm, chấn động đường phố, tất cả mọi người đều giật mình, trước phủ đệ của Vũ tộc lại muốn xảy ra chuyện lớn rồi.

Kết quả là trận chiến diễn ra rất nhanh chóng, thi thể cháy đen lần lượt

ngã xuống, thỉnh thoảng lại có tia điện bắn ra ngoài khiến cho tất cả mọi người đều co giật, khó có thể đứng dậy nổi.

Tuy rằng chưa chết thế nhưng không thể nào ra tay được nữa.

"Ta không muốn đại khai sát giới, thế nhưng nếu ép ta tới nước đó thì xin lỗi vậy." Thạch Hạo bình tĩnh nói.

Nơi này trở nên náo loạn, một đám người trong phủ đệ Vũ tộc đã nhận được bẩm báo nên nhanh chóng lao ra ngoài, bọn họ vô cùng tức giận, vậy mà lại có người tát vào mặt mũi của bộ tộc mình à?

Ai cũng biết, trước đây không lâu Đại Ma Thần đã dằn vặt bọn họ một trận, khiến cho bộ mặt của bọn họ mất sạch sẽ, kết quả lại xuất hiện một thiếu niên lại làm việc tương tự như thế, muốn noi gương ư!?

"Ăn gan hùng mật gấu, là tên nào dám tới phủ đệ ta quấy rồi?!" Kèm theo tiếng quát to là mấy chục người liền xuất hiện, nhanh chóng vây quanh trước cửa phủ đệ.

Lúc này, trên đường phố càng thêm ầm ĩ, chuỗi sự tình vừa phát sinh khi nãy đã khiến cho bọn họ hoa cả mắt không kịp phản ứng, thiếu niên này quả nhiên gan to bằng trời, chấn động tất cả mọi người nơi đây.

"Nhanh đi xem, Vũ tộc lại xảy ra chuyện lớn rồi."

"Ồ, hôm nay náo nhiệt thật, cửa lớn của Vũ tộc lại bị người phá hủy, chỉ là một thiếu niên vô cùng ngang ngược ra tay, ta thấy hôm nay Vũ tộc lại có chuyện hay để xem rồi."

...

Trên đường trở nên ồn ào, vô cùng hỗn loạn, tin tức truyền ra khắp nơi.

Người của Vũ tộc sắc mặt tái nhợt, không thể nghi ngờ nữa, hôm nay bọn họ lại trở thành trò cười cho mọi người, lại trở thành cảnh náo nhiệt cho

mọi người ở Hoàng Đô thấy, thật là một chuyện không thuận thì mọi chuyện đều không thuận.

Lúc này, Thạch Hạo lấy ra tám thanh phi kiếm cẩn thận quan sát thì không khỏi kinh ngạc, quả nhiên là hàng tốt, được mài dũa từ xương của di chủng, mỗi một thanh có những màu sắc khác nhau, trơn bóng và có ánh sáng rực rỡ.

Đây quả nhiên là một tổ bảo cụ vô cùng phi phàm, nếu hôm nay không nhanh chóng mở ra mười Động Thiên rồi cướp lấy thì chắc chắn khó mà phá giải được, nhất định phải vô cùng khó khăn và gặp phiền phức không nhỏ thì mới đoạt được.

"Bát Hung kiếm, lại rơi vào trong tay ngươi." Đám người Vũ tộc vừa xuất hiện vẻ mặt càng thêm khó coi, đây chính là sát khí trong tộc, chẳng biết vì sao không có phát huy ra uy lực rồi bị đối phương dễ dàng đoạt lấy, mỗi người đều giận tới tái mặt.

Bát Hung kiếm thật sự đã uy chấn thiên hả ở thời kỳ Thượng Cổ, được tế luyện từ nguyên thủy phù cốt của tám loại chim thần và hung thú thần huyết, sau đó phối hợp với một tổ kiếm quyết cùng với thần chú tạo thành kiếm trận, được xưng có thể giết Thánh chém Ma.

Chỉ là, cho dù là một loại nào trong nguyên thủy phù cốt của hung thú Thái Cổ thì đều là chí bảo, sao có thể rơi vào tay người khác được.

Tổ thần chú và kiếm quyết kia có thể truyền thừa xuống thế nhưng vật liệu của Bát Hung kiếm thì cơ bản khó mà tập hợp đủ, chỉ có thể dùng những vật liệu khác để thay thế bổ sung, thử hỏi hiện giờ, ai có thể tàn sát tám con chim thần, hung thú thuần huyết trưởng thành?

Thạch Hạo kinh ngạc phát hiện, trên hộp đá có thần chú, việc này làm nó vui mừng, đây là cổ vật, tương đương với trận đồ, có thể tạo thành kiếm trận Bát Hung chân chính.

"Ồ, thật là không nghĩ tới lại có thể đạt được thứ tốt như vậy, nói không chừng một ngày nào đó ta có thể đạt được tám khối phù cốt của chim thần và hung thú Thái Cổ, luyện thành kiếm trận Bát Hung chân chính." Nó tự nói rồi nhanh chóng tế luyện một lần.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 303: Đại Náo Vũ Vương Phủ.

"Đến cùng ngươi là ai?" Mọi người của Vũ tộc đều quát lên, có rất nhiều người đứng xung quanh xem nên bọn họ không muốn trở thành trò cười, bị người khác cho là khỉ đột múa vui.

Vào lúc này, trên đường phố có rất nhiều người, tất cả đều lộ ánh mắt đầy vẻ suy tư, Vũ tộc cũng quá xui xẻo, trước sau hai lần đều bị người đập nát cửa chính, thật là xui xẻo.

"Không cần nói nhiều, bất luận ngươi đến từ nơi nào nhưng hôm nay đã phạm vào tội rất lớn nên phải chết!" Đây là tiếng rít gào gần như phát điên.

Vũ tộc chưa bao giờ ăn thiệt thòi lớn như thế, mà hôm nay lại bị khiêu khích nhiều lần như vầy.

Khóe miệng của Thạch Hạo nở nụ cười lạnh, nhiều năm qua Vũ tộc luôn như vậy luôn luôn ngang ngược, gần đây lại xảy ra liên tiếp chuyện, cho nên trong lòng bọn họ rất tức giận.

Nó cũng không ngại lửa giận của đối phương thêm mãnh liệt, tới đây chính là đại chiến một trận, đối phương càng điên cuồng thì nó càng bình tĩnh, như không thèm đếm xỉa tới.

"Ta là người nhờ đưa lễ vật tới cho các ngươi." Thạch Hạo khẽ nói.

"Cái gì, đầu người kia chính là do ngươi nói đưa tới?" Có người nổi giận, đây là sự khiêu khích trắng trợn, đưa đầu người tới tận cửa, rồi còn đánh tới tận nơi, khinh người quá đáng mà.

Có người không ngừng nghi ngờ cảm thấy có điều không ổn, đối phương không hề sợ hãi khẳng định không đơn giản.

Đang lúc này thì trên đường phố trở nên náo loạn, gót sắt vang lên điếc tai, Nhưng người mà Vũ tộc phái đi giết Thạch Hạo và vây xung quanh khách sạn Hổ Môn giờ đã trở về.

"Vũ Mục đâu?" Phía trước cửa chính đã bị phá nát có cường giả quát lên.

"Vũ Mục đại nhân đã chết trận..." Trong đám kỵ binh có người đáp lại kèm theo đó là tiếng khóc nức nở, đám đầu lĩnh của bọn họ không sống một ai, tất cả đều bị giết chết cả, giờ khắc này chỉ biết bẩm báo sự thật mà thôi.

"Rác rưởi!" Trong Vũ tộc có cường giả quát lên, nhiều người đi vây giết một người, kết quả những nhân vật trọng yếu bị giết chết thì không nói, vậy mà lại bị đối phương tìm tới tận cửa.

Trên thực tế, đám kỵ binh này sớm chạy về để báo tin cho tộc, thế nhưng lại bị Thạch Hạo đuổi theo và giết chết.

Bọn họ không ngờ rằng Thạch Hạo lại chạy tới Vũ tộc trước cả mình, khiến cho người trong tộc đều tái xanh mặt mày, cho rằng bọn họ thật sự là đồ vô dụng!

Trên đường phố, tu sĩ của một vài đại tộc đã tới, khi nghe thấy thế thì cười rộ lên và bàn tán sôi nổi.

"Vũ tộc xem ra không xong rồi, trước kia bị Đại Ma Thần trấn áp thì không nói, nhưng hôm nay lại bị một thiếu niên quấy phá, còn mặt mũi gì để lên tiếng chớ?'

"Uh, quả đúng như thế, mặc dù bọn họ có thể tiêu diệt được người này thế nhưng danh dự cũng bị mất sạch, bị người đánh tới tận cửa, ta nghĩ cửa chính đầy khí thế như vậy không bằng đừng xây dựng chi cho khỏe, ha ha."

Khi nghe được thanh âm trong đám người này thì đám Vũ tộc sắc mặt càng thêm lạnh buốt, có người đổ thêm dầu vào lửa, có người cười trên nỗi đau của người khác, đối với bọn họ thật sự là một loại trào phúng.

"Giết, khỏi cần biết hắn là ai, mặc kệ đến từ nơi này, hôm nay đều phải giết sạch!" Một ông lão xuất hiện, vung tay lên lệnh cho mọi người ra tay.

Hiện tại không cần nhiều lời nữa, chỉ cần nhanh chóng giải quyết thiếu niên này nếu không bọn họ lại bị người ở Hoàng Đô đứng xem vui, thật là một nhục nhã vô cùng.

Trong đó có bốn người đứng ở sau cùng đi lên, tất cả đều là chiến tướng Vũ tộc. Ai cũng đều đã mài dũa rất lâu ở bên ngoài, gần đây mới trở lại tộc, lúc này bọn họ đứng ở bốn phía vây Thạch Hạo ở chính giữa.

Một người trong đó rút ra một cái túi lớn, quát to: "Nhận lấy cái chết!"

Tiếng hô vang lên, cuồng phong gào thét, cát bay đá chạy, Toàn bộ đường phố đều bắt đầu lay động, những mái ngói của một ít ngôi nhà nơi xa xa đều tốc lên trời cao, cảnh tượng vô cùng kinh người.

Vậy thì đừng nói tới Thạch Hạo đang đứng ở giữa trung tâm, khoảng cách gần như thế thì áp lực càng lớn hơn, hơn nữa trong lòng nó cũng rùng mình một cái, cái túi của đối phương là vật gì thế, vừa mới mở ra thì liền xuất hiện một cơn lốc, hơn nữa còn có những lưới dao ánh sáng bay tới, keng keng vang vọng.

"Keeng!"

Thạch Hạo oanh kích, dùng bàn tay mạnh mẽ chống đỡ, đánh nát một vài lưỡi dao ánh sáng bằng phù văn, thế nhưng cuồng phong càng mạnh hơn nữa khiến cho nó khó mà đứng thẳng được.

Một người khác thì lấy ra một cái trống, tùng tùng vang lên, trong nháy mắt bắn ra từng luồng tia chớp bổ nhào hướng Thạch Hạo, vô cùng sắc bén.

Hai người còn lại thì hét lớn, mây đen cuồn cuộn, mưa gió tầm tã bao phủ lại Thạch Hạo, bốn người đồng loạt ra tay vậy mà lại khiến cho thiên địa xuất hiện dị tượng.

Nơi đây cuồng phong gào thét, sấm vang chớp giật. mưa gió không ngớt, quả nhiên không hổ là Vũ tộc, lại thao túng hiện tượng thiên văn ở nơi đây khiến cho dông tố xuất hiện.

Chuyện này khiến cho Thạch Hạo hơi rơi vào thế bị động, bất kể là mưa hay gió, đều do phù văn hóa thành, chúng không ngừng xung kích về nó không sót chổ nào, như vậy thì đừng nói tới những tia chớp kia nữa, tất cả đều tồn tại thật sự, không phải là ảo giác.

Mưa điện do phù văn hóa thành rất điên cuồng, đổ ập xuống, cả người Thạch Hạo phát sáng, nó tin chắc đổi thành người khác thì thân thể khẳng định đã bị đánh tan rồi.

Nó chống đỡ, hơn nữa là ngông cuồng ra tay, một tòa Động Thiên mở ra, một con Toan Nghê màu tím rít gào, kèm theo những đốm màu vàng, tung người nhảy lên, thân thể cứ như là một ngọn núi nhỏ!

Trong cơn mưa tầm tã, Toan Nghê thét gào một tiếng, vô số sét hình cầu điên cuồng bay ra.

Đây cứ như là một trận tai nạn, sét hình cầu mượn nhờ màn mưa rồi nhanh chóng lan tràn, bùm bùm vang vọng, thanh âm sấm sét đi kèm với ánh sáng sáng rực khiến người run sợ.

"A..." Người điều khiển chiếc túi lập tức gặp phải xui xẻo, bị những tia chớp vô cùng to lớn bắn trúng, cả người không ngừng run rẩy, chiếc túi kia không có ai điểu khiển nữa gió cũng giảm bớt đi.

"Gào..." Toan Nghê rít gào, há hiện phun ra những tia chớp đầy đáng sợ, sấm sét màu tím như là biển gầm điên cuồng bao phủ nơi đây lại.

Nơi đây trở nên hừng hực, khí xanh bốc lên, bốn vị cường giả không một ai có thể chạy thoát, tất cả đều bị tia điện bắn trúng, thân thể run cầm cập.

Trong đó người đánh trống thần bị tia điện phóng trúng lập tức nổ tung,

hóa thành những mảnh vỡ cũng sương máu, vô cùng thê thảm.

Trong chớp mắt, bốn vị cường giả bị trấn áp và hoàn toàn đại bại, kết quả này khiến cho người người chấn động, chỉ là một thiếu niên mà thôi, thế như chẻ tre, trong thời gian cực ngắn liền giải quyết bốn đại cao thủ.

"Toan Nghê mày tím, ngươi là..." Phía sau, mấy người của Vũ tộc thấy thế thì mí mắt nhảy lên, có chút nghi ngờ, lập tức nghĩ tới cái tên Hùng Hài Tử kia.

Lẽ nào chính là nó? Lập tức những người này cảm thấy nhiệt huyết sôi trào!

Toan Nghê tiến vào lại trong tòa Động Thiên kia rồi biến mất từ đó, trong thiên địa đã khôi phục lại thanh tĩnh, không còn tia chớp hay hơi nước, trời đất sáng sủa nhìn rõ tất cả.

"Vũ tộc các ngươi quá yếu." Thạch Hạo lên tiếng.

Trải qua hàng loạt sự việc, Vũ tộc tức nhất là chuyện gì? Chính là sự chế nhạo và xem thường như thế này, liên tiếp gặp phải những đả kích khiến cho bọn họ trần đầy tức giận.

"Giết!" Có người hét lên, thân hình dũng mãnh, lấy ra một chiếc lưới lớn được luyện chế từ gân giao, nhanh như tia chớp ụp về phía trước.

Thạch Hạo thất kinh rồi nhanh chóng né tránh, thế nhưng tấm lưới này rất đặc biệt, như hình với bóng nhanh chóng đuổi tới gắn sát vào thân thể của nó.

"Lưới Khốn Tiên!"

Có người kinh ngạc thốt lên, trên đường phố truyền tới những tiếng bàn luận, không ngờ Vũ tộc lại luyện ra được pháp khí cỡ này, nó truy đuổi theo mục tiêu, không đuổi tới con mồi thì không dừng lại.

Thạch Hạo mạnh mẽ vùng vẫy, chiếc lưới này vô cùng rực rỡ, vô tận phù văn lóe sáng như muốn gim chặt vào bên trong thịt và bắt đầu luyện hóa nó.

"Nhanh nhanh giết hắn!" Người của Vũ tộc hét lớn, một đám người xông nhanh tới rồi đồng thời ra tay.

"Mở cho ta!" Thạch Hạo hét lớn, cả người bốc cháy hừng hực, bịch một tiếng, cả tấm lưới bị kéo đứt, cùng lúc đó nó dùng bảo thuật, không ngừng vung chưởng, thanh âm ầm ầm truyền tới, liên tiếp mấy người bị đánh bay.

"Còn nhìn gì nữa, lập tức giết chết hắn!" Một vị trưởng bối Vũ tộc hét lớn.

Thời khắc này, bất kể là kỵ binh hay là những cường giả khác đều đồng loạt nhằm tới, hàng loạt phù văn bay múa cùng giết về phía Thạch Hạo.

Vù một tiếng, Thạch Hạo lấy ra tổ kiếm trận vừa đoạt được khi nãy, lập tức tám thanh phi kiếm cuốn lên ngàn tầng sóng biển, hàn khí ép người, âm u, khiến cho thân thể người nổi da gà.

"Bụp!"

Đội kỵ binh xông lên trước nhất lập tức bị một thanh phi kiếm chém thẳng, khiến cho người cưỡi theo hung thú đều phân thành hai, máu tươi đầm đìa.

"Xoẹt!"

Thanh phi kiếm thứ hai xẹt qua, đầu lâu của một vị cường giả rơi xuống, thi thể không đầu ngã nhào trong vũng máu.

Cứ như thế, cả đám người cùng xông tới lại khiến cho kiếm trận phát ra uy lực lớn nhất, gần như không có thất bại, tám thanh phi kiếm mỗi một chiêu một kiếm uy lực đều tăng lên, cứ chồng lên nhau, thần năng của nó kinh thiên động địa.

"Bụp bụp" không ngừng vang lên, nơi đây đầu người không ngừng lăn xuống, kèm theo là những tiếng gào thét của hung thú, trong chớp mắt trước cửa Vũ Vương phủ thi thể không ngừng nằm xuống.

Rất nhanh, máu tươi đầy đường, đầu người đến mấy chục đầu, thi thể cường giả ngã xuống từng bộ từng bộ một, cảnh tượng chấn kinh cả đường phố, tất cả mọi người đều sợ hãi.

Đây vẫn chỉ là một thiếu niên thôi, cường giả của Vũ tộc vậy mà không ngăn được, chém giết mọi người như là thái rau vậy.

Thạch Hạo nhanh chân đi vào trong, đám Vũ tộc hoảng sợ, không ngừng rút lui, giống như là đối mặt với một vị Ma Vương, ai nấy đều run sợ.

"Bày trận!" Một ông lão quát lên,

Một mảnh trận kỳ bay phần phật xuất hiện, lần này Thạch Hạo cũng không dám khinh thường nữa, từ lâu đã cùng Bất Diệt Kim Thân hòa thành một thể, cả người lấp lánh ánh đen, vô cùng lấp lánh.

Ký hiệu xuất hiện, đại kỳ nổ vang, một cây đại kỳ phóng lớn phảng phất như đâm thủng vào trong những tầng mây, sương mù mờ mịt xuất hiện, sấm vang chớp giật.

Đáng tiếc là vẫn không thể ngăn được, Thạch Hạo một chưởng vỗ ra, ánh đen tăng mạnh, hàng loạt phù văn nổ nát, mười mấy đại kỳ bị bẻ gãy, nó đánh tan đại trận này rồi xông vào trong phủ.

"Chạy đi đâu, thu cho ta!"

Thêm vài ông lão xuất hiện, trong đó có một người cầm trong tay một tòa bảo tháp, vung tay ném lên trên không, thân tháp không ngừng phóng lớn rồi thu Thạch Hạo vào trong, lưu chuyển ánh sáng mờ mịt.

"Tốt, luyện hóa hắn!" Mấy ông lão hô lên.

Cả tòa bảo tháp phát sáng, tỏa xuống từng luồng thần hà, giống như là ánh lửa bắt đầu thiêu đốt, cả tòa tháp không ngừng lay động, phải luyện hóa Thạch Hạo cho đến chết.

Nhưng mà, chỉ trong chốc lát mà thôi, tòa tháp này run lên bần bật, hơn nữa phóng lớn rồi cuối cùng ầm một tiếng nổ tung, rất nhiều người kêu thảm, những mãnh vỡ đó xuyên thủng không ít tu sĩ Vũ tộc, khiến cho họ bị thương nặng.

"Ầm!"

Thạch Hạo lại ra tay, sân nhỏ ở phía trước vô cùng rộng lớn bị phá hủy, ầm ầm đổ nát, toàn bộ cung điện lầu các đều sụp xuống trở thành phế tích, gạch vụn bay khắp nơi.

"Quả nhiên mà, Vũ Vương phủ lại bị người phá hủy!"

"Vũ Vương phủ luôn luôn ngang tàn, thế nhưng liên tục hai lần bị người giết tới tận cửa, ngay cả phủ đệ cũng bị người ta phá hủy, khiến cho mặt mày xám xịt, uy danh chẳng còn."

Bên ngoài, cũng không biết có bao nhiêu người quan sát, có người cười khẩy, có người cảm khái khiến cho đám Vũ tộc vừa giận vừa sợ.

Thạch Hạo đứng ở bên trên một khu phế tích, bễ nghễ bốn phía, sau đó ép về phía trước, một chưởng vung ra bình định cả mảnh cung điện đầy hùng vĩ và cái sân nhỏ ở phía trước này, giống như đang giáng một cái bạt tai vào khuôn mặt của Vũ tộc.

"Đến tột cùng ngươi là ai?" Có người hét lớn.

"Ta là ai?" Thạch Hạo dừng lại, đối mặt với đám người Vũ tộc, vô cùng lạnh lùng, lộ ra hình dáng của mình.

"Cái gì, là ngươi!" Mọi người của Vũ tộc đều hét lên.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 304: Vũ Đạo Cửu Trùng Thiên.

Những người này cặp mắt đều đỏ lên, hơi thở nặng nề, cơ thể đứng thẳng, tóc tai gần như muốn dựng ngược lên, tức đến cực điểm!

Sao bọn họ lại không quen khuôn mặt này kia chứ? Là cái tên Hùng Hài Tử khiến cho bọn họ ghét cay ghét đắng, xảy ra rất nhiều chuyện giữa đôi bên, hận không thể ngay lập tức đánh gục nó tại chổ.

Khi ở Bách Đoạn Sơn giữa hai bên từng phát sinh va chạm mạnh, những thiên tài của Vũ tộc được phái tiến vào trong gần như bị giải quyết sạch, chính ngay cả những Phong Ấn giả cũng bị chém hết.

Sau đó, lại xung đột ở Hư Thần giới, bọn họ tổn thất càng nghiêm trọng hơn, toàn bộ tịnh thổ bị san thành bình địa, căn cơ bị nhổ bỏ, lúc đó đã oanh động khiến cho cả thế gian phải quan tâm.

Cũng vì thế mà Hư Thần giới sôi trào, lúc đó cũng không biết bao nhiêu thế lực lớn đang nhìn, gây nên sóng lớn ngất trời, bọn họ thảm bại, tịnh thổ bị san bằng.

Gặp lại kẻ thủ, người của Vũ tộc hận đến phát điên lên!

"Ta muốn... lột da ngươi, rút xương ngươi!" Rất nhiều người thở hồng hộc, lồng ngực lên xuống, chuẩn bị trả thù, thiếu niên này khiến bọ họ hận thấu xương.

"Khi các ngươi hận ta thì sao không suy nghĩ lại một chút rằng mình đã làm những gì? Rõ ràng chính là các ngươi muốn diệt trừ ta mà." Giống như vậy, con mắt của Thạch Hạo cũng đỏ rực, nó cũng chẳng có chút hảo cảm nào đối với tộc này.

Nó có lý do để tin tưởng, bóng đen ở trong cung điện dưới lòng đất đã móc đi Chí Tôn cốt của nó năm xưa chính là mẫu thân của Thạch Nghị được mời đến từ Vũ tộc, mỗi lần nó nhớ tới thì thân thể đều run lên.

Không cần nói nhiều, chỉ cần những chuyện mới xảy ra, truy sát Thạch Tử Lăng buộc phải chạy tới Tây Cương, muốn thay Võ Vương phủ thanh lý môn hộ diệt trừ Thập Ngũ gia, việc xấu vô số.

Mà thù hận ở trận chiến của Bổ Thiên các thì càng khó quên hơn. Con cháu Vũ tộc đã tu hành ở trong vùng Tịnh Thổ này, không biết báo ân mà vào thời khắc mấu chốt lại bỏ đá xuống giếng, chặn giết những trưởng lão của Bổ Thiên các và các sư huynh sư tỷ của Thạch Hạo, chỉ vì muốn đoạt được những bảo thuật bí điển mà thôi.

Nghĩ đến chiến dịch lần đó, con mắt của Thạch Hạo đầy tia máu, chỉ biết trơ mắt đứng nhìn những trưởng lão đầy tôn kính chết trận, Lâm Mộc sư huynh chặn hậu bị giết chết, những nỗi đau này đến giờ khó mà nguôi ngoai.

"Chẳng trách, chẳng trách! Đã là ngươi, hôm nay nhất địch phải giết chết ngươi!" Có người của Vũ tộc hét lên, đám người này đã chuyển bị kỹ càng, đồng loạt lấy ra một loại bảo thuật hợp lại thành một.

"Vũ Đạo Cửu Trùng Thiên!" Những người này hét lớn, tất cả đều phát sáng, phù văn vô tận, những hạt nước xuất hiện, trong thiên địa bao phủ bởi màn mưa.

"Đúng thế, ta cũng chẳng có chút hảo cảm nào đối với các ngươi cả, tiêu diệt tất cả!" Thạch Hạo quát lên thế nhưng nó lại rất bình tĩnh, tâm không còn lo lắng như lúc nãy nữa.

Trên đường phố, mọi người ngờ vực, bởi vì lời nói giữa hai bên rất lạ thường thế nhưng lại khiến cho người của Vũ tộc tức giận, nhưng chưa vạch trần Thạch Hạo đến tột cùng là người nào.

Hơn nữa, khi lộ hình dáng thì Thạch Hạo quay lưng về phía đường chính

rồi sau đó ánh đen lại bao phủ, những người ở phía sau không thể nào nhìn thấy được, giờ khắc này từng người đều nóng ruột nóng gan, không một ai có thể biết nó là người nào.

Tiếng chấn ầm ầm vang dội, sóng nước ngập trời, nơi đây hóa thành ao hồ bao phủ cả phế tích lại, những cung điện đã sụp đổ kia được chìm trong biển nước, gạch vụn không thấy đâu nữa.

Vũ Đạo Cửu Trùng Thiên, là một môn thần thông cỡ lớn, một người khó mà thi triển được, cần phải rất nhiều người liên thủ hợp lực điều khiển, uy lực lớn vô cùng khiến người khác thán phục!

Đặc biệt trong đó có một truyền thuyết, đòn tối hậu Vũ Đạo Cửu Trùng Thiên này là một môn thần thông cấm kỵ dính líu tới Thần Linh!

Màn ánh sáng đến chói mắt, một đóa hoa sen vô cùng lớn tỏa ra, vừa phòng ngự cũng như là tiến công, bao phủ lấy Vũ tộc, khi cánh hoa mở ra thì có một luồng sức mạnh hồi sinh xuất hiện xung kích về phía Thạch Hạo.

Đây chính là lực nước, vô cùng to lớn!

Hùng Hài Tử biến sắc mặt, nhiều người triển ra bảo thuật mạnh mẽ như thế vượt ngoài dự liệu của nó, càng không cách nào tránh né mà chỉ có thể mạnh mẽ chống lấy, bởi vì tất cả mọi hướng đều bị đối phương phong tỏa ra.

Nó hét dài một tiếng, cả người phát sáng, phù văn dày đặc, một vòng xoáy màu vàng óng xuất hiện, đó chính là bảo thuật Côn Bằng được nó bí mật phát huy ra, hơn xa Kim Tuyền Ba Văn công trước kia.

Ở trên thân nó giống như lần lượt xuất hiện từng cánh cửa màu vàng, ẩn chứa Thần Linh, sáng rực khiến người khác khó mà nhìn thẳng vào được!

Nếu đã tránh không được vậy thì hóa giải, luyện hóa hết toàn bộ!

Nó nắm giữ bảo thuật mạnh nhất, bài danh trong truyền thừa Thập Hung Thái Cổ, có sức mạnh của loại bảo thuật này cộng thêm Hóa Linh cảnh đã

viên mãn, "Thân thể thành Linh" vốn là có thể hóa giải tinh khí của người khác để cho bản thân sử dụng.

Nhiều thứ tổ hợp lại như thế giúp cho nó chẳng hề run sợ, nhìn thẳng vào công kích của bảo thuật kinh khủng kia, điên cuồn vận chuyển phù văn Côn Bằng.

Lúc này nếu từ xa nhìn tới, sau khi Bất Diệt Kim Thân màu đen hợp làm một với nó vậy mà không ngờ lại xuất hiện ánh vàng nhàn nhạt, sau đó toàn thân như mặt trời chói chang, khiến người khác không thể nhìn thẳng.

Ầm ầm ầm!

Bầu trời chấn động, màn mưa mở rộng, hoa sen tỏa ra, lực nước không gì sánh được, mang theo một luồng khí tức sinh mệnh điên cuồng tấn công tới.

"Ầm!'

Thạch Hạo vẫy mạnh hai tay tạo nên ánh sáng rực rỡ xuyên thủng từng đóa hoa sen to lớn, thế nhưng những thần năng đang xung kích lại đây vẫn như trước không ngừng tiến tới.

Vào lúc này, thân thể của nó bắt đầu biến hóa, bảo thuật Côn Bằng phát sáng rồi nuốt lấy toàn bộ, điên cuồng hấp thu, tôn nó lên như một vị Thần Linh thật sự!

Trên cơ thể nó, bên trong những vòng xoáy kia xuất hiện vô số phù văn, còn giống như đang biến hình trở thành những người tí hon màu vàng ngồi xếp bằng ở giữa.

Cảnh tượng như thế này hết sức kinh người, ngay cả chính bản thân Thạch Hạo cũng cảm thấy giật mình, bảo thuật Côn Bằng quá mạnh mẽ, vượt xa pháp môn không trọn vẹn, nó cơ bản không có chịu chút xung kích nào, hơn nữa trong cơ thể vì thế mà tích trữ một lượng lớn thần lực.

Tầng thứ nhất của Vũ Đạo Cửu Trùng Thiên cứ vậy bị hóa giải!

"Đến mà không nói gì thì quả là bất lịch sư!" Thạch Hạo hét lớn, trong tay xuất hiện một thanh kiếm gãy, đen như mực, sau đó được rót thần lực vào thì những tiếng nổ vang ầm ầm xuất hiện, tia điện xuất hiện vẽ ra một luồng vô cùng kinh thiên bổ nhào về phía trước.

Vừa đúng lúc này, màn mưa tầng thứ hai hình thành, một đóa hoa sen càng thêm hùng vĩ tỏa ra, thần uy tăng lên rất nhiều.

Hai thứ va chạm với nhau, thiên địa nổ vang, ầm ầm run chuyển, nơi đây gần như sôi trào, trong thiên địa đâu đâu cũng có ánh sáng.

Thân thể Thạch Hạo run lên rồi lui ra ngoài, trên mặt đất lưu lại những vết chân vô cùng đáng sợ, vô số khe nứt màu đen xuất hiện, như vậy có thể thấy được đòn đánh vừa rồi đáng sợ đến mức nào.

Đứng đối diện, trong đám Vũ tộc có người kêu thảm thiết, uy thế của một kiếm bổ về phía hoa sen khiến cho một số người nổ tung, trở thành mưa máu, trên mặt đất là một đống thịt bầy nhầy.

Đáng sợ chính là, hoa sen lại tập hợp, tầng thứ ba tỏa ra bảo vệ mọi người Vũ tộc, cộng thêm có vài cao thủ khác gia nhập tiếp tục gia trì khiến cho hoa sen càng thêm óng ánh.

Thạch Hạo lộ vẻ nghêm túc, lý giải chân nghĩa của Vũ Đạo Cửu Trùng Thiên, đóa hoa sen kia sẽ tỏa ra chín lần, mỗi một lần thì uy lực lại tăng lên một đoạn dài, càng ngày càng mạnh mẽ, chẳng trách lại dùng cửu trùng thiên để hình dung.

Quả nhiên, hoa sen lần thứ ba tỏa ra thì che ngợp cả bầu trời, một luồng thần lực cứ như là hải dương ập xuống, chấn động bốn phương tám hướng.

"Thật mạnh!"

Thạch Hạo không phải thán phục hoa sen của đối phương, mà là cảm

thán với bảo thuật Côn Bằng, quả đúng là thần thông nghịch thiên, không gì không làm được, mang tới cho nó một niềm vui mừng vô cùng lớn.

Mọi người của Vũ tộc nghẹn họng trừng mắt, khi màn ánh sáng tan hết thì bọn họ nhìn thấy đối phương chẳng tổn hại mảy may chút nào, chuyện này khiến bọn họ không tài nào tin được, đây là một đòn rất mạnh của cường giả liên thủ lại, một thần thông mạnh mẽ như thế mà không thể kích thương nó, lẽ nào đó là đại thần thông Kim Cương Bất Hoại của Tiểu Tây Thiên!?

Lần đột kích thứ tư, Thạch Hạo cũng không có phóng thích những thần năng đã hấp thu được để chống lại mà tiếp tục nuốt lấy, dung nhập vào trong thân thể, thần lực trong cơ thể mênh mông như biển vận chuyển theo pháp môn Côn Bằng.

Đám người Vũ tộc kinh ngạc đến ngây cả người, không thể nào tin được, hoa sen lần thứ năm tỏa ra thần uy càng thêm kinh người, khiến cho rất nhiều thế lực lớn ở Hoàng Đô phải thán phục không thôi.

Bên ngoài thân của Thạch Hạo, những vòng xoáy màu vàng chuyển động nuốt chửng những tinh khí kia sau đó những người tí hon màu vàng đã hóa ra trước kia vậy mà lại biến lớn, hiện ra bên ngoài lưng của nó.

Từ xa nhìn lại, thần quang chói mắt, trong thiên địa tựa như phát ra tiếng ngâm xướng của chư Thần, trang nghiêm và hoành tráng, thần thánh và an lành, chấn động lòng người.

"Đây là gì thế?"

"Chư Thần xuất hiện!"

Có người sợ hãi kêu lên, có người vô cùng thần thông, siêu phàm vượt qua những người cùng thế hệ, đang sử dụng phép thuật thần thông thì có thể xuất hiện cảnh tượng như thế, thế nhưng một thời đại khó có được mấy người, hơn nữa phải tìm khắp nơi trên trời dưới đất may ra mới có.

Trên thực tế, mọi người cơ bản không có liên tưởng tới bảo thuật Côn

Bằng, bởi vì loại thần thông kinh thế này sẽ dẫn tới những dị tượng cực kỳ thần bí tùy theo từng người, không thể nói hết được.

Sắc mặt đám người Vũ tộc trắng bệch, vào lúc này Thạch Hạo vung kiếm, rốt cuộc cũng phát động một đòn đánh, va chạm với màn ánh sáng lần thư sáu, cả thiên địa run rẩy dữ dội.

"Ầm!"

Năm tầng sân nhỏ của Vũ tộc liên tiếp nổ nát, mặc dù có đại trận bảo vệ thế nhưng cũng chẳng có ý nghĩa gì, những cung điện lầu các... còn có viện tử vô cùng rộng lớn đều để nát.

Thạch Hạo lảo đảo, không ngừng lùi lại. Còn đám người Vũ tộc thì ho ra đầy máu, ngã trái té phải, điều đáng vui nhất của bọn họ chính là, Vũ Đạo Cửu Trùng Thiên còn ba đòn mạnh nhất nữa.

"Ồ, xảy ra chuyện gì thế?" Mọi người chấn động, khi tầng ánh sáng thứ bảy tỏa ra thì dưới chân Thạch Hạo phù văn lấp lóe xuất hiện đám mây màu vàng, đây là do phù văn ạo thành, trực tiếp nâng nó bay lên trời đứng giữa hư không.

"Trời ạ, Tường Vân hiện ra, đây chính là Thiên Tứ Thụy Vân, khi đạp lên nó thì có thể bay mấy vạn dặm, ở tuổi như nó mà đã có bảo vân như vậy, khó mà tin nổi." Có người kêu lên.

"Sao lại có khả năng xuất hiện Thụy Vân? Thật sự là một kỳ tích!" Mọi người đều trợn tròn mắt, bởi vì dù là vương hầu đắc đạo mấy chục năm cũng khó có thể có Tường Vân làm bạn.

Chỉ có Thạch Hạo mới biết được, đây không phải là Tường Vân chân chính mà là do bảo thuật Côn Bằng tạo thành, hút quá nhiều thần năng, có thể nói có một lượng lớn tinh khí mà trong cơ thể lại không chứa hết được nên tràn ra từ lòng bàn chân, tạo nên Thụy Vân.

Nó thử một hồi thì đám mây này cũng có thể mang theo nó phi hành với

tốc độ cao, giống như là đôi cánh Côn Bằng đang nâng nó lên vậy.

"Ta không tin mình ngươi có thể đỡ lấy toàn bộ!" Một ông lão của Vũ tộc hét lớn, kêu gọi mọi người đồng thời thi pháp, cùng nhau điều khiển bảo thuật.

Khi đóa hoa sen thứ tám tỏa ra thì trời đất cộng hưởng, bên trong khu vực này tuôn ra một luồng khí tức kinh khủng, khiến cho hầu hết những vương hầu phải chú ý, tất cả đều bay lên không nhìn về nơi đây.

"Ầm!"

Thác nước mênh mông buông xuống, hoa sen tỏa ra, đóa hoa to lớn và lấp lánh bay tới, cắn giết tất cả, lực nước ở khặp mọi nơi.

Thạch Hạo gánh chịu áp lực rất lớn thế nhưng vẫn cố gắng nuốt lấy tinh khí, ở bên ngoài thân thể nó lượn lờ từng luồng phù văn, tạo nên từng thanh binh khí, chuông, kiếm, đỉnh... bay xung quanh, không ngừng vang lên những tiếng leng keng vang vọng!

Hơn nữa còn có bóng người lờ mờ hiện lên ở xung quanh nhảy múa cùng Thần Ma!

Thời khắc này, Thạch Hạo cảm thấy thân thể mình vô cùng mạnh mẽ, giơ tay nhấc chân tựa như có thể hủy thiên diệt địa, Tường Vân dưới chân nâng nó lên, có thể xuyên hành cực nhanh trong hư không.

Nó cảm thấy tinh khí trong cơ thể quá nhiều gần như sắp nổ tung, nó hóa thành một luồng thần quang sáng rực bào thẳng về phía đóa hoa sen to lớn kia, đồng thời tập trung vào tất cả đám người Vũ tộc.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 305: Ảnh Chiếu Vũ Thần.

Thạch Hạo chân đạp đám mây màu vàng, sau lưng có chư Thần ngâm xướng, có Thần Ma nhảy múa, cảnh tượng dọa người!

Tường Vân sáng rực khiến cho tốc độ của nó cực nhanh, đây là cảm giác mà trước nay chưa từng trải qua, chớp mắt đã tới, vồ giết gần sát bên đóa hoa sen to lớn đó.

Mà xung quanh nó xuất hiện hàng loạt bảo cụ, đó chính là do phù văn tạo thành, đây là cảnh tượng kinh thế kỳ dị trong trời đất, chuông, tháp, kiếm, đỉnh... nổ vang, âm thanh điếc tai.

Khi nó giơ tay, một chiếc chuông lớn bay ra, mặt ngoài vàng óng, phù văn khắc họa, thanh âm chấn động không biết xa bao nhiêu dặm, chiếc chuông đập thẳng về trung tâm hoa sen.

"Bùm!"

Cánh hoa bắn lên, một mảnh quang vụ xuất hiện vô cùng khủng bố, chẳng khác nào là một vùng đầy sao sáng ngời khiến người khác nhìn thấy như là nhật nguyệt tinh thần sáng lấp lánh, uy năng mạnh mẽ.

Chuông lớn va chạm với hoa sen, không ngừng vang lên những tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Xa xa, mọi người trợn tròn mắt, đây là một cảnh tượng vô cùng đẹp?

"Coong!"

Chuông lớn vang lên, âm thanh xa xưa, va vào rất nhiều ngôi sao ở bên trên khiến lòng người khiếp sợ, thần hồn run rẩy.

Cuối cùng, chuông lớn tan rã vào trong hư không. Mà quang vụ vô cùng đáng sợ giống như biển sao kia cũng bị ép cho trở về nhụy hoa sen, hết sức kinh người, cứ như là từng ngôi sao nổ tung.

Đây chính là đóa hoa thứ tám nhưng vẫn chưa hoàn toàn triển khai, tuy rằng bị Thạch Hạo nuốt đi không ít tinh khí thần, thế nhưng vẫn có thể phát động công kích cuối cùng.

Thân thể hiện giờ của Thạch Hạo gần như sắp nổ tung, không thể nuốt và luyện hóa thêm linh khí nữa, vì vậy khi gặp công kích này thì thần uy vô cùng!

"Xoẹt!"

Ở bên cạnh, một thanh thần kiếm vang lên những tiếng ong ong, được nó nắm chặt trong tay, lưỡi kiếm màu vàng bùng phát ánh sáng vạn trượng, chói sáng khiến cho mọi người không cách nào mở mắt ra được, không cách nào nhìn thẳng vào.

Nó bổ ta một kiếm, phù văn dày đặc, kèm theo vạn ánh chớp, thanh thần kiếm này cắt đứt cánh hoa sen đã héo tàn, nổ nát trong hư không.

"Một chiêu kiếm thật là manh!" Mọi người không thể kìm được vẻ kinh ngạc, hít vào hơi khí lạnh.

Nhưng mà đòn đánh này vừa qua đi, thanh thần kiếm màu vàng cũng biến mất, không thể tồn tại lâu dài được.

"Vù!"

Hoa sen rung động còn những cánh hoa tản ra, hơn nữa đóa hoa thứ tám này uy năng cực kỳ mạnh, hơn xa bảy đóa hoa trước.

Thạch Hạo chộp lấy một tòa tháp bên cạnh, tòa tháp này cũng được tạo thành từ phù văn, dùng hết toàn lực để xuyên thủng một cánh hoa rồi nhằm về đám người Vũ tộc ở nói đó, nó muốn trước tiên tiêu diệt đám người này,

khiến cho bảo thuật tự động bị phá.

"Bùm!"

Thời khắc này xảy ra một chuyện quái dị, màn mưa thứ tám cũng chính là đóa hoa sen thứ tám cứ như là có sinh mệnh, điên cuồng tăng trưởng ngăn cản lấy Thạch Hạo.

Hơn nữa, bên trong trung tâm hoa sen sương mù lần nữa dâng lên cứ như là từng dải ngân hóa được tạo thành từ những làn khói mỏng, lực công kích siêu cường!

"Đây là tinh hoa của lực mưa!" Có người nói nhỏ, những người đang xem chiến đều tỏ ra sốt ruột.

"Phá cho ta!"

Xung quanh Thạch Hạo, nào là đỉnh, chiến mâu đều xung kích tới, tuy rằng chỉ có thể phát động một đòn thế nhưng uy lực lại kinh người.

"Bùm!"

Một chùm ánh sáng đầy đáng sợ bùng phát, đóa hoa thứ tám nổ tung mà Thạch Hạo thì lại văng ngược ra ngoài, miệng trào máu tươi, nó đã bị thương.

Thế nhưng thể chất của nó đặc thù, thân thể mạnh mẽ vô cùng, hơi hơi điều tức thì nhanh chóng khôi phục lại như cũ, nó lưu lại nơi đó một chuỗi bóng mờ rồi nhằm thẳng về phía đám người Vũ tộc.

"Bụp!"

Kiếm gãy trong tay quét qua, ngay tại chổ lập tức có mấy người bị chém đứt đôi.

Thế nhưng, điều kinh ngạc chính là, mọi người bị thương nhưng trong thiên địa vẫn xuất hiện đóa hoa sen thứ chín, không có ai triển khai thì sao

lại xuất hiện? Nó nhanh chóng rút lui.

"Vũ Thần còn linh thiên sao, đây là bảo thuật của Vũ tộc, tương truyền có thể tọa ra tám đóa, đóa thứ chín chính là khi Vũ Thần cảm ứng được lời triệu hóa của hậu nhân mà hiển hóa ra hình chiếu."

Phương xa, có người nói nhỏ, hiển nhiên người này cũng là cường giả cấp vương hầu, không ngừng nhìn chằm chằm về nơi đây.

Gần đó, mọi người cũng kinh ngạc thành tiếng, bởi vì nghe được lời đồn, một đòn cuối cùng chính là một chiêu cấm kỵ, đóa thứ chín trong những tình huống bình thường sẽ không xuất hiện, chỉ có dưới điều kiện đặc thù thì mới có thể kích phát ra được.

Một số ít người biết được, đó chính là Vũ Thần hiện ra, từ vô tận không gian bên ngoài mà hạ xuống một tia uy năng.

Thạch Hạo điên cuồng vận chuyển bảo thuật, rút lấy vô tận tinh khí thần, dưới chân nó đám mây đã lu mờ nay lại xuất hiện, đón đánh đóa hoa đang tỏa ra kia, luyện hóa thần năng.

Hơn nữa, bên người nó không ngừng vang lên những tiếng leng keng, hàng loạt binh khí lại xuất hiện. Đồng thời, bóng mờ của các chư Thần càng thêm chân thật hơn, sắp xếp bốn phía cộng hưởng theo nó.

Đó là một bóng người xuất hiện trong một vòng xoáy màu vàng, che kín cả hư không, khiến người thán phục!

Đây giống như là Thần Ma xuất hiện ở đương đại!

Đây chính là sự thể hiện uy thế của bảo thuật Côn Bằng, chỉ là mọi người nhận định sai tưởng là dị tượng mà thôi.

"Ầm!" .

Đáng tiếc, đóa thứ chín mở ra được một nửa, chưa hoàn toàn mở ra thì

gần như khô héo, thế nhưng thần uy buông xuống vẫn như trước khiến cho tất cả mọi người đều ngây người, khiến cho Thạch Hạo lông tóc dựng đứng.

Vừa mới tiếp xúc nó liền bị đánh bay, lần này cũng không thể nào luyện hóa được những tinh khí này nữa, nó ho ra đầy máu, huyết nhục rung động.

Đóa hoa này tuy gần héo tàn, hóa thành từng tia mưa bụi thế nhưng trung tâm bông hoa lại trào ra rất nhiều sương mù, càng ngày càng đáng sợ, đó chính là ngân hà được tạo ra nhờ sương mù?

Có tinh thần đang chuyển động, có nhật nguyệt đang lóe lên, vô cùng kỳ lạ, làm cho Thạch Hạo khiếp sợ nhất chính là, một bóng người lờ mờ xuất hiện, ngồi xếp bằng ở chỗ kia, được sương mù và tinh thần vờn quanh.

Thời khắc này, không cần nói đến Thạch Hạo đang giật mình, ngay cả đến mọi người ở đây đều kinh ngạc đến hóa đá, đây vốn là sự ngưng tụ của lực nước, là tổ hợp của phù văn nước mưa, sao lại xuất hiện bóng người lại kỳ lạ như thế?

"Trời thương chúng ta, Vũ Thần chưa chết, ngài thật sự còn sống!" Mọi người của Vũ tộc đều kêu lớn.

"Ha ha, thật sự còn sống, tổ tiên Vũ Thần vẫn còn sống, tuy cách xa xôi vô tận thời không nhưng ngài vẫn còn trên đời này."

Đám người Vũ tộc như điên lên, vừa khóc vừa gọi khiến người khác sợ hãi, cả tộc ai cũng như vậy!

Vũ Thần còn sống, những tiếng kêu gào như thế này không chỉ khiến cho Thạch Hạo sợ hãi mà ngay cả đám tu sĩ đang xem chiến trong lòng cũng run lên, đây có thật hay không?

Trước mắt không quản nhiều như vậy làm gì, Thạch Hạo ra tay hết toàn lực, binh khí xung quanh bay ra, đó chính là do phù văn hóa thành, chuông, tháp, kiếm, đỉnh... cùng cộng hưởng, đồng thời hạ xuống trấn áp bóng người kia, đồng thời đánh tan đám sương mù đó.

"Ầm!"

Sương mù tán đi hơn nửa, lộ ra một bóng người đầy uy nghiêm đang ngồi xếp bằng trong hư không, cặp mắt nhắm nghiền, trang nghiêm và thần thánh, khiến người khác không nhịn được mà phải thần phục, dập đầu quỳ lạy.

Trên không trung, có vương hầu nhỏ giọng nói: "Chuyện này... Lẽ nào Vũ Thần thật là bị vây ở bên ngoài vô tận thời không, còn sống thế nhưng không có ở vực này, nếu không vì sao có loại hình chiếu như thế này được?"

Những binh khí được tạo thành từ phù văn đều bị phá hủy hết, thế nhưng dưới chân Thạch Hạo vẫn còn Thụy Vân, trong tay cần kiếm gãy màu đen, đứng đối diện với bóng người kia.

Đặc biệt, ở xung quanh còn hiện lên từng hình bóng của chư Thần vô cùng rực rỡ, như là đang ngâm xướng thần chú, khí thế khủng bố ngập trời.

Tuy Thạch Hạo cảm nhận được áp lực thế nhưng vẫn nở nụ cười, phía trước là Vũ Thần ư, nhưng bên phía mình lại có rất nhiều bóng hình Thần Linh.

Người xem cuộc chiến thì trợn tròn mắt, cảnh tượng kỳ dị như vậy cũng thật là đặc biệt, chống đối gay gắt với nhau.

"Vù!"

Bóng người đang ngồi xếp bằng kia giống như là muốn chuyển dộng, con mắt muốn mở ra thế nhưng qua mấy lần vẫn không thể thành công.

Dù vậy, thân thể hắn cũng run lên, bùng phát ra một luồng uy thế kinh người chấn động tám phương. Thạch Hạo đứng mũi chịu sào, tuy rằng dùng hết khả năng để phòng ngự thế nhưng vẫn chịu trọng trương, ho ra đầy máu.

"Ngươi là Thần thì đã làm sao?!" Thạch Hạo bất khuất, bởi vì nó phát hiện cái bóng người kia đang chầm chậm giơ tay lên, rất là khủng bố.

Luồng khí tức kia vô cùng mạnh mẽ thúc ép khiến cho cả người Thạch Hạo phát sáng, dung hợp với Bất Diệt Kim Thân làm một, hào quang chói mắt chiếu sáng, nó muốn vận hết mọi khả năng để chiến trận này.

Đây không phải là Thần chân chính, chỉ là một tia bóng mờ cách xa vô tận thời không mà thôi, nó phải tiêu diệt!

"Vũ Thần bị vây ở nơi này, nếu như còn sống thì đang chịu rèn luyện hay sao? Năm tháng dài đằng đẵng qua đi giờ lại hiện ra một tia linh khí, thật là không thể lường được mà." Hướng hoàng cung truyền tới âm thanh nhỏ.

Sức chiến đấu của Thạch Hạo tăng vọt, người hợp nhất với Bất Diệt Kim Thân bước vào hàng vương hầu, toàn thân sáng rực ánh đen, đặc biệt là những bóng hình Thần Linh kia, cũng theo đó mà ngưng tụ hơn rất nhiều.

Cũng trong lúc đó, bảo thuật Côn Bằng được bí mật vận chuyển, nó muốn đánh một đòn chớp nhoáng!

Không thể không nói, Hùng Hài Tử không sợ trời không sợ đất, gặp phải hình chiếu Vũ Thần thì cũng như vậy, nó dám kéo hắn xuống ngựa, chiến ý cực kỳ nồng đậm.

"Ầm!"

Vô số mưa ánh sáng màu vàng bay múa, Thạch Hạo sử dụng bảo thuật Côn Bằng, nhưng mà đòn thứ nhất này cũng chỉ là thăm dò, không phải sát chiêu, vô tận hạt mưa màu vàng bao phủ nơi đây lại.

Còn lực Côn Bằng đã được triển khai tác dụng lên trên kiếm gãy, hóa thành một chùm sáng màu đen bổ ập tới, nó dùng rất bí mật, không muốn người khác biết được mình nắm giữ đại thần thông của Thập Hung Thái Cổ!

Nó tin tưởng, trừ phi Trùng Đồng tới, nếu không thì không một ai có thể nhìn thấu.

Đòn đánh này kinh thiên động địa, kèm theo chú ngôn của chư Thần gia

trì cho bản thân thì càng thêm khủng bố, sức chiến đấu chấn động cả trời đất.

"Ầm!"

Bóng người mơ hồ kia giơ bàn tay lên đụng vào ánh đen, hai thứ không chút tiếng động nào va chạm với nhau rồi sau đó nổ tung, tiếng vang rung trời.

Đây là một lần va chạm, Thạch Hạo dùng hết khả năng đẩy tinh khí và thần lực vừa nãy đã nuốt được vào trong đòn đánh này để phát tiết ra ngoài.

Thân thể nó bị đánh bay sang ngang, miệng phun máu không ngừng.

Mọi người của Vũ tộc muốn hoan hô thật to thế nhưng lại phát hiện, một cánh tay của bóng mờ đang ngồi xếp bằng kia đang từ từ rạn nứt rồi nổ tung.

"Cái gì? Vũ Thần!" Tất cả mọi người của Vũ tộc đều kêu lên đầy sợ hãi.

Bọn họ trở nên náo loạn, tại sao lại như thế? Vũ Thần xuất thủ thế nhưng lại mất đi một cánh tay, sao lại có chuyện đó được chứ, tuyệt đối không có thật!

"Không cần lo lắng, Vũ Thần không có việc gì, đây chỉ là hình chiếu của người mà thôi, nói rõ rằng người cách Hoang Vực chúng ta rất xa xôi, xa tới mức không thể khống chế được tia bóng mờ này, vì vậy uy năng giảm nhiều." Một vị trưởng bối của Vũ tộc xuất hiện lớn tiếng nói, ngăn lại cơn hoảng loạn của mọi người.

Trên không nơi xa, rất nhiều người đang xem chiến, cũng có người nói nhỏ, tất cả họ đều là vương hầu.

"Xem ra, tin tức và lời đồn lại khi xưa nói Vũ Thần đã chết không chính xác rồi, bây giờ rõ ràng là đang ở một vực rất xa xôi, khí thế sinh mệnh vẫn còn."

"Nhưng mà, tình hình của hắn vẫn rất là tồi tệ, nếu không thì đời nào

hình chiếu lại suy yếu như thế được."

Thạch Hạo ổn định lại thân hình lần nữa đứng dậy, lau đi máu nơi khóe miệng, trực tiếp lấy ra vài cây linh dược đặt trước miệng, cứ như là củ cải trắng nhai ngấu nghiến.

Toàn thân nó phát sáng, từng sợi phù văn lượn lờ, đám mây màu vàng dưới chân nó biến mất, bóng hình chư Thần ở phía sau cũng nhạt đi, còn những cái chuông, tháp, kiếm, đỉnh... thì đã tán đi từ lâu.

Có thể Thạch Hạo vẫn như trước không hề sợ hãi, chỉ về phía trước, Bất Diệt Kim Thân tỏa ra một luồng ánh sáng lạnh lẽo, mà kiếm gãy trong tay tựa như tự chủ thức tỉnh hấp nạp ánh sáng rồi nhắm thẳng vào hình chiếu của Vũ Thần.

"Xoẹt!"

Một đòn tối hậu, Thạch Hạo vọt qua dùng hết sức bình sinh chém thẳng về trước.

Mà bóng mờ Vũ Thần kia cũng lay động, có chút không vững, đồng thời con mắt tựa như muốn mở ra, tỏa ra một luồng khí tức uy nghiêm không gì sánh được.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 306: Đến Tột Cùng Là Người Nào.

Kiếm gãy run lên truyền ra những âm nổ ong ong cứ như là khát vọng phải uống cho bằng được máu của Thần Linh, kiếm thể màu đen hiện lên những lốm đốm vô cùng rực rỡ.

Một đòn tối hậu, Thạch Hạo dùng hết sức vung ra, mà đối diện, hình chiếu của Vũ Thần chung quy lại vẫn không thể mở được mắt, chỉ giơ cánh tay lên đánh về phía này.

Cơ bản không cách nào né tránh được, đó chính là một tia bóng mờ của Thần, bàn tay lật úp cả thiên địa, bao vây hết thảy, phải nắm lấy Thạch Hạo ở trong lòng bàn tay.

Rốt cuộc, kiếm gãy phát sáng cứ như là một vầng thái dương bổ thẳng lên trên bàn tay lớn kia, hơn nữa bản thân nó thoát khỏi tay Thạch Hạo, cứ như là một con Hắc Long, ngâm vang chín tầng trời, quấn quanh trên bàn tay lớn đó.

"Keeng!"

Một tiếng vang nhỏ truyền tới, hoa sen gần như héo tàn kia hoàn toàn bị tiêu diệt, không còn sót lại chút gì. Mà trong hư không, bóng mờ của Vũ Thần ngồi xếp bằng trong hư không cũng bắt đầu rạn nứt, khó có thể ổn định nổi.

Đặc biệt là bàn tay lớn đó đang bị Hắc Long quấn quanh từ từ tản ra, giống như là một màn mưa ánh sáng, cuối cùng cũng giải thể!

Lần va chạm có lực mạnh nhất này đáng lẽ phải rất khinh khủng, kết quả hình chiếu Vũ Thần không ổn định rồi tự mình giải thể, không có bùng nổ thần uy khủng bố nào theo như dự đoán của mọi người.

Từng tia phù quang tan biến, mưa ánh sáng lờ mờ, cuối cùng cũng không còn thứ gì cả, từ đây biến mất khỏi thiên địa.

Thân thể Thạch Hạo lảo đảo, ra sức uống một ngụm lớn rượu Hầu Nhi, đây chính là thuốc chữa thương tốt nhất bên dưới thánh dược, cơ thể của nó vang lên những tiềng rốp rốp, cả khung xương đề run lên tỏa ra ánh sáng óng ánh, huyết nhục run run, nhanh chóng chữa trị toàn bộ.

Trên đường phố, mọi người im lặng như tờ, ai nấy đều rất chấn động, lẳng lặng mà nhìn.

Mọi người của Vũ tộc đều đờ người ra, họ vô cùng ngạc nhiên, vẻ mặt hiện lên không thể tin được rồi sau đó chuyển sang tức giận.

"Vũ Thần, sao lại có thể như vậy?" Bọn họ hét lớn, không thể tiếp nhận sự thật này.

"Vũ Thần, người đến tột cùng là ở phương nào, tại sao không thể quay trở về?" Mọi người Vũ tộc khó có thể lý giải được, đã nhiều năm như vậy vì sao Vũ Thần không có chút tin tức nào, hôm nay lại vội vã tạo thành bóng mờ rồi lập tức tiêu tan, khó có thể khai thông suy nghĩ này được.

Sau đó một khắc, đám Vũ tộc hét lớn: "Giết hắn!"

Không thể để cho Thạch Hạo chút cơ hội nào để trị thương, nhân cơ hội này mà giết chết nó, đây chính là tâm tư của mỗi người, đồng thời xông về phía trước, bảo quang bay lượn, binh khí keng keng.

"Xoẹt!"

Kiếm gãy ngang trời, mười mấy người đang xông tới đầu tiên bị ánh kiếm đảo qua ngay lập tức trở nên đen thui, tất cả đều bị chém ngang hông, nửa người trên theo quán tính rơi về phía trước, còn nửa người dưới thì ngã xuống đất, máu tươi phun như suối.

Thạch Hạo đứng im tại chổ, ánh mắt lanh lẽo âm trầm nhìn mọi người,

rầm một tiếng, đây là lần thứ hai nó uống một ngụm lớn rượu Hầu Nhi. Cả người tỏa ra bảo huy, thân thể nhanh chóng hồi phục lại như cũ.

Cho đến lúc này, những người đứng trên phố mới nhốn nháo, hình chiếu Vũ Thần tan biến, không thể nào phát động được một đòn chớp nhoáng cuối cùng, mọi người vừa giật mình vừa tiếc nuối.

Chỉ là một thiếu niên mà lại mạnh như thế, dám xông thẳng về phía trước khai chiến cùng với bóng mờ của Thần.

"Hình chiếu Thần Linh không thể tiêu diệt được hắn, không ngờ hắn lại là người cười cuối cùng." Mọi người giật mình, nơi đây trở nên ồn ào, cả con đường đều toàn là người .

Vào giờ khắc này, cường giả các thế lực trong Hoàng Đô đều đã tới, khi xem chiến thì thấy được kết quả như vậy.

"Nó là... Hùng Hài Tử của Hư Thần giới?!"

Rốt cuộc cũng có người nói ra một câu này, nói ra thân phận của nó, trước đây rất nhiều người nghi ngờ về sự biến mất của nó, bây giờ đã biết nó là ai rồi.

"Không sai, chính là nó, thanh kiếm gãy này bắt nguồn từ Bổ Thiên các, từng được nó nắm giữ, đại khai sát giới ở Hư Thần giới!"

HIện tại toàn bộ đều đã minh bạch, chẳng trách đám Vũ tộc lại tức giận như thế, sau khi biết được thân phận thì muốn ra tay giết chết nó.

"Trời ạ, hóa ra là đứa nhóc hung tàn, mấy năm trôi qua nó cũng đã lớn rồi!"

Nơi đây trở nên ầm ĩ, ai mà không biết, ai mà không hiểu cái tên nhóc đã mở được mười Động Thiên ở Hư Thần giới chứ, năm đó từng gây nên một hồi chấn động lớn.

Chính vì nó mà đã tới một hồi phong bạo bao phủ cả Hư Thần giới, tất cả mọi người chắc chắn sẽ không thể nào quên được.

Tin tức truyền ra, các nơi trên Hoàng Đô đều chấn động, rất nhiều người muốn gặp người này thế nhưng bởi vì các nguyên nhân, ở quá khứ hay là hiện tại đều rất khó gặp mặt nó.

Hiện tại, chân thân của nó vậy mà lại xuất hiện ở Hoàng Đô Thạch Quốc, các gia tộc lớn không ai không thất kinh, phải biết rằng năm đó có rất nhiều người truy tìm nó, kết quả chẳng có thu hoạch gì.

Việc này muốn tạo nên cơn sóng gió ngập trời lần nữa sao? Hùng Hài Tử của năm đó chủ động hiện thân, nó không thể đi tìm chết được khẳng định là đã có hậu chiêu, nếu không thì dựa vào cái gì mà chiến một trận.

Đám Vũ tộc cặp mắt đỏ rực, tuy bị uy thế của Thạch Hạo chấn nhiếp thế nhưng sát tâm vẫn như trước không hề giảm, Vũ Thần chính là nơi gửi gắm tinh thần của bọn họ, là cuội nguồn dấu ấn vô địch của bọn họ, có thể nào khinh nhờn?

Dù cho Vũ Thần có chuyện riêng gì đó, dẫn đến hình chiếu quá mức suy yếu, cuối cùng bị tan rã thế nhưng bọn họ cũng khó có thể chịu đựng được, chỉ là một thiếu niên mà thôi, nên đã cầm kiếm lên phát động một đòn mấu chốt nhất.

"Thần không thể nhục!"

Nơi sâu trong Vũ tộc, mảnh cung điện cổ xưa, có tiếng hét truyền đến, những nhân vật đang bế quan đã bị kinh động nên đã tĩnh lại từ trong đạo cảnh, tất cả đều xuất quan.

Thạch Hạo hờ hững nhìn về phía trước, trong lòng nó thừa nhận, Vũ tộc thật sự rất mạnh, vừa nãy đám người này đã liên thủ và sử dụng thần thông cấm kỵ gọi ra bóng mờ Vũ Thần, chẳng những khó mà tưởng tượng nổi mà còn vô cùng đáng sợ và kinh người, hơi chút không cẩn thận là sẽ mất mạng

ngay.

"Không thể nhục? Chỉ cho phép các ngươi làm nhục người khác?" Thạch Hạo lạnh giọng hỏi.

Nó thu hồi kiếm gãy, bàn tay đen thui giơ lên đột nhiên vỗ về phía trước, "Bùm" một tiếng, cung điện sụp đổ và nổ nát, lâm viên xinh đẹp cũng rạn nứt, rất nhiều sân lớn đều hóa thành phế tích.

Nơi đó có ánh sáng vọt lên, có phù văn lấp lánh, thế nhưng không thể thay đổi được sự thật này, đại trận không thể nào bảo vệ được cung điện, lần lượt từng mảnh kiến trúc cổ bị hủy diệt.

Cứ như là tái hiện lại ngày hôm qua, Đại Ma Thần tới đây cũng không phải như thế này sao? Hôm nay một thiếu niên cũng làm như thế, phá hủy cổ điện Vũ tộc, đẩy ngã từng tầng sân.

Không có gì có thể so sánh được cơn tức giận của bọn họ khi chuyện này xảy ra, đây gần giống với việc vạch trần vết xẹo cũ rồi rạch lại một đường trên vết xẹo đó, máu chảy đầm đìa đau đớn không thôi.

Vào lúc nào, sâu trong quần thể kiến trúc đó có một đám ông lão cất bước đi tới, trong đó có trưởng bối có lão tổ, là nhóm người mạnh nhất Vũ tộc, rốt cuộc cũng chịu xuất hiên.

Mà lúc này, ánh sáng toàn thân của Thạch Hạo cũng thu lại, lộ ra chân thân, đương nhiên vẫn không có bỏ đi Bất Diệt Kim Thân màu đen, bình tĩnh cùng bọn họ nhìn nhau.

"Quả nhiên chính là nó!"

Không riêng Vũ tộc, ngay cả những người trên đường phố, cùng với đám người trên trời cao cũng có thể thấy được hình dạng của Thạch Hạo, chính là tên nhóc hung tàn năm đó, đã đươc xác nhận rõ ràng.

Đám người Vũ tộc khó giữ được bình tĩnh, ngay cả người khác tâm tình

cũng rất phức tạp, đây chính là một người mở ra mười Động Thiên đấy, cứ như thế hiện thân đứng ở nơi đây.

Nơi đây có người của tứ đại gia tộc, có gia tộc Thác Bạc, tu sĩ cổ xưa, còn có những thế lực đã bị Thạch Hạo đại sát ở Hư Thần giới, tất cả đều tức giận.

Thế nhưng không ai dám manh động, thể hiện vừa nãy của Thạch Hạo quá đáng sợ, đó chính là sức chiến đấu của vương hầu.

Rất nhiều người chú ý tới áo giáp màu đen, cảm thấy hẳn là có liên quan tới vấn đề này.

Không dùng tới bảo thuật Côn Bằng, không có nuốt tinh khí Vũ Đạo Cửu Trùng Thiên, Thạch Hạo cũng mất đi dị tượng chiến ý sôi trào vừa này, hiện tại rất ôn hòa, có chút ý vị phản phác quy chân.

Trên thực tế, trưởng bối của Vũ tộc cũng đã nhìn ra được một chút manh mối, khi hoa sen tỏa ra tựa hồ trợ giúp cho thiếu niên này, bảo thuật này đã bị khắc chế.

"Người thiếu niên, ngươi khinh người quá đáng, ở Hư Thần giới chém giết tộc ta, hiện tại lại tới phủ quấy phá, cho rằng tộc ta không có ai sao?" Một ông lão quát lên.

"Quá kiêu ngạo, đáng chém!"

Cường giả khác của Vũ tộc hùa theo, rất nhiều người đã tự mình trải qua chuyện ở Hư Thần giới. Năm đó từng bị thiếu niên này chém rớt đầu lâu, phải tĩnh dưỡng rất dài trong thế giới hiện thực, chuyện này khó mà quên được.

Loại đau khổ này, loại sinh tử kia, chẳng hề khác với khi xảy ra ở ngoài hiện thực cả.

"Cũng chẳng phải là ta khinh người quá đáng cả, mà là các ngươi quá

mau quên đi những việc mà mình đã làm? Ta tới nơi đây bất quá cũng chỉ là phản kháng mà thôi. Các ngươi làm quá nhiệt tình, có thể chỉ nhớ đến tới việc người khác đâm ngươi một nhát, còn sẽ không bao giờ nhớ tới bản thân đã phạm sai lầm những gì." Thạch Hạo đáp.

"Ngươi đến tốt cùng là ai?" Đang lúc này, một vị trung niên đột nhiên quát lên, con mắt trong vắt nhìn chằm chằm Thạch Hạo, muốn từ trên gương mặt của nó tìm ra manh mối gì.

Bởi vì, có một số người ở trong tộc hoài nghi, tên nhóc hung tài này có khả năng là "mối họa" đáng lẽ phải chết đi năm đó, chính là con của Thạch Tử Lăng.

"Ha ha... ha ha ha..." Thạch Hạo cười to, mắt nhìn về phía người kia, không thừa nhận mà cũng chẳng phủ nhận, gần như tiếng cười đó là chính là sự khinh rẻ sĩ nhục khiến cho đám người Vũ tộc thấy đặc biệt chói tai, phàm là những người hiểu chuyện năm đó thì cả người run lên!

"Lấy kính Thấu Cốt ra!" Một ông lão nói nhỏ, ông ta nhìn chằm chằm Thạch Hạo, tâm không thể yên được, vẻ mặt càng ngày càng căng thẳng, cảm thấy có chuyện không hay.

"Các ngươi nhìn kìa?" Một nhân vật trọng yếu khác mở miệng, hỏi dò người khác, phát hiện ra được, đuôi lông mày nơi khóe mắt của nó rất giống Thạch Tử Lăng, mà cũng có một tia thần vận của Đại Ma Thần.

Chuyện này khiến cho đám nhân vật trọng yếu sắc mặt vô cùng khó coi, rất không được tự nhiên, trái tim đập loạn xạ, tên nhóc này... lẽ nào còn sống thật?

Ban đầu, cũng chỉ là suy đoán của bọn họ mà thôi chưa từng xem là thật, thế nhưng khi đối diện thì khiến cho bọn họ càng thêm chắc chắn.

"Kính Thấu Cốt đã mang tới." Có người nói nhỏ rồi đưa ra một hộp đá màu xám như bị bụi bặm chôn vùi, lờ mờ không chút ánh sáng, tràn ngập hơi

thở của thời gian.

"Người của Vũ tộc đang làm gì thế, hình như mang tới một cổ bảo vô cùng ghê gớm." Bên ngoài phủ đệ có người nói nhỏ, dõi mắt nhìn vào bên tỏng.

Khi hộp đá mở ra, bên trong có lót một tấm da thú, vị trung niên đó nhanh chóng mở ra rồi lấy ra một cốt kính được mài dũa từ nguyên thủy phù cốt, có ánh sáng lộng lẫy,

"Xoẹt" một tiếng, cốt kính thức tỉnh, lượn lờ ráng màu, phóng ra từng tia phù văn tràn ngập một luồng sức mạnh thần bí.

"Ồ, đây chẳng lẽ là kính Thấu Cốt ở trong truyền thuyết, có thể chiếu thần hồn, lộ ra huyết thống và xương cốt bản nguyên?" Nơi xa trên không trung có vương hầu kinh ngạc thốt lên.

"Vũ tộc quả nhiên ghê gớm, không hổ từng là thế gia của Thần Linh, ngay cả thánh vật Thượng Cổ mà cũng có, thật là bất phàm." Có người thán phục.

Ánh sáng kia xếp thành ký hiệu đặc biệt, toàn bộ mặt kính dường như có mắt, chiếu ra một chùm sáng kỳ dị kinh động đến những nhân vật cấp vương hầu, bọn họ đã nhận ra vật ấy,

Kính Thấu Cốt, có thể tìm hiểu huyết thống bản nguyên, cùng với kính Chiếu Yêu có tác dụng như nhau, có thể nhìn ra lai lịch của người trong gương.

Từng tia ánh sáng kỳ dị tỏa ra, chiếu thẳng về phía Thạch Hạo, nó cũng từng nghe nói qua kính Thấu Cốt, vật này không có sức chiến đấu mà chỉ có thể nhìn ra một ít "chân tướng", kém xa kính Chiếu Yêu đầy mạnh mẽ kia.

Bởi vị, nó cũng chẳng e ngại gì, khóe miệng nở nụ cười khẩy, vô cùng thoải mái, quét nhìn đám người Vũ tộc.

"Cái gì... Là nó... chính là nó!" Người trung niên đang điều khiển kính Thấu Cốt kêu lên, tay run rẩy suýt chút nữa đã làm rơi bảo kính, trên mặt tràn đầy vẻ khiếp sợ cùng với một tia sợ hãi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 307: Phân Rõ Ra.

Thạch Hạo, cái tên này tuyệt đối xa lạ với rất nhiều người, chưa từng nghe qua. Thế nhưng một số nhân sĩ trọng yếu của Vũ tộc thì tuyệt đối không hề lạ lẫm, vô cùng quen thuộc.

Năm đó, mẫu thân của Thạch Nghị cầu viện khiến cho trong tộc điều ra một vài trưởng bối giúp đỡ ả cướp đi Chí Tôn cốt của đứa nhỏ Thạch Hạo.

Sự kiện rất bí ẩn thế nhưng cũng tạo nên một loạt phong ba, từ Thạch Tử Lăng tới Đại Ma Thần, rồi kéo dài tới hiện tại khiến cho bọn họ đâu cả đầu óc.

Chuyện này cũng chẳng có gì, chỉ cần cố gắng vượt qua, dù sao sau này khi Thạch Nghị trưởng thành, đến lúc ấy sẽ vô địch thiên hạ, cho dù chân tướng có bại lộ thì đã làm sao, Thạch Tử Lăng có thể làm gì, Đại Ma Thần cũng chẳng phải sợ, tất cả mọi người có phản đối cũng không được, đều có thể giết chết tất cả!

Nhưng điều bọn họ lo lắng nhất chính là đứa nhỏ năm đó!

Bởi vì, thông qua sách cổ, đọc được một ít truyền thuyết, hiểu rõ được một chân tướng vô cùng kinh người, một khi đứa nhỏ đó không chết và trở về, thì sẽ càng mạnh mẽ hơn, vượt qua trước đây!

Hiện tại, nhân vật trọng yếu của Vũ tộc này thông qua kính Thấu Cốt, chiếu ra được thần hồn của Thạch Hạo, tuyệt đối là một mạch với Đại Ma Thần và Thạch Tử Lăng, hơn nữa bộ ngực của nó tỏa ra khí thế vô cùng phi thường, đó chính là dấu hiệu thai nghén ra Chí Tôn cốt một lần nữa, như vậy chứng cứ đã đủ!

Bởi vì, bọn họ từng nhìn thấy được khối cốt này của Thạch Nghị, chính

là loại khí tức này, áp chế tuyệt đối, không gì sánh được.

"Là nó, thật sự là đứa nhỏ năm đó, nó... lại không có chết!" Người trung niên kia nhanh chóng nói nhỏ với những lão già bên cạnh, mỗi người đều biến sắc mặt.

Đặc biệt là mấy lão già, vẻ mặt ai nấy đều lạnh lẽo, ánh mắt vô cùng âm trầm, đây tuyệt đối là một tin tức vô cùng bất lợi, tại sao lại như thế chứ?

Nên biết, mất đi Chí Tôn cốt thì sẽ dẫn tới máy huyết đều mất cả, cứ dựa theo đó mà suy tính, đứa nhỏ này nhiều nhất là một hai năm sẽ chết, xóa tên trên thế gian này.

"Năm đó đã phạm phải một sai lầm quá lớn mà, cơ bản không nên lưu lại nó làm gì, không bằng vứt hết mặt mũi, sau khi móc lấy Chí Tôn cốt thì một đao giết chết nó cho xong."

Một ông lão nói nhỏ, ánh mắt đầy nham hiểm, ông ta có chút hối hận, đã mất đi Chí Tôn cốt, đứa nhỏ kia sao có thể sống được chứ, kết quả lại trở thành một tai họa lớn.

"Ta biết ngay mà, ai có thể mở ra được mười Động Thiên chứ, ngoại trừ trời sinh Chí Tôn từ trong đống tro tàn sống lại, niết bàn lần thứ hai thì ai có thể làm được chứ?!"

Những nhân vật trọng yếu của Vũ tộc giật mình, hận không thể trở lại quá khứ, tiến vào lại tòa cung điện dưới lòng đất kia, sau khi móc đi Chí Tôn cốt thì một đao giết chết cho xong.

"Toàn bộ đã rõ ràng, nó là học theo Đại Ma Thần, đến phủ ta để đòi một lời giải thích, cố ý biến Vũ tộc ta làm trò cười cho thiên hạ." Một người đầy hận ý lên tiếng

Luôn luôn có người không tự tìm hiểu nguyên nhân mà đi hỏi han những người bên cạnh, cảm thấy mọi người trong thiên hạ đều có thể giúp được mình.

"Nhanh chóng giết chết nó, không thể lưu lại mối họa này được, thiếu niên này mà trưởng thành tất sẽ là mầm tai họa vô cùng lớn!"

"Chính xác, mau mau diệt trừ nó, nếu không ngay cả Nghị nhi sợ rằng khó có thể trấn áp được nó, đây là trời sinh Chí Tôn đã niết bàn, tiền lực vô tận."

Không cần phải suy nghĩ nhiều, đám người Vũ tộc lập tức đưa ra quyết định, nhanh chóng diệt trừ nó, càng nhanh càng tốt.

Mà khi nghĩ tới làm cách nào để giết chết đối phương thì bọn họ càng đau đầu hơn, trên người đối phương mặt chiến y hắc kim, sức chiến đầu lập tức tăng lên cấp vương hầu, khó mà đối phó được.

"Những tổ trận trong tộc đều dùng hết cho ta, mau mau bố trí, lúc cần thiết thì khởi động thần vật trấn tộc luôn!"

Thạch Hạo khóe miệng nở nụ cười khẩy, thờ ơ lạnh nhạt, yên lặng điều tức để giúp cho cơ thể của mình đạt đến trạng thái tốt nhất, đại chiến với hình chiếu Vũ Thần lúc nãy đã ảnh hưởng không tốt tới bản rồi.

Mấy vị trưởng bối Vũ tộc đột nhiên ra tay, vùng phế tích phía trước liền nổ tung, cửa chính san thành bình địa lộ ra một vạt, đây chính là một tấm biển bằng đồng thau, vốn là được treo trên cửa chính.

"Đây là một trận đồ!"

Mọi người kinh ngạc, bởi vì phát hiện khi mấy vị trưởng bối đọc chú ngữ thì nó từ từ bay lên, tỏa ra ánh vàng mờ mịt rồi đứng yên trong hư không,

Cùng lúc đó, tường viện đã ngã xuống, còn trong sân nhỏ có vài chiếc đèn bằng xương bay lên, chập chờn ánh sáng rực rỡ.

Đây là những pháp khí lao ra từ lòng đất, được chôn vùi dưới phế tích, vào lúc này đã tạo thành một đại trận trói buộc lấy Thạch Hạo.

Vũ tộc chuẩn bị rất kỹ lưỡng, giống như là đã dự liệu sẽ xảy ra tình hình như thế này, đã chuẩn bị sẵn sát chiêu và hậu chiêu.

Tổng cộng có bốn chiếc đèn bằng xương, ba mươi sáu chiến mâu, đồng thời tấm biển bằng đồng thau kia không ngừng run động, những pháp khí này bắt đầu công kích vô cùng ác liệt nhắm thẳng về phía Thạch Hạo.

"Xoẹt!"

Ba mươi sáu chiến mâu bay ra, xung kích qua lại cứ như là từng chùm sáng vô cùng chói mắt, những vật này hóa thành cầu vòng kinh thiên vắt ngang bầu trời, vô cùng rực rỡ.

Mà bốn chiếc đèn lại tỏa ra ánh sáng u tối, buống xuống ngọn lửa màu xanh biếc muốn thiêu sống Thạch Hạo, những vật này vây nhốt bốn phía phải luyện hóa nó ở trung tâm.

Đây chính là một cổ trận của Vũ tộc, trong tình huồng bình thường sẽ không vận dụng, hiện tại được dùng để kiềm chế Thạch Hạo, những người khác cũng nhanh chóng bố trí chuẩn bị hậu chiến.

Thạch Hạo lấy ra kiếm gãy, sau đó đột nhiên xuyên vào trong lòng đất, dùng bảo cụ này phá hủy trận văn ở dưới mặt đất. Đồng thời, nó giơ tay lên, lòng bàn tay lấp lánh hi quang, một con Đào Uyển xuất hiện, giống như là có thể luyện hóa trời cao, chặn lại rất nhiều công kích đang hướng tới.

Sau đó, nó lại lấy ra hộp đá, dùng tám thanh hung kiếm chém về tám phương va chạm với những thanh chiến mâu kia, phát ra những tiếng leng keng vang vọng.

Sau đó, nó vung tay một cái, hộp đá bay lên trời cao, kiếm trận Bát Hung đã tạo thành, dùng sát trận này để phá giải đại trận của đối phương.

"Bát Hung kiếm và trận đồ!" Vẻ mặt của đám nhân vật trọng yếu Vũ tộc rất khó coi, đây là bảo cụ quý giá trong tộc bọn họ, vốn là người trấn thủ cửa chính dùng thế nhưng lại bị người này không chút công sức cướp lấy, bây

giờ lấy ra chống lại bọn họ, thật là rất ấm ức. .

"Keng!"

Hoa lửa văng khắp nơi, một thanh hung kiếm cặt đứt hai cây chiến mâu tạo nên một chuỗi hoa lửa.

Đám người Vũ tộc thở dài, tám thanh hung kiếm này tuyệt đối là hàng tốt, giá trị không sao đo lường được, tất cả đều được mài dũa từ nguyên thủy phù cốt của Thái Cổ di chủng, cứng rắn không gì có thể phá được.

"Răng rắc!"

Cuối cùng, một chiếc đèn cũng gặp phải công kích, bị một thanh hung kiếm chém rơi xuống một góc, lửa nơi tim đèn chập chờn, suýt chút nữa thì tắt,

Trận bị phá, Thạch Hạo nhảy lên, trong tay chén Hóa Thiên phát sáng, hút lấy tinh khí bốn phía rồi thu lấy mấy thanh chiến mâu với một chiếc cốt đăng, rồi sau đó tất cả đều hóa thành một đống bột phấn.

Đáy chén phát sáng, chén được đúc thành từ một tài liệu có thần tính khiến cho chiếc chén này có thể nung nấu rất nhiều pháp khí.

"Vũ tộc không may rồi, trước có Đại Ma Thần, giờ lại có đứa nhỏ hung tàn nghịch thiên như thế này, hôm nay chắc chắn thể diện đều mất sạch."

"Thiếu niên này cuối cùng là ai, vừa nảy các người có nghe gì không? Vũ tộc hình như biết được chuyện gì đó, lấy ra kính Thấu Cốt để coi thần hồn và huyết thông. Hắn có lai lịch gì đây?"

Trên đường phố cũng như trên không trung nơi phương xa, có người hỏi nhỏ, khe khẽ bàn luận.

Thân thế của Hùng Hài Tử là một đám sương mù, không có ai biết về quá khứ của nó cũng không biết được nó đến từ nơi nào, mà chỉ có mỗi Vũ

tộc thì mới hiểu được nguồn gốc của nó.

Nhưng mà, bất kể là Hùng Hài Tử hay là Vũ tộc ai cũng không nói ra, mọi người cảm thấy rất kỳ lạ, luôn cảm thấy khi Hùng Hài Tử nói ra tên họ của mình thì sẽ gặp phải một cơn sóng gió ngập trời.

"Chờ xem đi, ta cảm thấy thân phận của hắn sắp công khai rồi đó, hắn ngang ngược tiến tới tuyệt đối là có âm mưu, sẽ tiết lộ thân phận thôi." Có người suy đoán.

Trong Vũ tộc, một trung niên từ sau lâm viên chạy tới, vẻ mặt vô cùng khó coi, nói: "Tế Linh... nó đi rồi, không còn trong phủ nữa!"

"Cái gì, chuyện gì đã xảy ra, nó đi nơi nào vào lúc nào?" Một vị trưởng bối quát lớn, tóm chặt cổ áo của ông ta.

Trải qua chiến dịch lần trước của Đại Ma Thần, Vũ tộc cảm thấy căn cơ ở họ không vững chắc nên đã tới Tổ Địa mời Tế Linh về, muốn nó tọa trấn ở nơi đây.

Tuy rằng đây cũng chỉ là hậu duệ của một vị Tế Linh thời Thượng Cổ, thế nhưng vẫn rất mạnh mẽ, có thể trấn thủ một phương.

"Nó đi thăm bạn cũ, hẳn là đã đi được mấy ngày rồi, chỉ để lại một tờ giấy." Người trung niên kia đáp.

Đám người Vũ tộc sắc mặt tái nhạt, sao lại xảy ra việc sơ suất như thế này chứ. Trước kia cơ bản không có chú ý tới, bởi vì Tế Linh không muốn ai quấy rầy mình, trong tình huống bình thường thì không được lại gần khu lâm viên kia.

"Không còn cách nào khác, hiện tại nó là vương hầu rồi, thực lực mạnh mẽ, phải dẫn dụ nó vào trong một tòa cổ trận, chỉ sợ nó sẽ không bị lừa, muốn tiêu diệt nó chỉ có thể sử dụng pháp chỉ Vũ Thần mà thôi." Một ông lão lên tiếng.

Bọn họ rất tiếc, Tế Linh không có ở đây nếu không thì hôm nay cũng chẳng cần dùng tới tấm pháp chỉ kia làm gì, đó chính là pháp khí Thần Linh chân chính, trong tình huống bình thường thì không thể làm bậy được.

"Nó nhất định phải chết, bằng không mấy năm nữa sẽ trở thành họa lớn, hiện tại đã dám tới phủ đệ tộc ta quấy phá rồi, tương lai sau này khi trở thành vương hầu chân chính thì không biết sẽ làm ra những việc gì nữa?" Có người lạnh giọng nói.

Giết chết Thạch Hạo, là ý nghĩ trong lòng mỗi người bọn họ, không thể để lâu, miễn sau này lại trở thành tai họa lớn.

Thạch Hạo cảm thấy có điều không đúng, hành động của đám Vũ tộc khiến cho nó cảnh giác, nó vẫn luôn luôn phòng bị, rồi lẩm bẩm: "Con nhện lớn này quả nhiên là giữ được bình tĩnh, sao giờ mà vẫn chưa xuất hiện chứ, nếu giờ lãng phí sử dụng một lần tiểu tháp thì có chút không đáng."

Nó bắt đầu rút lui để ngừa vạn nhất, hôm nay đại náo đến thế là được rồi, khiến cho mặt mày đám Vũ tộc này mất hết coi như cũng xả được cơn giận, còn chuyện khác thì sau này rồi tính.

"Nơi này có thứ ta cần--- Dấu ấn tinh thần mà Thần Linh lưu lại." Tiểu tháp đột nhiên mở miệng.

Thạch Hạo nghe thế thì ngây người, lập tức nghĩ tới tấm pháp chỉ Thần Linh kia? Nó nói rõ sẽ không lãng phí cơ hội, sẽ không nhờ tiểu tháp ra tay đối phó dấu ấn Vũ Thần kia.

"Lần này không tính, cho ta mượn sức lạnh, mượn tay của người thu lấy miếng vỡ pháp chỉ kia." Tiểu tháp nói.

Rõ ràng là nó có thực lực mạnh mẽ thế nhưng lại cứ mặc cả, nói rằng thế giới này rất cân bằng, đối với nó, đạt được thứ này thì sẽ mất thứ kia.

Thạch Hạo vẫn rất hoài nghi, tiểu tháp có khả năng sẽ đẩy một ít nhân vào lên trên người nó, bởi vì luôn thông qua nó để tiến hành trao đổi những

thứ cần thiết.

Nhưng hiện tại nói cũng chẳng cần suy nghĩ nhiều làm gì, giờ rất cần lực uy hiếp của nó.

"Kỳ thực Bất Diệt Kim Thân của người cũng có thể mượn nhờ pháp chỉ Thần Linh để chữa trị một tí." Tiểu tháp lên tiếng.

Thạch Hạo hút vào hơi khí lạnh, Kim Thân này quả nhiên ghê gớm, trạng thái hoàn hảo không chút tổn hại của nó thì sẽ mạnh đến cỡ nào chứ?

"Tiểu nghiệt súc, ngươi tưởng mình mạnh mẽ thì có thể tới làm khó dễ Vũ tộc ta sao, hôm nay sẽ cho ngươi một bài học mà cả đời này không thể quên được, đây cũng là một bài học cuối cùng bởi vì ngươi sẽ không thể nhìn được ánh mặt trời của ngày mai nữa đâu." Một vị trung niên Vũ tộc quát lớn.

Hắn hận thấu xương thiếu niên này, bởi vì con trai của hắn khi ở Bách Đoạn Sơn đã bị Thạch Hạo giết chết, không thể trở về được nữa.

Ầm!

Nơi sâu nhất trong Vũ tộc, một mảnh ánh sáng thần thánh tỏa ra, nơi đó có một ngôi miếu cổ xưa, trong ngôi miếu có một tế đàn nhỏ, sau đó được mở ra thì hiện ra pháp chỉ Thần Linh.

Mưa ánh sáng màu vàng hiện lên đầy trời, rực rỡ và chói mắt, tràn ngập một luồng khí tức mênh mông chấn động lòng người.

Không cần nói tới những người trên phố lớn, ngay cả các nơi trong Hoàng Đô đều chấn động, trong lòng tất cả mọi người đều sợ hãi, run rẩy, đầu gối như nhũn ra muốn quỳ xuống.

Thế nhưng, Thạch Hạo chẳng hề sợ hãi, ngược lại mà nói thì rất ung dung, bởi vì tiểu tháp đã ra tay.

Nơi sâu trong Vũ tộc, như là ngân hà đang dâng trào, như núi lửa đang hoạt động, mưa ánh sáng đầy trời, khí tức càng ngày càng kinh người.

"Người thiếu niên, người đã đến nhầm địa phương rồi đó, Vũ tộc không phải ai cũng có thể làm nhục được, người có thể chết rồi." Giọng của một ông già đầy lạnh lùng vang lên.

Đột nhiên, trước tòa thần miếu đó thì mưa ánh sáng liền yếu đi, một chỗ nào đó thì thần hỏa như là tắt hẳn.

Sau một khắc, Thạch Hạo cảm thấy bên tai tự nhiên xuất hiện làn gió, có vật gì đó tiến vào trong tiểu tháp, và bị tiểu tháp gặm nhấm. Cũng trong lúc đó, nó phát hiện một tờ giấy màu vàng đang dính lên trên người nó, muốn dung hợp cùng với Bất Diệt Kim Thân.

Ban đầu, tờ giấy kia còn vô cùng chói mắt thế nhưng rất nhanh sau đó liền ảm đạm đi.

Trong lòng Hùng Hài Tử không thể bình tĩnh được, hai thứ này đều chiếm được chỗ tốt, sao mình lại không có? Nó lấy xuống tờ giấy đã mả đạm dính trên người xuống rồi cho luôn vào trong miệng.

"Răng rắc!"

Xa xa, đám nhân vật trọng yếu của Vũ tộc dùng sức xoa xoa mắt đến nỗi muốn rách cả mí mắt, tất cả đều sợ hãi kêu lên.

"Ngươi dám!?"

Bọn họ thấy gì? Tên nhóc này ăn cứ như đang gặm củ cải vậy, đây là một tấm pháp chỉ Thần Linh, chuyện tương tự lại phát sinh ở ngoài thế giới chân thật.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 308: Pháp Chỉ Thê Thảm.

"Thật là cứng, ăn chẳng ngon chút nào!" Thạch Hạo cau mày, những tiếng "keng két" khi cắn pháp chỉ Thần Linh vang lên, cần rất nhiều sức lực thì mới có thể cắn đứt từng miếng nhỏ được, không thể ăn hết một lần được.

Nó dùng hàm răng ma quỷ của mình nhai ngấu nghiến, vẻ mặt tựa như không vừa ý, cảm thấy mùi vị không ngon lắm.

Cũng vì lần gặp nạn trước kia mà pháp chỉ đã không còn đầy đủ nữa, vì vậy khi đối đầu với Thập Ngũ gia mới không thể công kích toàn bộ, phát huy thần uy có hạn dẫn đến Vũ tộc xấu hổ.

Xét đến cùng, mầm tai họa là ở đây, tất cả là do tên nhóc hung tàn này đã ăn đi một góc nhỏ pháp chỉ lần trước khiến cho pháp khí Thần của bọn họ bị hao tổn dẫn tới uy lực yếu đi rất nhiều.

Hiện tại tình cảnh này lại tái diễn, đám người Vũ tộc sao không phát điên cho được, cơn lửa giận từng người đều bốc cháy trong lòng, đặc biệt là một ít ông lão suýt chút nữa đã ngất đi rồi.

Việc này còn có thiên lý hay không? Tại sao nó lại lấy được một tấm, cứ như là thỏ cắn củ cải ở nơi đó, tiếng ken két vang lên, ăn vô cùng hăng hái.

Đám người đồng loạt ra tay, đánh mạnh về phía trước, biến đổi linh hoạt vô cùng đẹp mắt.

Thạch Hạo một bên gặm pháp chỉ Thần Linh, một bên lấy ra chén sứ, chiếc chén sứ này tỏa ra khí lành mà còn chuyển động vòng tròn, sau khi dùng kiếm gãy phá tan phong ấn của đấy chén thì nó mới phát hiện uy lực của chén vô cùng mạnh mẽ.

"Xèo!"

Cũng trong lúc đó, có mấy người bị nhấc lên khỏi mặt đất bay ngược về phía Thạch Hạo rồi nhanh chóng chui vào trong chén nhỏ, trong miệng chén lượn lờ từng tia hào quang nhanh chóng luyện hóa những người này thành một vũng máu, sau đó tự động tống ra bên ngoài.

"Đưa lại pháp chỉ Thần Linh đây!" Có người hét lớn.

Trên đường phố, bên ngoài phủ đệ Vũ tộc. Cả đám người há hốc miệng, toàn bộ những người đang xem chiến đều cảm thấy khó mà tin được, đó chính là dấu ấn Thần, chịu lấy uy năng của Vũ Thần, kết quả... bị ăn mất.

Mọi người cảm thấy bộ tộc này quá xui xẻo, nếu như chỉ một lần thì không nói, đằng này đây lại là lần thứ hai, hình như pháp chỉ này chuyên muôn để Hùng Hài Tử ăn.

"Két két!"

Thạch Hạo dùng sức cắn mạnh, rốt cuộc nhai cũng gần hết, nuốt ực xuống dưới cổ họng, nói: "Cứng quá, cứng hơn so với lần trước một ít."

"Ngươi... đi chết đi!" Có người quát lên, mở ra trận pháp. Kết quả vẫn vô dụng như lần đầu, Thạch Hạo rút lui, không có đi vào trong sát cục mà bọn họ đã bày ra.

"Tại sao lại như thế, đã xảy ra chuyện gì, pháp chỉ Thần Linh vì sao lại chạy tới bên nó? Tra cho ta!" Một ông lão quát to.

Bởi vì, bọn họ mới mở ra thần miếu, chỉ vừa mới mở ra tế đàn chứ chưa có chân chính dùng pháp chỉ để tiêu diệt kẻ địch.

"Xoẹt!"

Kim quang lấp lánh, nơi sâu nhất trong cấm địa Vũ tộc, trong hậu viện, lại có thêm một mảng lớn mưa ánh sáng màu vàng biến mất, sau đó bay về

phía Thạch Hạo.

Không nghi ngờ gì nữa, tiểu tháp đã nuốt một tấm lớn, chỉ có điều người khác không thấy rõ mà thôi. Còn có hai tấm đã bị hút đi hết sát khí và kim quang, một tấm lại rơi lên trên Bất Diệt Kim Thân, một tấm xuất hiện ở trong tay Thạch Hạo.

"Vậy thì tạm ổn, chia đều mới đúng." Tâm lý lần này của Thạch Hạo khá hơn trước, không còn cảm thấy mình chịu oan ức nữa.

"Két két!"

Nó lại gặm như là gặm củ cải, nhét vào trong miệng, thanh âm két két vô cùng chói tai vang lên, bởi vì vật này quá cứng.

Đám người Vũ tộc như phát điên, thật sự là rất kỳ lạ, tại sao tên nhóc này lại lấy được hai tấm, một tấm thì tan vào trong chiến y màu đen hóa thành từng sợi ánh sáng rồi biến mất. Còn một tấm, lại trở thành món ăn của nó, chuyện này... cho dù là vài tên lão tổ lớn tuổi nhất, trầm ổn nhất cũng phải tức giận không thôi. .

"Nhanh, ngăn nó lại, nhanh chóng thu lại pháp chỉ cho ta!"

Bọn họ tức đến nổ phổi, râu mép dựng đúng, hận không thể lập tức lột da tên nhóc con này, thật là muốn làm người ta tức chết mà, làm sao lại xảy ra chuyện như thế này chứ?

Phương xa, toàn bộ những người xem chiến đều trợn tròn mắt, không biết phải nói ra sao.

Vốn là một cuộc đại chiến sinh tử, sẽ cực kỳ thê thảm, đặc biệt khi vận dụng pháp chỉ Vũ Thần thì biểu thị tất có huyết kiếp nổ ra, thế nhưng hiện tại... lại có cảm giác sung sướng?

Không sai, mọi người cảm thấy rất sung sướng, Vũ tộc quá hào phóng, đưa pháp chỉ Thần Linh cho người ta ăn luôn?

"Ta nói rồi, đạo huynh Vũ tộc, cho ta một tấm để nếm thử mùi vị như thế nào đi!" Có người la lớn tạo nên rất nhiều tiếng cười.

"Tiểu huynh đệ, pháp chỉ kia ăn ngon không thế?" Có người hỏi Thạch Hạo, dựa vào câu hỏi này để chọc Vũ Vương phủ.

"Chả ngon tí nào cả, cứ như là da trâu vậy, mùi vị lại không hấp dẫn." Thạch Hạo đánh giá.

"Ha ha..." Những tiếng cười lớn truyền ra từ đường chính.

Đám Vũ tộc nghe thấy thế thì từng người đều tái xanh mặt mày, đúng là trắng trợn không chút kiêng dè, thiếu niên này khiến cho bọn họ đau đầu hơn cả Đại Ma Thần, trêu chọc kiểu này, chế nhạo kiểu này, ngày sau Vũ tộc sao còn dám đặt chân ở Hoàng Đô nữa chứ?

Đối với gia tộc Thượng Cổ mà nói, đây là chuyện tình vô cùng gay go, uy tín, danh dự được bọn họ coi trọng vô cùng, kết quả lại bị người khác chà đạp dưới chân.

"Bẩm lão tổ, pháp chỉ Thần Linh tự động bay đi mấy tấm, không phải là do chúng ta lấy ra!" Có người nói nhỏ, bẩm báo tình huống đang xảy ra.

"Vậy thì tế pháp chỉ cho ta!" Một ông lão hét lớn, chịu không được loại sỉ nhục như thế này, gầm hét mọi người, để cho bọn họ lấy pháp chỉ Thần Linh tiêu diệt Hùng Hài Tử.

Tuy rằng còn rất nhiều người trong lòng vẫn ngờ vực, sinh ra cảm giác không rõ ràng, thế nhưng cũng không dám đình chỉ động tác, lão tổ đã ra lệnh ai dám không làm?

Lần trước Vũ Vương bị Đại Ma Thần bắn một mũi tên hủy đi nửa thân người dưới, hầu như phế bỏ nên đã rời đi Hoàng Đô từ lâu để tới Tổ Địa tu dưỡng, hiện lại chỉ còn lại mấy vị lão tổ quản lý, bọn họ ra lệnh đó chính là ý chỉ không cách nào kháng nghịch được.

Pháp chỉ rực sáng xuất hiện, đó là những tấm nhỏ, không phải là một tấm lớn thế nhưng có thể ghép lại được với nhau tạo thành một thể, giờ khắc này tỏa ra hào quang rực rỡ, cứ như là một vầng mặt trời.

Những ánh màu vàng rừng rực lần lượt bay ra bốn phía, an lành và thần thánh, đồng thời cũng có một loại uy nghiêm vô cùng to lớn khiến người khác không dám chống lại, phải thần phục hắn.

Đây chính là vật dẫn chịu ý chí của Thần, chuyển hóa trở thành pháp khí Thần Linh, truyền thừa năm tháng dài đằng đẳng, từ lâu đã thông linh.

Có thể nhìn thấy, phía trên tấm pháp chỉ này có rất nhiều văn tự, mỗi một ký hiệu đều là một loại đạo tắc, đó chính là sự thể hiện của xích thần trật tự. Nếu rơi lên trên cơ thể người khác thì sẽ bị tiêu diệt ngay.

Sỡ dĩ trong thế giới hiện thực Thạch Hạo có thể ăn pháp chỉ này, đó là do tiểu tháp đã lột bỏ hết những phù quang của tờ giấy này rồi, khiến cho nó không cách nào thương tổn đến người khác.

Tấm pháp chỉ kia được lấy ra, không ngừng tổ hợp với nhau ở trên trời cao rồi hạ xuống, thần uy cuồn cuộn, thần hà dâng trào, khấy động lòng người, khiến người run rẩy.

Những người trên đường phố đều ngậm miệng, bởi vì bọn họ chịu phải áp lực quá lớn, rất nhiều người ý chí hơi yếu liền ngã lăn trên mặt đất, càng có nhiều người lùi lại sau, cả người run rẩy.

"Tấm pháp chỉ này thiếu mất mấy tờ, lẽ nào đề do ta ăn sao?" Thạch Hạo lẩm bẩm, âm thanh không lớn thế nhưng đủ để rất nhiều người nghe thấy.

Khi đám Vũ tộc nghe thấy thế thì sắc mặt lúc trắng lúc xanh, mà đám người nơi xa xa thì lại suýt chút nữa bật cười, nói cho cùng, pháp chỉ của Vũ tộc hinh như bị phá hủy ở trên tay của nó.

Chỉ do ở dưới thần uy như thế nên người khác không thể mở miệng cười được, chỉ có một nhóm người khóe miệng hơi giật giật.

"Giết!" Lão tổ của Vũ tộc hét lớn, hắn muốn nhìn tận mắt xem thử đến tột cùng là sức mạnh nào đã cướp lấy những mãnh vỡ pháp chỉ.

Nhưng mà, khi đại sát khí này chưa hạ xuống thì hào quang đang hừng hực trở nên phai mờ, như là bị một luồng sức mạnh thần bí nào đó chặn lại, sau đó ba tấm pháp chỉ đột ngột biến mất.

"Lại nữa rồi, thật là vất vả, thứ này ta chẳng thích ăn chút nào." Giọng của Thạch Hạo lại truyền tới, quả nhiên đang nắm lấy một tấm nhét vào trong miệng.

Một tấm thì hòa thành một thể với chiến y màu đen và cứ thế biến mất, còn tấm thứ ba thì đám người Vũ tộc không thấy đâu cả, không biết đã chạy tới nơi nào rồi.

Gặm xong tấm thứ hai, toàn thân Thạch Hạo phát sáng, trong cơ thể xuất hiện phù văn không tên, ánh sáng kinh người.

"Đây chính là thứ tốt, thần năng kinh người, trước tiên cứ lưu lại, khi nào tiến vào Minh Văn cảnh thì dùng tới." Thạch Hạo lầm bầm, thu tấm thứ ba vào túi càn khôn.

"Trả lại đây!" Trong đám Vũ tộc có người kêu to.

"Không trả!" Thạch Hạo liếc nhìn bọn họ.

"Trả lại pháp chỉ Thần Linh cho tộc ta!" Con mắt của những người này đều đỏ rực.

"Đều là của ta!" Thạch Hạo nhìn bọn họ, cặp mắt chuyển động khiến cho đám người này chỉ biết giơ tay nhấc chân mà chẳng biết làm sao.

Đến giờ phút này, sắc mặt lão tổ Vũ tộc trở nên xám xịt, tâm tính vô cùng khó chịu, bảo những người khác thu lại pháp chỉ, không bao giờ lấy ra nữa.

Thời khắc sống còn, những mãnh vỡ pháp chỉ liên tiếp biến mất, lại ít đi sáu tấm, tấm pháp chỉ màu vàng nhạt đã tổ hợp lại với nhau bây giờ chỉ còn lại nửa tấm.

Thời khắc này, đám Vũ tộc có cảm giác muốn tự tử cho xong, rất nhiều người vẻ mặt như đưa đám, đây quả thật là rất nhục nhã mà.

"Nên đi rồi." Tiểu tháp nhắc nhở.

"Sao không lấy hết luôn?" Thạch Hạo không rõ.

"Ta đã đi hết một sợi dây thêu rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy thì sẽ phá hủy sự cân bằng." Tiểu tháp lên tiếng.

Trong lòng Thạch Hạo dâng lên một luồng hơi lạnh, không biết vì sao mỗi lần nghe nó nói hai chữ 'cân bằng' thì đều cảm thấy có một luồng sát cơ lạnh lẽo đang bao phủ toàn bộ đất trời.

Thạch Hạo xoay người, đi ra ngoài.

"Chạy đi đâu!" Có người của Vũ tộc bước ra khỏi đại trận, truy kích ra bên ngoài.

"Xoẹt!"

Thạch Hạo xoay người, dùng kiếm gãy quét ngang, ánh kiếm dâng lên lập tức có mấy người bị chém ngang người, một người trong đó là một vị trưởng bối, là nhân vật cực kỳ trọng yếu trong Vũ tộc.

Trước mặt sức chiến đấu vương hầu, trưởng bối cũng không đáng chú ý, cho dù là lão tổ cũng không ăn thua, vẫn là kém một chút.

"Đám Vũ tộc các ngươi nên an phận một chút thì có thể sinh sống thêm vài năm nữa, các ngươi hiểu chứ!" Thạch Hạo xoay người, lưu lại lời nói cuối cùng, đây là uy hiếp một cách trắng trợn.

Tiểu tháp không tiếp tục ra tay, nó đã không còn cách nào có thể đối phó

với tấm pháp chỉ Thần Linh kia nữa, không thể tấn công vào trong được nên nhanh chân xoay người rời đi.

Đại sát phạt chân chính, nó chuẩn bị để đành cho Thái Cổ Ma Chu chứ không phải ở đây, bởi vì nó cảm thấy nơi đây mà sử dụng một lần cơ hội của tiểu tháp cho thì thật sự quá lãng phí.

Mọi người thán phục, cảm thấy không thể nào tin nổi, chỉ là một thiếu niên mà thôi, quát mắng và uy hiếp một Vương tộc, ngang ngược như vậy, xoay người rời đi mà cũng chẳng ai dám ngăn cản.

Chốc lát Thạch Hạo đã biến mất khỏi Vũ Vương phủ, bởi vì nó có bảo thuật Côn Bằng, tốc độ rất chi là nhanh.

Nó biết, thân phận bại lộ, Vũ tộc vừa mới biết thì nhất định sẽ báo ngay cho đám người Thạch Tử Đằng.

"Ngồi yên cũng không được, không bằng bản thân ta tới nhà nói cho các ngươi biết vậy!" Thạch Hạo quyết định, nói cho bọn họ biết mình chính là Thạch Hạo, không cần che giấu làm gì nữa.

Ngoài ra, chủ yếu nhất chính là, nó đón một người, đứa nhỏ này đã cho nó một ấn tượng vô cùng đẹp

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 309: Một Mình Tiến Vào Võ Vương Phủ.

Trong lòng Thạch Hạo ẩn chứa một nơi rất mềm mại, luôn nhớ tới tiểu nha đầu hoạt bát đáng yêu mà tính tình lương thiện kia.

Khi nó lâm vào cảnh khó khăn, thân thể không thể động đậy ngay cả thần trí và ký ức đều mơ hồ thì rất nhiều người ở Võ Vương phủ đều bỏ mặt nó, không một ai để ý, không một ai làm bạn, chỉ có mỗi chiếc giường lạnh lẽo bên cạnh. Vào lúc đó, một bé gái tên là A Man trông giữ bên giường bệnh nó, trong mắt luôn rưng rưng nước mắt, mọi thời mọi khắc đều nhắc nhở nó không được quên, nó chính là Chí Tôn, là một Chí Tôn trời sinh!

A Man chính là con cháu của một hạ nhân nhưng trời sinh thông minh nên có thể tiến vào sân sau chăm sóc Thạch Hạo. Nó 'bị bệnh', sinh mệnh khó mà bảo vệ được, những đường huynh đường tỷ thường ngày rất nhiệt tình, còn có những tộc nhân trước kia dự đoán được nó sẽ một bước lên trời, sau khi biết được 'bệnh tình' của nó thì đều xa lánh, không muốn lại gần nó nữa, chỉ có mỗi A Man chăm sóc nó.

Những ký ức khi còn bé, thông qua Liễu Thần nói rõ, khi đó Thạch Hạo mới thấy thấy rõ ràng rất nhiều hình ảnh, ân tình ấm lạnh thói đời nóng lạnh, khi nó mất đi Chí Tôn cốt trở thành một bệnh nhân sắp chết thì nếm trải rất nhiều điều.

Đã nhiều năm trôi qia, không biết A Man như thế nào rồi, không biết cô bé có khỏe hay không?

Đã từng có ước định, khi A Man thấy ký ức của nó mơ hồ, thần trí suy yếu thì nàng luôn muốn nó nhớ tới, không muốn nó quên tên của nàng.

"A Man tỷ, ta đã trở về, lần này đến tìm ngươi, đưa tỷ ra khỏi Võ Vương

phủ." Thạch Hạo khẽ nói, trên gương mặt mang theo vẻ thương cảm của hồi ức, cũng có một loại ao ước muốn được gặp lại người thân và nụ cười ấy.

Hoàng Đô trở nên nháo loạn, trận chiến ở Vũ Vương phủ đã chấn động toàn bộ thủ phủ, tất cả mọi người đều trợn mắt mà kinh ngạc, tin tức sau khi truyền ra liền trở thành đề tài nóng bỏng.

Cũng không phải ai cũng chạy tới xem chiến, cũng có rất nhiều người vừa mới nhận được tin tức, từng người đều nghẹn họng trừng mắt, chuyện này cũng quá khó tin mà.

Sau khi Đại Ma Thần tới, Vũ Vương phủ lần nữa bị người hủy đi, mảnh sân thật lớn trở thành phế tích, đồng thời pháp chỉ Vũ Thần cũng bị người ta ăn đi mấy tấm, đây cũng quá... ảo.

Ban đầu, rất nhiều người cũng không có tin, chỉ một thiếu niên mười mấy tuổi mà thôi, không ngờ lại trình diễn một vở kịch lớn như vậy, khó mà tin nổi, thập phương khiếp sợ!

"Vũ tộc thật sự là gặp vận đen tám đời mà, liên tục bị hai người công phá phủ đệ, uy danh càng trở nên lớn hơn, hi vọng đã tiêu tan."

"Trêu người lung tung, đầu tiên là chủ động kêu gào trước Đại Ma Thần, tuyên bố muốn thay Võ Vương thanh lý môn hộ. Sau lại trêu lấy Hùng Hài Tử nhân thần cộng phẫn, kết quả thế nào hả, gặp báo ứng ngay."

Nói cho cùng, mọi người vẫn rất là kinh ngạc đối với Hùng Hài Tử, mặc dù biết được nó có thiên phú kinh thế, nhưng chưa bao giờ ngờ tới, chỉ dựa vào chính mình mà dám đăng lâm Vũ Vương phủ, làm ra chuyện tình kinh thế hãi tục như thế.

Giờ khắc này, rất nhiều thế lực lớn đang tìm kiếm. Đây chính là đứa nhỏ hung tàn đã mở ra mười Động Thiên, được xưng là thiếu niên Chí Tôn!

Một người nổi danh từ Hư Thần giới, chân chính là một kỳ tài ngút trời xuất hiện trước mặt mọi người, đáng giá để các thế lực lớn lôi kéo, chỉ cần

nó không chết, thành tựu trong tương lai không thể đoán được!

Đương nhiên, cũng có người lòng dạ khó lường, đang âm thầm điều tra xem có cơ hội giết chết nó hay không. Tỷ như gia tộc Thác Bạt cổ xưa, hoặc là tứ đại gia tộc.

Khi Hoàng Đô trở nên hỗn loạn thì Thạch Hạo đang đi tới trước một phủ đệ vô cùng to lớn, kinh ngạc mà nhìn. Đây chính là nơi mà nó đã sinh ra ư?

Bậc thang cẩm thạch, hai bên có thụy thú vô cùng to lớn nằm dài, cửa lớn có màu đỏ son, một phủ đệ vô cùng hùng vĩ.

Tòa phủ đệ này xem ra khí thế còn hơn cả Vũ Vương phủ, càng to lớn hơn, thế nhưng nơi đây chỉ khiến nó bị bệnh bị thương, lưu trú ngắn ngủi không tới một năm thì rời đi.

Năm đó, rất nhiều tộc nhân đại chiến với Thạch Tử Lăng, tất cả đều dựa vào mỗi phụ thân nó để mở ra một con đường máu, bảo vệ nó rời đi.

Vào lúc ấy, những huynh đệ lâu năm của gia gia, bằng hữu của phụ thân, toàn bộ đều đã rời khỏi phủ, vào lúc đó tòa phủ đệ này cứ như là một tường thành cô độc lạnh lẽo.

Thạch Hạo tâm tư vạn ngàn, năm đó chỉ có mình A Man mới mang lại cảm giác cực kỳ ấm áp cho nó mà thôi.

"Này, thiếu niên, ngươi đứng ở đây đã lâu rồi, chắc có chuyện gì đó, nếu không có chuyện gì nữa thì hãy nhanh chóng rời đi đi." Trước cửa Võ Vương phủ có vệ sĩ mở miệng nói.

Thạch Hạo kinh ngạc, nơi này không hề có chút vênh váo hung hăng nào, đối phương nói chuyện rất ôn hòa, chẳng giống như trong dự đoán của nó gì cả.

"Ta thấy hình như các ngươi muốn đuổi ta đi thì phải." Nó cười đầy giễu cợt.

"Nếu như là trước đây thì ngươi chắc chắn đã bị đánh đuổi rồi, lần trước Thập Ngũ gia trở về mấy tên vệ sĩ còn chế nhạo ông, kết quả đều bị giết chết cả." Vài tên vệ sĩ cười cợt.

"Ta đã nói rồi." Thạch Hạo khẽ nói.

"Chẳng lẽ ngươi thật sự là tới phủ đệ để thăm hỏi?" Có người ngờ vực nhìn nó.

"Không sai, ta muốn vào Võ Vương phủ." Thạch Hạo bình tĩnh nói.

"Ngươi là..." Bọn họ vô cùng kinh ngạc, đây chỉ là một thiếu niên thì tìm ai ở đây chứ.

Đúng lúc này trên đường phố trở nên náo loạn, có mấy người nhanh chóng chạy tới, như muốn tiến vào trong Võ Vương phủ, hiển hiên đây đều là con cháu trong tòa phủ đệ này.

"Hoảng hốt cái gì hả?" Một vị chiến tường từ cửa phủ đi ra, quát hỏi bọn họ.

"Xảy ra chuyện lớn rồi, Vũ Vương phủ không chỉ bị người hủy đi mà ngay cả pháp chỉ Thần Linh cũng bị ăn mất, chúng ta trở lại phủ để bẩm báo."

Người chạy trước tiên mở miệng, bỗng nhiên tập trung về phía Thạch Hạo, nói: "Ngươi... sao lại ở đây?" Hắn khiếp sợ không gì sánh nổi.

Vũ Vương phủ xảy ra chuyện các tộc lớn đều biết cả, nhưng còn rất nhiều chi tiết cần phải có tộc nhân thám thính và bẩm báo, tỷ như quá trình chiến đấu diễn ra như thế nào.

"Trời ạ, đứa nhỏ hung tàn đến phủ chúng ta?!" Đám người chạy về thấy thế thì hô to.

Bảo vệ cửa cũng giật mình, ngay cả tên chiến tướng kia cũng nhịn không

được mà lui về sau vài bước, cẩn thận đánh giá Thạch Hạo rồi lộ vẻ kinh dị.

"Ngươi đến bái phủ?" Một đám người kinh ngạc, đây chính là một sát tinh lại chạy tới nơi đây, đừng nói là cũng sẽ dở bỏ Võ Vương phủ chứ, khiến cho mỗi người đều lo sợ bât an.

Thạch Hạo rất bình tĩnh, đối mặt với mọi người, nói là mình cũng không muốn khai chiến.

Tên chiến tướng kia gật đầu rồi thở mạnh mời nó vào trong đại sảnh chờ bọn họ đi bẩm báo.

Chuyện này rất lớn, tất cả mọi người đều sợ xảy ra vấn đề gì nên cũng không dám xem thường, khi đối mặt với nó lại có cảm giác như gặp phải đại địch.

Chuyện này làm bọn họ cảm thấy hoang đường, rõ ràng chỉ là một thiếu niên mười mấy tuổi mà lại tạo cho bọn họ áp lực lớn như thế.

Thạch Hạo chờ giây lát, yên lặng suy nghĩ, sau đó đột nhiên biến mất tại chổ, trực tiếp tiến vào trong tòa phủ đệ, bởi vì nó sợ Vũ Vương phủ truyền đi tin tức báo cho Thạch Tử Đằng biết mình chính là Thạch Hạo, vào lúc đó muốn dẫn theo A Man đi thì hơn phân nửa là không dễ rồi.

Nó hóa thành một làn khói nhẹ xuyên hành trong phủ, dựa vào ký ức năm xưa ở trong đầu nên cũng không có nhầm, hướng về khi vực từng ở lại năm đó.

"A Man ở nơi nào?" Nó hỏi một tên người hầu.

"Nàng ở bên kia, nhưng mà..." Người hầu vẫn chưa nói hết thì Thạch Hạo đã biến mất, việc này khiến cho hắn khiếp sợ, tốc độ cũng quá nhanh mà.

"A Man, ta là Thạch Hạo, ta đã trở về, tới đón ngươi đây!" Thạch Hạo vọt vào trong khu nhà nhỏ vô cùng u tĩnh.

Trong đó có một cô gái ngẩng đầu, giật mình nhìn nó.

"Ngươi... không phải là A Man, nàng ở nơi nào?" Thạch Hạo có một trực giác đây không phải là A Man tỷ năm đó.

"A Man được Thập Ngũ gia mang đi rồi, rời đi Võ Vương phủ đã từ lâu vẫn chưa trở về." Thiếu nữ này miệng lưỡi lanh lợi, nhanh chóng nói ra những lời này.

"Tại sao sắc mặt ngươi lại tái nhợt như thế, dáng vẻ rất khiếp sợ?" Thạch Hạo hỏi nàng, đối phương tuy rất nhanh nói ra những chuyện này thế nhưng khi nhìn nó, rõ ràng là bộ dáng như gặp thấy ma.

"Ngươi... thật sự là Thạch Hạo thiếu gia?" Thiếu nữ nhỏ giọng hỏi.

"Ngươi biết ta?"

"A Man tỷ thường nhắc tơi người, nói là ngươi sẽ không chết, nhất định sẽ trở về và cũng sẽ nhớ tới nàng." Thiếu nữ lên tiếng.

Một luồng ấm áp dâng lên trong lòng, Thạch Hạo ngồi trên một gò đá trong viện, nhìn tiểu viện đầy u tĩnh, cảm nhận được loại ôn nhu, còn có chút chua xót.

A Man lại tin nó như thế, toàn bộ người của Võ Vương phủ trước kia đều cảm thấy nó sẽ chết đi, chỉ có A Man cẩn thận chăm sóc, khóc lóc vì nó. Phải nhớ, không được quên, phải sống sót.

Đã nhiều năm rồi, nàng vẫn không có quên, nói mình sẽ trở về, sẽ đến tìm nàng.

"A Man..." Thạch Hạo khẽ gọi, vẫn còn nhớ dáng vẻ xinh đẹp, con mắt to tròn, chỉ là nhiều năm trôi qua chắc dáng vẻ của nàng đã thay đổi rồi.

Khi mới vừa vào trong viện thì nó biết được A Man không ở phía sau, trong lòng có chút hoảng sợ, chỉ lo xảy ra chuyện gì, không ngờ gia gia của

mình lại mang nàng đi rồi.

"Tại sao?" Thạch Hạo hỏi.

Hiển nhiên thiếu nữ này rất thông minh, luôn biết nó muốn biết thứ gì, nhanh chóng nói hết tất cả.

"Thập Ngũ gia biết chuyện năm xưa, biết A Man tỷ đã từng chăn sóc ngươi, hơn nữa A Man tỷ lại thông minh, thiên tư phi phàm cho nên mới đưa nàng rời đi."

"A Man rất lợi hại phải không?" Thạch Hạo mỉm cười.

"Rất lợi hại, nàng là thiên tài, luôn giấu kín trong tộc không cho người ngoài biết được, coi như lưu lại một nội tình. Hơn nữa, Thập Ngũ gia đại chiến với con nhện lớn kia thì A Man tỷ từng nhắc nhở, lúc đó hấp dẫn sự chú ý của Thập Ngũ gia." Thiếu nữ nói luôn miệng, hiển nhiên quan hệ với A Man không tệ.

"A Man..." Thạch Hạo nghĩ đến chuyện khi còn bé, rất là ấm áp, khi đó A Man đã rất thông minh rồi, hôm nay tuy không có nhìn thấy thế nhưng lại nghe được những tin tức rất tốt.

"Thật sự, ngươi chính là... Thạch Hạo thiếu gia mà A Man nói?" Thiếu nữ bạo dạng hỏi.

"Đúng thế." Thạch Hạo gật đầu.

"Trời ạ... Ngươi là trời sinh Chí Tôn!" Thiếu nữ cảm thấy đầu óc suy nghĩ không kịp, một người được cho rằng đã chết giờ lại trở về?

"Gia gia ta dẫn A Man đi tới nói nào thế?"

"Ta không biết." Thiếu nữ lắc đầu.

Ngay khi đó, Võ Vương phủ trở nên nháo loạn, trở nên ầm ỉ, thậm chí là kinh động tới bên ngoài, trên đường có rất nhiều người đứng, lộ vẻ ngờ vực.

"Làm sao thế?"

"Thiếu niên hung tàn kia đã tiến vào Võ Vương phủ, thế nhưng lại biến mất không thấy đâu, khiến cho phủ như gặp phải đại địch!"

Trên thực tế, trong Vương phủ quả thật đã trở nên rất loạn, sát tinh tới cửa, kết quả lại không gặp, khiến cho rất nhiều người vô cùng căng thẳng.

Nên biết, thiếu niên kia vừa đối phó xong Vũ tộc, hiện lại lại tới đây, dù là ai thì cũng đều hãi hùng khiếp vía.

Thạch Hạo nghe được tiếng huyên náo nên nhanh chân chạy về đại điện, khi vừa xuất hiện thì lập tức có một đám người tới vây xung quanh, bầu không khí trở nên căng thẳng tới cực điểm.

Xa xa, Thạch Tử Đằng bước nhanh tới, xung quanh dẫn theo một đám người.

Hướng khác cũng có một nhóm ông lão tới, hiển nhiên nhóm người này không ưu gì Thạch Tử Đằng, hai bên đối lập nhau.

"Đây chính là đứa nhỏ ở Hư Thần giới, từng tạo nên vô số sóng gió, vừa nảy còn đại náo cả Vũ Vương phủ, hủy đi rất nhiều cung điện." Có người nhỏ giọng nói.

Rất nhiều người đồng thời nhìn lại, cứ như là gặp phải đại địch.

"Nghe nói nó ở Hư Thần giới mở ra mười tòa Động Thiên, được xưng là thiếu niên Chí Tôn, rồi lại phá kỷ lục của Thạch Nghị nữa?" Có người hỏi.

"Không sai!"

Những lời này vừa lọt vào tai của người Võ Vương phủ thì cảm thấy không giống nhau, đám người Thạch Tử Đằng ánh mắt lạnh lùng, mà đám lão nhân kia thì lại giật mình và tiếc nuối.

Vốn là, Võ Vương phủ cũng sẽ có một thiếu niên Chí Tôn, chỉ là... đã chết rồi.

"Ngươi thật là không bình thường đấy, sau khi đại náo Vũ Vương phủ rồi lại nghĩ tới làm loạn ở Võ Vương phủ ta sao?" Có người đứng ở bên cạnh Thạch Tử Đằng lạnh lùng nói.

"Ngươi đến tột cùng là ai?" Một người khác quát hỏi.

"Ta tên Thạch Hạo!" Thạch Hạo đường đường chính chính báo ra tên mình, không hề che giấu chút nào, thanh âm như sét chấn động cả Võ Vương phủ, càng là truyền ra bên ngoài.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 310: Ta Tên Thạch Hạo.

Ta tên Thạch Hạo, chỉ bốn chữ mà thôi thế nhưng lại cứ như là một tia sấm sét khiến cho vẻ mặt đám người này trong nháy mắt biến đổi rồi lùi lại mấy bước, con ngươi co rút nhìn chằm chằm nó.

Còn có rất ít người chẳng biết gì cả, tỷ như những con cháu sinh ra sau này cùng với những tôi tớ mới tiến vào trong phủ, họ cũng không biết tình huồng năm đó.

Cho tới ngoại giới khi nghe được cũng có rất nhiều người nghi hoặc không thôi, cảm thấy được Võ Vương phủ đã xảy ra chuyện lớn, nếu không thì cần gì phải nhấn mạnh những từ đó như vậy, chấn động cả mười phương.

"Ngươi nói... ngươi tên là Thạch Hạo?" Một ông lão giọng run run, chòm râu trắng như tuyết cũng run lên, kinh ngạc nhìn thiếu niên ở trước mặt.

Cho tới đám người thuộc Thạch Nghị nhất mạch cũng lộ vẻ khiếp sợ, cứ như là gặp phải ma, nhìn chằm chằm Thạch Hạo, bọn họ khó mà tin được, nhìn thiếu niên anh tư bộc phát mà không tự chủ run lên, trong lòng xuất hiện luồng khí lạnh.

Cái tên này thật là khiến cho người ta chấn động, bọn họ cảm thấy cơn bão táp đã tới nơi rồi!

"Hắn... tên là Thạch Hạo, rất đặc biệt sao?" Một thiếu niên mười mấy tuổi nhỏ giọng hỏi người bên cạnh, cảm giác có chút không hiểu.

"Ngươi... nhỏ giọng một chút!" Ở bên cạnh hắn, có một người trẻ tuổi dùng giọng nghiêm khắc nhắc nhở, liếc nhìn hai bên rồi mới thấp giọng nói: "Ngươi đã quên cái tên Hạo nhi mà Thập Ngũ gia đã nói ư, chính là cái tên

này, đại chiến không lâu trước đây chính là vì nó nên mới xảy ra!"

"Cái gì? Hạo nhi chính là nó!" Những tên tiểu bối cùng với những người không biết tình huống năm đó, khi nghe thấy thế thì trợn tròn mắt, tất cả cảm thấy không thể nào tin được.

Ngày xưa, Võ Vương phủ xảy ra tai họa, những người biết nội tình trong đó thì tự nhiên hiểu rõ, những người không biết thì vĩnh viễn không thể biết, sự kiện đó được coi như là cấm kỵ, phong tỏa hoàn toàn không được truyền ra ngoài.

Vì vậy, có một vài đứa nhỏ mười mấy tuổi cùng với những con cháu nhỏ tuổi hơn chỉ loáng thoáng nghe thấy, cha mẹ của bọn họ không muốn nói nhiều về chuyện này.

"Hắn là Thạch Hạo, là hậu nhân của Thập Ngũ gia!" Có người nói nhỏ, nhanh chóng truyền khắp trong phủ.

Thạch Hạo là ai? Từng là một cấm kỵ trong phủ không cho bất cứ ai nói tới, thân phận và lai lịch của nó khiến cho những con cháu tuổi tác đang còn nhỏ khiếp sợ!

Đến giờ thì mọi người cũng đã rõ ràng, vì sao những ông lão, trung niên ở trong tộc lại nghiêm túc như thế.

Rất nhanh, dù là tiểu bối ở trong tộc hay là hạ nhân mới vào trong phủ đều đã hiểu rõ, mỗi một người đều hít một hơi khí lạnh.

"Sao có khả năng chứ... Mười mấy năm đã trôi qua, đứa nhỏ kia vẫn còn sống?" Một ông lão âm thanh hơi run, không thể nào tin được.

"Ta chính là Thạch Hạo!" Thạch Hạo thần sắc bình tĩnh, thoải mái, bình thản, âm thanh như rồng ngâm, khấy động dưới trời cao.

"Hậu nhân của lão Thập Ngũ? Ta không có nằm mơ đấy chứ, vậy mà còn có thể gặp lại đứa bé kia..." Một ông lão khác cảm thấy nhiệt huyết cả

người dâng trào, kích động suýt chút nữa đã hét lớn lên.

Ngay cả đám Thạch Tử Đằng vẻ mặt cũng vô cùng khó coi, càng có người trên mặt trắng bệch như thiếu máu, tâm thần không yên, cảm thấy họa lớn đã đến rồi!

Ngay cả bản thân Thạch Tử Đằng, lúc này vẻ mặt cũng biến đổi liên tục, mất đi bình tĩnh và thong dong ngày thường, hai mắt của hắn như điện không ngừng đánh giá thiếu niên này.

"Tầm bậy, người kia sớm đã chết rồi, nói, đến tột cùng ngươi là ai, vì sao lại dám đến Võ Vương phủ ta mạo danh, cố ý gây rối hả?" Một ông lão thuộc một mạch Thạch Hạo mở miệng, hàn quang trong mắt lóe lên.

Khi nghe được có người nói như vậy, lập tức có người khác hùa theo, nói: "Đúng là thời buổi loạn lạc mà, cái gì trâu bò rắn rết đều xuất hiện, vậy mà lại có người dám tới Võ Vương phủ ta lừa bịp, đây là chán sống ư? Các ngươi còn nhìn cái gì, bắt hắn lại cho ta."

Rất nhiều người thuộc mạch này liền hiểu ý, hiện tại cho dù đánh chết cũng không thể thừa nhận thân phận của nó, cho nên phải tập tức hành động tiêu diệt nó.

"Các ngươi muốn làm gì?!" Một bên khác có vài ông lão gào thét cứ như là những con sư tử già, râu tóc đều dựng lên, thần thái uy mãnh, to giọng quát lớn.

"Hắn giả mạo con cháu đã chết của phủ ta, tới đây mục đích là phá rối, rõ ràng bụng dạ khó lường, tất nhiên chúng ta phải bắt hắn lại rồi, có gì không đúng hả?" Đối diện, có một người trung niên lạnh lùng nói.

"Ta tới đây chưa nói rõ là ý gì mà các ngươi đã vội vàng định tôi sao?" Thạch Hạo hỏi.

"Ngươi tới đây mạo danh người khác thế còn chưa đủ hay sao, đến tột cùng là có ý gì, không cần nói nhiều, nhưng mà ngươi muốn ở Võ Vương

phủ khuấy lên sóng gió đó chỉ là vọng tưởng mà thôi!" Người đứng bên cạnh Thạch Tử Đằng lên tiếng,

"Các ngươi hỏi tên ta, ta thành thật trả lời, chỉ dựa vào điểm này mà lại gán tội danh cho ta, các ngươi chột dạ hả?" Từ đầu đến cuối Thạch Hạo vô cùng thong dong, không nhanh không chậm đáp trả.

Bên trong tòa phủ đệ mọi người nín thở nhìn về phía trước, rất nhiều người đã trải qua chuyện năm đó, nhìn chằm chằm Thạch Hạo, cố gắng nhớ lại đứa bé suy nhược năm đó, xem có phải là một người hay không.

"Chúng ta đã biết ngươi, ngươi đến Hoàng Đô với mục đích không cho ai viết, rằng muốn quấy nhiễu phủ đệ đại vương hầu, bụng dạ khó lường." Có người mở miệng.

Một lão huynh đệ của Thập Ngũ gia hét lớn: "Ta thấy các ngươi mới là bụng dạ khó lường đấy, chưa gì đã gán tội danh cho người khác, không cho phép nó mở miệng hả?"

Thạch Hạo nở nụ cười, nhìn về phía trước, nói: "Ngươi nói là ta quấy rối phủ đệ các đại vương hầu, có thể cho ví dụ không?"

"Chuyện này..." Người đứng bên cạnh Thạch Tử Đằng cứng họng, bởi vì hắn phát hiện lời nói ra hơi chút lúng túng, bởi vì đối phương đại náo chính là Vũ Vương phủ có quan hệ rất lớn với chuyện năm xưa.

"Để ta nói cho ngươi biết, ngay vừa này ta đã hủy đi Vũ Vương phủ!" Vẻ mặt Thạch Hạo trở nên lạnh, quát to một tiếng, nói: "Ta nghĩ, các người hẳn là biết nguyên do?"

"Ngươi..." Người trung niên kia sau khi va chạm với ánh mắt lạnh lẽo của Thạch Hạo thì khí thế không tự chủ được mà yếu đi, không thể đối diện được nữa.

"Năm đó các ngươi đã làm những gì, bọn họ đã làm những gì, chắc đều đã rõ. Ta chỉ tới nói chuyện một chút mà thôi, Vũ tộc thiếu ta quá nhiều!"

Âm thanh của Thạch Hạo rất vang vọng, cứ như là đao kiếm vang lên chấn động cho cả đám người sợ hãi.

"Ngươi... nói dối, ngươi cơ bản không phải là đứa nhỏ năm đó!" Lại có người ở bên cạnh Thạch Tử Đằng kêu lên.

Một vị lão huynh đệ của Thập Ngũ gia nghe thấy thế thì chẳng những không tức giận mà ngược lại còn rất bình tĩnh, quay về phía tất cả mọi người nói: "Mở con mắt của các ngươi thật to mà nhìn thật kỹ nhé, đuôi lông này nơi khóe mắt của nó, có phải là có chút thần vận của Tử Lăng, có giống với lão Thập Ngũ hay không?"

Những lời này vừa ra rất nhiều người chấn động, lập tức quan sát thận cẩn thận, quả thật rất giống, chỉ trong nháy mắt mọi người đều tin cả, đây chính là hậu đại của Đại Ma Thần đã trở về.

"Ta chắc chắn, là nó, là Hạo nhi sống sót trở về rồi!" Một ông lão hô lớn.

"Không sai, chính là Hạo nhi, là đứa nhỏ năm đó, ông trời à... ngươi đã mở mắt ra rồi!" Có người khác hô lên, vô cùng kích động.

...

Thời khắc này, Võ Vương phủ trở nên náo loạn, tất cả những nhân vật trọng yếu đều đã tới, cho dù người đang bế quan cũng tỉnh dậy rồi xông thẳng với cung điện này.

Đám người Thạch Tử Đằng nhất mạch nghe thấy thế thì biến sắc mặt, không nói thêm gì nữa,

Hiển nhiên Võ Vương phủ chia làm hai đại trận doanh, nhân số không hề ít, chia làm hai khu vực, vô cùng đối lập với nhau.

Một đứa nhỏ bị cho rằng đã chết đi nhiều năm về trước giờ trở lại, khiến cho người trong phủ trở nên ầm ĩ.

"Chút nữa cẩn thận kiểm chứng thân phận, nếu là đứa nhỏ năm đó thì coi như là một chuyện tốt, cứ để nó nhận tổ quy tông vậy." Một ông lão bên cạnh Thạch Tử Đằng chậm rãi mở miệng, vẻ mặt vô cùng bình thản.

"Nghe giọng điệu của người, ngươi cảm thấy đây là một sự ban ân cho ta sao?" Thạch Hạo hỏi.

Ông lão đứng đối diện sắc mặt bình thản, nói: "Cháu à, thế ngươi muốn gì nữa hả, đây là một chuyện vui, nhận tổ quy tông, chúng ta phải giúp ngươi ăn mừng, ngươi còn không thích sao?"

"Đây là một loại trọng thưởng cho ta sao, ngươi cảm thấy ta phải cảm ơn cái ân đức này của các ngươi sao, đây là nơi ăn xin ư!" Thạch Hạo lạnh lùng hỏi.

"Thế ngươi muốn thế nào?" Ông lão kia lại mở miệng, trêm mặt có một chú hàn khí.

"Các ngươi tự cho mình là cao cao tại thượng ư, ai là Thạch Uyên, nghe nói bị tổ phụ ta phế bỏ, trốn ở nơi nào rồi?" Thạch Hạo hỏi, khóe miệng kèm theo một tia khinh bỉ.

Thạch Uyên chính là tổ phụ của Thạch Tử Đằng, cũng là nhân vật vô cùng trọng yếu của nhất mạch này, một người chủ quản lại bị phế như thế khiến cho mạch này vô cùng căm phẫn, không thể nhấc đầu lên nổi.

Lúc này, Thạch Hạo lại dùng thái độ khinh bỉ khiến cho rất nhiều người tay nắm chặc thành nắm đấm.

"Thạch Trung Hòa, ngươi có biết mình đang làm gì không?" Một vị lão huynh đệ của Đại Ma Thần quát to: "Thu lại sắc mặt đầy gian ác kia đi, đừng quên năm đó các ngươi đã làm những việc có lỗi gì với đứa nhỏ này, bây giờ lại dùng cái giọng điệu đó nói chuyện hả?!"

"Thập Bát thúc, không cần nổi giận, Hạo nhi trở về lại một việc vô cùng vui, chúng ta bên chúc mừng nó." Thạch Tử Đằng cuối cùng cũng mở

miệng, vẻ mặt bình tĩnh.

"Các ngươi cảm thấy, ta trở về là để nhận tổ quy tông sao?" Thạch Hạo nói.

"Ngươi muốn làm gì?" Thạch Trung Hòa hỏi, vẻ mặt càng thêm lạnh.

"Ta trở về hay không thì cần quái gì tới sự tán thành của các ngươi." Vẻ mặt của Thạch Hạo cũng lạnh xuống, nhìn bon họ, nói: "Cái gọi là gia tộc đầy vinh quang và huy hoàng của các ngươi không có quan hệ gì với ta cả, thế thì việc kia thì cũng chẳng là gì!"

Câu nói này vô cùng bất kính, khiến cho đám người thuộc Thạch Tử Đằng nhất mạch biến sắc mặt, ngay cả những lão huynh độ của Đại Ma Thần cũng cau mày, không ủng hộ với ý kiến vừa nãy.

"Ngươi có biết mình đang nói gì không, ngươi có tư cách gì mà nói như thế?" Thạch Trung Hòa quát hỏi.

"Tại sao ta không thể nói như thế, trước giờ chưa bao giờ có ý định gia nhập với các ngươi, từ mười mấy năm trước phụ thân của ta bị các ngươi đuổi đi thì lúc đó ta và Võ Vương phủ đã không còn liên quan gì nữa rồi!" Vẻ mặt lẫn giọng nói của Thạch Hạo đều nghiêm túc.

Những câu nói này khiến cho nhiều người im lặng, chuyện năm đó tuyệt đối Võ Vương phủ đã có lỗi với Thạch Tử Lăng nhất mạch bọn họ.

Hơn nữa, lại xuất hiện một đứa nhỏ được ngoại giới gọi là thiếu niên Chí Tôn, nó còn cần người khác "trọng thưởng" nữa ư, còn cần ánh hào quang là con cháu Võ Vương phủ nữa sao? Cơ bản không cần!

Chỉ cần nó gật đầu, vô số thế lực lớn, thậm chí là Thái Cổ Thần Sơn cũng muốn cúi đầu, khách khí xin nó gia nhập.

Tương lai, nó có thể đạt đến trình độ nào, không người nào rõ được, đây chính là một thiếu niên Chí Tôn chân chính, có tư cách đoạt đi ngôi vị hoàng

đế của Thạch Quốc.

Đối với nó, Võ Vương phủ quá nhỏ!

Lúc này, bên ngoài hoàn toàn yên tĩnh, bọn họ nghe được tiếng quát từ trong phủ, trong lòng mỗi một người đều chấn động, Hạo nhi và Đại Ma Thần nhắc tới đã xuất hiện?

Không có tường nào mà gió không lọt qua được, ngoại giới có tin đồn, tôn nhi của Đại Ma Thần chính là Chí Tôn trời sinh bị người ám hại, cho nên mới dẫn tới cuộc đại chiến lần trước.

Hiện tại, một thiếu niên tên alf Thạch Hạo đã trở về, sao lại không làm người ta chấn động được chứ, chắn chắn sẽ gây nên sóng lớn ngập trời.

"Ngươi không gia nhập Võ Vương phủ, không muốn nhận tổ quy tông, vậy ngươi trở về làm gì?" Thạch Trung Hòa đứng bên cạnh Thạch Tử Đằng lên tiếng hỏi.

"Ta tên Thạch Hạo, vốn là trời sinh Chí Tôn nhưng khi còn nhỏ lại bị người móc đi Chí Tôn cốt rồi đặt vào trong cơ thể Thạch Nghị, hôm nay trở về chính là đòi lại một câu trả lời thật hợp lý!"

Âm thanh của Thạch Hạo chấn động cả thiên địa, truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, đặc biệt truyền đi rất xa cứ như là rồng ngâm hổ gầm.

Nó không hề che giấu gì cả, dùng lời nói đơn giản nhất vạch trần án thảm năm đó, khiến cho chân tướng được lộ trước mắt thế nhân.

"Cái gì?" Thời khắc này, các nơi trên Hoàng Đô đều chấn động, tin tức này cứ như là một cơn lốc xoáy bao phủ cả tòa thành lớn, toàn bộ thế lực không ai không rung động.

Tuy từ lâu đã nghe được một vài tin đồn thế nhưng rất là mơ hồ, không người nào nói rõ cả, mà lần trước Thập Ngũ gia đại náo Hoàng Đô thì cũng không có giải thích cho ngoại giới biết nên mọi người cũng không biết rõ

lắm.

Cho đến hôm nay, đứa nhỏ này đã nói ra tất cả, tự mình đăng lên Võ Vương phủ, đây mới được coi như là một con sóng lớn kinh thiên!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 311: Chiêu Cáo Với Thiên Hạ.

"Nó chính là cái tên Hùng Hài Tử kia, không biết gặp phải tao ngộ gì? Nó... những năm vừa qua vẫn lưu lạc ở bên ngoài, không biết học nghệ với ai?"

"Trời ạ, đứa nhóc hung tàn của Hư Thần giới, nó tên là Thạch Hạo, xuất thân từ Võ Vương phủ, quả thật là ngoài dự đoán của mọi người, lại trải qua nhiều thăng trầm như thế?"

Hoàng Đô sôi trào, tất cả đều xôn xao, mọi người đều kinh ngạc đến ngây người, tin tức như vậy được phát tán quả thật giống như là sao băng tiến vào biển cả, gây nên sóng lớn ngập trời!

"Ngươi đang nói linh tinh gì thế hả, muốn làm nhục Võ Vương phủ ta sao?" Thạch Trung Hòa hét lớn, quả thật không thể chấp nhận được, nếu như chuyện này xảy ra thật thì chính là một việc bê bối vô cùng lớn.

Tiếng nói của hắn rất lớn khấu động cả trời cao, bốn phía đều có thể nghe thấy được. Chuyện năm đó dính dáng quá nhiều thứ, vốn coi như là cấm kỵ nên đã phong kín, thế nhưng hôm nay lại lộ ra ngoài ánh sáng, nguy hại rất lớn.

"Làm thì đã làm rồi, ngay cả dũng khí để thừa nhận cũng không dám hay sao, ta cảm thấy các ngươi quá hèn mọn." Thạch Hạo châm biếm.

"Người thiếu niên, ngươi không nên ăn nói tầm bậy, trước tiên không biết ngươi có phải là tôn nhi của lão Thập Ngũ hay không, thế nhưng không thể ăn nói hàm hồ bậy bạ được." Lại có người mở miệng, ánh mắt đảo liên tục cảm giác chuyện lớn không ổn rồi.

Chuyện này quá mức kinh người, đến cùng lời nói của ai mới là sự thật

đây?

Giờ khắc này, không cần nói những người đang đứng trên phố lớn, ngay cả một ít nhân vật đang bế quan trong các phủ vương hầu cũng bị kinh động, bởi tin tức này quá dọa người mà.

Trời sinh Chí Tôn? Đây là tên gọi kinh người biết bao, nghĩ tới những ghi chép trên sách cổ thì mọi người nhịn không được mà run sợ.

Nếu như là thật thì ông trời đã hao tâm biết bao tới Võ Vương phủ, có một Trùng Đồng giả cũng thôi đi, vậy là lại lòi ra một trời sinh Chí Tôn, chấn động lòng người!

Toàn bộ Hoàng Đô đều nháo nhào cả lên, khó mà yên tĩnh lại được, một thiếu niên đánh tan một sự thật được chôn giấu nhiều năm, nói ra một bí mật như thế, giống như là sao chổi va chạm với mặt đất, mười phương đều rung bần bật.

"Chẳng biết xấu hổ!" Thạch Hạo nhẹ nhàng nói với bọn họ, thế nhưng đây lại giống như đang giáng một cái bạt tai lên mặt bọn họ, khiến sắc mặt bọn họ lúc trắng lúc xanh.

Chuyện này có thể giấu kín nữa ư? Thạch Hạo cười mỉm, thật ra vẫn hi vọng bọn họ sẽ nói nhiều hơn mấy lời nữa, như thế thì mới có thể hoàn toàn bại lộ ra được, cũng có thể làm cho ngoại giới nhìn rõ ràng hơn.

Thạch Tử Đằng thở dài, vô cùng đau đầu, đã mất đi sự bình tĩnh và thong dong vốn có, hắn không nghĩ tới hôm nay lại rơi vào thế bị động như vậy, đứa cháu này chỉ tùy ý nói ra một câu thì chính là một hồi sóng gió rồi.

Có thể che giấu ư? Hắn tự hỏi, hiển nhiên là không thể, không nói bên ngoài, chỉ riêng Võ Vương phủ đã chia thành hai trận doanh, những người kia một khi đứng về phía Thạch Hạo, mở miệng dùm nó thì chắc chắn không thể giấu được thứ gì nữa.

Rơi vào cục diện như hiện tại quả thật là khó khăn mà, ánh mắt của

Thạch Tử Đằng rất lạnh, hôm nay lại dẫm vào vũng bùn, bọn họ không cách nào có thể 'giải thích rõ ràng' được.

"Các ngươi nói tiếp đi, nói thử ta sẽ làm cách nào để nói hết những chuyện xấu của các ngươi ra ngoài." Thạch Hạo vẫn vô cùng ung dung, bình tĩnh nhìn bọn họ.

Vào lúc này, đám người Thạch Trung Hòa vô cùng lo lắng, che giấu không được nữa rồi, chuyện này bưng bít cũng không nổi nữa, có thể làm sao? Trong lòng bọn họ thở dài, vừa nãy giải thích quá vội vã nên đã rơi vào thế yếu.

Tình huống hiện tại rất bất lợi cho bọn họ, đang nói mà lỡ sai sót không xoay chuyển được thì giống như là đã ngầm thừa nhận, đây thật giống như ngồi trong lò hấp, bị đè ép và khó chịu.

"Tuổi ngươi không lớn, nhưng sự tàn nhẫn lại quá thừa." Một vị trung niên than thở, đương nhiên là đang nói nhỏ bên ngoài không thể nghe được.

"Xem ra, các ngươi chẳng có chút hối lỗi nào, chuyện năm đó cơ bản chưa bao giờ để trong lòng, hiện tại lại quát ngược lại ta, đây đúng là 'đạo đức tốt' quá mà." Thạch Hạo châm biếm.

"Đều là Võ Vương phủ nhất mạch, ngươi cũng là con cháu Thạch tộc, cho dù tộc nhân có lỗi với ngươi thế nhưng cũng không đến mức phải đuổi cùng giết tận như vậy, hôm nay đã như thế này thì làm sao bộ tộc ta có thể đặt chân ở Hoàng Đô này?" Một ông lão mở miệng.

"Hạo nhi, lúc trước là chúng ta không đúng, nhưng chuyện đã xảy ra rồi, giờ nói lại chuyện quá khứ cũng không giải quyết được vấn đề gì, bây giờ chúng ta hãy đồng tâm hiệp lực khiến cho mạch này của chúng ta càng thêm phồn thịnh mới đúng." Một người trung niên đứng ở bên cạnh Thạch Tử Đằng mở miệng, nói ra những câu như vậy.

Những lời này chỉ giới hạn ở trong phủ, người ngoài không thể nghe

được, bọn họ cũng không dám lớn tiếng nói.

Đã không còn cách nào nữa, chỉ còn cách là khuyên giải Thạch Hạo khiến cho nó không muốn dây dưa, không nhắc lại chuyện đã qua, như vậy thì có thể cứu vãn lấy một ít danh dự ở Hoàng Đô này.

"Không phải khi nãy các ngươi vô cùng hùng hổ, chối bỏ những việc kia sao, mà lại còn nói ta không được ăn nói lung tung, vũ nhục Võ Vương phủ, sao giờ lại trở mặt nhanh như thế?!" Thạch Hạo hỏi.

"Chuyện này..." Cả đám người vừa giận vừa sợ, sắc mặt đỏ bừng lên, bàn tay nắm chặc, việc này khiến bọn họ vô cùng khó chịu như đang thiêu đốt trong lòng bọn họ.

Lúc này, một ông lão đi tới, râu tóc bạc trắng, bước đi lảo đảo, đây chính là Thạch Uyên đã bị Đại Ma Thần phế bỏ, hắn nhìn chằm chằm Thạch Hạo, trong lòng vô cùng phức tạp.

Đứa bé năm đó vậy mà vẫn còn sống, đây thật là một kỳ tích mà!

Hắn nhẹ nhàng thở dài, nói: "Đại nương của ngươi đã đền tội, chuyện năm đó không thể cứu vãn, thế nhưng Hạo nhi, ngươi trước sau vẫn là sự kiêu ngạo của bộ tộc ta, sau khi ngươi trở lại có thể kế tục vị trí Võ Vương."

"Năm đó ta không có ở trong tộc, sau này biết thì cũng rất tức giận." Rốt cuộc, Thạch Tử Đằng cũng đã mở miệng, nói: "Việc xảy ra khi xưa khiến ta rất đau lòng, thế nhưng mấy người đó đều đã bị chém đầu, cháu à, trong tộc đã có lỗi với ngươi nhưng ngươi không nên ôm hận, tất cả phải vì Võ Vương phủ chúng ta càng cường thịnh hơn."

Hắn rất thẳng thắng, âm thanh không cao thế nhưng đủ để truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, việc này khiến người giật mình.

Năm đó, mẫu thân của Thạch Nghị vì sao mà chết, nay vẫn là một bí ẩn, có rất nhiều ý kiến, hiện tại Thạch Tử Đằng mở miệng, hóa ra là bị tử hình, đây chính là đại nghĩa diệt thân hay sao?" Khiến người ta bị chấn động

mạnh,

"Hạo nhi, có mấy người trong tộc ta quá nóng giận nên lời nói quả là không đúng, nhưng suy cho cùng đều muốn làm cho bộ tộc ta càng thêm phồn thịnh, cũng không hề có ác ý quá lớn, không cầu ngươi tha thứ, nhưng hy vọng ngươi đừng ôm lấy mối hận này, hãy trở về, trở lại trong tộc." Thạch Tử Đằng nói rất rõ ràng.

Thạch Hạo kinh ngạc, người đại bá này quả nhiên có tiềm chất của người trí dũng kiệt xuất, từ đầu đến cuối cũng không có mở miệng, mà một khi mở miệng thì ắt cân nhắc tới đại cục, vì gia tộc.

"Đại nương kia đã móc đi Chí Tôn cốt của ta, ban đầu trong tộc cũng chưa từng bị xử phạt, chỉ khi phụ thân ta trở lại thời mới đánh giết ả. Trong tộc muốn ta trở lại? Vậy thì vì sao năm đó lại muốn trục xuất phụ thân ta, rồi liên thủ với Vũ tộc âm thầm tuy sát chúng ta cho tới tận Tây Cương. Mà khi tổ phụ trở về, dò hỏi việc năm đó thì tại sao lại bị các ngươi ngăn cản, rồi đại chiến cùng ông?" Thạch Hạo khẽ nói, vẫn như trước trong lẫn ngoài đều nghe thấy được.

Mọi người nơi đây liền ồ lên, Thạch Tử Đằng nhất mạch đã thừa nhận chuyện năm đó, mà đứa nhỏ này càng nói thêm rất nhiều bí mật nữa.

"Chẳng trách nó muốn phá hủy cả Vũ Vương phủ, không ngờ ẩn tình lại nhiều như thế."

Ngoại giới thật sự khó mà yên tĩnh dược, chuyện xấu trong Võ Vương phủ càng thêm nhiều hơn, khiến người khác chấn động, một đứa nhỏ trời sinh Chí Tôn lại phải chịu đau đớn mất đi phù cốt, quả thật có chút đáng thương.

Thế nhưng, mọi người rất nhanh tỉnh ngổ, nhân vật chính của sự kiện lần này chính là Hùng Hài Tử, là thiếu niên hung tàn, hiện tại nó lại là... Thiếu niên Chí Tôn!

Nó mở ra mười tòa Động Thiên, quét ngang tám phương trong Hư Thần giới, thể hiện tư thái ngang ngược cùng với vô địch cùng cảnh giới!

"Trời ạ, suýt chút nữa chúng ta đã quên, sau khi nó mất đi Chí Tôn cốt, không chỉ còn sống mà còn lợi hại như vậy, quá nghịch thiên mà!"

"Nếu như nó không mất đi khối cốt đó thì sẽ mạnh đến mức nào chứ?"

Khi nghĩ tới vấn đề này, mỗi người khó mà giữ bình tĩnh được, trong lòng khiếp sợ cảm thấy khó mà tin nổi.

Đồng thời cũng có rất nhiều cảm khái, thiếu niên này quả thật khó mà phán đoán được, vốn thân thể sắp chết cuối cùng lại phát triển, đạt đến một bước như thế này.

"Hạo nhi, ngươi đến phủ là mục đích gì?" Thạch Uyên không nhịn được hỏi.

Bởi vì, song phương càng nói thì chuyện tình càng tiết lộ nhiều, cơ bản không thể giải quyết được vấn đề này ngược lại sẽ khiến cho ngoại giới càng sối sục hơn, sẽ hiểu rõ chân tường của ngày xưa hơn.

"Ta tới đây chỉ là muốn chiêu cáo thiên hạ rằng ta còn sống, ta hi vọng phụ thân, tổ phụ của ta có thể biết được tin tức này, không muốn họ thêm sầu lo nữa."

"Phụ thân, mẫu thân, các người giờ đang nơi nào, con vẫn còn sống trên đời này!"

"Tổ phụ, người không cần buồn bã ủ rũ nữa. Hạo nhi của người chưa có chết, mặc dù mất đi khối cốt đó thì đã sao? Con như trước vẫn có thể tung hoành cả thiên hạ!"

Thạch Hạo hét lớn, ở ngay tại đây chiêu cáo với cả thiên hạ, hi vọng nhờ vào sự kiện khiến cho Hoàng Đô khiếp sợ này sẽ lan truyền ra bốn phía, để cho phụ mẫu của nó, để cho gia gia của nó biết được, nó còn sống, hơn nữa

còn rất vui vẻ, là một thiếu niên Chí Tôn!

Cho dù nói thế nào đi nữa, cho dù người đời sau có đánh giá thế nào đi nữa, ngày hôm nay cái tên Thạch Hạo này nhất định sẽ trở thành tiêu điểm, trở thành một nhân vật chính trong Hoàng Đô này.

Đến hiện tại, mọi người rốt cuộc cũng biết được xuất thân của đứa nhỏ hung tàn này, hiểu rõ lai lịch của nó, là một thiếu thiên đã quật khởi sau khi mất đi Chí Tôn cốt, khiến người ta chấn động.

"Hạo nhi, đến tột cùng ngươi muốn thế nào đây?" Cuối cùng, Thạch Tử Đằng cũng vạch mặt, bình thản đã không còn thay vào đó là một tia lạnh lẽo.

Hắn nổi lên một luồng sát khí, chỉ là khắc chế quá tốt mà thôi, khi ở Thanh Lâm viên hắn đã muốn ra tay vì Ma Chu đó rồi, hiện lại lại gặp phải chuyện này, gần như không thể kiềm chế nổi nữa.

Nhưng mà, nói tóm lại hắn không có bùng phát, không muốn là người gây sự trước tiên.

Thạch Hạo nở nụ cười, nói: "Đại bá à, lĩnh giáo một phen có được hay không?"

Lời này vừa nói ra, trên dưới cả Võ Vương phủ đều biến sắc mặt, nói là lĩnh giảo hẳn là đòi lại một câu trả lời thật hợp lý, hoặc có thể nói là thảo phạt!

"Hạo nhi, chúng ta là người một nhà, sao có thể động thủ được chứ?" Thạch Tử Đằng bình tĩnh nói, trên mặt chẳng có chút cảm xúc nào.

Thế nhưng khí hắn nhìn thấy điệu bộ cười như không cười đó của Thạch Hạo thì trong lòng không khỏi rùng mình, thiếu niên này nhìn ra được tâm tư của hắn à.

"Đại bá, chiến một trận thôi, sinh tử do mệnh, thành toàn tâm nguyện cho ngươi!" Thạch Hạo lên tiếng,

"Ngươi, đứa nhỏ này..." Thạch Tử Đằng lắc đầu, làm bộ thở dài.

"Hạo nhi, ngươi hơi quá đó, thế nào đi nữa hắn cũng là đại bá của ngươi, nếu như ngươi cảm thấy oan khuất thì có thể bày tỏ với chúng ta, ra tay như thế thì không được hay cho lắm?" Thạch Trung Hòa mở miệng.

"Ngươi muốn mở miệng giảng đạo lý với ta? Tốt, mấy người các ngươi cũng nên đền tội cho rồi, tất cả cứ dựa theo tộc quy mà xử quyết, ngươi có phục không?!" Thạch Hạo không chút lưu tình, lớn tiếng quát.

Sắc mặt của Thạch Trung Hòa trở nên xám đen, nói: " Đã như vậy, ta chiến với ngươi trước một hồi vậy."

Hắn không để cho Thạch Tử Đằng xuất thủ trước, bởi vì nghe nói thiếu niên này rất đặc biệt, trước tiên muốn thăm dò chút thực hư xem thế nào.

Nhưng mà, khí thấy Thạch Hạo thân thể lấp lánh ánh đen, đã dung hợp thành một thể với Bất Diệt Kim Thân, hắn cảm thấy không ổn nên phân phó nói: "Mở ra đại trận."

"Ta xem ai dám làm thế nào?!" Lão huynh đệ của Đại Ma Thần mở miệng, lạnh lùng đảo qua đám người kia.

Thạch Trung Hòa thở dài, không cần phải nhiều lời nữa, rung tay một phát liền lấy ra một trận pháp được tạo thành từ xương thú, từng khối từng khối một dày đặc không hư không, vậy nhốt lấy Thạch Hạo.

Thạch Hạo vung lên ống tay áo, một hộp đá xuất hiện, vang lên những tiếng boong boong, trong nháy mắt tám thanh phi kiếm bay ra, tất cả chỉ dài bằng lòng bàn tay vô cùng lấp lánh, màu sắc không giống nhau, lập tức chém về trước.

"Kiếm trận Bát Hung?" Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

"Xoẹt!"

Kiếm khí ngang dọc, nhanh chóng chém những khối xương thú kia thành bột mịn, dùng kiếm trận phá giải đại trận của đối phương, những phù cốt kia cuối cùng cũng bị phá nát.

Thạch Trung Hòa lần nữa xuất thủ, lấy ra một bảo cụ khác giết về phía Thạch Hạo, triển khai cuộc đại chiến.

Đáng tiếc, đây không phải là một thiếu niên tầm thường, sau khi hợp nhất cùng Bất Diệt Kim Thân thì tương đương với một vương hầu, Thạch Hạo lấy ra chén Hóa Thiên, tỏa ra ánh sáng rực rỡ, hô miệng tiếng liền thu Thạch Trung Hòa vào bên trong.

"Đưa ngươi tới bên cạnh con nhện, hay là trực tiếp giết chết?"

Trong lòng bàn tay của Thạch Hạo xuất hiện một cái chén nhỏ, miệng chén lượn lờ từng sợi hào quang lượn lờ.

"Không được!" Trong lòng Thạch Trung Hòa hoảng sợ, quả thật hắn còn chưa muốn chết.

"Vậy thì tha cho ngươi một mạng, cứ bình tĩnh ngồi nhìn xem người mà đã bị các ngươi móc đi Chí Tôn cốt sau này làm sao để chiến với trời sinh thần nhân ở trong lòng các ngươi." Thạch Hạo lên tiếng.

Trong miệng chén lấp lánh hào quang, từng sợi thần hà chém thẳng về phía Thạch Trung Hòa, trên đầu của hắn bốc lên từng luồng khí trong suốt, phần bụng phù văn mờ nhạt, một thân tu vi cứ thế bị phế bỏ.

Chén nhỏ xoay chuyển ném hắn ra ngoài, ngã nhào trên mặt đất.

Chỉ đơn giản như thế, một nhân vật có địa vị của Thạch tộc bị giải quyết.

"Đại bá, bắt đầu thôi." Thạch Hạo nói.

"Đã như thế thì đại bá cùng ngươi luận bàn một phen, nhìn xem thiếu niên Chí Tôn như ngươi mạnh đến mức nào, so với ca ca của ngươi thì mạnh

hay yếu." Thạch Tử Đằng lên tiếng rồi nhanh chân lao về phía trước

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 312: Chiến Thạch Tử Đằng.

Thạch Tử Đằng có vóc người cao to, tóc đen bay lượn, da thịt trắng như ngọc thạch, cặp mắt long lanh có thần, anh tuấn tiêu sái, nếu như không biết được tuổi thật của hắn thì nhất định sẽ cho rằng đây là một người thanh niên.

Hắn tu đạo đã nhiều năm, dung nhan không thay đổi, từ trẻ tới già vẫn sẽ duy trì hình dạng ở thời thanh niên, như vậy đủ để chứng minh sự mạnh mẽ và phi phàm của hắn đến cỡ nào rồi.

"Hạo nhi, đến đây đi, để đại bá xem thử ngươi bất phàm cỡ nào, hãy thể hiện sự phồn thịnh của tộc ta, hãy thể hiện hết thần uy của ngươi đi nào."

Nhiều năm qua, Thạch Tử Đằng vẫn cầu đạo ở hồ Ma Linh, thanh danh không nổi, biết ẩn giấu rất sâu, thế nhưng những người muốn biết được sự đáng sợ của hắn khi ra tay quyết chiến thì đều chết hết.

Tuy rằng Thạch Hạo thì mới mười ba tuổi, thế nhưng ở trong Đại Hoang thì đã có thể cưới vợ sinh con rồi, vóc người nó cao ráo không thấp hơn người trưởng thành bao nhiêu, tóc đen rất dày, cặp mắt to sáng bóng, long hành hổ bộ.

Hai người tiến vào võ trường, nơi đây có trận văn bảo vệ, có thể đảm bảo chiến trường sẽ không bị phá hủy nếu không với tu vi của bọn nó thì một khi khai chiến thì chính là một hồi tai nạn.

Thạch Hạo đứng giữa sân, cứ như vực sâu núi cao, ung dung bình tĩnh, cơ bản không giống như là một thiếu niên, sau khi đạt tới trạng thái chiến đấu nó còn trầm ổn hơn cả những người tu đạo mấy chục năm.

Ở một bên, vẻ mặt của Thạch Tử Đằng đầy bình thản, giơ tay nhấc chân cùng kết hợp với thiên địa này, càng hiện ra một loại đạo vận giống như một

thế ngoại cao nhân.

"Chiến!"

Tiếng hét vang vọng truyền ra, hai người gần như động thủ cùng lúc, giết thẳng về phía đối phương, Thạch Tử Đằng vung tay áo lên một con lốc cuồn cuộn xuất hiện, trời đất xám xịt, cát bay đá chạy, rất nhiều cung điện bị hất lên tận trời cao.

May là, ở bốn phía đều xuất hiện từng mảnh ánh sáng phong ấn nơi đây lại, không có tạo thành tai nạn gì cả.

Thế nhưng, giữa trường chiến đấu thì hoàn toàn khác nhau, lốc xoáy xuất hiện, tiếng vang vù vù chói tai, tay áo vương ra cứ như là một đám mây đen che kín bầu trời từ từ hạ xuống, bao phủ cả thiên địa.

"Tụ lý càn không*!"

(*): Trời đất trong tay áo.

Tất cả mọi người đều thất kinh, đây là một môn đại thần thông của một vị thần nhân thuộc Nhân tộc sáng tại ra, cũng không có thuộc về hồ Ma Linh, không cần nghĩ cũng biết Thạch Tử Đằng có cơ duyên lớn như thế nào.

Tay áo kia vung ra che đậy cả thiên địa, muốn cưỡng ép Thạch Hạo vào bên trong, nếu vào trong vậy thì rất khó để thoát ra được, nơi đó đã tự thành một giới nên muốn giết chết nó thì chỉ trong nháy mắt.

Thạch Hạo cũng xuất thủ, trong tay liền xuất hiện một cái Long Giao tiễn màu vàng, sau khi được nó gia trì thì hóa thành hai con giao long màu vàng, ngẩng đầu trong hư không rít gào.

Phần đuôi của hai con giao long liên kết lại với nhau, thân thể giao long đồng thời hợp lại, tiễn xé tan cơn lốc mang theo Thạch Hạo vọt ra từ trong tay áo lớn kia, nó cũng chưa từng bị thu vào trong.

Tâm thần mọi người chấn động, chỉ vừa bắt đầu mà đã dùng đại thần thông cỡ này rồi, đúng là làm người thán phục.

"Ở cảnh giới vương hầu, Tử Đằng tiến thật là xa!" Trên mặt Thạch Uyên nở nụ cười, đây chính là cháu ruột của hắn, và còn sinh ra một huyền tôn là Trùng Đồng, làm hắn cực kỳ thỏa mãn.

Thạch Hạo đầy oai phong, vị đại bá này rất lợi hại, ở trong cảnh giới vương hầu có sức chiến đấu vô cùng ghê gớm, xếp hạng vô cùng cao, bởi vì chỉ bằng vào việc ra tay khi nãy thì nó đã biết được rồi.

"Hạo nhi, ngươi phải cẩn thận, đại bá sẽ không nương tay đâu." Thạch Tử Đằng lên tiếng, nơi sâu trong cặp mắt lóe lên ánh đỏ, khí tức tăng vọt, da dẻ trắng sáng như tuyết giờ càng như ngọc thạch.

Hiển nhiên, hắn đã nổi lên sát ý, đứa nhỏ này khiến cho hắn cảm thấy áp lực rất lớn, lúc này chỉ mới mười mấy tuổi mà đã đáng sợ như thế, tương lai sau này trưởng thành không biết sẽ đạt đến mức độ nào nữa?

Một Trùng Đồng giả đã đủ kinh diễm rồi, không cần thêm một vị Chí Tôn làm gì nữa!

"Đại bá, cần gì nhiều lời như thế, động thủ đi nào!" Thạch Hạo mở miệng.

Nó hóa thành một vệt sáng áp sát về phía trước, sau lưng biển lớn chập trùng, một con Huyền Vũ màu đen vô cùng khổng lồ vọt lên, tỏa ra uy thế kinh người trấn áp về phía Thạch Tử Đằng.

Thạch Tử Đằng hét lên một tiếng, toàn bộ mái tóc dài tung bay, sau người hắn phát ra từng tiếng binh khí va chạm vào nhau vô cùng điếc tai, một mảnh thần kiếm do phù văn hóa thành đồng loạt bay ra, tất cả đều sáng rực bay về phía trước.

Đó như là một rừng kiếm, sắp xếp chỉnh tề rất có quy tắc, không ít không nhiều vừa vặn ba mươi sáu thanh, dày đặc đâm mạnh tới.

Tiếng nổ long trời lở đất vang lên, còn giống như là con thú khổng lồ từ thời tiền sử đang vươn mình, đại dương sau lưng Thạch Hạo chập trùng, Huyền Vũ vọt lên, thân thể khổng lồ che trước người nó, không ngừng tỏa ra phù văn luyện hóa rất nhiều thần kiếm.

Thân thể của Huyền Vũ vô cùng to lớn, mỗi một lần chuyển động đều vang lên những tiếng ầm ầm, va chạm với rất nhiều phù kiếm vang lên những tiếng boong boong.

Sau đó, Huyền Vũ xoay tròn hóa thành một tấm khiên, được khắc rõ đồ án hình Quy, những tiếng leng keng vang lên lập tức nó đạp vỡ tan toàn bộ phù kiếm, sức phòng ngự quá kinh khủng.

"Hay!" Thạch Tử Đằng kêu lên rồi nhanh chóng vọt tới, triển khai thế cận chiến.

Hắn vỗ xuống một chưởng, trong lòng bàn tày tỏa ra vô tận ánh lửa cứ như dung nham đang phun trào, một con Kim Ô vọt lên, giang cánh tấn công tới.

Đây là biểu hiện của việc đã tu luyện bảo thuật tới cảnh xuất thần nhập hóa, đã không dựa vào khuôn mẫu nữa rồi, giơ tay nhấc chân đều có thể biểu hiện ra áo nghĩa thần thông, đây vốn là một môn đại thần thông thế nhưng giờ lại được cô đọng thành một chưởng.

Bảo thuật Kim Ô!

Thạch Hạo không sợ, tay phải nắm tại oanh kích về phía trước, tia chớp màu tím nổ tung, vô tận phù văn bắn ra, cứ như là xuyên thủng cả trời cao, thanh thế vô cùng dọa người.

Bên trong nắm đấm của nó lao ra một con Toan Nghê, lắc đầu quẫy đuôi, ánh sáng chói mắt trông vô cùng sống động, va chạm với con Kim Ô kia.

Rõ ràng là quyền đối chưởng, thế nhưng lại trực tiếp biến hóa thành bảo

thuật đối nhau, cao thủ đều như thế, mọi cử động đều có áo nghĩa phù văn, thần uy không thể lường được.

"Ầm!"

Cuối cùng, chưởng của Thạch Tử Đằng va chạm với quyền của Thạch Hạo, một con Kim Ô gào thét tán loạn giữa trời xanh, còn một con Toan Nghê sáng rực gầm hét rồi cũng nổ tung.

Thạch Hạo thất kinh, bàn tay của đối phương không ngờ lại cứng như thế, còn mang theo dụng cụ bảo vệ tỏa ra phù văn óng ánh, không ngừng tỏa ra thần lực mênh mông như biển, phải đấm nát cho bằng được nắm đấm của nó.

Một mảnh ánh sáng chói mắt giữa hai người bùng phát, cả hai đều bay ngược ra ngoài.

Thạch Hạo không có việc gì, dung hợp làm một với Bất Diệt Kim Thân nên không hề khác gì với vương hầu cả, mạnh mẽ khiến người khác kinh hãi.

Ánh mắt Thạch Tử Đằng lạnh như băng, trên tay hắn có dụng cụ bảo vệ nên có thể nhanh chóng tăng lên lực chưởng của mình, trong nháy mắt có thể đánh nát người khác, không hề nghĩ rằng mức độ khủng bố của thân thể đứa chất nhi này lại kinh khủng khiến cho hắn hoảng sợ, không thể nào thừa cơ phản đòn.

Cứ như thế, hai người lại bắt đầu đại chiến, không ngừng xung kích bùng phát ra từng mảnh ánh sáng, bóng người tung bay, động tác nhanh như chớp.

"Keeng!"

Thạch Hạo lao xuống cứ như là một con Côn Bằng giương cánh, toàn thân nó sáng rực, từng cọng lông chim màu vàng xuất hiện kèm theo đó là những đốm màu đen, từ trên trời cao vồ giết xuống Thạch Tử Đằng.

"Xoẹt!"

Thạch Tử Đằng không động, như là nằm phục trên mặt đất, khi gần tới thì song chưởng của hắn giơ lên trên, hơn nữa ở sau thân thể của hắn vọt lên một lưỡi câu màu đỏ tươi vô cùng đáng sợ.

Hắn tỏa ra ánh sáng rực rỡ, phù văn lưu chuyển toạ thành một con sinh linh giống như là Thiên Hạc* bao phủ lấy bản thân hắn, tựa như hắn đang ở trong cơ thể của bò cạp vậy.

(*): Hạc: bò cạp.

"Keeng!"

Thiên Hạc va chạm với Côn Bằng, lần va chạm này vô cùng kịch liệt, chiếc đuôi vô cùng sắc bén của con bò cạp phóng to đâm thẳng về phía mi tâm của Thạch Hạo, lập lức nó dùng cánh chim bằng ngăn lại, phù văn bắn tung tóe cứ như là trời long đất lở vậy.

"Bụp!"

Thạch Tử Đằng bay ngang ra ngoài, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc, khóe miệng chảy máu, đòn đánh vừa rồi hắn bị Côn Bằng áp chế nên bị đánh văng ra ngoài.

Hắn nhìn chằm chằm Thạch Hạo thế nhưng cũng chẳng nói gì.

Thạch Hạo oai phong, tuy rằng không có thi triển bảo thuật Côn Bằng hoàn chỉnh thế nhưng dù sao thì nó cũng tìm hiểu trong thời gian dài nên một đòn tùy ý thì uy năng cũng lớn đến kinh người, lẽ nào Thạch Tử Đằng không có nhìn ra điều gì trong đó?

Mọi người khiếp sợ, vậy mà Thạch Tử Đằng lại bị thương, giao phong khi nãy hắn đã nếm phải một thiệt thòi nhỏ.

Bên ngoài có rất nhiều người điều động bảo cụ bay thẳng lên trời cao,

đứng nơi xa xem chiến, sau khi nhàn thấy tình cảnh vừa rồi thì trở nên nghiêm túc, quả nhiên đứa nhóc hung tàn được xưng là thiếu niên Chí Tôn rất lợi hại.

Thạch Hạo cảm thấy tâm thần không yên, sau ót tự nhiên tê dại nên nhanh chóng tránh né, một sợ tơ còn mỏng hơn cả tóc đâm thẳng tới xoẹt qua nơi gò má nó, từng cọng tóc bị cắt đứt liền rơi xuống, cương phong đáng sợ kia khiến cho trên mặt nó xuất hiện một vệt máu không ngừng chảy xuống.

"Chu Ti Phi Tiên!"

Thạch Hạo khẽ nói, nó muốn đối phó con Thái Cổ Ma Chu kia nên đã tìm hiểu qua thần thông của đối phương, đây tuyệt đối là một đòn sát thủ, lặng yên không một tiếng động, khó lòng mà phòng bị.

Tuy rằng chỉ là một sợi tơ thế nhưng lại vô cùng cứng cỏi, không gì không xuyên thủng được, có thể xuyên thủng rất nhiều bảo cụ, nhẹ nhàng và nhanh chóng.

Vừa nãy khi vừa đâm trúng, nếu như nó chậm thêm chút nữa thì lập tức sẽ đâm xuyên não hải, sợ tơ này được tạo nên từ phù văn, sắc bén và mạnh mẽ.

Hai người đều chảy máu thế nhưng không thể nào thương tổn vị trí yếu hại được, đặc biệt là Thạch Hạo chỉ là bị thương ngoài da mà thôi, sau khi lau đi vết máu thì ánh trắng lóe lên, vết thương tự động khép lại.

"Đại bá, như vậy ngươi không giết được ta đâu."

"Chất nhi, sao lại nói lời đó được, chỉ là luận bàn mà thôi, ngươi cảm thấy đại bá không đủ tàn nhẫn à, vậy thì ta sẽ cho ngươi thấy." Thạch Tử Đằng lên tiếng, hàn quang trong mắt càng tăng lên.

Trong tiếng leng keng một mảnh ánh đỏ xuất hiện, rực rỡ chói mắt, hắn lấy ra một bộ chiến y bằng kim loại màu đỏ thắm, được chia làm mấy chục

miếng, nhanh chóng tiến tới cơ thể mình rồi tổ hợp lại, bảo vệ hắn càng kín kẽ hơn.

Ánh mắt mọi người hơi ngưng lại, chiến y bằng kim loại này đỏ đậm như hà, giống như là thần y, hơn nữa hình thù quái dại, hai bên thân thể có thêm mấy cái chân nhện.

Thời khắc này, Thạch Tử Đằng cực kỳ giống với một con nhện lớn hình người, đồng thời trong tay cầm một đại kích màu đỏ thắm, khiến cho trong vẻ thần võ ấy ẩm chứa một tia dữ tợn.

Thạch Hạo thăm dò, thử lấy ra một bảo cụ, đó chính là chủy thủy được mua từ Thanh Lâm viên, vô cùng khắc bén, không phải là vật phàm.

"Xoẹt!"

Thạch Tử Đằng vung lên Phương Thiên Họa kích, lưỡi kích màu đỏ thắm cắt qua, kiện bảo cụ khi nãy bị chia làm hai nữa sau đó nổ tung do bị phù văn chấn động.

Mọi người giật mình đồng thời mình về phía thanh binh khí kia, Phương Thiên Họa kích này tuyệt đối không bình thường, vô cùng sắc bén, lực phù văn bùng nổ ra vô cùng mạnh mẽ.

"Chất nhi, phải cẩn thận đó." Thạch Tử Đằng lạnh lùng nói.

"Đại bá, đại kích của ngươi không tệ nhen, cho ta mượn dùng thử." Thạch Hạo lên tiếng, con mắt phát sáng, tập trung vào cây địa kích đỏ đậm kia.

"Thắng ta, ta sẽ đưa cho mượn." Thạch Tử Đằng nói thế rồi một tay nắm đại kích, chỉ thẳng về phía Thạch Hạo đứng nơi xa, một luồng sát khí hùng dũng lập tức sôi trào, che kín cả bầu trời!

Thời khắc này, bên trong Võ Vương phủ trở nên xơ xác tiêu điều, rất nhiều người run lẩy bẩy, mà cường giả các tộc xem chiến trên không trung

cũng khiếp sợ không thơi, bảo cụ thật là ghê gớm.

"Tốt, vừa hay ta đang thiếu một thanh binh khí hạng nặng, trước tiên cảm ơn đại bá vậy." Thạch Hạo tiến lên, chuẩn bị động thủ.

"Thắng ta rồi hẳn nói!" Thạch Tử Đằng ra tay, đại kích đánh xuống, cứ như là một luồng chớp đỏ ngòm, lại giống như biển máu mênh mông vô tận, từ không trung hạ xuống, sát khí ngập trời.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 313: Đánh Bại.

Chương 313: Đánh bại.

Thạch Hạo né qua, đại kích như là tia chớp đỏ ngòm nhanh chóng đâm mạnh xuống tạo nên một cơn lốc khiến cho người khác cảm thấy đau rát nơi mặt.

"Vù" một tiếng, Thạch Tử Đằng lại chém tới, ánh đỏ đầy trời, huyết quang như thủy triều, thanh Phương Thiên Họa kích này nhiễm sát khí quá nặng, chỉ khí tức như thế cũng khiến cho một vài tu sĩ nhỏ yếu mềm nhũn cả người rồi.

Thạch Hạo nghiêng người né tránh lưỡi kích sáng bóng như tuyết kia, sau đó vọt mạnh về trước rồi triển khai bảo thuật Toan Nghê, lần này cũng không phải là một con Toan Nghê mà là mười con, vô cùng điên cuồng, tất cả đều như là một ngọn núi nhỏ lao nhanh về phía trước.

"Lôi Hải Thú sơn?" Có người kinh ngạc thốt lên, bảo thuật vận chuyển đến mức độ này thì hết sức kinh người, giống như là đang chồng chất mười tầng thuật Toan Nghê vậy, tia chớp hóa thành biển, Toan Nghê đầy rẫy, như là núi lớn đập tới.

Thạch Tử Đằng thất kinh không có sử dụng Phương Thiên Họa kích nữa, mà há miệng hét dài một tiếng, lập tức một dải lụa vô tận được tạo thành từ phù văn xuất hiện, đó giống như là một dải ngân hà vậy, đây chính là bảo thuật của Ma Chu nhất mạch.

Hắn dùng cách này để chặn lại những con Toan Nghê kia, ầm một tiếng, dải lụa bị những con Toan Nghê vồ lấy dưới móng vuốt, tia điện xẹt xẹt ngang dọc khiến cho nơi đây trở nên nóng rực là chói mắt.

Thạch Tử Đằng lại tiếp tục triển khai bảo thuật, tuy rằng cánh tay được chiến y bằng kim loại màu đỏ thẫm bao lấy thế nhưng lại biến ảo ra một ống tay áo rất lớn, bao phủ lấy mười con Toan Nghê vào bên trong.

Tụ lý càn khôn!

Môn đại thần thông này cũng không phải dùng tay áo thật sự để thi triển, đó chỉ là biến ảo ra mà thôi, trên thực tế nó có liên quan tới không gian, không quan hệ với những thứ khác.

Sấm vang chớp giật, mười con Toan Nghê kia không ngừng gào thét trong ống tay áo đó, cuối cùng ầm ầm vang lên, ống tay được do phù văn biến thành bị xé rách rồi nổ tung, mưa ánh sáng xuất hiện rồi tiêu tan trong không trung.

Thân thể Thạch Tử Đằng run lên bần bật, thế nhưng rất nhanh ổn định lại thân hình, xoẹt một tiếng, địa kích giống như là tia chớp đỏ ngòm lần nữa bổ tới, hơn nữa lần này lại dâng lên phù văn, tiếng rồng ngâm vang vọng kinh động bốn phía.

Thạch Hạo giật mình, dùng bàn tay mạnh mẽ chống đỡ cái cán dài của thanh đại kích, lưỡi kích tách ra, từ bên trong đại kích có một con rồng vô cùng to lớn màu đỏ thẫm lao ra, vồ giết về phía nó.

Cảnh này quá chân thật, trông rất sống động, đây chính là điểm khủng bố của bảo cụ này, đây không giống giao, mà là một con rồng thật sự, có sự uy nghiêm cứ như là quân vương nhìn xuống thần tử.

Bàn tay của Thạch Hạo liên tiếp biến háo, cuối cùng kết ra ấn Côn Bằng, mạnh mẽ đánh về phía trước, bốn phía chấn động thì mới có thể đánh tan con rồng to lớn này.

"Long Huyết bảo binh!"

Mọi người giật mình, rốt cuộc hiểu được thanh đại kích này khác với những thứ khác ở điểm vào, vì sao khí tức lại kinh người như thế? Vậy mà

đã được nhuộm qua máu rồng.

"Thanh đại kích này quả nhiên kinh khủng, ta từng nghe qua thanh đại kích này từng gặp phải một nhân duyên, từng được một giọt máu rồng nhỏ lên, từ đó toàn thân đỏ tươi, ánh đỏ đầy trời, đồng thời uy năng của nó cũng tăng lên." Trên không trung nơi xa có một ông lão lên tiếng.

Bảo cụ này quý giá ở chổ chính là chất liệu của nó, được nhuốm qua một giọt máu rồng, đây chính là một thanh Long Huyết Chiến kích!

Hai người lại chiến đấu, khiến người khác đờ ra chính là, Thạch Hạo lấy ra một cái chén sứ nâng ở trên lòng bàn tay rồi xông về phía trước.

Thạch Tử Đằng vô cùng thần võ, vô cùng uy mãnh, mà thiếu niên này tay đang nâng cái chén tiến về phía trước, so sánh từ đầu đến hiện tại khiến cho người khác không biết nói gì. Thế nhưng mọi người đều biết, sự mạnh mẽ của binh khí không quan hệ với hình thái của nó, cái chén này nói không chừng là một bảo cụ quý giá.

"Keng!"

Đại kích đánh tới, hư không run rẩy, con Chân Long màu máu kia lần nữa vọt ra, tiếng rồng ngâm vang chín tầng trời, thân thể khổng lồ của nó cực kỳ khiếp người.

Thạch Hạo giơ tay lên, chén nhỏ xoay tròn, lượn lờ khí lành, miệng chén hóa thành một cái hố đen điên cuồng nuốt lấy, cố gắng thu con đại long kia vào bên trong.

"Bùm!"

Cuối cùng, phù văn nổ tung, con đại long kia bị phá tan, lần nữa tiêu tán trên không trung. Chuyện này khiến người khác phải thán phục, cái chén này quả nhiên bất phàm, thần năng vô cùng.

Thạch Hạo vô cùng vui sướng, từ khi dùng kiếm gãy phá tan phong ấn

của đáy chén thì nó càng khiến biểu hiện sự bất phàm của mình, cái chén này được đúc thành trong đó có một vài tài liệu có thần tính, nắm giữ phù văn bí lực vô cùng kinh người.

"Keeeng!"

Đại kích đâm tới, chén nhỏ bay lên, miệng chén nuốt lấy mũi kích, chặn lại đoàn đại sát phạt này.

Keng keng, tia lửa văng ra khắp nơi, những trận chiến đấu tiếp theo rất kịch liệt, thanh đại kích không ngừng chém tới, nhỏ nhỏ luôn luôn có thể ngăn trở đúng lúc đồng thời miệng chén phát sáng, muốn nuốt chửng thanh đại kích vào trong rồi luyện hóa.

Chén sứ này khiến người khác ngạc nhiên!

Nơi xa trên không trung, chủ cửa tiệm của một quán bán binh khí giậm giậm châm, hắn chính là người đã bán chén nhỏ cho Thạch Hạo khi ở Thanh Lâm viên, lúc đó không thể nhìn ra được điểm dị thường của chén nhỏ, bây giờ không ngờ nó lại phi phàm như thế, hối hận thì đã muộn rồi.

Thạch Hạo đại chiến với Thạch Tử Đằng, đây chính là một địch thủ vô cùng mạnh mẽ, hai người va chạm kịch liệt với nhau, đột nhiên, mấy cái chân nhện bên ngoài chiến y của Thạch Tử Đằng đều đâm ra ngoài, nhìn như là một con nhện hình người đang phát điên, rực rỡ chói mắt.

Hiểm trong hiểm, Thạch Hạo nhanh chóng rút lui, mấy cái chân nhện kia quẹt qua sát thân thể của nó, lưu lại một ít bóng mờ vậy mà cũng khiến cho thân thể của nó xuất hiện một vài vết máu.

"Chất nhi cần phải cẩn thận!" Thạch Tử Đằng lên tiếng.

Ầm một tiếng, mười tòa Động Thiên của Thạch Hạo mở ra, như là một vòng thần hoàn bao phủ thân thể nó lại, hơi thở của nó càng thêm mạnh mẽ hơn, gần như trong nháy mắt đã giam cầm hư không.

Thạch Hạo vọt tới, một cước quét ngang, đá thẳng về phía đầu lâu của Thạch Tử Đằng, nếu như đá trúng hơn nửa sẽ bị nứt thành bốn miếng.

Thạch Tử Đằng quát lo một tiếng, toàn thân phát sáng rồi manh mẽ tránh thoát, đặc biệt là thanh chiến kích Long Huyết trong tay kia phát ra những tiếng rồng ngâm, quấn theo hắn bay ngược trở lại.

Thế nhưng, chung quy lại thì động tác của hắn cũng chịu phải ảnh hưởng, việc giam cầm của Thạch Hạo cũng có tác dụng, bịch một tiếng, một cước đá trúng bả vai hắn, khiến cho cả người hắn bay tạt sang ngang.

"Đại bá, cẩn thận chớ." Thạch Hạo đứng ở phía sau lên tiếng, thế nhưng trong lòng lại vô cùng giật mình, không ngờ đối phương có thể tránh thoát khi nó giam cầm, quả nhiên đã xem thường hắn rồi.

Thạch Tử Đằng nghe thấy thế thì sắc mặt tái nhợt, há miệng phun ra một ngụm máu, bả vai giống như bị bẻ gãy, từng cơn đau nhức truyền tới.

Hắn ổn định lại thân hình, bên cạnh hắn xuất hiện từng bóng dáng của Kim Ô, Bệ Ngạn, Ma Chu... tất cả đều bao quanh hắn, phát ra ánh sáng vô lượng như tôn hắn thành một vị Ma Vương.

Thạch Tử Đằng nổi giận, vận dụng tất cả thủ đoạn để tăng sức chiến đấu của mình lên, khiến cho linh thân của mình xuất hiện.

Thạch Hạo kêu lên một tiếng kỳ lại, ở bên cạnh nó, Huyền Vũ, Toan Nghê, Côn Bằng lần lượt xuất hiện, chỉ là con Côn Bằng thì bị nó áp chế, vì dưới con mắt của mọi người nếu như bị phát hiện ra môn thần thông cái thế này thì nó ắt trở thành kẻ địch của thế gian.

Ngoài ra, còn có sinh vật hình người, rồi chuông, tháp, kiếm, đỉnh... lần lượt xuất hiện, bởi vì nó không có nhiều bảo thuật nên lấy phù văn ngưng tụ thành những vật này, tạm thời thay thế vậy.

"Giết!"

Thạch Tử Đằng hét lớn, Phương Thiên Họa kích trong tay bổ xuống kèm theo đó là một khí tức vô cùng khốc liệt, quyết chí tiến lên.

Thạch Hạo hừ lạnh, mở ra mười tòa Động Thiên, hóa thành một vầng thái dương rực rỡ, còn chuông, tháp, đỉnh đồng lọt bay về phía trước đón lấy đòn đánh này.

Vù một tiếng, huyết quang tăng vọt, uy thế của đại kích vô cùng kinh người, cả người Thạch Tử Đằng rực cháy ánh đỏ va chạm với thiếu niên kia, chính là lấy cứng chọi cứng.

Vào lúc này, Thạch Hạo bắt đầu vận dụng phù văn bên trong Nguyên Thủy Chân Giải, dùng cốt văn bình thường nhất để diễn biến, có một loại sức mạnh biến thứ tầm thường thành thần kỳ hiện ra.

Cho đến hôm nay, nó càng phát hiện ra được sự kinh người của bộ bí điển này, những hình ảnh chiến đấu của Thần hiện lên trong đầu, khiến cho nó cảm ngộ càng sâu sắc hơn.

Sau đó, Thạch Hạo vung mạnh hai tay, mơ hồ đang dung nhập vào trong một loại đạo cảnh, hợp nhất cùng nhịp đập của thiên địa, như là đang cảm ngộ cái gì đó, vô cùng tự nhiên.

Bên trong Nguyên Thủy Chân Giải, hàng loạt hình ảnh như Kim Sí Đại Bằng giết Thần, Chân Hống hét vỡ ánh trăng... không ngừng hiện lên trong suy nghĩ, như có như không, không ngờ nó lại thể hiện ra khí thế cỡ này.

Thạch Tử Đằng giật mình, hắn cảm giác được khí tức của thiếu niên đứng đối diện đang thay đổi, như là mãnh thú thời Hồng Hoang ép người vô cùng, tựa hồ có thể hét vỡ sơn hà, có thể hái xuống nhật nguyệt.

Mười tòa Động Thiên phát sáng, sức mạnh giam cầm lại xuất hiện, Thạch Hạo bỗng nhiên thét dài, một quyền nện mạnh về phía trước, Thạch Tử Đằng giật mình tức giận, thân thể cứ như sa vào đầm lầy, khó có thể thoát khỏi.

"Ầm!"

Cuối cùng, hắn rung lên bần bât, thả thanh Phương Tiên Họa kích trong tay ra rồi cả người bay ngang sang bên, ho ra đầy máu.

"Xoẹt!"

Thạch Hạo hóa thành một vệt sáng đuổi theo, trong tay mang theo đại kích đánh mạnh về phía trước.

"Chuyện này..." Mọi người biến sắc mặt, sao lại nhanh như thế chứ, đại kích đã đổi chủ.

"Gào..." Toan Nghê rít gào, thay chủ nhân tiến lên phía trước, kết quả là bị chém nát, một luồng linh thân bị phá diệt.

Thạch Tử Đằng gào thét ổn định lại thân hình rồi bắt đầu tái chiến.

"Đại bá, đa tạ rồi." Thạch Hạo cầm theo chiến kích Long Huyết, trên mặt lộ ý cười, ngay khi nó tế luyện thanh binh khí này thì đã xóa đi dấu ấn của chủ nhân cũ rồi.

Thạch Tử Đằng sắc mặt âm trầm, thanh binh khí mà mình yêu thương trân trọng nhất lại bị cướp đi, hắn lau vết máu nơi khóe miệng rồi hừ lạnh một tiếng.

Mọi người ồ lên, Thạch Tử Đằng đường đường là một cao thủ cấp vương hầu vô cùng mạnh mẽ, vậy mà lại bị một thiếu niên cướp đi binh khí, miệng thì chảy máu tươi, chuyện này khiến người khác hoảng sợ.

"Vậy thì chiến!" Thạch Tử Đằng phát điên, khí chất hoàn toàn khác với trước kia.

Hắn cứ như là một con nhện hình người, cả người lượn lờ ánh đỏ, con mắt vô cùng khiếp người, mấy cái chân nhện trên giáp trụ đồng loạt chuyển động hóa thành những thanh chiến mâu đâm về phía trước.

Cùng lúc đó, toàn bộ linh thân cũng đồng thời phát uy, những bảo thuật như tụ lý càn không cũng được triển khai, kinh người đến cực điểm.

Hắn đã điên cuồng, một con nhện hình người bùng phát, hàng loạt phù văn lấp lánh, vô tận bảo quang bay lượn, đây quả thật như là một vị Ma Vương.

"Chẳng trách những đối thủ ngày xưa của Thạch Tử Đằng đều chết hết cả, một khi hắn phát điên thì không ngờ lại mạnh mẽ như thế!" Rất nhiều người nói nhỏ.

Thạch Hạo không dám khinh thường, đây chính là một trận chiến đấu gian khổ, vị đại bá này của nó chính là một kỳ tài, thật sự mạnh mẽ siêu cấp!

Hai người giao thủ, từ mặt đất đánh lên tới bầu trời tiến thẳng vào trong mâu mù rồi lại giết xuống mặt đất, đâu đâu cũng là chiến trường, đâu đâu cũng có bóng hình bọn nó.

"Đi chết đi!" Thạch Hạo hét lớn, nó cũng phát điên, múa Phương Thiên Họa kích, dường như cũng là một vị Ma Thần, liên tiếp đánh tan hai cái linh thân của Thạch Tử Đằng, khiến cho bản thể của hắn cũng bị thương theo.

"Răng rắc!"

Thạch Hạo đánh lui một cái chân nhện trên giáp trụ, tuy rằng màu sắc tương tự đều tỏa ra ánh đỏ thế nhưng giáp trụ này cũng không có nhiễm phải máu rồng.

Cuối cùng, Thạch Hạo liên tục nện mạnh, chiến kích tạt ngang trời, suýt chút nữa đã chém chết Thạch Tử Đằng, khiến cho hắn máu chảy đầm đìa, chiến y phá nát.

"Ầm!"

Thạch Hạo một cước đạp mạnh lên trên bộ ngực của Thạch Tử Đằng, bộ chiến y kia nổ tung, mặc dù có phòng ngự thế nhưng Thạch Tử Đằng cũng

bay ngược ra sau, nằm trong lớp bụi mù.

Thế nhưng, hắn vẫn không có ngã nhào dưới đất mà nhanh chóng bay lên trời cao, vẫn muốn tiếp tục tái chiến.

"Bùm!"

Lần này, Thạch Hạo giơ tay hóa thành một bàn tay màu đen, vỗ mạnh xuống dưới, giống như là một đám mây đen ép xuống bao phủ lấy thân thể hắn.

"Ầm!"

Lần này cả bàn tay lớn bao trùm cả Thạch Tử Đằng lại, khiến cho hắn nện mạnh xuống mặt đất, bụi mù tỏa ra bốn phía!

"Thạch Tử Đằng thất bại!" Mọi người thở dài, một kỳ tài bại vào tay chất nhi của mình, bại bởi thiếu niên Chí Tôn.

Thạch Hạo giơ thanh đại kích trong tay lên, định bổ nhào xuồng dưới.

Vào lúc này, thiên địa cuồn cuộn, một luồng ma uy vô cùng khủng bố xuất hiện, sóng năng lượng kịch liệt vọt tới, khiến cho cả tòa Võ Vương phủ đều run rẩy, Thái Cổ Ma Chu xuất hiện!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 314: Không Thể Chiến Một Trận.

Con nhện lớn của hồ Ma Linh đã tới, không ngoài dự đoán, vào thời khắc mấu chốt hắn đã chạy tới mang theo mây đen đầy trời kinh động cả Hoàng Đô, thần uy vô cùng!

Thanh đại kích trong tay Thạch Hạo cũng nhấc lên, thế nhưng không thể nào đánh xuống được, sóng thần lực dữ dội tràn ngập mỗi tầng không giang, nó chính là người đứng mũi chịu sào.

Phía dưới, Thạch Tử Đằng sắc mặt tái nhợt, nhìn thấy tình huống khác thường ở trên trời cao thì vẻ mặt trở nên ửng hồng, hắn biết đó chính là chân thân của Ma Chu, một khi ra tay thì nhân vật cấp bật vương hầu không đáng nhắc tới, chắc chắn phải chết.

Cả tòa Hoàng Đô yên tĩnh, toàn bộ âm thanh đều biến mất, nơi đây trở nên vô cùng ngột ngạt, một con nhện to lớn còn hơn cả núi cao xuất hiện trên trời xanh, dữ tợn và khiếp người.

Cảnh tượng này đối với thế nhân mà nói quả thật quá mức khủng bố, đây cứ như là một Ma Thần, từ một thế giới khác giáng lâm xuống, một con Thái Cổ Tri Chu lớn như thế ai có thể chống lại?

Không cần nói khi nó bộc phát, chỉ cần khí thế này thì đã có thể nghiền ép hết thảy, khiến cho toàn bộ cung điện lầu các phải hóa thành bột mịn, thân thể như là núi lớn đứng sừng sững trên bầu trời, như là cường giả của Thái Cổ đã thức tỉnh!

Ánh mắt của nó trở nên âm trầm lạnh lẽo nhìn xuống phía dưới hướng về Thạch Hạo, kèm theo đó là một tia khinh bỉ, nói: "Thiếu niên Chí Tôn? Cũng chỉ có thể xưng hùng ở thiếu niên mà thôi, nếu như chết yểu thì chẳng

là cái thá gì cả, tất cả đều hóa thành không."

Lời nói lạnh lùng như là khúc gỗ, hơn nữa những gợn sóng như đại dương khiến cho người bên dưới run lẩy bẩy, gần như tê liệt trên mặt đất.

Lời nói của Ma Chu rất bá đạo, hắn nói như thế chẳng khác gì đang tuyên án tử hình với thiếu niên này, không cho hắn thời gian sống lâu hơn nữa, khiến cho mọi người chấn động, âm thầm tiếc cho Thạch Hạo.

Đây vốn là một thiếu niên thần tư ngút trời, kết quả là ánh sáng quá thịnh, cũng vì thế dẫn tới mầm tai họa cho chính mình, mặc dù Đại Ma Thần tự mình tới cũng vô cụng, bởi vì chân thân của Thái Cổ Ma Chu đã tới.

"Ma Chu, ngươi quên đây là Hoàng Đô của ta sao, ngươi vui vẻ tới chúc thọ thì ta rất hoan nghênh, nhưng cũng không hy vọng ngươi ở đây sẽ tạo thành huyết kiếp."

Một luồng âm thanh bình thản truyền tới, bắt nguồn từ hướng Hoàng Đô.

Mọi người chấn động, Thạch Hoàng đã bị kinh động nên ra can thiệp!

Tất cả mọi người đều tập trung cao độ, nếu như xảy ra xung đột mà nói thì chắc chắn sẽ rất kinh khủng, cường giả ở cấp độ này quyết đấu thì lực phá hoại sẽ mạnh tới mức nào chứ, khó mà nói rõ được.

Thế nhưng có một số người có thể khẳng định được, một khi khai chiến , Thái Cổ Ma Chu nếu như há miệng hút mạnh vào thì có thể nuốt chửng ngàn vạn nhân khẩu cũng chẳng thành vấn đề!

"Thạch Hoàng, ta chỉ là trừng phạt chút xíu tên nhân loại này mà thôi, một thiếu niên mà cũng dám mạo phạm hồ Ma Linh ta, giam cầm hậu nhân ta. Ta không có quyền giáo huấn sao?" Thái Cổ Ma Chu mở miệng.

Bên trong tòa Hoàng Đô này thì trong lòng nó cũng có chút e dè, bởi vì nó biết, Thạch tộc nhất mạch trải qua năm tháng dài đằng đẵng, sát trận Thượng Cổ trong hoàng cung kia một khi mở ra thì cho dù là Tôn giả cũng

phải ôm hận.

Huống hồ, bản thân Nhân Hoàng cũng rất mạnh mẽ, khi tọa trấn ở nơi đây thì toàn bộ tài nguyên đều do hắn sử dụng, cũng giống như là Tế Linh hưởng thụ được sự gột rủa của Phong Thần Hỏa, sâu không lường được.

"Hắn chính là một thành viên của Thạch tộc, nếu như có lỗi thì cũng chỉ do ta xử trí, Ma Chu ngươi cũng không cần nhiều lời." Âm thanh từ hoàng cung vô cùng uy nghiêm, chấn động cả trời cao.

Lúc này, các thế lực lớn đều biết, Nhân Hoàng đứng ra, đã lên tiếng như thế, đây chính là muốn bảo vệ Thạch Hạo, bảo hộ an toàn cho thiếu niên này.

Mọi người kinh ngạc, Nhân Hoàng là coi trọng thiên tư của nó sao? Thạch Hạo mở ra được mười Động Thiên, bị móc đi Chí Tôn cốt mà vẫn có thể quật khởi, thành tựu của nó không thể nào đoán được, có thể sẽ nhảy vào trong Thần Đạo.

Ma Chu cũng không có nói gì thế nhưng một cái chân nhện thật lớn cứ như là cột chống trời nện xuống, thẳng xuống Võ Vương phủ.

"Bùm!"

Đột nhiên, một vầng thái dương vàng óng xuất hiện, đè ép cả thiên địa chấn động cả Hoàng Đô ngăn cản trước trước Ma Chu, khiến cho chân nhện không thể không thu về.

Nhân Hoàng hiển uy!

Bên dưới, trong lòng Thạch Hạo kêu gào thảm thiết, thực ra nó cũng không hy vọng Nhân Hoàng sẽ ra tay, ngồi đợi Ma Chu hạ xuống, rồi vận dụng tiểu tháp.

Ai biết được, vào thời khắc mấu chốt Nhân Hoàng lại giáng lâm, đây chính là yêu nhân tài sao? Lại đi ngăn cản Ma Chu.

Hiện tại nó vẫn chưa muốn trở mặt, vẫn phải cảm ơn nếu không Ma Chu kia sẽ cảnh giác, cho dù có tiểu tháp ra tay cũng chưa chắc có thể diệt trừ hắn.

"Ta hy vọng ngươi không động thủ ở Hoàng Đô này, không nên tạo ra huyết kiếp." Lời nói của Nhân Hoàng rất bình tĩnh, thế nhưng làm thần hồn mọi người chấn động mạnh, có một thứ khí thế của quân lâm thiên hạ.

"Ngươi thân là chủ Thạch Quốc, nếu đã nói như thế thì ta nể mặt ngươi vậy." Ma Chu nói.

"Tất cả chấm dứt ở đây." Thanh âm từ trong vầng thái dương màu vàng kia truyền tới, khiến cho cả Võ Vương phủ đều chấn động.

Cuối cùng, Ma Chu cùng Nhân Hoàng rời đi, cũng không có khai chiến.

Áp lực to lớn trên bầu trời biến mất, mọi người đều thở dài một hơi, một con sinh linh thuần huyết đã trưởng thành lại tạo cho người khác một cảm giác ngột ngạt như thế, thật là đáng sợ.

Mọi người nghị luận sôi nổi, cảm thấy Thạch Hạo đã tránh được một kiếp, chỉ có mỗi nó là thở dài, vậy mà lại bỏ qua một cơ hội tốt như vậy.

Rất nhanh, nó lại cảm thấy dễ chịu, vẫn còn một cơ hội nữa, đại thọ Nhân Hoàng đã sắp tới, hơn nữa thời điểm đó còn xuất hiện những sinh linh của Thái Cổ Thần Sơn khác, nếu như cũng làm khó dễ với những người này thì vừa vặn có thể "Bắt gọm cả đám"!

Hoàng Đô trở nên sôi sục, đâu đâu cũng có tiếng bàn luận, Thạch Hạo đã tạo nên sóng gió ngập trời.

Thân phận của nó lộ ra ánh sáng, lai lịch của nó không còn là bí ẩn nữa, mọi người rốt cuộc cũng biết được quá khứ của đứa nhóc hung tàn, tự nhiên sẽ trở thành đề tài nóng hổi nhất để bàn luận.

Sau khi Thạch Tử Đằng bò dậy khỏi mặt đất thì dẫn theo người rời đi.

Thạch Hạo cũng không có truy sát, chung quy lại mặt mũi của Nhân Hoàng thì không thể nào làm trái được, vừa nãy đã nói là ngừng chiến nếu giờ nó lại ra thì tay không tốt.

Nói gì đi nữa, Nhân Hoàng lên tiếng là muốn bảo vệ an toàn cho nó.

"Không hổ là thiếu niên Chí Tôn nhen, có thể chiến một trận với vương hầu, Thạch Tử Đằng đại bại, làm người thán phục."

"Năm đó, lúc ta ở độ tuổi này thì kém xa nó, không biết nó tu hành như thế nào? Sao lại lợi hại như thế chứ."

"Thạch Tử Đằng đại bại, mất đi chiến kích Huyết Long, đối với hắn mà nói đây chính là một loại sỉ nhục, kết quả của chiến dịch này không thể nào ngờ được."

...

Chỉ là một thiếu niên mà thôi, đầu tiên là hủy đi Vũ Vương phủ, sau đó lại đại chiến với Thạch Tử Đằng, liên tiếp chiến thắng khiến cho Thạch Hạo đã trở thành tiêu điểm của khắp nơi trong Hoàng Đô!

Không thể ngờ được, đây chính một một ngôi sao mới đang từ từ phát triển, hào quang cảu nó sẽ càng ngày càng lấp lánh, chiếu rọi toàn bộ đại địa.

"Không biết sau khi Trùng Đồng giả trở lại thì sẽ phát sinh chuyện gì?"

Trong nháy mắt mọi người liền nghĩ tới vấn đề này, ai cũng biết, Thạch Tử Đằng có một người con trai được xưng như là Thần giáng trần, nếu như trở về thì chắc chắn sẽ có một hồi quyết đầu kinh thế với Thạch Hạo.

Nghĩ tới Thạch Nghị, trong lòng của các thế lực đều rất kiêng kỵ, thần tư bẩm sinh của thiếu niên này quá mức kinh người, một khi trở về thì chắc chắn chấn động thiên hạ.

Trước kia, không một ai biết trong người hắn còn có một khối Chí Tôn

cốt, mười mấy năm qua hắn chưa bao giờ bại lộ qua.

Hắn rất trầm ổn, cho dù là chút uy năng của Chí Tôn cốt cũng chưa từng hé lộ ra. Cho đến hôm nay khi Thạch Hạo đại náo Hoàng Đô, mọi người mới giật mình biết được.

Mặc kệ đánh giá ra sao, mặc cho chiếm được khối cốt này không chút vẻ vang nào, thế nhưng có một sự thật không thể che dấu được, chính là sự mạnh mẽ của Thạch Nghị không thể nào tưởng tượng được.

Cơ bản Trùng Đồng đã nghịch thiên rồi, vậy mà lại có thêm Chí Tôn cốt, như vậy sẽ vươn tới mức độ nào đây? Khi nghĩ tới vấn đề này thì trong lòng mọi người rung động, tương lai chính là thời đại của một mình Thạch Nghị sao?

"Thạch Hạo mất đi Chí Tôn cốt, thế nhưng cũng có thể trưởng thành tới mức này, được xưng là thiếu niên Chí Tôn, không biết nó còn sáng tạo ra kỳ tích gì nữa, đến thời điểm đó có thể chiến một trận với Trùng Đồng giả?"

"Cực kỳ gian nan."

Mặc dù nhìn thấy tiềm lực vô tận của Thạch Hạo thế nhưng đại đa số người vẫn cảm thấy trận chiến đó sẽ rất gian nan, bởi vì cái tên Thạch Nghị gần như đạt tới điều kiện hoàn mỹ rồi.

Thạch Nghị đang ở trong Thượng Cổ Thánh Viện, hắn đạt được Bổ Thiên thuật thì sẽ khiến cho bản thân hoàn mỹ, có lẽ sẽ giải quyết được vấn đề Chí Tôn cốt không phải do bản thân sinh ra, hắn sẽ trở về ư, mỗi người đều đang suy đoán.

Thạch Hạo rời khỏi Võ Vương phủ. không ai có thể ngăn cản nó được.

Khi nó bước chân lên đường chính, vô số ánh mắt trông theo, thế nhưng cũng không một người nào ra tay, cho dù là những người có thù oán với nó cũng chỉ biết đứng xa xa mà nhìn.

Một là bản thân Thạch Hạo đủ bá đạo, ngay cả Thạch Tử Đằng cũng bị đánh bại, người khác muốn tiến lên thì cần phải ước lượng thực lực mình ra sao, hai là nó được Thạch Hoàng bảo vệ, ai dám làm bậy?

Khi đi trên đường chính, tâm của Thạch Hạo từ từ yên tĩnh lại, hiện tại nó đã chiêu cáo thiên hạ, đứa bé năm đó vẫn còn sống, phụ mẫu và tổ phụ của nó có thể biết được không? Nó vô cùng ước ao, chờ mong ngày được gặp lại.

Tiếng cười như là chuông ngân truyền tới, một tiểu nha đầu xuất hiện ở khúc quẹo phía trước, nói: "Tiểu thư nhà ta có lời mời." Đây chính là người hầu gái của ma nữ, độ khoảng mười mấy tuổi, hoạt bát lanh lợi, cặp mắt to khẽ đão, rất có xinh đẹp.

Thạch Hạo nở nụ cười, trận chiến đã kết thúc hiện tại cũng chẳng biết đi nơi nào, gặp ma nữ cũng được.

Quan Nguyệt lâu, là một tửu lâu tiếng tăm lừng lẫy khắp Hoàng Đô, người đến đều là tu sĩ, bởi vì chủ nhân ở đây chính là một Hầu gia cho nên thường ngày có rất ít phàm nhân đi vào.

Ở giữa gian phòng, Thiên Hồ tiên tử đang ngồi một mình uống rượu, thân thể thon thả, mái tóc đen láy, cái trán trắng mịn đầy đặn, cặp mắt to linh động, kết hợp lại khiến cho nàng trông vô cùng xinh đẹp.

Gian phòng này cũng không xa hoa, ở vị trí sát đường đi, trên vách tường có tranh chữ, chiếc bàn được tạo thành từ ngọc thạch sáng lấp lánh.

Thạch Hạo chào hỏi rồi ngồi xuống, tự rót cho mình một ly rượu ngon, uống một hơi cạn sạch, nói: "Ngươi là linh thân, hay là chân thân?"

"Ngươi đoán thử?" Thiên Hồ tiên tử ánh mắt lưu chuyển, gương mặt như là Dương chi bạch ngọc, cũng vì do uống rượu nên sắc mặt hơi hồng, nở nụ cười khuynh thành, điên đảo chúng sinh,

"Hẳn là linh thân." Thạch Hạo nói.

"Chính xác." Thiên Hồ tiên tử bình thản thừa nhận.

Thạch Hạo kinh ngạc, quả nhiên là linh thân.

Bất kể là Ma Nữ đầy hào hiệp ở Bắc Hải, hay là Thiên Hồ tiên tử vô cùng xinh đẹp ở trước mặt này, ai cũng đều nhí nhảnh, vô cùng gian xảo, có thể xưng tụng siêu phàm thoát tục, rất khó tưởng tượng được chân thân của thiếu nữ này sẽ kinh diễm đến mức nào.

"Ngươi tìm ta có việc gì không?" Thạch Hạo xuất thần một lúc rồi cười hỏi, Ma Nữ này tâm tư rất sâu, sẽ không vô duyên vô cớ tìm nó.

"Không có gì, chỉ là muốn bảo vệ ngươi mà thôi." Thiên Hồ tiên tử cười hi hi.

"Ta cần ngươi bảo vệ?" Thạch Hạo kinh ngạc.

"Nếu như ta không bảo vệ thì hơn phân nửa mập mạp kia sẽ gây bất lợi cho ngươi."

"Mập mạp nào nữa?" Thạch Hạo không rõ.

"Thì là mập mạp Nguyệt Thiền đó." Thiên Hồ tiên tử vừa nói vừa uống rượu.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 315: Song Tiên.

"Mập mạp kia muốn gây khó dễ cho ta?" Thạch Hạo ngồi bên cạnh bàn ngọc tùy ý hỏi, rồi rót tiếp cho mình một ly rượu, vừa thưởng thức rượu vừa cảm thụ vẻ phồn hoa của Hoàng Đô.

"Chính xác, ngươi phải cẩn thận đấy." Khóe miệng của Thiên Hồ tiên tử nhếch lên, cặp mắt híp lại, nụi cười rất ngọt mà cũng giất gian xảo.

"Không có chuyện gì thì tên mập kia tới tìm ta làm gì, ta cũng chẳng chọc giận gì nàng, nếu dám tới gây phiền phức thì cứ trực tiếp trấn áp, giải quyết ngay tại chổ." Lời nói của Thạch Hạo vô cùng ngang ngược.

Bởi vì nó biết, lời nói của Ma Nữ không thể nào tin được, nó vừa trải qua một trận đại chiến trạng thái rất là ung dung, bởi vậy nên mới dùng giọng điệu trêu chọc và hài hài như thế.

Ma Nữ cười hì hì, nói: "Thế làm cách nào để giải quyết ngay tại chổ?"

"Không phải ngươi nói là bán nàng cho ta sao, ta vẫn một mực chờ đợi, nếu quả thật dám tới tìm ta gây phiền phức thì cứ thẳng tay bắt nàng về thôn làm vợ là được." Thạch Hạo phất phất tay bày ra bộ dáng thô lỗ, trên thực tế nó không phải là một đại hán vẫn chỉ là một thiếu niên, rất thanh tú, sở dĩ làm như thế là học theo phong cách của Ma Nữ mà thôi.

Thiên Hồ tiên tử cười ngả cười nghiên, không chút nào để ý tới hình tượng bản thân, bên dưới cổ áo lộ ra một vùng da thịt trắng như tuyết, đôi tay thì như là ngó sen lấp lánh ánh sáng, nụ cười rạng ngời, cặp mắt linh động.

"Nếu như nàng đến thật, ngươi dám ra tay ư?"

"Có gì mà không dám, không phải ngươi nói là tìm cho ta một nhà khá

giả à, ai có thể tốt hơn ta nữa chứ? Việc đáng làm thì phải làm, phải cưới nàng." Thạch Hạo dùng ngữ khí vô cùng tự tin.

"Đây là do ngươi nói đấy, giải quyết Nguyệt Thiền tiên tử ngay tại chổ."Ma Nữ cười tươi như hoa, cặp mắt như đang phát sáng.

"Giải quyết tên mập ngay tại chổ luôn." Thạch Hạo gật đầu hùa theo.

"Ha ha..." Tiếng cười của Thiên Hồ tiên tử khiến cho Thạch Hạo cảm giác có chút không ổn, tự nhiên lại cảm thấy sợ hãi, cảm thấy có điều không đúng rồi đột nhiên quay đầu lại, bất chợt nhìn thấy một bóng người vô cùng thướt tha uyển chuyển đứng ngay tại cửa.

"Mập mạp... đây là sao, Nguyệt Thiền tiên tử đến khi nào thế?" Thạch Hạo vò vò đầu, quả thật chẳng biết nói gì, lộ ra vẻ mặt đần đần.

"Đến cũng lâu rồi." Trên mặt Nguyệt Thiền tiên tử không chút cảm xúc, khi nàng tới khiến người khác phải nín thở, áo trắng toàn thân, không hề dính chút khói lửa nhân giang gì cả, cứ như là Quảng Hàn tiên tử* giáng trần.

(*): Hằng Nga còn được gọi là Quảng Hàn.

Thạch Hạo lúng túng, rõ ràng là bị Ma Nữ gài kèo.

"Ngươi đến sao lại lặng yên không có chút tiếng động nào vậy?" Rất nhanh nó chú ý tới vấn đề này sau đó sống lưng chợt lạnh, vị tiên tử này quả nhiên kinh khủng, tránh né được linh giác của nó, thật là kinh người.

Nguyệt Thiền tiên tử vô cùng bình tĩnh, cứ như là không nghe thấy lời nói của nó, hoặc là không để ý tới những lời nói bất kính khi nãy của nó, tự mình bước vào phòng thế nhưng cũng không có ngồi xuống.

"Trên người nàng có một kiện bảo vật bí ẩn, khó mà đề phòng được, có thể làm khí thế bản thân biến mất, thích hợp nhất là để đánh giết những nhân vật thiên kiêu." Ma Nữ cười tủm tỉm.

Thạch Hạo không nói gì, nếu như Nguyệt Thiền tiên tử đã không để ý những chuyện khi nãy thì nó cũng chẳng điên moi lại, coi như chẳng hề có chuyện gì xảy ra.

Nhưng mà, Ma Nữ lại không nghĩ như vậy, không có chuyện thì nàng cũng tìm ra chuyện để nói, huống chi tình hình hiện tại lại như vậy.

"Thiếu niên như Thần, tình nhân tiên tử của ngươi đã tới, mau mau bắt về thôn làm vộ đi chớ, ta rất chờ mong đứa cháu của mình sẽ cất tiếng khóc chào đời." Tiếng cười của Thiên Hồ tiên tử vô cùng trong trẻo, vô cùng cảm động.

Thạch Hạo coi như không nghe thấy, nhìn sự phồn hoa và nhộn nhịp trên đường phố, nói: "Hoàng Đô thật đẹp, đâu đâu cũng có người."

"Ngươi đúng là chuyên gia về việc đánh trống lãng, trên đường không phải là người chả nhẽ là cây cỏ hả?" Ma Nữ trừng mắt, tiếp tục đề tài vừa nãy không có ý định từ bỏ, nói: "Nguyệt Thiền tỷ tỷ đã tới rồi, lời nói vừa nãy của ngươi rất hùng hồn mà? Không ngờ giờ còn lạnh nhạt hơn cả nàng nữa."

Thạch Hạo phát hiện không thể nào đối đáp với nàng được nữa, nếu không thì tình hình chắc sẽ trở nên loạn nên chủ động mở miệng, nói: "Nguyệt Thiền tiên tử, tìm ta có việc sao?"

"Có một số việc." Nguyệt Thiền tiên tử đáp.

Thạch Hạo trong lòng giật mình, chẳng lẽ đối phương muốn gây hấn với nó sao, theo lý thì hẳn sẽ không nhưng bây giờ tình hình trong Hoàng Đô rất là phức tạp, bất cứ là người nào cũng muốn im lặng chờ đợi, đối phương không nên là người đầu tiên hành động chứ.

Nguyệt Thiền tiên tử nở nụ cười tươi, lập tức khiến cho người khác cảm thấy như gió xuân tràn về, hôm nay nàng cũng không dùng tấm lụa mỏng để che lại khuôn mặt của mình, vẻ đẹp rạng ngời thoát tục tìm không chút tì vết

nào, mái tóc đen tuyền, cặp mắt sáng liếc nhìn.

"Tiên tử, đừng cười như vậy tới ta chớ, nếu không Ma Nữ lại khiêu khích ta dẫn ngươi về thôn nữa đó." Thạch Hạo lên tiếng.

"Rõ ràng là chính ngươi muốn dẫn nàng về, kéo ta vô làm gì."

Nguyệt Thiền tiên tử cũng không bắt chuyện, ngược lại hỏi: "Ngươi chính là đệ tử của Bổ Thiên các?"

Thạch Hạo vô cùng ngạc nhiên, không biết tại sao nàng lại hỏi vấn đề này, lập tức gật đầu cũng không có ý giấu giếm gì cả, bởi vì rất nhiều người đều biết này rồi.

"Nói như thế, chúng ta vốn là nhất mạch kế thừa, ta với ngươi cần phải gần gũi nhiều hơn nữa, không nên để Ma Nữ đầu độc." Nguyệt Thiền tiên tử lên tiếng.

"Đấy, nghe thấy chưa, Nguyệt Thiền tỷ tỷ nói là ngươi cùng với nàng cần phải gần gũi hơn nữa, cái tên đầu gỗ như ngươi đầu óc thật là chậm tiêu, mau mau biểu thị đi chứ." Ma Nữ hùa theo.

"Cái gì, muốn theo ta về thôn hả, thế thì không thành vấn đề, tộc trưởng gia gia còn có Lâm Hổ thúc vẫn còn đang dành mấy phòng tân hôn để lúc ta trở về cưới vợ đấy, họ nói ở tuổi ta là có thể thành gia lập thất rồi." Thạch Hạo lên tiếng.

"Ha ha ha..." Ma Nữ cười to, nàng biết tên quỷ này khẳng định đã cảm thấy cái gì đó rồi nên mới cố ý trêu chọc, chuyển sang chuyện khác ngay.

Nguyệt Thiền tiên tử rất bình tĩnh, không giống như những cô gái khác đỏ mặt hay tức giận mà ngược lại vô cùng bình tĩnh, nói: "Nếu như ngươi thích thì hai ta cùng bắt lấy Ma Nữ rồi gả nàng cho ngươi."

"Chuyện này cũng được à?" Miệng của Thạch Hạo há to thành chữ "O", không nghĩ tới một tiên tử thánh khiết, siêu trần thoát tục mà lại nói ra những

lời như thế.

Ma Nữ nói: "Thấy chưa hả, tiên tử thánh khiết đến mấy thì cũng xấu bụng hơn ai đó thôi, vì đạt được mục đích thì việc gì nàng cũng dám làm, thậm chí môn phái của bọn họ từng có một vị tiên tử lấy thân hầu Ma, cuối cùng xoay chuyển được một cuộc chiến kinh thiên, một đoạn lịch sử nào đó. Nếu như ngươi đủ mạnh thì cũng có thể giống như tên Ma Vương kia, khiến cho Nguyệt Thiền tiên tử hầu hạ."

"Thật sự là chúng ta cùng gốc rễ, truyền thừa cùng một mạch." Nguyệt Thiền tiên tử không có bị bất kỳ ảnh hưởng gì, những lời nói thô lục nàng đều bỏ bên tai, như gió vụt qua, không để ý thứ gì.

"Tiên tử xin chỉ bảo, tại sao lại nói như thế? Giúp ta giải tỏa sự nghi hoặc này." Thạch Hạo thật sự không hiểu, mình từng tu hành ở Bổ Thiên các, sao lại có liên quan với một đại giáo lớn ở vực ngoại được chứ?

"Được rồi, ta sẽ kể đầu đuôi cho ngươi nghe, ta đến từ Bổ Thiên giáo, nghe được cái tên này, ngươi nghĩ tới điều gì?" Nguyệt Thiền tiên tử hỏi.

Nàng đứng sát gần Thạch Hạo, cặp mắt linh động, mùi hương đặc biệt của thiếu nữ tỏa ra thoang thoảng, lẳng lặng nhìn nó.

"Bổ Thiên các, bắt nguồn từ bên ngoài Hoang Vực, nó chính là một chi nhánh của giáo phái ta, nếu tìm hiểu sâu xa, thì các ngươi đều là đệ tử của Bổ Thiên giáo." Nguyệt Thiền tiên tử lên tiếng, nói ra một bí mật kinh người.

"Ấy da, da mặt xinh đẹp của tỷ thật là dày, từ lúc nào lại cho rằng Bổ Thiên các là một chi nhánh của các ngươi thế, từ xưa tới nay chính các ngươi cũng không có thừa nhận, sao giờ lại nhận vơ như thế." Ma Nữ trêu chọc.

Trong lòng Thạch Hạo hơi động, nó tin tưởng chắc chắn là có quan hệ với nhau, có mấy lời của Nguyệt Thiền tiên tử cũng nên tin, chỉ là cố sự và ẩn tình ở trong đó quá nhiều.

"Đúng thế, năm đó xảy ra một số chuyện không được tốt, thế nhưng chung quy lại vẫn là nhất mạch kế thừa, tổ sư của Bổ Thiên các vốn là đệ tử của Bổ Thiên giáo ta, trên thực tế, hắn vẫn muốn trở lại cho nên mới lập một Bổ Thiên các ở Hoang Vực." Nguyệt Thiền tiên tử nói tiếp.

Thạch Hạo chấn động, lập tức nghĩ tới Quỷ gia, Quỷ gia mạnh mẽ như thế mà lại bị trục xuất khỏi sư môn, chuyện này cũng quá kinh người mà, phải biết ngay cả Tôn giả mà Quỷ gia cũng dám chặt chém.

"Trước kia, một cường giả nhen nhóm Thần Hỏa thời Thượng Cổ bị Bổ Thiên các đánh đuổi, hiện tại không thấy ngại khi tìm làm môn đồ của hắn sao, hơi bị hay đấy." Ma Nữ chế nhạo.

"Sự việt xảy ta chúng ta không cách nào thay đổi được, thế nhưng trong môn phái vẫn một mực thừa nhận Bổ Thiên các chính là một chi nhánh của Bổ Thiên giáo chúng ta." Nguyệt Thiền tiên tử trả lời.

"Đáng tiếc, Bổ Thiên các đã bị người tiêu diệt." Thạch Hạo lạnh lùng nói, hiện tại nói những thứ này thì được cái gì? Trong khi Bổ Thiên các gặp đại nạn thì sao không có ai tới cứu viện.

"Khi chúng ta biết thì đã quá muộn, thế nhưng sau này, cuối cùng gì cũng sẽ thanh toán lời lỗ, không bao lâu nữa Hoang Vực sẽ trở nên đại loạn, thần thánh đều là cỏ rác mà thôi." Nguyệt Thiền tiên tử trầm giọng nói, vô cùng nghiêm túc.

Thời khắc này, trong lòng Thạch Hạo rất là không bình tĩnh, Quỷ gia mạnh như thế không ngờ đến từ Bổ Thiên giáo, từng bị trục xuất khỏi sư môn, thế thì đại giáo này sẽ khủng bố đến cỡ nào chứ?

Nó cảm thấy đại giáo này ở vực ngoại rất là mạnh, có thể là chúa tể của vô tận lãnh thổ, thế nhưng không nghĩ tới một người nhen nhóm Thần Hỏa lại trở thành kẻ bị ruồng bỏ, đáng sợ hơn sự tưởng tượng của nó nhiều.

"Bổ Thiên giáo thật sự rất lớn, truyền thừa vô tận năm tháng, có thể có

từ thời Thái Cổ, kéo dài không chỉ là một vực." Nguyệt Thiền tiên tử giới thiệu về giáo phái của mình cho Thạch Hạo.

Phạm vi của một đại giáo không chỉ là một vực? Đây giống như là người si nói mộng, khiến cho Thạch Hạo có chút đời người.

"Hay có thể nói, không chỉ một đại vực có căn cơ của giáo phái ta, nói ví dụ như Hoang Vực, Bổ Thiên các cũng xem như là một chi nhánh của chúng ta." Nguyệt Thiền tiên tử giải thích cặn kẽ.

"Không phải là ngươi coi trọng tiềm lực của hắn, muốn hắn gia nhập Bổ Thiên giáo à?" Ma Nữ xen ngang, lời nói ngang ngược: "Các ngươi có thể cho hắn cái gì, Thạch Hạo gia nhập Tiệt Thiên giáo ta, đến thời điểm chúng ta san bằng Bổ Thiên giáo thì đưa Nguyệt Thiền tiên tử như ngươi cho hắn cũng không thành vấn đề."

"Những việc làm của Tiệt Thiên giáo đều phản lại thiên địa, sau này cũng sẽ trơ thành công dã tràng, ngươi cần gì phải đầu độc hắn nữa." Nguyệt Thiền tiên tử lên tiếng.

"Bổ Thiên giáo, ha ha!" Ma Nữ lắc đâu, sau đó càng ngang ngược hơn, nói với Thạch Hạo: "Nếu như ngươi cùng đi với nàng thì cũng chẳng thế chiếm được thứ gì, mà nếu đi với ta thì ngay cả nàng cũng sẽ là của ngươi, lựa chọn rõ ràng như thế thì cần gì phải do dự nữa!"

"Ngươi..." Nguyệt Thiền tiên tử sắc mặt lạnh xuống.

Thạch Hạo không lên tiếng, nội tâm đang suy nghĩ, nhìn thì nó như được hai giáo này coi trọng thế nhưng lại cực kỳ nguy hiểm, đây chỉ là tình hình bên ngoài, một khi nó có lựa chọn nghiên về ai thì sẽ bị giáo phái kia chém giết ngay lập tức.

Tiệt Thiên giáo, Bổ Thiên giáo, chỉ cần vừa nghe là biết hai bên đối lập nhau rồi, tất cả đều là vô thượng đại giáo, chiến tranh giữa đạo thống và giáo lí là đáng sợ nhất!

"Ta có thể hay không vừa làm Ma Vương, vừa làm Thần Quân?" Da mặt của Thạch Hạo rất dầy, lên tiếng hỏi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 316: Hỗn Thiên.

"Không thành vấn đề, chỉ cần ngươi có thể chịu nổi, bên trái thì tiên tử, bên phải thì yêu nữ, chính giữa lại là Thần Ma Quân Vương, quan trọng là ngươi có làm được hay không thôi?" Ma Nữ khiêu khích.

Nguyệt Thiền tiên tử bình thản, nàng thánh khiết hoàn mỹ, khi nghe được những lời nói thô tục này thì cũng chỉ để ngoài tai, không thèm chú ý tới.

"Có gì mà không được?" Thạch Hạo hỏi.

"Nói cho chính xác, trước tiên phải trấn áp vị tiên tử này, bắt nàng làm thiếp, đó mới là bản chất Ma Vương, nếu không thì không cần nghĩ lung tung làm gì nữa." Ma Nữ cười tủm tỉm.

Cuối cùng, Thạch Hạo rời khỏi Quan Nguyệt lâu để mặt cho Ma Nữ với tiên tử ngồi đó, nó yên lặng suy nghĩ, trước mắt hẳn là không có vấn đề gì, các nàng sẽ không có hành động nào.

Tương lai khó mà nói được, có thể sẽ có một cuộc chiến đầy gian khổ, hai người đó ai cũng đều mạnh mẽ, đó chính là truyền nhân kiệt xuất nhất của vô thượng đại giáo không thể nào bị một vực ràng buộc chế trụ được.

"Kệ chuyện nơi đây, ta đi tu hành. Chớ có chọc ta, nếu không bắt hết các ngươi mang về thôn là được!" Hùng Hài Tử dữ dằn phất phất tay về tòa tửu lâu kia.

Từ khi Hùng Hài Tử đi ra khỏi Đại Hoang, cảm nhận được uy hiếp nên đã lập ra một lời thế nho nhỏ, bắt lấy toàn bộ.

"Ha ha, không phải ăn hết toàn bộ sao?" Nơi xa có một thiếu nữ cười

trộm, tuy rằng không bằng Nguyệt Thiền tiên tử và Ma Nữ thế nhưng cũng rất tươi mát ngon lành, thân thể thon gọn thướt tha.

Rõ ràng, nàng rất hiểu Thạch Hạo, biết được câu cửa miệng của nó, ăn hết toàn bộ.

Lập tức Hùng Hài Tử trở nên lúng túng, tình cảnh vừa nãy sao lại bị người phát hiện chứ, nó quá tập trung nên không để ý xung quanh.

"Ngươi chính là muội muội của Hỗn Thiên?" Rốt cuộc nó cũng nhớ ra, khi ở Thanh Lâm viên nó từng thấy qua thiếu nữ này được cả đám thanh niên trẻ tuổi vậy xung quanh.

"Ca ca ta muốn nói chuyện với ngươi một chút." Thiếu nữ cười cười.

"Hỗn Thiên hầu muốn tìm ta?" Thạch Hạo kinh ngạc, tình hình hiện tại không bình thường, những người bình thường không muốn trêu chọc nó nếu không rất dễ phải rước lấy tai họa nào đó.

"Tính khí của ca ca ta rất ngay thẳng, thấy ngươi vừa mắt, theo ta thấy, hơn nửa là ngưu tầm ngưu mã tầm mã, muốn tìm ngươi uống rượu chém gió, ca ấy cũng chẳng để ý tới ngoại giới như thế nào." Thiếu nữ lẩm bẩm.

"Được, ta đi gặp hắn." Thạch Hạo gật đầu.

Hỗn Thiên hầu chính là vương hầu trẻ tuổi nhất của Thạch Quốc, hiện tại chỉ mới hơi mươi lăm tuổi, được phong vương hầu mấy năm trước, thiên tư kinh thế, điểm mạnh mẽ cũng có thể thấy được đôi chút.

Đây chính là một lâm viên yên tĩnh, cũng là tửu lâu thế nhưng muốn vào đây thì cũng phải là những người rất đặc biệt, nếu như không phải là khách quen thì cơ bản không cách nào vào được.

Hiển nhiên, Hỗn Thiên hầu là một vương hầu có quyền thế ngập trời, sức ảnh hưởng rất lớn, có tư cách trở thành khách quý nơi đây, biết được địa phương bí mật như thế này.

Sâu trong lâm viên có rất nhiều đình viện, trong đó có một tòa rất rộng, khung cảnh u nhã, trong viện có những kỳ hoa dị thảo vô cùng thơm ngát.

"Dẫn đi toàn bộ? Ha ha ha... thật là có khí phách, chúng ta thật giống nhau đấy." Hỗn Thiên hầu cười to, mời Thạch Hạo vào trong.

Trên cái bàn bằng ngọc thạch đặt rất nhiều trân hào, những chiếc ghế không biết được làm từ linh mộc nào mà lại tỏa ra ánh sáng, tinh khí lờ mờ lưu chuyển, đây chính là một nơi vô cùng thích hợp để uống rượu.

Hỗn Thiên hầu có vóc người cao to, tóc như thác nước, cặp mắt vô cùng sắc bén, ngồi trò chuyện với Thạch Hạo, còn bên cạnh có vài thiếu nữ, tất cả đều là những tiểu thư quý tộc trong Hoàng Đô.

"Ta cũng chỉ là mạnh miệng mà thôi, nào giống như ngươi, hành động thực tế chưa gì mà đã dẫn theo bốn em rồi." Thạch Hạo nói, rồi liếc mắt nhìn bốn thiếu nữ kia.

"Đây cũng không phải ta dẫn tới mà do chúng ta tính tình hợp nhau, cùng nhau uống rượu, mặc khác các nàng cũng rất tò mò muốn gặp được ngươi." Hỗn Thiên hầu lên tiếng.

Hỗn Thiên hầu là một người vui vẻ, trên chiến trường dũng mãnh quyết đoán, mạnh mẽ kinh người, còn ở hiện thực thì lại rất thoải mái, hiện tại vừa nắm tay một cô gái vừa mở miệng lên tiếng, rất là lạc quan.

"Ngươi tìm ta tới uống rượu, không sợ những người bên ngoài căn thù ngươi sao, cừu nhân của ta rất là nhiều đấy." Thạch Hạo hỏi.

"Ta mà sợ những tên đó?" Hỗn Thiên hầu bĩu môi, không chút quan tâm, sau đó ra hiệu, một cô gái xinh đẹp ở bên cạnh tới rót rượu.

"Cho dù ngươi không sợ những thế lực lớn và những vương hầu kia đi nữa, nhưng con nhện lớn kia có thể sẽ nhìn chằm chằm vào ngươi, như thế sẽ gặp phiền phức đấy." Thạch Hạo nhắc nhở, nó cũng không hy vọng sẽ có người vì mình mà liên lụy.

"Nó còn có thể nhảy nhót bao nhiêu ngày nữa chứ? Hoàng Đô chuẩn bị đại loạn, có thể hiện tại có vài sinh linh hung hăng và ngang ngược thế nhưng sớm muộn gì cũng sẽ dính một đao thôi." Hỗn Thiên hầu nói, không chút nào sợ hãi.

Trong lòng Thạch Hạo chấn động, đây là đại kiếp nạn ư, sẽ lan tới những cường giả đẳng cấp à? Làm người chấn động.

Nó cảm thấy, Hỗn Thiên hầu hiểu rõ một vài tình huống, hình như biết rất nhiều, hiện giờ là đang chậm rãi chờ đợi đại loạn nổi lên sao?

"Ngươi hình như không để ý tới việc Hoàng Đô sẽ đại loạn, vẫn thờ ơ lạnh nhạt." Thạch Hạo nói.

"Sợ thì làm được gì, nếu như chúng ta tranh được một đường cơ duyên kia thì có lẽ sẽ là người được lợi, đại loạn sắp nổi lên, cái gì Cổ Quốc, cái gì nhện lớn, chưa chắc đã có thể lưu lại được." Lời nói của Hỗn Thiên hầu có thể nói là đại nghịch bất đạo, cơ bản không sợ mấy cô gái đứng bên cạnh truyền ra ngoài, vô cùng thẳng thắng.

Hắn nhìn về phía Thạch Hạo, nói: "Tương lai sau này không biết chúng ta có cơ hội hợp tác không, thiên hạ này đại loạn, người của vực ngoại có thể sẽ đến rất nhiều cho nên cũng cần dựa vào những người ở vực này như chúng ta đây, nói không chừng ngươi ta có thể trùng khởi."

Thạch Hạo yên lặng suy nghĩ, sau đó gật gật đầu, trong giây lát nó nghĩ tới rất nhiều chuyện, cuối cùng hỏi: "Ngươi biết được tin tức này từ đâu ra thế?"

"Sư phụ của ta nói." Hỗn Thiên hầu nói.

Hiển nhiên, người đó có lai lịch rất lớn, Thạch Hạo cũng không tiện hỏi kỹ, mỗi người đều có bí mật của mình.

"Hôm nay thấy ngươi cũng chẳng khác gì, ta cảm thấy ngươi rất hợp với tính khí của ta, hủy đi Vũ Vương phủ, lại đại chiến Võ Vương phủ, rất tốt,

rất có khí phách, ta thích. Hơn nữa ta cũng bội phục Thập Ngũ gia cho nên hôm nay mới mời ngươi uống rượu. Đến, đến, đến, cùng chúng ta nói vài chuyện phong hoa tuyết nguyệt, luyện binh đánh trận chính là sở trường của ta, mà giờ trong hồng trần mem rượu, cũng là niềm đam mê của ta." Hỗn Thiên hầu phòng khoáng bất kham, ôm vòng eo một cô gái cùng uống rượu với nàng.

"Ngươi mời ta tới đây là để ta xem ngươi hào hiệp siêu nhân như thế nào à, vậy thì để ta mở mắt nhìn vậy." Thạch Hạo bất mãn, tự rót tự uống.

"Hì hì..." Một thiếu nữ đi tới rót rượu cho nó.

"Ta rất chờ mong để thấy ngươi bắt Nguyệt Thiền tiên tử còn có Ma Nữ kia lại, ta cảm thấy sẽ có một ngày ngươi sẽ làm được." Hỗn Thiên hầu cười ha ha.

Hắn mời Thạch Hạo tới, không phải chỉ vì phong hoa tuyết nguyệt, chủ yếu là trao đổi một ít cách nhìn nhận về thế cục biến đổi trong lương lai, vẫn không cho ức hiếp Thạch Hạo.

"Thần ở trong miệng một vài người trong vực này, kỳ thật cũng không phải là Thần chân chính, thế nhưng nơi đây của chúng ta lại là nơi tạo điều kiện để trợ thành vô thượng Chân Thần, cho nên mới khiến cho hai đại giáo kia không kiềm chế nổi."

Thạch Hạo nghe vậy thì hướng về hắn hỏi dò, nói: "Ta thật tò mà, cao thủ của Bổ Thiên giáo, Tiệt Thiên giáo mạnh mẽ đến cỡ nào, thật sự có thể chi phối cả một vực sao?"

"Quả thật bọn họ rất mạnh, rất đáng sợ, mạnh đến nổi hiện tại ngươi ta chỉ có thể ngước nhìn, hiện giờ cả Hoàng Đô chúng ta không tìm ra được một Chân Thần, còn hai đại giáo đó..." Hỗn Thiên hầu không có nói tỉ mỉ.

"Thật sự chẳng thú vị gì, cứ tranh giành mà chém giết nhau đi, chẳng hề có ý nghĩa gì." Thạch Hạo uống rượu nói.

"Kỳ thực, ta cũng không muốn nói nhiều đến tình hình rối loạn sau này, bởi vì tư cách của chúng ta không đủ, thế nhưng nếu ngươi không ra tay thì sau này sẽ sống không nổi, chỉ là tự vệ." Hỗn Thiên hầu nói.

"Ta cứ quy ẩn núi rừng, bắt lấy hai tên mập kia rồi bỏ trốn sống qua đại kiếp nạn, khi đó việc tu hành của ta cũng có chút kết quả, ai dám chọc ta, ta ăn toàn bộ." Thạch Hạo nấc rượu lên tiếng nói.

"Ha ha... vậy thì không phụ thuộc vào ngươi rồi." Hỗn Thiên hầu cười to.

"Ta rất hiếu kỳ, đến tột cùng là ai muốn ra tay, gợi nên đại loạn?" Thạch Hạo hỏi.

"Cấm kỵ!" Con mắt của Hỗn Thiên hầu nheo lại tựu như có chút sợ hãi, đây là lời mà chính miệng sư phụ của hắn nói cho hắn biết, đó chính là cấm kỵ, đại giáo ngoài vực ngoại cũng là thừa cơ tiến tới.

Cũng có tin đồn, cấm kỵ đến từ những đại giáo kia.

"Ngươi cứ chờ mà xem, chờ sau khi đại loạn nổi lên, đến lúc đó sẽ có thế lực giúp đỡ Hoang Vực ta, lúc ấy ngươi ta đều bị động cuốn vào, thà rằng như thế không bằng tự mình cố nắm lấy mạng của mình cho rồi." Hỗn Thiên hầu nói rất nhiều, việc này khiến cho Thạch Hạo biến sắc mặt, tương lai khống chế không được thì sẽ rất đáng sợ.

Hỗn Thiên hầu nói: "Có người chú ý tới tinh không vô ngần, tinh hải vô biên, mà lại có người một mực chú ý tới Hoang Vực chúng ta, còn có người thì chỉ quan tâm tới phong hoa tuyết nguyệt, còn kẻ khác lại sống ở sát ngọn lửa nóng."

"Ta chỉ muốn một thế giới của sự tự do." Thạch Hạo khẽ nói.

"Vậy khi Hoang Vực quật khởi thì ngươi hãy thống trị toàn Hoang Vực, trở thành Đại Đế duy nhất, như thế mới có thể thực hiện điều ngươi muốn được, nếu không thì... hé!"

Buổi uống rượu này rất lâu, hai ngươi đều say khướt, đến khi không còn chuyện gì để nói thì Hỗn Thiên hầu vỗ bả vai của nó, nói: "Ta cầu chúc cho ngươi sớm bắt hai cô gái ở vực ngoại kia về thôn của mình, ta cảm thấy như thế sẽ rất thú vị, khiến cho những thế lực lớn ở vực ngoại kia sẽ có một ký ức khó mà quên trong cuộc đời họ, ha ha ha...."

"Cứ chờ tin tức của ta." Thạch Hạo cũng đã say mèm, bế lên một cô gái rồi bước đi, lập tức một tiếng hét chói tai vang lên.

"Thả muội muội ta xuống!" Hỗn Thiên hầu tức giận nói.

"Bụp!" Thạch Hạo vỗ mạnh lên bờ mông tròn, nói: "Sao thế, có gì không đúng hả, ta đi đã."

Nó nấc rượu, loạng choạng rời đi.

"Đại loạn sắp bắt đầu rồi..." Thạch Hạo tự nói.

Thời gian rất nhanh, loáng một cái đã qua mấy ngày, ngày đại thọ của Nhân Hoàng cũng đã tới, hoàng cung nguy nga kia được mở ra, những khách mời trọng yếu có thể đi vào.

Thạch Hạo một trận thành danh nên tự nhiên nhận được thiệp mời, bởi vì Nhân Hoàng quan tâm, giải cứu nó từ tay nhện lớn cho nên nó nhận được một tấm thiệp mời màu vàng, xem như là khách mời cao quý.

Đương nhiên, đây cũng không phải Thạch Hoàng dặn dò mà người bên người lựa tình huống mà quyết định, không phải ai cũng có thể làm lễ với Nhân Hoàng, cho nên bọn họ tạo ra những thứ này để xem như là giấy thông hành.

Hoàng cung nguy nga, rộng lớn bao la, đây chính là một khu kiếm trúc lâu đời, trong ánh bình minh lưu chuyển ánh sáng màu vàng, giống như là một miếu Thần lâu năm.

Sau khi tới gần thì phát hiện, thân thể của con người quá mức nhỏ bé,

đây giống như được xây dựng cho người khổng lồ ở vậy, kiến trúc lo lớn đến kinh người, khí thế hừng hực.

Nơi cửa thành trong hoàng cung có hai con Bệ Ngạn vô cùng to lớn đang ngồi xổm, là cổ thú mạnh mẽ và đáng sợ, uy vũ và hùng tráng, truyền thừa huyết thông vô cùng kinh người.

Tục truyền, nơi sâu trong hoàng cung có một con Bệ Ngạn già, đã sống vô tận năm tháng, giống như là Tế Linh, trở thành thú bảo vệ cho Hoàng tộc.

"Hoàng tộc quả nhiên lợi hại mà." Thạch Hạo than thở, thông qua một góc nhìn thì có thể phán đoán ra được.

Khách mời không ngừng tới, người càng ngày càng nhiều, ai cũng là cường giả, những khí tức phát ra khiến người ta sợ hãi, không thể nghi ngờ nơi đây vô cùng náo nhiệt, cũng nhất định sẽ xảy ra những chuyện không hề tầm thường.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 317: Hoàng Cung.

Dưới ánh mặt trời, cả tòa hoàng cung như có một tầng hào quang vàng nhạt, vô số người đã tới cứ như là đang hành hương, quần thể kiến trúc hùng vĩ đứng vững bên dưới vòm trời, hùng vĩ nguy nga.

Hàng loạt cường giả sau khi tới nơi, chính thức bước vào cấm địa Thạch Quốc thì cảm nhận được một loại khí tức xa xưa và tang thương, đây chính là bằng chứng của thời đại, là kết tinh đầy tuyệt vời trong dòng sông lịch sử.

Từng là cường giả cái thế nhen nhóm Thần Hỏa, khai sáng ra một Cổ Quốc, sở hữu ngàn tỉ dặm giang sơn, sau vô tận năm tháng thì những kiến trúc di tích cổ xưa đầy rộng lớn và bao la này đã ghi lại những sự vẻ vang của năm đó.

"Khi tu hành đến cảnh giới nhất định, có lúc chỉ một Pháp Tướng thì có thể đỉnh thiên lập địa, hoàng cung được xây dựng to lớn như vậy, chẳng lẽ đây là nơi mà năm đó Chí Cường giả đặt chân sao?" Thạch Hạo đoán lung tung.

Bởi vì không chỉ một tòa kiến trúc, mà toàn bộ cung điện nơi đây đều to lớn đến vô biên, giống như là một tòa núi vậy, đứng trước mặt những thứ này khiến cho người ta cảm thấy bản thân quá nhỏ bé.

Nước chảy róc rách, không chỉ có những dòng suối phun, ở giữa hai bên đại lộ còn có dòng sông nối liền cả tòa hoàng cung, phong cảnh rất đẹp, trong dòng sông có cá tôm, cũng có giao long thỉnh thoảng qua lại.

Tuyệt không phải là giao long bình thường, từ chục thước tới hơn trăm thước không bằng nhau, thân thể to lớn, vảy lấp lánh ánh sáng, còn có râu rồng, sừng óng ánh, khiến cho chúng càng thêm thần dị.

Lần này, tất cả mọi người đều bị chấn động, người thường nuôi cá trong nước, thế nhưng trong hoàng cung Thạch Quốc lại nuôi giao long, đây cũng quá kinh người, cách nhau một trời một vực.

"Ồ, còn có một con Bạch Quy, tương truyền khi mai rùa chuyển sang trắng thì đó chính là điềm lành, nói lên tuổi thọ kinh người, huyết nhục bảo dược chính là hi thế đấy!"

Mọi người thán phục, nhìn thấy một vài sinh vật ở trong nước quá mức hiếm thấy, ngoại trừ Giao long, Bạch Quy thì họ còn nhìn thấy Xích Liên*, toàn thân đỏ tươi cứ như ngọn lửa đang rực cháy, đang sinh trưởng ở nơi đó, đóa hoa nở rộ mùi thơm nức mũi.

(*): Hoa sen đỏ.

"Chuyện này... cũng quá xa xỉ mà!" Mọi người kinh ngạc đến sững người.

Xích Liên chính là linh dược nổi danh, ở đây thấy sinh trưởng nhiều cây như thế, trở thành vật để ngắm khiến nhiều người nuốt nước miếng ừng ực.

"Cũng không phải là lãng phí, ở trong cung khi chế thuốc thì sẽ tới hái lấy." Một vị vương hầu nói, hiển nhiên là người thường hay ra vào hoàng cung nên cũng tìm hiểu tình hình.

Không trung, có những tiếng thánh thót truyền tới, một vài chim loan rực rỡ bay qua, vô cùng xinh đẹp, linh vũ rất dài, cặp cánh sáng loáng, bay quanh trên hoàng cung, tràn đầy khí an lành.

Mọi người tâm phục, bất cứ cảnh vật nào trong hoàng cung cũng đều xinh đẹp như vậy cả, đó chính là di chủng thế nhưng lại cam nguyện sinh sống ở đây, thể hiện sự càng ngày càng mạnh mẽ của Thạch tộc.

Trong cung thành tự nhiên là có những loại cổ mộc mấy ngàn năm tuổi, thậm chí là càng lâu hơn, cành lá xum xuê, cứng như Cầu Long, tất cả đều vươn mình tới trời cao.

Người đến rất nhiều, không thiếu người đứng đầu một giáo, càng có vương hầu quý tộc, cũng có tán tu mạnh mẽ, còn có sinh linh thuần huyết của Thái Cổ Thần Sơn, tất cả đều có lai lịch rất lớn.

Xuyên qua cổng vòm to lớn, mọi người đi tới trung tâm Thiên cung, sau khi tới nơi này, trên mặt đất có một lớp sương trắng không ngừng lượn lờ thế nhưng không cao quá đầu gối.

Đây chính là nơi cuối cùng, là nơi chuẩn bị cử hành đại thọ của Nhân Hoàng.

Có thể thấy được, một vài sinh linh có hình thái khác nhau khi tiến vào Thiên cung thì tản ra những khí tức kinh người khiếp người khác khiếp sợ, ví như chim tước màu vàng dài tới mấy mét, hay là người khổng lồ cao tới hai mươi mấy mét.

"Đó đều là sinh linh của Thái Cổ Thần Sơn à?" Mọi người hoảng sợ, cũng chỉ có khách mời cấp độ kia thì mới có thể tới được trung tâm Thiên cung, ngồi chung với Thạch Hoàng.

Những người khác cũng chỉ có thể đứng bên ngoài nơi quảng trường, ở đây đã được xếp những chiếc bàn bằng ngọc thạch, sưng mù màu trắng phun trào khiến cho nơi đây như là Thiên giới vậy.

Tiệc mừng thọ còn quá sớm để bắt đầu.

Rất nhiều người tụm lại hàn huyên, chào hỏi nhau, đây chính là cơ hội tốt để kết giao và nhận thức một vài bá chủ, vốn là sắp xếp phòng để nghỉ ngơi thế nhưng mọi người cũng không có đi.

Trong lúc nhất thời, nơi đây trở nên náo nhiệt, có cường giả cười to, có người tụm năm tụm ba với nhau bàn về những đề tài mà cảm thấy hứng thú.

Thạch Hạo đi vòng quanh, đại đa số người nó cũng không có nhận ra, thế nhưng có rất nhiều người lộ ánh mắt khác thường về phía nó, âm thầm nghị luận chỉ chỉ chỏ chỏ.

Không thể nghi ngờ, hiện tại nó chính là một người có tiếng tăm lừng lẫy, rất nhiều người đều biết, đại chiến ở Hoàng Đô qua đi nó đã tạo nên sự quan tâm cho khắp mọi nơi.

Ở đây, Thạch Hạo cũng nhìn thấy một vài người quen, ví như người của Võ Vương phủ, một vài quý tộc, còn có những tuấn kiệt từng nhìn thấy ở Thanh Lâm viên.

Nó chào hỏi rất nhiệt tình, không chút khách khí, chỉ cần quen biết tất sẽ trò chuyện đôi ba câu, tỷ như người của Vũ tộc thì tới vỗ vỗ vai người ta, vô cùng thân thiện.

Vũ Phong sắc mặt tái xanh, thế nhưng cũng không dám làm ra động tác nhỏ nào, hắn từng tu hành ở Thiên Tài doanh của Bổ Thiên các, lúc đó từng xung đột với Thạch Hạo, ở Hư Thần giới thì lại bị đối phương đánh gục, tĩnh dưỡng rất lâu ở thế giới hiện thực thì mới hồi phục như cũ.

Mọi người dùng ánh mắt quái dị, hai người này cũng có thể tay bắt mặt mừng?

Về phía Vũ Phong thì đây quả thật là một loại dày vò, bị đứa nhóc hung tàn ôm vai bá cổ khiến cả người không dễ chịu chút nào, nếu như thực lực đủ mạnh hắn rất một một tát đập chết tên Thạch Hạo này.

Rốt cuộc, Thạch Hạo cũng thấy Thạch Tử Đằng, ngay lập tức bỏ qua Vũ Phong rồi đi về phía trước, thật tâm hỏi vị đại bá này thương thế ra sao, còn có nghiêm trọng hay không.

Thạch Tử Đằng mặt không chút cảm xúc, xoay người rời đi.

"Ồ, đây không phải là người của Thác Bạc thế gia sao, các ngươi cũng tới hả, có khỏe hay không, thật sự ta rất nhớ à nhen." Sau khi Thạch Hạo nhìn thấy người của thế gia kia thì lại gần bắt chuyện cứ như là rất thân quen vậy.

Những người này sắc mặt tái xanh, ở Hư Thần giới thì bị dày vò, toàn bộ

tịnh thổ đều bị san bằng, bình định tất cả, còn những nhân vật trọng yếu trong tộc thì bị Diệt Hồn châm giết chết, có đại thù với tên Hùng Hài Tử này.

Những nơi Thạch Hạo đi qua thì cả đám người mặt tái xanh, vô cùng khó coi, tên quỷ này đang thu hút lòng thù hận à, toàn đi tìm những người có xung đột trước đây với mình.

"Ồ, ngươi có phải là Xích Vân công tử nổi danh đỉnh đỉnh trong Hư Thần giới không vậy, thật sự là lúc đó ta không cẩn thận mà càn quét đám các ngươi, lúc đó ngươi không sao chứ?"

Đánh người không làm mất mặt, mắng người không vạch khuyết điểm, Thạch Hạo hoàn toàn trắng trợn không chút nể nang, xoáy sâu vào chỗ đau của những kẻ thù này, Xích Vân công tử chính là cường giả tuổi trẻ của tứ đại gia tộc, như thế tự nhiên sẽ gợi lên xung đột.

Những người Thạch Hạo trêu trọc tự nhiên đều có đại thù, hơn nữa khó mà hóa giải được, đồng thời Thạch Hạo cũng chả ao ước rằng có thể chung sống hòa thuận với bọn họ, sớm đã là sinh tử đối lập rồi.

Nếu như đi tới Hoàng Đô để làm "lớn" một lần, nó cũng chẳng ngại khiến cho mọi người tức giận rồi kế tiếp là tiêu diệt toàn bộ.

Cả đám người tức muốn ói máu thế nhưng không dám phát tiết, đây chính là hoàng cung Thạch Quốc ai dám làm càn, cũng chỉ có đứa nhóc mặt dày này mới dám hò hét xung quanh như thế.

Rốt cuộc, nó cũng rời đi, bởi vì đã phát hiện được người quen thật sự.

Nơi cổng vòm có rất nhiều người đang vây quanh một thiếu nữ, nếu so với một thiếu nữ bình thường thì nàng cao hơn một cái đầu, quần áo đỏ rực, vóc người lồi lõm, khuôn mặt khả ái, chiếc cổ trắng ngần, bộ ngực căng tròn, nhẹ nhàng nắm chặt eo nhỏ, cặp đùi thon dài, những điều này gộp lại thể hiện ra được vóc người vô cùng hoàn mỹ.

Người từ trong hoàng cung Thạch Quốc đi ra nghênh tiếp, hiển nhiên

đây chính là khách quý trong khách quý.

"Công chúa Hỏa Quốc đại biểu cho Hỏa Hoàng, chúc Thạch Hoàng bất hủ, trẻ mãi thiên cổ, thọ cùng trời đất." Có người lớn tiếng nói.

Mọi người kinh ngạc, đây chính là một người khác được Nhân Hoàng phái tới chúc thọ.

"Bé mập!" Thạch Hạo ở phía xa vẫy vẫy tay, nhiệt tình kêu lớn.

Vốn Hỏa Linh Nhi đang rất vui vẻ, rất cao hứng, được mọi người coi như là thần như trên trời cao, được những tuấn kiệt vờn quanh mình.

Một tiếng bé mập truyền tới, ban đầu nàng cảm thấy có chút quen tai, sau đó thì hoàn toàn biến sắc, bởi vì nàng đã thấy Thạch Hạo đang tiến tới vẫy vẫy tay với mình.

Nàng nghiến răng nghiến lợi, hơn hai năm không thấy cái tên Hùng Hài Tử này, kết quả nó vẫn như xưa, vẫn gọi nàng là bé mập, thật sự muốn làm người khác tức chết mà.

"Phần phật" vang lên, những người tuấn kiệt trẻ tuổi che ở trước người nàng nhanh chóng tránh sang hai bên, những người này biết thiếu niên hung tàn này rất lợi hại nên không muốn trêu chọc.

Nhìn thấy Hỏa Linh Nhi tức giận thì Thạch Hạo lập tức ngậm miệng, không có gọi bé mập nữa, nói: "Sư muội, hơn hai năm không thấy, ngươi càng ngày càng đẹp ra đấy, mập những chỗ nên mập."

Nửa câu đầu còn khiến cho Hỏa Linh Nhi vui vẻ, thế nhưng nửa câu sau, nói cái gì thế ta?

"Hai năm qua ngươi đã đi tới Bắc Hải?" Những đường gân trên tráng trắng ngần của Hỏa Linh Nhi nhảy lên, cố nén cơn giận dữ lại trong lòng.

"Cảm ơn sư muội đã quan tâm, ta bị một đám nhân sĩ bất lương hãm hại,

đẩy ta tới Bắc Hải, hơn hai năm phải nếm mùi cá mặn, muốn làm cho ta yếu dần mà." Đang lúc nói chuyện, nó tập trung về một đám người nơi xa xa.

Những người kia cũng đã tới, là hậu đại của Thái Cổ Thần Sơn.

"Ngươi không sao chớ?" Hỏa Linh Nhi quan tâm hỏi, nàng nghe được một vài tin đồn nói rằng, đại chiến ở Bắc Hải cực kỳ thê thảm, có tôn giả cũng chết đi, mà Hùng Hài Tử lại dám chạy tới nơi đây, đúng là gan to bằng trời.

Bởi vì nghe được một vài tin tức bí mật, nói là Hùng Hài Tử vô cùng hung cuồng, giết đi linh thân của mấy bị tôn giả, cuối cùng chết trận trong tổ Côn Bằng.

Tuy sau đó có nghe được tin tức nó còn sống trở về, thế nhưng vẫn vô cùng lo lắng.

"Ta thì có thể có chuyện gì chứ, cá mặn tuy ăn nhiều nhưng tình cờ cũng ăn được vài miếng thuần huyết bảo nhục của Thái Cổ Thần Sơn, mùi vị cũng không hề tệ." Thạch Hạo nói.

Đám người xung quanh không nói nên lời, người này đã giết qua sinh linh thuần huyết? Quả thật là chấn động lòng người.

"Chút nữa gặp, giờ trước tiên ta thay mặt phụ hoàng chúc thọ Thạch Hoàng đã." Hỏa Linh Nhi nói, được người trong cung dẫn về phía trước.

Vào lúc này, một sinh linh bé nhỏ nằm trong lòng nàng chợt tỉnh ngủ, nó gào một tiếng rồi nhanh chóng nhảy lên trên người Thạch Hạo.

"Ngươi..." Hỏa Linh Nhi tức điên, mấy năm rồi, ấu thần còn chưa quên được tên quỷ này, nàng cũng không có ngăn cản, tạm thời để lại sói con rồi hướng vào trung ương Thiên cung.

"Cũng không tệ, mới vừa rồi ta còn cho rằng ngươi là kẻ vô ơn bạc nghĩa, quên ta nữa chứ." Thạch Hạo cười nói rồi xem đi xem lại, phát hiện

sói con cũng không thay đổi gì thế nhưng trong người lại xuất hiện một luồng sóng thần lực vô cùng mạnh mẽ.

Đáng tiếc, cho dù thăm dò đến thế nào thì cũng không có phát hiện được phù văn, điều này khiến cho nó không rõ lắm, ấu thần đã xảy ra chuyện gì à?

Cách đó không sa có một đám sinh linh đi tới, hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người, ai nấy đều giật mình, những người này đều rất trẻ, có nam có nữ, ai nấy cũng tài hoa xuất chúng, tất cả cũng không phải là phàm tục.

Đi tới tầm mười mấy người, bọn họ hoặc vũ y rực rỡ, hoặc là giáp trụ lóa mắt, hay quần dài xinh xắn, nam anh tuấn nữ quyến rũ, lôi kéo sự chú ý của người khác.

"Bọn họ chính là sinh linh của Thái Cổ Thần Sơn, đây chính là một đám thiếu niên rất đáng sợ, nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn thì tương lai những người ngày chính là chủ đạo của Hoang Vực."

"Ngươi chính là Thạch Hạo, được xưng là thiếu niên hung tàn nhất?" Có người đi tới gần hỏi, giọng điệu không tốt lành gì.

"Chính xác, tìm ta có việc gì?" Thạch Hạo hỏi, cũng chẳng thèm để ý, ánh mắt của nó lướt qua đám người rồi dừng lại trên người thiếu nữ mặc áo tím Vân Hi có dung mạo nguyệt thẹn hoa nhường.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 318: Bễ Nghễ.

Thạch Hạo thật sự rất tùy ý, mặc dù đứng trước mặt một đám sinh linh của Thái Cổ Thần Sơn thì vẫn vô cùng thả lỏng, khiến cho sắc mặt của một vài thiếu niên rất là khó coi.

Đương nhiên, cũng có một vài thiếu niên sắc mặt bình thản, không hề hiện ra chút biến hóa gì.

Những người này rất mạnh, xuất thân hiển hách, huyết thống cao quý, ở thời đại Thái Cổ tổ tiên của bọn họ được xưng là Thần Ma, ngang dọc cửu thiên thập địa.

Mà Nhân tộc lại nằm ở thế yếu, khi đối mặt với sinh linh của Thái Cổ Thần Sơn thì kính như Thần Linh, từ xưa đến nay đều như vậy.

Thường ngày, những thiếu niên này khi xuất hành, bất kể là đi tới nơi nào thì đều được người bao vây, vô số nhân loại tiếp đón, vô cùng e ngại với bọn họ, cung kính và khiêm tốn, chưa từng thấy người nào như Thạch Hạo cả.

Có một vài thiếu niên không cam lòng, ánh mắt phát lạnh, một người trong đó mở miệng, nói: "Chúng ta đang nói chuyện với ngươi đó, hờ hững không quan tâm, đây là ý gì?"

Thạch Hạo liếc nhìn hắn, nói: "Ngươi là gì của ta, đang ở trên cao nhìn xuống hả, giọng điệu như đang dạy bảo, còn muốn ta kính cẩn? Ta xem ra hình như ngươi muốn ta ăn thịt thì phải?!"

Cả đám ngạc nhiên, quá trực tiếp, chưa gì đã lộ bản tính hung tàn của nó sao? Tuy rằng sớm đã nghe qua thế nhưng vẫn khiến cho người khác kinh ngạc.

"Ngươi..."

"Ngươi gì mà ngươi, cút sang chỗ khác, đừng có làm chướng mắt ta!" Thạch Hạo trừng mắt.

Cả đám con cháu đến từ Thần sơn nhìn nhau không nói gì, mà thiếu niên bị chửi kia thì sắc mặt lúc trắng lúc xanh, tên quỷ này cũng quá kiêu ngạo đấy chư? Thường ngày toàn là bọn họ quát mắng người khác, hôm nay lại bị thây đổi vị trí.

"Ngươi là đang gây hấn với uy nghiêm của Thần sơn ta sao?" Một thiếu niên sắc mặt âm trầm hỏi.

"Ngươi là đang gây hấn với uy nghiêm của ta sao?" Thạch Hạo lạnh lùng đáp trả.

Lời nói tương tự thế nhưng ý nghĩa lại hoàn toàn khác nhau, một là từ Thần sơn, một là từ bản thân, điều này khiến cho cả đám người biến sắc, nếu như so sánh thì hoàn toàn trái ngược.

"Đã sớm nghe nói ngươi rất hung hăng, không hề nghĩ rằng còn hơn cả lời đồn, không nên tự cho mình là vô địch thiên hạ!" Một thiếu niên gằn giọng uy hiếp.

"Ngươi còn dám khiêu chiến sự kiên nhẫn của ta nữa hả? Không nên dại dột!" Thạch Hạo vô cùng thẳng thắn, chẳng chút nể mặt nào.

Những lời này vừa ra thì tính cảnh trở nên lạnh xuống, những người này tiến thoái lưỡng nan, sát khí lộ ra, máu nóng của bọn họ đã chịu không nỏi nữa.

"Các ngươi đều nhằm vào ta ư?" Thạch Hạo hỏi.

"Huynh đài đã hiểu lầm rồi, chúng ta tới đây cũng chỉ là muốn nhận thức ngươi một phen thôi, ngưỡm mộ đại danh đã lâu nhưng chưa từng nhìn thấy, hôm nay cũng xem như là cơ hội để gặp mặt." Một thiếu niên cười nói.

Rất nhanh, đám người kia tách ra, có tám chín người đứng một bên không dính líu tới, từ đầu tới cuối vẫn rất ôn hòa không hề tỏ thái độ bề trên.

Còn những người khác thì vẻ mặt băng hàn, sắc mặt càng thêm khó coi.

Mấy năm qua, đứa nhóc hung tài của Hư Thần giới đã truyền khắp nơi, cho dù là Thái Cổ Thần Sơn khi đối mặt với một nhân loại mở ra được mười đại Động Thiên thì cũng phải thu lại vẻ tự phụ và kiêu ngạo của mình.

Vì vậy, có một vài thiếu niên trong đám này rất hiểu ý, từ đầu đến cuối chưa từng ngang ngược, bình tĩnh đối diện với những chuyện vừa rồi, bởi vì bọn họ đã nghe qua những truyền thuyết của đứa nhóc hung tàn này nên không muốn trêu chọc.

Chỉ có những người kia trước sau bất mãn, từ nhỏ đã lớn lên ở Thái Cổ Thần Sơn nên trời linh cảm giác ưu việc, thế nhưng đối phương lại không để ý khiến họ giận dữ.

"Vân Hi, lần trước các ngươi hãm hại ta, khiến cho ta phải ăn cá mặn hai năm ở Bắc Hải, thế nhưng cũng chẳng đạt được gì mà thiếu chút nữa ném mất mạng của mình. lần này lại là người dẫn người tới chính là muốn đối phó ta ư?' Thạch Hạo hỏi.

Thiếu nữ áo tím Vân Hi đứng ở phía sau nghe thấy thế thì cau mày, nói: "Không liên quan tới ta."

Đối với Thạch Hạo, nàng có một cảm giác khó tả, khi ở Bách Đoạn sơn, hai người thế như nước với lửa, cảm thấy tên nhóc này rất đáng ghét, lại dám cắm lỗ tai của nàng.

Nên biết, ở các đại Thái Cổ Thần Sơn thì nàng vô cùng siêu nhiên, được tôn làm Thần Nữ.

Sau đó, trải qua hàng loạt sự kiện khiến nàng phát hiện ra được chỗ đáng sợ của Hùng Hài Tử, thiên tư quá cao, nếu như cứ mặc cho nó tiếp tục trưởng thành thì Thần sơm cũng không làm gì được nó.

"Khi ở Bắc Hải, ngươi đã ăn một người của chúng ta, thế sao hiện tại vẫn còn địch ý lớn như vậy với chúng ta chứ? Thiếu nữ tóc bạc đứng bên cạnh lẩm

bẩm, nàng chính là Ngân Tuyết.

"Ta chỉ biết là đã bị các ngươi hãm hại, có người trong các ngươi muốn diệt trừ ta."

"Nhưng mà, việc đó không liên quan tới chúng ta mà." Ngân Tuyết kêu lên.

"Là các ngươi mời ta ra biển, kết quả trong đám người các ngươi lại muốn giết ta, làm cho ta rất thất vọng." Thạch Hạo lắc đầu nói.

"Tên Thanh Vân muốn giết ngươi đã bị ngươi ăn thịt rồi, lẽ nào còn muốn chúng ta bồi tội theo sao, hoặc là muốn ăn hết chúng ta à?" Ngân Tuyết bất mãn.

Thiếu nữ áo tím Vân Hi đứng ở một bên, tựa như là một tác phẩm nghệ thuật vô cùng tinh xảo được khắc từ ngà voi, hoàn mỹ và xinh đẹp.

"Đương nhiên rồi, các ngươi tới nhận lỗi thì phải bồi thường tổn thất chủa ta chớ." Thạch Hạo da mặt rất là dầy lên tiếng.

"Thế ngươi muốn cái gì?" Ngân Tuyết đương nhiên sẽ không đáp ứng thế nhưng lại tò mò hỏi.

"Hai người các ngươi đi bảo vệ đầu thôn thay ta." Thạch Hạo nói như thế, mang theo giọng điệu thương lượng.

"Ngươi... đi chết đi!' Vân Hi từ đầu đến cuối im lặng rốt cuộc cũng mở miệng, bởi vì nàng nghĩ tới tao ngộ ở Bách Đoạn sơn, tên Hùng Hài Tử này la hét muốn bắt lấy nàng, xem nàng như là một con Thái Cổ hung thú, muốn thay nó trông cái cái thôn rách nát nào đó.

Vừa nghĩ tới chuyện này thì nàng gần như phát điên.

"Nè, đám người các ngươi không có chuyện gì thì ở đây làm gì, nên làm gì thì làm đi." Thạch Hạo mở miệng với mấy tên sắc mặt đang âm trầm kia.

Cuộc đối thoại và đối lập ở nơi đã gây chú ý cho những người xung quanh, rất nhiều người đang chăm chú theo dõi, ai nấy đều vô cùng hoảng sợ.

Mọi người sớm đã biết Hùng Hài Tử rất hung tàn thế nhưng lại không nghĩ lại ngang ngược đến mức này, đối mặt với một đám sinh linh thuần huyết, họ cũng chính là nhóm người mạnh nhất của Hoang Vực trong tương lai, thế nhưng chẳng thèm để ý hơi chút là quát mắng xối xả.

Đặc biệt là rất nhiều thiếu niên Nhân tộc sau khi thấy tình cảnh này thì phục sát đất, lòng tự trọng như nước chảy cuồn cuộn, đây cũng quá ghê gớm mà.

Mà một vài tiểu thư quý tộc thì cặp mắt lấp lánh ánh sáng dị thường, đây là một thiếu niên đang răng dạy sinh linh Thái Cổ Thần Sơn, thứ ngang nguowicj đó khiến cho các nàng cảm thấy mới mẻ và thích thú.

Lúc này, có rất nhiều người trẻ tuổi cảm thấy vô cùng sảng khoái, thường ngày chỉ cần một con sinh linh thuần huyết xuất hiện thôi cũng đã khiến cho người người hồi hộp không thôi, hiện lại xuất hiện lần một đám, kết quả lại bị một thiếu niên Nhân tộc chỉ thẳng mặt và uy hiếp.

Chuyện này... khiến người khác không nói thành lời, đồng thời cũng khiến cho mấy người khác muốn kêu rên, tuổi tác xấp xỉ nhau thế mà lại chênh lệch lớn như vậy sao?

Sắc mặt mấy người đến từ Thái Cổ Thần Sơn trở nên âm trầm, có một thiếu niên trong đó tiến lên, nói: "Thanh Vân là bằng hữu của chúng ta, thế nhưng ngươi lại giết chết hắn rồi còn ăn thịt, món nợ này ngươi dự định sao đây?"

Thạch Hạo vẻ mặt bình tĩnh, nói: "Đã nói rồi mà, chính là báo thù vì con Thanh Loan kia mà, hà tất phải phiền toái như thế, cứ nói thẳng ra không phải là hay hơn không."

Mặc khác, có tám chín thiếu niên đi sang một bên với Vân Hi và Ngân Tuyết, cũng không có tham dự vào cuộc vui này, biểu thị không có quan hệ gì với bọn họ, những người này từ khi xuất hiện đến giờ vẫn rất là ôn hòa.

Đám còn lại chỉ khoảng bốn người, tuổi từ mười bốn mười lắm đến mười bảy mười tám tuổi, vẻ mặt mỗi người đều rất là lạnh.

"Sao thế, mấy người các ngươi muốn chỉ giáo hả? Nếu không thì các ngươi cùng lên luôn đi." Thạch Hạo liếc nhìn, dửng dưng như không.

Xung quanh, đám thiếu niên Nhân tộc nắm chặt nắm đấm, nín thở, đứa nhóc hung tàn đứng nơi đó dùng giọng điệu như thế để nói chuyện khiến nhiệt huyết của bọn họ cũng sôi theo.

"Hắn... không sợ Thái Cổ Thần Sơn trả thù sao?" Một tiểu thư quý tộc nhỏ giọng hỏi, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng.

"Hắn làm những chuyện khác người còn ít à, được xưng là Nhân thần cộng phẫn, đến hiện lại vẫn đang nhảy nhót tưng bừng đấy thôi, khẳng định người này có hậu thuẫn." Một thiếu nữ khác nắm chặt nắm đấm.

Mấy người thiếu niên đến từ Thái Cổ Thần Sơn ánh mắt đầy nham hiểm, ngày hôm nay thật sự là chịu đủ lắm rồi, đi tới nơi này không những chẳng chút uy phong nào mà ngược lại còn bị thiếu niên Nhân tộc này không ngừng quát mắng, thật sự là rất uất ức.

"Ta đánh với ngươi một trận!" Một thiếu niên ở trong đám người này lên tiếng.

"Tốt, nhưng mà nên hay không cùng nhau ký một khế ước, ví như ta không cẩn thận mà giết chết ngươi thì xác ngươi không thể mang đi được, phải giữ lại rồi đi hỏa thiêu?"

"Khinh người quá đáng, chúng ta đi, qua bên kia chiến một trận!" Mấy thiếu niên đó nói không lại, miệng của người này quá ti tiện, quá đáng trách.

Thạch Hạo kinh ngạc, nói: "Đại thọ Nhân Hoàng, thật sự là nơi để chúng ta đánh một trận?"

"Đã có sắp xếp, xem như là giúp vui cho Nhân Hoàng." Ở bên cạnh có người mở miệng, đó là một vị thị vệ trưởng truong cung tuổi tác rất lớn, vô cùng già nua, từ lâu đã chú ý tới tình huống bên này.

Ngay ở bên cạnh Thiên cung có một diễn võ trường, được Hoàng tộc xây dựng, khi bọn nó được dẫn tới đây thì phát hiện sớm đã có người khai chiến rồi.

Người của Hoàng cung chuẩn bị rất đầy đủ, đoán trước được sẽ có người khai chiến nên đặc biệt cho quyết đấu ở đây.

Có thể nói hơi khác loại, đây chính là cấm địa Hoàng cung, nhưng trên thực tế chính là như vậy, quả thật đã xảy ra. Thạch tộc lấy võ lập quốc, dân phong dung mãnh, Hoàng tộc cũng như vậy, cho nên nếu ngẫm nghĩ lại thì cũng không có gì ngạc nhiên cả.

Vài thiếu niên to nhỏ với nhau trong chốc lát rồi có người đi ra, hắn có mái tóc xám, cả con mắt cũng xám, mang theo một loại khí tức âm lãnh, hắn muốn chiến với Thạch Hạo.

Xa xa cũng có vương hầu quyết đấu thế nhưng cũng không có hấp dẫn người khác, vô số tuấn kiệt trẻ tuổi đều tới đây, tất cả đều chú ý chuẩn bị quan sát trận chiến này.

Diễn võ trường vô cùng to lớn, một lúc có thể diễn ra mấy cuộc đại chiến, đây như là chuẩn bị cho Chí Cường giả vậy, được bày ra trận văn mạnh mẽ, không sợ bị người đánh nát.

"Ai cũng nói ngươi rất tài giỏi nhưng ta chỉ tin vào kết quả, sau khi giết chết ngươi thì những truyền thuyết đó đều hóa thành không." Thiếu niên tóc

xám lạnh lùng nói.

"Bùm!"

Một chùm hào quang rực sáng tỏa ra, phát sinh những tiếng ô ô, trấn áp thẳng về phía Thạch Hạo, không gì sánh được, gợn sóng kinh khủng của trận văn được bày ra ở diễn võ trường cũng phải run rẩy.

Rất nhiều người hoảng sợ, trong lòng nổi lên cảm giác khó tả, cả người run run, gần như muốn xụi lơ ngay tại chổ.

"Thượng Cổ Thánh khí!" Thạch Hạo giật mình.

Đây chính là một Thánh khí hơn nữa không chút thiếu hụt nào, cũng không có chút tổn hại, lúc này lại bị kích hoạt, mạnh mẽ vô cùng, gợn sống như là vùng biển mênh mông đang trấn áp tới.

Nếu như không cho chuyện ngoài ý muốn thì chắc chắn Thạch Hạo sẽ bị trấn áp thành tro bụi, cơ bản không có sức phản kháng, binh khí không tổn hại như thế này quả thật rất hiếm thấy trên thế gian, đối phó một người ở Hóa Linh cảnh thì quá ư dễ dàng.

Thạch Hạo nghĩ tới kiếm gãy thế nhưng cũng không dùng tới, kiếm gãy không trọn vẹn nên nó không biết có thể chống lại hay không.

Nếu như vận dụng tiểu tháp thì cảm thấy không đáng, cuối cùng nó nghĩ tới một vật liền vung mạnh cánh tay trái.

Cương phong nổi lên, gợn sóng mạnh mẽ, tất cả mọi người đều nhìn sang thì ai ai cũng chấn động, trong quyết đấu vậy mà lại lấy ra thanh Thượng Cổ Thánh khí, có chút không thể tin nổi.

Trong lòng Thạch Hạo chợt lạnh, đây nhất định do Tôn giả của Thái Cổ Thần Sơn ban xuống, đó chính là chí bảo, bản thân Tôn giả không thể tế luyện được, đó chính là vật tổ truyền.

Lần này tới đây thì đã có âm mưu giết chóc rồi, khẳng định đối phương đã được trưởng bối cho phép phải giết chết nó ngay tại đây, một đòn chớp nhoáng kết thúc chiến đấu, không cho nó bất cứ cơ hội nào.

Nó đón lấy chùm ánh sáng đang tới kia, đồng thời trong lòng cũng suy nghĩ, ngoại trừ con nhện lớn kia thì nó lại có thêm một Tôn giả Thần sơn cần phải giết chết!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 319: Cánh Tay Trái Của Thần.

"Hắn nhằm về phía Thượng Cổ Thánh khí!" Rất nhiều người kinh ngạc mà thốt lên, phát hiện Thạch Hạo dẫm một cước lên mặt đất khiến cho cả diễn võ trường chấn động rồi nhằm thẳng về phía pháp khí đang phát sáng kia.

Thanh binh khí này vô cùng óng ánh, rọi thẳng vào mắt cứ như là bị kim đâm vô cùng đau đớn, nhanh chóng bay tới rồi va chạm thới thiếu niên ở giữa không trung.

"Thanh Thiên bảo luân!" Mấy người kêu lên sợ hãi, nhận ra được thanh Thánh khí này, thanh Thánh khí này cực kỳ nổi danh, ở thời Thượng Cổ danh tiếng vô cùng sáng chói.

Toàn thân nó có màu xanh rực rỡ, hình tròn, có khắc những phù văn, bắn ra vô tận thần hà, cứ như là một vòng thái dương màu xanh được khắc vô số ký hiệu, mạnh mẽ và khủng bố.

Kiện bảo luân này bắt nguồn từ Thanh Thiên Thần Sơn, thời Thượng Cổ từng tiêu diệt không ít cường giả, nhiễm máu của vô số anh linh, được xưng là một đại sát khí, năm tháng qua đi trong những cuộc đối quyết nó cũng chưa từng bị tổn hại, vẫn lấp lánh rực rỡ, mạnh mẽ kinh người.

Thạch Hạo đón lấy ở trên không, cánh tay trái phát sáng, phù văn hừng phục, cánh tay kia hoàn toàn khác, giống như là cánh tay trái của Thần, các ký hiệu nổi lên dày đặc, rồi đánh về phía Thanh Thiên bảo luân.

"Cái gì, đó là... hơi thở thần thánh!" Mọi người nghẹn họng trừng mắt, tất cả đờ người ra, trong lòng chấn động không gì sánh được.

Một luồng khí tức vô cùng không bình thường vọt lên khiến người khác

run rảy, tuyệt không yếu hơn Thanh Thiên bảo luân, thậm chí càng thầm bí hơn, những gợn sóng của nó như là biển sao.

Phù văn buông xuống, từ cánh tay trái lan tràn rồi quấn quanh toàn thân Thạch Hạo, bảo vệ lấy cơ thể nó, khiến cho mỗi một tấc da thịt của nó đều hiện ra những ký hiện của Thần.

"Đó là gì thế, tại sao lại hiện ra cảnh tượng kỳ dị như vậy?" Mọi người không rõ, con mắt cũng chẳng chớp lấy một lần, chỉ sợ bỏ qua thứ gì đó.

Nơi không trung phát ra một tiếng vang kỳ dị, tiếp theo đó thanh Thánh khí Thanh Thiên bảo luân kia bay ngược lại, dội thẳng lên trời cao, phía trên bảo luân phát ra ánh sáng run rẩy, những ký hiệu lần lượt bị dập tắt.

Mà một bên khác, thiếu niên hung tàn cũng rung lên bần bật, trên người xuất hiện từng tầng phù văn, tỏa ra hào quang óng ánh, hết tắt lại sáng, cảnh tượng vô cùng kinh người, nó bay ngược lại rồi nện mạnh xuống dưới đất.

Khi Thạch Hạo rơi xuống dưới đất thì mặt đất run lên, thế nhưng vẫn không có hủy diệt, thần văn trong lòng đất phát huy tác dụng, bảo vệ lấy diễn võ trường đầy hùng vĩ.

Phương xa, Thanh Thiên bảo luân ánh sáng rực rỡ, mấy lần tắt rồi cuối cùng lại phát sáng, lơ lững ở nơi đó giống như là một mặt trời xanh giữa ban ngày.

"Chuyện gì thế này, vậy mà hắn không có chết, chặn đứng được Thượng Cổ đại sát khí?!"

Rất nhiều người dùng sức dụi dụi mắt, không thể nào tin được những thứ này, Hùng Hài Tử vẫn chưa bị giết chết, vẫn chưa hóa thành tro bụi.

Khóe miệng Thạch Hạo chạy máu, đã bị thương thế nhưng cũng không đáng lo, trên người nó đều là ký hiệu thần bí, từ cánh tay đan dệt ra bao phủ lấy bản thân.

"Thật mạnh, thật là không tồi nhen!" Nó rất hài lòng, hơi hơi điều tức thì khôi phục lại không ảnh hưởng chút chiến đấu nào, rồi nhìn về phá trước.

Kết quả này khiến cho mọi người đều ồ lên, chuyện này cũng quá bất hợp lý, cứng rắn chống đỡ Thái Cổ Thánh khí, vậy mà nó vẫn vui vẻ cười tươi, tinh khí thần tràn trề.

Xa xa, thiếu niên tóc xám sắc mặt tái nhợt, không ngừng thở dốc, đây chính là Thánh khí, hơn nữa còn là pháp khí danh chấn Thượng Cổ, khi điều khiển khiến cho nó phục sinh thì phải cần rất nhiều thần lực, làm cho trong cơ thể hắn trở nên trống rỗng.

Có thể kết quả là như thế, nhưng vẫn không thể nào kết thúc được sinh mệnh của thiếu niên nhân loại kia, khiến hắn rất khó tin.

"Đây chính là Thanh Thiên bảo luân mà!" Hắn hét lớn, thời Thái Cổ một vài đại nhân vật cũng bị tiêu diệt, đây chỉ là một thiếu niên Hóa Linh cảnh mà thôi, sao có thể sống sót?

"Ngươi không có năng lực vận chuyển Thanh Thiên bảo luân." Thạch Hạo khẽ nói, nhanh chân về phía trước áp sát thiếu niên tóc xám.

"Vậy cũng không đúng, ngươi... sao có thể sống hả, bên trong cánh tay của ngươi có Thượng Cổ Thánh khí hoàn mỹ!" Hắn rút lui.

Thạch Hạo vọt mạnh về trước, áp sát lấy thiếu niên tóc xám rồi bắt đầu trấn áp, dù sao đi nữa hồi nãy suýt chút nữa đã gặp nạn khiến cho lòng nó rất tức giận, hiện tại nó cũng đã biết người của Thanh Thiên Thần Sơn muốn đẩy nó vào chổ chết.

Thượng Cổ Thánh khí không hư hại thì có thể dễ dàng tiêu diệt nó, nếu không phải trong cơ thể có bảo cụ thần bí thì nhất định nó đã gặp phải đại nạn rồi.

"Thanh Thiên bảo luân, tiêu diệt!" Thiếu niên tóc xám hét lớn, lần nữa điều động bảo luân ở trên không trung, thái dương màu xanh nhanh chóng

đáp xuống.

Thần quang trong con ngươi của Thạch Hạo tăng vọt thế nhưng bị ép cho dừng lại, thanh Thánh khí này quá mạnh mẽ, nó không thể không dùng toàn lực để ứng phó. lần nữa giơ cánh tay trái lên, ánh sáng vạn trượng hiện ra.

"Hộ tí... là một cái hộ tí vô cùng rực rỡ!" Mọi người rốt cuộc cũng nhìn thấy pháp khí vô cùng quái dị đang kết hợp với da thịt của nó.

Cái hộ tí này rất mơ hồ, như hòa vào với da thịt, nằm sâu trong máu thịt, tỏa ra ánh sáng, ký hiệu đan dệt.

"Sao ta thấy giống với pháp khí Thần linh của Thiên Thân sơn thế?" Có người nhỏ giọng nói.

"Chính xác, ta cũng cảm thấy như vậy." Một vị thiếu niên đến thừ Thái Cổ Thần Sơn khẽ nói.

Không ít người nhìn về phía thiếu nữ áo tím Vân Hi, lộ vẻ không hiểu, đó chính là binh khí được tổ tiên cảu nàng truyền xuống, uy lực vô cùng lớn, làm sao lại rơi vào tay người ngoài?

"Ầm!"

Cánh tay của Thạch Hạo phát sáng, lần nữa đánh bay Thanh Thiên bảo luân, ngoại trừ miệng chảy máu ra thì cũng không bị thương gì cả.

"Đây thật là kiện pháp khí của Thiên Thần sơn kia?!"

"Rất giống, chỉ là trạng thái có chút đặc biệt."

Sinh linh đến từ Thái Cổ Thần Sơn nghi ngờ không thôi.

Chính xác, Thạch Hạo sử dụng chính là một cái hộ tí chiếm được từ Thiên Thần sơn, thế nhưng cũng không phải thực thể hữu hình, mà ở Hư Thần giới đã dọa dẫm vơ vét được khí hồn.

Lúc đó, tổ phụ của thiếu nữ áo tím Vân Hi mời nó tới Bắc hải, nó không chịu mạo hiểm sợ bọn họ lợi dụng rồi diệt khẩu, nên đã muốn dùng bảo cụ này xem như lầm làm tin.

Đây chính là khí hồn của hộ tí, nếu không thì không cách nào có thể mang ra khỏi Hư Thần giới, hiện tại đã kết hợp với cánh tay của Thạch Hạo, xem như là vật dẫn thế nhưng cũng phát huy ra được uy lực cực kỳ đáng sợ.

Thiên Thần sơn, là một nơi vô cùng vang dội trong rất nhiều cấm địa, từ cái tên thì cũng đã thấy được rồi, ở thời Thái Cổ, nơi đó từng xuất hiện thiên thần thật sự, pháp khí của bọn họ tự nhiên rất mạnh mẽ.

"Nếu không phải trạng thái pháp khí của Thiên Thần sơn kia có vấn đề thì Thanh Thiên bảo luân đã gặp nguy hiểm rồi, chắc chắn sẽ bị đánh tan." Có người khẽ nói.

Thiếu nữ áo tím Vân Hi bất đắc dĩ, món pháp khí này rơi vào tay Hùng Hài Tử thật sự giống như bánh bao đánh chó một đi không trở lại, muốn lấy lại chỉ có nghĩ biện pháp bắt sống nó thì may ra mới được.

Vào lúc này, thân thể thiếu niên tóc xám run lên, hắn kiên trì không được nữa, đã dùng hết khả năng để điều khiển pháp khí, hiện tại cơ bản không thể chịu nổi nữa, tiêu hao quá lớn.

Hắn vẫn muốn phát động thêm một đòn nữa thế nhưng Thạch Hạo lại không cho hắn cơ hội nào, lập tức hóa thành một vệt sáng vọt tới mạnh mẽ trấn áp.

Thạch Hạo tiêu hao cũng rất là lớn, dù sao đây cũng chính là pháp khí Thần Linh, tuy chỉ có khí hồn thế nhưng mức tiêu hao cũng kinh người, bất quá nó nắm giữ mười đại Động Thiên, thần lực hùng hồn vượt xa những người khác.

"Giết!"

Thiếu niên tóc xám phản kháng, nhưng mà làm sao có thể ngăn cản được cánh tay của đối phương chứ, vù một tiếng, cánh tay ép xuống, thần khí lập tức tràn ngập, hắn bị quét sang ngang miệng ho đầy máu.

Trong quá trình hắn bị đánh bay thì Thạch Hạo đuổi theo, lăng không một cước hạ xuống đạp thẳng lên người hắn, nện mạnh xuống diễn võ trường.

Thanh âm "răng rắc" vang lên, đừng nói là thiếu niên tóc xám, chính là những người khi nghe được âm thanh này cũng cảm thấy đau đớn, cả người hắn xương vỡ vụn nhiều chổ.

"Thả ta ra!" Thiếu niên tóc xám gào hét.

"Ngươi cũng muốn sống?" Thạch Hạo giơ tay lên muốn đánh gục hắn, đối phương đã có ý định trừ khử nó, vì sao nó lại lưu tình.

"Khụ khụ..." Tiếng ho khan già nua từ xa truyền tới, thị vệ trưởng xuất hiện, nói: "Thạch Hoàng có lệnh, quyết đấu thì được, nhưng không muốn phân sinh tử."

Thạch Hạo suy nghĩ giây lát rồi gật đầu, dù sao đây cũng là đại thọ của Thạch Hoàng, có người chết cũng không tốt lắm, cho nên nó không giết hắn.

Thiếu niên tóc xám liền muốn đứng dậy, Thạch Hạo một cước đá tới làm hắn bay tạt sang ngang, nói: "Không giết ngươi, không có nghĩa là buông tha cho ngươi."

Sau đó, tất cả mọi người đều trợn tròn mắt, Thạch Hạo điên cuồng đạp mạnh xuống cái mông của thiếu niên tóc xám khiến xương cốt cả người hắn kêu rôm rốp, quả thật muốn phế bỏ hắn vậy.

Thiếu niên tóc xám kêu thảm thiết, đây là một loại sỉ nhục khiến cho hắn tức đến phát điên, đường đường là sinh linh của Thái Cổ Thần Sơn mà lại bị người đạp mông, hơn nữa còn trước mặt rất nhiều người, sau này thì còn mặt mũi gì nữa?

"Còn ba người các ngươi nữa." Thạch Hạo chỉ, kết quả ba tên thiếu niên đó sợ hãi nhanh chân chạy trốn, cũng không còn lạnh lùng như trước đây không lâu, tất cả đều bị dọa cho chết khiếp.

"Ầm!"

Kết quả, một người cũng chạy không thoát, tốc độ của Thạch Hạo nhanh đến dường nào, dùng pháp khí Thần Linh trấn áp sau đó mười Động Thiên hiên ra giam cầm bọn họ lại, một người một cước, đá nát xương chậu.

"A..." Ba người kêu thảm thiết, nỗi đau như tan nát cõi lòng, quan trọng nhất là không thể nào chịu đựng nổi.

Thạch Hạo cũng không để ý tới những tiếng kêu thảm thiết của bọn họ, đạp loạn một hồi khiến cho đám người này như quả hồ lô lăn ở dưới đất, cả người vang lên những tiếng răng rắc, mỗi người đều không còn chút hình tượng nào, xương cốt gãy vỡ.

Mọi người thở dài, mấy tên này coi như xong, e rằng đây chính là một nổi ám ảnh cả đười khó mà phai mờ được, càng dây vào đứa nhóc hung tàn kết quả càng thảm bại.

Nam nữ trẻ tuổi Nhân tộc đều khiếp sợ, từng người đều che miệng lại, Thạch Hạo quá ngang ngược, không chỉ là nói suông mà ra sức đạp cho cả đám sinh linh thuần huyết lăn đầy mặt đất.

Chuyện này... khiến bọn họ chẳng biết nói gì, ngày thường nghĩ cũng không dám nghĩ tới, chủng tộc đáng sợ như thế lại bị một thiếu niên Nhân tộc chỉnh đốn ngay trước mặt.

"Tên quỷ này quả nhiên lợi hại, đúng rồi, hắn có hứu hôn à?"

"Thôi đi má, đồ gái mê trai, ngươi cũng không cần suy nghĩ nhiều, người ta ngay cả sinh linh của Thái Cổ Thần Sơn còn có thể thu thập được, còn hi vọng làm thông gia với bộ tộc của các ngươi?"

"Ngươi mới mê trai đó..."

Trận chiến kết thúc, mấy người đó được đưa đi, bọn họ vô cùng thế thảm, lớn như vậy rồi mà còn bị đánh vào mông, trở thành trò hề cho mọi người.

"Chỉ trách bọn họ không may, không có ngờ tới đối phương lại có pháp khí của Thiên Thần sơn."

Trên thực tế, nếu như Thạch Hạo không có bảo cụ bực này, với tu vi trước mắt của nó mà nói, mặc dù nó thiên tư cái thế nhưng dưới Thượng Cổ Thánh khí này thì cũng phải chết không thể nghi ngờ. Đám người thiếu niên tóc xám có cơ hội trấn áp giết chết nó.

"Vì sao trên người hắn lại có pháp khí tổ truyền của Thiên Thần sơn?" Có nhiều người không rõ.

"Một vị muội muội đưa cho ta đó." Thạch Hạo đáp.

Mọi người lộ vẻ quái dị đồng thời nhìn về phía Vân Hi, cảm thấy có chút ám muội, có ẩn tình, nếu không đời nào đưa một vật cỡ này được.

"Ngươi... ăn nói linh tinh gì đó hả!" Vân Hi tức giận, gương mặt trắng mịn trở nên ửng hồng, bị nhiều người quan tâm như thế, kết quả tên quỷ này còn ăn nói bậy bạ như vậy.

Sau đó, nó cũng không để ý nữa mà nhìn về Thanh Thiên bảo luân nơi không trung.

Vân Hi tức giận, gương mặt đỏ ứng, thật sự tức đến nghiến răng nghiến lợi mà, nhiều người như vậy nhìn nàng, mặc cho nàng giải thích thì cũng không thể nào cứu vãn được, đúng là cái tên Hùng Hài Tử đáng ghét mà!

"Tiểu quỷ, ngươi dám động vào pháp khí của ta?" Một âm thanh lạnh truyền tới, chấn cho hai tai những người nơi diễn võ trường trỏe nên ong ong, rất nhiều người suýt chút nữa thì ngã quỵ xuống.

"Lão quỷ nào đang gọi đấy?" Thạch Hạo cũng chẳng hề khách khí.

"Chỉ là hạt gạo nhỏ mà cũng dám tranh sáng cùng nhật nguyệt, điếc không sợ súng." Thanh âm đầy lạnh lùng lại vang lên.

"Cậy già lên mặt, tới đây đánh một trận nào, đạp nát cái mông nhà ngươi!" Thạch Hạo dửng dưng như không lên tiếng.

Lời này vừa ra, bốn phía yên lặng, mọi người hóa đá, tên quỷ này đang nói cái gì thế? Không có nghe lầm đấy chứ?

Tất cả mọi người đều nghẹn cả họng, tên quỷ này muốn đạp nát mông của một vị Tôn giả?

"Không biết trời cao đất dày!" Tiếng hét đó như sấm, không trung trên diễn võ trường nổ tung, chấn cho nhiều người ho ra máu.

"Đến đây đi, còn có cả con nhện lớn kia nữa, toàn bộ đến hết đây, đạp nát cái mông nhà các ngươi!" Thạch Hạo kêu lớn.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 320: Tiểu Tổ Tông.

Trong diễn võ trường trở nên náo loạn, tôn giả của Thiên Thần sơn hét lớn chấn cho không ít người ho ra máu, mọi người sợ hãi run cầm cập.

Nhưng mà, thiếu niên đứng giữa trường kia lại chẳng chút sợ hãi, vẫn đang hò hét, chỉ thẳng trời cao, muốn đạp nát cái mông tôn giả, đây cũng quá hung hăng mà.

Mọi người không dám bình luận lo gặp phải tai họa, ai nấy đều cắn chặt răng, nó muốn nghịch thiên à? Muốn nhận lấy cừu hận càng lớn hơn sao.

Hư không nổ vang, một bàn tay lớn đánh tới, bên trong màu xám kèm theo một ít lốm đốm, bao bọc cả thiên địa, nó to lớn vô biên, giống như là màn trời buông xuống, chấn động lòng người!

Thanh Thiên tôn giả ra tay, đây chính là muốn bóp chết Thạch Hạo, uy nghiêm của Thái Cổ Thần Sơn không cho phép khinh nhờn, cơ bản không cần bắt sống gì cả.

Nhưng mà vào lúc này, diễn võ trường tự động phát sáng, vô cùng rực rỡ, hình thành nên một vùng tinh hải, từng viên đại tinh chuyển động ầm ầm, giống như là một chòm sao đang mở ra!

"Trời ạ, đây là gì thế?" Mọi người kinh ngạc thốt lên, linh hồn đều run rẩy.

Đại tinh kia cứ như là sấm sét, lên tới hàng ngàn hàng vạn ngôi, sắp xếp ở trên trời cao tạo thành trường quyển ngân hà mênh mông chặn lại bàn tay lớn kia, khiến cho nó không thể hạ xuống được nữa.

"Thạch tộc các ngươi có ý gì đây?" Tôn giả của Thanh Thiên sơn quát

hỏi.

"Tôn giả, đây là Thái Cổ trận pháp trong hoàng cung, một khi cảm nhận được nguy cơ thì sẽ tự động thức tỉnh, sức mạnh của ngươi quá mạnh mẽ." Chính là vị thị vệ trưởng vô cùng lớn tuổi kia lên tiếng.

"Thạch Hoàng, ngươi phải cho ta một câu trả lời thật hợp lý, ngay cả việc ta muốn giết người cũng không được à?!" Tôn giả của Thanh Thiên Thần Sơn giận dữ, hắn không để ý tới thị vệ trưởng kia, tựa hồ cảm thấy nhục với thân phận của mình nên phát hỏa với Nhân Hoàng Thạch Quốc.

"Ngươi muốn ta cho ngươi một câu trả lời hợp lý?!" Một âm thanh uy nghiêm vang lên, ầm ầm như sấm, chấn động cả tòa Hoàng Đô, âm thanh này còn lớn hơn cả âm thanh của Thanh Thiên tôn giả.

"Tôn giả, đây chính là hoàng cung Thạch Tộc, cấm vượt qua sức mạnh của cấp vương hầu, vì bảo vệ an toàn cho nơi đây nên có quy định rất rõ ràng." Vẫn là thị vệ trưởng, hắn thân mặt áo xám bình tĩnh trả lời.

Nơi đây chính là trọng địa của quốc gia, hoàng tộc đều ở nơi đây, nếu như cứ dể tôn giả tùy ý ra tay, nói không chừng chỉ một cái tát thì có thể hủy diệt rất nhiều thành viên cao tầng.

Còn nữa, tàng kinh các, bảo cụ khố, vườn cổ dược... đều được đặt ở nơi đây. Vạn nhất tổn hại thì không thể nào chịu đựng nổi.

Nơi đây cho phép quyết đấu nên thiết kế ra diễn võ trường, thế nhưng lại quy định hạn chế phát huy ra sức mạnh, không cho sức mạnh có thể uy hiếp tới hoàng thành xuất hiện.

"Thạch Hoàng, ta muốn giết hắn, chẳng lẽ ngươi muốn ngăn cản ư?" Tôn giả của Thanh Thiên Thần Sơn quát hỏi.

"Ngươi muốn phá hoại quy tắc của tổ tiên bộ tộc ta lập xuống sao?" Thạch Hoàng lạnh lùng hỏi, âm thanh phát ra từ trung ương Thiên cung, vô tận kim quang bộc phát ra.

"Chỉ là một tên nhân loại nho nhỏ thì tính là cái gì, dám nhục ta như thế nhất định phải chết!" Thanh Thiên tôn giả cười lạnh nói.

Lời này vừa ra khiến cho rất nhiều tu sĩ Nhân tộc cau mày, trong lòng rất bất mãn, tuy rằng Nhân tộc suy yếu từ lâu thế nhưng lại dám nhắc tới trước mặt Thạch Hoàng, như vậy có chút tùy tiện.

"Thạch Hoàng, ngươi vì sao phải che chở một tên giun dế nhỏ bé này, hắn nhiều lần khiêu nhích, làm nhục uy nghiêm tôn giả, đáng chém." Đúng lúc này, một thanh âm khác vang lên.

Mọi người hút vào hơi lạnh, rất nhiều người đều nghe được đây chính là lời nói của con nhện lớn ở hồ Ma Linh, là một sinh linh thuần huyết đã trưởng thành có lai lịch kinh người, thực lực khủng bố.

"Ta đã nói rồi, đây chính là quy củ của tổ tiên sau khi nhen nhóm Thần Hỏa thì định ra, các ngươi muốn nhục tổ tiên Thạch tộc ta ư?" Âm thanh của Thạch Hoàng càng gia tăng hơn, cả tòa trunng ương Thiên cung bùng phát ra kim quang vạn trượng, cứ như là một vầng mặt trời vàng óng xuất hiện nơi đó.

Cùng lúc đó, lão thị vệ trưởng mở miệng, nói: "Hai vị tôn giả, xin đừng làm khó dễ Ngô hoàng."

"Nếu như ta cứ muốn giết tên nhân loại nhỏ bé này thì sao?" Tôn giả của Thanh Thiên Thần Sơn lạnh giọng nói.

"Vậy thì chính là khiêu khích uy nghiêm Thạch tộc, nhận lấy sự tiêu diệt của Luyện Thần đại trận." Thị vệ trưởng bình tĩnh nói.

Mọi người sợ hãi, đây tự nhiên là đã được Thạch Hoàng ngầm đồng ý qua, để cho hắn nói như thế, hiển nhiên là muốn triển khai một hồi đại chiến kinh thiên.

Lúc này, Thạch Hạo mở miệng, nói: "Nhân Hoàng, hôm nay là ngày mừng thọ của ngài, chúc ngài thọ cùng trời đất, chuyện xảy ra như vậy đều

bắt nguồn từ ta, tự nhiên phải do ta kết thúc, cứ để họ tới, muốn bắt nạt Cung điện Chí Tôn ta sao? Hắn ban xuống Thượng Cổ Thánh khí cho hậu nhân mình để đến giết ta, tâm ý đã rất rõ ràng rồi vậy mà còn giả điên nói ta mạo phạm hắn, hôm nay ta không chỉ muốn đạp nát cái mông của hắn, mà còn muốn dẫm nát cái bảng mặt già nua đầy nếp nhăn của hắn nữa kia!"

Mọi người nghe thấy thế thì trợn tròn mắt, lời nói của nó càng ngày càng đanh thép, thật sự hung hăng tới tận trời cao, hoàn toàn chẳng sợ một tôn giả gì cả.

"Còn có con nhện lớn kia nữa, ngươi bắt nạt Thạch tộc ta, chọc tổ phụ ta, ép người phải rời xa, hôm nay không chỉ muốn đạp cái mông của ngươi mà còn muốn chặt luôn tám cái chân của ngươi nữa, xem khi đó ngươi làm sao hung hăng, làm sao giơ nanh múa vuốt!"

Mọi người như ngất xỉu, tên quỷ này điên thật rồi không còn thuốc chữa nữa, Thạch Hoàng đã cố gắng giải quyết việc này vậy mà giờ nó lại giơ tay múa chân?

Chuyện này... tất cả mọi người không còn biết dùng từ ngữ gì để nói nữa.

"Một mình nhân loại Hóa Linh cảnh như ngươi, trong mắt ta ngay cả chim bướm cũng chẳng bằng hạt bụi nhỏ, giết chết ngươi chẳng khác gì bóp chết một con giòi bọ vậy!" Một con Ma Chu xuất hiện, nó cao hơn cả núi lớn, đứng sừng sững trên trời cao, khủng bố cực kỳ, khí tức kinh người!

"Lời nói y như đánh rắm, nhện lớn, lăn xuống đây nào, để ta đạp nát cái mông ngươi nào!" Thạch Hạo hét lớn, cơ bản chẳng sợ gì.

Cảnh tượng này khiến cho mọi người hóa đá, ai cũng đã nhìn ra nó thật sự đang khiêu chiến, cũng không phải là ngoài mạnh trong yêu, nhưng đây cũng thật sự quá khó tin, nó có phần thắng?

"Ta Cung điện Chí Tôn không thể nhục, đến đây nào!" Thạch Hạo

buông lời.

Mọi người ngẩn ra, đây cũng không phải là lần đầu tiên nó nói ra cái tên này, rất nhiều người kinh ngạc, nó không phải xuất thân tử Bổ Thiên các sao, sao lại có quan hệ gới cái gì mà Cung điện Chí Tôn nữa chứ?

"Cung điện Chí Tôn xuất từ vực ngoại, mỗi một đời chỉ có mộ người, nhưng ai cũng là cái thế Chí Tôn cả!" Có người khẽ nói, âm thanh không cao thế nhưng khiến cho quần hùng kinh ngạc.

"Ầm ầm!"

Thái Cổ Ma Chu xuất thủ, một cái chân nhện to lớn đâm xuống, bùng phát ra ma uy lẫm liệt, khói đen đầy trời.

Nhưng mà, đại trận trong hoàng cung cũng rất đáng sợ, lập tức bùng phát, hơn vạn đại tinh xuất hiện giống như là đang ở trong vũ trụ, mỗi một viên đại tinh đều khắc một phù văn chậm rãi chuyển động, phát ra vô lượng thần uy, chặn lại cái chân nhện kia.

"Ma Chu, ngươi muốn vi phạm ư?" Âm thanh của Thạch Hoàng phát ra càng thêm uy nghiêm, ánh sáng nơi trung ương Thiên cung càng thêm khủng bố, giống như là một chùm lửa màu vàng được thắp lên, bao phủ cả trời cao.

Thời khắc này, mọi người câm như hên, sinh linh đến từ Thái Cổ Thần Sơn thì sắc mặt thay đổi liên tục, ngọn lửa màu vàng rực rỡ kia vì sao lại khiến tim bọn họ đập thình thịch?

"Tôn giả, ngươi nếu như xúc phạm tổ quy tộc ta, đừng trách chúng ta không khách khí mà điều khiển Luyện Thần đại trận để đối phó ngươi." Thị vệ trưởng mở miệng.

"Đạo hữu, hay là xuống đi, chấp nhất với một tên tiểu bối mà làm chi, nếu thật sự tức không chỗ phát tiết thì cứ đi nuốt đại mấy tòa thành lớn, ăn chút đồ ăn rồi nghỉ ngơi cho khỏe."

Lời nói vừa ra, mọi người không khỏi biến sắc.

Đây là một vị tôn giả đứng dưới bậc thang với Ma Chu, đồng thời cũng rất hung cuồng, lời vừa nói chẳng phải muốn tạo nên một hồi tai nạn ngập trời hay sao, không biết muốn nuốt lấy địa phương nào nữa.

"Được, sau này tính tiếp." Thái Cổ Ma Chu lui ra, trở lại trong một tòa cung điện, cũng không có đi gặp Thạch Hoàng.

Tôn giả của Thanh Thiên Thần Sơn cũng cần theo Thánh khí lui ra, không có đối phó với Thạch Hạo nữa.

Hùng Hài Tử thầm than tiếc nuối, tại sao lại như thế, nó không cam lòng, nói: "Chuyện nơi đây thì ra bên ngoài hoàng cung quyết chiến, hai người các ngươi lo tắm rửa sạch sẽ mà chờ ta đến chém đầu!"

Đây quả thật là một vị tiểu tổ tông mà, tất cả mọi người đều líu lưỡi, sao lại xuất hiện một người không sợ trời không sợ đất, ai cũng dám trêu hết thế này?!

"Được, ta sẽ chờ, lão phu cũng muốn xem thử cái hạt bụi trần như ngươi có thể gây nên sóng gió gì đây, có thể phá nát một ngôi sao ư?" Thái Cổ Ma Chú giận quá mà cười.

"Rất nhiều năm rồi chưa có ai nói chuyện với ta như thế này, lão hủ cũng muốn xem thử, truyền nhân của Cung điện Chí Tôn có giỏi hay không, xem thử ngươi làm sao thể hiện được tu vi cái thế của mình!" Tôn giả của Thanh Thiên Thần Sơn lạnh giọng nói.

Hai vị tôn giả sát ý nồng đậm, quyết định muốn tự tay diệt trừ nó.

Mọi người đều ồ lên, một hồi bão táp chuẩn bị nổi lên, tất cả mọi người đều đang chờ mong, càng hi vọng tiệc mừng thọ nhanh nhanh kết thúc để đi chứng kiến biến ảo của trận phong vân này.

Mọi người lờ mờ cảm thấy Thạch Hạo có thể có ai đó giúp đỡ, nếu

không thì dựa vào thứ gì mà dám hò hét trước mặt hai đại tôn giả, lẽ nào thật sự có Cung điện Chí Tôn, đồng thời cũng có sư trưởng đến?

Nếu không, nó tuyệt đối không điên như thế!

Đi ra khỏi diễn võ trường, Thạch Hạo thần thái ung dung, không hề có chút dáng vẻ sợ hãi chuẩn bị đối mặt với cuộc đại chiến, vẫn như trước rất tùy ý, lanh lợi vui vẻ, đang ôm một con chó nhỏ.

Nói chính xác, nó đang ôm một con sói con đi lanh quanh, vô cùng nhàn nhã, đói với cuộc đại chiến với tôn giả chuẩn bị diễn ra cơ bản chẳng thèm để ý.

"Cái tên nhà ngươi... Cũng quá kiêu ngạo đó, chút nữa ngươi làm sao hả?" Hỏa Linh Nhi chúc thọ đã trở về, yểu điệu thước tha, dịu dàng nắm chặt em nhỏ, khuôn mặt xinh đẹp và trắng mịn, dáng dấp cao hơn người thường cả một cái đầu, tổ hợp những điểm này lại khiến nàng rất động lòng, lúc này có chút lo lắng.

Tên quỷ này không có khi nào yên lặng cả, bất kể đi tới đâu thì cũng sẽ gây ra tai họa, Hỏa Linh Nhi oán thầm, đây đúng là một tiểu tổ tông chuyên tìm rắc rối.

Cẩn thận suy nghĩ, người ngay từ xưa đến nay đều chưa chịu thiệt bao giờ, khi nắm chắc trấn áp được người khác thì mới nhấc chân, nhưng lần này thì lại khác, đó là hai vị tôn giả đấy.

"Nếu không, ngươi nhanh nhanh trốn đi." Hỏa Linh Nhi nói khẽ, nhìn xung quanh rồi truyền âm cho nó, nói: "Tấm da Hư Không thú mà phụ hoàng ta ban tặng vẫn còn, ngươi cứ dùng nó đi, lẩn trốn vào hư không rồi lén rời khỏi Hoàng Đô, có thể tránh được một kiếp."

"Ta là ai, thần võ ngút trời, quang minh chính đại, cần gì phải trốn? Chút nữa đánh cho bọn họ tè cả ra quần, khóc lóc cầu xin tha mạng luôn." Thạch Hạo dửng dưng như không, nắm lấy sói con giống như là chó nhỏ, tản bộ

xung quanh.

"Ngươi..." Hỏa Linh Nhi mặc kệ nó, tên quỷ này sao lại thoải mái như thế chứ, không biết tôn giả đáng sợ đến nhường nào sao, chỉ một ngón tay cũng đủ giết chết no trăm lần, ngàn lần rồi.

Xa xa, một vài thiếu niên của Thái Cổ Thần Sơn đang nhìn tới, thì thần nói nhỏ, bọn họ cũng nghi ngờ không thôi, tên quỷ này dựa vào cái gì mà dám hò hét với tôn giả?

Lúc này, thiếu nữ áo tím Vân Hi cũng nhẹ nhàng đi tới, phong hoa tuyệt đại, nghiêng nước nghiêng thành, trên người tựa như được phủ bởi một luồng khói mỏng màu tím, khiến cho nàng xem như rất mơ hồ, xinh đẹp kinh người.

Ở bên cạnh nàng là Ngân Tuyết, cũng rất là xinh đẹp, tuổi trẻ, vô cùng hoạt bát.

"Đừng nói là muốn đòi lại hộ tí của Thần nhen? Ta cũng cần phải sử dụng để bảo vệ mạng mình, nếu như ngươi muốn mưu sát thì ta khẳng định là không cho." Thạch Hạo nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 321: Uy Hiếp Sinh Linh Thuần Huyết.

"Pháp khí Thần linh - hộ tí, là vật tổ truyền của bộ tộc ta nên không thể để xảy ra việc gì, lần này có thể cho ngươi mượn, nếu như ngươi sống sót nhất định phải trả lại cho ta." Vân Hi nói.

"Vậy mà ta còn tưởng rằng ngươi đến để đưa bản thể hộ tí cho ta, hoặc là đưa một cái khác tương tự chớ, gộp lại thành một cặp để đến thời điểm đó giết chết đại Ma Chu và Thanh Thiên Thần Sơn nữa, thất vọng quá." Thạch Hạo nói.

Vân Hi giận đến nghiến chặt cả răng, tên quỷ này luôn luôn đề cao bản thân mình? Còn muốn giết chết hai tôn giả, thật sự coi đây là tổ Côn Bằng ở Bắc Hải sao.

Còn nữa, trước kia hộ tí chính là do nó dọa dẫm vơ vét nên mới lấy được, giờ dựa vào cái gì mà phải cho nó.

Vân Hi nghĩ tới cảnh cùng đối phương vật lộn ở Bách Đoạn sơn, còn cắn cả lỗ tai của nàng thì cả người chẳng hề dễ chịu, cứ như có cả đám sâu nhỏ đang bò trên người nàng, không sao quên đi được.

"Không ngờ mặt ngươi lại dày như thế." Ngân Tuyết lẩm bẩm.

"Sao ngươi lại biết ta mặt dày, ngươi chưa sờ qua mà." Thạch Hạo vừ nói vừa nhìn nàng một cái, rồi sau đó chuyển hướng đến cái lỗ tai của thiếu nữ Vân Hi.

"Da mặt ngươi đúng là dày." Vân Hi bổ sung.

"Nói tầm bậy, không biết thì đừng có nói lung tung, da mặt ta vô cùng mỏng, sợ da mặt của các ngươi còn dày hơn cả ta nữa, không tin chúng ta

cùng nhau sờ thử đi."

Nơi xa xa, một đám người đều trợn mắt.

Đáng ghét mà, rất nhiều người trẻ tuổi oán thầm, tên Hùng Hài Tử quả nhiên đáng ghét, quá vô sĩ.

Vân Hi và Ngân Tuyết trừng mắt nó, chưa từng thấy ai da mặt lại dày như vậy.

"Đi chết đi!" Hai người vừa lui lại vừa hét lớn, khuôn mặt đỏ ửng.

"Sư muội, ngươi xem, da mặt các nàng còn dày hơn cả ta, cũng không dám cho ta sờ, rõ ràng là đang chột dạ mà." Thạch Hạo quay đầu nói với Hỏa Linh Nhi.

Mọi người cũng không nói gì, tên quỷ này quả thật là Nhân thần cộng phẫn. Đám thiếu niên của Thái Cổ Thần Sơn như uống phải máu ma mà hóa cuồng, rất muốn xông ngay lại, nữ thần trong lòng bị đùa bỡn bọn họ không thể nhịn được nữa.

Nhưng mà, suy nghĩ lại thì cũng không ai dám làm bậy, bởi bọn họ biết, tên quỷ này quá hung tàn, bốn người vừa rồi bị đập nát cả mông, đó chính là 'tấm gương' rõ ràng nhất.

"Hộ tí... sau đó trả lại cho ta." Thiếu nữ áo tím nói.

Thạch Hạo liếc nhìn nàng một chút, nói: "Nếu như ta chết trận thì mấy tên tôn giả kia sẽ lấy đi hộ tí, sau này nhất định quy về lại với Thiên Thần sơn các ngươi, dù sao cũng là người quen cũ. Hiện tại ngươi lại muốn ta hứa hẹn, nếu như ta không chết thì trả lại cho ngươi, ha ha, mưu tính thật hay nhen, nói gì đi nữa, qua cuộc chiến này thì cũng phải lấy về cho bằng được. Nhưng mà, dựa vào cái gì? Đây là vật làm tin, rồi sau đó các ngươi không tuân thủ ước hẹn cho nên vật này quy về ta. Có dịp thì nên đưa bản thể của hộ tí cho ta luôn đi."

Vân Hi cắn răng, tên quỷ này thật là khó chơi. Một chút thiệt thòi cũng không chịu, cứ như là lưu mạnh, không còn cách nào. Nhưng là hộ tí chính là một cặp cổ vật của Thiên Thần sơn, nó có ý nghĩa đặc biệt không thể rơi vào tay người ngoài.

"Ở đây ta có một tấm Thần Hành phù, có thể đưa cho ngươi, ngươi giao hộ tí cho ta. Sau đó nhanh chóng chạy trốn, ngươi tuyệt đối không phải là đối thủ của hai vị tôn giả kia đâu, cho dù ngươi có nắm giữ Thần Khí chân chính thì cũng không lại, đẳng cấp cách biệt quá lớn." Thiếu nữ áo tím khuyên nhủ.

"Ngươi nghĩ ta là một người sợ phiền phức à, trốn chạy không phải là phong cách của ta, hộ tí ở tay, thiên hạ ta có, ngươi cứ chờ xem, ta phải đánh cho hai tên tôn giả đó kêu cha gọi mẹ luôn." Thạch Hạo tràn đầy tự tin.

Cách đó không xa, những thiếu niên của Thái Cổ Thần Sơn nghe thấy rõ mồn một, từng người như hóa đá, tên quỷ này lòng tự tin quả nhiên cao nhiệt, nó có biết mình đang nói gì không?!

"Được rồi, chuyện hộ tí không vội nhắc tới, trừ phi ngươi thay ta bảo về làng, nếu không thì đừng có khuyên ta nữa." Thạch Hạo từ chối, tiếp tục dắt cho đi dạo.

Mọi người nghe thấy thế thì sững sờ, tên quỷ này muốn ép nữ thần đi bảo vệ đầu thôn? Sao cứ như là đang thu phục Tháu Cổ hung thú thế không biết.

Vân Hi còn có Ngân Tuyết tự nhiên rất tức giận, muốn liên thủ đánh nó một trận thế nhưng cảm thấy không bằng người ta được.

Tiệc chuẩn bị bắt đầu, trên từng bàn ngọc đều là trân hào, hương rượu thơm ngát, chưa uống mà đã say, rượu sền sệt óng ánh trong suốt.

Thân phận của Hỏa Linh Nhi không tầm thường nên có thể ngồi trong Thiên cung, bởi vì nàng đại biểu cho Hỏa Hoàng tự thân tới, thế nhưng nàng

lại ở bên ngoài ngồi cùng bàn ngọc với Thạch Hạo.

"Không đủ để ăn, cho thêm suất nữa." Thạch Hạo kêu lên, một người một bàn ngọc, bên trên xếp đầy trân hào, nó nhanh chóng chén sạch, rồi mỉn cười với cung nữ đang bưng đồ ăn tới.

"Sao ngươi lại ăn nhiều như thế." Hỏa Linh Nhi có chút hối hận khi ngồi gần nó, quả thật có chút mất mặt.

"Phải biết tự giúp bản thân mình chớ, nơi đây chỉ cần nướng một con hung thú thì đã đủ cho ta ăn no say rồi." Thạch Hạo lên tiếng.

"Ngươi nhỏ giọng một chút." Hỏa Linh Nhi đảo mắt nhìn quanh.

"Sợ cái gì chứ." Thạch Hạo lẩm bẩm rồi lấy ra chén Hóa Thiên, lòng bàn tay phát ra ánh lửa bắt đầu thiêu đốt, bên trong lập tức truyền ra tiếng kêu yếu ớt đầy thảm thiết.

"Sao ngươi ác quá vậy, lại nướng con nhện để ăn!" Hỏa Linh Nhi nói, nhìn thấy con vật ở trong chén thì liền nuốt nước miếng.

"Ngươi thì hiểu cái thì, đây là thuần huyết, chính là chủ dược của luyện Thần đan." Thạch Hạo tức giận đáp trả.

"Ma Chu thuần huyết, độc tính kinh người, nếu không đc xử lý mà ngươi cứ ăn bậy bạ thì cho dù là thiên thần đến cũng chẳng thế cứu được ngươi đâu." Hỏa Linh Nhi cảnh cói.

"Thế thì để khi khác luyện chế rồi hẳn dùng vậy."

Rốt cuộc, cung nữ cũng mang thêm một bàn trân hào cho nó, tất cả cũng đáp ứng được khẩu vị của nó, những vật này không phải là thứ tầm thường, đều ẩn chứa một lượng lớn linh khí.

Nó hết chén này đến chén khác, hương rượu thơm ngát, khiến cho nó say sưa quên đi hết thảy.

"Chút nữa ngươi còn phải quyết chiến nữa đó, say bí tỉ thì sao mà giết người ta." Hỏa Linh Nhi tức điên lên.

"Không sợ, một chút nữa cứ đạp nát mông bọn họ là ổn." Hùng Hài Tử ăn uống vui sướng, liên tục nâng ly mời người khác, kể cả cường giả Vũ tộc, đám người Thác Bạt gia tộc...

Những người này thầm than xui xẻo, sắc mặt tái xanh, không thèm để ý tới nó.

"Đúng rồi, tên tôn giả của Thanh Thiên Thần Sơn kia có lai lịch như thế nào, sao ta lại không thể đụng vào hắn, vì sao lại đệ tiện mà ban xuống Thánh khí, hắn nghĩ như thế thì đệ tử của mình có thể tiêu diệt được ta?" Thạch Hạo hỏi.

Ở bên cạnh nó rất nhiều người chẳng biết nói làm sao nữa, thần kinh của tên quỷ này có vấn đề nặng rồi, giờ nhớ tới thì mới hỏi.

"Vân Hi sư muội, ông già Thanh Thiên Thần Sơn kia có lai lịch ra sao?" Thạch Hạo bưng ly rượu đi tới một nơi khác, nơi đây đều tập trung con cháu của Thái Cổ Thần Sơn.

"Ngươi ăn thịt con cháu của hắn mà hắn là ai cũng chẳng biết?" Ngân Tuyết kinh ngạc.

"Lão già đó úp mở thế thì sao ta biết được, cộng với ai mà biết nguồn gốc của Thanh Thiên Thần sơn chứ." Thạch Hạo tự nói.

Cả đám người nghe thế thì cảm thấy khó chịu, đường đường là Thái Cổ Thần Sơn mà không mắt người khác chẳng đáng là gì? Điều này khiến cho người khác phát điên lên.

Ở khu vực này đều toàn là những thiếu niên con cháu của Thái Cổ Thần Sơn, thường ngày vô cùng ưu việt, hiện tại khi nghe được giọng điệu của Hùng Hài Tử thì chấn động đến chẳng biết nói gì.

Trong đó có một tiểu cô tương mặt mày buồn bã, nói: "Thì ra Thần sơn của chúng ta yếu kém như thế, tỷ tỷ gạt ta, vậy mà còn nói trong thiên hạ chủng tộc ta là mạnh mẽ nhất nữa chứ." Cô bé rất nhỏ, chỉ khoảng năm sáu tuổi.

"Đừng có nghe hắn nói linh tinh, Thần sơn chúng ta không hề kèm, dù sao đây cũng chỉ do mình hắn nói mà thôi." Một thiếu nữ khuyên nhũ.

"Nè, bé múp, nói cái gì thế hả?" Thạch Hạo nhìn sang, nhìn chằm chằm thiếu nữ kia.

"Không được bắt nạt những người ở đây." Vân Hi và Ngân Tuyết cùng nói, hai người rất sợ nó tới quấy phá.

"Ta chỉ tùy tiện hỏi thôi, có bắt nạt đâu?" Thạch Hạo vẫy vẫy tay.

Mọi người cảm thấy khó chịu, bọn họ chính là sinh linh thuần huyết, là nhóm thiếu niên thiên kiêu mạnh mẽ nhất trong Hoang Vực, thế nhưng lại bị người khác nói là không có bắt nạt, thật sự rất chua xót.

"Thanh Thiên Thần Sơn có chim thần dừng chân, vị tôn giả kia chính là huyền tổ của tên Thanh Vân đã bị ngươi ăn thịt ở Bắc Hải." Cuối cùng có người nói cho nó biết, thật sự là không muốn tên Hùng Hài Tử này tiếp tục làm phiền nữa.

"Hóa ra là một con Thanh Loan thuần huyết đã trưởng thành, ta thích, chút nữa suy tính thật kỹ, nhất định phải giữ lại thân thể của hắn, món nướng cũng rất ngon!" Thạch Hạo tự nói,

Mọi người: "xxxxxx..."

Tên nhóc này càng nói càng thái quá, mọi người thầm oán, không ngừng nguyền rủa nó, còn muốn biến tôn giả thành một món ăn? Lát nữa phải xem thực hư như thế nào.

Kể cả tu sĩ của Nhân tộc sớm đã bị kinh sợ, một vài thiếu nữ dùng ánh

mắt nóng rực, nhìn thấy Hùng Hài Tử bễ nghễ trước mặt cả đám sinh linh thuần huyết, tất cả đều kinh ngạc.

Đúng lúc này có tiếng cười lớn truyền tới, có mấy người đang đi từ cổng vòm thật lớn tới, tiến tới quảng trường trước Thiên cung này, thần thái kinh người, khí tức khủng bố.

Rất nhanh, có một vài sinh linh thuần huyết tới đón chào hỏi, có vẻ cực kỳ nhiệt tình.

Đây là một vài sinh linh thuần huyết tuổi tác hơi lớn, từ hai mấy tới ba mấy, mỗi người đều rất lợi hại, tinh lực cuồn cuộn, áp bức khiến người khác nghẹt thở.

"Cái gì, dám kêu gào với tổ phụ ta, tên điếc không sợ súng đâu?!"

Một thanh niên tóc vàng cười gằn đảo mắt nhìn mọi người, bọn họ tới chậm nhưng khi nãy có nghe được một vài tin tức. Hai con ngươi màu vàng bắn ra hai chùm sáng màu vàng óng, hơn nữa áo quần cũng như thế.

Toàn thân hắn màu vàng rực rỡ, nhanh chóng tập trung về phái Thạch Hạo, nói: "Chính là tên nhóc này sao, nhỏ xí mũi còn chảy nước mà cũng dám kiêu ngạo?"

Hắn hô lên một tiếng thì liền tiến tới tạo nên một luồng cuồng phong mày vàng, cứ như là con dao lướt qua mặt người khác, tinh lực như sóng lớn vỡ bờ, kinh sợ hồn người.

Hắn tới gần, cười lạnh nói: "Nói, là ai bảo ngươi làm như thế, cố ý không nể mặt tổ phụ ta, muốn chết thì cũng không cần phải đâm đầu vào như vậy."

"Ngươi là ai, bị tật hay sao hả, cút sang một bên, đừng làm chướng mắt ta." Thạch Hạo nhìn hắn vài lần, cũng chẳng thèm để vào mắt.

Thanh niên tóc vàng mắt vàng nghe thấy thế thì vẻ mặt càng lạnh hơn,

điềm nhiên nói: "Ai tới cũng chẳng thể cứu được ngươi nữa, ta sẽ từ từ chặt ngươi thành cả trăm khúc!"

Ở gần đó có người thốt lên, còn có người nhỏ giọng bàn luận.

"Đây chính là người của hồ Ma Linh, hắn chính là một con Kim Chu*!"

(*): Nhện vàng.

"Ma Chu rất hiếm thấy, vượt qua cả Ma Chú bình thường, là một thanh niên cũng rất mạnh mẽ trong sinh linh thuần huyết!"

Thạch Hạo nghe được những tiếng bàn luận đó thì lập tức hiểu được thân phận của hắn, liếc nhìn hắn một cái, nói: "Hóa ra là một con nhện độc màu vàng à, không thể ăn thì cần ngươi làm gì chứ, cút sáng một bên."

Mọi người: "..."

Kim Chu thật sự tức điên lên, từ khi xuất thế tới nay chưa bao giờ bị người xem thường, một luồng nộ huyết vọt lên, cũng có một luồng lửa đang bốc cháy, quả thật như muốn đốt cháy hắn vậy.

Hắn chính là sinh linh thuần huyết, là Thái Cổ Kim Chu mạnh mẽ, lại bị người khác khinh thường như thế, khó mà chịu đựng được.

"Được rồi, đừng nổi giận, yến tiệc sẽ kết thúc ngay thôi, cứ ở một bên mà nhìn xem ta làm sao dọn dẹp tổ phụ của ngươi, đến lúc đó thì ngươi sẽ phục ngay thôi." Thạch Hạo vỗ vỗ bã vai hắn, nói năng rất ôn hòa.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 322: Thiếu Niên Hung Tàn.

Kim Chu gần như phát điên, chỉ là một tên nhóc hỉ mũi còn chưa sạch mà lại dám nói hắn như vậy, cứ như là một vị đại năng đang răn dạy hậu nhân vậy.

Không thể tha thứ được, tên nhóc miệng còn hôi sữa này còn đập đập bả vai hắn, hơn nữa rất là tùy ý, dáng vẻ nhẹ nhàng bình thản tựa như mấy gió, giống như là chuyện đương nhiên.

Một tiếng sét nổ tung, tia chớp màu vàng lượn lờ dày đặc khắp hư không, Kim Chu bùng phát, thò ra một bàn tay màu vàng thật lớn hòng tiêu diệt Thạch Hạo, muốn xóa sổ nó khỏi thế gian.

Không chút tiếng động, thị vệ trưởng mặc áo xám xuất hiện, nhẹ nhàng ho khan một tiếng thì hư không chợt đông lại, Kim Chu không thể động đậy, ngay cả quy tắc trật tự mà hắn tỏa ra cũng bị ổn định lại.

Mọi người khiếp sợ, đây là lần đầu tiên người ta thấy thị vệ trưởng ra tay, ho khan một tiến khiến cho thân thể vô cùng mạnh mẽ của Kim Chu không thể động, bị trói buộc ở nơi đó.

"Đại thọ Nhân Hoàng không được quấy phá, nếu muốn quyết chiến có thể tiến vào diễn võ trường." Thị vệ trưởng mở miệng nói/

Sói con đứng bên chân Thạch Hạo gào một tiếng, nhanh chóng nhào tới rồi cắn loạn vào chân của con Kim Chu kia, trong giay lát vũ y màu vàng nhanh chóng bay tán loạn, một chân lộ ra hơn nữa phần, quần áo bị cắn cho rách nát.

Trong lòng mọi người nhảy một cái, một con sói con dài hơn một xích mà lại lợi hại như thế? Đó chính là bảo y thế mà lại bị nó cắn nát, hơn nữa

móng vuốt và hàm răng nhỏ của nó lại tạo nên những vết thương rất đáng sợ.

Nên biết, là sinh linh thuần huyết thì cơ thể còn cứng rắn hơn cả tinh thiết, binh đao bình thường khó lòng thương tổn.

Thế nhưng con sói này chỉ dài hơn một xích, giả ngu giả ngốc ở bên cạnh Thạch Hạo nên mọi người không để ý, không hề nghĩ lắng lại có thể cắn thương sinh linh thuần huyết.

Trong con mắt của thị vệ trưởng chợt lóe thần quang, rất là kinh ngạc, hắn niêm phong cả hư không thế nhưng con sói con này lại có thể đột phá phong ấn, không chút ảnh hưởng rồi chạy tới cắn con Kim Chu kia, rất là phi phàm!

Hắn triệt tiêu thần lực nếu không rất có thể một chân kia của Kim Chu sẽ bị sói con ăn thịt mất, hiện tại máu tươi đầm đìa cả ra.

"Xám con trở lại nào, cái chân đó có độc, thúi lắm, đừng nên ăn." Thạch Hạo mở miệng kêu sói con trở lại, chủ yếu là sợ nó chịu thiệt.

Trong chớp mắt Kim Chu khôi phục lại tự do thì vô cùng tứ giận, đầu tiên là trừng mắt nhìn thị vệ trưởng rồi sau đó một chưởng vỗ về phía sói con, cương phong màu vàng trở nên điên cuồng.

Động tác của sói con rất nhanh lẹ, xoẹt một cái ở chổ đó chỉ còn lại bóng mờ, nhanh chóng lướt ra xa hơn mười trượng, sau đó ngoắc ngoắc cái đuôi chạy về bên cạnh Thạch Hạo, dùng đầu húc húc vào chân của nó.

"Diễn võ trường ở bên kia." Thị vệ trưởng thủ thế rồi chỉ sang một bên, đồng thời trong mắt lộ ánh sáng tàn nhẫn, hắn mặc dù là một ông lão thế nhưng lại như là kiếm thần ngủ đông dưới vực sâu, phong mang ẩn nhưng không lộ.

"Đi, đi cắt đầu ngươi!" Kim Chu cười gằn, nói thế nào thì hắn cũng sẽ không bỏ qua cho thiếu niên này, chuyện vừa rồi khiến cho hắn rất giận dữ.

"Ngươi nói ta đi là ta phải đi à, dựa vào cái gì hả, một ngươi không thể ăn thịt, hai không phải là bé múp xinh đẹp gì cả, ba dáng vẻ vênh váo tự đắc, vì sao ta phải làm theo chớ?" Thạch Hạo không đi.

"Thái Cổ Kim Chu đại biểu là thần thánh, có khí tức tốt lành, thân thể tràn đầy ánh vàng, nó cũng không có độc mà là một dị chủng trong Ma Chu." Trong bóng tối có người khẽ nói.

"Thật sự?"Thạch Hạo trợn tròn hai mắt.

Sau đó mấy người khác nghị luận, quả thật là như thế, Kim Chu chính là sinh linh thuần huyết của thần thánh, không có dịch độc, tục truyền thời Thái Cổ có một con nhện màu vàng thu thành Thiên Thần vị, bễ nghễ cả thiên hạ.

"Được, ta chiến với ngươi một trận vậy, ta cũng chưa có ăn qua thịt nhện, lần này phải nếm thử xem có mùi vị như thế nào." Hùng Hài Tử gào lên rồi chạy thật nhanh tới diễn võ trường.

Kim Chu tức giận đến tái xanh mặt mũi, tên nhóc này không ngờ lại lấy lý do đó để nghênh chiến khiến cho hắn hận không thể một tát giết chết tên hỗn sượt này, tức đau cả phổi.

Kim Chu cũng nhanh chóng tiến vào diễn võ trường, thật sự là không thể chờ đợi được nữa, hắn muốn tru diệt tên thiếu niên Nhân tộc này ngay lập tức, thấy nó hít thêm một hơi thở nào thì đó như là sự dày vò đối hắn.

Một đám sinh linh thuần huyết đi theo, đặc biệt là mấy thanh niên đi cùng với Kim Chu, đương nhiên bọn họ phải tới xem chiến rồi.

Mọi người đứng trước Thiên cung đều giật mình, rất nhiều người đứng dậy đi về phía diễn võ trường, tập trung nhìn trận chiến này, hiển nhiên đây cũng chỉ là cuộc chiến mở đầu mà thôi, nếu như Kim Chu có thể giết chết Thạch Hạo thì cũng thôi, nhưng nếu thất bại tất nhiên tôn giả phải ra tay.

Diễn võ trường hùng vĩ mang theo một loại hơi thở hồng hoang, tục truyền những tảng đá lát trên mặt sân đều được lấy từ chiến trường thời

Thượng Cổ, sau đó đượng đặt xuống rồi dùng đại trận phong ấn lại.

Diễn võ trường to lớn vô biên, đứng ở chổ này khiến người ta cảm thấy bản thân mình rất nhỏ bé.

"Răng rắc!"

Kim Chu vọt tới, xung quanh tia chớp màu vàng lượn lờ khiến cả hư không run rẩy, hắn điên cuồng muốn giết chết ngay Thạch Hạo.

"Cẩn thận, hắn có hộ tí của Thiên Thần sơn, là pháp khí Thần Linh." Có sinh linh thuần huyết nhắc nhở.

Kim Chu nghe thấy thế thì thất kinh, ở xa liền phóng ra tia điện màu vàng, ánh sáng hừng hực bao phủ cả thiên địa, một mảnh mờ mịt, hồ quang đùng đùng.

"Hồi nãy không phải ta nói rồi sao? Nếu dùng hộ tí lỡ đâu đập nát ngươi thì ta ăn bằng cái gì đây." Thạch Hạo lầu bầu nói, quả thực nó vẫn chưa có vận dụng tới mà chỉ dung hợp với Bất Diệt Kim Thân, tương đương là mặc vào một lớp chiến y bằng kim loại đen mà thôi.

"Gào..."

Mười con Toan Nghê to như núi lớn đứng sừng sừng trên chiến trường, cung may là diễn võ trường vô cùng rộng lớn, chúng nó rít gào nuốt chửng toàn bộ tia điện vào trong rồi hóa thành mười tia điện tím bổ lại Kim Chu.

"Ầm!"

Đây chính là quyết đấu giữa lôi điện, hai người bùng phát ra ánh sáng vô tận, cuối cùng khói đen mù mịt, tia điện toàn bộ biến mất.

Không thể không thừa nhận Kim Chu rất mạnh mẽ, tuy còn trẻ nhưng đã là vương hầu từ lâu, đây chính là chổ đáng sợ của sinh linh thuần huyết, một khi chúng trưởng thành thì thực lực sẽ tự động nước chảy thành sông, tăng

vọt đến một cách đáng sợ.

Hắn tung một quyền về trước, Thạch Hạo cười mỉm, đứng yên tại chổ vẫn chưa động, lấy quyền đối quyền, hai người bùng phát ra ánh sáng hừng hực.

Tiếng va chạm này còn kịch liệt hơn cả sấm sét, đinh tai nhức óc, Thạch Hạo chưa động, Kim Chu cũng không động, thế nhưng trên nắm đấm của hắn lại có máu tươi.

"Chuyện này..." Hắn hít vào một ngụm khí lạnh, nắm đấm của thiếu niên này quá cứng rắn, ở thời khắc sống còn hắn cảm giác được một nguồn sức mạnh nên phải dùng tới một tấm mạng nhện để ngăn cản, thế nhưng vẫ tổn thương tới xương ngón tay, suýt chút nữa đã bị bẻ gẫy.

Nhục thân của nó mạnh mẽ đến nhường nào? Kim Chu chính là sinh linh thuần huyết, ỉ vào thân thể mạnh mẽ của mình nên muốn ức hiếp Nhân tộc thế nhưng lại đá phải tấm sắt rồi, nghĩ lại khi đối phương mở ra mười đại Động Thiên quả thật sẽ không hề có nược điểm nào, khiến cho hắn lúc này tập trung tâm thần cao độ, thiếu niên Nhân tộc này cần phải diệt trừ kịp thời nếu không trong lương lai chắc chắn là tai họa lớn!

Quả thật là Thạch Hạo không có dùng tới hộ tí của Thần, chủ yếu là kiện pháp khí đó tiêu hoa quá lớn, ngoài ra nó cũng không muốn ỷ lại thành tính, nếu như bản thân có thể chiến một trận thì sẽ không muốn mượn sự trợ giúp từ đại sát khí, hơn nữa nó cũng muốn nhìn một chút những bảo thuật của Kim Chu, phân biệt rõ ràng để hiểu hơn về Thái Cổ Ma Chu.

Kim Chu tuyệt đối mạnh mẽ, có sức chiến đấu của vương hầu, có thể hô mưa gọi gió, khiến cho nơi đây xuất hiện những cảnh tượng kỳ dị.

Mạng nhện màu vàng của nó che kín cả bầu trời, hết tầng này tới tầng khác suýt chút nữa thì khiến cho Thạch Hạo nhận lấy thiệt thòi lớn, tơ nhện màu vàng đó cũng vô cùng dẻo dai, rất khó phá hủy.

"Đi chết đi!"

Chiến đến nước này, mặc dù Kim Chu vẫn là hình người thế nhưng sau lung lại xuất hiện pháp tướng của một con nhện vàng lớn, khủng bố ngập trời, lượn lờ từng tia xích thần trật tự màu vàng rồi nhanh chóng đâm tới.

"Keeng!"

Trong nháy mắt, Thạch Hạo đập mạnh lên trên xích thần đó, tiếng vang điếc tai vang lên khiến thần hồn người khác đều phải run rẩy.

Thạch Hạo giật mình, đổi là người khác thì không tiếp được rồi, chỉ dựa vào loại xích thần trật tự này tuyệt đối có thể xuyên thủng hàng loạt bảo cụ, quả thật không gì không xuyên thủng.

Kim Chu cùng pháp tướng dung hợp làm một, kim quang đầy rẫy, óng ánh chói mắt, xích thần trật tự bay lượn xung quanh, cứ như là từng xiềng xích màu vàng không ngừng vang vọng.

Hắn giống như là một vị Thần Linh, toàn thân bao phủ bởi ánh vàng, khí tức cường thịnh mạnh mẽ xông tới, cứ như là một dòng nước lũ đang dâng trào!

Thạch Hạo âm thầm vận dụng thuật Côn Bằng, ngón tay phát sáng, bên trong màu vàng nhạt còn kèm theo những lốm đốm màu đen, một lần nữa đánh mạnh tới xích thần trật tự, keng keng vang lên, lần lượt từng cái nổ nát.

Kim Chu giật nảy mình, lực ngón tay đáng sợ đến mức nào chứ? Ngay cả xích thần trật tự mạnh nhất của hắn mà cũng bị chặt đứt, ngón tay của thiếu niên này không phải quá lợi hại rồi sa!

Sau khi thí nghiệm qua thuật Côn Bằng thì nó thu lại, rồi lại mở ra mười đại Động Thiên, khiến cho bản thân phát sáng rồi vận dụng sức mạnh và phù văn của cơ thể chính mình.

"Ầm!"

Khí tức của nó bạo tăng, cứ như là một con Chân Long đang ngủ đông dưới vực sâu chợt thức tỉnh xông thẳng lên cửu thiên, hoàn toàn bùng phát.

Thạch Hạo nắm chặt lấy mấy sợi xích thần màu vàng, răng rắc vang lên, toàn bộ đứt thành từng đoạn nhỏ, nó vận dụng sức mạnh lớn nhất thì phát hiện có thể chống đỡ được xích thần trật tự của đối phương.

"Không!" Kim Chu kêu lên.

Thời khắc này, nó gặp phải áp lực cực lớn, bởi vì thiếu niên kia đã phát điên, vận dụng công kích mạnh mẽ nhất mà đại chiến với hắn.

Thạch Hạo chưa từng dùng mười Động Thiên để giam cầm hư không, mà cứ hết quyền này đến quyền khác nện về phía trước, sử dụng đều là phù văn cơ bản hất, chính là được ghi chép trong Nguyên Thủy Chân Giải, hóa thứ tầm thường thành thần kỳ.

"Đại Bằng thần quyền!" Thị vệ trưởng kinh ngạc nói nhỏ như thế, đồng thời trong con ngươi lóe lên một vệt kim quang, đó giống như là cặp mắt của một con Kim Sí Đại Bằng vậy.

Trên thực tế, Thạch Hạo chỉ là dùng phù văn nguyên thủy nhất để phân tích bảo thuật Côn Bằng, tùy ý diễn biến, thay đổi thất thường, sau đó liền biến thành quyền pháp của nó, còn như là một con Toan Nghê đang gào thét, phảng phất có thể đánh rơi cả thần nguyệt từ trên chín tầng trời.

"Ầm!"

Kim Chu bị một quyền đánh bay, trong miệng ho ra đầy máu, thân thể run dữ dội, chỉ một đòn mà trong cơ thể hắn không dừng vang vọng, tối thiểu phải mười mấy khối xương bị bẻ gãy.

Mọi người ngơ ngác, có thể thấy được lực nắm tay của Thạch Hạo nặng đến mức nào, nên biết đây là sinh linh thuần huyết đã đạt tới vương hầu, thế mà lại bị nó đánh tới mức này.

Mà trong quá trình này, Kim Chu cũng hóa ta bản thể, thật sự là không thể chịu nổi thần uy kia nữa, ngay lập tức một con nhện vàng lớn dài tới mười mấy trượng xuất hiện ngay chổ đó.

"Bùm!"

Thạch Hạo lại dùng một quyền đánh tới, Kim Chu ra sức ngăn cản thế nhưng một cái chân nhện lại bị đánh gãy, máu tươi dầm đìa nằm trên mặt đất.

Thạch Hạo lấy ra chén Hóa Thiên, chén sứ chuyển động, miệng chén phát sáng, khí lành lượn lờ, Kim Chú từ từ hóa thành dài một tấc rơi vào trong đáy chén.

"Chuyện này... bị trấn áp rồi?" Mọi người đờ ra.

Đặc biệt là mấy thanh niên đi cùng với Kim Chu thì càng thêm chấn động, quá nhanh, đường đường là sinh linh thuần huyết cấp vương hầu mà lại bị một thiếu niên Nhân tộc mười mấy tuổi trấn áp.

"Ta còn chưa từng ăn thịt nhện, không biết sẽ có mùi vị gì đây?" Thạch Hạo vác lên chân nhện dài vài trượng, trong miệng nó phun ra phù văn rồi hóa thành một luồng lửa, cứ thế nướng chín.

Nó mang chân nhện ra khỏi diễn võ trường, rồi trở lại chổ ngồi nơi tiệc rượu của mình, không ngừng phóng ra lửa để nướng chín cái chân màu vàng kia.

Tất cả mọi người đều tránh né, đây cũng quá.. hung tàn, thật sự là nướng? Hơn nữa còn nướng ở tiệc mừng thọ nữa.

Rất nhanh, mùi thịt nướng truyền tới, Thạch Hạo nước miếng chảy ròng ròng, xé bỏ miếng da màu vàng của chân nhện, đó cứ như là một lớp vỏ cứng màu vàng, cứ như là lột vỏ tôm hùm, từ từ bên trong hiện ra lớp thịt sáng lấp lánh.

"Không ngờ có thể ăn được, còn không giống với thịt nhện bình thường nữa chứ!"

Thạch Hạo cắn một miếng lớn rồi lập tức hô lớn, vô cùng say sưa, sau đó uống một ngụm lớn rượu, dáng vẻ vô cùng hưởng thụ.

"Quá ngon, vị thịt còn ngon hơn cả con Thanh Loan kia nữa."

Câu này vừa ra, khiến cho rất nhiều người lau mồ hôi hột.

Chuyện này thật sự quá hung tàn, trong nháy mắt Kim Chu liền trở thành đồ ăn, khiến người khác không ngừng hoài nghi nó có phải là Nhân loại hay không, từ trước tới nay chưa từng thấy ai hung tàn như nó.

"Nhân loại, ăn thịt người hồ Ma Linh chúng ta, cho dù Thần tới cũng không cứu được ngươi!' Nơi xa trên không trung truyền tới âm thanh tức giận, đó chính là của Thái Cổ Ma Chu.

Trước khi yến tiếc bắt đầu thì hắn đã rời đi rồi, không muốn gặp lại cái tên Nhân Hoàng kia nữa, kết quả lại xảy ra chuyện này, một đứa cháu mà mình yêu thích gặp phải bất trắc.

"Đi tới giáo quân tràng, để cho bọn họ chiến đấu." Lúc này nơi trung ương Thiên cung bốc lên từng ngọn lửa màu vàng, vô cùng hừng hực, giống như muốn thiêu trụi cả bầu trời, Nhân Hoàng chính miệng phê chuẩn.

Giáo quân tràng không có ở nơi này, cách rất xa hoàng thành, nơi đó có trọng binh, là nơi luyện binh.

Mọi người rất chờ mong, không biết thiếu niên hung tàn này đến tột cùng dựa vào cái gì mà dám hò hét trước mặt tôn giả của Thần sơn?

Đột nhiên, cả quảng trường cùng trung ương Thiên cung từ mặt đất vụt lên cao, thoát ly khỏi hoàng thành khiến mọi người chấn động, cứ như là một pháp khí vô cùng to lớn đang phi hành vậy.

Gần như trong nháy mắt bọn họ liền bay ngang bầu trời, rời xa hoàng thành đi tới không trung của giáo quân tràng đầy hùng vĩ kia rồi từ từ hạ xuống, nơi đây vô cùng thích hợp cho cường giả quyết chiến.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 323: Diệt Ma Chu.

Ban đầu, tất cả mọi người tưởng mình đang mơ, trung ương Thiên cung cùng với cả cái quảng trường thật lớn ở hoàng thành từ mặt đất bay lên trời, ầm ầm nổ vang, vượt qua hư không giáng lâm ở bên ngoài giáo quang trang!

Đây là thủ đoạn kinh khủng đến cỡ nào, là Thạch Hoàng ra tay hay là cả tòa Thiên cung là một pháp khí siêu cấp?

Cờ lớn phấp phới, quân đội hùng hậu ở khắp nơi, mỗi một binh khí tinh thần tràn trề, như là một bầy hổ lang, hoặc nâng chiến mâu, hoặc nắm lợi kiếm, đằng đằng sát khí nhìn chằm chằm mọi người.

"Nhân Hoàng giá lâm!" Có người hét lớn.

Rất nhanh, sát khí biến mất, có chiến tường tiến lên thi lễ, ra lệnh những binh sĩ phía sau chỉnh trang đội ngũ.

Giáo quân tràng cực kỳ hùng vĩ, lớn hơn rất nhiều lần diễn võ trường của hoàng cung, đưa mắt nhìn cũng không thể nhìn thấy điểm cuối, dường như đây là một cùng tử địa trống trải.

Có người nói nhỏ, nơi đây trước kia từng là một khu chiến trường thời Thượng Cổ, được nhuốm quá máu Thần Ma khiến cho không có một ngọn cỏ nào, sinh cơ khô cạn, nhưng đây lại là một nơi tốt để luyện binh, mài dũa ý chí và sát khí cho bạn hạ.

Trên vòm trời, một con Ma Chu đứng sừng sững, nó thật giống như là một ngọn núi khổng lồ, toàn thân xanh biếc, hàn quang quanh lông vô cùng lấp lánh, từng cọng như là chiến mâu, trong cái lấp lánh là sự lạnh lẽo.

Trong lòng nó chẳng thế nào bình tĩnh được, vừa nảy cả tòa thiên cung

cùng với quảng trường lăng không bay tới, vậy mà nó cũng bị cuốn ở bên trong, trực tiếp xuất hiện ở giáo quân tràng này, thật sự khiến cho nó chấn động.

"Thiếu niên nhân loại, hiện tại ngươi có thể chọn cách chết cho mình rồi đó." Ma Chu lên tiếng, âm của nó không cao thế nhưng lại vô cùng uy nghiêm, khuấy động dưới trời cao, khiến cho đế quân trần nổ vang.

Mọi người đều tìm kiếm Thạch Hạo, tôn giả xuất hiện, đã muốn động thủ, nó ở đâu?

Một khu vực nào đó rất yên tĩnh, có người đưa mắt nhìn tới, dẫn theo ánh mắt của tất cả mọi người, rốt cuộc cũng đã thấy chính chủ, ai nấy đều trợn mắt há miệng.

Nó... vẫn đang ăn!

"Giờ mà vẫn ăn được hả?" Có người sợ hãi kêu lên, cũng có chút phát điện, tên này quá bình tĩnh mà.

Nó ngồi xếp bằng trước bàn ngọc, trước mặt có một cái chân nhện màu vàng nằm ngang, lớp xa vàng được xé ra, lớp thịt tươi ngon và óng ánh ở bên trong, nó đang nhanh chóng cắn gặm, miệng đầy nước bọt, thỉnh thoảng còn uống vài ngụm rượu.

"Ta mời khách, đừng khách khí nhá." Nó vừa ăn vừa bắt chuyện, tỷ như Vũ tộc, Thạch Tử Đằng, gia tộc Thác Bạch, đương nhiên còn có một vài thiếu niên của Thái Cổ Thần Sơn nữa.

Cả đám người như ngất xỉu, ai dám ăn chứ, như thế không phải muốn chết à, nếu như Ma Chu nhìn thấy thì có thể buông tha sao? Mà Thạch Tử Đằng, Vũ tộc... thì sắc mặt càng tái xanh, việc này cũng quá ngang tàn.

"Hiện tại dù ngươi muốn chết cũng rất khó, ta quyết định để ngươi sống tiếp!" Thái Cổ Ma Chu âm thanh như sét đánh, chấn động cả hư không, hiển nhiên nó rất là nổi giận.

Có lúc sống sót còn kinh khủng hơn cả tử vong, nó muốn lấy thủ đoạn tàn khốc nhất để trấn áp Thạch Hạo, khiến cho nó chịu đầy đủ các loại dằn vặt, ngày ngày thân hình ở bên trong luyện ngục.

"Nhện lớn, ngươi nói chuyện chẳng thú vị chút nào, ta trước giờ chưa có ý định tự tử cả, cần gì nói những lời thừa phí như vậy." Thạch Hạo nói, nó đã đứng dậy.

Mọi người có cảm giác mất mác, đây cũng chỉ là một thiếu niên Hóa Linh cảnh thế nhưng lại chẳng hề kính nể gì với một tôn giả cả. phải biết cho dù là vương hầu nhìn thấy cũng phải run rẩy, quỳ sát đất mà thuần phục.

Mà nó đang làm gì? Quát mắng một tôn giả của Thái Cổ Thần Sơn, cứ như đang răn đe con chó con mèo vậy, tùy ý và tự nhiên.

Ánh mắt của Thái Cổ Ma Chu lạnh lẽo, nhiều năm như thế rồi có mấy ai dám vô lễ với hắn như thế, hơn nữa lặp đi lặp lại nhiều lần, hắn không nói tiếng nào thế nhưng một loại uy nghiêm và luồng sát ý đáng sợ không ngừng tràn ngập cả giáo quân tràng.

Rất nhiều người sắc mặt tái nhợt, suýt chút nữa bất tĩnh ngay tại chổ, không thể chịu nổi uy thế như vậy.

Nơi trung ương Thiên cung xuất hiện một ngọn lửa màu vàng xua tan đi sự lạnh lẽo âm trầm, khiến cho nơi đây lần nữa ấm áp, mọi người không hề bị ảnh hưởng.

Đây chính là tôn giả, vui vẻ giận hờn cũng có thể ảnh hưởng tới chúng sinh, bọn họ lúc vui lúc bồn, tâm chập chờn kịch liệt.

"Có hay là không, cái con chim của Thanh Thiên Thần Sơn có tới không, một con Ma Chu không phải là đối thủ của ta, tốt nhất các ngươi cùng nhau liên thủ là vừa." Đứng trước mặt mọi người Thạch Hạo không ngừng hò hét.

Bây giờ cũng chẳng sợ nhiều kẻ địch, chỉ sợ kẻ đối đầu sẽ ít, ngược lại

nếu như đã sử dụng tiểu tháp thì hy vọng có thể tiêu diệt với hiệu suất cao nhất.

Thanh Loan tôn giả đang ngồi trong cung điện uống rượu khí nghe thấy thế thì đẩy bản ngọc ra, đi tới trong hư không, từ trên nhìn xuống nhưng chẳng nói lời nào.

Rõ ràng đã lộ sát ý từ lâu, muốn giết chết thiếu niên kia.

"Còn hay là không, có ai dám đấu với ta một trận?" Hùng Hài Tử quát lớn, làm ra tư thế bễ nghễ anh hùng thiên hạ, khí khái duy ngã độc tôn.

Nó biết, khi ở Bắc Hải thì không chỉ giết chết linh thân của một vị tôn giả, nếu như người đó cũng tới thì chắc chắn sẽ không buông tha cho nó, nó rất ước ao hắn sẽ xuất hiện.

Đáng tiếc, mặc nó la hét nơi đó nhưng cũng không có ai xuất hiện.

"Trận chiến ở tổ Côn Bằng, ta nhớ có chém chết mấy lão già, sao giờ chẳng thấy đâu?" Nó khẽ nói.

Lời này vừa lọt vào tai mọi người cứ như là tiếng sấm nổ bên tai, thời gian đã qua rất lâu nên một vài tin tức trong cuộc đại chiến ở Bắc Hải cũng đã truyền tới lục địa, sớm đã nghe được một chút tin tức, nhưng cũng rất là lờ mờ, hiện tại đã được chứng thực.

Cái tên Hùng Hài Tử này thật lợi hại!

"Được rồi, không nên giả điên giả ngu nữa, ngươi có thể đi chết rồi đó." Thanh Loan tôn giả lên tiếng.

"Để ta tới, từ từ luyện hóa hắn, cần gì phải đẩy hắn vào ngay chỗ chết chứ, trời xanh còn có đức hiếu sinh nữa là." Thái Cổ Ma Chu lạnh như băng nói.

Có lúc sống sót còn thống khổ hơn cả cái chết, giết chết một người rất

đơn giản, nhưng làm nhục một người khiến cho hắn cảm thấy thống khổ, Thái Cổ Ma Chu đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Thạch Hạo nhanh chân bước về phía trước, tiến vào giáo quân tràng, nói: "Trước khi khai chiến, ta nghĩ phải hỏi ngươi một chuyện, có thể trả lời không?"

"Trình bày!" Ma Chu lạnh lùng nói.

"Tổ phụ ta ở nơi nào, ngươi có từng dùng linh thân truy sát qua người?" Thạch Hạo hỏi.

"Hắn chết rồi, ngươi không gặp được nữa đâu." Thái Cổ Ma Chu đáp lại đầy lạnh lùng.

Thạch Hạo cũng không tin, nói: "Đối phó với một tiểu tu sĩ ở Hóa Linh cảnh như ta ngươi cảm thấy có cần thiết như thế không, ngay cả sự thật mà cũng chẳng dám nói."

"Chỉ là một tu sĩ nhân loại mà thôi, giết thì đã sao, sống sót thì thế nào, bất quá cũng chỉ là con giun con kiến, ta cần gì phải để tâm chứ." Ma Chu nói.

"Ngươi như vậy là đang xem thường, còn không phải từng bị tổ phụ ta giết chết linh thân sao? Đừng tự cao tự đại quá." Thạch Hạo cười gằn.

Ở gần Thiên cung có rất nhiều người nghị luận, mọi người đều muốn biết tung tích của Đại Ma Thần, nghe nói ông từng bị bức ép phải rời khỏi Hoàng Đô.

"Đại Ma Thần gặp phải Ma Chu tôn giả nên bị trọng thương nhưng vẫn chưa chết, đã đi tới vực ngoại tìm Thạch Tử Lăng rồi." Thị vệ trưởng mở miệng.

Thạch Hạo giật mình, rốt cuộc cũng đã nghe đươc tung tích của tổ phụ, quả nhiên là do tên Ma Chu này thì mới phải tha hương, nhưng còn sống thì

tốt rồi.

"Ngày đó chính là ngươi sao?!" Ma Chu nhìn ông lão áo xám, ánh mắt trở nên lạnh lẽo.

Thạch Hạo thất kinh, nghĩ tới khi mình tới Hoàng Đô, Liễu Thần đã mở ra một con đường, nó bước vào trong con đường đó thì thấy có người đại chiến, trong đó có một con nhện lớn to như núi cao đang đại chiến với một người, chiếu rọi cả trong đường hầm hư không đó.

Chẳng lẽ nói, tổ phụ của nó khi bị đuổi giết thì thị vệ trưởng này tới cứu viện? Nghe ý tứ của ma Chu thì hẳn là giờ mới nhận ra được thị vệ trưởng.

"Một con Kim Sí Đại Bằng cam nguyện làm thị vệ trong hoàng cung, không tốt!" Thái Cổ Ma Chu lên tiếng.

Mọi người nghe thấy thế thì không tự chủ hít vào hơi lạnh, kinh ngạc vô cùng, đồng loạt nhìn về phía thị vệ trưởng, ông lão này đến cùng lai lịch ra sao?

Thị vệ trưởng không nói gì, lùi sang một bên, bảo vệ Thiên cung.

"Tổ phụ của ngươi rất là may mắn, thế nhưng bị ta giáo huấn như thế thì cũng đã khắc cốt ghi tâm rồi, có thể sống thì đó là vận may của hắn, một tu sĩ nhân tộc mà cũng dám tranh hùng với ta, thật là không biết tự lượng sức mình." Ma Chu cười gằn.

Thạch Hạo trong lòng vô cùng tức giận, tổ phụ khẳng định bị thương rất nặng, khiến cho trong cn ngươi của nó phun lửa, lần đầu diễn đứng trước Thiên cung biểu lộ tâm tình chập trùng như vậy.

"Ngươi tu đạo đã mấy trăm năm mà không thấy dị hả, tổ phụ ta cũng chỉ mới tu hành mấy chục năm, ngươi không làm gì được ổng mà còn bị giết đi linh thân, thế mà cũng dám hung hăng? Ta nếu làn gươi, thì đã đập đầu xuống đất mà chết quách cho rồi."

Ma Chu giận dữ, ngày đó linh thân của hắn bị người chặn đánh nên thương thế rất nặng, cho nên khi tới Hoàng Đô mới xảy ra chuyện bất trắc như thế, chuyện xưa nhắc lại khiến hắn vô cùng tức giận.

"Được rồi, trước tiên trừng trị hắn, chỉ là một con giun dế mà thôi, cần gì phải phí lời, theo ta thấy cứ một đao giết chết cho rồi." Thanh Loan tôn giả mở miệng.

"Vậy thì chiến một trận thôi." Thạch Hạo đi vào trong giáo quân tràng, tròng miệng bắt đầu ngâm tụng thần chú: "Chiến hồn ngao du trong Thái Hư xin hãy nghe ta triệu hoán về, vượt qua thế giới vô ngần, đến đây chiến một trận nào."

Mọi người như hóa đá, tên điên này đang làm gì thế không biết?

"Hắn đang sử dụng nguyền rủa hay sao?"

"Không giống, cảm giác như là thần chú của Thái Cổ có thể kêu gọi thiên ngoại vẫn tinh rơi xuống, thậm chí có thể hô hoán cả Thần Ma."

"Không thể nào, làm sao lại có thần thông lợi hại như thế?"

...

Một đám người đều bị đè ép, ngay cả Thái Cổ Ma Chu ở trên trời cao cũng không dám manh động, lẳng lặng mà nhìn.

Bởi vì, hắn luôn cảm thấy không đúng, tên nhóc không hề điên thế thì dựa vào cái gì mà dám hò hét, hắn rất muốn nhìn xem thử đến tột cùng đối phương có chỗ dựa như thế nào.

Trên thực tế, Thạch Hạo một bên ngâm xướng thần chú, một bên thì đang khơi thông với tiểu tháp, hỏi nó có thể che giấu được không, nếu không vật này mà lộ ra ngoài ánh sáng không biết sẽ khiến cho nơi đây thành ra bộ dạng như thế nào nữa.

"Anh linh của Cung điện Chí Tôn, xin mời các ngài hãy thức tĩnh, vượt qua cánh cửa tinh không, giáng lâm ở Hoang Vực này, giúp ta trảm yêu trừ ma, hàng phục nhện độc..."

Nó không ngừng ngâm xướng, có thể kết quả cũng chẳng có gì xảy ra cả.

Chuyện này không khỏi làm người khác cảm thấy kỳ lạ, cảm thấy nó như là là một khối gỗ, có thấy ra tay gì đâu, cơ bản đây chẳng phải là thần thông gì cả, vẫn chưa có phù văn xuất hiện gì cả.

"Chuyện gì xảy ra thế hả, chỉ là một tên nói lời điên khùng, thế này mà ũng dám dọa ta." Thái Cổ Ma Chu liên tục cười lạnh, giáng lâm xuống, uy áp mênh mông đè xuống, hắn muốn cho Hùng Hài Tử quỳ rạp, áp bức về phái hai chân nó.

Nhưng mà, đột nhiên thần chú của Thạch Hạo lại có tác dụng, nơi đây gió lạnh rút gào, thần đài ẩn hiện, Thượng Cổ hung thú gào thét, chấn động cả thiên địa!

Toàn bộ khí tức của đất trời đều thay đổi, như ẩn như hiện, có con Thương Long vô cùng to lớn bay ngang bầu trời, rít gào rung cả trời cao, tiếp theo lại có Chu Tước phun ra lửa thần, xông thẳng lên chín tầng trời.

Một luồng gió xoáy màu đen bảo phủ toàn bộ giáo quân tràng, khí thế không cùng khủng bố, nơi tâm luồng gió xoáy có con cự thú đứng sừng sững, có ma cầm bễ nghễ, bóng mờ lần lượt xuất hiện, kinh sợ lòng người.

"Chuyện gì đang xảy ra?" Tất cả mọi người đều sợ hãi.

"Trời ạ, trong thiên địa sao lại bay lên toàn là lông màu đỏ ngòm vầy nè?" Mọi người hoảng sợ.

Gió xoáy màu đen thay đổi, hóa thành lốc xoáy lông đỏ, đó chính là lông của Thái Cổ hung thú thật sự, đâu đâu cũng có, khí tức hung sát ngập trời.

"A, không!"

Thái Cổ Ma Chu kêu lên, âm thanh kinh thiên động địa, vô cùng sợ hãi, sau một khắc, mọi người cũng không nhìn thấy nó đâu nữa, đã bị gió xoáy màu đỏ hút vào trong rồi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 324: Chém Tôn Giả.

Lông đỏ bay lượn, đỏ tươi như máu, gió xoáy điên cuồng, như biển lớn chập trùng, cảnh tượng nơi đây vô cùng yêu tà, từng tiếng gào thét truyền tới.

Đó chính là một vị tôn giả nhen, thế mà cứ vậy bị cuốn vào bên trong, mọi người không còn nhìn thấy bóng hình của Ma Chu đâu nữa, thay vào đó chỉ là những tiếng gào hét truyền ra ngoài.

"A..."

Ma Chu gặp phải phiền phức vô cùng lớn, lúc nào cũng có thể chết đi, vì sợ quá nên mới hét to, từng tiếng rít gào truyền ra ngoài, cứ như là vạn ma đang kêu gọi, vô cùng trầm thấp.

Hiện trường, mọi người lông tóc dựng đứng, mồ hôi lạnh ướt đẫm, một tôn giả mạnh mẽ đến từ Thái Cổ Thần Sơn, hiện tại da thịt cứ như là thớt gỗ, vô cùng thê thảm.

Không người nào có thể biết được cảnh tượng chân thật bên trong lốc xoáy lông đỏ đó, thế nhưng tất cả mọi người đều biết nhất định rất là khủng bố, nếu không thì sao lại khiến cho một vị tôn giả không để ý tới hình tượng mà rống to như vậy.

Ngay cả ngọn lửa màu vàng được tỏa ra ở trung ương Thiên cung cũng phải lu mờ, gần như tắt hẳn, Nhân Hoàng Thạch Quốc chấn động mạnh thế nhưng không có phát ra tiếng, bình tĩnh mà nhìn.

"Giết!"

Rốt cuộc, bên trong cũng truyền ra tiếng kêu giết của Ma Chu, thế nhưng

kèm theo đó là một hồi gào thét đầy thê thảm, nó như đang cực lực giãy giụa, thế nhưng không thể nào thoát khỏi được.

Thương Long ngang trời, hiện ra bóng ở trong gió lốc, một mảnh thần hỏa hiện lên, Chu Tước cắt ra trời xanh, gió xoáy màu đỏ bảo trùm cả khu vực lớn, thẳng tới phiá chân trời.

Mọi người mơ hồ thấy được cảnh này, nổi sợ hãi của từng người càng tăng nhiều hơn, lông tóc dựng thẳng đứng, thật sự đó là anh linh sao? Nếu không làm sao lại có nhiều hình bóng của chim thần, hung thú vậy chứ.

Trong truyền thuyết, có người có thể triệu hoán anh linh tham chiến, chỉ là phải đánh đổi rất lớn, hơi một tí là muốn hiến tế, thiêu đốt sinh mệnh của mình.

Cảnh tượng này xuất hiện khiến người khác cảm thấy đây chính là đại thần thông cấm kỵ đó, triệu hoán ra chiến hồn đã chết đi, ngưng tụ lại pháp thể của bọn họ rồi chiến một trận ở kiếp này!

Lốc xoáy lông đỏ càng đáng sợ hơn nữa, thế nhưng những bóng mờ kia cũng nhiều hơn nữa, lúc thì ẩn núp lúc thì bị ánh mắt của người khác nhìn thấy.

"Đó là một con... Chân Hống!" Có người sợ hãi, họ nhìn thấy một con quái vật khổng lồ xuất hiện trong lốc xoáy lông đỏ, cả người được bao bởi bộ lông màu đỏ đậm, cực kỳ dữ tợn, lóe lên rồi biến mất.

Bộ lông màu đỏ ở trong gió chính là của nó sao?

Tương truyền, Chân Hống tu đến đỉnh cao thì có thể giết Thần, vô cùng hung cuồng, uy thế ngập trời, mà tự xưng bản thân mình là Thiên Thần.

Ở thời Thái Cổ, chúng nó tạo ra uy danh hiển hách không gì sánh được, xé rách Ma tộc, nuốt chủng thần huyết, chiến tích huy hoàng như thế khiến cho thế nhân phải run rẩy.

Chân Hống thoáng qua, rồi lại hiện ra một con Tỳ Hưu, cũng giống như thế, vảy giáp giống như bộ lông kia đỏ như máu, thân thể khổng lồ lóe lên rồi biến mất.

"Trời ạ, ngay cả con Thương Long kia cũng là màu máu luôn!"

Có người nhìn thấy một con Long bay tạt ngang bầu trời, âm thanh run run, chuyện gì đang xảy ra thế này, lại sao đều là màu máu?

"Ta biết rồi, ở cổ đại có một nghi thức tên là huyết tế, chính là như thế đấy."

"Những thứ này... đều là sinh linh vô địch, lẽ nào bị người khác huyết tế, sao có khả năng đó được chứ? Mặc cho sinh linh vô địch có thần thông thiên đại thì sao, người khác còn sống thì thế nào?!"

Mấy thứ kia chính là do huyết tế nên anh linh mới xuất hiện ra, đây là một loại cảnh tượng như thế nào, chả lẽ là tái hiện lại cảnh tượng khi xưa?

Nơi sâu trong lốc xoáy lông đỏ, vẻ mặt của Thạch Hạo vô cùng sợ hãi, một đám sinh linh hiên ra dây dưa với con nhện kia rồi lại nhanh chóng tách rời nó ra, vô cùng đáng sợ.

Cả người Thạch Hạo chẳng dễ chịu chút nào, chưa từng nghĩ tiểu tháp lại yêu tà đến như thế, không ngời lại có một bộ mặt đáng sợ như thế, những sinh linh này đều là những bóng mờ từ trong tháp bay ra.

"Ngươi... đến cùng là thứ gì?" Ma Chu sợ hãi, không ngừng quát hỏi.

Đáng tiếc, vào lúc này âm thanh của nó không thể truyền ra ngoài được, tâm gió lốc như thành một giới, dần dần ngăn cách với bên ngoài.

Trước người Thạch Hạo, tiểu tháp trắng noãn như ngọc, phát sáng rực rỡ, mỗi một lần rung động thì sẽ có một con sinh linh hiên ra.

"Trên người nó nhất định là có thứ tốt, nhanh đoạt lấy." Thạch Hạo nhỏ

giọng nói.

Tiểu tháp tán đồng, hào quang léo lên, từ trong thân thể của Thái Cổ Ma Chu tự động bay ra một vài vật liệu, tất cả đều rất óng ánh, tỏa ra phù văn, tuyệt đối là bảo bối.

Thạch Hạo đắc ý, đưa muốn lấy thì tiểu tháp lại run lên nuốt lấy toàn bộ, không chừa lại một cái nào cả.

"Sao ngươi lại ăn hết thế hả?" Hùng Hài Tử tức đến nổ phổi, vật trên người tôn giả há là phàm vật.

"Những thứ này đều vô dụng với ngươi, chỉ có thể rước lấy mầm tai họa mà thôi." Tiểu tháp lên tiếng.

"Ngươi... đến tột cùng là tên yêu tà nào thế?" Thái Cổ Ma Cu run giọng hỏi, nó đã bị dọa cho chết khiếp, hoàn toàn khác với cái dáng vẻ vênh váo, duy ngã độc tôn trước đây không lâu.

"Mau mau giải quyết đi, miễn xảy ra biến cố gì."Thạch Hạo lo lắng.

Những lời này lọt vào tai Ma Chu khiến cho toàn thân nó lạnh lẽo, trước đây không lâu còn liếc nhìn thiếu niên Nhân tộc này, cảm thấy chỉ cần một ngón tay cũng đủ giết chết hơn trăm lần rồi, không hề nghĩ rằng trong nháy mắt trở thành tù nhân, đang ngồi chờ chết.

Tiểu tháp phát sáng, những bóng mờ xung quanh lần lượt biến mất, tất cả những dấu ấn trên vách tháp hóa thành từng cái phù văn.

Sau đó, bên dưới tiểu tháp xuất hiện một cái hố đen rồi hút cả Thái Cổ Ma Chu vào bên trong, chớp mắt nửa người đã bị hút vào, chuyện này khiến cho linh hồn nó sợ hãi.

Đây là pháp khí gì thế, là Thiên Thần đã tạo nên sao? Nó sợ hãi, cho dù là Kim Chu Thiên Thần của mạch nó cũng không thể đạt được như thế này, hiên tại trên đời này sao còn tồn tại cỡ này chứ?!

"Đừng có giết ta, ta là tôn giả của hồ Ma Linh, tổ tiên của ta là Thiên Thần." Nó kêu to, đến thời khắc sinh tử, cho dù là Ma Chu hung cuồng cũng phải sợ chết.

Bởi vì, nó cảm giác được cho dù giãy dụa như thế này đi nữa thì không phải là đối thủ của tiểu tháp, bị đối phương ổn định không tài nào phản kháng.

Tiểu tháp không thèm để ý tới, răng rắc một tiếng, nửa người của nó tan vỡ rồi bị hút vào bên trong, bị luyện hóa thành từng sợi thần quang, hơn nữa trên vách tường xuất hiện một phù văn hình con nhện.

"Không!" Ma Chu kêu to.

Cùng lúc đó, Thạch Hạo cũng kêu lên: "Không được, chừa chút cho ta với!"

Toàn bộ Ma Chu nếu như bị nuốt hết vào thì Thạch Hạo cũng chẳng có thứ gì cả,. Nhưng mà, tiểu tháp cơ bản không để ý tới, vẫn như trước không nhanh không chậm từ từ nuốt lấy, phù văn óng ánh, bao phủ nơi đó.

"Không muốn mà..." Đến cuối cùng, Thạch Hạo còn điên cuồng hơn cả con Ma Chu, khiến cho cả con Ma Chu phải hoảng sợ, cảm thấy thật là buồn cười, đây là như thế nào?

"Cho ta!"

Hùng Hài Tử vô cùng dũng mãnh, xông lên trước, mở ra mười đại Động Thiên hòng cướp lấy Ma Chu, cuối cùng bắt được hai cái chân nhện, dùng sức kéo thật mạnh ra ngoài.

"Tiểu tháp, ngươi không thể ăn thứ có độc được!" Nó dữ dằn kêu to.

Ma Chu thân thể bị nghiền nát hơn phân nữa, còn có đầu lâu đang lộ ra bên ngoài, thời khắc này toàn thân đau nhức, lại cảm thấy đây vô cùng sỉ nhục, đường đường là tôn giả lại rơi vào tình cảnh như thế này.

Thạch Hạo giằng co với tiểu tháp, đoạt lấy tấm thân tàn của con nhện kia.

Ma Chu bi thương mà nở nụ cười, nó ngang dọc một đời thế nhưng lại chết thật thê thảm như thế này!

Trước đây không lâu nó còn xem thường Thạch Hạo, còn coi nó là con giun con dế, kết quả ra sao, con giun con dế đang đoạt lấy nửa thân tàn của nó, đây trào phúng đến dường nào.

Cuối cùng, cả con nhện lớn đều bị tiểu tháp thu vào, luyện hóa sạch sẽ, trên thân tháp óng ánh xuất hiện một hoa văn hình con nhện, dấu ấn rất mới.

"Tiểu tháp, ta liều mạng với ngươi!" Thạch Hạo bất mãn, giương nanh múa vuốt.

"Đây là một thế giới cân bằng, cần phải đồng thời trao đổi." Tiểu tháp không hề bị lay động, không buồn không vui, nói như thế.

Khi lốc xoáy lông đỏ biến mất thì mọi người nhìn thấy Hùng Hài Tử mở miệng thở mạnh, tựa hồ vô cùng không hài lòng, thở phì phò, đứng nơi đó đánh mạnh lên cục đá ở trên đất.

"Thật là xui xẻo mà, đáng trách mà, ngay cả cọng lông mà cũng không chừa lại cho ta?!" Nó đang kêu la.

Mọi người đờ ra, tên quỳ này đang nói chuyện với người nào thế.

"Thái Cổ Ma Chu đâu?" Có người ý vào gan lớn hỏi.

"Tự nhiên là bị anh linh của Cung điện Chí Tôn ta tiêu diệt rồi, nó tưởng mình là ai, dám tranh hùng cùng giáo ta, bất quá chỉ là một con nhện mà thôi." Thạch Hạo lên tiếng.

Yên tĩnh ngắn ngủi rồi nơi đây trở nên sôi trào, mọi người đã linh cảm được Ma Chu lành ít dữ nhiều thế nhưng khi được nghe lại thì cũng rất kinh

ngạc.

Thiêu niên này quá hung hăng, mới vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, nó thật sự là triệu hoán anh linh chém chết Ma Chu? Rất nhiều người ngờ vực.

"Có giúp đỡ, vừa nãy tuyệt đối có sinh linh rất mạnh mẽ giáng lâm, nhưng đáng tiếc đã bị lốc xoáy lông đỏ kia che dấu cả."

"Lẽ nào hắn thật sự đến từ Cung điện Chí Tôn, có trưởng bối ẩn núp ở đây, không phải nói là mỗi một đời của Cung điện Chí Tôn thì chỉ có một người mới tiến vào trong thế gian thôi sao?"

Thạch Hạo nhìn xung quang, nói: " Con chim kia chắc bị dọa cho chết khiếp nên đã chạy mất rồi."

Trên vòm trời, một con chim khổng lồ mày xanh vẻ mặt đầy lạnh lùng, đồng thời trong lòng có chút sợ hãi, nó quả thật đã bay đi thế nhưng lại bị một luồng sức mạnh không tên dẫn dắt trở lại.

Chuyện gì thế này, tên Hùng Hài Tử này quá tà môn, hình như luồng gợn sóng này bắt nguồn từ trên người nó.

Thái Cổ Ma Chu bị đánh gục làm Thanh Loan tôn giả rung động rất nhiều, khiến cho lòng nó sinh ra sợ hãi, hận không thể lập tức trở về Thần sơn, vĩnh viễn không muốn trở lại đây nữa.

"Ồ, ngươi trốn ở trong tầng mây kia à, xem ngươi chạy đi đâu cho thoát!' Thạch Hạo kêu to.

"Ầm!"

Thanh Loan phát động công kích trước, nếu như để sức mạnh không tên kia kéo nó về thì nó biết hơn phân nửa là chạy không thoát được, nếu như thế không bằng cứ ra tay trước.

Đó chính là một luồng thần năng mạnh mẽ, thần hà màu xanh đầy trời,

như là biển xanh vô cùng mãnh liệt. trút thẳng về phía Thạch Hạo, tiểu tu sinh Hóa Linh cảnh thì sao mà chịu nổi chứ, ắt hẳn phải nổ tung!

"Chiến hồn đang ngao du cùng Thái Hư xin hãy nghe lời triệu hóa từ ta, hãy trừng phạt cái tên tội dân này đi..."

Lại tới nữa rồi, mọi người đau cả đầu, cảm giác Thạch Hạo cứ như là khúc dỗ thế nhưng không thể không nói, thần chú này vẫn rất là hiệu nghiệm, một luồng sức mạnh mệnh mông và mãnh liệt đánh tan ánh xanh ở phía trên.

Cùng lúc đó, một tòa thần đài xuất hiện nâng đỡ lấy Thạch Hạo, sau đó vô tận gợn sóng màu vàng khuếch tán, tiếp theo thần lực như biển mênh mông trào dâng.

Mọi người kinh ngạc đến đơ người, quả thật không thể nào tin được những thứ này, hiện tại lại gọi ra cảnh tượng anh linh này, thần thánh và an lành, giống như là chư Thần hại giới, hoàn toàn khác lúc nãy.

Đây là hai phong cách khác nhau, không có lốc xoáy lông đỏ, không có không khí âm trầm, hiện tại chỉ có thần quang vô cùng hừng hực bảo phủ lấy trời xanh, che kín cả thiên nhật.

"Tên quỷ này sao lại mạnh mẽ như thế chứ, ai đang âm thầm trợ giúp hắn thế không biết?" Cặp mắt to long lanh của Hỏa Linh Nhi trợn tròn, nàng vô cùng giật mình, nàng biết Thạch Hạo không đời nào có tu vi cỡ này được, khẳng định là có Chí Cường giả giúp đỡ.

"Lẽ nào thật sự là hắn có thể sử dụng môn cấm thuật này để triệu hoán ra anh linh sao, vừa này triệu hoán chính là Ma, hiện tại triệu hoán chính là Chư Thần?" Một bên khác, thiếu nữ áo tím Vân Hi cũng không rõ lắm, trong mắt lưu chuyển ánh sáng.

Tất cả mọi người đều trợn mắt, tia sáng càng ngày càng mạnh mẽ, cuối cùng giống như là nhen nhóm Thần Hỏa, trong thiên địa hoàn toàn mờ

mịt,cái gì cũng không thấy, chỉ thấy mỗi ánh sáng.

Ngoài ra, còn có một tiếng kêu lớn của Thanh Loan, mọi người biết không xong rồi, lại thêm một vị tôn giả bị cuốn vào, lành ít dữ nhiều.

"Lần này không thể ăn một mình, phải chia cho ta phân nửa đó." Thạch Hạo ở trong thần lực như đại dương căm giận kêu to, tranh luận với tiểu tháp.

"Thế giới cân bằng, ngươi ta đều có thỏa thuận, ngươi không chịu được loại nhân quả này, trên người ngươi nhiễm quá nhiều rồi." Tiểu tháp nói.

Thời khắc này, lông tốc Thạch Hạo dựng đứng, nó ghét nhất là cách nói này, thế nhưng tựu hồ tiểu tháp vẫn dựa vào cái này để giap dịch với nó, nó không khỏi nhíu mày, nói: "Có phải hay không ngươi mang rất nhiều nhân quả đặt lên người ta."

"Muốn đạt được có thể nào không phải trả giá." Tiểu tháp chỉ nói một câu như thế.

"Ví như?" Thạch Hạo muốn hỏi rõ hơn.

"Có rất nhiều khả năng, ví như Thiên Thần của Ma Chu nhất mạch mà còn sống thì có thể sẽ đến tìm ngươi, ví như Thần Vương của Thanh Loan nhất mạch mà thức tỉnh... Còn ví như, thiên địa này trực tiếp tới tìm ngươi."

Thạch Hạo nghe thấy thế thì đâu cả đầu.

"A..."

Thanh Loan tôn giả kêu to, nó bị bắt cơ bản không thể là đối thủ, chuẩn bị chết đến nơi.

"Ầm!:

Nó chấn động Thánh khí --- Thanh Thiên bảo luân, phát ra ánh sáng vô lương hòng đập tan một người một tháp này, thế nhưng khi bảo luân chạm

vào tiểu tháp thì cứ thế biến mất, không còn động tĩnh gì nữa.

"Sao lại như thế?!" Thanh Loan tôn giả hét lớn.

Cùng lúc đó, Hùng Hài Tử cũng kêu lên: "Đau chết ta rồi, đau lòng quá....."

Nó giận dữ, một Thánh khí cứ thế bị tiểu tháp nuốt lấy? Quá xa xỉ, quá lãng phí, quá đáng giận!

Cả người Thanh Loan phát sáng, nó muốn tự bạo thân thể, muốn ngọc đá cùng tam, không muốn lại bị người khác đoạt được thân thể của mình.

Nhưng mà, tiểu tháp phát sáng, một luồng hỗn độn kiếm quét ra, phù một tiếng chém rơi đầu của nó, mặc cho phù văn trên thân thể nó có dày đặc đến cỡ nào cũng vô dụng, thi thể chia lìa.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 325: Trận Chiến Huy Hoàng Khép Lại.

Một chiêu kiếm chém rớt đầu Thanh Loan, máu tươi dâng trào, một đời tôn giả cứ thế chết đi.

Thạch Hạo trợn tròn mắt, đó là cái gì? hỗn độn kiếm mang, hơi đảo qua chút xíu thì khiến người kinh hãi run rẩy, tiểu tháp thần bí thật là mạnh mẽ!

"Gào..." Hùng Hài Tử kêu to rồi nhào về phía trước tranh cướp lấy thân thể Thanh Loan, thân thể của một vị tôn giả lớn như thế thì toàn bộ đều là vật quý giá, đời nào bỏ qua được.

"Ta, ta!" Hùng Hài Tử kêu lên tranh đoạt với tiểu tháp.

Tiểu tháp hóa lớn, từ từ hút lấy đầu lâu của Thanh Loan mặc cho Thạch Hạo chống lại, tranh đoạt với nó nhưng kiên quyết không bỏ qua, chiến lợi phẩm được thu vào trong tháp rồi bắt đầu luyện hóa.

"Tiểu tháp. ta liều mạng với ngươi!" Thạch Hạo hét lớn, một bảo tàng lớn như thế mà không thể chiếm được một thứ gì, thật sự quá thiệt thòi.

Thời khắc này, Hùng Hài Tử lộ ra bản tính tiểu hung tàn của bản thân, ôm chầm lấy tiểu tháp lắc mạnh.

Tiểu tháp vô cùng thần bí, thần uy kinh người thì đời nào có khả năng lay động trước một cảnh giới như nó, lắc lư cùng nó một chút rồi nhanh chóng hướng về thi thể không đầu của Thanh Loan.

"Đây là của ta, sao ngươi có thể làm như thế được hả!" Thạch Hạo cuồng lên, lập tức nhào tới, ôm chầm lấy thi thể của Thanh Loan, dùng sức kéo về phía sau.

Đáng tiếc vẫn là thất bại, không thể nào tranh được với tiểu tháp, chỉ biết trơ mắt nhìn thi thể đó từ từ bị thu vào trong tháp, toàn thân tỏa ra hào quang rực rỡ.

Chuyện này khiến cho Hùng Hài Tử sinh hờn dỗi, lần đầu tiên nếm phải quả đắng, khi đối mặt với tiểu tháp thì nó cảm thấy hoàn toàn vô lực.

Mắt thấy thân thể Thanh Loan sắp sửa biến mất, nó giận dữ kêu to: "Tiểu tháp, ngươi hơi quá đáng đó nhen, ngay cả lông cũng không cho ta luôn à!"

Luôn luôn rất "hung tàn", vậy mà giờ lại ăn quả đắng tự nhiên là vô cùng không cam lòng rồi, không ngừng đứng nơi đó gào thét, biểu đạt sự bất mãn của mình.

"Hai tên tôn giả tựa như tòa núi nhỏ, kết quả bị ngươi nuốt sạch, không sợ gặp quả báo hay sao?!"

Lời nói vừa xong thì Thanh Loan biến mất, một chút thân thể cũng chẳng còn, không còn lưu lại thứ gì.

Thạch Hạo tức điên lên, khuôn mặt xám đen, lý sự nói: "Ngay cả lông mà ngươi cũng chẳng thèm để lại, quá phận quá đấy!"

Tiểu tháp thu nhỏ lại rồi trở về trạng thái ban đầu, ôn hòa trắng bóng, ánh sáng lộng lẫy, xoay tròn trên hư không.

Sau đó, một cọng lông chim xinh đẹp từ từ bay xuống, từ trong tháp rơi xuống mặt đất taoh thành một vệt lưu quang.

Thạch Hạo trợn tròn hai mắt, sau đó tức giận nói: "Ngươi... quá đáng mà, thật sự chỉ cho ta một cọng lông?"

Hùng Hài Tử tức giận, nắm chặt lấy tiểu tháp, dùng sức lắc lắc, nó chưa từng thấy tên nào láo như vậy, nó nói ngay cả một cọng lông cũng không để lại kết quả tên hỗn xược này lại trêu ngươi phun ra duy nhất có một cọng

lông chim.

"Ta liều mạng với ngươi!" Hùng Hài Tử giơ nanh múa vướt, ôm lấy tiểu tháp rồi nhét luôn vào trong miệng, dùng sức cắn, hàm răng trắng noãn vang lên những tiếng két két.

"Ấy da, đau chết ta mất!" Thạch Hạo kêu lên, nó cái gì mà chưa từng cắn qua chứ, cái gì mà chưa từng ăn qua, từ hạt cát của Bất Lão Tuyền cho đến chân nhện, tất cả đều nhai rôm rốp thế nhưng hiện tại lại vô cùng đau răng.

Hùng Hài Tử ôm quai hàm, tức giận, trợn mắt, nhìn chằm chằm tiểu tháp, rất muốn vứt quách nó xuống mặt đất, dùng sức giẫm cho đỡ cơn tức.

Thế nhưng mỗi lần ném đi thì tiểu tháp lại lơ lững trên không trung, cơ bản không thể nào rơi xuống mặt đất, khiến cho nó không thể nào thực hiện được ý đồ của mình.

"Tiểu tháp, ngươi khiến ta quá đau lòng, không có chút ý nghĩa gì!" Thạch Hạo căm giận, ngồi bệt dưới đất thở phì phò, không thèm phản ứng nữa.

"Không phải ta đưa cho ngươi một cọng lông hay sao?" Tiểu tháp nhích tới gần rồi lên tiếng.

"Ngươi còn nói, ngươi còn nói!" Hùng Hài Tử tức giận, lần thứ hai nắm lấy nó mà cắn, kết quả vẫn y như trước, bực tức nói: "Tức chết đi mà!"

"Đó chính là lông chim thần, rất tốt đó." Tiểu tháp khẽ nói.

"Ta nhổ vào, ta muốn ăn luôn cả ngươi!" Hùng Hài Tử lấy phương thức này để biểu đạt sự bất mãn vô cùng nghiêm trọng của mình.

"Đừng tức giận, cọng lông chim này không phải là vật thường, nó làm bạn với Thanh Loan cả một đời, tới hiện tại cọng lông này là vật duy nhất chưa từng tróc ra và thuế biến đấy." Tiểu tháp nói.

Thạch Hạo nghe thế thì quay đầu lại, nói: "Thế thì đã sao, không phải chỉ là một cọng lông chim thôi sao, những thứ tốt như nguyên thủy phù cốt đều bị ngươi nuốt lấy cả, ngươi muốn bồi thường cho ta thì dạy cho ta một loại đại thần thông đi."

Tiểu tháp lảo đảo cứ như là ăn quá no vậy, nói: "Ta cũng chẳng có thần thông nào để dạy cả."

"Lừa ai đấy hả, ta thấy ngươi ăn rất nhiều chim thần và hung thú, nếu không thì làm sao có những dấu ấn kia chứ, trên người ngươi còn có thêm dấu ấn của nhận, Thanh Loan, mà những dấu ấn mạnh mẽ hơn bọn nó cũng có không ít." Thạch Hạo rất tinh mắt, từ lâu đã phát hiện ra tình huống này rồi.

Bất quá, hiện tại những dấu ấn kia đều thu lại cả, chỉ khi nào tiểu tháp phát uy thì mới nhìn thấy được.

"Chỉ có thể nói là ta giờ đang bị thương nặng, những thứ kia đều là vết rách, cần một vài vật liệu để tu bổ." Tiểu tháp nói.

Rất nhanh nó chuyển đề tài, nói cho Thạch Hạo biết cọng lông chim đó vô cùng tốt, chính là lông thần tập hợp một thân tinh huyết mà Thanh Loan ôn dưỡng ra.

"Toàn bộ lông trên người của nó thì chỉ có mỗi thứ này là bất phàm, được xem là thần loan bảo vũ chân chính, còn có khí tức của tổ tiên nó nữa."

"Thật sự?" Thạch Hạo ngờ vực, nhặt cọng lông chim từ trên mặt đất lên thì phát hiện khi ở trên tay vô cùng nhẹ nhàng, nhẹ như không có vật gì vậy, không hề có chút điểm đặc biệt nào.

Nó cảm thấy mình đã bị lừa, lông thần thì sao có thể như thế được chứ, không phải nói là chỉ cần một cọng lông chim của tôn giả khi rơi xuống thì cũng đủ để đập chết cả đám cường giả hay sao?

"Đây nói lên của việc phản phác quy chân, có một vài hung thú và chim

thần vì theo đuổi sự mạnh mẽ nên luyện chế thân thể và da lông trở nên cứng cỏi và nặng nề, cũng không nhất định phải như thế, ví như cọng linh vũ này vô cùng tự nhiên, ngươi chỉ cần dùng sức vung lên một phát thì biết liền thôi."

Cọng linh vũ này đã phản phác quy chân, hiện tại dài hơn một thước thế nhưng khi gảy ở phía đầu thì kêu lên những tiếng leng keng, tỏa ra ánh sáng lung linh, cứ như là sắt đá va chạm với nhau.

Thạch Hạo vung nhẹ, xoẹt một tiếng, một luồng kiếm khí óng ánh bổ ra, vù vù vang vọng, tựa như cắt đứt hư không, vô cùng mạnh mẽ.

Thạch Hạo lấy làm kinh hãi, cọng linh vũ này không đơn giản, nếu như điều khiển là có hào quang màu xanh tăng vọt, không nói những thứ khác nhưng chỉ bằng vào luồng kiếm khí bá đạo gào thét mà ra thì cũng đủ chém nát rất nhiều bảo cụ rồi.

"Chung quy thì cũng chỉ là một cọng lông chim mà thôi, ta đánh nhau với người ta cũng không thể nào cầm cọng linh vũ này quyết đấu được?" Thạch Hạo hỏi. .

"Đây chính là một vật liệu, ngươi có thể giữ lại để sau này luyện chế binh khí." Tiểu tháp nói, đồng thời giới thiệu về sự bất phàm của cọng linh vũ này.

Dựa theo lời nói của nó, lông chim này có thể xưng là nguyên thủy chân vũ, là vị trí tinh túy nhất mà một con chim thần dựng dục ra, cũng là nơi liên kết duy nhất với nguyên thủy phù cốt.

Bên trong nó có nguyên thủy phù văn, đương nhiên không thể nào quan sát như nguyển thủy bảo cốt được, giống như là một nguyên thủy bảo cụ trời sinh vậy.

"Một cọng lông chim sinh trưởng cùng với xương? Cũng không tệ." Thạch Hạo rốt cuộc cũng gật đầu, tiêu tan một phần nào cơn tức giận.

"Thế giờ có thể làm gì?" Nó cắm cọng lông chim lên đầu, càng ngày càng giống với cư dân trong Đại Hoang, thế nhưng mắt lại rất sáng, linh khí bức người.

"Có thể luyện chế thành quạt Ngũ Cầm, lúc đó uy lực mạnh đến mức nào, ngươi khó mà tưởng tượng nổi." Tiểu tháp lên tiếng.

Thạch Hạo thất kinh, ở thời Thượng Cổ có mấy đại sát khí chấn động cổ kim, trong đó có túi Càn Khôn, chén Hóa Thiên... những vật này gần như là nghịch thiên.

Nó đã đọc sách cổ, cố gắng nhớ lại, tựa hồ quạt Ngũ Cầm cũng đứng ở trong đó, một khi luyện thành uy năng hiếm thấy trên đời. Chỉ cần vỗ nhẹ một cái núi cao có thể trở thành tro bụi, sông hồ mênh mông đều sẽ bị sấy khô, quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Dựa theo lời nói của tiểu tháp, cọng lông thần này là một trong những vật liệu đó, tên như ý nghĩa, quạt Ngũ Cầm cần năm loại lông thần, muốn luyện chế thành thì còn thiếu bốn loại nữa.

Sau khi nghe xong, trong lòng Thạch Hạo đã ổn định lại rất nhiều, nếu không hai tên tôn giả đều bị tiểu tháp nuốt mất mà chỉ để lại cho nó một cọng lông chim, thật là làm cho nó phát điên mà.

"Ngươi chỉ điểm cho ta một chút làm sao có thể tế luyện quạt Ngũ Cầm đi."

"Có thể, cứ đi tìm kiếm, trong một vài đại giáo trên thế gian này hẳn là có ghi chép, đây cũng chẳng phải là bí mật hiếm có gì, thiếu hụt chính vật liệu thần mà thôi." Tiểu tháp nói.

"Nhớ kỹ, khi luyện chế những cọng lông chim kia cũng có thể thay thế được, thế nhưng muốn phát huy ra uy lực lớn nhất thì tốt nhất nên dùng nguyên thủy chân vũ duy nhất của chim thần." Tiểu tháp bổ sung.

Thạch Hạo ghi nhớ khắc sâu trong lòng, nó còn có một cọng lông chim

của Hỏa Hồng, đó là của tiểu Hồng đã lưu lại khi ở Thạch thôn, trong lòng nó không ngừng ao ước.

"Tiểu Hồng ở nơi nào, không biết có thể cho ta rút lấy một cọng lông không, hoặc là... rút lấy cọng nguyên thủy chân vũ thì tốt nhất."

Một nơi rất xa xôi, một con chim màu hồng đang nằm lười biến trên một cây cổ thụ chọc trời, cắm rễ trong biển lửa, lúc này không biết vì sao lại rùng mình một cái.

"Cái tên vô lại ghi đang nhắc tới ta, đừng để cho ta biết được ngươi ở đâu!" Đến cảnh giới như nó nên đã thông linh từ lâu, có lúc sẽ có một vài linh cảm rất chân thật.

Hào quang biến mất, thần đài không thấy, tiểu tháp lại ở trên sợi tóc của Thạch Hạo, trắng noãn và bóng loáng cứ như là được khắc mà ra, cơ bản không nhìn ra đó là thứ gì.

Nó xuất hiện ở trước mặt mọi người, có thể trước giáo quân tràng chỉ có một mình nó, bất kể là Ma Chu hay là Thanh Loan đều hoàn toàn biến mất, nơi đây lặng yên như tờ, vô cùng yên tĩnh.

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ, thật sự là hắn đã chém chết Thanh Loan tôn giả rồi ư, thật là lợi hại nhen." Rốt cuộc sự yên tĩnh đã bị một đứa bé đánh vỡ, cô bé đến từ Thái Cổ Thần Sơn, hiện tại chỉ có năm sáu tuổi, ngây thơ trong sáng, tựa sát vào một thiếu nữ, có thể nói là trẻ con không biết gì.

Sau một khắc, nơi đây trở nên sôi trào!

Thạch Hạo chém chết Bích Ma Hắc Đồng Chu, còn có chim thần Thanh Loan, đây chính là hai vị tôn giả thần uy hiển hách, ngang dọc Hoang Vực, bễ nghễ quần hùng, kết quả lại rơi vào kết cục như thế này.

Nó vẫn chỉ là một thiếu niên mười mấy tuổi mà thôi, vậy mà lại chém chết hai tên tôn giả, lời này nói ra thì ai tin được chứ? Tuyệt đối là chấn động cả thiện hả.

Mọi người biết, nó có khả năng triệu hoán anh linh và Thượng Cổ chiến hồn, cũng không phải tự mình chiến đấu thế nhưng kết quả là quan trọng nhất, nó vẫn còn sống, hai vị tôn giả bị xóa bỏ.

Khu giáo quân tràng nằm ngoài Hoàng Đô trở nên sôi sục, vô tận tiếng bàn luận vang lên, cứ như là nhen lửa vậy.

"Cái tên chết bầm nhà ngươi làm ta lo lắng như gì á, cũng tốt, không có việc gì thì tốt rồi." Hỏa Linh Nhi yêu kiều thướt tha, nàng rất khó hiểu, khó mà tưởng tượng được gì sao Thạch Hạo lại đạt được kết quả như thế.

Một hướng khác, đám sinh linh của Thái Cổ Thần Sơn đều trở nên căng thẳng, tất cả chẳng nói lời nào, thiếu niên Nhân tộc này chính là trời sinh chuyên khắc chế cường giả Thần sơn ư?

Vân Hi trong lòng vô cùng không bình tĩnh, nhìn về phía trước, mở miệng, muốn nói gì nhưng lại thôi.

"Tên nhóc nhà ngươi quá lợi hại, làm cách nào thế hả?" Ở bên cạnh Vân Hi, Ngân Tuyết nói thầm.

"Nhân Hoàng ban rượu!" Đúng lúc này, từ trung ương Thiên cung có người bước tới, nâng lấy một mân ngọc, bên trên có một ly Cửu Long lưu chuyển chín loại ánh sáng thần, hương rượu nức mũi.

Mọi người biến sắc, ly Cửu Long này không phải cũng có thể dùng được, chỉ có một số ít người mới có thể được ban rượu như thế, ngay cả các hoàng tử cũng chẳng có cơ hội như thế này.

Đây là báo trước điều gì, Thạch Hoàng vừa ý với thiếu niên này ư? Đây quá nửa là người được chọn kế thừa, nghĩ tới khả năng này thì náo động lập tức nổi lên!

"Mặc dù biết người này khẳng định nắm chắc phần thắng thế nhưng tiêu diệt hai vị tôn giả quả thật vẫn khiến cho ta kinh ngạc, ngươi rất nguy hiểm, sau này nhất định phải lưu ý mới được." Thiên Hồ tiên tử đi tới, nụ cười rạng

ngời, dung mạo tuyệt thế, điên đảo chúng sinh.

Một bên khác, Nguyệt Thiền tiên tử cũng xuất hiện, nói: "Hắn là đệ tử của Bổ Thiên giáo ta."

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 326: Hoang Thiên Hầu.

Các cường giả vô cùng ao ước được hai vị tiên tử coi trọng, tranh giành vì mình, chuyện này khiến rất nhiều thiếu niên huyết dịch sôi trào, hận không thể lấy thân thay thế.

Nhưng mà, người trong cuộc thì mới biết được, bởi vì Thạch Hạo biết, hai người này vô cùng nguy hiểm, tương lai nói không chừng có thể sẽ cầm binh đao đối mặt lẫn nhau.

Mân ngọc trong suốt, bên trên có ly Cửu Long vô cùng tinh xảo và đẹp mắt tựa như là một kiệt tác nghệ thuật, nó như sắt mà không phải là sắt, như đá mà không phải là đá, lưu chuyển thần hà chín màu, bên trong chứa rượu màu xanh biếc, tỏa ra từng làn hương thơm ngát.

Thạch Hạo cảm ơn rồi đưa lên một hơi uống cạn, lập tức cảm thấy một luồng khí nóng lan tỏa cứ như là một con giao long đang chạy tán loạn trong gân mạch, khiến cho nó không nhịn được mà rên rỉ một tiếng.

Chuyện này khiến cho nó giật mình, chỉ một ly rượu mà vượt qua cả rượu Hầu Nhi, thành phần trong đó không chỉ có linh dược mà còn có cả thánh dược, là thần nhưỡng chân chính, giá trị không thể đo lường được!

Sau một khắc, trong cơ thể Thạch Hạo vang lên những tiếng như sấm nổ rồi bùng phát ra một tầng hào quang màu xanh lục, khí tức sinh mệnh phồn thịnh, cả người óng ánh, suýt chút nữa thì đã đột phá bước chân vào Minh Văn cảnh.

Lúc này nó biến sắc mặt nhanh chóng kìm chế, hiện tại nó vẫn chưa muốn tiến vào cảnh giới tiếp theo, tuy rằng Hóa Linh viên mãn thế nhưng nó vẫn luôn có cảm thấy phải cân nhắc lần nữa, muốn đột phát cực cảnh của cổ

nhân.

Nhưng mà, dược lực của ly rượu này quá mạnh mẽ làm cho Thạch Hạo phải ngồi ngay xuống đất, toàn lực vận chuẩn phù văn tiến hành trấn áp.

Cuối cùng, một đoàn hi quang màu xanh biếc bị nó áp chế co thành một khối chậm rãi truyền vào trong máu thịt, không cho nó xung kích nữa.

Mọi người biến sắc, rất nhiều người đều biết nó đã là Hóa Linh viên mãn, đã đạt tới ranh giới trong truyền thuyết, cùng sánh vai với tiên hiền cổ đại, thế nhưng tại sao lại không đột phá mà lại áp chế chứ?

Sinh linh của Thái Cổ Thần Sơn khiếp sợ, không ít người trong đó đoán được, bởi vì thực lực bọn họ đủ mạnh thì sự hiểu biết càng nhiều hơn, tỷ như tổ tiên của bọn họ cũng trải qua chuyện tương tự như thế, cuối cùng đã trở thành Thiên Thần!

Nguyệt Thiền, Thiên Hồ tiên tử cũng kinh ngạc, lần đầu tiên thấy hai người căng thẳng như thế, biểu hiện của Thạch Hạo khiến cho các nàng không thể không so sánh lần nữa, đây là một thiếu niên thiên tài bí ẩn, mạnh mẽ khủng khiếp, không nên ở Hoang Vực mà phải là vạn cổ đại giáo dốc hết tâm huyết để bồi dưỡng ra một người kiệt xuất cái thế như thế.

"Tỷ tỷ, ngươi chuẩn bị hầu hạ Ma Vương à, hình như nhìn thấy được một phần trong tương lai, hì hì..." Thiên Hồ tiên tử cười khẽ, sóng mắt câu hồn, nụ cười khuynh nước khuynh thành, quyến rũ động lòng người.

"Hắn và giáo phái ta dù gì cũng có chút ngọn nguồn, cùng với giáo phái của ngươi chung quy lại vẫn là không thể tới được." Nguyệt Thiền tiên tử nói, phong thái xuất trần, cả người xinh đẹp và thánh khiết.

Lúc này, cả giáo quân tràng sôi trào, giết chết hai vị tôn giả, chuyện lớn cỡ này chỉ do một thiếu niên tạo nên khiến cho mọi người khó mà tin được, tự nhiên là vô cùng náo động.

Cuối cùng, Thạch Hạo đứng thẳng người lên, đã thành công niêm phong

phải phần dược lực kia lại, chờ sau này khi đột phá vào Minh Văn cảnh thì chính là trợ lực giúp nó tăng nhanh như gió, tạm gác lại để tương lai sau này dùng.

"Tạ Nhân Hoàng!" Nó lớn tiếng cảm ơn.

Đến bây giờ giáo quân tràng đã bình tĩnh đi không ít, ánh mắt mọi người đều tập trung vào trên người Thạch Hạo, nó rất thản nhiên, vó người cao ốm, toác đen áo choàng, cặp mắt trong veo.

Trong tòa Thiên cung dựng lên từng luồng lửa màu vàng đang thiêu đốt khiến cho toàn bộ hư không đều vặn vẹo, khiến cho người khác cảm thấy hết sức khủng bố.

"Thạch Hạo nghe phong!" Đột nhiên có người lớn tiếng, âm thanh cuồn cuộn như là sấm sét.

"Thạch Hoàng rất coi trọng ngươi, muốn phong ngươi làm vương hầu." Câu nói này vừa ra mọi người không khỏi ồ lên, nó mới bao nhiêu tuổi, chỉ là một thiếu niên mười ba tuổi mà thôi, vậy mà lại được phong vương hầu?

"Phong Vương còn sớm, tu vi chưa đủ, phong Hầu là đủ rồi, biết trước được hắn sớm muộn gì cũng sẽ đột phá, có thể bước vào cảnh giới kia." Có người giải thích tâm tư của Thạch Hoàng.

"Ngươi cảm thấy có thể phong Hầu hay không?" Thạch Hoàng hỏi, giọng điệu bình thản thế nhưng chấn động cả giáo quân tràng, uy nghiêm như là Thần giáng thế, kinh sợ lòng người.

Trong nháy mắt tình cảnh trở nên im lặng, sau đó tinh binh của giáo quân tràng đồn thanh hét lớn: "Thạch Hoàng cơ trí!"

Bọn họ tuyệt đối trung thành, nơi đây phải tới mấy chục vạn đại quan đồng thơi hét lớn, chấn động cả thiên địa, vang tận trời xanh.

"Không biết Thạch Hoàng muốn phong Hầu cho hắn ở đẳng cấp nào?"

Có người hỏi.

"Thiên hầu!" Hai chữ mà thôi, rất nhiều người chấn động mà run lên, một Thiên hầu mười ba tuổi, cao cấp nhất, tiến thêm một bước nữa chính là Vương!

Tất cả mọi người đều ý thức được, Thạch Hoàng đã động tâm cơ, tuyệt đối liệt Thạch Hạo vào một trong những người kế thừa, có thể là người đứng đầu tiên!

Người có thể liệt trên vị trí kia thì cần phải cân nhắc rất nhiều, cho dù có tâm tư riêng nhưng cũng phải suy nghĩ thật kỹ, sinh ra Thạch Hoàng cũng không nhất định phải là dòng dõi mói được.

Trên dưới giáo quân tràng chấn động, mấy trăm ngàn người đều giật mình, đây chính là một tín hiệu rõ ràng nhất, từ nay về sau, một thiếu niên Thiên hầy đã sinh ra, tương lai sau này rất có thể sẽ trở thành Nhân Hoàng!

Mà Thái Cổ Thần Sơn cùng với những thế lực lớn Thượng Cổ đều biến sắc mặt, vẻ mặt liên tục thay đổi.

Chỉ có mỗi Thạch Hạo vẫn là rất bình tĩnh, Thiên hầu thì đã làm sao? Hoang Vực sẽ đại loạn, chuyện này chưa chắc đã tốt đẹp gì, hơn nữa ngày hôm nay nó đã đủ chói mắt, rồi lại bị đẩy tới một vị trí như thế, như đặt vào vị trí đầu sóng ngọn gió.

"Phong Thạch Hạo Hoang Thiên hầu!" Ngắn ngũi vài chữ, chấn động càn khôn, toàn bộ giáo quân tràng đều run rẩy, mà những áng mây trên trời cao bị ngọn lửa màu vàng tách ra, cảnh tượng vô cùng đáng sợ.

Mọi người nghe vậy thì đều run lên, tất cả đều rất hoài nghi, mình không có nghe lần đấy chớ?

Thiên hầu thì cũng thôi, phía trước lại bỏ thêm một chữ "Hoang", đây đại biểu cho Hoang Vực sao?

Rất nhiều người đều trầm mặc, ý của Thạch Hoàng là gì đây, che chở cho một Thiên hầu, một vài vị Vương đều lộ vẻ quái dị.

"Ha ha, huynh đệ, chúc mừng, ngươi ta vốn đều là con cháu Thạch tộc, hiện tại cũng đồng thời liệt Thiên hầu, như thế thì càng thêm thân cận rồi." Hỗn Thiên hầu đi tới chúc mừng, hắn cao to oai hùng, ôm lấy vòng eo của một cô nương trẻ tuổi, phóng đãng bất kham.

Nhân Hoàng sắc phong, miệng vàng lời ngọc, cũng không thể nào thay đổi được nữa, tự nhiên gợi ra chấn động mạnh, rất nhiều người đều quăng tới những ánh mắt khác thường.

Sau đó, nơi đây tự nhiên không thể bình tĩnh được nữa, cứ như là thiên thạch rơi thẳng xuống đại dương.

"Nhân Hoàng, ngài làm như thế chính là đẩy hắn lên ngọn gió, sẽ gây bất lợi cho hắn đấy." Trong trung ương Thiên cung một ông lão mở miệng, đứng đằng sau Nhân Hoàng, địa vị tôn sùng.

Hiển đây, đây không phải là nhân loại, trong khi chớp mắt con ngươi màu bạc lấp lóe ánh sáng kinh người.

"Đây cũng là một thử thách, là long hay là trùng thì phải xem sự thể hiện của hắn, sinh tử do mình chớ không phải do mệnh." Thạch Hoàng mở miệng.

Trận chiến này, Thạch Hạo danh chấn Hoàng Đô, truyền khắp Thạch Quốc, một thiếu niên cứ như là sao chổi bắt đầu quật khơi, uy danh vang vọng vùng ranh giới mệnh mông này.

Vương hầu trẻ tuổi nhất, mở ra mười đại Động Thiên, được xưng là thiếu niên Chí Tôn, Hư Thần giới không đối thủ, chém liên tục hai đại tôn giả... Hàng loạt vinh quang khiến cho Thạch Hạo trở nên chói mắt, vô cùng nổi trội.

Liên tiếp mấy ngày, cánh cửa của phủ đệ Thạch Hạo suýt chút nữa đã bị người giẫm nát, người tới bái phỏng nối liền không dứt, thế nhưng Thạch

Hạo cũng chẳng thấy đâu, lấy cớ bế quan.

Hết thảy những chuyện này nó đều ném hết cho những lão huynh đệ của tổ phụ sử lý, những người kia đều rời khỏi Võ Vương phủ tiến vào trong phủ Hoang Thiên hầu, từ đó trở đi Võ Vương phủ chính thức chia làm hai.

Mấy ngày nau, Thạch Hạo vẫn không ngừng suy nghĩ, hiện tại nó đang đứng trên đỉnh sóng như vậy không tốt, rất dễ trở thành bia ngắm cho mọi người cho nên nó quyết định rời đi ngay lập tức.

Trong mấy ngày tiếp theo, nó thấy được một vài người, ví như Hỏa Linh Nhi.

Sau đó, Lôi tộc tới cửa, tổng cộng có ba người, người thứ nhất chính là Đại tiểu thư Lôi tộc, người thứ hai là một lão bộc thực lực rất mạnh, người thứ ba là một mỹ phụ trung niên, chính là mẫu thân của Đại tiểu thư Lôi tộc.

Thạch Hạo mời bọn họ vào và trò chuyện một hồi, cuối cùng vị mỹ phụ trung niên kia trực tiếp nói vào vấn đề chính, nói cho nó biết một bí mật kinh người.

"Mẫu thân của ngươi không thuộc về vực này."

"Cái gì?" Thạch Hạo lúc này đứng bật dậy, lần đâu tiên biến sắc mặt.

Lôi tộc đã thể hiện thiện ý của mình, háo cho nó một vài tin tức.

Mẫu thân của Thạch Hạo đến từ vực ngoại, năm đó ở vực này từng cứu một mỹ phụ trung niên rồi đưa nàng tới Hoàng Đô Thạch Quốc, cuối cùng nàng gả vào Lôi tộc.

Những tình huống này, mỹ phụ trung niên không có nói tỉ mỉ, chỉ nói cho Thạch Hạo biết, mẫu thân của nó thân phận không tầm thường, đến Hoang Vực là để rèn luyện thế nhưng lại gặp phải kiếp nạn cửu tử nhất sinh, một thân tu vi suýt chút nữa thì bị đánh tan, sau đó gặp được Thạch Tử Lăng, cuối cùng trở thành người thân thuộc.

"Mẫu thân của ngươi hẳn là đã trở về Huyền Vực, trở về tộc mình để cầu thánh dược, theo lý mà nói hẳn là sớm trở lại mới đúng." Mỹ phụ trung niên nói.

Thạch Hạo nhíu mày, tự nói: "Huyền Vực!"

"Nhưng hiện tại, hơn phân nửa là ngươi đi không được, vực này sắp loạn, giới vực bích* khó mà xuyên thủng được, trừ phi là vô tượng đại giáo nếu không bản thân cơ bản khó mà vượt qua được."

(*): Bức tường biên giới.

Thạch Hạo chấn động, biết được tin tức bất ngờ như thế nên lộ vẻ cảm kích, nói: "Dì, cảm tạ người!"

Mỹ phụ trung niên từng đi theo mẫu thân của nó nên Thạch Hạo gọi như thế cũng không quá đáng, mỹ phụ trung niên cười cười sau đó kể những chuyện mà bản thân mình biết cho Thạch Hạo nghe.

Thật lâu sau Thạch Hạo không nói lời nào, trầm mặc thời gian rất lâu.

"Toàn bộ mọi việc nguyên nhân đều bắt nguồn từ ta, mẫu thân, người gặp phải tao ngộ khó khăn ra sao, là tộc nhân của người gây khó dễ hay là do những thế lực khác?" Thạch Hạo tự nói, thần sắc bình tĩnh, không buồn không vui, nói: "Nếu hiện tại khó có thể vượt qua, con sẽ quật khởi ở Hoang Vực này, sẽ có một ngày dựa vào tư thế mạnh mẽ mà quân lâm Huyền Vực!"

"Ta có hai đứa con gái, khi còn bé đã từng nói giỡn với mẫu thân ngươi rằng, sau này sẽ đồng thời gả hết cho ngươi." Mỹ phụ trung niên cười nói.

"Nương, thật vất vả lắm muội muội mới về một lần, cũng vì chuyện này mà bị người dọa cho chạy mất dép rồi." Đại tiểu thư Lôi tộc đung đưa cánh tay của mình đứng nơi đó làm nũng, không cho bà nói lung tung.

"Đây cũng chỉ là những chuyện cười mà thôi, trước kia cũng không có quyết định, ai biết muội muội ngươi có lá gan nhỏ như thế chứ, chạy trốn

suốt đêm để trở lại Thần sơn." Mỹ phụ trung niên vô cùng cưng chiều.

Thạch Hạo cười hi hi, cuối cùng cũng đã nhớ lại những ký ức mơ hồ ở trong đầu, lên tiếng nói: "Dì, bé mập tỷ tỷ xinh đẹp là do người sinh." nguồn

"Phụt!"

Đại tiểu thư Lôi tộc vừa nâng lên chén trà uống thì lập tức phun ra ngoài, nói: "Đang khen ngợi khác khác hả?"

Thạch Hạo tiễn những người này ra về rồi trầm thư trong thời gian rất lâu,

Sau đó, vẫn còn có rất nhiều người lục tục kéo tới, hiện tại Thạch Hạo vô cùng nổi danh nên tự nhiên có rất nhiều người muốn kết giao và lôi kéo.

Dù sao, hiện tại nó chỉ mới mười ta tuổi nhưng lại mạnh mẽ như thế rồi, trời mới biết được sau này sẽ đạt được những thành tựu như thế nào!

Thiên Hồ tiên tử cũng tới, ngồi bí mật nói chuyện với nó một canh giờ, sau đó không lâu Nguyệt Thiền tiên tử cũng tới, ở chung với nó gần nửa ngày.

Cuối cùng, Thạch Hạo quyết định rời đi, Hoàng Đô quá phồn hoa cũng quá táo bạo, nó không cách nào tu hành ở đây được, càng không mướn ở trên đầu sống ngọn gió.

"Đợi thêm một quảng thời gian nữa!"

Trước khi rời đi nó đã hạ quyết định như thế.

Sau đó, nó tuyên chiến!

"Thạch Nghị, có dám đánh một trận?!"

Nó cũng không biết đối phương có xuất quan hay không, có trở lại Hoàng Đô hay không, nhưng vẫn có tin đồn rằng Thạch Nghị sẽ xuất hiện!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 327: Cổ Điện.

Hoang Thiên hầu tuyên chiến, muốn quyết đấu cùng với Thạch Nghị, chấn động cả Hoàng Đô!

Tin tức này hết sức kinh người thế nhưng cũng không tính là quá đột ngột cho lắm, bởi vì mọi người đã sớm biết hai đại thiếu niên Chí Tôn chắc chắn sẽ có một hồi chạm trán, không thể tránh khỏi.

GIữa hai người có một ân oán khó mà hóa giải được.

Những chuyện kia quá mức kinh người, một người vốn là trời sinh Chí Tôn nhưng lại bị móc đi cốt, khiến cho thân thể suy yếu cạn kệt nhất định sẽ chết, lẽ ra sẽ tan theo gió thế nhưng thời gian mười mấy năm qua đi thì giờ lại xuất hiện, cũng bắt đấu quật khơi, có thể nói là kỳ tích.

Về phần Thạch Nghị, mọi người cũng không hề xa lạ gì, khi hiểu rõ ẩn tình bên trong thì mọi người đều chấn động, hắn không chỉ là Trùng Đồng giả mà còn có một Chí Tôn cốt chưa từng bại lộ ra ngoài, rất hiển nhiên hắn sẽ mạnh đến mức khiến người khác khó mà lý giải được.

Có thể chiến sao? Mọi người hoài nghi.

Dù sau Thạch Nghị cũng đã tiến vào Thượng Cổ Thánh Viện nên không biết khi nào thì mới đi ra, tuy rằng có tin đồn là hắn sắp xuất thế nhưng dù sao đi nữa thì vẫn chưa thấy động tĩnh gì.

Thạch Nghị, có dám chiến một trận?!

Đáng tiếc, không ai nghênh chiến, bởi vì chung quy lại Trùng Đồng giả chưa từng xuất hiện, trở lại cũng không biết ngày nào cả, cả đám người Võ Vương phủ vẻ mặt đều rất khó coi, người nào cũng nắm chặt nắm đấm.

"Sớm muộn gì cũng có một ngày, Nghị nhi trở về rồi đánh chết hắn!" Có người căm phẫn, tràn đầy lòng không cam và đau khổ.

"Ta tin rằng, cuối cùng thì Nghị nhi sẽ vô địch thiên hạ, một thân tu vi sẽ vang dội cả cổ kim!"

Người của Võ Vương phủ nói nhỏ, những người lưu lại đều là cường giả của Thạch Nghị nhất mạch, có một số việc một khi lựa chọn quyết định thì không thể nào quy đầu lại được nữa.

Cứ như thế ngày qua ngày, Thạch Hạo đợi nửa tháng mà vẫn không có tin tức gì, nó thở dài, chỉ có thể rời đi.

Bất cứ lúc nào cũng có thể chiến một trận, ngươi về ta có mặt! Đây chính là lời mà Thạch Hạo lưu lại, sau đó thì ra đi.

Khi nó quyết định rời đi thì Thạch Hạo không thể bình tĩnh được nữa, đặc biệt là gần Hoàng Đô nổi lên những cơn sóng ngầm cuồn cuộn, có nhiều tu sĩ mạnh mẽ lui tới.

Có người mời tu sĩ liều chết để mạo hiểm một lần!

Trận chiến đó, Thạch Hạo chém hai bị tôn giả, khi mọi người phân tích cẩn thận thì khẳng định đó không phải là sức mạnh của bản thân, nó có lá bài và có chỗ dựa vững chắc nhưng số lần sử dụng bị hạn chế, cho nên có thế lực lớn muốn mạo hiểm tham dò một lần.

Một vương hầu trẻ tuổi như thế khiến cho rất nhiều người bất an!

Hơn nữa Vũ tộc, Thác Bạt thế gia, Thái Cổ Thần Sơn đều căm thù nó, nhất định phải tạo nên một phen sóng gió, và sẽ có sát kiếp và huyết quang xuất hiện.

Đáng tiếc làm cho những người này phải thất vọng, Thạch Hạo ra đi không chút tiếng động khiến cho cả Lôi tộc, Hỗn Thiên hầu cũng không thể nhìn thấy bóng dáng của nó đâu cả, nó đã im lặng rời đi từ lâu rồi.

Trong lúc nhất thời, gần Hoàng Đô, trên một con đường quan trọng của Thạch Quốc, đâu đâu cũng có người qua lại, không ngừng tìm kiếm thế nhưng vẫn không thể phác hiện ra thứ gì.

Thạch Hạo đã rời đi, không một tiếng động, không ai biết nó đi tới nơi nào, đối với việc ban thưởng và đạt các loại tài nguyên để tu hành của Nhân Hoàng sau này thì nó cũng không hề luyến tiếc, dứt khoát rời đi.

Quyết đoán như thế khiến cho nhiều người cứng họng, nó rời khỏi đầu sóng khiến cho thủ đoạn của những kẻ địch đều hóa thành hư vô.

Nơi đây là một khu cung điện rộng rãi, có khảm từng viên đá hiếm thấy, lưu chuyển sóng thần lực, vương phủ này cứ như là một vùng tinh không càng nhìn càng khiến cho tâm thần của người ta tập trung vào.

Bỗng nhiên một luồng gợn sóng kỳ dị xuất hiện, một tấm da thú cổ rất lớn xẹt qua hư không, từ nơi đó đột ngột nổi lên rồi lơ lửng trong cung điện.

Thạch Hạo ngồi xếp bằng bên trên, mở mắt to đánh giá hoàn cảnh của cung điện cổ này thì lộ vẻ kinh ngạc. Nó từ từ hạ tấm da thú cổ xuống, đứng trong cung điện ngẩn đầu nhìn lên, tựu như đang đối mặt với mặt với một vùng biển sao.

"Đây chính là vùng đất quan trọng của Hỏa Quốc." Thạch Hạo tự nói.

Lần này, nó mượn sức mạnh của Hỏa Linh Nhi, ngồi trên da Hư Không thú, dựa theo tọa độ trực tiếp xuyên qua vô tận hư không để tới nơi này.

Hỏa Hoàng sợ con gái mình gặp bất trắc gì đó nên trên da Hư Không thú có khắc lên mấy tọa độ, không cần bản thân điều động, chỉ cần kích hoạt tọa độ là nó có thể đưa thẳng tới nơi cần tới.

Trước khi đi, Hỏa Linh Nhi tự mình điều khiển để cho Thạch Hạo rời đi, giúp nó đến thẳng tới nơi này.

Còn về Hỏa Linh Nhi, do còn một vài chuyện muốn làm nên vẫn chưa

thể rời khỏi Hoàng Đô Thạch Quốc, trên thực tế nàng không muốn để người khác biết Thạch Hạo đã tiến vào Hỏa Quốc.

Hiện tại, mười Động Thiên của Thạch Hạo tuyệt đối khiếp khắp nơi chú ý, đông đảo thế lực lớn quan tâm, bất kể là Thạch Hạo hay là Hỏa Linh Nhi đều không muốn người khác biết, mà lão bộc của Hỏa Linh Nhi chính là người đã sắp xếp chuyện này nên cũng sẽ không muốn chút tin tức nào đó tiết lộ ra ngoài.

Lúc nó rời đi, không người nào có thể phát hiện tung tích.

Hỏa Quốc, trong cung điện cổ xưa hoàn toàn yên tĩnh, Thạch Hạo một mình cất bước trong cung điện đầy trống trải này, chỉ có tiếng bước chân theo nhịp vang lên khắp nơi mà thôi.

Cuối cùng, nó đi ra ngoài, đập vào mắt là cảnh thượng đầy hoang vu, nơi đây chẳng khác nào là một vùng sa mạc, chỉ có tòa cổ điện rộng rãi này, không còn một kiến trúc nào khác nữa.

"Ngươi thuộc vương phủ nào, sao lại đến muộn như thế hả, người khác đề đã tiến vào hết rồi." Đột nhiên, một ông lão xuất hiện, trên mặt không chút biểu tình, ngữ khí tựa như rất tức giận.

Thạch Hạo vô cùng kinh ngạc, xảy ra hiểu lầm gì đó chăng?

Cách đó không xa xuất hiện một đám thiếu niên, chiến y đỏ rực, đứng ở nơi đó tựa như là ánh lửa lượn lờ, khí tức vô cùng mạnh mẽ.

"Ta không phải là con cháu Hỏa Quốc." Thạch Hạo giải thích.

Ông lão nghe thấy thế thì nhíu mày, liếc mắc nhìn nó, nói: "Ngươi không phải là con cháu bộ tộc ta, xem ra tư chất rất ghê gớm, nếu không thì sao có cơ hội như thế này được."

Người trẻ tuổi có làn da trắng noãn, đứng trong ánh lửa, hỏi: "Ai bảo ngươi tới đây."

"Công chúa Hỏa Linh Nhi." Thạch Hạo thật thà trả lời.

"Hóa ra là vị Hoàng muội kia, hé!" Người thanh niên nói một câu như thế khiến cho Thạch Hạo cảm giác được một luồng hỏa khí cực nóng, ngọn lửa trên người của thanh niên kia lại mạnh lên một chút.

"Nhanh chóng tiến vào, nếu công chúa đã chọn và phái ngươi tơi thì không nên làm nàng thật vọng, nếu như gặp phải người của vực ngoại không xung đột thì không nên xung đột làm gì, phải giữ được tính mạng." Ông lão nói.

Thạch Hạo ngẩn ra, cảm thấy hiểu lầm quả thật rất lớn.

"Hoàng muội luôn được phụ hoàng sủng ái, không biết người được phái vào có đáng tin không nữa, mong rằng đừng có quá yếu mà làm ra chuyện ngu xuẩn gì." Thanh niên trẻ tuổi kia cười gằn, trong con ngươi bắn ra hai luồng ánh lửa nhìn về phía Thạch Hạo, kèm theo là hàn ý và châm biếm.

Thạch Hạo rất bình tĩnh, trải qua nhiều chuyện như thế thì đương nhiên sẽ không khiến cho nó nổi giận rồi, có thể cảm giác được người thanh niên trẻ tuổi này vô cùng đố kỵ với muội muội của mình.

Hào quang léo lên, trong cung điện lại có phù văn sáng lên, lại thêm hai cô gái xuất hiện, mở ra một thông đạo thần bí nào đó để tới nơi này, cung điển này hẳn là một cái truyền tống trận.

"Là người do Linh Nhi muội muội tuyển à, xem ra cũng chẳng ra sao cả, đừng có đi vào nếu không lại bị thiếu niên cường giả của vực ngoại đánh giết, tổn hại uy danh Hỏa Quốc ta."

"Xem ra cũng rất đẹp trai và yếu đuối, chỉ sợ chịu không nổi dằn vặt rồi, ha ha!"

Hiển nhiên đây cũng là hai vị công chúa, các nàng cạnh tranh kịch kiệt với nhau, sau khi nhìn thấy Thạch Hạo thì cũng chẳng thể hiện vẻ thân mặt chút nào.

"Được rồi đó, ngươi có thể tiến vào." Ông lão lên tiếng.

Thạch Hạo nhíu mày nhưng rồi cũng không có cãi lại, gật gật đầu, bất kể có hay là không do Hỏa Linh Nhi cố ý lạo thành hiểu lành như thế này, nếu đã giúp nó thì cứ tiến vào xem một chút cũng được, coi như trợ nàng chút sức lực.

"Thập Lục ca, ngươi không có đi vào à, không muốn thể hiện bản lãnh của mình sao?" Một cô gái hỏi.

"Đương nhiên là phải đi vào rồi, ta đang chờ, người của ta vẫn còn chưa tới." Người thanh niên trẻ đáp.

"Ha ha, người của chúng ta cũng chưa tới, cũng không vội." Hai cô gái kia cười nói.

Thạch Hạo cũng không nói gì, từ lâu đã hướng về nơi sâu trong sa mạc, cuối cùng bóng lưng nó biến thành một chấm đen nhỏ, biến mất ở chân trời.

"Hắn cứ thế xông thẳng vào, không muốn đi đường vòng? Là mạnh mẽ kinh người hay là ngu xuẩn đây, đó chính là muốn tìm chết sao?" Trên khóe miệng của người trẻ tuổi mặc chiến y đỏ thẩm lộ tia cười lạnh.

"Nói không chừng là một cao thủ thật sự đó, có thể một đường quét thẳng mà xông vào." Một cô gái cười nói.

"Nực cười!" Thanh niên áo đỏ lắc đầu.

Đột nhiên, ánh sáng đỏ rực bùng phát, một vầng mặt trời lớn xuất hiện, đỏ đậm như máu và chói lóa, khiến người khác không tài nào nhìn thẳng vào được.

"Tam thúc tổ!" Ba tên con cháu hoàng tộc tập tức trang nghiêm bái kiếm.

"Vừa nãy có một thiếu niên đi vào?" Một giọng nói già nua từ bên trong

mặt trời lớn kia truyền ra.

"Da, vừa mới đi nào, là người mà Linh Nhi muội muội tuyển."

"Ta nhận được một tin tức, có khả năng là đã xảy ra hiểu lầm gì đó." Âm thanh từ trong mặt trời lớn kia lại truyền ra, mơ hồ không rõ ràng, không chú ý thì cơ bản không thể nào nghe rõ được.

"Có chuyện gì hay sao thế Tam thúc tổ?" Ba người hỏi dò.

"Bên trong có lẽ sẽ xảy ra biến cố, có thể xuất hiện một ít sóng gió, sợ thương vong sẽ rất nhiều." Ông lão trong mặt trời lớn khẽ nói, hiện ra một loại sóng năng lượng rất kịch liệt.

"Những người của vực ngoại cho dù có mạnh mẽ hơn nữa thì cũng không nên quá phận chứ?" Thanh niên trẻ tuổi mặc chiến y đỏ đậm nhíu mày.

"Ta cũng sợ người của vực ngoại chết cũng không ít." Ông lão khẽ nói rồi xoay người rời đi, một vầng mặt trời lớn rực rỡ hiện lên vụt ngang trời, truyền đến những thanh âm nhỏ, nói: "Cũng tốt, cần kiêng cường và tàn nhẫn một ít."

"Tam thúc tổ sao thế?" Có người không hiểu, ngay cả ông lão thủ tại nơi đây cũng không tìm được manh mối nào.

"Chút nữa người tới đông đủ thì chúng ta cũng nên tiến vào thôi, tuy gặp nguy hiểm, người của vực ngoại rất mạnh thế nhưng cũng mang ý nghĩa là có cơ duyên to lớn."Một vị công chúa hoàng tộc nói.

Vùng sa mạc này rất rộng lớn, cực kỳ bao la, Thạch Hạo vừa đi được mấy chục dặm thì cảm thấy có gì đó không đúng, mặt đất dưới chân càng ngày càng nóng, bàn chân như nóng lên.

Khi Thạch Hạo rời khỏi Hoàng Đô, di chỉ Bổ Thiên các, nơi đó có một vùng hư không xuất hiện vết nứt, lưu chuyển ra một luồng khí hỗn độn, như

là có người đang nổ lực phá tung không gian để ra ngoài.

Đáng tiếc, loại sương mù này mông lung chốc lát thì lại khôi phục lại yên tính, ngược lại có một vùng hư không khác lại xuất hiện một vết nứt.

Nơi này không có vững chắc, thỉnh thoảng lại như thế, y chang như việc lúc nào cũng có thể xuất hiện một cách cửa, xuyên qua để tiến vào tiểu thế giới ở bên trong vùng Thượng Cổ.

"Xem ra phải chờ thêm chút thời gian nữa, Nghị nhi rốt cuộc cũng gần xuất hiện rồi."

Nếu như Thạch Hạo ở nơi này thì nhất định sẽ giật nảy cả mình, bởi vì bên trong di chỉ có một con nhện lớn màu vàng, khí tức khủng bố, cứ như là một hóa thạch lâu năm yên lặng nằm ở nơi đây.

Tương truyền, tổ tiên của hồ Ma Linh nhất mạch chính là một con Kim Chu, cuối cùng thì hóa thành Thiên Thần!

Đây hiển nhiên là không phải là vị Thiên Thần kia. Nó chính là chủ hồ Ma Linh, cũng chính là tổ sư của Thạch Tử Đằng, mấy năm trước từng được mời tới Võ Vương phủ để hộ đạo giúp Thạch Nghị vượt cửa ải.

Đoạn thời gian gần đây nó vẫn ở nơi đây, nay cả Bích Ma Hắc Đồng Chu tôn giả bị giết, sau khi nhận được tin tức nó cũng không hề rời khỏi, vẫn như trước thủ tại chổ này.

Trùng Đồng giả, hơn nữa có Chí Tôn cốt, khiến cho chủ nhân của hồ Ma Linh không tiếc hạ thấp mình, phòng ngừa khi Thạch Nghị xuất quan bị người khác áp chế.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 328: Tổ Địa Của Hỏa Tộc.

Di chỉ Bổ Thiên các hoàn toàn hoang văng, từng là nơi huy hoàng của đại giáo mà giờ đây chỉ còn dư lại ngói vỡ tường sập, gạch vụn đầy đất.

Kim Chu chưa từng thả lỏng, nó biết Hoang Vực sẽ đại loạn, "cấm kỵ" sắp hiện ra, khắp nơi đều đang chuẩn bị, tương lai sau này hoặc ẩn núp hoặc chống lại, mà Thạch Nghị thì được nó gửi gắm kỳ vọng rất cao.

Toàn thân nó rực rỡ cứ như được đúc từ vàng vòng, mặc dù thân thể đã thu nhỏ lại nhưng cũng dài vài trượng, kỳ thực bản thế của nó cứ như là núi cao hùng vĩ.

"Lẽ nào Trùng Đồng giả muốn ra rồi sao, ta thấy nơi đó có động tĩnh, có Chí Cường giả đang ẩn núp và chờ đợi."

Tin tức này rốt cuộc cũng truyền ra ngoài khiến cho đoạn ngày tháng sôi trào lại nổi lên, lòng lòng người không yên, trở nên táo bạo hẳn.

"Thạch Nghị mà trở về, không biết đứa nhóc hung tàn có xuất hiện không, có thể đánh một trận không, dù sao hai người cách nhau ba buốn tuổi mà."

Mọi người cảm thấy Thạch Nghị tư chất ngút trời, tốc độ tu hành cực nhanh, mà "đứa nhóc hung tàn" tuy rằng bất phàm nhưng dù sao cũng nhỏ hơn vài tuổi, vốn sinh ra đã thua thiệt rồi.

"Cứ chờ đi, chắc chắn sẽ là một hồi long tranh hổ đấu, ta cảm thấy cuộc quyết đấu của hai người này thậm chí sẽ dính dáng tới vô thượng đại giáo của vực ngoại nữa kia, sẽ có tình cảnh đối chọi giữa hai đại trận doanh.

Loáng thoáng mọi người đã cảm nhận được, một cuộc bão tố sắp xuất

hiện, nếu như khai chiến thì sẽ kinh động mười phương, khiến cho toàn bộ Hoang Vực chú ý.

Cuộc chiến giữa thiếu niên Chí Tôn được mở ra? Tất cả mọi người đều đang mong ngóng.

"Bất luận là ai thì đều đủ khả năng để lưu danh sách sử, đều có thiên phú kinh người, ngạo thị cổ nhân, nhưng đáng tiếc, nói chung lại hẳn phải có một người chết đi."

Không cần nói cặn kẽ, Trùng Đồng giả có Chí Tôn cốt, bổ trợ bực này từ cổ đại đến giờ chưa hề có, xem như là đã mở ra một thần tích mới, thành tựu sau này của hắn không thể suy đoán được.

Mà Thạch Hạo lại mất đi Chí Tôn cốt nhưng lại quật khởi, truyền kỳ tràn ngập như vậy thì một thiếu niên thế này nhất định cũng khiếp sợ đương đại.

Thế gian gió nổi mây vờn, đặc biệt Thạch Quốc càng trở thành tiêu điểm để mọi người quan tâm.

Sau khi Thạch Hạo tiến vào nơi sâu trong xa mạc thì phát giác dưới chân trở nên nóng rực, không lâu sau thì nhìn thấy có nơi bốc lên từng khí nóng hừng hực từ dưới đất bốc lên.

"Nơi này nóng thiệt, đừng nói là ta đang đi vào núi lửa chớ?"

Nơi này rất hoang vu, một đường thẳng tiếng mấy chục dặm, ngay cả một cọng cỏ cũng không có, một sinh linh cũng chả thấy đâu, đập vào mặt toàn là những vụn đá, quang cảnh vô cùng quạnh hiu.

Từng trận khói trắng bốc lên từ mặt đất có mùi của lưu huỳnh, sộc vào mũi rất khó chịu, Thạch Hạo chảm thấy hướng mình đang tới tựa như là hỏa ngục, càng ngày càng nóng.

Khi tiến lên được hơn trăm dặm nữa thì nó có thể thấy được, phía trước sương mù mờ ảo, trên thực tế đó đều là khói trắng, mùi vị khói lửa xông vào

mũi, toàn bộ mặt đất đều muốn bốc cháy cả lên.

Bỗng nhiên, một con hung cầm vô cùng to lớn xẹt ngang bầu trời, hai cánh giang ra dài tới mấy chục trượng tạo nên một cơn gió lớn, bay vụt ngang qua trên đầu Thạch Hạo khiến cho áo của nó bay phần phật.

Tiến xa như thế, đây là lần thứ nhất thấy được sinh linh.

Ở trên lưng chim lớn này có mấy bóng người, nhìn thấy nó đang đi bộ thì lộ vẻ khác thường.

"Lại có người đi bộ qua vùng xa mạc này, không có đi vòng quanh, chưa từng tránh né, cứ thế thẳng tiến, chẳng lẽ muốn lấy thân làm mồi, thu lấy duyên cơ to lớn?"

"Thằng ngu này lá gan to ghê nhỉ, vừa khéo cứ để hắn đi dò đường trước thay chúng ta, nếu như có phát hiện thì chúng ta cùng độc chiếm." Có người nói nhỏ.

Con chim khổng lồ bay vòng quanh, lẩn vào trong tầng mây bên trên giám thị nhất cử nhất động của Thạch Hạo.

Thạch Hạo ngẩn đầu nhìn thấy con hùng cầm đó, cặp mắt híp lại, không có biểu thị gì thêm, tiếp tục tiến lên.

"Gào..." Xa xa, truyền tới một tiếng gào lớn, một con sói khổng lồ toàn thân đỏ đậm xuất hiện, ánh lửa hừng hực, cao tới mười trượng, dài hai ba mươi trượng, hung mãnh và dữ tợn.

Hàm răng trắng như tuyết cứ như là kiếm tốt, da lông toàn thân đỏ đậm như máu, ánh sáng lượn lờ, đây là một con hung thú vô cùng mạnh mẽ.

Thạch Hạo kinh ngạc, nó rốt cuộc cũng biết mình đã tiếp cận đến chỗ cần tới nên mới thấy được sinh linh, mà từ từ số lượng lại tăng lên, biệu thị nguy cơ cũng đang dần tới.

Khi đến khu vực này, trên mặt đất thỉnh thoảng phun trào khí trắng, nhiệt hộ đủ để hấp chín một người, hơn nữa còn có nơi bốc lên những bọt dung nham bằng bong bóng, lộ ra ánh sáng đỏ tươi.

Đến tột cùng nó đã tới nơi nào? Hiện tại còn không biết, Thạch Hạo cảm thấy cần phải biết rõ mới được, nên hữu tâm chào hỏi vài người thế nhưng từng người đều phòng bị cẩn thận.

Rốt cuộc, tiến thêm mấy dặm nữa, trên đường đi xuất hiện mùi máu tanh, chứng tỏ đã tiến vào khu vực nguy hiểm, tuy có mùi lưu huỳnh gay mũi át đi hơn nữa thế nhưng vẫn có thể phát hiện được một ít.

"Đó chính là Kim Tình Long Giác Sư."

Thân thể khổng lồ, hình thể như sư tử, cặp mắt vàng, đôi sừng rồng, thân thể có vảy màu xanh, đây chính là một di chủng vô cùng mạnh mẽ, kết quả lại chết thảm ở nơi đây.

Ngoài ra, còn có một ít mãnh vỡ của bảo cụ, cùng với những chân tay của nhân loại, bọn họ đều bị giết hại ở nơi này.

Nơi đó có một cái ao dung nham, đỏ tươi và trong suốt, cũng không phải rất lớn mà phạm vi khoảng bốn năm trượng, toàn bộ tàn thi đều ngã xuống ở đây, bọn thứ này ăn mòn hơn nửa.

Đại thế rất đặc biệt, đây là một vùng sa mạc lớn, bao la bát ngat, không có miệng núi lửa nhưng trên mặt đất lại có ao dung nham và khí nóng, lượn lờ mờ ảo bốc lên khiến không gian đều mơ hồ.

"Ngươi, tiến lên xem chút đi." Người ngồi ở trên lưng con sói đỏ chỉ tay về phía Thạch Hạo, bắt nó phải đi về phía trước.

Thạch Hạo lườm lườm hắn rồi cũng chẳng thèm để ý tới, đứng yên quan sát, nó có thể nhận biết được đó là một đám con cháu vương hầu, thông qua dấu ấn trên tay áo của bọn họ thì cũng là quý tộc Hỏa Quốc.

"Có nghe hay không thế nào, đang nói ngươi đấy, đi tới ao dung nham kia xem tình hình thế nào đi."

Bọn họ thấy Thạch Hạo chỉ là một tên thiếu niên, một thân một mình, tuổi tác cũng không lớn, hiển nhiên là thân đơn lực lẻ, có thể là đoàn đội của tên này bị diệt chỉ còn lại mình nó, cho nên có thể sai khiến được.

"Ngươi điếc hay sao thế hả, ta đang nói chuyện với ngươi đó, nếu không muốn chết thì nhanh nhanh đi vào kiểm tra đi." Mấy người đang ngồi trên con sói khổng lồ màu đỏ đậm quát lên.

"Có chút quái lạ, bên trong dung nham đó có sinh linh gì không biết, cũng không giống với ngoại giới cho lắm." Thạch Hạo khẽ nói.

"Xoẹt!"

Người ở phía sau cười gằn, bổ tới một luồng kiếm khí chém thẳng về phía Thạch Hạo, ép nó phải tiến lên để dò đường, coi như là "tốt hôi", dẫn dụ sinh vật ở dưới dung nham ra ngoài.

"Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, lấy thần tính sinh linh đưa ra đây." Bọn họ muốn ép Thạch Hạo phải tiến vào trong ao dung nham kia.

"Đồ điếc không sợ súng, đại nhân nhà người tới cũng chưa dám làm thế với ta nữa." Thạch Hạo quay đầu lại, ánh mắt lạnh lẽo, chỉ trợn mắt lên thôi thì cả đám người kia đã rùng mình cả rồi.

Cùng lúc đó, trong mắt Thạch Hạo bay ra hai luồng tia điện màu tím, xé nát luồng kiếm khí kia rồi chăm chú nhìn bọn họ, sau đó một bàn tay lớn thò ra tạo nên một cơn gió lớn, chụp lấy mấy người này.

Đó là tia chớp hóa thành cuồng phong hình thành nên bàn tay màu tím, trong nháy mắt vồ thẳng tới con sói khổng lồ màu đỏ đậm kia, uy thế không gì sánh được, bọn họ sao mà chống lại được.

Đám người trẻ tuổi này tuy rất mạnh, thiên tư bất phàm, là người yếu thì đã không vào được đây rồi, thế nhưng đáng tiếc là gặp phải Thạch Hạo, cơ bản không phải là đối thủ, còn kém quá xa.

Ngay cả sinh linh của Thái Cổ Thần Sơn còn không phải là đối thủ thì huống chi là bọn họ, tuy rằng lớn tuổi hơn Thạch Hạo rất nhiều nhưng vẫn không thể được.

"Ngươi... là người nào?!" Bọn họ giật nảy mình, thiếu niên này chừng mười ba mười bốn tuổi sao lại mạnh mẽ như thế này chứ. Sắp bước vào Văn Minh cảnh, quả thật khó mà tin nổi.

Sau một khắc, bọn họ không thể kêu lên được nữa, đó là cơn cuồng phong được ngưng tụ từ tia chớp, hồ quang tán loạn, ầm ầm vang vọng, bao phủ lấy con sói khổng lồ ở bên trong.

Chuyện này khiến cho đám người ngồi trên con chim khổng lồ đang lẫn trong tầng mây trên trời cao kinh hãi.

Đối với người thế này, Thạch Hạo không bao giờ có lòng thông cảm, nếu đối phương muốn đẩy nó vào ao dung nham, đó chính là đẩy vào chỗ chết, tránh được mùng một chớ đừng trách nó giết ngày mười lăm.

Đương nhiên, Thạch Hạo cũng không có vô tình như bọn họ, chỉ là đẩy bọn họ tới trước cách ao dung nham cũng không quá xa.

"Không, mau kéo ta trở lại." Cả người hắn đều là hồ quang, toàn thân cháy đen khó mà nhúc nhích được.

"Nói, nơi đây là nơi nào, có diệu dụng gì, các ngươi đang tìm gì ở nơi đây?" Đơn giản và nhanh gọn, Thạch Hạo phải thiếu hiểu được tình huồng nơi đây.

Mấy người này trợn tròn mắt, đây là người nào, ngay cả nơi này mà cũng không biết là nơi nào sao. Nó không phải là con cháu Hỏa tộc? Thế sao lại vào được nơi này, chuyện này khiến bọn họ hoảng sợ.

"Ngươi... là ai?" Một người lớn tiếng hỏi.

"Là ta đang hỏi các ngươi." Thạch Hạo bình tĩnh nói.

"A..." Đột nhiên có người bị đẩy tới trước ao dung nham kêu to, mặt đất dưới chân hắn bỗng chìm xuống rồi rơi vào trong dung nham, tràn đầy sợ hãi.

Thạch Hạo cau mày, đưa bàn tay ra liền hóa thành một vùng sóng biển màu vàng nhằm kéo hắn trở lại, cũng không hy vọng hắn mất mạng ngay lập tức.

Nhưng mà cũng đã chậm rồi, một con sinh linh từ bên trong dung nham nhảy lên, rốp một tiếng, kéo tên kia lại.

"Ồ, giống như là một con gà vậy, thật là kỳ quái." Thạch Hạo lộ vẻ quái dị, loại sinh linh này sao lại mạnh mẽ như thế chứ? Có chút không hợp với lẽ thường.

"Thế đám các ngươi có nói hay không?" Nó quay đầu hỏi mấy người này.

"Gào..." Đang lúc này, con sói khổng lồ kia gào lên một tiếng, lông toàn thân đều dựng đứng ra sức dãy dụa, nó cũng rơi xuống dưới.

Đồng thời, một con hung cầm màu đỏ rực ập tới, phải dài tới mấy trượng, toàn thân đỏ đậm như máu, y hệt như một con gà.

"Ầm!"

Thạch Hạo xuất ra một chưởng va chạm với con sinh linh này, khiến cho con sinh này bị đánh bay rơi vào trong dung nham, đồng thời ném con sói khổng lồ kia ra xa, cứu lấy nó một mạng.

"Chúng ta nói, nhanh nhanh đưa chúng ta tới nơi an toàn đi, đừng để chúng ta cạnh cái ao này." Mấy người còn lại kêu lên, sắc mặt trắng bệch,

mồ hôi hột đầy người.

"Nói." Thạch Hạo nhìn bọn họ.

"Nơi đây chính là tổ địa của bộ tộc ta, là nơi quật khởi của Hỏa Quốc ta." Một người run giọng nói, khi nói xong thì cầu xin nó thả bọn họ các xa ao lửa.

"Cái gì?!" Thạch Hạo kinh ngạc, vậy mà nó đã tới tổ địa Hỏa tộc, đây chính là một vùng đất cấm, những người không thuộc dòng dõi thì rất khó đặt chân vào.

Rất nhanh nó cũng biết thêm một vài tin tức khác nữa, đại khái đã hiểu được một chút tình huồng nơi đây.

Thời Thượng Cổ, Hỏa Quốc có thể quật khởi tất cả đều dựa vào vùng tổ địa này, tục truyền nơi này có rất nhiều thần tính linh vật, có thể trợ giúp tu vi người khác nhanh chóng tăng lên.

"Tục truyền, nơi này có vật chất thần tính, có thể giúp cho một vài sinh linh tầm thường trở nên mạnh mẽ."

Thạch Hạo nghe thấy thế thì ánh mắt lóe sáng, càng nghe thì càng thấy nơi đây quả là một nơi lý lưởng để tu hành, nó muốn đột phá cực cảnh Hóa Linh, còn muốn ở nơi này bước vào Văn Minh cảnh, rèn luyện bản thân.

"Một vài thiên tài của vực ngoại cũng tới."

"Tại sao?" Thạch Hạo hỏi.

"Đại giáo ở vực ngoại tới tìm Hỏa Hoàng để hợp tác cùng với người, muốn nâng đỡ Hỏa Quốc chúng ta nhưng lại đưa ra một điều kiện, là muốn cho đệ tử của bọn họ tiến vào tổ đại của bộ tộc ta."

Liên quan đến chuyện này thì những người này chỉ biết có hạn, trong này tựa hồ có bí mật rất lớn, theo Thạch Hạo suy đoán hơn nửa nơi đây có

thứ không hề tầm thường, nếu không thì cần gì đại giáo ở vực ngoại động tâm chứ.

Sau đó, Thạch Hạo bất ngờ biết được, mỗi một đời Hỏa Hoàng đều quật khởi ở nơi này, thực lực nhanh chóng tăng cao, cuối cùng thì vấn đỉnh giang sơn trở thành bá chủ.

Chuyện này càng khiến cho nó chấn động, nó có một cảm giác, Thạch Nghị rất nhanh sẽ đi ra khỏi Thượng Cổ Thánh Viện thì cảnh giới sẽ rất cao, nó muốn đuổi kịp thì cần phải có thời gian nhất định.

Dù sao, nó nhỏ hơn người ta ba bốn tuổi, đây là rào cản, nó muốn dựa vào thực lực của bản thân để chiến thắng đối phương thì về mặt cảnh giới tuyệt không thể yếu.

Nếu không, trận chiến đó sẽ chẳng có chút bất ngờ nào!

Trừ phi nó lại vận dụng tiểu tháp, nhưng nó không muốn làm như thế, muốn dựa vào thực lực chân chính để đại chiến với Thạch Nghị, nhìn xem thử ai mạnh ai yếu.

"Địa phương tốt, ta ở đây tu hành và cũng có thể giao thủ với thiên tài vực ngoại, mài giũa bản thân, còn có thể chiếm lấy một ít sinh linh thần tính tồn tại ở nơi này, tách lấy tinh hoa rèn luyện bản thân, tăng lên tốc độ tu hành."

Thạch Hạo bình tĩnh lại, cảm thấy thật là bất ngờ, tới nơi này có thể là một món quà rất lớn của Hỏa Linh Nhi dành tặng cho nó, trầm mặc trong chốc lát sau đó nó cảm thấy không thể lãng phí một cơ hội hiếm có như thế này được.

Nói chung lại, Thạch Nghị chuẩn bị xuất thế, đến thời điểm đó nhất định sẽ khiến cho cả thiên hạ khiếp sợ.

Thạch Hạo linh cảm được, trận chiến đó sẽ không còn bao lâu nữa.

"Các ngươi còn biết gì nữa, nơi này còn có chổ nào cổ quái nữa không?" Nó còn muốn biết nhiều hơn.

"Cổ quái thì rất nhiều, ở thời Thượng Cổ ngay cả Thần cũng đã tới nơi này, giống như đang tìm kiếm thứ gì đó." Lời này của bọn họ khiến cho Thạch Hạo giật mình.

Hơn nữa. một tin tức khác cũng khiến cho nó càng chấn động hơn, Tế Linh của Hỏa Quốc đã được sinh ra ở nơi đây, ở thời Thượng Cổ đã bảo vệ lấy Cổ Quốc này.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 329: Khu Vực Đỏ Đậm.

Dung nham bắn lên, sức nóng hừng hực ập tới, tên sinh linh kia phát động công kích, màu lông đỏ tươi, móng vướt cứng rắn kèm theo sóng biển màu đỏ ập tới.

Trong nháy mắt Thạch Hạo vung ra một luồng kiếm khí, phụp một tiếng chém thương con hung cầm kia, máu tươi vương xuống.

Những người đứng bên cạnh chấn động, đây chính là chênh lệch, nếu như bọn họ gặp phải con hung cầm này thì chỉ có đường tránh lui, mà đối phương lại có thể chém cho máu tươi của nó văng tung tóe.

Hung cầm đỏ thẩm hót dài một tiếng rồi chìm vào trong ao, khí nóng cuồn cuộn, sóng lửa nổi lên, hào quang màu đỏ thiêu đốt da thịt người khác, nó một lần nữa ẩn núp.

"Thật là kỳ quái, hình như là một con gà thế nhưng lại mạnh mẽ như vậy, ta phải bắt lấy ngươi xem thế nào mới được." Thạch Hạo vung tay đập về phía ao dung nham, lớp đất không dày, chất lỏng lõm bõm, nóng rực không sao chịu được.

Hung cầm rất mạnh thế nhưng vẫn có sự chênh lệch với Thạch Hạo, nó bị ép phải lao ra ngoài, hung tính bộc phát, cả người xích vũ bay vụt cứ như là tia chớp màu đỏ.

Thạch Hạo lấy ra Long Giác tiễn màu vàng, những tiếng răng rắc vang lên, Long Giác tiễn cắt đứt, xích vũ héo tàn.

"Giống con gà thiệt." Nó kinh ngạc.

Con hung cầm này rất hung hăng, tàn bạo vô cùng, lần nữa vồ giết tới,

nó giống như là một con gà mai, chỉ là cái đầu khá lớn, dài đến vài trượng.

"Bụp" một tiếng, Thạch Hạo kẹp ngón tay như kiếm rồi xẹt một cái, chém đứt cái đầu của nó, máu tươi lai láng, kết thúc sinh mệnh của một con hung cầm.

"Chất thịt sáng rực, xem ra chắc là rất ngon." Thạch Hạo đang đói bụng, ngồi xuống vặt lông rồi lấy nước sạch từ trong túi càn khôn ra để rửa sạch.

Sau đó, nó lấy ra chén Hóa Thiên, đổ hai con nhện trong đó ra ngoài rồi niêm phong vào một pháp khí khác, sau đó lại ném con gà mái biến dị này vào trong, bắt đầu hầm luộc.

Mấy người đứng bên cạnh hoảng sợ, tên này là ai không biết, tới nơi này để làm gì? Vậy mà lại dùng một pháp khí mạnh mẽ để hầm một con gà.

Sau đó, Thạch Hạo bắt đầu đánh chén, tinh khí ẩn chứa của con gà này vô cùng nồng nặc, đồng thời có một luồng sức mạnh kỳ dị có tác dụng cường cân tráng cốt.

Dựa theo lời giải thích của mấy người kia, đây chính là chổ đặc biệt, những sinh linh sinh ra ở vùng đất này thì trong cơ thể có một loại tinh hoa thần tính, đặc biệt hữu hiệu với thân thể con người.

"Đây vốn là một con gà mái nhưng lại sống ở đây hơn trăm năm, cho nên khác với những con gà khác, sau khi nắm giữ đạo hạnh thì hóa thành dị cầm." Thạch Hạo khẽ nói.

Nếu là ở nơi khác, một con gà mái có thể xảy ra loại lột xác như thế này?

Nó khá là giật mình, sinh linh tầm thường nếu như ở lâu nơi đây thì cso thể xảy ra loại biến hóa này, nếu như có nhân vật mạnh mẽ hơn nữa sinh sống thì sao, không thẹn là tổ địa của Hỏa tộc!

Nó tiếp tục lên đường, sau đó cũng đã xác minh được, chém giết một con chó ngao, đây cũng là một sinh linh bình thường nhất nhưng đã lột xác,

có đạo hạnh không hề tầm thường.

"Hóa mục nát thành hiếm thấy, có thể làm cho gà chó bình thường trở thành hung cầm, nếu như nghiên cứu căn nguyên của nó và thu được kết quả, có thể giúp cho một người mạnh đến mức nào chứ?" Thạch Hạo thật sự đã động lòng.

Những người kia hiển nhiên trở thành tùy tùng của Thạch Hạo, mà con sói lớn cao mấy chục trượng kia cũng trở thành tọa kỵ, cất bước đi trong vùng sa mạc đầy nóng bỏng này, ngược lại cũng có đôi chút uy mãnh.

"Hả, hoa sen xanh!"

Có người kêu lên đầy sợ hãi, ở phía trước có một hẻm núi lớn chia sa mạc thành hai nửa, trong bóng tối có lấp léo ánh xanh, đó chính là một cây hoa sen không phải sinh trưởng trong nước mà đang cắm rễ trong khe đá.

Nó rất thấp, chỉ cao có một thước nhưng đóa hoa lại to bằng miệng chén, óng ánh ánh xanh, cách rất xa mà vẫn có thể nghe thấy mùi thơm ngát.

Mấy người tùy tùng ở bên cạnh Thạch Hạo đồng thời xông về phía trước nhằm hái lấy hoa sen, đây chính là đồ tốt, bao hàm tinh hoa thần tính vô cùng mạnh mẽ, có thể gặp chớ không thế cầu.

Ở nơi này lại sinh ra một cây dị thảo thì tuyệt đối hơn xa linh dược ở ngoại giới, đây không phải là vấn đề về đẳng cấp mà là những thứ này đã hấp thu vật chất thần tính.

Đột nhiên, một con chim khổng lồ lao xuống đồng thời đánh xuống mấy luồng kiếm khí ngăn cản bọn họ lại, mà lại có một bảo cụ hạ xuống hòng tiêu diệt Thạch Hạo.

"Cút ngay!"

Đám người ngồi trên hung cầm quát lên, bon họ vẫn không ngừng đi theo sau, xem Thạch Hạo như là mồi nhử để câu sinh linh thần tính, không

hề nghĩ rằng nó lại mạnh mẽ như thế nên vẫn không có dám làm bậy.

Hiện tại, thấy được hoa sen nên bọn họ nhịn không được nữa, nhanh chóng ngăn cản, bởi vì bọn họ biết hoa sen xanh này là vật chất thần tính vô cùng hiếm thấy, có thể đẩy nhanh việc tu hành, có ích rất lớn với bọn họ.

"Keeng!"

Thạch Hạo xuất thủ, tay nắm Toan Nghê ấn, bàn tay liền hóa thành một con Thái Cổ hung thú phát ra âm thanh như giông tố, trong nháy mắt đập tan cái bảo cụ kia khiến cho đám người đó chấn động.

"Sao lại mạnh mẽ như thế chứ, hắn có thể dùng tay không đánh nát bảu cụ?!"

Bọn họ cũng không có biết thân phận của Thạch Hạo, nếu như biết được nó từng giết qua sinh linh thuần huyết thì nhất địch đã chạy thật xa, cơ bản không dám trêu chọc.

Bọn họ cũng coi là cao thủ Nhân tộc, tối thiểu ở những người cùng trang lứa thì vô cùng nổi bật thế nhưng nếu so sánh với Thạch Hạo thì liền xuất hiện chênh lệch cực lớn.

"Nhanh hái đi!"

Bọn họ không có sức phản kháng, con hung cầm khổng lồ lao xuống rồi tiến vào trong hẻm núi lớn, nhằm thẳng hoa sen xanh, muốn là người đầu tiên hái lấy và sau đó xông thẳng lên trời mây, như vậy chắc chắn đối phương sẽ không đuổi kịp.

"Bùm!'

Cũng không ai ngờ rằng một cuộc đại nạn đã xảy ra, sóng lớn màu đỏ ngập trời, bên dưới hẻm núi nứt ra, dung nham phun trào, sóng nhiệt cuồn cuộn, trong thiên địa là một mảnh đỏ đậm.

Nơi này vô cùng nguy hiểm, nhiệt độ cao khiến người ta khó mà chịu nổi, bọn họ gặp phải một đại kiếp nạn.

Hung cầm phát ra tiếng kêu thê thảm, đứng mũi chịu sào, chất lỏng màu đỏ cứ như là đại dương ầm ầm dâng lên chôn sống luôn con hung cầm, còn đám người trên lưng hung cầm thì không một ai sóng sót cả.

Xoạt xoạt vang lên, huyết nhục khô héo, bốc cháy rồi nhanh chóng thành tro tàn, những người này hình thần đều diệt.

"Chạy nhanh." Mấy người trên hẻm núi kêu to rồi xoay người bỏ chạy nhưng mà đã chậm rồi, trời long đất lở, nơi này nổ tung, bọn họ bị rơi vào trong biển lửa.

Trong lòng đất dung nham cuồn cuộn rồi toàn bộ vút thẳng lên trời cao, đánh tan mặt đất, màu đỏ và nóng rực bao phủ nơi đây, bóng tối của cái chết bao phủ lấy khu tổ địa này.

Thạch Hạo biến sắc nhanh chóng vọt lên, nó cảm giác được nguy hiểm, những chất lỏng màu đỏ này còn nóng hơn cả dung nham bình thường đến mấy lần, một khi mà bị nhấn chìm thì chỉ có chết.

Nó cũng không có kịp cứu viện, những chuyện này xảy ra quá đột ngột và cũng quá nhanh, giống như là cả bầu trời sụp đổ, trong phạm vi mười dặm đều bị lún xuống, chất lỏng mày đỏ đậm lan tràn, bao phủ cả trời cao.

Con sói lớn thét gào một tiếng, trong mắt tràn đầy sợ hãi, cuối cùng thì chìm vào trong dung nham ngay cả xương cũng chẳng còn.

Thạch Hạo thở dài, nó đạp trên bảo cụ xông thẳng lên trời cao, liếc nhìn bên dưới cảm giác được khi đối mắt với thiên nhiên, nhân loại quả thật quá nhỏ bé.

Phạm vi mười dặm bị phá vỡ hình thành nên dung nham, đồng thời bên trong ánh lửa còn có phù văn đan dệt lại với nhau, chẳng trách cường giả cũng không thể chịu nổi, lập tức hóa thành tro bụi.

"Không hổ là tổ địa Hỏa tộc." Đây cũng không phải là lần đầu tiên Thạch Hạo cảm thán, nhưng mỗi lần thì đều có tâm trạng khác nhau.

Rốt cuộc, tất cả cũng lắng xuống, hẻm núi lớn biến mất, nơi này hoàn toàn là màu đỏ đậm xuất hiện thêm một hồ dung nham, cái hồ này cũng không có nguội đi mà cũng chẳng hề khô cạn, cứ yên tĩnh bất động, phát ra ánh đỏ tươi.

Đây là một kỳ cảnh, khiến người khác thán phục.

Bên trong hồ, một cây hoa sen xanh chìm nổi, cắm rễ trong dung nham thế nhưng vẫn không có bị héo tàn hơn nữa màu sắc cũng đang dần thay đổi, có một chút ánh sáng trắng bạc xuất hiện.

"Quả là một cây dược, nếu như rút lấy càng nhiều vật chất thần tính thù có thể bù đắp mấy tháng tu hành." Có người khẽ nói.

Đây là một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, sau lưng mọc ra một đôi cánh kèm theo tia sét, ánh điện sèn sẹt, hắn đang nhìn chằm chằm vào cây hoa sen bên trong hồ đỏ đậm kia, ánh mắt nóng rực, vô cùng khát vọng.

Nhưng mà hắn cũng không có dám làm bậy mà chỉ vỗ cánh, xoạt một tiếng đã xuất hiện các Thạch Hạo không xa, nói: "Tiểu huynh đệ giúp ta một chuyện, giúp ta xuống dưới đó hái cây dược kia."

"Lý do?" Thạch Hạo hỏi.

"Không có lý do, nói ngươi đi thì cứ đi đi." Thiếu niên có đôi cánh nở nụ cười thế nhưng lại tỏa ra một loại uy nghiêm.

Thạch Hạo lập tức hiểu rõ, hắn xem mình như là tùy tùng, không biết nói với nó thế nào cho khéo, người này cũng quá tự phụ mà?

"Ngươi... đến từ vực ngoại?"

"Chính xác." Thiếu niên gật đầu, ánh mắt lấp lánh, vẻ ngạo nghễ biến

mất.

"Đến từ vực ngoại thì có cảm giác rất ưu việt ư?" Thạch Hạo hỏi.

"Ngươi có ý gì?" Thiếu niên không vui, chiến khí tăng vọt khiến cho hồ dung nham bên dưới chập trùng, xuất hiện nhiều gợn sóng.

"Chả có ý gì cả, xuống dưới đó hái cây hoa sen xanh kia cho ta đi." Thạch Hạo lên tiếng, bình tĩnh và tự nhiên, nói lời y như vừa nãy của thiếu niên.

"Ngươi..." Thiếu niên trầm mặt xuống, chuẩn bị xuất kích.

Hiển nhiên, trận chiến này không thể nào trách khỏi được, Thạch Hạo thấy vật mình thích là sáng mắt ngay, người này đến từ vực ngoại, nếu như cùng giao chiến với người ta thì có thể hiểu rõ được ngươi của vực khác mạnh đến cỡ nào.

Thạch Hạo kinh ngạc, người này rất là lợi hại, người bình thường tuyệt đối không thể đối phó được, cánh Phong Lôi của đối phương chấn động, sấm sét như biển khiến người khác ứng phó rất khó khăn.

Thế nhưng, lại gặp phải Thạch Hạo, thiếu niên Chí Tôn mở ra mười Động Thiên, chung quy lại cũng chỉ biết ôm hận, đại chiến được hai mấy chiêu thì bị một tát đánh bay.

Thiếu niên miệng phun máu tươi, mạnh mẽ phản kháng thế nhưng vẫn bị Thạch Hạo trấn áp, không thể nào động đậy được.

"Đi, xuống dưới hái sen, không được phá hủy." Thạch Hạo ném mạnh hắn xuống.

"Ngươi... Chủ nhân nhà ta sẽ tiêu diệt ngươi!" Thiếu niên này rất mạnh miệng, vẻ ngạo nghễ vừa nãy hóa thành xấu hổ, không ngừng kêu to.

Thạch Hạo thất kinh, thiếu niên này quả thực bất phàm nhưng lại chỉ là

tôi tới, đến cùng vực ngoài mạnh cỡ nào đây? Nhưng mà nó cũng chẳng sợ, như vậy thì càng thích hợp để nó mài giũa.

"Đi xuống hái dược!" Thạch Hạo lên tiếng, cứ như là sai đầy tớ vậy, lời nói rất tự nhiên.

Thiếu niên tái mặt, khi tới gần hồ thì chụp nhanh lấy hoa sen, hắn đương nhiên sẽ không bao giờ đưa cho Thạch Hạo, hoặc là vừa hái xong thì sử dụng ngay, hoặc là hủy diệt luôn.

Nhưng mà, khi hắn vừa tiếp xúc với mặt hồ thì một vòng xoáy xuất hiện cuốn lấy hắn vào trong hồ dung nham, hắn sợ hãi kêu to, máu tươi đỏ đậm văng lên rất cao.

Bên dưới hồ có một tòa phủ đệ, lúc này mở ra thì bên dưới có phù văn lấp lánh, bất kể nơi đây hóa thành hồ dung nham hay là bùng phát ra dung nham đi nữa thì đều do nó tạo thành.

"Thần phủ!"

Có người kinh ngạc thốt lên rồi nhanh chóng vọt tới.

"Thần phủ chính là cung được được lưu lại từ Thượng Cổ, thích hợp cho việc ngộ đạo với tu hành, nếu ở trong đó mà tìm hiểu mấy ngày thì tương đương với việc khổ công tìm hiểu mấy tháng." Có người hô hấp mạnh mẽ, trong tổ địa Hỏa tộc thỉnh thoảng cũng sẽ xuất hiện những cung điện như thế này, mỗi lần xuất hiện sẽ gợi nên những cuộc đại chiến kịch liệt giữa mọi người.

Bên trong mỗi tòa thần phủ thì chỉ có thể tu hành một quảng thời gian rồi sau đó nó sẽ tự động sụp đổ, trở thành phế tích, thế nhưng vẫn khiến nhiều người đổ xô kéo tới, mấy ngày có thể bù đắp cho mấy tháng khổ tu, tất cả mọi người rất là khát vọng.

Nếu như gặp may, trong thần phủ có thể sẽ tồn tại những truyền thừa, đấy đều là pháp môn của Thượng Cổ, rườm ra và mạnh mẽ.

Bóng người lóe lên, nơi xa trên không trung có mấy chục người đạp trên bảo cụ đang nhanh chóng lao tới, mỗi người đứng một vị trí khác nhau, ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm vào thần phủ ở trong hồ.

Thạch Hạo tự nhiên cũng động lòng, nó rất cần những nơi tu hành như vậy.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 330: Thần Phủ.

"Xèo!"

Một chùm sáng màu bạc bắn tới nhắm về sau ót của Thạch Hạo, tốc độ rất nhanh, phía sau là một luồng gió mạnh phóng ra một chuỗi phù văn kinh người.

Thạch Hạo tạt sang ngang cũng không có quay đầu lại, cánh tay đưa ra, phịch một tiếng nắm lấy một thứ ở trên bả vai. Đây là một mũi tên dài màu bạc được khắc họa rất nhiều ký hiệu, sáng bóng và thần bí, có thể xuyên thủng thân thể của hung thú cỡ lớn.

Nó đột nhiên xoay người lại phóng mạnh về phía người đã bắn mình, tốc độ của mũi tên bạc còn nhanh hơn khi nãy mấy lần, trời cao không ngừng truyền tới những tiếng nổ vang, chùm sáng bạc này óng ánh rất nhiều lần cứ như là một mặt trăng bạc bùng phát va về phía trước.

Đây không giống như mũi tên mà như là một ngọn núi lớn màu bạc, trong tiếng nổ ầm ầm nện mạnh xuống.

"Rầm!"

Một tiếng vang thật lớn truyền tới, nơi đó có bóng người lảo đảo thối lui, trường cung ở trong tay còn có tấm khiên chắn đều bị nô tung, trong miệng không ngừng phun ra máu, đã bị thương nặng.

Đây cũng không phải là Nhân tộc mà là một cường giả mọc ra cánh chim, cũng giống như tên tôi tớ bị rơi vào trong hồ dung nham kia đều rất mạnh mẽ, thế nhưng không thể nào sánh được với Thạch Hạo.

"Hỏa Quốc các ngươi muốn làm địch với chúng ta ư, dám ở đây ngăn

cản là chủ ý của Hỏa Hoàng?" Người này lạnh lùng nói.

Tuổi hắn không phải rất lớn thế nhưng lại rất kiêu căng, mặc dù bị thương nhưng vẫn ngạo nghễ đứng thẳng như trước, nhìn về phía này tràn đầy địch ý.

"Không hiểu ra à, rõ ràng vậy mà cũng không hiểu." Thạch Hạo không thèm để ý, nhìn chằm chằm về phía thần phủ, sợ bỏ sót thứ gì.

Bên dưới sóng nước đang nhấp nho của hồ dung nham có một tòa cung điện như ẩn như hiện đang tỏa ra phù văn, thần bí và khó lường, sương mù và hào quang cùng nhau chiếu lên mặt hồ.

Thạch Hạo nhìn chăm chú, nó rất muốn tiến vào trong. Chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện thêm mấy chục người, tất cả đều chiếm lấy địa thế có lợi nhất, bất cứ lúc nào cũng có thể hành động.

"Xèo!"

Một chùm sáng vàng óng bay tới, lần này càng mạnh mẽ hơn, thiếu niên đứng đối diện lấy ra một trường cung lợi hại hơn nữa, uy lực còn lớn hơn cả lúc này, một mũi tên dài gào thét lao ra, phù văn lượn lờ đầy trời.

Tâm tư của Thạch Hạo bị cắt đứt, lông mày nhíu lại, sau đó một vệt sáng vọt tới, bịch một tiếng cắt đứt chiếc mũi tên này, rồi nhanh chóng lao về phía thanh niên này.

Người này rất mạnh, một cặp cánh Phong Lôi giang ra cứ như là hai thanh khoái đao bổ tới, hơn nữa tia điện xèn xẹt, cứ như là Lôi Thần đang tức giận.

Thạch Hạo hiểu lôi điện, hai tay bắt ấn hóa bảo thuật Toan Nghê rồi dựa vào bàn tay tiếp dẫn vô số tia điện nhập thể, sau đó lại đấm ra một quyền phát sinh một luồng bạo lôi!

"Bụp!"

Cuối cùng, giao thủ trong ngắn ngủi, Thạch Hạo dùng nắm đấm chấn cho hắn không ngừng rút lui, ho ra đầy máu, cả người cháy đen, há miệng như muốn nói gì đó.

"Ngươi..."

Hắn chỉ rặng ra được một chữ 'ngươi' rồi sau đó thân thể liền nổ tung, máu tươi đầm đìa, hình thần câu diệt.

Mọi người hoảng sợ nhanh chóng rút lui, bọn họ nhận ra đây là cường giả của vực ngoại vô cùng khó dây vào, kết quả lại bị Thạch Hạo giải quyết nhanh chóng như thế.

Dung nham ục ục, cung điện bên dưới hiện lên, vô cùng hùng vĩ, xem ra rất cổ xưa, nằm trong dung nham lâu như thế mà không có nóng chạy, cửa lớn đã được mở từ lâu, phù văn chiếu ra bên ngoài.

"Bụp!"

Rốt cuộc cũng có người kiềm chế không được nữa, nhanh chóng lao vào trong, hiện tại người tới còn rất nhiều chỉ mới mấy chục người mà thôi, cơ hội rất hiếm có.

Nếu như nhân số nhiều hơn nữa thì nơi này ắt trở nên đại loạn, chiến đấu sẽ tương đối khốc liệt, mọi người tranh nhau lấy ra bảo cụ hộ thể rồi xung kích về cung điện.

Thạch Hạo cũng di chuyển, điều khiển 'Trùng Đồng', sử dụng nó để quang sát cảnh tượng bên dưới, hy vọng có thể hiểu rõ thêm nữa.

Dung nham không thể nào ngăn trở, sương mù đều có thể xuyên thấy, thần hà cũng phải tản ra, đây chính là năng lực cơ bản của Trùng Đồng, xuyên thủng hư vô nhìn thấy vật chân thật nhất.

"Có phù văn ngăn trở, vô cùng nguy hiểm." Rất nhanh nó đã nhìn ra được chân tướng, nơi cung điện có phù văn dày đặc, ẩn chứa áo nghĩa rất

phiền phức.

Quả nhiên, khi có người thành công tiến vào trong dung nham, tuy thân thể không bị sao do được bảo cụ bảo vệ thế nhưng khi tới đến cửa cung điện thì hét lên đầy sợ hãi, khiến cho bọn họ không thể nào rút lui được.

Cả đám người này đều thất bại, trong đó có hai người mạnh mẽ xông thẳng vào, kết quả không chỉ có bảo cụ bị tiêu diệt mà ngay cả bản thân cũng hóa thành mưa ánh sáng, tiêu tan trong hồ dung nham.

"Đây là một thử thách, chỉ có thể thông qua vùng phù văn này thì mới có thể tiến vào trong." Có người nói nhỏ.

Bọn họ tách nhau ra, những người quen biết nhau thì đang thương lượng đối sách, trong lúc thất thời bầu không khí đang căng thẳng dịu xuống đi không ít, tối thiểu không có ra tay với nhau.

"Muốn đi vào, một là thân thể đủ mạnh, tiếp nhận được thử thách của phù văn, hai là bảo thuật kinh người, không ngừng phá giải những ký hiệu được sắp xếp ở trước cửa."

Mọi người đưa ra kết luận, sau đó vẻ mặt rất khó coi, thân thể tuyệt đối không được, bọn họ không chịu nổi áp lực này, còn vận dụng và lý giải các phù văn thì càng khó hơn.

Thỉnh thoảng cũng có người đi tới thế nhưng đều bị đánh bay, phù văn vận chuyển khiến cho người ta hoa cả mắt, khó có thể phá giải được.

Thạch Hạo nhìn một lúc lâu rồi cũng quyết định ra tay, bởi vì nơi xa trên không trung đang truyền tới những gợn sóng mạnh mẽ, người tới càng ngày càng nhiều, nếu như chờ thêm chốc lát nữa thì nhân số phải hơn trăm.

Thần phủ xuất thế xem như đó là một cơ duyên không hề nhỏ, những người nhận được tin tức này thì rất phấn chấn, dùng hết tốc độ chạy tới đây.

"Xoẹt!"

Thạch Hạo đi tới trước cửa, hai tay không ngừng kết ấn rồi đánh mạnh tới, từng mảnh phù văn bay ra, tất cả đều là cốt văn nguyên thủy nhất không thể cho là cao thâm, đều bay vào cung điện.

Nó cũng chưa dựa vào thân thể mạnh mẽ của minhfm mà vẫn đang dùng phù văn để phá giải, phù văn tổ hợp, diễn biến tái sinh, thời khắc này Thạch Hạo tập trung hoàn toàn tâm thần không ngừng thôi diễn, nhanh chóng truyền phù văn vào trong, đánh tan cửa ải ở phía trước.

Nơi phương xa truyền tới gợn sóng mạnh mẽ, một bóng người màu vàng xuất hiện, cả người gã thiếu niên này được bao phủ vởi ngọn lửa màu vàng, sau lưng có cặp cánh Phong Lôi vô cùng chói mắt, cứ như là được đúc từ thần kim vậy, xuất thủ, tia điện đầy trời bao phủ cả cao thiên.

Tuổi của hắn cũng không lớn thế nhưng khí tức tỏa ra vô cùng khủng bố, khiến cho rất nhiều thiếu niên Nhân tộc run rẩy, hai chân như nhũn ra, nơm nớp lo sợ.

Sau lưng hắn còn có mấy thiếu niên nữa, thực lực ngang ngửa với tên cầm cung bị giết hồi nãy.

"Muốn vào, không kịp rồi." Thiếu niên sau lưng mọc cánh hoàng kim cau mày, hai cánh chấn động, lôi điện vạn trượng bỗng xuất hiện, ầm một tiếng cả thiên địa bạo động.

Tất cả mọi người đều ngơ ngác, đây không phải là tu sĩ Hóa Linh cảnh, khí tức quá mạnh mẽ!

Cánh hoàng kim đánh ra, tia chớp đầy trời, toàn bộ đều nhằm về trước cửa cung điện hòng giết chết Thạch Hạo, hiện tại nó phá giải phù văn đã tới thời khắc mấu chốt.

Thạch Hạo cũng không có rút lui, cũng chưa từng quay đầu nghênh chiến, chỉ là cả người phát sáng, bên ngoài thân thể xuất hiện từng cái vòng xoáy màu vàng, hỏa giải vô tận lôi điện xông tới này.

Kết quả khiến cho thần mang của thân thể nó tăng vọt, bị cả vùng lôi hải nhấn chìm, cả thân thể đều sáng rực, bảo thuật Côn Bằng đã phát huy tác dụng thu hết toàn bộ tia chớp lại.

Nhưng trong lòng nó vẫn rất là giật mình, người này rất mạnh không dễ chọc chút nào, vậy mà đã bước vào Minh Văn cảnh, khi quay đầu nhìn lại thì gã thiếu niên này cũng không hơn nó mấy tuổi là mấy, tóc vàng rối tung, con ngươi khiếp người, xinh đẹp gần như là yêu dị.

"Ồ, cũng được, lại chặn được một đòn của ta." Thiếu niên khẽ nói.

Thạch Hạo không để ý, hai tay nhanh chóng vung lên, liên tiếp đạp ra bốn bước, chỉ chút nữa là tiến vào cung điện thế nhưng lúc này lại gánh lấy phù văn càng nhiều hơn, vô cùng dày đặc, đây là thời khắc mấu chốt.

Phía sau, thiếu niên cánh vàng kia lấy ra một cây trường cung, vù một tiếng kéo căng dây cung, một mũi tên hoàng kim bay ra sắc bén ép người.

Tất cả mọi người đều thất kinh, đây không giống là một mũi tên mà giống nư một ngọn núi lớn đè ép xuống, ầm ầm nổ vang, khí tức kinh người.

Thạch Hạo ánh mắt chuyển lạnh, mũi tên này quả thật rất mạnh, được bắn ra từ cao thủ Minh Văn cảnh, nếu như nó không chống đỡ thì có lẽ sẽ bị bắn thủng.

Mà nếu như ra tay thì có khả năng kiếm củi ba năm thiêu một giờ, như vậy phải phá giải phù văn này lại từ đầu, như vậy đối phương đã thắng về mặt thời gian, cùng hắn tranh đấu thì sinh ra rất nhiều biến số.

Bởi vì, xung quanh còn rất nhiều cường giả, người tời càng lúc càng đông.

Thạch Hạo vẫy tay, phù văn hóa thành một con giao long quấn quanh lấy mũi tên hoàng kim đó, không có hóa giải tốc độ của nó mà chỉ thay đổi phương hướng của nó, khiến cho nó gia nhập vào trong việc phá giải phù văn này.

"Thật lợi hại!" Mọi người giật mình.

Tốc độ của nó sao lại nhanh như thế chứ, một tay tiếp tục phá giải phù văn còn tay kia lại tạo nên kết quả như thế, dẫn dắt mũi tên hoàng kim để cho bản thân sử dụng.

Phía sau, ánh mắt của thiếu niên tóc vàng trở nên lạnh lẽo, liên tục bắn tên không ngừng nghỉ, từng luồng kim quang óng ánh xẹt qua trời cao, tất cả đều nhằm về chổ yếu của Thạch Hạo như sau ót, yết hầu, trái tim.

Thạch Hạo quay đầu, cười cợt, vẫy tay thu lấy cây hoa sen ở trước cửa, sau đó để lại một chuỗi bóng mờ rồi tiến vào cổ điện, thế mà đã phá giải được phù văn.

"Rầm", "Rầm"...

Mấy mũi tiên hoàng kim bắn trúng vào cổ điện phát ra những âm thanh điếc tai, dường như là âm thanh của tiếng trống xa xưa vậy.

Mọi người đều kêu to đồng thời vọt về trước, muốn nhanh chóng tiếp nhập vào trong cung điện cổ, thế nhưng cánh cửa lớn đã khép lại, phù văn sáng rực rồi cả tòa cung điện chìm vào trong đáy hồ dung nham.

Bên trong điện vô cùng tối tăm, vô cùng yên tĩnh, chỉ có mỗi tiếng bước chân của Thạch Hạo, nó tự nói: "Không dùng thân thể để phá vỡ thì cũng có thể đi vào."

Trên thực tế, nó vô cùng tự tin về cường độ thân thể của mình, cho nên mới lựa chọn dùng phù văn để phá giải, muốn kiểm nghiệm ưu khuyết điểm của chính bản thân.

Cung điện rất to lớn, cũng không biết bao năm qua đã có ai đi vào nơi này chưa, đứng ở chổ này cứ như là một thân một mình đứng trong thế giới đầy hoang vu vậy.

Nó một đường tiến tới, cẩn thận thăm dò, đay là một vùng kiến trúc

Thượng Cổ tràn ngập hơi thở của thời gian, một chiếc đèn màu xanh to bằng hạt đậu chập chờn phía trước.

"Lẽ nào đây là đèn thần?" Thạch Hạo kinh ngạc, sáng từ Thượng Cổ cho tới hiện tại, đây tuyệt đối không phải là vật phàm.

Nó đi tới gần, nơi đó có một bệ đá, chiếc đèn được đặt bên trên vô cùng cũ kỹ, dính đầy tro bụi, có khắc rất nhiều phù văn.

Chỉ là một pháp khí bình thường, cũng chẳng phải là thần vật gì, nó cẩn thận thăm dò thì có chút thất vọng, thế nhưng chất lỏng ở dưới tim đèn lại khiến cho nó thất kinh.

"Đây là... Thần huyết?!"

Đèn đồng rất cổ rất bình thường, thế nhưng chất lỏng dưới tim đen lại không bình thường chút nào, mặc dù đã khô cạn nhưng vẫn còn dư lại một ít cũng khiến cho người ta run sợ rồi, khiến cho người khác nghẹt thở, hô hấp không thông.

Chất lỏng đèn sì không chút hào quang nào, thế nhưng lại ẩn chứa thần năng vô cùng mạnh mẽ, năm tháng dài đằng đẵng qua đi nhưng thần tính chưa hề tiêu tan, vẫn như trước còn ở bên trong.

Thạch Hạo cẩn thận lấy ra tim đèn rồi cầm cái đèn đồng lên, cảm ứng cẩn thận, quả thật có gợn sóng khiến người khác phải sợ hãi.

"Vật này cũng không thể nào ăn bậy được, trước tiên cất đi, nói không chừng sẽ có thời điểm phát huy tác dụng lớn nhất." Nó thu vào trong túi càn khôn rồi nhanh chân đi về phía trước.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 331: Đột Phá Cực Cảnh Ở Thần Điện.

Nếu như người hiểu rõ nó mà biết thì nhất định sẽ oán thầm, cũng có vật mà ngươi không dám ăn ư?

Không dám ăn bậy thần huyết đen thui kia, Thạch Hạo ôm lấy cây hoa sen đi ra ngoài, cảm thấy vật này nhất định có thể ăn được, trải qua việc tẩm bổ của hồ dung nham thì nó đã từ màu xanh lam chuyển sang màu trắng bạc.

"Răng rắc!"

Như là đang gặm củ cải trắng, cứ thế mà gặm, nó cảm thấy mùi vị cũng rất ngon, nơi miệng lưu chuyển đầy ánh sáng rực rỡ.

"Mạnh hơn rất nhiều những linh dược bình thường khác, có sức mạnh của thần tính được thai nghén ở bên trong." Thạch Hạo nhanh chóng phán đoán.

Tiếp theo, ầm một tiếng, trong cơ thể lóe lên một luồng thần quang bao phủ nó lại, chuyện này khiến cho nó biết được dược tính còn mãnh liệt hơn tưởng tượng của nó nhiều.

Nó nhanh chóng ngồi xếp bằng, tiến hành dẫn dắt luyện hóa vào trong huyết nhục, trấn phong vào trong xương cốt, những thứ này cũng giống như rượu mà Thạch Hoàng ban tặng, đều bị nó niêm phong lại.

Hiện tại còn không phải là lúc để đột phá Minh Văn cảnh, nếu như cứ tùy ý để thần lực này xung kích thì nó sẽ tăng cảnh giới thế nhưng nó vẫn có chút không cam lòng, muốn đột phá cực cảnh.

Đại điện rất trống trải và cũng rất tối tăm, sau khi Thạch Hạo đứng lên thì lại tiếp tục đi về phía trước, chỉ còn lại tiếng bước chân của mình đang

vang lên.

Rốt cuộc, nó cũng đã tới nơi sâu nhất, nhìn thấy mấy cái bồ đoàn dính đầy bụi trần, ngoài ra còn có một cái thau bằng ngói, bên trong có rất nhiều tro tàn đen sì.

Thạch Hạo tìm kiếm, sau đó hét to lên, bên trong cái thau bằng ngói có một nửa tờ giấy chưa bị đốt xong, đó là trang bìa, chỉ ghi hai chữ: Chư Thần.

Đáng tiếc là mặt sau đã bị cháy sạch sẽ. Chuyện này khiến cho nó hận không thể ngửa mặt lên trời mà hét thật to, không cần nghĩ thì cũng biết được quyển sách này ghi chép những thứ không tầm thường, vậy mà giờ lại thành tro tàn.

"Tại sao lại đốt hết vậy chứ?" Thạch Hạo không cam lòng, bất đắc dĩ, cứ như đang tiến vào một ngọn núi quý báu mà chỉ biết trơ mắt nhìn châu báu vàng bạc rơi hết vào trong miệng núi lửa, biến mất không còn chút tăm hơi.

Thạch Hạo lại tiếp tục tìm kiếm xung quanh, phát hiện nơi đây vô cùng trống trải, trên mặt đất có thờ phụng mấy bức tượng thần, đáng tiếc đầu đã bị người chém đứt, chỉ còn lại nửa thân thể mà thôi.

"Người nào đã giết vào nơi đây, cũng không hề tôn kính nơi đây chút nào."

Nó rất không cam lòng, lại tiếp tục tìm kiếm, muốn phát hiện thứ gì đó, kết quả vẫn là công cốc.

"Không phải nói rằng nếu gặp may thì có thể đạt được truyền thừa từ Thượng Cổ hay sao, thậm chí là đạt được cả đại thần thông ư?" Thạch Hạo cảm thấy mình thật xui xẻo, vậy mà chẳng thu hoạch được gì.

Nó làu bàu, nói chung lại tất cả đều phải dựa vào chính mình, cứ ngồi ao ước không bằng biến thành hành động, ở đây chuyên tâm tu hành.

Nó từng nghe bên ngoài nói ở đây tu hành mấy ngày thì tương đương

với bên ngoài bế quan mấy tháng, có hiệu quả vô cùng kinh người, không biết tình hình thật tế sẽ như thế nào.

Nó bình tĩnh lại tâm tình, sau đó ngồi xếp bằng ở trung ương bắt đầu bế quan, tu đạo của chính mình, nghiêm cứu pháp môn của bản thân.

Nếu như ở Hóa Linh cảnh đạt tới hoàn mỹ thì cần chia ba bước, là: "Thân thể thành linh", "Đắp lại chân ngã", "Động Thiên dưỡng linh".

Ba giai đoạn này, Thạch Hạo cũng đã đạt tới ranh giới trong truyền thuyết, giờ nó muốn chính là đột phá, vượt qua cực cảnh, bước ra một bước mà tiền nhân trước kia không thể tới được.

Việc này nếu như để người khác biết nhất định sẽ cho rằng nó bị điên, nghĩ mình là ai mà lại dám cuồng vọng như vậy, muốn vượt qua, tự xem lại mình là ai?

Trên thực tế, Thạch Hạo rất nghiêm túc, nó muốn đi đường này, đạp phá cực cảnh, đánh vỡ truyền thuyết.

Hơn nữa, nó cho rằng không phải mình là người duy nhất, từ xưa đến nay chắc hẳn cũng đã có người làm thế nhưng chỉ có điều là không có ghi chép lại mà thôi.

Ngộ đạo như thế là một quá trình vô cùng cô quạnh cô độc, cũng là một quá trình bên trong gian khổ tìm lấy hi vọng, cần phải một mình nó đối mặt lấy.

Việc này cần cả người thăng hoa, cần tâm linh yên tĩnh đến cực điểm, chỉ có thân tâm hợp nhất đạt tới trạng thái hài hòa và không minh nhất thì mới có thể xuất hiện linh cảm, thực hiện việc lột xác.

Ở trong cung điện tối tăm này, cả người Thạch Hạo phát sáng, cũng không phải chói lọi thế nhưng lại rất nhẹ nhàng, cứ như là một chùm lửa thần đang nhảy nhót, trong vẻ yên tĩnh mang tới một hi vọng và sức sống.

Cơ thể nó đủ mạnh, hiện tại mà nói, xem như đã vượt qua cực cảnh, từ Bàn Huyết đến Động Thên rồi lại tới Hóa Linh, phủ tạng xương cốt của nó đều mạnh tới cực điểm.

Hiện tại lại muốn thực hiện việc lột xác, thì lột xác thứ gì đây?

Thạch Hạo suy rư, không ngừng ngộ pháp ngộ đạo, để cho phù văn áo nghĩa lưu chuyển trong lòng khiến cho tinh thần vô cùng căng tràn, cả người như leo tới một đỉnh cao mới.

"Ngoại trừ thân thể ra, sức mạnh thần thức của ta cũng đã tới cực điểm, rất khó mà lột xác được, còn cách nào nữa đây?"

Từ thân thể đến tinh thần, nó đã tới bước cực điểm, đạt tới trạng thái mạnh nhất của Hóa Linh cảnh, sừng sững như trong truyền thuyết, thế thì sao đánh vỡ nữa đây?

Đây là một quá trình suy nghĩ về toàn bộ, muốn thăng hoa thì phải mở ra một tân cảnh.

"Thân thể và tinh thần rất khó để tiến thêm bước nữa, như vậy chỉ có thể từ pháp đạo bắt đầu, mở ra một lối riêng khác với tất cả mọi người."

Yếu tố cơ bản giữa Pháp và Đạo chính là cốt văn, mà yếu tố cơ bản của cốt văn lại là từng sợi thần hi, sau khi cẩn thận cân nhắc kết hợp với dưới một đại cảnh giới - Minh Văn cảnh, nó chăm chú cảm ngộ và suy nghĩ.

Sau khi Thạch Hạo nhập tĩnh thì cả tòa đại điện cũng biến đổi, vậy mà lại truyền ra từng tiếng tụng kinh giúp cho người khác có thể nhanh chóng ngộ đạo, trong không khí có một loại kỳ dị khó nói.

Đây chính là nơi quý giá nhất của đại điện, là phòng ngộ đạo thời xưa, ở đây tu hành một ngày thì bằng với việc tu hành chục ngày ở bên ngoài, quả thật rất kinh người.

Đáng tiếc, khi mở ra đại điện và sử dụng thì phòng ngộ đạo này sẽ nhanh

chóng đổ nát hóa thành phế tích, chỉ có thể tồn tại mấy ngày mà thôi.

Tiêu hao quá lớn, cung điện này được đúc thành từ vô số vật liệu quý báu và thần bí!

Thạch Hạo lúc thì nhíu mày, khi thì mỉm cười, ngay cả nó cũng không biết mình có những biểu hiện như thế, bởi vì trong một đạo cảnh tăng cấp nhanh chóng như thế này thì sẽ không ngừng ngộ pháp và đạo.

Nó tìm ra một con đường, nhìn ngó con đường này, hiện tại vẫn đang thử nghiệm, tâm tình dần dần bình tĩnh lại.

Đi trên con đường của chính mình, ngộ pháp của chính mình, Thạch Hạo nghiêm cứu Nguyên Thủy Chân Giải, phân tích bảo thuật Côn Bằng, phỏng đoán phù văn áo nghĩa, đạt được rất nhiều gợi ý.

"Dưới một đại cảnh giới Minh Văn, hết thảy những việc ta làm đều là chuẩn bị cho một đại cảnh giới..."

Áo nghĩa của phù văn, dấu ấn nguyên thủy nhất, thứ có bản chất nhất... trong lòng Thạch Hạo hiện lên từng luồng linh quang.

Sau đó, nó bắt đầu vận chuyển những thần hi trong cơ thể, phù văn cũng chính là cốt văn đều do chúng tạo thành, nó bắt đầu thử nghiệm tổ hợp, tiến hành sắp xếp càng tinh tế hơn.

Lần lượt từng tòa tiểu tháp được hình thành, phát sáng rực rỡ hiện lên trong cơ thể nó, trông rất đẹp mắt.

Nó áp chế mỗi một sợi thần hi hóa thành tiểu tháp, sau đó lại lấy tiểu tháp tạo thành cốt văn, quá trình này vô cùng gian nan thế nhưng cũng chẳng bình thường.

Thử nghiệm nhiều lần, thất bại cũng nhiều lần, Thạch Hạo phun ra một ngụm máu tươi suýt chút nữa đã tự xé rách bản thân mình.

Cốt văn là do thần hi tạo thành, đó là yếu tố cơ bản nhất, xây dựng cốt văn chính là sắp xếp lại những hi quang lấp lánh này, để cho chúng ta diễn biến và tổ hợp lại với nhau.

Thạch Hạo không ngừng thử nghiệm, rèn luyện thần hi, hóa thành tiểu tháp, sau đó lại lấy tiểu tháp đó đi xây dựng cốt văn, đây tự nhiên là vô cùng gian nan.

Toàn thân vô tận thần hi, ai có thể lấy hết toàn bộ để diễn biến thành một hình thức khác?

Lại nói nữa, nếu như diễn biến thành hình dạng nào đó thì có lợi ích gì cũng chưa thể biết được, có hay là không có thể tăng lên sức chiến đấu cũng không thể nào xác định được, toàn bộ đều không biết, đây cũng chỉ là thử nghiệm mà thôi.

Thử nghiệm mọi cách, nỗ lực vô cùng, ngày thứ ba rốt cuộc Thạch Hạo bước đầu cũng đã thành công, mà nếu như là ở thế giới hiện thực thì đã được ba bốn tháng rồi.

Ở đây, mỗi một ngày tu hành và ngộ đạo sẽ bù đắp được mấy chục ngày ở bên ngoài.

Thời khắc này, thần hi hóa thành tiểu tháp, rồi lấy tiểu tháp đi tạo thành cốt văn, cứ như vậy mà thử nghiệm thì Thạch Hạo phát hiện có một nguồn sức mạnh vô cùng quái lạ, vô cùng đặc biệt, đạo vận mênh mông.

"Ồ, hình như rất lợi hại thì phải."

Nó nở nụ cười, đấy cũng chỉ là giai đoạn bắt đầu mà thôi, hiện nay cũng chỉ là nghiệm chứng lại ý nghĩ của nó, sau đó nó lại biết tục diễn biến.

Hao phí một ngày trời, tiểu tháp không thấy đâu, thần hi hóa thành từng thanh tiểu kiếm nhỏ đến nổi không thể thấy rõ được, sau đó lại được điều đi xây dựng nên cốt văn.

Thạch Hạo điều khiển loại cốt văn này tiến hành chiến đấu, nó phát hiện lực công kích tăng lên một đọn, tựa hồ càng thêm lợi hại hơn, rất có tư thế không gì không xuyên thủng.

"Chắc là như vậy rồi."

Nó mừng rỡ, khóe miệng nhếch lên cảm thấy con đường này thật là thú vị, rồi lại bắt đầu biến đổi, lần này tiêu hao nửa ngày thì hóa thần hi thành chuông nhỏ, vô cùng bé nhỏ, sau đó chúng lại được điều đi tạo thành cốt văn.

Trong lúc hoảng hốt nó mơ hồ nghe thấy, toàn bộ thân thể phát ra những tiếng chuông ngân, kèm theo là một luồng đạo vận.

"Sức phòng ngự được tăng cường rồi!"

Thạch Hạo vận chuyển phù văn, triển khai bảo thuật thì phát hiện được tình huồng này, nụ cười trên mặt càng thêm rạng ngời.

Sau đó, nó lại rèn thần hi thành chiến mâu, mũi tên ánh sáng... rồi lại điều đi tạo thành cốt văn, lúc vận chuyển bảo thuật thì vô cùng sắc bén, đằng đằng sát khí!

"Ha ha, thú vị, hẳn là như vậy rồi."

Khi rèn thần hi thành bếp lò, rồi điều khiển cốt văn, diễn biến bảo thuật thì cả người phát sáng, bản thân như là lò lửa lớn, thần lực dâng trào, mạnh mẽ một đoạn dài!

Cứ như thế, thần lực mạnh thêm một đoạn dài so với ngày thường, khiến cho nó không ngừng gật đầu, nhận thức càng ngày càng nhiều chỗ tốt của loại biến hóa này.

Nó không ngừng tổng kết, không ngừng thử nghiệm, cặp mắt càng ngày càng sáng, cảm ngộ càng ngày càng sâu, nó biết, lần này thu hoạch vô cùng to lớn.

Rèn luyện thần hi, nhỏ nhưng đầy đủ, đây là một thao tác vô cùng gian nan nhưng lại giúp có thấy được một tia sáng dẫn đường, cảm thấy có thể hữu hiệu cho việc tăng cao thực lực, vô cùng hiếm thấy.

Đến cuối cùng, khi Thạch Hạo đang tu hành, cốt văn lưu chuyển trong huyết nhục và gân mạch, đó là vô số tiểu tháp đang lưu động, là vô số chuông nhỏ cùng cộng hưởng, là vô số lò lửa nhỏ đang bốc cháy.

Nó không ngừng biến hóa, mang tới những hiệu quả khác nhau.

Khi hóa thần hi thành thành những binh khí như kiếm, kích, chiến mâu thì lực công kích sẽ mạnh lên không ít, khi hóa thành lò lửa thì thân lực cũng sẽ tăng trưởng theo, khi hóa thành chuông tháp thì sức phòng ngự sẽ tăng vọt.

Hình thái khác nhau thì hiệu quả khác nhau, nó không ngừng tìm tòi.

Ban đầu còn vướng víu nhưng đến cuối cùng lại rất trôi chảy, nó có thể nhanh chóng biến hóa, đến cuối cùng, Thạch Hạo có thể dễ dàng chuyển đổi giữa kiếm, chung, tháp... thậm chí còn đồng thời xuất hiện nữa.

Mà lúc này thời gian đã qua bảy ngày, đại điện vẫn chưa có dấu hiệu đổ nát, nếu như ở ngoài thế giới hiện thực thì tương đương với tám chín tháng thời gian rồi.

Cũng chỉ có ở nơi đây thì Thạch Hạo mới có thể lạc quan, có thể hoang phí, có quyết tâm mà thử nghiệm tùy ý được, nếu như bên ngoài thật sự không dám tiêu hao thời gian dài như vậy.

Không nghi ngờ chút nào, nó đã có thu hoạch vô cùng to lớn.

Cuối cùng, không riêng gì thần hi, phù văn, bảo thuật, ngay cả sức mạnh tinh thần nó cũng bắt đầu thử nghiệm diễn biến như thế, bên trong đầu là một đoàn lửa tinh thần đang thiêu đốt, một lúc lại hóa thành vô số lò lửa nhỏ, lúc sau lại hóa thành mấy trăm ngàn thanh tiểu kiếm, biến hóa thất thường nhưng lại vô cùng mạnh mẽ.

Sau đó, nó phát hiện chuyện này cũng là một cách rèn luyện cho thân thẻ, khi thần hi hóa thành kiếm, tháp, chuông, lấy huyết nhục làm vật dẫn không ngừng lưu truyền trong đó, như vậy áp lực tạo thành sẽ lớn dần lên.

Việc này cũng làm cho thân thể xảy ra biến hóa theo, mạnh mẽ hơn.

"Chuyện này..." Thạch Hạo kinh ngạc, mỗi một lần thử nghiệm, vô số thần hi hóa thành những hình thái khác nhau vậy mà lại dẫn tới lượng biến thì chất cũng biến theo.

Mười mấy ngày trôi qua, đại điện xuất hiện vết nứt nhưng vẫn chưa có sụp đổ đã vượt quá dự liệu, dựa theo kinh nghiệm thuở xưa nơi đây chỉ cần mấy ngày thì sẽ liền trở thành phế tích mới đúng.

Nỗ lực nửa tháng, lúc thì thân thể như chuông lớn, không ngừng nổ vang, lúc thì lại như lò lửa, thân thể và tinh thần đồng thời thiêu đốt, cảnh tượng thần bí và kinh người.

Nó biết mình đã thành công, đã đột phá cực cảnh Hóa Linh, từ thân thể cho tới tinh thần rồi lại tới Pháp và Đạo đều xảy ra việc lột xác, hoàn toàn khác với trước kia.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 332: Thăng Hoa Đến Cực Điểm.

Hơn nữa, nó biết rõ đây mới là giai đoạn mở đầu, sau khi tiến vào Văn Minh cảnh thì nó có thể thử nghiệm được nhiều hơn nữa, còn quan trọng hơn cả những thứ này!

Từ khi tiến vào cung điện cổ cho đến hiện tại thì đã qua mười mấy ngày, Thạch Hạo đã đột phá cực cảnh, hiện tại cả người phát sáng cứ như là một cái lò lửa thật lớn, phải cường thịnh hơn nhiều so với trước đây.

Hóa Linh viêm mãn rồi tiếp tục đột phá bước sang một bước đáng sợ kia, thăng hoa cực điểm thật sự, nó trở nên cực kỳ mạnh mẽ!

Thạch Hạo ngẩn đầu nhìn xung quanh, đại điện dày đặc vết rạn nứt, sắp sụp đổ đến nơi, trụ vững mười mấy ngày cũng là hiếm thấy lắm rồi, trước kia chỉ có mấy ngày thời gian mà thôi.

Nó mở cửa lớn đi ra bên ngoài, ở đằng sau cung điện ầm ầm sụp đổ.

Lúc này, nó có thể đột phá Minh Văn cảnh thế nhưng lại không có thời gian, cung điện giờ đã hóa thành phế tích, cần phải nhanh chóng tìm kiếm nơi tu hành.

Ở đây một ngày có thể bù đắp mấy chục ngày ở bên ngoài, mà cung điện được xây dựng như thế thì tiêu hao vật liệu quý giá quá lớn, những thế lực bình thường đừng mơ mà nghĩ tới, cơ bản không thể chịu nổi!

Thế giới này rất cân bằng, tuy thu được thời gian tu hành quý giá nhưng lại hủy diệt đi vô tận thiên tài địa bảo, cái được không đủ bù cho cái đã mất.

Dung nham chảy về phía trước trở nên đỏ rực, Thạch Hạo tạo ra một màng ánh sáng bao phủ lấy bản thân, xuyên thủng hồ dung nham rồi bay vút

lên trời cao.

"Đi ra rồi!" Có người kêu lên, ở bên ngoài có tu sĩ đang canh chờ.

"Xoẹt!"

Một vệt sáng bay tới, đó chính là một mũi tên hoàng kim vô cùng chói mắt, có người chờ nơi này để giết chết nó.

Thạch Hạo né qua, ánh mắt lóe lên, phát hiện ra chính là gã thiếu niên tóc vàng trước kia đang đứng nơi xa, trên tay cầm một cây cung lớn, quanh thân được ánh sáng hoàng kim bao phủ.

"Ngươi thật sự bám dai như đỉa vậy, trước kia công kích ta đã bỏ qua rồi, giờ lại tiếp tục nữa." Thạch Hạo khẽ nói, bình tĩnh nhìn hắn.

"Giết chết hai tên tôi tớ của ta, ngươi cho rằng chuyện đã xong ư?" Thiếu niên tóc vàng âm thanh không cao thế nhưng lại mang theo một luồng cay nghiệt đầy đáng sợ.

Vóc người hắn cao ốm, vô cùng tuấn tú, cặp cánh Phong Lôi màu vàng lượn lờ những tia chớp, khiến cho nơi hắn đứng trở nên hừng hực, giống như là thiên thần lâm thế vậy.

"Ngươi hẳn là biết, bọn họ chọc ta trước tiên." Thạch Hạo nói.

"Ta biết, nhưng thì đã sao nào? Giết người của ta, chẳng cần biết lý do gì, đều chỉ có một kết cục đó là cái chết, tôi tớ của ta chỉ có thể do ta giết chết, ngươi là cái thá gì?" Thiếu niên tóc vàng khẽ nói, cặp mắt màu vàng, yêu dị cực kỳ.

Lời của hắn không cao nhưng đủ để truyền khăp nơi, mang theo một luồng uy nghiêm, cũng có chút kiêu căng, bễ nghễ, còn như là hậu nhân của Thần giáng thế!

"Giọng điệu rất ngông, vênh mặt hất hàm sai khiến người khác, ngươi

tưởng nơi đây là nhà của người à, ngươi tưởng không ai dám làm gì ngươi?" Thạch Hạo tức giận.

"Nếu như ở vực kia của chúng ta, ngươi nói những câu này có lẽ ta sẽ do dự, nhưng ở Hoang Vực này... haha, tính là cái gì chứ." Thiếu niên tóc vàng cười gằn.

Phía chân trời xuất hiện rất nhiều bóng người, ai nấy đã sớm biết thiếu niên tóc vàng đang chờ đợi ở nơi này, muốn quyết đấu với người đã tiến vào Thần Điện kia, mấy ngày nay thấy hắn rất mong ngóng.

Sau khi nơi đây xuất hiện những gợn sóng, tất cả mọi người đều đã bị kinh động nên lập tức tới đây, muốn quan sát trận chiến này.

"Thiếu chủ, nhanh chóng giết chết hắn, chúng ta còn phải tiến vào nơi sâu của tổ địa Hỏa tộc nữa, đừng có bỏ qua cơ duyên lớn khác." Phía sau thiếu niên tóc vàng có mấy tên tôi tớ, mỗi một người khí tức đều rất cường thịnh.

"Được, trì hoãn đã không ít thời gian rồi, giết chết hắn rồi chúng ta lên đường." Thiếu niên tóc vàng mở miệng, giống như đang nói đến một chuyện nhỏ bé không đáng kể.

Hắn thay đổi một cây cung khác, chiếc cung lờ mờ không có ánh sáng lộng lẫy già cả, có mày nâu xám cũng không biết được làm bằng vật liệu gì, hắn nhẹ nhàng gảy một cái thì phát ra tiếng sắt đá.

Hắn lại rút ra một mũi tên đưa lên dây cung, nhẹ nhàng kéo, trong thiên địa lập tức xuất hiện một luồng khí tức không tên, sau đó một con giao long phát ra âm thanh rít gào.

"Gào...!"

Mọi người hít vào hơi khí lạnh, tập trung vào cây cung lớn, cảnh tượng quá kinh người, dây cung óng ánh hóa thành một con giao long thét dài nơi đó, tỏa ra sóng thần lực kinh người.

Cùng lúc đó, một con giao long to lớn hơn nữa hiện ra, đó là do thần hà tạo thành quay quanh ở trong hư không, cứ như là tòa núi lớn vậy, bảo vệ lấy thiếu niên tóc vàng.

Cảnh... cảnh tượng thật sự có chút kinh người!

Tất cả mọi người đều hiểu, dây cung kia có lai lịch, hơn nửa là gân giao long cho nên mới xuất hiện uy thế như vậy, nếu không thì dùng vật gì mới có thể như thế?

Thạch Hạo tập trung cao độ, toàn thân rực rỡ, hi quang lưu chuyển, nhìn chằm chằm về phía trước, sẵn sàng chờ đón quân địch. .

Dây cung kéo căng cứ như là trăng tròn, nơi đó khí tức càng ngày càng cường thịnh, truyền ra tiếng rồng ngâm hổ gầm, một cao giao long to lớn bay lên trời nhìn xuống phía dưới.

"Xoẹt!"

Một luồng ánh vàng bay tới, tốc đến nhanh đến cực hạn, thần uy lẫm liệt, không thể trạm trán!

Thạch Hạo biến sắc, uy thế của mũi tên này cực thịnh, cung tên của đối phương tuyệt đối là một đại sát khí, trước tiên nó cũng không có lấy cứng chọi cứng, mà nghiêng người sang một bên né tránh mũi tên này.

Ầm một tiếng, khi vừa nghe thấy thanh âm này thì ánh vàng kia đã vọt tới, cuồng phong gào thét, cát bay đá chạy, khiến cho mặt đất rạn nứt, sóng nước trên hồ dung nham ngập trời.

Mũi tên này vô cùng mạnh mẽ, đây là một pháp khí rất đáng sợ!

Phía chân trời, một gò đất thấp bé nổ tung, đó là uy thế nhất tiễn khiến cho gò đất kia nổ tung, Nhưng nó vẫn không có ngừng lại, thần mang vàng óng bay trở lại rồi bắn về phía Thạch Hạo, khi nó bay ngược trở lại thì vẽ ra một đường cong hình cung, uy thế chẳng hề giảm.

Thạch Hạo hét lớn, thần hà từ trong miệng dâng lên rồi hóa thành một luồng quang thuẫn ngăn cản ở phía trước, trực tiếp ngăn cản lấy mũi tên này.

"Coong!"

Quang thuẫn nứt ra, uy thế nhất tiễn vô cùng khủng bố, khí tới gần thì hai tay Thạch Hạo chấn động, một con Toan Nghê cao như núi lớn xuất hiện cắn mạnh vào mũi tên này.

"Bùm!"

Nơi đây xảy ta một vụ nổ lớn, lôi điện như là thủy triều vọt lên ngập trời, Toan Nghê màu tím nổ tung trở thành vô tận tia điện.

Mũi tên này rốt cuộc cũng lờ mờ đi rồi biến mất trong hư không, hóa thành mưa ánh sáng.

Phương xa, mọi người khiếp sợ, uy lực của mũi tên này quá to lớn, chỉ tiện tay kéo dài dây cung bắn ra một tên, thì có thể bù đắp cho một loại đại thần thông, phá cỡ bảo thuật Toan Nghê.

Thạch Hạo vẻ mặt nghiêm túc, đứng sừng sững ở nơi đó nhìn chằm chằm thiếu niên tóc vàng, đây là một kẻ địch đáng sợ.

Nó cũng không có xem thường, vừa mới xuất quan mà đã gặp phải địch thủ bực này, không thể nào tránh được một trận chiến, đây không phải cao thủ Hóa Linh cảnh, mà là cao thủ Minh Văn cảnh.

"Có chút ý nghĩa, ngươi cũng được đấy nhưng vẫn còn thiếu rất nhiều, mũi tên vừa rồi chỉ phát huy chưa tới một phần mười thần uy, ngươi có thể kiêng trì sao?" Thiếu niên tóc vàng cười cười, kèm theo là vẻ châm biếm.

Những lời này vừa ra khiến cho nơi xa trên không trung chấn động, mọi người kinh sợ, thiếu niên này mạnh mẽ đến cỡ nào đây. Hắn đang đề cao hay là thật sự có sức chiến đấu như vậy?!

"Có bản lĩnh thì đến giết ta đi, nếu không có năng lực đó thì nghểnh cổ chờ chết đi." Thạch Hạo đáp lại, cũng không có căng thẳng mà vẫn tình tĩnh như trước.

"Thần lực chồng chất, cường thịnh đến đâu!" Thiếu niên tóc vàng cũng không có nóng lòng vận dụng toàn lực, vẫn đang trêu tức nó, lần nữa giơ cung, giao long rít gào, kinh động thiên địa.

Một luồng thần mang màu vàng gào thét bay tới, tạo nên một cơn lốc và còn mang theo vô tận lôi điện, nhấn chìm cả trời cao, đây là thể hiện thần uy của hắn.

Mũi tên này, hắn đã truyền vào thần lực của thuộc tính lôi điện, mạnh hơn rất nhiều lần so với ban nãy.

Mọi người biến sắc, nếu như là một tu sĩ Hóa Linh bình thường ắt sẽ bị một tên bắn cho nổ tung, ở rất xa thì đã có thể cảm nhận được gợn sóng khủng bố rồi, khiến cho tâm thần người run lên, ở gần đó thì còn có thể chống lại sao?

Đây cũng không như là một mũi tên, mà là một con giao long thật sự, ngửa đầu hí dài nhằm về thiếu niên Nhân loại kia.

"Phá cho ta!"

Thạch Hạo hét lớn, nắm đấm bùng phát ra thần quang, đây là một quyền bằng tia chớp, hóa Toan Nghê vào trong bàn tay, không có hiện ra hung thú chỉ có phù văn áo nghĩa cơ bản nhất.

Sương mù tung bay, một ký hiệu nguyên thủy nhất xuất hiện ở nắm đấm của nó, tháy thế được Toan Nghê màu tím, đây chính là vật cơ bản nhất trong thiên địa.

Các ký hiệu xoay tròn chặn lại mũi tên màu vàng kia, mà ánh sáng hừng hực màu vàng ở phía sau bị màu tím kèm theo màu vàng nhạt chặn đứng lại.

"Răng rắc!"

Rốt cuộc, mũi tên màu vàng cũng bị đánh gãy nổ tung trên không trung, hóa thành một vùng sóng biển lôi điện và thần lực, kim quang óng anh nhấn chìm cả thiên địa.

Thạch Hạo đứng yên bất động, không có rút lui, hủy đi mũi tên thứ hai.

Thiếu niên tóc vàng đối diện rốt cuộc cũng biến sắc, đối phương phá nát mũi tên thứ nhất là loại kém nhất thì cũng thôi đi, nhưng mũi tên thứ hai vậy mà vẫn bị đánh gãy, chuyện này không hề tầm thường.

"Ngươi vẫn còn ở Hóa Linh cảnh?" Hắn ngờ vực.

"Không sai, sức lực vẫn chưa dùng hết, ngươi cứ tiến tới!" Thạch Hạo lạnh lùng lên tiếng.

Thiếu niên tóc vàng chấn động trong lòng, hắn đã bước bào Minh Văn cảnh, mà đối phương lại lấy tu vi Hóa Linh cảnh mạnh mẽ chống đỡ, vô cùng không đơn giản, thiên tư siêu tuyệt!

"Đừng nóng vội, còn mấy mũi tên nữa, ngươi cứ từ từ mà hưởng thụ, ta xem ngươi có thể kiêng trì được tới khi nào." Thiếu niên tóc vàng khôi phục lại vẻ cay nghiệt, ánh mắt càng thêm yêu dị.

"Vù!"

Dây cung dao động, mũi tên thứ ba bắn ra, hắn quát to một tiếng, thần uy kình động cả khu cổ địa này, hơi thở của hắn tăng mạnh, vận dụng sức mạnh cực kỳ mạnh.

Đây là một đòn đáng sợ của Văn Minh cảnh, hắn tuy rằng đang giễu cợt thế nhưng mũi tên này cũng không phải đùa giỡn chút nào, uy lực tăng lên dữ dội, so với lúc nãy còn khủng bố hơn cả một đoạn dài.

Thạch Hạo sắc mặt thay đổi, toàn thân óng ánh, thần hi dâng trào, hóa

thành từng cái chuông nhỏ, vào đúng lúc này nó trở nên hoàn toàn khác, toàn bộ thân thể đều sáng rực, truyền ra những tiếng ngâm vang của chuông lớn.

Đây là Đạo mà nó vừa mới tìm hiểu được, dựa vào thứ này để đột phá cực cảnh Hóa Linh, đánh vỡ truyền thuyết!

Hiện tại, trong cơ thể nó mỗi một sợi thần hi đều hóa thành một cái chuông nhỏ, tạo thành cốt văn lưu chuyển trong máu thịt, cứ như thế hợp lại cùng nhau, cả người nó giống như là một cái chuông màu vàng.

"Đây là..."

Thiếu niên tóc vàng giật mình, biểu hiện của đối phương nằm ngoài dự đoán của hắn, cả người lại có một loại đạo vận đáng sợ, khí tức mạnh mẽ kinh người khiến cho tu sĩ Minh Văn cảnh khiếp đảm.

Là sức mạnh gì đây?

"Coong!"

Chuông lớn nổ vang bùng phát ra ánh sáng vô tận, hay có thể nói là thân thể của Thạch Hạo nổ vang, phát ra vô số gợn sóng, cứ như là một cái chuông thần khuếch tán ra gợn sóng màu vàng ngăn cản lại mũi tên kia.

Cuối cùng, từ phần đầu mũi tên từ từ tan vỡ rồi nổ tung, trở thành bột mịn.

Tất cả mọi người biến sắc, Thạch Hạo lấy thân phận là Hóa Linh cảnh đối kháng lại thiên tài vực ngoại Minh Văn cảnh, nhưng lại vô cùng kịch liệt, chấn động mọi người.

Xoẹt một tiếng, kim quang léo lên, chuông lớn ngân vang mấy chục dặm, thân thể của Thạch Hạo cứ như là một cái chuông lớn màu vàng biến mất ngay tại chỗ, khi xuất hiện đã gần chỗ của thiếu niên áo vàng rồi.

"Ngươi cũng thử xem sức mạnh của ta đi!"

Lời nói đầy lạnh lùng xuất hiện, hơi thở của nó đã thay đổi, chuông vàng cũng biến mất, thần hi trong cơ thể nó hóa thành một thanh tiểu kiếm, cốt văn vận chuyển, khí chất cả người nó cũng thay đổi theo.

Lúc này, nó lộ ra sự sắc bén cứ như là một thanh tiên kiếm xẹt ngang trời, cực tốc chém tới, thần mang óng ánh cắt ra vĩnh hằng!

Thiếu niên màu vàng vô cùng mạnh mẽ, ở vực ngoại có tiếng lừng lẫy, hắn rất là giật mình vội vàng tránh né, thế nhưng đòn đánh này vẫn quẹt qua người hắn.

Sợi tóng màu vàng bay lượn đầy trời, trên đầu hắn máu tươi chảy ra, da đầu bị cắt đi một miếng nhỏ, máu chảy ào ào khiến cho vẻ đẹp tuấn tú của hắn trông rất yêu tà và dữ tợn.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 333: Kẻ Chặn Đường Đều Chém.

Sợi tóc màu vàng dính máu, từ từ hạ xuống, một miếng nhỏ da đầu bị cắt rời, máu đỏ sẫm lăn dài.

"Ngươi làm ta chảy máu rồi đấy!" Thiếu niên đưa tay sờ sờ đâu, trên trán nổi gân xanh, nhất thời hắn bất cẩn nên để người áp sát cho nên dẫn tới kết quả này.

"Ầm!"

Cặp cánh của hắn chấn động, tia chớp màu vàng bổ xuống cứ như từng con mãng xà phong về phía Thạch Hạo, ánh điện kinh người khiến người khác sợ hãi hồn phách.

Hắn thật sự đã nổi giận, hắn mới hơn mười sáu tuổi nhưng đã là cường giả Minh Văn cảnh, thiên tư cao đến đáng sợ, vừa nãy làm vẻ châm biếm và trêu tức nhằm làm nhục đối phương, nhưng không hề nghĩ rằng lại ăn thiệt thòi lớn như thế. .

Đây là chủng tộc thiên phú, cánh Phong Lôi ở sau lưng hắn hóa thành màu vàng óng đan xen cùng với tia chớp, thần uy kinh người!

"Ầm!"

Thạch Hạo lướt ngang, cứ như là một thanh tiên kiếm cắt đứt hư không, chớp mắt xuất hiện ngoài trăm trượng, thì ra nơi chổ nó vừa đứng bị một mảnh tia chớp màu vàng óng nhấn chìm, ầm ầm vang vọng.

"Nạp mạng đi!" Thiếu niên tóc vàng hét lớn, vẻ mặt khôi ngo mà yêu dị hơi vặn vẹo, bị người khác cắt xuống một miếng da đầu nhỏ, đây là một loại nhục nhã đối với hắn, từ trước tới giờ chưa bao giờ xảy ra.

Một thiếu niên cường giả có tư chất ngút trời bực này mà bị người khác chém xuống một miếng nhỏ da đầu, nếu đi truyền đi thì quá mất mặt.

"Gào" một tiếng, rồng ngâm giao hú vang lên, ở sau lưng thiếu niên tóc vàng hiện lên một con giao long to lớn quay quanh nơi đó, cứ như là một đóa mấy đen.

Cùng lúc đó, hắn lần nữa giơ trường cung lên, lần nữa vận dụng thần lực cực kỳ mạnh mẽ. trước kia hắn quá bất cẩn cho rằng dễ dàng chém giết đối phương, kết quả rướt lấy quả đắng, khiến cho mình chịu thiệt.

Vù một tiếng, trong chớp mắt buông ra dây cung, một luồng tên dài màu vàng lấp lánh bay ra, chùm sáng này dài tới mười mét, cứ như là một luồng cầu vòng phá tan bầu trời.

Cả người Thạch Hạo phát sáng, thần hi trong cơ thể hóa thành từng cái đỉnh nhỏ, chảy xuôi trong máu thịt thay thế cho thần hà rồi tổ hợp lại với nhau hóa thành phù văn.

Cả người nó cứ như đã biến thành một cái đỉnh tròn ba chân hai tai, có khí tức thần bí, tỏa ra đạo vận mờ mịt khiến người khác thán phục.

Mà chính trong quá trình này nó lại triển khai thần thông Huyền Vũ, sóng biển màu đen xung kích tơi, một con Huyền Quy được tạo thành từ đỉnh văn hiện lên đối kháng với mũi tên này.

Đỉnh, có thể công cũng có thể thủ, thay đổi khó lường phù hợp với đạo vận thiên địa, thuộc về một trong những binh khí rườm rà phức tạp nhất.

Tạo nên rườm ra phức tạp cũng không phải chỉ hình dạng của nó mà còn với phù văn nữa, biến hóa thất thường, khi chế tác binh khí này thì tốn rất thiều thời gian về công sức tập trung và dung hợp thiên địa.

Thạch Hạo muốn phòng ngự mà cũng muốn tiến công, có thể chọn chuông đỉnh tháp lò, cho nên nó diễn biến thần hi sau đó lại cho chúng tạo thành phù văn, triển khai bảo thuật.

Huyền Quy ngẩn đầu, chấn động sóng biển màu đen ngăn cản lại mũi tên, vô cùng thần bí và mạnh mẽ.

Nhưng mà, mũi tên này chứa đựng hận ý của thiếu niên tóc vàng, là thủ đoạn mạnh mẽ của Minh Văn cảnh, thế như bẻ cành khô, lúc này liền bắn nát đại dương màu đen kia.

Thạch Hạo thay đổi sắc mặt, hai tay vung mạnh, con Huyền Quy kia liền hóa thành một tấm khiên dày đặc phù văn, hiển hóa ra ký hiệu cổ xưa, đó chính là thần thông Huyền Vũ.

Đồng thời, diễn biến thần hi thành yếu tố cơ bản nhất của bảo thuật, lúc này hóa thành đỉnh, không thể nghi ngờ nó đã tăng cường lực phòng ngự cho mình, về phía tiến công cũng được gia trì.

"Keeng!"

Luồng cầu vồng màu vàng bắn trung tấm khiên, ầm ầm vang vọng, tiêu diệt tất cả các vật cản khiến cho mai rùa Huyền Vũ u ám xuống, cuối cùng phát ra tiếng răng rắc.

"Ầm" một tiếng, mũi tên xuyên thủng mai rùa màu đen thẳng hướng Thạch Hạo, thần uy không giảm, ánh hoàng kim ngập trời.

Thạch Hạo lại biến sắc mặt, cả người đều là phù văn, ngay cả trong mắt cũng hóa thành từng sợi thần hi, cặp mắt cứ như là hai đỉnh nhỏ chìm nổi nơi đó.

Nó cũng không có sử dụng bảo thuật khác, hi quang trong cơ thể sôi trào, toàn bộ đều hóa thành đỉnh nhỏ, vô số đỉnh nhỏ tổ hợp lại trong máu thịt nó, bản thân cũng giống như được tạo thành từ đỉnh.

Thời khắc này, thân thể của nó hoàn toàn lờ mờ, sử dụng bảo thuật nguyên thủy nhất đó là tự nhiên giản dị, hai tay làm vật dẫn liên tục chuyển động, hóa mục nát thành hiếm thấy!

Loàng thoáng, nó hợp nhất cùng cả thiên địa, xảy ra cộng hưởng, vù vù vang lên, cả người buông xuống thác nước mênh mông, cứ như là một vị thiên thần nguyên thủy đang sử dụng đại thần thông.

Đây cũng không phải là thuật được ghi lại trong Nguyên Thủy Chân Giải, cũng không phải là những hình ảnh chiến đấu kia, mà do tự bản thân Thạch Hạo diễn biến đầy tự nhiên mà thành, trong lúc vô tình tương xứng với Nguyên Thủy Chân Giải.

"Rầm", "Rầm"...

Hai tay Thạch Hạo không ngừng chuyển động, cứ như đỉnh lớn đang chấn động đánh mạnh lên trên cầu vồng khiến cho nó rung động, sau đó ánh sáng lờ mờ rồi nổ tung!

Sóng biển màu vàng ngang trời, hung hăn tàn phá khu thế giới này.

"Cái gì?!" Thiếu niên tóc vàng giật mình, lần này hắn cũng chẳng có lưu lại biên pháp dự phòng nào cả, lúc đó hắn đã động sát cơ thật sự, thế nhưng mũi tên này lại chẳng hề có kết quả gì cả.

"Xoẹt" một tiếng, Thạch Hạo nhằm tới, toàn thân dày đặc phù văn, nhanh đến tột cùng, nó muốn cận chiến giết chết thiếu niên tóc vàng này, không cho hắn có thêm cơ hội nào nữa.

Cong ngươi của thiếu niên tóc vàng lóe lên rồi biến mất, hắn biết mình đã gặp phải phiền phức nhưng cũng không có lo lắng, hai cánh sau lưng chấn động, ánh chớp đầy trời, nhanh chóng né sang một bên.

Thạch Hạo hét thài, thân hi trong cơ thể lại biến đổi, toàn bộ trở thành chiến mâu, thời khắc này khí thế của nó cũng thay đổi, vô cùng tàn nhẫn, cả người cứ như là một thanh chiến mâu hoàng kim, khí thế đâm thẳng thần hồn người khác.

"Giết!"

Thiếu niên tóc vàng khóe miệng nở nụ cười tàn nhẫn, triển khai bảo thuật đánh ra một bàn tay lớn được tạo thành từ phù văn, giống như là một đám mây màu vàng ép về phía trước.

Hắn bao phủ lấy Thạch Hạo bên dưới, đây là muốn dựa vào thực lực tuyệt đối của Minh Văn cảnh áp chế và nghiền nát nó.

"Xoẹt!"

Từng luồng thần mang bán ra, toàn thân Thạch Hạo bay ra vô số thanh chiến mâu hoàng kim, toàn bộ đâm mạnh về trước, nó lộ ra hết sự sắc bén rồi vọt nhanh tới!

"Keeng" một tiếng, nó xuyên thủng bàn tay khổng lồ như là đám mây kia, vọt tới, đánh tan tất cả phù văn rồi giết thẳng về phía đối thủ.

Thiêu niên tóc vàng chấn động cánh Phong Lôi, trên mặt là ý lạnh và vẻ châm biếm, liên tiếp tám viên lôi châu bay ra làm nổ tung ở nơi này.

Mọi người biến sắc mặt, đây chính là sự thể hiện của pháp thuật thuạt Lôi đạo khi đạt tới cảnh nhập hóa, cao thủ Minh Văn triển khai như thế, mỗi một viên lôi châu đều có thể hủy diệt một ngọn núi cao.

Hiện tại tám viên lôi châu cùng xuất hiện ngăn cản lấy Thạch Hạo, tiêu diệt về phía nó, khá là khủng bố.

"Hả?" Thiếu niên tóc vàng thất kinh.

Khí tức của Thạch Hạo lại biến đổi, sau lưng cũng xuất hiện một đôi cánh vàng kèm theo là những vằn đen, tốc độ vô cùng nhanh né tránh tám viên lôi châu này, vẽ ra một đường cong hình cung vô cùng duyên dáng giết thẳng tới.

"Phá diệt!"

Thiếu niên màu vàng quát lên, tám viên lôi châu đồng loạt nổ tung, nơi

này trở nên long trời lở đất, ngay cả hồ dung nham cũng bị sấy khô, rồi hắn nhằm lên trên không trung.

Nhưng mà, tốc độ của Thạch Hạo cực kỳ nhanh, né qua rất nhanh rồi vận dụng cánh Côn Bằng tăng lên tốc độ của bản thân, nhanh chóng tới phía sau của thiếu niên tóc vàng.

Sau đó, nó giơ chưởng lên giết tới!

"Xoẹt" một tiếng, thiếu niên tóc vàng xoay người lại, sắc mặt âm trầm, nói: "Quên nói cho ngươi biết, thân thể của Phong Lôi Vũ tộc ta là mạnh mẽ nhất, vẫn đang chờ ngươi tới nơi đây."

Nhưng đang nói những lời này thì hắn đã ra tay, giết tới gần sát Thạch Hạo, vững tin rằng đối thủ không thể chạy thoát được.

Đây chính là đòn sát thủ của hắn, người ngoài thấy hắn tay cầm trường cung, pháp thuật kinh người nên cho tằng thân thể của hắn không được mạnh, cho nên mới tiến hành đánh từ xa.

Trên thực tế, chổ mạnh nhất của hắn chính là cơ thể, là cao thủ Minh Văn cảnh, rèn luyện huyết nhục và xương cốt của bản thân trở nên mạnh mẽ hơn cả bảo cụ.

"Ầm!"

Thạch Hạo cũng chẳng nói gì, một chưởng đập xuống, tạo nên một cơn gió mạnh đầy điên cuồng.

Thiếu niên tóc vàng thất kinh, loáng thoáng cảm thấy có gì không đúng cho nên cũng không có cứng rắn chống lại, nhanh chóng né sang một bên, gió mạnh vụt qua da mặt hắn cứ như là dao cắt, khiến cho da thịt đau đớn.

"Giết!"

Thạch Hạo nắm lấy cơ hội, đời nào bỏ qua được, liên tiếp đánh từng

chưởng về phía thiếu niên này.

Thiếu niên tóc vòng vẫn đang còn chần chờ, giơ nắm đấm phải của mình về phía trước, cũng vận dụng toàn lực.

"Ầm!"

Quyền chưởng tương giao, chấn động cả nơi đây, đồng thời là những âm thanh xương vỡ vang lên, thiếu niên tóc vàng vẻ mặt đau đớn, nắm đấm phải của hắn xuất hiện vết nứt.

Đây là một chưởng mạnh mẽ cỡ nào? Lại còn kinh khủng hơn cả cơ thể của hắn, phải biết rằng đối thủ này vẫn là Hóa Linh cảnh, thế nhưng lại kích thương hắn ở phương diện hắn mạnh mẽ nhất.

Thiếu niên tóc vàng sắc mặt u ám, nén lại cơn đau mà rút lui, nhưng mà đối phương lại cứ như hình với bóng, chém giết tới gần.

Trong nháy mắt, bọn nó không ngừng va chạm, tuy nó là dùng thân thể đánh giết nhưng kỳ thật là ẩn chứa bảo thuật tỏng đó, chỉ có điều đều ấn giấu ở bàn tay mà thôi.

Tỷ như trong lòng bàn tay cảu thiếu niên tóc vàng hiện ra Kim Ô, bàn tay của Thạch Hạo thì có Côn Bằng đập cánh, ảo diệu khó lường.

"Bụp!"

Trong lúc giao phong kịch liệt với nhau, Thạch Hạo kéo rời cánh tay phải của thiếu niên tóc vàng khiến cho hắn không ngừng kêu thảm, đây tuyệt đối là trọng thương vô cùng nghiêm trọng.

Trận chiến tới nước này thì đây cũng chẳng là gì khó tin cả, tuy rằng phía sau thiếu niên áo vàng có mấy tên tôi tớ vọt lên nhằm cứu viện, nhưng đã muộn.

Mười mấy chiêu sau, Thạch Hạo một chân quét tới, đá trúng lồng ngực

của hắn, bịch một tiếng, thiếu niên tóc vàng nứt thành mấy khối, hét một tiếng đầy thảm thiết rồi cứ thế mà mất mạng.

Thạch Hạo đoạt lấy thanh trường cung, liên tiếp mở cung, từng luồng kim quang bay ra, âm thanh bụp bụp truyền tới, những tên tôi tớ kia không một ai trốn chạy được, toàn bộ bị bắn hạ.

"Cây cung thật là đáng sợ!" Thạch Hạo thán phục.

Tất cả mọi người khiếp sợ, đó là thiên tài của vực ngoại đấy, danh tiếng lừng lẫy, trong cùng thế hệ khó mà gặp được đối thủ, kết quả lại thị thiếu niên này nhanh chóng gọn gàng giết hạ.

"Ồ, khí tức tên nhóc Phong Lôi Vũ tộc kia biến mất rồi, bị giết rồi hay sao, Hỏa Quốc có người mạnh cỡ này?"

Hai thiếu niên từ phương xa đi tới, mặc dù là hình người thế nhưng cũng không phải là Nhân tộc, tướng mạo vô cùng yêu dị.

Một người trên lưng mọc ra một loạt xương gai đâm thẳng lên trời, một người khác thì có bốn mắt, trông rất yêu tà.

"Đưa cung Phong Lôi Giao ra đây, sau đó ngươi có thể rời đi, coi như chúng ta không có nhìn thấy." Một người lên tiếng, nhìn chằm chằm về bảo cụ đang nằm trên tay Thạch Hạo, trong con ngươi lóe lên tia nóng rực.

"Vèo!"

Tốc độ của Thạch Hạo nhanh đến cực nhanh, chớp mắt đã tới, dựa vào sức chiến đấu vừa đột phá cực cảnh Hóa Linh quyết đấu với hai cường giả Văn Minh cảnh này.

"Ngươi dám!" Một ngườ trong số đó tức giận.

Hai người này đều là sinh linh rất mạnh, ai cũng là thiên tài, huống chi còn là Minh Văn cảnh, Thạch Hạo đại chiến với bọn họ hao tổn một chút sức

lực, hơn trăm hiệp thì mới giết được một người.

Tên còn lại thì nhanh chóng chạy trốn, nơi bả vai của hắn bị mũi tên xuyên thủng, nửa người sút chút nữa nổ tung, nó vọt lớn cắt lấy đầu của đối thủ, không cho chạy trốn.

Mọi người câm như hến, đây là người nào? Từ trước tới giờ vì sao chưa thấy, ngay cả thiếu niên cường giả ngút trời của vực ngoại cũng không phải là đối thủ?

Nơi đây sôi sục hẳn, tạo nên náo động không hề nhỏ.

Giờ khắc này, một việc lớn khác cũng xảy ra ở ngoại giới!

Di chỉ Bổ Thiên các, một mảnh hư không hỗn loạn xuất hiện rất nhiều vết rách, một bàn tay trắng noãn thò ra khỏi thông đạo được tạo nên vô cùng khó khăn, một bóng người bước ra từ Thượng Cổ Thánh Viện.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 334: Minh Văn.

Hư không hỗn loạn, những khe nứt thông đạo nằm dày đặc, một bóng người vô cùng gian nan đi ra, một cước giẫm trên gạch vụn nơi mặt đất, nhìm về phía di chỉ này.

Đây là một bóng người cao ốm, thân mặt áo xám, tóc đen rối tung, da thịt trắng như ngà voi, khí tức lạnh lẽo, cứ như là một người bình thường quanh năm ở trong bóng tối.

Tóc dài xỏa lổm chổm che mất dung mạo, một cơn gió thổi qua hết tung tóc dài, khi vừa thấy gương mặt này thì vô cùng kinh tâm động phách.

Đây là một cơ gái, tuy trên người mặc áo xám cũ kỹ, nhưng da thịt trắng như mỡ đông, trong cái trắng noãn kèm theo ánh sáng lộng lẫy, vô cùng xinh đẹp.

Di chỉ Bổ Thiên các, cỏ dại khắp nơi, yên tĩnh lại thường, từ lâu đã không còn là đại giáo nữa rồi, mất đi sự huy hoàng của ngày xưa, bị cỏ phải nhấn chìm cả phế tích.

Cô gái này rất lạnh lùng, giống như là miếng ngọc thạch, là một tác phẩm nghệ thuật được trời cao khắc ra mà không phải là một người lanh lẹn hoạt bát. Đồng thời, khi xuyên qua những sợi tóc thì có thể thấy được cặp mắt mông lung, mang theo vô tận tang thương, có hơi thở của thời gian.

"Răng rắc!"

Lần nữa truyền tới tiếng vang, trong hư không đầy hỗn loạn đó có một thông đạo đầy rách nát, một bóng người khác đầy khó khăn đi ra.

Đó là một thiếu niên chỉ khoảng mười sáu mười bảy tuổi, thân thể cao to

và cường tráng, tóc đen đầy đầu, tướng mạo anh tú, một một loại khí vận đặc biệt.

Hắn vô cùng trấn định và thận trọng, mặc dù vừa thoát khỏi nơi đấy, đi ra bên ngoài nhưng cũng không hề la hét, mà vô cùng chững chạc, sắc mặt bình tĩnh.

Hắn giữ một đôi Trùng Đồng, chính là dị tượng Thánh Hoàng, trong lúc khép mở thì có cảnh tượng ảo diệt của nhật nhật nguyệt ngân hà, thậm chí có khí hỗn độn biến mất, hắn thoáng kinh ngạc nhìn về Bổ Thiên các đã sụp đỏ, cũng không có hoảng loạn.

Xa xa, một con nhện lớn màu vàng đã bị kinh động, cảm ứng được khí tức ở bên này nên hóa thành một cầu vồng vàng chạy tới, sức chấn động vô cùng mãnh liệt.

Nhện lớn giống như là thiên thần, thời khắc này khí tức bùng phát ra quá mức mạnh mẽ, cả thiên địa đều run rẩy, khu phế tích rung động, bắt đầu rạn nứt.

Nó đứng thẳng nơi hư không, mấy chân nhện màu vàng dựng thẳng đứng cứ như là những thanh chiến mâu màu vàng chỉ thẳng về phía trước, nhằm thẳng về phía cô gái kia, chuẩn bị nghênh chiến.

Thiếu niên Trùng Đồng thấy thế thì nhanh chóng xua chay về phía hắn, ra hiệu không được làm bậy.

Tổ địa Hỏa Quốc, Thạch Hạo thao túng pháp khí trong tay, trường cung không có ánh sáng lộng lẫy gì, cung thai có màu nâu xám cũng không biết làm từ vật liệu gì, nhẹ nhàng gõ lên thì phát ra âm thanh kim loại.

Dây cung óng ánh, nhẹ nhàng kéo dài lập tức có tiếng rồng gầm giao hú, mà lại có thêm một luồng gợn sóng vô cùng mạnh lưu chuyển, nhanh chóng tụ tập về hướng mũi tên.

"Cung Long Lôi Giao." Thạch Hạo lầm bẩm, trước đây nghe địch thủ

nói tên của trường cung này, vô cùng bất phàm.

Thời khắc này, đoàn người đã tãn đi, nó giết chết ba đại cao thủ vực ngoại đã chấn động mỗi người, khi nhìn về phía nó đều mang vẻ kính nể, không dám chọc tới nó.

"Đây là một bảo cụ quái dị." Thạch Hạo tự nói, mặc kệ nó rót thần lực như thế nào thì cung này đều có thể tiếp nhận được và cùng cộng hưởng theo, cứ như là chế tạo riêng cho nó vậy, rất là phù hợp.

Nó cất đi, thứ này có chút quái lạ.

Tổ địa Hỏa tộc vô cùng nóng rực, đi về phía trước sóng nhiệt từng đợt, rất nhiều nơi đang bốc khói, mặt đất tựa như lúc nào cũng có thể bốc cháy.

Nó cũng không có vội vã, chuẩn bị tìm một nơi yên tính để dột phá Minh Văn cảnh, dù sao thì đây chính là một lần lột xác hoàn toàn mới, nó không dám qua loa và bất cẩn.

Trong lúc đó nó cũng không hy vọng sẽ bị người quấy phá, khi đột phá một cảnh giới lớn thì sẽ là một quá trình phóng thích tiền năng của bản thân, nó hy vọng có thể yên lặng vượt qua.

Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, nó liên tiếp giết chết ba vị thiên tài vực ngoại, tin tức này nhanh chóng truyền ra.

Vào thời khắc này, bốn lão già phá không mà tới, chân đạp bảo cụ cứ như là bốn luồng lưu quang, vô cùng mãnh liệt, đuổi theo tung tích của Thạch Hạo.

"Chạy đi đâu!" Một người quát lên.

Cùng lúc đó, một dải lụa màu bạc đập tới, đây là một chiếc đèn bạc, nhanh chóng tiến đến trước mặt rồi buông xuống ánh lửa màu bạc cứ như là thác nước đổ xuống.

Thạch Hạo kinh ngạc xoay nhanh người lại, nơi đó có một tảng đá lớn vừa bị ánh bạc quẹt qua thì nhanh chóng trở thành một bãi dung nham.

"Thật mạnh!" Nó tập trung tâm thần cao độ, từ bảo cụ có thể suy đoán được thực lực của đối phương, bốn lão giả này đều là cao thủ, tối thiểu là từ trung kỳ Văn Minh cảnh trở lên, tuyệt đới hơn xa ba tên thiên tài vực ngoại kia.

"Vù vù vù"

Một ông già khác trong tay xuất hiện một cây cờ lớn nhẹ nhàng vung lên, cả khu sa mạc này bắt đầu rạn nứt, mà lại có khói đen ngập trời bao phủ rồi nhanh chóng lan tràn về trước.

Thạch Hạo ánh mắt lóe lên, lần nữa rùng mình, nhanh chóng rút lui, mấy người này cũng chẳng hề dễ trêu vào.

Không phải khi tiến vào tổ địa đều là thiếu niên sao? Giờ sao lại xuất hiện mấy lão già này, chuyện này khiến cho Thạch Hạo nghi ngờ, lẽ nào là Chấp Pháp giả của Hỏa tộc xuất hiện?

Nó vốn là không sợ, cùng lắm thì hợp nhất với Bất Diệt Kim Thân, mặc vào chiến y màu đen rồi đại chiến với những người này. Nhưng là sợ bọn họ là người của Hỏa tộc, nếu như giết chết thì khó mà ăn nói với Hỏa Linh Nhi.

Bởi vậy, Thạch Hạo chọn cách rời đi không có dừng lại, cánh Côn Bằng sau lưng giang ra, nó giẫm mạnh trên mặt đất, cứ như là súc địa thành thốn nhanh chóng rời xa.

"Ồ, tên nhóc này có chút quái lạ, với cảnh giới của hắn mà lại có tộc độ như thế ư?"

Bọn họ truy kích phía sau, kết quả trong chốc lát thì thiếu niên kia đã mất hút, không sao tùm ra được chút tung tích nào.

"Nguyên nhân là do cặp cánh kia sao, hay là hắn đã tu một môn đại thần

thông như súc địa thành thốn?"

Bốn người ngờ vực, sau đó vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

"Nói gì đi nữa, nhanh chóng nói cho những người khác biết nên chú ý một chút, chúng ta phạm giới, nếu như người của Hỏa tộc biết được thì nhất định sẽ trả thù."

...

Thạch Hạo chọn lấy một địa phương yên tĩnh, rời xa trung tâm tổ địa, nơi đây rất hoang vắng, không cần nói tới nhân loại ngay cả một ngọn cây cọng cỏ cũng chẳng thấy đâu, là nơi danh xứng với thực chim không thèm thả phân.

"Chính là nơi này!"

Thạch Hạo ngồi xếp bằng trên một tảng đá lớn, cẩn thận cảm ứng, phát hiện xung quanh không có sinh linh nào, sau đó điều chỉnh trạng thái bản thân bắt đầu vượt cửa ải cuối cùng.

"Bùm" một tiếng, toàn thân Thạch Hạo bùng phát ra thần hà óng ánh, như là một vụ nổ lớn lấy nó làm trung tâm, hình thành nên một đợt sóng biển thần lực vô cùng đáng sợ hướng về bốn phương tám hướng.

Nó vượt cửa ải này không tính là khó, cũng sớm đã là nước chảy thành sông, trên thực tế nếu không có áp chế thì bất cứ lúc nào nó cũng có thể phá vỡ cửa ại, hiện lại chỉ hơi tập trung thì lập tức xảy ra biến hóa nghiên trời.

Từng tia ký hiệu xuất hiện ngoài thân thể nó, cứ như là hình xăm, đây chính là biểu tượng, mà trong cơ thể nó cũng thế, bất luận là trong huyết nhục hay là trên phủ tạng đều có những hoa văn như thế.

Cuối cùng, ngay cả trên xương trong cốt tủy cũng là như vậy, hàng loạt các ký hiệu lấp lóe, cứ như là đang chém đứt gông xiềng tiếp nhận sự gột rửa của phù văn.

Cả người nó hoàn toàn khác xưa, khí tức trong nháy mắt mạnh mẽ thêm một đoạn dài, lúc này vừa mới phá quan liền xảy ra biến hoa nghiêng trời như thế.

Giời khắc này, ngay cả trong tròng mắt nó cũng là ký hiệu màu vàng, cứ như đang ngưng tụ quy tắc và trật tự cơ bản nhất thiên địa, hình thành nên sức mạnh của chính mình.

Minh Văn cảnh, cái gọi là phù văn của chính mình, cũng chỉ là tổ hợp một cách đơn giản, không thể tiến hành khai sáng được, đó chính là thủ đoạn của Chí Cường giả mới có.

Cảnh giới này cực kỳ gian nan, phải khắc họa trong xương cốt, Động Thiên, mỗi một bước đều rất gian khổ, tiến hành năm này qua tháng nọ cũng chưa chắc đã có kết quả.

Có người từng nói, Minh Văn cảnh mỗi khi tiến thêm một bước thì sẽ như tu hành một đại cảnh giới như trước kia, có thể thấy được độ khó khắn đến mức nào.

Cả người Thạch Hạo phát sáng, thân thể phóng thích những toàn bộ tiềm năng, hoa văn bao vây lấy nó hình thành nên một chiến kén lớn, đây là một lữ trình phá quan đầy thần bí.

Thạch Hạo được ban tặng ly rượu, trước đây không lâu đoạt được hoa sen trong hồ dung nham, sức mạnh thần tính của những thứ này đều bị phong ấn trong cơ thể, lúc này tất cả đều được phóng thích ra ngoài.

Sau đó, những ký hiệu lấp lóe cứ như là sao trời, nằm dày đặc ngoài thân thể nó, trong huyết nhục, phủ tạng, xương cốt đều dâng trào khí tức mạnh mẽ.

Quá trình này kéo dài một ngày một đêm, cuối cùng Thạch Hạo đã hoàn toàn nắm vững, thăng cấp vào Minh Văn cảnh.

Nó mở mắt ra, trong con ngươi xuất hiện ký hiệu màu vàng lấp lóe, thâm

thúy và thần bí, dường như có thể hiểu rõ lòng người, đây chính là biểu hiện của tinh khí thần quá mạnh mẽ.

"Rốt cuộc đã thành công." Nó tự nói, đứng dậy, nó biết con đường phía trước vẫn còn rất dài, Minh Văn cảnh rất khó.

Minh Văn cảnh có thể chia làm sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, viên mãn bốn đại cảnh giới, tu giả có hiểu biết chung, mỗi một tiểu cảnh giới thì cần năm tháng lâu dài, tiêu hao lượng lớn thời gian.

Có thể nói, thời gian của mỗi một tiểu cảnh giới đều gần bằng với một đại cảnh giới trước kia.

Đương nhiên, người có thiên tư cao thì cũng không nhật định dựa theo cái thuyết pháp này, nhưng rõ ràng tốc độ sẽ biến chậm đi rất nhiều.

Đây cũng là lý giải, nguyên nhân tại sao không có vương hầu thiếu niên, muốn bước qua bậc này tối thiểu cũng phải sau khi trưởng thành, mà còn phải là thiên tài nữa.

Do Bàn Huyết, Động Thiên, Hóa Linh từng bước từng bước một, hiện tại Thạch Hạo chỉ mười ba tuổi, mặc dù thiên tư siêu tuyệt, khác với tất cả mọi người, muốn đột phá như quá khứ chỉ sợ cũng tiêu hao mấy năm thời gian.

"Không được, ta không thể mắc kẹt ở đây lâu được, phải nhanh chóng tăng cấp, Hoang Vực sắp đại loạn, ta phải nhanh chóng đạt đến trạng thái mạnh nhất."

Ngoài ra, trong lòng nó có một cảm giác gấp gáp, Thạch Hạo sắp xuất thế, nó nhỏ hơn đối phương vài tuổi, tu hành muộn hơn ba bốn năm, sự chênh lệch này cần phải được bù đắp, nếu không khi đối mặt thì có thể sẽ xảy ra vấn đề lớn.

Thạch Hạo đứng dậy, tiến thẳng vào nơi sâu trong tổ địa Hỏa tộc, bắt đầu lữ trình mài giũa bản thân, nó muốn trong thời gian ngắn nhất lại tiếp tục

đột phá, không ngừng biến mạnh.

"Thần phủ cũng không tệ, nếu như có thể tìm được mấy tòa thì sướng biết mấy." Nó lẩm bẩm, thế nhưng lại biết loại cổ điện như thế chỉ có thể gặp không thể cầu.

Hiện tại, nó bước vào Văn Minh cảnh, qua lại trong vùng biển lửa này cơ bản không sợ những tên cùng trang lứa, có thể quét ngang toàn bộ, duy nhất chính là phải thật cẩn thận những lão già kia.

Thạch Hạo vừa mới tiến vào nơi sâu của tổ địa thì nghe được những tin tức kinh người, có người tìm được một tờ kinh văn cổ, mọi người không ngừng chiến đấu, ai ai cũng muốn tranh đoạt.

Nghe đồn, kinh văn kia đã mấy lần đổi chủ, kinh văn này đã mấy lần đổi chủ, cho nên chết không ít người, phàm là những ai chiếm được thì đều chết cả, máu nhuộm đỏ nơi đây, kinh thư không ngừng thay đổi chủ nhân.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 335: Một Tờ Kinh Thư.

"Kinh văn tàn phá là tốt lắm hả?" Nói thật, Thạch Hạo cũng không để ý lắm, bởi vì nó nắm giữ Nguyên Thủy Chân Giải, chính là vật do Liễu Thần sưu tầm, rất nhiều người ở Hoang Vực cũng chưa từng nghe qua thứ này.

"Tên nhóc này là ai, khẩu khí cũng lớn quá nhỉ." Ở bên cạnh có một mỹ nữ mắt to lẫm bẩm, bên cạnh còn có vài người đàn ông.

Sau khi tiến vào nơi đây, người càng ngày càng nhiều, bởi vì phía trước có đại chiến, tất cả mọi người đều muốn chiếm đoạt lấy tờ kinh văn kia nên có rất nhiều người mạnh tụ tập tới đây.

"Thời đại này, có rất nhiều người huênh hoang, không cần để ý." Một thiếu niên lên tiếng, thân thể cường tráng, diện mạo bất phàm.

Dù sao, thực lực của những người này rất là cao cường, ở độ tuổi này mà nói thì rất là ghê gớm, bọn họ đều là con cháu của cương hầu Hỏa Quốc, đều là người tài giỏi trong bạn bè cùng trang lứa.

Thạch Hạo tự nhiên cũng chẳng thèm so đo gì với bọn họ, song phương chen lẫn qua nhau, sau khi nghe mấy lời nói đó thì khiến cho lòng nó hơi động.

"Công chúa Hỏa Linh Nhi không có đi vào nhưng lại điều tới mấy tên thủ hạ, nhưng cũng chẳng có thu hoạch gì." Một thiếu niên nói.

Thiếu nữ mắt lo lầu bầu nói: "Đáng tiếc, Linh Nhi tỷ tỷ bở lỡ cơ hội này, với sự yêu thương của Hỏa Hoàng đối với nàng nói không chừng sẽ ban xuống thần vật, khiến cho nàng đạt được một cơ duyên nghịch thiên cũng nên."

"Quên đi, giờ không phải lúc bình thường, Thượng Cổ Thánh Hoàng cunug không biết có xuất hiện hay không, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút, công chúa không tới nói không chừng sợ hỗn loạn và tai họa nơi đây. Các ngươi xem đi, những người của vực ngoại tuy rằng không nhiều nhưng ai nấy đều là cường giả, họ ra tay vô tình và cũng rất lợi hại."

"Chẳng lẽ bọn họ dám làm xằng làm bậy?" Thiếu nữ mắt to trừng mắt.

"Mấy vị hoàng tử và công chúa ở gần với mấy bọn họ, không biết nói những gì, chúng ta cũng tới tham dự xem sao." Một thiếu niên nói.

Thạch Hạo im lặng lắng nghe, sờ sờ cằm, nơi nào có người thì có giang hồ, mà nơi có giang hồ thì chắc chắn có ân oán tình cừu, cho dù là thân huynh đệ cũng vậy.

Mấy người này có giao tình với Hỏa Linh Nhi, đặc biệt là thiếu nữ mắt to kia chắc có giao tình cũng không tệ, Thạch Hạo nhìn bọn họ một chút rồi nghĩ, nếu có cơ hội sẽ giúp đỡ bọn họ một tay.

"Nè, ngươi đang nghe lén chúng ta nói chuyện hả?" Một thiếu niên bất mãn, phát hiện cách đó không xa có người lạ mắt nghe bọn hắn nói chuyện.

"Nể mặt công chúa Hỏa Linh Nhi, lúc nữa nếu xảy ta nguy hiểm thì cứ lớn tiếng la tên, ta sẽ tới cứu viện." Thạch Hạo nói xong rồi đi thẳng về phía trước.

Tuy nó không chờ mong quá lớn về tờ kinh văn kia nhưng nó vẫn muốn đi xem một chút, hiểu rõ tình huống như thế nào, nếu không lỡ đâu là báu vật thì sao đây?

Những người kia nghe được nó nói thế thì trợn tròn mắt, đây là tên nào vầy sao lại quá huênh hoang như thế, tưởng rằng mình có thể hống hách ở tổ địa này.

"Người này là ai, tự cho mình là thiếu niên Chí Cường giả đi ra từ Thái Cổ Thần Sơn ư?" Một thiếu niên bĩu môi.

"Tất nhiên không phải rồi, nhưng mà sinh linh như thế ta cũng từng ăn không ít." Thạch Hạo quay đầu lại, sau đó bước ra một bước mười mấy trượng, nhanh chóng rời xa nơi đây, khiến cho đám người này trợn mắt ngoắc miệng.

"Nổ kinh khủng, tên quỷ này trình độ trảm phong cũng ghê gớm thiệt."

...

Nơi đường chân trời, một điểm đen đang bay nhanh, Thạch Hạo đang lần theo những vết máu ở ven đường, nó phát hiện ra hỗn chiến đã xảy ra, nhìn thấy một vài thi thể.

Không chỉ có Nhân tộc mà còn có một vài sinh linh kỳ lạ khác nữa, tất cả đều là quái vật trong tổ địa này, thế nhưng đã bị người khác lấy đi vật chất thần tính ở trong cơ thể rồi.

"Giết!"

Phía trước những tiếng kêu 'giết' rung trời, bóng người đầy rẫy đang hỗn chiến với nhau, nó đã đi tới nơi tờ kinh văn đang được tranh cướp, đây là lần thứ chín được đổi chủ.

Có rất nhiều người nơi đây, không dưới ngàn người, Thạch Hạo đứng ở một bên xem vui cũng chẳng hề ra tay.

Ngoại trừ con cháu vương hầu ra thì còn có những con cháu quý tộc, còn có rất nhiều thiếu niên cao thủ được phái đi theo bọn họ, chỉ một tờ kinh văn mà giờ thu hút được rất nhiều người.

Dọc theo đường đi, Thạch Hạo có nghe được một ít tin tồn, tờ kinh văn này hình như có liên quan tới việc mở ra của Thánh Hoàng cung.

Truyền thuyết, bên trong vùng hỏa vực này có một tòa cung điện của Thượng Cổ Thánh Hoàng, bên trong có ghi chép một thân sở học, hắn chính là Thủy Hoàng của Hỏa Quốc.

"Nhân Hoàng của thời đại kia, có thể mạnh hơn rất nhiều lần so với Nhân Hoàng thời này, thật sự là vô địch thiên hạ!"

"Thượng Cổ Thánh Hoàng ngộ đạo ở nơi này, cảm ngộ được rất nhiều thần tắc và trật tự, thu hoạch vô cùng lớn."

Có người nói nhỏ.

Nói tóm lại, một thân sở học của Thủy Hoàng Hỏa Quốc đều từ khu tổ địa này mà ra.

Bên cạnh chiến trường này có một cái hồ lớn, đương nhiên được gọi là hồ cũng là do dung nham biến thành, hoàn toàn có màu đỏ đậm, nó rất rộng lớn cũng không biết rộng bao nhiêu nữa.

"Sao ngươi không đi tranh cướp thế?" Mắt thấy mọi người đều tiến lên chém giết, một thiếu niên đi tới mở miệng hỏi Thạch Hạo.

Thạch Hạo liếc nhìn thày phát hiện đây không phải là Nhân tộc, mặc dù đang ở hình người thế nhưng lại có một gợn sóng vô cùng đáng sợ, được thu gọn trong cơ thể hắn.

Sinh linh thuần huyết, hơn nữa rất có khả năng đến từ vực ngoại!

Thạch Hạo ngưng thần đề phòng, bởi vì nó cảm giác được không chỉ có một luồng khí tức, mà có tới mấy luồng còn mạnh mẽ hơn cả thiếu niên này nữa.

"Không muốn tham dự." Thạch Hạo đáp lại.

"Ngươi nên nhanh chóng đi tranh cướp đi, đó là một cơ duyên to lớn đấy." Thiếu niên tóc màu tím, cặp mắt cứ như quả cầu lửa tỏa ra ánh lửa.

Thạch Hạo cũng không để ý nữa, lẵng lặng xem chiến.

"Đi thôi." Thiếu niên đẩy một cái về phía trước, rất là ngang ngược, khóe miệng còn kèm theo nụ cười lạnh.

"Hả?" Thạch Hạo lườm hắn một cái rồi né tránh một chưởng kia, cảm thấy chuyện này khá là quái dị, không bình thường chút nào.

Bỗng nhiên nó cảm ứng được một gợn sóng vô cùng khủng bố, có mấy người ẩn núp đang điều khiển thiền năng, như đang kích hoạt một đại trận nào đó, muốn cho nó thức tỉnh ở nơi này.

"Không nên chiến nữa, nơi đây là tuyệt địa!" Thạch Hạo hét lớn.

Bởi vì nó nhìn thấy, trên mặt đất xuất hiện từng đường nét cứ như là dung nham, mấy người đang ẩn núp đang xây dựng một đại trận phù văn vô cùng đang sợ, sắp sửa hoàn thành.

"Ngươi nói hơi nhiều đó." Thiếu niên tóc tím lạnh lùng nói, mạnh mẽ xuất thủ lần nữa, lòng bàn tay phun lửa, có là một luồng thần uy vô cùng kinh người.

Thạch Hạo rùng mình, sinh linh thuần huyết này chừng mười bảy mười tám tuổi thế nhưng đã là cao thủ Minh Văn cảnh rồi, nhìn bộ dáng cảnh giới còn cao hơn nó, vô cùng ngang tàn.

Cùng lúc đó, đại trận nơi đây đã thức tỉnh, hòa quang trùng thiên, muốn nghiền ép tất cả mọi người nơi đây, chỉ trong nháy mắt một luồng uy thế vô cùng to lớn bao phủ cả nơi đây.

"Tộc Viêm Mãng, các ngươi hơi quá đáng đấy, chúng ta đã cùng Hỏa Quốc thỏa thuận và được cho phép tới nơi này, các ngươi sao đột nhiên lại dùng tới thủ đoạn như thế này?"

Sáu bảy lão già xuất hiện, đây cũng chẳng phải là nhân loạn, trên đầu mọc sừng, lưng mọc cánh, mặt có bốn mắt, tất cả là một phe, ai nấy cũng rất mạnh mẽ.

"Ta muốn mở ra Thánh Hoàng cung, muốn hiểu rõ huyền bí thật sự, đến thời điểm đó chẳng lẽ chư vị còn không có chỗ tốt ư?" Người bày trận xuất

hiện.

"Các ngươi nói năng lung tung gì thế hả, Hỏa Hoàng là nhân vật cỡ nào, bằng vào ngươi ta còn khó mà làm gì ở Hoang Vực này, nếu như xảy ra đại sự chỉ cần một cái tát của hắn cũng đủ diệt sạch chúng ta rồi, trừ phi là mấy vị đại giáo chủ tự mình thời đây."

Người đang phá giải đại trận quát lên, vẻ mặt bọn họ âm trầm, không muốn cho đám người của tộc Viêm Mãng làm ra những việc cực đoan như thế này.

"Thì nếu sau khi đoạt được chúng ta lập tức rời đi thì cũng chẳng gặp phải nguy hiểm gì." Một ông lão bày trận nói.

"Không được, nhanh phá trận!"

"Bùm!"

Nơi đây trở nên sôi trào, từng tiếng kêu thảm thiết vang lên, mấy chục người trong đại trận bị nghiền thành thịt nát, hóa thành từng sợ huyết quang, sau đó nhanh chóng bay về phía hồ dung nham thật lớn kia.

"Huyết tế đại trận, các ngươi tàn nhẫn thật, chỉ vì để mở ra Thượng Cổ Thánh Hoàng cung mà làm ra chuyện nham hiểm như thế?"

"Những người này đều phải chết, hãy hợp tác với tộc Viêm Mãng ta đi." Có người khuyên nhủ.

Tạo thành sát kiếp cỡ này, nếu không có điều bất ngờ thì hơn ngàn người ở đây đều phải chết, chuyện này chính là một tổn thất khó mà tưởng tượng được đối với Hỏa Quốc, hậu quả để lại vô cùng đáng sợ, tất nhiên sẽ khiến cho hoàng tộc vô cùng tức giận.

"Cầu xin tai họa này rời xa." Lại có người cầu xin, cầm một tảng đá màu đen trong tay miệng thì niệm đoạn thần chú, sau đó truyền âm, nói: "Hỏa Hoàng, có người vi phạm thỏa thuận, muốn trọng thương căn cơ Hỏa Quốc."

Đột nhiên, một là cờ thật lớn giáng xuống, phù một tiếng cắm thẳng vào trong đại trận, khiến cho toàn bộ phù văn nơi đây hoàn toàn tan vỡ.

"Hỏa Hoàng?!" Mấy người bày trận kêu lên đầy sợ hãi, nhanh chóng hóa thành mấy con rắn khổng lồ màu đỏ đậm phá không bỏ chạy thật nhanh hòng chạy trốn.

Ngọn cờ cắm trên mặt đất bay phần phật tạo nên cơn gió mạnh màu vàng, may con Viêm Mãng vừa mới phóng lên trời thì đều đứt đoạn trên không trung, tất cả đều hóa thành sương máu.

Cảnh tượng này rất là kinh người, hơn ngàn người nhanh chóng rời xa hồ lớn, bọn họ biết lần này đã trúng kế, cái gọi là kinh văn thì cũng chỉ là một cái tròng mà thôi.

Đến đây, Thạch Hạo tâm thần tập trung cao độ, những người này quá độc ác, bố trí đại trận tiếp theo để tiến hành huyết tế, việc này muốn chết đi bao nhiêu người đây?

Cái được gọi là kinh văn chẳng qua chỉ là một mồi nhử, chỉ là để hấp dẫn nhiều người tới để làm tế phẩm mà thôi, bên dưới hồ lớn này có khả năng là lối vào của cung điện Thánh Hoàng.

"Xoẹt!"

Cờ lớn màu vàng vụt lên từ mặt đất, đảo mắt biến mất không thấy tăm hơi đâu nữa.

Thiếu niên quyết đấu với Thạch Hạo thì sắc mặt tái nhợt, xoay người rời đi, vừa nãy hắn chưa có trốn nên thoát được một hồi sát kiếp, chờ cờ lớn biến mất thì tự nhiên không muốn ở lâu.

Thạch Hạo cũng không muốn buông tha cho hắn, truy đuổi phía sau, bởi vì mấy lão già chết vừa nãy cũng không phải là thuần huyết, thiếu niên này thì lại khác, chính là bảo dược huyết nhục.

Thiếu niên tóc tím quay đầu lại liếc nhìn nó, khóe miệng nở nụ cười lạnh, hồi nãy trong lòng hắn mang vẻ sợ sệt, sau khi rời đi thì cũng chẳng còn lo sợ gì nữa cho nên giờ phải trừng trị tên nhân loại này rồi.

Phía sau, hơn ngàn người trở nên hỗn loạn, tình huống vừa rồi khiến bọn họ vừa giận vừa sợ, rồi nhanh chóng tản đi.

Cho tới mấy lão già vực ngoại phá trận cũng từng người rời đi, không có ở lâu.

"Được rồi, giờ chẳng còn ai nữa, ngươi mà cũng dám tranh hùng với ta?" Thiếu niên tóc tím dừng lại.

"Ngươi là cái thá gì?" Thạch Hạo nói, nó từng ăn qua Thanh Loan, trấn áp Ly Long, cắt thịt Chư Kiền, tự nhiên là không sợ sinh linh thuần huyết rồi.

Đại chiến bắt đầu, Thạch Hạo dùng sức mạnh của Minh Văn cảnh, trực tiếp khiến hắn rơi vào thế hạ phọng, thiếu niên Viêm Mãng khiếp sợ, trước kia đối phương giả điên nhằm lừa gạt hắn.

Tên Viêm Mãng này cũng rất mạnh, cảnh giới lại cao hơn Thạch Hạo, hơn nữa bản thân cũng có chổ độc đáo, liều mạng vs Thạch Hạo hơn trăm hiệp.

"Phụt!"

Cuối cùng, Thạch Hạo giết chết nó, khiến nó lộ ra bản thể, đây là một con mãng xà màu đỏ mấy trăm trượng, toàn thân đỏ tươi, như được điêu khắc từ mã não vậy.

Nước miếng của nó chảy ào ào, rốt cuộc cũng giết được một con hung vật Thái Cổ, lại có lộc ăn nữa, mình nó ăn thì chắc chắn không hết rồi nên nghĩ rằng sau này mang phần còn lại về cho Thạch thôn, cho tộc nhân mình ăn.

Khi thu dọn di vật của Viêm Mãng, nó phát hiện ra một tờ giấy bằng đồng, rất dẻo, khi búng vào bên trên thì phát ra tiếng kim loại, nước lửa không hề hấn gì.

"Quả nhiên tờ kinh văn là sự thật?" Thạch Hạo kinh hãi, vốn tưởng rằng đó là sát cục mà đối phương bố trí, là lời bịa đặt đầy đáng sợ, không hề nghĩ rằng trên người thiếu niên này quả thật có một tờ kinh văn. nguồn

Nó chăm chú đọc, giữa hàng lông mày đều tiên là vẻ nghiêm nghị, sau đó lộ vẻ vui mừng, đến cuối cùng là bắt đầu cười lớn, kinh thư này quả nhiên rất trọng yếu.

Theo như những gì ghi lại trên bề mặt, nó cũng có thể nhanh chóng tăng lên thực lực ở nơi này, đây thật là vô cùng quý giá, giá trị không thể nào đo lường được, thận chí còn vui mừng hơn cả việc đoạt được đại thần thông.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 336: Phương Thuốc Cổ Xưa.

Là một tờ kinh thư, nói chính xác là một phương thuốc cổ, ghi chép phương pháp chế thuốc, ẩn chứa sự ảo diệu của việc đoạt tạo hóa thiên địa.

Đây cũng không phải là một phương thuốc bình thường, chủ dược chính là sinh linh thần tính bên trong Hỏa vực này, tiến hành rèn luyện tích tụ tinh hoa thần tính tạo thành mãnh vỡ phù văn để tẩm bổ cho bản thân.

Nói tóm lại, phương thuốc cổ này mới chính là biến Hỏa vực này thành bảo địa, khiến cho người ta lột xác và thăng hoa ở nơi này, lợi dụng nơi đây để đạt được kết quả lớn nhất.

Hỏa vực là một vùng đất hiếm thấy, những sinh linh được thai nghén ra đều có tinh hoa thần tính, có thể giúp người ta đột phá và ngộ đạo, thiên hạ hiếm thấy.

Đây cũng chính là nguyên nhân là nơi mà một vài thế lực lớn ở Vực ngoại tìm tới Hỏa tộc, bọn họ muốn tìm hiểu rõ nơi đây giấu giếm bí mật gì, tại sao lại tạo nên tình huống như thế.

Nhưng Thạch Hạo cũng chẳng thèm để ý tới những chuyện này, nó chỉ muốn tăng thực lực bản thân lên mà thôi, chỉ có đạt mới một độ cao nhất định thì mới có niềm tin và thực lực để điều tra căn nguyên mà thôi.

Phương thuốc cổ xưa này có ghi chép một vài sinh linh ẩn chứa tinh hoa thần tính nhiều nhất, nếu như có thể bắt lấy thì sẽ vô cùng hữu hiệu cho việc ngộ đạo và phá quan.

Nhưng mà, những sinh linh này muốn bắt lấy thì vô cùng khó khăn, bình thường cũng rất khó kiếm, cũng mà bên trong tờ kinh văn này có ghi chéo một số phương pháp bắt giữ.

"Không có gì, ta chỉ muốn phá quan, ta phải không ngừng đột phá, khoảng thời gian sau này ta muốn đóng đô ở nơi đây luôn!" Giọng điệu của Thạch Hạo rất kiêng định.

Hiện tại tình huống trong Hỏa vực rất phức tạp, có cường giả của vực ngoại, còn có những con cháu vương hầu của Hỏa tộc, cũng có thể có những người đang ẩn náu để liên lạc với Hỏa Hoàng.

Thạch Hạo cũng không muốn va chạm với bọn họ, yên tĩnh tu hành thì tốt hơn, không có gì trọng yếu hơn việc tăng cao thực lực, đây là một thế giới tàn khốc, chỉ có bản thân mạnh mẽ thì mới có thể đứng vững không ngã được.

Nó tiếp tục tìm kiếm những sinh linh được ghi chép trên tờ giấy bằng đồng thau kia, kết quả cũng chẳng có phát hiện gì.

Trong lúc vô tình, nó đi vào nơi sâu trong tổ địa Hỏa tộc, khu vực này không còn là sa mạc bao la nữa mà xuất hiện những ngọn núi khổng lồ có dung nham không ngừng chảy xuống.

Đây là một khu vực vô cùng nguy hiểm, hơi chút là sẽ gặp nguy hiểm ngay, cứ như là núi lửa đang phun trào vậy, tỷ như dung nham như nước thủy triều dâng trào, đây chính là một thế giới thuộc về lửa.

"Gào..."

Đột nhiên, một tiếng gào thét kinh thiên động địa từ một ngọn núi đá nơi phương xa truyền ra, khiến nơi đây trở lên náo loạn, rất nhiều người chạy trốn.

Đó là một con trâu khổng lồ, toàn thân đen thui, đạp trên dung nham lao thẳng ra ngoài, vô cùng hung hăng, bên dưới móng chân ánh lửa lượn lờ, khí tức dâng trào.

Chuyện này khiến cho rất nhiều người thây đổi sắc mặt, nó đứng trên một ngọn núi lớn, có người quấy rầy sự yên tĩnh của nó, kết quả là ngọn núi

đó đổ nát kèm theo đó là dòng dung nham cuồn cuộn ào xuống.

Ban đầu có một vài người vây công chống lại con sinh linh mạnh mẽ này, muốn luyện hóa nó thế nhưng rất nhanh mọi người đã chịu không nổi, con trâu điên này quá lợi hại, gần tiếp cận với vương hầu.

Nơi đây xuất hiện thương vong, mười mấy người chôn thây dưới chân nó, một trận ánh lửa vụt qua lại có thêm sáu bảy người hóa thành tro tàn, thực lực cách biệt quá lớn.

Thạch Hạo nhìn thấy thì vui mừng, con trâu lớn này chính là một trong những sinh linh nó đang tìm, có tác dụng vô cùng lớn.

Nó lập tức tiến lên nghênh chiến, chuẩn bị đối phó với con trâu lớn này, lúc này có một đám người đang chạy tán loạn xuất hiện, thấy một kẻ điên đi tim chết thì vô cùng vui sướng.

Cũng có người lo lắng hô lớn về phía nó: "Không phải ngươi rất khoác lác rằng mình rất mạnh đấy sao, một con trâu lớn xuất hiện, nhanh đi giết nó đi."

"Bằng hữu, nhanh chóng hỗ trợ cứu lấy Linh Phượng!"

Đây là vài gã thiếu niên vẻ mặt vô cùng hoảng sợ, tràn đầy bất lực, sau khi nhìn thấy Thạch Hạo thì lớn tiếng cầu viện, muốn nó giúp đỡ cứu lấy thiếu nữ đang bị con trâu lớn kia truy đuổi.

Thạch Hạo nghe thế thì nở nụ cười, đúng là khéo lại gặp phải thiếu nữ mắt to đang gặp phải nguy hiểm, mấy người người này chính là những người có giao tình với Hỏa Linh Nhi, đương nhiên nó sẽ không khoanh tay đứng nhìn rồi.

Con trâu này rất lớn, cả người đen thui, lớp da giống như là tơ lụa vô cùng óng ánh, dung nham xung quanh sôi trào, vô cùng hung hãn.

Thạch Hạo sợ xuất hiện chuyện ngoài ý muốn nên nhanh chóng ra tay,

lấy ra cung Phong Lôi Giao, kéo mạnh, xoẹt một tiếng, một vệt kim quang bay ra bắn thẳng về mắt phải của con trâu lớn.

"Ò!"

Cảm nhận được sự uy hiếp, con trâu lớn hất đầu né tránh mũi tên này, trong con ngươi phun ra ánh lửa nhìn chằm chằm Thạch Hạo.

Thạch Hạo xông về trước, không ngừng giương cung mở tên, chuẩn bị bắn giết con trâu lớn này, từng luồng lưu quang bay qua vô cùng rực rỡ, cứ như là rất nhiều cầu vòng lượn qua bầu trời.

"Linh Phượng, mau lùi lại!" Có vài gã thiếu niên hô lớn, đồng thời có chút xấu hổ, vào thời khắc quan trọng thiếu niên mà bọn họ cho là hèn mọn kia lại xuất thủ cứu giúp.

Thiếu nữ mắt to chạy ra, suýt chút nữa đã chôn thấy tỏng dung nham, trong lòng vẫn vô cùng sợ hãi, nhìn thấy bóng lưng của Thạch Hạo thì ngơ ngác không nói gì, lát sau mới nói: "Lẽ nào là bằng hữu của công chúa?"

Con trâu lớn này rất khó đối phó, Thạch Hạo lựa chọn dung hợp với Bất Diệt Kim Thân, mặc vào một lớp chiến y màu đen, nó sợ dây dưa quá lâu thì lại xảy ra biến cố gì nữa.

Sau một khắc, nó lại giương cung, những mũi tên bắn ra hoàn toàn khác nhau, gió nổi vù vù, quỷ khóc thần gào, những mũi tên này hóa thành giao long quấn quanh giông tố, âm thanh điếc tai.

"Bụp" một tiếng, trâu lớn trúng phải tên, lúc này gầm lên đầy giận dữ, những cột máu tươi bắn mạnh lên, cặp mắt nó đỏ rực như muốn phun ra ngoài, nhìn chằm chằm Thạch Hạo.

"Chiếc cung này quả nhiên có cái gì đó rất quái lạ, cho dù ta mạnh cỡ nào thì nó vẫn có thể tiếp nhận được, dù bước vào vương hầu thì vẫn có thể sử dụng." Thạch Hạo khẽ nói.

"Ò ò...." Trâu lớn gầm lên một tiếng dài, hai cái sừng trên đầu phóng ra hóa thành hai thanh loan đao màu đen, cắt phá trời cao, nhanh chóng chém tới.

Thạch Hạo kinh ngạc, con trâu lớn này rất là lợi hại, gần như đạt tới vương hầu, nếu không phải hợp nhất với Bất Diệt Kim Thân thì xử lý có chút không dễ.

Nó nhanh chóng né tránh, lần nữa giương cung, lần này thì vận toàn bộ lực bắn ra một tên, tiếng vù vù vang lên, một con giao long thật lớn đánh về trâu điên.

"Bụp!"

Lần này nó đã bị thương nặng, hai sừng bay về để phòng ngự nhưng không thể nào ngăn cản được, cả hai đều bị đánh nứt khiến cho nó không ngừng hộc máu.

Mấy ngày này đều là nó đi giết người, hiện tại lại bị người gây thương tích lập tức khiến hung tính của nó bùng phát, cả người phát sáng, phù văn dày đặc, nó như phát điên nhằm thẳng hướng Thạch Hạo.

"Mau lui lại!" Mấy thiếu niên đứng sau thiếu nữ mắt to sợ hãi kêu lên.

Con trâu lớn này đang liều mạng, khoảng cách gần như thế thì cho dù mở cung lần nữa cũng chẳng kịp, chỉ trong giây lát thì sẽ va vào Thạch Hạo rồi.

Dưới cái nhìn của bọn họ, một con mãnh thú tiếp cận vương hầu như thế thì một thiếu niên không thể cứng rắn chống đỡ được, khó mà đối kháng lại, chỉ có đánh tầm xa thì mới là chính đạo.

Nhưng mà, kết quả lại nằm ngoài dự đoán của bọn họ, Thạch Hạo thu lại trường cung, vỗ ra một chưởng, bịp một tiếng, vậy mà nắm chặt lấy đầu của nó khiến cho nó phải dừng lại.

"Bịp!"

Tiếp theo, Thạch Hạo bỗng nghiêng người, sau đó hóa chưởng thành đao bổ mạnh xuống, roạt một tiếng chém đứt đầu trâu khổng lồ đó, đánh gục một con hung thú như phát điên.

Những người kia hóa đá, một con trâu điên mạnh mẽ như thế lại bị chém một cách đơn giản?!

Trên thực tế, Thạch Hạo dung hợp với Bất Diệt Kim Thân, có thể chính chiến với vương hầu chớ đừng nói tới con trâu lớn này.

"Ngươi... thật sự là bằng hữu của công chúa Linh Nhi?" Một thiếu nữ nhỏ giọng hỏi.

"Ừ." Thạch Hạo trả lời.

Sau đó, nó tiến hành xử lý con trâu quý này, không sai, dưới cái nhìn của nó, khắp nơi trên thân thể của con trâu điên này đều là vật quý cả.

"Mời các ngươi ăn một bữa tiệc lớn." Thạch Hạo bắt chuyện.

Cuối cùng, một ít bộ phận của con trâu lớn này bị nướng chín, huyết nhục còn sót lại vẫn to như một ngọn núi nhỏ.

Mấy người này muốn hỏi lai lịch của Thạch Hạo, nó chỉ cười cười nhưng không có trả lời, sau đó bắt đầu ra tay, rèn luyện lấy cốt tủy cảu con trâu này rồi cẩn thận thu lấy.

Sau đó, nó thu toàn bộ vào chén Hóa Thiên, dựa theo ghi chép trong phương thuốc cổ xưa kia bắt đầu khống chế hỏa hầu tiến hành rèn luyện.

Theo nội dung phương thuốc, cần phải phối hợp thêm vài dược liệu nữa, nhưng mà nó biết tìn đâu đây, cho nên cũng chỉ có thể rèn luyện chủ dược này thôi.

Con trâu lớn như tòa núi nhỏ rơi vào trong chén Hóa Thiên, thu nhỏ lại

dài chừng một tấc, rèn luyện một phen thì nhanh chóng khô héo lại, cuối cùng bắt đầu thành tro nhưng còn lưu lại một giọt chất lỏng màu vàng rất nhỏ.

Trong quá trình này, Thạch Hạo đầu đầy mồ hôi, lửa mà nó sử dụng chính là đạo hỏa của bản thân, cẩn thận không chế, dựa theo nội dung trong phương thuốc mà tiến hành, thật sự tiêu hao tâm thần rất nhiều.

Chén nhỏ khẽ lắc, từng luồng tro tàn bay ra, cuối cùng chỉ còn lại một giọt chất lỏng mày vàng óng, tỏa ra mùi thơm ngát.

"Đây chính là vật chất thần tính?" Thạch Hạo kinh ngạc, nó biết bên trong còn có một chút tạp chất nữa cần phải tinh luyện hoàn toàn, phỏng chừng chỉ còn lại một phần mười mà thôi.

Thạch Hạo cũng không có tiếp tục nữa, mà cho thẳng vào trong miệng, nuốt ực một cái.

Trong nháy mắt, cả người tỏa ra kim quang sáng lóa, khí tức mạnh mẽ hơn một chút.

"Hiệu quả nhanh thiệt nhen." Nó vô cùng khiếp sợ.

Mấy người bên cạnh thấy rõ, là một con trâu lớn đã tiếp cận với vương hầu thế mà khi luyện ra chỉ còn lại một chất lỏng nhỏ? Không cần nghĩ cũng biết nó quý giá đến chừng nào.

"Các ngươi có biết ở chổ nào còn có sinh linh cỡ thế này không?" Thạch Hạo hỏi.

Vài gã thiếu niên đờ ra, tên nhóc này mới nếm chút mật ngọt mà đã muốn đi diệt sinh linh cấp độ cỡ này?

"Nơi sây trong tổ địa hẳn là có không ít, thậm chí cũng có tồn tại vương hầu nữa, cực kỳ nguy hiểm." Thiếu nữ mắt to đáp.

"Đi, các ngươi dẫn ta đi thử." Thạch Hạo nói.

Vài gã thiếu niên hai mắt nhìn nhau, sau đó lộ vẻ hưng phấn.

Hai ngày sau, Thạch Hạo lại giết chết một con sư tử bạc, toàn thân trắng như tuyết, thực lực mạnh mẽ, cũng giống như thế bị luyện thành một giọt chất lỏng thần tính nhỏ xíu.

"Vì sao ngươi lại lưu lại cốt tủy thế?" Thiếu nữ mắt to không rõ.

"Tự nhiên sẽ có tác dụng thôi." Thạch Hạo mỉm cười.

Trên phương thuốc có ghi chép, những sinh linh ẩn chứa tinh hoa thần tính nhiều nhất thì bắt giữ vô cùng khó, cần phải dùng mồi nhử thật ngon thì mới có thể dẫn dụ chúng tới được.

Trâu lớn, sư tử bạc rất mạnh, những cũng không phải là những thứ Thạch Hạo muốn nhất, vật chất thần tính ẩn chứa trong hai con sinh linh này không thể sánh được sinh linh được nói tới trong phương thuốc kia được.

Căn cứ theo ghi chép của tời giấy đồng thau, càng là cốt tủy của sinh linh mạnh mẽ thì càng là mồi nhử hữu hiệu nhất.

Nó hong khô cốt tủy của hai sinh linh này rồi nghiền nát thành bột phấn, sau đó hỏi mấy gã thiếu niên: "Nơi nào thì có hồ lớn thế?"

Đương nhiên, hồ nước mà nó nhắc tới tự nhiên chỉ hồ dung nham, cũng không phải mang ý nghĩa là hồ nước, bởi vì nơi đây cơ bản không có nước, hoàn toàn nóng rực.

"Để làm gì?"

"Tu hành." Thạch Hạo đáp, chuyện này liên quan với việc nó có thể đột phá hay không, nếu như may mắn, đoạt được đủ nhiều sinh linh kia thì có thể nó lại tiếp tục đột phá lần nữa.

Sau nửa canh giờ, bọn nó đi tới cạnh một cái hồ lớn, nhiệt độ vô cùng

cao, dung nham sôi trào, không thể nhìn thấy phần cuối.

"Không sai, cái hồ này cũng được." Thạch Hạo cẩn thận rắc những bột phấn cốt tủy kia vào trong hồ.

Đây là cốt tủy của hung thú đã tiếp cận vương hầu, lại được Thạch Hạo luyện hóa nên vô cùng óng ánh, sau khi rơi vào trong dung nham thì lấp lánh hào quang, vẫn không có hóa thành tro, hơn nữa lại tràn ngập mùi thơm.

"Bên trong dung nham có thứ gì..." Mấy gã thiếu niên lẩm bẩm, cơ bản không tin bên trong có sinh vật linh tính sinh sống.

Chờ đợi hơn nửa canh giờ, Thạch Hạo vẫn rất kiên trì, cuối cùng lại rắc phần bột phấn cốt tủy còn lại vào hồ.

Lại đợi thêm nửa canh giờ, Thạch Hạo cau mày, trong lòng có chút lo lắng, lẽ nào sinh linh kia đã tuyệt chủng, hiện tại đã không còn một ai?

Bỗng nhiên, nó cảm nhận được một loại gợn sóng mà lại có linh khí dập dờn, tiếp theo nhìn thấy những đốm kim quang, một đám sinh linh đang bơi lội trong dung nham, không ngừng nuốt lấy những bột phấn cốt tủy này, nhanh chóng tiến tới.

"Hả, đó là... một đàn cá?"

Vài gã thiếu niên đờ ra, vô cùng kinh ngạc, bên trong dung nham lại có những con cá sinh tồn? Trước giờ chưa từng nghe qua!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 337: Thạch Nghị Ứng Chiến.

Hoàng Đô Thạch Quốc, một tin tức vô cùng kinh người khác nhanh chóng truyền ra tạo nên cơn sóng ngập trời, Thạch Nghị đã trở về, từ Thượng Cổ Thánh Viện Bổ Thiên các xuất quan!

Cả quốc ồ lên, mọi người trong Hoàng Đô nỗi lòng khó mà bình tĩnh được, Trùng Đông giả đột ngột trở về như thế biểu thị hắn đã công hành viên mãn, hiện tại sẽ đạt tới thành tựu như thế nào đây?

"Đệ đệ tốt của ta, ta đã trở về, ngươi ở nơi nào?"

Ngay khi đó, Thạch Nghị ở Hoàng Đô nói ra câu như vậy, lời nói thế lại tạo nên sóng lớn mênh mông, tất cả mọi người đều biết, đây chính là đáp lại lời khiêu chiến của Thạch Hạo.

Trùng Đồng giả xuất thế muốn quyết đấu với một thiếu niên Chí Tôn, loại điên cuồng này nhanh chóng bao phủ cả Thạch Quốc, truyền khắp các tòa thành lớn.

Tin tức như là thủy triều nhanh chóng lan tràn, rất nhanh xung quanh Cổ Quốc ai ai cũng đều biết, được truyền khắp Đại Hoang.

Cái tên Trùng Đồng chấn động thiên hạ, thiên phú dị bẩm của hắn sớm đã được thế nhân biết đến, được xưng là Thượng Cổ thần nhân chuyển thế, ai có thể sánh vai? Ai có thể chạm trán?!

Cái tên Thạch Hạo cũng không cần phải nói, phá kỷ lục Hư Thần giới, chiến một trận ở Bắc Hải, giết tôn giả Hoàng Đô, những trận chiện như thế đã tạo nên uy danh hiển hách, khắp nơi đều biết.

Hai thiếu niên Chí Tôn như thế muốn khai chiến, sẽ tạo nên những lời

bàn luận sôi nổi, quả thật đã sôi trào lên rồi!

Khắp nơi trở nên náo động, mọi người không thể không thán phục.

Một nhà sinh hai Chí Tôn, là huynh đệ!

Đáng tiếc, tất cả mọi người đều thở dài.

Thạch tộc được trời chiếu cố khiến người ghen ghét, khiến người ao ước, cuối cùng lại xảy ra tình huống như thế này, hay đây chính là quá thịnh tất suy, ngay cả trời cao cũng không chịu được.

Hỏa Quốc, tổ địa.

Bên trong dung nham có một đàn cá đang bơi lội, nhanh nhẹn và linh hoạt, không ngừng xuyên hành trong chất lỏng màu đỏ đậm, cứ như là một màu vàng vụn chiếu lên từng tia sáng chói lọi.

Đây là một đàn cá toàn thân màu vàng, vì hơi nóng và vui vẻ, chúng nó lắc đầu quẫy đuôi, một luồng sinh mệnh vô cùng mạnh mẽ, tràn ngập linh tính.

"Đây là loại cá gì thế?" Vài gã thiếu niên nghẹn họng trừng mắt, mặc dù là con cháu vương hầu Hỏa Quốc thế nhưng cũng chưa từng nghe qua, trong tổ địa lại có loại cá như thế này.

Tình cờ thấy được hung thú ẩn tàng trong núi lửa thì cũng thôi đi, dù sao nó cũng có thực lực nó, chỉ là ví dụ, nhưng giờ lại thấy đến cả đàn cá sinh sống trong dung nham, đánh đổ mọi nhận thức của bọn họ.

"Suỵt!"

Thạch Hạo đưa tay lên miệng ý bảo im lặng, dẫn bọn họ rút lui núp sau tảng đá bên hồ, sợ quấy nhiễu tới đàn cá này. Trong mắt nó vô cùng nóng rực, nhìn thấy đàn cá này thì vô cùng phấn chấn, bởi vì đây chính là sinh linh trong truyền thuyết vô cùng hiếm thấy, thế mà lại xuất hiện ở nơi đây khiến

cho nó kích động và vui sướng.

"Tổng cộng có bốn năm mươi con."

Thạch Hạo tính toán, đây cũng không coi là nhiều nhưng cũng chả tính là ít, dù sao thì cũng là loại báu vật hiếm thấy, chỉ là làm sao bắt được bây giờ?

Tốc độ của đàn cá này có chút kinh người, hơn nữa sức ăn cũng rát lớn, Từ nơi sâu của hồ lớn bơi tới nơi này, nuốt hơn phân nửa những bột phấn cốt tủy được rắc ven đường đi của chúng.

Cho dù là trâu lớn hay là sư tử bạc đều to như ngọn núi nhỏ, nên biết, đây là hung thú đã tiếp cận cấp vương hầu. Trọng lượng của cốt tủy sau khi được hong khô rất là lớn, tinh khí được thai nghén vô cùng dồi dào thế nhưng lại sắp bị ăn hết toàn bộ.

Mà những con cá này cũng không lớn, dài không quá ngón tay, to nhất thì cũng chỉ dài nửa thước, toàn thân vàng óng, linh tính vô cùng, cứ như là một mảnh tia chớp đang bay múa.

Nó lấy ra chén Hóa Thiên chuẩn bị ra tay, có thể đàn cá này có tính cảnh giác cực cao hơn nữa linh giác vô cùng nhạy cảm, cho nên cũng không có hướng tới bờ nơi Thạch Hạo ẩn núp nữa.

Mấy con cá dẫn đầu, dài khoảng nửa thước, há miệng, thân thể khuấy lên một luồng gợn sóng kinh người, nơi đó hóa thành mấy cái vòng xoáy khiến cho hồ dung nham cuộn trào, những mồi nhử ở bên bờ đều bị cuốn về phía chúng.

"Loại cá này không dài bằng lòng bàn tay thế nhưng lại có đại thần thông như thế." Thiếu nữ mắt to giật mình, rất nhanh thả lỏng, đám cá này có thể sinh sống trong hồ dung nham thì tuyệt rất siêu phàm.

Thạch Hạo vẫn ngồi chờ, hi vọng chúng sẽ lại gần thêm tí nữa như thế khả năng bắt được sẽ cao hơn, đến thời điểm đó có thể một lưới bắt hết toàn

bộ.

Đột nhiên, có mấy bóng người đột nhiên xuất hiện trên bờ hồ, có người kinh ngạc thốt lên, nói: "Lẽ nào đó là... Cá mặt trời trong truyền thuyết?!"

Thạch Hạo biết không xong, không thể trì hoãn được nữa, lấy nhanh chén Hóa Thiên ra ném về phía hồ dung nham, phải thu sạch đàn cá này.

Dung nham sôi trào, chất lỏng màu đỏ đậm vọt lên không ngừng trút vào trong miệng chén, mấy chục con cá hoảng loạn nhanh chóng nhảy lên, mạnh ai nấy trốn, tách nhau ra.

Thạch Hạo kinh ngạc, những con cá này quả nhiên phi phàm, bên trong dung nham đặc biệt trơn trượt, toàn thân lấp lánh phù văn, có thể xuyên qua cấm chế, chỉ cần hơi mất tập trung thì cũng sẽ chạy thoát ngay.

"Lên!"

Chung quy lại chén Hóa Thiên cũng chẳng phải là vật phàm, Thạch Hạo quát khẽ một tiếng, miệng chén tỏa ra từng làn khí lành đi vào trong hồ dung nham nóng rực, ổn định lại đàn cá này.

Một con Cá mặt trời dài bằng ngón tay rời khỏi mặt hồ, bị thu vào trong chén Hóa Thiên.

Thạch Hạo líu lưỡi, bỏ ra nhiều công sức như thế mà chỉ thu được có mười mấy con cá nhỏ dài bằng ngón tay này mà thôi.

Mặc khác, mấy con cá này bị giam cầm trong hồ dung nham, khó có thể giãy giụa, gần như sắp sửa bị thu hết vào trong chén.

"Vị thiếu niên này hay là để lại cho chúng ta đôi chút đi."

Âm thanh bên bờ hồ truyền tới, vài gã lạ mặt ra tay, một trong đó quăng xuống dưới hồ một cây cờ lớn, ầm một tiếng, sóng biển ngập trời.

Sắc mặt của Thạch Hạo lập tức trầm xuống, vào thời khắc mấu chốt thế

nhưng lại bị người quấy nhiễu khiến cho chén Hóa Thiên chấn động, những con Cá mặt trời bắt đầu chạy trốn.

Không chỉ một người ra tay mà những người khác cũng bắt đầu hành động, có người lấy ra hồ lô màu xanh lam cướp giật Cá mặt trời trong hồ với nó.

Lại có người lấy ra chiến mâu công kích về phía nó, quấy phá hành động của nó, không cho nó thành công.

Làn khí lành dâng lên, chén Hóa Thiên chìm nổi qua lại trong dung nham bắt lấy những con cá lớn, sau đó những con Cá mặt trời khác thì đều chạy trốn, không một con nào dừng lại cả.

Chén sứ chuyển động xoay tròn nhanh chóng bay trở về, xuất hiện trong lòng bàn tay của Thạch Hạo, tổng cộng bắt được mười tám con Cá mặt trời, thấp hơn dự trù của nó.

Những gã kia thì không một ai bắt được cả, sắc mặt không hề tốt chút nào, ai nấy cũng tập trung về phía Thạch Hạo, nhìn chằm chằm vào cái chén nhỏ trên tay nó.

"Người thiếu niên, đưa chén sứ lại đây, có thể cho ngươi rời đi." Một người trong đó nói.

Thạch Hạo vẻ mặt lạnh lùng, trong lòng vô cùng tức giận, những kẻ này đã quấy nhiễu đàn cá, quấy phá việc đánh cá của nó, hiện tại còn lớn lối muốn cướp đoạt nữa.

"Chẳng biết xấu hổ, vậy thì đi chết là vừa rồi." Nó quyết đoán lên tiếng.

Mấy người này thực lực cũng không hề yếu, từ hai mấy đến bốn mươi tuổi, đều đến từ các đại giáo ở vực ngoại, kiến thức uyên bác cho nên vừa nhìn là nhận ra Cá mặt trời ngay.

"Người thiếu niên, chúng ta cũng không muốn xung đột xảy ra nhưng

loại cá này có tác dụng rất lớn với chúng ta, không thể nào bỏ qua được, chúng ta sẽ bồi thường xứng đáng cho ngươi, ví dụ như có thể dùng kiện bảo cụ này để trao đổi?" Một người trong đó nói, bởi vì thấy thái độ của Thạch Hạo như thế khiến cho tâm thần hắn tập trung cao độ, sợ gặp phải kẻ tàn nhẫn.

"Ngươi nếu như có thể nói ra tên Cá mặt trời này thì biết giá trị của nó rồi, dùng một pháp khí cùi bắp để trao đổi, không thấy dị hả? Cút!" Thạch Hạo trừng mắt.

"Người thiếu niên, nói chuyện đừng có quá phận, chúng ta là có ý tốt muốn trao đổi cùng ngươi, ngươi là đang thể hiện thái độ gì vậy? Đã như thế, chúng ta cũng chẳng ngại thử vài chiêu với ngươi." Một người trung niên trầm mặt nói.

"Xoẹt!"

Một người trong đó nhanh chóng lấy ra một cây cờ lớn trấn áp về phía Thạch Hạo, lá cờ phất phới, kêu lên phần phật, phun ra những gợn sóng phù văn đáng sợ.

Thạch Hạo sắc mặt lạnh lẽo, không có ý định để sót một tên nào cho nên nhanh chóng hợp nhất cùng Bất Diệt Kim Thân giết thẳng về trước, mấy người này đều là đệ tử của đại giáo vực ngoại, vô cùng xuất chúng.

Nhưng mà, sau khi đại chiến mở ra thì mấy người này đề kinh sợ, Hoang Vực lại có kỳ tài cỡ này? Đây cũng chỉ là một thiếu niên mười mấy tuổi mà còn lợi hại hơn cả bọn họ.

"Răng rắc!"

Mấy chục hiệp sau, tu sĩ cầm cây cờ lớn trong tay bị một cước đạp gãy xương ngực, máu phun ào ào, lá cờ trong tay cũng bị nổ tung, bị Thạch Hạo một chưởng đánh thành bột mịn.

Mấy người khác mặt xám như tro tàn, sau mười mấy chiêu mà đã bị

Thạch Hạo đánh chết, bị tay không chia băn xẻ bảy!

"Nó gọi là Cá mặt trời, có tác dụng gì?" Vài người đi cùng hoảng sợ về tu vi của Thạch Hạo, chờ sau khi bình tĩnh thì đồng loạt tiến tới.

Thạch Hạo đang thao túng chén Hóa Thiên, cẩn thận rèn luyện, điều khiển đạo hỏa của bản thân, không quá qua loa bất cẩn.

"Truyền thuyết, đây chính là biến chủng của Hỏa Viêm Ngư, được cho rằng có thể sinh sống trong mặt trời cho nên mới gọi là Cá mặt trời.

"Nhỏ như thế thì có bao nhiêu vật chất thần tính chứ?" Mỹ nữ mắt to bĩu môi.

"Cũng không phải nhỏ, loại động vật này thì to cỡ thế này thôi, nếu như dài tới cả mét thì quả là kinh người, chỉ sợ mấy trăm năm sau không chừng sẽ trở thành Thần mất." Thạch Hạo nói.

"Cái gì, lợi hại như thế hả?!" Mấy người hoảng sợ.

Cuối cùng, mười mấy con Cá mặt trời này được rèn luyện thành một giọt chất lỏng màu vàng, mà những con Cá mặt trời này nhỏ như thế nhưng lại luyện thành được một giọt, ngang ngửa với một con trâu lớn và sư tử bạc, khiến người ta khiếp sợ.

Đây nếu là một quần thể lớn, bắt lấy toàn bộ thì hiệu quả sẽ như thế nào chứ? Chỉ vừa mới tưởng tượng thôi thì đã khiến cho Thạch Hạo phấn chấn và kích động rồi.

Đây quả nhiên là sinh linh hiếm thấy, thu thập tinh hoa của thiên đại, có thể rèn luyện ra vật chất thần tính kinh người, giá trị vô lượng.

Trong mấy ngày kế tiếp, Thạch Hạo tiếp tục hành động, tạo ra mồi nhử rồi lại chọn một cái hồ nước lớn khác, một lần bắt gần trăm con Cá mặt trời.

Sau khi luyện ra mấy giọt chất lỏng mày vàng, nó nuốt sạch, ngay sau đó

là bắt đầu bế quan, trong cơ thể vang lên những tiếng ầm ầm, phù văn dày đặc, khiến cho tâm linh cảu nó trở nên không minh, ở đây ngộ pháp ngộ đạo, thu hoạch rất lớn.

Mấy ngày sau, thần thái của Thạch Hạo vô cùng sảng khoái, tinh thần sung mãn, kết quả vượt qua ngoài sức tưởng tượng của nó, nó cảm thấy nếu như tiếp tục bắt lấy Cá mặt trời thì rất nhanh sẽ đột phá tiến vào Minh Văn cảnh trung kỳ.

Mà lúc này, hỏa vực lại xảy ra chút sự tình, một vài người mặc áo đen qua lại đang tìm kiếm khắp nơi, đồng thời cũng có lời đồn nói rằng công chúa Hỏa Linh Nhi cũng đã tiến vào đây.

Hai ngày sau, một người áo đen tìm được đám người Thạch Hạo, nghi ngờ không thôi.

"Ngươi tìm ta trong thời gian rất dài, có chuyện gì hả?" Thạch Hạo hỏi.

"Ta là Chiến tướng thủ hạ của công chúa Hỏa Linh Nhi..."

"Nàng ở đâu, dẫn ta đi." Thạch Hạo cắt lời.

Rất nhanh Thạch Hạo liền gặp được Hỏa Linh Nhi, đồng thời biết được một tin tức vô cùng trọng yếu, Thạch Nghị đã trở về!

Hỏa Linh Nhi vóc người cao ráo, quần áo phất phới, vòng eo nhỏ nhắn, hai chân thẳng tắp thon thả, đứng ở nơi đó vô cùng sinh đẹp, mắt ngọc mày ngài, tựa như là tiên tử đứng trong ngọn lửa, có một sức hút vô cùng mê người.

"Thạch Nghị rất mạnh, một lão bộc của ta đứng ở xa nhìn tới thì trong lòng liền run lên." Hỏa Linh Nhi nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 338: Trùng Đồng Ước Chiến.

Thạch Hạo nỗi lòng phức tạp, khi nghe được Trùng Đồng đã trở về thì lập tức suy nghĩ rất nhiều, thay đổi của vận mệnh nó từ khi sinh ra cho tới hiện tại cũng đều do hai mẹ con người này.

Nhiều năm trôi qua nó đã có thể đủ bình tĩnh để đối mặt, không thể nói là tức đến nghiến răng nghiến lợi nhưng trong lòng vẫn luôn luôn có một ngọn lửa.

"Đệ đệ tốt của ta, ta đã trở về, ngươi ở đâu?"

Khi Hỏa Linh Nhi thuật lại câu nói này, nó có thể cảm nhận được sự kiêu căng và tùy ý của đối phương, cũng có một loại ngạo mạn và chút sỉ nhục.

Đương nhiên, điệu bộ như thế chính là đang ép buộc nó, bắt nó phải xuất hiện, chiến một trận!

Đoạt đi Chí Tôn cốt, những việc này đã trở thành quá khứ, Thạch Nghị trước giờ chưa bao giờ bứt rứt vì chuyện này, từ giọng điệu đó cũng có thể thấy được, hiện tại hắn vô cùng tự tin.

Thạch Hạo trầm mặc, dõi mắt nhìn nơi sâu trong hỏa vực, trên gương mặt rất bình tĩnh, nhưng trong con ngươi lại đang có ngọn lửa nhảy nhót.

"Sao thế, suy tư gì hả?" Hỏa Linh Nhi khẽ nói.

Xa xa, thiếu nữ mắt to còn có mấy thiếu niên trợn tròn mắt, vừa nãy bọn họ đã biết thân phận của Thạch Hạo, người này chính là... Hùng Hài Tử hung tàn?! Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, trước kia đám người này nghe muốn mòn cả tai, không ngờ bọn họ lại ở chung với nó.

Trên thực tế, mấy ngày nay Thạch Hạo lôi thôi lếch thếch, tóc tai rối bời, gương mặt cũng thay đổi, cho dù là người quen cũng chưa chắc đã nhận ra. Hỏa Linh Nhi muốn tìm nó cũng chỉ có thể phân biệt dựa trên khí thế, dựa vào việc một đường quét ngang để tìm ra tung tích của nó, nếu không thì sao mà phát hiện ra được.

Thiếu nữ mắt to còn có mấy thiếu niên kia trong lòng nhảy loạn, không ngời bọn họ lại gặp cái tên danh chấn thiên hạ trong trường hợp như thế này.

"Ta muốn đánh cho hắn tơi bời hoa lá luôn." Thạch Hạo khẽ nói, một trận sinh tử chiến rất mệt mỏi, chỉ có gặp mặt chiến một trận thật lớn thì mới có thể làm vơi đi cơn lửa giận trong lòng nó.

Lòng thù hận, có thể giải quyết trong trận quyết đấu chân chính.

Không cần suy nghĩ nhiều nữa, một khi đại chiến sinh tử diễn ra thì vô cùng gian nan, hơi một chút chính là trả giá bằng máu và xương, bởi vì Thạch Nghị, người này quá mạnh mẽ.

Hỏa Linh Nhi nở nụ cười vô cùng xinh đẹp, với dung nhan của nàng cứ như là một cây hoa sen đỏ dáng ngọc yêu kiều, xinh đẹp quyến rũ, một nụ cười phong tình động lòng người.

"Không cần phải lập tức chiến một trận, ngươi nhỏ hơn hắn ba bốn tuổi, lúc này cũng coi như là thiệt thòi hơn phân nửa, tạm gác lại cho tương lai đi." Nàng khuyên nhủ như thế.

Thạch Hạo quay đầu nhìn nàng một cái, cũng không hề biểu thị sự tán thành hay không mà chỉ thở dài một hơi, lần nữa hướng về phía cuối chân trời.

"Ngươi từng khiêu chiến hắn, cũng đợi hắn thời gian rất dài nhưng hắn cũng không có trở về, cùng lý đó, hắn giờ xuất hiện, ngươi cũng có thể bắt hắn chờ ngươi ở nơi đó." Hỏa Linh Nhi nói như vậy, nở nụ cười có chút gian xảo.

Thạch Hạo nghe thấy thế thì khóe miệng lộ ý cười, sau đó độ cong của đôi môi lớn hơn rồi gật đầu, nói: "Chính xác, cứ để hắn chờ thêm một thời gian nữa đã."

Cuộc tỷ thí này không thể trách khỏi, tất nhiên sẽ tạo nên một cơn sóng biển ngập trời, thế nhưng khi nào chiến thì không thể do Thạch Nghị quyết định được, sau khi hắn xuất hiện muốn chiến là phải chiến sao? Hiển nhiên không thể.

Dựa theo lời nói của Hỏa Linh Nhi, cứ để tên Trùng Đồng đó chờ đợi, khiếp cho hắn trở nên gấp gáp còn Thạch Hạo thì có thể bình tĩnh tâm tình tu hành, tăng lên thực lực bản thân.

Thạch Hạo tự nói: "Trận chiến này sẽ không lâu nữa đâu."

Hỏa Linh Nhi nghe thấy thế thì thở dài, nàng biết trong lòng người này tự có tính toán của mình, sẽ không nghe người khác khuyên nhủ.

"Ngươi dự định sẽ làm gì?' Hỏa Linh Nhi hỏi.

"Tu hành, sau đó đánh một trận cho thật tử tế!" Thạch Hạo đáp,

"Đây không phải là phong cách của ngươi mà, ta cho rằng ngươi nên vạch kế hoạch rõ ràng, đến thời điểm đó thì đặt bẫy để đối phó với Trùng Đồng giả." Hỏa Linh Nhi nói.

"Nói lung tung, ta là hạng người như thế sao? Thần võ ngút trời, quang minh chính đại, đây mới chính là phong cách của ta." Thạch Hạo phản bác.

Lần này, quả thật nó muốn chiến một trận thật công bằng, nó cần một đại đối quyết thật sảng hoái, không có Chí Tôn cốt thì có cũng có thể tung hoành thiên hạ.

"Bây giờ, ngươi lại khổ tu à." Hỏa Linh Nhi hỏi.

"Bây giờ, ta mời ngươi ăn." Nhắc tới chuyện này, cảm xúc của Thạch

Hạo thương đối là mãnh liệt.

Viêm Mãng, vào thời Thái Cổ chính là một trong những bá chủ, được xưng là Viêm Ma Thần, vô cùng hung cuồng. Thạch Hạo chặt đứt một miếng thịt mãng xà đỏ đậm rồi vứt vào trong chén Hóa Thiên để hầm, khiến cho rất nhiều người kinh ngạc.

Đây chính là thiếu niên cường giả của vực ngoại, thực lực mạnh mẽ khó gặp đối thủ, là sinh linh thuần huyết có tiếng tăm lừng lẫy, kết quả lại bị tên nhóc này giết chết.

"Xem ra ta đã nhìn ra rồi, đối địch với ngươi không phải sinh vật hình người thì sẽ vô cùng thê thảm, một khi thất bại ắt sẽ bị ăn thịt." Hỏa Linh Nhi cười nói, cứ như là một đóa hoa sen đỏ, mùi thơm thoang thoảng, đôi mắt say đắm lòng người.

"Thật là thơm quá đi mà." Miệng của thiếu nữ mắt to đầy dầu mỡ, chẳng thèm để ý tới hình tượng không ngừng thưởng thức món ngon với Hỏa Linh Nhi.

Bên cạnh, mấy gã thiếu niên cũng đang ngồi ăn thịt Viêm Mãng cảm thấy không thể tin vào mắt mình được, trước đây không lông thiên tài dị vực này còn tỏa ra hung uy trước mắt bọn họ, khiến người khác phải kính nể thế nhưng giờ đã trở thành món ăn trên bàn của bọn họ? Cứ như đang nằm mơ vậy, lòng kính trọng đối với Thạch Hạo cứ như là nước chảy cuộn cuộn, đây cũng quá hung tàn mà!

"Ngươi thật sự là... thiếu niên đã quét ngang các giáo phải ở Hư Thần giới à? Ta có cảm giác như mình đang mộng du vậy." Một thiếu niên lên tiếng.

"Ăn thịt đi." Thạch Hạo lại xé cho hắn một miếng lớn, trên mặt lộ ra ý cười.

"Quả thật có chút không thể nào tin được, có chuyện gì cần chúng ta

giúp đỡ không?' Một người hỏi.

"Chút nữa dẫn ta tới hồ dung nham khác, ta muốn bắt Cá mặt trời." Thạch Hạo đáp, đây chính là chuyện bức thiết nhất và khát vọng nhất của nó, phải tiếp tục tăng lên sức chiến đấu của bản thân.

Nói chung lại nó tu hành muộn mấy năm, tích lũy tương đối thiếu hụt, hiện tại áp lực trong lòng cũng không hề nhỏ, có thể bù thêm được chút nào thì nhược điểm sẽ ít đi chút đó.

Sau đó, nó và Hỏa Linh Nhi tách nhau ra và đi cùng với mấy thiếu niên kia, đi tìm Cá mặt trời để tu hành, bởi vì cho dù Hỏa Linh Nhi đi tới nơi nào thì đều sẽ khiến người khác quan tâm, nếu như cùng nó ở chung một chỗ thời gian dài ắt sẽ có tin tức truyền ra.

Những ngày sau đó, Thạch Hạo bắt đầu khổ tu. nguồn

Hoàng Đô, Thạch Quốc.

Nửa tháng trôi qua vẫn không có thấy Thạch Hạo xuất hiện và đáp trả, ai nấy đều rất sốt ruột, ai cũng khát vọng muốn thấy được sự va chạm giữa hai thiếu niên Chí Tôn.

Thạch Nghị rất bình tĩnh, chờ đợi ròng rã hơn nửa tháng trời.

"Đệ đệ tốt của ta, ngươi đâu rồi, hiện giờ ta đã tới ước chiến, có dám xuất hiện hay không?" Hắn mở miệng lần nữa, vô cùng bình thản, gợi nên một hồi sóng lớn mênh mông.

Thạch Nghị chủ động ước chiến khiếp khắp nơi chú ý, toàn bộ thế lực lớn đều đang chăm chú quan sát.

Hắn tọa trấn Võ Vương phủ, mỗi ngày ngoại trừ tụng kinh thì chính là tản bộ, không có tập trung tu hành, có một loại siêu phàm thoát tục khiến cho những người lớn tuổi hoảng sợ.

Mấy người đó nhìn ra được thực lực của hắn tăng nhanh như gió, vô cùng khủng bố, hiện tại đang tụng một loại kinh cổ khiến cho mình phản phác quy chân, đây là sự lắng đọng sau khi thăng hoa.

Một tháng trôi qua, Thạch Hạo vẫn không có xuất hiện, cuối cùng Thạch Nghị tiến vào Hư Thần giới, những nơi hắn đi qua đều run bên bần bật, cả vùng không gian vì thế mà sôi trào.

Thạch Nghị tới, đây tuyệt đối là một cơn lốc khổng lồ, bởi vì hắn đủ mạnh phá vỡ nhiều kỷ lục ở nơi này, khi trở về lại tới nơi đây cứ như là hổ về rừng sâu, khiến người khác cảm thấy nhất định sẽ gây nên những ảnh hưởng rất to lớn, một là tạo nên màn mưa máu gió tanh, hai là hắn muốn hạ uy của Thạch Hạo.

Tổ địa, Hỏa tộc.

Hơn một tháng qua Thạch Hạo vẫn rất bận rộn, không ngừng tu hành, khu hỏa vực này đâu đâu cũng là bảo vật đối với nó, chờ nó đi đào bới.

Thậm chí, có lần Thạch Hạo muốn đảo hết cả khu tổ địa này lên để nhìn xem bên dưới lòng đất đến tột cùng có vật gì mà lại khiến cho khu cổ địa này có vật chất thần tính dồi dào như thế.

Chỉ là, nó mấy lần thử nghiệm, khi đào xuống thì chỉ toàn là dug nham, cho dù đào sâu tới bao nhiêu đi nữa thì cũng không thể nào tới phần cuối của dung nham này được.

Cuối cùng nó từ bỏ cái ý nghĩ này, trước tiên cứ tu hành, nắm chắc những vật mà mình có thể đạt được ở trong tay.

Lần này Thạch Hạo săn giết đủ năm con sinh linh mạnh mẽ tiếp cận với cấp vương hầu, hong khô cốt tủy của chúng nó rồi cất đi, nó muốn làm một cú thật lớn.

Ngoài ra, huyết nhục của sinh linh thuần huyết Viêm Mãng nó cắt thật nhỏ, trộn vào bên trong, để làm mồi nhử.

Đám người thiếu nữ mắt to dẫn đường, dẫn nó tới trước một hồ nước đang sôi trào, hồ dung nham này chiếm diện tích cực lớn, hào quang đỏ rực, cách hồ rất xa cũng có thể nướng chín người khác.

"Đây là một hồ ma, trước kia từng xảy ra một vài chuyện yêu tà, chết không ít người."

Một tên thiếu niên đi cùng nói, dựa theo suy đoán của Thạch Hạo nơi đây hơn nửa là có sinh linh mạnh mẽ gì đó, thông qua một vài manh mối khác, nó hoài nghi khả năng nơi đây có Cá mặt trời rất là lớn.

Nói cách khác, khả năng Cá mặt trời ở đây đạo hạnh sẽ cao thâm, hết sức khủng bố, có thể hô mưa gọi gió, chém giết các cường giả.

Thạch Hạo chuẩn bị đầy đủ, rắc cốt tủy đã hong khô vào trong hồ rồi kiên nhẫn chờ đợi, một luồng ánh điện xuất hiện bổ cả hồ dung nham ra, rất nhiều bột cốt tủy óng ánh bay lên, một con Cá mặt trời màu vàng vọt lên nuốt hết toàn bộ.

"Thật lớn!"

Thiếu nữ mắt to kinh ngạc thốt lên, con Cá mặt trời này dài hơn một thước, lớn hơn rất nhiều những con cá đã săn giết trước đây, đây cũng chưa tính là kinh ngạc gì, phía sau là cả một đàn, con nào con nấy đều dài cỡ một thước, kim quang óng ánh.

"Một, hai..."

Có tới hơn trăm con, nơi đây trở nên lấp lánh, hoàng kim chói mắt, một đàn Cá mặt trời bơi lội trong dung nham vô cùng xinh đẹp, nơi đây trở thành một kỳ cảnh hiếm có.

Những con cá dài cả thước này không biết quý giá gấp bao nhiều lần những con dài bằng ngón tay kia, nắm giữ đạo hạnh không kém, thần hiệu cũng không biết hơn bao nhiêu lần, tuyệt đối là hi thế bảo dược.

Lần này, Thạch Hạo đã chuẩn bị đầy đủ, sớm niêm phong cả bờ hồ lại, kiếm trận Bát Hung hiện lên, ngoài ra còn có những bảo cụ khác ngăn cản ở trên bờ, sợ người khác quấy nhiễu.

Mãi cho tới khi đàn cá tiếp cận thì nó nhanh chóng lấy ra chén Hóa Thiên, bản thân cũng nhào tới bắt đầu đánh bắt những con Cá mặt trời dài cả thước này.

Đây là một trận đại chiến, đàn Cá mặt trời này chẳng chút sợ hãi đại chiến với nó, tất cả đều phát sáng, phù văn vọt lên, hóa thành một mảnh tia chớp màu vàng óng, ầm ầm vang vọng.

Thạch Hạo cũng điều khiển lôi điện, dùng bảo thuật Toan Nghê để hóa giải.

"Ầm!"

Cuối cùng, một ngọn lửa mà vàng dựng thẳng lên khiến cho nó kinh hãi, đây là thái dương chân hỏa vô cùng khủng bố, tuy rằng không tinh khiết thế nhưng cũng đủ làm cho tu sĩ Minh Văn cảnh run rẩy.

Thạch Hạo tập trung tinh thần hợp nhất với Bất Diệt Kim Thân, hiện tại không phải là lúc dây dưa, nhất định phải dùng hết khả năng thuần phục đàn cá này.

Quả nhiên, những con Cá mặt trời này linh giác rất nhạy cảm, cảm nhận được nguy hiển liền muốn phân tán chạy trốn, không muốn bị bắt giữ. Nhưng mà đã chậm rồi, Thạch Hạo mở ra mười đại Đông Thiên nhào thẳng vào trong dung nham, hư không bị giam cầm, lập tức giam cầm nơi này lại.

Cuối cùng, hơn trăm con Cá mặt trời không lọt con nào, toàn bộ bị bắt sống, chuyện này khiến cho đám người đứng trên bờ hoan hô không thôi, việc này thật sự rất kinh người.

"Hơn trăm con Cá mặt trời dài hơn một thước, thật sự hiếm thấy!"

Mà khiến cho Thạch Hạo giật mình nhất chính là, trong đó có ba con dài tầm nửa mét, nếu không phải mở ra mười đại Động Thiên thì tuyệt đối không thể nào bắt được ba con có đạo hạnh cao thâm này.

Cuối cùng, nói luyện hơn trăm con Cá mặt trời này, thu được một chén nhỏ chất lỏng màu vàng, sóng sức mạnh thần tính kịch liệt, bên trong có phù văn và quy tắc trật tự đan xen nhau.

Thạch Hạo bế quan, mượn nhờ vật chất thần tính này để tu hành và ngộ đạo.

Nửa tháng sau, một trận chấn động kịch liệt truyền tới khiến cho đám người thiếu nữ mắt to giật mình, bọn họ biết tên nhóc hung tàn đã đột phá.

Thạch Hạo đột phá tới Minh Văn cảnh trung kỳ, tốc độ nhanh khiến cho người ta líu lưỡi, nếu như bị truyền ra ngoài nhất định sẽ khiến cho không ít người sợ hãi.

Mà vào lúc này, Hỏa Linh Nhi nhận được tin tức nên tìm tới nơi này, đồng thời nói cho Thạch Hạo một tin tức, gần đây Thạch Nghị đã tiến vào trong Hư Thần giới.

"Hắn làm gì?" Thạch Hạo hỏi.

"Tụng kinh, tản bộ, xem những kỷ lục của các tiền nhân lập ra ở Hư Thần giới." Hỏa Linh Nhi đáp.

Thạch Hạo nghe thấy thế thì nhíu mày, nói: "Lợi hại!"

Hiển nhiên, việc Thạch Nghị tụng kinh chứng tỏ hắn đã đạt tới một trình trạng khá cao, đang gột rửa tâm linh mài giũa thân thể, đó là một diệu cảnh vừa sâu xa vừa khó hiểu.

"Ngươi định làm gì?" Hỏa Linh Nhi hỏi.

"Tự nhiên lại phải vào Hư Thần giới nhìn xem một chút rồi." Thạch Hạo

đáp.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 339: Cách Không Đối Lập

"Nơi này có thể vào Hư Thần giới không?" Thạch Hạo hỏi.

"Tự nhiên là có rồi, ngay cả Tế Linh của quốc ta cũng xuất hiện từ nơi đây, tắm rửa qua hào quang Thần thì làm sao không thể tiến vào Hư Thần giới được chớ." Nói tới đây, Hỏa Linh Nhi lộ vẻ mặt khác thường, nói: "Trước đây ngươi từ nơi nào tiến vào Hư Thần giới thế, ta cảm thấy không phải là con đường thông thường?"

Thạch Hạo cười gượng, quả thật không phải là con đường bình thường, nơi nó tiến vào hoàn toàn khác với người bình thường, nơi đó là một vùng phế tích.

Hơn hai năm thời gian qua đi, lần thứ hai Thạch Hạo tiến vào Hư Thần giới, cảm nhận rất khác nhau, nghĩ tới những việc trước kia nó đã làm nên không thể tiến vào Hư Thần giới, bị đuổi ra ngoài, nhịn không được lộ ra ý cười.

Sơ Thủy Địa, người đến người đi, vẫn náo nhiệt như thế, vẫn là khuôn mặt xa lạ, hầu như không nhận ra một ai.

Thạch Hạo từ từ bước đi không có gấp gáp gì, không ngừng tìm kiếm xung quanh, rốt cuộc ánh mắt của nó sáng lên, nhìn thấy hai người quen cũ, họ vẫn còn ở nơi này.

Điểu gia và Tinh Bích đại gia, lai lịch của hai người này vô cùng quái lạ, nếu không thì dựa vào cái gì có thể canh giữ quanh năm suốt tháng ở Sơ Thủy Địa này, điều này khiến Thạch Hạo lộ ra vẻ khác thường.

"Hai vị vẫn khỏe chứ, thời gian dài không gặp mặt không biết các ngươi đã hại thêm bao nhiêu người, không biết ta có hoa hồng trong đó không

đây?" Thạch Hạo cười híp mắt hỏi.

"Xẹt" một tiếng, Tinh Bích đại gia nhảy lên, quan sát cẩn thận, nói: "Là ngươi!"

Hắn nhanh chóng liếc nhìn xung quanh, rón rén bước tới như kẻ ăn trộm, nói: "Đừng xuất hiện sớm, chờ chút nữa ta bán tin tức này, sẽ chia cho ngươi một nửa!"

"Không thích, trừ phi là bảo thuật, hoặc là di cốt của hung thú thần huyết, nếu không thì chẳng có sức hấp dẫn gì cả." Thạch Hạo đáp.

"Càng ngày càng mạnh miệng, đừng quên hơn hai năm vừa rồi ai đã hợp tác cùng chúng ta đấy." Tinh Bích đại gia không vừa lòng.

Điểu gia cũng tiến tới, nói; "Tên nhóc nhà người thật là chẳng bình thường, lần này tới lại định gây thêm đại họa gì nữa hả?"

Thạch Hạo liếc nhìn bọn họ, nói: "Ta giống như người hay đi gây sự à?"

"Chớ sao?" Hai người trăn miệng một lời.

Thạch Hạo trợn tròn mắt, nói; "Ta là người từ trước tới giờ chưa hề gây sự gì cả."

"Ta nhổ vào!" Hai người đồng thời khinh bỉ nó.

Hỏa Linh Nhi đứng đằng xa, nghe thấy thế thì nhịn không được cười phì một tiếng.

"Được rồi, đừng có tán dóc nữa, ngày hôm nay ngươi xuất hiện thì biết ngay sẽ xảy ra chuyện lớn gì rồi, ngươi như là ma vương hại đời xuất hiện thì làm sao không khiến cho thiên hạ náo động chứ, tất cả mọi chuyện cứ để chúng ta tiến hành cho." Tinh Bích đại gia lên tiếng.

Hai lão già này! Thạch Hạo trong lòng thầm oán, thế nhưng cũng đồng ý cứ để bọn họ thu xếp.

Thời gian không lâu, có tin tức đứa nhóc hung tàn đã quay trở về và có thể sẽ đại chiến với Thạch Nghị.

Theo sau đó, lại có tin tức truyền ra ngoài, Thạch Hạo đang bế quan, có thể nửa năm sau thì sẽ xuất hiện.

Hai tin tức hoàn toàn khác nhau khiến cho toàn bộ sôi sục, mọi người không ngừng thảo luận, Hư Thần giới trở nên náo nhiệt hẳn, tất cả mọi người đều đang mong chờ Thạch Hạo xuất hiện.

"Bầu không khí đã được nóng lên, tiếp theo nên thả ra một ít dê béo thôi." Hai lão già lên tiếng.

Hai người bọn họ đã quá quen với việc này rồi, cho nên để bọn họ xử lý tự nhiên sẽ khơi dậy hứng thú của rất nhiều người, đặc biệt trước kia bọn họ cũng có quan hệ mật thiết với Thạch Hạo nên rất dễ gợi gợi lên tò mò của người khác.

"Con bà nó, một con sinh linh thuần huyết tìm tới cửa, chuyện làm ăn này không hề nhỏ rồi!"

Thạch Hạo cũng không có tham dự, chỉ biết là hai lão già nát rượu kia lại đang lừa gạt người khác và đạt được không ít chỗ tốt, các thế lực lớn cùng với sinh linh thuần huyết đều xuất hiện cả.

"Đây chính là buôn bán công bằng, giao nguyên thủy phù cốt thì chúng ta nói ra tin tức, nếu không thì lập tức rời đi."

Cuối cùng, có Hoàng Kim thú xuất hiện, đây chính là người hầu của Thần sơn, mạnh mẽ và kinh người, cả người là một bộ lông màu vàng óng, lưu chuyển hơi thở khiến người khác sợ hãi.

Một đám Hoàng Kim thú bao vây hai lão già này, hai người cũng chẳng hề sợ hãi, ung dung và bình tĩnh mà lừa đảo, chuẩn bị đòi lấy một tí máu của sinh linh Thái Cổ Thần Sơn.

Cuối cùng, Thạch Hạo xuất hiện.

Sơ Thủy Địa sôi trào, Thạch Hạo giáng lâm Hư Thần giới tạo nên một cơn sóng lớn, tất cả mọi người đều biết cuộc chiến giữa thiếu niên Chí Tôn chuẩn bị diễn ra.

Cường giả các giáo, Hoàng Kim thú của Thái Cổ Thần Sơn... đầy tự tin bước tới, kết quả khi thấy được Thạch Hạo thì hoảng sợ, vứt lại nguyên thủy bảo cốt đầy trên mặt đất rồi nhanh chân chạy trốn.

Thạch Hạo xuất hiện, tin tức này nhanh chóng truyền đi khắp nơi, ánh mắt mọi người đều tập trung về nơi đây.

Nói thật, Thạch Hạo xuất hiện ở khu vực cấp thập thì không một ai dám gây sự với nó, kể cả sinh linh Thái Cổ Thần Sơn, nó có thể một đường quét sạch.

Rất nhanh nó liền rời khỏi nơi này, tiến vào động thiên phúc địa, nơi đây đều là cao thủ Động Thiên, nhìn thấy di tích chiến trường ngày xưa nó có chút cảm khái.

Thạch Hạo cũng không có dừng lại, rất nhanh lại tiến vào trong khu vực của Hóa Linh, đây là địa phương mà trước kia nó chưa từng đặt chân tới, hiện tại giáng lâm tạo nên chú ý cho khắp nơi.

Quan trọng nhất là, Tinh Bích đại gia, Điểu gia đều tới cả, đang theo ở phía sau tham gia trò vui, hai người này thực lực rất mạnh, không thể lường được.

"Không phải các ngươi chỉ có thể ở Sơ Thủy Địa thôi sao?" Thạch Hạo hỏi.

Hai người cười cười, nói rằng khách tới tận cửa, cái gọi là việc làm ăn thì tự nhiên rơi lên trên người của Thạch Hạo, bọn họ muốn bố trí đánh cuộc để hấp dẫn cường giả mười phương tới đặt cược.

Hai thiếu niên Chí Tôn có lẽ sẽ quyết đấu với nhau, bọn họ không muốn bỏ qua.

Thạch Quốc Hoàng Đô, Võ Vương phủ.

Thạch Hạo mở mắt, hắn đã nhận được bẩm báo, vẻ mặt bình tĩnh, nói: "Ta đi xem một chút."

Thần quang nội liễm, đạo vận do trời sinh, hiện tại hắn có một khí chất của phản phác quy chân, ngày ngày tụng kinh khiến cho cơ thể và tinh thần của hắn được gột rửa mà người ngoài khó mà lý giải được.

"Thạch Nghị tới rồi!"

"Trời ạ, Trùng Đồng giả xuất hiện rồi!"

Hư Thần giới trở nên náo loạn, khắp nơi đều chấn động, một trong hai nhân vật chính cũng đã xuất hiện.

Mười phương đều chấn động ngay cả đến hô hấp cũng gấp gáp hẳn, đây chính là mũi nhọn đấu với mũi dao ư, cũng có thể nói là sao chổi va chạm với mặt đất!

Trải qua mấy ngày Thạch Nghị lần nữa hiện thân, thế nhưng hiện tại đang hướng về phía bộ tộc của chính mình.

Sóng lớn cuộn trào vạn núi, không chỉ có Hư Thần giới sôi sục mà ngay cả trong thế giới hiện thực cũng là như thế, các nơi không ngừng bàn luận.

"Nghe gì chưa, hai thiếu niên Chí Tôn đều tiến vào Hư Thần giới cả rồi, nhanh nhanh đi xem, nói không chừng sẽ có chiến đấu đó."

"Không nên bỏ lỡ, một trận chiến có ảnh hưởng vô cùng sâu có thể sẽ bắt đầu đấy!"

...

Những năm gần đây, Hư Thần giới cũng có sóng gió thế nhưng chưa bao giờ giống như hiện tại, nhân số tăng vọt, thật sự rất là nhiều người, đâu đâu cũng có bóng người, người ra người vào vô cùng tấp nập.

Ngày hôm đó, cũng không biết là có bao nhiêu tu sĩ đang dõi mắt quan sát, Hư Thần giới người đông san sát.

Thạch Nghị xuất hiện, trước tiên tiến vào Sơ Thủy Địa, rồi tiến tới khu vực cấp bậc Động Thiên sau đó mới tiến vào khu vực cấp bậc Hóa Linh, cuối cùng dừng lại ở phúc địa của Minh Văn cảnh.

Hai người rất kỳ lạ, phân chia khu vực khác nhau, cũng không hề gặp mặt.

Chuyện này khiến cho mọi người căng thẳng và mong chờ, còn lo lắng hơn cả người trong cuộc!

Đây có ý gì, vì sao bọn họ không có lập tức gặp mặt? Trên thực tế, khi Thạch Nghị đi qua khu vực Hóa Linh thì Thạch Hạo đã biết, thế nhưng hai người cũng chưa hề đi tới gặp đối phương.

Bọn họ sẽ chiến một trận? Mọi người hoài nghi, hai người này hình như chẳng vội vàng gì cả.

Rất nhiều người suy đoán, bọn họ đã không ra tay thì thôi, nếu ra tay thì chắc chắn cuộc quyết đấu ở Hư Thần giới sẽ là phá vỡ kỷ lục, hai người đang chuẩn bị cho một hồi đại chiến kinh thiên.

Thời khắc này, người ở Hư Thần giới chia làm hai phe, một nhóm người ở khu vực cấp bật Hóa Linh, một nhóm khác thì đi tới nơi của Thạch Nghị, chờ xem bọn họ quyết chiến.

"Đệ đệ, từ biệt nhiều năm, ngươi có khỏe không?" Rốt cuộc, Thạch Nghị cách không nói chuyện, giọng điệu bình tĩnh.

Có người truyền lời nói này về, ai nấy đều lộ vẻ khắc thường.

"Không cần quan tâm, rất tốt." Thạch Hạo đáp trả.

Có thể nói, cảnh tượng này tương đối kỳ lại, bọn họ vẫn chưa có gặp nhau, cách không nói chuyện khiến cho mọi người lộ vẻ quái dị.

"Nhiều năm không gặp, ta rất là nhớ, khi nào thì gặp nhau đây?" Thạch Nghị hỏi.

"Nếu như muốn gặp thì tự mình tới đây đi." Thạch Hạo đáp lại.

Chuyện này khiến cho mọi người đau hết cả đầu, đây là thế nào vầy, hai thiếu niên Chí Tôn mỗi người đứng một nơi nói chuyện, khi nào thì mới đánh một trận đây?

Mà lúc này thì mọi người cũng đã đoán ra được, hai người này đang kiêng kỵ lẫn nhau, cũng không muốn làm bậy, một khi chiến ắt là bạo như lội đình!

"Tử Lăng thúc có khỏe không?" Thạch Nghị hỏi.

Thạch Hạo nghi thấy thế, ánh mắt vô cùng khiếp người, năm đó phụ thân của nó bị đám Vũ tộc cầm pháp chỉ Thần Linh vây giết nên bị thương rất nặng, vì tìm thánh dược cho nó nên phải tha hương, đến nay chưa rõ tung tích.

Toàn bộ đều là do hai mẹ con người này, hiện tại Thạch Nghị hỏi thăm, đó chính là khiêu khích, hay là lễ tiết bình thường?

"Đại bá cũng không có việc gì chứ?" Thạch Hạo cũng hỏi lại một câu.

Trận chiến ở Hoàng Đô, nó từng đánh bại Thạch Tử Đằng, khiến hắn mang trọng thương, hiện giờ nhắc lại cũng là lễ tiết và khiêu khích.

"Khi nào thì chiến một trận?" Thạch Hạo hỏi, đi thẳng vào vấn đề.

Lần này, Thạch Nghị cũng không vội trả lời, mà lấy ra một khối nguyên thủy phù cốt, bên trên khắc xuống vài chữ, sai người đưa tới.

"Bất cứ lúc nào cũng có thể chiến." Dòng chữ rất đơn giản, tỏa ra uy thế vô cùng mạnh mẽ, khi Thạch Hạo đọc thì bùng phát ra ánh sáng vô lực lạ thường rồi sau đó nổ tung.

Quần đó, quần hùng đều run rẩy, trên người mỗi người đều ngưng tụ một dấu ấn giống như là một vùng biển mênh mông.

Nếu không có Thạch Hạo thì người khác khó mà chịu đựng được!

Đây hiển nhiên là một hồi ám chiến, Thạch Nghị ước lượng thực lực của vị đệ đệ này, nếu như ngay cả một tấm chữ mà không tiếp nổi thì cũng không cần nói chuyện nữa.

Thạch Hạo cất bước, trong khu vực cấp bậc Hóa Linh cũng không một ai dám ngăn chặn, nó đi tới phủ đệ Vũ tộc, đây là một vùng tịnh thổ đầy hùng vĩ.

Lúc này, toàn bộ tộc nhân Vũ tộc đều sợ hãi, lẽ nào nơi đây sẽ hóa thành vùng đất tối tăm, bởi vì căn cơ của Vũ tộc ở cấp bậc Động Thiên từng bị người này hủy qua.

"Keng" một tiếng, Thạch Hạo chụp lấy tấm biển đồng thau, cách không thu lấy tấm biển này của Vũ tộc, khiến cho đám người biến sắc, vô cùng tức giận nhưng chẳng thể nói được gì.

"Khối cốt của ta, dùng tốt chứ?" Thạch Hạo khắc mấy chữ này rồi ném vào Vũ phủ.

Tấm biển này được đưa tới trước mặt Thạch Nghị, cũng bùng phát ra thần quang, những chữ này boong boong vang vọng, cứ như là thiên kiếm đang kêu to, chói rọi cả nơi đây, rất nhiều người đều có thể thấy được.

"Rất tốt, rất phù hợp với ta, yếu hơn sức mạnh của Trùng Đồng mấy phần thôi." Thạch Nghị đáp trả, lại khắc xuống một hàng chữ, ẩn chứa vẻ ngạo mạn bên trong.

Lời nói của hắn rất rõ ràng, một là không hề áy náy, hai là Chí Tôn cốt không bằng Trùng Đồng!

"Trùng Đồng rất mạnh sao? Chưa bao giờ cảm thấy như vậy cả, nếu không thì sao lại không có tự tin, phải lấy đi khối cốt của người khác chứ." Thạch Hạo đáp trả.

Hai thiếu niên Chí Tôn tranh đấu kịch liệt với nhau, tuy rằng rất bình tĩnh thế nhưng lúc nào cũng có thể tạo nên sóng lớn.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 340: Liên Tiếp Phá Kỷ Lục.

"Khi nào thì đánh một trận?" Thạch Hạo hỏi, câu này vừa ra liền thu hút sự chú ý cao độ của mọi người, tất cả đều nín thở.

"Hiện tại hay tương lai đều có thể, ta đang đứng ở Minh Văn cảnh, ngươi đến thì sẽ chiến một trận." Thạch Nghị đáp lại, trong lời nói kèm theo vẻ tự tin và cũng có vẻ ngang ngược.

Trong lòng mọi người run lên, sau khi hai người này chiến một trận hơn phân nửa sẽ có một người chết đi, khó mà xuất hiện trên thế gian này nữa.

"Vậy thì hãy tới Hóa Linh cảnh chiến một trận đi, ta cũng đang đứng ở nơi này chờ ngươi tới đánh một trận nè." Thạch Hạo đáp trả.

"Hóa Linh, quá thấp kém, đó chỉ có thể trở thành ký ức khi còn trẻ thôi, nếu như ngươi không thể đạt tới Minh Văn cảnh thì ta cho ngươi thời gian, ta chờ!" Thạch Nghị nhẹ nhàng nói.

Đây là một loại tự phụ và mạnh mẽ, cũng có một dáng vẻ từ trên nhìn xuống, hắn không muốn đi xuống, muốn nghênh địch ở cảnh giới cao này.

"Minh Văn cảnh, không thấy ngại khi khoe khoang sao, không lâu nữa ta sẽ viên mãn, tính là cái gì." Thạch Hạo lên tiếng.

Lời này vừa ra khiến cho rất nhiều người không biết nói gì, nên biết rằng rất nhiều người không thể đột phá tiến vào cảnh giới này, và cũng có rất nhiều nhân vật lão bối bị vậy ở Minh Văn cảnh, một đời khó mà đột phá được.

Nó nói như thế thật sự là đang đánh vào sự tự tin của một nhóm người.

Mọi người đều biết đây không phải là nó mạnh miệng, thật là nó có thiên tư như thế, tin chắc rằng sẽ không quá lâu thế gian này sẽ có thêm một thiếu niên Thiên hầu nữa.

Đây cũng không phải là sắc phong, mà là có thực lực thật sự như vậy!

"Đệ đệ của ta, khẩu khí có vẻ lớn đấy nhỉ, người sống một đời nên ghi nhớ hai chữ khiên tốn." Thạch Nghị lên tiếng.

"Ta còn cần ngươi dạy? Chính ngươi mới phải ghi nhớ đấy." Thạch Hạo đáp.

Hiển nhiên, lời nói giữa hai người luôn tràn đây mùi thuốc súng, khiến cho mọi người khát vọng, chờ mong đại chiến giữa bọn họ.

Thạch Hạo lại mở miệng, nói: "Ngươi ở Hóa Linh cảnh chưa được viên mãn, nếu như khắc ghi hai chữ khiên tốn thì nên trở về, ta sẽ dạy cho ngươi làm cách nào mạnh mẽ hơn nữa."

Mọi người cũng không nói gì, người thiếu niên này tựa hồ tự tin, tuy rằng mất đi Chí Tôn cốt thế nhưng vẫn rất là ngang ngược.

Mọi người biết, trong lòng nó chắc chắn không phục Trùng Đồng giả, muốn lấy thân thể người phàm để nghênh chiến tư chất thần nhân của đối phương.

"Ngươi vẫn là con nít, ta sẽ chờ ngươi." Thạch Nghị nói, trong giọng bình thản đấy có kèm theo vẻ ngang ngược, coi đối phương như là trẻ con, không thể đối xử bình đẳng.

"Một câu, bản thân ta đủ khả năng đạt tới cảnh giới đó, vô địch thiên hạ." Thạch Hạo quả quyết.

Câu này âm không cao, thậm chí có thể nói là rất nhẹ nhàng thế nhưng lại chấn động khiến cho mắt mọi người đều lộ thần quang, ai nấy đều suy nghĩ lại những chuyện trước kia, trong lòng không khỏi chấn động.

Đứa nhỏ này cũng quá tự tin, hết sức tự phụ, sợ còn ngang ngược hơn cả Thạch Nghị, lại có thể nói ra những lời như thế này.

Ý nghĩa rất rõ ràng, nó có thể đạt tới cảnh giới vô địch, như vậy Thạch Nghị không có khả năng là đối thủ, đây chính là chỉ thẳng mặt một cách trắng trợn.

"Đây là mèo khen mèo dài đuôi ư? Nghị nhi không thèm so đo với ngươi để làm gì cả, ở Văn Minh cảnh chờ ngươi, cho người thời gian để tu hành vậy mà cũng không biết đường cảm ơn."

Xa xa, một trung niêm xị mặt xuống nhỏ giọng lẩm bẩm, nghĩ rằng âm thanh nhỏ chỉ có tộc nhân đứng bên cạnh mới có thể nghe được, thế nhưng lại không ngờ rằng vẫn bị Thạch Hạo nghe thấy.

"Ngươi nói hắn tới đây chiến một trận thử xem." Thạch Hạo lạnh nhạt nói.

Đó chính là người của Vũ tộc, khi nghe thấy thế thì sắc mặt tái nhợt không dám nói gì, hắn sợ sẽ rước lấy đại họa cho tộc nhân, vạn nhất tên nhóc này quét sạch căn cơ ở khu vực Hóa Linh cảnh này thì cho dù muốn khóc cũng chẳng khóc được.

"Đệ đệ tốt của ta, ngươi quá tự tin đó, ngay cả Chân Thần cũng không dám nói rằng mình vô địch khắp cả trên dới dưới đất nữa là." Thạch Nghị lạnh lùng đáp lại.

"Ta dám nói!" Thạch Hạo rất thẳng thắng.

Mọi người không nói gì, đứa nhỏ thuộc Thạch tộc này quả thật rất ngang ngược, cái gì cũng dám nói, đây là do tính cách hay là trong lòng có một niềm tin?

"Niềm tin vô địch xuất hiện từ khi sinh ra nương theo tới hiện tại, quả thật ra rất hy vọng sẽ lập tức chiến với ngươi một trận đấy." Thạch Nghị nói.

"Vậy thì chờ gì nữa, tới đây đi." Thạch Hạo nói.

"Chiến? Ngươi chỉ là một tu sĩ Hóa Linh cảnh cũng đáng để ta đi xuống ư? Như thế thì bắt nạt ngươi quá." Khóe miệng Thạch Nghị mang theo vẻ trào phúng.

Thạch Hạo cũng không nói gì mà nhanh chân tiến vào trong tòa phủ đệ Vũ tọc, đây là một vùng tịnh thổ vô cùng lớn, khí lành lượn lờ, hào quang lấp lánh, rất hợp cho việc tu hành.

Ở đây có vườn linh dược, có các loại thụy thú, đều là sức mạnh tinh thần của Hư Thần giới biến thành, cũng chẳng hề khác với ngoài đời.

Cứ như là chốn không người, Thạch Hạo ngang nhiên hái lượn không chút kiêng dè, chẳng coi đây là chuyện to tát gì cả, đám Vũ tộc vừa giận vừa sợ không ngừng lui lại, không dám tiến lên ngăn cản.

Việc dạy dỗ lần trước quá sâu sắc khiến cho bọn họ tổn thất nặng nề, cơ bản không có biện pháp nào chống lại thiếu niên này.

"Đi lấy pháp chỉ Thần Linh, hoặc là mời Thạch Nghị tới." Thạch Hạo mở miệng.

Hiển nhiên, lai giả bất thiện*, nó đến chính là muốn gây sự, có đại thù với Vũ tộc, ngang ngược như thế cũng chẳng có chút cảm giác cắn rứt gì.

(*): Người đến chẳng có ý tốt gì.

Đám Vũ tộc sắc mặt tái nhợt, nhắc tới pháp chế Thần Linh khiến lòng bọn họ đau xót, vật thần thánh như thế mà bị tên Hùng Hài Tử này gặm nát đến hai lần!

"Ngươi đừng có quá đáng quá!" Một người trẻ tuổi nổi giận nói.

"Quá đáng, nghiệp chướng năm đó mà các ngươi gây ra thì sao không nói đi?" Thạch Hạo lạnh lùng nói, cúng lúc đó vung tay tát ra một cái khiến

cho tấm bia công đức ở trung tâm Vũ tộc bị bẻ gẫy.

Phía trên có ghi tên của tổ tiên Vũ tộc, ghi chép những công tích vĩ đại của bọn họ, là một tượng trưng của vinh quang, kết quả bị một tát đánh gẫy.

Chuyện này khiến cho cả đám người tức giận muốn rách cả mí mắt, thế nhưng cũng không một ai dám tiến lên trước, chuyện lần trước thật sự là một nỗi khiếp sợ.

"Chiến hay là không chiến?"

Thạch Hạo khắc một hàng chữ, đá vụ trên bia công đứa bay tán loạn, những hào quang được ghi chép trên tấm bia đều lu mờ và chỉ còn sót lại một hàng chữ như thế, đây là chiến thư, muốn Vũ tộc đưa cho Thạch Nghị.

Thời khắc này, Hư Thần giới trở nên yên tĩnh, mọi người đều biết, đại chiến sẽ xảy ra không bao lâu nữa, nói chung lại Thạch Nghị chính là người muốn ứng chiến.

"Ầm ầm ầm!"

Rất nhanh, Thạch Nghị đã đáp lại, hắn vẫn ngang ngược như trước, không có mở miệng, không có nhiều lời, trực tiếp phá đi một hạng kỷ lục.

Một bia đá óng ánh hiện lên, bên trên có ghi những nội dung kỷ lục, mà ở bên trên hắn có hắn lại: Muốn ta đi xuống để chơi đùa với con nít hả, ngươi dựa vào cái gì mà chiến một trận với ta?

Đây là một sự khinh thường, cũng là một sự kiêu ngạo và tự phụ, cảm thấy nếu đi xuống chính là làm giảm uy nghiêm của hắn, cho rằng Thạch Hạo còn chưa đủ tư cách ấy.

"Ầm!"

Một tiếng nổ trời long đất lở vang lên, Thạch Hạo dùng chân phải đạp mạnh xuống đất, hàng loạt cung điện nổ tung hóa thành mưa ánh sáng, cũng

có vài người bị thương vong, khu cổ địa hùng vĩ này sụp ra.

Cảnh tượng này khủng bố đến đáng sợ, phù văn dày đặc, tia chớp đan dệt, lửa chày hừng hực, những đại trận bảo vệ khu cổ địa này đều bị phế bỏ.

Những khe nứt rất rộng, không ngừng tách ra giống như là những hẻm núi vậy.

Bảo địa của Vũ tộc hóa thành phế tích, hết thảy đều do lực của một cước này gây nên.

Một bia đá óng ánh hiện lên, lực chân phải của Thạch Hạo chấn động mười phương, phá vỡ kỷ lục trước phía, không người nào có thể so sánh.

"Đủ tư cách ư?"

Thạch Hạo ghi một vài tin tức cần thiết lên trên bề mặt bia đá, còn không quên thêm một câu như thế, đáp lại lời châm biếm vừa nãy của đối phương.

Đây là bia kỉ lục, chỉ cần sau khi mở ra một kỷ lục mới thì khắp nơi sẽ hiện lên tấm bia đá như thế này, chiêu cáo thiên hạ, hơn nữa là đồng bộ và lập tức.

Mọi người chấn động, hai người này... tính cách cũng quá tà ma, không ngời lấy phương thức này để nói chuyện, mạnh mẽ khủng khiếp!

Mưa ánh sáng lấp lánh, lại thêm một tấm bia đá nữa xuất hiện, Thạch Nghị ở Văn Minh cảnh lại phá vỡ thêm một kỷ lục, bên trên chỉ có ghi vài chữ: Ngươi đang ép ta sao?!

Thân thể Thạch Hạo toàn là phù văn, sóng thần thức mạnh mẽ, toàn thể như là một lò lửa lớn, nó một quyền đánh tới, bùng phát ra một luồng khí tức ngập trời, thân thể cùng cộng hưởng với tinh thần, tạo nên sự mạnh mẽ của bản thân, thiên địa run rẩy.

Một tấm bia đá khác hiện lên, nó bên trên cũng viết có đúng một chữ:

Đúng!

Mọi người há hốc miệng, đây thật sự là quá xa xỉ mà, dùng phương thức phá vỡ kỷ lục để nói chuyện, việc này... giống như là đang nghe thiên thư vậy, khiến người ta run rẩy, vô cùng chấn động.

Trước giờ chưa từng thấy người nào làm như thế này cả, cừng từng thấy ai đối lập như vầy, chuyện này khiến cho những người bình thường thấy xấu hổ đến chết mất, đây là đối lập kinh người cỡ nào chứ?

Thời khắc này không cần nói là ở Hư Thần giới, ngay cả các nơi trong thế giới hiện thực cũng chấn động mạnh, sau khi mọi người nhận được tin tức thì kêu bạn gọi bè, nhanh chóng tiến vào Hư Thần giới để xem cuộc quyết đấu lưu danh sử sách này.

Vù một tiếng, Thạch Hạo rời khỏi khu phế tích này, lần này nó bước lên trận đài, muốn đi vào một khu vực đặc biệt nào đó, nơi đó vô cùng xa.

Có thể nói, đó là một khu cấm địa, bình thường cơ bản sẽ không có ai tới tham gia trò vui, sẽ tách xa nơi này.

Bởi vì, đó là khu vực của Thái Cổ Thần Sơn, cách rất xa tịnh thổ của Nhân tộc, chỉ có dùng trận đài để mở ra thông đạo màu vàng thì mới có thể tới đó một cách nhanh nhất được.

"Chuyện này..." Mọi người chần chờ một chút, thế nhưng cuối cùng cũng quyết định đi theo, ỷ lại lá gan mình lớn muốn xem rõ ngọn ngành.

Nơi đây vốn là vùng đất yên tĩnh, thường ngày không người nào dám tới quấy rối thế nhưng hôm nay lại có rất nhiều sinh linh kéo tới, bọn họ đi phía sau Thạch Hạo để tới vùng đất cấm này.

Phía trước có một cái hồ nước vô cùng lớn, gợn sóng dập dờn, linh khí lượn lờ, hào quang lấp lánh, cảnh sắc nơi đây vô cùng thơ mộng.

Ven hồ lớn có một khu kiến trúc cổ xưa, giốn như là Thần Miếu của

Thượng Cổ, to lớn và trang nghiêm, thậm chí còn tản ra khí tức của Thần Linh.

Bên trên cửa chính có một tấm biển có khắc ba chữ: Hồ Ma Linh!

Thạch Hạo đã tới, vậy mà lại tới nơi đây khiến cho tâm thần mọi người căng thẳng không dám tới gần, chỉ dám đứng xa mà nhìn.

"Bùm!"

Sau một khắc, Thạch Hạo xuất thủ, một tát đạp nát cửa chính bắt lấy tấm biển kia.

"Ầm!"

Tấm biển phát sáng, khí lành vô số, ma vụ bốc lên, không ngờ lại là một dị bảo vô cùng mạnh mẽ, muốn đánh nát bàn tay của Thạch Hạo.

"Mở cho ta!"

Thạch Hạo hét lớn, mười đại Động Thiên đồng loạt xuất hiện giam cầm nơi đây lại, lực Côn Bằng triển khai, nó tay không bóp nát tấm biển đồng thau này thành bột mịn, từ từ phá hủy.

Mà trong lúc này một ngọn lửa thần đang bốc cháy hừng hực, vô cùng kịch liệt rồi tiêu tan trong hư không.

"Một tia sức mạnh của Thần Linh!" Mọi người rung động, tấm biển này tuyệt không phải là vật phàm, nhưng lại bị hủy như thế.

Tất cả mọi người đều sợ hãi, tên nhóc này quá mạnh mẽ, chạy tới trêu chọc người của hồ Ma Linh, hủy đi sơn môn của bọn họ, đây đúng là gan to bằng trời.

Trong nháy mắt, một tấm bia đá óng ánh hiện lên, hủy đi biển Thái Cổ Ma hồ, đánh vỡ tấm biển đồng thau mà Thần linh đã điểm hóa qua, phá vỡ kỷ lục.

Mọi người tê dại da đầu, tên nhóc này nghịch thiên đến thế sao?

Thạch Hạo sắc mặt bình tĩnh, trên bia đá lưu lại ba chữ: Chiến hay không?

"Ầm!"

Khu vực nơi Minh Văn cảnh lại có người phá vỡ kỷ lục, một tấm bia đá hiện lên, bên trên ghi một chữ: Chiến!

Yên tĩnh trong giây lát rồi lập tức mọi người cùng ồ lên, Thạch Nghị đã ứng chiến, hiển hiên hắn muốn giáng lấm tới khu vực của vị trí Hóa Linh cảnh để chiến với Thạch Hạo!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 341: Hồ Ma Linh.

Liên tiếp phá vỡ kỷ lục, không ngừng ghi lại trên những tấm bia đá óng ánh ấy, hai người dùng cách này để nói chuyện khiến người khác chấn động nói không nên lời, đây cũng quá "hung tàn" mà.

Thạch Nghị ứng chiến, khi nghĩ tới không lâu nữa sẽ tới nơi này thì khiến cho cảm xúc của mọi người trào dâng, nhiệt huyết sôi sục, vô cùng mong đợi trận chiến này.

Nơi đây vô cùng đông đúc, sơn môn bị một tát của Thạch Hạo chấn động, tấm biển đồng thau hóa thành bột mịn, chuyện này tự nhiên đã kinh động đến những cường giả ở bên trong, ngay lập tức mấy chục luồng khí tức xuất hiện.

Hồ Ma Linh là nơi nào? Là nơi có sinh linh thuần huyết sinh sống, có thể hiệu lệnh Đại Hoang mênh mông, vô cùng ngang ngược.

Thường ngày ai dám tới gây sự, chỉ cần nhìn thấy sinh linh đi ra từ hồ Ma Linh thì tự giác tránh lui!

Hồ lớn có màu xanh lam, trong veo và lấp lánh, từ bên trong kiến trúc đầy hùng vĩ cạnh hồ đi ra một vài bóng người, bọn họ mặt trầm như nước, nhiều năm qua ai dám chọc giận bọn họ?

Nơi đây chính là cấm địa, là nơi cư trú hậu nhân của Thiên Thần, xưa nay không cần phái người tới bảo vệ cửa chính, cơ bản không có sinh linh nào dám tiến lại gần, xuất hiện tình huống như bây giờ rất là kỳ lạ, từ trước tới nay chưa bao giờ xảy ra.

"Thật can đảm, bao nhiêu năm rồi chưa một ai dám đạp phá cửa chính của hồ Ma Linh chúng ta, thế nhưng ngươi lại hủy đi sơn môn của bộ tộc ta!"

Một người đàn ông trung niên hét lớn.

"Hắn là... Thạch Hạo." Bên cạnh có một người trẻ tuổi nói nhỏ.

"Cái gì?" Người kia lập tức thát kinh, khí tức yếu đi mấy lần.

Thạch Hạo sờ sờ cằm, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to, nó cảm giác trước kia mình đã bỏ qua thứ gì đó, cho tới hôm nay thì mới bừng tỉnh. Cái gọi là Thái Cổ Thần Sơn quả thật chính là bảo tàng nhen, nơi này có sinh linh thuần huyết có thể săn bắt, cũng có thể luyện thành bảo dược!

Nơi đây là Hư Thần giới, nhưng tất cả nơi đây đều tưng ứng với ngoại giới, có thể đạt được hiệu quả đến kinh người, bảo dược nơi đây có thể tẩm bổ sức mạnh tinh thần, khi trở lại thế giới hiện thực thì có thể trợ giúp thân thể.

"Ngươi cười cái gì, cho rằng nơi đây có thể làm loạn sao?" Người đàn ông trung niên sắc mặt trầm xuống, vô cùng khó coi.

Trận chiến ở Hoàng Đô, Thạch Hạo chém giết Bích Ma Hắc Đồng Chu, chấn động cả Đại Hoang, khiến cho hồ Ma Linh tổn thất cực lớn, đó là một vị tôn giả cứ thế bị một thiếu niên giết chết.

"Ngươi là người nào, nửa người nửa trùng à, đổi một tên sinh linh thuần huyết khác đi." Thạch Hạo nói.

Người trung niên đứng đối diện tái xanh mặt, đây là một loại sỉ nhục, cơ bản chẳng thèm để hắn vào mắt, đối với một cường giả trong vùng đất cấm này thì đây là một loại sỉ nhục.

"Thiên hạ này cũng không phải là thiên hạ của một người, không ai có thể vô địch, ngươi thân là Nhân tộc phải hiểu được sự kính nể. Nơi đây là hồ Ma Linh, không phải là nơi ngươi có thể ngang ngược được!" Người đàn ông trung niên quát lên.

"Nói hay lắm, thiên hạ này cũng không phải là thiên hạ của một người

và của một bộ tộc, vậy ta hỏi ngươi, ngày đó vì hồ Ma Linh ngươi lại dám tới Võ Vương phủ, bức ép tổ phụ ta, còng muốn tiêu diệt cả ta nữa?" Thạch Hạo hỏi.

Nó nhanh chân bước về trước, nó chẳng hề có chút thiện cảm gì với hồ Ma Linh này, lúc này lập tức ra tay, một chưởng vỗ tới, đá vụn khắp nơi, sóng nước trong hồ lớn ngập trời.

Đám người trung niên kia lảo đảo rút lui, từng người sắc mặt tái nhợt, đây là kết quả khi bọn hắn tránh né, nếu như trực tiếp chống đỡ khẳng đị phải nhận lấy thiệt thòi không nhỏ, chắc chắn sẽ phải đổ máu.

"Người thiếu niên, ngươi hơi quá đấy!" Đúng lúc này một âm thanh uy nghiêm vang lên, một con nhện lớn màu đen từ bên trong kiến trúc hùng vĩ cạnh hồ lớn kia đi ra.

"Tiếp cận thuần huyết?" Thạch Hạo nhìn chăm chú.

Mặc dù ở Thái Cổ Thần Sơn, sinh linh thuần huyết cũng không nhiều, hầu như đều là hậu duệ có huyết thống lẫn lộn.

Mặc dù như thế, sinh linh từ trong Thần sơn đi ra ngoài thì cũng mạnh hơn xa ngoại giới, nếu như tiếp cận thuần huyết thì càng ghê gớm hơn nữa, có thể trấn áp một phương.

Hồ Ma Linh là cấm địa không cho phép kẻ khác khinh nhờn, tiếng hét đầy điên cuồng giống như là một cơn lốc đang xung kích, cát bay đá chạy, những tảng đá to bằng cái thớt đều bị cuốn lên.

Hình thể của con nhện đen màu đen kia rất khổng lồ, lông nhện đen khiếp người, nhìn chằm chằm Thạch Hạo không rời.

"Đầu tiên ngươi giết một vị tôn giả của bộ tộc ta, hiện tại lại tới đây quậy phá, thật sự là khinh người quá đáng mà."

"Không phải hồ Ma Linh các ngươi muốn tiêu diệt ta sao, nếu đã là cừu

địch vậy mà còn trách ta? Không chết không thôi mới đúng." Thạch Hạo cười gằn.

Một mình nó đi vào trong sơn môn, đi tới trước hồ lớn, đối mặt với từng tòa cung điện đầy hùng vĩ, cảm nhận được khí tức hào hùng, thế nhưng cũng chẳng lo sợ gì cả.

"Giết!"

Con nhện lớn màu đen đột nhiên quát lên rồi phun ra một tấm lưới lớn, cùng lúc đó phù văn màu bạc xuất hiện, cứ như là có vô tận ngân hà đan dệt trên mặt đất hòng vậy khốn Thạch Hạo bên trong.

Đáng tiếc, làm như thế cũng chỉ công cốc, tay trái Thạch Hạo chấn động phát ra thần quang rực rỡ, cứ như là đang thiêu đốt khiến cho nơi đây chia năm xẻ bảy, đại trận tan rã.

"Pháp khí của Thần!"

"Đó chính là hộ tí tổ truyền của Thiên Thần sơn."

Có người kinh ngạc thốt lên, trên người của Thạch Hạo có một đại sát khí, hiện tại được triển khai, uy hiếp nơi đây khiến cho rất nhiều người của hồ Ma Linh kiêng kỵ.

Mọi người căng thẳng, hô hấp gấp gáp, Thạch Hạo còn chưa chiến một trận với Thạch Nghị mà giờ lại nổi lên xung đột với vùng đất cấm này, thật sự là ngọn sóng này chưa tan thì ngọn sóng khác tại tới.

Chuyện này cũng khiến cho người khác phải quan tâm, nói không chừng sẽ lại xuất hiện một trận đại chiến có một không hai. Nên biết, vùng cấm địa này không dễ trêu chọc, thân là hậu đại của Thiên Thần trời mới biết sẽ có hậu chiêu và lá bài tẩy đáng sợ như thế nào.

"Xoẹt!"

Nhện lớn màu đen vọt tới, từ trong miệng phóng ra một mảnh phù văn hóa thành những hạt tròn như là sao cát, ăn mòn tất cả vật chất, vô cùng đáng sợ.

Thạch Hạo lạnh lùng, hai tay biến đổi pháp ấn, tạo ra từng luồng phù văn trật tự, tiêu diệt toàn bộ những thứ sáng lấp lánh đang hướng tới kia.

"Vạn Chu Võng, tiêu diệt!" Phía đối diện có người quát lên.

Thạch Hạo bình tĩnh, thần hi trong cơ thể diễn biến, toàn bộ hóa thành lò thần khiến cho bản thân nó trở nên hừng hực, giống trở thành một lò thần vĩnh hằng.

"Bùm" một tiếng, ánh lửa hừng hực, không ngừng thiêu đốt, những cái mạng nhện phóng tới không ngừng bị đốt cháy.

Thạch Hạo nhanh chân tiến về trước, có người nhanh chóng tiến lên ngăn cản thế nhưng bị một quyền đánh bay, nó chiến đấu với con nhện lớn kia, liên tiếp và chạm, ánh lửa và phù văn đồng thời bắn ra xung quanh.

"Bụp!"

Nhện lớn màu đen rút lui, không ngừng ho ra máu, hắn khó mà ngăn cản được bước chân của Thạch Hạo.

"Người thiếu niên, cần phải có chuẩn mực, nơi đây là vùng cấm, là địa bàn của hồ Ma Linh ta, không cho phép ngươi làm xằng làm bậy!" Lại có một con nhện lớn xuất hiện.

Đây là một con sinh linh màu xanh biếc, toàn thân phát sáng, khí tức khiếp người, cứ như là một ngọn núi nhỏ, là một con sinh linh thuần huyết.

Quan trọng nhất là, trên đỉnh đầu của nó lơ lửng một bảo cụ phát ra ánh sáng kinh người, lưu chuyển áo nghĩa chư thiên, loáng thoáng còn có cả nhật nguyệt tinh thần hiện lên.

Con nhện này rất mạnh, tuyệt đối là một vị nguyên lão của hồ Ma Linh nhất mạch, đặc biết là món pháp bảo kia khiến cho người ta có cảm giác bất an, làm cho Thạch Hạo giật nảy mình.

Pháp khí mơ hồ, bị một chùm sáng bao quanh, Thạch Hạo nhìn thật kỹ thì mới phát hiện, đó là một cây trận kỳ.

Rất nhanh nó cảm nhận được, khí tức của vùng cổ địa ở phía trước hoàn toàn khác trước, đều bị trận kỳ này không chế, sương mù tràn ngập, cứ như là có khí hỗn độn tỏa ra vậy.

"Đại trận được Thần Linh lưu lại!" Thạch Hạo giật mình, cũng không có lập tức chống đỡ.

"Ầm!"

Cuối cùng, một cuộc va chạm thật mạnh được triển khai, Thạch Hạo không có chuẩn bị biện pháp dự phòng nào cả, đối phương có trận pháp Thần Linh, nó thì lại vận dụng hộ tí của Thần, tạo nên cuộc đại chiến kinh thiên.

Dù là ai cũng không thể nghĩ tới, cuộc chiến của hai vị thiếu niên Chí Tôn chưa được triển khai mà nơi đây lại nổ ra cuộc chiến kinh thế như vậy, vô cùng kịch liệt.

"Ầm!"

Sóng lớn ngập trời, những bọt nước bên trong hồ xanh văng tung tóe, hàng loạt hoa văn xuất hiện đan dệt với nhau, nhện lớn màu xanh biếc điều khiển trận kỳ, dùng đại trận vô thượng trấn áp Thạch Hạo.

Đáng tiếc là gặp phải Thạch Hạo, nó mở ra mười đại Động Thiên, diễn biến vô tận thần hi, vượt qua cực cảnh, ở nơi này có nói là đứng sừng sững trên đỉnh cao.

Trận chiến này rất kịch liệt, kiến trúc hùng vĩ không ngứt nứt toát, có

phù văn bị tiêu diệt, không ngừng lu mờ.

Đây vốn là một quần thể kiến trúc giống như là Thượng Cổ Thần Miếu nằm ở ngay bên cạnh hồ, cực kỳ hùng vĩ, thế nhưng vào lúc này lại mất đi ánh sáng lộng lẫy, không còn trang nghiêm vốn có của mình.

Mọi người hãi hồn khiếp vía, quá đáng sợ!

"Ầm!"

Một tòa Thiên cung hùng vĩ nổ tung hóa thành bột mịn, tầng đại trận thứ nhất đã bị phá nát, hộ tí của Thần phát sáng, khấu lên phong vân đầy trời, nó cực kỳ thần võ.

Con nhện xanh biếc kia bay ngang, chùm sáng ở trên đầu hạ xuống, rơi vào nơi sâu trong cổ địa, cứ thế biến mất không thấy đâu.

Nó biến sắc, đó chính là tổ khí, vật này làm như thế biểu thị không vừa lòng với nó, cho rằng nó không xứng sở hữu, làm mất đi tôn nghiêm của hồ Ma Linh nhất mạch, từ bỏ nó.

Thạch Hạo vọt tới trước, nhện lớn màu xanh bỏ chạy, kết quả không thể nào vượt qua Thạch Hạo được, hai người va chạm với nhau, máu tươi bắn lên.

"Bụp" một tiếng, nhện lớn bị chém chết, thân thể bị Thạch Hạo xé thành hai nửa, kết quả này khiến tất cả mọi người giật mình.

Một con sinh linh thuần huyết bị giết chết!

Đây tuyệt đối là một việc lớn, ảnh hưởng sâu xa, cuộc chiến thiếu niên Chí Tôn chưa mở ra vậy mà đã có nhân vật bậc này chết đi rồi.

Thạch Hạo xuất thủ, phong ấn thi thể kia lại, không nghĩ rằng thi thể này lại hóa thành mưa ánh sáng muốn nhanh chóng biến mất, trong nháy mắt, nó lấy ra một cây Diệt Hồn châm, bụp một tiếng cắm vào trong màn mưa ánh

sáng đó.

"A..."

Trong thế giới hiện thực, từ trong hồ Ma Linh truyền ra một tiếng kêu thảm thiết, đầu lâu của một con nhện lớn nổ tung, máu không ngừng chảy ra, quằng quại ở nơi đó gần như chết đến nơi.

Không một tiếng động, một con nhện màu vàng xuất hiện lấy ra một món pháp khí nhanh chóng trấn áp, ổn định lại đầu của nó, dùng đại thần thông vô thượng thu lấy một luồng ánh đỏ.

Hư Thần giới, Thạch Hạo rùng mình, khi nó nhìn thấy màn mưa ánh sáng gần biến mất thì lại lấp lánh lên mấy lần, sau đó mới tiêu tan, không giống như là đã chết.

Chuyện này khiến cho lòng nó chấn động mạnh!

Đại trận nổ vang, những kiến trúc hùng vĩ phát sáng, hồ Ma Linh nổi lên những gợn sóng càng ngày càng khủng bố cứ như là sóng lớn ngoài đại dương.

"Ồ, còn có tầng thứ hai nữa!" Thạch Hạo thán phục, không hổ là vùng đất cấm từng xuất hiện Thiên Thần, nơi đây không chỉ có một tòa trận pháp Thần linh bảo vệ.

Bất kể là ai, muốn đánh hạ nơi đây thì sẽ rất gian nan.

"Đủ rồi!" Ngay lúc này, một tiếng gào to truyền tới.

Phương xa, bóng dánh của một thiếu niên anh tư vụt ngang trời mà tới, uy nghiêm và mạnh mẽ, những chổ đi qua quần hùng tránh lui, khiến người người run sợ.

Thạch Nghị đã tới, hắn giống như là một vị thiên thần từ trên trời giáng xuống, cả người phát sáng, ngang ngược và bá đạo.

Tất cả mọi người đều run sợ, nhân vật chính đã tới, một hồi long tranh hổ đấu không thể tránh khỏi, sẽ gợi nên một cơn sóng lớn kinh thiên!

Thạch Nghị, mười sáu mười bảy tuổi, tóc vừa đen vừa rậm, từng cọng lấp lánh tỏa ra hào quang, da dẻ hắn cứ như là ngọc thạch tỏa ra ánh sáng lộng lẫy, cặp mắt thâm thúy và có thần, đứng ở nơi đó.

"Đệ đệ tốt của ta, tay của ngươi chẳng mềm mại chút nào." Hắn bình tĩnh nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 342: Kim Thân Bất Hoại.

Thời gian trôi qua nhiều năm, đã có rất nhiều chuyện xảy ra, hai thiếu niên Chí Tôn rốt cuộc lại gặp nhau, cả hai đều đã thay đổi, hai người đứng đối mặt với nhau ở một khoảng cách rất xa.

Thạch Nghị, tư thế hào hùng, tuy chỉ mới mười sáu mười bảy tuổi, nhưng không thấp hơn người trưởng thành là bao nhiêu, thân thể của hắn cao ráo và cường tráng, chỉ nhìn sơ qua đã làm cho người khác cảm thấy hắn giống như là rồng trong loài người.

Thiếu niên này vô cùng thận trọng, đôi mắt cứ như là ngân hà, hai con ngươi lấp lánh, ánh mắt trong veo, năm tháng trôi qua, thậm chí hắn đã có được khí hỗn độn!

Còn Thạch Hạo thì ngược lại, có một chút non nớt, mái tóc màu đen hơi có chút rối tung được thả dài ở trước ngực và sau lưng, ánh mắt của nó rất sáng, nhìn qua rất rực rỡ, nó nở một nụ cười ôn hòa trên môi.

Nhưng mà, ý cười của nó đã lập tức thu lại, bởi vì kẻ địch đứng ở trước mặt rất đáng sợ, đã qua nhiều năm như vậy nhưng nó vẫn đang tìm cách vượt qua gã.

Không sai, Thạch Hạo rất mạnh, thiên tư vượt qua người thường, thế nhưng dù sao đi nữa thì việc tu hành của nó cũng muộn mấy năm, từ nhỏ đến lớn nó không ngừng tu luyện một cách gian khổ, hi vọng có thể mạnh lên nhanh chóng, nó biết rõ chỗ nghịch thiên của Trùng Đồng, cho nên chưa bao giờ dám xem thường hay lờ là cả.

Ngay khi gặp nhau, hai người nhìn chằm chằm lẫn nhau, trong con mắt bùng nổ ra hào quang rực rỡ, vô cùng kinh người!

Rất nhiều người rút lui, bao gồm cả sinh linh của hồ Ma Linh đều kinh ngạc thốt lên, nhắm hai mắt lại rồi nhanh chóng lùi lại phía sau.

Tất cả mọi người đều khiếp sợ, bởi vì hơi thở của hai người tràn ra khiến người khác phải hoảng sợ, sinh linh của Thái Cổ Thần Sơn cũng có chút chịu không được, nơi đó thật sự rất khiếp người.

"Keng!"

Khi ánh mắt giao nhau, những âm thanh vang vọng cứ như là tiếng kiếm reo, bùng phát ra ánh sáng rực rỡ, giống như từng luồng kiếm khí đang va chạm với nhau, phát ra những tiếng leng keng điếc tai.

Đặc biệt là Thạch Nghị, hai tròng mắt của gã vô cùng đáng sợ, mọi người đứng ở nơi xa xa nhìn tới nhưng lại có cảm giác như đang đối mặt với vực sâu Thái Cổ, linh hồn muốn trầm luân vào trong đó.

Rõ ràng có một chùm sáng đang tỏa ra, thế nhưng mọi người lại cảm thấy mình như đối mặt với hai cái miệng giếng, họ muốn hiến tế cả linh hồn của chính mình cho nó.

Một khi Trùng Đồng được mở ra, từng sợi ký hiệu lấp lánh, từng luồng xích thần trật tự lượn lờ, khiến cả trời đất trở nên khác trước, tựa như đang thay đổi quy tắc của cả thiên địa!

Loáng thoáng, bên trong Trùng Đồng tựa như đang có nhật nguyệt bị hủy diệt, có ngân hà được hình thành, tràn đầy tuyệt vọng và cũng hàm chứa sinh cơ, khiến cho người khác cứ như là con thiêu thân lao vào ngọn lửa, muốn kính dâng tất cả của mình.

Cặp mắt này quá mức khủng bố, ngay cả vương hầu nhìn vào cũng phải khiếp sợ.

"Bụp!"

Phía sau, có rất nhiều người ho ra đầy máu, ai cũng đều là cao thủ thế

nhưng lại bị thương nặng, họ không thể chịu nổi uy thế của cặp mắt đó.

Việc này khiến mọi người ngỡ ngàng, bọn họ đứng ở bên ngoài chiến trường nên chỉ phải nhận có một chút uy thế thôi mà đã bị như vậy, nếu vậy một thiếu niên đứng ngay trung tâm thì phải chịu áp lực như thế nào đây?

"Răng rắc"

Mấy người đứng phía trước lấy ra bảo cụ với mục đích bảo vệ bản thân, thế nhưng họ không nghĩ rằng pháp khí vừa đem ra thì lập tức rạn nứt rồi nổ tung, cảnh tượng này khiến người khác sởn cả gai ốc.

Những người này rút lui, khóe miệng chảy máu tươi, ấn tượng về chuyện khủng khiếp này đã khắc sâu vào trong lòng họ, vĩnh viễn không thể xóa nhòa.

Đây chính là Trùng Đồng, ảnh hưởng được tạo thành từ nó lớn như vậy đấy!

Thạch Hạo đứng ở giữa sân, con ngươi của nó sâu thẳm như những vì sao, quả thật nó đang chịu phải xung kích rất lớn, con mắt của đối phương như muốn nuốt lấy thần trí người khác, lại diễn biến ra đất trời, hủy diệt và tân sinh như cùng tồn tại với nhau.

Trong lúc vô tình, con mắt của Thạch Hạo chợt thay đổi từ thâm thúy trở nên hừng hực, con mắt hóa thành từng chiếc chuông có màu vàng óng ánh.

Cùng lúc đó thần thức của nó cũng như thế, hóa thành một chiếc chuông hoàng kim thật lớn, tiếp theo đó toàn bộ thân thể cứ như đã "hóa đạo", trở thành vật dẫn của Đạo.

"Cooong..."

Một tiếng chuông reo vang lên giống như được buông xuống từ chín tầng trời, tuyên truyền giác ngộ, âm thanh ngân vang, phảng phất như từ trên Thần giới ầm ầm cuốn tới, gột rửa hồn phách của mọi người.

Giờ phút này, rất nhiều người sắp trầm luân vào đó thì đột nhiên họ giật mình tỉnh lại, tất cả hơi ngơ ngác rồi nhanh chóng lui lại.

"Coong..."

Lại thêm một tiếng vang lên, như là chiếc chuông vàng Đại Lữ, khiến người khác giác ngộ, luồng âm này như là gợn sóng nhanh chóng khuếch tán.

(Chú thích: Đại Lữ là một bảo vật thời Chu)

Trong đôi mắt của Thạch Hạo có một chiếc chuông màu vàng, lúc này nó đang lay động giống như muốn thay thế cả con ngươi, trở nên hừng hực và sâu thẳm, khiến người khác kinh ngạc và nể sợ.

Cùng lúc đó, thân thể của nó cũng giống như vậy, xương cốt đồng thời vang lên những âm thanh như tiếng rồng ngâm hổ gầm khiến người khác điếc tai, thêm vào ở trên chiếc chuông kia làm tâm thần của mọi người bị chấn đống.

Lúc này, không cần nói tới những người khác, cho dù là vương hầu hay là sinh linh của Thái Cổ Thần Sơn đều rất khâm phục, tuy tuổi Thạch Hạo còn nhỏ thế nhưng lại có trình độ bực này rồi.

Thân thể như chuông lớn, tâm tình hoàn mỹ, đối mặt với áp lực của Trùng Đồng, quyết đấu với thiếu niên sánh vai với thần nhân Thượng Cổ, nó vẫn thong dong và trấn định như trước.

Thạch Hạo cứ như là một con Chân Long đang ngủ đông, đứng yên nơi đó, lần đầu tiên đối kháng lại không hề rơi vào thế yếu, nên biết rằng nó đang đối mặt với sức mạnh đáng sợ nhất của Trùng Đồng.

"Đệ đệ, người còn chưa đủ trình độ." Thạch Nghị lắc đầu, khóe miệng nở nụ cười lạnh, nói: "Ta chỉ là nhìn ngươi một cách bình thường, uy thế của Trùng Đồng vẫn chưa có biểu hiện ra,"

Câu này vừa ra, khiến toàn bộ nơi đây đều yên tĩnh lại, không có một tiếng động, tất cả mọi người đều ngẩn ngơ, hắn có nói thật hay không? Lỗ chân lông của mỗi người đều tỏa ra khí lạnh.

Nếu là thật, vậy Trùng Đồng sẽ khủng bố đến cỡ nào?

Vậy thì còn chiến đấu lần nữa ư? Quả thật chẳng có chút phần thắng nào, nghĩ tới sự đáng sợ của hắn rất nhiều người xuất hiện cảm giác vô lực, không thể không thần phục.

Sắc mặt của Thạch Hạo rất bình tĩnh, chẳng hề có chút thay đổi nào, sau đó gương mặt của nó lộ ra ý cười, ánh sáng lóe lên, trong lòng bàn tay nó xuất hiện một vật.

Đó là một con mắt, ban đầu còn lờ mờ thế nhưng nó hơi điều khiển thì lập tức bùng phát ra thần uy!

"Trùng Đồng, rất lợi hại phải không, ta cũng có một viên, thế nhưng ngày thường toàn dùng để đập người không à." Khóe miệng Thạch Hạo vểnh lên, cứ thế lên tiếng.

Mọi người chấn động!

Chuyện này... quả thật làm người khác kinh sợ, sao nó cũng có một viên Trùng Đồng? Hơn nữa còn lấy ra, cơ bản không có che giấu, điều này chứng minh nó tự tin mình sẽ chiến thắng sao?

Mọi người kinh hãi, đồng thời cũng lộ ra vẻ quái dị, dùng mắt thần để đánh người, xem đó là hòn đá viên gạch hay sao? Không ngờ nó có thể nói ra những lời này.

Thạch Nghị rất bình tĩnh, không có vui hay tức gì cả, tâm tình cũng chẳng chập chờn xí nào, gã vô cùng bình tĩnh, nói: "Chỉ là một con mắt của thần nhân mà thôi, cũng chỉ là một vật chết nó khó mà có thể phát huy được một hai phần uy thế thật sự."

Mọi người thán phục, uy thế chỉ có một hai phần mười thôi sao? Thế nhưng con mắt này trải qua việc điều khiển của Thạch Hạo rõ ràng hơi thở đã rất là khủng bố rồi, khiến người khác muốn dập đầu quỳ lạy.

"Vậy hả, thế thì ngươi hãy để cho ta nhìn thử thế nào mới là sức mạnh thật sự của Trùng Đồng." Thạch Hạo nói một cách bình thường, chẳng hề e ngại chút nào.

"Đệ đệ, nếu như ngươi muốn nhìn xem sức mạnh thật sự của Trùng Đồng thì ta có thể giúp ngươi, nhưng mà trước tiên ngươi phải vượt qua sự khảo nghiệm của ta đã, nếu không thì ngươi không có cơ hội đâu." Thạch Nghị mang theo loại ngạo mạn, biểu lộ ra sự tự tin của mình và khinh thường đối thủ.

"Nếu ngươi còn có chiêu gì thì cứ thi triển ra hết đi, ta sẽ đỡ lấy toàn bộ." Thạch Hạo bình tĩnh nói, tuy rằng nhỏ hơn vài tuổi thế nhưng khí thế của nó chẳng hề yếu chút nào, rất có tư thế quân lâm thiên hạ

"Được!"

Thạch Nghị dứt lời thì thân thể của hắn như biến thành một con giao long, vọt thẳng lên trời rồi giơ lên nắm đấm, đánh một quyền về phía của Thạch Hạo, mãnh liệt và mạnh mẽ, quyết chí tiến lên, đây là tư thế duy ngã độc tôn!

"Ầm!"

Thạch Hạo cũng bay lên trời cao mà không hề né tránh, nâng quyền lên đánh đỡ, đây là va chạm thật sự, không hề có vẻ giả tạo hay đẹp mắt gì cả.

Trong chớp mắt, giữa hai người như có một vầng thái dương bị nổ tung, cơn mưa ánh sáng chiếu xuống vô số, xung kích mười hướng.

Sức mạnh của cuộc quyết đấu vừa rồi vô cùng mạnh mẽ, chỉ trong nháy mắt mà khắp nơi đã nổi lên cuồng phong, ánh sáng như ngân hà, phù văn xen lẫn như những tia chớp, nhấn chìm cả nơi đây.

"Ầm ầm!"

Nơi này là hồ Ma Linh, bên cạnh đó còn có cấm chế, những đại trận được bày xuống gần đó bị phá vỡ, những kiến trúc hùng vĩ sụp đổ.

Mọi người xem chiến đấu đã lùi ra đủ xa thế nhưng vẫn bị kình phong đập vào mặt, phù văn xẹt qua hư không như ánh cầu vồng, cuồn cuộn đi đến trước mặt mọi người.

"Mau lùi lại!"

Đám người hoảng hốt, đây có còn là sức chiến đấu của cấp bậc Hóa Linh không? Thật sự quá nghịch thiên, khiến mọi người chấn động đến mức cơ thể không kìm được phải run rẩy.

Hào quang hừng hực, luồng ánh sáng như mặt trời kia phóng ra những dòng điện phá hủy một cấm địa trước hồ Ma Linh, khe nứt lan tràn cứ như là những cái vực sâu vậy.

Mấy tòa núi đá bên hồ đã hoàn toàn biến mất dưới những cơn gió nắm đấm kia, tất cả hóa thành bụi phấn, có thể thấy được trình độ đó đã khủng bố đến mức nào rồi.

Khi màn sáng tản đi, hai người cẩn thận nhìn nhau, mỗi người đứng một phía, bên dưới mặt đất xuất hiện những vết nứt, còn có những dấu chân, hai người lùi ra không xa cũng không gần nhưng vừa đúng một trăm trượng.

Đòn đánh này, bọn họ ngang sức ngang tài!

Thạch Hạo rất rung động, nó đột phá cực cảnh, nắm giữ thân thể mạnh mẽ nhất, đây là một trong những lá bài tẩy của nó, ai có thể so sánh được? Nó không hề nghĩ rằng vị tiểu ca ca này cũng có thân thể khủng bố như thế!

Không nói cái khác, nếu chỉ dùng thân thể để chiến đấu thì chắc chắn sẽ là một cuộc ác chiến, đối phương không hề yếu hơn nó.

Vẻ mặt của Thạch Nghị không có chút cảm xúc nào, con mắt của hắn càng thêm sâu thẳm hơn, trong lòng của hắn cũng chấn động khá lớn, năm đó Thạch Hạo chỉ là một đứa trẻ nằm thoi thóp, sinh mệnh bị suy yếu, giờ đây nó không chỉ còn sống mà đã trưởng thành tới mức này, khiến hắn vô cùng chấn đông!

"Xoẹt!"

Trong nháy mắt hai người thay hình đổi chỗ, ở trên không trung lại xảy ra vài cú va chạm kịch liệt, sau đó hai người lại tách nhau ra và để lại rất nhiều bóng mờ, tốc độ của họ nhanh đến mức khó tin.

Cả hai dừng lại lần thứ hai, vẻ mặt bọn họ đều chẳng có cảm xúc gì, vì cảm nhận được sự mạnh mẽ của đối phương, cho nên ai cũng vô cùng nghiêm túc.

Thạch Hạo, thân thể phát sáng óng ánh, hơi thở ổn định, bình tĩnh không một chút gợn sóng, không thể nhìn ra điều gì.

Thạch Nghị, thân thể ố vàng, có hào quang màu vàng nhạt lưu chuyển, hơi thở khủng bố đang tràn ngập, khiến cho hắn càng thêm kinh người hơn.

"Hắn đạt được Kim Thân dịch, quả nhiên vận may của hắn rất cao."

Xa xa, có một cô gái áo trắng như là tiên giáng trần nói nhỏ, cô ta nhìn ra được thân thể màu vàng nhạt của Thạch Nghị, con mắt có hào quang kinh người lưu chuyển tựa hồ rất là giật mình, người này chính là Nguyệt Thiền tiên tử, nàng cũng đã tới.

"Xem ra lúc ở Thượng Cổ Thánh Viện hắn đã thu hoạch rất lớn, đạt được thứ chẳng hề tầm thường ở Bổ Thiên giáo." Bên cạnh nàng, Ma Nữ cũng nói nhỏ.

Kim Thân dịch cực kỳ quý giá, cho dù trong Bổ Thiên giáo cũng được xưng là thần dịch giá trị không thể ước lượng, mỗi một đời cũng chỉ có vài người mới có thể dựa vào thứ này để gột rửa.

Nói cách khác, người mà đạt được Kim Thân dịch để gột rửa thì chắc chắn là chính thống trong chính thống, tương lai có khả năng đứng đầu một giáo, thân phận hiển hách và cao quý.

Ma Nữ cười trên sự đau khổ của người khác, nói: "Tỷ tỷ, ngươi có đối thủ cạnh tranh rồi, không cần nói đến việc ngươi đang tìm hắn, chính là ngươi không có dẫn hắn về Bổ Thiên giáo thì tôn giả của các ngươi cũng sẽ tự thân dẫn hắn về giáo thôi."

Nguyệt Thiền tiên tử rất bình tĩnh, nói: "Hắn là một người có vận may rất cao, nếu như trở về Bổ Thiên giáo của ta thì có lẽ sẽ tạo nên một đoạn thần thoại huy hoàng."

"Không hẳn à nhen, nếu như hắn trở về giáo rồi cùng tranh chấp với ngươi thì sao? Trong các ngươi nhất định sẽ có một người ngã xuống, trừ phi ngươi... cam nguyện hồng tụ thiêm hương*, bỏ vị trí đó rồi lui về phía sau, lưu lại một đoạn giai thoại, ha ha." Ma Nữ cười rất là vui vẻ.

(*): Chỉ việc thư sinh đọc sách có mỹ nữ bên cạnh.

Nguyệt Thiền tiên tử không thèm để ý tới việc nàng đang gây xích mích, thản nhiên nói: "Cho dù thế nào thì Bổ Thiên giáo chúng ta lại có thêm một vị đệ tử kiệt xuất, Tiệt Thiên giáo các ngươi cũng chỉ có thể nhìn mà chẳng thể làm được gì."

"Ầm!"

Hai người đánh nhau ở giữa sân, va chạm với nhau mấy chục lần, rồi lần nữa tách nhau ra, kết quả vẫn ngang tài ngang sức như trước.

"Ha ha..." Thiên Hồ tiên tử nở nụ cười nhìn chằm chằm Thạch Hạo đang ở giữa trận đấu, nói: "Xem ra cơ thể hắn chính là tự mình tu thành, ta còn tưởng rằng hắn cũng từng nhận được sự gột rửa của Kim Cương dịch chứ, ta rất chờ mong nhen!"

Kim Thân dịch của Bổ Thiên giáo với Kim Cương dịch của Tây Thiên

giáo chính là bảo dịch danh chấn thiên hạ, trải qua việc gột rửa này thì có thể nắm giữ thân thể bất phôi!

"Quả thật là do chính bản thân hắn tu thành." Nguyệt Thiền tiên tử thở dài, nàng nhìn chằm chằm vào Thạch Hạo trong cặp mắt xinh đẹp kia bắn ra hào quang sáng ngời, trong lòng nàng cũng bị chấn động mạnh.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 343: Cuộc Chiến Của Thiếu Niên Chí Tôn.

Chuyện này thật có một chút đáng sợ, hoàn toàn dựa vào bản thân tu thành, cơ thể nó đáng sợ cỡ nào chứ? Quả thật đã vượt qua lẽ thường!

Nên biết, ở thế giới hiện tại bảo dược rèn luyện thể chất mạnh nhất chỉ có được vài loại như Kim Cương dịch của Tây Thiên giáo, Kim Thân dịch của Bổ Thiên giáo đều vang danh các vực, vậy mà nó còn chưa hề dùng qua.

Nụ cười khuynh nước khuynh thành của Ma Nữ càng ngày càng tươi, mà đôi mắt của Nguyệt Thiền tiên tử lại bắn ra ánh sáng khiếp người, quan sát cẩn thận.

Giờ khắc này, sinh linh của Thái Cổ Thần Sơn cũng đã tới rất nhiều, khi nhìn thấy kết quả này thì không một ai không hãi hồn khiếp vía, thân thể và khí phách như thế này đã có thể so sánh với chim thần, hung thú thời Thái Cổ.

Chỉ có tồn tại như Kim Sí Đại Bằng, Chân Hống... đã đột phá cực cảnh mới có thể giết Thần, nếu lúc còn tuổi trẻ mà đã có biểu hiện như thế này thì đến hiện nay đã sớm trở thành truyền thuyết rồi.

"Hả, không phải Kim Cương dịch của giáo ta, thiếu niên này ghê thiệt!" Xa xa, có một người khổ hạnh với mái tóc rất ngắn, trên người mặc một bộ áo xám nói.

Kim Cương Bất Hoại Thân, đó chính là pháp thân cực hạn của Tây Thiên giáo, vạn kiếp bất hủ, khi chết bất hủ, không gì sánh được, được xưng có thể mạnh mẽ chống đỡ lấy bảo cụ chư thiên, vô cùng mạnh mẽ.

Luyện chế loại thần dịch này vô cùng khó khăn, ở trên Tổ sơn của vực ngoại, hàng năm có thể từ bên trong ao cổ sinh sản mấy chục giọt thì cũng

tốt lắm rồi.

Trong lòng của người khổ hạnh mặc áo xám đã không thể bình tĩnh được nữa, hắn không nghĩ tới ở Hoang Vực lại gặp được hai thiếu niên như thế này, cả hai đều có tài năng vô cùng ghê gớm.

"Ầm!"

Lại một tiếng va chạm mạnh vang lên, hai thiếu niên Chí Tôn bùng phát ra ánh sáng kinh động tới bầu trời, một người thì toàn thân lấp lánh, hô hấp đều đặn, một người thì toàn thân ố vàng, lượn lờ ánh sáng màu vàng nhạt, hơi thở kinh người!

Đây là cú va chạm giữa thần lực, cũng là sự đối kháng của phù văn, lại càng là sử dụng thân thể mà xông thẳng tới!

Mũi nhọn đấu với dao sắc, sao chổi va chạm mặt đất, hai người chiến đấu kịch liệt với nhau, kết quả sức mạnh ngang nhau, vô cùng kịch liệt, nhất thời không ai có thể đoán được ai mạnh ai yếu.

Một tiếng rít vang lên, thân thể mạnh mẽ của Thạch Hạo cứ như là một con khủng long nhỏ, vọt ngang trời mà tiến tới, tóc đen bay lượn, khí thế như cầu vồng, đại chiến cùng người mang Trùng Đồng.

Còn vẻ mặt của Thạch Nghị thì lạnh lùng, ánh mắt cứ như tia chớp không ngừng cắt phá trời cao, hắn còn chưa sử dụng ra thần năng thiên phú, vẫn như trước chỉ dùng thân thể với phù văn đối kháng lại.

Thời khắc này, trong lòng hắn không hề yên lặng chút nào, đứa nhỏ năm đó lại có năng lực chiến đấu với hắn một trận, phải biết xưa kia đứa nhỏ này gần như là sắp chết, bị người cho rằng khó mà sóng sót được.

Đời này, hắn là bá chủ, là tuyệt đại thiên kiêu, muốn dẫn dắt Hoang Vực, tin chắc rằng không một ai có thể địch lại, đều trấn áp hết thảy kẻ địch trên thế gian.

"Ầm!"

Nắm đấm hai người giao nhau, thay phiên nhau bay ngược trở lại, nơi đó nổ tung ánh bình minh của Thần, hào quang dâng trào, cứ như một mảnh sấm sét đang nổ vang ở trong hư không đồng thời chiếu rọi ra những ánh sáng cực kỳ rực rỡ.

Mỗi lần bọn nó va chạm giao nhau đều như là sấm nổ, mạnh mẽ kinh người. Ầm một tiếng, hai chân của hai người lại va chạm làm cho ngọn núi bên cạnh hồ chấn động rạn nứt rồi nổ tung.

Sức lực của bọn nó quá mãnh liệt, khiến người khác khó mà tưởng tượng nổi.

Thời khắc này, những thế lực lớn như vương hầu quý tộc, sinh linh của Thái Cổ Thần Sơn, còn có cường giả của vực ngoại đều đang ước lượng sức mạnh của cơ thể bọn nó, khi xác minh cẩn thận thì họ đều biến sắc.

Các cường giả đều cảm nhận được, sức mạnh thân thể như thế quá mức bá đạo, đủ để tiêu diệt công kích của phù văn, những bảo thuật bình thường khó mà thương tổn thân thể bọn nó, hai người này đã nắm giữ thần lực vô cùng mạnh mẽ.

Nếu như là tu sĩ bình thường, bọn nó có thể mạnh mẽ xông thẳng tới, có thể trong nháy mắt khiến cho cả nhóm anh hùng phải liểng xiểng, lực xung kích khiến cho họ bị đứt gân gãy xương.

"Đệ đệ tốt của ta, ngươi thật chẳng hề đơn giản nhen, tu hành thân thể đến như thế, chẳng lẽ muốn dùng thân thể để thành thánh hả?" Thạch Nghị bình tĩnh nói.

Mà trong lúc này, bọn họ vẫn không ngừng đại chiến, thân thể lướt ngang, nhanh như tia chớp, cũng chẳng hề lưu thủ gì, trong ngừng đánh đấm lẫn nhau.

"Những năm nay ngươi sống quả thật có chút uổng phí, thân thể đã được

trải qua gột rửa mà cũng chỉ đến thế này thôi." Thạch Hạo đáp lại.

Lúc này nó lao mạnh xuống rồi tung ra một quyền, nắm đấm tựa như đang thiêu đốt sau đó bùng phát ra hào quang vô tận, trông cứ như từng ngọn lửa thần đang nhảy múa.

"Bùm!"

Thạch Nghị đưa ra cánh tay để đón đỡ, cả hai phóng ra vô số hào quang ánh sáng, hơi thở bùng nổ ra vô cùng mạnh mẽ cứng rắn, một ngọn núi ở bên dưới xuất hiện đầy vết rạn nứt, sau đó nổ tung.

Cùng lúc đó, hai tay của Thạch Nghị biến thế, nắm lấy cánh tay ở trước mặt, muốn dùng sức để kéo rời ra, tàn nhẫn và mạnh mẽ.

Thạch Hạo hừ lạnh, thuận thế đập xuống, dùng sức chấn động mạnh để thoát khỏi sự dây dưa, mà đôi chân nó cứ như là cối xay gió không ngừng xoay tròn quét ngang về phía eo hắn, cẳng chân giang thẳng cứ như là roi thép, kèm theo cả phù văn, ánh sáng hừng hực.

Thạch Nghị rút lui, né tránh đòn đánh đầy mạnh mẽ này, song phương lại tiếp tục kéo dài khoảng cách.

"Thân thể thành thánh, đây cũng không phải là một con đường vô địch, nếu như tài năng của ngươi chỉ như thế thì không có thực lực quyết đấu cùng ta ." Thạch Nghị bình tĩnh nói.

Thạch Hạo nhỏ hơn hắn ba bốn tuổi, thế nhưng giờ khắc này trên phương diện khí thế thì không thua hắn chút xíu nào, thậm chí còn mạnh hơn nữa, nó chủ động vồ lên đánh giết ở gần đó, khớp xương cả người nó vang lên rôm rốp cứ như là chuông lớn đang nổ vang, toàn thân tràn ngập gợn sóng.

"Keeng!"

Thạch Nghị đón đỡ, cứng rắn chống đỡ vị tộc đệ này, hai người va chạm

với nhau rồi phát ra những âm thanh cứ như là chuông vàng Đại Lữ khiến cho trời đất phải run động.

Tình thần của Thạch Hạo rất sảng khoái, khớp xương tự động kêu vang, giống như là tiếng rồng ngâm hổ gầm, toàn thân nó phát ra ánh sáng, tinh lực càng ngày càng mạnh mẽ, khi dùng hết sức mạnh toàn thân thì lực công kích của nó càng trở nên mạnh hơn.

"Không so đạo hạnh, chiến đấu để xem kết quả, nếu ngươi có chiêu gì thì cứ việc dùng hết ra đi." Đây là lời đáp trả của Thạch Hạo.

"Nhược điểm lớn nhất của ta chính là thân thể, từ xưa tới nay thể phách của người mang Trùng Đồng hơi yếu một tí, thế nhưng hiện tại ta đã bù đắp được rồi, vậy thì giờ ta dùng nhược điểm của mình để chinh phạt ngươi, còn nếu hòa nhau thì ngươi còn tư cách gì để đánh một trận với ta?"

Thạch Nghị nói nhỏ, kèm theo đó một loại ngạo nghễ rồi hắn bay thẳng lên trời cao, đưa mắt nhìn thiếu niên bên dưới, trên mặt treo vẻ lạnh lùng.

Nói tới đây thì cả người hắn phát ra ánh sáng, hơi thở dâng cao, hiển nhiên là muốn vận dụng sức mạnh cấm kỵ, phù văn như là đại dương gầm thét, mãnh liệt lan tràn về bốn phương tám hướng.

Tất cả mọi người đều sợ hãi, dọc xương sống xuất hiện luồng khí lạnh.

Quả thật là có tin đồn như thế, người mang Trùng Đồng có thiên phú thần năng, đôi mắt có thể mở ra trời đất, nghịch chuyển càn khôn, nắm giữ thần uy vô lượng, khuyết điểm duy nhất là thân thể khó mà tu đến cảnh giới cực hạn.

Đương nhiên đây cũng chỉ là tương đối mà thôi, cũng không phải nói thân thể của bọn họ yếu kém.

Thạch Nghị là kỳ tài ngút trời, cơ thể hắn đủ mạnh, tự mình đã tu hành tới cực hạn, lại được sự gột rửa của Kim Thân dịch để đột phá cực cảnh, lúc này mới chân chính xứng đôi với cặp mắt ấy.

"Thắng bại không thể muốn phân là phân được, ngươi cứ tới đây!" Thạch Hạo bình tĩnh đáp lại, cặp mắt của nó lấp lánh, con ngươi hóa thành cái vạc lơ lửng bên trong, một luồng khí vận đại đạo tràn ngập toàn thân.

"Ta hiện tại đã hoàn mỹ, mọi mặt đều viên mãn, đệ đệ tốt của ta, để ta xem thử trên những phương diện khác ngươi mạnh đến mức nào." Thạch Nghị đầy tự tin nói.

"Ầm!"

Song phương cùng xông về nhau, cứ như là hai ngôi sao lớn từ trên trời vọt thẳng tới, bùng nổ ra ánh sáng óng ánh rực rỡ, sau đó hai người va chạm lại với nhau.

Thạch Nghị đã vận dụng một loại sức mạnh cấm kỵ, con mắt hắn phát ra ánh sáng, một luồng thần lực đáng sợ từ trong hốc mắt tuôn ra ngoài bao phủ toàn thân của hắn, loại phù văn này vô cùng đáng sợ.

Còn Thạch Hạo thì duỗi thẳng người, thân như bảo đỉnh chứa đựng hết thảy, tâm tình ôn hòa không buồn cũng không vui, đã đạt tới một cảnh giới kỳ diệu.

Thời khắc này, tâm tình của nó giống như thứ được ghi chép trong Nguyên Thủy Chân Giải, không buồn không vui, vận dụng sức mạnh nguyên sơ nhất, mộc mạc nhất để xây dựng phù văn của chính mình.

Thần hi lưu chuyển, trong máu thịt của nó đều hóa thành cái đỉnh, trong xương cốt cũng khắc họa những ký hiệu hình cái đỉnh, toàn thân nó hoàn mỹ không dính bụi trần, trong lòng nó không minh và an lành, chỉ muốn duỗi thăng người đánh ra một pháp tắc mạnh nhất của Thần.

Không phải là đại thần thông rườm rà, chỉ có điều thần thông thích hợp với bản thân nhất, trở lại nguyên trạng, hóa thứ tầm thường thành thứ thần kỳ, cuối cùng là vượt qua cực điểm đánh ra một luồng thần lực không gì sánh được.

"Ầm!"

Đòn đánh này, kinh thiên địa khiếp quỷ thần, gió lớn ầm ầm, mặt đất rạn nứt, tiếng gió rít khiến trời đất phải run lên.

Sức mạnh của hai người quá mạnh, về cơ bản thực lực của Hóa Linh cảnh không có khả năng thể hiện được như vậy, hơn nữa còn đòi hỏi họ phải đột phá được áp chế của khu vực này để tấn cấp đạt tới một cảnh giới khác.

Việc này tạo nên biến cố vô cùng đáng sợ, thiên địa hỗn loạn, quy tắc xuất hiện, xích thần trật tự nằm dày đặc trong hư không, cứ như muốn giáng thần phạt xuống dưới.

"Đây là... đã xảy ra chuyện gì thế này?!" Tất cả mọi người kinh ngạc thốt lên.

Trận chiến giữa hai vị thiếu niên Chí Tôn thật là kinh người, sức mạnh của bọn họ quá mạnh mẽ, vừa nãy tựa hồ cả thiên địa không thể áp chế được khiến cho bọn họ tạm thời đột phá áp chế cực điểm của Hóa Linh cảnh.

Ánh sáng ở nơi đó tăng vọt, sương mù tràn ngập, thân thể của hai vị thiếu niên Chí Tôn đều run rẩy, cuối cùng bay ngược ra ngoài, khóe miệng của cả hai đều có một vệt máu tươi, ai nấy đều lộ vẻ mặt khác thường.

Đòn đánh này khiến cả hai đều bị trọng thương, không thể phân ra cao thấp và sinh tử!

"Đệ đệ tốt của ta, coi như ngươi cũng tạm được, tiếp tục, để ta xem ngươi có thể đỡ được mấy chiêu nữa." Thạch Nghị khẽ nói.

Thạch Hạo lau vết máu nơi khóe miệng, nói: "Đây là sức mạnh Trùng Đồng ư?"

"Chỉ là một loại đơn giản nhất mà thôi, còn có nhiều hơn nữa, ngươi cứ từ từ mà nhận biết nhé." Thạch Nghị đáp lại, đối phương có thể chống lại sức mạnh của Trùng Đồng, điều này khiến hắn không thể bình tĩnh thêm được

nữa.

Lúc này mọi người đều ngơ ngác, sức mạnh của hai người quá mạnh mẽ, mà đây cũng chỉ mới bắt đầu thôi, đại chiến chân chính vẫn còn ở phía sau.

Trong con ngươi của Thạch Nghị xuất hiện phù văn cứ như có một bộ kinh cổ được mở ra, truyền ra những tiếng tụng kinh phảng phất như vượt qua thời không để truyền từ Thượng Cổ tới đây.

Chuyện này xảy ra khiến cho người ta phải chấn động, trong lòng càng thêm run sợ, đây là sức mạnh cỡ nào chứ? Trùng Đồng quả nhiên đáng sợ, lẽ nào hắn thật sự là thần nhân chuyển thế, mang theo sức mạnh của Thượng Cổ?!

Vào lúc này, toàn thân Thạch Hạo cũng lờ mờ hẳn đi, hoàn toàn ngược lại với đối thủ, nó thu lại tia sáng cuối cùng, thân thể kết hợp với thiên địa, có một loại đạo vận mộc mạc, đứng nơi đó như trở lại nguyên trạng.

Nhưng mà có một luồng sức mạnh được ẩn giấu, chỉ hơi phát ra ngoài nhưng đủ để biết nó vô cùng đáng sợ, nó tựa như một con Chân Long đang ngủ đông mà bất cứ lúc nào cũng có thể vọt thẳng lên, xuyên thủng chín tầng trời.

Vào lúc này cả trời đất trở nên rối loạn, những sợi xích thần trật tự chưa hề biến mất, một đòn đánh làm đột phá hạn chế vừa nãy tựa hồ đã tạo nên một ảnh hưởng không tên nào đó.

Ngay khi hai người tăng lên sức chiến đấu của bản thân, chuẩn bị vận dụng đại thần thông thì trên vòm trời đột nhiên buông xuống một làn khí lành, lúc này ánh sáng thần thánh hiện ra, một con đường màu vàng hạ xuống, trải dài ra, an lành và mạnh mẽ.

"Tại sao lại xuất hiện một con đường?"

"Trời ạ, đây là cái gì?!"

Tất cả mọi người đều giật mình, họ nhìn lên bầu trời với vẻ mặt khó tin.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 344: Chiến Trường Thiên Không.

Điềm lành từ trên trời hạ xuống, một đóa hoa sen màu xanh được sinh ra ở trong không trung , hương thơm kỳ lạ lượn lờ, cả trời đất trở nên rực rỡ, tràn đầy không khí an lành.

Một con đường rộng lớn màu vàng trải dài ra và hạ xuống trước mặt mọi người, từ nơi đó có một bóng người đang đi xuống, oai phong và nghiêm túc, cao to và thần thánh, cứ như là Chân Thần đang tuần tra vậy.

Mọi người đều ngẩn ngơ ra, cảm thấy miệng lưỡi khô cứng, đây là sao, từ lúc nào Hư Thần giới lại xuất hiện tình huống kỳ lạ như thế này?

Gợn sóng này rất kịch liệt, lan tràn đến khắp nơi, khiến cho chiến đấu tạm dừng lại, bóng người này đứng ở trên con đường rộng lớn màu vàng nhìn xuống những người bên dưới, như là Thần Linh từ thời Thượng Cổ vậy.

"Các ngươi đang phá hoại cân bằng của Hư Thần giới, nếu như không dừng lại thì sẽ bị trừng phạt."

Toàn thân hắn đều được hào quang thánh khiết bao phủ, khi hắn nói chuyện thì những tiếng nổ ầm ầm vang lên cứ như là tiếng sấm nổ, khiến cho màng tai của mọi người đều đau nhức.

Mọi người nghẹn họng trừng mắt, thông qua những lời nói này mọi người đều nhận định được một kết luận vô cùng kinh người, đây chính là sinh linh bên trong Hư Thần giới, hắn đang canh giữ vùng không gian này.

Đây là... Thần sao?

Khi nghĩ tới vấn đề này thì mọi người đều dựng đứng lông tóc, sau đó là dòng máu sôi trào, chuyện này quả thật quá kinh người, quả thật muốn người

khác nhịn không được mà hét lên thật dài.

Hư Thần giới có ý chí của mình, hiện tại hiển hóa ra ư?!

Tương truyền, thần linh mà tiên dân thời Thượng cổ cúng bái đã dùng sức mạnh tinh thần để xây dựng nên vùng thế giới này, cũng có người nói đây là thế giới sau khi thành Thần, tràn đầy bí ẩn.

Ở quá khứ, có mấy ai từng thấy cảnh tượng như thế này?!

Hiện tại sinh linh bên trong Hư Thần giới xuất hiện rồi còn hóa thành người, nói ra những lời này thật sự khiến cho người khác chấn động không nói nên lời.

Con đường màu vàng rộng lớn nối thẳng tới bầu trời, lộ ra hơi thở khiến người khác phải kính nể, đặc biệt mà bóng người kia giống như là một ngọn núi đè ép tất cả mọi người bên dưới.

Cả người hắn sáng lấp lánh, đứng sừng sững nơi đó khiến cho người khác sinh ra cảm giác cao cao không thể với tới, hắn lại mở miệng, nói: "Các ngươi có vài lựa chọn, một là rời đi, hai là tiếp tục chiến đấu và sẽ bị ta trục xuất."

Những lời này vừa ra khiến người khác kinh hãi, hai người này đã vượt qua cực cảnh, nếu như tiếp tục chiến đấu thì sẽ ảnh hưởng tới quy tắc và xích thần trật tự nơi đây, sinh ra ảnh hưởng không tên.

Đây cũng là một loại vinh quang đối với hai vị thiếu niên Chí tôn này, đồn thời đó cũng là một loại phiền phức, dù cho có nói gì đi nữa thì việc khiến cho Hư Thần giới phải hạ xuống ý chí để can thiệp cũng làm cho người khác phải thán phục.

Mọi người khó mà bình tĩnh được, nhiều năm trôi qua ai có thể làm được điều này, khiến cho Hư Thần giới phải làm như thế?

Chuyện này.. quả thật không biết nói gì, đây là một chiến tích huy hoàng

đủ để ghi vào trong sách sử.

Mọi người nơi đây đều ngậm miệng lại, không dám nói tung tung, nếu không phải có một bóng người cứ như là Thần từ trên cao nhìn xuống, đè ép người khác thở không thông thì nơi đây sớm đã sôi trào lên rồi.

Nhưng mà, trong lòng mọi người cũng có chút thất vọng, đại chiến của thiếu niên Chí Tôn bị bỏ dở, e rằng khó có thể tiếp tục được.

Giữa sân, Thạch Hạo và Thạch Nghị đều trầm mặc không nói lời nào, cả hai đều đối đầu nhau với vẻ mặt lạnh lùng.

"Còn có lựa chọn thứ ba, vậy hãy tiến vào chiến trường Thiên Không đi." Bóng người oai phong đứng trên con đường màu vàng rộng lớn mở miệng nói.

Chuyện này khiến trong lòng mọi người phải suy nghĩ, rất nhiều người hoài nghi, đó là một nơi như thế nào, vì sao lại chưa từng nghe nói qua?

Lúc này chỉ có mỗi sinh linh của Thái Cổ Thần Sơn là chấn động, bởi vì họ từng nghe các tiền bối cường giả nói qua, sau khi hồi tưởng lại thật kỹ thì mới biết được đó là địa phương như thế nào.

"Chiến trường Thiên Không..." Một con Ly Long già nói, hắn là một vị sinh linh thuần huyết, toàn thân rực rỡ và đỏ đậm, thân rồng đang cuộn tròn trong mây trắng, tâm thần tập trung cao độ.

"Đó chính là chiến trường được các kẻ mạnh cấp Thánh quyết đấu với nhau thời viễn cổ!"

"Không sai, Thần Linh cũng chiến đấu ở nơi đó!"

Xa xa, có một vài sinh linh thuần huyết nói nhỏ với nhau, sau khi nói ra những lời như thế thì khiến cho những người xung quanh khiếp sợ, họ không ngờ rằng lại có nơi bí mật như thế.

Chiến trường Thiên Không, là một khu vực hùng vĩ ở bên trên bầu trời, đó là một chiến trường thần thánh, những trận chiến đấu cao cấp nhất khi xưa đều được tiến hành ở nơi đó.

Rất nhiều người lộ ra vẻ ngạc nhiên, tuy rằng hai người thiếu niên này đều được xưng là Chí Tôn thế nhưng cũng chỉ so sánh với bạn cùng trang lứa mà thôi, làm sao có thể sánh vai cùng thánh nhân và thần nhân của thời Thượng Cổ chứ?

Vị sinh linh của Hư Thần giới này tại sao lại làm như thế, làm vậy cũng thật quá đề cao hai người này rồi.

"Chiến trường Thiên Không, không riêng là nơi của các đại nhân vật thời Thượng Cổ quyết chiến, cũng là nơi quyết đấu của các sinh linh đã vượt qua cực cảnh, chỉ là năm tháng trôi qua rất ít được sử dụng tới." Bóng người đứng trên con đường rộng lớn có ánh sáng màu vàng kia lên tiếng, âm thanh nổ vang rung động cả trời cao.

Rất nhiều thế lực lớn cảm thấy xấu hổ, đặc biệt là những kẻ mạnh của Thái Cổ Thần Sơn đều cảm thấy toát mồ hôi, ở thời viễn cổ những bộ tộc của bọn họ có thể sinh ra những Chí Tôn vô địch và có thể tiến vào nơi đó để chiến đấu, nhưng cho đến hôm nay, chiến trường này gần như đã bị lãng quên.

"Ngoài ra, khi chiến sự được mở ra với vực ngoại, chiến trường Thiên Không cũng sẽ là nơi quyết đấu." Bóng người đầy uy nghiêm kia lên tiếng.

"Võ đài chiến đấu cấp Thần?" Mọi người giật mình, sau đó là chấn động, họ lập tức hiểu ra mọi chuyện.

Liên quan tới truyền thuyết này thì mọi người cũng chẳng hề xa lạ, cứ cách một đoạn thời gian thật dài thì trong các đại vực sẽ có va chạm và tranh tài, xuất hiện những tuyệt thế thiên tài quyết đấu với nhau.

Tục truyền, đây là một một nhóm người trẻ tuổi được xưng là có thể

thành Thần, bọn họ chiến đấu ở trên võ đài và võ đài đó được định nghĩa là cấp Thần, thì ra đó là chiến đấu ở trên chiến trường Thiên Không.

Nhắc tới võ đài chiến đấu cấp Thần, cặp mắt rất nhiều người trở nên đỏ rực, bởi vì có thể nhận khen thưởng vô cùng phong phú, chỉ cần có thể đặt chân lên thì đã có thể nắm giữ một loại tư cách và sẽ được nhận ban thưởng.

Nói thật, những người này cũng không có biết gì về chiến trường Thiên Không, thế nhưng chuyện về võ đài chiến đấu cấp Thần thì họ lại biết được, nó có rất nhiều truyền thuyết và cám dỗ, đồng thời cũng tràn đầy nhiệt huyết và tình cảm.

Tục truyền, mỗi khi đến thời loạn lạc thì sẽ xảy ra va chạm giữa các vực lớn, võ đài chiến đấu cấp Thần sẽ xuất hiện ở các vực, đến thời điểm đó cũng không phải là một vực tranh hùng mà có rất nhiều vực cùng đại chiến với nhau.

Võ đài chiến đấu cấp Thần, đó mới là tranh tài chân chính, là giao phong của các thiên tài tuyệt được xưng là sáng chói nhất của các vực, đó là cuộc đại chiến kịch liệt nhất, nhiệt huyết nhất.

Những tuyệt đại thần nhân, vạn cổ tuyệt diễm, tiên tử khuynh thế, đều sẽ leo lên võ đài này, đến thời điểm đó có thể tranh bá với quần hùng, trong vạn hoa khoe sắc.

Mọi người làm sao không kinh hãi cho được? Nếu chiếu theo tình huống trước mắt thì Hoang Vực sẽ đại loạn, dựa theo suy đoán này nói không chừng các vực khác cũng gặp phải sóng gió rất lớn, đến thời điểm đó rất có thể sẽ có chinh chiến.

Một khi các vực va chạm, võ đài chiến đấu cấp Thần chắc chắn sẽ được mở ra, lúc ấy các vực mới thật sự chú ý, quần hùng cùng tranh giành, mỹ nhân cùng xuất hiện, những người trẻ tuổi có phong thái của các vị thánh chuyển thế sẽ hiện ra!

Thời khắc này, sinh linh của Hư Thần giới đề cập tới chiến trường Thiên Không này là có ý gì đây?

Chẳng lẽ võ đài chiến đấu cấp Thần đã phủ đầy bụi bặm kia lại chuẩn bị mở ra, con tim tất cả mọi người đều đập loạn, họ trở nên căng thẳng và chờ mong.

Thạch Hạo đứng đối mặt với Thạch Nghị với khoảng cách rất xa, vẻ mặt của hai người chẳng hề có cảm xúc nào, chỉ là trong ánh mắt lưu chuyển ngân hà, tàn ra hơi thở khiếp người.

"Chiến trường Thiên Không không phải là thiên thài ngạo thị một vực thì không thể nào đăng lâm, chỉ cần có thể tới nơi đó thì đều có khen thưởng..." Bóng người trên đại lộ kim quang lên tiếng, không nhanh không chậm giải thích.

Tin tức mà bóng người này tiết lộ ra khiến cho Thạch Hạo và Thạch Nghị chấn động. Trước kia bọn nó dùng bia đá để nói chuyện cùng nhau tự nhiên đã sáng lập ra một vài kỷ lục, đó là có khen thưởng, thế nhưng đến hiện tại cũng chưa từng ban xuống, hiện tại bóng người này đã nói rõ ràng, nếu như tiến vào chiến trường Thiên Không, toàn bộ khen thưởng đều có thể tích lũy, cuối cùng có thể sẽ ban xuống một món quà thật lớn.

"Ta muốn biết, ngươi là ai?" Thạch Nghị bình tĩnh hỏi.

Chuyện này khiến cho mọi người ngẩn ra, họ nín thở, ai cũng muốn biết thân phận của hắn.

Bóng người cao lớn trên con đường lớn có ánh sáng vàng kia nói với giọng lạnh lùng, tâm tình của hắn chẳng có gì đặc biệt, tự giới thiệu bản thân, nói: "Ta là Vực Sứ."

Hư Thần giới cũng có chia đại vực, đối ứng với thế giới hiện thực.

Từ lời nói của hắn thì bước đầu có thể nhận định, hắn có quyền hành rất lớn, tựa hồ vô cùng ghê gớm.

"Trách nhiệm của ngươi là gì?" Biểu hiện của Thạch Nghị vẫn trầm ổn như trước kia, cũng chẳng vì thân phận của đối phương mà trở nên sợ hãi, hắn mở miệng hỏi lần nữa.

"Ta là một luồng ý chí của Hư Thần giới, phụ trách việc bảo vệ vùng không gian này." Hắn nói.

Hơn nữa, Vực Sứ còn giải thích thêm, ví dụ như hắn từng trục xuất Thạch Hạo, chuyện này khiến người ta ngạc nhiên.

Hùng Hài Tử đứng nhe răng ở phía xa xa, liếc chéo Vực Sứ một cái, cũng chẳng e sợ gì cả, thậm chí còn mang theo vẻ khiêu khích.

Sau một khắc, Thạch Nghị âm thầm nói chuyện với luồng ý chí này, hỏi hắn nếu như tiến vào chiến trường Thiên Không thì có thể tiếp tục đạt được khen thưởng thần bí năm đó không.

Thạch Nghị từng phá kỷ lục đáng sợ, từng được ban thưởng một vật gì đó vô cùng thần bí, người của Vũ tộc từng nói qua vật phẩm đó cũng chẳng kém hơn thần thư đồng thau.

"Nếu ngươi có thể chiến thắng được đối thủ ở chiến trường Thiên Không thì ngươi sẽ nhận được phần thưởng." Đây là câu trả lời của Vực Sứ.

Hầu như trong lúc đó, Thạch Hạo cũng âm thầm hỏi thăm, tích lũy khen thưởng có đạt được sách đồng thau hay không, nên biết nó vừa mới sáng lập mấy hạng kỷ lục.

"Nếu ngươi có thể chiến thắng được đối thủ ở chiến trường Thiên Không thì sau này sẽ được ban thưởng." Vực Sứ trả lời với vẻ mặt không chút cảm xúc.

Thạch Hạo liếc nhìn hắn một cái, lẩm bẩm: "Năm đó không chỉ trục xuất ta, lúc ta đột phá mười Động Thiên còn thèm muốn khen thưởng của ta, không tử tế gì."

Vực Sứ trừng mắt, trong con ngươi lấp lánh phù văn, khí hỗn độn tràn ngập, cực kỳ kinh người!

Đây là một luồng ý chí của thế giới được xây dựng từ sức mạnh tinh thần của các Thần, nó vô cùng thần bí, rất nhiều người đều muốn biết về nó, mà Thạch Hạo cũng thế nên nhìn chằm chằm hắn một hồi lâu.

Cuối cùng, Thạch Hạo hỏi một câu, nói: "Khi nào thì tiến vào chiến trường Thiên Không?"

Nó biết, hỏi những cái khác sẽ chẳng có đáp án, không bằng cứ quan tâm đến vấn đề trước mắt đã.

Cũng lúc đó, ánh mắt Thạch Nghị trở nên đỏ rực, hơi thở của hắn ác liệt nhiều hơn cả trước đây, trong mắt cũng chứa một loại chờ đợi, tựa hồ như hắn rất khát vọng và muốn sớm được bước vào đó, bởi vì hắn muốn đạt được khen thưởng thần bí một lần nữa.

"Một tháng sau." Đây chính là đáp án mà Vực Sứ đưa ra.

Thạch Hạo và Thạch Nghị liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều giữ bình tĩnh, cũng chẳng nói gì, chỉ yên lặng đứng nhìn.

Mà những sinh linh đứng gần đó im lặng trong giây lát rồi sau đó hoàn toàn sôi trào, mặc kệ bóng người đáng sợ đứng trên con đường lớn màu vàng kia nhìn xuống, nơi đây vẫn trở nên ồn ào.

Đây là một việc lớn, nhất định sẽ chấn động cả Hoang Vực, mà hết thảy những chuyện này cũng chỉ là sự bắt đầu cho một trận phong ba đáng sợ.

Bởi vì, mọi người đều biết rõ cái chiến trường kia báo trước được thứ gì!

Con đường màu vàng biến mất, Vực Sứ cũng không thấy đâu, mà thiên địa cũng không hỗn loạn, rất nhiều quy tắc và xích thần trật tự đều nhạt đi.

Thạch Nghị đi tới phía trước, sau đó hắn nâng chân và bước lên một

bước, một chân quét về thiếu niên đang đứng phía trước.

Vẻ mặt của Thạch Hạo trở nên lạnh lùng, hắn thong dong đối phó, cả người rực sáng cứ như là vật dẫn của đại đạo, khí tức lưu chuyển đầy mạnh mẽ và sâu không lường được.

Hai người bọn họ đã khống chế sức mạnh, không có đột phá sức chiến đấu đến cực điểm của từng người, không có khiến cho vùng hư không này trở nên hỗn loạn lần nữa.

Đây chỉ là một trận chiến mang tính thăm dò, không phải là quyết chiến.

Hai người hóa thành hai tia sáng quấn quanh nhau, tốc độ vô cùng nhanh, hai người đánh nhau không ngừng nghỉ gần nửa canh giờ.

Cuối cùng, trận chiến này kết thúc, hai thiếu niên Chí Tôn đều ho ra máu, lảo đảo rút lui.

Đây không phải là quyết chiến thế nhưng đủ để khiến cho tất cả mọi người ở đây phải chấn động, quyết đấu vừa nãy khiến mỗi người đều rung động trong lòng.

Rốt cuộc trận chiến cũng kết thúc, tất cả mọi người đều chờ mong chiến trường Thiên Không sẽ mở ra, như vậy chính là mở đầu của cuộc chiến cấp Thần!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 345: Tiến Hành Từng Bước.

Tổ địa, Hỏa Quốc.

Nhiệt độ rất cao, sóng nhiệt đập tới liên tục, đây là một vùng sa mạc lớn dường như muốn bốc cháy cả lên.

Tuy rằng nơi đó không có một ngọn cỏ nào thế nhưng cũng không tính là hiu quạnh, mấy ngày nay có rất nhiều kẻ mạnh qua lại, đồng thời cũng không thiếu những sinh linh của vực ngoại.

Nơi cuối của sa mạc có núi lớn, mà một bên khác lại có cồn cát màu vàng, địa hình phức tạp, đáng lẽ rất là hoang vắng thế nhưng hiện tại nó rất náo nhiệt, bởi vì có quá nhiều người tới đây để thí luyện.

Thạch Hạo trở về sau khi kết thúc một trận chiến, nó ho ra máu lảo đảo thối lui, khi tinh thần trở về thân thể sắc mặt của nó có chút tái nhợt, trận chiến này không có thắng thua, chưa thể phân ra sinh tử.

Ở Hư Thần giới mà bị thương thì sẽ ảnh hưởng tới thân thể ở ngoài thực tế, không phải là "phản phệ" mà đó chính là bị thương thật sự, giống như thân thể thật sự đang tham chiến vậy.

Nó cảm nhận thật sâu sắc, rằng Thạch Nghị chẳng hề đơn giản hay nói cách khác hắn rất là đáng sợ, trời sinh thần nhân chuyển thế danh bất hư truyền!

Bọn họ thật sự muốn tiếp tục chiến, ai cũng vận dụng những đại thần thông cấm kỵ để quyết đấu sinh tử, cho dù thắng hay thua đều phải bỏ ra một cái giá khổng lồ, đây mới chính là kẻ thù không đội trời chung.

Nói một cách nghiêm túc, đây chính là đại địch đầu tiên mà từ khi xuất

thế tới giờ Thạch Hạo mới gặp phải.

"Ngươi bị thương ư?" Thiếu nữ mắt to xinh đẹp còn có mấy thiếu niên đứng bên cạnh tỏ vẻ quan tâm, thần sắc bọn họ phức tạp tất cả đều chấn động mạnh, bởi vì vừa nảy bọn họ tận mắt chứng kiến trận chiến đó.

Có thể nói, Thạch Hạo ở Hư Thần giới có phong độ tuyệt thế, anh sáng che cả bầu trời! Nó đánh đâu thắng đó, công phá gia tộc Thượng Cổ Vũ tộc, đánh thẳng hồ Ma Linh, giết sinh linh thuần huyết, chuyện này quả thật cứ như là thần thoại vậy.

Ở nơi đó, thiếu niên này có khí khái vô địch, tiến thẳng về phía trước, không một ai có thể ngăn cản.

Có lẽ chỉ có tên "Trùng Đồng giả" kia mới có thể hơi ngăn cản bước tiến của nó.

Trùng Đồng làm thiên hạ phải rung động, nhiều năm trôi qua không chỉ những người ở Thạch Quốc biết mà Hỏa tộc cũng đều hiểu, đó chính là một đại địch của tương lại, sớm đã bị hoàng tộc và vương hầu quý tộc coi là uy hiếp.

Thiếu niên trước mắt này đã mất đi Chí Tôn cốt, vậy mà có thể chiến đấu ngang sức ngang tài với thiếu niên Chí Tôn có thiên tư kinh thiên ở Hoang Vực, đây là một sự thật khiến người ta phải kinh ngạc đến cỡ nào?

Hỏa Linh Nhi lấy ra một viên đan dược thơm ngát, nó phát sáng rực rỡ trên lòng bàn tay của nàng cứ như là một viên ngọc quý giá, lấp lánh ra những ký hiệu kỳ dị.

Thạch Hạo cũng chẳng hề khách khí, vương tay ra cầm lấy nó rồi bỏ vào miệng, sau đó cơ thể nó ầm ầm vang lên cứ như là rồng ngâm hổ gầm, rất nhanh sắc mặt của nó đã hồng hào trở lại.

Trên thực tế vết thương cỡ này cơ bản không làm khó được nó, cho dù không có viên đan dược kia thì dựa vào thể chất của nó cũng có thể hồi phục

lại như cũ một cách nhanh chóng, hiện tại chỉ là nhanh hơn một chút thôi.

"Tên Thạch Nghị này rất đáng sợ, một tháng sau ngươi có nắm chắc sẽ thắng không?" Hỏa Linh Nhi hỏi.

"Đúng là rất lợi hại, ai cũng nói Trùng Đồng có thể khai thiên đia, ta rất hi vọng được học hỏi một phen." Thạch Hạo đáp.

"Tiếp theo, ngươi dự định làm gì?" Hỏa Linh Nhi hỏi.

"Tu hành." Thạch Hạo nghiêm túc nói.

Đến tới hiện tại, chỉ có nỗ lực tăng cao thực lực mới là trọng yếu nhất, trải qua trận chiến này, nó và Thạch Nghị đều đã ước lượng được thực lực của đối phương, tất nhiên phải không ngừng khổ công tu luyện.

Trên thực tế, hai người đều có áp lực.

Theo suy đoán của Thạch Hạo, người kia đã tới một điểm mấu chốt, mấy ngày nay đều tụng kinh tản bộ, chính là đang mong muốn viên mãn, hơn nữa muốn đạt tới cực cảnh Minh Văn.

Đây cũng chẳng phải là tin tức tốt đẹp gì, đối phương tu hành trước nó mấy năm, hiện tại đang có ưu thế, nó cảm thấy người kia càng ngày càng tiến xa hơn trên con đường này. Hiện tại đang cầu tiến thêm một bước đạt tới viên mãn, như vậy tâm linh cũng sẽ viên mãn theo, kẽ hở giảm bớt, đến thời điểm đó tự tin sẽ càng cao hơn.

Ngoại giới trở nên sôi trào.

Bất kể là Thạch Quốc hay là Hỏa Quốc đều bị làn không khí này bao trùm, những Cổ Quốc trong Hoang Vực đều biết tới kết quả của trận chiến đó trong Hư Thần giới, không ngừng nghị luận.

Kể cả là Thái Cổ Thần Sơn cũng khó mà bình tĩnh được, có vài sinh linh thuần huyết trưởng thành đang bàn luận về hai thiếu niên Nhân tộc quật

khởi, vậy mà lại bễ nghễ các tộc, được xưng là cuộc chiến của thiếu niên Chí Tôn.

Bất kể nói ở phương diện nào thì các thế lực lớn đều chịu phải áp lực nhất định, đặc biệt là một vài Thái Cổ Thần Sơn và cấm địa, đây đáng lẽ là vinh quang của bọn họ mới đúng.

Các nơi xuất hiện những làn sóng lớn khó mà bình tĩnh được, ở các giáo phái đều bàn luận về việc này, chuyện này có lực ảnh hưởng rất lớn.

Ngay cả một ít kẻ mạnh của vực ngoại cũng hoảng sợ, tỷ như Bổ Thiên giáo, Tiệt Thiên giáo, phàm là những người đã tiến vào Hoang Vực thì đều quan tâm đến chuyện này.

Đặc biệt là Bổ Thiên giáo, họ cho một số cao thủ xuất hiện để truy tìm Thạch Hạo và Thạch Nghị, cho rằng hai người này có quan hệ vô cùng lớn với giáo mình, hi vọng có thể nói chuyện với bọn họ.

Trên thực tế, Bổ Thiên giáo, Tiệt Thiên giáo, Tây Thiên giáo đều là những thế lực lớn kinh khủng nhất, hơn xa những giáo thống khác, việc làm bọn họ quan tâm và bức thiết thì đủ để tạo nên bão táp to lớn rồi.

Nhưng mà, bọn họ cũng không có làm như thế, họ chỉ cử một vài người tiến vào một vực này để xử lý mà thôi.

Ngoại giới hỗn loạn không thôi, mấy Cổ Quốc lớn cũng không hề yên tĩnh, mà hai người ở trong cuộc lại rất im lặng, trải qua chiến dịch vừa rồi, bọn họ trước hay sau gì cũng đều không hề ló mặt ra, tạm thời biến mất khỏi thế gian.

Hình dáng của bọn nó tuy rằng không thể nhận ra nhưng tên của bọn nó cũng đã được truyền lại, loáng thoáng có thể thấy được hai ngôi sao mới từ từ tỏa sáng, tương lai sẽ chấn động cả Hoang Vực.

Thạch Nghị biến mất ở phủ Võ Vương, một mình tiến vào trong núi lớn sông dài ngắm cảnh, nhìn cảnh xế chiều nhuộm đỏ cả nửa bầu trời, hắn thả

lỏng toàn thân của mình.

Đây cũng là một loại tu hành, nếu chỉ một mình hắn đắm chìm ở bên trong, thì sẽ có cảm ngộ rất lớn, hắn đã xông vào một cửa ải nào đó từ lâu rồi, hiện tại đều hắn cần thiết phải làm nhất chính là mài giũa tâm tình của chính mình.

Có những lúc, dù cho tu luyện cực khổ hay bế quan cũng chưa chắc đã là con đường nhanh chóng nhất, khi dính dáng tới Đạo và Pháp thì sẽ vô cùng phức tạp, nếu ngộ đạo ở trong hồng trần thì hiệu quả sẽ cao hơn.

Trong lúc Thạch Nghị tham quan ngắm cảnh thì ở bên trong tổ địa của Hỏa Quốc, một người hầu già của Hỏa Linh Nhi cũng có nhắc tới vấn đề này, họ đang suy đoán và phân tích tình cảnh hiện tại của Thạch Nghị, và nói ra chân tướng tương tự vô cùng kinh người.

"Hắn đã đi tới một bước kia, vô cùng đáng sợ, hiện tại đang rèn luyện tâm tình, rèn luyện thần trí, đây là một loại tích lũy, chỉ vừa tưởng tượng thôi đã cảm thấy đáng sợ rồi." Người hầu già này là một cao thủ, đáng lẽ hắn có địa vị vô cùng kinh người thế nhưng lại cam nguyện làm người hầu bảo vệ Hỏa Linh Nhi, hắn nói tiếp: "Tụng kinh, tản bộ, đây là triệt ngộ với Đạo, ngươi không lo lắng à, vậy mà còn đi tu hành từng bước?"

Thạch Hạo cười cười, nó không có chút lo lắng cũng chẳng có phiền nhiễu gì cả, nó nói rất là tự nhiên: "Cho dù dùng một phương thức nào đi nữa thì cũng đều là tu hành, có thể ngộ đạo trong hồng trần cũng có thể tỉnh ngộ trong cửa ải sống còn, hoàn toàn không giống nhau nhưng mục tiêu lại như nhau, cũng không nên nhìn thấy hắn tựa như siêu thoát, bước trên con đường sáng nào đó thì ta cần phải thay đổi cách tu hành của bản thân mình."

Người hầu già kia bừng tỉnh, tuy thiếu niên này luôn hờ hững nhưng lại vô cùng hiểu rõ, rất rõ ràng, nó biết mình nên làm thế nào, không nhanh không chậm dựa theo nhịp điệu của chính mình, đây cũng là cách ứng đối tốt nhất.

"Đúng rồi, trước kia hắn tụng kinh tản bộ, dáng vẻ như vượt khỏi trần gian, có thể chỉ là cho người khác nhìn thấy để tạp áp lực cho họ mà thôi." Hỏa Linh Nhi nói.

Thạch Hạo cũng không nói gì, chuyện này không cần suy nghĩ nhiều, nó chỉ cần làm tốt việc của chính mình là đủ rồi.

Những ngày sau đó, Thạch Hạo tiến hành theo dự định, không có nôn nóng cũng chẳng có ưu phiền, dựa theo nhịp điệu của chính mình, nên làm thế nào thì làm, trước sau hướng tới một mục tiêu đã định sẵn mà bước tới.

Nhóm người của cô gái trẻ có đôi mắt to đi dò đường giùm Thạch Hạo, họ hiểu rõ những nơi nào có hồ dung nham lớn, khu vực nào có dị thú mạnh mẽ nhất.

Hiện tại nó cần nhất là vật chất thần tính, dựa vào thứ này để nhanh chóng phá quan.

Mấy ngày này, Thạch Hạo lần nữa bắt được hơn trăm con cá mặt trời, chất lỏng màu vàng rực rỡ không ngừng phát sáng trong chén Hóa Thiên, nó ngửa đầu uống cạn, rồi bắt đầu rèn luyện bản thân, cảm ngộ đạo tắc.

Giờ đây, nó giống như đã quên đi cuộc đại chiến sẽ bắt đầu sau một tháng kia, nó không suy nghĩ, tâm sinh rất bình tĩnh nhẹ nhàng, từng bước một, nó tăng lên thực lực của bản thân.

"Chiến trường Thiên Không lần này được mở ra ở vùng không gian Hóa Linh cảnh, ngươi nên suy nghĩ cách ứng phó như thế nào." Hỏa Linh Nhi lo lắng nhắc nhở.

"Các cảnh đều tương thông, cảm ngộ của Minh Văn cảnh cũng thích hợp với các cảnh giới khác." Thạch Hạo đáp.

Trải qua mấy ngày này nó tiến bộ với tốc độ vô cùng nhanh chóng, nó đã bước vào cảnh giới Minh Văn trung kỳ từ lâu, cảm ngộ càng ngày càng sâu sắc, bắt đầu những thử nghiệm hoàn toàn mới.

Lại bế quan thêm lần nữa, Thạch Hạo nhắm lại hai mắt rồi quan sát huyết nhục và xương cốt trong cơ thể, nó bắt đầu vẽ xuống hoa văn, lần này khác hoàn toàn với trước kia, sắc mặt của nó trở nên cực kỳ nghiêm túc.

Thần hi trong cơ thể nó cứ như là nước, lúc thì hóa thành thiên kiếm, lúc lại hóa thành lò thần, khi thì hóa thành cái đỉnh, không ngừng mà biến hóa.

Mỗi một trạng thái sẽ tạo nên hiệu quả khác nhau, khi thần hi hóa thành thiên kiếm thì hơi thở tỏa ra khiến người ta phải choáng ngợp, ác liệt vô cùng. Mà khi hoá thành lò thần thì thần lực thiêu đốt, tiềm năng toàn thân thỏa thích phóng ra, không ngừng tuôn trào. Còn khi hóa thành đỉnh thì...

Cuối cùng, toàn bộ hi quang đều thu lại, nó bắt đầu tĩnh tâm sau đó lại hết sức chăm chú, bắt đầu xây dựng nên một con sinh linh.

Một ký hiệu xuất hiện ở tại mi tâm*, đó chính là sức mạnh tinh thần đang được diễn biến, không ngừng lấp lánh, ánh nhiệt như mặt trời, cuối cùng có ánh sáng màu vàng nhạt xuất hiện, bên trong chùm sáng đó xuất hiện một con Côn Bằng.

(*Mi tâm(ấn đường): là một điểm nằm giữa hai đầu lông mày)

Đây cũng không phải được xây dựng từ vô tận phù văn, mà nó được luyện thành từ một sợi thần hi!

Rất nhanh, Thạch Hạo bắt đầu thử nghiệm tạo nên con Côn Bằng thứ hai, nó muốn rèn luyện giống như đỉnh, chuông, tháp, để có thể tùy ý biến đổi toàn bộ thần hi trong huyết nhục hóa thành từng con Côn Bằng.

Thế nhưng, chuyện này quá khó khăn.

Côn Bằng chính là một trong Thập Hung Thái Cổ, thuật của nó được xưng là thần thông cái thế, đến hiện tại Thạch Hạo cũng chưa hề tìm hiểu thấu đáo, trên thực tế chính là tái hiện lại Chư Thần, cũng không thể trong phút chốc ngộ ra hết huyền bí trong nó, việc này cần phải có thời gian lâu dài và trải nghiệm thật sâu.

Thì càng đừng nói đến việc dùng thần hi cơ bản nhất để cô đọng môn bảo thuật này rồi xây dựng thành quy mô lớn.

Nhưng nếu như thành công, một sợi thần hi ứng với một con Côn Bằng, đến thời điểm đó trong cơ thể Thạch Hạo lưu chuyển cũng không phải là phù văn cơ bản nhất mà chính là một con Côn Bằng nhỏ, khi đó lại dùng vô tận Côn Bằng để triển khai bảo thuật, việc này... quả thật không thể tưởng tượng nổi!

Tích lũy về số lượng, khi đến thời điểm thì sẽ tạo ra sự biến về chất lượng, một khi sức mạnh kia được phát huy chắc chắn sẽ khiến cho nhật nguyệt ảm đạm, quỷ khóc thần gào.

Mặc cho Thạch Hạo nổ lực mọi cách cũng khó lòng thành công được, bởi vì bảo thuật Côn Bằng quy kết lại một viên phù văn, vô cùng rườm rà, quả thật còn phức tạp hơn cả tinh thần mênh mông.

Một viên phù văn ẩn chứa quá nhiều, đó là kết quả của việc cô đọng biến hóa không ngừng.

Thạch Hạo nhíu mày, con đường này rất khó, nó chỉ có thể quyết định một phương hướng đại khái mà thôi, đơn giản là khắc họa ra một Côn Bằng thô sơ, rồi cấu thành bên trong máu thịt.

Đang lúc này, một bóng người đang từng bước đi tới từ phía chân trời, cả trời đất này tựa như run lên vì hắn, như là đang thần phục, làm cho người khác sinh ra cảm giác kỳ dị và đáng sợ.

Sao đột nhiên lại xuất hiện một người như thế? Thạch Hạo mở mắt, nghi ngờ nhìn tới.

"Phụ hoàng!" Trên đường chân trời, Hỏa Linh Nhi đuổi theo, trong miệng hô to như thế.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 346: Ân Tình Của Hỏa Hoàng

"Vị đại ca này, ngươi thật đúng là uy vũ ngút trời nhen!' Thạch Hạo đứng dậy và chỉ nói một câu như vậy, khiến cho Hỏa Linh Nhi chấn động suýt chút nữa ngã nhào khỏi bảo cụ và từ trên không trung rớt xuống dưới.

Nàng cắn chặt hàm răng, mày ngài dựng thẳng, cặp mắt xinh đẹp trợn tròn, hận không thể ăn tươi cái tên Hùng Hài Tử này.

Người tới rất cao lớn, cả người được một chùm sáng bao quanh. long hành hổ bộ, xem ra rất siêu nhiên, mỗi một bước hạ xuống đều khiến cho tổ địa nổ vang, cứ như mặt đất đang cộng hưởng cùng với hắn.

Khí tượng của người này không giống phàm tục, hắn bước đi tới đây từ cuối đường chân trời, mỗi một bước đi của hắn có khoảng cách mấy trăm trượng, quả thật đây mới chính là súc địa thành thốn, là một sinh linh nắm giữ đại thần thông không thể đo lường.

"Có biết nói chuyện hay không hả, nếu không biết thì đừng có nói lung tung." Hỏa Linh Nhi quát lớn.

Thạch Hạo cười gượng, tự nhiên nó biết người tới là ai, Hỏa Linh Nhi cũng đã mở miệng lúc nãy, chẳng lẽ nó còn chưa đoán ra được?

Hỏa Hoàng có một khí thế không gì sánh kịp, mỗi một bước hạ xuống đều đồng nhất cùng nhịp đập thiên địa, đây cũng không phải là ý nghĩa của hợp nhất cùng trời đất tầm thường, mà là tư thái sau khi siêu thoát, chân chính đạt tới quân lâm thiên hạ.

Thạch Hạo nở nụ cười, liếc mắt nhìn vị cao thủ Hoàng đạo này, rồi nhanh chóng điều động bảo cụ nhanh chóng đuổi tới Hỏa Linh Nhi.

"Kính chào Hỏa Hoàng bệ hạ." Nó mở miệng lần nữa.

Hỏa Linh Nhi cũng không cãi vã nữa, nhìn nó vài lần, câu nói vừa nãy cũng xem như tạm ổn, nếu như lại nói câu giống như trước thì nàng tuyệt đối muốn liều mạng với nó.

"Vừa nãy ngươi nói cái gì vậy?" Hỏa Hoàng nói với giọng ôn hòa.

Đây là một vùng mất quạnh hiu, vô cùng hoang vắng, không có một ngọn cỏ, lấp vào đó thì chỉ có một hồ dung nham lớn với nhiệt độ rất cao, còn lại khu vực này chẳng còn một ai.

Thạch Hạo vò đầu, không ngừng cười ha ha.

Khí độ của Hỏa Hoàng không giống người thường, cũng không nói thêm gì nữa, hắn là nhân vật như thế nào, khi đối mặt với sinh linh của Thái Cổ Thần Sơn cũng có thế thản nhiên, vừa nảy cũng chỉ là cảm thấy có chút thú vị mà thôi.

Đây cũng không phải là thân thể thật sự của Hoả Hoàng, mà chỉ là một hóa thân thôi, hoặc có thể nói là linh thân của Hỏa Hoàng, hắn đi vào tổ địa tự nhiên không ai có thể ngăn cản.

Nói thật, Thạch Hạo vẫn còn có chút không yên tâm, dù sao đây cũng chính là tổ địa Hỏa Tộc, nó là một người ngoài mà tới đây thì không thích hợp cho lắm.

"Nếu Linh nhi đã cho phép ngươi tiến vào đây thì ta cũng chẳng nói gì nữa." Hỏa Hoàng như có thể nhìn thấu tâm tư của nó, mở miệng nói như thế.

"Không biết Hỏa Hoàng có gì dạy bảo." Thạch Hạo hỏi một cách khiêm tốn, nhân vật lớn cỡ này đời nào vô cớ mà lộ mặt chứ, chắc chắn là có tính toán.

Nói tóm lại, nó vẫn có thiện cảm với vị Hỏa Hoàng này, hơn hai năm trước khi nó ở Hư Thần giới mở ra mười Động Thiên, khi lâm vào tình thế

ngàn cân treo sợi tóc, gặp phải các giáo phục kích thì chỉ có duy nhất quân đội của Hỏa tộc tới cứu viện.

"Nghe nói về phương diện tu hành ngươi rất có tư chất, ta tới xem thử thôi."

Trong lòng của Thạch Hạo hơi động, nhìn về phía Hỏa Linh Nhi.

"Ta thấy ngươi cực khổ tu luyện mấy ngày nay mà chẳng có kết quả gì, vừa hay một luồng linh thân của cha ta đi tới tổ địa nên ta đã đặc biệt xin cha lại đây, nếu như có chỗ nào không rõ thì ngươi có thể hỏi cha ta." Hỏa Linh Nhi nói.

Thạch Hạo nghe thấy thì ngẩng đầu lên, cái ân tình này tuyệt đối không hề nhỏ, mời một vị Nhân Hoàng tới giải đáp các nghi hoặc, việc này cần mặt mũi lớn tới cỡ nào, cũng chỉ có Hỏa Linh Nhi mới có thể làm được.

Trên thực tế, khi Hỏa Linh Nhi chứng kiến nó chiến đấu với Thạch Nghị thì vô cùng lo lắng, đối phương nắm giữ Trùng Đồng, lại có thiên tư hơn người, ngoài ra còn có Chí Tôn cốt vốn phải thuộc về Thạch Hạo, quả thật chính là vô địch thiên hạ. Tuy rằng kết quả lần trước là hòa nhau, thế nhưng nàng biết chỗ mạnh mẽ của Thạch Nghị cơ bản vẫn chưa có thể hiện.

Cho nên lần này, khi nhìn thấy Hỏa Hoàng thì đã mời hắn lại giúp đỡ, xem thử có thể chỉ ra cho nó một con đường sáng hay không.

"Đa tạ!" Thạch Hạo cảm tạ thật sâu, cái tạ lễ này cũng không dành cho một người mà là dành cho cả hai cha con bọn họ.

Hỏa Hoàng hợp nhất cùng trời đất, hắn đứng nơi đó nhưng lại khiến người khác cảm giác như nơi đó không có gì cả, thế nhưng khi nhìn kỹ thì lại sinh ra một áp lực cực lớn khiến người khác phải kính nể.

"Con đi đi." Hắn để cho Hỏa Linh Nhi rời đi, còn mình thì ngồi xếp bằng trên một tảng đá, trong nháy mắt toàn bộ vùng đất hoang vu này tràn ngập sương mù, cứ như là khí hỗn độn đang khuếch tán, tràn ngập hơi thở

đại đạo.

Hỏa Linh Nhi rời đi, nơi đây cũng chỉ còn lại hai người.

"Trời đất này muốn rối loạn rồi, ta hi vọng sẽ có một ngày khi mà ngươi đủ năng lực thì có thể bảo vệ cho Linh Nhi thật chu toàn."

Lời nói đầy bình thản từ trong miệng Hỏa Hoàng phát ra, khiến trong lòng của Thạch Hạo run lên bần bật.

"Hỏa Hoàng mạnh mẽ vô cùng ở Hoang Vực, nếu có ngài thì ai có thể đụng vào công chúa chứ?"

"Chuyện tương lai ai có thể ngờ, rất nhiều đại nhân vật phải chết đi, không gì là không thể." Hỏa Hoàng nói, hắn cũng không có cam kết điều gì cả, mà chỉ dặn dò một câu thôi.

"Được, ta sẽ tận lực!" Thạch Hạo cũng không có thề thốt, chỉ có thể nhấn mạnh câu nói.

"Về việc tu hành, người có điểm nào không hiểu thì có thể hỏi ta." Hỏa Hoàng mở miệng, hắn kết hợp cùng với thiên địa, nơi hắn ngồi xếp bằng hoàn toàn trở nên lờ mờ, sương mù lượn lờ, tràn đầy khí tức của đại đạo.

Nếu như là người bình thường thấy được thì nhất định sẽ rung động cả linh hồn, không chịu nổi uy thế như vậy, thế nhưng Thạch Hạo lại đang kháng cự, sau khi nó mở ra mười Động Thiên thì hoàn toàn yên tĩnh lại.

Đây là một thử thách cơ bản nhất, nếu như ngay cả khí tức tự nhiên ở bên ngoài của Hỏa Hoàng mà cũng chịu không nổi thì cũng đừng mong hắn dạy bảo gì cho.

Hỏa Hoàng có tư cách như thế, thân là Nhân Hoàng Hỏa Quốc, sau khi kế thừa đạo thống nhiều năm qua ở trung tâm của một quốc gia, tài nguyên cả quốc giá đó đều do hắn sử dụng, cũng giống như Tế Linh, hưởng thụ sự gột rửa của Phong Thần Hỏa, đã công tham tạo hóa từ lâu rồi.

Thạch Hạo cũng chẳng khách khí nữa, chăm chú hỏi han, những gì không rõ trong lòng đều nói ra, còn Hỏa Hoàng cẩn thận đáp lại.

Nói thật, cho dù là những vị hoàng tử kia cũng không quyền lợi lớn đến mức khiến Hỏa Hoàng phải tự mình giảng đạo, việc tu hành đều do sư tôn của bọn họ giảng giải, hôm nay Thạch Hạo cũng coi như đạt được một cơ may to lớn.

Sau đó, Thạch Hạo nói ra việc dùng thần hi để hóa đỉnh, hóa chuông, hóa Côn Bằng, hỏi han một cách chăm chú.

Bởi vì nó mắc kẹt trên việc biến hóa Côn Bằng, cực kỳ gian nan, khó có thể làm nó biến thành được, chỉ có thể tạo nên được một vài con, không thể giống như những binh khí nằm dày đặc trong cơ thể kia được.

Ánh mắt của Hỏa Hoàng chợt lóe sáng khi nghe Thạch Hạo nói, hiển nhiên là hắn có xúc động vô cùng lớn, nói: "Hiện tại, ngươi đã chạm tới một bước này?"

"Ở Hóa Linh cảnh thì ta đã làm như thế rồi, cũng dựa vào cái này để đột phá cực cảnh, hiện tại hóa Côn Bằng thị bị gián đoạn." Thạch Hạo trả lời.

Hỏa Hoàng nhìn nó, ánh mắt có chút gì đó không đúng, tựa hồ rất phức tạp, cuối cùng gật đầu, nói: "Ngươi rất giỏi."

"Tại sao lại như vậy?" Thạch Hạo khiêm tốn hỏi.

"Rất nhiều người tu hành cả đời, cho dù đã trở thành vương hầu từ lâu cũng không thể chạm tới được điều này, bởi vì họ không có tư cách đó." Hỏa Hoàng lên tiếng, giải thích sự việc khó hiểu này.

Vấn đề này của Thạch Hạo có chút lớn rồi, khi còn ở cảnh giới Hóa Linh thì nó đã tiếp xúc và đạt được đạo quả của chính mình, điều này vô cùng kinh người.

Nghiêm túc mà nói, vấn đề này chỉ xuất hiện khi đạt tới cảnh giới Minh

Văn, thế nhưng cũng chỉ có một vài người cá biệt mới có thể hiểu ra, rồi trải qua thời gian thật lâu mới bước ra một bước mang tính quyết định thì mới chạm tới được, còn muốn giải quyết được nó, thì phải đi cùng nó cả một đời, cho đến khi đạt tới cảnh giới Tôn giả, hay thậm chí là cảnh giới cao hơn!

"Khi thành Thần thì có thể giải quyết vấn đề này, vào lúc đó ngươi sẽ thấy được thần uy kinh thiên khi sự thay đổi của số lượng dẫn tới sự thay đổi của chất lượng."

Sau khi Thạch Hạo nghe thấy, thì không khỏi phải yên lặng lại.

Ban đầu cứ tưởng rằng đây cũng chỉ là do mình tự nghĩ ra, chỉ có bản thân tìm hiểu, hiện tại nghe Hỏa Hoàng nói, Hùng Hài Tử muốn đối phương giúp mình một con đường, giúp mình đạt được chỗ tốt nào đó, lại không hề nghĩ rằng người trước dã sớm biết, người tuyệt diễm thì đều đặt chân lên con đường này.

Chỉ là, Thạch Hạo hiểu ra quá sớm, dựa vào việc này để đột phá cực cảnh của cảnh giới Hóa Linh. Mà đây lại là một vấn đề lớn quấy nhiễu đến việc thành Thần, cũng không phải ở cảnh giới hiện tại là có thể giải quyết được.

Cho dù là người tuyệt diễm xưa nay cũng phải chờ đạt tới cảnh giới Minh Văn viên mãn thì mới cảm giác được, với trường hợp như Thạch Hạo thì cũng đã khiến cho Hỏa Hoàng phải kinh ngạc ở trong lòng.

Hỏa Hoàng ngồi xếp bằng nơi đây cả nửa ngày, cuối cùng rời đi nhẹ nhàng.

Thạch Hạo cúi đầu yên lặng suy nghĩ, thu hoạch của ngày hôm nay không hề nhỏ, ít nhất con đường phía trước đã càng ngày càng rõ ràng hơn, nó chỉ cần vững vàng bước về phía trước là ổn.

Theo như lời nói của Hỏa Hoàng, nếu như bây giờ nó có thể hóa thần hi thành Toan Nghê, Huyền Vũ, Côn Bằng, trong cơ thể dễ dàng ngưng tụ ra vô

số ký hiệu nguyên thủy thì như vậy nó đã chạm tới con đường thành Thần.

"Vậy thì bắt đầu từ mấy viên này vậy, còn một mặt thì khắc họa ký tự, một mặt tìm hiểu hàm nghĩa vô thượng của bảo thuật Côn Bằng!"

Thạch Hạo lẩm bẩm, bắt đầu tu hành.

Hỏa Hoàng cũng không có đến tay không, hắn ban tặng cho nó một tòa phủ thần*, trồi lên từ lòng đất thông qua khe rạn nứt và ẩn hiện ở trong dung nham.

(*Phủ thần: phủ ở đây là chỉ nơi ở ví dụ "Phủ Khai Phong" của Bao Thanh Thiên chứ không phải nói về "búa")

Thạch Hạo tiến vào bên trong phủ, rồi chăm chú cảm ngộ và tu hành, với phần thưởng nặng này trong lòng nó vô cùng cảm kích, ghi tạc cái ơn này của Hỏa Hoàng vào trong lòng, hiện tại cái mà nó cần nhất chính là thời gian.

Hiển nhiên, tòa phủ thần này không bình thường, cũng không giống với cổ điện lúc ban đầu nó tiến vào, tòa thần phủ này có lưu chuyển những hào quang màu vàng nhạt.

"Sao ta lại có cảm giác, nếu tu hành ở đây một ngày thì có thể bù đắp được mấy chục đến cả trăm ngày ở thế giới bên ngoài nhỉ?"

Chính vì như vậy nên nó mới có thể bình tĩnh lại tâm tình, yên lặng cảm ngộ, không sợ lo lắng về vấn đề thời gian, không chút suy tư mà chỉ tập trung vào ngộ pháp và ngộ đạo.

Một khi được thả lỏng thì tiềm lực của con người lớn một cách đặc biệt, trong lòng Thạch Hạo không còn lo lắng hay bận tâm gì cả, chỉ biết tập trung toàn bộ tinh thần để tu hành.

Quá trình rèn luyện thần hi, khắc vẽ ký hiệu này kỳ thực cũng là quá trình phân tích ký hiệu nguyên thủy của Côn Bằng, nó chăm chú tìm hiểu

môn thần thông có một không hai trên đời này.

Bắt lấy Cá mặt trời, dựa vào tinh hoa thần tính để tăng lên cảnh giới là điều rất là quan trọng, mà có thể hiểu rõ bảo thuật vô thượng mà mình đang nắm giữ lại càng quan trọng hơn.

Vì vậy, nó không còn quá lo lắng thời gian sẽ trôi qua khi ở trong tòa phủ đệ màu vàng này, Thạch Hạo thả lỏng toàn thân, bế quan khổ ngộ (tu luyện một cách gian khổ).

Cuối cùng, nó lấy ra một cái bồ đoàn*, đây chính là vật mà nó đạt được ở bên trong sào huyệt của Côn Bằng, được đan thành từ các gỗ Côn, là vật báu của thế gian, nó ngồi xếp bằng bên trên, cả người từ từ phai mờ.

(Bồ đoàn: đệm hương bồ hay còn gọi là đệm cói (đệm có hình tròn được làm bằng lá cây Hương Bồ)

Đến cuối cùng, cung điện cổ màu vàng này phát ra những tiếng tụng kinh giúp người khác tiến vào cảnh giới ngộ đạo một cách dễ dàng. Mà cái bồ đoàn này cũng như thế, lượn lờ âm thanh cổ kinh, hiệu quả tăng rõ rệt.

Loáng thoáng, cả trời đất nơi đây như đã thay đổi, phảng phất trở lại thời đại Thái Cổ, ở đó có một con cá lớn màu đen từ trong biển sâu vọt thẳng lên, sóng biển dâng cao tới tận trời xanh.

Nó toàn thân tỏa ra ánh đen, toàn thân dày đặc những ký hiệu như có như không, tạo ra sức mạnh từ mặt trăng, làm chấn động cả trời cao.

Sau đó, hào quang màu vàng lưu chuyển, biển rộng biến mất, một con chim khổng lồ đâm thẳng lên cao, đánh mạnh vào trời cao nhằm thẳng về vực ngoại mênh mông, cánh vàng chấn động, những ngôi sao lớn bị phá nát, thái hư phải rung chuyển.

Nó ngưng tụ ra sức mạnh từ mặt trời, chí cương chí dương, không gì không thể xuyên thủng, toàn bộ bầu trời đầy sao tựa như không thể dung nạp được thân thể của nó.

...

Thạch Hạo ngồi xếp bằng ở trên tấm đệm cói kia, nó phảng phất như đang chìm nổi trong trời đất của thời Thái Cổ, một lúc tiến vào sâu đến ba trăm ngàn dặm trong biển, lúc sau lại lao thẳng lên chín tầng trời.

Nó đang tìm hiểu Côn Bằng pháp, thể ngộ loại đại đạo kia, như là đang trải qua cuộc đời của Côn Bằng, cảm giác này rất kỳ diệu.

Cuối cùng, con cá lớn màu đen và chim không lồ màu vàng dung hợp làm một, mặt trời và mặt trăng giao hòa hóa thành Côn Bằng chân chính, nó có thể là cá và cũng có thể làm chim, ngàn biến vạn hóa.

Một tiếng nổ ầm, Thạch Hạo bùng phát ra một luồng hơi thở kinh khủng, toàn bộ cung điện nổ vang theo, cuối cùng cung điện cổ màu vàng này rạn nứt rồi nổ tung.

"Hoàn thành, ta rốt cuộc cũng hiểu được bảo thuật Côn Bằng!"

Thạch Hạo mở mắt, trong mắt không kìm nén được vẻ vui mừng, còn có vẻ thỏa mãn, không thể ngờ rằng ngày hôm nay nó lại tìm hiểu thấu đáo môn thần thông này.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 347: Mồi Câu

Bên dưới dung nham, cung điện màu vàng nhạt bị nứt thành bốn mảnh, từng tảng đá lớn rơi xuống, còn gạch vụn thì văng tứ tung, Thạch Hạo từ trong đống phế tích vọt lên một cách nhanh chóng.

Bảo thuật Côn Bằng đã thành!

Thạch Hạo mừng rỡ và kích động, môn thần thông này cực kỳ rườm rà và ảo diệu, tìm hiểu thời gian rất lâu, rất khó để tu thành một cách bình thường, không thể ngờ rằng, ngày hôm nay nó rốt cuộc đã thông hiểu đạo lý.

Chỉ cần hơi vận chuyển một chút thì nó đã cảm giác được một luồng sức mạnh mang tính hủy diệt, tái hiện lại môn bảo thuật là một trong Thập Hung Thái Cổ của thế gian!

Khi Thạch Hạo thử nghiệm, một luồng khí thể mênh mông bao phủ toàn bộ nơi đây, sóng biển bằng dung nham xông lên, kèm theo đó là từng trận khói trắng, mặt đất đang bị rạn nứt.

Thân thể nó không ngừng run lên bần bật, nó vội vàng dừng lại, bảo thuật này không chỉ có lực phá hoại cực lớn mà lại còn tiêu hoa quá lớn, dường như muốn hút khô cả thân thể nó.

"Xem ra cần phải dành thời gian để tăng lên cảnh giới, nếu tu vi càng cao thì uy lực khi sử dụng bảo thuật càng kinh người, nếu không sẽ là hạn chế uy lực của thần thuật Thập Hung Thái Cổ."

Đây là một đòn sát thủ, nó tin tưởng nếu dựa vào môn đại thần thông này, thì tương lai chắc chắn có thể ngang dọc dưới trời, chỉ cần tu vi thỏa mãn thì cho dù gặp phải người nào nó cũng chẳng phải lo sợ.

Sau khi hiểu ra môn pháp này, Thạch Hạo cảm thấy nên tiếp tục tăng lên cảnh giới, chỉ có như thế thì thực lực bản thân mới được tăng mạnh.

Cũng rất may thời gian tiêu hao khi tu hành trong cung điện màu vàng nhạt kia rất có hạn, đây là một món quà vô cùng to lớn, nếu không có nó thì ở thế giới hiện thực tìm hiểu phải mất ít nhất là mấy tháng.

"Cứ như thế tu luyện thành công?" Thạch Hạo đi bên trong dung nham, nhẹ giọng nói, nó cảm thấy có chút không đúng lắm, suy nghĩ thật cẩn thận thì rất có khả năng liên quan tới cái bồ đoàn kia.

Nơi mi tâm của nó có ánh sáng lóe lên, tại đó xuất hiện một ký hiệu có phong cách cổ xưa, tràn ngập đại đạo, điều này đã nói lên việc nó đã hiểu được bảo thuật Côn Bằng, lý giải được ý nghĩa thật sự của phù văn nguyên thủy.

"Dành thời gian cho việc tu hành tăng lên thực lực bản thân thôi."

Ở nơi sâu trong tổ địa.

Đây là một vùng đồi núi, ánh lửa dâng trào, càng đến gần nơi này thì nhiệt độ càng cao hơn, mặt đất gần như muốn hòa tan ra, khu vực này có những sinh linh mạnh mẽ chiếm giữ.

"Răng rắc", một con Xuyên Sơn Giáp màu trắng đụng nátđá một tảng đá lớn, từ trong đó cướp lấy một hòn đó đỏ đậm rồi nhanh chóng nuốt xuống.

Cách đó không xa, một ít cường giả xuất hiện, trong mắt lộ vẻ nóng rực, cũng trong lúc đó đồng loạt xuất thủ giết về phía trước, từng người lấy ra binh khí chém về con Xuyên Sơn Giáp màu trắng kia.

"Keeeng!"

Tia lửa văng khắp nơi, con Xuyên Sơn Giáp kia còn cứng hơn cả sắt đá, vảy màu trắng xuất hiện từng luồng phù văn, đánh văng những binh khí kia.

Cùng lúc đó, nó há miệng phun ra một tia sáng trắng xuyên thủng hai người trong nhóm dó, chết ngay tại chỗ.

"Thật là lợi hại!" Mọi người biến sắc.

"Mọi người đừng sợ, vật nó vừa nuốt chính là vật chất thần tính, như thế động tác sẽ càng ngày càng chậm, chúng ta phải tranh thủ thời gian mà giết chết nó." Có người cổ vũ sĩ khí.

Nhắc tới vật chất thần tính, ánh mắt mọi người lại đỏ rực, vô cùng quý giá, hòn đá hồi nãy thì càng hiếm thấy.

Trong những tình huống bình thường, vật chất thần tính đều ẩn chứa bên trong dung nham, hoặc là trong đất đá, những sinh linh sinh sống ở nơi đây đều ăn đất đá, nuốt dung nham, đạo hạnh cao thâm, vật chất thần tính có trong cơ thể chính là kết quả được tích lũy ngày qua ngày.

Hòn đá hồi nãy cũng không coi là nhỏ, nếu như luyện hóa rồi mang đi bán thì chắc chắn có giá trên trời.

Một bảo cụ xẹt ngang trời, con Xuyên Sơn Giáp nhảy lên, va thẳng với bạo cụ này khiến cho mọi người biến sắc, mà trong mắt no lại lộ vẻ đùa cợt.

"Xèo!"

Trong chớp mắt đó, biểu hiện của Xuyên Sơn Giáp đã vượt qua dự liệu của mọi người, nó hóa thành một luồng tia chớp màu trắng rồi đại khai sát giới* nơi đây, nhanh đến cực hạn, xuyên hành trên không trung.

(Đại khai sát giới: ý muốn nói mở ra một cuộc tàn sát lớn).

"Bụp", "bụp"...

Nó cũng không phải lớn lắm, chỉ dài hơn một mét, thậm chí có thể dùng từ nhỏ bé để hình dung, nó hóa thành ánh sáng trắng xuyên thủng toàn bộ những người còn lại.

Không một ai sống sót, tất cả đều ngã xuống nơi đây.

"Phụt."

Sau khi chém giết xong, Xuyên Sơn Giáp phun ra một hòn đá màu đỏ, nó cũng chưa có nuốt xuống mà vừa rồi cũng chỉ là dụ địch, hiện tại thì bắt đầu luyện hóa chứ không phải là nuốt.

"Cái tên kia rất là gian xảo." Xa xa, thiếu nữ mắt to nói nhỏ, nàng và mấy thiếu niên kia giúp Thạch Hạo tìm kiếm những hung thú bên trong hỏa vực này để làm mồi nhử bắt lấy Cá mặt trời.

"Đây chính là Bạch Giáp Vương, công nhận rất hung dữ." Thạch Hạo gật đầu.

Tục truyền, loại sinh linh này vô cùng tàn ác, những chỗ mà nó đi qua thì ngay cả một cọng cỏ cũng không thể sống được, còn những sinh linh khác thì đều bị giết sạch sành sanh, tuy thân hình nó nhỏ thế nhưng lực chiến đấu vô cùng cao.

Nói là Bạch Giáp Vương, nhưng con Xuyên Sơn Giáp cũng chưa phải là Vương, chỉ là thời gian tu hành hơi dài và đã đạt tới cảnh giới Minh Văn hậu kỳ mà thôi.

Đương nhiên, đối với đám người thiếu nữ mắt to kia thì con sinh linh này tuyệt đối là một bá chủ, nếu như bọn họ gặp phải thì chắc chắn phải chết.

Thạch Hạo cũng chẳng hề e ngại, một mình tiến lên trước, cũng không có ý che dấu hành tung, ngay lập tức đã thu hút sự chú ý của con hung thú này, ánh mắt của con hung thú này vô cùng hung ác, tỏa ra từng sợi thần mang.

Nó cảm nhận được sự nguy hiểm, thân thể nó như dây cung được kéo căng, sau đó xoẹt một tiếng, cứ như là một cây thương màu trắng đâm tới với tốc độ vô cùng nhanh.

"Keeng!"

Thạch Hạo đứng yên tại chỗ, không hề nhúc nhích, một tát đập qua đánh nó rơi mạnh xuống dưới đất, lớp giáp bên ngoài rạn nứt, máu tươi tràn ra.

Đột nhiên, toàn thân nó phát sáng, cứ như là những gợn sóng đang khuếch tán, đó chính là hàng loạt lưỡi dao ánh sáng, chúng đánh giết về Thạch Hạo.

Một vòng sáng hiện lên, toàn thân Thạch Hạo được bao phủ bởi một vòng ánh sáng, tuy rằng đang ở cảnh giới Minh Văn trung kỳ, cảnh giới thấp hơn cả con Xuyên Sơn Giáp kia nữa, thế nhưng khi chiến đấu với nhau thì lại cách xa nhau rõ rệt.

Vòng sáng này cứ như là vòng Thần bảo vệ Thần Linh, ngăn cản hết thảy tất cả những lưỡi đao ánh sáng kia đều bị vỡ tan và còn bị đẩy ngược ra đằng sau.

"Ầm!"

Xuyên Sơn Giáp run bần bật, cả người bị thương không ít, từ trong cơ thể của nó truyền ra những âm thanh của xương gãy, rồi ngay ngược ra ngoài.

Phía sau, đám thiếu nữ mắt to kinh ngạc thốt lên, một con Bạch Giáp Vương mạnh mẽ như thế mà lại chẳng có chút sức lực để đánh trả, cứ thế bị đánh cho trọng thương.

"Gào...."

Xuyên Sơn Giáp rít gào, nó hoàn toàn phát điên, cả người thiêu đốt, từng cái ký hiệu hiện lên, trên người nó xuất hiện một khí thế hung ác, hoàn toàn liều mạng.

"Bùm" một tiếng, phù văn khuếch tán, thần năng* kinh người, Bạch Giáp Vương mang theo một luồng gợn sóng cứ như là đại dương nhằm về

phía trước, còn bản thân thì hóa thành một thanh lợi kiếm trắng như tuyết.

(*Thần năng: khả năng của Thần.)

Thạch Hạo cất bước tiến lên nghênh tiếp, cả người tràn ra một luồng sức mạnh kỳ dị, ký hiệu màu vàng lấp lánh, loáng thoáng có chim thần hót vang.

Nó sử dụng lực lượng của Côn Bằng, một chưởng vỗ ra đánh tan bảo thuật của Bạch Giáp Vương, đồng thời đánh thẳng lên trên người nó khiến cho nó hét lớn, khung xương vang lên không ngừng.

Cuối cùng, nó nằm dài trên mặt đất không thể nhúc nhích nữa, những phù văn đều biến mất.

Sức mạnh đó kinh khủng đến mức nào? Đám người thiếu nữ mắt to giật mình, ký hiệu màu vàng lóe lên, xương cốt trong cơ thể Xuyên Sơn Giáp đều bị chấn vỡ, thật là bá đạo.

Thạch Hạo cần cái đuôi nhấc bổng nó lên, lại thêm một con mồi trọng yếu nữa tới tay.

Hiện tại, trong túi càn khôn của nó đã có mấy con sinh linh mạnh mẽ, như Chó ngao lông đỏ, Tê giác màu đen... tất cả đều là những con mồi phải có.

Nó đạt được tờ kinh văn kia, bên trên ghi chép lại phương pháp bắt Cá mặt trời, nếu có thể phối hợp những con mồi thì sẽ có hiệu quả nhất, vì thế cần phải luyện nhiều loại sinh linh mạnh mẽ lại với nhau.

So với việc bắt giữ vài con sinh linh mạnh mẽ, rồi rút lấy xương tủy của bọn chúng thì phương pháp này hiệu quả hơn nhiều.

Hai ngày này, Thạch Hạo hao tâm tổn huyết vô cùng, rốt cuộc nó cũng đã có kết quả, nó bắt được mấy con, sơ sơ cũng đã gom đủ tài liệu.

Bọn nó đi tới một hẻm núi lớn, sau khi tìm kiếm thật cẩn thận thì phát

hiện ra một con Gấu lửa, cả người bùng phát ra ánh lửa thế nhưng đáng tiếc vẫn bị chém giết.

Sau một ngày, bọn nó đi tới một vùng núi, cách rất xa thì đã nghe thấy mùi máu tanh, trên đường đi thấy một vài thi thể, tất cả đều là thân thể của nhân loại.

Hiển nhiên nơi này tồn tại sinh linh rất mạnh, những người này đã đi vào lãnh địa của nó nên đều bị giết chết.

"Xoẹt!"

Đột nhiên, bên trong núi bay lên một tia sáng, hai tên cường giả bị chặt đứt đối, kêu thảm một tiếng rồi chết ngay tịa chổ.

"Đó là thứ gì vậy, chẳng lẽ còn có loại sinh linh kia?" Mấy thiếu niên đi bên cạnh Thạch Hạo giật mình.

Bọn họ dò hỏi những người bên ngoài, cuối cùng tốn một cái giá không nhỏ thì mua được một số tin tức, rằng nơi đây có một loại sinh linh vô cùng đáng sợ, tên là Bọ ngựa cánh bạc.

Thạch Hạo cùng với đám người này ngay lập tức tới đây, một thân một mình tiến lới, vừa mới tới ngọn núi nhỏ phía trước thì có một luồng ánh đao sáng như tuyết bay tới, vô cùng sắc bén.

"Keeeng!"

Nó giơ tay lên đánh văng luồng ánh đao kia rồi quay đầu quan sát, bên trên ngọn núi đá có một con sinh linh, toàn thân màu trắng bạc sáng bóng, tỏa ra hung khí.

Đó là một con Bọ ngựa dài tới năm trượng, toàn thân óng ánh, ánh bạc lấp lánh, tỏa ra khí tức tàn ác vô cùng kinh người.

Cặp chân phía trước giống như là một hai cây đao lớn, trắng như tuyết

và khiếp người, hiện lên rất nhiều ký hiệu, hiển nhiên cặp chân trước này đã hóa thành bảo cụ của con Bọ ngựa cánh bạc này.

Một cặp cánh bạc càng thêm lấp lánh, lúc này va chạm thì phát ra những tiếng kim loại va với nhau.

"Chỉ cần bắt được con Bọ ngựa này thì có thể hấp dẫn một lượng lớn Cá mặt trời." Thạch Hạo lẩm bẩm, nó tập trung vào con hung linh kia, trực giác nói cho nó biết con này không hề dễ chọc!

Tuy rằng còn thiếu hai ba loại mồi nhử nữa thế nhưng Thạch Hạo cũng không muốn tìm kiếm nữa, chỉ cần có thể bắt được con Bọ ngựa này thì có thể bù đắp cho những loại kia rồi.

"Xoẹt!"

Một chiếc đao bạc sáng như tuyết từ trên trời bổ xuống, to lớn vô cùng, không gì không thể đâm thủng.

Thạch Hạo nhẹ nhàng tránh né, sau đó đột nhiên ôm lấy một tảng đá nặng mấy trăn ngàn cân rồi ném mạnh về phía chiếc đao bạc kia.

"Keeng!"

Đao bạc hơi run lên một chút rồi chém đôi tảng đá đó ra, vô cùng ngọt, không gì cản nổi.

Thạch Hạo rất kinh ngạc, trên bàn tay nó xuất hiện một con cá màu đen, đây là một luồng lực lượng của Thái Âm được vận chuyển mà tạo nên, mang theo một mảnh sóng lớn màu đen dâng lên trời cao, giam cầm lại thanh đao kia.

"Xoẹt!"

Khi mà thanh đao bị giam cầm thì Bọ ngựa cánh bạc tự mình bay tới, nó che kín cả bàu trời, đánh xuống từng luồng phù văn, vô cùng hung mãnh.

Ngay sau đó, Thạch Hạo liền ra tay, dưới tình huống không có sử dụng tới thần thông Côn Bằng thì trận chiến đấu này xảy ra rất kịch liệt, bởi vì con Bọ ngựa cánh cứng này cảnh giới cực cao, vô cùng mạnh mẽ.

Cuối cùng, nó thành công giết chết con Bọ ngựa này, tóm gọn được con sinh linh vô cùng kỳ dị này.

Đây là một hồ dung nham bao la, vô cùng rộng lớn, đảo mắt nhìn cũng không thể thấy được bờ, chỉ toàn màu đỏ đậm, khí nóng cuồn cuộn, bầu trời bị thiêu đốt như biến thành màu đỏ chót.

"Chính là nơi đây, ngoại trừ vùng đất cấm ở nơi sâu nhất trong tổ địa*, thì hồ dung nham nơi đây hẳn là lớn nhất rồi."

(Tổ địa: vùng đất của tổ tiên - đất tổ)

Thiếu nữ mắt to và mấy thiếu niên kia dẫn Thạch Hạo tới nơi đây, bọn họ đều là những người tương đối hiểu rõ tổ địa, làm việc rất nhanh nhẹn, đương nhiên những người này cũng là dựa theo sự tìm tòi của người đi trước mà mới tới được nơi đây.

Thạch Hạo cẩn thận từng li từng tí, nó bay lên trên không rồi quăng xuống một ít mồi nhử, không dám quăng hết toàn bộ sợ lãng phí.

Sau nó, nó dẫn theo mấy người kia lùi lại phía sau, trốn ở trên bờ rồi cẩn thận quan sát.

Không lâu sau, sóng nước nhấp nhô, nơi phương xa xuất hiện những ánh sáng màu vàng chói mắt chiếu rọi cả hồ lớn.

"Quá nhiều!" Vài thiếu niên trợn mắt ngoác miệng.

Ở bên trong hồ, từng đàn Cá mặt trời màu vàng vọt tới, cảnh tượng có chút dọa người.

Thạch Hạo mừng rỡ, nếu như bắt hết toàn bộ thì không biết sẽ luyện

được bao nhiêu chất lỏng thần tính đây? Chắc chắn là có thể đột phá đến cảnh giới Minh Văn hậu kỳ!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 348: Thu Hoạch To Lớn.

Bên trong hồ dung nham xuất hiện hàng loạt điểm sáng chói mắt, từng đàn Cá mặt trời bơi lội, cảnh tượng có chút dọa người, từ trước tới nay Thạch Hạo chưa từng thấy nhiều Cá mặt trời như thế, số lượng ở đây cũng phải tới mấy ngàn con.

Trước kia, nếu có thể bắt được hơn một trăm con thì đã được coi như là được mùa bội thu rồi, nhưng nếu so sánh với hiện tại thì đó quả thật là hai cấp độ hoàn toàn khác nhau.

"Quả thật là quá nhiều, không biết có phải hay không toàn bộ Cá mặt trời đều ẩn trốn ở bên trong cái hồ lớn này." Một thiếu niên thán phục.

Chúng nó tới nhanh mà đi cũng nhanh, bởi vì chút ít mồi nhử đó không coi là gì cả, một bộ phận tới trước khi đi qua thì đã ăn sạch sẽ.

Ánh sáng vàng lóe lên, chúng nó lại tiến vào sâu trong đáy hồ rồi biến mất không thấy tăm hơi, nếu như có thể luyện hóa hết mấy ngàn con cá thần này thì sẽ được bao nhiêu chất lỏng thần tính đây?

"Phải đánh một ván thật lớn!" Nhiệt huyết của mấy thiếu niên kia cũng sôi trào theo.

Sau khi Thạch Hạo bình phục lại sau sự kinh ngạc thì nó lặng lẽ ngồi đợi, sợ quấy nhiễu những sinh linh trong hồ lớn này, sau đó nó bắt đầu bố trí ở xung quanh, trước tiên là khắc xuống một ít phù văn cần thiết.

Nó gọi mấy vị thiếu niên kia tới hỗ trợ, đưa cho bọn họ một ít bảo cụ mạnh mẽ, đến thời điểm đó thì sẽ đồng loạt ra thay ngăn chặn, bởi vì có quá nhiều Cá mặt trời, một người khẳng định không thể nào bắt hết được.

Hơn nữa, bầy cá này lại lớn như thế, hơn phân nửa là xuất hiện Cá mặt trời vương có đạo hạnh cao thâm, một khi bắt được nói không chừng sẽ xảy ra phảng kháng kịch liệt và xuất hiện đại chiến.

Rốt cuộc, nó bố trí đâu vào đó, sau đó tiến lên phía trên hồ lớn bắt đầu quăng mồi nhử với diện tích lớn hơn, mỗi một bột phấn mồi nhử hạ xuống thì sáng lên lấp lánh.

Thạch Hạo cũng không có ở lâu mà nhanh chóng rời đi, ẩn mình trong bóng tối, đợi chờ bầy cá xuất hiện.

Quả nhiên, một lát sau ánh vàng chói mắt lại xuất hiện, dung nham màu đỏ dần phai màu, bầy cá nổi lên, miệng lớn nuốt vào những miếng mồi nhử óng ánh này, đồng thời tạo ra một ít hiện tượng kì lạ ở nơi đây.

Những con Cá mặt trời này đều là những sinh linh không phải bình thường, đạo hạnh của chúng đã có từ lâu, khi xuất hiện và tụ tập cùng một chỗ, rồi cùng nổi lên trên mặt dung nham thì dâng lên những làn khí lành lượn lờ như tia chớp, bắt đầu hô mưa gọi gió.

Những áng mây đen lớn xuất hiện và trút xuống từng trận mưa dung nham, nơi đây có vẻ vô cùng quỷ dị, trong đó còn có một luồng tia chớp thô to ầm ầm đánh xuống.

Bên trong bầy cá có con dài tới nửa mét, cũng có những con xông thẳng lên không trung nuốt lấy hào quang được phóng ra từ đám mây đen kia, cảnh tượng hiếm thấy khiến người xem trợn tròn con mắt.

Thạch Hạo biết, không thể chờ thêm được nữa.

Lúc này, những khu vực gần hồ lớn này liền có người phóng tầm mắt nhìn lại, lộ ra vẻ nghi ngờ, nói: " Đó là cái gì vậy? Qua xem một chút."

"Ồ, là một loại cá thần, hình như ta từng nghe nói là nó đã xuất hiện ở đây rồi thì phải, hơn nữa còn là một bầy lớn." Cầm đầu đám người này là một thiếu niên trên đầu mọc ra sừng ngọc, ánh mắt nóng bỏng, vung tay lên

nói; "Phong tỏa nơi này lại cho ta, chớ có để lộ tin tức, chúng ta tới bắt thôi."

Mọi người tập tức hiểu rõ, nên nhanh chóng hành động!

"Thiếu chủ, hình như bên khác cũng có người tiến tới, hồ này quá lớn chúng ta phong tỏa không được." Có người vội vàng nhắc nhở, lộ ra vẻ sốt sắng.

Quả nhiên, bóng người lập tức nhiều hơn, một hướng khác cũng có một nhóm sinh linh nhân số còn nhiều hơn cả bọn họ.

Đánh sinh linh này có thân thể hình người thế nhưng lại mọc ra bốn mắt, hiển nhiên là một bộ tộc mạnh mẽ của vực ngoại, bọn họ tới bên hồi, mấy người cầm đầu lộ vẻ kích động, nhìn chằm chằm vào kim quang trong hồ lớn.

"Ồ, không ngờ là Cá mặt trời mà còn nhiều như thế nữa, nếu như bắt hết toàn bộ thì ta chắc chắn sẽ đạt tới một cảnh giới đáng sợ." Một trong số người cầm đầu còn trẻ tuổi kích động đến nổi bốn mắt đỏ rực, ánh mắt vô cùng nóng bỏng.

Trên thực tế cũng không chỉ có hai phe thế lực, cuối cùng có nhóm thứ ba xuất hiện nhìn chằm chằm về hồ lớn, vẻ mặt không chút thân thiện, hận không thể lập tức chiếm làm của riêng.

Đến lúc này, Thạch Hạo cũng đã động thủ, nếu không thì sẽ không còn kịp nữa, cả người phát sáng, ánh lửa bao phủ giống như là một điện thần, khống chế chén Hóa Thiên nhảy thẳng vào trong dung nham, bắt đầu đánh bắt.

Ba nhóm người ngựa kia cũng không nói nhiều, tất cả đều vọt tới cướp lấy Cá mặt trời.()

"Các ngươi là người nào, đây chính là Cá mặt trời mà chúng ta dụ chúng tới, các ngươi không thể cướp." Thiếu nữ mắt to tức giận, nên biết, vì những miếng mồi nhử kia mà bọn họ đã cực khổ mấy ngày liền, đại chiến với

những sinh linh hung tàn nhất, vất vả lắm mới gom góp được mồi nhử để dẫn dụ Cá mặt trời, kết quả lại bị người khác tới giành phần.

"Ồ, ở đây còn có một người đẹp." Có người cười khẩy.

"Đừng có nói nhảm, mau mau bắt lấy Cá mặt trời đi, không được để chúng chạy thoát, những thứ này đều là vật vô giá!" Có người quát lên.

"Đám người các ngươi, chớ có ngu mà làm ẩu, nhanh nhanh bắt đi!" Có người lớn tiến quát mắng.

Nơi này trở nên hỗn loạn, từng đám người vọt tới, ánh mắt đỏ rực, điên cuồng cướp lấy đàn Cá mặt trời này.

Trước kia Thạch Hạo bày xuống một ít trận văn thế nhưng chủ yếu là giúp cho mấy vị thiếu niên phe mình bắt đàn cá này, rất khó mà ngăn cản được đám người kia.

Ba thế lực đánh tới gần, không chỉ có cướp lấy Cá mặt trời mà còn ra tay với mấy người thiếu niên kia, tình thế bây giờ rất nguy cấp.

Thạch Hạo thở dài, truyền âm cho bọn họ và kêu họ tránh lui, đừng nên chống lại, mình nó cũng đủ bắt hết rồi.

"Đừng đuổi, mau chóng bắt lấy đàn Cá mặt trời này đi, thiếu một con thì tổn thất nghiêm trọng đi một phần."

"Đúng, chính sự quan trọng hơn, đúng là trời giúp chúng ta, đây chính là phần thưởng tốt nhất của trời xanh mà!" Những người này cười to, ba thế lực phòng bị lẫn nhau, cũng không có truy đuổi đám thiếu nữ mắt to kia nữa.

Thạch Hạo lạnh nhạt, một mình chiếm cứ một khu vực, dùng chén Hóa Thiên điên rồi ra tay điên cuồng, từng con Cá mặt trời bị giam cầm rồi bị hút vào bên trong.

"Ồ, có chút bản lĩnh." Có người kinh ngạc, liếc nhìn nó.

"Ầm!"

Đột nhiên, ánh sáng màu vàng trong hồ tăng vọt, mấy con cá lớn hơn nửa mét bắt đầu làm loạn, tạo nên những cơn sóng dung nham cuồn cuộn, mang theo một lượng lớn phù văn.

Lúc này có nhiều người bị cuốn vào bên trong, họ kêu lên thảm thiết rồi hóa thành xương khô, máu thịt gân xương đều tan biến. Cùng lúc đó, những tia chớp ở giữa không trung trở nên điên cuồng, mây đen cuồn cuộn đè ép xuống dưới, tấn công những người này.

Trong nháy mắt tiếp theo, ánh sáng màu vàng trong hồ lại càng thêm chói mắt, toàn bộ Cá mặt trời đều bị làm cho tức giận, mấy ngàn con bạo động phóng ra phù văn.

"Không xong, mau lui lại!"

"Xoẹt" một tiếng, hàng loạt phù văn từ trong hồ vọt mạnh lên đánh về phía không trung, lúc này gần nửa số người bị nổ tung, vỡ thành vô số mảnh, không đỡ nổi một đòn.

Không phải những người này yếu, mà do bầy Cá mặt trời quá mạnh, ở trong đó có mấy con là lão yêu nhiều năm, hơn nữa còn là một bầy cá khổng lồ như thế, phù văn hợp lại thì tạo ra uy thế không thể tưởng tượng nổi.

Những người sống sót đều là kẻ mạnh, trong mắt họ lộ ra vẻ hung hăng, điên cuồng điều khiển bảo cụ công kích từ ngoài biên giới, đánh tan bầy cá rồi bắt đầu bắt giữ.

Ban đầu, khi bầy cá mạnh mẽ này hợp lại cùng nhau thì sẽ tạo ra uy thế kinh người, thế nhưng một vùng dưới hồ dung nham bị người khác đánh hạ khiến cho bọn chúng hoảng loạn. Thạch Hạo ẩn nấp mà đi, không hề gây ra một tiếng động nào, mười đại Động Thiên cùng mở ra, ổn định lại một nhóm thuộc bầy cá rồi lấy ra chén Hóa Thiên điên cuồng bắt giữ.

Mà ba thế lực kia cũng mạnh mẽ không kém, trong đó có một người hầu

tuổi đã già đạt tới cảnh giới Minh Văn hậu kỳ, vô cùng mạnh mẽ.

Đàn Cá mặt rối loạn lớn, bị chia thành nhiều nhóm khác nhau, còn những người này thì điên cuồng bắt giữ, đương nhiên trong quá trình này cũng gặp phải sự đánh trả của chúng, chết và bị thương mấy người.

"Bùm!"

Tia điện lấp lóe, dung nham ngập trời, cuối cùng đàn cá tản ra bốn phương tám hướng mà chạy trốn.

Ai cũng không muốn buông tha, bọn họ điên cuồng ra tay, một đường vừa đuổi theo vừa đánh, liên tiếp bắt được một cách thuận lợi, thậm chí còn bắt được mấy con cá lớn.

"Xoẹt!"

Mãi cho tới khi xuất hiện một luồng ánh sáng vàng đánh ông lão có cảnh giới Minh Văn hậu kỳ thành tro bụi, lúc này bọn họ mới ngơ ngác rồi nhanh chóng dừng lại, và sau đó là cấp tốc bỏ chạy.

Sâu trong hồ lớn có một đoàn ánh sáng óng ánh, hết sức rực rỡ, mạnh mẽ vô cùng, nơi đó có một con cá đã trở thành một vị Vương thật sự, dài tới hơn một thước, nó cứ như là một con rồng vàng vậy.

Thạch Hạo rất giật mình, con Cá mặt trời này quá mạnh, sợ còn đáng sợ hơn nhiều những vương hầu bình thường, nó trực tiếp hợp nhất cùng Bất Diệt Kim Thân, muốn thử xem có chống lại được con Cá mặt trời này không.

Không hề nghĩ rằng, linh giác của con cá này quá mạnh mẽ, cuối cùng nó ngấm ngầm chịu đựng, rồi dẫn dắt đàn cá còn lại chìm sâu vào trong đáy hồ, hướng về nơi xa và biến mất trong hồ dung nham.

"Xin chào vị đạo huynh này." Một thiếu niên ở trên đầu mọc ra một cái sừng hướng về phía Thạch Hạo chào hỏi.

Lúc này, ba thế lực tụ tập lại lần nữa, thế nhưng số lượng cũng không còn nhiều, mỗi một thế lực cũng chỉ còn lại sáu bảy người mà thôi, hơn nửa đã chôn vùi trong hồ.

Thạch Hạo không thèm để ý, đám người này làm hỏng chuyện tốt của nó, tới tranh cướp nơi nó.

"Vị đạo huynh này, ngươi có thể hay là không bỏ qua vật yêu thích của mình, bán hết những con Cá mặt trời mà ngươi đã bắt được cho chúng ta hay không?" Một bên khác, người trẻ tuổi của tộc bốn mắt mở miệng, hơn nữa còn nháy mắt ra hiệu với những tộc nhân khác hòng ngăn chặn đường lui của Thạch Hạo, phòng ngừa nó chạy mất.

"Các ngươi muốn ăn một mình hay sao?" Phe nhóm thứ ba mở miệng, đây là Nhân tộc(tộc Người) đến từ vực ngoại, thực lực bất phàm, hiển nhiên xuất thân từ những giáo phái lớn, cầm đầu là hai thiếu nữ có khuôn mặt vô cùng xinh đẹp.

"Như thế thì đã sao, ba nhà chúng ta chia đều." Người trẻ tuổi của tộc bốn mắt lên tiếng.

"Dựa vào cái gì, tộc một sừng ta đến đây trước tiên, cũng là người phát hiện đàn cá này trước tiên, thuộc về chúng ta." Thiếu niên đầu mọc một sừng nói.

Thạch Hạo thờ ơ lạnh nhạt, những người này tưởng rằng nó làm một mâm thức ăn, cơ bản chẳng thèm để ý tới nó, cứ thế thương lượng chia cắt ra sao.

"Trước tiên nhìn xem thử hắn bắt được mấy con Cá mặt trời rồi tính tiếp." Một trong hai thiếu nữ lên tiếng, muốn Thạch Hạo phải tự mình dâng lên Cá mặt trời mà mình đã bắt được.

Thạch Hạo cười lạnh nói: "Ta cũng có ý này, các ngươi cũng nên đưa ra Cá mặt trời mà mình đã bắt được để cho ta nhìn xem thử số lượng bao nhiêu,

nếu như có thể bù đắp được sự tổn thất của ta thì bỏ qua, nếu như không thì toàn bộ nhảy vào hồ làm mồi nuôi cá luôn!"

Nó hoàn toàn bộc phát, sớm đã chịu đựng đám người này lắm rồi, không chỉ phá hoại đại sự bắt giữ Cá mặt trời của nó mà còn muốn cướp sạch của nó, hơn nữa còn muốn giết người diệt khẩu.

Nó vừa nói ra lời này thì khiến cho ba thế lực giật mình, nên biết bọn họ đã từng thăm dò qua, đám thiếu nữ mắt to kia vì sợ hãi mà đã bỏ chạy hết, chỉ còn lại một người như nó thì lợi hại thật hay sao?

Nhưng bây giờ thì không được đúng cho lắm, khí thế người này phát ra sao lại khiến người khác bất an như vậy.

"Ông bạn, hay là quên đi thôi, hôm nay đã có chỗ mạo phạm kính xin rộng lòng tha thứ."

"Xin lỗi Đạo huynh, hôm nay chúng ta cũng có chút thô lỗ, sau này còn gặp lại."

Những người này vẫn đang thăm dò, đồng thời cũng có một số người cảm thấy không đúng lắm nên muốn rút lui.

"Xin lỗi thì không cần, nhưng Cá mặt trời phải hiến dâng lên." Thạch Hạo nói với giọng lạnh lùng.

"Ngươi đừng nên khinh thường người khác quá đáng đấy!" Thiếu niên một sừng trầm giọng nói.

"Là ai khinh người quá đáng, mồi nhử là do ta thả xuống, còn các ngươi thì thừa dịp cháy nhà mà đi hôi của, sau đó còn muốn tính toán cả ta nữa, nếu không dạy bảo các ngươi thì quả là một nỗi khổ của ta đó." Thạch Hạo nói với giọng lạnh lẽo, mấy ngày nay nó đã bỏ biết bao tâm huyết công sức vào thứ mồi nhử này.

"Ra tay, giết hắn!" Thiếu niên một sừng luôn luôn là người không muốn

chịu thiệt, tuổi trẻ bồng bột, đặc biệt sau khi tiến vào Hoang Vực thì cảm thấy mình có thể làm việc mà không cần phải sợ ai.

Xung quanh đó, mấy người trung niên cũng nhíu mày thế nhưng cuối cùng vẫn nghe theo mệnh lệnh, ra tay cùng một lúc.

"Đúng là đồ không biết sống chết, không có tiến vào Hư Thần giới quan sát trận chiến đó à, đúng rồi, nghĩ tới việc gần đây các ngươi mới tiến vào đây nên chắc cũng không lo nổi những chuyện khác." Thạch Hạo nói.

Mấy người trung niên này hết sức lợi hại, đều là kẻ mạnh có cảnh giới Hóa Linh hậu kỳ, nhìn như trung niên nhưng thật ra họ đều đã hơn bảy tám mươi tuổi rồi, thời gian tu đạo rất lâu.

"Ầm!"

Bọn họ hợp lực điều khiên một cái lò đỏ rực trấn áp về phía Thạch Hạo, ở bên trong bay ra từng chùm lửa, hơi thở tỏa ra rất kinh khủng.

Thạch Hạo lạnh lùng, cả người nó phát ra ánh đen, trong mi tâm bay ra một con cá màu đen thế nhưng chỉ dài hơn một tấc, là do phù văn hóa thành, mang theo sóng biển màu đen ngập trời.

Nó đang thử nghiệm uy lực của bảo thuật Côn Bằng, ầm một tiếng, con cá thần dài hơn một tấc kia vẫy đuôi liền chấn cho chiếc lò đỏ rực kia nổ tung.

"Cái gì?" Tất cả mọi người khiếp sợ.

Tiếp theo, con cá đó bơi lội, há miệng phun ra một dòng nước màu đen, dòng nước đó hóa thành sức mạnh của Mặt Trăng, bao phủ lấy mấy người trung niên kia lại.

"Không!"

Bọn họ kêu to rồi cả người bị đóng băng lại, bọn họ không ngừng điều

khiển phù văn, thi triển những thần thông mạnh nhất nhưng cơ bản đều không có tác dụng.

Rất nhanh, mấy người này bị đóng băng rồi sau đó nứt ra từng miếng, hóa thành những hạt bụi màu đen, bị tiêu diệt ngay tại chỗ.

Thiếu niên một sừng kia kêu to, bị dọa đến nổi sắc mặt trắng bệch, run sợ tới tận trong linh hồn, xoay người bỏ chạy, Thạch Hạo đuổi theo rồi giơ chân, một cước đạp rơi hắn xuống mặt đất.

"Cho rằng lời nói của ta là gió thổi bên tai à, dâng lên những con Cá mặt trời mà các ngươi đã đạt được, để ta nhìn xem có thể bù đắp lại tổn hại của ta hay không." Thạch Hạo nói rất lạnh lùng, đồng thời nhìn về hai phe khác.

"Đạo huynh, chúng ta nhận lỗi, chuyện vừa nãy là bọn ta có lỗi, chuyện gì cũng từ từ rồi nói." Người trẻ tuổi của tộc bốn bắt mở miệng, vẻ mặt cực kỳ khó coi.

"Ta không muốn phí lời, bỏ lại bảo cụ, dâng lên Cá mặt trời, như vậy có thể cân nhắc tha chết cho ngươi." Thạch Hạo lạnh lùng nói.

Một bên khác, hai thiếu nữ Nhân tộc đến từ vực ngoại dẫn theo mấy vị người hầu già, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, một trong hay người vẫn mạnh miệng như trước, nói: "Ngươi cũng nên biết chúng ta đến từ Phiêu Miểu cung, cũng có chút giáo thống cho nên không phải ngươi có thể quát mắng được, cẩn thận nếu không lại rước tại họa lớn cho sư môn của ngươi đó."

"Rầm!"

Trong nháy mắt, Thạch Hạo dùng bảo thuật Côn Bằng nhanh chóng lướt ngang cơ thể tiến tới sát bên cạnh, tung một cái bạt tai, đánh nàng bay ngược ra ngoài, nói: "Ta ghét nhất người khác uy hiếp ta."

Thiếu nữ có khuôn mặt xinh đẹp há hốc miệng, sau đó la hét: "Phiêu Miểu cung chuẩn bị tiến vào Hoang Vực, ngươi chính là đang rước họa cho sư môn của ngươi đấy!"

"Ầm!"

Thạch Hạo đá một cước ở trên không, đá văng nàng ra xa mấy trăm trượng, ngã ầm trên mặt đất, trong miệng rụng vài cái răng, nói không nên lời.

"Giết hắn!" Một thiếu nữ khác kêu lên, bởi vì nàng đã nhìn ra được, không thể nào chống lại được, không bằng chiếm lấy thế chủ động liên hợp với người của tộc bốn mắt.

Trận chiến sau đó bùng phát, không thể nào tránh khỏi được, con cá thần màu đen dài một tấc kia bơi lội, hàng loạt bảo cụ lần lượt nổ tung, vài tên người hầu già mạnh mẽ đều bị tiêu diệt.

"Bụp!"

Thạch Hạo một cước đạp xuống, đạp chết một thiếu nữ.

Mỗi phe chỉ còn lưu lại đúng một người, bởi vì nó còn có lời muốn hỏi.

Khi kiểm kê lại chiến lợi phẩm Thạch Hạo rốt cuộc nở nụ cười, những người này tuy rằng quấy rầy việc đánh cá của nó thế nhưng tổn thất cũng đã bù đắp lại, những người này tổng cộng bắt được năm sáu trăm con.

Hơn nữa, chính nó cũng bắt được hơn ngàn con, đây coi như là một mùa bội thu.

Trên thực tế, cho dù không bị quấy rầy thì nó cũng không thể tóm hết toàn bộ được, nhiều nhất cũng ở con số này mà thôi.

Thạch Hạo cũng không có vội thẩm vấn mà trấn áp bọn họ lại rồi thua vào trong pháp khí, sau đó bắt đầu dùng chén Hóa Thiên luyện hóa Cá mặt trời.

Cuối cùng, bên trong chén nhỏ xuất hiện chất lỏng màu vàng óng ánh, vô cùng rực rỡ, tinh hoa thần tính chảy xuôi, lần thu hoạch này vượt quá sức

tưởng tượng của nó, khiến cho nó vui mừng không thôi.

Thạch Hạo lại bế quan, tìm một nơi thật bí mật để tăng cao tu vi, khi nó trở ra thì đã đột phá và tiến vào cảnh giới Minh Văn hậu kỳ!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 349: Xuất Quan.

Thạch Hạo tiến vào cảnh giới Minh Văn hậu kỳ, toàn bộ đều thay đổi, lỗ chân lông của thân thể khi đóng mở thì có thể nhận biết được những gợn sóng và nhấp nhô của quy tắc cùng trật tự trong trời đất.

Không thể nghi ngờ, sau khi bước vào cửa ải này, thực lực của nó đã tăng lên rất nhiều, trải nghiệm và cảm ngộ cũng khác xưa rất nhiều.

Thời khắc này, khi nó hô hấp thì từ trong mũi phóng ra là những phù văn, tinh khí cứ như là Chân Long quấn quanh thân thể, vô cùng thần kỳ khác thường, hơi thở của nó mạnh mẽ vô cùng.

Cái cảm giác này rất là dễ chịu, nó vui sướng ở trong lòng, tinh thần sung mãn, nội tâm an lành và không minh.

"Nói cho ta một ít chuyện ở vực ngoại đi." Thạch Hạo thả ba người ở vực ngoại đang bị phong ấn trong pháp khí ra, bắt đầu tra hỏi bọn họ.

Thiếu niên một sừng chấn động trong lòng, mạnh mẽ như hắn, được xưng là thiên tài thế nhưng bây giờ lại trở thành tù binh, một người trẻ tuổi thuộc Nhân tộc hơn nữa còn nhỏ hơn hắn vài tuổi lại có thể đánh bại hắn một cách dễ dàng, đây thật sự là một đả kích rất lớn.

Ngay cả người trẻ tuổi tộc bốn mắt kia cũng chỉ mới hai mấy tuổi, cũng là cảnh giới Minh Văn hậu kỳ thế nhưng, khi so sánh với Thạch Hạo thì hắn có cảm giác cực kỳ xấu hổ.

Đến cả thiếu nữ có sắc đẹp xuất chúng kia cũng u sầu, nàng là đệ tử kiệt xuất của Phiêu Miểu cung, thế nhưng khi tới Hoang Vực thì lại bị một tên nhà quê chỉ cần nhấc tay là có thể trấn áp, cái mà được cho là thiên tài của nàng khi đứng trước mặt nó thì đúng là một chuyện cười.

"Tuổi thật của ngươi là bao nhiêu thế?" Bọn họ không cam lòng, muốn hỏi rõ chuyện này.

"Vài tháng nữa thì tròn mười bốn tuổi." Thạch Hạo nhìn bọn họ, mặt không hề cảm xúc, sau đó lạnh lùng lên tiếng: "Đến cùng là ta hỏi các ngươi hay là các ngươi tra hỏi ta?"

Ba người thở dài, mới hơn mười ba tuổi, con bà nhà nó... Còn có lẽ trời nữa hay không, chưa từng thấy người trẻ tuổi nào yêu nghiệt như thế này, cũng quá mạnh mẽ mà, cho dù truyền nhân kiệt xuất nhất của mấy giáo phái lớn thời Thái Cổ thì cũng không nhất định sẽ thắng được.

Thậm chí, bọn họ còn hoài nghi người này là đệ tử bí truyền của Tây Thiên giáo, Tiệt Thiên giáo, được "nuôi thả" trong Hoang Vực, nếu không thì đời nào nghịch thiên như thế được?

Ba người vô cùng hối hận khi chọc phải thiếu niên như thế này, thật đúng là gieo gió gặt bão, nếu như không phải tham thêm vài con Cá mặt trời thì đời nào gặp phải chuyện này, tất cả đều do mình rước lấy.

Thạch Hạo thẩm vấn, muốn biết chuyện tình ở vực ngoại, ban đầu ba người còn không có phối hợp, chống cự kịch liệt, thế nhưng cuối cùng cũng phải thỏa hiệp, nói ra hết những chuyện mà mình biết được.

Thậm chí, Thạch Hạo còn đạt được một vài loại tiểu thần thông từ ba người này thế nhưng sau khi đề cập tới bảo thuật trấn giáo thì ba người kêu to, mi tâm rạn nứt không ngừng chảy máu, đã bị bày xuống cấm chế.

Bất kỳ một giáo nào thì đều đặc biệt coi trọng truyền thừa của mình, vì phòng ngừa tiết lộ ra ngoài nên đã bày xuống rất nhiều hậu chiêu, không tiếc tất cả mà khắc phù văn có tính chất hủy diệt vào trong thần hồn của các đệ tử.

Cuối cùng, Thạch Hạo giúp bọn hắn chết một cách anh dũng, chưa từng nhục nhã mà chỉ một chiêu kiếm xẹt qua, ba cái đầu người bay xa tới mười

mấy mét mang theo những dòng máu tươi bắn ra xa.

Nó đứng ở chỗ này, chậm rãi tiêu hoa những tin tức mới chiếm được, rất lâu sau mới rời đi.

Thạch Hạo đi tìm đám người thiếu nữ mắt to, bọn họ cũng không có bị thương gì cả, họ lại tiếp tục bắt đầu hành động đi tìm kiếm hung thú, luyện chế mồi nhử, đánh bắt Cá mặt trời.

Như trước, vẫn là một cái hồ lớn, Cá mặt trời tới mấy ngàn con, thế nhưng trải qua việc bắt giữ lần trước thì những sinh linh này càng thêm cẩn thận, không có bị rơi vào bẫy.

Thạch Hạo tốn thời gian hai ngày thì mới tìm được tung tích của bọn chúng, kết quả này có một phần là dựa vào mồi nhử, mà chủ yếu hơn là nhờ vào viên Trùng Đồng kia nên mới phát hiện được khu vực hoạt động của chúng.

Lần này, nó mạnh mẽ đánh bắt, lao thẳng vào trong dung nham triển khai chiến đấu kịch liệt, bởi vì có đã khiến cho con Cá mặt trời vương tức giận nên cuộc chiến diễn ra rất là tàn khốc.

Không thể không nói, Cá mặt trời vương dẫn đầu mấy ngàn con sinh linh cùng quyết chiến với Thạch Hạo, cảnh tượng vô cùng khủng bố, toàn hộ hồ dung nham đều sôi trào cả lên.

Cuối cùng, Thạch Hạo đánh nó bị thương, bắt được hơn một ngàn con Cá mặt trời, còn con Cá mặt trời vương kia thì dẫn những con còn lại trốn vào sâu trong dung nham, biến mất chẳng thấy đâu.

Thạch Hạo cũng không tham lam, khi đạt được thứ mình cần rồi thì cũng không có đuổi tận giết tuyệt nữa, sau khi nó trở lại thì mấy thiếu niên kia đều kích động, ánh mắt nóng bỏng nhìn nó.

Thạch Hạo luyện Cá mặt trời, lần này đưa cho bọn họ không ít, mấy ngày nay nó đều dựa vào sự giúp đỡ của những người này, nên mới có thể tu

hành thuận lợi như vậy.

Sau khi bế quan hết nửa ngày thì Thạch Hạo xuất quan ngay lập tức, nó thở dài nhẹ nhàng, quả nhiên đúng như dự liệu, hiện tại vật chất thần tính được ẩn chứa trong Cá mặt trời đã không có tác dụng với nó.

Chính xác mà nói thì hiệu quả không còn cao nữa, gần đây nó một đường thế như chẻ tre, không ngừng vượt cửa ải, trong thời gian ngắn nhất đột phá đến cảnh giới Minh Văn hậu kỳ, thân thể nắm giữ một ít "Đề kháng tính chất của thuốc", bởi vì ăn quá nhiều Cá mặt trời.

"Haizz, chỉ có thể dừng lại ở đây thôi." Thạch Hạo than nhẹ.

Bên trong chén Hóa Thiên còn có rất nhiều chất lỏng màu vàng, nó lần nữa chia cho đám thiếu nữ mắt ta một ít rồi sau đó để cho mấy người áo đen dẫn đường đi tìm Hỏa Linh Nhi.

Hỏa Linh Nhi cũng đang đi tìm cơ duyên cho chính mình, muốn vào Thượng Cổ Thánh Hoàng cung nên nàng vẫn không ngừng nghĩ biện pháp.

"Nhiều thần dịch như thế?"

Khi Thạch Hạo lấy ra chất lỏng Cá mặt trời thì gương mặt xinh đẹp của nàng càng thêm rạng ngời, Hỏa Linh Nhi vô cùng khiếp sợ, tên này quá lợi hại.

"Hơn ngàn con Cá mặt trời thì luyện ra được thần dịch này, cho mấy người kia một ít, phần còn lại thì đều nằm ở đây, cảm ơn!" Thạch Hạo nói.

Lần này, người nó muốn cảm ơn nhất chính là Hỏa Linh Nhi, nàng đưa nó vào tổ địa Hỏa Quốc, nếu không thì đời nào có loại cơ duyên to lớn như thế này, lời nói của nó rất chân thành.

"Được, ta không thèm khách khí nữa." Hỏa Linh Nhi cười rất tươi, ánh mắt lưu chuyển, vóc người xinh đẹp làm điên đảo lòng người.

Nàng chuyển chủ đề, nói: "Đúng rồi, mấy ngày nay khi ngươi đang tu hành thì bên ngoài xảy ra chút chuyện. Người của hồ Ma Linh tới Hoàng Đô, súyt chút nữa thì đã phá bỏ phủ Thiên Hầu của ngươi rồi nhưng rất may là được Thạch Hoàng đánh lui."

Thạch Hạo nghe thấy thế thì ánh mắt lóe lên, nói: "Đó là muốn trả thù ta à? Vậy ta phải tới Hư Thần giới lần nữa rồi."

Nó vẫn luôn có ý định, muốn tiến vào trong Hư Thần giới săn bắt sinh linh thuần huyết, xông vào những Thái Cổ Thần Sơn kia, càn quét qua một lần những cấm địa đối địch với mình.

Nhưng mà nó cũng biết, làm như thế thì sẽ rất nguy hiểm, bên trong những cấm địa này có sự tồn tại vô cùng khủng bố, ở Hư Thần giới không làm gì được nó nhưng khi ra thế giới hiện thực thì sẽ có chuyện ngay.

Vì vậy nó vẫn luôn kiêng kỵ, không có bắt đầu hành động.

Hiện tại nó lại cảm thấy cần phải đi tới một lần, mặc dù không đại khai sát giới nhưng cũng phải khiến họ kinh sợ, khiến bọn họ làm việc bớt hung hăng quá đáng đi.

"Đứa nhóc hung tàn lại tới nữa rồi!"

Tin tức này vừa ra, Hư Thần giới rung chuyển!

Thạch Hạo hiện tại, ở Hư Thần giới có uy danh hiển hạch, quét ngang Vũ tộc, các đại giáo cổ như Thác Bạt tộc, càng là ép cả hồ Ma Linh, ai có thể cùng so tài?

Hiện tại ở bên trong thế giới được xây dựng từ sức mạnh tinh thần của các Thần thì cũng chỉ mỗi Thạch Nghị mới có thể ngăn cản được bước chân của nó, người khác tới đều phải nhận lấy thiệt thòi.

Thạch Hạo đã tới hồ lắm màu xanh lam, vẫn là địa phương trước đây, lại một tát dập nát cửa chính của hồ Ma Linh khiến cho sơm môn hùng vĩ hóa

thành bột mịn.

Chuyện này khiến cho đám người bên trong tức giận thế nhưng chẳng hề có biện pháp gì.

"Ta cảnh cáo các ngươi, sau này phải kiềm chế lại một chút, chớ có lại đi tới Thạch Quốc diễu võ dương oai, nếu không ta giết sạch bộ tộc các ngươi."

Mọi người nghe thấy như thế thì trợn tròn mắt, những câu này mà nó cũng dám nói ra, người khác ai dám tới làm càn, tất cả đều ẩn núp rất xa.

"Người trẻ tuổi họ Thạch, không nên quá đáng, ngay cả Tế Linh của nước các ngươi cũng có một ngày sẽ chết đi, huống chi là ngươi." Một con nhện lớn đầy uy nghiêm lớn tiếng nói.

"Chuyện tương lai ai mà nói chắc được, tới hiện tại các ngươi nên thành thật một chút." Thạch Hạo quát lên.

Sau đó nó nghênh ngang rời đi, cơ bản không để ý đám sinh linh đầy mạnh mẽ này đang nghiến răng nghiến lợi.

Thạch Hạo đi bộ, mọi người đi đằng sau, ai cũng muốn biết nó chuẩn bị làm gì, cuối cùng nó tới trước khu vực của Thái Cổ Thần Sơn, quả thực đã gợi lên một hồi căng thẳng.

Xa xa có núi lớn nguy nga, khí thế hùng hồn, Thạch Hạo tới gần núi Thiên Thần thì có một ông lão đi tới, tự mình tiến vào Hư Thần giới để nói chuyện với nó, bên cạnh còn có một thiếu nữ mặc áo tím.

Vân Hi cũng chẳng biết nói gì, tên quỷ này quả thật xem trời bằng vung, càng ngày càng lợi hại, chỉ một động tác của nó đã kinh động tới tổ phụ của nàng, không thể không tới đây.

"Người trẻ tuổi, chúng ta coi như cũng là không đánh không quen, ta tự nghĩ cũng chưa hề có lỗi gì với ngươi cả." Ông lão không thể bình tĩnh được, sợ tên nhóc này phát điên rồi hủy cả nơi này thì khổ.

"Ông lừa ta tới Bắc Hải, khiến cho ta suýt chút nữa đã chôn thây ở đó rồi." Thạch Hạo rất bất mãn.

"Chuyện đó đâu liên quan tới ta." Ông lão lên tiếng, đồng thời muốn đòi lại cái bao cổ tay - bảo cụ của Thần Linh.

"Ta cảm thấy, ông nên đưa cái kia cho ta thì hay hơn, gộp đủ thành một cặp, đã làm người tốt thì làm tới cùng luôn chớ." Thạch Hạo nói.

Ông lão vô cùng tức giận, đời nào sẽ đưa ra chứ, thế nhưng quả thật là lần trước núi Thiên Thần đã đuối lý, không có cách nào để đòi lại bao cổ tay kia được.

Thiếu nữ Vân Hi mắt ngọc mày ngài, xinh đẹp xuất trần, đứng ở một bên không ngừng cắn răng.

"Sao thế, còn muốn vật lộn với ta à? Ngươi còn lâu mới là đối thủ của ta." Thạch Hạo liếc nhìn những chỗ lồi lõm của nàng.

Việc này khiến cho Vân Hi tức giận, cảm thấy như có con sâu bò qua người, khi nghĩ lại những chuyện trước kia thì nàng khó mà bình tĩnh được, rất muốn bẹp chết tên quỷ này.

"Đúng rồi, ta vẫn rất tò mò, ông đến cùng là thuộc chủng tộc nào thế, ta đã đánh cược với nàng, nếu như thua thì phải tới bảo vệ thôn của ta, vậy mà nàng lại nuốt lời nữa chớ." Thạch Hạo hỏi ông lão, cũng chỉ về phía Vân Hi.

"Chúng ta là một chi nhánh rất nhỏ của tộc Thiên Nhân." Ông lão nói với giọng kiêu ngạo.

"Tộc Thiên Nhân, đó là chủng tộc gì thế, rất nổi danh hả, nếu như nàng tới bảo vệ thôn của ta thì chắc không có vấn đề gì chứ?" Thạch Hạo lên tiếng.

Lão già không nói gì, mà cô gái áo tím lại tức giận, cơ thể trắng noãn trở nên hồng hào, cứ như là một con báo muốn vồ về phía trước để giết con mồi.

"Nếu như có một ngày, khi ngươi có thể bước ra khỏi khu vực này, đạt tới một cảnh giới đủ mạnh thì ngươi sẽ hiểu tộc Thiên Nhân là như thế nào, khi đó ngươi sẽ kính nể với bộ tộc này." Ông lão nói.

Sau đó, ông lão khuyên nhủ nó đừng tới những Thái Cổ Thần Sơn khác nữa, như vậy cũng chỉ là vô dụng mà thôi, mặc dù ở Hư Thần giới nó có thể làm kinh sợ bốn phương thế nhưng trong thế giới hiện thực thì những ngọn núi Thần kia vẫn là những vùng cấm vô thượng không thể nào lay động.

Hỏa Quốc, tổ địa.

Thạch Hạo trở về, mở mắt, kỳ hạn một tháng đã không còn xa, nó không có dự định tiếp tục tu hành mà muốn đi dạo nơi đây, điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất của bản thân.

"Nơi đó chính là nơi trung tâm cấm kỵ của tổ địa, cũng không phải là không thể tiến vào, thế nhưng vô cùng nguy hiểm, ngươi phải cẩn thận, chúng ta cũng không có dám xông vào." Thiếu nữ mắt to nói.

Vùng đất cấm kỵ khác với những nơi khác, nơi khác không có một ngọn cỏ, thế nhưng nơi đây lại có rất nhiều cổ thụ, cắm rễ trong dung nham, cành lá sum xuê.

Thạch Hạo khá là kinh ngạc, trương truyền nơi này đã sinh ra Tế Linh Hỏa Quốc, được xưng là vùng đất thần.

Ở khu vực này, núi lửa rất nhiều, hồ dung nham cũng chẳng ít, từng cây cổ thủ lượn lờ ánh lửa chén kín cả bầu trời.

Sau khi đi vào, Thạch Hạo cảm thấy nơi này có không ít sinh linh, hơn nữa đều rất mạnh mẽ, không thiếu những cường giả cấp vương hầu!

"Chim lửa!"

Đó là một con chim toàn thân màu đỏ thẫm, thân thể nó to lớn như núi thế nhưng dài có mấy mét, toàn thân đỏ tươ, ánh lửa dâng trào.

"Cùng tộc với Địa Hồng điểu, đây là hậu duệ của Chu Tước sao?" Thạch Hạo khẽ nói.

Hỏa Quốc, lấy Lửa đặt tên, đồng thời bảo thuật trấn giáo của bọn họ cũng là đại thần thông kinh thế thuộc về Hỏa đạo, tục truyền Tế Linh của bọn họ rất có thể là một con Chu Tước.

Hỏa Linh Nhi từng nhắc tới, nơi đây không được sát sinh, nếu không thì sẽ khiến cho sinh linh nơi đây tức giận, nó ghi nhớ nên vẫn không có liều lĩnh.

Nó tránh xa con chim lửa này, không muốn bị phát hiện, nếu không vạn nhất xảy ra xung đột thì rất có thể mọi người của Hỏa Quốc sẽ nhằm vào nó, họ sẽ không cứu trợ.

Nơi miệng của một ngọn núi lửa mọc lên một cây cổ mộc to lớn, vỏ cây rạn nứt, thân cây cứng cáp, cứ như là một con rồng già nằm phục ở nơi đó, rễ cây đâm thẳng vào trong dung nham đỏ đậm để hút lấy sức mạnh thần tính.

Cây cổ mộc này không tầm thường, đứng rất xa thì có thể nhìn thấy, toàn thân nó tỏa ra hào quang óng ánh, phiến lá lấp lánh, linh khí ép người.

Thạch Hạo tìm tới nơi đó, đứng dưới tán cây ngước nhìn lên trên thì phát hiện có một tổ chim cũng không có lớn lắm nhưng cứ như là một mặt trời nhỏ đang phát sáng, tỏa ra sóng gợn mạnh mẽ.

Đường kính của tổ chim chỉ có hơn một thước, thần quang màu vàng dâng trào, hết sức kinh người.

Thạch Hạo đảo mắt nhìn xung quanh, thấy rất là yên tĩnh, cũng không có sinh linh nào qua lại, nó nhanh nhẹn và linh hoạt giống như một con khỉ, chỉ vài cú chạm chân đã tới trước tổ chim kia rồi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 350: Chu Tước.

Cái cây này cứ như là con rồng già đang ngủ đông, sau khi Thạch Hạo leo lên thì cảm thấy được toàn bộ cành lá ở đây đều đang hô hấp, có một loại đạo vận đặc biệt.

Giờ Thạch Hạo cũng không quan tâm đến những thứ này, cứ thế hướng lên trên nhanh chóng để tiếp cận với tổ chim, tổ chim có màu vàng óng chói mắt, được tạo thành từ những cành cây rất kỳ dị

Con mắt nó trợn tròn, tổ chim này quả là bảo bối, mỗi một cọng cây được bện thành tổ chim đều óng ánh, tỏa ra mùi thơm ngát.

Nó không có nhận ra được cây vàng này thuộc chủng loại nào, nhưng tuyệt đối là báu vật.

"Sẽ không phải là cành cây của thụ Thánh gì đấy chứ?" Nó nghĩ tới một đáp án.

Thạch Hạo đã tới ngọn của cái cây cổ xưa kia, khi tới gần tổ chim thì nó thì nó phát hiện hang ổ này như đang đóng kín, cứ như là tổ chim Khách*, chỉ có mỗi một cái lỗ để ra vào mà thôi.

(Chim Khách: còn gọi là chim Hỉ Thước - người xưa cho rằng chim khách là loài chim chuyên báo tin vui)

Tổ chim này giống như là một viên cầu màu vàng, bên trong trống rỗng, chỉ có một cái lỗ to bằng nắm tay dẫn ra bên ngoài, lấp lánh ánh vàng.

Thạch Hạo cười ha hả không ngừng, nếu không có cấm chế thì nó cũng chẳng cần lo lắng, liếc mắt vào trong cái lỗ, nhìn vào bên trong tổ thì ngay lập tức con mắt truyền tới cảm giác đau đớn.

Sao lại có ánh đỏ? Cứ như là cây kim đâm vào con mắt người khác, vô cùng khó chịu, nước mắt của nó không ngừng chảy xuống, cảm nhận được một luồng hơi thở sinh mệnh dồi dào.

Là một quả trứng màu đỏ?

Thạch Hạo khá là kinh ngạc, bên trong tổ có một quả trứng, toàn bộ màu đỏ đậm, hào quang tỏa ra vô cùng chói mắt khiến người khác không thể mở ra được.

Quả trứng to bằng nắm đấm, cứ như được tạo thành từ một khối kim cương bằng máu, lấp lánh và rực rỡ, phù văn nằm dày đặc, vô cùng ảo diệu.

Đáng sợ nhất chính là sức chấn động kia, hơi thở của sự sống vô cùng mạnh mẽ, tuy bị phong ấn bên trong vỏ trứng thế nhưng lại chỉ một ít hơi thở tản ra ngoài thì đã khiến cho linh hồn người khác rung động rồi.

Chỉ trong nháy mắt, Thạch Hạo lập tức biết được quả trứng này không phải là đồ thường, vượt xa bất kỳ quả trứng nào mà nó đã thấy qua, giá trị không sao tính toán được!

Việc này khiến cho ánh mắt nó rực sáng, sau khi tiến vào nơi sâu nhất trong tổ địa, vốn tưởng chỉ là loanh quanh một vài vòng nhưng không hề nghĩ rằng lại phát hiện ra một quả trứng như thế này, quả thật nằm ngoài dự liệu của nó.

Quan trọng nhất chính là, nơi đây không hề có cấm chế, chưa từng khắc xuống một đại trận nào, vô cùng an toàn, hoàn toàn không nguy hiểm, đây đúng là không hợp với lẽ thường.

"Thật sự là món quà quý giá mà trời cao dành tặng a!" Thạch Hạo thì thầm, ánh mắt sáng rực, không nói cái khác, chỉ riêng quả trứng này thì rất ghê gớm rồi, nó suy đoán, hơn phân nửa quả trứng này là trứng chim thần, nếu như ấp nở thì có ý nghĩa là đạt được một loại bảo thuật thời Thái Cổ.

Thạch Hạo xem đi xem lại, phát hiện cũng không có người nào dòm ngó

thì cũng chẳng chần chờ nữa, nhanh chóng đưa tay mò vào bên trong tổ chim rồi lấy quả trứng ra ngoài.

Trong chớp mắt, Thạch Hạo cứ như là bị sét đánh, suýt chút nữa đã làm rơi quả trứng xuống, vừa mới tiếp xúc thì có một luồng gợn sóng dồi dào ập tới, khiến cho nó khó mà thích ứng ngay được.

"Con bà nhà nó... thành tinh rồi à?!" Thật sự nó không rõ cho lắm, quả trứng này vẫn chưa được ấp nở thế nhưng thể sinh mệnh bên trong lại mạnh mẽ như thế? Có chút không hợp logic!

Nên biết, nó từng giết và ăn thịt qua một con Thanh Loan thật sự, chắc chắn là mạnh mẽ hơn quả trứng này, nhưng cũng không thấy có chỗ lợi hại nào.

Thể sinh mệnh này chưa từng ấp nở ra thế nhưng lại có gợn sóng như vậy, tuyệt đối vượt qua tưởng tượng, điều này khiến cho nó hoài nghi, chẳng lẽ đây chính là trứng của thủy tổ Chu Tước chân chính?

Nếu không thì sao lại như vậy được!

Cuối cùng, Thạch Hạo nâng quả trứng trên lòng bàn tay, nó hít hà, bởi vì ngoại trừ khí tức khủng bố ra thì quả trứng này rất là nóng.

Nếu không phải nó có thân thể có thể so sánh với Bất Phôi Kim Cương Thân của Tây Thiên giáo và Bất Diệt Kim Thân của Bổ Thiên giáo, đổi lại là người khác thì bàn tay sớm đã hóa thành bụi phấn rồi.

Nhiệt độ vô cùng đáng sợ, Thạch Hạo lấy ra một bảo cụ, món bảo cụ này vừa mới đụng vào quả trứng thì nhanh chóng bị nấu thành chất lỏng kim loại.

"Kỳ lạ thật!"

Thạch Hạo vò đầu bứt tai, chuyện này quả thật cứ như là khoai lang bỏng tay, cầm cũng không được mà vứt đi cũng không xong.

Nó lấy ra chén Hóa Thiên rồi ném vào bên trong, lẩm bẩm: "Thứ đồ chơi này nếu có thể ấp nở thành công thì chắc chắn là một sinh linh nghịch thiên, nói không chừng lại là dòng dõi của Thiên Thần, vượt qua những sinh linh thuần huyết bình thường."

Cân nhắc trong chốc lác, nó nuốt nước miếng ừng ực, nói: "Quả trứng này có ẩn chứa mãnh vỡ của đại đạo, sinh cơ dồi dào như biển, phỏng chừng nếu như ăn thì sẽ là một lần lột xác lớn của ta."

Hùng Hài Tử xuýt xoa, nên để cho bản thân xảy ra một lần niết bàn hay là chờ để ấp nở rồi đạt được một loại bảo thuật thời Thái Cổ đây?

Nó nâng lên chén nhỏ, gõ gõ, nói: "Ta giúp ngươi một tay vậy."

Nó khống chế tinh khí thần, lưu chuyển phù văn bao vây lấy quả trứng màu đỏ thẫm, toàn bộ chén Hóa Thiên phát sáng, bắt đầu luyện hóa, như thế thì việc ấp nở chim con sẽ tốt hơn, thật sự không ấp nở được thì ăn luôn.

Nhưng mà, khi nó khống chế phù văn tác dụng lên vỏ trứng thì như là chọc vào tổ vò vẽ, khiến cho trong chén Hóa Thiên lập tức chuyển động dữ dội, một luồng sức mạnh cứ như là biển sao dâng trào ra ngoài.

Trong nháy mắt đó, Thạch Hạo suýt chút nữa đã ngã nhào từ trên cành cây xuống bên dưới.

Trời ạ... quá mạnh mẽ, gợn sóng này quá mức kinh người, cứ như là búa lớn vạn cân nện mạnh xuống khiến cho khóe miệng Thạch Hạo xuất hiện vết máu.

May là mười đại Động Thiên của nó đều mở, đồng thời máu thịt Động Thiên cũng tỏa sáng, lực Côn Bằng cũng được vận chuyển, tất cả dùng để bảo vệ cơ thể, nếu không thì rất có thể nó đã bị chia năm xẻ bảy rồi.

Đáng mừng chính là, gợn sóng khủng bố đó chỉ như lóe lên rồi biến mất.

Thứ đồ chơi này quả là một mầm tại họa mà, Thạch Hạo loáng thoáng

cảm thấy không ổn, tuy nói là một sinh linh vẫn chưa xuất thế nhưng hơn phân nửa nó đã không thể khống chế được rồi.

Chẳng lẽ quả trứng này là trời sinh Thần Linh?

"Răng rắc!"

Đúng lúc này, quả trứng xuất hiện những vết nứt, phù văn bên trên vở trứng lấp lánh, phát ra ánh sáng rạng rỡ, sinh linh bên trong đã trào đời.

Thạch Hạo đờ ra, sao chỉ mới đụng một cái thì đã xuất thế ngay vậy?

Hơn nữa, có một luồng khí tức không tên lưu chuyển bao phủ cả cây cổ thụ, sau một khắc ánh đỏ nơi đây dâng trào, ầm một tiếng biến thành biển lửa.

Cũng trong lúc đó, cả cây cổ thụ tăng vọt chọc thẳng trời xanh, áng mây bốc hơi, ánh đỏ lượn lờ, cái cây này vượt qua đỉnh núi chọc thẳng vào bên trên mây xanh.

"Xảy ra chuyện gì thế?" Thạch Hạo ngẩn người.

Lớp vỏ cây rạn nứt cứ như là vảy rồng, lúc này vô cùng lấp lánh, phiến lá rực rỡ lưu động khí lành, những tiếng ào ào của gió thổi qua cứ như là từng âm thanh đại đạo của thần.

Cây cổ thụ này có chút quái lại rồi!

Bên trong chén Hóa Thiên, những tiếng rạn nứt không ngừng truyền tới, vỏ trứng phá nát, cũng may là không có bùng phát ra gợn sóng khủng bố như hồi này nữa, ngược lại nó đang điên cuồng hấp thu tinh khí mười phương.

"Keeng!"

Cuối cùng, một con chim nhỏ màu đỏ xuất hiện, ngoại trừ con mắt như ngọc thạch màu đen ra thì toàn thân là màu đỏ đậm, nó chỉ to bằng nắm tay, cả người xuất hiện đầy phù văn, ánh đỏ lượn lờ, vô cùng thần dị.

Vỏ trứng hóa thành chất lỏng, toàn bộ bị con chim nhỏ này nuốt lấy, một chút cũng chẳng chừa lại, sau đó màu sắc của nó càng thêm rực rỡ xinh đẹp.

Thạch Hạo đờ người ra, nâng chén Hóa Thiên lên, nhìn về con chim nhỏ màu đỏ này, sao lại có cảm giác quen quen?

Con chim nhỏ màu đỏ này cũng có chút mê hoặc, đôi mắt chớp chớp nhìn chằm chằm Thạch Hạo, hai người đứng đối diện đều lộ vẻ ngờ vực.

"Ta là mẫu thân(mẹ) của ngươi." Thạch Hạo một bên giả cười một nên lại nói ra câu đó, nó muốn mê hoặc con chim nhỏ vừa ra đời này, khiến cho nó xem mình chính là người thân nhất, vừa mới ra đời thì biết cái gì chứ.

Nhưng mà, con chim nhỏ này nói ra một câu suýt chút nữa đã khiến nó nghẹn họng mà chết.

"Ngươi là con trai!"

"Cái gì?" Thạch Hạo ngẩn người, con chim vừa mới chào đời thì có suy nghĩ rồi hay sao? Nó nhanh chóng ứng phó, nói: "Ta là phụ thân(cha) của ngươi."

"Dám chiếm tiện nghi của ta, đánh chết ngươi." Con chim nhỏ lập tức nổi điên, Thạch Hạo kinh ngạc suýt chút nữa rơi xuống lần nữa, quá trâu mà, thật sự là vừa mới nở sao?

"Nói cái gì thế hả, ta là người thân của ngươi đấy." Thạch Hạo lên tiếng.

Bên trong chén Hóa Thiên, con chim nhỏ màu đỏ nghiên đầu, không nói câu nào, lộ ra dáng vẻ ngốc ngếch.

"Nè, nhóc con ngươi muốn làm phản hả, người thân mà cũng không nhận." Thạch Hạo linh cảm có điều không ổn.

"Ngươi có ý gì đây, nhốt ta vào trong cái chén bể này, muốn luộc chín ta rồi ăn thịt chớ gì?" Chim nhỏ hỏi, lộ ra dáng vẻ nghi ngờ.

Thạch Hạo linh cảm có chuyện khong hay, tên quỷ này cơ bản không giống như chim con vừa mới nở, vô cùng gian xảo, không dễ lừa gạt.

"Sao ta nhìn ngươi thấy quen quen?" Chim nhỏ nói.

"Ta cũng cảm thấy ngươi rất quen mắt, có thể do người vừa mới nở." Thạch Hạo thấy sang thì bắt quàng làm họ, nó biết muốn lừa gạt tiếp thì chắc không ổn rồi.

"Ngươi là đứa nhỏ ở thôn Thạch?" Lời nói của con chim nhỏ này lanh lảnh dễ nghe, thế nhưng ngữ khí và thần thái đó khiến người khác không thể chấp nhận được, quá ngạo mạn, cứ như là vẻ kiêu ngạo của vị công chúa vậy.

"Ngươi là.... tiểu Hồng lúc xưa?!" Lần này suýt chút nữa cái cằm của Thạch Hạo đập vào trong chén, trời ạ... không phải vậy chứ, tiểu Hồng lớn bằng lòng bàn tay, là sinh linh có thể chiến đấu với Thôn Thiên tước.

Mà tên quỷ này chỉ to bằng nắm tay, vừa mới nở từ trong trứng ra, có chút không giống.

Tuy rằng toàn thân đỏ tươi thế nhưng không phải đều giống với những con chim khác sao, nếu như cùng là một loài thì rất khó mà phân biệt được ai ra ai.

Nghe được hai chữ "tiểu Hồng" thì toàn bộ lông cánh của con chim tước màu đỏ rực này đều dựng thẳng đứng, phồng lên như một quả đấm to, con mắt thì phát ánh sáng quỷ quái, răng tuy không có nhưng cũng ra sức cắn tới.

Sau đó, bịch một tiếng, nó lao ra khỏi chén Hóa Thiên, kéo một phát ném thẳng Thạch Hạo vào bên trong chén, nâng chén nhỏ lên rồi nhìn xuống bên dưới.

"Tên nhóc không biết trời trăng này, cũng dám gọi ta là tiểu Hồng?!"

"Quả nhiên là ngươi!"

"Còn dám mạnh miệng, trước tiên phải trừng trị ngươi một trận mới được!"

Sau đó, tiếng kêu thảm vang lên, mặc cho Hùng Hài Tử bản lĩnh nghịch thiên thế nhưng khi đối mặt với tiểu Hồng thì chẳng hề có sức phản kháng, bị ánh lửa bao phủ gần như nướng chín đến nơi.

"Tiểu Hồng, ngươi ân đền oán trả, chính Liễu Thần là người cứu ngươi đấy nhé." Thạch Hạo kêu to.

Cho dù nó nghĩ đến cỡ nào thì cũng không thể ngờ rằng mình lại gặp tiểu Hồng ở nơi này, hơn nữa lại nở từ trong quả trứng ra, nghĩ tới vừa nãy còn giả mạo là phụ mẫu của nó, giờ khắc này nó giống như là ngửi thấy mùi giày hôi, vô cùng xúi quẩy.

Hùng Hài Tử bị dạy dỗ một cách thê thảm, kêu la cả canh giờ thì mới dừng lại, tiểu Hồng vung một cái đưa nó ra khỏi chén nhỏ, nói: "Năm đó ngươi cũng chỉ mới có vài tuổi nên không so đo gì với ngươi cả, nhưng hôm nay quấy rối việc tu hành của ta thì cũng thôi đi, đằng này còn muốn chiếm tiện nghi của ta, giả làm phụ mẫu của ta, lẽ nào có cái lý đó hả!'

Lời nói của nó lanh lảnh vô cùng dễ nghe, nhưng lúc này lại tức giận, đứng trên một cành cây nhỏ liếc mắt nhìn xuống Thạch Hạo, cả người bị cháy khét kia.

"Thật sự gặp xúi quẩy tám đời mà." Thạch Hạo nhe răng nhếch miệng.

"Ngươi chạy tới nơi này làm gì?" Tiểu Hồng điểu hỏi.

"Ta cũng đang muốn hỏi ngươi câu này đây, ngươi sao lại ở nơi này?" Thạch Hạo không cam lòng, nó biết đối phương sẽ không hạ độc thủ, lúc nãy cũng chỉ là để giải tỏa cơn giận mà thôi.

"Ta chính là Tế Linh Hỏa Quốc, đương nhiên là phải ở nơi này rồi."

Tiểu Hồng làm vẻ mặt ngạo nghễ, liếc nó một cái với vẻ mặt khinh bỉ, như là đang nói ngươi chỉ là con kiến mà thôi.

"Ngươi... là Tế Linh?!" Thạch Hạo ngồi thẳng dậy, thật sự là khó mà tin được, nó cảm thấy tâm tính, tuổi tác của tên Tiểu Hồng điểu này chẳng hề giống với một lão già từ Thượng Cổ gì cả.

"Ngươi có ý gì đấy hả, xem thường ta ư, nếu không thì đánh một trận nào!" Tiểu Hồng điểu căm giận, chán ghét người khác chất vấn nó.

"Ngươi là... Thần Linh từ Thượng Cổ, được Hỏa Quốc tế bái cho tới hiện tại?" Thạch Hạo trợn tròn hai mắt.

"Không phải, người kia là tổ mẫu ta." Tiểu Hồng điểu ngại ngùng, hiếm khi lộ ra thần thái như thế, sau đó kêu lớn: "Nhưng ngược lại Tế Linh của hiện tại chính là ta!"

"Ta nghe nói, con khỉ vàng kia chạy tới thôn Thạch, Sơn bảo hình như là trên tay của nó, thế ngươi có thấy không hả?" Tiểu Hồng điểu vừa nói câu này thì khiến cho Thạch Hạo chấn động!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 351: Lai Lịch

Trong lòng của Thạch Hạo rất phức tạp.

Khi nó còn nhỏ thì đã từng nghe những người lớn tuổi nói về Sơn bảo, sau đó mấy năm thì có nhiều loại cổ thú qua lại, rồi đại chiến ở sâu trong dãy núi tạo thành sát kiếp không thể đo lường.

Toàn bộ những thứ này đều do Sơn bảo tạo thành!

"Sau này trở lại thì tìm Mao Cầu hỏi cho ra lẽ." Thạch Hạo lẩm bẩm.

Cổ thụ che trời, cánh lá xum xuê, cắm rễ trong dung nham của miệng núi lửa và không ngừng hút lấy sức mạnh thần tính, cây già cao vút, vỏ cây rạn nứt, cả thân cây phát sáng lấp lánh.

Chim tước màu đỏ sắp xếp lại lông chim, ráng đỏ lượn lờ, sau khi nghe được lời của nó thì trong con ngươi như ngọc thạch màu đen lộ ra ánh sáng ngôi sao, hiển nhiên đang suy nghĩ gì đó.

Thạch Hạo nghiêm nghị, nói: "Đến thời điểm đó, ngươi cũng có thể tới thôn Thạch để nghiên cứu Sơn bảo với chúng ta."

Nói chuyện nãy giờ khiến cho trong lòng nó không thể bình tĩnh được, con chim này tuy không lớn nhưng lại vô cùng dũng mãnh, có thể chiến đấu sống còn với Thôn Thiên Tước, năm đó chúng nó đã quyết đấu sinh tử với nhau ở Sơn bảo, hiện tại khi đã biết thì sẽ không để ý sao?

Toàn thân con chim tước có màu đỏ rực, cặp mắt híp lại, nói: "Vậy thì ta sẽ cố gắng hết sức, đến thời điểm đó sẽ cùng nghiên cứu với ngươi."

"Nếu đã cố hết sức thì hãy dạy cho ta một loại thần thông đi." Thạch

Hạo cò kè mặc cả.

"Bảo thuật của ta rườm rà lại cao thâm, thiên tư của ngươi lại kém, ngộ tính không đủ, tìm hiểu cũng chẳng ra." Tiểu Hồng điểu liếc nhìn, hiển nhiên là không muốn dạy.

"Ngươi nói như thế ta không phục, chỉ cần ngươi truyền xuống, bảo đảm ta sẽ nhanh chóng học thành." Thạch Hạo nói.

"Ngươi đang nghi ngờ về phán đoán của ta đấy hả, muốn bị đánh ư?" Chim nhỏ màu đỏ nhảy tới tổ chim màu vàng nhìn chằm chằm nó, tuy rằng tham âm chát chúa thế nhưng rõ ràng chẳng có chút ý tốt gì.

"Chẳng có chút thành ý gì cả, ta có ý tốt mời ngươi đi xem Sơn bảo, nhưng ngươi ngay cả lông chim cũng chẳng nỡ nhổ xuống." Thạch Hạo nhỏ giọng nói.

Mặc dù biết đối phương là Tế Linh của Hỏa Quốc thế nhưng nó không hề có lòng kính nể gì cả, bởi vì nó cảm thấy con chim nhỏ này chẳng phải là một lão già gì cả, tuổi tác cũng chẳng phải rất lớn.

"Ngươi có ý gì đấy, nói thế nào đây nhỉ, quá thô tục mà!" Tiểu Hồng điểu khinh bỉ, sau đó quẹo cổ, nói: "Ta nhớ là mình đã từng đưa cho ngươi một cọng linh vũ."

Thạch Hạo yên lặng, tự dưng lại gặp phải cái tên quỷ này, tiểu Tháp thì cũng thôi đi, đến phút cuối chỉ để lại cho nó một cọng lông chim, còn cái con chim tước tiểu Hồng cũng y như thế.

"Lông chim thì cụt ngủn mà cũng khoe khoang, không thấy ngại hả, có thể đem ra được sao, nếu lấy nó ra nhất định sẽ bị người khác cười chê, điển hình nhất là cầm lông gà mà lại xem như thẻ lệnh!" Thạch Hạo tức giận.

Tiểu Hồng điểu nghe thấy thế thì tức giận, lần nữa ném Thạch Hạo vào chén Hóa Thiên, ánh lửa dâng lên tiến hành thiêu đốt, cả người Thạch Hạo bị cháy nên không ngừng gào thét.

Kết quả, nó thê thảm bước ra ngoài.

Sơn bảo đến cùng là cái gì, chim nhỏ màu đỏ cũng không có tiết lộ, Thạch Hạo muốn hỏi nó nhiều hơn nữa, thế nhưng tên quỷ này miệng đặc biệt kín cộng thêm việc vô cùng kiêu ngạo nên không thể moi móc thêm được gì.

Liên quan tới việc này, nó cũng chỉ tiết lộ đôi chút, nơi đó chính là hành cung duy nhất được Thái Cổ Chu Tước xây dựng ở Hoang Vực.

Dù vậy, nơi đây cũng có vô vàng vật chất thần tính, có quan hệ với với việc niết bàn đã xảy ra ở đây của Thái Cổ Chu Tước, tạo nên vùng hỏa vực này.

Tổ tiên của chim tước màu đỏ chính hậu duệ của Thái Cổ Chu Tước, vô tận năm tháng trước đây đã thức tỉnh bên trong hỏa vực này, thu được chân huyết Chu Tước, cuối cùng ngạo thị cả trời đất, trở thành Thiên Thần.

Cho với vị tổ mẫu của tiểu Hồng, là đại năng ở thời kỳ Thượng Cổ, được sinh ra bên trong biển lửa này, cuối cùng thành công nhen nhóm Thần Hỏa trở thành Tế Linh Hỏa Quốc.

Một mạch này vô cùng ghê gớm, tuy rằng nhánh bên của Chu Tước một mạch, là hậu duệ lần thứ hai tiến hóa thành thế nhưng cũng là rất mạnh.

Đáng tiếc chính là, con trống ở mạch này rất ít, thiên thần của năm đó, giờ cũng không biết tung tích đâu cả, tổ mẫu của tiểu Hồng tự tạo hóa, Thượng Cổ đại năng cũng không có bên cạnh.

"Chẳng trách, ta đã nói rồi mà, tự nhiên người lại trở thành Tế Linh của một Cổ Quốc được chứ, hóa ra là ăn hên." Thạch Hạo oán thầm.

Linh giác của tiểu Hồng cực kỳ nhạy cảm, cặp mắt to đen thui có thể xuyên thấy tâm linh của nó, nói: "Tên nhóc thúi kia, ánh mắt đó là gì thế hả?"

Thạch Hạo cảm thấy, khi tới tổ địa Hỏa Quốc, biết được nơi này từng là hành cung của Thái Cổ Chu Tước, hiện tại chỉ còn mỗi hậu duệ ở nơi này, thì làm sao về tay không được chứ?

Nó gặp được Tiểu Hồng điểu, phải lôi trái kéo, không ngừng lôi kéo làm quen, cảm thấy cái gọi là Tế Linh Cổ Quốc này cũng không phải rất nghiêm túc, cũng không phải là không thể trêu chọc, cho nên muốn từ trên người nó đoạt lấy một vài chỗ tốt.

"Ngay cả Sơn bảo mà ta cũng cam nguyện chia sẻ với ngươi, giờ ngươi ngay cả một môn thần thông cũng không nỡ dạy ta, thế thì phải suy nghĩ lại thôi, ít nhất cũng phải đưa cho ta một món bảo cụ."

"Ta đã đưa cho ngươi một cọng lông thần rồi." Tiểu Hồng điểu mạnh miệng có lý chẳng sợ lên tiếng.

Thạch Hạo suýt chút nữa nghẹn họng, sao lại liên tiếp gặp phải những tên vắt chày ra nước thế này, nếu như để tên này đi theo tiểu tháp rất có thể chúng nó sẽ trở thành bạn tri kỷ mất.

"Cọng lông chim mà ngươi đưa người khác nhìn thấy liền lắc đầu, cau mày, chê bai." Thạch Hạo thấy khuôn mặt của nó biến thành màu đen, lập tức nói; "Nếu không thì cho qua đi, ta cũng chẳng thèm đại thần thông của tộc Chu Tước, cũng không cần đưa ta bảo cụ, chỉ cần đưa ta nguyên thủy chân vũ là được rồi?"

"Ẹo, ngươi mơ mộng hão huyền thật đó, muốn đại thần thông của tộc Chu Tước ta, trừ phi ngươi dùng bảo thuật Chân Long trao đổi, nếu không thì đừng hòng mà mơ tới!" Tiểu Hồng lộ vẻ khinh thường.

"Không phải ta nói là không cần rồi sao, chỉ cần đưa cho ta nguyên thủy chân vũ là được mà?" Da mặt của Thạch Hạo vô cùng dày.

"Đó chính là lông vũ duy nhất nối liền với nguyên thủy phù cốt, nếu không trở thành chân Thần thì cả đời này cũng chỉ có một cái, ngươi còn

muốn ta đưa cho ngươi?!" Tiểu Hồng bừng bừng sát khí.

"Từ Thượng Cổ cho tới hiện tại, vô số năm trôi qua một mạch này của các ngươi cũng không chỉ có một vị đại năng, chẳng lẽ lại không lưu lại một hai cái hay sao?" Thạch Hạo vẫn chưa từ bỏ ý định, không ngừng nhắc nhở nó, rồi sau đó còn liên tục nói ngay cả Sơn bảo cũng chia sẻ cùng nhau.

Mặc dù tiểu Hồng có tính cách keo kiệt thế nhưng quen biết lâu như thế nên nó cũng hơi chần chờ, nói: "Để ta suy nghĩ chút."

Thạch Hạo đã nhìn ra dược, con hậu duệ của Chu Tước này tuyệt đối sẽ không truyền thần thông cho nó.

"Ngươi muốn tế luyện quạt Ngũ Cầm?" Tiểu Hồng rất nhạy bén, biết được mục đích của nó, ánh mắt thay đổi, nói: "Ngươi đã đạt được mấy cọng nguyên thủy chân vũ rồi?"

Thạch Hạo không nói gì, tên quỷ này muốn đưa ý đồ lên nó, lại còn muốn hỏi trong tay có có bao nhiêu chân vũ, nó lập tức không thừa nhận, lắc đầu nói: "Một cọng cũng chẳng có."

"Quạt Ngũ Cầm rất là lợi hại, khi còn ở thời Thượng Cổ thì đã có hung uy hiển hách, dưới một cú quạt thì sông núi nứt toác thế nhưng ta không cho rằng ngươi có thể luyện thành." Tiểu Hồng lên tiếng.

Ánh mắt của Thạch Hạo chuyển động, tìm kiếm trên người nó.

"Đừng có tìm trên người ta, ta mổ con mắt ngươi bây giờ." Tiểu Hồng uy hiếp.

Nó nghĩ đi nghĩ lại, nói: "Có một tòa cung điện bị tàn phá, bên trong hẳn là có một cọng Chu Tước chân vũ."

Con mắt của Thạch Hạo chợt sáng bừng, không thể nào bình tĩnh được, nó chỉ nói như thế mà thôi, không nghĩ tới lông thần vẫn còn tồn tại.

"Bên trong hỏa vực này có một tòa Thánh Hoàng cung, trong đó có rất nhiều cấm chế lợi hại, vô cùng nguy hiểm, ta nhớ là bên trong có một cọng nguyên thủy chân vũ của bộ tộc ta." Tiểu Hồng nói.

Thạch Hạo cười ha hả, không ngừng xoa tay, nơi đó không phải là thánh địa của Hỏa tộc sao? Ngay cả đám người hoàng tộc như Hỏa Linh Nhi cũng đều ao ước đi vào, tự nhiên nó phải động lòng rồi.

Chu Tước nhỏ trách mắng: "Mấy năm không thấy sao da mặt ngươi càng ngày càng dày thế hả, tự kỷ một mình à, vừa nhìn thì biết không phải là người tốt rồi!"

"Nói tầm bậy, ta luôn luôn là người tốt." Thạch Hạo trịnh trọng nói.

"Năm đó khi gặp ngươi, ngươi chỉ là một đứa nhỏ tí, bây giờ tuy hơi thanh tú một tí nhưng sao lại khiếm khuyết thứ gì đó." Tiểu Hồng liếc nhìn nói.

Thạch Hạo muốn cãi lại thế nhưng lại cảm thấy tên quỷ này chẳng hề chọc chút nào, bớt chút tranh cãi đi là vừa.

"Cung điện kia cần phải có cơ duyên rất lớn thì mới vào được, Hỏa Hoàng từng tìm ta hi vọng có thể cho con gái hắn đi vào, ta cũng đang suy nghĩ."

"Vậy còn chờ gì nữa, đưa hai chúng ta vào trong thôi." Thạch Hạo cười nói.

"Ta là một Tế Linh có nguyên tắc đàng hoàng." Tiểu Hồng ngạo nghễ nói.

Sau đó, nó cúi đầu, nhỏ giọng lẩm bẩm, nói: "Hỏa Hoàng đáp ứng cho ta một tia lửa Thần, mà ngươi lại đáp ứng cho ta tìm hiểu Sơn bảo, chuyện này... cũng có thể cân nhắc."

Nơi tới đây, nói phút chốc ngẩng đầu, nói:" Sau khi các ngươi tiến vào

thì không được ăn nói lung tung, đây là tạo hóa dựa vào cơ duyên mà các ngươi đạt được, đúng không?"

"Đúng!" Thạch Hạo trả lời rất đơn giản, đương nhiên cũng muốn phản bác, thế nhưng âm thầm bĩu môi, thầm oán trách, tên quỷ này keo kiệt hẹp hòi, không nguyên tắc, còn kiêu ngạo nữa chứ.

"Ngươi đi tước đi, để bổn công chúa suy nghĩ chút đã." Chu Tước nói.

"Con mái?" Thần xui quỷ khiến thế nào mà Thạch Hạo lại nói ra câu như thế.

"Đi ra ngoài!" Tiểu Hồng điểu trừng mắt, bừng bừng sát khí, sát theo đó là một cước đã văng Thạch Hạo ra ngoài, bay vút ra vô tận rừng cổ mộc, lao ra khỏi cổ địa cấm kỵ này.

"A..." Dọc theo đường bị bay ra ngoài này thì Thạch Hạo không ngừng kêu thảm thiết, âm thầm nguyền rủa.

Toàn thân nó bốc lửa, ánh lửa lượn lờ, cả cả người cứ như là bị sét đánh, nếu không phải thân thể sánh được với Kim Cương Bất Hoại Thân của Tây Thiên giáo thì một cước này đủ chia năm xẻ bảy nó ra rồi.

Đầu tiên Thạch Hạo đi tìm Hỏa Linh Nhi, nói cho nàng biết là có một con Tiểu Hồng điểu vô cùng hẹp hòi keo kiệt, chẳng hề có nguyên tắc, kiêu ngạo sẽ trợ giúp một chút sức lực để bọn nó biến vào Thánh Hoàng cung.

"Là thật?" Hỏa Linh Nhi trợn tròn đôi mắt, nàng biết muốn tiến vào đó chỉ có hai biện pháp, một ăn hên gặp đúng dịp, hai là Tế Linh mở ra Thánh môn.

Thạch Hạo cũng chẳng nói gì, Hỏa Hoàng cũng đã ra tay và không có nói cho con gái mình biết, lần này khẳng định muốn ban cho nàng một vận may thật lớn.

"Nơi đó rất nguy hiểm, tục truyền dù có cơ duyên lớn để đi vào thế

nhưng cũng ít có người có thể sống sót để đi ra ngoài." Hỏa Linh Nhi lo lắng.

"Không có chuyện gì đâu, có một tên Tiểu Hồng điểu không nguyên tắc và luôn kiêu ngạo ở đó thì hẳn là không có vấn đề lớn nào đâu." Thạch Hạo nói.

"Ầm!"

Một chùm lửa lớn từ trên trời giáng xuống nhấn chìm nó vào bên trong, nó bị thiêu đốt nhe răng nhếch miệng, kêu gào la hét, việc này vô cùng đau đớn, ngọn lửa đốt cháy tới trong cốt tủy của nó.

"Ta cảnh cáo ngươi, còn nói xấu sau lưng ta thì ta thiêu đốt ngươi trong một trăm ngày. Mặt khác, ta cũng nói cho ngươi biết, một khi tiến vào Thánh Hoàng cung thì sẽ bị ngăn cách với bên ngoài, dù gặp phải nguy hiểm thì Thiên Thần cũng chẳng cứu được ngươi, đừng có hy vọng ta và Hỏa Hoàng sẽ ra tay." Tiểu Hồng điểu thờ phì phò.

Cuối cùng, một thông đạo bằng lửa được mở ra dẫn vào trong lòng đất, nơi đó dung nham cuồn cuộn, ánh lửa dâng trào, có một tòa Thiên cung vô cùng to lớn chìm nổi nơi đó.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 352: Thánh Hoàng Cung*

*(Thánh Hoàng cung : cung điện của Thánh Hoàng)

Đây là con đường được xây dựng từ lửa, lấp lánh ánh đỏ, Thạch Hạo và Hỏa Linh Nhi tiến bước về phía lòng đất.

Dung nham nóng rực chảy cuồn cuộn, tòa cung điện to lớn kia lượn lờ trong sương mù, nơi trung ương của Thiên cung có ký hiệu màu đỏ lấp lóe cứ như là bên trong Thần giới Thượng Cổ.

Tự nhiên không cần phải nói tới Thạch Hạo, cặp mắt nó híp lại quan sát thật cẩn thận, quả thật tòa Thần cung này vô cùng hùng vĩ, cũng không biết có thể đạt được vận may lớn hay không nữa.

Còn Hỏa Linh Nhi thì vô cùng kích động, gương mặt trắng hồng tràn đầy sự hưng phấn, không ngừng la hét, xưa nay phàm là những người trong Hỏa tộc có thành tựu to lớn một bước lên trời thì đều dựa vào nơi này.

"Bé mập, cần phải bình tĩnh, đừng nên gào to hô lớn như thế." Thạch Hạo nhắc nhở, trên thực tế trong lòng nó cũng nổi sóng chập trùng, khó mà bình tĩnh được.

Hiếm thấy khi Hỏa Linh Nhi không lý sự, cặp mắt linh động, đôi môi đỏ mọng, hàm răng trắng tinh, kết hợp lại cùng nhau khiến cho tâm thần người khác phải rung động, nàng cười hì hì, nói: "Thật sự là vận may lớn mà, rất có thể ta sẽ trở thành nữ hoàng."

"Haizz, tỉnh lại đi trời vẫn chưa tối mà, chút nữa rồi nằm mơ cũng chẳng sao." Thạch Hạo quơ quơ tay trước mặt nàng.

"Hự!"

Hỏa Linh Nhi ôm lấy cảnh tay của nó rồi cắn thật mạnh, cánh tay của Hùng Hài Tử hồi nãy suýt chút nữa đã bị tiểu Hồng thiêu cháy, bây giờ vẫn còn thương tích nên lập tức hét thảm một tiếng, nói: "Dừng lại, nếu không ta đánh cho răng môi lẫn lộn bây giờ."

"Ta chỉ thử xem mình có nằm mơ hay không thôi mà." Hỏa Linh Nhi cười cười, trước kia khi người của Hỏa tộc tiến vào Thánh Hoàng cung này, phàm là những ai sống sót thì dù không trở thành một người mạnh mẽ tuyệt thế thì cũng trở thành Hỏa Hoàng, có rất ít kẻ trở thành vô tích sự.

"Cắn mình thì rất là đau, hiện tại thấy ngươi la hét như thế ta nghĩ muốn giả cũng không được rồi." Hỏa Linh Nhi rất hài lòng, đẩy cánh tay của nó ra rồi bắt đầu đánh giá tòa cung điện đầy hùng vĩ này.

Thạch Hạo cũng không nói gì, trước mắt không thể kéo dài được, nó lập tức quan sát xung quanh, chuẩn bị xông vào.

Bọn nó điều động bảo cụ bay tới phía trước, dung nham như biển, đâu đâu cũng là màu đỏ không thấy phần cuối. Mà tòa cung điện hùng vĩ kia nằm ở trung tâm của biển dung nham màu đỏ kia, chìm chìm nổi nổi, rộng lớn cực kỳ, phù quang lưu chuyển đầy trời.

Nhưng mà, điều khiến cho hai người giật mình chính là, bất kể dùng cách nào cũng không thể bay tới gần đó được, từ đầu tới cuối đều duy trì ở một khoảng cách nhất định, cơ bản không thể đi tới trước tòa cung điện lớn đó được.

"Chuyện gì thế này?" Thạch Hạo kinh ngạc, nó cẩn thận suy nghĩ, nơi này có trận pháp không gian lớn đã bao trùm toàn bộ nơi sâu dưới lòng đất này, bao phủ cả biển dung nham, dẫn tới hai người bọn nó không cách nào tiến tới được.

"Ta nghe phụ hoàng nói, muốn tiếp cận Thánh Hoàng cung, mà không phải người có vận may lớn thì không thể nào tới được." Hỏa Linh Nhi mở miệng, nụ cười thu lại thay vào đó là vẻ mặt nghiêm túc.

"Phải làm cách nào mới được xem là có vận may lớn?" Thạch Hạo hỏi.

Hỏa Linh Nhi nhíu mày, nói: "Tự nhiên là đạt được sự tán thành của Thánh Hoàng cung rồi, có người nói sẽ có Cá mặt trời xuất hiện, chúng nó nổi trên mặt dung nham và hình thành nên một cây cầu hoàng kim, có thể dẫn người có duyên tới trước cung điện.

Thạch Hạo vừa nghe thế thì không ngừng cắn lưỡi, không thể đạt được tán thành rồi, bầy Cá mặt trời kia hận nó tới thấu xương, đời nào có khả năng vì nó mà tạo nên cây cầu hoàng kim được chứ.

Ở trong khu tổ địa này, nếu như về việc đánh bắt số lượng Cá mặt trời mà nó nhận thứ hai thì cũng chẳng ai dám nhận mình là số một cả, gần đây nó toàn đi săn bắt sinh linh siêu phàm này, sớm đã bị đàn cá kia căm hận rồi.

Cùng với việc nói là đạt được sự tán thành của Thánh Hoàng cung, không bằng nói là đạt được sự tán đồng của Cá mặt trời, nó cảm thấy, sự tồn tại của đàn cá này hơn phân nửa là để bảo vệ tòa cung điện này.

"Nếu không thì trước tiên chúng ta đi tìm mấy con cá đó thử xem, dụ dỗ chúng xây nên cây cầu xem sao." Thạch Hạo không có biện pháp nào, cũng không nghĩ tới lại nhận được nhân quả như thế này. Trên người nó cũng còn một ít mồi nhử, cho nên quăng xuống bên dưới, còn mình thì ngồi chờ đợi, không lâu sau quả nhiên nhìn thấy từng ánh vàng lấp lánh.

Thạch Hạo bắt đầu chạy trốn chuẩn bị để cho Hỏa Linh Nhi tiến lên thương lượng với đàn cá này, còn mình thì không muốn ra mặt. Nhưng mà, sau khi đàn cá này tới thì nhanh chóng ăn sạch mồi như rồi sử dụng phù văn mạnh nhất công kích về nơi mà nó ẩn núp.

Một tiếng "Bùm" vang lên, dung nham rực đỏ sôi trào, từng ánh lửa bao phủ khắp không gian, kèm theo đó là tiếng sấm nổ vang chấn điếc cả tai, chỉ thiếu chút nữa thôi thì đã khiến cho nơi này phải sụp đổ, khí thế đó vô cùng kinh khủng

"Muốn dựa vào chúng ta để tiến vào Thánh Hoàng cung, đừng có nằm mơ." Đây chính là sóng thần niệm vô cùng mạnh mẽ của đàn cá trước lúc rời đi.

Sau đó, ở xa bên trong dung nham bọn chúng liên kết lại với nhau xây dựng nên một cây cầu nối hoàng kim dẫn tới trước tòa Thánh Hoàng cung kia, cầu nối này vô cùng óng ánh, khí tức mạnh mẽ.

Đây là cố ý khiêu khích, cố ý để cho Thạch Hạo trông mà thèm, nó tức giận nói: "Sớm muộn gì cũng ăn sạch tụi bây."

Ánh sáng màu vàng lấp lánh, những con Cá mặt trời này tản ra rồi lặn vào trong dung nham, lại phát ra sóng thần niêm cực kỳ phức tạp để giễu cợt nó.

"Thật là tức chết đi mà không ngờ mọi việc lại bị phá hủy trên tay những con cá này, chẳng lẽ không còn biện pháp nào nữa sao?" Thạch Hạo hỏi.

Hỏa Linh Nhi thở dài, trước kia các đời tiên hiền đều đạp trên cây cầu hoàng kim kia để tiến tới, đây là một bí ẩn mà Hỏa Hoàng nói cho nàng biết, trước giờ nàng cungc không có nghĩ tới sẽ cùng với Thạch Hạo tiến vào trong.

"Còn có một phương pháp nữa, chính là tự mình xây dựng nên một cây cầu bằng cầu vồng nối liền với bờ bên kia, nhưng mà cách này vô cùng khó khăn, tục truyền ngay cả vương hầu cũng khó mà chọn phương pháp này." Hỏa Linh Nhi mặt mày ủ rủ.

"Không thử sao mà biết, nếu không nhận được sự tán thành thì chỉ có thể dựa vào chính chúng ta mà mạnh mẽ xông vào thôi." Thạch Hạo ánh mắt đầy kiên quyết.

Bên trong hư không này có một ít phù văn, lấp lánh những hào quang không tên, cẩn thận cảm ứng thì phát hiện cứ như là từng viên ngôi sao to lớn đang lưu chuyển ra những gợn sóng không hề bình thường.

Cái gọi là cây cầu bằng cầu vồng, chính là dựa vào bản thân của người tu sĩ phải thông hiểu với những ngôi sao lớn này, cùng nhau nối liền với chúng rồi xây một cây cầu thần bảy màu tới trước Thánh Hoàng cung.

Nếu không làm vậy, cho dù ngươi có bay tới trăm năm đi nữa cũng bị pháp tắc không gian kinh khủng ở nơi này cản lại, mãi mãi không thể đi đến được chỗ mà ngươi muốn tới.

Sau khi hiểu rõ, hai tay Thạch Hạo bắt đầu bắt ấn, không ngừng diễn biến, phù văn trong cơ thể biến đổi liên tục, từng chiếc chuông màu vàng bay ra rồi nối liền với nhau, cộng hưởng cùng với những ngôi sao to lớn trong hư không kia.

Ở giữa trời đất, đâu đâu cũng có những chiếc chuông, phát ra những tiếng nổ vang điếc tai, những chiếc chuông này ngưng tụ cùng với những ngôi sao to lớn kia.

Tiếp theo, thần hi trong cơ thể nó lại biến đổi, toàn bộ hóa thành những chiếc đỉnh nhỏ phát ra một loại khí tức cổ điển, sau đó những đỉnh nhỏ này bay ra và bắt đầu sắp xếp lại, cũng cộng hưởng cùng với những ngôi sao lớn này.

"Wow, không ngờ lại thành công, ngươi đã xây dựng nên cây cầu thần hai màu rồi?!" Hỏa Linh Nhi giật cả mình.

Thạch Hạo bình thĩnh cũng không hề mở miệng, thế nhưng nó đã nắm rõ được ý nghĩa thật sự, khi mình đột phá cực cảnh Hóa Linh thì đã lĩnh ngộ được việc lấy thần hi hóa thành đỉnh, hóa thành lò... và những thứ này là vật then chốt để xây dựng nên cây cầu thần ở nơi đây, việc này cần phải dùng thủ đoạn như vậy!

Sau đó, nó nghĩ tới cuộc đối thoại với Hỏa Hoàng, lúc đó, Hỏa Hoàng có từng nói, đây là vấn đề mà lúc thành Thần ai cũng cần phải cân nhắc, nó mới ở cảnh giới Hóa Linh đã linh ngộ được, quả thật là một kỳ tích của Thần.

Trong tình huống bình thường, cho dù là cảnh giới Minh Văn cũng khó mà ngộ ra được, cảnh giới cao hơn thì chỉ có một vài vương giả đặc biệt mới có thể lĩnh ngộ được, thế nhưng lại hiếm như lá mùa thu vậy, cực kỳ ít ỏi.

"Từ thời Thượng Cổ cho tới hiện tại, tựa hồ chỉ có Thánh Hoàng khi ở thời niên thiếu mới có thể xây dựng nên cây cầu thần bảy màu mà thôi, không nghĩ tới ngươi... cũng làm được, còn trẻ hơn cả người nữa!" Hỏa Linh Nhi trợn tròn mắt.

Nên biết, đây chính là thủ đoạn của người có năng lực to lớn thời Thượng Cổ!

"Ta là ai,lừng lẫy xưa nay không người có thể địch, trên trời dưới đất riêng ta độc tôn." Thạch Hạo lên tiếng, trong quá trình này phù văn lấp lánh, cây cầu được tạo ra bằng cầu vồng đã được hoàn tất.

Bên trong vùng hư không này một vài ngôi sao lớn đang chìm nổi, trông vô cùng rực rỡ, Thạch Hạo long hành hổ bộ cất bước đi tới.

Hỏa Linh Nhi theo sát bên, tuy rằng miệng luôn nói khoác lác thế nhưng quả thật trong lòng nàng vô cùng rung động, sâu trong nội tâm thầm nghĩ tên này quả thật là kỳ tài xưa nay hiếm thấy!

Bên trong dung nham xuất hiện những điểm vàng óng, phải tới mấy vạn con Cá mặt trời trồi lên, tỏa ra ký hiệu màu vàng kim rực rỡ, bọn nó giật mình dõi mắt nhìn cây cầu bằng cầu vòng kia.

"Tên quỷ này lợi hại thật, tương lai sẽ vô cùng ghê gớm, chớ có chọc tới hắn." Cuối cùng, có mấy con Cá mặt trời màu vàng kim hiếm thấy dẫn đàn cá rời đi, cũng không hề ra tay.

Tiến về phía trước một cách thuận lợi, cây cầu được tạo ra bằng cầu vồng bắt qua bờ bên kia, biến rãnh trời thành một con đường, sau khi bước ra mấy chục bước thì lập tức rút ngắn khoảng cách mà trước đó cho rằng không thể nào vượt qua được, bọn nó đã đi tới trước Thiên cung đầy hùng vĩ

kia.

Sương mù mịt mờ phủ xuống kèm theo đó là những ký hiệu lấp lánh có màu đỏ, một tòa cung điện khổng lồ đang chìm nổi ở trung tâm của biển dung nham, trông vô cùng thần dị.

Thạch Hạo và Hỏa Linh Nhi bước lên mười bậc thang đầy cổ xưa, bên dưới là vô tận chất lỏng màu đỏ đậm, nhiệt độ cao đến mức đang sợ, một đôi cửa đá khổng lồ khép kín chắn ở phía trước.

Khiến người khác kinh ngạc chính là, chỉ cần đẩy nhẹ cánh cửa khổng lồ kia thì cổ điện liền mở rộng, nơi đây cũng không có thiết kế cửa ải, có thể dễ dàng cất bước vào trong.

Thạch Hạo còn tưởng rằng phải tốn một phen công phu để mở cánh cửa này, ai ngờ lại dễ dàng như thế, bên trong sương mù mông lung, giống như là tiên cảnh, bên trong vô cùng rộng lớn không cách nào có thể nhìn thấy phần cuối.

"Cẩn thận, đừng bước vào." Hỏa Linh Nhi lộ vẻ nghiêm túc, những đường cong trên thân thể ẩn hiện trong sương mù chen trước người Thạch Hạo, cẩn thận nhắc nhở, xem ra nơi đây vô cùng nguy hiểm.

Không thể nghi ngờ, những việc bí ẩn này chỉ có những người có tài năng đã tiến vào bên trong mới biết được, đây chính là lời Hỏa Hoàng truyền xuống.

Cánh cửa này nhìn qua rất bình thường nên khiến cho người khác khó có thể sinh ra nghi ngờ, thế nhưng khi một bước được bước ra thì rất có khả năng đó chính là hai đường sống và chết, đối với tiên hiền của Hỏa tộc, nơi đây chính là nơi chôn thây đáng sợ nhất.

Một ít người được cho rằng có cơ duyên lớn, chín phần mười đều chết ở tại cánh cửa này.

"Nơi này sẽ bốc lên một luồng chân hỏa, nếu như huyết thống mà không

đủ thì sẽ bị thiêu đốt thành tro tàn." Hỏa Linh Nhi trầm giọng nói, chưa từng nghiêm túc như hiện tại, đồng thời cũng có cảm giác mất mát, bởi vì nàng biết được không biết khi mình bước qua thì sẽ sống hay là chết nữa.

Thạch Hạo nghe nàng giải thích thì cẩn thận quan sát, nói: "Ngươi cứ bước vào đi, ta nghĩ phụ thân ngươi đã yêu thích ngươi như vậy thì hẳn đã nhìn ra chỗ bất phàm trong ngươi rồi."

"Ta còn cho rằng ngươi sẽ nói một vài lời an ủi, vậy mà không ngờ rằng xúi ta bước vào trong, một bước sinh, một bước tử, ngươi thật đúng là..." Hỏa Linh Nhi tức giận.

Nàng ngoái đầu lại, trên gương mặt trắng hồng là một đôi mắt tỏa ra ánh sáng thần thánh, liếc nhìn Thạch Hạo, sau đó cũng không có quay đầu lại, cứ thế bước tới.

"Xoẹt" một tiếng, ánh lửa ngập trời, nơi cánh của bốc lên ánh lửa hừng hực ngay lập tức nhấn chìm bóng dáng xinh đẹp kia lại, cũng trong lúc đó ký hiệu dày đặc tô điểm cả cung điện.

Sau đó, chân hỏa biến mất, thân thể trắng noãn kia lại xuất hiện, Hỏa Linh Nhi bình an vô sự, chỉ có điều quần áo phấp phới đã bị thiêu thành tro tàn còn bản thân thì không tổn hại gì cả, nơi mi tâm của nàng xuất hiện một dấu ấn màu đỏ thẫm, giống như là một con Chu Tước nhỏ, lấp lánh hào quang.

Nàng cực kỳ vui sướng, hết sức kích động, nói: "Ta đã thông qua cánh cửa thánh này rồi, lực huyết mạch của ta có thể đã thức tỉnh ở đây!"

Thạch Hạo thở dài, Thánh Hoàng cung này quả nhiên là chuẩn bị cho Hỏa tộc, nó đã suy đoán ra được, bọn họ mặc dù cũng là Nhân tộc thế nhưng trong cơ thể lại có máu của Chu Tước, Hỏa Linh Nhi tất nhiên là một trong số những người tài ba đó, tính chất của thân thể nàng đặc thù cho nên mới được Thạch Hoàng đặc biệt coi trọng, vì vậy đã đưa tới nơi này để tiếp nhận sự gột rửa, do đó mới thức tỉnh.

Đây cũng chính là nguyên nhân mà tại sao một ít tiên hiền của Hỏa Quốc cổ đại lại có thể nhanh chóng quật khởi như thế.

Lúc này Hỏa Linh Nhi cực kỳ vui sướng, nàng biết rõ một khi thức tỉnh ở đây thì sẽ khác với tất cả mọi người cỡ nào, tương lai chắc chắn sẽ một bước lên trời.

Nàng đứng nơi đó cứ như là một Tinh Linh đang nhảy múa, không hề hay biết quần áo toàn thân đều bị thiêu thành tro tàn, lúc này chỉ cần liếc nhìn một cái là thân thể thon gọn kia đã rõ mồn một trước mắt, trắng mịn và óng ánh, cứ như được điêu khắc từ ngà voi vậy.

Mái tóc dài bay lượn, cắp mắt to trong veo, chiếc mũi cao tinh xảo, hàm răng như ngọc quý, đôi môi đỏ gợi cảm, chiếc cổ trắng như thiên nga, hơn nữa đường cong trên thân thể uốn lượn, một loại mê hoặc tuyệt thế khiến người khác khó mà kìm nén nổi.

"Tiểu quỷ, ánh mắt ngươi bị bốc cháy hả?" Hỏa Linh Nhi liếc chéo.

"Đang bốc cháy đây." Thạch Hạo đáp.

"Ánh mắt của ngươi tại sao lại lạ lùng như vậy hả?" Hỏa Linh Nhi không vừa lòng, do nàng quá hưng phấn nên vẫn chưa phục hồi lại tinh thần.

"Ngắm nhìn vẻ đẹp của bé mập, thật sự là một loại hưởng thụ nhen." Thạch Hạo lầu bầu nói, mắt to không hề chớp lấy một cái.

"Ta đã thành công rồi!" Hỏa Linh Nhi nở nụ cười nghiêng nước nghiêng thành, thân thể giống như là ngà voi của nàng đứng tại nơi đó quả thật khiến cho người khác phải mê say, thân thể sáng choang đó làm cho mắt của người khác sáng rực.

"Nhanh, lại đây nào, chúng ta ôm thật chặt một cái để chúc mừng ngươi đã bước qua một bước mang tính then chốt, nào!" Thạch Hạo cười nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 353: Dục Hỏa Luyện Kim Thân.

(*): Dục ở đây là tắm. Mọi người đừng hiểu lầm nhá

Thông qua cửa thánh và đạt được sự gột rửa của chân hỏa, nơi mi tâm của Hỏa Linh Nhi lấp lánh, một dấu ấn hình Chu Tước nhỏ lấp lóe, nếu không nhìn kỹ thì cứ ngỡ đó là hoa sen, đỏ tươi ướt át.

Mái tóc đen rối tung, thân thể trắng noãn như ngọc lấp lánh ánh sáng lộng lẫy, thời khắc này vẻ đẹp của nàng quả thật làm điên đảo chúng sinh, có một loại mê hoặc khiến người khác khó mà kìm chế lại được.

Cặp chân thon dài nhẹ nhàng bước tới gần đó, mùi hương cơ thể êm dịu, ánh mắt như sao sáng ẩn bên trong có chút mê hoặc, cái tên quỷ trước mắt này sao lại trợn tròn mắt lên thế kia? Nàng có chút đắc ý, tên này thường ngày rất kiêu ngạo, rất là hung tàn, hôm nay lại trừng mắt ngạc nhiên, cho dù chớp mắt cũng chẳng có lấy một cái.

"Đến thật rồi, không thể trách ta nhen, bé mập xinh đẹp, chúng ta cùng nhiệt liệt chúc mừng thôi, cứ như thế ngươi đã đột phá được ràng buộc của cơ thể, cùng nhau ăn mừng thôi."

Hùng Hài Tử ánh mắt nóng rát, mở rộng đôi tay nhiệt liệt chúc mừng, nhanh chóng tiến tới 'ôm' thật mạnh.

Hỏa Linh Nhi cũng chẳng muốn tiến hành cái việc gọi là chúc mừng này xí nào, nhưng sau khi thông qua được cửa thánh thì nàng cực kỳ vui sướng, đi về phía Thạch Hạo cũng chỉ là biểu lộ vẻ kiêu ngạo của bản thân, trêu tức cái dạng ngốc nghếch lúc bấy giờ của tên Hùng Hài Tử này mà thôi.

Mãi tới tận sau khi 'ôm ấp nhiệt tình' thì nàng mới biết đã xảy ra vấn đề gì, không thể nào trách được cái đứa nhóc hung tàn này hôm nay lại đần độn,

cặp mắt trợn tròn xoe, ánh mắt phát ra ánh dâm tặc như thế được.

"A...."

Một tiếng hét vang dội, quả thật có thể làm xuyên thủng sắt thép, nứt vỡ đất đá, vang vọng khắp Thánh Hoàng cung cùng biển dung nham.

Cái cảm giác này... nàng thật sự là không dám tưởng tượng tới, bản thân mình không một mảnh vải che thân, thân thể như ngà voi đều hiện ra ngoài, toàn bộ thân thể từ trên xuống dưới đều bị người khác nhìn thấy cả.

"Tai ta muốn điếc luôn rồi." Thạch Hạo cảm thấy lỗ tai ong ong cả lên, cánh tay vờn quanh ôm chặc lấy ngọc thể trắng noãn này, cảm giác rất là đặc biệt, mềm mại và thơm ngát, thấm ruột thấm gan.

Cánh tay của nó chạm vào lưng của Hỏa Linh Nhi, tiếp xúc với da thịt trắng như tuyết ấy, cảm giác cực kỳ trơn mịn, cứ như là đang nhẹ nhàng lướt qua tấm tơ lụa bóng loáng vậy, từ phần lưng di chuyển xuống dưới, cuối cùng cũng cảm nhận được đường cong chập trùng đó.

Hỏa Linh Nhi rít gào, bàn tay đó đầu tiên rơi trên bờ vai đẹp của nàng, rồi sau đó hướng xuống phía dưới chạm vào eo thon mềm mại, quả thật cứ như là điện giật, chuyện này quả thật quá đáng ghét!

Đây đúng là cái ôm của gấu mà, hơn nữa còn táy máy tay chân, đôi tay từ trên bờ eo thon trắng noãn từ từ hướng xuống bên dưới, khiến cho thân thể nàng cứng đờ, đường cong lên xuống căng tròn không tài nào chịu được nữa!

(Dịch đoạn này mà cứ nóng người hẳn lên)

"Đi chết đi!"

Rốt cuộc nàng cũng đã tỉnh táo lại, đẩy mạnh Thạch Hạo ra ngoài, thoát khỏi quá trình "nhiệt liệt chúc mừng" này, đáng ghét không ngờ nó lại dám làm như thế.

Đôi tay của Hùng Hài Tử đang rơi trên cái đường cong lên xuống đó thì đột nhiên bị đẩy mạnh ra sau, hai tay theo phản xạ hơi dùng sức nắm chặt lấy.

Hỏa Linh Nhi kêu lên đầy sợ hãi đồng thời thân thể run mạnh, lông tóc dựng thẳng đứng, ngọc thể trắng như tuyết lập tức nổi cả da gà, việc này quá đột ngột, nàng nhanh chóng thối lui.

Những chuyện này chỉ diễn ra trong chớp mắt, hầu như động tác của hai người đều là theo bản năng cả.

Đôi mắt của Hỏa Linh Nhi mở to, cảm giác như cả người bị lên cơn sốt, da thịt trắng như tuyết của nàng trong chớp mắt trở nên phấn hồng, không ngờ lại xảy ra chuyện như thế vượt ngoài sự dự liệu của người khác.

"Ngươi..." Nàng thật sự nói không nên lời.

Hung Hài Tử nhìn về phía trước, thân thể cao ráo, mái tóc rối tung, da thịt ửng hồng, một thân đường cong hoàn mỹ, giống như là một bức họa xinh đẹp.

"Xoay người, xoay người lại!" Hỏa Linh Nhi trách mắng, vô cùng giận dữ và xấu hổ.

Nàng nhanh chóng lấy ra một pháp khí không gian, tay rung một cái liền xuất hiện một bộ quần áo màu đỏ rồi nhanh chóng mặc vào.

Thạch Hạo rất là tự giác, theo như lời nói của nàng xoay người đi chỗ khác, sau đó quay đầu lại, như trước nhìn chằm chằm nàng.

"Ngươi.. xoay qua chỗ khác!" Hỏa Linh Nhi trách mắng.

"Ta làm theo những gì ngươi nói đấy chứ." Hùng Hài Tử lẩm bẩm.

Trong ánh mắt của Hỏa Linh Nhi bừng lên ánh lửa, quả thật hiện tại nàng rất muốn giết người, nàng nhanh chóng mặc quần áo vào, che đi thân

thể mềm mại khiến người khác thèm thuồng kia lại, thế nhưng gương mặt vẫn ửng hồng, ngực nhấp nhô, hô hấp dồn dập.

"Sao vậy, đừng xúc động quá nhen." Hùng Hài Tử nói.

"Ngươi..." Hỏa Linh Nhi giận dữ.

Nơi đây trở nên tĩnh lặng, Hỏa Linh Nhi rốt cuộc cũng khôi phục lại yên lặng, suy nghĩ lại chuyện vừa rồi thì cứ như muốn phát điên, hận không thể đánh tên quỷ này một trận nhừ tử.

"Chuyện này... còn chưa xong đâu, ngươi lại đây để ta đánh một trận."

"Được rồi." Thạch Hạo bước tới trước.

"Dừng lại!" Hỏa Linh Nhi như nhớ ra điều gì đó vội lớn tiếng quát, thế nhưng đã chậm, nơi đó ánh lửa vọt lên, ngọn lửa cháy hừng hực, Thạch Hạo bị nhấn chìm vào trong.

Đây là cửa thánh, nếu muốn đi vào nhất định phải trải qua thử thách vô cùng tàn khốc và nghiêm khắc, chín phần mười mọi người sẽ chết ở nơi này, hóa thành tro tàn.

Có thể thấy rõ ràng, nơi cửa cung điện có rất nhiều tro tàn màu đen, có không ít là hình người, bởi vì đây đều là những tiên hiền của Hỏa tộc khi chết đi lưu lại.

Hỏa Linh Nhi trợn tròn con mắt, nói: "Mau lui lại!"

Đáng tiếc, đã quá muộn rồi, nơi đó ánh lửa bao phủ, nếu lùi lại thì cũng sẽ bị chân hỏa quấn quanh người khó lòng mà thoát khỏi được, loại hỏa này rất khó dập tắt, trừ phi thông qua được thử thách thì mới biến mất mà thôi.

"Xong..." Sắc mặt của Hỏa Linh Nhi biến đổi, nàng biết rõ đây chính là thử thách chuẩn bị cho người của Hỏa tộc, bên trong cơ thể bọn họ có máu của Chu Tước, người có tiềm lực càng lớn sau khi đi vào thì càng đạt được

nhiều chỗ tốt.

Nếu như có thể thức tỉnh ở nơi này, thức tỉnh máu của Chu Tước thì sẽ không sợ ngọn lửa này, ngược lại thân thể sẽ đạt được lợi ích vô cùng lớn, từ đó khi tu tập thần thông Hỏa đạo thì sẽ tăng nhanh như gió.

Nếu không phải là người của Hỏa tộc, trong cơ thể không có huyết thống Hỏa đạo kia, như vậy sẽ bị chân hỏa bao trùm hơn nửa là lành ít dữ nhiều.

"Đau quá." Ngay khi vẻ mặt của Hỏa Linh Nhi biến đổi thì tiếng rên rỉ của Thạch Hạo từ bên trong ngọn lửa đang bốc cháy hừng hực kia truyền ra, tựa hồ đang chịu phải đau nhức.

"Ngươi... không có chuyện gì hả?!" Công chúa Hỏa Quốc khiếp sợ.

Thạch Hạo nhe răng nhếch miệng, cả người đỏ tươi, bị thiêu đốt đến nổi da không ngừng bong tróc ra, quả thật như là bị nướng chín vậy. Trước đây không lâu gặp phải tiểu Hồng, bị nó hành hạ một trận, vốn cả người đã cháy đen, hiện tại bị như vậy thì càng đau hơn.

Nhưng mà, nó vẫn chưa hóa thành tro tàn, ra sức chống lại phân cao thấp với chân hỏa này.

Lúc này, những lớp da chết trên người nó bóc ra, cơ thể mới vô cùng óng ánh, tuy rằng đau đớn thế nhưng Thạch Hạo vẫn chưa có bị thiêu đốt nứt thành bốn miếng, trái lại dùng ánh lửa để luyện thể.

"Đúng rồi, đây mới chính là ý nghĩa thật sự nhen, dục hỏa luyện kim thân!" Hỏa Linh Nhi đã hiểu.

Nếu không phải là người Hỏa tộc thì phải dùng cơ thể của chính mình chống lại mới được, dùng cả tinh thần và thể xác đáng sợ nhất miễn cưỡng chịu đựng, đứng đó rèn luyện, nếu như xông qua được thì sẽ đạt được lợi ích vô cùng to lớn.

Nàng đã nhớ, khi Thạch Hạo ở Hư Thần giới đại chiến với Thạch Nghị,

nghe người khác nói, thân thể của nó vô cùng khủng bố, đủ khả năng đứng ngang hàng với Bất Hoại Kim Cương Thân của Tây Thiên giáo.

Thời khắc này, tinh thần và thể xác của nó đang thể hiện sự mạnh mẽ tuyệt đối của mình, xứng với cái tên dục hỏa luyện kim thân!

"Thật mạnh, đây là những việc làm vĩ đại mà những cường giả cái thế trong truyền thuyết thời Thượng Cổ mới có thể làm được." Hỏa Linh Nhi than thở, vô cùng giật mình, tên quỷ này có thể sánh vai cùng với những người thuộc hàng ngũ mạnh nhất thời Thượng Cổ.

"Đau chết ta rồi..." Hùng Hài Tử hét lớn, nhưng bất luận thế nào đi nữa thì cũng chẳng phải là người đang chuẩn bị thành tro tàn cả.

Nó không có máu của Chu Tước, không có quan hệ với thể chất Hỏa đạo, hiện tại đang dựa mà sự mạnh mẽ của máu thịt chính mình để chống đỡ lấy, ngọn lửa từ làn da của nó chậm chậm thấm vào rồi thiêu đốt phủ tạng bên trong, sau đó lại vào trong cốt tủy, đây chính là "chân hỏa" của giới tu hành, không gì không thiêu cháy, thế nhưng không thể tiêu diệt được cơ thể nó.

Thời gian trôi qua, cuối cùng những lớp da cháy đen toàn thân đều bóc hết ra ngoài, lộ ra lan da thịt trắng hồng lấp lánh ánh sáng, bên trong những khớp xương phun ra lửa rồi nơi đó từ từ bình tĩnh lại.

"Bụp" một tiếng, một ngọn lửa cuối cùng đã tắt, nơi thánh môn trở nên an bình, Thạch Hạo nhe răng nhếch miệng, vừa nãy cả người đau nhức thế nhưng trải qua tai nạn này thì thương thế tựa hồ nhanh chóng lành hẳn.

Bên trong ngọn lửa này có vật chất thần tính, ban đầu cứ như là đao chém vào trên cơ thể nó, nhưng cuối cùng nó lại như được ngâm vào trong nước mát, tẩm bổ cho cơ thể khiến cho nó nhanh chóng phục hồi lại.

Thời khắc này, khi giơ tay nhấc chân thì Thạch Hạo cảm thấy thân thể mình mạnh mẽ cực kỳ, ở Minh Văn cảnh thì không cần phải cố gắng tế luyện

nữa, chỉ cần chú trọng vào Đạo và Pháp là được rồi.

Dục hỏa luyện kim thân, nó trải qua quá trình này thì thân thể Minh Văn cảnh đã thành công!

Thạch Hạo cười ha hả không ngừng, sau khi vượt qua cửa ai này đã giúp nó giảm bớt không ít khổ công, quả nhiên sau cơn đau đớn dằn vặt sẽ đổi lấy những thành tựu đáng có.

Rất nhanh, nó chú ý tới điểm dị thường của chính mình, toàn bộ quần áo đều bị thiêu sạch, lúc này trên dưới đều trống trơn, cũng không phải nó quá mẫn cảm mà là do Hỏa Linh Nhi đứng đối diện đã xoay thân thể đi hướng khác.

Hùng Hài Tử cũng chẳng hề hoang mang, lấy một bộ y phục khác mặc vào, mạnh miệng nói: "Lần này coi như là công bằng, ngươi cũng đã nhìn lén ta rồi, thân thể hoàn mỹ như thế này của ta trước giờ chưa ai từng thấy đâu đấy."

Hỏa Linh Nhi chịu đựng quay đầu lại, cắn răng nói: "Ngươi.. vô liên sỉ!"

"Ta biết hiện giờ ngươi vẫn rất ấm ức, thôi vì trả hết nợ, ta cho phép ngươi lại gần đây, cho ngươi thử cảm giác ôm ấp nhiệt liệt vậy, sao nào?" Da mặt của Hùng Hài Tử vô cùng dày, vừa mặt quần áo vừa tiến về phía trước.

"Cái tên vô liêm sỉ!" Hỏa Linh Nhi nguyền rủa, gương mặt ửng hồng lộ vẻ không cam lòng, rất muốn chút nữa sẽ phát hiện ra được một pháp khí vô cùng mạnh mẽ để có thể trấn áp nó lại.

"Chẳng có chút suy nghĩ gì cả, khi ngươi thành công ta thay ngươi chúc mừng, khi ta vượt ai thành công thì ngươi ngay cả thể hiện cũng chẳng có." Hùng Hài Tử lên tiếng.

"Sao da mặt ngươi lại dày như thế hả?!" Hỏa Linh Nhi trách, không muốn dây dưa vấn đề này với nó nữa, nếu không sẽ càng khiến nàng giận dữ và xấu hổ đến phát điên lên mất.

"Tại sao da mặt ta lại dày hả, tâm hồn ta vô cùng trong sáng, thản nhiên với cả thế giới này, không chút suy tư. Vừa nãy trong đầu ngươi suy nghĩ ý xấu gì đó hả? Nếu không vào địa ngục thì có ai biết được địa ngục đáng sợ, với tinh thần đại từ bi, để ta thỏa mãn ý nghĩ bất lương của ngươi cho, giải cứu ngươi trong bể khổ."

"Đi chết đi, đúng là tên vô liêm sỉ có da mặt dày đệ nhất thiên hạ!" Hỏa Linh Nhi đặt cho nó một cái tên.

Đại điện hùng vĩ, vô cùng rộng lớn, khí thế rộng rãi, nơi đây quả thật vô cùng to lớn, không tài nào nhìn thấy điểm cuối.

Đây đến tột cùng là một tòa cung điện khổng lồ như thế nào đây, đã tự thành một giới, sương mù lượn lờ, ánh sáng đỏ đậm lấp lánh, bọn nó một đường tiến về phía trước, thỉnh thoảng có thấy những cây cột vô cùng to lớn đứng vững bên trong cung điện, cứ như là đang chống đỡ cả bầu trời vậy.

Đại điện trống trải, rộng lớn không có biên giới, chỉ có hai người bọn nó tiến về phía trước, không nhìn thấy bất kỳ sinh linh nào khác.

Đột nhiên, một tiếng tụng kinh như có như không truyền tới, chấn động hồn phách người khác, khiến cho người ta đâm ra cảnh giác, càng đi về phía trước thì càng đinh tai nhức óc hơn.

"Đây là thứ gì?" Thạch Hạo khẽ nói, nó chỉ mơ hồ nghe được không cách nào nắm được chân nghĩa.

Hỏa Linh Nhi cũng nhíu mày, sau đó đột nhiên khiếp sợ, nói: "Đây là... bảo kinh vô thượng bên trong Hỏa đạo."

*(Dục hỏa luyện kim thân : Tắm trong biển lửa, luyện thành thân thể như sắt thép)

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 354: Bốn Kích Của Thái Cổ Chu Tước.

Âm thanh xa xưa tựa như được truyền từ ngoài chín tầng trời đến, càng đi về phía trước thì càng chói tai hơn, đến cuối cùng bọn nó cảm giác như những chiếc chuông lớn màu đỏ thẩm ở bốn phía không ngừng nổ vang, mà lại lưu chuyển vẻ huyền bí của chư thiên, vô tận ký hiệu lấp lóe.

Đại điện trống trải mà giờ xuất hiện dị tượng như thế này tự nhiên khiến người khác khiếp sợ.

Thạch Hạo và Hỏa Linh Nhi đi về phía trước, những chiếc chuông đỏ như ẩn như hiện, những tiếng tụng kinh càng thêm rõ ràng phảng phất như đang vang vọng bên tai vậy.

Rốt cuộc cũng tới một nơi, phía trước có một đạo đài* vô cùng to lớn, được xây dựng từ nham thạch màu đỏ, bên trên có một quyển kinh cổ tỏa ra khí tức đại đạo vô cùng cổ điển.

(Đài: bục, sân khấu...)

"Cái gì?" Cho dù là Thạch Hạo cũng chấn động tâm thần, không ngờ mới đi vào mà đã phát hiện ra một quyển sách kinh rồi.

Dưới cái nhìn của nó, con đường phía trước nhất định sẽ tràn ngập hiểm nguy, còn cần phải trải qua rất nhiều cửa ải khó khăn thì mới có thể có được thu hoạch, không hề nghĩ rằng lại đơn giản như vậy, đã có một quyển sách kinh nằm sẵn ở phía trước tại bên trai đạo đài rồi.

Chuông lớn màu đỏ thẩm nổ vang, phù văn lấp lánh, được treo bên trên đạo đài, bao phủ lấy cổ kinh, âm thanh du dương không ngừng vang lên.

Cung điện này vô cùng trống trải, khi nhìn thấy một tòa đạo đài bên trên

có một bộ kinh cổ và được chuông lớn bảo vệ như thế thì khiến người khác khó mà bình tĩnh được.

"Đây là... kinh cổ của Thượng Cổ Thánh Hoàng sao?" Hỏa Linh Nhi kích động, trên gương mặt xinh đẹp không chút tì vết tràn ngập vẻ khát vọng.

Đạo đài màu đỏ đậm có phù văn lượn lờ, bên trên kinh thử có những ký hiệu vô cùng cổ điển lưu chuyển, khí tức đại đạo tràn ngập, vừa nhìn là biết không phải vật phàm rồi.

Nhưng mà, khi Thạch Hạo mới đi tới gần thì một nguồn sức mạnh đẩy ngược ra sau không cho lại gần.

"Ta từng nghe nói qua, quyển kinh thư này rất đặc biệt, không thể mạnh mẽ chiếm lấy được, chỉ có thể ngồi xếp bằng xuống mà lắng nghe, lĩnh ngộ bao nhiêu thì cần phải xem vận may của từng người." Hỏa Linh Nhi nói.

Thạch Hạo thờ dài, đây rõ ràng là thánh vật Hỏa tộc, hơn phân nửa nó cũng không có cơ duyên như thế kia được.

Hỏa Linh Nhi đi về phía trước và cũng nhận được một luồng sức mạnh không tên cản trở, thế nhưng nàng nhanh chóng ngồi xếp bằng xuống lắng nghe những âm thanh tụng kinh kia.

Cơ thể trắng noãn của nàng đang phát sáng, kinh văn được truyền lại trong tộc cộng hưởng cùng với âm thanh này khiến cho bên ngoài cơ thể của nàng xuất hiện từng ký hiệu màu đỏ đậm, phóng thích ra khí tức đầy thần bí.

"Có hiệu quả đấy, ngươi cũng thử một lần xem sao đi." Hỏa Linh Nhi ngoái đầu lại, ra hiệu cho nó.

Thạch Hạo nghe thấy thế thì cũng ngồi xếp bằng quay về phía đạo đài màu đỏ ấy, nhắm chặt cặp mắt yên lặng cảm ứng kinh văn này, nó muốn hòa vào và lắng nghe chân nghĩa Đạo trong tiếng tụng kinh này.

Đáng tiếc, nó chỉ có thể nghe được những tiếng tụng kinh nhưng không tài nào phân biệt được đó là thứ gì, cảm giác đều bị che giấu trong âm thanh vang vọng của chuông lớn.

Thạch Hạo ngồi xếp bằng nửa canh giờ nhưng vẫn chẳng thu hoạch được gì cả, còn Hỏa Linh Nhi thì đã nhập tĩnh từ lâu, dáng vẻ trang nghiêm giống như là một vị nữ thần vậy, thánh khiết và an lành, được bao phủ bởi một tầng ánh sáng mông lung.

Nó đứng dậy, đi quanh tòa đạo đài này để quan sát kỹ, nó nhìn chằm chằm quyển kinh cổ kia, đây phải là những người truyền thừa của Hỏa tộc mới có thể lĩnh ngộ sao?

Việc này quả là làm khó nó, những thứ này vốn là chuẩn bị cho những người Hỏa tộc nắm giữ dòng máu Chu Tước, nó chỉ là một người ngoài nên cơ bản không thể thu hoạch được gì, chuyện này khiến nó thở dài không thôi.

"Quả nhiên như phụ hoàng đã nói, những ý nghĩa thật sự mà mỗi người nghe được đều không giống nhau, đây chính là một bộ kinh cổ làm thế gian chấn động được Thánh Hoàng ghi lại!"

Nàng tràn ngập vui sướng, năm đó phụ thân nàng cũng từng ngộ đạo ở đây khiến cho bản thân ông ấy thăng hoa, đạt được cơ sở vững chắc để mai sau một bước lên trời.

"Ngươi không thu hoạch được gì ư?" Hỏa Linh Nhi nói.

Thạch Hạo lắc đầu, nói: "Có thể truyền thụ một ít phù văn của Hỏa tộc cho ta được không, không cần cao thâm đâu, chỉ cần là những thứ được truyền lưu trên thế gian này là được rồi!"

"Da mặt ngươi thật là dày mà." Hỏa Linh Nhi biết, tên quỷ này rất muốn tìm hiểu ở nơi đây, thế nhưng áo nghĩa chân chính của Hỏa tộc không thể tiết lộ ra ngoài cho dù là quan hệ giữa hai người có tốt đến mấy.

Nằng suy nghĩ một chút rồi quyết định truyền cho một đoạn khẩu quyết, đây chính là phù văn cơ bản của Hỏa tộc, cũng chẳng tính là bí mật gì cả, cũng được truyền lưu ở bên ngoài.

"Đa tạ!" Thạch Hạo mừng rỡ, lúc này ngồi xếp bằng lại rồi bắt đầu tụng kinh, sau đó cảm ứng quyển kinh văn trên đạo đài kia.

Về việc tu hành, nó được xem là thiên tư kinh người, mặc dù vừa mới đạt được một pháp môn thế nhưng chỉ trong nháy mắt đã hiểu rõ và vận chuyển.

Trong phút chốc, cả người nó dâng lên hỏa diễm, phù văn màu đỏ đậm dày đặc bao phủ nó lại, sau đó thân thể Thạch Hạo chấn động vì nghe được một âm thanh vô cùng lớn lao.

Một loại Đạo vô cùng cổ điển thế nhưng lại cất dấu vẻ thô bạo, ẩn chứa uy nghiêm hoàng gia, phảng phất như có một vị Thánh Hoàng đang ngồi xếp bằng trên đạo đài giảng giải những huyền bí trong thiên địa.

Thạch Hạo đạt được một đoạn pháp môn thế nhưng đây cũng không phải là khát khao của nó, nó cần chính là thần thông, khát vọng bảo thuật Chu Tước chứ không phải là truyền thừa của Thánh Hoàng.

Trong nháy mắt, Hỏa Linh Nhi miệng há to, cảm thấy khó mà tin nổi, tên quỷ này quả nhiên lợi hại, vừa mới đạt được chút phù văn Hỏa tộc mà có thể cảm ngộ ở đây rồi?

Thạch Hạo vẫn đang ngộ đạo, lúc này nó nghe được những thứ chẳng hề giống nhau, càng ngày càng phức tạp ảo diệu, quan trọng nhất là, nó có thể nhìn thấy được một ít hiện tượng kỳ lạ.

Ở phía trước, trên đạo đài xuất hiện một bóng người mơ hồ, được chuông lớn màu đỏ bao phủ lấy, ở bên người thì có những ký tự mơ hồ, cẩn thận xem xét thì có thể hơi hơi thấy rõ.

Thạch Hạo giật mình, cẩn thận phân biệt thì phát hiện đây là những gợi

ý, tỷ như pháp tướng, phù văn, chân hỏa Chu Tước... như đang đợ người tuyển chọn.

Mỗi một loại đều vô cùng mê người, Thạch Hạo cẩn thận xem xét thì nhìn thấy hai chữ bảo thuật, sau không không chút do dự mà cộng hưởng theo, hy vọng có thể tuyển chọn được.

"Ầm!"

Ánh lửa dâng trào, trên đạo đài xuất hiện một con chim thần màu đỏ thẫm, bễ nghễ thiên hạ đang đưa mắt nhìn xuống bên dưới.

Thạch Hạo biết không xong, con hung cầm này vọt thẳng xuống dưới đại chiến với nó, khiến cho nó mồ hôi chảy ước đẫm cả người, nó ngồi xếp bằng nơi đó rất khó giãy giụa, trong lúc nhất thời không thể chống đỡ được.

"Không đúng, hình như tiến vào trong một loại ảo cảnh nào đó thì cần tinh thần sung mãn, lúc đó sẽ sẽ nhận ra được những thứ này!" Thạch Hạo lẩm bẩm, sau đó mi tâm phát sáng một chùm sáng hừng hực xuất hiện.

Sau không khắc, cơ thể nó đã có thể cử động nhanh chóng thoát khỏi giam cầm, vọt thẳng lên, đón đánh con hung cầm đỏ thẫm kia.

"Ngươi đang làm gì thế?" Xa xa, Hỏa Linh Nhi kêu lên một tiếng đầy sợ hãi.

"Keeeng!"

Cùng lúc đó phát ra một tiếng vang lớn cứ như là chuông vàng Đại Lữ, Thạch Hạo thức tỉnh, phát hiện cũng không phải mình đang đại chiến với chim thần màu đỏ mà là một chưởng đánh thẳng lên chiếc chuông đỏ thẫm kia.

Ầm một tiếng, một luồng sóng lửa ập tới, cả người nó lùi lại, một luồng khí tức đại đạo không gì sánh kịp ập tới chấn cho nó bay ngược ra sau, sức mạnh này vô cùng bá đạo.

Vậy vẫn còn may, Thạch Hạo mượn lực rồi vận dụng bảo thuật Côn Bằng, dùng sức mạnh Mặt Trăng hóa giải, cuối cùng coi như không có bị thương tổn đến cơ thể.

"Chuyện gì thế?" Thạch Hạo tự hỏi.

Hỏa Linh Nhi đi tới, cẩn thận hỏi thăm, sau đó nhíu mày, nói: "Phụ hoàng ta đã nói, không phải là tộc nhân của bọn ta thì khi đi vào cũng không phải là không có cơ hội, mà có thể khiêu chiến nếu như thành công thì có thể đạt được tạo hóa."

Nàng suy đoán, vừa nãy chính là Thạch Hạo đã rơi vào bên trong tình huống như kia, muốn khiêu chiến cửa ải khó khăn của kinh cổ Thánh Hoàng bày xuống.

Vào lúc này, bọn nó có cảm giác tòa cung điện khổng lồ này hoàn toàn khác trước, có một loại khí thế không tên tỏa ra, đạo đài biến mất, kinh cổ cũng chẳng thấy đâu mà phía trước lại xuất hiện ánh sáng lấp lánh.

Hai người hơi nghi ngờ, cho nên từ từ tiến tới.

Nơi đó có một cái bồ đoàn, phù văn lấp lánh phát ra những âm thanh sét đánh, cứ như là bậc cha chú đang dạy bảo hậu bối vậy.

"Ồ, là nơi này, sau khi đạt được truyền thừa thì phải ở đây tu hành và củng cố." Hỏa Linh Nhi hiểu nhất nhiều, nhanh chóng đi về trước, xoẹt một tiếng, vẫn chưa tới gần thì chiếc bồ đoàn kia đã hút lấy nàng, đặt nàng ngồi ở bên trên.

Trong lúc nhất thời, âm thanh ở nơi đó không ngừng vang lên bên tai, hàng loạt những ký hiệu màu đỏ hiện lên bao phủ lấy Hỏa Linh Nhi, đồng thời chuyện kỳ dị cũng xuất hiện, quyển kinh cổ trước kia lại xuất hiện và lơ lửng trên đỉnh đầu của nàng, ầm ầm vang vọng, tự động lật từng tờ giấy.

Mi tâm của Hỏa Linh Nhi phát sáng, dấu ấn của Chu Tước nhỏ màu đỏ thẫm ở nơi đó trở nên rực rỡ, đồng thời lấp lóe cùng với quyển kinh thư kia.

Vào lúc này, Hỏa Linh Nhi khiếp sợ, sau đó tràn ngập vui sướng, liếc mắt nhìn Thạch Hạo nơi xa xa: "Có khả năng ta sẽ rơi vào giấc ngủ sâu, ngươi phải cẩn thận nhen, không cần lo lắng cho ta."

Nàng đã đạt được một cơ duyên vô cùng to lớn, nghĩ tới việc bố trí của phụ hoàng nàng, ở trong cơ thể của nàng đã khắc xuống một nguồn sức mạnh của phù văn và phong ấn bây giờ đã phát huy tác dụng, tạo nên sự thức tỉnh của Thánh Hoàng kinh, cùng giao hòa với nó.

Đương nhiên, dựa theo lời phụ hoàng nàng từng nói, chủ yếu nhất là sức mạnh dòng máu của nàng vô cùng mạnh mẽ, không phải là Chu Tước nhưng mà cũng có một loại chân huyết như kia. Nhiều năm trôi qua Hỏa Hoàng đã phong ấn chân huyết này chính là chờ đợi một ngày nàng có thể tiến vào trong Thánh Hoàng cung này.

Lúc bấy giờ, ảnh lửa ở nơi đó rực rỡ, chân hỏa nhấn chìm Hỏa Linh Nhi, một quyển kinh cổ ầm ầm vang vọng không ngừng chuyển động, những tia phù văn không ngừng chảy xuống toàn bộ rót vào trong cơ thể nàng.

Thạch Hạo xem đứng đờ người, đây quả nhiên là chuẩn bị cho người của Hòa tộc, nó chỉ có thể trơ mắt mà nhìn thôi.

"Ồ, không đúng!"

Nó quay đầu lại, một hướng khác xuất hiện một sân đấu được xây dựng từ những viên đá đen, vô cùng to lớn, đồng thời ở bên cạnh có một tấm bia đá có khắc chữ.

Đây tuyệt đối là mới vừa xuất hiện!

Thạch Hạo tới gần cẩn thận quan sát, chữ trên tấm bia kia giải thích rất nhiều thứ, đây là để cho những cường giả không phải là Hỏa tộc khiêu chiến, nếu như thắng thì có thể đạt được vận may vô cùng lớn.

"Bốn kích của Thái Cổ Chu Tước!" Thạch Hạo chấn động, nó vạn lần không nghĩ tới phần thưởng lại nghịch thiên như thế.

Văn bia ghi cụ thể, Thánh Hoàng kinh của Hỏa tộc không thể truyền ra ngoài nhưng những thứ khác thì có thể để lại cho người hữu duyên, mà lại đặc biệt ghi rõ đây tuyệt đối mạnh mẽ ngang ngửa với kinh cổ kia.

Bốn kích của Thái Cổ Chu Tước là thứ gì, bên dưới cũng có một ít giải thích, Thạch Hạo vừa xem đã khiếp sợ không thôi.

Tổ tiên của tiểu Hồng từng là Thiên Thần, tổ mẫu của nó cũng là nhen nhóm Thần Hỏa trở thành Tế Linh của Hỏa Quốc, tất cả đều có uy danh hiển hách, chấn động cả Thượng Cổ.

Chúng nó cực kỳ mạnh mẽ, không ngừng niết bàn, tái hiện chân huyết Chu Tước, có thể nói là một bộ tộc cực kỳ kinh khủng.

Nhưng mà, chúng nó cũng không có được tổ tiên truyền thừa, tuy có thần thông được xưng là kinh thế, để cho các đại Thần sơn tránh lui không dám chạm trán, thế nhưng không cách nào có thể đánh đồng với bảo thuật cái thể của Thái Cổ Chu Tước được.

Thái Cổ Chu Tước, đó chính là nhân vật vô địch quét ngang toàn bộ trên trời dưới đất, là chim cổ đẳng cấp Thiên, cũng có vô thượng thần uy, đông đảo hung thú và chim thần Thái Cổ đều muốn thần phục.

Đáng tiếc, truyền thừa của nó không có ở Hoang Vực này.

Tổ tiên của tiểu Hồng, mấy vị Thượng Cổ đại năng kia vẫn đang thúc đẩy, hy vọng có thể phục hồi đầy đủ lại môn bảo thuật của Thái Cổ Chu Tước kia, kết quả đều thất bại.

Thánh Hoàng Hỏa tộc cũng là một tồn tại phong Thần, trong cơ thể cũng có chân huyết Chu Tước, cũng từng nghiên cứu qua những tâm đắc kia, muốn phục hồi thần thông vô thượng kia lại như cũ.

Nhưng khiến người khác phải tiếc nuối, bất kể là tổ tiên của tiểu Hồng, hay là Thánh Hoàng, đều chưa thể thành công được.

Cũng không phải tính là thất bại hoàn toàn, bọn họ đã nghiên cứu ra bốn kích của Thái Cổ Chu Tước, đây là cảm ngộ của thần nhân mấy đời, là phần bỏ dở mà bọn họ lưu lại.

Tục truyền, nếu như có thể thôi diễn ra mười kích của Thái Cổ Ma Chu thì sẽ tái hiện lại môn bảo thuật vô thượng có thể thiêu hủy chư thiên thần ma.

Bốn kích này được xưng là phế thiên*, nhưng cũng không phải là đồ bỏ đi, có thể thi triển, chỉ là yêu cầu quá khắc khe, cần phải đạt tới thể phách sánh vai với Thái Cổ Chu Tước thì mới thi triển được.

(Phế thiên: phần bỏ đi)

Nếu không, một khi triển khai sẽ bản thân sẽ bị rạn nứt, chưa giết kẻ địch thì mình đã chết rồi.

Sau khi hiểu rõ thì Thạch Hạo cũng chẳng còn gì để nói, loại pháp môn này quá bá đạo, chẳng trách được gọi là phế thiên, có mấy người có thể thi triển được? Sinh linh có thể phách như thế khẳng định xuất thân phi phàm, có truyền thừa của chủng tộc mình.

Nó cũng không có chần chờ nữa, cũng chẳng hề do dự nhanh chóng tiến vào sân đấu màu đen kia, muốn tiến hành khiêu chiến. Người khác không thể triển khai không có nghĩa là nó không thể, rất có thể nó sẽ khiến cho phế thiên này phát huy tác dụng vốn có của mình.

"Bùm!"

Một con chim nhỏ màu đỏ rực đáp xuống, đây là chim thần được xây dựng từ những ký hiệu màu đỏ thẫm, vô cùng mạnh mẽ.

Thạch Hạo ra tay, đại chiến với nó!

Nơi đây sôi trào, hàng loạt phù văn bá đạo xuất hiện, trời đất gần như sắp bị đánh nứt, khủng bố tuyệt luân.

Hiển nhiên, người bố trí cửa ải này cũng rất rõ ràng, chỉ có người đủ mạnh và đầy tự tin thì mới dám lên sân, nếu không thì dựa vào cái gì để triển khai bốn kích của Thái Cổ Chu Tước?

Vì vậy, thử thách này đáng sợ đến kinh người, con Chu Tước được tạo nên từ ánh đỏ kia vô cùng lợi hại, có thể dễ dàng gạt bỏ những thiếu niên bình thường, ngay cả sinh linh thuần huyết thì cũng lành ít dữ nhiều.

Thạch Hạo chưa từng che giấu, hi vọng nhanh chóng kết thúc cuộc chiến này, lập tức dùng ngay tới Côn Bằng lực, cũng vận dụng mười đại Động Thiên, khiến nơi đây dường như muốn sụp đổ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 355: Hồ Niết Bàn

Thạch Hạo há miệng thở dốc, lồng ngực phập phồng, cuộc chiến này tiêu hao tinh lực của nó quá nhiều, tuy rằng thời gian kéo dài không lâu thế nhưng cũng coi như là một loại khổ chiến.

Bởi vì, ngay vừa nãy nó đã vận dụng các loại thủ đoạn, sử dụng tuyệt học mạnh nhất, vận dụng tiềm năng cực điểm của thân thể, nếu không thì trận chiến này phải kéo dào tới hơn nửa ngày trở lên.

Có thể thấy được thử thách này đáng sợ đến cỡ nào, khiến cho Thạch Hạo phải nghiêm túc mà đối phó, sử dụng chân hỏa mới có thể thắng lợi, việc này cực kỳ hiếm thấy.

Từ khi xuất đạo tới giờ, số lần có thể khiến cho nó vận dụng như thế thì chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay!

Nói thì rất đơn giản thế nhưng cũng chẳng dễ dàng chút nào, sân đấu màu đen biến mất, bên trong cung điện trở nên trống trải chỉ còn lại mỗi tiếng hít thở ồ ồ của nó, rất lâu sau mới có thể thở đều như bình thường.

"Không hổ là cửa ải khó khăn mà Thần Linh Thượng Cổ bày xuống!" Nó nói như thế.

Bất kể là tổ tiên của tiểu Hồng hay là Thánh Hoàng Hỏa Quốc đều đã thành Thần, cẩn thận nghĩ lại thì sân đấu được Thần Linh Thượng Cổ bày xuống này cũng khó đối phó như thế.

Nếu là người bình thường thì đừng mơ tưởng có thể vượt qua, ngay cả sinh linh thuần huyết tới cũng có khả năng chết đi!

Bốn cây cột to lớn phát sáng, đứng sừng sững ở bên trong sân đấu bị phá

hủy đó, toàn thân đỏ thấm cứ như là cột chống trời vậy, lúc này tỏa ra những gợn sóng hết sức kinh người.

Thạch Hạo tiến tới, đây chính là bốn kích của Thái Cổ Chu Tước.

Trên mỗi một cây cột đều ghi chép một thức, đó là những dấu ấn ngang ngược, đứng ở nơi xa mà vẫn bị những luồng thần uy này ép cho nghẹt thở.

Thạch Hạo tới cây cột thứ nhất, toàn thân nó lượn lờ ánh lửa, ánh đỏ dâng lên, nơi đó có một con Chu Tước đang chuyển động, thể hiện ra dáng vẻ oanh kích chín tầng trời.

Nó không ngừng di chuyển, không ngừng vỗ cánh, trên thì đánh trời cao, dưới thì dò cửu u.

Thạch Hạo bình tĩnh lại tâm tình, nghiên cứu thật tỉ mỉ, nó là một người có thiên tư cực cao về việc tu hành, học cái gì thì cũng sẽ rất nhanh, những bảo thuật phù văn bình thường nhìn sơ qua thì đã có thể triển khai được rồi.

Thế nhưng, nó đứng ở nơi đó rất lâu mà vẫn chưa hề động đậy, cứ như thế nhìn chằm chằm chỉ sợ bỏ qua điều gì đó, cả tâm thần đều tập trung vào cây cột này.

Cứ như thế, Thạch Hạo đứng đó một ngày một đêm, suy nghĩ rất lâu rồi mới từ từ triển khai tứ chi, hai tay như cánh, hai chân đạp hư không, thân thể bùng phát ra một luồng hơi thở đầy bá đạo.

Nó bay lên trời, không ngừng diễn biến sự bá đao nhất của Thái Cổ Chu Tước, bày ra dáng vẻ vô cùng nhuần nhuyễn, một luồng chí dương đầy thô bạo che ngợp cả bầu trời.

Thái Cổ Chu Tước, điều khiển hỏa tinh, có thể đột sạch chư thiên thần ma, một mặt có vẻ dương cương vô cùng thô bạo.

Mà bốn kích này cũng không thể hiện ra thần thông Hỏa đạo, thế nhưng có thể phô bày ra vẻ thô bạo kia đến đỉnh cao nhất, dẫn dắt tiềm năng của

thân thể và phù tới một tình trạng không thể nào tưởng tượng được.

Mạnh mẽ như Thạch Hạo, thân thể vô song, không sợ kim thân của Bổ Thiên giáo, lúc này có cảm giác xương cốt mình như đang vang lên những tiếng "lốp bôp" như đang rang đậu vậy, cả người run run có quy luật.

Nếu như là người bình thường chắc chắn đã chia năm xẻ bảy rồi, cả người đứt thành từng khúc, khi triển khai pháp môn bá tuyệt thiên hại này thì trước tiên bản thân phải nhận lấy sự hủy diệt.

Sau đó, Thạch Hạo đi tới cây trụ thứ hai, đứng nơi đó tìm hiểu thật lâu, khu vực này chợt vang lên những tiếng tụng kinh khiến cho nó không khỏi kinh ngạc, ngước đầu nhìn lên trên thì có hào quang màu vàng nhạt lấp lóe.

"Thần phủ..." Nó kinh ngạc, không ngờ Thánh Hoàng cung lại có công hiệu bực này, ở đây tu hành mấy tháng thì hơn phân nửa ở bên ngoài chỉ trôi qua một hai ngày mà thôi.

Suy nghĩ lại cũng thấy có lý, ngay cả thần phủ tầm thường như kia cũng đã có hiệu quả như thế rồi, huống chi là nơi đay, tất nhiên là càng thêm phi phàm.

Lần này Thạch Hạo thả lỏng, không cần lo lắng sẽ bỏ lỡ tràng quyết đấu đỉnh cao kia nữa!

Bốn cây cột màu đỏ to lớn diễn dịch ra pháp môn của Thái Cổ Chu Tước, Thạch Hạo chìm đắm ở bên trong không thể tự thoát ra được, nó rơi vào trong một loại tình trạng khổ ngộ.

Có lúc nó vừa mới đứng thì đã trôi qua mấy ngày mấy đên, sau đó đột nhiên bay lên trời cao, không ngừng triển khai thân thể, thể hiện ra một loại đạo pháp vô cùng ác liệt và ngang ngược, có một loại khí thế có thể đánh nát bầu trời để chứng đại đạo.

Chỉ bốn kích mà bao hàm quá nhiều thứ, chưa đựng vô tận phù văn, đây chính là thứ mà mấy vị Thần Linh Thái Cổ lưu lại, có dù có người tới đây thì

khó mà hiểu hết được.

Còn Thạch Hạo thì không có nằm trong số người này, nó càng ngày càng hưng phấn, tinh thần sung mãn, đây giống như là pháp môn chuẩn bị cho nó vậy, cần phải có thân thể mạnh mẽ để chống đỡ đạo pháp, đối với nó thì chẳng thành vấn đề.

Nó lấy ra vài món pháp khí quăng vào trong hư không, sau đó bay thẳng lên triển khai tứ chi, nhanh nhẹn như làm một con Chu Tước, có thể đánh rớt những ngôi sao trên chín tầng trời.

"Rầm!"

GIữa không trung truyền tới tiếng nổ tung, thật sự quá mạnh mẽ, bốn kích của Thái Cổ Chu Tước một khi triển khai thì dương cương và thô bạo, toàn thân nó được lửa bao phủ, ánh đỏ lấp lánh. Cứ thế vọt qua thì mấy món bảo cụ kia đều rạn nứt sau đó nổ tung, trong hư không bị đốt thành tro bụi.

Kiểm tra bước đầu, uy lực kinh người!

Cẩn thận nghiền ngẫm hơn một tháng, bốn kích này đều được nó diễn biến tới cực điểm, đã lĩnh ngộ thấu triệt, rườm rà và phức tạp, yêu cầu cực cao đối với người thi triển.

Thạch Hạo phù hợp với yêu cầu này, thân thể không tệ, hình thể cứng rắn như kim cương, khi triển khai bốn kích của Thái Cổ Chu Tước thì không có bất cứ ảnh hưởng gì và cũng không có đả thương tới bản thân.

Loại pháp môn bá đạo này vô cùng thích hợp cho việc quyết chiến, ác liệt và cương mãnh, khi ra tay quả thật có thể lay động chư thiên tinh thần*!

(*Những ngôi sao khắp bầu trời)

Không cần phải suy nghĩ, Thái Cổ Chu Tước năm đó tất nhiên có thể ngạo thị cửu thiên lập địa, hái tinh nắm nhật, hủy diệt đại tinh, cơ bản không thành vấn đề.

Không chút tiếng động, phía trước xuất hiện bốn tấm bia đá, toàn thân đen kịt, tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo âm trầm, bên trên có chữ viết, dùng thứ này có thể kiểm nghiệm thành quả tu hành.

Con mắt Thạch Hạo trở nên trong veo, giơ bàn tay màu đỏ đậm lên, một ký hiệu xuất hiện ở lòng bàn tay rồi đột nhiên vung về phía trước.

"Ầm!"

Tấm bia đá thứ nhất nổ tung, tấm bia thứ hai nổ tung, tấm bia đá thứ ba chia năm xẻ bảy, tấm thứ tư rạn nứt sau đó sụp đổ.

Đây là mảnh vỡ ngôi sao, được người khác dùng pháp lực luyện hóa thành bia, cứng rắn không thể phá vỡ, cứ như là núi thần thời Thái Cổ, kết quả chỉ một chưởng thì toàn bộ đều hủy diệt.

Dựa theo chữ được ghi chép trên tấm bia thì đây chính là do Chu Tước chuẩn bị, dùng vật này để kiểm tra thành quả, hiện tại không cần nhiều lời, nó công thành viên mãn!

Tất cả đều biến mất, bốn trụ đá kia trở nên trơn nhẵn, những vết tích bên trên đều biến mất, hoàn toàn chẳng thấy đâu.

Mấy ngày sau, Hỏa Linh Nhi cũng đã tỉnh lại, cả người có vẻ siêu thoát, Thánh Hoàng kinh bên trên đầu nàng mờ nhạt rồi bay đi, hóa thành mưa ánh sáng biến mất.

Trong lòng Hỏa Linh Nhi xuất hiện rất nhiều pháp môn khác nhau, hai mắt treo veo như nước giờ có vẻ thâm thúy hơn rất nhiều, mãi rất lâu sau thì nàng mới khôi phục lại như cũ.

"Đại điện rất rộng, chúng ta tiếp tục đi tới, hẳn là còn rất nhiều tạo hóa." Nàng nghe được Hỏa Hoàng nói qua, tuy mỗi người đều có những kỳ ngộ không giống nhau thế nhưng quyết không thể dừng ở những thứ này được.

"Được, chúng ta tiếp tục tiến bước, hy vọng có thể kiếm được một bộ cốt

Chu Tước." Thạch Hạo nói.

Hỏa Linh Nhi nghe thấy thế thì nhìn Thạch Hạo một chút, trong cơ thể bộ tộc của nàng có máu Chu Tước, có quan hệ rất lớn với loài chim cổ này!

Nàng yêu kiều thướt tha, mái tóc tung bay, thân thể cao ráo không chút tỳ vết, trả qua một phen ngộ đạo thì càng thêm siêu trần thoát tục, thân thể trắng mịn tỏa ra hào quang thánh khiết.

Bên trong cung điện sương mù mông lung, ánh đỏ bay lượn, bọn nó một đường bay nhanh, những khu vực đi qua đều rất yên tĩnh, mãi cho tới rất lâu sau mới tiến vào một nơi vô cùng sáng chói.

Cách đó rất xa thì đã nhìn thấy được ánh sáng lấp lánh đó rồi, bên trong cung điện không còn vẻ mông lung nữa mà thay vào đó là vẻ hừng hực và óng ánh, phía trước có tiếng nước truyền tới.

"Đây là thứ gì?" Thạch Hạo giật mình.

Phía trước, sương mù tản ra thế nhưng khó mà ngăn chặng được ánh sáng chói mắt kia, ánh sáng được phát ra từ hai cái hố, giống như là thần bảo xuất thế vậy.

Hỏa Linh Nhi cũng kinh ngạc thốt lên sau đó là vẻ kích động, múa máy quả đấm nhỏ, vô cùng hài lòng và hưng phấn, nhảy nhót liên hồi, không ngừng la hét, mất đi hình tượng đoan trang và thận trọng.

"Không ngờ chúng ta có thể tìm thấy nó ở nơi này, đây chính là hồ Niết Bàn, không phải ai khi tiến vào cũng có thể gặp được, đây chính là cuội nguồn của vận may ở Thánh Hoàng cung.

Thạch Hạo thấy một tấm bia, mặt trên quả nhiên có ghi ba chữ hồ Niết Bàn.

Bọn nó vội vàng tiến tới, nơi đây có hai cái hồ được đặt ngang nhau, vô cùng sáng chói, màu đỏ tươi và ánh sáng vàng kim đồng thời bắn ra, ở trong

tích đầy dung nham, ngoài ra còn có thực vật nữa.

Không nói cái khác, chỉ riêng ba chữ hồ Niết Bàn được ghi trên bia đá cũng đủ khiến cho trong lòng Thạch Hạo chấn động mạnh rồi.

Khi tới gần đó, sau khi xem xét thật cẩn thận thì nó rất là giật mình, mỗi một cái hồ đều có phạm vi là một trượng, dung nham đỏ đậm, bên trong mọc đầy hoa sen vàng, sinh mệnh khí tức vô cùng phồn thịnh.

"Thực vật này có thể sinh trưởng trong dung nham?"

Bên trong mỗi hồ đều có mười mấy cây, mọc đầy hồ dung nham, cũng không rát cao lớn thế nhưng lại vô cùng rực rỡ, cánh hoa có màu vàng óng tỏa ra mùi thơm ngát.

Ngoài ra, chỗ đặc biệt nhất, trong hư không bên trên hồ trong khoảng thời gian nhất dịnh sẽ nhỏ xuống một giọt chất lỏng mày đỏ thẫm, cũng mang theo hào quang màu vàng nhạt.

"Vật chất thần tính." Thạch Hạo thay đổi sắc mặt.

Nó cảm ứng được, chỗ đặc biết nhất của hồ Niết Bàn này chính là chất lỏng được sinh ra từ trong hư không kia, nó có cảm giác hơi quen thuộc.

Vật chất thần tính được luyện ra từ trong cơ thể Cá mặt trời có màu vàng, tương tự với loại khí tức này, thế nhưng còn lâu mới mãnh liệt như vầy. Ngoài ra, chất lỏng nhỏ xuống từ trong hư không có màu đỏ đậm mang theo màu vàng nhạt còn có một mùi thơm ngát.

Đây chính là thứ còn thuần túy hơn cả vật chất thần tính mà trước kia nó đạt được, vượt xa.

Đương nhiên, tràn đầy hai cái hồ này cũng không phải đều là loại vật chất này, mà là dung nham, chất lỏng từ trong hư không nhỏ xuống được pha loãng với dung nham trong hồ.

"Chất lỏng niết bàn!" Hỏa Linh Nhi hô hấp dồn dập, nói ra đó là thứ gì và cả lai lịch của nó nữa.

Thái Cổ Chu Tước từng hiện thân ở Hoang Vực và tạo một hành cung ở nơi đây, nó từng niết bàn qua ở nơi đó, đây chính là căn nguyên của thánh địa Hỏa tộc, cũng là cuội nguồn sản sinh ra vật chất thần tính.

Hết thảy đều do việc niết bàn của Thái Cổ Chu Tước đã lưu lại một bộ phận tinh hoa mà thành, và thứ đó trở thành chất lỏng niết bàn.

Các đời tiên hiền Hỏa tộc tiến vào đây, mặc dù có thể một bước lên trời, đều mượn nhờ hồ lửa này để niết bàn, khiến cho bản thân lột xác một cách khó mà tưởng tượng được, một khi đi ra ngoài và bắt đầu tu hành thì có thể gọi là tăng nhanh như gió.

Hỏa Linh Nhi đạt được Thánh Hoàng kinh, hiện tại lại gặp được chất lỏng niết bàn thì tự nhiên chấn động cả tâm thần, nếu không có chuyện ngoài ý muốn nàng sẽ bước lên con đường cực kỳ huy hoàng, các đời Hỏa Hoàng đều bước đi theo con đường như vậy cả!

Trong lòng Thạch Hạo cũng chẳng yên, sóng lớn chập trùng, lần này đi vào nó thu hoạch thật sự vô cùng to lớn, không biết sẽ nhận lấy loại lột xác như thế nào nữa.

"Chất lỏng niết bàn này thánh khiết nhất, không cho ô nhiễm, bản thân phải thánh khiết trong sáng thì mới có thể đi vào được, mà cần phải dựa theo một loại nghi thức cổ xưa tế tự Thái Cổ Chu Tước, nếu không thì sẽ gặp phải biến cố." Hỏa Linh Nhi nhắc nhở.

"Trong sáng thánh khiết, có cần phải tắm rửa qua không, sau đó chúng ta mỗi người một hồ tiến hành việc gột rửa thần thánh?" Thạch Hạo hỏi.

"Sao con mắt ngươi dâm tà thế hả, ta móc mắt bây giờ!" Hỏa Linh Nhi dữ dằn nói, nàng lại suy nghĩ tới việc trước kia.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 356: Chí Tôn Cốt Tái Sinh.

Tiếng nước ào ào truyền tới cứ như là một khúc ca du dương vô cùng êm tai, hơi nước mờ mịt tản ra, nơi đó có một con suối.

Như Hỏa Linh Nhi từng nói, muốn tiến vào hồ Niết Bàn thì không được dính một hạt bụi trần nào và dùng phương thức lễ tế cổ xưa, nếu không đó chính là khinh nhờn Chu Tước Thái Cổ và có thể sẽ sinh ra biến cố.

Đây chính là nước Vô Trần, được cho là dòng nước để Thần Linh tắm rửa, trong thiên địa vô cùng hiếm có, có thể gột rửa trần thế ô ai, không lưu lại bất kỳ bụi khói trần tục nào.

Loại nước này không có thần lực gì cả, chỉ là dùng để gột rửa thân thể, là một bảo dịch dùng để trị thương cho cơ thể.

Nhưng lấy báu vật vô giá ở trên đời để so sánh thì lại kém xa thần dịch này, thế nhưng hiện tại lại là linh tuyền tốt nhất mà Thạch Hạo và Hỏa Linh Nhi cần dùng tới.

"Ngươi qua bên kia đi." Hỏa Linh Nhi đuổi nó sang một bên, không cho phép nó lại gần.

Rất nhanh, nơi dòng suối truyền tới những tiếng nước ào ào, Hỏa Linh Nhi đứng ở bên trong, mặc cho bọt nước trắng xóa rơi vào trên cơ thể trắng mịn của mình bốc ra ánh sáng lộng lẫy.

Mái tóc đen mượt ướt sũng dính sát ở trước ngực và sau lưng, trên mặt có những giọt nước chảy xuôi, cặp mắt kỳ ảo có một vẻ trong sạch tựa như đóa hoa sen vừa mới nở, nếu kèm theo thân thể trắng như tuyết kia thì vẻ mê hoặc đó sẽ làm điên đảo chúng sinh.

"Ê, bé mập, có bị gì không đó, đừng có kéo dài thời gian nhen, đi lên không được hả, có cần ta tới giúp một tay không?" Xa xa, âm thanh lười biến của Thạch Hạo truyền tới.

"Cút sang một bên!" Hỏa Linh Nhi nói lớn, vẻ mặt không cam lòng, lần trước chịu phải thiệt thòi lớn bị nó động tay động chân sờ loạn nhưng chẳng có cách nào trừng trị nó cả.

"Chẳng lẽ lại muốn ta tới nơi mát mẻ hả?" Thạch Hạo vô cùng kinhg ngạc.

"Ngươi.. đừng qua đây!" Trán xinh nổi lên gân xanh, nàng suýt chút nữa đã quên cái tên quỷ này là kẻ khác người, luôn luôn bắt bẻ lời nói của người khác, dòng suối trong veo này quả thật là một nơi vô cùng mát mẻ.

Rất nhanh, việc tắm rửa của nàng cũng hoàn thành, bụp một tiếng rơi vào trong hồ Niết Bàn, dung nham bắn lên rất cao.

Nếu như là người thường đi vào thì lập tức hóa thành tro tàn ngay cả xương cũng chẳng còn, thế nhưng người thức tỉnh của Hỏa tộc thì không có nằm trong số này, trong cơ thể của nàng có chân huyết Chu Tước, tắm lửa mà sinh.

Tiến vào trong hồ, dung nham đỏ tươi nhấn chìm thân thể trắng mịn của nàng, đỏ trắng đan xen, không thể nào diễn tả được vẻ yêu diễm, vừa xinh đẹp mà vừa khác thường.

Từng tia ánh đỏ với tốc độ mắt thường có thể thấy được đang nhanh chóng chảy xuôi vào trong cơ thể nàng, cứ như là một dòng sông nhỏ cuồn cuộn chảy vào trong.

Thạch Hạo cũng tiến vào hồ linh tuyền để gột rửa bản thân, nó cảm thấy tinh thần sảng khoái, loại nước này thật sự rất đặc biệt, ngay cả tinh thần của con người mà cũng có thể gột rửa, giờ khắc này nó thả lỏng toàn thân.

Thân thể cao ráo cường tráng tỏa ra hào quang rực rỡ, tóc đen đầy đầu

rối tung, con mắt càng thêm trong trẻo.

Cuối cùng nó đứng dậy, nói: "Đừng có nhìn lén ta nhen, chúng ta đã hòa nhau rồi đấy."

Xa xa, Hỏa Linh Nhi đang ở bên trong dịch dung nham thì nghiến răng nghiến lợi, nói gì thế, nói như thế chẳng khác nào cho rằng nàng là kẻ mê trai không bằng, thật sự khiến người khác tức điên mà.

Thạch Hạo đạp hư không tiến tới, bụp một tiếng rơi vào một hồ Niết Bàn ở bên cạnh, dịch dung nham bắn mạnh lên, có một ít rơi lên trên người Hỏa Linh Nhi.

Việc này dẫn tới tiếng hét chói tai của nàng, bởi vì khi nghĩ lại chuyện ôm nhau nhiệt tình lúc trước thì cảm thấy chất lỏng bắn lên trên người nàng này cứ như là con sâu lông đang bò qua cơ thể vậy.

"Tiến hành cổ lễ nhanh một chút đi, tiến hành tế tự đi." Thạch Hạo nói.

Bọn nó cũng không có tế phẩm gì để dâng lên, thế nhưng dựa theo nghi thức trịnh trọng của việc hành lễ mà Hỏa Linh Nhi miêu tả, trong miệng không ngừng lẩm bẩm cầu xin Chu Tước Thái Cổ.

Nói cũng kỳ quái, hai cái hồ này trong nháy mắt xuất hiện sóng nước, chất lỏng đỏ tươi tỏa ra khí thế sinh mệnh vô cùng kinh người mà lại có mùi thơm vô cùng thơm ngát.

Cũng trong lúc đó, hoa sen vàng mọc đầy hồ hầu như nở rộ với lại sinh ra thêm một vài búp hoa, từng dòng chất lỏng từ trong đó chảy xuống bên dưới, hương thơm ngào ngạt, khiến lòng người say mê không cách nào tự thoát ra được.

Thạch Hạo cảm thấy toàn bộ lỗ chân lông như đang thư giãn mở rộng ra quả thật rất thoải mái, nó nhịn không dược rên lên một tiếng, một bên khác, Hỏa Linh Nhi cũng như thế, một tiếng rên yêu kiều, quả thật mê hoặc khó mà cưỡng lại.

"Nè, muốn dụ dỗ ta hả?" Thạch Hạo nói.

"Cút!" Xinh đẹp như Hỏa Linh Nhi, thân là công chúa của một quốc, coi trọng nhất chính là hình tượng, thế nhưng không ngờ giờ lại tuôn ra một tiếng như thế, quả thật bị chọc tức cho đến phát điên rồi.

Đột nhiên, âm thanh thứ ba vang lên không hài lòng chút nào, bên trong cung điện to lớn trống trải thế này có như như khác loại.

"wow, đôi tình nhân tắm rửa, thật sự là ao ước của tiên nhân đó!" Lời nói nhảm phát ra thật sự rất đột ngột, Thạch Hạo thì không nói gì còn Hỏa Linh Nhi lập tức ập mặt xuống hồ, giận dữ và xấu hổ đến đỏ cả mặt.

Việc này bị người khác nhìn thấy thì còn thể thống gì nữa chứ? Lại nói, lời nói kia cũng quá khó nghe, đến tột cùng ai đây, nàng không ngừng đảo mắt nhìn xung quanh.

"Nhiều bảo dịch như vậy, của ta, của ta, đều là của ta!"

Rốt cuộc, Hỏa Linh Nhi cũng tìm ra được nơi phát ra âm thanh này, với ngữ khí đó nàng cũng đã đoán ra được, đúng là con truyền cha nối với Hùng Hài Tử mà.

"Cái tảng đá xấu xí kia, ngươi dám chọc ta!" Hỏa Linh Nhi xấu hổ.

"Hay là làm chuyện xấu rồi bị người khác phát hiện cho nên mới cảm thấy xấu hổ, không có chuyện gì, các ngươi cứ tiếp tục đi, cái gì ta cũng chưa thấy cả, hoặc cứ cho là ta không tồn tại đi."

Trên sợi tóc của Thạch Hạo, một hòn đá nhỏ màu vàng nhạt hả hê nói.

Đây chính là Đả Thần Thạch, nhiều năm trước nó ăn quá nhiều thứ, như cát thần bên dưới Bất Lão Tuyền, đất Hỗn Độn bên trong tổ Côn Bằng, đó đều là những thần trân hiếm thấy trên đời, những thứ đó bị nó nuốt xuống cũng chưa có tiêu hóa ngay, mãi cho tới kết thúc trận chiến ở Bắc Hải thì nó mới bắt đầu tiêu hóa chìm vào giấc ngủ sâu.

Hiện tại đã thức tỉnh, tinh thần sảng khoái, hòn đá hiếm thấy này đã mạnh mẽ hơn trước rất nhiều và càng thêm thần dị, có thể xưng là thiên tài địa bảo, ngay cả Thượng Cổ thánh nhân nhìn thấy cũng phải đỏ mắt.

Hỏa Linh Nhi nghe những lời nói đó thì càng thêm xấu hổ và tức giận, quả nhiên gần đèn thì sáng gần mực thì đen, ở bên người cái tên Hùng Hài Tử này, kể cả một hòn đá nhỏ cũng bị lây nhiễm.

"Nè, đừng thấy xấu hổ gì cả, không phải chỉ cần chút dũng cảm nhảy qua một cái thôi sao, ta yêu quý ngươi nhen!" Cũng không biết nó đang nói với Thạch Hạo hay là với Hỏa Linh Nhi nữa.

"Lại nói lung tung, ta lấy trận pháp Thánh Hoàng luyện hóa ngươi thành trận nhãn chừ!" Hỏa Linh Nhi dữ dằn uy hiếp.

Tiếp theo, nàng cũng không nói lời nào nữa bởi vì có một luồng khí tức chí cường đang tràn ngập làm sôi trào cả hồ Niết Bàn, bên trong màu đỏ tươi là mang theo chất lỏng màu vàng nhạt bao vây lấy nàng, không ngừng ngưng tụ hình thành nên một cái kén lớn.

Rất nhanh, không chỉ thân thể trắng như tuyết kia mà cả mái tóc đầy đầu của nàng cũng được bao phủ, nàng đã bị khí thế đó ngăn cách với bên ngoài.

"Bụp!"

Từng đóa hoa sen nở ra rồi héo tàn, trở thành ánh sáng thần thánh tiến vào trong kén.

"Ấy da, dịch dung nham của ta!" Đả Thần Thạch kêu thảm thiết, cảm thấy tinh hoa của hồ nước đều biến nhất, đều bị chiếc kén lớn kia hấp thu.

Không hề nghĩ rằng, Hỏa Linh Nhi lại đạt được vận may lớn như thế, chuẩn bị niết bàn ở ngay tại đây.

Thạch Hạo tâm tình dậy sóng, sau đó cố gắng bình tĩnh lại, thể ngộ sức mạnh kỳ dị bên trong chất lỏng, đây chính là tinh hoa còn sót lại của Chu

Tước khi niết bàn sau đó thẩm thấu tiến vào bên trong dung nham, bất hủ bất diệt.

Chỉ trong nháy mắt, nơi đứng của nó cũng xảy ra dị biến, nước hồ đỏ tươi sôi trào nhanh chóng bao phủ lấy nó, đặc biệt có từng luồng ánh đỏ vờn quanh nó cứ như là Xích Long đang bay múa vậy.

"Trời đất cha mẹ ơi, thần dịch của ta!" Đả Thần Thạch kêu la thảm thiết, cũng không dám trì hoãn thêm nữa, từ trên sợi tóc của Thạch Hạo rơi tủm xuống dưới, tiến vào trong hồ nước, không ngừng uống thật nhiều dung nham.

Nhưng mà, thân thể của Thạch Hạo dĩ nhiên càng có sức hấp dẫn hơn, cứ như là cái động không đáy điên cuồng hấp thu, toàn bộ bảo dịch trong hồ đều tập trung về phía nó.

"Quá biến thái, còn hơn cả ta nữa!" Đả Thần Thạch kêu lên quái dị.

Thân thể Thạch Hạo không yếu, cứng rắn như kim cương, lúc này tựa như ngưng tụ thành một thể và cùng cộng hưởng với hồ Niết Bàn, vô tận tinh hoa đều tiến thẳng vào trong thể phách của nó, mắt thấy sắp sửa hình thành nên một chiếc kén thật lớn.

Đột nhiên biến cố xảy ra, nơi ngực của nó phát sáng bùng phát ra một luồng khí tức kinh thiên động địa, khiến cho Đả Thần Thạch kêu thảm thiết nhanh chóng chạy trốn, bay thẳng ra khỏi hồ Niết Bàn.

Cùng lúc đó, những luồng ánh đỏ chuẩn bị hình thành nên chiếc kén lớn đều bị phá nát, hóa thành dòng ánh sáng tiến vào ngực nó, cuồn cuộn không kiệt.

Thời khắc này, hoa sen vàng bên trong hồ không ngừng nở và không ngừng tàn, hóa thành từng dòng sông nhỏ màu vàng đổ vào trong ngực nó, hóa thành mưa ánh sáng thoải mái tiến vào trong.

"Thật là khủng khiếp, cứ như là Thần lâm thế vậy!"

Đả Thần Thạch nghĩ cũng đã thấy sợ rồi, nó theo Thạch Hạo rất nhiều năm nên biết đó là cái thì, lúc nãy trong lòng không ngừng sợ hãi suýt chút nữa nó cũng đã bị hút vào trong ngực rồi.

Cả hồ nước đều sôi trào, những chất lỏng niết bàn đều hiện ra và bị ngực của Thạch Hạo nuốt lấy, nơi đó hình thành nên một mặt trời cỡ nhỏ.

Thạch Hạo cảm xúc chập trùng vô cùng kích động, gần như mất kiểm soát, thiếu chút nữa đã ngửa mặt lên trời thét dài.

Bao nhiêu năm rồi, bao nhiêu năm đợi chờ, ước ao Chí Tôn cốt tái sinh, hiện tại đã có thể thực hiện rồi, lần này hơn nửa không chỉ là thức tỉnh đơn giản như vậy.

Nó cảm giác được nơi ngực vô cùng ngứa ngáy, cứ như có vật gì đó muốn chui ra!

Từ khi sinh ra cho tới hiện tại, vận mệnh của nó biết bao thăng trầm, nơi ấy lại xuất hiện một mặt trời nhỏ vô cùng chói mắt, khi quan sát trong cơ thể thì có thể thấy được, tinh huyết đang vận chuyển hóa sinh ra một khối cốt, từ từ thành hinh.

Không giống với mấy lần trước chỉ là xây dựng lại hình dạng của cốt mà thôi, cuối cùng cũng không thể thành hình được, nhưng lần này lại hoàn toàn khác!

Nơi đây chính là hồ Niết Bàn, chứa đựng huyết thanh của Chu Tước Thái Cổ khi niết bàn lưu lại, thứ này cũng không biết vì sao lại được bảo quản hoàn hảo như thế, chưa từng mất đi tinh hoa.

Cho tới hiện tại, cơ thể của nó đang điên cuồng hút lấy, toàn bộ đều tập trung về nơi lồng ngực rồi tiến thẳng vào trong vầng mặt trời nhỏ màu vàng kia, tiến hành bổ sung.

Một loại đau nhức truyền tới, đau thấu tim gan, thấu xương tủy, khiến cho thân thể Thạch Hạo run bần bật, cùng lúc đó xương cốt trong cơ thể nó

vang lên những tiếng ken két và phát ra ánh sáng rực rỡ.

Sau đó, ầm một tiếng, nó gần như là bốc cháy, huyết nhục phủ tạng xương cốt đều tỏa ra hào quang, hết thảy sức mạnh thần tính đều bị hút ra và tập trung về khối cốt nơi ngực kia.

Hồ Niết Bàn rung động, ánh đỏ cứ như là thủy triều đánh thẳng về thân thể nó, không ngừng bổ sung, đây chính là cướp đoạt, cũng là một loại lột xác đầy điên cuồng.

Trong lòng ngực của Thạch Hạo, huyết dịch Chí Tôn thức tỉnh, cường thịnh tới mức tận cùng, sau đó tái tạo lại khối cốt của nó, nơi đó có một mặt trời nhỏ màu vàng phát sáng, không ngừng cô đọng rồi hiện ra một khối xương trắng bóng.

Khối cốt này cũng không phải rất lớn, cũng chưa có trưởng thành hoàn toàn, chỉ là một đoạn nhỏ to cỡ đốt ngón tay mà thôi, thế nhưng phảng phất như có thể trấn áp ma giới lục đạo!

Khối cốt này trắng bóng và lấp lánh, tỏa ra ánh sáng đáng sợ, ở xung quanh hình thành nên một lớp màu vàng, hóa thành một mặt trời rực rỡ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 357: Cốt Uy.

Thạch Hạo quan sát trong cơ thể thì chợt bừng tỉnh, suy đoán ra được lai lịch của người tí hon kia, đó chính là phù văn bên trên Chí Tôn cốt biến thành, hiện tại đã ngưng tụ thành thân người.

Việc này đủ khiến cho những sinh linh khác thán phục, không hổ là cốt của Nhân tộc Chí Tôn, một khi thức tỉnh lại có biểu hiện kinh người thế này, hiện ra hình người kết hợp với Đạo.

Khối cốt này hoàn toàn khác với thần thông, bảo thuật thường thấy mặc dù hiện ra thì sẽ hóa thành hung cầm, mãnh thú chứ đời nào có hình người.

Ở trong lịch sử tu luyện xa xưa, Nhân tộc đều rơi ở thế yếu, được những người đi trước vật lộn và mô phỏng theo rồi từ từ diễn biến và khai sáng qua nhiều năm tháng.

Cuối cùng, bởi vì Nhân tộc không có phù văn của chính mình, toàn bộ những thứ này đều là tiên huyết, sau này mới từ từ khai sáng.

Nhưng cũng không phải là không có ngoại lệ, một vài người cá biệt khổ tu, từng bước từng bước tiến về phía trước và cuối cùng đã công tham tạo hóa, vô địch thiên hạ, cuối cùng sẽ hóa sinh ra phù văn của chính mình, đó chính là bảo thuật độc nhất vô nhị của riêng mình hắn.

Cũng có mấy người hiếm thấy, ví như Thạch Hạo, trời sinh đã thai nghén phù văn Chí Tôn, có thể hiệu lệnh thiên hạ, ngang dọc cửu thiên thập địa.

Cách ngưng tụ thành phù văn này, cuối cùng hiển hóa thành hình người, thể hiện ra áo nghĩa của Nhân tộc, ở trên con đường tu hành vô tận, ở trong hằng hà bảo thuật, thật sự quá mức hiếm thấy.

Mà loại bảo thuật này không thể nào nghi ngờ được, đều có ẩn chứa áo nghĩa vô thượng, mỗi một lần xuất thế đều sẽ tạo nên những cơn sóng ngập trời, uy của nó có thể vang dội cổ kim.

Chỉ là, tình huống trước mắt rất là lạ, trên khối cốt có một người tí hon sáng rực đang ngồi tụng kinh, truyền đi sẽ khiến cho thế gian khiếp sợ.

Tinh khí cả người của Thạch Hạo đều bị hút sạch, mạnh mẽ như nó, được xưng là thân thể bất hoại mà lúc này không ngừng run rẩy, hi quang trong huyết nhục đều bốc hơi tiến tới nơi ngực.

Thời gian trôi qua, huyết thanh trong hồ Niết Bàn không ngừng biến ít, cuối cùng nhanh chóng khô cạn, rất khó tưởng tượng nổi sự mạnh mẽ của khối cốt này, nó nuốt tất cả như hận không thể rút sạch tinh hoa thiên địa.

Hai ngày trôi qua, Thạch Hạo hoàn toàn biến dạng, da thịt nhăn nheo ngay cả phủ tạng xương cốt cũng không còn ánh sáng óng ánh nữa, cả người uể oải.

Loại biến hóa kinh người thế này khiến cho Đả Thần Thạch run rẩy nhanh chóng ẩn náu về phía sau, nếu như nó tới bên cạnh nói không chừng rất có thể sẽ bị hút khô, đó như là một động không đáy vậy.

Nhưng mà, tinh thần của Thạch Hạo càng ngày càng dồi dào, huyết nhục khô cạn nhưng tinh thần lại no đủ, nhìn thấy sự biến hóa của Chí Tôn cốt nó tràn ngập niềm vui sướng.

Nhưng mà khối cốt này quá mức khủng bố, muốn phát triển cần phải trả cái giá rất lớn, quả thật khó mà tưởng tượng được.

Tinh hoa bên trong hồ Niết Bàn nếu bị ngoại giới đạt được thì sẽ tạo nên sóng gió vô cùng lớn, ngay cả Tôn giả cũng phải vỡ đầu chảy máu đi tranh đoạt, sẽ tạo nên một cơn hạo kiếp.

Tuy nói trong hồ Niết Bàn chủ yếu là dung nham, cũng không phải tất cả đều là vật chất thần tính thế nhưng vậy cũng rất kinh người rồi, đây là sự tích

lũy trong mười mấy năm qua.

Chỉ một khối Chí Tôn cốt cỡ đốt ngón tay mà đã tiêu hoa toàn bộ huyết thanh rồi, có thể thấy được nó không có tiếp tục phát triển nữa, chỉ có điều là ánh sáng càng thêm lộng lẫy mà thôi.

Quan trọng nhất là, bên trên khối cốt này có những ký hiệu vô cùng phức tạp và rườm rà đan diệt biến hóa ở bên trong, giải thích cho áo nghĩa của chư thiên!

Thạch Hạo đau cả đầu, nó vẫn đang quan sát khối cốt này, những ký hiệu ở mặt trên vô cùng ảo diệu, nó không thể nào phá vỡ được.

Một là phù văn chỉ lóe lên một cái rồi biến mất chưa từng hiện ra rõ ràng, hai là thật sự quá phức tạp, cứ như là những ngôi sao đầy trời đồng loạt xuất hiện.

Mấy ngày sau, hồ Niết Bàn khô cạn, khối cốt nhỏ trong cơ thể Thạch Hạo cũng không có biến đổi gì, một người tí hon lượn lờ đầy tiên hà ngồi xếp bằng bên trên, không ngừng ngâm tụng kinh văn.

Cuối cùng, tinh hoa thần tính của Chu Tước Thái Cổ được pha trộn trong hồ Niết Bàn trở nên mỏng manh khó có thể tiếp tục tẩm bổ cho khối cốt này, tất cả mọi thứ mới từ từ khôi phục lại yên tĩnh và chấm dứt.

Khối cốt này yên lặng, người tí hon sáng rực biến mất hóa thành một cái ký hiệu ẩn giấu bên trong khối cốt.

Thạch Hạo yên lặng ngồi xếp bằng, bên trong hồ Niết Bàn chỉ còn lại nham thạch, nó cau mày điều khiển lấy Chí Tôn cốt, muốn thể hiện áo nghĩa của nó.

Nhưng mà, nó cảm giác nơi ngực trở nên khó chịu đồng thời kèm theo là đau nhức, nơi ngực phát sáng, khối cốt này tuy nhỏ nhưng khí tức ép người, quả thật có thể khai thiên.

Giờ khắc này nó mạnh mẽ điều khiển khiến cho thân thể càng thêm rạn nứt.

Rất khó để thao túng, đây là một vấn đề lớn!

Thạch Hạo ý thức được, chủ yếu là do Chí Tôn cốt vẫn chưa có hoàn chỉnh, vẫn chưa thể hiện ra hoàn toàn được, giờ lại khống chế thì mọi phương diện khó có thể phù hợp được.

Nhưng mà, nó vẫn kiên trì không hề e sợ, trước sau cố gắng thử nghiệm khối cốt này.

Rốt cuộc, nó cảm giác được một cơn đau đến tận tim gan, linh hồn như đang bị chia cách, tinh thần lập tức uể oải, mà nơi ngực lại trở nên rạn nứt vô cùng đáng sợ.

Tất cả những thứ này diễn ra đều do khối cốt kia đang thức tỉnh, nó tỏa ra một luồng chấn động ngập trời dẫn tới bản thân phải rướt lấy nhiều đau khổ.

Thạch Hạo cắn răng kiên trì vẫn chưa hề từ bỏ, cuối cùng cảm giác như xương tan thịt nát, cả người gần như ngất đi, nơi lồng ngực máu chảy tràn trề, mi tâm nứt ra, vô cùng nghiêm trọng.

"Ầm!"

Một luồng ánh sáng cực kỳ đáng sợ từ ngực nó bắn mạnh ra, xuyên thủng cung điện khổng lồ, khiến cho mặt đất rung chuyển, dung nham dâng trào!

"Ồ, xảy ra chuyện gì thế, lẽ nào bên trong Thánh Hoàng cung có biến?" Bên trên mặt đất, bên trong một quần thể núi lửa, Tiểu Hồng điểu đang đậu trên một cây cổ thụ lộ vẻ nghi hoặc.

Cũng không biết bao lâu sau, Thạch Hạo mới cảm giác được thần hồn quay lai thân thể, vừa nãy quá mức nguy hiểm, luồng phù quang đó nó lý

giải không được, siêu thoát hết thảy khiến cho hồn phách nó chấn động.

Sự đáng sợ của tia sáng kia người ngoài khó mà tưởng tượng được, bởi vì thần hồn bị chấn động cho rời khỏi thân thể, cơ thể như gặp mộng, vô cùng đáng sợ.

Nhưng mà, loại uy thế đó khó mà khống chế được, không thể nào phát huy bởi vì khi nó gắng gượng khống chế thì hậu quả tạo thành vô cùng đáng sợ, suýt chút nữa đã giết chết bản thân rồi!

"Cơ thể mạnh mẽ như ta vậy mà còn bị thương tổn?" Thạch Hạo không thể bình tĩnh được.

Sau khi tinh thần trở lại, nó cảm thấy cả người đau nhức, nơi ngực thì nát bét, máu me tràn trề, một ít xương cốt trong cơ thể bị chấn gãy, chuyện này... quá kinh khủng.

Điều này khiến cho nó không biết nói gì nữa, thật sự quá nguy hiểm, nó suýt chút nữa đã tự giết bản thân rồi.

Thạch Hạo cẩn thận đánh giá tình hình của bản thân, khối cốt này khi vận dụng sẽ rất phiền phức, thế nhưng nếu dùng nó để phòng ngự thì hẳn không đến nỗi nào chứ?

"Nói chung lại là vẫn chưa phát triển hết, không thể khống chế được cho nên mới dẫn tới kết quả như thế."

Nhưng mà, lơ đễnh trong ít phút Thạch Hạo trở nên phấn chấn, hơn nữa ánh mắt cũng trở nên nóng rực, bởi vì nó biết, Chí Tôn cốt vẫn chưa trưởng thành mà đã có uy thế như vậy rồi, một khi ngưng kết thành hình, sau khi viên mãn thì sẽ đáng sợ đến nhường nào?!

Nó mơ hồ biết được, đây mới chính là bảo thuật thích hợp nhất với nó, bẩm sinh đã có, ở thế giới này có thể nói là độc nhất vô nhị, vượt qua những thứ mà trước kia đã đạt được.

Mặc dù Thạch Nghị chiếm được khối cốt của nó, nhưng suy nghĩ cẩn thận thì hai người không giống nhau, bởi vì khối cốt này của nó đầu tiên là chết khô, sau nhiều năm yên lặng thì giờ lại tái sinh niết bàn, hoàn toàn khác nhau.

"Chờ mong niết bàn, phải trưởng thành hoàn toàn!" Thạch Hạo tự nói.

Sau một khắc, nó nhe răng nhếch miệng, không chỉ vì làm bậy với Chí Tôn cốt nên dẫn tới việc bị thương, mà thân thể của nó hiện tại cũng không được tốt, bởi vì khi hóa sinh lại khối cốt này quanh người nó bị đốt cháy, tinh hoa bị hút hết suýt chút nữa đã nướng chín chính mình.

Da thịt nó nhăn nheo, phủ tạng không còn ánh sáng lộng lẫy, xương cốt cũng mất đi vẻ óng ánh, nhìn thế nào đi nữa cũng giống với một người bị đánh cho thành phàm nhân, cực kỳ bi thảm.

Nếu như để người khác thấy được thì nhất định khó mà tin được, nói chung lại không biết gặp phải một cơn hạo kiếp như thế nào thì mới có thể khiến cho một thiếu niên sánh ngang với Kim Cương Bất Hoại Thân thành ra như vậy, quả thật hơi dọa người.

Cũng may là chưa tổn thương được tới căn cơ của nó, te tua cũng chỉ là hình tượng mà thôi, chỉ cần điều dưỡng thì trong thời gian ngắn có thể khôi phục như bình thường.

Thạch Hạo lấy ra rượu Hầu Nhi đổ thẳng vào trong miệng, một hơi uống hơn một cân, thân thể phát sáng, hiện tại không còn vẻ nhăn nheo như người chết nữa.

Đả Thần Thạch chạy đâu mất tiêu rồi? Tâm thần nó chấn động, lập tức ngẩn đầu nhìn lên, tên quỷ này đang lơ lửng ở trên không trung cứ như là kẻ cắp, chẳng hề lên tiếng cứ há miệng nuốt lấy thần dịch nơi đó.

Nơi Chu Tước Thái Cổ niết bàn sinh ra huyết thanh ẩn tàng bên trong hỏa vực, cứ cách khoảng một thời gian thì sẽ có một giọt thẩm thấu vào

trong Hỏa Hoàng cung và rồi xuất hiện ở nơi đó trên không trung.

Hai hồ Niết Bàn chính là được hình thành và tích lũy trong tháng ngày như vậy.

Lúc này, Đả Thần Thạch chặn lấy nguồn suối trên hư không kia, mấy ngày qua đã uống đến mấy giọt.

"Đây cũng chẳng phải là đất hay đá, ngươi quậy phá gì đó hả?" Thạch Hạo nói.

"Nói bậy, huyết thanh lẫn bên trong dung nham, đã được xem là đá, tự nhiên là ta có thể luyện hóa rồi!" Đả Thần Thạch cứ như là chó canh giữ thức ăn, vô cùng cảnh giác.

"Hả, nơi đó có một hối đá hỗn độn." Thạch Hạo lộ vẻ kinh ngạc.

"Nơi nào?" Đả Thần Thạch xoay người, sát theo đó là kêu lên tức giận: "Nhóc con, ngươi gạt ta!"

Trong phút chốc, Thạch Hạo và nó thay đổi vị trí cho nhau, vừa khéo tiếp được một giọt chất lỏng màu đỏ tươi nhỏ xuống bên trong mang theo màu vàng nhạt.

Đả Thần Thạch tức giận, đợi cả một ngày một đêm. mắt thấy chất lỏng này chuẩn bị nhỏ xuống thì lại bị người khác cướp mất.

"Thân thể của ta đang bị thương cần phải dùng tới nó mới chữa trị hết được!" Thạch Hạo nói, sau đó ngồi xếp bằng rồi không nói gì nữa.

Huyết thanh niết bàn thật sự rất kinh người, những đoạn xương trong cơ thể Thạch Hạo bị chấn gãy thì khi hấp thu một giọt huyết thanh này thì bắt đầu nổ vang, xương cốt được nối liền và tẩm bổ sinh khí.

Thể phách của nó có thể sánh ngang với bất hủ kim thân, một khi xương gãy thì tuyệt đối là một việc lớn, trong tình huống bình thường thì sao tổn

thương được? Khẳng định phải là trọng thương.

Trong nháy mắt mấy đoạn xương bị gãy đã được nối liền.

Mấy ngày sau đó, Thạch Hạo và Đả Thần Thạch đoạt được thêm mấy giọt huyết thanh niết bàn, hoàn toàn chữa trị cơ thể và bổ sung thêm những tinh hoa mà thân thể bị tiêu hoa.

Nó đã khôi phục tới đỉnh cao, vô cùng mạnh mẽ!

Đến giờ, nó tự nhiên sẽ không không tranh cướp với Đả Thần Thạch nữa, bên tai cũng trở nên yên tĩnh.

Hỏa Linh Nhi vẫn chưa có phá kén, nơi đó đỏ rực kèm theo là ánh vàng rực rỡ, nàng rơi vào trạng thái trầm miên, chính là đang trải qua một hồi lột xác quan trọng nhất trong đời người.

Thạch Hạo đi về phía trước, khoảng mấy trăm trượng thì nó dùng lại, nơi này có một bức tường rộng lớn, cách một khoảng không xa thì có một cửa đá cổ xưa.

"Đây là thứ gì?" Nó lộ vẻ nghi hoặc.

Mỗi một cửa đá vô cùng to lớn, bên trên có khắc những bức vẽ hung thú, chim thần... khí thế mạnh mẽ ập vào mặt, giống như là sinh linh từ hồng hoang muốn lao ra ngoài.

Nó đứng trước một cánh cửa đá, lấy tay sờ bức vẽ Tỳ Hưu ở bên trên, lập tức nghe được một tiếng rit gào, chấn động nơi đây.

Việc này khiến nó giật nảy mình, không thể không buông lỏng tay, cũng không có vội vã đẩy cánh cửa đá ra nữa.

Nó đi tới trước một cửa đá khác, bên trên có khắc một con Kim Sí Đại Bằng, trông rất sống động, thô bạo, có dáng vẻ muốn giết cả Thần, kinh hãi hồn phách, như muốn lao ra khỏi bức tường.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 358: Bức Tường Thần Ma.

Một bức tường cao to hùng vĩ như thế, nếu không phải bên trong Thánh Hoàng cung thì Thạch Hạo còn tưởng rằng đây là một dãy núi vắt ngang trước mắt mình.

Toàn bộ bức tường có màu xám tro, không có màu sắc sặc sỡ gì cả chỉ là một phong cách cổ vô cùng tang thương, những thứ được điêu khắc bên trên cửa đá vô cùng chân thật cứ như có linh hồn vậy.

Thạch Hạo cân nhắc trong thời gian rất lâu, không biết sau cánh cửa đó có thứ gì, không ngờ lại nghe được tiếng thú gào, chuyện này khiến người khác kinh ngạc.

Nó bay lên trời cao, muốn xem bức tường này cao tới chừng nào, cuối cùng thì thấy một hàng chữ lớn: Bức tường Thần Ma!

Cái này khiến cho tâm thần nó hơi động, dám mệnh danh như thế thì không phải là thứ tầm thường, đến tột cùng là một nơi như thế nào đây?

Thạch Hạo bay xuống lại, cẩn thận quan sát từng cửa đá, tổng cộng có 108 cửa đá, thế nhưng lại hơi đặc biệt, nói ví dụ như Chân Long, Chu Tước... thì những cánh cửa này đều đóng kín, như được điêu khắc mà thành, không thể đẩy mở được.

"Chúng nó quá mạnh mẽ cho nên cũng không có cánh cửa thật sự, lộ trình không thông?" Thạch Hạo bồi hồi một lúc lâu nhưng vẫn chưa có hành động gì, nó loáng thoáng cảm thấy nơi này có thể sẽ không cùng hung hiểm.

Nó trở lại hồ Niết Bàn, hướng mắt về phía chiếc kén đang bao quanh lấy Hỏa Linh Nhi, nàng vẫn chưa có đi ra ngoài.

Còn Đả Thần Thạch thì cứ như phòng ngừa cướp giật, thủ ở nguồn suối trên không trung theo dõi nó, chỉ sợ nó lần nữa cướp đoạt thức ăn của mình.

Thạch Hạo điều chỉnh lại trạng thái bản thân rồi lần nữa trở lại gần nơi bức tường Thần Ma, đột nhiên đẩy mạnh một cánh cửa đá ra lập tức cảm giác được một luồng hơi thở hồng hoang, tựa như trở lại Thượng Cổ vậy.

Nó nhanh chân tiến về trước, cửa đá phía sau "ầm" một tiếng rồi khép kín!

Thạch Hạo sững sờ, phía trước có một sân thi đấu, nơi đó có màu đen như là huyết dịch bị khô đi, vô cùng bẩn thỉu cho nên mới có màu đen như thế.

Đến hiện tại, Thạch Hạo cũng coi như là người tài cao gan lớn, ung dung không vội vàng, nó tin tưởng vật mà Thánh Hoàng Hỏa tộc lưu lại sẽ không thể nào làm hại tới tộc nhân của mình.

Khi tới gần sân thi đấu thì nó phát hiện một tảng đá lớn, bên trên có chữ viết ghi lại một số thứ khiến người khác kinh sợ.

"Bức tường Thần Ma, Chết non Thái Cổ!"

Tám chữ này, cứ như dao cứa khiến trong lòng người trở nên lạnh lẽo, đây là ý gì?

Phía dưới cũng có một ít chữ viết nữa thế nhưng cũng không có liên quan tới tám chữ vừa rồi, cũng không có giải thích, chỉ có nói rõ sân thi đấu vô cùng đáng sợ.

Đây là một nơi khiêu chiến có tính nguy hiểm vô cùng cao, nhắc nhở hậu nhận không thể bậy bạ mà xông vào, đây là sự chuẩn bị cho những kỳ tài ngút trời, nắm giữ thiên tư hiếm thấy mà thôi.

"Chỉ có đột phá 108 cửa ải, thắng liên tiếp 108 sân thi đấu thì mới có tư cách đi tới con đường kia."

Một câu nói như thế, úp mở khí tức thần bí.

Thạch Hạo ngạc nhiên, đây là một con đường thế nào đây, nó loáng thoáng cảm nhận được con đường này không liên can gì với Thánh Hoàng cung, là ngoài danh sách. Bức tường này được bố trí không ai biết cả.

"Chẳng lẽ là tổ tiên của tiểu Hồng, hoặc đây là bức tường mà Thánh Hoàng Hỏa tộc cố ý biến đổi để mai táng những người đi vào, không muốn có quá nhiều người tham gia vào?"

Nơi này rất kỳ lạ, có rất nhiều điểm đáng ngờ, nó cảm thấy như đặt bản thân mình vào giữa sương mù, trong này có bí mật vô cùng to lớn, không biết có nên thăm dò hay không.

Sau đó, nó cảm thấy buồn cười, đã tiến vào rồi thì cứ tiếp tục tiến tới, sớm đã quyết đoán rồi mà giờ còn chần chờ làm chi.

Thạch Hạo cất bước tiến nhanh vào sân thi đấu, vừa mới bước vào lập tức nghe được những tiếng gầm gừ của mãnh thú hồng hoang, phảng phất như bản thân đang ở bên trong Đại Hoang vậy.

Đương nhiên, việc này còn kinh khủng hơn khi nó tiến vào bất kỳ đại hoang nào, sân thi đấu màu đen vô cùng to lớn, ở phía sâu bên trong dường như có từng đôi mắt sáng lên.

"Gào..."

Một con mãnh thú toàn thân màu đỏ đậm lao ra, cả người đều hừng hực ngọn lửa, lộ răng nanh giống như tuyết, hung hăng nhào tới.

Thạch Hạo không có biện pháp dự phòng nào, một quyền đấm ra, vận dụng sức mạnh nhất của mình khiến cho chốn hư không này run rẩy.

Con này giống như là sói thế nhưng lại hung hãn hơn nhiều, con hung thú được ngọn lửa bao phủ nhận thấy sự lợi hại của quyền này nên lướt ngang trên không.

Sức mạnh của một quyền này vô cùng kinh khủng, quyền phong cuồn cuộn, phía trước sân thi đấu bị chấn cho nổ vang, không ngừng rung động.

"Thú vị!" Nó tự nói, một là do con mãnh thú này tránh né, hai là sân thi đấu màu đen này quá vững chắc có thể chịu đựng được sức mạnh của nó.

Nên biết, cho dù là một ngọn núi đá ở trước mặt nó cũng bị một quyền đánh sụp!

"Gào..."

Xa xa, lại một tiếng thú gào truyền tới, hàng loạt đôi mắt xuất hiện, vô cùng sáng rực, từ trong bóng tối xông thẳng về phía Thạch Hạo.

Đây là một bầy thú, không chỉ có sói mà còn có hổ có cánh, tê giác lửa, rồng có sừng... nơi đây phải tới hơn trăm con hung thú đang xông tới.

Đối với nó mà nói, bình thường cho dù là cường giả có cảnh giới cao hơn cả nó một đoạn thì cũng có thể đánh giết, không thành vấn đề.

Thế nhưng, trước mắt không phải một hai con, mà là một bầy, hơn trăm con, tất cả đều lượn lờ phù văn vô cùng đáng sợ, từ phía trước vọt mạnh tới thì cũng khiến người khác kiêng kỵ.

Đồng thời, bầy thú này vô cùng nhịp nhàng tạo thành một chiến trận, trở thành chỉnh thể, liên kết lại như thế thì vô cùng khủng bố!

Nhưng mà, tình cảnh càng nguy hiểm thì nó càng trấn tĩnh, hơn trăm con mãnh thú thì đã sao, trận chiến Bắc Hải năm đó thì nó giết cũng chẳng ít hơn.

"Ầm!"

Thạch Hạo chưa từng giữ lại, vận dụng phù văn bên trong Nguyên Thủy Chân Giải, đơn giản và nhanh gọn, hùng vĩ và cổ điển.

Một chưởng này đánh ra cứ như là vạn thú cùng xông lên, vô số cổ thú

xuất hiện, một con lại một con mà lại tỏa ra thần mang, ầm ầm vang vọng, xông thẳng vào trong chiến trận.

Cắt ngang biển xanh!

Thanh thế của đòn đánh này vô cùng to lớn, miễn cưỡng có thể chặn đứt đường tiến tới của bầy hung thú kia, quấy nhiễu việc tập hợp của chúng nó, sau đó Thạch Hạo bay lên không giết thẳng vào trong.

"Ầm!"

Dưới một cước hư không run lên, những con hung thú như sói lượn lờ ánh đỏ đúng mũi chịu sào, bọn chúng vô cùng mạnh mẽ, đều đạt cảnh giới Minh Văn cảnh hậu kỳ thế nhưng vẫn không thể nào ngăn cản được Thạch Hạo.

Lần này chúng không thể tránh né được nữa, bởi vì đâu đâu cũng có hung thú, không có đường nào thối lui, bụp một tiếng, hai thứ ba chạm với nhau, nó gào lên một tiếng thảm thiết rồi nổ tung trong hư không.

Mang theo vẻ không cam lòng, mang theo vẻ tuyệt vọng, nó hóa thành mưa ánh sáng.

"Đều do đạo phù biến thành!" Thạch Hạo giật mình, ở ngay chỗ đó có một tấm giấy ố vàng bị thiêu đốt, hóa thành tro tàn.

Đây là thủ đoạn như thế này đây? Thật sự là kinh thế hãi tục, phù thú bình thường thì thôi, vậy mà đây lại là một con hung thú vô cùng mạnh mẽ, nếu như xuất hiện ở ngoại giới thì cũng được xem là cường giả Minh Văn cảnh.

Lại có người có thể biến hóa phù chú thành chiến lực như thế, tuyệt đối không phải là người thường!

Thạch Hạo giết vào bên trong, không ngừng xuất thủ, liên tiếp đánh giết. thanh âm bụp bụp không dứt bên tai, tựa như chiến đấu không ngừng nghỉ

trong chiến trường Thượng Cổ.

Nơi này rất kỳ lạ, nó nhất định phải dùng hết mọi khả năng nhanh chóng chấm dứt cuộc chiến này, trời mới biết ở phía sau còn có những thứ gì.

Nó cảm thấy, rất có khả năng đã đi vào một cục diện vô cùng quái lạ, có chút không ổn.

Quả thật vô cùng đáng sợ, mỗi một con hung thú đều là một tờ giấy ố vàng, sau khi bị đánh giết thì tự bốc cháy giữa trời cao hóa thành tro tàn, đấy là thủ đoạn đáng sợ đến cỡ nào?

Nên biết, mỗi một con hung thú đều là Minh Văn cảnh, chỉ dựa vào một tấm bùa chú mà có thể tồn tại từ Thượng Cổ đến hiện tại, nếu như một tấm thì thôi thế nhưng đây lại là hàng trăm tấm!

Có thể thấy được, người chế tác ra nghịch thiên đến cỡ nào, điều này mới khiến người ta kinh sợ.

Thạch Hạo vô cùng mạnh mẽ, tựa như lần nữa tiến vào tổ Côn Bằng ở Bắc Hải, đại khai sát giới, đối mặt với địch ở khắp nơi, một người đơn độc tàn sát hết thảy cường giả.

Cuối cùng, hơn trăm con hung thú đều bị đánh chết, tro tàn đầy đất, hàng loạt bảo thuật tán loạn, tất cả không thể nào thương tổn tới nó được.

Nhưng mà, nó cũng chẳng hề vui sướng sau thắng lợi vừa rồi, bởi vì đây cũng chỉ là quyết đấu với bùa chú mà thôi.

"Gào..."

Đột nhiên, một tiếng rít gào trầm thấp truyền tới, nơi xa nhất của sân thi đầu sáng lên một đôi mắt đầy đáng sợ, tràn ngập vẻ điên cuồng và sát ý, cứ như là thủy triều ầm ầm vọt tới.

Sinh linh thuần huyết!

Đây là cảm giác đầu tiên của Thạch Hạo, sau đó chuẩn bị tư thế đón địch.

Mặc dù hiện tại nó rất mạnh thế nhưng đối mặt với sinh linh thế này thì không dám khinh thường, cần phải nghiêm túc đối phó, ai dám nói sẽ không xuất hiện một sinh linh đột phá cực cảnh như trong truyền thuyết chứ?

Đây là một con Bạo Viên đầu bạc, đi chân trần, mạnh mẽ cực kỳ, cứ như là một ngọn núi nhỏ, có thể cao tới mười trượng.

Nó từng bước tiến tới, sân thi đấu run ầm ầm không ngừng phát ra tiếng nổ vung, một luồng sát khí mạnh mẽ che kín cả bầu trời ập tới.

Chu Yếm!

Vậy mà lại là một con Chu Yếm Thái Cổ, vô cùng hung tàn, nắm giữ sát phạt, thế gian hiếm có.

Con này không giống với Bóng Lông, hiện tại có thể tin chắc rằng huyết thống của Bóng Lông vô cùng đặc biệt, bởi vì trên đầu của Bóng Lông còn có sừng rồng cũng chưa có mọc ra toàn bộ, đồng thời cũng không phải là màu trắng mà cả người là màu vàng óng.

"Gào..." Chu Yếm rít gào rồi nhanh chóng vọt tới, cương mãnh và thô bạo, nâng quyền đánh tới mang theo một luồng khí tức điên cuồng, phù văn đầy trời ầm ầm cuốn tới.

Chuyện này quả thật vô cùng hung hăng, không thể chống đối, cho dù là sinh linh thuần huyết bình thường cũng không dám chạm trán một cách bình thường!

Thạch Hạo nghiêm túc, không hổ là Chu Yếm Thái Cổ, được xưng là Đại Hung, thể phách của nó là kinh khủng nhất, như khi ở thời đại Thái Cổ cũng gần như là tồn tại vô địch.

"Bùm!"

Thạch Hạo nâng quyền đáp trả, nó vẫn không có tránh né mà chọn phương thức lấy cứng chọi cứng, sân thi đấu màu đen như xảy ra động đất, những tiếng nổ vang vang lên, trời đất rung chuyển.

Hai bóng người một lớn một nhỏ va chạm giữa không trung, một đòn thô bạo như thế, thật sự vô cùng chấn động.

Hai nắm đấm, tia chớp bùng phát, cứ như là vạn con rắn vàng bơi lội nhằm về bốn phương tám hướng, cũng có những ký hiệu lấp léo đánh về các nơi.

Thạch Hạo hạ xuống, Chu Yếm cũng hạ xuống, nhưng kẻ sau lại "bịch bịch bịch" lùi lại phía sau ba bước, mỗi một bước hạ xuống đều khiến cho sân thi đấu run lên.

Tuy rằng Thạch Hạo chiến được thượng phong thế nhưng nó vẫn vô cùng chấn động, con Chu Tước này quả nhiên mạnh mẽ, dưới một đòn toàn lực của nó mà không bị thương tổn gì, nên biết, ngay chả một sinh linh thuần huyết khi gặp phải một đòn toàn lực như thế của nó thì chắc chắn sẽ phải bị thương.

"Quá biến thái, ngươi có thể đối đầu với Chu Yếm!" Đúng lúc này, Đả Thần Thạch xuất hiện, lảo đảo bay lại.

"Ngươi biết rõ về nó?" Thạch Hạo hỏi.

"Năm xưa, Chu Yếm từng xung đột với Tây Phương giáo, đã tạo nên sóng lớn ngập trời, dẫn tới giáo chủ sống vô tận năm thắng ở trong truyền thuyết của giáo này ra tay thì mới có thể hàng phục được nó." Đả Thần Thạch nói.

Trong mắt Thạch Hạo lộ vẻ kinh dị, khối đá này trước kia giả điên giả ngu, bây giờ nhìn lại tuyệt đối nó không phải là như thế, biết những việc bí ẩn không hề ít nhen.

"Ngoại trừ bảy mươi hai biến của Chu Yếm ra thì thuật luyện thể của nó

vang dội cổ kim, ở thời đại Thái Cổ có thẻ xé rách Thần Ma, dùng chư thiên cường giả làm thức ăn." Đả Thần Thạch nói.

Dưới cái nhìn của nó, Thạch Hạo có thể dùng thân thể chống lại Chu Yếm, chuyện này quả thật biến thái trong biến thái, ngay cả Kim Cương Bất Hoại Thân của Tây Phương giáo khi đối đầu với Chu Yếm cũng chẳng chiếm được chút thượng phong nào.

"Đến cùng đây là nơi nào, ngươi biết không? Sao ta lại cảm thấy nơi đây cũng không có quan hệ lớn với THánh Hoàng cung cho lắm." Thạch Hạo hỏi Đả Thần Thạch.

Đả Thần Thạch chân chờ, nói: "Chuyện này... có khả năng ngươi đã gặp được 'chuyện vui' đấy, bức tường này bình thường sẽ không xuất hiện ở thế gian đâu, trước tiên ngươi cứ chiến bại con Chu Yếm này thì ta mới có thể xác định được."

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 359: Bí Ẩn Hé Lộ.

Con Thần Viên Thái Cổ đập tới lần nữa, nắm trảo thành quyền bùng phát ra kim quang thông thiên, cứ như là một cây cột nện thật mạnh xuống, có vẻ ngang ngược ta là mạnh nhất!

Thạch Hạo đón đánh, chưa từng lùi lại nửa bước, đồng dạng vung ra một quyền, gió mạnh cuồn cuộn, toàn bộ sân thi đấu màu đen đều run lên, quyền này vô cùng hung mãnh.

Thể hình giữa hai người cách biệt quá lớn thế nhưng khi va chạm với nhau thì cứ như là trời long đất lở, sức mạnh ngang nhau, thế cuộc chưa từng nghiêng về một bên nào.

Ầm một tiếng, hai nắm đấm chạm nhau, hàng loạt ánh sáng bùng phát, còn giống như là những tia chớp điên cuồng từ trong những đám mây đen, phảng phất như xé rách hư không bao phủ toàn bộ sân thi đấu màu đen.

Đây là một hồi quyết đấu điên cuồng, hai người chí cương chí dương, lực phá hoại kinh người, nếu không phải nơi đây vô cùng đặc thù thì chắc chắn sẽ có cảnh đất sụp núi đổ.

Thanh âm sấm nổ không dứt bên tai, hai người đại chiến với nhau cứ như là cuộc chiến giữa hai thiên thần, mây đen quay cuồn, thần quang đầy trời.

Hai người đột nhiên gặp nhau, có thể nói mũi nhọn đấu dao sắc, quấy phá và giao chiến như thế khiến cho tâm thần người hoảng sợ.

Nói tóm lại, Thạch Hạo chiếm lấy thượng phong, mỗi một lần va chạm đều chấn cho thân thể Chu Yếm run run thối lui vài bước, việc này khiến người giật mình, ở thời Thái Cổ thể thuật của Chu Yếm vô cùng kinh thế, thế

nhưng hiện tại lại rơi vào hạ phong.

Vù một tiếng, cảnh tượng giữa sân biến hóa, Thần Viên Thái Cổ biến mất mà lại xuất hiện thêm một Thạch Hạo, lời nói cử chỉ hay những thứ khác đều giống nhau như đúc.

Hai người quấn chặt lẫn nhau, hóa thành hai tia sáng không ngừng đại chiến với nhau.

Đả Thần Thạch liền đờ người ra, kêu lớn: "Ôi trời, đâu mới là thật đây?"

Thạch Hạo cũng trừng mắt, quả thật rất giống mà, ngay cả đến thủ đoạn tàn nhẫn cũng giống y chang nó, đây không phải là vẫn đề giống nhau mà là vô cùng giống nhau.

"Cái con khỉ này lại dám học theo ta, có một vài thứ ta không tin ngươi có thể bắt chước theo một cách hoàn hảo được!" Thạch Hạo kêu lớn, há miệng phun ra một dải lụa. Đó chính là những phù văn hóa thành vô vàn tia chớp, xếp dày đặt trong hư không, đồng thời trong tay bắt ấn trấn áp về phía trước.

Toan Nghê gào thét rung trời, đây cũng không chỉ có một con mà lập lức xuất hiện tới mấy chục con, thân thể của tất cả đều là màu tím kèm theo những điểm vàng, mỗi một con cứ như là ngọn núi nhỏ bao vây lấy Chu Yếm.

Xen lẫn giữa những con Toan Nghê này chính là những phù văn mà Thạch Hạo đã phun ra, tia chớp nối liền thành mảnh cứ như là biển sấm sét giáng lâm, đồng thời trấn áp con Bạo Viên này.

"Gào..." Con Chu Yếu vô cùng giống với Thạch Hạo kia rít lên một tiếng, kèm theo đó là sự biến ảo nhưng mà cũng không có bắt chước y như Toan Nghê mà trực tiếp hóa thành một biển sấm, bản thân cứ như là thiên lôi, đứng nơi đó gõ một cái trống cổ không ngừng bắn ra tia chớp.

"Thứ này thật là khó đối phó mà." Đả Thần Thạch lầu bầu.

Thạch Hạo cũng không ngờ tới con Thần Viên này lại khó chơi đến thế, nó lướt thân thể sang ngang, vung tay nắm chặt lấy Đả Thần Thạch, lập tức có tiếng kêu thảm thiết truyền ra.

"A, cái tên nhóc nhà ngươi muốn là gì hả?!"

Nó bị ném mạnh ra, xuyên thẳng qua biển sấm, nện vừa y ngay trán của con khỉ đột kia, một tiếng "Coong" vang lên thật lớn, cứ như là đánh lên trên sắt đá vậy, tia lửa bắn tung tóe.

Tiếng kêu thảm thiết và sự la hét đồng thời vang lên, Đả Thần Thạch quằn quại trở về, mà Thần Viên thì rít gào tức giận tới cực điểm.

Đả Thần Thạch từ khi ngủ say tới giờ đã tiến hóa tới một trình độ kinh người, dù sao thì nó cũng đã từng nuốt qua những thứ như đất Hỗn Độn vô cùng kinh người kia thì tự nhiên sẽ rắn chắc và mạnh mẽ tới dọa người.

Con Bạo Viên kia tuy không có bị nện cho nứt xương, thế nhưng thân thể không ngừng lắc lưu, choáng váng một trận. Thạch Hạo thừa thế xông lên, một tát vỗ xuống khiến cho nó chấn động không ngừng gào thét, tay chân vung loạn xạ đón đỡ.

"Xoẹt" một tiếng, Thạch Hạo lướt ngang, tất cả tia điện đều biến mất, đùi phải xoay chuyển, lực Côn Bằng vận chuyển, toàn bộ chân phải bùng phát ra ánh sáng vạn trượng chói mắt tới cực điểm.

Ánh mắt Chu Yếm chợt lóe, biết được sự lợi hại nên lần này cũng không có mạnh mẽ chống đỡ nữa, bên dưới chân liền xuất hiện một đám mây màu vàng đưa nó bay lên không, tốc độ rất là nhanh.

Thạch Hạo thấy thế thì lập tức bay lên không, nắm quyền đấm mạnh, cuồng phong cuồn cuộn.

Đám mây màu vàng kia quả nhiên rất bất phàm, chưa hề bị đánh tan mà Chu Yếm lại càng hung tợn hơn, cúi đầu liếc nhìn rồi một chân giơ lên quá đỉnh đầu, đạp thẳng xuống phía dưới, gót chân nhắm ngay đầu lâu của Thạch

Hạo.

"Thật là hung tàn mà!"

Ánh sáng trong con ngươi của Thạch Hạo chợt tăng vọt, lòng bàn tay phát sáng, cổ phù lấp lóe, một con cá màu đen lao ra đồng thời lượn lờ ánh đen, sức mạnh Thái Âm vận chuyện.

"Ầm" một tiếng, nó lấy nhu thắng cương, nắm chặt lấy cái chân của Thần Viên có thể đạp nát núi cao kia, sau đó lập tức xoay chuyển ném mạnh xuống sân thi đấu.

"Ầm!"

Mặt đất màu đen rung lên, Thần Viên bị nện mạnh xuống dưới tạo nên một cái hố sâu, đá vụn bay tung tóe, kinh người vô cùng, còn sân thi đấu thì bị đánh cho tan nát.

Từ khi khai chiến cho tới hiện tại cái sân này chưa hề bị hủy hoại, như vậy có thể thấy được độ cứng rắn đến cỡ nào, thế nhưng tai nạn lần này, đủ để chứng minh sự kinh khủng của cú va chạm vừa rồi.

Hung quang trong mắt Chu Yếm càng thịnh, nó đã bị thương nên lập tức vọt ra ngoài rồi thẳng hướng Thạch Hạo triển khai chiến thuật liều mạng, lực lớn vô cùng đủ để phá tan ngọn núi, lấp bằng hồ lớn.

Lòng bàn tay Thạch Hạo lần nữa phát sáng, một con chim Bằng màu vàng bay ra rồi ngưng tụ với bàn tay, lập tức lòng bàn tay xoay chuyển sau đó đánh mạnh ra.

"Bùm" một tiếng, hai người mạnh mẽ chống đỡ lẫn nhau khiến cho trời long đất lở, đây là một hồi xung kích vô cùng lớn, Côn Bằng giương cánh có thể kích nứt trời xanh vạn cổ, hiện tại giao kích như vậy thì vô cùng khủng bố.

Chu Yếm gầm nhẹ, bàn tay co giật, máu me khắp người, nó đã bị thương

nặng.

"Xoẹt"

Nó hóa thành một dải kim quang, toàn bộ thân thể phai mời rồi cuối cùng biến thành một con Côn Bằng lao thẳng về hướng Thạch Hạo.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là bảy mươi hai biến, được xưng là bảo thuật cái thế, lúc này đã thể hiện ra mặt đáng sợ của nó, diễn hóa ra áo nghĩa của đối phương, tuy không thể chiếm làm của riêng cho mình thế nhưng tạm thời có thể tung ra một đòn về đối phương.

"Ầm!"

Cú va chạm lần này rất mạnh, sàn thi đấu màu đen bị chấn cho rạn nứt toàn bộ rồi sụp đổ, cát đá bay khắp nơi, khói đen dâng trào.

Thạch Hạo hừ lạnh một tiếng, mạnh mẽ chém giết thẳng về trước, một đòn vừa rồi của Chu Yếm không thể nào diễn biến chính xác như bảo thuật Côn Bằng, chỉ có vẻ bề ngoài mà thôi, sau khi đánh ra thì chỉ có thể triển khai các thần thông khác.

"Khá lắm, chẳng trách truyền thuyết nói rằng Chu Yếm có thể xé rách Thần Ma, dùng đó làm thức ăn, chuyện này cũng quá là lợi hại mà!" Đả Thần Thạch nói, nó biết rõ Thạch Hạo mạnh mẽ tới cỡ nào vậy mà con Thần Viên này lại có năng lực phản kháng.

Cuối cùng, Chu Yếm bị Thạch Hạo giết chết trong sân thi đấu màu đen kia.

Nó hóa thành một lá bùa lấp lánh ánh vàng, vừa nhìn có thể biết được lá bùa này mạnh mẽ hơn những lá trước rất nhiều, phụp một tiếng bốc cháy rồi hóa thành tro tàn.

"Không hổ là Chu Yếm, một trong những sinh linh mạnh mẽ nhất Thái Cổ, đây cũng chỉ là một lá bùa, cũng không thể nào thể hiện ra toàn bộ thần

thông của nó vậy mà lại mạnh mẽ như thế." Thạch Hạo lẩm bẩm.

"Không sai, nếu như cái con mà đã đại náo Tây Phương giáo mà tới đây thì thắng bại khó mà nói được, tục truyền con kia có màu vàng cũng không phải là màu bạc, rất không bình thường." Đả Thần Thạch nói.

Thạch Hạo nghe vậy thì trong lòng hơi động, Bóng Lông có màu vàng đồng thời trên đầu lại có sừng, nhìn kiểu nào cũng không hề bình thường.

Bảy mươi hai biến của Chu Yếm nhất mạch, còn có thuật luyện thể uy chấn cửu thiên thập địa, được xưng là thần thông cái thế, chuyện này khiến cho Thạch Hạo trông ngóng không thôi, nhưng đáng tiếc trước mắt khó lòng mà đạt được.

"Thể thuật của bộ tộc Chu Yếm có chút khiếm khuyết nhưng chỉ cần được bổ sung thì có thể sánh ngang với bảo thuật Thái Cổ Thập Hung!" Đả Thần Thạch nói, đồng thời nói ra, con khỉ đột từng đại náo Tây Phương giáo kia suýt chút nữa đã có thể bổ sung hoàn hiện môn thể thuật đó.

"Tàn sát Thần Ma, lấy đó làm thức ăn, loại uy thế này quả thật kinh người." Thạch Hạo lên tiếng, sau đó nhìn về phía Đả Thần Thạch, nói: "Lần này thì ngươi có thể nói ra lai lịch của nơi đây chứ?"

"Trước tiên tìm kiếm một chút đã, xem thử nơi này có thứ gì." Đả Thần Thạch nói, nó cũng chỉ là nghe được một ít tin đồn, cũng chưa từng bước vào nơi đây.

Sân thi đấu rất lớn, giống như là một thế giới nhỏ vô cùng trống trải, bên trên vách tường ở phần cuối ngăn trở đường đi có chạm khắc rất nhiều hình thù, đều là những sinh linh mà lúc nãy Thạch Hạo chém giết.

"Khiến người khác khiếp sợ mà." Thạch Hạo thở dài, bơi vì nó nghĩ tới, nơi này bị người khác bố trí rồi có thể luyện chế ra những lá bùa như thế, thủ đoạn có thể nói là nghịch thiên!

Nó càng nghĩ thì càng thấy đáng sợ rồi yên lặng một lúc không nói gì, dù

gì cũng là Thái Cổ Chu Yếm, lại có người chỉ cần dùng một lá bùa là có thể thể hiện ra thần uy của nó, cứ như tái hiện lại bản thể vậy!

"Ta cảm thấy đây hẳn là một vị lão tổ của Chu Yếm nhất mạch lưu lại, nếu không người khác không tài nào chỉ sử dụng một lá bùa là có thể tái hiện lại thần uy có cấp độ kinh thế như vậy được!" Đả Thần Thạch nói ra một câu rất có tính thuyết phục, suy nghĩ cẩn thận thì Thạch Hạo cho rằng hơn nửa là sự thật.

Ngoài ra, không có phát hiện nào nữa, đây cũng chỉ là một sân thi đấu thuần túy mà thôi, không còn bất cứ thứ gì.

"Bức tường Thần Ma... Ta từng nghe nói, đây là một con đường vô cùng nghiêm ngặt, từ xưa tới nay không có mấy người có thể thông qua được." Đả Thần Thạch khẽ nói.

Nó cũng không biết thứ này đại biểu cho cái gì, cũng không biết được rốt cuộc ý nghĩa nằm ở đâu.

"Toàn bộ Hoang Vực tổng cộng có hai mặt bức tường Thần Ma, mà mỗi một lần đều hiện ra rất gấp gáp, hiện tại cũng không biết thất lạc ở nơi nào, tương truyền ở những vực khác cũng có."

"Những vực khác cũng có?" Thạch Hạo nghe thế thì kinh ngạc, không ngừng suy nghĩ, nó cảm thấy chuyện này rất là kỳ lạ.

"Không phải người có thiên tư ngút trời, không phải người ngạo thị một vực không thể bước ra một bước kia thì không thể thấy được, tất cả đều nói như vậy, cũng không một ai biết con đường này rốt cuộc ra sao." Đả Thần Thạch nói.

Căn cứ vào những điều này Thạch Hạo suy đoán, bên phía bức tường này tổ tiên của Tiểu Hồng hoặc là Thánh Hoàng Hỏa tộc ở thời kỳ thượng cổ đã đi vào và không muốn nó xuất hiện ở thế gian nữa.

"Liên quan tới bức tường này thì nhất định có bí ẩn vô cùng kinh thiên

á." Thạch Hạo lẩm bẩm.

Bọn họ đi ra khỏi sân thi đấu, rời khỏi cánh cửa đá này.

"Ồ, ngươi xem kìa, nơi cánh cửa cũng chỉ có hình thể của nó chứ chạm khắc cũng chưa hoàn thiện, giống như truyền thuyết vậy." Đả Thần Thạch kinh ngạc nói.

Ở những cánh cửa chỉ chạm khắc vẻ bề ngoài của Chân Long, Chu Tước... chứ chưa hoàn toàn tạc ra hình thù thực sự.

Căn cứ vào những điều Đả Thần Thạch từng nói, vốn Hoang Vực chỉ nên có một bức tường Thần Ma, chỉ là bức tường đầu tiên chưa có hoàn thành và xảy ra vấn đề, cho nên mới có bức tường hoàn hảo thứ hai.

Đả Thần Thạch nói: "Ngươi có muốn thử một lần hay không, nếu như thông qua toàn bộ thử thách nói không chừng có thể đi tới con đường kia đó."

"Là bức tường Thân Ma không phải hoàn chỉnh, mặc dù ta có thực lực chiến liên tiếp một trăm lẻ tám sân thi đấu thì cũng không nắm chắc đâu." Thạch Hạo lắc đâu, cặp mắt to trong veo không ngừng quan sát xung quanh.

"Ồ, cánh cửa này có chút đặc biệt." Thạch Hạo kinh ngạc.

Trước đây chưa có quan sát kỹ, khi cảm ứng cẩn thận thì bên trên xuất hiện những chỗ lồi lõm, cánh cửa có lấp lóe ánh sáng, mặt trên bức vẽ là thân người thế nhưng vẫn chưa có chạm khắc hoàn thành.

Gần một nửa thân thể vô cùng xinh đẹp, không hề có chút tỳ vết nào, mà cánh tay kia lại càng trắng noãn như ngọc, cứ như người thật vậy.

Sau khi đại chiến với Chu Yếm nó đã đoán được trên cửa đá đó có khắc thứ gì, sinh linh trên về mặt chính là thứ gì.

"Tiến vào xem thử nào, cùng lắm thì lại chiến một hồi." Thạch Hạo nói,

nó muốn nhìn qua thứ sinh linh hình người đến tột cùng là như thế nào.

Nó mang theo Đả Thần Thạch rồi đẩy cửa đá ra, một luồng tang thương có phong cách cổ xưa phả vào mặt, bên trong vô cùng yên tĩnh, sự có mặt của bọn nó tựa như phá vỡ không gian yên tĩnh nơi đây.

Tận cùng ở trong cũng có một sân thi đấu như bị nhiễm quá nhiều máu đen, nhưng mà cũng không có mãnh thú nào ập ra, yên tĩnh đến kỳ lạ.

"Có đồ vật!" Thần hồn Đả Thần Thạch rung lên.

Thạch Hạo cũng rất ngạc nhiên rồi nhanh chóng rút lui, sau đó nó nhìn thấy một vật vô cùng quen thuộc, vật này từng thấy ở Bắc hải, đó chính là chiếc thuyền giấy màu đen to cỡ lòng bàn tay đang lơ lững từ từ hạ xuống.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 360: Tôi Luyện.

Thuyền giấy đen!

Lại lần nữa nhìn thấy khiến cho thân thể Thạch Hạo trở nên căng cứng, nội tâm vô cùng chấn động, đây là vật được lưu lại từ rất nhiều năm trước, vậy tại sao cũng xuất hiện ở nơi này? Quả thực khiến người khác khó mà tin nổi!

Nhưng mà, chưa kịp suy nghĩ nhiều thì chiếc thuyền giấy đen to cỡ lòng bàn tay kia liền tỏa ra những tia sáng, đó chính là từng dải lụa cứ như là một dải ngân hà vậy.

"Đó là thứ gì vậy?" Đả Thần Thạch sợ hãi kêu lên.

Thạch Hạo căng thẳng, lông tóc dựng đứng, cảm nhận được vẻ nguy hiểm vô cùng lớn, đứng nơi đó toàn lực ứng phó.

Những dải lụa như ngân hà kia chính là phù văn sáng rực không ngừng buông xuống, không ngừng đè nén cứ như là một vùng thế giới hoàn toàn mới, vô tận Thần Ma gào thét vồ giết xuống bên dưới.

Một chiếc thuyền giấy nho nhỏ cũng không biết ẩn chứa bao nhiêu bảo thuật không ngừng trút xuống, vô cùng vô tận, biến nơi đây thành vùng đất tăm tối.

Đây là một hồi đại chiến rất quái lạ, một chiếc thuyền giấy nhỏ màu đen trôi nổi ở trong không trung, nghiêng qua nghiêng lại chiếu xuống hào quang đầy trời, mỗi một tia đều rất khủng bố.

Thạch Hạo chưa từng chiến đấu với người nào như vậy, nó bắt đầu liều mạng không thể không toàn lực ứng phó, thần thông mênh mông cuồn cuộn

vô biên kia không giống như một mà là trăm ngàn cường giả cùng nhau thi triển.

Phù văn xuất hiện liên miên hóa thành vô tận ngân hà, chiếc thuyền giấy phiêu lưu trong ngân hà và không ngừng tung xuống hàng loạt bảo thuật, khiến cho thiếu niên bên dưới ra sức đối kháng.

Cuối cùng, ngân hà biến mất, thuyền giấy từ từ trôi nổi tựa như lướt vào U Minh, nó cũng chưa bốc cháy mà đang từ từ xuôi dòng bên trong ánh sao mông lung mờ ảo.

Chuyện gì xảy ra thế này, hoàn toàn khác xa lúc chiến đấu với Chu Yếm trong sân thi đấu!

Thạch Hạo nghĩ mãi không ra, trong lòng tràn đầy câu hỏi, nhìn thuyền giấy đen trôi qua nó nghĩ tới tao ngộ khi ở Bắc Hải, tựa như lại nhìn thấy được dòng chữ bằng máu vô cùng cuốn hút kia: Chỉ còn sót lại mình ta.

Nó mang theo những nghi vấn đó hướng sâu vào trong sân thi đấu, nhìn thấy một mặt của vách đá có những hình chạm khắc giống như trên cửa đá, nhưng lại nhiều hơn một thứ. Một bàn tay trắng noãn, hoàn mỹ xinh đẹp tuyệt trần đang cầm lấy một chiếc thuyền giấy màu đen đặt vào trong ngân hà, trên thuyền giấy viết hai chữ: Hi Vọng.

Hình ảnh này ẩn chứa ý nghĩa gì? Thạch Hạo kinh ngạc nhìn, thời gian trôi qua rất lâu mà vẫn chưa hề động đậy gì.

Đả Thần Thạch cũng bị mê hoặc theo, nhìn một hồi lâu cũng chẳng hiểu được gì.

"Xoẹt!"

Hào quang lóe lên, mặt tường này biến hóa, những hình chạm khắc mơ hồ chợt xuất hiện một con đường tắt cứ như đang dẫn tới dòng sông thời gian kia, ngược dòng hướng về Thái Cổ, bên cạnh con đường này có hai chữ: Trở Về.

"Ngươi có nhận xét gì?" Thạch Hạo hỏi tảng đá trên tóc.

"Nhìn không hiểu nhưng theo ta suy đoán, chủ nhân của thuyền giấy này hẳn là một trong những người chủ đạo của bức tường Thần Ma này, nàng khác với tất cả mọi người."

Thạch Hạo nghe thế thì gật gật đầu, biểu thị vẻ tán đồng.

Cho dù nói gì đi nữa thì thứ này từ vô tận năm tháng trước kia tới đây, nó cho rằng cái gọi là con đường kia hẳn là một loại niềm tin, thời gian lâu như vậy những sinh linh kia đều không còn tồn tại thì còn có thể còn sót lại thứ gì?

Khi nó nói ra cái suy nghĩ này thì Đả Thần Thạch không đồng ý, khẽ thở dài: "Vật này rất tà môn, tục truyền xa xưa trước kia từng xuất hiện, cứ cách khoảng một thời gian thì sẽ hiện thế một lần."

Bức tường Thần Ma là cái gì, nó cũng không biết, chỉ cảm thấy như đang tuyển chọn nhân vật mạnh nhất của một vực, tựa như cần những sinh linh này đi làm giúp một chuyện.

"Ta chỉ nghĩ thế thôi, thứ này tốt nhất đừng dính líu tới, tục truyền những sinh linh dính dáng tới cuối cùng gì cũng sẽ biến mất và không xuất hiện nữa." Đả Thần Thạch nói.

Thạch Hạo tâm tư nổi sóng, nó nghĩ tới cánh cửa ánh sáng bên trong tổ Côn Bằng, côn mộc nối liền trời đất còn bị gãy ở nơi đó nữa là, ở trong đó có thứ gì và dẫn tới nơi đâu?

"Ta lại muốn dính tới đấy, cửa đá ở nơi này cũng không đủ, không cách nào xông 108 sân thi đấy được." Nó tự giễu.

Sau đó, nó lùi khỏi nơi này nhưng không hề rời đi mà lại đẩy ra một cánh cửa đá khác, cuối cùng lại đại chiến với một con Đào Ngột, trận chiến đấu vô cùng kịch liệt.

Sau khi chiến thắng đầy gian khổ, Thạch Hạo chỉ nghỉ ngơi trong tích tắc rồi lại tiếp tục đẩy cánh cửa đá tiếp theo.

Cứ như thế liên tiếp chiến sáu trận, nó đã sức cùng lực kiệt, bởi vì những sinh linh gặp phải đều vô cùng đáng sợ, tất cả đều thuần huyết có sức chiến đấu khiến cho những người cùng thế hệ phải tuyệt vọng.

Cũng không còn nhìn thấy thuyền giấy đen như ở sân thi đấu đầy đặc biệt kia nữa, những nơi khác cũng giống như nơi chiến đấu với Chu Yếm, trên cửa khắc sinh linh gì thì sẽ chiến đấu với sinh linh đó, mà tất cả cũng đều ở Minh Văn cảnh, như là chuẩn bị đặc biệt cho nó vậy.

"Đó chính là chỗ đáng sợ của bức tường Thần Ma, tự động điều tiết mạnh yếu, giống như là Linh." Đả Thần Thạch nói.

Thạch Hạo trở lại hồ Niết Bàn thì thấy Hỏa Linh Nhi chưa tỉnh lại, vẫn được phủ kín bên trong chiếc kén, nó viết xuống một hàng chữ rồi lần nữa đi tới trước bức tường Thần Ma.

"Ngươi đúng là kẻ không sợ chết mà còn nghiện nữa chứ, lại muốn tiếp tục chiến đấu à?" Đả Thần Thạch nghi ngờ, nơi này tuyệt đối nguy hiểm, phía sau mỗi một cánh cửa đá đều là một sinh linh cổ xưa chí cường, hơi bất cẩn một chút là chết ngay lập tức.

"Đây chính là một loại tôi luyện tất nhất." Thạch Hạo chỉ nói một câu như thế.

Không sai, dưới cái nhìn của nó nơi đây chính là một bảo tàng, có nhiều địch thủ mạnh chờ nó tới luận bàn và giao lưu. Với tình hình trước mắt của nó muốn tìm một đối thủ cùng cảnh giới thật không dễ, trừ phi là sinh linh thuần huyết nếu không cho dù tới bao nhiêu cao thủ cũng không đủ cho nó giết.

Nó cần kiểu chiến đấu như vầy, khát khao một cục đá mài mạnh mẽ như vậy, chỉ có như thế thì mới có thể khiến cho bản thân càng mạnh hơn, đạt tới

một trình độ hoàn toàn mới.

Có thể nói, gần đây nó như rơi vào hoàn cảnh khốn cùng, muốn tìm một người đặc biệt mạnh mẽ để luận bàn thật sự rất khó khăn, trừ phi là đi tìm những lão quái vật kia nếu không bên trong những người cùng độ tuổi thì hiếm có địch thủ.

Cứ như thế, Thạch Hạo bắt đầu chinh phạt, hết cuộc đại chiến này tới cuộc đại chiến khác, ở nơi này nó không hề giữ lại thứ gì cả, thập đại Động Thiên, pháp môn Côn Bằng... đều có thể thi triển mà không sợ đối thủ dòm ngó.

Mỗi một bảo thuật nó đều phát huy ra hết, trải qua sự tôi luyện của máu và lửa thì càng ngày càng xuất thần nhập hóa, trong lúc này nó cũng từng gặp phải những trọng thương, máu chảy xối xả.

Thế nhưng Thạch Hạo cũng chẳng hề sợ hãi mà ngược lại vô cùng vui sướng, chỉ có như thế thì mới có thể thể hiện ra giá trị của những cuộc đại chiến này.

Ròng rã một tháng trời, Thạch Hạo chém giết ở nơi đây, tiến vào trong hoàn cảnh vô cùng đáng sợ, quyết chiến với sinh linh các tộc, chém giết đến mức tăm trời tối đất.

"Biến thái, kẻ điên!" Đả Thần Thạch chịu không nổi nữa, thấy nó mỗi ngày tắm rửa trong máu tươi, nhiều chỗ bị thương thế nhưng lại chẳng hề biết mệt mỏi, nó cứ như là làn khói nhẹ trở lại hồ Niết Bàn.

Một tháng, Thạch Hạo không ngừng bị thương thế nhưng ánh mắt ngày càng sáng, mỗi ngày đều muốn chiến đấu, mỗi lần đánh bại đối thủ là nó lại ngồi xếp bằng bên trong sân thi đấu màu đen, yên lặng ngẫm nghĩ một lúc lâu, không ngừng cảm ngộ pháp và đạo của chính mình, không ngừng tôi luyện và thăng hoa.

Nó tựa như cảm giác những lý giải của mình về bảo thuật và phù văn

càng thêm sâu sắc hơn, lại có một cảm giác như đang thôi thúc bản thân phác họa ra pháp của chính mình.

Mặc kệ thân thể mệt mỏi thế nhưng tinh thần Thạch Hạo lại vô cùng sung mãn, loại tôi luyện này khó có thể tìm được ở những nơi khác, rất khó tìm ra một đám đối thủ mạnh mẽ như vậy, có thể nói chiến đấu như thế chính là của cải quý giá nhất của nó.

Phía trên cung điện, sương mù mông lung, hào quang màu vàng nhạt lấp lóe, tuy rằng ở đây đã qua một tháng thế nhưng bên ngoài cũng chỉ trôi qua chưa tới một ngày mà thôi.

Thạch Hạo kết thúc cuộc tôi luyện nàên lặng ngồi xếp bằng trong một sân thi đấu đến mấy ngày, tu dưỡng cho tốt thương thế rồi chẫm rãi đứng lên.

Khí chất của nó hoàn toàn khác xưa, cứ như là một thanh thiên kiếm dính đầy bụi bẩn hoen úa, trải qua một hồi tôi luyện thì trở nên sắc bén ép người.

Nó đứng ở nơi đây thì có một khí chất khác với tất cả mọi người, đây chính là kết quả của việc đại chiến với mấy chục con sinh linh thuần huyết. Trong một tháng qua, những thứ nó đã trải qua đều là huyết chiến.

Bởi vì, có một vài sinh linh có cảnh giới còn cao hơn nó một chút, khi chiến đấu với nhau thì vô cùng ác liệt, trả giá bằng máu và mồ hôi.

Thạch Hạo trở lại hồ Niết Bàn, ở nơi này đợi thêm mấy ngày thì chiếc kén kia phát ra tiếng vang rồi xuất hiện từng luồng hoa văn màu đỏ thẫm, những tiếng ken két không ngừng vang lên rồi nhanh chóng rạn nứt.

"Bùm!"

Cái kén này nổ tung rồi ngọn lửa hừng hực bốc lên bao trùm toàn bộ hư không, khiến cho Đả Thần Thạch rít gào nhanh chóng tránh né.

Thạch Hạo đứng nơi đó vẫn không hề nhúc nhích, mặc cho ngọn lửa ập vào người, thân thể của nó trở nên óng ánh không hề sợ quay chín, càng ngày càng mạnh mẽ và siêu phàm hơn.

Ở nơi đó truyền ra luồng âm thanh, một thân thể xinh đẹp trắng mịn như ngọc xuất hiện, mái tóc xõa, đôi mắt như thu thủy, đường cong toàn thân ẩn hiện trắng noãn như ngà voi không chút tỳ vết.

Hỏa Linh Nhi niết bàn đã trải qua sự lột xác khó có thể tưởng tượng nổi, da thịt hồi sinh, đã hoàn toàn thoát thai hoán cốt, xinh đẹp tuyệt trần, ngọc thể trắng như tuyết đứng bên trong ngọn lửa hừng hực tạo nên vẻ mê hoặc lạ thường.

Ngoài ra, ở phía sau lưng nàng còn xuất hiện một cặp cánh ánh sáng đỏ tươi, nhẹ nhàng vỗ cánh liền tạo nên từng luồng xích hà, cứ như là một bóng ma đang bay múa bên trong lửa vậy.

Cánh Chu Tước!

Đây chính là tiêu chí của huyết thống đã thức tỉnh toàn diện, Hỏa Linh Nhi niết bàn rất thành công đã đánh thức tiềm năng mạnh mẽ nhất trong cơ thể, từ nay về sau một bước lên trời.

"Xoẹt" một tiếng, cánh ánh sáng biến mất, nàng vung tay lấy ra một bộ quần áo rồi mặc vào người, cả người uyển chuyển lanh lợi.

"Nếu như ngươi cảm thấy thiệt thòi thì ta cũng có thể để ngươi nhìn lại nè." Thạch Hạo nhanh chóng hành động để kiềm chế đối phương.

"Hừ!" Hỏa Linh Nhi bĩu môi, cũng không thèm so đo gì nữa, bởi vì nàng biết chuyện như thế càng nói thì mình càng chịu thiệt.

"Ồ, tuy ngươi không cảm giác gì nhưng ngươi trần truồng như nhộng chạy qua chạy lại, đối với ta mà nói đó chính là khinh bỉ và trừng phạt đấy? Vậy không bằng cứ khiến cho vẻ khinh bỉ và trừng phạt đó càng tăng gấp đôi đi." Thạch Hạo cười nói.

"Mặc xác ngươi!" Hỏa Linh Nhi liếm bờ môi đỏ hời hợt bỏ đi, nhưng mà hàm răng không ngừng nghiến chặt, trong lòng rất muốn nện cho tên quỷ này một trận.

"Đi thôi, tiếp theo đi xem xét một chút, nếu như không có đường nào nữa thì chúng ta cũng nên rời khỏi đây thôi." Thạch Hạo đề nghị, thời gian có hạn không cho phép trì hoãn thêm.

Mấy ngày tiếp theo bọn nó đi tới phần cuối của cung điện khổng lồ này, ở đấy nhìn thấy một hang lửa bốc cháy hừng hực, một cọng Linh Vũ đỏ tươi đến chói mắt, giống như là kiếm thần đứng sừng sững che ở cửa hang.

Thạch Hạo tới đây là vì cọng Linh Vũ này, trong mắt chợt phát sáng rồi vọt nhanh tới, thế nhưng rất không may, nơi đây toàn là phù văn cho nên lập tức nó bị đánh bay.

Bởi vì, nơi đây chính là trận pháp mà Thánh Hoàng Thượng Cổ đã bày xuống!

"Đây chính là hang Chu Tước, đời nào dễ vào được chứ, chỉ có người đồng cảm thì mới có thể bước vào được, nhìn ta đây." Hỏa Linh Nhi nói.

Nàng ngồi xếp bằng ở trước cửa hang, thần thánh cực kỳ, toàn thần lưu chuyển hào quang giống như là một vị nữ thần xinh đẹp không tài nào tả nổi.

Hang cổ xưa kia nổ vang phát ra những tiếng tụng kinh, cuối cùng Hỏa Linh Nhi đứng dậy mặc cho ngọn lửa hừng hực kia bao phủ lấy toàn thân rồi từ từ tiến vào bên trong hang, bắt đầu một phen tu hành mới.

"Xoẹt!"

Sau đó, nàng giơ cổ tay trắng ngần lên rồi nhổ cọng Linh Vũ kia xuống, sau đó quăng ra bên ngoài.

Cọng nguyên thủy chân vũ này chỉ dài có một mét, khi vào tay thì cảm giác rất là nhẹ thế nhưng chỉ hơi hơi không chế liền có ánh kiếm động thiên,

hỏa diễm như biển.

"Bảo bối tốt!" Thạch Hạo thán phục.

Sau ba ngày, Hỏa Linh Nhi rời khỏi hang Chu Tước, dấu ấn nơi mi tâm cũng thu nhỏ lại cứ như là một chấm chu sa óng ánh và lộng lẫy, khiến cho nàng càng thêm thánh khiết xuất trần hơn.

Sau đó, bọn nó bước lên một tế đàn khắc đầy ngôi sao, ánh sáng lóe lên hai người liền rời khỏi Thánh Hoàng cung và khi xuất hiện thì đã ở bên ngoài.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 361: Thiếu Niên Vực Ngoại Tụ Hợp.

Mặt đất không một ngọn cỏ, hồ dung nham to lớn, toàn bộ đã nói rõ sự quạnh hiu của khu vực này nhưng Hỏa vực chính là như thế, là tổ địa của một quốc gia.

Không khí vô cùng nóng rực thế nhưng hai người lại cảm thấy rất thoải mái, khu cổ địa này đã đưa tới vận may rất lớn cho bọn nó đặc biệt là Hỏa Linh Nhi, thứ này đủ làm ảnh hưởng tới một đời của nàng.

Bọn nó xác định rõ phương hướng rồi nhằm về nơi xa.

Rất nhanh bọn nó đã tiến tới một điểm cao có thể dõi mắt về khắp nơi để có thể tìm được con đường ra ngoài, cũng bởi vì nơi đây cũng không còn cần thiết để ở lại nữa, những kỳ ngộ chân chính đã được bọn nó nắm hết cả trong tay.

Phương xa, ánh lửa dâng trào, hết ngọn núi này tới ngọn núi lửa khác đứng sừng sững, cổ thụ thì càng hiều hơn, cành lá xum xuê, cắm rễ trên miệng núi lửa khiến nơi đó hóa thành một vùng đất thiêng liêng.

"Đám kia thật là gan to bằng trời, vậy mà lại dám xông vào nơi cấm kỵ của tộc ta." Hỏa Linh Nhi hừ lạnh một tiếng.

Ở khu vực này có không ít bóng người, nếu nhìn thật cẩn thận thì có thể phát hiện không chỉ có Nhân tộc, hiển nhiên đây chính là cường giả thiếu niên của vực ngoại đang không người tìm kiếm vận may.

"Bùm!"

Một ngọn núi lửa nổ tung, dung nham như sông lớn mạnh mẽ đổ xuống dưới, những ác điểu tạo thành từng đàn không ngừng bay ra bên ngoài khiến

cho đám thiếu niên cường giả kia kinh hãi, nhanh chóng thối lui về sau.

"Đi thôi, nơi đó có một tên quỷ gọi là tiểu Hồng, đừng nói là đám người này cho dù là tổ tông của bọn chúng hiện thân cũng chẳng đáng nhắc tới." Thạch Hạo nói.

"Tiểu Hồng là ai? Hình như ngươi biết rất nhiều chuyện." Hỏa Linh Nhi lườm nó một cái.

"Tiểu Hồng không phải là Tế Linh của Hỏa tộc hay sao, từ nó ta biết rất nhiều thứ." Thạch Hạo toe toét trả lời.

Hỏa Linh Nhi bị lời nói của nó làm cho kinh hãi không ít, Tế Linh... Tiểu Hồng, chuyện này cũng quá điếc tai mà, da mặt của tên khốn này quả không hề mỏng.

"Ngươi biết Tế Linh của bộ tộc ta à, thế thì nói một chút xem nào, có thể nhờ ngài thu ta làm đồ đệ được không?" Huyết thống Chu Tước thức tỉnh, niết bàn thành công, nếu như có thể bái Tế Linh làm sư phụ thì chắc chắn thích hợp hơn khi được cha nàng chỉ điểm.

Dù sao, liên quan tới việc vận dụng chân huyết Chu Tước thì không gì có thể thích hợp hơn với Chu Tước nhất tộc rồi.

"Bái nó làm sư phụ làm chi, cái tên chẳng đáng tin, hay là cứ nhanh lên một chút đi." Thạch Hạo chột dạ.

"Tiểu Hồng... Ta muốn bái ngài làm sư phụ!" Hỏa Linh Nhi liều mạng gọi thật lớn, đồng thời còn chèo kéo thiếu niên bên cạnh.

Thạch Hạo lập tức biến sắc nhanh chóng đưa tay che miệng nàng lại, nó vô cùng sợ hãi chỉ lo con Tiểu Hồng điểu kia quay lại tính sổ với nó.

"Thả ta ra." Hỏa Linh Nhi giãy giụa.

"Xoẹt!"

Một ánh lửa xẹt qua trời cao, giống như là mây lửa nhuộm đỏ bầu trời nhanh chóng giáng xuống, đồng thời phát ra một tiếng chim hót.

"Nhóc con, ngươi đang gây hấn với ta ư?"

Lông chim xinh đẹp mang ánh sáng đỏ đậm đầy lộng lẫy, một con chim nhỏ bằng nắm đấm vẻ mặt đầy giận dữ lao nhanh xuống, kèm theo đó là hỏa diễm ngập trời bao phủ lấy Thạch Hạo.

"Đừng, chuyện này không liên quan tới ta, tất cả đều do sư muội của ta gây ra cả đó, ta sẽ lập tức đưa nàng rời đi ngay." Thạch Hạo bịt miệng Hỏa Linh Nhi lại rồi ra sức kéo nàng rời đi.

"Ư ư...." Hỏa Linh Nhi tuy miệng bị bịt kín nhưng thân thể không ngừng vừng vẫy, cặp mắt to chớp chớp nhìn về phía Tiểu Hồng điểu cầu cứu.

"Xoẹt!"

Một luồng chân hỏa hạ xuống đánh Thạch Hạo văng ra ngoài rồi bao phủ lấy Hỏa Linh Nhi, ánh lửa bao phủ lấy khiến cho nàng trở nên lộng lẫy mà chẳng hề bị hao tổn gì cả, việc này khiến cho tiểu Hồng lộ vẻ mặt khác thường.

"Coi chừng đó." Thạch Hạo nhắc nhở.

"Xoẹt" một tiếng, một chùm xích hà đỏ tươi và óng ánh hạ xuống rồi bao trùm lấy Hỏa Linh Nhi.

Đây chính là một bộ vũ y*, tuyệt đối là một bảo cụ vô cùng kinh người, lưu động thần hỏa, những ký hiệu nằm dày đặc, đây chính là được bện từ bảo vũ màu đỏ đậm có giá trị không thể tưởng tượng nổi.

(*): Y phục bằng lông chim.

"Ngươi đã thức tỉnh máu Chu Tước, dựa theo lẽ thường thì có thể được Tế Linh chỉ điểm, tương lai có tư cách để kế thừa ngôi vị hoàng đế của Hỏa

quốc." Tiểu Hồng lên tiếng.

Nội tâm Thạch Hạo nhảy dựng lên một cái, nó muốn thu Hỏa Linh Nhi làm đồ đệ? Nó không biết, vừa nãy suýt chút nữa đã làm hỏng cơ hội này rồi.

Hỏa Linh Nhi vui mừng, lập tức quỳ gối không ngừng gọi sư tôn, cái danh xưng này khiến cho Tiểu Hồng điều có chút khó chịu, tựa hồ chưa từng bị người nào gọi qua tên như thế.

"Được rồi, ngươi trở về tộc nói rõ với phụ thân mình rồi qua chút thời gian nữa thì có thể tới đây." TIểu Hồng dứt lời liền xoay người liếc Thạch Hạo một cái, cặp mắt to xinh đẹp chuyển động rồi sau đó đột nhiên nhấc chân đá bay nó ra xa.

Thạch Hạo cau có, cả nguoif đều bị ánh lửa bao phủ hóa thành một ngôi sao chổi bay thẳng về nơi xa, trong lòng không ngừng nguyền rủa cái con chim nhỏ chết tiệt kia, sớm muốn gì cũng phải bắt lấy nó rồi ném thẳng vào lồng chim ngồi chơi.

Đi tới tổ địa Hỏa tộc, nó đã bị con chim nhỏ này đánh mấy lần, lần nào cũng vô cùng thê thảm.

"Xoẹt" một tiếng, nó lấy ra một cọng lông màu đỏ rồi hấp thu toàn bộ hỏa diễm quanh thân, ngăn ngừa khỏi bị tổn thương, dù sao đây cũng chính là lửa Chu Tước.

"Ầm!"

Nó nện mạnh xuống đất ngoài mấy dặm, lúc này bụi bặm ngập trời, mặt đất rạn nứt.

Một lát sau, Hỏa Linh Nhi đi tới nhìn thấy Hùng Hài Tử lầu bầu từ trong hố bò ra ngoài thì cười ngã cười nghiêng, không để ý tới thân phận của mình.

Nàng cảm thấy như xả được cơn giận trong lòng, tên nhóc này quá vô liên sỉ, đi cùng với nó lần nào cũng bị bắt nạt không thể nào đánh trả lại

được.

Tiểu Hồng dùng hành động đơn giản nhất đó chính là bạo lực, đúng với sở thích của mình, nàng hận là không thể tự mình xông lên đánh bầm dập cái tên quỷ này.

"Ngươi là... Công chúa điện hạ?" Đúng lúc này có rất nhiều bóng người vọt tới, trong đó có một nhóm người rất mạnh mẽ, một sinh linh nơi mi tâm có con mắt dọc với ánh mắt nóng rực.

"Có chuyện gì không?" Hỏa Linh Nhi hỏi.

"Đây chính là thiếu chủ của Thiên Nhãn Thánh sơn, mục đích tiến vào Hoang Vực lần này chính là tới Hỏa quốc, hy vọng có thể kết minh cùng Hỏa quốc các ngươi." Bên cạnh có người lên tiếng.

Một ít người mặc áo đen nhanh chóng tiến tới, tất cả đều là hộ vệ của Hỏa Linh Nhi, trong đó có một người nhỏ giọng truyền âm bẩm báo, người của Thiên Nhãn Thánh sơn muốn làm thông gia với Hỏa quốc.

Hỏa Linh Nhi nghe thấy thế thì mày ngài hơi nhíu, thế nhưng cũng không muốn làm ầm ĩ với người của vực ngoại, trên mặt mang theo vẻ cười nhạt.

"Công chúa, mời qua bên này, chúng ta có lời muốn nói." Một ông lão của Thiên Nhãn Thánh sơn mang theo vẻ ôn hòa cười nói.

"Ta còn có việc, ngày khác hẳn bàn." Hỏa Linh Nhi nói.

"Thế thì không hay lắm, bọn ta có đại sự muốn thương lượng với công chúa." Tên còn lại nói.

Mà thiếu chủ của Thiên Nhãn Thánh sơn cũng đưa mắt nhìn tới, ánh mắt vô cùng nóng bỏng và khiếp sợ, bởi vì vừa nãy hắn tận mắt nhìn thấy, Tế Linh của Hỏa tộc muốn thu thiếu nữ này làm đồ đệ.

Trước khi tới tổ địa Hỏa quốc thì bọn họ đã tiến hành tìm hiều rõ, biết được chỉ khi trở thành nhân tài của Hoàng giả thì mới có tư cách như thế.

Tương lai sau này Hoang Vực sẽ đại loạn, bọn họ cần một vị Hoàng giả ở vực này để đánh cuộc!

Tiểu Hồng điều kia có thân phận là Tế Linh, nửa tháng trước bọn họ đã biết được, bởi vì có một vài thiếu niên ngoại vực đi trêu chọc nó nên đã bị đốt thành tro tàn, kinh động tới nguyên lão Hỏa quốc nên họ đặc biệt tới nơi đây để cảnh cáo.

"Cút sang một bên, ngày khác hẳn nói, chúng ta muốn rời khỏi nơi này." Thạch Hạo vừa đi vừa vỗ bụi đất dính trên người.

Thiếu chủ của Thiên Nhãn Thần sơn cau mày quét nhìn Thạch Hạo một cái, bên cạnh lập tức có người hiểu ý, nói: "Không hiểu quy củ!"

Thạch Hạo nghe thấy thế thì nở nụ cười, tưởng nó là người hầu à?

"Xảy ra chuyện gì thế, đây là thông gia hay là cướp dâu đây, chẳng xem trọng cái gì cả, tốt xấu gì cũng phải tới Hỏa Hoàng cung nói chuyện chứ, ở đây tính là cái thá gì." Thạch Hạo thêm dầu vào lửa.

"Nơi này không có việc của ngươi, nhanh chóng lui ra." Một ông lão bên Thiên Nhãn Thần sơn trầm mặt xuống nói.

"Đây là muội muội ta, muốn cầu thân thì trước tiên phải lấy lòng ta cái đã chớ, các ngươi chính là đang đắc tội với quy cách của ta đó." Thạch Hạo nghênh ngang nói lớn.

"Ngươi là tên nào hả, vừa nãy chúng ta còn thấy ngươi uy hiếp cả công chúa, làm càn và vô lễ với hoàng tộc Hỏa quốc tuyệt không thể buông tha." Tên còn lại trách mắng.

"Ta đã nói rồi, nàng là muội muội của ta, các ngươi nhanh chóng rời đi đi." Thạch Hạo phất phất tay, lộ ra dáng vẻ chẳng thèm để ý.

"Không hiểu phép tắc, chủ nhân lên tiếng há là nơi để người như ngươi loạn ngữ." Thiếu chủ Thiên Nhãn tộc tức giận, cảm thấy chẳng còn mặt mũi gì cả.

Những người xung quanh hắn cũng cảm thấy như thế, ở đây lấy Hỏa Linh Nhi và vị thiếu chủ này làm đầu, những người khác đều là thuộc hạ.

Hỏa Linh Nhi cười hì hì, ngược lại cũng không sợ chuyện tình trở nên lớn hơn, nói: "Hắn chính là chiến tướng đệ nhất của ta, nếu như các ngươi không vừa lòng thì có thể tranh tài với hắn, còn nếu không có chuyện gì nữa thì chúng ta đi trước vậy."

"Chỉ là một tên tôi tớ mà thôi, còn không cút." Một ông lão đứng bên cạnh lạnh lùng liếc nhìn Thạch Hạo.

"Các ngươi toàn đục đầu ở trong cái tổ địa này, gần đây chưa từng tiến vào Hư Thần giới thì phải, quả nhiên bị ngăn cách với ngoại giới rồi." Thạch Hạo lắc đầu, sau đó kéo lấy Hỏa Linh Nhi rời đi, không thèm để ý tới mọi người.

"Bắt lấy hắn, bắt cái tên nô tài gan lớn sức yếu này!" Trên mặt thiếu chủ Thiên Nhãn tộc không nhịn được nói khẽ với người bên cạnh, ánh mắt đầy lạnh lẽo.

"Hôm nay muốn rời khỏi nơi này thì ta đành phải giải quyết một chút phiền toái vậy." Thạch Hạo nói với Hỏa Linh Nhi.

Dứt lời, nó vọt tới, há miệng thổi ra một hơi thì cuồng phong gào thét, những người kia đang đứng tại chổ lập tức bay ngược ra sau rồi nện thẳng lên trên tảng đá lớn ở phương xa, khóe miệng không ngừng chảy máu.

"Chuyện này..."

Tất cả mọi người đều thất kinh, tên nhóc này quá mạnh, chỉ một hơi mà có thể thổi bay hơn mười cường giả trẻ tuổi.

"Trấn áp hắn!" Thiếu chủ của Thiên Nhãn Thánh sơn sắc mặt rất khó coi, ra lệnh cho mấy ông lão bên cạnh tiến lên.

Trận chiến này không thể tránh khỏi thế nhưng kết quả không cần suy nghĩ cũng biết, Thạch Hạo là Minh Văn cảnh hậu kỳ đối phó đám người này chẳng hề tốn chút công phu gì.

Trải qua việc tôi luyện ở bức tường Thần Ma, nó đối phó với những người cùng cảnh giới thì chẳng có chút áp lực nào, cứ như là nơi chốn không người vậy!

"Ầm" "Ầm"...

Thật giống như là đánh bao cát vậy, Thạch Hạo tung ra một quyền liền khiến cho đám già kia hộc máu đầy miệng, dùng sức mạnh thuần túy của thân thể xuyên thủng phù văn của bọn họ.

"Ngược lại cũng có chút ý nghĩa." Nó nhẹ giọng nói, những người này đều đến từ Thánh sơn, đều là di chủng Thái Cổ mạnh mẽ, nhìn điệu bộ hắn là tên thiếu chủ này chẳng hề đơn giản.

Quả nhiên, đây chính là một sinh linh tiếp cận thuần huyết, là người kiệt xuất trong Tam Nhãn tộc.

"Cái gọi là Thiên Nhãn Thần sơn không phải chỉ là Tam Nhãn tộc sao, thật chẳng là gì cả." Trong khi lên tiếng Thạch Hạo liền giơ tay nhẫn một cái, chặn lại chùm sáng đang chuẩn bị bắn ra mắt từ tên thiếu chủ kia.

"Ầm!"

Trong nháy mắt nó đánh bay cái tên thiếu chủ này.

"Thật mạnh, ngươi đến cùng là ai?!" Thiếu chủ Thiên Nhãn Thánh sơn giật mình, một thiếu niên mạnh như thế thì cho dù ở một vực của hắn cũng vô cùng hiếm thấy, chỉ có những đệ tử mạnh nhất của các đại giáo trong truyền thuyết thì mới có tu vi cỡ này.

Xung quanh, rất nhiều thiếu niên vực ngoại lộ vẻ kinh sợ.

"Ta là ai, Nguyệt Thiền tiên tử của Bổ Thiên giáo chính là muội muội của ta, nếu đã biết thân phận của ta rồi thì còn không mau tránh lui!" Thạch Hạo nói.

Mọi người choáng váng, đều có chút hoa mắt.

Nguyệt Thiền tiên tử là muội muội của hắn? Đây là thật hay giả đây, từ trước tới giờ chưa từng nghe qua vị tuyệt sắc giai nhân kia lại có huynh trưởng.

Tên nhóc này đến cùng có lai lịch ra sao? Con gái Nhân Hoàng của Hỏa tộc là muội muội của nó, Nguyệt Thiền tiên tử cũng là muội muội của nó, chuyện này... như đang nói bậy, lá gan cũng quá lớn.

"Ngươi nói bậy." Có người không tin.

"Ầm"

Đầu tiên Thạch Hạo chấn cho thiếu chủ của Thiên Nhãn Thần sơn hộc cả máu miệng, nằm co quắc trên mặt đất rồi mới nói: "Không tin thì các ngươi đi hỏi Nguyệt Thiên đi, có phải ta là ca ca của nàng hay không."

"Không cần hỏi nữa, ngươi chắc chắn không phải." Xa xa có mấy người đi tới, toàn thân đều được bao phủ với ánh sáng thần thánh, có một thứ gợn sóng vô cùng kinh người tỏa ra, giống như là mấy thiếu niên thiên thần đi tới vậy, khí tức vô cùng mạnh mẽ.

"Nhân kiệt Bổ Thiên giáo!" Mọi người kinh ngạc thốt lên, tất cả đều hít vào hơi lạnh không tự chủ được lùi lại nhường đường cho bọn họ.

Ngay cả người của Bổ Thiên giáo cũng tới Hỏa vực, có thể thấy được Thái Cổ Chu Tước mạnh mẽ cỡ nào, đều muốn tìm hiểu đầu đuôi nơi đay.

"Nguyệt Thiền tiên tử cũng tới rồi, có lẽ ngươi nên đi hỏi nàng có phải

hay hơn không." Thạch Hạo vô cùng bình tĩnh.

Nó vừa nói như thế thì những người khác cũng không thể giữ được bình tĩnh nữa, đặc biệt là một tên thiếu niên của Bổ Thiên giáo ánh mắt trở nên lạnh lẽo.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 362: Đệ Tử Bổ Thiên.

"Vù" một tiếng, một bàn tay trắng bạc đánh tới, thiếu niên kia vô cùng lạnh lùng, một câu cũng chẳng thèm nói trực tiếp ra tay đánh thẳng về phía Thạch Hạo.

"Dẫn Long Thủ!" Rất nhiều người kinh ngạc thốt lên, ai cũng lộ vẻ hoảng sợ.

Bàn tay lớn màu trắng bạc kia toàn là vảy màu bạc, ban đầu có thể thấy bàn tay nhưng sau đó liền hóa thành một con chân long, giương nanh múa vuốt vô cùng kinh khủng!

Thạch Hạo sắc mặt thay đổi, Bổ Thiên giáo thật ghê gớm không ngờ lại có loại bảo thuật quan hệ với chân long như thế, thật sự khiến thế gian khiếp sợ!

Đây cũng không phải là bảo thuật hoàn chỉnh, tuy không trọn vẹn thế nhưng vẫn thể hiện ra nội tình của một đại giáo, khiến người khác run sợ.

"Bùm!"

Khí tức của Thạch Hạo biến đổi, cả người cứ như là một ngọn núi cao, thu hồi lại vẻ giễu cợt rồi một chưởng nhấn về trước đón đỡ Dẫn Long Thủ kia.

Hai thứ va chạm với nhau, ánh sáng bùng phát, phong ba gào thét, phù văn như biển, vô cùng ác liệt.

Thân thể Thạch Hạo lay động một lúc, nó cũng không có sử dụng bảo thuật mà chỉ lấy phù văn nguyên thủy nhất đón đỡ chặn lại Dẫn Long Thủ kia, khiến cho mọi người đang quan chiến kinh ngạc tới ngây người.

Thiếu niên tầm mười bảy mười tám tuổi kia lùi về sau mấy bước, trên mặt lộ vẻ nghi hoặc không thôi, cảm thấy khó mà tin nổi, lại có người chỉ dùng một đòn là có thể chặn lại thế đánh đầy cương mãnh và thô bạo của mình.

Trong lòng Thạch Hạo cũng chấn động không thôi, Bổ Thiên giáo quả nhiên mạnh mẽ, chỉ một đệ tử trẻ tuổi mà đã mạnh như vậy rồi, thật sự ngoài ý muốn.

Trên thực tế, những người khác càng khiếp sợ hơn, bọn họ đã nhận ra được thân phận của thiếu niên kia, tuyệt đối là một trong những đệ tử nòng cốt nhất của Bổ Thiên giáo, vậy mà người này lại rơi xuống hạ phong.

Thời khắc này, tất cả mọi người nhìn chằm chằm Thạch Hạo cứ như là nhìn thấy quái vật vậy, nó là ai, có lai lịch ra sao mà lại lợi hại như thế, khó mà tưởng tượng ra được thân phận của nó!

Bên người của thiếu niên kia còn có hai cô gái, cũng được hào quang thánh khiết kia bao phủ trông rất mơ mơ hồ hồ, các nàng cũng giật mình, rõ ràng biết được sự phi phàm của vị sư đệ này, bên trong giáo cũng có địa vị không tầm thường nhưng kết quả lại bị người đẩy lui.

"Ngươi đến tột cùng là ai?" Thiếu niên toàn thân được bao phủ bởi thánh quang hỏi.

"Nguyệt Thiền tiên tử cũng tới?" Thạch Hạo hỏi ngược lại.

Ba người của Bổ Thiên giáo nghe thấy thế thì sắc mặt chợt khó coi, đặc biệt là thiếu niên kia, hiển nhiên Nguyệt Thiền tiên tử chính là người mà hắn mong ngóng trong lòng và không cho người khác ăn nói lung tung.

"Sư tỷ của ta không lâu nữa sẽ tới, hiện tại có thể nói ra thân phận của ngươi chưa?" Thiếu niên lạnh lùng hỏi.

Nguyệt Thiền tiên tử cũng tới khiến cho lòng mọi người dậy sóng.

"Ngươi đi mà hỏi Nguyệt Thiền tiên tử, nàng biết ta là ai đó." Thạch Hạo đáp trả, thu hồi vẻ giễu cợt, cũng không muốn làm căng lên với giáo này.

"Ta biết rồi, ngươi chính là cái người gọi là thiếu niên Chí Tôn đó hả?" Thiếu niên vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt lấp lóe theo dõi nó không rời, ở bên cạnh hắn hai cô gái kia cũng thất kinh.

Các nàng biết rõ những mục tiêu của Nguyệt Thiền tiên tử, hiện tại địa vị của thiếu niên Chí Tôn này không hề nhỏ, được xem trọng vô cùng.

Hiện tại đã có không ít người đoán ra được lai lịch của Thạch Hạo, tất cả đều hít vào một ngụm khí lạnh không tự chủ mà lùi về sau, đặc biệt là những người của Thiên Nhãn Thánh sơn kia, trái tim của từng người không ngừng đập thình thịch.

Đây chính là một sát tinh, đánh đâu thắng đó, trong thế hệ trẻ ở Hoang Vực khó mà có người áp chế được nó, địch thủ của nó không phải là người cùng thế hệ.

"Ta đang tìm ngươi để lĩnh giáo một phen đây!" Thiếu niên của Bổ Thiên giáo mở miệng, trong mắt hiện hào quang nóng rực, cũng có kiêu căng và một tia ghen tỵ.

"Ta với ngươi cũng chẳng có thù oán gì cả, thật ra cũng có vài lần giao tình với Nguyệt Thiền." Thạch Hạo mỉm cười.

Thiếu niên nghe Thạch Hạo nói hai chữ Nguyệt Thiền thì con mắt trở nên rét lạnh, trên mặt tràn đầy địch ý, nói: "Ta cũng muốn xem thử người mà sư tỷ tìm thật ra là như thế nào, đến tột cùng có phải là hạng người hư danh hay không."

"Sư đệ, không được vô lễ." Hai thiếu nữ kia mở miệng, các nàng cũng rất là bất phàm, không chỉ ở dung mạo mà đến cả khí chất cũng xuất chúng, có một loại khí tức vô cùng thánh khiết.

"Hai vị sư tỷ, các tỷ cũng đừng cản ta, ta muốn đích thân nhìn xem thử

người này đến cùng có lợi hại như trong lời đồn hay không!" Thiếu niên ánh mắt lấp lóe.

Thạch Hạo nở nụ cười, cố ý nói: "Nguyền Thiền cùng ta nâng cốc nói chuyện vô cùng vui vẻ, cùng nhau ngắm cảnh trăng tròn, làm bạn cùng nhau hơn tháng trời, có thể nói là tri kỷ, ngươi nếu đã là sư đệ của nàng thì vì sao lại có địch ý với ta thế, cớ sao lại như thế?"

Thiếu niên thấy thế thì lông mày không ngừng nhíu chặt, sắc mặt vô cùng khó coi, không có nói tiếng nào mà xông thẳng về trước, khí tức còn khủng bố hơn vừa nãy rất nhiều lần.

"Sư đệ, quên đi." Hai thiếu nữ khuyên bảo thế nhưng chẳng hề có tác dụng gì.

Hiển nhiên, lai lịch của thiếu niên này ở Bổ Thiên giáo cũng không nhỏ, quá nửa là dòng dõi của vị nhân vật lớn nào đó, nếu không thì hai thiếu nữ kia cũng chẳng chiếu cố vị sư đệ này như thế.

"Ầm!

Đòn đánh này cứ như là rồng vẫy đuôi trong mây, thiếu niên bay lên không một chân quét tới, còn như là một con chân long hiện lên vô cùng cương mãnh, đánh thẳng về đầu lâu của Thạch Hạo.

Hắn vô cùng hung tợn, khí tức mạnh mẽ, phù văn như ngân hà, lửa giận của thiếu niên bùng cháy, lòng ghen tỵ bị thiêu đốt, đánh mạnh về phía Thạch Hạo.

"Ầm!"

Lòng bàn tay Thạch Hạo phát sáng, một ký hiệu màu đỏ thẫm không hoàn thiện lấp lóe, một bóng mờ Chu Tước hiện lên ở bàn tay, đây chính là hình thức ban đầu của bốn kích Chu Tước Thái Cổ.

Đối mặt với bảo thuật có khí tức của chân long nó cũng chẳng dám bất

cẩn, hơi hơi vận dụng chút thủ đoạn để phỏng đoán sự mạnh yếu của thiếu niên này.

"Ầm!"

Bàn tay đối bàn chân, mây mù dâng trào, nơi giao nhau lập tức nổ tung, núi đá vỡ nát, phù văn mãnh liệt, dung nham trong lòng đất phun lên cao trên trăm trượng, khí tức ép người.

Tất cả mọi người đều rút lui, đệ tử nòng cốt của Bổ Thiên giáo quyết đấu với thiếu niên Hoang Vực khiến cho lòng mọi người run bần bật không ngớt, đây quả là một trận long tranh hổ đấu.

Bàn chân của thiếu niên truyền tới cảm giác đau nhói liền lùi về phía sau một chút, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, thiếu niên đứng đối diện còn nhỏ hơn hắn vài tuổi thế nhưng sao lại lợi hại như vậy? Chẳng trách Tổ gia gia của hắn từng nhắc nhở, không được kiêu ngạo, dù cho là Hoang Vực thì cũng có thể sinh ra kỳ tài cái thế.

"Trở lại!"

Thiếu niên quát lên, khí tức càng kinh khủng hơn nữa, cả người xuất hiện dày đặc những phù văn giống như là đang thiêu đốt vậy, sức chiến đấu chợt tăng lên rất nhiều.

Thạch Hạo gật đầu, không hổ là Bổ Thiên giáo, có truyền nhân như vậy tối thiểu ở Hoang Vực cũng là kẻ hiếm thấy trong Nhân tộc rồi, trong cùng thế hệ khó tìm ra được vài người.

Nó cũng không hề xem nhẹ, bốn kích của Chu Tước Thái Cổ xuất hiện, giờ không còn là hình thức ban đầu nữa, đòn thứ nhất xuất hiện, trong lòng bàn tay xuất hiện một dấu ấn Chu Tước màu đỏ tươi trông rất sống động.

"Ầm!"

Trời long đất lở, dung nham đâm thẳng trời cao, những người đứng gần

đó sắc mặt tái nhợt, thiếu niên này quá lợi hại áp chế cả đệ tử nòng cốt của Bổ Thiên giáo không tài nào xoay xở được.

Thiếu niên kia sắc mặt tái nhợt, bị chấn động khiến khóe miệng trào máu tươi, không ngừng lùi về sau, mỗi một bước hạ xuống thì mặt đất bị sụp lún một khu vực rộng lớn, có thể thấy được bước chân ấy nặng bao nhiêu, thân thể phải chịu đựng luồng áp lực như thế nào.

"Giết!" Thiếu niên cắn răng, thân thể chiếu thẳng lên một mảnh thánh quang, còn giống như là thông thần, lần nữa tăng lên thực lực bản thân khiến người khác giật mình, hắn làm cách nào thế?

"Sư đệ, ngươi không được thi triển, Bổ Thiên thuật ngươi chưa từng tu hành không nên sử dụng như thế." Một thiếu nữ kêu lớn.

Thạch Hạo trong lòng thất kinh, nó biết truyền thuyết của Bổ Thiên thuật, trong Hoang Vực cũng có thế nhưng của Bổ Thiên các cũng không có trọn vẹn, chỉ có trong Thượng Cổ Thánh Viện mới có bản hoàn hảo.

Dù vậy, bảo thuật của Bổ Thiên các cũng vẫn bị thất truyền.

Môn bảo thuật này không có quan hệ với Thập Hung Thái Cổ, nhưng như thế cũng đủ khủng bố rồi, tục truyền là do một vị trời sinh Chí Tôn Nhân tộc lưu lại, có thể xưng là kinh thiên địa khiếp quỷ thần.

Trước đây Thạch Hạo cũng không hề biết, thế nhưng sau khi tiếp xúc với Ma Nữ thì mới hiểu được, đối với môn bảo thuật này nó vô cùng để tâm, bởi vì nó vốn cũng là trời sinh Chí Tôn cho nên rất muốn mở mang kiến thức một phen.

Đáng tiếc, thiếu niên kia chưa từng thi triển, chỉ là khiến cho bảo thuật tác dụng lên bản thân mà thôi, thần quang vòng quanh thân thể gia trì lấy bản thân, hắn vọt tới rồi đại chiến cùng Thạch Hạo.

Giữa trường phù văn dâng trào, hào quang bắn ra bốn phía, kiếm khí động thiên, hai người thi triển các thủ đoạn giao chiến kịch liệt với nhau.

Thạch Hạo tự nhiên là giữ lại sức lực, nó rất muốn nhìn một chút sự ảo diệu của Bổ Thiên thuật, muốn ép cho thiếu niên này phải sử dụng, thế nhưng không hề thấy hắn vận chuyển thì cảm thấy không vừa lòng.

Tên này quả thật rất lợi hại, trải qua việc qua trì vừa nãy tuyệt đối là một cường giả tuổi thiếu niên hiếm thấy, nếu như không gặp phải Thạch Hạo thì đúng là rất ít đối thủ.

"Chán quá!" Thạch Hạo nói thầm một câu, một cước đá thẳng lên trên mông thiếu niên này.

"A... ngươi!" Thiếu niên không phải đâu mà là giận, chuyện này quá xấu hổ và tức giận, đường đường là thiếu niên kỳ tài một đời mà lại bị người khác đạp thẳng lên mông.

"Hai người các ngươi cùng tiến lên luôn đi, để ta mở mang về Bổ Thiên thuật nào, Nguyệt Thiền khi nào cũng khách khí với ta, cũng chỉ biết đối ẩm mà cơ bản không có luận bàn gì cả." Thạch Hạo nhìn hai thiếu nữ được bao phủ bởi thánh quang, thân thể đầy mờ ảo kia.

Mọi người biến sắc, tên nhóc này thật sự dũng mãnh? Xem đệ tử nòng cốt của Bổ Thiên giáo là người bình thường tùy ý có thể chinh phạt.

Thiếu niên xông về trước, hai thiếu nữ kia sợ hắn gặp nạn nên bất đắc dĩ cũng phải gia nhập vào trong chiến trường.

Lần này mọi người đều ngây người, mặc dù là ba người thế nhưng vẻ mặt Thạch Hạo vẫn như thường, chẳng có chút dấu hiệu vất vả gì cả.

"Ầm!"

Mấy chục hồi giao chiến sau, nó lại lần nữa một cước đá bay thiếu niên, hơn nữa còn vỗ một cái lên mông thiếu nữ kia nữa.

"Ngươi... ta giết ngươi!"

Thiếu nữ đó hoàn toàn tức giận, hết bảo thuật này tới bảo thuật khác bay ra ngoài, vô cùng hung hãn.

Trong nháy mắt tiếp theo, cây trâm trên đầu của thiếu nữ còn lại cũng bị Thạch Hạo tháo xuống, quơ quơ trước mặt, nói: "Chẳng phải là bảo cụ đặc biệt gì, trước đây ta cùng vật lộn với một người và từng lấy được một chiếc khuyên tai không hề tầm thường đấy."

"Tên... tên xấu xa!" Thiếu nữ đó giận dữ và xấu hổ, liều mạng với nó.

Ba vị đệ tử của Bổ Thiên giáo đều tức giận cùng nhau đại chiến với nó, thế nhưng vẫn như trước khiến cho nó thất vọng, đánh chém một hồi mà vẫn không thấy bọn họ vận dụng Bổ Thiên thuật.

"Sao các ngươi không dùng Bổ Thiên thuật hả?" Nó thật sự nhịn không được nữa, chọc tức mấy người này không phải vì thần thông đó thì vì thứ gì chứ, chỉ là muốn nhìn qua một chút mà thôi.

Nó nhất định phải tiếc nuối rồi, bởi vì Bổ Thiên thuật rất quan trọng, là bảo thuật trấn giáo, trong thế hệ trẻ tuổi cũng chỉ có một số ít người, ví như Nguyệt Thiền tiên tử thì mới có thể học được, thiếu niên đứng giữa trường kia cũng chỉ học được một phần nhỏ chứ chưa từng tu hành.

"Chán phèo!" Thạch Hạo cũng không làm quá, hạn chế ba người rồi sau đó lại thả họ ra.

"Ngươi phải cẩn thận một chút, đây chính là người của Bổ Thiên giáo, là vô thượng đại giáo tồn tại vượt qua mấy vực đấy." Hỏa Linh Nhi nhỏ giọng nhắc nhở.

"Chẳng sao cả!" Thạch Hạo lên tiếng.

Khu vực này yên lặng như tờ, đa số nơi đây đều là cường giả thiếu niên vực ngoại, chuyện này quá là kinh người mà, chỉ một thiếu niên của Hoang Vực lại có thể ép cho đám thiên tài của vực ngoại nhấc đầu lên không nổi.

Đến lúc này tất cả mọi người mới thu hồi lại vẻ kiêu ngạo, không dám khinh thường Hoang Vực nữa, không nói cái khác chỉ riêng thiếu niên này cũng đủ đứng trên cao nhìn xuống tất cả mọi người rồi.

"Hắn chính là thiếu niên Chí Tôn của Hoang Vực?!"

"Chỉ một người này địa vị cũng đủ sánh ngang với đệ tử mạnh nhất của mấy đại giáo vô thượng kia rồi, có thể dấy lên cờ lớn của Hoang Vực, chẳng trách Nguyệt Thiền tiên tử coi trọng hắn như vậy!"

Đệ tử các giáo đều chịu phục, âm thầm cân nhắc.

"Ngươi... có bản lĩnh thì đứng yên đó, Nguyệt Thiền sư tỷ chuẩn bị tới đấy!"

Thiếu nữ bị vỗ ngay mông căm giận hô lớn.

Ngay cả thiếu niên kia sắc mặt cũng trở nên lúng túng, không muốn thể hiện ra sự thất bại này trước mặt Nguyệt Thiền tiên tử.

"Được, ta sẽ ở nơi này chờ mấy ngày luôn, đợi gặp Nguyệt Thiền tiên tử thì mới đi." Thạch Hạo đáp.

Đến đây, tổ địa Hỏa tộc trở nên náo động, cường giả thiếu niên của vực ngoại đều hoảng sợ, nhanh chóng lan truyền ra, ai nấy cũng rất chờ mong.

Trên thực tế, nơi đây cũng có một vài người chẳng hề sợ hãi trước những thiếu niên vực ngoại của các đại giáo kia, bọn họ đến từ những Thần sơn lâu đời, chính là những sinh linh thuần huyết, thế nhưng sau khi tới nơi đây và nhìn thấy Thạch Hạo thì đều lùi về phía sau.

Thạch Hạo đầy oai phong, vực ngoại tựa hồ rất mạnh mẽ, nó hơi cảm thấy nếu sau này mình ra khỏi Hoang Vực thì nhất định sẽ gặp không ít đại địch cùng trang lứa.

"Công chúa Hỏa tộc là muội muội ngươi?" Có người không rõ nên lên

tiếng hỏi.

"Đương nhiên, ta đã nói rồi, ngay cả Nguyệt Thiền tiên tử cũng là muội muội ta." Thạch Hạo đáp.

"Ngươi đừng nên nói bậy!" Thiếu niên đứng đối diện không cam lòng.

"Sao lại nói bậy chứ, đó chính là ứng cử viên ta chuẩn bị bắt về thôn đó, theo như tộc trưởng ta nói thì như thế chính là muội muội của ta." Thạch Hạo trịnh trọng đáp.

Những người nghe thấy thế thì vô cùng ngạc nhiên.

"Ngươi đang nói nhăng nói cuội gì thế hả?" Một thiếu nữ của Bổ Thiên giáo lên tiếng trách mắng, không cho phép người nào khinh nhờn tới vị tiên tử thánh khiết trong giáo.

"Sao lại nhăng cuội được, ta ở lại chính là chờ nàng tới mà, sau đó phải về thôn nữa chứ, rồi còn phải tiến vào Hư Thần giới để nghênh tiếp một trận đại chiến nữa, trước tiên cứ bắt một bé mập về thỏa mãn tâm nguyện của tộc nhân cái đã." Thạch Hạo đàng hoàng nói.

Hỏa Linh Nhi đã trở về hoàng cung để gặp phụ thân của mình. Thế nhưng đám thiếu nữ mắt to kia lại ở lại, lúc này nghe thấy thế thì đều trợn tròn hai mắt.

"Những gì ngươi nói không phải là sự thật chứ?"

"Tương lai sau này nàng có thể sẽ trở thành kẻ địch, trợ giúp cho đại địch của ta, thà rằng như thế không bằng hiện giờ nhân lúc ta vừa mới đột phá thử bắt nàng xem sao." Thạch Hạo cười toe toét.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 363: Lựa Chọn.

Nguyệt Thiền tiên tử đã tới, vẫn kinh diễm như lần đầu gặp nhau, nàng thanh khiết xuất trần, dung mạo tuyệt thế, thân hình thon gọn hoàn mỹ, áo trắng toàn thân tung bay lả lướt đi tới, giống như từ trong cung trăng giáng trần.

Mái tóc đen phất phới, cái trán trắng mịn thông minh, đôi mi cong vút, cặp mắt sáng như sao trời, chiếc mũi cao ráo tinh xảo, môi đỏ lấp lánh xinh đẹp.

Lần này nàng cũng không có dùng khăn để che đi khuôn mặt nữa mà để lộ dung nhan tuyệt mỹ của mình khiến cho người khác phải nghẹt thở, gương mặt trái xoan mang theo nụ cười nhàn nhạt, da thịt căng mịn có ánh sáng lộng lẫy cứ như là dương chi ngọc vậy.

Khi Nguyệt Thiền tiên tử tới Hỏa quốc thì được tiếp đãi rất long trọng, một ít nguyên lão xuất hiện dẫn nàng vào khu tổ địa này cùng một vài người trẻ tuổi bầu bạn bên cạnh.

Nàng xuất chúng như vậy, đi trong Hỏa vực này thì có một loại ý vị thanh tân thoát tục, toàn thân áo trắng như tiên tử lướt sóng.

"Tiên tử, đã lâu không gặp, có khỏe hay không, nhớ quá đi mà." Thạch Hạo vờ vịt.

"Hì hì" một tiếng, mấy người ở xung quanh nở nụ cười, tên quỷ này cũng chỉ khoảng mười ba mười bốn tuổi mà học đòi làm tay ăn chơi ư?

Nhưng khi nghĩ kỹ lại, những chàng trai khoảng mười hai mười ba tuổi trong Đại Hoang kết hôn thì cũng chẳng hiếm, một vài nguyên lão của Hỏa tộc khi dẫn Nguyệt Thiền tiên tử tới đây thì liền rút lui.

Thiếu nữ từng bị vỗ ngay mông nói: "Sư tỷ, cái tên này là một kẻ xấu xa."

"Sao thế được, sờ mông cọp cái cũng không được hả? Khi quyết đấu thì đánh ở đâu chẳng được, chưa đập nát là may rồi đó." Thạch Hạo nói.

"Ngươi... có biết nói chuyện không đấy hả?!" Thiếu nữ kia tức điên lên.

Ngay cả thiếu niên của Bổ Thiên giáo bộ mặt cũng trở nên lạnh lùng sớm đã rút đi rồi, không muốn dùng thân phận của kẻ thất bại để đối diện với vị sư tỷ thầm thương trộm nhớ này.

Cường giả thiếu niên của vực ngoại, phàm là đang ở trong Hỏa vực thì tất cả đều đã tới đây không ngừng quan sát Nguyệt Thiền tiên tử, tiếng tăm của nàng thật sự rất lớn, chính là người kiệt xuất bên trong thế hệ trẻ tuổi!

Ngay cả sinh linh thuần huyết của vực ngoại cũng trở nên yên lặng, tuy trong lòng không phục thế nhưng cũng không dám mạo hiểm khiêu chiến, rất là kiêng kỵ với tiên tử đầy xinh đẹp tựa như đi ra từ trong thần thoại này.

"Ta đang muốn tìm Thạch huynh thì không ngờ lại gặp ở đây, không gì tốt hơn rồi." Nguyệt Thiền tiên tử khẽ nói mang theo nụ cười mỉm, tia phong tình này khiến lòng người run sợ.

Thạch Hạo trong lòng thở dài, quá bất cẩn rồi, những ngày gần đây liên tục đột phá khiến cho nó cảm giác có thể chiến một trận mới tất cả mọi người từ hai mươi tuổi trở xuống.

Hiện tại gặp được Nguyệt Thiền tiên tử thì trong lòng nó căng thẳng, giờ nó đang ở Minh Văn cảnh hậu kỳ vậy mà vẫn không thể nhìn thấu thiếu nữ khiến cho người ta có cảm thấy sưng mù dày đặc này, cảm giác không thể nhìn thấu.

"Vốn là ta cũng muốn mời ngươi đi tới thôn ta một chuyến đấy." Nó cười ha hả đáp.

"Sư tỷ, hắn từng nói là muốn bắt tỷ về thôn của bọn nó." Một thiếu nữ khác thấp giọng nói.

Nguyệt Thiền tiên tử hơi ngạc nhiên rồi lập tức khôi phục lại bình tĩnh.

"Đó là mời, người bình thường đáng giá để ta bắt à, chỉ có khách quý mới có tư cách tự mình dẫn đường, hiểu không hả?" Thạch Hạo nói năng hùng hồn.

"Ha ha!"

Gần đó, rất nhiều người lộ vẻ cổ quái, tên nhóc này xem ra cũng rất kiêng kỵ Nguyệt Thiền tiên tử, cho nên mới thay đổi cách nói năng.

"Tiên tử, chúng ta nghe nói, Thạch huynh nói ngươi là muội muội hắn, không biết thật hay giả?" Ở bên cạnh có thiếu niên vực ngoại muốn hiểu rõ ngọn ngành.

Thạch Hạo liếc hắn một cái, nói: "Vị nhân huynh này, chúng ta bàn luận một phen được không?"

"Chuyện này..." Những người kia biến sắc, tuy rằng muốn tạo xích mích thế nhưng động tác quá mức rõ ràng khiến cho thiếu niên này tỏ ra thái độ như thế, làm cho bọn họ thấy căng thẳng.

Nguyệt Thiền tiên tử sắc mặt bình tĩnh chẳng chút dao động gì, chỉ có nở nụ cười nhàn nhạt, nói: "Xem ra Thạch huynh rất có khiếu hài hước đấy, ở đây rất là nhộn nhịp."

"Có việc gì thì tiên tử cứ nói thẳng." Thạch Hạo thu hồi nụ cười, không làm trò nữa.

"Qua bên này nói chuyện." Nguyệt Thiền tiên tử đi về trước, nhẹ nhàng như tiên, đạp trên những cánh hoa óng ánh khắp nơi, lăng không bay lên, tay áo phần phật.

Việc này hiển nhiên là muốn nói chuyện riêng với Thạch Hạo, không muốn người khác nghe được, mọi người hai mặt nhìn nhau cuối cùng cũng dừng lại, không có tiến tới.

Ánh trăng mông lung, cổ mộc đứng thẳng, từng làn thơm ngát của cây cỏ ùa tới khiến cho tinh thần người sảng khoái.

Bọn họ đã rời khỏi tổ địa Hỏa quốc và đi tới một khu rừng cây, rời xa vẻ nóng nực, không còn dung nham, cảnh vật xung quanh vô cùng yên tĩnh.

Tối thiểu không khí trong lành hơn rất nhiều, ở Hỏa vực mỗi ngày đều khô hanh, nóng rực, khiến người khác cảm giác như bị thiêu đốt.

Chim đêm hót vang, cây cỏ ngã theo gió, ánh trăng trong sáng, khiến cho nơi đây cực ky an lành.

"Ngươi vốn là đệ tử của Bổ Thiên giáo nhất mạch, mặc dù chỉ là mạch lẻ thế nhưng dù sao cũng coi như là cùng truyền thừa, hi vọng ngươi có thể trở về giáo ta."

Nguyệt Thiền tiên tử mở miệng, khuôn mặt bình tĩnh dưới ánh trăng, cơ thể óng ánh tựa như che đẩy bởi một tầng khói mỏng, mang theo một lại khí tức siêu phàm.

Thạch Hạo sóng vai cùng nàng, đạp trên ánh trăng, lắng nghe tiếng chim hót trong đêm.

"Ta chưa từng gia nhập Bổ Thiên giáo tại sao lại nói chuyện trở về chứ, ta chưa bao giờ cho rằng Bổ Thiên các giống như Bổ Thiên giáo, nếu như tổ sư khai phái của Bổ Thiên các sớm đã bị trục xuất thì cũng mang ý nghĩa là không có một chút quan hệ nào với các ngươi rồi." Thạch Hạo đáp lại.

Nguyệt Thiền tiên tử quay đầu nhìn sang, nói: "Hoang Vực sẽ đại loạn, tương lai sẽ có đại giáo vô thượng dòm ngó, nếu như phía sau ngươi không có một truyền thừa bất hủ nào đó thì rất khó mà đặt chân được, ta cũng là muốn tốt cho ngươi mà thôi."

"Thật vậy không?" Thạch Hạo mắt sáng mở to, nói: "Nếu không, ngươi theo ta về thôn đi."

Hiếm thấy khi nào Nguyệt Thiền tiên tử nhíu mày, bởi vì nàng nhớ tới lời nói của người khác, tên nhóc này từng nói sẽ bắt nàng mang về thôn của mình, lẽ nào là như thế!

Chuyện tới nước này thì nàng cũng biết được, thiếu niên này có chính kiến của riêng mình, khi đã đưa ra quyết định thì khó mà thay đổi được, trước đây cũng từng nói qua khi ở Hoàng Đô Thạch Quốc.

Nguyệt Thiền tiên tử không thay đổi, nói cho nó biết thêm một tin tức, nói: "Thạch Nghị đã trở về Bổ Thiên giáo, đã lựa chọn hoàn toàn khác với ngươi."

"Thế là được rồi, hắn là hắn mà ta là ta, không có can hệ gì cả." Thạch Hạo đáp, trong tâm của nó cũng chẳng thể bình tĩnh được, vị tiểu ca ca cuối cùng lại chọn lựa như vậy.

"Từ nay về sau, phía sau hắn sẽ có một đại giáo." Nguyệt Thiền tiên tử khẽ nói.

"Thế thì đã sao?" Thạch Hạo cũng chẳng khuất phục, rất có tư thế hùng hổ dọa người.

Nguyệt Thiền tiên tử im lặng, nàng biết nếu như ép buộc thì đối phương sẽ quay qua gia nhập vào Tiệt Thiên giáo, như thế một thiếu niên Chí Tôn không thể ở cùng trận doanh với mình thì chính là một tổn thất rất nặng nề.

"Sao ngươi lại lựa chọn như thế, Bổ Thiên giáo có gì không tốt chứ?" Nguyệt Thiền tiên tử hỏi.

"Muốn nghe lời nói thật không?" Thạch Hạo lạnh nhạt, nói: "Ta không muốn tham gia vào cuộc phân tranh giữa các đại giáo của các ngươi."

Đây là lời thật lòng của nó, gia nhập vào Bổ Thiên giáo tất nhiên sẽ

đứng đối lập với Tiệt Thiên giáo, tuy có kỳ ngộ thế nhưng lại đi kèm với nguy cơ quá lớn, có thể sẽ bị người khác dùng tất cả mọi thủ đoạn hòng xóa bỏ nó.

Trọng yếu nhất chính là, nó không muốn bị ràng buộc!

Một người tự do tự tại, thiên hại này đâu nó cũng có thể đi, không muốn trở thành quân cờ trong tay người khác, trở thành công cụ và vũ khí sắc bén để tranh đấu.

"Ngươi nên biết, như thế sẽ bỏ qua một cơ hội vô cùng tốt, với tư chất như ngươi chưa chắc đã không có khả năng tranh giành truyền nhân mạnh nhất của giáo ta, vào lúc ấy, ngươi biết cảm giác sẽ như thế nào không? Toàn bộ Bổ Thiên giáo, vượt qua mấy vực, tương lai cũng sẽ nghe theo sự hiệu lệnh của ngươi, trở thành Chí Tôn chân chính." Nguyệt Thiền tiên tử nói.

"Thứ ta muốn thì tự ta đi tranh đoạt và sáng tạo, ta không muốn thì cho dù là ai cũng không thể ép được." Thạch Hạo nói, sau đó bổ sung thêm: "Lại thêm nữa, nếu như Thạch Hạo đã gia nhập Bổ Thiên giáo như vậy chắc chắn ta sẽ không đặt chân vào, việc này cũng là do các người lựa chọn, tuyển chọn hắn!"

"Ngươi quá cố chấp, thế giới này không có nhiều trắc trở và cũng chẳng có gì trơn tru để vượt qua cả." Nguyệt Thiền tiên tử rất bình thản, vẻ mặt lành lạnh như ánh trăng.

Thạch Hạo nơ nụ cười, nói: "Cẩn thận, tương lai Thạch Nghị có thể sẽ trở thành đối thủ của ngươi, Bổ Thiên giáo không biết sẽ rơi vào tay của một người như thế nào đây."

Nguyệt Thiền tiên tử nghe thế thì nở nụ cười xinh đẹp, gật gật đầu, nói: "Cảm ơn đã nhắc nhở."

Nàng vô cùng tự tin, trong con mắt xinh đẹp tỏa ra một loại hào quang khó có thể dùng lời diễn tả được, nhìn về phía hư không, điềm tĩnh và ung

dung, nói: "Ngược lại ta rất hi vọng có càng nhiều thiếu niên Chí Tôn như vậy gia nhập vào Bổ Thiên giáo ta."

Thạch Hạo trong lòng rùng mình, cô gái này sao lại tự tin như thế, nàng thật sự mạnh đến mức có thể từ trên nhìn xuống những thiếu niên thiên kiêu này sao?

"Ta thật sự rất hi vọng ngươi gia nhập Bổ Thiên giáo." Nguyệt Thiền tiên tử nói lại lần cuối.

"Cũng không phải là không thể, truyền cho ta Bổ Thiên thuật." Thạch Hạo cười hì hì, không còn nghiêm túc như ban nãy nữa, đã khôi phục lại vẻ dí dỏm của bản thân.

"Nếu như ngươi gia nhập Bổ Thiên giáo, trải qua đoạn thời gian dài và đạt được sự tán thành thì sẽ có thể nắm giữ được truyền thừa chí cao như thế này." Nguyệt Thiền tiên tử nói.

"Mê hoặc chẳng mạnh tí nào, khó có thể khiến ta động lòng được." Thạch Hạo lắc đầu, hai người nói chuyện đến mức này thì đã hiểu rõ quyết định của nhau.

"Nói như vậy thì không có cơ hội gì nữa sao? Ngươi nên biết, từ hôm nay trở đi ngươi chính là người quyết chiến với Thạch Nghị đệ tử của giáo ta đó." Nguyệt Thiền tiên tử chỉnh lại mái tóc trên trán.

"Còn có một khả năng, ngươi hãy theo ta về Thạch thôn." Thạch Hạo mạnh miệng nói.

Nguyệt Thiền tiên tử chẳng hề tức giận, có một loại xinh đẹp động lòng người, nói: "Tương lai sau này đại vực này sẽ toàn hoàn bị rối loạn, ngươi cho rằng mình có thể ở niên đại đầy mục nát này sẽ quật khởi hay sao?"

"Những việc mà ta đã nỗ lực và chuyên tâm thì trước tới giờ chưa từng thất bại." Thạch Hạo đáp.

"Ngươi không sợ ta giết chết ngươi ngay ở đây, sau đó sẽ chẳng còn cái gọi là cuộc đại quyết chiến giữa thiếu niên Chí Tôn nữa." Nguyệt Thiền tiên tử nở nụ cười nhạt nhòa.

"Thế thì xin tiên tử hãy ra tay." Thạch Hạo bình tĩnh đáp.

Nguyệt Thiền tiên tử nhẹ nhàng cất bước không dính chút khói bụi trần gian, mỗi một bước hạ xuống sẽ có ánh sáng xuất hiện, đồng thời bản thân hiện lên thần hoàn, đặc biệt là ở sau đầu có một vòng thần cứ như là một vị nữ thần giáng thế!

Cuối cùng, nàng dừng lại nhìn chăm chú Thạch Hạo.

Nơi đây trở nên yên tĩnh, hai người không nói lời nào nhưng bầu không khí lại vô cùng căng thẳng, một trận chiến lúc nào cũng có thể xảy ra, có thể trong lòng của cô gái như tiên nữ này đang có dự định trừ khử đi hậu hoạn sau này.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 364: Sát Cơ

Yên tĩnh không hề có chút tiếng động, khắp nơi lạnh lẽo vắng vẻ, ánh trăng sáng như nước từ từng, toàn bộ vùng rừng núi trở nên mông lung.

Bóng người xinh đẹp chẳng khác nào từ bức tranh đi ra, hoàn mỹ vô trần, tỏa ra ánh sáng lấp lánh, dứng dưới ánh trăng đối diện với Thạch Hạo.

Chỉ cần động là lập tức bùng nổ, lúc nào cũng có thể diễn ra một trận đại chiến!

"Muốn giết ta thì cứ động thủ đi." Thạch Hạo thản nhiên nói.

"Chung quy lại ngươi vẫn là đệ tử của Bổ Thiên giáo ta, ngươi có thể cố chấp nhưng ta không thể vô tình, cho ngươi một con đường sống hy vọng sau này gặp lại vẫn có thể cùng nhau đối ẩm nâng ly." Nguyệt Thiền tiên tử nhẹ giọng nói, gương mặt tuyệt trần hiện lên vẻ nuối tiếc.

Thạch Hạo cười cười cũng chẳng hề cảm kích, nói: "Giờ mà không giết chết ta thì sau này sẽ có người hối hận đó."

"Hi vọng sẽ không phải tới mức đó, ngươi tự lo cho mình, đi thôi." Nguyệt Thiền tiên tử bình tĩnh nói, đường cong trên thân thể dưới ánh trăng chiếu xuống tỏa ra hào quang thánh khiết.

"Ha ha..." Thạch Hạo cười to, nhìn thật kỹ nàng lần nữa, nói: "Ta cũng có lời nói tương tự cho ngươi, tự lo lấy bản thân, tương lai sau này hy vọng sẽ không quyết chiến với nhau, nếu không ta coi đó là chiến lợi phẩm cứ thế mà vác đi thôi."

"Ngươi..." Nguyệt Thiền tiên tử cuối cùng cũng biến sắc, mấy lần bị người vô lễ sắc mặt trở nên lạnh lùng, một luồng sát khí kinh thiên tuôn ra

giống như là một thanh tiên kiếm phá toái hư không tiến tới.

Thạch Hạo cũng không để ý và chẳng hề sợ hãi cứ thế quay lưng lại mà không có bất cứ phòng bị nào rời đi.

Một lát sau, nó rời xa vùng rừng núi này, bóng lưng dần dần biến mất ở cuối đường chân trời. Chỉ là lúc này mới xuất hiện một vệt thần quang, trong phạm vi trăm trượng cây cỏ và núi đá đều hóa thành bột mịn.

"Nguyệt Thiền, vì sao lại để hắn đi, thiếu niên này tuyệt không đơn giản, nhân lúc hắn còn chưa có thành tựu gì mới là thời cơ tốt nhất để trừ khử, nếu không tương lai nhất định sẽ gặp phiền phức rất lớn đó." Một bà lão xuất hiện không một tiếng động.

"Không cần để ý." Nguyệt Thiền tiên tử mặt chẳng hề cảm xúc lên tiếng.

"Không được, ta biết ngươi thiên tư vô song, dù hắn có là thiếu niên kiệt xuất một đời thì sau này cũng không phải là đối thủ của ngươi. Thế nhưng, hắn sẽ tạo thành thương tổn với Bổ Thiên giáo ta, những người khác không thể nào phòng bị được, nếu như để hắn trưởng thành thì có rất ít người có thể tranh đấu cùng hắn."

Bà lão phân tích rồi muốn đuổi theo, trên người bà bùng phát ra gợn sóng kinh người, cứ như là một vùng biển mênh mông đang nhấp nhô, chỉ trong giây lát toàn bộ núi rừng trở nên tĩnh mịch, hết thảy chim thú kiếm ăn ban đêm đều lẩn trốn không dám xuất hiện.

"Ta đi giết hắn, miễn trở thành mối họa sau này. Lại thêm nữa, nếu như Thạch Nghị đã gia nhập Bổ Thiên giáo ta thì giết chết một đại địch như hắn cũng coi như hợp tình hợp lý." Khí tức của bà tỏa ra vô cùng đáng sợ

"Đừng nên đuổi theo, hắn rất nguy hiểm." Nguyệt Thiền tiên tử bỗng nhiên nói, ngăn cản bà lão lại.

"Chỉ là một thiếu niên Minh Văn hậu kỳ mà thôi, một ngón tay cũng đủ khiến hắn nổ tung rồi, tại sao lại nguy hiểm chứ." Bà lão tỏ vẻ không tin.

"Ở Hoàng Đô Thạch Quốc hắn đã giết chết hai vị tôn giả, mặc kệ hắn đã mượn thứ gì nhưng nói chung lại chúng ta vẫn chưa biết rõ cho nên không được tự ý ra tay miễn gặp phải tai họa." Nguyệt Thiền tiên tử bình tĩnh nói.

"Bất kể là thứ gì, một lần giết chết hai tôn giả, chúng ta đánh đổi cũng rất đáng, ta nghĩ hắn không thể thi triển thêm lần nữa đâu." Bà lão nghi ngờ, hiển nhiên trong lòng cũng rất bồn chồn.

"Không nên mạo hiểm." Nguyệt Thiền tiên tử khẽ nói.

"Ta rất rõ, chỉ cần cho ngươi thời gian thì tất cả kẻ địch cuối cùng gì cũng sẽ bị đánh bại, không có ai có thể ngăn cản được thần lộ của tiểu thư." Ánh mắt bà lão trở nên nóng rực.

Gió nhẹ thổi qua, luồng khí tức khủng bố biến mất, cứ như là thủy triều rút đi vậy.

Cuối đường chân trời, Thạch Hạo rùng mình một cái, trong lòng hơi động liền quay đầu liếc mắt nhìn, cảm thấy tựa như nơi sâu trong dãy núi kia có một con thú khổng lồ thời viễn cổ thức tỉnh rồi lại trầm miên lần nữa.

Nó không chút kinh hoàng mà vô cùng bình tĩnh, khóe miệng nở nụ cười lạnh lùng rồi nhanh chân rời đi.

Thạch Hạo trở lại Hỏa vực, lúc sáng sớm nó tìm tới thiếu nữ mắt to, muốn nhờ nàng đi bẩm báo cho Hỏa Linh Nhi biết nó cần mượn truyền tống trận của Hỏa quốc để rời đi.

Bởi vì, kỳ hạn một tháng đã gần đến, nó muốn đi để chuẩn bị đại chiến, thân thể đặt ở bên ngoài khiến cho nó không yên lòng lắm, chỉ có từ Thạch thôn tiến vào Hư Thần giới thì nó mới không có lo âu gì nữa, sau đó cứ thể toàn lực ứng phó thôi!

Giờ khắc này, Hỏa tộc tự nhiên rất là nào nhiệt, Hỏa Linh Nhi niết bàn thành công, nắm giữ được tư chất Hỏa Hoàng tất nhiên trong thời gian ngắn nhất sẽ như cá vượt long môn, không ai ngăn nổi.

Toàn bộ bộ tộc đều chìm đắm trong bầu không khí vui sướng, rất nhiều nguyên lão đều kích động, bọn họ hiểu được Hỏa Linh Nhi đã hoàn toàn niết bàn, còn muốn lớn hơn cả tiên hiền tạo hóa nữa.

Việc này chứng minh, một nhân vật tuyệt đỉnh có thể sẽ xuất hiện trong Hỏa tộc!

"Không phải Chu Tước, có lẽ sẽ hơn cả Chu Tước!"

"Chính xác, trong cơ thể chúng ta đều chảy loại chân huyết kia, Chu Tước cũng chính là cổ tổ của chúng ta."

...

Cao tầng của Hỏa tộc đều phấn chấn, bàn luận sôi nổi.

Có thể chỉ có con cháu hoàng tộc, hay là huynh đệ tỷ muội của Hỏa Linh Nhi kia thì mới ủ rủ mà thôi, lần này bọn họ đã thất bại mất đi cơ hội cạnh tranh cuối cùng.

Nếu như không có điều gì bất ngờ thì một nữ hoàng mới sẽ quật khởi.

Khi Thạch Hạo tìm tới Hỏa Linh Nhi để nói ra yêu cầu đó thì được đáp ứng ngay lập tức, thậm chí một tia linh thân của Hỏa Hoàng cũng xuất hiện để gặp gỡ nó.

"Có thể đưa ngươi tới biên giới phía Tây Thạch Quốc."

"Dạ, để ta chuẩn bị."

Lúc hai người bọn họ trò chuyện với nhau thì trong tổ địa Hỏa tộc, bà lão vừa gặp Nguyệt Thiền tiên tử trước kia phóng tầm mắt tới, nói: "Vẫn không cam lòng mà, ta luôn cảm thấy hắn chính là một mầm tai họa."

"Ngươi không thể động thủ." Nguyệt Thiền tiên tử bình tĩnh nói.

"Ý tiểu thư là?" Bà lão hơi động.

Nguyệt Thiền tiên tử không hề nói gì, áo trắng toàn thân đi lại trong biển lửa, cứ như là một đóa sen trắng trong sạch, xinh đẹp xuất trần, linh động siêu nhiên.

"Ta đã rõ." Bà lão gật đầu, nói: "Chúng ta bất động, xác định vị trí tọa độ của hắn rồi khiến người khác ra tay."

Bà đi đằng sau thấy Nguyệt Thiền tiên tử vẫn bình tĩnh không nói gì, nói: "Ta nghe nói người kia cũng đã tới vực này."

"Hắn cũng tới à, không phải giới bích* càng ngày càng khó xuyên thủng hay sao?" Nguyệt Thiền tiên tử bình tĩnh nói.

(*): Bức tường ngăn cản giữa hai giới.

"Hắn chắc là chỉ tới xem thử và có thể sẽ rời đi, qua một thời gian ngắn nữa bà già như ta cũng phải rời đi rồi, vực này chuẩn bị đại loạn quả là rất nguy hiểm với ta." Bà lão nói.

Đồng thời bà nhíu mày, nói: "Tiểu thư, nhất định phải cẩn thận tên kia đấy, nếu như hắn đã tới thì không chừng sẽ tới gặp tiểu thư đó, việc này quá nguy hiểm."

Nguyệt Thiền tiên tử nhíu mày, tựa hồ cũng cảm thấy vướng tay vướng chân, nói: "Ta biết, không phải chỉ là thần nhân thức tỉnh hay sao? Ngươi không cần lo lắng, mặc dù không thể giết chết hắn thế nhưng chiến hòa thì không thành vấn đề."

Bà lão nói: "Không phải có thể khiến hắn ra tay đi giết tên Thạch Hạo kia sao, nếu như hắn lật thuyền trong mương thì cũng chưa chắc đã là chuyện xấu."

Nguyệt Thiền tiên tử nhìn bà ta một cái nhưng cũng không mở miệng, tiếp tục đi về phía trước.

"Ta biết, chưa chắc hắn đã xuất thủ, dù sao thân phận của hắn cũng rất

lớn, thế nhưng thủ hạ của hắn thì lại có thể, ngoài ra còn có thể để lộ tin tức cho những người khác. Ví dụ như những sinh linh thuần huyết kiêu căng khó thuần kia, hoặc là những tên đang theo đuổi tiểu thư chẳng hạn."

...

Trọng địa Hỏa tộc, một tế đàn lớn phát sáng, bên trên bày đầy phù cốt sau đó hào quang lấp lóe xuyên thủng tạo ra một con đường, Thạch Hạo quay đầu nhìn lại, vẫy vẫy tay về phía Hỏa Linh Nhi rồi nhanh chân tiến vào trong.

"Ngươi phải cẩn thận!" Hỏa Linh Nhi đầy lo lắng, biết nó chuẩn bị đại quyết chiến thế nhưng lại chẳng thế giúp đỡ được gì.

Xa xa, hư không bình lặng không chút gợn sóng gì.

Một tia linh thân của Hỏa Hoàng đã tới nhưng ánh mắt nheo lại, tập trung vào nơi nào đó rồi vung tay áo lên, ầm một tiếng, nơi đó lưu lại một mảng lớn vết máu.

Nơi xâu trong Hỏa vực, một bà lão lộ ra chân thân, thân thể rạn nứt, máu me khắp người, run giọng nói: "Ghê thật, Hỏa Hoàng này vượt xa tưởng tượng, còn kinh khủng hơn cả dự đoán của mình."

Ở dưới chân bà là một tấm da Hư Không thú, nếu như Thạch Hạo ở đây nhất định sẽ nhớ tới vật này, đây chính là tấm da được bán đấu giá với cái giá trên trời ở Hoàng Đô Thạch Quốc, và đã rơi vào tay bà lão này.

"Ta đã dùng bí bảo để bắt lấy gợn sóng phù văn kia, đáng tiếc lại bị Hỏa Hoàng đánh gãy, chỉ có thể đại khái suy đoán ra vị trí tọa độ mà thôi, hẳn là biên giới phía Tây Thạch Quốc." Bà lão nói.

Nguyệt Thiền tiên tử vẫn trầm tĩnh như trước, không hề nói gì.

"Vừa khéo người kia cũng ở khu vực này, có thể bọn họ sẽ gặp nhau. Ngoài ra còn có một vài tên nhóc cũng khá đang hoạt động ở đó, nghe đâu

đã dò ra được điều bí mật gì đó từ Tiểu Tây Thiên, nghe nói nơi đó một một tòa thần tàng Chí Tôn nhưng không biết thật hư ra sao." Ánh mắt bà lão lóe sáng rồi trở nên lạnh lẽo, nói: "Nếu như Thạch Nghị đã gia nhập giáo ta thì tuyệt không thể thất bại, hai người tiến vào Hư Thần giới để chiến một trận, trong lúc đó nếu như tìm ra thân thể của Thạch Hạo thì là tốt nhất, có thể thay đổi tất cả bất cứ lúc nào."

"Không nên làm quá mức." Nguyệt Thiền tiên tử ngoái đầu nhìn lại.

"Tiểu thư, xin yên tâm!" Bà lão cười nói.

Thạch Hạo đương nhiên sẽ không nói cho bất chứ ai biết tọa độ của Thạch thôn, nó chỉ mượn truyền tống trận của Hỏa quốc đưa mình tới biên giới phía Tây Thạch thôn mà thôi, ở đó cách thôn tới ba trăm ngàn dặm.

Tuy thời gian không còn nhiều thế nhưng cũng không cần phải gấp gáp, bởi vì nó biết khi tiến vào Thánh Hoàng cung ở Hỏa vực, thời gian trong đó hoàn toàn khác với thời gian bên ngoài, trong đó mấy tháng nhưng bên ngoài cũng mới có một hai ngày mà thôi.

Dù vậy, nó vẫn bắt sống một con di chủng, dùng nó thay cho đôi chân nhanh chóng bay đi, để ác điểu đưa nó trở về.

"Ồ, một con thiên nga thật lớn tu vi cũng chẳng yếu, vừa hay đủ cho bữa ăn của chúng ta." Trong Đại Hoang vô ngần có một nhóm mười mấy người ngẩn đầu.

"Trên lưng thiên nga hình như có người."

"Vậy thì chỉ trách hắn quá xui xẻo rồi." Một người cười gằn, lấy ra cung lớn tỏa ra phù văn óng ánh, hắn giương cung cài tên rồi nhanh chóng bắn ra.

Lập tức, giông tố ầm ầm, cuồng phong gào thét, một mũi tên màu xanh biếc vọt thẳng lên trời cao, "Bụp" một tiếng bắn trúng ngay thiên nga dài mấy chục trượng, máu tươi phọt ra mấy chục thước.

Thạch Hạo ban đầu giật mình rồi sau đó tức giận, mũi tên này thiếu chút nữa đã xuyên thủng người nó, nếu không phải thân thể mạnh mẽ thì đã muốn chết theo con thiên nga này rồi.

Dù vậy, nói cũng bị chấn động, thân thể không ngừng lay động một hồi, dính phải một ít vết máu của thiên nga.

Đây là tai bay vạ gió, quá đột ngột, khiến cho Thạch Hạo đang thất thần nổi giận đùng đùng, không hề nghĩ lại có người dám làm như thế.

Con thiên nga này chính là một di chủng mạnh mẽ ở Minh Văn cảnh, thế mà lại bị một mũi tên cướp lấy sinh cơ, bộ ngực nổ tung mất mạng ngay tại chỗ rồi rơi xuống Đại Hoang mệnh mông.

"Ầm!"

Thiên nga nện mạnh xuống một dãy núi, cổ mộc gãy nát, đá vụn tứ tung, máu không ngừng chảy ra.

Thạch Hạo sớm đã lơ lững trên trời sao, rồi từ từ hạ xuống nơi đây.

Mười mấy người đang lao về phía này, cầm đầu là một thiếu niên, tinh lực ngập trời, người có thể bắn ra một mũi tên giết chết một con thiên nga Minh Văn cảnh tuyệt đối khủng bố.

"Ngươi đi vặt sạch lông con thiên nga này đi, sau đó chúng ta sẽ đốt lửa nướng thịt." Thiếu niên cầm cung lớn chỉ tay về phía Thạch Hạo, phân phó như thế.

"Ngươi... muốn chết!" Thạch Hạo chỉ nói ba chữ như thế.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 365: Ngông Nghênh Giết Sạch

"Hả, ngươi đang nói chuyện với ta đó hả?" Thiếu niên dẫn đầu hơi ngạc nhiên, ngày thường ai dám khiêu khích hắn như thế.

Đây là một thiếu niên tầm mười sáu mười bảy tuổi có chút hoang dã, vóc người cao lớn, lưng hùm vai gấu, tóc đen rất dày, nơi tay cầm một cây cung lớn, cả người cường tránh như là một con khủng long bạo chúa vậy.

"Nói ngươi đó!" Thạch Hạo vẻ mặt lạnh lùng.

"Những người nói ta như thế đều chết hết cả rồi, mấy năm rồi chưa từng nghe ai nói lại lời này, quả thật hơi ngạc nhiên đó." Thiếu niên nắm cung cười nói lộ ra hàm răng trắng bóng, lời nói vô cùng lạnh lẽo.

"Đây cũng là một nhân tài của Hoang Vực, không biết mạnh yếu ra sao đây?" Một người đứng bên cạnh mở miệng nói.

"Cẩn thận một chút, có một vài tên nhà quê cũng rất là mạnh đó."

Thiên nga dài mấy chục trượng vậy mà thân thể bị xé rách, nơi ngực xuất hiện một lỗ máu, chỉ một tên đã mất mạng, từ trên tầng mấy ngã ầm xuống nện thẳng lên một dãy núi trong Đại Hoang, máu tươi nhuộm đỏ cả vùng núi này bốc lên nồng nặc mùi máu tanh, nó phơi thây ở đây quả là rất oan và thảm.

Thạch Hạo lửa giận bùng cháy, những tên này chẳng kiêng nể gì cả, nhìn thấy đệ tử của những môn phái khác đang ngự cầm bay qua không trung, cơ bản chẳng thèm để ý cứ thế giương cung bắn chết, cũng chỉ vì thỏa mãn dục vọng ăn uống mà thôi.

Chuyện này thật rất ngang tàn, hơn mười thiếu niên của vực ngoại thôi

mà lại dám càn rỡ như thế, khi đối mặt với Hoang Vực thì có cảm giác ưu việt trời sinh.

"Đám các ngươi chắc ở trong giáo của mình cũng dám làm như thế đúng không?" Thạch Hạo lạnh giọng hỏi.

Đứng đối diện có người cười to, vô cùng ngông cuồng, chẳng thèm để ý câu hỏi của nó.

"Chúng ta cũng chỉ là giết một con hung cầm để làm đồ ăn mà thôi, nhìn dáng vẻ của ngươi có vẻ không phục cho lắm?" Một thiếu niên tùy ý hỏi.

"Vù!"

Thạch Hạo ra tay, một chưởng vỗ về sau, cát đá bay tứ tung, những tảng đá nặng mấy vạn cân cứ như là rơm rạ vọt thẳng tới bầu trời, mạnh mẽ và ngang ngược.

"Một tên tộc mọi mà dám kiêu ngạo như thế." Người kia hừ lạnh há miệng hét một tiếng rồi phun ra một đám sương mù có tính ăn mòn vô cùng mạnh, có thể hòa tan bảo cụ.

Chỉ trong nháy mắt, những tảng đá giữa không trung đều biến mất trở thành bụi phấn rơi lã chã trên mặt đất, đồng thời bàn tay của Thạch Hạo cũng bị bao phủ lấy.

"Giữ lại cho ngươi một tay, lo đi nướng chín thiên nga đi." Thiếu niên vênh mặt hất hàm sai khiến.

Thiếu niên này đứng thứ hai trong đám người giữa trường, địa vị chỉ đứng sau thiếu niên cầm cung lớn kia mà thôi, hắn liên tục cười lạnh rồi liếc nhìn làm ra quyết định như thế.

"Xoẹt!"

Khói trắng bao phủ lấy cánh tay của Thạch Hạo, cứ như là có vật gì đó

bị ăn mòn cho nát bét, tạo nên sương mù như thế.

"Cho ngươi một bài học, bọn người nhà quê thiếu iot, một tên trẻ ranh trong Hoang Vực mà cũng dám vô lễ với ta." Hắn chắp tay sau lưng, vô cùng tự phụ.

"Ồ, kỳ lạ!"

Sau một khắc, trong lòng hắn sinh ra cảnh giác rồi nhanh chóng lùi lại phía sau, linh cảm có điều gì đó không ổn.

Những người khác cũng kinh ngạc thốt lên, cảnh báo hắn nhanh chóng tránh ra.

Tuy bàn tay của Thạch Hạo bị sức mạnh có tính ăn mòn vây lấy thế nhưng thân thể lại óng ánh chẳng hề bị tiêu hủy, chỉ là tay áo hoàn toàn bị nát bấy trở thành tro tàn.

Bộ y phục của nó cũng coi như là một món bảo cụ có thể hộ thân, không nghĩ rằng lại dễ dàng bị ăn mòn như thế.

Bàn tay của Thạch Hạo vô cùng óng ánh, ép thẳng về phía trước, phù văn kinh người, khí tức khủng bố, trong lòng nó tức giận đương nhiên chẳng cần hạ thủ lưu tình gì nữa. Nhưng mà nó cũng không có vận dụng bảo thuật mà dùng lực thân thể tùy ý đánh ra một chưởng, nhưng một chưởng này cũng vô cùng kinh người và đáng sợ rồi.

"Đây chính là thân thể Kim Cương của Tây Phương giáo sao? Thân thể bất hoại!" Mấy người kia thốt lên, lần đầu biến sắc.

"Ngăn lại!" Thiếu niên kia hét lớn, há miệng phun ra một tấm chắn nhỏ, ban đầu chỉ dài có một tấc, cổ điển và không có ánh sáng, thế nhưng theo sát đó là ánh sáng vô cùng mãnh liệt và rực rỡ.

Tấm chắn nhỏ phát sáng rồi nhanh chóng phóng lớn, ngăn cản ở trước mặt, bên trên có từng đường hoa văn hiện lên, ký hiệu nằm san sát, lưu

chuyển một hơi thở vô cùng mạnh.

Thứ này được mài giũa từ nguyên thủy bảo cốt, vừa nhìn thì đã biết không phải là vật phàm rồi.

Bàn tay của Thạch Hạo hạ xuống đập thẳng lên trên bảo cụ này, lập tức bùng phát ra ánh sáng vô lượng, thần lực dâng trào, gần đó cỏ cây đều hóa tro, đá lớn thành bột phấn.

"Mở!" Thiếu niên kia hét lớn, khống chế bảo cụ hy vọng có thể ngăn cản.

Nhưng mà, bàn tay của Thạch Hạo quá mức mạnh mẽ, một đòn đánh xuống khiến cho tấm chắn phát ra những tiếng lanh lảnh rồi xuất hiện từng vết nứt.

"Cái gì?!" Mấy người kia kinh ngạc, lộ vẻ giật mình.

Tấm chắn này chính là tế luyện từ tàn cốt của một con sinh linh thuần huyết đã chết yểu lưu lại, cực lỳ cứng rắn, trong hàng thiếu niên thì có mấy người có thể kích nứt?

Thạch Hạo cũng nhìn ra điểm bất phàm của tấm chắn này, âm thầm hối hận, ra tay quá nặng rồi, đây quả là một bảo cụ vô song, chất liệu rất hiếm thấy.

Hiên giờ sức mạnh thân thể của nó vô cùng kinh người, cho dù là Ly Long, Chư Kiền... nhìn thấy nó cũng phải hoảng sợ, sức của Thạch Hạo có thể bắt gọn sinh linh thuần huyết, tự nhiên có thể kích nứt tấm chắn này rồi.

"Rầm!"

Nó lần nữa nện xuống khiến cho tấm chắn nứt ra, bàn tay óng ánh thuận thế đánh tới, vô cùng mạnh mẽ, tốc độ cực nhanh.

Thiếu niên này kinh hãi, ngay cả bảo cụ như thế mà cũng bị đánh tan

khiến cho hắn chấn động, hét lên một tiếng rồi bàn tay của hắn phát sáng, dùng hết sức chống đỡ.

Cùng lúc đó, thiếu niên cầm cung lớn cũng ra tay, cài tên vào cung nhắm thẳng về phía bàn tay của Thạch Hạo, một vệt ánh xanh bay ra bén nhọn kinh người.

Gió lạnh rít gào, đất đá cuộn trào, uy thế của mũi tên này hết sức kinh người, chỉ gió mạnh đó cũng đã khiến nơi đây rạn nứt.

Bàn tay Thạch Hạo phát sáng, một con Huyền Quy xuất hiện ngưng tụ cùng bàn tay của nó rồi va chạm với ánh xanh, ầm một tiếng, cả dãy núi chia lìa.

Mũi tên màu xanh biếc kia phát sáng cuối cùng không ngừng rút ngắn, thần lực đã bị tiêu hao toàn bộ, mà trong nháy mắt khi bàn tay của Thạch Hạo bị ngăn cản thì lần nữa đập xuống.

"Ầm!"

Nó và thiếu niên kia một chưởng chạm nhau, tuy rằng sức chỉ còn lại bốn năm phần thế nhưng cũng khiến cho cánh tay của tên kia run rẩy, thân thể co giật không thôi.

Âm thanh răng rắc truyền tời, hộ tí của hắn đã vỡ nát, một bảo cụ mạnh mẽ trở thành những mảnh vỡ lấp lánh, rơi đầy trên mặt đất.

Trong miệng tên này phun ra ngụm máu tươi, lảo đảo lùi về sau.

Chỉ một đòn này liền khiến cho mọi người biến sắc, biết rằng đã gặp phải kẻ tàn nhẫn rồi, làm trọng thường người bọn họ đồng thời hủy đi bảo cụ của hắn.

"Chỉ dựa vào ngươi mà cũng dám gọi ta là dân nhà quê?" Thạch Hạo châm biếm.

Người bị thương trên mặt lúc trắng lúc xanh vô cùng tức giận, thế nhưng cũng không thể phản bác được gì, thiếu niên này mạnh hơn hắn bắt bẻ lại cũng giống như đang mắng chính mình mà thôi.

"Chỉ là tên tộc mọi chưa khai hóa có chút lực mạnh mà thôi." Bên cạnh có người không phục, lớn tiếng trách mắng.

Thạch Hạo chắp tay sau lưng, lộ vẻ đang sỉ nhục, hiện giờ nó cũng không còn nóng nảy nữa, đồng thời dùng dáng vẻ đó nói: "Cái thứ không biết trời cao đất rộng dám xem nơi đây là bãi săn, thích thì bắn giết ư, dựa vào các ngươi thì chỉ đáng làm con mồi mà thôi, ta đang muốn về thôn mà lại đang thiếu lễ vật, không bằng săn giết các ngươi coi như là một phần lễ vật vậy."

"Câm miệng!" Có người quát lên.

"Nín!" Thạch Hạo quay đầu lại, dùng ngữ khí càng nghiêm khắc hơn quát lên, đồng thời trong miệng phóng ra một luồng đạo phù xung kích tới khiến cho gã kia phải rút lui lại.

"Đúng là khinh thường người khác mà, có bản lĩnh thì lại đây để bọn ta xem thử đến tột cùng là người phải nướng thiên nga cho chúng ta ăn hay là một tên lợi hại nào đó."

Đám thiếu niên này ai nấy cũng đều có ngạo khí, tuy rằng biết được gặp phải nhân vật bất phàm thế nhưng trong miệng vẫn không bao giờ chịu nhận thua.

"Các ngươi là cái thá gì chứ, ta cưỡi thiên nga đi qua mà cũng dám coi là coi mồi, tưởng Hoang Vực là hậu viên của đám nhà các ngươi à? Một tên cũng đừng hòng chạy thoạt."

"Ầm!"

Nó lần nữa xuất thủ, vận chuyển lực Côn Bằng khiến nơi đây phát sáng, sau đó một đại dương màu đen hiện ra xung kích về phía tất cả mọi người.

"Giết!"

Ngoại trừ thiếu niên dẫn đầu còn chưa động ra thì những người khác đều đồng loạt tiến lên.

Tiếng nổ vang lên, sóng biển màu đen tàn phá bừa bãi tám phương, sáu bảy người bị đánh bay ngay tại chổ, trong miệng ho ra từng bụm máu còn có một số người thì không ngừng thối lui.

"Các ngươi lui lại hết, tên nhà quê này để ta đối phó!" Thiếu niên dẫn đầu quát lên.

Hắn giương cung không ngừng bắn tên, ánh xanh như cầu vòng từng luồng từng luồng bay tới, Thạch Hạo không ngừng tránh né, những ánh xanh này cứ như là kiếm tiên khí thế rất mạnh, bay thẳng về phương xa.

"Bùm!"

Lúc này, nơi xa có đỉnh núi bị sụp đổ, còn mấy ngọn núi nhỏ thì nổ tung trong nháy mắt.

Có thể thấy được thiếu niên này dũng mãnh cỡ nào, mũi tên từ cung lớn bắn ra vô cùng đáng sợ và kinh người, nếu không thì cũng chẳng thể một tên giết chết thiên nga Minh Văn cảnh được.

"Xoẹt!"

Một vệt ánh vàng bay ra, Thạch Hạo cũng lấy ra một cây cung lớn, nương theo từng tiếng giao hú, một mũi tên như là thần tiên từ phương xa lao tới, vô cùng rực rỡ.

Đây chính là Phong Lôi Giao mà nó thu được trong tổ địa Hỏa quốc, khi rơi vào tay nó uy thế liền vô cùng kinh người.

Nơi đây trở nên sôi trào, loạn tiễn cùng xuất, hai người bắt đầu bắn nhau khiến cho dãy núi trực tiếp nổ tung.

Ngoài ra, con thiên nga kia cũng trở thành bùn nhão, hoàn toàn bị hủy diêt.

"A..."

Thời gian không lâu thì truyền tới mấy tiếng kêu thảm thiết, trong đám sinh linh này có người bị trúng tên của Thạch Hạo khiến cho thân thể nổ tung.

"Bùm!"

Trời long đất lở, không biết từ khi nào hai người đã thu lại cung tên, thiếu niên kia vụt tới trời cao cùng triển khai cuộc đại chiến kinh người với Thạch Hạo.

"Chẳng trách lại mạnh như vậy, hóa ra là một con Hôi Giao* thuần huyết!" Thạch Hạo kinh ngạc.

(*): Thuồng luồng màu xám tro.

Đây là con Hôi Giao có một thân tu vi vô cùng cao thâm, bảo thuật đã luyện tới cảnh giới xuất thần nhập hóa, kinh nghiệm chiến đấu càng phong phú hơn, không ngừng chiến đấu với Thạch Hạo.

"Lão đại gặp phải đối thủ rồi, thật là kinh khủng, thiếu niên này có lai lịch gì đây, sao ta lại cảm thấy hôm nay có gì đó không ổn?" Người bên dưới biến sắc.

Một tiếng rồng ngâm vang lên, thiếu niên kia đã hóa thành bản thể, sương mù lượn lờ mịt mù, cuối cùng đại chiến với Thạch Hạo trong tầng mây cao.

Cảnh tượng này rất kinh người, Hôi Giao vùng vẫy, thân thể khổng lồ, không ngừng tấn công thiếu niên kia, khi hai người va chạm thi thỏang lại bắn ra hào quang óng ánh.

"Hỏng rồi, lão đại muốn thất bại rồi." Đám thiếu niên này sắc mặt trắng bệch, trong lòng hoảng sợ.

Ầm!

Giữa bầu trời bùng nổ ra màn mưa ánh sáng vô cùng rực rỡ, Hôi Giao ho ra máu, toàn thân thể tràn ra đầy máu lảo đảo thối lui, cả đám mấy trên cao đều bị đánh tan.

Nó rất giật mình, sau khi tới Hoang Vực không ngờ lại gặp phải đối thủ có thể khiến cho nó bị thương như thế.

Trên thực tế, Thạch Hạo còn khiếp sợ hơn cả nó, trận chiến này tiến hành hơn cả trăm hiệp, Hôi Giao vô cùng mạnh mẽ, đúng là một đối thủ hiếm thấy.

"Bụp!"

Cuối cùng, sau một trăm hai mươi hiệp Hôi Giao đã gặp nạn, một cái đầu lâu bị bàn tay hóa chưởng của Thạch Hạo chém bay rơi xuống rừng núi bên dưới.

Mặc dù cả đám thiếu niên còn lại đồng loạt ra tay nhưng vẫn không thể nào cứu được nó.

"A, lễ vật trở lại Thạch thôn lần này quả nhiên rất có ý nghĩa." Thạch Hạo tự nói, thứ gì còn có thể tốt hơn một con Hôi Giao thuần huyết đây?

Cùng lúc đó, nơi sâu trong rặng núi nguyên thủy của biên giới phía Tây, một bóng người đang ngồi trên tảng đá lớn ở một đỉnh núi chợt mở mắt ra, phút chốc trên tảng đá dựng lên một đám thần hỏa.

Hắn như là thần linh được ngâm mình trong hỏa diễm, toàn bộ thân thể đều mơ hồ chỉ có đôi mắt là sáng rực còn óng ánh hơn cả ánh lửa, lẩm bẩm: "Một tên tùy tùng đi theo ta đã bị giết."

Nếu là để người khác biết, một sinh linh thuần huyết chí cường chỉ là tùy tùng của hắn thì nhất định sẽ giật mình tới run rẩy.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 366: Thiên Hạ Hữu Địch

Ngọn núi này rất cao, tuy có cổ mộc thế nhưng lại rất thưa thớt, bắt mắt nhất chính là tảng đá lớn ở ngay đỉnh núi.

Lửa thần bay lượn, bóng người ngồi xếp bằng lờ mờ không thể nhận ra, khí tức phát ra khiến cho tất cả chim thú trong rặng núi này như muốn nghẹt thở.

Cặp mắt kia cực kỳ yêu dị, lấp lánh hào quang đỏ rực như lửa, hắn yên lặng bất động thế nhưng cũng khiến người khác phải sợ hãi, còn giống như là một Ma thần đang tu hành nơi đây.

Rất nhanh có mấy bóng người xuất hiện, bọn họ từ trong dãy núi nhanh chóng chạy tới, nếu như có người nhìn thấy thì nhất định sẽ khiếp sợ vì tốc độ rất nhanh của bọn họ.

Đồng thời, mỗi người đều tràn trề tinh lực, cuồn cuộn như đại dương mạnh mẽ vô cùng, có thể khiến cho những anh tài phải sợ hãi, đó đều là những sinh linh thuần huyết có thiên phú chí cường.

Sau khi đám sinh linh này tới đỉnh núi thì lại cực kỳ cẩn thận, mang theo vẻ kính cẩn và kính nể cúi chào, sau đó đứng phía trước tảng đá lớn.

"Chuyện tình thế nào rồi?" Ánh lửa màu đỏ thẫm trong con ngươi của chàng trai ngồi xếp bằng trong lửa thần đó tựa như có thể khiến cho bầu trời sụp đổ, cả vực khiếp sợ, khiến cho vài thiếu niên này đều run lên.

Dù cho là sinh linh thuần huyết đi nữa thì bọn họ cũng không nhịn được mà thối lui, sút chút nữa đã quỳ rạp sát đất.

Một thiếu niên cung kinh thi lễ, bẩm báo: "Đã tìm được, Nguyệt Thiền

tiên tử đang ở tổ địa Hỏa quốc, muốn tìm huyết thanh được lưu lại sau khi Chu Tước Thái Cổ niết bàn."

"Đúng không thế, ta đoán nhất định nàng ta sẽ thất bại, hẳn là đã có người nhanh chân tới trước rồi." Người ngồi trên tảng đá lớn bình tĩnh nói.

"Đã tra rõ, Tích Hoa bà bà cũng đi theo bên cạnh nàng, vị lão bộc này vô cùng mạnh tối thiểu phải ở cảnh giới Tôn giả." Một sinh linh thuần huyết khác bổ sung, hơi căng thẳng.

Nếu để người khác biết, những thiếu niên vô cùng mạnh mẽ này có thể ngang dọc Đại Hoang, khó mà gặp được đối thủ ở cùng trang lứa mà lại kính cẩn trước mặt chàng trai này, trong lòng còn mang theo vẻ sợ hãi thì nhất định sẽ hoảng sợ không biết nói gì.

Mỗi một thiếu niên đều là những người tài ba trong sinh linh thuần huyết, đều là đệ nhất nhân một đời của bộ tộc bọn họ, chỉ cần có thể trưởng thành tới trung niên thì có thể xưng vô địch.

Thiên tư của bọn họ kinh thế, nếu qua thêm mấy chục năm nữa, sau khi đăng phong tạo cực chân chính thì chỉ cần dựa vào sức mạnh huyết thống của bọn họ cộng thêm tư chất ngút trời hẳn có thể khiến cho cả một đại vực phải hưng suy!

Một nhân vật thiên kiêu như vậy, lúc này lại cung thuận lại thêm kính nể chàng trai này, không dám có chút sơ sót nào.

Nam tử ngồi trên tảng đá lớn kia thản nhiên nói: "Chỉ là một bà lão mà thôi, sẽ có phương pháp đối phó bả."

Thanh âm của hắn không cao, không có sóng gió gì thế nhưng lại mang theo một loại sức mạnh thần bí, lời nói của hắn cộng hưởng với thiên địa này, ầm ầm chấn động không thôi.

"Nếu vậy có phải là đã kết oán với Bổ Thiên giáo hay không? Đến lúc đó sẽ gặp rất nhiều phiền phức." Một thiếu niên ỷ vào lá gan lớn lên tiếng

nói.

Mấy người khác liền biến sắc mặt, chỉ lo "vị kia" trút xuống cơn giận lôi đình, bởi vì ý chí của hắn không cho một ai phản kháng, từ trước tới giờ đều sát phạt quyết đoán, không người nào có thể kháng nghịch.

Người ngồi trên tảng đá lớn cũng không có tức giận, bình tĩnh mở miệng, nói: "Đây cũng chỉ là một tia linh thân của Nguyệt Thiền tiên tử mà thôi, sau này có thế nào đi nữa thì cũng chẳng tạo nên sóng lớn kinh thiên gì cả."

Mấy người nghiêm nghị, biết rõ được sự bá đạo của "vị này" nhưng lại kinh sợ đến sự mạnh mẽ vô song của hắn, làm việc từ trước tới giờ chưa kiêng kỵ thứ gì cả.

Những thiếu niên này đều biết bản tính của hắn, hai năm trước hắn từng bắt thánh nữ của một đại giáo nào đó, mạnh mẽ cưỡng ép thu ở bên người và đã tạo nên sóng lớn ngập trời.

Cuối cùng, hắn lại tránh được một đại kiếp nạn, một đường huyết phạt càng ngày càng lớn mạnh.

"Đại nhân, đó chỉ là một tia linh thân mà thôi hà tất phải mạo hiểm như thế, dù sao cũng là Bổ Thiên giáo, nếu như bọn họ muốn giữ thể diện nói không chừng sẽ xuất binh với quy mô lớn."

Mấy thiếu niên nhìn thấy tâm tình của hắn cũng khá ổn, liền nói thêm vài câu.

"Tia linh thân này khi tiến vào Hoang Vực có chút kỳ lạ, ngưng tụ không tan, có rót vào chân linh nên cũng chẳng khác chân thân bao nhiêu cả." Nói tới đây thì hắn nở nụ cười đầy lạnh lùng và cũng rất thâm trầm, ánh lửa màu đỏ thẫm trong tròng mắt hắn càng tăng hơn giống như muốn đốt sạch cả chín tầng trời!

"Từ từ rồi hẳn đi, chờ cho linh thần của nàng bắt đầu tan rã khiến cho

chân thân của nàng cảm ứng được là tốt nhất, ta không chỉ muốn chiếm được cơ thể mà còn muốn chiếm cả trái tim của nàng." Chàng trai ngồi trên tảng đá lớn nói.

Mặc dù lời nói của hắn rất bình thản thế nhưng lại khiến cho mấy thiếu niên kia rùng mình, không còn dám nhiều lời nữa.

"Hôi Giao đi thăm dò cái gọi là thần tàng Chí Tôn sao vẫn chưa về thế, dựa vào thời gian nãy giờ thì đáng lẽ phải trở về rồi chứ." Đúng lúc này một thiếu niên mở miệng, lộ vẻ nghi hoặc.

"Hắn chết rồi." Chàng trai ngồi trên tảng đá lớn lạnh lùng nói.

"Sao, Hôi Giao bị giết, lẽ nào có lão yêu sống lâu năm chạy tới sao?" Mấy người kia giật mình.

Bởi vì bọn họ biết rõ tên Hôi Giao kia rất bất phàm, nếu không có lão yêu ra tay thì trong thế hệ trẻ tuổi không có bao nhiều người có thể giết chết hắn, tối thiểu có đủ khả năng tự vệ.

"Trong nháy mắt trước khi hắn chết đã bị ta cảm ứng được, một thiếu niên còn nhỏ tuổi hơn cả Hôi Giao đã chặt đứt đầu hắn, quả thật mạnh hơn hắn nhiều." Chàng trai ngồi trên tảng đá nói.

"Một thiếu niên, nhỏ tuổi hơn Hôi Giao, đến cùng là truyền nhân kiệt xuất nhất của giáo nào đây?" Mấy người chấn động.

Trong lòng bọn họ không thể nào bình tĩnh được, tuổi tác còn nhỏ mà có thể giết chết Hôi Giao tuyệt đối là yêu nghiệt nghịch thiên từ trong các đại giáo đi ra, nếu không thì đừng mơ nghĩ tới chuyện này.

Người như vậy chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, thậm chí có thể tính toán ra thân phận thật sự.

"Là một tên nhà quê của Hoang Vực." Chàng trai ngồi trên tảng đá lớn lạnh nhạt nói.

Mấy thiếu niên kia kinh ngạc thốt lên sau đó là biến sắc, Hoang Vực có thể xuất hiện nhân vật cỡ này? Thật là kinh người.

"Chúng ta mới tới khu vực này có rất nhiều chuyện còn chưa biết, ban đầu chỉ tìm kiếm mỗi Nguyệt Thiền tiên tử hiện giờ cần phải tốn một chút công phu và tâm huyết đi tìm hiểu vực này." Một thiếu niên nói.

"Mấy người các ngươi đi đi, ta hi vọng có thể dẫn hắn về để đầu quân cho ta." Chàng trai trên tảng đá lớn nói.

"Đại nhân yên tâm, chúng ta nhất định sẽ bắt hắn lại!" Một người có âm thanh như sấm, đầu mọc sừng khí tức vô cùng kinh khủng.

"Không nên làm bậy, tuy các ngươi mạnh hơn Hôi Giao thế nhưng chưa chắc đã mạnh hơn hắn, ta không hy vọng trong số các ngươi lại có người mất mạng." Chàng trai bình tĩnh mở miệng.

"Hắn mạnh như thế?" Mấy người nghi hoặc.

"Nếu tìm thấy tung tích của hắn thì có thể tới bẩm báo cho ta." Chàng trai ngồi trên tảng đá nói.

Vài thiếu niên bắt đầu rời đi, tất cả như là sấm gió phá không, những chổ đia qua cỏ cây nổ tung, sông núi nổ vang, bọn họ là sinh linh thuần huyết, cảnh giới khá cao có thể ngang dọc trong mảnh Đại Hoang này.

Sau đó không lâu, lửa thần trên tảng đá lớn đó chợt tắt, một bóng người đứng lên, nhìn kỹ thì tuổi tác của hắn không lớn, chỉ mười bảy mười tám tuổi thế nhưng lại có một luồng khí thế có thể bao trọn non sông!

Ngoài mấy ngàn dặm, Thạch Hạo từ giữa bầu trời hạ xuống, những dòng máu thật lớn nhuộm đỏ cả vùng núi, con Hôi Giao kia dài tới mấy trượng, sau khi mất đi đầu lâu thì lập tức rơi ầm xuống khiến cho cổ mộc gãy nát, núi đá sụp đổ.

Bởi vì, thân thể của con sinh linh thuần huyết này quá mạnh mẽ.

Thạch Hạo đau lòng, những dòng máu vương xuống kia đều là bảo bối, cũng may là tay chân nó nhanh nhẹn khiến cho dòng máu trên thi thể kia tạm thời không chảy xuống nữa.

"Giết!"

Những sinh linh còn lại gào thét, có ba người vọt lên hòng báo thù cho Hôi Giao, còn bốn người nhanh chóng rút lui thoát khỏi hiện trường.

Thạch Hạo giương cung cứ như là trăng tròn, một luồng ánh vàng bay ra, bụp một tiếng bắng chết một tên đang đào tẩu, nó khống chế lực đạo rất tốt không cho thi thể nổ tung mà chỉ cướp đi sinh mạng nhằm lưu lại thi thể, lập tức hiện nguyên hình là một con mãnh thú khổng lồ.

"Bụp!"

Lần nữa giương cung mũi tên thứ hai bay ra, không có gì ngoài ý muốn bắn nát đầu lâu của tên sinh linh, lưu lại một thân hổ vô cùng to lớn.

"Liều mạng với hắn!" Những người đang chạy chốn chợt quay đầu lại tập hợp với ba người còn lại giết thẳng về phía Thạch Hạo nhằm tranh lấy một con đường sống.

Rõ ràng, cuộc chiến này chẳng hề phát sinh sự cố gì, mạnh mẽ như Hôi Giao, là người tài ba trong sinh linh thuần huyết, có thể trấn áp một phương, có thể kiên trì tới một trăm hai mươi hiệp mà cũng bị Thạch Hạo chém rớt đầu lâu, thì đừng nói tới những người này.

Cuối cùng, những tên này đều bị chế trụ, Thạch Hạo bắt đầu thẩm vấn để biết rõ lai lịch của bọn chúng.

Kết quả đạt được khiến cho nó giật mình, lão đại - Hôi Giao của bọn họ bên trên còn có một vị "đại nhân" khác, nghe đồn mạnh tới mức khiến cho thiếu niên thần linh phải kinh sợ.

"Mạnh vậy luôn à, xem ra vực ngoại quả thật có một vài sinh linh vô

cùng mạnh, không chỉ có Nguyệt Thiền tiên tử, Ma Nữ mà vẫn còn những người khác nữa. Ta vẫn chưa phải là vô địch, thiên hạ vẫn còn địch thủ nha." Da mặt của Hùng Hài Tử rất dầy, khiêm tốn khen chính bản thân mình.

Đáng tiếc, chuyện liên quan tới vị đại nhân này thì bọn họ không biết nhiều, cũng không dám dính dáng tới, không có tư cách tiếp xúc.

Thạch Hạo cẩn thận hỏi thăm, sau khi hỏi đủ điều thì cho bọn chúng chết một cách thoải mái, trên mặt đất hóa thành mấy thi thể to lớn, có mãnh thú có hung cầm.

Đây chính là Đại Hoang tàn khốc, có lúc thật sự rất đáng sợ, mạnh hiếp yếu, chiến tranh tràn đầy máu và lửa.

Thạch Hạo từ một đứa bé ngây thơ trong sáng trưởng thành tới hiện tại nên đã từ từ thích ứng được, nếu không nó chỉ còn cách bị Đại Hoang đào thải mà thôi.

Tâm tình của nó rất tốt, một con Hôi Giao cộng thêm một đống hung cầm mãnh thú có huyết thống cao quý, đây quả là một đại lễ, sau khi mang về thôn chắc chắn sẽ khiến cho tộc nhân hài lòng và kích động.

Thạch Hạo cũng không thể chờ được nữa, rất muộn quay lại thôn ngay lập tức để cảm nhận lại sự ấm áp của gia đình, kết thúc cuộc chinh chiến tàn khốc ở bên ngoài.

Nó lấy ra túi càn khôn vô cùng hài lòng thu hết chiến lợi phẩm, sau đó suy nghĩ một lát, nói: "Không nên bắt hung cầm thay cho đôi chân nữa, biên giới phía Tây không yên, bọn họ đến là vì thần tàng Chí Tôn, nếu như phi hành ở trên trời nói không chừng lại bị bắn rụng nữa thì khổ."

Nó lấy ra một đạo phù đã ố vàng rồi dán lên trên người, đó chính là Súc Địa phù, chính là thứ đã đạt được ở phòng đấu giá của Hoàng Đô Thạch Quốc.

Trong nháy mắt tốc độ của nó bắt đầu tăng vọt, hơn nữa lại vận chuyển

thân pháp Côn Bằng, để lại một chuỗi tàn ảnh ngay tại chỗ, giống như là một tia chớp xuyên qua những dãy núi liên miên, lao nhanh tới nơi sâu nhất của Đại Hoang.

Quả thật tốc độ rất nhanh, pháp môn Côn Bằng đủ để ngạo thế, được xung là tốc độ nhanh nhất thiên hạ, với cảnh giới trước mắt của nó cộng thêm tấm phù kia thì có thể súc địa thành thốn, hiệu quả rất là kinh người.

Một thân bảo y của Thạch Hạo ma sát với không khí liền hóa thành tro tàn, có thể thấy được tốc độ khủng bố cỡ nào!

Trong Đại Hoang, trên một cây cổ thụ có một con ác điểu vô cùng mạnh mẽ, chính là một con Anh Vũ chín màu đã đắc đạo, lúc này nhìn thấy một vệt ánh sáng lướt qua thì dùng sức dụi dụi mắt.

"Có người lại trần trường mà chạy!" Con Anh Vũ này kêu to một tiếng, khiến cho mảnh Đại Hoang này rung động.

Thạch Hạo thầm oán, con Anh Vũ chết tiệt này!

Quả thật là nó đang trần như nhộng, nhưng tốc độ cực nhanh những sinh linh bình thường cơ bản không thể thấy rõ được, duy chỉ có con dị cầm kia mới cảm thấy được nên hét lớn một tiếng khiến cho nó đỏ cả mặt.

Nhưng da mặt của Hùng Hài Tử vốn rất dầy, một đường chạy nhanh như chớp cứ thế mà chạy thẳng về thôn không thèm đếm xỉa xung quanh. Từ xa trông thấy Thạch Hạo, nhìn thấy một cây liễu lớn thông thiên rủ xuống từng dải lụa màu xanh biếc óng ánh thì nó mới dừng lại, sau đó lấy y phục mặc vào.

"Thạch thôn, ta rốt cuộc đã trở về, để Liễu Thần bảo vệ cơ thể ta, chân linh có thể tiến vào Hư Thần giới đại chiến rồi!" Thạch Hạo nắm chặt nắm đấm.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 367: Gia Đình

Cành lá xanh biếc, dây lụa óng ánh, từng cọng buông xuống, cả thân cây tỏa ra bảo quang óng ánh.

Liễu Thần ngày càng phát triển, nơi bị sét đánh trước kia gần như không thể nhận ra nữa, vệt cháy đen đã biến mất, những vỏ cây như là vảy rồng xuất hiện, cả cây tổng cộng có thêm tám mươi mốt cành mới.

Sinh cơ dồi dào, tỏa ra ánh sáng xanh lục mông lung.

Thạch thôn rất an lành, linh khí dạt dào, bởi vì trong thôn có trồng đến mấy chục cây linh dược đồng thời nơi trung ương còn có một cây đào bạc tiếp cận thánh dược.

Trên những con đường nhỏ xuất hiện sương mù màu trắng sữa nhàn nhạt, đó chính là linh khí vô cùng kinh người tẩm bổ cho vùng thế ngoại đào nguyên này.

"Trụ tử, đừng chạy nữa, về ăn cơm nào." Một người trẻ tuổi cao to cường tráng hô lớn.

Trong thôn, một đám trẻ con đang chạy trốn, từ những đứa tập tễnh bước đi cho tới những đứa nhóc tám chín tuổi, cứ như là ong vỡ tổ đuổi theo con chim tước năm màu.

Thạch Hạo yên lặng, những đứa này rất giống nó khi còn nhỏ, vô cùng bướng bĩnh, đám nhóc trong thôn kế thừa phong cách của nó, chạy tới chạy lui vô cùng hứng thú.

"Đầu thôn có người tới!" Một đứa bé bi bô nói.

"A, Hạo ca trở về rồi!" Một đứa nhóc tám chín tuổi kêu lên.

"Là Hạo thúc, lại mang thức ăn ngon về rồi!" Một tên nhóc hơn hai tuổi kêu lên tràn đầy vẻ hưng phấn, chân nhỏ bước ra vui vẻ chạy tới.

Sau khi Thạch Hạo từ Bắc Hải trở lại Thạch thôn, chỉ vì nghe được tổ phụ đại náo cả Hoàng Đô Thạch Quốc nên lúc ấy mới vội vã lên đường.

Trên thực tế, rời thôn có mấy tháng cũng không tính là lâu, tuy những đứa nhóc này còn rất non nớt nhưng lại vô cùng nhớ rõ nó, đặc biệt nhớ tới những mỹ vị mà nó mang về lần trước, những con tôm hùm lớn, những hải sản nơi biển sâu, chỉ cần nghĩ tới là chảy nước miếng rồi.

Thạch Hạo trở về tự nhiên gây nên náo động không nhỏ, nam nữ già trẻ đều tụ hợp đông đủ, vô cùng náo nhiệt.

Tộc nhân rất bình an, mấy tháng qua cũng không có chuyện đặc biệt gì xảy ra cả, Thạch thôn hiển nhiên trở thành một cõi cực lạc, người trong thôn dưới sự tẩm bộ của linh khí nên rất khỏe mạnh.

Đặc biệt là những đứa trẻ mới sinh sau này, thể chất vô cùng mạnh, đều là những hạt giống tốt để tu luyện vượt xa bậc cha chú mình.

"A... Lại thêm một con sinh linh thuần huyết, quá tốt đi mà, thịt con Thanh Loan lần trước rất ngon, ta chỉ cần nghỉ tới thôi là nước miếng chảy ra rồi, giờ không ngờ lại có hẳn một con Hôi Giao."

Người trong thôn rất vui vẻ, ai nấy cũng rất cao hứng, đặc biệt đám nhóc con nhảy nhót phấn khích không thôi.

Bọn họ đã nếm qua một lần, huyết nhục như thế còn hữu hiệu hơn cả linh dược, có diệu dụng vô cùng lớn cho việc tu luyện của bọn họ, chỉ cần ăn một miếng thì cả lỗ chân lông toàn thân đều tỏa ra hào quang, có thể nhanh chóng đột phá cảnh giới hiện tại.

Cũng vì vậy mà người trong thôn càng thuận lợi phát triển hơn, đã có

mấy người tiến vào Động Thiên cảnh, mà hai người Thạch Lâm Hổ, Thạch Phi Giao cũng đã tiến vào Hóa Linh cảnh, tu vi cao thâm khó lường.

Ngay cả mái tóc bạc của tộc trưởng giờ đã chuyển sang màu đen, thịt của sinh linh thuần huyết khiến cho thân thể ông càng thêm khỏe mạnh, không những bệnh tật bấy lâu nay đã được xóa bỏ mà tu vi cũng tăng lên hết sức kinh người, không ngừng đột phá cảnh giới mới, đây chính là kết quả của việc áp chế mấy chục năm qua.

Rồi tới cả Đại Tráng, Nhị Mãnh, Bì Hầu... cũng sớm tiến vào Động Thiên cảnh, mà ngay cả Thanh Phong cũng đã tiến vào Hóa Linh cảnh trước bọn họ một bước, với tuổi tác của nó hiện tại thì rất là kinh người rồi.

Trong thôn vô cùng náo nhiệt, bọn họ không ngừng dùng kiếm gãy cắt đứt Hôi Giao, xé rách con thú dữ khổng lồ và hiếm có này.

Sau đó không lâu, mùi thịt thơm phức lan tỏa trong thôn, tinh khí hừng hực hết sức kinh người.

"Tên nhóc nhà ngươi ăn ít một chút, đây chính là sinh linh thuần huyết, tuy còn chưa trưởng thành không thể so sánh với tổ tiên trước kia của chúng nó, nhưng như thế cũng rất đáng sợ, nếu như ăn quá nhiều thì không tốt đâu!"

"Thứ này người bình thường ăn một miếng là có thể bay lượn, đám các ngươi đừng có mà tham ăn quá nhiều, lo mà đi tẩm bổ thân thể đi nếu không chút nữa chịu không được đâu."

...

Mặc cho người lớn trong thôn nói gì thế nhưng một đám trẻ nhỏ vẫn ăn như hổ như sói, kết quả là khi bữa ăn chưa kết thúc thì đã kêu gào đầy quái dị, cả người phát sáng bắt đầu chạy quanh hồ lớn.

Đây cũng giống như là việc ăn những thứ quá bổ dưỡng không thể tiêu hóa được, tuy bọn chúng mạnh thể chất không tệ nhưng sinh linh thuần

huyết vô cùng khủng bố, thần tinh ẩn chứa đủ để thiêu đốt bọn chúng rồi.

"Cảm ơn Hạo thúc!" Một vài đứa nhỏ bị ném thẳng vào trong đỉnh đồng, bên trong nóng hực, mấy vị tộc trưởng nhỏ vào trong đó vài giọt máu giao long khiến cho bọn chúng đều nhe răng nhếch miệng.

Sau khi đám nhóc này bị răng đe thì tu hành vô cùng chăm chỉ.

"Các ngươi cũng tới tu hành đi, cho dù là Hạo thúc của các ngươi trước kia cũng chưa hề dùng thứ thuần huyết này để gột rửa thân thể đâu đấy."

Trong thôn vui vẻ, vô cùng ấm áp, đối với Thạch Hạo đây chính là sự ấm áp ở trong lòng, chỉ có ở nơi đây mới có thể thả lỏng hoàn toàn, không cần đề phòng và phòng ngự.

"Ha ha... Ta đột phá rồi, tu vi lại tiến thêm một đoạn dài!" Xa xa, phụ thân của Nhị Mãnh kêu lên, cười to đến nổi không thể ngậm lại được.

"Con cũng đột phá, vượt qua cả cha luôn." Nhị Mãnh vò đầu, cười khúc khích.

Phụ thân của Nhị Mãnh đập một cú lên đầu hắn, nói: "Cái tên thúi nhà ngươi, như vậy mà cũng lên mặt à, ta tu hành quá muộn, bỏ qua thời hoàng kim của tuổi thơ nên mới thế thôi."

"Hú, ta cũng đột phá, ha ha..." Xa xa, Tị Thế oa kêu lên, giờ đã là một thiếu niên to con rồi.

...

Đầu thôn có một cái hồ nước vô cùng trong veo, bên trong lấp lánh kim quang, cá Long Tu không ngừng bơi lội.

Trong hồ có một vài chiếc thuyền nhỏ, Thạch Hạo nằm ngửa bên trên, Đại Tráng, Nhị Mãnh, Bì Hầu, Thanh Phong cũng theo bên cạnh vô cùng thích thú.

Sau khi trở lại Thạch Hạo cũng không hề tu hành, chưa từng chuẩn bị cho cuộc đại chiến sắp diễn ra mà thả lỏng hoàn toàn, tán gẫu chém gió với mấy người bạn thân.

Cảm giác này rất tốt, đều là nhóm bạn từ nhỏ tới giờ, mấy năm trôi qua thay đổi cũng rất nhiều, ngoại trừ Thanh Phong ra thì mấy người kia đều đã có gia đình con cái, đã làm cha mẹ hết cả.

"Linh khí trong thôn rất dồi dào, những đứa nhỏ mới sinh kia thể trạng cũng rất cường tráng, ta có cảm giác sau này đều là trở thành những anh hào kiệt xuất, những đứa nhỏ mới hai ba tuổi mà đã có thể xê dịch được cả chiếc cối đá kia, quả thật đáng sợ."

"Tuy rằng không thể sánh được với Thạch Hạo lúc còn nhỏ thế nhưng mạnh hơn chúng ta nhiều."

Nhị Mãnh và Đại Tráng cảm thán nhưng cũng rất vui mừng, nếu cứ tiếp tục phát triển như vậy thì Thạch thôn tất trở thành một phương thánh thổ, những cường giả sau này sẽ uy chấn Đại Hoang.

Trên thảm cỏ thơm ven bờ hồ, một bầy Độc Giác Thú chạy nhảy, ánh bạc lấp lánh, từ mấy chục con trước kia giờ đã tăng lên hơn trăm con, trong đó có một con đầu đàn trắng sáng như tuyết, vảy rồng phủ kín toàn thân ngẩn đầu hí dài, nó chính là tiểu Bạch, những năm gần đây không ngừng tiến hóa, càng ngày càng hung mãnh, không chỉ có ăn cây cỏ mà còn ăn cả hung thú.

Dựa theo suy đoán của người trong thôn, con này có thể bước lên con đường tiến hóa siêu cấp, nếu như có thể phát triển thuận lợi thì sẽ trở thành một Thiên Mã.

Vù một tiếng, gió lớn thổi qua, không trung xuất hiện một con hung cầm khổng lồ giương cánh bay lượn.

"Thanh Lân Ưng đại thẩm, Đại Bằng, Tiểu Thanh, Tử Vân!" Thạch Hạo

hài lòng, vẫy vẫy tay về trời cao.

Bốn con cự cầm dài tới mấy chục trượng, to lớn hơn trước đây không biết bao nhiêu lần, những năm gần đây chúng nó tu hành dưới cây liễu nên thực lực tăng nhanh như gió vậy.

Chúng nó vô cùng vui sướng đều ngửa cổ hú dài rồi không ngừng vờn quanh hồ lớn tạo nên những luồng gió lớn.

Thạch Hạo nhảy lên trên lưng của Tử Vân, lập tức theo chúng nó xuyên thủng tầng mây, phi hành trong Đại Hoang mênh mông, thời gian lâu sau mới quay lại rồi lần nữa nhảy vào trong hồ.

Bên bờ, một con gà rừng đứng đó, chẳng thèm để ý như là đang khinh thường Thạch Hạo vậy, đó chính là Bát Trân Kê.

Nó có địa vị khá cao trong thôn, thường hay đẻ trứng, người trong thôn đều xem nó bảo bối ngay cả những đứa nhỏ nghịch ngợm cũng không có tới chọc giận nó.

"Gà rừng, coi chừng ta thịt luôn ngươi đó, nghe nói thời Thái Cổ ngươi chính là món ăn nổi danh nhất, ngay cả thần ma đều yêu thích." Thạch Hạo lộ ra hàm răng trắng như tuyết.

Bát Trân Kê chột dạ liền giống như một làn khói chạy thẳng vào trong thôn, không có đứng nơi đó chọc tức Thạch Hạo nữa.

"Bóng Lông, Nhị Ngốc Tử với Đại Hồng Điểu đâu rồi?" Thạch Hạo hỏi, hiện tại nó rất muốn gặp Bóng Lông, kéo cái lỗ tai nhỏ của nó ép hỏi sơn bảo nằm nơi nào.

"Ba tên này cả ngày đều xuất quỷ nhập thần, không phải là đi tìm thần tàng Chí Tôn với Thanh Lân Ưng đại thẩm sao." Đại Tráng nói.

Hai năm qua đi, bọn Đại Hồng Điểu mang về không ít tàn binh đoạn khí, tất cả đều lấy từ trong núi, vô cùng kiên nhẫn đi tìm bảo tàng tuyệt thế kia.

Có vài lần bắt lấy người của Tiểu Tây Thiên để thẩm vấn.

"Vốn là đám Bóng Lông chỉ tới nơi Thần Tàng môn thôi nhưng không nghĩ rằng bảo tàng dưới lòng đất đó lại lẩn trốn, cuối cùng chẳng thấy bóng dáng đâu nữa." Bì Hầu bổ sung.

Liên quan tới thần tàng này, khi còn bé Thạch Hạo cũng từng có nghe nói qua những mãi tới hiện tại cũng chẳng có kết quả gì.

Đêm khuya, Thạch thôn trở nên yên tĩnh và mông lung, được một lớp hào quang nhàn nhạt bao phủ, cứ như được phủ lên một dải lụa mỏng đầy thần bí.

Ánh trăng như nước, cây liễu đầu thôn sinh cơ dồi dào tỏa ra ánh sáng xanh mơn mởn, cành cây nhiều hơn trước đây không ít.

Thạch Hạo ngồi dưới gốc cây, kể lại những chuyện mình đã trải qua, nói hết những hiểu biết của mình về thế giới bên ngoài, Liễu Thần lẳng lặng lắng nghe không nói lời nào.

Thạch Hạo biết, Liễu Thần đã mạnh hơn trước đây không biết bao nhiêu lần, trước đây chỉ là một cành liễu thì đã có thể mang cả Thạch thôn đi xa mười vạn dặm. Hiện giờ đã có tổng cộng tám mươi mốt cành cây non, sinh cơ như biển, ánh xanh óng ánh, không cần nghĩ cũng biết sâu không lường được.

"Liễu Thần, pháp môn Côn Bằng thế nào rồi?" Nó hỏi.

"Rất tốt, không thẹn là một trong Thập Hung Thái Cổ, có thể nói là thần thuật cái thế." Liễu Thần vô cùng xem trọng, bổ sung thêm: "Một khi thi triển, thiên địa đảo lộn, càn khôn nứt toác."

Thạch Hạo nghe thấy thế thì đờ người ra một lúc, nó và Liễu Thần thi triển thì kết quả hoàn toàn khác nhau do cảnh giới giữa hai người cách nhau quá xa.

Năm đó, Liễu Thần ngâm mình trong vô tận lôi hải, từ trên chín tầng trời hạ xuống với lai lịch bí ẩn và kinh người, sau khi Liễu Thần chiếm được pháp môn Côn Bằng thì thực lực nhất định sẽ đáng sợ hơn nhiều.

"Ta cũng có một pháp môn vốn định dạy cho ngươi, nhưng nghĩ ngươi sắp quyết chiến rồi thêm cảnh giới còn chưa đủ, thế nên để sau này đi." Liễu Thần nói.

Thạch Hạo nghe thấy thế thì phấn chấn, pháp môn của Liễu Thần nhất định sẽ chấn động thiên hạ, nó rất chờ mong.

Khoảng cách quyết chiến còn ba ngày, một trận sóng lớn ngập trời chuẩn bị phát sinh, từ lâu ngoại giới đã không còn yên tĩnh, tất cả mọi người đều trông ngóng trận chiến này.

Cho tới Hư Thần giới cũng sôi sục trong nhiều ngày, mọi người đều tha thiết chờ mong, hi vọng giây phút đó có thể tới nhanh hơn một chút.

Hai thiếu niên như thần, uy chấn cả Hoang Vực, được xưng là Chí Tôn trong hàng thiếu niên, triển trai một hồi đại quyết chiến kịch liệt nhất ở chiến trường Thiên Không.

Đó chính là chiến trường phủ đầy bụi, được xưng là võ đài cấp Thần.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 368: Hứng Thú Trẻ Con

Bình mình ở Thạch thôn rất thơ mộng, ánh mặt trời chiếu sáng, linh khí trong thôn lờ mờ như nhiễm phải một tầng hào quang rực rỡ.

Mà ở đầu thôn, những bãi cỏ xanh lớn êm ái, một đám chim loan năm màu đang kiếm ăn bên hồ, một hồ nước có màu xanh lam như là bảo thạch vô cùng long lanh.

Ở gần đó có những linh cầm thụy thú qua lại, Liễu Thần nơi đó thổn nạp thần tinh thiên địa, còn có Thánh thụ ngân đào lưu chuyển những thánh huy trắng bạc, tự nhiên hấp dẫn rất nhiều linh vật tới đây.

Toàn bộ chúng chẳng gặp phải nguy hiểm gì, những con hung thú cỡ lớn cơ bản không dám tới gần, kính Liễu Thần như là thiên thần vậy!

"Khí trời thật là trong lành." Thạch Hạo vẫn còn ngái ngủ, chậm rãi xoay người thả lỏng, đêm qua nó có một giấc ngủ thật thoải mái, cơ bản chẳng hề đề cao cảnh giác với bên ngoài.

Rất nhanh, thôn xóm liền sôi động, khói bếp bốc lên, từng nhà từng nhà tỏa ra mùi thịt nướng.

"Thạch Hạo thúc thúc, thúc có ăn gì không?" Rất nhanh có một thằng nhóc chạy tới bu lấy nó, nhìn nó với cặp mắt đầy gian xảo, dáng vẻ như đang thèm thuồng thứ gì đó, Thạch Hạo lập tức nở nụ cười, nói: "Rồi, cho ngươi một chút thôi đó, không nên ăn nhiều."

Thạch Hạo xé một miếng thịt giao vàng óng, dùng tu vi Minh Văn cảnh của mình luyện hóa bớt một ít tinh hoa, nếu không với một đứa nhỏ như thế này thì khi ăn chắc chắn sẽ xảy ra vấn đề lớn.

"Thơm quá xá luôn, mẹ ở nhà chẳng cho con ăn gì cả, nói là để luyện thành dược rồi mới ăn dược, sợ con chịu đựng không nổi." Thằng nhóc hài lòng nhanh chóng ăn hết miếng thịt kia, rồi mấy ngón tay xòe xòe ra như vẫn còn thèm trông rất tội nghiệp.

"Thứ này quả thật là ngươi không nên ăn nhiều, do thúc sớm luyện hóa nên mới dám cho ngươi ăn, ở nhà phải biết nghe lời cha mẹ nghe chưa?" Thạch Hạo nói.

"Dạ!" Thằng nhóc gật đầu, cặp mắt sáng rực nhìn chằm chằm miếng thịt nướng khác.

Thạch Hạo nở nụ cười, sáng sớm nó với tộc trưởng đã nướng thịt ở ngay đầu thôn, khiến cho mấy đứa nhóc để ý.

"Thúc thúc, tiểu thúc thúc, con cũng muốn." Đứa con của Đại Tráng cũng chạy tới, nó chỉ tầm hai ba tuổi, không ngừng thở hồng hộc, trông rất khỏe mạnh và cũng rất đáng yêu.

"Còn con nữa, con cũng muốn mà!" Một đứa nhỏ hơi ốm tập tễnh bước lại, đây chính là đứa con của Bì Hầu chỉ khoảng một hai tuổi.

Sáng sớm này rất náo nhiệt, hầu như toàn bộ những đứa nhóc trong thôn đều thị Thạch Hạo hấp dẫn, Thạch Hạo giúp luyện hóa tinh hoa thần tính quá thịnh trong mấy miếng thịt rồi cho chúng nó thưởng thức mỹ vị khó quên này.

"Thật là lãng phí mà." Một đám người tim đau gần chết.

"Có lãng phí gì đâu, tinh hoa của những thứ này quá thịnh, ta chỉ là tiện tay giúp thôi mà, bọn nó cũng đạt được rất nhiều chỗ tốt." Thạch Hạo nói.

Không thể nghi ngờ gì, ngày hôm đó nó trở thành người được những đứa nhỏ trong thôn hoanh nghênh nhất, bất luận nó đi tới đâu thì cũng có một đống đuôi bám theo sau.

"Thạch Hạo thúc thúc, dẫn chúng con đi lấy tổ chim đi, con nghe nói, những tổ chim thần như Đại Bằng, Tiểu Thanh, Tử Vân bảo vệ thôn ta đều bị các thúc lấy hết cả, không biết đúng không vậy ạ?"

Có đứa nhóc nhắc lại chuyện tình năm xưa khiến cho nó khịt khịt mũi, cách đó không xa đám người Đại Tráng, Nhị Mãnh, Hổ Tử vô cùng lúng túng.

Hiện giờ, bọn họ đều là những người đã có con cái, bị những đứa con của mình nhắc lại chuyện bê bối như vầy thì trên mặt có chút xấu hổ, không ngừng quát lớn.

"Trẻ con thì biết cái gì, không được ăn nói lung tung." Đại Tráng trách mắng.

"Cháu từng nghe nói, lúc ấy các thúc rất là nghịch, cả ngày toàn đi bắt tổ chim, leo lên núi, chạy nhảy lung tung, cả ngày toàn chạy trong Đại Hoang này, thế nhưng sao giờ lại cấm cản, không cho chúng cháu đi?" Một thằng nhóc lẩy tẩy.

"Tầm bậy, lúc đó chúng ta cùng với Hạo thúc của các ngươi rất là ngoan, từ xưa nay chưa rời thôn bao giờ, tóm lại không quậy phá." Bì Hầu sắc mắt đỏ bừng, bắt đầu giải thích.

"Xạo!" Đám trẻ không tin.

"Chúng con đều biết, Hạo thúc chẳng ngoan hiền gì, khi mới một tuổi thì đã đuổi theo đại Hoàng, kéo lấy cái đuôi của nó, các thúc xem kìa ngay cả đuôi của đại Hoàng cũng bị trụi hết cả lông rồi, lông chẳng thể dài ra được." Một đứa nhỏ chỉ về cách đó không xa.

Nơi đó có một con chó trông rất khỏe mạnh, nhưng quả thật là cái đuôi trọc lóc, nhe răng với Thạch Hạo, nhiều năm rồi mà vẫn còn thù dai, không thể nào quên được những chuyện năm xưa.

"Cái con đại Hoàng xấu xí này, sao ngươi có tính thù dai thế hả?" Thạch

Hạo mặt dày nói.

"Thúc, chúng ta đi lấy tổ chim đi!"

"Hạo thúc, chúng ta đi tìm bạn cho đại Hoàng đi."

"Thúc thúc, con biết khi còn bé thúc hay rình tổ của chim tước năm màu kia, nó ở ngay phía sau thôn, con dẫn thúc đi lấy."

...

Một đám nhóc líu la líu ríu vô cùng hoạt bát, vừa mới ăn xong điểm tâm nên tinh lực dồi dào chẳng biết phát tiết ở đâu.

Thạch Hạo vung cánh tay lên, đưa ra một quyết định nói: "Tốt, hôm nay thúc thúc sẽ dẫn các ngươi đi lấy tổ chim, bắt hung thú non!"

"AAAAA, quá hay, chúng ta vào núi thôi!" Một đám trẻ gào to.

Bọn nó mừng đến phát điên lên, nhảy nhót liên hồi cứ như một đám thổ phỉ nhỏ tuổi, ở trên đường chạy tới chạy lui vô cùng vui mừng.

"Ánh nắng ấm áp thích hợp cho việc dạo chơi rừng rú, xuất phát." Thạch Hạo phất tay, nói: "Ai chưa bú sữa thì nhanh chóng về bú, chút nữa lên đường thì đói cũng không thể ăn đâu đấy."

Lập tức cả đám nhóc cười vang, ngay cả Bì Hầu, Nhị Mãnh nghe thế thì cũng bật cười.

Còn chưa nói xong, có ba bốn tên nhóc chùi chùi nước mũi, nhanh chóng chạy nhanh vào trong nhà, la hét: "Mẹ, con đói, con muốn uống sữa."

"Ha ha..." Một đám người cười to.

Ngay cã những ông lão trong thôn cũng cười híp cả mắt, một nhóm người trung niên cũng nhịn không được mà cười vang.

"Tiểu Hạo, ba ngày nữa ngươi tiến vào Hư Thần giới để quyết chiến rồi, giờ mà vẫn còn thời gian chơi đùa với đám nhóc này à." Đại Tráng lên tiếng.

"Tiểu ca ca, mau đi bế quan đi, những chuyện như thế cần phải cẩn thận, đừng có chậm trễ." Thanh Phong lo lắng.

"Không có gì đâu, phục hồi lại bản tính vốn có, dùng trạng thái thoải mái nhất để nghênh địch là tốt nhất, không có gì có thể khiến mình căng thẳng được." Thạch Hạo khoát tay áo, dửng dưng như không.

Lúc này mấy tên nhóc đã chùi sạch vết sữa nơi khóe miệng chạy tới, Thạch Hạo quơ tay, nói: "Lên đường!"

Cứ như thế, toàn bộ những tên nhóc trong thôn đều chạy theo sát nó, khiến cho già trẻ lớn bé trong thôn đều vui vẻ.

"Vậy... Nếu không chúng ta cũng đi theo xem chút chuyện vui nào." Bì Hầu, Hổ Tử nhỏ giọng nói.

Cuối cùng, bọn họ lẻn theo sau, hơi có chút mất mặt.

"Hạo thúc, chúng ta đi ra đằng sau thôn, chim tước năm màu kia khi xây tổ rất là giảo hoạt, thúc khi còn bé cũng không bắt được, chúng con trước giờ cũng không bắt được." Một đám nhóc ồn ào.

Thạch Hạo gật đầu, tính con nít nổi lên, khi còn bé con chim tước năm màu này đã khiến nó chịu không ít đau khổ, mỗi lần truy bắt phải hơn nửa ngày mà không tài nào bắt được, khiến cho nó cứ như là bùn nhão ngồi dưới đất thở dốc.

"Hạo thúc, thúc có tức không vậy ạ, con nghe nói vì đuổi theo nó mà thúc ấm ức cả ngày trời, ngay cả cơm cũng chẳng thèm đụng đũa, cuối cùng là ăn vạ khóc lóc ngoài đường." Một đứa nhỏ chưa cai sữa nói.

"Đi sang một bên." Thạch Hạo gõ đầu nó một cái.

"Hì hì... Ha ha!" Cả đám nhóc cười to.

"Đây là một trong những chuyện mà Hạo thúc đã nếm qua khi còn nhỏ, bọn ngươi không được nhắc lại." Một đứa nhỏ lớn tuổi nói.

Thạch Hạo sờ sờ mũi, con chim tước năm màu kia cũng không lớn, chỉ có dài bằng lòng bàn tay. Nhưng giống như là một tên trộm đã thành tinh.

"Liễu Thần mang theo Thạch thôn rời đi cả mười vạn dặm, con vật nhỏ bé này cũng theo thôn tới đây, nhiều năm qua đi mà vẫn không hề lớn, đúng là quái lạ, vẫn đáng ghét như ngày nào." Thạch Hạo lẩm bẩm.

Một đám nhóc lập tức cười vang.

"Đúng, nó rất đáng ghét, lần nào cũng khiêu khích chúng con cả, nhưng mà chẳng thể bắt được nó." Một đứa nhỏ chưa cai sữa nói.

"Chính là chỗ này." Một thằng nhóc chỉ vào cây táo lâu năm, sâu trong cành lá xum xuê thì có một tổ chim to bằng đầu người.

“Ồ, thật kỳ lạ, sao hôm nay không thấy nó nhỉ.”

“Đúng vậy, hôm qua con thấy nó bay lượn khắp nơi, còn khiêu khích cả chúng con nữa, lẽ nào biết Hạo thúc tới để tính sổ với nó nên đã chạy trốn, con quỷ này đúng là thành tinh rồi!.”

Một đám nhóc căm giận, không cam lòng.

Thạch Hạo bay lên không rồi đi tới trước tổ chim, đảo mắt nhìn xung quanh rồi tức giận lớn tiếng, nói: “Cái con chim chết bầm này, bên trong tổ của nó toàn là lá cây linh dược, quá đáng mà!”

Một đám trẻ nghe thấy thế thì ngỡ ngàng, bọn Đại Tráng ở phía sau cũng thất kinh.

“Đúng là nó đi trộm linh dược trong thôn, nhưng mà cũng chỉ có một vài lá mà thôi, rồi được sắp xếp rất ngăn nắp, cũng chẳng có tổn thất gì cả.” Nhị

Mãnh nói.

“Con chim này rất có khả năng đã thành tinh rồi, có một vài linh dược ta cũng chưa từng trông thấy, không biết nó kiếm ở từ đâu để xây nên cái tổ này!” Thạch Hạo nói.

Nhưng mà, mặc cho nó tìm kiếm thì chim tước năm màu cũng chẳng hề xuất hiện, sớm đã không còn bóng dáng đâu nữa.

“Quên đi, đừng để ý tới nó nữa, chúng ta vào núi thôi!” Thạch Hạo vung tay lên.

Đám nhóc này giống như bọn thổ phi đang còn nhỏ, chạy nhảy lung tung, quậy phá khắp núi đồi, cũng may có Thạch Hạo để ý nếu không chắc chắn sẽ bị lạc không thể tìm ra đường về nhà.

“Tổ chim, một cái tổ thật là lớn!”

“Đây là tổ chim của Tọa Sơn điêu, trèo nhanh lên lượm lấy trứng chim đi.”

Một đám trẻ hưng phấn, gầm rú chỉ trỏ về ngọn núi.

Tổ của Tọa Sơn điêu rất lớn nằm ở trên đỉnh núi, bên trong có mấy quả trứng lớn màu đen to như là cái mân.

“Thật là to, nhưng mang đi không tiện.”

“Quên đi, đây cũng phải phải là hung cầm mạnh mẽ gì, chúng ta tha cho chúng, chút nữa tiểu Hạo thúc sẽ dẫn các ngươi đi bắt tổ Hỏa Hoàng.”

Đám nhóc này vô cùng khôn lanh, biết Thạch Hạo khi còn bé bằng chúng nó đã từng bắt qua Thanh Lân Ưng biến dị, mang về những ma cầm mạnh mẽ như Tử Vân, Đại Bàng nên rất muốn những thứ như vậy.

“Giao long, mọi người nhanh bắt lấy!” Có đứng nhỏ hét lớn, sau đó bò vào trong một cái động to như thùng nước kéo ra một cái đuôi, dùng sức kéo

ra bên ngoài.

Bọn nhóc thấy thế thì đều gào rú xông tới, đồng thời hợp sức lôi ra một con rắn bay, cánh dài, trong miệng bắn ra nọc độc.

Trán Thạch Hạo nhăn lại, đám nhóc này cũng thật là bá đạo, thứ gì cũng dám bắt.

Bọn chúng tiếp tục lên đường, tiến vào sâu trong dãy núi, Thạch Hạo đeo một cái sọt dược, để mấy đứa nhóc còn chưa cai sữa vào trong, tay ôm một đứa, vai ngồi một đứa, nếu không bọn nó nhất định chẳng chịu để yên.

"Chồn tím, dị thú thật mạnh." Có đứa nhỏ kêu lên.

Nơi đó có một con chồn lấp lánh ánh tím toàn thân, cứ như được điêu khắc từ ngọc vậy, nó giống như là một con hổ già tỏa ra khí thế khủng bố, đứng đối diện với đám nhóc.

Cuối cùng, nó nhìn Thạch Hạo vài lần, không thể không chịu thua rồi nhanh chóng biến mất ở trong núi rừng.

"Con này thật là dữ, các ngươi nhìn kìa, xương hung thú chất đầy trong động của nó, thật là mạnh mẽ nhen."

"Ồ, có mấy con non nữa kìa, vừa sinh không bao lâu cả, vẫn chưa mở mắt nữa." Bọn nhỏ kêu to đầy hưng phấn, tranh nhanh giành lấy.

Nhưng đều bị Thạch Hạo ngăn lại, nói: "Các ngươi mà trộm chồn con, con chồn mẹ kia sẽ nổi điên lên đó."

"Đúng vậy, như thế chẳng có lương tâm chút nào, nó mất đi con mình nhất định sẽ rất tức giận." Một đứa nhỏ chưa cai sữa nhỏ giọng nói.

Thạch Hạo cười cười, nói: "Có thể bắt lấy một con." Nó chỉ về một con chồn con vô cùng yếu ớt, hiển nhiên khi sinh ra thể chất vốn đã rất yếu, lúc nào cũng có thể chết đi.

Một đứa nhỏ tới ôm lấy, Thạch Hạo cầm trên tay rồi cho một ít rượu Hầu Nhi vào miệng nó liền khiến nó say khước nhưng tinh khí thần lại tốt hơn rất nhiều.

"Đi thôi, nó vốn gần chết mang đi cũng chẳng sao cả." Thạch Hạo tiếp tục dẫn mấy đứa nhỏ lên đường.

"Wow, con chồn nhỏ này có tới ba mắt luôn, nơi mi tâm còn có một con mắt chưa mở, thật là đặc biệt, đây mới thật là dị chủng!" Một đứa bé kêu lên.

Thấy vậy, một đám nhóc bu lại, vui mừng không thôi.

Thạch Hạo tự nhiên đã biết con chồn nhỏ này rất bất phàm, nếu như mang về nuôi trong thôn tương lai cũng có một vài công dụng.

Hiện tại Thạch Hạo đã là Minh Văn cảnh hậu kỳ, thực lực mạnh mẽ, tự nhiên có thể xuyên hành trong Đại Hoang mà không quá mức lo lắng, nó dùng bảo cụ mang theo bọn nhóc tiến vào nơi sâu trong dãy núi nguyên thủy này.

Một mùi máu tanh truyền tới, phía trước vùng núi này có hai con thú khổng lồ đã chết thảm, máu tươi nhuộm đỏ cả mặt đất.

Thạch Hạo giật mình, trong đó có một con lân báo biến dị, cả người màu đỏ đậm lấp lánh ánh sáng thần thánh. Một con khác thì cả người vàng óng, lượn lờ tia điện, chính là Thiểm Điện Khuyển tiếng tăm lừng lẫy trong Thái Cổ di chủng.

"Đại Hoang thật tàng khóc, di chủng mạnh như thế quyết đấu, hai bên đều mất mạng."

"Cẩn thận tìm xem thử lý do tại sao lại xảy ra cuộc chiến đấu này."

Một nhóm người tìm tòi, rất nhanh Thạch Hạo cảm ứng được, đồng thời bọn nhóc mắt sáng rực lên, phát hiện được hang ổ của Thiểm ĐIện Khuyển, trong hào quang màu vàng lấp lóe có mấy con nhỏ lông xù, cả người óng ánh

ánh vàng vô cùng đáng thương nhìn ra bên ngoài.

“Thiểm Điện Khuyển con!”

“Tổng cộng có bốn con, lần này đại Hoàng có bạn rồi!”

Bọn nhỏ hô to.

Nếu là mấy năm trước, Thạch Hạo nhìn thấy hang ổ của Thiểm Điện Khuyển hiếm thấy này thì khẳng định rất kiêng kỵ, nhưng giờ thì chẳng hề lo sợ gì, nói: “Ôm hết đi, sau này nuôi lớn thì có thể bảo vệ thôn.”

Lần này bọn nhỏ vô cùng vui sướng.

Phía sau, Bì Hầu, Tị Thế Oa, Hổ Tử mê mẩn tới tít mắt, thú con như thế này chính cả bọn họ cũng động lòng, nên cũng nhanh chóng hành động.

Mấy người bọn họ cũng không tìm được hang ổ của con lân báo biến dị kia, ngược lại đụng phải một con hắc hùng tinh cao mười trượng, giao chiến một phen, con hùng kia liên tục chắp tay quỳ lạy, bọn họ cũng không có làm khó dễ thả cho nó rời đi.

“Hầu thúc, Tị Thế thúc, Hổ Tử thúc, các thúc dở quá, chẳng thu hoạch được gì.” Một đám nhỏ lên tiếng.

“Đi thôi, tiếp tục lên đường.” Bọn nhỏ kêu lên.

Mãi cho tới khi mặt trời xuống núi thì ai nấy cũng có thu hoạch cả, hoặc là ôm trứng chim thật to, hoặc là nâng niu thú con như là báu vật trước ngực, tất cả đều như đóa hoa tươi tắn.

Trong lúc Thạch Hạo dẫn đám nhóc đi du ngoạn mây núi thì ở một dãy núi khác, Trùng Đồng giả cũng đang từ từ sải bước, một người độc hành, đạp trên cỏ cây, tiến lên đỉnh núi nguy nga, tầm mắt bao quát non sông.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 369: Bão Táp Nổi Lên

"Nhìn kìa, Thiểm Điện Khuyện của chúng ta chạy thật nhanh."

Dưới chiều tà, một nhóm trẻ con hớn hở nhằm hướng Thạch thôn, bốn con Thiểm ĐIện Khuyện chạy trước, toàn thân lấp lánh ánh vàng cứ như là mấy luồng chớp quấn lấy nhau.

"Chồn tím của ta sau này lớn lên nhất định sẽ rất lợi hại." Một bé gái khác đang ôm một thú con chớp chớp mắt.

"Các ngươi làm sao bằng ta được, nhìn thấy không, đây chính là trứng của Hạc lông đỏ, tương lai có thể trấn áp những di chủng mạnh mẽ đó." Một thiếu niên đắc ý nói, đang ôm một quá trứng to bằng chậu nước màu đỏ đậm.

“Xí, hổ con của ta vẫn là lợi hại nhất, sau này không chừng sẽ tiến hóa thành huyết thống Bạch Hổ cao quý nhất.” Một đứa nhỏ khác ôm con hổ con chưa mở mắt.

Mặt trời đỏ hạ xuống phương Tây, vắt ngang trên đường chân trời, một đoàn người trở về bóng người hiện dài trên mặt đất, ánh chiều nhuộm đỏ cả trời cao, bọn nó đã trở lại Thạch thôn.

Trong không khí vui mừng Thạch Hạo hạ xuống sọt dược, bốn tên nhóc chưa cai sữa chạy thẳng vào trong thôn, la hét: “Mẹ, con đói, con muốn ăn.”

Việc này khiến mọi người trong thôn cười to, bọn họ thấy ai cũng có thu hoạch, mang rất nhiều trứng chim và thú con trở về thì vừa giật mình vừa lo lắng, sợ sau này khi đã nuôi lớn rồi thì không thể sai bảo được.

“Yên tâm, không có chuyện gì đâu, cũng không phải là loại hung tàn gì, hơn nữa nếu như Thanh Lân Ưng đại thẩm, Đại Hồng điểu mà nhìn thấy có

lẽ sẽ tạo ra một chiến đội di chủng đó.” Thạch Hạo chẳng chút lo lắng, dù thế nào đi nữa thì cũng đã có Liễu Thần trấn thủ nơi đây rồi.

Thạch Hạo trở về, qua hôm nay thì chỉ còn lại hai ngày nữa nên muốn vào Hư Thần giới để tiến hành đại quyết chiến!

Không cần nói gì thêm, đó chính là một trận chiến lớn trước nay chưa từng có, vượt qua tất cả những hung hiểm mà nó đã trải qua, đây không chỉ là cuộc chiến ân oán riêng giữa hai người mà còn ảnh hưởng với vận mệnh cả đời nó.

Sau khi trở lại nó cũng không có tu hành mà thả lỏng toàn thân, vứt bỏ toàn bộ, hiện giờ việc cần làm đó chính là mặc cho tự nhiên, giải phong bản năng vốn có.

Thạch Hạo lại trở thành Hùng Hài Tử, xung quanh có cả đám nhóc bu lại, buổi tối quây quần bên lửa trại nướng thịt, tựa như đang giáo dục ra một đám hùng hài tử khác.

“Hạo thúc, con nghe nói, mười tuổi thúc đã đi uống trộm sữa thú, có thật không vậy?” Một đứa bé chưa cai sữa hỏi, quơ tay lau sạch vết sữa còn dính trên khóe miệng.

“Ha ha....” Một đám nhóc cười to, ngay cả Đại Tráng, Thanh Phong ở không xa cũng nhịn không được mà bật cười.

Là niềm hãnh diện của toàn thôn, một đệ nhất cao thủ trong hàng thiếu niên, có chuyện tình như thế có thể nói là một "vết dơ" trong cuộc đời thì làm sao còn mặt mũi đứng trước bọn nhỏ trong thôn chứ?

Đặc biệt, một đứa bé chưa cai sữa với cặp mắt gian tà đi tới phụ cận, nói: "Hạo thúc, con mang cho thúc một ít sữa nhen, nhưng với điều kiện mai thúc phải tiếp tục dẫn con đi chơi."

Một nhóm người cười vang, ngay cả mặt dày như Thạch Hạo cũng nhịn không được, nó cóc đầu đứa bé một cái, nói: "Hùng hài tử, đi sang một bên

mà chơi!"

"Ha ha...."

Cuối cùng, chờ khi mọi người chuẩn bị ai về nhà nấy thì Thạch Hạo đưa ra một quyết định kinh người, nó muốn vào núi, trên tay cầm theo một chiếc vại bằng ngói lớn.

Rõ ràng, một tia hi quang xuất hiện, phương Đông hửng đỏ, trong những căn nhà nơi thôn mùi sữa thơm nức mũi, Thạch Hạo đặt chiếc vại bằng ngói lớn lên đống lửa, nó đang hầm một con hung thú.

"Thật là thơm mà!"

Nó không để cho những người khác nhìn thấy, muốn một mình thưởng thức bữa ăn này. Tâm tư tung bay, nhớ tới những chuyện khi còn bé, tìm lại cái cảm giác không lo không nghĩ kia.

Khi Thạch Hạo mặc cho tính cách vốn có của mình bay nhảy, cái gì cũng chẳng thèm để ý thì một người cũng ở đang điều chỉnh lại trạng thái bản thân lên tới đỉnh cao trong Đại Hoang.

Nói tới việc này, khoảng cách giữa hai bọn họ không quá xa, chỉ là mấy ngàn dặm mà thôi, Thạch Nghị bước từ từ đến biên giới phía Tây, chưa chắc đã không tìm được ý nghĩa của tổ địa đầu tiên.

Hắn chính là con cháu Thạch tộc, hơn nữa còn là dòng chính trong dòng chính, tìm hiểu những quyển sách cổ trong tộc và lần theo đầu mối, một đường nhằm hướng Tây, vận chuyện Trùng Đồng không gì sánh được kia, có thể nhìn ra được sức mạnh hư vô để tới nơi này.

Đáng tiếc, hắn đã bỏ qua một cơ hội, hắn đã lệch đi mấy ngàn dặm, đi ngang qua nơi này.

Hắn bắt đầu quay trở lại, muốn tìm một nơi an toàn và yên tâm để tiến vào Hư Thần giới, rồi chém giết cái tên "đệ đệ" đã mất tích nhiều năm kia.

"Ồ, một người thật mạnh, chẳng lẽ chính là sinh linh đã giết chết Hôi Giao đại nhân sao?" Một nhóm sinh vật hình người, tinh lực dồi dào cứ như là một vùng biển mênh mông.

Một lát sau, nơi đây phát ra một ánh lửa ngập trời, mấy ngọn núi xung quanh bị đốt thành dung nham, mười mấy con dị chủng lăn lộn, bị chém chết sạch.

"Một đám thủ hạ của ta đã chết hết, không có sức lực chống đỡ, chỉ một đòn mà giết sạch tất cả, ngay cả bọn chúng có thể bày ra đại trận Ly Hỏa có thể tru giết sinh linh thuần huyết mà cũng bị nổ tung, người này thật vô cùng lợi hại!"

Ngoài mấy ngàn dặm, trên một ngọn núi có một sinh linh thuần huyết đang mở miệng, trên mặt tràn ngập vẻ kinh sợ vô cùng chấn động. Trong tay hắn có một miếng phù cốt đã đã rạn nứt, mang ý nghĩa là đám thủ hạ của hắn đều đã bỏ mình.

Trên một đỉnh núi khác, trên một tảng đá lớn, một chàng trai đang ngồi xếp bằng, lửa thần hừng hực cứ như muốn thiêu trụi chín tầng trời, uy nghiêm vô cùng, như là một vị thiên thần hạ giới vậy.

"Đại nhân..." Sinh linh thuần huyết nhìn lên.

"Ta biết rồi, tiếng gào thét trước khi chết của bọn họ ta đã phát hiện, nhìn thấy được cảnh tượng cuối cùng, không phải tên kia mà là một Trùng Đồng giả." Chàng trai ngồi xếp bằng trên tảng đá lớn nói, trong lửa thần vẫn trầm ổn như bàn thạch, đôi mắt có ánh lửa đang nhảy nhót, trong đó hiện lên cảnh tượng nhật nguyệt tinh thần bị thiêu hủy.

"Cái gì, không ngờ lại là Trùng Đồng, vô tận năm tháng qua đi, Trùng Đồng thần nhân của Thượng Cổ đã tái hiện?!" Sinh linh thuần huyết kia thay đổi sắc mặt.

"Là một tên Trùng Đồng vô cùng mạnh, ta thấy đôi mắt ấy có thể hủy

diệt vạn vật." Chàng trai ngồi trên tảng đá lớn khẽ nói.

Trên thực tế hắn vẫn là một thiếu niên được lửa thần nhấn chìm, chỉ có lờ mờ cảm nhận được chứ không thể nào nhìn thấy được hình dáng ấy, ngay cả mấy tên sinh linh thuần huyết dưới trướng của hắn cũng chưa hề nhìn thấy.

"Như thế mới phải chứ, hắn cũng là mục tiêu của ta, ta muốn hắn trở thành người hầu cho ta." Hắn tự nói.

Sinh linh thuần huyết đứng bên dưới tê cả da đầu, trong lòng không yên, vị đại nhân này làm việc vô cùng trắng trợn chẳng chút kiêng dè gì cả, đồng thời công nhận cũng có năng lực thế này.

"Đại nhân, giờ đi bắt hắn à?" Sinh linh thuần huyết hỏi.

"Khoan, hắn dùng Trùng Đồng để khống chế cổ bảo mở ra một đường hầm hư không, cứ thế mà biến mất." Chàng trai nhìn về phía xa nơi Đại Hoang, nói: "Ta đã biết bọn họ là ai."

Tuy rằng mới gia nhập Hoang Vực không lâu nhưng chỉ cần đi tìm hiểu một chút là có thể biết được tin tức hai thiếu niên Chí Tôn chuẩn bị quyết chiến với nhau, cho nên có thể suy đoán ra được thân phận của hai người họ.

"Đến lúc đó, ta cũng phải đi Hư Thần giới, xem trận chiến có tính then chốt này rồi bắt bọn họ luôn một thể!" Thiếu niên bên trong lửa thần hết sức tự phụ, hắn đứng dậy nhìn toàn bộ Đại Hoang mênh mông.

"Nguyệt Thiền tiên tử chắc chắn cũng sẽ hiện thân." Sinh linh thuần huyết nhắc nhở.

"Nàng chính là mục tiêu thứ nhất của ta!" Thanh âm của chàng trang ồm ồm, trong nháy mắt ngọn lửa bùng cháy đốt sạch đám mây trên trời cao, mặt đất bên dưới thì trở thành đỏ đậm, ép lên chín tầng trời.

Chiến trường Thiên Không nhất định sẽ chẳng yên ổn được, không chỉ là

một hồi đại quyết chiến!

Thủ phủ Thạch quốc, Võ Vương phủ.

Thạch Nghị đã trở về, trên người hắn có bảo vật, chính là pháp khí của thần nhân thời thượng cổ, không một ai giật mình cả, bởi vì hắn sở hữu Trùng Đồng, mười mấy năm qua cũng không biết phát hiện bao nhiêu bí tàng nữa.

"Nghị nhi đã trở về, trận chiến này tất thắng, không ai có thể ngăn cản!"

"Trận chiến này tất thắng, Nghị nhi chém chết địch thủ, quật khởi trong Đại Hoang, bước lên thần lộ vô thượng, diễn biến đại đạo, thần thoại mở ra!"

Đây chính là lời nói của đám thúc bá hắn, truyền khắp Hoàng Đô cứ như là từng luồng sấm sét vậy, ý nghĩa của chuyện này chính là thời gian diễn ra đại quyết chiên mà cả thế gian quan tâm bắt đầu đếm ngược.

Vốn cùng tộc với nhau nhưng lại có người nói ra những lời như thế, không khỏi có chút thái quá, khiến cho mọi người để ý.

Hoàng Đô Thạch Quốc hôm đó chẳng thể yên tĩnh, loại không yên và rung chuyển này bắt đầu lan truyền ra phương xa, lan tới nhiều khu vực trong Đại Hoang.

Thạch Hạo khai chiến với Trùng Đồng giả, ai mạnh ai yếu lập tức sẽ được công bố!

Cũng vào ngày hôm đó, trong Hoàng thành Thạch quốc truyền xuống một thánh chỉ đưa tới Võ Vương phủ, phong Thạch Nghị là Vô Song hầu!

Ý chỉ này truyền ra khiến cả quốc chấn động, sau đó ảnh hưởng tới những quốc xung quanh, tất cả mọi người đều giật mình bởi vì phong hào này vô cùng kinh khủng.

Trước khi quyết chiên, Thạch Hoàng còn phong hắn là Vô Song hầu,

đây chính là một trọng thưởng và tán thành sao?!

Trước đó, Thạch Hoàng cũng không có tỏ thái độ gì, đến thời khắc mấu chốt thì lại truyền ra thánh chỉ như vậy thì không khỏi khiến người khác suy nghĩ viển vông.

Đây cho thấy một khuynh hướng, hay là một thái độ? Cả thế gian đều bàn luận.

"Trước đó, phong Thạch Hạo là Thiên hầu, ở trước lại thêm một chữ 'Hoang', Hoang Thiên hầu, ba chữ này thì có hầu nào có thể so sánh được, chỉ có thể phong Vô Song hầu thì mới sánh được!"

"Không sai, Thạch Hoàng muốn hai người bằng nhau, không muốn một trên trọng một bên khinh, nên mới phong Vô Song hầu."

"Nếu Trùng Đồng giả có thể thắng thì Vô Song hầu này quá mạnh mẽ, tương lai không chỉ có tiếp nhận vị trí Thạch Hoàng mà còn thống ngự cả lãnh thổ mênh mông ngoài kia nữa."

Phong hào như thế đã tạo nên phong ba vô cùng lớn, khiến cho Hoàng Đô Thạch Quốc không thể yên ổn được, vô cùng nhốn nháo.

"Ha ha, Vô Song hầu, Nghị nhi thiên hạ vô song, ai dám cham trán, không người nào có thể sánh được!" Mấy người của Võ Vương phủ vô cùng kích động, đây là một sự tán thành.

"Trùng Đồng giả chính là trời sinh thần nhân, nhất định phải quật khởi, không ai có thể ngăn cản được bước chân của con, trận chiến này chắc chắn vô cùng huy hoàng, soi sáng hậu thế, ghi vào trong sử sách!" Thúc bá của Thạch Nghị ai nấy đều phấn chấn.

Trong phủ, Thạch Nghị đứng trước cửa sổ, trong tay hắn có một ý chỉ phong hắn làm Vô Song hầu, ở mặt sau còn một chữ: Nhân.

Đây là lời nhắc nhở sao? Khóe miệng hắn nở nụ cười nhạt ngòa, ánh mắt

sáng rực như là hai thanh thiên kiếm, đảo qua thánh chỉ, không chút tiếng động liền hóa thành bột mịn.

"Nghị nhi, con định ở trong phủ để tiến vào Hư Thần giới sao?" Cha của hắn xuất hiện.

"Không, con đi tới hồ Ma Linh, ở đây con không yên lòng, không muốn trong lúc quyết chiến lại xảy ra bất kỳ quấy rầy nào." Thạch Nghị xoay người nhìn cha của mình.

Sau một khắc, con mắt của hắn phát sáng, từ trong con ngươi bắn ra hai thanh chiến kích rồi va chạm với nhau trên không trung, búng phát ra phù văn vô tận sau đó hợp lại với nhau tạo thành một món pháp khí.

"Xoẹt!"

Hàng loạt ký hiệu xuất hiện lấp lánh thần quang, tạo nên một thông đạo thần thánh, đây là một món pháp khí cực kỳ thần bí, có thể qua lại trong hư không.

Sau một khắc, hắn biến mất tại chỗ, được món pháp khí kia mang hắn vào trong hư không.

"Dùng phù cốt nguyên thủy của Hư Không thú luyện thành pháp khí thần linh, quả nhiên kinh người." Trong phủ có người thán phục.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 370: Ngày Quyết Chiến

Hồ Ma Linh, một vùng cấm sâu trong Man Hoang, thần bí và khủng bố, nhiều năm trôi qua nhưng có rất ít sinh linh của những chủng tộc khác dám tiếp cận, nếu không chỉ có con đường diệt vong.

Hào quang thần thánh lóe lên, một pháp khí qua lại thời không mang theo một thiếu niên xuất hiện hạ xuống ở trong vùng núi này, hắn cất bước về phía trước.

Nơi này rất u tĩnh, không có thấy bất kỳ hung thú khổng lồ nào, phía trước có hai ngọn núi khổng lồ giống như là cánh cửa đứng sừng sững nơi đó, trong hai ngon núi đó có một tấm lưới lớn trắng bạc và lấp lánh.

Chu Võng Thánh môn!

Đây chính là cánh cửa của hồ Ma Linh, là một tấm mạng nhện thần to lớn, nghe đồn có thể bao phủ cả bầu trời, che khuất trời đất, cái gì cũng có thể bắt được.

Hiển nhiên đây cũng không phải là lần đầu tiên Thạch Nghị tới nơi này, vừa mới tới gần thì đã có ma chu xuất hiện, không cần chào hỏi gì mà nhiệt tình dẫn hắn vào bên trong.

Một hồ nước khổng lồ, linh khí bốc lên, đây chính là cảnh tượng ở phía sau cánh cửa đó.

Hồ lớn màu trắng bạc, tinh khí mịt mù, một vài con nhện đang bơi lội trên mặt hồ để hút lấy tinh hoa thần tính.

Đây chính là hồ Ma Linh, cả hồ nước đều do linh khí biến thành, tinh hoa hàm chưa vô tận, ở đây tu hành có thể khiến tốc độ tăng lên một đoạn

dài.

Ở trên bờ hồ, có một ít gạch đá đổ vỡ, đều là những cung điện đã bị sụp đổ, mơ hồ có thể thấy được cảnh tượng huy hoàng thời thượng cổ.

Tuy cung điện đã sụp đổ nhưng cũng chẳng hề thiếu sinh cơ, bên trên mỗi một bức tường đổ nát đều có một con nhện vô cùng đáng sợ đang nằm trên tấm lưới lớn, tinh lực cuồn cuộn.

Nghe đồn, vô tận năm tháng trước đây có Thần ở nơi này, khi thần ma rời đi thì thần điện cũng sụp đổ trở thành di tích.

Đương nhiên, nơi đây vẫn không tính là phế tích hoàn toàn, nơi sâu nhất còn có mấy cung điện đứng sừng sững nói đó, nguy nga tráng lệ, tỏa ra vầng sáng mông lung.

Đặc biệt một tòa trong số đó treo ở trên trời cao, trước sau không hề rơi xuống, tương truyền từ thời thần ma tranh bá tới giờ, mặc cho dòng sông thời gian xung kích thì nó cũng chưa từng rớt xuống.

Đây chính là Thiên cung trung ương của hồ Ma Linh, cũng là nơi trọng yếu nhất, người ngoài không thể tiến vào nửa bước bằng không giết không cần luận tội. Thận chí, ma chu thuần huyết nếu muốn lại gần cũng phải bẩm báo, nếu không sẽ có đại họa sát thân, đây là một vùng cấm kỵ.

Một con nhện lớn màu vàng xuất hiện ở Thiên cung trung ương, tạo thành một con đường óng ánh nối thẳng tới trước chân Thạch Nghị để cho hắn tiến tới, vô cùng trang nghiêm và thần thánh.

Xung quanh cung điện có từng khối thiên thạch trôi nổi, lúc này trời đã tối thì chúng bắt đầu phát sáng, giống như là những ngôi sao đang vờn quanh, có những ký hiệu lấp lóe.

Phía trên Thiên cung trung ương có một tấm lưới lớn gần như là trong suốt, nếu không phải là tu sĩ mạnh mẽ thì cơ bản không thể nhìn ra, nó nhỏ như sợi tóc, được xây từ những xích thần trật tự, bao phủ lấy cung điện

khổng lồ này.

"Nghị nhi, trận chiến kết thúc sẽ cùng ngươi ăn mừng, ngươi chính là người mạnh mẽ nhất trong người cùng thế hệ!" Nhện lớn màu vàng nói, vô cùng vui vẻ.

"Cảm ơn sư thúc khích lệ!" Thạch Nghị hành đại lễ cúi chào.

Nếu có người ở đây nhất định sẽ vô cùng chấn động, con nhện lớn màu vàng này có lai lịch vô cùng lớn, sống đã rất lâu rồi, hiện giờ lại trở thành sư thúc của Thạch Nghị.

"Ta rất chờ mong ngày mà ngươi trở thành chủ Hoang Vực, quân lâm thiên hạ, khí thôn sơn hà." Nhện lớn màu vàng nói, sau đó hắn xoay người nhìn về phía cuối của hồ Ma Linh, nói: "Truyền lệnh xuống, đưa thiệp mời cho tất cả Thái Cổ Thần Sơn, hai ngay sau, ta muốn mở yến tiệc, chúc mừng Nghị nhi đoạt được ngôi vị thiên hạ đệ nhất."

"Sư thúc, giờ còn quá sớn, chờ sau khi kết thúc trận đấu rồi chúc mừng cũng không vội." Thạch Nghị nói.

"Có nhiều nơi cách đây rất xa, tốt nhất vẫn nên đưa thiệp mời trước đệ bọn họ sắp xếp lên đường sớm." Nhện lớn màu vàng xoay người nhìn về phía Thạch Nghị, nói: "Nghị nhi, trân chiến này đối với ngươi chẳng có chút bất trắc gì cả, nhất định giết chết nó."

"Chuyện diễn ra ai có thể nói rõ ràng được, trong lòng con vô địch, con có loại niềm tin này, nhưng cũng không nên lơ là." Thạch Nghị ôn hòa nói.

Sau đó không lâu, các nơi bàn tán sôi nổi, bởi vì hồ Ma Linh đã đưa hàng loạt thiệp mời, ngay cả khu vực Thái Cổ Thần Sơn xa xôi nhất cũng đưa thiệp mời Tôn giả tới dự tiệc.

Đây chúng là rất tự tin, rất nhiều người sau khi nghe xong cũng chẳng biết nói điều gì.

"Thạch Hạo lấy gì để chiến, thân thể mạnh mẽ nhất của hắn bất quá cũng chỉ ngang với Trùng Đồng giả mà thôi, ngoài ra thì còn có cái gì nữa chứ?" Có người lấy lòng Thạch Nghị.

Từng người nêu lên từng ví dụ, nói chắc cú như đinh đóng cột, cho rằng Kim thân dịch đủ khiến cho Thạch Nghị trở nên hoàn mỹ, sau đó không còn một chút yếu điểm nào.

Dù sao, điểm yếu của Trùng Đồng giả chính là thân thể, hiện nay có thể dùng thân thể để tranh hùng với Thạch Hạo, nếu như tiến hành đối kháng ở phương diện khác thì không nghi ngờ gì nữa, Trùng Đồng giả hoàn toàn chiếm hết ưu thế.

"Trùng Đồng có thể mở ra thiên địa, sáng tạo vạn vật, loại thần uy như thế này không thể tưởng tượng được, Thạch Hạo lấy gì để đề phong?"

"Đặc biệt là Chí Tôn cốt, đối phương đã hoàn toàn mất đi, thì càng cách xa nhau cả trời vả vực, một người mất đi nguyên thủy chân cốt, một người lại được tái tạo thăng hoa, từ đó biến thân thể thành hoàn mỹ không chút tì vết."

Trận đối quyết này chưa có bắt đầu mà ngoại giới đã bắt đầu bàn luận sôi nổi, sau đó cuộc tranh luận trở nên kịch liệt, tất cả mọi người đều đang thảo luận đến tột cùng ai thắng ai thua.

Không thể nghi ngờ được, Thạch Nghị trời sinh đã chiếm hết ưu thế, đây là một sự thật không thể phủ nhận, hắn có những thứ mà Thạch Hạo không có, nhưng Thạch Hạo không có thì hắn lại có.

Rốt cuộc, ngày quyết chiến đã tới.

Thế giới hiện thực lập tức yên lặng, các tòa phủ đệ, rất nhiều đại giáo cùng với mấy đại Cổ Quốc lớn, sau mấy ngày náo động giờ trở nên yên tĩnh.

Những tiếng bàn luận đã biến mất, tất cả mọi người như là biến mất khỏi thế gian này vậy.

Bởi vì tất cả mọi người đều tiến vào Hư Thần giới!

Ngày hôm đó, Hư Thần giới người đông như mắc cửi, trước nay chưa từng có, các lối đi chật kín người, chư hùng từng nhóm chạy tới, xuất hiện trong vùng tịnh thổ.

"Đó chính là lão tộc trưởng của gia tộc Thác Bạt tộc đã ẩn lui, không ngờ ông ta cũng xuất hiện."

"Thế thì có gì kinh ngạc, ngươi xem kìa, bá chủ phía sau, chủ nhân chân chính của Thú sơn Tây Lăng cũng tới, đó chính là một lão Bạch Hổ khổng lồ đó!"

"Mắt nhìn của ngươi không rộng lớn gì cả, đó tính là cái gì, sinh linh thuần huyết tới không ít, một vài thái thượng giáo chủ cũng đích thân giáng lâm kìa."

...

Phóng tầm mắt nhìn, khắp nơi đen nghịt, người người nhốn nháo, sinh linh các loại đều có, hơn trăm ngàn chủng tộc đều xuất hiện, đây chính là một việc trọng đại hiếm thấy trong nhiều năm qua.

Mọi người đều trông ngóng, ngày hôm nay nhất định sẽ chấn động cả Hoang Vực, trận chiến này sẽ được ghi vào trong sử sách, bất luận như thế nào hai người này chính là tiêu điểm sáng chói nhất của ngày hôm nay.

"Đến rồi, Trùng Đồng giả xuất hiện rồi!" Mọi người kinh ngạc thốt lên, không tự chủ mà tách ra hai bên, nhường cho hắn một con đường.

Thạch Nghị thân thể cao ráo nhưng rất tráng kiện, long hành hổ bộ, mái tóc dày mặc cho tung bay, đôi trùng đồng sương mù mờ mịt cứ như là đang tràn ngập hỗn độn vậy.

Hắn từng bước tiến tới, giống như là thiên thần hạ giới, có một loại khí thế của quân lâm thiên hạ, tuy chỉ là một thiếu niên nhưng cũng đủ khiến cho

nhiều nhân vật già cả phải hãi hùng khiếp vía.

Nguy hiểm, cực kỳ nguy hiểm!

Đây chính là cảm giác của một vài cường giả, đặc biệt khi nhìn thấy đôi tròng mắt kia thì mọi người càng run sợ hơn, nơi đó tựa như có cảnh tượng nhật nguyệt tinh thần bị hủy diệt.

Ở bên cạnh hắn có một con nhện lớn màu vàng, ngoài ra còn có một đám sinh linh hình người, ai nấy đều tỏa ra khí thế khủng bố.

Nhân mã mạnh mẽ của hồ Ma Linh đã tới, tất cả đều biến thành hình người!

Ở cách đó không xa còn có một bà lão đang chống gậy, hướng mắt nhìn qua bên này.

"Tích Hoa bà bà của Bổ Thiên giáo, chẳng trách Hoang Vực sắp đại loạn, hồ Ma Linh cũng không quá lo lắng, giờ nhìn lại có khả năng bọn họ thông qua Thạch Nghị để dựa vào con đường này."

Có người khẽ nói, đã hiểu ra được một chút ẩn tình trong đó nên lộ vẻ nghiêm túc.

Thạch Nghị đã tới, một nhân vật chính đã xuất hiện, chờ Thạch Hạo giáng lâm, triển khai đại quyết chiến.

"A, người đến thật nhiều, giáo chủ và bá chủ của khắp nơi đều đến cả, thật là trăm năm khó gặp mà!"

Mọi người đều biết, đây chính là võ đài chiến cấp Thần, trận chiến này được mở ra sức ảnh hưởng vô cùng sâu!

Xa xa, tiếng rít gào rung trời, kim quang óng ánh, mười mấy con sư tử chín đầu xuất hiện, đứng sừng sững một phương nhìn về giữa trường.

Thần quang năm màu xẹt qua trời cao, mấy con Khổng Tước to lớn

giương cánh kích thiên xoay vòng trên không trung, hà huy thánh khiết chiếu xuống.

Một phương khác, Bạch Ngọc Long Tượng hí dài mang theo một ít khổ tu, tỏa trấn ở nơi đó, tỏa ra bảo huy.

Lại hường về nơi xa xa, Nhai Tí, Tỳ Hưu, Toan Nghê... đều hiện thân, từng con từng con đều lớn như núi, khí tức khủng bố, trong khí nháy mắt thì tinh quang bắn ra bốn phía, chấn động tâm hồn.

Đó cũng chưa tính là gì, theo thời gian trôi qua, sinh linh càng khủng bố xuất hiện nhiều hơn, từng chiếc chiến xa ầm ầm nổ vang, nghiền ép bầu trời, xuất hiện ở gần đó.

Đều là dùng hung thú khổng lồ hoặc dị cầm để kéo xe, cũng có thần phó đi theo, hào quang vạn trượng, khí tức ngập trời.

Tôn giả của Thái Cổ Thần Sơn cũng đã xuất hiện, từng người từng người một sánh vai cùng nhau trên những chiến xa, lần lượt xuất hiện, uy thế khủng bố khiến người khác run rẩy, thân thể run cầm cập.

Đến lúc này, khắp nơi trên trời dưới đất, đâu đâu cũng có sinh linh, vô cùng vô tận khó có thể tính toán được bao nhiêu người.

Những sinh linh thuần huyết xuất hiện, hơn nữa đều là những bá chủ, khiến cho quần hùng sợ hãi, run rẩy, cảnh tượng quả thật quá lớn.

Ánh lửa lấp lánh, một chiếc xe kéo hừng hực ánh lửa xuất hiện tỏa ra uy thế ngập trời, lượn lờ lửa thần Chu Tước, nơi đó có một người đàn ông trung niên ngồi xếp bằng, bên cạnh có một thiếu nữ áo đỏ đứng thẳng.

"Hỏa Hoàng mang cả công chúa cùng tới!"

Vừa dứt lời, một âm thanh ầm ầm từ nơi khác truyền tới, lửa thần màu vàng bao quanh lấy một chiếc xe bằng đá tiến vào trời cao, Thạch Hoàng tới, tự mình giáng lâm, muốn tận mắt nhìn thấy trận đại chiến này.

Tiếp theo, cổ thụ che trời, Hoàng giả của Mộc tộc cũng tới, bọn họ không phải là Nhân tộc, trong lúc đi cổ mộc ngang trời che kín cả bầu trời.

Sau đó, Hải tộc cũng xuất hiện, trong tay cầm Tam Xoa kích màu vàng, đạp trên sóng nước mịt mù, như đang đứng sừng sững trên biển lớn vậy.

"Hì hì... Thật là náo nhiệt mà, trận chiến này khiến ta rất chờ mong." Ma nữ xuất hiện, xinh đẹp không chút tỳ vết, cứ như là được chạm khắc từ dương chi ngọc vậy, thân hình thon gọn, dung nham khuynh thành.

Nếu nàng đã tới thì chắc chắn Nguyệt Thiền tiên tử cũng sẽ xuất hiện, hai nàng là đối thủ trời sinh, vẫn không ngừng tranh chấp với nhau.

Việc đã tới nước này, mọi người đều đang chờ đợi, Thạch Hạo đang ở nơi nào? Thân là một trong hai nhân vật chính nhưng lại chậm chạp không chịu hiện thân.

Thời gian trôi đi, mọi người đều xao động, từng tiếng bàn luận truyền tới, lẽ nào hắn sợ hãi không dám xuất hiện?

Giữa bầu trời xuất hiện một bậc thang, hào quang rực rỡ, Vực Sứ xuất hiện, mông lung và mơ hồ, hắn lạnh lùng nói: "Người kia vẫn chưa tới, không muốn quyết chiến hả?"

Hiển nhiên, hắn không cao hứng cho lắm, lời nói tràn đầy vẻ không vui.

Mọi người không nói gì, ngay cả Vực Sứ cũng đã xuất hiện vậy mà cái tên kia vẫn bình chân như vại, giữa bình tĩnh quá tốt, sẽ không thất hẹn đấy chứ?!

"Ầm!"

Đúng lúc này, phía sau thân hình của Vực Sứ phát ra tiếng nổ vang, một thông đạo óng ánh nổ tung, hào quang thần thánh và an lành truyền ra.

Ai cũng không thấy, vào lúc này thân thể của Vực Sư cứng đờ, một thứ

giống như là cánh tay chạm vào nơi mông của hắn, ý là... tránh ra!

Sau đó, hào quang hơi thu lại, một thiếu niên có cặp mắt trong trẻo đang bước trên thông đạo rực rỡ từ từ đi ra ngoài, tất cả mọi người đều bị đè ép, có chút há hốc miệng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 371: Mở Ra Chiến Trường Phủ Đầy Bụi

Mưa ánh sáng khiêu vũ đầy không trung cứ như là những cánh hoa đang bay lượn, thông đạo này vô cùng óng ánh thần thánh tràn ngập hào quang, Thạch Hạo bước nhanh ra ngoài.

Thân thể Vực Sứ cứng đờ, vừa rồi bị người khác thoáng sờ lên mông, chuyện này quả thật... không thể tưởng tượng nổi! Hắn có thân phận cỡ nào chứ? Lại bị người mạo phạm như thế, việc này khiến cho lông tóc dựng đứng.

Lối ra của thông đạo cách hắn quá gần, nếu như lúc nãy Thạch Hạo mà ôm lòng tàn nhẫn thì hậu quả khó mà lường được!

Trong lòng Vực Sứ sợ hãi, giờ nghĩ lại cũng có chút sợ, hắn chính là một tia ý chí của Hư Thần giới, chí cường cực kỳ thế nhưng lại có người có thể áp tới gần hắn.

Hắn cẩn thận suy nghĩ, có thể một trong những chúng thần đã xây dựng nên khu thế giới tinh thần trước kia vẫn còn sống, chưa hề bị chết, nghĩ tới vấn đề này cũng không đúng lắm, nếu như là thần thì có cần như thế không?

Gần đó rất nhiều sinh linh cứng đờ, tên nhóc này đúng là không hợp thói thường, xuất hiện chẳng đường đường chính chính gì cả, đột nhiên đi ra từ một thông đạo như thế!

Lưu chuyển mịt mờ, Thạch Hạo đi ra khỏi thông đạo, ánh mắt to sáng đảo nhìn xung quanh, lộ ra dáng vẻ tự kỷ, nói: "Giữa trời xuất hiện tiếng nổ, Thạch Hạo đại nhân lóe sáng đăng tràng!"

Mọi người không biết nói gì nữa, tên nhóc này cái gì cũng có thể làm được.

"Tên tiểu tặc này da mặt thật dày!" Sinh linh của hồ Ma Linh không vừa lòng, đứng nơi xa căm giận không thôi.

"Hắn tới đây bằng cách nào, sao có thể xây dựng một thông đạo trong Hư Thần giới chứ, xem ra cũng vô cùng kinh người." Có người nghi hoặc.

Nơi đây trở nên rối loạn, việc đăng tràng của Thạch Hạo rất khác thường khiến người khác vừa sợ và vừa khinh.

Hào quang thu lại, thông đạo kia biến mất, Vực Sứ sắc mặt vẫn rất khó coi không ngừng để ý tới nó, nói: "Sao ngươi không đi đường chính?!"

"Đường chính? Bản thân ta ngay thẳng, luôn luôn đi đường chính, chỉ là lần này mượn thông đạo hư không để tới đây mà thôi, bởi vì nơi đây bị biển người nhấn chìm ta không vào được, chỉ có thể làm cách này." Thạch Hạo đáp.

Trên mặt Vực Sứ chẳng chút biểu tình gì, hắn rất muốn hỏi cho ra lẽ, là ai đã đưa thiếu niên này vào đây nhưng trước mặt nhiều người như thế mà đi hỏi như vậy thì cũng không tốt lắm.

Xa xa, đám người Chí Cường giả như Hỏa Hoàng, Thạch Hoàng đều tập trung tâm thần cao độ, bọn họ nhìn chằm chằm vào thông đạo đã biến mất kia rất lâu, trong lòng không thể bình tĩnh được.

"Đệ đệ, rốt cuộc đệ cũng tới, ta chờ hơi bị lâu rồi đó, trận chiến này hay là bắt đầu đi." Thạch Nghị mở miệng, đứng ở nơi đó tay áo phất phơ, tóc đen tung bay, con mắt tỏa ra ánh sáng ma quái.

Trong lòng mọi người đều căng thẳng, ai cũng biết đại quyết chiến thật sự đã tới, nhiều người đứng lâu như vậy chính là chờ thời khắc này, xem thử ai mạnh ai yếu!

"Nghiệt xúc, hết lần này tới lần khác ngươi khiêu chiến với sự kiên trì của hồ Ma Linh ta, hôm nay hãy kết thúc tất cả, xem thử ngươi còn có thể ngông cuồng đến khi nào!" Xa xa, một con nhện lớn tràn đầy thù hận nói.

Đầu tiên, Thạch Hạo đánh giết một con Bích Ma Hắc Đồng Chu ở Hoàng Đô Thạch Quốc, sau đó ở Hư Thần giới hủy đi sơn môn, đập nát mấy tòa cung điện khiến cho bọn họ vô cùng tức giận.

Thạch Hạo thoáng nhìn, cơ bản chẳng thèm để ý, tràn đầy vẻ khinh bỉ xỉ nhục, ẩn ý là nếu như ngươi không phục thì cứ tới mà chiến một trận với ta, đây là xem thường một cách trắng trợn.

Loại ánh mắt này mang theo vẻ xỉ nhục, chẳng chút nể mặt gì. Ở trước mặt tất cả mọi người thờ ơ lạnh nhạt với lời nói của ma chu, khiến cho nó sắc mặt tái xanh, vô cùng túng túng.

"Lên!"

Vực Sứ quát to một tiếng, hắn dẫn theo Thạch Hạo và Thạch Nghị hướng lên bầu trời, sau đó bước vào một thông đạo màu vàng, ở hai bên thông đạo có hoa sen bay lượn, suối ngọt ào ào, vô cùng thần thánh.

Đại lộ màu vàng này dẫn tới thiên ngoại, thần bí và thiêng liêng, làm cho tất cả mọi người đều phải ngước nhìn, hiển nhiên thông đạo này thông về phía chiến trường Thiên Không.

"Xoẹt!"

Tiếng vang phá không truyền tới, rất nhiều người sử dụng bảo cụ bay lên trời, tất cả đều là những tu sĩ có thực lực hơn người trong các đại giáo.

Đây là một đại lộ màu vàng giống như dẫn tới Thần giới vậy, Thạch Hạo vô cùng hiếu kỳ đi theo bên cạnh Vực Sứ, trái nhìn phải ngắm, thỉnh thoảng còn chạy tới bên cạnh một đóa hoa sen ở bên cạnh đại lộ, việc này khiến cho Vực Sứ nheo mắt, hắn có chút nghi ngờ tên nhóc này tới đây là để quyết chiến? Sao lại chẳng có chút căng thẳng mà cứ vô tư hồn nhiên như vậy.

"Đệ đệ, đệ quả nhiên còn chưa lớn, vẫn là con nít." Thạch Nghị nhếch miệng cười.

Vực Sứ cũng không nói gì, hai huynh đệ bọn họ, một Hùng Hài Tử danh xứng với thực, một người có chút đáng sợ của kẻ từng trải, đều khác hẳn với người thường.

Đám người Thạch Hạo đạp lên đại lộ màu vàng tựu như leo lên chín tầng trời, tiến thẳng vào khu vực đầy thần bí, xung quanh sương mù bay lượn, gió mạnh vù vù.

Mà những người đi ở đằng sau không cách nào lên được đại lộ màu vàng này, bởi vì không phải chuẩn bị cho bọn họ, chỉ có thể dựa vào bảo cụ của chính mình để phi hành, nhưng càng hướng lên cao thì càng khó khăn, chịu một lực cản rất lớn.

"Cũng không phải ai cũng có tư cách xem chiến." Đối với việc này, Vực Sứ chỉ nhàn nhạt nói một câu như thế.

Sau đó, tối thiểu là một nửa phải từ bỏ, cơ bản không thể bay lên trên được nữa, trong thiên địa này có một loại uy thế khiến cho bọn họ thở không ra hơi.

Đây là một vùng đất thần bí, đại lộ màu vàng dẫn Thạch Hạo và Thạch Nghị ra ngoài bầu trời rồi xuất hiện trong một khu vực rất cổ xưa.

Ngoại trừ sương mù ra thì còn có những kiến trúc bị đổ nát trôi nổi trong hư không, to lớn và trang nghiêm, mặc dù đã đổ nát nhưng lại khiến cho người khác có cảm giác trang nghiêm.

"Đến rồi, nơi đó chính là một trong chiến trường Thiên Không!"

Mọi người giật mình, một chiến trường vô cùng to lớn lơ lửng ở trong hư không bên trên một đám mây, là nơi đủ cho hai người quyết chiến.

Có thể thấy được, toàn bộ chiến trường có màu vàng nhạt cứ như là được đúc từ thần kim vậy, đồng thời có khắc rất nhiều quy tắc trật tự rất rõ ràng, những khối đá lát nền có màu vàng trên võ đài kia trông vô cùng hùng vĩ.

"Chiến trường Thiên Không đã bị bụi phủ kín nhiều năm qua rốt cuộc lại mở ra, khiến người khác chờ mong mà, ta hi vọng ngày mà thiên kiêu các vực đụng nhau sẽ tới sớm một chút!"

Phương xa, trong sương mù có một chùm lửa thần nhảy lên, một thiếu niên vô cùng tự phụ dõi mắt nhìn về phía võ đài cấp Thần, trong con ngươi có ánh lửa màu đỏ đậm cứ như là có thể thiêu hủy cả bầu trời ngân hà!

Sau thân thể gã có vài sinh linh thuần huyết, mỗi một người đều rất mạnh mẽ, yên lặng đứng một bên.

"Chiến trường này không được rộng lắm, không có khổng lồ như trong sách cổ ghi chép gì cả." Một người khác, Ma nữ cũng khẽ nói, tròng mắt xinh đẹp và lẳng lơ tỏa ra ánh lửa kinh người.

Ở bên cạnh có một người đàn ông trung niên, siêu trần thoát tục, phiêu phiêu như là tiên nhân, nói: "Võ đài cấp Thần có to lớn hay không thì sẽ có quan hệ với cảnh giới giữa tu sĩ quyết đấu với nhau."

Bóng người lóe lên, Thạch Hạo và Thạch Nghị cùng lúc tiến vào chiến trường Thiên Không, hai người đứng đối diện với nhau rất xa, chỉ trong nháy mắt khu chiến trường phủ đầy bụi này tràn ngập sát khí.

Chiến trường màu vàng nhạt, những tảng đá, những rào chắn to lớn đều lấp lóe những ký hiệu hùng vĩ và cổ điển, phòng ngừa dư âm của cuộc chiến lan tỏa ra ngoài.

"Các ngươi nói ai sẽ thắng, kết thúc sẽ như thế nào đây?" Rất nhiều người đặt ra nghi vấn, mấy ngày qua vẫn luôn bàn luận, như thế nào thì lập tức sẽ có kết quả.

"Ta cảm thấy phần thắng của Trùng Đồng giả cao tới tám phần, dù sao thực lực mạnh mẽ, mọi mặt đều cân đối. Ngược lại, tuy Thạch Hạo rất kinh diễm nhưng lại mất đi Chí Tôn cốt."

Đây là tiếng nói từ đáy lòng của không ít người, mọi người cho rằng

Thạch Hạo khi sinh ra vốn đã kém cỏi, địa vị đã ở thế yếu rồi.

"Không hẳn, năm đó Thạch Hạo mất đi nguyên thủy chân cốt, thân thể khô kiệt đáng lẽ phải chết đi rồi thế nhưng hắn vẫn còn sống, và còn trở thành một thiếu niên Chí Tôn. Nếu hắn đã lập ra kỳ tích như vậy thì ta tin rằng lần này hắn có thể thể hiện ra sự kinh người hơn nữa, phần thắng không nhỏ." Tự nhiên cũng sẽ có người phản đối, xem trọng Thạch Hạo.

...

Mọi người bàn luận sôi nổi, cẩn thận phân tích, căn cứ vào những tình huống của từng người, cho rằng cơ hội chiến thắng của Thạch Nghị chiếm tới bảy tám phần, bởi vì hắn đúng là kinh diễm, trời sinh hoàn mỹ!

Giữa trường, hai bóng người như là hai chùm sáng, như là hai ngôi sao chổi xông về một phía, bùng phát ra hào quang chói mắt, tiếng vang như là lôi đình.

"Ầm!"

Cuộc quyết đầu này chẳng giống như bình thường mà cứ như là hai ngọn núi từ thái cổ va chạm vào nhau, khiến cho thiên địa nổ vang, gợn song xung kích, chấn động tâm hồn.

Đòn đánh này khói bốc cuồn cuộn, thần quang dâng trào, mênh mông như đại dương, thứ thần lực này quá khủng bố cứ như không phải là sức người vậy.

Sau chốc lát, nơi đó mới khôi phục là yên tĩnh, những lại ánh sáng biến mất, chỉ còn dư lại ha bóng người đang đứng đối diện nhau, mỗi người một phương.

"Đệ đệ, mới một tháng không gặp mà cơ thể đệ lại mạnh hơn rồi." Ánh mắt Thạch Nghị lóe sáng, có sức mạnh tịch diệt lóe lên.

"Ngươi dùng Kim thân dịch để ngâm thân thể." Thạch Hạo lộ sắc mặt

khác thường.

Sau lần va chạm vừa rồi, hai người rơi vào trạng thái yên lặng, thế nhưng rất nhiều người có thể nhìn ra được khí thế của bọn họ không ngừng leo thang, càng ngày càng khủng bố, quần áo Thạch Hạo phần phật giống như là một vị thần đang thức tỉnh!

Một bên khác, Thạch Nghị cũng như thế, lỗ chân lông mở ra, từng luồng thần hi dâng lên, cả người cứ như là một luồng lửa thần đang phun ra nuốt vào, hòa hợp với cửu thiên thập địa này, mượn trời đất để sáng tạo.

"Nghị nhi, tuyệt đối không nên giữ lại bất kỳ chiêu gì, nhanh chóng tru diệt hắn!" Xa xa, một con nhện lớn màu vàng lẩm bẩm.

Ở bên cạnh có vài tên Tôn giả, hiển nhiên có quan hệ tốt với hồ Ma Linh, có người nói: "Kim huynh, thiệp mời của huynh chúng ta đã nhận được, trận chiến này kết thúc chắc chắn sẽ đi dự tiệc, hơn nữa còn chúc mừng!"

"Đấy là một việc trọng đại, thiếu niên Thạch Nghị này nhất định sẽ quật khởi, xứng với danh hiệu Vô Song này." Một Tôn giả khác gật đầu nói.

"Ầm!"

Lòng bàn tay Thạch Nghị phát ra ánh tím, khói mờ bay lên, cứ như là tử khí đông lai mang theo một luồng khí thế đánh về phía trước, khủng bố ngập trời!

Thời khắc này, hắn thần uy lẫm liệt, khó có thể ngăn cản, không cần nói chiến trường Thiên hông, ngay cả mọi người ở bên ngoài cũng đều run rẩy, cảm giác được một luồng khí tức đáng sợ.

"Đây là bảo thuật gì, thật là lợi hại!"

"Vù" một tiếng, gần như trong lúc đó, nơi Thạch Hạo đứng dựng nên một luồng ánh đỏ, nó như là tắm rửa trong lửa, bùng phát ra thần lực như

sóng lớn không gì sánh được.

Nó giơ bàn tay phải lên nhấn về phía trước, lòng bàn tay đỏ đậm hiện lên một ký hiệu cổ điển, lấp lánh ánh lửa kinh người!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 372: Chu Tước Vs Kỳ Lân

Chiến trường Thiên Không xuất hiện những gợn sóng kịch liệt, hai thiếu niên đối chiến với nhau cứ như là ưng kích trời cao, như vượn nhổ núi lớn, nhanh và mạnh mẽ khiến người ta chấn động.

"Bùm!"

Thần quang bắn ra như trời xanh nổ tung!

Hai người giao phong kịch liệt, bọn họ đều nắm chặt thời cơ chiến đấu, chớp mắt đụng nhau, ra tay mạnh mẽ, khiến cho tâm thần người xem rung chuyển.

"Vù!"

Lòng bàn tay của Thạch Nghị lấp lánh ánh tím, sương mù lờ mờ như có một đám mây tím xuất hiện, làm cho cả chiến trường Thiên Không trở nên mơ hồ.

Hắn hành động nhanh như điện xẹt, mạnh mẽ như rồng, hai chân cách mặt đất cả thước nhanh chóng tiến tới, cánh tay phải chấn động, cả người được bao phủ vởi ánh tím, khí tức đáng sợ.

Thạch Hạo hét lên một tiếng, cũng dùng tốc độ cực nhanh vọt tới, ánh đỏ che kín thân thể, cánh tay lấp lánh, ký hiệu cổ điển trong lòng bàn tay phát sáng mạnh mẽ lấy cứng chọi cứng với đối phương, không chút tránh né.

Trong nháy mắt, mọi người tựa như nghe được tiếng rồng ngâm phượng hót vang vọng cả chín tầng trời, hai người chém giết kịch liệt với nhau, không ngừng va chạm không ngừng bùng nổ ra ánh sáng vô lượng.

Ở xung quanh bọn họ, trong hư không có từng ký hiệu cổ xưa lấp lánh in dấu trong thiên địa, cộng hưởng cùng bọn, đó là sự thể hiện của đại đạo.

Hai người quyết đấu đến kinh thiên động địa, lúc này chỉ là mới bắt đầu mà thôi nhưng cũng đủ thể hiện ra những đại thần thông đáng sợ rồi, gió mạnh cuồn cuộn, khí lành mãnh liệt.

Mọi người hoa cả mắt, vô cùng khiếp sợ, âm thầm suy đoán, đương đại có mấy người ở cảnh giới này có thể đỡ lấy một đòn của bọn họ, hiện tại không cần nhiều lời đây quả thật là hai thiếu niên Chí Tôn !

Con mắt của Thạch Nghị lạnh nhạt, hai chân đạp mạnh xuống mặt đất, đất rung núi chuyển, toàn bộ chiến trường đều rung lên, có thể nhìn thấy được phù văn vô tận từ dưới chân của hắn đang nhanh chóng tràn ra bên ngoài.

"Phù!"

Mọi người hít vào hơi lạnh, không cần nói chiến trường bình thường, cho dù là một ngọn núi kỳ dị ở thái cổ cũng phải đổ nát, thế nhưng chiến trường Thiên Không cũng chẳng có chuyện gì, chỉ có phù văn lấp lóe mà thôi.

"Sức mạnh của hắn thật mạnh, những tia điện kia có thể dẫm nát chiến trường này, chỉ là bị phù văn ngăn cản thôi."

Đúng lúc này, Thạch Hạo bay lên không, bởi vì nó cảm nhận được một nguồn sức mạnh từ mặt đất truyền tới, giống như là một cây búa lớn nện xuống.

Thạch Hạo tóc đen rối tung, con mắt càng lạnh hơn, trực tiếp vọt lên trời cao, cả người cứ như là một tia chớp vồ giết Thạch Hạo, tất cả đều là sát chiêu.

"Ầm!"

Va chạm lần này, cánh tay của hai người không ngừng run rẩy, chỉ trong nháy mắt mà giao kích tới trăm lần ngàn lần, vô cùng kịch liệt, gần như mọi người không theo kịp tốc độ của bọn họ.

Cuối cùng, bạo lôi kinh thế, hào quang màu tím cùng ánh đỏ đồng thời tỏa ra, nơi đây cứ như là hai hành tinh bị nổ tung, sóng lớn chập trùng, hai người bay ngược ra sau.

Sau đòn đánh này không phải tĩnh lặng như trước mà là mới bắt đầu, giao phong thật sự mở màn.

Thạch Nghị chân đạp hư không, mỗi lần đặt chân xuống đều phát ra tiếng vang nặng nề chẳng như đạp ở hư không gì cả mà là đang đạp trên chiếc trống thần, chấn cho hồn phách người khác gần như tan nát.

"Bộ pháp thật là đáng sợ, đây là thần thông gì đây?" Có người nghi vấn.

Thạch Nghị ép về trước, mỗi bước hạ xuống sức mạnh sẽ tăng lên một đoạn dài, đến cuối cùng, bước thứ tư bước ra làm cho hư không chấn động run rẩy.

Ngay cả Thạch Hạo cũng phải biến sắc, loại bảo thuật này rất đáng sợ, sức mạnh tăng lên vô hạn, dường như mỗi bước bước ra thì có thể khiến cho thiên địa nổ vang.

Nó không thể đứng yên chịu đựng chợt vung tay đánh về trước, một vệt ánh sáng màu đỏ bay ra từ lòng bàn tay chém thẳng về phía Thạch Nghị, kèm theo đó là tiếng chim hót vang lên.

Thạch Nghị gầm nhẹ, cánh tay của hắn phát ra ánh sáng tím, như là một con khủng long viễn cổ thức tỉnh, dùng bàn tay đỡ lấy, ầm một tiếng va chạm với ánh đỏ kia, bùng nổ ra một chùm ánh sáng chói mắt.

Cũng trong lúc đó, hắn bước ra bước thứ năm, trong thiên địa bùng nổ ra một luồng sát âm, như là trăn ngàn người cùng gầm thét, khiến cho tim mật người khác đều run lên.

Rõ ràng chỉ là bước chân mà thôi nhưng lại xảy ra chuyện kỳ dị như thế, làm cho mọi người kinh ngạc và sợ hãi.

"Ầm!"

Bước thứ sáu hạ xuống, cả vùng hư không phát ra những tiếng nổ đùng đùng, đồng thời khói tím tràn ngập nhấn chìm tất cả.

"Đây là Kỳ Lân bộ!" Có người kêu to, rốt cuộc cũng nhận ra loại thần thông này.

Mà lúc này Thạch Hạo chịu phải một áp lực vô cùng lớn, giống như đang đối mặt với hơn vạn ngọn núi khổng lồ ép xuống không kịp thở, cảm nhận được một loại uy thế mênh mông mạnh mẽ, vô biên vô tận.

"Giết!"

Kèm theo tiếng hét của Thạch Nghị, hắn bước ra bước thứ bảy, sát khí ngập trời, cứ như là ba ngàn ma tôn cùng hét, âm thanh động cả thiên địa.

Thế gian vạn vật như muốn bị tiêu diệt, toàn bộ như muốn bị đạp nát, kinh người đến đáng sợ!

Hàng loạt phù văn nơi chiến trường Thiên Không vọt lên hình thành nên một màn ánh sáng lớn bao phủ nơi đó lại, nếu không cả đám tu sĩ ở bên ngoài sẽ nổ tung.

Đây chính là Kỳ Lân bộ, không thể nào suy đoán ra được uy thế của nó, quả thật có thể phá hủy thiên địa, phá diệt tất cả kẻ thù.

Thạch Hạo cảm thấy nơi ngực khó chịu, bị một luồng sức mạnh to lớn đè ép, nó không ngừng kết ấn, thân thể lảo đảo lùi về sau, cuối cùng khóe miệng tràn ra một vệt máu.

"Cái gì, mạnh mẽ như Thạch Hạo cũng bị thương?" Xa xa, mọi người khiếp sợ.

Tất cả mọi người như lạc vào một cảnh giới kỳ lạ, đặc biệt là những sinh linh thuần huyết kia, quen biết Thạch Hạo nên biết nó đáng sợ tới mức nào, vậy mà lại bị thương dưới bộ pháp này.

"Đây là Hung thuật Thái cổ, là pháp môn Kỳ Lân chân chính, cũng không phải là do di chủng truyền xuống mà là thần thông của Kỳ Lân thuần huyết!" Có người kinh ngạc nói.

Nói chính xác ra là, Thạch Nghị đạt được pháp môn Kỳ Lân, hiện tại thể hiện ra một ít uy năng đã chấn động thiên địa, khiến tu sĩ tứ phương run sợ.

Pháp môn Kỳ Lân, đó là bảo thuật nghịch thiên cỡ nào, vậy mà lại bị người nắm giữ, không phải đã thất truyền từ lâu rồi sao?!

Rất nhanh, mọi người nghĩ tới việc Thạch Nghị chính là Trùng Đồng giả, đôi mắt có thể nhìn xuyên hư vô, nhìn thấu tất cả bản nguyên, hơn nửa là hắn nhờ cặp mắt này nên đã nhìn thấy vận may mà Kỳ Lân lưu lại.

"Không dúng, hẳn là pháp môn Kỳ Lân không đầy đủ, cũng không có hoàn mỹ." Xa xa, một vị Tôn giả mở miệng, trong khi chớp mắt tinh quang bắn ra bốn phía.

Khóe miệng Thạch Hạo chảy máu thế nhưng vẫn không có rút lui, ngược lại hét lớn, trong miệng phun ra một luồng ánh sáng đỏ đậm hóa thành một con chim thần bay thẳng về trước.

Nó không hề mất tinh thần, không buồn không vui, đánh mạnh về phía Thạch Nghị, bản thân tựa như hóa thành một ngọn lửa thần màu đỏ.

"Ầm Ầm!"

Chim thần mà Thạch Hạo phun ra từ trong miệng nhanh chóng quấn lấy bộ pháp của Thạch Nghị, mang theo vô tận lửa thần khiến cho Kỳ Lân bộ của hắn cứng lại khó mà phát huy ra toàn bộ uy thế.

Đồng thời, bản thân Thạch Hạo vô cùng mạnh mẽ, cứ như một con Chu

Tước vụt ngang trời, không gì không xuyên thủng.

"Đây chính là bảo thuật Chu Tước!" Rất nhiều người kêu to, kinh ngạc tới mức cằm suýt chút nữa rơi xuống đất, vừa mới xuất hiện pháp môn Kỳ Lân giờ lại hiện ra bảo thuật Chu Tước, chuyện này đúng là kinh người.

Toàn thân Thạch Hạo đỏ chót, khí tức khủng bố, thân thể như là ngọc đỏ tỏa ra bảo quang óng ánh, thế nhưng lại có một một loại ác liệt, một uy thế lôi đình, ánh lửa còn kèm theo cả tia điện, vô cùng đáng sợ.

"Ầm!"

Động tác của nó rất nhanh, đấm đá lung tung, bàn tay như cánh chim khấy động thiên phong, quả thật như phải đánh nát cả bầu trời kia!

Lần này, Thạch Nghị bay sang ngang, hắn đã bị cặp cánh màu đỏ kia bổ trúng cứ như là diều đứt dây, súyt chút nữa ngã nhào ra ngoài chiến trường Thiên Không.

Hắn dùng tay lau đi vết máu nơi khóe miệng, trên mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc, sau đó con mắt khôi phục là vẻ lạnh lùng, lần nữa bay lên không giết thẳng hướng Thạch Hạo.

"Bốn kích Chu Tước được hắn triển khai đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, hậu sinh khả úy mà. Thể chất của hắn mạnh mẽ cỡ nào?!" Phương xa, bên trên một chiếc xe kéo, lửa thần chập chờn, Hỏa Hoàng ngồi xếp bằng ở bên trong.

Ông chưa từng tu luyện bốn kích này thế nhưng trong sách cổ có ghi, thân thể không sánh ngang với Chu Tước thì không thể tu hành, nếu không bản thân sẽ tự hủy diệt. Điều này làm cho Hỏa Hoàng chấn động.

Hỏa Linh Nhi cúi xuống, nói nhỏ: "Phụ hoàng, hắn có thể thắng không vậy ạ?"

"Khó nói." Hỏa Hoàng lắc đầu.

"Gào..."

Một tiếng rít trầm trầm, sau lưng Thạch Nghị xuất hiện một con Kỳ Lân màu tím, thần võ và uy nghiêm, cứ như là một thiên thần phục sinh đứng sừng sững nơi đó, bễ nghễ tất cả kẻ địch trên thế gian này.

Đến giờ phút này thì không còn gì có thể ẩn giấu nữa, pháp môn Kỳ Lân chuẩn bị hiện ra trên đời này.

Cũng trong lúc đó, Thạch Hạo cũng chẳng kiêng dè gì nữa, hai tay giương ra, một đôi cánh màu đỏ vỗ mạnh, nó kêu lên một tiếng nhỏ, sau lưng một con Chu Tước màu đỏ xuất hiện.

Đỏ xinh đẹp, đỏ lấp lánh, con Chu Tước kia rất sống động, to lớn vô biên, bao phủ cả phía chân trời.

"Pháp tướng thiên địa!" Mọi người ngơ ngác tới thất thần.

Hai người chiến đấu ở cảnh giới này mà có thể vận chuyển ra đại thần thông kinh thế như vậy!

Thạch Nghị hợp nhất với Kỳ Lân, cao bằng núi lớn, lúc thì là hình người lúc thì là Kỳ Lân tím. Mà Thạch Hạo cũng kết hợp với Chu Tước, lúc là nam nhi mạnh mẽ lúc lại dùng thân Chu Tước giương cánh kích trời cao.

"Ầm!"

Một con Kỳ Lân tím cao bằng núi lớn, mang theo tử khí đông lai, mênh mông cuồn cuộn, thần dũng cực kỳ, vồ giết về con chim thần đỏ đậm kia.

Thạch Hạo kết hợp với Chu Tước, vận dụng bốn kích Thái cổ, toàn thân đỏ rực, duỗi người ra phảng phất như có một nguồn sức mạnh vô cùng vô tận, thần thể lượn lờ phù văn đón đánh về phía trước.

Đây là một hồi va chạm kinh thiên, Kỳ Lân gào thét, Chu Tước hí dài, chiến trường Thiên Không kịch liệt rung động, dường như muốn sụp đổ.

Mọi người ngơ ngác, chiến trường này được xây dựng bởi những vật liệu đặc thù, toàn bộ đều là màu vàng, phù văn thần bí nằm dày đặc, có thể bảo vệ tất cả.

Dù vậy, bên trên tảng đá kia xuất hiện những vết rạn nứt, kinh người đến cực điểm!

"Chuyện này... Dù là trong võ đài chiến cấp Thần, cảnh tượng như thế này cũng rất hiếm thấy!" Tích Hoa bà bà biến sắc, nhìn về cô gái vô cùng điềm tĩnh bên người kia.

Nguyệt Thiền tiên tử mắt ngọc mày ngài, mái tóc tung bay, toàn thân áo trắng hơn cả tuyết, nàng không nói tiếng nào, vô cùng bình tĩnh, điều này làm cho Tích Hoa bà bà không thể yên lòng.

"Ầm!"

Một tiếng va chạm kịch liệt vang lên, rào chắn của chiến trường Thiên Không bị va chạm nát bấy tới mười mấy cái, Vực Sứ sắc mặt liền thay đổi rồi tự mình tu bổ, nhanh chóng sửa chữa những lỗ hổng kia.

"Giết!"

Giữa bầu trời, Kỳ Lân màu tím và Chu Tước đỏ đậm lần nữa hóa về thân người, một cái thì khí tím cuồn cuộn, một cái thì đỏ đậm như thủy triều bắt đầu giao kích nhanh như chớp.

"Thật kịch liệt, thật khủng khiếp, không hổ là địa quyết chiến của hai thiếu niên Chí Tôn, diệu thuật này vừa ra quả là chấn động cả thế gian."

Mọi người to nhỏ, tranh đấu giữa hai người quá kịch liệt, hôn thiên ám địa nhật nguyệt ảm đảm, tứ phương quỷ khóc thần gào, quả thật như là đang tới cửu u địa phủ vậy.

"Các ngươi đoán xem, cứ tiếp tục chiến như thế thì ai thắng ai thua?"

"Ta cảm giác được Thạch Hạo mạnh mẽ hơn một chút, tựa hồ phần thắng sẽ cao hơn, các ngươi xem kìa, con Chu Tước kia quả thật có thể kích cửu thiên, chém rớt cửu u!"

Trận chiến này khiến mọi người hoa cả mắt, hãi hùng khiếp vía.

"Ầm!"

Thạch Hạo ung dung không vội, triển khai bốn kích Chu Tước thái cổ, cương mãnh và thô bạo, vận chuyển thể thuật tới cực hạn, đăng phong tạo cực!

"Phốc" một tiếng, Thạch Nghị lại phun ra một ngụm máu tươi, dưới công kích đầy bá đạo của đối phương, nhận lấy một đòn này khiến cho pháp tướng Kỳ Lân tím không ngừng run lên.

"Chẳng lẽ lại phân thắng bại rồi sao, Thạch Hạo muốn thắn rồi ư?" Có người kinh ngạc thốt lên.

"Chưa chắc, Thạch Nghị là ai, hắn chính là Trùng Đồng giả, hiện tại chỉ mới thể hiện ra thể thuật mà thôi, thần thông mạnh mẽ nhất còn chưa vận dụng, trận chiến này hắn tất thắng!"

"Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng cũng không thể không tán thành, Thạch Nghị có chín phần cơ hộ đại thắng, sự thật đầy phủ phàm sẽ được công bố."

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 373: Cuộc Chiến Giữa Hai Người Mang Họ Thạch

Bốn kích Chu Tước thái cổ quyết đấu với pháp môn Kỳ Lân, hai người chém giết tới mức hôn thiên ám địa, quỷ khóc thần gào, khắp nơi đều là sương mù mênh mông, hàng loạt bóng mờ ẩn hiển.

Đại chiến tới trình độ này đều xuất hiện các loại dị tượng, còn giống như là ma quỷ thoát ra từ địa ngục của thượng cổ.

Có thể nhìn thấy rõ ràng, những sinh linh kỳ lạ kia hiện lên quấn quanh hai người bọn họ, thỉnh thoảng còn nhào về đằng trước, nhiều lúc uy hiếp tới cả hai người.

Mọi người thấy thế thì ứa mồ hôi hột, như là nhớ ra chuyện gì đó, lông màu cau lại, run giọng nói: "Lẽ nào tin đồn là sự thật?"

"Trong võ đài chiến cấp Thần, những người chết đi đều là những anh kiệt mạnh mẽ nhất của các đời, được xưng là chiến hồn bất hủ, mặc dù bọn họ ngã xuống nhưng như trước vẫn còn oán khí và lòng không cam, nếu như có cuộc đại chiến ở cấp này diễn ra thì lần nữa sẽ hiện lên tham dự vào cuộc chiến này."

Khi mọi người nghe được tin đồn này thì liền trở nên hoảng loạn thì thầm với nhau, trong con ngươi tỏa ra ánh sáng nồng cháy, cẩn thận nhìn kỹ những bóng mờ kia, da đầu tê dại.

Trong quá khứ xa xôi ấy, ở một niên đại hoàn toàn khác, đến tột cùng là có bao nhiêu thiếu niên kiệt xuất tương tự như Thạch Nghị và Thạch Hạo đã chết trận ở nơi này?!

Không thể nghi ngờ gì nữa, nếu không có gì ngoài ý muốn thì một trong hai người Thạch Hạo và Thạch Nghị sẽ trở thành một thành viên với bọn họ.

Nghĩ đến khả năng này, mọi người đều hít vào hơi khí lạnh, anh linh thiên tư cỡ này chỉ cần vừa tưởng tượng là đã cảm thấy đáng sợ rồi, được xem như là tư chất không một ai trên đời này sánh bằng!

"Gào..." Một ác quỷ tóc tai bù xù đánh về phía Thạch Nghị, cả người toàn là vảy, khí tức mạnh mẽ đâm thẳng tới cốt tủy người khác.

"Ầm!"

Thạch Nghị hừ lạnh một tiếng, vừa chống đỡ Thạch Hạo vừa tung ra một cước đá thẳng lên trên cánh tay của ác quỷ, ánh sáng lóa mắt tuôn ra, cái bóng mờ kia tản đi cứ thế mà biến mất.

"Vật chất hữu hình?!" Mọi người thấy thế thì lông tóc đều dựng, chuyện này... quả thật là có thể quấy rối cuộc đại chiến, đây chính là anh linh của thượng cổ.

Cùng lúc đó, Thạch Hạo gặp rắc rối còn hơn đó nữa, một lần xuất hiên tới hai tên như vậy, trong đó một con là Thanh Loan, một con là rắn đỏ màu xanh thân chim lấp léo ánh sáng lạnh lẽo, cả hai một trước một sau đồng thời tấn công về hướng nó.

Việc này khiến nó hoài nghi, lẽ nào ngoài thế giới hiện thực nó từng giết chết loại sinh linh như thế này cho nên mới gặp phải cảnh tượng quỷ quái như thế này, tất cả đến là để tính sổ với nó?

Thạch Hạo cũng chẳng hề sợ đám sinh vật chẳng còn sức sống này, đây chỉ là những tên bại trận ở thượng cổ, do chết trận đã từ lâu nên pháp lực đều đã hóa thành tro tàn, khả năng phát huy cũng có hạn mà thôi.

"Ầm!"

Cả người nó tỏa ra ánh lửa Chu Tước, mang theo khí tức chí dương đánh về phía trước, ầm một tiếng, đốt cháy hai anh linh thượng cổ, khiến chúng hóa thành hai bó đuốc rồi hóa thành tro tàn.

"Keeng!"

Sau một khắc, lòng bàn tay Thạch Nghị phát ra ánh tím, hiện lên một ký hiệu cổ xưa có thần uy vô thượng vọt nhanh tới, bên trong bàn tay phù quang bốc hơi, lập tức xung quanh xuất hiện mấy chục con Kỳ Lân tím.

Đây là thế công tuyệt sát, được xương là pháp môn cấm kỵ trong Kỳ Lân thuật, tục truyền nếu là pháp môn hoàn hảo vô khuyết, do Kỳ Lân tổ triển khai thì đủ để nghiền nát thần ma thành từng mảnh nhỏ!

Thạch Hạo long hành hổ bộ nhanh chóng vọt tới, cơ bản không chọn cách tránh né, toàn thân lóng lánh phù văn đỏ thẫm, mạnh mẽ như một con Chu Tước hình người, hét dài một tiếng đồng thời tung ra một quyền.

Nó chưa từng phòng thủ, vận chuyển bốn kích Chu Tước thái cổ tới mức tận cùng, dùng sức đấu với Thạch Nghị, hai người vừa va chạm với nhau liền phát ra âm thanh leng keng tới kinh người.

"Keeng"

Hai bàn tay, một cái lấp lánh ánh tím óng ánh trong suốt, một cái đỏ tươi ướt át như máu, hai thứ va chạm mạnh vào nhau, thỉnh thoảng chiến trường Thiên Không này nổ vang, gần như muốn nổ tung.

"Thật là lợi hai."

Tất cả mọi người đều hít mạnh vào hơi lạnh, quyết đấu như thế quá mức khủng bố.

"Keeng", "Cheeng"...

Hai người va chạm cứ như là trống thần nổ vang, tựa như là âm thanh luyện binh của Thiên giới xuyên thẳng xuống đây, những chiến âm boong boong truyền vào xương cốt, thẩm thấu vào trong hồn phách của người khác.

Mọi người cảm thấy thần trí mê mụi, lên xuống theo thân hình đang

chiến đấu của hai người, thiếu niên Chí Tôn như thế thì một bộ tộc xuất hiện một người là đủ quá rồi!

Nhưng mà, khiến người khác không thể nào tin chính là, bọn họ là huynh đệ, đến từ cùng một gia tộc, kết quả lại phải quyết đấu sinh tử như vậy.

"Ầm!"

Thạch Nghị đầu dưới chân trên, từ trên trời cao lao mạnh xuống, xung quanh hắn là mấy chục con Kỳ Lân, hắn triển khai tuyệt sát bén nhọn nhất, khí tức cả người khủng bố tuyệt luân!

Đôi bàn tay kia tựa như một bánh xe sinh tử va về phía Thạch Hạo, ở cổ đại đây được xưng là bánh xe Kỳ Lân, bất luận là người nào bị đánh trúng thì cả hài cốt cũng chẳng còn.

Lần đầu tiên Thạch Hạo biến sắc, toàn thân đỏ ngòm nhanh chóng lướt sang ngang, né tránh đòn tuyệt sát này của đối phương.

Tuyệt sát Kỳ Lân xượt qua đánh thẳng xuống dưới chiến trường màu vàng kia, ầm một tiếng, đập nơi đó nứt toác lún thật sâu xuống dưới.

Mọi người ngơ ngác, chiến trường Thiên Không bị hủy? Sức chiến đấu của Trùng Đồng giả quả thật quá mạnh mẽ mà!

Đòn đánh này của Thạch Nghị đã thất bại, bánh xe Kỳ Lân đập thẳng lên tảng đá lớn màu vàng nhạt kia nhưng tảng đá đó vẫn không hề bị lún xuống, thân thể của hắn nhanh chóng dừng lại, một tay chống xuống mặt đất toàn bộ thân thể từ từ xoay ngược rồi hạ xuống và quét thật mạnh theo chiều ngang.

Ầm một tiếng, đá vụn bay tứ tung, hòn đá màu vàng đó nổ tung, mà thân thể hắn quét ngang cứ như là một cái roi nhanh chóng quật về phía Thạch Hạo.

Trong quá trình này, trước sau đều kèm theo mấy chục con Kỳ Lân,

tương đương với việc được lực Kỳ Lân bảo vệ bên mình, giúp cho hắn nắm giữ sức mạnh không gì sánh nổi.

Con mắt của Thạch Hạo tỏa ra ánh sáng lạnh, tinh khí thần tập trung cao độ, nhẹ nhàng nhảy lên một cái tiến nhập vào không trung, sau đó đột nhiên đạp mạnh xuống phía dưới, nhằm thẳng về phía thân thể Thạch Nghị.

Đòn đánh này có thể nói vô cùng cay độc, tránh mũi nhọn rồi nhắm thẳng bảy tấc của hắn mà đánh!

"Hô..."

Một cơn gió xuất hiện gào thét giữa trời cao, tảng đá màu vàng dưới mặt đất đã bị vỡ vụn trước kia bị cuốn bay lên trời cao, Thạch Nghị cứ như là một con quay đảo quanh nơi đó, sau đó vút thẳng lên trời cao đâm thẳng tới bàn chân của Thạch Hạo.

Đồng thời, vào lúc này hắn nhanh chóng thi triển thủ đoạn độc ác, Kỳ Lân bộ lại tán hiện, lần này liên tiếp đạp về trước, mỗi một bước đạp ra đều cộng hưởng cùng thiên địa.

"Bùm", "Bùm"...

Lần này hắn đạp ra tới tám bước, còn khủng bố hơn cả lần trước, vọt nhanh tới gần Thạch Hạo, khiến cho khí huyết của nó sôi trào, khóe miệng chảy máu.

Hơn nữa, hai tay của Thạch Nghị nâng một cái bánh xe thần, đó chính là bánh xe Kỳ Lân có thể tiêu diệt thần ma, lúc này lại xuất hiện trực tiếp đập tới trước.

Thạch Hạo đứng đối diện với hắn nên nhanh chóng thối lui, tránh loại tuyệt sát này.

Nhưng mà, tốc độ hai chân của Thạch Nghị rất nhanh, như là tiên giáng trần, tay áo bay phần phật, hai tay giống như nâng trời cao nắm lấy bánh xe

thần nhanh chóng đẩy mạnh lên, mạnh mẽ vô cùng.

"Bùm!"

Đột nhiên hắn ném ra một cái, bánh xe Kỳ Lân bay ra xém chút nữa đã đánh trúng ngay Thạch Hạo, hàng chục rào chắn bị bánh xe va chạm liền nổ tung, chiến trường Thiên Không bị hủy hoại không còn ra hình thù gì nữa.

Ngay khi tất cả mọi người cho rằng lần đối quyết đầy gay cấn này sẽ khép lại thì chợt sát cơ lại nổi nên.

Ánh mắt Thạch Hạo ngưng lại, vừa mới né qua bánh xe Kỳ Lân, hơi hơi hô hấp thì bàn tay của Thạch Nghị lại đánh tới, đồng thời người nghiêng về phía trước như là muốn chặt đứt phần eo của đối thủ.

Bỗng nhiên Thạch Hạo vung tay ra đập thẳng về phía đầu của Thạch Nghị.

Nhưng mà, một chân của Thạch Nghị đột ngột đá tới, thật sự rất nhanh, đùi phải đá ngược, tàn nhẫn và chuẩn xác, ác liệt và cương mãnh.

Trong những tiếng vù vù đó xuất hiện thêm mấy chục con Kỳ Lân, cái chân kia đá tới nhanh như tia chớp vậy.

"Ầm!"

Thạch Hạo dùng tốc độ nhanh nhất rút lui, mấy chục con Kỳ Lân xẹt qua, tuy không có đụng vào thân thể nó nhưng giống như là đuôi bọ cạp nhanh chóng đá thẳng tới bả vai của nó.

Một cước này ẩn chứa tinh khí một thân của Thạch Nghị, thần lực mênh mông cực kỳ, đây cũng là một đòn tuyệt sát, tàn nhẫn và chính xác, tương xứng với phong cách và tính cách hắn.

Cho dù là một tấm sắt thần mà bị đá trúng cũng phải biến dạng, thậm chí là đứt gãy, bởi vì một cước này sức mạnh quá lớn.

Thạch Hạo bay ngang, trong miệng phun ra ngụm máu tươi, âm thầm thở dài, lần này quá bất cẩn, đúng là một địch thủ trước nay chưa từng gặp, rất mạnh mẽ đồng thời thủ đoạn cũng rất tàn nhẫn, kinh nghiệm phong phú.

Bả vai nó đau nhức, lúc này đã đỏ ửng lên, khớp xương truyền tới tiếng vang, ánh sáng phù văn bùng lên.

"Tiêu rồi, bả vai của Thạch Hạo bị đá gãy rồi!"

Mọi người kinh ngạc thốt lên, ai nấy cũng đều trợn tròn mắt, trận chiến này muốn kết thúc rồi sao?

Ngay cả các Tôn giả ngồi trong những chiến xa cũng đều đứng thẳng lên, ánh mắt lóe sáng, nhìn chằm chằm chiến trường Thiên Không, tất cả đều thay đổi sắc mặt.

"Thạch Nghị quả nhiên lợi hại!" Tích Hoa bà bà cười híp cả mắt, đứng bên cạnh Nguyệt Thiền tiên tử không ngừng lộ vẻ khen ngợi.

"Không hổ là Vô Song hầu, thiên hạ đệ nhất!" Mấy người đứng bên cạnh con nhện lớn màu vàng than thở, không ngừng gật gù.

"Phụ hoàng, hắn... muốn thua rồi à, có biện pháp nào cứu không vậy ạ?" Ngọn lửa bốc cháy hừng hực, Hỏa Linh Nhi đứng trên chiến xa lộ kẻ kinh sợ, cầu cứu Hỏa Hoàng.

Thời khắc này, toàn bộ ánh mắt của sinh linh trong thiên địa đều nhìn theo, rất nhiều người cảm thấy trận chiến này hơn phân nửa là muốn kết thúc rồi, tiếng vang nơi khớp xương quá to, một tay bị gãy còn có thể chiến đấu ư?

"Đệ đệ, đệ phải cẩn thận nha." Thạch Nghị mở miệng, mang theo vẻ châm biếm đả kích đối phương.

Trong khi nói chuyện, hắn hóa thành một vệt chớp màu tím, vừa mới chiếm được ưu thế đương nhiên phải duy trì tiên cơ, nhân cơ hội này giết

chết đối phương.

"Bùm" một tiếng, uy thế của Thạch Nghị càng tăng lên, thần uy ngập trời giết thẳng tới, bàn tay như là cối xay đập về phía đối thủ.

Hào quang trong con ngươi Thạch Hạo chói lọi, vẫn chưa tránh lui ngược lại tiến tới đón lấy, toàn thân thiêu đốt, ánh lửa Chu Tước hừng hực bốc lên giống như muốn thiêu đốt cả chín tầng trời!

"Hắn điên rồi sao, muốn thí một tay để lưỡng bại câu thương với kẻ địch?" Rất nhiều người kinh ngạc thốt lên.

Cánh tay bị đánh trúng trước kia của Thạch Hạo mềm mại cứ như là bông gòn đón lấy, còn cánh tay khác thì đánh thẳng về phía đầu lâu của Thạch Nghị.

"Ồ, không đúng!" Sau một khắc, tất cả mọi người đều trợn mắt.

Thạch Nghị cũng sợ hãi, cảm giác cực kỳ nguy hiểm hiện ra, chắc chắn có điều gì đó không đúng.

Tiếng vang nơi khớp xương điếc tai, cánh tay mềm nhũn kia của Thạch Hạo đột nhiên kéo thẳng ra, lập tức khôi phục lại sinh cơ đầy mạnh mẽ như trước kia, nện thẳng về vị trí cổ của địch thủ.

"Hồi nãy cũng không phải bị Thạch Nghị đánh gãy một tay, chỉ là vào thời điểm quan trọng đã né tránh được, thân thể thật mạnh, vậy mà chẳng hề gì!" Hỏa Hoàng tở dài.

Mãi tới khi nó tung ra chiêu đó thì mọi người mới bừng tỉnh, sau đó khiếp sợ không gì sánh nổi, thân thể này đáng sợ đến mức nào đây, nhận lấy đòn đánh như thế mà chẳng hề hấn gì.

"Ầm!"

Sau một khắc, Thạch Hạo bùng phát hóa thành một con Chu Tước hình

người, nơi đó đánh thật mạnh, chiến lấy tiên cơ phát động cơn giận lôi đình.

"Ầm!"

Nó một quyền đánh thẳng về mi tâm của Thạch Nghị, kết quả là bị hai cánh tay giao nhau của Thạch Nghị ngăn cản, tiếp theo nó xoay người, không ngừng dùng chân đá tới.

Đây giống như là một biển ảo ảnh đỏ đậm như máu, bàn chân như là lưỡi đao, Thạch Hạo nhanh như tia chớp lướt lên đỉnh đầu Thạch Nghị, liên tục xuất cước.

"Ầm!"

Cuối cùng, Thạch Nghị bay ngược sang ngang, nơi ngực dính phải một cước miệng ho đầy máu, rõ ràng nơi đó bị lõm xuống, xương cốt đã gãy nát.

"Tiếp tục!"

Tinh khí cả người Thạch Hạo sôi trào, ánh đỏ như lửa, lại tiếp tục lao xuống.

"Trời ạ, cái tên nhóc này quá lợi hại đi mà, vừa mới sơ sẩy chút xíu là nhận ngay thiệt thòi, giờ nó càng điên cuồng hơn, Thạch Nghị cũng đã bị thương!"

"Cuộc chiến đã nghịch chuyển, tên Thạch Nghị này tiêu rồi!"

Trong khi mọi người kinh ngạc thốt lên thì chiến cuộc lại xuất hiện biến hóa, Thạch Hạo vận chuyển bốn kích Chu Tước thái cổ tới cảnh giới xuất thần nhập hóa, một con Chu Tước chân chính xuất hiện cũng chưa chắc đã mạnh mẽ như nó!

Nó liên tục xuất thủ, ánh lửa ngập trời, cánh tay đỏ đậm như ngọc không ngừng va chạm với Thạch Nghị, bịch một tiếng, Thạch Nghị lần nữa bị đánh trúng, tiếng vang vang lên giòn giã.

Bả vai Thạch Nghị trúng đòn, lần nữa bị đánh bật ra sau, trong miệng ho ra đầy máu.

Nhện lớn màu vàng sắc mặt trở nên cứng đờ, vẻ mặt sinh linh của hồ Ma Linh đều đen xì, tất cả mọi người đều u ám, mới vừa rồi còn thảo luận rất sôi nổi, ho rằng kết cục đã định thế nhưng tình thế hiện tại lại chuyển đổi.

"Tên nhóc này thật mạnh mà!" Tích Hoa bà bà cũng biến sắc, nói nhỏ một câu như thế.

Thạch Hạo đạp bước trong hư không giống như Bát Bộ Cản Thiền, nhanh chóng tiến tới, lăng không đá ra một cước, cứ như Chu Tước thái cổ đánh thẳng về phía ngôi sao lớn trong vũ trụ!

"Mở!"

Thạch Nghị gầm lên một tiếng, mắt phải bắn ra một luồng sáng đen, lúc này toàn bộ chiến trường Thiên Không đều run rẩy, thiên địa nổ vang, bầu trời dường như muốn nổ tung.

"Thật là khủng khiếp!" Tất cả mọi người đều khiếp sợ trợn tròn mắt, khó mà tin nổi nhìn về phía trước.

Đại chiến đến phút này, cuối cùng Trùng Đồng giả cũng vận dụng tới thần thông cấm kỵ của hắn, đây chính là sức mạnh bản năng mà trời cao ban tặng cho hắn, ở thời thượng cổ được xưng là vô địch.

Thạch Hạo có thể đỡ được không? Tất cả mọi người đều nín thở.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 374: Uy Lực Của Trùng Đồng

Ánh đen sáng rực, luồng sáng đen này cứ như là lửa U Minh đến từ địa ngục vậy, bên trong vẻ uy phong còn mang theo cả khí thế hủy diệt, hư không bị thiêu đốt tới mức vặn vẹo, gần như sụp đổ.

Việc này khiến người khác sợ hãi, sức mạnh này khủng bố tới cỡ nào!

Con mắt của một người bắn ra ánh lửa, đây là chuyện đáng sợ như thế nào? Mọi người đứng ở bên ngoài, không phải cảm thấy nóng nực mà là lạnh toác cả người.

Rốt cuộc Trùng Đồng giả cũng sử dụng đến thần uy thiên phú của hắn, quả nhiên đáng sợ.

Thạch Hạo thân thể lướt sang ngang, vốn là thừa dịp chiếm được tiên cơ nên muốn đuổi theo đánh trọng thương vị tiểu ca ca này, nhưng biến cố lại xảy ra khiến cho nó xém chút nữa là mất mạng.

Ánh đen thật sự rất đáng sợ, sau khi bay ra ngoài bắn trúng rào chắn màu vàng nơi phương xa, tảng đá này còn cứng rắn hơn cả bảo cụ nhưng giờ lại trở thành tro tàn.

"Kinh khủng mà!"

Đây chính là nội dung xuất hiện trong lòng tất cả mọi người, ánh đen này có thể thiêu rụi tất cả, ngay cả chiến trường Thiên Không cũng không ngăn nổi, một lượng lớn rào chắn đều bị hủy.

Lần này, hai người phân thành hai nơi đứng đối diện nhau, rốt cuộc cũng tĩnh lặng, tạm thời giảm nhịp điệu của cuộc chiến lại.

Nhưng bầu không khí lại càng thêm căng thẳng hơn, hai thiếu niên này đều vô cùng kinh diễm, xưa nay hiếm thấy, xứng đáng tới cái tên Hoang Vực kiệt xuất, có mấy ai có thể sánh vai?

Nơi đây tĩnh lặng một hồi, những người đang giật mình và bàn luận cũng yên lặng theo, lẳng lặng mà nhìn, mọi người đều biết bão táp đang nổi lên, nếu như cuộc chiến lại diễn ra thì sẽ càng thêm kịch liệt!

Mắt phải của Thạch Nghị thu lại ánh đen, trở lại vẻ mông lung tựa như có một đoàn sương mù như tràn ngập hỗn độn, nhìn không rõ được. Mà mắt trái của hắn lại bắt đầu phát sáng khiến tim người khác đập thình thịch.

Con mắt kia hóa thành màu bạc, một luồng hào quang trắng noãn chảy xuôi như mà nước chảy cuồn cuộn, trong nháu mắt bao phủ lại chính mình rồi toàn thân hắn trở nên sáng trong, tỏa ra hào quang.

Cùng lúc đó, một luồng hơi thở của sự sống mạnh mẽ tỏa ra cứ như là thời đại của vạn vật giờ mới bắt đầu, toàn bộ đều vui vẻ phồn thịnh, bắt đầu sáng tạo lấy vạn vật.

Đúng vào lúc này, mọi người phát hiện một sự thật kinh người, bả bai vốn đã bị thương nặng của Thạch Nghị bắt đầu tỏa ra hào quang hừng hực, phù văn dày đặc, hấp thu tinh khí sinh mệnh này.

Cũng trong lúc đó, nơi ngực của hắn vang lên những tiếng cót két, xương cốt bắt đầu tái tạo!

"Cái gì, quá nghịch thiên mà, thương thế đã khôi phục, không ngờ lại có thần năng cỡ này, chấn động cổ kim mà!"

Lúc này có người lên tiếng, cảnh tượng vừa nhìn thấy không thể nào tưởng tượng nổi, sức mạnh của Trùng Đồng quá kỳ lạ và mạnh mẽ, không ngờ lại chữ trị được thương thế.

Nghĩ kỹ hơn, mỗi người đều sợ hãi, đây chẳng phải mang ý nghĩa, Thạch Nghị có thân thể trường sinh sao? Nếu quyết đấu thì ai có thể tranh tài, trời

sinh bất bại!

Thạch Hạo không chuyển động, chưa từng thừa cơ hội mà tiến hành đánh giết mà chỉ lẳng lặng nhìn, đánh giá Thạch Nghị, cảm nhận sức mạnh Trùng Đồng kia.

Trên thực tế, nó biết, với tích cách của Thạch Nghị, hơn phân nửa đang chờ nó tới quấy rầy.

Cứ như thế, nơi đây trở nên tĩnh lặng, chỉ có một chùm hào quang mông lung và trắng noãn chảy xuôi bao vây nơi đó lại, xương cốt của Thạch Nghị phát ra những âm thanh răng rắc, hiển nhiên thương thế đã khỏi hẳn không chút tổn hại nào.

Kết quả thế này, không cần nói là người bên ngoài, chính là những Tôn giả kia cũng thay đổi sắc mặt, trong lòng khiếp sợ.

"Hay, hay, giỏi, Nghị nhi trời sinh bất bại, lúc nữa tái chiến thì giết chết tên tiểu nghiệt súc kia!" Kim Chu nói, người của hồ Ma Linh hoàn toàn yên tâm.

Một bên khác, Tích Hoa bà bà cũng thán phục sau đó thì vô cùng lo lắng, sức mạnh của Trùng Đồng quá thần bí, quả không thể tưởng tượng được, người như vậy có thể áp chế được sao? Bà không khỏi liếc nhìn thiếu nữ hoàn mỹ ở bên cạnh.

Vẻ mặt của Nguyệt Thiền tiên tử vô cùng điềm tĩnh, tiên nhan trắng loáng như ngọc lộ vẻ kinh ngạc, cũng có chút vẻ hứng thú không tên, nhưng nói tóm lại vẫn vô cùng bình tĩnh, nàng giống như là ngọc thụ đối tuyết, thanh tân mà xuất trần.

"Được rồi, đệ đệ, đệ còn chờ gì nữa, không biết chớp lấy thời cơ mà phản công à, tới đây đánh một trận nào." Thạch Nghị vô cùng bình tĩnh.

Mặc dù lúc nãy đã chịu thiệt, thân thể bị trọng thương nhưng hắn vẫn như trước phong thái hơn người, rất là tự tin, khiến cho người khác cảm thấy

hắn vô cùng thong dong không sợ hãi, như là tất cả mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay mình.

Theo lời nói phát ra, cả người hắn đều dựng lên một mảnh ánh sáng, ký hiệu cổ xưa hiện lên hòa ca cùng trời đất, như là được thiên thần chúc phúc gia trì thêm một tầng ánh sáng.

Thời khắc này, khí tức của hắn trở nên khủng bố, càng ngày càng mạnh hơn khiến người khác trở nên run rẩy!

"Ta cũng phải cần ngươi dạy à?" Thạch Hạo cũng chẳng hề yếu thế, ngữ khí vô cùng cứng rắn, đồng thời hóa giải khí thế này của đối phương, nói: "Ngươi cũng bị ta kích thương mà thôi!"

Lời nói ngắn gọn nhưng lại rất mạnh mẽ, đánh tan nhịp đập nào đó trong thiên địa, hùng hổ dọa người.

"Đệ đệ tốt của ta, đệ quá tự phụ đó nhen. Nếu như ta cho đệ biết, hồi nãy ta không dùng sức mạnh Trùng Đồng giống như là đang nhắm mắt chiến đấu với đệ, vậy đệ có tin không?" Thạch Nghị bình thản nói.

Câu này vừa ra, bốn phía chấn động, tất cả mọi người đều cực kỳ kinh hãi, giật mình tới mức há hốc miệng, hắn đang nhắm mắt chiến đấu ư?

Thời khắc này, bất luận là tu sĩ tầm thường hay là nhân vật có cấp độ giáo chủ thì trong lòng liền nổi lên sóng gió chập trùng, một loại chấn động không tên, cảm giác giống như hắn đang nói đùa vậy.

Thạch Hạo cười cười, nói: "Vậy ngươi cứ mở mắt ra là được rồi, nhìn thử vì sao mình lại đại bại."

Tuy lời nói là thế nhưng nó biết đối phương ý chỉ thứ gì, bởi vì nó cũng đạt được một con mắt thần nhân, cũng đã hiểu rõ được một ít uy năng.

"Đệ đệ, hãy xuất thủ toàn lực, sử dụng toàn bộ thần thông đi, đây chính là cơ hội duy nhất của đệ đó." Nói tới đây, ánh mắt Thạch Nghị lưu chuyển

bùng nổ ra hai luồng ánh lửa.

Sau một khắc, đôi mắt của hắn giống như là một mặt trời nhỏ sáng rực khiến người khác phải run rẩy kinh ngạc, tựa như đang thiêu đốt vậy, nếu nhìn kỹ thì chùm sáng đó được tạo thành từ những phù văn.

"Chiến!" Thạch Hạo chỉ nói một chữ, tinh khí cả người cuồn cuộn, từ trong Thiên linh cái lóe lên một trụ ánh sáng kích thẳng chín tầng trời!

Trận chiến này, nhất định phải được ghi vào trong sổ sách, hai người cùng xông về một phía, khí thế tăng nhiều hơn cả vừa nãy, càng lúc càng mạnh, như là hai con chân long hình người gặp nhau trên không trung.

"Ầm!"

Lần này, vừa mới tiếp xúc thì hai người đã văng ngược trở lại, bởi vì thần lực vận dụng quá mạnh mẽ, thế như vẻ cành khô, cả hai đều bị chấn cho khóe miệng cháy máu, không ngừng rút lui.

"Cheng!"

Hai mắt Thạch Nghị phát sáng, thanh âm boong boong vang lên, con ngươi như là mặt trời chói mắt hừng hực màu vàng, chiếu thẳng vào mắt khiến người khác không ngừng ứa nước mắt, khó có thể nhìn thẳng vào được.

"Cuộc săn giết bắt đầu!" Thạch Nghị khẽ nói, khóe miệng lộ nụ cười lạnh làm người lạnh lẽo tâm gan.

Vẻ mặt này, ngữ khí này, cho dù nhìn thế nào đi nữa thì đều tràn ngập tính nguy hiểm, tất cả mọi người đều giật mình trong lòng, Trùng Đồng giả muốn phát uy rồi.

Thạch Hạo trong lòng rùng mình nhưng cũng chẳng hề e ngại.

"Giết!"

Chỉ trong nháy mắt, hai người lại xông vào nhau, đại chiến lại tiếp tục.

Ngoài ý muốn chính là, con mắt của Thạch Nghị vẫn chưa có thể hiện ra sức mạnh nghịch thiên, chỉ là sáng chói rực rỡ, như là một mặt trời nhỏ ép người mà thôi.

Thạch Hạo đứng giữa trường nên rõ ràng cảm nhận được, một luồng khí tức quái dị bao phủ toàn thân, nó như không thể nào trốn tránh được, bị ánh mắt của đối phương bao trùm.

"Ầm!"

Thạch Hạo mở rộng thân thể, khớp xương hoạt động, toàn thân như là rồng ngâm hổ gầm!

Trong bàn tay phải của nó xuất hiện một dấu ấn màu tím, năm ngón tay lượn lờ tia điện, mà lòng bàn tay lại có mười ngôi sao đang chuyển động, đây là một cảnh tượng vô cùng kỳ lạ.

"Đó là cái gì?" Tất cả mọi người đều kinh hãi, nhưng cũng chỉ suy nghĩ được tới đây mà thôi, bởi vì tốc độ của Thạch Hạo rất nhanh chuẩn bị ra tay đến tới.

Bàn tay kia nhong chóng phóng lớn, mười ngôi sao trong lòng bàn tay chuyển động, ầm ầm rung động, những tia điện đan dệt lẫn nhau, tựa như đang diễn hóa thành một thế giới.

"Ầm!"

Thạch Hạo xoay bàn tay đánh thẳng về Thạch Nghị, đây chính là diễn biến của bảo thuật Toan Nghê, sét hình cầu hóa thành ngôi sao, sấm chớp hóa thành điện quang ánh tím xuất hiện trong lòng bàn tay, đó là sự phóng thích áo nghĩa vô tận.

Bảo thuật Toan Nghê tuy chỉ đoạt được từ di chủng thái cổ, thế nhưng trải qua việc suy diễn như thế, cô đọng vạn ngàn biến hóa vào trong đòn

đánh này cho nên cũng vô cùng khủng bố!

"Xoet!"

Một vệt kim quang ngang trời, Thạch Nghị lướt sang bên, áo không dính chút bụi như là một vị tiên nhỏ, vô cùng nhanh.

Bùm một tiếng, tảng đá đổ nát, lan can bẻ gẫy, chiến trường Thiên Không suýt chút nữa là bị Thạch Hạo đánh sập, hủy diệt đi một phần rất lớn. Mười ngôi sao trong lòng bàn tay nó đều nổ tung, hóa thành sấm chớp như là đại dương, hủy diệt tảng đá màu vàng kia.

Vực Sứ sắc mặt âm trầm, tình huống như thế này rất hiếm thấy, hai thiếu niên này quá mức đáng sợ, liên tục hủy hoại chiến trường, hắn ta trầm mặt nhanh chóng tu sửa lại.

"Đệ đệ, đệ yếu quá, tốc độ cũng quá chậm đi." Thạch Nghị nhẹ nhàng nói.

Phương xa, mọi người kinh ngạc đến ngây người đã từ lâu, một đòn của Thạch Hạo cũng quá nhanh, nhưng mà ứng biến của Thạch Nghị càng nhanh hơn, hơn nữa lôi điện vạn trượng của Thế giới trong lòng bàn tay cũng không thể nào đánh trúng lên thân hắn, né tránh một cách nhẹ nhàng.

Thạch Hạo biết, không phải nó chậm mà Trùng Đồng của Thạch Nghị đã phát uy, có thể phân giải tất cả các động tác, tốc độ nhanh như chớp thì trong mắt hắn cũng chậm như là ốc sên mà thôi.

Thạch Hạo cười lạnh, nói: "Ít nói thì hơn, không phải do con mắt dị dạng của ngươi có thể nhìn chậm các vật thể sao, đây là bệnh, cần trị!"

Câu này vừa ra, một đám nơi phương xa hóa đá, nói: "Tên nhóc này cái gì cũng dám nói, lá gan quả nhiên không nhỏ, tưởng tượng cũng phong phú đấy chứ."

"Hi hi..." Ma nữ nở nụ cười, xem chiến từ đầu cho tới hiện tại nàng vẫn

không ngừng suy nghĩ, lúc này thì nở nụ cười khuynh thành, mắt to híp lại thành hình trăng lưỡi liềm, da thịt trắng mịn như tuyết lấp lánh ánh sáng, bờ môi đỏ cực kỳ cuốn hút.

Vẻ mặt của Thạch Nghị chẳng hề biến đổi, nhìn về trước nói: "Quả nhiên vẫn là tính trẻ con hay tranh đua miệng lưỡi, là huynh trưởng, ta phải dạy bảo thôi."

Hắn chủ động nhào tới, hóa thành một con Bệ Ngạn vô cùng điên cuồng, thô bạo vô biên, đặc biệt là đôi con ngươi vàng óng, hiểu rõ quy luật vận chuyển của vạn vật.

Thạch Hạo lạnh lùng, tiến về trước đón đánh.

"Ầm!"

Lần này, hai người giao kích cực nhanh, vô cùng kịch liệt, khiến cho chiến trường Thiên Không run lên ầm ầm, thỉnh thoảng đi kèm vô số ký hiệu đáng sợ.

Thạch Hạo gặp phải phiền phức rất lớn, bởi vì Trùng Đồng của Thạch Nghị đã phát huy tác dụng, có thể nhìn thấu biến hóa của nó, động tác của nó tựa như chậm lại, tất cả đều bị ngăn chặn.

Không nói những chức năng khác của Trùng Đồng, chỉ cần thiên phú kỳ lại này đủ kinh thế, khiến người khác không biết xoay sở ra sao rồi.

Trận chiến này, mỗi khi tới thời điểm mấu chốt thì Thạch Nghị đều có thể hóa giải sát chiêu của Thạch Hạo, đồng thời ở thời điểm mấu chốt của chính mình thì ra tay càng ác liệt hơn, trong chốt lát khiến Thạch Hạo chịu thiệt thòi lớn.

Ầm!

Cuối cùng, Thạch Hạo bị dính phải một chưởng, thân thể bay ngược ra sau đánh thẳng lên trên lan can màu vàng thì mới dừng lại được, trong miệng

phun ra ngụm máu tươi.

Thạch Nghị mang theo vẻ cười lạnh nhạt, từng bước từng bước áp sát tới, ánh sáng trong con ngươi càng tăng mạnh hơn, thiên địa vạn vật, từng ngọn cây cọng cỏ, toàn bộ sinh linh trong mắt hắn tốc độ đều rất chậm.

"Đệ đệ tốt của ta, chiến tiếp nào!" Lần này, toàn thân hắn trở nên vàng óng tỏa ra bảo huy, vô cùng trang nghiêm và thần thánh, cứ như là một con đại bàng thần vương lao nhanh tới.

Thạch Nghị vận dụng bảo thuật của Kim Sí Đại Bàng khiến cho tốc độ của mình tăng lên tới cực hạn, bàn tay hóa thành màu vàng đột nhiên chém xuống.

Điệu bộ này chính là muốn tước lấy đầu lâu của Thạch Hạo.

Ánh mắt của Thạch Hạo lóe sáng, nó suy nghĩ nãy giờ, muốn phá giải thiên phú coi tốc tộ vạn vật như là ốc sên của Trùng Đồng đầy đáng sợ kia, như vậy mới có thể tăng tốc độ của mình tới cực điểm, thăng hoa đột phá.

Nhìn thấy đối phương vận dụng bảo thuật Đại Bàng, toàn thân Thạch Hạo phát sáng nhanh chóng hóa thành tia cầu vòng đánh về trước, triển khai tuyệt sát!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 375: Cực Tốc

Hai người đều tăng tốc, cả người Thạch Nghị vàng óng cứ như là một con Đại Bàng cánh vàng vồ về trước, gió mạnh ầm ầm, chiến trường Thiên Không bị gió thổi đến rạn nứt.

Toàn thân Thạch Hạo cũng phát sáng nhưng không giống Thạch Nghị, trong ánh vàng còn có những vằn đen, loáng một cái đã tới nơi, gần như là cực điểm, khiến người khác cảm thấy khó mà tin được, nơi nó đi qua thì những tảng đá màu vàng và lan can đều nổ tung!

Vực Sứ sắc mặt khó coi chợt nhíu mày, nếu như cứ tu sửa hoài như vậy thì chẳng phải là lựa chọn hay, hắn đang suy nghĩ có nên thay đổi một chiến trường khác hay không.

Hai người đối mặt không ngừng gia tốc, cứ như là hai ngôi sao chổi vụt ngang trời, bùng phát ra chùm sáng khủng bố, những gợn sóng mênh mông khiến lòng người ngột ngạt.

Thạch Nghị cảm thấy có gì đó không đúng, thời khắc này hai mắt hắn như đang thiêu đốt dâng lên phù văn màu vàng, hàng loạt ký hiệu xuất hiện, nhìn chằm chằm vào thân hình của Thạch Hạo.

Loại tốc độ cực nhanh này khiến cho lòng hắn run bần bật, không phải chậm như ốc sên nữa mà cứ như là một con chim thần đang giương cánh lao thẳng xuống, ác liệt và mạnh mẽ, khiêu chiến tốc độ cực điểm.

Hắn vốn muốn phân giải động tác của đối phương, vào thời khắc mấu chốt sẽ phát động một đòn trí mạng để lấy xuống cái đầu lâu của vị tộc đệ này, nhưng không nghĩ rằng lại xuất hiện tốc độ cực nhanh ngoài dự liệu của hắn.

"Xoẹt!"

Thạch Nghị ra tay, cánh tay cứ như là cánh đại bàng đảo qua, hư không vặn vẹo vô cùng óng ánh, phát ra những gợn sóng chí cường, kim quang nhấn chìm cả thiên địa.

Thạch Hạo nghiêng người né tránh đòn đánh đang nhằm về đầu lâu của mình, cánh tay phát sáng rồi chụp thẳng về phía cánh tay của Thạch Nghị đang đánh tới, tiến hành chiến thuật cận chiến.

"Rẹt!"

Âm thanh áo quần rách nát truyền tới, những mảnh vụn bay lượn, bảo y của Thạch Nghị đã bị xé tan, một cánh tay lộ ra ngoài. Dưới cái nhìn của hắn, không thể nào tưởng tượng được, loại tốc độ chậm như ốc sên đó sao lại lột xác chạm được tới cơ thể hắn chứ.

"Xuất hiện máu tươi rồi!" Có người kinh ngạc thốt lên.

Hai người giao thủ động tác nhanh như chớp, đặc biệt lần này, con mắt của Thạch Nghị không thể nào phát huy ra được tác dụng.

Trong nháy mắt bàn tay phải của Thạch Hạo phá hủy bảo y của Thạch Nghị thì nó liền xoay tay lại chém mạnh trúng ngay cánh tay của hắn, khiến cho máu tươi ào ào chảy ra, hoa máu phụt lên rất cao.

Thạch Nghị bị thương, tuy rằng chỉ bị quẹt qua một cái thế nhưng cánh tay lại xuất hiện vết thương vô cùng đáng sợ, sâu tới tận xương máu tươi chảy ào ào.

Mọi người thất kinh, Trùng Đồng giả đã chịu thiệt, sức mạnh của cặp mắt kia đã mất hiệu lực ư?

Thạch Hạo cũng không có thi triển thuật Côn Bằng mà chỉ vận dụng tốc độ cực hạn của bảo thuật này mà thôi. Có như thế thì mới thay đổi cục diện thành truy kích rồi hạ sát thủ, lòng bàn tay hiện lên ký hiệu, tỏa ra bảo

quang.

"Ầm"

Lần này, Thạch Nghị vung nấm đấm lên đỡ lấy, khi va chạm hai người đều lùi lại sau.

Thạch Nghị thật lâu không nói gì, nhìn chằm chằm Thạch Hạo, tốc độ vừa rồi của đối phương không hợp với lẽ thường, lần điều tiên khiến hắn phải tập trung tinh thần cao độ, cho dù trước đây khi bị đánh gãy hai khúc xương ở ngực cũng chưa từng khiến hắn biến sắc.

Mắt trái của hắn tuôn ra hào quang trắng noãn hướng về cánh tay kia, vết thương ngay tức khắc được tẩm bổ, máu tươi ngừng chảy rồi trong nháy mắt khép kín lại, cuối cùng ngay cả vết xẹo cũng chẳng thấy.

"Chính là súc địa thành thốn của thân pháp Đại Bàng cánh vàng hoàn mỹ, không đúng, ngươi từng tới Bắc Hải, đây chính là thân pháp Côn Bằng!" Không thể không nói, Thạch Nghị vô cùng thông minh, chưa gì đã đoán được tên của loại thân pháp này.

Lần này, hắn nói rất nhỏ không để cho người ta nghe thấy, trong con ngươi lộ vẻ thèm thuồng, nhìn chằm chằm vị tộc đệ này cứ như đang nhìn một con mồi béo bở vậy.

Hắn không muốn người khác biết, chỉ muốn một mình mình chém giết rồi đoạt lấy tạo hóa của đối phương. Cuối cùng, khóe miệng hắn lộ nụ cười mỉm, nói: "Phúc duyên không cạn!"

Ánh mắt Thạch Hạo ngưng lại, người này quá nhạy cảm, đại chiến với người khác không ít lần nhưng đây là lần đầu tiên bị người phát hiện ra đầu mối của pháp môn này.

Rất nhanh nó lấy lại tinh thần, nếu hắn đã là Trùng Đồng giả thì tất nhiên có thể suy đoán được, vì trên thế giới này thân pháp có khả năng khắc chế hiệu lực của Trùng Đồng thì chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, dựa vào

tính loại từ thì có thể xác định được.

Súc địa thành thốn thì không cần phải nói, đó chính là thần thông vô thượng của Nhân tộc, khi vận chuyện tới cực hạn có thể ngang dọc cửu thiên thập địa.

Cho tới mấy loại thân pháp kia, đa số đều do bản thân chim thần nắm giữ nhưng mà đã thất truyền từ lâu, rất khó có thể hiện thế.

"Đệ đệ, đệ đạt được là tàn pháp hay là bảo thuật đầy đủ?" Thạch Nghị hỏi đầy thâm ý.

"Cảm thấy hứng thú à, ngươi dùng gì để đổi?" Thạch Hạo chế nhạo.

"Cần gì nói chuyện trao đổi, chúng ta là huynh đệ, sau này huynh đệ mình cùng nhau nghiên cứu." Thạch Nghị lạnh nhạt nói, trong lời nói này ý tứ chính là muốn bắt giữ Thạch Hạo.

"Chỉ sợ ngươi không có bản lãnh này mà thôi!" Thạch Hạo lạnh lùng đáp trả.

Xoẹt!

Sau một khắc, hai người lại chuyển động, tốc độ tăng lên cứ như là hai tia chớp quấn lấy nhau, trong nháy mắt đã giao chiến trăm lần ngàn lần, thật sự rất nhanh.

Những nơi hai người bọn họ va chạm, phù văn xuất hiện liên miên, ký hiệu màu vàng khắc vào trong hư không, ầm ầm rung động, cứ như là một phần kinh văn đang được khắc họa.

Loáng thoáng có thể thấy được, một con đại bàng cánh bàng hiện lên kết hợp với Thạch Nghị, tái hiện lại khí thức thần vương thái cổ, khủng bố tuyệt luân.

"Thật mạnh, tên Thạch Nghị này quả nhiên ghê gớm, có thể suy diễn bảo

thuật tới mức này, có thể nói là kinh diễm!"

Trong lòng mọi người đều chấn động, sự chưởng khống về bảo thuật của Thạch Nghị quả nhiên kinh người, mọi người suy đoán, tất cả thứ này hắn đều dựa vào Trùng Đồng để phân tích bảo thuật, sau đó suy diễn mà thành.

Đây không chỉ là một thiên kiêu mà trời cao che chở, còn thể hiện ta thiên tư siêu tuyệt phàm tục.

Một bên khác, Thạch Hạo hiện ra thân người chỉ là bàn tay sinh ra ánh vàng kèm theo vằn đen, không có thể hiện ra ngọn nguồn của bảo thuật.

Thế nhưng, mọi người đều giật mình phát hiện, nó không chỉ có tốc độ cực nhanh mà lực công kích cũng cực kỳ khủng bố, khiến cho Trùng Đồng giả gặp phiền toái lớn.

"Không tồi nhen, đệ đệ, tốc độ của đệ thật rất phi phàm, đã thoát khỏi phạm trù ốc sên trong mắt ta rồi đây." Thạch Nghị nói.

"Bớt nói nhảm đi, có những gì thì cứ việc thi triển ra đi." Thạch Hạo nói, nó biết rõ, Trùng Đồng có sức mạnh vô cùng thần bí, có rất nhiều biến hóa, coi tốc độ người khác như là ốc sên cũng chỉ là một trong số đó mà thôi.

"Đừng nôn." Thạch Nghị bình tĩnh nói.

Sau một khắc, hai người lần nữa xông về nhau, đai chiến kịch liệt, khiến cho mọi người chấn động tâm thần, thần trí hoa mắt, cộng hưởng cùng với hai người.

"Thiên địa hỗn đôn." Thạch Nghị khẽ nói, đôi mắt của hắn lưu chuyển sương mù mở mịt, toàn bộ chiến trường Thiên Không hoàn toàn khác trước, có sương mù màu trắng tràn ra.

Tròng mắt của hắn vô cùng thâm thúy cứ như là khởi nguồn của thế giới, hỗn độn hùng dũng hướng ra ngoài, nơi đây trở nên mờ mịt, không còn rõ ràng như trước mà trở nên mông lung và mơ hồ.

Sự biến hóa này rất không ổn, tối thiểu Thạch Hạo cảm thấy thân thể tựa như chịu phải một sự giam cầm, khi xung kích thì không được tự nhiên thoải mái cho lắm.

"Giết!"

Thạch Nghị hạ sát thủ, liên tiếp triển khai những pháp môn khác biệt, hắn lập tức hóa thành Bệ Ngạn vô cùng điên cuồng, đạp lên trên hỗn độn nghiền ép tới.

Thạch Hạo nâng quyền đánh tới, đồng thời biến hóa phương vị, phòng ngừa việc hắn ở trong môi trường này đánh giết.

Quả nhiên, Bệ Ngạn hóa thành hào quang tiêu tan trong hỗn độn này, phía chân trời xuất hiện một áng lửa, một mặt trời vàng óng xuất hiện rồi trấn áp xuống dưới.

"Ồ, đây là pháp môn gì thế?" Rất nhiều người ở bên ngoài giật mình, loại bảo thuật này tuyệt đối khủng bố, mặc dù cách nhau rất xa nhưng bọn họ cũng cảm nhận được sự ngột ngạt trong đó, thật là khủng bố.

"Giống như là sương mù của hổn độn trung hòa lấy tốc độ của ta." Thạch Hạo lẩm bẩm, nó đang suy nghĩ có nên dừng lại hay là tiếp tục vận dụng pháp môn Côn Bằng.

Cuối cùng, nó chọn lựa dừng lại, bởi vì nó không nắm chắc một đòn sẽ giết chết đối phương, chắc chắn hắn ta cũng có lá bài phòng bị, khi nào cũng có thể phản công lại.

Vào lúc này, mặt trời màu vàng giữa bầu trời hạ xuống, Thạch Hạo không dám phân tâm nên nhanh chóng đón đỡ, vận dụng phù văn cổ điển được ghi chép trong Nguyên Thủy Chân Giải chống lại.

Thời khắc này, hai tay nó không ngừng kết ấn, các ký hiệu lần lượt bay ra xuất hiện dày đặc trong hư không, tất cả đều là cốt văn đơn giản và nguyên thủy nhất, thế nhưng lại có một loại sức mạnh hóa thứ tầm thường

thành thần kỳ.

Đương nhiên, đây cũng không phải là tất cả, nó còn vận dụng cả bảo thuật, thỉnh thoảng đánh mạnh đại sát một trận.

Mặt trời màu vàng chợt trái chợt phải không ngừng biến hóa, cuối cùng ầm một tiếng, đè ép cả chiến trường Thiên Không, tiêu diệt xuống bên dưới.

"Ầm!"

Thạch Hạo vung quyền, đây là sức mạnh thân thể thăng hoa đến cực điểm, hơn nữa phù văn đơn giản trong Nguyên Thủy Chân Giải tổ hợp lại với nhau, hùng hồn và thô bạo.

Đòn đánh này, kinh thiên địa khiếp quỷ thần, trong chiến trường những anh linh đã chết trận từ thượng cổ kia thức tỉnh, không ngừng gào khóc, cảnh tượng khiếp người.

Bên trong hào quang vô cùng đẹp mắt kia, mặt trời màu vàng bị đánh nát hóa thành mấy chục mảnh vỡ, đó chính là diễn biến của phù văn và đạo tắc.

"Ồ!"

Thời khắc này, Thạch Hạo kinh ngạc, sau khi mặt trời màu vàng bị đánh nát thì cũng chưa hoàn toàn biến mất, sau đó chúng sắp xếp lại, những mảnh vỡ màu vàng kia hóa thành những ký hiệu thuần túy nhất.

Chúng tập hợp lại cùng một chỗ trở thành một chiếc chuông lớn màu vàng, không ngừng nổ vang chấn động cả chiến trường Thiên Không.

Bên ngoài, rất nhiều người đưa tay bịt tai lại rồi nhanh chóng rút lui, tiếng chuông này chấn động khiến cho ngồn phách người bất ổn gần như tan đi, vô cùng khủng bố!

"Đây chính là thủ đoạn của việc mượn sức chiến đấu của kẻ địch để rèn luyện vũ khí bản thân sao, Vô Song hầu, giỏi lắm, thủ đoạn kinh người, ở

tuổi như vậy thì đương đại có mấy ai có thể làm được?" Có Tôn giả lộ vẻ kinh sợ.

"Người này rất đáng sợ." Tích Hoa bà bà khẽ nói, nhìn về phía Nguyệt Thiền tiên tử.

Tiên tử áo trắng gật đầu, tiên nhan không chút tỳ vết rất bình tĩnh, trong đôi mắt sáng chợt lóe lên thần hà rồi biến mất, sau đó nàng dửng dưng, vô cùng bình tĩnh.

"Keeeng!"

Chuông lớn vang vọng, nó được tạo thành từ những ký hiệu màu vàng, được luyện ra từ trong mặt trời vàng kia, mượn thần lực của Thạch Hạo để "ấp", có thể chính là binh khí thành đạo của Thạch Nghị.

Chuông lớn màu vàng ép xuống dưới, tiếng chuông như sóng lớn vô cùng khủng bố, chấn cho rào chắn của chiến trường Thiên Không nổ tung, có thể thấy được sự mạnh mẽ và khủng bố của nó như thế nào rồi.

Hiện tại không thể tránh được, cặp mắt của Thạch Hạo trở nên lạnh lẽo, nó xông ngược lên trời cao, cả người tỏa ra hàng loạt phù văn, lúc thì như Toan Nghê, lúc thì như Chu Tước, tăng sức chiến đấu của mình lên cao.

"Keeng!"

Nó xuất quyền, xuyên thủng tiếng chuông kia, gian nan đi tới gần liên tiếp xuất thủ đánh thẳng về phía chuông lớn.

Mọi người ngơ ngác, như thế cần thân thể mạnh cỡ nào? Tiếng chuông kia đánh nát không ít rào chắn của chiến trường Thiên Không, khiến cho sắc mặt của Vực Sứ tái xanh, thế nhưng thân thể của Thạch Hạo chẳng những chẳng tổn hại mà còn đột phá tới sát như vậy!

Thân thể nó ở trên trời cao đánh mạnh vào chiếc chông lớn kia, trời đất như quay cuồng, phát ra âm chuông vô cùng khủng bố.

"Không xong, tên nhóc này quá lợi hại, đạo binh mà Nghị nhi cực khổ mới luyện ra được sẽ không bị hủy diệt chứ?" Xa xa, cường giả của hồ Ma Linh chấn động trong lòng, lộ vẻ lo lắng.

"Câm miệng!" Kim Chu Tôn giả khẽ nói, vung tay chặn lại, không cho tên sinh linh của hồ Ma Linh kia nói nữa.

"Keeng...!"

Chuông lớn du dương, bên trên mặt hiện lên hàng loạt ký hiệu giống như là một phần kinh văn được khắc lên trên vậy, tiếp theo vang lên tiếng tụng kinh chấn động cả trời đất, như thần đang ngâm tụng thần chú vậy.

"Bắt buộc phải đưa ra một kết quả ư?" Một vị Tôn giả khẽ nói, con mắt trợn to.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 376: Thiên Kiêu Quyết Chiến

Chuông lớn màu vàng rực rỡ hào quang, bên trên khắc đầy ký hiêu, tiếng chuông ngân vang hóa thành tiếng tụng kinh, những gợn sóng màu vàng khuếch tán ra bên ngoài.

Nơi xa xa, rào chắn của chiến trường Thiên Không bị gãy mấy cái, tất cả đều bị tiếng chuông xoắn đứt, mà Thạch Hạo thì đang đứng trước chuông sừng sững không ngã.

"Keeng!"

Nó tung ra hết quyền này tới quyền khác lên trên chuông lớn, tư thế mạnh mẽ sức mạnh nặng nề.

"Ồ, xuất hiện biến hóa!"

Mọi người kinh ngạc trợn tròn mắt, nhìn chằm chằm giữa trường.

Những ký hiệu trên chuông lớn dày đặc hóa thành kinh văn hữu hình từ từ tróc ra, giống như là áo cà sa trùm tới Thạch Hạo, tiếng kinh văn vang lên điếc tai.

"Bùm!"

Thạch Hạo dùng sức tránh thoát, không ngừng kết ấn đánh văng chiếc áo này ra xa.

Cảnh tượng này có chút thần kỳ, ký hiệu màu vàng tróc ra tạo thành áo thần bao phủ lấy Thạch Hạo, như muốn phong ấn nó vào bên trong.

Toàn thân Thạch Hạo phát ra ánh lửa, có đạo hỏa của bản thân và cũng

có hỏa Chu Tước, không ngừng bốc cháy hừng hực, thiếu đốt nhấn chìm cả áo thần phù văn này.

"$%^&...."

Tiếng kinh văn không tên vang lên, chiếc chuông lớn kia buông xuống vạn sợi dây lụa, những ký hiệu cổ xưa lấp lóe trên thành chuông, sau đó bay lên lại trùm về phía Thạch Hạo.

"Chuyện gì thế này, nghe cứ như là tiếng tụng kinh, như là các thần đang ngâm xướng vậy!" Hỏa Linh Nhi lộ vẻ ưu sầu.

Giữa không trung, kinh văn như gợn sóng, kéo dài vô cùng, từ trên thành chuông không ngừng buông xuống tạo thành ký hiệu màu vàng bao phủ lấy Thạch Hạo khiến cho nó chịu phải sự trói buộc.

Cuối cùng, âm thanh kinh văn còn điếc tai hơn cả thiên lôi, phù văn hừng hực, kim quang nhấn chìm cả thiên địa, bao bọc toàn bộ thân thể nó ở trong.

"Đây chính là luyện thần nhập đạo binh, dùng làm binh hồn!" Một Tôn giả than thở.

Mọi người đều thất kinh, Thạch Nghị tuổi còn rất nhỏ mà lại hiểu biết tới mức này. Luyện hóa Thạch Hạo thành binh hồn, đây tuyệt không phải là thứ mà ở tuổi của hắn có thể chạm tới được.

Thạch Hạo hừ lạnh một tiếng, khí tức biến đổi, thần hi vô vận trong cơ thể hóa thành chiếc lò thần, từng chiếc lò thần nhỏ óng ánh qua lại trong máu thịt, mà ngay cả người nó cũng như thế, chẳng khác nào hóa thành một chiếc lò vĩnh hằng.

Thời khắc này, mặc cho đạo binh kia chìm nổi thì cũng không tài nào thương tổn tới nó. Ngược lại, lò lửa thân thể này lại phát sáng bắt đầu rút lấy sức mạnh ngoại giới, tiêu hóa những ký hiệu từ đạo hỏa kia cho bản thân.

"Ồ, biến hóa thật kỳ lạ, tên Thạch Hạo thật nghịch thiên, nó dùng phù văn hóa thành lò lửa, ngay cả vương hầu cũng không được vài người có thể làm được!"

Mọi người thán phục, cuộc đại chiến của hai người họ Thạch này quá mức kinh khủng, hai người đều là kỳ tài ngút trời, biểu hiện kinh người.

"Keeeng!"

Cuối cùng, Thạch Hạo xông lên tận trời cao, bản thân hóa thành thanh kiếm, cứ như là một tiên kiếm tuyệt thế lộ ra sự sắc bén tuyệt đỉnh chém phá mấy xanh, keng một tiếng cắt đứt áo thần được hóa thành từ ký hiệu kia.

"Keeng!"

Đồng thời, nó bổ ra một kiếm chém thẳng lên trên chuông lớn màu vàng kia, lúc này chiếc chuông không ngừng run bần bật, trong ánh mắt giật mình của mọi người thân thể Thạch Hạo hóa thành kiếm, tức giận chém nát chuông lớn.

Sau mấy chục kiếm, hai bên đều phát ra ánh sáng lờ mờ, chuông lớn run lên mà Thạch Hạo cũng biến lại chân thân, dùng nắm đấm nện mạnh vào chuông lớn.

"Răng rắc!"

Rốt cuộc cũng xuất hiện vết rạn nứt màu vàng, chuông lớn phát ra tiếng giòn tan, nhanh chóng rạn nứt.

"Sao, chuông lớn bị phá, đạo binh của Nghị nhi muốn hủy diệt!" Rất nhiều người của hồ Ma Linh vẻ mặt rất khó coi, ai nấy cũng đều tức giận.

Những người khác như ngừng thở, trận chiến này muốn khép lại rồi ư? Mọi người nắm chặt nắm đấm, căng thẳng nhìn về phía trước.

"Bùm!"

Một quyền cuối cùng của Thạch Hạo nện mạnh xuống, chuông lớn nứt vỡ hóa thành mấy chục gần cả trăm mảnh vụn bay về bốn phương tám hướng, mà bên trong có một người bị hất tung ra ngoài, máu phun phè phè.

"Nghị nhi!" Có người kêu lớn.

"Thạch Nghị bị thương nặng, chắc thua rồi." Mọi người ồ lên, lập tức trở nên sôi trào, nhiều người cảm thấy cuộc đại chiến chuẩn bị kết thúc.

Nơi đây vô cùng náo động, vô cùng ầm ĩ.

Đột nhiên, một luồng kim quang hừng hực bay ra vồ giết tới Thạch Hạo, vô cùng nhanh, vượt qua tất cả dự liệu của mọi người.

Ngay khi chuông lớn bị phá nát, một bóng người phun ra đầy máu chớp mắt bị đánh bật ra ngoài, tất cả mọi người đều cho rằng Thạch Nghị đã trọng thương, trận chiến có khả năng phân thắng bại thì đột nhiên xảy ra kinh biến như thế này.

Đây là một con kim ô được thai ngén ở trong chiếc chuông lớn kia, thân chuông như là một quả trứng thần màu vàng tẩm bổ cho nó, mãi tới khi thành chuông bị phá vỡ thì nó mới xuất hiện đánh ra một đòn bất ngờ.

Nếu như nhìn kỹ, bóng người bay ngược ra ngoài kia cũng chỉ là một cái bóng mờ mà thôi, còn máu tươi phun phè phè cũng chỉ là hư.

"Đạo binh hóa thành thần thuật!" Có người kinh ngạc thốt lên, thủ đoạn như thế này cho dù là vương hầu cũng khó nắm giữ được, không ngờ giờ lại hiện ra trong tay của một thiếu niên!

Toàn bộ thủ đoạn, toàn bộ công kích đều được che giấu cho một đòn tuyệt sát mạnh mẽ cuối cùng này.

Chuông lớn cũng chỉ là vật dẫn ẩn chứa kim ô hóa thành bảo thuật, thời khắc cuối cùng mới hiển hiện!

Thạch Hạo tiêu tốn hơn nửa thần lực để phá vỡ mặt trời màu vàng kia, nhưng kết quả lại hóa ra chuông lớn, rồi khi đã đánh tan chuông lớn đó thì lại lộ ra một toan tính khác, bảo thuật kim ô được thai nghén hoàn toàn xuất thế.

Tất cả những việc này quá đột ngột, khi nó tiêu hao hơn nửa khí lực, hủy đi đạo binh của địch thủ thì không ngờ đây cũng chỉ mới bắt đầu, sát kiếp giờ mới xuất hiện!

Trái tim của Thạch Hạo đập thình thịch, mạnh mẽ thế nào cũng bị đánh cho trở tay không kịp, trong chớp mắt kim ô ập tới, nó né tránh không có bị móng vuốt sắc bén ấy bụp lên đầu của mình.

Thế nhưng, bả vai lại trúng chiêu, từng dòng máu tươi bắn ra, móng vuốt sắc bén đó suýt chút nữa đã phá nát bả vai nó, máu tươi chảy xối xả, có thể thấy được màu trắng của xương cốt.

Nó nhanh chóng rút lui thế nhưng kim ô thừa thế xông lên không tha cho nó, sau khi chiếm được tiên cơ thì gần như là kề sát trên người nó, vươn cái mỏ nhọn hoắc mổ thẳng tới con mắt của nó.

"Ầm!"

Hai cánh tay giao nhau ngăn lại cái mỏ chim màu vàng kia, cánh tay trái liền truyền tới cơn đau nhức tựa như là xương gãy, nơi tay mất đi một miếng thịt lớn, sâu tới tận xương.

Cũng bởi vì thân thể nó quá mạnh, nếu như là người khác thì thân thể đã nổ tung rồi, cho dù là sinh linh thuần huyết cũng phải gãy xương.

"Vù!"

Gió mạnh vù vù, hai cánh kim ô chấn động lao nhanh xuống, cơ bản không cách nào tránh né được, tốc độ quá nhanh, sát chiêu nối liền sát chiêu.

"Bụp!"

Ngực và bụng Thạch Hạo trúng chiêu, miệng ho ra đầy máu, thân thể bay ngược ra sau, trong lúc này, nó trợn mắt nhìn rồi há miệng phun ra phù văn, tiến hành phản kích.

"Bùm!"

Kim ô hóa hình, biến thành chân thân Thạch Nghị, hai chân đạp mạnh xuống, bịp một tiếng, một cái chân của Thạch Nghị đá thẳng lên trên ngực khiến cho thân thể nó lao nhanh va thẳng lên trên rào chắn.

Trong tiếng răng rắc, Thạch Hạo va nát một loạt rào chắn màu vàng, chiến trường Thiên Không bị hủy không còn ra hình thù gì nữa.

Mọi người ngây cả người, sát chiêu liên hoàn này khiến mỗi người đều run sợ. Những thủ đoạn trước đây đều che giấu để đạt được kết quả như thế này.

Thạch Nghị vọt tới, muốn tung ra một đòn cuối cùng lấy mạng của Thạch Hạo.

Thạch Hạo con mắt lạnh lẽo, nếu như hắn tới gần thì sẽ lập tức mở ra thập đại Động Thiên, chuẩn bị phát động công kích chớp nhoáng, tạm thời kéo chân hắn lại rồi sau đó mới là tuyệt sát.

Nó tin tưởng, ở giây phút thắng lợi này, một khi Thạch Nghị tới gần hơn phân nửa hắn sẽ thả lỏng cảnh giác.

Nhưng mà, Thạch Nghị cũng không có xông tới, còn cách một đoạn nữa thì đột nhiên lui nhanh lại, từ bỏ một đòn mấu chốt này.

"Đệ đệ, trở lại nào, ta cho đệ thêm cơ hội!" Thạch Nghị lên tiếng, vừa nãy hắn vô cùng hoảng sợ, đặc biệt là Trùng Đồng có chút đau nhức, cảm thấy có chuyện không tốt sắp xảy ra cho nên mới quyết đoạn rút lui.

Thạch Hạo không chút tiếng động tản đi thần lực, không có hiện ra thần uy nữa, từ nơi rào chắn đó đứng dậy, sắc mặt lạnh lùng, nói: "Bớt sủa đi!"

Nó thật sự nổi giận, lúc này nơi ngực cực kỳ đau nhức, đã bị thương nặng, nó phải thừa nhận rằng vị "huynh trưởng" này rất lợi hại, là một nhân vật hung ác khiến nó nhận lấy thiệt thòi lớn.

Thạch Nghị trong lòng căng thẳng, chỉ cần vài chiêu kia là sinh linh thuần huyết sẽ nổ tung dưới tay hắn, đặc biệt là một cước cuối cùng kia đủ để đạp tan Kim Cương Bất Hoại Thân, không hề nghĩ rằng vị tộc đệ này lại không chết.

"Hậu sinh khả úy mà!" Trên chiến xa, Thạch Hoàng than thở.

Các Tôn giả khác cũng thay đổi sắc mặt, ai nấy cũng phức tạp, bọn họ tự hỏi, khi còn trẻ có thể là đối thủ của hai người này không, quả là không thẹn với tên gọi thiếu niên Chí Tôn.

Bất luận kết quả của trận chiến này ra sao nữa, tên gọi của "Song Thạch" sẽ chấn động cả Hoang Vực, ghi vào trong sử sách.

Sau một khắc, hai người lần nữa lao về nhau, ầm một tiếng, trong hư không xuất hiện từng ngôi sao lớn, Thạch Hạo đứng ở trong đó giống như là đứng trong vũ trụ bao la sao trời vậy.

"Ồ, xảy ra chuyện gì thế?!" Mọi người kinh ngạc.

Trong chiến trường Thiên Không, Thạch Hạo đứng sừng sững ở nơi đó, trong hư không kia, sao lớn vô tận nối liền lại với nhau, như là tinh không lấp lánh, ánh sáng chói mắt.

Nó giống như là một vị Thần vương nhanh chân tiến tới, đẩy mạnh hết sao lớn này tới sao lớn khác về phía Thạch Nghị, khiến cho đối thủ không thể nào tránh thoát, bởi vì nơi đó đã hóa thành một vũ trụ.

"Thú vị, bảo thuật của di chủng mà được nó thăng hoa tới một bước này, khiến cho sinh linh thuần huyết nắm được quy tắc của bảo thuật này cũng phải khiếp sợ." Nơi xa trên không trung, lửa thần hừng hực, một bóng người đứng sừng sững nơi đó, trong con ngươi dâng lên ánh lửa màu đỏ thẫm, ở

sau gã có mấy người hầu, tất cả đều là sinh linh thuần huyết.

Thạch Hạo diễn biến ra tinh hà vũ trụ, tia điện ầm ầm không dứt, đây chính là bảo thuật Toan Nghê đã thăng hoa tới cực điểm, được nó diễn biến tới một bước này.

Toàn bộ ngôi sao đều là sét hình cầu hóa thành nhật nguyệt ngân hà che kín cả chiến trường, nó cứ như là người thống trị của không gian vũ trụ nhỏ này.

"Ầm!"

Thạch Hạo đẩy mạnh những ngôi sao này tới, cảnh tượng rất khủng bố, tất cả mọi người đều trợn to hai mắt, đây là tuyệt sát nhen.

Ngay cả Vực Sứ sắc mặt cũng biến thành màu đen xì, bởi vì chiến trường Thiên Không hơn nửa là muốn đổ nát rồi.

Thạch Nghị gặp nạn, mặc dù hắn nắm giữ Trùng Đồng có thể nhìn thấu tất cả, thế nhưng cũng đã chậm rồi, sớm đã bị sao lớn vây quanh, bị nhật nguyệt ngân hà áp bức.

Sấm chớp bùng phát cứ như là đại dương mênh mông, hết ngôi sao này tới ngôi sao khác nổ tung, khí tức hủy diệt tràn ngập mỗi tấc không gian.

"Trùng Đồng khai thiên!" Hắn hét lớn, không thể không vận dụng thần năng tuyệt thế của Trùng Đồng nữa.

Hắn mở ra một vùng tịnh thổ, trong phạm vi một trượng này yên tĩnh không hề có chút tiếng động, ánh điện không thể tới gần, nơi đó vô cùng anh lành và an bình, chỉ có đôi mắt của hắn vô cùng sáng rực mà thôi.

Nhưng mà, công kích của Thạch Hạo không chỉ dừng lại ở đó, khi sao lớn không ngừng nổ tung, oanh kích lên vùng tịnh thổ thì một con Chu Tước vụt ngang trời, nhằm thẳng xuống vùng tịnh thổ đó.

Đây cũng là sát chiêu liên hoàn, không chém trúng địch thủ thì không ngừng lại.

Thạch Hạo mạnh mẽ thi triển bốn kích Chu Tước thái cổ hòng xông vào bên trong vùng tịnh thổ kia, hai tay diễn biến tạo nên một luồng sáng đỏ đậm rồi hóa thành một con chim nhỏ to bằng nắm tay bay vụt vào trong.

"Muốn chết!"

Thạch Nghị cười gằn, ánh mắt lóe lên, con Chu Tước kia lờ mờ như muốn bị phát nát.

Nhưng mà, một tiếng ầm phát ra, Chu Tước lại biến, từ đỏ đậm chuyển sang đen xì, hóa thành một con cá dài hơn một tấc bơi lội trong vùng tịnh thổ ấy, tốc độ cực nhanh, cứ như là một tia chớp màu đen vậy.

Mọi người như hóa đá, đó là gì? Vậy mà có thể qua lại trong vùng tịnh thổ mà Trùng Đồng đã mở ra, quả thật là quá nghịch thiên mà! Bọn họ cơ bản không thể thấy được, chỉ có hai người trong cuộc thì mới nhận ra, bởi vì con cá này bơi lội cực kỳ nhanh.

"Rầm!"

Con cá dài hơn một tấc quẫy đuôi một cái đánh mạnh lên trên lồng ngực của Thạch Nghị, khiến cho hắn ho ra máu ngay tại chỗ, thân thể bay ngược ra sau đồng thời phát ra âm thanh của xương nứt.

"Côn Bằng!" Thạch Nghị cắn răng, dùng âm thanh chỉ mình nghe được nói ra hai chữ này, nhìn về phía Thạch Hạo, nói: "Ngươi đạt được thuật hoàn chỉnh?!"

Vào lúc này, hắn thoát ra khỏi vùng tịnh thổ có phạm vi một trượng đó, sao lớn bên ngoài nổ tung xung quanh hắn, có một vài tia điện gần đó đi vào trong thân thể hắn.

"Rất tốt, ta cần loại bảo thuật như thế!" Thạch Nghị gầm nhẹ, thông

thiên động địa, thân thể phát sáng ngăn cản tia điện lại.

Cũng trong lúc đó, Thạch Hạo chuyển động, tuy không có hóa thành hình thái của Côn Bằng thế nhưng bản thân lại phát sáng ánh vàng kèm theo là lấm tấm màu đen, đây giống như là Côn Bằng hình người, cực tốc vọt tới gần đó.

"Đưa ngươi bảo thuật!" Nó nện xuống một quyền nhắm thẳng mi tâm Thạch Nghị, cả người đều là ký hiệu Côn Bằng, vận chuyển lực Côn Bằng, khủng bố ngập trời!

"Xoẹt!"

Con mắt của Thạch Nghị mở to, mắt phải đen thui, chùm sáng màu đen cứ như ngọn lửa lao ra ngoài, nhìn kỹ thì không phải là lửa mà là do ký hiệu cổ xưa ngưng tụ mà thành, con mắt này đại biểu cho hủy diệt, một tia ánh đen bắn ra đối kháng với Thạch Hạo.

Thạch Hạo chuyển dời thân thể, ánh đen xẹt qua sát thân thể nó, lập tức máu tươi đầm đìa, suýt chút nữa đã bị xé rách, quả nhiên kinh khủng!

Nó lại đập xuống một quyền chấn động cả chiến trường, Thạch Nghị cực lực né tránh nhưng vẫn bị quẹt trúng cánh tay, lúc này thanh âm răng rắc vang lên, tiếng gãy xương truyền ra ngoài.

Lúc này Thạch Hạo cũng có tốc độ cực nhanh, thân pháp Côn Bằng vận chuyển tới cực hạn, lần nữa né tránh ánh đen mang tính chất hủy diệt kia, đuổi theo Thạch Hạo đang lao ngược về sau kia, một cước nện mạnh xuống.

"Ầm!"

Thạch Nghị không kịp né tránh, chỉ còn cách dùng hai tay ngăn cản, tiếng răng rắc lần nữa vang lên, cánh tay suýt chút nữa đã gãy lìa, đồng thời, một cước này đá trúng lồng ngực hắn, lập tức nơi đó lõm xuống một lỗ lớn.

Khóe miệng của hắn không ngừng hộc ra máu tươi, va nát những tảng đá

lớn của chiến trường Thiên Không.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 377: Thần Thông Ra Hết Quyết Sinh Tử

Thạch Nghị bay ngang va thẳng vào tảng đá lớn màu vàng, chiến trường Thiên Không vỡ nát khắp nơi, lực mạnh của hai người giao nhau liền chia năm xẻ bảy.

"Ầm!"

Thạch Hạo đuổi tới, một cước đạp xuống mạnh mẽ cực kỳ, tựa như là một bàn chân bằng sắt, xán lạn và chói mắt.

Thạch Nghị nằm dưới mặt đất né tránh cứ như là một con giao long tránh né mũi nhọn trong chiến trường Thiên Không đầy tơi tả này.

Sau một cước đó, Thạch Hạo lao tới như là Bát Bộ Cản Thiền, nhanh như ma quỷ xuất hiện cách hắn không xa, đấm ra một quyền, công chính ôn hòa, thế nhưng lại khiến cho toàn bộ chiến trường rung động phát ra những tiếng nổ vang.

"Răng rắc!"

Có thể nhìn thấy rõ ràng, những tảng đá lớn lơ lững trên vòm trời của chiến trường đã rạn nứt này bắt đầu rơi xuống bên dưới.

"Phù!"

Mắt Thạch Nghị dâng lên lửa thần, ánh đen xuất hiện, nói chính xác hơn chính là những ký hiệu thần bí đang xây dựng nên chùm sáng này, chẳng khác gì ánh lửa cả, phong tỏa trời cao, ngăn cản truy binh.

Thạch Hạo hừ lạnh, hai tay giương ra như là đại bàng giương cánh, hay tay đều là màu vàng óng, con mắt thì bắn ra hai chùm sáng, thần võ cực kỳ,

nhằm thẳng phía trước.

Hai tay của nó không ngừng kết ấn, ký hiệu màu vàng xuất hiện dày đặc, còn giống như là những ngôi sao trên trời cao, in dấu ở trong hư không va chạm với ngọn lửa màu đen kia.

"Bùm!"

Cái gọi là lửa đen cũng chỉ là những ký hiệu thần bí mà thôi, khi sức mạnh khổng lồ kia trùng kích tới thì ầm ầm rung động, gần như bị dập tắt.

"Thật mạnh, đây là thần thông gì, vậy mà có thể đối đầu với sức mạnh Trùng Đồng!" Sắc mặt mọi người đều đại biến, lộ ra vẻ khó tin.

Thời thượng cổ, Trùng Đồng vừa hiện ai có thể so tài? Được xưng là trời sinh Thần Nhân, đánh đâu thắng đó. Đôi mắt ấy bao hàm áo nghĩa vô tận, không thể địch lại được.

Nhưng hôm nay, Trùng Đồng lại bị Thạch Hạo khắc chế khiến người khác khó mà tin được, tục truyền vào thời thượng cổ, Trùng Đồng giả cơ bản chưa hề bị bại, không ai địch nổi!

Vù một tiếng, hai thiếu niên lại xông vào quyết đấu với nhau, sau đó lại rút lui, cả người Thạch Hạo đều xuất hiện hoa văn màu vàng, cũng không có biến hóa đặc biệt gì.

Thân thể Thạch Nghị lắc lư, khóe miệng cháy máu, bị thương rất nặng, dĩ nhiên lần quyết đấu vừa rồi đã chịu thiệt thòi lớn.

"Thật lợi hại, tên nhóc này quả là nghịch thiên. Có thể trọng thương Trùng Đồng, trước đó rất nhiều người không coi trọng hắn trong trận chiến này, nhưng giờ thì có cảm tưởng ra sao?" Có người nói nhỏ.

"Đừng vội, trận chiến này còn chưa hạ màn, ai mạnh ai yếu còn rất khó nói."

Sương mù mông lung, vẻ mặt Thạch Nghị lạnh lùng, ánh sáng thần thánh trong mắt trái ọc ọc cứ như là chất lỏng đang chảy ra ngoài bao vây lấy mình, kèm theo đó là một trận hương thơm như lan.

Cơ thể hắn run rẩy, các khớp xương di động, những tiếng vang cứ như đang rang đậu vang lên không dứt, cũng kèm theo âm thanh sấm sét khi giông tố nổi.

Vết thương toàn thân nhanh chóng mờ đi, xương gãy nối liền, cả người Thạch Nghị phát sáng, mỗi tấc trên cơ thể đều sáng rực chói mắt, hắn được hà huy thánh khiết bao lấy tỏa ra thần uy cực kỳ.

"Leng keng!"

Cũng trong lúc đó, trên người hắn truyền ra những tiếng kêu của kim loại, kinh sợ hồn người, từng miếng như là giáp trụ óng ánh xuất hiện, chậm rãi bao trùm lấy thân thể hắn.

"Ồ, đúng như trong truyền thuyết, Trùng Đồng có sức mạnh sáng tạo, tạo ra được thần giáp thích hợp cho bản thân."

Nơi xa trên không trung, Ma nữ lộ vẻ kinh ngạc, bàn tay trắng như tuyết day day cái trán, cặp mắt to xinh đẹp tràn ngập vẻ kinh ngạc, bộ dáng suy tư xuất hiện.

Những người khác thì chấn động, Trùng Đồng giả định làm gì?

Từ trong mắt trái của hắn tuôn ra hào quang ngưng tự lại với nhau ròi hóa thành những khối tinh thể che khuất những chỗ yếu hại của hắn, ngoài ra còn muốn tạo nên một bộ chiến y tuyệt thế.

Ánh kim loại đầy lạnh lẽo, Thạch Nghị siêu phàm thoát tục, tóc đen bay múa, trên thân thể xuất hiện một bộ chiến y thần dị, cứ như là một pho tượng chiến thần đi tới từ viễn cổ.

"Rốt cuộc cũng đã liều mạng sao?" Thạch Hạo đứng ở nơi xa lạnh lùng

nói, toàn thân phát sáng, vận chuyển lực Côn Bằng.

"Đệ đệ, đệ quả thật không tồi, có thể bức ta tới một bước này, nhưng mà muốn lấy mạng ta? Đệ quá tự phụ rồi đó." Thạch Nghị mở miệng, vẻ mặt lạnh nhạt, lần nữa nhanh chân tiến tới.

"Dốc hết khả năng đi, nếu không thì ngươi cũng chẳng còn cơ hội để thi triển nữa đâu." Thạch Hạo nói.

"Vậy thì cần phải xem đệ có bản lĩnh khiến ta bày ra toàn bộ sức mạnh Trùng Đồng không đã." Vẻ mặt Thạch Nghị hờ hững, đôi mắt khủng bố cực kỳ, đang không ngừng khuếch tán sương mù như là hỗn độn ra bên ngoài.

Hét lên một tiếng, hai người cùng xông lên, lần nữa đại chiến với nhau!

Thạch Nghị cứ như là một con kim ô, giương cánh vụt ngang trời, mạnh mẽ chống đỡ Thạch Hạo, tốc độ vô cùng đáng sợ.

Trước đó, hắn từng lợi dụng chuông lớn để che giấu kim ô đánh giết Thạch Hạo, gần như là xé rách đối phương, khiến cho nó bị thương nặng, hiện tại bảo thuật này lại tái hiện.

Hắn là một người có cơ duyên vô cùng lớn, sức mạnh thiên phú Trùng Đồng có thể nhìn thấu hư vọng, đạt được bảo thuật như thế này ở trong di tích thời thượng cổ, mặc dù khiếm khuyết nhưng vẫn đáng sợ không thể tưởng.

"Bùm!"

Thạch Nghị như là một mặt trời màu vàng đánh nhanh tới, cả người lượn lờ phù văn rực rỡ, quả thật như muốn xé rách trời trời, trên người mang theo hỏa diễm kim ô vô tận.

"Mở !"

Thạch Hạo hét lớn, đối mặt với một đòn ác liệt không chút gợn sóng nào

như thế, cánh tay rung lên tựa như Côn Bằng giương cánh, tạo thành một cơn gió lớn thổi mạnh trên chiến trường Thiên Không.

Tránh né vài luồng thần điện trong hư không, hai luồng hào quang màu vàng va vào nhau, óng ánh tới chói mắt, đây cũng không chỉ là sự va chạm giữa kim ô và côn bằng, mà còn có cả sự phóng thích sức mạnh bí ẩn của Trùng Đồng giả.

Thạch Nghị thiêu đốt giáp trụ toàn thân, ký hiệu thần bí bắn ra ngoài dung hợp với bảo thuật Kim Ô, cùng chiến với Côn Bằng.

Hai thiếu niên tạo nên ánh vàng vô tận, tựa như mười vạn ngọn núi cùng nổ tung, có thể thấy được đồ đằng chim thần hiện lên, côn ngư thượng cổ bơi lội, nơi đó trở nên rất khủng bố.

"Bùm!"

Thạch Nghị bay ngược ra ngoài, trước ngực xuất hiện loang lỗ những vết thương, không thể nào địch lại được với lực Côn Bằng, cả người không ngừng run rẩy, giáp trụ trên người rạn nứt như là muốn nổ tung.

Thạch Hạo theo sau không rời, một bước chính là trăm nghìn trượng, đồng thời tốc độ cực nhanh, mở ra bàn tay lớn cứ như là Côn Bằng lao mạnh xuống mặt đất bao la.

"Đệ đệ, đệ quá nôn nóng rồi đó!" Thạch Nghị cười gằn, đột nhiên xoay người, máu tươi nơi khóe miệng đều được sấy khô, đôi mắt càng thịnh hơn, ầm ầm vang lên, khai thiên tích địa.

Tròng mắt của hắn có một loại sức mạnh khó diễn tả bằng lời, sương mù hỗn độn tràn ra như là đang khai thiên tích địa, như xây dựng một mảnh chiến trường khác.

Cả vùng không gian trở nên khác biệt, bọn họ tiến nhập vào trong một tiểu thế giới quạnh hiu, cứ như chiến trường Thiên Không kia bị đẩy ra ngoài và một vùng tịnh thổ khác xuất hiện.

Nơi đây rất tối tăm, vô cùng yên tĩnh, khó mà nghe được âm thanh ở bên ngoài, như là một thế giới thượng cổ bị đổ nát vậy. Có vô số phế tích cùng với khí hỗn độn như ẩn như hiện, khiến nơi đây có vẻ rất hoang vu.

Đây là nơi nào? Thạch Hạo đầu tiên là thất kinh rồi sau đó lấy lại bình tĩnh, nó phát hiện không còn thấy bên ngoài nữa, chỉ thấy vô cùng mơ hồ.

Rất nhanh nó liền biết, đây chính là một thế giới được xây dựng dưới sức mạnh của Trùng Đồng, làm cho nó căng thẳng, không thể không thán phục, sức mạnh Trùng Đồng quả nhiên khủng bố!

Nếu để cho Thạch Nghị có thêm thời gian nữa, chẳng lẽ hắn có thể khai thiên tích địa hay sao?

"Ngươi nghĩ đưa ta tới không gian này là có thể làm khó dễ được ta ư?" Thạch Hạo bình tĩnh.

"Tự nhiên là để thu lấy đệ rồi." Thạch Nghị bình tĩnh nói, sau đó ánh xoay chuyển, nói: "Thu!"

Ầm một tiếng, toàn bộ không gian yên tĩnh này nhanh chóng thu nhỏ lại, hóa thành một lao ngục nhốt Thạch Hạo ở bên trong, mà bản thân hắn lại thoát ra bên ngoài.

Mảnh thế giới quạnh hui hoàn toàn mơ hồ, lấp lóe các loại ký hiệu, lượn lờ từng tia khí hỗn độn, xem ra vô cùng kỳ lạ và đáng sợ.

Mọi người thấy thế thì hít vào một ngụm khí lạnh, Thạch Nghị thoát vây ra ngoài rồi để địch thủ ở bên trong, chuẩn bị trấn phong.

Lao ngục mơ hồ kia từ từ nhỏ lại và đen thui, ánh đén nhấp nháy giống như nối liền với lao ngục thời thái cổ, nơi đó rất u ám, tràn ngập sức mạnh ma quái.

"Không xong, đây chính là tiểu thế giới do Trùng Đồng mở ra, tên nhóc kia chuẩn bị bị niêm phong và luyện hóa rồi."

Mọi người chưa từng ngờ tới chiến cuộc lại biến như thế này.

"Bùm!"

Bên trong lao ngục đang thu nhỏ lại kia, Thạch Hạo không ngừng xung kích, không ngừng va chạm với thế giới hoang vu, nó muốn xông ra ngoài.

Nhưng mà, đây là thần uy thiên địa nối liền với đại thế giới, giống như có vô tận uy thế khó mà chống lại, phụt một tiếng, Thạch Hạo phun ra một ngụm máu.

"Đệ đệ, có thủ đoạn gì thì có thể triển khai, nếu không thì không còn cơ hội nữa đâu." Thạch Nghị lạnh lùng, trên mặt không chút cảm xúc, Trùng Đồng phát sáng không ngừng không chế tiểu thế giới thu nhỏ lại.

Tình huống vô cùng nguy cấp, bên trong phế tích này, cả người Thạch Hạo đùng đùng vang vọng, âm thanh như sấm nổ, thân thể của nó gần như muốn nứt cả ra.

Nơi đây bị ngăn cách với bên ngoài, nó sắp sửa bị luyện hóa ở trong không gian tăm tối này, Thạch Hạo hừ lạnh một tiếng, toàn lực thì triển bảo thuật Côn Bằng, một con Côn Bằng to lớn vọt lên, giương cánh liệt thiên, giống như có thể phá nát sao lớn trong vũ trận vô tận.

"Ầm!"

Cuối cùng, tiểu thế giới này nổ tung, nó lập tức hóa Côn Bằng thành phù văn rồi thu vào trong cơ thể, sau đó bay vút lên trời cao.

"Cái gì, hắn có thể tránh được, phá hủy lao ngục tiểu thế giới kia!"

Kết quả này khiến mọi người rung động thật sâu, tục truyền thời thượng cổ, hầu như rất có ít người thoát ra được, tên nhóc này cố gắng lắm mới đánh nát được thế nhưng vậy cũng đáng sợ lắm rồi.

Thạch Hạo thoát vây, xông thẳng về trước.

Mà khóe miệng Thạch Nghị nở nụ cười gằn, lúc này chủ động đánh tới, hai con mắt nhấp nháy thần uy triển khai, mắt phải bắn ra ánh đen, mắt trái lưu chuyển ánh trắng, ầm ầm rung động.

Một bên đại biểu hủy diệt, một bên đại biểu tân sinh sáng tạo, khí âm dương lưu chuyển, hình thành nên một cơn sóng lớn kỳ lạ.

Ánh sáng trắng đen bắn mạnh ra, nhanh chóng vọt tới quấn quanh Thạch Hạo, điều này khiến cho nó chấn động, nguồn sức mạnh thật sự đáng sợ, tuyệt đối chính là pháp tắc cơ bản nhất trong thiên địa.

"Kinh khủng!"

"Lợi hại!"

Ngay cả các Tôn giả cũng khiếp sợ, rốt cuộc cũng đã nhìn thấy được chỗ đáng sợ của Trùng Đồng giả, nếu như cùng ở đẳng cấp với bọn họ, dựa vào pháp tắc cơ bản này đủ để chém giết bá chủ khắp nơi, vô địch thiên hạ.

Hai khí âm dương, có thể tái tạo trời đất, đủ hủy diệt hư không, trong nháy mắt bao phủ lấy Thạch Hạo.

Ầm!

Thạch Hạo không chút do dự, tế ra thập đại Động Thiên, cuồn cuộn không dứt, không ngừng hút hết hai khí trắng đen này vào trong, không để hai khí này dính vào cơ thể, ở loại quyết chiến thế này thì không thể sơ sẩy được.

Thập đại Động Thiên này khác với tất cả mọi người, nối liền cùng một chỗ, như là thần bàn bất hủ, nó đứng sừng sững nơi đó giống như là thiên thần vậy, giết thẳng về trước tiếp tục triển khai bảo thuật Côn Bằng.

"Ồ, không đúng, Bổ Thiên thuật xuất hiện rồi!" Có người kêu to.

"Cái gì, Bổ Thiên thuật xuất thế?"

Một vệt hào quang óng ánh áp chế thẳng xuống, như là lấp kín cả khung trời này, ngay cả trời cũng có thể tu sửa thì còn có gì không thể làm được chứ?

Thạch Nghị ra tay, dùng Bổ Thiên thuật cản lại bảo thuật Côn Bằng, cũng trong lúc đó hai khí âm dương sôi trào, xung kích mười Động Thiên lớn kia.

Hai người rơi vào thế giằng co, vô cùng kịch liệt, xung quanh sôi trào, đặc biệt là chiến trường Thiên Không chia năm xẻ bảy, tảng đá lớn không ngừng từ trên trời rớt xuống, gần như không còn tồn tại nữa.

Bởi gì sóng xung kích của hai người quá kịch liệt, hủy diệt tất cả xung quanh, tảng đá lớn màu vàng, hay là rào chắn đều không ngừng nổ tung.

"Bùm"

Thân thể của Thạch Hạo chấn động, hoàn toàn bùng phát, ký hiệu của bảo thuật Côn Bằng không ngừng đan dệt trong hư không, hóa thành một con cá và một con chim thần, một âm một dương giao thoa với nhau.

Nó cũng không lo nhiều được nữa, dù có bại lộ bảo thuật Côn Bằng đi nữa thì cũng mặc kệ, côn ngư và chim bằng hiện ra, một thứ đại biểu cho sức mạnh Thái Âm, một thứ đại biểu cho thần lực Thái Dương, khủng bố vô biên.

Ầm một tiếng, nó ép mạnh xuống, đồng thời dung hợp với thập đại Động Thiên, đây là một loại sức mạnh bá đạo tới mức nào?

"Phốc!"

Thạch Nghị ho ra đầy máu, không ngừng rút lui.

Tất cả mọi người đều nôn nóng, hai người sử dụng hết thảy bảo thuật và thần thông mạnh nhất của mình, khiến người khác hoa mắt khiếp sợ, phỏng chừng muốn phân thắng bại rồi.

Thạch Hạo khống chế bảo thuật Côn Bằng, cũng dùng thập đại Động Thiên gia trì thân thể tiêu diệt về phía trước, càng ngày càng khủng bố, chiến trường Thiên Không bị chấn cho đổ nát!

Thạch Nghị không ngừng ho ra máu, lảo đảo thối lui, thế nhưng vẫn chưa có bại vong, đột nhiên con mắt càng khiếp người hơn nữa, nơi đó bay ra hai thanh chiến mâu màu vàng.

Chuyện này quá đột ngột, sâu trong hai mắt bay ra hai thanh thần mau màu vàng, cứ như thần thoại, xuyên thủng hư không, không gì không thể xuyên thủng.

"Bụp!"

Hoa máu xuất hiện, cánh tay trái của Thạch Hạo bị xuyên thủng, nơi ngực cũng bị xuyên thấu, máu tươi bắn ra, việc này quá đột ngột cơ bản không thể tránh né được.

"Nhận lấy cái chết!" Thạch Nghị hét lớn, ánh mắt lấp lánh, phù văn dày đặc, khống chế hai thanh chiến mâu màu vàng, đó chính là phù văn cơ bản của Trùng Đồng tạo thành, hắn muốn kích nổ hòng tiêu diệt Thạch Hạo.

"Giam cầm!" Thạch Hạo hét lớn, thập đại Động Thiên phát sáng, giống như là tiên vực mở ra, phóng thích uy năng bất hủ, cấm phong nơi đây, khiến cho toàn bộ đều bất động.

Sau đó, Thạch Hạo xông về trước, vận chuyển sức mạnh Côn Bằng, cánh tay giơ lên cứ như là một chiếc cánh thần vàng óng, nhẹ nhàng quét về trước.

"Phụt!"

Cổ của Thạch Hạo bị cắt đứt, máu tươi vọt mạnh lên cao!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 378: Vá Trời (Bổ Thiên)

Máu rất nóng, bên trong kèm theo cả màu vàng, tỏa ra thần quang vô cùng xinh đẹp bắn mạnh lên cao!

Đây cũng không phải là máu bình thường mà gần như đã hóa thần, lạnh lẽo ướt át mà lại óng ánh trong suốt, xẹt qua bầu trời, lộng lẫy vô cùng, nhưng cũng có chút khiến người khác giật mình.

"Thất bại, Thạch Nghị bỏ mạng!" Có người kêu to.

Cổ của Thạch Nghị bị cắt ra, máu tươi đầm đìa, trong màu đỏ tươi còn mang theo ánh vàng nhuộm đỏ bầu trời, chấn động mỗi người.

"Không, Nghị nhi!" Có người kêu to, đó chính là người của Võ Vương phủ, bọn họ thật sự không thể tin được, khó mà tiếp nhận được sự thật này.

"Không thể, Trùng Đồng giả sao bại được chứ? Thời kỳ thượng cổ, bọn họ chính là vô địch thiên hạ, dù là Thần cũng không thể ngăn cản được, xưa nay chưa từng bại!" Tôn giả của hồ Ma Linh rống to.

Nơi đây trở nên sôi trào, tất cả mọi người đều trợn tròn hai mắt.

Hư Thần giới bạo động, cứ như là một nồi nước sôi khó bình tĩnh được.

Chỉ trong nháy mắt mà thôi, tất cả mọi thứ diễn ra khiến mọi người nghẹt thở, thắng bại đã phân ư? Mọi người chờ mong rất lâu rồi.

Đột nhiên, trong giây lát này tựa như hình ảnh bị ngắt quãng, hàng loạt cảnh tượng và hình ảnh gần như là bất động.

Mọi người khiếp sợ, sự sôi sục như đông cứng, ai thắng ai thua? Âm

thanh như là biến mất, rơi vào tình trạng bất động như vĩnh hằng kia!

Ở giữa chiến trường, Thạch Hạo cứ như là một con Côn Bằng, thần uy cái thế, bế nghễ nhân gian, cánh tay phải chấn động, kim quang óng ánh khiếp người, hóa thành cánh đại bàng quét đứt yết hầu của địch thủ, máu tươi vọt cao trời xanh.

Thạch Nghị bay ngược ra sau, cổ bị cắt ra, đầu lâu như muốn rơi xuống đất, máu thần nhuốm đỏ trời không!

Đây là một hình ảnh rất kỳ lạ, toàn bộ động tác như chậm lại, mỗi một cảnh tượng đều rất chậm, khiến người khác nhìn vô cùng rõ ràng.

Đây chính là kết thúc của đại quyết chiến này sao?

Mọi người như rơi vào trạng thái kinh khủng giống với hình ảnh đang nhìn, người người lạc vào trong cảnh giới kỳ lạ, trong đó cảm nhận được thần uy và máu tươi kia, ai thắng ai thua, đều ở thời khắc này.

"Ầm!"

Đột nhiên, một luồng sức mạnh khổng lồ ngập trời đánh vỡ giây phút yên tĩnh đầy ngắn ngủi này, những hình ảnh rạn nứt như là một thứ bằng sứ vô cùng tinh xảo bị đánh vỡ, những vết rách xuất hiện dày đặc sau đó nổ nát.

Hình ảnh như quay chậm này thức tĩnh, sau đó gia tốc rồi khôi phục lại trạng thái bình thường.

"Xảy ra chuyện gì?" Mọi người kêu to, ngay cả Tôn giả cũng biến sắc, cảm giác như thời gian ngưng lại.

"Tại sao, giống như là đang tìm hiểu dòng sông thời gian, trong nháy mắt hình ảnh bị ngắt quãng." Có cường giả nói nhỏ.

Hình ảnh bất động và ổn định được giải phóng, toàn bộ những cảnh này đều sống động trở lại, giữa chiến trường Thạch Hạo vẫn thần uy lẫm liệt,

sừng sững một phương, cả người dâng trào kim quang.

Mà bên khác, càng khiến người khác khiếp sợ hơn!

Thạch Nghị đang bay ngược ra sau, thế nhưng những dòng máu đỏ kia lại chảy ngược lại, máu thần màu vàng lại đi vào trong cổ họng hắn, máu tươi nhuộm đỏ trời cao biến mất sạch sẽ, không tồn tại chút máu tươi xinh đẹp nào nữa.

"Cái gì?!"

Mọi người kinh ngạc thốt lên, ngay cả đám Mộc Hoàng đều đứng thẳng dậy, ngơ ngác nhìn chiến trường, không thể nào tưởng tượng nổ, đây là thủ đoạn chấn động thế gian cỡ nào chứ?

Rõ ràng Thạch Nghị đã bỏ mình, đầu lâu gần như rớt xuống đất, nhưng kết quả lại nghịch chuyển, máu tươi màu vàng chảy ngược, cái cổ bị chém gần đứt lìa kia từ từ khép lại.

Việc này không thể dùng từ kỳ tích để hình dung được, bởi mỗi người đều nhìn thấy, ban nãy hắn gần như đã chết đi, đầu lâu suýt chút nữa bị chém đứt.

Vào giờ phút này, vết thương nơi cổ từ từ khép lại, ngay cả con mắt đã lờ mờ cũng xuất hiện hào quang chói lọi, khôi phục lại thần thái mạnh mẽ và đầy tự phụ như trước kia.

"Có nhìn lầm không vậy?!" Thanh âm mọi người run run, đây là thần tích!

Một kẻ hấp hối gần chết mà giờ khôi phục lại trạng thái đỉnh cao, giải thích thế nào cho thông suốt đây, vết thương biến mất toàn bộ, không thể tìm ra chút vết tích nào.

"Đệ đệ, đệ còn non lắm, không thể giết ta được đâu." Thạch Nghị khẽ nói, vừa nãy cơ hồ hắn đã chết đi, bay ngược ra sau, thế nhưng hiện tại lại từ

từ bước tới.

Khí thế của hắn như là cầu vòng hòa ca cùng trời đất, mỗi bước hạ xuống bốn phương đều chấn động, khủng bố vô biên, như là một thiếu niên thần linh từ viễn cổ xuất hiện, tỏa ra hào quang.

Thạch Hạo không nói gì, chỉ trầm mặt theo dõi hắn, con ngươi co rút, tìm hiểu nguyên nhân.

"Lợi hại, thật sự rất phi phàm, tìm hiểu thấu đáo áo nghĩ kia." Chân trời, lửa thần nhảy múa, một bóng người đứng sừng sững trong đó, khí tức ngập trời. Sau gã, mấy sinh linh thuần huyết vô cùng mạnh mẽ lúc này đều chấn động, nhìn tất cả những cảnh tượng này.

"Tiểu thư, Trùng Đồng giả thật ghê gớm, tuổi còn nhỏ mà đã hiểu được loại Chí Tôn thuật này rồi, tương lai ắt là bá chủ một đời không áp chế được." Tích Hoa bà bà khẽ nói, lộ vẻ lo âu.

"Nếu không đủ mạnh thì sao được bên trên coi trọng được chứ, nhưng mà... không sao cả!" Nguyệt Thiền tiên tử mở miệng.

"Là Bổ Thiên thuật đầy đủ!" Thạch Hoàng thở dài, đứng ở trên chiến xa nói.

Mọi người nghe thấy thế thì ồ lên, rốt cuộc cũng đã hiểu rõ, đây cũng không phải là pháp môn không trọn vẹn trong Bổ Thiên các mà là Bổ Thiên thuật được ghi chép trong Thánh Viện thượng cổ.

Loại thần thông này có lai lịch bí hiểm, xuất từ vô thượng đại giáo ở vực ngoại, cổ xưa và mạnh mẽ, được xưng là một trong những Chí Tôn thuật của Nhân tộc, chỉ cần vừa ra là có thể quét ngang thiên hạ.

Đây cũng không phải là bảo thuật thời thái cổ, là do hậu thế sáng tạo nên nhưng cũng khủng bố tương tự, được xưng là vô địch.

Toàn bộ Bổ Thiên giáo đều nhờ nó mà trở nên huy hoàng, nhận lấy vinh

quang vô thượng!

Bổ Thiên thuật, được xưng là có thể vá cả trời, môn thuật này tự có phong thái vô thượng, uy năng thần thông không thể nghi ngờ, vừa nãy Thạch Hạo triển khai pháp môn Côn Bằng thì đã lĩnh giáo qua.

Mà thuật này chấn động cả hậu thế là ở một đặc tính khác, được xưng là có thể bù đắp những thứ đã mất, giúp cho người thi triển thuật này có cơ hội lần nữa quay lại, quả thật có thể nói là nghịch thiên!

Hiển nhiên, Thạch Nghị vừa kề bên ranh giới của cái chết, mượn nhờ Bổ Thiên thuật, sử dụng áo nghĩa vô thượng của thuật này để bù đắp 'khuyết điểm', lần nữa làm lại.

Cảnh tượng kỳ lạ ban nãy, đều được khắc sâu trong ký ức của mỗi người, tựa như rơi vào trong cảnh tượng đó, toàn bộ đều bị cố định, mối khắc đều bị hình ảnh làm ngắt quãng.

Đây chính là Bổ Thiên thuật, giúp cho Thạch Nghị đi ra từ trong tuyệt cảnh, hồi lại lực 'vá trời', tái tạo cục diện mới, sắc mặt vô cùng hồng hào.

"Đây chính là áo nghĩa chân chính của Bổ Thiên thuật ư?" Thạch Hạo khẽ nói, rốt cuộc cũng đã hiểu rõ được tình hình, bên trong con ngươi bắn ra vệt sáng rực rỡ.

"Bụp!"

Cánh tay trái và trước ngực của nó bốc lên máu tươi, trước đây đã bị chiến mâu màu vàng xuyên thủng, lúc này không ngừng chảy máu, chiến mâu kia là do ký hiệu ngưng tụ thành, sớm đã biến mất rồi.

"Trận chiến này, không ngờ lại kịch liệt đến thế, sự mạnh mẽ của đệ nằm ngoài dự liệu của ta, nhưng chỉ sợ có tới đây mà thôi, giờ nên kết thúc rồi." Thạch Nghị mở miệng.

"Ầm!"

Hắn bước dài ra, một bước hạ xuống, chiến trường Thiên Không này rung động, rất nhiều tảng đá lớn từ trên trời cao rơi xuống, nơi đây như muốn giải thể.

"Giết!"

Đến phút này, Thạch Hạo cũng không muốn nói nhiều nữa, duy chỉ có một trận chiến này để giải quyết địch thủ thì mới có thể nói là kết thúc hoàn toàn được.

Hai người như hai ngôi sao chổi va thẳng vào nhau, ầm một tiếng, chiến trường Thiên Không sụp ra, toàn bộ rào chắn màu vàng đều đứt đoạn, đồng thời mặt đất cũng nứt thành bốn mảnh.

Đòn đánh này, thể hiện ra thần thông mạnh mẽ nhất của bọn họ, chiến trường Thiên Không được cho là kiên cố bất hủ thế nhưng lại bị hủy, ầm ầm rung động, vô tận những tảng đá từ bầu trời rơi xuống.

Hai bóng người quấn lấy nhau lần nữa quyết đấu, sau đó có tiếng nổ lớn truyền tới, đá vụn ngút trời, chiến trường đổ nát không còn tồn tại nữa.

Mọi người đều nghẹn họng trừng mắt, trong lòng lạnh run. Mà Vực Sứ thì sắc mặt càng khó coi hơn, chiến trường này đã không còn cách nào để tu sửa nữa rồi, sự mạnh mẽ của hai người này nằm ngoài dự đoán của hắn.

"Ầm!"

Thần quang dâng trào, khí tức thê lương ập vào mặt, một sân thi đấu càng to lớn hơn xuất hiện, toàn bộ có màu đen, được dùng những tảng đá thật lớn để lát nền, dùng sắt đen để làm lan can bọc lại bốn phía.

Một chiến trường hoàn toàn mới xuất hiện, cấp bậc càng cao hơn trước kia, đứng sừng sững trong hư không kia, hai cường giả thiếu niên tiến vào trong.

"Được rồi, các ngươi tiếp tục đi!" Vẻ mặt của Vực Sứ rất khó nói lên

tiếng.

Chiến trường này càng hùng vĩ hơn, có một loại khí tức thê lương và lâu đời, đủ để cho hai người thi triển hết mọi thần thông kinh thế cũng không sợ bị phá hủy nữa.

Quả nhiên, cho dù là ánh mắt của Trùng Đồng giả hay là sức mạnh thân thể của Thạch Hạo cũng chỉ khiến cho toàn bộ chiến trường rung động chứ không thể rạn nứt được nữa.

Trên thực tế, trận chiến này sắp kết thúc, không thể kéo dài thời gian lâu hơn nữa, hai người đã chiến tới mức này, toàn bộ bảo thuật đều ra hết, cuối cùng cũng phải phân thắng bại.

Tất cả mọi người đều ngừng thở, cẩn thận quan sát, chỉ lo bỏ qua một tình tiết nào đó, một thiếu niên Chí Tôn duy nhất của Hoang Vực sẽ được sinh ra ở nơi này!

Càng đến cuối thì cuộc đại chiến càng thêm kịch liệt, hai người được thần quang bao phủ, thể hiện ra sức chiến đấu mạnh nhất.

"Ầm ầm!"

Thạch Nghị phát điên, không có bình tĩnh như trước được nữa, quát lớn: "Không chỉ mình ngươi có thập đại Động Thiên, ta cũng có!'

Tròng mắt hắn chợt biến đổi, hư không xung quanh vặn vẹo, mười tòa Động Thiên vô cùng khủng bố xuất hiện, tuy không có to lớn như Thạch Hạo và không nối liền tạo thành một thần bàn óng ánh nhưng cũng hết sức kinh người.

Mười tòa Động Thiên này rất đặc sắc, gồm mười sinh linh có hình dạng khác nhau, khác với Động Thiên thông thường, tràn ngập khí thế khủng bố!

Vù vù vang lên, mười con sinh linh thái cổ chí hung đều chuyển động quanh người hắn, không ngừng chìm nổi như biến hắn trở thành một vị thiên

thần vậy.

Nơi đó phát ra một chùm sáng hùng vĩ, Thạch Nghị thần uy tăng vọt!

"Giết!" Thạch Nghị gầm nhẹ, chém thẳng tới, cánh kim ô xuất hiện sau lưng, tay phải hóa thần quyền Đại Bàng, tay trái nắm Kỳ Lân ấn, như là một quân vương bễ nghễ nhân gian.

Ngoài ra, Bổ Thiên thuật cũng được triển khai, vượt qua bầu trời ngăn cản lấy pháp môn Côn Bằng của Thạch Hạo, hai người va chạm với nhau liền bùng phát ra ánh sáng chói lọi.

Thạch Hạo hét lớn, pháp môn Côn Bằng diễn biến, vô tận nước biển màu đen xuất hiện xung quanh, dùng một pháp môn đối kháng lại rất nhiều diệu thuật của đối phương, Côn Bằng quét ngang trong thiên địa.

"Vù vù!"

Hai mắt của Thạch Nghị tuôn trào sương mù, hai khí âm dương dung hợp hóa thành chùm sáng giống như là hỗn độn, đây chính là thần thông thiên phú vô cùng lợi hại, không gì không xuyên thủng.

Lần va chạm này hai người đều ho ra máu, thân thể bị hủy hoại một nửa.

Mọi người biết trận đấu đến hồi kết thúc rồi! Ai nấy cũng vô cùng sốt sắng, nhìn chằm chằm chỉ sợ bỏ qua chi tiết nào đó.

"Ầm!"

Hai người lại tiếp tục va chạm với nhau, song Thạch đều ho ra đầu máu, khớp xương vang lên những tiếng kinh người, hiển nhiên xương gãy không ít, bọn họ đều trở thành người máu.

"Giết!"

Va chạm lần thứ ba, lần này Động Thiên của Thạch Hạo nối liền cùng nhau hóa thành một thần bàn to lớn, khủng bố ngập trời, như đang cố định

thời gian và không gian vậy.

Mười tòa Động Thiên lờ mờ của Thạch Nghị bị va phải, gần như hắn lại bị giam cầm lần nữa, nhưng mà tròng mắt của hắn phát sáng, cực kỳ mông lung, âm dương tái tạo thiên địa.

"Ầm!"

Cứ như là sóng biển hỗn độn ập tới, trùng trùng lớp lớp đánh thẳng lên thân người của Thạch Hạo, đồng thời kèm theo đó là gió mạnh tàn phá thân thể nó, gần như bị hủy diệt.

Nhưng mà, Thạch Hạo cắn răng mang theo thập đại Động Thiên vọt tới phụ cận, tay phải đánh tới, bụp, kéo đứt một cánh tay của Thạch Nghị.

"Giết!"

Thạch Nghị gào thét, hỗn độn trong con ngươi liền hóa thành phù văn, ngưng tụ thành một thanh chiến kích, ký hiệu bay múa đầy trời, bổ mạnh xuống.

Một kích này đủ để nhân gian khiếp sợ, thanh chiến kích bay ra từ trong con ngươi của Thạch Nghị, cũng có thần năng vô lượng nhanh chóng bổ xuống, Thạch Hạo né tránh nhưng bả vai lại dính chiêu, suýt chút nữa bị chém thẳng thành hai mảnh, máu tươi cuồn cuộn tuôn ra.

Âm thanh vang lên, trong thân thể của Thạch Hạo lại hiện lên một tòa Động Thiên cố định lại thanh chiến kích này, kẹp nó dính vào trong cơ thể mình, phòng ngừa lại bị chém thành hai nửa.

"Ầm!"

Đồng thời, Thạch Hạo đấm ra một quyền, pháp môn Côn Bằng vận chuyển tới cực hạn, toàn thân óng ánh kèm theo là những lốm đốm màu đen, giống như là một con Côn Bằng hình người vậy.

Cú đấm này kinh thiên động địa, thần lực vô biên, bất kể những thứ gì ở phía trước đều sẽ bị đánh vỡ.

Vù một tiếng, hư không vặn vẹo tựa như muốn sụp lún, một quyền của Thạch Hạo nện thẳng lên trên lồng ngực Thạch Nghị, cánh tay xuyên thủng từ trước ra sau, máu tươi bắn tung tóe.

Lúc này, không cần nói thân thể máu thịt của con người, cho dù là thần kim ngăn cản cũng phải biến dạng, nổ tung.

Nhưng mà, Trùng Đồng giả lại rất nghịch thiên, giống như trong truyền thuyết thượng cổ có tư chất vô địch! Hai mắt hắn ứa máu, bắn ra sức mạnh không gì sánh nổi, ổn định lại cơ thể mình không cho nó nổ tung.

Cũng trong lúc đó, hai người tách nhau ra, gần như là chết thảm, có thể nói là lưỡng bại câu thương.

"Kết thúc đi." Thạch Nghị nói nhỏ, không còn vẻ bình tĩnh và thong dong như trước nữa, lúc này trở nên cực kỳ lạnh lùng, nói: "Đệ của ta, nếu như đòn đánh cuối cùng này mà ta lại dùng Chí Tôn cốt đã từng là của đệ trước đây để kết liễu tính mạng của đệ, có phải là một loại châm biếm không hả, đệ sẽ chết không nhắm mắt chứ?!"

"Ngươi đang tự tìm đường chết mà thôi." Thạch Hạo trầm giọng nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 379: Thượng Thương Kiếp Quang

Hai người đều là máu, thân thể tàn tạ gần như bị hủy đi một nửa, xương cốt gãy vỡ.

Thanh chiến kích bay ra từ trong con ngươi của Thạch Nghị suýt chút nữa đã bổ Thạch Hạo thành hai nữa, mà Thạch Hạo cũng kéo đứt một cánh tay và xuyên thủng bộ ngực của Thạch Nghị, trong thời gian ngắn khó mà chữa trị được.

Cục diện thành lưỡng bại câu thương, mà hiện tại lại muốn vận dụng Chí Tôn cốt rồi!

Sân thi đấu màu đen vô cùng rộng lớn như được nhuộm từ máu, toàn bộ đen thui gánh lấy hơi thở của thời gian. Hai thiếu niên đứng đối mặt nhau, dưới chân bọn họ đều là máu, mặc dù thân thể tàn tạ thế nhưng tinh khí thần lại dồi dào như là lửa thần rực cháy vậy.

"Giết!"

Thời khắc này, bọn họ đồng thời hét lớn, hóa thành tia chớp xông thẳng về đối phương, triển khai cuộc đối quyết cuối cùng.

"Ầm!"

Bầu trời như sụp đổ, mặt đất lún xuống, vô tận sương mù tràn ngập, sóng thần lực mênh mông mãnh liệt, nơi đây trở nên sôi trào!

Chiến trường Thiên Không run rẩy, vô tận ký hiệu bay lên soi sáng cả hư không, in dấu ở mỗi tấc không gian, anh linh thượng cổ đều xuất hiện, u u gào khóc như cùng cộng hưởng theo.

"Thật là khủng khiếp!" Mọi người kinh sợ.

Chiến trường Thiên Không này hơn xa chiến trường trước, cho nên anh linh hiện lên cũng sẽ đáng sợ hơn, trông rất sống động, không ngừng diễn biến xích thần trật tự, không ngừng gào thét.

"Bùm!"

Nơi ngực của Thạch Nghị tuôn ra một luồng sức mạnh thần bí tẩm bổ cho cả thân thể, trong nháy mắt hơi thở của hắn tăng vọt tựa như có thể xé rách cả đất trời.

Hắn hóa thành một tia chớp vồ giết về phía Thạch Hạo.

Cùng lúc đó, cả người Thạch Hạo thiêu đốt, ký hiệu cổ xưa xuất hiện dày đặc trên thân thể, nó đang diễn hóa pháp môn Côn Bằng tới tầng thứ cao hơn, cường hóa cho bản thân.

Cú va chạm này có thể hình dung như là hai ngôi sao chổi đụng vào nhau, tựa như cả vũ trụ cùng đại chiến, chỉ trong nháy mắt hàng loạt ký hiệu và ánh sáng nhấn chìm cả chiến trường Thiên Không.

"Gào..."

Anh linh thượng cổ không ngừng kêu gào trong chiến trường, những anh linh này đều bị hai luồng ánh sáng này tiêu diệt, cứ như là mưa ánh sáng lan tỏa xung quanh, vô cùng rực rỡ.

Đây mới đích thật là thần chiến, hai người đứng sừng sững trong chiến trường, đạt tới phần cuối cùng mà sinh linh ở cảnh giới này có thể đạt được, rất khó để tiến thêm dù là nửa bước.

"Ầm ầm!"

Chiến trường Thiên Không rung động như muốn sụp nứt, những vết rạn nứt xuất hiện.

Vực Sứ khiếp sợ, đã thay một chiến trường hoàn toàn mới, kiên cố và bất hủ, được xưng là võ đài cấp Thần vậy mà suýt chút nữa cũng bị phá hủy, khiến hắn lộ vẻ khó tin.

"Niên đại huy hoàng nhất thượng cổ tái hiện lại sao, xuất hiện thêm nhóm nhân vật thế này, chỉ hai người họ đủ để khiến cho thời đại này hoàn toàn khác với những thời đại trước." Vực Sứ thì thầm.

Lần quyết đấu này rất đáng sợ, có thể nói là trời long đất lở, quỷ khóc thần gào, mây gió thế gian biến đổi, như là một trận đại diệt vong vậy.

Bộ ngực của Thạch Nghị hiện lên Chí Tôn bí lực quyết đấu cùng bảo thuật Côn Bằng của Thạch Hạo, song Thạch đại chiến vô cùng gay cấn, hai người ngang dọc, như là hai tia chớp đan dệt với nhau.

"Ầm!"

Một đòn mạnh mẽ vừa ra, hai người đều bau ngược ra sau.

"Nhận lấy cái chết!" Thạch Nghị hét lớn, sau đó vận dụng thần thông cấm kỵ.

Ngực của hắn phát sáng giống như là mặt trời lên cao, tuôn ra một luồng thần hà cũng không biết sáng rực cỡ nào, thế nhưng khí thế ấy lại vô cùng khủng bố, đánh tan những đám mây trên trời cao.

Trời đất mười phương đều chiến, tất cả mọi người đều run rẩy không nhịn được mà muốn quỳ xuống sát đất.

"Đây là thứ gì?"

Giờ khắc này, quần hùng rung động không tự chủ được mà run lên một cái, còn cảm giác như đang đối mặt với một vị Thần thời thượng cổ, không nhịn được muốn khấu đầu quỳ lạy, tiến hành quỳ lễ.

Bên trong sân thi đấu màu đen, cả người Thạch Nghị phát sáng, đặc biệt

là nơi ngực tựa như có một mặt trời vàng óng soi sáng vào trần thế, không thể nào nhìn trực diện được.

"Ta... không thể khống chế được mình nữa rồi!" Có người run lên, thân thể lay động cuối cùng bụp một tiếng ngã nhào xuống.

Khí tức trong chiến trường Thiên Không vô cùng khủng bố, thấm vào trong cốt tủy của mọi người, bắt đầu áp chế khiến linh hồn họ sinh ra sợ hãi, run lẩy bẩy, đây chính là một loại áp chế bẩm sinh.

"Thần uy nghịch thiên, không thể chống lại!" Ngay cả nhân vật cấp giáo chủ cũng phải biến sắc, sắc mặt tái nhợt, bọn họ biết được, nếu cho Thạch Nghị thêm thời gian để phát triển thì chắc chắn sẽ vô địch trên trời dưới đất này.

Loại bảo thuật này quá lợi hại, áp chế tất cả mọi người, người khác cơ bản không thể nhấc đầu lên được, khó lòng mà đối kháng lại!

"Thứ này đáng lẽ là của ta...." Trong sân thi đấu to lớn đó, Thạch Hạo đứng trên mặt đất màu đen, thở dài một hơi, thân thể như là một bóng mờ lướt sang ngang.

"Ầm!"

Luồng thần hà kia xẹt qua trời cao không gì không thể phá, sân thi đấu màu đen bị xuyên thủng, hàng loạt lan can bị nổ nát, mặt đất xuất hiện một lỗ thủng lớn khổng lồ.

Đây chính là bí lực của Chí Tôn cốt, từ trong cơ thể phóng ra ngoài, dùng hình thức của thần quang xung kích ngoại vật, ngay cả chiến trường màu đen được xưng là kiên cố bất hủ cũng bị hư hao.

Việc này khiến quần hùng rung động, ngay cả Tôn giả cũng cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, Thạch Nghị có thiên phú mạnh mẽ như vậy, thiên hạ này có mấy người có thể ngăn được?

Nếu cho hắn thêm vài năm nữa, đạt tới cảnh giới cao hơn nữa thì có thể tung hoành cả thiên hạ, bễ nghễ Hoang Vực, cho dù là Tôn giả của Thái Cổ Thần Sơn cũng vô dụng khi đứng trước mặt hắn.

Trùng đồng giả ở thời kỳ thượng cổ chính là thần thoại của sự bất bại, ở đời này cũng có thể tiếp tục như vậy!

"Xoẹt!"

Ngực của Thạch Nghị lần nữa phát sáng, phù văn dày đặc cứ như là một bộ kinh văn, đồng thời vang lên những tiếng tụng kinh lớn kinh người, ầm ầm rung động.

Thạch Hạo chạy như bay, tựa như là một con Côn Bằng lúc chỗ này lúc chỗ kia, tia sáng kia hạ xuống lần nữa đánh nát một khu vực trong chiến trường Thiên Không.

Thạch Hạo biến bị động thành chủ động, há miếng hét to một tiếng, từ mặt bên nhào tới, hai tay bắt ấn nhanh chóng diễn biến, sóng biển màu đen ngập trời, một con côn ngư bơi lội về phía trước.

"Ầm!"

Thạch Nghị xoay người, hai tay kết ấn, vận dụng sức mạnh của Chí Tôn cốt khiến cho hai tay mình phát sáng, đón lấy bảo thuật của đối phương.

Lần va chạm này, thiên địa mênh mông, âm thanh không dứt, còn như là hai gã Chí Tôn chân chính gặp nhau rồi diễn ra một hồi đại quyết chiến, mười phương run rẩy, thế nhân đều kinh.

Bọn họ quá mạnh mẽ, chấn cho chiến trường Thiên Không rạn nứt, đá lớn màu đen không ngừng rơi xuống.

"Đúng là đã xem thường bọn chúng rồi, đáng lẽ phải chuẩn bị chiến trường mạnh mẽ nhất mới phải!" Vực Sứ thở dài, trong con ngươi lấp lánh ánh sáng nóng rực, hắn biết nhân kiệt như thế này nhất định phải lưu danh

trong sử sách.

Lần nữa tách nhau ra, hai thiếu niên đứng đối diện, Thạch Nghị ung dung không vội như là Thần giáng trần, tuy rằng mất đi một tay thế nhưng sức chiến đấu cũng chẳng hề yếu đi chút nào.

"Đệ đệ tốt của ta, cảm thấy thế nào hả? Chí Tôn cốt không thẹn với uy danh của nó, có thể đè ép cả nhật nguyệt ngân hà, có thể ngạo thị trên trời lẫn dưới đất, nếu như dùng thứ này mà chém đệ thì cũng là một kết cục viên mãn chứ?"

Thạch Hạo nghe thế, vô cùng lạnh lùng, nói: "Trùng Đồng chỉ đến thế mà thôi, nhìn lại thì cũng chỉ dựa vào một khối cốt của người khác, đây là năng lực của ngươi à?"

"Sức mạnh Trùng Đồng của ta dĩ nhiên là cao siêu hơn rồi, ở trong lòng ta thứ đó chính là số một. Hai con mắt của ta còn có thần năng thiên phú cao nhất mà chưa thể hiện ra, đó mới chính là lá bài tẩy lớn nhất của ta, nhưng mà đệ không có cơ hội nhìn thấy đâu, dùng Chí Tôn cốt đã từng là của đệ để tiêu diệt đệ, đây chính là kết cục lý tưởng nhất." Thạch Nghị bình tĩnh nói, âm thanh không cao chỉ có hai người nghe được, nói: "Khối cốt của đệ giờ đã kết hợp với ta tuy hai mà một, ở trong Thánh Viện thượng cổ ta đã dùng Bổ Thiên thuật để tế hóa, trở lại từ đầu, thứ này hoàn mỹ không chút tỳ vết đã ăn sâu vào trong cơ thể ta rồi."

Toàn bộ đều đúng như suy đoán của Thạch Hạo, tên Thạch Nghị này trong Thánh Viện thượng cổ đã đạt được cơ duyên vô cùng to lớn, biến Chí Tôn cốt để cho bản thân sử dụng, lại còn không chút tỳ vết nào nữa.

"Chiến tới bây giờ, ngươi ta rơi vào thế hòa, ai cũng trọng thương cả, hoặc là mất cánh tay hoặc là suýt chút nữa bị chém đứt đôi. Thế nhưng, giờ thì hoàn toàn khác trước, ngươi làm cách nào để chiến với ta? Còn có lá bài tẩy nào nữa ư?!" Thạch Nghị hét lớn, như là thần âm vào tai chấn động hồn phách người khác, khí thế của hắn tăng vọt.

"Chờ ngươi thắng rồi hẳn nói!" Thạch Hạo lạnh lùng đáp trả.

Không cần nhiều lời nữa, Thạch Nghị bắt đầu công kích những đòn đáng sợ nhất, ngay trước mặt rất nhiều người, hắn muốn bùng phát, vận dụng Chí Tôn cốt tiêu diệt vị tộc đệ này.

Ầm một tiếng, trong lồng ngực của hắn như là hải dương phập phồng, lại như là tia chớp nổ vang, âm thanh phát ra vô cùng to lớn, chấn động toàn bộ bầu trời.

Lần này, ánh sáng bay ra từ trong ngực hắn không chỉ có một tia mà liên miên hiện lên, sáng rực cực kỳ, tất cả đều do các ký hiệu tổ hợp mà thành, lại có một loại thần uy trấn áp cửu thiên thập địa này!

Mỗi người đều chấn động, không ngừng run rẩy và sợ hãi, đòn tấn công này quá mạnh mẽ, không phải sức người có thể địch được.

"Thật mạnh, người này ghê gớm thật!" Bóng người trong lửa thần nơi chân trời nói ra một câu thán phục như thế, trong đôi mắt ấy lấp lánh ánh lửa đỏ đậm có thể đốt cháy chín tầng trời.

Ở sau người y, mấy tên sinh linh thuần huyết cũng chấn động, đi theo vị đại nhân này đã mấy năm, đây là lần đầu tiên nghe y đánh giá một người như thế, khiến cho bọn chúng hoảng ợ.

"Thắng rồi!" Kim Chu Tôn giả gật đầu, sớm đưa ra kết luận như thế, mọi người thuộc hồ Ma Linh đều vô cùng vui sướng.

Thần quang kia càng ngày càng tăng lên, chấn động cả thiên địa mệnh mông, cả người Thạch Nghị được bao phủ ở bên trong, nơi đó xuất hiện hết dải ngân hà này tới dải ngân hà khác, kinh động nhân gian.

"Đây là... Thượng Thương kiếp quang, cuối cùng ta cũng biết loại sức mạnh này là như thế nào rồi!" Một vị Tôn giả giật mình, không nhịn được kêu to.

Cùng lúc đó, Hỏa Hoàng, Thạch Hoàng, Mộc Hoàng... đều đứng thẳng lên, cực kỳ căng thẳng, tất cả đều nhìn chằm chằm Thạch Nghị, bọn họ nhận ra được đó là loại thần uy như thế nào.

"Tương tự như Thượng Thương kiếp quan được ghi chép trong sách cổ, gợn sóng ấy rất giống!" Mộc Hoàng khẽ nói, tràn ngập chấn động.

Mạnh mẽ như những Hoàng giả này mà cũng không thể bình tĩnh được, ai nấy đều trợn tròn mắt nhìn chằm chằm vào thứ đó.

Thượng Thương kiếp quang, được xưng là kiếp phạt đáng sợ nhất thế gian, khó có thể diễn tả bằng lời được, chính là thần quang từ trên trời chiếu xuống, có thể phá diệt vạn vật, chém chết cường giả khắp nơi, kinh khủng nhất.

Loại sức mạnh này chỉ có xuất hiện trong truyền thuyết, trước nay chưa từng nghe nói có thể xuất hiện trên người của một người, tuy rằng chỉ là "mới phát sinh" nhưng cũng khiến người khác kinh sợ rồi.

"Chuyện này... Chí Tôn cốt, quả nhiên nghịch thiên mà, không ngờ lại thai nghén ra sức mạnh to lớn như thế!" Những Tôn giả này không ngừng thán phục.

Đến tột cùng có phải là Thượng Thiên kiếp quang hay không thì không thể nào chứng minh được, chỉ là rất giống với những gì ghi chép trong sách cổ, khiến cho một nhóm người mạnh nhất đều rung động.

Thạch Hạo trầm mặc, nguồn sức mạnh này không giống với khối xưng bên trong ngực của nó, kết quả niết bàn không giống.

"Trận chiến này nên kết thúc rồi." Đây là suy nghĩ của tất cả mọi người.

Thạch Nghị hờ hững như là Thần vương gián trần, nhanh chân đi về trước, nơi ngực của hắn bắn ra từng tia thần quang vô cùng sáng rực, tất cả đều nhằm hướng Thạch Hạo.

Hiện tại muốn tránh cũng tránh không được, Chí Tôn cốt phát uy, bao phủ toàn bộ nơi đay, ký hiệu xuất hiện đày trời, chỉ có thể mạnh mẽ chống đỡ mà thôi.

"Không!" Hỏa Linh Nhi nhắm mắt lại.

Trên thực tế, rất nhiều người đều thở dài, Thạch Hạo rất kinh diễm thế nhưng giờ dùng thứ gì để chống lại? Chỉ dựa vào thân thể thì không thể nào ngăn được, nó không sử dụng pháp môn Côn Bằng chính là sai lầm lớn nhất!

Thời khắc này Thạch Nghị chuẩn bị triển khai Bổ Thiên thuật, hai con mắt của hắn đồng thời phát ra thần quang, phòng bị pháp môn Côn Bằng của Thạch Hạo.

"Ầm ầm ầm!"

Toàn bộ 'Thượng Thương kiếp quang' đều bay về phía Thạch Hạo, khủng bố cực kỳ, chiến trường Thiên Không này nổ tung, hết thảy mọi vật chất đều hủy diệt.

"Ồ, có điều không đúng!" Mộc Hoàng khẽ ồ lên.

Các Tôn giả khác cũng giật mình, hiện tại không thấy cảnh tượng hủy diệt, thân thể Thạch Hạo bất diệt, vẫn đứng sừng sững như trước, chưa từng bị giết chết.

"Đó chính là khối cốt của ta, ngươi cũng chỉ là một tên trộm đê tiện mà thôi!" Âm thanh của Thạch Hạo không cao thế nhưng lại chấn động cả thiên địa mệnh mông, ầm ầm rung động.

Mọi người khiếp sợ, sau đó mới tỉnh ngộ, Chí Tôn cốt này vốn là thuộc về Thạch Hạo, nó mới chính là... Chí Tôn trời sinh chân chính!

"Không sai, đây là thuộc về hắn, quá bất công mà!" Mọi người đều hùa theo.

"Xảy ra chuyện gì thế?" Có người kêu to, không nhịn được thốt lên.

Thân thể Động Thiên của Thạch Hạo mở ra tạo nên vô tận ánh sáng, hoàn toàn mờ mịt cái gì cũng không thể nhìn thấy được, chỉ có vô tận ký hiệu thần bí nằm dày đặc không hư không.

Chuyện gì thế này? Mọi người khiếp sợ!

Nơi đó như đang có một Chí Tôn trời sinh thức tỉnh, khí thôn bát hoang, duy ngã độc tôn, khí thế khủng bố tràn ngập, ký hiệu vô tận đan dệt, in dấu trong trời đất, hào quang nhấn chìm cả thiên địa.

Thạch Hạo nheo mắt lại, nó biết đã xảy ra biến hóa kinh khủng cỡ nào, đó chính là Chí Tôn cốt nơi ngực nó bị kích cho thức tỉnh, thần uy cuồn cuộn không gì sánh được!

Bên trong ánh sáng ngập trời đó, sân thi đấu màu đen này bị cắn nát, Thạch Hạo một bước bước ra, càn khôn bạo động, nó ép thẳng về phía Thạch Nghị.

Mọi người mơ hồ nhìn thấy, một thiếu niên Chí Tôn đang cất bước trong thần quang mênh mông, sau đó... xé rách một thân thể của người khác!

"A..." Một tiếng kêu thê thảm truyền tới.

Các cường giả chấn động, đây là cảnh tượng kinh khủng thế nào, đó chính là Thạch Hạo đang cất bước ư, là nó xé đôi địch thủ ư, khí tức Chí Tôn tràn ngập, nhấn chìm cả mười phương!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 380: Chém Trùng Đồng Giả

"Cuộc chiến giữa hai thiếu niên Chí Tôn sẽ kết thúc như vậy ư?"

"Chuyện gì thế này, Thạch Hạo tiêu diệt Thạch Nghị ư, quá mơ hồ nhìn không rõ gì cả, không biết nơi đó cụ thể diễn ra như thế nào?!"

Chiến trường màu đen kia nổ tung, những gợn sóng giữa trường vô cùng kịch liệt, phá hủy tất cả, sóng lớn như biển đập nát toàn bộ lan can và tảng đá lớn trong sân thi đấu.

Tôn giả đều trợn tròn mắt, vận chuyển đại thần thông quan sát thật kỹ lưỡng, chuyện này thật sự nằm ngoài ý muốn, Thạch Nghị vận dụng Chí Tôn cốt trong truyền thuyết, phóng ra 'Thượng Thương kiếp quang', được xưng là có thể chém giết mọi địch thủ trên thế gian này, nhưng kết quả lại bị chuyển đổi.

"Nghị nhi sao có thể thất bại, sao có thể chết được chứ?!" Những thúc bá của Thạch Nghị trong Võ Vương phủ chấn động, thanh âm run run, sắc mặt tái nhợt, cảm giác như đã đánh mất tất cả.

Tuy rằng không thể nhìn thấy rõ được tình hình trận chiến giữa trường đó, thế nhưng cái bóng người mơ hồ cùng với tiếng gào thét đầy đau đớn đó vẫn để cho bọn họ biết được chuyện đáng sợ như thế nào đã diễn ra.

"Trùng Đồng giả lại bại, ở thời thượng cổ chính là tồn tại vô địch, ngay cả Thần Ma cũng phải tránh lui, không ngờ lại có kết thúc như thế mà." Kim Chu lầm bầm, tràn ngập vẻ không cam, trong mắt lộ một tia ác độc dữ tợn.

Hỏa Hoàng, Thạch Hoàng, Mộc Hoàng đều triển khai thần thông, con mắt phát ra phù văn nhìn xuyên hư vọng, nhìn thấy được cảnh tượng đang diễn ra ở giữa trường thì không khỏi hít vào một hơi lạnh.

Mà lúc này, ánh sáng rực rỡ của những gợn sóng kia rốt cuộc cũng mờ đi, những người khác cũng có thể thấy rõ được ở bên trong.

"A, Thạch Nghị xong rồi, Thạch Hạo nhất định sẽ thắng!"

Mọi người kinh ngạc thốt lên, chấn động không gì sánh nổi.

Thạch Hạo thân hình cao ráo, tóc dài rối tung, có một loại tư thế quân lâm thiên hạ, toàn thân lấp lánh những ký hiệu thần bí, nó kéo rời một chân của Thạch Nghị, đầm đìa máu tươi.

Thạch Nghị lảo đảo về sau, vừa nãy bị giam cầm thân thể nên hắn quyết đoán bỏ đi cái chân, phải nhanh chóng thoát khỏi tình trạng này, cho nên đã gặp phải trọng thương khó mà tưởng tượng nổi.

Hắn tóc tai bù xù, hiện tại dù chỉ còn lại một tay và một chân, vết máu loang lổ, chiến y trở nên rách nát, trên mặt không còn chút màu máu nào, vô cùng trắng xám.

Thiếu niên như thần này hiện tại rất chật vật, gần như bị chém đôi!

Kết quả như vậy, nếu như hắn vận dụng Trùng Đồng thì hai ngươi vẫn hòa nhau, hai bên đều có thắng có bại, ai cũng chẳng kiếm được lợi lộc gì, nhưng sau khi vận dụng Chí Tôn cốt thì lại gặp phải đại nạn.

"Ngươi không phải, chung quy lại cũng không phải là của ngươi." Thạch Hạo nói, đứng ở nơi xa thần uy lẫm liệt.

Đây thể hiện sự chênh lệch rõ ràng giữa hai thiếu niên Chí Tôn này, một người khí khái anh hùng, một người lại run rẩy, ai mạnh ai yếu thì có thể biết ngay.

Hai mắt Thạch Nghị phát sáng, nhìn chằm chằm Thạch Hạo không rời mắt, trong mắt lóe lên ký hiệu như muốn nhìn xuyên thấu cả người Thạch Hạo.

Từ đầu đến cuối, hắn cảm thấy trên người đối phương có một luồng khí tức thần bí, có thể làm tan rõ thiên phú của hắn. Thạch Nghị cho rằng, trên người Thạch Hạo rất có khả năng có một pháp khí thần linh vô cùng đặc biệt, ngăn cách tất cả.

Cho nên, hắn cũng vận dụng bảo cụ thần linh hư không chiến kích của chính mình, tiến hành đề phóng, kết quả lại phát hiện mình phán đoán hoàn toàn sai!

"Chí Tôn cốt... trùng sinh!" Con mắt của Thạch Nghị như là thần điện, phát ra một tiếng gào thét tràn đầy đau đớn không cam.

Thạch Hạo quả là không hợp thói thường!

Hắn muốn chém đứt khối chân cốt này của Thạch Hạo, dùng phương thức tàn nhẫn nhất thu lấy, không ngờ khối Chí Tôn cốt đã mất đi kia cuối cùng lại sinh ra một tia liên hệ với Thạch Hạo, cho nên hắn mới nếm quả đắng như vậy.

Ai có thể nghĩ ra rằng, Thạch Hạo tư chất ngút trời khiến cho Chí Tôn cốt niết bàn, sau khi bị kích thích, chân cốt tái sinh khủng bố ngập trời, gắt gao khắc chế khối chân cốt trước kia.

Nghĩ kỹ lại, Thạch Nghị tràn ngập vẻ cay đắng, là tự bản thân hắn lựa chọn con đường bại vong, nếu như cứ dùng sức mạnh Trùng Đồng quyết chiến thì sẽ không thành ra như vậy.

"Trộm lấy cốt của ta, chỉ đến như vậy mà thôi." Thạch Hạo lên tiếng, lời nói lạnh băng cứ như là kiếm sắc chém tới lòng Thạch Nghị, khiến cho thân thể hắn run bần bật, há miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Vào lúc này, không chỉ thân thể đau đớn mà trong lòng của hắn sinh ra nỗi khuất phục, hắn là Trùng Đồng giả, ở thời thượng cổ chính là vô địch thiên hạ, là một thần thoại bất bại, đời này sao có thể yếu hơn người?!

Vực Sứ sắc mặt rất khó coi, hủy lần hai sân thi đấu, trước nay chưa hề

xảy ra chuyện như thế này, ầm một tiếng, một sân thi đấu càng cổ điển và tang thương hơn nữa xuất hiện,

Sân này có màu nâu xám, được xây dựng từ mảnh vỡ ngôi sao, quan trọng nhất chính là nó khắc cổ văn Thần Ma rất rõ ràng, được xưng là tinh phẩm trong võ đài cấp Thần.

"Không được, Trùng Đồng giả không thể bại được, phải thay đổi lại tình thế." Kim Chu thì thào, nhìn về tộc nhân của mình nói nhỏ.

Trận chiến này cũng chẳng có xảy ra điều kỳ diệu nào nữa!

"Thạch Nghị thất bại, không được, hắn chính là đệ tử của Bổ Thiên giáo ta, nào thất bại được? Kết quả không thể như vậy!" Trong con ngươi của Tích Hoa bà bà hiện lên chùm sáng.

Một hướng khác, xuất hiện một ông già, tóc bạc rối tung, thân hình cao lớn, da dẻ màu cổ đồng, cặp mắt như ngọn đèn, tuổi tuy rằng rất lớn thế nhưng tinh thần lại rất khỏe mạnh, tiếng nói cứ như là tiếng ngân vang của chuông đồng.

"Không thể tìm được vị trí của hắn thì khó có thể tìm được cơ thể hắn." Ông lão nói.

"Bà bà, các ngươi hơi quá rồi đó, ngừng ở đây đi." Nguyệt Thiền tiên tử thanh lệ thoát tục nghe thấy thế thì nhíu mày lại, khuôn mặt xinh đẹp có chút không vừa lòng.

"Tiểu thư, người không cần phải bận tâm." Tích Hoa bà bà rời đi, tiến tới chỗ ông lão nơi xa kia.

Tích Hoa bà bà vận dụng mật ngữ, nói: "Chung lão, cấm khí đã mang tới chưa, chuẩn bị động thủ đi. Tên nhóc đó không gia nhập giáo ta, tương lai nhất định là một tai họa lớn, cùng với việc mặc cho nó trưởng thành không bằng tới quấy rầy cuộc quyết chiến của nó, khiến nó phải bại vong."

"Uhm, dù sao cũng là chiến trường Thiên Không, dù là bảo cụ thượng cổ mang từ trong giáo tới, muốn vận dụng cũng chưa chắc đã hữu dụng, nhất định có chút mạo hiểm." Trong con ngươi của Chung lão xuất hiện một tia gợn sóng màu vang, âm thanh leng keng như là sắt thép ma sát với nhau.

"Tên nhóc đó không thể thắng được, với lại Thạch Nghị đã gia nhập giáo ta, mặc kệ tương lai ra sao đi nữa nhưng hiện tại không thể thua!" Ánh mắt của Tích Hoa bà bà chợt hiện lên vẻ tàn nhẫn rồi biến mất nhanh chóng, ngữ khí vô cùng kiêng định.

Chân trời, lửa thần hừng hực, một chàng trai ở trung tâm, trong con ngươi có ánh lửa màu đỏ thẫm nhảy múa, hiện lên cảnh tương thiêu hủy sao trời, y đang nhìn xuống chiến trường Thiên Không, nói: "Hai tên thiếu niên Chí Tôn này rất mạnh, làm ta giật mình đấy."

"Đại nhân, có còn động thủ nữa không?" Ở sau thân thể y có mấy tên sinh linh thuần huyết, một trong số đó mở miệng.

"Hai tên này không thể nào cùng tồn tại được, hơn nữa chuẩn bị có biến cố xảy ra rồi, chúng ta cứ chờ một chút!" Vị 'đại nhân' này nói.

Sân thi đấu màu nâu xám này rộng rãi và bao la, lơ lững trong hư không, có sương mù nhàn nhạt, những tảng đá to nhỏ phân chia một phương, lưu chuyển khí thế khủng bố.

Trên thực tế, trận chiến này không có bất ngờ gì cả, đến giờ phút này khó có thể tạo nên những chuyển biến mới nữa.

"Kết thúc đi!" Thạch Hạo quát lên.

Thạch Nghị im lặng, hiện tại còn đánh được một trận nữa ư? Thân thể của hắn đã tàn, mất một tay và một chân, tinh khí thần tổn thương nghiêm trọng, tiềm năng khô cạn cực nhanh.

"Không cam lòng mà!" Hắn chế giễu, áo nghĩa cao nhất của Trùng Đồng còn chưa triển khai, đó chính là lá bài tẩy lớn nhất của hắn, nhưng giờ còn có

khí lực để thi triển ư?

Hắn có chút hối hận, tại sao lại vận dụng Chí Tôn cốt? Tự đẩy mình vào con đường một đi không trở lại, nếu không như vậy thì kết cục sẽ không phải như hiện tại.

Bất kể như thế nào thì hắn cũng muốn chống lại, nếu như có thể sử dụng thần uy cao nhất của Trùng Đồng thì còn có phần thắng, Thạch Nghị hét lớn, cả người phát sáng, hắn bắt đầu liều mạng.

Đôi mắt ấy vô cùng đáng sợ, hiện lên cảnh tượng thiên nhật trụy lạc, đại tinh trầm trụy, càng có cảnh tượng vạn vật tạo hóa, hết sức kinh người.

Con mắt của Thạch Nghị đang chảy máu, hắn muốn mạnh mẽ khống chế thần uy Trùng Đồng, nhưng đáng tiếc lại hao tổn nghiêm trọng, cực kỳ gian nan, chuyện này càng khiến hắn thấy hối hận hơn.

"Ta không cam lòng, Thạch Nghị ta một đời chẳng hề kém ai!" Hắn rống to.

"Thua chính là thua, trộm lấy sức mạnh của ta, ngươi gieo gió thì ắt gặp bão mà thôi!" Thạch Hạo lạnh lùng nói, như đang cảnh tỉnh hắn.

"Ầm!"

Lồng ngực của Thạch Hạo bay ra bảo huy, lần nữa nhấn chìm thiên địa, ký hiệu nằm dày đặc phát ra ra tiếng tụng kinh, loáng thoáng mọi người có thể thấy được một người tí hon màu vàng óng đang ngồi xếp bằng ở chỗ đó, đang ngâm tụng chú ngôn.

Lần này, trời long đất lỡ, quỷ khóc thần gào, ngực của Thạch Hạo lần lượt bay ra những ký hiệu thần bí, sức mạnh đó quá mức mạnh mẽ khiến người xem đều nhịn không được, rất nhiều người hai chân như mềm nhũn ra, không tài nào đứng thẳng được.

Ngay cả Tôn giả cũng hãi hùng khiếp vía, không biết loại bí lực này như

thế nào, hiển nhiên không phải là Thượng Thương kiếp quang, ngay cả bọn họ nhìn cũng không thấy, mỗi một người đều chấn động không thôi.

"Giết!"

Thạch Nghị rống to xông về trước, vận dụng sức chiến đấu mạnh nhất, đón đánh màn thảo phạt của vị tộc đệ này, hắn không muốn bại vong.

Nhưng mà, kết quả đã định, Thạch Hạo khủng bố cực kỳ, cả người đều là thần lực không ngừng buông xuống nghiền ép tất cả, không gì cản nổi.

"Phụt!"

Chỉ một đòn, nửa người Thạch Nghị nứt ra, không thể chịu nổi uy thế như vậy, thân thể cũng bị tan rã.

"A..."

Bên trong hào quang chói mắt ấy, mọi người có thể nhìn rõ, Thạch Hạo cứ như là Chí Tôn trời sinh phục sinh, một quyền xuyên thủng thân thể Thạch Nghị, một lỗ máu thông từ trước ra sau, máu nhuộm đỏ cả bầu trời,

"Chém!"

Xa xa, nơi hồ Ma Linh, Kim Chu nói nỏi, lấy cọng lông nhện rất nhỏ bay ra, tất cả đều có màu vàng, đây chính là tổ tiên bí khí được thần linh lột xác của tộc bọn họ lưu lại.

"Vù!"

Chiến trường Thiên Không run rẩy, mấy cọng lông nhện thần bí được tế luyện vô tận năm tháng không chút hình bóng liền xuyên thủng vào trong, phóng tới gần thân thể của Thạch Hạo.

Lông nhện nhỏ như tơ, không chút dấu vết nào, ở cổ đại được xưng là sát khí âm nhu đáng sợ nhất, khó lòng mà phòng bị, đặc biệt lại là vật do Thần lưu lại, tự nhiên sự kinh khủng sẽ tăng lên rất nhiều lần.

Thạch Hạo cảm thấy bên ngoài thân thể đau nhói, nó rống to một tiếng, ký hiệu nơi ngực lưu động cọ rửa ngoài thân ngăn cản nơi đó lại, đột nhiên nó quay đầu lại nhìn về phía hồ Ma Linh.

"Phụp!"

Cùng lúc đó, nó chấn động mạnh, phụp một tiếng, kéo thân thể của Thạch Nghị ra một mảnh lớn, một cánh tay còn sót lại của hắn rớt xuống.

Mọi người chấn động, Thạch Hạo thần dũng không thể đỡ, lúc này cứ như là một vị ma thần chém giết toàn bộ địch thủ trên thế gian.

Phương hướng hồ Ma Linh, đám người Kim Chu sắc mặt cứng đờ, sau khi bị ánh mắt của Thạch Hạo đảo qua thì toàn thân lạnh toác, rất nhiều sinh linh da đầu tê dại, không thể thay đổi được chiến cuộc.

"Là ai quấy nhiễu chiến trường?" Vực Sứ mặt trầm như nước nhanh chân tới, nhìn về hồ Ma Linh.

"Động thủ!" Tích Hoa bà bà nói nhỏ.

Trong con ngươi của Chung lão lóe lên phù văn màu vàng, thân đứng trong hư không điều khiển một bảo cụ cấm kỵ thượng cổ, không chút tiếng động có một tia bí lực ập vào trong sân.

"Đây là nguyền rủa, không thấy hình bóng, giết người vô hình, cũng không biết có hiệu quả trong võ đài cấp Thần không nữa." Trên khuôn mặt già nua của Chung lão hiện lên vẻ ưu lo.

Sau một khắc, chiến trường Thiên Không, Thạch Hạo đột nhiên chấn động thân thể, không ngừng rung động, hai mắt nó có chút vô thần suýt chút nữa ngã ngửa xuống chiến trường, linh hồn như bị chém tan.

"Có hiệu quả rồi!" Tích Hoa bà bà vui mừng, âm thầm nắm chặt nắm đấm.

Đây chính nội tình của đại giáo vô thượng kéo dài mấy đại vực, nắm giữ những bảo cụ kỳ lạ, cho dù là ở chiến trường Thiên Không cũng thành công để giở trò.

"Không thể nào, Thạch Hạo gặp nguy rồi, tình thế bị nghịch chuyển?" Mọi người khiếp sợ, khó mà tin được.

Cũng trong lúc đó, cả người Thạch Nghị rạn nứt thì phát ra một tiếng gầm nhẹ, tròng mắt hắn phát sáng, muốn phát động một đòn trí mạng, hắn đứng thẳng dậy.

"Ầm!"

Đột nhiên, Thạch Hạo chuyển động, trong tròng mắt hiện lại thần sắc, cẩn thận liếc nhìn Tích Hoa bà bà một cái, đằng đắng sát khí, tràn ngập vẻ tức giận.

Bộ ngực của Thạch Hạo phát sáng, được một luồng bí lực bao phủ, khí tức chí cường tràn ngập, Chí Tôn cốt tỏa ra thần uy cố định lại Thạch Nghị.

"Kết thúc đi!" Nó khẽ nói một tiếng.

Thạch Nghị không cam lòng, hai mắt phát sáng, dùng hết khả năng hòng khống chế áo nghĩa chí cao của Trùng Đồng, nhưng đáng tiếc, hắn có lòng nhưng không có lực.

"Ta không có cam đảm, Thạch Nghị ta một đời chẳng kém ai!" Hắn rống to, một lần sai lầm nhất định phải trả giá bằng máu.

"Ầm!"

Thạch Hạo vỗ một chưởng, áp lực khủng bố ập tới, trong con ngươi của Thạch Nghị chảy máu, bụp một tiếng, một con mắt bị móc ra ngoài.

"Chém!"

Thạch Hạo không chút do dự, Chí Tôn cốt phát sáng, khắp toàn thân lưu

chuyển sức mạnh vô địch có thể phá hủy tất cả.

Nắm tay trái của nó nắm lấy Diệt Hồn châm, trong tay phải cầm lấy một tòa Trần Hồn tháp kèm theo đó là Chí Tôn bí lực, tất cả đồng thời ập xuống, ầm một tiếng, đánh chết Thạch Nghị khiến hắn nổ tung ngay tại chỗ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 381: Khen Thưởng Phong Phú

Trùng Đồng giả bị chém giết như thế, mọi người trơ ra cứ như là tượng đất, song Thạch ai mạnh ai yếu đều đã phân định rõ ràng, trận chiến này đã kết thúc!

Chờ mong đã lâu, nhưng khi thời khắc này thật sự tới thì khiến mọi người rơi vào trạng thái yên tĩnh trong giây lát, ai nấy đều cực kỳ chấn động, mạnh mẽ như Trùng Đồng giả vậy mà cũng bị giết chết.

Thời thượng cổ, Trùng Đồng giả chính là một thần thoại của sự bất bại, thế gian này cơ bản không có người có khả năng giết chết, là sự tồn tại vô địch, nhưng giờ phút này thần thoại ấy đã bị đánh vỡ.

"Ầm!"

Nơi đây sôi trào, khắp nơi náo động, tiếng người như là thủy triều bao phủ mười phương.

"Ồ, không đúng, trong sân có một con mắt đang tỏa ra hào quang." Có người giật mình, hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều người.

Trong sân thi đấu màu nâu xám, một con mắt đang lăn tròn sau đó hóa thành một tia điện nhằm thẳng về phía Thạch Hạo, bùng phát ra ánh sáng óng ánh, bùm một tiếng nổ tung.

Giờ khắc này, hàng loạt ký hiệu lấp lóe, mưa ánh sáng rực rỡ tỏa ra, tựa như xuyên thấy cả hư không, Thạch Hạo rên lên một tiếng, thân thể bị xuyên thủng lộ ra một lỗ máu.

Mọi người sợ hãi, thân thể của Thạch Hạo mạnh mẽ biết bao, vậy mà cũng bị xuyên thủng, máu tươi chảy lai lán, có thể thấy được đòn đánh vừa

rồi khủng bố cỡ nào.

Trùng Đồng giả chết đi, một con mắt còn sót lại mà cũng kinh người đến cỡ này.

Đến giờ, trận chiến mới coi như mới kết thúc, Thạch Nghị bị chém, biến mất khỏi chiến trường Thiên Không, dòng máu nhuộm đỏ cả sân thi đấu màu nâu xám, ngoài ra không còn thứ gì khác nữa.

Sự yên tĩnh qua đi, chiến trường Thiên Không náo động trở lại.

Tin tức nhanh chóng lan truyền về bốn phía, có rất nhiều người không thể tới chỗ này, không thể quan sát được trận chiến, đại chiến kết thúc đương nhiên sẽ tạo nên sóng lớn rồi.

Quả nhiên, Hư Thần giới chấn động, mười phương đều kinh, nhân mã các giáo đều chấn động.

"Trời ạ, tên Thạch Nghị được xưng là trời sinh Thần Nhân mà cũng bị chém, có thật hay không đây? Nên biết hắn chính là Trùng Đồng giả nhen!"

"Khó mà khiến người khác tin được, Thạch Nghị được bao phủ bởi màn ánh sáng rực rỡ vậy mà lại thất bại, Hoang Vực sẽ vì vậy mà chấn động, một thiếu niên cứ như là thần thoại lại chết đi."

"Cuối cùng Thạch Hạo chính là người chiến thắng, đây không phải là thời đại thuộc về Thạch Nghị, từ giờ mở ra một con đường vô cùng huy hoàng, mạnh mẽ quật khởi, quét ngang kẻ địch trên thế gian."

Hư Thần giới náo động, bốn phương đều kinh.

Tin tức nhanh tróng truyền ra thế giới hiện thực, tạo nên chấn động ở các Cổ quốc, dù sao cũng không phải ai cũng tiến vài Hư Thần giới, tin tức kinh người như thế cứ như là một cơn lốc đảo qua thật nhanh.

Không thể không nói, trận chiến này thu hút sự quan tâm của rất nhiều

người, gần như là cả thế gian đều chấn động, các nơi trên Hoang Vực đều bàn luận sôi nổi về cuộc chiến của song Thạch!

Trên thực tế, khi tin tức nhanh chóng lan tỏa thì chiến trường Thiên Không cũng chẳng hề yên tĩnh được, sóng lớn vẫn tiếp tục nổi lên, hơn nữa còn rất kịch liệt.

Chiến trường màu nâu xám được xây dựng bởi thiên thạch, khắc họa phù văn Thần Ma, bên trên một thiếu niên đứng vững vàng, cả người loang lổ vết máu, thương thế cực kỳ nghiêm trọng, thế nhưng không một ai dám khinh thường, đều dùng ánh mắt vừa kính vừa sợ mà nhìn.

Đây chính là thiếu niên vô địch thật sự Hoang Vực, Trùng Đồng giả có thần thoại về sự bất bại cũng bị nó giết chết, tương lai sẽ có thành tựu lớn đến mức nào? Không một ai có thể rõ được!

"Trước mặt ta mà dám gây rối chiến trường Thiên Không, các ngươi thật giống như là điếc không sợ súng vậy!" Vực Sứ nổi giận lôi đình, vô cùng tức giận.

Hắn đi tới chỗ hồ Ma Linh, bàn tay lớn vung ra bao trùm cả khu vực này, nơi đó có một đám người kêu lên đầy sợ hãi khó mà chống lại được, tất cả đều không ngừng run rẩy.

"Ầm ầm!"

Một tay che trời, bàn tay khổng lồ kia của Vực Sứ nhấc đám nhân mã kia lên rồi sau đó chậm rãi nắm chặt lại, cứ như là ngọn núi khổng lồ vậy.

"Phụt!"

Đám người này nổ tung hóa thành từng cơn mưa máu, tất cả đều bị tiêu diệt trong bàn tay lớn màu xanh kia, bọn họ là những cường giả đã hợp lực điều khiển lông nhện màu vàng khi nãy.

Kim Chu vẻ mặt khó coi, hắn hóa thành thân người, trên trán nổi gân

xanh, con mắt đỏ đậm, nắm đấm nắm chặt, nhưng cuối cùng cũng phải nuốt cơn giận này xuống, ở đây mà làm bậy thì dù là hắn cũng bị tiêu diệt.

Vực Sứ chính là một tia ý chí của Hư Thần giới, hắn ta quản lý vùng tịnh thổ này, nắm giữ quyền sinh quyền sát, ai làm trái sẽ có họa sát thân.

Ngày trước, quả thật cũng có người dám hò hét, thế nhưng chắc chắn không phải là Kim Chu này, hắn ta không có khí phách như vậy.

Vực Sứ nhìn tất cả mọi người, vẻ mặt đầy lạnh lẽo, không những có tới hai chiến trường Thiên Không bị phá hủy và đám người này còn dám gian lận quấy rậy đại chiến ở nơi đây, khiến hắn vô cùng tức giận.

Nhưng mà, suy cho cùng cũng không có phát hiện đầu mối ở Bổ Thiên giáo, bởi vì bảo cụ cấm kị kia quá mức kỳ lạ, không để lại chút vết tích gợn sóng gì cả.

Toàn bộ chiến trường có lẽ chỉ mỗi mình Thạch Hạo mới có thể phán đoán ra được, chính là người đứng cùng với Tích Hoa bà bà ở đằng kia, bởi vì tự bản thân dính phải nên cảm nhận được.

Trong sân thi đấu màu nâu xám, Thạch Hạo đứng yên nơi đó, yên lặng điều tức điều trị thương thế, trận chiến này khiến nó trả giá quá lớn, gần như là tàn phế.

Đây chính là trận chiến gian khổ nhất kể từ khi nó xuất đạo tới giờ, nếu như Thạch Nghị kiên quyết dùng Trùng Đồng quyết chiến với nó thì chiến cuộc sẽ càng gian nan hơn, không biết sẽ chảy bao nhiêu máu nữa.

Trên thực tế, rất nhiều người cảm thấy tiếc nuối, đặc biệt là những Tôn giả kia, bọn họ cũng vô cùng khát vạng muốn nhìn thấy áo nghĩa cao nhất mà Trùng Đồng giả diễn hóa ra, nhìn xem thử chiêu này kinh diễm tới cỡ nào.

Từ xưa tới nay có một lời đồn, áo nghĩa cao nhất của Trùng đồng tuyệt đối vô song, những người chống lại với họ đều chết cả, không một người nào

sống sót được, tràn đầy sắc thái thần bí.

Hôm nay, rốt cuộc có cơ hội để quan sát, thế nhưng Thạch Nghị chưa kịp triển khai thì đã chết rồi, khiến cho rất nhiều người tiếc nuối.

Thạch Hạo đứng yên một lúc lâu, sau đó chậm rãi ngồi xuống, bởi vì thương thế quá nặng, vừa nãy nó cũng không dám làm bậy sợ người khác áp chế, hiện tại mới khá hơn chút xíu.

Cả người nó phát sáng, những vết thương nhanh chóng kết nối lại thế nhưng nó không có thiên phú "sáng tạo" như Trùng Đồng, không thể chữa trị ngay lập tức, chỉ là tạm thời kết nối lại với nhau mà thôi.

Chém giết Thạch Nghị, Thạch Hạo cũng phải trả giá rất đắt cho bản thân, tối thiểu gân cốt bị nứt ra, phủ tạng đề xuất hiện vết rách, cần phải tĩnh dưỡng lâu dài.

Thế nhưng, khí thế sinh mạng của nó rất kinh người, rất nhanh tinh lực liền cuồn cuộn như biển lớn kịch liệt bốc lên cao, bao phủ toàn thân, cả người đồng thời phát sáng.

Chiến trường Thiên Không tự nhiên sôi trào đã từ lâu, có người mừng rỡ lại có người sắc mặt âm trầm, còn có người không ngừng nguyền rủa, phản ứng hoàn toàn khác nhau.

"Lựa chọn Chí Tôn cốt, kết quả lại bị giết chết, không thể triển khai được áo nghĩa cao nhất của Trùng Đồng, Thạch Nghị chết thật oan mà!" Thúc bá của Thạch Nghị khóc lóc đau khổ, đối với bọn họ mà nói, toàn bộ bầu trời như là sụp đổ, mất hết toàn bộ hi vọng.

Một bên khác, Kim Chu không nói lời nào, sắc mặt âm trầm, đây không phải là "trôm gà không được mà còn mất nắm gạo" hay sao, tổn thất quá lớn.

Lấy ra tổ tiên bí khí, chính là do hắn ra lệnh, kết quả khiến cho mấy chục tộc nhân bỏ mạng.

"Kim Chu huynh, thiệp mời của ngươi còn giá trị không?" Có Tôn giá đối địch chế nhạo.

"Hừ!" Kim Chu hừ lạnh, trước khi chiến hắn đã từng phát thiệp mời, mời Tôn giả của Thái Cổ Thần Sơn tới tham gia, muốn cử hành yến tiệc để chúc mừng, cho rằng Thạch Nghị chắc chắn giành phần thắng, nhưng kết quả thành ra như vậy, tương đương với việc tự mình ăn phải một cái tát, vô cùng nhục nhã với những người đồng đạo này.

"Ồ, giữa trời là cái gì thế, có thần vật hạ xuống." Có người kinh ngạc thốt lên, trên bầu trời trở nên rực rỡ, có chùm sáng đang từ từ hạ xuống.

"Khen thưởng, đây chính là thần vật của Hư Thần giới, phàm là ai có thể đăng lâm chiến trường Thiên Không thì đều có trọng thưởng, chứ đừng nói là người chiến thắng."

Cùng lúc đó, các nơi trong Hư Thần giới đều hiện lên bia đá vô cùng lấp lánh, xuất hiện các ký tự, báo cho thế nhân biết tất cả ở nơi đây.

"Đúng, chính lã mãnh vỡ của sách thần đồng thau, đây là kỳ trân đấy!" Chư hùng mê tít cả mắt, ngay cả Tôn giả cũng tập trung nhìn về phía trước.

Sau đó, mọi người trợn tròn mắt, quả thật chính là sách thần đồng thau, hơn nữa có đến ba miếng, đúng là khiến người khác đỏ mắt mà, đây chính là bảo thuật vô giá đấy.

Trước kia Thạch Hạo đạt được năm miếng, hiện tại tính cả ba miếng này thì thành tám miếng, trước đó, mọi người cảm thấy còn xa vời, hiện tại khoảng cách của mười miếng đã rất gần, chỉ cần đưa tay là có thể tạm tới, gần thành công!

"Sách quý đồng thau, mười miếng gộp lại, tục truyền chính là một môn bảo thuật thái cổ chí cường, có thể do Thập Hung lưu lại, cũng có thể là sinh linh chỉ đứng sau Thập Hung, hơi nghĩ một chút là khiến người ta giật mình rồi!"

Có người nói như thế, lần nữa tạo nên một hồi náo động thật lớn.

Thạch Hạo mừng rỡ, trận chiến này rất gian khổ nhưng lại rất đáng giá, khi đứng lên thân thể lảo đảo, nó bị thương rất nặng, không thể chữa khỏi ngay lập tức được.

Dùng tay nhẹ nhàng chạm vào ba miếng đồng thau, cái cảm giác thô ráp cùng với ánh sáng lờ mờ khiến nó yêu thích không rời, đúng là cảm giác của một môn bảo thuật chí cường.

"Đáng ra chỉ khen thưởng cho ngươi hai miếng, miếng thứ ba thuộc về Thạch Nghị, nhưng hắn đã chết trận rồi." Vực Sứ nói.

Việc này khiến nó giật mình, trận chiến này kinh thiên động địa, hai thiếu niên hủy đi hai chiến trường Thiên Không, Hư Thần giới lại ban thưởng phong phú như thế khiến nó vô cùng xúc động.

Mười phương đều yên tĩnh, những tiếng bàn luận chấm dứt, từng cặp ánh mắt nóng bỏng trông tới, có chút tham lam không che giấu nổi.

Thạch Hạo trọng thương, đây chính là một cơ hội tuyệt hỏa, trên người nó tổng cộng có tới tám miếng đồng thau, có thể nói là một thần tàng di động, giá trị cỡ này khiến nhiều người bí quá hóa liều.

"Đây có lẽ là một cơ hội, hắn trọng thương khó mà hồi phục được, nếu như mấy vị Tôn giả ra tay thì hắn khó lòng sống được." Có người nói nhỏ.

"Ta nên ra trận rồi sao?" Phía chân trời, một thiếu niên đứng ngạo nghễ bên trong lửa thần, trong tròng mắt ánh lên ngọn lửa màu đỏ lẩm bẩm, mang theo một luồng khí tức xơ xác chấn động cả bầu trời.

Sau lưng y, mấy tên sinh linh thuần huyết run lên, tất cả đều lộ vẻ kính sợ không dám nhiều lời, bởi vì bọn họ biết một hồi sóng lớn ngập trời lại nổi lên!

"Tiểu thư cẩn thận, người kia xuất hiện rồi!" Tích Hoa bà bà nói, giọng

điệu có vẻ sợ hãi.

Nguyệt Thiền tiên tử trong lòng sinh ra ý nghĩ, dõi mắt nhìn về phương đó, khuôn mặt xinh đẹp lộ ra nụ cười kỳ dị, uyển chuyển thân hình cứ thế biến mất.

...

Nơi đây sẽ đại loạn, không chỉ thiên kiêu các vực sẽ xuất hiện mà còn có ra Tôn giả cũng muốn ra tay.

"Sách quý đồng thau giáng thế, đây chính là điềm lành, tuân theo số mệnh thiên địa, đáng để cướp đoạt." Kim Chu lẩm bẩm, trên mặt lộ sát cơ, hiện tại nếu hắn ra tay thì cũng chẳng tính là quấy rầy cuộc chiến nữa rồi.

Thời khắc này, hắn đưa mắt nhìn mấy tên bạn già, hi vọng có thể lôi kéo được một vài người, thế nhưng lại phát hiện một vài Tôn giả khác cũng đã động tâm, trong con ngươi lóe lên vẻ nóng rực.

"Chung lão, nghĩ biện pháp ra tay đi, không thể để sách quý đồng thau này rơi trên tay của tên thiếu niên này được, hắn đã từ chối giáo ta, đạo bất đồng thì tương lai quá nửa là đại địch!" Tích Hoa bà bà dùng mật ngữ, trong mắt lóe lên tia ác độc.

Thạch Hạo đứng trong sân thi đấu, cảm nhận được một vài khí thế chẳng chút hữu nghị gì cả, thế nhưng nó cũng văn chút sợ hãi, ánh mắt lấp lóe, nếu như có người ra tay nó không ngại lại đại khai sát giới lần nữa.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 382: Chàng Trai Bên Trong Lửa Thần

Sân thi đấu được xây dựng từ thiên thạch lượn lờ tạo thành từng dải khói xám, bầu không khí nơi đây trở nên khẩn trương tới kỳ lạ, một hồi xung đột càng ác chiến hơn lúc nào cũng có thể bùng phát.

Thạch Hạo bị thương nặng, nghiên qua ngã lại, nó cầm trong tay ba miếng đồng thau, cảm nhận được loại sát cơ kia nên yên lặng điều tiết trạng thái bản thân để ứng phó biến cố.

"Đại chiến song Thạch thật là đặc sắc nhen, mấy trăm năm rồi không thấy khiến cho đám lão già chúng ta nhớ mong mà, không biết năm nào tháng nào mới lại được thưởng thức loại quyết chiến như thế này nữa đây." Có người phá vỡ bầu không khí yên tĩnh này, nói ra câu nói như vậy.

Tên của hai thiếu niên này nhất định sẽ được ghi vào trong sử sách, mặc dù Thạch Nghị chết trận thế nhưng cũng khó thể che giấu được ánh sáng ngút trời của hắn, có thể xưng tụng là kinh diễm đương đại.

Cho tới Thạch Hạo, nó đã được xem là một thần thoại sống, có thể quét ngang mọi người cùng tuổi, vô địch thiên hạ!

"Chỉ sợ trời đố kỵ anh tài, tuy Thạch Hạo có thể ngạo thị Hoang Vực nhưng chưa chắc đã có thể sống cho tới khi trưởng thành." Có âm thanh không hài lòng vang lên, khiến cho bầu không khí nơi đây nhiều hơn một luồng ý lạnh.

"Từ xưa tới nay, những thiên kiêu có thể đăng lâm chiến trường Thiên Không này để quyết chiến thì cuối cùng có mấy ai có thể chết trong niềm an lành chứ." Có người nói tiếp, khiến cho hiện trường thêm một luồng khí tức tiêu điều.

Thạch Hạo đứng im, tận dụng thời gian để chữa thương, trong cơ thể thần hi hóa thành lò lửa, có thể thấy hết lò lửa màu vàng này tới lò lửa màu vàng khác hóa thành dòng sông chầm chậm chảy xuôi.

Thời khắc này, toàn bộ thân thể của nó đều phát sáng, dường như hóa thành một lò thần bất hủ, tỏa ra kim quang nóng rực, đó chính là thần lực đang cuồn cuộn trào dâng, vận chuyển mới mức độ lớn nhất, phóng thích tiềm năng thân thể.

Bất cứ lúc nào và nơi nào, đối mặt với chư địch thì nó đều dựa vào bản thân mình, không hề kỳ vọng vào những thứ khác.

"Ầm!"

Đột nhiên, lửa thần hừng hực soi sáng chín tầng trời, chiếu rọi trời cao, thiêu đốt vòm trời, khắp nơi sáng rực, nhật nguyệt cũng phải lu mờ.

Đây là cái gì? Tất cả mọi người đều ngẩn ngơ, ánh lửa thật là mạnh mẽ khiến người khác không ngừng run rẩy, tóc gáy dựng thẳng.

"Võ đài cấp Thần phủ đầy bụi này cũng không phải là đẳng cấp cao nhất thế nhưng cũng tính là kiên cố, cố gắng cũng có thể chiến được." Một âm thanh bình tĩnh vang vọng.

Mọi người giật mình phát hiện, trên chiến trường Thiên Không nhiều hơn một người, lửa thần vô tận kia đều do y tạo nên, cuối cùng ngưng tụ lại bao phủ y ở trung tâm.

Người này là người nào? Đứng ở nơi đó, tràn ngập khí thế ngang tàn, cũng khiến cho người khác run rẩy như là đang đối mặt với hung thú mạnh nhất thời viễn cổ.

Sau một khắc, y đưa bàn tay về phía trước, chụp thẳng nơi Thạch Hạo đang đứng, cứ như là một cối xay màu vàng có thể tiêu giệt chư địch trên thế gian!

Khí thế ấy vô cùng bá đạo, chỉ riêng một đòn này cũng khiến người ta kinh sợ, chí cương chí dương, khiến cho thân thể của nhiều người như muốn nứt ra.

Thạch Hạo mày kiếm dựng thẳng, đồng dạng cũng đưa bàn tay tới, bàn tay hóa thành một chiếc lư đồng nhanh chóng phóng tới, lấp lánh phù văn như muốn nung nấu chư địch thế gian.

Việc này khiến nhiều người hút vào ngụm khí lạnh, vừa mới trải qua một trận đại chiến vậy mà nó vẫn còn ngang ngược như thế, cơ bản chẳng thèm tránh né mà lại bùng phát ra thần năng vô lượng.

"Ầm!"

Một gợn sóng như biển lớn bùng nổ, toàn bộ chiến trường Thiên Không rung động cứ như là động đất, toàn bộ những tảng đá và rào chắn đều run lên, đang cộng hưởng theo gợn sóng này.

Nhưng mà, tay của hai người vẫn chưa hề đụng vào nhau, vào thời khắc mấu chốt, chàng trai thần bí ấy mở tay thành chưởng tránh sang một bên, trong con ngươi thần quang tăng vọt.

Đây cũng không phải là e ngại mà là không muốn giao thủ cùng với một con mồi đang trọng thương, y mang theo một loại tùy tiện và thô bạo, không kìm hãm được mà gật đầu, nói: "Cũng không tệ."

Đây là ý gì? Mọi người không rõ.

"Hãy đi theo ta." Y nói ra bốn chứ như thế, có một loại yêu thích, cũng có một loại vui sương khi nhìn thấy con mồi.

Mọi người giật mình, đặc biệt là Tôn giả, lúc này đều không thể ngồi yên được nữa, trên người Thạch Hạo có tám miếng đồng thau, có thể nói là một thần tàng di động, đời nào chịu để người này đoạt được chứ.

"Tại sao phải đi theo ngươi?" Thạch Hạo bình tĩnh hỏi.

"Đi theo ta, sẽ cho ngươi thấy một bầu trời càng rộng lớn hơn." Chàng trai lên tiếng, đồng thời bùng phát ra một gợn sóng chí cường, bữa bãi tàn phá mười phương.

Đây rõ ràng chỉ là một tia nhân thân, thế nhưng tinh lực phóng ra ngoài kia cùng với uy năng ngập trời đó khiến cho y dường như trở thành một vị Ma thần, làm người khác ngột ngạt.

Đại chiến song Thạch vừa kết thúc, y liền lên sân như thế, rồi nói ra mấy câu như vậy, tuyệt không phải là người thường!

Sắc mặt của Thạch Hạo liền lạnh xuống, chuẩn bị thật tốt để đại chiến.

"Cuộc đời ta có hai loại sở thích, một là thu gom tuyệt đại giai nhân trong thiên hạ, hai là thu gom bảo thuật nổi tiếng trên thế gian." Chàng trai bên trong lửa thần nói, bễ nghễ thiên hạ.

Thạch Hạo rùng mình, ánh mắt nóng rực của đối phương nhìn nó cứ như là nhìn thấy báu vật của thế gian, nó biết rằng đối phương không chỉ có hứng thú với sách quý đồng thau mà hơn nửa chính là đã nhìn ra được pháp môn Côn Bằng trên người nó.

Chàng trai bên trong lửa thần rất tự phụ, hay cũng có thể nói là rất tự tin, nhìn chằm chằm Thạch Hạo, nói: "Gắng lắm thì cũng cho là có sở thích thứ ba, chính là thu gom danh tướng nơi thế gian."

Đây là người nào? Tất cả các cường giả nơi đây đều lộ sắc mặt khác thường, lại dám nói những chuyện như thế không phải kẻ điên thì chính là mạnh mẽ đến thái quá, vượt qua sự tưởng tượng của mọi người!

"Ta cũng có sở thích tương tự, không bằng dâng lên những mỹ nhân của ngươi sau đó đi theo ta?" Thạch Hạo lạnh nhạt nói, tỏa ra một luồng khí tức tiêu điều.

Chàng trai trong lửa thần, cả người mơ hồ thế nhưng vẫn có thể cảm nhận được, y rất bình tĩnh, nói: "Nói như vậy, ngươi và ta là người đồng đạo

rồi?"

Tất cả mọi người đều cảnh giác, có thể sẽ phát sinh một hồi long tranh hổ đấu, người này không chỉ thần bí mà còn vô cùng mạnh mẽ, chắc chắn sẽ tạo nên một mảnh sóng lớn ngập trời.

Vực Sứ sẽ mặc kệ, bởi vì đại chiến song Thạch đã kết thúc, đây cũng không tính là gây rối, người nay ngang nhiên đi vào chiến trường Thiên Không, bên trong vẻ ngang ngược còn kèm theo cả khí tức hủy diệt.

Hai mắt của y có ánh lửa đỏ thẫm nhảy múa, tựa như có thể thiêu hủy cả chín tầng trời, khiến người khác vừa nhìn liền sinh ra lo sợ, bên trong ánh mắt đó từng ngôi sao đang chuyển động sau đó thì nổ tung.

Bỗng nhiên, thân thể y chuyển động, trong con ngươi bắn ra hai luồng ký hiệu màu đỏ thẫm, leng keng vang vọng, tựa như xích thần trật tự đang run rẫy.

"Haizz, ta đã nói rồi, sở thích thứ nhất của ta đó chính là thu gom tuyệt đại giai nhân trong thiên hạ, hiện tại mục tiêu đã xuất hiện, tạm thời bỏ qua sở thích thứ hai vậy."

Mọi người đờ ra, tên quỷ này thật là hung hăng, nói ra mấy lời như thế.

Thạch Hạo lạnh nhạt đứng đối diện, khóe miệng hơi vểnh lên không thèm để ý.

Chàng trai trong lửa thần chuyển động thân thể rồi nhìn về hư không, nói: "Nguyệt Thiền, đến rồi sao không hiện thân đi, ta vì nàng mà không tiếc tất cả, nàng không ra gặp một lần ư?"

Tay áo vung lên, Nguyệt Thiền tiên tử giáng trần, áo trắng như tuyết, vẻ đẹp của nàng không gì tả nổi, rất nhiề người sau khi nhìn thấy thì đâm ra tự ti mặc cảm.

Đặc biệt là rất nhiều người trẻ tuổi không khỏi ngẩng đầu quan sát, nhìn

tuyệt đại mỹ nhân được bao phủ bởi hào quang mông lung không nhiễm bụi trần kia, trong lòng có kích động cũng có tiếng thở dài.

Một cô gái như vậy khiến bọn họ cảm nhận được khoảng cách giữa hai người vô cùng xa xôi, chỉ có thể dõi mắt theo, không thể khinh nhờn, nàng cao cao tại thượng, xuất trần và thánh khiết, thiên phú kinh thế, là tuyệt đại tiên tử đầy cao quý của Bổ Thiên giáo, há những người như bọn họ có thể chạm vào?

Bổ Thiên giáo, được xưng là đại giáo vô thượng vượt qua mấy vực, bất hủ từ xa xưa, dù cho là những niên đại của chư thánh tranh bá hoặc thần nhân thức tĩnh cũng khó có thể lay động được.

"Tiên tử tới rồi!" Rất nhiều người ồ lên, nàng xuất hiện ở Hoang Vực không lâu trước đây thế nhưng vang danh thiên hạ đã từ lâu, những nơi đi qua thì mọi người đều vờn quanh.

Nguyệt Thiền tiên tử hạ xuống, bạch y phấp phới, mai tóc đen bay lượn, con mắt cực kỳ linh động, khuôn mặt mỹ lệ khiến người khác nghẹt thở, đứng đối diện với chàng trai trong lửa thần.

"Nguyệt Thiền, từ biệt mấy tháng, thật là nhớ nhung, ta tới nơi đây cũng chính là vì nàng đấy." Chàng trai bên trong lửa thần nhu hòa nói, thay đổi vẻ mặt ngang ngược như trước đây.

Đây tựa như là một bậc 'quân vương' yêu quý mỹ nhân, khiến người khác cảm giác rất đặc biệt, đứng sừng sững trong chiến trường Thiên Không.

"Ngươi hơi quá phận đó, tiên tử há có thể bị ngươi khinh nhờn?!" Có vài người trẻ tuổi bất bình, lớn tiếng quát tháo.

"Câm miệng." Lửa thần dựng lên, chàng trai ở bên trong bình thản nói, sau đó ánh mắt quét tới, ánh đỏ bay ra kèm theo là tiếng nổ vang rền.

"Ồ, tránh mau!"Có trưởng bối nhắc nhở con cháu của mình, nhưng mà đã chậm.

Mấy người trẻ tuổi kia hoảng sợ, khi nhìn thấy ánh đỏ bay tới, một bên lấy ra bảo cụ một bên nhanh chóng tránh né lướt ngang ra ngoài.

"Phụt!"

Ánh đỏ chạm phải vài món bảo cụ kia thì tất cả pháp khí ấy đều hóa thành tro tàn, không gì không xuyên thủng, sau đó bao phủ lấy mấy người bọn họ, khiến cho bọn họ ngay cả kêu thảm cũng chẳng được, liền hòa vào trong hào quang màu đỏ đó, cứ thế bị tiêu diệt.

"Cái gì, đây là thần thông mạnh mẽ cỡ nào chứ?" Rất nhiều người kêu to, quá cường thế và bá đạo, lay động tâm thần của người khác, đồng thời từ trong xương cốt sinh ra một luồng hơi lạnh.

Nhân vật thần bí này quả là ghê gớm, mấy người trẻ tuổi đó đều không yếu, cũng tính là người tài ba trong đám bạn cùng trang lứa, kết quả chỉ trong phút chốc liền hình thần đều diệt.

"Ngươi đúng là ma tính bất diệt, ngươi không cảm thấy hơi quá rồi sao?" Nguyệt Thiền tiên tử trách mắng, đứng trước người bọn họ.

Chàng trai bên trong lửa thần nở nụ cười rất ôn hòa, nói: "Nguyệt Thiền, cái gì mà thần tính ma tính, thể hiện tính thật của mình, đây mới là nguyên nhân căn bản của sự mạnh mẽ."

"Đạo pháp tự nhiên, thế nhân đều biết, nhưng ngươi lại quá cố chấp, muốn trở thành Ma quân ư?" Trên gương mặt trắng bóng của Nguyệt Thiền tiên tử tràn ngập vẻ lạnh lùng.

"Nguyệt Thiền, hay là nàng bầu bạn với ta, tụng chân kinh cho ta, chém bay đi cái gọi là ma tính trong miệng nàng được không?" Chàng trai trong lửa thần nói.

Chuyện này khiến cho các cường giả kều kinh ngạc, y là nhân vật cỡ này chứ, dám nói những chuyện như thế với tuyệt đại tiên tử của Bổ Thiên giáo, thật sự khiến người khác chấn động.

"Nếu như người gia nhập giáo ta thì tự có người sẽ độ hóa cho ngươi." Nguyệt Thiền tiên tử bình thản mở miệng, hiển nhiên cũng không phải là lần đầu gặp chàng trai này, biết sợ sự đáng sợ với độ khó chơi của y.

"Ta không thích bị ràng buộc, nếu muốn độ hóa ta thì cũng chỉ nàng mới có thể mà thôi, từ người khác ta không cam tâm." Chàng trai trong lửa thần khẽ nói, sau đó dần dần trở nên ngang tàn, nói: "Nguyệt Thiền, nếu đạo đã bất đồng thì đừng trách ta ra tay, hãy tới bên cạnh ta đi."

"Ầm!"

Không ai nghĩ tới, một cuộc đại chiến lại tới đột ngột như thế, chiến trường Thiên Không lại lần nữa rung động.

Chàng trai trong lửa thần cứ như là một vị quân vương, bễ nghễ thiên hạ, giơ tay, sáu loại bảo thuật cùng xuất hiện, cứ như là lục đạo luân hồi vậy, xoay tròn ở bên trên chấn động nhân gian.

Y ra tay là dùng ngay thủ đoạn kinh thế như vậy, tạo nên một luồng bão táp mênh mông, rất nhiều người bay ngược lại không tài nào chịu nổi uy thế đó.

Nguyệt Thiền tiên tử bạch y phấp phới, chiếc quần bị gió mạnh thổi phần phật ngược về sau, khiến cho thân hình thon gọn cùng những đường cong uyển chuyển hiện rõ.

Mà thời khắc này, nàng khẽ quát, lấy ra một thanh kiếm thần, hào quang chiếu rọi đất trời, điềm lành như là mây, mạnh mẽ bùng phát chiếu rọi thiên ngoại.

Thạch Hạo đã từng thấy thanh kiếm thần này, khi ở bên trong Thần ma chiến vực của Ma nữ, Nguyệt Thiền tiên tử dựa vào thanh kiếm này đã phá tan không gian ấy thoát vây ra ngoài.

Hiện tại vừa mới bắt đầu thì nàng đã dùng ngay thanh kiếm này, có thể thấy được vẻ cận thận tới cỡ nào rồi, thân kiếm làm từ ngọc thạch, phù văn

nằm dày đặc, cứ như là một ánh bình minh sáng rực.

"Xoẹt!"

Hai người giap chiến cứ như là ma cùng tiên đang bay múa.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 383: Hỗn Loạn

Cuộc tỷ thí này đột nhiên diễn ra, chiến đấu rất kịch liệt, lửa thần chập chờn thiêu đốt hư không, chàng trai thần bí triển khai sáu loại bảo thuật, hào quang rực rỡ.

Trong truyền thuyết, nếu như nắm giữ sáu loại bảo thuật của Thập Hung Thái Cổ và đồng thời triển khai thì sẽ giống như là lục đạo luân hồi, tình cảnh đó khó mà dùng ngôn ngữ để miêu tả được.

Nhân vật mạnh mẽ thế nào đi nữa cũng chỉ có thể trở thành tro tàn, không thể ngăn cản dù chỉ là một đòn của lục đạo luân hồi!

Đáng tiếc, chung quy vẫn là truyền thuyết, chưa bao giờ thấy người nào triển khai như thế, bởi vì không cần nói nắm giữ lần sáu loại bảo thuật của Thập Hung, cho dù là bốn năm loại cũng là thần thoại lắm rồi.

Từ xưa tới nay, tuy có rất nhiều truyền thuyết thế nhưng một số cái vẫn chưa được chứng thực.

Chàng trai trong lửa thần vô cùng mạnh mẽ, y không nắm giữ sáu loại bảo thuật đó thế nhưng thần thông mà y thì triển ra cũng rất là khủng bố, dù vậy, cũng có sáu tiểu thế giới đang xoay tròn, khá là kinh khủng.

Không nói cái khác, chỉ luận về những tiểu thế giới này cũng đủ khiến cho người khác sợ hãi rồi!

"Con đường" như thế này cũng không phải ai nắm giữ bảo thuật là có thể triển khai được, sáu thuật hợp nhất, chỉ hơi một tí là sẽ tan vỡ đe dọa tới bản thân, mạnh mẽ như Tôn giả cũng không dám làm bậy.

Thế nhưng y lại rất là thành thạo, phát huy ra áo nghĩa chí cường, ép

Nguyệt Thiền tiên tử phải vận dụng thần kiếm trong cơ thể, sử dụng áo nghĩa phức tạp nhất của Bổ Thiên giáo.

Giữa hai người hàng loạt ký hiệu xuất hiện, tất cả đều là chữ viết xa xưa in dấu trong hư không, từng nét từng nét một như là những ngôi sao lấp lánh. đồng thời vang lên những tiếng boong boong.

Hai người đã thoát ly khỏi chiến trường Thiên Không từ lâu rồi và đang chiến đấu ở trên bầu trời kia, bởi vì sân thi đấu màu nâu xám đó không phải chuẩn bị cho bọn họ.

Mọi người thấy thế thì đều trợn mắt há miệng, đại chiến song Thạch vừa kết thúc thì giờ lại có người lên chiến tiếp, vượt khỏi dự đoán của mọi người.

Đáng sợ nhất chính là sức chấn động kia, còn có phù văn mênh mông như là biển lớn kia nữa, so với cuộc đại chiến lúc trước quả là khủng bố kịch kịch liệt như nhau.

Chỉ mới bắt đầu mà hai người họ đã xuất ta những thần thông như thế, nếu đánh thêm lúc nữa thì sẽ đến mức nào chứ?

"Chẳng kém địa chiến song Thạch gì cả!" Lúc này có Tôn giả đưa ra kết luận.

Tâm thần của mọi người đều bị cuộc chiến này hấp dẫn, nhìn chằm chằm về trước, chàng trai thần bí kia quá mức dũng mãnh, lại muốn tiên tử của Bổ Thiên giáo trở thành nữ nhân của mình.

Nếu như truyền ra ngoài, chắc chắn thiên hạ sẽ vô cùng kinh ngạc!

Sao lại có một người gan to bằng trời như thế, y có lai lịch ra sao? Đám cường giả của Hoang Vực đều lộ vẻ kinh sợ, tìm hiểu những tu sĩ của vực ngoại để dò hỏi câu trả lời.

Tiến vào Hoang Vực không chỉ là nhân mã của một hai đại giáo cho nên tự nhiên có thể tìm hiểu được, thế nhưng vừa mới dò hỏi thì có người lắc

đầu, nói rằng kẻ này chính là thiên thần thức tỉnh, không nên tìm hiểu làm gì.

Lai lịch của y vô cùng thần bí, ngay cả người của vực ngoại cũng không hiểu rõ cho lắm, chỉ nhắc tới một chuyện có liên quan tới y, y có sở thích săn bắt người đẹp, từng cướp đi thánh nữ danh chấn thiên hạ của một đại giáo, tuy bị đuổi giết thế nhưng người này càng đánh càng hăng, quật khởi từ trong máu và lửa, tung hoành thiên hạ, tiêu dao trên đời.

Mọi người nghe thấy thế thì choáng váng, chuyện này cứ như là kẻ si nói mộng, một thánh nữ hoàn mỹ danh chấn thiên hạ của đại giáo mà cũng bị người này thành công bắt lấy, thế nhưng hiện giờ y vẫn sống khỏe mạnh như thường.

"Có người nói hắn chính là thiên thần niết bàn, còn có người nghĩ hắn là người chuyển thế, có đạo quả vô thượng cho nên có thể ngạo thị nhân gian."

Đây là một lời giải thích khá là thái quá, thế nhưng có rất nhiều người của vực ngoại lại tin tưởng.

Trong lúc mọi người cùng nghị luận và ngờ vực thì Thạch Hạo rất là bình tĩnh, ngồi xếp bằng ở trên chiến trường Thiên Không, yên lặng chữa thương, hết thảy mọi việc như chẳng có quan hệ gì với nó cả, hiện tại nó chỉ muốn phục hồi lại như cũ mà thôi.

Nhưng mà, tiệc vui lại chóng tàn, chiến trường đại chiến của hai người rất rộng lớn, không lâu sau lại đánh giết trở lại, suýt chút nữa đã cuốn nó vào trong chiến trường rồi.

Vực Sứ mở miệng, nói: "Chiến trường này không phải chuẩn bị cho các ngươi, muốn quyết đấu thì cứ đấu!"

Làm cho mọi người giật mình chính là, hai người bọn họ chưa từng đình chiến, xích thần trật tự nằm dày đặc, kiếm khí thông thiên, thậm chí bên trong ngọn lửa thần còn xen lẫn một môn đại thần thông hóa thành một cột lửa đánh thẳng về Vực Sứ.

Mọi người ồ lên, tên này điên rồi? Thật là ăn gan thần rồi!

Vực Sứ vẻ mặt âm trầm, vung ống tay áo lên, thu lai chiến trường Thiên Không kia lại.

"Ồ, Vực Sứ không hề tức giận?" Có người kinh ngạc.

"Vực Sứ chính là một tia ý chí của Hư Thần giới, có thể nói là Chấp pháp giả chưởng quản vùng tịnh thổ này, không thể vô cớ phát thần uy được."

Những lời này nói ra khiến người ta kinh ngạc, cảm thấy khá là quái lạ.

"Hả, sao ta lại thấy chàng trai trong lửa thần đó như là cố ý, đây có thể xem là khiêu khích không?" Có người hoài nghi.

Cũng trong lúc đó, cuối chân trời, mấy tên sinh linh thuần huyết tỏ ra nghiêm túc, trong lòng bọn họ hồi hộp không thôi, cảm thấy sẽ có đại sự xảy ra.

Bọn họ hiểu vị đại nhân này, hơn phân nửa là muốn đâm thủng trời, linh cảm thấy có một hồi bão táp vô cùng kinh khủng sắp sửa xảy ra.

"Chuẩn bị lui lại, lần này đại nhân muốn quậy phá long trời lở đất, mưu đồ việc lớn nào đó!" Có một tên sinh linh phán đoán.

Thạch Hạo ngồi xếp bằng trên một pháp khí, ra sức chữa thương, thỉnh thoảng đảo mắt khắp nơi, nó chuẩn bị tìm một cơ hội để rời đi.

Nhưng mà, nó lại phát hiện có rất nhiều cặp mắt đang dõi theo nó, mọi cử động đều được quan tâm, hiển nhiên có một đám Tôn giả đang nhìn chằm chằm nó.

Hết thảy mọi chuyện này đều do bảo thuật gây họa, ngoại trừ sách quý đồng thau thì hơn phân nửa đã có người nhận ra được pháp môn Côn Bằng, pháp môn này đủ khiến cho đám người ngày điên cuồng chiến đoạt.

Thạch Hạo yên lặng suy nghĩ, quan sát cẩn thận, sau đó lại kiểm tra thương thế của chính mình thì không khỏi thở dài, một khi xung đột thì chắc chắn sẽ lại là một hồi quyết chiến đáng sợ.

"Ầm!"

Một áng lửa văng ra, một đám tu sĩ rống to, không ngừng lăn lộn trong hư không, bọn họ đã nhiễm phải ngọn lửa màu đỏ kia, lúc này bảo cụ bị thiêu đến rạn nứt, mà huyết nhục bản thân cũng nhanh chóng khô hóe, xứng gãy thành từng khúc.

Đó chính là một phần vương xuống của ánh lửa nơi chàng trai thần bí đó, thật sự quá mạnh mẽ, chỉ cần vừa chạm thì tất cả đều bị phá hủy, có một vài nhóm người gặp phải kiếp nạn này, chết ngay tại chỗ.

Thạch Hạo thất kinh, tên này chính là đang cố ý, cố ý làm nơi đây trở nên náo loạn.

Quả nhiên, một vị Tôn giả đã bị kinh động, bởi vì hai con cháu của hắn bị ngọn lửa ấy nuốt chửng, khiến hắn tức giận không thôi.

"Giết!"

Nhân vật cỡ này ra tay tự nhiên sự nhiễu loạn càng lớn hơn, bảo thuật vừa ra lập tức lan tỏa với phạm vi cực lớn, cuốn thật nhiều người vào trong.

Đây cũng không phải là sân thi đấu, không có cái rào chắn nào, mà cũng chẳng có phù văn bảo vệ, chỉ cần khai chiến thì đầy trời chính lưu quang và bảo thuật, rất dễ tạo nên tai hoạ.

"Ầm!"

Cuối cùng cũng có mấy vị Tôn giả bị động tham gia vào, hoặc là hữu tâm hoặc là vô ý, bọn họ bắt đầu hành động.

Thạch Hạo rùng mình, phát hiện có người đang nhằm hường nó lại gần,

muốn dựa vào việc này để đối phó nó, đây không phải là dấu hiệu tốt lành gì, đại loạn sắp nổi lên!

Cũng trong lúc đó, chàng trai khuấy lên ánh lửa, một mảnh chân hỏa nhằm thẳng hướng này, cũng đã ra tay với Thạch Hạo, phạm vi nhiễu loạn được mở rộng.

"Hắn muốn làm gì đây?" Thạch Hạo ngạc nhiên.

Hiện tại không thể suy nghĩ được nhiều, có người đục nước béo cò làm khó dễ nó, bảo thuật khủng bố như là mây đen hạ xuống, mênh mông vô biên, bao bọc nơi này lại.

Thạch Hạo không xuất thủ thì không được, đứng ở trên pháp khí, thân thể vẫn hơi lảo đảo, dù sao thương thế cũng không hề nhẹ, giơ tay liền xuất hiện một tấm khiên chặn ở trước người.

Đây chính là thần thông Huyền Vũ, tay nó nắm bảo ấn, sóng biển phun trào, một con Huyền Quy rẻ nước mà đi, đẩy lên một màn ánh sáng chặn lại hết thảy phù văn đang công kích tới.

"Mấy vị đạo huynh, giờ không động thủ thì còn chờ đến lúc nào nữa, thừa dịp đại loại mà lấy tính mệnh của hắn." Kim Chu mở miệng, dùng mật ngữ truyền âm, liên lạc với tôn giả của Thái Cổ Thần Sơn, muốn đại khai sát giới.

"Kim Chu huynh cũng đừng quên, ở đây chúng ta và hắn đều cùng một cảnh giới, nếu như giao thủ thì rất là nguy hiểm." Có người nói.

"Hắn trọng thương sắp chết rồi, cả người xương gãy khắp nơi, ngươi ta đều là Tôn giả, nếu ngay cả một người trọng thương như thế mà giết không được thì không bằng đập đầu tự tử cho rồi."

Sách quý đồng thau chính là truyền thừa bất thế, mà pháp môn Côn Bằng cũng khiến cho các giáo điên cuồng, cả hai thứ đều nằm trên cùng một người, đủ để gọi nên một cơn hạo kiếp.

Tuy rằng mọi người không phải là Trùng Đồng, cũng không chắc chắn Thạch Hạo nắm giữ pháp môn Côn Bằng, thế nhưng một khi đã hoài nghi thì làm vậy cũng rất đáng.

Bên trên vùng trời này, chàng trai trong lửa thần không ngừng dấy lên cơn đại loại.

Thạch Hạo biết rõ, rất nhiều người đều chủ động tham gia, muốn thừa dịp loạn lạc mà ra tay, rất nhiều luồng khí tức mạnh mẽ đang tới gần, xuất hiện xung quanh hắn.

"Ầm!"

Rốt cuộc cũng có Tôn giả ra tay, không biết hắn là ai, ẩn núp ở trong hư không, phát động một đòn cực kỳ đáng sợ.

Nơi này trở nên sôi trào, Thạch Hạo thở dài, nó bị ép phải tham gia vào cuộc huyết chiến này, việc tới nước này không còn cách nào để trốn tránh được, lúc này điều chỉnh lại thân thể, tinh quang trong con ngươi bắn ra thật mạnh.

"Chung lão, chuẩn bị động thủ, tìm cơ hội giết chết tên nhóc này, không thể để cho nó sống tiếp được." Tích Hoa bà bà nói nhỏ, ánh mắt rất lạnh lẽo.

"Tiểu thư ở nơi đó..." Trong con ngươi Chung lão lóe lên ký hiệu màu vàng.

"Tiểu thư tạm thời sẽ không có vấn đề gì đau, vận dụng nguyền rủa mạnh nhất, cần phải một đòn giết chết, hơn nửa phải lấy cho bằng được ấn ký bản nguyên của nó, nếu như có pháp môn Côn Bằng thì chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới số mệnh ngàn đời của giáo ta." Tích Hoa bà bà dặn dò.

Nơi đây sôi sùng sục, thế nhưng những người ra tay đều là đám Tôn giả cáo già, không ai dễ dàng đi mạo hiểu, tất cả đều thừa dịp loạn mà ra tay, ngươi một đòn, ta một đòn, nối liền trước sau với nhau, tạo thành uy hiếp vô cùng đáng sợ cho Thạch Hạo.

Bọn hò cũng không có xuất đầu lộ diện, muốn thừa dịp này là giết chết Thạch Hạo.

Không một ai chịu làm chim đầu đàn, ai cũng muốn tránh xa nguy hiểm, bởi vì sợ Thạch Hạo sẽ phát điên, khi sắp chết sẽ kéo theo một số người chết chung.

Hỗn chiến như thế khiến Thạch Hạo rất khó chịu, không tìm được kẻ địch thật sự, nó hừ lạnh một tiếng, phù văn trong mắt lóe sáng đan dệt thành hai chùm sáng, nhìn xuyên qua toàn bộ chiến trường.

Sau một khắc, thân hình của Thạch Hạo chuyển động, ánh lửa ngập trời cứ như là một con Chu Tước hình người, xẹt ngang bầu trời, nó tập trung vào Kim Chu đang ở nơi xa rồi mạnh mẽ xuất thủ.

Nếu đã không tìm được kẻ địch chân chính không bằng chủ động tìm kẻ chủ mưu, trước tiên giết một người răn trăm người, ở trong lòng nó, hồ Ma Linh còn có Bổ Thiên giáo đều nằm trong danh sách đen.

Khi nó quyết chiến với Thạch Nghị, nhân mã hai giáo này đã âm thầm giở trò với nó, khiến cho no động sát cơ đã từ lâu, tuyệt đối không thể bỏ qua.

"Hỏng rồi!"

Kim Chu biến sắc, vừa nãy hắn cũng từng ra tay thế nhưng một đòn liền lùi thật xa, đặt mình nằm ngoài chiến trường, hiện tại thấy thế hắn có linh cảm không ổn.

Việc đã tới nước này, Kim Chu Tôn giả cũng không thèm để ý mặt mũi nữa, xoay người rời đi, muốn rời khỏi nơi hỗn loạn này.

Quần hùng ồ lên, đây đường đường là một vị Tôn giả nhen, không ngờ lại kiêng kỵ một thiếu niên như thế, tránh né không chiến, khiến rất nhiều người chấn động ở trong lòng.

Đến giờ thì mọi người mới bừng tỉnh, Thạch Hạo quật khởi, cứ như là mặt trời ban trưa, ở cảnh giới này nó chân chính có phong thái vô địch, ngay cả Tôn giả cũng phải e dè.

Đây là uy thế cỡ nào? Không nói chuyện khác, chỉ riêng việc Kim Chu tránh lui, không đánh mà chạy, tin tức này truyền ra ngoài cũng đủ chấn động cả Hoang Vực rồi.

"Chạy đi đâu!" Thạch Hạo hét lớn, thân hình cứ như là tia chớp màu đỏ thẫm, bốn kích Chu Tước thái cổ triển khai.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 384: Tế Sống

"Ầm!"

Chỉ có một đòn liền khiến cho bầu trời bạo động, phù văn màu đỏ thẫm lít nhít, một con Chu Tước ngạo thị trời cao, cánh chim xinh đẹp, ánh đỏ như là dung nham mãnh liệt trào dâng.

Kim Chi thở dài, nhắm mắt nghênh chiến.

Hắn biết được, vị "đạo huynh" kia sẽ không giúp đỡ, đôi bên chỉ là lợi dụng lẫn nhau, ai cũng hi vọng người kia xuất thủ trước sau đó bản thân đục nước béo cò mà thôi.

Kim Chu há miệng chính là một vầng thần hà trắng xóa, vụt ngang trời ngăn lại thần tước màu đỏ kia, tỏa ra một gợn sóng vô cùng mạnh mẽ.

Ánh đỏ lóe lên, lửa Chu Tước hạ xuống cứ như là một dòng sông lửa, khiến nơi đây trở nên ngập tràn ánh lửa.

Hiển nhiên, đây cũng không phải là dòng sông thật sự mà là tơ nhện, óng ánh trong suốt, dẻo dai cực kỳ, rất khó phá hủy, thế nhưng lửa Chu Tước lại là khắc tinh của nó.

Ánh mắt của Kim Chu trở nên u ám, lúc này không ngừng há miệng phun ra tơ nhện cứ như là những dòng sông tuôn thẳng ra ngoài.

Lần này, tơ nhện mà hắn phun ra hoàn toàn khác trước, không còn trắng xóa óng ánh mà nhiễn phải sương máu, đỏ đậm như tơ máu, hóa thành sương mù.

Kim Chu vốn không có độc, được xưng là Thánh Chu thế nhưng nếu

diễn biến hết sức thì vô cùng cực đoan.

Sương máu tràn ngập hóa thành những phù văn kỳ lạ, không ngừng dây dưa trong hư không bao phủ về phía Thạch Hạo hòng nhốt lại pháp tướng Chu Tước của nó.

Đây chính là thủ đoạn tế luyện máu Kim Chu của Kim Chu, dung hợp với sương mù độc thi thượng cổ, như vậy có thể chém giết Tôn giả, vô cùng tàn nhẫn, giết người trong vô hình.

Thạch Hạo thất kinh, đến cảnh giới này thì độc cũng không có tác dụng gì nữa, không ngờ một khi triển khai lại kinh người đến thế. Vì vậy, nó rất cẩn thận, lấy ra một pháp khí thử đánh về phía trước, kết quả khi dạm vào tơ nhện màu máu ấy thì liền mục nát.

"Độc tố mạnh thật, đều do phù văn hóa thành, có thể hủy đi bảo cụ, tự nhiên có thể chém giết thân thể của tu sĩ."

Thạch Hạo né qua sương máu, khống chế lửa thần, bốn kích Chu Tước thái cổ một khi triển khai tự nhiên sẽ có ánh lửa dâng trào, nó muốn đốt trụi đám sương mù này.

Nhưng mà, lửa cũng không có mấy hiệu quả với đám sương mù này, tuy rằng tơ nhện sương máu đang bị thiêu đốt thế nhưng thời gian lâu sau cũng chưa chắc có thể dọn dẹp sạch sẽ.

Kim Chu hét dài, khống chế tơ nhện màu máu có thi độc, muốn nhốt lại Chu Tước, cùng lúc đó, nó hiện ra bản thể, tám cái chân nhện kéo căng ra, cứ như là tám thanh chiến mâu màu vàng vậy, nhanh chóng đâm tới.

Thạch Hạo dùng tay phải chém mạnh tới, hóa thành cánh chu tước màu đỏ thẫm kèm theo ánh lửa, keng một tiếng, hai phù văn màu vàng va chạm vào nhau, Kim Chu Tôn giả vẻ mặt đột biến, nhanh chóng rút lui. Chỉ một đòn này liền khiến cho chân nhện của nó đau nhức, tuy chưa có chém trúng thật sự thế nhưng cũng khiến cho nó hoảng sợ rồi.

Thạch Hạo lao tới, đánh tan một đám sương máu, cả người được ánh đỏ bao phủ, xông thẳng tới Kim Chu, triển khai công kích bén nhọn nhất.

"Ầm!"

Rốt cuộc, hai người lại gặp nhau, mạnh mẽ chống đỡ một đòn, Kim Chu run lên bần bật, một chân nhện xuất hiện vết rách, gần như nổ tung.

Điều này khiến cho mí mắt người xem chiến giựt giựt, chỉ mới vừa khai chiến mà Kim Chu đã ăn phải thiệt thòi lớn như thế, bị thân thể mạnh mẽ của Thạch Hạo nghiền ép thì suýt chút nữa đã mất đi một chân.

Bọn họ biến hóa phương vị, sau mấy chục đòn, Kim Chu khóe miệng lộ vết máu, lần thứ hai suýt chút nữa bị Thạch Hạo một chưởng đánh nứt.

Thời khắc này mọi người thật sự hiểu ra, Thạch Hạo và Thạch Nghị đáng sợ đến mức nào, ở tình cảnh cùng cấp, chém giết Tôn giả cơ bản chẳng có vấn đề gì.

Kim Chu há miệng phun ra một món bảo cụ, hóa thành một tấm khiên màu vàng ngăn lại sự công kích của đối phương.

Thân thể Thạch Hạo bị thương không tiện cho việc kéo dài đại chiến, nó hi vọng tốc chiến tốc thắng, khống chế bốn kích Chu Tước thái cổ hóa thành một con thần tước hình người, bùng phát ra ánh lửa.

"Răng rắc"

Mấy chiêu qua đi, tấm khiên màu vàng vỡ vụn, Kim Chu bay ngược ra sau, nó hít vào một ngụm khí lạnh.

"Tuy Thạch Hạo bị thương thế nhưng vẫn dũng mãnh như trước, nếu như ở trạng thái đỉnh cao thì đáng sợ đến cỡ nào nữa?" Đây là suy nghĩ của một Tôn giả.

Bọn họ tin tằng, qua hôm nay, chỉ cần cho Thạch Hạo thời gian thì tiền

đồ của nó không thể đo lường được, Hoang Vực sau này không một ai có thể ngăn cản được bước tiến của nó.

"Giết!"

Thạch Hạo khẽ quát, không muốn trì hoãn thêm thời gian nữa, phát động công kích mạnh nhất, phá hủy đi lớp phòng ngự của Kim Chu, rốt cuộc cũng tới gần nó.

Kim Chu biến sắc, nhanh chóng rút lui thế nhưng trước sau khó lòng mà thoát khỏi Thạch Hạo, bị ép phải chống đỡ trực diện, một chân nhện bị đứt rời khỏi thân thể, nó hét thảm một tiếng.

Mọi người biến sắc, Kim Chu Tôn giả đại bại rồi!

Nhưng mà, khi Thạch Hạo phát động công kích càng ác liệt hơn thì giữa trường kim quang lấp lóe, xuất hiện một đám kim quang không ngừng phóng tơ nhện ra bên ngoài.

"Ồ, Bát Chu trận!" Có Tôn giả kinh ngạc nói.

Tám chùm ánh sáng này rất chói mắt, đưa Thạch Hạo ở trung tâm, ánh mắt của nhện lớn màu vàng đầy lạnh lẽo, không ngừng phun ra máu.

Một mạng nhện màu vàng hình thành, cứ như sao sáng vô cùng rực rỡ, lập lánh hào quang, đồng thời tám chùm sáng này hóa thành tám ký hiệu, từng cái nằm ở một phương trên mạng nhện.

Bát Chu trận, hay là Bát Quái Kim Chu trận, chính là hung trận tiếng tăm lừng lẫy của hồ Ma Linh nhất mạch, từng vây giết mấy bị thần linh, thời thượng cổ có hào quang rực rỡ.

Đây hiển nhiên không phải là đại trận nguyên thủy kia, thế nhưng lại có cổ trận của trận hồn, một khi bày ra thì gió mạnh vù vù, thần uy cuồn cuộn.

"Xoẹt!"

Ngoại trừ mạng nhện phát sáng phong tỏa thiên địa này thì tám ký hiệu ở bên trong không ngừng bay ra lông nhện màu vàng, cứ như là kim châm đan dệt lại với nhau, nằm dày đặc trong hư không.

Ánh mắt của Thạch Hạo lóe lên, trước kia đại chiến với Thạch Nghị chính là bị thứ này tập kích, nếu không phải Chí Tôn cốt thức tỉnh, thần lực tràn ngập toàn thân thì khó mà nói được.

"Không có thời gian để trì hoãn, nên chém giết nó thôi." Thạch Hạo lẩm bẩm, bởi vì thương thế của nó còn nghiêm trọng hơn tưởng tượng của mọi người, liên tục khống chế pháp môn Chu Tước đầy bá đạo chính là một gánh nặng cho bản thân nó, lúc này máu tươi tràn ra nơi khỏe miệng.

"Xoẹt!" một tiếng, Thạch Hạo chủ động vào trận, đạo hỏa và lửa Chu Tước cùng bắn ra, như muốn đốt cháy hết đại trận vàng óng này.

Nhện lớn màu vàng cười gằn, phát động công kích mạnh nhất, tám ký hiệu lập lánh, không ngừng xây dựng nên xích thần trật tự bên trong đại trận hòng tiêu diệt Thạch Hạo.

"Người trẻ tuổi, vẫn là quá non mà, vô cùng nóng nảy, chịu không nổi kích động." Nó khẽ nói, nếu đối phương không kích động như vậy thì nó không hề có chút phần thắng nào.

Nhưng mà, sau một khắc vẻ mặt của nó chợt cứng lại, xung quanh Thạch Hạo hiện lên mười tòa Động Thiên, sau đó dựng lên thần quang vô tận đan dệt thành hoa văn cổ xưa.

"Ồ, không đúng." Kim Chu giật mình, nó phát hiện mình không thể nào khống chế được, toàn bộ Động Thiên của nó không hừng hiện ra, cộng hưởng theo đối phương.

"Ầm!"

Sau một khắc, Động Thiên của nó bị đốt cháy, bạo động theo, từng sợi thần lực bốc lên rồi tuôn tới Động Thiên của Thạch Hạo.

Chuyện gì đang xảy ra? Không chỉ có Kim Chu ngơ ngác mà ngay cả những tu sĩ xem chiến cũng kinh sợ, những Động Thiên của Kim Chu Tôn giả nổ vang, cháy hừng hực, thần diễm bốc lên.

"Tế sống!" Có người kêu to, thần sắc biến ảo.

Kim Chu kêu thảm thiết, nó phát hiện Động Thiên của mình đang ngưng tụ cùng nhau, không thể nào chuyển động được, giống như là tế phẩm bị hiến tế vậy!

Trước kia, ở dưới Liễu Thần Thạch Hạo đã ngộ đạo được, diễn biến thập đại Động Thiên, từng thăm dò ra được con đường này, lúc đó khiến cho trời nổi giận, tội lỗi quá nặng nên chưa từng vận dụng.

Thế nhưng, nó vẫn không buông bỏ, khi rãnh rỗi cũng từng suy diễn cẩn thận tìm hiểu qua và đã tìm ra được một pháp mộn vô cùng đáng sợ, hiện tại không ẩn giấu nữa, đột nhiên sử dụng.

"A..."

Kim Chu kêu lên đầy thảm thiết, Động Thiên của nó sụp đổ, bản thân thì bị ánh lửa thiêu đốt, thần lực không ngừng bốc hơi tiến vào trong Động Thiên của Thạch Hạo, làn khí lành lượn lờ, thần quang rực rỡ.

Cảnh tượng này khiến người ta kinh sợ, ngay cả Tôn giả khác cũng thấy toàn thân lạnh buốt.

"Sao ta lại cảm thấy giống như là Bồ Ma thụ thời thượng cổ thế không biết, cướp lấy tinh hoa thần tính của người khác, biến chúng để cho bản thân sử dụng để không ngừng lớn mạnh hơn." Có người nói nhỏ.

Lời này vừa ra khiến người khác hãi hùng khiếp vía, Bồ Ma thụ ở thượng cổ đã tạo nên những việc giết chóc khiến chư thánh phải liên thủ, khắp thiên hạ truy giết thì mới có thể giết chết được.

"Không..."

Mặc cho Kim Chu có gào thét cỡ nào thì cũng vô dụng, tế sống đến quá đột ngột, hai người họ đều ở trong mạng nhện bát quái, đều bị tơ nhện quấn lấy nhau, đây là điều kiện thích hợp nhất để hiến tế.

Kim Chu và Động Thiên của chính mình gắn kết thành một thể, đồng thời bốc hơi lên hóa thành từng sợi hào quang đi vào trong thập đại Động Thiên của Thạch Hạo.

Cuối cùng, nó càng ngày càng suy yếu, kể cả trận pháp vàng óng cũng hóa thành tro tàn, tiêu tán ở giữa không trung.

Đến cuối cùng, một tia chân linh muốn chạy trốn thì Thạch Hạo xoay cổ tay một cái, trong tay xuất hiện Trấn Hồn tháp, ầm một tiếng ép thật nhanh xuống, tiêu diệt gọn gàng.

Kim Chu Tôn giả đã chết, mọi người như hóa đá.

Thạch Hạo ngồi xếp bằng trên pháp khí, toàn thân phát sáng, thập đại Động Thiên vờn quanh nó không ngừng buông xuống từng luồng tơ nhỏ, đó chính là tinh hoa thần tính tẩm bổ cho cơ thể nó.

Khu vực này rất hỗn loạn, rất nhiều người bị éo phải gia nhập vào cuộc chiến, nhưng lúc này lại trở nên yên lặng, vốn Thạch Hạo đang bị thương, ngay cả bước đi cũng lảo đảo thế mà một khi khai chiến, vẫn mạnh mẽ hung tàn như trước.

Đây chính là một con nhện màu vàng lớn, vậy mà lại bị tế sống!

Mà khiến mọi người kinh hãi nhất là, tựa hồ nó đã đạt được một điều tốt cực lớn, những tinh hoa thần tính kia cứ như là sóng nước thoải mái tiến vào trong cơ thể nó, làm cho toàn thân tỏa ra bảo huy.

Một trận chiến, Thạch Hạo chứng tỏ thực lực đỉnh cao của mình, thật sự vô địch thiên hạ ư?

Khắp các giáo đều bồn chồn, mà những người khi nãy âm thầm ra tay thì

càng lo sợ bất an hơn, thiếu niên này quá lợi hại, tương lai ai có thể ngăn được?!

Thập đại Động Thiên chảy xuôi khí lành, toàn bộ rót lên trên cơ thể Thạch Hạo bổ sung những hao tổn cho nó, thương thế trong cơ thể từ từ bình phục, cả người óng ánh trong suốt, thần huy trong veo.

Thời gian không lâu sau, Thạch Hạo đứng lên rồi há miệng phun ra một ngụm máu bầm, dáng vẻ như bị thương rất nặng thế nhưng trạng thái như vậy vẫn có thể tế sống một vị Tôn giả!

Đây là đang giễu cợt mọi người ư, hay là thương thế quá nặng?

Một đám người sắc mặt khó coi, ở trạng thái đỉnh cao bọn họ không cách nào chạm trán được thì bỏ qua đi, thế nhưng hiện tại nó ngay cả đứng cũng không vững thì bọn họ cũn không đối phó được, như thế còn mặt mũi gì nữa.

Tích Hoa bà bà sắc mặt âm trầm, nói nhỏ: "Chung lão, ông có mắt chắc không? Thật sự là ta chẳng muốn gặp lại thiếu niên này gì cả, không phải là người trong giáo thì sớm muộn gì cũng thành họa lớn."

Một thiếu niên như thế, thiên tư siêu tuyệt, nhưng lại chẳng hề để ý tới Bổ Thiên giáo, không trở thành người trong đồng đạo khiến cho bà sinh ra sát ý ở trong lòng.

Nếu như chỉ là một thiếu niên bình thường thì chẳng sao, nhưng càng hiểu, càng quan sát thì bà càng kinh ngạc, loại nhân kiệt ngút trời như thế này tương lai nhất định sẽ chiếu sáng thế gian, có lẽ sẽ ảnh hưởng đến số mệnh của một đại giáo vô thượng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 385: Kiếm Ý Của Thánh Nhân

Thạch Hạo đứng trên pháp khí, lau sạch vết máu nơi khóe miệng, đây cũng không phải giả bộ hay là lừa gạt kẻ khác, mà thương thế của nó thật sự rất nghiêm trọng.

Chiến một trận với Thạch Nghị, nội thương và ngoại thương đủ khiến nó tàn phế rồi, Trùng Đồng giả quả rất đáng sợ, trận chiến đó dù thân thể Thạch Hạo có mạnh mẽ đi chăng nữa thì cũng bị tổn hại nghiêm trọng.

Ngoại trừ trọng thương do địch thủ tạo thành thì nó vẫn có một vết thương vô cùng đặc biệt, nơi ngực xuất hiện một lỗ lớn gần như bị xé rách ra, mà mấy khúc xương ngực cũng bị bẻ gẫy.

Chí Tôn cốt bị kích thích mà thức tỉnh, vừa chém giết địch thủ mà lại vừa gây tổn thương cho bản thân, chân cốt hiện tại vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành nên không bị khống chế, tạo thành hậu quả vô cùng đáng sợ.

Thạch Hạo nhíu mày, muốn trở về thế giới hiện thực thì phải tới những vị trí nhất định để thoát khỏi mảnh thế giới tinh thần này, mà hiện tại muốn xông qua biển người này thì nói rất là dễ.

Có thể nhận biết được, từng cặp mắt bất thiện đang rơi trên người nó, trong đó không chỉ có một vị Tôn giả, muốn rời đi nơi này chắc chắn không thể tránh khỏi những cuộc huyết chiến.

Duy để nó vui mừng chính là, sau khi chém giết được Kim Chu đã thu được một lượng lớn thần năng, gia tốc việc khôi phục thương thế, nếu không có thủ đoạn quá mức nghịch thiên của Trùng Đồng thì tinh khí thần của nó hẳn là vô cùng dồi dào mới đúng.

Muốn hồi phục lại như cũ, chỉ dựa vào bảo dược huyết nhục thì còn

chưa đủ mà còn cần phải có thời gian, lấy sức mạnh bản nguyên của chính mình chậm rãi tẩm bổ cho thân thể, như vậy mới có thể trở lại trạng thái đỉnh cao được.

Trên bầu trời vẫn còn đang đại chiến, Nguyệt Thiền tiên tử và chàng trai trong lửa thần đã tạo nên lực phá hoại cực kỳ đáng sợ, đột phá cực hạn sức mạnh cho phép ở nơi này đến mấy lần, quấy nhiễu pháp tắc thiên địa của vực này.

Sắc mặt Vực Sứ biến đổi, việc này sẽ ảnh hưởng tới Hư Thần giới, dễ dàng khiến cho các loại trật tự bị hỗn loạn.

Trước đó, bởi vì song Thạch giao chiến, lực phá hoại kinh người, quấy nhiễu nghiêm trọng tới quy tắc trật tự của một vực này cho nên hắn mới giáng lâm, gia hạn một tháng sau đến chiến trường Thiên Không quyết đấu.

Lúc này, Vực Sứ rất muốn kêu dừng lại thế nhưng lại kìm nén, có thể đợi thêm một chút thì hai người này sẽ phân ra thắng bại.

Đồng thời, hắn cũng có chút hoảng sợ, song Thạch đã đủ kinh người rồi, giờ lại xuất hiện một đôi nam nữ trẻ tuổi nữa, thật là đương đại đầy kinh diễm, giống như trở lại thời huy hoàng nhất của thượng cổ.

Thạch Hạo đạp trên bảo kính Toan Nghê, chậm rãi di chuyển, một bên cẩn thận đề phòng một bên muốn rời khỏi nơi này.

"Xoẹt!"

Trong đám người, có một luồng ánh sáng xanh lục bay tới, cứ như là đại ấn ép mạnh xuống, mang theo sương mù mờ mịt, tản ra gợn sóng mạnh mẽ.

Thạch Hạo vung tay một cái, ánh sáng xanh lục kia ầm ầm nổ tung, hiện ra chín chữ cổ lấp lánh cứ như là tia chớp quấn lấy nhau, hình thành một nhà lao.

Đáng tiếc nơi đây quá nhiều người nên không tài nào xách định được

người nào đã đánh ra bảo thuật này, nhưng chắc chắn là một vị Tôn giả, thủ đoạn như thế này không phải một người bình có thể làm được.

Thạch Hạo mở bàn tay ra, trong lòng bàn tay lần lượt xuất hiện từng ngôi sao giống như là vũ trụ tinh không vậy, hồ quang điện đan xem lẫn nhau, sáng chói kinh người.

Nó xoay tay, tiểu thế giới trong lòng bàn tay đó bao trùm nhà lao chín chữ kia lại, hai thứ va chạm vào nhau, ầm một tiếng, sấm vang chớp giật, hư không rung rẩy.

Nhưng ngôi sao đó đều là sét hình cầu nhanh chóng hủy diệt đi nhà lao và chín chữ cổ kia, đồng thời cướp lấy một tia đạo ấn hòng tìm ra người đang âm thầm ra tay kia là ai.

"Còn muốn ra tay nữa ư, đường đường chính chính tới đánh một trận nào, ta chấp ngươi một tay." Thạch Hạo lạnh giọng nói, trong bàn tay của nó lấp lánh một dấu ấn màu xanh lục.

Mọi người giật mình, thủ đoạn như này rất phi phàm, thiếu niên này quả nhiên có uy thế vô địch, có thể từ trong bảo thuật rút ra một dấu ấn để tìm người thi pháp.

Điều này khiến mọi người căng thẳng, sau này ra tay cần phải cẩn thận, không thể sơ ý được.

Thạch Hạo vẫn chưa tìm ra được địch thủ, nó muốn nhanh chóng rời đi, thế nhưng, con đường này nhất định sẽ gặp nhiều hung hiểm, vừa mới hơi động thì liền có bảo cụ xuất hiện trấn áp nó lại.

Đây là một tấm da thú, bên trên có sáu chữ cổ màu vàng, bùm bùm vang vọng, tỏa ra hào quang rực rỡ đến chói cả mắt.

Bản thân gia thú rất lờ mờ, thế nhưng sáu chữ cổ trên bề mặt lại vô cùng óng ánh, cứ như là sáu mặt trời nhỏ đang tỏa ra ánh sáng, đồng thời phát ra tiếng kiếm ngân.

"Kiếm ý của thánh nhân!"

Có người kinh ngạc thốt lên, không ít người biến sắc.

Khối da thú này cực kỳ quý giá, được thánh nhân khắc lên kiếm ý và lưu tại từ thượng cổ, có thể xưng là bảo vật, cũng có thể gọi là đại sát khí cấm kỵ.

Trong tình huống bình thường mà nói, vật này là để cho hậu nhân tìm hiểu, thể hội ra kiếm ý bao la kia, rèn luyện bản thân, thể ngộ đạo pháp của thánh nhân.

Đồng thời, nó cũng có thể coi là bảo cụ dùng để đối địch, giống như là kiếm ý của thánh nhân tái hiện, càn quét đối phương, được cho là một loại bảo cụ cấm kỵ dùng để tuyệt sát.

Nhưng mà, nếu dùng thứ này để làm vũ khí mang tính chất công kích thì kiếm ý được lưu lại bên trên sẽ bị tiêu hao rất lớn, tiêu hao vô cùng nhiều nếu so với việc tìm hiểu kiếm ý đó.

Không ai nghĩ tới lại có người vận dụng kiếm ý của thánh nhân, lấy ra một tấm da thú cổ như vậy tuyệt đối là một thủ đoạn mạnh mẽ, đây không phải là pháp khí bình thường mà đây bằng với một đòn của thánh nhân thượng cổ!

Nếu là ngày thường, Thạch Hạo cũng chẳng sợ, bởi vì đây là Hư Thần giới, ở đây nó có tư thế vô địch, nhưng giờ thương thế rất nặng thì lại khác.

Lúc thánh nhân thượng cổ tranh bá thì xuất hiện một ít người vô cùng kỳ diễm, dời non lấp biển, ngắt trăng hái sao, là đại năng hiếm thấy xưa nay, không thiếu người đột phá cực cảnh.

Ký hiện trên da thú đang phát sáng, sáu chữ ấy như là thần chú, kèm theo đó là tiếng tụng kinh, bổ ra một luồng ánh kiếm lóa mắt!

Đám người tê dại da đầu, thông qua đòn đầu tiên này thì cũng có thể

hiểu được, đây là một đại năng thượng cổ vô cùng ghê gớm, dám lưu lại kiếm ý cho hậu thế thì ắt có điểm độc đáo.

Một kiếm ngang trời, thiên địa biến sắc, nhật nguyệt ảm đạm, kèm theo đó là những tiếng gào thét của thần ma.

Thạch Hạo giơ tay lên, ngon lửa đỏ đậm bốc lên, bốn kích Chu Tước thượng cổ nhanh chóng chém ra va vào ánh kiếm kia, ầm một tiếng, toàn bộ hư không đều run rẩy.

Đây chính là đang vượt qua thời không mà quyết đấu với thánh nhân, có điều là bị hạn chế ở cùng cấp, nhưng vẫn thể hiện được vẻ kinh tài tuyệt diễm của vị đại năng thượng cổ kia.

"Tuyệt không phải là hạng người vô danh!" Có người nghiêm túc nói.

Bởi vì sau đòn đánh này, thân thể Thạch Hạo chấn động, một vài vết thương cũ lại chảy máu, đặc biệt là nơi khóe miệng xuất hiện vết đỏ sẫm, nhìn mà giật cả mình.

"Thân thể hắn có thương tích, có thể làm đến một bước như vậy cũng coi là không đơn giản rồi."

"A, người đang ẩn núp kia muốn hắn phải chịu thương tích, từ từ giày vò hắn cho tới chết."

Có người nói nhỏ, không ít người đều gật đầu, hiển nhiên không chỉ có một người ra tay mà sẽ có một vài Tôn giả lần lượt xuất thủ, một người một đòn cũng đủ đến giày võ Thạch Hạo vốn đã trọng thương tới chết rồi.

"Tấm da thú này vô cùng bất phàm, kiếm ý được ghi lại vô cùng thâm ảo." Trêm vòm trời, ngay cả Nguyệt Thiền tiên tử đang đại chiến cũng tự vấn lòng mình, trong cặp mắt xinh đẹp lộ vẻ kinh ngac.

"Nguyệt Thiền, nàng cầm trong tay chính là tiên kiếm, chắc là rất coi trọng loại kiếm ý này?" Chàng trong trong lửa thần nói, trong mắt y cũng lộ

ra tinh quang, có một cảm giác tấm da thú này không đơn giản.

Trên thực tế, từ lâu Thạch Hạo đã nheo mắt lại, sau đó nhanh chóng chụp về phía tấm da kia.

Người đang âm thầm ra tay cũng không muốn thu lại nhanh như vậy, tấm da thú đó phát sáng, sáu chữ cổ màu vàng thỏa ra thần mang, sau đó ngưng tụ lại cùng một chỗ rồi hóa thành một mảnh ký hiệu.

Lần bay ra này không phải là ánh kiếm mà là một mảnh ký hiểu, phảng phất như hàng ngàn hàng vạn đạo binh cùng cộng hưởng nhấn chìm Thạch Hạo nơi đó, bao phủ lấy cơ thể nó rồi mang nó bay về phía da thú.

"Thật là khủng khiếp, kiếm ý của thánh nhân này quá lợi hại, đến tột cùng đã làm cách nào được lưu trên da thú này, còn còn có loại thần thông đang hiện ra thế này?" Mọi người khiếp sợ.

Tấm da thú này không chỉ lưu lại kiếm ý mà cũng là một bảo cụ chí cường, vào lúc này, phù văn dày đặc bao phủ lấy Thạch Hạo, như muốn giam cầm nhốt nó vào trong da thú.

Người âm thầm ra tay kia mưu đồ không nhỏ, không tiếc vận dụng pháp khí bực này để trấn áp Thạch Hạo nhằm một mình nuốt trọn pháp môn Côn Bằng và sách quý đồng thau.

Nếu như Thạch Hạo lúc ở trạng thái đỉnh cao thì tự nhiên khó có thể nhốt nó lại, thế nhưng giờ nó đã trọng thương, dựa vào kiếm ý thượng cổ và bảo cụ da thú đầy mạnh mẽ này, hi vọng đắc thủ của đối phương rất là lớn.

"Bùm" một tiếng, Thạch Hạo bị nhốt tiến tới gần da thú, thân thể của nó thu nhỏ lại sắp sửa đi vào trong da thú.

"Ồ, bên trong da thú có một tiểu thế giới!" Vào lúc nguy hiểm nhất, linh giác của Thạch Hạo đã phát hiện được chân tướng này.

Quả nhiên không bình thường, chẳng trách gần như có thể bắt được nó,

tấm da thú này có điều kỳ quái nào đó.

Thạch Hạo mở ra thập đại Động Thiên, tỏa ra một luồng sức mạnh cuồng bạo, nó phát hiện có một loại kiếm ý vô cùng hùng vĩ đang chém tới, vô cùng kinh khủng.

Đây không yếu hơn việc chống đỡ một đòn của Thạch Nghị, vị đại năng thượng cổ chưa từng gặp này khi còn trẻ tuyệt đối kinh tài tuyệt diễm!

"Định!"

Thạch Hạo quát lên, nó giam cầm hư không chặn lại kiếm ý này, bản thân ho ra một ngụm máu lớn, thân thể hiện giờ rất suy yếu nên không thể địch lại được.

Cũng trong lúc đó, ở giữa tấm da thú phát sáng, tiểu thế giới ở bên trong mở ra hòng hút nó vào trong cho bằng được.

Loáng thoáng, nó nhìn thấy bên trong tiểu thế giới kia, có vài chữ vô cùng rực rỡ, nhưng chỉ kịp thấy hai chữ, đó là: Lục Đạo.

"Cái gì?" Thạch Hạo hoảng sợ, vẻ mặt biến đổi, nó cảm thấy tấm da thú này rất kinh khủng, khả năng rất kinh người.

Trong nháy mắt, nó vận dụng toàn lực, thập đại Động Thiên giam cầm tất cả đồng thời vận chuyển pháp môn Côn Bằng, ầm một tiếng, đánh văng sức hút kia ra.

Thạch Hạo liền ho ra một ngụm máu tươi, rốt cuộc cũng đã đánh tan được kiếm ý, trấn phong da thú khiến nó lờ mờ tối tăm, từ từ hạ xuống.

Nó liền vương tay thu lấy rồi cất đi.

"Ồ, tấm da thú này có duyên với ta!" Trên vòm trời, chàng trai thần bí đang giao chiến với Nguyệt Thiền tiên tử cau mày, trong lòng có chút không vui, điều này khiến hắn khó hiểu, cảm thấy kỳ quái.

Giống như thế, người bị cướp mất tấm da thú này và một vị tán tu khác, hắn chính là một Tôn giả đầy mạnh mẻ, da thú thuộc về hắn nhưng khi ở trong tay hắn lại chưa từng tỏa ra gợn sóng khủng bố như khi nãy, đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì?

Hắn cảm thấy được, bên trong tấm da thú này còn có huyền bí khacsn ữa thế nhưng giờ đã bị Thạch Hạo lấy mất.

"Chư vị, hắn đã trọng thương nặng như thế rồi, giờ còn không ra tay thì chờ tới khi nào nữa?" Có người nói.

Mấy chùm sáng bay tới, tất cả đều là Tôn giả, bọn họ cũng không tiện xông lên thế nhưng âm thầm làm khó dễ, đây là muốn hành hạ Thạch Hạo từ từ đến chết.

Bọn họ đều là hạng người cáo già, không người nào nguyện ý mạo hiểm, đều hi vọng có thể thông qua thủ đoạn ổn thỏa nhất để giải quyết Thạch Hạo.

"Vù!"

Đột nhiên, Thạch Hạo cảm giác hai tai ù vang, trong đầu trống rỗng, thần hồn suýt chút nữa bị người khác chém tan.

Sau một khắc, không chỉ thập đại Động Thiên của nó mở ra mà thân thể Động Thiên cũng tự chủ phát sáng bảo vệ toàn thân từ trên xuống dưới, hình thành nên một vòng thần bàn óng ánh.

Cũng trong lúc đó, xung quanh tám chín chùm sáng của Tôn giả bay tới, tất cả đều bị tiêu diệt ở bên ngoài thần bàn, đều bị hóa giải toàn bộ.

Thân thể Thạch Hạo rung bần bật, máu tươi trong miệng không ngừng trào ra ngoài, ánh mắt của nó cực kỳ lạnh lẽo, loại tập kích như thế này, khi nó đại chiến với Thạch Nghị cũng từng bị người khác ra tay như thế.

Đây là sức mạnh của nguyền rủa, thần bí nất, nó lạnh lùng ngoái đầu lại nhìn về một phương kia.

Sau một khắc, Thạch Hạo liều lĩnh, toàn thân phát sáng, thần văn màu vàng nằm dày ngoài thân thể nó, còn có lấp lóe màu đen, nó hóa thân thành một con Côn Bằng hình người.

"Ầm!"

Đây là một loại bạo động, là một loại nổi giận, Thạch Hạo nhằm về phía kia.

Rất nhiều người kinh ngạc thốt lên, dồn dập tránh lui, Tích Hoa bà bà biến sắc, cũng không phải bà động thủ thế nhưng tất cả việc này đều do ba ra lệnh, không ngờ thiếu niên này lại xông về phía bà.

"Làm càn, ngươi muốn làm gì?" Bà hét lớn, trước tiên thân thể lướt sang ngang, nhanh chóng né tránh ra ngoài.

Nhưng dù vậy, dưới con tức giận của Thạch Hạo thì lức phá hoại được sản sinh cũng rất kinh người, bàn tay áp sát thân thể của bả chấn cho bay ngược ra ngoài.

Đồng thời, chân thân của Thạch Hạo tuy rằng không có đánh trúng bả thế nhưng bên trong gió mạnh lại có kim quang dựng lên hóa thành một bàn tay lớn, bụp một tiếng, tát thật mạnh lên trên mặt bả.

Đây là pháp môn Côn Bằng, thay đổi tùy ý, bà ta bị đánh bay ra ngoài bị trong miệng phun ra một ngụm máu kèm theo mấy chiếc răng, trên mặt hiện vẻ khiếp sợ và nổi giận.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 386: Tôn Giả Cùng Ra Tay

"Láo xược!" Bào lão kêu lên, trước mặt nhiều người như thế mà bà lại bị một tên tiểu bối tát cho một cái, miệng phun đầy máu, bay ngược ra sau rất xa, vừa sợ mà vừa kinh.

"Lão xược? Cái bà già sắp chết này!" Thạch Hạo lạnh lùng nói, đối phương âm thầm quấy rầy cuộc quyết chiến và cũng muốn diệt trừ nó, mặc kệ là có thân phận gì thì nó cũng chẳng bao giờ thỏa hiệp.

Trên mặt của Tích Hoa bà bà ửng đỏ, đối với bà mà nói đây là một loại sỉ nhục, bà đến từ Bổ Thiên giáo, đường đường là một Tôn giả thế nhưng lại bị người khác tát một cái.

Đây là chuyện mất mặt cỡ nào chứ, quả thật vô cùng nhục nhã!

"Ngươi thật sự là láo xược mà, cho rằng có thể thắng một thiếu niên Chí Tôn là muốn làm gì là làm ư?" Tích Hoa bà bà quát lên.

Thạch Hạo nghe thấy thế, khóe miệng lộ tia cười khinh bỉ, nói: "Muốn giết chết ta mà lại không cho ta phản kích? Cái bà già này chán sống rồi!"

Quần hùng giật mình, Tích Hoa bà bà luôn ở bên cạnh Nguyệt Thiền tiên tử, đến từ Bổ Thiên giáo, mấy ngày vừa qua khi đi lại trong Hoang Vực thì đều đạt được sự lễ kính của các giáo.

Cục diện này xuất hiện làm cho mọi người kinh hãi, Thạch Hạo dám ra tay như thế, không chút kiêng kỵ gì, tuyệt đối là một chuyện không nhỏ.

"Xảy ra chuyện gì?" Rất nhiều người nghi hoặc, cũng không biết gì sao Thạch Hạo lại xảy ra xung đột với Tích Hoa bà bà.

Hoang Vực sẽ đại loạn, thời khắc Bổ Thiên giáo giáng lâm cho dù là sinh linh của Thái Cổ Thần Sơn cũng không muốn đắc tội vói đại giáo vô thượng này, vậy mà thiếu niên này lại kiêng cường như thế.

"Ta không oán không cừu gì với người cả nhưng ngươi lại vô cớ gây hấn, đây không phải là láo xược thì là cái gì?" Tích Hoa bà bà sắc mặt âm trầm, cây quải trượng đầu rồng chống nơi tay chấn động cả hư không, biểu đạt sự phẫn nộ của bản thân.

"Cái bà già mặt đầy vết nhăn này, khi ta quyết đấu với Thạch Nghị thì bà âm thầm quấy phá, vừa nãy lại hạ sát thủ với ta, bà tưởng rằng ta không biết ư, cho rằng mình vô tội!" Thạch Hạo bắt bẻ.

Tích Hoa bà bà nghe thấy thế thì mặt càng thêm lạnh, quả thật bà không còn trẻ nữa thế nhưng rất ghét những ai nói mình là bà già.

"Toàn là bịa chuyện!" Bà trầm mặt quát lớn.

Đột nhiên Thạch Hạo chuyển động, hóa thành một vệt sáng nhanh chóng vồ thẳng về phía bà lão, thế nhưng, hư không bỗng run rẩy, Tôn giả của Bổ Thiên giáo biến mất không chút tiếng động, tựa như biến mất khỏi thế gian.

Thạch Hạo lơ lững tại chổ, thầm giật mình, lẩm bẩm: "Da Hư Không thú!"

Nó lập tức nhớ tới buổi đấu giá ở Hoàng Đô Thạch Quốc, từng có một miếng da Hư Không thú bị đẩy lên giá trên trời, khiến cho vô số đại giáo đều đỏ cả mắt, hơn phân nửa là lọt vào tay của bà già này.

"Mặc cho bà có báu vật cỡ này đi nữa thì hôm nay cũng phải trả một cái giá thật lớn!" Thạch Hạo bất chấp nói.

"Xoẹt!"

Một vệt kim quang bay tới, đó là một mũi tên bằng lông chim màu vàng, khuếch tán ra những gợn sóng kinh người bắn thẳng về lưng Thạch Hạo.

Lại có một Tôn giả khác ra tay!

Trước kia cũng có không ít người ẩn núp âm thầm ra tay, hiện tại Bổ Thiên giáo đã dính líu vào nên mấy người này cũng trắng trợn không chút kiêng dè mà triển khai những thủ đoạn mạnh mẽ hơn.

"Xoẹt!"

Thạch Hạo né tránh, mũi tên màu vàng xuyên qua hư không giống như là một luồng cầu vòng, bụp một tiếng, mấy tên tu sĩ vô tội bị xuyên thủng rồi nổ tung, hình thần câu diệt!

Có thể thấy được, mũi tên này khủng bố cỡ nào.

Nếu nhiều người đồng loạt ra tay như vừa rồi tự nhiên sẽ tạo nên những ngộ thương vô cùng lớn, cho nên mọi người hoảng sợ tránh né, không muốn giống như những tu sĩ vừa rồi.

Cũng trong lúc đó, bầu trời nổ vang, một đám mây đen ép xuống, mênh mông vô biên, trấn áp về phía Thạch Hạo.

Đây là một cái ô lớn che kín cả bầu trời, cứ như là một đám mây đrn ép mạnh xuống, che khuất cả vùng trời này, bao phủ lấy Thạch Hạo.

Chiếc ô lớn màu đen chấn động, buông xuống từng cơn mưa, khí thế khủng bố kinh người, đó chính là do cũng ký hiệu cổ xưa vô cùng phức tạp vào ảo diệu tạo thành, lực sát thương vô cùng mạnh.

Khu vực này cũng có một vài người bị vạ lây, bọn họ không ngừng kêu thảm thiết, như là gió mùa thu cuốn sạch lá vàng, bùm bùm, tất cả đều chết thảm.

Thạch Hạo hừ lạnh, nó biết, các Tôn giả đang ẩn nấp kia đã kìm chế hết nổi rồi, muốn thừa cơ hội này mà toàn lực xuất thủ chém giết nó ở nơi đây rồi cướp đi tạo hóa trên người của nó.

Nó một quyền đánh thẳng trời cao, một chùm ánh lửa nóng rực cứ như là dung nham phun trào, đây chính là kết quả của việc hợp nhất bốn kích Chu Tước thái cổ, bá đạo vô biên, cứ như là một vị Thần linh thái cổ được phục sinh vậy.

Sóng lửa nóng rực kia kia cùng với Chu Tước giương cánh, còn có lửa thần ngập trời, tất cả ngưng tụ thành một ký hiệu khiến cho hư không vặn vẹo, đánh thẳng lên trên chiếc ô lớn màu đen kia.

"Bùm!"

Năng lượng dữ dội, phù văn vô tận, thời khắc này ánh lửa vô biên cứ như là một ngôi sao lớn nổ tung, khiến nơi này trở nên hủy diệt.

Chiếc dù ma này hết sức lợi hại, tự động giải thể cứ như là đang phối hợp với một quyền này của Thạch Hạo vậy, nó hóa thành một mặt trời đen đang nổ tung.

Ký hiệu đầy trời, thần chú cổ xưa vang lên, khiến nơi này sôi trào, giết chết tất cả sinh linh!

"Thật độc ác!"

Mọi người hoảng sợ, không tiếc mà hủy đi một bảo cụ quý báu để khiến cho Thạch Hạo thương càng thêm thương, đúng là chi bạo mà, tất cả mọi người có thể nhìn ra được chiến dù đó chính là vật hiếm có trên thế gian.

Thạch Hạo thở dài, bảo thuật Thập Hung thật là hấp dẫn mà, vì những thứ trên người nó mà không tiếc hủy đi bảo khí Tôn giả.

Nó há miệng phun ra một ngụm máu, cơn bão năng lượng đó rút lui, mặc dù tạo ra một màn ánh sáng thế nhưng thân thể nó cũng lảo đảo, khóe miệng ứa máu không ngừng.

Đây không phải là không địch lại được mà đám lão già này quá gian xảo, rõ ràng đều khiến cho cả hai bên cùng hao tổn, nhưng nếu tiếp tục như

thế thì chắc chắn đám người này có thể từ từ giết chết nó.

Con mắt của Thạch Hạo lạnh lẽo, nhìn tứ phía đằng đằng sát khí, những Tôn giả kia quyết tâm muốn giết chết nó, không nhanh cũng không chậm mà phát động công kích.

Những người này không hẹn mà cùng ra tay, đều sử hụng những pháp môn hao tổn tinh khí thần hoặc là lấy ra một vài bảo cụ cấm kỵ, không cần lập tức giết chết Thạch Hạo thế nhưng chỉ cần mỗi một kích có thể khiến cho nó hao tổn, thương càng thêm thương.

"Tiểu bối, người trong đồng đạo đều căm ghét ngươi, ai cũng muốn thu phục ngươi, xem ngươi sẽ có kết cuộc như thế nào." Tích Hoa bà bà đi ra từ trong hư không, trên mặt hiện lên nụ cười trào phúng.

"Lão già bà lo mà rửa sạch cái cổ chờ ta đi!" Thạch Hạo nói.

"Keeng!"

Đang lúc này, tiếng chuông du dương vang lên cứ như là dòng suối trong tiến vào nội tâm của người khác, khiến cho mỗi người đều cảm thấy yên tĩnh.

Nhưng mà, về phía Thạch Hạo, tiếng chuông này cứ như là một luồng kiếm sắc chém thẳng vào nội tâm của nó,

Thần hồn của Thạch Hạo rung lên, cảm thấy thứ sức mạnh nguyền rủa như lúc trước đang công kích linh hồn của nó, hẳn là người của Bổ Thiên giáo đang âm thầm ra tay, muốn chém chết nó.

Đúng lúc này, thân thể nó rung động rồi ngã quỵ xuống đất, tinh thần nổi lên những cơn sóng lớn cứ như muốn nổ tung.

"Hừ!"

Thạch Hạo phát ra tiếng hư lạnh, ánh sáng nơi mi tâm sáng rực, cùng lúc

đó, trong cơ thể nó thần hi hóa hình trở thành những chiếc đỉnh nhỏ, trong máu thịt có cả vạn đỉnh đang chảy xuôi.

Cũng trong lúc đó, sức mạnh tinh thần của nó cũng hóa thành những chiếc đỉnh màu vàng nhỏ dâng lên làn khí lành óng ánh, chiếu cả cả đầu lâu của mình.

"Ồ, tên nhóc này thật mạnh, cho dù trong đám vương hầu mạnh nhất cũng không có mấy ai có thể tùy ý cô đọng những thần hi trong cơ thể thành đạo phù được, hắn mới chỉ là Minh Văn cảnh mà thôi." Có người giật mình.

Mi tâm Thạch Hạo phát sáng, sau sức mạnh tinh thần bên trong cơ thể hóa thành những chiếc đỉnh nhỏ màu vàng thì nhanh chóng chặn lại thứ nguyền rủa kia, miệng đỉnh dâng lên những làn khí lành hóa giải công kích vô hình ấy.

"Giết!"

Vào lúc này, những Tôn giả khác cũng dồn dập và cẩn thận ra tay, ẩn núp trong bóng tối mà xuất thủ.

Trong lúc nhất thời, bảo cụ, ký hiệu bay đầy trời.

Nơi đây vang lên những tiếng tụng kinh vang trời, bảo thuật của các giáo cùng xuất hiện khiến nơi đây hóa thành một mảnh kiếp hải.

"Phụ hoàng, mau ra tay đi, cưới hắn đi mà." Hỏa Linh Nhi đứng trên xe kéo không ngừng năn nỉ, vô cùng lo lắng.

"Con đường này cần phải dựa vào bản thân để tiến bước, nếu như nó dám tới đây để quyết chiến thì phải dự đoán được sẽ gặp những hung hiểm như thế nào, nếu một đường chém giết thoát được ra ngoài thì nói lên rằng nó chính là một chân long." Lần này, Hỏa Hoàng chỉ nói những lời này mà không hề ra tay.

Thạch Hạo vô cùng vất vả, mở ra thập đại Động Thiên, hóa thành một

thần bàn óng ánh bảo vệ thân thể, nhưng vẫn không ngừng lảo đảo, chịu phải những xung kích vô cùng lớn.

Cũng còn may là, tốc độ của nó cực nhanh, xuyên hành trong hư không tránh thoát phần lớn công kích.

"Không giết mấy tên thì chắc các ngươi nghĩ ta rất dễ bị ăn hiếp.!" Thạch Hạo nổi giận, cho dù bản thân bị thương thì cũng không phải ai cũng có thể ra tay với nó.

"Xoẹt!"

Một mũi tên màu vàng bay tới, ánh mắt của nó chợt lóe rồi bắn ra hai luồng hào quang sáng rực, mọi người giật mình phát hiện rằng, con mắt của Thạch Hạo hóa thành hai chiếc đỉnh nhỏ màu vàng óng, thần thức vô cùng mạnh quét nhìn tám phương khiến nhiều người khiếp đảm.

"Chính là người!" Thạch Hạo gầm nhẹ.

Nó đã phát hiện được tung tích của đám người kia, đặc biệt là tên cầm bảo cung trong tay không ngừng bắn giết nó, rốt cuộc lần này đã phát hiện ra được chân thân của hắn.

"Giết!"

Dưới chân Thạch Hạo hiện lên những gợn sóng màu đen, mọi người phát hiện nó đã thay đổi, cả người đều là ký hiệu, tựa như trở thành vật dẫn, thậm chí còn phát ra từng tiếng nổ vang rền.

Nó bất chấp tất cả, tuy miệng ho đầy máu thế nhưng diễn biến pháp môn Côn Bằng tới cực điểm, sóng biển màu đen mãnh liệt, sức mạnh Thái Âm dâng trào, nó ngự không mà đi, vồ giết về gần đó.

"Ngươi..."

Một bóng người từ trong hư không xuất hiện, không thể nào bình tĩnh

được, trong tay cầm một chiếc cung lớn màu vàng, trên mặt xuất hiện vẻ kinh sợ.

Mặc dù là Tôn giả thế nhưng hắn biết được sự khủng bố của Thạch Hạo tới mức nào, đầu tiên giết chết Thạch Nghị kinh tài tuyệt diễm, sau lại chiến Kim Chu Tôn giả, hiện tại lại nhìn chằm chằm hắn, tuyệt đối là một hồi tai họa.

"Chư vị đồng đạo, không thể trơ mắt mà nhìn tên này ngang tàn như vậy được, tất cả mọi người hãy cùng ra tay trấn áp nó." Tích Hoa bà bà ở nơi xa mở miệng nói.

Bà hi vọng sớm giải quyết thiếu niên này, đối phương khiến cho bà cảm thấy bất an.

Thần quang lần lượt bay tới, Tôn giả ra tay, cực kỳ khủng bố, huống chi nơi đây có rất nhiều Tôn giả.

Nhưng mà, thủ đoạn của Thạch Hạo càng khiến người khác khiếp sợ hơn, hai tay hợp lại, một con côn ngư màu đen dài hơn một tấc vọt lên, sức mạnh Thái Âm vô tận bao phủ lấy nó xông thẳng ra ngoài.

"Giết!"

Hàng loạt ánh sáng đều bị cú vẫy đuôi của con cá này đánh tan, đúng là Chí Tôn thuật trong bảo thuật không gì sánh được.

Đánh đổi chính là Thạch Hạo lại ho ra đầy máu, thương thế càng thêm nghiêm trọng, thế nhưng nó cũng hề biến đổi, vẫn giết thẳng tới gần đó, tay trái mở ra cứ như là đại bàng vương trảo.

"Mở!"

Vị Tôn giả kia hét lớn, cung lớn trong tay búng phát ra ánh sáng vạn trượng hòng đẩy lui Thạch Hạo.

Nhưng mà, trong ánh mắt đầy giật mình của mọi người, tay cái của Thạch Hạo như là móng vuốt kim bằng, chớp mắt xé tan cung lớn đồng thời kéo đứt một cánh tay của vị tôn giả này.

"Bụp" một tiếng, máu tươi bắn tung tóe, cánh tay lìa cơ thể, hắn hét thảm một tiếng.

Hai người đã rút ngắn khoảng cách, gần như là dính sát vào nhau, vị Tôn giả này bùng phát, phù văn đầy trời, vận dụng những phương pháp cấm kỵ đại chiến với Thạch Hạo.

Trong chốc lát, hai người giao chiến hơn trăm chiêu, tất cả đều là những bảo thuật và thần thông, Thạch Hạo bị chấn cho ho ra đầy máu, nhưng cuối cùng cũng giết chết, xé gã Tôn giả này thành vài mảnh.

Bàn tay của Thạch Hạo vung lên, Trấn Hồn tháp hiện ra nện thẳng lên chân linh của gã này, thần thức của vị Tôn giả nhanh chóng tịch diệt.

Mọi người hít vào hơi khí lạnh, đây không chỉ chém giết người khác ở Hư Thần giới mà ở trong hiện thực cũng tử vong như thế này, một bộ thi thể không hồn.

Bở vì, bất kể là Diệt Hồn châm hay là Trần Hồn thao, đây đều là thiên địa kỳ trân của một giới, có thể chân chính giết chết những tu sĩ tiến vào giới này.

Thạch Hạo yên tĩnh bất động, nó đang vận chuyển phù văn trong Nguyên Thủy Chân Giải, có thể hóa thứ tầm thường thành thần kỳ, yên lặng cảm ứng những gợn sóng trong hư không, hi vọng có thể bắt giết Tích Hoa bà bà.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 387: Càn Quét.

"Keeng!"

Lại có tiếng chuông vang lên, khiến tâm thần người khác sảng khoái, thoải mái, nhưng đó lại là một loại sát phạt đối với Thạch Hạo, đó chính là tiếng chuông nguyền rủa chém thẳng vào trong lòng nó.

Nhưng hiện tại cũng không quá mãnh liệt như trước nữa, sức mạnh nguyền rủa đều bị ngăn cản ở bên ngoài.

Các Tôn giả lần lượt ra tay, thỉnh thoảng có lưu quang lóe lên, bảo thuật hạ xuống, mấy lần Thạch Hạo gặp phải nguy cơ thế nhưng đều tránh được.

"Phụ hoàng, hắn mất máu nhiều quá, nếu tiếp tục thì chỉ có chết mà thôi." Hỏa Linh Nhi vô cùng lo lắng, muốn Hỏa Hoàng ra tay.

"Từ từ, ở giữa sinh tử chính là vận may, đây cũng có thể là một loại rèn luyện, kiếp nạn này phải dựa nào nó xông ra ngoài thì tốt nhất." Hỏa Hoàng trầm giọng nói.

Thạch Hoàng vô cùng uy nghiên, trấn định, từ đầu tới cuối vẫn chưa có tỏ vẻ gì cả, ông ngồi xếp bằng trên một chiếc xe kéo không hề nhúc nhích, chỉ có cặp mắt khi chớp lại lóe lên thần quang,

"Ầm!"

Ánh lửa ngập trời, có Tôn giả lấy ra Tiên Thiên Ly Hỏa, đỏ đậm như dung nham, hư không bị thiêu đốt đến run rẩy, nhanh chóng bao vây Thạch Hạo lại.

Mọi người hít vào hơi khí lạnh, đây chính là một loại đạo hỏa trời sinh,

giống như là đại dương bao phủ tới, vị Tôn giả này hẳn có lai lịch không nhỏ, hoặc là một con chim thần đi theo đường Hỏa đạo.

Khiến cho người khác giật mình là, lúc này Thạch Hạo ngồi xếp bằng, bốn con chim thần màu đỏ thẫm bay xung quanh nó không ngừng hút lấy Ly Hỏa trong hư không để luyện hóa thật tinh thuần tẩm bổ cho cơ thể.

"Ghê thật, vậy là luyện hóa tinh hoa trong lửa để cho bản thân sử dụng." Mặc dù đối địch với nhau, muốn đoạt lấy pháp môn Côn Bằng của nó, thế nhưng cũng có Tôn giả than thở, cảm khái cho sự phi phàm của nó.

"Chư vị đạo huynh, vẫn nên đồng loạt xuất thủ, sớm bắt nó lại, miễn trừ nó làm loạn thêm nữa." Tích Hoa bà bà mở miệng, ở trong hư không duy trì khoảng cách vừa phải với Thạch Hạo.

"Được, chúng ta cùng ra tay, sớm giết chết nó." Tôn giả dồn dập hưởng ứng, nói cho cùng thì bọn họ cũng có chút rời rạc, không ai muốn liều mạng. Hiện tại có người dẫn đầu đứng ra như thế, mấy người bọn họ tự nhiên sẽ đồng tâm xuất lực, nhanh chóng đắc thủ/

Tình trạng của Thạch Hạo không tốt, áp lực càng ngày càng lớn.

"Xoẹt!"

Một thanh kiếm đồng thau xuất hiện, không ngừng bổ xuống từng luồng ánh kiếm, sắc bén vô cùng, nhấn chìm Thạch Hạo ở nơi đó.

Bùm một tiếng, một chiếc hồ lô vàng óng xuất hiện, lấp lánh hào quàng rực rỡ, cái nút nơi miệng hồ lô được rút ra, nơi đó liền xuất hiện từng làn sương mù, cứ như là một cái hồ đen bắt đầu nuốt lấy mười phương, phải thu Thạch Hạo vào trong.

"Gào..."

Một con Cùng Kỳ xuất hiện, nó được tạo thành từ phù văn màu máu, hình dáng như hổ ngưu, trên đầu mọc sừng, cả người có lông như lông nhím,

đỏ đậm như máu, mọc ra cặp cánh cực lớn, tiếng rống rung trời.

Đây là một loại bảo thuật vô cùng mạnh mẽ trông rất sông động, giống như là một con Cùng Kỳ thật sự đập tới.

Ầm một tiếng, một chiếc thuyền gỗ đánh tới, tràn ra từng tia ánh đen, đầy rẫy khí tức quái dị, như là một chiếc thuyền ma vô cùng khiếp người, nếu nhìn kỹ, trên thuyền có rất nhiều tượng đất tỏa ra ánh đen, tựa như Thần ma xa xưa đang thức tỉnh, đây là một bảo cụ quái lạ không ngừng tiến tới phụ cận.

"Xoẹt!"

Kim quang nứt trời, một con chim thần màu vàng giương cánh xuất hiện đánh thẳng về phía Thạch Hạo, đây cũng là một loại thần thông mạnh mẽ, chính là bảo thuật hiện ra Thiểm Điện Ưng Chuẩn trong truyền thuyết.

Chỉ trong giây lát, Thạch Hạo gặp phải công kích của nhiều Tôn giả như vậy, hư không bạo động, nơi này như bị đánh nát.

Vực Sứ cau mày, sự cân bằng đã bị phá hoại nghiêm trọng, nhiều người hợp lực như thế sẽ ảnh hưởng tới tình trạng ổn định của bầu trời này, có thể sẽ gây hỗn loạn các quy tắc trật tự.

Thạch Hạo rơi vào hiểm cảnh, nhiều người vây công như thế, hiện ra thủ đoạn cao thâm khó dò, khiến nó cửu tử nhất sinh, nó không ngừng xuyên hành giữa các thần thông và bảo cụ, cực lực né tránh.

"Bùm!"

Trong nháy mắt, trong lòng bàn tay của Thạch Hạo bay ra một con Chu Tước chống lại thanh kiếm đồng thau kia, gần như là nung chảy quấn chặt lấy thanh kiếm.

"Cheeng" một tiếng, nó lấy ra chén Hóa Thiên không ngừng xoay tròn nhằm lên trên trời cao, miệng chén nằm ngay trên miệng hồ lô màu vàng

chặn lại cái hố đên đó khiến cho nó không thế nào hút Thạch Hạo vào trong được.

Hiển nhiên, việc này không thể có tác dụng lâu được, cái hồ lô mau vàng kia không ngừng run run, lúc nào cũng có thế thoát ra khỏi chén Hóa Thiên.

"Gào..."

Thạch Hạo hét dài, sau lưng xuất hiện mây khói vô tận, một con đại bàng cánh vàng bay lên, ầm ầm, chấn động cả thiên địa mênh mông.

"Rốt cuộc cũng lộ ra pháp tường Côn Bằng ư?"

"Ồ, không đúng, là Kim Sí Đại Bàng, thế nhưng uy lực cũng không yếu, thật là mạnh.!"

"Không ổn, pháp tướng chính là Kim Bằng, thế nhưng sức mạnh lại là Côn Bằng, mau lui!"

Đám người kinh ngạc thốt lên thế nhưng đã quá muộn, Cùng Kỳ giữa trời bị chim bằng màu vàng xé nát, phù văn tán loạn, trong lúc này trên thân thẻ chim bằng màu vàng xuất hiện những chấm đen nhỏ, uy lực càng tăng lên, đang chuyển hóa thành Côn Bằng tấn công Thiểm Điện Ưng Chuẩn.

Vụ nổ lớn xuất hiện, tia chớp bay lượn, sấm sét như biển, chim bằng vọt qua thì nát tan tất cả, sau khi phá tan những bảo thuật kia thì đâm thẳng vào đám người.

"A..."

Có người kêu thảm thiết, người mất tay kẻ mất chân, bảo thuật Côn Bằng vô địch, lúc này kích thương hai ba người, nếu không phải có Sinh Tử phù thì thời khắc mấu chốt những người này đã chết tươi rồi.

Sắc mặt Thạch Hạo trắng bệch, tuy rằng lực lớn, có thể đọ sức với quần hùng thế nhưng chung quy lại thương thế vẫn rất nặng, sau khi thi triển xong

chieu này thì mồ hôi đầy mình, toàn thân run rẩy.

Đáng sợ nhất là, chiếc thuyền gỗ kia cứ như là chở theo vô số Ma thần.

"Đây là thứ gì?" Thạch Hạo lẩm bẩm, cảm thấy có gì đó không đúng.

Nó đấm ra một quyền, cảm giác như là đấm vào cục bông gòn vậy, nơi đó vẫn có Thần ma gào thét, sương mù vô tận, thuyền gỗ lướt tới không hề thay đổi phương hướng.

"Ồ, lại là nguyền rủa!"

Thạch Hạo sợ hãi, chiếc thuyền gỗ đó phù văn đan dệt, sau đó bắt đầu bốc cháy hừng hực xuất hiện từng ánh sáng đen.

Thạch Hạo phát hiện chiếc thuyền này rất quái lạ, thần lực không thể nào phòng ngự được, không ngừng ăn mòn tinh khí thần của nó, cứ như là một hố ma phủ xuống vậy.

"Mở!" Thạch Hạo diễn biến Nguyên Thủy Chân Giải, dùng phù văn công bình ôn hòa và nguyên thủy để đối kháng.

"Ầm!"

Rốt cuộc, chiếc thuyền gỗ này bị đánh nát, ngọn lửa bị đốt cháy cũng bị dập tắt, cứ như chưa từng xuất hiện vậy.

"Chung lão, ngay cả thuyền Quỷ Thần cũng không thể làm gì được nó sao, dù gì cũng là thượng phẩm trong nguyền rửa nhen." Tích Hoa bà bà truyền âm, lộ vẻ lo lắng.

"Rất kỳ quái, vừa nãy nó có xu thế phá hết vạn pháp, sức mạnh nguyền rủa khi đánh tới thì nó có phòng bị, quả thật rất khó có hiệu quả, nhưng, ta vẫn còn!" Một ông lão âm thầm nói nhỏ, trong con ngươi màu vàng lập lòe tia sáng yêu dị.

"Ha ha..."

Trên bầu trời truyền tới tiếng cười lờn, chàng trai thần bí đại chiến cùng Nguyệt Thiền tiên tử hiện ra thân ảnh mơ hồ, mọi người phát hiện, y rất còn trẻ, chỉ khoảng mười sáu mười bảy tuổi!

"Thạch huynh, quả nhiên mạnh mẽ, hiện tại lại dám khai chiến với Bổ Thiên giáo, không bằng huynh hãy gia nhập vào trận doanh của ta, ta sẽ giúp huynh chém chết cái bà già buồn nôn kia cho?"

Y đang đại chiến nhưng vẫn không quên mời chào Thạch Hạo.

Tích Hoa bà bà nghe thấy thế thì trên trán nổi lên gân xanh, thiếu niên thần bí đó quá đáng ghét, vậy mà bà như thế, nhưng cũng chỉ biết bất đắc dĩ, mấy năm qua, cường giả của các đại giáo đều muốn diệt trừ thiếu niên này thế nhưng kết quả y càng ngày càng lớn mạnh.

Đối với việc này, Thạch Hạo chỉ hừ lạnh cũng không thèm để ý tới.

"Giết!"

Rốt cuộc, Tích Hoa bà bà cũng tự mình động thủ, cánh hoa bay lượn đầy trời óng ánh trong suốt, hương thơm nứt mũi, thế nhưng nhưng mỗi một cánh hoa đều ẩn chứa sát cơ, không ngừng chém về phía Thạch Hạo.

"Cái bà già đúng là mắc ói thật, già đầu rồi mà còn hoa với hòe, tưởng mình là thiếu nữ chắc." Thạch Hạo mạnh miệng nói.

Tích Hoa bà bà tức đến suýt ói máu, bà đường đường là Tôn giả từ Bổ Thiên giáo, sau khi tiến vào Hoang Vực các giáo đều phải dùng lễ kính.

Nhưng giờ, lại bị hai thiếu niên gọi mình là bà già mắc ói, nhớ tới năm đó, khi còn thanh xuân thì bà xinh đẹp cỡ này, hiện tại thì...?

"Đạo hữu của Bổ Thiên giáo, chúng ta tới giúp bà một tay, tên này rất đê tiện, thắng Trùng Đồng mà tưởng mình vô địch thiên hạ, làm trưởng bối, chúng ta cần phải giáo dục lại nó." Đúng lúc này, có Tôn giả hiện thận,

không ẩn núp ra tay nữa.

Bổ Thiên giáo truyền thừa lâu đời, từ xưa tới nay đều rất cường thịnh, hiện lại Hoang Vực sắp đại loạn, nếu như có thể giao kết với đại giáo vô thượng như thế này thì sẽ có vô tận chỗ tốt.

Thạch Hạo nhắm mắt lại, ngồi xếp bằng trong hư không, chẳng thèm coi ai ra gì, bắt đầu điều tức.

Bên ngoài thân thể nó xuất hiện từng luồng phù văn, đặc biệt là nơi cánh tay hào quang sáng rực, đó là hộ tí - pháp khí thần linh.

Bản cụ này tạo nên một màn sáng, Thạch Hạo đang tích lũy sức mạnh chuẩn bị vận dụng sức chiến đấu mạnh nhất, triển khai một phen tuyệt sát sau đó phá vòng vây mà đi.

"Giết hắn!" Tích Hoa bà bà quát lên rồi xông về trước.

Những người khác cũng ra tay, các Tôn giả đều lộ vẻ nghiêm túc, trận chiến này ắt hẳn sẽ có người bị tiêu diệt, bọn họ cũng không muốn lén lút mà đánh giết nữa, muốn buông tay một kích.

Ầm một tiếng, nơi này bạo động, sáu bảy bóng người đều lộ diện, vây công lấy Thạch Hạo.

Cũng trong lúc đó, một ông già hiện lên ngồi xếp bằng trong hư không, bày ta một cái tế đàn nhỏ, bên trên xuất hiện những tờ giấy vàng nhanh chống xếp thành một mộc nhân nhỏ tựa như là Thạch Hạo rồi ném thẳng vào trong đống lửa.

"Ồ, sức mạnh nguyền rủa thật mạnh, ta nhớ năm đó khi có người truy sát ta cũng từng vận dụng qua lời quyền này." Giữa bầu trời, thiếu niên đang đại chiến với Nguyệt Thiền tiên tử lộ vẻ mặt khác thường.

"Bùm!"

Thạch Hạo đúng dậy, lau sạch máu nơi khóe miệng, cả người phát sáng như đã khôi phục lại trạng thái đỉnh cao, bên trong đỉnh đầu vọt lên một cột máu ngập trời xuyên thủng tầng mây.

Thời khắc này, xung quanh nó mở ra thập đại Động Thiên đồng thời huyết nhục Động Thiên cũng phát sáng, giao hòa lẫn nhaum xây dựng cùng nhau, hóa thành một thần bàn bất hủ.

Cũng trong lúc đó, nó không còn che giấu gì nữa, diễn biến toàn bộ pháp môn Côn Bằng, sóng biển màu đen dưới chân ầm ầm, lửa thần màu vàng cuồn cuộn trên đỉnh đầu.

Dưới chân, một con côn ngư lao ra khỏi mặt biển, bơi lội quanh người nó.

Mà trên đầu, trong ánh lửa màu vàng một vầng thái dương sáng rực bau lên, bên trong ẩm chứa một con chim thần, trong khi chớp mắt toàn bộ thế giới chấn động.

"Đến nào, thử một kích này xem sao!" Thạch Hạo hét lớn.

Ầm một tiếng, sức mạnh Thái Âm và sức mạnh Thái Dương trộn lẫn vào nhau, pháp môn Côn Bằng bị nó thôi diễn tới cực điểm, quét ngang tám phương!

Đây là một đòn thăng hoa tới cực điểm, toàn lực khống chế, một thần thông như vậy so mới đại chiến mấy trăm hiệp lúc trước còn mệt mỏi hơn nhiều, tiêu hao thần lực vô tận.

Thế nhưng, cảnh tượng lại rất kinh người, lấy nó làm trung tâm, thập đại Động Thiên cùng với huyết nhục Động Thiên chống đỡ lấy pháp môn Côn Bằng, quét ngang chư địch.

Phụp!

Có một người bị nổ nát ngay tại chỗ, ngay cả hét lên cũng chẳng được,

liền hóa thành một đám mưa máu.

"A..."

Người thứ hai thì bị đứt thành từng khúc, nghiền nát thành thịt vụn, chết ngay trong hư không.

Cũng trong lúc đó, sức mạnh nguyền rủa lan tới Thạch Hạo thế nhưng lại bị đẩy ngược trở lại, bên cạnh tến đàn nhỏ đó, lão già đang ngồi xếp bằng kêu to rồi cả người ông thiêu đốt, giống như trở thành mộc nhân đang bị lửa đốt trong đống lửa vậy.

"Trời ạ, xảy ra chuyện gì thế?" Mọi người kêu to.

Pháp môn Côn Bằng lần này không gì sánh được, không giống đã bị che giấu như trước kia, pháp môn này đã được Thạch Hạo thể hiện hoàn toàn, giống như là trời long đất lở, ngay cả xương của nó cũng bị chấn cho gãy mấy khúc.

Tôn giả vây công chết trận ba người, Thạch Hạo lấy ra Diệt Hồn châm, xuyên thẳng tới tiền hành "bổ đao"

"Thật là khủng khiếp, hắn bị thương nặng như thế, không còn muốn sống nữa ư, lại triển khai đại pháp!" Có người thán phục.

"Hắn đang liều mạng, không sợ bản thân bị tàn phế ư?"

"Ngươi..." Tích Hoa bà bà kinh sợ, bà điều khiển da Hư Không thú ẩn vào trong hư không hòng chạy trốn.

Nhưng vào thời khắc này, Thạch Hạo thông thiên động địa, thập đại Động Thiên cùng với huyết nhục Động Thiên đồng thời hiện ra, từ khi xuất thế tới hiện tại số lần nó làm như thế thì chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

"Giam cầm!"

Âm thanh của Thạch Hạo rất lạnh lùng, cấm trong cả hư không.

Sau đó, nó nhắm mắt lại, cảm ứng phương vị của Tích Hoa bà bà, từng bước từng bước ép tới.

Thời khắc này, khoảng trời to lớn đều bất động, chỉ có mình hắn di động, như là một thần ma, quân lâm thiên hạ!

Thạch Hạo từ trong hư không kéo ra một bà lão, bắt bà ta phải hiển hóa ra tung tích, giờ phút này hư khong mới khôi phục lại như cũ.

"Ngươi..."

"Tích Hoa bà bà bị bắt sống rồi!" Rất nhiều người kinh ngạc thốt lên.

"Rầm", "Rầm"...

Thạch Hạo không nói lời nào, một tay xách Tích Hoa bà bà, một tay tát liên tục vào miệng bà khiến cho răng máu lẫn lộn bay tứ tung.

Đây là một loại nhục nhã, Thạch Hạo có thể giết chết bà thế nhưng nó lại không có lập tức động thủ, mà ngay trước mặt thiên hạ lại hành động như thế.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 388: Không Sợ Bổ Thiên Giáo.

Tích Hoa bà bà miệng đầy máu tươi, vô cùng bối rối, trước giờ có ai dám làm thế với bà? Ở trước mặt tất cả mọi người lại không ngừng tát mạnh vào miệng mình.

Nên biết, bà đến từ Bổ Thiên giáo, không người nào trên thần thế dám trêu chọc, đạo thống truyền thừa lớn đến cực điểm.

"Chó con, ngươi..." Bà lão nổi giận, tỉnh lại sau trận choáng váng thì nhịn không được rít gào.

"Chát", "Chát"...

Thạch Hạo không nói hai lời, tiếp tục tát thật mạnh vào miệng bà, thanh âm chan chát vang vọng bên tai mọi người.

Thanh âm chát chát phát ra từ trên mặt của một Tôn giả khiến rất nhiều người há hốc miệng, khó mà tin được những cảnh đang diễn ra.

"Chát!"

Cái tát cuối cùng chạm vào, mặt mày sưng húp, cặp mắt phun lửa, đôi môi phình to cứ như hai cục đá, trông rất khó coi.

Khắp nơi yên tĩnh, mọi người chấn động, muốn nói gì đó thế nhưng khi vừa mở miệng thì đại đa số mọi người đều ngậm miệng lại, bởi vì họ biết, đây tuyệt đối là một cơn bão táp, ngay cả Tôn giả của Bổ Thiên giáo mà cũng dám đánh, chuyện này có thể ư?!

"Tiểu hữu hãy khoang dung độ lượng, giơ cao đánh khẽ, xin hãy bỏ qua cho Tích Hoa đạo hữu của Bổ Thiên giáo." Một ông lão mở miệng, đứng ra

cầu tình.

Thạch Hạo lạnh lùng nhìn, Bổ Thiên giáo thế lớn, rất có thể sẽ tiến vào Hoang Vực, hiện tại có người dám ở trước cơn thịnh nộ đang bùng phát của nó mà cầu tình, chắc chắn muốn tạo nên mối quan hệ với đại giáo vô thượng này.

"Cút!" Thạch Hạo chỉ nói một câu như thế, hôm nay Tôn giả cũng đã giết mấy người rồi thì còn quan tâm tới nhiều tội hay ít tội nữa ư? Đám người Tích Hoa bà bà đối phó tàn độc với nó, có thể nào buông tha chứ!

Sắc mặt của ông lão này lúc trắng lúc xanh, nhưng chịu đựng rất là giỏi, cặp mắt như phun ra lửa yên lặng rút lui, không dám lắm lời.

Bởi vì, ông ta làm như thế cũng xem là đã xích lại gần với Bổ Thiên giáo rồi, nhưng lại không muốn khai tử với Thạch Hạo, hung uy của tên sát tinh này rõ như ban ngày.

"Thả ta ra!" Tích Hoa bà bà gầm nhẹ, từ trước tới giờ chưa chịu phải thiệt thòi lớn như vầy, càng gặp phải tình cảnh đau khổ như thế, cho dù giết chết đối phương cũng khó mà cọ rửa được sỉ nhục này.

"Bà tưởng mình còn cao quý lắm sao, để cháu chăm sóc bà rồi sau đó thả bà đi nhá?" Thạch Hạo khinh bỉ, một tay nhéo thật mạnh cái bà già này.

"Người trẻ tuổi, thả ta ra, coi như chưa từng xảy ra chuyện gì." Tích Hoa bà bà nói nhỏ, âm thanh nhỏ như tiếng muỗi kêu, đây cũng có thể xem là bà đã tỏ thái độ khiêm nhường rồi.

"Bà nói cái gì, ta nghe không rõ!" Thạch Hạo lớn tiếng nói.

"Ngươi..." Sâu trong mắt của bà xuất hiện một tia tàn ác, thật sự là không cam lòng mà, nếu không phải là ở Hư Thần giới thì bà đời nào phải ăn nói khép nép với một tên tiểu bối cơ chứ.

"Ngươi cái gì mà ngươi, dùng những thủ đoạn độc ác, nguyền rủa để ám

hại ta, còn muốn chưa xảy ra chuyện gì ư, bà tưởng mình là ai? Bổ Thiên giáo thì đã sao, chọc tới ta, giết không tha!" Thạch Hạo lạnh lùng nói.

Mọi người thay đổi sắc mặt, thiếu niên này quá ngang tàn, không ngờ lại nói ra những lời này, cơ bản không có ý định giải hòa, muốn giết chết mới thôi.

"Ha ha..." Trên bầu trời truyền tới tiếng cười lớn, chàng trai trong lửa thần vô cùng mạnh mẽ, một bên đại chiến với Nguyệt Thiền tiên tử một mặt lại chăm chú nhìn bên dưới, sau khi nhìn thấy tất cả, nói: "Sảng khoái mà, đánh hay lắm, bà già chết tệt này, cứ một đao chém thẳng xuống cho xong."

Nguyệt Thiền tiên tử thở dài, liếc mắt nhìn Tích Hoa bà bà có chút căm ghét, nếu đã làm thì phải gọn gàng, còn không có năng lực đó thì đừng làm, khiến cho uy danh của Bổ Thiên giáo mất sạch.

Chàng trai trong lửa thần đả kích, nói: "Nguyệt Thiền, nhìn xem thử tên tôi tớ của nàng thảm không thể nào tả nổi kìa, những năm gần đây Bổ Thiên giáo lúc nào cũng ăn quả đắng, tuy rất cường thịnh thế nhưng cũng phải sa đọa thôi, không bằng nàng đi theo ta đi, ta sẽ không bạc đãi nàng đâu, nàng ta cùng song tu, tương lai tất vô địch thiên hạ."

Y nói toạc ra như thế khiến cho đám người trợn tròn mắt, hôm nay không chỉ có một Thạch Hạo gan to bằng trời, mà tên này cũng như thế, thật sự muốn thu tiên tử của Bổ Thiên giáo thành nữ nhân của mình.

Tích Hoa bà bà nói nhỏ: "Thả ta ra đi, ngươi nên biết, Bổ Thiên giáo sẽ quân lâm Hoang Vực, chọc tới giáo ta, gia tộc của ngươi, truyền thừa của ngươi đều sẽ bị diệt, một thứ cũng chẳng sót lại!"

"Rầm!"

Lần này, lòng bàn tay của Thạch Hạo mạnh mẽ hạ xuống, đánh gãy nát một cánh tay của bà, một mảnh sương máu không ngừng bắn lên.

"Dám uy hiếp ta, Thạch Hạo ta từ trước tới giờ chưa có kẻ nào dám dùng

tộc nhân để uy hiếp ta, dựa và người nhà để nắm thóp ta, dám như vậy thì không bằng ta chủ động diệt trừ bà xem sao!"

Âm thanh của Thạch Hạo vô cùng lạnh lẽo, đằng đằng sát khí, từ khi xuất đạo tới giờ, ngay cả sinh linh thuần huyết nó cũng chẳng tha, sao lại khuất phục dưới sự uy hiếp của một tên người hầu chứ.

Dù là Bổ Thiên giáo, được xung trải rộng mấy vực, nhưng không thể nào bắt nạt được nó, tuyệt không thể buông tha.

Trên mặt Tích Hoa bà bà co giật, đó là đau đớn, mất đi một cánh tay khiến cho bà như đứt ruột, bất kể là thân thể hay là tinh thần cũng đều đau như kiếm chém.

Nhục nhã, đau nhức... đan xen vào nhau, khiến cho bà hận không thể kiếm một khe nứt nào đó mà chui xuống dưới, thật sự quá mất mặt, hôm nay bà hận như muốn điên lên, cảm thấy nếu như có thể sống sót thì nhất định giết chết Thạch Hạo trong thế giới hiện thực, cái tên kỳ tài ngút trời này, chỉ cần không có hoàn toàn trưởng thành thì chẳng là cái thá gì cả!

"Phụp!"

Đáng tiếc, lại rơi vào trong tay Thạch Hạo, bà nhất định phải bị dày vò, một luồng ánh bạc xẹt qua, một cánh tay khác bị rớt ra, bị chém nát trong hư không.

"Tiểu súc sinh!" Tích Hoa bà bà gào to, không thể nào chịu đựng được cơn đau khổ này, tinh thần và thân thể cùng bị dằn vặt khiến cho bà nhanh chóng tan vỡ.

"Bà già mắc ói này, chết đến nơi rồi mà vẫn mạnh miệng, ta đây sẽ dạy bà cách học làm người nhen." Đến một bước này, Thạch Hạo đương nhiên cũng không khách khí gì nữa.

"Rầm!"

Lần này, một bạt tai lại đánh xuống, quai hàm của bà lão rớt ra, bà đau đớn kêu thảm, kịch liệt dãy dụa.

"Đạo hữu, hãy khoan dung và độ lượng." Lại có Tôn giả mở miệng, âm thanh âm trầm, hiển nhiên bọn họ nhìn ra được, vừa nãy Thạch Hạo phát động một thức pháp môn Côn Bằng cuồng bạo nhất, tuy rằng giết chết mấy người, cũng có thể thể bắt giữ Tích Hoa bà bà, thế nhưng bản thân quá nửa cũng tổn thương nghiêm trọng, không có bao nhiêu sức để tái chiến.

"Đám chết tiệt các người, đều cút đi cho ta, nếu không, lúc nữa ta sẽ giết sạch từng người!" Thạch Hạo nói.

"Răng rắc" một tiếng, hai chân của bà lão bị Thạch Hạo giẫm nát, tiếng xương chóii tai khiến cho đám tu sĩ sợ hãi, đường đường là Tôn giả mà trước khi chết lại chịu qua loại nhục nhã này, thật sự rất đáng sợ.

"Ngươi.... làm như thế, cho dù ngươi có thân phận gì, thiên phú cao cỡ nào, tương lai thiên hạ cũng không có đất dung thân đâu." Bà lão khàn khàn nói.

"Ta không sợ nhất chính là uy hiếp!" Thạch Hạo lạnh giọng nói.

"Hay, hay, tương lai ngươi sẽ hối hận, bộ tộc của ngươi, bộ lạc của ngươi nhất định sẽ bị xóa bỏ!" Bà biết mình không có khả năng sống sót nữa.

Ở trên thế gian này, Thạch thôn chính là bến cảng tâm linh của Thạch Hạo, không thể cho ngươi khác mạo phạm, mặc dù mới nói như thế thì nó cũng không bỏ qua.

"Bụp!"

Một tát nện xuống, thân thể của Tích Hoa bà bà chia năm xẻ bảy, mắt thấy thân thể gần bị hủy diệt thì bà kêu lên đầy sợ hãi, bởi vì bà biết, sau một khắc đó chính là chân linh của bà sẽ bị tiêu diệt.

"Ngươi không thể giết ta!"

Đến giờ phút này, bà cực kỳ hồi hận, tại sao lại chọc tới tên sát tinh này, đúng là tự rước lấy nhục mà, không chỉ không thể làm được gì Thạch Hạo mà ngay cả mạng sống cũng chẳng còn.

Bà cũng chỉ là một người hầu mà thôi, muốn diệt trì họa lớn trong tương lai cho Bổ Thiên giáo, hiện tại suy nghĩ lại thật là buồn cười.

"Thạch huynh, đánh cũng đã đánh rồi, giết cũng đã giết rồi, hôm nay có thể hạ thủ lưu tình, lưu lại chân linh của bả, lưu lại một phần tình cảm." Vào lúc này, Nguyệt Thiền tiên tử trên trời cao mở miệng.

Từ đầu tới cuối nàng rất là trầm mặt, không có cầu tình, bởi vì nàng cảm thấy Tích Hoa bà bà thật là thành sự không đủ mà bại sự có thừa, vô cùng mất mặt. Có thể giờ không thể lên tiếng được nhưng sau một lát nữa, có thể chân linh của bả sẽ bị tiêu diệt.

"Không được!" Thạch Hạo trả lời rất đơn giản.

Đã là kẻ địch thì không có chỗ cho việc thương lượng, bà già này hận nó như thế thì sao có thể buông tha, hôn nay phải tru diệt.

"Nguyệt Thiền, nàng vẫn nên lo lắng cho bản thân đi, vạn nhất lát nữa bị ta bắt đi, muốn làm cách nào để trở thành nữ nhân của ta thì còn suy nghĩ được cái khác sao?" Chàng trai trong lửa thần cười ta, vô cùng điên cuồng, thế nhưng quả thực là khủng bố vô biên.

"Bụp!"

Sau một khắc, Thạch Hạo hạ xuống một chưởng, thân thể chia năm xẻ bảy của Tích Hoa bà bà trong nháy mắt hóa thành bột mịn, rơi lã chả dưới trời cao.

Ở đó có một chùm sáng đang bao bọc lấy chân linh của bà như muốn chạy trốn, đây chính là tia hi vọng phục sinh ở thế giới hiện thực của bà.

Thạch Hạo cười gằng một tiếng, bàn tay vương ra bắt lấy, đồng thời

trong lòng bàn tay có một Trấn Hồn tháp màu đỏ như máu chuyên luyện hóa chân linh.

"A... Không!" Bà lão kêu to, không ngừng kêu gào, bà hối hận cực kỳ, bà không cam lòng, chết trong tay một thiếu niên khiến bà tuyệt vọng. Nếu như được lựa chọn lại lần nữa, bà tuyệt đối sẽ không chọc lấy tên sát tinh này, thật đáng sợ mà, lại rướt lấy đại họa sát thân.

"Bụp!"

Trấn Hồn tháp lay động nhẹ, hóa chùm chân linh kia thành tro tàn bay lả tả, vương xuống trên không.

Mọi người khiếp sợ, một vị Tôn giả của Bổ Thiên giáo lại bị giết như thế, thiếu niên này quả dứt khoát, trêu chọc tới nó cọi như là đang liều mạng, một Tôn giả của đại giáo vô thượng mà cũng dám giết.

Hiện tại, một vài Tôn giả đang ước lượng, làm cách nào để giải quyết cái vấn đề trước mắt này, chọc phải thiếu niên này thì tương lai hẳn là một đại họa, theo tính cách của nó, một khi trưởng thành thì sẽ không buông tha cho tất cả!

"Ngươi... giết Tích Hoa bà bà, chọc lấy Bổ Thiên giáo, tương lai toàn bộ Hoang Vực sẽ không tha cho ngươi!" Một ông lão lên tiếng.

"Giết thì đã giết, ông là Tôn giả một phương thế mà lại nhát gan như vậy, Hoang Vực không thuộc về Bổ Thiên giáo, nó là do sinh linh của Hoang Vực ta nắm giữ." Thạch Hạo bình thản nói.

"Đừng có vội mạnh miệng như vậy, e rằng qua hôm nay, toàn bộ thiên hạ sẽ không có đất cho ngươi dung thân đâu, Bổ Thiên giáo vừa hiệu lệnh thì ngươi làm sao có đất đặt chân?!" Cón gười lạnh lùng nói, muốn tạo quan hệ tốt với Bổ Thiên giáo.

Thạch Hạo cười ta, không quan tâm chút nào.

Có tiếng cười khẽ truyền tới, một bóng hồng yểu điểu thướt tha, vô cùng xinh đẹp xuất hiện, da thịt trắng như tuyết, mái tóc đen láy, cặp mắt mang theo một vẻ giảo hoạt.

Đây là một thiếu nữ, phong thái tuyệt thế, xinh đẹp động lòng người, còn có một loại mê hoặc tuyệt thế, chính là Ma nữ, nàng mở miệng nói: "Bổ Thiên giáo cũng chưa tới mức một tay che trời được, từ nay về sau, Thạch huynh chính là quý khách của Tiệt Thiên giáo ta!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 389: Tập Kích Vực Sứ.

Lời này vừa ra, bốn phương chấn động, người của Tiệt Thiên giáo ra tay, hơn nữa còn là Ma nữ đầy nhí nhảy này, thân phận của nàng cũng tương đương với Nguyệt Thiền tiên tử!

Chuyện này tự nhiên khiến người ta kiêng kỵ, đặc biệt là những Tôn giả vừa mở miệng khi nãy lạnh cả tim, đây là cuộc đánh cờ giữa hai đại giáo, bọn họ tuy thực lực mạnh, xuất thân vững chắc thế nhưng nếu bị cuốn vào thì cũng không tốt cho lắm.

Thạch Hạo dĩ nhiên là người siêu tuyệt, có liên quan tới cả hai đại giáo, khiến cho Tiệt Thiên giáo đứng ra bảo vệ, ngày sau nếu có người lại dám ra tay thì cần phải đắng đo suy nghĩ một hồi.

Ma nữ mắt ngọc mày ngài, phong hoa tuyệt đại, thân hình thon gọn, cặp đùi thon dài đong đưa, yểu điệu thước tha, thật là một cảnh vật động lòng người.

"Thạch Hạo, thương thế của ngươi không nhẹ, tốt nhất là rời đi thôi, ta và ngươi cùng nhau xông ra ngoài." Ma nữ cười nói, cặp mi chớp chớp, con mắt linh động, môi đỏ ướt át.

"Cũng không sao, ta cũng chẳng có gì đáng ngại cả, tự mình cũng có thể rời đi được, quyết đấu sinh tử thế này ngược lại cũng là một loại mài giũa." Thạch Hạo cười nói, cũng biểu đạt lòng biết ơn.

Mọi người hoảng sợ, tên nhóc này quá biến thái, rõ ràng bị thương nặng gần chết như vậy mà còn xem loại chiến đấu này là thử thách?

Cường giả mạnh yếu tự nhiên có đạo lý của mình, mọi người hiểu được, thiếu niên có tư chất ngút trời này có chỗ hơn người, sinh tử quyết đấu, liều

mạng Tôn giả, cũng chỉ là trò cười.

"Còn ai muốn tới nữa không?!" Thạch Hạo quát lên.

Mọi người đờ ra, nó lại chủ động khiêu chiến, muốn làm gì, không sợ chiến chết ở đây sao?

Trên thực tế, thương thế của Thạch Hạo rất nặng, trước đây không lâu còn nghĩ đường chạy trốn, mở một đường máu xông ra ngoài, thế nhưng giờ lại có thêm một loại cảm ngộ, đây là một cơ hội để phóng thích toàn bộ tiềm năng, chiến đấu đến rã rời thì mới có lợi cho nó.

Nên biết, thường ngày nó luôn quét ngang chư địch, nơi nào mới có thể gặp được đối thủ thích hợp? Ở trong Thánh Hoàng cung của tổ địa Hỏa tộc gặp được bức tường Thần Ma, chuyện đó khiến nó cực kỳ mừng rỡ.

Mà hiện tại, có một đám sinh linh sống sờ sờ quyết chiến với nó, tự nhiên là một hồi tạo hóa.

Đương nhiên, đây không phải là đâm đầu vào chỗ chết, nó có niềm tin, bởi vì ngay khi nãy giết chết Tích Hoa bà bà rồi sau đó đạt được da Hư Không thú, có thể qua lại trong hư không, tới lui rất tự nhiên!

Vì vậy, giờ nó không sợ nữa, biến nơi đây trở thành bãi săn giết, muốn huyết chiến tới cùng.

Không thể không nói, Ma nữ rất nhạy cảm, vô cùng thông minh, từ trong con ngươi của Thạch Hạo đã bắt lấy một tia tự tin và tự phụ, lập tức hiểu rõ được tâm cảnh của nó.

"Đã như thế, chư vị tiếp tục, Tiệt Thiên giáo ta lui lại vậy." Nàng cười hì hì, vô cùng thẳng thắn, trực tiếp bay ngang qua trời, cứ như là một bóng ma đầy gợi cảm vậy.

Mọi người đờ ra, Ma nữ nói đi là đi, không chút dừng lại, thoát ly khỏi chiến trường.

"Đi sao?!" Đột nhiên trong bóng tối xuất hiện một người áo đen giết thẳng về hướng Ma nữ, một bàn tay đen thui thật lớn bao phủ cả hư không.

Cũng trong lúc đó, còn có mấy người xuất hiện, bóng người mơ hồ, tất cả đều mạnh mẽ, thực lực khủng bố tuyệt luân.

Sự mạnh mẽ của bọn họ không phải ở chỗ bản thân mà đang bày ra một đại trận hòng vây nhốt Ma nữ, tất cả mọi người khiếp sợ, bởi vì cảm giác được đó chính là trận pháp Thần Linh!

"Ồ, các ngươi cũng tiến vào Hoang Vực à, muốn giết chết ta ư? Nhưng đây là Hư Thần giới, các ngươi chiếm được lợi lộc gì chứ, có thể chính mình cũng sẽ chết đó." Ma nữ kinh ngạc, nhận ra mấy người họ.

"Bắt nạt Tiệt Thiên giáo khi không có ai ư?" Lúc này, một âm thanh già nua phát ra, hai bóng người xuất hiện, trực tiếp phá thẳng vào trong trận giúp đỡ Ma nữ, bắt đầu thảo phạt.

Nơi này bạo động, một hồi đại chiến trận pháp bắt đầu, song phương không ngừng ném trận kỳ, gió mạnh vù vù, sét thần gào thét, đinh tai nhức óc, cả vùng thế giới này gần như bị xuyên thủng

"Trận pháp Thần Linh, chuyện này... không hổ là đại giáo vô thượng, ngay cả thứ này mà cũng có thể mang tới được, Hoang Vực sau này nếu bọn họ mà tham dự vào ắt sẽ đại loạn mà!"

Mọi người kinh sợ, cái gọi là đại giáo vô thượng trải dài mấy vực, thật không phải nói suông, thực lực khiến người ta kinh sợ.

"Ai còn không phục, tới đánh một trận, ta giúp trị bệnh!" Thạch Hạo hò hét.

Một vài Tôn giả sắc mặt tái xanh, vẻ mặt tối mịt, chuyện này cũng quá là bá đạo, tên quỷ này chủ động khiêu chiến bọn họ, ngay cả chạy trốn mà cũng không chạy.

Trong lòng bọn họ lạnh lùng, thiếu niên này mạnh mẽ như thế, thiên phú siêu tuyệt, nếu không thể giết chết thì tương lai chắc chắn sẽ gây bất lợi cho bọn họ.

"Nếu hắn đã chỉ mặt thì cùng nhau tiến lên thôi!" Có người âm trầm nói, liên lạc với mọi người.

"Được, chúng ta cùng giết hắn!" Các Tôn giả ra tay lúc này, ai không phải là lẻ bề trên trong đám sinh linh, đều là đại nhân vật, vậy mà lại bị một tên tiểu bối khiêu khích khiến bọn họ vô cùng tức giận.

Tiếng xé gió truyền tới, một vài bóng người xuất hiện, bọn họ cẩn thận ẩn giấu hình dáng, bắt đầu tuyệt sát!

Trong phút chốc, giông tố mãnh liệt, gió lạnh rít gào, nơi đây lại sôi trào trở lại, nơi cao nhất có chàng trai trong lửa thần đại chiến với Nguyệt Thiền tiên tử, xa xa lại có Ma nữ của Tiệt Thiên giáo quyết đấu với mấy người bí ẩn, ở gần đây thì có Thạch Hạo đại chiến với các Tôn giả.

Nơi đây sôi sục sùng, tiếng kêu 'giết' đầy trời.

"Người trẻ tuổi, ngươi không biết tiến thối, Tiệt Thiên giáo đã bảo vệ cho ngươi nhưng không chịu nắm lấy cơ hội, vẫn khư khư ở lại, hôm nay nếu ngươi không chết thì ta phải xin lỗi mọi người rồi." Một ông lão âm trầm nói.

"Lão gà, vừa nãy chính ông ló đầu ra để xin tha cho Tích Hoa bà bà đúng không, giờ lại đến tìm cái chết, đừng tưởng rằng ông không hiện ra hình dáng là có thể an toàn, trên thực tế, ta giết ông cơ bản chẳng cần biết ông là ai!" Thạch Hạo dứt lời, đột nhiên biến mất ngay tại chỗ.

"Ồ!" Mọi người giật mình.

Ầm một tiếng, mảnh hư không nổ tung, hào quang rực rỡ, Thạch Hạo đứng trên da thú cổ xưa triển khai thần thông, đánh bay ông lão ra ngoài, khiến ông ta ho ra đầy máu, gần như là chết thảm.

"Da Hư Không thú!"

Trong lòng mọi người chấn động, đây chính là vật của Tích Hoa bà bà nhưng sao vừa rơi vào tay nó là có thể sử dụng ngay được? Bên trên loại da dị thú vô cùng hiếm có này có khắc phù văn rườm rà, tối thiểu phải hiểu kỹ càng thì mới có thể dùng được.

"Sao ngươi chỉ vừa mới tế luyện mà có thể dụng được rồi?" Ông lão kia nói.

"Ta là ai, Chí Tôn ngút trời!" Thạch Hạo cười gằn, lời nói rất ngang ngược, cũng rất tự phụ, khiến cho đám người chẳng biết nói gì nữa, thế nhưng trong lòng lại vô cùng chấn động, tên nhóc này thật là đã tìm hiểu kỹ càng rồi.

Tấm da thú này rất nguyên thủy, chưa từng được luyện chế thành bảo cụ đặc biệt nào, mà chỉ dựa vào phù văn trên mặt da để bày ra sức mạnh bản năng qua lại trong hư không mà thôi.

Thạch Hạo đạp bên trên, thân hợp với đạo cùng tiến tới, bởi vì nó không chỉ có thiên phú kinh người mà nó cũng từng tìm hiểu qua tấm da thú của Hỏa Hoàng.

"Xoẹt!"

Chùm sáng đan dệt, Thạch Hạo lần nữa qua lại thời không, chuyện này khiến mọi người sợ hãi, quá kỳ lại, khong biết nó muốn công kích về ai!

"A!" Lão già vừa mới bị thương khi nãy kêu lên thảm thiết, Thạch Hạo lần nữa xuất hiện, trực tiếp vận dụng lực Côn Bằng xuyên thủng bảo thuật phong tỏa của ông ta, chấn cho cả người của ổng rạn nứt, ho ra đầy mấu.

"Chư vị đồng đạo, mau mau giết chết hắn, ta đã ngăn cản hắn rồi, mọi ngươi cùng liên thủ, nhanh chống giết chết!" Lão già hét lớn, hi vọng mọi ngươi cùng ra tay giúp đỡ mình.

Thạch Hạo bùng phát, mặc cho sắc mặt tái nhợt thế nhưng vẫn cuồng bá cực kỳ, cứ như là một con chân long hình người vụt ngang trời, liên tục vung quyền, triển khai bảo thuật, chủ động công kích người này.

Mọi người ra tay, hi vọng có thể giết chết thiếu niên này.

Nhưng mà, kết quả là, ầm một tiếng, ông lão bị Thạch Hạo đánh cho nổ tung giữa không trung, sau đó, Diệt Hồn châm đỏ đậm bay tới, xuyên qua chùm chân linh kia.

"Cái gì?!" Rất nhiều người kêu lớn, lộ vẻ sợ hãi, Tên này quá hung tàn, không thẹn là nhân thần cộng phẫn, lại giết thêm một vị Tôn giả nữa.

Nơi này khó mà bình tĩnh lại được, tất cả mọi người đều khiếp sợ, tất cả xôn xao, đây là vị Tôn giả thứ mấy rồi?

Không thể nghi ngờ gì nữa, Hoang Vực còn chấn động hơn nữa, chỉ trong một ngày mà không chỉ Trùng Đồng giả bị Thạch Hạo giết chết, mà ngay cả Tôn giả cũng lần lượt ra đi mấy vị, chuyện này quả là một đại kiếp nan!

Thạch Hạo, một thiếu niên mới hơn mười ba tuổi mà có chiến tích huy hoàng cỡ này, tuyệt đối vang dội cổ kim!

Nó quật khởi, coi như là đạp lên trên máu và xương của Tôn giả và thiên kiêu để trùng thiên, quá mức kinh người, mỗi người trong lòng đều rung động, run rẩy không thôi.

"Gần đủ rồi!" Đột nhiên, giọng nói lạnh lùng truyền tới, trên vòm trời xảy ra dị biến.

Chàng trai trong lửa thần kia cực kỳ lạnh lùng, phát ra một đòn cực lớn, lại là thần thông lục đạo luân hồi, sáu loại bảo thuật cùng ra, kinh thiên động địa, đẩy lui Nguyệt Thiền tiên tử.

Đồng thời, một món pháp khí thần bí được y đặt trong hư không, điên

cuồng nuốt chửng tinh khí mười phương, đặc biệt là những người chết trận khi nãy, đều là sương máu của những Tôn giả kia, tất cả đều bị hút vào.

"Đây là bảo cụ gì, muốn hủy diệt không gian này ư?!" Mọi người kêu to, món pháp khí này quá lợi hại khiến cho cả khung trời bất ổn, quy tắc trật tự hỗn loạn, hư không như muốn nổ tung.

Cho dù là Tôn giả cũng khiếp sợ, ai cũng đều ngước đầu lên, tâm thần chấn động.

Khiến người ta sợ hãi chính là, món pháp khí kia không ngừng phóng to, che đậy cả trời cao, cho đến lúc này, mọi người mới phát hiện nó như là một cái cái đĩa thần, khủng bố cực kỳ.

"Không xong, vật này đã vượt qua lẽ thường, là vật thần thánh vô cùng nghịch thiên, còn có tỏa ra khí hỗn độn, quá khủng bố!" Có Tôn giả kêu lên đầy sợ hãi.

"Cái gì?" Ngay cả Thạch Hạo cũng kinh hãi, nhìn thấy một chiếc đĩa thần che đậy cả bầu trời, lưu chuyển ra từng tia hỗn độn, trấn áp vùng thế giới này.

Đúng lúc này, Tiểu Tháp trên sợi tóc của nó lay động nhẹ, như là có cảm giác vậy.

Nguyệt Thiền tiên tử biến sắc, nhanh chóng rút lui, thoát khỏi không gian mà đĩa thần bao phủ.

Những người khác cũng sợ hãi, cảm giác như là ngày tận thế, dồn dập hướng ra nơi xa, ngay cả Tôn giả cũng không ngoại lệ.

Nhưng mà vẫn có chút chậm, mấy người nổ tung hóa thành mưa máu rồi tiến vào trong đĩa thần, tuy nhân số không phải là nhiều thế nhưng khá là khủng bố rồi.

"Đây là sao, gã muốn làm gì?" Có người kêu to.

Ngay cả Tôn giả cũng sợ hãi, lấy ra bảo cụ để ổn định và cân bằng nơi đây.

"Dùng tay!" Đúng lúc này, Vực Sư rông lên, sắc mặt tái xanh, vô cùng tái xanh.

"Ha ha, đã chậm!" Chàng trai thần bí trong lửa thần cười mỉm, vô cùng cay nghiệt, liếc mắt nhìn Nguyệt Thiền tiên tử nơi xa, nói: "Nàng là nữ nhân của ta, nhưng giờ ta có đại sự phải làm rồi."

"Ầm!"

Chiếc đĩa này ập xuống dưới, bao phủ lấy Vực Sứ.

Tất cả mọi người khiếp sợ, không ngờ rằng mục tiêu của y lại là Vực Sứ, nói đúng ra, từ đầu đến cuối y tới chính là vì Vực Sứ.

Mọi người như muốn phát điên, chuyện này cứ như là mơ vậy, lại có người dám làm như thế, trong Hư Thần giới tạo phản, đây là muốn nghịch thần ư? Đánh giết Vực Sứ!

Lúc người bí ẩn này mới tới, mọi người cảm thấy y ngông cuồng tự đại, nhưng giờ xem ra, người này quả thật có thực lực như vậy, cũng không phải không có lý để hung hăng.

Lúc này, rất nhiều người rất bối rối.

Mọi người cảm thấy, không phải cảm giác của mình có vấn đề là là do người kia quá điên cuồng, dù biến thái đến cực điểm cũng không nên đi giết Vực Sứ chứ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 390: Pháp Khí Hỗn Độn.

Chiếc đĩa thần kia phát ra sáu loại ánh sáng, tỏa ra sương mù hỗn độn, giam cần hư không, muốn phá tan tất cả, mạnh mẽ đến nổi quy tắc thiên địa đều cuộc trào, trật tự hỗn loạn.

"Xọet!"

Một cột sáng bắn ra từ chiếc đĩa quét về phía Vực Sứ, ánh sáng này rất kỳ quái khiến cho hư không sụp đổ, quy tắc đều thay đổi theo nó.

Mọi người kinh hãi tới biến sắc, đặc biệt là các Tôn giả đều cảm giác sợ hãi, loại sức mạnh này sao có thể thi triển được chứ? Phá hoại quy tắc ở nơi này.

Đây quá mạnh mẽ, vượt qua khỏi sức mạnh cực hạn cho phép ở nơi đây!

Sắc mặt Vực Sứ rất khó coi, nhanh chóng rút lui, đòn đánh này nhằm về hắn, nếu bắn trúng thì sẽ không thể nào tưởng tượng nổi, mặc dù hắn là Chấp pháp gia thế nhưng vẫn phải tránh né.

"Quá bất hợp lý, đây là người nào, sao không coi quy tắc trật tự ra gì cả, sắp sửa đánh giết Vực Sứ?" Rất nhiều người sợ hãi, một vài cường giả bối rồi, chuyện này khiến họ không tài nào hiểu được.

Tên này là một tên điên, muốn giết Vực Sứ, phá hủy quy tắc xây dựng nên Hư Thần giới, ánh hưởng tới khu vực "Hóa Linh cảnh" này, nơi đây cũng bị xuyên thủng.

Nhiều năm rồi chưa từng có người nào làm như vậy, việc này không hợp lý chút nào, khiến cho người người không hiểu gì cả!

"Xoẹt!"

Cột sáng đảo qua thì nơi đó nhanh chóng tối tăm, như là thời không bị phá hủy, sắc mặt của Vực Sứ rất khó coi khi tránh thoát được một đòn này, thế nhưng những người đứng sau hắn trúng đòn liền hóa thành tro tàn ngay tại chỗ.

"Cơ bản không có cách nào ngăn cản được, cho dù là Tôn giả tiến tới quá nửa cũng bị giết chết." Sau khi thoát khỏi khu vực đó, thân thể của mọi người đều lạnh toát, ai ai cũng nổi da gà.

Ầm vang lên, chiếc đĩa thần giữa trời chấn động, sương mù hỗn độn khuếch tán rồi phóng thẳng về nơi Vực Sứ, hoàn toàn mờ mịt, mang theo uy thế to lớn.

Rất nhiều người thấy thế thì lạnh toát từ đầu tới chân, pháp khí này có cấp bật gì? Ngay cả hỗn độn cũng phóng ra được, điều này khiến cho hồn phách người khác run theo, đây tuyệt đố là chí bảo vô thượng.

Từ xưa tới nay, thứ này cũng chỉ có xuất hiện trong thần thoại truyền thuyết mà thôi, trên thực tế không có tồn tại, không ngờ hôm nay bọn họ lại được thấy tận mắt.

Tôn giả hiểu khá nhiều thì càng khiếp sợ hơn, cẩn thận quan sát, bảo cụ như thế đáng lẽ không nên tồn tại trên thế gian, tối thiểu là không nên xuất hiện trong nhân giới.

Bởi vì, bọn họ hiểu rõ, tổ tiên của bọn họ, đắc đạo nhiều năm, cuối cùng hóa thàh Thần ma mà cũng không có pháp khí như thế, cơ bản luyện chế không được.

Ở trong Thần ma, bảo cụ như thế đều là truyền thuyết!

Vù một tiếng, sương mù hỗn độn kia hạ xuống, Vực Sứ hét lớn, tuy nhanh chóng tránh lui thế nhưng vẫn bị sương mù bao phủ một phần thân thể, tuy chỉ là một lớp sương mỏng manh thế nhưng lại khiến thân thể hắn

run lên bần bật, ho ra đầy máu.

"Mở!"

Vực Sứ hét lớn, cả người phát sáng, đó chính là áo nghĩa pháp tắc, như là một chiếc hộp thần mở ra, phóng thích hào quang chói lọi nhất, đẩy lùi sương mù.

Thân thể Vực Sứ rung bần bật cứ như là gặp ma, trên mặt trắng bệch, sau đó lướt ngang tới hơn trăm trượng, nhìn chằm chằm vào chàng trai thần bí giữa trời và chiếc đĩa thần kia nữa, hiển nhiên đã ăn thiệt thòi lớn.

"Ngươi đến tột cùng là ai?!" Trong lòng hắn rung động, hắn chính là một tia ý chí của giới này, đại biểu cho một loại quy tắc nào đó vậy mà có người lại có thể kích thương hắn.

Mọi người nghe thấy lời của hắn thì trong lòng càng thêm sợ hãi, chàng trai trong lửa thần đáng sợ tới mức nào, ngay cả Vực Sứ cũng bị kích thương, đây giống như là nằm mơ giữa ban ngày vậy.

"Ta, một tu sĩ tiêu dao thôi à, yêu thích thu gom tuyệt sắc thiên hạ, cũng yêu thích thu nhận các loại bảo thuật, hôm nay muốn đoạt tạo hóa Thần Linh." Chàng trai trong lửa thần nói.

Tiếng nói của hắn rất lớn, chấn cho cả bầu trời rung lên, cứ như là một trận sấm chớp bổ xuống, ầm ầm, trời cao đều cộng hưởng, rất nhiều người sắc mặt tái nhợt.

Nếu là trước đây, tất cả mọi người đều thấy y rất ngông cuồng, nhưng giờ không một ai còn suy nghĩ đó nữa, trước là muốn bắt tiên tử của Bổ Thiên giáo, sau lại đánh giết Vực Sứ, thật sự là vô cùng nghịch thiên.

"Xèo!"

Một vệt sáng bay ra, đĩa thần giữa trời lần nữa chấn động, phù văn đan dệt muốn phá hủy tất cả những thứ ngăn cản.

Giữa trời, một số người bị giam cầm không cách nào chạy trốn được, hiện tại cắn răng lấy bảo cụ từ trong người ra, ngăn cản lấy sát quang này.

Trên thực tế, luồng ánh sáng thần này không phải hướng về phía bọn họ mà nhằm thẳng Vực Sứ, thế nhưng chỉ là dư âm của luồng sáng này cũng đủ để không gian nơi này vặn vẹo rồi. Bảo cụ của những người này nát thành từng mảnh sau đó hóa thành bột phấn, còn những người này đều lộ ra thần sắc kinh khủng, hóa thành mưa máu, bốc hơi sạch sành sanh.

"Ngươi dám!"

Vực Sứ hét lớn, hai tay kết ấn, khống chế nguồn sức mạnh đầy mạnh mẽ va chạm với tia sáng kia, ầm vang thật lớn, các loại áo nghĩa pháp tắc đều hiện ra.

Ánh sáng đó bị chặn lại thế nhưng Vực Sứ cũng há miệng thở dốc, lồng ngực chập trùng dữ dội.

Mọi người hóa đá, chàng trai này quá khủng bố, đến tột cùng là thủ đoạn nghịch thiên gì mà có thể kích thương Vực Sứ?

"Đoạt tạo hóa Thần Linh... không ngờ có người vậy vậy!" Xa xa, trong con ngươi của một tôn giả nghi ngờ không thôi, tràn ngập chấn động.

Không chỉ có ông ta, mà còn có mấy tu sĩ lớn tuổi khác cũng cảm thấy sợ hãi, xa xưa không phải là không có chuyện này xảy ra, quả thật có người dám khiêu chiến Vực Sứ, cực kỳ nghịch thiên.

Nhưng người như thế quá ít, tất cả đều là hạng người kiêu căng khó thuần, thiên hạ không người nào có thể ngăn cản được, mạnh tới mức thái quá.

"Lại đi đoạt tạo hóa Thần Linh, gã làm cách nào đây?" Có người không rõ, âm thanh run run, hỏi một lão Tôn giả.

"Hư Thần giới được xây dựng từ sức mạnh tinh thần, tự nhiên sẽ ẩn chứa

pháp tắc của Thần Linh, mà Vực Sứ lại là một tia ý chí của giới này, ẩn chứa áo nghĩa trật tựu cổ điển, mà tên này muốn chém Vực Sứ rút lấy bản nguyên của hắn, chính là muốn đoạt áo nghĩa của Thần Linh."

Mọi người cứng đờ sau đó rõ ràng, Vực Sứ chính là quy tắc mà Thần Linh lưu lại biến thành, chém giết Vực Sứ đạt được dấu ấn của hắn, chính là đã thu được một phần áo nghĩa của các Thần.

Các cường giả khiếp sợ, chàng trai thần bí này dự định làm như thế? Quá là nghịch thiên mà, muốn đối kháng với trật tự tinh thần mà các Thần lưu lại và rồi cướp đọat nó, xưa nay rất hiếm thấy.

"Tại sao lại có người như vậy, tinh thần giới mà các Thần xây dựng cũng có thể phá hủy ư, quả nhiên không bị áp chế, cũng quá lợi hại mà!"

Mọi người không chút tin tưởng, chàng trai thần bí này mạnh kinh khủng, vượt qua cả truyền thuyết.

"Gã đó rất mạnh thế nhưng cũng không như tưởng tượng đâu, không người nào có thể đoạt tạo hóa Thần Linh một cách trắng trợn thư thế đây, gã dựa vào chiếc đĩa thần kia, ta nghĩ hẳn là pháp khí mà ngay cả Thần ma cũng phải kiêng kỵ." Lão Tôn giả đó than thở.

Mọi người suy nghĩ, quả thật là như thế, chủ yếu là do món pháp khí này quá nghịch thiên nếu không đời nào có thể làm cho Vực Sứ rút lui như thế chứ, chiếc đĩa thần có hỗn độn lượn lờ, không cần nói ở Hoang Vực, cho dù là người ở giới kia cũng khó mà nhìn nhấy được.

"Nguyệt Thiền, chờ ta đoạt tạo hóa rồi sẽ lại tìm tới nàng, nàng ta song tu thì tiêu diêu tự tại tới cỡ nào chứ." Chàng trai trong lửa thần cười ha hả.

Lúc này, không ai cảm thấy y hung hăng nữa, trái lại cảm thấy y có khả năng ngày, bởi vì thực lực đủ mạnh mới dám kiêu căng như vậy.

"Ầm!"

Đĩa thần lần nữa phát sáng, ầm ầm, chiếu xuống mấy luồng xích thần trật tự giống như là những hạt châu được xâu thành chuỗi thần, hết sức kinh người, quấn về phía Vực Sứ.

Mọi người hít vào hơi khí lạnh, đây là đang diễn biến quy tắc, hóa hình một cách rõ ràng, phải trấn áp Vực Sứ cho bằng được.

Vực Sứ sắc mặt âm trầm, hai tay kết ấn, các ký hiệu vọt lên rực rỡ như nhật nguyệt tinh thần, nằm dày đặc trong hư không khiến cho cả bầu trời đều run rẩy.

"Các Thần sử dụng pháp tắc tiêu diệt!" Vực Sứ hét lớn.

Quy tắc thiên địa bạo đọng, khí thế khủng bố tràn ngập, hắn giống như hóa thành Thần Linh nắm giữ cả vùng hư không này.

Đòn đánh này rất khủng bố, những phù văn vọt lên đánh thẳng vào đĩa thần cứ như là ngọn lửa bốc cháy, cực kỳ hừng hực, toàn bộ hư không đều run rẩy, vặn vẹo.

"Phụp!"

Vực Sứ ho ra máu, tuy rằng hắn do quy tắc biến thành thế nhưng máu thịt thân thể cũng giống như người bình thường, sau khi bị thương thì khóe miệng ứa máu, vô cùng chân thật.

Mà lần này, thân thể của chàng trai trong lửa thần kia cũng chấn động, ánh lửa trong con ngươi đỏ đậm có chút lờ mờ, y cũng bị thương, dù sao cũng gặp tập kích của một tia ý chí nên gặp phải phản phệ.

Duy nhất có thứ không đổi là, chiếc đĩa thần kia vẫn sáng rực chói mắt, cứ như là mặt trời vĩnh hằng lơ lững nơi đó, tỏa ra ánh sáng hỗn độn.

"Trời ạ, gã có thể khiến cho Vực Sứ bị thương à, quá mạnh mẽ mà, muốn nghịch thiên sao?"

"Gã đúng là rất mạnh, thế nhưng cũng không thể khiến Hư Thần giới tan rã được, nghịch thiên thật sự chính là chiếc đĩa hỗn độn kia, có thể áp bức một phần quy tắc mà các Thần đã xây dựng!"

Mọi người thở dài, hoàn toàn hiểu được chiếc đĩa tròn phát sáng kia ghê gớm tới cỡ nào, đoạt tạo hóa và đại vận khí thiên địa!

Chàng trai trong lửa thần nhổ ra một ngụm máu, thở dài một tiếng, nói: "Xem ra còn thiếu chút nữa, tiếp tục hiến tế!"

Theo một tiếng quát nhẹ, trong đám người truyền tới tiếng kêu thảm, mấy tên sinh linh thuần huyết nhận được mệnh lệnh bắt đầu đại khai sát giới, rất nhiều người hóa thành mưa máu.

Đây chính là tên đi theo y, sau khi nhận được mệnh lệnh thì bắt đầu chém giết tu sĩ, dâng lên tế phẩm cho chiếc đĩa tròn lượn lờ hỗn độn kia nhằm giúp nó phát uy.

Mấy tên sinh linh thuần huyết này tự nhiên vô cùng mạnh mẽ, có thẻ quét ngang một phương, ngay cả Tôn giả tới cũng chưa chắc có thể thắng được bọn họ.

Chỉ trong chốc lát, sương máu bốc hơi, tất cả đều là tế phẩm bị pháp khí Hỗn Độn kia hấp thu, nó tỏa ra uy thế càng mạnh mẽ hơn.

"Lớn mật!" Vực Sứ gầm lên, hắn biết, đối phương muốn dựa vào việc này để đối phó mình, đương nhiên phải ngăn cả ngay lại, sử dụng pháp tắc và sức mạnh của chính mình nhằm trục xuất mấy tên sinh linh thuần huyết này.

"Ngươi cũng chỉ là Vực Sứ mà thôi, tuy rằng mạnh thế nhưng đứng trước mặt pháp khí của ta mà trục xuất người thì e còn không được, trừ phi Vực Chủ tới." Chàng trai trong lửa thần khẽ nói.

Mọi người ngẫn ra, sau đó hít vào hơi khí lạnh, Vực Sứ cũng phải phải là người khống chế lớn nhất, bên trên còn có Vực Chủ? Mà điều này cũng

chỉ là Hoang Vực mà thôi.

"Ầm!"

Vực Sứ phát uy, chấn động đất trời, các loại trật tự áo nghĩa bay lượn hóa thành từng luồng ánh sáng bổ về trước hòng chém giết chàng trai trong lửa thần.

Đòn đánh này, song phương đều ho ra máu nhưng pháp khí bên trong hỗn độn cũng chẳng có việc gì, nó vẫn lơ lững nơi đó.

"Biến thái mà, gặp phải nhân vật như trong truyền thuyết rồi!" Mọi người chấn động.

Ở thời xưa, thật sự là có người dám khiêu chiến Vực Sứ, thế nhưng ai có thể nhìn thấy? Năm tháng dài dằng dặc qua đi, giờ lại hiện ra một người như thế.

"Vực Sứ, ngươi đừng chống đối nữa, ta cảm nhận được, áo nghĩa Thần Linh nơi này có duyên với ta, cho ta mượn xem một chút thôi." Sau khi phun ra một ngụm máu tươi, chàng trai trong lửa thần mở miệng nói.

Quá bá đạo, vì tu hành mà dám tới Hư Thần giới quậy phá hòng cướp lấy quy tắc áo nghĩa mà Thần Linh lưu lại, quả thật là không có thiên lý!

Thời khắc này, Nguyệt Thiền tiên tử đứng ở nơi xa, trong tay cầm kiếm ngọc, ánh mắt xoay chuyển, tư thế chuẩn bị.

Ngoài ra, Ma nữ xinh đẹp tuyệt trần rời khỏi cuộc chiến nhìn chằm chằm nơi đây, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất kích.

"Chư vị, muốn có chén canh ngọt thì cần phải trả giá mới được, cùng xuất thủ một lượt đi." Chàng trai trong lửa thần cười nói, tuy ho ra máu thế nhưng vẫn ngang ngược và tự phụ như trước.

Thạch Hạo đứng trên da Hư Không thú, trong con ngươi lấp lánh thần

quang, lẳng lặng đợi kết quả.

"Ngươi làm xằng làm bậy ở nơi này, ngày sau sẽ không có cơ hội tiến vào Hư Thâng giới nữa." Ánh mắt của Vực Sứ lạnh giá.

"Không cách nào tiến vào Hư Thần giới của Hoang Vực mà thôi, ngươi chỉ là người quản lý ở khu vực này mà thôi , ở nơi khác ta cũng có thể tiêu dao, hôm nay tất đoạt tạo hóa ở nơi này!" Chàng trai trong lửa thần quát lên.

Cuối cùng, y cắn đầu lưỡi, không ngừng phun máu về chiếc đĩa thần kia, khiến cho nó phát ra ánh sáng hừng hực, dần dần hiện ra bản thể.

Bên trên có khắc những hoa văn cổ xưa, rườm ra và khó lường, như là trong năm tháng phủ đầu bụi giờ mới hiện ra, lộ ra pháp khí như bản thể.

"Ồ, chỉ là một góc không hoàn chỉnh mà thôi!" Mọi người giật mình, nó cũng không có hoàn chỉnh, chỉ là một góc mà thôi, chiếm khoảng một phần sau, những bộ phận khác sau khi nó phát sáng thì mới bổ sung thêm.

"Ầm!"

Được chàng trai trong lửa thần hiến tế tinh huyết của chính mình, chiếc đĩa thần hỗn độn thức tĩnh phát ra một vệt thần quang, không gì không phá được, khiến cho Vực Sứ kêu to.

Mọi người chấn động, Vực Sứ bị cắt đứt, máu nhuộm đỏ cả trời không, đây là bảo cụ mạnh mẽ cỡ nào, xưa này chưa từng có ghi chép trong sử sách.

Vào lúc này, Tiểu Tháp trên sợi tóc của Thạch Hạo rung động, như cảm nhận được một loại áp lực nào đó, có một chút khí hỗn độn tràn ra ngoài.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 391: Đoạt Tạo Hóa Thần Linh.

Vực Sứ đẫm máu, một nửa thân thể bị tia sáng đó chém đứt rời ngang vai, mang theo một mảng lớn máu cùng với ký hiệu, nhuộm đỏ cả bầu trời.

"Chuyện này..." Mọi người chết lặng, chưa từng nghĩ tới cảnh tượng như thế này, Vực Sứ cao cao tại thượng, đại biểu cho quy tắc và trật tự ở nơi này nhưng lại bị người chém đứt đôi!

Trong hư không, chiếc đĩa thần phát sáng, chấn động nhè nhẹ liền khiếp nơi đó hoàn toàn mơ hồ, trong miệng chàng trai thần bí phun máu, hiển nhiên khống chế bảo cụ này cũng tiêu hao rất lớn đối với y.

Các cường giả kinh sợ, hiện tại có thể vững tin rằng, uy lực mà pháp khí Hỗn Độn này phát ra cũng không phải là cực hạn, thần uy chân chính của nó khủng bố đến mức không tài nào tưởng tượng nổi.

Bởi vì bên trên chiếc đĩa chỉ có một ít hoa văn phát sáng, cơ bản không phải là toàn bộ.

Một góc trên chiếc đĩa thần, hoa văn cổ xưa lít nhít cứ như là một bộ thiên thư, chỉ có một vài luồng ánh sáng trong đó rất óng ánh, bảo cụ này đáng sợ tới mức nào?

Các Tôn giả đều run sợ, dù là tổ tiên của bọn họ có là Thần ma phục sinh lại đi chăng nữa khi nhìn thấy tình cảnh này cũng phải chấn động, loại pháp khí này trên thế gian rất ít.

Đồng dạng, mọi người cũng khó tưởng tượng được sức mạnh của chiếc đĩa thần này, hiện tại chỉ còn lại một phần sáu, nếu như đầy đủ thì chắc chắn rất đáng sợ.

Lửa thần nhảy múa, chàng trai phi hành với tốc độ cực nhanh ở bên trong mang theo theo chiếc đĩa thần trấn áp về phía Vực Sứ, đầu dưới chân trên lao nhanh xuống dưới, kèm theo thần uy ngập trời tiến hành trấn áp.

Ầm một tiếng, trời đất quay cuồng, hàng loạt phù văn vọt lên cứ như là núi lửa phun trào, nơi đây sôi trào, trở thành hải dương toàn phù văn nguyên thủy.

Nhưng mà, khiến người khác giật mình chính là, Vực Sứ bị chém nơi vai vẫn chưa bỏ cuộc, ngược lại trong con ngươi bắn ra ánh sáng hừng hực, nửa thân trên của hắn lướt ra ngoài, còn nửa thân dưới thì nổ tung ngay lại chổ.

"Trời ạ!" Mọi người kêu lên đấy sợ hãi.

Một nửa thân thể của Vực Sứ hóa thành sức mạnh bản nguyên nhất, đó chính là từng cái xích thần trật tự xây dựng cùng nhau tạo nên một chùm ánh sáng rực rỡ.

"Chuyện này...." Tất cả mọi người đều rút lui, sức chấn động kia quá đáng sợ.

Thân thể của Vực Sứ hóa Đạo, trở vè pháp tắc bản nguyên, bởi hắn vốn hình thành từ quy tắc của Hư Thần giới, hiện tại hắn lợi dụng một nửa thân thể để tiêu diệt chàng trai thần bí kia.

Từng ký hiệu hiện lên khắc vào trong hư không, đi kèm đó là ánh lửa thiêu đốt cả bầu trời.

Tiếng nổ mạnh kịch liệt truyền tới, chàng trai thần bí đứng nơi đó biến sắc, y không hề nghĩ Vực Sứ lại mạnh mẽ như thế, thần lực chứ như là cái hố thần nổ tung, vô cùng vô tận.

Từng sợi xích thần trật tự vô cùng chân thực ầm ầm vong vọng nhanh chóng vọt tới quấn lấy thân thể y, cũng có sợi tỏa về phía chiếc đĩa tròn hòng đoạt lấy vận mệnh của y.

"Phụp!"

Chàng trai thần bí không ngừng bắn ra máu, nơi bả vai của y bị xuyên thủng, một sợi xích thần trật tự có sức mạnh vô địch từ trong máu thịt của y xuyên thẳng qua, lấp lánh ánh sáng.

"Chuyện này... chiến cuộc muốn nghịch chuyển rồi!" Có người nhỏ giọng nói.

Xích thần trật tự của Vực Sứ vô cùng khủng bố, một khi nhập thể quá nửa sẽ nổ tung, không cần nói là huyết nhục ngay cả kim loại cứng rắn nhất cũng phải nát tan.

"Răng rắc!"

Còn rất nhiều sợi xích thần khác quấn quanh chiếc đĩa tròn phát sáng kia, trói thật chặt lại.

"Nứt!"

Vực Sứ hét lớn, muốn giết chết chàng trai thần bí này, cũng muốn cướp đi pháp khí Hỗn Độn này, bởi vì vật này quá quỷ quái có thể quấy nhiễu quy tắc của Hư Thần giới, có thể phá hủy nơi này.

"Cọt kẹt!"

Những sợi xích thần trật tự quấn quanh một góc chiếc đĩa trong kia lập tức đứt đoạn, đây không phải do chàng trai thần bí khống chế mà món pháp khí này tự mình rung động, khí thế ấy khủng bố đến mức nhiều người ngã nhào xuống.

Cuối cùng, phựt một tiếng, toàn bộ xích thần trật tự đều hóa thành ánh sáng, bị tiêu diệt trong nháy mắt.

Đây là sức mạnh cỡ nào chứ, ngay cả quy tắc của Hư Thần giới mà cũng không thể làm gì được nó, cuối cùng bị nghiền ép và hủy diệt, không lưu lại

chút gì.

Cũng trong lúc đó, sợi xích thần đâm thủng chàng trai thần bí đó lập tức hóa thành mưa ánh sáng, cứ thế biến mất đi, đây cũng là do chiếc đĩa thần kia tấn công, không cho tổn thương tới y.

"Vật này lợi hại thật, sớm đã có một chút liên hệ với chàng trai kia, vào thời khắc mấu chốt sẽ bảo vệ gã!" Có Tôn giả than thở.

Tất cả mọi người đều lộ thần sắc hâm mộ, loại bảo cụ vô thượng này, cả thế gian khó mà tìm thấy được, kết quả lại có quan hệ như thế với chàng trai này, nếu thời gian cho phép tiếp tục ở bên cạnh gã thì sớm muộn gì cũng sẽ đồng ý y.

Chẳng trách y có thể ngang dọc các đại vực, còn muốn bắt lấy tiên tử của Bổ Thiên các, có thần vật cỡ này thiên hạ đâu cũng có thể tới.

Xa xa, trên mặt Nguyệt Thiền tiên tử xuất hiện vẻ trầm tư, lần đầu tiên lộ vẻ nghiêm túc, bảo cụ này được coi là chí tôn vô thượng, đủ để chấn thế.

Vực Sứ đứng ở phương xa, trên mặt xám xịt, có pháp khí Hỗn Độn ở bên cạnh thì công kích hắn hắn khó có hiệu quả, chuyện này khiến hắn không thể an lòng được.

Trên thực tế, mọi người không chỉ hoảng sợ với chàng trai thần bí này mà khi thấy Vực Sứ không nói gì cả thì đờ người ra, nên biết hắn đã mất đi một nửa thân thể, vậy mà cũng chẳng có việc gì cả.

Máu tươi tí tách chảy xuống trời cao, nhưng vẻ mặt của hắn chẳng có chút đau đớn gì, chỉ là rất u ám mà thôi.

"Haizz, ta coi thường ngươi quá rồi, không hổ là một tia ý chí của giới này, khó mà hủy diệt được, muốn quan sát bản nguyên của ngươi thì rất khó, nhưng, ngươi càng mạnh mẽ thì nói rõ rằng thu hoạch của ta càng lớn, không hổ là vật mà các Thần đã lưu lại." Chàng trai trong lửa thần nói.

Mọi người cứng họng, tên quỷ này quả nhiên rất tự phụ, nói với Vực Sứ như vậy, nếu là ngày thường thì tất cả mọi người đều đề cười nhạo y, nhưng giờ thì chỉ có thể im lặng, y có khả năng để nói ra câu như thế.

"Xoet!"

Lửa thần năm màu tỏa ra, bên dưới nửa thân thể của Vực Sứ phát sáng rồi bắt đầu tái tạo lại lần nữa, nhanh chóng tái tạo để trở lại như cũ.

Các cường giả trợn to hai mắt, trong lòng chấn động!

Không hổ là Vực Sứ, đã thành ra như thế mà vẫn siêu nhiên, cùng với người khác mất đi một nửa thân thể thì chẳng hề giống nhau, lập tức sẽ phục hồi như cũ, đây là tạo hóa cỡ nào chứ.

Các Tôn giả cũng vô cùng coi trọng, nhưng mà sau lại thoải mái, bởi vì một nửa thân thể kia là do quy tắc biến thành, hiện tại có rất nhiều xích thần trật tự vọt tới, tiến hành gây dựng lại, tự nhiên sẽ tái tạo lại được nửa thân thể kia rồi.

Nơi này là Hư Thần giới, chính là nơi mà Vực Sứ được sinh ra, hắn nếu do quy tắc biến thành thì tự nhiên có thể nhanh chóng bổ sung, giống như hắn vô địch ở nơi này vậy.

"Giết!" Vực Sứ khẽ quát, sau đó một chùm sáng hiện lên, vô số lưỡi dao quy tắc cứ như là mưa trút xuống.

"Thật là đáng sợ!" Mọi người thán phục, đồng thời sợ hãi, nếu là bọn họ thì tuyệt đối không thể thoát khó được, nơi nào cũng có quy tắc ép xuống, người thường lấy gì chống lại.

"Muốn đối phó thì phải vượt qua nơi đây, quấy phá trật tự nơi này, vượt lên trên mới được." Một Tôn giả lộ vẻ nghiêm túc nói.

Nhưng, mấy ai có năng lực như thế? Cũng chỉ có những nhân vật tuyệt diễm như song Thạch thì mới có thể quấy nhiễu pháp tắc thiên địa nơi này,

nếu không, cũng sẽ không được mời vào chiến trường Thiên Không để quyết chiến.

Nhưng ở nhân gian, có bao nhiêu thiếu niên như vầy?

"Vù" một tiếng, chiếc đĩa tròn kia phát sáng, sương mù hỗn độn khuếch tan bao phủ lấy chàng trai kia, chùm sáng bay tới, lưỡi đao quy tắc chém xuống nhưng khó lòng hủy diệt được sương mù.

"Quy tắc Thần đạo thật mạnh, tuy rằng ở nơi này sự lợi hại đã bị áp chế thế nhưng vẫn rất khủng bố." Chàng trai trong lửa thần nói, trong ánh mắt bắn ra ra tinh quang, nói: "Nhưng mà cái gọi là thân thể quy tắc bất hủ ở dưới bảo cụ của ta cũng như không mà thôi."

Y rất tự tin, ánh mắt lưu chuyển, ánh lửa màu đỏ thẫm dựng lên mang theo vô tận khí tức sát phạt, trong mắt lại xuất hiện cảnh tượng Lục đạo luân hồi đầy khủng bố, sinh linh các giới, cây cỏ vạn vật, thậm chí từng ngôi sao cũng ở trong luân hồi.

Gợn sóng ấy rất khủng bố, chấn động trời cao.

Cùng lúc đó, lòng bàn tay của y chảy máu, không ngừng nhỏ vào trên pháp khí khiến chó nó phát ra ánh sáng càng khiếp người hơn, sóng thần lực gần như muốn hủy diệt trời đất nơi này.

Mọi người giật mình phát hiện, bên trên một góc chiếc đĩa tròn kia có thêm hai đường hoa văn sáng lên, tuy rằng vẫn còn rất ít so với toàn thể, nhưng sức mạnh ấy cũng khiến mọi người kinh sợ rồi.

Đại quyết chiến bắt đầu!

Chàng trai trong lửa thần cũng biết, chỉ có thể vượt qua quy tắc nơi đây mới có thể giết chết Vực Sứ, y lấy ra dấu ấn bản nguyên của mình, chỉ có pháp khí Hỗn Độn này mới có thể đảm nhiệm được trọng trách này.

Vực Sứ chợt biến sắc, toàn lực xuất thủ, bóng ngươi của hắn mơ hồ hóa

thành một luồng phù quang sáng chói thật lớn, ngưng tụ cùng tới thiên địa nơi này, phát ra âm thanh cộng hưởng.

"Quấy nhiễu giới này, trấn áp!" Thanh âm này rất lớn, không chỉ có loại kinh sợ mà còn có pháp tắc chân ngôn, lời ra tức là pháp!

Va chạm này rất mạnh, song phương đều dùng hết khả năng để ra tay, nơi này bị ký hiệu bản nguyên nhấn chìm, tất cả đều là sức mạnh nguyên thủy nhất.

Có thể thấy được, đĩa Hỗn Độn kia tuyệt đối chiếm ưu thế, vượt qua pháp ở nơi này, khiến người ta khiếp sợ, ngay cả Vực Sứ cũng bị thương, thân thể rạn nứt mấy lần.

Thế nhưng, đây là nơi mà Vực Sứ được sinh ra, hắn có thể không ngừng chữa trị bản thân, mà chàng trai lửa thần tuy có bảo cụ vô thượng nhưng cũng gặp phải phản kích, miệng ho ra máu.

"Thêm chút tế phẩm." Y quát lớn.

Những sinh linh thuần huyết đi theo y phát điên, bắt đầu chém giết tu sĩ, đồng thời cũng phóng thích tinh huyết tới chiếc đĩa thần trên trời kia.

Nhưng, khiến người khác giật mình hơn chính là, Ma nữ cũng ra tay, hơn nữa hai lão giả bên cạnh nàng cũng toàn lực công kích hóng giết chết người áo đen đã kia.

Chư hùng giật mình, Ma nữ và chàng trai thần bí kia liên thủ, bọn họ có quan hệ ư?!

"Tất nhiên là ra tay rồi, không nên quên tên giáo phái của bọn họ, được xưng là Tiệt Thiên, đời nào sẽ bỏ qua cơ hội chiếm bản nguyên Thần đạo chứ?" Một vị Tôn giả nói ra ẩn tình bên trong.

Đây là một trận đại chiến, chàng trai trong lửa thần giao chiến với Vực Sứ, bảo cụ kia phát sáng càng mạnh hơn trước, những mưa máu mà sinh linh

bị giết chết hóa thành và mưa ánh sáng đều bị nó nuốt lấy.

Ầm!

Trời long đất lở, quỷ khóc thần gào, nơi đây dường như muốn bị hủy diệt, trời đất lờ mờ, nhật nguyệt ảm đạm, tựa như hết ngôi sao này tới ngôi sao khác đang rơi xuống.

"Lục đạo luân hồi!" Chàng trai thần bí hét lớn, trong mắt y vạn vật héo tàn, toàn bộ sinh linh bắt đầu luân hồi, bao quát cả vũ trụ tinh hà kia, toàn bộ đều diệt vong tiến vào trong lục đạo.

Cũng trong lúc đó, góc đĩa thần kia phát sáng, phù văn bên trên càng thêm nhiều hơn, y đang kết hợp sáu loại bảo thuật lại với nhau, khai thiên tích địa, diễn biến lục đạo, tiến hành luân hồi, cảnh tượng khủng bố ngập trời!

Tất cả mọi người đều khiếp sợ, nỗi sợ phát ra từ sâu trong lòng, đây là cảnh tượng thế nào? Làm sao lại xuất hiện ở nhân gian!

Trận chiến này rất kịch liệt và cũng rất khủng bố, vượt qua sự tưởng tượng của mọi người, cuối cùng góc đĩa thần kia phát sáng, sương mù hỗn độn che kin trời bao phủ lấy Vực Sứ đồng thời buông xuống hào quang lục đạo, bao vây lấy hắn.

"Không!"

Vực Sứ kêu nó, lần này hắn giải thể hóa thành mười mấy chùm sáng, vậy mà không thể tái tạo lại được nữa.

Mọi người hít vào hơi lạnh, Vực Sứ bị giết chết? Cứ như là thần thoại vậy!

Tất cả mọi người đều không thể tin được nhưng chính mắt mình lại nhìn thấy, Vực Sứ tan ra thành mười mấy chùm dấu ấn bản nguyên, phân tán ở trong hư không, quy tắc nơi đây vô cùng hỗn loạn.

Vào lúc này, bóng người nhanh chóng động, chàng trai thần bí ho ra ngụm máu mang theo pháp khí Hỗn Độn vọt tới, bắt đầu thu lấy thứ y cần.

"Gần đây có ngộ ra một số thứ cần phải dùng pháp tắc Thần đạo để tham khảo, hôm nay chính là ngày thu hoạch." Lời này vừa ra khiến sắc mặt mọi người biến sắc, dùng pháp tắc Thần Linh để dẫn dắt bản thân, đây là việc nghịch thiên cỡ nào, quần hùng kinh sợ.

"Xoẹt!"

Thần hà lóng lánh, tay áo phất phơ, Nguyệt Thiền tiên tử cũng chuyển động, vọt vào giữa trường cướp lấy những bản nguyên này.

Ngoài ra, Ma nữ cũng đã ra tay, triển khai áo nghĩa trong giáo, chân chính là "tiệt thiên" *, loại áo nghĩa chí cường vừa ra khiến mọi người rung động.

(*): Cắt trời.

"Xoẹt!"

Còn có những Tôn giả khác cũng ra tay, bọn họ kiềm chế không nổi nữa, bởi vì đây chính là pháp tắc bản nguyên mà Thần Linh lưu lại, mặc dù khó có thể tìm hiểu áo nghĩa trong đó thế nhưng nếu đạt được một vài cái thì cũng có thể tham khả khiến cho bản thân đột phá.

Thạch Hạo tự nhiên cũng tham gia, hơn nữa lại đạt được chiến công rất lớn, trong nháy mắt đã cướp được mấy chùm dấu ấn bản nguyên.

"Ầm!"

Nhưng mà, không may chính là, mấy chùm dấu ấn này cũng nàm trong mục tiêu của chàng trai thần bí nên không thể trách khỏi việc xảy ra xung đột.

Thế nhưng, chàng trai thần bí này lại nói: "Đi theo ta, những bản nguyên

này có thể cho ngươi xem!"

Y vừa ta tay tự nhiên là khủng bố tới cực điểm, góc đĩa thần phát sáng, khí hỗn độc khuếch tán ép xuống dưới.

Khi mọi người hoảng sợ, cảm thấy Thạch Hạo sẽ bị giết chết thì toàn bộ đều thay đổi, nơi đây bùng phát ra gợn sóng thần bí, nhấn chìm nơi này.

Sợi tóc của Thạch Hạo, Tiểu Tháp chấn động, khí hỗn độn mãnh liệt, bắt đầu đối kháng với một góc pháp khí Hỗn Độn đĩa thần kia!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 392: Chí Bảo.

Một góc "đĩa tàn" kia hết sức kinh người, sau khi phối hợp sáu loại bảo thuật thì diễn biến thành Lục đạo luân hồi, từng ngôi sao không ngừng sinh rồi diệt trong luân hồi!

Cảnh tượng đó chấn động lòng người, bọn họ cứ như là khúc gỗ đứng trơ ra vậy, khí hỗn độn cuồn cuộn, chàng trai thần bí và Thạch Hạo bị nhấn chìm ở bên trong, không một ai cho rằng Thạch Hạo vốn đang bị thương có thể thoát khỏi, quá nửa là bị giam cầm.

Mọi người tin rằng, bản thân Thạch Hạo đủ mạnh, có thể quyết chiến với bất cứ người nào ở nơi này, do dù là Nguyệt Thiền tiên tử tự mình ra tay cũng không giam cầm được nó.

Nhưng, chàng trai thần bí lại có pháp khí Hỗn Độn, cơ bản không phải sức người là có thể chống lại được, ngay cả Vực Sứ cũng bị giết chết trở lại quy tắc nguyên thủy nhất, vậy còn có ai có thể địch?

Tình huống như vầy, ai gặp phải chàng trai trong lửa thần đó cũng phải bại vong, cho dù là liều mạng cũng phải chết, không hề có chút ngoài ý muốn nào!

"Ầm!"

Hỗn độn mãnh liệt cứ như là lũ quét, mênh mông vô bờ, tất cả mọi người đều rung động, ngay cả Tôn giả cũng kinh sợ dồn dập rút lui, không dám tiếp tục tranh cướp những dấu ấn Thần đạo kia nữa.

Ngoại trừ Nguyệt Thiền tiên tử và Ma nữ đang ra tay thì những người khác đều lui lại, sắc mặt tái nhợt, một góc của chiếc đĩa tàn này quá đáng sợ, diễn biến hỗn độn, tái hiện luân hồi, đây là thứ thần thánh nghịch thiên.

Không người nào có thể thấy rõ nơi đó đang diễn ra chuyện gì, bởi gì tràn ngập hỗn độn ngăn cản tất cả, trừ phi là Trùng Đồng giả nếu không thì không một ai có thể nhìn thấy được cảnh tượng bên trong.

Ở trong chiến trường, chàng trai thần bí giật mình, y không nghĩ tới rằng sẽ có người có thể chống lại pháp khí của mình, thứ này vừa ra, nhật nguyệt ảm đạm, sơn hà tan vỡ, có thể nào chống đỡ được?

Trận chiến này khiến y không tài nào tin được, đối diện với hỗn độn, thiếu niên trọng thương gần như sắp chết, ánh mắt trong vắt mang theo vẻ kỳ dị, chặn lại chiếc đĩa thần kia.

Nói chính xác hơn, là Tiểu Tháp trên sợi tóc của nó, tuông ra hào quang óng ánh, tỏa ra khí hỗn độn thì mới có thể chống lại một góc đĩa tàn này.

Đó là vật gì? Ánh mắt của chàng trai trong lửa thần tràn ngập ánh đỏ, ngọn lửa như đốt chảy chín tầng trời, cả người y bùng phát ra chiến ý dồi dào.

Y luôn luôn vô địch, lần đầu liên lộ vẻ kinh sợ, chiếc tiểu tháp kia là gì, sao chưa từng nghe qua, vậy mà có thể sánh ngang với pháp khí trong tay mình?

"Ầm!"

Hỗn độn như sóng vỗ, hai thứ kịch liệt dâng trào, không ngừng va chạm vào nhau, hai bảo cụ phát sáng hình thành nên một vòng xoáy vô cùng đáng sợ không ngừng lấp lánh ánh sao.

"Không đơn giản, nằm ngoài dự đoán của ta!" Chàng trai thần bí lẩm bẩm, nói chính xác hơn, ý rất có hứng thú với bảo cụ trong tay Thạch Hạo.

Cặp mắt đỏ thẫm bắn ra chùm sáng phù văn, như là đã nhìn thấy được một con mồi béo bở, thậm chí còn ngon lành hơn cả khi nhìn thấy Nguyệt Thiền tiên tử.

"Chiếc đĩa của ngươi không tồi." Thạch Hạo cũng khẽ nói, nhìn chằm chằm vào chiếc đĩa tàn kia, mặc kệ cho Tiểu Tháp chủ động thức tỉnh tiến hành đối kháng, thứ kia tuyệt đối nghịch thiên.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Tháp có biểu hiện như vậy, hiển hiên đã gặp phải đối thủ.

"Hả, xem ra ngươi cũng là ngươi có vận may lớn đấy chứ, số mệnh kinh thiên, ngay cả thứ này mà cũng có thể đạt được." Chàng trai thần bí nhìn nó cũng không vội ra tay.

"Ngươi muốn nói gì ư?" Thạch Hạo hỏi.

"Ta đang nghĩ, nếu cốt tháp đó của ngươi rơi vào trong tay ta thì ta có thể vang dội cổ kim hay không, sớm muộm gì cũng có ngay ta vô địch khắp nơi." Chàng trai thần bí nói.

Thiên địa huyền hoàng, Vũ trụ hồng hoang, Thế gian vô cực, Đại đạo vô biên.

Từ xưa tới nay chưa một ai dám nói mình vô địch thiên hạ, có thể mỗi vực đều có một nhân vật chính có thể đoạt tạo hóa thiên địa, thế nhưng khi các vực xung đột với nhau, vậy thì khó mà nói được ai sẽ là đệ nhất.

Mỗi một đại vực đều vô biên vô hạn, anh kiệt xuất hiện lớp lớp, các vực xung đột, chuyện này không thể tưởng tượng được!

"Ta cũng cảm thấy chiếc đĩa của ngươi cũng không tồi, hay là cho ta mượn đi!" Thạch Hạo đáp lại.

"Vậy thì phải xem ai có thể thắng vậy." Lửa thần nhảy múa, ánh lửa bao phủ cả trời cao, trong lòng bàn tay của chàng trai thần bí đó không ngừng chảy máu, chiếc đĩa thần càng thêm trong suốt hơn.

Bên trên không ngừng có những ký hiệu sáng lên, so với lúc đánh với Vực Sứ thì hoa văn lấp lánh thêm vài đường, chuyện này nếu cho mọi người

nhìn thấy thì nhất định sẽ kinh hãi.

Chiếc đĩa này rất cổ và nhiền lốm đốm, phù văn lít nhít, một vài chỗ bên trên sáng lên, trở nên càng thần bí khó lường hơn, khí tức khủng bố dâng trào dường như muốn vạn linh phải rơi vào trong luân hồi.

"Vậy này là di vật ở thời đại nào?" Thạch Hạo kinh ngạc trong lòng, nếu không có Tiểu Tháp thì hôm nay nó chắc chắn lành ít dữ nhiều!

Nếu đơn độc đại chiến, nó không sợ người bên ngoài nhưng pháp khí vực này vừa xuất hiện, đừng nói là nó, ngay cả đại năng thượng cổ nhìn thấy cũng phải đỏ mắt, nếu giao chiến thì cũng phải tránh lui.

Một màng ánh sáng dìu dịu xuất hiện bao phủ lấy thân thể nó, Tiểu Tháp trên sợi tóc của nó đong đưa và lóe sáng, từng ký hiệu cứ như là sao sáng tô điểm ở bên trên.

Lần va chạm này, không chút tiếng động, nhưng bên ngoài rất nhiều người mềm nhũn ra, không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy nơi đó hỗn độn mãnh liệt dày đặc cứ như là sóng biển.

"Không xong, thiếu niên trong lửa thần đã bắt được Thạch Hạo, gã có pháp khí trong tay, ở đây vô địch." Có người thán phục, suy đoán như vậy.

"Đáng tiếc, Thạch Hạo kinh diễm cỡ nào chứ, có thể đối đầu với Trùng Đồng giả và giành chiến thắng, nhưng chết ở nơi này thì thật là đáng tiếc." Mấy người cảm thấy tiếc nuối.

Song Thạch kinh tài tuyệt diễm, thiên phú của bọn họ trên thế gian khó tìm.

Hiện lại Thạch Hạo nếu không địch lại, không phải mọi người cho rằng thiên phú của nó không bằng người mà điều nó thiếu chính là pháp khí nghịch thiên, nhưng nó biết tìm đâu ra bảo cụ Hỗn Độn chứ?

Vật này không cần nói là thiếu niên một giới như nó, cho dù là Thần ma

thượng cổ đến cũng muốn đỏ mắt, đố kỵ, ở nhân giới khó có thể tìm được.

Đặc biệt là các thế lực lớn của vực ngoại như Tây Phương giáo, Tiệt Thiên giáo... đều cảm thấy tiếc nuối, Thạch Hạo nguy rồi, trong mắt những người ngoại vực, hc đại biểu cho sự hoang vu và lạc hậu, là một vùng đất nghèo nàn, không thể có được bảo cụ nghịch thiên như đĩa thần đó được.

Trên thực tế, hỗn độn bốc lên, hai thiếu niên không ngừng chiến đấu ở bên trong!

Chàng trai trong lửa thần khống chế đĩa thần, một góc pháp khí này tỏa ra hào quang óng ánh giống như muốn diệt thế, chiếu sáng ra từng luồng kiếm khí hỗn độn.

Cảnh tượng này, ngoại giới không tài nào thấy được, nếu như bị người khác biết được nhất định kinh hãi tới choáng váng.

Ở đây, kiếm khí hỗn độn không ngừng chém xuống, đừng nói là pháp khí Tôn giả, cho dù là bảo cụ có lợi hại hơn cũng trở thành bột mịn.

Thiên địa trong hỗn độn đó đều hỗn loạn, vô cùng mờ mịt, toàn bộ không thể nào nhận ra được.

Nhưng mà, Thạch Hạo vẫn chưa chết, Tiểu Tháp buông xuống hàng vạn sợi chặn lại toàn bộ kiếm khí kia, khó mà lại gần được thân thể Thạch Hạo, nó càng ngày càng cổ điển và thần bí khó lường.

"Tại sao lại như thế?" Con ngươi của chàng trai thần bí nhanh chóng co rút, cảm giác tình thế rất nghiêm trọng, chí bảo vô thượng trong tay y lại gặp phải đối thủ, không nắm chắc có thể thắng được.

"Xoẹt!"

Ánh sáng sáu màu bay lượn, không ngừng buông xuống hóa nơi chỗ Thạch Hạo đứng thành sau tiểu thế giới, sau đó bắt đầu xoay chuyển và nghiền ép.

Nếu như Tôn gải bị vây lại như thế thì trong chốc lát sẽ trở thành mưa máu, cơ bản không thể chịu nổi, đây là một loại sức mạnh luân hồi, vô cùng cao thâm.

Nhưng mà, Tiểu Tháp vẫn hóa giải, phun ra ánh sáng cứ như là một cái cối xay, ma sát khiến cho sáu tiểu thế giới phai mờ rồi từ từ biến mất không còn tăm hơi đâu nữa.

"Thật là lợi hại!" Chàng trai thần bí tự nói, ánh sáng trong con ngươi càng thêm kinh người hơn, cứ như ánh đao bắn ra vậy.

Thạch Hạo yên lòng, Tiểu Tháp cao một tấc không hề kém thứ kia, tuyệt đối có thể chống lại sự công kích của đối phương, hiện tại không còn vấn đề gì để lo lắng nữa.

"Tiểu Tháp, đừng có phòng thủ nữa, mày cũng nên xuất kích đi, ăn luôn cái đĩa thần kia, à không, thu lại cho tao đi." Thạch Hạo xúi cốt tháp ra tay.

Càng hiếm thấy hơn, Tiểu Tháp lại đáp lại nó, âm thanh rất bình tĩnh thế nhưng lại có một chút nặng nề, nói: "Vật này rất mạnh, ta biết nó, nếu như nuốt lấy một góc đó thì năm góc còn lại sẽ xuất thế, đến lúc đó sẽ không chết không thôi với ta."

"Cái gì, đây rốt cuộc là thứ gì?" Thạch Hạo giật mình, khiến cho Tiểu Tháp kiêng kỵ thì có thể thấy được nó khủng bố đến cỡ nào.

"Ngươi tốt nhất đừng có hiểu, không có chỗ tốt gì với ngươi cả." Tiểu Tháp trả lời, sau đó không lên tiếng nữa.

"Xoẹt!"

Góc đĩa đia lần nữa phát sáng, sau khi hấp thu toàn bộ tế phẩm thì hoa văn hiện lên như mạng nhện, gần như thức tỉnh toàn bộ, những gợn sóng khuếch tán ra khiến cho khu vực này không được ổn định, bất cứ lúc nào cũng sụp ra được.

"Không được làm bậy, nếu để cho nó phục sinh thì chính là một hồi tai nạn đấy." Tiểu Tháp khẽ nói, khá là căng thẳng rồi nó chấn động bắn ra một mảnh phù văn khác, ổn định lại hư không khiến cho nơi này khôi phục lại yên tĩnh, không còn gợn sóng nào nữa.

Chàng trai thần bí giật mình, gã phát hiện chiếc đĩa trong tay nãy giờ bạo động từ từ trở lại yên tĩnh, không còn rút lấy tế phẩm nữa, chỉ có một lớp hào quang mông lung xoay chuyển bảo vệ cơ thể y.

"Tòa tháp này có lai lịch kinh người, không thể dụng vào được." Góc đĩa thần cũng truyền âm báo cho chàng trai thần bí này, việc này khiến y chấn động.

"Lợi hại!" Chàng trai thần bí bình tĩnh lại rồi lên tiếng với Thạch Hạo, sau đó lại la lớn: "Ta không dùng đĩa thần nữa và sẽ đánh với ngươi một trận."

Câu này truyền ra khỏi sương mù hỗn độn khiến cho mọi người chấn động, kinh ngạc với kết quả này, lẽ nào Thạch Hạo không có bị giết chết?

Mọi người lộ thần sắc khác thường, chàng trai trong lửa thần không muốn dùng pháp khí Hỗn Độn, muốn tay không đại chiến với Thạch Hạo, đây là muốn nó tâm phục chịu phục ư?

Rất nhiều người nghi hoặc, tên này quá tự phụ, muốn thu Thạch Hạo làm thủ hả, đây cần nghịch thiên tới chừng nào, thế gian có mấy ai dám?

"Vậy thì chiến một trận xem sao/" Thạch Hạo lên tiếng, nó bị thương rất nặng, sắc mặt tái nhợt thế nhưng đối phương cũng chẳng gì hơn nó, sau khi chiến một trận với Vực Sứ, bị xích thần trật tự xuyên thủng, nhìn tuy không có việc gì thế nhưng lại tổn thương nghiêm trọng tới căn nguyên.

"Luân Hồi trảm!" Chàng trai thần bí nói, y vận dụng bảo thuật tới cực điểm, diễn biến Đạo của chính mình, khủng bố vô biên, đây chính là hỗn hợp vài loại bảo thuật, không thể nào biết được lai lịch ra sao.

Nhưng có thể khẳng định rằng, trong đó ắt có pháp môn vô thượng của nhiều loại hung thú thái cổ được hòa trộn lại với nhau, cảnh tượng rất khủng bố.

"Nguyên thủy chân quyền!" Thạch Hạo cũng hét lớn, nó đi theo con đường hoàn toàn ngược lại, chỉ dùng cốt văn nguyên thủy nhất, suy diễn tới cực điểm, hóa thứ tầm thường thành thần kỳ.

Đòn đánh này, kinh thiên động địa, sương mù hỗn độn bị xuyên thủng rồi tản đi.

Hai người lộ ra chân thân, nhanh chóng đối kích, vọt tới, có máu tươi xuất hiện.

Chiêu vừa kết thúc, cũng không có tấn công nữa mà chuyển sang dùng tay, Thạch Hạo đánh ra một trảo Côn Bằng, lần nữa ướp lấy chùm Thần đạo mà chàng trai thần bí kia cũng như thế.

Có Tôn giả vọt tới, cũng muốn chiếm lấy một ít chén canh ngon này, nhưng trong nháy mắt liền bị đánh bay, chàng trai thần bí hừ lạnh, bễ nghễ tứ phương.

Vào lúc này, Nguyệt Thiền tiên tử, Ma nữ lần nữa xuất thủ, ai cũng có thu hoạch của mình.

"Chuyện này..." Mọi người kinh hãi, đây chính là dấu ấn mà các Thần đã lưu lại, thần bí khó dò, đạt được một chùm sáng là đủ thế nhưng bọn họ lại thu hoạch lớn như thế.

Thạch Hạo không muốn ở lại nên xoay người rời đi, nhờ vào lần thu hoạch vô cùng phong phú này có thể sẽ dẫn dắt nó tới thứ lớn lao hơn, nó điều động da Hư Không thú xoay người nhằm về phương xa.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 393: Thần Phạt

Loại khí tức này quá mạnh mẽ, hàng loạt tu sĩ bị chấn cho ngã nhào, cứ như là một đám kiến trong biển rộng bị sóng lớn xô đẩy, cực kỳ nhỏ bé.

Đây là nỗi sợ hãi thật sự, lúc này có một vài tu sĩ mạnh mẽ phát hiện giờ mình chẳng là cái thá gì cả.

Ở trên bầu trời mênh mông kia, một luồng ý chí mạnh mẽ thức tỉnh, phát ra tiếng nổ vang rền, loại sức mạnh tinh thần kia quét ngang tất cả.

Duy điều đáng mừng nhất là, luồng sức mạnh này không có đại khai sát giới mà chỉ có lật tung tất cả mọi người!

"Đây là thứ gì?" Ngay cả Tôn giả cũng sợ hãi, thứ này mạnh mẽ đến cỡ nào, khẳng định đã đột phá hạn chế nơi đây, vượt qua khỏi sự giam cầm của pháp tắc.

"Vực Chủ, nhất định Vực Chủ đã thức tỉnh rồi!" Có người nhanh trí đoán được bản chất của sự việc, Vực Sứ bị giết tự nhiên sẽ kinh động tới những tồn tại cao hơn.

Ý chí của Hư Thần giới cũng có phân chia cao thấp, trên Vực Sứ còn có Vực Chủ, là người thống trị chân chính khu vực này, không gì là làm không được, nơi này nó giống như là Thần Linh vậy.

Bầu trời mờ mịt, một luồng pháp tắc trật tự xẹt qua hư không, từ trên trời hạ xuống, loại ánh sáng này cực kỳ chói mắt, nó hóa thành một dải lụa chém về một phía nào đó.

"Ồ!"

Mọi người không biết là nên khiếp sợ hay là vui mừng nữa, luồng pháp tắc này quá mạnh mẽ thế nhưng không có đánh lên trên người bọn họ, mà đâm thẳng tới phương hướng của chàng trai thần bí đã rời đi kia.

"Người này tuy mạnh mẽ thế nhưng quá nửa đã gặp nguy rồi, trong vùng thế giới này, Vực Chủ giống như là ý chí các Thần tái hiện vậy, nó có mặt ở khắp nơi, không gì làm không được, cơ bản không có đường để chạy trốn."

Dải lụa kia phát sáng cứ như là một luồng tiên kiếm chém mạnh xuống, leng keng điếc tai, mọi người sợ hãi, không cần tự mình cảm nhận, dù chỉ là cảm ứng được sức chấn động kia thôi cũng đã sợ hãi rồi.

Các Tôn giả đều kinh hãi, loại sức mạnh này không cần nói là ở Hư Thần giới đã hạn chế tu vi của bọn họ, cho dù là bên ngoài thì cũng không tài nào chịu nổi, không hổ là thần phạt.

Ý chí của các Thần hạ xuống để trừng phạt người dám cam đảm làm loạn ở nơi này, đó chính là - Thần phạt.

Kiếp nạn này vừa hiện, trong tình huống bình thường mà nói thì rất khó sống sót, thậm chí có thể nói là chắc chắn phải chết.

"Keeng!"

Sau một khắc, cảnh tượng máu phun năm bước cũng không có hiện ra, một góc đĩa thần hiện lên ngăn lại đòn đánh này, lần này nó không có phù văn óng ánh, bản thân bình thường không chút gợn sóng nhưng cũng đã chặn lại được dải lụa này.

Mọi người thở dài, cũng chỉ có pháp khí Hỗn Độn bậc này mới có thể chặn lại thần phạt nếu không thì tất cả đều phải bị diệt.

Trên bầu trời, luồng ý chí này hiển nhiên chịu phải chấn động, lần nữa thức tỉnh, khí thức mạnh mẽ còn hơn lúc trước cứ như là một bếp lửa đang thiêu đốt phía trên tầng mây.

Trong hào quang chói mắt ấy, vài sợi xiềng xích buông xuống, ầm ầm vang vọng, tựa như sợi xích được đúc từ thần kim vậy, muốn khóa chặt lấy phạm nhân, bắt để quy án.

"Xiềng xích Thần, thứ này sẽ xuất hiện ư!" Có người thán phục.

Càng có nhiều người trợn tròn mắt hơn nữa, ở thời thượng cổ có truyền thuyết nói rằng, Chí Cường giả trong sinh linh làm loạn ở Hư Thần giới bị xiềng xích như thế bắt nhốt.

"Tục truyền, tội ác tầy trời sẽ bị đưa vào trong lao ngục của Hư Thần giới, phải chiến đấu với vô số sinh linh khủng bố, chịu đủ sự đau khổ thì mới kết thúc."

"Ồ, lại chặn được nữa rồi."

Một góc đĩa thần kia lại phát sáng, khí hỗn độn tiêu tán, bên trên lấp lóe ký hiệu thần bí, cuối cùng tạo thành một chữ: Xá!

Đây là đang nói chuyện với Vực Chủ ư? Mọi người ngây ra, món pháp khí này quả nhiên nghịch thiên, vậy mà có thể đối thoại với ý chí của các Thần lưu lại, ngang ngược tới cực điểm.

"Việc này sẽ khiến cho Vực Chủ ân xá cho chàng trai trong ngọn lửa ư?" Có người suy đoán.

"Vực Chủ vô tình và lạnh lùng, nói nó là một luồng ý chí không bằng nói là một loại quy tắc thì hơn, chỉ có thể máy móc chấp hành ước định năm đó, quá nửa sẽ không thỏa hiệp đâu."

Quả nhiên, mấy sợi xiềng xích buông xuống, vẫn nhắm thẳng về phía chàng trai thần bí, thế phải bắt cho bằng được.

"Haizz, không xong, ta bị trục xuất rồi!" Những sinh linh vừa nãy vẫn còn đang bàn luận, cho rằng sẽ không đếm xỉa gì đến bọn họ cả, nhưng giờ tất cả đều kêu lên sợ hãi, từng luồng khí đen bốc lên từ trên đầu bọn họ,

những người này bị trục xuất, mạnh mẽ đánh ra khỏi Hư Thần giới.

Kỳ hạn của bọn họ từ mấy tháng tới mấy năm không cho phép bước chân vào Hư Thần giới, khi nào hết kỳ hạn thời mới được vào lại.

"Đi!" Những người khác cũng không dám nói bậy nữa, tất cả đều nhanh chóng rút lui.

Trên thực thế, có vài người rút lui rất nhanh, cơ bản không có nán lại, đó chính là Thạch Hạo, Ma nữ, Nguyệt Thiền tiên tử, chỉ không may chính là chàng trai thần bí kia bị chặn lại, bọn họ tuy rằng đã cướp được dấu ấn Thần thế nhưng cũng vì vậy mà nhận định là "hung thủ".

"Ầm!"

Rốt cuộc, gợn sóng từ trên trời cao bùng phát, mấy sợi xiềng xích từ trên đám mây buông xuống trói chặt lấy chàng trai thần bí thế nhưng lại gặp phải phản kích của góc đĩa thần kia, bùng phát ánh sáng ngập trời.

Đây quả nhiên là vật thần thánh nghịch thiên, một giới này không thể nào áp chế được nó, như trước vẫn có thể tỏa ra thần uy của mình.

Ánh sáng hỗn độn buông xuống, sợi xiềng xích kia bị chấn cho bay ra ngoài, điều này khiến cho người khác chấn động, ý chí đang trên trời cao kia hiển nhiên tức giận, thậm chí liên tục bị ngăn cản thì nó bắt đầu trút giận, một chùm ánh sáng chứ như là biển lớn hạ xuống hóa thành một bàn tay cực lớn chộp về phía chàng trai thần bí.

"Đi thôi, không đối kháng với Vực Chủ nữa, nếu không sẽ bị trục xuất khỏi khu vực này, ở những nơi khác ta cũng không thể tiến vào Hư Thần giới được nữa." Chàng trai thần bí lộ vẻ lo lắng.

Y đâm thủng lồng ngực để hiến tế, máu tươi không ngừng chảy xuống để cho pháp khí Hỗn Độn mang y rời đi.

"Xoẹt!"

Một vệt sáng từ chiếc đĩa Hỗn Độn bay ra, xuyên thủng trời cao, mở ra một con đường rồi y xoay người bước vào, bóc pháp khí này chấn động nhẹ rồi đi theo sau, sau đó bịt kín lại miệng lối vào.

Bọn họ cứ thế biến mất chỉ lưu lại những gợn sóng nhỏ, mọi người nhìn thấy chấn động không nên lời.

Đây là thần tích mà, tất cả mọi người đều kinh ngạc thốt lên.

Thạch Hạo đã nhanh chóng rời đi, hiện tại không một ai có thể so sánh tốc độ với nó, một đường xuyên hành ngang qua nhiều khu vực, nó muốn chạy về trong khu phế tích kia bởi vì từ nơi nào tiến vào thì phải tới nơi đó để rời đi khỏi Hư Thần giới.

Nhưng mà, đột nhiên nó cảm thấy có chuyện không ổn, giữa trời ý chí to lớn như biển gầm kia đang xoắn tới muốn tiến hành trấn phong nó.

Thần phạt nhắm về phía nó, phải giải quyết cho bằng được.

"Mắc mớ gì tới ta chứ, ta chỉ là tiện tay lấy một vài dấu ấn thôi mà." Nó nói thầm, nhanh chóng trốn đi, đồng thời truyền âm để Tiểu Tháp ra tay.

Bởi vì, lúc nãy khi rời đi thì nó nhìn thấy được tao ngộ của chàng trai thần bí kia, gã nhờ góc đĩa thần kia mới có thể tránh được một kiếp.

"Uhm, để ta ra tay nhưng phải dùng thiên tài địa bảo trao đổi." Tiểu Tháp truyền âm, rất là bình tĩnh.

"Chuyện này...." Thạch Hạo đau đầu và cũng rất đau lòng, mỗi lần vận dụng Tiểu THáp thì nhất định phải trả cái giá khổng lồ, dùng vật liệu thần thánh để trao đổi.

Năm đó, từ đất Hỗn Độn cho tới thịt Thiên Thần, cái nào chẳng phải là thiên địa kỳ trân, khẩu vị của tên quỷ này cũng quá lớn đi mà.

"Được, vậy động thủ đi." Thạch Hạo nói.

"Ngươi cần phải nộp thần trân trước mới được, những cơ hội xuất thủ trước kia đều bị ngươi phung phí dùng cả rồi." Tiểu Tháp đáp.

"Cái gì?!" Thạch Hạo trừng mắt rồi lập tức cuống lên, nó chỉ dùng một lần ở Hoàng Đô Thạch Quốc, lúc đó còn thêm nửa lần nữa.

Cái gọi là nửa lần, chỉ là nuốt thiên tài địa bảo không đủ để ra tay một lần, nhưng cũng có thêm nửa lần cơ hội.

"Rõ ràng còn thiếu một nửa, sao ngươi lại nói không còn?" Thạch Hạo hỏi.

"Lúc nãy, ta giao thủ với đĩa thần Hỗn Độn kia và bảo vệ lấy cơ thể ngươi, tự nhiên đã dùng cơ hội đó rồi." Tiểu Tháp đáp.

"Thế mà cũng tính ư?" Thạch Hạo ngây người, nó rõ ràng không có yêu cầu Thạch Hạo bảo vệ mình, tự mình thức tỉnh và cũng tự mình ra tay đó chứ.

"Đương nhiên phải tính rồi, cái đĩa thần Hỗn Độn kia có lai lịch vô cùng lớn, ta chống lại nó, nghiêm chỉnh mà nói đáng lẽ ngươi cần phải cống hiến rất nhiều thiên tài địa bảo mới được đó, cái gọi là nửa lần kia cơ bản không đáng nhắc tới." Tiểu Tháp nói.

"Sao ngươi không đi cướp luôn đi, không phải chỉ là ói ra chút sương mù thôi sao, phát ra một vài luồng ánh sáng thôi à, ngay cả chưa va chạm với chiếc đĩa đó mà đòi nuốt luôn nửa lần cơ hội của ta ư, còn nói thiếu nữa hả?" Thạch Hạo căm phẫn.

"Nói chính xác thì ngươi phải đưa mấy chục tới cả trăm thiên tài địa bảo thì mới có thể nhờ ta quyết đấu với nó một lần, hơn nữa báu vật chân chính của thế gian này cũng không phải là thật giả lẫn lộn, ngươi đã chiếm được lợi ích rất lớn rồi." Tiểu Tháp hùng hồn nói.

"Quyết đấu với cái đĩa kia mà phải tốn cả trăm lần cơ hội?" Thạch Hạo ngây ra, trợn tròn hai mắt, tên Tiểu Tháp này lòng dạ hiểm ác quá mà.

"Thôi, lần trước xem như chịu lỗ vậy, nhưng muốn ta ra tay ở lần này thì cần phải hiếm chút thần trân có phẩm chất tốt tốt đi." Tiểu Tháo nói.

"Cái tên bụng rỗng này!" Thạch Hạo tức giận nói.

Muốn vận dụng tên quỷ này một lần, thật sự bỏ ra cái giả thật khổng lồ.

Nghĩ tới chàng trai thần bí kia, chỉ cần dâng lên chút sinh linh làm tế phẩm thì có thể sử dụng góc pháp khí Hỗn Độn kia, Thạch Hạo ước ao mà không được.

"Ngươi xem lại cái đĩa thần kia đi, rồi lại nhìn ngươi thử, cùng là bảo cụ nhưng sao lại chênh lệch về tính nết lớn quá thế hả?"

Tiểu Tháp nghiêm túc nói: "Thế giới này cân bằng, đạt được bao nhiêu thì cần phải trả lại bấy nhiêu, góc đĩa thần kia sỡ dĩ ra tay chỉ có hai khả năng, một thiếu niên kia từng trợ giúp nó thoát vậy, hai là thiếu niên kia sau này phải trả cái giá nào đó."

"Ta cũng từng giúp ngươi thoát khốn nhiều lần, vậy sao ngươi không báo đáp ta?" Thạch Hạo hỏi, nhưng cũng có chút chột dạ.

Tiểu Tháp bình tĩnh, nói: "Nếu như ngươi dám dùng tương lai để đánh cược thì ta có thể cân nhắc mà ta tay."

Không biết thế nào nhưng khi Thạch Hạo nghe thấy thế thì rùng mình một cái, nhiều lần Lục hợp bát hoang đều tịch diệt, hết ngôi sao này tới ngôi sao khác cô quạnh, toàn bộ bầu trời đều hóa thành tử địa.

Nó lập tức lắc đầu, mỗi khi nghe Tiểu Tháp nói năng nghiêm túc và trao giá gì đó thì nó lại cảm thấy một gánh nặng khiến mình không kịp thở.

Những chuyện này đều xảy ra trong chớp mắt, ý chí từ trên trời giáng lâm xuống, Vực Chủ vương bàn lay lớn ra chụp về phía Thạch Hạo.

"Liễu Thần, đây không phải là tôi luyện nữa, con sắp chết rồi!" Thạch

Hạo kêu to, đúng lúc này nó cảm giác được một gợn sóng vô cùng khủng bố ấp tới, nếu cứ tiếp tục như vậy thì nó không bị giết chết thì cũng bị bắt giữ.

Không chút tiếng động, hư không phát động, mấy cành liễu óng ánh xuyên tới bao phủ lấy sương mù hỗn độn chặn lại ý chí trên trời cao kia.

Sau đó nơi đây bạo động, những người khác do đứng ở đứng xa nên không thể nhìn thấy rõ được, không người nào dám chạy theo con đường mà nó đã chạy, tránh né còn không kịp huống chi là chạy theo cho nên nhìn không rõ được.

Mấy cành liễu này xanh mơn mởn, đâm thủng bầu trời, nhẹ nhàng lay động rồi va chạm với chùm sáng lớn kia, phát ra ánh sáng chói mắt.

"Ầm!"

Nơi này hoàn toàn diệt vong, mấy cành liễu tuôn ra những ký hiệu lấp lánh hóa thành một luồng sáng xanh lục xông thẳng lên mấy xanh đi vào nơi sâu trong bầu trời, cứ như là hóa thành một luồng pháp chỉ vậy.

Thạch Hạo chấn động, nhìn mà trợn mắt ngoác miệng.

Mọi người không thì thấy được đã xảy ra chuyện gì nên ai cũng muốn thoát đi ngay lập tức.

Sau đó không lâu, thiên địa trở nên yên tĩnh trở lại, không còn gợn sóng, không gặp xích thần trật tự, nơi đây anh lành và an bình, điều này khiến mọi người kinh ngạc, đã xảy ra chuyện gì? Sao đột nhiên lại yên tĩnh thế.

"Đi thôi!"

Không người nào muốn dừng lại, toàn bộ nhanh chóng trời đi.

Hôm nay đã xảy ra một loạt sự kiện, mọi người cảm thấy cảm xúc dâng trào, cần phải trở lại thế giới hiện thực để tiếp thu cho rõ ràng.

Sau nửa canh giờ, Hư Thần giới trở nên yên tĩnh cực kỳ, thế nhưng

ngoại giới lại sôi trào, tất cả mọi người đều đang bàn luận chuyện đã phát sinh, thậm chí còn mở ra một trận đại chiến.

Chiến tường chính là ở hồ Ma Linh, chiến cuộc ở Hư Thần giới vừa mới kết thúc thì nơi đây lại xảy ra chiến đấu, một vài cường giả bí mật tới cửa đánh sập một ít cấm địa ỏổ xưa.

"Cái gì, Chí Cường giả hội tụ, cướp đoạt thi thể của Trùng Đồng giả?"

Chuyện ở Hư Thần giới quá kinh người, sinh linh toàn bộ Hoang Vực đều đang bàn luận không thể nào bình tĩnh được, nhưng trong lúc náo động thì lại xảy ra chuyện lớn như thế này.

"Ầm!"

Trận chiến này tạo nên chấn động không nhỏ, rất nhiều người chạy tới, đặc biệt là Chí Cường giả trên Thái Cổ Thần Sơn không ai là không xuất hiện, thân thể của Thạch Nghị tuyệt đối là bảo thể vô thượng.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, thân thể của hắn có thể còn mạnh hơn một vài loại đại thần thông tuyệt thế nào đó!

Sau khi thực lực đạt tới Tôn giả thì có tỷ lệ thành công nhất định để tiến hành thay đổi máu thịt, thậm chí là đổi thân thể, một bảo thể như thế, Trùng Đồng lại thêm Chí Tôn quả thật giá trị vô lượng.

Đối với rất nhiều người, nếu đạt được bộ bảo thể này thì liền mang ý nghĩa là có khả năng vô địch thiên hạ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 394: Cô Gái Bí Ẩn

Trong hồ Ma Linh, tiếng kêu giết rầm trời, hết con nhện này tới con nhện lớn như ngọn núi nhỏ giết đến đỏ cả mắt, hiện tại đại địch xâm lấn, ngàn cân treo sợi tóc, không một ai từng nghĩ, một cấm địa được truyền thừa từ thái cổ mà lại gặp phải một trường hạo kiếp như hôm nay, chỉ vì một bộ thân thể mạnh mẽ mà ngay cả Tôn giả cũng thèm thuồng.

"Giết vào trong, tạo hóa của ngươi và ta đang ở trước mắt, Trùng Đồng giả cộng thêm Chí Tôn cốt, nếu ở trong tay thì ai có thể địch?!"

Tiếng hét này chấn động cả cấm địa, đó chính là tiếng rít gào của Tôn giả, âm thanh như sấm sét khiến linh hồn người người run rẩy.

Trải qua một trận chiến ở Hư Thần giới, mọi người hiểu được Thạch Nghị kinh tài tuyệt diễm như thế nào, hai loại thiên phú cùng nằm trên một người, vang dội cả cổ kim. Nếu không phải tại Thạch Hạo quá mức yêu nghiệt thì tương lai sau này mấy ai có thể ngăn được hắn?

Trên thực tế, trận chiến này sớm đã bùng phát rồi, đại chiến song Thạch ở Hư Thần giới vừa hạ màn thì đã có người âm thầm tiến tới hòng đoạt lấy thân thể này, chỉ có điều lại bị ngăn chặn. Nơi này dù sao cũng là tổ địa của Ma Chu nhất mạch, có hàng loạt cấm chế làm cho cường giả bị xâm lấn bị hao tổn nghiêm trọng.

"Ầm!"

Trời long đất lở, các loại pháp khí bay lượn tỏa ra gợn sóng mạnh mẽ, rất nhiều di tích Thần Điện nổ tung.

Sơm môn sớm đã bị hủy diệt, một ít tôn giả giết vào trong, đại khai sát giới, rất nhiều nhện lớn mình đầy máu tươi, đâu đâu cũng có thi thể.

Nhưng mà, gốc gác của bộ tộc Ma Chu vô cùng mạnh mẽ, tổ trận thức tỉnh xây dựng nên đại trận vô cùng phức tạp, chém ra ánh sáng trùng thiên quét ngang đại địch ngoại giới.

"Đáng ghét!"

Chủ hồ Ma Linh là một lão già, ông ta đã đắc đạo nhiều năm, đạo hạnh cao thâm, tự tay truyền cho Thạch Nghị rất nhiều đại pháp, trong lòng có chút "ý nghĩ", nhưng không ngờ hôm nay lại thành ra như vầy.

Ông ta chưa bao giờ nghĩ tới Thạch Nghị lại thất bại, còn bị Thạch Hạo giết chết nữa.

Đoạt được thi thể của Trùng Đồng giả tự nhiên là một cơ hội lớn, nếu như có thể phù hợp với tinh thần của mình thì ngày sau dùng thân thể này để tu hành thì có thể vô địch thiên hạ. Đương nhiên cũng kèm theo hung hiểm vô cùng lớn, hơi một chút là hình thần đều diệt, dù sao đổi thân thể cũng quá mạo hiểm, không có bao nhiêu người dám làm như thế.

Chủ hồ Ma Linh hy vọng có thể bồi dưỡng Thạch Nghị, không phải vạn bất đắc dĩ thì ông ta sẽ không đoạt lấy bảo thể vô thượng này, đáng tiếc, hôm nay Thạch Nghị lại chết trận nên không còn lựa chọn nào khác, bộ thân thể này nếu đưa ra bên ngoài thì chính là ao ước của mọi Tôn giả.

"Đám Tôn giả này hoặc là sinh mệnh không nhiều hoặc là bản thân có mầm bệnh, con đường phía trước đã đứt đoạn cho nên mới tới đây tranh đoạt, chủ yếu nhất chính là, khi ở Hư Thần giới xem chiến đã kích thích bọn họ, Trùng Đồng thêm Chí Tôn cốt vậy mà có thể mạnh mẽ như thế." Một con nhện lớn đứng ở bên nói.

Chuyện này là một trường hạo kiếp đối với hồ Ma Linh, nếu không có đại trận thủ hộ mở ra khiến nơi đây trở nên mờ mịt, bảo khí lượn lờ, phù văn dày đặc thì đã bị tiêu diệt từ lâu rồi.

Dù vậy, cũng có Tôn giả giết vào và hủy diệt hết tòa đại trận này tới tòa

đại trận khác.

"Giết!"

Máu tươi ròng ròng, bóng người bay toạn, bảo thuật kinh thiên.

"Ầm!"

Trên bầu trời, một cái mạng nhện óng ánh xuất hiện, tô điểm thêm đó là nhật nguyệt tinh thần, ầm ầm vang vọng, bao phủ lấy một Tôn giả xâm lấn sau đó bắt đầu luyện hóa.

"Không xong, tàn trận mà một vị Thiên Thần nào đó lưu lại đã thức tỉnh, bắt đầu luyện hóa chúng ta!" Có người kêu to, tuy rằng đã tấn công vào rồi thế nhưng bước nào bước nấy cũng đều có nguy cơ cả, nơi đây dù sao cũng là tổ địa của bộ tộc Ma Chu, trận pháp trùm trận pháp, phù văn đan phù văn, hậu chiêu quá nhiều.

Năm đó nơi đây đã xảy ra đại chiến thánh nhân còn có cả thần nhân, trong hạo kiếp như thế mà cũng không có hủy diệt tự nhiên là có chỗ hơn người.

Tuy rằng nhiều năm trôi qua không có tu sửa, một nơi nào đó của trận pháp bị tổn hại nhưng dù sao cũng không phải là những đại năng thượng cổ tới công phá, cho nên hồ Ma Linh vẫn chưa có bị diệt đi đạo thống.

"Nhện già, ngươi dám...A!"

Tôn giả trong mạng nhện kêu to, cả người phát sáng, toàn thân bốc lên ánh lửa, hắn bị chiếc mạng nhện Thiên Thần bao bọc cơ bản không thể chạy thoát, nhanh chóng bị luyện hóa.

"Chuyện này..." Mọi người hít vào hơi khí lạnh.

Quá khủng bố, có Tôn giả chuẩn bị bị giết.

"Phụp!"

Một ánh lửa dựng lên, nơi đó nổ tung hình thành một luồng chấn động ngập trời, một Tôn giả chân chính nổ tung hóa thành ánh lửa thần lực, không ngừng bốc chý.

Nhân vật cỡ này chết trận sẽ ảnh hưởng rất lớn, khiến rất nhiều người vô cùng kiêng kỵ, hồ Ma Linh quả nhiên không phải là nơi tốt lành gì, khó mà càn quét được.

"Giao thân thể ra đây!" Có người gần thét.

Tuy có tu sĩ mạnh mẽ chết đi thế nhưng mọi người vẫn không có lùi bước, có người càng thêm điên cuồng hơn, máy tươi thi thoảng bắn lên cao, hồ Ma Linh tổn thất nặng nề.

Tôn giả xâm lấn, cũng không phải chỉ một thế lực, nơi này nhất định máu chảy thành sông, mặc cho có cấm chế bảo vệ nhưng bộ tộc Ma Chu cũng tổn thất nặng nề, cứ theo cái đà này thì sẽ bị diệt tộc.

Tuy rằng người đến không phải là đại năng thượng cổ, thế nhưng hồ Ma Linh cũng chẳng có cao thủ cấp độ này tọa trấn nên xuất hiện xu hướng suy tàn.

"Rầm", "Rầm"...

Đầu rơi xuống đất, máu tươi văng cao, hồ Ma Linh bị dòng máu nhuộm đỏ, đệ tử tử thương nặng nề, không ngừng bị tru diệt.

Đương nhiên, người ngoài cũng tổn thất rất nặng.

Các trận pháp cấm kỵ xuất hiện, bên ngoài lại có Tôn giả chết đi, có thể nói trận chiến này chém giết rất kịch liệt, rất nhiều người như phát điên.

Giữa trời cao, mạng nhện dày đặc, tất cả đều do ký hiệu vô cùng mạnh mẽ tạo thành, cứ như là từng dải ngân hà treo giữa trời xanh tiêu diệt bốn phía.

Chiến đấu càng lúc càng kịch liệt hơn, máu tươi đầy trên đất, đâu đâu cũng có thi thể ngã xuống.

"Bùm!"

Một cổ điện lơ lững trên cao nổ tung, biểu thị có Tôn giả vô cùng mạnh mẽ xông vào trong trung tâm vùng cấm.

Mà ở trên cao nơi đó có một trung ương Thiên cung đặc biệt hùng vĩ, là nơi trọng yếu nhất của hồ Ma Linh, toàn bộ truyền thừa đều ở nơi đó mà thân thể của Thạch Nghị cũng ở nơi đây.

"Ồ, không xong, cô gái kia là ai?!" Có người kinh ngạc thốt lên.

Thế nhưng, cô gái này rất đặc biệt, súc địa thành thốn, vài cái chớp mắt đã né tránh những đòn thảo phạt đầy đáng sợ kia, không có bảo thuật nào có thể bắn trúng nàng.

Trong lòng mọi người căng thẳng, cô gái này tuyệt đối mạnh mẽ không phải là hạng nhân vật bình thường, nếu muốn có thu hoạch ở nơi này thì đây nhất định là một kình địch.

Nàng một thân áo xám, tay áo lớn phất phơ che khuất vóc người tuyệt đẹp, mang theo một luồng khí tức thần bí, nếu nhìn cẩn thận, y phục của nàng vô cùng cổ xưa, thuộc về phong cách của thượng cổ, thời đại này rất hiếm có người mặc.

Mái tóc dài che đi gương mặt trắng mịn, khó có thể thấy rõ được hình dạng thế nhưng gió nhẹ thổi bay lộ ra gần nửa dung nhan cũng đã khiến người khác trầm trồ rồi.

Đó là một tiên nhan như là mộng ảo, tuy không phải thấy hoàn toàn nhưng có thể đoán được nhất định xinh đẹp vô cùng, có lẽ chỉ có Nguyệt Thiền tiên tử, Ma nữ mới có thể sánh ngang.

Gió thổi bay những lọn tóc kia, có thê nhìn thấy được cặp mắt ấy mang

theo hơi nước vô cùng mông lung, tình cờ lưu chuyển ra một loại sức mạnh của năm tháng khiến người run sợ.

Nàng cất bước không tính là nhanh thế nhưng mỗi bước hạ xuống đều hơn trăm nghìn trượng, toàn bộ chiến trường tựa như thu nhỏ lại, khiến người khác chấn động.

"Đây chính là súc địa thành thốn, là đại thần thông thượng cổ!" Có người nhíu mày.

Một vài tôn gải nhìn ra được đây tuyệt đối không phải là thần thông tương tự, mà là đại thần thông súc địa thành thốn chân chính, xuất hiện ở trên thế gian.

Nên biết, loại bảo thuật này nếu vận chuyển tới cực hạn thì khó mà tưởng tượng được, được xưng là một trong những môn có tốc độ nhanh nhất thế gian, có thể đặt ngang hàng với Côn Bằng cực tốc.

"Ầm!"

Một đại ấn hạ xuống, lưu chuyển ánh sáng năm màu, chiếc bảo ấn này hóa thành một hòn núi thần thật to bao phủ lấy trời cao trấn áp về cô gái kia.

"Trấn Địa ấn!" Có người kinh ngạc thốt lên.

Đây chính là bảo cụ mạnh mẽ, trong bảo ấn vô cùng nổi tiếng, thời xưa có Phiên Thiên ấn, Trấn Địa ấn... tiếng tăm lừng lẫy.

Nhưng mà, đối mặt với đại ấn đang ép xuống, trong lòng bàn tay của cô gái xuất hiện một ký hiệu rồi nâng tòa núi cao hùng vĩ kia lên, sau đó đánh văng ra.

Ầm một tiếng, núi lớn năm màu bay lên, từng luồng ánh sáng chiếu xuống rọi sáng cả bầu trời, nó bị ném văng thật xa, rời khỏi cuộc chiến đấu.

"Tuy không phải là Trấn Địa ấn thượng cổ nhưng cũng là pháp khí hiếm

thấy, vậy mà lại bị quẳng đi, cô gái này thật lợi hại, có lai lịch ra sao đây?" Rất nhiều người nghi vấn, chuyện này khiến cho các Tôn giả chú ý.

"Là nàng!" Con ngươi của chủ nhân của hồ Ma Linh co rút lại, hắn đã nhận ra cô gái này, bởi vì từng được bẩm báo rất tỉ mỉ.

Khi Thạch Nghị thoát vây rời khỏi Thánh Viện thượng cổ, Kim Chu Tôn giả của hồ Ma Linh từng tận mắt thấy một cô gái thần bí đi ra cùng, cơ bản không thể nhìn thấu được.

Chỉ là sau đó cô gái này mất tích không biết đi về đâu, ngay cả Kim Chu cũng không thấy rõ nàng rời đi như thế nào, sau khi trở lại hồ Ma Linh thì vẽ lại hình dáng, báo cho tất cả mọi người tìm người này.

Hiện tại chủ nhân của hồ Ma Linh nhìn thấy tự nhiên rất giật mình, hắn tin rằng chính là người này, nhìn dáng vẻ thần thông kinh thế, khó có thể đoán được nông sâu.

"Ầm!"

Trận pháp Thần Linh hạ xuống, mặc dù không trọn vẹn thế nhưng cái mạng nhện kia vẫn rất mạnh mẽ, khiến người ta khó mà chống lại được, thế nhưng thân thể của cô gái này vô cùng dẻo dai, này ra vài động tác khó mà tin được chọc thẳng vào những khe hỡ của chiếc mạng nhện.

Những ký hiệu và hoa văn của trận pháp thượng cổ này vừa mới tới gần thì bị một tầng áh sáng nhu hòa bên ngoài thân thể cô gái đẩy ra, miễn cưỡng hóa giải đi.

Cô gái bước ra một bước, tiến về trước trung ương Thiên cung đang lơ lững kia, bước lên bậc thang ngọc, muốn tiến vào cổ điện.

Mọi người hít vào hơi lạnh, cô gái này quá lợi hại, cứ như là chỗ không người, Tôn giả các phương đến vây công tuy đánh vào hồ Ma Linh, phá hủy rất nhiều cung điện thế nhưng tới hiện tại vẫn chưa có một ai có thể leo lên trung ương Thiên cung.

Ma nàng vừa mới tới thì đã thực hiện được hành động này, thật sự là đáng sợ, đi ngang qua chiến trường, tách ra địa trận thượng cổ, nhanh chóng tới gần nơi cần tới.

"Xoẹt!"

Bảo quang bay lượn, pháp khí tứ phía, bầu trời sôi trào, không riêng là người của hồ Ma Linh mà còn có vài Tôn giả ra tay trấn áp cô gái này.

"Trời ạ, nàng không có thi triển chút phù văn nào, cứ thế đi vào trận, đi vào trong trung ương Thiên cung!"

Mọi người thán phục, nàng né tránh sự công phạt của mọi người, những thần quang và pháp khí kia đều đánh lên trên Thiên cung, sau khi đại trận hoạt động trở lại thì phản kích quần hùng.

"Ngăn lấy nàng!"

Nhện già của hồ Ma Linh rống lớn, rất nhiều người tiến lên, trong trung ương Thiên cung đại loạn.

Cổ trận thức tỉnh, còn có tổ khí nổ vang, chấn động thiên địa, nơi đây sắp trở thành kiếp thổ.

Nhưng mà, cô gái quá nhanh, nhìn như mềm mại thế nhưng một bước hạ xuống tựa như là cật đổi sao dời, núi sông biến ảo, nàng đi tới trước một cái bồ đoàn.

Nơi đó có một thiếu niên đang xếp bằng, da dẻ óng ánh, chính là Thạch Nghị, chỉ có điều không còn sóng tinh thần, con mắt nhắm nghiền không hề nhúc nhích.

Chủ nhân của hồ Ma Linh tự mình tới ngăn cản thế nhưng cô gái vung lên ống tay áo, hắn cứ như là cưỡi gió đạp mây bay ngược ra xa, kinh ngạc trợn mắt ngoác miệng.

Hiển nhiên tu vi đối phương cao hơn hắn xa, chính là không biết được đã đạt tới cảnh giới nào, đây là một cô gái bí ẩn không thể nhìn thấu sâu cạn được.

Tay áo lớn của nàng vung lên, Thạch Nghị biết mất trên chiếc bồ đoàn, sau đó nàng xoay người rời đi, một bước trăm nghìn trượng rời khỏi thiên cung, lại lần nữa cất bước thế nhưng đã hơn mấy dặm đi ngang qua chiến trường, bước thứ ba thì đã rời khỏi sơn môn.

Pháp khí của mọi người, còn có thần thông đồng thời hạ xuống, toàn bộ đều tập trung hướng thân thể của nàng, không muốn để nàng chạy thoát.

Cô gái này chẳng thèm chú ý, cứ việc cất bước, một thân áo xám vô cùng rộng lớn, khi nàng bước ra bước thứ tư thì đã biết mất trước mặt mọi người, toàn bộ bảo cụ đều đánh vào hư không.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 395: Vương Mười Bốn Tuổi

"Quá nhanh, khó mà tin nổi!" Đám người khiếp sợ, cô gái này có lai lịch ra sao mà có thể tự nhiên đi lại nơi chiến trường này, cứ thế mang Thạch Nghị rời đi.

Không riêng người của hồ Ma Linh ngây ra mà ngay cả những Tôn giả khác cũng chẳng mở miệng được.

Trận pháp thượng cổ của hồ Ma Linh chẳng có chút tác dụng nào, chưa từng ngăn cản được bước chân của cô gái này, nàng cứ như là vào chỗ không người, né tránh toàn bộ phù văn sát phạt.

Tôn giả bên ngoài không cam lòng, bọn họ một đường xông tới, mở ra đại chiến cuối cùng liều mạng giết vào trong, chỉ chút xíu nữa là đã thành công rồi, nhưng giờ lại bị người ta cướp đi bảo thể vô thượng kia.

"Mau đuổi theo!" Có người kêu to.

Quá bất công, mọi người chém giết tới nước này, máu nhuộm hồ Ma Linh, thi thể nằm đầy đất, vậy mà giữa đường lại xuất hiện một cô gái thần bí cướp đi thân thể của Thạch Nghị, ai có thể cam tâm?

Rất nhiều bóng người đuổi theo vào trong Đại Hoang mênh mông, nhưng bóng người ấy đã khuất, biết tìm đâu? Cô gái áo xám này tốc độ quá nhanh.

Một bước của nàng, nhật nguyệt sơn hà đều đảo ngược, không phải sức người có thể chạm tới được, tay áo tung bay nháy mắt biến mất ở cuối đường chân trời.

Núi lớn vô số, dãy núi liên miên, một vài Tôn giả điều khiển bảo cụ cứ

như là từng luồng ánh sáng xuyên hành trong dãy núi lớn, tìm kiếm khắp mọi nơi thế nhưng không có bất kỳ tung tích nào.

"Không phải chúng ta không đủ nhanh mà nàng nhanh hơn chúng ta, trừ phi học được pháp môn Côn Bằng, chỉ có một ít môn thần thông kia mới có thể sánh ngang được,." Có người thở dài.

Những Tôn giả tức giận, bị người khác cướp thức ăn ngay trước miệng, ai mà không tức cho được.

Đương nhiên, nếu nói ai buồn nhất thì không phải người của hồ Ma Linh thì còn là ai nữa, Thạch Nghị vốn là "hạt giống" được đặt vào hi vọng vô cùng lớn của bọn họ, mặc dù chết trận nhưng thân thể phải là của bọn họ mới đúng.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn cô gái kia mang thân thể Thạch Nghị đi, cơ bản không thể ngăn cản được.

Mấy người này tức điên, bỏ công bỏ sức tổn thất nặng nề vậy mà chẳng thu được thứ gì, thật là khóc không ra nước mắt.

Các cường giả không ngừng tìm kiếm, nhưng chẳng thấy tăm hơi cô gái áo xám đó đâu cả.

"A..." Một Tôn giả hét lớn, hắn sống không còn lâu nữa, muốn tạo ra một tương lai mới thế nhưng giờ lại mù mịt như vậy.

"Đó chính là một thân thể vô thượng cả thế gian khó tìm!" Một ông lão khác nắm chặt nắm đấm.

"Đáng ghét, đáng chết!" Trong hồ Ma Linh không ngừng truyền ra thanh âm nguyền rủa, những lão Tôn giả kia tức giận, cực kỳ căm ghét cô gái thần bí kia.

Nói chung lại là công dã tràng, ai cũng chẳng có thu hoạch gì.

Sau đó không lâu, Tôn giả bên ngoài rút đi, đám người của hồ Ma Linh sắc mặt tái nhợt, bị diệt đi đạo thống thế nhưng họ chẳng thể làm được gì, như vậy sao mà chịu nổi được?

Rất nhanh, kết quả của trận chiến truyền ra bên ngoài, đại chiến Hư Thần giới vừa bế mạc thì hồ Ma Linh liền gặp nạn, đẳng cấp Tôn giả giao tranh tự nhiên sẽ tạo nên một hồi sóng lớn mênh mông.

Rất nhiều người hối hận vì sao lại không tới xem chiến, không thể thấy trận chiến ở hồ Ma Linh quả là rất tiếc nuối.

Phong ba chập trùng ở Hoang Vực khó mà bình tĩnh lại, bởi vì hàng loạt sự kiện vừa xảy ra khiến khắp thế gian đều kinh ngạc.

Một trận chiến ở Hư Thần giới, song Thạch phân thắng bại, chấn động thế gian, Thạch Nghị chết trận Thạch Hạo bước lên đỉnh vinh quang nhất, trở thành thiếu niên Chí Tôn duy nhất của Hoang Vực.

Cái gì là Chí Tôn, tự nhiên mà không một ai có thể so sánh!

Hiện tại, dù là sinh linh thuần huyết cũng không cách nào sánh vai được, trong trận chiến đó, biểu hiện của Thạch Hạo giống như là Thần nhân nhập thể, đủ để quét ngang những người đồng lứa, một đời trong Hoang Vực khó có đối thủ.

"Thạch Nghị đã qua đời, Thạch Hạo đạt được vinh quang, ai có thể so tài." Đây là lời than thở của mọi người.

Nhưng, nếu ra khỏi Hoang Vực thì sao? Mọi người không dám nói, dù sao đại chiến song Thạch vừa kết thúc thì lại có người dám tới khiêu chiến với Vực Sứ, tương lai tất sẽ có hồi sóng gió lớn.

"Võ đài cấp Thần thật sự đã xuất hiện, thời kỳ mà thiên kiêu các vực giao tranh không còn xa nữa."

"Nguyệt Thiền tiên tử, Ma nữ, ai cũng vô cùng kinh diễn, đủ để bễ nghễ

trong người cùng thời."

Mà những người đời sau lại nghĩ Hoang Vực chắc chắn sẽ loại, trong lòng càng khó có thể bình tĩnh được, thế gian sắp nổi lên sự phân tranh, có thể đoạn năm tháng vô cùng đáng sợ sẽ tới.

Nhưng, khi nhìn lại lịch sử, ở thời kỳ này rất dễ tạo nên cường giả tuyệt đối, cái gọi là thời loạn sinh thiên kiêu, chính là như vậy.

Bên ngoài hỗn loạn, hoàn toàn sôi sục!

"Đáng tiếc cho Thạch Nghị, không nói tới tính nết của hắn, chỉ riêng thiên tư bực này cũng đủ ngạo thị cổ kim rồi, nhưng lại chết sớm như vậy, trời đố kỵ anh tài mà."

Những phong ba này còn muốn kịch liệt hơn so với sự tưởng tượng của mọi người, các đại giáo đều bàn luận, mấy đại Cổ quốc cũng bàn luận, chỉ cần nơi nào có tu sĩ thì những đề tài này sẽ không thể bỏ qua.

"Thạch Hạo thật sự quá lợi hại, trước cuộc chiến có mấy ai xem trọng nó, cho rằng nó vốn sinh ra đã kém cỏi rồi, sẽ bị Thạch Nghị giết chết nhưng kết quả ra sao? Tất cả mọi người đều nhìn nhầm rồi."

"Ta nghe nói, không chỉ chàng trai thần bí kia muốn thu lấy Nguyệt Thiền tiên tử, mà Thạch Hạo cũng muốn bắt tiên tử của Bổ Thiên giáo này về nơi mà hắn gọi là thôn nữa đó."

Ngoại giới sôi trào rất nhiều ngày những vẫn không có dấu hiệu bình tĩnh lại, có thể tất cả những thứ này tạm thời không liên quan tới Thạch Hạo.

Nó đã trở lại Thạch thôn, trong chớp mắt tinh thần tiến vào lại cơ thể thì nhăn mặt chịu đựng cơn đau toàn thân, vết thương ở Hư Thần giới chân thật tới mức ảnh hưởng tới trong cơ thể.

Cảm giác này rất quái lại, giống như thân thể đã trải qua một trận đại chiến vậy, bị hao tổn cực kỳ nghiêm trọng, nó gần như bất tỉnh tại chỗ.

Sau khi trở lại nó có chút thả lỏng, lúc đại chiến nó đã tiếp cận tới mức khô cạn, hiện tại khó mà nhúc nhích được, ngay cả con mắt cũng mở không được.

"Quá hay, tiểu Hạo thắng rồi!" Người trong Thạch thôn hoan hô, tràn ngập vui sướng.

"Không được ngủ." Thạch Hạo cắn răng cố lấy lại tinh thần, trận chiến vừa rồi vô cùng hung hiểm, nó gặp qua đại địch tuyệt thế, suýt chút nữa thì mất mạng, thế nhưng thu hoạch cũng vô cùng to lớn.

Nó bắt bản thân phải tỉnh táo và lấy ra chiếc bồ đoàn từng chiếm được ở tổ Côn Bằng rồi ngồi lên trên, bắt đầu nhớ lại từng khoảnh khắc trong trận chiến này.

Sinh tử đi kèm, sức mạnh tương đương, loại quyết chiến thế này rất khó có thể gặp được lúc bình thường, đây chính là trận chiến đầy gian nan nhất mà nó gặp phải kể từ khi xuất thế tới giờ, nó cần phải cẩn thận lĩnh hội, chậm rãi cảm ngộ.

Mọi người trong Thạch thôn đều biết tình hình của Thạch Hạo nên không tiến tới chúc mừng nữa, giúp nó có được một không gian yên tĩnh, chờ nó tỉnh lại.

Cứ như thế, Thạch Hạo lạc vào một trạng thái kỳ diệu, chìm đắm sâu trong sự lĩnh ngộ, mi tâm không ngừng phát sáng, bên ngoài thân thể xuất hiện các loại hoa văn.

Ngẫu nhiên nó tỉnh lại rồi nhấp một chén rượu Hầu Nhi, tẩm bổ thân thể, trị liệu thương thế.

Thương thế của nó rất nặng, trong lúc ngộ đạo cũng không ngừng khôi phục lại bản thân, để cho bản thân rơi vào trong trạng thái khôi phục kỳ dị, ròng rã một tháng trời, Thạch Hạo đều ngồi ngộ đạo, mà thương thế trong một tháng mới khỏi hẳn.

Cuối cùng thì nó cũng tỉnh lại, phát hiện mình đã tới Minh Văn cảnh viên mãn, chân chính đã đi tới cuối con đường, thực lực lần nữa tăng lên một đoạn dài!

"Ta ngộ đạo một tháng, chữa thương cũng một tháng?" Thạch Hạo giật mình, lần đại chiến này tổn thương tới bản nguyên, hao tổn quá lớn.

Nhưng loại sinh tử quyết chiến như thế này ẩn ứa vận may vô cùng lớn, ngộ đạo trong một tháng này, nó đạt được rất nhiều thứ, chỉ có thể hiểu chứ không thể diễn đạt bằng lời, đối với nó, con đường tu hành sau này sẽ vô cùng hữu ích.

Không nói cái khác, riêng việc trong vòng có một tháng mà từ Minh Văn cảnh hậu kỳ tăng lên viên mãm, đây đúng là tốc độ tu hành kinh người, đủ để chấn động bốn phương!

"A, Hạo thúc tỉnh rồi!" Một thằng nhóc chạy tới, vui mừng hét lớn.

"Tốt quá, tiểu Hạo không có việc gì, đã bình phục rồi." Trong thôn lập tức trở nên náo nhiệt, toàn bộ tộc nhân đều đi tới bên cạnh, ai cũng thở dài một hơi và lộ ra nụ cười tươi.

"Con không có việc gì, đã làm mọi người lo lắng rồi." Thạch Hạo rất vui, sự quan tâm của tộc nhân, sự quan tâm của người thân này khiến cho lòng nó càng thêm ấm áp hơn.

Một trận chiến này, đã chấn động cả Hoang Vực.

Cho đến giớ phút này, Thạch Hạo mới chính thức thả lỏng, tộc nhân đều cao hứng, màn đêm vừa buông xuống thì mọi người liền quây quần bên đống lửa trại, những món ăn dân dã hoặc thịt nướng, hoặc thịt hầm, mùi thơm mê người, còn có mùi thơm ngát cảu rượu Hầu Nhi, tất cả hòa quyện lại bay rất xa.

Trong thôn vô cùng náo nhiêt, vô cùng vui vẻ, giống như là ngày tết vậy.

Thạch Hạo ở lại trong thôn, không có rời đi nữa, bởi vì nó còn có rất nhiều chuyện quan trọng muốn làm, muốn lĩnh hội dấu ấn Thần được giữ lại trong lòng.

Không thể nghi ngờ, thứ này vô cùng nghịch thiên cho nên Thạch Hạo càng muốn chìm đắm vào trong việc ngộ đạo, buông xuống tất cả chìm vào trong đó, cả người gần như ngăn cách với ngoại giới.

Những dấu ấn này không trọn vẹn, không hoàn chỉnh, cực kỳ cao thâm, ở cảnh gới này rất khó để lĩnh hội triệt để được, thế nhưng đây cũng là một loại tham khảo, có thể hiểu được một chút trong đó là có thể gợi mở cho nó bao nhiêu chỗ tốt rồi.

"Thì ra là như vậy." Mỗi ngày nó đều có thu hoạch, thần hi trong cơ thể hóa thành đỉnh, hóa thành lò, hóa thành chuông... không ngừng biến hóa, cuối cùng đã thật sự bắt đầu hóa thành Côn Bằng, nó lần nữa bắt đầu khiêu chiến với việc mà trước kia không thể hoàn thành.

Việc này đều để người ngoài biết được nhất định sẽ giật mình, ngay cả những người kinh diễm trong Vương hầu cũng không có mấy người có thể chạm tới việc hóa thần hi thành các loại đạo phù.

Mà hiện tại, Thạch Hạo lần nữa thăng hoa, trong cơ thể không ngừng suy diễn hóa thần hi thành hình Côn Bằng, tuy rằng không nhiều nhưng cũng đủ giúp cho lực công kích của nó tăng lên nhanh chóng rồi.

Ngày qua ngày, loáng cái Thạch Hạo ở lại trong thôn đã được nửa năm, nó với hơn mười bốn tuổi cũng đã hoàn toàn đột phá cực cảnh, bước vào phạm trù của Minh Văn cảnh, vượt qua con đường vốn có.

Nó cẩn thận kiểm nghiệm, phát hiện sức chiến đấu quả thật tăng vọt, khiến cho bản thân không khỏi giật mình, hiện tại bất kể là đối đầu với ai, chỉ cần là Minh Văn cảnh thì nó đều có lòng tin có thể quét ngang!

Mấy ngày sau, toàn thân nó phát sáng, cả người sáng rực, bắt đầu đột

phá Minh Văn cảnh, bởi vì nó không cần thiết tiếp tục trì hoàn nữa, muốn đột phá tới một cảnh giới cao hơn.

Một tiếng bùm thật lớn vang lên, nó đã đặt chân vào một thế giới khác!

Đến đây, nó đã trở thành Vương hầu chân chính, nói chính xác hơn, nó có thể phong Vương, một Vương mười bốn tuổi, nếu truyền đi chắc chắn sẽ chấn động thiên hạ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 396: Liệt Trận

Bàn Huyết, Động Thiên, Hóa Linh, Minh Văn, bốn cảnh giới lớn, đối với rất nhiều sinh linh thì đây chính là tất cả, bởi vì cho dù bọn họ một đời đuổi theo nhưng khó mà đột phá hết cả!

Đây cứ như là bốn ngọn núi lớn, núi này cao hơn núi kia, càng đi về trước thì con đường càng gian nan, cứ như là con đường nhỏ được tạc trên vách đá, khó mà với tới trời cao.

Đặc biệt là Nhân tộc, việc tu hành vô cùng khó, nếu không có cao nhân đời trước dò đường chỉ lối, mô phỏng theo phù văn nguyên thủy của tộc hắn thì rất có khả năng sẽ không tới con đường hiện tại.

Hiển nhiên, con đường ngày tràn ngập nguy hiểm, được xây nên từ máu và mồ hôi, theo sự khai thác của đời này qua đời khác cuối cùng càng ngày càng rộng rãi hơn.

Về phía tu sĩ Nhân tộc, bốn cảnh giới lớn này hầu như là đại biểu cho tất cả, muốn đột phá phạm trù này nói thì rất dễ, dùng cả đời để xung kích cũng vẫn là đang ở trên đường mà thôi.

Mười bốn tuổi, đột phá tiến vào cảnh giới lớn thứ năm, đây là việc khó tin tới dường nào, tối thiểu ở trong Nhân tộc cũng được coi là sự nghiệp vĩ đại, nếu truyền đi thì sẽ chấn động thiên hạ.

Liệt Trận, một cảnh giới lớn vô cùng huyền ảo, có thể đi tới một bước này thì đại biểu cho việc tuổi thanh xuân của họ đã không còn, năm tháng trôi qua, còn lại gì của thiếu niên.

Thạch Hạo đứng trên đỉnh núi cao, dõi mắt nhìn mặt đất vô ngần, dãy núi trùng điệp, giang sơn này vô cùng bao la thế nhưng khó có thể ngăn cản

được suy nghĩ của nó.

Rốt cuộc cũng đã tiến cấp, hiện tại trong Hoang Vực này, nó tuyệt đối là một cường giả bất kể là ở trong bộ tộc nào.

Mười bốn tuổi phong Vương, thiếu niên Chí Tôn, danh xứng với thực, không hề có chút ba hoa nào, phóng tầm mắt cả Đại Hoang rất khó tìm ra người thứ hai.

Minh Văn cảnh hậu kỳ, cá biệt trong người tài ba mới có thể thành tựu Vương hầu, Thạch Hạo thoát khỏi cảnh giới này đi vào tầng thứ cao hơn, tự nhiên đã đi qua chữ Hầu, chân chính phong Vương.

"Liệt Trận, cảnh giới này rất đặc biệt, vô cùng ảo diệu phiền phức, thu hoạch cuối cùng của mỗi người không giống nhau, người mà hiểu thấu triệt mới có thể quật khởi."

Thạch Hạo lẩm bẩm, càng hiểu rõ hơn thì cảm thấy việc tu hành chẳng hề dễ dàng, sau khi bước vào cảnh giới này nó cảm nhận sâu sắc rằng, con đường phía trước cực kỳ gian nan.

Nếu như nói Minh Văn cảnh chính là mô phỏng theo những chủng tộc khác, trong cơ thể khắc ra phù văn, bước đầu có thể suy diễn pháp môn, vậy Liệt Trận chính là tiến hóa lên tầng thứ cao hơn, sử dụng được những hoa văn này.

Liệt Trận, đó chính là khắc trận trong cơ thể, đó là khái niệm gì? Sức chiến đấu với cảnh giới trước kia sẽ như thế nào, không thể nghi ngờ đó chính là tăng vọt!

Sinh linh thực sự dám khắc đại trận rườm rà vào trong cơ thể cũng chẳng có mấy ai, nếu dám thì đều là truyền thừa chủng tộc, là trận pháp an toàn vốn có, thiếu đi độ nghịch thiên do tự bản thân sáng tạo.

Liệt Trận, cảnh giới này là một ranh giới, có không ít người chỉ cần khắc trận pháp bảo thuật vô cùng đơn giản thì đã tính là thành công rồi, chỉ có một

nhóm rất ít người thăng hoa ở cảnh giới này, tổ hợp ra vô tận trận pháp sát phạt.

Vào lúc đó, sức chiến đấu cách nhau cả trời cả vực.

Vì vậy, cùng là Liệt Trận cảnh, cùng đạt tới điểm cuối thì sự chênh lệch vô cùng to lớn.

"Liễu Thần từng nói, sinh linh thật sự hiểu về Liệt Trận không nhiều, cái gì mới là Liệt Trận? Đó là một sự khai sáng, một sự nghiệp vĩ đại, không đơn giản chỉ là khắc trận ở trong cơ thể." Thạch Hạo khẽ nói, cẩn thận suy nghĩ.

Sau đó, nó nhảy xuống ngọn núi rồi nhằm hướng Thạch thôn mà đi, vừa mới đột phá tới Liệt Trận cảnh, nó cũng không có tu hành ngay mà rất thả lỏng.

"Hạo thúc, thúc đã trở về rồi!" Một đứa nhóc còn dính nước mũi hì hục chạy tới, hiện tại, Thạch Hạo chính là người mà mấy đứa nhóc khoái nhất.

Bởi vì, nó có thể dẫn cả đám nhóc quậy phá khắp núi đồi, tiến vào sâu trong Đại Hoang, đi tìm tổ hung cầm, bắt lấy con non di chủng.

"Chít chít!" Trên bờ tường, một con sóc nhỏ màu tím kêu réo không thôi, nơi mi tâm xuất hiện một con mắt dọc.

"Gâu!" Cách đó không xa, ba con Thiểm Điện Khuyển hóa thành ánh vàng nhanh chóng chạy tới, mặc dù chỉ dài có nửa mét thế nhưng tốc độ rất nhanh, lượn lờ ánh điện.

Giữa không trung truyền tới tiếng chim hót, Hạc lông đỏ vỗ cánh, nó còn chưa biết bay, trượt từ trên nhánh cây xuống.

Hơn nửa năm trước, Thạch Hạo từng dẫn đám nhóc vào trong núi và đã mang những con di chủng này về, những con này giờ đã lớn không ít.

Có thể tưởng tượng, tương lai sau này rất có thể sẽ xuất hiện một quân đoàn hung cầm mãnh thú!

"Hạo thúc, khi nào chúng ta lại vào trong núi thế ạ?" Có đứa nhỏ hỏi, vô cùng nhớ chuyến đi vào Đại Hoàng lần trước, đối với bọn chúng, những vùng đất nguy hiểm kia rất thần bí, có quá nhiều vẻ mê hoặc.

Không chỉ hái được linh quả hay lão dược mà còn có thể bắt được một ít hung thú con.

"Các cháu cứ dành thời gian tu hành đi, ai tiến bộ nhanh thì thúc sẽ dẫn người đó vào núi." Thạch Hạo cười nói.

Nó giảng cho đám nhóc này về phương pháp tu hành, cẩn thận chỉ điểm nửa ngày, cho đến khi tới giờ ăn thì đám nhóc hoạt bát này mới chịu tản đi.

Không trung truyền tới tiếng chim hót, mấy con hung cầm khổng lồ hạ xuống mang theo những cơn gió mãnh liệt, đó chính là Đại Bằng, Tử Vân, Tiểu Thanh, là đời sau của Thanh Lân Ưng, nhưng chúng nó đều biến dị, huyết thống vô cùng mạnh mẽ.

Có biến hóa như thế cũng là nhờ vào việc ở chung với Liễu Thần, thuở nhỏ ba con dị cầm này đều sống ở dưới cây liễu cho nên càng ngày càng thần dị, mở ra được truyền thừa huyết mạch tổ tiên.

"Tử Vân, các ngươi phải nhớ thật kỹ, tao dạy cho các ngươi một vài thứ." Thạch Hạo nói.

Ba con dị cầm cũng coi là trưởng thành rồi, bản lĩnh lớn mạnh, nhưng Thạch Hạo cho rằng, bọn chũng vẫn không đạt được truyền thừa cuối cùng của Ma cầm thái cổ Thanh Thiên Bằng, cho nên muốn bổ sung pháp môn cho chúng nó.

Bảo thuật ban đầu của nó cũng là đạt được từ trên người của ba con chim nhỏ này, nhận được những gợi ý vô cùng quý báu, hiện tại nên báo đáp lại rồi.

Thanh Thiên Bằng cũng giống như Kim Sí Đại Bằng, đều là những nhân vật mạnh mẽ nhất trong đời sau của Côn Bằng, hiện tại Thạch Hạo đạt được pháp môn Côn Bằng tự nhiên có thể tách ra những pháp môn thích hợp cho bọn Tử Vân.

"Đây là pháp môn của tổ tiên?!" Tử Vân cứng người, sau đó vô cùng kích động, mặc cho huyết thống có thức tỉnh nhưng truyền thừa vẫn chỉ còn lại những mảnh vỡ vụn, không hoàn chỉnh đã từ lâu.

Liên tiếp mấy ngày, Thạch Hạo không ngừng giảng giải, phân tách truyền thừa Ma cầm rồi ghi dấu vào trong lòng bọn chúng, để cho chúng nó từ từ lĩnh ngộ.

Cuối cùng, Thanh Lân Ưng đại thẩm cũng đã quy về, cẩn thận lắng nghe, cảm ngộ sâu sắc, bắt đầu bế quan.

Những ngày sau đó, Thạch Hạo một bên tu hành một bên giảng đạo cho bọn hỏ, đồng thời phân chia đều những bảo cụ mang về từ bên ngoài cho tộc nhân.

"Chít chít!" Một vệt vàng chạy tới, Bóng Lông trở về, ngoài ra còn có Đại Hồng Điểu và Nhị Ngốc Tử.

Ba tên này xuất quỷ nhập thần, có thể thấy chúng nó quả là không dễ, bởi vì cả ngày chúng nó đều trong Đại Hoang để tìm kiếm thần tàng Chí Tôn.

Thạch Hạo nhớ tới một chuyện, thèm thuồng nhìn về phía Bóng Lông, từ khi nghe Tiểu Hồng Điểu ở tổ địa Hỏa tộc, sơn bảo rơi vào trong tay Chu Yếm thì trong lòng nó vô cùng vui sướng.

"Bóng Lông, mày đặt sơn bảo ở đâu hả?"

Nó dùng cặp mắt thèm thuồng nhìn tình hình trong cơ thể của Bóng Lông, kết quả ngoài thấy một vài hoa văn bị phá nát đã được tái sinh cảu tên quỷ này thì cũng chẳng còn thứ gì khác.

Bóng Lông tò mò, biểu thị không rõ.

Cuối cùng, Thạch Hạo mang theo nó vào lại vùng đất yên tĩnh mười vạn dặm kia, năm đó không có một ngọn cỏ, khắp nơi hiu quạnh thế mà giờ cây cỏ um tùm, sức sống dồi dào.

Đây là một cái hồ lớn đã cạn, đến giờ cũng chẳng có chút nước nào, Thạch Hạo thuận lợi tới nơi đây.

Nơi đấy hồ có một cái hố, chính là nơi mà trước kia Bóng Lông đã chôn. Thạch Hạo vừa tới thì liền giật mình, bởi vì nơi đây đã có người tìm kiếm qua.

Vết tích đào bới ở lớp bùn đấy hồ rất rõ ràng, sâu trong lòng đất đều bị đào xuống cả.

Bóng Lông kêu chít chít, sau đó gãi gãi bộ lông của mình như là xực nhớ ra điều gì đó, truyền ra thần niệm, nói: "Ta có chôn vật ở nơi này, không xong rồi."

"Hỏng rồi, bị người khác nhanh chân tới lấy rồi!" Thạch Hạo lo lắng.

"Gào..." Bóng Lông nổi giận, tuy lớn chỉ nằm nắm tay thế nhưng lại tỏa ra những luồng sóng mãnh liệt, bộ lông màu vàng dựng thẳng, mắt vàng chói lửa bắn ra hai chùm sáng.

Làm người khác giật mình chính là, vậy mà nó lại sinh ra ba đầu sáu tay, khung xương thân thể mở rộng vang lên những tiếng răng rắc không ngừng.

"A..." Bóng Lông kêu to, tức không nhịn nổi nữa rồi.

Thạch Hạo đờ người ra, sau đó lộ vẻ vui mừng, Bóng Lông muốn khôi phục lại rồi ư, lại hiện ra đại thần thông này, nếu quan sát kỹ thì những phù văn bị phá nát trong cơ thể nó đã được chữa trị một chút.

"Bảo thuật Chu Yếm, thần thông Ba đầu sáu tay!"

Ở đây đã không thu hoạch được gì nên Thạch Hạo trở lại thôn, cẩn thẩn nghiên cứu Bóng Lông, nó vẫn không thể nhớ những điều trước kia, thế nhưng sức chiến đấy lại tăng vọt.

"Bóng Lông, dạy tao bảo thuật đi." Thạch Hạo cũng không vì sơn bảo mà ảnh hưởng tới tâm tình, ngược lại nó rất chờ mong.

"Đúng thế, thể thuật của Chu Yếm tuyệt đối là pháp môn cao cấp nhất." Liễu Thần mở miệng.

Trong nửa tháng đó, Thạch Hạo cẩn thận nghiền ngẫm, nghiêm cứu tỉ mỉ, ghi nhớ những phù văn đã được chữ trị một chút kia vào trong lòng rồi bắt đầu tìm hiểu.

Không nói chuyện khác, chỉ riêng thần thông Ba đầu sáu tay này xuất thế thì đủ để chấn động Hoang Vực rồi, môn bảo thuật này vô cùng mạnh mẽ, năm đó ngay cả đại năng thượng cổ cũng thèm đỏ cả mắt.

Đáng tiếc, chung quy lại Bóng Lông cũng không có hồi phục lại như cũ, Thạch Hạo chỉ đạt được một chút pháp môn Chu Yếm nhưng chỉ một chút này cũng mạnh hơn rất nhiều so với những bảo thuật của di chủng thái cổ rồi.

Trong vòng mây tháng sau đó, Thạch Hạo chăm chỉ tu hành trong Thạch thôn, thỉnh thoảng sẽ mang mấy đứa nhóc vào núi để hái bảo dược, săn hung thú con.

Trong lúc này, nó đã tu thành pháp môn Chu Yếm, lại nhiều hơn một môn thần thông nữa!

"Bóng Lông, sớm muộn gì tao cũng giúp mày hồi phục lại như cũ, để mày thể hiện lại toàn bộ thần uy." Thạch Hạo nói.

Thời gian trôi qua, nháy mắt đã hai tháng, Thạch Hạo đã được mười lăm tuổi, căn cơ vững cắc, thực lực thăng tiến, mấy môn thần thông đoạt được đều đã suy diễn tới mức tận cùng.

"Hạo thúc, đây là quyền pháp gì?" Một đứa bé hỏi.

"Thiểm Điện quyền!" Thạch Hạo đáp, rồi giảng giải, cẩn thận truyền đạo cho bọn chúng, đây chính là phù văn được nghiên cứu từ trong cơ thể Thiểm Điện Khuyển.

Đáng tiếc, loại pháp môn này không có tác dụng lớn với nó, cuối cùng dung hợp thứ này vào trong bảo thuật Toan Nghê, tăng thêm một chút uy năng của tia chớp.

Ngoài ra, còn có một vài tiểu thần thông nữa, được nó dung hợp tăng cường uy năng của một vài bảo thuật trọng yếu mà nó nắm giữ.

Đầu thôn, Liễu Thần cao lớn, tám mươi một cành xanh mơn mởn rủ xuống và phát sáng trông rất moogn lung, cũng có khí hỗn độn lưu chuyển.

Dưới cành cây, Thạch Hạo đang ngồi xếp bằng, hai mắt nhắm nghiền, thần hu thái hư, nó đang nghiên cứu một tấm da thú.

Đó chính là vật đã đạt được ở Hư Thần giới, bên trên không chỉ có kiếm ý của Thánh nhân mà còn phong kín một tiểu thế giới, nó muốn mở ra để nghiên cứu thấu triệt.

Bỗng nhiên, Liễu Thụ rung động, khí hỗn độn tỏa ra ràng nhiều hơn, lập tức bao phủ nơi đây, đồng thời truyền âm.

"Ngày Hoang Vực đại loạn còn không xa nữa!"

"Sao?" Thạch Hạo mở mắt, lâu nay nó vẫn ngồi xếp bằng nơi đây, quên đi thời gian trôi qua, đột nhiên nghe được tin tức này thì vô cùng khiếp sợ, ngày đó rốt cuộc muốn tới rồi ư?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 397: Một Cọng Cỏ Chém Cả Ngôi Sao.

Mấy năm trước nó đã biết được việc này, Hoang Vực chuẩn bị đại loạn, hiện lại muốn bắt đầu rồi ư?

Liễu Thụ xanh tốt, những vệt cháy đen trên thân cây đã không còn, tám mươi mốt cành cây xanh mơn mởn rủ xuống tràn ngập khí hỗn độn, có một loại khí tượng đại đạo không tên.

"Liễu Thần, chính xác là khi nào bắt đầu thế ạ?" Thạch Hạo hỏi.

"Lúc nào cũng có thể xảy ra, muộn nhất không quá một năm." Liễu Thần bình tĩnh trả lời, thân cây cao to, tràn ngập sức sống.

Thạch Hạo hít vào hơi lạnh, trước đây còn cảm thấy quá chậm, giờ đại loạn đột nhiên muốn ập tới khiến cho nó không thể thích ứng ngay được, chuyện này có ý nghĩa là sẽ có rất nhiều người ngã xuống.

Sau chốc lát suy tư thì nó tiếp tục thỉnh giáo Liễu Thần nhiều điều hơn nữa.

Kể từ ngày đó, Thạch Hạo càng thêm chuyên tâm vào việc tu hành, nỗ lực tăng lên thực lực của bản thân, vài loại bảo thuật đều đã được nó suy diễn tới cực điểm.

Ngồi xếp bằng dưới cây liễu, tắm rửa trong một loại hào quang mông lung, Thạch Hạo ngộ đạo tìm hiểu tấm da thú, không ngừng nổ lực, nghiền ngẫm mọi cách, thứ kiếm ý đó nhắm thẳng vào tâm hải của nó.

"Kiếm ý thật là mạnh!" Thạch Hạo không thể mở tiểu thế giới trong tấm da thú ra được nên nó bình tâm trở lại, từng bước nghiêm cứu, suy xét về kiếm ý của thánh nhân này.

Chẳng trách, ở cùng cảnh giới mà kiếm ý này lại có thể đối kháng với nó, người tạo ra quả là kinh tìa tuyệt diễm, tuyệt đối là đại năng thượng cổ, thần uy chấn thế, kiếm ý này bao hàm quá nhiều, vĩ đại và thâm ảo.

Thạch Hạo càng suy diễn thì càng hoảng sợ, nó có thể thấy được cảnh tượng thiên địa đóng mở, truyền thừa có khí thế kinh người như thế này quả nhiên hiếm thấy.

"Đây là kiếm pháp gì?" Trong lòng nó chấn động, nó cảm thấy cái tên Tôn giả làm mất đi tấm da thú này sẽ tức đến chết luôn, đây là một truyền thừa bất thế của một tông phái.

Thạch Hạo hiểu ra như thế nên càng chuyên tâm hơn, đắm chìm trong thế giới tinh thần, suy diễn lần này tới lần khác cuối cùng cũng hiện ra trời và đất, trong đó có mây mù mờ mịt lưu chuyển.

Rõ ràng là kiếm ý nhưng lại hiện ra một mảnh đất trời, trời và đất này như vừa mới tách nhau ra, cho nên rất mơ hồ và tăm tối.

"Xoẹt!"

Sau đó, một luồng kiếm khí to lớn từ mặt đất vọt lên, đi vào trong tấng sương mù kia, xuyên thẳng trời cao, đây chính là kiếm khí thông thiên, loạn thiên động địa!

"Thật mạnh, xuyên thẳng đất trời, đây là sự thể hiện tới cực hạn ư, nếu như chém lên trên người sinh linh thì sẽ thành ra cái gì, uy lực ghê thật mà." Thạch Hạo khẽ nói.

Không nói cái khác, chỉ riêng một trận chiến ở Hư Thần giới đạt được tấm da thú này thì rất đáng giá rồi, vượt qua cả tưởng tượng của Thạch Hạo, đây là một truyền thừa sát phạt vô cùng hiếm thấy.

Thạch Hạo cẩn thận suy diễn, không ngừng cân nhắc, muốn tìm hiểu cho thông suốt, đây là bảo thuật, rút lấy từng thủ đoạn thảo phạt rồi trộn lẫn với nhau, tạo nên pháp môn của chính mình.

"Kiếm trận!"

Sau khi cảm nhận được thì Thạch Hạo hoảng sợ, đây tuyệt đối là đại năng thượng cổ tạo nên, nó có thể nhìn thấy vết tích của rất nhiều bảo thuật, sưu tầm phù văn của rất nhiều người rồi hợp lại với nhau.

"Nói chung lại ta vẫn quá coi thường kiếm ý này, còn mạnh hơn cả tưởng tượng của ta nữa."

Đặc biệt là, hiện tại bản thân nó ở cảnh giới Liệt Trận, nếu trong cơ thể có thể khắc trận thì đây là một lựa chọn rất tốt, thậm chí Thạch Hạo cho rằng, thập đại Động Thiên của mình cũng có thể tẩm bổ lưu giữ kiếm ý này.

Thạch Hạo chìm đắm vào bên trong, không thể kiềm chế được nữa, sau mười mấy ngày, việc lý giải của nó lại tiến thêm một bước, kiếm ý này lại biến đổi, vô hình trung phù văn và áo nghĩa có thêm bước tiến mới.

Vẫn là thiên địa mờ mịt, vẫn là mới vừa tách ra, sương mù lượn lờ, nhưng, bên trong lại xuất hiện ngôi sao, từng ngôi lại từng ngôi, ngoài ra còn có mặt trời và mặt trăng treo lơ lững.

Lờ mờ, một cây cỏ được nhổ từ mặt đất lên, tỏa ra phù văn, huy động phát ra kiếm khí thông thiên chém thẳng về phía nhật nguyệt tinh thần kia.

"Đây là..." Thạch Hạo hoảng sợ, hai con ngươi rụt lại, sau đó tinh quang bắn mạnh, nhìn thật kỹ chỉ sợ bỏ qua thứ gì.

Khi kiếm khí đang vụt ngang trời, một vài ngôi sao lớn rung động, khi bị kiếm ý xẹt qua thì gần như muốn nổ tung, đây là cảnh tượng kinh người tới cỡ nào?

Sau đó, kiếm ý lại thay đổi, cây cỏ nhô lên khỏi mặt đất, một đòn đánh ra, xuyên thủng một ngôi sao lớn khiến cho nó nổ tung, ký hiệu thần bí tỏa ra tràn ngập cả bầu trời.

"Đây là một loại diễn biến tới cực điểm, trên lý thuyết có thể đạt tới tình

cảnh này?" Thạch Hạo giật mình, trong lòng không khỏi hồi hộp.

Cuối cùng, toàn bộ kiếm khí biến mất, thiên địa tách ra, mây mù tiêu tan, da thu bắt đầu lờ mờ, phù văn ngưng tụ lại rồi hóa thành một cây cỏ.

Cái gì cũng đều biến mất, cuối cùng trên tấm da thú chỉ là xuất hiện một cây cỏ, ký hiệu lấp lóe, từ từ trở nên lờ mờ.

"Một cây cỏ, kiếm ý diễn sinh là gì nó?" Thạch Hạo nghi ngờ.

Cuối cùng, nó cẩn thận nghiên cứu, bên trên cây cỏ đó nhìn thấy một hàng chữ thì khiến nó chấn động mạnh, chủ nhân của kiếm ý thượng cổ, là một cây cỏ!

"Một cây cỏ cũng có thể chém nát nhật nguyệt tinh thần..." Thời khắc này, Thạch Hạo im lặng không nói lời nào, ngồi nơi đó không hề nhúc nhích, cứ như bị xúc động quá lớn.

Bản thể của vị đại năng thượng cổ này lại là một cây cỏ, thế nhưng đạo pháp lai cao thâm, đạt tới một cảnh giới khó mà tin nổi, khiến cho Thạch Hạo tỉnh ngộ, rơi vào trạng thái kỳ diệu.

Nó bất động cứ như là một bức tượng gỗ, Thạch thôn sớm đã quen như thế rồi nên cũng không có tới quấy rầy, mặc cho nó tu hành và ngộ đạo.

Nhoáng cái đã qua hơn nửa tháng, rốt cuộc Thạch Hạo cũng tỉnh lại, sau đó mười tòa Động Thiên hiện lên, lấp lóe hào quang, lưu động ra điềm lành mờ mịt.

Đặc biệt là, bên trong đó xuất hiện lít nhít những ký hiệu, cuối cùng ngưng tụ thành một cây cỏ lơ lững nơi đó, Động Thiên dưỡng linh, hiện lại có thêm một cây cỏ.

Ngoài ra, trong máu thịt của nó đang không ngừng khắc trận, không ngừng diễn biến những ký hiệu và kiếm ý có thể chém nát nhật nguyệt tinh thần, dường như giống như là cây cỏ kia, đang sinh ra trong máu thịt nó.

Cuối cùng, kiếm trận này bắt đầu thu nhỏ lại rồi hóa thành một điểm nhỏ, theo sự hô hấp của Thạch Hạo mà tuông ra hào quang, lưu chuyển trong máu thịt của nó.

Thạch Hạo tương đối hài lòng, tu hành ở cảnh giới Liệt Trận này chính là khắc trận, lập trận, hiện tại nó đã nắm giữ được một tổ sát trận, thực lực tăng mạnh.

Hiển nhiên, đây cũng là một loại tu hành, trên con đường này nó đang tiến tới.

Sau khi nắm giữ loại kiếm ý này thì càng lĩnh hội thì nó càng phác giác được bác đại tinh thâm của loại kiếm ý này, dùng tâm để nghiền ngẫm, mặc dù chỉ là phù văn nguyên thủy cảu một cây cỏ thế nhưng nó lại cảm thấy rất mạnh.

"Truyền thừa của sinh linh thuần huyết cũng chưa chắc đã đạt tới trình độ này!"

Cuối cùng, Thạch Hạo lần nữa thử mở ra tiểu thế giới kia, ầm một tiếng, xuất hiện một khe hở, bên trong mờ ảo, nó lần nữa lại thấy hai chữ "Lục Đạo".

Đáng tiếc, vẫn không tính là đã mở ra.

"Liễu Thần ơi, đó là thứ gì thế ạ?" Thạch Hạo thỉnh giáo, ngồi dưới cành cây ngộ đạo nên bất cứ lúc nào nó cũng có thể hỏi Liễu Thần.

"Tấm da thú này rất đáng để sưu tầm, khi nào cảnh giới đủ thì tự động sẽ mở ra thôi." Liễu Thần trả lời.

Trong lúc nhất thời, Thạch Hạo nghĩ tới rất nhiều chuyện, bên trên tấm da thú này có ghi chép pháp môn của một cây cỏ, mà bên trong lại có một tiểu thế giới, tuyệt đối kinh người.

Thạch Hạo tiếp tục tu hành, lại dùng một tháng thời gian để củng cố rồi

mới đứng dậy.

Vào lúc này, nó nghĩ tới việc Liễu Thần từng muốn truyền pháp môn cho nó, chỉ là cảm thấy cảnh giới của nó chưa đủ, hiện tại Liễu Thần không có đề cập tới nên nó cũng chẳng hỏi nữa.

Thời gian trôi qua, Thạch Hạo đã mười lăm tuổi, nó tu hành ở trong thôn đã được một năm, cảm thấy nên đi ra ngoài cho khuây khỏa một chút, bế quan nữa cũng không tốt lắm.

Tu hành, chú ý nhất chính là tâm phải bình tĩnh, không nên quá cố chấp, dục tốc bất đạt, đạo pháp tự nhiên, rất nhiều người đều hiểu nhưng cũng đôi lúc lại quên.

"Bây giờ còn có thể ra ngoài dạo chơi ư?" Thạch Hạo lo lắng, một vực này sẽ loạn, nó nếu vừa đi lỡ sau này phát sinh chuyện gì thì sao.

"Đi đi, sinh linh của vực ngoại đã tới, nên đi đi, bàn luận cùng người ta thì vẫn có chỗ tốt." Liễu Thần nói, đồng thời nói cho nó biết, một khi đại loạn xảy ra thì chắc chắn sẽ có liên quan tới nó, có thể dùng một đoạn cây óng ánh trước kia để trở lại Thạch thôn trong nháy mắt.

Năm đó, trước khi đi Bắc Hải, Liễu Thần từng cho nó một khúc cây ngắn, đến giờ vẫn lấp lánh như ngọc, trước giờ nó chưa từng dùng tới.

Thạch Hạo rời khỏi Thạch thôn, lần này nó mang theo Đại Hồng Điểu, vì đã hứ sẽ tìm sư tôn cho nó.

"Thật hay giả đó, Tế Linh Hỏa tộc, tên nhóc thúi, có thể dạy cho ư?" Dọc trên đường đi Đại Hồng Điểu không ngừng mở miệng hỏi, không ngừng thì thầm, bởi vì nó quá kích động.

Đời sau của Chu Tước, rất có thể sẽ là sư phụ của nó, chỉ vừa tưởng tượng là đã cười ha hả không ngậm miệng lại được rồi.

"Nhóc con, ngươi muốn làm gì?" Trên đường đi, Đại Hồng Điểu kêu

thảm, Thạch Hạo dùng một loại phẩm màu màu đen vô cùng đặc biệt giội lên trên người nó, khiến cho toàn thân đen thui, ánh đỏ đều bị che lại cả.

Trong nháy mắt nó hóa thành một con quạ đen, mang theo Thạch Hạo vụt qua Đại Hoang.

"Thật là xui xẻo mà, lại nhìn thấy con quạ đen nữa chứ!

Đại Hồng Điểu tức đến ói máu, chỉ biết mang Thạch Hạo bay thẳng qua dãy núi hùng vĩ này, tiến vào trong khu vực có thành trấn.

Một tháng sau, Đại Hồng Điểu mang Thạch Hạo tới Hoàng Đô Hỏa quốc, trong thời gian này bọn nó vẫn liên tục phi hành, có thể thấy được khoảng cách xa xôi cỡ nào.

Khi khoảng cách vẫn còn xa thủ phủ thì bọn nó liền hạ xuống, Đại Hồng Điểu tự giác thu nhỏ lại đậu trên vai Thạch Hạo.

Toàn thân Đại Hồng Điểu đen kịt, Thạch Hạo cũng biến hóa tướng mạo, bởi vì trận chiến ở Hư Thần giới đã chấn động cả thiên hạ, tên của nó hiện tại vẫn không ngừng truyền lưu.

Đặc biệt, nó chém chết mấy vị Tôn giả, nếu như nghênh ngang đi vào thành, rồi bị người khác nhận ra thì sẽ tạo nên nhiều rối loạn, tối thiểu sẽ không có ít người vây tới.

"Bảo thuật của Bóng Lông đúng là không tệ mà!" Thạch Hạo thuận lợi tiến vào thành, chiến tưởng thủ cửa thành chỉ nhìn lướt qua rồi không để ý gì nữa.

Pháp môn Bảy mươi hai biến này vang dội cổ kim, nhưng đáng tiếc là hiện tại Thạch Hạo chỉ đạt được một chút truyền thừa mà thôi.

Ngựa xe trên đường chính tấp nập, đâu đâu cũng có người, cửa hàng hai bên đường san sát nhau, âm thanh mua bán không dứt, không khí nhộn nhịp ập vào mắt.

Từ Thạch thôn vô cùng yên tĩnh tiến vào tòa thành phồn hoa náo nhiệt, hai cảm giác hoàn toàn khác nhau.

Hoàng Đô Hỏa quốc rất lớn, là một trong những thành trì lớn nhất của Hoang Vực, sinh linh nào cũng có thể thấy ở nơi này, Thạch Hạo kinh ngạc, vừa mới tới thì đã phát hiện ra một vài cao thủ hơn nữa còn rất trẻ, tộc nào cũng có.

"Đó là chủng tộc nào thế, ta chưa từng thấy qua bao giờ?" Đại Hồng Điểu thu nhỏ lại rồi đậu trên bả via Thạch Hạo, nhìn chằm chằm mấy thiếu nữ trên lưng có cánh chim trắng noãn kia, trong mắt hiện vẻ dâm tà.

Thạch Hạo cũng nghi hoặc, những người này không giống với Vũ tộc* bình thường, bởi vì trên đầu của các nàng có vòng tròn thần, rất đặc biệt rất xinh đẹp.

(*): Vũ ở đây là Lông vũ, chứ không phải là Vũ (Mưa) tộc đối địch với Thạch Hạo trước kia.

Ngoài ra, bọn nó liên tục nhìn thấy một vài chủng tộc mà mình chưa hề nhìn thấy, hỏi những người bên cạnh thì đây đều là những cường giả trẻ tuổi của vực ngoại.

"Đại chiến song Thạch, thiên hạ khiếp sợ, ngay cả tu sĩ của vực ngoại cũng hay biết, một vài cường giả thiếu niên cũng bị hấp dẫn mà tới đây." Có người nói.

Đại giáo của vực ngoại đang chuẩn bị để tiến quân vào Hoang Vực.

"Trận chiến đó, Thạch Hạo ngạo thị thiên hạ, khiến cho một vài người cùng trang lứa của vực ngoại không phục, cho nên mới tìm tới đây."

Rất nhanh, Thạch Hạo liền nghe được một vài tin đồn, không ít người biết nó với công chúa Hỏa quốc có quan hệ thân với nhau nên cường giả trẻ tuổi của vực ngoại muốn dựa vào công chúa này để tìm ra nó.

Trùng Đồng uy chấn thượng cổ, kết quả lại bị chém chết, phong ba bao phủ tới cả vực ngoại.

"Ta không tin tên Thạch Hạo kia lại lợi hại như vậy!" Có sinh linh vực ngoại vừa đi vừa bàn luận, có mấy gã hết sức tự phục.

Thạch Hạo nghe thế thì sắc mặt vẫn vô cùng bình tĩnh.

"Song Thạch lợi hại như thế sao, ta cũng muốn nhìn thử, tận mắt nhìn phong thái của nhân vật này." Một thiếu nữ khẽ nói, vô cùng mỹ lệ, ánh lửa chói mắt khiến người khác không thể nhìn trực diện được, đang đứng bên cạnh bồi tiếp mấy cường giả trẻ tuổi.

"Ồ, là một trong Thập Mỹ Huyền Vực." Xa xa, có người tập trung về phía thiếu nữ này.

"Song Thạch rất lợi hại chứ gì, ta thấy chỉ đến thế là cùng, hi vọng có thể gặp được." Một nhóm người khác đi tới.

"Thạch Hạo uy chấn, ai cùng so tài? Nếu như gặp phải thì người sẽ không thể nói vậy nữa đâu." Có người than thở.

Trong thành, xuất hiện không ít tu sĩ vực ngoại, ai cũng rất mạnh mẽ.

"Đáng tiếc, từ khi trận chiến đó qua đi Thạch Hạo cũng chưa hề xuất hiện, có người nói hắn bị Vực chủ của Hư Thần giới trấn áp rồi, cũng có người nói sau khi hắn chiến với Thạch Nghị thì đã thành tàn phế khó mà tái hiện lại, không biết tin nào là thật nữa."

Thạch Hạo kinh ngạc, một năm đã qua đi vậy mà vẫn còn rất nhiều người bàn tán về mình.

"Ta cũng muốn xem thử cái gọi là Thạch Hạo thì như thế nào, nếu như dám xuất hiện ta phải ước lượng trình độ của hắn được bao nhiêu!" Có người cười gằn.

Không một ai biết, một Vương có độ tuổi cực kỳ nhỏ đang đứng cách bọn họ không xa, gã đang tiến vào trong Hoàng Đô hùng vĩ này.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 398: Thần Thụ Tế Linh

Thủ phủ Hỏa quốc vô cùng to lớn, diện tích bao la, tồn thế lâu đời, từ thời thượng cổ cho tới hiện tại đã trải qua bao năm tháng thử thách nhưng vẫn đứng đó không ngã.

"Thật đáng tiếc mà, chúng ta tới lâu như vậy mà ngay cả bóng dáng của một tên cường giả Nhân tộc xuất sắc nào, cái gọi là đại chiến song Thạch là thật ư, nếu không sao chẳng thấy một ai mạnh mẽ gần bằng bọn họ chứ."

Có một vài người hoài nghi, bọn họ đều đến từ vực ngoại, đến tòa thành này cũng đã được một thời gian nhưng vẫn không thấy cường giả trẻ tuổi kinh diễm nào.

"Cũng không thể nói thế được, công chúa của Hỏa quốc không đơn giản đâu, hình như máu Chu Tước trong người đã được thức tỉnh, ta cũng từng gặp qua nàng mấy lần, lần sau đều mạnh hơn lần trước, nàng không phải là người đơn giản."

Trên đường, những người này trò truyền trong chốc lát rồi rời đi ngay.

Người đến người đi, người qua người lại, tòa thành cổ to lớn này vô cùng phồn hoa, nhân khẩu cũng không biết bao nhiêu vạn, người người chen đẩy xô lấn nhau trên đường lớn.

Đương nhiên, khiến người khác kinh ngạc nhất chính là, sinh linh của tộc nào cũng có, cũng có một vài tộc không biết tên gọi, chưa bao giờ nhìn thấy.

Thạch Hạo nhìn thấy vài chủng tộc có tướng mạo quái dị, chưa từng nghe tới nhưng những người đi trên đường cũng không dám chỉ trỏ hay bàn luận, hiển nhiên, những sinh linh này rất mạnh, bách tính ở lâu nơi đây đều

biết họa từ miệng mà ra.

Hai bên đường cửa hàng san sát, rất nhiều cửa hiệu buôn bán lâu đời, không thiếu những cửa hàng bán đan dược, bán vũ khí, có rất nhiều tu sĩ ra vào, chuyện làm ăn rất tốt.

Thạch Hạo thả lỏng, đi loanh quanh nơi đây, nó sống ở thôn cả năm trời, có thể nói rất yên tĩnh, thậm chí có chút quạnh quẽ, giờ lại tới thế giới hồng trần này thì cảm thấy khá là thoải mái.

"Chán ngán với hồng trần náo động, tiến vào thế ngoại đào nguyên thì cũng là một loại hưởng thụ, cũng có thể ở nơi yên tĩnh rất lâu rồi lại tới thủ phủ phồn hoa thế này, đây cũng là một loại cảm ngộ khác."

Thạch Hạo lẩm bẩm, trong lòng vô cùng xúc động, trong lúc nhất thời ngẩn người, nó liên tưởng tới việc tu hành, tu sĩ bế quan cùng với kỳ nhân tiêu dao trong hồng trần, hai người hai lựa chọn thế nhưng cũng như nhau cả.

"Cái cây này thật lớn!" Thạch Hạo giật mình, sau khi đi tới phía Đông của tòa thành cổ này thì nó nhìn thấy một cây cổ thụ chọc trời, thật sự rất to lớn.

Cái cây này toàn thân đỏ rực, ánh đỏ bốc lên, bất kể là cành cây hay là lá cây đều có màu đỏ, tán cây như là chiếc ô lớn che trời, đứng sừng sững trong tòa thành có vẻ rất đặc biệt.

Đây là cây gì? Đường kính thân cây cũng phải hơn mấy chục mét, những vỏ cây bong tróc có vẻ vô cùng lâu năm, thân cây to lớn này chiến lấy một khu vực rất lớn.

Cây này còn cao hơn cả núi, nếu như là thành trì bình thường thì không thể chứa nổi nó, cũng may là Hoàng Đô Hỏa quốc rất lớn nên cũng không có ảnh hưởng gì tới cây này.

"Đây chính là Hỏa Thần thụ, chính là một trong những Tế Linh Hỏa quốc năm xưa." Có người đang bàn luận, hiển nhiên cũng không chỉ có mỗi

Thạch Hạo kinh ngạc mà mọi người khi vừa mới tới tòa thành này đều tỏ vẻ như thế.

Nơi đây hiển nhiên trở thành một địa danh thắng cảnh, phàm là những ai tới Hỏa quốc thì cũng muốn tới đây nhìn qua, nếu không thì rất tiếc nuối.

"Cái cây này tồn tại từ thượng cổ, sinh trưởng cho tới hiện tại thế nhưng thần hỏa đã tắt, thần thức khô cạn, cũng không còn đại thần thông gì nữa." Có người nói.

Đây từng là thần thụ Tế Linh ư? Sau khi Thạch Hạo nghe thấy thế thì con mắt sáng rực, đây cũng quá kinh người mà, nó nhìn thật kỹ câu này.

Cây này quả thật rất cao lớn, lâu năm đến mức chẳng còn hình thù gì nữa, theo lý mà nói phát triển tới mức này, năm tháng qua đi, thần hỏa có tắt đi nữa thì cũng có thể thành tinh, không thể là một cây bình thường được.

Nhưng giờ nhìn lại, cây này không có những gợn sóng thần thánh, không còn cái khí thế ấy nữa.

Những người đang bàn luận kia không phải đang nói bậy, cây này từng thành Thần, sau đó thần hỏa tắt đi rồi hóa thành một cái cây bình thường.

Thạch Hạo vô cùng hứng thú nên dò hỏi những người bên cạnh nên đã hiểu rõ tường tình.

"Thời thượng cổ, các Thánh tranh bá, thần nhân đại chiến, đó là đoạn năm tháng huy hoàng và cũng vô cùng hỗn loạn, người mạnh xuất hiện lớp lớp, thiên kiêu đầy rẫy, mấy Cổ quốc lớn chính là phát triển từ đây..."

Cái cây này cùng với Chu Tước đều đi ra từ tổ địa Hỏa quốc, thực lực chúng nó tương đương nhau, đều là thần linh đã đắc đạo, vô cùng cường hãn, vượt qua chúng sinh.

Lúc Hỏa tộc khai quốc, cây này cùng với Thánh Hoàng Hỏa tộc chinh chiến tứ phương, lập được công lao vô cùng lớn, đáng tiếc, thời kỳ quần

hùng tranh bá thì gặp nạn, thần hỏa bị phá hủy nên không còn là Thần nữa, Chu Tước và Thánh Hoàng đều là bạn cũ của cây này nên đã đưa cây này trồng ở thủ phủ Hỏa tộc, dùng đạp pháp để giúp nó sống sót.

"Tuy rằng vẫn còn sống thế nhưng ý chí, thần hỏa đều đã tiêu tan, trở thành một cái cây bình thường."

"Mặc dù có thể sống lâu như thế, bởi vì năm đó từng dùng tới Bất Lão Tuyền, thế nhưng cũng không cách nào có thể nhen nhóm Thần Hỏa nữa, thậm chí không thể sinh ra đạo hạnh."

Rất nhiều người bàn luận, khá là thông cảm, một thần linh chứng kiến huy hoàng của thượng cổ nhưng giờ lại có kết cục như thế.

"Haizz, những việc mà các ngươi vừa nói cũng chỉ là nghe đồn mà thôi, cũng không phải là toàn bộ, còn có một tin đồn nữa nhưng cũng không có bao nhiêu người tin cả." Một ông lão đi tới, mở miệng nói.

"Còn có tin gì nữa vậy?" Có người lộ vẻ nghi ngờ.

"Nghe đồn, thần hỏa của cái cây này cũng không phải đã dập tắt hoàn toàn, mà là đang niết bàn." Ông lão nói.

"Sao?!" Rất nhiều người nghe thấy thế thì ngây người, nếu như đang niết bàn thì sẽ khủng bố tới bao nhiêu, quả thật không thể tưởng tượng được.

Nên biết, cái cây này sống từ thượng cổ cho tới giờ, nếu là thật, thế gian này còn ai là đối thủ của cây này? Tối thiểu, nếu Thánh nhân thượng cổ không xuất hiện thì đương đại tuyệt không ai là đối thủ của nó.

"Các ngươi cho rằng một vài đại giáo vực ngoại tới Hỏa quốc, tìm tới hoàng tộc để làm cái gì? Nghe nói cũng là vì tin đồn này."

"Không thể!" Rất nhiều người không tin.

"Chỉ là đời sau của các công thần khai quốc ở thủ phủ Hỏa quốc này

cũng đã nghe về những tin dồn này thế nhưng cũng không có bao nhiêu người chú ý tới mà thôi." Ông lão chắp tay sau lưng, lắc đầu rồi rời đi.

"Quả thật là có tin đồn như thế, trước đây cùng từng nghe một ông lão nói về chuyện này." Bên cạnh có người nói.

Tục truyền, không chỉ có tế linh tắm rửa thần hảo mà còn có cả Hỏa Hoàng, còn có một ít thần lực được nhập vào nơi đây để tẩm bổ cho cái cây này.

"Đi thôi, tới Thiên Khuyết uống chén trà, ăn thứ gì đó." Có người nói, bắt chuyện với mấy người bậ của mình.

Trên trời cao, quả thật có nhiều tòa cung điện đang lơ lững, tất cả đều to lớn, cách xa mặt đất, tất cả đều vây quanh cổ thụ này.

"Ta hơi hơi tin, lời nói của ông lão kia cũng không quá bất hợp lý, bởi vì mỗi lần lên những tòa cung điện này thì ta luôn cảm thấy ngộ đạo ở đây mới có lợi."

Nghe những lời nghị luận này thì trong lòng Thạch Hạo hơi động, ngước nhìn những tòa cung điện to lớn kia, sắc mặt khác thường, nó muốn lên đó xem thử một chút.

Nhưng mà, muốn tiến lên trên đó thì làm nó sợ hết hồn, cái giá đề ra quá cao, chỉ là muốn uống chén trà mà cũng đủ để cho những người bình thường phải phá sản.

Phàm nhân cơ bản không thể tới được, không cách nào bay lên trời, đây chính là quỳnh lầu điện ngọc chân chính, xây dựng trên không trung, có pháp trận rườm rà bảo vệ khiến cho những tòa cung điện này không thể rơi xuống được.

Cung điện tỏa ra ánh sáng óng ánh, xung quanh lượn lờ mây mù, một tòa lại một tòa cứ như là thần đình hùng vĩ vậy.

Thạch Hạo đạp lên trên bậc thanh ngọc thạch tiến vào trong một tòa cung điện rộng rãi nhất, trả một cái giá rất đắt tiến vào bên trong để kiến thức thử sự bất phàm ở chỗ nào.

Những người có thể ra vào đều là tu sĩ, hơn nữa thân phận cũng không tầm thường, nếu không cũng chẳng thể trả giá đắt đủ khiến cho người tu hành bình thường phải chùn bước.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, nơi đây nghiễm nhiên trở thành nơi tụ tập của tu sĩ Hoàng Đô Hỏa quốc, sau khi tới khu lầu quỳnh điện ngọc này thì Thạch Hạo thấy càng nhiều sinh linh ngoại vực hơn nữa.

Rất nhiên, nó liền cảm thấy tốn tiền cũng chẳng oan, coi như cũng đáng giá, bởi vì nghe được những lời bàn luận của bọn họ, nên nó cũng đạt được một vài tin tức quan trọng.

"Hiện tại, hầu như chẳng thấy một vị Tôn giả nào, ăn xong bữa này thì lại lo cho bữa mai, tình thế hơi nguy cấp, tất cả đều đang ẩn nấp cả."

Tin tức như thế khiến cho Thạch Hạo chau mày, xem như cũng là tin tức tốt, không có những tên cấp bậc như thế xuất hiện thì cho dù nó lộ ra chân thân cũng chẳng sợ gì.

"Chuyện thật không phải là đùa đâu, đây chính là tin tức bị rò rỉ từ đại giáo vực ngoại đấy, xem ra tu vi càng cao thì ảnh hưởng càng lớn trong lần đại kiếp nạn này, ngươi ta chắc sẽ vô sự đó."

"Hả, thật à, ngay cả Tôn giả của đại giáo vực ngoại cũng nghĩ trăm phương nghìn kế để rút đi, nhưng con cháu tuổi trẻ của bọn họ lại lưu lại, ngày loạn còn không xa nữa rồi."

Thạch Hạo chọn một nơi bên cửa sổ, vừa vặn có thể nhìn thấy cây cổ thụ to lớn kia, nó thử tu luyện ở nơi này, quả nhiên phát hiện sẽ dễ hơn một chút.

Thạch Hạo rời đi, rồi mỗi ngày đều lên quỳnh lầu điện ngọc này để tu hành, ngộ đạo trong hồng trần nào động, đây là một trải nghiệm khác xưa.

Đối với việc này, Đại Hồng Điểu oán thầm, mỗi ngày đều buồn ngủ, chẳng tình nguyện bầy bạn trên vai của nó.

"Ồ, không đúng, thật là khủng khiếp!" Mấy ngày sau, nó phát hiện nếu như lấy ra Chu Tước chân vũ chiếm được ở Thánh Hoàng cung của Hỏa tộc thì có thể ngộ ra một loại cổ ý đại đạo khó hiểu.

Nếu không có cọng chân vũ này thì cho dù nó tập trung cao độ để cảm úng thì cũng không có thu hoạch gì, chỉ có thể cầm cọng bảo vũ đỏ đậm trong tay thì nó mới phảng phất nghe được tiếng tim đập.

Cây cổ thụ này không bình thường, đã thành tựu đại đạo, có một loại sức sống vô cùng lớn, chỉ có điều người ngoài khó mà phát giác được.

Vào lúc này, có mấy tốp sinh linh vực ngoại tiến vào tòa quỳnh lâu này, bọn họ đang bàn luận về nó nhưng Thạch Hạo chẳng thèm để ý tới.

Nó vội vàng lấy ra Trùng Đồng mà thần nhân thượng cổ lưu lại để nhìn về cây cổ thụ kia, kết quả lại khiến nó thất vọng, không nhìn được gì cả.

Cuối cùng, khi nó cầm Chu Tước chân vũ trong tay thì mới có chuyển biến.

Thạch Hạo giật mình, nó nhìn thấy cảnh tượng mơ hồ bên trong thân cây, chỉ dùng mỗi Trùng Đồng thì không có kết quả, cần phải dùng thêm thánh vật của Chu Tước nhất tộc thì mới có thể phát hiện.

"Một cặp cánh Chu Tước được dùng làm cửa ra vào!" Thạch Hạo kinh ngạc trong lòng, là lông cánh của Chu Tước đang cắm rễ bên trong, lưu chuyển ánh sáng nhu hòa.

Ngoài ra, ở phía sau cửa ra vào bằng lông cánh Chu Tước đó còn có một cái quan tài màu vàng đang chặn lấy một cửa động.

Thạch Hạo dùng hết khả năng, con mắt đau đớn, gần như muốn chảy máu, rốt cuộc cũng thấy được bên trong cái quan tài này có một chàng trai

không hề nhúc nhích.

Lúc này nó run lên, trái tim đập thình thịch vô cùng đau đớn.

Chàng trai này không như bình thường, khí tượng kinh người hơn nửa còn rất giống với một tượng đá đã sứt mẽ ở trong Thánh Hoàng cung của tổ địa, Hỏa Linh Nhi từng nói với nó, đó chính là Thánh Hoàng Hỏa tộc của thượng cổ!

Quan tài màu vàng đó che lấy một cái động, bên trong có thứ gì? Trong lòng Thạch Hạo run lên, không nghĩ rằng lại phát hiện một bí mật kinh thiên như vậy.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 399: Sinh Linh Vực Ngoại Gặp Mặt

Thần thụ cắm rễ nơi này từng là Tế Linh Hỏa tộc, bên trong thân cây có một cặp cánh Chu Tước hóa thành cánh cửa, ở trong lại có quan tài màu vàng của Thánh Hoàng thượng cổ đang che đậy một cửa động.

Cảnh tượng như thế sao không kinh người được chứ? Sau lưng Thạch Hạo toát đầy mồ hôi hột, cảm thấy vô tình lại phát hiện ra một bí mật to lớn.

"Hỏa quốc không hề tầm thường, vài đại giáo vô thượng cử đệ tử của mình tiến vào tổ địa Hỏa quốc, là để tìm kiếm thứ gì?"

"Lẽ nào là tìm bí mật để thành tựu Chân Thần? Mặc dù nói như thế, hơn phân nửa không phải ở tổ địa kia."

Một vài cường giả trẻ tuổi của vực ngoại đang bàn luận, cũng chẳng kiêng kỵ thứ gì cả.

Trong lòng Thạch Hạo hơi động, lời của những người đáng tin không?

Lại có thêm một vài người tiến vào quỳnh lầu điện ngọc, khi ngồi xuống cũng nói tới những vấn đề tương tự như vừa nãy.

"Ta thấy mấy đại giáo đó đang tìm ngọn nguồn của đại kiếp nạn, có thể sẽ bắt đầu từ Hỏa quốc cũng nên."

Những lời này khiến người khác không rõ, mãi cho tới hiện tại cũng chẳng có bao nhiêu người hiểu rõ ý nghĩa chân chính của đại kiếp nạn kia, đến tột cùng vì sao lại xảy ra.

Thạch Hạo hít sâu vào một hơi, thử nghiệm lần cuối cùng, nó hi vọng có thể nhìn xuyên qua quan tài màu vàng, có thể nhìn thấy bên trong cửa động

kia là thứ gì.

Nó toàn lực khống chế, con mắt thần nhân kia sáng lên rồi hóa thành đạo văn kết hợp với nó, lập tức nhìn xuyên qua hư không.

Không chỉ có con mắt thần nhân rung động mà ngay cả cặp mắt của Thạch Hạo cũng đau đớn, máu không ngừng ứa ra ngoài, nó vận chuyển thần lực tới cực điển, rất muốn nhìn cho ra sâu bên trong là thứ gì.

Rốt cuộc, nó cũng mơ hồ nhìn thấy ở đằng sau quan tài màu vàng kia, đó là một cái động sâu không lường được, cứ như là nối liền với một thế giới xa xưa nào đó.

Sương mù mông lung, nó tựa hồ nhìn thấy một nơi đầy thi thể, rất nhiều binh khí bị hư hại, tựa như là một chiến trường thượng cổ hùng vĩ, tối tăm cực kỳ.

Nhưng mà trong nháy mắt những thứ này liền biến mất, hào quang thánh khiết mãnh liệt, cứ như là nhìn thấy cánh cửa ánh sáng nơi tổ Côn Bằng, lưu chuyển một sức mạnh thần bí.

"Ồ, Thiên Thiên quận chúa tới rồi, là một trong Huyền Vực Thập Mỹ, rất có tiếng trong thế hệ tuổi trẻ." Có người nói nhỏ, ánh mắt nóng bỏng.

Thạch Hạo kết thúc việc tìm kiếm, dõi mắt nhìn phía ngoài thì thấy cô gái kia, chính là sinh linh vực ngoài vô cùng xinh đẹp vừa mới tiến vào Hoàng Đô Hỏa quốc.

Hiển nhiên, nàng không phải là Nhân tộc, nơi mi tâm có dấu ấn hình thoi, ngoài ra trên đầu còn có một cặp sừng ngọc cứ như là sừng rồng, hào quang lưu chuyển trên những sợi tóc, cộng thêm vẻ đẹp vô cùng đặc biệt.

Ngoài ra, nàng cũng chẳng khác gì Nhân tộc cả, vóc người cao ráo, nhưng đôi khi trong con mắt bắn ra những luồng sáng sắc bén.

"Huyền Vực?" Trong mắt Thạch Hạo lóe lên một luồng tinh quang, bởi

vì nó biết được, cha mẹ của mình tới từ Huyền Vực, và tổ phụ cũng đã tới đó để tìm kiếm.

Nó rất muốn biết tình huống của vực này, chỉ có điều sinh linh ở vực này tới Hoang Vực rất ít.

Xung quanh Thiên Thiên quận chúa có mấy người, ai cũng có thực lực rất mạnh, hiển nhiên đều là người tài ba của vực này, bọn họ chọn một cái bàn rồi ngồi xuống.

"Thiên Thiên quận chúa, nghe nói thiên tài đường huynh* học nghệ thành công, rời Tây Phương giáo trở về, y không có tới Hoang Vực ư, nếu theo tính cách của y, sau khi nghe về đại chiến song Thạch thì nhất định sẽ tới mà."

(*): Anh họ.

Không ít người rùng mình, tên điên kia tuy rằng bái Tây Phương giáo làm môn hạ thế nhưng cơ bản chẳng giống người của giáo này, mỗi lần hạ sơn thì đều khiêu chiến khắp nơi, vô cùng nóng tính, không đến mức thấy ai cũng chiến thế nhưng cũng gần như vậy, là một nhân vật cực kỳ đáng sợ.

Tương truyền, y tu thành Kim Cương Bất Hoại Thân, bước trên con đường Thân thể thành Thánh, uy chấn Huyền Vực, quét ngang địch thủ, khó mà thất bại.

Tây Phương giáo, Tây Thiên giáo, Bổ Thiên giáo, Tiệt Thiên giáo đều đặt ngang hàng nhau, được xưng là đạo thống bất hủ, vượt qua mấy vực, Kim Cương Bất Họa thân chính là một trong những thần công trấn giáo của bọn họ, người có thể đạt được truyền thừa này thì ai cũng đều mạnh mẽ cả.

"Ta nghĩ huynh ấy hẳn đã đến rồi." Thiên Thiên lên tiếng, mái tóc tung bay, mày ngài rất nhạt, miệng nở nụ cười như hoa tươi chớm nở.

Rất nhiều người nghe thế thì trong lòng chấn động, hiển nhiên ai cũng biết trong Huyền Vực kẻ điên này vô cùng lợi hại, tốt nhất là không nên

đụng tới y.

Huyền Vực, một đại vực tuyệt đối siêu phàm, không chỉ có ranh giới mênh mông mà nhân kiệt anh tài xuất hiện lớp lớp, căn cơ của Tây Thiên giáo là ở một vực này.

"Một người điên mà thôi, cũng chỉ có lớn lối ở Huyền Vực." Có người nói, âm thanh rất lạnh, nhất thời khiến nơi đây không thể yên tĩnh được.

Lại có người dám nói như thế, cũng không thèm để ý tới người điên kia, khẳng định tên này cũng có thực lực siêu phàm, tất cả mọi người đều hướng mắt về một chiếc bàn bằng ngọc thạch, nơi đó có một người đang ngồi.

Tướng mạo của gã bình thường, chẳng có khí chất đặc biệt, rất giống Nhân tộc nhưng tuyệt không phải, bởi vì sau lưng gã mọc ra một đôi cánh trắng, trên đầu còn có một vầng sáng lượn lờ.

"Cường giả Hoàng huyết Vũ tộc!" Có người hít vào hơi lạnh, đây chính là nhân vật cực kỳ hiếm thấy trong Vũ tộc, vô cùng ít ỏi, vượt qua Vương huyết, nếu như trưởng thành tới cuối thì có thể sẽ trở thành chủ của tộc này.

Gã đến từ vực nào? Rất nhiều người đang suy đoán, bởi vì Vũ tộc là một tộc lớn, trải rộng trong các đại vực, nếu như liên hợp lại với nhau thì thực lực rất đáng sợ.

Người của Huyền Vực nhìn về phía gã, những người bên cạnh Thiên Thiên quận chúa tức giận, bầu không khí trở nên căng thẳng.

"Ầm!"

Đúng lúc này, cửa điện bị người đá văng ra, có mấy sinh linh đang tiến tới, sắc mặt âm trầm, tựa hồ không được vui.

"Ồ, đây là sinh linh của Hồng Vực, xem bộ dáng của bọn họ chắc là đã vào hoàng cung bái phỏng vị công chúa kia và lần nữa bị đuổi về." Có người nói nhỏ, bởi vì tình huống như thế không phải chưa xảy ra.

Gần đây, Hỏa Linh Nhi của Hỏa tộc vô cùng buồn phiền, có người nghĩ rằng nàng đã tìm được Thạch Hạo trong đại chiến song Thạch, rồi nàng đóng của không tiếp khách.

"Có gì đặc biệt chứ, không phải chỉ là một công chúa của Nhân tộc thôi sao, kiêu căng cái gì, Hoang Vực chuẩn bị tiêu đời, để ta tìn thử ả có thể kiêu ngạo tới khi nào!"

Mấy tên sinh linh này vẻ mặt tối xầm, vô cùng tức giận, bọn họ không phải là Nhân tộc nhưng cũng hóa thành hình người, khi nổi giận thì trên khuôn mặt hiện lên từng làn khí đen.

"Hoang Vực tiêu đời, sau đó Hỏa quốc không còn tồn tại, tới lúc đó cái gọi là công chúa bất quá chỉ là cọng cỏ mà thôi!"

Bọn họ tức giận, lời nói lạnh lẽo, sát khí lộ ra.

Có người nhận ra, mấy người này chính là cường giả của Hắc Vân tộc ở Hồng Vực, nghe đâu hắc vân ở trong Ma thổ nào đó biến thành rồi tu thành hình người, mỗi người đều kỳ lạ và mạnh mẽ!

Nhắc tới Hồng Vực, tất cả mọi người đều sẽ nghĩ ngay nơi cái nơi Ma thổ Hắc Vân kia, nơi này từng sinh là một vị cường giả vô địch, chinh phạt vào Huyền Vực, đại chiến với lão giáo chủ của Tây Thiên giáo.

Từ cổ chí kim, có mấy ai dám chống lại Tây Phương giáo, cũng chỉ có số ít như con khỉ đột và Hắc Vân tộc Chí Tôn ở vô tận năm tháng trước kia, gan to bằng trời thì mới dám giết vào Tây Thiên giáo.

"Chẳng lẽ mấy vị cũng muốn khiêu chiến Thạch Hạo sao?" Có người nhìn chằm chằm mấy vị cường giả của Hắc Vân tộc này.

"Hừ!" Một vị cường giả Hắc Vân tộc hừ lạnh, nói: "Chúng ta không muốn, nhưng có người của bộ tộc ta muốn triệu kiến hắn."

Mọi người lộ vẻ khác thường, từ lâu đã nghe nói Hắc Vân tộc đang ngày

càng mạnh hơn, những năm gần đây xuất hiện vài thiên tài rất ghê gớm, quá nửa là những người này muốn gặp Thạch Hạo.

"Sinh linh của những vực ngoại này quá ngang ngược, bất kính với Hoang Vực ta." Có người nói nhỏ, nơi đây hiển nhiên có không ít cường giả của Nhân tộc.

"Hoang Vực, cũng chỉ có một vài Thái Cổ Thần Sơn mạnh mẽ đôi chút, thế nhưng trong trận đại kiếp nạn này hơn nửa đều muốn đóng sơn môn, còn có Nhân tộc nhưng rất yếu." Một sinh linh của Huyền Vực lắc đầu.

Không ít người hùa theo, trong đó không thiếu Nhân tộc của vực ngoại.

"Nhân tộc nếu như có nhân vật cỡ như Nguyệt Thiền tiên tử hay là Ma nữ thì chắc chắn sẽ không bị xem thường, hiện tại chỉ có một Thạch Hạo nhưng không rõ sống chết ra sao, lẽ nào đã bị phế trong cuộc quyết chiến vừa rồi, cho nên mới không có hiện thân?"

"Bất kể là Thạch Nghị hay là Thạch Hạo sống sót, chỉ cần xuất hiện một người thì một tay cũng có thể ép chết toàn bộ các ngươi!"

Thạch Hạo im lặng, đây tuyệt đối không phải đang thổi phồng nó mà đang dò la xem có nó ở đây không.

"Thật ngang tàn mà, lại dáng khoe khoang trước mặt chúng ta, có bản lĩnh thì đi ra đây đánh một trận nào!" Lúc này có một tên cường giả tuổi trẻ nóng nảy đứng lên.

Trùng hợp thay, Thạch Hạo vừa vặn đi ra ngoài, nó cũng không phải nhằm vào tên này mà muốn đi tới Thiên Thiên quận chúa để thỉnh giá tình huống Huyền Vực, nghe ngóng xem thử có tin tức gì liên quan tới cha mẹ mình hay không.

Nhưng, trong mắt của tên sinh linh kia, Thạch Hạo giống như đang khiêu khích, gã vừa mới nói xong mà lại có người đứng dậy rồi đi tới, giống như đang tiếp chiêu vậy.

"Được, có gan, dám đứng ra, muốn quyết chiến với ta ư?" Tên sinh linh này đằng đằng sát khí, khuôn mặt tối xầm.

"Linh giác của ngươi có vấn đề à, ra cũng đâu có nói quyết chiến, ngươi tìm lộn người rồi đó." Thạch Hạo liếc gã một cái, nói như thế.

Mọi người không nói gì, tên nhóc Nhân tộc này cứ như cười đểu, đây chẳng phải là coi thường, chế nhạo ngũ giác của tên cường giả vực ngoại này là không nhạy cảm hay sao?

"Ngươi... hỗn xượt!" Trên đầu tên sinh linh vực ngoại này mọc ra một cặp sừng trâu đỏ rực, mặc dù đã biến hình thế nhưng vẫn giữ đặc thù đáng sợ của chủng tộc mình, có thể nhận ra được gã thuộc về Hỏa Ngưu nhất mạch, ngay cả tính khí cũng rất giống, rất nóng nảy.

Thạch Hạo tự nhiên không thèm để ý tới gã, nhanh chân hướng về Thiên Thiên quận chúa.

"Ngươi đứng lại đó cho ta!" Cường giả trẻ tuổi của bộ tộc Hỏa Ngưu tức giận, vung tay chộp thẳng về bả vai Thạch Hạo.

"Muốn ăn đòn hả?" Trên bả vai Thạch Hạo, Đại Hồng Điểu đang lơ mơ ngủ thì chợt mở mắt ra, toàn thân đen thui cứ như là quạ đen, nó thấy bàn tay kia hạ xuống thì trợn trừng con mắt.

Ầm một tiếng, cặp cánh lớn vung tới, ầm ầm giòn giã vang lên, Đại Hồng Điểu bạt tai hai cái vào mặt vị cường giả Hỏa Ngưu tộc này, tiếng vang vô cùng lớn.

Tất cả mọi người đều ngây người, một con quạ đen mà lại mạnh mẽ như vậy, tát mạnh vào cái miệng rộng cảu sinh linh vực ngoại!

"Đừng chọc ông, nếu không ông mày đánh chết giờ!" Đại Hồng ĐIểu hung hăng nói, trong lòng hồi hộp, không nghĩ tới mấy phủ pháp bằng tay mà Nhị Ngốc Tử dạy cho nó lại chuẩn xác như vậy, đánh một cái thì đối phương không tài nào tránh được.

"Ngươi... đáng chết!" Cường giả của bộ tộc Hỏa Ngưu muốn tiến lên, cả người tức đến run rẩy.

"Rầm!"

Đại Hồng Điểu cũng rất dứt khoát, một cánh vung ra, vô ảnh vô hình, quất bay cường giả bộ tộc Hỏa Ngưu kia ra khỏi cung điện.

"Nhị Ngốc Tử lợi hại như vậy à? Trước khi lên đường thì mới dạy ta có vài chiêu, sớm biết thế thì bắt nó dạy nhiều hơn rồi!" Đại Hồng Điểu vô cùng hối hận, đây chính là 'tiểu thần thông' mà Nhị Ngốc Tử đã dạy nó ở Thạch thôn.

Những sinh linh vực ngoại khiếp sợ, người này là ai, không ngờ một vật nuôi lại lợi hại như vậy, vậy thì hắn mạnh tới mức nào?

"Chớ chọc ông mày, nếu không ông đánh chết các ngươi!" Đại Hồng Điểu lếc nhìn toàn bộ tu sĩ.

Một đám sinh linh như hóa đá, mới vừa rồi còn xem thường Nhân tộc của Hoang Vực, kết quả lại xuất hiện một thiếu niên như vậy, con chim mà hắn nuôi lại ngang tàn, lợi hại như vậy, khiến cho rất nhiều sinh linh phát điên!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 400: Bá Đạo.

Thiếu niên này là ai, có lai lịch ra sao? Chấn nhiếp không ít người nơi đây, con chim đậu trên vai kia lại có thể đánh bay một cường giả của Hỏa Ngưu tộc.

"Ò..."

Một tiếng gầm rú, cường giả bị đánh bay rơi trên thềm đá ngọc ngoài cửa điện hóa ra bản thể, lộ ra chân thân, đây là một con trâu khổng lồ toàn thân đỏ đậm như máu, ánh lửa bốc lên, nhanh chóng chạy nhanh vào trong đêện.

Cái sừng trâu khổng lồ đỏ tươi như máu kia lấp lánh và cực kỳ bén nhọn đang đâm hướng Thạch Hạo, mặc dù cái con chim đáng ghét kia quất nó một cái thế nhưng nó cũng muốn tính sổ với cả Thạch Hạo, bởi vì nó cho rằng đây mới chính là người chủ mưu.

"Con trâu này thật dứt khoát, kêu gào nhằm thẳng về phía này, muốn đổi món giúp ta ư, sao gần đây thấy miệng lưỡi nhạt nhẽo quá, vừa khéo ăn thịt con trâu này để bồi bổ thân thể vậy." Đại Hồng Điểu lên tiếng.

"Vèo" một tiếng, nó bay nhanh ra ngoài, toàn thân đen thui cứ như là vầng thái dương màu đen đáp xuống, cặp móng vuốt sắc bén nhanh chóng phóng ta, vẫn là tiểu thần thông đã được học từ Nhị Ngốc Tử.

"Keeng!"

Hoa lửa tung bay, một móng vuốt sắc bén của Đại Hồng Điểu bấu mạnh lên trên sừng trâu, âm thanh leng keng, nơi đó xuất hiện một đám phù văn, còn móng vuốt còn lại thì chụp thẳng vào Thiên linh cái của đối phương lấp lánh thần quang năm màu.

Ký hiệu lấp lánh tỏa ra, móng vuốt sắc bén của Đại Hồng Điều chuẩn bị đâm sâu vào trong Thiên linh cái của đối thương thì con Hỏa Ngưu sợ hãi, lúc này liền nằm phục xuống.

Con chim này quá lợi hại khiến cho Hỏa Ngưu kinh hãi, nó cảm giác được sóng thần lực của đối phương rất thâm hậu, không thể nào tránh né được, bất kể là hai cánh vừa nãy hay là cặp móng vuốt vừa rồi đều có một loại linh tính, vô cùng chính xác khi đánh lên trên người nó.

"Phi Hoàng trảo!" Xa xa, trong mắt cường giả tuổi trẻ Vũ tộc nắm giữ Hoàng huyết kia lộ ra tinh quang, khí lức lập tức mạnh mẽ lên tập trung về phía Đại Hồng Điểu, lộ vẻ kỳ dị.

"Cái gì, đó chính là Phi Hoàng trảo - Thần thông Hoàng điểu*?" Bên cạnh, có người kinh ngạc thốt lên.

(*): Hoàng điểu - Chim phượng hoàng.

Không ít người lộ vẻ kỳ dị, phàm là dính tới Chân Long, Thần Hoàng... mặc kệ là môn bảo thuật này có trọn vẹn hay không nhưng tất cả chắc chắn rất ghê gớm, uy lực kinh người.

Bảo thuật của Thập Hung Thái Cổ, mặc dù chỉ vụn vặt không trọn vẹn nhưng cũng ảnh hưởng sâu xa, nhiều khi có thể giúp cho giáo môn hưng thịnh lên.

Phi Hoàng trảo, tự nhiên chính là một môn bảo thuật vô cùng ghê gớm được truyền từ Thần Hoàng xuống, chỉ là môn thần thông này đã thất truyền từ thượng cổ, không có truyền thừa tới giờ.

"Không đầy đủ, chỉ coi là một tiểu thần thông mà thôi, nhưng bên trong lại có vài loại biến hóa huyền diệu, đáng giá để tham khảo." Có người khác nói.

"Nghé con, nhớ kỹ cho ông, phải đàng hoàng, giữ khuôn phép của việc làm trâu, không nên như thế." Đại Hồng Điểu tha con sinh linh này đi, rồi

bay trở lại bả vai Thạch Hạo.

Mọi người không nói gì, con chim này thật hung hăng,

Thạch Hạo không hề nói gì, tiếp tục cất bước hướng về phía Thiên Thiên quận chúa, cũng không có quan tâm tới cuộc tranh đấu nữa nãy.

Cường giả vực ngoại trong điện đều sợ hãi, phát hiện thiếu niên này không hề bình thường, một con chim đã như thế thì chủ nhân của nó sẽ càng ghê gớm hơn.

"Từ đã!" Một tu sĩ của Hắc Vân tộc mở miệng, nhanh chân bước lên trước, nói: "Môn bảo thuật kia có phải là Phi Hoàng trảo không vậy?'

"Có cần phải khai với ngươi không?" Đại Hồng Điểu liếc mắt nhìn hắn.

Rất nhiều người im lặng mà nhìn, bởi vì Phi Hoàng trảo này mặc dù chỉ là bảo thuật không trọn vẹn thế nhưng trong đó lại có một vài biến hóa phù văn rất kinh người, nếu như tinh luyện ra thì giá trị rất lớn.

Vị cường giả của Hắc Văn tộc kia mặt đanh lại, hắn rất muốn nói chuyện với Thạch Hạo, nhưng dù gì đi nữa, Đại Hồng Điểu cũng là một con thú cưng do người này nuôi dưỡng, nếu nói chuyện với con chim này chẳng khác nào đang hạ thấp thân phận mình vậy.

"Bằng hữu, ngươi quá hời hợt, ta muốn nói chuyện với ngươi." Cường giả của Hắc Văn tộc mở miệng nhìn về phía Thạch Hạo.

Thạch Hạo cơ bản không có để ý, vừa nãy nghe được mấy tên cường giả của Hắc Vân tộc này muốn thông qua Hỏa Linh Nhi để tìm kiếm tung tích của nó, rồi còn nói người của tộc này muốn gặp mặt nó, như thế có chút ngượng nghịu và ngông cuồng.

"Dám không nói chuyện với ông, ông thấy ngươi cũng muốn ăn vã." Trong mắt của Đại Hồng Điểu lóe lên vẻ tức giận, trước giờ nó cũng chẳng phải là loại hiền lành gì, nói chính xác thì không phải kẻ tốt lành gì.

"Bằng hữu, Phi Hoàng trảo quan hệ rất lớn với tộc ta, Chí Tôn của bộ tộc ta từng nắm giữ thần thông này, ta muốn hỏi thử, chú chim của bằng hữu làm sao đoạt được?" Cường giả của Hắc Vân bộ tộc áp sát về trước.

"Không biết xấu hổ, cả người toàn là khói đen mà cũng dám nói thần thông bực này là của tộc ngươi, muốn chiếm đoạt à, viện cớ quá non." Đại Hồng Điểu chế nhạo.

Vị cường gải Hắc Vân tộc này hừ lạnh một tiếng, thấy Thạch Hạo không quay đầu không để ý thì đánh ra một luồng bảo thuật, một đám mây bao phủ xuống.

Trong mắt Đại Hồng Điểu lóe lên ánh đỏ, một chiếc cánh nhanh chóng vung tới hòng đánh tan luồng khói đen này, nhưng phát hiện đám mây mù này không tan mà còn tràn về trước.

"Cho rằng đạt được một chút bảo thuật của Thần Hoàng là muốn làm gì thì làm ư, trò trẻ ranh!" Cường giả của Hắc Vũ tộc cười gằn, sương mù màu đen cuồn cuộn dựng lên, không chỉ bao phủ lấy Đại Hồng Điểu mà còn trấn áp về phía Thạch Hạo nữa.

Đột nhiên, ánh lửa vọt lên, không chỉ có lửa thần Chu Tước mà còn có một ánh thần quang khác nữa, đây cũng là do Nhị Ngốc Tử dạy, từ trong miệng Đại Hồng Điểu bay ra ngoài, trong nháy mắt đốt cháy sương mù đen kia.

"A..."

Vị cường giả Hắc Vân tộc này rút lui, nửa người đã bị đốt cháy.

"Bùm!"

Tiếp theo, Đại Hồng Điểu tung ra một cánh, tát văng hắn ra ngoài điện.

"Bằng hữu, ngươi không nên kiêu ngạo quá, dùng một con chim hung hăn để hại người, coi thường chúng ta ư?" Mấy vị cường giả của Hắc Vân

tộc đều đứng dậy, áp sát về trước.

Mọi người lộ vẻ khác thường, bộ tộc này quả thật rất khó dây vào, bọn họ từng xuất hiện nhân vật không tầm thường, vô tận năm tháng trước vị cổ tổ đó từng đại chiến với giáo chủ của Tây Thiên giáo, sử dụng một môn bảo thuật nào đó của Thần Hoàng, thần uy cái thế.

"Ầm!"

Cả người Đại Hồng Điểu phát sáng, từ trong cơ thể đen thui của mình phóng ra luồng ánh đỏ lóa mắt cứ như là một vầng mặt trời, khí thế ấy có thể thiêu hủy cả chín tầng trời.

Chuyện này khiến cho Thạch Hạo kinh ngạc, xem ra lai lịch của Nhị Ngốc Tử không phải là nhỏ, vài tiểu thần thông mà nó dạy cho Đại Hồng Điểu thật sự rất bất phàm.

Mấy tên sinh linh của Hắc Vân tộc rút lui, tất cả bị dọa nạt, sắc mặt trắng bệch, chuyện này thật sự rất nhục nhã, từ đầu tới cuối thiếu niên không hề nói câu gì, chỉ một con chim thì đã đẩy lui bọn họ.

"Chớ chọc ông mày, nếu không biết tiến thối thì giết hết các ngươi." Đại Hồng Điểu nói.

Mà vào lúc này, Thạch Hạo đã đi tới gần Thiên Thiên quận chúa, dùng lễ tiết của tu sĩ để chào hỏi.

Những người Huyền Vực khi thấy nó tiến lại gần thì đều lộ vẻ địch ý, nhưng khi thấy uy thế của con quạ đen trên bả vai nó thì có chút sợ hãi, không dám phát tác.

Nhưng những người này cũng không thoải mái chút nào, Thiên Thiên quận chúa chính là một trong Huyền Vực Thập Mỹ có danh tiếng rất lớn, đặc biệt là trong thế hệ tuổi trẻ thì nhân khí cực cao.

Hiện tại, một thiếu niên Hoang Vực lại gần làm quen với minh châu của

Huyền Vực, chủ động bắt chuyện thì những cường giả trẻ tuổi này cho rằng nó đang khiêu kích mình.

"Còn chưa thỉnh giáo huynh đài tên là gì." Thiên Thiên quân chúa lên tiếng, trên gương mặt xinh đẹp nở nụ cười tươi, có một chút hiếu kỳ với thiếu niên mạnh mẽ này.

"Ta biết rồi, hắn là... Điểu gia ở trong Hư Thần giới, có quan hệ rất tốt với Thạch Hạo." Bỗng nhiên có người mở miệng như thế.

"Cái gì, là tổ hợp hai người vô liêm sỉ kia à?" Có người giật mình, sau đó lại lắc đầu, Điểu gia và Tinh Bích gia sao lại trẻ như vậy.

"Chắc chắn là hắn ta, ngay cả con chim trên bả vai mà cũng có đức hạnh như vậy nữa là, còn nói về tuổi tác, tự nhiên là che giấu ở Hư Thần giới rồi." Có người suy đoán.

Thạch Hạo không tỏ rõ ý kiến, trên gương mặt lộ ý cười nhàn nhạt.

"Sớm nghe nói quận chúa trời sinh quyến rũ, phong hoa tuyệt đại, ở Huyền Vực cứ như là thần nguyệt treo trên trời, hôm nay gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền, kinh diễm đương đại." Thạch Hạo khen tăng.

Lời nói êm tai ai mà chẳng muốn nghe, đặc biệt là những cô gái xinh đẹp tự nhiên sẽ thích những lời ca ngợi về dung mạo của mình, nhưng mà Thiên Thiên quận chúa lại cười nhạt, nói: "Huynh đài quá khen, ta thì không dám."

"Ta luôn hướng về Huyền Vực, nghe nói nơi đó có nhiều danh sơn cổ tháp, hồng trần che giấu thần nhân, vẫn rất muốn tới nơi đó..." Thạch Hạo gợi mở đề tài, rất muốn biết các thế lực của Huyền Vực.

Thiên Thiên quận chúa không biết vì sao nó lại gần, nhưng cũng không hề ngạo mạn, nói: "Huyền Vực quả thật là một mảnh thần thổ, từ xưa tới nay không biết đã sinh ra bao nhiều cường giả tuyệt đại, căn cơ của Tây Thiên giáo chính là ở nơi này, ngoài ra còn có một vài di tích của Thập Hung, còn có Bất Lão sơn, nếu huynh đài muốn tới để rèn luyện thì có thể tìm được rất

nhiều thần tích đó."

Hai người trò truyện với nhau trông vui vẻ.

Đúng lúc này, ầm một tiếng, cửa điện bị đẩy ra xuất hiện một vài tu sĩ trẻ tuổi đang đi tới, ai cũng đều bất phàm cả, người cầm đầu thì khí thế càng hiên ngang, mái tóc màu tím, trong khi nháy mắt như có luồng điện xẹt qua.

Thân thể gã lực lưỡng, những ánh sáng thần thánh chảy xuôi trong lỗ chân lông, thân thể có một luồng sức mạnh bùng nổ nào đó, vô cùng ngỗ ngược, nói: "Ngươi là ai, cũng xứng ngồi bên cạnh quận chúa, cút sang một bên!"

Mọi người cứng họng, quá ngang tàn và bá đạo mà.

Ngay cả Thạch Hạo cũng lộ vẻ lạnh lẽo, từ khi xuất đạo tới giờ vẫn chưa có một ai dám quát tháo nó như thế, không ngờ tên này lại hung hăng tới vậy.

Đại Hồng Điểu như hóa đá, dám nói chuyện như thế với Hùng Hài Tử? Trước giờ chưa có ai lại ngông cuồng như thế, nếu có thì cũng đều đi chầu diêm vương cả.

Chỉ người của Huyền Vực đang tập trung cao độ, biết rõ lai lịch của người nọ có bối cảnh kinh người, đây chính là vị anh họ kia của Thiên Thiên quận chúa, được xưng là tên điên, bọn họ vô cùng kiêng dè với thế lực phía sau của gã.

Bởi vì, tương truyền gã chính là con cháu của một nhân vật trọng yếu ở Bất Lão sơn, làm việc luôn như thế, vô cùng bá đạo, khi cất bước ở Huyền Vực thì những người trẻ tuổi các giáo đều phải tránh lui không dám trêu chọc.

Bất Lão sơn, có thể sánh ngang với Tây Thiên giáo, địa vị cao cả, là một truyền thừa đạo thống vô cùng khủng bố!

Một môn này, cũng không phải vượt qua mấy vực, nhân số cũng không phải rất nhiều, nhân vật trọng yếu cũng rất ít đi vào thế tục, không có giao tiếp quan hệ với bên ngoài, thế nhưng lại vượt lên trên rất nhiều đại giáo.

Thanh niên này vẫn đang theo đuổi Thiên Thiên, hiện tại thấy một thiếu niên lại ngồi trò chuyện rất thân mật với nàng, cho nên mới không che giấu mà trở mặt đuổi Thạch Hạo đi.

"Ngươi điếc à?!" Ở bên cạnh có người lên tiếng, hiển nhiên đây là tên thiên lôi sai đâu đánh đó của thanh niên này.

"Các ngươi đã xong!" Đại Hồng Điểu nói.

Thạch Hạo trùng mắt, thân thể bùng phát ra một luồng khí tức điên cuồng, chỉ trong giây lát mà khí huyết của mấy người này sôi trào lên, không ngừng rút lui, ngoại trừ người trẻ tuổi dẫn đầu thì toàn bộ đều ho ra máu.

Tất cả mọi người đều giật mình, chủ nhân của con quạ đen quả nhiên lợi hại!

"Ngươi xong!" Thanh niên dẫn đầu quát lên.

Thạch Hạo hừ lạnh một tiếng, bàn tay lớn vung ra, phù văn lấp lóe, ầm một tiếng ép thẳng xuống rồi nắm chặt lấy gã, sau đó rầm rầm đánh thật mạnh.

Trong lòng các tu sĩ đến từ Huyền Vực đều sợ hãi, thiêu niên này gây ra đại họa rồi, dám vã vào miệng của người kia, có thể làm ảnh hưởng tới không ít người trong cung điện này.

Bởi vì bọn họ biết được, Bất Lão sơn rất bao che cho con cháu mình, tuy rằng người vào thế tục không nhiều nhưng đều là cường giả kinh thế, thanh niên này sở dĩ bá đạo như vậy cũng vì không ai dám trêu chọc.

"Ngươi..." Thanh niên gầm lên.

Thạch Hạo điểm một ngón tay về mi tâm của gã để thăm dò biển ý thức, chỉ trong chốc lát đã hiểu được rất nhiều chuyện, trong lòng bừng tỉnh, rõ ràng vì sao gã này lại dám bá đạo như thế.

"Hóa ra đến từ Bất Lão sơn, nhân số cũng không nhiều thế mà có thể đối kháng với Bổ Thiên giáo và Tây Thiên giáo." Thạch Hạo cười gằn.

Rất nhanh, trong lòng nó lại run lên, bởi vì nó đạt được một tin tức vô cùng trọng yếu, tổ phụ của nó - Đại Ma Thần - sau khi tiến vào Huyền Vực thì cũng đã tới Bất Lão sơn.

"Cái gì?!" Thạch Hạo chấn động, Bất Lão sơn có quan hệ với mẫu thân nó.

Nó cẩn thận thăm dò biển ý thức của thanh niên này, trên mặt biến hóa thất thường, tên điên hung hăn càn quấy này cũng có một chút máu mủ nhưng khá xa với nó.

Chuyện này đúng là một thu hoạch bất ngờ, vừa nãy nó nói chuyện với Thiên Thiên quận chúa cũng chưa có thăm dò gì về tin tức của cha mẹ mình, không hề nghĩ rằng lại có thể tra xét được manh mối quan trọng như thế trên người thanh niên ương ngạnh này.

"Ngươi dám ra tay với ta..." Sau khi được thả ra, trong mắt của thanh niên này lóe lên vẻ tàn ác, vô cùng tức giận.

"Ngươi là cái thá gì, ta thay cha mẹ ngươi dạy dỗ cách làm người cho ngươi mà thôi!" Thạch Hạo nói xong thì lại chụp gã lần nữa rồi tiếp tục tát mạnh vào miệng gã, âm thanh điếc tai.

Tất cả mọi người đều ngây người, thiếu niên này điên rồi ư, muốn đối đầu với Bất Lão sơn?!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 401: Không Gì Địch Nổi.

"Buông tay!" Thanh niên kêu to trên mặt đầy vẻ tức giận, tu vi của gã rất mạnh, rất ít khi gặp đối thủ, hơn nữa lai lịch của gã cũng rất lớn nên ai nhìn thấy cũng phải tránh lui, chưa bao giờ ăn thiệt thòi lớn như vậy.

Thạch Hạo xách lấy gã, lộ ra nụ cười gằn, nếu thật sự tên điên này là họ hàng xa với nó thì nó lại càng phải dạy dỗ nữa, huống chi vẫn còn chưa xác thực.

"Rầm", "Rầm"...

Cái bạt tai này vô cùng mạnh vô cùng thanh thúy, liên tiếp mười mấy cú giáng xuống, miệng mũi thanh niên này đều đầy máu, hàm răng trong miệng cũng văng ra toàn bộ, mặt xưng phồng không ra hình dạng gì.

Rất nhiều người không biết nói gì, chẳng trách con quạ đen đậu trên bả vai của người này lại thích đánh vào miệng người khác như vậy, quả nhiên đây là một sự kế thừa mà.

Mà người của Huyền Vực càng kinh sợ hơn nữa, không biết lai lịch của thanh niên này thì không nói làm gì nhưng nếu đã biết được mà còn dám làm như thế? Uy danh của Bất Lão sơn chấn nhiếp các vực.

"Dừng tay!" Mấy người trẻ tuổi bị chấn lui trước kia hét lớn đồng thời xông về trước.

Thạch Hạo ngẩn đầu ánh mắt lạnh lẽo, một khu vực vô hình tràn ra giam cầm mấy người kia trên không trung, không thể nào động đậy được.

Sau đó, nó thổi nhẹ một cái, một luồng gió mạnh ập tới cứ như là chiếc búa vạn cân nện thẳng lên trên mấy người này, phát ra những âm thanh

xương gãy.

Mọi người như hóa đá, người này mạnh mẽ cỡ nào chứ? Thân thể chưa động, chỉ dựa vào một luồng khí thế mà đã có thể giam cầm mấy người, một cú thổi mà khiến bọn họ nứt xương!

Ngay cả tên điên anh họ của Thiên Thiên quận chúa cũng chưa chắc đã có uy thế khủng bố như vậy? Tất cả mọi người đều nhìn Thạch Hạo như là nhìn thấy quỷ vậy.

Một tiếng nổ vang lên, hư không run rẩy, Thạch Hạo thu lại khí tức bản thân, những người này cũng khôi phục lại tự do ngã nhào trên mặt đất, ai cũng đều rên rỉ đầy đau đớn.

"A...."

Cả người đau nhức, cũng không biết gãy bao nhiêu cái xương, ai nấy đều sợ hãi, đây là thiếu niên cường giả có cảnh giới cỡ nào?

"Thả ta ra!" Thanh niên đang nằm trong tay Thạch Hạo biến sắc, biết rằng lần này đã đá phải tấm sắt cứng rồi, có tu vi cỡ này thì khẳng định lai lịch sẽ không nhỏ.

"Bùm!"

Thạch Hạo lại tặng cho gã một cái tát, máu tươi bắn ra ngoài, nhìn gã nói: "Ngươi không được dạy à, mặt mũi của cha mẹ ngươi đều bị ngươi làm mất hết sạch rồi."

Mọi người ngẩn người, cảm thấy như một trưởng bối giáo huấn hậu nhận, quá mạnh mẽ, thật sự là không sợ Bất Lão sơn ư?

Thanh niên tức giận, vô cùng xấu hổ, trước mặt Huyền Vực Thập Mỹ mà lại rơi vào cảnh tượng thế này khiến cho gã hận không thể tìm cái lỗ nào chui vào, nơi sâu trong mắt tràn đầy vẻ hung ác, gã hận Thạch Hạo thấu xương thấu tủy.

"Còn dám oán hận?" Thạch Hạo lại tiếp tục bạt tai, chiếc cằm của gã suýt chút nữa đã bị đánh nát, sau đó nó tiện tay ném ra khỏi cung điện, lăn xuống dưới cầu thang ngọc thạch kia.

"Còn không mau cút!" Đại Hồng Điểu kêu lên, nói lại câu vừa nãy gã đã nói.

Mấy người này mặc kệ thương thế, một câu cũng không dám nói, vội vàng rời đi, lần này quá mất mặt.

Trong lầu quỳnh điện ngọc trở nên yên tĩnh, thời gian rất lâu không một ai lên tiếng, người này là ai? Còn bá đạo hơn cả hậu nhân của Bất Lão sơn.

Lúc này, mọi người cuối cùng cũng biết được vì sao con quạ đen trên bả vai nó lại hung tàn như vậy.

Thiên Thiên quận chúa chớp chớp cặp mắt đẹp nhìn Thạch Hạo, vô cùng hiếu kỳ, nói: "Huynh đài, huynh đã gây ra họa lớn rồi đó, ta khuyên huynh tốt nhất rời đi khi có thể, nếu không người của Bất Lão sơn mà tìm tới thì huynh sẽ gặp phiền phức đó."

Cho dù nàng có thân phận rất lớn cũng không dám xử trí thanh niên kia như vậy, nói bạt tai là bạt tai ngay, cứ như là chà đạp một con chó, đây cũng quá ngang ngược mà.

Thiên Thiên quận chúa rất ghét gã thanh niên kia, nếu không phải kiêng kỵ Bất Lão sơn thì đã sớm giải quyết gã rồi, hôm nay thấy gã bị đánh trong lòng cực kỳ vui thích.

"Trốn? Đó không phải là phong độ của chúng ta." Đại Hồng Điểu ngẩn đầu nói.

Thạch Hạo rất bình tĩnh không nói nhiều lời, quả thật nó cũng chẳng sợ gì cả.

Mấy ngày nay nó cũng đã hiểu rõ được chút tình hình, đại kiếp nạn

chuẩn bị tới, Tôn giả trốn ở trên núi, hiện tại rất khó để gặp phải cường giả có cấp độ như vậy, tất cả bọn họ đều đang tránh né kiếp nạn này.

Rất nhanh, có người đứng dậy rời đi, đặc biệt là mấy người của Hắc Vân tộc, ánh mắt bọn họ lạnh lẽo, lúc rời đi không quên liếc nhiền Thạch Hạo một cái.

"Trừng mắt với ông mày à, giết chết các ngươi chừ!" Đại Hồng Điểu uy hiếp.

"Vị đạo huynh này, đến tột cùng huynh là ai?" Thanh niên nắm giữ Hoàng huyết của Vũ tộc mở miệng, y hẳn là một trong những người mạnh mẽ nhất trong điện này, trên đầu có một vòng ánh sáng tôn lên vẻ oai hùng của y, y muốn luận bàn với Thạch Hạo.

"Ngươi không phải là đối thủ của ta." Thạch Hạo bình tĩnh nói.

Mọi người thất kinh, Hoàng huyết Vũ Tộc rất hiếm thấy, một khi trưởng thành nhất định là cao thủ tuyệt thế, thiếu niên này lại đáp bình thản như vậy, không bận tâm tới thì làm cho mọi người đổi sắc mặt.

"Các ngươi có thể gọi ta là Điểu gia." Đại Hồng Điểu nói.

Việc này làm cho sinh linh của vực ngoại không biết nói gì nữa, tên khốn này quá kiêu ngạo, dám xưng mình là gia, lẽ nào có liên quan với Điểu gia ở Hư Thần giới ư?

Thanh niên nắm giữ Hoàng huyết Vũ tộc yên lặng một lúc nhưng vẫn tiến về trước, muốn luận bàn với Thạch Hạo, nói: "Mời chỉ giáo."

Thạch Hạo cũng không đứng lên, chỉ là tỏa ra một luồng khí tức hung hăn, trong nháy mắt này mọi người trong đại điện phát lạnh, cứ như thân thể đang ở trong ngọn núi đầy thi thể, dòng sông toàn máu tươi.

Đây là một thiếu niên? Sao lại có sát khí như vậy!

Thanh niên Hoàng huyết Vũ tộc khẽ than một tiếng, nói: "Quả thật hiện tại ta còn chưa phải là đối thủ của huynh, thế thì tạm biệt vậy." Y xoay người rời đi.

Mọi người sợ hãi, ngay cả thanh niên Hoàng huyết của Vũ tộc mà cũng phải tránh lui, thiếu niên này lẽ nào có thể so sánh với Thạch Hạo ư?

Một cơn cuồng phong gào thét ập tới, khí đen ngập trời cứ như là một luồng yêu khí bao phủ lấy vùng trời này, khiến cho tòa quỳnh lâu rộng rãi này lay động.

Cơn cuồng phong quét qua rồi ngừng lại, khí đen tụ lại một chỗ rồi hóa thành một người trẻ tuổi từ từ hạ xuống ở ngoài điện, sau đó bước nhanh chân tiến vào trong, chiến khí dâng trào.

"Cường giả của Hắc Vân tộc!" Mọi người biết, khẳng định đã được trình báo và hắn tới đây để trả thù.

"Lúc nãy là ngươi tổn thương tộc nhân của ta?" Người trẻ tuổi này nhìn thấy Thạch Hạo nhỏ như vậy thì trong con ngươi lộ ra ánh sáng hừng hực, đằng đằng sát khí.

Thạch Hạo chẳng có chút ấn tượng tốt gì với tộc này, bọn họ nghĩ thông qua Hỏa Linh Nhi để tìm kiếm tung tích của nó, muốn triệu kiến nó, cho mình là người trên cao.

"Ngươi nói sai, là ông mày giáo huấn bọn chúng." Đại Hồng Điểu mở miệng.

Lúc này, người trẻ tuổi tràn đầy khói đen bùng phát ra sát ý, phù văn màu đen nằm dày đặc, hắn như là một vị Ma thần đến cả tòa cung điện này cũng bắt đầu run rẩy.

"Một trong những thiên tài cuả Hắc Vân tộc!" Mọi người liền biết được, nhân vật mạnh mẽ như thế khẳng định là một trong những thiên tài mới quật khởi của Hắc Vũ tộc.

Đại Hồng Điểu rùng mình một cái, người trẻ tuổi này vô cùng mạnh, hiện tại nó không phải là đối thủ, sức chấn động kia khiến nó khiếp sợ khó mà chống lại.

Thạch Hạo đứng dậy, nhìn chùm khí đen kia, nói: "Ngươi muốn động thủ với ta?!"

"Nhục tộc nhân ta đương nhiên phải chịu lấy trừng phạt, chẳng cần biết hắn là ai!" Thiên tài của Hắc Vân tộc lạnh giọng nói, khi nói chuyện thì ký hiệu màu đen đan dệt hóa thành ánh điện nhằm thẳng về phía Thạch Hạo.

Chỉ trong nháy mắt tòa cung điện có khắc đại trận này như muốn sụp đổ, bởi vì sóng năng lượng kia rất mạnh, tòa cung điện đều run rẩy.

"Thật lợi hại, tên thiên tài này quả nhiên kinh người." Sinh linh nơi này đều thán phục, không hổ là anh kiệt từ trong cường tộc đi ra, phóng mắt cả thiên hạ khẳng định là người tài ba trong bạn cùng lứa.

Thạch Hạo hừ lạnh, khí tức đột nhiên tăng vọt, cứ như là một con rồng từ vực sâu lao nhanh lên, bễ nghễ thế gian, sức chấn động kia làm cho mọi người vô cùng sợ hãi.

Không một ai là không sợ hãi, đám nhân vật này là người vô danh ư, hơn nửa có thể sánh ngang với song Thạch - Thiếu niên Chí Tôn kia.

Trong con ngươi của Thiên Thiên quận chúa lấp lánh hào quang, nhìn chằm chằm bóng lưng Thạch Hạo.

Thạch Hạo cất bước cứ như là một vị Thần vương, niêm phong cả đại điện lại, hóa giải nguy cơ sụp đổ của cung điện này, nó dõi mắt nhìn về thanh niên dị tộc này, bước chân đầu tiên hạ xuống liền khiến đối phương không tự chủ mà rút lui.

Đồng thời, khói đen kia tan ra, thiên tài của Hắc Vân tộc run lên, máu huyết khắp người chạy loạn, thân thể đau nhức, giống như muốn nứt toát ra.

Thạch Hạo bước ra bước thứ hai, cường giả Hắc Vân tộc khóe miệng chảy máu, lảo đảo lui lại sau, hắn bị một luồng khí thế không gì địch nổi ép tới muốn nổ tung ra.

Khi Thạch Hạo bước ra bước thứ ba thì hắn không tài nào chịu nổi nữa, miệng phun đầy máu, thân thể bay ngược ra sau, rơi khỏi tòa cung điện, hắn đã bị thương nghiêm trọng.

Tất cả mọi người đều ngơ ngác, đây là uy thế cỡ nào? Thiên tài quật khởi của Hắc Vân tộc vậy mà không thể ngăn được ba bước của nó, bị khí thế duy ngã độc tôn đó ép cho hộc máu, làm người nghe sợ hãi.

Thạch Hạo tiếp tục cất bước nhưng cũng đã thu lại khí tức bản thân, cứ thế rời khỏi cung điện hùng vĩ này, không thèm để ý mọi người.

"Tuổi tác nhỏ như vậy mà đã có uy thế vô địch, ngoại trừ song Thạch ra thì Hoang Vực còn có nhân kiệt kinh diễm như thế nữa ư?!"

"Chuyện này... có thể sánh vai với Thạch Hạo đấy!"

Sinh linh của vực ngoại than thở, cảm thấy thiếu niên kia quá sáng chói, rồi có người chợt nghĩ, đột nhiên ngẩng đầu.

"Hắn... sẽ không phải là Thạch Hạo chứ?!" Câu này vừa ra tất cả mọi người đều khiếp sợ, ai cũng nhìn về phía cửa điện thế nhưng thiếu niên kia đã sớm biến mất rồi.

Thiên Thiên quận chúa khẽ nói: "Trong cùng thế hệ, người này không hề có đối thủ, tầm mắt của hắn đã chuyển dời về những lão bối bên trên rồi."

Mọi người thay đổi sắc mặt, trong cùng thế hệ người nào có thể ngăn được, hơn nửa là Thạch Hạo lại lần nữa xuất thế rồi!

Tin tức này cũng không chắc chắn lắm nhưng cũng được truyền ra ngoài nên đã gây nên náo loạn không nhỏ, nhưng chung quy lại tin tức này chưa được xác minh nên cũng có rất nhiều người không đồng tình.

Mấy ngày sau, công chúa Hỏa Linh Nhi của Hỏa quốc xuất quan, mời cường giả các tộc của vực ngoại tới biệt viện hoàng gia dự tiệc, bởi vì trước kia có không ít người tới tìm khiến cho nàng phiền muộn không thôi, lần này muốn tiếp đón hết những người này.

"Thật sự tên này xuất hiện rồi ư?" Hỏa Linh Nhi lẩm bẩm, nàng cũng nghe được cái tin tức này cho nên mới cử hành cuộc tụ hội lần này.

Lâm viên hoàng gia có diện tích rất rộng, nơi đây có cầu nhỏ bắt ngang, cung điện lầu các... không thiếu thứ gì cả, cảnh sắc vô cùng sinh đẹp tuyệt trần.

"Nhiều người đến vậy luôn à?" Hỏa Linh Nhi nhíu mày, vốn chỉ là một cuộc tụ hội nhỏ mà không ngờ tất cả những cường giả vực ngoại ở Hoàng Đô Hỏa quốc đều tới.

"Người của Bất Lão sơn tới rồi, đó là một truyền thừa bất hủ không thể chọc." Có người vừa nói vừa nhìn về trước, nơi đó có hai trung niên đang dẫn theo mấy người trẻ tuổi đi tới.

"Ồ, đó là Nguyệt Thiền tiên tử ư? Tây Thiên giáo, Tiệt Thiên giáo cũng tới à, xảy ra chuyện gì thế, sao những nhân vật trọng yếu của các đại giáo vô thượng này đều tới thế không biết." Mọi người giật mình.

"Các ngươi không nghe gì ư, có khả năng Thạch Hạo đã xuất hiện." Có người nói nhỏ.

Thạch Hạo trong song Thạch đã tới? Tin tức này đã âm thầm gây nên náo động, rất nhiều người bừng tỉnh, chẳng trách quần hùng vực ngoại đều tới cả.

Mọi người linh cảm được, có thể sẽ xuất hiện một cơn sóng lớn nữa, Thạch Hạo vừa hiện ai cùng so tài? Hơn một năm qua đây chính là đều tài mà mọi người bàn luận nhiều nhất, nếu nó xuất hiện thì Hoàng Đô Hỏa quốc nhất định sẽ sôi trào.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 402: Quần Hùng Tập Trung.

Hoa lan lửa, toàn bộ có màu đỏ, bất kể là cành cây hay là lá cây đều có màu đỏ, đồng thời có một mùi vô cùng thơm ngát.

Trên con đường dẫn vào biệt viện toàn là cây này, bởi vì trong Hỏa quốc có dính tới chữ Hỏa, mà cây hoa này lại đỏ rực nên rất được hoan nghênh ở Hoàng Đô này.

Thạch Hạo men theo con đường đá đi tới gần trang viên có diện tích cực lớn này, nơi đây có rất nhiều người, tộc nào cũng có, rất nhiều hình thù kỳ quái nhưng không một ai dám nhiều lời.

Cửa đồng lớn mang theo dấu vết năm tháng, tuy có binh sĩ canh gác thế nhưng cũng không có ai cản trở, bởi vì nơi này có một trận môn, người bước lên trên thì có thể tiến vào trong viện.

"Hả, vẫn còn xem trọng à, đây chính là tiểu truyền tống trận mà các môn phái ở thượng cổ thường dùng khi lựa chọn đệ tử tinh anh, chỉ có tu vi đạt tới cảnh giới nhất định thì mới có thể bước lên trên."

Người có thể tới nơi đây thì ai cũng đều bất phảm cả, đặc biệt là một ít cường tộc của vực ngoại, trong mắt bọn họ mang theo một loại ngạo nghễ, cũng không có chú ý tới trận pháp như vậy.

Đại đa số người đều đi vào, nhưng cũng có một vài người bị ngăn cản ngoài trận pháp, không thể tiến vào trong.

Sau khi Thạch Hạo bước lên trận pháp, ánh sáng sáu cạnh lóe lên, sương mù mờ mịt lưu chuyển, nó được truyền tống, rất nhanh bước vào một cái sân.

Dược hương nức mũi, linh chu không thiếu thứ gì, trong sân tràn ngập sức sống, vừa mới bước vào trong sân thì khiến người ta lầm tưởng rằng lạc vào khu vườn thuốc thượng cổ.

Thạch Hạo kinh ngạc, trong sân đều là một vài cây kỳ lại, không thiếu những linh dược lâu năm, bởi vậy nên mới có dược hương bay ra.

Lúc này, trong sân đã có rất nhiều người, đồng thời đang tụ năm tụ ba nói chuyện sôi nổi.

Tới nơi tụ hội như vầy tự nhiên có thể làm quen với nhiều tu sĩ, có thể mở rộng xã giao, trao đổi những bảo vật, tới đây là lựa chọn tốt nhất.

Đương nhiên, nơi này cũng không ít sự tranh chấp, tu sĩ tụ hội, một lời không hợp là có thể động binh đao, dùng bảo thuật phân thắng thua.

"Ồ, chàng trai tóc ngắn kia thật là lợi hại, tuyệt đối là một đại nhân vật, đến từ Tiểu Tây Thiên."

"Thật mạnh, dù gì cũng là một con Long Tượng mà lại bị hắn nâng ở trong lòng bàn tay rồi tiến vào trong."

Có người bàn luận, nhìn chằm chằm một người trung niên khoảng bốn mươi tuổi, tướng mạo bình thường, hắn cắt tóc ngắn chỉ dài một tấc, lúc đi vào trong lòng bàn tay phát sáng, một con Long Tượng cao ba tấc bị bắt ở bên trong, cả người nó trắng như tuyết, tản ra một luồng khí tức mạnh mẽ.

Ai cũng biết, Bạch Ngọc Long Tượng chính là Thánh thú hộ giáo của Tiểu Tây Thiên, ở nơi khác rất hiếm thấy, con này hẳn là đời sau của vị thượng cổ này, hiện giờ thành tọa kỵ của người nọ.

Thạch Hạo âm thầm gật đầu, thực lực của người này bất phàm, địa vị cũng không thấp trong Tiểu Tây Thiên, kỳ thật nó rất muốn tìm người của môn phái này nói cho ra lẽ, vì sao lại dung túng một đám côn đồ dám đại khai sát giới ở biên giới phía Tây Thạch quốc.

Mặc dù là tìm kiếm thần tàng Chí Tôn sẽ ảnh hưởng tới nhiều người vô tội, tạo thành rất nhiều chuyện máu me, cũng vì vậy mà Thạch Hạo từng diệt qua một vài đám.

"Gào..." Một tiếng rít gào truyền tới, một con hổ trắng như tuyết từ trong trận pháp bước ra, trong ánh mắt của nó có vẻ tang thương chứng tỏ tuổi tác không nhỏ.

Mọi người đều biết, nó không phải là tọa kỵ của bất kỳ ai, đây là một chủng tộc mạnh mẽ, là tu sĩ của Bạch Hổ nhất mạch, đám sinh linh này nếu thuần huyết thì chắc chắn sẽ cực kỳ hung cuồng, không người nào nguyện ý trêu chọc.

"Hỏa quốc hẳn phải cho tộc ta câu trả lời thật hợp lý, thiên tài của tộc ta tiến vào tổ địa của các ngươi, vậy mà lại bị giết chết, đây hơi quá đáng đó nghe."

Thạch Hạo dọc theo con đường đá đi qua lâm viên, tiến vào một cái sân cực lớn khác thì nghe được thanh âm chất vấn như vậy, rất nhiều người cũng đang nhìn về phía đó.

Đó là một chàng trai tóc tím, trên người có ánh lửa, kỳ lạ nhất chính là, hắn không có hai chân, từ eo trở xuống là thân rắn đỏ rực dài tới mấy trượng.

Thạch Hạo nhận ra đây chính là người của Viêm Mãng tộc đến từ Hồng Vực, nó từng giết một con Viêm Mãng thuần huyết còn trẻ ở tổ địa Hỏa tộc, một phần tự thưởng cho bản thân còn phần còn lại mang về cho Thạch thôn.

"Trước khi tiến vào tổ địa chúng ta từng nói rồi, bên trong rất nguy hiểm, sinh tử do số, và các ngươi cũng đã đồng ý rồi." Một ông lão của Hỏa quốc lên tiếng.

"Không có bản lĩnh thì đừng có tiến vào tổ địa Hỏa tộc, một khi tiến vào chết thì cũng đừng trách người." Có người âm thầm lên tiếng, thấy chuyện ngứa mắt nên can thiệp.

"Hừ!" Người trung niên của Viêm Mãng tộc hừ lạnh một tiếng, tóc tím đầy đầu như là rắn quét nhìn mọi người, hắn muốn tìn ra người đang khiêu khích mình.

"Mùi gì đây, thơm thật." Bỗng nhiên, mọi người kinh ngạc.

Trong sân có không ít cổ mộc, còn có một vài linh chu, tự nhiên có không ít dược thảo.

"Tinh Thần thảo, vậy mà có tới sáu lá luôn! Dược hương thật là nồng."

Rốt người, mọi người phát hiện được nơi góc sân có một cây cỏ đang tỏa ra hào quang, mùi thơm bắt nguồn từ đây, chuyện này tạo nên xôn xao, Tinh Thần thảo bốn lá đã là linh dược rồi, trong tình huống bình thường thì rất khó để mọc thêm lá tiếp theo.

Cây dược này đã sống rất lâu, bên trên sáu lá đó mơ hồ che kín hoa văn tinh thần, như là ngân hà chuyển động, vô cùng thần dị và xinh đẹp.

"Ồ, không đúng, nó mọc ra lá thứ bảy kìa, nhưng chỉ mới là chồi non mà thôi." Có người biến sắc, nhìn thấy điều dị thường nên kinh ngạc thốt lên.

Mọi người chú ý, không ai không ngạc nhiên, quả nhiên dược hương kia phát sinh từ chồi non này, bởi vì điềm lành tỏa ra, không ngừng phát triển cho nên mới tỏa ra dược hương.

"Truyền thuyết nói rằng Tinh Thần thảo có tám lá chính là thánh dược, Hỏa quốc ghê thật, trong biệt viện này lại có Tinh Thần thảo tới bảy lá!"

Không cần là người của Hoang Vực, ngay cả một vài cường giả của vực ngoại đều thán phục.

"Đúng là rất ghê!"

"Nhưng ta từng nghe qua, trong tổ Côn Bằng ở Bắc Hải từng xuất hiện Tinh Thần thảo tám lá, đương nhiên lá thứ tám kia cũng chỉ là chồi non vừa

nhú ra, thế nhưng cũng đã bước chân vào thánh dược rồi."

Nhắc tới Bắc Hải lập tức có người nghĩ ngay tới Thạch Hạo, khẽ nói: "Rất nhiều người đều nói Thạch Hạo nắm giữ bảo thuật Côn Bằng, không biết thật hay giả."

Nói tới vấn đề này, nơi đây trở nên sôi trào, bởi vì mọi người đều biết, Thạch Hạo từng tới tổ Côn Bằng, rất có thể đã có thu hoạch vô cùng lớn ở nơi đó.

"Đại chiến song Thạch kết thúc, một năm rưỡi trôi qua, không biết thiếu niên kia giờ thế nào rồi, sao giờ vẫn chưa xuất hiện chứ, lẽ nào đúng như suy đoán của ngoại giới, Thạch Nghị chết, Thạch Hạo tàn phế?"

"Mấy ngày trước, không phải có một thiếu niên khiến cho cường giả Hoàng huyết Vũ tộc sợ hãi thối lui ư, còn quét ngang thiên tài của Hỏa Ngư tộc, Hắc Vân tộc, thậm chí bạt tai cả một đại nhân vật của Bất Lão sơn nữa, khả năng đó chính là Thạch Hạo."

Những lời nghị luận này vừa ra thì cách đó không xa có người hừ lạnh.

Người của Bất Lão sơn đã tới, trong đó có một vị trung niên ánh mắt rất lạnh lùng, đảo mắt nhìn tu sĩ nơi đây như đang muốn tìm kiếm thứ gì đó.

"Không phải ai cũng có thể đạp lên sự tôn nghiêm của Bất Lão sơn, ngay cả thời thượng cổ các Thánh tranh bá cũng không ai dám mạo phạm Bất Lão sơn!" Người trung niên lên tiếng.

Xung quanh lập tức yên tĩnh, không một ai dám nhắc lại chuyện con cháu của đạo thống lánh đời này bị ăn bạt tai nữa, họ sợ tự lấy lửa đốt mình. Mọi người đều biết, chuyện diễn ra mấy ngày trước chắc chắn không thể cho qua được, thiếu kia nếu không xuất hiện thì thôi, một khi xuất hiện thì sẽ bị người của Bất Lão sơn trấn áp ngay.

Thạch Hạo tiến vào một cái sân khác, bởi vì nơi đây rất lớn, lâm viêm diện tích lại rất rộng, đình đài liên miên, đông đảo tu sĩ phân tán ở những

khu vực khác nhau.

Linh giác của nó nhạy bén biết bao nhiều, tự nhiên nghe được những lời mà người trung niên Bất Lão sơn kia nói, khóe miệng nó nhếch lên chẳng thèm quan tâm, chỉ cần không tìm tới nó thì nó cũng chẳng đi tính toán làm gì.

Đại Hồng Điểu bị nó nhét vào trong ống tay áo, bởi vì nó không muốn vừa mới vào nơi đây liền gây sự chú ý cho người khác.

"Ông thở không được." Tên quỷ này oán hận, chui ra từ trong ống tay áo, bùm một tiếng liền hóa thành một ánh lửa chạy về nơi khác.

"Cẩn thận một chút, đừng để người khác làm thịt đó!" Thạch Hạo căn dặn.

"Ồ, đó không phải là Vân Hi tiên tử của Thiên Thần sơn ư?" Có người kinh ngạc.

Vân Hi mặc áo tím, thước tha và xinh đẹp, vẻ đẹp của nàng được xưng là thần nữ trong Thái Cổ Thần Sơn, rất nhiều sinh linh thuần huyết tới tận cửa đề cầu hôn.

Nơi đó người ngày càng nhiều hơn, không chỉ có sinh linh thuần huyết của Thái Cổ Thần Sơn Hoang Vực mà còn có cường giả các tộc vực ngoại, không giới hạn ở độ thiếu niên mà còn có những tu sĩ có tuổi tác không nhỏ.

"Trời ạ, một con sư tử vàng xuất hiện, các ngươi có thấy không, nó có tới chín cái đầu, đây chính là Cửu đầu sư tử có huyết thống cực lớn!" Mấy người thán phục.

Ngay cả cường giả của vực ngoại cũng liếc mắt, liên quan tới truyền thuyết về Cửu đầu hoàng kim sư tử thì thiên hạ ai chẳng biết, thời cổ đại chúng nó rất mạnh, tổ tiên bọn chúng từng nuốt qua Thần vương thái cổ.

Mặc khác, bọn chúng chính là một trong mười tọa kỵ của giới tu hành,

ngay cả các Thần nhìn thấy cũng phải động tâm, lấy việc thu phục một con Cửu đầu sư tử làm vinh quang.

Thời cổ đại, Cửu đầu sư tử thuần huyết rất mạnh, có Thần Linh muốn thu phục nhưng lại trở thành đồ ăn cho nó.

Nếu như nói, trong thế giới này chủng tộc nào có danh tiếng lớn nhất, thì Cửu đầu hoàng kim sư tử nhất mạch tuyệt đối xếp vị trí đầu, uy danh hiển hách.

Đây là một con Cửu đầu sư tử còn trẻ, bộ long hoàng kim như là tơ lụa lấp lánh thần hà, sáng bóng tới mức có thể soi gương, nó hùng tráng và thần võ, cất bước đi tới, tàn ra luồng khí tức kinh khủng.

"Ghê thật, trong thiên địa này Cửu đầu sư tử thuần huyết gần như không nhìn thấy nữa, con thần sư này lại đi trên con đường tiến hóa thuần huyết, chút xíu nữa liền thành công, vô cùng mạnh mẽ!" Có người than thở.

"Chính xác, con này có thể không ngừng tiến hóa thành huyết thống hoàng kim, say đó sẽ tái hiện lại thần uy chấn thể của tộc này." Ngay cả sinh linh của vực ngoại cũng phải hít vào hơi lạnh.

Con sư tử này một khi tiến hóa thành công thì khẳng định hơn xa rất nhiều chủng tộc thuần huyết ở nơi đây.

"Xin chào công chúa điện hạ." Toàn thân Cửu đầu sư tử vàng óng, đi tới gần công chúa Hỏa quốc để chào hỏi.

Hỏa Linh Nhi cười đáp, nói: "Từ biệt ở Bách Đoạn sơn, mấy năm rồi không gặp, không ngờ ngươi lại mạnh mẽ như vầy, gần như muốn tiến hóa thành thần sư thuần huyết rồi."

"May mắn đạt được chút tạo hóa nên con đường này dễ dàng hơn rất nhiều." Cửu đầu sư tử cười nói.

Mọi người kinh ngạc, hiển nhiên họ quen nhau.

"Cửu đầu sư tử rất mạnh, nó giống như được đúc từ hoàng kim vậy, một khi tiến hóa hoàn toàn thì huyết thống sẽ vô cùng cao quý, thừa dịp lúc này thu phục nó, sau này sẽ có vô tận lợi ích." Có cường giả nói nhỏ.

Nhiều người trong lòng run lên, nếu như hóa thành Hoàng kim sư tử thuần huyết, vậy thì mang ý nghĩa, một khi trưởng thành thì ngay cả các Thần cũng muốn thu phục, chính là một trong những tọa kỵ mạnh nhất thế gian!

"À, ta từng nghe nói, con Cửu đầu sư tử này từng kết bái với Thạch Hạo, là huynh đệ của hắn, không biết thật hay giả? Nếu là thật, ta muốn thu phục nó, biến nó thành tọa kỵ!"

Có người cười gằn, nói ra mấy câu như thế, khiến cho tất cả mọi người đều thất kinh.

Hiển nhiên, không những muốn thu phục Hoàng kim sư tử quý giá này làm tọa kỵ mà còn muốn làm nhục cả Thạch Hạo, thu huynh đệ kết bái với nó làm tọa kỵ, vậy bộ mặt của nó sẽ ra sao?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 403: Cầm - Thú Đại Phát Thần Uy

Cửu đầu sư tử nghe thấy thế thì tỏa ra ánh vàng hừng hực, đối phương quá kiêu ngạo, trước mặt mọi người mà dám tuyên bố rằng muốn thu mình làm tọa kỵ, đây chính là tự tạo oán thù mà!

Mọi người quay đầu lại, muốn nhìn cho kỹ ai lại ngang tàn như vậy, muốn tạo nên một cuộc đối quyết kinh người ở lần tụ hội này ư?

Khói đen tràn ra, nơi đó có vài tên trẻ tuổi đang đứng, tất cả đều mặc chiến y huyền thiết, toàn thân lấp lánh ánh đen, khí tức vô cùng mạnh mẽ!

Có người nhận ra, đây chính là Hắc Vũ tộc của Hồng Vực, là mấy đại thiên tài mới quật khởi mấy năm gần đây, mấy ngày trước Thạch Hạo từng trừng trị cường giả của tộc này ở cung điện lơ lững trên không kia, hiện tại bọn họ muốn trả thù.

Mấy người này cho rằng, người mà đã làm nhục bọn họ chính là Thạch Hạo, nếu như thu Cửu đầu sư tử làm tọa kỵ thì chính là một sự sỉ nhục đối với huynh đệ kết bái với nó.

"Các ngươi là cái thá gì!" Mấy năm trôi qua, Cửu đầu sư tử đã trưởng thành tới mức độ vô cùng đáng sợ, không giận mà uy, cả người óng ánh kim quang nhìn chằm chằm mấy người này.

Khói đen lần nữa cuộn trào, ở phía sau đám cường giả thiên tài này xuất hiện thêm hai người trung niên từ từ hóa ra thân người, lạnh lùng nhìn Cửu đầu sư tử.

Mọi người thất kinh, Hắc Vân tộc không dễ chọc, ở Hồng Vực cường tộc này vô cùng nổi danh, tuy rằng đang ở hc nhưng tác phong ngang tàn vẫn không hề giảm.

"Tuy ngươi rất mạnh nhưng chung quy lại số mệnh lại trở thành tọa kỵ!" Một vị trẻ tuổi của Hắc Vân tộc lạnh lùng nói, như thế chẳng hề nể nang gì cả, dù là ra tay ở cuộc tụ hội này thì cũng không hề ngại.

Quan trọng là vì mấy ngày trước bọn họ đã quá mất mặt, việc kia sớm đã truyền tai không ít người, đầu tiên bị một con chim sỉ nhục rồi lại bị thiếu niên bước đúng ba bước đạp bay.

Hiện tại cường giả của bọn hắn xuất hiện, nhất định phải lấy lại mặt mũi đã mất kia.

"Muốn chết thì cứ việc tới!" Hoàng kim sư tử rất ngang ngược, nhiều năm trôi qua nó đã trưởng thành từ lâu, không còn vẻ non nớt như ngày xưa, trở thành người kế thừa của tộc này.

Cuồng phong gào thét, cát bay đá chạy, nơi đây đột nhiên tối sầm tại, khói đen dâng trào nhấn chìm nơi đây.

Cường giả của Hắc Vân tộc ra tay, nhào về phía trước, mây đen cuồn cuộn, lúc hóa thành hình người lúc lại hóa thành ký hiệu thần bí, phù văn dày đặc.

"Ầm!"

Ánh đen chiếu tới va vào luồng uy áp mênh mông tỏa ra từ Cửu đầu sư tử, cứ như là hai ngôi sao lớn va chạm vào nhau.

Cửu đầu sư tử không nhúc nhích, chỉ là chiếc đầu lâu ở chính giữa phát ra tiếng rít gào long trời lở đất, quả khóc thần gào, sóng lớn màu vàng mênh mông vọt tới, rất nhiều người hét lớn bịt kín lỗ tai.

Đây chính là đại thần thông Sư Tử hống!

Nếu như diễn biến tới cực điểm thì dưới tiếng hống này thì bầu trời nứt toát, mặt đất sụp lún, còn về kẻ địch thì lập tức nổ tung.

Lúc này, ánh sáng vàng như sóng lớn, ầm ầm vang lên, nhằm về trời cao bao phủ lại đám mây đen kia, chấn động lòng người.

Tất cả mọi người đều ngây ra, con Cửu đầu sư tử này quá lợi hại, chỉ một đòn mà đã tập tan ánh đen, xua tan mây đen, khiến bầu trời lay động.

Cũng chỉ có mỗi Thạch Hạo tự mình trải qua thì mới e sợ, năm đó ở dãy núi Bách Đoạn, vì hàng phục Hoàng kim sư tử nên nó đã dùng toàn bộ thủ đoạn, tốn rất nhiều thời gian mới thành công.

Mấy năm trôi qua, môn thần thông này đã không còn như xưa nữa, uy lực cũng không biết đã tăng lên bao nhiêu lần.

Khói đen tán loạn, một tên trẻ tuổi rơi từ không trung xuống, thất khiếu chảy máu, sắc mặt tái nhợt, y phục trên người vô cùng rách rưới.

Thiếu chút nữa là hắn đã nổ tung, đã bị thương rất nặng và mất đi năng lực chiến đấu.

"Thật mạnh, thật sự quá lợi hại, không hổ là chủng tộc dám nuốt cả Thần Linh!"

"Con Hoàng kim sư tử này muốn nghịch thiên ư, mạch này có thực lực vô cùng kinh người, chẳng trách trong truyền thuyết tổ tiên chúng có thể nuốt qua Thần vương thái cổ, uy năng vô biên mà."

Mọi người thán phục, con sư tử này thật sự rất mạnh mẽ.

Đám người Hắc Vân tộc âm trầm, thật sự rất mất mặt, vốn là muốn báo thù ai dè vừa mới giao chiến thì suýt chút nữa đã thiệt hại đi một người.

Mây đen cuộn trào, một người tuổi trẻ đi ra, trong con mắt gã mang theo ánh tím, giáp trụ trên người phát ra ánh sáng rực rỡ, mỗi bước bước ra thì cả sân đều run rẩy.

"Ồ, đây là thiên tài lợi hại nhất của Hắc Vân tộc, không ngờ hắn lại xuất

thủ."

Tất cả mọi người đều nhận ra, người này tuyệt đối mạnh mẽ, có thực lực để tranh bá với người cùng thế hệ, rất nhiều cường giả tự nhận mình không bằng.

Gã từng bước từng bước tiến tới, khí thế không ngừng tăng lên giống như là một tòa Ma sơn màu đen, cuối cùng khiến cho trời cũng phải nổ vang theo.

Đột nhiên, một tia ba động kỳ dị truyền tới miễn cưỡng có thể đánh tan loại khí thế này, bên cạnh Hỏa Linh Nhi có một lão tộc bước ra, thân mang áo xám, khuôn mặt già nua, thế nhưng giẫm chân một cái thì nơi đây trở nên yên tĩnh lại.

"Công chúa Hỏa tộc, ngươi muốn làm gì?" Thiên tài của Hắc Vũ tộc lạnh giọng nói, gã tự nhiên biết Hỏa Linh Nhi đã sai lão bộ này ra tay.

"Đây là cuộc tụ hội, không phải đại hội luận võ." Hỏa Linh Nhi lạnh nhạt nói.

"Đó là tụ hội, cũng không phải không cho người khác quyết chiến, tu sĩ chúng ta trước giờ vô cùng thẳng thắn, một lời không hợp là có thể quyết đấu sinh tử ngay." Thanh niên cường giả của Hắc Vân tộc nói.

"Công chúa, cứ để hắn tới, người như thế ta cũng chẳng ngại mà giết thêm vài người." Cửu đầu sưu tử nói, ngay cả con ngươi cũng có màu vàng, lời nói rất bình tĩnh thế nhưng lại cực kỳ ngang ngược.

Hỏa Linh Nhi chần chờ, sau đó gật đầu nói: "Được, nếu đã vậy thì các ngươi có thể quyết chiến trên võ đài."

Cung điện và mảnh sân này đều trồng dược, thậm chí có cả Tinh Thần thảo bảy lá là báu vật vô giá, tự nhiên sẽ không cho phép phá hoại, không thể chiến đấu ngay tại đây.

"Lên!"

Đúng lúc này, trong trang viên có một ông lão quát lên, mở ra một đại trận sau đó một bình đài thật lớn lơ lửng ở trên trời cao.

Mọi người ngạc nhiên, sân thi đấu có thể lơ lửng trên trời cao không hổ là hoàng tộc của một quốc gia, có sân bãi quyết đấu tráng lệ như vậy.

Xoẹt một tiếng, Hoàng kim sư tử hóa thành một vệt ánh vàng xông lên trên, đứng sừng sững trên bình đài.

Sương mù cuồn cuộn, thanh niên của Hắc Vân tộc cũng hóa thành ánh đen xông lên trên, nói: "Ngươi thật sự đã kết bái với Thạch Hạo? Nếu thu ngươi làm tọa kỵ thì khong biết hắn sẽ có vẻ mặt gì đây."

Cửu đầu sư tử vô cùng lạnh lùng, cũng chẳng hề tức giận nhưng lại rất uy nghiêm, nói: "Cái bẳn mặt nhà ngươi mà cũng xừng làm địch với Thạch Hạo?!"

"Ngươi..." Vẻ mặt cường giả của Hắc Vân tộc càng thêm u ám hơn.

"Ta chính là huynh đệ kết bái với Thạch Hạo, tự nhận mình còn kém xa, thế nhưng trừng trị các ngươi cũng đủ rồi, không tin thì ngươi cứ tới thử." Hoàng kim sư tử lạnh lùng nói.

Mọi người nghe thấy thế thì chấn động, sự mạnh mẽ của con Hoàng kim sư tử này rõ như ban ngày thế nhưng lại đề cao Thạch Hạo lên như thế, chính là đang sỉ nhục cường giả của Hắc Vân tộc.

"Đúng là như thế, thứ như ngươi mà cũng dám lên tiếng, không biết trời cao đất rộng." Đúng lúc này có sinh linh hùa theo.

Các cường giả đều quay đầu lại, chỉ thấy một con chim đang vỗ cánh, toàn thân đen xì, trông thế nào cũng y như là một con quạ đen, nó ngông nghênh, vô cùng khinh bỉ liếc nhìn tu sĩ của Hắc Vân tộc.

"Là nó, con chim này lại xuất hiện rồi!" Có người nói.

Mấy ngày trước, chính con chim này đã vã ầm ầm vào miệng của Hỏa Ngưu tộc và Hắc Vân tộc, lúc đó rất là hung hãn.

Hoàng kim sư tử nghe thấy thế thì gật đầu nhìn nó, tự nhiên nhận ra ra được con quạ đen đầy đê tiện này, chính là Đại Hồng Điểu vô liêm sỉ ở trong Bách Đoạn sơn.

Hỏa Linh Nhi cũng lộ vẻ vui mừng, nhìn thấy Đại Hồng Điểu thì nàng biết rằng Thạch Hạo đã tới, hẳn là đang ở trong trang viên này.

"Con chim chết tiệt, giết!" Một con trâu điên bốc lên ánh lửa đỏ đậm hét lớn, âm thanh động trời cao.

Mọi người nghi ngờ, lẽ nào con chim này do Thạch Hạo nuôi? Tất cả mọi người đều quay đầu lại tìm kiếm tung tích của thiếu niên kia, thế nhưng lại chẳng thấy gì cả.

"Ông mày chẳng lẽ lại sợ các ngươi chắc, chờ cái con sư tử kia ăn no bụng rồi rời khỏi võ đài, lúc đó ta sẽ đánh với các ngươi một trận." Đại Hồng Điểu nói.

"Bản tọa giết chết ngươi!" Con trâu điên đỏ rực kia đạp trên bảo cụ bay vụt lên trời cao, muốn giết Đại Hồng Điểu.

"Lớn lối trước mặt ông mày, chút nữa làm thịt mày, nướng chín mày!" Đại Hồng Điểu hung tàn nói.

Mọi người nghe thấy thế thì ngẩn ra, lẽ nào Thạch Hạo đã tới, ngữ khí của con chim này cùng với việc la hét ăn thịt, tuyệt đối là truyền thừa từ Thạch Hạo.

Lúc này, cuộc đại chiến trên võ đài đã bắt đầu, Cửu đầu sư tử quyết đấu với thiên tài số một của Hắc Vân tộc vô cùng kịch liệt, chiến khí cuồn cuộn, chấn động toàn bộ trời cao.

Mọi người kinh ngạc, ngay cả đại tộc của vực ngoại cũng rung động, đây tuyệt đối là hai đại thiên tài hiếm có trên đời, quyết đấu như thế thì rất hiếm thấy trong sinh linh đời này.

Thế lực ngang nhau, hai người đại chiến hơn trăm hiệp, ánh vàng nhấn chìm cả thiên địa, mây đen bao phủ bầu trời, vô cùng kịch liệt.

Ầm một tiếng, toàn bộ thân thể của cường giả Hắc Vân tộc biến mất thay vào đó là hóa thành mây đen, sau đó tia chớp đan xen, khí tức khủng bố cứ như là kiếp vân vậy.

Tất cả mọi người đều run lên, nghĩ tới một truyền thuyết, bộ tộc này rất thần bí, có thể diễn hóa ra thiên kiếp, bản thân hóa thành kiếp vân, có thể giết chết địch nhân, giống như trời xanh xuất thủ vậy.

Đây cũng chính là chỗ dựa mà vô số năm trước tổ tiên của bọn họ dám tấn công vào Tây Thiên giáo, nhưng đáng tiếc lại gặp phải lão giáo chủ kia.

Kiếp vân ầm ầm chấn động giống như là đại dương màu đen, tia chớp to lớn xẹt qua, sấm sét ầm ầm, tia điện ngập trời, khủng bố tuyệt luân.

Tất cả mọi người đều ngây dại, thiên tài số một tài quả nhiên danh bất hư truyền, thủ đoạn như thế thì có mấy ai địch lại? Thiên kiếp này không phải sức người là có thể chống đỡ được.

Hoàng kim sư tử không sợ, đứng yên trên võ đài, chín đầu lâu cùng phát sáng rồi há rộng miệng đồng thời lớn tiếng rít gào, trong miệng mỗi đầu lâu đều phun ra một ký hiệu.

Chín ký hiệu vô cùng sáng chói in dấu trong hư không, một luồng khí tức chí cường tỏa ra cứ như là chín vị Thần linh giáng thế!

"Giết!" Cửu đầu sư tử quát lên đầy lạnh lẽo, chín ký hiệu nối liền lại với nhau hóa thành một quang mang màu vàng vọt vào trong kiếp vân!

Những sấm sét kia tan rã, tia chớp bị phá hủy, chín ký hiệu lấp lánh hóa

thành sát trận bất hủ, ầm ầm, tiêu diệt tất cả.

"Phụp!:

Thiên tài của Hắc Vân tộc lộ ra bản thể, trên người có mấy lỗ máu thông từ trước ra sau, mà thân thể bên dưới lại nổ tung chết ngay giữa trời cao.

Hoàng kim sư tử lạnh lùng nói: "Chỉ bằng vài cái bản mặt nhà ngươi mà cũng muốn triệu kiến huynh đệ kết bái với ta, dám gây sự với hắn đúng là không biết trời cao đất dầy, còn kém xa!"

Mọi người đờ ra, tục truyền Hoàng kim sư tử từng là tọa kỵ của Thạch Hạo, mang theo nó ngang dọc khắp Bách Đoạn sơn đại sát tứ phương, hiện tại chỉ mình nó mà đã có thể càn quét thiên tài cường tộc vực ngoại rồi.

"Gào... ông mày liều mạng với ngươi!" Đúng lúc này, trên trời cao truyền tới tiếng kêu của quạ đen, tựa hồ tức đến nổ phổi.

Những năm gần đây, Hoàng kim sư tử đạt được vận may vô cùng lớn cho nên mới nghịch thiên như thế, có sự lột xác vô cùng kinh người, còn Đại Hồng Điểu, tuy rằng cũng có tiến bộ rất lớn thế nhưng so sánh với kẻ địch trước mắt thì suýt chút nữa đã ăn phải thiệt thòi lớn.

Xưa nay nó không phải là hạng người hiền lành gì, lần nữa vung hai cánh bùng phát ra ánh đen cực thịnh, một luồng ánh kiếm thông thiên lao tới chém đứt ngang hông của con trâu điên đỏ rực kia!

Phụp một tiếng, máy tươi bán tung tóe, thân thể trâu điên phân làm hai nửa rơi ầm xuống dưới.

"Chuyện.... gì thế?!" Rất nhiều người giật mình.

"Giao đấu với ông, ngươi còn kém lắm con à!" Đại Hồng Điểu kêu lên, nhưng mà lại chột dạ nhanh chóng cất thanh kiếm gãy đi, đó chính là thánh vật mà Quỷ gia của Bổ Thiên các đưa cho Thạch Hạo, sau khi vào trang viên này thì nó được Thạch Hạo đưa để phòng thân.

Nơi đây hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người đề chết lặng.

Nên biết, Thạch Hạo chưa từng hiện thân nhưng Cửu đầu sư tử từng là tọa kỵ của nó và một con chim do nó nuôi dưỡng lại có thể bình định tất cả, chuyện này khiến người khác kinh sợ!

Vậy bản thân nó mạnh mẽ tới cỡ nào? Một con ma cần cộng thêm một con hung thú là có thể uy hiếp mọi người!

Thạch Hạo chưa hiện, cầm thú phát uy, khiến cường giả kiêng dè không thôi.

"Rất tốt, người làm thương con cháu của Bất Lão sơn ta chính là tên Thạch Hạo kia? Mặc kệ nó là hậu nhân của ai thì cũng phải nghiêm trị!" Một vị trung niên của Bất Lão sơn lớn tiếng nói, khí tức tuy đã ẩn giấu nhưng vẫn khủng bố như cổ thú hồng hoang vậy.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 404: "Người Thân" Bất Lão Sơn.

Bất Lão sơn, rốt cuộc cũng có người xuất hiện, trong lòng tất cả mọi người đều cảm thấy lạnh lẽo, cảm giác ngột ngạt thậm chí cả sợ hãi, bởi vì những tu sĩ bước ra từ nơi đây đều rất đáng sợ.

Ai cũng biết, bọn họ nhân số không nhiều cũng không có rộng lớn qua mấy vực, mà giống như là một gia tộc lánh đời cư trú ở một nơi, thế nhưng bọn họ lại đủ sức để chống lại Bổ Thiên giáo, Tây Phương giáo, kinh sợ các vực, bế nghễ thiên hạ.

"Biết ngay mà, hậu nhân của họ bị người làm nhục thì đời nào có khái niệm giảng hòa, bây giờ muốn làm khó dễ rồi." Trong mắt của một tu sĩ lấp lánh tinh quang.

Bất Lão sơn, một truyền thừa vô thượng, được xưng là trường tồn cùng thế gian, có cường giả sống từ cổ đại cho tới giờ, ngự trị bên trên các đại giáo.

Thời khắc này không cần nói về người của Hỏa quốc, cho dù là cường giả của vực ngoại trong lòng cũng không thể bình tĩnh được, đạo thống cổ xưa này tập trung về ai thì khẳng định sẽ không có kết quả tốt đẹp gì.

Mạch này ngày thường rất biết điều thế nhưng một khi giao chiến cùng ai thì chắc chắc xuất kích một cách chớp nhoáng, quét ngang địch thủ, sẽ không lưu lại chút mầm họa nào.

"Thạch Hạo kinh tài tuyệt diễm, ngạo thị người cùng thế hệ nhưng giờ lại chọc vào Bất Lão sơn, chắc chắn con đường tiến tới sẽ bị chặn ngang rồi." Có tu sĩ lão bối than nhẹ.

Thạch Hạo hiện tại, ai mà không biết, ai mà không hiểu, một khi trưởng

thành có khả năng sẽ trở thành một vị Chí Tôn chân chính, vô địch khắp nơi trên trời lẫn dưới đất!

Nhưng giờ lại đụng phải Bất Lão sơn thường ngày không màn tới trấn thế này, thế nhưng bọn họ lại cực kỳ bao che con cháu mình, tình cảnh này vô cùng căng thẳng, hôm nay có khả năng sẽ có thiên tài chết trẻ rồi.

Bất Lão sơn rất thần bí, có Thần Linh bất tử ẩn cư, có thể trông xuống chúng sinh, nếu họ đã nhằm vào ai thì cho dù là Thái Cổ Thần Sơn cũng sẽ bị san thành bình địa.

Mọi người thì thầm, âm thanh không cao sợ sẽ làm cho đám người Bất Lão sơn không vui, hiển nhiên người trung niên đứng ra rất mạnh, rất lợi hợi.

Cho dù, thực lực bản thân của ai đó trong Bất Lão sơn không cao thì cũng chẳng ai dám công khai chọc tức cả, bởi vì bối cảnh của họ quá khủng bố.

"Hai người các ngươi đều có quan hệ với hắn, vậy hãy tới luôn đây đi." Người trung niên kia mở miệng, nhìn về phía Đại Hồng Điểu và Cửu đầu sư tử.

"Ngươi đến từ đâu đó, là ai vậy hả? Cho rằng mình là con cháu của Thiên vương chắc, ông mày không sợ ngươi!" Miệng lưỡi của Đại Hồng Điểu vẫn rất lớn lối, xưa nay chưa từng chịu thiệt, huống chi hiện tại đang vô cùng hài lòng với bản thân.

Mọi người hóa đá, con quạ đen này quả nhiên có cá tính, nhìn thấy người của Bất Lão sơn mà vẫn kiêu ngạo như trước, cơ bản chẳng hề sợ hãi, thật là ghê gớm.

"Lời của ta ngươi nghe không hiểu ư?!" Người trung niên kia lạnh lùng nói, âm không cao nhưng lại vô cùng uy nghiêm.

Cả người Cửu đầu sư tử vàng óng đứng yên nơi đó, không giận mà uy, có một loại uy thế cực kỳ mạnh mẽ, đây chính là sự thể hiện của sức mạnh

sau khi huyết thống thức tỉnh.

Nó không có trả lời, trong con ngươi màu vàng có ánh sáng bùng cháy, tộc này từ xưa đến nay chính là cường tộc, có tôn nghiêm của mình, ngay cả Thần vương cũng đã từng nuốt qua.

"Lão già, ngươi thần kinh hả, đừng có lừa gạt ông, ông không sợ đâu!" Đại Hồng Điểu hò hét.

"Vèo!"

Người trung niên giơ tay, một luồng phù quang như là thoi bạc vụt ra ngoài, thanh âm xé gió cứ như là tiếng sét, mang theo phù văn vô cùng lớn trấn áp tới.

Mọi người kinh ngạc, chỉ tiện tay mà đã mạnh mẽ như vậy rồi, người trung niên này quả nhiên lợi hại!

"Vương giả!" Có người nói nhỏ.

Thời khắc Tôn giả hiện đang núp trên núi, Chí Cường giả tìm con đường sống, Vương hầu chính là tồn tại đỉnh cao nhất, có thể tung hoàng trong Hoang Vực.

Người trung niên của Bất Lão sơn có thủ đoạn như thế tự nhiên khiến mọi người lộ vẻ nghiêm túc, nói gì đi nữa, chỉ là đối phó với tiểu bối cũng không nên điều động với nhân vật như vầy.

Ở vực ngoại, thân phận của người này cũng rất cao, bởi vì, trong tình huống bình thường thì các Tôn giả đều bế quan tu luyện, không muốn quản chuyện tình trong hồng trân.

"Quạ!"

Đại Hồng Điểu thật sự rất giống quạ đen, kêu lên một tiếng rồi giương cánh trốn đi, sắc mặt chẳng dễ nhìn chút nào, nó cũng không dám liều mạng

với đám nhân vật như vầy, nếu không chết là cái chắc.

"Sư Tử vương, ngươi lên đi!" Nó trốn về phía sau của Cửu đầu sư tử.

Luồng phù quang như thoi bạc đánh tới Cửu đầu sư tử đang đứng tên võ đài kia, phải niêm phong nó và Đại Hồng Điểu lại.

"Gào...."

Sư hống như lôi, sóng biển hoàng kim vỗ trời, Cửu đầu sư tử phun ra chín ký hiệu màu vàng óng ngưng kết thành sát trận, ầm ầm, ngăn cản thoi bạc kia lại.

Bùm một tiếng, chín ký hiệu màu vàng va với thoi bạc, phù quang đầu trời, hoa văn đan dệt, tạo thành một màn mưa ánh sáng rực rỡ.

Cả người Cửu đầu sư tử phát sáng, bị luồng sức mạnh vô cùng lớn đó xung kích cho ngay ngược ra sau, suýt chút nữa đã ngã nhào khỏi võ đài, nhưng cũng may là không có gặp nạn, bởi vì vẫn chưa có bị thoi bạc bắn trúng.

"Chỉ là một con sư tử mà cũng dám lớn lối trước mặt ta, bắt ngươi thành tọa kỵ cũng không phải là ý tồi." Người trung niên kia hững hờ nói.

Hắn lại lần nữa xuất thủ, lần này trong bàn tay xuất hiện một cái lôi phù lấp lóe ánh tím, chuẩn bị phát động, Vương giả ra tay trong thế hệ trẻ tuổi thì có mấy ai ngăn cản.

Tất cả mọi người đều căng thẳng, sinh linh của Hoang Vực tự nhiên không hy vọng Cửu đầu sư tử bị trấn áp, mà sinh linh của vực ngoại thì cũng không muốn một tọa kỵ ngay cả Thần cũng phải động tâm rơi vào tay Bất Lão sơn.

"Đạo hữu, từ từ hẳn động thủ, đây chính là một cuộc tụ hội, xin hãy đừng làm lớn chuyện, huống chi người đạo hữu tìm cũng không phải là bọn họ." Một ông lão đứng ra.

Đây chính là một vị tộc thúc củ Hỏa Linh Nhi, hiển nhiên đã được Hỏa Linh Nhi mời tới để nói chuyện, muốn ngăn cản người này để cứu Cửu đầu sư tử, không muốn nó bị trấn áp.

"Đây là chuyện tình của Bất Lão sơn, Hỏa quốc ngươi không nên dính vào." Người trung niên lạnh nhạt nói.

Cao thủ của Hỏa quốc nghe thế thì trong lòng vô cùng tức giận, nói gì đi nữa thì đây cũng là Hỏa quốc mà người trung niên này chẳng chút nể nang, không chút nể mặt gì cả.

"Đạo huynh, xin hãy ngồi xuống nói chuyện, hà tất phải tính toán với một tên tiểu bối mà làm chi." Ông lão của Hỏa tộc này lên tiếng.

"Nếu ta nói không thì sao?" Ngươi trung niên của Bất Lão sơn lạnh giọng nói, chẳng chút nể mặt.

Hỏa Linh Nhi cau mày, nắm chặt nắm đấm, nàng xin Vương thúc mở lời hi vọng sẽ không động thủ, nhưng giờ lại làm cho Vương thúc mất hết mặt mũi khiến cho nàng vô cùng tức giận.

"Công chúa, đừng để ý tới cái tên hoang tưởng đó, hắn cho rằng mình là ai, Bất Lão sơn thì đã sao?" Đại Hồng Điểu lớn tiếng nói.

Thường ngày nó rất vô liêm sỉ, chưa bao giờ bị người khinh bỉ, mặc dù lai lịch của Bất Lão sơn có lớn hơn nữa thì nó cũng muốn chế nhạo một phen. Đương nhiên, nó cũng không muốn chịu thiệt dù sao trong lòng vẫn có chút tức giận.

Các cường giả biến sắc, chất vấn lại Bất Lão sơn, còn nói rằng chẳng là gì, con quả đen này lại dám nói như thế, trên thế gian này có nhiêu người dám sỉ nhục cổ giáo này.

"Ồn ào!" Người trung niên lớn tiếng nói, lần nữa xuất thủ, hắn ta bay lên trời muốn tiến vào trong võ đài.

"Sư tử tiếp kiếm, giết chết hắn đi!" Đại Hồng Điểu đưa kiếm gãy màu đen cho Cửu đầu sư tử, bởi vì nó biết, trong tay người mạnh hơn thì thanh kiếm này mới có thể phát huy ra uy lực lớn nhất.

Cửu đầu sư tử cũng chẳng khách khí gì, đối mặt mới Vương giả thì nhất định phải dùng phát khí bậc này nếu không chẳng có chút phần thắng nào, mặc dù những năm gần đây nó đạt được vận may lớn nhưng cũng khó có thể nghịch thiên được.

Kiếm gãy màu đen treo trước người nó, nó há miệng phun ra ánh vàng cứ như là chùm sao sáng lấp lánh, sau đó bắt đầu bùng cháy truyền tới thần lực kinh người.

Vù một tiếng, kiếm gãy phát sáng, ánh đen tăng vọt nhanh chóng bay ra ngoài, cứ như là một tia chớp màu đen, cảnh tượng vô cùng khủng bố.

Vương giả của Bất Lão sơn biến sắc, bàn tay đánh ra bùng phát phù văn chói mắt, hắn ta tách ra phong mang hòng nắm Cửu đầu sư tử ở trong tay.

Nhưng mà, ánh kiếm này quá sắc bén, ánh sáng khiếp người, thần uy lẫm liệt khiến lòng hắn phát lạnh, pháp khí này tối thiểu phải là của thánh nhân trở lên!

Sau khi đề phòng thì hắn vội vàng rút bàn tay về, tách ra ánh kiếm rồi lướt sang ngang mười mấy tượng, sau đó vọt tới từ một hướng khác nhằm trấn áp Hoàng kim sư tử.

Người của Bất Lão sơn tiến vào Hoang Vực hơi muộn nên cũng không biết lai lịch của thanh kiếm này, cho nên suýt chút nữa mới nhận lấy thiệt thòi, việc này khiến hắn giật mình.

"Một con sư tử con, còn cầm một thanh kiếm hộ thân, thật sự ta đã xem thường ngươi rồi, nhưng mà, cũng chỉ nhiêu đó mà thôi, dù có pháp khí bậc này thì đã sao, cấp bậc chênh lệch quá lớn, ngươi không thể vượt qua được." Người trung niên cười gằn.

Hắn nói hoàn toàn chính xác, một khi tiến vào Liệt Trận cảnh khiến cho thực lực tăng vọt, mấy cảnh giới trước chính là tạo dựng căn cơ vững chắc, cảnh giới này mới chính thức thể hiện cao thủ chân chính.

Nhưng mà đối với việc vận dụng phù văn cũng là một loại cảm ngộ, đều tiến vào một vùng thiên địa hoàn toàn mới, từ cái tên cũng có thể thấy được, cái gọi là Liệt Thiên, chính là bắt đầu vận dụng phù văn đã tích lũy trước đây để bùng phát toàn bộ.

"Xoẹt!"

Cửu đầu sư tử không nói gì, lần nữa phun ra một mảnh hào quang màu vàng bao bọc lấy kiếm gãy khiến cho nó bùng phát, trong lúc nhất thời kiếm khí ngang dọc, thần mang khuấy động.

Mí mắt mọi người giật giật, con Hoàng kim sư tử này quá mạnh mẽ, sau khi khống chế thanh kiếm gãy này thì Vương giả của Bất Lão sơn bị ép không ngừng rút lui, không dám chạm trán.

Trên thực tế, mặc dù là Vương của Liệt Trận cảnh, cũng không ai dám làm liều với thánh kiếm thần kiếm, chỉ có thể né tránh khí sát phạt của nó, từ một bên công kích tới mà thôi.

Cường giả Liệt Trận cảnh của Bất Lão sơn không ngờ tới, Cửu đầu sư tử lại uy mãnh như thế, thủ đoạn phi phàm, biến kiếm đen này thành một phần của thân thể mình, khiến cho kiếm khí liên miên không dứt, không thể xông tới công kích nó được.

Trong lòng người trung niên căng thẳng, cũng may là thân pháp của hắn đủ nhanh, tuy không dám chống đỡ trực diện nhưng có thể tránh né xoay quanh võ đài để tìm cơ hội ra tay.

Rất nhanh, cả võ đài đều hóa thành màu vàng óng, Cửu đầu sư tử phát uy, phù văn dâng trào, khống chế lấy kiếm gãy bổ thẳng chém ngang, kiếm khí trùng thiên.

Trong lúc nhất thời nơi đây ánh sáng chói mắt, hào quang như mây, sức chấn động vô cùng kinh người, khiến cho lòng của đông đảo sinh linh vô cùng nặng nề.

Đây là một trận đại chiến!

Vương giả của Bất Lão sơn tuy mạnh thế nhưng trên người không có Thánh khí, trong chốc lát không thể làm gì được Cửu đầu sư tử cả, trong lòng hắn ta giận dữ, nói rằng trấn áp con sư tử màu vàng này mà hiện tại không tài nào bắt được.

Huống chi, chủ nhân thật sự còn chưa xuất hiện, hắn đại chiến với tọa kỵ của Thạch Hạo mà không làm được gì, đúng là một loại sỉ nhục!

"Ầm!"

Cuối cùng, hắn không ngừng kết ấn, một mảnh sóng thần lực bắn ra, thân pháp lập tức nhanh hơn rất nhiều, đồng thời, bởi vì Hoàng kim sư tử không ngừng khống chế kiếm gãy nên thần lực tiêu hao rất lớn, kiếm khí không còn dày đặc như trước nữa, Vương giả của Bất Lão sơn chờ đợi cơ hội này nên nhanh chóng ép tới gần.

"Hỏng rồi!" Đại Hồng Điểu kêu thảm.

Nhưng mà, khiến người khác giật mình chính alf, một luồng kiếm khí từ trong hư không chém tới, lập tức khiến cho Vương giả của Bất Lão sơn máu tươi tung tóe, suýt chút nữa đã bị chém đứt đôi ngang hông.

"Xoẹt!"

Luồng kiếm thứ hai từ trong hư không chém tới, phụp một tiếng, một cánh tay của hắn rơi xuống đất.

Nơi đây trở nên yên lặng như tờ, đây chính là Vương giả của Bất Lão sơn nhen, sao lại thất bại chứ, ai dám thương tới hắn?!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 405: Thạch Hạo Tái Hiện.

Đây chính là người của Bất Lão sơn, một cường giả ở cảnh giới Liệt Trận mà lại bị một ngươi chém đứt cánh tay phải, lúc này đã đè ép tất cả các cường giả ở nơi đây!

"Cửu đầu sư tử mạnh đến thế ư, điều động một thanh kiếm gãy mà có thể kích thương Vương của cảnh giới Liệt Trận?" Có người thán phục, không tin vào mắt mình.

"Không đúng, kiếm khí đó rõ ràng xuất hiện từ trong hư không, tuy rằng quỹ tích giống với kiếm gãy thế nhưng không phải do Cửu đầu sư tử phát ra." Có ông lão lên tiếng.

Trên thực tế, không chỉ một ngươi nhìn thấy điểm kỳ lạ mà bất kỳ ai đạt tới Liệt Trận cảnh thì đều thì thầm, chiêu kiếm kia quá sắc bén, nếu đổi lại là bọn họ thì có thể chống đỡ được ư?

Xa xa, Thạch Hạo thả lỏng tay, hai luồng kiếm khí thông thiên vừa nãy là do nó phát ra, đó chính là kiếm ý của đại năng thượng cổ mà nó đã lĩnh ngộ được từ tấm da thú.

Một cây cỏ có thể chém rụng nhật nguyệt tinh thần, loại cảnh giới đáng sợ và thâm ảo đó chỉ vừa tưởng tượng đã khiến lòng người rung động!

Đây là lần đầu tiên nó thi triển loại kiếm ý này, quả nhiên sắc bén vô cùng. Nó cũng không có tiếp tục ra tay, cho người trung niên kia một bài học là được rồi, bởi vì dù gì bọn họ cũng có máu mủ với mình.

Chưa thể xác minh nên nó không muốn đại khai sát giới, sau này khi đi tới Huyền Vực lại gặp phải rắc rối này thì không cần thiết, nếu thật sự giết người thân của mẹ mình có lẽ sẽ không hay cho lắm.

Trung niên của Bất Lão sơn sắc mặt trắng bệch, nhìn chằm chằm hư không khó mà tin được, kiếm khí kia quá kỳ lạ, không có nguồn gốc, phát ra như thế nào?

Quan trọng nhất là uy lực quá lớn, hắn cơ bản không thể phòng ngự được, chiêu kiếm đầu xém tí nữa đã chém hắn thành hai đoạn, đây là cảnh cáo. Một chiêu kiếm khác chặt đứt cánh tay hắn, máu chảy ào ào, đây là trừng phạt.

Đây là người nào mà dám làm thế với hắn, trong lòng người trung niên vô cùng tức giận, ánh mắt khiếp người, hắn đến từ Bất Lão sơn, đại biểu cho đạo thống đỉnh cao nhất của thế gian!

"Thật can đảm, muốn là địch với Bất Lão sơn ta..." Hắn cắn răng, lửa giận trong mắt thiêu đốt.

Cửu đầu sư tử rít gào, trong con ngươi màu vàng của nó cũng phát sáng, đồng thời trong miệng phun ra ngọn lửa màu vàng rực rở bao bọc lấy kiếm gãy, lần nữa chém về trước.

"Thật dũng mãnh!" Mọi người kinh ngạc thốt lên, bởi vì còn rất nhiều người chưa nhìn ra được điểm lạ thường trong đó, cứ tưởng rằng Cửu đầu sư tử đã chém đứt một cánh tay của người trung niên kia.

"Bụp" một tiếng, lúc này người trung niên vừa mới leo lên võ đài, ở cự ly khá gần nên không tránh kịp đã bị ánh kiếm quẹt qua, trên người xuất hiện một vết thương vô cùng đáng sợ, máu tươi tuôn trào.

Hắn vội vàng bay ngược tránh ra ngoài, hôm nay liên tiếp bị thương, ăn thiệt thòi lớn như vậy đúng là xưa nay chưa từng có.

Trong lòng hắn vô cùng uất ức, thường ngày sinh linh của Bất Lão sơn ra ngoài thì ai dám mạo phạm? Vậy mà hôm nay không chỉ có người chống đối mà còn chém thương hắn, khiến lòng hắn tràn ngập lửa giận.

Nhưng hiển nhiên không cách nào chiến tiếp nữa, hắn biết, nếu còn dám

xuất kích khả năng sẽ nguy hiểm tới tính mạng, kiếm khi vừa nãy thật sự rất đáng sợ.

"Không được, ta phải đoạt lấy Thánh khí!" Trong lòng hắn bất chấp, ôm cánh tay bị chặt đứt hạ xuống mặt đất rồi rời đi, nếu ở lại khẳng định sẽ càng thiệt thòi hơn nữa.

Cái miệng đê tiện của Đại Hồng Điểu không ngừng hỏi thăm, nói: "Ê, đạo huynh của Bất Lão sơn, sao huynh lại đi vậy, vừa nãy không phải nói mình là con cháu Thiên vương ư?"

"Nghiệt súc, đừng có quá phận!" Người trung niên trừng nó một cái, vung ống tay áo rồi biến mất trong sân này.

Vương giả rời đi, ai dám ngăn cản?

Còn có mấy người của Bất Lão sơn chưa rời đi, trên mặt ai nấy đều tối tăm nhưng cũng rất nhanh rời khỏi, một trường phong ba cứ thế tạm thời kết thúc.

Trên thực tế, Cửu đầu sư tử rất muốn tiếp tục xuất thủ, nó rất mạnh mẽ, kiếm gãy màu đen trong tay cũng lấy ra thế nhưng lại bị Vương thúc của Hỏa Linh Nhi ngăn lại.

Vị Vương gia này rất đau đầu, mặc dù không vừa lòng với Bất Lão sơn thế nhưng cũng không dám đắc tội, dù sao thì họ cũng là cổ giáo vô thượng có thể nhìn xuống các vực.

Thạch Hạo vẫn chưa đi gặp Cửu đầu sư tử thì liền nghe một trận ầm ĩ.

"Lừa ai thế hả, một tảng đá vụn mà dám nói là Thái Dương thạch? Còn muốn chúng ta dùng Thánh khí để đổi, sao ngươi không đi cướp luôn đi!" Có người giận dữ kêu la.

Nơi đây không chỉ có một cái sân, tụ hội có rất nhiều người, những người này có thể bắt chuyện và kết giao bạn bè, đi tới nơi đây thì có rượu và

thức ăn ngon.

Nhưng mà, bên trên những chiếc bàn bằng ngọc thạch ở trong cái sân kia thì không có rượu ngon mà đều là bảo cụ và tài liệu, có rất nhiều tu sĩ đang vây xem và trao đổi.

"Nhanh lên, đổi tảng đá đó cho ta!" Tiểu tháp trên sợi tóc của Thạch Hạo rung động truyền âm như thế, hiển nhiên nó đã phát hiện ra thứ tốt.

Thạch Hạo trong lòng hơi động, tuy rằng đây là một cái hố tiêu hóa thế nhưng vào thời khắc mấu chốt cũng có thể đại phát thần uy, ngay cả pháp khí Hỗn Độn mà cũng có thể ngăn trở được, đáng đầu tư cho cái "động không đáy" này.

Nó nhanh chân tiến tới, đi vào trong cái sân kia, sợ chậm sẽ bị người khác đạt được.

"Chính là tảng đá đó!" Tiểu tháp truyền âm chỉ cho Thạch Hạo biết, nhất định phải đạt được tảng đá đen thui đó.

"Tảng đá đó đáng giá cho việc ngươi ra tay mấy lần?" Thạch Hạo âm thầm hỏi, không có mua ngay.

"Một lần!" Tiểu tháp rất thẳng thắn.

"Lừa ai thế hả, tảng đá kia nhất định rất bất phàm, tối thiểu cũng phải ba lần." Nó cò kè mặc cả.

"Cho dù tốt mà cũng có thể vượt qua đất Hỗn Độn à?" Tiểu tháp bình tĩnh nói.

Thạch Hạo yên lặng, nó cảm thấy trước giờ không thể nào mặc cả được, thật sự luôn luôn chịu thiệt, cảm thấy cái hố tiêu hóa này không tử tế chút nào.

"Ở Hư Thần giới, ta giúp ngươi chống lại cái đĩa thần kia, ngươi biết nó

là cái gì không, nếu ta nói ra thì cho dù lấy toàn bộ thiên tài địa bảo của ngươi cũng không đủ nhờ ta chống lại một lần đâu." Tiểu tháp nhìn nó không cam lòng nên nói như thế.

"Được rồi, một lần thì một lần." Thạch Hạo khẽ nói, sau đó đi tới phụ cận.

Bên trên bàn ngọc trắng kia để rất nhiều vật rách nát, đều là một vài mãnh vỡ của pháp khí thượng cổ, xem ra cũng rất lâu rồi thế nhưng vẫn tản ra những gợn sóng kinh người, trong đó có một tảng đá đen xì được đặt ở nơi rất dễ thấy.

"Thứ tốt nhen, đây tuyệt đối là một Thánh khí, nhưng đáng tiếc đã bị phá nát rồi." Có người than nhẹ, cầm một miếng đồng thau trên bàn ngọc lên, dùng tay vuốt nhẹ.

Mà trong lòng Thạch Hạo cũng hơi động, những vật trên bàn này không bình thường chút nào, tất cả đều do đại năng thượng cổ để lại thế nhưng tất cả đều bị phá hủy cả.

"Pháp khí tuy rằng vỡ nát thế nhưng khối Thái Dương thạch này lại hoàn chỉnh." Chủ nhân của những thứ này là một ông lão có chòm râu dê, khuôn mặt vô cùng khôn khóe.

"Đừng có nói bậy, đây không phải là Địa Hỏa thạch hay sao, vậy mà giả làm Thái Dương thạch, ông cho rằng người khác là kẻ ngu nên tới lừa bịp à." Có người xem thường lão.

Ông lão cười gượng, nói: "Bằng hữu, không thể nói lung tung nhen, đây chính là thiên tài địa bảo được lấy từ trong di tích đó, các ngươi có nhìn thấy những pháp khí này không, đều là mảnh vỡ của Thánh khí, vậy tuyệt đối là động phủ của đại năng thượng cổ đó, mà miếng đá này chính là lấy từ nơi đó, sao lại là tài liệu luyện khí bình thường cho được?"

"Chúng ta không phải là không biết các loại bảo tài, nhất định là ông đã

tìm thấy một động phủ nào đó rồi tìm đại một tảng đá ở gần, thật giả lẫn lộn."

"Nếu là Thái Dương thạch thì ông sẽ lấy ra bán chắc? Đó mói chân chính là vật liệu tốt nhất, đừng có ở đây mà lừa người."

Ông lão cười gượng, thế nhưng trong lòng lai hơi buồn bực, đây quả thật là những thứ mà lão đã tìm được bên trong một động phủ, nhưng ông đã cẩn thận kiêm tra, đúng là một miếng Địa Hỏa thạch.

Thạch Hạo cầm lấy khối đá đen này, ở trong lòng bàn tay cảm giác hơi nóng thế nhưng nếu kiểm tra cẩn thận thì không phát hiện chỗ đặc biệt nào, quả thật là một miếng Địa Hỏa thạch.

Ông lão lập tức tỉnh táo lại, nói: "Vị tiểu huynh đệ này thật tinh tưởng, rốt cuộc cũng đã phát hiện ra vật liệu tốt nhất của vực ngoại, thứ tốt đó nhen, không cần dùng Thánh khí trao đổi đâu, chỉ cần pháp khí của Liệt Trận cảnh là có thể."

"Địa Hỏa thạch khi nào có giá cả cao thế nhỉ, sao ta không biết nhỉ?" Thạch Hạo hỏi, người bên cạnh cười ha hả khiến cho ông lão lúng túng không thôi.

Thạch Hạo lặng lẽ dùng Trùng Đồng để quan sát lập tức sắc mặt cứng đờ, bởi vì nó nhìn thấy nơi trung tâm của Địa Hỏa thạch này có một chùm đỏ đậm, suýt chút nữa đã khiến mắt nó tổn thương.

Trong lòng nó thở dài, mình không phải là Trùng Đồng giả nhưng ngày sau nhất định phải tu thành Thiên nhãn, nếu không đến cả bảo vật mà cũng không nhìn ra.

"Đây chính là một bảo châu của Bắc Hải, dùng nó đổi Địa Hỏa thạch của ông vậy, hẳn là được rồi chớ?" Thạch Hạo lên tiếng đồng thời đưa ra một hạt châu.

"Xem như tạm được." Lão già cười gian trá, hạt châu này đã vượt qua

giá cả của Địa Hỏa thạch, lão nhanh chóng cầm lấy rồi đưa Địa Hỏa thạch cho Thạch Hạo.

"Đây thật sự là Thái Dương thạch?" Thạch Hạo hỏi tiểu tháp.

"Chính xác, đúng là một miếng Thái Dương đã bị người khác chém rớt, hơn nữa còn là một miếng Thần nhật đỉnh cấp." Cốt tháp óng ánh trên sợi tháp truyền âm.

Thạch Hạo nghe thế thì chấn động, người kia có sức chiến đấu kinh thế cỡ nào thì mới có thể chém rớt thiên nhật*, đại năng thượng cổ thật khiến người khác giật mình mà!

(*) Thiên nhật: Mặt trời và trời.

Nó cầm tảng đá đen xì trong tay thì phát hiện quả nhiên có một dấu vết vô cùng nhẵn mịn, nó nhắm mắt tập trung cao độ thì lông mày nhíu lại, dĩ nhiên nơi đó có ẩn chứa một luồng kiếm ý đáng sợ!

"Từ từ nuốt đã, để ta tìm hiểu một vài ngày!" Thạch Hạo nói.

"Ồ, là ngươi?!" Đột nhiên có vài người trẻ tuổi dừng lại lộ vẻ sợ hãi, mấy người trước bọn họ từng ở trong cung điện lơ lửng kia gặp Thạch Hạo.

"Hắn có khả năng là ... Thạch Hạo!" Một nữ tu sĩ khác kinh ngạc thốt lên.

Lời này vừa ra đã lôi kéo sự chú ý của rất nhiều người, sau đó họ không ngừng thì thầm nên mọi người biết được, rất có khả năng thiếu niên này chính là Thạch Hạo đã mất tích một năm rưỡi qua.

"Cái gì, tiểu Thạch trong đại chiến song Thạch đã xuất hiện?!"

Câu này vừa ra, trang viên nơi đây trở nên ầm ĩ, rất nhiền người đã bị kinh động nhanh chóng chạy tới.

Một đám mây đen vọt tới, mấy tên tuổi trẻ của Hắc Vân tộc vốn đã rời

đi, bọn họ đi tìm viện binh, vào lúc này dẫn tới một ông lão xuất hiện nơi đây.

"Là nó sao?" Lão già hỏi.

"Chính là hắn, mấy ngày trước đã làm nhục cao thủ của bộ tộc mình, hôm nay lại dung túng cho Cửu đầu sư tử hành hung nữa." Một tên trẻ tuổi nói, trong mắt hiện vẻ ác độc.

Lão già không nói hai lời, bàn tay đánh ra chộp về phía Thạch Hạo.

Cùng lúc đó, một con rắn khổng lồ đỏ rực đạp hư không mà tới, mang theo vô tận ánh lửa hạ xuống nhìn chằm chằm về Thạch Hạo, đây là một Vương giả.

"Cút!"

Đối mặt với việc tập kích của Vương giả, Thạch Hạo chỉ nói một chữ như thế.

Ông lão của Hắc Vân tộc tức giận, dù gì thì ông ta cũng là một cường giả Liệt Trận cảnh, ông thừa nhận rằng nếu cùng cấp bậc, thì mấy chục tới trăm người như ông cũng không phải là đối thủ của đối phương.

Nhưng, thiếu niên này rõ ràng không có những gợn sóng phù văn của Liệt Trận cảnh nên có, cho nên ông ta mạnh mẽ trấn áp.

"Bùm!"

Thạch Hạo vung cánh tay lên, va chạm với bàn tay của đối phương, một tiếng nổ giòn tan xuất hiện, sau đó phụp một tiếng, máu tươi tứ tung, cánh tay của ông lão nổ tung.

Mọi người khiếp sợ, một Vương giả xuất thủ mà chỉ vừa ra tay đã bị phế một tay, đây là kinh người cỡ nào chứ, lẽo nào thiếu niên này là tiểu Thạch?

"Tuyệt đối là tiểu Thạch, đã được xác thực rồi, ngoài trừ hắn ra thì còn

có ai như vậy chứ, dùng thân thể thiếu niên ép lão bối Vương giả!"

Cả sân trở nên sôi trào, tất cả mọi người khiếp sợ.

Hơn một năm rưỡi qua đi, tiểu Thạch tái hiện khiến cho rất nhiều người kích động và chấn động.

Việc đã tới nước này, Thạch Hạo đã lộ ra hình dáng, hai tay chắp sau lưng đứng nơi đó, không sợ sinh linh các vực.

"Quả nhiên là hắn!" Có người kêu lên sợ hãi.

Thời khắc này, không chỉ có cái sân này mà toàn bộ trang viên đều ầm ĩ cả lên, đông đảo tu sĩ chạy tới.

"Chính là ngươi đã chém thiên tài tộc ta ở tổ địa Hỏa quốc?!" Một người trung niên vọt tới, từ phần eo trở xuống là thân rắn, đây chính là cường giả của Viêm Mãng tộc đang đứng cùng một chỗ với Hỏa Ngư Vương cấp kia, lớn tiếng quát hỏi.

"Không muốn chết thì cút hết cho ta!" Thạch Hạo lên tiếng, đối với những người lòng mang địch ý với mình, xưa nay nó chưa hề khách khí.

"Được lắm, tiểu Thạch, mặc kệ ngươi có phải là thiếu niên Chí Tôn của Hoang Vực hay không, xỉ nhục Bất Lão sơn ta thì tương lai của ngươi coi như xong." Người trung niên mất đi một tay rời đi khi quay lại có dẫn theo một ông già.

"Ngươi nói cái gì?!" Thạch Hạo có một nói ưu tư với Bất Lão sơn, nãy giờ vẫn đang khắc chế, nhưng lúc này thấy dáng vẻ như thế của ông ta thì cả người bước ra một bước ép lại gần.

Người trung niên kia khiếp sợ nhanh chóng rút lui thế nhưng lại phát hiện, thiếu niên này luôn luôn nhìn xuống hắn, nó đứng lơ lửng trên không trung cách hắn cũng chỉ có một mét, ánh mắt lạnh lùng đầy đáng sợ.

"Phụp!"

Hắn ho ra đầy máu, bị khí thế ấy ép mạnh cứ như là bị sét đánh suýt chút nữa đã ngã nhào ra đất.

Mọi người chấn động, thiếu niên này thật sự thần uy khiếp người, không có ra tay, chỉ một luồng khí thế đã khiến cho Vương giả của Bất Lão sơn miệng phun máu, bị thương nặng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 406: Chém Vương

Máu tươi nhuộm đỏ vạt áo trước, ngực vô cùng khó chịu, con ngươi của người trung niên Bất Lão sơn co rút nhanh chóng, khó mà tin được, lúc này toàn thân hắn trở nên lạnh lẽo không cách nào che giấu được vẻ chấn động trong lòng!

Vẫn chưa có động thủ thật sự mà đã bị khí thế của đối phương ép tới mức máu phun ào ào, nên biết người này vẫn chỉ mới là một thiếu niên thôi thế nhưng sao lại có tu vi như vậy, kinh người biết bao!

"Ngươi..." Hắn nói không nên lời, trong nháy mắt hắn liền biết được, lúc đối chiến với Cửu đầu sư tử thì có kiếm khí vô hình chém đứt cánh tay của hắn, đó chính là do thiếu niên này xuất thủ.

Thạch Hạo đáp xuống đất, khí tức mạnh mẽ trên người thu lại.

"Thật sự là tiểu Thạch, kinh diễm vô song, ngay cả Vương giả ở cảnh giới Liệt Trận mà cũng bị hắn kích thương!" Mọi người khiếp sợ.

Một năm rưỡi trôi qua, tiểu Thạch trong song Thạch lại tái hiện ở thế gian đã tạo nên cơn sóng gió vô cùng lớn, nơi đây hoàn toàn náo động, toàn bộ tu sĩ trong trang viên đều chạy tới nơi đây.

"Đó là tràng vực thân thể, là biểu hiện của bảo thể mạnh mẽ tới cực hạn hình thành nên một khu vực, ai đối kháng với thân thể của nó thì chắc chắn sẽ thất bại!" Một lão Vương giọng nói có vẻ run lên, bởi vì chuyện này khó mà tin được, đây gần như là thành tựu luyện thể chỉ xuất hiện trong truyền thuyết thế nhưng giờ lại xuất hiện ở trên người của một thiếu niên.

Mọi người ồ lên, sau đó nghĩ tới biểu hiện của nó trong đại chiến song Thạch kia, thân thể chấn thế, lúc đó được xưng là có thể sánh ngang với Kim

Cương Bất Hoại Thân, quả nhiên không phải là hư danh.

"Chẳng trách..." Người trung niên của Bất Lão sơn rút lui, lau sạch vết máu nơi khóe miệng, hắn nghĩ lại chuyện vừa nãy thì vô cùng sợ hãi, vừa rồi bị áp chế cũng không oan.

Lão già của Hắc Vân tộc âm trầm, sương mù hiện lên, trong lòng ôm lấy một luồng khí nóng bởi vì không biết có phải là tiểu Thạch hay không nên lão đã vung tay đánh tới nhằm áp chế thiếu niên này, không hề nghĩ rằng đối phương lại đánh nát bàn tay của mình.

"Tiểu Thạch vừa hiện ai cùng so tài, người cùng thời không một ai là đối thủ của hắn, hiện tại chỉ có những nhân vật tiền bối kia mới có thể ngăn được thôi." Người của Hoang Vực khẽ bàn luận.

Bọn họ rất phấn chấn, bởi vì từ trước tới giờ sinh linh đến từ vực ngoại vô cùng kiêu căng, xem thường tất cả mọi người ở Hoang Vực khiến người khác vô cùng căm phẫn.

"Ngươi chính là Thạch Hạo?" Một ông lão của Bất Lão sơn bước ra, sắc mặt bình tĩnh, thế nhưng trong mắt lại hiện lên vẻ khác thường rồi nhanh chóng biến mất.

Người trung niên bị chém đứt cánh tay của Bất Lão sơn kia âm thầm đi lấy Thánh khí, sau đó ông lão này cũng tới theo, hiển nhiên là một cường giả vô cùng mạnh.

Trong lòng Thạch Hạo hơi động, nó mang máng nhận ra được, đám người dừng lại ở trên Bất Lão sơn kia có thể có chút liên hệ máu mủ với nó, là tộc nhân của mẹ nó.

Vào lúc này, nó bình tĩnh nhìn ông lão này, gật đầu nói: "Là ta."

"Thật sự là hắn, quả đúng là rất mạnh mẽ!"

"À, có rất nhiều người muốn khiêu chiến với hắn, giờ chân thân đã hiện

không biết có mấy ai dám tiến lên?"

Sinh linh của vực ngoại nghị luận, rất nhiều người trong bọn họ chưa từng tận mắt nhìn thấy trận chiến ngày đó, hôm nay xem như là lần đầu tiên nhìn thấy.

"Anh hùng xuất thiếu niên mà, quả nhiên mạnh mẽ, ngay cả ở Bất Lão sơn chúng ta cũng khó mà tìm cho ra một hai thiếu niên có thể so sánh với ngươi." Ông lão gật đầu.

Chư hùng kinh ngạc, ông lão này đang khen thiên tư của Thạch Hạo đồng thời cũng rất tự phụ cho rằng Bất Lão sơn cũng có thể tìm được một hai người cùng tuổi sánh ngang với Thạch Hạo, chuyện này khiến người rung động.

Nhân vật như tiểu Thạch ở một vực có thể xuất hiện một người là tốt lắm rồi, vang dội cổ kim, Bất Lão sơn có thể nhìn xuống các vực, trong mỗi đời đều có mấy nhân vật như thế này ư?

Người trung niên cụt tay kia nghe ông lão kia nhắc tới thiên tài kinh thế thì có chút ngạo nghễ, nói nhỏ: "Bất Lão sơn ta chẳng hề kém ai, thiên kiêu của bộ tộc ta có thể bễ nghễ bất kỳ kỳ tài nào!"

Trong lòng mọi người chấn động, việc này cần tự tin tới mức nào chứ, thiên kiêu cảu Bất Lão sơn kia thật sự mạnh đến thế sao?

Thạch Hạo không nói gì chỉ hơi nhíu mày, nếu trước đây thì không nói, nhưng giờ nó đã xác định được thân phận của mình, Bất Lão sơn quả thật là như vậy, có chút không đúng lắm.

Lẽ nào những người này biết song phương có quan hệ máu mủ với nhau? Thạch Hạo nheo mắt lại quét nhìn hai người của Bất Lão sơn.

Con ngươi của ông lão kia lóe lên ánh sáng rồi vụt tắt ngay, ông cũng đang ngó chừng nó, tựa hồ cảm thấy như hiểu nó đang suy nghĩ cái gì, lộ ra nụ cười hiền lành, nói: "Ngươi rất giỏi, hữu duyên với tộc ta."

"Xin hỏi tiền bối xưng hô thế nào ạ?" Thạch Hạo hỏi, linh giác của nó nhạy bén biết bao, trên người ông lão này nó cảm nhận được vẻ thân thiết, tuy rằng đối phương hiền lành nhưng lại có một loại sát cơ mà người thường khó mà phát hiện ra được.

Đối phương có ý gì đây? Ông lão có thể đã biết hai người có quan hệ máu mủ mà còn xuất hiện loại sát ý này, có chút khó hiểu khiến Thạch Hạo không rõ.

"Lão hủ Tần Thủ Thành." Ông lão của Bất Lão sơn nói, nụ cười càng tươi hơn.

Thạch Hạo cảm thấy loại sát ý đó càng đậm hơn mấy phần, người thường không thể nhận ra được, nó chỉ dựa mà trực giác nhạy bén của mình để nhận ra mà thôi.

"Người trẻ tuổi, ngươi sát khí quá nặng, một lời không hợp liền đối mặt binh đao, như vậy không tốt đâu." Tần Thủ Thành nói rồi chỉ về người trung niên cụt tay kia, rồi lại nhìn về phía lão già Hắc Vân tộc bị mất một tay kia, nói: "Tu hành không dễ, sao lại dễ dàng phá hủy thể phách người khác chớ?"

"Con người của ta không muốn gây sự nhưng bị người ta bắt nạt, muốn đoạt mạng ta thì ra cũng chẳng sợ gì cả." Thạch Hạo lạnh nhạt nói.

Mọi người rùng mình, Bất Lão sơn muốn gây khó dễ? Một quái vật như thế muốn đối phó một người, không cần nói là thiếu niên Chí Tôn cho dù là Thần bất hủ xuất thế cũng ngăn cản không được!

Bởi vì nơi đây có cường giả không già không chết, không sợ Thần Linh!

Ông lão nói ra lời vừa rồi thể hiện vẻ không hài lòng, truyền cho mọi người một tín hiệu, Bất Lão sơn không thích thiếu niên này, việc này khiến cho rất nhiều tu sĩ có địch ý với Thạch Hạo lập tức tiến lên.

"Ta hỏi lại lần nữa, ngươi chính là người đã giết chết thiên tài của bộ tộc ta trong tổ địa Hỏa tộc phải không?" Một ông lão của Viêm Mãng tộc bước

lên trước, trong mắt tràn ngập vẻ hung ác, từ phần eo trở xuống là thân rắn đỏ rực to bằng thùng nước.

"Phải!" Thạch Hạo đáp.

"Giết hậu nhân thuần huyết của bộ tộc ta, lấy mạng ra đền!" Lão già lên tiếng, những sợi tóc đỏ đậm đầy đầu dựng lên ánh lửa, mà thân rắn ở bên dưới lại lấp lánh ánh đỏ, nhanh chóng bò tới.

"Ngươi không hỏi vì sao ta giết chết bọn chúng ư?" Thạch Hạo cau mày.

"Không cần!" Lão già của Viêm Mãng tộc nói.

"Thật bá đạo nhen!" Thạch Hạo lạnh lùng nhìn ông ta, đối phương thật ngang tàn và càn rỡ, nếu như người này đã đi ra muốn động thủ thì nó cũng chẳng khách khí làm gì.

"Mặc kệ ngươi là ai, thiếu niên Chí Tôn cũng kệ, giết hậu nhân thuần huyết nhất mạch của tộc ta, chỉ có thể dùng mạng để bồi thường!" Lão già của Viêm Mãng tộc nói.

Khi mọi người nghĩ lại thì đây không còn là ngang tàn nữa mà là xem thường Hoang Vực, qua loa như thế mà đã muốn chém giết tiểu Thạch? Nếu như ở đại vực của ông ta, ông ta dám làm thế ư? Cần phải xem xét tình hình mới được!

Dù sao, đây cũng là thiếu niên kinh diễm nhất của Hoang Vực, trong tình huống bình thường thì ai dám như thế, không sợ vực này trả thù ư?

"Lão già, lão vừa mới vào Hoang Vực phải không?" Thạch Hạo nói, nó cảm thấy đối phương chưa biết về những chiến tích của nó.

"Thì đã sao, người giết bộ tộc ta, cho dù ngươi là người trẻ tuổi kinh diễm nhất cảu Hoang Vực thì đã sao chứ, chỉ có chết!" Lão gì này vô cùng bá đạo, nửa thân dưới to bằng thùng nước lấp lóe ánh đỏ, rầm một tiếng, nện mạnh trên mặt đất tạo thành một khe lớn vô cùng khủng bố.

Vào lúc này ông ta đã ra tay nhưng vẫn chưa tới gần, bởi vì đã có vết xe đổ trước kia, thân thể của tiểu Thạch quá mạnh mẽ có thể hình thành tràng vực, Vương giả bình thường không thể ngăn cản được nó. Ông ta lấy ra bốn trận kỳ bao phủ lấy Thạch Hạo, trong nháy mắt đã xuất hiện sương mù mờ mịt, ký hiệu dày đặc cứ như là từng ngôi sao sáng vậy.

Cũng trong lúc đó, ông ta nhanh chóng kết ấn triển khai bảo thuật, từng luồng thần quang đánh tới truyền vào trong tòa sát trận kia, những động tác này nối liền một mạch nhanh chóng và mạnh mẽ, muốn nhanh chóng tiêu diệt Thạch Hạo.

Tất cả mọi người chấn động, ông lão của Viêm Mãng tộc này tuy rằng bá đạo thế nhưng thủ đạo vô cùng phi phàm, giơ tay chính là đại sát chiêu khó lòng đối kháng được.

Mây mù lượn lờ, bốn trận kỳ bay phần phật diễn sinh ra tứ Tượng vây nhốt tiểu thiên địa kia, bùng phát ra sấm chớp vạn tượng, hư không nơi đó tựa như bị chôn vùi.

Mọi người hút vào hơi lạnh, lão già này quá gian ác, đây không phải là pháp khí bình thường, bốn đại kỳ kia hơn nửa là do Tôn giả luyện chế, rất nhiều người đều lấy làm tiếc cho Thạch Hạo, nó quá bất cẩn để bị vây ở bên trong, kết cục chắc chắn sẽ bị luyện hóa.

"Cho rằng lão phu ngông cuồng ư? Ta không chỉ nói suông đâu, ta muốn giết chết cái gọi là thiếu niên kiệt xuất nhất của Hoang Vực!" Lão già của Viêm Mãng tộc nói.

Mọi người kinh ngạc, cuối cùng đã hiểu được, vừa nãy không phải lão già này mạnh miệng mê hoặc mọi người, hiện tại vận dụng lá bài tẩy lớn nhất của mình để quyết sinh tử, quá vô sỉ.

Sau nửa khắc đồng hồ, trong đại trận Tứ Tượng có ánh lửa vọt lên, rất nhiều máu tươi tỏa ra, sau đó bình thường trở lại, sương mù không còn chuyển động nữa.

Lão già của Viêm Mãng tộc cười đểu, nói: "Ta thừa nhận rằng ngươi là kỳ tài ngút trời, xứng đáng với cái gọi là thiên kiêu, vô cùng kinh diễm, nhưng không thể trưởng thành được nữa rồi, chung quy lại cũng chỉ là con giun cái dế thôi."

Xoẹt một tiếng, ông ta thu lại trận kỳ, sương mù tiêu tán, ông ta liên tục cười lạnh.

Nhưng mà, trong lúc này thần sắc của ông ta ngưng lại, bên trong sương mù xuất hiện một bàn tay lớn gần ổng trong gang tấc, rồi nắm chặt lấy cổ của ông ta.

Mọi người chấn động, tất cả kinh ngạc lên thành lời.

Giữa trường, một thiếu niên đứng nơi đó, vẫn không có nhúc nhích, trên người ngay cả một vết thương nhỏ cũng chẳng có.

Thạch Hạo nắm lấy cổ ông ta lạnh lùng nhìn xuống, nếu không phải tấn cấp Liệt Trận cạnh thì lúc nãy tuyệt đối đã bị luyện hóa rồi, lão già này thật là hung hãn, lại vận dụng tới lá bài tẩy.

"Bụp!"

Máu tươi vọt lên, Thạch Hạo chém rớt đầu, vô cùng dứt khoát, sau đó thu lại bản thể đã hóa hình của ông ta, đây là một con Viêm Mãng khổng lồ.

Tuy không phải thuần huyết thế nhưng cũng xem như là bảo dược huyết nhục, dù sao cũng đã tu được tới cảnh giới Vương giả.

Các cường giả yên lặng, việc này quá nhanh, động tác thành thạo, chẳng lẽ thiếu niên này làm chuyện như thế không ít rồi? Sinh linh của vực ngoại sợ hãi.

"Chúng ta rất thích ăn thịt động vật, rất thích nếm những món ăn ngon." Đại Hồng Điểu xuất hiện, đậu trên bả vai của Thạch Hạo, bễ nghễ tứ phương.

Một Vương giả Liệt Trận cảnh, nói giết là giết ngay, các cường giả hóa đá, chuyện này cứ như là nói mơ giữa ban ngày vậy!

"Quá mạnh!" Mọi người chấn động không thôi, không biết nói gì nữa.

Đám người bên ngoài rối loạn, mấy mấy sinh linh chen vào trong, đây đều là tu sĩ của Bất Lão sơn, trong đó có một thanh niên tóc tím đằng đằng sát khí, nhìn chằm chằm vào Thạch Hạo, ánh mắt này tràn ngập oán độc, hận thù ghi tạc lòng dạ.

Thạch Hạo yên lặng không thèm để ý tới.

"Đây là một vị công tử của Bất Lão sơn, nghe đâu là con cháu của một đại nhân vật nào đó." Có người khẽ nói.

Mấy ngày trước, Thạch Hạo từng bạt tai thanh niên tóc tím này, cẩn thận dạy dỗ hắn một phen, không chỉ đánh gãy hàm răng mà ngay cả cái cằm cũng gần như rớt ra.

Thạch Hạo bình tĩnh nhìn đám người đã đến đông đủ của Bất Lão sơn, nó rất muốn hỏi một câu, tin tức liên quan tới cha mẹ mình, muốn biết rõ quan hệ gì với Bất Lão sơn.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 407: Ngang Tàn Tới Cùng

Tần Siêu, thiên tư cực cao, trong thế hệ tuổi trẻ cũng tính là một kỳ tài, nếu không phải ham mê nữ sắc, tu hành không dốc toàn lực thì thực lực vô cùng mạnh mẽ.

Trên thực tế, con cháu của Bất Lão sơn không có một người phàm tục, huống hồ xuất thân của hắn không đơn giản, là huyền tôn* của một đại nhân vật, được cho rằng huyết thống cực cao, tiềm năng vô cùng lớn.

(*): Cháu bốn đời.

Vì nâng cao sự hiểu biết, vì theo đuổi Thiên Thiên quận chúa nên hắn đã tới nơi này, trong nhận thức của hắn đây là một vực vô cùng lạc hậu, thiếu hụt gái đẹp, càng không có thiên kiêu, sâu trong lòng xem thường một vực này.

Hắn chưa từng nghĩ rằng, quát mắng một tên thổ dân của vực này, lệnh cho tên thổ dân này cút xa khỏi Thiên Thiên quận chúa, nhưng lại không ngờ ăn phải quả đắng bị người ta bạt tai ngay tại chỗ, vô cùng nhục nhã.

Tần Siêu đến từ Bất Lão sơn, những nơi đi qua con cháu thiên tài của các đại giáo ai ai không muốn kết giao, chủ động bắt chuyện, chắc chắn không đời nào đi đắc tội cả, nhưng cái Hoang Vực mà hắn xem thường này lại có người dám nhục hắn như thế.

Bạt tai hắn, trong Bất Lão sơn dù là cha mẹ hay là trưởng bối cũng chưa từng làm như thế, mấy ngày này khiến hắn tức đến nổ phổi, mỗi giờ mỗi khắc đều ngóng trông việc trả thù.

Cho nên, lần trước dẫn người đi tới thì thiếu niên này đã rời đi khiến hắn vô cùng giận dữ không có chỗ phát tiết. Hôm nay gặp lại Thạch Hạo, tự

nhiên là cơ hội để trả thù, cặp mặt của hắn trở nên lạnh như băng.

"Ngươi trốn nữa đi?!" Tần Siêu lạnh lùng nói, cao thủ trong tộc có mặt nên tự nhiên hắn chẳng lo sợ gì nữa, hắn có sự tự tin này, bởi vì người của Bất Lão sơn xuất hiện, ai dám làm trái? Dù là Bổ Thiên giáo, Tây Phương giáo cũng phải kiêng kỵ không muốn xung đột.

Nơi đây trở nên yên tĩnh, rất nhìn tu sĩ im lặng đứng xem, ngay cả sinh linh của vực ngoại cũng không mở lời, không ai dám trêu chọc Bất Lão sơn cả, tộc này không nhiều người nhưng lại có thể chống tại Tiệt Thiên giáo, Tây Phương giáo, mà quan trọng nhất là luôn luôn bao che con cháu, ai dám đối địch với họ?

Mấy người này lo lắng cho tiểu Thạch, cảm thấy đáng tiếc, vốn là một thiếu niên vô cùng kinh diễm, tiền đồ không thể đo lường được nhưng giờ lại phải chết trong tay Bất Lão sơn, đúng là quá đáng tiếc mà.

Thạch Hạo nhìn thoáng qua, ánh mắt đầy vẻ khinh bỉ, chỉ là đảo qua trên người của hắn mà thôi chứ cũng chẳng thèm để ý gì cả, xem thường với việc nói chuyện cùng hắn.

Điệu bộ này, ánh mắt này thể hiện thẳng thừng, được rất nhiều người trông thấy thì ai cũng chấn động, thiếu niên này không thèm để ý tới công tử của Bất Lão sơn, đây là sự sỉ nhục và khiêu khích với tộc này?

Nên biết, theo một ý nghĩa nào đó, Bất Lão sơn còn đáng sợ hơn cả Bổ Thiên giáo, bởi vì Bổ Thiên giáo đệ tử đông đảo, trải rộng các vực, khi xảy ra chuyện thì không thể đi đòi hết các lời giải thích được. Mà Bất Lão sơn, chỉ tập trung ở trong một ngọn thánh sơn, nhân số ít nhưng lại quý, nếu bị làm nhục thì cần phải đi quét ngang đối phương.

Vẻ mặt của Tần Sương lúc này đanh lại, cảm thấy bị sỉ nhục, đó là dáng vẻ gì chứ? Không thèm chú ý tới mình, trước mặt nhiều người như thế mà làm như vậy chẳng khác nào lần nữa bạt tai hắn vậy.

Thạch Hạo không để ý, không có nghĩa là Đại Hồng Điểu sẽ biết điều, nó liếc xéo thanh niên tóc tím, nói: "Lần trước bị tát cho sái quai hàm, mặt mày bầm dập không còn hình thù, ngươi không thấy dị khi nói chúng ta trốn hả? Lúc đó tên hề nào co đuôi chạy trốn, giờ lại tới đòi đánh?"

Đánh người không đánh mặt, mắng người không vạch khuyết điểm, hai thứ này Đại Hồng Điểu đều nói ra cả khiến cho lòng người sáng khoái vô cùng, cảm thấy vô cùng hả dạ.

Không ít người ghét Tần Siêu thế nhưng nhưng ghét thì ghét mà chẳng làm được gì, có người dám đánh hắn, dám chế nhạo hắn, khiến cho các cường giả cứ như là đang được ăn nhân sâm vậy, tất cả lỗ chân lông trên người đều như được thư giản.

"Các người giỏi lắm!" Tần Siêu lạnh giọng nói, trên mặt hắn rất rát, trước mặt nhiều người mà bị sỉ nhục như vậy, hắn muốn lột da róc xương Đại Hồng Điểu và Thạch Hạo ngay tại chỗ.

"Tự nhiên chúng ta phải giỏi rồi, đặc biệt là khi nhìn thấy một tên hề bị đánh bầm dập mà vẫn muốn ăn đòn lần nữa, thật sự rất thoải mái nhen." Đại Hồng Điểu nói.

Trong lòng mọi người giật giật, đây là không nể chút mặt mũi nào cả, khẳng định tránh không khỏi một trận chiến, dám chế nhạo công tử của Bất Lão sơn thì có thể bỏ qua ư?

Hỏa Linh Nhi đã tới, khi nhìn thấy Thạch Hạo thì lộ vẻ vui mừng, nhưng lại nghĩ tới địch thủ mà nó muốn đối mặt thì cảm thấy lo lắng, đối mặt với cổ giáo như Bất Lão sơn này thì cho dù là Hỏa quốc cũng thấy khó khăn.

Vào lúc này, Cửu đầu sư tử cả người tỏa ra ánh vàng sải bước đi tới, có một loại uy nghiêm nhìn chằm chằm những người kia, muốn sóng vai chiến đấu cùng Thạch Hạo.

Thiên Thiên quận chúa, được xưng là một trong Huyền Vực Thập Mỹ,

mắt ngọc mày ngài, kinh ngạc nhìn Thạch Hạo, lần trước gặp mặt quả nhiên là tiểu Thạch, không nghĩ tới nó không có cao chạy xa bay mà lần nữa nổi lên xung đột với Tần Siêu.

"Thủ Thành trưởng lão, trấn áp bọn chúng!" Sắc mặt Tần Siêu tái xanh, bởi vì hắn nhìn thấy vẻ khác thường trong mắt của Thiên Thiên quận chúa, đó là dành cho Thạch Hạo chứ không phải cho hắn, cảm giác bị sỉ nhục lại gia tăng còn có vẻ tức giận không nói nên lời.

"Tiểu hữu, ngươi hùng hổ dọa người như thế, có thấy hơi quá không?" Trưởng lão Tần Thủ Thành của Bất Lão sơn nói.

Thạch Hạo lần nữa cảm nhận được luồng sát cơ kia, nó đã rõ trong đây có vấn đề, có thể nó có quan hệ máu mủ với Bất Lão sơn thế nhưng Tần Thủ Thành vẫn muốn giết chết nó, trong việc này có điểm cổ quái.

"Xin hỏi ta hơi quá ở điểm nào? Người trẻ tuổi của bộ tộc các ông không biết trời cao đất rộng dám la hét trước mặt ta, ta đã không tính toán gì rồi, một chữ cũng không có thì sao lại nói là hùng hổ dọa người chứ?!" Thạch Hạo trầm giọng nói.

Việc này rõ như ban ngày, Tần Siêu của Bất Lão sơn vênh váo hung hăng, Thạch Hạo chỉ chỉ là sỉ nhục hắn mà thôi chớ cũng không có thèm để ý.

"Con chim nhỏ kia, nếu không có sự đồng ý của ngươi thì sao nó dám nói năng linh tinh được?" Tần Thủ Thành vẻ mặt vô cùng bình thản nói.

"Con mắt nào của ông thấy ta đồng ý cho nó?" Thạch Hạo sắc bén như là thanh kiếm lạnh giọng nói, một luồng sát khí tràn ra.

Đây là muốn uy hiếp Bất Lão sơn, mọi người khiếp sợ, thiếu niên này quả nhiên ngang tàn, không hổ là thiếu niên Chí Tôn của Hoang Vực!

"Lão già thúi, đừng có cậy già mà lên mặt, đồ không biết liêm sỉ!" Đại Hồng Điểu kêu la.

"Tiểu bối, ngươi đang cố ý gây hấn với bộ tộc ta sao?" Tần Thủ Thành giận tái mặt.

"Đừng chọn việc khiêu chiến với sự kiên nhẫn của ta!" Thạch Hạo lên tiếng, trong lời nói mang theo vẻ không vừa lòng.

Thời khắc này mọi người xem như hiểu được cái gì gọi là kẻ mạnh, đây là uy hiếp một cách trắng trợn với Bất Lão sơn, không hề sợ hãi chút nào.

"Lẽ nào hắn đã phong Vương, thực lực đạt tới Liệt Trận cảnh?!" Ban đầu mọi người vẫn cho rằng nó dựa vào "khu vực" của thân thể để quyết đấu, hiện tại hoàng toàn hoảng sợ.

Nếu đã tấn cấp Liệt Trận cảnh thì kinh người tới dường nào? Một Vương mười lắm tuổi, chỉ vừa tưởng tượng thôi cũng đã khiến người ta chấn động và điên cuồng rồi, từ xưa tới nay có bao nhiêu người ở độ tuổi này mà lại có thành tựu như vậy!

Đây là một tên yêu nghiệt, một tên yêu nghiệt không ngừng sáng tạo kỳ tích!

Rất nhiều người hồi hộp, đặc biệt là ngươi của Hoang Vực, nếu như đợi tới lúc Thạch Hạo trưởng thành thì sẽ có thành tựu nghịch thiên cỡ nào đây?

"Thủ Thành trưởng lão còn đợi gì nữa, giết chết hắn đi!" Tần Siêu lạnh lùng nói, hắn biết, trên người vị trưởng lão này có đại sát khí tuyệt đối có thể chém chết người này.

"Ngươi quá đáng ghét!" Thạch Hạo ra tay, hóa thành một luồng kim quang nhàn nhạt sau đó một cái bạt tai đánh tới, lúc này khó có ai ngăn cản được.

Bởi vì, đây là thân pháp của Côn Bằng, nhanh tới cực hạn, dù là người trung niên cụt tay hay là Tần Thủ Thành chỉ biết giương mắt nhìn, khó có thể ngăn cản.

Rầm một tiếng, nửa mặt của Tần Siêu nát bét, cả người bay ngược ra sau, máu tươi tuôn trào xẹt qua không trung.

Mọi người hoảng sợ, đây là con cháu vô cùng yêu quý của một vị đại nhân vật nào đó, nếu như ông ta biết được thì nhất định sẽ là một đại họa, không cách nào cho qua được!

Lùi một bước mà nói, chỉ dựa vào việc là con cháu của Bất Lão sơn thôi thì truyền thừa cổ xưa này cũng không bao giờ bỏ qua việc này.

Chuyện tình vẫn chưa kết thúc, trong chớp mắt Tần Siêu bị đánh bay ngược ra sau thì Thạch Hạo bước đi trong hư không, một cước hạ xuống đạp thẳng lên trên người hắn, tiếng răng rắc vang lên, gân mạch bị hủy, phế bỏ hoàn toàn.

"Lưu lại một thân tu vi của ngươi không biết sẽ có bao nhiêu người gặp xui xẻo mà bị ngươi ức hiếp, hôm nay phế ngươi vậy! Nhưng mà, vẫn chưa xác định chắc chắn về mối quan hệ kia nên tha ngươi một mạng!" Thạch Hạo lên tiếng.

Không có ai biết, cái mối quan hệ mà nó nói tới là thứ gì, chỉ có Tần Thủ Thành nhíu máy lại, cảm thấy rất bất an.

Thế nhưng, rất nhanh Tân Thủ Thành lại tràn ngập sát ý, vậy mà lại có người dám chống lại Bất Lão sơn, phế bỏ con cháu hạch tâm, đây là một sự khiêu khích nghiêm trọng!

Tần Siêu rơi mạnh ở trong sân, lăn lộn dưới mặt đất, hắn biết mình đã bị phế, một thân tu vi hóa thành hư ảo, trong nháy mắt huyết thống khô cạn không ít, vẻ mặt vô cùng hoảng sợ.

Nơi đây trở nên ầm ĩ, mọi người giật mình vì sự ngang tàn và quyết đoán của Thạch Hạo!

"Không hề sợ Bất Lão sơn, muốn nghịch thiên ư?"

"Được lắm, thiếu niên Chí Tôn của Hoang Vực, loại dũng cảm này người thường khó có thể với tới."

Sinh linh của vực ngoại đều hãi hùng khiếp vía, rất nhiều cường giả tự hỏi mình có dám trêu chọc Bất Lão sơn không? Hiển nhiên là không dám, nhưng trước mắt, một thiếu niên lại có dũng khí hơn người như vậy.

Nếu nói ai vui nhất tự nhiên chính là Thiên Thiên quận chúa, nàng luôn bị tên Tần Siêu này quấy rầy, phiền muộn không thôi nhưng mà chẳng có chút biến pháp nào để thoát khỏi hắn, hiện tại cũng được an tâm rồi.

Nhưng mà, nàng lại thấy tiếc cho Thạch Hạo, phế Tần Siêu như vậy tương lai sẽ có kết quả tốt ư, nàng biết rõ thủ đoạn kinh khủng của nhân vật kia.

"Ngươi..." Người trung niên cụt tay tức giận, chỉ thẳng mặt Thạch Hạo, quát lớn: "Chém hậu nhân của bộ tộc ta, ngươi muốn là địch của Bất Lão sơn ta rồi?"

Thạch Hạo hờ hững đáp: "Tôn giả của Bổ Thiên giáo ta còn dám chém huống chi là một tên ngu xuẩn không biết trời cao đất dày của Bất Lão sơn, cho dù giết thì đã làm sao!"

Nó ngang ngược như thế đó, khiến cho rất nhiều thiếu niên nhiệt huyết sôi trào.

Người trung niên của Bất Lão sơn im lặng, hắn cũng nghe được lời đồn đại kia, Thạch Hạo từng chém qua Tích Hoa bà bà ở Hư Thần giới, gan to bằng trời!

Mọi người sực tỉnh, quả thật Thạch Hạo có cái tư cách ngang tàn đó, lúc trước còn dám hò hét trước mặt Bổ Thiên giáo, Bất Lão sơn cũng là đạo thống cùng cấp bậc, nó có gì mà không dám?

Ở bên ngoài, Nguyệt Thiền tiên tử sắc mặt có chút không được tự nhiên, nếu như nói ngoại trừ Bất Lão sơn ra thì ai buồn bực nhất, tự nhiên chính là

nàng, vô duyên vô cớ bị người vách áo xem sẹo.

Sắc mặt của Tần Thủ Thành lạnh như nước, nói: "Có thể ngươi có chút quan hệ với bộ tộc ta, hôm nay ta nghĩ ngươi hơi quá, cứ nhận lỗi rồi bó tay chịu trói theo ta về Bất Lão sơn, ta có thể cân nhắc xử nhẹ cho ngươi."

"Ông tỉnh ngủ chưa thế hả? Còn dám nói năng lỗ mãng nữa, bản thân còn khó giữ nữa là!" Thạch Hạo cười gằn, trước kia từ nhóc tỳ cho tới Hùng Hài Tử, giờ đang từ từ lớn lên, nó chưa từng khúm núm ai bao giờ, kể cả là người của Bổ Thiên giáo, giờ chỉ là một Bất Lão sơn thì đã sao?!

Nếu như đã có quan hệ máu mủ với Bất Lão sơn thì nó cũng muốn xem thử, tộc này sẽ đối xử với nó ra sao.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 408: Vòng Ngũ Hành.

Khu vườn này hoàn toàn yên tĩnh, không một ai dám nói năng lung tung, tiểu Thạch quá ngang tàn ngay cả Vương giả của Bất Lão sơn cũng dám mắng chửi không chút kiêng nể. Hiện tại nếu như nhiều lời, không ai biết có gây xích mích với Bất Lão sơn hay không, đến lúc đó tuyệt đối là tai bay vạ gió.

"Người trẻ tuổi, mọi việc cần phải lưu lại một đường, mọi chuyện mà làm đến cùng khi nhìn lại thì ngươi sẽ phát hiện không chỉ đoạn tuyệt con đường của người khác mà ngay cả con đường của chính mình cũng đứt đoạn." Tần Thủ Thành nói.

Thần sắc của lão ta rất khó coi, thân là trưởng lão của Bất Lão sơn, ai dám làm trái? Vậy thì đừng nói là bị người khác mắng chửi, cho lão là ai chứ!

"Lưu lại một đường? Các người ức hiếp người khác, thích thì chém giết, người khác nếu như phản kháng chính là chặt đứt hoàn toàn? Ta xem ngươi không phải hồ đồ mà do ương ngạnh quá nên chai xạm luôn rồi." Thạch Hạo lạnh giọng nói, không hài lòng.

Tần Thủ THành xị mặt xuống, nói: "Từ khi ngươi vào trong khu vườn này thì ngông cuồng mở sát khiếp, chém đạo hữu chúng ta, tội ác nặng như thế đừng nói là phạm với Bất Lão sơn ta, cho dù không cũng khó mà chứa ngươi được!"

"Bớt nói nhảm đi, đừng có giả điên ra vẻ chính trực, muốn động thủ thì cứ tới xem thử ai có thể làm khó dễ ta?" Thạch Hạo đứng thẳng nói đó.

Tuy nó chỉ mới mười lăm tuổi thế nhưng thân thể cường tráng, thể xác

cao to, mái tóc đen láy, khí thế phi phàm, cặp mắt trong trẻo mà có thần, bễ nghễ nhìn mọi người.

"Không hổ là thiếu niên anh hùng!" Vị Vương thúc của Hỏa quốc khẽ nói, âm thầm gật đầu, nhân vật này phong thái xuất chúng, nếu như cho nó thời gian để trưởng thành thì có ngày sẽ nhìn xuống khắp thiên hạ.

Sắc mặt của Tần Thủ Thành tối đen lại, nói: "Hay, ngon, được, ngươi quả là không bình thường! Từ xưa tới nay vẫn chưa có một ai dám khiêu khích Bất Lão sơn ta, cho dù ngươi có quan hệ với tộc ta đi nữa thì cũng khó lòng thoát khỏi việc trừng trị thật nặng, đại nghịch bất đạo như thế này thì nên phế bỏ một thân đạo hạnh của ngươi!"

Nói tới đây thì lão xoay người về phía quần hùng, nói: "Có đạo hữu nào nguyện ý cùng trừng trị tên này với Bất Lão sơn ta không?"

Mọi người rùng mình một cái, lão Tần Thủ Thành này lấy cờ lớn của Bất Lão sơn làm thế, việc này vô cùng nghiêm trọng, sức hiệu triệu nhất định sẽ rất mạnh.

Quả nhiên, lão già của Hắc Vân tộc liền đứng dậy, trước đây không lâu lão từng bị Thạch Hạo đánh nát một bàn tay, giờ sao có thể giảng hòa?

"Ò...."

Tiếng rống của trâu điên khiến người ở đây rung động, một con trâu đỏ bao phủ toàn ánh lửa bước tới, đây là một con Ngưu vương già, trước đây đã hiện thân muốn đối phó Thạch Hạo.

Còn có một vài người nhúc nhích, không nói những người khác, mọi người tin tưởng năng lực của Bất Lão sơn.

"Muốn đối phó ta thì trước tiên hãy cân đo đong đếm sức lực của mình đi đã, đừng trách ta không nhắc nhở các ông." Quần áo của Thạch Hạo tung bay phần phật, trông càng thêm thần võ hơn, như là một thiếu niên Thần vương, trong con ngươi bắn ra hai luồng sáng lạnh lẽo.

Trong lòng mọi người rùng mình, đây là thiếu niên từng giết qua Tôn giả, tuy nói là ở Hư Thần giới thế nhưng cũng đủ để nhìn ra nó có tiềm lực vô cùng rồi, những người khác lập tức ngừng bước.

Tần Thủ Thành nở nụ cười lạnh lẽo, nói: "Có hai vị đạo huynh ra tay thì cũng đủ rồi."

Trong phút chốc, lão ta há miệng phun ra một chùm sáng lớn khoảng một tấc tỏa ra năm màu rồi nhanh chóng phóng to, đây là một chiếc vòng như sắt mà không phải sắt mà như đá cũng chẳng phải đá, tỏa ra gơn sóng kỳ dị.

Mọi người muốn rút lui sợ bị cuốn vào trong, nhưng mà, tất cả mọi người đều ngơ ngác, toàn bộ đình viện đều bị giam cầm không thể nhúc nhích được, cứ như sa vào vũng lầy vậy.

"Làm sao thế này, tại sao ta không nhúc nhích được?"

"Thân thể của ta bị giam cầm, chân nguyên không cách nào vận chuyển được!"

Đám người kinh sợ nhìn về chiếc vòng ở giữa trường, tất cả mọi người đều hiểu được chắc chắn là do thần uy của bảo cụ kia tỏa ra.

"Tiền bối, chúng ta đâu có tham gia vào mà lại bị giam giữ thế?"

"Tiền bối của Bất Lão sơn, chuyện này không liên quan tới chúng ta mà."

Bảo cụ này quá mạnh mẽ, chẳng trách Tần Thủ Thành chẳng e sợ gì cả, đây là một đại sát khí có thể khóa chặc chư hùng, giam cầm mỗi người, thật sự đáng sợ.

"Chư vị không cần hoảng sợ, các ngươi không quan hệ chỉ là bảo cụ nào quá mạnh mẽ nên đã trấn phong vùng thế giới này, ta sẽ đưa các ngươi ra ngoài." Tần Thủ Thành hờ hững nói.

Đây là một sự uy hiếp, biểu lộ sự ngang ngược của Bất Lão sơn, nếu vừa nãy là địch há không phải Bất Lão sơn có thể quần sát tất cả mọi người?!

Hào quang lóe lên, Thần Thủ Thành khống chế chiếc vòng năm màu lơ lửng trên không trung quét về phía mọi người, khôi phục lại sự tự do.

Trong lòng mọi người rộn ràng, ngay cả Vương giả cũng thấy sợ hãi, Bất Lão sơn thật đáng sợ, gốc gác thâm hậu.

Bất kể là Thiên Thiên quận chúa hay là Hỏa Linh Nhi đều biến sắc, vừa nãy các nàng cũng ở trong phạm vi đó, chiếc vòng này thật ghê gớm.

GIữa trường chỉ còn lại mấy người, Thạch Hạo, Cửu đầu sư tử, Đại Hồng Điểu, ba người bị vây khốn, ngoài ra còn có Vương giả của Hỏa Ngưu tộc, lão già Hắc Vân tộc cùng với Tần Thủ Thành.

Ở bên ngoài, người trung niên cụt tay kia cười gằn, nói: "Rơi vào trong vòng Ngũ Hành, ta xem ngươi nghịch thiên thế nào!"

Tên Tần Siêu nửa mặt bị đập nát, tu vi bị phế bỏ oán độc nhìn tới, nói: "Tần trưởng lão, trấn áp cái con Cửu đầu sư tử kia để ta làm tọa kỵ, ta muốn cưỡi tên huynh đệ kết bái của hắn, nhìn hắn bị giết như thế nào."

Cái gọi là hắn tự nhiên là chỉ Thạch Hạo, Tiền Siêu hận thấy xương nó, hận không thể tự mình ra ta làm nhục nó, nhưng đáng tiếc hắn vĩnh viễn không phải là đối thủ.

Trong sân, Hoàng kim sư tử cả người phát sáng thế nhưng khó mà nhúc nhích được, có một nguồn sức mạnh đang đè ép khiến nó càng giãy dụa thì càng khó khó khăn. Trong lòng nó rung động, bảo cụ này quá mạnh mẽ, cơ bản không thể nào phản khán được, nhưng nếu không thể thoát khốn này thì chỉ có đường chờ chết mà thôi.

Đại Hồng Điểu cũng sợ hãi, thân thể bị trói buộc khó mà chạy trốn, nó linh cảm chuyện lớn không ổn rồi.

"Đây là vòng Ngũ Hành, là bảo cụ nổi danh nhất của Bất Lão sơn." Thiên Thiên quận chúa nói, khuôn mặt lộ vẻ sợ hãi.

"Cái gì, đây là vòng Ngũ Hành, được xưng là bảo cụ thượng cổ đánh khắp thiên hạ khó gặp địch thủ ư?!" Rất nhiều người khiếp sợ.

Tiếng tăm của vòng Ngũ Hành quá lớn, hào quang rực rỡ từ thời thượng cổ, đánh giết ra uy danh hiển hách này, cũng không biết bao nhiêu đại nhân vật kinh thiên động địa bị vòng này giết chết.

Nghe đâu, vòng thần Ngũ Hành này được dùng năm loại phù cốt nguyên thủy của hung thú cấp Thiên nổi danh nhất để luyện thành, diễn biến ngũ hành, tự thành một giới, được xưng là một trong những bảo cụ mạnh nhất.

Có rất nhiều lời đồn về bảo cụ này, lúc tế luyện nghe đâu nahatj nguyệt lu mờ, toàn bộ Huyền Vực đều mất đi màu sắc, thiên tài địa bảo tiêu háo vô cùng lớn mà tài liệu chính là nắm loại bảo cốt của hung thú cấp Thiên cùng với vô số bảo cốt và thần huyết dùng thiêu đốt mà rèn thành.

Năm đó, bảo cụ này vừa hiện thì các Thần tránh lui, giết chết không biết bao nhiêu đại năng thượng cổ.

"Vòng Ngũ Hành chính là bảo vật trấn giáo của Bất Lão sơn sao có thể tùy tiện mà lấy được chứ, đây cũng chỉ là một hàng nhái mà thôi." Một ông lão nói nhỏ.

Có người gật đầu, nói: "Không sai, là hàng nhái, tuy có năm loại hào quang thế nhưng ánh sáng này lại rất tối tăm, phát huy ra uy lực chính chính cũng chỉ có bốn loại chân cốt mà thôi."

Mọi người nghe thấy vậy thì chấn động, đây chỉ là một hàng nhái hơn nữa còn không có trọn vẹn mà đã có uy thế cỡ này rồi, nếu là vòng Ngũ Hành thật sự xuất thế thì sẽ mạnh tới đâu?!

Không chỉ có Cửu đầu sư tử với Đại Hồng Điểu khó có thể nhúc nhích mà ngay cả Thạch Hạo cũng phải tập trung tinh thần cao độ, vòng Ngũ Hành

này diễn biến thành một giới, những gợn sóng không ngừng phát ra khiến cho nó khó lòng tránh thoát.

"Hai vị đạo huynh, hiện tại có thể ra tay được rồi, hủy đi một thân tu vi của nó cũng coi như là một câu trả lời hợp lý cho các đạo hữu đã gặp nạn." Thần Thủ Thành bình tĩnh nói.

Lão tin rằng, vòng Ngũ Hành vừa hiện thì Thạch Hạo không tài nào ngăn được, dù sao đây cũng là bảo cụ mô phỏng theo bảo vật trấn giáo của Bất Lão sơn, tuy không trọn vẹn thế nhưng không phải Vương giả có thể chống lại được.

"Ta muốn nhìn tận mắt hắn bị diệt như thế nào." Ở bên ngoài, thanh niên tóc tím Tần Siêu nắm chặt nắm đấm.

"Thủ đọan của đạo huynh thật cao cường, chúng ta bội phục!" Lão già của Hắc Vân tộc gật đầu, nhanh chân tiến về trước, trên mặt hiện sát sơ.

Vương giả của Hỏa Ngưu tộc cũng chuyển động, tuy bọn họ ở giữa sân nhưng không có bị giam cầm, hiển nhiên say khi Tần Thủ Thành lấy ra vòng Ngũ Hành thì tương đương với việc nắm giữ tiểu thiên địa này.

"Không trưởng thành thì cũng chỉ là giun dế thôi, rất nhiều người đều có thể thu thập ngươi!" Hai Vương giả cười gằn.

Vù một tiếng, lão già Hắc Vân tộc hóa thành một luồng ánh đen nhào tới, ông ta có tâm tư riêng chính là muốn tế sống một thân tinh huyết của Thạch Hạo.

Toàn bộ thân thể của thiếu niên kiệt xuất như thế này đều là bảo, thân thể có thể sánh ngang với Kim Cương Thân của Tây Phương giáo, tuyệt đối là đại dược huyết nhục.

"Xoẹt!"

Đột nhiên, Thạch Hạo há miệng phun ra một luồng kiếm khí chói mắt vô

cùng, đây là kiếm ý đã đạt được trên tấm da thu ở Hư Thần giới, tuy thân thể nó không động được nhưng kiếm ý lại vô biên có thể sử dụng mà không hề ảnh hưởng.

Rên lên một tiếng rồi lão già Hắc Vân tộc rút lui, hắn biết mình đã bất cẩn, nơi lồng ngực bị xuyên thủng, vết thương khó có thể khép lại, máu tươi cuồn cuộn tuôn trào.

Luồng kiếm ý này vô cùng đáng sợ không ngừng làm tan rã thân thể, khiến cho lông tóc của ông ta dựng đứng, cố gắng nhịn lấy cơn đâu nhức mà nhanh chóng rút lui.

Đây là một biến cố, không một ai nghĩ tới Thạch Hạo đã bị giam cầm mà có thể phát uy kích thương một tu sĩ mạnh mẽ ở Liệt Trận cảnh.

"Ò..."

Vương giả của Hỏa Ngưu tộc giết tới ra tay từ sau lưng Thạch Hạo, nó không dám tới gần, ánh lửa ngập trời, cặp sừng to lớn tỏa ra bảo huy, kiếm khí như cầu vồng.

Nó cũng phát ra kiếm khí nhưng ra tay ở phía xa, muốn đánh chết Thạch Hạo ngay lập tức, quyết đoán và hung mãnh.

"Xoẹt!"

Sau lưng Thạch Hạo phát sáng, kiếm khí lao ra từ trong gân mạch khiếu huyết, cả người nó đều có thể phát động công kích đồng thời mấy luồng kiếm khí khác đánh thẳng lên trời cao nhằm về vòng Ngũ Hành.

Mọi người kinh ngạc, không hổ là tiểu Thạch, hãm sâu trong tuyệt cảnh mà vẫn có thể phản kích, đây tuyệt vời cỡ nào chứ.

"Ta xem ngươi làm cách nào để xoay chuyển tình thế!" Trong mắt của Tần Thủ Thành tràn ngập ý lạnh, không chế lấy vòng Ngũ Hành ép xuống phía dưới, trong đó có một loại hào quang vô cùng óng ánh hóa thành thể khí

mờ mịt chảy xuôi xuống.

Vùng hư không này hoàn toàn lờ mờ giống như là hồ lớn đóng băng, trời đất bị phong tỏa, lực bên ngoài khó có thể tiến vào.

Tần Thủ Thành giơ tay, nơi lòng bàn tay xuất hiện một lôi phù đánh về phía Thạch Hạo hòng phế tu vi của nó, hóa thành thân thể phàm nhân.

"Vương thúc, có thể phá vòng Ngũ Hành này không, nếu không Thạch Hạo nguy mất!" Hỏa Linh Nhi nói nhỏ lộ vẻ lo lắng.

Vị Vương gia kia lắc đầu, nói: "Khó phá lắm, bất kỳ sức mạnh nào truyền vào hoặc là khống chế bất kỳ pháp khí nào thì giống như đang gia trì cho vòng Ngũ Hàng này vậy, vì sao lại được xưng là pháp khí vô địch? Bởi vì có thể nuốt lực Ngũ Hành, vạn vật thiên địa đều có thể phân giải thành ngũ hành."

"Người trẻ tuổi, không cần nói ngươi vẫn chưa trở thành Chí Tôn, cho dù có trưởng thành thật sự đi nữa thì cũng không có khả năng lay động được Bất Lão sơn ta đâu." Tần Thủ Thành lạnh lùng nói, lôi phù nơi lòng bàn tay bổ tới, vô tận sấm sét bao phủ lấy Thạch Hạo.

Toàn thân Thạch Hạo phát sáng, ký hiệu thần bí trên người không ngừng hiện lên, nói: "Ta chuyển động cho các ngươi xem!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 409: Tư Thế Vô Địch.

Ký hiệu màu vàng kèm theo từng chấm màu đen, đây là đang vận chuyển pháp môn Côn Bằng, rất nhanh bên ngoài thân thể Thạch Hạo xuất hiện một vòng xoáy nuốt tinh khí bốn phía.

Mọi người kinh ngạc phát hiện, đây không riêng tinh hoa nhật nguyệt mà bốn loại ánh sáng mà vòng Ngũ Hành buông xuống cũng bị hấp thu tiến vào trong thân Thạch Hạo.

Bên trong những vòng xoáy đó giống như có từng vị Thần Linh đang ngồi xếp bằng tiến hành thổ nạp tu luyện, lờ mờ có thể thấy được bọn họ đang rút lấy tinh túy trong thiên địa này.

Kim Tuyền Ba Văn công chính là một loại thể hiện của pháp môn Côn Bằng, hiện nay đã đạt tới độ hoàn mỹ hơn nữa Thạch Hạo "Thân thể thành linh", có thể hóa giả tất cả chân nguyên để bản thân sử dụng, hiệu quả của nó tuyệt diệu như vòng Ngũ Hành vậy.

"Ồ, đúng là kinh người mà!" Tần Thủ Thành nói, những sấm chớp do lôi phù hóa thành đều bị hấp thu tiến vào bên ngoài thân thể Thạch Hạo, khiến cho khí thế của nó nhanh chóng tăng mạnh.

Lúc này, tòan thân Thạch Hạo lấp lóe ánh điện, bên trong những vòng xoáy ở ngoài thân thể nó không ngừng vang lên tiếng tụng kinh, những bóng người đang ngồi xếp bằng kia giống như từng vị Đạo tôn, cổ điển và tự nhiên.

Tần Thủ Thành khống chế vòng Ngũ Hành hóa thành một chùm sáng trấn áp xuống, ảnh hưởng tới sự ổn định của vùng hư không này, những gợn sóng kịch liệt nổi lên dường như muốn sụp đổ.

Thạch Hạo cảm thấy áp lực thật lớn, nếu không phải đột phá tới Trận cảnh thì hôm nay lành ít dữ nhiều rồi, dù vậy thì vẫn cảm nhận được luồng áp lực cực lớn này.

"Hại vị đạo huynh, giết hắn!" Tần Thủ Thành nói.

Lão khống chế vòng Ngũ Hành khiến nơi đây tự thành một giới, sương mù mờ mịt lưu chuyển, một pháp tắc không tên ép xuống, đó chính là đang vận chuyển ngũ hành có thể luyện hóa vạn vật.

Ầm một tiếng, thân thể Thạch Hạo chấn động, trong miệng phun ra một ngụm máu, bảo cụ của đối phương quả nhiên ghê gớm, tạo thành thương tổn với nó.

Bởi vì tinh hoa ngũ hành buông xuống quá dày đặc trong lúc nhất thời như là hàng vạn sóng lớn ép xuống, dù bên ngoài thân thể của nó những vòng xoáy màu vàng kia điên cuồng chuyện động thế nhưng cũng không nuốt hết được.

Trên thực tế, những người khác còn kinh hãi hơn nó nhiều, dù sao đây cũng là vòng Ngũ Hành, tắm rửa qua máu Thần Linh ở thượng cổ tạo nên sát kiếp vô tận, không ai có thể chống đỡ trực diện được.

Tuy nói rằng đây cũng chỉ là hàng nhái, cũng không phải là bảo vật trấn giáo của Bất Lão sơn, có thể cảnh giới hiện tại của Thạch Hạo cũng không thể ngăn cản được đại năng thượng cổ thế nhưng cũng đủ chứng minh sự nghịch thiên của nó rồi.

"Lại có người có thể chống lại vòng Ngũ Hành, đây là một tin tức kinh người!"

Mọi người biết khi trận chiến này qua đi, cái tên Thạch Hạo lần nữa sẽ truyền tới ngoại vực, được xưng là vòng Ngũ Hành khó có thể phá phải mà lại được nó chặn đứng.

Cường giả Hắc Vân tộc ra tay, không chế một hồ lô đen bắt đầu luyện

hóa Thạch Hạo.

Cũng trong lúc đó, Vương giả của Hỏa Ngư tộc lấy ra hai thanh kiếm đỏ đậm, đó chính là cặp sừng của ông ta biến thành chém mạnh về trước mang theo sức mạnh phù văn vô tận.

Thạch Hạo một bên chống lại vòng Ngũ Hành, một bên bùng phát ra kiếm khí khuấy động khắp nơi chém về phía hai Vương giả kia.

"Giết!"

Tần Thủ Thành khống chế vòng Ngũ Hành hóa thành thành một chùm sáng nhanh chóng ép xuống, đám sương mù kia càng dày hơn nhằm giam cầm hoàn toàn Thạch Hạo khiến cho nó không thể vận chuyển bảo thuật.

Thạch Hạo hừ lạnh một tiếng, dưới chân hiện lên một con côn ngư mang theo sóng biển màu đen mạnh mẽ dựng lên từng luồng âm khí, mà bên trên ánh vàng rực đó xuất hiện một con chim bằng giương cánh kích sao lớn, tinh khí Thái Dương tăng vọt.

Đồng thời, côn ngư và chim bằng hình thành nên một liên hệ vô cùng chặt chẽ, âm dương vận chuyển bùng phát ra vô tận gợn sóng khủng bố, miễn cưỡng ngăn lại tinh khí ngũ hành.

"Hả, không xong!" Tần Thủ Thành khiếp sợ, lão ta ngàn vạn không nghĩ tới lại có người có thể phá giải được thần uy của ngũ hành, chuyện này không thể tưởng tượng nổi.

Hai khí âm dương lưu chuyển trung hòa trấn pá lấy khí ngũ hành, hai bên bùng phát ra những gợn sóng ngập trời, lúc này thân thể Thạch Hạo đã khôi phục lại tự do, có thể chuyển động.

"Xoẹt!"

Nó giơ tay chính là một luồng kiếm khí, đó chính là kiếm ý vô thượng của "một cây cỏ" thiên kiêu thượng cổ, hóa thành một đòn mạnh nhất chém

ra ngoài.

"Bụp" một tiếng, hồ lô của cường giả Hắc Vân tộc bị cắt ra, ánh đen bên trong nổ tung cuốn chủ nhân vào trong phát ra những tiếng kêu thảm.

Thạch Hạo lần nữa giơ tay, lại một luồng kiếm khí thông thiên bay ra ngoài, lần này bụp một tiếng, bổ đôi lão già Hắc Vân tộc, máu tươi tuôn trào.

Không cần nói những người ở bên ngoại, ngay cả bản thân Thạch Hạo cũng hoảng sợ, kiếm khí thông thiên này quá mạnh mẽ, đối chiến với cùng cấp bật cứ như là bẻ cành khô vậy, chém chết đối thủ.

Mọi người chấn động, tất cả đều cảm thấy sau lưng tỏa ra luồng khí lạnh.

"Thật cam đảm!" Sắc mặt Tần Thủ Thành âm trầm, phát động uy lực lớn nhất của vòng Ngũ Hành về phía Thạch Hạo.

"Ầm ầm..."

Nơi đây phát ra tiếng nổ vang rền, vòng Ngũ Hành ép xuống Thạch Hạo không cách nào tránh được, bởi vì bảo cụ này và hư không đã ngưng kết thành một thể hóa thành một tiểu thế giới bao phủ lấy nó.

Mọi người biết, vòng Ngũ Hành chân chính sẽ không gì là không xuyên thủng được, thời thượng cổ khi va chạm với nhau, thân thể Thần ma cũng phải nổ tung, chém giết rất nhiều đại nhân vật có thực lực thông thiên.

Nếu không, dùng cớ gì mà có tên gọi là pháp khí vô địch?

Ai cũng không nghĩ tới, Thạch Hạo lại bùng phát, đột nhiên đánh ra một quyền, kỳ hiệu xuất hiện dày đặc trên bàn tay, vậy mà nó lại chống đỡ trực diện.

"Keeng!"

Cuối cùng, một tiếng rung phát sinh, cơ thể nó và vòng Ngũ Hành va

chạm rồi đánh văng bảo cụ này ra ngoài.

Mọi người ngây dại, đây là thần thoại, chưa từng nghe qua có người dám thấy thân thể chống lại vòng Ngũ Hành, tiểu Thạch đã thành công, miễn cưỡng có thể đón lấy một đòn.

Đây là bảo thể nghịch thiên cỡ nào?

Cũng trong lúc đó, kiếm khí thông thiên của nó lần nữa phát ra chém thẳng về Tần Thủ Thành, khí tức khủng bố khắp nơi trắng xóa.

Tần Thủ Thành hoảng sợ, lão biết sự lợi hại của Thạch Hạo thế nhưng lại không nghĩ tới nó lại có thể đỡ lấy vòng Ngũ Hành này, đại sát khí này vừa ra lẽ ra có thể chém giết toàn bộ Vương giả, không ai có thể địch.

Lão nhanh chóng rút lui, điều khiến vòng Ngũ Hành hạ xuống chặn lại luồng kiếm khí này, bùng phát ra hào quang mãnh liệt.

"Xoẹt!"

Thạch Hạo giơ tay, kiếm khí quét ngang chém về phía cường giả Hỏa Ngưu tộc, keeng một tiếng, chém rớt cặp sừng trâu khiến cho Hỏa Ngư sợ hãi tận linh hồn.

Thời khắc này, sự mạnh mẽ của tiểu Thạch thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn, dù là đại sát khí vòng Ngũ Hành trong truyền thuyết xuất hiện thì cũng khó mà thảo phạt được nó.

"Ò..."

Trâu điên rống lớn, nơi đó ánh lửa ngập trời đồng thời phù văn kịch liệt đan dệt, tất cả đều đỏ đạm bao phủ cả vùng không gian này.

Vương giả của Hỏa Ngưu tộc muốn bỏ chạy, bởi vì ông biết, vòng Ngũ Hành cũng không giết được Thạch Hạo thì với tu vi của mình thì chắc chắn chẳng thể làm gì, cứ tiếp tục chém giết thì mình chết là cái chắc.

Đáng tiếc vẫn chậm một bước, Thạch Hạo bùng phát, cả người hóa thành một thanh kiếm thần, kiếm ký thông thiên thể hiện đến cực điểm bổ mạnh tới.

"Bụp!"

Thanh kiếm thần này hạ xuống thì cắt đứt màn ánh sáng đỏ kia, chém nát toàn bộ phù văn, chém rớt đầu lâu, máu tươi dâng trào.

Thạch Hạo vọt tới, kiếm thần phai mờ, lần nữa hiện ra thân thể của nó thế nhưng khí thế ác liệt chẳng giảm giết về phía Tần Thủ Thành.

Vù một tiếng, vòng Ngũ Hành phát sáng bùng phát ra sức mạnh lớn nhất va về phía Thạch Hạo, quả thật như là ngọc đá cùng nát, không chết không thôi.

Màn ánh sáng dựng lên, xung quanh Thạch Hạo xuất hiện hàng loạt Động Thiên nối liền thành thần bàn, trên thực tế thân thể Động Thiên của nó cũng hiện lên, chỉ là người khác không nhìn thấy mà thôi.

Có thể bức nó tới nức này thì cũng phải công nhận sự siêu phàm của vòng Ngũ Hành, cũng chỉ khi quyết chiến với Thạch Nghị thì nó mới vận dụng thủ đoạn mạnh mẽ này.

"Cái gì, vòng Ngũ Hành bị giam cầm?" Mọi người khiếp sợ, không tin vào tất cả những gì mình đang nhìn thấy.

Vòng Ngũ Hành bị cố định trong hư không, không ngừng rung động buông xuống sương mù mờ mịt, đó chính là tinh khí ngũ hành thế nhưng lại không thể nào thoát khỏi lực thân thể Động Thiên của Thạch Hạo.

"Xoẹt!"

Một luồng kiếm khí đảo qua, tim mật của Tần Thủ Thành đều run lên rồi nhanh chóng xoay người rời đi, sau khi mất đi vòng Ngũ Hành thì lão làm sao dám chống lại Thạch Hạo chứ.

Nhưng mà, luồng kiếm khí này cứ như là tia chớp sẹt tới, nhanh chóng áp sát phụ cận, lão bị ép phải lấy ra bảo cụ rồi tiếp tục bỏ chạy.

Thanh âm rắc vang lên, bề mặt cốt thuẫn bị cắt đứt, kiếm khí như cầu vòng ập tới phụ cân. Cả người Tần Thủ Thành lạnh run, dùng hết khả năng để chống đỡ, nhưng "bup" một tiếng, lão vẫn mất đi một cánh tay.

Toàn bộ sự việc chỉ diễn ra trong nháy mắt, Thạch Hạo giết chết hai Vương giả, tước đi một tay của trưởng lão Bất Lão sơn, sức chiến đấu vô địch.

"Ầm!"

Đột nhiên, vòng Ngũ Hành chấn động, đồng thời bên trong truyền ra một luồng thần niệm kinh người to lớn như vực sâu biển thẳm, trong chớp mắt khi Thạch Hạo phân tâm giết Tần Thủ Thành thì tránh thoát sự giam cầm.

"Có một luồng thần niệm của đại nhân vật ký thác ở trong vòng Ngũ Hành!" Có lão bối Vương giả sợ hãi.

Thạch Hạo cũng biến sắc, vận chuyển pháp môn Côn Bằng đồng thời không chế Động Thiên chuẩn bị tiếp tục giam cầm, dùng toàn lực trấn áp.

Ngoài ý muốn là, thần niên trong vòng Ngũ Hành này lại không có chống đỡ mà nhanh chóng tránh né.

"Đi rồi, dù là một luồng thần niệm của đại nhân vật nhưng dù sao cách xa với bản thể nên cũng không thể tiêu diệt được tiểu Thạch, sợ vòng Ngũ Hành rơi vào trong tay hắn nên mới bỏ chạy như vậy." Có cường giả nói nhỏ.

Tần Thủ Thành thấy thế thì vui mừng, bởi vì lão được chùm sáng tỏa ra từ vòng Ngũ Hành bao phủ lấy nhanh chóng rời đi, và cũng muốn mang mấy người của Bất Lão sơn đi.

Nhưng mà, tốc độ đó có nhanh đến đâu đi nữa thì cũng không thể qua

được pháp môn Côn Bằng, Thạch Hạo hóa thành ánh vàng xẹt ngang trời hòng giết chết lão ta và lưu lại vòng Ngũ Hành.

Trong vòng Ngũ Hành có một thần niệm không tên điều khiển chiếc vòng này nhanh chòng chuyển hướng, và cũng bao phủ lấy thiếu niên tóc tím Tần Siêu kia, nhắm thẳng vào lòng đất mà đi.

"Không xong!" Thạch Hạo thất kinh, cái gọi là vòng Ngũ Hành tự nhiên bao gồn cả hành Thổ, vật này có thể độn thổ, quả nhiên là bảo cụ hi thế.

Nó liên tiếp phát ra kiếm khí thông thiên chém về phía mặt đất, vào dòng máu vọt lên, mặt đất bị cắt ra thế nhưng khí tức của vòng Ngũ Hành đã biến mất.

Thạch Hạo đánh tới, đánh văng lớp đất bên dưới, phát hiện tên Tần Siêu kia bị kiếm khí chặt đứt tổn hại nơi đây, ngoài ra còn có một chân của Tần Thủ Thành cũng rơi lại nơi này.

Nó không nói gì, chém đứt một tay và một chân của Tần Thủ Thành nhưng lại không có chém trúng chỗ yếu hại của lão, đúng là mạng lớn mà.

"Ngươi... muốn thế nào hả?!" Người trung niên cụt tay kia hoảng sợ, bởi vì Thạch Hạo nhanh chóng tiến tới ngăn cản đường lui của bọn hắn.

Vòng Ngũ Hành chỉ mang theo hai người, còn mấy người khác của Bất Lão sơn vẫn ở lại không thể nào đào tẩu được.

Thạch Hạo giam cầm hư không cố định bọn họ sau đó thăm dò biển ý thức nhằm tìm hiểu đầu đâu, nó muốn biết tin tức liên quan tới cha mẹ mình.

Một lát sau, nó nhíu mày, không tìm ra được đầu mối hữu ích nào, người trung niên này không biết như như tên Tần Siêu kia, còn mấy người kia thì càng không biết ẩn tình bên trong.

Nó nhìn chằm chằm đám người có tu vi hơi yếu này, muốn từ bọn họ thu lấy bảo thuật của Bất Lão sơn nhưng vừa mới đụng với biển ý thức thì

nguyên thần của của bọn họ nổ tung, trong nháy mắt mất liên lạc, hiển nhiên có chấm chế đáng sợ bên trong.

Người trung niên mất đi một tay sắc mặt tái nhợt, hắn là một Vương giả Liệt Trận cảnh, chưa bao giờ nghĩ tới đệ tử của Bất Lão sơn sẽ có một ngày như thế này, bị người khác ép tới nước này.

Thạch Hạo liếc mắt nhìn hắn, cũng không hề thử nghiệm việc đoạt lấy bảo thuật, bởi vì nó biết, biển ý thức của người càng mạnh thì cấm chế sẽ càng lợi hại.

"Bụp"

Một luồng kiếm khí đảo qua, nó chém rớt đầu lâu của người trung niên, thi thể không đầu phụt lên máu tươi rồi ngã ầm xuống mặt đất.

Cả trang viên hoàn toàn yên tĩnh không một ai nói chuyện, tất cả đều bị đè ep cả, bản thân bọn họ hôm nay thấy quá nhiều chuyện kinh người!

Uy chấn thượng cổ, bảo cụ được xưng vô địch - vòng Ngũ Hành - hôm nay lại có người dám dùng thân thể mạnh mẽ để chống đỡ!

Bễ nghễ thiên hạ, Bất Lão sơn ngạo thị các vực mà người của bọn họ cứ như bị thái rau, toàn bộ chết không còn một ai, người làm ra chuyện này ngay cả lông mày cũng chẳng hề nhiu lại.

Đây là một tin tức kinh người, tiểu Thạch quá mạnh mẽ, một năm rưỡi qua đi, khi xuất thế thì có khí khái vô địch!

Cũng là Vương của Liệt Trận, cầm trong tay vòng Ngũ Hành mà không làm gì được nó, tiểu Thạch vừa ra ai cùng so tài?

"Còn ai muốn tìm ta gây phiền phức nữa không?" Thạch Hạo quét mắt nhìn mọi người khiến bon họ hãi hùng khiếp vía.

Mọi người biết, đây là một "thế" vô địch, tiểu Thạch đã trưởng thành,

không còn là Hùng Hài Tử năm đó nữa, nhất cử nhất động đều có một loại uy nghiêm, chân chính phong Vương.

Thiên hạ hiện tại, trong người cùng trang lứa thì rất khó tìm đối thủ, ánh mắt của nó đã chuyển dời lên trên những thế hệ trước, thậm chí là sinh linh cổ đại trong truyền thuyết.

Việc này khiến cho nhiều cường giả thiên tài sinh ra một luồng cảm giác vô lực, vốn là cùng thế hệ mà lại chênh lệch lớn như vậy, cơ bản không cách nào đuổi kịp.

Thạch Hạo nhìn về phía đám sinh linh vực ngoại, ánh mắt sắc bén và khiếp người, tu sĩ các tộc sợ hãi, trước đây còn muốn khiêu chiến nhưng giờ thì...

Ai dám nói Hoang Vực không có cường giả, chỉ một thiếu niên này cũng đủ thay đổi tương lai vận mệnh, nhìn xuống bát hoang rồi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 410: Tìm Kiếm Phương Pháp Đột Phá.

Sau trận chiến này thì không một ai dám xem thường Hoang Vực nữa, đó chính là vực mà thiên tài các tộc vực ngoại phải thu lại ngạo khí của mình, không ai không phục, đối mặt với tiểu Thạch bọn họ không có chút sức phản kháng!

Tiểu Thạch tiên phong về trước, ai dám tranh tài?

Mọi người tin chắc, từ giờ trở đi đây chính là một vấn đề khó nói khó giải, thế nhưng muốn tìm ra được người trong cùng thế hệ có thể chống lại nó thì được mấy ai.

"Một đám sâu bọ, quen nhảy nhót ở Huyền Vực giờ chạy tới Hoang Vực mà cũng dám ngang ngược, sao không nhìn lại xem ai mới là chủ nơi này." Đại Hồng Điểu vênh váo.

Mọi người không nói gì, dám nói Bất Lão sơn là sâu bọ đây là người duy nhất, nhưng trong mắt của đám vực ngoại đây không phải là nơi hoang sơ ư?

Nhưng giờ không một ai lên tiếng, tiểu Thạch quá ngang tàn ai dám khiêu khích, ngay cả người của Bất Lão sơn mà cũng dám chém như cắt rau, không một ai nguyện ý tự vác thân đi tìm sự đau đớn cả.

Trận chiến này kết thúc, trang viên dần khôi phục lại vẻ náo nhiệt.

"Nhị đệ, có khỏe không hả?" Thạch Hạo cười híp mắt nhìn về Cửu đầu sư tử, giữa hai người trước đây có ân oán với nhau, từng quyết đấu sinh tử nhưng rồi lại hóa giải.

Cửu đầu sư tử đi tới, toàn thân vàng óng, tinh lực dồi dào, dù là tộc thuần huyết chân chính của Thái Cổ Thần Sơn cũng chưa chắc đã là đối thủ

của nó, bởi vì bộ tộc của nó quá mạnh mẽ.

"Mấy năm qua đi, tộc ta cho mượn Hoàng Kim Thần Lô, Cửu Luyện chân huyết, đoạt lấy thiên địa tạo hóa, tu vi đề thăng nhanh chóng vậy mà vẫn không thể đuổi kịp bước chân của ngươi."

Cửu đầu sư tử lên tiếng, năm đó từng bị Thạch Hạo đánh đập và cũng từng cùng Thạch Hạo vượt qua hoạn nạn, cuối cùng biến chiến tranh thành tơ lụa nhưng trong lòng nó vãn luôn không phục, muốn vượt qua Thạch Hạo.

Mấy năm qua, nhờ Cổ thần phí luyện thể nên nó nhanh chóng tiến hóa, chuẩn bị trở thành sinh linh thuần huyết. Giờ gặp lại Thạch Hạo, nó cảm thấy khoảng cách luôn luôn xa vời, cho dù mấy năm qua nó nghịch thiên bao nhiêu thì cũng không tài nào đổi kịp Thạch Hạo.

Thạch Hạo cười ha hả, vỗ vỗ bả vai nó, sự tình trải qua ở Bách Đoạn sơn năm đó luôn khắc sâu trong lòng Thạch Hạo, cứ như mới ngày hôm qua vậy.

"Một vài người bạn của ta cũng tới." Cửu đầu sư tử nói.

Chim loan năm màu, Hỏa Nha, Tử Điêu, hai huynh đệ của tộc Ba Mắt, tất cả đều là những di chủng từng gặp Thạch Hạo ở Bách Đoạn sơn, bọn họ đã cùng tiến cùng lui giết qua Bạch Hổ, nuốt qua Kim Sí Bằng Điểu.

Nơi đây trở nên náo nhiệt hơn.

"Nào, tìm chỗ uống rượu." Người quen gặp mặt tự nhiên sẽ phải nâng ly cạn chén chúc mừng.

Hoang Vực lớn như thế mà lại từ biệt nhiều năm, có thể gặp lại cũng không hề dễ chút nào.

Hỏa Linh Nhi cũng tới, trờ chuyện hăng say với bọn nó, nói một hồi thì nàng rời đi, dù sao nàng cũng là chủ nhân nơi này nên muốn chiêu đãi tu sĩ các tộc.

Lần nữa gặp nhau, tất cả mọi người đều cảm thán, Thạch Hạo phong Vương sớm như vậy, việc này đủ chấn động cả thiên hạ, ai mà chẳng ao ước.

"Thạch huynh, huynh làm chúng ta kinh ngạc quá đấy, năm đó cũng chỉ là một tên nhóc con la hét, ăn uống hết thảy ở Bách Đoạn sơn. Nhưng giờ lại danh chấn Hoang Vực, thời gian vội vã, thay đổi rất nhiều chuyện nhen." Hỏa Nha nói.

Thạch Hạo cười ha hả không ngừng, ngày xưa tuy còn nhỏ nhưng nó lại vô cùng hung tàn.

Nhóm nhỏ của bọn nó được rất nhiều người kính nể, đi tới đâu cũng có tu sĩ lui tránh, tất cả thiên tài của vực ngoại đều đi đường vòng tránh né chỉ sợ chọc phải tiểu Thạch.

"Tôn nghiêm đều do chiến đấu mà có, quả nhiên không sai." Cửu đầu sư tử nhìn những sinh linh kia có chút xem thường, nói: "Trước đây không lâu, họ còn kiêu căng xem thường tu sĩ Hoang Vực ta, nhưng giờ lại bày ra bộ dạng này."

Thạch Hạo gật đầu, nói: "Ừ, ta từng giết một vị thiếu chủ tộc Ba Mắt của vực ngoại ở tổ địa Hỏa quốc, thế có quan hệ gì với các ngươi không thế?"

Hai huynh đệ lắc đầu, ví như Nhân tộc có nhân khẩu vô tận như vậy, tộc này số lượng cũng chẳng hề ít, phân bố ở các vực nên cũng chẳng có chút quan hệ gì cả.

Sau đó, Hỏa Nha nói ra một bí mật, truyền âm báo cho Thạch Hạo để cho nó cẩn thận với Nguyệt Thiền tiên tử.

"Như thế nào?" Thạch Hạo chưa bao giờ xem thường tiên tử của Bổ Thiên giáo cả, đây tuyệt đối là một cô gái có thể phân tranh khi ở cùng cấp bậc với nó, thiên tư kinh thế.

Nàng không chỉ có dung nhan khuynh thành, kỳ ảo như tiên mà thực lực cũng rất hiếm thấy, siêu phàm thoát tục, không sợ tới tiềm lực của Thạch

Nghị, tương lai có thể tiếp quản Bổ Thiên giáo.

"Nàng tiến vào Liệt Trận cảnh đã từ lâu, giờ muốn niết bàn, ta đoán một khi thành công thì có khả năng sẽ đi đối phó với huynh." Hỏa Nha nói.

Thạch Hạo thay đổi sắc mặt, phàm nhắc tới hai chữ niết bàn thì ai cũng sẽ giật mình, đó chính là sự lột xác như là thoát thai hoán cốt, sẽ phải vượt qua.

Nó giờ đã phong Vương, với tiềm lực vô tận của nó tự nhiên không sợ cường giả ở cảnh giới này, có thể tung hoành thiên hạ, thế nhưng sau khi nghe được tin tức này thì có chút e dè.

Bộ tộc của Hỏa Nha ở Hỏa quật, chính là một nơi tuyệt địa, quanh năm bị lửa nhấn chìm, nhiệt độ tỏng động cực kỳ cao đạt tới mức khiến người nghe phải kinh hãi.

Nguyệt Thiền tiên tử từng tới bái phỏng rồi ngắt đi một cây hoa Ly Hỏa Linh, đó chính là một dược thảo không thể nào thiếu để chế luyện chế niết bàn.

Một khi tiến vào Liệt Trận Vương cảnh, tu vi muốn đột phá thì vô cùng khó khăn, nói theo một ý nghĩa nào đó, Thạch Hạo và Nguyệt Thiền tiên tử đã đi xong hết con đường của một đời người.

Vô số tu sĩ dù khổ tu cả đời cũng không thể đạt tới cảnh giới này, loại tốc độ tu hành này, dù là dòng dõi Thần linh cũng chỉ đến nhiêu đó.

Sau cảnh giới Liệt Trận Vương cảnh, chỉ dựa vào sự đột phá của bản thân thì chắc chắn sẽ cực kỳ khó, cần phải phối hợp với dược thảo rèn luyện thân thể, việc này sẽ mở ra các tiềm năng của thân thể.

Ở Liệt Trận cảnh, thích hợp nhất với tu sĩ đó chính là tiểu niết bàn đan, có thể mở ra thần tàng, đột phá cảnh giới này sẽ tiến vào một cảnh giới lớn tiếp theo.

"Nàng còn trẻ như thế mà muốn vượt qua Liệt Trận Vương cảnh, sánh vai cùng với Tôn giả?" Cửu đầu sư tử giật mình, có chút không tin.

Thạch Hạo cũng thay đổi sắc mặt, nhưng mà suy nghĩ kỹ lại thì nó lắc lắc đầu, nói: "Hẳn sẽ không đâu, nàng cũng chỉ là chuẩn bị trước, củng cố tu vi mà thôi."

Hiên nay, nó cũng đã đạt tới cảnh giới này, đối mặt với tiên tử của Bổ Thiên giáo cũng đã có thể ứng phó, nó không tin nàng sắp đột phá lên Tôn giả, như vậy quá đáng sợ.

"Thạch huynh, huynh đã đắc tội với Bất Lão sơn, cũng từng giết qua Tôn giả của Bổ Thiên giáo, tương lai sẽ không ổn đâu." Chim loan năm màu nói.

Thạch Hạo gật đầu, nói: "Không sao, hiện tại Tôn giả đều ẩn nấp để tránh né kiếp nạn, cho dù là người thuộc cảnh giới này của vực ngoại cũng rút đi không ai dám tới Hoang Vực, những người còn lại muốn đối phó ta thì không dễ dàng đâu."

Đại kiếp nạn sắp tới, có lời đồn, thần thánh đều như rơm rạ cả, hiện tại dù là Bất Lão sơn hay là Bổ Thiên giáo, muốn đối phó nó nhiều nhất cũng chỉ là Vương giả của Liệt Trận cảnh, nhưng như thế thì nó không thèm quan tâm.

Nó biết, Nguyệt Thiền tiên tử không có chắc chắn, nếu không tự mình đã ra tay rồi.

Trên thực tế, trước tình cảnh quan trọng như thế này, cũng chỉ có đại Thạch, Nguyệt Thiền tiên tử, chàng trai cầm chiếc đĩa thần trong tay mới có thể uy hiếp tới nó mà thôi.

Nội tâm của mọi người đều linh cảm tới đại biến mà Hoang Vực sắp nhận lấy.

"Thạch huynh, tiến cảnh của huynh sao lại nhanh như vậy, có kinh nghiệm thì giảng giải cho chúng ta đôi chút với." Đám người Hỏa Nha

khiêm tốn thỉnh giáo.

Thạch Hạo cũng chẳng hề keo kiệt, nói toàn bộ những kinh nghiệm cảm ngộ của mình cho bọn họ, sau đó không thể không cảm thán, sau khi tiến vào cảnh giới này quả thật rất khó để lại đột phá lần nữa.

Trên thực tế, sinh linh khi tiến vào cảnh giới này đều rất ghê rồi, đây tuyệt đối là hạng người tuyệt diễm thế nhưng lại có bao nhiêu người có thể lần nữa đột phá, tiến vào tầng cao hơn trong thiên địa này.

Thường thường là khổ tu cả đời thì cũng dừng lại ở đây, nếu không mỗi quốc có không ít vương giả thế nhưng sao chỉ có một Nhân Hoàng?

Ngoại trừ sinh linh của Thái Cổ Thần Sơn ra, muốn tiến vào Tôn giả cảnh thì thật sự rất khó khăn.

"Bởi vì, Thái Cổ Thần Sơn giữ gìn khí tức bản nguyên nhất của thiên địa, các linh dược họ trồng có thể luyện chế ra tiểu niết bàn đan cao cấp nhất, vì vậy đời đời đều có Tôn giả tọa trấn."

"Chính xác, thậm chí có Thần sơn có cả Thánh dược, giá trị vô lượng!"

Bọn họ đều cảm thán về truyền thừa vô cùng bình thường của mình.

Thạch Hạo biết, sau này nếu nó muốn đột phá qua Liệt Vương trận, chuyện này nó có tự tin thế nhưng lại cảm thấy thời gian tiêu tốn sẽ rất lâu.

"Thạch huynh cũng chỉ mới mười lăm mà đã là Liệt Trận Vương cảnh, đừng nên lo gì cả, cơ hội còn rất nhiều mà."

"Địch thủ của ta rất lợi hại, ta chỉ có tiếp tục đột phá, đạt tới tầng cao hơn thì mới có thể khiến cho Bất Lão sơn, Bổ Thiên giáo kiêng kỵ." Thạch Hạo nói.

Mọi người không nói gì, sự theo đuổi của bọn họ quả thật cách biệt quá lớn.

"Tổ phụ của ta cũng tới rồi, Thạch huynh, huynh có thể cùng bọn họ luận đạo." Cửu đầu sư tử nói, nó cảm thấy Thạch Hạo có tu vi như thế đủ để đứng ngang hàng với tu sĩ mạnh nhất Hoang Vực này rồi.

Trong lòng tiểu Thạch hơi động nhưng vẫn không từ chối, đặc biệt là Cửu đầu sư tử nhất mạch, thời thượng cổ từng giao thiệp với nhiều Thần Linh nên hiểu biết càng nhiều hơn, nó muốn mượn pháp môn.

Đây là một cái sân đầy yên lặng, tám vị lão nhân đang ngồi đàm đạo dưới gốc cây.

Khi Thạch Hạo được dẫn tới thì mấy lão nhân này đều thay đổi sắc mặt, vẫn không có bất cẩn tất cả đều đứng dậy, bởi vì bọn họ biết Thạch Hạo là ai, rõ ràng chỉ cần nó có thể sống sót thì sau này hẳn có thể ngạo thế mà đi.

"Xin chào chư vị tiền bối!" Thạch Hạo hành lễ.

Mắc kệ nó mạnh mẽ cỡ nào nhưng vẫn rất tôn kính những lão Vương này, trên thực tế những người này đều là những cường giả đỉnh cao nhất của Liệt Trận cảnh, có thể sẽ có ngày trở thành Tôn giả.

"Tiểu hữu, mời ngồi, không cần da lễ." Người nói chuyện là một đạo nhân mặc đạo bào màu đen, qua sự giới thiệu thì mới biết đây chính là tổ phụ của Hỏa Nha.

Nhưng sinh linh này nói chuyện hợp tính nhau, cùng với có quan hệ thân thiết với một vị lão Vương của Hỏa quốc nên đã được mời vào sân đầy thanh tịnh này.

Thiên hạ sẽ loạn, những người này đều sầu lo, dù là vực ngoại cũng đang bàn luận về đại thế của Hoang Vực.

Thạch Hạo cũng không khách khí bình tĩnh ngồi xuống, bởi vì nó có tư cách đủ bình đẳng ngồi với những người này, thậm chí bàn về sức chiến đấu thì nó khó có thể tìm được vài đối thủ.

"Tiểu hữu có tư chất kim thiên, xưa nay hiếm có, tuy nhỏ như vầy mà đã đặt chân lên đỉnh cao nhất đúng là làm người thán phục mà." Một ông lão mặc đạo bào màu vàng nói.

Thạch Hạo biết, đây chính là Cửu Linh vương, là một Vương giả cực kỳ mạnh mẽ, là tổ phụ của Cửu đầu sư tử, thực lực khủng bố, sắp bước một chân vào cảnh giới Tôn giả rồi.

"Vãn bối tới đây là muốn thỉnh giáo các vị tiền bối về phương diện tu hành." Thạch Hạo nói thẳng, tốt nhất nên thẳng thắn trước mặt đám nhân vật như thế này.

Liễu Thần nói cho nó biết "đại thế" về tu hành thế nhưng một vài vấn đề nào đó ở cảnh giới thì chưa bao giờ đề cập tới, thỉnh giáo kinh nghiệm của những lão Vương này chính là lựa chọn tốt nhất.

Lão Vương của Hỏa quốc năm nay gần hai trăm tuổi, lông mày trắng rất dài, nghe nó hỏi làm sao để nhanh chóng đột phá thì lộ vẻ khác thường, nói: "Lấy thiên tư của tiểu hữu, tốc độ như thế đã rất kinh người rồi."

Thạch Hạo thở dài, nó biết, người của Hỏa tộc biết nó tiến vào tổ địa của họ nên cũng không che giấu gì nữa, nói: "Nếu không phải tiến vào Thánh thổ của quý quốc thì ta cũng chưa chắc tăng cấp bậc nhanh như vậy."

Nghĩ tới đây, Thạch Hạo thở dài, đều là Cổ quốc, tổ địa của Thạch tộc sao lại không có truyền thưa bực này?

Lão Vương của Hỏa quốc mở miệng, nói: "Truyền thừa ở tổ địa của Thạch tộc càng kinh người hơn, nếu như tiểu hữu may mắn đạt được thì hẳn là trong thời gian ngắn sẽ đột phá Liệt Trận Vương cảnh."

"Tổ địa Thạch tộc có truyền thừa gì thế ạ?" Thạch Hạo kinh ngạc, nó đến từ Thạch tộc lẽ nào đã bỏ qua thứ gì? Lúc này nghe thấy vậy thì trong lòng hơi động, cẩn thận thỉnh giáo.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 411: Truyền Thừa Của Tổ Địa Thạch Tộc

"Thứ trong tổ địa Thạch tộc rất có giá trị, đặc biệt với Tôn giả thì càng trọng yếu hơn." Lão Vương của Hỏa quốc nói.

Lão mặc một thân đồ đỏ, tuổi rất lớn, ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, mặt mày nhăn nheo, cặp mắt mơ màng thế nhưng khi nhắc tới truyền thừa của Thạch quốc thì trong mắc lại lưu chuyển vẻ ước ao.

"Xin tiền bối chỉ giáo." Thạch Hạo khiên tốn thỉnh giáo.

"Với thiên tư của người, một đời này trong Thạch quốc thì không ai có thể so sánh với ngươi cả, đi tới hoàng cung Thạch quốc tất sẽ trở thành người Kế thừa đại thống, truyền thừa kia tự nhiên sẽ là của ngươi." Bên cạnh có ông lão lên tiếng.

Thạch Hạo nhíu mày, hiện tại nó cũng không muốn tiến vào hoàng cung Thạch quốc, tiếp tục đảm nhiệm Thạch Hoàng thì khó tránh khỏi huyết chiến.

"Là vài phương thuốc lưu truyền từ thượng cổ." Lão Vương gia của Hỏa quốc nói, bởi vì ông đã nhìn ra được Thạch Hạo không biết việc này.

Thạch Hạo ngẩn ra, truyền thừa của tổ địa Thạch tộc chỉ là vài phương thuốc lưu truyền từ thượng cổ? Chuyện này không bình thường, tổ địa Thạch quốc cũng có Thánh Hoàng cung, cơ duyên vô cùng nhiều.

"Xem ra ngươi không biết chuyện này." Thấy dáng vẻ của nó, Cửu Linh vương ngồi bên cạnh khẽ mỉm cười, tuy rằng tuổi đã già thế nhưng khí huyết lại dồi dào, những sợi tóc vàng đầy đầu phát sáng.

"Phương thuốc của Thạch quốc rất quý, ngay cả đại năng thượng cổ

cũng mơ ước nhưng không đạt được." Hỏa Nha Vương giả đến từ Ly Hỏa quật nói.

Mấy người này đều khẳng định thì đủ chứng minh sự phi phàm của phương thuốc kia.

"Ngươi xem chúng ta thử đi, ai cũng không phải là Nhân tộc nhưng lại vô cùng khát khao với phương thuốc đó, như vậy đủ chứng minh vấn đề này." Cửu Linh vương bình tĩnh nói.

Lão Vương gia của Hỏa quốc gật đầu, nói: "Trên thực tế, giá trị của phương thuốc kia có thể nói là vô giá, đó là thứ mà ngay cả Thái Cổ Thần Sơn cũng thèm thuồng, tiêu tốn rất nhiều tâm tư nhưng trước giờ chưa từng có thu hoạch."

Bên cạnh có một vị Viên vương bổ sung, nói: "Phương pháp tu hành của Thạch quốc quả thật bất phàm. Nhưng không tới mức nghịch thiên, bất quá mấy phương thuốc của bọn hắn lại khiến cho rất nhiều đại giáo Hoang Vực không khỏi đỏ mắt."

Thạch Hạo kinh ngạc, rốt cuộc cũng đã hiểu được thứ truyền thừa quý giá nhất của Thạch quốc.

Tục truyền, mấy phương thuốc này có thể làm người chết sống lại. Dựa vài phương thuốc này mà luyện chế linh dược thì có thể mở ra kho báu tiềm năng của thân thể, trong thời gian ngắn nhất đột phá.

Thạch Hạo thay đổi sắc mặt, nó đang ở Liệt Trận cảnh, biết được muốn đột phá thì gian nan cỡ nào, so sánh với mấy cảnh giới trước thì tiêu hao thời gian vô cùng nhiều.

Theo suy đoán của nó, muốn đột phá tiến vào trong đại cảnh giới cao hơn, trở thành tôn giả thì tối thiểu phát mất nhiều năm sau.

Trên thực tế, với độ tuổi của nó mà nói thì thành tựu như thế rất là kinh người. Nhưng Thạch Hạo không thể đợi được, nó biết được, phải không

ngừng tiến tới mới có thể tự vệ được, mới có thể tiêu diêu tự tại, không bị bó buộc.

Nếu không, người được gọi là kỳ tài ngút trời như nó rất có thể sẽ chết sớm, bất kể là Bất Lão sơn hay là Bổ Thiên giáo đều không cho phép nó quật khởi.

Hồ Ma Linh cũng như vậy, sao có thể khoan nhượng để nó quân lâm Hoang Vực?

Hiện tại, Hoang Vực đại loạn, với nó đây là một cơ hội, có thể thừa dịp loạn lạc mà quật khởi, dù là sau này khi Chí Cường giả lại xuất hiện thì nó cũng chẳng sợ hãi gì nữa.

Lão Vương gia của Hỏa quốc than thở: "Đáng tiếc, ta từng nghe được, phương thuốc này của Thạch quốc không đầy đủ, từ thượng cổ tới giờ xảy ra không ít chuyện, cuối cùng mất đi một phương thuốc vô cùng trọng yếu."

Một lão Vương gật đầu, nếu không thì Thạch quốc sẽ càng mạnh hơn, cao thủ Hoàng đạo sẽ nhiều hơn hiện tại!

Hiện nay, các loại thiên tài địa bảo của Thạch tộc, hết thảy linh vật đều bị một hai người trong hoàng cung tiêu hao sạch.

"Mấy phương thuốc mà thôi, lợi hại như vậy luôn ư?" Thạch Hạo nghe thấy thế thì có chút không tin.

"Tự nhiên là siêu phàm rồi, có người suy đoán, phương thuốc kia lai lịch không nhỏ, vô cùng thần bí, có thể trợ giúp người tu hành, mở ta bảo tàng thân thể."

Thạch Hạo nghe thế thì ngẩn người, những tin này đáng tin không? Nó lưỡng lự.

"Mấy phương thuốc kia đều ở trong tay Nhân Hoàng nhưng tiếc là đã thất lạc một phương thuốc, mà phương thuốc đã thất lạc kia vốn dùng để

phối hợp với những phương thuốc khác, cũng là quý giá nhất, nếu không thì đã vô cùng nghịch thiên rồi."

Mấy lão Vương nói, những phương thuốc kia rất kinh người, một phương thuốc trong số đó cũng rất hữu hiệu với Thạch Hạo rồi, có thể vượt qua Liệt Trận cảnh mà thành Tôn giả.

"Đan dược mà thôi, chung quy là ngoại vật, có hiệu quả bao nhiêu? Ta mà đột phá như thế thì cũng có rất nhiều tai hại." Thạch Hạo nói rằng.

Lão Vương giả của Hỏa quốc lắc đầu, nói: "Tuy nói là phương thuốc thế nhưng cách dùng không giống nhau..."

Phương thuốc, có thể dùng để luyện đan để dùng, đột phá như thế quả thật có chút mưu lợi, dễ tạo nên những bất ổn cho đạo tâm.

Nhưng mà, vài phương thuốc cổ xưa của Thạch quốc lại không như vậy, có thể luyện đan nhưng tác dụng càng lớn hơn nữa không phải là dược dịch thành đan mà rèn luyện cả dược và người, kích phát tiền năng thân thể, mở ra bảo tàng huyết nhục.

Đây không phải là luyện đan mà là rèn luyện bản thân, trong âm dương thủy hỏa tu hành rèn luyện thân thể và tinh thần, để cho bản thân niết bàn, thực hiện việc lột xác, sẽ không có bất cứ di chứng nào, chỉ có thể càng mạnh mẽ hơn.

Thạch Hạo nghe thấy thế thì sững sờ, sau khi nghe những giải thích thật tỉ mỉ của mấy vị lão Vương này thì nó hít vào một ngụm khí lạnh.

Phương thuốc kia không chỉ mở ra tiềm năng của huyết nhục mà còn có thể giúp sức mạnh tinh thần tăng vọt, việc này kinh người cỡ nào chứ, không phải luyện dược mà là rèn luyện bản thân, việc này đã vượt qua khỏi phạm trù của việc luyện đan rồi.

"Đáng tiếc quá, phương thuốc của hoàng tộc Thạch quốc bị khiếm khuyết, mà ngay cả ở tổ địa của bọn họ cũng không thể tìm ra được." Hỏa

Nha Vương gia của Ly Hoảng quật lắc đầu.

"Thạch tộc vô cùng cẩn thận, bên ngoài có bày ra một rãnh giới vô cùng mênh mông thành lập nên Cổ quốc, nhưng lại không có mang toàn bộ tộc nhân mình đi mà niêm phong lại mất đi sự liên lạc với khu tổ địa này. Đây là sợ tộc nhân của ngoại giới hủy diệt, hi vọng ở tổ địa này lưu lại một mạch vĩnh viễn không thể tiêu diệt."

Nói tới chuyện này, mấy lão Vương vừa kính phục với quyết định của tổ tiên Thạch quốc và cũng có chút tiếc nuối.

Giờ nghĩ lại, nếu muốn tìm kiếm phương thuốc hoàn chỉnh thì người ngoài khẳng định không đạt được, chỉ có Thạch Hoàng nắm trong tay, nhưng thiếu hụt một phương thuốc trọng yếu nhất.

"Chỉ cần tìm được tổ địa kia thì có nghĩ ngay cả Bổ Thiên giáo, Bất Lão sơn cũng phải động tâm, nghe đâu phương thuốc đó rất ghê gớm, có lai lịch lo tớn, tổ tiên Thạch quốc có thể có được cũng coi là có vận khí lớn." Cửu Linh vương nói.

Nói về chuyện xưa, bọn họ đều thở dài.

Đáng tiếc, năm tháng dài đằng đẵng qua đi, ngay cả chính Thạch tộc cũng không tìm được đường về, tương truyền bên dưới khu tổ địa đó có chôn thứ vô cùng không tầm thường, mà còn có chôn Tế Linh mạnh nhất của Thạch quốc, nó đã lấy các di cốt để hạ xuống trận pháp kinh thế bao phủ với phạm vi mấy ngàn dặm, khiến các đại năng khó lòng tìm ra nơi đó.

Trong lòng Thạch Hạo hơi động, nó nghĩ tới những gì mà Liễu Thần nói, Liễu Thần đã chiếm được chỗ tốt của Thạch tộc nên đã bảo vệ người trong thôn, nó ở nơi đó nghỉ ngơi để lấy sức, rút lấy vật trong lòng đất, trận pháp đã bị nó phá.

Sau đó dời toàn bộ Thạch thôn tới nơi khác, hiện tại hẳn là tìm kiếm càng kỹ hơn trước kia.

"Tiền bối, xin hỏi Thạch tộc có tổng cộng bao nhiêu phương thuốc?" Thạch Hạo nói những câu này thì trong lòng cũng không thể bình tĩnh được, thậm chí còn kích động.

"Nếu không có bị mất thì có năm phương?" Lão Vương giả Hỏa quốc vô cùng kinh ngạc liếc nhìn nó.

Thời khắc này, Thạch Hạo cảm thấy tốc độ chảy của máu tăng mạnh, cả người nóng bừng, nó rất muốn hét lớn, huyết thống căng phồng, vô cùng kích động thến nhưng nó có gắng nhịn xuống, khống chế bản thân nhanh chóng bình tĩnh lại.

Bởi vì, Thạch thôn đã có năm phương thuốc, đều được truyền thừa từ thượng cổ!

Không cần suy nghĩ nhiều, cũng không cần xác minh lại, nó đã biết đó là thứ gì, giá trị vô lượng, nếu như bị truyền đi chắc chắn sẽ tạo nên sóng lớn ngập trời.

Trong Thạch thôn, lão tộc trưởng thường xuyên tiếc nuối, truyền thừa trong tộc đã đứt rời, những công pháp không biết đã biến mất ở đâu, tộc nhân không thể nào mạnh mẽ hơn được.

Cuối cùng, trong thôn chỉ còn sót lại mấy cái đỉnh cổ còn có một chút vật vô cùng cứng rắn không tài nào phá hủy được, cùng với năm phương thuốc.

Có một vài bô lão ngày trước đều cảm thấy xấu hổ với hậu nhân, bởi vì không có truyền lại đạo thống, những pháp môn có thể giúp cho Thạch thôn bễ nghễ thế gian đều đã bị thất lạc.

Giờ nghĩ lại, tổ địa Thạch tộc đã gặp qua một vài biến cổ, quả thật đã mất đi vật quý giá nhất thế nhưng truyền thừa trọng yếu nhất, giá trị nhất trên thực tế vẫn không có đoạn tuyệt!

Thạch Hạo cũng không ngờ tới, vậy mà lại là phương thuốc kia!

Việc này đúng là mắt nhìn núi bảo vật mà không hay biết mà, phương thuốc trọng yếu như thế, ngay cả Thái Cổ Thần Sơn cũng phải ước ao, há có thể là phàm tục? Nhưng người trong Thạch thôn quá giản dị nên vẫn xem là những phương thuốc bình thường.

Nếu như bị cắt đứt, không phải vô cùng tiếc nuối ư?

May là, tộc nhân đời đời truyền xuống, không có vứt bỏ.

Thạch Hạo nghĩ tới việc khi còn bé ngâm mình trong dược đỉnh được nung nấu kia, nó không ngừng kiên trì thế nhưng những đứa nhỏ khác thì lại chịu không nổi, từng tên từng tên đều nhe răng nhếch miệng, khóc trời than đất, thì đó đó không những nấu dược mà còn rèn luyện tiềm năng và bảo tàng của bản thân.

"Tục truyền, mỗi một phương thuốc đều cần mấy chục tới cả trăm dược liệu, hơn nữa tất cả đều là vật phi phàm, tiêu hao rất nhiều."

Mấy lão Vương vẫn còn đang bàn luận, tuy chưa đạt được thế nhưng lại nghe qua những tin đồn, rất là cảm khái.

Người bình thường dù có đạt được vài phương thuốc đi nữa thì cũng khó mà phát huy hết diệu dụng, bởi vì các dược liệu đó khong cách nào tập hợp đủ, cần phải là những thế lực đỉnh cấp mới có thể tìm hết được.

Thạch Hạo hoàn toàn đồng ý, bởi vì nó biết rõ những thứ này, lão tộc trưởng từng nói qua, năm đó để có thể cho bọn nó tắm dược thì từng dùng lão dược, bò cạp, rắn rết... tất cả đều là những thứ dùng để thay thế, bởi vì phương thuốc đó cần phải dùng linh dược, nguyên thủy bảo huyết... Dựa vào Thạch thôn thì biết tìm ở đâu?

Lúc đó, có thể đạt được máu Toan Nghê thì chính là một vận may lớn, nhưng như thế vẫn còn kém xa, ngay cả một phương thuốc mà cũng không thể tập hợp đủ.

Thời khắc này, Thạch Hạo có chút minh bạch, chẳng trách những đứa

nhỏ đời kế tiếp của Thạch thôn ví như con của Đại Tráng, Nhị Mạnh đều mạnh hơn cha chú của mình, đó là vì điều kiện hiện tại của Thạch thôn mạnh hơn trước kia rất nhiều, những vật liệu giúp bọn chúng tắm dược cũng được cải thiện đi không ít.

"Ta cũng là người nhận được ân huệ." Thạch Hạo lẩm bẩn, bề ngoài thì đã bình tĩnh lại, không có biểu hiện khác thường nào, nếu không bí mật này quá kinh người.

Thì ra truyền thừa quý giá nhất của Thạch thôn vẫn luôn được duy trì, từ đầu đến cuối không hề bị đứt đoạn, chỉ là bản thân không biết mà thôi, sâu trong con ngươi của Thạch Hạo lóe lên vệt sáng rồi biến mất.

Thật sự là tìm kiếm hết mọi cách thế mà lại phát hiện nó nằm ngay trong bàn tay mình!

"Nghe nói, Thạch tộc có một cái đỉnh vô cùng mạnh, dùng để rèn luyện thân thể thì hiệu quả kinh người." Lão Vương gia của Hỏa quốc nói.

Trong lòng của Thạch Hạo hơi động, nghĩ tới cái đỉnh đen kỳ lạ kia, hẳn chính là nó, lúc rèn luyện huyết nhục bảo dược thì nghe được những âm thanh thần bí.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 412: Linh Dược Quan Trọng

Thì ra là như thế, cái kia lại là một bảo đỉnh thượng cổ! Bỗng nhiên Thạch Hạo bừng tỉnh, nó vô cùng quen thuộc với cái đỉnh đen kia, bởi vì cái đỉnh này chuyên môn được nó dùng làm dược đỉnh, dùng từ nhỏ cho tới lớn đạt được rất nhiều lợi ích.

Đặc biệt khi rèn luyện một giọt chân huyết của Toan Nghê và Bóng Lông thì cái đỉnh này từng thức tỉnh, truyền ra những âm thanh tế tự, hiện lên những vết tích của tiên dân thượng cổ cùng với chư thiên.

Nhật nguyệt tinh thần tô điểm, hung thú và chim thần thái cổ bay lượn, còn có hoa, chim, cá, sâu, núi, thác... những cảnh tượng vô cùng đồ sộ, tuyệt đối là một kỳ cảnh.

"Cái đỉnh đó có thể không bình thường, tương truyền nếu bỏ linh dược vào trong thì có thể tăng lên dược tính, khiến nó trở nên bất phàm, chiếc đỉnh cổ đó là trân bảo hi thế." Lão Vương gia của Hỏa quốc nói.

Đều là Cổ quốc, bọn họ vô cùng hiểu rõ chí bảo trấn tộc nghịch thiên của Thạch tộc năm xưa, tổ tiên Thạch tộc rất bảo thủ hay có thể nói là ý thức lo âu, sau khi lập quốc thì giấu kín bảo vật cổ khí và truyền thừa nhất mạch chủ.

Thạch Hạo càng thêm hiểu rõ sự bất phàm của chiếc đỉnh kia, tuy rằng khi nó rèn luyện không có linh dược kỳ dị gì thế nhưng trải qua sự gia trì của chiếc đỉnh này thì những dược thảo bình thường đó mạnh lên không ít.

Đương nhiên, chiếc đỉnh này cũng không có mang lại hiệu dụng tới mức nghịch thiên cho nó gì cả, dù sao những dược thảo mà nó dùng rất là tầm thường, ngay cả một cây linh dược cũng chưa từng dùng qua.

Nhìn về phía bản chất, nó có thể bước tới hiện tại chủ yếu đều dựa vào chính mình, ngay như Liễu Thần từng nói, cây cỏ khô héo cũng có thể phát triển mạnh lần nữa.

Từ khi còn bé nó đã mất đi Chí Tôn cốt, cuối cùng dựa vào sức chịu đựng nên mới càng mạnh hơn, tiền lực càng tăng lên!

"Tiểu hữu có thiên tư như thế, nếu đi tới Hoàng Đô Thạch quốc thì ta nghĩ Nhân Hoàng sẽ tuyển chọn ngươi làm người thừa kế, bốn phương thuốc được truyền thừa kia sẽ thuộc về ngươi." Một vị Vương giả.

Hỏa Nha vương của Ly Hỏa quật gian thở: "Thế sự khó liệu, tiểu hữu nên suy nghĩ thử."

Thạch Hạo gật đầu, trong nháy mắt nó nghĩ tới rất nhiều chuyện, hiện tại không giống như trước kia, nó không chỉ đơn giản đắc tội với hồ Ma Linh trước kia, mà bây giờ Bất Lão sơn, Bổ Thiên giáo đều đối lập với nó, vì vậy sẽ tạo nên rất nhiều biến số.

Đáng mừng nhất là, nó không cần Hoàng Đô Thạch quốc, phương thuốc hoàn hảo nhất chính ở ngay Thạh thôn, nó cần cầu người khác làm gì.

Sau đó, bọn họ ngồi đàm đạo vô cùng thoải mái, mặc dù Thạch Hạo chỉ là một hậu bối thế nhưng không một ai dám xem thường, mỗi khi nó nói đều nhằm trúng yếu điểm.

Trên con đường tu luyện nó có năng khiếu vô cùng kinh người, khiến cho mấy lão Vương này thán phục, phát hiện thành tựu trong tương lai của nó không thể nào đoán được.

"Tiểu hữu, với thiên thư của cậu nhất định sẽ trở có thành tựu kinh người, nhưng lòng người khó dò, có một số việc nên cẩn thận thì hơn." Cửu Linh vương nói, ông là một lão Vương giả rất mạnh, một thân tu vi vô cùng kinh khủng, có thể sẽ trở thành một Tôn giả chân chính.

Ông cũng không phải xuất phát từ Thái Cổ Thần Sơn, chỉ là huyết thống

di chủng, có thể có thành tựu như thế thì tuyệt đối là người hiếm thấy!

Thạch Hạo lắng nghe, nó tự nhiên biết ý tốt của Cửu Linh vương, đây là cẩn thận điểm hóa nó, để nó ẩn nhẫn không được liều mạng với Bất Lão sơn và Bổ Thiên giáo.

"Ngày sau tiểu hữu nhất định sẽ cô đọng thần thai, hiện tại cũng nên tìm nơi thanh tịnh bế quan mấy chục năm." Lão Vương gia của Hỏa quốc gần hai trăm tuổi nói.

"Cảm ơn ý tốt của các vị tiền bối!" Thạch Hạo gật đầu, đã hiểu ý của bọn họ.

Nhưng mà nó lại biết rõ, yên lặng bế quan, khổ tu mấy chục năm như thế hoàn toàn không hợp với bản tâm của nó, một thiếu niên cho dù dày dặn kinh nghiệm đến mấy đi nữa cũng không cách nào chịu được sự bó buộc chân tay như thế cả.

Ngoài ra, đạo tâm của nó cũng không phải chú trọng việc xuất thế, tự nhốt bản thân, phản lại tâm tính như vậy khó có thành tựu được.

Từ khi rời khỏi Thạch thôn cho tới hiện tại nó vẫn hiên ngang tiến tới, can đảm đón gió nhận bão, dù gặp cảnh khốn khó vẫn cắn răng chiến đấu tiến về trước, một đường rèn luyện bản thân.

Thạch Hạo biết con đường của chính mình là như thế nào, nó sẽ không khiến cho bản thân rơi vào trong nguy hiểm, cũng không thể như rùa rụt cổ để bảo vệ tính mạng, con đường của chính mình cần phải do mình xông tới.

Lần luận đạo đàm pháp với mấy vị lão Vương này đã giúp cho Thạch Hạo thu hoạch khá là dồi dào, dù sao đây cũng là những tu sĩ dừng chân ở Liệt Trận cảnh đã nhiều năm, kinh nghiệm cực kỳ phong phú.

Quan trọng nhất chính là, những lão nhân này hiểu rõ không ít bí ẩn, nói một vài lời đồn đại thì là những trợ giúp không nhỏ với Thạch Hạo, ví như lão Hỏa Nha nói cho nó biết về vùng đất nơi cực Tây của Hoang Vực có một

dãy Hỏa Diễm sơn, nơi đó có một loại kỳ dược, là trân bảo hi thế có thể chủ dược trong một phương thuốc kia, trợ giúp người khác trở thành Tôn giả. Đáng tiếc là nơi đó quá nguy hiểm, khi tiến vào dãy núi này thì cửu tử nhất sinh, từ xưa tới nay rất ít người dám tới hái loại kỳ dược này.

Những bí ẩn tương tự cũng có, ví như Cửu Linh vương nói cho Thạch Hạo biết, Hoang Vực có một vùng đất màu vàng, nơi đó ngay cả đá cũng có màu vnagf, ẩn chứa thần tính bất hủ có thể rèn luyện thân thể con người. Nhưng cũng tương tự như kia, đó là một vùng đất cấm, muốn đi vào thì có khả năng sẽ bị quy tắc màu vàng vô cùng đáng sợ kia chém nát.

...

Thạch Hạo đứng dậy, nó biết bản thân mình dù sao cũng là một hậu bối cũng không có nhiều chuyện để ngồi nói chuyện với những người này, sau khi đã có thu hoạch phong phú thì liền lui ra khỏi tiểu viện này.

"Thạch huynh, xem ra huynh có thu hoạch không nhỏ nhen." Chim loan năm màu nói.

Lúc này, chúng nó ngồi nói chuyện vô cùng vui vẻ, Đại Hồng Điểu uống hơi quá chén nên không ngừng khoác lác với đám người nơi đây, nói mình từng thấy qua Thiên Thần, một cây Liễu Thụ tràn ngập đại đạo thần vận, tràn ngập khí hỗn độn.

Thạch Hạo tặng ngay cho nó một cái bạt tai, đập cho nó tỉnh lại, trách mắng: "Đừng có mà ăn nói linh tinh."

Tất cả mọi người cười ta, tự nhiên không một ai tin tưởng lời nói vừa rồi.

Đại Hồng Điểu lúng túng, ý thức được mình hơi quá đà nên nhanh chóng chuyển sang đề tài khác, nói: "Các ngươi có biết Tế Linh của Hỏa quốc ở nơi nào không?" Bởi vì nó rất muốn bái sư, trở thành đệ tử của Chu Tước.

"Chút nữa công chúa Hỏa quốc tới thì ngươi cứ hỏi trực tiếp là được."

Cửu đầu sư tử nói, rất nhanh thần sắc của nó đọng lại rồi nhìn về phương xa, vẻ mặt nghiêm túc.

Thạch Hạo chợt quay đầu lại, nhìn thấy một con hổ trắng đang từ từ bước tới.

"Bạch Hổ vương của thú sơn Tây Lăng!" Cửu đầu sư tử nói.

Thú sơn Tây Lăng, tuyệt đối là một nơi đáng sợ, từng chôn cất qua thi hài của hung thú thái cổ, là một khi cổ mộ.

Một ít bọn họ vốn là di chủng bảo vệ mộ rồi từ từ phát triển, sau nhiều năm qua đi liền trở thành một thế lực mạnh mẽ, vô cùng nổi danh ở Hoang Vực.

Từng có không ít người tới nơi đó đào bảo, thời thượng cổ từng có người chiếm được đồ vật của thần thánh.

Đáng tiếc, dù sao cũng chỉ có vài người có thu hoạch mà thôi, nơi đó có một khu vực âm khí cực nặng, thi thoảng tàn phá bừa bãi ra ngoài tạo nên tai họa, lâu dần khu vực này trở nên kỳ dị nhất không một ai dám tới.

Thế nhưng, những nơi khác trong khu Cổ Lăng đó lại có linh khí rất đậm, khiến cho nguồn thế lực của Thú sơn Tây Lăng càng thêm mạnh mẽ hơn.

"Con Bạch Hổ già này hình như cảm thấy điều gì đó, chẳng lẽ biết chúng ta từng giết qua con cháu của nó ở Bách Đoạn sơn?" Cửu đầu sư tử nói.

Trong con ngươi của Thạch Hạo lóe lên thần mang, nó không chỉ có ngần ấy thù hận với Thú sơn Tây lăng, năm đó Bổ Thiên các bị diệt, Thú sơn Tây Lăng, gia tộc thượng cổ, Thác Bạt tộc... đều dính phần trong đó.

"Không cần lo lắng, nó mà ra tay thật thì cần phải qua cửa ải của ta trước cái đã." Thạch Hạo nói, hiện tại uy danh của nó đã có, ai muốn gây phiền phức thì trước tiên phải bước qua xác nó trước.

Sau đó, Thạch Hạo hỏi dò bọn nó về những loại linh thảo, sinh trưởng ở nơi nào.

Bởi vì mức cần thiết vô cùng lớn, bất luận một phương thuốc nào cũng cần mấy chục đến cả trăm loại dược thảo, mà tất cả cũng không phải là vật phàm, thậm chí còn cần cả máu hung thú, rết bạc, bò cạp vàng...

"Trúc Hoàng Tuyền, linh mộc kỳ lạ bực này nghe đồn từng xuất hiện ở Thú sơn Tây Lăng." Tử Điêu nói.

"Không sai, ta cũng từng nghe qua." Hỏa Nha gật đầu.

Trong chủ dược thì trúc Hoàng Tuyền không thể nào thiếu được, thậm chí không thể dùng vật khác để thay thế, vì vậy nó cẩn thận dò hỏi, không nghĩ rằng lại có manh mối nhanh như vậy.

"Haizz, xem ra cần phải đi một chuyến tới Thú sơn Tây Lăng rồi." Thạch Hạo khẽ nói.

"Thạch huynh, nơi đó có khả năng có mộ của đại năng thượng cổ, thậm chí là mộ của Thập Hung, nếu như gặp may nói không chừng có thể đoạt được nguyên thủy bảo cốt nào đó, có cần chúng ta đi với huynh không." Hai mắt của chim loan năm màu phát sáng.

"Chuyện này để nói sau." Thạch Hạo cũng không có đáp ứng ngay, nơi kia có những hung hiểm gì, sau đó nó đứng dậy, nói: "Thôi, chúng ta đi dạo một vòng, nhìn xem thử bên trong sân có thể trao đổi bảo dược gì không."

Trước kia không biết nhưng giờ đã biết mình cần thứ gì, Thạch Hạo tự nhiên phải để tâm rồi, lần tụ hội này, ngoại trừ giao lưu ra thì còn có thể trao đổi các loại bảo vật.

Trước đây không lâu, nó từng đạt được một cục Thái Dương thạch, còn những linh thảo khác thì không có để ý.

Nhưng giờ trở lại khu vườn kia thì bắt đầu chọn lựa, quan sát cẩn thận,

quả nhiên nhìn thấy không ít bảo dược, có một vào thứ rất có tác dụng với nó.

Bọn họ phân tán ra, trợ giúp Thạch Hạo thu mua dược thảo.

"Ồ, sinh linh thuần huyết của Thái Cổ Thần Sơn cũng tới à." Rất nhanh có người bàn luận, trong khu vườn này xuất hiện nhiều khí tức cực mạnh.

Hiển nhiên những sinh linh này tới hơi muộn, họ chỉ vừa mới tới mà thôi, thần sơn nhiều dược thảo, lại có người mang tới những linh dược vô cùng hiếm thấy, tự nhiên giá cả phải trên trời rồi.

"Lần này ta phá lệ cũ mang dược thảo ra bên ngoài, chỉ muốn đổi lấy vật liệu luyện khí quý báu nhất, nếu như không muốn thì không nên tới gần." Một sinh linh thuần huyết trẻ tuổi nói.

Thạch Hạo kinh ngạc, nó nhìn thấy người này quen quen, thiếu nữ mạc áo tím Vân Hi cũng ở nơi đó đang nhìn về phía nó vô cùng kích động, nàng nhanh chóng tiến tới.

Những chuyện trong quá khứ khó mà tưởng tượng được, Thạch Hạo từng vật lộn với nàng, cắn qua lỗ tai nàng, Vân Hi hận nó tới tận xương, sau đó trải qua một số chuyện tuy không muốn báo thù nữa thế nhưng cũng không xóa bớt được.

"Nè, ngươi muốn làm gì ta hả, ta cảnh cáo ngươi đừng có mà lại gần, nếu như đánh lén coi chừng ta bế ngươi đi đó!" Thạch Hạo lên tiếng.

Khiến người khác kinh ngạc chính là, tuyệt đại mỹ nhân Vân Hi có dung nhan khuynh thành lại ôm chặt lấy cánh tay của nó không hề buông ra.

Xa xa, mấy tên sinh linh thuần huyết biến sắc, dung mạo của Vân Hi tự nhiên không cần nói nhiều, trong thế hệ trẻ tuổi ở các tòa Thái Cổ Thần Sơn thì vô cùng có tiếng tăm, là thần nữ của rất nhiều người.

Nhưng mà, hiện tại lại chủ động một chặt lấy cánh tay của thiếu niên kia,

chuyện này thật sự khiến họ chấn động, cảm thấy vô cùng khó chịu.

"Ồ, ngươi nghĩ kỹ chưa đó, muốn ta bế về thôn để bảo vệ à?" Thạch Hạo nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 413: Kim Sí Đại Bằng.

Vẻ mặt của Vân Hi ửng đỏ, rất muốn buông cánh tay của Thạch Hạo ra, không thể không nói khuôn mặt ửng hồng này khiến nàng xinh đẹp hơn rất nhiều.

Mái tóc dày, làn da trắng mịn, dáng vẻ thướt tha vô cùng quyến rũ, tuyệt đối là tuyệt đại giai nhân.

Nhưng mà, Thạch Hạo kẹp chặt không cho nàng buông ra, nói: "Muốn về thôn với ta ư, đừng nôn chớ?"

Cách đó không xa, mấy tên sinh linh thuần huyết khó chịu, nhìn thấy nữ thần nổi danh nhất Thái Cổ Thần Sơn quá gần gũi với Thạch Hạo như thế khiến cho tâm tình mỗi người tức giận.

"Pháp khí Thần Linh của bộ tộc ta đâu?" Thiếu nữ mặc áo tím Vân Hi hỏi, vô cùng kích động, hiển nhiên có ẩn tình bên trong.

Thạch Hạo ngẩn ra, vừa nhìn thấy mà đã muốn đòi lại bảo cụ này, nói gì đi nữa thì nó cũng sẽ không giao ra, đặc biệt là sau khi gặp Nhị Ngốc Tử thì càng không thể đáp ứng.

"Xin hãy đưa ta bảo cụ đó, ta có thể dùng thứ khác để trao đổi." Vân Hi mở miệng, một năm rưỡi qua đi giờ mới gặp lại Thạch Hạo thì tự nhiên nàng rất kích động, đồng thời cũng sầu lo, sợ nó lại lần nữa từ chối.

"Ta còn tưởng ngươi muốn về thôn với ta nữa chớ, vậy mà vẫn dây dưa tới chuyện này, thế thì không cần nói nhiều nữa." Thạch Hạo từ chối.

"Ngươi muốn thế nào thì mới đưa cho ta hả?" Vân Hi hỏi, trong vẻ kích động còn mang theo cả căm giận.

"Vân Hi, hắn nợ ngươi thứ gì có thể nói cho mọi người nghe được không, nhiều người ở đây như thế chẳng lẽ không thể đứng về lẽ phải ư?" Một thiếu niên tới từ Thái Cổ Thần Sơn mở miệng, y vừa mới từ bên ngoài vườn đi tới, lớn hơn Thạch Hạo chừng một hai tuổi.

Y cả đầu tóc vàng, ngay cả con mắt cũng lấp lóe ánh vàng, trên mặt không hề có chút kiêu căng thế nhưng sâu trong đáy mắt lại có tinh quang lóe lên rồi biến mất.

"Đây là một thiếu niên thuộc tộc Đại Bằng." Cách đó không xa, một ít tu sĩ trẻ tuổi chấn động, nhận ra lai lịch của thiếu niên này nên đều tỏ vẻ sợ hãi.

Bởi vì Kim Sí Đại Bằng là một trong những chủng tộc mạnh mẽ nhất thế gian anyf, được xưng có thể nuốt cả Thần Linh, đánh đâu thắng đó, ngạo thị cả thời thái cổ.

Tộc này không chỉ ăn qua Thần ma, bản thân được phong Thần mà tộc nhân được phong làm Thiên Thần không chỉ một hai người, từ thái cổ cho tới cận cổ đều đứng trong danh sách mấy chủng tộc lớn mạnh mẽ nhất Hoang Vực.

Kim Sí Đại Bằng thời thái cổ vì sao lại mạnh mẽ? Bởi vì họ chính là họ hàng của Côn Bằng, mà lại là một mạch mạnh mẽ nhất, tuy rằng có lúc suýt rời khỏi Thập Hung thế nhưng vẫn chấn động cổ kim.

"Vị này nhất định là Thạch huynh, được xưng là thiếu niên Chí Tôn, ngưỡng mộ đại danh đã lâu." Thiếu niên này chắp tay chào hỏi, không hề thất lễ.

Thạch Hạo gật đầu, không thể nghi ngờ, giờ nó có thể đặt ngang hàng với các lão bối Vương giả, cũng nơi như không thất lễ, đây là thời đại của cường giả vi tôn ở Đại Hoang.

Nhưng mà, trong mắt thiếu niên tóc vàng này lóe lên thần quang rồi biến mất, y cũng được xem như là một thiên tài kinh thế, dù là các lão bối nhìn

thấy cũng phải than thở vài tiếng, chưa từng nghĩ Thạch Hạo chỉ có gật đầu, việc này khiến y cảm thấy không thoải mái chút nào.

"Thạch huynh, không biết huynh đã lấy gì của Vân Hi nhưng mong rằng hãy trả lại cho nàng ấy."

"Ngươi cũng không biết ta đã lấy gì của nàng mà lại nói ta trả cho nàng, ngươi chắc rằng ta giữ đồ của nàng ư?" Thạch Hạo bình thản đáp trả.

Nó đã nhận ra, thiếu niên Bằng tộc thuần huyết này rất kiêu ngạo, tuy bề ngoài không hề thất lễ với nó nhưng trong lòng lại chẳng hề phục chút nào, vẫn đang ẩn nhẫn mà thôi.

"Vân Hi cũng đã nói rồi, huynh đã lấy pháp khí của nàng, đời nào nàng đổ lỗi cho người khác chứ?" Thiếu niên lên tiếng nhìn thẳng Thạch Hạo, cặp mắt mở to không hề sợ sệt.

Hiện tại, uy thế của tiểu Thạch kinh thiên, không cần nhắc tới những người cùng trang lứa, ngay cả nhân vật laõ bối cũng phải kiêng dè không thôi, ở trong tình cảnh đầy quan trọng trước mắt này thì chính là vô địch rồi.

Toàn bộ sinh linh đều cho rằng, thiếu niên này phải lẩn tránh, kính nể nó.

Trên thực tế, mọi người tin chắc không người nào dám khiêu khích nó, có thể giờ xuất hiện một con Kim Sí Đại Bằng tuy không có đối đầu với Thạch Hạo nhưng tựa hồ muốn "tranh luận lý lẽ" nên lập tức hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của mọi người.

"Lẽ nào y muốn khiêu chiến Thạch Hạo?" Trái tim của rất nhiều người đập dồn dập, cảm thấy vô cùng phấn chấn.

"Tốt lắm, ta nói, một gốc thánh dược của ta rơi vào trong tay tộc nhân của ngươi, xin ngươi hãy trả lại cho ta, được hay không?" Đại Hồng Điểu tiếp lời, nói: "Lẽ nào chỉ một yêu cầu của một người đưa ra thì nhất định là sự thật, đã như thế, xin ngươi hãy đưa cho ta một gốc thánh dược."

Mọi người đều lộ vẻ sắc thường, muốn nói lý thật ư?

"Đạo hữu, ngươi đang cố tình gây sự à." Thiếu niên tóc vàng nhìn Đại Hồng Điểu, sau đó nhìn về phía Thạch Hạo, nói: "Thạch huynh rõ ràng nợ Vân Hi một món bảo cụ, định không trả ư? Với thân phận hiện tại của Thạch huynh, không đến nỗi phải chối chứ."

Mọi người giật mình, y thật là mạnh miệng nhen.

Rất nhanh, một số người đã hiểu được nguyên do, hơn nửa không phải vì tuyệt đại giai nhân áo tím kia, bởi vì y là chim Bằng, mà Thạch Hạo lại nắm giữ bảo thuật Côn Bằng.

"Không sai, nhất định là như thế!"

Mọi người hít vào hơi khí lạnh, khả năng hôm nay sẽ xuất hiện một cơn gió lớn rồi, Bằng tộc có lai lịch như thế nào thì ai ai cũng hiểu.

Tục truyền, hy vọng lớn nhất của tộc này chính là tìm được toàn bộ truyền thừa của Côn Bằng, không muốn rơi vào trong tay của kẻ khác, hiện nay đang có tin đồn pháp môn Côn Bằng đang nằm trong tay Thạch Hạo thì tự nhiên sẽ kinh động tới bộ tộc Kim Sí Đại Bằng rồi.

Mạch này tuy rằng cực kỳ ít nhưng mỗi một người đều vô cùng đáng sợ, được xưng là một trong số ít sinh linh thuần huyết mạnh mẽ nhất, nếu như tộc này đã muốn thì có lẽ sẽ bất chấp tất cả để đối phó Thạch Hạo.

Thậm chí có cả Tôn giả không màng sinh tử, từ trong sơn môn đang đóng kín kia nhảy ra.

"Chuyện của ta cần ngươi nhiều lời chắc?!" Thạch Hạo lạnh lùng liếc nhìn y một cái, tựa hồ nãy giờ chưa hề đặt vào trong mắt.

Trong lòng thiếu niên tóc vàng này không phục, đây là một loại sỉ nhục, y nói nhiều như vậy mà đối phương cơ bản chẳng thèm để ý mà cũng chẳng hề tức giận, không xem mình là người cùng cấp bậc.

Sau đó, Thạch Hạo xoay người nhìn về phía Vân Hi, nói: "Thứ đó, là tổ phụ ngươi đưa ta, lần trước không phải nói rồi hay sao mà giờ còn muốn nữa?"

Vân Hi bám chặt nó không tha, chỉ sợ nó chạy thoát, bởi vì món pháp khí đó rất quan trọng, tập hợp lại một đôi thì sẽ trở thành một chiếc chìa khóa mở ra môn hộ phủ đầy bụi kia.

Kỳ thực, Thạch Hạo cũng sớm cảm nhận được, khi trở lại trong thôn thì Nhị Ngốc Tử từng nói với nó, pháp khí này tuyệt không được trả lại cho đối phương, cứ mặc cho họ quýnh lên, bởi vì thứ này rất quan trọng.

Thạch Hạo đã đoán được, quá nửa Nhị Ngốc Tử đã biết được bí mật của Thiên Nhân tộc cho nên mới bị ép phải trốn vào Bách Đoạn sơn mà không chịu đi ra.

Sự thật cùng với suy đoán của nó cũng không sai biệt cho lắm, mà hôm nay người của Thần sơn cuối cùng cũng đã để lộ ra bí mật kia, chỉ tiếc là hối hận thì đã quá muộn, chiếc chìa khóa trọng yếu nhất trong lúc vô tình lại bị bọn họ ném đi và rơi vào trong tay Thạch Hạo.

Đây giống như là dùng bánh bao đánh chó vậy, một đi không trở lại.

"Ta nguyện ý dùng những pháp khí Thần Linh khác để trao đổi!" Vân Hi nói.

Nếu không phải liên quan tới bí mật kinh thiên, dính tới cái gọi là "thần vực" thì nàng cũng chẳng bao giờ gấp gáp, kích động, chỉ sợ lỡ mất cơ hội như vậy.

"Không đổi!" Thạch Hạo lắc đầu từ chối.

"Thạch huynh, như thế thì không hay lắm, vật kia vốn là bảo vật của Thiên Thần sơn, huynh chiếm làm của riêng như vậy có chút không hợp." Thiếu niên tóc vàng mở miệng.

"Ta cũng không phải là người không biết lý lẽ, ngươi cũng thấy đó, chính Vân Hi cũng đã thừa nhận đó là vật của ta, nàng muốn trao đổi mà thôi. Ngươi chỉ là người ngoài biết gì mà chĩa mỏ vô?" Nói tới đây, ánh mắt Thạch Hạo đầy thần mang nhìn kỹ y, giọng điệu lập tức trở nên nghiêm khắc, nói: "Ngươi mà còn hàm hồ nữa thì coi chừng, tưởng rằng ta không dám giết ngươi ư?!"

Thời khắc này nó lộ ra sự sắc bén của mình, trong con ngươi có chùm sáng vô cùng kinh người, một luồng khí thế ép người khiến cho thiếu niên tóc vàng phải rút lui, trong lòng không ngừng chấn động, toàn thân lạnh toát.

Y dù là Kim Sí Đại Bằng nhưng đối đầu với Thạch Hạo thì cũng không nguyện ý chút nào, có chút thiếu tự tin.

Thiếu niên tóc vàng không cam lòng, lớn tiếng nói: "Ai nói ta là người ngoài, Vân Hi sắp trở thành chị dâu của ta, tự nhiên ta có thể dựa vào điểm này để cãi lý, có gì mà không thể?"

"Ngươi nói bậy, ta với tộc của ngươi chả liên quan gì cả." Vân Hi phản bác.

"Là hắn, lẽ nào tên kia đã trở về?" Có người khẽ nói, tựa như đã biết được chuyện gì đó.

"Ta từng nghe qua, Kim Sí Đại Bằng nhất mạch đi tới Thiên Nhân tộc để cầu hôn, muốn cưới thần nữ Vân Hi làm vợ." Trong lúc vô tinh lại truyền tới tiếng bàn luận của hai sinh linh thuần huyết ở trong vườn này.

"Ngươi kia trở về rồi sao, gã được xưng là kỳ tài nhất của Thái Cổ Thần Sơn đó!" Có người hít vào hơi lạnh.

Rất nhanh mọi người đều đã biết chuyện gì đang xảy ra, huynh trưởng của thiếu niên tóc vàng này đã đi ra vực ngoại để rèn luyện từ nhiều năm trước, hiện tại đã trở lại Hoang Vực.

"Ta cũng nghe được tin đồn về gã!" Cửu đầu sư tử nói, ngay cả nó cũng

nghe thấy thì có thể thấy được vị cao thủ Bằng tộc kia mạnh mẽ cỡ nào.

Trên thực tế, Thạch Hạo cũng sực tỉnh, biết đó là một nhân vật như thế nào, trước kia khi nó chiến đấu với sinh linh thuần huyết thì Vân Hi cũng từng nói, các Thái Cổ Thần Sơn lớn có lẽ sẽ có một hai người có thể đối đầu với nó, nhưng tiếc là một hai thiên tài đó đều rời đi vực ngoại cả.

Hiển nhiên, một trong số người đó lại là thiên tài mạnh nhất của bộ tộc Kim Sí Đại Bằng, mà gã còn có chút quan hệ thân thiết với Vân Hi.

"Bộ tộc ta từng đi tới Thiên Thần sơn để cầu hôn, hơn nữa huynh trưởng của ta hôm nay cũng tới." Thiếu niên tóc vàng nói, vẻ mặt tràn đầy tự tin còn có chút ngạo nghễ.

Hiển nhiên, y vô cùng kính phục huynh trưởng của mình, tin tưởng vào thực lực của gã.

Thạch Hạo cũng hơi tò mò, muốn mở mang kiến thức về huynh trưởng của y, dù sao đây cũng là kỳ tài của Hoang Vực, khiến cho sinh linh thuần huyết các Thần sơn phải kính phục, chắc chắm sẽ có chỗ hơn người.

Đặc biệt là, rất lâu trước đây nó cũng từng nghe tới sự mạnh mẽ của một hai người này.

Một gợn sóng dị dạng tràn ra, sau đó một gợn sóng màu vàng hiện lên, bên trong khu vườn xuất hiện thêm một người, rất nhiều người không tài nào thấy được làm sao gã bước tới đây được, cứ như bỗng nhiên xuất hiện vậy.

Chỉ có Thạch Hạo rất bình thản, bởi vì nó nhìn ra được đó chính là thân pháp cực tốc của Kim Sí Đại Bằng, nhanh tới mức thái quá.

"Vân Hi, lâu không gặp nàng vẫn khỏe chứ?" Chàng trai trẻ tuổi mở miệng.

Mọi người thở dài, chàng trai này quá anh tuấn, tóc vàng như mặt trời, vóc người cân đối và vạm vỡ, là một mỹ nam rất có mị lực.

"Ta với ngươi không quen." Vân Hi nói, đồng thời ôm lấy cánh tay của Thạch Hạo.

Thạch Hạo nhíu mày, giờ nó cũng hoàn toàn hiểu được, Vân Hi không chỉ muốn ôm chặt lấy cánh tay mình mà còn muốn nhân cơ hội này thoát khỏi sự đeo bám của chàng trai tóc vàng kia, nàng đang lợi dụng uy thế của nó.

Nhưng mà, nó cũng chỉ hơi nhíu mày lại chứu không hề nói gì.

"Xin ngươi đừng làm phiền ta nữa." Vân Hi bình tĩnh nói với chàng trai tóc vàng kia.

Thạch Hạo nghe thế thì lông mày lại nhíu chặt, nó cũng chẳng muốn bị người khác lợi dụng nhưng khi nghe thấy mùi hương đầy mê người trên làn tóc của nàng, lại thấy cái lỗ tai lấp lánh chẳng xa nó là bao, lại nghĩ tới những việc ở Bách Đoạn sơn, cứ như là quỷ thần xui khiến hiện tại giống như trước kia vậy, nó thuận thế giang tay ôm lấy nàng, sau đó cắn mạnh vào cái lỗ tai đầy lấp lánh đó một cái.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 414: Ngoài Ý Muốn.

Vân Hi lỗ tai đau xót, nháy mắt biết xảy ra cái gì, chớp mắt lướt ngang đi ra ngoài, khuôn mặt xinh đẹp che kín Hồng Hà, không nhịn được rít gào.

Chuyện giống vậy lại xảy ra một lần, khác biệt duy nhất là không có đầy đất té ngã, nhưng này cũng đủ để cho nàng xấu hổ, loại kia tiếng thét chói tai mọi người không khỏi che hai lỗ tai.

"Tiểu tặc, ngươi..." Vân Hi chọc tức, không nghĩ tới, lợi dụng Thạch Hạo uy thế, lại ăn như vậy một cái thiệt lớn, hơn nữa bị rất nhiều người nhìn thấy.

Này hơi có chút tiền mất tật mang cảm giác.

Vân Hi trắng loáng khuôn mặt xinh đẹp từ lâu biến thành màu đỏ, chính là cả chiếc cơ thể cũng một mảnh phấn hồng, đồng thời nhịn không được run rẩy, loại cảm giác này làm cho nàng phẫn uất, đã phát sinh việc làm cho nàng xấu hổ không chịu nổi.

Làm sao sẽ như vậy? Nàng giận dữ và xấu hổ nói không ra lời, không có lợi dụng đến đối phương, ngược lại bị chiếm đi món hời lớn, bỏ ra "Đánh đổi nặng nề" .

Mọi người trố mắt ngoác mồm, càng nhìn thấy tình cảnh như vậy.

"Cùng nhau, khiêng trở lại." Đại Hồng Điểu gào kêu to một tiếng, giọng tặc đại.

Cái nhà này bên trong tu sĩ đều lộ ra sắc mặt khác thường, này chim tặc lớn mật, cái gì cũng dám nói, không thấy cái kia Kim Sí Đại Bằng tại cắn răng sao?

Bất quá nghĩ đến chủ nhân của nó, mọi người lại bình thường trở lại, có gì không thể nói, Tiểu Thạch uy thế không cần nhiều lời, liền Bất Lão Sơn người đều như thường bị thái rau.

Hồng Hà che kín hai gò má, Vân Hi trừng mắt về phía Đại Hồng Điểu, nàng thét chói tai sau, lại nhìn Thạch Hạo, nắm chặt nắm đấm, có thể nhưng lại không biết nói cái gì cho phải.

Một bên khác, Thái Cổ Thần Sơn một đám thiếu niên đều trợn mắt ngoác mồm, đây là bọn hắn trong lòng nữ thần, lại bị Tiểu Thạch tiết độc, bọn họ khiếp sợ mà lại phẫn nộ.

"Tại sao lại như vậy?" Một người thiếu niên tự lẩm bẩm, khó mà tiếp nhận chỗ đã thấy một màn.

Tại Li Long, Tất Phương đám người trong lòng, vị này Thiên Nhân tộc thiếu nữ thánh khiết hoàn mỹ, không thể xâm phạm, tại Thái Cổ Thần Sơn thế hệ tuổi trẻ bên trong nắm giữ không thể thay thế địa vị, như Thánh nữ.

"Ngươi tại khiêu khích Thái Cổ Bằng núi sao?" Thiếu niên tóc vàng vẻ mặt âm lãnh, lớn tiếng quát tháo, sau đó vừa liếc nhìn huynh trưởng của mình, không nhịn được muốn một trận chiến.

"Khiêu khích Thái Cổ Bằng núi?" Thạch Hạo xoay người, nhìn về phía hắn, thiếu niên này bất quá so với hắn lớn hơn một hai tuổi mà thôi, một thân kim sắc chiến khí hừng hực.

"Vân Hi đem gả vào bộ tộc ta, ngươi dám đối với nàng vô lễ? !" Thiếu niên tóc vàng mày kiếm bốc lên, mang theo một luồng ý lạnh, con ngươi màu vàng kim bên trong bắn ra hai đạo nhạt chùm sáng màu vàng óng.

Bằng tộc khí tức đập ra, sóng gợn mạnh mẽ khuếch tán, để toàn bộ vườn đều lay động một hồi, đây là một thiên tài, tại ở độ tuổi này có một thân kinh người tu vi.

"Ta làm sao nghe được Vân Hi nói, cùng các ngươi không có quan hệ

gì?" Thạch Hạo nói ra.

Vân Hi bộ ngực cao vút phập phồng, chọc người suy tư vô hạn, nàng thân thể thon dài, đường cong phập phồng, nắm giữ ngạo nhân vóc người, lúc này dần dần bình tĩnh lại.

"Kim mây xanh, ta với các ngươi Bằng núi không có bất cứ quan hệ gì!" Nàng nói như vậy, đồng thời mạnh mẽ trừng mắt liếc Thạch Hạo.

"Ngươi!" Thiếu niên tóc vàng kim mây xanh sắc mặt khó coi, bị người như vậy ngay mặt phản bác, triệt để lật đổ lời vừa mới nói tất cả, để hắn cực kỳ không thoải mái.

Hắn là đến từ Bằng núi, một cái kiêu ngạo mà chủng tộc mạnh mẽ, hắn được xưng thế gian hiếm thấy thiên tài, hôm nay bị Tiểu Thạch xem thường cũng đã rất bất mãn, hiện tại càng thêm không thoải mái.

"Uy, ta nói nhân gia với ngươi không có quan hệ gì, đã nói mấy lần, ngươi chẳng lẽ còn muốn dùng sức mạnh hay sao?" Đại Hồng Điểu liếc mắt nhìn nhìn hắn.

Kim mây xanh sắc mặt âm trầm, không nói gì, chỉ là dùng con mắt không ngừng nhìn quét Vân Hi còn có Thạch Hạo, cho rằng hai người này giữa không nói rõ được cũng không tả rõ được.

Không riêng gì hắn, chính là Thái Cổ Thần Sơn đám thiếu niên kia cũng đều nghi ngờ không thôi, thường ngày cao cao không thể với tới Vân Hi thần nữ tại sao lại như vậy? Chủ động thân cận thiếu niên kia không nói, bị "Đột kích ngược" sau vẫn là thái độ này, lần nữa từ chối Bằng núi.

"Vân Hi làm sao vậy, lẽ nào bị hiếp bách, nhưng là không quá giống ah." Có người khẽ nói, không thể tiếp thu sự thực này.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, bọn họ tình nguyện Vân Hi gả cho Bằng núi mạnh nhất kỳ tài, cũng không nguyện nàng cùng Thạch Hạo có quan hệ gì, bởi vì cảm thấy người trước thích hợp hơn.

Thái Cổ Bằng núi kiệt xuất nhất kỳ tài —— kim vân đằng, từng đi lại ở các đại Thần Sơn giữa, cùng bọn họ rất thuộc, hơn nữa tự xuất thế tới nay chưa nếm một lần thất bại.

Sau đó, hắn một mình ra đi, một người rời đi Hoang Vực, đi vực ngoại khổ tu, hết thảy đều là vì mài giũa cùng tăng cao tự thân sức chiến đấu, tuy rằng vừa đi mấy năm, nhưng ở trong đám thiếu niên này uy vọng như trước rất cao.

Dù sao quen biết, nếu là thực sự muốn vì Vân Hi chọn một phu quân, bọn họ cũng hi vọng nàng gả vào Bằng trong núi.

"Vân Hi, đừng xúc động, vân Đằng đại ca thật tốt ah." Một cô thiếu nữ nói ra, nàng nắm giữ mái tóc dài màu xanh lục, trường vẫn tính xinh đẹp tuyệt trần, khuyên bảo Vân Hi.

Tiểu Thạch mặc dù kinh diễm, nhưng dù sao cùng bọn họ không phải người cùng một con đường, đặc biệt là bọn họ hiểu được, Thạch Hạo rất cường thế, chém giết quá Thần Sơn Tôn giả, càng là ăn qua Thanh Loan.

"Vân Hi ngươi làm sao vậy, chính là không muốn gả người, cũng không cần cự tuyệt như vậy, vân Đằng đại ca là bực nào kỳ tài, ngươi hẳn phải biết, như vậy bị tổn thương người." Khác một thiếu nữ nói ra.

Đến từ Thần Sơn những người trẻ tuổi này, nam tử đối với Vân Hi có hảo cảm rất nhiều, coi là trong lòng Thánh nữ, lúc này thấy nàng như vậy, trong lòng trống trống vắng vắng.

Mà Thái Cổ cấm địa đi ra nữ tử thì lại càng nghiêng về kim vân đằng, vì đó nói chuyện, bởi vì cái này mạnh nhất kỳ tài năm đó tạo nên uy danh hiển hách, rất nhiều thiếu nữ đều đối với hắn có hảo cảm.

Vân Hi tuy nhiên đã dần dần bình tĩnh, nhưng nghĩ tới vừa nãy ám muội, vẫn là làm nàng lần thứ hai đôi gò má ửng hồng, trong bóng tối mài răng bạc, trong lòng thở dài, quả nhiên là muốn lợi dụng người khác, liền được trả

giá thật lớn.

"Ta biết nên chọn như thế nào chọn, hiện tại thật sự không muốn thi lo chuyện cá nhân." Nàng không có nhiều lời, chỉ có rất ngắn gọn một câu nói.

Cho tới bây giờ, mọi người tự nhiên đã nhìn ra, nàng thật sự rất chống cự, hơn nữa hắn là muốn lợi dụng Thạch Hạo làm tấm mộc, kết quả tên kia không theo lẽ thường xuất bài, làm ra phi thường khác người cử động.

Khi (làm) rõ ràng trong này huyền diệu sau, đến từ Thái Cổ Thần Sơn những kia nam tử đều không tự kìm hãm được thở dài một cái, Vân Hi tiên tử loại này lựa chọn không thể tốt hơn.

Liền ngay cả bọn họ nhìn về phía Thạch Hạo ánh mắt cũng không lại hung hãn như vậy rồi, dù sao đây chỉ là một bia đỡ đạn, cũng không phải thật sự là uy hiếp.

Thiếu niên tóc vàng kim mây xanh trầm mặt xuống, lạnh lùng nhìn lướt qua Thạch Hạo, âm thầm hừ lạnh một tiếng, hắn rất không thoải mái, cho rằng chuyện hôm nay bị hư hỏng Bằng tộc danh tiếng.

"Tiểu Thạch ngươi mặc dù kinh diễm, nhưng là không nên khinh người quá đáng!" Hắn như vậy nói một cách lạnh lùng nói.

"Tiểu Thạch cũng là ngươi có thể tùy tiện xưng hô đấy sao? !" Đại Hồng Điểu trách mắng, hiện nay song Thạch là một loại tiếng khen, nhưng đều là nhân vật già cả như vậy đàm luận, bạn cùng lứa tuổi bình thường sẽ không bất cẩn, trực tiếp gọi hắn là Tiểu Thạch.

Kim mây xanh ngạo nghễ mà coi, nhìn về phía đến đây, thân thể khoách tán ra một luồng đáng sợ gợn sóng, ép thẳng tới Đại Hồng Điểu, hiển nhiên hắn không phục Thạch Hạo, mang theo một luồng sát khí.

Tất cả mọi người đều cảm giác được một luồng khôn kể khiếp đảm, hầu như muốn nghẹt thở, này làm người chấn động, này Kim Bằng tộc thiếu niên quả nhiên cường lớn đến đáng sợ.

Không cần nói người cùng thế hệ, chính là nhân vật già cả cũng đều thay đổi sắc mặt, bực này anh kiệt một khi trưởng thành, ngày khác hẳn là một cái không được Tôn giả, không có bất cứ hồi hộp gì.

Đại Hồng Điểu khó thở, thực lực của nó bây giờ đích xác rất khó cùng thuần huyết sinh linh bên trong người nổi bật so sánh, chính là bên cạnh Cửu Đầu Sư Tử cũng một trận giật mình, cảm thấy áp lực.

Thạch Hạo hừ lạnh một tiếng, dám ở trước mặt hắn động thủ, vọng động hắn bên này người, đây là một loại khiêu khích, hắn sẽ không bỏ mặc mặc kệ.

Thân thể hắn không nhúc nhích, chỉ là một đạo hừ lạnh, lại ẩn chứa một loại đại đạo Thần âm hàm nghĩa, như một chiếc búa lớn về phía trước ném tới, một tiếng vang ầm ầm, hư không đều tại run.

Kim mây xanh rên khẽ một tiếng, sắc mặt có chút trắng xám, khó mà tin nổi nhìn "Tiểu Thạch", giữa hai người chênh lệch rõ ràng, hắn dù cho là kỳ tài ngút trời cũng không là đối thủ.

Lúc này, huynh trưởng của hắn kim vân đằng rốt cuộc chuyển động, toàn thân bao phủ một tầng kim sắc vầng sáng, giống như một vòng phát sáng Thái Dương, chính là sợi tóc màu vàng óng đều nhiễm lên một tầng thánh khiết hào quang.

Thân thể hắn cân xứng mà thon dài, tư thế oai hùng xuất chúng, bước lên phía trước, loại này kim sắc Quang Huy tràn ngập, che khuất đệ đệ của mình, để hắn mặt tái nhợt có màu máu, không lại cảm giác khiếp đảm.

Kim vân đằng vẫn chưa nổi giận, lời nói ôn hòa, nói: "Mây xanh không được vô lễ, Thạch huynh chính là một đời Thiên Kiêu, há lại là ngươi có thể khiêu chiến, tương lai thế gian này không có bao nhiêu người có thể chống lại."

Này ra ngoài mọi người dự liệu, cho rằng một hồi đại chiến tương khởi,

không hề nghĩ rằng Bằng tộc vị này mạnh nhất kỳ tài căn bản không từng nổi giận, đồng thời chăm sóc huynh đệ của mình.

"Huynh trưởng!" Kim mây xanh không phục, muốn nói cái gì.

Nhưng mà, kim vân đằng chỉ là liếc mắt nhìn hắn, hắn liền ngậm miệng, đối với vị đại ca này rất kính nể, không dám làm trái.

"Bất luận thế nào, Vân Hi đều có thể làm ra lựa chọn của mình, người khác không có quyền can thiệp." Kim vân đằng nói ra, dẫn hắn liền đi, vẫn chưa ra tay.

Mọi người cảm giác sâu sắc bất ngờ, dựa vào trực giác mọi người biết, cái này Bằng tộc kỳ tài cực kỳ mạnh mẽ, hơn nữa khả năng còn có thể mạnh rất thái quá, có thể lại bình tĩnh như thế, liền rời đi như thế rồi.

Điều này làm cho chuẩn bị xem trò vui Đại Hồng Điểu hoàn toàn không còn gì để nói, cảm giác hết thảy đều đến hỏa hầu, tựu đợi đến vừa thấy tràng kỳ tài đại quyết chiến, kết quả là như vậy vân đạm phong khinh kết thúc.

"Hắn thế nào?" Cửu Đầu Sư Tử hỏi.

"Rất mạnh, từ lâu đạt đến Liệt Trận cảnh, là một người tuổi còn trẻ Vương." Thạch Hạo đáp, đây là hắn nhìn đến một cái rất trẻ tuổi Vương, là Thái Cổ Thần Sơn bên trong đi ra mạnh nhất bạn cùng lứa tuổi.

Kim vân đằng chỉ có mười tám mười chín tuổi, có thể có bực này tu vi tuyệt đối xem như là kinh người rồi!

Dù sao, không phải mỗi người đều là Thạch Hạo, tại mười lăm tuổi liền Phong Vương, xưa nay hiếm thấy.

"Cẩn thận ah, nếu là những khác Vương giả thì cũng thôi đi, nhưng hắn là Bằng tộc, tất cả toà Thái Cổ Thần Sơn bên trong đi ra mạnh nhất thuần huyết sinh linh, vậy thì khủng bố dọa người rồi." Hỏa Nha nhắc nhở.

Thạch Hạo gật gật đầu, không hề nói gì.

Một hồi phong ba tản đi, Vân Hi vẫn chưa rời đi, nói ra mấy cái điều kiện, muốn trao đổi Thần linh pháp khí, kết quả đều bị cự tuyệt.

Thạch Hạo chăm chú lựa chọn linh thảo, cùng vật chủ trao đổi, ở đây thu hoạch không nhỏ, đã nhận được mười mấy loại cần dùng đến Linh Dược.

Sau đó không lâu Hỏa Linh Nhi tới rồi, làm địa chủ, nhiệt tình mời tiệc Thạch Hạo, Cửu Đầu Sư Tử các loại, chẳng qua là khi một cái nào đó đạo món ăn lên lúc, lại làm cho một đám người trố mắt ngoác mồm.

"Đây là cái gì, tai lợn? !" Ngũ sắc chim Loan đờ ra.

Đây là một đạo món ăn nguội, bày ra tại bàn ngọc thạch trên, cùng với những cái khác trân hào so sánh, có vẻ hoàn toàn không hợp.

"Người nào đó không phải thích ăn lỗ tai sao, đặc dị chuẩn bị cho hắn." Hỏa Linh Nhi nói ra.

"Ha ha..." Một đám người cười to.

Thạch Hạo lúng túng, bị người đề cập, thực sự không biết nói cái gì cho phải.

Vân Hi cũng không có rời đi, đồng dạng được mời vào một bàn này, gặp phải cảnh tượng này sau, càng là ngọc dung phấn hồng, đây cũng quá khiến người ta thẹn thùng rồi.

Nàng oán hận trừng mắt liếc Thạch Hạo, sau đó lại không chút do dự nhìn về phía Hỏa Linh Nhi, càng dần dần thản nhiên, không lại lúng túng.

Cuối cùng, Thạch Hạo cáo từ, cái không khí này làm hắn cảm giác phát khứu.

"Thạch huynh muốn đi nơi nào?" Hỏa Nha hỏi.

"Ta chuẩn bị bơi : dạo Hoang Vực, xem khắp cả này núi sông tráng lệ." Thạch Hạo đáp.

"Được, khoảng chừng : trái phải nhàn rỗi vô sự, chúng ta cũng cùng ngươi đi." Cửu Đầu Sư Tử đạo, bọn họ cũng muốn đi du lịch.

"Các ngươi phải cẩn thận, vạn nhất rời đi Hoàng Đô, hơn nửa có người sẽ động thủ." Hỏa Linh Nhi nhắc nhở, bởi vì nàng nghe thấy đã đến một ít tin tức.

"Không sao cả!" Thạch Hạo không sợ.

Cuối cùng, Hỏa Linh Nhi càng ôm sói con cũng với bọn hắn đồng hành, ngoài ra, còn có Vân Hi lại cũng một đường đi theo, đi theo bọn hắn rời khỏi Hỏa quốc Hoàng Đô.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 415: Dược Đô.

Rời đi Hoàng Đô, bất kể là Cửu Đầu Sư Tử, vẫn là Hỏa Linh Nhi các loại, đều tại đề phòng. Bởi vì đã nhận được một ít tin tức, sẽ đối Thạch Hạo bọn họ ra tay.

Hùng vĩ tường thành đi xa, đạp ở đường chân trời phần cuối, mặt trời đỏ hạ xuống phía tây, bọn họ vẫn chưa bị tập kích.

Chính là ngủ đêm một tòa thành nhỏ trong khách sạn, cũng không có cái gì bất ngờ, vô cùng yên tĩnh, theo dự đoán phiền phức cũng không hề đến.

"A, đạt được bẩm báo, có người đi Huyết Thần Lâu mua lưu lại số tiền lớn, mua ngươi đầu lâu, nhưng là cái này sát thủ cung điện vẫn chưa tiếp, lui về này chút phù cốt." Hỏa Linh Nhi nhận được tin tức.

Mọi người than thở, Hoang Vực bên trong thập phần nổi danh cái này sát thủ cung điện đều kiêng kỵ Thạch Hạo, không có dám động thủ với hắn, để cho bọn họ rất kinh ngạc.

"Thạch huynh uy danh lan xa, khiến người ta bội phục ah." Tam Nhãn tộc hai huynh đệ đều đích thật là trong lòng chấn động, Huyết Thần Lâu có thể không phải nơi bình thường, những sát thủ này đến từ các tộc, mạnh mẽ mà kinh người.

Tục truyền, qua nhiều năm như vậy, có rất ít bọn họ lúc thất thủ, thậm chí tại cường thịnh lúc, liền Tôn giả đều đầu lâu cũng dám chém xuống!

"Không có bất ngờ là tốt rồi!" Bất kể nói gì, mọi người thật cao hứng, không có người nào nguyện ý đều là tại sát phạt bên trong tiến lên, sát thủ lui bước tự nhiên là một chuyện tốt.

Liệt Trận Vương cảnh, một cái rất khó đột phá đi qua hạm, Thạch Hạo muốn rút ngắn thời gian, bước vào tầng thứ cao hơn trong, tự nhiên là muốn sử dụng tổ truyền đan phương.

Hiện tại thiếu hụt chính là các loại Linh Dược, lập tức bức thiết nhất đều tự nhiên là đi thu thập, đủ cần thiết.

"Hỏa quốc có những danh sơn đại xuyên kia, ta nghĩ tự mình đi hái thuốc." Thạch Hạo nói ra, hướng về Hỏa Linh Nhi thỉnh giáo.

"Đi cái gì danh sơn đại xuyên, thu thập Linh Dược không nhất định đi những địa phương kia, trực tiếp giá cao thu mua là được rồi." Hỏa Linh Nhi báo cho, chân chính tinh thông chế thuốc Dược Sư, làm sao có thời giờ đi chính mình đi hái, đều có chuyên gia vì bọn họ chuẩn bị.

"Đi Dược Đô!" Cửu Đầu Sư Tử đạo, nó đối với cái này cũng tương đối hiểu biết, dù sao xuất thân cùng lai lịch kinh người.

Dược Đô. Là một cái cực kỳ nổi tiếng địa phương, truyền thừa cửu viễn, tự Thượng Cổ cho tới bây giờ, đều phi thường nổi danh.

Đây không phải một môn phái, nhưng cũng có tương ứng quy củ các loại, đó là một toà Cổ Thành, tọa lạc tại Hỏa quốc cảnh nội, rất nhiều Dược Sư đều tại nơi đó qua lại, tự nhiên cũng rất nhiều Linh Dược.

Truyền thuyết, đó là Dược Thần nơi sinh.

Trước đó. Thạch Hạo đối với mấy cái này đều không biết, xuất hiện đang nghe bọn hắn nói tới, đúng là nghe cảm thấy rất hứng thú, quyết định liền đi nơi đó, đổi lấy có đủ nhiều Linh Dược, để cho mình tấn cấp.

"Ta cũng đi!" Đại Hồng Điểu nói ra, nó vốn là làm bái sư mà đến, bất quá cái này cũng là tiện đường, Hỏa quốc tổ địa tựu tại cái hướng kia trên.

Dọc theo con đường này. Bọn họ vẫn chưa trì hoãn, ngồi ở Hỏa Linh Nhi mang tới Hư Không thú bì trên, xé rách hư không, như như chớp giật

ngập vào. Tốc độ đạt đến cực hạn.

Nếu không, chỉ dựa vào bọn họ phi hành, nhất định phải tốn thời gian một hai tháng, bởi vì vùng đất này quá mênh mông rồi. Đâu đâu cũng có đầm lớn hoang dã, mênh mông vô biên.

Hư Không thú, chính là Thời Đại Thượng Cổ cũng cực kì thưa thớt. Bất kể là bọn hắn cốt vẫn là da, đều là chế tạo không gian pháp khí bảo vật vô giá.

Tại đây một đời hầu như rất khó nhìn thấy còn sống Hư Không thú rồi, vì vậy này có thể xé rách hư không mà qua lại Thần Thú da cực kỳ quý giá, giá trị liên thành.

Cũng không biết đã qua bao lâu, bọn họ từ trong hư không xuyên qua mà ra, sau lưng màu đen vết nứt chậm rãi khép kín.

"Có loại bảo bối này, muốn đi nơi nào không được, thật là khiến người ta ước ao." Hỏa Nha các loại (chờ) di chủng đều cùng Đại Hồng Điểu bình thường chảy nước miếng.

Đây là một vùng núi, mây mù bao phủ, Linh khí thập phần sung túc, loáng thoáng có thể nghe được vượn hót tiếng hổ gầm, các loại ác điểu cùng dị thú qua lại ở trong.

Đây là nơi nào, không thể nào là Dược Đô, mọi người nhìn về phía Hỏa Linh Nhi, biểu thị nghi hoặc.

"Khoảng cách quá xa, mặc dù là có tọa độ, Hư Không thú bì cũng không khả năng rất tinh chuẩn định vị đến nơi cần đến, bất quá hẳn là sẽ không sai lệch quá xa. Các ngươi xem, bên trong dãy núi này, loáng thoáng có mùi thuốc nức mũi, nói rõ có không ít vườn thuốc, nghĩ đến chúng ta khoảng cách rất gần rồi."

Hỏa Linh Nhi làm ra phán đoán, chỉ điểm phụ cận ngọn núi các loại.

Mọi người gật đầu, đạp ở Bảo Cụ trên, bay ra dãy núi này, đi tới một mảnh bình nguyên, tiến lên hơn trăm dặm sau nhìn thấy một toà Cổ Thành, chính là Dược Đô.

Ở mảnh này thành trì bên ngoài, có các loại vườn thuốc, không chỉ có mùi thơm ngát tràn ngập, còn có các loại Linh khí lượn lờ, xem ra tương đương bất phàm.

Ngoài ra, càng có một ít thập phần hi trân cùng hiếm thấy linh trùng các loại (chờ) qua lại, tại lão Dược bên trong chui tới chui lui.

"Ồ, đó là Hoàng Kim Dược Điệp!" Ngũ sắc chim Loan kinh ngạc thốt lên.

Ở đằng kia vườn thuốc trong, có một con kim sắc hồ điệp nhanh nhẹn bay lượn, một đôi cánh hiện ra Kim Hoàng Sắc, có thể có dài hơn ba thước, vương xuống rực rỡ Quang Huy.

Nơi nó đi qua, những thuốc kia cây cỏ sinh cơ bừng bừng, rất nhiều búp hoa tỏa ra, mùi thuốc nồng nặc.

Điệp bên trong có hai loại nổi danh nhất, một là Liệt Thiên Ma Điệp, sức chiến đấu khủng bố kinh người, còn có một loại chính là này Hoàng Kim Dược Điệp, có thể để cho Linh Dược các loại (chờ) mọc càng tốt hơn, ngoài ra còn có thể trợ giúp Dược Sư chế thuốc.

"Này hẳn không phải là thuần huyết Hoàng Kim Dược Điệp, thế nhưng cũng rất hiếm thấy!" Hỏa Linh Nhi làm ra phán đoán.

Chính là thành trì dưới, cũng đều là vườn thuốc, bị người khắc xuống trận pháp, tụ lại thập phương tinh khí, dẫn vào những thuốc này trong đất, tẩm bổ những thuốc kia thảo.

"Ngoại trừ những kia Đại Hoang cấm địa bên ngoài, tục truyền nơi này là thích hợp nhất cây cỏ sinh trưởng địa phương." Cửu Đầu Sư Tử đạo, hiển nhiên hắn nghe được những truyền thuyết kia.

Dược Thần sinh ra ở đây địa, đồng thời cuối cùng cũng chết đi nơi đây, hắn một thân tinh khí bao quát dược tính các loại, cuối cùng hóa thành Linh Vũ, rơi ra ở trên vùng đất này.

"Ai, Thời Đại Thượng Cổ, Thiên Kiêu quật khởi, chư Thánh tranh bá, liền Dược Thần đều biến mất, có thể thấy được thời đại kia cỡ nào huy hoàng cùng đáng sợ."

Bọn họ đã đến Cổ Thành phụ cận, thành này tường rất thấp, thậm chí có địa phương đều sụp đổ, tàn tạ không thể tả, mà một đôi cửa thành càng là từ lâu không có, cứ như vậy mở rộng ra.

Nhưng trong thành rất náo nhiệt, không hề có một chút hoang vu dấu hiệu.

Từ Thượng Cổ đến bây giờ, Dược Đô đã trở thành một phương Thánh Địa, thành này tường mặc dù sụp, thế nhưng cũng không ảnh hưởng trong thành tất cả.

Trên thực tế, người nơi này cũng không phải là không có năng lực xây dựng, chẳng qua là cảm thấy không có cần thiết, Dược Đô không cần tường thành đến thủ hộ, cổ tường các loại (chờ) bất quá là một loại ghi chép đi qua vết tích mà thôi.

Vừa mới Cổ Thành, liền có mùi thuốc nồng nặc xông vào mũi, ở trong Linh Dược khí, để cho bọn họ cả người thư thái.

"Ah, đây là một cây Linh Dược cây?" Hỏa Nha đờ ra.

Trong thành đại lộ bên, có một cây cổ thụ, thụ nhân đều cùng ôm không hết đến, có một loại tang thương cổ ý, khắp cây bích diệp toả ra ánh sáng xanh lục, ngoài ra còn có mấy đóa thạc đại búp hoa. Lưu động óng ánh hào quang, toả ra mùi thơm.

Hỏa Nha nghe được truyền thuyết, Dược Đô bên trong có một ít Cổ Dược xảy ra biến dị, có linh thảo trưởng thành cây, sống năm tháng rất xa

xưa.

"Bụi linh thảo này sống hơn năm ngàn năm rồi, cuối cùng không có hóa thành thánh dược, ngược lại dần dần Thông Linh, đã trở thành một cây thuốc cây."

Lão Dược, chỗ sống năm tháng cực kỳ cửu viễn cũng không ít, còn có vạn năm Cổ Dược đây. Nhưng là có thể dài thành cây, thoát khỏi đi qua vậy thì hiếm thấy.

Nghe nói, bụi linh thảo này bị quá sét đánh, bất ngờ đạt được một vũng lôi kiếp dịch tẩy lễ, không hiểu phát sinh biến dị, mới được bộ dáng này.

Thạch Hạo tự nhiên biết lôi kiếp dịch cỡ nào quý giá, năm đó ở Bổ Thiên các lúc, Mộ Viêm lão tổ dạy hắn lôi pháp, đã từng vì tác thành cho hắn dẫn hắn tại ngày mưa tiến vào trong tầng mây luyện hóa loại này lôi kiếp dịch. Thập phần hung hiểm, rất khó cho tới.

Ở trước đó, Mộ Viêm lão tổ chính mình cũng chỉ luyện hóa từng tới một giọt mà thôi.

Bụi linh thảo này có thể được đến một vũng lôi kiếp dịch tẩy lễ, vậy cũng thật xem như là thiên đại tạo hóa nữa!

"Nó không phải thánh dược. Nhưng hiệu quả cũng không so với thánh dược kém, trọng yếu hơn là, nó nắm giữ lực chiến đấu mạnh mẽ." Hỏa Linh Nhi nói ra.

Mọi người tự nhiên giật mình, hiểu được này cây lai lịch sau. Đều vây quanh nó quan sát.

Chính là Vân Hi xuất từ Thái Cổ Thần Sơn, từng thấy nhiều loại kỳ dược, cũng ở nơi đây lộ ra kinh sợ. Trên dưới đánh giá này cây.

Nó cành lá xum xuê, xanh um tươi tốt, cao tới hơn trăm thước, thân cây trên Lão Bì rạn nứt, như Long Lân, vậy cũng lá cây bích quang một tia một

luồng buông xuống.

Mọi người đã nghe được một luồng thơm ngát, dĩ nhiên gần như thất thần, ngơ ngác đứng ở chỗ này.

Ngoài ra, buội cây này Linh Dược cây còn rủ xuống mấy cây óng ánh cành cây, chạm được thân thể của bọn họ, phát ra hào quang.

Thạch Hạo cả kinh, đã sống lại, nhưng vẫn chưa cảm giác được sát ý, cũng không hề đối kháng.

Rất nhanh, Cửu Đầu Sư Tử, Hỏa Nha bọn hắn cũng đều tỉnh quá thân đến, kinh thán không thôi, này khỏa cổ thụ sức chiến đấu khẳng định không thấp!

Hỏa Linh Nhi giải thích: "Bất kỳ tiến vào Dược Đô người, đều sẽ bị Linh Dược cây kiểm tra, nó có thể dò ra đối với chỗ này rắp tâm hại người người."

Cửu Đầu Sư Tử gật đầu, nói: "Ta cũng đã từng nghe nói, ngoài ra còn từng nghe thấy, buội cây này Linh Dược trên cây kết ra búp hoa là chỉ đứng sau thánh dược bảo vật."

"Các ngươi biết rõ cũng không ít." Bên cạnh có người cười nói, lúc này đã vào thành, đường phố người rất nhiều.

"Đáng tiếc, lão Dược cây hàng năm chỉ kết mấy đóa hoa mà thôi, mỗi lần đều đấu giá giá trên trời, người bình thường nhưng là cầu mua không nổi a." Có người khác cảm thán.

Quả nhiên tại đây cây trên, chỉ có mấy cái búp hoa, màu sắc đều không giống nhau, óng ánh xán lạn, toả ra Quang Huy.

Vào thành sau, Thạch Hạo bọn họ cảm thấy con mắt không đủ dùng rồi, các loại dược thảo đều có, các loại dược thảo mùi vị lẫn lộn một chỗ, càng loáng thoáng có thể tắm địch nhân cơ thể ẩn tật.

"Dược Đô thực sự là một chỗ tốt ah." Bọn họ cảm khái.

"Bán Thần cỏ, một cái Thánh Nhân pháp khí liền có thể trao đổi." Cách đó không xa có người bày sạp mua đi.

Điều này làm cho Đại Hồng Điểu các loại (chờ) nghe trợn mắt ngoác mồm, thật có Thần cây cỏ?

"A, đi tới nơi này, phải có thật tinh tường mới được, chính mình chú ý phân biệt." Có người nhắc nhở.

Mấy người lập tức rõ ràng, mặc dù là Dược Đô, cũng có các loại hữu danh vô thực cây cỏ bị bày ra bán, đương nhiên cũng thật có khả năng sẽ xuất xuất hiện độc nhất vô nhị kỳ dược.

"Hoàng Kim Dược Điệp, có một không hai, chỉ cái này một đôi, muốn mua lời nói mau chóng ra giá." Nửa kia, có cái lão người ôm bình ngọc ở nơi đó mua đi.

Thạch Hạo bọn họ đến gần quan sát, chỉ thấy trong bình ngọc có hai con Mao Mao Trùng, nhìn bọn họ lại hoàn toàn không còn gì để nói.

"Người trẻ tuổi, không nghe qua cách nói phá kén thành điệp sao, này Hoàng Kim Dược Điệp tuổi thơ hình thái, còn không lột xác đây." Lão giả cười híp mắt.

"Lừa gạt ai vậy, làm hai con sâu liền dám lừa người!" Đại Hồng Điểu không cam lòng.

Lão giả một mặt thản nhiên, một điểm đều không có thật không tiện, nói: "Ta nhưng không mù nói, thế gian như vẫn đúng là có thể tìm ra một con chân chính Hoàng Kim Dược Điệp đến, nhất định tại Dược Đô trong, nói không chắc chính là một con ngủ say một chút cũng không có tận năm tháng Mao Mao Trùng nha."

Bọn họ không có ngừng lưu, tiếp tục đi đến phía trước, không lâu liền lại

bị trấn trụ, hướng về một cây kỳ dị Dược Đằng nhìn tới.

Nơi này có một khối nhỏ vườn thuốc, rất nhiều người ở đây xếp hàng chờ chế thuốc, quy củ, làm người ta giật mình chính là, chế thuốc là một cây gốc cây.

"Chuyện gì thế này?" Thạch Hạo bọn người giật mình.

Này gốc cây trên, đều có một đóa hoa, giống như dược đỉnh, lấp loé màu đồng xanh, đồng thời có thể phát sáng, bốc lên hỏa diễm. Xếp hàng người quăng vào đi dược thảo sau, này Thanh Đồng hoa đỉnh liền bắt đầu chế thuốc, hết sức kinh người.

Một vị bà lão vì bọn họ giải thích, nói: "Đây là Dược Đô bên trong một cây thần thánh Dược Đằng, kết đóa hoa giống như đỉnh đồng thau, đồng thời nó hấp thu quá từ trên trời giáng xuống một đoàn Thần hỏa, làm nó lột xác, cuối cùng Thông Linh, có thể giúp người chế thuốc."

"Còn có chuyện như thế?" Thạch Hạo đám người rất khiếp sợ, càng ngày càng cảm thấy Dược Đô rất thần bí, muốn trụ một đoạn thời gian, tỉ mỉ tìm hiểu ngọn ngành.

"Các ngươi tới vừa vặn nha, lại có thêm đoạn thời gian, nơi này nói không chắc sẽ có thần thánh chí bảo Cổ Dược xuất hiện, loại kia rầm rộ đáng giá nhìn qua."

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 416: Hoàng Cốt.

Đỉnh đồng thau chỉ cao hơn một thước, mọc ở bên trên gốc cây, mặc dù nghe người bên cạnh giới thiệu nhưng Thạch Hạo hay đám Hỏa Nha đều kinh ngạc.

Bởi vì bọn nó nhìn thấy những người bỏ dược liệu vào để nhờ nó luyện dược, một vài miếng xương thú cứng rắn va chạm với chiếc đỉnh vang lên những tiếng kim loại.

Đằng mạn mọc ra đóa hoa đồng thau, việc này khiến người khác ngạc nhiên không tài nào tưởng tượng nổi, nó cũng không phải là đỉnh đồng thau thật sự thế nhưng nhìn rất là giống.

(): Cây dây leo.

"Đây cũng chẳng là gì đâu, cái cây này có thể đặt ngang hàng với linh dược thụ, đều là những thứ kỳ dị bên trong Dược đô, để bảo vệ nơi đây." Có người giải thích.

Ngay cả Vân Hi cũng lộ vẻ kỳ lạ, nàng đang đứng xếp hàng để hỏi thăm những người đang chờ luyện dược.

Trên bầu trời bắn xuống một chùm Thần Hỏa trúng lên trên cây linh đằng này, không những không bị đốt thành tro tàn mà trái lại tẩm bổ cho cây linh đằng này, chỉ trong chớp mắt một bước lên mây.

Sau lần đó, gốc cây này hoàn toàn khác trước, ẩn chứa ý chí và linh tính, đồng thời có thể hấp thu và hóa khí kim loại này thành bản thân của mình rồi kết hoa hóa thành đỉnh đồng thau.

Khi nghe được mấy lời đồn này thì hai mắt Đại Hồng Điểu sáng rực,

nói: "Không có ai chủ động tìm kiếm, cướp lấy cây linh đằng này à?"

Có người đứng bên cạnh lộ vẻ khác thường, nhỏ giọng nói: "Đừng có nói bậy bạ nếu không Hỏa Kim Đằng đại nhân sẽ trách phạt đó."

Hỏa Kim Đằng, đó chính là tên của cây linh đằng này, nói lên đặc tính của cái cây này, ẩn chứa Thần Hỏa bên trong, nuốt lấy kim loại, kết ra hoa đỉnh đồng thau.

Mọi người rất kính nể cây này, bởi vì cây này rất mạnh, năm đó cũng có cao thủ tới tìm kiếm qua thế nhưng tất cả đều bại vong cả.

Cái cây này chưa bao giờ chủ động gây sự, ngày thường giúp người luyện chế dược, nhưng dược liệu sau khi được hoa đỉnh đồng thau rèn luyện qua thì hiệu qua tăng mạnh.

Cũng chính vì như thế nên gốc cây này với gốc dược thụ kia có thể đặt ngang hàng với nhau, đều được mọi người tôn kính, theo một ý nghĩa nào đó những thứ này được coi là người bảo vệ của Dược đô này.

Ai cũng biết sự siêu phàm của cây đằng này, Thần Hỏa ẩn chứa bên trong có lai lịch vô cùng lớn, chắc chắn có thể khiến cho tu sĩ lột xác thế nhưng không một ai dám làm bậy.

Hỏa Nha xếp hàng, sau khi tới phiên mình thì bỏ dược thảo vào trong đỉnh rồi thanh toán thù lao ngay tại chỗ. Mấy miếng kim loại hiếm trong nháy mắt bị Hỏa Kim Đằng luyện hóa thành khí kim loại rồi hấp thu tiến vào trong thân cây.

Mà dược đan sau khi ra lò thì linh tính mười phần, tốt hơn rất nhiều so với những người khác luyện chế.

"Không bình thường chút nào, hỏa diễm mà nó sử dụng hơn xa hỏa tinh của Ly Hỏa quật ta." Đây là phán đoán của Hỏa Nha.

Thạch Hạo vận dụng Trùng Đồng thì liền giật nảy mình, rõ ràng bên

trong Hỏa Kim Đằng có một người tí hon được hóa thành từ lửa đang ngồi xếp bằng, dáng vẻ vô cùng trang nghiêm, đây là hỏa diễm gì đây?

Nó cảm thấy run sợ, linh cảm cái cây đằng này vô cùng kinh khủng, nói chính xác hơn là nó bị "đoạt xác", người tí hon bằng lửa kia được xích thần trật tự không ngừng quấn xung quanh.

Chuyện này còn khủng bố hơn gốc linh dược thụ kia nhiều, nó cảm thấy nếu người tí hon trong gốc linh đằng này mà thức tỉnh chắn chắn sẽ có một hồi hỗn loạn xảy ra!

"Hỏa Kim Đằng này đã sống được bao lâu rồi?" Thạch Hạo hỏi.

"Mấy ngàn năm gì đó." Có người đáp.

Thạch Hạo nhìn thật kỹ lần nữa thì phát hiện rất giống với khí tức của hang động bị phong ấn bên trong gốc cây thần Tế Linh nơi thủ phủ Hỏa quốc kia, đây sẽ không phải là "ngọn nguồn tai họa" chứ?

Trong lòng nó không thể nào bình tĩnh được, Hoang Vực sắp loạn lẽ nào có quan hệ với những thứ không tên này?

"Chúng ta đi thôi." Thạch Hạo mở miệng, cũng không có nán lại quá lâu.

Bọn nó rời khỏi nơi đây và tiến tới một con đường vô cùng náo nhiệt khác của Dược đô, nơi này quả nhiên là nơi sản sinh ra dược thảo, khắp nơi đều có người rao bán, hai bên đường quán xá tấp nập.

"Long cốt, bán Long cốt đây, đây chính là chí bảo kỳ dược chân chính, bà con cô bác không nên bỏ qua." Bên cạnh có người hét lớn.

Những dược được bán ở khu vực này cũng không chỉ là cây cỏ mà là xương cốt khoáng thạch... Bởi vì những thứ này đều có thể dùng để làm thuốc, không ít người nơi đây cần dùng.

Đó là một sạp hàng bán Chân Long cốt, xung quanh có rất nhiều người

tới xem, tuy rằng mọi người không tin thế nhưng cũng không bỏ được tính tò mò, muốn mình qua linh dược này là như thế nào.

"Chư vị, các vị phải tin, đây là miếng xương được lấy từ dưới vực sâu vạn trượng, năm tháng trôi qua cũng không thể phá hủy được nó, tuyệt đối không bình thường, ta nghĩ ngoài Long cốt ra thì còn là thứ gì nữa?" Chủ sạp hàng khoe khoang.

Mọi người tiến tới quan sát, kết quả có không ít người lộ vẻ khác thường.

"Miếng cốt này ta muốn." Một con hung cầm nói, tuy đã hóa thành người nhưng đầu lâu vẫn giữ nguyên hình, xem ra có chút hung ác.

"Ta dùng năm cây linh dược để đổi!" Tên còn lại nói.

"Ồ, đúng là không phải vật thường, ghê thật mà." Cửu đầu sư tử thay đổi sắc mặt, nó đã hóa thành hình người từ lâu, tóc vàng đầy đầu, hơi thở ép người. Nếu không biến hình thì vẻ ngoài của nó rất dễ gây đến sự chú ý của sinh linh khác.

"Tối thiểu cũng là một miếng thánh cốt, cơ bản không thể đoạt được." Vân Hi kinh ngạc, không nghĩ rằng lại thấy một miếng cốt có giá trị lớn như thế.

Thạch Hạo cầm trên tay quan sát thật kỹ, sau đó dùng thần lực để đo lường, cuối cùng cũng không nói gì mà đặt xuống.

"Sao thế?" Hỏa Linh Nhi âm thầm hỏi.

"Đây là một khối xương của thánh nhân thế nhưng thần tính sớm đã tuôn ra ngoài, còn lại cũng chẳng bao nhiêu chỉ là bám ở mặt ngoài khối xương mà thôi." Thạch Hạo giải thích.

"Đây không phải là đang bẫy người ta à, cố ý đặt bẫy mà." Đại Hồng Điểu tức giận.

Rất nhanh, khối xương này đượ đẩy lên với cái giá trên trời, không ít người vây quanh, có người còn dùng tới tám cây linh thảo để trao đổi.

Khu vực này chủ yếu là xương và khoáng thạch, ở đây bọn Thạch Hạo phát hiện một vài thứ tốt nên ra giá cao để thu lấy.

Cuối cùng, bọn nó trở lại sạp hàng bán Long cốt thì biết được miếng xương kia đã được người khác mua lấy.

Đột nhiên, Thạch Hạo cảm giác được, bên trên sạp hàng có một miếng mai rùa, nó tiếng tới cầm trên tay rồi nắm chặt thì chiếc mai rùa lộ ra một ít màu bạc.

Lẽ nào là mai rùa trắng? Trong lòng nó hơi động, nếu đúng thì đây chính là một trong những vị thuốc chính. Chỉ là thứ này quá hiếm, mai rùa dễ kiếm, mai trắng gõ gặp!

Nếu như đạt được chiếc mai rùa này rồi mua thêm một số linh dược khác nữa thì Thạch Hạo cảm thấy có thể sẽ luyện ra được một lò bảo dược, có thể đột phá đôi chút.

Nhưng mà, nó dùng Trùng Đồng quan sát thật cẩn thận thì lại phát hiện, người chủ sạp hàng chẳng lương thiện chút nào không ngờ lại làm giả thứ này, chỉ có một miếng nhỏ mai rùa trắng mà thôi, những bộ phận còn lại chỉ là mai rùa tầm thường, đây là vật bị chắp vá mà thành.

Chiếc mai rùa này chỉ lộ ra một chút màu trắng bạc, nếu không nhìn kỹ thì không tài nào phát hiện ra được, cố ý lôi kéo để khiến người khác mắc câu, khiến người khác cảm thấy toàn bộ mai rùa đều có màu trắng noãn, chỉ có điều không biết vì sao bị tiền nhân che lấp mất, khiến người khác lầm tưởng rằng mình đã phát hiện ra thứ tốt.

"Tên gian thương này!" Thạch Hạo oán thầm.

Quả nhiên, khi nhìn thấy nó để ý tới khối cốt này thì trong con ngươi của tên gian thương này xoẹt qua một luồng tinh quang, bình tĩnh bước tới và bắt

đầu thả câu.

"Vô liêm sỉ, tên gian thương này thật thất đức." Sau khi biết tình huống thì Đại Hồng Điểu không ngừng âm thầm nguyền rủa.

Thạch Hạo âm thầm vận dụng Trùng Đồng nhìn lướt toàn bộ sạp hàng này thì chấn động, thật sự nó đã phát hiện ra một thứu rất tốt, vật này bị ném lẫn trong một đống thứ, bên trên còn lẫn cả bùn đất.

"Đống này cần bao nhiêu tinh bích?" Thạch Hạo hỏi.

"Một pháp khí thánh nhân." Lão chủ nói đồng thời giới thiệu tỉ mỉ: "Các ngươi có thấy không, đây chính là những thứ rất tốt được lấy trong một tòa động phủ thượng cổ, có nghe qua chí bảo cổ dược thần thánh chuẩn bị xuất thế chưa? Chính là lấy từ khu vực đó ra đấy, tất cả đều là thứ tốt cả!"

"Giá mà ông đưa ra không hợp tí nào, những thứ này không phải đều tơi tả hết cả rồi sao?" Đại Hồng Điểu bĩu môi.

Trên thực tế, không ai dùng pháp khí thánh nhân để trao đổi cả, thứ đồ này người bình thường làm sao có thể thấy được, ngay cả Tôn giả cũng phải thèm thuồng. Mà lão chủ sạp này chỉ là đôn giá lên tận trời cao mà thôi.

"Thôi như vầy, ta cũng không nói quá nữa, đổi lấy pháp khí của Liệt Trận Vương cảnh." Lão chủ sạp nói.

Đám người Thạch Hạo tự nhiên sẽ lắc đầu rồi chẳng thèm trả giá nữa, xoay người rời đi.

Lão chủ sạp cẩn thận kiểm tra lại những thứ khoáng thạch, xương cốt trong đống kia, cuối cùng ra giá bảo cụ của Minh Văn cảnh để trao đổi, sau khi kỳ kèo mặc cả một hồi thì Thạch Hạo đồng ý rồi nhận lấy cả đống kia.

"Có giá trị à?" Hỏa Linh Nhi hoài nghi.

"Vô cùng có giá trị!" Rời khỏi không xa thì Thạch Hạo đáp như vậy.

"Trong đó có thứ gì?" Hỏa Nha hỏi.

"Không biết là cầm cốt có cấp bậc gì, mặt ngoài thì đen thui nhưng bên trong lại ẩn chứa thần quang, cứ như là một mặt trời nhỏ vậy." Thạch Hạo nói.

Đang lúc này, một người đàn ông trung niên rất dũng mãnh vận dụng bảo cụ bay tới, hô: "A Đức, đống đồ mà ta nhờ người khác mang tới kia đâu rồi, tuyệt đối không được bán!"

"Sao thế?" Lão chủ sạp ngờ vực.

"Ở trong sơn cốc, có người phát hiện được mấy mảnh xương vụn rất có khả năng là Chân Hoàng cốt, có thể có một vài miếng cốt ẩn chứa phù văn nguyên thủy, nắm giữ sức mạnh bất hủ!" Người trung niên dũng mãnh kia nói, ông ta nhớ rõ bên trong đống đồ đó có một khối cốt.

"Chết cha, ta vừa bán đi rồi!" A Đức giật nảy mình sau đó quay về phía đám người Thạch Hạo, nói: "Bằng hữu, ta không bán nữa!"

Lời nói của bọn họ rất nhỏ, là đang truyền âm bí mật cho nhau thế nhưng tu vi của Thạch Hạo cỡ nào chứ, nó đều nghe rõ đầu đuôi sự việc cả.

Chuyện này khiến nó kinh ngạc, nếu thật sự là Hoàng cốt có ẩm chứa sức mạnh bất hủ thì còn mạnh hơn cả mai rùa trắng quý hiếm kia nữa, có thể luyện chế ra được một lò bảo dược giúp nó đột phá.

Cái sơn cốc kia ở phương nào, cổ dược thần thánh bị trận pháp bảo vệ, còn rải rác cả Hoàng cốt, chuyện này đúng là kinh người mà!

"Bằng hữu, vật kia ta không bán nữa." Vẻ mặt của người trung niên đầy u ám đi tới, vì đống đồ này ông ta có thể giết chết hai người cạnh tranh với mình, hiện tại đã biết giá trị vượt quá tưởng tượng thì quyết không thể bán đi được.

"Nhưng mà ta đã mua rồi, đồ là của ta." Thạch Hạo nói.

Người trung niên vung tay đánh tới nhanh chóng chộp về trước, bao phủ Thạch Hạo lại bên trong, đây chính là vừa muốn bắt và vừa muốn trấn áp nó, muốn cướp lại thứ đồ đã bị bán đi kia.

Thạch Hạo nhẹ nhàng phất một cái, ngăn cản lại bàn tay lớn kia.

"Bằng hữu, ngươi không muốn trả lại à?" Ánh mắt của người trung niên đầy nham hiểm, ngay cả ông ta cũng không ngờ rằng bên trong đống đồ đó lại có Chân Hoàng cốt quý hiếm như vậy.

"Xảy ra chuyện gì thế?" Một chiếc xéo dừng lại, phía trước có tám con hung thú đang rít gào, hiển nhiên thân phận của người trên xe không bình thường.

"Khởi bẩm đại nhân, có người ép mua bảo cốt của ta." Người trung niên nói.

Đúng lúc này có mấy luồng cầu vòng phá không mà tới, có người hô: "Thần cốc khả năng là vùng đất mà Chân Hoàng vẫn lạc, phát hiện ra thần vật bất hủ!"

Đây là người truyền tin báo có một vài đại nhân vật trong Dược đô biết, tạo nên náo động không hề nhỏ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 417: Thần Cốc Kỳ Dược.

Tin tức về Thần cốc được truyền ra như vậy lập tức khiến cho Dược đô trở nên náo động, trên đường phố ồn ào bàn tán không thôi, tất cả mọi người đều lộ ánh mắt đỏ ngàu.

Đó là bảo địa cỡ nào chứ, sớm đã phát hiện ra từ trước nên mọi người đều ý thức được sự bất phàm của nó, nơi đó có hàng loạt trận pháp để bảo vệ một cây bảo dược thần thánh, không ngờ rằng còn là nơi Chân Hoàng vẫn lạc, đúng là rất quan trọng!

Ý nghĩa này không hề thấp hơn việc phát hiện ra tổ Côn Bằng, bởi vì đều là Thập Hung, trận chiến Bắc Hải năm đó cũng không biết bao nhiêu người đã ngã xuống, hiện tại sào huyệt Chân Hoàng cũng đột nhiên xuất hiện ở Hoang Vực, tự nhiên khiến cả thế gian chấn động.

"Không nên, tuy rằng có lời đồn Chân Hoàng rơi máu ở vực này nhưng đạo thống cũng không có ở vực này, Thần cốc kia đã xảy ra chuyện gì?"

"Ôi dào, cũng chỉ là có khả năng phát hiện ra Chân Hoàng cốt mà thôi, cũng chưa bao giờ chứng thực qua cả, có thể là di cốt của chim thần nào đó cũng nên."

Trên đường chính có không ít cường giả nghị luận.

Người trên chiếc xe kéo kia cũng không có dừng lại mà bay vụt ngang trời, nhanh chóng rời đi biến mất cuối đường chân trời.

Rất nhanh, bên trong Dược đô xuất hiện từng luồng cầu vòng phá tan trời cao rồi biến mất nơi phương xa, tất cả đều rời đi, hiển nhiên mục tiêu chính là khu Thần cốc kia!

Người trung niên dũng mãnh kia biến sắc, bởi vì thái thượng trưởng lão của Thần Dược môn cũng không để ý tới chuyện này, cứ thế mà rời đi, rõ ràng là đi đoạt bảo.

Trong lòng gã chần chờ một chút, có nên quay lại hay không? Tuy Thần cốc có vô số trận pháp khó có thể đánh gục được gã, thế nhưng bên ngoài đã phát hiện được hoàng cốt thì hẳn bên trong cũng sẽ có cơ duyên vô cùng to lớn.

"Các ngươi nhanh chóng đưa bảo cốt lại cho ta, nếu không đừng trách ta không nể mặt đấy!" Người trung niên uy hiếp, trong mắt ẩn hiển sát cơ.

Thạch Hạo chắp tay sau lưng, phù văn nơi bàn tay lóe lên rồi ném một miếng xương từ trong đống đồ đã mua trên sạp hàng về trước, nói: "Ông chẳng hề có chút đạo lý nào, bắt nạt vô lý, coi như ta sợ ông vậy, trả đó!"

A Đức vội vàng chụp lấy.

Nhưng mà gã hơi nghi ngờ, đống đồ vừa nãy rất lộn xộn, gã cũng chẳng có chút ấn tượng đặc biệt nào, chỉ nhỡ rõ rằng trong đó có một khối cốt đen thui, cũng không xác định được có phải là khối này hay không.

Ngay cả người trung niên kia cũng chưa từng để ý qua, cũng chỉ là nhớ sơ sơ, giờ lộ vẻ hoài nghi, cẩn thận cảm ứng thì phát hiện cũng chỉ là một khối cốt bình thường.

"Không đúng, đó chính là một khối cốt chim thần, ngươi giao ra đây!" Ánh mắt của người trung niên lộ vẻ hung ác, đằng đằng sát khí.

"Ông muốn lừa người à, dụ dỗ bán cho ta một khối cốt sứt mẻ, như vậy đã là quá bất công rồi, giờ lại còn muốn ta bồi thường một khối thần cốt, thấy ta dễ bị bắt nạt lắm hả?" Thạch Hạo xị mặt xuống.

Người trung niên chần chờ một chút, gã cũng cảm thấy có thể mình đã lầm, bản thân gã cũng đạt được một khối hắc cốt như thế nhưng đó cũng không phải là Chân Hoàng cốt gì cả, xem ra mình cẩn thận quá mức rồi.

"Nhóc con, coi như ngươi gặp may mắn, giờ ta có việc gấp nên không so đo với ngươi nữa." Hiển nhiên, người trung niên này là một cao thủ ẩn cư ở Dược đô, hiện tại phá không bay đi.

Chim loan năm màu không rõ lắm, nói: "Nể mặt lão làm gì, cứ đá sang một bên là được!"

Thạch Hạo lắc đầu, nói: "Người này tuy hung ác thế nhưng muốn giết thì không ổn, làm như vậy sẽ khiến người khác chú ý."

Hiện tại nó cũng không muốn gây sự chú ý, bởi vì sau khi nghe được việc về Thần cốc kia thì nó nghĩ nên tới đó xem qua một chút, nếu như ai cũng biết nó là cao thủ thì lúc đó cũng chút tốt đẹp gì.

Lần đến Dược đô này, việc quan trọng nhất của bọn nó chính là làm biến mất đi thân phận của bản thân, miễn cho người khác để ý.

"Vậy thì chúng ta cần phải nhanh chân tới đó xem thử, đừng để tụt lại phía sau nếu không chẳng chiếm được thứ gì đâu." Đại Hồng Điểu hưng phấn nói, nó muốn tới ngay lập tức.

Lúc này, rất nhiều bảo cụ bay lên trời cao nhằm về phương xa. Bọn nó cũng di chuyển theo sát những tu sĩ này, việc này cũng chẳng khiến người khác chú ý gì cả.

Di chuyển được mấy trăm dặm thì bọn nó tiến vào sâu trong một khu thần mạch, xa xa có tiên khí lượn lờ, những ký hiệu sáng rực bao phủ cả sơn cốc.

"Nơi đây thật đẹp, vừa nhìn qua đã biết là động phủ thần thánh thượng cổ rồi, những trận pháp được bày xuống quả thật rất phi phàm." Cửu đầu sư tử thở dài.

Không cần lại gần cũng có thể cảm nhận được vẻ xinh đẹp kia, xuyên qua đại trận những linh khí tràn ra ngoài đặc quánh đến mức không thể tản ra nổi, những dược tầm thường ở trong đó phỏng chừng cũng có thể thông linh

cả.

Huống chi nơi đây được bày xuống trận pháp để bảo vệ một cây kỳ dược, những thứ kia giờ tuyệt đối đã trở thành thần trân, tối thiểu cũng phải là thánh dược.

Nơi đây có rất nhiều sinh linh, tộc nào cũng đều có cả, bình thường những sinh linh sống ở Dược đô đều có tu vi không thấp, vì người bình thường cũng không tài nào tới gần Thần cốc được.

"Nếu không phải Tôn giả phong sơn, không lo nổi cho bản thân thì sơn cốc này không chừng đã bị tàn phá tới cả một ngọn cỏ cũng chẳng còn, mấy vạn dặm xung quanh đây cũng không còn sinh linh sinh sống nữa." Hỏa Linh Nhi nói.

Bọn nó biết rõ, cường giả ở cấp độ kia có sức chiến đấu đáng sợ đến cỡ nào!

Những ký hiệu này thật thần bí, không kém Thần sơn của bộ tộc ta gì cả." Vân Hi nhíu mày rồi giật mình, đây rốt cuộc là nơi nào, lẽ nào là một trong những nơi mà Thập Hung vẫn lạc?!

"Chúng ta tới xem sao, xem thử có thể phá không tiến sâu vào trong sơn cốc không?" Tử Điêu nói, ánh mắt nóng bỏng.

Thạch Hạo ngăn lại, dùng Trùng Đồng quan sát rồi lộ vẻ nghiêm túc, nói: "Ta thấy ít nhất phải tới trăm tòa trận pháp rất là rườm rà, cùng nối liền một chỗ giống như là một tòa cổ trận, không cần nói là chúng ta ngay cả Tôn giả cũng khó mà phá tan được."

Nó khá là giật mình, nơi đây quá thần bí, sao lại có phù văn đáng sợ như vậy, nhìn như thần thánh an lành thế nhưng chỉ cần đi vào tuyệt đối chỉ có con đường chết.

Chẳng trách những cao thủ của Dược đô không biết phải làm thế nào, bọn họ khó mà tiến vào trong được.

Lối vào sơn cốc đều đỏ cả lên, hiển nhiên chết không ít người rồi, nhưng mà mặt đất xung quanh sơn cốc bị đào bới sâu tới mười mấy trượng, chắc chắn những pháp khí và khối cốt bị tàn phá kia được khai quật từ nơi này.

"Vậy giờ phải làm sao, lẽ nào trơ mắt mà nhìn?" Đại Hồng Điểu không cam lòng.

"Khả năng đây là vật do Thiên Thần lưu lại, cũng chỉ có tổ tiên phục sinh của các tộc ở Thái Cổ Thần Sơn thì mới có thể phá tan nơi đây." Vân Hi nói.

Nàng có quyền lên tiếng, bởi vì nàng đến từ địa phương đó nên biết rõ sự đáng sợ của những ký hiệu cổ đại, một vài cổ trận trong tộc nang tuy rằng không trọn vẹn thế nhưng lại có khí tức như vầy.

"Thiên Thần?" Cửu đầu sư tử hít vào hơi khí lạnh.

Đương đại ai có thể phá giải trận pháp này, vậy khẳng định sẽ không có cách nào rồi.

"Thậm chí, có khả năng là vật mà Thập Hung đã lưu lại." Vân Hi bổ sung.

Câu này vừa ra thì cả đám người đều mắt đều đỏ rực, trận pháp mà Thập Hung lưu lại để bảo vệ một cây kỳ dược, như vậy không phải chỉ cần ăn thì có thể bạch nhật phi thăng à?

Tuy không thể phá trận nhưng ó thể bay lên trên không để xem xét cẩn thận, nhưng khí tới bên trên thì phát hiện bóng người ở nơi đây rất thưa thớt, cũng không có ai dừng lại cả.

"Hả, không thấy gì cả, chỉ có một tòa sơn cốc xanh tươi mà thôi." Bọn nó vô cùng kinh ngạc.

Từ dưới nhìn lên, nơi đó có tiên khí bốc hơi, vô cùng xinh đẹp, vừa nhìn cứ như là thần thổ, nhưng khi đi từ trên nhìn xuống thì bên trong hiện lên

những dãy núi xanh biếc, không có dị thường gì cả.

Đó chính là sơn cốc kia, nơi đó giống như là vùng đất bình thường vậy.

"Đúng là quái dị, góc nhìn khác nhau thì cảnh tượng thấy cũng khác nhau, hiển nhiên có trận pháp cấm không, vặn vẹo hư không, nếu tùy ý xông vào sẽ bị vết nứt hư không xoắn thành những mảnh vụn."

Mọi người nhìn xuống dưới sơn cốc, mờ hồ thấy được một vài cảnh vật, tựa như có không ít Tiên cung ẩn hiện trong sương mù.

"Nơi đó có một tảng đá lớn, có vài nhân vật lớn đang đứng nơi đó quan sát." Hỏa Nha nói.

Có không ít người nơi đó đang chờ các đại nhân vật kia rời đi, hi vọng có thể tiến tới tảng đá lớn đó để quan sát vào trong cốc, nhìn chân tướng thật sự bên trong.

Quả nhiên, Thạch Hạo hỏi thăm một vài người gần đó, nơi đó là nơi duy nhất có thể nhìn thấy kỳ dược trong cốc, là một khối đạo đài có thể nhìn thấy bóng ảnh mơ hồ của thần thánh.

"Tòa Thần cốc này đã biến mất vô tận năm tháng, bằng vào sức người khó mà phá tan được, lẽ nào vì bảo dược thần thánh bên trong đã trưởng thành nên sơn cốc này cũng phải xuất hiện lại trên thế gian?" Cửu đầu sư tử nhíu mày, hiển nhiên nó cũng nghe được một vài lời đồn.

Một vài động phủ thượng cổ không thể mãi phủ đầy bụi được mà sớm muộn cũng có một ngày xuất hiện lại trên thế gian, thế nhưng cần một vài điều kiện đặc biệt tác động tới.

"Ai đã từng nhìn thấy qua cái gọi là Chân Hoàng cốt?" Một đại nhân vật hỏi, đó là một ông lão chỉ nửa bước nữa sẽ trở thành Tôn giả, trên người có một luồng dược hương.

"Khởi bẩm tiền bối của Thần Dược môn, vãn bối đã đạt được một khối."

Có người lên tiếng mà chẳng hề giấu diếm, đây là một người trẻ tuổi, bời vì gã biết với tu vi của mình không thể nào gánh nổi việc này.

"Đưa ta nhìn thử." Thái thượng trưởng lão của Thần Dược môn không chút khách sáo nói.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung lại, ngay cả Thạch Hạo cũng chăm chú theo, nó muốn nhìn thử có phải là hoàng cốt thật hay không.

"Ồ, đây đúng là cốt của chim thần." Bên cạnh thái thượng trưởng lão của Thần Dược môn còn có một vài người nữa, tất cả đều rất mạnh mẽ, những người này cũng quan sát.

Cũng không thể nào xác định chính xác có phải là hoàng cốt hay không, thế nhưng bọn họ có thể khẳng định rằng đây chính là di cốt của chim thần cấp Thiên, nhưng đáng tiếc lại không phải là bộ phận trọng yếu thai nghén ra phù văn nguyên thủy. Hơn nữa, tinh hoa thần tính ở bên trong cũng gần như đã biến mất sạch.

"Sơn cốc thật là lợi hại, ngay cả chim thần cấp Thiên cũng chết ở nơi đây, đúng là ghe gớm!"

Cuối cùng, mấy vị đại nhân vật này cũng bước xuống khỏi khối đá đạo đài này, bởi vì bọn họ nghĩ rằng Thần cốc vẫn chưa tới lúc xuất hiện ở trên đời, hiện tại với thực lực của bọn họ thì không thể nào phá giải được.

Trong lúc nhất thời, mọi người lập tức ùa lên rồi phóng tầm mắt về trong sơn cốc.

Đám Thạch Hạo đợi rất lâu sau thì đoàn người này mới dần tản đi thì mới bước lên.

"Thật đúng là một địa phương kỳ lạ, ở chỗ khác không thể nào nhìn thấu trung tâm trận pháp được, chỉ có ở đây mới có thể." Chim loan năm màu nói.

Mơ hồ có thể nhìn thấy nơi đó có một gốc cây tràn ngập ánh sáng thần

thánh, giống như có ngân hà bao phủ xung quanh, và thi thoảng cũng có thể nghe được một vài hương thơm ngát.

"Đúng là thứ tốt, cách ít nhất cũng tới mười dặm, hơn nữa còn bị hàng loạt trận pháp phong tỏa mà có thể tản ra được một vài hương thơm, không phải là bảo dược thần thánh đệ nhất Hoang Vực chứ!" Cửu đầu sư tử than thở.

Thạch Hạo tự nhiên vận dụng tới Trùng Đồng cẩn thẩn quan sát nên nhìn rõ hơn người thường, đó là một cái cây nhỏ cao hơn một thước, nơi đó có cảnh tượng vô cùng kinh người.

Nó quả thật không thể nào tin nổi, bên trong làn sương trắng mờ ảo đó, một đóa hoa được kết từ cái cây nhỏ này biến thành mưa ánh sáng rồi tập hợp cùng một nơi hóa thành một người tí hon nhỏ bằng nắm tay, đang vui đùa nơi đó.

Bên trên cây nhỏ này có tổng cộng ba đóa hoa, còn có một đóa cũng hóa thành mưa ánh sáng, sau đó ngưng tụ thành một pháp khí vô cùng chói mắt, được một chùm sáng bao phủ.

Ngay cả Trùng Đồng cũng không tài nào nhìn rõ được, mơ hồ có thể thấy được, thứ đó như là tháp, lại như là lò, lại giống là đỉnh, thay đổi khó lường.

Cho tới đóa hoa thứ ba thì vẫn chưa có động tĩnh gì, nằm im trên cái cây nhỏ đó.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 418: Linh Căn Đệ Nhất Thiên Hạ.

Thạch Hạo kinh ngạc, đây là cây gì thế? Không thể nào tưởng tượng nổi.

Người tí hon cao hơn nắm đấm ngã nhào trên mặt đất rồi sau đó ngồi xếp bằng dưới gốc cây chẳng hề nhúc nhích gì, tựa như đang tu hành và cũng vô cùng trang nghiêm.

Hùng Hài Tử liếm liếm bờ môi, thứ này ăn nhất định sẽ rất ngon, một đóa hoa được kết ra lại hóa thành hình người, nhưng nếu ăn đi thì không phải quá tàn nhẫn hay sao?

Rất nhanh, nó biết mình đã suy nghĩ hơi quá, còn cách hơn trăm tòa trận pháp nữa thì sao có khả năng bắt được chứ, cứ như là một vực sâu hư không vắt ngang qua vậy.

Cây nhỏ này chỉ cao hơn một thước, được bao phủ bởi tiên vụ màu trắng trông rất mơ hồ, những phiến lá trên cành cây lấp lánh ánh sáng trong sương mù cứ như là những ngôi sao nhỏ vậy.

"Keeng..."

Đột nhiên, đóa hoa thứ hai hóa thành pháp khí kia cứ như là chiếc chuông phát tiếng ngân vang xuyên thấu ra ngoài.

"Các ngươi có nghe gì không?" Thạch Hạo hỏi.

"Giống như là một luồng gợn sóng kỳ lạ vậy." Cửu đầu sư tử lộ vẻ mặt nghi hoặc nói.

Những người khác cũng giật mình, cảm thấy vùng hư không này rất khác thường, cứ như là có tiếng tụng kinh khuếch tán ra những luồng chân

nghĩa đại đạo.

Trong lòng Thạch Hạo run lên bần bật, nó cảm nhận càng rõ ràng hơn, bởi vì nó nghe rõ được thứ âm thanh đó, thân thể trở nên nhẹ nhàng, thần hồn dần yên tĩnh lại, gần như rơi vào trạng thái ngộ đạo.

"Còn có cả công hiệu cỡ này?" Thạch Hạo thay đổi sắc mặt, chỉ một đóa hoa hóa thành hình người thì thôi đi, nhưng hai đóa hoa này cách cả trăm tòa trận pháp mà lại có thể khiến ngườ ta ngộ đạo, nếu không phải bị trói buộc bên trong trận pháp mà là ở ngay bên cạnh thì còn đến mức nào nữa chứ?

Đây tuyệt đối là một chí bảo, nói chính xác đó chính là linh căn thiên địa của chí thần chí thánh, cây nhỏ thần bí này giá trị vượt xa tưởng tượng, trên đời hiếm thấy!

Cây nhỏ yên tĩnh bất động, đóa hoa thứ ba bên trên bị sương mù bao phủ lấy, trở thành thần bí nhất.

Người tí hon cao bằng nắm đấm ngồi xếp bằng ở dưới cây nhỏ cứ như đang ngộ đạo.

Đóa hoa thứ hai hóa thành pháp khí treo trên đỉnh đầu người tí hon cũng hóa thành lò lửa, từ nơi miệng lò không ngừng tuôn ra từng luồng "dung nham" rồi rót xuống người tí hon kia.

Đây là đang rèn luyện thân thể? Càng xem thì càng thần bí, rõ ràng chỉ là một gốc cây nhưng lại có cảnh tượng như thế.

Thạch Hạo mặt chẳng hề có chút cảm xúc, thế nhưng trong lòng không thể nào bình tĩnh lại được, cây nhỏ này quá kỳ lạ, không cần nghĩ nhiều, nếu như đoạt được thì nhất định sẽ là một vận may lớn!

Nếu như bản thân kết hợp với người tí hon này, mượn lấy pháp khí trên đỉnh đầu kia để ngộ đạo, rèn luyện thân thể thì chẳng phải là vô cùng nghịch thiên hay sao?

Cuối cùng, hư không tản ra một luồng chấn động, hiển nhiên nơi trung tâm Thần cốc lại xảy ra biến hóa. Thạch Hạo dùng Trùng Đồng để xem xét thật cẩn thận phòng ngừa bỏ qua thứ gì đó.

Âm thanh như sấm sét truyền tới, kiện pháp khí kia tản ra hóa thành màn mưa ánh sáng, sau đó lần nữa ngưng tụ thành một đóa hoa bay trở lại cây nhỏ kia.

Cùng lúc đó, người tí hon bằng nắm đấm kia cũng tan rã theo rồi ngưng tụ thành một đóa hoa, và bay trở lại sinh trưởng bên trên cây nhỏ xinh đẹp đó.

"Thật là quái dị!" Thạch Hạo lẩm bẩm, cây nhỏ này quá siêu phàm, còn tưởng rằng đóa hoa đã trưởng thành sẽ thoát ly khỏi cây nhỏ nhưng không ngờ lại thành ra như vậy.

Đây muốn nghịch thiên ư? Thạch Hạo lâu rồi không có chấn kinh như thế, những đóa hoa cao khoảng một tấc bên trên cây nhỏ kia đã thông linh hết rồi ư, tự bản thân có thể hóa hình tự chủ tu hành. Việc này kinh người tới mức nào chứ, nó từ trước tới giờ chưa từng nghe nói có linh căn nào như thế.

"Vừa nãy ngươi thấy gì thế?" Đám người Hỏa Linh Nhi hỏi, thấy vẻ mặt hoảng sợ của nó thì vô cùng ngạc nhiên.

Thạch Hạo cũng không có giấu giếm gì mà nói toàn bộ sự thật, khiến cho đám người ngây ra, dược thụ bên trong lại phi phàm như vậy? Cho dù là bảo dược thần thánh trong truyền thuyết cũng không có nghịch thiên như thế.

"Chẳng trách ngay cả cấp Thiên cũng chết ở ngoài sơn cốc này, mà xung quanh cái cây nhỏ kia có hơn trăm trận pháp bảo vệ, khả năng là cấp Thiên Thần, chuyện này không hề đơn giản!" Cửu đầu sư tử nói.

Thạch Hạo cũng chưa có thu lại Trùng Đồng, ba đóa hoa trên cây nhỏ kia tỏa ra tiên khí mờ mịt khiến nó càng thêm thần bí.

"Một gốc cây, ba đóa hoa, dữ đạo sinh nhất, tam sinh vạn vật ứng cảnh.

Tuyệt không bình thường, phù hợp với áo nghĩa thiên địa thần bí." Vân Hi cũng mở miệng, trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần lộ vẻ kinh ngạc.

Nghe thấy nàng nói như thế thì những người khác cũng giật mình theo, càng cảm thấy chuyện chẳng hề đơn giản.

Chim loan năm màu hỏi dò, thánh dược trên Thái Cổ Thần Sơn có dị tượng như vậy hay không?

Cũng không phải trên mỗi tòa Thái Cổ Thần Sơn đều có thánh dược, dù sao thứ này quá hiếm, những gốc linh chu cấp Thánh ở Hoang Vực rất là hiếm.

Thiên Thần sơn có một gốc thế nhưng Vân Hi lại lắc đầu, gốc này không có cạnh tượng kỳ dị như thế, không thể nào so được với cây nhỏ trong Thần cốc kia.

"Nói như thế, cái cây này có thể xưng là linh căn đệ nhất Hoang Vực?" Hỏa Linh Nhi nói, bàn tay trắng noãn day day trán, cảm thấy nơi đây thật là bí hiểm.

"Có thể chuyện này cũng không phải là linh căn của một giới, sợ rằng còn kinh khủng hơn cả trong tưởng tượng của chúng ta, nếu không thì sao lại như vậy chứ, từ trước tới giờ các ngươi đã nghe qua nơi nào được bảo vệ bởi hơn trăm tòa trận pháp không?" Vân Hi nói, dù sao nàng cũng tới từ Thần sơn nên biết rất nhiều điều.

"Xưa kia cũng từng có truyền thuyết nói rằng, sự vẫn lạc của Dược thần thượng cổ có quan hệ với một gốc linh căn, mà nơi đây cũng gần Dược đô như thế, lẽ nào đó là một gốc cây?" Hỏa Linh Nhi nói, nàng nhớ tới một vài ghi chép trong hoàng cung nên suy đoán như thế.

Hiển nhiên, suy luận như vầy rất là kinh người nên khiến bọn họ yên lặng một hồi.

Dù nói gì đi nữa, đây ít nhất cũng là linh căn đệ nhất Hoang Vực, bọn họ

vừa kinh ngạc và cũng chờ mong, dới sau khi đại trận bị phá giải thì nhanh chóng tranh đoạt gốc cây này.

"Ta cảm thấy, đến thời điểm đó thì nơi đây ắt máu chảy thành sông, trở thành chốn họa loạn, đây chính là thứ mà ngay cả Dược thần thượng cổ cũng phải khao khát." Chim loan năm màu nói.

Trong lòng Thạch Hạo hơi động, lẽ nào Thần cốc này sẽ mở ra đúng lúc Hoang Vực đại loạn, tại sao lại tới thời điểm đó? Nó có chút tin chắc rằng, cái cây nhỏ này khả năng không thuộc về một giới này.

""Haizz, càng nghĩ thì càng đáng sợ, linh căn này như là bị người khác cẩn thận phong ấn ở nơi đây, dường như không thuộc về một giới này, chủ nhân của nó còn sống trên đời ư?"

Mọi người càng thảo luận thì càng sợ hãi.

Đáng sợ nhất chính là, nếu như sinh linh đã bày xuống hơn trăm tòa trận pháp kia còn sống, đến thời điểm bản thân mình giáng lâm thì phiền phức sẽ cực kỳ lớn!

Sau khi phân tích như thế thì mọi người đều sợ hãi, đại giáo vực ngoại khí tiến quân tới đây thì phải tìm thời cơ để đoạt tạo hóa thiên địa.

Hiện tại không thể nào phá được trận, mặc dù biết có báu vật nghịch thiên bên trong nhưng bọn nó cũng không thể nào chiếm được, chỉ có thể chờ đợi thời cơ mà thôi.

Tâm thần của Thạch Hạo không yên, bởi vì bất kỳ ai biết được một bí mật như thế thì sẽ không thể bình tĩnh được, đợi bọn nó quay trở lại Dược đô thì sẽ bàn bạc lại thật kỹ về chuyện này.

"Nói gì đi nữa, cần phải nhanh chóng tăng lên thực lực, Hoang Vực sắp loạn, lúc đó sẽ có rất nhiều chuyện không tốt xảy ra."

Sau khi trở lại, Thạch Hạo đi loanh quanh trên đường phố lát bằng đá

xanh, đến từng cửa hàng để thu mua dược liệu, nó rất nóng lòng tăng lên thực lực bản thân.

Muốn luyện chế Niết Bàn đan tối thiểu cần mấy chục tới cả trăm loại linh dược, có một vài loại là kỳ dược hiếm thấy trên đời, nhiều năm qua rồi mà cũng chưa thấy xuất hiện, tất cả đều sinh trưởng ở những tuyệt địa.

Thậm chí, có những kỳ dược không hề nhiều hơn thánh dược là bao, vô cùng hiếm có.

Tuy Dược đô được gọi là thánh địa bảo dược nhưng cũng không phải lại nào cũng có, thậm chí có thể thu gom tới một nửa cũng là tốt lắm rồi, chủ yếu bởi vì phương thuốc này quá kỳ lạ.

Thạch Hạo không thể không thán phục, đây cũng chỉ là phương thuốc thứ nhất mà thôi, những linh vật dùng cho các phương thuốc sau thì càng hiếm thấy hơn đây nhiều.

Bất luận ở nơi nào thì linh dược đều vô cùng quý giá, có thể nắm trong tay vài cây thì tốt lắm rồi, nào đâu như Thạch Hạo một lúc lại cần tới mấy chục cây, nó sợ gây sự chú ý của người khác nên cũng không dám làm quá.

Nó nhờ đám người Cửu đầu sư tử phân tán ra đi thu mua mà cũng đã tạp nên một hồi sóng gió lớn rồi, mặc dù là ở Dược đô, trong vòng một ngày trời mà bốn mươi tám bảo dược bị thu mua cũng khiến người khác sợ hãi.

"Là ai thế? Không ngờ lại mạnh tay đến thế, hắn đang muốn luyện chế đan dược gì, một lúc quất luôn hơn bốn chục cây linh dược, nhiều năm rồi chưa xuất hiện chuyện như vậy!"

Mọi người không phải là kẻ ngốc, mức giao dịch thường ngày không thể lớn như vậy được, linh dược rất quý giá, các cửa hàng đều ghi lại số lượng mà mình đã bán đi, hôm nay lại đột ngột tăng đến chóng mặt nên khiến người khác liên tưởng tới khả năng có người âm thầm ra tay.

Thế cũng còn may, đám người Hỏa Nha, Cửu đầu sư tử đều hóa thành

hình người nếu không nhất định sẽ bị người nhận ra, và từ đó suy đoán được lai lịch nguyên do của bọn nó.

Người vung tay mạnh như thế tuy rằng hiếm nhưng không phải là không có, lẳng lặng đợi chờ mấy ngày, chờ cho phong ba này bình tĩnh lại thì Thạch Hạo mới bắt đầu dựa theo phương thuốc để rèn luyện linh dược.

Khoảng cách trăm loại dược liệu vẫn còn rất nhiều, chắc chắn không thể nào luyện chế được tiểu Niết Bàn đan, bởi vì có một vài chủ dược quá khó tìm mà Thạch Hạo cũng không có hy vọng sẽ tìm thấy ở nơi đây.

Lai lịch của phương thuốc này rất thần bí, căn cứ theo những gì mà mấy vị lão Vương kia nói thì hiệu quả của nó hết sức kinh người, Thạch Hạo cảm thấy, mặc dù lần này không thể tập hợp đầy đủ dược liệu thế nhưng cũng có thể mở ra một chút tiềm năng của thân thể khiến cho bản thân mình đột phá.

"Ta cần một dược đỉnh hơi lớn một chút." Thạch Hạo nói, bởi vì đây không chỉ là luyện đan mà cơ thể của nó cũng phải tiến vào trong đỉnh, cùng nhau rèn luyện.

Ngoài ra, bên trong Dược đô cũng có một vài nơi để cho các tu sĩ luyện dược.

Hai ngày sau, Hỏa Linh Nhi chọn cho nó một đình viện vô cùng tốt, vị trí rất xa nhưng lại rất yên tĩnh, cây cỏ thơm ngát, lò luyện đan là một cái đỉnh cũ.

"Cái đỉnh đó tồn tại rất lâu rồi, đã sử dụng hơn ngàn năm, ở trong đó có một loại linh tính rất mạnh mẽ có thể tăng lên dược hiệu." Chủ nhân nơi đây giới thiệu.

Thạch Hạo gật đầu, chiếc đỉnh này vàng bóng, hiển nhiên được người lau chùi thường xuyên, mà bên trong đỉnh tràn ngập dược hương hiển nhiên từng luyện đan vô số lần, ngày tháng tích lũy nên mới hình thành nên "dược tính" như thế.

Loại đỉnh này vô cùng hiếm thấy, bất kỳ một cái nào bị bán đi thì sẽ chấn động cả một giới.

Đương nhiên, tiền thuê cũng chẳng thấp, Thạch Hạo chỉ thuê ba ngày mà cái giả phải trả tới ba cây linh dược, khiến người khác phải líu lưỡi.

Nhưng vì đột phá giá có cao hơn nữa nó cũng chấp nhận, dùng bản thân rèn luyện với linh dược, chiếc đỉnh để luyện nhất định phải siêu phàm.

Đặc biệt lại là phương thuốc tổ truyền của Thạch tộc, những thứ này thì càng quang trọng hơn, nếu như không có lò thuốc có linh tính để luyện đan thì sẽ thất bại ngay, không có chút thu hoạch gì.

"Ta chuẩn bị rèn luyện bản thân mở ra tiềm năng của thân thể tranh thủ sớm ngày đột phá, các ngươi hộ pháp giúp ta." Thạch Hạo cũng không khách sáo trước mặt những người này làm gì.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 419: Thân Thể Kim Đan.

"Ồ, ngọn lửa này chẳng hề tầm thường, được dẫn từ dưới lòng đất ra à?" Hỏa Nha kinh ngạc, vốn việc luyện dược cần đến sự giúp đỡ của nó, bởi vì nó đến từ Ly Hỏa quật, nắm giữ hỏa tinh vô cùng hiếm thấy.

Nhưng, khi thấy ngọn lửa màu bạc được dẫn ra từ dưới dược đỉnh thì cẩn thận quan sát, cuối cùng thở dài: "Đây chính là Địa mạch linh diễm!"

"Sớm nghe qua Dược đô rất phi phàm, thổ nhưỡng nơi đây rất đặc biệt thích hợp cho việc trồng các loại bảo dược, mà dưới lòng đất lại có linh diễm, có thể dẫn ra để luyện đan, thật là hiếm thấy mà." Hỏa Linh Nhi thở dài.

Không hổ là nơi sinh ra Dược thần thượng cổ, nhưng cuối cùng người cũng chết ở nơi đây, tòa thành cổ này chẳng hề tầm thường chút nào.

Chiếc dược đỉnh vàng bóng rất đồ sộ, tính cả chân đỉnh cũng cao tới nửa thân người, một dòng sối nhỏ được trút vào trong đó khiến cho dược hương bên trong càng thêm nồng nặc.

Lửa bạc nơi lòng đất nhảy lên khiến cho từng làn sương trắng bốc hơi bên trong chiếc đỉnh, hương thơm nức mũi, mấy người nơi đây không một ai không thán phục, chiếc đỉnh này không hổ là chiếc đỉnh ngàn năm, dược tính ẩn chứa bên trong quá mạnh mẽ.

Nếu được thì Thạch Hạo rất muốn mua lấy, bởi vì sau này nó sẽ thường xuyên sử dụng tới, một dược đỉnh tốt rất khó tìm, nhưng mà nó biết chủ nhân nơi đây không đời nào bán đi cả.

Nếu là bán đi thật thì nó cũng chưa chắc đã mua nổi, chiếc đỉnh này quá quý giá.

Mọi người lùi về sau, Thạch Hạo yên lặng đắm chìm trong viện đầy yên tĩnh này, nó điều tiết bản thân khắp mình không chút hạt bụi, đồng thơi nội tâm không minh, như thế mới có thể tiến vào đỉnh được.

Hỏa Linh Nhi và Vân Hi cũng lùi ra, bởi vì khi tiến vào trong đỉnh thì không được mặc bất cứ áo quần gì, ở bên ngoài chỉ còn lại một luồng linh thân của Thạch Hạo mà thôi, bởi vì nó cần phải điều tiết hỏa diễm.

Đến giờ phút này, không được ai quấy rầy, cần phải cẩn thận từng ly từng tí, nếu không chỉ cần một sai lầm nhỏ thì xảy ra vấn đề lớn ngay.

Dược đỉnh vàng bóng, trải qua sự gột rửa của năm tháng nên linh tính vô cùng mạnh, Thạch Hạo từ từ ngồi xếp bằng xuống.

Nước từ từ sôi lên, sương mù dần dần bao phủ nó lại.

"Khuyển Diệp đằng." Thạch Hạo khẽ nói.

Bên dưới mặt đất có một đống linh dược tỏa ra mùi thơm mê người, những thứ này đã làm tiêu hao toàn bộ tiền nong của Thạch Hạo, nó điều khiển linh thần ném gốc linh dược này vào trong dược đỉnh.

Đây là một khúc linh đằng đen nhánh, phiến lá rất kỳ lạ, hình dạng như là một con chó dữ, vừa mới quăng vào trong dỉnh thì lập tức có một luồng ánh đen tỏa ra khiến cho toàn bộ nước bên trong đỉnh trở nên đen ngòm.

"Tuyết Ngọc tham!" Thạch Hạo lại mở miệng.

Một cây nhân sâm màu trắng bạch lưu chuyển ánh sáng xinh đẹp, từng tia linh vụ màu trắng không ngừng tràn ra ngoài, vừa nhìn thì biết là thứ tốt rồi.

Bên trên tường viện, Đại Hồng Điểu đang nhìn trộm, nước miếng nuốt ừng ực, nói: "Nhìn mà chảy cả nước miếng, nhiều linh dược bỏ vào trong như thế, haizz, đúng là muốn nuốt cả chiếc đỉnh này luôn mà."

Sau đó, Thạch Hạo lại chỉ điểm linh thân nắm vào trong đỉnh một con rết màu tím dài hơn một mét, hình dáng rất đáng sợ khiến người khác không thoải mái được.

"Đáng tiết, không phải là linh trùng." Thạch Hạo than thở.

Dựa theo phương thuốc thần bí kia, cần có bảo trùng như rết bạc, bọ cạp vàng mới được, nhưng những thứ này quá khó tìm, nó còn quý giá và khó tìm hơn cả linh dược, chỉ có thể dùng thứ khác để thay thế thôi.

"Trong cơ thể của con rết này toàn là kịch độc, ngươi không sợ sẽ phá hủy dược tính à?" Đại Hồng Điểu đứng trên tường viện mở miệng nói.

"Không sao đâu!" Thạch Hạo lắc đầu.

Phương thuốc luyện tiểu Niết Bàn đan đúng là không cần linh trùng, thế nhưng một trong những phương thuốc quý giá nhất của hoàng tộc Thạch quốc đã bị mất thì lại cần.

Phương thuốc này không phải tự luyện chế riêng lẽ, mà cần phải phối hợp với những phương thuốc khác, tiến hành phụ trợ, như vậy có thể tăng dược tính lên mấy lần, phương thuốc này quý giá nhất.

Nếu như có phương thuốc phụ trợ này thì có thể khiến cho dược xảy ra hiện tượng biến đổi về chất.

"Ngân Vũ thảo." Thạch Hạo lại mở miệng, lần nữa chỉ điểm linh thân nắm dược liệu vào bên trong. Đây là một cây cỏ trắng bóng phát ra vầng sáng, bên trên lá có những hoa văn, hình dáng giống như lông chim, mùi thơm nức mũi.

Lần lượt bỏ vào gần hai mươi loại linh dược, chiếc đỉnh này quả nhiên không tầm thường, nó tỏa ra ánh sáng màu vàng óng, bắt đầu luyện hóa linh dược.

Thời khắc này, biểu hiện của chỗ quý giá độc nhất vô nhị của phương

thuốc này bắt đầu, Thạch Hạo ở bên trong không ngừng kết ấn, dựa theo ghi chép mà khống chế đạo hỏa trong cơ thể, hỏa trong ngoài kết hợp với nhau, dùng phương pháp đặc biệt để luyện chế.

Linh thân cũng đã bay trở lại trong đỉnh để kết hợp lại với nó, một tiếng vang ầm ầm xuất hiện, nắp đỉnh bay lên che kín miệng đỉnh.

Đại Hồng Điểu lặng người, việc này không sợ bị luộc chín hay sao?

Rất nhanh, nó cảm nhận được một gợn sóng, Thạch Hạo không ngừng kết ấn ở trong đỉnh, bắt đầu việc dùng bí pháp để rèn luyện bản thân, muốn mở ra tiềm năng của bản thân.

Thời gian trôi qua, nửa ngày đã qua đi, sau đó xoảng một tiếng, nắp đỉnh bật tung lên, Thạch Hạo ngâm mình sâu trong dược thủy đang sôi trào, cơ thể nó lấp lánh, lỗ chân lông được thư giản thổ nạp tinh hoa linh tính.

"Lợi hại!" Đại Hồng Điểu thán phục.

Thạch Hạo mở mắt, nước sôi không thể thương tổn được thân thể nó, lần này không có sử dụng linh thân mà cách không lấy dược ở bên ngoài, gian đoạn chuẩn bị đã xong nên không cần cẩn thận quá mức như trước nữa.

"Một con nhện thật lớn!" Đại Hồng Điểu líu lưỡi, con nhện đó to bằng cái chậu rửa mặt, màu xanh ngắt, trông rất khiếp người.

Trên người Thạch Hạo có nhốt sinh linh của hồ Ma Linh, còn có một con Kim Chu thế nhưng nó không nỡ dùng, nó hi vọng khi xung kích cảnh giới Tôn giả thì mới nghĩ tới việc lấy ra dùng.

Vẫn như trước, nó dùng vật khác để thay thể, nhưng mà nó không thể tìm được hơn trăm cây cổ dược, hiện tại chỉ có một nửa mà thôi, không thể nào luyện ra được tiểu Niết Bàn đan, lần này chỉ cần tiến thêm một bước nhỏ hẳn là đủ lắm rồi.

Trên thực tế, muốn đột phá Liệt Trận cảnh, bước lên tầng cao hơn nữa

thì không thể một lần là thành công được, ai có thể một bước lên trời, vượt qua một cảnh giới lớn được chứ? Rèn luyện thân thể như là dùng lửa nấu canh, từ từ tiến tới thì kết quả mới tốt được, nếu không quá mức nóng lòng thì sẽ thương tổn tới bản thân.

Liệt Trận cảnh cũng phân chia làm bốn cảnh giới là cấp thấp, trung kỳ, hậu kỳ, viên mãn, nó không hi vọng xa với rằng bước thẳng tới tầng cao nhất, như vậy chỉ có thể làm hại bản thân mà thôi.

Đại Hồng Điểu như là kẻ cướp, phát hiện được điểm mấu chốt trong quá trình này chính là bí pháp rèn luyện của phương thuốc kia, bởi vì nó phát hiện Thạch Hạo dùng đạo hỏa của cơ thể khống chế và kết ấn không ngừng.

"Bỏ đi." Nó quay người rời đi.

Cuối cùng, một con độc trùng bị quăng vào trong đỉnh, và tiếp đó hơn hai mươi loại linh dược cùng với cả đống vật liệu phụ như xương thú, gân giao... còn lại cũng bị ném vào trong, sau đó mất thật sự là đóng kín đỉnh.

"Còn có cả khoáng thạch?" Đại Hồng Điểu nhịn không được phải quay đầu lại nhìn, khi thấy vậy thì hoa mắt, sao món nào cũng có thể cho vào? Đá, sâu, xương... quá hỗn tạp đi mà.

Nắp đỉnh lần nữa đậy lại, tròn một ngày thì chiếc đỉnh lớn màu vàng bóng phát sáng, nắp đỉnh đóng kín, ẩn chứa linh khí, tràn ngập dược hương.

"Haizz, không đơn giản chút nào, muốn luyện dược gì đây?" Chủ nhân nơi đây đang đứng ở xa nhìn lại lộ vẻ nghi ngờ, bởi vì ông ta phát hiện tinh khí cả trời đất đều đang không ngừng hội tụ lại rồi tiến vào trong đình viện kia.

Bên ngoài, đám người Cửu đầu sư tử, Hỏa Nha... cũng vô cùng khiếp sợ, luyện đan mà cũng có thể tác động tới tinh khí tám phía? Cảnh tượng này thật mạnh mẽ, đây là muốn kinh động bốn phương.

"Nhanh, nhanh chóng bày trận kỳ bao phủ bốn phía lại." Hỏa Linh Nhi

nói.

Bọn họ nhanh chóng bố trí trận pháp bao phủ cả đình viện, nếu không động tĩnh nơi đây càng ngày càng lớn, không thể khiến cho người của Dược đô hoài nghi được.

Bọn họ vừa bước vào trong đình viện thì lấp tức thấy tinh khí hóa thành từng vòng xoáy một và điên cuồng tiến vào trong đỉnh kia, khí tức sinh mệnh dâng trào, nhìn có chút kinh người.

Ngoài ra, linh diễm màu bạc được dẫn ra từ lòng đất ào mạnh lên, những vật chất linh tính ẩn chứa bên trong bị tách ra rồi tiến vào trong dược đỉnh đó.

Cuối cùng, cả đình viện bị cuồng phong bao phủ, thậm chí xung quanh chiếc đỉnh còn xuất hiện cả tia chớp, cảnh tượng khiếp người.

Mọi người ngây người, chuyện này là sao đây, đang luyện đan ư? Sao lại giống như việc đã kinh động tới quỷ thần khiến cho cả thiên địa đều biến sắc vậy chứ.

Nắp đỉnh không ngừng bật lên hiện ra chân thân của Thạch Hạo đang ở bên dưới, nó bị vùi trong dược thủy, toàn thân phát sáng, cùng hòa ca với trời đất, vô cùng kỳ lạ, có một loại đạo vận.

Đây là luyện đang hay là luyện người? Mọi người hoảng sợ, quá phi phàm mà.

Sương mù trong đỉnh không ngừng bốc lên, nước suối bên trong bị sấy khô mà linh khí trên không trung quá nồng nặc, nên nhanh chóng kết thành chất lỏng tiến vào trong đỉnh.

Việc này khiến đám người chẳng biết nói gì, quả là thủ đoạn tụ linh kinh người, cùng với những pháp ấn mà Thạch Hạo kết ra thì đạo hỏa trong cơ thể cũng không ngừng thiêu đốt, sấm chấp xung quanh vang dội, quỷ khóc thần gào.

"Pháp môn đột phá đúng là đáng sợ, ý nghĩa chân chính vượt qua việc luyện đan!" Tất cả mọi người đều chấn động.

"Răng rắc!"

Xung quanh đỉnh, những tia chớp càng ngày càng to lớn bổ thẳng lên trên thân thể của Thạch Hạo rồi từ từ thấm vào, cộng hưởng cùng thân thể nó.

"Đây là phương pháp luyện đan gì thế này, đúng là kinh cả quỷ thần mà."

Mọi người lùi lại sau, nơi đó ánh chớp càng thêm nhiều, cuồng phong càng dữ dội, linh khí vù vù vọt tới tiến vào trong dược nê.

(): Nê còn là bùn hoặc là nhão, bên trong dược đỉnh nước đã bị sấy khô, linh khí nhiều quá nên hóa thành chất lỏng sền sệt nên gọi là dược nê.

"Kim đan!"

Mọi người sợ hết hồn, phát hiện dược nê bên trong đỉnh bắt đầu hóa hình rồi vây xung quanh người Thạch Hạo, dần dần hóa thành màu vàng nhạt cuối cùng hình thành nên một viên Kim đan!

Ầm!

Linh khí càng nồng đậm hơn vọt tới làm thay đổi thành phần của dược nê, lôi điện tiến vào bên trong mà linh diễm màu bạc dưới lòng đất cũng vọt mạnh tới tiến thẳng vào trong Kim đan đang ở bên trong đỉnh.

Nắp đỉnh thi thoảng bật tung lên, nơi đây bị hào quang mờ mịt cùng với lôi điện cộng thêm hỏa diễm bao vây lấy, hiện tại đang phát sinh biến hóa vô cùng kinh người.

Bất kể là Hỏa Linh Nhi hay là Cửu đầu sư tử hoặc là Vân Hi, mặc dù bọn họ có lai lịch phi phàm nhưng cũng chưa từng thấy ai luyện đan như vậy

cả, đây cứ như là đang tạo thành thân thể Kim đan vậy.

"Răng rắc!"

Thanh âm được truyền từ trong đỉnh cứ như là thân thể xuất hiện những vết nứt, mọi người biến sắc mặt, Kim đan kia đang hóa hình thỉnh thoảng nứt ra rồi lại khép lại, kim quang tỏa ra ngoài, mượn nhờ vào tình hình đó thì mới có thể thấy được tình hình của Thạch Hạo ở bên trong như thế nào.

"Hắn làm sao thế?" Hỏa Linh Nhi hoảng sợ.

Những người khác cũng vô cùng lo lắng, biến hóa của Thạch Hạo quá kinh người, thân thể xuất hiện chằng chịt những vết nứt cứ như muốn nổ tung ra vậy.

"Dùng phương pháp này để luyện đan, luyện bản thân, quá bá đạo mà, việc lột xác xảy ra cũng quá dữ dội." Bọn nó đưa ra kết luận như thế, việc này cũng chẳng khác với chân tướng là bao.

Thạch Hạo đang lột xác, vô cùng dữ dội, bước vào Liệt Trận cảnh lâu như vậy mà tu vi của nó vẫn không thể tăng lên được, nhưng hôm nay lại đột phá bên trong chiếc đỉnh này.

Nó tiến vào Liệt Trận cảnh trung kỳ, biến hóa vô cùng kịch liệt, bởi vì cưỡng ép mở ra bảo tàng trong cơ thể, tiềm năng quá to lớn nên việc xung kích này khiến cho bản thân nứt toát ra.

Thạch Hạo bất động, ngồi xếp bằng ngay ngắn ở nơi đó, tiếp tục việc lột xác rèn luyện thân thể Kim đan, tiềm năng trong cơ thể sôi trào, những nơi rạn nứt trên cơ thể càng lúc càng nhiều nhưng lại có một luồng khí tức đầy mạnh mẽ cũng tăng theo.

Tuy nó vẫn đang chảy máu nhưng thân thể bắt đầu phát ra ánh sáng màu vàng nhạt, như là muốn hóa thành Kim đan vậy, khí tức càng ngày càng mạnh mẽ hơn!

Cũng trong lúc đó, nó bắt đầy khắc họa trận pháp bên trong cơ thể mình, chỉ có như vậy thì mới xưng với danh "Liệt Trận" được, khiến cho mình càng thêm mạnh mẽ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 420: Lột Xác Thành Công.

Tinh khí bốn phía ngày càng đậm đặc hóa thành từng con sông nhỏ đổ vào trong đỉnh, mà linh diễm màu bạc dưới lòng đất kia cũng càng thêm dồi dào hơn, mang theo những tinh hoa linh tính vọt thẳng vào trong đỉnh. Thủy hỏa giao nhau, cô đọng Kim đan, thấp thoáng hóa thành hai khí âm dương, phát ra những âm thanh reo vang của long hổ, đan hương nức mũi.

Cảnh tượng thế này khiến mọi người thay đổi sắc mặt, quá mức phi phàm mà, những thứ được luyện chế trong đỉnh đã không còn là linh dược thuần túy nữa, những linh mạch dưới lòng đất này được dẫn lên có thiên tính hơn nữa còn có cả tia chớp được đánh xuống, tất cả những thứ này đã thay đổi thành phần của linh dược bên trong đỉnh.

"Chẳng trách lại bá đạo như thế, chỉ là khí tượng của việc luyên đan thôi đã siêu phàm thoát tục như vầy rồi, đúng là khó gặp mà!"

Đám người Hỏa Linh Nhi, Cửu đầu sư tử, Vân Hi đều hoảng sợ, thủ đoạn như thế này cho dù là những Dược sư có tiếng tăm cũng khó lòng triển khai được.

Long hổ chung sức, âm dương giao thao, dẫn hỏa tinh từ dưới lòng đất, thông linh dịch từ trên trời cao, tất cả tập hợp lại ở cùng một chỗ tạo nên một lò Kim đan tràn ngập đạo vận.

Phương pháp luyện đan như thế này hết sức kinh người, bọn họ rốt cuộc cũng biết được vì sao thân thể mạnh như Thạch Hạo cũng phải rạn nứt, suýt chút nữa đã nổ tung bên trong lò luyện đan, bởi vì đây chính là thay đổi về chất.

Phương thuốc kinh thế, nương theo sấm chớp vang dội là hai khí âm

dương làm bạn, thứ được luyện ra bước đầu hòa vào tinh hoa đất trời, bao hàm khí đại đạo, dùng để vượt cửa ai tự nhiên là bá đạo.

Thạch Hạo cắn răng chịu đau đớn để rèn luyện gân cốt, liều lĩnh bất chấp nguy hiểm của cơ thể có thể tan ra mà tiếp tục kiên trì, dẫn đan khí nhập thể tiếp tục xung kích đại môn của bảo tàng thân thể, phóng thích tiềm năng của bản thân.

Mượn dược đỉnh để rèn luyện bản thân, nó đã bước vào Liệt Trận cảnh trung kỳ, lúc này đang củng cố lại cảnh giới, mài dũa thân thể hi vọng có thể vững vàng, không còn sót lại mầm tai họa gì nữa.

Dù sao lần vượt ải này quá khó khăn, vì kẹt ở đây quá lâu mà hôm nay lại đột phá thành công, loại bùng phát đột ngột này đã lay động tới căn cơ của nó.

Tai họa ngầm lớn nhất chính là ở trên thân thể, những vết rách chằng chịt đan xen lẫn nhau cứ như là mạng nhện suýt chút nữa đã khiến cơ thể nó nổ tung, việc này cần phải tu bổ lại.

"Cửa ải mạnh thiệt, cực đoan và tàn bạo, cưỡng ép xé tan mở ra cảnh cửa bảo tàng, phóng thích tiềm năng, sơ sẩy chút xíu là hình thần đều diệt."

Mọi người run sợ, người thường thì làm sao có thể thực hiện cách này, tuyệt đối là cửu tử nhất sinh, cũng may thân thể của Thạch Hạo đủ mạnh nên chưa tan vỡ được.

Một hạt cát là một thế giới, một cọng cỏ là một thiên đường, yếu ớt như giun dế, to lớn như thiên thể, nếu như đã mở ra "cánh cửa" của bản thân thì đều có thể phóng thích sức mạnh vô cùng.

Nhưng, có mấy ai làm được như vậy? Hơi tí là hình thần đều diệt, xóa tên khỏi thế gian này.

"Trên thực tế, sở dĩ hắn bị thương, thân thể nứt ra chủ yếu do tiềm năng của hắn quá lớn. Trước kia cũng từng có người cưỡng ép phá quan nhưng

bản tàng trong cơ thể không mạnh mẽ như vậy." Cửu đầu sư tử nói.

Mọi người đều đồng ý, tiền lực trong cơ thể của Thạch Hạo được kéo dài vô tận nên khiến mọi người kinh sợ, trong quá trình vừa nãy những luồng khí tức tràn ra ngoài khiến mọi người nghẹn họng trừng mắt, vượt xa người khác.

Đây không chỉ thể hiện sự mạnh mẽ của thần hồn mà mỗi tấc trên cơ thể đều ẩn chứa sức mạnh to lớn như biển sâu vực lớn, một khi thả ra ắt kinh thế.

Trong máu thịt của nó, từng tòa trận pháp thành hình, tất cả đã được khắc họa thành công, trong đó có ký hiệu là một cây cỏ có sinh cơ dào dạt, ngoài ra còn có con Côn Bằng càng ngày càng linh động, giống như được truyền cho sinh mệnh, còn có Chu Tước, Thái cổ Thần viên Chu Yếm...

Lúc này, lô đỉnh màu vàng bóng không còn run rẩy nữa mà tỏa ra ánh sáng nhu hòa, bởi vì hai khí âm dương kia không còn sôi trào nữa mà từ từ ôn hòa lại rồi chậm rãi truyền ra ngoài.

Lúc này mới thật sự là sự chung sức của hai khí âm dương, tất cả quy về viên mãn, Kim đan trong đỉnh càng ngày càng tròn trịa, những vết rách biến mất và ngưng tụ hoàn chỉnh.

Thể xác rạn nứt của Thạch Hạo cũng đang được tu bổ, được một luồng hào quang màu vàng vô cùng thoải mái bao phủ, cứ như là đất đai khô cằn một ngày được ngâm mình trong nước mát, từ từ khép lại rồi dạt dào sinh cơ.

Vết máu biến mất, bên ngoài thân thể trong suốt cứ như là ngọc thạch phát sáng, hơn nữa khi huyết dịch lưu chuyển thì vang lên những tiếng sấm nổ, trong thân thể cứ như có long hổ cùng chung sức, đây chính là dấu hiệu ổn định của việc sau khi phá quan thành công.

"Thành công!"

Mọi người đều biết, lần này Thạch Hạo đã đoạt được tạo hóa thiên địa, tấn cấp đã thành công, khí tức hung hãn dã biến mất, thể phách không còn

vết nứt rạn, thay vào đó là ánh sáng dịu dàng tỏa ra, bắt đầu tẩm bổ thân thể.

"Xoảng!"

Nắp đỉnh hạ xuống, luồng khí mờ mịt bao phủ đỉnh lớn lại, mọi người không thể nào nhìn thấy cảnh tượng bên trong được nữa, đây chính là bước rèn luyện cuối cùng.

Thạch Hạo yên lặng ngồi xếp bằng, cơ thể được dược nê bao quanh tiến hành bước củng cố cuối cùng, thân thể được tẩm bổ, thương thế bắt đầu khép lại, sự mạnh mẽ càng ngày càng tăng lên.

Tu hành không dễ, càng tiến về trước thì càng khó tấn cấp, nhưng mỗi khi tiến lên một bước thì thực lực sẽ kéo theo một đoạn dài.

Thêm nữa, tiềm lực của Thạch Hạo cực lớn, được xưng là thiếu niên Chí Tôn, mỗi khi nó tinh tiến thì sức chiến đấu tương ứng cũng sẽ tăng theo, hơn xa những vương giả cùng cấp khác.

"Răng rắc!"

Tiếng vỡ nát truyền từ trong lò ra, việc này khiến cho mọi người trong đình viện thất kinh, cho rằng đã xảy ra biến cố gì đó, coong một tiếng thật lớn, nắp đỉnh đinh đánh văng lên, Thạch Hạo từ từ đi ra ngoài.

"Đúng là phung phí của trời!" Đại Hồng Điểu kêu la thảm thiết.

Kim đan vỡ nát hóa thành từng miếng màu vàng nhạt, cả người Thạch Hạo lóe sáng cứ như điêu khắc từ bảo thạch vậy, nó lấy áo quần mặc vào, sinh cơ dâng trào trong cơ thể, thần lực tăng mạnh, vừa nhìn tựa như là sự thể hiện sự đỉnh cao của nhân sinh.

Ai cũng biết, Thạch Hạo đã đột phá, mạnh mẽ hơn xa trước kia, hiện tại bản thân của Tôn giả còn lo chưa xong thì tuyệt đối nó có thể tung hoành cả thiên hạ!

Mọi người nhìn chằm chằm những mãnh vỡ của Kim đan trong đỉnh, trong lòng không khỏi tiếc hận, đúng là quá lãng phí, cứ thế mà bỏ đi? Nên biết đó chính là do gần năm mươi gốc linh dược luyện chế thành thành.

"Còn có thể rèn luyện tiếp được nữa, những thứ này mười phần thì ta đã hấp thu hết tám phần rồi, chỉ còn sót lại hai phần thôi." Thạch Hạo nói rồi mang nắp đỉnh đặt lên trên, khống chế linh diễm màu bạc tiếp tục luyện chế.

Sau đó, nó đi tắm rửa thay bộ y phục khác.

Lần này đi ra, thần thái của Thạch Hạo hồng hào, xuất trần và linh động, khuôn mặt tuy có chút non nớt nhưng nói chung cũng đã là một vương giả Liệt Trận cảnh trung kỳ, có một loại khí thế vô hình.

Cả đám người cảm thán, đương đại này còn có vương giả tuổi trẻ nào có thể so được với nó? Lúc này chỉ mới có mười lăm tuổi mà đã đạt tới cảnh giới cỡ này rồi, thật sự có thể nói là kinh diễm cổ kim!

Trong lô đỉnh, kim quang tràn ra ngoài, hiển nhiên những mảnh vỡ của Kim đan lại muốn ngưng tụ thành hình.

"A Đức, ngươi thông minh đó, vậy mà lại tìm thấy một con cá lớn như vậy." Một người trung niên dũng mãnh tán dương.

Mấy người trước, trong lúc vô tình mua được miếng "Chân Hoàng cốt", Thạch Hạo đã trêu chọc chủ sạp hàng A Đức, còn có nhân vật ở phía sau chính là người trung niên dũng mãnh kia.

Bọn họ nghi ngờ Thạch Hạo chính là người thu gom bốn mươi tám cây linh dược kia, cẩn thận chú ý mấy ngày nay, sau đó tới dò hỏi chủ nhân nơi đây thì xác định được, người bên trong như đang luyện một lò thuốc lớn, từng khiến cho linh khí thiên địa bạo động.

"A Đức, ngươi đi bẩm báo tin tức này cho vị kia đi, nói là có người dùng bốn mươi tám cây linh dược để luyện một lò bảo đan." Người trung niên hung hăng này lên tiếng, gã vẫn luôn hoài nghi, một miếng hoàng cốt bị bán

đi thế nhưng lại bị đối phương đánh tráo, ông ta muốn trả mối thù này.

Đương nhiên gã biết rằng, có thể mua được bốn mươi tám cây linh người thì người này chẳng hề đơn giản, cho nên mới sai A Đức đi tìm vị đại nhân vật của Thần Dược môn kia, bản thân gã cũng không dám làm bậy.

Trong viện, dược đỉnh phát sáng, một lò Kim đan sắp hoàn thành.

Đám người Cửu đầu sư tử bắt đầu thu hồi trận pháp ở xung quanh lại, không cần che giấu gì nữa, mặc cho linh khí điên cuồng vọt tới rồi tiến vào trong chiếc đỉnh này.

Nửa khắc đồng hồ qua đi, sau đó trong đỉnh truyền tới tiếng long hổ gầm vang, mà nắp đỉnh lại bị một luồng khí mờ mịt nâng lên, bản thân thì chíu rọi kim quang.

"Chính xác, một lò đan dược này đúng là hiếm thấy. Ồ, mới chỉ có hai viên thôi, chút nữa chia cho ta một viên cũng được."

Từ ngoài sân, ngoại trừ A Đức và người trung niên kia ra thì còn có một người trẻ tuổi dẫn đầu, chính y là người mở miệng, ngoài ra còn có mấy tên tùy tùng nữa.

Đại Hồng Điểu cười nhạo nói: "Ngươi là ai thế, há miệng là muốn cướp một viên Kim đan, không biết tự lượng sức bản thân à?"

Bất kể là Thạch Hạo hay là đám Cửu đầu sư tử đều nhíu chặc hàng lông mày, bọn nó nhìn ra được đây chính là phiền phức mà chủ sạp hàng kia mang tới, đúng là tên tiểu nhân chẳng biết lượng sức, gã đứng nơi đó cười khúc khích một mình.

"Muốn một viên Kim đan? Có thể, dùng hai mươi cây linh dược để đổi." Vẻ mặt của Thạch Hạo chẳng chút cảm xúc gì.

"Ngươi không biết quy củ của Dược đô rồi, vận dụng linh diễm dưới lòng đất của Dược đô ta thì phải nộp thuế, ta cảm thấy ngươi luyện ra Kim

đan cỡ này nhất định đã tiêu hao một lượng lớn vật chất linh tính dưới lòng đất cho nên cần phải giao nộp một viên Kim đan." Người trẻ tuổi cười lạnh nói.

"Ngươi nói nộp là bọn ta phải nộp, ngươi là cái thá gì?" Đại Hồng Điểu khinh bỉ.

"Chính xác, ta nói nộp là phải nộp, Thần Dược môn ta sáng lập sớm nhất ở Dược đô này, và đây là một trong những quy định của bọn ta." Người trẻ tuổi tỏ vẻ kiêu căng.

Nói tới đâ chộp về phía dược đỉnh, nơi đó có rất nhiều cặn bã của dược nê, còn có hai viên Kim đan cỡ bằng quả nhãn, ý định muốn độc chiếm tất cả.

"Ầm!"

Thạch Hạo cũng chẳng phí lời thêm, một cước tung ra, người trẻ tuổi mặc dù rất mạnh, ở trong đám trẻ tuổi cùng trang lứa cũng coi là cường giả thế nhưng hiện tại miệng phun đầy máu, cả người bay ngược ra ngoài rồi bất tỉnh ngay tại chỗ.

Sạp chủ A Đức và người trung niên đều biến sắc, đây giống như là cường long nghiền ép "địa đầu xà", bọn họ cảm thấy không ổn.

"Ngươi rất hung hăn, hành hung chẳng chút kiêng nể, cho rằng Dược đô ta không có người nào à?" Một chiếc xe kéo phá không tới, đây chính là vị thái thượng trưởng lão của Thần Dược môn.

Sau khi tới thấy người trẻ tuổi bị đánh cho ngất xỉu cũng không có tới đối phó Thạch Hạo ngay mà nhìn về phía A Đức cùng với người trung niên kia, mắt lộ vẻ lạnh lẽo, nói: "Gây xích mích mà còn kéo cả hậu nhân của ta vào trong, lá gan của các ngươi không nhỏ!"

"Ầm" một tiếng, bàn tay lớn đánh ra rồi bao trùm về phía trước, đây chính là cường giả Liệt Trận cảnh, chủ sạp cùng với người trung niên sợ hãi

vội vàng kêu to.

"Đại nhân tha mạng, do tên này một lúc mua bốn mươi tám cây linh dược, chúng ta muốn bẩm báo cho ngài thế nhưng không tìm thấy!"

"Vậy cũng không nên lôi léo hậu nhân của ta ra mặt chứ!" Bàn tay lớn của thái thượng trưởng lão của Thần Dược môn hạ xuống, hai người miệng phun đầy máu ngay tại chỗ, một thân tu vi đều bị xóa sạch, lúc này vẻ mặt hai người trắng xám cực kỳ bi thảm.

Sau đó, ông ta xoay người lại nhìn về phía Thạch Hạo rồi cười lanh: "Mặc dù hậu nhân của ta không đúng nhưng cũng không tới phiên ngươi dạy dỗ, nộp đan dược lên rồi tự vả vào miệng."

"Ông thấy mình tuổi già sức yếu nên muốn vào quan tài rồi." Đại Hồng Điểu lắc đầu, dù cho người này rất mạnh, là một Vương giả đỉnh cao thế nhưng không phải là đối thủ của Thạch Hạo.

Đám người Cửu đầu sư tử, Hỏa Nha đều lộ vẻ lạnh lùng nhìn về phía người này.

"Xoẹt!"

Thạch Hạo chỉ tay thì một luồng ánh bác bắn ra, trong nháy mắt xuyên thủng người trẻ tuổi đang nằm trên đất kia, phế bỏ một thân tu vi của y.

"Ngươi..." Thái thượng trưởng lão của Thần Dược môn tức giận, lập tức hóa thành một bàn tay màu vàng đất thật lớn đánh về phía trước, những gợn sóng tỏa ra cực kỳ khủng bố.

Thạch Hạo nâng quyền nghênh tiếp, bụp một tiếng, đánh tan bàn tay kia một cách dễ dàng, máu tươi không ngừng chảy ra.

Sắc mặt của thái thượng trưởng lão của Thần Dược môn tái nhợt, đây là người nào, mới mười mấy tuổi mà có thể đánh tan bàn tay của vương giả đỉnh cao như mình một cách dễ dàng?

"Xin lỗi bằng hữu, lão hủ đã sai." Ông ta cúi đầu xin lỗi, bởi vì ông ta nghĩ tới một thiếu niên cực kỳ đáng sợ, phóng tấm mắt cả Hoang Vực thì cũng chỉ có tiểu Thạch mới có thần uy cỡ này.

Ngược lại, ông ta cũng rất thẳng thắn, xoay người ôm lấy người trẻ tuổi đã bị phế bỏ kia rồi rời đi.

A Đức còn có người trung niên dũng mãnh kia sợ hãi, vẻ mặt trở nên tái mép, mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống, ngay cả thái thượng trưởng lão của Thần Dược môn cũng sợ hãi rút lui?

Nơi trung tâm của Dược đô có một tòa núi nhỏ, được xưng là vùng đất thần thánh nhất của nơi đây, đó là nơi mà Dược thần thượng cổ đã niết bàn, tục truyền dưới lòng đất có tiên khí lượn lờ, ánh lửa hừng hực, chính là một "cửa Sinh" trong thiên địa này.

Lúc này, trên ngọn núi có một cái giếng cổ, mây mù mờ mịt không ngừng bốc lên, cái giếng này sâu thẳng xuống dưới lòng đất, mà bên trong có một cái đỉnh cổ đang chìm nổi cứ như là đang bị nung nấu vậy.

Mà ở bên cạnh giếng cổ có một người áo xám đang yên lặng ngồi xếp bằng, nếu nhìn kỹ thì đây là một cô gái, da thịt trắng bóng như Dương chi ngọc, tóc đen xõa ra che lấy dung nhan tuyệt thế của mình.

Nếu như có Tôn giả ở nơi đây thì chắc chắn sẽ vô cùng khiếp sợ, bởi vì nàng chính là người đã một thân một mình tiến vào hồ Ma Linh mang xác Thạch Nghị rời đi, cứ như là đi vào chốn không người vậy.

"Tiền bối, tiền bối nói là mượn nhờ giếng tổ của Thần Dược môn ta thì có thể vì bọn ta làm một chuyện, hiện tại có người ức hiếp Thần Dược môn ta nên mong tiền bối có thể ra tay."

Sau khi thái thượng trưởng lão của Thần dược môn trở lại thì nhanh chóng tìm tới nơi đây, dáng vẻ vô cùng kính cẩn cầu xin cô gái áo xám đầy thần bí này ta tay.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 421: Lai Lịch Của Cô Gái Áo Xám.

Thần Dược môn, nằm ở trum tâm vùng đất thần thánh của Dược đô, môn phái này do chính Dược thần thượng cổ khai sáng nằm trên tòa núi nhỏ này.

Cái giếng cổ trên ngọn núi này cũng có sinh cơ vô tận, tiên khí bốc hơi, là một trong số ít "cửa Sinh" khó tìm trên thế gian, cô gái áo xám đang ngồi xếp bằng bên cạnh.

Sau khi tới đây thì nàng chưa bao giờ đứng dậy, mái tóc đen như thác đổ, cả người có một loại tiên vận, nàng cứ như là một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ được điêu khắc từ ngà voi tráng bóng.

"Ngươi mang hắn tới đây." Thanh âm vô cùng êm tai phát ra nhưng nếu cẩn thận cảm ứng thì có thể cảm nhận được chút sự ủ rũ và cô đơn.

Thái thượng trưởng lão của Thần Dược môn Lâm Côn tự nhiên sẽ không chú ý tới những điểm này, mục đích của lão chỉ muốn cầu xin cô gái này ra tay, lão lộ vẻ khó khăn, nói: "Tiền bối, người kia rất lợi hại, nếu như ta đi tìm hắn thì chắc chắn sẽ bị giết chết."

"Ngươi đi đi." Cô gái áo xám nói.

Thái thượng trưởng lão của Thần Dược môn Lâm Côn không dám làm trái, chỉ biết tuân mệnh lập tức rời đi, lão biết sự đáng sợ của cô gái này, một thân tu vi thông thiên động địa.

Nên biết, Giếng tổ này cực mạnh, đây chính là một trong những "cửa Sinh" trong thiên địa này, trận pháp có vô số, tất cả đều do Thần Linh bố trí, người thường đi vào chắc chắn phải chết nhưng cô gái này không chỉ có thể tiến vào mà còn rèn luyện một chiếc đỉnh thần bí nữa.

Cô gái áo xám giơ tay lên rồi điểm lên hư không, viết ra một chữ "Ngự" tỏa ra kim quang óng ánh, sau đó dán lên trước ngực của Lâm Côn.

"Đây là..." Lâm Côn thay đổi sắc mặt, việc này cần pháp lực mạnh tới cỡ nào chứ, lão cảm giác trên người có thêm một luồng sức mạnh thần bí nữa.

Trong đình viện, A Đức còn có người đàn ông trung niên sợ tới mức hồn phách bay lượn, đại nhân vật của Dược đô được mời tới mà cũng phải kinh sợ rút lui, lần này sao lại đụng tới một thiếu niên kinh khủng như vầy?

Thạch Hạo lườm lườm bọn họ nhưng cũng không nói gì, nếu như tu vi đã bị phế thì nó cũng chẳng thèm so đo tính toán gì với hai người này.

Bên trong chiếc đỉnh đồng vàng bóng kia tỏa ra dược hương nức mũi, bên dưới hai viên Kim đan là những mảng lớn tro tàn. Lượng lớn linh dược cùng với những vật liệu phụ sau khi luyện chế xong thì chỉ còn sót lại chút đồ như vậy.

Kim đan ở trong đám tro tàn vô cùng nổi bật, ánh sáng rực rỡ, tỏa ra dược hương khiến cho Đại Hồng Điểu đăm chiêu.

Thạch Hạo lấy ra một bình ngọc thu hai viên Kim đan kia vào, lập tức ánh sáng và dược hương đều biến mất, khi nhìn thấy dáng vẻ của Đại Hồng Điểu thì nó cười rồi đưa tới.

Đại Hồng Điểu lưỡng lự, nhận hay không nhận? Đây tuyệt đối là thứ tốt nhưng khi nghĩ tới cảnh tượng Thạch Hạo trần truồng ngồi xếp bằng trong đỉnh đồng rèn luyện cùng Kim đan thì nó khó mà nuốt xuống được.

"Quên đi, bản tọa muốn đi ngược lên trời cao, không muốn dựa vào vật ngoài, chỉ muốn dựa vào bản thân để một bước lên trời, từ đấy tiếu ngạo Nhân giới!" Nó từ chối đầy chính nghĩa.

Thạch Hạo đưa bình đan dược cho những người khác, kết quả ai cũng lắc đầu. Đặc biệt là Hỏa Linh Nhi và Vân Hi mặt mày đỏ bừng, căm thù lườm nó một cái.

"Ta nếu mang hai viên bảo đan này ra ngoại giới thì chắc chắn sẽ khiến máu chảy đầu rơi, không ngờ các ngươi lại từ bỏ như vậy." Thạch Hạo lắc đầu.

"Chờ khi ta tiến vào Liệt Trận cảnh, tập hợp được linh dược, khi đó nhờ huynh luyện cho ta một lò bảo đan, lúc đấy đừng có chối từ đó." Hỏa Nha nói.

Thạch Hạo gật đầu, chuyện này không thành vấn đề.

Nó kiểm tra lại những thứ mà mình đã cất giữ thì thở dài, những pháp khí đoạt được trước đây đều tiêu hao gần hết, dù là những linh vật dưới biển đã đoạt được ở Bắc Hải nơi tổ Côn Bằng đều sử dụng hết cả.

"Nghèo rồi, giờ chẳng còn thứ gì." Thạch Hạo lẩm bẩm, linh dược quá đắt, sau khi mua bốn mươi tám cây thì toàn bộ tích trữ mấy năm gần đây của nó đều tiêu hao hết cả.

"Đưa pháp khí Thần Linh cho ta, khi ta về Thiên Thần sơn thì sẽ tặng ngươi một đống linh dược." Vân Hi nói, nàng không bao giờ quên việc đòi lại pháp khí của tộc mình.

"Thứ đó há có thể dùng một chút linh dược để trao đổi, trừ phi tộc ngươi đưa ta thánh dược thì còn được." Thạch Hạo nói.

"Ngươi..." Vân Hi tức giận, ở Hoang Vực cũng không có bao nhiêu gốc thánh dược, đó chính là nguồn gốc để duy trì hưng thịnh của bộ tộc, đời nào có thể trao đổi chứ.

"Vậy thì đừng nói nữa." Thạch Hạo lắc đầu.

"Người trẻ tuổi, đi theo ta một chuyến." Thái thượng trưởng lão của Thần Dược môn Lâm Côn quay lại, vừa rồi do sợ hãi nên đã rút lui nhưng hiện tại thì đã không còn như vậy nữa.

Mọi người trong viện đều lộ vẻ khác thường, tuy người này tu vi cao

nhưng hồi nãy bị dọa đến chạy trốn, giờ còn dám trở lại?

"Ông cảm thấy có thể đối phó được ta không?" Khóe miệng Thạch Hạo mang theo vẻ chế nhạo.

Lâm Côn nghênh ngang nói: "Dược đô là nơi thần thánh, là do Dược thần khai sáng nên không cho phép những người như ngươi khinh nhờn và hung hăng, đi theo ta một chuyện nhận lấy hình phạt."

Thạch Hạo nhấn một ngón tay về trước, một luồng ánh tím bay ra cứ như là một con giao long, đây chính là một tia chớp to bằng thùng nước có uy lực kinh người, những tu sĩ Liệt Trận cảnh bình thường cơ bản không thể nào ngăn cản nổi.

Nhưng, tất cả đều nằm ngoài dự liệu của mọi người, trước ngực của Lâm Côn có một chữ "Ngự" màu vàng phát sáng, chỉ một chữ tỏa ra kim quang óng ánh này đã có thể chặn lại luồng sấm chớp kia.

"Ồ, phòng ngự mạnh thiệt!" Đám người Cửu đầu sư tử, Hỏa Nha lộ vẻ chấn kinh.

"Ầm!"

Năm ngón tay của Thạch Hạo xòe ra, một chùm tia chớp phóng tới, đây chính là bảo thuật Toan Nghê, hiện tại dùng thực lực của Liệt Trận cảnh thi triển thì uy lực không hề giống trước kia, dù là một ngọn núi cũng có thể san bằng.

Nhưng mà, chữ "Ngự" kia lại phát sáng rồi tiêu diệt toàn bộ những tia chớp này.

Thạch Hạo thay đổi sắc mặt, nó cẩn thận cảm ứng, chữ này vừa được người khác viết lên, đây cần phải có pháp lực cỡ nào chứ, quả thật có thể dùng từ thông thiên để hình dung!

Dược đô còn có cao thủ ở cấp độ này? Tuyệt đối khiến người nghe phải

kinh hãi.

"Người trẻ tuổi, đừng tưởng mình là vô địch thiên hạ, thế gian này số người có thể giết hạ ngươi không phải ít." Lâm Côn hoàn toàn yên tâm.

"Các ngươi đi trước đi!" Thạch Hạo linh cảm thấy đã rơi vào tình thế cực kỳ nghiêm trọng, nơi đây có một cao thủ không thể đo lường mạnh yếu nên nó hi vọng đám người Hỏa Linh Nhi rời đi trước.

"Chuyện này sao được chứ, có nạn thì cùng chịu." Hỏa Nha nói.

Thạch Hạo rút thanh kiếm gãy ra, cũng không nói gì nữa mà bổ thẳng về trước, đây chính là pháp khí thượng cổ, ánh đen bùng phát ra không gì sánh được nhanh chóng nhấn chìm cả phía trước.

Mặc dù Lâm Côn biết chữ trước ngực có sức phòng ngự kinh người nhưng khi thấy uy thế như vậy thì trong lòng vẫn lo sợ, nếu chỉ dựa vào sức của bản thân lão thì tuyệt đối bị giết chết ngay.

Loại sức mạnh này quá bá đạo, cơ bản không phải một vương giả có thể đánh ra được, thanh pháp khí sứt mẻ kia cứ như là một vực sâu đen tối đè ép xuống, bầu trời của Dược đô cũng phải run rẩy theo.

"Ồ?" Bỗng nhiên, trên ngọn núi thấp nơi trung tâm Dược dô, cô gái tóc xám lộ vẻ khác thường, lần đầu tiên xuất hiện vẻ mặt như vậy.

Sát theo đó là hư không run rẩy, Thạch Hạo phát hiện chiêu kiếm mà nó vừa bổ ra đã bị giam cầm, ánh đen mênh mông ngưng tụ lại ở hư không, không thể nào hiện ra thần uy được.

Nơi cuối chân trời, một bàn tay trắng noãn đánh tới, phá tan những dao động nơi đây, hóa giải tình thế nguy cấp này.

"Đây là người nào?" Cửu đầu sư tử, Vân Hi có xuất thân bất phàm, hiểu rõ về rất nhiều người và cũng phải khiếp sợ, đây chính là sự thể hiện của thượng cổ địa năng, thần thông kinh thế.

Trong nháy mắt, ánh đen còn có bàn tay trắng noãn kia biến mất, trời đất lại khôi phục vẻ thanh tĩnh.

Đột nhiên, hư không lại xuất hiện một đại lộ kim quang, một cô gái áo xám từ nơi xa bước lại, nhìn thanh kiếm gãy trong tay Thạch Hạo rồi yên lặng một hồi.

"Theo ta." Nàng chỉ nói một câu như thế rồi biến mất.

Mọi người hai mắt nhìn nhau, cô gái này quá mạnh mẽ, tu vi cỡ nào đây?

Lần này Thạch Hạo không có chối từ, nhảy lên trên không, đạp vào đại lộ kim quang rồi nhanh chóng rời đi, tiến về phía ngọn núi thấp kia.

Hỏa Linh Nhi, Đại Hồng Điểu... thấy thế thì cũng đi theo, nhưng không có tiến lên được tòa núi nhỏ đó mà bị ngăn cản ở phía dưới chân núi.

Thạch Hạo đứng trên ngọn núi thấp, nhìn thấy chiếc giếng cổ kia, cũng nhìn thấy cô gái áo xám, lúc này trái tim nó đập thình thịch, từ lâu đã nghe tới có người đại náo hồ Ma Linh và mang xác Thạch Nghị rời đi.

"Là nàng?" Trong lòng nó chấn động.

Nếu như người bình thương mặc áo màu xám thì đều là người già nua lẩm cẩm, nhưng cô gái này lại có khí chất xuất chúng, có một loại đạo vận kỳ ảo, siêu trần thoát tục.

Tóc đen xõa ra lộ tiên nhan tuyệt thế, trắng mịn như tuyết, thật sự rất xinh đẹp, cứ như là đang mơ vậy, chỉ có Nguyệt Thiền và Ma nữ mới có thể sánh ngang cùng nàng.

Nàng ngẩng đầu nhìn lại, cặp mắt đó rất thâm thúy lại có vẻ ủ rũ, còn có chút tang thương, xem cả thế gian như không, khiến người khác cảm thấy quái dị.

Bởi vì, nàng xuất trần kỳ ảo, có thể đôi mắt này đã được gột rửa qua vô tận năm tháng, như là có thể xuyên thủng tất cả.

"Thanh kiếm này cần được sửa chữa, nó đã mất đi đạo vận từ lâu, không biết có ngày lại được tỏa sáng hay không." Cô gái áo xám nhìn thanh kiếm gãy trong tay Thạch Hạo, nói ra những lời như vậy.

"Ta đã thấy chủ nhân đời trước của thanh kiếm này, cũng từng tới nơi nghỉ ngơi của hắn, ta cũng không làm khó ngươi đâu." Đó chính là câu nói thứ hai của cô gái áo xám.

Quả thật lời nói rất êm tai, cứ như là thanh âm tiên đạo phát ra khiến người khác cảm thấy thần hồn của mình dudocj gột rửa, toàn thân thư thái.

Nhưng mà Thạch Hạo lại khiếp sợ, lai lịch của cô gái này quá kinh thiên!

"Hoang Vực sắp loạn, mà Dược đô lại là một trong những nơi chinh phạt, ngươi mau rời đi đi." Đây là câu nói thứ ba của cô gái áo xám, xem như là có ý tốt nhắc nhở.

"Ngươi rất giỏi, khi nhìn thấy ngươi ta lại nhớ tới dấu chân được lưu lại trên con đường cầu đạo của mình khi xưa, ta rất muốn nhìn xem thử Đạo của ngươi sẽ tỏa sáng cỡ nào." Cô gái áo xám lộ vẻ dịu dàng.

Một tia dịu dàng này trông thật kinh diễm, khiến cho cả trời trăng cũng phải ghen tỵ, phong thái tuyệt thế.

Thạch Hạo không biết nói gì cho hợp, trong lòng cứ như có một luồng sấm sét nện xuống, bởi vì nó cảm thấy, cô gái này tới từ thượng cổ, là một trong những đại năng khó mà tưởng tượng nổi!

"Trận chiến ở Hư Thần giới vẫn chưa thể xác định được giữa Chí Tôn cốt và Trùng Đồng ai mạnh ai yếu, bởi vì áo nghĩa cao nhất của Trùng Đồng vẫn chưa có thi triển, chưa có thể hiện, đó cũng chỉ là cuộc chiến thăm dò mà thôi." Đây chính là câu nói thứ năm của cô gái áo xám.

Đang nói những câu này thì cặp mắt thâm thúy kia phát sáng, không gì có thể sánh được, thời khắc này cứ như mở ra Vũ trụ hồng hoang, tái luyện Thiên địa huyền hoàng.

Thạch Hạo khiếp sợ, khó mà mở miệng được, nó phát hiện con ngươi của cô gái này như đang tách ra, biến hóa trở thành Trùng Đồng, khí thế đó vô cùng đáng sợ, có thể nói là cái thế!

Nàng... cũng là một Trùng Đồng giả?

Thạch Hạo ngây người, vì sao Trùng Đồng của nàng có thể hợp nhất, cuối cùng chẳng khác gì với người thường, lúc cần thiết có thể tái hiện, chuyện này khiến người khác khó mà lý giải được.

Bên trong Trùng Đồng đó tràn ngập khí hỗn độn, như đang khai thiên tích địa, có đại tinh chết đi.

Trong lòng Thạch Hạo nổi sóng chập trùng, nó há miệng nhưng không nói ra được một câu nào.

Trùng Đồng giả, ở thời thượng cổ có thể nói là vô địch cả trên trời lẫn dưới mặt đất, chưa từng có một trận bại, lời đồn này quá xa xưa nhưng thế nhân không bao giờ quên.

Hôm nay, nó đã nhìn thấy một người như vậy?!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 422: Trùng Đồng Giả Thời Thượng Cổ.

Con ngươi kia quá đặc biệt, vậy mà có thể tách ra giống như đang khai thiên lập địa, từng đại tinh hủy diệt, khí hỗn độn tràn ra từ con ngươi đó.

Việc này cần có cảnh giới cao thâm cỡ nào để luyện hóa Trùng Đồng hoàn toàn và dung hợp lại làm một, tới thời điểm cần thiết là có thể hiển hiện ra sự nghịch thiên ấy.

Thạch Hạo khiếp sợ cho nên đã hơi thất thố, từ trước tới giờ chưa từng giống như hôm nay, cứ như là tượng đất một câu nói cũng không ra, chỉ biết trơ mắt nhìn mà thôi.

Trùng Đồng giả thời thượng cổ?!

Một người có danh xưng bất bại, tung hoành trong thiên hạ, từ thượng cổ sống tới hiện tại?

Cô gái này có vẻ ủ rũ nhưng sinh cơ trong cơ thể lại dồi dào, năm tháng qua đi khó có thể chém đứt đạo vận, nàng xinh đẹp tuyệt trần, phong thái ngạo thế, có thể gọi là phong hoa tuyệt đại.

"Trận chiến thời thượng cổ, quá mệt mỏi." Cô gái áo xám nói.

Chính xác!

Trong lòng Thạch Hạo nổi sóng kinh thiên, cô gái này quả nhiên đến từ thượng cổ, thân phận kinh người, lời nói này mà truyền ra ngoại giới thì chắc chắn sẽ nổi sóng to gió lớn.

Sau khi được xác thực thì khi đối mặt với nàng, Thạch Hạo có một loại tâm tình khó diễn tả bằng lời, về phần nàng, giơ tay nhấc chân cũng đủ làm

người khác chẳng thể nào bình tĩnh được.

Cô gái áo xám này rất xinh đẹp, nếu không mang theo vẻ ủ rủ chán chường thì nàng như là một thiếu nữ hoạt bát, cơ bản không giống với nhân kiệt tiền bối trường tồn cùng thế gian.

Thậm chí, Thạch Hạo còn cảm thấy, cô gái này chỉ hơn mình một hai tuổi, đây chắc hẳn là dung mạo xinh đẹp nhất ở thời thiếu nữ được giữ lại.

Nói cũng kỳ lạ, giờ trong lòng nó chẳng hề sợ hãi nữa, trái lại có chút ngẩn ngơ xuất thần, nghĩ tới một vài chuyện không liên quan trước mắt, ánh mắt nó hơi mơ màng, nói chính xác hơn là thất thần.

Trùng Đồng giả, được xưng là vô địch, thời thượng cổ vì chiến đấu nên mới có uy danh hiển hách!

Hàng loạt suy nghĩ xẹt qua trong đầu Thạch Hạo, một thiếu nữ xinh đẹp như thế này đã từng bễ nghễ cả thiên hạ ư? Chiến bại không biết bao nhiêu đại năng thượng cổ, không biết có gặp được người có thực lực tương đồng với mình hay chưa.

Thậm chí, tâm tư tán loạn, nghĩ tới rất nhiều chuyện không liên tới mình, một thiếu nữ kinh diễm như thế, ở thời thượng cổ hào quang sáng rực như vậy, không biết đã có tri kỷ, hay lập gia đình hay chưa.

Nó cảm thấy, một thiếu nữ kinh diễm như này thì năm xưa đáng lẽ phải có một thiên kiêu trẻ tuổi bầu bạn bên mình, cùng chung dạo chơi thiên hạ, cùng chung ngạo thị thượng cổ.

Cũng không biết thiên kiêu trẻ tuổi đó cần phải mạnh tới mức nào thì mới có thể xứng đáng với nàng, hẳn không hề kém hơn Trùng Đồng giả.

Chỉ là thượng cổ đã qua đi, vì sao chỉ có một mình nàng cô độc trên thế gian? Vị thiên kiêu trẻ tuổi ấy có phải đã được mai táng trong năm tháng.

Rất nhanh, Thạch Hạo rùng mình một cái, lần thất thần này quá bất hợp

lý, chính nó cũng cảm thấy khó mà tin được, dưới tình cảnh như thế này sao lại nghĩ tới những vấn đề này?

Chẳng lẽ mình là một người nhiều chuyện? Nó nghĩ tới giả thuyết này, hiện tại đang đối mặt với một Trùng Đồng giả, được xưng là bất bại thời thượng cổ, vậy mà lại thất thần tới mức này khiến cho nó không còn gì để nói nữa.

Hay là, bởi vì đối mặt với nhân vật ngạo thì cả trên trời lẫn dưới đất như thế này nên nó hiếu kỳ, trong lòng nảy sinh ra vô vàn ý nghĩ.

Thạch Hạo tỉnh lại phát hiện thiếu nữ áo xám đang nhìn nó với vẻ mặt nửa cười nửa không, không hề nói gì nhưng đủ khiến "nét mặt già chát" của nó đỏ bừng.

Nó cảm thấy như bị người khác nhìn ra tâm tư, lần đầu tiên lúng túng như vầy, trong hoàn cảnh này đang suy nghĩ thứ gì? Nó chẳng biết nói gì về mình nữa.

"Thiếu niên, ngươi suy nghĩ hơi nhiều rồi đó." Cô gái áo xám cười hi hi, nụ cười này rất có lực hấp dẫn, khiến nó phát hiện cô gái này đã nhìn thấu tâm tư của mình.

"Ồ, không đúng!" Đột nhiên Thạch Hạo sực tỉnh, sao như vậy, trong hoàn cảnh này nó nghĩ tới quá nhiều chuyện, tư duy phân tán quá mức.

"Ngươi đang suy nghĩ người có thể sóng vai cùng ta, vị thiên kiêu đó hiện tại đang ở nơi nào? Ý nghĩ của ngươi sao lại xấu xa thế hả." Cô gái áo xám tựa như đang cười lên tiếng.

Thạch Hạo mồ hôi ướt sũng cả người, nó hoàn toàn xác định được mình đã bị một luồng sức mạnh không tên ảnh hưởng, dẫn tới tâm trạng bị hỗn loạn cho nên mới bị người khác nhìn ra được bí mật trong lòng.

Tha tâm thông!

Gần như trong nháy mắt trong đầu nó hiện lên ba chữ này, nó hoảng sợ rồi nhanh chóng đóng kín thần thức cảm ứng, tiến hành bảo vệ bản thân, phòng vừa tiết lộ tiếp bí mật trong lòng.

Thạch Hạo rút lui, cô gái này quá mạnh mẽ, Trùng Đồng vừa hiện liền ảnh hưởng tới tâm tình của nó, khiến cho tâm thần của nó thất thủ.

"Ngươi tu thành 'Tha tâm thông' ?" Thanh âm của nó run run, đây là sự đáng sợ cỡ nào chứ, có thể nhìn thấu tâm thư của người khác, đây cho dù là đại năng thượng cổ cũng khó mà tu thành.

"Yên tâm, ta không rãnh rỗi như vậy đâu, chỉ là trong lúc lơ đãng thấy ngươi loạn tâm nên cảm thấy chút thú vị thôi." Cô gái áo xám cười cười.

Đây chính là nữ Thần nhân của thời thượng cổ có thể quét ngang chư địch thế gian, bản thân mình suy đoán đạo lữ của nàng ai dè bị nàng phát hiện, đúng là có chút khác biệt.

"Không có, ta chỉ hơi hiếu kỳ thôi." Thạch Hạo lúng túng nói.

Cô gái phóng tầm mắt về phía chân trời, Trùng Đồng biến mất, hai con ngươi lại hợp nhất, sự ảnh hưởng tới khí tức thiên địa của "đại đạo" từ từ thu lại khiến cho nơi đây trở nên yên tĩnh.

Thạch Hạo kinh ngạc, quả nhiên con ngươi kia ảnh hưởng tới tâm tình khi nãy của nó, đúng là đáng sợ!

Trùng Đồng biến mất, cặp mắt của cô gái áo xám đen láy, vô cùng trong veo, quả nhiên đặc biệt, không ngờ nàng có thể làm như thế, khiến cho Trùng Đồng dung hợp làm một, pháp lực ngập trời!

"Ngươi đi đi, ta hi vọng sau này ngươi có thể chân chính quyết chiến với Trùng Đồng giả, ai mạnh ai yếu tất sẽ quyết định trong cuộc chiến sau này." Cô gái áo xám nói.

Đương nhiên nàng sẽ không chiến với Thạch Hạo, như vậy có hơi bắt

nạt.

Thạch Hạo chấn động, nhìn dung nhan của nàng, thời thượng cổ đây tuyệt đối là một thiếu nữ đầy kiêu ngạo, sẽ không bao giờ đặt những thiên kiêu và anh tài của thiên hạ vào mắt.

"Sao thế, ngươi vẫn còn lo nghĩ à?" Nụ cười của cô gái áo xám vô cùng đặc biệt.

Nàng phất tay để nó rời đi, từ đầu tới cuối nàng chỉ ngồi xếp bằng ở bên cạnh giếng cổ, không hề đứng dậy, chỉ là nhìn về phía chân trời mang theo một tia thất vọng.

Thạch Hạo xuống núi, khi đi rất xa thì không nhịn được quay đầu liếc mắt nhìn, giống như là quỷ thần xui khiến mà nói lớn: "Năm xưa từng có vị tuổi trẻ thiên kiêu nào bầu bạn tung hoành thiên hạ hay không?"

Cô gái áo xám kinh ngạc rồi nở nụ cười, ánh mắt nhìn vào hư không cứ như là nhìn xuyên tới thượng cổ, nàng vung ống tay áo rộng lên rồi quét mạnh Thạch Hạo xuống dưới chân núi.

Thạch Hạo lăn tròn xuống dưới chân núi, vô cùng bất mãn, lầu bầu nói: "Đến cùng là có hay không đây."

Sau đó, nó nhịn không được mà cười khà khà, sao lại thế chứ, nó lại nhiều chuyện nữa rồi, vậy mà mở miệng hỏi vấn đề này, đây hẳn là bí mật to lớn mới đúng.

Thạch Hạo lắc đầu rồi tìm đường mòn đi ra ngoài.

"Ở đây nè." Đại Hồng Điểu kêu lên.

Bọn nó chạy tới nơi đây thì không có cách nào để leo lên núi được, không còn cách nào khác chỉ đành ngồi đợi Thạch Hạo xuống núi.

Huyền Vực, một địa linh nhân kiệt, là một đại vực có biên giới vô biên.

Đứng trên bầu trời của vực này dõi mắt nhìn xuống thì có thể phát hiện vẻ khác biệt so với Hoang Vực, nơi đây sơn hà tráng lện, không có khí tức hoang vu.

Đặc biệt là những nơi sinh linh tụ tập, hết tòa thành khổng lồ này tới tòa thành khổng lồ khác, vô cùng phồn hoa, mặc dù đứng trên trời cao nhưng cũng có thể cảm nhận được vẻ sôi động của trần thế.

Đương nhiên, cũng có những linh khí nồng nặc, trong tòa thành lớn đều có những cao thủ tọa trấn, cường giả xuất hiện lớp lớp, cao thủ như rừng.

Đại vực này có trình độ tu hành cực kỳ cao, nói theo một ý nghĩa nào đó, nơi đây có thể dõi mắt nhìn xuống Hoang Vực, bởi vì các đời võ đài chiến cấp Thần được mở ra thì khi đối đầu với Hoang Vực đều nắm giữ ưu thế tuyệt đối.

Lúc này, Bất Lão sơn đầy thần bí trải dài không biết bao xa, tiên vụ tràn ngập, mờ mờ ảo ảo.

Bên trong tòa cung điện đầy hùng vĩ được đúc thành từ đồng thau có người đang nói nhỏ, khiến người khác cảm thấy kỳ dị, vô cùng xa xưa, cứ như là từ thượng cổ vượt qua không gian truyền tới hiện tại.

"Đứa nhỏ kia.. có một nửa huyết thống của Bất Lão sơn ta."

"Hả, nhưng Chí Tôn cũng chỉ có một người, chúng ta đã có một rồi giờ cần gì phải đưa nó về?"

"Đương nhiên phải đón về rồi, mặc dù có mâu thuẫn với nội bộ Bất Lão sơn ta nhưng cũng phải đón về."

"Chỉ sợ nó sẽ trở thành vật hy sinh trong kế hoạch niết bàn."

"Cơ hội đều bình đẳng! Ta hi vọng, trong quá trình tìm nó sẽ không tạo nên bất kỳ hiểu lầm nào, nhã nhặn mang đứa nhỏ kia về, ta không còn nhiều thời gian nữa, muốn trầm miên rồi."

...

Rất nhanh, đại điện đồng thau này yên tĩnh trở lại, không còn tiếng động nào nữa.

Nhưng mà, một tòa cung điện đại biểu cho quyền lực sáng lên, đèn đuốc óng ánh, một tấm pháp chỉ vô cùng rạng ngời, có người khắc lên thần ấn.

Chỉ trong nháy mắt một luồng khí tức cổ xưa tràn ngập chấn động cả Bất Lão sơn.

"Ồ, xảy ra chuyện gì thế, sao lại xuất hiện gợn sóng này?"

"Đóng dấu lên thần ấn thần bảo, còn truyền ra pháp chỉ như vậy, thật là kinh người, đã xảy ra chuyện?"

Bất Lão sơn, diện tích rộng lớn, trên những ngọn núi lớn cũng không thiếu cung điện cổ xưa, một vài cường giả đáng sợ xuất hiện từ bên trong, ai nấy đều tỏa ra khí tức ngập trời, nhìn về phía cung điện đại biểu quyền lực kia.

"Mẹ, đó là gì vậy?" Bên trong sơn cốc của một tòa như là tiên cảnh, một thiếu niên mười hai mười ba tuổi nhìn về phương xa nhỏ giọng hỏi.

"Đó là pháp chỉ của thần ấn chí bảo có thể phá vực mà đi, rất nhiều năm rồi chưa hề xuất hiện." Một cô gái xinh đẹp nhẹ nhàng xoa đầu đứa bé.

Bên cạnh còn có một chàng trai, hiển nhiên họ là người một nhà, dõi mắt nhìn về pháp chỉ nơi xa, vẻ mặt ngẩn ngơ xuất thần.

"Ồ, đó chính là thần ấn chí bảo tổ truyền, sớm muộn cũng có một ngày ta sẽ được đóng dấu trên pháp chỉ bảo ấn hiệu lệnh thiên hạ này, ta là Chí Tôn đệ nhất!" Thiếu niên hùng hồn nói.

"Toàn bộ lão tổ đều rất quý con, với thiên tư của con chắc chắn sẽ được." Cô gái xinh đẹp nở nụ cười, sau khi phát hiện vẻ ngẩn ngơ của chàng

trai thì không khỏi thở dài.

"Con muốn quét ngang thiên hạ, phát dương thần pháp Bất Lão sơn ta!" Thiếu niên vô cùng tự phụ, thể hiện ra phong thái bễ nghễ thiên hạ.

Hai vợ chồng cau mày lại nhưng không hề nói gì.

Pháp chỉ kia mang theo hào quang ngập trời phá không mà đi, vật này có thể xuyên thấu vực bích đã phong ấn từ lâu để rời khỏi Huyền Vực.

Hoang Vực, Dược đô.

Thạch Hạo quay đầu nhìn về ngọn núi nhỏ, cô gái áo xám kia quá đặc biệt đã để lại ấn tượng sâu sắc với nó.

"Đi thôi." Đại Hồng Điểu nói.

"Thạch huynh phải cẩn thận nhen, truyền thừa của Bất Lão sơn, Bổ Thiên giáo... đều rất đáng sợ, huynh đã chọc bọn họ thì họ rất khó cho qua được." Hỏa Nha nói.

Bởi vì, dọc theo đường đi bọn nó đàm luận về đại năng thời thượng cổ nên không thể tránh khỏi việc nhắc tới những đạo thống cổ xưa nhất, lập tức liên tưởng tới những thế lực mà Thạch Hạo đã đắc tội.

"Ta không sợ, con đường của ta thì phải đặc sắc mới được, không cần những lão tổ kia bảo vệ, cũng không cần truyền thừa của bọn họ, tất cả của ta đều do bản thân ta tự đi tranh lấy!"

Cửu đầu sư tử, Hỏa Linh Nhi, Vân Hi đều thở dài, nghiêm túc mà nói tên quỷ này là đồ vứt đi, vốn có quan hệ với một vài thế lực siêu cấp nhưng cuối cùng lại lưu lạc ở bên ngoài.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 423: Kỳ Dược.

Đi tới dưới chân núi vừa khéo gặp phải thái thượng trưởng lão của Thần Dược môn Lâm Côn, ông ta cứ như là gặp phải ma, bởi vì Thạch Hạo chẳng chút thương tích gì, vẫn không có bị giết chết.

"Ngươi... còn sống?" Lời nói của ông ta chẳng chút lưu loát, linh cảm có chuyện không ổn nên xoay người rời đi.

Nhưng, dù có nhanh thì có thể qua được pháp môn Côn Bằng? Một luồng cầu vồng màu vàng vắt ngang trời ngăn lại đường đi của ông ta, tiếp đó một nắm đấm màu vàng ập tới, một tiếng vang ầm ầm xuất hiện khiến cho cả hư không nơi đây bùng phát ra hàng loạt ký hiệu, cứ như là sấm chớp nổi giận.

Lâm Côn bay ngược ra sau, nơi ngực phát ra ánh sáng, một chữ "Ngự" hiện lên cứ như là một tấm lá chắn hình thành nên một màng ánh sáng, ngăn cản lại toàn bộ sức lực của Thạch Hạo.

Nhưng dù như thế, thân thể của Lâm Côn cũng chấn động, lực trùng kích kia khiến cho trái tim ông ta lạnh buốt, nếu không có ký hiệu này thì hiển nhiên ông ta đã tắt thở dưới một quyền này rồi.

Đây cũng chỉ là một thiếu niên nhưng lại khiến cho một vương giả đỉnh cao như ông ta không tài nào chống lại được, cơ bản chẳng có chút uy hiếp nào!

"Người thiếu niên, xin bớt giận." Lâm Côn sợ hãi, vốn ông ta ngồi chờ ở đây chính là muốn xem Thạch Hạo bị giết chết, nhưng không nghĩ rằng tiểu ma thần này lại thong dong xuống núi như vậy.

Đáp lời của ông ta chính là một tia chớp càng hung mãnh hơn, một con

Toan Nghê màu tím nhào tới, tia điện sẹt sẹt nhấn chìm cả Lâm Côn, khiến cho thân thể lão phát lạnh.

"Dừng tay, lão hủ biết sai rồi, đồng ý trả giá đắt." Lão rất thẳng thắn, trực tiếp nhận thua, bởi vì lão biết tuy trên người có ký hiệu kia nhưng sớm muộn cũng sẽ có ngày biến mất.

Mà thiếu niên này lại chưa chết, chiếu theo phong cách "Nhân thần cộng phẫn" của Hùng Hài Tử thì chắc chắn sẽ không để yên cho lão, không giết chết tuyệt không bỏ qua.

Thạch Hạo ngừng tay, nói: "Nói đi, ông muốn trả giá thế nào?"

"Lão hủ có vài cây linh dược, muốn dùng thứ này để bồi thường..." Lâm Côn vừa nói tới chỗ này thì liền bị chen ngang.

"Ta một hơi mua hết bốn mươi tám cây linh dược, chẳng lẽ lại cần vài cây của ông?!" Thạch Hạo làm bộ, thực tế nó rất cần những cây này.

Trên người nó còn có một vài thứ tốt, ví như Bất Lão Tuyền, một cái chén rượu thái cổ ở tổ Côn Bằng, những thứ này không thể lấy ra được, tất cả đều là vật hi thế, mà những pháp khí, tài luyện luyện khí khác đều đã tiêu xài sạch sẽ, cũng gần như là người không có đồng bạc nào.

Thái thượng trưởng lão của Thần Dược môn Lâm Côn nhếch miệng, đối phương thật là biến thái, ai có thể một lúc mua tới bốn mươi tám cây linh dược chứ? Lần này đùng là hầu hạ không tốt rồi.

"Mấy cây linh dược của lão hủ không phải là vật thường, trên thị trường rất khó tìm thấy, cố gắng cũng coi là kỳ dược." Lâm Côn nói, trong lòng đau như cắt, lão biết lần này phải trả cái giá thật lớn.

Trong lòng lão muốn dựa hơi sức mạnh của Thần Dược môn, nhưng từ sau khi hiểu rõ Thạch Hạo thì lập tức bỏ ngay cái ý định này, ngay cả Tôn giả mà đối phương cũng dám diệt, các ai mà không kiêng kỵ chứ?

Nếu đổi lại là vương hầu bình thường thì lão sớm sai cường giả trong Dược đô đi giết chết rồi.

Đối với thiếu niên Chí Tôn dám chống lại Bất Lão sơn, Bổ Thiên giáo thì trong lòng lão đâm ra sợ hãi, không muốn kết nhân quả với người này, nếu không, ngày sau nếu quật hởi thì ai có thể địch?

Rất nhiều người đều hiểu, nếu Thạch Hạo sống sót thì sớm muộn gì cũng sẽ ngạo thị cả Hoang Vực, thiên hạ khó gặp được đối thủ!

"Kỳ dược? Cũng phải xem hiếm thấy cỡ nào đã." Thạch Hạo chẳng hề cảm xúc nói.

Ở phía sau, Đại Hồng Điểu không ngừng cười hà hà, đám Cửu đầu sư tử không nói gì, Hỏa Linh Nhi và Vân Hi bĩu môi, bọn họ biết tên quỷ này ngoài miệng thì nói không để ý nhưng trong lòng thì không ngừng nhảy nhót, vờ thả để chụp lấy, hơn nữa còn muốn chụp một phát thật lớn.

"Có một cây Hoàng Kim thảo." Lâm Côn cắng răng, gần như thổ huyết khi nói ra mấy chữ này, đây cũng không phải là linh vật tầm thường, đi khắp danh sơn đại xuyên chưa chắc đã tìm được một cây.

Loại cỏ này rất khó sống, mặc dù kết hạt nhưng trong tình huống bình thường thì không thể nào nảy mầm sinh sống được, cần phải ở trong linh nê đặc thù mới có thể này mầm, vô cùng quý giá.

"Chỉ một cây Hoàng Kim thảo mà cũng khống trao đổi mạng sống?" Thạch Hạo cười đểu.

"Còn có Lạc Nguyệt hoa." Lâm Côn lòng đau như chảy máu, nói ra từng chữ.

Phía sau, đám người Cửu đầu sư tử đều thay đổi sắc mặt, hiển nhiên sau khi nghe tên của loại linh dược này thì đều giật mình, đây chính là một trong những kỳ dược hiếm thấy trên thế gian.

Cái gọi là kỳ dược, chính là khác với những thứ khác, vô cùng hi hữu, thậm chí tìm khắp ngàn núi vạn biển cũng khó mà tìm thấy được vài cây.

Lạc Nguyên hoa, toàn thân trắng như tuyết, kỳ lạ nhất chính là hoa của nó cứ như là đĩa bạc, giống như vầng thần nguyệt, đặc biệt vào lúc đêm khuya thì phát ra ánh sáng, những tia sáng buông xuống như là ánh trăng, cộng thêm mùi thơm khiến cho lòng người không minh, dễ dàng ngộ đạo.

Lần này, Thạch Hạo nói: "Hai cây này chắc chắn không đủ, đi tới chỗ của ông, ta muốn nhìn xem sao."

Lâm Côn biết, việc thu gom linh dược nhiều năm như vậy hiện tại đã kết thúc, dù sao cũng là kỳ dược giá trị liên thành, hôm nay ắt đổi chủ rồi.

Thần Dược môn chiếm cứ ở trung tâm Dược đô, bởi vì tòa thành này là nguyên nhân tổ sư của bọn họ hưng khởi, cho nên được thành lập xung quanh những ngọn núi thấp, Lâm Côn sống ở phía dưới chân núi.

Thân là thái thượng trưởng lão, địa vị của lão được tôn sùng, nơi sinh sống rất là rộng lớn, đồng thời linh khí nơi đây rất nồng đậm, ở đây có một vườn thuốc được bảo vệ bởi trận pháp tạo nên màn sương mù mờ mịt.

Trận pháp mở ra, vừa mới bước vào khu vườn thuốc nhỏ này thì con mắt của đám người Thạch Hạo đều trợn tròn.

Một cây cỏ toàn thân vàng óng, mọc ra sáu lá giống như được khắc từ hoàng kim, sáng chói rực rỡ, nhưng chỉ cao có một thước, ở nơi đó tản ra sương mù màu vàng, hương thơm ngây ngất.

"Thứ tốt!"

Ở bên cạnh có một cây toàn thân trắng như tuyết, đóa hoa như nguyệt bàn, hào quang thánh khiết chiếu rọi, mùi thơm ngát khiến ổn định lại đạo tâm của người khác, trong lòng không minh.

"Là kỳ dược Lạc Nguyệt hoa đây ư?!" Vân Hi kinh ngạc, nước miếng

nuốt ừng ực, động tác này còn có cả Đại Hồng Điểu, nó hận không thể chạy tới ngắt lấy một đóa rồi nuốt thẳng vào trong bụng.

"Ồ, đây là Tử Tinh lan?" Vân Hi kinh ngạc, vườn thuốc ở Thiên Thần sơn của nàng cũng chỉ có một vài cây mà thôi, thứ này vô cùng hiếm thấy.

Hương thơm của hoa lan thơm lừng, đây là một cây toàn thân lấp lánh ánh tím, chỉ cao bằng lòng tay, phiến lá rất nhỏ, mỗi một chiếc lá cứ như là ngôi sao sáu cạnh, vô cùng kỳ dị.

Cứ như là một cây nhỏ cao bằng lòng bàn tay kết đầy những ngôi sao nhỏ màu tím, lưu chuyển ánh tím mờ mịt, hương thơm khác với tất cả các loại hoa khác, hơn xa những linh lan khác.

Nếu chỉ cần ngắt lấy một cọng lá của cây hoa này thì đủ để đổi những linh dược bình thường ở ngoại giới, như vậy đủ để chứng minh giá trị kinh người của Tử Tinh lan rồi.

Cây lan này cũng chỉ có thái thượng trưởng lão của Thần Dược môn mới có được, nếu không ai có thể che giấu được kỳ dược bậc này chứ, muốn tìm thấy một cây cũng như lên trời vậy.

Trong vườn thuốc này còn có một cây nữa, cũng chính là một gốc dược cuối cùng khiến cho Vân Hi tỏ vẻ kinh ngạc: "Là 'Lưu kim tuế nguyệt' !"

Bởi vì, trên đời này cũng chỉ có đúng 2 cây mà thôi, khi lúc cần dùng nhất định chỉ hái một ít hoa với lá, quyết không được đụng và làm tổn thương tới rễ cây.

Lưu kim tuế nguyệt, có thể chỉ cao một thước, như là một cây nhỏ, bên trên mặt lá lờ mờ, mà khi gió thổi tới thì toàn bộ phiến lá đều xoay chuyển lại, mặt trái của phiến lá sẽ tỏa ra hào quang rực rỡ.

Khi nhìn tới, phiến lá như đang lưu chuyển những điểm vàng óng và cách một đoạn thời gian sẽ tự động chết đi, làm cho người khác cảm thấy một loại đạo vận khó hiểu.

"Ta nghe nói, Lưu kim tuế nguyệt này chính là trân vật hi thế đứng hàng đầu trong kỳ dược đó." Hỏa Linh Nhi than thở, Cửu đầu sư tử cũng gật gật đầu.

Bởi gì, lúc luyện dược chỉ cần thêm một chút Lưu kim tuế nguyệt cũng đủ khiến cho đan dược tăng thêm một chút khí tức đại đạo, đây là một biến hóa vô cùng đáng sợ, giúp tăng phẩm chất của đan dược lên cực lớn.

"Tổng cộng chỉ có bốn cây này?" Thạch Hạo không hài lòng.

Lâm Côn lệ rơi đầy mặt, bốn cây kỳ dược mà còn không hài lòng, nếu là người khác không cần nói là sở hữu mà ngay cả thấy cũng chưa từng thấy nữa, những đại sư luyện dược bình thường dù là một cây kỳ dược cũng khó mà đạt được rồi.

"Ta chính là thái thượng trưởng lão của Thần Dược môn, dốc hết tâm huyết thì mới có thể đoạt được bốn cây kỳ dược này đấy." Ông ta lòng ứa máu nói ra những lời này.

Vì để đạt được bốn cây dược này ông ta đã tiêu hao tất cả những vốn liếng tích góp của mình.

Trên thực tế, trong lòng Thạch Hạo vô cùng hài lòng, nó rất muốn nhanh chóng tấn thăng làm Tôn giả, muốn luyện chế ra tiểu Niết Bàn đan, mà muốn làm được thì điều cơ bản nhất là phải đạt được những kỳ dược như thế này.

Bởi vì, đây chính là những chủ dược không thể thiếu được!

Hiện tại, một lúc đoạt được bốn cây, đây có thể nói là thu hoạch không hề nhỏ.

"Ông muốn lấy mạng ta, giờ lại dùng bốn cây mà đòi ta bỏ qua cho ah, chắc chắn không được!" Thạch Hạo hù dọa.

"Ta thật sự hết cách rồi, tất cả đều ở đây." Lâm Côn ủ rủ, sớm biết như vậy thì ông chẳng bao giờ đi làm việc đó, đây đúng là tự nâng đá tự làm dập

chân mình.

Cuối cùng, Lâm Côn bị ép tới mức cuống lên, rồi như sực nhớ ra cái gì đó, nói: "Ta biết tăm tích của Hoàng kim dược điệp."

"Thứ đó có tác dụng gì?" Thạch Hạo dửng dưng như không.

Ngoại trừ nó ra thì tất cả mọi người đều kích động muốn thổ huyết, bởi vì đây chính là thần trùng trong Dược giới, là chí thần chí thánh, là báu vật trong báu vật.

"Hoàng kim dược điệp có thể tìm kiếm linh chu, những nơi đi qua, phàm là linh dược thì khó mà thoát khỏi tầm mắt của nó, tất cả đều sẽ bị tìm thấy."

Chỉ dựa vào việc này cũng đủ đặt ngang hàng với Liệt thiên ma điệp đầy khủng bố kia rồi.

Thế gian còn có một đồn đại, nếu như có thể tìm được Hoàng kim dược điệp thuần huyết thì nhất định sẽ chìm đắm trong dược liệu.

"Ông biết nó ở nơi nào à?" Vân Hi hỏi, nàng đến từ Thái Cổ Thần Sơn nên biết rõ sự quý giá của thần trùng này.

Lâm Côn lòng đâu như cắt, ngậm ngùi gật đầu.

"Không phải chỉ là một con điệp thôi sao, nó quá yếu ớt sợ khi nuôi dưỡng sẽ chết mất." Thạch Hạo nói.

"Nếu thật sự là Hoàng kim dược điệp thì sức chiến đấu rất mạnh, thuộc về thần trùng thái cổ." Lâm Côn sửa lại, hơn nữa đặc biệt nhấn mạnh, nói: "Mà con mà ta nói khác với tất cả những loại khác."

Thạch Hạo cảm thấy hứng thú, không nói thứ khác chỉ cần là thần trùng đủ chứng minh giá trị của nó rồi, kém nhất cũng có thể làm thuốc, thứ này còn quý giá hơn cả Kim Chu của hồ Ma Linh nữa.

"Lý do sao lại khác biệt?" Đại Hồng ĐIểu hỏi.

"Vì đây là ấu trùng được Dược thần thượng cổ tìm thấy, tục truyền có khả năng là Hoàng kim tổ điệp, cũng có thể nói là đứng trên Hoàng kim, gọi là Hoàng điệp." Lâm Côn nói.

"Hoàng điệp, được cho là Hoàng kim thần điệp duy nhất, bất kỳ Hoàng kim dược điệp nào đều muốn bầu bạn cùng sinh trưởng với nó, và trở thành phó điệp bảo vệ nó." Lâm Côn nói.

(): Phó là người hầu, đầy tớ.

"Cái gì?" Hỏa Nha giật mình, không thể nào tin được, vừa nãy vị thái thượng trưởng lão này có nói là Hoàng kim dược điệp vô cùng hi thế, sợ là tuyệt chủng cả rồi, nhưng giờ thứ này cũng chỉ trở thành phó điệp? Giờ lại xuất hiện một loại quý giá hơn xa nữa.

"Hoàng điệp vô cùng hiếm thấy, ở thượng cổ chỉ xuất hiện có một lần, ngoại trừ có thể tìm kiếm linh dược thì sức chiến đấu cũng được xung là cái thế." Lâm Côn nói.

Vân Hi lên tiếng: "Ngược lại ta cũng từng nghe được, nghe đâu thời thái cổ từng xuất hiện một con Hoàng điệp màu vàng, chỉ cần hơi rung cánh là ma con Liệt thiên ma diệp cấp Thiên Thần cảnh hóa thành bột mịn ngay tại chỗ."

"Sao có thể chứ?" Tất cả mọi người đều chấn động, Liệt thiên ma điệp là sinh linh hung tàn tới cỡ nào, đánh đâu thắng đó chớ đừng nói là cấp Thiên Thần cảnh đủ để ngạo thị cả trời đất.

"Đúng là như thế, trong Thần Dược môn ta cũng có ghi chép nhưu thế." Lâm Côn nói, đồng thời giải thích, năm đó Dược thần đi tìm Hoàng kim dược điệp và đã đoạt được một ấu trùng Hoàng điệp.

Cuối cùng, Dược thần chết đi và con ấu trùng đó bị phong ấn trong bình Thần Băng, từ đó tới nay vẫn chưa hề xuất thế.

"Ông thật sự biết nó ở nơi đâu?" Ánh mắt của Thạch Hạo trở nên nóng rực.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 424: Bên Trên Hoàng Kim.

"Biết một tí." Lâm Côn gật đầu, không cam lòng nhưng đối mặt với cái tên sát tinh này thì không dám làm bậy, tuy ông ở Dược đô rất xa với Hoàng Đô thế nhưng cũng từng nghe qua đại danh của "Hùng Hài Tử". Mấy năm trước, khi chỉ là một tên nhóc con thì đã hô mưa gọi gió ở Hư Thần giới, "ức hiếp" khắp nơi, một năm rưỡi vừa qua thì uy danh chém giết càng hiển hách hơn, đánh bại Trùng Đồng, chém giết Tôn giả, được xưng là thiếu niên Chí Tôn duy nhất ở Hoang Vực.

Đối diện với đứa nhỏ "Nhân thần cộng phẫn" mới mười mấy tuổi này, ngay cả các đại cổ giáo cũng chẳng có cách nào, Lâm Côn càng nghĩ thì càng thấy sợ, vô cùng hối hận rằng mình đã trêu chọc tới tên này, hiện tại nghĩ mọi biện pháp để cứu chữa tình hình.

Lúc này, cả đám người đều hưng phấn, cảm thấy vô cùng thích thú, cho dù là Vân Hi cũng kích động theo, đó là một con Hoàng điệp đấy, không cần nói tới thiên phú tìm kiếm linh chu, chỉ riêng về thực lực cũng đã là cái thể rồi. Đó chính là một uy danh lừng lẫy, sức chiến đấu còn khủng bố hơn cả Liệt thiên ma điệp thượng cổ. Thậm chí, người trong giới tu hành suy đoán, nếu không phải ở thời thái cổ Hoàng diệp xuất hiện một lần thì chưa chắn thế gian đã biết được tiềm năng của nó, có thể xâm nhập vào trong Thập Hung Thái Cổ.

Đây cũng không phải nói bậy, quả thật từng có người nhận định như vậy, nó được xưng là bên trên Hoàng kim, được phong là Thần điệp, loài thần trùng này quá mạnh mẽ.

Nhưng mọi người cũng hoài nghi, vì sao nó chỉ xuất hiện có một lần, những năm qua đi chẳng lẽ không còn một con nào khác xuất hiện nữa ư? Giống như phù dung sớm nở tối tàn.

"Nó là duy nhất, nghe đâu trong thời gian rất dài thì mới có thể sinh nở một con." Vân Hi khẽ nói, đây chính là lời đồn được ghi trong cốt thư phủ đầy bui ở Thiên Thần sơn.

Nó làm cách nào để sinh sản? Không một ai biết, một vài sinh linh thái cổ cấp Thiên từng suy đoán, có thể nó không thuộc về một giới này.

Trong lòng Lâm Côn nhảy rộn rồi bình tĩnh lại, lão thấy Thạch Hạo đã bị thu hút, rõ ràng mình đã tránh được một kiếp nạn, đối phương hẳn sẽ không thanh toán lão nữa.

Sau khi suy nghĩ thật kỹ thì lão cảm thấy, lão chỉ là một Liệt Trận cảnh khó mà ôm trọn được thần trùng kia, không bằng kết một cái thiện duyên thì tốt hơn.

TIềm lực của Thạch Hạo, không cần ngẫm nghĩ thì ai cũng biết, cho nó thêm chút thời gian thì sau này ắt vượt qua cường nhân của các đại giáo. Sau khi buông bỏ được mọi việc, trong lòng Lâm Côn trái lại rất nhẹ nhàng, không còn lo lắng, không còn kéo dài thời gian, nhanh chóng xoay người hướng về một góc nơi vườn thuốc.

Lão ngồi xổm xuống rồi quơ tay tìm trong mớ bùn đất, rắc một tiếng, một chùm ký hiệu xuyên qua bùn đất rồi chiếu thẳng lên trên, tiếp đó những âm thanh "xoạt xoạt" xuất hiện và nơi đó từ từ tách ra.

Từ trong cái lỗ có diện tích khoảng một mét vuông, Lâm Côn lấy ra một chiếc hộp đá rồi đưa cho Thạch Hạo.

"Là Hoàng điệp thật ư?!" Tất cả mọi người trợn tròn hai mắt, vẻ mặt vô cùng căng thẳng ngay cả hô hấp cũng không còn tự nhiên như trước, ngay cả cặp ngực đầy đặn của Hỏa Linh Nhi cũng nhấp nhô lên xuống, đôi mắt đẹp lóe lên ánh sáng kỳ lạ nhìn chằm chằm và chiếc hộp bằng đá đầy cổ xưa kia.

"Cẩn thận một chút, mặc dù Hoàng điệp chỉ là một ấu trùng thì linh tính và uy năng cũng khó mà tưởng tượng được." Vân Hi kích động.

Nàng vẫn vô cùng hiếu kỳ với sinh linh trong truyền thuyết này, còn có vẻ kính nể, là con cháu của sinh linh thời thái cổ nên nàng vô cùng thiết tha nhìn thấy Hoàng điệp duy nhất này.

Lâm Côn lúng túng, nhỏ giọng nói: "Là một đầu mối quan trọng, không phải là ấu trùng đã trầm miên."

Mọi người có chút mất mát nhưng rồi thở dài một tiếng, một thần trùng kinh thế như vậy nếu như được một vị vương giả lấy ra một cách dễ dàng, như vậy mới kỳ lạ.

Khi mở hộp đá ra thì bên trong có một miếng đồng thau, bên trên mặt có khắc hơn trăm ký hiệu thần bí, tuy lờ mờ và loang lổ gỉ sét thế nhưng lại có một loại cổ vận nhu hòa.

"Đây chính là một nửa khối đòng thau, trong sách cổ của Thần Dược môn ta có ghi chép, nếu như có thể tìm được tất cả pháp khí đồng thau này thì có thể đạt được Hoàng điệp trong truyền thuyết kia." Lâm Côn giải thích.

Miếng đồng thau này vô tình lúc dạo chơi trong đình viện thì lão phát hiện được, rất nhiều năm trước có một vị tiền bối đã đạt được và phong ấn miếng đồng thau này ở nơi đây.

Nhất thời, mọi người có chút nhụt chí, từ thượng cổ cho tới giờ, vô tận năm tháng qua đi mà chưa có người nào đạt được nửa kia của miếng đồng thau, huống chi bọn nó chỉ là người ngoại lai thì làm sao có thể đạt được?

"Manh mối thì có, năm đó khi Dược Thần chết đi thì di vật của ông được con cái giữ lấy, miếng đồng thau này tự nhiên trên tay người đó..." Lâm Côn giải thích.

"Nói như thế, hiện tại manh mối nằm ở hậu nhân của Dược thần." Cửu đầu sư tử hỏi.

"Chính xác, đã phát hiện hài cốt của người đó." Lâm Côn gật đầu, sau đó giải thích thật cẩn thận.

Nơi đó, chính là nơi Thần cốc thượng cổ được mấy trăm tòa thần trận bảo vệ, từ khi di tích kia xuất hiện thì hàng ngày đều có người tới thăm dò nên đã phát hiện được đầu mối này.

Lúc này, Đại Hồng Điểu chẳng hề vui vẻ gì, đó là nơi nào, cơ bản không thể đi vào, bởi vì dựa theo lời Vân Hi từng nói, quá nửa là trận pháp do Thiên Thần bày xuống, đương địa khó có người phá giải được.

"Có điểm ngoài ý muốn, hôm qua có người tới đó đào với và phát hiện một cái hang âm u dưới lòng đất, nơi đó nối thẳng vào trong Thần cốc." Lâm Côn nói.

"Sao có khả năng chứ, có người có thể phá giải trận pháp Thiên Thần?" Mọi người giật mình.

"Là do cổ nhân phá liên tiếp ba tòa trận pháp rồi chết ở bên trong. Sau khi tiến vào, có người đã thấy rất nhiều mãnh vỡ của pháp khí, còn có một ngọc bài, ghi chép lại thân phận của người đã vẫn lạc." Lâm Côn nói.

Trải qua cuộc nói chuyện này, tất cả mọi người đều đã hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

"Chuyện này vẫn là một bí mật, hiện tại chỉ có số ít người biết được, hiện tại một vài đại nhân vật trong Dược đô đã hành động, tiếng vào bên trong trận pháp đã phá tan của Thần cốc kia để xem thử có thu hoạch gì không."

Sau khi nghe được tin này thì mọi người đứng ngồi không yên.

Sau đó Lâm Côn dẫn đường, bọn nó nhanh chóng đi tới trước Thần cốc thượng cổ kia, vẫn là như trước có tiên khí mờ mịt, ánh lành ẩn hiện, trong cốc vô cùng thần bí.

Lần này, Thạch Hạo cũng không có tới quan sát linh căn thần thánh trong trung tâm thần cốc kia nữa mà đi thẳng tới khu vực trận pháp đã bị phá hủy kia.

Hiển nhiên, nơi đây đã bị người khác khống chế, cờ lớn tung bay phong ấn cả vùng không gian này, sương mù mạnh mẽ dâng trào ở bên trong, cơ bản không thể thấy rõ được.

Lâm Côn cũng coi như là một đại nhân vật ở Dược đô, căn cứ theo nguyên tắc phân chia của lợi ích thì lão cũng có thể dẫn người vào trong, trên thực tế nơi đây đã bị một vài cường giả chiếm lĩnh, người thường không thể đặt chân vào.

"Lâm lão, lần này dẫn theo hơi nhiều người đấy nhen." Sau khi đi vào, có một vào tu sĩ đang bảo vệ cái hang cổ kia, không cho người khác tùy tiện ra vào.

Lâm Côn cười cười, hàn huyên với bọn họ một lúc rồi dẫn đám Thạch Hạo vào trong, chưa hề bị ngăn cản.

Hang cổ dưới lòng đất này vô cùng sâu, đâm thẳng xuống dưới hơn trăm trượng thì mới có thể đi ngang dẫn tới bên trong cốc, như vậy có thể thấy được vẻ gian nan của cổ nhân phá trận trước kia, phải đánh đổi cái giá thật đắt thì mới tạo ra được một con đường đi như thế này.

Bên trong hang cổ này còn có những tàn dư của phù văn, khí thế vẫn khủng bố ngập trời như trước, nếu không bị phá giải thì người thường xông vào chỉ có con đường chết mà thôi.

Rất nhanh, bọn nó dọc theo hang cổ đi tới nơi có ánh sáng, tiến vào bên trong sơn sốc, đây là tầng trận pháp thứ nhất.

"Ồ, tự thành một giới!" Hỏa Nha hít vào hơi khí lạnh.

Mà những người khác cũng cảm thấy sợ hãi, khu vực này quá to lớn, không cách nào nhìn thấy phần cuối, lớn hơn không biết bao nhiêu lần khi đứng ở ngoài sơn cốc nhìn vào. Nên biết, đây mới là trong tòa trận pháp đầu tiên mà thôi, hơn trăm tòa gộp lại thì rộng lớn cỡ nào?

Mọi người đau cả đầu, đừng nói là bằng cả Đại Hoang chứ? Bọn nó bắt

đầu tìm hiểu về tầng trận pháp thứ nhất này, phát hiện nơi đây thật sự rộng lớn vô tận.

"Ta đoán hơn trăm toàn trận pháp này gộp lại thì phạm vi phải tới mấy trăm ngàn dặm, thậm chí càng lớn hơn nữa." Hỏa Linh Nhi suy đoán.

Lãnh thổ lớn như vậy khiến người khác choáng váng, đại trận bao phủ mấy trăm ngàn dặm, việc này kinh khủng tới cỡ nào? Quả thật có thể nói là chấn động cả cổ kim.

"Ai lại chán đời đi bày xuống một trận pháp khổng lồ như vậy chứ?" Cửu đầu sư tử não nề.

"Sinh cơ nơi đây không nhiều." Thạch Hạo lộ vẻ kinh ngạc, bên trong trận pháp thứ nhất này thực vật vô cùng ít, lưa thưa vài cây, như là tinh khí đã thị rút khô toàn bộ.

"Ngoại trừ trận pháp bảo vệ còn có cả trận pháp tụ linh, tất cả đều tập trung về khe lõm nơi trung tâm kia." Vân Hi mở miệng.

"Tinh khí và linh mạch dưới lòng đất trong phạm vi mấy trăm ngàn dặm này sẽ không dùng để tẩm bổ cho cái cây linh căn thiên địa ở trung tâm kia chứ?" Hỏa Linh Nhi lộ vẻ mặt khác thường.

Đó là thực vật gì vậy, nếu là sự thật thì cũng quá đáng sợ.

Ngay cả Thạch Hạo cũng chấn động, sơn cốc này tuyệt đối do đại nhân vật cái thể bày xuống, thậm chí có khả năng không phải do người ở giới này tạo ra.

"Tuyệt đối đừng phải là của một người nào đó cố ý lưu lại, chờ đến ngày sau tới thu lấy." Thạch Hạo nói nhỏ.

Lâm Côn lại tiếp tục dẫn bọn nó tiến vào một hang cổ khác, đây là tầng trận pháp thứ hai, lối đi này chắc chắn có phù văn không gian, rõ ràng vô cùng xa thế nhưng bọn nó chỉ đi chút xíu là đã lên tới mặt đất rồi.

Trong tầng trận pháp thứ hai này quả nhiên cũng vô cùng rộng lớn, diện tích cũng xấp xỉ như tầng trận pháp thứ nhất, hơn nữa nơi đây gần như chẳng có một ngọn cỏ nào, ngay cả vật có giá trị cũng chẳng có.

Lâm Côn nhắc nhở: "Nếu như tiến lên nữa thì sẽ gặp phải nguy hiểm, con của Dược thần chết ở trong tầng trận pháp thứ ba, y chỉ có phá tan một phần cấm chế mà thôi."

"Đi thôi." Thạch Hạo muốn tiến tới xem thử, nhưng sẽ không bao giờ mạo hiểm.

Tiến vào trong tầng trận pháp thứ ba, nơi đây có một khu vực an toàn, sớm đã có hơn trăm người tiến vào để tìm kiếm nghiêm cứu thứ gì đó.

Đây là những đại nhân vật trong Dược đô dẫn theo những đệ tử và hậu nhân của mình vào đây.

"Ồ, có không ít mãnh vỡ pháp khí." Nơi đây quả nhiên có rất nhiều pháp khí, như là trận kỳ bị gãy đôi, phù cốt nguyên thủy bị nổ nát, hoặc là những mãnh vỡ của dược đỉnh.

"Kia chính là hài cốt của vị tiền bối kia." Lâm Côn chỉ về phía trước.

Huyết nhục của thi thể đó đã không còn, xương hóa thành màu xám đen chẳng hề bình thường, chỉ cần hơi chạm nhẹ là sẽ tan vỡ, y từng gặp phải sức mạnh của trận văn đầy đáng sợ nghiền ép.

Đồng thời, nơi đây có trận pháp tụ linh, rút hết toàn bộ tinh hoa một thân của y.

"Tinh khí ở nơi đây khô cạn thiệt." Vừa mới tới không lâu thì Thạch Hạo có cảm nhận như vậy.

Tầng trận pháp thứ ba này không có hoàn toàn bị phá tan, dù cho khu vực này ăn toàn nhưng cũng không thể ở lâu, luôn luôn ẩn chứa sát cơ và nguy hiểm.

"Lâm lão, ngươi tới rồi ah." Có người bắt chuyện.

"Con của Dược thần, cũng chính là tổ sư của chúng ta, người rất lợi hại, sau khi chúng ta nghiên cứu thì có khả năng người vào lúc tuổi già đã phá nhập cấp Thần nên toan tính phá vỡ trận pháp này." Một lão già khác nói.

Bọn họ nói ra tin tức hết sức kinh người này khiến cho Thạch Hạo chấn động trong lòng, không khỏi dùng Trùng Đồng để quan sát.

Thật sự là một cường giả cấp Thần ư? Thạch Hạo run sợ, bởi vì họ phát hiện ra một miếng xương còn chưa hoàn toàn hóa tành màu đen, nơi đó lấp lóe thần quang, đó chính là khí tức của Thần.

Thần nhân mà chỉ có phá được hơn hai tầng trận pháp, hơn nữa hình như khi tiến vào đây còn mang theo một phần trận đồ nên mới phá vỡ được trận pháp, nơi đây đáng sợ đến cỡ nào đây?

Thạch Hạo hơi nhụt chí, bởi vì nơi đây quá nguy hiểm, đồng thời khi dạp quanh một vòng thì nó vẫn không có phát hiện ra khối đồng thau cần tìm kia,

"Ồ, có thật ư!" Ngay khi nó từ bỏ, cảm thấy đã phí công cho chuyến đi này, trong lúc lơ đãng thì Trùng Đồng phát hiện ra một luồng khí thế không tên, tương tụ như khối đồng thau ở trong người nó.

Nó bắt đầu quan sát thật kỹ thì lộ vẻ vui mừng, dĩ nhiên là một nửa của khối đồng thau, chuyện này đúng là việc vui ngoài ý muốn.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 425: Thế Giới Hộp Báu.

Miếng đồng ẩn mình trong sương mù không lớn lắm, bên trên phủ đầy gỉ xanh, miếng đồng này chắc chắn là một thể với miếng đồng trong ngực của Thạch Hạo, có thể ghép lại với nhau.

Nếu không có Trùng Đồng thì khó mà phát hiện ra được, bởi vì sương mù nơi đây rất quái lạ, mắt thường rất khó để nhận thấy, thêm lần nữa lại chứng minh được sự đáng sợ của Trùng Đồng giả.

"Lúc nào ta mới có thể tu thành Thiên nhãn đây, chí ít cũng phải nhìn xuyên qua hư vọng này." Thạch Hạo lẩm bẩm.

Đương nhiên, giờ không phải là thời điểm để phân tâm, nó có chút đau đầu, miếng đồng thau không có nằm ở khu vực an toàn, muốn đoạt được cần phải phá tan trận pháp rồi tiến tới.

"Phát hiện ra thật à?" Đại Hồng Điểu kinh ngạc, bọn nó chỉ ôm ấp một chút hi vọng nhưng không ngờ lại phát hiện được.

Đây chính là thứ đã mất tích từ thượng cổ, đến bây giờ mới có thể nhìn thấy lại, thật khiến người bất ngờ.

Ngay cả Lâm Côn cũng đờ người ra, hôm qua lão cũng từng tới đây, cũng tìm kiếm thật cẩn thận, xém chút nữa đã hất tung cả khu này lên nhưng mà chẳng đạt được thứ gì.

Không ngờ rằng, thiếu niên hung tàn này lại có vận khí lớn như vậy, chỉ cần nhìn sơ qua là thấy ngay, đúng là chẳng có chút thiên lý gì mà, việc này khiến cho lão xuýt xoa không thôi.

Lẽ nào Thần điệp trong truyền thuyết muốn hiện thế ư? Trong lúc nhất

thời, Lâm Côn trở nên ngây dại, tuy tuổi tác đã cao nhưng hiện tại cứ như là một thiếu niên nhiệt huyết dâng trào.

"Có thể thấy được thứ trong truyền thuyết..." Lão run rẩy nói.

Thạch Hạo vô cùng phấn chấn, không ngừng suy nghĩ biện pháp để đoạt lấy miếng đồng thau kia, nhưng mà nó cũng không dám làm bậy.

Nên biết, ngay cả cường giả cấp Thần cũng chết ở nơi đây, và cũng chỉ phá vỡ gần ba tầng trận pháp mà thôi.

"Cẩn thận một chút, chúng ta hộ pháp cho ngươi." Ánh mắt của Đại Hồng Điểu lóe sáng.

"Thấy rồi chứ." Sau khi tới Dược đô, đám Chim loan năm màu vẫn trong hình dáng người, nếu không với dáng vẻ của bọn chúng chắc chắn sẽ bị người nhận ra ngay.

Nó ngồi xếp bằng ở biên giới trận pháp, sau lưng hiện lên một cọng lông chim xinh đẹp có màu sắc sặc sỡ, sau đó xoẹt một tiếng, năm luồng thần quang bay thẳng vào trong trận pháp.

"Ầm!"

Thời khắc này, tầng trận pháp thứ ba bạo động, nơi đây tuông ra một luồng sóng lớn ngập trời bao phủ bốn phía.

Không cần nói những nơi cấm chế chưa bị phá vỡ, chỉ riêng khu vực an toàn này cũng rung động dữ dội, những gợn sóng tàn bạo tản ra đủ sức ép tan người khác.

"Phụt" một tiếng, Chim loan năm màu phun ra một ngụm máu tươi, vẻ mặt trắng xám đầy hoảng sợ.

"Thật là đáng sợ, chưa hề tiến vào trong trận pháp, chỉ là nhẹ nhàng thử một chút mà đã dẫn tới sức mạnh kinh khủng như vậy rồi." Thạch Hạo nhíu

mày, nó biết đã gặp phải phiền toái lớn rồi.

"Là tên nào làm loạn đó hả, muốn hại chết hết chúng ta sao?!" Mấy vị đại nhân vật của Dược đô đứng nơi xa quát lớn.

Lâm Côn nhanh chóng đi tới nói chuyện với bọn họ một đỗi, lúc này thì mới làm dịu đi cơn tức giận của mọi người, mấy ngày trước những người này từng ra tay và đã có không ít người bị thương.

Thậm chí, còn có một tên cường giả dựa vào lá gan mình lớn nên hướng thẳng tới đám sương mù, khi vừa tiến vào trong trận pháp thì lập tức nổ tung, hình thần đều diệt.

"Trận pháp Thiên Thần, phàm nhân mà cũng mơ tưởng đụng vào, một khi bước vào tuyệt đối chính là đại sát kiếp." Vân Hi lên tiếng.

"Giờ phải làm sao đây?" Đại Hồng Điểu cuống lên, nếu không thấy thì thôi, nhưng rõ ràng chỉ cách không xa nhưng khó mà vương tay nắm lấy.

Thạch Hạo đi tới đi lui, đương nhiên sẽ không rút lui dễ dàng như vậy được, nó đảo mắt nhìn những mãnh vỡ pháp khí, tất cả đều là thứ mà con của Dược thần lưu lại.

"Có một bức trận đồ nhưng mà đã nát bét hết cả rồi, chỉ còn sót lại một góc nhỏ không đầy đủ mà thôi." Lâm Côn hiểu được tình huống hiện giờ, có thể thứ này cũng coi như vô cung, dù là trận đồ hoàn chỉnh cũng không phá nổi trận pháp này, nếu không thì con của Dược thần đời nào chết ở nơi đây.

"Không được thì không nên cố, Thiên Thần cao cao tại thượng, thủ đoạn của bọn họ ngươi không thể tưởng tượng ra được đâu, trận pháp lưu lại đủ để chém cả Thần." Vân Hi nhắc nhở.

Trên thực tế, sau khi hiểu rõ tình hình thì đám Thạch Hạo ai cũng đều đau đầu, không cần nói tới việc vận dụng bảo thuật, cho dù dùng thầm niệm để dò la thì cũng sẽ bị trận pháp này nuốt chửng.

Đại Hồng Điểu là người xui xẻo nhất, một luồng sức mạnh tinh thần đã bị đám sương mù kia chặt đứt, gắng lắm cũng chỉ hóa ở giữa mà thôi.

Cưỡng ép tiến tới thì không được, nguy hiểm quá lớn.

"Miếng đồng thau kia nằm ở trong trận pháp mà chẳng hề bị hủy diệt, cứng rắn đến mức nào chứ?" Trong lòng Thạch Hạo hơi động, bởi vì nó phát hiện tất cả những pháp khí rơi vào trong đó đều sẽ trở thành những mảnh vỡ.

"Quả nhiên là thứ tốt, thứ đó chưa từng bị đại trận tiêu diệt." Cửu đầu sư tử gật đầu.

"Chờ chút, để ta nhìn kỹ xem thử đây rốt cuộc là thứ gì?" Hỏa Linh Nhi mở miệng, rồi muốn lấy miếng đồng thau ở trong ngực của Thạch Hạo để xem xét.

"Ngươi có phát hiện gì à?" Hỏa Nha hỏi.

"Ta nhìn thấy hơi quen, hình như đã từng thấy trong quyển sách cổ nào đó rồi, đây giống như là một hộp báu thì phải." Hỏa Linh Nhi nói.

"Uh, không sai, chính xác là như thế." Vân Hi cũng kinh ngạc, nàng tiến tới quan sát thật cẩn thận, sau đó gật gật đầu, nói: "Sơ sẩy quá, đây đúng là Hộp báu thái cổ."

Hai người này đều có lai lịch bất phàm, sự hiểu biết của bọn họ cũng rất rộng lớn, đặc biệt là Vân Hi, nàng vốn đến từ Thái Cổ Thần Sơn nên biết được càng nhiều hơn.

Hộp báu thái cổ, đây chính là cái tên mà người đời sau dùng để gọi thứ dùng để đựng những trân bảo của các đại nhân vật thời thái cổ, trong tình huống bình thường thì đều dùng để đựng báu vật.

Kỳ thực, tên thật của nó chính là Thế giới hộp báu.

Loại hộp báu này rất đặc biệt, trừ phi là chủ nhân nếu không người bình

thường khó mà hủy diệt và mở ra được.

Đại Hồng Điểu kinh ngạc, ngay cả hộp báu cũng bị chia thành hai nửa, vậy bên trong còn có thứ quý giá gì nữa chứ, đúng là trêu ngươi người mà.

"Sai, thứ trong hộp không nhất thiết bị phá hủy, hẳn là vẫn còn, thứ này không tầm thường, nếu không thì vì sao cường giả thời thái cổ lại dùng để đựng báu vật chứ." Vân Hi nói.

Hỏa Linh Nhi cũng nói tới một lời đồn, từng có người đạt được một Thế giới hộp báu, sau khi vô tình mở ra thì phát hiện bên trong chính là một Thần tàng.

Tin đồn thế này khiến cho mọi người vừa nghe xong liền đỏ cả mắt.

Thạch Hạo như nghĩ tới chuyện gì đó, cầm chặt miếng đồng thau trong tay rồi yên lặng cảm ứng, khi khống chế thần lực thì lập tức phát ra ánh sáng rực rỡ, hơn trăm ký hiện xuất hiện.

"Ồ, sáng thiệt đó." Mấy người kinh ngạc.

Không chỉ miếng đồng trong tay của Thạch Hạo đang phát sáng mà ngay cả nửa kia trong trận pháp cũng như vậy, gỉ đồng xanh tróc ra, hơn trăm ký hiệu sáng rực lên cứ như đang triệu hoán, cảm ứng lẫn nhau.

Tính huống này đã dẫn đến sự chú ý của những người khác, ai nấy đều trông lại.

"Rột roạt!" Miếng đồng trong trận pháp kia đang từ từ chuyển động sát dưới mặt đất tiến về phía này.

"Ầm!"

Đột nhiên, ánh chớp to lớn trong trận pháp đánh mạnh xuống miếng đồng đó, nếu là pháp khí bình thường thì đã hóa thành bột mịn rồi, nhưng miếng đồng này lại khác, chẳng hề hấn gì cả.

Ngoài trận, thân thể Thạch Hạo khẽ run, bàn tay nắm chặt lấy miếng đồng run rẩy gần như muốn thả ra.

Không chỉ có miếng đồng trong tay Thạch Hạo đang kêu gọi miếng đồng trong trận pháp kia, mà miếng đồng trong trận pháp kia cũng ra sức kêu gọi miếng đồng này.

"Vật này đúng là kỳ lạ và thần bí, ngay cả ánh sáng sát phạt của trận pháp Thiên Thần hạ xuống mà cũng chẳng thể hủy diệt nó, còn khiến cho Thạch Hạo nắm chặt không được." Đại Hồng Điểu thán phục.

Những người khác nhanh chóng xúm lại bên đây.

"Đi ra nào!" Thạch Hạo khẽ quát, vù một tiếng, hào quang trong tay nó sáng rực cứ như đang nắm lấy một mặt trời nhỏ vậy, miếng đồng kia được hơn trăm ký hiệu bao phủ trông cực kỳ óng ánh.

Tương tự, miếng đồng trong trận pháp kia cũng sáng chói, từ từ bay lại nơi đây.

"Ầm ầm ầm!"

Cứ như là trời sụp đất nứt, trong tầng trận pháp thứ ba này nổi lên những gợn sóng khủng bố, hư không vặn vẹo gần như nổ tung, ánh mắt của những người khác thì tràn vẻ kinh sợ, bước chân dừng lại, vẻ mặt ai nấy đều tái nhợt.

Thần quang kia lao ra, tàn sát bừa bãi trong trận pháp rồi chém thẳng về phía miếng đồng kia thế nhưng cũng không thể nào đánh nát nó được.

"Keeng!"

Rốt cuộc, một tiếng rung phát ra rồi hai miếng đồng thau va chạm lẫn nhau, tất nhiên là vừa khít với nhau, sau đó ánh sáng rực rỡ nhanh chóng mờ đi rồi hiện ra một miếng đồng thau to bằng nắm tay, vô cùng vừa vặn.

"Chẳng giống hộp gì cả, cứ như là một trái tim vậy." Cửu đầu sư tử nói.

"Sai rồi, sau khi kích hoạt nó thì sẽ xây dựng nên một tiểu thế giới cất chứa đầy bảo vật." Vân Hi mở miệng nói.

"Hả?" Đại Hồng Điểu nước miếng chảy dài, hộp báu như thế này có thể ẩn chứa một thế giới nhỏ, tự nhiên là thần vật hi thế rồi, chẳng trách cường giả thái cổ dùng thứ này để cất chứa bảo vật.

"Mấy vị đạo hữu, đã đạt được bảo vật gì thế, có thể cho chúng ta nhìn qua thử được không?" Ở phái sau, có người chứng kiến việc diễn ra từ nãy giờ nên sau khi bình tĩnh lại tâm tình thì lộ ra vẻ thèm thuồng.

"Chúng ta đi thôi, rời khỏi nơi đây trước đã." Thạch Hạo lên tiếng, nó cũng chẳng ngại chiến với đám người này một trận, ra tay trấn áp tất cả, thế nhưng hiện tại chẳng có chút tâm trạng gì, nó muốn mở hộp báu này càng nhanh càng tốt.

Thoát khỏi đại trận, khi đã ra ngoài sơn cốc bọn nó lập tức bắt đầu nghiên cứu Thế giới hộp báu này.

"Trừ phi là chủ nhân nếu không người khác khó mà mở ra được, hoặc là bất ngờ mở ra được." Hỏa Linh Nhi than thở.

Bọn nó không có gặp được cái gọi là "bất ngờ", từng người nhận lấy Thế giới hộp báu để nghiên cứu tìm cách mở thế nhưng đều không thể.

Ngay cả Lâm Côn cũng tiến lên tìm hiểu, nhưng cũng đành ngậm ngùi từ bỏ.

"Lẽ nào Hoàng điệp nằm trong hộp báu này, thậm chí còn có Thần tàng khác nữa?" Đại Hồng Điểu đoán.

Cuối cùng, Thạch Hạo cắn răng âm thầm đưa hộp báu này về phía Tiểu Tháp, rồi truyền âm nói: "Giao dịch nào."

Tiểu Tháp nói: "Ah, vẫn quy tắc cũ, lần trước ngươi đã đưa ta Thái Dương thạch, vốn đang nợ ngươi một lần, vậy thì giờ coi như hết."

Thạch Hạo đau tới thấu tin gan, đúng là động không đáy mà, Thái Dương thạch quý giá tới nhường nào, là báu vật thế gian, chỉ nhờ nó động tay động chân có một lần mà phải dùng thứ này làm thù lao, quá xa xỉ mà.

"Không được, lần này ta muốn ngươi giúp ta phá tan tòa sơn cốc này, đoạt được gốc bảo dược kia, tiện thể mở luôn hộp báu này." Thạch Hạo nói.

Tuy nó biết chắc chắn Tiểu Tháp sẽ đòi cái giá trên trời, bởi vì nơi đây có hơn trăm tòa trận pháp, thế nhưng nó không hề nghĩ tới cái giá phải trả lại đáng sợ đến vậy.

"Trừ phi ngươi dùng hơn trăm loại thiên tài địa bảo thật sự, nếu không thì không thể." Tiểu Tháp thẳng thắng nói.

"Ngươi quá hãm tài!" Thạch Hạo căm phẫn, đương nhiên những câu này chỉ là truyền âm mà thôi, những người khác không thể nào biết được.

"Ngươi có biết đấy là trận pháp gì không? Ngay cả Thần tới cũng chắc chắn phải chết, đặc biệt là cây linh căn trong sơn cốc kia, ngươi cũng đừng nên mơ tưởng tới là vừa rồi, đó là thứ do người khác trồng tạm ở giới này, ai không may động tới thì chắc chắn sẽ chọc cho hắn giáng lâm tới đây!" Tiểu Tháp nhắc nhở, lời nói hết sức nghiêm túc.

Thạch Hạo sợ hãi, quả nhiên ghê gớm như vậy!

"Làm người phải biết lượng sức, nếu thật mà ngươi đoạt được Hoàng điệp thì đó cũng là một cơ duyên nghịch thiên rồi." Tiểu Tháp nói, đánh giá rất cao về Hoàng kim điệp này!

Cuối cùng, Thạch Hạo liếc mắt nhìn tòa sơn cốc thượng cổ kia một cái, sợ hãi không thôi, chẳng trách cô gái áo xám kia từng nhắc nhở nó, hãy rời khỏi Dược đô, nói nơi đó chính là một trong những địa điển chuẩn bị trở thành nơi chinh phạt.

"Được, trước tiên giúp ta mở ra Thế giới hộp báu này đi!" Thạch Hạo nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 426: Mở Ra.

"Hi vọng ngươi sẽ đạt được vận may lớn, Hoàng điệp này có khả năng không kém Thập Hung đâu, như vậy ngươi đã biết được giá trị cực lớn của nó rồi đấy!" Tiểu Tháp nói, nó chỉ cao khoảng gang tay, trắng bóng trong suốt như tuyết, lưu chuyển ánh sáng lấp lánh trên sợi tóc của Thạch Hạo.

"Cái gì?" Thạch Hạo chấn động, Thần điệp hoàng kim này lại mạnh như vậy, đúng như trong truyền thuyết ư, có thể quyết đấu với nhân vật mạnh mẽ nhất trong thiên địa này!

"Chỉ là suy đoán mà thôi." Tiểu Tháp thản nhiên nói, bởi vì Hoàng điệp quá mức thần bí, chỉ xuất hiện đúng một lần ở thời thái cổ, trước đây chưa hề hiện thế.

Cho tới lần này, Tiểu Tháp cũng không thể xác định được, thâm chí cũng không cho rằng đó là một con Hoàng điệp, nó không nên tồn tại ở một giới này mới đúng.

Giới này, xưa nay chỉ có xuất hiện một lần, hơn nữa xuất hiện rất đột ngột sau đó tung tích cũng chẳng còn.

"Thật là thần bí." Thạch Hạo khẽ nói, nó phát hiện ra lai lịch vô cùng nghịch thiên của Hoàng điệp, gạt hết toàn bộ bảo thuật thiên phú, bản thân lại có thêm một bí mật to lớn nữa.

Thạch Hạo như trở lại thời con nít, thời khắc này, cặp mắt của nó híp lại và vô cùng sáng rực, giữa khuôn mặt thanh tú và khôi ngô là nụ cười tươi rói, cuối cùng nhịn không được mà nuốt ngụm nước miếng.

"Cái tên quỷ này cười thật là đê tiện mà." Đại Hồng Điểu nói.

Ở đối diện, ngay cả Hỏa Linh Nhi, Vân Hi khi thấy bộ dạng hiện tại của nó thì còn tưởng rằng nó đang có ý đồ xấu với mình nên vừa thẹn mà lại vừa giận.

"Huynh đệ, phải có chừng có mực, đừng có đưa tình trước mặt chúng ta, trời chưa tối đâu." Hỏa Nha cười khà khà.

Quả thật, hiện tại rất dễ khiến người khác hiểu lầm, Thạch Hạo nuốt ực ngụm nước miếng, nụ cười rất là đặc biệt, mà đứng đối diện lại là thiếu nữ thanh xuân quốc sắc thiên hương, như vậy sao không khiến người khác hiểu lầm chứ.

"Ta cảnh cáo, tuy rằng ta rất muốn lấy lại món pháp khí kia, nhưng tuyệt không thỏa hiệp, ngươi đừng có giở trò linh tinh." Vân Hi vừa giận vừa xấu hổ nói.

"Ầm!"

Hỏa Linh Nhi thì không nhẹ nhàng như vậy, trực tiếp nện thẳng một quyền xuống đầu Thạch Hạo, tiếng vang không hề nhỏ, hiển nhiên nàng dùng hết sức.

"Các ngươi đang làm gì thế hả?" Thạch Hạo nói, nó đã đã tĩnh lại, sau đó lại nuốt ngụm nước miếng, tâm tình vô cùng vui vẻ, nhìn mỗi người bằng ánh mắt nhu hòa.

"Nụ cười thật dâm đãng!" Đại Hồng Điểu nói thầm.

"Rầm!" Thạch Hạo thưởng ngay cho nó một bàn tay, dùng độ cứng rắn của Hùng Hài Tử thì sắt đá cũng có thể tan nát, việc này khiến cho Đại Hồng Điểu nhảy cẳng lên, kêu gào đầy quái dị.

"Đi thôi.!" Thạch Hạo xoay người rời đi, trong lòng nó vô cùng chờ mong, muốn tìm một nơi yên tĩnh để phá giải Thế giới hộp báu, nơi đây không thích hợp bởi vì có những người ở trong trận pháp theo sau.

"Ồ, lẽ nào đã đoán sai?" Hỏa Nha nghi ngờ.

Một chùm ánh sáng màu vàng hiện lên, Thạch Hạo triển phai pháp môn Côn Bằng bao phủ tất cả mọi người lại rồi hóa thành một luồng hào quang mờ mịt, nhanh chóng phá không mà đi, rời khỏi Thần cốc này.

Bọn nó sẽ không về Dược đô mà tiến vào một dãy núi, Thạch Hạo muốn ở nơi này nhờ Tiểu Tháp ra tay, bởi vì nó sợ động tĩnh quá lớn sẽ khiến người khác chú ý.

Thạch Hạo suy nghĩ một lúc rồi nói cho mọi người biết, nó chuẩn bị bế quan để mở chiếc hộp báu này.

Mọi người đều ngạc nhiên, sau khi hiểu đó là thứ gì thì cũng không có ôm hi vọng, cơ bản là chẳng có giải pháp nào cả.

Bởi vì, bảo vật ẩn chứa tiểu thế giới như thế này vô cùng hi hữu, không có cách nào mở ra cả, trừ phi là sắp xếp lại những ký hiệu đầy phức tạp ở bên trong, nếu không tốt nhất đừng dại mà thử.

"Ngươi có thể mở ra hộp báu?" Vân Hi lộ vẻ khác thường.

"Đừng nghi ngờ, cho ta chút thời gian, ngay cả trời ta cũng có thể mở ra một con đường nữa là." Thạch Hạo cười nói.

Điệu bộ cười cười này chẳng hề khác gì với lúc ở Bách Đoạn sơn mấy năm về trước, việc này khiến nàng nhớ lại cái tình cảnh năm đó, nàng cho rằng sau khi tên quỷ này trở thành vương giả sẽ trở nên uy nghiêm hơn, nhưng không ngờ rằng bản tính chẳng hề thay đổi.

"Từ cổ chí kim, cũng chỉ có người nhìn thấy hộp báu thái cổ tương tự như thế này mà thôi, nhưng có thể mở ra được cũng chỉ có một mà thôi." Vân Hi mang theo một loại kiêu ngạo, bởi vì nàng không chịu nổi cái vẻ mặt hả hê của Hùng Hài Tử lúc này, mỗi khi thấy cái dáng vẻ này thì sẽ nghĩ ngay tới cái màn tồi tệ trước kia.

"Ai không tin thì có thể đánh cược với ta." Thạch Hạo nói.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, bởi vì phát hiện Thạch Hạo vô cùng chắc chắn, không biết tại sao lại có loại tự tin như vậy, lẽ nào có thể mở ra?

Đây là một dãy núi nồng nặc linh khí, những sông núi dần Dược đô đều không dính chút khí tức man hoang nào cả, ngược lại vô cùng thanh tú, tiếng suối róc rách, sương mù bốc hơi.

Nghe nó nói như thế thì tất cả mọi người đều chờ mong, ai cũng hiếu kỳ và mong muốn được nhìn thấy bên trong Thế giới hộp báu là thứ gì, có hay là không một con Hoàng điệp đang trầm miên.

"Nếu như ngươi thua, phải đưa pháp khí Thần Linh cho ta." Có có Vân Hi của Thiên Thần sơn đánh cược với nó.

"Vô tư, không thành vấn đề, nếu như ngươi thua thì những cây thánh dược của các ngươi phải đưa cho ta hết?" Thạch Hạo cười híp cả mắt.

"Không được!" Vân Hi lắc đầu, chuyện này liên quan tới hưng suy của bộ tộc nàng thì đời nào đi tặng cho người khác, mặc dù là Thiên Nhân tộc thái cổ cấp Thiên nhưng cũng không thể hào phóng như vậy được.

"Vây thì tới thủ thôn cho ta vậy!" Thạch Hạo nói.

"Ngươi..." Vân Hi trừng mắt, gương mặt xinh đẹp biến đổi, cuối cùng cắn răng, nói: "Ta... không cá nữa!"

"Haizzi, đúng là khiến người khác thất vọng mà, khi nào mới bắt được một người đây, vừa muốn làm trò cười vừa muốn thực lực mạnh, thật sự khó tìm quá đi mà." Thạch Hạo than thở.

Những người khác nhịn không được mà phì cười, chỉ có mỗi Hỏa Linh Nhi là lườm nó một cái, nói: "Cố mà ăn thật nhiều tai heo vào, chờ ngươi thật mạnh thì sẽ có thôi."

Vân Hi như chột dạ nhìn về phía Hỏa Linh Nhi, sau đó cũng chẳng hề yếu thế trừng mắt nàng một cái.

"Có sát khí!" Đại Hồng Điểu cảnh giác nói, điệu bộ vô cùng trịnh trọng.

...

Trên ngọn núi, cây tùng san sát, đá lớn ngang dọc, vô cùng yên tĩnh.

Thạch Hạo căn dặn, nói: "Tiểu Tháp, ngươi có thể cẩn thận một chút không, nghe hai nha đầu kia nói vật này rất nguy hiểm, mặc dù pháp lực ngập trời, có thể dùng man lực để phá tan khi đó sẽ làm cho tiểu thế giới bên trong tan vỡ, tạo nên sự sụp đổ của không gian, việc này đáng sợ nhất."

"Ta nói là dùng man lực à." Tiểu Tháp nói.

Một tia khí hỗn độn bay ra rồi tiến tới miếng đồng thau to bằng nắm tay kia, trong nháy mắt hơn trăm ký hiệu thần bí phát sáng nằm dày đặc ở mặt ngoài miếng đồng thau, khiến nó trở nên rực rỡ.

Cuối cùng, nó chẳng còn giống miếng đồng thau nữa mà ngược lại giống như là miếng thần ngọc xinh đẹp, vô cùng óng ánh và trong suốt.

"Ồ, bên trong đặc chứ không phải là không gian." Thạch Hạo ngạc thiên, sau đó có chút sốt sắng, sợ mình vui vẻ quá sớm.

Tiểu Tháp cũng chưa dùng pháp lực vô thượng của mình để phá huy mà đang từ từ suy diễn, cuối cùng khống chế một tia khí hỗn độn thay đổi trình tự của những ký hiệu kia, không ngừng di động qua lại.

Hộp báu đồng thau không ngừng phát sáng, càng ngày càng sáng rực, thiên địa như đang vặn veo, đang run rẩy.

Phía trên ngọn núi, Thạch Hạo vô cùng kinh ngạc, bởi vì sau khi những ký tự này nối liền với nhau, nằm dày đặc và đan dệt lại, thì hình thành một cánh cửa mở ra một tiểu thế giới trong hư không.

"Quá thần bí mà!" Thạch Hạo vui mừng, nó biết đã thành công rồi.

"Đi lấy đi." Tiểu Tháp nói với nó có thể đi vào rồi.

Thạch Hạo cất bước xuyên qua cánh cửa đó, tiến vào một tiểu thế giới hư vô, nơi này rất tối tăm, cũng không lớn lắm, ngay chính giữa có một cái bàn đá.

"Xông vào." Đại Hồng Điểu hô lớn, cả đám người nhanh chóng vọt vào tiểu thế giới này.

"Hả, đúng là bủn xỉn mà, chỉ có một cái bàn đá, chẳng có Thần tàng?" Hỏa Nha thất vọng.

"Đắc thủ rồi." Thạch Hạo cười cười, lắc lắc một tấm da thú trong tay, đây chính là vật mà Dược thần lưu lại, bên trên có ghi không ít thứ.

Dược thần đoạt được Hoàng điệp chính là từ Thế giới hộp báu nà có thể mở ra được là nhờ đoạt được mật chú ở trong một động phủ thái cổ.

"Không có Hoàng điệp à?" Cửu đầu sư tử nói.

"Ở trong Dược dô, bên trên có ghi rất rõ ràng." Thạch Hạo nói, sau khi Dược thần mở ra hộp báu thì đã mang con sinh linh kia ra ngoài, muốn mượn nhờ tổ căn để ấp nở.

Mọi người tiến tới xem tấm da thú đó.

Đám người giật mình, muốn ấp nở Hoàng điệp thì cần vô cùng vô tận tinh hoa thiên địa, khó mà có thể tưởng tượng nổi, nếu không thì dùng thứ gì để thể hiện ra sự mạnh mẽ và phi phàm của nó chứ.

Bên trong Dược đô có địa mạch tổ căn, lại được xưng là cửa Sinh trong thiên địa, vô cùng thích hợp cho việc tẩm bổ trứng của côn trùng giúp nó có thể nở ra.

"Bị phong ấn ở bên dưới ngọn núi thấp kia, ở bên trong địa mạch tổ

căn?" Lâm Côn giật mình, lại là trọng địa môn phái của lão nhưng nơi đó không ai có thể tiến vào.

"Nó có thể xuất thế sớm rồi chạy mất hay không?" Đại Hồng Điểu nói.

"Không đâu, nơi đây có ghi rõ nè." Thạch Hạo chỉ và tấm da thú.

Lúc trước, sau khi mở ra Thế giới hộp báu, Dược thần thấy một quả trứng điệp bị phong ấn ở trong bình Thần Băng, sau khi y lấy ra thì đưa vào trong địa mạch tổ căn Dược đô và bày xuống trận pháp vô cùng đặc biệt, chỉ cần trứng thần được ấp nở và tẩm bổ sau khoảng thời gian ngắn gì sẽ lại bị truyền tống vào trong bình Thần Băng, tiếp tục bị phong ấn.

Dược thần hi vọng khi mình rãnh rang thì sẽ tự tới mở ra bình Thần Băng.

Đáng tiếc, y đã chết, không còn đợi được ngày nhìn thấy thần trùng xuất thế.

"Dược thần rất cẩn thận, y sợ không thu phục được sinh linh không kém gì Thập Hung này." Hỏa Linh Nhi nói.

Mọi người đều gật đầu, mạnh mẽ như Dược thần mà cũng cẩn thận như vậy, hi vọng dùng toàn tâm toàn lực để thuần dưỡng con Thần điệp kia.

"Thật sự đã tìm được..." Giờ phút này, thái thượng trưởng lão của Dược Thần môn Lâm Côn như là hồn bay phách lạc, quả thật không thể tin vào những chuyện đang diễn ra trước mắt mình.

Nên biết, đây chính là thứ trong truyền thuyết, càng là người hiểu rõ mọi chuyện thì càng kinh ngạc hơn, miếng đồng thau được truyền thừa từ thượng cổ cho tới giờ mới được ghép hoàn chỉnh lại với nhau, và dẫn tới tung tích của Hoàng điệp.

"Lâm trưởng lão, tương lai ta sẽ không quên ông đâu." Thạch Hạo mở miệng, vỗ vỗ bả vai của lão.

Lâm Côn tỉnh lại, đưa thì đã đưa rồi còn gì phải hối hận nữa chứ, hơn nữa lão biết, cho dù Hoàng điệp có nằm trong tay thì lão cũng chẳng hề nuôi dưỡng nổi. Hơn nữa, việc này cũng không tính là đầu tư không có lãi, nếu Thạch Hạo có thể bình an mà quật khởi thì tương lai mấy ai có thể ngăn được?

Trở lại Dược đô, những người này nhanh chóng hành động, muốn mở ra cấm chế thượng cổ, lấy đi bình Thần Băng đó.

Hai ngày sau, dựa theo sự ghi chép trên da thú thì đã tìm thấy một tế đàn nhỏ ở dưới lòng đất của Dược đô, và đã kích hoạt thành công.

Bọn nó cũng chẳng hề nhằm về phía Thần Dược môn mà chờ đợi ở ngoài núi nhỏ, lẳng lặng chờ đời bình Thần Băng được truyền tống từ trận pháp ra ngoài.

"Ồ, linh khí sao lại nồng đậm hơn thế." Giờ phút này, không ít người ở Dược đô đều kinh ngạc, lộ vẻ không hiểu.

Thần Dược môn, rất nhiều người càng nghi ngờ hơn, bởi vì bọn họ cảm thấy ngọn núi thấp kia chỉ trong nháy mắt đã mờ ảo, tràn ngập ra vô tận linh khí, tựa như là một tòa tiên sơn vậy.

Nơi xâu nhất của tổ căn dưới lòng đất có một cái ao, thần hà mờ mịt không ngừng lưu chuyển, đó chính là chất lỏng của địa mạch linh căn hóa thành, có một loại khí tức bất hủ.

Một chiếc bình trắng như tuyết chìm ở đáy ao, từng cái ký hiệu rực rỡ sáng lên rồi hóa thành trận pháp bao phủ nó lại, xoạt một tiếng, thứ đó đã bị truyền tống.

Linh khí trong ao sôi trào, dưới đáy ao phát ra thần quang vô lượng, mà bình Thần Băng ấy đã biến mất và xuất hiện ở bên ngoài.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 427: Xuất Thế.

Bên ngoài núi thấp, ở một nơi rất xa có một khu vườn bị bỏ đi, gạch ngói tứ tung, cỏ dại cao tới nửa người, vô cùng hoang tàn.

Nghe đồn, trước kia đây là nơi Dược Thần xây nhà để ở, sau đó nơi đây trở thành phế tích rồi trở thành nơi để chiêm ngưỡng và tưởng nhớ.

Đám Thạch Hạo, Cửu đầu sư tử đứng đợi ở đây đã lâu, gạch vụn được dời di, phế tích bị đào bới lộ ra một tế đàn nhỏ.

"Vù" một tiếng, ánh trắng lóe lên, trên tế đàn xuất hiện một chiếc bình, không tính là lớn chỉ có cao bằng nắm đấm mà thôi, toàn thể trắng bóng.

Chiếc bình này xuất hiện đột ngột như vậy nên lập tức hấp dẫn sự chú ý của mọi người, trong mắt của Thạch Hạo lóe lên một luồng ánh sáng, cặp mắt to tròn lập tức híp lại trông cực kỳ vui mừng và phấn chấn.

Những người khác cũng kích động theo, hơi không tin vào mắt mình, không nghĩ tới lại thành công, từ thượng cổ tới giờ, nhiều năm trôi qua như vậy mà bình Thần Băng trong truyền thuyết vẫn còn tồn tại.

"Quá hay, chúng ta thành công rồi, sinh linh trong truyền thuyết sẽ tái hiện thế gian!" Đại Hồng Điểu gào lên một tiếng, nó nhịn không được nữa rồi.

"Chuyện này... là sự thật ư, đây chính là thứ của Dược Thần thượng cổ lưu lại, truyền thuyết nói rằng y đạp khắp ngàn núi vạn sông, tìm kiếm vô tận di tích thái cổ, như thế mới tìm được nó, hiện tại đang ở trước mặt chúng ta ư?" Trên mặt Lâm Côn vộ vẻ thất kinh.

Hỏa Linh Nhi mặt mày đỏ rực, đi tới Dược đô này không ngờ lại có thu

hoạch lớn như thế, chuyện này quả là khó tin, ngay cả thứ trong thần thoại mà cũng tìm thấy.

Vân Hi thì trợn mắt lè lưỡi, gương mặt trắng mịn ẩn hiện vẻ khiếp sợ, đây tuyệt đối là một may mắn vô cùng lớn, đạt được con thần trùng này thì ý nghĩa chính là bảo thuật có thể sánh vai với Thập Hung chuẩn bị hiện thế.

Bất kể là Hoàng điệp hay là thần thông của nó thì đều vô cùng quý giá, nếu truyền thì đó chính là một cơn sóng lớn ngập trời.

Nhưng mà, trước mắt không thể cho ngoại giới biết Thạch Hạo có thu hoạch như vậy được!

Lúc này, linh khí nơi Dược đô càng thêm nồng đậm, đặc biệt là núi nhỏ nơi trung tâm thì càng xuất hiện từng tia hào quang, sương mù lượn lờ, trời quang mây tạnh, vô cùng xinh đẹp.

"Chuyện này... Đã xảy ra chuyện này?" Lúc này càng có nhiều người giật mình hơn, tỏ vẻ nghi ngờ.

Đặc biệt là Thần Dược môn, một vài trưởng lão còn có cả đệ tử đều nhìn ngọn thần sơn kia, lộ vẻ khiếp sợ, bọn họ nghĩ tới một vài truyền thuyết.

"Thời thái cổ, ngọn núi này vốn là như thế, chỉ là sau đó bị Dược Thần phong ấn cho nên linh khí chỉ nồng đậm ở bên dưới lòng đất, rất khó mà tràn lên trên được. Nhưng giờ lại xảy ra biến cố cỡ này, lẽ nào trận pháp dưới lòng đất đã tổn hại?"

Thậm chí còn có người nghe được, ngọn núi thấp này đang trấn áp thứ gì đó, theo suy đoán bọn họ, hơn nửa đã xuất hiện trên đời này rồi.

Trong giây lát này, cả Thần Dược môn trở nên ồn ào, rất nhiều người chạy nhanh lại núi thấp, hi vọng có thể xem rõ ngọn ngành.

Trên ngọn núi thấp, bên trong một chiếc giếng cổ dâng lên làn khí lành, linh khí cuồn cuộn, càng ngày càng trở thành một nơi bảo địa của tiên gia.

Hiển nhiên, cô gái áo xám cũng đã cảm ứng được, vẫn ngồi xếp bằng ở nơi đó nhưng cặp mắt lại dõi về nơi xa, cứ như có thể nhìn thấu cả hư không, không gì có thể giấu dưới cặp mắt của nàng.

Bên trong phế tích, Thạch Hạo xoay tay rồi đem bình Thần Băng vào Thế giới hộp báu, sau đó lại nhét vào trong Tiểu Tháp để ngăn cách khí tức.

Rất nhanh, hai chùm sáng phá tan linh vụ rồi chiếu tới nơi đây, cứ như là ánh mắt phát ra từ Thần Linh, cảnh tượng kinh người khiến cho đám Hỏa Linh Nhi chấn động.

Thạch Hạo hoảng sợ trong lòng, khoảng cách xa như thế, hơn nữa còn được trận pháp của Thần Linh thượng cổ truyền tống ra, chẳng lẽ còn kinh động cả vị kia nữa?

Nàng quá mức mạnh mẽ, ngay cả thứ được lấy từ trận pháp của Thần Linh mà cũng bị nàng phát hiện, ở trong hư không bắt lấy quỹ tích chuẩn xác như vậy? Chuyện này khiến người nghe kinh hãi!

Trong lòng Thạch Hạo bồn chồn, nhắm mắt hướng về phía đó, nó cảm thấy chẳng có chút thiên lý gì cả, cơ bản không có tiếp cận tới ngọn núi thấp kia, chỉ đứng ở xa nhìn lại thế mà lại bị phát giác.

"Ngươi còn chưa đi." Cô gái ám xám ngồi xếp bằng trên ngọn núi thấp, cặp đang đang nhìn về phía Thạch Hạo, nàng được tiên vụ màu trăng bao phủ trông vô cùng mờ ảo, cứ như là tiên đạo vậy.

Khoảng cách rất xa, khu phế tích này cũng xem như là ở một nơi náo nhiệt, vậy mà lại định vị chính xác như thế, thật là đáng sơ.

"Tỷ tỷ, khi đi ta có làm rơi chút đồ, lấy xong sẽ đi ngay." Trong đống đổ nát, Thạch Hạo nở nụ cười tươi rói, thế nhưng trong lòng chẳng chút yên tĩnh.

Khoảng cách xa như thế, ánh mắt của đối phương cứ như là cầu vồng chiếu tới, quá mức kinh người, đây chính là Trùng Đồng giả bất bại thời

thượng cổ ư?

"Nàng phát hiện à, không thể nào, đồ được lấy từ trận pháp Thần Linh thì làm sao bị người khác định vị được vị trí chứ?!" Cửu đầu sư tử bí mật truyền âm, trong lòng nổi sóng.

"Ngươi đang khinh thường ta." Trên ngọn núi thấp, khoảng cách xa nhau như vậy, nhưng lời nói khi truyền tới lại rất rõ ràng, tâm trạng của cô gái áo xám không được vui.

"Cái gì, chỉ là dùng thần thức truyền âm, miệng chưa hề hé vậy mà nàng có thể nghe được ư?" Cửu đầu sư tử sợ hãi.

"Đừng có nghĩ tầm bậy, vị tỷ tỷ này sở hữu bảo thuật cái thế 'Tha tâm thông' " Thạch Hạo nói.

Trong chốc lát, đám Hỏa Linh Nhi, Vân Hi, Chim loan năm màu đều trợn tròn mắt, đáng sợ như thế ư, ngay cả người khác nghĩ gì mà cũng có thể biết được, mà ghê hơn nữa là ở khoảng cách xa như thế cũng đoán được?

Vị này quá thần bí và quá đáng sợ!

"Ta biết, bên dưới ngọn núi thấp có phong ấn một thứ rất mạnh nhưng vẫn không có đi đoạt lấy, bởi vì ta suy diễn được mình không nuôi nổi nó." Trên ngọn núi thấp, cô gái áo xám càng thêm xuất trần, mái tóc tung bay, cặp mắt long lanh, vầng tráng trắng mịn, trông rất thông minh, đây là một mỹ nhân tuyệt đại, đẹp đến nổi không thể dùng từ ngữ để diễn tả được.

Thạch Hạo khiếp sợ, đối phương đã biết?

Như là biết nó đang suy nghĩ gì trong lòng, cô gái áo xám hơi mỉm cười, tuy là thần nhân thượng cổ thế nhưng lại lại có vẻ lanh lợi, nói: "Ta có Tha tâm thông, suy diễn những việc này thì tính là gì chứ."

Mặt mày của Thạch Hạo xị lại, vô cùng gấp gáp, chẳng lẽ công sức đổ sông đổ bể hết ư? Đối phương cái gì cũng biết.

"Ta cảm ứng được, trên người của ngươi có một thứ có thể nuôi dưỡng được nó, hơn nữa con sinh linh này nếu ngươi đã đoạt được thì ta cũng không có cướp đoạt đâu." Cô gái áo xám nói.

Thạch Hạo thở dài một hơi, không hổ là thiên kiêu một đời của thượng cổ, tấm lòng và phong thái như thế này đúng là siêu phàm khiến người khác không còn lời gì để nói, nếu là người khác thì sẽ bỏ qua ư?

"Tỷ tỷ, tỷ không hổ là người hiếm thấy." Đây là lời khen chân thành từ đáy lòng nó.

Đám người Vân Hi, Hỏa Linh Nhi đều trợn tròn mắt, cái tên quỷ này da mặt thật là dày, bọn họ biết đây là nhân vật thần thoại vô địch ở thượng cổ, vậy mà nó còn không biết ngại khi mở miệng gọi tỷ tỷ.

"Chờ đến khi nở thành điệp thì ta muốn mượn ba ngày." Cô gái áo xám cười nói rất vui vẻ, trên gương mặt ấy lộ vẻ lanh lợi và hoạt bát, chẳng hề giống với thân phận của mình già cả.

Thạch Hạo không nói gì, cuối cùng thì gật đầu.

Linh khí nơi ngọn núi thấp của Dược đô càng ngày càng nồng đậm, cô gái áo xám được tiên vụ che khuất, ánh mắt đã thu lại khiến cho đám người Thạch Hạo trợn tròn nhìn nhau.

Cuối cùng thì coi như hoàn thành mỹ mãn, Thạch Hạo vui mừng không thôi, vị tiên tử bất bại thời thượng cổ kia lợi hại hơn xa trong tưởng tượng của nó!

Sau khi bình tĩnh lại thì những người khác đều nhìn về phía Thạch Hạo, vô cùng mong chờ, vô cùng thiết tha muốn thấy sinh linh trong truyền thuyết kia.

Từ trong Tiểu Tháp lấy ra một miếng đồng thau, bởi vì khi đạt được tấm da thú kia nên Thạch Hạo đã biết được cách để mở ra Thế giới hộp báu, hào quang lóe lên, mấy trăm ký hiệu đan dệt cuối cùng tỏa ra thánh huy, hư

không xuất hiện một cánh cửa rồi bọn nó nhanh chóng tiến vào trong tiểu thế giới.

"Lạnh quá." Lúc này Thạch Hạo buông tay, chiếc bình rơi trên tến đàn, thật sự rất lạnh, quả thật có thể làm đông đứng linh hồn của người khác.

Lúc trước khi thu thồi vật này thì nó dựa vào bảo thuật, chưa từng tiếp xúc với thân thể, bây giờ mới biết sự lạnh lẽo tới cỡ nào.

Đại Hồng Điểu tưởng Thạch Hạo giả bộ nên không tin, vừa mới chạm tay vào thì lập tức trên người xuất hiện một lớp băng mỏng, gần như đông cứng lại khiến cho nó vô cùng sợ hãi, nhanh chóng lùi về sau.

Không chạm thì không cảm nhận được, một khi chạm thì thứ lạnh giá đó khiến người khác không tài nào chịu được, đám Cửu đầu sư tử cũng hiếu kỳ, kể cả Hỏa Linh Nhi và Vân Hi cũng thế, kết quả mặt mày ai nấy đều trắng bạch, nhanh chóng thối lui.

Đây đúng là thứ thần thánh, chiếc bình Thần Băng chỉ cao bằng nắm đấm vậy mà có thể làm đông chết những tu sĩ mạnh mẽ.

"Loại thần băng này vĩnh viễn không bị hòa tan, được một lớp băng bao phủ toàn bộ bình, duy trì chí bảo thần thánh bất hủ, nó có thể dưỡng thân dưỡng hồn, ở thời thái cố dù là Thiên Thần cũng không chiếm được."

Sau khi suy tư một hồi, Vân Hi nghĩ tới một lời đồn đại được ghi chép trong sách cổ, tục truyền loạn thần băng này không thuộc về giới này.

Mọi người giật mình, không nói về Hoàng điệp, chỉ cần bàn về chiếc bình này cũng đã là thần trân rồi, là báu vật vô giá!

"Mọi người chớ có làm loạn, ta dựa theo những gì ghi chép trên tấm da thú để mở phong ấn ra nè." Thạch Hạo dứt lời thì liền khống chế phù văn, truyền thần lực vào trong bình Thần Băng.

Toàn thân chiếc bình trắng như tuyết, bên trên có không ít ký hiệu, sau

chốc lát liền phát sáng rồi mở ngay ra, chẳng hề gặp khó khăn gì cả.

Không cần nói đám Đại Hồng Điểu, Hỏa Nha, ngay cả Vân Hi và Hỏa Linh Nhi cũng chẳng thèm để ý hình tượng, nhanh chóng tiến lại gần chiếc bình, muốn nhìn xem thử hình dáng nó ra sao.

"Một hạt Kim đan!" Đại Hồng Điểu kêu lên.

Nhưng người khác cũng kinh ngạc, không có Thần điệp mà chỉ có một quả Kim đan cỡ bằng quả nhãn đang phát ra ánh sáng vàng chói, tròn trịa và trong suốt.

"Không phải trùng mà cũng chẳng phải điệp, còn có mùi thơm của đan, chúng ta bị lừa rồi." Hỏa Nha kêu lên.

Mùi thơm của đan dược tràn ngập nơi đây, khiến có mỗi người đều cảm giác lỗ chân lông bản thâ được thư giãn, vô cùng thoải mái, giống như là Vũ hóa phi thăng vậy.

"Đây không phải là Cửu chuyển thần đan trong truyền thuyết đó chứ?" Đại Hồng Điểu kêu lên đầy sợ hãi.

Cửu chuyển thần đan trong truyền thuyết, sau khi nuốt xuống thì lập tức trở thành Thần, chỉ có điều từ xưa tới nay không có mấy ai có thể luyện chế thành, nên được gọi là Nghịch thiên thần đan!

Thạch Hạo cũng không nói gì cả, đổ viên Kim đan ra rồi đặt ở trong lòng bàn tay quan sát, vô cùng tròn trịa, không chút tỳ vết, dược hương tỏa ra, nếu nói đây không phải là thần đan mà là sinh linh thì chắc ai cũng tin.

"Cắt ra, chia đều, chúng ta cũng phải được ăn, nói không chừng có thể phi thăng lên trời." Đại Hồng Điểu nước miếng chảy cả ra ngoài.

"Cút sang một bên!" Thạch Hạo đó văng nó sang bên, rồi dùng thần thức cảm ứng, muốn xem thử bên trong có sóng sinh mệnh hay không.

Nhưng mà kết quả khiến nó thất vọng, Kim đan này ngăn cách mọi thứ, không thể tìm tòi nghiên cứu gì cả, trông vô cùng thần bí.

"Hả, động rồi!" Chim loan năm màu vô cùng kích động.

Sau khi Thạch Hạo dùng thần niệm thăm dò thì viên Kim đan này bắt đầu lăn tròn, sau đó đột ngột tách ra, không còn hình cầu nữa mà hóa thành một con tằm màu vàng.

"Ồ, còn có thể biến hóa nữa chứ, vừa nãy rõ ràng là thần đan mà!"

Nói chính xác hơn, đây không phải là tằm mà là một con thần trùng rất mập, óng ánh trong suốt, tỏa ra mùi thơm ngát, như có chút xấu hổ, không vui khi bị người vây quanh.

Con mắt của nó mở lớn, vô cùng sáng, lại có một loại linh khí kinh người, cứ như đang thẹn thùng, phụp một tiếng nó hóa thàh một vệt kim quang phóng thẳng lên cổ Thạch Hạo rồi ẩn mình bên dưới cổ áo, tránh né ánh mắt của mọi người.

Tất cả mọi người đều giật mình, quá nhanh, cứ như là một tia chớp màu vàng vậy.

Nó ngửi một cái tựa như phát hiện ra thứ gì đó khiến nó hài lòng, nó xoay quanh trên người Thạch Hạo như là đang đòi hỏi vật gì.

"Ồ, lẽ nào trên người tao có thứ gì đó rất trọng yếu với mày, có thể nuôi dưỡng mày hả?" Thạch Hạo kinh ngạc, đồng thời trong lòng vô cùng vui sướng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 428: Thức Ăn Của Thần Trùng.

Nó rất nhỏ, toàn thân vàng óng và tròn úc núc, lại tỏa ra mùi dược hương vô cùng đặc biệt, nó không ngừng ngửi hết chỗ này tới chỗ khác trên cổ Thạch Hạo, vừa như thẹn thùng lại như đang tỏ vẻ thân mật.

"Mày muốn cái gì hả?" Thạch Hạo cảm thấy nhột nhột, bị một con thần trùng vàng óng đi tới đi lui khiến cho tâm tình phấn chấn mà cũng hơi chút lo lắng.

Để nuôi dưỡng một con vật nhỏ như thế này thì rất khó, trong tình huống bình thường cơ bản không thể sống được, trời mới biết nó muốn ăn thứ gì và chăm sóc ra sao.

Nó là một con Hoàng điệp, một khi trưởng thành có thể sánh ngang với Thập Hung Thái Cổ, nhưng vạn nhất trong khi nuôi bị chết thì không chỉ là một tội lỗi mà cũng là một câu chuyện cười.

"Mày không được nhịn đói đâu đấy, phải sống thật khỏe mạnh." Thạch Hạo khẽ nói rồi chụp lấy nó vuốt qua vuốt lại, một luồng mát rượi truyền tới, hơn nữa nơi ngón tay cũng nhiễm phải một làn hương thơm ngát.

Sao lại có cảm giác như là thần đan thành tinh thế? Mọi người đều nghi ngờ, mùi thơm này làm say lòng người, khiến cho bọn họ cảm thấy cả người trở nên nhẹ nhàng, thả lỏng toàn thân.

"Truyền thuyết, sinh linh chí thần chí thánh lúc mới ra đời sẽ giữ nguyên khí tức trời sinh nguyên thủy nhất của tộc bọn họ." Vân Hi vừa nói vừa chấn động, nàng từng đọc qua một lời đồn trên một mảnh xương vụn, hiện tại nghĩ ngay tới con thần trùng trước mắt này.

Thần điệp có thể tìm được các loại linh dược trên thế gian, trứng khi

được sinh ra tất nhiên sẽ nhiễm phải dược hương và ngưng tụ không tan, đây chính là thần tinh trời sinh.

"Lại đây, để thúc nhìn cháu một chút." Đại Hồng Điểu nước miếng chảy dài, nó là chim nên khi nhìn thấy ấu trùng thì tự nhiên thèm thuồng, huống hồ con thần trùng này lại có dược hương mê người đến thế.

Thạch Hạo tặng ngay cho nó một cái tát, rồi chợt nghĩ không nên ở đây lâu, khu phế tích này rất dễ đây chú ý của mọi người.

"Ồ, dược hương không còn nồng đậm như trước nữa." Mọi người kinh ngạc, thậm chí thân thể của thần trùng cũng lờ mờ đi chút ít.

"Đây chính là kết quả khi khí tức trời sinh biến mất ư? Nó hút lấy khí tức trần thế, nhưng mà như vậy cũng được, nếu không sẽ gây chú ý cho mọi người." Hỏa Linh Nhi nói, nàng vô cùng yêu thích ấu trùng màu vàng này.

"Rột roạt."

Đáng tiếc là, thần trùng trong suốt óng ánh này chẳng hề để ý tới người khác, chỉ không ngừng khịt khịt cái mũi trên người Thạch Hạo,

Bỗng nhiên, Vân Hi biến sắc, nói: "Không đúng, màu vàng óng đang nhạt đi, hiện tại nó rất cần những thứ thần thánh trong thiên địa để bổ sung dưỡng chất, nếu không sẽ xảy ra chuyện lớn."

Nói đơn giản, sinh linh này quá mạnh mẽ, ngay cả trời cao cũng phải đố kỵ, cơ bản khó mà nuôi sống nổi, trừ phi có thứ nghịch thiên làm thức ăn, nếu không chỉ có con đường chết mà thôi.

Mọi người nghe thấy thế thì đều chấn động, lộ vẻ lo lắng.

Bị phong ấn từ cổ đại tới giờ mới xuất thế, nếu như bọn nó để Hoàng điệp này chết đi thì quả là tiếc nuối, chi bằng khỏi tìm kiếm nó cho khỏe.

"Sẽ không có gì đâu!" Thạch Hạo tìm khắp trên người, nó muốn tìm ra

thứ gì đó thích hợp nhất với thần trùng, bởi vì cô gái áo xám đã từng nói, nó có thể nuôi sống thần trùng này.

Toàn bộ tài sản của mìnhThạch Hạo đều vứt hết vào trong túi Càn Khôn, rồi sau đó nhét con thần trùng này vào trong đó, mặc cho nó lựa chọn.

Rất nhanh, lòng nó đâu như dao cắt, con sinh linh bé nhỏ màu vàng này tốc độ quá nhanh, chạy thẳng tới trước hai quả cầu thủy tinh, bên trong có phong ấn một giọt thần dịch.

Đó chính là Bất Lão Tuyền, vô cùng rực rỡ cứ như là một mặt trời nhỏ vậy, ngoại trừ nó vào những người trong thôn đã dùng thì giờ chỉ còn lại hai giọt này, được phong ấn riêng biệt với nhau.

Giá trị của thứ này không thể nào đo lường được, dù tìm khắp Đại Hoang e cũng khó tìm thấy, có thể chỉ trong Bách Đoạn sơn mới có, nhưng tiếc là nó chỉ mới có đạt được năm giọt mà thôi.

Thạch Hạo thấy nó dừng trước quả cầu thủy tinh lộ vẻ say mê, trái tim Thạch Hạo lại chảy máu, một thứ quý giá chuẩn bị mất đi nên Thạch Hạo nhìn chằm chằm Bất Lão Tuyền lần cuối, quá xa xỉ mà!

"Ngay cả ta cũng không nỡ dùng." Nó cảm khái, đây chính là thần dịch cứu mạng, nếu như có ngày tính mạng nguy kịch thì chỉ cần uống một giọt tuyệt đối có thể cải tử hồi sinh.

"Ồ?" Chuyện làm nó kinh ngạc chính là, tuy thần trùng dừng ở trước hai quả cầu nhưng chỉ trong chốc lát mà thôi rồi sau đó rời đi, cũng không có đụng chạm gì tới thần dịch.

Đám Vân Hi, Cửu đầu sư tử cũng đang quan sát về phía trong túi Càn khôn, sau khi nhìn thấy những thứ mà Thạch Hạo đã gom góp thì vô cùng chấn động, đồ vật tuy không nhiều thế nhưng đều rất quý giá.

"Sao lại chọn thứ tốt hơn nữa chứ?" Thạch Hạo đau nhói.

Nơi đó có một cái đỉnh ngọc được phong ấn, bên trong có Thái Nhất Chân Thủy, thứ này cũng đoạt được ở Bách Đoạn sơn, thế nhưng bảo dịch này có tới mấu cân nên nó cũng không lo lắng lắm.

Vẫn như trước, ấu trùng vàng óng ngây thơ đáng yêu tỏa ra kim quang nhu hòa, chỉ dừng lại trong chốc lát rồi nhanh chóng rời đi.

"Kìa, các ngươi có thấy không, nó đánh dấu lại, dù là Bất Lão Tuyền hay là Thái Nhất Chân Thủy, thứ nào nó cũng yêu thích cả, chỉ có điều không phải ăn trong hôm nay mà thôi." Đại Hồng Điểu nói.

Thạch Hạo buồn bã, sau này những thứ tốt như thế sẽ bị ăn hết ư? Tuyệt đối không thể, nó không thể thả cho con thần trùng này ăn bậy ăn bạ được.

"Rượu à."

Thần tắm hướng về một chiếc bầu rượu và dọc theo miệng bầu rượu chui vào trong, rồi bắt đầu việc hưởng thụ say sưa, thật lâu sau chẳng hề nhúc nhích.

Đó là thứ được mang ra từ tổ Côn Bằng, bên trong có một giọt rượu thái cổ, có thể nói là thần tửu hi thế, công hiệu của nó còn mạnh hơn rất nhiều dược liệu khác.

Mọi người cảm thấy kỳ lạ, tên quỷ này sao lại bỏ qua nhưng thứ tốt rồi chỉ chọn một thứ bình thường như vậy.

Sau đó, nó lại di chuyển hướng về một cái bồ đoàn được bện từ những cành cây, đây là bồ đoàn năm đó Côn Bằng dùng để đả tọa, được luyện chế từ những đoạn côn mộc.

Nên biết, Khốn mộc quán thông Thần giới, lúc khai thông cầu nối của Thiên Địa Nhân thì được xưng là Thần mộc bất hủ, nhưng đáng tiếc cuối cùng lại bị đốn ngã.

"Hự."

Lần này, mọi người đều đờ ra, con thần trùng màu vàng đang gặm ngon lành, đưa miệng cắn cái rột một nhát, cách hưởng thụ vô cùng sung sướng.

"Thứ nó cần lại là côn mộc?" Mọi người ngạc nhiên thế nhưng cũng có cảm giác đau đầu.

Côn mộc quý giá biết bao, năm đó có thể nối liền cả trời đất, đi theo nó có thể tiến tới Thần giới, tự nhiên là bảo vật vô giá, đặc biệt sau khi nó chết, những phiến lá, cành cây của nó đều bị chia cắt toàn bộ ở thời thái cổ, đương đại xuất hiện một miếng thì vô cùng quý báu.

Thần trùng cũng không có tham ăn, sau khi ăn hết một đoạn thì lập tức ngậm miệng, cả người phát sáng lại như trước, thần thái hồng hào trở lại.

"Xoẹt!"

Đột nhiên, nó hóa thành một vệt kim quang bay về phía hộp đá bị phong ấn, rắc một tiếng, nó nhanh chóng mở ra chiếc hộp trông cực kỳ say sưa.

"Không được, thứ đó không thể cho ngươi!" Thạch Hạo thất kinh, nó nhanh chóng gầm thét và ngăn cản lại.

Những người khác thì nhìn chằm chằm, thầm than thần trân của Thạch Hạo quá nhiều, chỉ mở ra một cái hộp đá đã là báu vật rồi, không biết nó có bao nhiêu bảo bối nữa.

Sau khi hộp đá mở ra thì một luồng sáng xanh tươi dìu dịu tỏa ra, bên trong là một cành cây mang theo xanh non, tràn ngập khí tức thần thánh.

Đây chính là vật mà Liễu Thần đưa cho Thạch Hạo, lúc đó có nhắc nó, nếu khi gặp nguy hiểm chỉ cần cầm cành cây này trong tay rồi niệm một đoạn thần chú thì có thể dựa vào thứ này tránh thoát khỏi một kiếp.

Đó là món đồ bảo mệnh, là do Liễu Thần ban tặng. Hiện tại, Thần tằm màu vàng này ôm chặt lấy cành cây này, nói thế nào đi nữa cũng không buông ra, cặp mắt hiện lên đầy sao nhỏ, vô cùng say mê.

"Rắc"

Thần trùng cắn một miếng trên đoạn chồi non, nhai ngấu nghiến rồi nuốt ực xuống, giờ phút này toàn thân nó dâng lên ánh vàng, cực kỳ lấp lánh.

Thần trùng cũng không có lựa chọn tiếp mà ôm chặt lấy cành cây này, màu vàng và màu xanh non xen lẫn, hào quang thần thánh, không cần người khác nói thì Thạch Hạo cũng biết nó thích thứ gì rồi.

"Đúng là tên phá của, cái cành cây này mà cũng có thể làm thức ăn, tác dụng khác còn lớn hơn nhiều." Thạch Hạo quở trách.

Nó thật sự rất đau đầu, vật nó ăn chính là cành của Liễu Thần, chán sống rồi hả, sau này nếu dùng thứ này để sống, đến lúc cần thì mò đi ăn lá liễu, như thế thì không được.

"Rắc!"

Thần trùng lại tiếp tục cắn miếng thứ hai, ánh vàng càng thêm rực rỡ, nó hoàn toàn ổn định lại thần tinh trời sinh, đã đạt được sự tẩm bổ của kỳ trân trong thiên địa.

Sau khi gặm xong ba cái chồi non thì nó không di chuyển nữa mà loạng choạng như kẻ say rượu, cả người không ngừng co giật thế nhưng lại không chịu buông cành cây ra.

Cuối cùng, một lớp hào quang vàng óng bao phủ lấy nó, nó rơi vào trạng thái ngủ say, không hề nhúc nhích.

"Đó là cành cây gì thế, lẽ nào là thánh dược, nếu không vì sao thần trùng lại yêu thích đến như thế?" Hỏa Nha kinh ngạc hỏi.

Thạch Hạo lắc đầu, nhưng cũng không nói gì về Liễu Thần cả.

Mọi người hai mắt nhìn nhau, con trùng nhỏ này quá kén chọn, không dễ nuôi chút nào, việc này khiến cho Thạch Hạo đau cả đầu, nếu như nó chỉ ăn

mỗi chồi non của Liễu Thần vậy thì phiền phức rồi.

"Ta đoán, không phải lúc nào nó cũng ăn cành cây này, sau một khoảng thời gian nào đó thì mới tiếp tục ăn lại, chủ yếu là đang lợi dụng cái chồi non thần thánh kia để củng cố tinh hoa trời sinh mà thôi." Vân Hi nói.

Mọi người bắt đầu thảo luận, khi nhìn thấy ấu trùng của Hoàng điệp thì vô cùng phấn chấn và kích động, thế nhưng khi nghĩ tới thức ăn cảu nó thì lại đau đầu, kẻ này quả là khó hầu hạ.

Mặc dù không phải ngày nào cũng ăn chồi non của Liễu Thần, nhưng những thứ khác chắc cũng không nằm ngoài sự chú ý của nó.

Sau ba ngày, Thạch Hạo bị một luồng gợn sóng dọa cho chết khiếp, nó biết thần trùng đã tỉnh, sau khi đưa mắt nhìn vào túi Càn Khôn thì buồn rầu, máu nóng nổi lên suýt chút nữa đã bóp chết con trùng nhỏ này.

Con trùng nhỏ hóa thành tia chớp vàng óng với tốc độ cực kỳ nhanh, nháy mắt đã vây quanh bốn cây kỳ dược mà Lâm Côn đưa cho Thạch Hạo, trong phút chốc đã ăn hơn một nửa.

Hoàng kim thảo giờ chỉ còn lại phân nửa, những chiếc lá màu vàng héo úa, Lạc nguyệt hoa bị ăn mất một phần, phiến lá cũng từ từ bị nuốt gọn, cũng may là đóa hoa giống như là mặt trăng vẫn còn nguyên, Tử tinh lan lại rất thảm, chỉ sót lại một phần ba. Còn Lưu kim tuế nguyệt tràn ngập đạo vận kia rất may là chỉ có ăn đi gần nửa.

Con thần trùng lớn chỉ cỡ quả nhãn, mập mạp tròn vo, cả người tỏa ra ánh sáng óng ánh, nhìn rất giống người hiền lanh, thế nhưng những chuyện vừa xảy ra lại chứng tỏ nó như là một tên thổ phỉ, ăn uống rất nhiều. Nó chỉ to bằng quả nhãn, sao lại có thể ăn nhiều như thế?

Thạch Hạo tức giận, lập tức kéo nó ra ngoài, việc vừa rồi chẳng khác nào đang tra tấn Thạch Hạo vậy, những kỳ dược đó đều là loại hiếm thấy trên đời, tìm khắp Đại Hoang cũng khó mà được vài loại.

Nhưng may mắn là nó chưa ăn hết toàn bộ, hơn nữa rễ cây vẫn còn, nếu như trồng lại trong linh dược, dùng bùn đất trong Bất Lão Tuyền thì có thể lại lần nữa sinh trưởng.

"Gợn sóng thật mạnh, nó đang lột xác, quá nhanh mà, vừa mới ăn xong mà khí tức hiện tại của nó lại mạnh hơn trước rất nhiều." Cửu đầu sư tử giật mình.

Ấu trùng màu vàng, hình thể cũng chẳng hề biến hóa thế nhưng ánh vàng càng thêm rực rỡ hơn, hơn nữa sau khi Thạch Hạo lôi nó ra ngoài rồi nhét vào trong một pháp khí bình thường thì ngay lập tức nó lại xuyên thấu chui ra ngoài.

"Cái gì, lợi hại như vậy à?!" Mọi người khiếp sợ.

Nó vẫn đang còn nhỏ mà lại có thần thông như thế rồi, pháp khí bình thường thì có thể xuyên thủng chui ra ngoài, nếu như công kích người khác không biết sẽ thành ra thế nào.

Nó tỏ vẻ vô tội, đôi mắt to chớp chớp nhìn Thạch Hạo, làm dáng vẻ như mình chẳng biết gì, không hiểu vì sao lại nhốt mình lại.

"Vèo!"

Nhưng mà nó lại vô cùng nhanh trí, cuối cùng hóa thành một vệt kim quang bay thẳng lên sợi tóc của Thạch Hạo rồi cuộn mình ôm lấy sợi tóc đó, sau đó hóa thành một hạt châu màu vàng.

"Ồ, không còn nhận ra thần trùng nữa rồi, không còn cảm giác được khí tức của nó nữa, tên quỷ này không ngờ lợi hại tới vậy." Mọi người kinh ngạc.

"Ta quyết định, càn quét một ngọn Thái Cổ Thần Sơn, khi tới dưới chân núi thì thả cho nó tiến vào sơn môn, để nó lén đi gặm hết sạch ruột bên trong của những cây linh dược đó." Hai mắt của Thạch Hạo phát sáng, sau đó nó nhìn về phía Vân Hi, nói: "Có thể giới thiệu cho ta một vài ngọn Thái Cổ

Thần Sơn có nhiều linh dược không?"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 429: Pháp Chỉ Của Bất Lão Sơn.

Một tờ pháp chỉ cứ như là thiên thần hạ phàm, vượt qua Hoang Vực mệnh mông, tỏa ra kim quang vạn trượng, bên trên hiện lên từng ký hiệu ẩn chứa chân nghĩa đại đạo vô cùng phức tạp.

Cuối cùng, tờ pháp chỉ này giáng lâm ở hoàng đô Hỏa quốc, cứ như ánh lửa vàng bốc cháy, từng ký hiệu lấp lánh, quả thật như muốn niêm phong cả vùng thế giới này lại.

Pháp chỉ của Bất Lão sơn xuyên thủng vực bích, giáng lâm Hoang Vực!

Đây là chuyện của nhiều ngày trước, được truyền bá vô cùng sôi nổi, từ từ lan tới các nơi tạo nên náo động không nhỏ.

Thật sự Bất Lão sơn rất mạnh, chỉ một tờ pháp chỉ mà có thể xuyên qua vực bích của đại vực, bay vụt tới nơi đây, quả khiến người khác chấn động, nội tình mạnh mẽ của bọn họ khó mà đánh giá được.

"Nghe nói gì chưa, Bất Lão sơn hạ xuống pháp chỉ, tựa hồ muốn triệu kiến Thạch Hạo."

"Chính xác, tên này gặp phiền phức rồi, dù gì cũng là đạo thống bất hủ, dám chém giết người của cổ giáo này thì khó mà sống sót được."

Những tu sĩ lan truyền chuyện này tới rất nhiều thành trì, tạo nên chủ đề để mọi người bàn luận.

Không ít người lờ mờ nghe được, vì tiểu Thạch nên Bất Lão sơn mới hạ xuống một tờ pháp chỉ, xuyên thẳng Hoang Vực, nội dung là muốn yết kiến, hơn nửa là muốn xử lý nó.

Trong lúc này, chuyện gì cũng có thể nói được.

Cách Dược đô mấy trăm vạn dặm, cách Hỏa quốc rất xa, cách vô tận dãy núi, thế nhưng dần dần cũng có người nghe được một vài tin tức về chuyện này.

Thạch Hạo nửa vui nửa buồn, vui chính là thần trùng vô cùng phi phàm, chỉ mới xuất thế mà đã biểu hiện vẻ mạnh mẽ của mình, rất nhanh sẽ cùng nó tác chiến, buồn chính là sức ăn của tên quỷ này quá kinh khủng.

Nó không ngừng làm phiền Vân Hi, không ngừng dò hỏi tòa Thái Cổ Thần Sơn nào thích hợp để thả ấu trùng Hoàng điệp này, kết quả thiếu nữ áo tím này chẳng hé một lời.

Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, tính cách của con thần trùng này rất quỷ quái, vạn nhất ăn hết toàn bộ linh dược của người ta, đến lúc đó Thiên Thần sơn các nàng cũng gặp phải xui xẻo.

"Chẳng lẽ chỉ một con đường lại khó như vậy à? Nếu không nói, ta liền tới Thiên Thần sơn ngay!" Thạch Hạo nói.

"Có giỏi thì đi đi." Vân Hi muốn nó đi còn không được, đến lúc nó tới thì lập tức bắt giữ ngay.

"Vậy trước tiên vác ngươi về thôn cái đã." Thạch Hạo uy hiếp.

Vân Hi tức đến đỏ cả mặt, hiện tại nàng không phải là đối thủ của tên Hùng Hài Tử này.

"Đừng có nội chiến, coi chừng xảy ra chuyện lớn đó." Đại Hồng Điểu lên tiếng.

Nó vừa ra ngoài đi dạo thì nghe được một vài tin đồn, Bất Lão sơn hạ xuống một tờ pháp chỉ muốn triệu kiến tiểu Thạch. Còn có một lời đồn khác là muốn bắt giết tiểu Thạch.

Thạch Hạo ngẩn người, cái gã khổng lồ này còn để bụng nữa chứ, không ngờ hành động lại nhanh như thế.

"Chuyện này cứ để sang một bên." Nó lắc đầu, tin đồn như thế ai biết được thật giả.

Mấy ngày sau, tin tức đáng tin cậy truyền tới, thật sự Bất Lão sơn đã hạ xuống một tờ pháp chỉ muốn Thạch Hạo tới yết kiến, cũng không nói phải làm gì, không biết lành dữ ra sao.

Thạch Hạo rất khó chịu, Bất Lão sơn thì làm sao? Tưởng mình là chúa tể của cả nhân gian à, muốn triệu kiến ai thì người đó phải tới ngay ư?

Mấy ngày sau lại có lời đồn đại, có một vị trung niên cầm pháp chỉ màu vàng trong tay xuất hiện đứng trong hoàng đổ Hỏa quốc, truyền xuống hiệu lệnh muốn người khác nói cho tiểu Thạch rằng, nhanh chóng tới yết kiến.

Thạch Hạo tính tới tính lui, vẫn nên tới một lần rồi đánh đối phương một trận, chỉ cần không phải Tôn giả giáng lâm thì nó cái gì cũng chẳng sợ.

"Đại Hồng, mục đích dẫn ngươi theo là để ngươi bái sư, hiện tại cũng rãnh nên ngươi tới tổ địa Hỏa quốc đi." Thạch Hạo nói.

Đại Hồng Điểu không muốn, nói: "Ta vẫn muốn ngao du bên một thêm một thời gian nữa, sau đó đi bái sư cũng chưa muộn."

"Đi sớm đi!" Thạch Hạo lấy ra một cái hộp đá, bên trong có phong ấn một cọng linh vũ màu đỏ đậm, đây là do tiểu Hồng lưu lại.

Nó nhờ Hỏa Linh Nhi mang Đại Hồng Điểu vào khu tổ địa kia, nói đây là ước định của Tế Linh Hỏa quốc, muốn tặng cho nó một tên đồ đệ.

"Sao ta lại không biết?" Hỏa Linh Nhi nghi ngờ.

Thạch Hạo nói: "Là như vầy, tiểu Hồng luôn nghĩ tới một cái sơn bảo, hiện tại còn chưa tìm được, ta sợ nó sốt ruột rồi đi tìm ta gây phiền phức, cho

nên mới để cho Đại Hồng tới giải thích."

Hỏa Linh Nhi nghi ngờ rồi lúc sau như hiểu ra gì đó, nói: "Đại Hồng chắc không biết việc này, ngươi ném nó tới đó là để làm con tin?"

"Tế Linh có thể tìm hiểu thức hải của nó khi đó sẽ biết ta không tìm được sơn bảo. Ngoài ra, Đại Hồng cũng rất muốn bái nó làm sư, việc này không phải vẹn cả đôi đường à?" Thạch Hạo nói.

"Không may cho Đại Hồng, sau khi tới đó chắc trở thành bao cát rồi!" Hỏa Linh Nhi cười hì hì, với quan hệ hai người thì việc này chắc chắn nó sẽ giúp.

Bởi vì, nàng hiểu rõ tính khí của Tế Linh đại nhân, hiện tại đang trốn tránh đại kiếp nạn thế nhưng lại không thể quên được sơn bảo kia, có thể trước kia biến mất sẽ tìm Thạch Hạo xử lý.

Nói không chừng khi Tiểu Hồng Điểu ra ngoài sẽ gây phiền phức không nhỏ.

Cũng may là Hỏa Linh Nhi có da Hư Không thú, có thể nhanh chóng qua lại trong hư không, chỉ trong nháy mắt đã vượt qua vô số sông núi.

Đại Hồng Điểu đầu xui xẻo lại ấp ủ một niềm mơ ước, mang theo hi vọng sáng ngời, nó được đưa tới tổ địa Hỏa quốc, khi nhìn thấy Tế Linh đại nhân kia thì chuẩn bị xoay người chạy trốn, kết quả... khi Hỏa Linh Nhi chưa kịp rời đi thì đã nghe thấy tiếng kêu là thảm thiết của nó.

"Ngươi dám xưng là Đại Hồng?" Tế Linh đại nhân hóa thành chú chim nhỏ không ngừng xả cơn bực tức lên người nó, bởi vì Hùng Hài Tử gọi nó là Tiểu Hồng, vậy mà cái tên này lớn lối tới đây xưng mình là Đại Hồng, việc này là muốn lên mặt với nó?

"Đừng đánh nữa sư phụ, sau này con sẽ xưng là tiểu tiểu Hồng được không?" Đại Hồng Điểu khóc không ra nước mắt.

"Ai là sư phụ của ngươi hả, sơn bảo đâu?" Chim nhỏ quát hỏi đầy tức giận.

"Sơn bảo là cái gì?" Đại Hồng không rõ.

Kết quả, bùm, một tia sét hạ xuống suýt chút nữa đã nướng nó thành than đen, lập tức nó sức tỉnh, hô hào đầy thảm thiết: "Cái tên Hùng Hài Tử chết bầm, bắt ta tới đây để gánh nợ!"

"Đúng là chẳng tử tế gì cả, ngươi không biết Đại Hồng đã chịu bao nhiêu đau đớn, gần như bị nướng chín rồi đó." Sau khi trở về thì Hỏa Linh Nhi than thở.

Thạch Hạo cười gượng, nói: "Ngươi cũng không thể tưởng tượng được da mặt của nó dày tới cỡ nào đâu, ta tin chắc nó nhất định nắm được cơ hội này, bái Tế Linh làm sư phụ."

Tiếp theo, Thạch Hạo xoay người về phía đám người Cửu đầu sư tử, Hỏa Nha, nói: "Nhị đệ, Hỏa Nha huynh, các ngươi cũng nên về đi, hiện tại Hoang Vực chuẩn bị loạn rồi, cất bước bên ngoài rất nguy hiểm."

"Thạch huynh khách sáo quá." Hỏa Nha như ngộ ra điều gì, nói: "Huynh chắc đã có kế hoạch, đầu tiên là đưa Đại Hồng đi, rồi giờ nói chúng ta đi, chẳng lẽ sợ chúng ta gặp nguy hiểm ư?"

Đám người Hỏa Linh Nhi, Cửu đầu sư tử liền trợn tròn mắt, cảm giác hơn nửa là nó muốn đi yết kiến, cùng sống chết một phen với Bất Lão sơn, nó không muốn bọn họ bị quấn vào trong phong ba này.

"Thạch Hạo, nhanh chóng tới yết kiến, bằng không tự gánh lấy hậu quả."

Kéo dài đã nhiều ngày mà tiểu Thạch vẫn chưa thấy đâu cả, người của Bất Lão sơn nắm trong tay tờ pháp chỉ màu vàng tức giận, muốn chính tay trừng trị nó.

Việc này đã tạo nên làn sóng không hề nỏ, chẳng lẽ muốn tỏ rõ thái độ

ư? Muốn nhằm tới tiểu Thạch, muốn trừng phạt nó.

Trước đó, từng nó tin tức đầy bí mật truyền ra, nói là lần này Bất Lão sơn cũng không muốn làm khó dễ gì tiểu Thạch, thậm chí còn muốn đưa rướt nó về tộc này.

"Tiểu Thạch xem thường, chán ghét kiểu triệu kiến như vậy, hiện tại cũng chẳng hề trả lời, cho nên đã chọc giận cường giả nắm pháp chỉ rồi dẫn tới sát cơ." Có người suy đoán.

Chính xác thì Thạch Hạo rất khó chịu, mặc dù có quan hệ máu mủ, mặc dù có khả năng là người thân, nhưng muốn nó tới yết kiến? Dù là thấy Thiên vương thì ông đây cũng chẳng sợ, nó cực kỳ chán ghét.

"Ta ở Dược đô, các ngươi có thể tới đây yết kiến." Cuối cùng, Thạch Hạo buông ra một lời đáp trả câu trả lời kia.

Ngoại giới ồ lên, tiểu Thạch rốt cuộc cũng xuất hiện, đây là đang gây hấn, bắt người của Bất Lão sơn phải tới gặp mình, khí phách quả nhiên rất lớn!

Người của Bất Lão sơn tức giận, chờ đợi nhiều ngày như thế mà đối phương chẳng hề hiện thận, giờ còn lớn lối bắt mình tới gặp mặt, người nắm pháp chỉ mơ hồ đoán được, tiểu Thạch có quan hệ máu mủ với bọn họ thế nhưng như vậy thì không được.

Người của Bất Lão sơn cũng không có tới Dược đô, đại nhân vật của tòa thành cổ này cũng bắt đầu rục rịch, dồn dập tới bái phỏng nên gợi ra sóng lớn mênh mông.

Tiểu Thạch với uy danh hiển hách lại đang ở Dược đô, đây là một tin tức động trời, trong lúc nhất thời nơi đây trở nên náo nhiệt, người người chen lấn, bọn họ rất ngưỡm mộ uy hanh của Thạch Hạo nên muốn tới diện kiến thử một lần.

Nói gì đi nữa, tiểu Thạch danh chấn Hoang Vực, tương lai nếu có thể

quật khởi thì chính là Chí Tôn vô địch, ai có thể khinh nhờn? Chư hùng trong thành tới đây tự nhiên là để kết thiện duyên.

Khi một vài đại nhân vật thấy Thạch Hạo thì có chút sợ hãi, bởi vì lúc ở trong tầng trận pháp thứ ba của Thần cốc thì suýt chút nữa đã nảy lên xung đột, bởi vì sự dụ hoặc của miếng đồng thau kia.

Rất nhiều người toác ra mồ hôi hột, rất vui là ngày đó mình không có ra tay cướp đoạt, nếu không hơn nửa đã bị giết chết rồi.

Thạch Hạo cười híp cả mắt, sau khi thân phận được tiết lộ thì mấy đại nhân vật này có sai người đưa tới một vài lễ vật, mà lại là linh dược, thứ nó đang cần, đây là lễ vật coi như bù đắp lại vẻ không vui trước đây của nó.

"Hả, thức ăn của thần trùng trong khoảng thời gian tiếp theo đã đủ."

Rất may con ấu trùng này sau khi ăn no xong thì phải mấy ngày sau mới ăn lại, nếu không ngày ngày đòi ăn linh dược thì Thạch Hạo chỉ còn cách vứt quách nó đi cho xong.

Mấy ngày qua đi, người của Bất Lão sơn cũng không có tới.

Ngược lại, Thạch Hạo nhận được một tin tức, một phong thư từ vực ngoại được đưa tới Võ Vương phủ của Thạch quốc, sau đó được chuyển cho Hoang Thiên hầu phủ của nó, hoặc cũng có thể gọi là Hoang Thiên vương phủ, bởi vì Thạch Hạo từ lâu đã bước vào vương giả rồi.

Thạch Hạo đứng dậy, nói: "Thế thì tới hoàng đô Thạch quốc thôi!"

Đám người Hỏa Linh Nhi, Cửu đầu sư tử, Hỏa Nha vẫn chưa có rời đi, khi nghe nó nói thế thì thất kinh, khuyên nó không nên vọng động.

Thạch Hạo lắc đầu, nó chưa hề kích động, mặc cho thật hay giả thì nó cũng cần phải tới xem một chuyến, nếu không khó có thể an lòng được, bởi vì phụ mẫu với cả gia gia của nó đều tới vực ngoại cả.

"Dù là người của Bất Lão sơn tới hoàng đô Thạch quốc thì đã sao, ta không sợ." Thạch Hạo cười gằn.

Nó âm thầm trao đổi với Tiểu Tháo, nói: "Pháp chỉ của Vũ Thần ăn có tốt không? Lần này cho ngươi ăn luôn pháp chỉ của Bất Lão sơn."

"Pháp chỉ lần trước chỉ là một tờ rách nát, hay vọng lần này sẽ là một pháp chỉ Thần Linh hoàn chỉnh và mạnh mẽ hơn nữa." Tiểu Tháp lên tiếng, nó rất muốn nuốt lấy những ký tự bên trên tờ pháp chỉ.

Thạch Hạo cười to, nói: "Được, lần này chúng ta cứ tới thẳng hoàng đô Thạch quốc, nhìn xem bọn họ có thể làm gì chứ, Bất Lão sơn thì đã làm sao?"

Nó không sợ, nếu Bất Lão sơn có quan hệ máu mủ với nó thì phải chân thành đợi chờ, khi đó nó sẽ không vô lễ, nhưng nếu kiêu căng và uy hiếp nó thì nó cũng chẳng ngại chiến thêm trận nữa!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 430: Thiên Thần Sơn Bí Mật.

Dược Đô, tường thành không cao thậm chí còn sụp đổ và tràn ngập đủ loại dấu vết của năm tháng nhưng bên trong thành từ xưa đến nay đều rất hưng thịnh cho nên hiện tại không cần đến tường thành nữa.

Trong mấy ngày này, thu hoạch của Thạch Hạo cực kì phong phú, tất cả các đại giáo tai to mặt lớn đều rủ nhau đến chào hỏi, tất cả đều không phải tay không mà đến, một số người còn mang theo cả Linh Dược mà tới.

"Đây là đóa hoa của gốc Linh Dược ngoài cửa thành kia?" Thạch Hạo rất là phấn chấn, hộp ngọc trong tay có mùi thơm ngát xong vào mũi, cánh hoa kia sáng óng ánh lập lòe như là ngôi sao đang lóe lên vậy.

Đây chính là tòa thành này vô giá kỳ hoa, một năm cũng chỉ nở có vài đóa hoa như vậy thôi, cũng không biết có bao nhiêu người thèm muốn nó, muốn mua mà căn bản không thể mua được.

Đây là biến dị linh thảo, nó đã từng hấp thu một ít Lôi Kiếp dịch cho nên bây giờ đã tiến hóa thành một cây Linh Dược, nó sống được mấy ngàn năm rồi, không bao lâu nữa sẽ tiến hóa thành Thánh Dược, quý hiếm vô cùng.

Ánh mắt Thạch Hạo hừng hực, dùng sức hít một hơi khiến cho ở trong mũi miệng tràn ngập mùi thuốc khiến cho tinh thần lập tức sảng khoái, mà bên trong cơ thể thì tinh khí chảy xuôi, cực kì dồi dào.

"Cám ơn đạo huynh rất nhiều!" Hắn ngỏ ý cảm ơn, đóa hoa này giá trị quá cao hơn xa một cây Linh Dược bình thường rồi, hắn có thể cảm thấy Thần Trùng bên trên sợi tóc đã bắt đầu rục rịch.

Đây là một ông già, hình dáng rất bình thường không có chổ nào đặc biệt cả, đây đúng là Môn chủ của Đan Đỉnh Giáo.

Hiểu rỏ mọi chuyện rồi, Thạch Hạo rất kinh ngạc, đây là một cổ giáo có truyền thừa vô cùng xa xưa, so với Thần Dược Môn thì còn cổ xưa hơn nữa, vào vô số năm trước đây, nó đã từng cực độ huy hoàng, khi nhắc tới hai chữ Đan Đỉnh thì cả thiên hạ đều biết.

Tuy nhiên trong thời gian dài dằng dặc thì cái gì cũng có thể thay đổi, bọn họ đã dần dần xuống dốc, hiện nay chỉ còn là một cái lụi bại môn phái bị mọi người dần quên lãng ở trong Dược Đô này.

"Ta có một đứa con trai, thiên phú cực cao, từ thuở nhỏ nó rất muốn khôi phục lại tất cả vinh quang từ thời thượng cổ của Đan Đỉnh Môn cho nên đã bỏ trốn khỏi nhà rất nhiều năm chỉ vì muốn tìm được truyền thừa đã bị thất lạc, nếu có một ngày tiểu đạo hửu gặp được nó thì ta hi vọng ngài hãy quan tâm giúp đỡ nó một chút." Ông lão nói.

Thạch Hạo đương nhiên sẽ không từ chối, sau khi tìm hiểu tỉ mỉ tình hình, hắn liền gật đầu đáp ứng.

Có người nói rằng, từ xưa đến nay chỉ có bốn người là luyện thành Cửu Chuyển Thần Đan thì thủy tổ của Đan Đỉnh Môn chính là một người trong số đó, sau khi ăn được thần đan lập tức thành Thần, phi thăng lên trời.

Cho nên có thể thấy được sự kinh người trong truyền thừa của Đan Đỉnh Môn, nếu như có thể tìm được nó, nói không chừng sẽ có một ngày cường thịnh trở lại và khôi phục lại thượng cổ tất cả vinh quang.

"Đi đi!"

Đến đóa hoa của gốc cây Linh Dược đó đều chiếm được rồi cho nên hắn không còn bất cứ tiếc nuối gì sau khi tới Dược Đô này nữa, Thạch Hạo quyết định rời đi Dược Đô tới Thạch quốc Hoàng Đô để xem bức thư đó.

Đương nhiên, hắn vẫn không quên lý do vì sao tới Dược Đô, tiếp đến còn phải tiếp tục làm những sự tình kia nửa - chính là vơ vét Linh Dược, tranh thủ thu thập đầy đủ mọi thứ cần thiết rồi luyện chế ra một lò Tiểu Niết

Bàn đan.

Đây là đột phá ràng buộc, một con đường vàng để tấn thăng thành Tôn Giả cấp.

Thời loạn lạc tới, chính là Tôn Giả cũng phải lẩn trốn cho nến rốt cục nó đáng sợ tới mức nào? Rất khó tưởng tượng được! Thêm được mốt phần sức mạnh liền có thêm được thật nhiều vốn liếng để sinh tồn.

Linh Dược vốn ít ỏi, theo như lý thuyết mà nói thì một tòa Linh sơn cũng chỉ có mười cây thôi, chuyến hành trình tới Dược Đô lần này hắn đã dốc hết vốn liếng ra rồi cho nên bây giờ nghèo rớt mòng tơi.

Thạch quốc Hoàng Đô hiễn nhiên là có Linh Dược rồi, bởi vì nơi đó có rất nhiều đại tộc, các vương, Hầu, khai quốc đều tập trung tại đây, đồng thời hắn tin tưởng vườn thuốc ở trung tâm Hoàng gia thì chắc chắn có báu vật.

Thạch Hạo một trận chiến thành danh, đã có tư cách đi tranh giành Thạch quốc Nhân Hoàng vị trí rồi, thậm chí là có ưu thế cực lớn, cho nên nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn thì khi hắn tới nơi sẽ có rất nhiều thu hoạch tới tay.

Rất nhanh, bọn họ liền từ từ rời khỏi Dược Đô đến một chổ không người rồi dùng tấm Hư Không da thú kia để vượt qua hư không mà đi.

"Lần này đi nhất định rất nguy hiểm." Hỏa Linh Nhi nhắc nhở hắn.

"Ta biết." Thạch Hạo gật đầu, hắn đã làm tốt tất cả mọi chuẩn bị.

"Cùng nhau lên đường thôi, chúng ta cũng muốn đi Thạch Đô để nhìn qua một chút." Cửu Đầu Sư Tử, Hỏa Nha, Tử Điêu mọi người vẫn muốn cùng đồng hành như trước.

"Này, tiểu nữu của Thiên Nhân Tộc kia, ngươi làm gì mà cứ đi theo ta hoài thế?" Thạch Hạo tuy đồng ý với yêu cầu của người khác nhưng khi nhìn về hương thiếu nữ mặc áo tím thì lại tỏ ra rất là bất mãn.

Van Hi tuy rằng xinh đẹp, khí chất siêu trần thoát tục nhưng hiện tại âm thầm cắn răng vì ánh mắt nong bỏng của tên kia cứ ở trên người của nào đảo qua đảo lại làm cho nàng khó chịu vô cùng.

Thạch Hạo nói tiếp: "Kêu ngươi giới thiệu Thần sơn cũng không được, lại mượn ngươi một cây Thánh Dược cũng không cho, cả ngày thì cứ đi theo sau cái mông của ta, ngươi nói xem ta có nên lập tức vác ngươi đi hay không hả?"

Vân Hi vênh khuôn mặt xinh đẹp của mình lên, ánh mắt che giấu một tia xem thường, tâm thì kích động muốn đánh hắn một trận, nàng âm thầm thề rằng một ngày nào đó nhất định phải thu thập tên oát con này mới được!

"Ta chính là không phải đi theo ngươi mà ta cùng với những người khác tâm đầu ý hợp cho nên đi cùng bọn hắn, ngươi quản ta làm gì?"

"Ngươi đang muốn gậy chuyện với ta đấy à?" Thạch Hạo cười hì hì nhìn nàng.

"Ai da, ngươi làm gì vậy? !" Vân Hi sợ hãi kêu một tiếng, nàng yêu kiều thướt tha, dáng vẻ thướt tha, trong lúc bất ngờ lại bị nâng lên lập tức khuôn mặt cười đỏ chót, kịch liệt giãy dụa.

"Ta quyết định rồi, vác ngươi đem về thôn." Thạch Hạo nói rằng.

"Cần gì phiền phức như vậy, cứ đem nàng đi lập gia thất là xong, ta có một cái tộc huynh, tướng mạo phi phàm, chính là tuyệt phối." Hỏa Linh Nhi mở miệng.

Mấy người còn lại hai mắt nhìn nhau, đều cho rằng không nên gây nội chiến ở đây, nhưng lại không tiện khuyên ngăn, hơn nữa lại cảm thấy có một chút âm mưu mùi vị ở đây.

"Khặc..." Cửu Đầu Sư Tử ho khan một tiếng, mở miệng nói: " Thôi bỏ đi, người của Thiên Thần Sơn không tệ, đã từng giúp đỡ qua bộ tộc của ta."

Hắn giảng hòa, Tôn Giả của Thiên Thần Sơn từng đã từng đi tìm gia gia của hắn là Cửu Linh Vương để tặng một viên cổ đan nhằm trợ giúp cho Cửu Đầu Sư Tử tiến hóa thành Thuần Huyết sinh linh.

Hỏa Nha cũng mở miệng nói rằng Thiên Nhân Tộc không có kiêu căng, với bọn hắn cũng có một chút giao tình, đặc biệt là gia gia của hắn là Lão Hỏa Nha kia đã từng đi tới làm khách ở Thiên Thần Sơn.

"Thật vất vã mới bắt được một tên mập mạp phù hợp với điều kiện, đồng thời đối với ta còn có địch ý, làm sao lại buông tha dễ dàng như vậy được." Thạch Hạo không chịu buông mà vẫn vác thân thể thượt tha Vân Hi trên tay, nói: "Trừ khi nàng ta cho ta một đáp án khiến ta hài lòng, bằng không dựa vào cái gì mà nàng ta lần nào cũng đuổi theo ta đòi cái bao cổ tay."

"Ta thấy tốt nhất vẫn là đem nàng ta bán đi." Hỏa Linh Nhi ủng hộ, cười rất khoan khoái.

"Vân Hi tiên tử này, cuối cùng là tại sao ngươi hết lần này tới lần khác đều đến tìm ta đòi lại cái bao cổ tay này, ta nghĩ rằng Thiên Thần Sơn không chỉ có một cái này là Thần linh pháp khí đâu, trong tộc các ngươi thứ tốt nhiều không đếm hết ấy chứ." Hỏa Nha hướng về ngàng dò hỏi.

"Đúng rồi, cái này có tác dụng gì thế Vân Hi tiên tử?" Cửu Đầu Sư Tử cũng hỏi.

"Không nói chứ gì, lần này nhất định phải đem ngươi về thôn mới được, ngươi cứ an tâm mà làm người thủ thôn cho ta đi." Thạch Hạo ác ý hướng về cái mông đẩy đà của nàng vỗ một cái.

"A...." chuyện này lập tức khiến Vân Hi rít gào,trong mắt muốn phun ra lửa, dung nhan tuyệt mỹ của nàng phủ kín một áng mây hồng, nàng ta hận không thể cắn tên tiểu tử xấu xa này một cái.

Hiển nhiên là Thạch Hạo liên hợp cùng Hỏa Linh Nhi, Cửu Đầu Sư Tử cùng mọi người cố ý ép hỏi nàng ta, hắn muốn biết rỏ tác dụng của bao cổ

tay, Thiên Thần Sơn hơn phân nửa có đại bí mật, vì vậy hắn mới cùng Hỏa Nha các loại đóng vai ác nhân phản diện.

"Đi thôi, đi đến nhà của ta, các ngươi không phải là muốn biết nhà ta ở đâu sao, ngày hôm nay ta đem nàng về thủ sơn thôn, thuận tiện mời các ngươi tới làm khách!"

Thạch Hạo nói, sau đó chớp chớp mắt nói: "Tộc trưởng vẫn luôn hi vọng ta vác mấy cái mỹ lệ mập mạp thiếu nữ trở lại đấy."

Bọn họ ngồi trên Hư Không da thú, cấp tốc phá không mà đi, cuối cùng thì đoàn người cũng xuất hiện ở Thạch quốc Tây Cương, trong quá trình này, Vân Hi không ngừng giãy giụa, không ngừng rít gào. Nàng bị dọa sợ rồi, nàng đúng thật là sợ trở thành Hùng hai tử tù binh và bị mang đi một cách dã man.

"Ngươi thả ta ra." Vân Hi giãy dụa, nàng là Thần nữ trong thế hệ trẻ của Thái Cổ Thần sơn cho nên chưa bị chật vật như thế bao giờ.

"Đi đi, lai đi thêm một đoạn nữa liền tới nhà của ta." Thạch Hạo vác nàng nói.

"Ta nói!" Vân Hi rốt cục không chịu nổi, nàng xinh đẹp như vậy nhưng lại bị người ta cho là chiến lợi phẩm vác trên vai, thật sự là không thể chịu đựng được.

Nhất thời, cả một đám người đều yên tỉnh nhìn nàng để chờ biết đáp án.

"Đôi bao cổ tay kia chính là chìa khóa để mở ra một cái Thái Cổ trận pháp dùng để rời khỏi đại vực lao tù này." Thiếu nữ áo tím nhanh chóng trả lời, nàng thật sự chịu không được rồi.

"Cái gì?" Tất cả mọi người đều chấn động, bốn chữ đại vực lao tù khiến lòng người xúc động lấp tức khiến mọi người nghĩ tới rất nhiều chuyện.

"Cuối cùng là dẫn tới nơi nào?" Hỏa Linh Nhi hỏi, dung mạo như ngọc

tràn đầy nỗi kinh sợ.

Tất cả mọi người đều không thể bình tĩnh, nếu như chỉ rời khỏi Hoang vực thì không có quá nhiều phiền phức như vậy, nếu như dùng tất cả biện pháp vẫn có thể xuyên thấu qua được màn ngăn cách các đại vực.

"Trên trận pháp kia chỉ viết là rời đi đại vực lao tù nhưng không nói rõ là đi đến nơi nào, chúng ta hoàn toàn không biết." Thiếu nữ áo tím than thở.

"Quả nhiên là có bí mật động trời." Thạch Hạo khẽ nói, Nhị Ngốc Tử cũng từng nói qua một chuyện với hắn.

Năm đó, Nhị Ngốc Tử cũng từng là một đời cường giả, nhưng "điểu" phẩm thì không ra gì, biết đc một cái bí ẩn liền tìm cách trà trộm vào Thiên Thần Sơn nhằm tìm hiểu rỏ một cái đại bí mật. Cuối cùng nó mơ hồ chạm được tới bí mật đó nhưng lại gây ra sự chú ý của cường giả trên Thiên Thần Sơn, bị truy sát một đường cuối cùng đành trốn vào Bách Đoạn Sơn.

Người bảo vệ bảo địa của Thiên Nhân Tộc cũng không biết tới bí mật này, mãi đến tận những năm gần đây thu dọn các loại cốt thư do Thái Cổ Thiên Nhân lưu lại mới vô tình phát hiện ra một đoạn ghi chép kinh thế.

Bí mật này vô cùng đáng sợ, nếu như để người của Bổ Thiên Giáo, Bất Lão Sơn, Tây Phương Giáo biết được thì hơn nữa sẽ chạy tới đánh chiếm Thiên Thần Sơn là điều không tránh khỏi!

"Cuối cùng là muốn đi tới nơi nào khi rời khỏi đại vực lao tù?" Thạch Hạo cau mày, trong lòng nặng trịch, thế giới này có rất nhiều bí mật và cái bí mật này không thể nào nghi ngờ về sự ảnh hưởng sâu xa của nó được.

"Ngươi thả ta xuống trước đã." Khuôn mặt của áo tím thiếu nữ đỏ chót, tràn ngập vẻ giận dữ cùng xấu hổ.

"Bốp!" Lần thứ hai Thạch Hạo vỗ nàng một cái, tiếng vang lanh lảnh khiến Vân Hi triệt để nổi giận không để ý tối hình tượng Thần nữ mà há miệng cắn hắn.

"Ai ui!" Thạch Hạo không hề để ý liền bị nàng ta cắn vào lỗ tai làm hắn đau đớn một hồi nên vội vàng thả nàng ta xuống tiến hành phọng vệ.

"Ngươi vẫn là triệt để trả lễ rồi!" Thạch Hạo kêu lên.

Vân Hi không ngừng hướng xuống mặt đất mà nhổ nước miếng, mặt đầy ráng hồng, đôi mắt to trừng hắn, vừa xấu hổ vừa tức giận, nàng đường đường là Thần nữ của Thiên Giai Thái Cổ Thần tộc nhưng lại ăn nhiều quả đắng từ cái tên Hùng hài tử này.

Nếu để cho người của các tòa Thái Cổ Thần Sơn biết được nàng đi cắn lỗ tai người khác sẽ khiến cho biết bao người ngoác mồm đến tận mang tai, đúng là làm cho lòng người bi phẫn, không thể tin được.

"Tâm muốn báo thù của ngươi quá mạnh, lại dám cắn lại ta." Thạch Hạo xoa lỗ tai, căm giận không thôi, la lối đòi muốn trả thù lại.

Nhìn bộ dáng của hắn, Vân Hi vô cùng giận dữ và xấu hổ, suýt chút nữa là ngất đi vì tức giận.

"Vân Hi tiên tử, vì sao các người vội vã muốn rời khỏi Hoang vực?" Hỏa Linh Nhi khiêm tốn cùng khẩn thiết lỉnh giáo vì tính chất quan trọng của chuyện này.

Đến lúc này rồi, áo thím thiếu nữ Vân Hi không còn muốn giấu cái gì nửa, bởi vì đã làm tốt nhất chuẩn bị cùng xấu nhất tình huống rồi cho nên nếu không được thì nói cho Thạch Hạo biết sự thật sau đó mang hắn cùng nhau rời khỏi đại vực lao tù.

"Bởi vì, sự thật quá mức đáng sợ....." Vân Hi chậm rãi nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 431: Sự Thật Đầy Đáng Sợ.

Sự thật quá mức đáng sợ? Mọi người nghe xong đều phải rùng mình, đến cùng là nguyên nhân gì mà khiến cho Thiên Nhân tộc phải sợ hãi đến nổi muốn chạy trốn ngay lập tức.

"Chắc chắn các ngươi đều đoán được rồi, đó chính là đại kiếp nạn, bao phủ cả trời đất, Hoang Vực nhất định sẽ loạn, còn đáng sợ hơn cả tưởng tượng của chúng ta." Vân Hi nói, áng hồng trên mặt dần dần tan đi.

.

"Không thể chạy trốn tới vực ngoại hả, một ít Tôn giả của các giáo cùng Thái Cổ Thần Sơn chẳng phải đã xuyên qua vách ngăn để rời đi rồi à." Hỏa Linh Nhi nói.

Nàng cũng biết một ít, trong một năm gần đây, các tộc đều có hành động, thậm chí cao tầng nhất của Hỏa quốc đều bí mật tiến hành trao đổi với nhau, nhao nhao mà hành động.

"Chuyện này..." Thạch Hạo giật mình, nó đúng là mới biết chuyện này. Các Tôn giả đều bắt đầu đóng cửa để trốn tránh, không ngờ rằng có nhiều người còn trực tiếp bỏ chạy luôn, từ đó có thể thấy được sự nghiêm trọng của việc này.

"Không sai, tám phần mười Tôn giả đã rời khỏi Hoang Vực rồi, vùng đất này từ trước đến nay chưa hề trống vắng như thế, ta nghĩ những người còn lại cũng lập tức bỏ chạy thôi!" Vân Hi than thở, khuôn mặt xinh đẹp tràn ngập sự lo lắng.

"Cốt thư của Thiên Thần Sơn cuối cùng ghi chép lại cái gì?" Cửu dầu sư tử hỏi, hắn vô cùng muốn biết.

"Chạy trốn ra bên ngoài cũng vô dụng thôi, cường giả càng mạnh thì càng nguy hiểm, cuối cùng cũng sẽ biến mất, không bao giờ có thể xuất hiện trở lại nữa." Vân Hi giải thích.

"Cái gì?" Mọi người đều sợ hãi, rốt cuộc Tôn giả phải đối mặt với một nguồn sức mạnh khinh khủng cở nào khi nó bùng nổ ra.

"Trên thực tế, hiện tại thì người ở bên ngoài có thể an tâm, nhưng đến cuối thì cũng như chúng ta mà thôi, tóm lại đại kiếp nạn vẫn bao phủ khắp mọi nơi trong trời đất này mà, chỉ khác là sớm hay muộn thôi." Vẻ mặt Vân Hi rất nghiêm túc.

"Ngươi chắc chắn là đúng chứ?" Thần sắc Hỏa Linh Nhi rất nghiêm túc, khuôn mặt như ngọc tràn đầy lo lắng, nếu đúng là thế thì phụ hoàng của nàng cũng khó mà tránh được.

"Đúng là như vậy, trốn không thoát đâu, chính vì vậy mà sau khi phát hiện được trận pháp thái cổ kia đã khiến người trong tộc của ta vô cùng gấp gáp muốn rời khỏi nơi này." Vân Hi vô cùng cấp bách, lần thứ hai nhìn chằm chằm vào Thạch Hạo.

"Ta cứ cảm thấy là ngươi đang cố ý kể chuyện giật gân nhằm hù dọa ta a." Thạch Hạo nghi ngờ.

"Đây là một luân hồi." Vân Hi khẽ nói, như đang nói mê sảng, nàng giống như đang rơi vào trong một hồi ác mộng không thể thoát được.

"Luân hồi cái gì?" Mọi người đều cảm thấy xương cốt lạnh lẻo, trong lòng thấp thỏm không yên.

"Chuyện này không phải mới xuất hiện một lần đâu, Thái cổ, Thượng cổ đều từng có đại kiếp nạn, thần thánh đều như rơm rác, từ từ biến mất khỏi thế giới..." Vân Hi tiên tử nói tiếp.

"Cái gì?" Trong lòng bọn họ chấn động không thôi. Bọn họ cảm thấy rất ngột ngạt, chẳng lẽ đại loạn sắp sửa diễn ra còn đáng sợ hơn tưởng tượng của

bọn họ rất nhiều lần sao?

"Đáng sợ nhất chính là sau khi đại kiếp nạn kết thúc thì tất cả mọi sự thật đều bị xóa đi hết, đến các cường tộc lớn cũng chẳng hề hay biết gì cả."

Không có chuyện gì đáng sợ hơn chuyện này cả, đại kiếp nạn xảy ra thì cũng không sao, nhưng đến cả nguyên nhân và sự thật cuối cùng cũng bị tiêu diệt mất, không thể lưu truyền lại, đây mới là một đại khiếp nạn đầy khủng bố!

Sau khi bọn họ nghe nói xong, ý nghĩ đầu tiên chính là đây không phải sự thật, làm gì lại có chuyện vô lý như vậy chứ. Đại kiếp nạn trôi qua thì tất cả mọi sự thật đều biến mất? Không thể như thế được..

Thế nhưng, Vân Hi vẫn giữ bộ mặt nghiêm túc mà phát thề. Nói cho bọn họ biết, tất cả những điều này không phải là giả.

"Khẳng định với ngươi rằng, đại kiếp nạn trôi qua thì chín phần mười Tôn giả đều sẽ biến mất vĩnh viễn không bao giờ trở lại, không phải là chết đi mà là biến mất khỏi thế gian này!" Vân Hi lại nói.

Nguồn sức mạnh này đến cuối cùng là thứ gì? Từ xưa đến nay, sự thật đều bị xóa mất, cái này mới là thứ đáng sợ nhất.

Một ít đạo thống cổ xưa cũng dự đoán ra được là sẽ có đại kiếp nạn đến, thế nhưng vẫn không hề biết tới nguyên nhân chân chính cũng như là không thể tránh khỏi được kiếp nạn.

"Có người từng nói, Hoang Vực chính là một cái nhà tù, ở đây có thứ sẽ khiến ngươi trở thành Chân Thần, đến lúc đó các giáo bên ngoài sẽ tham gia vào, thực ra chỉ nói đúng một nửa." Vân Hi giải thích.

Trên thực tế đó chỉ là bề nổi mà thôi, chính xác là người của ngoại vực cũng như bao người khác, bất kể là Tôn giả hay là các sinh linh ở tầng cao hơn cũng khó thoát được một kiếp này.

Chỉ là kiếp nạn của bọn họ đến trễ hơn mà thôi.

Ngược lại, Tôn giả trở xuống sẽ không gặp kiếp nạn này, nhưng bởi vì toàn bộ thời đại này bị rối loạn nên phải chịu khổ mà thôi, chứ không phải do nguồn sức mạnh kia gây nên.

"Đây là đạo lí gì thế, chẳng hề có nguyên nhân gì cả." Thạch Hạo nhíu mày, mặc nó có đăm chiêu suy nghĩ cỡ nào cũng không thể nào hiểu.

"Lẽ nào lại có một loại sức mạnh như thế, có thể che dấu tất cả, khiến cho sự thật từ xưa đến giờ đều không thể truyền ra được?" Hỏa Linh Nhi hỏi.

Bọn họ tin rằng, Thiên Thần sơn biết được cũng chỉ một phần thôi, còn lâu mới là toàn bộ, ít nhất họ vẫn không biết được nguyên nhân và nguồn sức mạnh nào ra tay cả.

"Có thể có người biết được, bởi vì trên cốt thư của Thiên Thần sơn ta có ghi chép lại một lời đồn do một vị đại năng bên ngoài nói...."

Năm xưa, có người đã từng cho rằng đây là một vườn thuốc, thần thánh thì chết đi, các tu sỉ cấp thấp thì không có vướng vào kiếp nạn này, đây giống như là linh dược của một vườn thuốc vậy, cây trưởng thành thì bị hái đi còn cây nhỏ thì được lưu lại.

Mọi người nghe thế đều hút vào một hơi lạnh, lý luận kiểu gì thế, nghe xong khiến toàn thân phát lạnh từ đầu đến chân.

"Đây chỉ là một trong những ví dụ mà thôi, còn xa mới chạm tới sự thật." Vân Hi giải thích.

Chuyện hôm nay khiến cho lòng bọn họ vô cùng nặng nề, bọn họ cảm thấy không thoải mái sau khi nghe được nhiều chuyện như vậy.

"Trải qua mấy lần đại kiếp nạn, không ngừng luân hồi, nhưng sự thật luôn được che giấu đi, tất cả các truyền thừa đều bị ngăn chặn tin tức hết hay sao?" Thạch Hạo vẫn không thể nào tin được.

"Có mấy truyền thừa không nằm trong số này, bọn họ vẫn trường tồn không bị tiêu diệt, có thể bọn họ có mối quan hệ nào đó với nguồn sức mạnh kia, hay họ là người phát ngôn của nó cũng khó nói lắm." Vân Hi nói tiếp, những điều này đều là suy đoán của Thiên Thần sơn.

Mọi người rơi vào trầm mặc, rất lâu không nói cái gì.

Tôn giả cho dù chết đi cũng không đáng sợ lắm, cái đáng sợ nhất chính là luân hồi vẫn còn đang tiếp tục diễn ra, đại kiếp nạn không phải chỉ mới phát sinh qua một lần, mà cứ sau mỗi lần như vậy thì sự thật luôn bị che giấu đi.

Đây là sức mạnh cỡ nào?

Thời khắc này, Thạch Hạo nghĩ đến rất nhiều thứ, Liễu Thần hiện lên trong lòng. Lão tộc trưởng từng có nói, nhiều năm trước, một cây liễu khổng lồ được thần quang vô lượng bao quanh, cái cây này có hàng vạn cành nhánh giống như là xích thần trật tự từ trên trời hạ xuống, nó chống lại lôi đình, tắm rửa trong tia chớp, những tia điện này đều to lớn như núi cao.

"Không biết Liễu Thần có thể né qua tai nạn lần này không nữa?" Trong lòng Thạch Hạo tự hỏi mình, có thể, nhất định có thể, bởi vì người từng nói muốn dẫn Thạch thôn đi tránh tai kiếp, người có lai lịch như thế nào?

Rất nhanh, nó lại nghĩ tới một người, ánh sáng bên kia cánh cửa trong tổ Côn Bằng, cô gái xếp chiếc thuyền giấy đen kia, nàng sống bên trong chiếc thuyền nhỏ đó chịu biết bao cô đơn và lạnh lẽo.

"Chỉ còn lại mỗi mình ta..."

Nàng phải có tâm trạng như thế nào thì mới có thể dùng máu đỏ tươi của mình viết ra dòng chữ này lên trên tất cả các con thuyền giấy đen kia.

Sau đó, Thạch Hạo lại nghĩ tới bức tường Thần Ma ở tổ địa của Hỏa tộc, phải vượt qua 108 cánh cửa thần và đánh bại hết thảy chí cường giả trong đó mới có thể đi vào con đường thần bí đó được.

Có cái gì ở cuối con đường?

Tiếp đến, Thạch Hạo lại nghĩ đến sơn cốc ở bên ngoài Dược Đô, được hơn trăm tòa trận pháp bảo vệ, đại trận bao phủ tới mấy trăm ngàn dặm, cho dù có là Thần Linh đi nữa khi đi vào cũng phải chết, mà phía trong pháp trận lại có một gốc dược, nó không thuộc về thế giới này, là người phương nào đã trồng nó?

Cô gái áo xám, được xem là thần thoại bất bại từ thời Thượng cổ. Nàng dừng lại ở trong Dược Đô để chờ đợi thứ gì? Vì sao lại không chịu rời đi, không lẽ nàng ấy không sợ đại kiếp nạn sắp tới à? !

Thạch Hạo đang suy nghĩ, nếu như cô gái thiên kiêu Trùng Đồng thượng cổ này không chịu rời đi thì có thể sẽ sống sót được sao và còn có người từ thời thượng cổ tới tham chiến nữa hay không? !

Trong lúc nhất thời, nó nghĩ tới rất nhiều chuyện, tâm tư trong lòng muôn trùng. Nhìn về phía chân trời mà miệng chẳng thể nói nên lời, gần như hóa đá.

"Hiện tại ngươi cũng đã biết hết rồi, có thể trả lại hộ tí cho ta được chưa. Đến lúc đó, ngươi và tộc nhân của mình có thể chạy trốn với bọn ta." Vân Hi tiên tử nhìn Thạch Hạo nói.

Khuôn mặt xinh đẹp của nàng lộ vẻ căng thẳng, bởi vì vật này rất quan trọng, hiện tại nàng rất thẳng thắn, cái gì cũng nói hết ra.

Đồng thời nàng cũng nói rõ ràng, Tôn giả của Thiên Nhân tộc chưa hề rời đi mà chờ trận pháp mở ra, cho nên lúc này không dám đi ra ngoài. Bởi vì càng biết được sự thật thì lòng càng sợ hãi hơn. Bọn họ nghi ngờ rằng, kiếp nạn mặc dù chưa tới nhưng Tôn giả cùng với Thần Thánh đều bị chú ý tới rồi, nếu như lúc này mà có hành động gì thì trận pháp kia nhất định sẽ bị lộ.

Biện pháp tốt nhất chính là im lặng, khôn hồn trốn ở đó, sau đó cố gắng

tìm được chìa khóa rồi nhanh chóng khởi động trận pháp thái cổ để đi khỏi đại vực lao tù này, vĩnh viễn không quay lại!

"Nghĩ kĩ thì thấy hơi đáng thương mà, ôi, đại vực lao tù, cái tên này quá chính xác mà!" Cửu dầu sư tử nhịn không được mà nói thế.

"Đúng vậy, không phải chỉ có Tôn giả đáng thương, mà tất cả sinh linh ở trong đại vực nữa, đây chỉ là một cái nhà tù thôi, sau này ai có thể biết được chuyện sẽ ra sao." Hỏa Nha lắc đầu đầy nặng nề.

Sau đó, mọi người đều im lặng, đây là một loại ngột ngạt khó nói thành lời.

Rất lâu sau, Thạch Hạo hỏi: "Theo như suy đoán thì có một ít đạo thống biết được sự thật, hơn nữa còn chẳng hề bị ảnh hưởng từ đại kiếp nạn, Thiên Thần sơn các ngươi có biết được là đạo thống nào hay không?"

"Không biết nữa, nhưng mà một trong số đó có lẽ là Bất Lão sơn." Vân Hi nói.

"Cái gì, là bọn họ sao?" Cửu đầu sư tử nói.

Thạch Hạo cũng nghi ngờ không thôi, khó trách tại sao bọn họ lại siêu phàm như vậy, vẫn cao cao tại thượng, ai dám chọc giận bọ họ liền bị bọn họ dùng thế như lôi đình mà đánh, không hề sợ bất cứ người nào cả.

Tâm tư của nó rất phức tạp, sau đó thì cười nhạt một tiếng, không hiểu vì sao, tuy rằng luôn cảm thấy mình cùng đối phương có quan hệ máu mủ nhưng chung quy vẫn tồn tại một chút địch ý, không lẽ tương lai nhất định phải đối đầu với nhau sao? !

"Ngươi cảm thấy thế nào?" Vân Hi nhìn Thạch Hạo mà hỏi, ở trong tình huống này, nàng tin rằng đối phương sẽ đưa ra một lựa chọn vô cùng sáng suốt.

"Nếu như ngươi nói đều là sự thật thì ta có thể từ chối hay sao,thật tình

ta cũng rất muốn biết rằng những sinh linh kia khi bước vào tòa trận pháp thần bí đó sẽ được đưa tới nơi nào!" Thạch Hạo nói, nó vô cùng hiếu kỳ với chuyện này cho nên rất muốn biết được đáp án. Đồng thời, nó tin chắc rằng chỉ cần rời khỏi đại vực lao tù này thì tất cả mọi sự thật sẽ được phơi bày dưới ánh sáng ngay mà thôi.

"Vậy thì còn chờ gì nữa, mau theo ta về Thiên Thần sơn thôi." Vân Hi gấp gáp, kích động ôm lấy một cánh tay của Thạch Hạo, dáng người của nàng rất tuyệt, đường cong ẩn hiện, do quá vui mừng mà bộ ngực to lớn kia đã ma sát với cánh tay của Thạch Hạo mà không hề hay biết gì, nàng không thể giử được bình tĩnh nữa.

"Thời gian hẳn là vẫn còn đúng không?" Thạch Hạo hỏi.

"Còn, nhưng không nhiều lắm." Vân Hi trả lời, khuôn mặt đầy kích động, hi vọng nó mau chóng đi theo.

"Ta không thể nào đi liền như vậy được, ta còn nhiều việc cần phải hoàn thành nữa." Thạch Hạo lắc đầu, nó nghĩ tới Thạch thôn, lại nghĩ tới cha mẹ ở bên ngoài, còn có tổ phụ Đại Ma Thần nữa.

"Nhưng mà, nếu còn chậm trễ nữa thì ta sợ không kịp." Vân Hi giải thích, nếu chuyện này không đàm phán được thì người của Thiên Thần sơn nhất định sẽ dùng tới biện pháp mạnh hơn, dù sao bọn họ không thể nào ngồi chờ chết được.

"Haizz, chuyện này vô cùng trọng đại, trước hết không cần tới hoàng đô Thạch quốc nữa, ta cần phải đi gặp Liễu Thần, nếu không ngươi cứ đi theo ta luôn, đến lúc đó nói hết mọi chuyện cho người nghe, ta muốn nghe ý kiến của người." Thạch Hạo quyết định làm như vậy.

"Tới thôn của ngươi?" Không chỉ có Vân Hi kinh ngạc mà ngay cả Hỏa Linh Nhi cũng bất ngờ, Cửu đầu sư tử và Hỏa Nha cũng rất là mong chờ.

Nói tóm lại, thời gian vẫn còn, bọn họ tin tưởng Thạch Hạo và Thiên

Thần sơn sẽ không bỏ rơi mình cùng tộc nhân của mình, bởi vì họ cũng biết được sự thật này.

"Đúng là phải đi xem nơi ngươi lớn lên có hình dạng ra sao mới được."

Thạch Hạo nghe thế, không ngừng cười khà khà rồi quét mắt nhìn những người này, đây cũng là lần đầu tiên nó quyết định dẫn người ngoài về thôn của mình.

"À, xém chút nữa là quên, tộc trưởng gia gia, Lâm Hổ thúc đều luôn nhắc ta phải mang về vài cô gái mập mạp xinh đẹp, lần này không ngờ lại mang về tận hai người một lúc, đã thế còn có vài tên tùy tùng nữa, chắc đủ làm bọn họ vui mừng rồi nhỉ?" Thạch Hạo tự nói.

"Chết đi!" Một đám người đều khinh bỉ nó, hai cô gái mắt trợn trắng. Sau khi kết thúc đề tài đáng sợ đó, mọi người đều cảm thấy trong người có một ít thoải mái.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 432: Vác Vợ Về Thôn.

"Không lẽ là hậu thế của một gia tộc siêu cấp lánh đời ?" Hỏa Linh Nhi hỏi, chớp chớp đôi mắt to, tràn đầy hiếu kỳ.

Ngoại giới đều biết được, Thạch Hạo xuất thân từ Thạch quốc, nhưng khi còn nhỏ xíu đã gặp phải bất trắc, không những bị lấy mất Chí Tôn cốt mà còn bị vứt bỏ lưu lạc ở bên ngoài, trở thành cô nhi.

Thân thể vốn đã bị tàn phế, căn bản là khó có thể sống sót được, nào ngờ không chỉ kiên cường tồn tại mà lại còn từng bước từng bước phát triển tiếp, hiện tại đã nổi tiếng khắp Hoang Vực, có thể nói là một kỳ tích!

Rốt cục là nó lớn lên ở nơi nào? Đối với người ở bên ngoài thì đây là một ẩn số, rất nhiều người đều muốn biết nơi đó ra sao mà lại có thể nuôi dưỡng ra một tên quái thai như vậy.

"Đi rồi biết, người trong thôn thích nhất là những cô gái mập mạp xinh đẹp đó, hận ta không thể mang về thêm mấy người nữa kìa, đến lúc đó họ nhất định sẽ nhiệt tình chiêu đãi các ngươi." Thạch Hạo cười ha ha nói, da mặt nó đúng là dày mà.

Hai cô gái đều trừng mắt với nó, cho dù là Vân Hi hay là Hỏa Linh Nhi đều xinh đẹp thoát tục, y hệt như tiên nữ đi ra từ bức tranh, một nụ cười, một cái nhíu mày cũng có sức hấp dẫn khác thường.

Đoàn người tiếp tục lên đường, không ngừng xuyên hành trong dãy núi nguyên thủy, họ đi một đường về phía tây, cùng nhau trải nghiệm qua hành trình xuyên Man Hoang.

Sau khi đi được mấy trăm dặm đường, thoát khỏi biên giới phía Tây của Thạch quốc, đến một nơi không có người qua lại thì Thạch Hạo nói Hỏa

Linh Nhi lấy ra da Hư Không thú để bắt đầu vượt qua Đại Hoang.

"Đi thôi, không có ai theo dõi, chúng ta có thể khởi hành rồi!" Thạch Hạo nói, nó vô cùng cẩn thận, trên đường đi nó luôn dùng Trùng Đồng để tra xét bốn phương.

Sau một tiếng "vù" liền xuất hiện một ký hiệu màu bạc, pháp khí được tế luyện từ da của thần thú thượng cổ lập tức xé rách hư không rồi nhanh chóng tiến vào, bắt đầu một hành trình vượt hư vô.

Dọc đường đi có từng luồng sương mù di chuyển, đó là hỗn độn khí ẩn giấu bên trong hư không, còn có một ít ánh sáng lờ mờ nữa, tục truyền rằng đây là hình chiếu của các vị Thần.

Trong thông đạo hư vô này rất là kỳ quái, tuy rằng không phải lần đầu đi qu, nhưng mọi người vẫn có một chút căng thẳng nào đó, bởi vì nếu có bất trắc xảy ra thì sức mạnh hư không sẽ hạ xuống, và lúc đó chỉ có con đường thịt nát xương tan mà thôi.

Cũng may là, đây là một tấm da thần thú, trời sinh ra đã có phù văn hư không, là báu vật hiếm thấy, đến Tiểu Tháp cũng từng truyền âm muốn giao dịch cùng Thạch Hạo, chỉ cần cho nó ăn tấm da thú này thì nó sẽ cho Thạch Hạo thêm một một lần cơ hội nữa.

Thạch Hạo từ chối thẳng thừng, nếu không bị ép tới bước đường cùng thì tuyệt đối sẽ không bao giờ giao dịch với Tiểu Tháp. Bởi vì lần giao dịch nào thì nó cũng đều nhận lấy thiệt thòi lớn cả.

"Ồ, chuyện gì xảy ra vậy? Hư không đang bị méo mó!" Hỏa Nha sợ hãi kêu to.

Đường đi mơ hồ cùng mịt mù, các vết rách xuất hiện khắp vùng không gian này, chuyện đáng sợ nhất đã phát sinh rồi, đoàn người sợ hãi, hư không đang sụp đổ, sắp bị nổ tung rồi.

Chuyện này có nghĩa là, bọn họ nhất định sẽ bị nghiền nát bởi sức mạnh

hư không!

Toàn thân mọi người đều lạnh lẽo. Từng cộng lông tơ đều dựng đứng, không ngờ lại gặp phải chuyện mà cả trăm năm cũng không gặp này.

"Không đúng lắm, đây là da của Hư Không thú trưởng thành để lại, không có chút tỳ vết nào, được tế luyện nhiều lần, và được truyền lại từ thượng cổ cho đến nay mà chưa bao giờ xảy ra chuyện bất ngờ nào cả." Sắc mặt của Hỏa Linh Nhi tái nhợt, có chút không hiểu.

Trừ khi là đại năng thời thượng cổ, bằng không thì khi đã rơi vào vết nứt hư không thì chỉ có con đường chết. Bị chém thành thịt vụn.

"Mau nghĩ biện pháp đi, càng ngày vết rách càng xuất hiện nhiều hơn, nó đang nhanh chóng bao phủ lấy chúng ta rồi kìa." Cửu đầu sư tử sợ hãi, từng sợi lông vàng óng trên người đều dựng cả lên.

Vân Hi xuất thân từ Thái Cổ Thần Sơn cho nên hiểu biết rất nhiều liền nói: "Ta nghĩ rằng, trong lúc vô tình chúng ta đã đến gần một vị cường giả vô thượng nào đó, khí tức của người này quá mạnh nên đã làm ảnh hưởng tới sự ổn định của hư không, tấm da thú này vô tình đi qua tràng vực này nên đã bị ảnh hưởng."

Mọi người nghe xong đều ngơ ngác, sinh linh này mạnh mẽ đến mức nào? Tràng vực vô tình tỏa ra lại có thể quấy nhiễu cả hư không!

Thạch Hạo nghe vậy thì nhanh chóng lấy ra một đoạn liễu xanh mơn mởn, thì thào nói: "Liễu Thần, con đã trở về."

Sau một khắc, hư không mờ nhạt, vết nứt biến mất, da thần thú phát sáng, ký hiệu thần bí tỏa ra rồi xuyên hành cực nhanh về phương xa.

Rất nhanh, bọn họ từ trong hư không lao ra ngoài, trở về thế giới thực, dãy núi trùng điệp, cây cỏ vô số, một luồng không khí trong lành ập vào mặt.

"Đúng là nguy hiểm mà,còn tý nửa là gặp nạn rồi." Trái tim của Chim

loan năm màu nhảy rộn liên hồi, thực tế thì sắc mặt của tất cả mọi người đều trắng bệch cả ra.

"Người thần bí kia là lão tu sĩ bên trong thôn của ngươi à?" Vân Hi hỏi, trong lòng rung động không thôi, giờ mà vẫn còn tồn tại cường giả như vậy hay sao?

Thạch Hạo gật đầu, nụ cười xuất hiện trên môi, nó tin tưởng rằng Liễu Thần đã mạnh hơn lúc xưa rất nhiều, nó càng ngày càng yêm tâm.

Những người khác sau khi nghe xong và biết được đó là cường giả ở trong Thạch thôn nên đã thả lỏng đi nhiều, không còn căng thẳng như trước, tâm tình từ từ bình tĩnh lại.

"A, sắp tới rồi, lúc nảy bị quấy nhiễu cho nên bị lệch đi một chút, hiện tại còn cách thôn của ta vài trăm dặm nữa thôi." Thạch Hạo giải thích.

Khoảng cách này chẳng là gì với bọn nó cả, mọi người nhanh chóng sử dụng pháp khí, hóa thành từng dải ánh sáng đi sát sau Thạch Hạo, cùng nhau di chuyển về phương xa kia.

Không lâu sau đó, Thạch Hạo đáp xuống đất, vẻ mặt tươi vui, đây là cảm giác được về nhà, sự vui sướng tràn ngập trong lòng.

"Ha ha, ta đã trở về." Nó kêu to một tiếng.

Còn cách mục tiêu một đoạn dài nữa, thế nhưng bọn họ đã có thể nhìn thấy "Thế ngoại đào nguyên" trước mắt kia rồi, vùng đất kia làm cho đám người Cửu đầu sư tử, Hỏa Nha đều phải trợn to hai mắt đầy kinh hãi.

Nơi đó thật sự quá an lành, cỏ xanh như tấm đệm, nước hồ xanh ngắt, thụy cầm và Độc Giác thú... đều không tỏ vẻ sợ hãi khi nhìn thấy con người, một thôn xóm rất nhỏ nằm ở đó, bốc lên từng sợi linh khí, dược hương nứt mũi.

Rõ ràng trong thôn trồng không ít linh dược, có từng làn sương trắng di

chuyển, thôn nhỏ cứ như là một mảnh tiên thôn vậy.

Một thôn xuất chúng như vậy khiến lòng người càng thêm tĩnh mịch, rời xa hồng trần náo nhiệt, nội tâm thanh thản, giống như là tinh thần đang được gột rửa vậy.

Khiến người ta kinh dị nhất là cái cây liễu nằm ở đầu thôn kia, nó xanh mơn mởn, buông xuống hàng trăm cành liễu, nhẹ nhàng đung đưa, tràn ra từng luồng sáng nhu hòa như những áng mây xanh.

Bởi vì nó tồn tại nên đã khiến cho vùng thế giới này khác đi, có một khí tức thần thánh lan tỏa, vượt qua thế gian.

"Cây liễu này là...." Vân Hi chấn động, nàng xuất thân từ Thần Sơn cổ đại, có cường giả nào mà chưa từng gặp qua, nhưng hiện tại cũng phải kinh hãi.

"Đây là Tế Linh của thôn chúng ta." Thạch Hạo cười nói, nó phát hiện cành của Liễu Thần đã nhiều hơn xưa rồi, đã có được 108 cái rồi, rõ ràng là đang khôi phục một cách ổn định.

Mọi đám người khiếp sợ, đây là Tế Linh của một thôn sao? Vì sao cứ cảm thấy nó còn thần bí hơn cả Tế Linh của một quốc gia, khí tức thần thánh đó, cảm giác siêu nhiên đó khó có thể diễn tả bằng lời được!

Cho dù là đám người Hỏa Linh Nhi hay là Vân Hi, Cửu đầu sư tử thì giờ khắc này đều hóa đá, đây là một thôn gì đây, quá thần bí đi thôi!

Trong thôn, tiếng gà gáy chó sủa inh ỏi, có tiếng mắng vì tức giận, cũng có trẻ em chạy nhảy khắp noi, phi thường vui vẻ.

"Tiểu thúc thúc trở về rồi!"

"Ồ, Tiểu Hạo dẫn người về thôn, đây là lần đầu tiên đó." Không chỉ có bọn nhỏ mới phát hiện, dù là đám người Thạch Lâm Hổ đang ở đầu thôn cũng đã nhìn thấy bọn nó.

Thạch Hạo quay đầu lại nhìn, phát hiện đám người đi theo nó vẫn còn đang ngẩn người nhìn Liễu Thần, khóe miệng nó lập tức vểnh lên, cười hì hì, quyết đoán nâng hai người kia lên rồi chạy nhanh về phía thôn.

"A, mau thả ta xuống!"

"Ngươi làm gì thế? !"

Hỏa Linh Nhi cùng Vân Hi kinh hoảng, thân thể mê người bị Thạch Hạo nâng lên khỏi mặt đất rồi nhanh chóng chạy vào thôn, hai nàng ra sức giãy dụa.

"Ha ha, nhóc con, đã không làm thì thôi một khi đã làm là phải làm chuyện kinh người nhen, sớm hối thúc ngươi nhưng không ngờ rằng lại vác trở về hai cô gái xinh thật xinh đẹp như thế này." Thạch Lâm Hổ cười ha ha.

"Ha ha, tiểu Hạo thúc vác về hai cô gái mập mạp xinh đẹp tựa như tiên nữ kìa." Một đám nhóc con quái dị gào to.

Lần này thì toàn bộ Thạch thôn đều bị kinh động cả, nhao nhao chạy ra như là ong bị vỡ tổ vậy. Không ngừng liếc nhìn, nam nữ già trẻ đều bàn tán.

"Cô gái này được vác từ nơi nào về vậy, sao mà lại trắng nõn như thế, cứ như sắp chảy thành nước vậy, tiểu Hạo, lần ra ngoài này là để tìm vợ đấy hả?" Một vị đại thẩm cười nói.

Người trong thôn rất hòa đồng chẳng bao giờ khách sáo cả, cho nên khi nhìn thấy Thạch Hạo vác về hai cô như vậy thì cười tươi đầy thân thiết, vô cùng cao hứng và vui sướng.

Hai cô gái mềm mại như nước, cánh tay trắng như tuyết, quần áo không thể che đậy được hình dáng mê người đó, dung mạo thì xinh đẹp mê hồn, trong thôn tuyệt đối không thể nào nuôi dưỡng ra một cô gái như vậy được.

"Tiểu Hạo, có phải là ngươi không vậy, tùy tiện ra ngoài một vòng liền mang về hai cô em dâu xinh đẹp như vậy." Đại Tráng dẫn theo con xuất

hiện.

"Ha ha... thấy không, con của ta thì đầy đàn rồi, ngươi đã bị bỏ lại phía sau rồi đó, nhanh nhanh đuổi theo nào." Bì Hầu cười hì hì, không đứng đắn tý nào.

"Mau buông tay!" Hỏa Linh Nhi cùng Vân Hi giãy dụa, bị nhiều người vây quanh nhiệt tình nói như vậy khiến cho các nàng đều đỏ mặt.

Chuyện này thật sự là không thể chịu được mà, bị mọi người trong thôn nhìn chằm chằm, lại còn rất thân thiết và nhiệt tình nữa chứ, cho dù hai người có bất phàm thế nào đi nữa thì vẫn chỉ là hai thiếu nữ mà thôi, cho nên thấy vô cùng xấu hổ.

"Ấy da!"

Lỗ tai Thạch Hạo bị tập kích, hai cô gái ở trên vai nó đồng thời phát lực, mỗi người nắm lấy một bên khiến nó không khỏi la làng, nhanh chóng thả xuống, việc này làm cho người trong thôn cười vang cả lên.

"Tộc trưởng gia gia, Lâm Hổ thúc, các vị thẩm thẩm, hai người mập mạp này được vác từ bên ngoài về, các người thấy thế nào, sau này không cần phải hối thúc ta nữa đúng không?" Thạch Hạo cười tươi, da mặt dày đến mức làm mọi người không biết phải nói gì luôn, hai thiếu nữ được thả xuống chỉ biết nghiến răng nghiến lợi nhìn nó.

"Giỏi, thật là khó gặp tiên tử mà, khi còn trẻ đại thẩm cũng từng đi qua những bộ tộc khác, nhưng từ trước đến giờ chưa từng gặp qua một cô gái nào xinh đẹp đến vậy cả."

Cho dù là Hỏa Linh Nhi hay là Vân Hi đi nữa thì vóc người đều cao ráo, tiếp đến là dáng dấp yểu điệu, đường cong lồi lõm nhấp nhô, thân thể trắng mịn, mắt to trong veo như nước, long mi thật dài, lông mày uốn cong đen nhạt tựa như ngọn núi xa, kết hợp toàn bộ lại với nhau thật hoàn mỹ làm mọi người trong thôn đều phải thán phục.

"Tiểu thẩm thẩm, các thẩm thật là đẹp!" Mấy đứa nhọc con hùng hục chạy tới, ngước đầu nhìn, không ngờ còn có hai đứa bé gái kéo tay Vân Hi và Hỏa Linh Nhi mà làm nũng, không chịu buông tay.

Hai cô gái rất là xấu hổ và giận dữ nhưng lại không thể giải thích được với những người trong thôn, đành quay sang Thạch Hạo rồi ra sức nhéo thật mạnh nơi eo nó một cái.

"Nhìn xem, thân thiết chưa kìa, còn nhéo tiểu Hạo của chúng ta kìa, tình cảm thật là mặn nồng mà." Một vị đại thẩm tự nhận mình là người từng trải nên rút ra kết luận như vậy.

"Ha ha, vừa nhìn là biết tốt rồi, mấy người mau xem, hai cô gái này eo thì nhỏ nhưng mông lại rất to và tròn nhen, nhất định là sinh con rất tốt." Một vị đại thẩm lớn tiếng nói.

Lời vừa thốt ra, Vân Hi cùng Hỏa Linh Nhi lập tức nhảy dựng lên, đỏ hết cả mặt, hận rằng không thể tìm được chỗ nào để mà trốn, thật sự là hết chịu nổi rồi.

"Hà hà..." Sau khi đám Cửu đầu sư tử, Hỏa Nha chạy tới nơi nghe được điều này thì đều ôm bụng mà cười, không thể ngậm miệng lại được.

"Này tiểu Hạo, con không thể nào để con gái nhà người ta oan ức như vậy được, rốt cuộc cũng chịu dẫn về ra mắt bọn ta rồi, cho nên ta sẽ giúp con thu xếp mọi chuyện, tranh thủ trong ngày hôm nay tổ chức đám cưới luôn đi." Lão tộc trưởng Thạch Vân Phong nói, miệng thì cười không thể ngậm lại được, vô cùng hài lòng về hai cô gái này.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 433: Kinh Động Tới Liễu Thần.

"Đúng đó, hai nàng xinh đẹp tựa như hoa vậy, tìm khắp thiên hạ cũng khó thấy, tiểu Hạo không thể nào để các nàng chịu oan ức như thế được, nhất định phải kết hôn với các nàng mới được." Thạch Lâm Hổ lên tiếng tràn đầy khí thế.

"Không thành vấn đề, chúng ta nhất định sẽ ủng hộ hết mình." Đám Cửu đầu sư tử cùng với Hỏa Nha sợ thiên hạ không loạn nên cố nén cơn cười mà phụ họa theo.

Thạch Phi Giao gật đầu, nói: "Các vị tiểu ca vừa nhìn là biết không phải vật trong ao rồi, tương lai nhất định sẽ hóa rồng, một bước lên trời, lần này các vị xem như là nhà gái của hai vị cô nương này, cho nên mong rằng hai vị cố gắng giúp đỡ cho."

Ở đầu thôn thì rất là náo nhiệt, nghe thấy Thạch Hạo sắp kết hôn, bất kể là Đại Tráng, Nhị Mãnh, Thanh Phong hay là các cô dì thúc bá trong thôn đều vô cùng phấn chấn, người này một câu người kia một câu bắt đầu thương lượng, chuẩn bị cho việc kết hôn sắp diễn ra.

Đám nhóc con thì gào thét ồn ào, ra sức quấy rối, chạy tới chạy lui khắp nơi, tham dự vẻ náo nhiệt.

"Đêm nay nhất định phải động phòng hoa chúc mới được, tên nhóc thúi ngươi cưới vợ xong nhất định phải sinh vài đứa nhóc thì mới được phép rời khỏi thôn đấy!"

"Không sai, đứa nhỏ này một khi đi là đi tận một hai năm không à, khiến cho mọi người đều lo lắng, lần này nhất quyết không thể tha cho nó được, trước tiên sinh vài đứa nhóc rồi muốn gì thì muốn."

Đám người bàn bạc sôi nổi, không chỉ riêng đám Thạch Lâm Hổ mà còn cả đám Đại Tráng chơi cùng lúc nhỏ cũng đều hi vọng nó lưu lại vài đứa nhóc để nối dõi tông đường.

Thạch Hạo nhịn cười khiến cả khuôn mặt căng phồng lên.

Vân Hi và Hỏa Linh Nhi thì sợ đến choáng váng cả người, bắt nạt người khác quá mức mà, không phải chỉ đi đến Thạch thôn để nhìn cho biết thôi hay sao? Sao giờ lại biến thành chuyện sinh con đẻ cái ở nơi này vầy!

Các nàng rất muốn giải thích, nhưng lại không biết phải giải thích như thế nào nữa, bởi vì người trong thôn khi nhìn thấy bọn họ bị Thạch Hạo vác trở về thì cứ nghĩ đó hợp với phong tục đón dâu về nhà của nơi đây.

Mặt các nàng đỏ hết cả lên, luống cuống cả tay chân, ra sức bấu vào eo Thạch Hạo ý bảo đi giải thích đi, kết quả Hùng Hài Tử chỉ ấp a ấp úng không nói lời nào rồi đứng một bên cười trộm.

"Con đừng sợ, không có gì phải sợ cả, thím là người từng trải, lát nữa thím nhất định sẽ dạy lại cho các con." Vợ của Nhị Mãnh cười thân thiện, khuyên bảo hai người.

Vân Hi cùng Hỏa Linh Nhi càng xấu hổ hơn, dù là kết hôn thật thì cũng không thể nào làm sơ sài như thế được, thế vầy trông giống như lấy vợ lắm sao?

"Hụ hụ..." Hai người bật lên tiếng ho, lại nghĩ cái quái gì thế này, mặt đều nóng hết cả lên, thế nào lại muốn kết hôn thế này?

"Đại nương, người hiểu lầm rồi."

Hai nàng đỏ mặt rồi mở miệng giải thích.

"Đại thúc, các người đừng như vậy, chuyện này không giống như các người tưởng tượng đâu!"

.....

Đầu thôn yên tĩnh lại, ai cũng nhìn hai người bọn họ, không nói thêm lời nào nữa, nhưng sự thân thiện trong mắt không hề giảm đi một chút nào cả.

Cuối cùng, mẫu thân của Đại Tráng phá vỡ bầu không khí này, nói: " Thẩm biết mà, các con thấy xấu hổ đúng không, không sao đâu, mọi người sẽ không chọc ghẹo các con nữa, yên tâm đi nhé."

"Đúng đó, cứ yên tâm đi." Cả đám người lại nhiệt tình như trước, tiếp tục bàn tán, thương lượng việc đãi tiệc cùng quậy đêm động phòng như thế nào.

Hai cô gái bị dọa đến sợ chết khiếp nên chỉ còn biết trút giận lên người Thạch Hạo, rồi sau đó lựa lời nhanh chóng rời đi, dáng vẻ thướt tha uyển chuyển lúc này khiến cho người trong thôn cảm thấy thật là xinh đẹp.

"Tiểu Hạo, còn không mau mau đuổi theo các nàng, hai nàng đang xấu hổ đó." Một bà lớn tuổi lên tiếng nói.

Thạch Hạo ho khan một tiếng, nói: "Các thúc các thẩm, tộc trưởng gia gia, các người không cần phải lo lắng đâu, chuyện của con thì con nhất định có thể giải quyết được. Hôm nay không phải là ngày tốt để kết hôn, con đã cùng các nàng thương lượng qua rồi, phải đợi thêm một năm nữa thì mới cưới, tại vì chúng con còn có một vài chuyện ở bên ngoài cần phải xử lý cho xong. Hôm nay con trở về chủ yếu là ra mắt mọi người thôi à, mọi người thấy hai nàng được không ạ?"

"Có việc gì mà còn quan trọng hơn cả việc kết hôn?"

Người trong thôn đều kêu nó phải mau mau kết hôn, trách mắng nó một hồi, không ngừng khuyên bảo nó, nhưng cuối cùng đành phải chiều theo ý muốn của nó.

Mọi người đều tản đi và bắt đầu đi chuẩn bị rượu thịt để chiêu đãi hai cô gái cùng đám Cửu đầu sư tử, dù sao thì bọn họ cũng là những người đầu tiên

được Thạch Hạo dẫn về thôn.

Vân Hi cùng với Hỏa Linh Nhi vô cùng lúng túng, chưa bao giờ bối rối như hôm nay cả, trên mặt vẫn còn nóng ran, Hùng Hài Tử khốn kiếp, đạo đức quá kém, rõ ràng lúc nãy nó cố ý không chịu lên tiếng mà.

Lớn như vậy nhưng hôm nay là lần đầu tiên mà các nàng phải chạy trốn như vậy, cứ nghĩ tới chuyện này là khuôn mặt của các nàng đều nóng cả lên, mặt lúc này tựa như hoa đào vậy, thân thể trắng noãn pha thêm phần ửng đỏ.

Khi thôn xóm yên tĩnh lại thì các nàng mới dám quay về, sau đó thì lập tức mắng chửi Thạch Hạo, hận rằng bản thân không thể đánh cho Thạch Hạo một trận ra trò, khiến cho đám Hỏa Nha, Tử Điêu cười ha hả không thôi.

"Chúng ta sẽ không để ngươi yên ổn đâu!" Hai người xấu hổ và giận dữ, đôi mắt đẹp trừng về phía nó.

Thạch Hạo không để ý lắm, cười cười rồi dẫn bọn họ đi tham quan Thạch thôn.

Cho dù là hai cô gái, hay là đám Cửu đầu sư tử đều vô cùng tò mò với Thạch thôn..

"Linh dược lại nhiều như vậy?" Bọn họ líu lưỡi, một thôn nho nhỏ mà thôi nhưng lại có thể trồng mấy chục cây linh dược, không ngờ lại có cả cây đào bạc, đó là chuẩn Thánh dược, hào quang khắp nơi, linh khí dồi dào.

Quả thật là kinh người, càng ngày càng thấy nơi này vượt xa một thánh địa bình thường, bởi vì một cây linh dược cần phải có một tòa linh sơn để tẩm bổ cho, nhưng chỗ này lại không phải như vậy.

"Chỉ có dược điền của vị đại năng thời Thượng cổ thì mới đủ khả năng trồng nhiều như vậy, Thạch thôn đã vượt qua rất xa các đại giáo trong thế gian rồi." Chim loan năm màu nói.

Sắc mặt của Vân Hi cũng thay đổi, Thiên Thần sơn của nàng cũng có vài

dược điền có thể trồng một lúc nhiều linh dược, nhưng đó là do Thiên Thần thời Thái cổ tạo ra và bày xuống trận pháp đặc biệt thì mới có thể làm được như vậy.

Thạch Hạo cười cười, nói: "Ta chính là vị đại năng kia, không tin đúng không, vậy ta sẽ trồng thêm mấy chục cây nữa cho các ngươi xem."

Khi ở Dược Đô nó đã tiêu sài hết mấy chục cây linh dược, thế nhưng vẫn còn giữ lại rễ rồi sau đó nó lại dùng bùn cát của Bất Lão Tuyền để tẩm bổ cho nhưng cây linh dược này, bây giờ nó lấy ra nhưng cây linh dược này và bắt đầu trồng xuống Thạch thôn.

Mọi người thán phục, những cây linh dược này muốn chết cũng chẳng được, Bất Lão Tuyền là thứ gì? Với sinh linh mà nói thì đây chính là chất lỏng sinh mệnh, mà bùn đất đã ngấm qua thứ này thì đương nhiên có thể nuôi sống linh chu rồi.

Tiếp theo, bọn họ chú ý tới một ít sinh linh bé nhỏ trong thôn, như Thiểm Điện Khuyển, Hạc lông đỏ, khỉ lông vàng... tất cả đều là con cháu của các loài mạnh mẽ thì càng thêm thán phục hơn nữa.

Những con vật bé nhỏ này đều là thú nuôi của những đứa bé trong thôn, nếu như có thể nuôi bọn chúng đến lúc trưởng thành thì trong tương lai nhất định chúng sẽ trở thành một đội quân có sức chiến đấu kinh khủng.

Cuối cùng, bọn họ mang theo vẻ kính nể đi tới bái kiến gốc liễu lớn xanh biếc đang tỏa ra hào quang nằm ở trước thôn kia, trong lòng đầy thấp thỏm.

Bởi vì, đối mặt với gốc cây đang có sức sống bừng bừng này thì tựa như đang đối mặt với một vị Thần Linh chí cao vậy.

"Không cần phải sợ, Liễu Thần rất hiền từ, chưa bao giờ lấy thần uy ra ép người khác cả." Thạch Hạo giải thích, nói bọn họ không cần lo lắng gì cả.

Sự thực cũng được chứng minh, một con gà đất lắc la lắc lư, vô cùng tự nhiên đi tới phía dưới gốc liễu rồi nằm xuống, sau đó liếc xéo cả đám người

một cái.

"Sao ta cứ có cảm giác mình đang bị khinh bỉ vậy nhỉ, ồ không đúng, đó là một con Bát Trân Kê?" Cửu đầu sư tử giật mình.

Trong lòng Vân Hi cũng phải giật mình một cái. Sinh linh quý giá như thế này cho dù là ở Thiên Thần sơn cũng chỉ còn sót lại một hai con mà thôi, một cái thôn nhỏ nhỏ nhưng sao cái gì cũng có chứ.

"Cút sang một bên." Thạch Hạo một cước đá bay Bát Trân Kê sang một bên, khiến nó kêu "cục tác cục tác" không ngừng, trên mặt tỏ vẻ không cam.

"Liễu Thần, con ở bên ngoài gặp phải một vấn đề lớn, muốn tìm người để xin ý kiến ạ." Thạch Hạo ở dưới cây liễu nói, mặt mày cau có kể hết mọi chuyện đã diễn, sau đó lại để Vân Hi bổ sung thêm.

"Có một số việc, không biết sẽ tốt hơn biết rất nhiều." Liễu Thần khẽ nói, ánh xanh tản ra, cành non mềm mại như lụa cùng với khí tức thần thánh tỏa ra làm cho tâm linh con người trở nên yên tĩnh.

"Liễu Thần, người biết được sự thật hay sao?" Thạch Hạo hỏi.

"Chỉ cần đạt tới cảnh giới kia, hiển nhiên sẽ biết rõ mọi chuyện, hiện tại ngươi đi tìm nguồn gốc của nó cũng chỉ làm chính mình thêm phiền não mà thôi." Liễu Thần vô cùng bình tĩnh nói.

"Tại sao?" Thạch Hạo không cam lòng, tiếp tục truy hỏi đến cùng.

"Biết được sự thật thì sao, cuối cùng cũng sẽ bị xóa bỏ thôi, mà ta hiện tại đang trong quá trình hồi phục cho nên không muốn dính dáng gì tới kiếp nạn này cả." Liễu Thần bình thản giải thích.

"Cái gì?" Một đám người biến sắc.

Ý tứ của Liễu Thần rất rõ ràng, nếu như Thạch Hạo biết rõ sự thật và tiết lộ ra ngoài thì nhất định sẽ bị tiêu diệt, nếu như Liễu Thần ra tay cứu nó thì

nhất định cũng sẽ bị cuốn vào bên trong đại kiếp nạn này.

"Liễu Thần, người sẽ rời đi ư?" Thạch Hạo nhắc tới trận pháp Thái cổ ở bên trong Thiên Thần sơn, có thể trốn đi ra ngoài.

"Ta không đi." Liễu Thần rất bình tĩnh.

"Tại sao?" Thạch Hạo giật mình, nó trở về mục địch là hỏi xem Liễu Thần có muốn rời đi hay không mà thôi.

"Bởi ta tới đây là vì vực." Lời nói này Liễu Thần chỉ truyền âm cho một mình Thạch Hạo biết.

Thạch Hạo lộ ra vẻ khó tin, lại nghĩ tới lời của tộc trưởng gia gia, theo như lời người nói thì năm đó khi Liễu Thần giáng lâm xuống đây thì đang đắm mình trong lôi hải bên trên chín tầng trời, khiến cho cả thế gian phải chấn động!

Liễu Thần là người của một thế giới khác sao? Trong lòng Thạch Hạo dâng lên sóng biển ngập trời.

"Con trùng trên đầu ngươi không phải là vật tầm thường, không thuộc về giới này, nó là độc nhất vô nhị." Liễu Thần đột nhiên nói ra như vậy, nhìn Hoàng điệp bên trên sợi tóc của Thạch Hạo.

Lúc này, Nhị Ngốc Tử lảo đảo đi tới, trên người vẫn chẳng có chút cọng lông nào, liếc xéo Vân Hi một cái, dáng vẻ hiên ngang vô cùng.

"Là ngươi..." Vân Hi cả kinh.

"Tiểu nha đầu, tổ phụ ngươi năm đó truy sát ta rất thảm đấy, ép buộc ta phải trốn vào Bách Đoạn sơn, ngày hôm nay ngươi dám tới thì đừng hòng rời mà đi, ngoan ngoãn ở lại đây là một cô vợ hiền đi!" Nhị Ngốc Tử tà ác nói.

"Ai mượn ngươi dám lẽn vào bên trong Thiên Thần sơn, lại còn thèm

muốn thần trân nữa chứ." Vân Hi trừng nó, trận pháp Thái cổ kia đã sớm bị Nhị Ngốc Tử nhòm ngó lâu rồi, về phần Thiên Thần sơn thì gần đây các nàng mới biết được sự tồn tại của nó mà thôi.

"Chuyện cũ đã qua rồi, quên đi, ta không thèm tính toán với hắn làm gì, nhưng mà, hắn nhất định phải tới cầu xin ta đấy!" Nhị Ngốc Tử nói toạc cả ra.

"Cầu xin ngươi?" Vân Hi cười gằn.

"Các ngươi cho rằng đã nghiên cứu hoàn toàn tòa trận pháp Thái cổ kia rồi đúng không, cho rằng chỉ cần có hộ tí kia là được à? Còn kém xa lắm cưng ơi!" Nhị Ngốc Tử xem thường, vô cùng kiêu ngạo nói.

"Chém gió không biết ngượng à!" Vân Hi không tin.

"Thiên, Địa, Huyền, Hoàng, Vũ, Trụ, Hồng, Hoang, ở bên trong tám vực này, ta khẳng định không một ai có thể hiểu rỏ được nó hơn ta cả, trừ khi là người của thế giới khác đi tới." Nhị Ngốc Tử ngạo nghễ nói.

"Để ta suy nghĩ một chút đã, thoát khỏi tám vực rồi chạy trốn đi ra ngoài, như vậy là trận pháp Thái cổ này này.... uhm, chuyện này thật không hề đơn giản chút nào." Liễu Thần lần nữa mở miệng.

Nó vừa nói chuyện, tất cả mọi người đều yên lặng, chẳng ai dám nói năng lung tung, một lát sau nó quyết định, để Thạch Hạo cùng Nhị Ngốc Tử đi lên Thiên Thần sơn nhìn kĩ thứ đó như thế nào.

Mặt Nhị Ngốc Tử nhất thời tái mét, năm đó nó đã phá không ít đồ trên Thiên Thần sơn, sau đó bị đuổi giết một cách thê thảm, hiện tại dám vác xác lên đó thì không chừng sẽ bị luộc chín làm thức ăn mất.

Thạch Hạo cũng nhíu mày, nó tới đó có thể nhận ra cái gì chứ, khẳng định không thể nào nhìn rõ trận pháp Thái cổ kia được.

"Ta nhớ tới một ít chyện thời xa xưa, cảm thấy thứ đó hơi quái lạ, bình

thường ai lại đi lưu lại một cửa Sinh như vậy chứ, ta sẽ bí mật đi cùng với ngươi, đi xem rõ ngọn ngành mới được." Liễu Thần truyền âm.

Sau một khắc, Thạch Hạo khiếp sợ, một bóng người cao ráo từ bên trong cây liễu bước đi ra ngoài, phong hoa tuyệt đại, bệ nghễ vạn vật, ngạo thị thiên địa.

Nhưng mà, trừ Thạch Hạo ra thì những người khác không một ai có thể nhìn thấy cũng như không hề có một tí cảm giác nào hết.

Trong phút chốc, Thạch Hạo cũng không còn nhìn thấy gì, dụi dụi con mắt, trong lòng thịch thịch, không ngừng nhảy rộn lên, nhưng cuối cùng nó cảm giác rằng Liễu Thần đang ngay ở bên cạnh mình.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 434: Pháp Tướng Kinh Thế.

Thạch thôn đã chuẩn bị xong một bữa tiệc vô cùng phong phú, khi mặt trời lặn cũng là lúc bắt đầu bữa tiệc, bên cạnh một bãi đá xanh như hồ nước có một đám lửa trại cháy phừng phừng, các loại mỹ thực được chế biến kỹ lưỡng đang tỏa ra mùi thơm phưng phức.

Người trong thôn đều nở nụ cười tươi rói, nhiệt tình chiêu đãi khách mời từ phương xa tới, đám trẻ con thì chạy tới chạy lui làm kinh động đến đám Độc Giác thú, Tứ Sắc Hạc...Nơi này vô cùng náo nhiệt, thịt nướng vàng óng tỏa mùi thơm ngát, mùi rượu thơm nồng lan tỏa khắp nơi, mọi người cùng nhau nâng chén cạn ly, bầu không khí vô cùng vui vẻ.

Rất nhanh, mọi người đều phát hiện ra Thạch Hạo có chút khác thường, nó ngồi thẩn thờ, miệng thì lẩm bẩm cái gì đó mà chẳng ai biết, đến nỗi suýt chút nữa nhét miếng thịt nướng vào trong lỗ mũi mà cũng không hay biết.

"Tên này đang suy nghĩ cái gì thế không biết, chả lẻ là triệu chứng của việc trước khi kết hôn, sắp sửa mất đời trai như chúng ta, cho nên ngồi đó tranh thủ nhớ lại những kỹ niệm xưa?" Bì Hầu nháy mắt nói, hắn đã làm cha rồi mà tính tình chẳng ngay thẳng chút nào.

"Ta thấy đúng rồi đấy, nó lo được lo mất, tuy rằng chưa chính thức cử hành hôn lễ nhưng nhìn hắn bây giờ cũng không khác bao nhiêu rồi." Nhị Mãnh thật thà cười..

Thạch Hạo vẫn lầm bầm trong miệng không thôi, chỉ có Thanh Phong ở gần nó nhất thì mới nghe được, hình như nó đang nói tới Liễu Thần, nói cái gì mà tuyệt diễm cổ kim, bễ nghễ thiên hạ, bộ dạng như là kẻ đang bị mất hồn vậy.

"Tiểu ca ca, huynh bị gì thế?" Thanh Phong hỏi nhỏ, nó mặt mày thanh tú, ngoại trừ Thạch Hạo ra thì nó hiện tại là cao thủ số một trong đám trẻ của Thạch thôn.

Khi còn nhỏ nó gặp phải trắc trở, lúc ở trong Tổ địa thứ hai của Thạch tộc đã phải hứng chịu biết bao khổ cực, sau đó được cứu ra ngoài thì nó càng thêm quý trọng mọi thứ trước mắt mình, phát triển vô cùng mạnh mẽ, nhìn khắp Đại Hoang này thì nó cũng được xem như là một vị cường giả trong đám thiếu niên.

"Thanh Phong, cặp mắt của đệ yếu quá, còn không mau tránh ra, để cho tiểu Hạo cùng hai vị em dâu ngồi cạnh nào." Đại Tráng lên tiếng.

"À!" Thanh Phong lập tức đứng dậy, nhường chỗ lại cho Thạch Hạo cùng Hỏa Linh Nhi, Vân Hi, không làm kỳ đà cản mũi nữa.

"Tên thúi này mất tập trung, thất thần quá nghiêm trọng rồi, các người nhìn nó kìa cứ như người mất hồn vậy." Thạch Lâm Hổ bĩu môi, ra hiệu cho mọi người nhìn về phía bên đó.

Rất nhiều thức ăn quý giá được bọc lại trong lá sen thơm ngát được đưa đến trước mặt mọi người, sau đó đặt trên một đám cỏ thơm, khiến cho mọi người đều muốn ăn thật nhiều, đám người Cửu Đầu Sư Tử có thể cảm nhận được những món ăn ở Thạch thôn rất thơm ngon, đều than thở với nhau rằng đây đúng là nhân gian mỹ vị mà.

Mà ngay lúc này, Thạch Hạo lại có động tác khiến cho mọi người cười vang cả lên.

Nó vẫn cau mày lầm bầm chuyện gì đó, tay thì chìa ra để lấy đồ ăn, nó nhét một quả mọng nước trong chiếc khay bạc của Hỏa Linh Nhi vào trong miệng mà vẫn không hề hay biết gì.

"Ngươi...." Hỏa Linh Nhi vô cùng xấu hổ, tên khốn kiếp này sao lại quá đáng như vậy chứ? Nàng ăn qua một chút thịt nướng cảm thấy có quá nhiều

mỡ nên liền quay sang cắn lấy một quả mọng nước màu đỏ, còn chưa ăn hết một nửa thì để lại xuống khay, không ngờ tên khốn kia lại dám lấy ăn.

"Ha ha, tiểu Hạo, có phải cảm thấy miệng rất thơm đúng không hả, là do em dâu mới cắn qua đó, vẫn còn lưu lại một ít nước bọt ngọt lịm đó nha." Hổ Tử, Bì Hầu và mọi người cùng nhau gây rối.

Thạch Hạo bừng tỉnh, do quá tập trung suy nghĩ về Liễu Thần cho nên nhìn mọi người mà ngơ ngác không hiểu gì, nhất là khi nhìn về hướng của Hỏa Linh Nhi đang tức giận trừng nó, làm cho nó càng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nó nói: "Ngươi bị gì thế, động kinh hả?"

Mọi người nghe thế đều cười rộ cả lên, ai mới là người ngẩn ngơ đây, không ngờ lại còn đổ lên đầu kẻ khác nữa chứ.

"Tiểu Hạo nè, ăn có thấy ngon không?" Tị Thế Oa cười khà khà không ngừng, uy nó nhỏ hơn Thạch Hạo một chút thế nhưng từ trước đến giờ cách nói chuyện chẳng hề e dè chút nào.

"Rất ngon, rất ngọt." Thạch Hạo gật đầu.

"Ha ha...." Mọi người cười to không thôi.

Chỉ có Hỏa Linh Nhi là đỏ cả mặt, cái quả mọng nước đó vẫn còn in dấu răng của nàng ở trên đó thế mà nó lại cắn vài ba miếng là hết sạch cả quả.

"Đừng tiếp tục mộng du nữa, tập trung tinh thần một chút có được hay không?" Nàng xấu hổ và giận dữ trách mắng.

"Hừm, biết rồi." Thạch Hạo gật đầu qua loa cho qua chuyện mà thôi. Bởi vì, trước đây không lâu, bản thân nó quá chấn động khi nhìn thấy bóng người đó, cho dù chỉ là chớp mắt mà thôi nhưng đã để lại ấn tượng không thể xóa nhòa trong lòng.

Liễu Thần quá siêu phàm thoát tục, thân thể hoàn mỹ, không phải chỉ giới hạn ở hình dạng cây cối. Hơn nữa, khiến người ta khiếp sợ nhất là có vô

số ngọn lửa thần đang cháy hừng hực xung quanh thân, bên trong từng ngọn lửa đều có hình ảnh của Thần Linh đang quỳ lạy về phía người.

Đây là uy thế cỡ nào? Quả nhiên là chấn động cổ kim, phong hoa cái thế!

Trong nháy mắt đó, bóng người ở trung tâm kia đã để lại dấu ấn trong lòng Thạch Hạo, cho dù là rất nhiều năm qua đi cũng không hề phai nhòa.

Người là một cô gái ư? Thạch Hạo không ngừng thắc mắc, bởi vì nó chỉ thấy được bóng ảnh phát sáng kia vô cùng cao ráo chứ không thể nhìn thấy rõ ràng được, còn nếu là một người đàn ông thì người nhất định là phong thần như ngọc.

Mà hiện tại nghĩ lại thì khuôn mặt kia càng ngày càng mơ hồ, gần như đã quên hẳn, chỉ có thân thể không rõ ràng đang phát sáng kia là khác sâu vào tâm trí kia mà thôi.

"Đây là sức mạnh như thế nào?" Thạch Hạo tự nói, vô cùng rung động, rõ ràng là đã nhìn thấy nhưng mà tại sao hình dáng ấy lại bị xóa đi, hơn nữa ấn tượng càng ngày càng mờ nhạt.

Nó không thể bình tĩnh được, tại sao đến cả hình dáng cũng không thể nhớ được, tự nhiên lại biến mất, điều này là do Pháp tướng vô thượng đang tồn tại không cho phép người khác khinh nhờn, cũng không có cách nào lưu lại trong tâm trí của người phàm hay sao?

Thạch Hạo sợ hãi không thôi, nó đã từng nghe qua một ít truyền thuyết, các tồn tại cấm kỵ không muốn lưu lại hình dáng của mình trong tâm trí của chúng sinh, cho nên ngoại trừ lúc cần hấp thu lấy niệm lực của tộc ra thì những lúc còn lại bọn họ sẽ tự xóa đi hình dáng của mình trong lòng chúng sinh.

"Tiểu Tháp, mày có nhìn thấy Liễu Thần hay không?" Thạch Hạo truyền âm hỏi.

"Có thấy." Tiểu Tháp trắng bóng cao bằng một gang tay trả lời, vô cùng ngắn gọn mà cũng chẳng muốn nhiều lời.

"Người có hình dáng ra sao, là nam hay là nữ?" Thạch Hạo vô cùng hiếu kỳ.

"Về vấn đề này thì ngươi cần phải chuẩn bị hơn trăm loại thiên tài địa bảo rồi hẳn đến tìm ta trao đổi lấy đáp án." Tiểu Tháp chậm rãi trả lời.

"Cái gì, sao mày không đi ăn cướp cho nhanh!" Thạch Hạo khinh bỉ nhìn nó, lúc giao chiến với pháp bàn thần bí có Hỗn Độn khí dâng trào kia thì tên khốn kiếp này cũng báo ra cái giá như thế.

Tiểu Tháp rất bình tĩnh, nói: "Giá như thế là không hề cao đâu, ngươi thì biết cái quái gì, nếu như ta mà vẽ ra hình dáng của hắn rồi cho cả thế gian nhìn thấy thì sẽ gây ra biết sao nhiêu sóng gió. Ta dám cá, nếu như có người nào ở Hạ giới mà biết đến Pháp tướng thì nhất định sẽ có sóng to gió lớn diễn ra ở Thượng giới chứ chả chơi."

Thạch Hạo trợn tròn hai mắt, nó còn trẻ mà đã thành danh, trải qua biết bao sóng to gió lớn rồi cho nên tâm trí vô cùng điềm tĩnh, nhưng không ngờ hôm nay lại không thể nào giữ được sự điềm tĩnh ấy, trong lòng có vô vàn sóng lớn dâng trào.

Đúng lúc đó, nó cảm nhận được một luồng khí tức mang theo mùi thơm của cây đàn hương, lại giống như một mùi thơm ngát khó nói thành lời xuất hiện ngay bên cạnh nó.

"Liễu Thần!" Thạch Hạo quay đầu nhìn lại, tuy Liễu Thần xuất hiện ở bên cạnh nhưng nó vẫn không tài nào nhìn thấy rõ ràng được.

Bóng dáng cao ráo ấy ngồi xếp bằng ở chỗ kia, siêu phàm thoát tục, có từng đám lửa nhấp nháy treo lơ lửng ở xung quanh thân, mỗi một ngọn lửa cứ như là một mảnh Thần giới chứa đựng vạn vật đang hướng về nàng cúng bái.

Đây đúng là một cảnh tượng thật kinh người, vô vàn điểm sáng óng ánh tựa như ba ngàn thế giới đang vờn quanh người, ánh sáng mờ ảo, khiến cho bóng dáng ấy trở thành trung tâm của trời đất, vĩnh hằng bất hủ.

Thạch Hạo biết rỏ, Tiểu Tháp không hề nói láo, nếu như mọi người đều biết rằng trên đời này vẫn còn có một người siêu phàm như vậy tồn tại thì nhất định sẽ gây ra một hồi sóng to gió lớn khắp mọi nơi.

Pháp tướng kinh thế!

Liễu Thần vốn không thuộc về tám vực Thiên Địa Huyền Hoàng Vũ Trụ Hồng Hoang này, người chỉ vì Hạ giới cho nên mới giáng lâm nơi này.

Không thể không nói tới, Thạch Hạo da mặt quá ư là dày, sau một thoáng giật mình nó liền nhanh chóng bình tĩnh lại, sau đó nó mặt dày vô đối tiến lại gần Liễu Thần mà gọi: "Tỷ tỷ?"

Bên trong vầng sáng mông lung kia truyền ra gợn sóng an lành, chỉ có một mình Thạch Hạo là nhìn thấy được, những người khác không hề cảm ứng được chút nào cả, vầng sáng kia vẫn yên ổn treo ở một bên không hề di động.

"Ca ca?" Thạch Hạo lại tiếp tục gọi, nó cảm thấy gọi như thế vẫn tốt hơn nhiều so với gọi hai tiếng tiền bối.

"Da mặt của ngươi dày thật!" Tiểu Tháp bĩu môi nói.

"Da mặt của ngươi mới gọi là dày đó!" Thạch Hạo khí khái mà bác bỏ lời của Tiểu Tháp.

"Thiệt là tức chết đi mất!" Một âm thanh tràn đầy tức giận khiến Thạch Hạo bừng tỉnh về lại thực tế.

Nó phát hiện bản thân của mình lại tiếp tục trở thành tiêu điểm nữa rồi. Nguyên một đám người cười quái dị nhìn về phía nó, chỉ có một mình Vân Hi là nhìn nó với ánh mắt như muốn giết người mà thôi.

Nàng thật sự rất tức giận. Tên khốn kiếp này đầu tiên gọi nàng một tiếng tỷ tỷ khiến cho nàng vô cùng kiêu ngạo, nàng cảm thấy tên này sau khi uống được vài chén rượu đã lộ ra nguyên hình rồi, không còn tí trấn định nào nữa nên hướng về phía nàng lấy lòng. Nhưng không ngờ mới gọi một tiếng tỷ tỷ xong liền gọi ngay một tiếng ca ca làm cho nàng lập tức hóa đá ngay tại chỗ, là nó cố ý sao? Nàng còn đang chuẩn bị chế nhạo nó một chút, ai ngờ tên khốn này lại nói ngay mình da mặt thật dày.

Lẽ nào lại như thế chứ, Vân hi tức giận đến nổi thân thể mềm mại không ngừng run rẩy, nàng chưa bao giờ nhìn thấy tên nào nào lại khốn kiếp như vậy cả.

Mọi người đếu muốn cười to một trận nhưng cuối cùng lại không dám cười, mặt Thạch Hạo lúc này đờ đẩn ra, lúc nãy nó hồn phách như lên mây, không ngừng thất thần, không ngờ lại gây ra chuyện cười rồi.

Chủ yếu là vì lai lịch cùng với khí tức của Liễu Thần quá kinh người, Pháp tướng kinh thế, nếu như truyền ra ngoài nhất định sẽ gây kinh động khắp thiên hạ!

Cũng còn tốt, người trong thôn rất nhiệt tình, mọi người thay phiên nhau chúc rượu, bầu không khí vô cùng náo nhiệt khiến mọi người nhanh chóng quên đi chuyện lúng túng lúc nảy.

Ngoại trừ các món ăn dân dã của Đại Hoang ra, Thạch Hạo còn lấy thịt của một con Viêm Mãng thuần huyết để nấu canh cho mọi người cùng nhau thưởng thức, canh rắn óng ánh trong suốt, chỉ cần uống qua một ngụm sẽ khiến cho cả người thư thái, đầu lưỡi như muốn rơi ra ngoài luôn, không chỉ là nhân gian mỹ vị mà còn là thánh phẩm vô cùng bổ dưỡng.

Không phải nghi ngờ gì nữa, đêm hôm đó cả đám nhỏ trong Thạch thôn không ngừng gào rú, bởi vì bảo dược thuần huyết có tác dụng quá lớn khiến bọn nhỏ tham ăn phải bù đầu bù cổ chạy khắp thôn nhằm tiêu hao dược lực, tuy phải chịu dằn vặt suốt cả đêm nhưng lợi ích mà bọn nhỏ thu được thì vô cùng lớn, nó có thể làm cho bọn nhỏ nhanh chóng đột phá cảnh giới.

Sáng hôm sau, bởi vì thời gian vô cùng cấp bách, đại kiếp nạn có thể phủ xuống bất cứ lúc nào, cho nên cả đoàn người không dám nán lại trong thôn nữa mà nhanh chóng khởi hành đi tiếp.

Da Hư Không thú xuyên qua không gian tiếp tục hành trình xa xa vô tận, bọn họ đi không bao lâu nhưng tuyệt đối không dưới mấy triệu dặm đường thì không gian lần nữa lại nứt ra, cả đám người nhanh chóng vọt ra ngoài vết nứt không gian để về thế giới hiện thực.

Chim tước kêu to, cây cỏ vô cùng phong phú, mùi hoa thơm ngát, đây rõ ràng là một vùng Thần sơn tràn đầy linh khí, mọi người đều nhìn thấy có không ít thụy thú, chim quý qua lại khắp nơi.

Vân Hi đi ở phía trước dẫn đường, đám người còn lại thì nối bước theo sau, cả đám người nhanh chóng rời khỏi khu vực bên ngoài để tiếp cận khu vực trung tâm của khu Thần sơn, ở trung tâm Thần sơn, cả đám người có thể thấy được linh khí khắp nơi, hào quang quanh núi, khiến cho người ta cảm thấy càng ngày càng an lành.

Sau khi bước vào khu vực tịnh thổ của Thiên Nhân tộc, Thạch Hạo nhìn thấy rất nhiều dị thú quý hiếm cùng với không biết bao nhiêu là thảo dược khiến cho người ta phải đỏ mắt thèm thuồng, nhất là khi nhìn thấy có ba con Bát Trân Kê đang nhàn nhã dạo bước thì Thạch Hạo rất muốn xong qua đó tóm sạch bọn chúng đem về thôn nuôi dưỡng.

Cuối cùng, bọn họ bắt đầu leo lên Thần sơn, lần đến này rõ ràng không giống như lần trước nó đến, bởi vì lần này Vân Hi mở ra một tòa trận pháp khiến cho một tòa núi vô cùng hùng vĩ xuất hiện trước mặt nó, tươi sáng rực rỡ.

Nó vốn bị trận pháp bao phủ lấy, cho nên bình thường không ai có thể nhìn thấy nó, người ở bên ngoài không hề hay biết rằng đây mới là tòa Thần sơn quan trong nhất của Thiên Nhân tộc.

"Ồ, Vân Hi tiên tử trở về rồi." Một con Ngân Giao thú mở miệng, nó

nằm cuộn tròn trên một khối đá lớn nặng mấy trăm ngàn cân để bảo vệ sơn đạo.

Tin tức nhanh chóng truyền tới người trên núi, mấy bóng người phá không mà tới, sau đó hạ xuống sơn đạo, người dẫn đầu đứng ở một bậc thang bằng đá xanh nhìn xuống phía dưới.

"Ha ha, tốt lắm Vân Hi, con lại có thể đem hắn về đây, con nhờ người ở bên ngoài trấn áp nó rồi mang về đây hả?" Một người đàn ông trung niên trong đó cười to nói.

Vân Hi ngượng ngùng, bản thân nàng còn suýt chút nữa bị nó bắt về làm vợ thì làm sao đủ sức bắt nó mang về đây chứ, cứ mỗi lần nhớ tới chuyện ở Thạch thôn là nàng lại tức giận và xấu hổ đây này.

"Không phải như thế đâu Tứ thúc, thúc hiểu lầm rồi." Vân Hi giải thích.

"Hiểu lầm cái gì chứ, tên tiểu tặc này dám cướp đi pháp khí tổ truyền của chúng ta mà không chịu trả lại, hiện tại cho dù có nói cái gì đi nữa thì nó cũng đã rơi vào tay Thiên Thần sơn chúng ta rồi, thúc xem nó còn cách nào để chạy trốn được nữa hay không." Người đàn ông trung niên trên thềm đá xanh đầy tức giận nói, y chẳng hề có chút hảo cảm nào với Thạch Hạo cả.

"Tại sao lại có cả một con chim ngu ngốc không hề có một cọng lông nào ở đây nữa vậy?" Có người hỏi thế, bởi vì Nhị Ngốc Tử quái dị vô cùng, muốn người khác không chú ý thì cũng không được.

"Đệt, đám tiểu tử vắt mũi chưa sạch các ngươi đừng có mà nói lung tung, mau chóng đi gọi cha của ngươi ra đón tiếp đại thúc ta nào." Nhị Ngốc Tử vô cùng phách lối la lên.

Người đàn ông trung niên lộ ra sắc mặt khác thường, ở trên Thiên Thần sơn này ai ai mà không biết y chứ, thế mà con chim quái dị này lại dám hô to gọi nhỏ với nó, nó rốt cục có lai lịch như thế nào?

Bất quá y cũng không dám có chút bất cẩn nào, bởi vì khi suy nghĩ kỹ lại

thì y phát hiện ra Nhị Ngốc Tử có tu vi gần như là không, nên y cho rằng con chim này sâu không lường được, rất có thể nó chính là người đã ra tay giúp Vân Hi bắt giữ Thạch Hạo.

"Xin hỏi vị tiền bối này là ai?" Tứ gia của Thiên Thần sơn khiêm tốn thỉnh giáo.

"Tứ thúc, com chim này chính là con chim Khổng Tước năm xưa đó." Vân Hi giải thích, nàng không hề có tí hảo cảm nào với Nhị Ngốc Tử hết, cho nên nàng bất bình khai nó ra.

"Cái gì, là lão tặc ngươi à, lại còn dám tới đây! ?" Ngay lập tức Tứ gia nổi giận đùng đùng, trên Thiên Thần sơn ai mà không biết tới con Khổng Tước năm xưa đáng hận tới mức nào, nó ở Thiên Thần sơn không ngừng gây họa lung tung, lừa bịp trộm cắp đủ trò, đúng là "không chuyện ác nào không dám làm".

Nhị Ngốc Tử cười gằn nói: "Tiểu tử vắt mũi chưa sạch kia, ăn có thể ăn lung tung nhưng nói không được phép nói bậy bạ nhé, năm xưa ta từng bồng bế cả ngươi đó, ngươi còn từng chảy nước mũi xanh lè trên tay của ta đấy."

"Phụt..." Người đàn ông trung niên thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu tươi, dùng tay chỉ chỉ vào Nhị Ngốc Tử mà nói không ra lời.

Vân Hi càng hoảng sợ hơn, không lẽ là năm xưa lão tặc ghê tởm này ở Thiên Thần sơn còn lăn lộn đến mức độ này?

"Lão tặc, ngươi còn dám nói bậy nữa ta sẽ lập tức chặt ngươi ra làm tám khúc!" Tứ gia giận đến nỗi run rẩy cả người.

Nhị Ngốc Tử ngẩng đầu nói: "Tiểu tử vắt mũi chưa sạch kia, chú ý lời nói của ngươi một chút, không được bất kính với ta, mau mau gọi lão tặc cha của ngươi lăn ra đây gặp mặt và quỳ lạy xin lỗi ta đi, nếu không các ngươi đừng hòng nghiên cứu ra được bí mật của tòa pháp trận kia, hiện tại trên đời này chỉ có một mình ta biết rõ bí mật của nó mà thôi."

"Lão tặc, hôm nay ngươi có gan đi tới đây rồi thì đừng hòng rời khỏi nơi này nữa, nhìn xem ta trấn áp ngươi như thế nào này." Người đàn ông trung niên kia lửa giận bừng bừng quát lớn.

"Tiểu tử vắt mũi chưa sạch kia, ngươi không biết ân oán tình cừu của năm đó thì đừng có nhiều lời với ta, ngươi còn dám bất kính với ta thì một lát nữa cô cô của ngươi tới sẽ cho ngươi răng rụng đầy đất cho xem!" Nhị Ngốc Tử khinh thường nói.

"Ngươi nói cái gì? !" Mắt Tứ gia như muốn phun ra lửa, tên khốn kiếp này càng nói càng quá đáng.

"Ta nói gì à? Ta nói cha của ngươi cùng tổ phụ của ngươi năm xưa "bổng đánh uyên ương" khiến ta cùng cô cô của ngươi phải chia cắt, lại còn truy sát ta suýt chết, ngày hôm nay ta tới để đòi lại món nợ năm xưa đây." Tựa như Nhị Ngốc Tử cũng không cam lòng cho nên trừng mắt quát tháo.

Người của Thiên thần sơn há hốc cả miệng, chuyện này rốt cụôc là như thế nào? Cho dù là Vân Hi cũng phải trợn mắt há mồm mà nghe.

Thạch Hạo cùng đám người Cửu Đầu Sư Tử cũng không biết mô tê gì cho nên chỉ dám đứng ở một bên mà nghe ngóng.

"Năm đó, các ngươi vẫn còn thiếu nợ ta một đoạn nhân duyên, lần này dùng con gái để trả nợ nhé. Ta quyết định rồi, liến bắt cô gái này về làm vợ cho huynh đệ của ta." Nhị Ngốc Tử đầu tiên chỉ về Vân Hi sau đó lại chỉ về Thạch Hạo, dửng dưng nói ra.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 435: Thiên Nhân Tộc.

Điều này khiến người ta không biết nên nói cái gì cho phải, không ngờ rằng năm đó Nhị Ngốc Tử lại cùng một cô gái của Thiên Thần sơn yêu mến nhau, lại còn bị bổng đánh uyên ương? Thạch Hạo, Hỏa Linh Nhi chỉ biết hai mặt nhìn nhau mà ko nói lên được lời nào.

"Năm xưa lão tặc nhà ngươi dám đại náo Thiên Thần sơn của chúng ta, phá hoại linh dược, ăn trộm Thánh dược, thèm muốn thần trân của tộc chúng ta, lại còn lừa gạt cả cha ta, có thể nói lão tặc nhà ngươi chuyện ác nào cũng dám làm, bây giờ lại còn dám đứng trước mặt ta ăn nói linh tinh, người đâu mau bắt hắn lại cho ta!" Tứ gia rít gào không ngừng.

Phía sau y lập tức có người vọt tới hòng ra tay bắt con chim không lông kì quái kia lại.

Nhị Ngốc Tử trừng mắt nói: "Dừng tay, tại sao ngươi không chịu đi hỏi cô cô của ngươi thử đi? Nếu như chuyện ngươi dám bất kính với ta truyền đến tai của cô cô ngươi, khiến cho nàng đau lòng thì đến lúc đó ngươi lại phải quay sang đây mà bồi tội với ta đấy."

Chuyện gì nữa đây, người của Thiên Thần sơn thầm nghĩ, đám người đang lao xuống nhanh chóng dừng bước lại. Cho dù là Tứ gia cũng không chắc chắn về chuyện này, tuy rằng y vô cùng tức giận nhưng đúng là không dám đi trấn áp tên khốn kiếp kia, vạn nhất tính sai thì phải làm sao bây giờ.

"Vân Thương Hải, Khổng Cầu Kỷ ta tự mình đến đây rồi, ngươi còn không chịu lăn ra đây gặp mặt ta hay sao?" Lúc này trên người Nhị Ngốc Tử phát ra một luồng khí thế không tên không ngừng rít gào về phía Thần sơn.

"Lão tặc khốn kiếp nhà ngươi...." Vân Hi không thể giữ được bình tĩnh

nữa, trong ấn tượng của nàng thì con chim ngu ngốc này vốn không phải là thứ tốt đẹp gì, lúc trước nàng từng nghe qua chiến tích vô sĩ của nó rồi, không ngờ hôm nay nó còn dám gọi thẳng tên gia gia của nàng ra.

Núi lớn đồ sộ, mây tím tách ra, một luồng cầu vòng vọt tới rồi một doàn hào quanh thánh khiết hạ xuống, khi mây mù tản ra thì có một vị lão nhân đáp xuống đất.

Người này chẳng hề xa lạ gì với Thạch Hạo cả, lão chính là lão già đã đại chiến với nó ở bên trong Hư Thần giới, cuối cùng nó không những đoạt được hộ tí kìa mà còn đánh lão một trận vô cùng sảng khoái, cho nên lúc này khóe miệng nó không nhịn được mà khẻ vểnh lên.

Móa, lại gặp lại tên tiểu tử đáng chết này nữa rồi, Vân Thương Hải là ai chứ, bản thân là Tôn giả đương đại cho nên linh giác đương nhiên phải vô cùng mạnh mẽ, chỉ cần liếc mắt nhìn thấy vẻ mặt của Thạch Hạo là biết nó đang nghĩ cái gì rồi, mỗi lần nghĩ tới chuyện cũ ở Hư Thần giới đều khiến Vân Thương Hải cảm thấy tức giận.

Tronng lòng lão thật sự rất muốn một chưởng tiễn Thạch Hạo lên chầu diêm vương rồi sau đó chôn vùi khoảng thời gian bị đánh đập tàn nhẫn trong Hư Thần Giới kia đi, nếu không mỗi khi lão nhìn thấy cái ánh mắt đầy ý khiêu khích của Thạch Hạo thì không tài nào chịu đựng nổi.

Đương nhiên, việc đầu tiên Vân Thương Hải muốn làm không phải đi đối phó với Thạch Hạo mà là đi bắt tên Nhị Ngốc Tử Khổng Cầu Kỷ kia phải câm miệng lại.

"Đây không phải là Khổng Cầu Kỷ năm đó quát tháo phong vân, ngạo thị Hoang Vực một đời hay sao, tại sao giờ đến cả một cọng lông chim cũng không còn thế này. Nhớ năm xưa, Khổng Tước Tôn giả phong thái hiên ngang, anh tư bộc phát, hùng bá tứ phương thế mà tại sao bây giờ lại ra nông nổi này?" Tổ phụ của Vân Hi Vân Thương Hải châm chọc.

Nhị Ngốc Tử cười lạnh nói: "Ngươi thì biết cái gì chứ, ta đang thực hiện

việc niết bàn, một khi lông thần của ta tái sinh nhất định sẽ trở thành thần võ ngút trời, thần tư cái thế, cho ngươi sáng con mắt của mình ra."

"Ha ha, ngươi trốn biết bao nhiêu năm rồi tại sao giờ lại không tiếp tục trốn nữa mà lại chạy ra làm gì? Ta đang chống mắt lên chờ ngươi niết bàn thành công đây nè. Tuy nhiên, việc ngươi dám trốn vào Bách Đoạn sơn năm đó quả thật khiến ta bội phục mãi không thôi." Vân Thương Hải nhìn nó mà giọng đầy ý mỉa mai. Sau đó lão sầm mặt lại tiếp tục nói: "Hiện tại tu vi của ngươi đã mất hết mà vẫn còn dám đi lên Thiên Thần sơn của ta, ngươi không sợ ta tế sống ngươi hay sao?"

"Sợ ngươi thì bản tọa đã không đến rồi. Không có ta thì các ngươi có thể nghiên cứu thấu triệt tòa pháp trận kia được hay sao? Hừ, cho dù các ngươi nghiên cứu được toàn bộ thì sao chứ, nếu như không có trận đồ thì cũng thành phế thải mà thôi!" Nhị Ngốc Tử khinh thường nói, sau đó lại nhìn đám Tôn giả của Thiên Thần sơn với vẻ mặt đầy châm chọc nói: " Các ngươi muốn rời đi khỏi nơi này thì đã hỏi qua ta có đồng ý hay không chưa? Ta không cho phép các ngươi rời đi thì các ngươi sẽ rời đi được à? !"

Âm thanh của Nhị Ngốc Tử rất cao, nó ngang ngược liếc qua đám người Vân Thương Hải, khiến cả đám chấn động không thôi.

"Ngươi...." Tứ gia không cam lòng, con Khổng Tước trong truyền thuyết kia hôm nay dám quay lại, không những thế nó còn không ngừng mắng chửi cha của y, khiến y không thể nào chịu đựng được, tên khốn kiếp kia quá kiêu ngạo rồi.

"Tiểu tử vắt mũi chưa sạch, ngươi đừng có mà lộn xộn, không tin lời của ta thì có thể chạy lại hỏi ông già của ngươi đi, xem có phải năm đó ngươi từng chảy nước mũi lòng thòng trên cánh tay của ta hay không." Nhị Ngốc Tử liếc y một cái, dửng dưng nói.

Trời ơi, Tứ gia ở trên Thiên Thần sơn có địa vị không hề nhỏ, giờ cũng đã là trung niên rồi, thường ngày rất uy nghiêm thế mà ngay lúc này gân xanh nổi khắp trán, y như muốn phát điên lên vậy, tên khốn kia có cần phải

đê hèn đến thế hay không? Mặc kệ là giả cũng được mà thật cũng chẳng sao, tên khốn kia dám nhiều lần đứng ở trước mặt đám tiểu bối của y mà bóc phét chuyện này, thật là tức chết đi mà.

"Tiểu Tứ, con mau lui xuống." Vân Thương Hải mở miệng ngăn cản không cho Tứ gia ra tay.

"Chuyện này không phải là sự thật đó chứ?" Thạch Hạo đờ người ra rồi lẩm bẩm, tuy rằng lời nói không phải rất lớn nhưng cũng đủ cho mọi người nghe được.

"Xì xì!" Có người nhịn không được mà len lén cười.

Trên dưới Thiên Thần sơn vô cùng lúng túng, kể cả Vân Hi cũng có chút choáng váng, tại sao con Khổng Tước này chẳng hề giống với những lời đồn khi xưa, có ẩn tình gì bên trong hay sao?

"Tên khốn kiếp nhà ngươi, sỉ nhục hậu bối thì có gì là giỏi chứ, vẫn y chang như năm xưa dùng những lý lẽ vớ vẩn để chọc tức người khác chứ, đúng là chuyện ác nào cũng dám làm mà." Vân Thương Hải tức giận nói.

"Nói bậy, là do đám người các ngươi bổng đánh uyên ương khiến ta cùng với Mộng Lan phải chia lìa." Nhị Ngốc Tử phân bua.

Cho dù là Tứ gia hay là Vân Hi và đám người trên Thiên Thần sơn đều dựng thẳng lỗ tai lên mà nghe ngóng tình hình một cách cẩn thận. Thật sự có dính dáng tới một đại nhân vật tên là Vân Mộng Lan.

Vân Thương Hải nói: "Nếu không phải do ngươi phá hoại linh dược, trộm cắp Thánh dược, thèm muốn thần trân của chúng ta thì ai thèm đi truy sát ngươi chứ?"

"Nói linh tinh, ta chỉ là hiếu kỳ cho nên tìm kiếm một chút thôi, rõ ràng là đám các người đố kị Khổng Tước Đại Tôn giả ta siêu phàm thoát tục, vượt qua các người mà thôi." Nhị Ngốc Tử kêu lên.

Sau khi mọi người nghe xong cuộc đối thoại của hai người đều nhất trí cho rằng Nhị Ngốc Tử tuyệt đối không phải là người tốt mà Thiên Thần sơn cũng chẳng phải là hạng người lương thiện gì. Tóm lại là song phương đều có trách nhiệm trong chuyện này, không cách nào phân rõ ai đúng ai sai được.

"Đi, chúng ta cùng nhau lên núi thôi, mời Mộng Lan tới rồi ta tiếp tục phân định đúng sai một cách rõ ràng." Ánh mắt của Vân Thương Hải lóe lên một tia giả dối rồi đưa ra đề nghị.

Nhị Ngốc Tử ngay lập tức ỉu xìu nói: "Khoan đã, chúng ta ngồi xuống nói chuyện cũng không phải không được, chỉ cần không mời Mộng Lan tới là được, với bộ dáng của ta hiện tại làm sao dám đi gặp nàng ấy được chứ, đợi ta khôi phục lại anh tư thần võ rồi nhất định sẽ quay về tìm Mộng Lan sau."

Sau đó nó đột nhiên ngẩng đầu nói: "Vân Thương Hải ngươi bớt giở trò quỷ với ta đi, Khổng Tước Tôn giả ta đây không phải là loại người dễ bị áp bức như thế đâu, muốn hiểu rõ tòa trạn pháp kia cũng được thôi, chỉ cần ngươi chịu xuất ra tiền vốn thì ta lập tức nói cho ngươi biết."

Nơi núi lớn nguy nga đồ sộ này có một con đường bằng đá dẫn lên đỉnh núi. Con đường bằng đá này đã tồn tại từ thời Thái cổ, nó được cho là do một vị Thiên Thần tự tay mình làm ra.

Con đường bằng đá này phủ đầy rêu xanh, đường nhỏ gập ghềnh và vắng vẻ, tỏa ra một loại ý cảnh của việc tìm tiên tra đạo, đặc biệt xung quanh con đường ngẫu nhiên xuất hiện các gốc linh dược, linh thú, thụy cầm.. việc này càng làm tăng thêm vẻ tiên đạo cho con đường này.

"Dược điền thật là kinh người mà!" Thạch Hạo thán phục.

Khi tới gần đỉnh núi thì linh khí càng ngày càng đậm đặc hơn, ánh sáng đủ màu sắc tỏa ra khắp nơi, ở nơi đó có một dược điền trồng rất nhiều linh dược tràn đầy sức sống, khiến cho dược hương tỏa ra nồng nặc.

Nhiều linh dược như vậy nhưng lại có thể sinh sống cùng với nhau, không phù hợp với lẽ thường chút nào, nguyên nhân chủ yếu là do dược điền này được một vị Thiên Thần tự tay mình khai khẩn, sau đó lại bày xuống một trận pháp kinh thế để đảm bảo cho tinh khí lúc nào cũng dồi dào nhằm tẩm bổ cho linh dược, ngoài ra còn có một linh tuyền để tẩm bổ cho đất và linh dược ở bên trong dược điền nữa.

Ngọn núi thật sự rất to lớn, có khu vực thì ác điểu đầy trời, mỗi một con đều dài mấy chục mét, thậm chí còn có vài con ác điểu bá chủ dài đến vài trăm mét nữa. Cũng có khu vực hung thú tung hoành khắp nơi, chúng ở bên trong đại trận phát ra từng tiếng rít gào khiến người khác phải chấn động tâm hồn, sát khí ngút trời.

Thần sơn quả nhiên không phải đơn giản, khắp cả Thần sơn này chỉ có duy nhất trên đỉnh núi là yên bình nhất.

Vân Thương Hải dẫn mọi người tới một khu vực đặc biệt, nơi này có hai dược điền và vài gian nhà tranh ở bên trong khiến cho mọi người có cảm giác như rời khỏi nhân gian đi vào tiên cảnh.

"Được rồi, bây giờ ngươi nói ta nghe một chút tình hình xem nào." Hai người đi tới trước một tòa nhà tranh rồi ngồi lên một tảng đá bắt đầu uống trà nói chuyện, bọn họ tựa hồ đã bình tĩnh lại, không còn tiếp tục tranh chấp nữa.

Mà đám người Thạch Hạo thì đi loanh quanh khu vực dược điền.

"Nè Vân Hi, Thánh dược của tộc các ngươi có hình dạng như thế nào thế, có thể cho chúng ta nhìn qua một chút được hay không?" Hỏa Linh Nhi vô cùng hiểu kỳ mở miệng hỏi.

Thạch Hạo cùng đám Cửu Đầu Sư Tử cũng gật đầu lia lịa, bọn nó cũng rất muốn xem thử cho biết. Bọn nó từ lâu đã nghe qua hai chữ Thánh dược nhưng chưa bao giờ được nhìn thấy tận mắt.

Vân Hi nhìn bên phải rồi lại nhìn sang bên trái xem thử còn nhân vật trọng yếu nào ở xung quanh nữa hay không, do những người này bị Nhị Ngốc Tử làm cho tức giận nên đã bỏ đi hết, còn về Tứ gia thì y đã chạy đi tìm các nhân vật lớn tuổi trong Thiên Thần sơn để tìm hiểu xem chuyện Nhị Ngốc Tử kể có phải là sự thật hay không.

Ban đầu nàng cảm thấy hơi khó xử nhưng cuối cùng vẫn đồng ý dẫn đám người Thạch Hạo đi xem Thánh dược, nàng cũng không quên nhắc nhở bọn nó không được làm việc xằng bậy khi nhìn thấy Thánh dược. Đặc biệt là cảnh cáo Thạch Hạo phải quản lý Hoàng diệp cho tốt, không được phép làm bậy, bởi vì xung quanh Thánh dược đều có trận pháp bảo vệ, nếu như làm bừa thì chết không có chỗ chôn.

Ngọn núi này thật sự quá to lớn, Vân Hi dẫn đám người bọn nó đi qua một khu vực khác, sau đó nàng mở ra một tòa trận pháp để tiến vào một tiểu thế giới khác đã bị ngăn cách với thế giới bên ngoài.

"Trời ạ, linh khí ở nơi này thật là nồng nặc mà, không chỉ thế, nơi đây còn có cả linh khí hóa thành chất lỏng nữa." Hỏa Nha khiếp sợ không thôi.

Nơi này không chỉ có linh tuyền cuồn cuộn mà còn có cây cỏ vô cùng phong phú, hoa tươi thì nở rộ, kỳ thạch ngang dọc, nơi này đúng là Thánh thổ mà. Không những thế, nơi này còn có từng tia hào quang từ trong hư không hạ xuống kết thành dung dịch nhỏ nữa, cái này đúng là linh dịch không thể nào sai được.

Mọi người chỉ biết đứng nhìn và thán phục mà thôi.

"Nơi như thế này có nhiều không?" Thạch Hạo dò hỏi.

"Còn có rất nhiều khu vực gần giống như thế này nhưng linh khí nơi đó lại không thể nào nồng nặc bằng nơi này được." Vân Hi nói. Nàng giải thích thêm cho mọi người biết rằng ngọn núi đã bị trận pháp chia thành nhiều khu vực khác nhau, khiến ngọn núi giống như tạo thành từng tiểu thế giới riêng biệt vậy.

"Ngọn Thần sơn này đúng là to lớn thật!" Cửu Đầu Sư Tử than thở, nó bây giờ mới hiểu ra những thứ nhìn thấy trên đường đi lúc trước chỉ là bề ngoài mà thôi, thật sự Thiên Thần sơn đã được trận pháp che giấu đi hết cả rồi.

Đoàn người đi thật sâu vào bên trong tiểu thế giới này thì đột nhiên có mùi thơm sộc vào mũi khiến bọn họ lập tức thay đổi sắc mặt, đoàn người không kháng cự được mà nhanh chóng tiến về phía trước.

Sau đó, tất cả mọi người đều hoảng sợ phát hiện thần hồn của mình như có dấu hiệu muốn thoát ly thân thể, thật không ngờ mùi thơm kia lại có thể tẩm bổ cho hồn phách con người.

"Đây là cổ dược gì thế?" Hỏa Linh Nhi kinh dị hỏi.

Ngay lập tức cả đám người liền liên tưởng tới cây Thánh dược kia, mùi thơm này nhất định là do nó tỏa ra, mọi người ai cũng đều chờ mong vì bọn họ sắp gặp được cây Thánh dược kia rồi.

Đám người tiếp tục đi thêm mấy dặm nữa thì mùi thơm kia càng ngày càng nồng nặc hơn, không lâu sau thì bọn họ rốt cuộc cũng đi tới nơi. Nơi đó là một hồ nước do linh khí hóa thành chất lỏng ngưng tụ tạo thành.

Ngoài ra, dưới đáy hồ nước còn có phù văn lấp lóe không ngừng, còn có thiên địa thần thạch lộ ra bên ngoài, khí tức của chúng tương đồng với cây Thánh dược kia, đây chắc hẳn là do quanh năm cộng sinh cùng cây Thánh dược kia nên đã tạo thành tất cả những thứ này.

Đây là một cây sen! Nó cắm rễ bên trong hồ nước kia, toàn thân tỏa ra ánh sáng vàng tím, đến cả rễ cũng có màu vàng tím nốt, tựa như một thần kim màu tím đúc thành vậy, từ trên thân của cây này không ngừng tỏa ra mùi thơm ngào ngạt khiến người ta phải ngây ngất thần hồn.

"Đây là Thánh dược gì thế, nó khiến cho hồn phách của ta cảm thấy cực kỳ thoải mái." Hỏa Nha hỏi.

"Là Dẫn Hồn Liên." Vân Hi trả lời, cây Thánh dược này sống qua rất nhiều năm tháng rồi, giá trị không thể đoán được, cho dù dùng bất kỳ thứ gì tới trao đổi cũng không thể được.

Toàn thân Dẫn Hồn Liên bao phủ ánh sáng màu tím vàng, có từng ánh tím bốc lên cao khiến càng thêm mờ ảo, cây này tổng cộng chỉ có tám chiếc lá mà thôi, hoa của nó có màu tím vàng rực rỡ và được chia thành tám cánh hoa, đài hoa không ngừng tỏa ra ráng lành.

"Nó đúng là một báu vật mà." Thạch Hạo than thở, cây Thánh dược này có công hiệu vô cùng nghịch thiên, nó có thể khiến cho người chết sống lại. Nếu như trong lúc luyện đan mà bỏ thêm một ít Dẫn Hồn Liên vào thì có thể khiến cho dược hiệu tăng lên gấp mười lần.

Dùng Thánh dược đi luyện đan thì có mấy ai hiểu rõ được, vì căn bản người bình thường còn không thể thấy qua một cây Thánh dược thì nói chi đến chuyện dùng nó để luyện đan.

"Tương truyền vào thời Thái cổ thì cây Thánh dược này vốn được Thiên Thần chăm sóc, ban đầu nó có tổng cộng chín chiếc lá, hoa cũng được chia thành chín cánh cho nên dược hiêu so với hiện tại còn mạnh mẽ hơn rất nhiều lần." Vân Hi nói thêm.

"Cái gì, mạnh như thế à?" Chim loan năm màu kinh ngạc thốt lên.

"Uhm, nhưng sau đó nó bị thương, có người chém qua chân linh của nó nên khiến cho nó bị thoái hóa thành bộ dạng này." Vân Hi thở dài giải thích.

"Nó chỉ có tám chiếc lá và tám cánh hoa mà đã là Thánh dược rồi, vậy thì khi nó có đủ chín chiếc lá cùng với chín cánh hoa thì nó sẽ ở đẳng cấp nào nữa?" Thạch Hạo ngờ vực không thôi.

Hoàng điệp trên đầu của Thạch Hạo lúc này bắt đầu động đậy như muốn thức tỉnh, Thạch Hạo nhanh chóng ra tay ngăn chặn Hoàng điệp lại không cho nó làm bậy, bởi vì nơi này có trận pháp cấp Thiên Thần bảo vệ xung

quanh, nếu như chạy ra làm loạn thì sẽ vô cùng nguy hiểm.

Đúng lúc này thì có người ở bên ngoài trận pháp truyền âm vào mời Thạch Hạo ra ngoài. Đám người Vân Hi nhanh chóng rời khỏi vùng tiểu thế giới này để đi ra ngoài tụ hợp cùng người khác.

Sau khi ra ngoài thì bọn nó lần nữa quay trở lại mấy gian nhà tranh lúc trước, khi tới nơi bọn nó lập tức nhìn thấy Nhị Ngốc Tử đang cùng một đám người khẩu chiến không ngừng, nước bọt văng khắp nơi.

"Ồ, các người trở về rồi à, ta đang giải thích cho họn họ nè, cuối cùng thì họ cũng ý thức được trận pháp kia không còn nguyên vẹn nữa, mà ta lại biết cách tu bổ nó cho nên bọn họ vô cùng cảm kích ta đấy." Nhị Ngốc Tử giải thích với đám Thạch Hạo, nó hồn nhiên không thèm đếm xỉa gì tới khuôn mặt đang tái xanh của đám người bên kia cả.

Nó nhìn về phía Thạch Hạo mà nói: "Nhóc con, ta từng nói là sẽ tìm cho ngươi một cô vợ, ngươi nhớ không? Người đó chính là cô gái này đấy, sau này nàng sẽ là vợ của ngươi, ngươi thích làm gì nàng thì làm đi, gia gia của nàng cũng đã đồng ý chuyện này rồi."

"A...." Vân Hi sợ đến mức mặt mày tái nhợt, nàng mới rời không bao lâu thôi mà nhưng sao giờ lại trở thành thế này rồi.

"Năm xưa các người thiếu nợ bản tọa thì hôm nay đám các ngươi hãy ngoan ngoãn mà trả nợ cho ta đi." Nhị Ngốc Tử vô cùng hả hê không thèm nể nang mặt mũi của Thiên Thần sơn chút nào.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 436: Con Đường Sống.

"Ha ha..." Nhị Ngốc Tử thì cười to liên hồi nhưng đám người của Thiên Thần Sơn thì sắc mặt lại vô cùng khó coi.

Chỉ có một mình Vân Thương Hải là vô cùng bình tĩnh, lão cười nói: " Ta chỉ nói rằng với tài năng của cháu gái ta thì trên khắp Hoang Vực này cũng chỉ có một mình tên nhóc đó mới xứng đôi mà thôi, và ta cũng không hề nói bất cứ điều gì khác ngoài mấy lời đó cả."

"Lão già kia, ngươi không cần phải giở trò vặt với ta đâu, chẳng phải các ngươi rất muốn tu bổ lại pháp trận kia để mau mau rời khỏi nơi này hay sao?" Nhị Ngốc Tử cười gằn.

"Ngươi nghĩ mình còn nhỏ ư, nếu như hai đứa nó tình đầu ý hợp thì ta tất nhiên sẽ không phản đối chuyện này, nhưng nếu như cháu gái của ta phải chịu ủy khuất thì ta không thể chấp nhận được." Vân Thương Hải nói rằng.

Nhị Ngốc Tử trừng mắt, nó như nghĩ đến chuyện tình năm xưa của mình cho nên vô cùng căm hận nói: "Cha con nhà ngươi chẳng khác gì nhau hết, đều là hồ ly thành tinh, năm xưa lão già ấy từng nói với ta rằng chỉ cần Mộng Lan cũng yêu ta thì lão ấy sẽ không ngăn cản, nhưng cuối cùng thì sao? Không ngờ lão ấy lại cho người truy sát ta không ngừng nghỉ! Lão già ngươi không cần giả ngu với ta nữa, được thì trả lời được, không được thì trả lời không được, đừng có mà quanh co với ta làm chi cho phí thời gian."

"Ngươi không cảm thấy mình quá kiêu ngạo hay sao?" Đúng lúc này, có một người đàn ông trung niên đứng dậy, gã lạnh lùng nhìn Nhị Ngốc Tử sau đó lại nhìn sang đám người Thạch Hạo mở miệng.

"Lão nhị của nhà Vân Thương Hải sao, chẳng lẻ ngươi muốn ra tay với

ta hay sao?" Khóe miệng của Nhị Ngốc Tử nổi lên một nụ cười lạnh lùng..

Người đàn ông trung niên được gọi là Nhị gia kia mở miệng nói tiếp: "Ta thật sự không rõ ngươi tìm đâu ra vẻ tự tin đó nữa, tu vi thì mất sạch mà cũng dám đăng lâm Thiên Thần sơn la lối quậy phá! Hay là ngươi dựa vào đoạn tình cảm năm xưa của ngươi và Mộng Lan cô cô ? Nhưng đứng trước sự việc có liên quan đến an nguy của bộ tộc thì ta tin rằng cho dù là cô cô có yêu ngươi đến cỡ nào đi nữa cũng sẽ không dám ra tay ngăn cản chúng ta."

"Theo ta thấy thì người tu bổ trận pháp đã đến rồi, người cướp đi pháp khí tổ truyền của bộ tộc ta cũng tới thì chúng ta không cần phải trì hoãn làm gì nữa, mau chóng bắt bọn chúng đi tu bổ và mở ra trận pháp kia thôi." Một lão già khác cũng nhanh chóng lên tiếng, ông ta có mái tóc màu vàng kim nhạt, hiển nhiên ông ta không chỉ có huyết thống của Thiên Nhân tộc mà còn có cả huyết thống của Bằng tộc nữa. Sau đó ông ta liếc mắt nhìn qua Vân Hi rồi lại nói tiếp: "Chẳng phải không bao lâu trước đây đã từng có người của Kim Sí Đại Bằng tộc tới Thiên Thần sơn chúng ta cầu thân hay sao? Ta cảm thấy chuyện này có thể suy nghĩ lại được đó, dù sao cả hai bộ tộc chúng ta cũng không phải là người xa lạ gì với nhau cả."

Sau khi hai người này mở miệng thì bầu không khí trở nên vô cùng khẩn trương, sát khí tràn ngập xung quanh, mọi tranh chấp và thương lượng của mọi người lúc trước nhanh chóng bị gạt qua một bên cả.

"Chúng ta có lòng tốt muốn tìm các ngươi để hợp tác thế mà thật không ngờ đám các ngươi lại muốn trấn áp chúng ta, chẳng lẽ các ngươi định sau khi lợi dụng chúng ta xong thì sẽ ra tay giết người diệt khẩu ư?" Nhị Ngốc Tử hỏi.

"Ngươi tự xem lại bản thân mình trước đi đã, tuổi thì cao, tu vi thì bị tiêu tán gần như không còn mà vẫn còn ra vẻ ta đây hay sao, chỉ với một chút vốn liếng nhỏ bé mà cũng dám tới Thiên Thần sơn chúng ta mà hô hào à, ngươi cảm thấy bản thân mình có thể áp chế nổi chúng ta hay sao?" Người đàn ông trung niên được gọi là Nhị gia kia lại lên tiếng.

"Tại sao ta cứ có cảm giác các người đang uy hiếp bọn ta vậy nhỉ?" Thạch Hạo đứng dậy, nó không nhanh không chậm mà bước tới gần.

"Anh bạn nhỏ đừng hiểu lầm, chúng ta vẫn còn đang tranh luận kia mà, cho nên có một số người không giữ được bình tĩnh mà nói những lời khó nghe thì cũng là chuyện bình thường không thể tránh khỏi được." Vân Thân Hải cười cười làm hòa giải thích.

"Đại ca, chúng ta cần gì phải khách khí như vậy chứ?" Ông lão có mái tóc vàng nhạt thờ ơ mở miệng, sau đó lại nhìn về phía Thạch Hạo hờ hững nói tiếp: " Chỗ này là Thiên Thần sơn chứ không phải là Hư Thần giới, cho nên ngươi không được phép tùy tiện làm chuyện xằng bậy. Không còn gì để tranh luận nữa, ngươi ngay lập tức trả hộ tí lại cho chúng ta, còn con Khổng Tước kia thì mau chóng đi tu bổ lại trận pháp cho ta đi, đến lúc chúng ta cần dùng tới nó rồi."

"Ai cha cha, Vân Kim Hải ngươi rất có niềm tin vào việc đánh bại được ta quá nhỉ. Nếu biết chuyện này xảy ra thì năm xưa ta nên một tát đập chết tươi tên quái vật nửa người nửa chim nhà ngươi đi cho bớt phiền phức rồi." Nhị Ngốc Tử mắt trợn trắng, liên tục cười lạnh nói.

"Cái gì mà năm đó với chả năm nay, nếu như không phải vì nể mặt của tiểu muội thì ta đã đập chết tươi ngươi ngay rồi." Vân Kim Hải lạnh giọng nói.

"Kim Hải, ngươi hơi quá đáng rồi đấy, không cần phải làm như thế đâu. Chúng ta đều muốn rời đi vực này để tránh đại kiếp nạn, cho nên ngươi không cần phải nói những lời gây mất hòa khí như vậy ở đây." Vân Thương Hải lắc đầu nói.

"Ta không có nói lung tung, ta chỉ muốn cho bọn họ biết rõ tình thế hiện tại của bản thân mình ra sao thôi mà." Sau đó Kim Vân Hải nhìn về phía Thạch Hạo rồi lại nhìn về phía Nhị Ngốc Tử, tiếp tục nói: "Các ngươi biết mình nên làm cái gì vào lúc này rồi đó."

"Phụ thân, ta cũng cảm thấy bọn họ không biết thế nào là tiến thối cả, cho nên phải nhắc nhở bọn họ một chút mới được, nếu không bọn họ cho rằng Thiên Thần sơn chúng ta là nơi nào chứ." Người đàn ông trung niên được gọi là Nhị gia cười gằn nói.

"Vậy, chúng ta phải làm như thế nào mới được gọi là biết tiến thối?" Thạch Hạo không hề sợ hải mà hỏi ngược lại.

Nhị gia lạnh giọng nói: "Cho dù ngươi có là thiếu niên Chí Tôn thì đã làm sao, dám ở Thiên Thần sơn chúng ta gây rối thì ta chỉ cần giơ tay ra là đủ để trấn áp ngươi không ngốc đầu dậy nổi rồi, ngươi có tin hay không hả?!"

"Ta không tin!" Thạch Hạo lắc đầu nói.

"Đúng là tên không biết trời cao đất rộng mà, còn ngươi thì sao? Ngươi cũng không tin?" Vân Kim Hải lạnh lùng nói, sau đó hắn lại quét mắt về phía Thạch Hạo cùng Nhị Ngốc Tử.

"Đúng vậy, ta cũng không tin." Nhị Ngốc Tử xì nói.

"Hừ!"

Vân Kim Hải hừ lạnh một tiếng, giống như thần chùy bổ mạnh về phía Nhị Ngốc Tử và Thạch Hạo, nếu như hai người bọn nó bị đánh trúng thì chắc chắn phải trọng thương.

Nhưng mà, hai người bọn nó lại không hề xảy ra chuyện gì hết.

"Hả?" Vân Kim Hải kinh ngạc một lúc, sau đó y lại tiếp tục xuất thủ đánh về phía hai người Thạch Hào và Nhị Ngốc Tử.

Đúng lúc này thì Nhị Ngốc Tử khẽ quát một tiếng rồi hóa thành một chàng trai, sau đó nó đưa tay ra vỗ mạnh về phía trước khiến Vân Kim Hải phun ra một ngụm máu lão đảo lùi về sau.

"Cái gì?" Mọi người đều giật mình.

Tất cả cường giả trên Thiên Thần sơn đều biến sắc mặt, không phải con Khổng Tước hung dữ này đã mất hết tu vi hay sao? Tại sao nó còn có thể hóa hình được, lại còn có sức chiến đấu mạnh mẽ như vậy chứ?

Giữa trường thì chỉ có Nhị Ngốc Tử và Thạch Hạo là rõ ràng nhất, bọn nó không phải lo sợ gì cả, bởi vì có Liễu Thần đang âm thầm giúp đỡ, cho nên bọn nó có thể thoải mái quậy phá mà không cần phải úy kị gì cả.

"Kim Hải, ngươi còn không mau lui xuống cho ta." Vân Thương Hải quát lên, trước đây lão thật tâm đi khuyên giải chứ không hề biết trước con Khổng Tước hung dữ này còn có thể đánh nhau được, cho nên trong lòng lão vô cùng chấn động.

"Cho dù ngươi khôi phục lại tu vi thì đã sao, chỉ bằng hai người các ngươi mà cũng dám ở Thiên Thần Sơn chúng ta ngang ngược à, hiện tại chúng ta sẽ trấn áp toàn bộ các ngươi, buộc các ngươi phải giao nộp hộ tí và phải tu sửa trận pháp cho bọn ta!" Vân Kim Hải quát lên, đây là suy nghĩ của y, từ lâu đã muốn làm như thế rồi, trước kia y xem thường đám người Nhị Ngốc Tử, nhưng hiện tại y đã nổi lên sát cơ rồi.

"Ầm!"

Một chùm phù văn sáng rực vọt lên cư như một đoàn ngôi sao rơi xuống, khiến hư không sáng rực cả lên.

Nhưng mà, Nhị Ngốc Tử vốn hóa thành chàng trai vẫn đứng im không hề động đậy chút nào, vẫn đánh cho Vân Kim Hải bay vụt ra sau, lần này y bị thương còn nặng hơn lúc trước, miệng không ngừng phun ra máu.

Mọi người cảm thấy lạnh lẽo trong lòng, đây là sức mạnh cỡ nào chứ, thật là mạnh quá đi mà!

"Gia gia..." Lúc này, Vân Hi liền bí mật truyền âm cho Vân Thương Hải, nàng nói cho Vân Thương Hải biết rằng có khả năng là một vị cao thủ Thần

Đạo đã tới nơi này rồi, khuyên lão tránh đụng chạm với vị cao thủ Thần Đạo cao.

Sau khi nghe Vân Hi nói xong thì Vân Thương Hải lập tức hút vào một ngụm khí lạnh, có cao thủ cấp Thần giáng lâm Thiên Thần sơn? Điều này khiến cho lão vô cùng sợ hãi, tại sao một chút khí tức về người đó mà lão cũng không thể cảm ứng được, thật là đáng sợ mà.

Đồng thời lão cũng liếc mắt nhìn qua đứa cháu gái của mình một chút, rỏ ràng ngay từ đầu nó cố tình không nói chuyện này ra cho mọi người biết, mà cứ mặc cho vị thúc tổ Vân Kim Hải nửa người nửa chim kia phải ăn quả đắng mới hả dạ.

Quả thật Vân Hi khồng hết thích vị thúc tổ nửa người nửa chim này một chút nào cả, bởi vì lão dám đồng ý gả nàng cho người của Kim Sí Đại Bằng tộc, lão muốn hai tộc thông gia một lần nữa nhằm củng cố mối quan hệ cùng lợi ích của hai bộ tộc.

Chỉ là nàng không hề nghĩ tới Nhị bá của mình cũng đứng về phe Vân Kim Hải mà đồng ý chuyện thông hôn này.

Sau khi Vân Thương Hải nghe cháu gái nói xong thì trầm mặc một hồi lâu, việc này thật sự phức tạp quá đi, lão tuy rằng không hề có ý ép buộc hay bắt buộc gì Nhị Ngốc Tử cả, nhưng mà bây giờ Vân Kim Hải lại gây ra náo loạn to như vậy, thật sự lão không biết nên giải quyết như thế nào cho ổn thỏa nữa.

"Phụ thân!" Người đàn ông trung niên Nhị gia mở miệng.

"Ngươi mau lui xuống." Vân Thương Hải quát mắng, lão không hề thích con mình và Vân Kim Hải đứng trên cùng một chiến tuyến chút nào.

"Đại ca, ca làm như thế này là có ý gì đây, Thiên Thần sơn của chúng ta khồng hề kém bất kỳ một thế lực nào kia mà, vậy mà tại sao hôm nay ca lại cứ muốn cuối đầu dưới kẻ khác là sao? Chúng ta chỉ cần trấn áp bọn hắn rồi

sau đó bắt bọn hắn phải làm việc là được chứ gì!" Vân Kim Hải lạnh lùng nói, ở ngay trên Thiên Thần sơn mà y lại bị người ngoài đánh cho trọng thương, việc này khiến y cảm thấy khó chịu, trong lòng lúc này tràn ngập sát cơ.

"Thiên hạ sắp loạn rồi, bọn hắn và chúng ta đều muốn trốn khỏi nơi này thì cần gì phải nội đấu làm chi? Ngươi cũng biết là tiểu muội chưa bao giờ quên con chim hung dữ này kia mà." Vân Thương Hải thở dài nói, lão vốn không hợp tính với Nhị Ngốc Tử, trước kia gặp mặt nói chuyện cũng chỉ vì tiểu muội Mộng Lan của mình mà thôi.

"Đi thôi, trước tiên chúng ta cùng nhau đi xem qua tòa trận pháp kia đã." Vân Thương Hải đề nghị.

Mọi người của Thiên Thần Sơn đều gật đầu tán thành, hiện tại đại kiếp nạn sắp giáng xuống cho nên việc rời khỏi nơi này mới là quan trọng nhất, những việc còn lại chỉ là thứ yếu mà thôi, ai ai cũng không muốn phải trì hoãn quá lâu.

Vân Kim Hải nghe mọi người đều đồng ý hết nên đành hừ lạnh một tiếng mà bỏ đi.

Khi bọn nó đi về phía sau ngọn núi liền thấy một trận pháp vô cùng xa xưa nằm ẩn giấu trong một bãi đá, gần như sắp bị năm tháng xóa bỏ.

Nhị Ngốc Tử yên lặng nhìn tới nhìn lui quanh pháp trận đó, sau đó nó lại so sánh với trận đồ mà mình đã chiếm được từ lúc nhỏ rồi khồng ngừng gật đầu nói: "Quả nhiên là bị hư hại quá nhiều, nhưng mà những bộ phận được ghi chép bên trong trận đồ mà ta có vừa khéo có thể sửa chữa được thứ này."

Mọi người nghe nó nói thế thì vô cùng vui mừng, đối với bọn họ thì không có gì có thể tốt hơn tin tức này cả.

Nhưng mà muốn tu bổ được trận pháp thì hiển nhiên không thể sử dụng tài liệu bình thường được, bởi vì bọn họ muốn vượt giới mà đi nên phải dùng

tới thật nhiều thần liêu trân quý mới đáp ứng yêu cầu được.

Sau đó Nhị Ngốc Tử viết ra hơn chục loại tài liệu đưa cho Vân Thương Hải đi tìm, khi lão liếc mắt nhìn đám nguyên liệu cần tìm thì lập tức hút lấy một ngụm khí lạnh, mức tiêu hao để sửa chữa được trận pháp này quả thật là kinh khủng mà.

"Quá xa xỉ mà, có một vài thứ đến cả bảo khố của Thiên Thần sơn chúng ta cũng không có."

Phải biết bảo khố của Thiên Thần sơn đã được tích lũy không biết bao nhiêu năm rồi mà vẫn không thể tìm đủ số thần liêu được yêu cầu kia, thật sự khiến cho mọi người phải đau đầu không thôi.

"Không còn cách nào khác ngoài việc đi mượn rồi, chúng ta đành phải hợp tác với một Thần sơn khác thôi, bằng không chẳng còn cách nào nữa." Vân Thương Hải quyết đoán đưa ra quyết định của mình.

"Về phần vật liệu, ta đã nói cho các ngươi biết thì mau chóng đi tìm đi. Nhưng mà về phần muốn ta đi tu bổ cho trận pháp kia thì vẫn là câu nói cũ, các ngươi nợ ta một đoạn tình duyên cho nên ta muốn cô gái kia gả làm vợ cho tên nhóc này, bằng không thì đừng có mơ tới chuyện này nữa." Nhị Ngốc Tử lại bắt đầu hả hê nói.

"Ta cũng chỉ có một câu, chỉ cần Vân Hi đồng ý chuyện này thì ta đồng ý." Vân Thương Hải cười ha ha nói.

"Gia gia!" Vân Hi nghe xong liền đỏ hết cả mặt, nàng nhìn nhóm thúc bá đang vô cùng trông chờ vào câu trả lời của mình thì vô cùng xấu hổ và giận dữ, đồng thời nàng còn muốn đánh đập Thạch Hạo một trận thì mới hả dạ được.

"Được rồi, không nói tới chuyện này nữa, để chính con tự mình quyết định đi, ai cũng không thể can thiệp vào được." Vân Thương Hải cười cười nói.

Hỏa Linh Nhi ánh mắt lấp lánh nhìn về phía Vân Hi nói: "Đừngs lo lắng, đến lúc đó ta giúp ngươi giải quyết con chim không lông đấy quái dị này."

Trong mắt Vân Hi toát ra sự kinh ngạc, nhưng sau đó lại nhìn Hỏa Linh Nhi mỉm cười mà không nói lời nào.

Trong lúc mọi người đang nói chuyện thì Thạch Hạo lại đứng thất thần không thèm chú ý gì tới mọi người cả, nó đang nhìn về bóng người mờ ảo như có ba ngàn thế giới không ngừng hướng về người đó tế bái kia.

Liễu Thần xuất hiện nhưng ngoại trừ Thạch Hạo ra thì không có một ai có thể nhìn thấy được cả.

"Thì ra là như vậy, không ngờ chính hắn là người lưu lại cánh cửa này, như vậy hắn vẫn còn sống trên thế gian này, nói không chừng hắn cũng đang ở Hạ giới này." Liễu Thần đang lẩm bẩm một mình.

Lời nói đó cũng chỉ có một mình Thạch Hạo nghe được mà thôi, nó nghe xong thì chấn động trong lòng.

Liễu Thần khẽ nói: "Ai chà chà, đại kiếp nạn lần này có vẻ khá thú vị đây, khác với những lần trước, lần này có mấy người đứng ra làm chủ đại kiếp nạn này, ta cũng có khả năng chết đi, thật là một đại kiếp nạn đặc biệt mà."

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 437: Bằng Tộc Giá Lâm.

Trân pháp nằm ở một vị trí vô cùng bí mật, nó ẩn giấu ở bên trong một bãi kỳ thạch tựa như do thiên nhiên tạo thành, nếu như không đọc qua ghi chép trên cốt thư thì thật sự không thể tìm ra được nó.

"Ngồi xem sóng gió nổi lên thôi!" Liễu Thần tiếp tục tự nói rồi biến mất tại chỗ.

Thạch Hạo lập tức tỉnh táo lại, sau đó nó lại nhìn xung quanh mình thì phát hiện nơi này cường giả như rừng, nhưng lại không có một ai có thể nhìn thấy được cũng như nghe được lời của Liễu Thần nói cả.

Bãi đá rất lớn, khắp nơi đều là đá, có loại thì dựng đứng như măng, có loại thì như trâu đang nằm ngang dọc, đủ loại hình thù kỳ dị.

Tất cả người trên kẻ dưới của Thiên Nhân tộc vô cùng phấn chấn, bọn họ không ngừng thương lượng xem làm cách nào để thu gom đủ nguyên liệu để tu bổ trận pháp, việc tu bổ trận pháp này là một công trình không hề nhỏ cho nên nhất định phải cần tới nhiều bộ tộc ra sức mới làm được.

Nguyên liệu cần tới thật sự là rất nhiều cho nên chỉ dựa vào nguyên liệu bên trong bảo khố của bọn họ thì không thể nào đủ được, vì thế bọn họ cần phải liên hợp với các bộ tộc khác để thu gom nguyên liệu, dù sao đây là trận pháp dùng để vượt giới mà đi cho nên mức tiêu hao không thể nào nhỏ được.

Mặc dù việc này rất khó khăn nhưng cuối cùng vẫn coi như có một chút hi vọng.

"Nếu như Thiên Nhân tộc liên kết với các bộ tộc trên những ngọn Thần sơn khác, thì những bộ tộc nhỏ bé như chúng ta thật sự không đáng chú ý đến mà, đến lúc đó bọn họ sẽ cho phép chúng ta tới đây sử dụng trận pháp

ư?" Hỏa Nha lo lắng nói.

Đám Cửu Đầu Sư Tử cũng nhíu mày không thôi, bọn họ linh cảm rằng nơi này sắp có sóng to gió lớn nổi lên, đến lúc đó bộ tộc bọn họ muốn bước vào trận pháp để đi ra thế giới thần bí khác e là gặp muôn vàn khó khăn.

Nên biết bất kỳ tòa trận pháp nào cũng có giới hạn cả, nhất là loại trận pháp vượt giới thì số lần truyền tống càng ít hơn những loại trận pháp bình thường khác rất nhiều, cho nên muốn truyền tống đi quá nhiều người là điều không thể, chính vì thế mà số người được phép bước lên pháp trận kia là rất ít.

Đến lúc các tộc cùng đến, những bộ tộc không hề có Tôn giả tọa trấn thì đừng bao giờ nghĩ đến việc tranh giành quyền bước lên tòa trận pháp kia.

"Bỏ đi, chúng ta không cần phải đi tranh giành làm gì." Cửu Đầu Sư Tử suy nghĩ rất nhiều nên mới đưa ra một quyết định quyết đoán như vậy.

"Cũng tốt, mà nghĩ lại thì trong bộ tộc của ta không hề có Tôn giả tồn tại, cho nên đại kiếp nạn có giáng lâm thì chúng ta cũng không cần quá sợ hãi." Chim loan năm màu gật đầu tỏ vẻ đồng ý, nó linh cảm rằng Thiên Thần sơn nhất định sẽ gặp không ít sóng gió.

Sống sót đúng là vô cùng quan trọng thật, nhưng đại kiếp nạn lại không hề làm thương tổn gì tới những sinh linh chưa đạt tới cấp Tôn giả thì bọn họ và bộ tộc của mình không cần thiết phải chạy trốn làm gì.

Tuy rằng đi tới một thế giới thần bí khác là điều vô cùng hấp dẫn, thậm chí còn có thể coi là một cơ duyên vô cùng to lớn mà cả cuộc đời chưa chắc gặp được, nhưng cái quan trọng nhất là bọn họ có mạng để mà hưởng hay không đã, không có mạng để hưởng thụ thì có là cái gì đi nữa cũng chỉ vô nghĩa, cho nên dựa vào tình huống hiện tại thì tốt nhất bọn họ không nên dây dưa vào làm gì.

Thạch Hạo nghe xong lời bàn tán của bọn Cửu Đầu Sư Tử thì nhíu mày

không thôi, nó từng hỏi qua Liễu Thần và nhận được câu trả lời là không đi, vậy nó cũng không cần thiết phải đi làm gì, quan trọng nhất là vẫn chưa tìm được chút tung tích gì về cha mẹ cùng với gia gia Đại Ma Thần của nó cả, cho nên nó cũng không muốn đi khỏi nơi này.

Người lo lắng nhất trong đám người bọn họ đương nhiên là Hỏa Linh Nhi rồi, phụ hoàng của nàng mạnh mẽ biết bao nhiêu ai ai cũng biết, cho nên ông ta không thể nào tránh thoát được đại kiếp nạn cả, nàng lo lắng nhìn về phía Thạch Hạo.

Thạch Hạo trấn an mọi người rằng: "Cứ chờ xem tình hình trước đã, thời gian vẫn còn kia mà, không nên vội vàng đưa ra quyết định rồi lỡ mắc sai lầm sau này. Đại kiếp nạn lần này vô cùng đặc biệt, cho nên trước khi đại kiếp nạn diễn ra nhất định sẽ có dấu hiệu báo trước."

Ở xa xa bên kia thì Nhị Ngốc Tử đang hả hê vô cùng, hiện tại thì nó là một nhân vật vô cùng trọng yếu cho nên lúc nào cũng có người vây xung quanh mình. Hình dáng lúc nó biến thành người nhìn rất có phong phạm, có thể thấy được năm xưa nó oai hùng biết bao nhiêu.

Đám người Thạch Hạo tạm thời phải cư trú ở chỗ này để chờ đợi kết quả từ người của Thiên Thần sơn, bọn nó muốn nhìn thử Thiên Thần sơn cùng với những ngọn Thần Sơn khác có thể thu gom đủ nguyên liệu cần thiết hay không rồi sau đó mới tính tiếp.

Đám người Thạch Hạo được dẫn đến nghỉ ngơi tại một cung điện nằm trên một ngọn núi vô cùng hùng vĩ, nơi này có sương mù vờn quanh, cây cối thì xanh um kèm theo những con suối chảy róc rách càng tô điểm thêm vẻ đẹp cho nơi này. Cảnh sắc nơi này tương đối đẹp đẽ.

"Tại sao ta cứ có cảm giác là tòa cung điện này không phải là vật tầm thường nhỉ?" Hỏa Nha kinh dị hỏi, mặc dù chỉ là gạch ngói bình thường mà thôi nhưng lại khiến cho người khác luôn cảm thấy nó tràn đầy khí tức thần thánh.

"Đương nhiên rồi, nó do Thần Linh tự tay xây dựng nên thì làm sao có thể là vật bình thường được chứ." Một tên hầu mở miệng giải thích, trên mặt gã thể hiện ra một vẻ rất khó diễn tả, giống như là đang hãnh diện kèm theo sự say mê không nói nên lời.

"Cung điện này được xây dựng nên cũng nhằm phục vụ việc ăn ở của mọi người mà thôi." Thạch Hạo xì nói, nó cũng không xem trọng tòa cung điện này lắm.

Cung điện này rất hùng vĩ, ở trên bầu trời còn có linh cầm bay lượn, kèm theo hoa rơi nước chảy, nếu đứng trên đỉnh núi mà nhìn về phương xa thì thấy sương mù lưu động, mặt trời đỏ hạ sơn, tựa như là sống ở trên thần giới vậy.

"Những người kia là ai mà lại được sắp xếp cư trú ở trên này vậy?"

Đám người hầu không ngừng nhỏ giọng bàn tán về đám người Thạch Hạo.

"Bọn họ không phải là tu sĩ của những ngọn Thần Sơn khác mà chỉ là những người bình thường thôi. Ta nhớ lần trước hình như là có khách quý đến từ Hống tộc đã từng cư trú tại nơi này, bọn họ là một trong những ứng cử viên để làm cô gia đấy, đám người này so với họ thì tính là cái gì chứ?"

(): Cách bố mẹ vợ gọi con rể, ý đại khái là chỉ người chuẩn bị làm rể.

.....

Chỉ mới có một ngày thôi mà phiền phức đã tìm tới cửa rồi.

Là người của Kim Sí Đại Bằng tộc chạy tới gây chuyện, bọn họ đến không phải chỉ một người mà nguyên một đám cùng nhau đi tới, đúng là phiền phức không hề nhỏ nhen. Dẫn đầu đám người của Kim Sí Đại Bằng tộc là một ông lão tóc vàng, mắt tựa như một mặt trời thu nhỏ vậy, khi chớp mắt sẽ có từng chùm sáng màu vàng tóe ra.

Đáng sợ nhất chính là ông ta có một luồng khí tràng vô cùng mạnh mẽ, mỗi một cái giơ tay nhấc chân đều tỏa ra khí thế giống như một vị Thần Linh cao cao tại thượng vậy, xung quanh thân thể của ông ta đều có ráng lành hừng hực, kim quang bao phủ cả người.

"Ta nghe nói là có người dám tiến vào Thiên Nhân các, hôm nay ta đặc biết tới xem là thần thánh phương nào mà có mặt mũi to như vậy." Một người trẻ tuổi đứng bên cạnh ông lão kia mở miệng nói.

Khi đám người Thạch Hạo đi ra ngoài nhìn thấy đám người này thì lấy làm kinh hãi, không ngờ những người đi tới đây đều là cương giả của Bằng tộc!

Bình thường làm sao có thể gặp được Kim Sí Đại Bằng chứ, những người tới đây đa số không phải là Kim Sí Đại Bằng thuần huyết, mà bọn họ chỉ có một nửa huyết mạch của Kim Bằng mà thôi, nhưng trong số những người tới đây cũng có không ít người là Kim Sí Đại Bằng thuần huyết, trên người bọn họ tỏa ra hào quang vàng óng như hỏa diễm đang thiêu đốt vậy.

"Ta cứ tưởng là đại nhân vật nào chứ, hóa ra là đám người các ngươi à, mặt mũi to thật đấy, lại có thể vào trong này ở." Một người thiếu niên nói với giọng vô cùng lạnh lùng.

Tuổi tác của hắn không quá lớn, chỉ khoảng mười sáu tuổi mà thôi, tóc vàng như thác nước đổ xuống. Hắn nhìn đám người Thạch Hạo với ánh mắt đầy bất thiện, người này chính là Kim Vân Tiêu mà Thạch Hạo đã từng gặp mặt qua khi ở hoàng đô Hỏa quốc.

Mà huynh trưởng của hắn lại là một trong hai đại kỳ tài mạnh nhất Thái Cổ Thần Sơn được người người ca tụng, người này từng rời khỏi Thái Cổ Thần Sơn tiến vào Hoang Vực để mài giũa bản thân, hắn ta tuyệt đối là người mạnh mẽ và đáng sợ.

"Tìm bọn ta có chuyện gì à?" Thạch Hạo hờ hửng hỏi.

Kim Vân Tiêu cười nhạo nói: "Cũng không có gì cả, ta chỉ muốn đến xem thử thôi. Nơi đây là thần điện của Thiên Nhân tộc, dưới tình huống bình thường thì căn bản không cho phép người ngoài nghỉ ngơi, các ngươi đúng là không biết trời cao đất rộng là gì mà, cho đám các người trú ngụ lại .thì các người sẽ trú ngụ lại à."

Đây rỏ ràng là cố ý đến gây sự mà, người này từng bị Thạch Hạo cho ăn quả đắng khi còn ở hoàng đô Hỏa quốc, hiện nay hắn ta ỷ lại việc có trưởng bối đi cùng nên chẳng hề sợ hãi gì mà đi gây sự với đám người Thạch Hạo.

"Hiển nhiên là trừ vị công chúa của Hỏa tộc này ra rồi, với thân phận cao quý của nàng thì cho dù ở Thiên Thần sơn hay là Thần Sơn của Bằng tộc chúng ta đều có thể nhận được đãi ngộ tốt nhất." Kim Vân Tiêu lại tiếp tục nói.

Lần đến đây chủ yếu là nhằm vào đám người Thạch Hạo mà thôi, còn đối với Hỏa Linh Nhi thì hắn vô cùng khách khí khi nói chuyện với nàng, trước mặt Hỏa Linh Nhi thì hắn không hề tỏ vẻ kiêu căng mà cười nói vô cùng hòa nhã, thậm chí hắn còn mời chào Hỏa Linh Nhi đi tới Bằng ộc làm khách một chuyến.

Hỏa Nha nhìm về phía đám người vừa tới nói: "Chủ nhân của nơi này sắp xếp cho chúng ta cư ngụ tại đây thì có liên quan tới các người à? Hay là do đám các người ăn no rửng mỡ không việc gì làm nên chạy tới đây làm loạn mua vui?"

"Ai cha cha, chỉ là một con quạ nhỏ mà cũng dám gây sự với Bằng tộc chúng ta à, lá gan của ngươi không hề nhỏ à nha, ngươi còn không mau lăn lại đây thi lễ với chúng ta nào." Kim Vân Tiêu không thèm để ý tới lời nói của Hỏa Nha chút nào, ngược lại hắn còn quay sang chế nhạo Hỏa Nha.

"Ngươi luôn tự cho mình là có huyết thống cao quý nhưng thật ra chẳng là cái thá gì cả, hắn tuy là Hỏa Nha tộc nhưng cũng là con cháu của Kim Ô tộc, tổ tiên của hắn không hề kém cạnh gì so với Bằng Tộc của ngươi cả." Thạch Hạo lập tức lên tiếng thay cho Hỏa Nha.

Thạch Hạo cũng không phải lần đầu tiên đối đầu với sinh linh của Thái Cổ Thần Sơn nên chẳng hề sợ hãi mà ra mặt giúp Hỏa Nha, ngược lại nó lại lo lắng cho Hỏa Nha, vạn nhất chọc giận bộ tộc Kim Sí Đại Bằng này rồi dẫn tới thù hận giữa hai tộc, cho nên nó mới lên tiếng như thế.

"Ngươi cũng thật to gan nhỉ, nếu ở bên ngoài thì cũng thôi đi, hiện tại còn dám chạy tới Thiên Thần sơn gậy chuyện, đúng là không biết chữ "chết" viết như thế nào mà." Kim Vân Tiêu liên tục cười lạnh nói.

Đám cường giả của Bằng Tộc ở phía sau lưng Kim Vân Tiêu sắc mạnh lạnh lẽo vô cùng, khóe miệng luôn nở nụ cười đầy chế nhạo, lúc nào bọn hắn cũng tỏ ra vô cùng ngạo mạn.

Tất nhiên là bọn họ có đủ tư cách để ngạo mạn, tự thân bọn họ có tu vi ngạo thế, lại có truyền thừa từ xa xưa, cho nên bọn họ có tư cách nhìn xuống khắp Hoang Vực mà không để ai vào trong mắt cả. Thạch Hạo tuy rằng rất mạnh, nhưng dù sao vẫn chỉ là một thằng nhóc chưa trưởng thành mà thôi, cho nên bọn họ tự cho rằng mình có thể dùng tư thái người ở trên cao mà nhìn xuống Thạch Hạo.

"Ta thì có vấn đề gì sao? Người của Thiên Nhân tộc không chỉ xem ta là khách quý thôi đâu, thậm chí họ còn chuẩn bị kết làm thông gia với chúng ta nữa kia kìa." Thạch Hạo cười ha hả, lại thêm câu nói Thiên Nhân tộc muốn cùng nó kết làm thông gia đã chạm vào lòng tự ái của đám người Kim Bằng tộc, bọn họ thật sự không thể nào giữ bình tĩnh được nữa rồi.

"Ngươi nói láo, Vân Hi làm sao có thể gả cho một kẻ chỉ là Nhân tộc như ngươi được chứ, cho dù ngươi có thiên phú tốt đi nữa thì có thể sống sót mà phát triển đến lúc trưởng thành hay sao? Có khi ngươi lại chết yểu cũng nên!" Một con Kim Bằng hơi lớn tuổi mang đầy sát khí hướng về Thạch Hạo quát lên, hiển nhiên là nó muốn trở mặt mà ra tay với Thạch Hạo rồi.

"Chỉ bằng ngươi mà cũng muốn kết thông gia với Thiên Nhân tộc sao, ngươi nhắm tự vấn xem mình có làm được hay không?" Thạch Hạo liếc nhìn hắn xong liền phun ra những lời không tột đẹp gì.

"To gan!" Con Kim Bằng này lập tức gầm lên.

"Ai u, lại còn dám ở trên Thiên Thần sơn ngang ngược nữa kìa. Ôi! Ta sợ quá, chẳng lẽ ngươi dám ở trên Thiên Thần Ssn này ra tay với ta sao? Có vẻ như ngươi chẳng xem quy cũ của Thiên Thần sơn này là cái đếch gì thì phải hả?" Thạch Hạo cười cười nói.

Một tiếng hừ lạnh truyền đến, tiếp theo là đám người Kim Bằng tộc tách ra nhường đường cho một ông lão đi tới. Người tới hiển nhiên là tên Tôn gia hung hăng nửa người nửa chim Vân Kim Hải rồi chứ còn ai khác nữa.

"Bọn họ được ta cho phép làm như thế đấy, bởi vì ta là chủ nhân của nơi này." Sắc mặt của ông ta vô cùng âm trầm nói.

Thạch Hạo nhìn thấy ông ta đi tới liền hiểu rỏ mọi chuyện rồi, nó vẫn cứ thắc mắt là tại sao người của Kim Sí Đại Bằng tộc lại đến Thiên Thần sơn nhanh như vậy, thì ra là do lão già Vân Kim Hải này đã cấp tốc đưa thư đi mời bọn họ tới đây.

Không cần phải nghĩ sâu xa làm gì, chỉ cần nhìn dung mạo của Vân Kim Hải là có thể biết được ông ta có một nửa huyết mạch Bằng tộc vô cùng thuần khiết rồi, thậm chí huyết mạch có khuynh hướng thiên về Bằng Tộc nhiều hơn là Thiên Nhân tộc, chính vì thế cho nên mái tóc của ông ta hoàn toàn là màu vàng như người của Kim Bằng Tộc.

"Ta nhớ rằng Vân Thương Hải mới là tộc trưởng của Thiên Thần sơn chứ không phải là ông kia mà?" Thạch Hạo rất bình tĩnh hỏi.

"Cho dù thế thì đã làm sao? Trên Thiên Thần sơn này ta vẫn có quyền quyết định một số việc đấy!" Con ngươi của Vân Kim Hải có hàn quang lóe lên, lời nói tràn đầy sát ý.

"Nếu không phải là tộc trưởng thì tốt nhất ông nên thu hồi lại lời mình vừa nói đi, bởi vì chúng ta được đích thân Vân Thương Hải tiền bối an bài nghỉ ngơi tại nơi này đó, chẳng lẽ ngươi dám làm trái lời của ông ấy hay

sao?" Thạch Hạo không hề sợ hãi nói.

"Đúng sai rõ ràng như thế nào thì ta cũng có quyền bác bỏ lời của đại ca ta, lần này ta cảm thấy huynh ấy đã thiếu quyết đoán khi sử lý chuyện của các ngươi, cho nên hiện tại ta thay mặt huynh ấy đưa ra một quyết định khác hoàn toàn quyết đoán hơn!" Vân Kim Hải từng bước từng bước ép thẳng về phía đám người Thạch Hạo.

Rỏ ràng là ông ta muốn bất chấp hậu quả mà ra tay với đám người Thạch Hạo mà.

"Đây là ông muốn đoạt quyền rồi. Rõ ràng ông đang âm mưu soán ngôi tộc trưởng của Vân Thương Hải tiền bối rồi ngồi lên chức vị tộc chủ của Thiên Thần sơn mà." Thạch Hạo nhìn về phía ông ta cùng đám người Kim Bằng tộc phía sau mà quát lên.

Một tiếng ầm vang xuất hiện kéo theo một luồng uy thế ngập trời tràn ra, lông vũ màu vàng cùng với những đóa hoa lấp lánh do phù văn tạo thành tựa như những cơn sóng dữ bay thẳng về hướng của Thạch Hạo.

"Ngươi dám!" Nhị Ngốc Tử hét lớn, lúc này nó đang ở trạng thái hình người cho nên trên người tỏa ra một luồng khí khái vô cùng thần võ, dù sao thì năm đó Nhị Ngốc Tử từng được xưng là Khổng Tước Đại Tôn giả hùng bá một phương kia, cho nên nó không hề sợ hãi gì với người của Thần Sơn cả.

Nó nhanh chân lao về phía trước rồi run tay áo lên hóa giải tất cả mọi công kích của Vân Kim Hải, hết khiến cho nơi này nhanh chóng khôi phục lại yên tĩnh.

"Không còn gì để nói với bọn nó nữa, huynh trưởng, huynh mau mau ra tay giúp ta bắt con Khổng Tước kia lại, sau đó tra xét biển ý thức của nó để lấy tấm trận đồ không trọn vẹn kia." Vân Kim Hải nhìn về hướng vị lão giả của Bằng tộc kia. Sau đó, ông ta lại chỉ về hướng của Thạch Hạo mà nói: "Nhóc con, ta không muốn phí lời vô ích với ngươi làm gì, ngươi mau chóng

giao nộp ra hộ tí kia đi, bằng không ta cho ngươi sống không bằng chết!"

Lời ông ta vừa nói ra lập tức khiến Thạch Hạo phải phì cười một trận, quả thật là bá đạo quá đi, chẳng lẽ ông ta muốn bất chấp hậu quả ra sao mà chém tận giết tuyệt bọn nó ngay tại nơi này mới chịu?

"Đây là do chính miệng ông nói đấy nha, hôm nay ta cũng muốn xem thử ông có thủ đoạn cao siêu gì để bắt bọn ta!" Thạch Hạo lạnh giọng quát.

"Bằng tộc các người quả nhiên lợi hại, đây rõ ràng là muốn lật đổ Thiên Thần sơn mà, hôm nay ta cũng đứng ở đây nhìn xem các ngươi có thể làm nên trò trống gì!" Nhị Ngốc Tử cũng lạnh giọng nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 438: Nhắm Vào Kim Sí Đại Bằng.

"Chuyện riêng của Thiên Thần sơn chúng ta không cần đám các ngươi xen vào, hiện tại đám người các ngươi nên lo cho bản thân mình thì hơn!" Vân Kim Hải cười gằn áp sát tới phía trước.

"Ái chà chà, ta nhớ tới chuyện từng đánh cho một tên khốn kiếp nào đó hộc cả máu miệng, vậy mà hôm nay têm đó vẫn chưa biết sợ là gì, còn dám chạy tới đây lớn lối vậy kìa?" Khổng Cầu Kỷ mở miệng chế nhạo, uy thế của Khổng Tước Đại Tôn giả bùng phát.

Kim quang dâng trào, lông vũ bay tán loạn khắp nơi, ánh vàng vô cùng rực rỡ. Trên người Vân Kim Hải phát ra sát khí ngập trời, thế nhưng ông ta không hề tỏ ra tức giận mà chỉ toát ra luồng hàn ý lạnh thấu xương mà thôi.

Ông ta cũng không hề nói năng gì mà chỉ há miệng phun ra một cây cờ nhỏ màu xanh, là cờ phần phật theo gió rồi không ngừng phóng to một cách nhanh chóng, sau đó cây cờ xuất hiện trong tay ông ta, hào quang màu xanh bao phủ, chấn động cả trời xanh.

Cho dù là Tôn giả hay là ai đi nữa cũng cảm thấy lạnh cả người, bọn họ ngay lập tức lùi xa ra, ai ai cũng cảm giác được một loại áp lực vô hình đang tỏa ra khiến cho bọn họ đều phải im lặng không dám nói một lời nào nữa.

Đây là vũ khí gì thế này? Cán cờ lạnh lẽo như được đúc từ kim loại màu xanh, lá cờ trông vô cùng cổ xưa, không những thế, trên lá cờ còn có một vài ngôi sao màu đen.

Thanh binh khí này quả thật quái dị mà, những gợn sóng nó tỏa ra như đang uy hiếp mãnh liệt tới mỗi người, cho dù là Tôn giả cũng cảm thấy vô cùng sợ hãi, uy năng của nó không ngừng khuếch tán ra, vô cùng kinh người.

Mọi người ý thức được rằng, đây không phải là Thánh khí mà là pháp khí Thần Linh vô cùng mạnh mẽ, giết chết Tôn giả cũng không thành vấn đề!

Trước kia Vân Kim Hải chiến bại, nhân dịp này trả thù luôn một thể, nên mang tới một thanh binh khí như vầy hòng bắt giữ và tiêu diệt con Khổng Tước hung ác này.

"Khổng Cầu Kỷ, năm xưa ngươi chẳng phải là một đại nhân vật hay sao, nhưng tại sao hôm nay lại khống biết tiến thối thế này? Ngươi không phải là loại người không bao giờ nhận phần thiệt về phía mình hay sao? Hôm nay ta liền đánh cho ngươi thành đầu heo luôn!" Vân Kim Hải lạnh giọng nói.

"Loạt xoạt!"

Hai tay của ông ta cầm cán cờ màu xanh rồi vung mạnh, chỉ trong nháy mắt thiên địa bị lu mờ, nhật nguyện biến sắc, càn khôn run chuyển, nổ vang không thôi.

Lá cờ bay phấp phới vang lên những tiếng vù vù tựa như dải ngân hà buông xuống kéo theo vô tận khí tức khủng bố, trấn áp mười phương!

Mọi người sợ hãi không thôi, với nguồn sức mạnh khủng khiếp như thế này thì ai có thể chống lại nó được? Cho dù là một vị Tôn giả dùng hết sức chống lại cũng chỉ có một kết quả là thân thể tan nát mà thôi, khó có thể ngăn cản.

"Hỏng rồi, Nhị tiền bối muốn đi đời nhà ma rồi." Hỏa Nha run giọng nói.

"Gọi là Khổng tiền bối, ta không phải họ Nhị." Nhị Ngốc Tử Khổng Cầu Kỷ lên tiếng nói, đối mặt với cây cờ lớn đang xoay tròn trên không kia vô cùng bình tĩnh, cơ bản chẳng thèm để ý.

Bởi vì nó sống ở Thạch thôn lâu như vậy rồi, lại biết đến sự tồn tại vượt qua lẽ thường của Liễu Thần, tuyệt đối vượt qua tất cả mọi người nơi đây,

không tài nào đoán được cấp bậc, cho nên nó chỉ có thể dùng hai chữ "cấm kỵ" để nói đến sự tồn tại của Liễu Thần mà thôi.

Tồn tại "cấm kỵ" đang ở bên cạnh, tự nhiên Khổng Cầu Kỷ không hề sợ hãi mà tỏ ra vô cùng trấn định. Nó nhàn nhã nhìn Vân Kim Hải ra sức vung lên lá cờ lớn tựa như đang xem một tên hề đang biểu diễn vậy.

Tất cả bộ tộc Kim Bằng đều nhanh chống rút lup, đến cả ông lão dẫn đầu cũng không ngoại lệ. Lão ta tỏ ra vô cùng nghiêm túc, nhanh chóng tránh né những gợn sóng cuồn cuộn từ chiếc cờ lớn kia, không dám chống đỡ trực tiếp.

Nhưng việc khiến người khác trợn mắt há miệng chính là, tên đẹp trai Khổng Cầu Kỷ chắp hai tay ra sau lưng, đứng giửa trường không hề di chuyển một bước nào, vẻ mặt như đang thách thức, Nó quả thật là có phong phạm của tuyệt đại cao thủ mà.

Nhị Ngốc Tử chỉ đang giả bộ mà thôi, bản thân nó có vẻ ngoài phi phàm lại kết hợp với việc giả bộ phong thái của tuyệt đại cao thủ kia khiến cho nó toát lên vẻ vô địch, mặc cho lá cờ kia chuyển động mà không hề nhúc nhích chút nào.

"Bùm"

Lá cờ rung lên tạo ra hàng loạt kiếm khí màu xanh bay về phía Khổng Cầu Kỷ, những tia kiếm khí này sắc bén vô cùng, nó đủ sức để chém giết một vị Tôn giả mà không hề gặp chút trở ngại nào, quả thật là kinh khủng, khiến cho trời cao đều rung động không ngừng.

Nhị Ngốc Tử liếc chéo ông ta một cái rồi giơ tay ngắt lấy một nụ hoa trong bụi hoa bên cạnh, sau đó nó cười cười rồi ung dung tách từng cánh hoa ra, cái cử chỉ ngắt hoa của nó không hề giống như là thần phật ngắt hoa mà tưa như một tên thô lỗ đang cố tỏ vẻ nho nhã vậy, vô cùng hèn mọn. Vân Kim Hải tức giận không thôi, không những thế vô tận kiếm khí do ông ta dùng cờ lớn phát ra không cách nào tới gần Khổng Cầu Kỷ được khiến cho

lão ấy tức giận đến mức trừng con mắt muốn rớt ra ngoài.

"Ta chính là Khổng Tước Đại Minh vương chuyển thế, vạn pháp bất xâm, đao kiếm bình thường không thể đã thương được ta, bọn nhãi nhép các ngươi còn không mau mau lui xuống, đừng có mà diễn trò hề trước mặt ta làm gì." Nhị Ngốc Tử trưng ra bộ dáng lưu manh.

"Ngươi chết đi cho ta!" Vân Kim Hải không tin, ông ta lại tiếp tục rung lên cờ lớn khiến nó phát ra ánh sáng cao tới vạng trượng kèm theo tia chớp màu xanh như lôi thần giáng thế đánh về phía Nhị Ngốc Tử.

Đáng tiếc, vẫn là công cóc mà thôi, Nhị Ngốc Tử vung tay ném mạnh những cánh hoa về phía cờ lớn, bùm bùm vang lên, toàn bộ lôi đình đều phá diệt và tiêu tán trong hư không.

Thời khắc này, mọi người đều hút vào một ngụm khí lạnh, Vân Kim Hải lại càng rung động hơn, con ngươi vàng óng của ông ta lập tức co rút lại, ông ta không ngừng rút lui sau đó thu lại sát cơ trên mình.

"Ngươi đã vượt qua cấp Tôn giả?!" Ông ta hít vào một ngụm khí lạnh, đương đại có được mấy ai có thể đột phá qua tầng cảnh giới này mà đạt được thành tựu này kia chứ.

"À, còn thiếu có chút xíu thôi." Nhị Ngốc Tử "rất" khiêm tốn nói.

Nghe được câu này, Vân Kim Hải thở dài một hơi đồng thời vẻ hung ác trong mắt lại xuất hiện, ông ta rất muốn lần nữa ra tay chém chết con Khổng Tước đáng ghét này.

"Kim Hải, dừng tay!"

Phía bên ngoài quần thể cung điện có một đám người đạp lên cây cỏ mà đến, tay áo theo gió bay bay tựa như Thần Tiên cưỡi mây đạp gió mà đi vậy.

Không thể phủ nhận rằng người của Thiên Nhân tộc ai ai cũng đều tuấn mỹ cả, trên người bọn họ đều toát lên một loại khí chất rất đặc thù, đặc biệt

là đám cao thủ vừa đi tới này, bọn họ đạp lên cỏ hoa mà tới giống như là Thần Tiên giáng thế.

Tộc trưởng của Thiên Thần sơn tới rồi cho nên trận chiến này không thể nào tiếp tục diễn ra được nữa.

"Kim huynh, ngươi đến rồi à." Vân Thương Hải ôm quyền về phía lão Kim Bằng dẫn đầu đám người kia, lão Kim Bằng này chính là tộc trưởng đương nhiệm của Kim Sí Đại Bằng tộc, ông ta tên là Kim Loạn Thiên, một người có thực lực vô cùng khủng bố, sâu không lường được.

Kim Loạn Thiên nhanh chóng ôm quyền đáp lễ, ông ta cười ôn hòa nói: "Thiên Thần sơn được trận pháp do Thần Thánh thời Thái cổ lưu lại quả thật là việc đáng mừng, chúng ta đến đây cũng chỉ là hưởng sái phúc khí của Thiên Thần sơn mà thôi."

Lời vừa nói xong thì lão liền vung tay áo lên, ngay lập tức có người dùng pháp khí không gian lấy ra vô số thần liệu khiến cho cả nơi này tràn đầy các loại màu sắc hoa lệ, hào quang chói mắt.

Vân Thương Hải nheo mắt nhìn, sau đó liền lộ nét mừng rỡ nói: "Kim huynh khách khí quá rồi, ai hưởng sái từ ai rất khó nói được à nha."

Tu bổ trận pháp cần hơn mười mấy loại thần liệu thế mà người của Kim Sí Đại Bằng tộc lại mang đến Thiên Thần sơn tận năm loại, quả thật là một hành động vô cùng bạo tay mà, nhìn thấy một khối Dương thạch hừng hực, lại nhìn qua Long Huyết Thổ đỏ rực như lửa cùng với ba loại thần liêu khác không khỏi làm cho mọi người vô cùng kích động.

Không hổ là Kim Sí Đại Bằng nhất tộc, quả thật là mạnh mẽ kinh người mà, trong bảo khố lại có được nhiều loại thần liệu như vậy, đúng là cao thâm khó đoán.

Thạch Hạo loáng thoáng nghe được âm thanh nuốt nước bọt vang lên bên tai, nên nó vô thức sờ vào tiểu tháp đang bám vào sợi tóc của mình,

trong lòng nó thì tự nhủ rằng đây chỉ là ảo giác mà thôi, nhất định chỉ là ảo giác thôi!

Sau khi chào hỏi Kim Loạn Thiên xong thì Vân Thương Hải lập tức quay sang quát mắng tộc đệ của mình: "Kim Hải, ngươi hơi quá phận rồi đấy, tại sao cứ hết lần này tới lần khác đi tìm bọn họ gây sự hả?"

"Đại huynh, huynh không cảm thấy chúng ta quá hèn nhát hay sao, đám người bọn họ hiện đang ở Thiên Thần sơn của chúng ta thì bọn họ có quyền đưa ra điều kiện ư, cứ bắt hết bọn họ lại thì cũng chẳng có gì là không được cả! ?" Vân Kim Hải âm trầm nói.

"Đủ rồi, nếu còn tiếp tục như thế không sợ làm lòng người nguội lạnh hay sao, dù sao chúng ta chỉ muốn sửa chữa trận pháp để nhanh chóng rời khỏi nơi này mà thôi, những việc còn lại không cần quản nhiều làm gì." Vân Thương Hải nói.

"Không sai, tốt nhất là rời khỏi nơi này càng sớm càng tốt, ta cũng muốn nhìn xem Thượng giới là nơi như thế nào, Kim Bằng tộc và truyền thừa hoàn mỹ có nằm ở ngoài đó hay không. Có một vài truyền thuyết nói rằng một số vị tiền bối của tộc chúng ta dựa vào sức mạnh kinh thế của mình mà đăng lâm vào Thượng giới." Kim Loạn Thiên cũng mở miệng nói.

"Ở Thượng giới nhất định tồn tại đạo thống của Thiên Nhân tộc chúng ta, ta cũng muốn đi cầu đạo, trở về với tông môn của tổ tiên." Vân Thương Hải than thở, ông ta vô cùng ngóng trông.

Đứng ở bên cạnh, Thạch Hạo chấn động không thôi, Thượng giới cuối cùng là một nơi như thế nào? Không ngờ nơi đó lại tồn tại rất nhiều sinh linh cùng đạo thống vô thượngi, hơn nữa có vẻ như nơi đó hoàn toàn khác với nơi này.

"Ha ha, cho dù Thượng giới có tồn tại tông môn của chúng ta đi nữa thì việc tìm kiếm nó cũng không phải là một chuyện dễ dàng đâu. Hay là đến lúc chúng ta vượt giới thành công đăng lâm vào Thượng giới thì hai bộ tộc

chúng ta cùng nhau hành động, cũng như có thể chiếu cố lẫn nhau lúc khó khăn, Vân huynh thấy ý kiến này được hay không?" Kim Loạn Thiên đưa ra đề nghị.

"Không sai, chúng ta vừa đăng lâm vào Thượng giới nhất định là gặp không ít nguy hiểm, cho nên trước khi tìm được tông môn thì việc chúng ta liên thủ cùng nhau cũng là một ý kiến không tồi." Vân Thương Hải gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

"Huynh xem, đứa cháu trai này của ta như thế nào?" Kim Loạn Thiên kéo Kim Vân Đằng lại trước mặt Vân Thương Hải hỏi. Không thể không nói Kim Vân Đằng quả thật rất anh tuấn, tuổi trẻ tài cao, khí chất xuất trần, lại có tu vi kinh người, ngạo thị quần hùng, quả thật là một vị tuổi trẻ Chí Tôn.

"Quả thật là một trang tuấn kiệt, tuổi trẻ lại có tu vi kinh người như vậy, đúng là hiếm có, tương lai rất có hi vọng trở thành Thần." Vân Thương Hải chăm chú đánh giá Kim Vân Đằng một hồi, rồi cho ra một lời nhận xét như vậy.

"Nếu như chúng ta để cho nó cùng với Vân Hi kết thành đạo lữ thì huynh cảm thấy được không?" Kim Loạn Thiên cười híp mắt nói.

Bầu không khí lập tức trở nên căng thẳng, Nhị Ngốc Tử hiếm khi thu lại bộ dáng hả hê của mình, nó vẫn chưa tỏ thái độ hay làm ra hành vi quấy rối nào mà chỉ nhìn về phía Thạch Hạo thôi. Nó nhỏ giọng nói: "Nếu là một nam nhân chân chính thì không thể nhịn được!"

Người của Kim Sí Đại Bằng tộc đều có thân hình cao lớn, tóc vàng như thác, khí vũ hiên ngang. Đặc biệt là Kim Vân Đằng lại càng xuất chúng hơn, khôi ngô tuấn tú, anh tư vĩ đại, quả thật là chuẩn nam nhân lý tưởng của mọi cô gái.

Mà Vân Hi thì càng không cần phải nói, mỹ lệ không chút tì vết, dáng người thướt tha, trên người của nàng tử y phấp phới, không nhiễm bụi trần tựa như là tiên tử hạ phàm. Nếu như hai người này đứng cạnh nhau quả thật

như là một đôi tiên đồng ngọc nữ vậy.

Thạch Hạo lập tức bước ra một bước, ở dưới chân có phù văn màu vàng lóe lên thể hiện ra áo nghĩa chí cao của Bằng tộc, đây là một hành động vô cùng tự phụ khi dùng bộ pháp của Bằng tộc để lướt đi, rỏ ràng là nó cố ý khiêu khích người của Bằng tộc đây mà.

Trong nháy mắt nó đã tới bên cạnh của Vân Hi rồi nhanh chóng nắm lấy bàn tay nhỏ trắng loáng như ngọc của Vân Hi, sau đó nó hướng về phía của đám người Bằng tộc mà tuyên bố: "Đây là vợ của ta."

Thạch Hạo ra tay quá bất ngờ khiến cho Vân Hi không kịp phản ứng, khuôn mặt của nàng lập tức đỏ bừng lên, nàng không ngừng ra sức hất bàn tay của Thạch Hạo ra khỏi tay của mình.

Người của Kim Bằng tộc đều đờ mặt cả ra, sau đó bọn họ đều muốn phát điên lên, nó quả thật quá kiêu ngạo mà, muốn gây hấn ư, bên này có ý muốn cùng Thiên Thần sơn kết làm thông gia thì bên kia nó lại hò hét rằng Vân Hi là vợ của mình.

Đến cả người của Thiên Thần sơn cũng ngạc nhiên không thôi, rất nhiều người ngơ ngác nhìn nhau, tên nhóc này cái gì cũng dám nói.

"Anh bạn nhỏ cứ thích nói đùa." Một vị trưởng lão của Kim Bằng tộc cố gắng kìm nén tức giận nói.

"Mau buông tay ta ra." Vân Hi nhỏ giọng nói, hai gò má đỏ rực cả lên, nàng không muốn bị người khác nhìn thấy mình bị Thạch Hạo nắm lấy tay.

"Ta nhìn giống như đang nói đùa lắm à?" Thạch Hạo hướng về vị trưởng lão kia nói, sau đó lại nhỏ giọng nói với Vân Hi: "Đừng có lộn xộn, coi chừng làm ảnh hưởng đến con của chúng ta."

"Phụt..." Kim Vân Đằng dáng vẻ hờ hững đang xoay người chuẩn bị quay về chỗ cũ thì nghe được câu nói của Thạch Hạo xuýt chút nữa phun ra một ngụm máu.

Lúc hắn còn ở hoàng đô Hỏa tộc thì từng nghi ngờ qua tình cảm của hai người này, lúc đó Vân Hi ôm lấy cánh tay của Thạch Hạo rồi từ chối lời đề nghị của Kim Bằng tộc. Khi đó, hắn còn có thể duy trì trạng thái thong dong trấn định được nhưng với tình hình hiện tại thì hắn không thể nào giữ được bình tĩnh nữa rồi.

"Hừ!"

Người của Kim Bằng tộc lập tức phất tay áo xoay người rời khỏi khu cung điện này.

Người của Thiên Nhân tộc liếc nhìn Thạch Hạo rồi lại quay qua nhìn Vân Hi với ánh mắt vô cùng quái dị. Bọn họ là Thiên Nhân tộc, được người đời tôn xưng là chủng tộc hoàn mỹ nhất, thế nên cho dù có yêu thích một vị Nhân tộc đến mức độ nào đi nữa cũng không thể nào qua loa làm chuyện người lớn nhanh như vậy được chứ?

Vừa nãy Vân Hi tức giận đến mức cứng cả người, lúc này nàng cũng đã bình tĩnh trở lại nên lập tức hất tay của Thạch Hạo ra rồi trách mắng nó một phen, nàng vẫn còn rất tức giận và xấu hổ không thôi.

"Đừng có xúc động mà, ngươi trước tiên bình tĩnh lại đi đã." Thạch Hạo lập tức buông tay Vân Hi ra rồi đi về phí Nhị Ngốc Tử nói: "Rỏ ràng là chúng ta nắm giữ sức mạnh tuyệt đối, lại là người nắm phần lý về tay mình thì tại sao lại để mặc cho đám người của Kim Bằng tộc diễu võ dương oai trước mặt mình?"

Nhị Ngốc Tử cũng gật đầu nói: "Ngươi nói quả thật không sai, ta quyết định rồi, lập tức xóa tên đám người của Kim Sí Đại Bằng tộc ra khỏi danh sách được phép bước lên trận pháp kia, ta phải để cho bọn họ quay về cái tổ chim của mình ở Hoang vực mà chờ chết đi."

"Như vậy cũng được, làm việc phải biết chừa cho người khác một con đường sống, không nên đuổi tận giết tuyệt như vậy." Thạch Hạo nói, nó nở một nụ cười nhỏ rồi hướng về Nhị Ngốc Tử đưa ra một ý kiến: "Chúng ta lập

tức thông báo đến các ngọn Thần sơn khác, số người được phép bước vào trận pháp của mỗi một bộ tộc là có hạn, cho nên bất cứ tộc nào muốn mang thêm người bước vào trận pháp thì lập tức phải khiêu chiến Kim Sí Đại Bằng tộc, chỉ cần đánh bại được một người của Kim Sí Đại Bằng tộc thì chúng ta sẽ cấp thêm cho bọn họ một xuất. Bằng tộc đảm nhiệm công việc trấn thủ lôi đài. Ừm, người thủ lôi đài thất bại thì sẽ bị xóa tên khỏi danh sách bước vào trận pháp."

"Tiểu tặc, ngươi đang muốn đi tìm chết hay sao?" Vân Kim Hải lạnh giọng quát, huyết thống của ông ta có một nửa là của Bằng tộc cho nên tức giận thay cho Bằng tộc.

"Không phục à, thế ta cũng cho ngươi đi thủ lôi luôn vậy." Thạch Hạo liếc nhìn ông ta rồi nói tiếp : "Việc có tu bổ trận pháp được hay không là do chúng ta quyết định chứ không phải do các ngươi, cho nên ta muốn cho ai bước vào trận pháp thì cho, ông không có quyền để mặc cả với chúng ta."

Người của Thiên Nhân tộc lập tức hít vào một ngụm khí lạnh, tên nhóc con này có cần phải làm thế không, nếu thật sự phải làm như vậy thì đúng là quá ác độc với Kim Sí Đại Bằng tộc rồi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 439: Sắp Loạn.

Một bóng người cao ráo chầm chậm bước đi xung quanh ngọn Thái Cổ Thần sơn này, phóng tầm mắt tới chín tầng trời, tuy rằng viễn siêu thế gian nhưng cũng chất chứa vô tận tang thương cùng cô độc, bóng người đó không phải là ai khác mà chính là Liễu Thần.

"Ngọn núi này, con sông này, cả thiên địa này nữa, cuối cùng cũng sẽ tan thành mây khói mà thôi." Nàng (hắn)* nhẹ giọng thì thầm.

(*): Nguyên văn của tác giả là như thế, thằng cha tác giả vẫn muốn che giấu giới tính của Liễu Thần.

Đối với sự phân tranh của Thiên Nhân tộc, Kim Bằng tộc và những đại cường tộc khác thì nàng (hắn) cũng không thèm để ý tới, mà chỉ một mình cất bước đi dạo trên Thiên Thần sơn mà thôi, bởi vì nàng (hắn) nhìn thấy dấu chân của một người.

Người đó là một vị thiên kiêu từng đứng sừng sững ở Thần đạo đỉnh phong, chí cao vô thượng, được mệnh danh là tồn tại cấm kỵ, ai cũng đều cho rằng y đã chết đi khi còn quá trẻ, thế nhưng ở tại Thiên Thần sơn này lại có dấu tích của y để lại.

Ở bên trên một nửa khối đá có lưu lại một nửa dấu chân rất mơ hồ, nhưng mà Liễu Thần từ trên dấu chấn đó có thể nhận ra được đây chắc chắn là dấu chân của người đó để lại. Chẳng lẻ đây là do người đó trong lúc bị thương lưu lại hay sao?

Đây chỉ là cảm giác mà thôi, một loại trực giác vô cùng nhạy cảm, trong mắt của Liễu Thần xuất hiện từng tia ánh bạc kèm theo hỗn độn nhìn xuyên qua dấu ấn mà bước chân kia để lại, sau đó rất nhiều cảnh tượng xuất hiện

trước trong mắt của nàng (hắn).

"Trận pháp Thái cổ là do ngươi lưu, nhờ vào nó mà ngươi mới thoát chết được, hay là ngươi vốn chưa hề rời đi mà vẫn còn sống ở trong vực này? Haizz...!" Sóng mắt của Liễu Thần chuyển động như là muốn nhìn xuyên qua toàn bộ Hoang Vực để tìm kiếm người đó, nàng (hắn) rất muốn gặp lại được người kia.

"Lời của ngươi nói có thật hay không?" Một âm thanh vang dội được truyền đến từ quần thể cung điện kia, cường giả của Chân Hống tộc đã đến, đám người của Chân Hống tộc phát ra khí tức rất khủng bố, thực lực kinh thiên, bọn họ đang dò hỏi thực hư lời của Thạch Hạo đã nói.

Người hỏi chính là một vị thiếu niên chưa tới hai mươi tuổi, bên ngoài thân được bao phủ bởi một tầng ánh sáng, toàn thân như được đúc từ đồng thau, gã tuy còn rất trẻ nhưng đã được phong Vương, là một cường giả Liệt Trần cảnh thực thụ.

Bọn họ tuyệt đối là một cường tộc sánh vai với Kim Sí Đại Bằng tộc, tổ tiên của bọn họ cũng là một hung thú cấp Thiên thời Thái cổ. Bọn họ không phải chỉ là con cháu của hung thú cấp Thiên thôi mà còn có thuần huyết của Chân Hống nữa, cho nên có sức uy hiếp đến khắp cả Hoang Vực.

Nói theo một cách khác thì bọn họ chính là những tồn tại đỉnh cao ở Hoang Vực này, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, cho nên không có một ai cam nguyện đi trêu chọc vào bọn họ.

"Đúng vậy, chỉ cần bất kỳ ai có thể đánh bại một con Kim Bằng thì ta sẽ cấp thêm cho người đó một suất." Thạch Hạo cười nói.

Hống Thiên liếc chéo Thạch Hạo nói: "Như thế chẳng thà bọn ta tóm cổ và bắt ép ngươi cùng với con chim ngu ngốc kia không được à, lúc đó muốn bao nhiêu suất thì có bấy nhiêu?"

"Ngươi nhìn ta giống như là loại người dễ bị bắt nạt lắm sao, dù là Kim

Sí Đại Bằng thì cũng bị ta bắt đi làm đồ nhắm rượu, vậy ta sẽ sợ đám người các ngươi ư?" Thạch Hạo chẳng hề nể nang nói: "Sở dĩ bọn ta chưa trở mặt với đám già đó là vì muốn mượn tay đám các ngươi hành hạ đám đó một phen mà thôi."

"Ngươi cũng quá.....thất đức mà." Mắt của Hống Thiên lập tức trợn trắng lên, tuy rằng nó nói khó nghe như thế nhưng sao lại dễ làm thân thế này. Kỳ thật thì hắn cũng chẳng ưa thích gì Kim Sí Đại Bằng tộc cả, cho nên cảm thấy tên nhóc hỉ mũi chưa sạch này thật là dễ mến.

Sau đó người của Thanh Loan tộc cũng đến, bọn họ và Thiên Thần sơn có quan hệ rất thân thiết, bằng không thì năm đó sẽ không liên thủ cùng nhau đi đoạt tạo hóa bên trong tổ Côn Bằng.

Tuy nhiên, những người này chẳng có chút hảo cảm gì với Thạch Hạo cả, nếu không phải bọn họ phát hiện ra chuyện kia thì phỏng chừng lđã động thủ từ lâu rồi, có không ít người ở trong đám này muốn tiêu diệt tên thiếu niên Nhân tộc này.

Sau đó không bao lâu thì lại có thêm sáu, bảy chủng tộc thuần huyết đăng lâm vào Thiên Nhân tộc, năm xưa họ đều được quy vào hàng ngũ Thần Ma, tất cả đều từng xuất hiện qua cường giả cấp Thần..

"Gàoooo, nhóc con Kim Vân Tiêu mau lăn ra đây cho ta. Để ta xem trong hai năm qua ngươi có tiến bộ thêm được chút nào hay không!" Hống Thiên đột nhiên quát lên khiến cho mọi người đều ngạc nhiên, ai cũng không ngờ rằng hắn lại muốn động thủ với tu sĩ của Kim Bằng tộc.

"Hồ đồ!" Một ông lão của Hống tộc quát lên. Ông ta vô cùng mạnh mẽ, vẫn chưa hóa thành hình người, toàn thân lóng lánh ánh đen, khí tức khủng bố.

Trong lúc ông ta quát lên thì hàng loạt phù văn đồng thời hiện lên quanh thân như là một quầng sáng rực, khiến ông ta tựa như một con Thú Thần vậy.

Ở phía xa xa, Thạch Hạo nhìn ông ta mà nước miếng chảy dài, đây là một con Hắc Hống thuần huyết hiếm thấy vô cùng, nếu như có thể lột da hoặc móc nguyên thủy phù cốt trên người lão này thì đúng là phát tài rồi.

"Oắt con, tưởng ta là đồ ăn hay sao mà nước miếng chảy dài thế hả!" Ông lão của Hống tộc kia tức giận không thôi.

"Không phải đâu, tiền bối nhìn lầm rồi, ta tuyệt đối không có chảy nước miếng đâu, chẳng qua ta cảm thấy ngài dạy dỗ con cháu có phần không đúng lắm, tại sao không cho phép hắn đi khiêu chiến chứ?" Có đánh chết Thạch Hạo cũng không dám thừa nhận.

Các cường giả của những bộ tộc khác cũng trừng mắt với nó, bởi vì bọn họ đã sớm phát hiện gan của tên nhóc này không hề nhỏ, ánh mắt không ngừng đảo qua đảo lại trên người tộc trưởng của bọn họ, lại còn chảy nước miếng nữa chứ, quả thật là vô liêm sĩ mà.

Không lâu sau đó, một tiếng hót của chim Bằng vang lên rung trời, lông vũ màu vàng bay tán loạn, cường giả trẻ tuổi Kim Vân Tiêu của Bằng tộc bị người khác đánh bại ở phía sau núi, nửa cái mạng gần như mất đi, bị người trong tộc khiêng trở về.

"Nhóc con Hống Thiên, ngươi lại dám ra tay à?" Ông lão kia lại tiếp tục quát mắng hắn.

"Hống huynh quả nhiên là một vị anh hùng hào kiệt chân chính, vậy y theo lời ta nói, tặng thêm cho huynh một suất, tới lúc đó huynh có thể tùy ý dẫn theo một người nữa tiến vào trận pháp kia." Thạch Hạo cười cười nói.

"Tốt!" Hống Thiên đạt được lời hứa hẹn của Thạch Hạo liền ngoan ngoãn quay về gặp tộc trưởng mà im lặng lắng nghe cuộc lên lớp..

Sau đó, bên trong mấy cường tộc lớn khác có không ít người nhảy ra khiêu chiến, đánh cho đám Kim Bằng tộc bị trọng thương không ít người, hiển nhiên đám người đó đều nắm chắc phần thắng trong tay cho nên mới

dám nhảy ra khiêu chiến.

Chỉ mới có một ngày đi qua mà sắc mặt của đám người Kim Sí Đại Bằng tộc ai nấy đều tái xanh cả, tuy rằng người bị thương không nhiều lắm nhưng đối với bọn họ mà nói, đây đúng là một chuyện khó có thể chấp nhận được.

"Tên nhóc này quả thật quá kiêu ngạo mà, tưởng rằng Kim Sí Đại Bằng tộc chúng ta không dám tiêu diệt nó hay sao?" Một lão già sắc mặt âm trầm nói.

Còn về phần của Thạch Hạo thì nó đã sớm quên chuyện này đi rồi, nó chỉ nhìn không vừa mắt đám người Bằng tộc mà thôi cho nên mới cố ý làm ra nháo sự như thế, mà nó hiện tại đang vùi đầu vào trong đại nghiệp trận pháp rồi.

Mà những loại thần liệu do Kim Bằng, Chân Hống, Thanh Loan và các đại tộc khác mang tới Thiên Thần sơn quả thật rất nhiều, có thể chất thành một ngọn núi nhỏ, óng ánh sáng rực, thực sự là mê người.

Ở bên tai Thạch Hạo thỉnh thoảng có một vài âm thanh đầy mê hoặc vang lên, âm thanh đó không ngừng dụ dỗ Thạch Hạo là chỉ cần trộm lấy một phần nhỏ trong núi thần liệu đó đưa cho nó thì nó sẽ cho Thạch Hạo một lần trợ giúp.

"Không được!" Rất may Thạch Hạo vẫn rất tỉnh táo, từ chối thẳng thắn lời đề nghị của tiểu Tháp, không có bị lời nói của nó làm cho mê hoặc.

"Thần liệu đang ở trước mắt, chỉ cần đưa nó cho ta là ngươi có thêm một lần cơ hội yêu cầu ta ra tay, ngươi thật sự muốn bỏ qua hay sao?" Cốt tháp từng bước từng bước dụ dỗ.

Cuối cùng, Liễu Thần đi tới bên Thạch Hạo rồi liếc mắt nhìn tiểu Tháp một cái mà không hề nói gì, việc này khiến cho tiểu Tháp ngượng ngùng không thôi, nó cảm thấy đi dụ dỗ một thiếu niên quả thật không hay ho gì.

"Thiên Thần sơn có cái gì đó không ổn lắm, các ngươi mau chóng rời khỏi nơi này đi." Liễu Thần truyền âm nhắc nhở Thạch Hạo cùng với Nhị Ngốc Tử.

Lời Liễu Thần vừa nói ra khiến cả hai người chấn động trong lòng, bọn họ biết rõ Liễu Thần mạnh mẽ biết bao cho nên lời nói của nàng (hắn) rất đáng tin cậy, hai người đều gật đầu biểu thị biết rồi.

"Vật liệu vẫn còn thiếu ba loại, các ngươi mau chóng thu gom đi." Nhị Ngốc Tử lên tiếng nói.

"Gàoooooo...."

Đúng vào lúc này thì ở phía sau núi truyền đến một tiếng rít gào, có Kim Sí Đại Bằng bay lên, phía sau nó có một con Toan Nghê đang truy đuổi theo, sấm chớt rền vang, đại chiến vô cùng kịch liệt.

Có một ít tán tu đã tới, bọn họ nghe được thông tin Bằng tộc đang thủ lôi, chỉ cần đánh bại được một tên Kim Sí Đại Bằng là có thể bước vào trận pháp vượt giới kia, chính vì thế mới phát sinh xung đột.

Thạch Hạo đờ ra, nó vốn tưởng rằng sẽ không ai không nể mặt Bằng tộc mà đi khiêu chiến, cùng lắm có một ít tên tiểu bối chạy ra làm loạn mà thôi, thật không ngờ lại xuất hiện một đám ác độc.

Tuy con Toan Nghê này không phải thuần huyết nhưng mà lại cưỡng ép tấn cấp lên Tôn giả cảnh cho nên thực lực vô cùng khủng bố, nó đè lên một con Kim Bằng rồi đánh túi bụi khiến cho lông chim bay tán loạn, ánh vàng chói lọi.

Kết quả là con Toan Nghê kia dành được thắng lợi cuối cùng, toàn thân tia điện chập chờn, hiển nhiên bị thương không hề nhẹ, suýt chút nữa đã bị phế luôn rồi.

"Cho rằng Bằng tộc chúng ta dễ ức hiếp hay sao?" Một ông già sắc mặt âm trầm nói, sát khí tỏa ra khắp nơi. Ngoại trừ Kim Vân Tiêu là Bằng tộc

thuần huyết bị đánh bại ra thì toàn bộ những con bị đánh bại khác đều là bán huyết cả, không một ai dám khiêu chiến các thành viên trọng yếu của Kim Bằng tộc cả, dù sao bọn họ cũng là chủng tộc cấp Thiên kia mà.

Bất quá, tình trạng như thế này cuối cùng cũng thay đổi. Mấy vị tộc trưởng của các cường tộc lớn cũng đã đưa ra lời cảnh cáo tới các bậc hậu bối của mình, yêu cầu bọn họ không được phép làm chuyện xằng bậy nữa.

Mà Thạch Hạo cũng chẳng so đo làm gì nữa, bởi vì nó không có thời gian đi quản mấy chuyện này, Liễu Thần lần nữa truyền âm yêu cầu nó nhanh chóng rời khỏi nơi này, thậm chí đến cả tiểu Tháp cũng nói như vậy.

"Ngươi mau chóng đưa hộ tí kia cho bọn họ đi, ta cảm thấy cái trận pháp này có gì đó rất quái lạ, cẩn thận coi chừng chọc đến nhân quả cực lớn đó!" Đây là lời mà tiểu Tháp nhắc nhở Thạch Hạo.

Đồng thời, tiểu Tháp diễn biến phù văn giúp Thạch Hạo, có thể nhìn thấy được một ít huyền bí bên trong.

Khi Nhị Ngốc Tử sử dụng thần liệu để bù đắp cho trận pháp khiến cho nơi này vọt lên một luồng khí thế không tên. Mà ở trên một tảng đá cách đó không xa thì vết đấu chân được in trên đó hiện lên càng ngày càng rõ và chân thực hơn.

"Đang kêu gọi một vị tồn tại cầm kỵ, nếu như trận pháp được tu bổ lại hoàn toàn thì khó mà nói được sẽ phát sinh chuyện gì." Tiểu Tháp ngưng trọng nói.

"Người đó là ai?" Thạch Hạo hỏi.

Tiểu Tháp lắc đầu. Nó ra dấu kêu Thạch Hạo hãy đi hỏi Liễu Thần ấy, bởi vì bản thân của nó vốn không đầy đủ, bị mất đi mấy tầng thân tháp cho nên có rất nhiều ký ức cũ bị mất.

"Liễu Thần, nơi này sẽ có nguy hiểm sao?" Thạch Hạo hỏi, nếu như đúng thật như vậy thì việc tu bổ trận pháp này còn có ý nghĩa nữa sao? Tu bổ

hay không tu bổ thì Vân Hi cùng tộc nhân của mình cũng đều có chung một kết quả là chết mà thôi.

"Thiên Nhân tộc sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn đâu, có thể bọn họ sẽ thành công rời đi khỏi nơi này, bởi vì chủ nhân của tòa trận pháp này có quan hệ rất mật thiết với Thiên Nhân tộc cho nên bọn họ sẽ không có việc gì, nhưng những bộ tộc khác thì rất khó nói kết quả sẽ như thế nào." Liễu Thần trực tiếp giải thích.

Ở phạm vi xung quanh trận pháp khồng ngừng vọt lên từng tia sáng rực, vô cùng thần bí, ngoại trừ Liễu Thần cùng với tiểu Tháp ra thì không một người nào khác có thể thấy được.

Thạch Hạo nhờ vào thần thông của tiểu Tháp cho nên mới có thể nhìn thấy được, nó lập tức cảm nhận được một luồng khí tức thần bí, đồng thời nó còn nhìn thấy được dấu chân ở xa xa kia tựa như lúc nào cũng có thể xuất hiện một người đạp phá bầu trời mà giáng lâm xuống.

Thạch Hạo kinh sợ không thôi, nó cảm thấy việc bản thân mình bất hòa với một vài sinh linh thuần huyết chẳng là cái đinh gì so với chuyện này, trước một sự việc bí ẩn to lớn như thế này việc bất hòa với đám người kia chẳng đáng để nó bận tâm tới nữa.

Thế này là sao, Hoang Vực rốt cuộc có cái gì mà khiến cho một ít tồn tại cấm kỵ giáng lâm xuống, lại khiến cho một đại nhân vật thiết lập ra một bố cục như thế này, cuối cùng Vực này có đồ vật gì mà có thể hấp dẫn được bọn họ.

Nó có một dự cảm rằng Hoang Vực lập tức sẽ trở nên hỗn loạn, có lẽ đúng như lời Liễu Thần đã từng nói, lần này đại loạn không giống như những lần trước, có lẽ sẽ phá vỡ hết mọi thứ đã diễn ra ở quá khứ.

"Đi thôi, không nên gây thêm nhân quả gì với nơi này nữa, chặt đứt hết mọi liên hệ với nơi này đi." Tiểu Tháp mở miệng nói, nó thừa sức làm chuyện đó, bởi vì nó có một vài thủ đoạn nhỏ dùng để tiêu diệt hết thầy nhân

quả.

Điều này hoàn toàn nằm ngoài tất cả tính toán của Thạch Hạo, nguyên bản nó còn muốn làm một vố lớn, ai ngờ đâu lại nhận được nhắc nhở rằng không nên ở lại nơi này quá lâu.

Nó thậm chí còn dự định hợp tác với Nhị Ngốc Tử để đi thu lộ phí qua đường từ mấy cường tộc lớn kia, theo ý của nó thì ai muốn bước vào trận pháp kia thì trước tiên hãy giao ra tiền lộ phí cái đã rồi mới được vào. Chỉ tưởng tượng tới viễn cảnh đó thôi thì nó đã chảy nước miếng ròng ròng rồi, nào ngờ đâu chuyện này lại không thể thực hiện được, chiếu theo tình hình hiện tại thì bọn nó phải nhanh chóng rời khỏi nơi này mới an toàn được.

"Vù"

Đột nhiên, rung động không tên xuyên thấu qua tiểu Tháp rồi truyền đến Thạch Hạo khiến cho nó cũng chấn động theo, không hiểu vì sao nó lại cảm thấy toàn thân vô cùng lạnh lẽo.

"Chuyện gì đang xảy ra vậy?" Nó thất thanh hỏi.

"Đại kiếp nạn sắp bắt đầu buông xuống rồi." Tiểu Tháp khẽ nói.

"Tại sao những người kia lại không cảm nhận được mà ta lại có thể cảm nhận được?" Thạch Hạo vô cùng chấn động, đồng thời trong lòng nó tràn đầy nghi vấn.

"Bởi vì ta đang ở nhờ trên người của ngươi cho nên ngươi mới có thể thông qua ta mà cảm nhận được nó." Tiểu tháp bình tĩnh giải thích.

Thạch Hạo cảm nhận được là tiểu Tháp không hề bình tĩnh như vẻ ngoài của nó, tựa hồ nó cũng đang nâng cao cảnh giác, rõ ràng tiểu Tháp cũng nhận lấy áp lực không hề nhỏ, không lẽ đại kiếp nạn lần này làm cho nó cảm thấy căng thẳng?

"Ngươi cũng đang lo lắng?" Thạch Hạo dò hỏi.

"Vù" một tiếng, con mắt của Thạch Hạo đau đớn vô cùng, nó nhìn thấy ở phía trên bầu trời có một vệt sáng xẹt qua, so với sấm chớp còn muốn chói hơn, cực kỳ chói mắt

"Đó là cái gì vậy?" Nó có chút sốt sắng, thần sắc nghiêm túc hỏi.

"Có đại năng của Thượng giới đang thăm dò, đó là vết nứt không gian, phàm nhân căn bản không thể cảm ứng được, ngươi do thông qua ta cho nên mới cảm nhận được nó." Tiểu Tháp cực kỳ nghiêm túc giải thích.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 440: Thu Hoạch Khổng Lồ.

Trời cao bao nhiêu, xa đến mức nào, khi còn bé Thạch Hạo thường mơ ước rằng tương lai sẽ có một ngày nó tung hoành ngang dọc, ngạo thị khắp cả thiên địa này, cho đến hôm nay thì nó đã làm được rồi, đồng thời nó cũng nhìn thấy thế giới này to lớn đến dường nào, bầu trời xa không thể chạm tới, tất cả đều vượt quá sức tưởng tượng của nó, cuối cùng nó vẫn chỉ có thể ngước nhìn trời đất mà thôi.

Ở phía trên vùng thiên địa này còn có sự tồn tại của Thượng giới nữa, đó là một nơi như thế nào, không lẽ là nơi ở của Thần Linh hay sao? Thạch Hạo hỏi Tiểu Tháp nhưng chỉ nhận được sự trầm mặc.

Nó lại quay sang hỏi Liễu Thần, cuối cùng vẫn chỉ nhận lại được cái lắc đầu, tại sao lại như vậy, nó có thể cảm nhận được sự không đành lòng từ hai người này.

Hoang Vực sẽ như thế nào, tại sao khi nhắc tới Thượng giới thì Tiểu Tháp và Liễu Thần lại chỉ hồi đáp lại như vậy.

"Tiểu Tháp này, vết nứt không gian kia xuất hiện vài lần và còn có cả ánh sáng chói lóa như vậy, ngươi không cho rằng sẽ có thứ gì đó rơi xuống từ nơi ấy hay sao? Có muốn đi cướp đoạt hay không?" Thạch Hạo ngây ngô nói.

Tiểu Tháp không thèm để ý tới lời nó nói, vẫn treo ở trên sợi tóc của Thạch Hạo, nó bình tĩnh cảm ứng luồng khí tức ở trên vòm trời kia.

"Liễu Thần, người rốt cuộc là tỷ tỷ hay là đại thúc vậy hả?" Thạch Hạo tiếp tục huyên thuyên, nó nhìn về bóng người mông lung không cách nào nhìn rõ ràng được kia, khi giao tiếp với Thạch Hạo thì Liễu Thần cũng chỉ

dùng tới thần niệm truyền âm mà thôi, cho nên không thể dựa vào âm thanh mà phán đoán được là nam hay nữ được.

Liễu Thần cũng khồng hề trả lời mà chỉ bảo nó rằng mau chóng đem trả chiếc hộ tí kia, sau đó lập tức rời khỏi nơi này càng sớm càng tốt, không nên trì hoàn thời gian nữa, đồng thời nàng (hắn) truyền âm cho Khổng Cầu Kỷ kêu nó mau chóng chuẩn bị mọi thứ.

"Nếu cứ rời đi như thế này thì thật sự không cam lòng mà, chạy tới nơi này để giao trả pháp khí của Thần Linh mà lại chẳng thu được lời lãi gì cả, cái đám sinh linh cấp Thiên này thật sự là keo kiệt quá đi mà." Thạch Hạo càu nhàu, tính tình trẻ con của nó lại nổi lên rồi.

Thế nhưng người xoắn xuýt nhất hiện tại lại là Nhị Ngốc Tử, ban đầu nó chỉ muốn đi tu bổ trận pháp, sau đó tranh thủ nhìn Mộng Lan một chút, thế mà hiện tại Liễu Thần lại muốn nó phải mau chóng rời khỏi nơi này.

"Mộng Lan, khi nào nàng mới chịu xuất quan đây?" Khổng Cầu Kỷ đi tới đi lui, cực kỳ gấp gáp, toàn thân của nó vốn trọc lốc, lại rất khó hóa thành hình người cho nên nó không muốn đi gặp lại vị hồng nhan năm xưa. Nhưng hiện tại nó được Liễu Thần trợ giúp khôi phục lại dung mạo như năm xưa cho nên đã đổi ý muốn đi gặp nàng ta, sau nhiều năm phân ly thì hiện tại nó đã quay về Thiên Thần sơn lần nữa, khiến cho lòng nó có một cảm giác rất khó nói thành lời.

"Vèo!"

Giống như là có tâm ý tương thông, phía sau núi có một luồng linh quang vọt lên tận trời kèm theo sương mù mịt mờ nhanh chóng tràn ra, sau đó là một tiếng ngâm khẽ tựa như phượng hót trên chín tầng trời.

"Ồ, Mộng Lan xuất quan." Vân Thương Hải kinh ngạc.

Cũng trong lúc đó, một vài nhân vật lão bối của các đại tộc khác lộ ra sắc mặt khác thường, năm xưa cô gái này là một mỹ nhân tuyệt đại khiến

cho vô số người theo đuổi.

Đến cả nhân vật hung hăng như Kim Loạn Thiên của Kim Sí Đại Bằng tộc cũng phải chú ý tới chuyện đang phát sinh phía sau ngọn núi, con ngươi màu vàng kim của hắn không ngừng lưu chuyển thần quang tựa như là khôi phục lại một chút vui vẻ.

Ông lão của Hống tộc lập tức hóa thành hình người, ông ta cũng chẳng hề ngại ngùng khi thấy người khác nhìn mình mà chỉ cười ha hả không thôi.

"Gia gia, tại sao con cứ cảm thấy như người đang hồi xuân vậy?" Hông Thiên trêu ghẹo.

"Nhóc thúi, ngươi mau lăn đi chỗ khác cho ta, ta chỉ muốn gặp lại một vị cố nhân thôi mà, đừng có mà đoán mò lung tung." Lão Hống uy hiếp.

"Gia gia cứ yên tâm, con bảo đảm với người khi về nhà sẽ không nói bất cứ cái gì với tổ mẫu* đâu, chỉ cần gia gia cho con một hồ lô rượu thần là được." Hống Thiên cười hì hì nói.

(*): Bà nội.

"Thằng nhóc con!" Tộc trưởng Hống tộc Hống Vọng trừng mắt nói.

"Người sai rồi, phải là nhóc con tiểu Hống mới đúng." Hống Thiên sửa lại.

Một cô gái đạp lên cầu vòng mà tới, quần áo tung bay theo gió, nàng ngơ ngác nhìn Khổng Cầu Kỷ.

"Đi thôi." Liễu Thần mở miệng nói.

Khổng Cầu Kỷ chấn động, không lẽ do Liễu Thần đã ra tay giúp đỡ mở ra phong ấn ở phía sau núi để cho Mộng Lan xuất quan ư? Nó cũng hơi đoán được đôi chút.

"Huynh.....đến đây để gặp mặt muội?" Cô gái khẽ nói, đồng thời có hai

hàng nước mắt lăn dài trên má.

Nàng rất xinh đẹp, xem chừng chỉ khoảng ba mươi mấy tuổi mà thôi, tóc mây vấn cao, đoan trang mà xinh đẹp, hôm nay hai người gặp lại nhau khiến nàng kinh ngạc và đau buồn pha lẫn sự vui mừng khôn cùng.

"Đúng vậy, huynh đã trở về." Âm thanh của Khổng Cầu Kỷ vô cùng dịu dàng.

"Ta thật không thể nào chịu nổi khi nhìn người khác khóc mà, gặp lại nhau không phải nên vui hay sao, tại sao lại còn khóc sướt mướt như vậy?" Thạch Hạo nhỏ giọng càu nhàu.

"Nhóc con như ngươi thì biết cái gì chứ, mau lăn đi chỗ khác cho ta." Hiếm khi nào thấy Nhị Ngốc Tử thô bạo như vậy, nó cốc thẳng vào đầu Thạch Hạo một cái, sau đó nhanh chân đi về phía trước nắm lấy tay Mộng Lan.

"Muội ở đây chờ huynh nhiều năm rồi, muội vẫn tin rằng một ngày nào đó huynh sẽ quay về đây tìm muội." Vân Mộng Lan gào khóc khiến cho nước mắt lăn xuống làm mờ cả hai mắt.

Năm xưa Khổng Tước Đại Tôn giả khuấy động nên vô tận phong vân, uy phong lẫm lẫm thế nhưng hôm nay tu vi mất hết nhưng lại quay lại, lần thứ hai gặp người mình thương, cả hai người nắm tay nhau đi về phương xa.

.....

Sắc mặt của Kim Loạn Thiên rất phức tap, nhưng cuối cùng vẫn là lắc đầu thở dài một tiếng. Lão tộc trưởng của Hống tộc là Hống Vọng cũng thở dài một tiếng, sau đó ông ta gãi gãi đầu nói: " Chúng ta lại bị ném qua một bên nữa rồi, con Khổng Tước hung ác này vẫn đáng ghét như năm xưa mà."

Đến cả Tiểu Tháp cũng thở dài khiến cho Thạch Hạo khó hiểu không thôi.

Tâm tình của Tiểu Tháp không hề có chút tia dao động nào cả, nó chỉ nói với Thạch Hạo rằng.

"Nếu như có một ngày nào đó vũ trụ nổ tung, trời đất đảo ngược, thế gian chỉ còn lại một mình ngươi, ngươi tuy rằng vô địch trên trời dưới đất nhưng nhìn lại sau lưng chẳng còn một ai, tất cả chỉ còn là hồi ức mà thôi, hồng nhan bạc đầu, trở về với cát bụi, toàn bộ bạn bè đều chết dần theo năm tháng, ngủ say trong mộ đất, đến lúc đó ngươi sẽ có tâm cảnh như vậy."

"Ngươi đáng nói cái quái gì vậy?" Thạch Hạo vò đầu bứt tóc nói.

"Nếu ngươi đủ kinh diễm thì nhất định sẽ có một ngày lâm vào tình cảnh như thế, cả thế gian to lớn vô tận nhưng lại không thể tìm thấy được một vị cố nhân nào, mà chỉ có đại đạo vô tình bầu bạn cùng." Tiểu Tháp cực kỳ bình tĩnh nói tiếp: "Nếu như ngươi chỉ là một kẻ tầm thường vô danh thì đương nhiên chẳng đủ tư cách để đi cảm thụ sự cô quạnh kia đâu."

"Nói năng lung tung!" Thạch Hạo trách mắng Tiểu Tháp, đồng thời nó dùng ngón tay búng Tiểu Tháp một cái, quả thật là liều lĩnh mà.

"Năm tháng dài đằng đẵng, có lẽ sẽ xuất hiện một kẻ như vậy, một mình hắn tồn tại với năm tháng, nhìn xuống vạn cổ, duy nhất chỉ có thần đạo bầu bạn cùng." Liễu Thần nói.

"Aaa, Liễu Thần xin đừng có hù dọa con chứ." Thạch Hạo kinh hoảng nhảy lên một cái.

"Cũng chẳng nói người đó là ngươi thì ngươi sợ cái quái gì chứ?" Tiểu Tháp cười nhạo nói.

"Trên đời này nếu như thật sự có một người kinh tài tuyệt diễm như vậy thì ngoại trừ ta ra thì còn có thể là ai khác được nữa chứ?" Hùng Hài Tử vẫn như xưa, nó thủy chung vẫn là đứa tự kỷ quá mức, tự tin và tự kỷ luôn tồn tại song song trong bản tính của nó.

"Còn có biện pháp gì để cứu vãn tình hình hay không?" Thạch Hạo

cuống cuồng hỏi.

"Có." Liễu Thần khẽ nói, nàng (hắn) nhìn về phía chân trời mà nói: "Ở phía trên bầu trời này vẫn còn một thế giới khác."

"Sao? !" Thạch Hạo tiếp tục truy hỏi, thế nhưng cho dù Liễu Thần hay là Tiểu Tháp cũng không thèm trả lời cho nó biết, hiển nhiên là do thực lực của nó còn kém quá xa, có nói ra thì nó cũng không thể nào hiểu được.

Cả hai đều im lặng không nói, đặc biệt là Liễu Thần lại biến mất lần nữa, đám người Thạch Hạo chỉ còn biết chờ Nhị Ngốc Tử trở về mà thôi, nó nhàn nhã bước tới chỗ của mấy vị tộc trưởng kia.

Nó không tim không phổi nở một nụ cười, nó khách sáo với Vân Thương Hải, trưng ra bộ dáng vô cùng thật thà biểu thị rằng nó sẽ đưa Thần Linh pháp khí trả lại cho bọn họ.

Vân Thương Hải làm sao dám xem thường Thạch Hạo chứ, từ miệng cháu gái mình mà ông ta biết được ở sau lưng tên nhóc này có một vị tồn tại chí cao và đáng sợ không cách nào tưởng tượng được.

Tối thiểu ông ta biết được, không có cách nào bức người kia hiện thân ra trước mặt mọi người, cho dù bản thân Thiên Thần sơn có không ít pháp trận thần linh nhưng vẫn không thể nào làm được, chuyện này quả thực là đáng sợ mà.

Thạch Hạo rất khiêm tốn, đầu tiên là nó tỏ vẻ rất áy náy, sau đó lại lấy pháp khí Thần Linh ra trả lại cho bọn họ, chỉ là nó mấy lần cố tình giả bộ há miệng ra như muốn nói cái gì đó nhưng lại không tiện mở miệng mà thôi.

"Anh bạn trẻ có gì muốn nói à, phải chăng đang gặp chuyện khó khăn, ngươi cứ việc nói ra cho ta nghe thử xem nào!" Vân Thương Hải tỏ ra độ lượng nói, đối phương cũng đã chủ động trả lại pháp khí Thần Linh cho mình, cầu còn không được nữa là, huống chi sau lưng đối phương còn có một đại Thần chống lưng, ông ta chỉ sợ đối phương không chịu hé miệng nói

mà thôi.

"Haizz, thật ra thì mấy cái trận pháp ở thôn của ta đều đã mục nát hết cả rồi, ta muốn tu bổ lại nhưng ngặt nỗi lại không có nguyên liệu." Thạch Hạo tỏ ra ảo não nói.

"Chuyện này thì dễ thôi, chút nữa ta sai người dẫn anh bạn nhỏ đến bảo khố của Thiên Thần sơn để lấy một ít, đến lúc đó anh bạn nhỏ cứ thoải mái mà lựa chọn." Vân Thương Hải phất phất tay nói, vô cùng phóng khoáng nói.

"Vật liệu bình thường không được đâu, tất cả trận pháp ở thôn ta đều là những trận pháp cấm kỵ cả, cho nên phải cần đến thần liệu mới có thể tu sửa được." Thạch Hạo ủ rũ nói.

Vân Thương Hải lập tức lảo đảo cả người, tý nữa là té lăn ra đất, tên nhóc này quả thật đang sử dụng công phu sư tử há miệng mà. Thần liêu đâu phải dễ tìm như vậy, đến cả bảo khố của bọn họ cũng chỉ có được một ít mà thôi, nếu không thì bọn họ cần gì phải liên hợp với các Thần sơn khác để thu gom cho đủ chứ.

"Điều này, chúng ta cần dùng thần liệu để đi tu bổ truyền tống trận Thái cổ nữa, e rằng không đủ dùng, cho nên khó có thể đưa cho anh bạn nhỏ được." Vân Thương Hải nói, ông ta sợ rằng đây là ý của vị Thần Linh chống lưng cho Thạch Hạo.

"Không sao, mỗi một loại thần liệu ta chỉ cần một ít mà thôi, dù sao thôn của chúng ta cũng không lớn lắm." Da mặt của Thạch Hạo quả thật rất dày, nếu lột da mặt của nó ra đi làm trống thì tuyệt đối không thành vấn đề.

Vân Thương Hải vẫn còn do dự không quyết, nếu quả thật đây là ý của vị đại Thần kia thì không thể từ chối được, không nên đắc tội với người đó, cho nên ông ta quyết định tìm mấy người khác để cùng nhau thương lượng.

Trên thực tế thì việc tu bổ trận pháp không thể nào dùng hết tất cả thần

liệu ở đây được, chỉ là những thần liệu này có giá trị vô cùng to lớn, ai sẽ nguyện ý đưa nó cho người khác sử dụng chứ.

Quả nhiên khi Vân Thương Hải mở miệng đưa ra ý kiến như vậy thì tất cả mọi người đều nhanh chóng lắc đầu, đặc biệt là Kim Bằng tộc, bọn họ liên tục cười lạnh, thiếu chút nữa là chạy tới tìm Thạch Hạo để tính sổ.

Sự tình đến mức này rồi thì Vân Thương Hải không thể không nói ra một ít ẩn tình bên trong, ông ta nói cho bọn họ biết rằng đang có một vị Thần Linh đang ẩn thân ở nơi này, hơn nữa còn là một vị Thần Linh vô cùng đáng sợ.

Những cường tộc cấp Thiên này đều hít vào một ngụm khí lạnh, khó có thể tin được, sau đó bọn họ rất bất mãn với việc Vân Thương Hải không thông báo tin tức này cho bọn họ biết sớm hơn, nếu như sớm biết có chuyện này dù có cho mười lá gan đi nữa thì Kim Bằng tộc cũng không dám đi khiêu khích đám người Thạch Hạo.

Vân Kim Hải thì càng khó coi hơn, ông ta có huyết thống nửa Bằng nửa Thiên Nhân cho nên luôn luôn tự phụ, lúc trước ông ta thua dưới tay Nhị Ngốc Tử vẫn cảm thấy không phục, cảm thấy rất quái lạ, hiện tại nghĩ lại thì sống lưng trở nên lạnh lẽo.

Mắt của Thạch Hạo đảo qua đảo lại liên hồi, nó nhìn chằm chằm vào đám người Vân Thương Hải, khi nhìn thấy sắc mặt của bọn họ thì nó đã đoán ra được một ít chuyện mà họ đang trao đổi, khóe miệng nó suýt chút nữa có nước miếng chảy ra, Thạch Hạo lập tức chạy hùng hục tới, ra vẻ vô cùng thần bí nói: "Này mấy vị tiền bối, ta nói cho các vị nghe một chuyện bí mật nhé, kỳ thực là có một vị đại nhân nhờ ta mượn các vị ít thần liệu đó."

Mọi người nghe nó nói thế thì khiếp sợ, quả nhiên là như vậy, bọn họ không khỏi chấn động trong lòng, hai mặt nhìn nhau rồi lần lượt gật đầu đồng ý với yêu cầu của Thạch Hạo.

Thời khác này không chỉ Hùng Hài Tử điên cuồng nuốt nước miếng mà

đến cả Tiểu Tháp cũng như vậy, tựa hồ đang rất hưng phấn, không chịu an phận treo ở trên sợi tóc của Thạch Hạo.

"Bạn nhỏ, ngươi cần bao nhiêu loại?" Vân Thương Hải dò hỏi.

"Ít nhất cũng phải mười mấy loại mới được." Thạch Hạo liên tục chỉ vào các loại thần liệu do mấy đại tộc đem tới, dĩ nhiên là nó muốn mỗi loại một ít.

Thạch Hạo nói xong khiến cho mấy lão già kia choáng váng mặt mày, thân thể lắc lư không thôi, việc này đúng là quá tàn nhẫn với bọn họ mà, tim bọn họ như đang chảy máu vậy.

"Híc híc, tốt nhất là nên mượn thêm một ít tài liệu bình thường nữa mới được, chỉ có thần liệu thôi thì không thể nào tu sửa được, dù sao thì mấy trận pháp ở trong thôn của ta đã hư hại quá nhiều rồi, phải sửa chữa toàn diện mới được." Thạch Hạo ngượng ngùng nói.

Mấy lão già kia nghe xong cảm thấy ấm ức vô cùng, tên nhóc con này sao lại thiếu đạo đức như vậy chứ, cái bộ mặt cười cười ngượng ngùng kia nhìn sao cũng thấy rất là .....ti tiện.!

Trong lúc Tiểu Tháp đang liên tục nuốt nước bọt thì Thạch Hạo lấy túi càn khôn ra, bắt đầu vơ vét thần liệu, đã không làm thì thôi một khi làm là làm cho thật tàn nhẫn, lấy đi gần như là một nửa số thần liệu đang có ở đây khiến cho mấy lão già kia cuống cuồng cả lên, bọn họ nhanh chóng ra tay ngăn cản Thạch Hạo lại nếu không nó sẽ lấy hết mất.

Thấy bọn họ phản ứng như vậy nên Thạch Hạo đành cười ngượng ngùng mà thu tay lại, vò vò đậu tỏ vẻ không tiện.

"Vị tiền bối của Bằng tộc ơi, vị đại nhân sau lưng ta có nói là ngài ấy muốn tế luyện một chiếc quạt Ngũ Cầm, nhưng mà hiện tại lại thiếu mất một cọng nguyên thủy Chân vũ của Kim Sí Đại Bằng tộc, không biết tiền bối có thể giúp cho ngài ấy một chút hay không?" Thạch Hạo lại tỏ vẻ thẹn thùng

mà nói.

Nói thật, chủ nhân của Bằng tộc là Kim Loạn Thiên hiện tại vô cùng khó chịu, ông ta rất muốn bắt lấy tên nhóc con ti tiện luôn nở nụ cười ngượng ngùng này lại rồi điên cuồng đánh vào mông nó, đánh đến khi nào nở hoa rồi mới giết chết.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 441: Rời Đi.

Con ngươi của Kim Loạn Thiên trở nên sắc bén, những lúc nháy mắt đều tỏa ra kim quang khiếp người nhìn tên nhóc con trước mắt mình, lão nuốt cơn tức giận xuống chứ không hề ra tay, lão sợ gặp phải vị Thần Linh ở phía sau tên này.

Đối với Bằng tộc, đây là một báu vật, một con Kim Bằng có thực lực khủng bố cả đời cũng chỉ có thể thai nghén ra một Chân vũ không kém gì nguyên thủy phù cốt mà thôi.

Cả ngọn Tổ sơn cũng chỉ có tầm ba bốn chiếc được niêm phong ở trong bảo khố, bởi vì không phải lão tổ Kim Bằng nào cũng lưu lại cả, đồng thời năm tháng đằng đẵng qua đi cũng đã tiêu hao đôi chút.

"Đa tạ Kim tiền bối." Thạch Hạo tỏ vẻ ngại ngùng, trong mắt Kim Loạn Thiên cái vẻ mặt này cực kỳ đáng ghét, tên chuyên gây họa này muốn ăn đòn mà.

"Kim huynh, hay là quên đi, vật đó tuy là quý nhưng nếu so với việc vượt giới thì cũng chẳng đáng là gì, nếu đã tiến vào Thượng giới thì thần liệu và kỳ trân nào mà tìm chẳng được." Vân Thương Hải âm thần khuyên bảo.

Lão già của Hống tộc cũng gật đầu, tiến tới "an ủi", nhưng điệu bộ lại như đang cười trên nổi đâu của người khác vậy, việc này khiến cho Kim Loạn Thiên càng thêm khó chịu.

Cuối cùng, Kim Loạn Thiên trầm mặt xuống rồi gật gật đầu, sai người quay về Thần sơn Bằng tộc lấy Chân vũ, đương nhiên người được sai đi phải là nhân vật quan trọng nếu không thánh vật có cấp độ như thế ở trong tộc không phải người thường có thể lại gần.

"Tiền bối, đi tới truyền tống trận nào, chúng ta nhanh chân một chút, đại kiếp nạn sắp tới, thời gian không chờ chúng ta đâu." Thạch Hạo có ý tốt nhắc nhở.

"Hừ!" Kim Loạn Thiên hừ lạnh đầy nặng nề rồi phẩy bỏ tay áo rời đi, dù biết phía sau nó có một vị Thần Linh nhưng cũng không khiến sắc mặt lão tốt hơn được.

Sau đó, Thạch Hạo thảo luận với đám Hỏa Linh Nhi, Cửu đầu sư tử, Tử Điêu, nói cho bọn họ biết tính chất nghiêm trọng cùng với sự gấp gáp trong việc đại kiếp nạn lúc nào cũng có thể giáng xuống.

Mấy người này đều căng thẳng, không còn tâm trí nán lại nữa, ai cũng muốn trở lại tộc để truyền tin, chuẩn bị tốt công cuộc ứng kiếp, một hồi bão táp cực lớn chuẩn bị ập tới.

"Huynh không rời Hoang Vực à?" Cửu Đầu Sư Tử kinh ngạc nhìn Thạch Hạo, nó cùng với đám Hỏa Nha đã quyết định, trong tộc không có Tôn giả nên không cũng không cần thiết rời đi.

Bởi vì, đám đời sau của Thiên Nhân, Kim Bằng, Chân Hống toàn là sinh linh cấp Thiên, nếu như bọn nó vượt giới với đám người này mà không có Tôn giả dẫn đầu thì rất là nguy hiểm.

Thạch Hạo gật đầu, nói: "Uhm, ta không muốn rời đi, cha mẹ và cả người thân của ta đều chưa tìm thấy, họ không đi thì ta cũng không thể đi được."

"Ngươi... không đi?" Hỏa Linh Nhi cặp mắt sáng như nước nhìn nó.

Thạch Hạo gật đầu, nó đã quyết định rồi.

Thạch Hạo im lặng, hoàn cảnh hoàn toàn khác nhau, Hỏa tộc có nhân vật cực kỳ mạnh mẽ, ví dụ như Nhân Hoàng hiện giờ, có pháp lực cực cao, trong đại kiếp nạn sẽ gặp nguy hiểm tột cùng, vậy sẽ lựa chọn như thế nào? Chỉ có thể rời đi nhờ trận pháp Thái cổ này thôi.

Nhưng, nếu bước vào trận pháp này thì hơn nửa nàng phải đi theo, cứ thế rời đi tiến vào Thượng giới thì có thể là một cơ duyên vô cùng to lớn, nhưng vì sao lại không muốn? Bởi vì đây còn có một vài người, còn có một vài việc khiến nàng khó mà quên được.

Trên núi, một truyền tống trận hiện lên hào quang, một con Kim Sí Đại Bằng lăng không bay vào rồi từ từ đáp xuống bên dưới, gã nhanh chóng hóa thành hình người, trong tay gã còn có một chiếc hộp đá được niêm phong bởi một tờ giấy.

"Đa tạ Bằng tộc tiền bối." Thạch Hạo hì hục chạy tới, dáng điệu ngại ngùng, gã mang hộp đá tới nhìn thấy cái điệu bộ này thì rất muốn phang ngay chiếc hộp đá vào mặt nó.

Cái tên Hùng Hài Tử, tên nhóc bỉ ổi vô liêm sỉ đầy đáng ghét, đây chính là ý nghĩa của mỗi một thành viên trong Bằng tộc.

Thạch Hạo kéo tờ giấy niêm phong ra, một chuỗi ký hiệu sáng lên rồi nhanh chóng bùng cháy, tờ giấy đã ố vàng đó bị đốt thành tro bụi, mật chú bên trên cũng mất đi hiệu lực.

Nó cẩn thận mở chiếc hộp đá ra, trong lòng vô cùng kích động, đây là chiếc thứ ba, nó đã chiếm được Chân vũ Thanh Loan, còn có cả Chân vũ Chu Tước, cách mục tiêu ngày càng gần rồi.

Một vệt sáng vọt tới, sau đó cả trời đều là ánh vàng, cứ như là một ngọn bảo tàng được mở ra, rực rỡ đến cực điểm khiến người khác không tài nào nhìn thẳng vào được.

Đây chính là một chiếc Bằng vũ màu vàng dài một mét, ký hiệu thần bí được ẩn giấu ở bên trong lưu chuyển tạo ra những gợn sóng kinh người, tựa như có tiếng Bằng hót chấn động cả trời cao.

Thạch Hạo cầm lấy chiếc Chân vũ nhẹ nhàng vung một cái, hư không run lên tạo ra những tiếng vù vù, mây vàng đầy trời tan vỡ cứ như là ánh sao

lấp lánh tan về bốn phía, ai ai cũng kinh hãi không thôi.

Đồng thời, kèm theo đó là một luồng sáng to lớn vàng óng, giống như là kiếm khí mà lại giống như là ánh điện, lực công kích kinh thế, thể hiện ra vẻ mạnh mẽ và mãnh liệt của Bằng tộc.

"Quả là thứ tốt!" Thạch Hạo lẩm bẩm, đây chẳng kém gì nguyên thủy phù cốt cả, chỉ sử dụng như vậy cũng đã trở thành binh khí không tầm thường rồi, chớ đừng nói tới chuyện luyện thành quạt Ngũ Cầm như trong truyền thuyết.

Không riêng là nó, ngay cả tộc nhân của Kim Bằng cùng với cường giả của Thiên Nhân, Chân Hống đều đỏ cả mắt, vật này có thể đưa cho người ngoài ư? Lúc bình thường đều được dùng để luyện chế bảo cụ bí mật trong tộc.

Thạch Hạo đóng hộp đá lại rồi cất nó đi, gật đầu đầy hài lòng, sau này có khả năng sẽ luyện chế ra được một pháp khí chấn động thiên hạ rồi. Loại bảo phiến đó vừa xuất hiện, chỉ cần hơi vung lên cũng đã khiến cho dãy núi thành tro, sông lớn bốc hơi, uy năng vô cùng.

Khổng Cầu Kỷ trở lại, cũng không biết đã nói gì với Vân Mộng Lan, hai người này đứng chung một chỗ vô cùng thản nhiên cứ như đã trải qua cơn đau khổ trong cuộc đời và nhiều năm sau mới được gặp lại.

"Ta muốn ở lại." Nhị Ngốc Tử nói ra một câu như thế.

Thạch Hạo ngạc nhiên, nói: "Ngươi không biết tình huống nghiêm trọng đến mức nào ư?"

Khổng Tước Tôn giả năm xưa, Nhị Ngốc Tử hiện tại, gật gật đầu rồi liếc nhìn Vân Mộng Lan, hiển nhiên nó muốn ở cùng với nàng, muốn cùng đồng sinh cộng tử với nhau.

"Ngươi nên biết, ở Thượng giới cùng với nơi đây tràn đầy tính bất ngờ, lành dữ khó liệu." Thạch Hạo nhắc nhở.

Không biết làm sao mà Liễu Thần lại tác hợp cho bọn nó, và tặng cho hai người một cành liễu có mày vàng kim vô cùng đặc biệt, đây cũng không phải màu xanh biếc như thường lệ.

"Trước khi trận pháp mở ra, ngươi có một cơ hội mang theo một người trở lại Thạch thôn."

Khổng Tước Tôn giả liền thay đổi sắc mặt, rồi cực kỳ biết ơn và quay về nơi hư không hành đại lễ, người khác không nghe thấy, không nhìn thấy nhưng lại đoán được vị thành thánh kia hiển linh.

"Mộng Lan, huynh từng đề cập tới vấn đề hôn ước giúp tên nhóc này." Nhị Ngốc Tử chỉ về Thạch Hạo rồi nhìn về phía Vân Hi đứng cách đó không xa.

Mộng Lan nói nhỏ với Vân Hi, nàng vô cùng tức giận với việc sắp xếp của cha mình năm đó, dẫn đến việc nàng phải chia cách với Khổng Cầu Kỳ, thiếu chút nữa cả đời không thể gặp lại nhau, cho nên nàng mới hỏi dò Vân Hi.

"Sao, khuyên tai Linh Tê đã cho nó?" Vân Mộng Lan kinh ngạc.

"Không phải đâu, là tên tiểu tặc cướp đó." Vân Hi hơi bối rối.

Thiên Nhân tộc đều kinh ngạc, bởi vì sau khi trưởng thành, những cô gái của Thiên Nhân tộc sẽ được mang khuyên tai Linh Tê, và đây sẽ là tín vật để đính ước, khuyên tai Linh Tê của Vân Hi đã cho Thạch Hạo mấy năm trước rồi?

"Ta hiểu rồi, vậy chuyện này ta sẽ làm chủ cho cháu." Vân Mộng Lan gật đầu.

"Tổ cô, không phải như người nghỉ đầu." Vân Hi giải thích nhưng làm sao có thể nói rõ rằng, năm đó bị cái tên Hùng Hài Tử này dùng miệng cướp đi khuyên tai óng ánh này, chuyện này không cách nào mở miệng được.

Huống chi, trước đó nàng cũng không biết sự quan trọng của khuyên tai này, mãi cho tới gần đây thì mới biết rõ.

"Huynh trưởng, huynh cũng nghe rồi đó, mấy năm trước khuyên tai Linh Tê đã được Vân Hi tặng cho người ta, muội tin lần này huynh sẽ không làm khó hai người trẻ tuổi này." Vân Mộng lan nhìn đại huynh của mình.

Vân Thương Hải cười khổ, cháu gái mình nói quá đơn giản, khuyên tai Linh Tê bị mất, lão cảm thấy khuyên tai này cũng không phải do cháu gái mình tự tay tặng, có thể giờ Vân Mộng Lan nói như thế thôi nhưng bên trong còn có vẻ tức giận, nàng vẫn còn hận mình về chuyện năm đó, việc này có thể từ chối nữa ư?

"Hụ..." Lão ho một tiếng.

"Được rồi, cứ thế đi, thiếu niên, ngươi nếu đã đạt được khuyên tai Linh Tê thì sau này có thể tới cầu thân." Vân Mộng Lan quyết đoán lên tiếng.

Tu sĩ của các tộc Kim Bằng, Thanh Loan, Chu Hống đều ngạc nhiên, thần nữ Vân Hi nổi danh nhất Thái Cổ Thần Sơn đã đính hôn? Sao dễ dàng như vậy chứ.

Đặc biệt là đám trẻ tuổi thì không ngừng kêu rên, ánh mắt căm tức nhìn Thạch Hạo, hận không thể nhào tới cào xé nó ra thành từng mảnh.

"Các ngươi nhìn cái gì, ta không có đi Thượng giới đâu, không biết thiên tài vô liên sỉ trên Thượng giới có hay không nữa?" Thạch Hạo nói.

"Ngươi nói cái gì hả?" Vân Thương Hải liếc mắt nhìn nó.

"Không có gì, lão gia tử, nếu đã là người một nhà thì cho ta thêm một chút vật liệu nữa đi, ngoại trừ thần liệu ra thì ta cũng cầ những bảo liệu khác để tu bổ trận pháp của thôn mình nữa." Thạch Hạo nói, nó đã sớm nghĩ thông rồi, đừng nói là nữ thần, dù là nữ thiên thần thì đã làm sao, bị ngăn ở hai giới thì có ích lợi gì.

Giờ có thể vác thẳng về thôn? Hoặc nàng tự nguyện ở lại, không đi Thượng giới nữa.

Trời mới biết Thượng giới là một địa phương thần bí như thế nào, không cần nghĩ cũng biết, với tài năng và tướng mạo của Vân Hi thì những tổ môn huy hoàng đầy cổ xưa đó sẽ xem đó là đối tượng lý tưởng nhất để làm thông gia rồi.

"Cái tên nhóc này!" Vân Thương Hải nghe nó lẩm bẩm thì tức giận vung tay áo rời đi, nhưng sau cùng lão cũng cho nó lấy một đống bảo liệu, khiến cho rất nhiều người trong Thiên Nhân tộc mê tít cả mắt, không ít người phải nhíu mày.

"Các vị tiền bối, ai còn có thần liệu nữa không vậy, hoặc cho ta một chiếc Chân vũ nguyên thủy cũng được, khi đó ta sẽ nói Khổng Tước Tôn giả truyền dạy trận đồ cho các vị tiền bối, sau này ai cũng có thể tu bổ trận pháp này." Thạch Hạo thả mồi câu.

Nhưng mà, vào lúc này những cường giả các tộc đều đang thảo luận với nhau, chẳng ai thèm để ý tới nó cả, mười mấy loại thần liệu nó đã lấy đi gần nửa, vậy mà còn muốn kiếm chát nữa ư, mơ à!

Thạch Hạo ngượng ngùng, rồi ôm quyền dùng lời nói trong giang hồ để tạm biệt, nói: "Núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, ngày khác ta và các vị sẽ gặp nhau ở Thượng giới, vợ đẹp, cố gắng dưỡng thai cho tốt nhé."

"Đi chết đi!"

...

Cuối cùng, Thạch Hạo và đám Cửu Đầu Sư Tử lên đường, mượn nhờ trận pháp nơi này để rời đi về bộ tộc của mình.

Với đại thần thông của Liễu Thần, tự nhiên không cần trận pháp của bảy Thần sơn này, cứ thế mở ra một thông đạo để nó rời đi, việc này khiến cho đám cường giả các tộc phải biến sắc.

Bỗng nhiên, hư không vặn vẹo, thông đạo trở nên không ổn định nhưng cũng chẳng hề ảnh hưởng gì tới an toàn của bọn nó, dù sao có Liễu Thần ở đây, thông đạo là do nó mở ra.

"Bùm!"

Xung động không thôi, một luồng khí tức dũng mãnh tựa như có thể đánh nứt cả hư không ụp tới.

Hào quang lóe lên, bọn nó bước ra từ thông đạo, nhìn thấy tình cảnh không thể nào tưởng tượng nổi, một móng vuốt to lớn từ lòng đất nhô lên rồi đạp tan tầng mây trên trời cao.

Thứ này to lớn và cổ xưa, cứ như bị chôn vùi dưới lòng đất vô tận năm tháng, móng vuốt đó chỉ còn khung xương lèm theo vẻ tang thương của năm tháng.

Vừa nãy là do thứ này làm ảnh hưởng tới sự ổn định của thông đạo, lúc này cách Thạch Hạo gần mấy ngàn dặm mà thôi.

Lúc này, Thạch Hạo vô cùng thất kinh, móng vuốt này vô cùng to lớn có thể bao trùm cả trời cao, nó từng nhìn thấy, năm đó một mình rời đi Thạch Hạo, đi tới biên giới phía Tây Thạch quốc để rèn luyện, trong lúc cưỡi Độc Giác thú thì từng thấy qua vóng vuốt khổng lồ này.

Cũng trong lúc này, trên vòm trời có ánh sáng chói mắt xẹt qua, đó chính là khe hở hư không, có người của Thượng giới đang thử phá tan giới bích.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 442: Thần Tàng Chí Tôn.

Chiếc móng vuốt này vô cùng to lớn, nó có màu xám đen phủ kín cả bầu trời, từng đám mây trên cao đều bị đánh tan, toàn bộ dãy núi cũng phải run rẩy, mặt đất nứt toác.

"Liễu Thần, đó là gì thế?" Thạch Hạo hỏi.

Một luồng khí tức khó nói tràn ra cứ như là con thú khổng lồ từ hồng hoang thức tỉnh, thời khắc này toàn bộ Đại Hoang trở nên yên tĩnh, hết thảy chim thú hay là sâu kiến đều lo sợ.

Thiên địa tĩnh lặng tới mức ghê rợn, cứ như rơi vào vực sâu đầy ma quái thời Thái cổ, những âm thanh thường ngày đều biến mất, cảm giác ngột ngạt tột cùng chợt bao phủ cả núi rừng mênh mông này.

"Thứ này còn sống?" Tiểu Tháp lẩm bẩm tỏ vẻ nghi hoặc.

Liễu Thần trở nên nghiêm tức, nhìn chằm chằm về nơi đó rất lâu. Ở khoảng cách xa vô tận, con thú khổng lồ này nếu như xuất thế thì sợ còn to lớn hơn cả những dãy núi cao hợp lại với nhau, nên biết đây là chân thân chứ không phải là Pháp tướng, nếu như nó triển khai pháp thân thì quả thật khiến người khác phải hoài nghi rằng, thiên địa này có thể chứa nổi nó hay không!

"Liễu Thần..." Thạch Hạo lên tiếng lần nữa.

"Thần tàng Chí Tôn." Liễu Thần đáp, lời nói rất mơ hồ tựa như từ trên trời cao truyền xuống, cả người của nó toác lên vẻ kỳ áo khó tả, cứ như đang trầm tư vậy.

Thạch Hạo khiếp sợ bật thành lời, chuyện này đã khiến nó khiếp sợ, vì từ khi còn nhỏ nó từng được tộc trưởng Thạch Vân Phong nói về cố sự này.

Nhiều năm như vậy rồi mà vẫn còn nghe được tin đồn, thậm chí còn khiến cho cường giả vực ngoại phải thèm thuồng, ví như chàng trai thần bí nắm giữ pháp bàn Hỗn Độn từng tới đây tìm kiếm qua.

Mà những năm gần đây nhóm Đại Hồng Điểu, Nhị Ngốc Tử, Thanh Lân Ưng đại thẩm đã hao tổn không biết bao nhiêu tâm huyết tìm kiếm mọi ngóc ngách trong núi cao sông sâu, đã có mấy lần bắt được chút tung tích nhưng sau đó lại để tuột mất.

Thần tàng Chí Tôn sẽ di chuyển, có thể xuyên hành bên dưới mặt đất, đây là lời nói của tộc trưởng, mà năm xưa nó càng may mắn hơn khi được gia nhập vào môn phái, ở khu vực bên ngoài sơn môn từng đoạt được một vài cốt thư.

Mà những năm gần đây, Tiểu Tây Thiên cũng không ngừng tìm kiếm bảo tàng Chí Tôn này, nhiều lần đã xác định được vị trí nhưng phút chót lại về tay không.

"Thứ này đang di chuyển, hóa thành một con thần thú hồng hoang." Thạch Hạo kinh sợ và cũng tràn đầy vẻ khó hiểu, đây rốt cuộc là con thú gì đây?

Bọn nó lơ lững giữa không trung dõi mắt nhìn xuống dưới, bất kể là Liễu Thần hay Tiểu Tháp đều che đậy khí tức của mình lại bởi vì chuyện này rất quan trọng, Thượng giới đang thăm dò, không ngừng xé rách hư không ở nơi đây, ánh sáng chói mắt thỉnh thoảng sẽ xẹt qua.

Nó là hung thú gì? Thạch Hạo cẩn thận hỏi thăm, tính tò mò nổi lên trong lòng.

"Là một con rùa già to lớn và mạnh mẽ vô biên." Tiểu Tháp nói.

"Một con rùa, trầm miên trong lòng đất?" Sắc mặt của Thạch Hạo biến đổi, việc này quá kinh khủng, con rùa này lớn lắm ư, nó chưa từng nghe qua một con vật nào khổng lồ như thế cả, vượt qua sự tưởng tượng của con

người.

"Thần tàng Chí Tôn được xây dựng ở trên lưng nó, nó di chuyển là thần tàng di chuyển, từ chỗ này tới chỗ khác, chỉ cần nó thức tỉnh thì trước sau gì cũng sẽ động." Tiểu Tháp nói.

Đây là bí mật của thần tàng Chí Tôn ư? Vì sao lại di chuyển, bởi vì thứ này nằm trên mai của một con rùa.

"Cũng không chắc lắm." Liễu Thần khẽ nói, nhiều năm trước nó đã cảm ứng được khí tức của con rùa khổng lồ này rồi, khi đó nó chỉ đang có một cành liễu nên cũng không dám làm bậy.

Hiện nay, đạo hạnh từ từ khôi phục, càng ngày càng cao thâm, khi đã hiểu nhiều bí mật hơn thì nó lại càng bình tĩnh hơn nên cũng không có ra tay.

"Thần tàng Chí Tôn có thể là giả?" Thạch Hạo giật mình.

"Quả thực Hoang Vực có một tòa bảo tàng Chí Tôn cùng với một con rùa khổng lồ đến mức các Thần cũng phải sợ hãi, thế nhưng chưa chắc đó là những thứ chúng ta đang nhìn thấy."

Theo lời của Liễu Thần nói, việc đang diễn ra có thể là giả, thậm chí con rùa kia chưa chắc là vật sống mà chỉ là một trận pháp đang được khống chế gì đó, cố ý lộ ra chút sinh cơ mà thôi.

Cách lý giải kỳ lạ như thế này khiến cho Thạch Hạo cảm thấy mơ hồ.

Tiểu Tháp cũng hoài nghi, không có tin tưởng cho lắm.

"Hơn nửa chỉ là một kế hoạch, là thứ mà vị đại nhân thời Thượng cổ nào đó đã qua đời lưu lại, mục đích không phải dẫn dụ sinh linh vào Hoang Vực mà là nhằm về chí cường của Thượng giới."

Nghe được lời giải thích của Liễu Thần thì Thạch Hạo kinh ngạc, việc này cần phải do một nhân vật khủng bố như thế nào mới có thể bài trí ra bố

cục như này, vậy mà có thể đoán trước được tương lai xa xôi mà bố trí, thật là đáng sợ mà.

Dù là Tiểu Tháp sau khi nghe thấy Liễu Thần nói như vậy cũng phải rùng mình một cái, việc này cũng quá ác độc, khẳng định là muốn giết chết một tồn tại có lai lịch cực kỳ kinh khủng.

"Người kia quá ác, có thể ẩn nhẫn từ Thượng cổ tới giờ, chỉ vì một khắc quan trọng kia ư?" Thạch Hạo sợ hãi, nó cảm thấy sự đáng sợ đến sởn cả tóc gáy của sự tồn tại có cấp bậc như vậy.

Nếu như làm địch với người này thì cả đời đều chìm đắm trong lo sợ, ngược lại trong lòng Thạch Hạo thấy sợ hãi, dù chưa trải qua nhưng lại cảm thấy trên người lạnh toát cả lên.

Nếu không phải có Liễu Thần để ý nhiều năm qua và chưa hề ra tay, chỉ yên lặng quan sát thì hơn nửa khó mà phát hiện được bí mật ở bên trong, có thể thấy được người bày ra bố cục như thế này đã dụng tâm sâu tới cỡ nào.

"Lẽ nào một vị cao nhân Thượng cổ của Hoang Vực muốn đối phó tồn tại của Thượng giới?" Thạch Hạo hỏi.

Ở cảnh giới như nó thì chẳng biết chút gì về sự tranh đấu kia, hôm nay đã nhìn thấy và nghe thấy thật sự khiến nó hơi run sợ, toàn bộ đều vượt qua khỏi tưởng tượng của nó.

Tiểu Tháp nói: "Không, hơn phân nửa kế hoạch này do tên quỷ nào đó ở Thượng giới bày ra, đã làm tốt chuẩn bị ở thời Thượng cổ và lẳng lặng đợi chờ tới hôm nay để phát động một thể."

Thạch Hạo im lặng rồi chợt phát hiện, tranh chấp của các nhân vật lớn ở Hoang Vực này chỉ có thể xem là trò đừa trẻ con mà thôi, khó trách đám người kia có thể từ trên Thượng giới cúi đầu nhìn xuống, thông qua những thủ đoạn đối đầu và tâm cơ thiết lập bố cục của bọn họ thì có thể thấy được, người của Hạ giới chẳng là cái đinh gì cả.

Như biết được vẻ kiêng dè trong lòng nó, Tiểu Tháp nói: "Ngươi cũng nên suy nghĩ thử xem, có năng lực bày ra bố cục như vậy thì là tồn tại cỡ nào chứ, những người này sống qua vô tận năm tháng, đứng vững ở đỉnh cao, nếu không có thủ đoạn tâm cơ cỡ này thì có thể bò tới độ cao đó à?"

Thạch Hạo gật đầu, những lời này đều là thật cả, đó chính là một số ít trong vô tận tu sĩ bộc phát ra được tài năng của mình và sau đó quật khởi, tự nhiên đã trải qua vô vàn cuộc đấu tranh tàn khốc nhất.

Nó than thở, nói: "Haizz, có tồn tại như vậy, khi đại loạn sắp diễn ra thì ta có nên nhanh chóng ẩn trốn miễn bị người này để ý."

Tiểu Tháp cười nhạo, nói: "Ngươi cũng chỉ là hạt cát mà thôi, dù ngươi đứng trước mặt người ta mà kêu gào la hét khàn cổ thì họ cũng chẳng thèm để ý tới ngươi."

"Chém gió!" Thạch Hạo không cam lòng.

"Muốn lọt vào mắt xanh của những người kia, tối thiểu người phải trở thành Tôn giả cái đã." Tiểu Tháp nói móc nó.

Thạch Hạo: ....

"Thần tàng Chí Tôn hình như muốn rời khỏi Đại Hoang để tới nơi khác." Liễu Thần nói.

Bọn họ yên lặng rút lui, chưa hề kinh động tới con rùa khổng lồ kìa. Sau đó bọn họ xuất hiện ở ngay Thạch thôn, Liễu Thần lại trở về vị trí cũ, bóng ảnh từ từ tiến vào trong đại thụ xanh biếc kia.

Đầu thôn, Thạch Hạo đổ cả đống đồ từ trong túi càn khôn ra ngoài khiến cho mọi người đều hoa hết cả mắt, còn đám con nít thì nhào thẳng tới đùa nghịch.

Lúc này cặp mắt của Thạch Hạo cũng sáng rực theo, chăm chú đếm từng loại thần liệu này, nơi đây có tới mười mấy loại, bình thường không thể nào

nhìn thấy những thần liệu này, đây cứ như đang mơ vậy.

Long Huyết thổ đỏ rực, Thái Dương thạch lấp lánh, Lam Hải xuyên trong suốt óng ánh tỏa ra khí từ đại dương... mỗi thứ mỗi vẻ, rực rỡ chói mắt, an lành tràn ngập, bao phủ hơn nửa Thạch thôn.

Bóng Lông đã tỉnh lại, Thanh lân Ưng đại thẩm thì bị kinh động, mọi người trong Thạch thôn đều tụ lại, có thể thấy được những thứ này trong đời quả thật là rất may mắn rồi.

Mơ hồ cso tiếng nuốt nước miếng phát ra, bên trên sợi tóc của Thạch Hạo, Tiểu Tháp không ngừng đung đưa rồi rồi rơi thẳng xuống đóng thần liệu bên dưới.

"Ta không đổi.!" Thạch Hạo ngăn lại.

Đúng lúc này, bên trong sợi tóc của nó, một khối đá óng ánh khác cũng gào lên: "Đại ca, huynh đã cướp từ một tên Thiên Thần à, chia cho đệ chút đỉnh nào!"

Đả Thần Thạch lâu nay vẫn ngủ say nhưng hiện tại lại thức tỉnh và không ngừng gào thét. Sau đó rơi nhanh xuống mắt đất rồi lăn tròn nhằm về phía thần liệu kia, nhưng Thạch Hạo nhanh chóng đè lại.

Thạch Hạo liếc nhìn Tiểu Tháp, nó không ngừng suy nghĩ phương pháp trao đổi có lợi nhất cho mình, còn tên cốt tháp không đáy này lại không ngừng dụ dỗ trao đổi với nó.

"Ngươi làm không tệ, đại kiếp nan gần tới, đúng là Thạch thôn cần phải bố trí lại, ta chuẩn bị khắc thêm một tòa đại trận khác nữa, vừa hay những thứ này ta đều cần cả." Đột nhiên, Liễu Thần mở miệng, mười mấy cành liễu rủ xuống rồi cuốn lấy đống thần liệu này để quan sát.

"Hả?" Thạch Hạo há miệng.

Tiểu Tháp giận dữ, mơ hồ có từng luồng khí hỗn độn bốc lên.

Thạch Hạo như hóa đá, những thứ này nếu như bị Tiểu Tháp cướp đi thì dù liều cái mạng nhỏ của nó cũng phải cướp lại. Nhưng Liễu Thần đã mở lời thu hồi những thần liệu này, việc này nó không thể từ chối được.

"Là của ta!" Tiểu Tháp tràn ra từng luồng khí hỗn độn, cả thân tháp trở nên mơ hồ mờ ảo, thế nhưng lại có một loại khí thế khủng bố khuếch tán ra ngoài.

Liễu Thần chẳng hề để ý mà cứ lẳng lặng suy tư.

"Ta, đưa cho Liễu Thần." Thạch Hạo thể hiện lập trường của mình, đồng thời đổ hết những vật liệu quý giác khác trong túi càn khôn ra ngoài.

"Ngươi... uổng công ta giúp ngươi." Tiểu Tháp nhụt chí, thu lại khí hỗn độn.

"Đó là giao dịch, ngươi toàn ăn chặn của ta không, Liễu Thần mới thật sự là người tốt với ta nhất." Thạch Hạo phản bác.

Tiểu Tháp á khẩu không bắt bẻ lại được, nó cảm giác đuối lý nên không nói gì nữa.

Trong mấy ngày tiếp theo, Liễu Thần một mặt suy nghĩ mặt khác bố trí trận pháp, đây là một đại trận vừa khó hiểu vừa cao thâm, mỗi lần có thần liệu tiến vào Thạch thôn thì sẽ có những tiếng tụng kinh vang lên.

Việc này làm cho Thạch Hạo khiếp sợ, bố trí trận thế mà lại có âm thanh bực này, đây là hòa hợp với đại đạo thiên địa à?

Trong lúc này, Đả Thần Thạch không ngừng gào lên những thứ quái dị, vui mừng tới mức muốn ngất đi, bởi vì khi bố trí trận pháp các thiên tài địa bảo sẽ còn sót lại đôi chút, và những thứ này đều bị nó ăn sạch.

Một vài thần liệu cũng còn sót lại, tuy rằng ít nhưng không thể xem thường được, có thể do Tiểu Tháp sỉ diện nên trơ mắt nhìn khối đá này nuốt mất.

Toàn thân Đả Thần Thạch phát sáng, càng thêm óng ánh hơn xưa, hiển nhiên nó muốn lột xác, do nó biết trạng thái bản thân nên đã quỳ bái cảm tạ Liễu Thần.

Sau chín ngày, Liễu Thần hét lên một tiếng: "Hợp trận!"

Thiên địa biến hóa, một khí thế không tên bị dẫn dắt, cứ như là kéo nhật nguyệt ngân hà lại vậy, vô số tinh khí tuôn trào, áo nghĩa đại đạo hiện lên trong hư không, ký hiệu vô tận, có các bóng mờ của Thần ẩn hiện không ngừng khấu đầu.

Một tiếng tụng kinh hùng dũng chuẩn bị vang lên thì bị Liễu Thần áp chế không cho truyền vào trời cao, chưa hề vang lên ở bên ngoài.

Đại trận đã thành, đoạt tạo hóa thiên địa, tập hợp phòng ngự tiến công truyền tống lại thành một thể, có thể nói đây là một địa trận vô thượng, ngay cả Tiểu Tháp cũng phải xuýt xoa.

Qa mấy ngày, nơi xa phía chân trời, một tiếng nổ ầm vang truyền tới chấn động cả mặt đất bao la, khiến cho cả quần sơn đều lay động.

"Tới rồi ư?" Thạch Hạo sợ hãi.

Tiếng vang cùng với những gợn sóng mãnh liệt xuất hiện, không giới hạn chỉ mình Tiểu Tháp hay Liễu Thần cảm ứng được, mà ngay cả tu sĩ bình thường cũng có thể hay biết.

"Muốn tới rồi!" Tiểu Tháp chấn động.

Ở cưới chân trời, thần quang ngang trời, vết rách không gian lan tràn, mơ hồ hình thành nên một cánh cửa.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 443: Thiên Biến.

Một làn sóng kỳ lạ tản ra, cánh cửa trên bầu trời kia nổ tung!

Rực rỡ như pháo hoa, quyến rũ như bình minh, trông cực kỳ xinh đẹp, ánh sáng năm màu sáng rực không ngừng lan tỏa, cứ như là sao băng xẹt qua trời cao.

Cánh cửa đó nổ tung, đi kèm là màn mưa máu pha lẫn lân phiến, từ trong bên trong cánh cửa lao ra ngoài rồi nhanh chóng tiêu tán.

Thạch Hạo ngẩn đầu nhìn, cơ thể lạnh toát, Hạ giới gặp nguy hiểm đến thế ư, hiển nhiên đã có người chết đi nên mới tạo thành gợn sóng đầy thần năng như vậy.

Điều vui duy nhất là, khoảng cách đủ xa cộng với ở trên trời cao nên những ngọn núi nguy nga hùng vỹ không hề hóa thành tro bụi.

"Vì sao lại nổ tung thế, sức mạnh của hắn không đủ mạnh ư?" Thạch Hạo hỏi.

Tiểu Tháp im lặng chốc lát rồi cười mỉm, nói: "Ngươi cho rằng chết dễ như vậy ư, cái giá phải trả lớn cỡ nào biết không, chỉ là người này bị mưu hại mà thôi."

"Là một nhân vật lớn chết à?" Thạch Hạo hỏi.

"Đại năng há dễ chết như vậy, hơn nửa là kiếm củi ba năm thiêu đốt một giờ, chỉ là một tên thuộc hạ đắc lực chết đi mà thôi." Dựa theo những gì Tiểu Tháp từng nói, thủ đoạn của đại năng Thượng giới rất nghịch thiên, không thể nào bị giết chết dễ dàng được.

Việc này dính tới tranh chấp của Thượng giới nên vô cùng hung hiểm, trong tranh ngoài đấu, thủ đoạn nào cũng dùng tới cả, chỉ sơ sẩy là vạn kiếp bất phục.

Trong mấy ngày tiếp theo, thỉnh thoảng nơi phương xa hiện lên thần quang, đó chính là những vết rách hư không vô cùng lớn, tạo thành những hiện tượng thiên văn vô cùng quái dị, kinh động tất cả tu sĩ của Hoang Vực, ai ai cũng bàng hoàng lo sợ.

Đây là dấu hiệu của đại kiếp nạn, tất cả mọi người đều biết một trận bão táp ngập trời sắp sửa bắt đầu rồi!

Hết thảy Tôn giả đều im lặng, hoặc là trốn ra vực ngoại, hoặc là ẩn nhẫn phong ấn bản thân nơi vực sâu, dùng các loại bí pháp chỉ nhằm bảo vệ bản thân mà thôi.

"Không biết thứ gì xuất hiện đây?" Thạch Hạo hỏi.

"Chẳng rõ!" Tiểu Tháp lắc đầu.

Thạch Hạo nhíu mày, sinh linh của Thượng giới đáng sợ như vậy à, nếu tất cả đều gia nhập cục diện này thì vực này sẽ bị đảo lộn, phân nửa khó mà tồn tại được.

Tiểu Tháp than nhẹ rồi giải thích sơ lược, nói là chỉ có một vài người thử nghiệm mới hạ xuống mà thôi, nếu như Đạo tắc Thượng giới nhận ra thì sẽ bị rất nhiều đạo thống cổ xưa tiêu diệt thành tro tàn.

"Đại đạo vô biên cứ như là đại uyên, như thái hư, không thể nào lường được, tự mình vận chuyển." Liễu Thần mở miệng, trong tình huống bình thường thì Thượng giới khó mà có người hạ xuống được, nên biết nơi đó bị Đạo tắc thiên địa ràng buộc, chỉ có dùng bí pháp kỳ lạ vào đúng thời khắc đặc thù thì mới có thể hạ giới được.

Những người xuống đây tự nhiên không phải là kẻ tầm thường, ai cũng đều có cái đáng sợ riêng của mình.

"Một giới này có thứ nào gì thế, đáng giá để một vài người bất chấp nguy hiểm hạ giới ư?" Thạch Hạo hỏi.

"Tự nhiên là có thứ tốt rồi, từ khi nơi đây có tồn tại cấm kỵ chết đi thì càng khơi dậy tính tò mò của người khác." Tiểu Tháp nói.

Trong thiên địa này tồn tại một khí thế khó nói đầy khó hiểu, càng ngày càng khiến người ta run sợ, mọi người đều biết, cái gì nên đến thì sẽ đến, toàn bộ tu sĩ đều lo sợ.

Mấy ngày này, Thạch Hạo tĩnh tâm tu hành trong thôn, thỉnh thoảng thỉnh giáo vị đại năng ở bên mình.

"Liễu Thần, đại kiếp nạn sắp tới, mà con cũng mới có mười lăm tuổi à, có nên gột rửa thêm lần nữa hay không?" Thạch Hạo hỏi.

Bình thường, năm tuổi, mười tuổi, mười lăm tuổi đều tiền hành gột rửa, mở ra bảo tàng thân thể, trợ giúp cho quá trình tu hành được thuận lợi hơn sau này, đây là việc trúc cơ cần phải có.

"Không cần thiết, ngươi vẫn đang đột phá cực cảnh, dựa vào năng lực của bản thân để bước lên từng bước đầy then cốt của mình, cứ cố gắng như thế, không cần những thứ này." Liễu Thần nói.

Theo như lời nói của nó, Thạch Hạo đang không ngừng phóng tích tiềm năng cực điểm của mình, cơ bản không cần thiết phải nhờ tới việc rèn luyện trong đỉnh kia, cũng không cần Liễu Thần xuất thủ lần nữa.

Nếu như gột rửa lần nữa thì sẽ làm tiêu hao bản thân, bởi vì những năm gần đây nó điên cuồng phóng thích tiềm năng của mình, không ngừng tiến từng bước trên con đường riêng của bản thân.

Liễu Thần nhắc nhở, cứ thuận theo tự nhiên, con đường trước mắt của nó rất tốt, tất cả đã có quỹ đạo của mình, chỉ cần cố gắng vững bước tiến lên, chú ý vào đạo pháp tự nhiên là được.

Thạch Hạo mài dũa bản thân vô cùng tốt, nửa tháng khổ tu trong Thạch thôn nó không ngừng quan sát thiên địa, phát hiện rất nhiều dị tượng đầy thần bí.

Nó cũng không hoảng sợ như trước nữa mà từ từ bình tâm, cảm ngộ đại đạo và phương pháp tu hành, còn có mấy lần thử nghiệm mở ra tấm da thú đã chiếm được trong Hư Thần giới kia nữa, nó muốn tu luyện đại pháp Thượng cổ.

Hai chữ "Lục đạo" kia làm cho lòng nó ngứa ngáy, ao ước sớm ngày ngày thấy, sớm tu thành thần thông nắm giữ ở trong tay, như thế thì mới có tiền vốn để yên phận trong dị biến thiên địa này.

"Ồ, sao mình lại có cảnh giác như đã rời xa Thạch thôn, trong cõi u minh như có gì đó kêu gọi." Thạch Hạo không rõ.

Vốn là, nó muốn ẩn núp ở trong thôn, từ từ chờ đợi đại kiếp nạn qua đi, nhưng mà lại có thứ gì đó kêu gọi như vậy khiến cho lòng đầy nghi hợp, cảm thấy khó chịu như đã bỏ qua thứ gì đó.

"Cảm ứng của ngươi không sai đâu, việc này nói rõ rằng ngươi có đạo căn, đã bắt giữ được một loại quỹ tích đạo pháp nào đó trong cõi u minh." Tiểu Tháp lên tiếng, đại kiếp nạn vô cùng hung hiểm thế nhưng lại tràn ngập cơ duyên lớn.

Thiên địa bất ổn nên sẽ có áo nghĩa hiện lên, càng có đại năng chết đi và sẽ hóa đạo vào thế gian, nếu như được người khác cảm nhận được thì đấy chính là một thiên duyên.

Thạch Hạo mừng quýnh, rốt cuộc có nên ra ngoài hay không?

Nó cũng chẳng phải là Tôn giả, lẽ ra sẽ không bị chú ý nhưng cũng không có nghĩa là an toàn, có thể sẽ gặp phải những nguy hiểm không thể nào tưởng tượng nổi.

"Do ngươi quyết định." Liễu Thần khẽ nói.

"Con muốn ra ngoài, muốn chứng kiến đại kiếp nạn này, nhìn xem thử đến cùng đã xảy ra chuyện gì." Cuối cùng, Thạch Hạo đưa ra quyết định của chính mình.

"Ngươi nên suy nghĩ cho kỹ, một khi ra ngoài thì có thể sẽ không thể trở lại được, thậm chí ta sẽ mang Thạch thôn đi ở ẩn, rời xa nơi này." Liễu Thần bình thản nói.

Hiển nhiên, chí hướng của nó không ở nơi này, nó muốn nghỉ ngơi lấy sức, sẽ không tham dự vào bất kỳ tranh trấp nào cả, hoàn toàn phong ấn thôn xóm này, biến mất khỏi thế gian.

Thạch Hạo đã yên tâm, nghĩ tới việc Thạch thôn sẽ an toàn thì nó không còn sầu lo gì nữa, chỉ cần khi ra bên ngoài nó cẩn thận một chút là ổn.

"Con nghĩ kỹ rồi." Nó nói như thế.

"Lần đi này có thể mấy năm, cũng có thể hơn chục tới trăm năm, lúc đó khó mà quay lại được, giờ ta dạy cho ngươi một pháp môn." Liễu Thần nói.

Thạch Hạo nghe thế thì vô cùng mừng rỡ và phấn chấn, sự mạnh mẽ của Liễu Thần không cần bàn nữa, bảo thuật của nó nhất định sẽ chấn động cả thế gian, tự nhiên đây sẽ trở thành đại thần thông hộ thân cho nos.

Một cành liễu sáng rực vương tới điểm ngay mi tâm của nó, hào quang thánh khiết phát ra rồi từ từ bao phủ nó lại.

Rất nhanh, cành liễu mày xanh biếc này hóa thành màu vàng nhạt, cứ như là một cành cây bằng vàng tràn đầy thần bí, đồng thời bên trên có lưu chuyện những gợn sóng tuôn về phía mi tâm nó.

Đó là từng ký hiệu màu vàng cứ như là gợn sóng tràn ngập khí tức đại đạo không ngừng khuếch tán xung quanh, màu vàng sáng rực vô cùng chói mắt, kèm theo đó vẻ tráng lệ và siêu phàm.

Cả người Thạch Hạo trở nên không minh, tập trung tinh thần tiếp thu lấy

đạo pháp, từng ký hiệu tổ hợp với nhau rồi hóa thành một phù văn nguyên thủy nhất.

Đây chính là bảo thuật của Liễu Thần, ngàn vạn diễn biến rồi quy về thành một, đại đạo đơn giản nhất, nhưng muốn tìm hiểu thấu đáo thì cần phải chăm chỉ phân tích, đấy chính là một công việc vô cùng khó khăn.

Đạo pháp khác nhau thì yêu cầu cũng sẽ khác nhau, Liễu Thần chú trọng về loại tự nhiên, cần kết hợp với tâm cảnh, hiện tại Thạch Hạo vẫn còn chưa thích hợp.

Thạch Hạo từ biệt, vẫy chào Thạch thôn, già trẻ lớn bé đều đứng nơi đó đưa tiễn cho lên đường.

"Gặp lại sau." Nó biến mất trong Đại Hoang vô tận.

Tiểu Tháp cũng theo nó, vẫn như trước treo lơ lững trên sợi tóc của Thạch Hạo, theo như lời nói của nó, nó cũng muốn nhìn thấy đại kiếp nạn, muốn xem thử đó điểm khác biệt của lần này là gì.

Gió thổi không ngừng, trong dãy núi nguyên thủy vang lên những tiếng vượn hú hổ gầm, các loại hung cầm giương cánh trời cao, tất cả đều trở nên náo động, bất an phủ kín toàn thân.

Bởi vì mấy ngày qua đã xảy ra hàng loạt dị biến, đặc biệt trong thiên địa thi thoảng lại xuất hiện những vết rách hư không rất lớn, cứ như có con quái vật khổng lồ nào đó muốn giáng lâm xuống nơi đây.

Trong thời buổi loạn lạc, trăm tàu tranh chuyển, ngàn buồm giành đi, tranh giành một con đường đạo duyên, Thạch Hạo ngước mắt nhìn trời cao, ngược gió bước trên con đường của chính mình.

Nửa tháng sau, Thạch Hạo bước vào biên giới phía Tây Thạch quốc, nó muốn gặp lại một vài cố nhân đồng thời muốn đi khắp thiên hạ, để chứng chiến tận mắt đại kiếp nạn này có hình dáng như thế nào.

Thiên địa càng thêm khó chịu, có lúc bầu trời rõ ràng ở nơi cực xa thế nhưng lại trở nên run rẩy dữ dội, những tiếng sấm rền vang truyền tới, những vết rách hư không xuất hiện.

Một tiếng nổ kỳ lạ vang lên, đó chính là phút khựng lại ngắn ngủi của quỹ tích vận chuyển đại đạo khi bị lệch đi, thế giới tựa như đều đông cứng lại.

Sau đó, toàn bộ tu sĩ đều ngẩng đầu, phóng mắt nhìn trời cao, ai nấy cũng ngơ ngác thất thần.

Ầm một tiếng, trời cao bị phá tan, thần quang vô lượng chiếu rọi xuống, khí tức thần đạo tràn ngập, vô số sinh linh nhanh chóng dùng tâm cảm ngộ.

Đại kiếp nạn sắp nổi lên thế nhưng rất nhiều tu sĩ lại trở nên ngây dại, chớp lấy thời cơ đầy đáng giá này để tìm hiểu những mãnh vở pháp tắc không thuộc về giới này, biến bản thân như "Thể hồ quán đỉnh", tựa như muốn tỉnh ngộ.

Kia không phải là một cánh cửa đơn giản mà cứ như là ngọn núi lửa bị lộn ngược, khí lành tràn xuống vô cùng mênh mông, óng ánh tới chói mắt.

"Keeng!"

Rốt cuộc, một tiếng chuông du dương vang vọng phía chân trời, truyền khắp mỗi ngóc ngách Hoang Vực, một vực này dù to lớn là thế cũng không thể nào tránh khỏi, đều bị tiếng chuông này lan qua.

Tâm thần Thạch Hạo chấn động, lòng khó tin nhìn về phía chân trời.

Một cái chuông lớn rung vang từ từ xuất hiện từ bên trong miệng núi lửa bị lộn ngược kia, chiếc chuông này cổ xưa và tự nhiên, chỉ nhẹ nhàng chấn động thì những tiếng chuông như gợn sóng có thể nhìn bằng mắt thường không ngừng khuếch tán ra xung quanh, bao phủ lấy Đại Hoang mênh mông.

"Sao lại là thứ này?!" Tiểu Tháp chợt bật lên một tiếng quái dị, khí thế

của thứ này cứ như được thời gian che giấu, nhìn giống như là một tảng đá không chút chấn động, chẳng hề giống pháp khí gì cả.

Cái chuông này quá kinh người, xung quanh vặn vẹo, tiên quang hàng vạn, điềm lành sáng rực không ngừng tỏa ra xung quanh, bao phủ cả mặt đất bao la, thứ gì cũng không thể sánh được.

Trên thân chuông, từng ký hiệu sáng lên cứ như là một đoạn tế văn, cộng hưởng theo từng tiếng chuông vang ngân, như chiếu cáo thiên hạ truyền thẳng vào trong tai của chúng sinh nơi đây.

Âm thanh này cực kỳ thâm ảo khó hiểu, cứ như một nhân vật cấm kỵ trường tồn vĩnh viễn đang nói khẽ, tuy không một bóng người thế nhưng lại cứ như có cả đống cặp mắt đang nhìn khắp thế gian, nhìn xuyên qua dòng sông thời gian.

Tế văn vô cùng hào hùng, có một phong cách cổ xưa cộng thêm vẻ bi thương, chẳng hề giống như dự liệu của Thạch Hạo và Tiểu Tháp, chẳng hề có ai hạ xuống, chỉ là một cái chuông lơ lững nơi đó mà thôi.

Hiển nhiên, đây chưa phải đã kết thúc mà chỉ mới bắt đầu mà thôi.

Lại thêm một tiếng vang trầm trầm vang lên, quỹ tích đại đạo lại xuất hiện, và một thứ từ từ hạ xuống trong miệng núi lửa bị lộn ngược kia, hàng quang sáng rực chiếu rọi.

"Hả, sao lại là thứ này nữa chứ?" Thạch Hạo khiếp sợ, lộ vẻ khó tin.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 444: Đại Kiếp Nạn.

Vật đấy trong suốt, cứ như được khắc từ "dương chi mỹ ngọc" thành, cũng có khí hỗn độn tỏa ra, bảo quang lượn lờ xung quanh, lưu chuyển khí hồng hoang và cũng có một loại đạo vận cổ điển.

Khi thấy thứ này lập tức Thạch Hạo như hóa đá, bởi vì nó vô cùng quen thuộc, lúc này miệng nó há to mắt trợn tròn.

"Tiểu Tháp, ta thấy huynh đệ của ngươi rồi." Thạch Hạo kêu lên.

Bởi vì, vật kia tương tự như là Tiểu Tháp, tuyệt đối cùng gốc gác với nhau, óng ánh lấp lánh trắng bóng như tuyết, vừa nhìn là biết ngay vật thần thánh rồi, từng luồng khí hỗn độn không ngừng khuếch tán, được những phù văn vô cùng phức tạp bao quanh.

"Im lặng!" Tiểu Tháp thấp giọng quát lên, những câu này đều là những lời truyền âm bí mật giữa hai người, không có tiết lộ ra ngoài.

Bởi vì, bọn nó đều biết việc này rất quan trọng, đặc biệt thân thể Tiểu Tháp đang run tựa như động kinh, đấy là vẻ kích động cũng có rung động, càng có vẻ sợ hãi.

Thạch Hạo muốn cười nhưng lại không dám, bởi vì Tiểu Tháp vô cùng nghiêm túc, nó đang giả chết để che giấu toàn bộ khí thế của mình, chỉ lo sẽ bại lộ trên thế gian cho nên nó mới căng thẳng như thế.

"Đó chính là một phần thân tháp mà ta đã bị mất." Chỉ có một câu vô cùng ngắn gọn, toàn thân Tiểu Tháp lờ mờ hóa thành một cục đá bình thường ẩn vào thế gian.

Thân tháp hiện tại của nó gồm bốn tầng, ánh sáng lộng lẫy đều biến mất

tựa như đã bị xóa bỏ trong thiên địa này, quay lại hình dáng bình thường nhất của một cục đá.

Mà thân tháp giữa trời kia chỉ có hai tầng, ánh sáng chói mắt, trắng như bông tuyết, thần hà trong vắt, cứ như là một mặt trời thánh khiết treo lơ lững bên trên, từng ký hiệu xích thần không ngừng lượn lờ xung quanh.

Thời khắc này, Thạch Hạo không tài nào cười được nữa, ý định trêu chọc Tiểu Tháp biến mất trong nháy mắt, ngược lại nó cũng trở nên nghiêm túc hẳn lên.

Đây là thần uy cỡ nào chứ, Tiểu Tháp từng bị chia đứt, tầng tháp hai tầng đang xuất hiện bên trên, vậy có nghĩa là gì? Bản thân Tiểu Tháp lại không dám tiến tới bắt chuyện, tổ hợp lại thành một.

Đương nhiên, thân tháp hai tầng này tựu như có thể trấn áp số mệnh thiên địa, cao như núi lớn, ánh trắng nhấp nháy chiếu rọi cả trời lẫn đất.

Vù một tiếng, nó nhẹ nhàng run lên, vô vàn phù văn buông xuống rồi khuếch tán về bốn phương, quấy nhiễu tới sự vững chắc của hư không thiên địa nơi đây, khiến cho cả Hoang Vực muống sụp đổ.

Bất quá, thứ này vẫn chưa làm tổn thương tới người vô tội, chỉ là quét ngang qua mà thôi, cứ như đang tìm kiếm thứ gì đó.

"Nó... nó chỉ hơi run vì sao ta lại có cảm giác như đang khai thiên, tại sao?" Thạch Hạo sợ hãi, đây là uy năng của Tiểu Tháp à? Thường ngày nó không có thể hiện, vừa rồi chỉ là một phần uy năng của thân tháp hai tầng này mà thôi.

Vì sao không có ai hạ giới mà chỉ có hai pháp khí. Một hoàn chỉnh và một khiếm khuyết, có ẩn ý gì đây? Thạch Hạo không thể nhìn thấu được.

Vào lúc này, không cần nói là nó, dù là tu sĩ cả thiên hạ cũng đang vô cùng sốt sắng, nhìn chằm chằm trời cao, không biết sẽ sản sinh ra biến hóa gì tiếp theo nữa đây.

Đương nhiên, cũng có rất nhiều người đang yên lặng cảm ngộ, bởi vì hai pháp khí này xuất hiện nên đạo vận trong thiên địa càng thêm dày đặc hơn, cảm thụ những huyền bí sẽ nhiều hơn.

"Ầm!"

Một tiếng vang thật lớn xuất hiện, thiên địa run rẩy dường như muốn lay chuyển, trong miệng núi lửa có hình dáng lộn ngược kia từ từ xuất hiện thêm một thứ, khí hỗn độn tràn ngập khiến người khác run rẩy.

Đó lại là một pháp khí thế nhưng khiếm khuyết tới nghiêm trọng, bị mất tới hai phần ba, hiện tại chỉ còn một phần nhỏ, hỗn độn mờ mịt bốc hơi, trông cực kỳ thần bí khó lường.

Giống như hai pháp khí trước, thứ này cũng có những ký hiệu kỳ dị lượn lờ ở xung quanh, phảng phất như có thể đạo ngược càn khôn, khiến nhật nguyệt ngân hà cùng vạn vật phải bước vào trong luân hồi.

"Là thứ đó!" Mí mắt của Thạch Hạo giật giật, lần nữa trông rất quen mắt, nó từng nhìn thấy ở Hư Thần giới, và từng chống chọi và chinh phạt thứ này.

Đó chính là thần bàn Hỗn Độn của chàng trai thần bí toàn thân ngập trong biển lửa từng tuyên bố muốn sánh đôi cùng Nguyệt Thiền tiên tử, và nó từng đại chiến với thứ này.

Thứ pháp khí này lần nữa tái hiện, hiển nhiên không phải là phần mà chàng trai thần bí kia nắm giữ, đây là một phần khác, giáng lâm từ Thượng giới.

Khay Hỗn Độn không đầy đủ này vừa hiện thì toàn bộ thế giới cũng trở nên khác hẳn, tinh thần của tất cả mọi người đều chấn động đồng thời như muốn bước vào trong luân hồi.

Đây là thứ gì? Mọi người biết rõ đã xảy ra chuyện gì nên cực kỳ ngơ ngác.

Thiên địa đảo lộn, bản thân bước vào u minh, thời gian thay đổi, năm tháng biến thiên, chỉ trong giây lát mà đông đảo sinh linh nơi đây cứ ngỡ là đã trải qua mấy kiếp vậy.

Thật là khủng khiếp! Thạch Hạo im lặng, đến nó suýt chút nữa tâm thần đã thất thủ, trong lòng hiển lên nổi sợ hãi, tuy nó có thể chống lại nhưng lại không muốn khác với những sinh linh ở đây, nên chọn theo số đông, ánh mắt trở nên mơ màng, thần thức mơ hồ.

Chỉ có ba pháp khí mà đã chấn động cả thế gian rồi!

Bầu trời vỡ tan, ba thứ này cùng lắc lư rồi buông xuống từng gợn sóng quấn lấy nhau khuếch tán ra phía xa, tựa như đang gian cầm toàn bộ Hoang Vực này.

Thiên biến!

Đây tuyệt đối là một biến cố vô cùng khủng khiếp, người thường khó có thể suy đoán được thứ này đang nhằm gì cái gì, nhưng Thạch Hạo hơi đoán ra được, thứ này không phải đối phó với bọn nó mà là đang dò xét thàn thánh!

Tiểu Tháp đã ẩn núp không nói một lời nào, đây chính là một minh chứng tốt nhất, ba pháp khí lơ lững giữa trời cao, không ngừng dó xét những tồn tại siêu nhiên trong vực này.

Cảm giác này chẳng hề thoải mái tí nào, trong lòng Thạch Hạo cảm thấy hồi hộp, khi nào cũng có cảm giác có một thanh kiếm đang treo ở trên đỉnh đầu, nếu như nó chém xuống thì vạn kiếp sẽ bất phục!

Đại kiếp nạn đã tới, quả nhiên là kinh khủng, nguy cơ tràn đầy, khiến cho thân thể nó lạnh toác, nếu như Tiểu Tháp bị phát hiện thì hơn phân nửa là một đại họa, và nó tất sẽ bị liên lụy.

"Bong..."

Chuông lớn ngân vang, gợn sóng khuếch tán, thiên địa đại đạo nổ vang, cứ như là một phần tế văn được ngâm tụng, trang trọng nghiêm túc.

Thạch Hạo biết, người mà thứ này muốn nhắm tới chính là Thần Linh!

Thân tháp hai tầng trắng như tuyết kia cùng với khay Hỗn Độn không trọn vẹn kia cũng tỏa ra thần uy, che lấp cả trời đầy này, đây là một loạt dò xét sơ bộ cũng coi như là một hình thức bài trừ sơ lược.

Cũng không biết qua bao lâu, sợi tóc của Thạch Hạo, Tiểu Tháp âm thầm truyền ra một tiếng đầy kỳ lạ, nói: "Đây là kiếp quái gì thế này?"

Không chút tiếng động, Thế giới hộp báu mà Thạch Hạo chiến được hiện lên rồi phát sáng đồng thời từ từ mở ra, Tiểu Tháp nhanh chóng chui vụt vào trong tiểu thế giới đó và phong ấn bản thân mình bên trong.

"Không có sinh linh giáng lâm mà chỉ có ba pháp khí xuất hiện, cộng thêm khiến người khác cảm thấy bất an, ta muốn trầm miên che đậy đi toàn bộ khí tức của mình, không được quấy rầy ta đấy." Đây là lời căn dặn của Tiểu Tháp.

"Chờ xíu, ngươi nói rõ hơn tý được không, nói cho ta biết một vài thông tin về những thứ này với." Thạch Hạo nghi hoặc.

"Không có sinh linh hạ giới nhưng cũng có thể sẽ có đại kiếp nạn, muốn bắt đầu rồi!" Tiểu Tháp nói những lời khó hiểu này rồi sau đó im lặng chẳng chút tiếng động nào nữa.

"Ầm!"

Đột nhiên, trời đất xoay chuyển, toàn bộ Hoang Vực đều rung lên.

"Đại kiếp nạn đã bắt đầu!" Thời khắc này, một âm thanh vang lên cứ như phát ra từ ba đại pháp khí trên trời, lại giống như được truyền ra từ trong miệng núi lửa kia.

Thạch Hạo căng thẳng nhìn trời cao, thời khắc này lông tóc của nó đều dựng đứng cả, nó cảm thấy mình hơi bất cẩn, có nên tự mình rời khỏi Thạch thôn vào lúc này hay không? Những chuyện này đã lệch khỏi quỹ đạo, hoàn toàn khác xa những kiếp nạn khi xưa.

Mơ hồ có thể thấy được, ba đại pháp khí tách nhau ra rồi mỗi thứ làm chủ một phương, việc này đại biểu cho ba loại đạo thống khác nhau chuẩn bị giáng lâm hay sao?

Vù một tiếng, sau một khắc, ba pháp khí mơ hồ mà trời đất trở nên sáng bừng, hiện tại đang là ban ngày nhưng lại lộ ra trời đầy sao sáng, vô cùng rõ ràng, từng ngôi sao lớn chuyển động tựa như gần sát bên cạnh.

Bạch Nhật Diệu Tinh Thần, đây là một cảnh tượng vô cùng kỳ lạ trong trời đất, tục truyền mỗi lần xuất hiện thì sẽ có rất nhiều người chết, mang ý nghĩa là một kiếp đại vô cùng kinh khủng sẽ mở ra.

"Lẽ nào lần này không phải do con người tạo ra mà chỉ là một đại kiếp nạn tự nhiên hình thành?" Thạch Hạo nghi hoặc.

"Xoẹt!"

Sau một khắc, nó chấn động rồi tỏ vẻ khó mà tin được, hai mắt mở to, không riêng gì nó mà rất nhiều tu sĩ cũng hoảng hốt theo!

Thiên địa trở nên âm u, ánh đỏ ngút trời, bầu trời đầy sao nhanh chóng ụp xuống, đập mạnh xuống mặt đất bao la, những tiếng rung chuyển ầm ầm xuất hiện.

Đây, muốn diệt thế ư?

Tất cả mọi người đều tuyệt vọng, sức người sao mà chống lại được chứ, dù là các Thần phục sinh cũng chưa chắc có thể đỡ được toàn bộ.

Những ngôi sao không ngừng phóng xuống, cứ như là Thập Hung Thái Cổ rít gào, uy thế tỏa ra này khiến người khác sợ hãi, lòng dũng cảm tan

biên, bóng tối mênh mông kia xuất hiện vô tận ánh lửa từ trên trời lao nhanh xuống.

Trong lúc này thì đã có thể cảm nhận được vẻ nóng rực và áp lức to lớn kia, với uy thế như vậy thì cả vực này sẽ bị đánh tan, hoàn toàn hủy diệt.

Ở cổ đại, từng có đại năng cấm ký đánh rớt ngôi sao để tế luyện binh khí, nhưng giờ không phải là chuyện tương tự như vậy, đây chính là đại nạn diệt vong.

Thạch Hạo tê dại cả da đầu, dù thế nào cũng không hề nghĩ ra được, cảnh tượng như thế này sẽ xuất hiện, sao tai họa lại giáng lên đầu tất cả mọi người chứ? Không một ai có thể chống đỡ được.

Trong lòng nó trở nên lo lắng, không ngừng kinh hãi cũng có vẻ phẫn nộ, đây là một diệt toàn bộ thế gian, cơ bản không có cách để chống lại.

Đồng thời, nó cũng nghi ngờ rằng, đây là do tồn tại ở cấp bậc nào đang phát động công kích? Vậy mà có thể triệu hoán vô số ngôi sao rồi đồng thời đánh ập xuống, việc này quá khủng bố, trong những lời đồn ở cổ đại cũng chưa hề có sinh linh nào làm như thế này cả.

"Vẫn còn có chút cơ hội sống sót, chỉ cỏ cách hướng thẳng trời cao rồi trốn về vực ngoại mà thôi!" Thạch Hạo cắn răng, tình hình đáng sợ nhất chính là bay thẳng lên trời, đánh đầu những ngôi sao lớn này.

Tốc độ của nó đạt tới cực hạn, nhanh tới mức khó mà tin được, nó nhanh chóng rời xa mặt đất, hy vọng có thể vọt tới vực ngoại, dù có chút hi vọng thì nó cũng không muốn từ bỏ.

Nhưng mà, sau khi tới không trung thì nó lại càng hoảng sợ hơn, có rất nhiều người cũng có ý nghĩ như nó, hơn nữa đều là những nhân vật phi phàm.

Nó nhìn thấy được Tôn giả, đó là một con Ly Long toàn thân đỏ đậm, ánh sáng chói mắt, nó đang ngẩn đầu gầm lớn, tràn ngập vẻ bi phẫn, ôm ấp ý

nghĩ trốn về vực ngoại.

Nó tựa như đang tức giận, không chết vào tay người khác nhưng lại diệt vong dưới cơn tức giận của trời đất, như vậy nó không cam lòng.

"Hả?"

Thạch Hạo thất kinh, nó nhìn thấy một hình ảnh vô cùng kinh người.

Con Ly Long kia tốc độ trốn cực nhanh, trong lúc tránh trái lượn phải né sao trốn về vực ngoại thì một luồng xích thần trật tự to lớn từ trong hư không xuất hiện vô cùng đột ngột, nhanh chóng khóa cứng nó lại ngay tại chỗ.

"Gào..."

Một bên khác, một tiếng gào thét không cam lòng phát ra, một con Bệ Ngạn cả người tỏa ra ánh sáng hoàng kim cứ như là mãnh hổ, đầu mọc sừng rồng, phóng ra bảo thuật mạnh nhất của mình công kích hư không.

Thế nhưng, hoàn toàn vô dụng, cũng là một luồng xích thần trật tự to lớn hạ xuống rồi trói chặt nó, cứ thế bắt đi.

Toàn thân Thạch Hạo lạnh lẽo, con đường trốn về vực ngoại không thông, vừa mới cất bước, vọt thẳng lên trời cao thì đã bị sợi xích đạo tắc ngăn cản và bắt nhốt.

Vực này sẽ bị tiêu diệt ư? Vẻ không cam tràn ngập trong lòng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 445: Thần Thánh Như Cỏ Rác.

Sao lớn như mưa, lao xuống dày đặc cả trời cao, từng tinh thể từ vực ngoại lao nhanh xuống, những đuôi lửa sáng chói do ma sát với không khí, uy năng vô lượng không ngừng trào dâng.

Thần thánh như là cỏ rác, không đáng giá một đồng, tên Tôn giả bị xích thần trật tự vây nhốt chẳng thể nào phản kháng dù chỉ là mong manh.

Tim mật của tất cả sinh linh gần như rớt hết ra ngoài, quả nhiên là đại kiếp nạn, vực này muốn bị diệt ư? Cơ bản không có cách nào để giữ mạng, dù là trốn lên trời hay là chui xuống dưới đất đi chăng nữa.

Trong lòng Thạch Hạo trở nên tối tăm, thế này thì sao mà trốn đây, nhìn từng tinh thể áp sát mình, mấy vị Tôn giả kia cũng phải gặp nạn, trên người nó trở nên lạnh toát, đúng, không có bất cứ biện pháp nào.

"Vèo!"

Nó nhìn thấy một con Kim ô đang độ thanh niên, nắm giữ tốc độ cực kỳ nhanh, quanh người phủ bởi ánh lửa sáng rực xuyên thủng mây mù, vọt thẳng lên cửu thiên, trông cực kỳ đẹp mắt.

Đây là một cường giả Liệt Trận cảnh vô cùng trẻ tuổi, y cũng chẳng phải là Tôn giả gì cả, tốc độ cũng chẳng hề chậm hơn Thạch Hạo, đảo mắt đã bỏ chạy ra khỏi trời cao nơi đây.

Thế gian này quả nhiên có những kỳ tài ngút trời mai danh ẩn tích, thế nhân không hề hay biết, chí ít con Kim ô này cực kỳ mạnh mẽ.

"Ồ, không có bắt hắn ư!" Thạch Hạo lộ vẻ khác thường, nó vốn đã ngừng lại không tiếp tục chạy trốn nữa, nó không muốn bị quy tắc xích thần

kia xích lại, hiện tại vẻ hoảng sợ xuất hiện đầy mặt.

Chẳng lẽ đây chính là một tia hi vọng sống vô cùng mong manh mà đại đạo lưu lại ư, cứ để mặt có một vài tu sĩ lao thẳng ra ngoài vực ngoại? Chợt trong lòng Thạch Hạo bừng tỉnh, như đã nắm bắt được thứ gì đó.

Tiếng xé gió không ngừng dứt bên tai, lại có thêm một hậu duệ của hung thú cấp Thiên phóng lên trốn về vực ngoại, cứ như là phù quang nhanh đến mức tận cùng.

Sau khi phát hiện ra điểm lạ thường thì trong lòng Thạch Hạo trở nên mơ màng rồi nhanh chóng trấn định bản thân và chú tâm quan sát, nó nhìn thấy chiếc chuông lớn kia chấn động rồi những gợn sóng khuếch tán xung quanh nhằm thẳng những người đang trốn chạy kia.

"Xoẹt!"

Xích thần trật tự xuất hiện, lần nữa khóa chặt lại một vị Tôn giả nhưng cứ mặc cho những cường giả tuổi trẻ thoát đi, thứ này chỉ lùng bắt những tu sĩ đỉnh cao trong Hoang Vực mà thôi.

Thạch Hạo vô cùng bình tĩnh, giống như những tu sĩ khác nó cũng bay lên không thế nhưng không có phóng bạt mạng chạy trốn, nó hòa vào dòng người bỏ trốn và lẳng lặng quan sát tất cả.

Ba pháp khí kia cũng không có biến mất mà chỉ trở nên mơ hồ lơ lũng trên trời cao, từng gợn sóng vô cùng khó hiểu lan tràn trấn áp vạn vật!

"Tôn giả dù có bay lên trời cao cũng không tài nào chạy được!" Thạch Hạo lẩm bẩm, quy tắc không ngừng hạ xuống cứ như là lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt, khiến người khác kinh sợ.

Chỉ nơi đây mà đã có tới mấy vị Tôn giả bị xích chặt, như vậy đủ phán đoán được những nơi khác trong Đại Hoang và Thần sơn cũng như thế này.

"Ầm!"

Đúng lúc này, nơi phương xa vụt lên một luồng ánh đỏ, vô tận hi quang phóng ra cứ như là dòng lũ vỡ đê vô cùng mãnh liệt kéo đứt những sợi dây xích đang trói buộc rồi nhằm về vực ngoại.

"Xoẹt!"

Đáng tiếc đây là đại kiếp nạn, một lưỡi đao thần cực kỳ trong suốt hạ xuống đồng thời chém thẳng xuống chặt đứt con đường sống của luồng ánh đỏ đó.

Tiếng leng keng vang lên, nơi đó phù văn xuất hiện vô tận, một Pháp tướng cực kỳ to lớn, đỉnh thiên lập địa, to lớn vô biên xuất hiện, khí tức thần thánh không ngừng tỏa ra.

"Trời ơi, đó là Thần Linh!"

Dù là tận thế nhưng rất nhiều sinh linh kinh hãi, việc này quả thật khiến người khác sợ hãi mà, trong đại kiếp nạn này dù là Thần Linh cũng không thể trốn được ư?

Ánh đỏ không ngừng xoay tròn nơi đó, cứ như là giao long ngẩn đầu gầm vang thành tiếng, từng ký hiệu không ngừng hóa thành rồi nhằm thẳng về phía lưỡi đao thần kia hòng đối kháng lại quy tắc thiên địa này.

Tiếng gầm rú giận dữ vang lên, âm thanh tụng kinh rung trời, Pháp tướng kia càng ngày càng hóa lớn, dù là rất nhiều sinh linh ở phía Nam cũng nhìn thấy và trở nên ngơ ngác, tựa như nhớ tới một tượng thần trong ngôi miếu cổ nào đó ở phía Nam.

"Phụt!"

Màu máu vọt lên, đầu lâu đã bị lữa đao quy tắc chém lìa, Pháp tướng của Thần Linh từ từ ngã ầm xuống dưới một ngọn núi, tiên huyết nhuộm đỏ cả trời cao, phù văn tán loạn.

Cảnh tượng này kinh khủng ra sao? Thạch Hạo chấn động không nói

thành lời.

Chúng sinh đều chiến, rất nhiều người ngã quỵ dưới đất, hoàn toàn bất lực, trong đại kiếp nạn này dù là Thần Linh cũng không có khả năng tự vệ hay sao? Chết đi một cách dễ dàng như vậy khiến người khác tuyệt vọng.

"Ngươi chỉ là một tên giả Thần, cũng chỉ là mới có chút Thần Hỏa mà cũng dám xưng Thần." Trong cõi u minh tựa như vang lên một câu nói truyền khắp cả cửu thiên, khiến cả sông núi cũng phải nổ vang theo.

Dù là như thế nhưng tu sĩ đều trở nên sợ hãi, khó mà bật thành lời được, thần thánh như là cỏ rác, cũng phải rơi vào tuyệt cảnh trong đại kiếp nạn này, vậy những tồn tại ở cập bậc kia sẽ chết hết hay sao?

Thạch Hạo căng thẳng và im lặng, đây là kiếp gì đây?

Nó nhìn khắp thiên địa, từng vệt sáng chói vọt lên, phàm là những tu sĩ có năng lực đều điều động bảo cụ và bắt đầu trốn về phía vực ngoại hòng giữ lấy cái mạng nhỏ bé của mình.

Nói tới phiền phức, thật tế đây chỉ mới bất đầu, những việc này cũng chỉ diễn ra trong nháy mà thôi.

Xung quanh đều là bóng người, ai nấy đều sợ hãi, đâu đâu cũng tiếng la ó, ra sức chạy trốn, toàn bộ những tu sĩ mạnh mẽ đều hoảng hốt, sao lớn áp sát, không ngừng chấn động, thần thánh phải đền tội, lòng người kinh sợ.

Tu sĩ không ngừng gào khóc, vẻ hoảng sợ tràn ngập trong lòng, tận thế ập tới chỉ trong chớp mắt, toàn bộ cường giả đều trở nên điên cuồng.

Thạch Hạo lẫn vào trong đám người trốn về phía vực ngoại.

Ba pháp khí lơ lững ở không trung. Vực ngoại, áp lực của những ngôi sao lớn ép thẳng lên càng ngày càng lớn, những ánh lửa bùng cháy do sự ma sát với nhau, tựa như có thể thiêu đốt cả hư không, nhưng nói chung lại những sao lớn này vẫn chưa có hạ xuống dưới.

"Hả?" Ánh mắt của Thạch Hạo chợt bừng sáng, bởi vì rơi vào cảnh tuyệt vọng này nó chỉ còn cách thả lỏng tâm tình nên vô cùng bình tĩnh, nhưng lúc này lại phát hiện được điểm dị thường.

Tuy thời gian ngắn nhưng đáng lẽ những sao lớn này phải rơi xuống dưới rồi mới phải, thế nhưng tới giờ vẫn chưa có diệt thế.

Nó không để ý tới nữa mà tiếp tục hòa vào dòng người lao lên trời cao, sau đó đã hứng phải mấy ngôi sao lớn đang lao xuống, uy thế không gì sánh được.

Thạch Hạo rung động, những ngôi sao này quá lớn, cơ bản không thể nào tránh khỏi được, tuy rằng chỉ tới mây xanh nhưng khó mà thoát khỏi được.

"Không đúng!"

Rốt cuộc, nó cũng phát hiện ra được điểm dị thường là gì, ngôi sao lớn này xẹt qua cứ như là bọt nước vậy, chưa hề tổn thương tới bọn nó mà phóng thẳng đập xuống mặt đất bên dưới.

Ầm một tiếng, bên dưới xuất hiện hào quang vô tận, tựa như có vô tận những gợn sóng khuấy động bao phủ cả trời đất mênh mông.

Nhưng mà, Thạch Hạo lại rùng mình, không hề tin vào những gì mình đang thấy, trong lòng hiện lên những ý nghĩa khó mà tin được.

Giả, cảnh tượng tận thế này là giả, hay nói là những ngôi sao đồng loạt lao xuống này không phải là thật.

Sau đó, từng ngôi sao ập xuống mang theo ánh lửa ngập trời, bầu trời bị thiêu đốt trở nên sôi trào.

Thời khắc này, Thạch Hạo lại thấy được Tôn giả đang vọt lên từ phía dưới, ngoài ra còn có một Pháp tướng cực kỳ to lớn thuộc về một vị Thần Linh khác đang ra sức trốn về vực ngoại.

Đang trong đại kiếp nạn thì có thể trấn định ư, và những ngôi sao này vô cùng chân thực như vậy thì ai có thể phân biệt rõ ràng chứ, những sinh linh chí cường đều chấn động, xích thần trật tự hơi đảo qua đã trói chặt những người này lại.

Trong lòng Thạch Hạo phát lạnh, đây là một luồng ý chí như thế nào đây? Đùa giỡn với các cường giả, hư cảnh tận thế lại chân thực như vậy, khiến cho các Tôn giả chủ động vọt thẳng lên trời cao sau đó bắt gọn.

Thủ đoạn này khiến người khác lạnh toát từ đầu tới chân!

Sao đối kháng đây?

Cũng không biết qua bao lâu, những ngôi sao lớn cuối cùng cũng chẳng thấy, vô vàng ngôi sao hóa thành những bóng mờ, những gợn sóng khủng bố diệt vong, bên dưới vẫn là sông núi, chưa hề hủy diệt.

Ngẩn đầu nhìn lên, đám sinh linh bỏ chạy sớm nhất bị chiếc chuông lớn từ Thượng giới hạ xuống bao bọc lại, toàn thân bọn họ đều óng ánh.

"Là đang tra xét?" Cột sống của Thạch Hạo tỏa ra hơi lạnh.

Đám người kia không phải là Tôn giả mà là những tu sĩ kiệt xuất sớm bỏ chạy về ngoại vực trước tiên đang bị chiếc chuông lớn tra xét kỹ càng.

Thạch Hạo thở dài, nếu như trong lòng nó không ngừng cảnh giác, hùa theo đám đông chạy trốn thì chắc chắn cũng sẽ bị tra xét như những người kia.

Đều nằm trong lòng bàn tay, chạy trốn sao mà được!

"Giả, đó là cảnh tượng hư ảo, tai nạn cũng không hề xảy ra, không phải là hạo kiếp tận thế!"

"Tôn giả bị trói chặt không tài nào tránh được, nhưng những thứ này không phải tới vì chúng ta, thiên địa vẫn tươi đẹp như trước!"

Thời khắc này, cả thế gian đều hoan hô, hết thảy tu sĩ đều toát mồ hôi hột ướt hết cả áo quần, sau khi trải qua sự việc như thế này ai nấy đều kích động, vui mừng khi mình còn sống.

Toàn bộ ngôi sao là giả, chỉ là đạo tắc diễn biến mà thành, hiện tại sương mù đã được xua tan, cả thế gian đều ăn mừng.

Chỉ có số ít người trầm mặc, càng ngày bọn họ càng cảm thấy run sợ hơn, còn có thứ gì đáng sợ hơn nữa? Loại ý chí và sức mạnh vừa nãy đã đánh lừa toàn bộ Hoang Vực!

Đông đảo tu sĩ hạ xuống mặt đất, Thạch Hạo trầm mặc đứng trong đám người này. Tất cả mọi người đều ăn mừng sau tai nạn nhưng nó lại lạnh giá cả người.

"Cuối cùng cũng tránh được một kiếp, đời này hẳn là không việc gì nữa rồi." Trên ngọn núi Thạch Hạo đang đứng xuất hiện một ông lão, chống một cây trượng bằng trúc xanh, sợi tóc trắng xám, con ngươi sâu thẳm.

Thạch Hạo thất kinh, đây là một Tôn giả mà lại ở gần nó như thế, tình huống chẳng ổn chút nào.

Bên cạnh ông lão còn có một thiếu nữ, tuy không nói là xinh đẹp nhưng rất dễ nhìn, một thân y phục màu trắng, con mắt trong veo mang vẻ bất an, nàng dìu lấy ông lão, dáng vẻ như vừa sống sót sau một hồi tai nạn.

Bỗng nhiên, trong thiên địa nổi lên một cơn gió lạnh, một vệt sáng từ trời cao vọt tới, đấy là một thanh mâu màu đen, tuy không dài nhưng sắc bén bức người!

"Chuyện gì xảy ra thế?" Ông lão biến sắc, lợi dụng pháp lực mạnh mẽ của mình muốn xoay người rời đi.

Nhưng đã chậm, bụp một tiếng, thanh mâu màu đen có tốc độ cực nhanh đâm thủng người ông lão và kèm theo vẻ điên cuồng cuốn xác lão đi xa.

"A..."

Tiếng kêu thảm thiết cũng không phải do tên Tôn giả kia phát ra mà xuất phát từ thiếu nữ áo trắng, nàng chỉ đỡ ông lão nhưng lại không thể chịu đựng nổi sóng sức mạnh của thanh mâu đen kia, sau khi bị gió mạnh quét qua thì cả người đều nổ tung.

Cả người Thạch Hạo lạnh toát, sau đó nỗi căm phẫn hiện lên trong lòng.

Tất cả đều nằm trong lòng bàn tay, cuối cùng cũng không thể nào chạy thoát khỏi đại nạn này.

Tiếng gió vù vù vang lên, trong thiên địa từng vệt sáng xẹt qua bao phủ cả bát hoang, vụt qua sông núi.

Thạch Hạo dõi mắt nhìn theo, vẻ mặt dần lạnh lẽo, đây không phải là ảo giác mà đại kiếp nạn đã bắt đầu bao phủ thiên địa, nó chưa hề kết thúc.

Nó đưa tay ra, trên cánh tay vẫn còn dính một vài giọt máu, đấy chính là máu văng ra dính lên người nó khi thiếu nữ bị nổ tung.

"Kiếp này... sỉ nhục chúng sinh, lạnh lùng vô tình." Thạch Hạo tức giận nói.

"Ha ha..."

Nó mơ hồ nghe được âm thanh vù vù bên tai, có giọng nói lạnh lùng vang lên, như đang cười và có cả hờ hững bên trong.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 446: Dẫn Đạo Nhập Thể.

Trong lòng Thạch Hạo trở nên nguội lạnh, nở nụ cười mỉm đầy vẻ khinh thường, những tồn tại cao cao tại thượng đều bị dẫn dụ bởi đại kiếp nạn này.

Đây gọi là Hoang Vực sẽ bị diệt thế ư?

Đại kiếp nạn vẫn đang tiếp tục, Thạch Hạo sau khi hạ xuống ngọn núi thì cũng chưa hề vọng động mà bình tĩnh ngưng thần, ngồi xếp bằng trên một tảng đá lớn, gạt bỏ mọi căm phẫn cùng tạp niệm, bản thân tiến vào trạng thái không minh.

Tiếng gió vù vù như sấm, hàng loạt ánh sáng bay lượn trong thiên địa, đó chính là những thanh kiếm thần do quy tắc hóa thành đang chém giết mười phương, còn có cả thanh chiến mâu màu đen có thể xuyên thủng tất cả.

Người dám cản trở, giết không tha!

Những cạm bẫy trong thiên địa được mở ra, chẳng hề buông tha cho một tên thần thánh nào, đây là càn quét, nếu như có cá lọt lưới thì sẽ dùng chiến mâu xuyên thủng rồi kéo lê lên trời xanh, bảo đảm không để một ai sống sót.

Sự thật rất tàn khốc, nếu như hiểu rõ thì không ai không sợ, thân thể lạnh lẽo, mạnh mẽ như Tôn giả cùng với Thần Linh cũng bị bắt nhốt, đây điên cuồng tới mức nào?!

Nhưng trong đại kiếp nạn này cũng sản sinh ra những cơ duyên, có những cơ hội vô cùng lớn lao.

Đại đạo lệch hướng, Thượng giới mở rộng, phù văn buông xuống, đại đạo hiện ra, còn có những áo nghĩa khó hiểu xuất hiện ở thế gian, nếu ai có vận may lớn thì có thể đi ngược trời cao, trong tình thế nguy hiểm mà "gặt

hái" những thứ này.

Thạch Hạo buông thả tâm tình nhằm đạt tới cảnh không minh, vì tranh giành thiên cơ, đoạt đạo duyên của chính mình nên bắt lấy những quỹ tích khó hiểu kia, dò xét ra áo nghĩa trật tự.

Gió thổi càng lớn, thiên địa nhuốm đầy máu đỏ, cứ như là lốc xoáy máu máu, nghẹn ngào, thê thảm cực kỳ.

Phàm là tu sĩ thì không một ai không hoảng sợ khi nhớ tới ngày hôm đó, vốn tưởng rằng những ngôi sao đó là giả nên đại kiếp nạn đã qua đi, nhưng không nghĩ tới đây chỉ mới bắt đầu, đó chính là cảnh tượng kỳ dị nhất trong trời đất này, khiến lòng người phải kinh sợ.

"Phàm nhân ư?" Có người run sợ, đây là thời khắc vô cùng đặc biệt khi thiên địa thay đổi. Phàm nhân chẳng lẽ không sợ chết khiếp luôn hay sao? Thế gian này nhất định sẽ đại loạn.

Nhưng mà, thành thị vẫn như trước, phàm nhân chẳng hề hay biết, càng không thấy được những cảnh tượng đầy kỳ lạ kia.

Đây là thủ đoạn cỡ nào chứ, chỉ nhằm vào tu sĩ, không cho phàm nhân hay biết, nói theo một ý nghĩa nào đó, đây chính là một thứ "từ bi", "từ bi" của sự tàn nhẫn, vô cùng mâu thuẫn với nhau.

Rất nhiều người có đầu óc nhanh nhẹn đều phát hiện ra được đầu mối. Tu sĩ nghiên cứu phù văn, xem Ngũ hành trong thiên địa, nhìn biến hóa của quy tắc, tự nhiên sẽ có chỗ đặc biệt. Những người này đặt mình ở khía cạnh phàm nhân, dùng mắt thường để xem xét thế giới này, rồi sau đó suy diễn thì phát hiện ra một vài đạo lý trong đại kiếp nạn này, và bắt đầu lĩnh ngộ.

Thạch Hạo ngồi xếp bằng trên tảng đá lớn, vào thời khắc đại đạo lệch hướng, trời đất đảo lộn thì chìm đắm trong trạng thái yên tĩnh, bắt đầu bắt giữ và ghép nối những mãnh vở đại đạo kia.

Tuy thân đang trong đại kiếp nạn thế nhưng cả người nó trở nên trong

suốt, cặp mắt thỉnh thoảng chớp mở nhìn những ký hiệu đang lấp lóe trong hư không.

Đó chính là cơ duyên, Thạch Hạo tiến vào vong ngã, chỉ biết dò xét thứ áo nghĩa hiếm thấy hiện trên thế gian này, đó chỉ là một góc nhỏ do đại đạo hóa thành.

Hiện tại, nó chỉ biết tập trung cao độ, dùng tâm để nghiền ngẫm, dùng thần đi rèn luyện, bản thân thì trở nên óng ánh tỏa ra mùi hương thơm ngát.

Đây không phải cảnh giới tăng lên mà là đang đắp nặn và cô luyện lại thân thể, Thạch Hạo dẫn "Đạo ngấn" nhập thể, rửa sạch bụi khí, rèn luyện chân thân.

Đúng như Liễu Thần từng nói, trong đại kiếp nạn này cũng có tân sinh, càng có vận may lớn!

Nếu như có thể bắt lấy thì sẽ là một thiên duyên, sẽ có lợi ích vô cùng to lớn cho con đường tu hành sau này, đây là trúc cơ, dùng gạch thần cứng rắn nhất để xây dựng nên đạo cơ bất hủ.

Lúc này, cũng có không ít người cảm nhận được, phàm là người kinh tài tuyệt diễm đều bắt đầu xuất thủ bắt lấy những quỹ tích đại đạo này, dẫn nhập vào trong cơ thể và cộng hưởng với bản thân.

Vào thời khắc đặc biệt này, đại đạo với thế gian hiện ra, chỉ cần bắt được một chút thôi cũng coi là một tạo hóa vô cùng to lớn với các cường giả rồi, như vậy sẽ có lợi cả đời.

Thạch Hạo ngồi xếp bằng, một luồng khí trắng vờn quanh thân thể mang theo mùi hương thơm ngát rửa sạch bụi mù, khiến nó trở nên kỳ ảo như thần như thánh, không dính chút khói lửa trần gian, càng ngày càng thánh khiết.

Nó đã đạt được chỗ tốt cực lớn, con mắt tuy khép mở nhưng đó cũng chỉ là bản năng, bắt giữ đạo tắc, tìm tòi nghiên cứu bản nguyên, vạn vật ẩn hiện trong lòng, loại thể ngộ này khó dùng lời diễn tả được.

"Ầm ầm!"

Nó được một luồng đạo khí nâng lên, lơ lững trên đỉnh núi cứ như là một chiếc thuyền nhỏ lênh bênh trên biển cả, vượt qua biển khổ nhân đạo.

Nhưng mà, cũng có sóng dữ, cũng có lốc xoáy, lúc nào cũng có thể hất tung nó. Đó chính là đại đạo, vô cùng mạnh mẽ, phàm nhân sao mà điều động được chứ, hơi một tí sẽ thành thuyền lật thần diệt.

Thạch Hạo không ngừng tranh giành, thậm chí còn đạp trên thuyền nhỏ rong chơi trong biển khơi, tắm rửa vô tận sóng biển.

Đây là hành động vô cùng nguy hiểm, hòa vào với đại đạo, bản thân quá bé nhỏ lúc nào cũng có thể sẽ bị đập tan hóa thành bột mịn, vạn thế không thể tồn tại.

Trong thực tế, Thạch Hạo dẫn dắt hàng loạt ký hiệu vào trong cơ thể và kết hợp lại với bảo tàng thân thể của chính mình, không ngừng xây thành thể xác bảo thuyền.

Đây chính là "tích trữ thế lực", tạo nên căn cơ đại đạo, chỉ vì muốn biển rộng mặc cá bơi, trời cao mặc chim bay, đây chính là mở ra thiên địa vô ngần của bản thân.

Dẫn đạo nhập thể, mượn vô tận phù văn để gột rửa bản thân, đây là xây nên thể xác bất hủ, tích lũy tiềm năng của bản thân, chỉ đợi nó mai này trùng thiên sẽ tiến tới cảnh giới càng cao hơn.

Thậm chí, khả năng sẽ trở thành cá vượt long môn, sẽ biến đổi về chất, thoán thái hoán cốt.

Đại kiếp nạn qua đi bốn ngày, Thạch Hạo vẫn ngồi xếp bằng trong hư không, được một chùm phù văn vờn quanh, dù là trong hay ngoài thân thể đều như vậy, cuối cùng những ký hiệu này ngưng tụ hóa thành một đạo hỏa, thiêu đốt thân thể.

Đây là rèn luyện, dẫn đạo hầm thân.

Cuối cùng, thậm chí là hóa thành hình, những mãnh vỡ kỹ hiệu của đại đạo kia đã nối liền cùng nhau tạo nên một đỉnh lô chứa nó vào bên trong, ánh lửa hừng hực không ngừng luyện hóa chân thân của nó.

"Ầm!"

Cuối cùng, khi mặt trời bắt đầu ló dạng nơi phương Đông, tất cả những thứ này tản đi, thiên địa khôi phục lại như cũ.

Đây đã là sáng sớm ngày thứ năm, Thạch Hạo mở mắt, cảm giác có thứ gì đó không giống, bản thân từ trong ra ngoài lưu chuyển một mùi hương thơm ngát, đây là thân thể đã gần với đạo, biểu hiện sự thành công.

Trong tình huống bình thường mà nói, dù là Tôn giả cũng chưa chắc có thành tự như thế này, ngoại trừ một vài người cá biệt mà thôi.

Trước đây, cơ thể của nó rất vững chắc, có thể sánh vai với Kim Cương Bất Hoại thân của Tây Phương giáo, hiện tại lại thân thiết với Đạo nên trong cơ thể sẽ dễ dàng xây dựng nên phù văn giúp cho đạo pháp thuận lợi tiến vào thể xác.

Con đường tu Đạo vô cùng gian nan, càng về sau thì càng khó khăn, lúc nào cũng có thể trở thành thuyền hủy người tịch.

Hiện tại, nó có thêm một thứ bảo hộ cho mình, thân thể bảo thuyền kiên cố cũng sản sinh ra đạo quang, lúc nào cũng được bảo vệ, sản sinh tinh khí thần đây chính là kết quả của thể xác bảo thuyền và tinh khí thần cùng nhau đồng tiến.

Thạch Hạo nắm giữ lấy cơ duyên, trong đại kiếp nạn này đã tạo nên căn cơ đại đạo cho bản thân, từ từ đợi ngày sau sẽ nảy nở, đâm thẳng trời cao, che lấp thương vũ.

Gió đã ngừng, lưu quang đầy trời biến mất, không còn huyết quang,

cũng chẳng còn sát khiếp.

Đảo mắt nhìn lên, bầu trời sáng sủa, ba pháp khí biến mất không thấy tăm hơi đã từ lâu, thế gian không còn khí sát phạt, toàn bộ rất yên bình.

"Bốn ngày bốn đêm, không biết đã xảy ra những chuyện gì." Thạch Hạo khẽ nói, nó rời núi hướng về nơi xa.

Dựa theo cảm nhận, nó biết, thế gian nhất định đã xảy ra rất nhiều chuyện, có thể cả thế gian đang run rẩy và sôi sục.

Đại kiếp nạn cứ thế trôi qua ư? Thạch Hạo không biết được. Nó cau mày, cho rằng tuyệt không đơn giản như vậy.

Bởi vì, khi nó liên lạc với Tiểu Tháp thì chẳng hề thấy hồi âm, vẫn đang phong ấn bản thân, hiển nhiên nguy cơ vẫn còn đó.

Cuối cùng, Thạch Hạo cưỡng ép mỡ ra Thế Giới Hộp Quý, bắt nó phải nói cho mình nghe một vài điều, nó từ từ tỉnh lại nhưng vô cùng thiếu kiên nhẫn, nó nhắc nhở Thạch Hạo rằng tạm thời đã an toàn, nhưng đại kiếp nạn không chỉ như vậy đâu.

"Đối với ngươi thì hẳn không có vấn đề gì lớn cả, nhưng với ta thì khác, vẫn tràn đầy tính bất ngờ, không nên quấy rầy ta nữa."

Tiểu Tháp nghiêm túc, nó nói tạm thời đừng liên hệ gì với mình, dù thế nào đi nữa, dù cho Thạch Hạo có gặp nạn thì nó cũng chỉ có thể im lặng, không thể nào ra tay giúp đỡ được.

Thạch Hạo rời khỏi ngọn núi lớn đi tới chốn đông người, khu vực này thuộc Thạch quốc, bởi vì nó từ biên giới phía Tây tiến tới nêm tự nhiên phải ở trong địa phận Thạch Quốc rồi.

Sau một ngày, nó tiến vào một ngôi thành lớn thì nghe được rất nhiều tin tức rất nóng hổi, trong lòng chấn động không thôi.

Bốn ngày, gió lạnh gào thét, quy tắc thần kiếm và chiến mâu không ngừng lượn lờ trời cao, quét quang Hoang Vực hòng bắt giết Tôn giả, quả thật không thể nào tưởng tượng nổi, loại sát cơ và chiến ý đó khiến cho tu sĩ khi nghĩ lại cũng cảm thấy sợ hãi.

Trong lúc này, toàn bộ Tôn giả đều mai danh ẩn tích, không biết có phải bị bắt giết hết hay không, không một ai biết được họ có tránh được đại kiếp nạn và sống sót hay không.

Dù sao, quỷ khóc thần gào trong bốn ngày bốn đêm, ai ai cũng nhìn thấy cảnh tượng kỳ dị nhất trong trời đất này, có Thần Linh bị chém giết, ánh đỏ ngòm đầy trời, rất lâu không tiêu tán.

Rất nhiều chuyện xảy ra ở khắp nơi, khó mà nói hết được.

Chuyện khiến người khác giật mình nhất chính là, hoàng đô Hỏa Quốc xảy ra biến hóa cực lớn, hiện tại nơi đây gần như bị phá hủy, nửa tòa thủ phủ trở thành phế tích, mặc khác nửa tòa còn lại đều cuồn cuộn mây đen đi kèm với màu máu rợp kín trời cao.

"Cái gì, hoàng đô Hỏa Quốc gặp phải đại kiếp nạn, cứ thế bị xóa sổ hay sao?" Thạch Hạo chấn động, nó không biết Hỏa Linh Nhi với phụ thân của nàng có tránh được một kiếp này hay không, hi vọng bọn họ đã rời khỏi Thiên Thần sơn.

Nếu không, chuyện này sẽ thê thảm biết bao.

"Mấy ngày gần đây, trong nửa tòa được lưu lại kia, một cây cổ thụ đã đốn ngã dâng lên sương mù, một chiến trường bao la xuất hiện chống lại ý chí trên trời cao kia." Có người khẽ nói.

Thạch Hạo chấn động, quả nhiên nơi đó có điều quái lạ, Tế Linh trước kia của Hỏa Quốc từng phong ấn dưới thân cây nên chắc chắn sẽ không hề tầm thường.

"Bên trong còn có những thanh âm khóc lóc Thượng cổ, dù là đại kiếp

nạn diễn ra cũng chưa hề hủy diệt được nơi đó."

Thạch Hạo rất muốn tới một lần xem thế nào nhưng hiện tại đang ở Thạch Quốc, khoảng cách cực kỳ xa xôi.

Dù sao đại kiếp nạn mới kết thúc, tin tức truyền lại cũng chỉ hạn chế ở Thạch Quốc và Hỏa Quốc, còn những nơi xa hơn thì chưa có tin tức, Thạch Hạo quyết định tiến về hoàng đô Thạch Quốc để nghe ngóng chút tin tức nữa.

Dọc theo đường đi, nó nghe được rất nhiều tin tức, thậm chí còn có một tin đồn cực kỳ kinh khủng!

"Giới này có vật hấp dẫn Thượng giới, khiến bọn họ phải hạ xuống để tra xét tìm hiểu, tuy đã tìm từ thiên cổ cho tới giờ nhưng vẫn chưa tìm thấy mà thôi."

Nhưng, không biết tin tức này do ai truyền ra, dù thế nào một khi dám nói như thế thì chắc chắn do một người thần bí truyền ra.

Hiển nhiên, còn có cá lọt lưới hơn nữa còn là người hiểu được một vài bí ẩn trong đại kiếp nạn này.

"Chỉ là, nói hạ giới thì dễ nhưng sẽ gặp phải phản phệ, dù là bá chủ Thượng giới bày trí bố cục cũng có khả năng gặp nạn, cần phải mượn tay người khác để tìm kiếm."

Tin tức này không biết bắt nguồn từ đâu, như thật như giả, một vài tu sĩ khi nói ra chuyện này khiến người nghe kinh hãi, trong lòng lo sợ.

Còn chưa tới hoàng đô Thạch Quốc nhưng Thạch Hạo lại nghe được một vài tin tức khác nữa, Bổ Thiên các, Bất Lão sơn, Tây Thiên giáo... đều đang phái người tới hoàng đô Thạch Quốc.

"Uhm, có ý gì đây?" Thạch Hạo không rõ lắm nên hỏi một tu sĩ gặp phải trên đường đi.

"Nghe đâu muốn chiếm lấy quốc này, Thạch Hoàng đã biến mất, thiên hạ bất ổn, những đại giáo này giá lâm chính là muốn đào tạo con rối thậm chí muốn chính mình nắm giữ."

Thạch Hạo tức giận, tuy nó chẳng có chút thiện cảm nào với Võ Vương phủ thế nhưng dù sao cũng mang họ Thạch, cũng cùng chung tổ tiên, cơ nghiệp của Thạch Quốc sao lại sa sút đến thế.

"Người ở Thượng giới muốn tìm thứ gì đó nhưng bản thân không thể tự hạ xuống được, nên muốn mượn sức mạnh ở bên dưới." Có tu sĩ cùng đường than thở.

Tuy rằng đây là bí ẩn thế nhưng lại bị một vài tu sĩ lan truyền ra ngoài, không cần nghĩ nhiều, trên thế gian này có những người âm thầm phân giải những bí ẩn trong đại kiếp nạn.

"Nguyệt Thiền tiên tử, hay cường giả của các dị nhân thuộc Bất Lão sơn đều chia thành từng tốp tiến tới, có khả năng muốn tuyển người để thao túng Thạch Quốc."

Nghe được những câu này, Thạch Hạo đã có thể xác định được, những bất hủ của vực ngoại bất quá cũng giống như Thượng giới, cũng có thể họ là người phát ngôn cũng không chừng.

"Các ngươi xuống không được, chỉ vì lợi riêng của cá nhân mà dám làm chuyện nghịch thiên như vậy ư?" Thạch Hạo mắt nhìn trời cao, nó biết đây chỉ là một trong những nguyên nhân xảy ra đại kiếp nạn này, nhưng vậy cũng đủ khiến nó tức phận rồi.

"Muốn mưu đồ Thạch Quốc, mơ à, vật kia các người cũng đừng hòng lấy được!" Thạch Hạo cười mỉm.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 447: Tiên Tử Luận Kiếp.

Hoàng đô Thạch Quốc, vẫn hùng vĩ như trước, tường thành nguy nga cứ như là một dãy núi chắn ngang.

"Trận pháp Thần Linh được mở ra nhưng vẫn bị đánh tan." Thạch Hạo đi tới trước tường thành, yên lặng trong thời gian rất lâu.

Tường thành cứ như là kim loại màu đen lấp lánh ánh sáng lộng lẫy, đó là do sức mạnh của phù văn biểu hiện nên nhưng đáng tiếc là, hiện tại chỉ còn là những vết tích tàn dư của trận pháp mà thôi.

Cửa thành rộng rãi, người tới người lui, sinh linh ra vào rất nhiều, trong thành vẫn rất phồn hoa và náo nhiệt như trước.

Lần thứ hai quay trở lại, Thạch Hạo cảm thấy hoàn toàn mới lạ, năm xưa tới đây với nhiệt huyết dâng trào, mục đích là tìm tổ phụ, kết quả nó đã đại chiến với Vũ tộc, Võ Vương phủ ngay tại nơi đây, danh chấn Thạch đô.

Hiện tại, sóng ngầm cuộn trào trong thành, Thạch Hoàng đã mất tích, sát cơ đầy bốn phía, đại giáo của vực ngoại nhúng tay vào, lần này tới đây nguy hiểm sẽ càng lớn hơn.

Thượng giới vô tình, sỉ nhục toàn bộ sinh linh bên dưới, quyền sinh sát chỉ trong một ý nghĩ. Mà giới này, những đạo thống có quan hệ với bọn họ đều rục rịch, cứ như hổ như sói nhào tới.

Thạch Hạo tiến thẳng vào thành, mục tiêu của nó là hoàng cung, Nhân Hoàng đã mất tích, vậy nơi đó sẽ lưu lại thứ gì?

Nó dám vào thành thì chắc chắn có niềm tin, hiện tại Tôn giả đều sợ hãi, ngay cả Thần Linh cũng bị giết chết nên nó giờ chẳng sợ gì cả.

Đương nhiên, nguy hiểm vẫn còn đó, không biết Thượng giới đã bố trí những gì, còn có những đại giáo vực ngoại kia đã phái ra những ai.

Trước khi tới Thạch độ này, Thạch Hạo không hề để ý tới lời nhắc nhở của Tiểu Tháp, nó lại tiếp tục lôi đầu tên Tiểu Tháp dậy rồi hỏi thêm lần nữa, bởi vì chuyện này rất quan trọng, hơi chút là ảnh hưởng tới sinh tử ngay.

Nó chỉ có thể xác định được, hiện tại là đoạn thời gian bị bỏ không, chẳng có chút nguy hiểm gì tới nó cả, đại kiếp nạn vừi lùi, cánh cửa hai giới đã khép lại và người của những đạo thống sớm lẻn vào Hoang Vực trước kia muốn khiến nó hình thần đều diệt thì không thể thành công được.

Trên người rất nhiều người, người đến người đi cứ như là dòng nước, thương gia và cửa hàng san sát hai bên dường, tiếng mua bán hàng hóa không dứt bên tai, khí tức hồng trần phả mạnh trước mặt.

"Việc Nhân Hoàng mất tích chỉ lưu truyền trong giới tu sĩ, phàm nhân không hề hay biết." Thạch Hạo khẽ nói, nếu không thì thủ phủ này đời nào có bầu không khí căng thẳng và sát khí dày đặc thế này chứ.

Nó bình tĩnh cất bước, trong nháy mắt đã đi được mười mấy dặm, người đi đường tuy nhiều, không thiếu tu sĩ thế nhưng nó cũng chẳng hề quan tâm, chủ yếu khi thực lực đã đạt tới bước này, nếu không muốn tạo sự chú ý cho người khác thì người khác cũng chẳng hề hay biết được.

Bỗng nhiên thiên địa yên tĩnh, cả con đường cứ như bị chia lìa, người đi đường dạt về hai bên lộ ra một lối đi.

Người đi trên đường không hề hay biết, như không nhìn thấy cảnh tượng này.

Thạch Hạo dừng chân, phía trước xuất hiện một cô gái, không minh xuất trần, yên lặng đứng đó. Dáng người nàng cao ráo, vô cùng xinh đẹp, cứ như là một đóa hoa sen lưu chuyển thần hà không ngừng phóng thích khí tức thánh khiết vào trong hồng trần.

Nguyệt Thiền tiên tử.

Nàng xuất hiện, hơn nữa lại nhanh như thế, từ khi Thạch Hạo vào trong thành thời gian trôi qua cũng chẳng bao lâu nhưng nàng đã đến, đứng ngay nơi đó, bình tĩnh nhìn nó.

Trong lúc nhất thời hai người chẳng hề nói tiếng nào, con đường này vô cùng trống trải, người đi đường chẳng hề hay biết mình bị một luồng tràng vực đầy mạnh mẽ tác động khiến bản thân phải kiếm đường khác để đi qua nơi đây.

Sau đó, trên con đường này chỉ còn sót lại hai người bọn nó, mặt đối mắt, rất lâu chẳng nói được câu gì.

"Cần gì chứ." Nguyệt Thiền tiên tử đánh tan vẻ yên tĩnh, âm thanh mang theo vẻ từ tính chấn động tâm thần người khác, vẻ đẹp của nàng đã vượt qua phàm tục, cơ bản không giống như người của giới này.

Cơ thể nàng phát sáng, quần áo trắng như tuyết bay phấp phới, còn tựa như muốn hóa thành tiên, bên trong vẻ linh động là vẻ siêu nhiên kèm theo là thần quang.

"Ngươi cho rằng ta sẽ bại vong ư? Chưa chắc!" Thạch Hạo trầm giọng nói.

Nó vẻ mặt sáng ngời, giờ trong đại kiếp nạn đã hoàn toàn lột xác, cả người càng có vẻ xuất thế hơn, cứ như là một vị Trích tiên giáng trần mang theo thánh quanh, tay áo tung bay khí chất xuất chúng.

Nếu như người khác nhìn thấy nhất định sẽ giật nẩy mình, một đôi nam nữ này quá mức xuất chúng, ai cũng chẳng nhiễm bụi trần, cứ như là một đôi bằng hữu thần tiên.

"Với sức một người thì có thể chống đỡ được đại thế này ư?" Nguyệt Thiền tiên tử khẽ mở đôi môi đỏ, âm thanh trong trẻo động lòng, con mắt như nước, tóc đen tỏa sáng.

Thạch Hạo phải thừa nhận, dung mạo của Nguyệt Thiền tiên tử đúng là rất hoàn mỹ, khó có thể tìm người sánh vai được, có lẽ chỉ có mỗi Ma nữ cùng với cô gái áo xám từ Thượng cổ kia mới có thể sánh ngang được.

"Sai, hẳn là phải do ta hỏi mới đúng, muốn chống lại đại thế này ư, muốn là địch của người khắp thiên hạ ư?!" Thạch Hạo lộ vẻ nghiêm túc, vị "Trích tiên" tức giận hiện ra thần uy của mình.

"Đại thế, cũng có thể coi là đại thế, giờ ngươi vẫn chưa rõ hay sao?" Giọng nói của Nguyệt Thiện rất nhu hòa, vẻ đẹp xuất trần, da thịt trắng như tuyết, gương mặt nở nụ cười tươi rói khiến trăm hoa phải thất sắc.

Thạch Hạo không nói một lời, nhưng ánh mắt càng thêm ép người hơn, cứ như là hai tia chớp rơi lên trên người cô gái này, tạo nên một tiếng sấm đầy nặng nề, hư không sáng rực, ầm ầm vang vọng.

"Thạch huynh, bản lĩnh thật lớn, với tư chất của ngươi thì trong thiên địa này còn ai tranh hùng, mặc ngươi tung hoành vượt thẳng trời cao." Nguyệt Thiền tiên tử nở nụ cười nhẹ nhàng.

"Ta không có ý nghĩa sẽ trở thành nô bộc cho người khác, muốn ta gia nhập Bổ Thiên giáo, sau đó lên Thiên môn, vậy thì miễn đi." Thạch Hạo lạnh lùng nói.

Đường phố nhộn nhịp, xa xa, người đi đầy đường, ngựa xe như nước, nhưng nơi đây lại vô cùng trống vắng, phố phường to lớn không có bóng dáng người thứ ba, hai người đứng đối diện nhau, chẳng ai nhường ai cả.

Thạch Hạo biết, nếu như nói trên cõi đời này còn có ai có thể uy hiếp tới nó, vậy nhất định sẽ là Nguyệt Thiền tiên tử này, năm đó, ngay cả Thạch Nghị nàng còn không sợ thì sao lại sợ nó chứ?

Đây là một cô gái có thần tư ngút trời, một khi khai chiến, ai mạnh ai yếu thì trong chốc lát khó mà giải quyết được.

Nhìn như nhẹ nhàng, xuất trần tuyệt lệ, thế nhưng lại là một cô gái rất

mạnh mẽ, có thể bễ nghễ tất cả các đại vực, trong người cùng thế hệ khó mà tìm được đối thủ.

"Ngươi và ta đều cọi như là những người quen cũ, có thể đi với ta một lần được không?" Nguyệt Thiền tiên tử mở miệng rồi vuốt mái tóc che trước mặt sang một bên, lẳng lặng đứng chờ câu trả lời.

Thạch Hạo cũng chẳng sợ liền gật gật đầu.

Trong nháy mắt, đường phố khôi phục lại vẽ ồn ào, mọi người nghi ngờ, vì sao nơi đó lại trở nên trống trãi như vậy, ai cũng phải cất bước đi vòng qua nơi đó? Nhưng mà, rất nhanh những bóng người nhanh chóng lấp vào nơi trống vắng đó.

Thạch Hạo sóng vai tiến bước cùng Nguyệt Thiền tiên tử, bọn họ đều có khí chất xuất chúng, giống như một đôi ngọc bích hình người, chàng trai thì siêu trần thoát tục, cô gái thì kỳ ảo như tiên, bụi trần tránh lui không vươn trên y phục.

"Ồ, đó là tiểu Thạch, hắn... trở về rồi ư?!" Trong Thạch đô này, những tu sĩ không quen biết Thạch Hạo quả thật rất hiếm, bởi vì nó từng khuấy lên phong ba vô tận ở nơi này.

Trận chiến khi xưa tựa như mới ngày hôm qua, nếu không có đại kiếp nạn vừa rồi thì sự xuất hiện của nó hẳn sẽ gợi nên sóng lớn vô bờ.

Đã thế, có rất nhiều tu sĩ lộ vẻ khác thường, bởi vì thời gian này quá mẫn cảm, tiểu Thạch trở về thì sẽ xuất hiện chuyện gì đây? Việc này khiến cho không ít người lòng bồn chồn cả lên.

Yên Vũ lâu, một tòa cổ lâu dầy danh tiếng, được xây dựng bên bờ linh tuyền, quanh năm sương khói mông lung.

Nơi đây rất đặc biệt, linh tuyền ào ào bốc hơi bao phủ cả khu vực này lại, mưa có thể tự mình trút xuống, trái với hiện tượng thiên văn thông thường.

Từng làn hơi nước lượn lờ, mang theo ánh màu khiến cả tòa lầu các càng thêm thần thánh hơn, tràn ngập vẻ phi phàm, cứ như là bảo lâu từ thần giới lạc xuống dưới nhân gian.

Hai người đi lên lầu, chọn một phòng phù hợp, từng tia linh khí ào tới khiến cho tâm thần người khác trở nên yên tĩnh.

"Đúng rồi, loại nước này nếu như uống trong thời gian dài thì có thể kéo dài tuổi thọ, có ích lợi vô cùng lớn với tu sĩ, không hổ có tên là linh tuyền." Có khách nhân than thở.

Đại kiếp nạn vừa lui, những tu sĩ nhàn nhã ngồi nói chuyện ở nơi đây cũng chẳng phải là người bình thường.

Thạch Hạo, Nguyệt Thiền tiên tử chẳng hề để ý, hai người ngồi xuống một chiếc bàn bằng gỗ đàn hương đối diện nhau.

Có thể cảm nhận được một mùi thơm nhàn nhạt đang lan tỏa và hòa lẫn vào trong mùi cơ thể của nàng, càng có một loại đại đạo nào đó, điều này khiến cho Thạch Hạo kinh ngạc, cô gái này quả nhiên ghê gớm, trong đại kiếp nạn vậy mà cũng đạt được lợi ích vô cùng lớn.

Ngay như nó, nếu không phải thu lại khí tức thì cũng sẽ có mùi hương thơm ngát tỏa ra ngoài, đây chính là biểu hiện của việc thân thể gần với Đạo.

Bàn tay ngọc của Nguyệt Thiền tiên tử nhẹ nhàng vung một cái, lập tức một luồng hào quang mờ mịt bay ra bao phủ lấy gian phòng này, ngăn cách tạm thời với ngoại giới.

"Ngươi đã hiểu rõ đại kiếp nạn ư?"

Sau khi nghe xong thì Thạch Hạo lắc đầu, tuy biết một ít nhưng chung quy lại vẫn chưa có rõ ràng lắm, bất kể là Liễu Thần hay là Tiểu Tháp đều không có nói tỉ mỉ gì cả. Mà nó biết, Bổ Thiên giáo nhất định hiểu rõ, tồn tại từ xưa tới giờ, nếu như nói không có quan hệ gì với Thượng giới thì cũng chăng ai tin cả.

"Chỉ là thuận thế mà đi thôi, đây là một cơ hội." Nguyệt Thiền tiên tử nhẹ nhàng nói.

Thạch Hạo yên lặng, bình tĩnh ngồi nghe.

Bỗng nhiên, Nguyệt Thiền tiên tử nói: "Ngươi muốn ra tay? Nhưng ta dám khẳng định rằng, hiện tại ngươi không thể giết được ta, hơn nữa sẽ làm kinh động đến những người xung quanh."

Thạch Hạo im lặng, âm thầm suy nghĩ.

"Cần gì chứ, cuối cùng gì người cũng sẽ thấy, những chuyện mà ngươi cố làm cũng chỉ phí công mà thôi." Nguyệt Thiền tiên tử nói, xuyên qua hào quang màu xanh đầy mờ mịt, nàng dõi mắt nhìn qua cửa sổ, nói: "Từ Tôn gả trở lên đều bị giết hết cả, mà phàm nhân chẳng hề bị gì cả là vì họ không đủ tư cách, còn như những hạt giống thì sẽ được cho phát triển từ từ, ngươi thuộc vực này, vậy cảm thấy ra sao?"

"Lý luận về vườn thuốc quả nhiên là thật?" Thạch Hạo khẽ nói, mà sâu trong lòng bốc lên ngọn lửa nóng, nếu như là thật thì sẽ tàn khốc tới cỡ nào.

"Cũng không hoàn toàn chính xác, ta vừa nói là áp dụng cho những sinh linh từ Tôn giả trở lên mà thôi, đó cũng chỉ là một nguyên nhân nhỏ của đại kiếp nạn, cũng không phải nguồn gốc của đại kiếp lần này." Nguyệt Thiền tiên tử lên tiếng. trong ánh mắt lóe lên hào quang.

Thạch Hạo nhíu mày, nói: "Giới này có thứ gì vậy? Không ngờ bọn họ lại trắng trợn như vậy, không xem sinh linh Hạ giới này là gì cả, như vậy tàn nhẫn biết bao."

"Muốn biết thì phải đi ra ngoài." Nguyệt Thiền tiên tử lên tiếng.

Nàng chưa hề từ bỏ ý định của mình, vẫn luôn luôn khuyên bảo nó, một tuyệt đại mỹ nhân như thế bầu bạn, nếu như là người bình thường thì sớm đã đọng lòng giai nhân rồi.

Thạch Hạo thở dài, nó biết chuyện tình trong giới lần này rất kinh khủng, không biết là thứ đồ gì mà bọn họ phải phí sức như vậy, chẳng lẽ muốn nó thao túng Thạch Quốc, sau đó đưa ra mệnh lệnh cả quốc cùng tìm kiếm hay sao?

Hai người đều là hạng thông minh, rất nhiều chuyện không cần nói cũng hiểu, đều biết ý muốn như thế nào.

"Nói nhiều như thế rồi, chẳng lẽ người không thấy rõ đại thế như thế nào ư?" Nguyệt Thiền tiên tử vẻ mặt dịu dàng, càng ngày càng xuất trần linh động.

Cuối cùng, nàng suy nghĩ một chút, nói: "Vậy ta nói cho ngươi một chút bí ẩn vậy, ngươi cảm thấy Hoang Vực như thế nào, nó khác với những vực khác ra sao?"

"Còn như thời đại hồng hoang, có địa linh nhân kiệt, vẫn thích hợp cho sinh linh ở lại, nhưng từ từ hóa thành tử địa..." Thạch Hạo cau mày nói, nó đang suy nghĩ thử nàng muốn gợi ý chuyện gì.

"Ngươi cảm thấy, tám vực này rất lớn ư?" Nguyệt Thiền tiên tử hỏi.

"Lớn đến vô biên, rộng lớn vô bờ" Thạch Hạo trả lời.

Nguyệt Thiền tiên tử nhẹ nhàng thở dài, sau đó là nở nụ cười, thứ hào quang long lanh mà tuyệt thế đó dù là Thạch Hạo cũng suýt chút nữa ngây nhất, dung mạo xinh đẹp và thần thánh này khiến lòng người phải run sợ.

"Vậy thì để ta nói cho người biết một sự thật, tám vực này là một nơi như thế nào."

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 448: Chân Tướng Về Tám Vực.

Cặp mắt của Thạch Hạo nhíu lại chăm chú nhìn nàng, rốt cuộc bí ẩn đó ra sao?

Trên gương mặt trắng bóng của Nguyệt Thiền tiên tử lộ vẻ thú vị, đưa tay vuốt vuốt mái tóc, nói: "Có lẽ khi nghe xong ngươi sẽ giật mình đấy."

"Chuyện gì mà ta chưa trải qua chứ, ngươi cứ nói đi." Thạch Hạo nói.

"Chắc ngươi cũng nghe được, Hoang Vực là vùng đất bị trục xuất, thế nhưng cũng không có chính xác, đây chỉ là một phần nhỏ của tảng băng chìm mà thôi." Nguyệt Thiền tiên tử khẽ nói.

"Tiếp đi!" Thạch Hạo hờ hừng nói.

"Ngươi cảm thấy tám vực rộng lớn vô biên, to lớn vô ngần, là đại thế giới mênh mông đúng không?" Nguyệt Thiền tiên tử quay đầu nhìn nó, chỉ hỏi như vậy.

"Chẳng lẽ không đúng à?" Thạch Hạo hỏi ngược lại.

Nguyệt Thiền tiên tử lắc đầu, bình tĩnh nói: "Nếu như ta nói cho ngươi biết, Thiên Địa Huyền Hoàng Vũ Trụ Hồng Hoang, tám vực chỉ là tám nhà tù, vậy ngươi có tin không?"

Thạch Hạo yên lặng chẳng chút lay động thế nhưng cặp mắt lại bắn ra chùm sáng kinh người chiếu sáng cả căn phòng, tin tức này quá kinh người, khiến người khác khó mà tiếp nhận được.

"Rất khó tiếp nhận đúng không, nhưng đây lại là sự thật." Nguyệt Thiền khẽ nói, khi dứt lời thì nâng ly uống cạn chén rượu rồi đặt mạnh xuống mặt

bàn.

Thạch Hạo im lặng, tin tức này đúng là kinh động cả thế gian, có thật hay không đây? Trong lòng nó nổi sóng chập trùng, không thể nào tin nổi.

Tám vực, biết bao hùng vĩ, vô cùng vô tận, vậy mà chỉ là tám nhà tù, là do người phương nào tạo nên đây, tác phẩm quá đồ sộ!

Trong lúc nhất thời nó nghĩ tới rất nhiều chuyện, hàng loạt tin tức hiện lên trong đầu, vẫn như trước khó mà tin nỏi.

"Rất khó tiếp nhận đúng không?" Nguyệt Thiền tiên tử hỏi, thấy nó không nói gì thì mở miệng lần nữa, nói: "Thế giới rất to lớn, mênh mông vô tận, nhưng chỉ là tám nhà tù mà thôi, đúng là sẽ làm cho người hoài nghi."

Thạch Hạo cũng chẳng nói gì, dùng tâm để phán đoán, trước đây cùng nói chuyện với Ma nữ, cũng từng nghe nàng nói qua một ít bí ẩn nhưng không tin lắm.

Cẩn thận suy tư cân nhắc, tuy trong lòng chấn động nhưng cũng có phần tin tưởng, dù Nguyệt Thiền tiên tử lòng mang ý xấu nhưng cũng không cần dùng chuyện như thế này đi lừa nó làm gì.

"Ngươi không tin ư?" Nguyệt Thiền tiên tử hỏi.

Thạch Hạo không nói mà chỉ nhìn nàng, ánh mắt hơi ép người, hư không sinh ra phù văn ầm ầm vang vọng, đây không phải là "Thế" mà sinh ra theo nỗi lòng của Thạch Hạo, bất cứ lúc nào cũng có thể trấn áp xuống.

"Dù là ai khi lần đầu tiên nghe thấy đều khó mà tiếp nhận được. Nhưng vì thế mà ra tay với ta, vậy một đòn có thể thành công ư?" Nguyệt Thiền tiên tử nở nụ cười mỉm, vô cùng bình tĩnh.

"Dù là tám nhà tù thì đã làm sao, ta sinh ra và lớn lên ở đây thì ai dám nói ta là phạm nhân?!" Thạch Hạo ngồi yên nơi đó nhưng lời nói mang theo một luồng sát khí.

"Vượt qua tám nhà tù, ngươi có thể tưởng tượng được trời đất bên ngoài lớn đến mức nào, đặc sắc đến mức nào rồi đó, ngươi cam tâm đời kiếp này sinh sống trong tù giam này à?" Nguyệt Thiền tiên tử hỏi.

Nếu như lúc bình thường khi nghe được tin tức này thì chắc chắn sẽ ủ rũ, mênh mông tám vực, rộng lớn như thần thổ, bao nhiêu anh kiệt cả đời khó mà đi hết một vực, nhưng giờ lại biết được chỉ là tám nhà tù.

Chuyện này đúng là nực cười nhất thế gian, khiến người khác phải tức giận, làm người điên cuồng.

Dù là Tôn giả khi nghe được cũng sẽ giận đùng đùng, ngẩn đầu trời cao gào thét, vì sao? Từ khi sinh ta tới giờ, sinh linh trong tám vực lại là con cháu của kẻ tù tội.

Bọn họ được sinh ra ở trong tám vực, sớm đã bị khắc dấu không phải là người tự do mà là một tù nhân, là con cháu của tội nhân, khó mà thoát vây được.

"Như lời giải thích của ngươi thì ngươi cũng đang ở trong nhà tù này, và bản thân cũng là một nữ tù nhân." Thạch Hạo nhìn chằm chằm, sau đó lời nói trở nên nghiêm khắc, quát lớn: "Thân là con dân tám vực, cam nguyện giúp đỡ Thượng giới, vậy ngươi xem như là vực tặc!"

"Thạch huynh, ngươi chụp lên đầu ta một cái mũ quá lớn, ta không chịu được đâu nhen." Nguyệt Thiền tiên tử lắc đầu, cũng chẳng hề tức giận, trên mặt vẫn mang theo vẻ cười nhạt.

"Đang trong nhà tù, bất kỳ sinh linh nào cũng có quyền theo đuổi tự do, hi vọng thoát vây, vượt khỏi nhà giam này, vậy đáng thẹn lắm à?" Nguyệt Thiền tiên tử hỏi.

"Vậy theo như ý nghĩ của ngươi, đó chính là phải nương nhờ vào Thượng giới?" Thạch Hạo lạnh giọng hỏi.

"Cái gọi là tội nhân, tất nhiên là những sinh linh phạm vào lỗi lớn nên

mới bị nhốt vào nơi đây. Thượng giới nắm giữ công lý, sau đó tiến hành xét xử, sinh linh Hạ giới nếu như có hối nhận và được chấp nhận thì có thể được tha tội. Đây có gì mà không đúng? Chẳng lẽ lại gánh thêm tội cả đời, chết già trong cái nhà tù này thì mới gọi là đúng?" Nguyệt Thiền tiên tử hỏi ngược lại.

"Ta có tội à, coi như tám nhà tù này là thật đi thì do tổ tiên của ta phạm sai lầm. Huống hồ, không nhất định tổ tiên có lỗi, chân tướng sớm bị che giấu từ lâu. Nhưng mà, tất cả những thứ này có quan hệ gì tới ta đâu, chẳng lẽ đời sau phải tiếp tục bị trừng phạt, phải tiếp tục chịu tội, đời đời làm tội nhân?" Thạch Hạo xị mặt xuống nói.

Trong lòng nó bốc hỏa khó mà nguôi đi được, nơi mình sinh sống vậy mà lại là vùng đất tội lỗi, bản thân bị in dấu được xưng là đời sau của tội nhân, đây là đạo lý gì chứ?!

Nó hận không thể một hơi chọc thủng trời cao, đánh thẳng tới Thượng giới, quậy phá long trời lở đất!

Đối với những lời của Nguyệt Thiền tiên tử, nó chắc chắn không đồng tình, cái gì mà kẻ tù tội, cái gì mà tội nhân, toàn bộ đều là lời nói bịa đặt, nó sinh ở Hoang Vực, lớn lên ở Hoang Vực, quật khởi ở Hoang Vực, cũng chẳng hề cảm thấy sỉ nhục gì cả.

"Ngươi xem kìa, nổi giận đùng đùng, tâm trạng không thể bình tĩnh được, tức giận khó tiêu tan, ta biết mà, dù nói cái gì thì ngươi cũng nghe chẳng lọt tai cả." Nguyệt Thiền tiên tử than nhẹ, toàn thân trở nên óng ánh, trong sáng không chút hạt bụi kèm theo đó là mùi thơm ngát, hơi nhíu mày nói: "Hiện tại ngươi không cam lòng, vậy không bằng hãy thoát ra ngoài, hiểu rõ hết mọi chuyện. Mà muốn ra ngoài, tất nhiên phải hiểu rõ đại thế."

"Ngươi câm miệng!" Thạch Hạo quát lên, vù một tiếng, trong hư không hạ xuống phù quang cứ như là một đám mây lưu chuyển khí lành, bao phủ lấy Nguyệt Thiền tiên tử rồi tiến hành trấn áp.

Nguyệt Thiền tiên tử cũng hề sợ hãi, trên thân thể trắng noãn bay ra từng luồng huyễn quang rồi hóa thành một đám phù văn chặm lại đám mây này, mà cơ thể lại từ từ bay ra đằng sau, giữ một khoảng cách nhất định với nó.

"Ầm!"

Xung quanh Thạch Hạo hiện lên mười tòa Động Thiên, nó muốn mở ra tràng vực niêm phong cả tiểu thiên địa này, khiến cho tất cả phải bất động.

Nguyệt Thiền tiên tử mở miệng, nói: "Ta cũng có đạo quả, ngươi làm thế cũng khó mà giữ chân ta được, trong thời gian ngắn khó phân thắng bại vậy thì tranh giết vô ích làm gì."

"Ngươi thân là con dân của tám vực, tự nhận mình là con cháu của tội nhân, nương nhờ vào Thượng giới, giúp đỡ bọn chúng đối phó với sinh linh Hạ giới, tự hào lắm hả?" Thạch Hạo lạnh lùng nói.

"Ta cũng chưa từng nói, tổ tiên là kẻ hung ác thì hậu nhân cũng là người có tội, đây chỉ là quy củ do năm xưa định ra mà thôi, ta chỉ là người yêu nhân tài, muốn cho ngươi một cơ hội để thoát khỏi lao tù." Nguyệt Thiền than thở.

Nói tới đây, nàng vô cùng bình tĩnh, không có chút xấu hổ nào, vô cùng thản nhiên nói: "Hơn nữa, ta cũng không phải sinh ra ở tám vực này, chung quy lại thì cũng sẽ phải về Thượng giới thôi."

Thạch Hạo nghe thế thì hai mắt nhíu lại, trong lòng chấn động, nàng là người của Thượng giới? Lần đầu tiên nghe được tin này, cũng là lần đầu tiên giao tiếp với sinh linh không thuộc về thế giới này.

Trong mắt nó xuất hiện từng chấm thần quang, tựa như là những chấm vàng nhỏ li ti, không ngừng tỏa ra hư không, như có thể nhìn thấu tất cả, quan sát thật tỉ mỉ người con gái đang đứng đối diện.

Như vậy, chẳng lẽ toàn bộ Bổ Thiên giáo và Bất Lão sơn... đều như thế ư?

Nghĩ tới những khả năng này thì trong lòng Thạch Hạo run lên bần bật, người của Thượng giới thường trú ở tám vực này đang mưu đồ lương duyên gì đây. Vật kia trọng yếu đến thế ư?!

"Ta muốn ngươi biết được, có một vài đạo thống là do Thượng giới lưu lại, chẳng phải ai cũng là tội nhân cả." Nguyệt Thiền tiên tử nói.

Không đúng! Thạch Hạo nhanh chóng nghĩ tới một vấn đề, từ trên đi xuống hoàn toàn chẳng dễ dàng chút nào, đệ tử môn đồ của Bổ Thiên giáo, Bất Lão sơn không thể toàn là người của Thượng giới được, hẳn là do tám vực chiêu mộ. Mà Nguyệt Thiền tiên tử có khả năng là trường hợp đặc biệt, từ Thượng giới xuống đây, và không có nhiều người biết được.

"Ta xuống đây từ khi còn nhỏ, gần đây mới biết được, đây là quá trình rèn luyện nghiêm khắc nhất, ngày sau mới được trở về." Nàng hờ hững nói.

"Không ngờ mà, ta lại đang đối mặt tới một vị tiên tử Thượng giới, thật khiến cho kẻ tội nhân này vinh hạnh cực kỳ." Thạch Hạo châm biếm, nhưng trong lòng khó mà bình tĩnh được.

Giờ khắc này, nó nghĩ tới rất nhiều chuyện, như tám vực là nhà tù, những nhân vật thiên kiêu kia định vị bằng cách nào?

Nói ví dụ như Côn bằng, ví dụ như những Chân Hoàng đã chết kia, hay là Thập Hung từ Thượng giới hạ xuống lại chết đi, và có bí mật gì.

Nếu như nói thế, vậy người của Thượng giới có quan hệ gì với thứ đang tìm này?

Trong lúc nhất thời, trong lòng Thạch Hạo vô cùng chấn động, tám vực là nhà tù, tin tức này vừa ra thì có sức ảnh hưởng quá khủng khiếp, dính dáng tới rất nhiều thiên kiêu anh kiệt, Thập Hung... đến cùng những người này có vai trò như thế nào?

Lúc này, con mắt của Thạch Hạo sáng tối chập chờn, khí tức cả người như biển, càng ngày càng cường thịnh hơn.

"Ta nói nhiều như thế rồi, ngươi thật không muốn thoát khỏi lao tù à, như thế sẽ tránh thoát khỏi ràng buộc, tiến vào đại thế thới chân chính, nơi đây bất quá chỉ là nhà tù, không phải là không gian đầy đủ." Nguyệt Thiền tiên tử nói.

"Không thể chịu nổi, ta là tội nhân, trong cơ thể ta đang chảy xuôi tội huyết của tổ tiên, trèo cao không nổi, bất qua nếu như muốn đi Thượng giới thì nhất định sẽ do tự mình tìm lấy!" Ánh mắt của Thạch Hạo trở nên khiếp người.

Nguyệt Thiền tiên tử nhanh chóng rút lui, bùng phát ra thần quang vô lượng.

"Bùm" một tiếng, gian phòng này nổ tung, đồng thời cả Yên Vũ lâu xuất hiện phù quang ngút trời, tòa lâu này không phải là vật phàm, xung quanh có rất nhiều trận pháp, kết quả toàn bộ đều phải tan rã.

Thạch Hạo cùng Nguyệt Thiền tiên tử bay vút lên trời cao, đại chiến kịch liệt với nhau, giao thủ với tốc độ cục nhanh, hàng loạt ký hiệu xuất hiện liên miên dày đặc khắp nơi, lộ ra đạo vận thần bí và huyền ảo nhất.

Một trận chiến kinh động tứ phương, rất nhiều người dõi mắt nhìn lên, sau đó là khiếp sợ, chiến khí này quá mạnh mẽ, ngập kín trời xanh, cứ như là Tôn giả chiến đầu vậy!

Nhưng khi trận chiến vừa mới bắt đầu thì vụt tắt ngay tức khắc, Nguyệt Thiền tiên tử cầm trong tay thành Ngọc Kiếm, nhẹ nhàng rạch một phát liền phá đi tràng vực, tránh thoát khỏi không gian bất động kia.

Cùng lúc đó, Thạch Hạo cau mày, phóng tầm mắt về nơi hoàng cung, nơi đó cuồn cuộn long khí, một con rồng đang xoay quanh lộ ra uy thế vô biên, cứ như là Chân long phục sinh vậy.

"Khí tức Hoàng đạo, là vật do Thạch Hoàng lưu lại!" Thạch Hạo lẩm bẩm, sau đó xoay người rời đi không tiếp tục chiến đầu với Nguyệt Thiền

tiên tử nữa, nó nhằm thẳng về nơi đó của hoàng cung.

"Ta đi cản hắn chốc lát." Phía sau Nguyệt Thiền tiên tử xuất hiện mấy người, trong đó có một thanh niên áo tím mở miệng.

"Không cần, nếu bàn về đương đại, chỉ có ta với thêm ba người nữa mới có thể kháng cự được với hắn, các ngươi đi sẽ rất nguy hiểm." Nguyệt Thiền tiên tử mở miệng.

"Gia nhập Bổ Thiên giáo, sự nghiệp chưa lập mà đã sợ địch rồi?" Thanh niên áo tím nói, rồi lấy ra một bảo cụ công kích thẳng về phái sau Thạch Hạo.

Trên thực tế, gã không phục, thân là thiên tài một vực, lại được Nguyệt Thiền tiên tử vô cùng coi trọng nên mời gia nhập Bổ Thiên giáo, vậy thì sao chấp nhận được việc thua kém người khác?

Nên biết, năm xưa gã cũng từng chiến đầu qua với Nguyệt Thiền tiên tử, cũng thể hiện ra vẻ bá đạo và đáng sợ của mình.

Thạch Hạo ngoái đầu nhìn lại, cặp mắt phóng ra hai tia chớp đánh thẳng lên trên bảo cụ đang bay tới kia, lập tức khiến cho thứ này rơi ầm xuống đất, sau đó tiếp tục xoay người hướng về phía hoàng cung.

"Thạch Hoàng lưu lại thứ gì?!" Nó rất muốn biết.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 449: Xông Vào.

Ánh chiều tà, đỏ chót như máu.

Trên đường đi, thiếu niêu lao nhanh, một đường xông thẳng tới hoàng đô Thạch Quốc, những cọng tóc phất phơ đằng sau, hình thể như giao long, tốc độ cực nhanh cộng hưởng với không khí tạo nên những tiếng nổ vang rền.

"Hắn trở về rồi!" Có người nhỏ giọng nói, sắc mặt ửng đỏ, song quyền nắm chặt, ẩn chứa thù lớn cùng kiêng kỵ, càng có vẻ hàn ý.

"Tiểu Thạch đã trở về, đến tột cùng sẽ gặp phải sóng gió như thế nào, ai sẽ là người kế thừa đại thống của Thạch Quốc đây?" Có người chấn động, nhìn về con đường dài kia.

Thạch Hạo trở lại khiến cho rất nhiều tu sĩ chú ý, trên thực tế, trận chiến ngắn ngủi ở Yên Vũ lâu đã lan rộng một cách nhanh chóng, dạng người như nó chỉ cần vừa mới xuất hiện thì sẽ gây sự chú ý cho mọi người!

Có Vũ tộc thù không đội trời chung, có những thân Vương cường mạnh khác, giờ phút này bầu không khí của Thạch đô trở nên căng thẳng, ai nấy đều linh cảm thấy sẽ có sóng gió cực lớn nổi lên!

Phương hướng hoàng cung, long khí bốc lên cứ như là Hoàng chủ xuất thủ, một con Chân Long xoay vòng làm kinh động tới tất cả người Hoàng tộc.

"Xoẹt!"

Màn mưa màu tím xuất hiện, ào ào, ánh tím đầy trời kèm theo đó là luồng khí thế như núi cao ép thẳng về phía Thạch Hạo.

Thạch Hạo dùng tay ấn một cái, mưa tím đầy trời nổ nát rồi lao ngược lại lên trời cao, không thể nào ngăn cản được bước tiến của nó.

"Đạo hữu xin dừng bước!" Một tiếng quát truyền tới, một đạo sĩ trung niên xuất hiện ngăn nó tiến về trước.

Thạch Hạo lạnh lùng, hiện tại hoàng cung có dị biến, người này lại chắn đường nó, lòng dạ mang ý xấu, hiển nhiên ngay thời khắc mấu chốt này không muốn nó tiến vào nơi mẫn cảm kia.

"Tránh ra!" Ngắn ngủn hai chữ, sát ý vô tận tản ra, tuy rằng chỉ là một thiếu niên nhưng Thạch Hạo cứ như không giận mà uy, khiến người khác cảm thấy ngột ngạt khó thở.

"Tiểu hữu bớt giận, hà tất phải sát khí đầy mình như thế, bần đạo xin kể rõ cho tiểu hữu một vài chuyện." Gã ngồi xếp bằng trong hư không, dáng vẻ trang nghiêm, bắt đầu tụng kinh.

"Rào rào rào!"

Một quyển Đạo thư màu tím chủ động xoay chuyển trên đầu gã, mặt giấy xẹt qua xẹt lại từng vệt sáng chói, lưu chuyển khí tức đại đạo.

Từ sau khi tiến vào thành thì nó phát hiện, long khí phát ra trong hoàng cung kia tựa như có quan hệ gì đó với nó, Thạch Hoàng có thủ đoạn thông thiên triệt địa, như đã nhen nhóm Thần Hỏa, có thể đã lưu lại thứ gì đó cho nó.

Tự dưng giờ lại xuất hiện một người cố ý ngăn cản nó lại thì chắc hẳn hàn ý dâng trào, tuy nó mặt mày sáng sủa, có ẩn chứa tiên khí thế nhưng một khi bùng phát sát khí lập tức sẽ trở thành sát thần.

"Tiểu hữu xin bình tĩnh đừng nóng, hãy từ từ bình tâm trở lại, bần đạo muốn cùng đàm đạo với tiểu hữu đôi chút." Đạo sĩ mở miệng, trong con ngươi lóe lên từng chấm sáng tím, trên trán thì hiện ra một chiếc sừng cùng reo vang với Đạo thư kia.

"Ông dốc sức cho Bổ Thiên giáo, hay là đến từ Bất Lão sơn, hoặc là Tây Thiên giáo?"Thạch Hạo khép hai ngón tay lại thành kiếm, cơ bản chẳng thèm trì hoãn chút thời gian nào, trong khi nói chuyến liền xuất thủ.

"Keeng!"

Kiếm khí to lớn nối thẳng trời xanh, cục kỳ rực rỡ, sắc bén ép người, đây chính là một trong những bảo thuật mạnh nhất hiện tại của nó, là kiếm ý đã ngộ ra từ cọng cỏ trên da thú kia.

Một cây cỏ có thể chém rụng nhật nguyệt tinh thần!

Đó mà sự mạnh mẽ được miêu tả trên tấm da thú kia, và cũng là mục tiêu Thạch Hạo nỗ lực theo đuổi, chỉ cần giơ tay là có thể đánh hạ sao lớn trong vũ trụ, đấy mới là đại khí phách!

"Hả?"

Đạo sĩ biến sắc, lai lịch của gã có thể không bình thường, vượt xa những nhân vật cùng cấp, nếu không thì sao có thể làm hộ pháp bảo vệ cho sơn môn chứ. Gã cảm thấy một luồng sát khí đầy lạnh lẽo, luồng kiếm khí kia quá mức đánh sợ không chỉ trăm hướng nhào về thân thể mà còn ép thẳng lên linh hồn.

Trên đỉnh đầu, Đạo thư chuyển động, khí tím hừng hực tạo nên những ký hiệu liên miên, hình thành một trận pháp cực lớn đánh úp về Thạch Hạo.

"Boong boong..."

Kiếm ngân kinh thiên, lúc này kiếm khí của Thạch Hạo vỡ thành một đám phù văn rơi rụng xuống dưới, nhưng Đạo thư kia không còn tự nhiên như trước, nó nhanh chóng chuyển động, ký hiệu trận pháp dày lên không chỉ mười lần.

"Ầm!"

Rốt cuộc, đại trận cũng đã hình thành, phong tỏa Thạch Hạo ở nơi đó, mà tên đạo sĩ vẫn ngồi xếp bằng ngay tại chỗ, chiếc sừng nơi mi tâm phát sáng ăn ý với quyển Đạo thư kia.

"Đạo hữu còn không ngồi xuống?" Đạo sĩ mở miệng rồi ra sức không chế Đạo thư, một luồng khí tím dũng mãnh ép về trước, hòng ép ngã Thạch Hạo xuống dưới đất.

Khí tím mông lung không ngừng lưu động, tựa như là một vùng biển lớn.

Phương xa, có Vương giả hoảng sợ, loại sức mạnh này quá kinh khủng, mà pháp khí ấy cũng chẳng thua kém gì.

"Chớ có vô lễ, khinh thường phủ Hoang Thiên hầu chúng ta không có người ư?" Một tu sĩ tuổi đã già dẫn người tới, đó chính là nhóm huynh đệ già của Thập Ngũ gia, khi biết Thạch Hạo xuất hiện thì nhanh chóng tới tương trợ.

Bởi vì, bọn họ cũng linh cảm được, dị thế trong hoàng cung kia ắt hẳn có quan hệ với Thạch Hạo, liên quan tới tiền đồ và tương lai của nó.

"Vù" một tiếng, một thanh chiến mâu màu xanh bay tới, hào quang tỏa ra nhưng chỉ vừa mới tới gần thì đã gãy thành từng khúc, bị khí tím kia ăn mòn toàn bộ.

"Thật mạnh, phá cho ta!" Lại có người ta tay, lấy ra một chiếc Đồng ấn rồi nhanh chóng hóa lớn cứ như là một ngọn núi nhỏ, đây chính là pháp bảo của cấp Vương.

Khiến người khác giật mình là, chiếc Đồng ấn này chỉ vừa hạ xuống thì trong chớt mắt lọt vào trong trận pháp kia, sau đó Đạo thư màu tím kia quét ra một vệt hào quang rồi tiếng vang răng rắc giòn tan vang lên.

Cuối cùng, ầm một tiếng, pháp khí cấp Vương vỡ nát, bùng phát ra ánh sáng chói lọi rồi hóa thành bột mịn.

Những người đứng bên dưới đều hoảng sợ, quyển Đạo thư này còn lợi hại hơn cả tưởng tượng của bọn họ, không ngờ có thể làm vỡ nát pháp bảo cấp Vương trong nháy mắt, từ đó có thể thấy được tiểu Thạch đã chịu phải áp lực lớn tới cỡ nào.

"Các vị thúc gia, xin hãy lui lại, mọi người không cần ra tay đâu." Thạch Hạo mở miệng.

Từ khi thấy tên đạo nhân này thì nó chẳng hề khinh thường rồi, vì với danh tiếng hiện tại của nó thì hạng người vô dánh dám ra tay ư, nếu có người dám làm thế thì tất có chỗ hơn ngườ.

Đang mắc kẹt trong trận, Thạch Hạo cảm nhận được một loại áp lực khó tả bước nguồn từ quyển Đạo thư kia, vật này không phải vật thường, nếu chỉ mình bản thân tên đạo sĩ này thì cơ bản không thể ngăn cản được nó.

"Phá!"

Thạch Hạo quát to một tiếng, cả người phát sáng, mỗi tấc trên cơ thể đều chảy xuôi luồng kiếm khí, đây là một cảnh tượng vô cùng đáng sợ.

Lỗ chân lông của nó mở rộng, toàn thân từ trên xuống dưới đều tỏa ra kiếm khí cứ như là vầng thái dương hừng hực, nó từ từ bay lên khỏi mặt đất rồi xông thẳng về phía Đạo thư kia.

Đây là bảo thuật gì? Tất cả mọi người đều kinh hãi, toàn thân Thạch Hạo đều xuất hiện kiếm khí, không ngừng tỏa ra thần quang, toàn bộ ánh kiếm đều quét về quyển Đạo thư kia.

Trong tiếng vang leng keng thì nó đã ép sát tới phụ cận, kiếm khí như cầu vòng, tất cả đều nhằm lên trên quyển Đạo thư, khiến cho thứ này chấn động bay vụt lên.

Tên đạo sĩ kia kinh hãi, Đạo thư không bị khống chế nữa, muốn rời xa thân thể gã, trong chớp mắt mặt mày gã tái mép.

"Đừng yên!" Gã cắn đầu lưỡi rồi phun ra một ngụm máu tươi, ra sức khống chế Đạo thư màu tím này, khiến cho lần nữa hạ xuống cùng trấn áp lấy Thạch Hạo.

Thần quang thiêu đốt, khí tím bốc lên, quyển Đạo thư này đột nhiên trở nên mạnh mẽ, áp tức tăng gấp mười lần, mạnh mẽ như Thạch Hạo cũng bị chấn cho rơi xuống, thân thể mạnh mẽ như vậy mà suýt chút nữa bị nổ tung.

"Đạo thư núi thần!" Có người kinh ngạc thốt lên.

"Bên ngoài Bổ Thiên giáo, có một ngọn núi thần đã thành đạo, sau đó lưu lại nhau thai hóa thành Đạo thư, không ngờ lại được mang tới Hoang Vực này." Người của vực ngoại giải thích chân tưởng, ai nấy đều giật nảy mình.

Bên ngoài Bổ Thiên giáo có một ngọn núi tím, qua vô tận năm tháng được linh khí nơi đó tẩm bổ, cuối cùng cũng đã thông linh, từ từ tu ra đại thần thông.

Cuối cùng, nó trở thành ngọn núi thần, rồi dùng nhau thai tế luyện thành một quyển sách quý truyền xuống dưới.

Núi thần rời đi, khi ở ngoài mấy trăm ngàn dặm thì bắt đầu khai phái, thu một đám đạo sĩ làm đồ đệ, chưa hề gia nhập Bổ Thiên giáo, nhưng vẫn vô cùng tôn kính giáo này.

"Tuy không phải là Bổ Thiên giáo nhưng cũng coi như là người bảo vệ sơn môn của bọn họ." Có người biết được thân phận của tên đạo sĩ này.

"Không đúng, chỉ là đồ nhái của Đạo thư núi thần mà thôi, không phải là pháp khí của Thần Linh, chỉ là bao hàm một chút khí thế Thần Linh mà thôi." Có người đã nhìn ra được.

Càng như vậy thì mọi người càng kinh ngạc hơn, Thạch Hạo mạnh mẽ biết bao, vậy mà có thể ngăn cạn được quyển Đạo thư này.

"Xoẹt!"

Một ánh đen phát ra, Thạch Hạo cầm kiếm gãy trong tay, trải qua việc gia trì lâu nay thì sức mạnh tăng lên gấp bội, lập tức đánh bay quyển Đạo thư màu tím kia.

"Bụp!"

Tay trái của nó xẹt qua, đầu lâu của tên đạo sĩ đó lăn xuống, máu tươi vọt thẳng lên trời cao.

Mọi người đờ ra, đây là một tên Vương giả, cứ thế bị giết chết, tựa hồ tiểu Thạch chẳng hề phí chút công sức nào, nó kiêng kỵ cũng chỉ vì quyển Đạo thư kia mà thôi.

Ánh đỏ vọt lên, sau khi đạo sĩ bị giết chết thì toàn bộ tinh huyết đều bốc lên, không có nhập vào trong quyển Đạo thư, tinh huyết tỏa ra từng luồng khí tức Thần Linh.

"Không xong!" Người của phủ Hoang Thiên hầu hoảng sợ, Thạch Hạo không hề sợ hãi, nếu như dám tới Hoàng Đô thì chẳng lẽ nó không chuẩn bị gì ư?!

Nhưng mà, không chờ nó ra tay, nơi phương hướng hoàng cung đột nhiên xuất hiện một luồng long khí nhanh chóng đánh tới, bụp một tiếng, đánh nát quyển Đạo thư thành bột mịn.

"Quyển Đạo thư được pháp khí Thần Linh gia trì lại bị đánh bát, quả nhiên thứ lưu lại trong hoàng cung không phải là thứ thường!" Rất nhiều người hoảng sợ, cặp mắt trở nên đỏ kè.

Xa xa, Nguyệt Thiền tiên tử mở miệng nói: "Các ngươi nhìn thấy chưa, bản thân hắn đã có thành tựu, sau khi Tôn giả mai danh ẩn tích thì thế gian này mấy ai có thể áp chế nổi hắn."

Ở bên người của nàng, vài tên trẻ tuổi đến từ các đại vực khác nhau tỏ vẻ

đã hiểu, không ngừng gật gật đầu. Thạch Hạo như cảm thấy gì đó liền quay đầu lại nhìn về phía này, nói: "Ta còn trống một chân sai vặt, tuyển ngươi nhen."

Mọi người đờ ra, nó đang nói chuyện với Nguyệt Thiền tiên tử ư? Đúng là gan to bằng trời mà, thế gian này có mấy ai dám khinh nhờn tuyệt đại tiên tử của Bổ Thiên giáo chứ? Vậy mà nó muốn thu nàng làm... thị nữ.

Dù là Nguyệt Thiền tiên tử cũng kinh ngạc, sau đó nở nụ cười lạnh, nói: "Có thể không?"

"Ngày sau sẽ rõ." Thạch Hạo mở miệng rồi xoay người rời đi.

Bọn họ đều biết lẫn nhau, sau khi vụ việc kia kết thúc thì khó mà bình thường được, không thể cùng nâng lý nói chuyện vui vẻ, nếu như lần sau gặp lại thì duy chỉ có chữ chiến, sinh tử đối đầu, trừ phi một trong hai bại vong hoặc bị bắt.

Dọc theo đường này, Thạch Hạo gặp phải bốn lần ngăn chặn, đều là những vương hầu mạnh mẽ, pháp khí cầm trong tay rất là lạ, cũng không biết thuộc về thế lực nào, nhưng ai cũng bị giết chết, Thạch Hạo ra tay tàn độc, vứt bốn đầu lâu của bốn tên Vương giả xuống đất, khiến cho toàn bộ tu sĩ câm như hến.

Hoàng cung đang ở trước mắt, vô cùng hùng vĩ, bên trong có mấy khói lượn lờ như là con Chân Long mang theo khí tức khủng bố, khiến mọi người đều nơm nớp lo sợ.

"Người kia dừng bước!" Trên tường thành có người quát lớn, hoàng cung là cấm đại không thể tự tiện xông vào.

"Ta nghe nói, bệ hạ có lưu lại chiến thư, một khi Thạch Hạo xuất hiện lập tức để hắn vào cung, các ngươi cớ sao lại ngăn cản?!" Mấy ông lão của phủ Hoang Thiên hầu hét lớn.

"Chiến thư gì chứ, chưa từng nghe qua!" Một tên chiến tường vẻ mặt

lạnh nhạt đứng trên tường thành, mệnh lệnh tất cả mọi người cùng lên cung, từng pháp tiễn giương căng, đây là pháp bảo được chế tạo chuyên biệt để đối phó những người có tu vi cao thâm.

Đồng thời, trên tường thành sáng lên những ký hiệu, đó là do đang trận đang được mở ra hòng tiêu diệt Thạch Hạo!

"Đại trận bị hư hao, trong hạo kiếp đã bị phá." Cặp mắt của Thạch Hạo sáng rực, dù vậy, nhưng nó vẫn cảm nhận được áp lực cực lớn.

Người của phủ Hoang Thiên hầu đều tức giận, đúng là bọn họ có nghe nói qua chiếu thư như vậy, chỉ là hình như bị đám người này giấu kín, không có truyền ra ngoài.

"Lui ra, chiếu thư của bệ hạ ở đây!" Đột nhiên, một tên thị vệ tiến lên tường thành, tuyên đọc trước mặt mọi người.

Cặp mắt của tên chiến tướng kia tối lại, hắn rất muốn ra tay thế nhưng nghe được triệu hoán nên xoay người dẫn theo đám người lui về hướng sâu trong hoàng cung.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 450: Thần Uy Của Hoang Thiên Hầu.

Bức tường cao to có màu vàng kim nhạt, hoàng gia lựa chọn những nguyên liệu bằng đá để xây dựng rất khắc khe, không chỉ cần chắc chắn mà còn phải an lành và đầy uy thế.

Lầu các phải hùng vĩ, tất cả đều dùng ngói lưu ly, dưới ánh tà dương lập lòe ra hào quang thần thánh.

Thạch Hạo nhanh chân tiến bước tới trong cấm địa của hoàng gia, người thường cơ bản không thể đặt chân tới dù là nửa bước.

Loáng thoáng, nó cảm thấy có chút ngột ngạt, toàn bộ hoàng cung vô cùng hùng vĩ, cung điện san sát, xanh vàng rực rỡ, hiện vẻ nghiêm trang và uy thế của Hoàng đạo.

Thực lực càng mạnh thì cảm nhận càng rõ ràng, khiến họ phải kính nể.

Khí vận của cả quốc đều tập trung ở đây, có thể nói đây là trái tim của Thạch Quốc, là nơi trọng yếu nhất, được truyền thừa từ Thượng cổ tới giờ, nơi đây có rất nhiều thần tích.

Cung trời đầy hùng vĩ vắt ngang, cửa thành mà Thạch Hạo vừa bước qua bất quá chỉ là cái đầu tiên, chỉ vừa mới nhận thức đươc vẻ ngoài mà thôi.

Một đám lão già vây quanh lấy Thạch Hạo, có phủ Hoang Thiên hầu, còn có những thị vệ già trong hoàng cung, từng người lộ vẻ nghiêm trang.

"Các ngươi có ý gì đây, năm lần bảy lượt ngăn cản Hoang Thiên hầu vào cung, đây là muốn mưu phản sao?!" Một thị vệ già quát lớn.

"Chúng ta chỉ làm tròn phận sự bảo vệ hoàng cung mà thôi, không cho

bất cứ người nào không có phận sự xông vào." Chiến tướng ôm quyền, giọng nói chẳng phải nam chẳng phải nữ vang lên.

Hiển nhiên, gã sớm lựa chọn phương án rồi, đã có người đi vào trước và cũng là người mà gã nương tựa, gã cũng chẳng hề chấp nhận Thạch Hạo, thậm chí còn muốn làm trái với di chiếu mà Thạch Quốc lưu lại.

Huynh đệ già của Thập Ngũ gia đều lộ vẻ giận dữ, một vài tên thị vệ già trong hoàng cung cũng trừng mắt, quát lớn: "Các ngươi cũng đừng quên, quốc này mang họ Thạch, chứ không phải là thế gia vọng tộc của vực ngoại."

"Chúng ta biết chứ." Chiến tướng kia không hề bị lay động, ánh mắt vẫn lạnh lẽo như trước.

Thạch Hạo bước lên trước, không hề dừng lại, nói: "Nếu vì công, ta rất thích ông. Nếu như đã đi theo địch, cứ khúm núm, bán đi Thạch Quốc, hôm nay tất giết chết ông!"

Nó chỉ mười lăm tuổi, và cũng rất khôi ngôi, tuy còn nhỏ nhưng khi nói những câu này thì có uy nghiêm cực lớn, khiến cho những tu sĩ kia phải rút lui.

"Hoang Thiên hầu, uy phong thật lớn, nhưng ngươi nên nhớ kỹ, đây là hoàng cung!" Chiến tướng vẻ mặt xám đen, liên tiếp cười lạnh.

Thạch Hạo tiến lên, cơ bản chẳng hề để ý tới gã, xuyên thẳng qua cửa cung điện rồi tiến bước về nơi sâu nhất trong hoàng cung, khiến cho những người kia từ từ lui về sau và sau cùng chẳng ai dám ngăn cản.

"Thủ ở nơi đây, một khi có động tĩnh thì lập tức đóng kín hoàng cung, giết sạch những người đi vào." Chiến tướng thấp giọng ra lệnh, việc này làm cho đám binh sĩ khác biến sắc.

Thạch Hạo đi qua bốn dãy cung điện thì tới một nơi vô cùng rộng lớn, hiển nhiên sắp tới trung ương Thiên cung rồi, nhưng nơi đây nó nhìn thấy

một gương mặt xa lạ.

Một chàng trai tuổi không lớn lắm, sợ chưa tới hai mươi, thân mặc áo tím, có cặp mắt phượng, khí chất cao quý không thể tả nổi.

Y đứng bên ngọc trì, bên trong hoa sen mọc san sát, đi kèm là linh vụ bốc hơi, những thứ này hợp lại khiến cho y trông rất phi phàm, cứ như tiên thần lâm thế.

Thạch Hạo nheo mắt lại, người này không bình thường, tuy rằng rất đẹp trai nhưng lại khiến người khác cảm thấy như là một con hung thú đang ngủ đông, một khi nổi cơn điên thì cực kỳ kinh khủng.

"Thạch huynh, ta chờ huynh rất lâu rồi." Y mở miệng.

"Hắn tời từ Bất Lão sơn." Một thị vệ già nói nhỏ cho Thạch Hạo biết.

Thạch Hạo nghe thế thì gật gật đầu, âm thần hỏi nhỏ: "Thạch Hạo từng lưu lại chiến thư nói rằng muốn ta tiến cung, và người cũng từng gọi qua tên này?"

"Sao có khả năng chứ!" Thị vệ già lắc đầu.

Thạch Hạo nghe thế thì trong lòng bốc hỏa, chân tay của đại giáo vực ngoại quá dài, không ngờ lại trắng trợn như vậy, cứ như thế xông thẳng vào, đây vẫn là hoàng cung của một quốc gia ư?

Đây chính là muốn soán ngôi hoàng đế, nói vậy thì đã chọn được con rối rồi.

Nó một lời cũng chẳng nói mà chỉ xoay người về sau, khí tức mạnh mẽ hơn cứ như là một ngọn núi lửa phun trào.

Chàng trai áo tím này mở miệng lần nữa, nói: "Thạch huynh sao thế, sao không nói lời nào vậy, cứ thế rút lui à?"

Thạch Hạo chẳng hề quan tâm, tiếp tục cất bước quay lại dãy cung điện

thứ hai, khi nhìn thấy đám binh sĩ đang phong tỏa nơi đây thì con mắt trở nên băng hàn.

Tên chiến tướng kia giật nảy mình, mặt mày tối sầm lại, sát khí hiện ra thế nhưng nếu so sánh với Thạch Hạo thì chẳng tính là gì cả, khí thế của đối phương ép gã gần như nghẹt thở.

"Cẩu nô tài, dám cho người ngoài tiến vào cấm địa hoàng cung, giết!"

Âm thanh của Thạch Hạo lạnh lùng vang lên, trước kia nó không giết gã chỉ vì không muốn người khác cảm thấy nó thích giết chóc, bởi vì trong Hoàng thành này thế lực khắp nơi rất mẫn cảm.

"Ngươi nói cái gì, tỏa trận, giết chết hắn!" Chiến tường quát lên, giờ phút này gã hoàn toàn trở mặt, từ lâu gã đã nương nhờ vào đại giáo vực ngoại nên gã thao túng được rất nhiều binh sĩ.

"Rút đi, chuyện cũ ta sẽ bỏ qua hết, ai lưu lại thì đều phải chết!" Thạch Hạo lạnh lẽo nói.

Lúc này có một vài người nhanh chóng lùi về sau, thầm hối hận đã tham gia vào trong trận sóng gió này, dù có đại giáo vực ngoại giúp sức thì đã sao? Chung quy lại đây là Thạch Quốc, tương lai khi ngàn người chỉ trỏ nói rằng ngươi là kẻ phản bội, vậy biết giấu mặt đi đâu.

Tên chiến tướng tuy hơi sợ hãi nhưng cũng không có lùi lại, gã cười gằng một tiếng rồi lấy ra một chiếc hồ lô máu, trong chớp mắt vặn nút hồ lô, một luồng ánh kiếm phóng ra chém thẳng về phía đầu lâu Thạch Hạo.

"Pháp bảo của Thánh nhân!" Một vài tên thị vệ già kinh hãi tới tái mặt, bọn họ nhanh chóng tiến tới phía trước và muốn bảo vệ Thạch Hạo.

Người của Hoang Thiên hầu cũng nhanh chóng tiến tới, liều mạng ra tay, nhưng khi đối mặt với gợn sóng khủng bố kia thì hoàn toàn tuyệt vọng.

"Lui lại!" Thạch Hạo khẽ quát.

Chẳng trách lại dám đối phó nó, đại kiếp nạn vừa qua khỏi, là thời khắc mà thần thánh cũng phải bỏ mình, có thể uy hiếp tới tính mệnh nó cũng chỉ có loại đại sát khí như thế này mà thôi, thế nhưng nó cũng chẳng hề e ngại.

"Ầm!"

Thần quang từ trước và sau lương Thạch Hạo vọt thẳng lên tận trời cao, cứ như là một thanh thần kiếm chống đỡ cả trời xanh, nếu không có thủ đoạn này thì sao dám một mình một người tiến nhập Thạch đô.

Tu hành một năm rưỡi, nó tiến vào Liệt Trận Vương cảnh, khối cốt kia tự nhiên cũng đã thức tỉnh, tuy không có hoàn toàn nắm giữ nhưng cũng có chút uy thế để hộ thân.

Một vệt sáng đảo qua, ánh kiếm lao ra từ hồ lô máu kia bị đánh ngược trở lại, đồng thời cả bảo bụ bị bao phủ lấy rồi phong ấn lại.

Ánh lành lại lóe lên, Thạch Hạo dùng Chí Tôn cốt tế luyện binh khí này, xóa đi ấn ký của chủ nhân chiếc hồ lô này sau đó ném cho một vị lão nhân của phủ Hoang Thiên hầu.

"Mất một binh khí cấp Vương, đổi một Thánh khí, không thiệt thòi."

Sau một khắc, toàn bộ ánh sáng đều biến mất, thiên địa khôi phục lại yên tĩnh, vẻ mặt của Thạch Hạo vẫn lạnh lùng như tước, sau đó giơ tay lên, một luồng kiếm khí to lớn bay ra, bụp một tiếng, chắt đứt đôi tên chiến tường kia.

Mặc cho gã tránh né, điều động bảo thuật nhưng đều vô dụng, toàn bộ ký hiệu đều bị ánh kiếm đánh nát, cứ thế giết chết gã!

Máu tươi chảy ào ào, gã không ngừng rên rỉ trên mặt đất, trong mắt tràn ngập vẻ tuyệt vọng, và vẻ sợ hãi vô tận, cuối cùng khi chết cũng chỉ biết trợn tròn mắt, tràn đầu hối hận.

Đó là thủ đoạn gì? Pháp khí của Thánh nhân mà cũng chẳng có chút tác dụng gì, vừa mới đối mặt đã bị đoạt đi, Hoang Thiên hầu đáng sợ đến mức

nào? Đám binh sĩ kia đều rợn cả tóc gáy.

Thạch Hạo lạnh lùng vô tình, toàn thân tỏa ra kiếm khí, những âm thanh xoẹt xoẹt không dứt bên tai, từng chiếc đầu lâu không ngừng lăn dài trên dất, cả mặt đất toàn là máu tưới, mùi tanh tưởi sộc thẳng lên mũi.

"A... không, ta bị ép, xin Hoang Thiên hầu hãy hạ thủ lưu tình!"

Đáng tiếc, Thạch Hạo chẳng hề động lòng, vừa nãy đã cho cơ hội để họ rút lui, rất nhiều người đã nghe theo nhưng vẫn có người lại muốn "ở lại".

Đây là một cuộc đồ sát, mặc cho những người kia lấy ra bảo cụ, triển khai toàn bộ thần thông nhưng tất cả đều khó mà chặn đứng được một đòn của Thạch Hạo, pháp môn Côn Bằng triển khai, nó hóa thành một luồng ánh vàng lao vụt qua thì trên đất đã ngã xuống đầy thi thể.

Áo quần Thạch Hạo chẳng dính chút máu tươi, khôi ngô tuấn tú, từ từ bước qua thi thể, lần nữa xoay người tiến vào nơi sâu trong hoàng cung, khi rời khỏi huyết thi lại tựa như một vị "trích tiên".

"Cử người bảo vệ nơi đây!" Âm thanh của Thạch Hạo từ xa truyền tới, những người còn lại câm như hến chỉ biết nghe theo mà thôi.

"Thạch huynh trở lại rồi à?" Thanh niên mặc áo tím vẫn còn đó, cảm nhận được sát khí của nó nên chấn động trong lòng, cuối cùng vẫn là khinh thường tiểu Thạch, nó một thân một mình lại dám tiến vào hoàng đô, rồi còn đại khai sát giới ở nơi đây.

"Sao ta không thể trở lại chứ, đây là cấm địa hoàng cung của Thạch tộc ta, sao ngươi lại đi vào hả, hay muốn đoạt lấy đại nghiệp của Thạch Quốc ta?" Thạch Hạo lạnh lùng hỏi.

"Ha ha, Thạch huynh, huynh không biết rồi, huynh ta có chút máu mủ đấy, ta tới từ Bất Lão sơn." Người áo tím cười nói, sau đó giới thiệu mình tên là Tần Dũng.

Thạch Hạo chẳng nói gì, dựa vào cảm giác nhạy bén của mình thì nó biết tên này rất mạnh mẽ, quá nửa là nhân vật đứng đầu thế hệ của Bất Lão sơn, tuy không nói mạnh nhất nhưng cũng gần như thế.

"Thạch huynh, chỉ cần huynh đồng ý, chúng ta có thể trợ giúp huynh trở thành tân Hoàng đế!" Tần Dũng nói.

"Để ta trở thành con rối Hoàng đế à?" Thạch Hạo mặt lành nhìn y.

"Sao lại nói lời đấy, chỉ là tận chút sức lực cho Bất Lão sơn mà thôi, những chuyện khác chúng ta sẽ không can thiệp vào." Tần Dũng nói.

"Chờ ta diệt trừ ngươi hay là ngươi tự rút lui?" Thạch Hạo ngắt lời y, vô cùng ngang ngược.

"Thạch huynh, huynh cho rằng chỉ dựa vài mình mình là có thể bình định tất cả ư?" Tần Dũng vẫn cười cười như trước.

Thạch Hạo không nói gì, vẫy tay, hồ lô máu nằm trong tay tộc nhân của mình rơi vào tay nó, đây là một món Thánh khí, nó cứ thế khống chế tiêu diệt về trước.

Lúc này Tần Dũng biến sắc, y là kỳ tài ngút trời, được xưng là một trong tam kiệt mạnh nhất trong thế hệ tuổi trẻ của Bất Lão sơn, nhưng giờ khắc này lại cực kỳ căng thẳng, dù gì cũng là Thánh khí, trên người y cũng có nhưng cũng chưa tới mức liều mạng và tử chiến như thế.

Ngay sau đó, y xoay người rời đi, nói: "Được, ta tạm thời lui vậy."

Y vô cùng sảng khoái cứ thế bay ngược ra sau, đối mặt với thiếu niên khôi ngô này, y có một ảo giác cứ như đang đối mặt với Thập Hung Thái Cổ, khiến người kiêng kỵ.

Việc này ngoại dự liệu của người khác, và cũng chẳng hề có đại chiến nào bùng nổ.

Thạch Hạo nhanh chân tiến tới, rốt cuộc cũng đã tới trước trung ương Thiên cung, trên trời xuất hiện một con Chân Long, đây là do long khí nơi hoàng cung hóa thành, nó phát ra từng tiếng rồng gầm, rung động chín tầng trời.

Nơi đây có không ít người, tất cả đều là cường giả của vực ngoại, cũng có các lộ vương hầu của hoàng đô Thạch Quốc, bầu không khí cực kỳ kỳ lạ.

Thạch Hạo được một đám thị vệ già tháp tùng rồi từ từ đi tới, bễ nghễ bốn phía, ánh mắt cực kỳ lạnh lùng, mà lúc này ai cũng đều tập trung về phía nó.

"Đám ngoại lai vực ngoại lập tức cút khỏi cấm địa hoàng gia của Thạch Quốc ngay, bằng không, giết không tha!"

Sau khi tới nơi này, đây là câu nói đầu tiên của Thạch Hạo, ngang ngược cực kỳ.

"Các vương hầu mộng tưởng tới vực ngoại, muốn đảo lộn càn khôn, hi vọng có thể thay trời đổi đất, ta cho các ngươi một cơ hội, lạc đường thì phải biết quay lại, những ai không ưng thuận, giết không tha!"

Đây là câu nói thứ hai của Thạch Hạo, chỉ vừa mới vào hoàng cung mà đã quyết đoán như vậy rồi, cay nghiệt vô tình.

Thanh âm của nó như kiếm ngân, không ngừng vang vọng, chấn động trời xanh, khiến cho tất cả mọi người đều biến sắc, rung động không thôi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 451: Uy Áp Các Vương.

Thạch Hạo quét nhìn mọi người nơi đây, có nhuệ khí, có sỉ nhục, có ngang tàng, cũng có bễ nghễ chúng sinh!

Hai câu vừa ra liền khiến cho cả trung ương Thiên cung trở nên yên lặng, trái tim của tất cả mọi người đều đập thình thịch không thôi, tiểu Thạch đã trở lại và thể hiện sự cường thế của mình.

"Ha ha..." Có người nở nụ cười, ý tứ rất rõ ràng, trong mắt kèm theo vẻ hờ hững, chẳng hề nói gì mà chỉ lui lại sau, sống chết mặc bây.

"Hoang Thiên hầu thật bá đạo đi mà, hô quát mọi người, chẳng lẽ muốn một mình chống lại toàn bộ chúng ta ư?" Lại có người nói lớn.

Trung ương Thiên cung có màu vàng chói, đây chính là cung điện được xây từ đá hoàng kim, không chỉ cứng rắn không hủy mà có thể đứng vững vạn cổ, cộng thêm công năng tụ tập linh thụy cả thiên địa.

Nơi đây muôn hình vạn trạng, toàn bộ cung điện đều được long khí lượn lờ, vô cùng thần thánh và an lành, cứ như là cung điện từ trên Thần giới hạ xuống nhân gian, trấn áp số mệnh tám phương.

Thạch Hạo mặt chẳng hề có tí cảm xúc gì, vẻ mặt vẫn lạnh lùng và bình tĩnh như tước, cứ như mình là chủ nơi đây, nó từ từ bước lên bậc thang rồi đi tới nơi cao nhất của trung ương Thiên cung, sau đó nhìn xuống bên dưới, nói: "Ta đã nói thì ắt giữ lời!"

Lời này vừa ra cứ như là một luồng áp lực vô hình nhanh chóng khuếch tán về bốn phía, bất kể là cường giả của vực ngoại hay là các lộ Vương hầu của hoàng đô sắc mặt đều đong cúng lại.

Mặc kệ ngươi có tâm tư gì thì cũng phải suy nghĩ tới uy thế kia của tiểu Thạch, nó một khi nổi điên thì tuyệt đối không chỉ xảy ra tai họa nhỏ, ắt khấ lên màn gió tanh mưa máu.

Từ khi nó xuất thế tới giờ chưa từng chiến bại, giết Trùng Đồng giả, địch Nguyệt Thiền tiên tử, quét ngang Vương hầu cùng cảnh giới, uy danh hiển hách, chiến tích của nó ai ai cũng hiểu thì ai dám tranh hùng?

Ngay trước cung điện nguy nga có một tòa ngọc trì đang phát sáng, bên trong có một ít linh dược, nơi đó mông lung cứ như chỗ ở của thần nhân vậy.

Bên trên hoàng cung, con Thanh Long được ánh lành ngưng tụ thành từ từ rút lấy long khí, không ngừng xoay vòng ngẩn đầu gầm lớn.

Phương xa có một vài linh cầm, nhưng chúng không dám lại gần tỏ vẻ lo sợ, tất cả đều là những thụy điểu được nuôi dưỡng ở trong hoàng cung này.

"Hoang Thiên hầu, ngươi đừng có quá vênh váo hung hăng, đây là hoàng cung chứ không phải là Hầu phủ của ngươi." Có giọng nói bán nam bán nữ phát ra.

"Sai, bệ hạ đã đổi Hầu phủ thành Vương phủ, chỉ cần tiểu Thạch trở về thì lập tức trở thành Hoang Thiên vương." Có người mở miệng, đó là một vị Vương gia.

Mọi người thất kinh, đó là Chiến vương, là một Vương hầu vô cùng mạnh mẽ, không ngờ lại tỏ thái độ như vậy, hiển nhiên đang nghiêng về phía tiểu Thạch.

Hiện tại cả Hoàng Đô trở nên hỗn loạn, không cần nói tới các đại giáo vực ngoại, ngay cả nội bộ của Thạch tộc cũng đang đấu đá lẫn nhau, ai cũng muốn kế thừa đại thống, bước đầu mà đã có một Vương hầu tỏ thái độ như vậy khiến cho bầu không khí càng căng thẳng hơn.

"Không sai, có thể xưng là Hoang Thiên Vương!" Vài thị vệ già bước ra, tỏ rõ lập trường của mình.

"Ha ha, phong hào thật là oai phong, Hoang Vực lớn như thế mà lại xưng là Thiên vương, chẳng lẽ muốn đè ép khắp Hoang Vực ư? Không biết danh có xứng với thực hay không." Một âm thanh đầy lạnh nhạt chẳng biết từ đâu vang lên.

Giờ khắc này, chẳng ai nguyện ý là người tiên phong đi đối đầu với tiểu Thạch cả, ai cũng không muốn rước lấy phiền toái mà chỉ dám âm thầm gây xích mích với sỉ nhục.

Thạch Hạo đã bước lên bậc thang cao nhất, đứng trước cung điện hùng vĩ này rồi dõi mắt nhìn về một phương, hừ lạnh một tiếng, nói: "Đúng là thứ chết nhát, không có tư cách đứng ở nơi đây!"

Nó vung tay áo một cái, một luồng ánh sáng màu hoàng kim cứ như là một ngọn núi ép thẳng xuống, chỉ một đòn tùy ý đã bao phủ lấy tên áo xanh đứng trước Thiên kia lại, lúc này gã áo xanh vẻ mặt tái mép, không ngờ mình lại bại lộ.

"Không xong!" Gã chỉ mới phát ra chữ như vậy thì đã luồng kim quang kia ép cho nổ tung, hóa thành một đám sương máu.

Đây là một tên cường giả của vực ngoại, không cần nghĩ nhiều, chắn chắn gã đến từ đại giáo vô thượng, chỉ vừa khiêu khích một câu mà đã bị Thạch Hạo tiêu diệt một cách quyết đoán như thế.

Đó chính là uy thế của tiểu Thạch, đó là sự mạnh mẽ và dũng mãnh khi đơn độc đối kháng với rất nhiều nhân vật cấp Vương hầu, những mặt đáng sợ và kinh khủng đều lộ ra hết.

Thạch Hạo lẳng lặng đứng đó, tay áo vung lên, nó không nói thêm gì nữa, trông vô cùng xuất trần và linh động, nhưng lúc này lại có thêm một vẻ uy nghiêm to lớn, cứ như là một ngọn núi lớn đè nặng trong lòng mọi người.

Mí mắt của mọi người giật giật, tiểu Thạch quả nhiên không nói đùa, giơ tay là diệt ngay người của đại giáo vực ngoại, cơ bản không cho người ta

giải thích.

Thạch Hạo đứng ở nơi đó, lạnh lùng đảo qua mỗi người, trong lòng có nộ và cũng có thán, Thạch Hoàng vừa rời khỏi thì liền loạn, trời đất rung chuyển không thôi.

Nơi đây không chỉ có nhân mã của các đại giáo vực ngoại, bọn họ trắng trợn tiến thẳng vào trong hoàng cung, cơ bản không để hoàng quyền quốc gia vào mắt, cứ thế muốn đào tạo ra con rối phục vụ cho bọn họ.

Còn có những người sống ở Thạch Quốc, các Vương hầu đều đã đến cả, mỗi người đứng một nơi, phân chia địa bàn rõ ràng, có nhóm người xuất phát từ lợi ích riêng của bản thân nên muốn dựa hơi một người nào đó, cũng có nhóm người dẫn sói vào nhà, lại đầu nhập về phía vực ngoại.

"Thạch Hạo, ngươi tưởng mình là ai? Cũng chỉ là một tên Vương hầu nhỏ nhoi, dựa vào thứ gì mà đòi giết chúng ta." Một tên Chiến tướng mở miệng, hiển nhiên đang tuân lệnh của tên Vương hầu nào đó.

Cuối cùng cũng có người đứng ra ngoài cãi lý với nó, bởi vì chỉ một mình Thạch Hạo uy phong tiến lên khiến cho lòng mọi người hiện nỗi không cam, không muốn buông tay.

"Đúng đó, Thạch Quốc sinh biến, chúng ta là khách nhân tới đây xem vui, chờ tân Hoàng Đế kế vị, chẳng lẽ không được?" Một tên cường giả của đại giáo vực ngoại lên tiếng, lạnh lùng hỏi vặn lại. Ánh mắt của Thạch Hạo liếc qua những kẽ này, vẻ mặt vẫn hờ hững như trước, chẳng buồn mà cũng chẳng vui, chỉ là khí tức càng ngày càng mạnh ép xuống khiến người khác run rãy mà thôi.

"Ta là ai, Thạch Hoàng lưu lại pháp chỉ truyền ta vào cung, vì thế ta mới tới. Nhưng ngươi thân là Chiến tướng bảo vệ hoàng cung lại tất trách, dẫn người ngoài vào cung, muốn đổi trời lật đất à? Ta hỏi ngươi, biết hai chữ đáng chém viết như thế nào không?" Thạch Hạo nhìn chằm chằm tên Chiến tướng.

Dứt lời, nó giơ tay lên, một luồng kiếm khí đỏ đậm xuất hiện, ngay cả hư không cũng phải run lên, nhanh chóng bổ về phía tên Chiến tướng này.

Có bảo cụ ngang trời, không phải chỉ riêng bảo cụ phòng ngự của tên Chiến tướng mà còn có của những người khác nữa, bọn họ muốn một đòn hạ bệ Thạch Hạo, như vậy cũng coi như đá bay mặt mũi, đánh tan khí thế uy phong lúc này của nó.

"Răng rắc!"

Hai pháp khí đầy uy lực bị cắt đôi, kiếm phí đỏ đậm hạ xuống rồi chém đứt lìa tên Chiến tướng đứng ngay đó, bụp một tiếng, máu tươi vút lên cao, thân thể tách thành hai, chết ngay tại chỗ.

Cũng trong lúc đó, ngón tay của Thạch Hạo lần nữa chấn động, một tia điện màu vàng tím vô cùng đặc biệt bay ra, tuy không to nhưng lại khiến hư không run lên dữ dội, sau đó bao phủ lấy một người.

Một tiếng vang nhẹ truyền tới, tên tu sĩ ngoại vực vừa mới lên tiếng kia tuy mạnh nhưng phù văn hộ thể cũng bị xuyên thủng, chết thảm ngay đương trường, hóa thành một đống than đen.

"Tới đây xem vui, ai mời mà tới? Đây là cấm địa hoàng cung, các ngươi tưởng mình đang vào hoa viên ngắm cảnh?!" Sau khi giết chết tên tu sĩ vực ngoại kia thì nó mở miệng lên tiếng.

Đương trường không chỉ có một hai nhóm, có Bổ Thiên giáo, có Bất Lão sơn, còn có cả Tây Thiên giáo... cũng có những nhân vật kiệt xuất dẫn đầu.

Thạch Hạo nhìn bọn họ, sau đó nhìn về đám thế lực của Thạch Quốc, ánh mắt cực kỳ sắc bén.

"Vũ tộc, Côn vương, Lan vương... Các ngươi muốn làm theo lệnh của đại giáo vực ngoại à, tôn bọn hắn làm chủ?" Thạch Hạo hỏi, lời nói rất bình tĩnh thế nhưng hàn quang trong mắt lại cực kỳ thịnh.

Đối với những Vương hầu có tư cách kế thừa Thạch Quốc thì nó chỉ hơi đảo qua mà thôi, nhưng những tên Vương hầu dẫn sói vào nhà thì sát ý vô tận.

"Ngươi ta đều là Vương hầu cả, ngươi có tư cách gì chất vấn chúng ta, tự nâng mình lên quá cao đó.!" Côn vương trầm giọng nói.

"Thạch Hạo, ngươi đừng nên bá đạo quá sớm, Thạch Quốc này không thuộc về ngươi, hiện tại ngươi và các vị Vương hầu ở đây đều bình đẳng cả, hiện tại không có Hoàng đế thì nơi đây không phải chỉ mình ngươi là người quyết định." Người của Vũ tộc mở miệng, đây chỉ là một nhóm của Vũ tộc mà thôi, bởi vì Vũ vương bị Đại Ma Thần Thập Ngũ gia đánh tàn phế nên không thể lộ diện được.

"Ta không phải là chủ nhân của Thạch Quốc, nhưng thân là con cháu Thạch tộc, càng là Hoang Thiên vương, tự nhiên có tư cách ra tay với những tên mưu nghịch, các ngươi dẫn đại giáo vực ngoại vào hoàng cung, muốn lật đổ Thạch Quốc hay sao? Vậy mà cũng xứng với chữ Vương hầu à? Cũng xứng với con dân Thạch Quốc hả? Toàn bộ đáng chém!" Thạch Hạo lên tiếng, đầy uy nghiêm và đáng sợ.

"Giờ thiên hạ đã loạn rồi, hạo kiếp đã xuất hiện, giới hạn về một quốc không tồn tại nữa, chúng ta cũng chỉ tự vệ mà thôi, đây cũng là vì bảo vệ cơ nghiệp của Thạch Quốc, miễn trừ hủy diệt dưới thiên phạt." Côn vương nói.

"Không sai, dẫn Bổ Thiên giáo, Bất Lão sơn, Tây Phương giáo... vào là để bọn họ bảo vệ Thạch Quốc ta, có gì mà không đúng, nói chung lại cơ nghiệp này vẫn là của chings ta." Vũ tộc cũng lớn tiếng giải thích.

"Dẫn sói vào nhà, cũng dám nói mình quang minh chính đại, tất cả đều là phản tặc, là phản tặc nhục quốc, tất cả đáng giết!" Thạch Hạo lạnh lùng nói.

"Ngươi dựa vào cái gì, ngươi cho rằng thiên hạ này không ai có thể trị ngươi hay sao?!" Vũ tộc lại lên tiếng, Côn vương, Lan vương cũng gầm mặt

lại.

Cả người Thạch Hạo phát sáng, chiến khí dâng trào, bước về phái trước ép thẳng những tên vừa rồi, mấy tên Vương hầu đứng ra cãi lý với nó đều muốn ra tay.

"Đạo hữu xin từ từ." Một thanh niên trầm giọng nói, y bước ra, tay cầm một chiếc kim giản, đây là một món Thánh khí tỏa ta từng luồng sương trắng, vô cùng khủng bố.

Mọi người đều lấy làm mừng, đây là người của Bổ Thiên giáo, là một kỳ tài vô cùng mạnh mẽ mới xuất hiện, tuy danh tiếng không bằng Nguyệt Thiền tiên tử những cũng là người tuyệt diễm.

Ngoài ra, còn có một người trẻ tuổi khác cũng tiến lên, y mặc đồ màu xám, tóc chỉ dài một tấc, làn da có màu vàng đất, trong tay cầm một cái bình bát*, cũng lại là Thánh khí tỏa ra từng luồng tử khí phủ kín ở phía trước.

(*): Chén ăn của sư.

Đây là người của Tây Thiên giáo, tuy không biết tên tuổi nhưng rõ ràng, cũng chẳng phải là cường giả bình thường gì, bởi vì ngoài thân y có hào quang màu vàng nhạt lưu chuyển, rõ ràng luyện Bất Hoại Kim CƯơng thân tới cực hạn.

Thạch Hạo nở nụ cười, nhưng mang theo luồng ý lạnh, nhìn hai người này, nói: "Ta cũng muốn xem thử ai có khả năng chạy thoát, ta muốn giết thì một người cũng đừng mơ chạy thoát."

"Ngươi cần gì phải vậy, đại thế của thiên hạ đã xuất hiện, sáng tỏ như ban ngày, ngươi cảm thấy mình có thể xoay chuyển được càn khôn à, hay là lui lại đi." Chàng trai tóc ngắn của Tây Thiên giáo nói.

Thanh niên của Bổ Thiên giáo cũng ngăn ở phía trước, chuẩn bị tốt mọi thứ nếu đại chiến bùng bổ, nói: "Ngươi cũng là người có thiên phú tuyệt vời, uy thế cũng kinh người, nhưng đừng nên sai làm."

Thạch Hạo cười to, vẻ mặt đột nhiên chuyển lạnh, nói: "Dám cản đường ta, giết sạch sành sanh, quản ngươi thuộc giáo nào chứ. Ta nói rồi, tu sĩ vực ngoại mà không rút lui, giết sạch!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 452: Ai Cùng Tranh Phong.

Bước chân của Thạch Hạo từ từ hạ xuống, kèm theo từng bước là từng bông hoa sen xuất hiện bên dưới trông hết sức kinh người, khiến lòng người chấn động không thôi.

Chỉ khi có trình độ cao thâm, thân thể gần Đạo thì khi thi triển pháp môn mới sinh ra dị tượng, thiếu niên này mới bao nhiêu tuổi, dù là Tôn giả cũng chưa chắc có thể làm ra cảnh tượng như vậy.

Đây là kết quả của việc trời đất cùng hòa ca tự tạo nên dị tượng, hoa sen tỏa ra, hào quang mịt mờ, sương vàng mông lung, từng đóa hoa xuất hiện theo từng bước chân của nó, mọi người đều trợn tròn mắt.

Nơi đây xuất hiện mùi thơm dịu, làm lòng người thầm run lên!

"Không xong!"

Tên thuộc Vũ tộc vừa nãy đứng ra cãi lý với Thạch Hạo rút lui, đám Côn vương, Lan vương cũng nhanh chóng lùi lại sau, Thạch Hạo đi về phía bọn họ, tuy thân thể chỉ gần Đạo nhưng khí sát phạt lại tỏa ra kinh người.

"Bụp"

Tên Vũ tộc này muốn tránh cũng đã chậm, khi bàn tay của Thạch Hạo vung lên thì một luồng kiếm khí đỏ đậm như máu xẹt qua, thân thể gã bị chém thành vài khúc.

Mùi máu tươi nồng nặc, mấy tiếng kêu thảm vang lên, thi thể nằm trong vũng máu, vẻ mặt đầy sợ hãi, chết không nhắm mắt.

Chuyện này quá nhanh, tiểu Thạch vượt quá sức tưởng tượng của mọi

người, vừa mới đối mặt mà đã đại khai sát giới với mấy Vương giả như thế rồi, không một ai có thể ngăn cản.

Hư không run dữ dội, một luồng ánh vàng xuất hiện, thanh niên của Bổ Thiên giáo đã ra tay, hàng lông mày nhíu chặt còn tay thì lôi ra chiếc kim giản, đây là Thánh khí, sương trắng dâng trào, uy thế dọa người.

Cũng trong lúc đó, người trẻ tuổi tóc ngắn của Tây Phương giáo cũng ra tay, chiếc bình bát* trong tay phát sáng, khói tím tràn ngập, chiếc bình bát này cứ như là một cái hố đen, sâu không lường được, nuốt chửng mười phương.

(*): Chén ăn cơm của các nhà sư.

Nơi lòng bàn tay của Thạch Hạo hiện lên huyết quang, một chiếc hồ lô nhỏ màu đỏ thẫm phát sáng rồi nhanh chóng hóa lớn, ầm một tiếng, nện thẳng về trước đối kháng với hai món Thánh khí đang tiến lại gần.

Nó buông tay, hồ lô máu tỏa ra ánh kiếm ngăn lại hai Thánh khí đầy uy lực kia, trong lúc nhất thời bảo quang đầy rẫy, ba thứ quấn chặt lấy nhau.

Mùi hương thơm ngát tỏa ra, Thạch Hạo xông thẳng về trước, từng bước đều tỏa ra hoa sen, đây chính là đạo liên màu vàng, là kết quả của việc giao cảm với đại đạo, dù là Tôn giả cũng khó lòng tạo nên được.

Truyền thuyết nói rằng, nếu như đạt tới cảnh giới cao hơn thì đây không còn là dị tượng nữa mà hoàn toàn có thể hóa thành sức chiến đấu, một khi hoa sen xuất hiện thì hư không trở nên cô quạnh.

"Ầm!"

Thạch Hạo ấn tay một cái, mười ngôi sao tạo thành một chuỗi, nối liền với thần nhật, đó chính là sét hình cầu đầy óng ánh, từng quả sét hình cầu va chạm với nhau tạo nên những âm thanh ầm ầm.

"Lùi!"

Tất cả mọi người đều hô lớn, uy thế của tia điện này quá mạnh, dù là Vương giả ở Liệt Trận cảnh cũng không thể chống lại được, Côn vương há miệng phun ra một tấm lệnh bài, đây chính là pháp khí tổ truyền, được tế luyện nhiều năm nên tương thông tâm thần với lão.

Nhưng mà, tiếng nổ ầm vang lên, ánh chớp sáng rực kèm theo ánh tím chấn cho tấm lệnh bài xuất hiện từng vết nứt rồi hóa thành bột mịn.

Tiểu Thạch vô địch, người cùng cảnh giới cơ bản không tài nào ngăn cản nổi, chỉ cần dám ứng chiến thì dù là pháp khí cũng bị hủy đi, đồng thời bản thân tính mạng khó giữ.

Trong đòn đánh này, Côn vương bị thương nặng, toàn thân cháy khét, không ngừng co giật.

Mọi người thấy thế thì hoảng sợ, thế này thì tranh đấu làm gì nữa, tiểu Thạch chỉ có một mình vậy mà cứ như hổ lạc bầy dê, ai cùng so tài?

"Chớ có cậy mạnh!" Thanh niên của Bổ Thiên giáo quát khẽ, sau khi lấy ra Thánh khí thì nhanh chóng đánh về phía Thạch Hạo, ngăn cản lại uy thế vô địch của nó.

Tựa như đang mơ, một con rồng khổng lồ đập tới, móng vuốt to lớn quơ mạnh, uy mãnh ngập trời, đây là Dẫn Long thủ, là một thức trong bảo thuật Chân Long không đầy đủ.

Thạch Hạo tập trung tinh thần, phàm là những bảo thuật về chân long thì đều có quan hệ với Thần Hoàng, dù là không đầy đủ nhưng cũng phải cẩn thận, lúc phát huy thì sức chiến đấu có thể cực kỳ khủng bố.

Tuy không đầy đủ nhưng trong lúc bất ngờ tung ra một chiêu này thì sức mạnh cực kỳ lớn, chỉ đó điều sẽ gây tổn hại tới bản thân.

"Ầm ầm!"

Thạch Hạo xoay tay lại, đây là một chiêu tập hợp nhiều bảo thuật lại với

nhau, bàn tay lớn che trời, nó cứ như là một Thần quân cái thế, tự diễn biến thành một thế giới nhỏ, bên trong xuất hiện vô tận kiếm khí, không ngừng ngao du ngang dọc.

Thanh niên của Bổ Thiên giáo biến sắc, y bị bao phủ lấy, nếu không nhờ Dẫn Long thủ chắn ở phía trên thì y đã bị kiếm khí chén nát rồi.

"Xoẹt", "xoẹt"...

Kiếm khí không dứt, bàn tay lớn hạ xuống bao phủ lấy con chân long kia, kiếm khí không ngừng khuấy động làm tan rã long thể rồi chém thành mấy chục khúc.

Kỳ tài của Bổ Thiên giáo ngơ ngác, sau đó nhanh chóng thối lui.

Thạch Hạo chỉ tay về trước, một con Kim Bằng lao ra từ đầu ngón tay của nó rồi nhanh chóng biến lớn, gia tốc đuổi theo, tốc độ cứ như là phù quang, vô cùng nhanh.

Thanh niên của Bổ Thiên giáo tái mặt, cả người run bần bật, đứng ở nơi đó, hai tay kết ấn cực nhanh, trong miệng ngâm thần chú, ầm một tiếng, toàn thân bị kim quang bao phủ.

"Vạn pháp bất xâm, chuông thần hộ thể." Có người thầm than, đây là một trong những bảo thuật cực kỳ mạnh mẽ của Bổ Thiên giáo, đó là đang kết hợp với thiên địa ngưng tụ phù văn hư không, tạo dựng nên chuông thần.

Phàm là đệ tử có thể thi triển bảo thuật này thì đều là người kinh diễm, bởi vì người này bước đầu đã thoát khỏi ràng buộc của cốt văn, tự mình bắt đầu diễn biến pháp môn.

Thanh niên này rất phi phàm, tuy không sánh được với Nguyệt Thiền tiên tử nhưng cũng là người có địa vị tuyệt đối siêu nhiên trong Bổ Thiên giáo, nếu không thì làm sao có thủ đoạn như thế này chứ?

"Boong!"

Tiếng chuông ngân vang, Thiên Bằng màu vàng xung kích lên trên chuông thần, thần âm chấn thế, toàn bộ hoàng cung đều lay chuyển, vô cùng kịch liệt.

"Có chút bản lĩnh." Thạch Hạo gật đầu, nếu như là Vương hầu bình thường, khi gặp một đòn từ pháp môn Côn Bằng thì đã nổ tung từ lâu, đời nào có thể sóng sót chứ?

Thực lực của nó sau khi tiến thêm một bước kia thì ánh mắt đã không còn ở nơi trần thế này nữa, mà sớm đã xem sinh linh Thượng giới mới là đối thủ của mình rồi.

Kỳ tài của Bổ Thiên giáo này khi hứng lấy đòn vừa rồi thì cảm thấy cực kỳ khó chịu, sắc mặt trắng bệch, thân thể run rẩy, mà chuông thần vang lên những tiếng răng rắc rồi vỡ nát.

Ống tay áo của Thạch Hạo vung lên, lập tức bắt giữ lấy y.

Thanh niên cắn răng, thân thể phai mờ rồi hóa thành một làn khói nhẹ, sau đó tạo dựng thành một con ngân xà, nhanh chóng trốn ra ngoài.

"Đằng xà*?" Thạch Hạo kinh ngạc, thủ đoạn này quả nhiên bất phàm, có một vài tu sĩ con đường mà họ lựa chọn khác với người khác, sau khi đạt tới cảnh giới nhất định thì có thể mô phỏng theo hung thú chim chóc để cho bản thân tiến hóa theo.

(*): Rắn biết bay.

"Bụp!"

Đằng xà tuy bỏ chạy nhưng vẫn bị ống tay áo quét trúng, máu thịt be bét, ở nơi xa gào lên một tiếng đầy đau đớn rồi nằm gục trên một cung điện lớn, sức chiến đầu gần như đã không còn.

Lần giao thủ này cực nhanh, vô cùng ngắn ngủi, khiến cho quần hùng hoa cả mắt, không ai lên tiếng chế nhạo kỳ tài của Bổ Thiên giáo, bởi vì dù

thất bại nhưng cũng vì đó đáng để kiêu hãnh.

Vì vừa nãy, tiểu Thạch quá đáng sợ, lực công kích quá kinh khủng, những chấn động lan ra xung quanh đều khiến cho Vương giả kinh hãi, không phải Tôn giả thì không thể nào so sánh được.

Nó càng ngày càng mạnh hơn, việc này khiến lòng người phát lạnh, nếu như cứ tiếp tục như vậy thì ai có thể ngăn cản được?

Thạch Hạo không có giết con ngân xà kia mà tiếp tục bước về trước, nó muốn tiêu diệt Lan vương, Côn vương, đồng thời cũng muốn ra tay với tên tóc ngắn của Tây Phương giáo kia nữa.

"Bụp!"

Ống tay áo vung lên, những người còn sót lại của Vũ tộc bị quét trúng, phụp một tiếng, mười mấy người lập tức hóa thành mưa máu, khó mà chống lại được một đòn toàn lực của Thạch Hạo.

Nó cố ý như thế, ra tay không chút lưu thủ, sự kinh khủng này khiến cho Vương hầu của hoàng đô Thạch Quốc hiểu được, dù có các đại giáo của vực ngoại cũng không cách nào bảo vệ được mình.

Toàn thân Côn vương cháy đen, Lan vương sắc mặt cũng trắng bệch, thảm hại không kém, tất cả đều kinh sợ thối lui, trong lòng cực kỳ sợ hãi, đều là Vương hầu nhưng bọn họ lại kém cực kỳ xa.

"Đạo huynh, sát tâm của ngươi quá nặng, nên độ hóa tâm ma đi." Thanh niên tóc ngắn mở miệng, trong khi chớp mắt thì có một đạo vận vô cùng đặc biệt, cùng lúc đó thân thể của y cũng phát ra hào quang màu vàng đất.

Thạch Hạo nở nụ cười, thể thuật của người này quả kinh thế, vô cùng cường hãn, sức mạnh ẩn chứa trong thân thể cứ như là một ngọn núi lửa đang phun trào, nhanh chóng ập về nó.

Rất ít người dám dùng thể thuật tranh đấu với nó, thanh niên tóc ngắn

này toàn thân phát sáng, màu vàng đất đều tan biến thay vào đó là Kim thân vô cùng cao lớn.

Cuối cùng, toàn thân của y trở nên vàng óng, cơ thể cao tới một trượng, dáng vẻ trang nghiêm, có một "Thế" cực kỳ đáng sợ, nhanh chóng trấn áp tới.

Không riêng Thạch Hạo thay đổi sắc mặt mà những người khác cũng khiếp sợ theo.

Đây chính là đại thần thông của Tây Phương giáo, Kim Cương Bất Hoại thân, hình thái hoàn mỹ nhất sẽ hóa thành Kim thân cao một trượng, không hơn không kém, khi đó mới phát ra uy lực mạnh nhất.

Ở độ tuổi của y mà đã đạt tới Liệt Trận cảnh, còn nắm giữ Kim thân cao một trượng, có thể nói hết sức kinh người rồi, tuyệt đối là một trong những thiên tài trong giáo này.

"Ầm!"

Bàn tay màu vàng óng kia chém xuống rồi va chạm với nắm đấm của Thạch Hạo, ầm ầm vang lên, hư không không ngừng nổ vang, rung chuyển dữ dội.

Nếu không có đại trận của trung ương Thiên cung thì nơi đây hoàn toàn nổ tung rồi.

Mà những Vương giả khác đều rút lui, sắc mặt tránh bệch, đó chỉ là va chạm giữa thân thể với nhau mà đã khiến cho thần hồn của bọn họ rung động rồi, thật là khủng bố mà.

Động tác của hai người cực nhanh, thể thuật lại thi triển, hai chân chạm vào nhau, bàn tay bay múa, không ngừng giao kích với nhau.

Phụt, thanh niên tóc ngắn của Tây Phương giáp há miệng phun ra một ngụm máu tươi, sau đó bay ngược về sau, cuối cùng y cũng không địch lại

được, kim quang toàn thân tán đi.

"Không đơn giản!" Đây là lời đánh giá của Thạch Hạo, ở cùng cấp mà có người dùng thân thể đấu với nó nhiều lần như vậy nhưng không chết, tuyệt có thể đếm trên đầu ngón tay.

Thạch Hạo cất bước, một bước là một đóa hoa sen hiện lên, mùi thơm lan tỏa cứ như là đạo thể vốn đã vậy, đi kèm là sen thần màu vàng, cả người mở ảo và linh động, xuất trần như "trích tiên".

"Bụp!"

Nó vô cùng quyết đoán và dứt khoát, tay áo vung ra, một đám tu sĩ liền hóa thành tro tàn.

Côn vương, Lan vương sắc mặt tái nhợt, toàn bộ thủ hạ mà bọn họ dẫn tới đều chết sạch, vẻ mặt đầy sợ hãi hướng về Bổ Thiên giáo và Tây Phương giáo cầu viện.

"Bản thân bọn họ cũng khó mà bảo vệ được thì có thể cứu được các ngươi?" Lời nói của Thạch Hạo đầy lạnh lẽo, lòng bàn tay xuất hiện một tia sét, ầm một tiếng, bao trùm bọn họ lại rồi lập tức hóa thành tro bụi.

Hiện trường yên lặng như tờ, như thế nào gọi là uy thế vô địch? Hiện tại tiểu Thạch chính là minh chứng rõ ràng nhất, ở cùng cảnh giới ai dám tranh phong? Dõi mắt khắp thập phương khó mà bắt gặp được đối thủ.

"Bùm!"

Hư không truyền tới những âm thanh run rẩy, ba thanh Thánh khí va chạm với nhau, trong đó có hai thanh không còn tiếp tục chinh phạt nữa mà từ từ hạ xuống dưới như muốn cuốn lấy chủ nhân của mình bỏ trốn.

Bởi vì sau khi thần thức của chủ nhân bị suy nhược nên đã ảnh hưởng tới những pháp khí này, muốn kêu gọi bọn chúng phá không bỏ trốn.

Thạch Hạo hừ lạnh một tiếng, hồ lô đỏ thẫm rung mạnh, kiếm khí lan tràn quét ngang cả bầu trời, lập tức cắt đứt liên hệ của hai thanh Thánh khí này với người ở bên dưới.

Cơ thể nó như là Côn Bằng, vận dụng tốc độ cực hạn nhanh chóng vọt tới, bàn tay lớn vung lên trấn áp thanh niên Tây Phương giáo còn có cả con ngân xà do kỳ tài của Bổ Thiên giáo hóa thành ngay tại chỗ.

Việc khiến Thạch Hạo tiếc nuối chính là, hai thanh Thánh khí kia đã bỏ chạy, nó nhanh chóng phóng ra ngoài hoàng cung rồi liếc về một hướng, nó biết đã có người thu hồi hai thanh này nên cũng không để ý gì nữa.

Ánh đỏ lưu chuyển, nó dùng hồ lô đỏ thu và trấn áp hai kỳ tài của đại giáo vực ngoại kia vào bên trong.

Các Vương tê dại cả da đầu, nhìn thấy Thạch Hạo xoay người lại thì ai nấy đều bộ dạng đều không được tự nhiên, trong đó có một vài Vương hầu của đại giáo vực ngoại nhanh chóng rút lui.

"Chúng ta đã biết sai rồi." Có người mở miệng.

Thạch Hạo nhếch miệng, tay phải giơ lên cao, một con Côn Bằng giương cách xuất hiện, ầm một tiếng, thiên địa bị che phủ đồng thời từ bên trong đám người vừa mở miệng kia bị Côn Bằng bắn trúng lập tức nổ tung.

Ba tên Vương hầu chết ngay tại chỗ, trên mặt đất chỉ còn lại những vũng máu tươi mà thôi.

"Miệng thì nói sai nhưng ánh mắt lại hung tợn, lưu lại làm chi." Nó khẽ nói, những người đứng bên cạnh đều sợ hãi.

"Chúng ta nhất định sẽ rút lui!" Còn có một nhóm Vương hầu của đại giáo từ vực ngoại tới đây lập tức lên tiếng, lúc này vô cùng run sợ và hối hận.

Còn những Vương hầu, hoặc những người chưa cấu kết với vực ngoại

thì vẫn bình tĩnh, trầm mặt không nói, im lặng đứng nhìn nơi đó.

Thạch Hạo xoay người đi về trung ương Thiên cung, bởi vì nó cảm nhận được sự kêu gọi, đây chính là việc cộng hưởng mà thứ Thạch Hoàng đã lưu lại với nó.

Các Vương kính sợ, không người dám chặn, chỉ dám dõi mắt nhìn nó hướng về Thiên cung màu vàng kia.

Phía sau xuất hiện mấy bóng người, Nguyệt Thiền tiên tử của Bổ Thiên giáo, thanh niên mặc áo tang của Tây Phương giáo, thanh niên của Bất Lão sơn đang từ từ tiến tới, cả thiên địa nơi đây như dần thay đổi.

Thạch Hạo tiến tới trước Thiên cung thì quay đầu thoáng nhìn lại, chiến ý hừng hực bốc lên, thánh hà lóe sáng toàn thân nhìn ba người kia sau đó chậm rãi đi vào trong Thiên cung hoàng kim.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 453: Trung Ương Thiên Cung.

Thiên cung nguy nga to lớn và hùng vĩ, ánh sáng lộng lẫy lưu chuyển, được xây dựng từ những tảng đá hoàng kim, khí thế oai hùng, số mệnh của cả quốc đều tụ tập ở nơi đây.

Đây chính là thánh địa tinh thần của toàn bộ Thạch quốc, lần lượt từng vị Nhân Hoàng sẽ tọa trấn ở nơi đây, có thể nhìn khắp thiên hạ, khí thôn sơn hà, từ xưa đến nay tất cả niềm tin của tộc này đều ký thác vào đây.

Thạch Hạo bước vào, trước mắt là mười hai cây trụ đá to lớn và cổ xưa cứ như đang chống đỡ cả trời cao, bên trên có khắc Côn Bằng, Chân Long.

Bên trong vô cùng rộng lớn, đây không giống như kiến trúc mà cứ như đặt mình vào một thế giới nhỏ nào đó, sương mù lượn lờ và mờ mịt.

"Cộp", "cộp"...

Chỉ có tiếng bước chân của Thạch Hạo, bên trong điện tản ra khí tức xa xưa và trống trải, nó đưa mắt nhìn bốn phía, nơi đây trang nghiêm và thần thánh, là nơi gánh vác vận may của một quốc.

Thạch Hạo đứng nơi đó, cảm thấy vô cùng yên tĩnh, thân thể và tâm thần trở nên không minh, nó nghe được từng đợt âm thanh tế tự truyền tới, tựa như từ thượng cổ vượt cả không gian và thời gian tới nơi này.

Đây cũng chẳng phải là ảo giác mà là long khí được các đời tổ tiên Thạch tộc thờ cúng hội tụ mà thành, chúng quanh quẩn và reo vang trong điện, nếu như hữu tâm cẩm thận lắng nghe thì có thể hơi hơi cảm nhận được.

Chân long Thiên tử, là vì giao cảm với thiên địa, là vạn dân ca tụng, "Đại thế" gia thân mà thành, đây còn là nơi sản sinh ra rồng.

Thạch Hạo đứng yên, trong lúc nhất thời liền kết hợp với tòa Thiên cung này, một luồng long khí hùng dũng ùa tới, số mệnh Thạch quốc nhanh chóng tập hợp về thân thể nó, cảm giác như là quân lâm thiên hạ vậy.

Suy nghĩ trong chốc lát nó liền đi về phía trước, bởi vì nó cảm thấy trong điện này còn có người.

Nó chẳng hề ẩn giấu hành tung, cất bước vũng vàng, âm thanh cộp cộp vang lên trong cung điện đầy trống vắng này, khi tới nơi sâu nhất của Thiên cung thì thấy một bóng người.

"Là ngươi..."

Đây là một chàng trai tuổi rất trẻ mặc áo trắng, có một khí khái siêu phàm, ánh mắt thâm thúy, tài hoa xuất chúng.

Đây là người con thứ mười chín của Thạch Hoàng, một nhân vật chẳng hề đơn giản. Lần đại náo hoàng đô bữa trước, Thạch Hạo cũng từng nghe người khác nhắc qua, thậm chí nó còn thấy tên này đi rất gần với Nguyệt Thiền tiên tử.

Thạch Sùng, ngày thường rất biết điều, trong sàn Chiến trường Bách Tộc từng giết liên tiếp bốn mươi chín tên sinh linh. Sau đó chiến tích này được lan truyền gây chấn động không hề nhỏ trong Thạch tộc, cũng không phải sát sinh quá nhiều mà là gã chưa nếm qua một lần thất bại, với tư thế vô địch rời khỏi chiến trường.

"Thạch Hạo!" Thập cửu hoàng tử Thạch Sùng nhìn thấy nó thì lộ sắc mặt khác thường, hắn biết rất nhiều về tiểu Thạch, biết nó đáng sợ như thế nào.

Thạch Hạo cũng nhìn hắn, đây là một chàng trai vô cùng phi phàm, là người tài ba xuất chúng trong lớp con cái của Thạch Hoàng.

Dám lên sàn Chiến trường Bách Tộc tất là anh tài.

Thạch Hạo nghe rất nhiều về sàn Chiến trường Bách Tộc, vì giết một

con Tỳ Hưu ở nơi đây mà tổ phụ đã mất đi một cánh tay, khiến cho Tôn giả Tỳ Hưu điên cuồng đuổi giết.

"Ngươi tới đây cũng muốn tranh giành ngôi vị hoàng đế với ta ư?" Thạch Sùng hỏi, vẻ mặt đã khôi phục lại như bình thường, nhìn thẳng thiếu niên chỉ thua hắn một vài tuổi kia.

"Thạch Hoàng triệu kiến ta, ta chỉ tới xem thử mà thôi, cũng không hy vọng cơ nghiệp của bộ tộc ta sa sút rồi rơi vào trong tay của đại giáo vực ngoại." Thạch Hạo rất thẳng thắng, Thập cửu hoàng tử ngưỡng mộ Nguyệt Thiền tiên tử nhưng không nên quá say đắm mà không tỉnh ngộ thì mới tốt.

Cặp mắt của Thạch Sùng vô cùng thâm thúy, im lặng một lúc lâu, hỏi: "Nếu phụ hoàng của ta truyền ngôi vị hoàng đế cho ngươi, vậy ngươi nhận hay bỏ?"

"Nếu đã thế thì chưa chắc ta sẽ kế thừa, nhưng ta cũng không khoang nhượng. Ai muốn làm con rối của những đạo thống vực ngoại kia thì ta giết sạch!" Thạch Hạo đáp trả.

Thạch Sùng thở dài một hơi, vẻ mặt phức tạp cứ như đang giằng co dữ dội, thời gian thật lâu trôi qua rồi trong cặp mắt đó đột nhiên bắn ra thần quang trong suốt, lại thở dài một hơi, nói: "Được, cơ nghiệp của Thạch tộc không thể để sa sút được."

Hắn đi về trước, không chút nể nang gì, nói: "Ta muốn nhìn xem thử, ngươi mạnh tới cỡ nào!"

Sau khi Thập cửu hoàng tử gào to một tiếng thì nơi mi tâm phát sáng, một con Bệ Ngạn tỏa ra kim quang phóng tới, nó cứ như là mãnh hổ nhưng lại mọc ra hai chiếc sừng rồng đầy óng ánh, thân thể của nó không chỉ có vằn mà còn có cả vảy.

"Thần thông của hung thú Thái cổ?!" Thạch Hạo thất kinh, đây tuyệt đối không phải do di chủng truyền lại mà là bảo thuật thuần huyết, khí tức đầy

khủng bố.

Bệ Ngạn rít gào, ánh vàng xuất hiện khiến cho sự ổn định của hư không có chút thay đổi, nó vô cùng mạnh mẽ, vô cùng hung cuồng, là chủng tộc nghiêng về sức lực trong hàng hung thú.

"Ầm!"

Thạch Hạo vung tay đỡ lấy móng vuốt to lớn màu vàng kia, ầm, cả tòa đại điện đều lay động, rất may không có sụp đổ vì nơi đây có khắc trận pháp Thượng cổ.

"Thật mạnh!" Nó có chút kinh ngạc.

Thạch Sùng tuy có chút uy danh nhưng thân là hoàng tử, thường ngày không có chinh chiến cùng người khác cho nên uy danh của hắn chưa từng được đồn thổi, người ngoài rất khó hiểu được.

"Vù!"

Bệ Ngạn vẫy đuôi, cứ như là một cây roi màu vàng quất mạnh tới, còn tựa như là một chiếc đuôi rồng mang theo những phù văn lít nhít, có thể quét ngang ngàng quân.

Thạch Hạo đứng im, giơ tay chỉ ra một phát, bụp, đầu ngón tay của nó chặn lại cái đuôi màu vàng kia, lập tức tiếng nổ rền vang xuất hiện, phù văn tiêu tán, con Bệ Ngạn bị chấn phải rút về sau.

Ánh mắt của Thạch Sùng nhíu lại, trong lòng vô cùng kích động, đây là bảo thuật thuần huyết, là một trong những áo nghĩa cao cấp nhất của Thạch tộc,chính là báu vật trấn quốc, hắn từ nhỏ đã tu hành cho nên vô cùng tinh thông, nhưng không ngờ rằng chẳng thế làm được gì thiếu niên này.

Thạch Hạo còn kinh ngạc hơn hắn nhiều, nếu đề cập tới Nhân tộc, một người trẻ tuổi như vậy nhưng lại có thành tựu bậc này thì đủ chấn thế rồi, tu hành tới một bước này quá hiếm có.

"Không hổ là con trai của Nhân Hoàng, tuy uy danh không phô trương nhưng thật sự rất kinh diễm.." Đây là đánh giá của Thạch Hạo.

Thạch Sùng quát to một tiếng, bên trong Thiên linh cái lao ra rất nhiều viên ký hiệu nguyên thủy, sau đó chúng tách ra rồi thai nghén thành mấy con chim thần hung thú, có Kim Ô, Đại Bằng, Tỳ Hưu... linh thân đều hiển hiện toàn bộ, sau đó đồng thời giết thẳng về trước.

Bệ Ngạn ở giữa, không ngừng thôn thổ sức mạnh hư không, cuối cùng ảnh hưởng tới sự cân bằng của nơi đây, một luồng khí tức kinh khủng bùng nổ phóng mạnh về phía Thạch Hạo.

Bệ Ngạn, trời sinh có sức mạnh phong ấn, trong dân gian có rất nhiều người khắc hình ảnh của nó lên trên cửa để canh giữ.

"Ầm!"

Thạch Hạo bùng phát, Côn Bằng quyền xuất thủ toàn lực, bởi vì đây là cường giả Nhân tộc hết sức xuất sắc nên nó cũng không thể xem thường, chăm sóc phải thật cẩn thận.

Bệ Ngạn bị hàng phục, không ngừng va chạm, cuối cùng Thạch Sùng bị hất văng ra ngoài, miệng không ngừng ứa máu, than nhẹ một tiếng, nói: "Ta thất bại, chung quy lại không thể sánh bằng ngươi."

Hiện tại, có thể quyết đấu mấy chục chiêu với Thạch Hạo tuyệt đối là một cường giả, còn lợi hại hơn sinh linh thuần huyết nhiều, không hổ là dòng dõi Nhân Hoàng.

Thạch Hạo không nói gì, bởi vì nó không biết người này có ý gì.

Thiên cung truyền tới những bước chân, nơi mười hai cây trụ đá xuất hiện ba bóng người, cô gái thì không dính chút khói bụi trần gian, xinh đẹp tựa mộng, đây là Nguyệt Thiền tiên tử, còn hai người khác cũng có khí tức khủng bố, vừa nhìn liền nhận ra không phải là người thường.

Một trong hai người thân mặc áo tím, khí chất siêu trần, mày kiếm mắt sáng, có khí khái cái thế, khá giống với Tần Dùng mà Thạch Hạo từng nhìn thấy nhưng rõ ràng là không phải.

"Tần Lôn." Hắn tự báo tên.

Người thứ ba có thể có màu vàng kim nhạt, tóc rất ngắn, sau đầu xuất hiện vòng ánh sáng độc nhất của Tây Phương giáo, cứ như là thiên thần chuyển sinh, hắn rất trẻ, nhìn cũng rất giản dị nhưng lại khiến Thạch Hạo cảm thấy tên này cực kỳ nguy hiểm.

Hắn cũng tự báo tên họ, hô: "Trượng Lục."

Đấy là một cái tên rất kỳ lạ. Trong Tây Phương giáo, thành tựu cao nhất là tu thành Kim thân cao một trượng sáu*, không thể nào cao hơn và cũng chẳng thấp hơn, và hắn lại lấy cái danh hiệu này làm tên, có thể thể thấy tâm chí của hắn cao tới chừng nào.

(*): Theo hệ đo lường cổ của tàu khựa, 1 trượng = 3.33m, 1 trượng 6 xấp xỉ 5.3m

Truyền nhân mạnh nhất của Bổ Thiên giáo, Bất Lão sơn, Tây Phương giáo đều tới, đối với Thạch Hạo mà nói, đây tuyệt đối là đại địch, nếu cả ba cùng ra tay thì khó mà nhẹ nhàng được.

Hiển nhiên, nếu trận chiến đó diễn ra thì chắc chắn sẽ có máu chảy, vô cùng hung hiểm!

Nhưng, Thạch Hạo cũng chẳng hề e ngại, trái lại nụ cười tỏa sáng kèm theo đó là cơn tức giận đang trào, đường đường là hoàng cung của Thạch quốc, vốn là cấm địa thế nhưng mặc cho kẻ lạ xông vào, không một ai ngăn cản!

Ánh mắt của nó trở nên lạnh lẽo, đầu tiên nhìn về phía Thạch Sùng, thân là hoàng tử mà lại không có thể hiện chút ý nào ư? Nói vậy, Nguyệt Thiền tiên tử đại biểu cho Bổ Thiên giáo tiến vào được hoàng cung này đều có liên

quan tới hắn.

"Phừng phực!"

Đột nhiên, ngọn lửa màu vàng óng chợt bốc lên từ mười hai cậy trụ đá, ánh lửa hừng hực chiếu sáng cả cung điện, khí tức thần linh không ngừng tỏa ra.

"Nguyệt Thiền, các ngươi dừng lại đi, ngôi vị hoàng đế... ta không thích hợp." Thạch Sùng khẽ nói, là do hắn mở ra trận pháp thần linh trong cung điện này để ngăn cản ba đại cao thủ.

"Ngươi là hoàng tử, là người có huyết thống cao quý nhất trong Thạch tộc, cộng thêm tu vi của ngươi cũng rất phù hợp." Nguyệt Thiền tiên tử mở miệng, mái tóc đen dài như thác nước đổ, cặp mắt như thu thủy, bờ môi đỏ bóng bẩy, âm thanh nhu hòa.

"Nguyệt Thiền, thật sự ta không thích hợp." Khi nói ra những câu này, trong mắt Thạch Sùng không có bất cứ hình ảnh của người nào mà chỉ có vị tiên tử của Bổ Thiên giáo mà thôi.

Đại điện trở nên yên tĩnh, ba đại cường giả cũng không có cố sức xông vào, bởi vì nơi đây được trận pháp thần linh bảo vệ, với thực lực của bọn họ thì không tài nào phá vỡ được, trong giây lát rơi vào yên lặng.

Vốn là, bọn họ đợi khi Thạch Hạo tới đây thì sẽ đồng loạt xuất thủ trấn áp nó, nhưng tình hình hiện tại, trong chốc lát khó mà tiến hành được.

Thạch Hạo liếc mắt nhìn Thạch Sùng rồi gật gật đầu nhưng cũng không hề nói gì, cứ thế đi về phía trước.

Theo từng bước chân của Thạch Hạo thì bên trong hoàng cung long khí mịt mờ không ngừng bốc lên cao, cứ như cảm nhận được hơi thở của nó, ầm ầm chấn động.

"Xoẹt", "xoẹt"...

Trên mặt đất, từng luồng thánh quang dựng thẳng lên cứ như là từng con rồng lớn vọt lên mây xanh, đầu trên đuôi dưới, thân thể thẳng tắp, bùng phát ra ánh sáng vô lượng.

Những người đứng ở phía sau đều biến sắc, tầm mắt của bọn họ đều bị ngăn cản, dù cho thần thức có mạnh mẽ tới mấy cũng khó mà nhìn thấu tình huống bên trong.

"Quả nhiên Thạch Hoàng đang chờ hắn!" Tần Lôn nói rằng.

Những người khác im lặng, bọn họ vào đây đã được mấy lần nhưng đều không thể tim thấy thứ gì, nhưng tiểu Thạch vừa xuất hiện thì đã có dị tượng bực này.

"Thạch Sùng, ngươi có thể mở trận pháp thần linh rồi luyện hóa hắn, đây là cơ hội của ngươi." Phía sau mười hai cây trụ đá xuất hiện thêm mấy người, tất cả đều là trưởng lão của đại giáo vực ngoại.

Thạch Hạo dù nghe thấy nhưng cũng không hề dừng lại, dám tới đây ắt có chuẩn bị, nó sẽ không manh động đưa mình rơi vào tình thế nguy cấp.

"Từ đã." Đây chính là lời đáp lại của Thạch Sùng.

Thạch Hạo bước lên bảo tọa Nhân Hoàng thì thấy một đại ấn vỡ nát, con ngươi của nó lập tức co rút lạ, đây là ngọc tỷ - đại biểu cho số mệnh của một quốc, không ngờ lại vỡ nát!

Nó cẩn thận quan sát, nơi đây có trận pháp thần linh mạnh mẽ nhất nhưng đã bị tàn phá, ngoài ra, còn có lỗ thủng trên vách tường do chiến mâu đâm thủng cùng với mấy trăm ngàn vết kiếm.

Lúc đại kiếp nạn đến, nơi đây đã xảy ra cuộc công kích vô cùng kinh khủng.

"Thạch Hoàng ở đâu?" Thạch Hạo hỏi.

"Phụ hoàng đã mất tích, có thể... bị bắt đi rồi." Thạch Sùng đầy đau đớn đáp trả ở phía sau.

Ở bên ngoài mười hai cây trụ đá người ngày càng nhiều hơn, cường giả của Bổ Thiên giáo, Bất Lão sơn, Tây Phương giáo đều chạy tới cả, tất cả đều muốn vây giết Thạch Hạo, không thể cho nó đào thoát.

Thạch Hạo đứng nơi cao nhất, cuối cùng im lặng ngồi lên trên bảo tọa.

Long khí mịt mờ, thánh quang vạn tầng khiến cho nơi này ngăn cách với bên ngoài, không ai biết chuyện gì đang xảy ra.

Thạch Hạo hờ hừng, lẳng lặng suy tư, nếu như đã rời đi thì chắc chắn phải có hồi đại chiến đẫm máu, có khả năng đây là trận chiến đáng sợ nhất từ khí nó xuất thế tới giờ. Dù sao, ngoại trừ Nguyệt Thiền tiên tử ra thì còn có Tần Lôn, còn có Trượng Lục, tất cả đều là đại địch!

Bỗng dưng, một vệt sáng từ trong hư không xuất hiện, sau đó vệt sáng này hóa lớn, một cánh cửa thế giới lưu chuyển khí lành hiện ra trước mặt Thạch Hạo.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 454: Nhân Hoàng Thạch Hạo.

Gợn sóng nhấp nhô, hi quang dâng trào cứ như dòng sông bạc đang chảy xiếc, hư không bị phá tan, nơi đó sinh ra một cánh cửa lưu chuyển khí thế bí ẩn.

Tiểu thế giới!

Đây cũng không phải là lần đầu tiên Thạch Hạo nhìn thấy loại không gian như thế này, khi ở Bách Đoạn sơn hay là Thế Giới Hộp Báu, hoặc lớn hoặc nhỏ tất cả đều là một thế giới nhỏ.

Hai mắt nó sáng rực nhìn chằm chằm vào bên trong, nó tin rằng đây không phải là cạm bẫy do đám Nguyệt Thiền bày ra cho nên vững tin cất bước tiến vào một nơi đầy tối tăm.

Nơi đây rất hiu quạnh cứ như là một vùng đất hoang không hề có chút sinh cơ nào, vùng đất này cũng không tính là nhỏ, phạm vi cũng tới mấy chục dặm.

"Đây là không gian bị người khác vứt bỏ ư, hình như đã xảy ra kiếp nạn nào đó và cơ hồ đã bị phá nát." Thạch Hạo lẩm bẩm, cẩn thận quan sát.

Tiểu thế giới này vô cùng tăm tối, hoàn toàn không có ánh sáng, từng dải sương mù lượn lờ, mặt đất rạn nứt như mạng nhện không ngừng lan tràn về phương xa, không chỉ như thế, mà ngay cả hư không cũng như vậy, lúc nào cũng có thể tan rã.

"Đây chính là tiểu thế giới của Thạch Hoàng ư?" Thạch Hạo kinh ngạc.

Phía trước Thiên cung đã bị giới nghiêm, cũng không phải do người của Thạch quốc bao vây mà tất cả đều do cao thủ của tam giáo vậy nhốt không

cho người khác bước vào, bọn họ muốn giam giữ hòng vây giết tiểu Thạch.

Trong tiểu thế giới, Thạch Hạo từ từ bước đi, cẩn thận cảm ứng, tìm kiếm kỹ lưỡng.

Đến cùng, Thạch Hoàng lưu lại thứ gì?

"Vù!"

Đột nhiên, toàn bộ tiểu thế giới run lên, một tiểu ấn trong suốt xuất hiện, thứ này tỏa ra hào quang rực rỡ cứ như là một vầng thái dương nhỏ từ sâu dưới nền đất bay lên.

"Ồ, đây là thứ gì?" Thạch Hạo kinh ngạc.

Chiếc ấn này cũng không lớn lắm, chỉ lớn như quả hạnh đào mà thôi nhưng long lanh và đẹp mắt, vô tận long khí lượn lờ xung quanh, còn có một loại khí thế thần bí vọt lên theo, ráng lành trong nháy mắt dâng trào đè ép toàn bộ tiểu thế giới.

"Bảo bối thật lợi hại."

Không cần suy ngẫm nhiều, chỉ dựa vào hào quang như thế mà có thể khiến cho tiểu thế giới trở nên thần thánh thì có thể đưa ra ngay kết luận, đây là một báu vật.

"Đừng nói là chí bảo Thượng cổ tương tự như Phiên Ấn ấn nhen?" Trong lòng Thạch Hạo hồi hộp.

Pháp ấn này không ngừng xoay tròn, hào quang buông xuống vô cùng nhu hòa, đồng thời khí thế thần bí càng ngày càng nhiều hơn, thứ này vọt tới rồi treo ở trên đỉnh đầu Thạch Hạo.

Từng dòng thác nước đổ xuống bao phủ Thạch Hạo đứng bên dưới, cứ như là từng tấm rèm che bảo vệ nó ở bên trong.

Chuyện này khiến nó hoảng sợ, những thác nước này đều do khí lành

biến thành, đứng bên dưới bảo ấn thì cả người trở nên thư thái cứ như muốn phi thăng trời cao, đây là bảo bối gì?

Đặc biệt, hô hấp của Thạch Hạo còn cộng hưởng theo bảo ấn này tạo nên khí thế thần bí, còn có long khí vòng quanh thân thể.

"Có một luồng sức mạnh chí cường được ẩn chứa bên trong bảo ấn, dường như có thể tiến nhập vào trong thân thể của ta, đây chính là đồ mà Thạch Hoàng lưu lại?" Thạch Hạo nghi ngờ không thôi.

Bảo ẩn lơ lững, tuy chỉ lớn như quả hạnh đào nhưng những luồng long khí buông xuống lại có sức mạnh vô cùng thần bí và dũng mãnh, nếu không thì sao làm Thạch Hạo chấn động chứ.

Đột nhiên, Đả Thần Thạch bên trên sợi tóc của Thạch Hạo gào rú không thôi, nó nhánh chóng phóng thẳng tới bảo ấn kia.

"Ầm!"

Đáng tiếc, nó bị đánh bay ngay lập tức, một tia khí tức Hoàng đạo đánh nó bay thẳng vào nơi sâu nhất của tiểu thế giới.

"Người một nhà gặp nhau mà dám làm vậy với ta, ca liều mạng với mày!" Đả Thần Thạch quay ngược lại rồi cực tốc xông tới.

"Coong!"

Nó phóng tới rất nhanh và văng ngược lại cũng rất nhanh.

Thạch Hạo giật mình, đây là một khối thần thạch khác ư? Nó vô cùng kinh ngạc, sau đó cẩn thận quản sát.

"Tương truyền, Tế Linh đời thứ nhất của Thạch quốc chính là một khối Đả Thần Thạch, sau đó thông linh và tu thành Thần Linh."

Thạch Hạo cũng khó giữ được bình tĩnh, chẳng lẽ đây là Tế Linh Thạch quốc, đúng là khó tin mà, chuyện này quả thật khiến người khác sợ hãi.

Đả Thần Thạch nói nhỏ, cả thân hình run rẩy từ đằng xa lăn lại đây, vẻ mặt cực kỳ căm tức, nói: "Bắt nạt người cùng tộc, mày đúng là kẻ vô ơn bạc nghĩa."

"Không được vô lễ, có khả năng đây là một vị Thần Linh, là Tế Linh Thạch quốc." Thạch Hạo trịnh trọng nói.

"Khoan, chờ một chút, hình như ta biết thì phải." Đả Thần Thạch tỉnh táo lại sau đó bay lên không trung, lơ lững ở nơi đó, chăm chú quan sát bảo ấn.

"Nó đã lột xác, chính là thạch thai* của một vị tiền bối sau khi thành Thần để lại." Đả Thần Thạch lớn tiếng nói, hiện tại thứ này cũng chỉ là một khối bảo ấn, cũng chẳng phải là tộc nhân của nó.

(*): Bào thai bằng đá.

Thạch Hạo thất kinh, cẩn thận quan sát bảo ấn, sau đó kéo bảo ấn dang lơ lửng trên đầu mình xuống, một lúc lâu sau thì trong lòng nó chấn động, đây là ngọc tỷ của Thạch quốc, là Nhân Hoàng ấn?!

Không phải là đại ấn bị phá nát ở bên ngoài kia hay sao? Xem ra đó chỉ là hàng giả, đây mới chính là quốc bảo!

Tiểu Tháp nói không sai, cả nước cùng thờ cúng, Nhân Hoàng, Tế Linh cộng hưởng với sức mạnh tâm tư trong lòng thì có thể nhanh chóng tu hành. Ngoại trừ bọn họ ra, tự nhiên còn có trọng khí của một quốc, đó chính là Nhân Hoàng ấn.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, số mệnh được ngưng tụ từ bảo ấn này còn nhiều hơn, còn hùng hồn hơn cả so với Nhân Hoàng và các đời Tế Linh, bởi vì từ Thượng cổ tới giờ, mọi người đều quỳ lạy, thờ cúng Thạch quốc.

"Sức mạnh tâm linh, gửi gắm cũng là một loại tín ngưỡng, toàn bộ đều quy về trong ấn này, đây chính là pháp khí ký gửi số mệnh liên tục của

Thạch quốc." Tiểu Tháp thán phục.

Nó cảm nhận được một sức mạnh đặc biệt, từ xưa tới nay được người người không ngừng cúng bái, hàng loạt bí lực, vô tận số mệnh đều quy vào trong bảo ấn này.

"Nếu như ngươi muốn trở thành Tôn giả mà nói thì có bảo ấn nơi tay, gần như có thể thành công ngay lập tức." Tiểu Tháp nói.

Thạch Hạo thất kinh, đây là sức mạnh cỡ nào chứ, ngay lúc này có thể sinh ra một vị Tôn giả? Bảo ấn này quá nghịch thiên mà.

"Ngươi thấy gì không, những luồng bí lực không ngừng tụ hợp về bảo ấn này, chỉ cần người của Thạch quốc thờ cúng thì thứ bí lực đó sẽ tuôn tới đây và dung nhập vào trong bảo ấn." Tiểu Tháp giải thích.

Bên cạnh, Đả Thần Thạch nuốt nước miếng ừng ực, hận không thể ôm chặt lấy khối bảo ấn này mà gặm lấy gặm để.

"Nếu nói là pháp khí thì cũng chưa chắc, nhưng tuyệt đối là báu vật đệ nhất Thạch quốc, đây chính là cội nguồn của vận nước. Toàn bộ bí lực đều tụ tập về nó, chính là vị trí số mệnh của một quốc." Tiểu Tháp nói tiếp.

Nó vốn trầm miên lâu nay nhưng sau khi bị kinh động vì nhìn thấy khối kỳ ấn này thì không ngừng giải thích, rất để tâm tới bảo ấn này.

Tế Linh, Nhân Hoàng đều dựa vào bí lực mà cả quốc cùng thờ cúng để tu hành, tu vi thăng tiến cực nhanh, hiện nay bảo ấn này còn ẩn chứa bí lực vạn cổ, nếu như Thạch Hạo rút lấy một chút thì có thể nhanh chóng tấn cấp làm Tôn giả.

"Ta không dám dùng." Thạch Hạo lắc đầu, bởi vì nó từng hỏi qua Liễu Thần và đã nhận được câu trả lời vô cùng nghiêm khắc, các đời Tế Linh, Nhân Hoàng tu hành công nhận rất nhanh nhưng nếu dùng lấy căn cơ quốc thổ có lẽ sẽ cắt đứt gốc rễ.

Tiểu Tháp gật đầu, đáp: "Dùng để tăng cường tu vi thì cũng chỉ là tiểu thừa mà thôi, nhưng rất nhiều nhân vật mạnh mẽ đều tập hợp số mệnh này lại rồi sử dụng, nó có thể bảo vệ bản thân, vĩnh viễn không bao giờ trụy kiếp."

"Là Thạch Hoàng?" Trong lòng Thạch Hạo giật mình.

"Hắn chắc chắn chưa chết, có bảo ấn này bảo vệ nhiều lắm chỉ trọng thương mà thôi, nhưng hơn phân nửa đã không còn ở Hoang Vực này rồi." Tiểu Tháp đưa ra suy luận.

"Bảo ấn này lợi hại đến vậy luôn à?" Thạch Hạo cứng đờ.

"Ngươi nghĩ sao thế hả, nếu không sao các đời Tế linh cứ đi thu gom loại bí lực này chứ." Tiểu Tháp nổi cáu.

Đột nhiên bảo ấn run lên, ánh sáng càng ngày càng long lanh hơn, sau đó bắt đầu dâng tràn khí lành bao phủ lấy toàn thân Thạch Hạo, nó đươc vô lượng hào quang vờn quanh cứ như là một Đế hoàng thiếu niên vậy.

"Đây là..." Nó cảm giác chỉ mỗi cái giơ tay nhấc chân đều có một loại "đại thế" thiên địa, giơ tay nhiều lần là có thể dời non lấp bể, tiêu diệt sinh linh bốn phía.

Tuy rằng như thế, nó cũng hơi sốt sắng một chút.

"Không cần lo lắng, chỉ cần ngươi không luyện hóa thứ bí lực này thì sẽ không vấn đề gì đâu, hơn nữa cũng có thể thu thả bảo ấn này." Tiểu Tháp lên tiếng rồi bĩu môi, nói tiếp: "Đó chính là muốn ngươi làm Nhân Hoàng Thạch quốc, truyền ngôi cho ngươi đấy."

"Sao lại như thế chứ?" Thạch Hạo không rõ.

"Không phải thì sao thứ bí lực của bảo ấn này lại gia trì lên thân thể ngươi chứ, cả quốc cùng thờ cúng, ngươi sắp trở thành người đạt lợi lớn nhất rồi đó." Tiểu Tháp đáp.

Không lâu sau, Thạch Hạo ra khỏi tiểu thế giới, sau khi lấy đi Nhân Hoàng ấn thì thứ bí lực này sẽ tự động tan rã, quy về trong hư vô.

Ở bên ngoài Trung ương Thiên cung, cường giả tam giáo vây quanh, dẫn đầu là Nguyệt Thiền tiên tử, Tần Lôn, Trượng Lục đã bày toàn bộ sát cục, chuẩn bị trấn áp Thạch Hạo.

"Thạch Hạo, ngươi có thể trốn tới khi nào chứ, còn không mau xuất hiện?" Một vị trưởng lão cười gằn.

"Ầm!"

Đột nhiên, cả tòa trung ương Thiên cung chấn động, long khí mờ mịt, còn có cả ráng lành vô tận đều gom lại một chỗ, cảnh tượng nơi sâu trong cung điện khổng lồ này đều có thể chứng kiến.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy, bên trên bảo tọa cao nhất kia, Thạch Hạo ngồi sừng sững nơi đó nhìn xuống bên dưới, toàn nhân có một loại bí lực vô cùng đặc biệt, tựa như tuân theo đại vận khí thiên địa mà sinh trưởng, có một loại khi phách khí thôn sơn hà.

Rõ ràng chỉ là một thiếu niên thế nhưng khi ngồi ở trên cao ấy, lại khiến người khác cảm thấy vô cùng áp bức, ai nấy đều phải sợ hãi, tập trung tâm thần cao độ.

"Thạch Hạo, ngươi mưu toan soán ngôi hoàng đế ư, thật là to gan, dám ngồi trên vị trí của Nhân Hoàng, mật ngươi lớn thật!" Một vị Vương hầu quát lớn, bởi vì có cao thủ tam giáo ở đây nên mấy người này chẳng sợ gì cả.

"Chúng ta được mời tới để trợ giúp tân hoàng đế của Thạch quốc." Một vị trường lão của đại giáo vực ngoại cất lời vô cùng đường hoàng, mở miệng là nói giúp đỡ, không bằng cứ nói là muốn làm con rồi cho rồi.

Mà khi bọn họ xông vào hoàng cung của một quốc thật sự vô cùng vênh váo, hung hăng, vô cùng bá đạo.

Thạch Hạo lạnh lùng nhìn bọn họ, khí tức trên người càng thịnh hơn, tựa như số mệnh của thiên địa đang quy tụ về một người, muốn hóa thân thành Thiên đế.

"Ầm!"

Đột nhiên, tòa cung điện phát sáng, vô tận ánh vàng chiếu rọi, một pháp chỉ cực kỳ to lớn hiện ra chiếu sáng cả bầu trời, đi kèm theo đó là luồng âm thanh cực lớn.

"Truyền ngôi cho Thạch Hạo..."

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, Thạch Hoàng hạ xuống di chiếu, hiện nay xuất hiện, là muốn truyền ngôi cho Thạch Hạo!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 455: Ngôi Vị Hoàng Đạo.

Tờ pháp chỉ vàng chói vụt ngang trời, nó vô cùng lớn tạo nên màu vàng óng ánh, tất cả mọi người ở Thạch đô đều nhìn thấy cả.

Đi kèm là những âm thanh vang rền bắt đầu quá trình truyền ngôi cho Thạch Hạo, những âm thanh này như là tiếng sấm ầm ầm cộng hưởng cùng thiên địa, quanh quẩn bên tai mọi người.

"Là Thạch Hoàng, âm thanh như sấm, được truyền từ miệng, lưu lại dấu ấn, và sẽ được truyền bá khắp đất trời." Từng lời kinh hô vang lên.

Bên trong Hoàng đô có rất nhiều bách tính đang quỳ lạy, bởi vì trong lòng bọn họ Thạch Hoàng gần như là thần linh, chỉ cần thấy sẽ quỳ lạy ngay, cùng lúc đó tờ pháp chỉ phát ra tiếng ầm ầm và càng thêm óng ánh, bắt đầu ngưng tụ bí lực.

"Thạch Hạo chính là tân hoàng đế!" Có người hô lớn, cứ như là một luồng sấm sét khuấy động cả Thạch đô, mà trên không trung tờ pháp chỉ càng thêm rực rỡ hơn, mặt trên tờ pháp chỉ màu vàng bốc lên từng làn long khí óng ánh, nối liền với chín tầng trời.

"Nhân Hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!" Có người thi lễ, tưởng nhớ vị Nhân Hoàng đời trước và chào đón vị Nhân Hoàng mới.

Tràng thanh âm này vô cùng vang dội, vang vọng khắp đất trời, khiến cho thần hồn của người người bất ổn, dù là tu sĩ mạnh mẽ cũng phải biến sắc, đây là bí lực tâm linh, mọi người cùng nhau reo hò, mạnh mẽ cực kỳ.

Mỗi người đều có tiềm lực vô hạn, nếu như mở ra được bảo tàng thân thể thì sẽ kích phát vô số thần lực, tất cả rất có thể sẽ tu thành một đại tu sĩ hùng bá một phương.

Phàm nhân tuy chưa mở ra được nhưng lại có tiềm lực, dựa vào sự cộng hưởng của tâm linh cùng ngôn ngữ thì có thể chuyển hóa thành một loại bí lực thần thánh, lúc đó sẽ cuồn cuộn cả trên trời lẫn dưới đất.

Mắt thường có thể thấy được, mỗi một tia sức mạnh tinh thần đang hội tụ lại rồi nhằm thẳng và gia trì lên trên người Thạch Hạo, hình thành một những cột long khí Hoàng đạo.

Đó chính là kết quả của việc cộng hưởng khi mọi người ở Hoàng đô đón nhận tờ pháp chỉ và hô hào tên gọi Nhân Hoàng, tuân theo khí vận của thiên địa, Thạch Hạo ngồi trên vị trí của Nhân Hoàng, tiếp nhận loại bí lực này.

Đương nhiên, nó cũng không có tiến nhập vào trong cơ thể mà là điều động loại khí thế này bao lấy thân thể, bảo vệ ở bên ngoài thân mình, đây chính là một phần số mệnh của một quốc gia sẽ bảo vệ nó không bị tai ương kiếp nạn.

Ở trên người nó còn có bảo ấn Nhân Hoàng đang cộng hưởng theo, rất nhiều bí lực không ngừng ùa tới gia trì lên người Thạch Hạo, trong lúc nhất thời nó trở nên rất thần bí, được một chùm ánh sáng lờ mờ che phủ.

Phía trước trung ương Thiên cung, trong lòng các Vương giả đều chấn động mạnh. Chỉ vừa mới bắt đầu mà tiểu Thạch đã làm nên dị tượng như thế rồi, lẽ nào nó thật sự là ứng cử viên duy nhất cho vị trí Nhân Hoàng? Số mệnh bốn phía hội tụ và ùa về phía nó.

Cường giả ba giáo đều tập hợp lại, rất nhiều người đang canh giữ ở bên ngoài Thiên cung muốn vây giết Thạch Hạo, khi thấy cảnh tượng này thì đều tái mặt.

Đặt biệt là một vài trưởng lão có tu luyện thần thông đặc biệt, đã mở ra Linh nhãn bắt đầu quan sát thì toàn thân toát ra luồng khí lạnh.

"Thiên Long uốn lượn, gầm rú quanh thân thể, thật sự có tư cách trở thành Nhân hoàng?" Một ông lão không kìm được bất thốt lên.

Thiên nhãn rất khó thành, nhưng linh nhãn của một vài cường giả đã mở ra từ lâu nên khi nghe vậy chợt ngưng thần, yên lặng quan sát, trong chốc lát đều biến sắc.

Trong trung ương Thiên cung, bên trên bảo tọa chí cao, Thạch Hạo lại ngồi yên, tựa như đã ngồi đó từ vạn cổ cho tới nay cùng với sự vững chắc và trấn định, cặp mắt lại vô cùng lạnh lẽo quét nhìn mọi người. Bên ngoài thân nó, từng con Thiên Long vô cùng to lớn vòng quanh, đè nén cả không gian, ngẩng cao đầu gầm rú.

Vô số long khí, khí tức Hoàng đạo ép người, tất cả mọi người đều chú ý tới một vị thiếu niên đang lộ ra khí tượng của một vị Nhân Hoàng, khiến mỗi người phải rung động.

"Thạch Hạo, ngươi thật to gan, dám ngồi ở vị trí Nhân Hoàng, che đậy thế nhân, chính là tên giặc phản quốc!"

Một vị trưởng lão của Bổ Thiên giáo hét lớn, giọng điệu mạnh mẽ, bởi vì gã biết, nếu như cứ tiếp tục như vậy thì không ổn chút nào, tân hoàng đế kế vị sắp sửa thành công, chủ yếu nhất long khí Hoàng đạo ở trên người đối phương càng ngày càng mãnh liệt, gã muốn phá tan biến hóa này.

Nhưng mà, mặc gã hét khàn cả cổ, âm thanh như sấm nổ nhưng vẫn không thể nào truyền ra ngoài được, tất cả đều bị tờ pháp chỉ màu vang lơ lững trên trời cao kia đè ép.

"Chư vị, còn chần chờ gì nữa, đây là âm mưu soán ngôi, đoạt lấy vị trí Nhân Hoàng, chúng ta không thể cho pháp hắn làm vậy được!" Ở bên cạnh tên trưởng lão hồi này lại có một vài người mở miệng lớn tiếng nói.

Nhất định phải ngăn lại, không thể để cho Thạch Hạo hoàn thành, nếu không đây sẽ là một biến số không tài nào khống chế được, nó là thiếu niên mới lớn và cực kỳ mạnh mẽ, ai có thể khiến cho nó phải nghe theo, đây không phải là Nhân Hoàng mà các đại giáo ở vực ngoại cần tới.

Trung ương Thiên cung, bên trên bảo tọa cao cao tại thượng kia, ánh mắt của Thạch Hạo ngày một lạnh lùng hơn, mắt nhìn xuống bọn họ, cứ như một vị chí tôn quân lâm thiên hạ, lạnh lùng mở miệng, nói: "Trò hề."

Hai chữ phát ra cứ như sấm nổ chấn động toàn bộ hoàng cung, đi kèm là long khí khiến cho cả cung điện màu vàng này chấn động, thật cứ như là một vị Thiên Đế hạ giới phát ra chân ngôn vậy.

Tuy rằng chỉ vài chữ nhưng lại như quả búa của Lôi thần nện thẳng vào trong lòng của nhưng người kia, lập tức những người này biến sắc, trong lòng vừa tức mà lại vừa sợ hãi.

"Bắt hắn lại, hắn là tên mưu nghịch, không xứng làm Nhân Hoàng, giết chết hắn!" Tên trưởng lão kia cùng với một đám người hét lớn.

"Ầm!"

Thân thể của Thạch Hạo chẳng hề di động, chỉ giơ tay quét một cái rồi nhấn về phía trước, long khí Hoàng đạo bắn ra, thiên địa nổ vang, loại khí tượng kinh khủng này chấn động tất cả mọi người.

Trong tiếng vù vù, bàn tay ấy dần hóa lớn, bên trên lượn lờ từng con thiên long, xuyên thẳng qua trận pháp Thần Linh, cứ như mây đen che trời bao phủ xuống, khí tức cực kỳ kinh khủng.

"Lùi!"

Tên trưởng lão kia hét lớn, bởi vì khí tức của bàn tay này quá mạnh và đang nhằm thẳng về hướng bọn họ.

Những người này nhanh chóng triển khai bảo thuật, lấy ra pháp khí, hào quang sáng rực, ký hiệu dày đặc, tất cả mọi người đều phải chịu lấy một áp lực cực lớn, nhanh chóng lùi lại.

Nhưng mà, bàn tay kia hết sức kinh người, lưu chuyển những luồng khí màu vàng đất, gợn sóng như phong ba, tiếng rồng ngâm kèm sát theo sau bao

trùm lấy đám người này.

"Ầm ầm!"

Bắt đầu từ tên trưởng lão này, mười mấy người tiếp theo bắt đầu kêu thảm, trên mặt chẳng hề chút màu máu nào, vẻ mặt trắng bạch, những bảo cụ lần lượt rạn rứt, những môn thần thông tán loạn, bản thân bọn họ không ngừng run rẩy.

Nguyệt Thiền tiên tử, Tần Lôn, Trương Lục... và những cường giả thiên kiêu các muốn tới cứu giúp nhưng quá muộn, quá trình vửa rồi thật sự quá nhanh, Thiên Long cùng gầm vang, bàn tay lớn che phủ trong nháy mắt trấn áp xuống.

"Bụp". "bụp"...

Kèm theo sương máu là thân thể của những người này đứt lìa, những pháp khí cũng tương tự, bắt đầu giải thể trong hư không, những âm thanh gào thét chợt tan biến, đám người này biến mất như chưa hề xuất hiện.

Đám người vừa mới quát mắng khi nãy đều chết sacchj, không một ai sống sót!

Bàn tay lớn biến mất, long khí Hoàng đạo hừng hực, trong trung ương thiên cung, Thạch Hạo bình ổn ngồi đó, ánh mắt thâm thúy, đạo pháp kinh người.

Tất cả mọi người đều rùng mình, đây chính là tân hoàng đế ư? Mới kế vị mà đã có số mệnh bí ẩn gia trì trên thân thể, còn kết hợp với khu hoàng cung này, đạo pháp càng kinh người hơn.

Đây là một "đại thế", dẫn dụ thứ này cứ như là vận cuyện sức mạnh vô thượng của thiên đại, hóa nặng thành nhẹ, nhẹ nhàng đánh tới, lập tức tạo nên kết quả đáng sợ như vậy.

"Hắn biến hóa ra bàn tay màu vàng đất, rồi xuyên thấu qua trận pháp

Thần Linh. Điều này chứng minh.... hắn đã hòa mình với tòa Thiên cung này rồi?"

Các Vương giả tập trung cao độ, thiếu niên cường giả này mạnh mẽ khiếp người, đã được long khí Hoàng đạo tán thành, thành công kế vị, rất nhiều người cảm thấy bất an.

Mọi người đều run sợ trong lòng, tiểu Thạch một thân một mình tới Hoàng đô, thành công kế thừa đế vị. Việc này thật đáng sợ, chỉ dựa vào sức một người mà muốn đối kháng với tất cả mọi người sao?

"Thạch huynh quả nhiên phi phàm, ung dung tiến tới ngôi vị khiến người phải khâm phục, chỉ là... đại thế của thiên hạ giò đã được định, ngươi có thể đi tới một bước nào đây? hôm nay đạt được ngôi vị nhưng có thể ngồi yên mấy hôm?"

Nguyệt Thiền tiên tử mở miệng, lời nói nhẹ nhàng, khuôn mặt cảu nàng như là tranh vẻ mang theo linh khí, đôi môi đỏ mọng, hàm răng trắng như tuyết, xinh đẹp không tài nào tả nổi.

Thạch Hạo ngồi trên cao, bình tĩnh cà trầm ổn, một thiếu niên có phong thái như vậy khiến mọi người lộ vẻ nghiêm túc, còn nhỏ tuổi mà lại có một loại uy nghiêm như vậy rồi.

Con ngươi của nó trở nên mơ màng, cẩn thận cảm nhận long khí Hoàng đạo quanh thân thể, bí lực tự vận chuyển, đây không phải về tu vi mà là một thứ chánh quả thiên địa, là một "đại thế".

"Nhân Hoàng..." Thạch Hạo lẩm bẩm, cả người bị sương mù bao phủ nên càng thêm thần bí khó lường, trong đôi mắt đó không ngừng lưu động hào quang bày màu.

Sau đó, nó tập trung lên người Nguyệt Thiền tiên tử, nói: "Cái gì là đại thế, ngươi có thể hiểu mấy phần, ngông cuồng bàn luận về thiên địa, quả thật vẻ đẹp cũng hơn người chút xíu hay là về giúp chồng dạy con đi, yên phận

một tí."

Mọi người ngẩn ra, đây là lời nói của tiểu Thạch ư? Chẳng hề nể nang gì cả. Vậy mà còn nói những câu như vậy, đường đường là tiên tử một đời của Bổ Thiên giáo mà lại bị nó bác bỏ như vậy.

Lời này hàm nghĩa rất rõ ràng, là đang trách cứ thánh nữ của đại giáo vô thượng này, chỉ khen vẻ đẹp của nàng còn những vấn đề khác chẳng hề đếm xỉa tới, đây quả thật là xem thường.

Rõ ràng là một thiếu niên nhưng lại nói như thế, dùng giọng điệu xem thường để đối trả lại tiên tử nổi danh nhất thiên hạ, việc này khiến người bất ngờ không biết nói gì nữa.

Thạch Sùng sững sờ, đứng nơi đó chỉ biết há miệng, liếc nhìn Thạch Hạo rồi đảo qua tiên tử áo trắng như tuyết kia, sau cùng lại trở về vẻ sững sờ như ban đầu.

Nguyệt Thiền tiên tử bình tĩnh, vô cùng thánh khiết và an lành, cũng chẳng hề lấy đó mà tức giận, cuối cùng trên gương mặt hiện vẻ cười nhạt khiến trăm hoa cũng phải cúi chào, nhật nguyệt tựa như phai mờ.

"Công nhận miệng lưỡi của Thạch huynh rất điêu ngoa, những lời vừa rồi có tác dụng ư, có thể thay đổi được cái gì?" Trên khuôn mặt trắng mịn tỏa ra hào quang kinh người, khóe miệng đỏ tươi hơi đưa lên, vô cùng gợi cảm.

"Tác dụng, thôi thì cho ngươi biết vậy, chỗ ta còn thiếu một chân hầu gái." Thạch Hạo mở miệng.

Mọi người ngạc nhiên, phong thái của nó bất phàm, vô cùng uy nghiêm nhưng không ngờ lại nói ra lời nhua vậy khiến mọi người cảm thấy chẳng hề hợp với khí tức hoàng đạo đầy nghiêm túc trước kia gì cả.

"Ha ha..." Bên ngoài trung ương Thiên cung, Chiến vương cười vang không ngớt, nói: "Phải thế, đại giáo vực ngoại thì sao nào, cho rằng có thể

chỉ huy mọi người, đứng trên đầu bộ tộc ta ư? Tân hoàng đế phải có khí phách như vậy, tiên tử của một giáo thì sao nào, cứ bắt làm hầu gái, tộc nhân Hoàng của chúng ta phải có loại phong cốt như vầy.

Mọi người kinh ngạc!

Nguyệt Thiền tiên tử vẫn bình tĩnh, khí tức thánh khiết chẳng hề giảm, toàn thân được bao phủ bởi vầng sáng nhàn nạt, cơ thể trắng mịn phát ra ánh sáng, không nhiễm chút khói lửa bụi trần nào.

Nhưng bên cạnh nàng, một vài trưởng lão lại vô cùng tức giận, vẻ mặt cực kỳ khó coi, đó chính là đám trưởng lão của Bất Lão sơn, Tây Phương giáo, ai nấy đều hằm hằm sát khí, ánh mắt đầy lạnh lẽo.

"Chúng ta tới đây là để bảo vệ lẽ phải, sẽ không tha thứ cho bất kỳ tên nào dám mưu đoạt ngôi vị hoàng đế, một tên hoàng đế giả mạo há có thể đoạt được ngôi vị."

Thạch Hạo nghe thấy thế nhưng vẫn vô cùng bình tĩnh, lòng chẳng hề có chút gợn sóng nào, hai mắt thâm thúy cực kỳ, hào quang lưu chuyển, kèm theo đó là cảnh tượng nhật nguyệt tinh thần đang chuyển động đầy đáng sợ.

"Còn muốn mất mặt nữa à?" Đây là lời nói đầy lạnh lùng tiếp theo của nó, ngồi trên bảo tọa dõi mắt nhìn cường giả ba giáo, nói: "Hoàng cung của Thạch quốc há có thể để loại người các ngươi tùy ý ra vào, vậy mà còn ảo tưởng nói chuyện ngôi vị Hoàng đạo nữa chứ, việc này có quan hệ quái gì tới các ngươi? Xúc phạm tới vận mệnh quốc gia, hết thảy đều phải diệt!"

Vào thời khắc này, tờ pháp chỉ vàng óng trên trời chợt cộng hưởng cùng nó, thanh âm "Truyền chơi cho Thạch Hạo" vang dội ầm ầm, tất cả mọi người trong Thạch đô đều quỳ lạy, lớn tiếng kêu vang.

"Nhân Hoàng vạn tuế..."

Trải qua việc gia trì này, trên người Thạch Hạo ẩn hiện từng con thiên long, thứ bí lực kia càng thêm cường thịnh hơn, nó lạnh lùng nhìn tất cả mọi

người bên dưới.

Chợt, nó tựa như kết hợp với đại thế thiên địa nơi đây, bắt đầu trấn áp cường giả bốn phía.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 456: Đại Chiến Chốn Hoàng Cung

Thủ đô Thạch Quốc vô cùng rộng lớn, khí thế nguy nga, hai chữ Nhân Hoàng không ngừng quanh quẩn nơi đây.

Đến giờ, một cảm giác bất lực sinh ra trong lòng cường giả ba giáo. Việc này không còn cách nào ngăn cản được nữa rồi, Thạch Hạo kể thừa ngôi vị là kết cục đã được định sẵn. Thiên Long trên người của nó đã ngưng tụ và trở nên chân thực, dù là phàm nhân cũng có thể nhìn thấy được.

Mà mỗi một con thiên long đều đè ép cả hư không, ngẩng đầu ngâm nga, vô số long khí Hoàng đạo đang gia trì trên thân của Thạch Hạo, làm cho khí thế của nó trở nên oai phong, cứ như một vị thần quân bễ nghễ thiên hạ.

Tuy rằng còn trẻ nhưng nó lại hết sức trầm ổn, chẳng hề tương xứng với tuổi tác chút nào. Trong con ngươi thâm thúy hiện lên nhật nguyệt tinh thần, ánh mắt lạnh lùng quét xuống tất cả mọi người.

Không cần người khác nói, đại thế của hắn giờ đại thế đã thành, tích tụ Hoàng khí vào thân thể, cộng thêm có quốc bảo - thần ấn gia trì, tuân theo đại khí vận của thiên địa tiếp nhận ngôi vị hoàng đế.

Giờ phút này, Thạch Hạo đứng thẳng người, từ trên bảo tọa men theo các bậc thang bằng ngọc thạch đi xuống dưới. Nó dáng dấp của rồng hổ, có phong thái của thần ma, vô cùng khiếp người.

Đám người mới vừa rồi còn quát tháo om sòm giờ phút này lùi lại theo quán tính. trong lòng sinh ra sự sợ hãi, cảm thấy như bị một áp lực nặng nề đè nén, gần như hít thở không thông.

Một người đơn độc chống lại cao thủ ba giáo vậy mà lại ung dung tự nhiên đến như vậy, làm cho trong lòng những người ở nơi đây đều chấn

động.

Lúc Thạch Hạo giơ tay nhấc chân đều có một khí thế riêng biệt, giống như đang giơ cao thiên đạo cả một phương, tạo thành cảm giác bức bách mạnh mẽ cuồn cuộn xô tới, vượt quá cả ngàn cân.

"Sao lại sợ hắn, chỉ có một người thôi mà. Đây chính là cơ hội, nếu tên hoàng đế giả mạo này dám bước ra Thiên cung thì chúng ta nhanh chóng hạ gục hắn!" Một trưởng lão nói.

Tiếng bước chân rất rõ ràng, không ngừng vang vọng trong trung tâm Thiên cung. Thạch Hạo bước từng bước, vẻ mặt nghiêm túc, toàn thân đều là long khí không ngừng dâng trào.

Nó bất tri bất giác bước vào trận pháp Thần Linh và đi ra bên ngoài điện, đối mặt với tất cả mọi người.

"Không ngờ lại dám ra đây, còn chần chờ gì nữa, đây là quốc tặc, lập tức giết chết!" Một vị Vương hầu lên tiếng, bởi vì từ lâu y đã biết mình đã chẳng còn đường lui rồi. Y từng nằm trong số đám người hô hào chém giết và sớm bị Thạch Hạo lướt ánh mắt lạnh lẽo của mình sang nhìn chằm chằm.

"Chúng ta được mời tới đây để dự lễ, cho nên sẽ không bao giờ khoanh tay đứng nhìn, cho nên phải trợ giúp cho Thạch Quốc chọn ra một tân hoàng đế chân chính." Một nhân vật cấp trưởng lão từ trong ba giáo phụ họa.

"Ầm!"

Thạch Hạo bước ra khỏi Thiên cung với khí tức đầy mạnh mẽ, bước cuối cùng hạ xuống làm cho toàn bộ cung điện phải run rẩy kịch liệt.

"Quên lời ta đã nói rồi à? Chẳng lẽ lại là gió thoảng qua tai?" Nó nhẹ nhàng nói, thế nhưng vẻ mặt lại cực kỳ nghiêm túc, trong con ngươi lóe lên tinh quang, cả người bùng phát ra ánh sáng hừng hực.

"Xuất thủ!" Có người quát lên, nếu như Thạch Hạo đã ra ngoài thì không

cần cố kỵ gì nữa. Tất cả cùng lấy ra pháp khí đồng thời đánh về thiếu niên này.

Bọn họ không hề e sợ, bởi vì đã có ba đại cao thủ Nguyệt Thiền tiên tử, Tần Lôn và Trương Lục ở nơi đây. Nếu như so sánh, bất luận một ai cũng đều có thực lực tranh hùng với tiểu Thạch.

Hiện tại, truyền nhân mạnh nhất của ba giáo cùng xuất hiện chính là muốn tiêu diệt nó. Nếu như không có kỳ tích thì chắc chắn nó sẽ ngã xuống.

"Ầm!"

Pháp khí rạch nát không gian, bảo thuật tuôn tới, nơi đây trở nên rực rỡ, toàn bộ công kích đều tập trung về phía trước, đánh thẳng tới thiếu niên cường giả vừa kế vị ngôi hoàng đế kia.

Thạch Hạo đứng yên tại chỗ, ánh sáng trong con ngươi càng thêm rực rõ, tóc đen bay lượn trong gió, thiên long trên người đã trở nên chân thật không ngừng gầm dài, làm chấn động cả Hoàng đô.

Lúc này, toàn bộ đều yên tĩnh, đây là cảnh tượng vô cùng kỳ quái, rồng ngâm mãnh liệt nhưng những âm thanh khác đều giống như đã biến mất, bên trong sự trống trải đó là vẻ tịch mịch.

Hiện tại, chỉ có tiếng rồng ngâm vang vọng chín tầng trời mà thôi!

Trên người Thạch Hạo xuất hiện từng con thiên long không ngừng lao về trước công kích hướng cường giả ba giáo, có một gợn sóng vô cùng kinh thiên đang dần dần khuếch tán ra xung quanh.

"Không xong!" Tần Lôn biến sắc, miệng hét lớn, vội vàng ra tay ngăn cản Thạch Hạo.

Bởi vì, khí tức Hoàng đạo này quá mạnh mẽ, người bình thường tuyệt đối không cản được hắn, cho dù là trưởng lão thuộc Liệt Trận cảnh cũng vậy. Trong khoảnh khắc Thiên Long trên trời biến hóa thì bất kỳ ai cũng sẽ bị áp

chế.

Cũng ngay lúc đó, tên Trương Lục da dẻ màu vàng kim kia cũng di chuyển. Hắn cứ như một vị Kim Cương Bồ Tát, thi triển một quyền ấn kỳ dị có khí thế cực mạnh đánh về phía trước.

Chỉ có mỗi Nguyệt Thiền tiên tử là chưa cử động, nhưng nàng lại kích hoạt một tòa trận pháp. Phù văn cuồn cuộn như núi lửa phun trào, dấu ấn màu đỏ tươi từ trong hư không lan ra, như muốn bao phủ lấy Thạch Hạo.

Nhưng, tất cả có vẻ hơi chậm. Thạch Hạo đứng sừng sững nơi đó, hương thơm thơm ngát bên ngoài thân, vô số hoa sen ở bên dưới chân, dị tượng kinh thế, từ lâu nó đã bộc phát ra toàn bộ thực lực.

Thiên long vụt ngang trời, sau đó lao thẳng xuống kẻ thù!

"Răng rắc!"

Pháp khí bị đánh trúng lập tức vỡ vụn trong hư không, thiên long đã vọt qua thì không gì không thể phá hủy.

"Bụp!"

Âm thanh của máu thịt bị đánh tan rất kinh người, kèm theo đó là những đóa hoa máu. Có tu sĩ thân thể nát bấy ngã nhào trong vũng máu, không cách nào ngăn cản được sức mạnh của con thiên long đang lao xuống này.

Tất cả sự việc xảy ra quá nhanh.Vừa mới hô hào quát tháo la làng đòi chém đòi giết tên hoàng đế giả mạo mà giờ đây sắc mặt của ai nấy đều tái nhợt, chỉ trong tích tắc mà mấy chục người đã ngã xuống.

Đây là một hồi kinh biến, chỉ vừa bắt đầu thôi mà Thạch Hạo đã kết liễu nhiều cao thủ như vậy rồi, trong đó không thiếu trưởng lão, còn có Vương giả thuộc Liệt Trận cảnh.

Nhưng mà tính mạng của bọn họ cũng chẳng đáng giá là bao, tiểu Thạch

tức giận ắt phải nhuộm máu trời xanh, cả đám cao thủ chết trước Thiên cung, máu đỏ chảy đầm đìa trên thềm đá.

Việc này làm người khác phải khiếp sợ, sự mạnh mẽ của tiểu Thạch còn kinh khủng hơn trong tưởng tượng của bọn họ.

Một vài trưởng lão hít vào ngụm khí lạnh, giọng run rẩy nói: "Chính quả Nhân Hoàng, pháp lực Hoàng đạo, đây chính là biểu hiện đầu tiên khi số mệnh của cả nước gia trì lên thân thể, giữ hắn không được rồi!"

Nên biết, hiện tại mới chỉ là bắt đầu. Thạch Hạo vừa ngồi lên ngôi vị hoàng đế mà đã có lực lượng thần bí bao phủ nơi người, có thể hóa thành thiên long, giúp bảo vệ nó tránh các loại tai ương, nếu như tiếp tục cho nó thời gian tất thành họa lớn.

Hết thảy những thứ này đều xảy ra trong chớp mắt mà thôi, nói thì rất chậm nhưng lại diễn ra trong tích tắc.

"Ầm!"

Tần Lôn giết tới, một luồng bảo thuật tỏa ra, hào quang năm màu chiếu rọi, một con khổng tước to lớn ép về phía Thạch Hạo.

Đây là một môn bảo thuật cực kỳ đáng sợ, uy danh vang dội cả thiên cổ, chính là đại thần thông của Khổng Tước vương thời Thái cổ, năm đó từng quét ngang thiên hạ, là một sinh linh vô địch trong thời đại đó.

Bảo thuật đến từ Bất Lão sơn tuyệt không phải do dị chủng truyền lại, đây là một trong những đại thần thông trấn giáo của tộc này, chính là do sinh linh thuần huyết lưu lại, hoàn mỹ không một tì vết nào.

Thạch Hạo cẩn thận quan sát, đối kháng với cường giả bậc này thì nó cũng chẳng hề khinh thường, không có sử dụng khí vận của thiên long đang gia trì quanh thân thể để chống lại, mà là vận dụng bảo thuật của chính bản thân mình.

Chí cương chí dương, Thạch Hạo lập tức dùng tới pháp môn Côn Bằng có lực công kích vô song, nhanh chóng chém thẳng về phía tên đối thủ kia. Một vệt ánh sáng vàng xuất hiện, sau đó một con chim thần giương cánh công thẳng lên trời, nghênh đón con khổng tước khổng lồ kia.

"Hả?" Tần Lôn nhíu mày, vừa ra tay hắn liền biết tiểu Thạch quả nhiên danh bất hư truyền, thậm chí còn đáng sợ hơn trong lời đồn nữa. Nuá mạnh mẽ, vừa ra tay đã muốn trấn áp hắn.

"Ầm!"

Khổng tước giương cánh tạo nên thần quang năm màu, dùng sự khéo léo để phá giải pháp môn Côn Bằng, hóa giải đi công kích chí cương chí dương kia, hư không nơi đó không ngừng nổ vang, đinh tai nhức óc.

Tần Lôn hiển nhiên không sợ. Trong lòng hắn có niềm tin mình là vô địch. Bởi vì hắn tới từ Bất Lão sơn, truyền nhân mạnh nhất của các đời cũng chẳng hề sợ hãi thiếu niên Chí Tôn của tám vực.

Hắn có loại tự tin này, tuy nói tiểu Thạch chém chết Trùng Đồng, đánh bại thần thoại nhưng hắn tin tưởng rằng, truyền thừa của Bất Lão sơn là truyền thừa mạnh nhất, trong cùng một thế hệ bản thân mình chẳng hề thua kém người nào.

Nhưng mà, giao thủ ngắn ngủi này lại khiến hắn do dự. Sức mạnh của tiểu Thạch quá mạnh, mặc dù đã phá giải thần lực của đối phương nhưng đạo cốt trong cơ thể của hắn vẫn bị làm chấn động không ngừng rung lên.

Cùng lúc đó Trương Lục lao tới, tay nắm quyền ấn, cũng đồng dạng là chí cương chí dương, sức mạnh thân thể khiến cả hư không run rẩy. Hắn như là một mặt trời màu vàng đang lao tới đánh thẳng về phía Thạch Hạo.

Tiểu Thạch hoảng sợ đồng thời xuất ra một quyền, ngạnh kháng với hắn. Ầm một tiếng, sau đó nơi tay xuất hiện một cây cỏ bắt đầu phản công, xoẹt một tiếng chém thật mạnh về trước.

Đây không chỉ là một luồng ánh kiếm mà còn để lộ ra một thế giới nhỏ bao phủ lại nơi đây, kéo theo giới lực như mưa phùn lất phất, làm toàn trường khiếp sợ.

Người khác cũng có Thế giới trong lòng bàn tay, cũng có không gian thần lực, mà uy thế một kiếm này của nó không ngờ lại như vậy, thần thông hóa thành "kiếm giới" khiến người khác thán phục không thôi.

Trượng Lực nhíu mày, trên mặt xuất hiện vẻ sầu khổ. Tuy rằng không e ngại thế nhưng lại có cảm thấy vất vả bội phần. Hắn dùng hết khả năng chống đỡ, quyền ấn biến đổi, ầm một tiếng, đỡ lấy kiếm giới đang bay tới kia.

Nơi đây lập tức nổ tung, một vài tu sĩ đứng gần đó hét thảm, bọn họ bị thứ sức mạnh này đánh bay ngược ra sau. Cũng có không ít người mất mạng ngay tại chỗ khiến cho nhân mã ba giáo sợ hãi không thôi.

"Hả, không đúng!" Trượng Lực rùng mình rồi nhanh chóng biến đổi quyền ấn, sử dụng thần thông vô lượng nhanh chóng tạo ra một biên giới rồi dùng tốc độ nhanh nhất phóng to ra nhằm vào kiếm giới.

Thời khắc này, hắn đã hoàn toàn cảm nhận được sự đáng sợ của tiểu Thạch. Uy thế của một kiếm này đã siêu thoát khỏi bản thân kiếm ý, đã có chân nghĩa của "một hạt cát là một thế giới, một cọng cỏ là một thiên đường"!

Quá mức đáng sợ, thần uy kinh thế làm hắn không tài nào thi triển được pháp môn cao nhất của sư môn mình, chỉ biết dựa theo toàn bộ những gì đã trải qua trong trí nhớ của mình để chống lại.

Kinh tài tuyệt diễm, thủ đoạn của tiểu Thạch quá thần kỳ!

Đây là sự đánh giá từ nội tâm của Trượng Lục. Lám sao không thể không cảm thán cho được? Tiểu Thạch siêu phàm thoát tục, còn có thủ đoạn như thế này nữa, dùng kiếm hóa giới phát triển thành "thế giới thần thông"

mà Tây Phương giáo am hiểu nhất, dùng chiêu này để chống lại mình.

Sau khi liên tục va chạm, Trượng Lục bay ngược ra sau, toàn thân phát ra ánh vàng lấp lánh. Hắn sử dụng Bất Hoại Thân mạnh mẽ ngạnh kháng vài lần tấn công, thi triển ra toàn bộ thần thông của của minh.

Ký hiệu rực rỡ nhấp nháy. Trong hư không dường như có một đám sao sáng nhằm thẳng phía Thạch Hạo, đây chính là hiệu lực của trận pháp mà Nguyệt Thiền tiên tử đang thi triển.

Hiển nhiên, đây là sát trận cực hạn của thế gian, thủ đoạn bình thường thì làm sao có tác dụng với tiểu Thạch chứ. Chỉ có cách sử dụng phù văn mạnh nhất thì may ra được.

Khi nhìn thấy đám trận văn này xuất hiện, tu sĩ ba giáo đều thở dài. Bởi vì uy lực của trận pháp này quá mạnh, dù là tiểu Thạch có là người mạnh đến mẽ cỡ nào thì khi đi vào cũng ắt phải chết.

Tất cả mọi người đều ôm lòng tin rất lớn với loại trận pháp này, cho rằng đại thế đã định, đây là đòn sát thủ cuối cùng.

Nhưng mà, sự thật luôn trái ngược với suy đoán. Thủ đoạn công kích được mọi người coi trọng nhất giờ phút này hoàn toàn vô hiệu. Mi tâm Thạch Hạo phát sáng, trong chớp mắt trung tâm Thiên cung nổ vang, hàng loạt cung điện đồng thời phát sáng, ánh vàng xông thẳng lên trời.

Nơi đây đã ngưng kết thành một thể với nó, cùng nhau tiêu diệt phù văn trong hư không kia, khiến trận pháp hoàn toàn bị phá hủy.

"Hắn kế thừa ngôi vị, trở thành tân hoàng đế. Khu cung điện này thông linh, đã chấp nhận hắn và cũng chấp nhận cho hắn sử dụng. Trận văn bị khí tức Hoàng đạo của tòa cung điện này tấn công, nhanh chóng diệt phù văn sát trận này." Có người suy đoán được chân tướng.

Đồng thời, trong lòng không ít người tự hào, đây được gọi là cung điện thông linh là bởi vì nơi đây từng được Chí Cường giả bố trí xuống trận văn.

"Mặc kệ là thế nào, ba đại cao thủ Nguyệt Thiền tiên tử, Tần Lôn, Trượng Lục đều ở đây. Có bọn họ tọa trấn và cùng nhau xuất thủ, tiểu Thạch có thể nghịch thiên hay sao?!" Có người quát lên.

Bất luận ai xuất kích đều sẽ là kình địch của Thạch Hạo, huống hồ cả ba cùng ra tay, tu sĩ ba giáo tin chắc nó sớm muộn gì cũng sẽ bại vong.

"Vù!"

Hư không rung động kịch liệt, Nguyệt Thiền tiên tử đã xuất thủ. Vì trận pháp vô hiệu nên nàng nắm lấy bảo ấn, bàn tay trắng mịn như ngọc vung lên giết thẳng tới thiếu niên phía trước.

Nàng ung dung tự tại như tiên, sắc đẹp kinh động thế gian, một khi đã ra tay thì cũng đáng sợ như thế, không chút khói lửa thế nhưng lại ngầm gây ra sự giết chóc, thần uy ngập trời!

"Ầm!"

Thạch Hạo nắm quyền ấn, thi triển pháp môn Côn Bằng. Ánh sáng vàng cuồn cuộn, quyền pháp hai va chạm với nhau, làm trong hư không xuất hiện một luồng chớp vàng óng ánh chói mắt.

Nó muốn tiến tục tấn công thế nhưng Tần Lôi, Trượng Lục đã giết tới.

Một mình Thạch Hạo chiến với ba đại cao thủ làm chấn động bốn phương, khiến tất cả mọi người đều giật mình. Tuy rằng cảm thấy sớm muộn gì nó cũng sẽ bại vong thế nhưng vẫn không khỏi hãi hùng khiếp vía.

"Nói chung là muốn chết mà thôi!" Mấy người này lẩm bẩm, khóe miệng nhếch lên cười nhạt.

"Ta sẽ tiêu diệt đám các ngươi, ai có thể thương tổn được ta?" Thạch Hạo dường như hiểu được suy nghĩ của bọn họ nên lạnh lùng mở miệng, vô cùng bình tĩnh, giọng nói chứa một sự uy nghiêm rất lớn.

Dù đối mặt với ba đại cao thủ thì nó vẫn luôn tỏ ra ung dung, đối kháng với từng người, những tiếng nổ vang rền vang lên không ngớt.

"Ầm!"

Sau một phút, long khí Hoàng đạo bùng phát, mấy chục con lao thẳng lên trời cao. Cảnh tưởng này vô cùng khủng bố cứ như Thiên Đế xuất hành, long xà cùng khỏi, theo đó mở ra một con đường.

"Bụp!"

Những tiếng kêu thảm vang lên không ngớt, máu tươi bắn tung tóe khắp nơi, lập tức có mấy chục người bị chết ngay đương trường trước trung tâm Thiên cung.

Tiểu Thạch trở thành Nhân Hoàng, tự mình xuất thủ, uy thế chấn động trời xanh, để lại sự rung đông sâu sắc cho mỗi người.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 457: Uy Nghiêm Của Hoàng Đạo.

Cặp sừng chống đỡ trời cao, thân thể như ngọn núi đá, mấy chục con thiên long mang theo một loại áo nghĩa khó hiểu vụt qua hư không, làm xung quanh trở nên mờ mịt, khí tức sát phạt chấn động thế gian.

"Tại sao lại mạnh mẽ đến thế chứ?" Sắc mặt của đám người bên dưới tái nhợt.

"Quốc vận vẫn còn lâu dài, pháp lực Hoàng đạo thể hiện hết rồi ư? Giờ đã như thế thì sau này hắn còn mạnh đến mức nào nữa!" Một vài trưởng lão mặt mày xám đen.

Còn đối với Thạch Hạo thì đây chính là một chiến tích đầy huy hoàng!

Tiểu Thạch ngang ngược dùng sức một người để chống lại tất cả bọn họ, dưới sự vây công của ba đại cao thủ mà vẫn dễ dàng đại khai sát giới, khiến lòng bọn họ xuất hiện một nỗi sợ hãi.

Vừa mới bước lên ngôi hoàng đế, thân là Nhân Hoàng, tiểu Thạch tự mình xuất thủ, dũng mãnh không thể nào chống đỡ nổi.

Thời khắc này, thiên long vòng quanh thân thể nó, từng con rồng khổng lồ uốn lượn nằm nhoài dưới trời cao khiến Thạch Hạo như là Thần ma, còn có khí phách của quân lâm thiên hạ!

"Ầm!"

Một quyền đấm ra bốn phía đều chấn động. Thạch Hạo và Trượng Lục của Tây Phương giáo dùng thân thể chân tay tấn công lẫn nhau, quyền ấn đụng nhau cứ như hai ngọn núi lớn va chạm, thần lực dâng trào, khí tức khủng bố.

Nó bay lên trời cao há miệng hét lớn một tiếng, lập tức một con Chu Tước đỏ rực như lửa từ trong miệng nó lao ra ngoài nghênh đón Tần Lôn của Bất Lão sơn.

Khí ngũ hành sôi trào, đó chính là sức mạnh nguyên tố. Năm loại bảo quang lượn lờ quanh thân thể của Tần Lôn giao chiến với Chu Tước. Thân thể gã không ngừng phát sáng phóng ra phù văn ngũ hành.

Mái tóc của Nguyệt Thiền tiên tử phất phơ, thân thể lấp lánh, khuôn mặt xinh đẹp đầy vẻ nghiêm nghị. Trong mắt lóe lên thần hà, cánh tay của nàng khống chế một con rồng, sử dụng một môn thần thông khủng bố nào đó!

"Ngự Long thuật!"

Phía xa có người kinh ngạc thốt lên, khuôn mặt tràn đầy vẻ không thể tin. Môn này nằm trong hàng ngũ bảo thuật Chân Long, tuy chỉ là một phần nhưng sức mạnh lại làm cho thế gian phải kinh hãi.

Tu sĩ ba giáo đều biến sắc. Có truyền thuyết nói rằng Bổ Thiên giáo từng đoạt được thi thể của một con Chân Long, sau đó dùng thủ pháp nghịch thiên chuyển hóa về trạng thái ban đầu và nhận được bảo thuật không trọn vẹn.

Đây lẽ nào là sự thật? Cũng có rất nhiều người không hề tin vào lời đồn này.

Nhưng, giáo này có Dẫn Long thủ, còn Ngự Long thuật thì chỉ từng nghe chứ chưa từng thấy một ai thi triển qua. Bây giờ lại nhìn thấy làm cho mọi người đều kiêng kỵ trong lòng.

Nét mặt Thạch Hạo cũng chẳng hề thay đổi. Lòng bàn tay nó phát sáng, một cọng cỏ nhỏ xanh ngắt chui ra, tỏa ra những tia sáng chói mắt, càng ngày càng lấp lánh, sau đó bắn ra những đạo kiếm khí to lớn.

Keng, ánh kiếm lay động trời cao, bổ thẳng lên trên con chân long kia. Sau đó xuất hiện một tiếng nổ vang trời, cả vùng hư không đó không ngừng bắn ta những tia lửa điện trông vô cùng kinh khủng.

Đây là áo nghĩa kiếm đạo của một cọng cỏ chống lại một sinh vật mạnh mẽ bậc nhất - Rồng! Một cọng cỏ cực kỳ mềm yếu, một con Long vô cùng mạnh mẽ. Tuy là hai thái cực nhưng về lực lượng thì tương đương nhau.

"Chúng ta không thể nào đứng nhìn được, cũng phải ra tay thôi. Cùng nhau hàng phục kẻ này." Một ông lão lên tiếng.

"Trung ương hoàng cung cộng hưởng với tiểu Thạch, không thể nào trong nháy mắt bố trí trận pháp được. Nếu không chúng ta có thể lấy ra trận bàn và tiêu diệt hắn ngay!" Một người của Tây Phương giáo nói.

Tôn giả không ra tay, muốn tiêu diệt tiểu Thạch - thiên kiêu tuyệt diễm cỡ này thì phương pháp vây giết tốt nhất dĩ nhiên chính là dùng trận pháp thượng cổ. Nhưng toà hoàng cung này có gì đó hơi quái lạ, khó có thể bố trí được.

Trong sân đấu, Thạch Hạo một mình chiến ba đại cao thủ dĩ nhiên sẽ vô cùng hung hiểm, bất luận một ai cũng đều là kình địch của nó.

Cho dù là Nguyệt Thiền tiên tử hay Tần Lôn hoặc Trượng Lục, mỗi người đều có thể xưng hùng một vực. Vì họ chính là những người kiệt xuất nhất trong thế hệ của mình, khó có thể tìm ra được đối thủ chân chính.

Nhưng những tu sĩ đáng sợ này lại liên thủ tấn công, đại chiến với Thạch Hạo nên đương nhiên khiến nó rơi vào thế bị động, rơi vào tình cảnh khổ chiến hung hiểm nhất từ trước tới giờ.

Có điều kẻ đang giao thủ với đám người này cũng rất khó bị giết chết. Dù là tam đại chí tôn trẻ tuổi cùng lên một lúc, cùng nhau trấn áp Thạch Hạo thì trong thời gian ngắn cũng khó đạt được hiệu quả.

Nếu như Thạch Hạo nhất quyết muốn rời khỏi nơi đây thì dù có thêm vài thiên kiêu có đẳng cấp như đám người này cũng khó mà giữ nó lại được. Cho nên ba đại cao thủ vô cùng cẩn thận, luôn luôn chú ý phong toả đường di của nó.

"Ta có một phương pháp có thể đánh bại hắn." Đúng lúc này, một vị Vương hầu của Thạch Quốc bí mật truyền âm nói.

"Túc vương, có gì thì cứ nói." Một vị cường giả của Bổ Thiên giáo hỏi gã.

"Ta với vài vị Vương hầu khác hiểu được chút ít về trận pháp hoàng cung này. Nếu như liên thủ với bọn họ thì có thể phá vỡ được đôi chút. Khi đó có thể biến khu vực nhỏ này thành vùng đất bình thường." Túc vương âm thầm nói.

Gã đã không còn đường lui nào nữa. Trước kia dự đoán Thạch Hạo sẽ bị vây giết trong trung ương thiên cung thì gã liền tìm tới ba giáo, việc này đã lọt vào mắt của tiểu Thạch Hạo. Nếu như Thạch Hạo không chết thì tất sẽ thanh toán bọn họ.

"Hả, ngươi biết những thứ này?" Trưởng lão của Tây Phương giáo kinh ngạc.

"Đúng!" Túc vương gật đầu, bởi vì tổ tông của gã cũng có thể xem như là dòng chính của Thạch tộc, cho nên sẽ có những hiểu biết nhất định về hoàng cung. Tương tự, một vài Vương hầu khác cũng như vậy.

"Mấy vị, chúng ta đã không còn đường lui nữa rồi." Túc vương nhìn về phía mấy người khác.

"Ừ, thì liều mạng!" Mấy người khác gật đầu. Ai cũng là cường giả một phương, uy danh ở Thạch Quốc vô cùng hiển hách. Những người này tụ tập lại rồi bắt đầu nghiên cứu cẩn thận.

Tu sĩ ba giáo tiến hành phối hợp, dàn trải xung quanh khu trung ương, đi theo sự chỉ dẫn của bọn họ hòng phá huỷ phù văn trong hoàng cung này.

"Giỏi nhỉ! Các ngươi muốn làm trò gì thế?" Chiến vương quát lớn, ánh mắt lạnh lẽo. Hắn căm thù những người này đến tận xương tủy, lại càng khinh thường cách đối nhân xử thế của bọn họ.

"Đại kiếp nạn đã đến, thần nhân của Thượng giới đã xuất hiện, chúng ta không thể nào làm trái với đại thế mà phải thuận theo thiên địa. Nên phải đưa ra lựa chọn đúng đắn của mình." Túc vương mở miệng.

"Ngăn cản bọn họ lại!" Chiến vương quát lớn. Ở bên cạnh có một vài Vương hầu cũng căm ghét đám Túc vương nên lập tức ra tay.

Ngoài ra, còn có một ít thị vệ trong hoàng cung, cùng với người của Hoang Thiên vương phủ, hiện tại tất cả đều cất bước muốn quyết chiến với đám người này.

Tuy nhiên, ba giáo có rất nhiều người, trong nháy mắt đã bao vây lấy bọn Chiến vương. Trước kia luôn có một nhóm người cẩn thận trông chừng bọn họ, tiến hành uy hiếp giằng co.

"Ai sợ ai chứ!" Chiến vương cười khẩy, dẫn theo những Vương hầu khác xông về trước.

Tu sĩ ba giáo biến sắc, dù đại giáo vực ngoại có ngang tàng nhưng cũng không muốn chiến sự xảy ra. Dù sao những người này đều là Vương hầu, đại biểu cho sức chiến đấu cao cấp nhất hiện tại.

Một cuộc hỗn chiến đầy đáng sợ như muốn ngay lập tức bùng phát!

Trong chiến trường giông tố vù vù, sấm chớp ầm ầm, Thạch Hạo cứ như một vị Thần Ma, trong lúc giơ tay nhấc chân cũng khiến càn khôn phải biến sắc, một mình độc chiến ba đại cường giả.

Nó chú ý tới sự việc đang xảy ra ở bên dưới, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, vô cùng căm hận đám Vương hầu đầu nhập cho các đại giáo vực ngoại kia. Nếu như bọn họ cùng đứng về phía đám người Chiến vương thì dù tu sĩ ba giáo có nhiều hơn nữa cũng phải e dè.

"Chiến vương, các ông lui lại!" Âm thanh của Thạch Hạo tuy không lớn nhưng lại ẩn chứa một sự uy nghiêm không thể kháng cự.

Nghe vậy Đám Chiến vương hoảng sợ. Để cho tân hoàng đế một mình đánh với tu sĩ ba giáo, bọn họ sao chấp nhận được chứ? Không một ai muốn nó phải mạo hiểm một mình.

"Lui lại!" Thạch Hạo mở miệng quát lớn, không cho ai làm trái.

Chiến vương thở dài, dù gì hắn cũng là Vương hầu ngang ngược một đời nhưng giờ phút này chỉ biết gật đầu. Thạch Hạo vừa mới kế vị, uy tín không thể lung lay được, tuy rằng cảm thấy không thích đáng nhưng hắn vẫn lui về sau.

"Ha ha!"

Nhân mã ba giáo vui vẻ, đây là khỏi đầu tốt nên vội vào xin chỉ thị xuất thủ của đám người Túc vương, muốn họ vẽ ra trận đồ, nhanh chóng biến nơi đây thành vùng đất bình thường để bố trí sát trận.

Đến giờ phút này đám Túc vương cũng chẳng hề che giấu gì nữa, muốn đồng thời phá giải và tìm ra hướng đi của trận văn.

"Đúng là một đám điếc không sợ súng. Đều đáng chết!" Giọng nói của Thạch Hạo trở nên lạnh lẽo. Nó còn hận đám người này hơn cả ba giáo kia.

Trong đám người này có người không phải Vương hầu, cũng có người cũng có thể xem như thuộc dòng chính Thạch tộc nhưng không ngờ họ lại lựa chọn như vậy. Điều này thật sự làm người khác phẫn nộ và khinh thường, hận không thể giết sạch bọn chúng.

"Lần này, sẽ không cho ngươi thêm cơ hội nào nữa." Một vị trưởng lão quát lớn, tu sĩ ba giáo rút lui, đồng thời có vài món Thánh khí bay vụt lên bảo vệ giữa không trung, phòng bị Thạch Hạo lại dùng thủ đoạn giết chóc đầy đáng sợ lần nữa.

Cùng lúc đó, Nguyệt Thiền tiên tử, Tần Lôn và Trượng Lục cũng bắt đầu phát động đòn tấn công sắc bén nhất, định tiêu diệt Thạch Hạo nhân lúc nó đang phân tâm.

"Không được để hắn chạy thoát!" Phía sau có trưởng lão quát lớn.

"Chính xác, chặn ở Ngọc Hoa môn lại!" Túc vương mở miệng chỉ dẫn. Ngọc Hoa môn chính là con đường tắt và cũng là đường sống nếu muốn chạy trốn khỏi trong hoàng cung.

Thạch Hạo tỏ ra lạnh lùng. Trên thực tế nó vẫn chưa có ý định chạy trốn. Tuy chiến đấu như thế này tuy vô cùng nguy hiểm, hơi tí có thể trả giá bằng tính mạng nhưng tới bây giờ nó vẫn có thể chống đỡ được.

Một là do nó đủ mạnh, sức lực cuồn cuộn; hai là nó luôn khao khát một trận chiến như này, dựa vào đó để rèn luyện, chứ bình thường làm sao gặp phải đối thủ mạnh như thế?

Nó cơ bản chẳng hề sợ hãi, càng đánh càng hăng, rất phù hợp với kiểu chiến đấu như thế này.

"Không đúng!" Tần Lôn cau mày, vậy mà lại hơi vất vả, đây không phải là dấu hiệu tốt.

Với tình huống bình thường, bất luận là ai trong ba người cũng có thể chiến đấu với Thạch Hạo tới mức quỷ khóc thần gào, đó nhất định sẽ là một cuộc huyết chiến khó có thể tưởng tượng được. Bây giờ ba người cùng xuất thủ, lẽ ra phải tiêu diệt nó từ sớm mới đúng.

Giờ phút này, tiểu Thạch càng thêm bình tĩnh, có vẻ uy nghiêm hệt như quân lâm thiên hạ vậy.

Mỗi khi nó giơ tay nhấc chân thì đều hòa nhập với vùng thế giới này, sương mù tràn ngập xung quanh, có một loại áo nghĩa sâu xa khó hiểu hiện lên bảo phủ lấy thân thể nó.

"Số mệnh Hoàng đạo gia trì thân thể, hắn đang khuấy động loại đại thế này. Đây là một nguồn sức mạnh thần bí, cuồn cuộn không dứt, chảy ra từ trong quốc vận." Trượng Lục tỏ vẻ nghiêm trọng.

Khi nghe được, mọi người đều giật mình.

"Ầm!"

Thạch Hạo một khi xuất thủ thì quyết đoán bình tĩnh, nhàn nhã chính trực, càng đánh càng mạnh, đúng như một vị chí tôn Hoàng đạo, bễ nghễ tứ phương!

Bên ngoài thân thể nó, khí tức Hoàng đạo càng thêm dày đặc, từng luồng sức mạnh thần bí từ bên trong thiên địa không ngừng ùa tới bao phủ lấy nó, tuỳ theo sự phát uy của nó mà bao trùm cả vùng thế giới này.

Thời khắc này, nó như đang khuấy động cả thiên đạo một phương, dùng đại thế của thiên địa để tiêu diệt kẻ địch mười phương!

Đó là lực lượng thần bí của người dân cả nước cùng quỳ lạy, nó kế thừa ngôi vị, theo thời gian qua đi từng tia bí lực không ngừng ùa tới nó. Ngoài ra, bảo ấn trong lồng ngực cũng không ngừng giải phóng loại lực lượng thần bí này.

"Ầm!"

Thạch Hạo nắm quyền ấn, sau đó nhẹ nhàng đánh ra. Lập tức Trượng Lục bị đánh bay về phía sau rất xa, khiến hắn lộ vẻ đau khổ, quyền lực như thế quá nặng khiến Trượng Lục rung lên bần bật.

Mọi người hoảng sợ nhìn nhau. Hiện tại có thể thấy được luồng khí mờ mịt vô cùng dày đặc đang bao phủ Thạch Hạo có thần uy của "vạn pháp bất xâm".

"Chính quả Hoàng đạo, số mệnh liên tục gia trì thân thể, 'vạn pháp bất xâm', vĩnh viễn không bao giờ gục ngã, giờ muốn hiển hiện ra rồi ư?!" Một vị trưởng lão biến sắc.

Mà lúc này, đám Túc vương càng hãi hùng khiếp vía hơn, lẽ nào tới ba đại cường giả mà vẫn không thể ngăn cản được hắn?

"Bất kể là một ai cũng đủ sức huyết chiến với hắn, tranh hùng cho tới cùng. Nhưng giờ ba anh kiệt cùng ra tay thì trong trời đất này không người nào có thể sống sót được!" Một trưởng lão không tin, không nhịn được mà kêu lên.

"Xoẹt!"

Thạch Hạo giao thủ với Nguyệt Thiền tiên tử, kiếm khí tung hoành. Cọng cỏ xanh biếc xuất hiện chém đứt một cọng tóc mai bên gáy Nguyệt Thiền tiên tử. Sau đó cọng tóc này bị nó nắm chặt trong tay.

Mọi người hốt hoảng, trong mắt Nguyệt Thiền tiên tử cũng xuất hiện ánh sáng khác thường. Vừa rồi chỉ thiếu chút nữa thì một kiếm đó đã chạm trúng chiếc cổ xinh đẹp của nàng rồi.

Tình huống có vẻ không ổn, Tần Lôn, Trượng Lục, Nguyệt Thiền tiên tử, tam đại nhân kiệt liên thủ mà càng ngày càng cảm thấy áp lực hơn, trên người Thạch Hạo xuất hiện một lớp khí mờ mịt dày đặc rất khó để phá vỡ.

Mà lực công kích của đối phương lại cứ như những ngọn núi chồng chất lên nhau, áp lực tăng gấp bội, làm trong lòng bọn họ đều rung động.

"Giết!"

Thạch Hạo hét lớn, long khí Hoàng đạo càng mãnh liệt hơn. Nó đánh văng ba đại cao thủ rồi như hổ nhập bầy sói, nhằm thẳng về đám người Túc vương và tu sĩ ba giáo.

Hoàng cung Thạch Quốc nhất định máu phải chảy thành sông!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 458: Ba Giáo Thất Bại Thảm Hại

Chương 458: Ba giáo thất bại thảm hại.

Cuối cùng Thạch Hạo cũng có cơ hội thoát vây lao ra ngoài. Khí tức nó nhanh chóng tăng vọt, sau khi đánh văng ba cường giả thì nhanh chóng lao về phía đám người kia.

Trong tiếng nổ đầy đáng sợ đó, nó cứ như một con Côn Bằng hình người, phù văn lấp lánh, toàn thân vàng óng ánh, quét ngang ngàn quân, vận dụng tới sức mạnh lớn nhất của mình.

"Bụp", vừa tiếp xúc thì lập tức có hai mươi mấy người bay ngược ra sau, thân thể bị nó chấn đến tả tơi, nổ tung giữa không trung.

Mọi người sợ hãi, đây là sức mạnh cỡ nào? Tu sĩ ba giáo đến từ vực ngoại, có một vài người tu vi thấp kém cũng lập tức gặp phải tai bay vạ gió hệt như vậy.

Đối mặt với Thạch Hạo, bọn họ cứ như là cừu non gặp phải cọp già, thế cuộc hoàn toàn nghiêng về một bên, song phương vừa với chạm mặt mà đã nhận lấy hậu quả đáng sợ như vậy rồi.

"Tế Thánh khí!" Một vị trưởng lão hét lớn, người dũng mãnh như thế làm lão vô cùng hoảng sợ.

Một thanh kim giản xuất hiện trong hư không, sương trắng bắt đầu phun trào cùng làn ánh sáng như mưa phùn lất phất tạo thành uy thế khiếp người. Thanh kim giản này sáng rực, bên trong xuất hiện một con Hoàng Long đánh thẳng về phía Thạch Hạo.

Đồng thời, bên trong vùng hư không này xuất hiện những tiếng sấm

vang rền. Những tia điện màu vàng cứ như thuỷ triều đánh xuống ầm ầm, ánh vàng lập lòa chói mắt.

Bên kia, một cái binh bát* xuất hiện, khói tím ngập tràn. Nó cứ như một cái hố đen không đáy nuốt chửng tinh khí bốn phía, tạo nên chấn động mãnh liệt.

(*): Chén ăn của các nhà sư (Xuất hiện ở những chương trước rồi.)

Hai món thánh khí này Thạch Hạo đều đã từng gặp qua, trước kia cũng đã giao thủ qua, thế nhưng nó chỉ bắt lấy hai tên sử dụng chứ không giam cầm hai thanh binh khí này.

Hiện tại, hai thánh khí này lại xuất hiện, do một đám người cùng nhau điều khiển hòng trấn áp Thạch Hạo.

"Vù!"

Ánh đỏ ngập trời, Thạch Hạo cũng chẳng hề do dự nhanh chóng giơ tay lên, một chùm ánh sáng đỏ đáng sợ bốc lên trong lòng bàn tay nó. Một chiếc hồ lô xuất hiện, nhanh chóng phóng ra ánh kiếm đối kháng với hai món thánh khí kia.

Đồng thời, hồ lô đỏ run lên, bụp một tiếng, huyết quang lóe lên, hai cái xác rơi xuống, đây chính là hai tên tù binh mà nó đã bắt giữ lần trước.

Nếu đã giết tới mức này thì Thạch Hạo cũng chẳng có gì để bận tâm nữa. Ba giáo đã đánh vào trung ương hoàng cung vậy thì nó còn lưu lại những tên đệ tử của ba giáo để làm gì nữa, cứ giết chết quách hết cho xong.

"Giết!"

Một luồng gợn sóng khác lan ra, một chiếc dù lớn màu đen xuất hiện, vẫn lưu chuyển thánh quang, bộc lộ sức mạnh không gì sánh nổi, lại là một món thánh khí.

Ba món thánh khí cùng xuất hiện, dưới sự khống chế của nhiều cường giả nhanh chóng đánh giết về phía Thạch Hạo, rốt cuộc cũng làm cho nó cảm nhận được mùi vị của cái chết.

Chiếc hồ lô đỏ thẫm mà nó lấy ra bị chặn lại không ngừng xoay tròn tại chỗ.

"Chặn hắn lại, chúng ta trước sau giáp công, tiêu diệt hắn!" Có người hô lớn, đồng thời cũng tranh thủ thời gian giúp ba đại cao thủ.

Nhưng, tình huống như thế chỉ kéo dài trong chớp mắt mà thôi. Thần thức của mọi người như bị cắt đứt, tất cả đều chấn động cảm giác như mất đi liên hệ với món thánh khí kia.

Vào đúng lúc này, toàn thân Thạch Hạo phát sáng, vận dụng hoàn toàn ưu thế của bản thân, long khí Hoàng đạo sôi trào; cùng lúc toàn bộ hoàng cung reo vang, hết toà bảo điện này tới toà bảo điện khác đều phát sáng tựa như muốn xuất ra phù văn.

"Hả, những cung điện này cũng là pháp khí ư?" Mọi người linh cảm có chuyện không ổn, ba món thánh khí đang run rẩy giống như bị những toà cung điện kia chặt đứt liên hệ với mọi người.

"Phá cho ta!"

Giờ phút này, Thạch Hạo đột nhiên hét lớn, cũng không có kết hợp cùng hoàng cung, sau khi quấy nhiễu thánh khí thì bất chợt bùng phát sức mạnh của chính mình.

Trong khi mọi người đang kinh ngạc thì chợt từ người nó lại xuất hiện thêm hai cánh tay, và cũng đang diễn hoá pháp môn Côn Bằng, tổng cộng có bốn cánh tay cùng kết ấn phát ra sức mạnh.

Ầm!

Hồ lô đỏ mở đường ngăn cản món thánh khí kia, mà chính nó lại xuyên

thủng màn ánh sáng giết thẳng tới những người gần đó, đây đúng là một hồi thảm kịch trầm trọng.

Thạch Hạo phát uy, bốn cánh tay cùng nhau xoay chuyển, đơn giản quét ngang qua toàn bộ, lập tức có bốn tên tu sĩ nổ tung, rất nhiều người ở phía sau bọn họ bị chấn cho bay lên cao rồi cũng nổ tung trong hư không.

Quá mạnh mẽ, nó cứ như một con rồng hung dữ hình người, đi qua nơi nào đều dồn ép nơi đó, không gì có thể ngăn cản được.

Không nghi ngờ gì nữa, đây chính là phương pháp chồng chất của bảo thuật. Nó sử dụng pháp môn Côn Bằng có lực tấn công đầy đáng sợ, hơn nữa còn có thần thông của bộ tộc Chu Yểm làm xuất hiện hai cánh tay giúp cho sức chiến đấu tăng vọt.

"Giết!"

Có người hét lớn, không cam lòng ngồi chờ chết nên liều mạng đáp trả, phù quang lưu chuyển, các loại phù văn dâng lên, nơi đây trở nên sáng rực.

Nhưng mà Thạch Hạo "vạn pháp bất xâm". Bên ngoài thân thể nó được bao phủ bởi một lớp khí mờ ảo dày đặc khiến nó trở nên thần bí và mạnh mẽ, toàn bộ các phù văn đều bị nó tiêu diệt.

Nó bước đi nhanh hơn, có dáng dấp của rồng hổ, giơ tay như Côn bằng giương cánh, hào quang màu vàng dâng trào nhấn chìm cả phía trước.

"Bụp!"

Lần này, có tới hơn bốn mươi tên cao thủ bỏ mình. Không tài nào nhìn thấy bóng người ở nơi sương mù đỏ bốc lên, bởi vì những người nơi đó đều đã bị hoá thành hư vô.

Những người nhanh chóng rút lui kịp thời thì vẻ mặt tái nhợt. Quá đáng sợ, sức người khó lòng mà chống lại được, vừa nãy nếu bọn họ chỉ cần chậm một bước thì đã nối gót theo những người kia rồi.

Túc vương sợ hãi, y và đám Vương hầu khác đều sợ tới mặt mày trắng bệch. Mạnh mẽ như bọn họ, đã từng trải qua rất nhiều chuyện nhưng lúc này cũng phải run lên bần bật, nỗi sợ sệt với vị tân hoàng đế kia không tài nào diễn tả nỗi.

Thiếu niên kia chỉ hơn mười lăm tuổi mà đã nghịch thiên như vậy, tương lại sẽ có thành tựu ra sao?

Việc ba đại cao thủ không cách nào ngăn cản được nó đủ để chứng minh vấn đề này.

"Ầm!"

Trong lúc Thạch Hạo xông lên đại khai sát giới thì Nguyệt Thiền tiên tử, Tần Lôn và Trượng Lục rốt cuộc cũng tiếp tục ra tay, hoá thành ba luồng thần quang lao thẳng xuống.

Bỗng dưng Thạch Hạo quay đầu lại, biến hoá lần này doạ cho mọi người sợ đến chết khiếp. Cả người nó phát sáng rồi xuất hiện thêm hai cái đầu, cánh tay cũng xuất hiện thêm mấy cái.

"Ba đầu sáu tay, hắn đã tu thành đại thần thông của Chu Yếm!" Một đám người khiếp sợ kêu lên.

Vừa nãy xuất hiện thêm hai cánh tay thì cũng thôi đi, có thể vận dụng một vài bí pháp đặc biệt để thực hiện, nhưng giờ trong nháy mắt hoá thành ba đầu sáu tay thì không phải là chuyện bình thường nữa rồi.

Giờ cứ như có tới ba Thạch Hạo, những chấn động kia cũng chồng chất như thế, thần lực của nó cũng đã tăng lên rất nhiều, điều này chứng minh rằng tất cả đều là bảo thuật trấn tộc của tộc Chu Yếm.

Giờ phút này, Thạch Hạo đột nhiên nhằm về phía ba đại cường giả, chủ động tiến hành đợt phản công mạnh mẽ nhất từ trước tới.

"Ầm!"

Thiên địa mênh mông, hàng loạt ký hiệu lấp lánh trong suốt cùng thần quang nhấn chìm cả nơi đây, tựa như có vô số sao băng rơi xuống, trời đất trở nên mơ hồ.

Ba đại cao thủ biến sắc, tất cả đều bị văng ngược ra sau. Lần này không giống lần trước, Thạch Hạo mạnh hơn nhiều, đồng thời khi va chạm với bọn chúng cũng không dùng lối đánh thần tốc như trước đây nữa.

Một cú va chạm thật mạnh xảy ra, dẫn tới thân thể ba người đều đau nhức, lần thứ hai văng khỏi trung tâm chiến trường.

Thạch Hạo cũng nhận lấy xung kích mạnh mẽ ấy nhưng vì được long khí Hoàng đạo - vòng khí mờ mịt bảo vệ quanh người nên khó có thể ngã xuống. Nó cũng chẳng lo ngại điều gì, trái lại còn mượn nguồn sức mạnh này bay thẳng về phía Túc vương.

Trên thực tế, mấy đại Vương hầu đã sớm hành động. Khi bọn họ thấy Thạch Hạo đánh tới đều chuẩn bị chạy trốn.

Đáng tiếc, dù có nhanh đến cỡ nào thì cũng không thể nhanh hơn pháp môn Côn Bằng. Đây chính là pháp môn có tốc độ nhanh nhất thế gian, một vệt kim quang lướt qua ngang bầu trời đuổi theo Túc vương, Thạch Hạo lạnh lùng vô tình, một ngón tay nhấn mạnh xuống.

Túc vương kêu gào, tim mật như muốn vỡ ra, dùng hết sức bình sinh tiến hành chống đỡ.

"Bùm!"

Món thanh đồng độn bảo vệ trước người lão lập tức nổ nát, sau đó liên tục hai pháp khí khác cũng rạn nứt. Ngón tay của Thạch Hạo với khí thế không thể nào ngăn cản được nhanh chóng điểm thẳng ngay mi tâm của lão.

"Bụp!"

Sắc mặt của Túc vương cứng đờ, vẻ sợ hãi xuất hiện, nơi mi tâm của lão

từ từ rỉ máu, sau đó lão ngã ngửa ra sau, ngay giây phút chạm tới mặt đất thì toàn bộ thân thể hoá thành tro bụi.

Đây là sự uy hiếp vô cùng mạnh mẽ, Thạch Hạo có ba đầu sáu tay, triển khai hàng loạt bảo thuật chồng chất lên nhau. Nó cứ như dạo chơi chốn không người, dù mạnh mẽ như vương giả cũng không cách gi ngăn cản được.

Việc này làm cho người khác nghi ngờ rằng nó đã bước vào cảnh giới Tôn giả.

"Đi phong toả cửa thành cho ta, mở ra đại trận hộ thành!" Thạch Hạo truyền âm, ra lệnh cho đám Chiến vương rút lui, khoá lại Hoàng Đô. Nó chuẩn bị nhốt tất cả mọi người ở nơi đây lại.

Đám Chiến vương, vương hầu nhanh chóng trợn tròn mắt. Tân hoàng đế mới ngần ấy tuổi không ngờ lại đáng sợ đến thế, muốn lấy sức một mình quét sạch đám tu sĩ ba giáo này ư?

Bọn họ cực kỳ rung động. Từ lúc Thạch Hạo ra lệnh thì bọn họ đã biết tân hoàng đế không sợ đám người này, muốn đóng cửa để đánh chó, lệnh cho bọn họ đi trông coi cửa chính, dùng đại trận hộ thành để trói buộc.

Chiến vương trở nên hưng phấn, từ lâu sự hiếu chiến và bướng bỉnh đã ngấm vào xương tủy của lão, nghĩ tới cảnh tượng và kết quả sắp sửa xảy ra làm cho nhiệt huyết của lão sôi trào. Tân hoàng chỉ có một mình mà đã có uy thế như vậy, phải đại khai sát giới ngay đây khiến cho lão ngứa ngáy chân tay.

Lão kích động đến run người, sau đó xoay người rời đi ngay.

Những Vương hầu chưa làm điều xằng bậy khác cũng kinh hãi. Sau khi nhận được mệnh lệnh thì chẳng hề nói câu nào, lập tức xông ra bên ngoài hoàng cung.

Thạch Hạo đại khai sát giới, trước tiên nhằm vào mấy tên Vương hầu

làm phản, Túc vương bỏ mạng, sau đó là tới lượt những Vương hầu khác. Những người này trước khi chết đều phải trải qua những sợ hãi cực kỳ kinh khủng, trong mắt hiện vẻ cầu xin nhưng Thạch Hạo chẳng hề lưu tình, lạnh lùng ra tay, tất cả đều bị giết chết.

Ở dưới chân nó, đám người liên tục ngã xuống, mà tất cả những người này nhanh chóng hoá thành hư vô, tu sĩ ba giáo đang rút lui đều lộ vẻ sợ hãi cực độ.

Nguyệt Thiền tiên tử, Tần Lôn và Trượng Lục lần nữa lao tới, lần ngày hoàn toàn khác với hai lần trước, ba người cứ như ba mặt trời nhỏ, vô cùng chói mắt, bên ngoài thân thể xuất hiện lửa thần hừng hực.

Thạch Hạo tỏ ra lạnh lùng. Nó biết, đến giờ phút này ba người bọn họ mới bắt đầu bộc phát, xuất ra thực lực mạnh nhất của mình. Thế nhưng đã chậm, hiện giờ khó lòng xoay chuyển càn khôn được nữa rồi.

Quả thật là như thế, tuy rằng ba nguời liên thủ nhưng vẫn đem lòng đề phòng lẫn nhau. Lúc đầu ai cũng để ý tới người kia, luôn luôn giữ lại chút sức lực, chưa từng sử dụng thần thông mạnh nhất của mình.

Giờ phút này, Bổ Thiên thuật quét ngang bầu trời trời, ánh sáng chói mắt, đồng thời trong đó ẩn chứa một thanh Ngọc Kiếm chém thẳng về phía cổ Thạch Hạo.

Thuật pháp này vô cùng khủng bố, Bổ Thiên thuật vừa ra có khả năng "hữu hối", bổ cứu* người thi pháp.

(*): dùng các biện pháp để uốn nắn, sửa chữa, xoay chuyển tình hình bất lợi; nghĩ cách để khuyết điểm không gây ra ảnh hưởng

Phía bên kia, thần thông Ngũ Hành của Tần Lôn cũng đã được triển khai khiến càn khôn trở nên điên đảo, thiên địa hỗn loạn, gần như diễn hoá ra hỗn độn.

Toàn thân Trượng Lục vàng óng, lập tức biến hóa thành mười tám cánh

tay, còn thể hiện ra "Thế Giới Thần Thông", toàn lực trấn áp Thạch Hạo.

Đáng tiếc, cuối cùng vẫn khó có thể áp chế được tiểu Thạch!

Vào lúc này nó trở nên dũng mãnh vô địch, tay trái là Côn Bằng thuật, tay phải là một cọng cỏ, kiếm khí ngập trời, hơn nữa còn là ba đầu sáu tay, lần chồng chất này quả thật có xu thế vô địch thiên hạ.

Lần va chạm này khiến Tần Lôn ho ra máu.

Khí tức Hoàng đạo của Thạch Hạo bùng phát, mấy chục con thiên long còn mạnh mẽ hơn lúc trước vòng quanh thân thể nó, vòng khí mờ ảo bao phủ lấy nó càng dày đặc hơn trước nhanh chóng tiêu diệt hết hàng loạt đòn tấn công đang đánh vào.

Nó biết, ba người này đã chịu thiệt hại, trong nhất thời khó có thể chém giết được. Tước tiên cứ giết chếm đám người được bọn họ dẫn tới đã rồi tính tiếp.

Trong hoàng cung, xác chết nằm la liệt, tu sĩ ba giáo bị giết tới đội hình tan vỡ, tất cả đều chạy trối chết. Không ngờ tân hoàng mạnh quá sức tưởng tượng, quét sạch hết tất cả bọn họ.

Mà thời khắc này, toàn bộ hoàng cung đều phát sáng, tự động sinh ra liên hệ nào đó với Thạch Hạo, tựa như là vật có sinh mệnh vậy.

"Sao lại như thế?!" Một tên trưởng lão của Bổ Thiên giáo đau buồn gọi lớn.

Thậm chí, còn có một vài người khóc to. Chiến dịch lần này quá bi thảm, tu sĩ ba giáo ngã xuống mấy trăm người, bị giết tới mức hoảng sợ cũng gần một ngàn, tất cả đều trở nên tán loạn.

Sắc mặt ba đại cao thủ xám đen, bọn họ có thể đối đầu với Thạch Hạo nhưng khó lòng ngăn cản tất cả những chuyện này. Tiểu Thạch đã đạt được chính quả Hoàng đạo, trở nên quá mạnh không cách nào trấn áp được.

Ngược lại, bọn họ dứt khoát lui ra khỏi hoàng cung đã thức tỉnh trận văn, nhanh chóng bảo vệ nhân mã của mình rồi trốn về phương xa.

Chiến dịch lần này khiến Hoàng Đô khiếp sợ, cũng không biết có bao nhiêu người quan sát, cũng không biết có bao nhiêu thế lực lớn đang trông ngóng, không ngờ kết quả lại thành ra như vậy.

Ba giáo thất bại thảm hại.... Chuyện này thật không thể nào tưởng tượng ra được!

Tiểu Thạch chỉ có một mình nhưng lại quét ngang chư hùng.

Nhưng trận triến này vẫn chưa kết thúc. Sau khi ba giáo tách ra, trên người Thạch Hạo bùng phát uy nghiêm Hoàng đạo. Trước tiên nó truy sát Tây Phương giáo, lại cản Bất Lão sơn, làm cho gần như toàn bộ phải bại vong, chỉ có nhân vật chủ cốt mới có thể bỏ chạy được.

Cuối cùng, nó đuổi theo Bổ Thiên giáo, tấn công đám người Nguyệt Thiền tiên tử hòng bắt giết các nàng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 459: Lục Thần Trận

Chương 459: Lục Thần trận.

Tiếng rồng ngâm vang rền, khí thế ào ạt. Lấy Thạch Hạo làm trung tâm, mấy chục con thiên long vọt lên chấn động cả hư không, sau đó lao nhanh về phía trước.

Thời khắc này, sự tuyệt vọng tràn ngập trong lòng những người kia, bọn họ nhanh chóng sử dụng bảo thuật và pháp khí để chống đỡ đòn đánh này, bọn họ không cam lòng cứ như vậy mà chết.

Nhưng mà tất cả những việc này cũng không thể thay đổi được gì. Chân long ngang ngược xuyên thẳng qua những bảo cụ kia, đánh nát hàng loạt thần thông phù văn, nghiền nát đám tu sĩ này.

"Bụp", "bụp"...

Tất cả hơn hai mươi người đều bị xuyên thủng, biến thành một đống xương và máu, toàn bộ bỏ mạng. Bọn họ vừa sợ hãi vừa không cam lòng, con đường trốn thoát ở ngay trước mắt, chỉ chút nữa thôi sẽ thoát khỏi Thạch đô nhưng cuối cùng lại bị tiểu Thạch đuổi theo.

Bọn họ đã tới trước tường thành, thậm chí có không ít người đã bay lên không, nhảy lên trên bức tường thành đen xì và lạnh lẽo kia, chuẩn bị triển khai bí pháp xuyên thủng phù văn hộ thành để rời đi khỏi Thạch đô.

Nhưng chung quy lại vẫn chậm một bước. Bọn họ vô cùng tuyệt vọng, trơ mắt nhìn tiểu Thạch thi triển thủ đoạn tàn độc quét ngang tất cả, khó ai có thể chống lại được.

Đây cũng chính là nhân mã của Bổ Thiên giáo đang trên đường rời đi,

kết quả bị tiểu Thạch truy sát ở sau không hề buông tha, tiến hành một hồi chém giết khủng khiếp.

"Chạy đi đâu!"

Thạch Hạo quát lớn, long khí Hoàng đạo xuất hiện, mấy chục con thiên long bay lên trời cao rồi đánh thẳng về phía cô gái áo trắng đang đứng trên tường thành.

Nguyệt Thiền tiên tử ngoái đầu nhìn lại, đôi mắt sáng lên như sao trời trong đôi mắt xinh đẹp bắn ra một chùm phù văn, đi kèm theo là từng luồng sương trắng, khí thế tựa như có thể chôn vùi cả hư không.

"Ồ?" Thạch Hạo giật mình, cô gái này chẳng hề đơn giản, thần thông này trước giờ chưa từng thấy nàng thi triển, trong cặp mắt xinh đẹp của nàng giống như xuất hiện một dải ngân hà.

Nơi chỉ một màu trắng xoá đó ngăn cản mấy chục con thiên long lại, đồng thời ánh sáng nhấp nháy tựa như muốn luyện hoá chúng.

Nhưng nàng cũng không ham chiến, tay trái giơ lên mạnh mẽ cắt màn ánh sáng bảo vệ thành ra rồi nhảy vào bên trong, rời khỏi tòa thành trì hùng vĩ đã tồn tại từ thượng cổ này.

Trên tường thành có rất nhiều quân sĩ, đúng lúc Chiến vương cũng đang đi dò xét, khi nhìn thấy cảnh này thì chỉ biết thở dài, đại trận hộ thành có thể ngăn cản tu sĩ bình thường nhưng tuyệt đối không thể ngăn cản được cô gái này.

Đương nhiên Thạch Hạo sẽ không dừng lại. Hai tay nó tay giang ra, lông vàng bay đầy trời phát ra những hào quang chói lọi. Nó triển khai pháp môn Côn Bằng hoá thành một vệt sáng xuyên thủng màn ánh sáng kia, tiếp tục đuổi giết ra bên ngoài.

Lúc nó vừa rời đi thì Hoàng thành trở nên huyên náo. Trận chiến này thật quá kinh nhân, tân hoàng dùng sức một người xoay chuyển càn khôn, ba

giáo thất bại nặng nề, tất cả đều chạy tán loạn, sự việc này thật khiến ai nấy khó lòng tin được.

Đại giáo vực ngoại đã tồn tại từ xưa tới nay vô cùng cường thịnh, mà Hoàng triều của Hoang Vực lại đã thay đổi rất nhiều, nếu trong tình huống bình thường thì người sau khó mà sánh vai với người trước.

Nhưng hôm nay, một thiếu niên Nhân Hoàng, sự bá đạo mà nó thể hiện chẳng hề tương xứng với tuổi tác của mình, thế như chẻ tre, quét ngang ngàn quân, giết đến mức đại giáo vô thượng cũng phải tan tác.

"Côn vương, Lan vương, Túc vương... tất cả đều bị tru diệt trước mặt ba giáo. Toàn bộ đều do chính tay tân hoàng xuất thủ, không một ai sống sót!"

Chiến tích huy hoàng như thế khiến không một ai dám manh động, xen lẫn vào đó là một vài người đánh trống reo hò, còn những gia tộc Vương hầu đầu hàng vực ngoại đều câm như hến.

"Muốn đi à? Không được! Nhân Hoàng đã có lệnh đóng chặt toàn bộ cửa thành, mà đám người các ngươi thì phải ngồi im trong phủ, tuyệt đối không được ra ngoài."

Chiến vương cùng với một vài Vương hầu hùng mạnh tự mình đi tuần tra để tránh việc trong thành xảy ra rối loạn. Lúc này tân hoàng đã ra khỏi thành để đuổi giết ba giáo nên rất có thể sẽ khiến cho lòng mấy người này nổi lên âm mưu, nhân lúc hỗn loạn để gây rối.

Dù sao cũng có một vài chiến tướng đã đầu hàng vực ngoại, hiện giờ vẫn chưa bị tóm cổ.

Giờ phút này trên đường phố vô cùng tấp nập, rất nhiều quân sĩ đang được điều động. Trên thân mình họ mặc những bộ áo giáp đen bóng, tay cầm chiến mâu, kiếm sắt... bộ dáng ai nấy đằng đằng sát khí.

Hôm nay toàn thành giới nghiêm, bốn bề sát cơ, bóng người phủ kín trên các thành lâu, đường phố tràn ngập giáp sĩ, đâu đâu cũng có cường giả.

Cả toà thành khổng lồ trở nên căng thẳng và nghiêm trang, xen kẽ trong đó là chiến khí hừng hực.

Đây là một cuộc thay đổi mạnh mẽ đã định sẵn từ trước. Cuộc thay đổi này chắc chắn sẽ được ghi vào trong sử sách... tiểu Thạch kế vị, đại sát tứ phương, truy kích cường giả ba giáo, chấn động cả thiên hạ.

Ngoài thành, Thạch Hạo đang không ngừng đuổi giết, toàn thân nó được bao phủ bởi làn sương mù mờ ảo, hai tay rung lên hư không liền nổ vang, tốc độ của nó quá nhanh cứ như một ngôi sao màu vàng xẹt ngang qua bình nguyên, lao qua núi rừng.

Một đuổi một chạy, bọn họ đã rời xa Hoàng đô hơn tám trăm dặm, sông suối, thung lũng, núi đồi và những cổ thụ chọc trời đều như trôi ngược về phía sau.

"Đại pháp Súc Địa Thành Thốn!" Trong đôi mắt của Thạch Hạo lóe lên tia sáng kỳ lạ. Chẳng trách khó mà đuổi theo được Nguyệt Thiền tiên tử, ra là đối phương cũng nắm giữ một loại phương pháp di chuyển nhanh..

Loại đại thần thông như thế này là do một vị tiền bối của Nhân tộc sáng tạo ra, được xưng tụng là "có thể biến chân trời thành gần trong gang tấc", "bước một bước ngân hà đảo ngược", nếu như thực lực đủ mạnh thì có thể đi thẳng vào trong tinh không.

Súc Địa Thành Thốn cũng không phải là lời nói vô căn cứ. Có thể hoá ngàn dặm vạn dặm thậm chí xa hơn nữa thành một thốn*, sánh vai với tốc độ thần kỳ của Côn Bằng, chỉ cần nắm giữ là có thể hoành hành thiên hạ.

(*): 1 thốn = 1 tấc.

Cho dù gặp phải đại địch thì cũng có thể chạy trốn, có thể nói đây là một pháp môn bảo mệnh khiến tu sĩ cả thiên hạ thèm đỏ mắt.

Đồng thời, nó cũng là pháp môn tấn công, tốc độ tăng lên thì khi xuất thủ sẽ nhanh như điện, tự do tới lui, có thể tăng lên sức chiến đấu khi đang

quyết đấu.

Rất tiếc, người thường cơ bản không có cơ hội học được môn thuật pháp này. Trong Bổ Thiên giáo, pháp môn này cũng là một trong những thần thông trấn giáo, chỉ có một vài người mới có thể học được mà thôi.

Phía trước có một hồ nước vô cùng lớn và trong vắt, linh khí không ngừng bốc lên, mà gần đó có rất nhiều cổ thụ, Thụy thú qua lại, vừa nhìn thì có thể biết được là nơi tu hành cực tốt.

Nguyệt Thiền tiên tử dừng bước, một hơi chạy tới ba ngàn dặm làm nàng cảm thấy hơi mệt. Từ khi tiến vào Hoang Vực tới giờ nàng chưa từng gặp phải chuyện như thế này.

Thạch Hạo cũng dừng lại, đứng cách nàng mấy chục bước, tay nắm quyền ấn từ từ giơ lên, chuẩn bị tung ra đòn cuối cùng.

Nguyệt Thiền tiên tử lắc dầu, tuy rằng phải chạy trốn thế nhưng nàng cũng không lo lắng gì cả. Đôi mắt nàng đẹp như nước, bờ môi đỏ mọng khẽ mở, âm thanh như có sức hút vô cùng êm tai, nói: "Ngươi không giữ ta lại được đâu."

"Ngươi tự tin quá rồi đó!" Thạch Hạo cười chế giễu, nhưng cũng nhíu mày, cảm thấy có điều gì đó không ổn.

"Rời khỏi Hoàng Đô, long khí trên người của ngươi đã dần mỏng đi, không còn 'vạn pháp bất xâm' như trước nữa. Dù sao ngươi cũng vừa kế vị, căn cơ cũng chỉ hạn chế ở Thạch đô mà thôi." Nguyệt Thiền tiên tử lạnh nhạt nói, tóc đen bung xoã ra tựa như mềm mại như tơ lụa, trong đôi mắt xuất hiện những tia sáng vàng.

Thạch Hạo hơi nhíu mày, nó cảm ứng được sau khi rời xa Hoàng Đô, khí tức Hoàng đạo đã từ từ yếu đi.

Cô gái này chạy trốn thẳng tới đây chính là muốn thoát khỏi sự áp chế của quốc vận, muốn tới một nơi khác mà không bị hạn chế.

Thạch Hạo mỉm cười, tuy rời khỏi Hoàng Đô nhưng trong ngực nó vẫn có bảo ấn, dựa vào thứ này để rút lấy bảo khí Hoàng đạo gia trì lên thân thể, vẫn có thể 'pháp bất lâm thể, kiếp bất gia thân' như trước.

Nhưng mà cũng không nhất định phải dựa vào sức mạnh của khối ngọc tỷ này. Nó có thần thông của mình cho nên mới có thể trấn áp cường giả các lộ Vương hầu.

Đến giờ trong lòng Thạch Hạo như có một loại uy nghiêm, một niềm tin vào bản thân rằng mình vô địch bất bại. Về phía kẻ định thì đây là tự phụ nhưng nó lại có cảm giác như vậy. Nó tin tưởng mình có thể vượt qua mọi đối thủ.

Loại "thế" vô địch này vô cùng trọng yếu đối với tu sĩ, tiểu Thạch từ nhỏ cho tới lúc lớn lên đã quét ngang chư địch, đánh nát thần thoại Trùng Đồng bất bại, hôm nay lại làm cho ba giáo đại bại, đẩy loại "thế" này lên tới đỉnh cao.

Nguyệt Thiền tiên tử cảm nhận được loại "thế" này, thân thể ngọc ngà lướt sang ngang tránh đi mũi nhọn này, toàn thân đều phát sáng, da thịt trắng bóng giờ hoá thành ngọc ngà, nàng đang sử dụng một pháp môn vô cùng đặc biệt.

Thạch Hạo kinh ngạc, trên người nàng không ngờ lại xuất hiện một luồng long khí, cơ thể đong đưa vụt ngang trong hư không, mái tóc tung bay, tư thế cực kỳ mê người.

Nó đương nhiên biết Nguyệt Thiền tiên tử không phải đang mê hoặc nó. Nàng tiên tử kiêu ngạo và tự tin như thế này thì làm sao dùng tới hạ sách này chứ.

Quả nhiên, vừa mới bắt đầu mà Nguyệt Thiền tiên tử đã đột ngột đánh ra một luồng sức mạnh kinh người. Nàng sử dụng loại bảo thuật mạnh mẽ nhất, cơ thể đầy mê hoặc đó biến hoá giống như thân rồng bạch ngọc.

Vẫn là hình người nhưng lại đang mô phỏng theo chân long, thân hình nằm ngang ở giữa không trung, tuy có chút quái dị nhưng luồng sức mạnh đầy bá đạo này đủ khiến người khác phải khiếp sợ.

"Bảo thuật Chân Long!" Thạch Hạo sợ hết hồn, sức chấn động đó quá mạnh hơn nữa lại rất giống với truyền thuyết, xưng hùng vào thời đại ấy.

"Xoẹt!"

Nguyệt Thiền tiên tử lao tới cứ như một xà nhân xinh đẹp, cơ thể trắng mịn, tay áo phất phơ, mái tóc tung bay về phía sau làm lộ ra khuôn mặt tươi cười, hai tay nắm long ấn đánh về phía Thạch Hạo.

Quá nhanh!

Một tia sáng vụt tới, lúc này khí chất của Nguyệt Thiền tiên tử hoàn toàn khác với lúc bình thường, vẻ đẹp khác hẳn xưa, sức mạnh và lực lượng cùng tồn tại, tựa như một con Chân Long màu trắng đang lao thẳng xuống.

"Ầm!"

Thạch Hạo cũng triển khai pháp môn Côn Bằng, bản thân cứ như con chim Bằng màu vàng giương cánh xông phá chín tầng trời, cánh tay vung ra, nhanh chóng hoá lớn rồi biến ảo thành Bằng trảo màu vàng chụp lấy cổ rồng xinh đẹp trắng nõn nà đang lao tới kia.

Xuất hiện một va chạm khủng khiếp, hai người đều bay ngược ra sau, ai nấy đều kinh hãi. Thật lâu sau Thạch Hạo mới gật gật đầu, có thể xác nhận bảo thuật Chân Long này có vấn đề, nếu không Nguyệt Thiền tiên tử cũng không cần mô phỏng theo hình thể Chân Long, thuật này có chút khuyết điểm.

Nhưng uy lực của môn bảo thuật này vô cùng kinh người, nếu là đổi lại là kẻ khác, khi Thạch Hạo toàn lực vận chuyển pháp môn Côn Bằng thì chắc chắn bị thương nặng hoặc nổ tung.

Nguyệt Thiền tiên tử thở dốc, đòn vừa nãy tiêu hao quá nhiều sức, tiểu Thạch không sử dụng long khí Hoàng đạo mà đã khó chơi như vậy rồi, quả nhiên là kình địch.

Nàng rất nhanh bình tĩnh lại, y phục màu trắng phất phơ, gương mặt tinh xảo xinh đẹp không chút khuyết điểm xuất hiện một tia sát khí.

"Hả?" Thạch Hạo rùng mình, cảm giác có gì không đúng, rõ ràng là nó chiếm thượng phong nhưng không hiểu sao trong lòng lại rung động, cảm thấy như gặp nguy hiểm.

Nó cúi đầu nhìn xuống, chỗ hai người va chạm lúc nãy có tinh phù màu xanh sáng lên, đó là do va chạm kịch liệt giữa nó và Nguyệt Thiền tiên tử tạo nên.

"Lục Thần trận, mở!" Nguyệt Thiền tiên tử khẽ quát, nếu như đối phương đã phát hiện thì không cần che giấu nữa.

Lông tóc của Thạch Hạo dựng đứng, cuối cùng nó cũng đã hiểu vì sao Nguyệt Thiền tiên tử lại thi triển bảo thuật Chân Long kia. Nàng vất vả như vậy chủ yếu là muốn mở trận pháp này mà thôi.

Trận pháp này được bố trí khi nào? Hẳn là rất lâu rồi. Cô gái này không đơn giản, dù ba giáo có ngang nhiên đi vào quấy rồi Hoàng đô Thạch Quốc thì nàng cũng chẳng hề bất cẩn, sớm đã lưu lại hậu chiêu như thế này.

Thạch Hạo nhanh chóng rút lui nhưng đã muộn, linh hồ và núi sông xung quanh nơi đây rung động, trận pháp này rất lớn, toàn bộ phát sáng.

Núi sông và hồ lớn ánh sáng xông thẳng lên trời cao khiến phong vân cũng bị khuấy động.

"Ầm!"

Một tia chớp to đùng hạ xuống đánh thẳng về phía Thạch Hạo, tia điện này khiến người khác sợ hãi cảm thấy khó lòng mà đối kháng được.

Thạch Hạo lấy ra một món pháp khí thượng cổ đã bị đánh nứt, ánh bạc loé lên, điện quang bắt đầu nuốt chửng các mảnh vỡ của pháp khí rồi hoà vào trong trận pháp.

"Chậm rồi, muốn đi cũng đã còn kịp nữa." Nguyệt Thiền tiên tử đứng ở xa nở nụ cười nhạt.

Thạch Hạo thi triển pháp môn, thân thể mơ hồ từ từ biến mất ngay tại chỗ. Trận pháp này tên là Lục Thần trận, bấy nhiêu cũng đủ chứng minh uy lực mạnh mẽ của mình, nếu nó cứ chống đỡ trực tiếp như vậy thì chắc chắn sẽ chết.

"Thủ đoạn che mắt người khác sao? Dù thế nào ngươi cũng không thể chạy thoát khỏi đại trận được đâu." Nguyệt Thiền tiên tử bình tĩnh nói, trong mắt ánh lên những tia sáng sắc bén, toàn lực mở trận pháp.

Thời khắc này, tia điện đan xen nhau, thần quang bổ xuống nhấn chìm cả nơi đây.

Suốt một canh giờ nơi đây đều là sấm sét cuồng bạo, chúng mạnh tới mức cao nhất đủ để đánh chết Tôn giả.

Lục Thần trận từng chấn động cả đất trời, với tu vi và vật liệu của Nguyệt Thiền tiên tử thì chắc chắn không thể bố trí được. Nàng chỉ bố trí một bộ phận phù văn hệ lôi của Lục Thần trận mà thôi, nhưng như vậy cũng có thể chém giết cường giả đỉnh cao trong thiên hạ.

Tròn một canh giờ sau, tia điện màu bạc vô cùng cuồng bạo cày nát nơi đây.

Rất lâu sau, Nguyệt Thiền tiên tử bước vào trong vùng đất đã cháy đen kia, lông mày nhíu lại, nàng không cảm nhận được khí tức của Thạch Hạo, lẩm bẩm: "Dù là một đám Tôn giả tới đây cũng phải chết, hoá thành tro tàn, hẳn là hắn cũng đã chết rồi."

"Hả, một miếng đồng thau..." Nguyệt Thiền tiên tử kinh ngạc, sau tai

nạn kinh khủng vừa rồi mà còn lưu lại một vật.

"Xoẹt!"

Đột nhiên, miếng đồng thau này phát sáng rồi xuất hiện một thông đạo màu vàng nối thẳng tới trước người nàng.

"Ầm!"

Một bàn tay lớn xuất hiện rồi nhanh chóng hóa lớn, chụp lấy bờ eo thon của nàng rồi kéo nhanh về phía sau.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 460: Bắt Tiên Tử

Chương 460: Bắt tiên tử.

Vốn khoé miệng Nguyệt Thiền tiên tử đang nở nụ cười nhạt, mặt mày rạng ngời, nàng cho rằng cuộc chiến đã kết thúc nhưng không ngờ lại phát sinh biến cố như vậy, nụ cười trên môi cũng cứng lại.

Vùng núi và hồ nước to lớn này bỗng nhiên hoá thành vùng đất tai ương, toàn bộ đều cháy rụi. Ai có thể ngờ được khi Thạch Hạo xuất hiện trở lại thì đã lập tức chụp gọn lấy vòng eo mềm mại của nàng.

"Xoẹt!"

Nàng nhanh chóng phản kháng lại, hai con ngươi phát sáng, một dải ngân hà tuôn ra, ánh bạc chói mắt, lấp lánh vô biên, toàn bộ dải ngân hà này bắn thẳng xuống bàn tay to bè của Thạch Hạo.

Thạch Hạo không biết bảo thuật này, cũng chưa từng gặp qua. Nó cảm giác đôi bàn tay mình bỗng trở nên vô cùng đau nhức, nếu không phải nhục thân của mình đủ mạnh mẽ thì chắc đã bị đánh nát ra luôn rồi.

Chỉ trong giây lát, bàn tay của Thạch Hạo phát ra ánh sáng màu hoàng kim xen lẫn vài hoa văn màu đen, diễn hóa thành pháp môn Côn Bằng. Bàn tay này bóp chặt lấy vòng eo thon thả của Nguyệt Thiền tiên tử, ngay lập tức làm Thạch Hạo cảm nhận được sự mềm mại của nó.

Thế nhưng ngay sau đó, một cỗ sức mạnh vô cùng hùng hồn lại truyền đến, cái bụng rồng trơn bóng trong suốt của đối Nguyệt Thiền tiên tử giãy dụa thật mạnh, thiếu chút nữa đã thoát khỏi bàn tay Thạch Hạo.

Toàn bộ sự việc chỉ diễn ra trong nháy mắt, hai người vẫn tiếp tục đánh

nhau dữ dội.

Bàn tay Thạch Hạo nắm chặt lấy vòng eo thon nhỏ của Nguyệt Thiền tiên tử rồi ra sức kéo nàng vào trong thông đạo màu vàng hòng trấn áp nàng. Nguyệt Thiền tiên tử rơi vào thế hạ phong, khó lòng nghịch chuyển cục diện, tình cảnh vô cùng nguy hiểm.

Thạch Hạo phát động tấn công bởi vì khi bắt lấy Nguyệt Thiền tiên tử nó có cảm giác không được ổn cho lắm. Dù gì đối phương cũng là một cường giả, tuy da thịt trắng ngần óng ánh như tuyết thế nhưng lại vô cùng mạnh mẽ, khó lòng xâm hại được.

Trong nháy mắt, nó thậm chí cảm giác được thân thể Nguyệt Thiền tiên tử dường như còn mạnh hơn cả Trượng Lục của Tây Phương giáo, đặc biệt sau khi nàng thi triển bảo thuật Chân Long thì còn đáng sợ gấp bội phần.

Giờ phút này, toàn thân Nguyệt Thiền Tiên Tử phát sáng, trông thật giống một nàng rồng xinh đẹp đang vùng vẫy cố thoát khỏi bàn tay của Thạch Hạo.

"Ầm!"

Thạch Hạo chẳng hề lưu tình, bàn tay phóng ra ánh sáng vô tận. Nó vận dụng tới sức mạnh lớn nhất hòng bóp nát phần bụng của nàng, nếu không chắc chắn nàng sẽ chạy thoát và khi đó biến cố lại phát sinh.

Tiếng thở dài khẽ vang lên, gương mặt đẹp tuyệt trần của Nguyệt Thiền tiên tử sáng ngời nhưng cũng pha chút vẻ mờ nhạt. Nàng chẳng hề sợ hãi, cũng chẳng hề kêu ca mà chỉ khôi phục lại vẻ bình tĩnh vốn có của mình.

"Hả?" Thạch Hạo nhíu mày, rõ ràng đã nắm chặt thân thể của vị tiên tử này rồi, thậm chí còn cảm nhận được làn da mịn màng mát mẻ của nàng ta, thế nhưng hình như vẫn điều có gì đó không đúng?

Bổ Thiên thuật?

Rất nhanh nó hiểu ra được đối phương đang triển khai môn đại thần thông này, khiến tất cả đều có thể "khôi phục", làm thời không bắt đầu hỗn loạn, vùng đất nơi đây cũng toả ra ánh sáng lung linh.

Thời gian dường như quay ngược lại, hư không cũng như đang vặn vẹo. Nguyệt Thiền tiên tử ra sức giãy giụa, vòng eo thon thả vùng vẫy hệt như rắn nước, thân thể tuyệt đẹp lướt ngang qua cứ như ảo mộng, thoát khỏi bàn tay của Thạch Hạo.

Giây phút này, Thạch Hạo bỗng có cảm giác trống rỗng không thoải mái. Nó cũng không hiểu tại sao lại như thế? Bổ Thiên thuật quá kỳ dị, nó trúng phải chiêu này nên không thể nào bắt được Nguyệt Thiền tiên tử.

Nó không thể không cảm thán, loại bảo thuật này quá thần bí, không hổ là thần thuật đệ nhất của Bổ Thiên giáo, không gì có thể sánh được, thật sự nghịch thiên tới mức tận cùng.

Tình cảnh vừa rồi, Thạch Hạo đang ở thế chủ động, gần như đã trấn áp được Nguyệt Thiền tiên tử, kết quả nàng lật ngược tình thế thoát khỏi nguy hiểm.

Hơn nữa, bảo thuật này vừa xuất hiện thì không thể nào phát hiện ra tung tích, ảo diệu siêu phàm thoát tục, không biết mạnh mẽ hơn gấp bao nhiêu lần so với Thạch Nghị thi triển lúc trước, khó lòng phát hiện được.

Cũng không phải thiên phú của Trùng Đồng yếu kém mà chủ yếu do khi đó cảnh giới của hắn quá thấp, cộng thêm tu luyện Bổ Thiên thuật cũng chưa bao lâu. Còn Nguyệt Thiền tiên tử thì lại khác, hiện tại đang ở Vương cảnh, cũng đã tiếp xúc và tu luyện Bổ Thiên thuật từ thời thơ ấu, từ lâu đã hoàn toàn tinh thông, thuần thục nắm giữ thấu triệt nó.

Cho nên, khi nàng thi triển dù là Thạch Hạo cũng không thể phát hiện ra, nàng cứ như là một con cá trơn trượt lẫn vào trong nước.

Nguyêt Thiền rút lui, đứng ở nơi an toàn, tuy sắc mặt bình tĩnh thế

nhưng lại nhẹ nhàng thở phào. Vừa nãy quá nguy hiểm, thiếu chút nữa thì nàng đã bị Thạch Hạo trấn áp. Đã thế, phía dưới bụng nàng cũng lộ ra một vùng da thịt lấp lánh trắng mịn như tuyết, vùng bị rách in hình một bàn tay. Thì ra trang phục của nàng chỗ đó đã bị phá nát, nếu không nhờ Bổ Thiên thuật thì nàng chắc chắn đã bị bóp chết từ lâu rồi.

Miếng đồng thau ở trên mặt đất đã thu lại ánh sáng, thông đạo màu vàng biến mất, Thạch Hạo từ trong nhảy ra ngoài.

Đó là Thế giới Hộp quý, bên trong có ẩn chứa tiểu thế giới. Đây chính là chiếc hộp vô cùng quý giá mà thiên thần từ thời Thái cổ sử dụng để cất chứa bảo vật của mình, tự nhiên sẽ vô cùng chắc chắn, thời nay rất khó tìm được.

Người bình thường thì không tài nào hiểu được mật chú của chiếc hộp này nên cơ bản không có cách để mở ra.

Lần này, nếu không có hộp quý thì Thạch Hạo đã cực kỳ nguy hiểm, có thể sẽ bị vô số lôi điện oanh tạc, dù sao đây cũng là một bộ phận phù văn của Lục Thần trận, có thể giết chết Chí Cường giả trong thiên hạ này.

Nếu không có di vật của thiên thần thì hậu quả khó mà lường được.

Thạch Hạo nhìn cô gái áo trắng trước mặt. Nàng thánh khiết và xinh đẹp, nhìn qua có vẻ vô hại nhưng lại vô cùng nguy hiểm, chỉ chút xíu nữa thôi là đã giết chết nó trong đại trận kia rồi.

" Ngươi cũng tính toán nhiều đấy. Dưới tình huống có thể ngang nhiên tiến vào Hoàng đô và còn đang ở thế chủ động nhưng vẫn lưu lại hậu chiêu, bố trí toà trận pháp như thế này."

Thạch Hạo lên tiếng. Tâm cơ của cô ta rất sâu, dung mạo hoàn mỹ tựa như thiên tiên nhưng không ngờ lại còn có thủ đoạn cỡ này, suýt chút nữa đã đẩy nó vào con đường chết.

"Đã bỏ lỡ cơ hội." Nguyệt Thiền tiên tử thở dài, làn da trắng mịn ánh lên vẻ bóng loáng, vùng bụng lộ ra trắng như tuyết, khuôn mặt tựa như không

thèm để ý xen lẫn vẻ tiếc nuối nhìn về thiếu niên đang đứng phía trước.

Thạch Hạo lý sự nhưng đối phương lại còn tỏ ra tiếc nuối vì không thể tiêu diệt được nó. Nó vô cùng tức giận, chỉ chút nữa đã có thể bắt sống được tiên tử - người có vẻ đẹp không ai sánh bằng trong thế nhân rồi.

Hiện tại hai người đã tách ra, nó không còn tự tin có thể bắt được nàng nữa. Dù sao là cường giả có đẳng cấp ngang nhau, nếu một bên muốn chạy trốn thì chưa chắc bên kia đã có thể giữ lại.

Huống hồ đối phương lại nắm giữ đại thần thông Súc Địa Thành Thốn, đại biểu cho tốc độ nhanh nhất trong thiên hạ.

"Tuy rằng hơi khó khăn, nhưng ta xin thề, hôm nay bằng mọi giá phải bắt cho được ngươi!" Thạch Hạo nói.

Nguyệt Thiền tiên tử điều chỉnh lại tâm lý, khoé miệng cười nhạt, vừa như tự phụ vừa giống như chế giễu, chẳng hề giống với dáng vẻ đoan trang thánh khiết thường ngày.

Hiển nhiên, tuy rằng đang kiểm soát tâm lý lại nhưng vẫn khó tránh khỏi lộ vẻ buồn bực. Dù sao mới vừa bị người ta nắm chặt eo theo thiếu chút nữa đã bị bóp nát, cộng thêm da thịt vùng bụng đang lồ lộ trước mặt người khác.

Nàng thân là tiên tử của Bổ Thiên giáo, được xưng là thiếu nữ thánh khiết, với lại vô cùng phi phàm, đối mặt với tình huống này không khỏi khiến lòng nàng gợn sóng.

"Tiểu Thạch. Hôm nay nếu ngươi bắt không được ta, ngày sau ắt sẽ phải trả giá thật lớn." Nguyệt Thiền tiên tử giễu cợt.

"Ngươi đã mất đi vẻ thong dong vốn có, không ngờ còn thốt lên những lời này. Xem ra ngươi muốn thua trận rồi." Thạch Hạo cười nói.

"Đúng không, không ngươi tới thử xem?" Mái tóc đen rũ xuống như thác nước, Nguyệt Thiền tiên tử xoay người bay lên trời cao, buông xuống ánh

sáng vô tận.

Nàng chủ động phát động tấn công, một bức tranh kiếm khí đan dệt được vẽ ra từ thanh Ngọc kiếm trong tay nàng, uy lực không gì sánh được.

Cùng lúc đó, hai tròng mắt của nàng phát sáng, ngân hà màu bạc lần nữa xuất hiện từ trong mắt tuôn ra ngoài, áp lực mạnh mẽ khiến người khác phải run rẩy.

Trong lòng Thạch Hạo giật nẩy. Nó cảm nhận được khí tức của Nguyệt Thiền tiên tử mạnh lên thêm một phần, có chút nhìn không thấu, giờ còn lợi hơn cả khi ở hoàng cung nữa.

"Nàng tùy tiện nói như vậy là cố ý muốn ta lầm tưởng rằng tâm trạng nàng không được ổn định?" Thạch Hạo máy động.

"Xoẹt!"

Sau một khắc thì nó bắt đầu bùng phát, nó xem lực lượng mạnh mẽ đang phải đối mặt giống như hư vô. Nó có lòng tin rằng mình có thể chiến thắng bất kỳ đối thủ nào, ánh kiếm vô tận vọt tới.

Đây chính là áo nghĩa kiếm đạo của cọng cỏ!

Từng tiếng ầm ầm vang lên, Thạch Hạo đại chiến cùng Nguyệt Thiền tiên tử, chém giết tới mức trời trăng ảm đạm, thiên địa biến sắc, thoáng cái đã hơn năm trăm hiệp.

Khí thế của Nguyệt Thiền tiên tử càng thêm mạnh mẽ, sau lưng hiện lên một con chân long cực kỳ uy mãnh, khiến nàng giống như một Nữ đế bầu bạn với chân long bễ nghễ nhân gian.

Giờ phút này, khí chất siêu phàm thoát tục của nàng hiển lộ làm nàng càng thêm bất phàm.

Đồng thời, hiện tượng chưa dừng lại ở đó, ánh đỏ vọt lên, phía sau lưng

nàng không ngờ lại hiện ra một con phượng hoàng cực kỳ xinh đẹp, cánh chim sáng rực, hào quang tràn ngập, ánh lửa phừng phừng.

"Đây là..."

Thạch Hạo biết bất kể là bảo thuật Chân Long hay bảo thuật Thần Hoàng* đều không trọn vẹn. Nếu không phải một lần thi triển hai môn trong Thập Hung thì đủ hù chết người khác rồi.

(*): Hoàng ở đây có nghĩa là chim phượng hoàng.

Nhưng nó hiểu rằng, hai môn bảo thuật tuy khiếm khuyết nhưng khi kếp hợp lại với nhau thì sẽ khủng bố tới nhường nào..

Bởi vì thế gian có lời đồn rằng, một khi long - hoàng kết hợp thì trời đất sẽ cùng giao hòa. Sức mạnh to lớn đó không gì sánh được, không nói là sẽ vô địch khắp đất trời thế nhưng cũng gần như vậy rồi.

Thạch Hạo không chút do dự, cũng có một con Côn bằng xuất hiện bầu bạn phụ hoạ cho nó, khí tức theo nó tăng mạnh tới mức khủng khiếp.

Cũng trong lúc đó, bầu trời trở nên xanh biên biếc, một cọng cỏ cắm rễ trong hư không, toàn bộ kiếm khí rít lên những tiếng vù vù, chấn nhiếp linh hồn của người khác.

"Giết!"

Giờ phút này, một đại chiến kinh hãi thế tục bùng phát. Trận chiến này liên quan tới sinh tử tồn vong, Nguyệt Thiền tiên tử không thể nào nương tay được, toàn bộ mọi thủ đoạn đều được triển khai, không phải là những bảo thuật hoàn chỉnh mà là tổ hợp chúng lại với nhau, đủ chấn động thần tiên.

Trận chiến này kinh khủng tới mức thiên hôn địa ám, nhật nguyệt ảm đạm, quỷ khóc thần sầu, kéo dài tới nửa canh giờ.

Trận chiến này có thể nói vô cùng kinh người. Từ xưa tới giờ mỗi lần

Thạch Hạo xuất thế đều quét ngang mọi kẻ địch nhưng giờ lại rơi vào một cuộc khổ chiến, mồ hôi vã đầy người.

"Long khí Hoàng đạo của ngươi không có tác dụng, xem ra ta nên bắt ngươi cho rồi." Nguyệt Thiền tiên tử chế nhạo.

Nãy giờ Thạch Hạo vẫn chưa sử dụng bảo ấn nhưng sắc mặt vẫn chưa đến nỗi biến đổi. Lá cây bay lượn đầy trời, trong đó có một luồng ánh kiếm tựa như một cây cỏ sáng rực lên, gần như chém trúng mi tâm của nàng, tuy vậy cũng khiến nơi đó chảy ra một giọt máu tươi.

Trận chiến này vô cùng kịch liệt, sau khi kéo dài hơn một canh giờ thì hai người đều đã thấm mệt, bởi vì đây không phải là cuộc chiến bình thường. Hai bên đều dùng tới thủ đoạn mạnh nhất, toàn bộ tiềm năng đều được kích phát ra ngoài.

"Ta xem ngươi trốn bằng cách nào!" Thạch Hạo cười gắn, bàn tay lớn vung tới, lần nữa muốn dùng sức mạnh tiêu diệt nàng.

"Triệu hoán những vì sao trên trời!" Tiên tử cười nhạt.

Trong khoảnh khắc này Thạch Hạo ngây người ra. Chỉ thấy trong hư không có vô số thiên thạch ầm ầm lao xuống, ánh lửa bùng cháy, mục tiêu chính là nó.

Cô bé này muốn nghịch thiên ư? Thạch Hạo rung động. Đây là thủ đoạn thần thông, triệu hoán tinh thần... Nàng sao có khả năng làm được?!

"Con bà nó!"

Bỗng nhiên Thạch Hạo cảm giác được thứ gì đó, không kìm được chửi thề một tiếng.

Nơi đây phù văn lấp lánh, sau khi Lục Thần trận hao tổn, những thứ còn sót lại của trận văn cũng thay đổi thành một trận pháp hoàn toàn khác. Nó triệu hoán những ụ đá gần đó rồi tập trung hết thảy về không trung.

Trận pháp mà Nguyệt Thiền tiên tử bố trí lại xuất hiện biến hoá mới. Lục Thần trận sau khi suy bại không ngờ còn có khả năng tự diễn biến hoá thành một sát trận khác.

Tuy rằng uy lực kém xa trước đây, thế nhưng hiện tại Thạch Hạo đã cũng vô cùng mệt mỏi rồi. Vô số 'thiên thạch' như thế ập tới, dù là bất kỳ tu sĩ nào đi chẳng nữa thì đây cũng là một cơn ác mộng.

"Ầm!"

Lúc này đây nó không hề che giấu nữa, nơi ngực phát sáng, Chí Tôn cốt xuất hiện, dùng tới sức mạnh lớn nhất của mình khiến cho không trung cũng phải vặn vẹo, trời đất cũng phải rền vang.

Cứ như một người khổng lồ đang đứng rung cây, đến trời đất cũng phải run rẩy, 'thiên thạch' trên trời nổ tung, cứ như pháo hoa rực rỡ soi sáng bầu trời.

Nguyệt Thiền tiên tử biến sắc. Chí Tôn cốt sau khi bị móc ra không ngờ lại niết bàn và sinh trưởng trở lại. Khối xương cốt này vô cùng đáng sợ, sức mạnh mà nó sản sinh ra khó mà tưởng tượng nổi!

Không cần suy nghĩ, chỉ trong nháy mắt Nguyệt Thiền tiên tử đã thi triển hơn mười loại bảo thuật, làm nơi đây bị xới tung lên.

Đây là một trận đại chiến kinh thiên động địa, bọn họ chiến đấu trong luồng thần quang dường như không bao giờ tắt, tạo nên một cảnh tượng tuyệt đẹp trong trời đất, trận chiến ác liệt không gì có thể so sánh.

Không biết phải ứng phó ra sao, Nguyệt Thiền tiên tử đành thi triển hết toàn bộ bảo thuật mà mình biết, triển khai Bổ Thiên thuật hết lần này tới lần khác, nhưng cuối cùng vẫn không thể thay đổi được cục diện.

Kết quả nàng bị tóm gọn. Thạch Hạo dùng ánh sáng phát ra từ nơi ngực giam giữ nàng lại rồi tóm vào trong tay. Sau đó bắt đầu phong ấn và ném thẳng vào trong Thế giới Hộp quý, không thể nào thoát ra được nữa.

"Phụt!"

Thạch Hạo hộc máu. Chí Tôn cốt này niết bàn tái sinh, uy lực làm cho cả nó cũng bị lực phản chấn làm bị thương, khi vận dụng cũng tiêu hao quá lớn. Đây chính là con dao hai lưỡi vừa hại người, vừa hại mình.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 461: Phá Của

Chương 461: Phá của.

Thương tích của Thạch Hạo tương đối nặng. Nơi ngực nó xuất hiện một vài vết rách, máu tươi chảy ra ồ ạt. Nó phải vận chuyển cốt văn nhanh chóng cầm máu và che miệng vết thương lại.

Tuy Chí Tôn cốt bước đầu đã thức tỉnh, thế nhưng dù gì cũng chỉ mới là niết bàn tân sinh, chung quy vẫn chưa hoàn toàn nắm giữ hết được, cần phải tìm hiểu và nghiên cứu áo nghĩa của nó, bởi vậy rất khó nắm giữ được quy tắc thần lực đầy đáng sợ của nó.

Rất lâu sau, Thạch Hạo thở ra một hơi, tinh khí lưu chuyển vào sâu bên trong thân thể của mình để bắt đầu chữa trị vết thương.

Nó hoàn toàn không ngờ tới ở cuộc đại chiến với truyền nhân mạnh mẽ nhất ba giáo trong hoàng cung, một mình nó đối kháng với cao thủ khắp nơi mà chẳng hề có chút thương tích, còn ngang nhiên quét sạch tất cả tu sĩ, thế nhưng bây giờ lại chảy máu, bị thương cũng không hề nhẹ.

Thực lực của Nguyệt Thiền tiên tử vượt quá sức tưởng tượng, ở Hoàng đô nàng chưa hoàn toàn thể hiện hết khả năng. Không những thế còn lưu lại hậu chiêu ở nơi đây, bày ra đại trận đủ để giết chết Chí cường giả trong thiên hạ.

Nếu chỉ sơ sẩy chút thôi thì bản thân đã có thể ngay lập tức mất mạng. Ngồi nghĩ lại Thạch Hạo vẫn cảm thấy hơi lành lạnh. Nó có thể dễ dàng quét ngang tu sĩ ba giáo nhưng không ngờ phải ăn quả đắng ở đây.

Nhưng rất nhanh nó nở nụ cười, khoé miệng hơi vểnh lên mang theo vẻ thích thú xen kẽ chút lạnh nhạt. Tiên tử thánh khiết của Bổ Thiên giáo đã bị

nó bắt, nếu chuyện này đồn ra ngoài thì nhất định thiên hạ sẽ phải sợ hết hồn!

Bất luận thế nào đi nữa, đây tuyệt đối là một quả bom tin tức sẽ gây chấn động tám vực, làm khắp nơi dậy sóng.

Nguyệt Thiền được xưng là tiên tử, là một loại vinh quang đặc biệt khó mà tưởng tượng được. Ở thế gian này có mấy ai được người người xưng tụng, người người tán thành như thế?

Tên của nàng truyền khắp các giáo, trong mắt thế hệ trẻ tuổi nàng cao cao tại thượng, thánh khiết hoàn mỹ không thể với tới; trong lòng các trưởng bối thì thiên phú của nàng không gì sánh được, cũng khó tìm được người nào có thể sánh ngang với nàng.

Kiếm khắp toàn bộ Bổ Thiên giáo cũng khó tìm ra người thứ hai, đồng thời thực lực bản thân của cũng nàng đủ mạnh. Trong thời kỳ Tôn giả không dám lộ diện này, nàng tuyệt đối là một trong những người mạnh nhất tám vực.

Một tiên tử có tư chất ngút trời nhưng giờ lại bị người ta bắt nhốt, phong ba mà Thạch Hạo tạo nên chắc chắn còn kinh khủng hơn cả trong tưởng tượng của nó. Thạch Hạo sờ sờ mũi rồi đứng dậy, tạm thời bỏ qua suy nghĩ này.

Nó toàn lực chữa trị vết thương, vận chuyển hàng loạt thần hà và phù văn khiến mỗi một tấc da thịt đều phát sáng, thu hút tinh hoa trời đất, không ngừng lưu chuyển chữa trị vết thương thân thể của mình.

Sắc trời đã về khuya, ánh sao lấp lánh, có thể nhìn thấy ánh sáng bạc của những ngôi sao trên bầu trời chiếu rọi xuống. Những thứ này đều bị khiếu huyệt của Thạch Hạo không ngừng hấp thu, cả người nó tựa như biến thành một cái kén màu bạc.

Nó toàn lực vận chuyển, hấp thu tinh hoa đất trời khắp mười phương cho

nên thương thế khôi phục rất nhanh. Vốn thứ nghịch thiên như Chí Tôn cốt một khi bị tổn thương thì rất khó chữa khỏi trong thời gian ngắn, thế nhưng không ngờ bây giờ lại có chuyển biến tốt.

Ánh bạc như làn nước mát mẻ gột rửa máu thịt, chữa trị vết thương, rốt cuộc sức sống tràn trề lần nữa xuất hiện trong cơ thể nó.

Trong quá trình trị liệu, Thạch Hạo có uống một chút rượu Hầu Nhi, ăn vài cây linh dược, cho nên thương thế nhanh chóng khôi phục, thần lực và tinh lực đều trở nên dồi dào.

Lúc này đêm đã về khuya, Thạch Hạo ngừng công việc vận chuyển bởi vì không cần thiết nữa. Phần còn lại của vết thương chẳng bao lâu nữa sẽ tự động lành lại mà thôi.

Dù sao, thể chất của nó vô cùng mạnh mẽ, khả năng tự chữa trị cũng rất mạnh, có thể loại bỏ máu xấu cùng sản sinh thay đổi xương cốt và huyết nhục.

Ban đêm, Thạch Hạo một mình di chuyển trong vùng đất cháy đen này, ánh mắt trong veo cẩn thận quan sát địa hình nơi đây, khoé miệng lộ nụ cười gằn.

Nguyệt Thiền tiên tử quả nhiên lợi hại, bố trí hậu chiêu thiếu chút nữa đã giết chết nó, phải may mắn lám nó mới có thể từ trong nguy hiểm tránh thoát được một kiếp.

"Đến mà không chào hỏi thì rất bất lịch sự đó!"

Tuy Nguyệt Thiền tiên tử bị bắt thế nhưng cao thủ của Bổ Thiên giáo vẫn còn ở quanh đây. Có Tôn giả ẩn náu thậm chí còn có người mạnh mẽ hơn Tôn giả, có thể hiện tại chưa xuất hiện nhưng sau ít lâu nữa thì chưa chắc.

Nếu như nó đã bắt được Nguyệt Thiền tiên tử, Bổ Thiên giáo nhất định sẽ đại loạn, tất phải đi tìm vị tiên tử này, và khi đó sẽ suy luận ra những tình

huống có thể xảy ra.

Thiên phú của Nguyệt Thiền tiên tử kinh hãi thế tục, đồng thời cũng là người của Thượng giới, cộng với địa vị vô cùng phi phàm của nàng thì giáo này chắc chắn sẽ cẩn thận tìm kiếm, rồi lần theo manh mối tìm đến đây.

"Tiểu Tháp, giúp tao bố trí một toà sát trận có thể chém giết cường giả mạnh nhất. Mặc kệ hắn là Tôn giả hay là người mạnh hơn đi chăng nữa, cứ đến nhiêu thì chết bấy nhiêu." Thạch Hạo nói.

"Nhân quả quá lớn, phải chuẩn bị thêm thiên tài địa bảo để trao đổi." Tiểu Tháp nhẹ nhàng đáp.

"Mày muốn ăn cướp đấy hả? Tao chỉ thỉnh giáo mày về trận pháp chớ có bắt mày ra tay bố trí đâu." Thạch Hạo trừng mắt.

"Nếu như trong tình huống bình thường thì ta chẳng thèm để ý chuyện trong hồng trần." Tiểu Tháp đáp trả.

"Mày..." Thạch Hạo biết tên quỷ này rất tham, nghĩ kỹ một chút thì biết cũng không nhất định phải nhờ vả nó, hễ giao dịch với nó thì luôn luôn phải chịu thiệt.

Thạch Hạo quyết định trở về hoàng cung ngay lập tức. Nói không chừng trong bảo khố sẽ có thần trận, khi đó có thể bố trí chém giết tất cả những Tôn giả nào tìm tới.

"Đại ca, đại ca chỉ cần cầu xin thằng đệ thì thằng đệ sẽ giúp cho." Đúng lúc này, Đả Thần Thạch trên sợi tóc của Thạch Hạo mở miệng, giọng nói giống như đang dụ dỗ.

"Dựa vào mày mà cũng muốn lừa tao?" Thạch Hạo phì cười. Không hiểu sao mình lại gặp phải mấy tên quỷ này chứ? Tên này còn treo lơ lửng trên sợi tóc, tỏa ra ánh sáng lấp lánh. Nói chung tất cả bọn chúng đều tham lam cả.

"Không dám, đại ca hiểu nhầm rồi." Đả Thần Thạch cũng là người biết điều, miệng suốt ngày gọi là đại ca, quả thậtlàm Thạch Hạo có chút không quen. Tiểu quỷ nói: "Thằng đệ chỉ có một điều kiện, đó là đặt thằng đệ vào trong ngọc tỷ thì thằng đệ sẽ bày cho đại ca một trận pháp, bảo đảm có thể trừng trị đám người kia nếu họ dám bén mảng tới."

Thạch Hạo nghe vậy, cảm thấy cũng hợp lý nên đặt nó sát bên cạnh bảo ẩn, nghĩ rằng tên quỷ này chắc cũng chẳng làm được trò gì bất thường. Nhưng nó vẫn liếc xéo Đả Thần Thạch, nói: "Tao nhớ lần đầu tiên nhìn thấy mày, mày nói là mình bị niệm chú, trước đó cũng chỉ là một khối đá ngu dốt. Nhưng sao càng ngày mày lại càng ma ranh thế không biết?"

"Con người rồi ai cũng sẽ thay đổi, tảng đá cũng càng ngày càng tròn. Thằng đệ đang tiến hành quá trình lột xác của nhân sinh, tiến tới những thay đổi có ý nghĩa cho cuộc đời mình." Hiển nhiên tên quỷ đang nói dóc.

Thạch Hạo cũng chẳng thèm tra hỏi chi tiết làm gì, bởi vì nó biết tên quỷ này chẳng hề đơn giản, có thể là một khối Đả Thần Thạch cực kỳ nổi tiếng từ thời Thượng cổ đang tị nạn ở Bách Đoạn sơn cũng không chừng, đời này vì mình nên mới xuất hiện.

Sau đó, Đả Thần Thạch truyền sang cho cho nó một bức trận đồ. Thạch Hạo cẩn thận quan sát một lúc thì không khỏi giật mình. Tên quỷ này cũng có lòng, đây tuyệt đối là một sát trận vô cùng đáng sợ.

Càng nghiên cứu thì Thạch Hạo càng thấy lợi hại hơn, trận pháp này quá nửa có thể đối phó với đại năng thượng cổ.

Nhưng mà, nó phát hiện tài liệu cần thiết để bố trận vô cùng nhiều, thậm chí còn cần một vài thần liệu. Đây gọi là phá của, dùng những thứ này để đối phó với đám Bổ Thiên giáo thì quả thật hơi lãng phí.

"Không cần bố trí trận pháp hoàn chỉnh đâu, chỉ cần một bộ phận trong đó là được. Đến bao nhiêu trấn áp bấy nhiêu." Đả Thần Thạch dương dương tự đắc.

Thạch Hạo gật đầu. Những vật liệu quá mức quý giá này không thể nào dùng hết được, hoàng cung giờ cũng rất cần chúng. Thạch Hạo muốn mở rộng chiếc lồng chờ cường giả ba giáo tự mò tới.

"Có một vấn đề, nếu như người bình thường đến đây thì ta hi vọng trận pháp này sẽ không khởi động, nhưng chỉ cần là tu sĩ từ Tôn giả trở lên thì sẽ phát động công kích. Nếu không sẽ rất lãng phí." Thạch Hạo nói.

"Đại ca thật ác độc, đã giết là phải giết chết con cá lớn. Có điều... thằng đệ thích." Đả Thần Thạch nghe thấy Thạch Hạo nói thế thì hưng phấn, gật đầu nói: "Trận pháp mà thằng đệ bố trí sẽ không hề có vấn đề gì, thậm chí còn có thể dựa vào tâm lý lòng người tiến vào mà suy xét. Càng là nhân vật trọng yếu của Bổ Thiên giáo thì ý đồ càng lớn, nếu là đại năng thì càng hung hăng."

Khi nghe thấy thế, tiểu Tháp cảm giác rất khó chịu, lạnh nhạt nói: "Cái cục đá ngu ngốc nhà ngươi mà cũng được xem là bảo vật ư? Ta thấy nếu nuốt ngươi thì sẽ rất tốt đó."

"Đại ca, thằng đệ không có ý đối địch với đại ca đâu, không có hớt tay trên chuyện làm ăn của đại ca đâu, chỉ có lần này thôi mà." Đả Thần Thạch vội vàng kêu gào, gọi tiểu Tháp là đại ca.

***

Thạch Hạo lướt ngang qua bầu trời. Trong trời đêm nó tựa như một ngôi sao lớn màu vàng vô cùng rực rỡ, khiến hàng loạt thú dữ trong rừng núi bên dưới phải run sợ, bởi vì khí thế của mình quá mạnh mẽ.

Thạch Hạo không hề dừng lại bởi vì trên người nó không có nhiều vật liệu để bố trí trận pháp. Lúc này sắc trời vẫn còn hơi tối thế nhưng bình mình cũng gần tới rồi.

Sáng sớm, khi ánh bình minh đầu tiên ló dạng chiếu thẳng xuống Hoàng đô Thạch quốc thì cũng là lúc Thạch Hạo xuất hiện ở đường chân trời. Nó đã

trở lại.

Đêm đó, bầu không khí khắp Hoàng đô vô cùng căng thẳng và ngột ngạt, hầu như toàn bộ nhân mã các thế lực lớn đều không tài nào ngủ được. Bọn họ đều đang ngóng trông tin tức.

Tiểu Thạch cực kỳ ngang tàng, một mình quét ngang ba giáo, phong thái uy nghiêm khiến mọi người phải khiếp sợ. Nhưng nó lại một thân một mình đuổi giết ra ngoài thành, đi suốt cả đêm mà vẫn chưa thấy trở lại làm có bầu không khí trong thành càng thêm nặng nề.

"Đó là... tân hoàng!" Trên tường thành, một tên chiến tướng nheo mắt, khi nhìn thấy ở chân trời đúng là tiểu Thạch thì kinh hô.

Lời nói vừa truyền đi lập tức khiến mọi người nháo nhào cả lên, tin tức truyền về phương xa, làm phương xa lập tức dậy sóng.

Tiểu Thạch đã trở về!

Một vài thế lực lớn trong thành thầm than, cảm thấy sự ngột ngạt gia tăng không ít.

Mà một vài nhóm người khác lại hoan hô ăn mừng, sự vui sướng xuất phát từ tận đáy lòng, khiến trong thành trở nên ầm ĩ, tiếng la hét rung động cả trời xanh.

Ít nhất tất cả binh sĩ thủ thành đều mừng rỡ, chiến mâu, thiết kiếm... trong tay giơ thẳng trời cao, lớn tiếng hô to hai chữ: “Nhân Hoàng”.

Rất nhiều người tiến tới nghênh đón tân hoàng đế vào thành, đặc biệt là đám người Chiến vương càng tỏ ra vô cùng phấn chấn.

Mặt trời mọc ở phương Đông, ánh bình minh ấm áp chiếu lên người Thạch Hạo. Nó từ chân trời đi tới, cả người được ánh hào quang bao phủ trông cực kỳ thần thánh.

Đặc biệt, trong mắt của mọi người trong thành, khí chất của vị Nhân Hoàng còn trẻ tuổi này quá phi phàm, cứ như một vị thần nhân toàn thân vàng rực hạ giới, uy vũ hơn người.

"Nhân Hoàng vạn tuế!" Khi Thạch Hạo vào trong thành rất nhiều người hô to. Một đám người quỳ rạp xuống, có thể thấy từng luồng long khí không ngừng bốc lên cao rồi bao phủ lấy thân thể Thạch Hạo.

Việc này khiến nó càng hiểu rõ hơn. Đây có lẽ chính là chính quả Nhân Hoàng, số mệnh gia trì thân thể. Sau khi tiến vào Hoàng đô, nó cảm thấy không một pháp môn nào có thể tổn thương tới cơ thể mình nữa, bản thân sẽ vĩnh viễn không bao giờ ngã xuống.

"Nhân Hoàng..." Đám người Chiến vương tiến lên chào đón. Bọn họ vô cùng kích động, trận đánh hôm qua khiến mọi người chấn động xen lẫn vui mừng. Chỉ một thiếu niên mà có thể một tay che trời, đánh tan tu sĩ ba giáo, xưa nay có mấy ai so sánh được với nó?

"Nguyệt Thiền tiên tử, nàng ta..." Một vị Vương hầu lễ phép hỏi, bởi vì Thạch Hạo truy sát nàng nhưng giờ chỉ có mình tân hoàng trở lại, tinh lực hùng hậu, giống như đã chứng minh một điều gì đó.

"À!" Thạch Hạo chỉ à một tiếng, nghĩ thầm giờ vẫn chưa thể nói ra được, bên ngoài có nghĩ gì thì cũng mặc kệ. Nó hỏi: "Việc bố trí của ta đã được thực hiện chưa?"

"Đã thực hiện. Mấy tên tu sĩ của những nhà kia đều đã bị giam lỏng trong phủ. Chúng ta tự mình canh gác, không cho phép một ai chạy trốn!" Một vị Vương hầu đáp.

"Bảo khố của hoàng cung bị phá huỷ một góc, những thứ còn lại đã được niêm phong." Chiến vương tiến lên bẩm báo.

"Tốt!" Thạch Hạo gật đầu, dặn dò mấy vị Vương hầu tiếp tục đề phòng, sau đó nói Chiến vương dẫn đường tiến vào bảo khố hoàng cung.

Trên thực tế, Thạch Hạo hết sức kích động, nơi đây rất có khả năng có loại bảo thuật mạnh nhất, có thần thông trấn giáo của cả một quốc gia, cùng hàng loạt pháp khí vô thượng!

"Ông giúp ta tìm một vài vật liệu." Thạch Hạo bí mật truyền âm dặn dò Chiến vương, liệt kê toàn bộ những thứ mình cần.

Sau đó không lâu, nó nhận được một cái túi thật lớn, tiếp theo thân hình từ từ mơ hồ rồi biến mất trong không trung. Trước khi rời đi nó dặn dò Chiến vương rằng, nếu ai hỏi thì chỉ cần trả lời nó đã tiến vào bảo khố rồi.

Sau đó, Thạch Hạo như điện xẹt bay ra khỏi Thạch đô, lần nữa trở về vùng đất tai ương cách đây mấy ngàn dặm, rồi cẩn thận bố bí trận pháp.

"Nếu như không cho ta chôn cất đám Tôn giả của Bổ Thiên giáo thì thật sự có lỗi với ta quá. Uổng công ta đầu tư công sức vào đây." Thạch Hạo lẩm bẩm.

Nửa ngày sau, nó xoá đi hết những vết tích không đáng có, lưu lại một vài manh mối để chỉ dẫn "chân tướng". Sau đó, nó hoá thành Kim Bằng bay trở về Hoàng đô.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 462: Bảo Tàng Hoàng Cung

Chương 462: Bảo tàng hoàng cung.

Thạch đô nguy nga, tân hoàng kế vị, long khí lượn lờ, phàm là tu sĩ mạnh mẽ đều có thể cảm nhận được sự thay đổi này, ai nấy đều vô cùng kinh hãi.

"Nhân Hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Có người đang đứng trên đường hò hét thật lớn, những bách tính cũng hô to theo, dần dần tạo thành sự cộng hưởng, đây cũng chính là nguồn gốc sản sinh ra long khí Hoàng đạo, tất cả đều xuất phát từ những người này.

Từng đội binh lính tuần tra trên các nẻo đường. Nơi đây hoàn toàn giới nghiêm bởi vì sự căng thẳng ở trong thành chưa hề thuyên giảm. Tân hoàng vừa lên ngôi đã quét ngang tu sĩ ba giáo, lúc này ắt hẳn có rất nhiều việc phải làm.

Quần thể kiến trúc của hoàng cung được xây dựng nên từ những khối vàng óng ánh. Tổng thể hiện lên vẻ hùng vĩ và thần thánh, uy nghiêm không thể miêu tả thành lời.

Thạch Hạo trở lại, cất bước vào trong hoàng cung, cảm nhận khí thế hùng hồn xen lẫn vẻ tang thương của nơi đây. Trong quần thể cung điện cổ xưa này rất dễ dàng thể cảm nhận được sức mạnh Hoàng đạo.

"Bệ hạ!"

Chiến vương đã tới.Cách gọi "bệ hạ" này ngay cả đến lão cũng thấy hơi kỳ quái. Năm đó lão vô cùng thích Thạch Tử Lăng, cũng chính là phụ thân của Thạch Hạo. Nhưng không hề nghĩ tới, dòng dõi của Thạch Tử Lăng lại

trở thành Nhân Hoàng, hơn nữa chỉ một thiếu niên mới mười lăm tuổi. Trong mắt lão đây vẫn còn là một đứa bé, thế nhưng chẳng ngờ nó lại mạnh mẽ đến vậy, có thể sáng tạo ra một kỳ tích.

"Chiến vương, không cần cần đa lễ." Thạch Hạo lên tiếng.

Bảy tám năm trước, nó một mồi lửa đốt chảy Tổ Địa thứ hai khiến đám người của Vũ tộc ở biên giới phía Tây vô cùng giận dữ. Sau đó Chiến vương tiến hành điều tra rồi chém chết Vũ Mông, bênh vực cho Thạch Hạo.

Sau đó, khi Thạch Hạo biết những việc này thì trong lòng vô cùng biết ơn.

"Chẳng hay Nguyệt Thiền tiên tử..." Chiến vương bí mật truyền âm hỏi, chuyện này lão vô cùng tò mò và cũng cực kỳ lo lắng.

Cô gái kia chẳng phải người bình thường. Nếu như thật sự bị giết thì ắt khiến cho Bổ Thiên giáo tức giận, không tiếc phá bỏ mọi quy tắc để trả thù một cách điên cuồng.

Thạch Hạo nở nụ cười tươi rói. Việc đồ sát ngày hôm qua, trong mắt nhiều người tuy nó còn quá trẻ, nhưng lại uy nghiêm và đầy mạnh mẽ. Còn bây giờ thì lại ôn hòa và hiền lành khiến cho người khác phải kinh ngạc.

Nó mỉm cười, bí mật truyền âm: "Nàng đã quyết định, muốn trở thành hầu gái bên cạnh ta."

"Hả?" Trông Chiến vương vô cùng oai phong, tuổi tác cũng chẳng hề nhỏ, thế nhưng mái tóc rối trên đầu vẫn đen tuyền, chứng tỏ tinh lực dồi dào, đồng thời toàn thân ông hiện lên một lớp ánh sáng thần thánh làm ông giống hệt một mặt trời rực rỡ. Giờ phút này Chiến vương quả thật rất kinh ngạc. Tin tức mà Thạch Hạo nói có chút điên cuồng làm lão ngơ ngẩn.

Nhưng rất nhanh lão liền hiểu được, sau đó trợn tròn mắt, thầm nghĩ lỡ như chuyện này bị lộ ra ngoài thì thiên hạ chắc chắn sẽ làm ầm lên mất. Tiên tử mạnh mẽ thánh khiết của Bổ Thiên giáo lại đi làm hầu gái cho người

khác? Đây chẳng khác nào muốn khơi dậy chiến tranh cả.

"Bệ hạ, ngài còn trẻ, khắp thiên hạ chắc chắn còn rất nhiều mỹ nhân tuyệt sắc, không nên làm thế...." Chiến vương cân nhắc từng chữ nhưng cũng không biết khuyên bảo thế nào cho phải.

Sau khi biết được tin tức này, trong lòng lão hiểu rằng, nếu làm như vậy Bổ Thiên giáo ắt sẽ nổi khùng, đây đúng là trường đại hoạ.

Thạch Hạo cười cười, cũng hiểu suy nghĩ của lão, lại càng hiểu Chiến vương sợ mình chìm đắm trong nữ sắc, sau cùng khó tự bảo toàn.

"Cô hầu gái này... cũng không tệ đâu." Thạch Hạo đáp.

Chiến vương nghe thế có chút lo lắng. Nguyệt Thiền tiên tử quốc sắc thiên hương, cô quá mức xinh đẹp còn tân hoàng thì lại quá trẻ, bây giờ mà ham mê sắc đẹp thì không tốt cho lắm.

Chiến vương cũng từng trải qua tuổi thanh xuân nên đương nhiên hiểu rõ lòng dạ của những thiếu niên tuấn kiệt như Thạch Hạo. Nhiều người đặt ra mục tiêu đầu gối mỹ nhân miệng uống rượu, khi tỉnh lại muốn nắm quyền thiên hạ, nhưng dạng người này không thích hợp để làm Nhân Hoàng.

"Ngay cả tu sĩ ba giáo ta còn giết sạch, giờ thả Nguyệt Thiền tiên tử thì cũng chẳng thay đổi được gì. Không bằng cứ giữ nàng lại làm nô lệ tình dục."

"Như vậy..." Vẻ mặt của Chiến vương cứng lại. Lão vô cùng đau đầu, nhắm mắt nói: "Bệ hạ, nếu muốn giữ lại thì cũng được thôi, nhưng bệ hạ tuyệt đối không được phong nàng làm Hoàng phi, và cũng đừng nên để lộ cho người ngoài biết. Nếu không chẳng riêng gì Bổ Thiên giáo, mà tất cả thanh niên cùng thế hệ ở các giáo khác cũng sẽ căm thù Nhân Hoàng Thạch Quốc chúng ta lắm đấy."

Thạch Hạo dở khóc dở cười. Chiến vương tưởng mình còn con nít lắm ư? Còn cho rằng mình sẽ mê muội nữ sắc mà làm hỏng việc? Nó cười khổ

lắc đầu không biết nói gì cho phải cả.

"Ừm. Trong thời gian ngắn ta sẽ không để nàng xuất hiện trong hoàng cung, Chiến vương cứ yên tâm." Thạch Hạo bình tĩnh nói, không hề sử dụng uy nghiêm của một vị tân hoàng.

"Ham mê gái đẹp tuy chấp nhận được, nhưng bệ hạ nhất định chú tâm tu hành, không nên chìm đắm." Chiên vương tỏ ra quan tâm.

Gân xanh trên trán giật giật, cuối cùng Thạch Hạo gật gật đầu, nói: "Ta biết rồi."

Trên thực tế, sau khi nghe những gì nó nói thì gân xanh trên trán Chiến vương cũng giật liên hồi. Thiếu niên Nhân Hoàng này muốn thu Nguyệt Thiền làm người đàn bà của mình, sự việc quá mức trọng đại.

Đắc tội với Bổ Thiên giáo thì cũng thôi đi, nhưng nếu tin tức này lan truyền ra ngoài thì lớp tuổi trẻ tuấn kiệt của các giáo phái trong thiên hạ dù đang e sợ cũng sẽ vô cùng tức giận, sau đó vùng dậy chống đối.

Có Chiến vương làm tùy tùng, Thạch Hạo cất bước dạo quanh hoàng cung một vòng. Lát sau, lông mày nó không khỏi nhíu lại. Trong đại kiếp nạn vừa rồi, tuy quần thể cung điện đầy hùng vĩ vẫn sừng sững không hề đổ ngã nhưng lại bị hao tổn khá nghiêm trọng.

"Cung điện thì không việc gì, nhưng đại trận được bố trí lại bị huỷ không ít." Chiến vương than thở.

Không nghi ngờ gì nữa, trong hoàng cung có bố trí thần trận thời Thượng cổ, tuy uy lực của nó vô cùng mạnh mẽ nhưng vẫn bị đánh nát. Trận pháp nơi trung ương Thiên cung lại càng tổn hại nghiêm trọng hơn nữa.

Căn cứ theo lời của một thị vệ lâu năm trong cung này, thì vì để lánh nạn trong đại kiếp nạn mà Thạch Hoàng đã huy động toàn bộ hậu chiêu và sức mạnh. Ông sử dụng vô số quốc vận và cả thần trận thời Thượng cổ để chống lại cho nên mới sống sót được.

Nhưng hiện tại Thạch Hoàng đã đi đâu, nếu còn sống thì tại sao không hiện thân? Thạch Hạo nhíu mày.

"Khả năng ông ấy đã đi Thượng giới rồi." Một thị vệ khác nói. Trước kia hắn từng mơ hồ thấy được một thông đạo xuyên thủng hư không, Thạch Hoàng và Thống lĩnh thị vệ biến mất ngay chỗ đó.

"Hi vọng bệ hạ không xảy ra việc gì. Sẽ có một ngày ta đại náo Thượng giới, chém hết hết đám sinh linh luôn tự cho mình là đúng kia!" Chiến vương hạ quyết tâm.

Thạch Hạo vẫn quan sát hoàng cung. Nó nhận thấy trận pháp đã bị hủy hơn nửa, tổn thất cực lớn. Dù sao đây cũng là trận pháp Thần Linh nên chắc chắn có thể tiêu diệt được đám Tôn giả.

Dù thế nào đi nữa cũng phải sửa chữa lại, thậm chí còn phải hoàn thiện hơn lúc trước, như thế mới có thể mở miệng lồng chờ đám tu sĩ ba giáo tự đưa thân vào rọ.

Nhưng mà khi nghĩ tới vô số vật liệu cần thiết thì Thạch Hạo lại càng đau đầu hơn. Nếu sử dụng chúng thì bảo khố hoàng gia sẽ không bị cạn kiệt chứ?

Mùi thơm lan toả, dược thảo phát sáng, trong lúc vô tình bọn nó đi tới khu vực dược điền được trồng trong hoàng cung - Ngự Hoa viên. Nơi đây mùi hương thơm ngát, say ngất lòng người.

"Sao lại ít như vậy?" Thạch Hạo ngạc nhiên. Đường đường là linh dược điền của hoàng cung, diện tích cũng rất rộng, thổ nhưỡng lại rất đặc biệt và được linh tuyền tưới tiêu hàng ngày, nơi đây tuyệt đối có thể trồng vô số linh dược.

Đáng tiếc, cây trong dược điền thưa thớt, hoàn toàn khác với trong tưởng tượng của nó.

Có thể nói, điều mà Thạch Hạo mong đợi nhất chính là được thấy những

linh dược có thể giúp nó sớm ngày đột phá, nhưng khi nhìn thấy nơi này nó lại vô cùng thất vọng.

"Sau khi Đại kiếp nạn trôi qua, tu sĩ ba giáo xông vào hoàng cung lấy đi rất nhiều linh dược lâu năm." Một vị thị vệ nói.

Không chỉ thế, hắn còn nói rõ, có cả đám Vương hầu, công chúa và hoàng tử tham gia nữa. Có người tự mình đi hái, có người cấu kết với nhân mã đại giáo vực ngoại, hi vọng bọn họ có thể giúp mình đăng cơ.

"Tu sĩ ba giáo, thật đáng chết!" Thạch Hạo lạnh lùng nói. Chuyện này thật sự quá đáng. Hoàng cung là vị trí chủ chốt của một quốc gia, thế mà vườn linh dược lại bị người khác cướp sạch như vậy, đúng là không coi Thạch Quốc ra gì mà.

Ngoài ra, còn mấy tên hoàng tử công chúa Vương hầu, bọn họ cũng chẳng phải hạng tốt lành gì, sức phá hoại cũng chẳng nhỏ, thừa cơ loạn lạc mà ra tay cướp bóc.

"Bệ hạ yên tâm, những tộc nhân Vương hầu mất dạy kia đều đã bị cưỡng chế ngồi im trong phủ, không được phép rời khỏi Hoàng đô." Chiến vương nói.

"Tốt, lần này đám người đó phải trả giá thật lớn cho những việc mình đã làm!" Thạch Hạo lạnh giọng nói. Một vài tên Vương hầu đại nghịch bất đạo, còn có mấy tên Chiến tướng về phe vực ngoại, nhất định phải xử lý tất cả thật nghiêm,

"Bảo khố..." Vừa mới bước vào bảo khố, Thạch Hạo lại tức giận thêm lần nữa. Toàn bộ bảo khố đều trống trơn, vật liệu còn lại cũng chẳng đáng là bao.

"Có một ít đã bị bệ hạ sử dụng trong Đại kiếp nạn. Người lấy rất nhiều vật liệu rồi luyện hoá thành một trận pháp đáng sợ để chống lại thiên phạt." Chiến vương nói sau đó thở dài một hơi. Chuyện này, lão biết.

"Phần lớn còn lại đúng là đã bị người khác cướp sạch. Những kẻ nhúng tay vào chính là đám hoàng tử tu sĩ ba giáo." Tên thị vệ bổ sung.

Thạch Hạo thở dài. Nếu tập hợp vật liệu trong bảo khố lại thì vẫn còn chút ít. Thạch hạo có thể tưởng tượng ra hình ảnh ánh châu chiếu sáng cả mặt khuôn mặt mình, bảo khí nhảy múa khắp nơi, nhưng hiện tại cảnh tượng đó đã không còn nữa.

Thế này thì làm sao mà sửa chữa các đại trận thần linh Thượng cổ trong hoàng cung bây giờ?

"Bệ hạ đừng nôn nóng, đây là ngoại khố, còn có một toà nội khố nữa, không hề ít hơn so với toà ngoại khố này." Tên thị vệ lên tiếng.

Thạch Hạo nghe thế thì vui mừng, trong lòng nhẹ bẫng đi không ít.

Bọn họ tiến về trước, nơi đó có một cánh cửa đá rất to chắn ngang, cơ bản không cách nào lay động được.

"Phải có Hoàng ấn thì mới có thể mở ra bảo khố này." Thị vệ nói.

Thạch Hạo hết liếc Chiến vương lại liếc tên thị vệ, cảm thấy hai người này tuyệt đối trung thành nên hoàn toàn tin tưởng. Nó không che giấu nữa, một pháp ấn trong suốt được lấy ra rồi đặt ngay trên cửa đá.

Lập tức, cửa đá phát sáng, phù văn chiếu rọi, hàng loạt ký hiệu xuất hiện, trận pháp vô cùng phức tạp và đáng sợ cỡ này khiến nó vừa nhìn thấy đã cứng họng.

Sau đó, vừa mới bước vào nó lập tức hoá đá. Bởi vì sau cánh cửa là khí lành màu vàng lượn lờ, những đạo ánh sáng đẹp đẽ chiếu rọi khắp nơi, sương mù mờ ảo tràn ngập. Đây cứ như là một thần địa được giấu kín, thật sự quá mức kinh người.

Những thứ này còn tốt hơn nhiều so với những gì nó tưởng tượng về bảo tàng trong hoàng cung.

Chỉ trong giây lát nó lập tức nhìn thấy hàng loạt thần liệu. Phải biết rằng nó chỉ vừa đặt chân vào trong nội khố này mà đã thấy toàn thần vật rồi.

Ở đây không chỉ có vật liệu mà còn có cả pháp khí. Một vài báu vật hoàng gia được phong ấn ở nơi đây. Quả nhiên cuộc đời tươi đẹp lại hiện ra trước mắt nó rồi.

"Đâu là... bốn thanh pháp kiếm thần linh?!" Thạch Hạo chấn kinh, nhìn lướt qua bốn thanh kiến cổ xưa, cẩn thận thì cảm nhận được khí thế kinh người và sự sắc bén không gì sánh được của nó.

Kiểu dáng bốn thanh hoàn toàn khác nhau nhưng tất cả đều là kiếm, được hậu thế thu gom rồi đặt ở nơi đây.

"Đúng là một bảo khố khiến người khác phải giật mình kinh ngạc!"

Thạch Hạo thán phục không thôi, cuối cùng nói: "Nếu treo bốn thanh thần kiếm này ở trước cửa hoàng cung, sau đó bố trí trận pháp siêu cấp tương đương với bốn thanh này thì hiệu quả sẽ hết sức kinh người!:

Dù bước ra khỏi nội khố nhưng Thạch Hạo vẫn ngây ngất như trước. Vừa nãy có rất nhiều thứ tốt nên nó đã lấy một cây chiến kích đặt trên lưng. Lai lịch của cây chiến kích này cũng chẳng hề nhỏ!

"Đây là pháp khí thần linh được một vị đại năng từ thượng cổ dựa theo cây kích Thiên Hoang do Côn Bằng chế tạo!" Lời nói của thị vệ và Chiến vương vẫn còn vang vọng mãi bên tai nói.

Cây kích này vô cùng đơn giản, toàn thân ngăm đen không chút ánh sáng, nhưng khi khống chế thì ánh vàng ngút trời, cực kỳ khủng bố!

"Bệ hạ..." Đến khi tiếng gọi của Chiến vương truyền tới bên tai thì Thạch Hạo mới khôi phục lại sự bình tĩnh. Chủ yếu do nhìn thấy quá nhiều vật liệu kinh hãi thế tục trong nội khố nên nó mới thất thần như vậy.

"Sao thế?" Thạch Hạo hỏi.

"Giờ thần sẽ dẫn bệ hạ đi Kinh Văn lâu và Bảo Thuật điện xem qua một chút." Chiến vương nói.

Thạch Hạo nghe thấy thế trợn tròn mắt, nhịp tim tăng lên chóng mặt. Nếu so sánh, thì đây chính là nơi nó luôn khao khát và quan tâm nhất!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 463: Điển Miếu

Hoàng cung rất rộng lớn, nếu là dân thường đi vào thì rất dễ bị lạc, bởi vì ở đây có một vài khu vực được bố trí trận pháp không gian nên như giống như những tiểu thế giới, sức rộng lớn của nó vượt quá mức tưởng tượng của mọi người.

Lúc này, đám người Thạch Hạo đã tiến vào một vùng cây cỏ thưa thớt trải dài không thể nhìn thấy điểm cuối. Đất đai phía trước có màu đỏ thẫm, toàn bộ được đất cát bao phủ, trông rất giống với sa mạc.

Sau khi đi được một đoạn rốt cuộc cũng tới được nơi cần tới. Nơi đây có một ngôi miếu cổ, dưới ánh bình minh ngôi miếu cổ óng lên từng ánh vàng rực rỡ trông rất thần thánh và an lành.

Đây chính là nơi trọng yếu nhất của Hoàng tộc - Điển miếu.

Nếu như nói chi tiết hơn thì nơi đây có Kinh Văn lâu và Bảo Thuật điện nhưng chúng tổ hợp lại tạo thành một ngôi miếu cổ trang nghiêm. Dưới ánh mặt trời, mái ngói ánh lên những tia sáng vàng nhạt, tuy có chút cổ xưa tang thương nhưng lại thể hiện vẻ uy nghiêm của hoàng gia.

Trách nhiệm mà ngôi miếu cổ này phải gánh vác vô cùng lớn. Nó tồn tại từ thượng cổ cho tới tận bây giờ mà chưa hề sụp đổ, toàn bộ bí điển của hoàng gia đều được lưu trữ bên trong nó, và nó cũng chính là căn cơ của cả một quốc gia.

Khi tới gần ngôi miếu cổ, lòng Thạch Hạo bồn chồn không yên, còn phấn chấn hơn lúc nhìn thấy những thần liệu và các pháp khí ở trong nội khố. Ngôi miếu cổ này chính là nơi mà Thạch Hạo khao khát được nhìn thấy nhất.

Khắp nơi vô cùng yên tĩnh và trống trải. Phía trước cổ miếu chỉ có một cây thông già vô cùng cao lớn, vỏ cây sần sùi giống như một con rồng già đang quấn chặt trên thân cây.

Ngoài ra, nơi đây không có bất cứ người bảo vệ nào, không một tên binh lính nào, điều này làm nơi đây trở nên rất yên tĩnh và thiếu hơi người.

"Trước khi đại kiếp nạn giáng xuống, vùng đất này có Tôn giả của hoàng tộc toạ trấn. Vốn nó nằm trong hoàng cung nên vô cùng an toàn, thế nhưng..." Chiến vương thở dài.

Đại kiếp nạn ập tới, Tôn giả đều bại vong rồi biến mất trong thiên địa, nơi đây giờ chỉ còn lại những bãi máu mà thôi.

"Hả?" Thạch Hạo kinh ngạc. Sau khi Thạch Hạo bước lên bậc thang của Điển miếu thì lại cảm giác được một luồng âm thanh khó có thể dùng từ ngữ diễn giải làm nó giật mình.

Chiến vương kinh ngạc, tên thị vệ bên cạnh cũng ngớ người như muốn nói gì đó nhưng đã kịp thời khép miệng, sợ làm phá đám nó.

Điển miếu chẳng hề bình thường. Từ thuở xa xưa đến giờ, không biết có bao nhiêu vị nhân hoàng đến đây nghiên cứu điển tịch. Họ tự nhiên sẽ lưu lại những tia khí tức đại đạo rất khó tan biến, lâu dần cũng làm ngôi miếu cổ trở nên thông linh.

Thời gian cứ thế trôi qua không biết bao nhiêu năm tháng, tình cờ có người rơi vào cảnh ngộ đạo, không hề mượn nhờ điển tịch, không hề lật xem kinh văn mà chỉ dựa theo ngôi miếu cổ để cảm nhận. Những người như vậy rất hiếm gặp được.

Đây lần đầu tiên Thạch Hạo tới nơi này nên hoàn toàn chưa từng xem cốt thư. Vậy mà nó giống như chạm vào "đạo" và cộng hưởng với nơi đây, sau đó rơi vào trong cảnh ngộ đạo, làm cho Chiến vương và gã hộ vệ vô cùng kinh ngạc.

Chỉ trong nháy mắt, có hàng loạt cây sen màu vàng mọc lên phía trước cửa miếu rồi bao trùm cả Thạch Hạo. Nó đứng yên ở giữa, cánh sen vàng nở ra toả ra từng luồng ánh vàng vờn quanh trên người nó.

Bản thân nó cũng tự phát ra bảo quang lấp lánh, hơn nữa tràn ngập mùi thơm ngát, đây chính là biểu hiện của việc thân thể gần Đạo, hòa mình vào trời đất, tồn tại cùng đại Đạo.

"Thật đáng sợ! Đúng là hậu sinh khả uý!" Chiến vương than nhẹ. Ông không phải không biết thiên phú tuyệt thế của tiểu Thạch, thế nhưng khi nhìn tận mắt vẫn rất cảm khái.

Tên thị vệ lớn tuổi cũng gật đầu, nói: "Thiên tư cỡ này dù ở Thượng giới cũng rất hiếm thấy. Ta thật hi vọng, sẽ có một ngày tân hoàng xông pha trấn áp toàn bộ đám sinh linh tự cho mình là bề trên kia."

Sau nửa canh giờ, Thạch Hạo tỉnh lại, trong lòng có một cảm giác trống trải nhưng khoáng đạt. Toàn bộ những cảm ngộ đạt được trong đại kiếp nạn đều được cô đọng và củng cố.

Giờ phút này, linh tính trong cơ thể nó càng nhiều hơn, không chỉ kiên cố bất diệt mà còn hoà hợp với Đạo, dễ dàng khắc hoạ lại những phù văn kia.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, việc này còn quan trọng hơn cả tăng cảnh giới, bởi vì đây là tích luỹ tiềm năng, mở rộng bảo tàng vô tận của bản thân, sớm muộn gì cũng sẽ mở ra thần khố của thân thể, khi đó có thể một bước lên trời.

Từ nay về sau, việc tu hành của Thạch Hạo sẽ càng thuận lợi hơn, bởi vì cả người nó biến ảo khôn lường, hoà vào cùng với Đạo.

Đôi mắt Thạch Hạo trong veo, nó bước từng bước vào trong Điển miếu. Nơi đây không phải là không có người bảo vệ, vẫn có một vài tượng chiến binh làm từ gỗ vô cùng mạnh mẽ, hiện giờ cũng chính thứ bảo vệ miếu cổ.

Khi đi vào trong miếu thờ thì Thạch Hạo cảm nhận được sự vĩ đại và hơi thở thần thánh, xen lẫn vẻ uy nghiêm của Hoàng đạo, khiến nơi đây hết sức trang nghiêm.

Nhưng Thạch Hạo chợt nhíu mày. Trong cung điện có một bài chiếc bàn bằng bạch ngọc, thế những cốt thư bên trên lại vơi đi rất nhiều, hiển nhiên đã bị người khác lấy đi.

Chiến vương cũng cau mày lộ vẻ tức giận và tiếc nuối. Lão giải thích, sau khi đại kiếp nạn trôi qua, một vài hoàng tử công chúa và đám hoàng thúc từng đi vào nơi đây, chắc đã mang đi một phần điển tích.

Lông mày Thạch Hạo càng nhíu chặt hơn nữa. Lại là đám người kia. Chúng đã cấu kết với đại giáo của vực ngoại hòng chiếm ngôi vị tân hoàng, vậy mà còn cướp đoạt thêm không ít kinh sách, điều này làm Thạch Hạo vô cùng tức giận.

"Đáng lý ra nơi đây có một bức vẽ Kim Sí Đại Bằng bay thẳng trời cao. Đây là một bức vẽ cực kỳ quý giá có khắc chân nghĩa của Kim Bằng tộc." Thị vệ lớn tuổi chỉ ngón tay về một bức tường, bên đó đã giờ đã trống không.

Thạch Hạo giật mình. Bảo thuật của Kim Sí Đại Bằng tộc là do di chủng lưu lại, giá trị không tài nào đo đếm được, nếu không phải nó đã đạt được pháp môn Côn Bằng chân chính thì nhất định sẽ vô cùng tức giận khi bị đám khốn khiếp kia cướp đi.

"Nơi đây có một bức vẽ về Toan Nghê nô đùa trời cao, cùng muôn vàn lôi điện xông phá chín tầng mây, đánh thẳng lên trời xanh." Thị vệ lớn tuổi tiếp tục chỉ về một nơi cũng trống không.

Lần này, Thạch Hạo không tài nào bình tĩnh được nữa. Nó cũng có tu luyện lôi pháp, tinh thông bảo thuật Toan Nghê, thế nhưng dù sao đó cũng do dị chủng lưu lại, bởi vậy nó vô cùng khao khát có được pháp môn hoàn thiện của tộc này, nếu như bức vẽ này không mất thì nó có thể dùng để tham

khảo.

"Là ai cướp đi bức vẽ?" Thạch Hạo lạnh giọng nói.

"Bệ hạ không cần nổi giận. Tuy bức vẽ Toan Nghê nô đùa trời cao đã thất lạc thế nhưng môn bảo thuật này lão thần lại rất tinh thông, sau này sẽ dâng lên." Chiến vương bỗng mở miệng.

"Hả?" Thạch Hạo kinh ngạc rồi tỏ ra vui mừng.

Vương hầu Thạch tộc năm đó đều do hoàng tộc rải rác ra ngoài, chỉ có điều nhiều năm qua đi cũng chỉ có thể xưng là Vương tộc mà thôi. Tuy vậy, bọn họ cũng có nắm giữ một vài bảo thuật trọng yếu của hoàng tộc.

Thị vệ lớn tuổi mỉm cười, nói: "Trên thực tế thì bệ hạ không cần lo lắng. Thạch quốc chúng ta tổng cộng có hai thần thông trấn quốc, tất cả đều là bảo thuật của hung thú Thiên giai. Trong đó có một loại là pháp môn Toan Nghê."

Ý của hắn bức vẽ Toan Nghê nô đùa trời cao cũng chỉ là bảo thuật dị chủng, nếu như có thần thông thuần huyết chân chính thì không cần lo lắng làm gì.

Chiến vương nghe thấy thế, lắc đầu nói: "Chúng ta đã tìm khắp nơi đây nhưng cũng không phát hiện gì."

"Không cần lo lắng. Hai môn bảo thuật này sẽ không thất truyền đâu. Tất cả đều do Nhân hoàng quản lý, hẳn là có ghi chép lại ở nơi nào đó." Thị vệ lớn tuổi từng nghe qua một vài bí ẩn nên an ủi hai người.

Hai môn thần thông trấn quốc: một là bảo thuật Bệ Ngạn, một là pháp môn Toan Nghê. Trên thực tế vô số năm trước còn có pháp môn thứ ba do chính Tế Linh truyền xuống, nhưng đáng tiếc trong một lần náo loạn đã hoàn toàn thất truyền.

"Ta nghe nói, pháp môn Bệ Ngạn nói là hoàn chỉnh nhưng cũng thiếu sót

một phần. Nếu hoàn chỉnh không thiếu sót thì chỉ có mỗi bảo thuật Toan Nghê mà thôi." Chiến vương nói.

"Đúng là có chuyện này, thần thông Bệ Ngạn đã bị mất một vài phù văn trong một lần quốc vận bị dao động. Còn đây nhìn thì giống hoàn chỉnh, nhưng thật ra không phải như vậy." Thị vệ lớn tuổi than thở.

Thạch Hạo nghe thế thì vô cùng chấn động. Vào thời kỳ thượng cổ, Thạch quốc vô cùng mạnh mẽ, có tới ba môn bảo thuật uy chấn thế gian đều là Thiên giai, vậy thì kinh khủng tới mức nào chứ.

Đáng tiếc, một môn đã hoàn toàn thất truyền, một môn lại có chút khuyết điểm, giờ chỉ còn sót lại pháp môn Toan Nghê nhưng giờ không biết ở đâu.

Nhưng mà nói chung cũng chẳng có gì.. Vốn dĩ Thạch Hạo tu luyện thần thông lôi điện, nếu giờ đạt được truyền thừa của hung thú thuần huyết Thiên giai thì quá tuyệt vời, vừa đủ bù đắp chỗ mà nó tiếu hụt để trở thành pháp môn trọn vẹn.

Bọn họ tiếp tục tiến về trước, có không ít cốt thư ghi chép những phương pháp tu hành. Thạch Hạo lật lật xem qua, mặc dù không thể nào so sánh được với Nguyên Thủy Chân Giải nhưng cũng có thể tham khảo.

Đáng tiếc, một vài miếng ngọc cốt, hay những bí điển màu bạc, cốt thư quan trọng lại không thấy đâu. Tất cả đều đã bị người khác cướp đi.

"Nơi đây từng có một bức vẽ Khổng Tước, thần quang năm màu bắn lên khiến trời cao phải rạn nứt, vô cùng ảo diệu."

Sau khi nghe được lời giới thiệu này thì sắc mặt của Thạch Hạo chuyển thành màu đen, bởi vì phàm là những bảo thuật quý giá đều bị người khác đánh cắp, chẳng còn sót lại thứ gì.

Chiến vương mỉm cười, nói: "Không sao đâu bệ hạ. Nếu bệ hạ muốn tu luyện những thần thông này thì ta có thể triệu tập những Vương hầu khác tới

rồi bảo họ dâng những môn bảo thuật này lên. Dù sao khi rời khỏi Hoàng tộc, tổ tiên của các đại Vương hầu đều có tu luyện một vài đại thần thông của Hoàng tộc."

"Được hả?" Thạch Hạo lộ vẻ vui mừng.

"Đương nhiên được." Chiến vương gật đầu.

Lúc này Thạch Hạo mới cảm thấy nhẹ nhõm. Cốt thư trong Điển miếu đều thất lạc, nhưng chỉ cần đoạt lại một vài pháp môn trọng yếu thì cũng tốt lắm rồi.

Dọc theo đường đi, Thạch Hạo luôn được thị vệ lớn tuổi giới thiệu về những thần thông ảo diệu, trong lòng vô cùng kích động. Mặc kệ có thất lạc hay không, chỉ cần lần nữa đạt lại được thì cũng sẽ là thu hoạch to lớn.

Nỗi lòng của Thạch Hạo khó bình tĩnh được. Nó không nghĩ tới sau khi kế thừa ngồi vị hoàng đế lại sẽ có chỗ tốt nghịch thiên như vậy; bảo khố thì không cần nhắc tới, chỉ cần ngôi Điển miếu này, nếu như bảo thuật không mất thì tuyệt đối sẽ khiến người ta điên cuồng.

Đúng như vậy, dù sao đây cũng là vị trí căn cơ đại đạo của một quốc gia, bất kể là thần liệu, pháp khí hay là thần thông đều thuộc hàng uy chấn thế gian cả, các đại giáo bình thường so ra còn kèm xa.

"Tài nguyên cả nước đều do ta sử dụng. Tu luyện như thế này mà không đủ sức lấn áp quần hùng thì thật uổng với danh hiệu thiếu niên Chí Tôn." Thạch Hạo lẩm bẩm.

Nó ngồi xếp bằng trên một chiếc bồ đoàn. Nơi nó đang ngồi là một gian tĩnh thất trong Miếu điển chuyên dùng để xem điển tịch của Nhân Hoàng. Nó muốn thử xem có thể rơi vào cảnh ngộ đạo lần nữa hay không.

Chiến vương và người thị vệ lớn tuổi lui ra ngoài bảo vệ ở cửa Điển miếu.

"Đại pháp Toan Nghê không biết đang ở nơi đâu?" Thạch Hạo khẽ nói. Trong lòng nó khẽ động, lấy Hoàng ấn ra rồi quan sát cẩn thận, sau đó thử vận chuyển.

"Vù!"

Đột nhiên cả gian phòng đá run lên, tiếp theo là khói tím lượn lờ, tia chớp màu vàng đan dệt lẫn nhau, biến nơi đây thành một vùng đất đầy sấm chớp.

Ở trên vách tường xuất hiện một con Toan Nghê cực lớn. Thân hình nó nằm giữa những hoa văn màu vàng và tím đang xen kẽ nhau. Trông nó cực kỳ dữ tợn, hung mãnh và đáng sợ. Nó dường như muốn xuyên thẳng qua vách đá để thoát ra bên ngoài.

"Bảo thuật Toan Nghê!"

Thạch Hạo kinh ngạc giật thót lên, sau đó liên tục cười lớn. Đúng là mình có quan hệ với Nhân Hoàng, không ngờ lại đạt được bảo thuật dễ dàng như vậy.

Thu hoạch lần này thật sự rất lớn. Một môn bảo thuật chí cường của hung thú Thiên giai đã tới tay, môn bảo thuật này quan trọng hơn bất kỳ thứ gì khác. Không nghi ngờ gì nữa, từ nay sức chiến đấu của nó sẽ lại tăng vùn vụt.

Lôi điện, chính là thứ sức mạnh đáng sợ nhất thế gian. Đại pháp Toan Nghê đã xuất thế, Thạch Hạo chắc chắn càng thêm thần dũng vô địch.

"Giờ không phải là lúc nghiên cứu. Những tên chiến tướng vương hầu thay lòng đổ dạ kia cần phải xử lý ngay." Thạch Hạo tự nhủ. Sau đó nó ghi nhớ toàn bộ dấu ấn Toan Nghê ở trên tường.

"À, còn có một ả tù binh xinh đẹp nữa." Dứt lời, Thạch Hạo lấy ra một miếng đồng thau, trong lòng bàn tay lóe lên ánh sáng, sau đó một thông đạo màu vàng xuất hiện.

Từ lúc Nguyệt Thiền tiên tử bị bắt thì vẫn luôn bị Tiểu Thạch giam giữ trong tiểu thế giới này

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 464: Đồ Cầm Thú

Chương 464: Đồ cầm thú.

Hộp báu bằng đồng thau vừa mở ra liền được vô sô phù văn vờn quanh. Thạch Hạo thông qua thông đạo màu vàng tiến vào trong thế giới nhỏ chẳng có lấy một cây cỏ, mà linh khí lại vô cùng mỏng manh này.

Nơi đây đặt một chiếc bàn và hai chiếc ghế, tất cả đều làm từ đá.

Nguyệt Thiền tiên tử mặc y phục màu trắng, những sợi tóc đen mượt mà bóng loáng như tơ lụa. Đôi mắt nàng ánh lên vẻ trí tuệ, dung mạo đẹp tuyệt trần. Nàng đang ngồi trên một chiếc ghế đá, vóc người hoàn mỹ hiện ra rất rõ ràng. Bên trên chiếc bàn đá là tiểu Tháp đang hứa hẹn bàn chuyện làm ăn quan trọng với nàng.

"Ta chỉ có thể cho ngươi nuốt mười loại thần liệu đỉnh cấp mà thôi. Nên biết rằng đó đều là những tích lũy qua nhiều năm của Bổ Thiên giáo, loại nào cũng là chí bảo cả đấy."

"Để ta suy nghĩ đã." Tiểu Tháp đáp, thân hình lắc lư trên bàn đá. Cuối cùng tiểu Tháp mở miệng, nói: "Bèo nhất cũng phải hai mươi loại thần liệu."

Sau khi đi vào nơi đây, Thạch Hạo vừa khéo thấy được cảnh tượng này. Nguyệt Thiền tiên tử đang giao dịch với tên tiểu quỷ ư? Việc này khiến Thạch Hạo nhảy dựng lên, vẻ mặt xám đen nhìn chằm chằm tiểu Tháp. Thằng tiểu quỷ này đúng là đồ bất lương mà.

"Tiểu Thạch hả? Ngươi đến rồi à? Có người muốn dùng hai mươi loại thần liệu làm vật trao đổi để ta trấn áp ngươi kìa." Tiểu Tháp vẫn bình chân như vại.

Thấy Thạch Hạo chẳng thèm để ý thì nó tiếp tục hờ hững nói: "Điều kiện cũng tương đối ngon lành đó. Nếu cộng thêm mối tình nồng thắm giữa ta và nàng thì không thể từ chối được rồi. Tiểu Thạch, ngươi nói xem ta có nên từ chối hay không đây?"

"Keeng!"

Thạch Hạo giật Đả Thần Thạch đang ở trên sợi tóc của mình xuống rồi ném thật mạnh tới chỗ Tiểu Tháp. Hai tên này va chạm với nhau tạo thành một tiếng "keng" giòn tan.

Tiểu Tháp hơi run lên, một luồng khí hỗn độn khuếch tán ngoài, đánh bay Đả Thần Thạch vào một góc của tiểu thế giới, trong không trung truyền tới một tràng tiếng kêu đầy thảm thiết như muốn tan nát cõi lòng.

Lần này, cũng không phải Đả Thần Thạch làm bộ mà toàn thân nó thật sự hoàn toàn ê ẩm. Phải rất lâu sau khi cơn đau đã lắng xuống, nó mới hô lớn: "Hai vị đại ca, chuyện này đâu có liên quan gì đến thằng em đâu?"

"Nhóc con, mày hơi bất kính với tao đấy." Tiểu Tháp cao khoảng nửa gang tay mở miệng nói. Toàn thân nó trắng như tuyết, nhìn cứ như ông cụ non nhưng thật ra mạnh đến độ đủ khiến cả thế gian phải kinh hãi.

"Mày đúng là thằng vô ơn bạc nghĩa. Tao cho mày nhiều thần liệu như vậy mà mày chỉ mới giúp được mấy việc lặt vặt. Giờ còn uy hiếp tao nữa chứ?" Thạch Hạo nghiến răng nói.

Nó biết, tên quỷ này biết mình đã thu được bảo tàng của Thạch Quốc, giờ cố ý muốn đe dọa sau đó sẽ bóc lột mình, cho nên mới giả vờ bị Nguyệt Thiền tiên tử mê hoặc.

Đôi mắt xinh đẹp của Nguyệt Thiền tiên tử chớp chớp, làn da trắng mịn đến mức có cảm tưởng chỉ cần hơi đụng là rách ngay, khuôn mặt nàng tươi cười tỏ vẻ kinh ngạc. Nàng đã sớm nhìn ra được sự nghịch thiên của tiểu Tháp, đây là một pháp khí vượt quá sức tưởng tượng của mọi người, nhưng

không ngờ lại bị Thạch Hạo đối xử lạnh nhạt với nó như thế.

Từ sau khi tiến vào đây nàng vẫn ra sức dụ dỗ tên tiểu Tháp đầy thần bí này hòng đoạt nó về tay mình, mục đích để đối phó với Thạch Hạo.

"Hây, ngươi thật làm ta khó xử mà. Tuy ta quen biết ngươi từ sớm nhưng nàng lại đồng ý với ta rằng, sau này, khi bảo khố của Bổ Thiên giáo mở ra thì ta mặc sức chọn lựa. Ngươi nói đi, nếu ngươi là ta thì ngươi sẽ làm thế nào đây?" Tiểu Tháp chậm rãi lên tiếng.

"Nếu đó là sự thật thì cô em kia ơi, nàng sẽ mua chuộc ta như thế nào đây? Nếu nàng gom toàn bộ thần liệu có liên quan tới Thổ lại thành một đống, thì bằng bất cứ giá nào ta cũng sẽ giúp nàng chống lại hắn." Xa xa, Đả Thần Thạch lầu bầu nói.

"Rắc!"

Thạch Hạo bắn ra một tia điện đánh bay Đả Thần Thạch vào một góc của tiểu thế giới khiến nó lại kêu la thêm thảm thiết lần nữa.

Nguyệt Thiền tiên tử chớp mắt không nói gì. Nàng vô cùng thông minh nên hiểu Đả Thần Thạch chỉ cố ý chọc tức Thạch Hạo, chứ không thật sự phản bội Thạch Hạo.

Nhưng nàng lại rất muốn giao dịch với tiểu Tháp. Nếu như có thể, nàng không ngại đáp ứng những yêu cầu kinh khủng mà nó đưa ra. Nàng chỉ cần nó ra tay giúp mình thôi.

Nguyệt Thiền tiên tử không nói lời nào mà chỉ nhìn tiểu Tháp, bởi vì những gì nên nói thì đã nói hết cả rồi. Giờ Thạch Hạo tới, nàng lại là một thiếu nữ thông minh, vì vậy sẽ không thể hiện sự tức giận với nó.

"Nhóc con, thấy không hả? Người ta nguyện dâng hiến cả đống thần liệu của Bổ Thiên giáo cho ta, vậy mà còn ngươi lại không có chút thành ý gì hay sao?" Tiểu Tháp kỳ kèo.

Thạch Hạo nghe thế mỉm cười: "Mấy thứ đó tính làm quái gì! Tao cho mày hết toàn bộ bảo khố của Bổ Thiên giáo luôn."

"Ngươi... ngươi không phải là người của Bổ Thiên giáo, vậy dựa vào thứ gì mà nói như vậy?" Tiểu Tháp nói.

"Dựa vào thứ gì?" Thạch Hạo hỏi ngược lại, sau đó chỉ về Nguyệt Thiền tiên tử: "Vậy ả ta thì dựa vào thứ gì? Ả vốn là tù binh của tao, cho nên bảo khố của ả đều là của tao."

"Ừ, cũng có lý. Ta không bao giờ cho ghi sổ mà phải trao đổi sòng phẳng. Cô nương, hiện tại cô không có thần liệu cho nên... không được đâu." Tiểu Tháp làm bộ khó xử.

"Nếu như ngươi thay đổi ý kiến, thì ngươi có thể thu lấy vô số thần liệu." Giọng nói của Nguyệt Thiền tiên tử vô cùng quyến rũ êm ái, thật chẳng khác gì tiên âm trên trời cao.

Thạch Hạo cười cười rồi nhanh chân bước tới, bỗng nắm lấy cánh tay nàng rồi bắt đầu lục soát cả người nàng.

"Ngươi..." Nguyệt Thiền tiên tử sớm đã bị Thạch Hạo phong ấn nên khó lòng phản kháng được, cứ như vậy vậy bị Thạch Hạo sờ mó tìm kiếm từ trên xuống dưới, trong lòng không thể giữ được bình tĩnh.

Hiện tại nàng rất muốn cho nó một nhát kiếm, nhưng đáng tiếc không thể vận linh lực lên được dù chỉ một chút. Thân là tiên tử của Bổ Thiên giáo, thường ngày cao cao tại thượng, thánh khiết hoàn mỹ, có ai dám vô lễ với nàng cơ chứ?

Nàng luôn luôn điềm đạm, dù đối mặt với bất kỳ kẻ thù nào cũng có thể giữ được bình tĩnh, bàng quang tựa như một vị "trích tiên" xinh đẹp xuất trần. Nhưng hiện tại thì không được nữa rồi. Một thiếu niên đang kiểm tra thân thể mình từ trong ra ngoài, khiến nàng giận đến mức hai răng nghiến chặt vào nhau.

Một thanh ngọc kiếm có màu sắc mờ ảo, ngoài mấy bình bảo dược thì còn một vài vật dụng của con gái, cộng thêm một vài thứ khác nữa, đây là toàn bộ những gì có trên người của nàng.

Hiển nhiên, thanh ngọc kiếm này có giá trị cao nhất, vượt qua tưởng tượng của Thạch Hạo, nhưng hiện tại cũng chẳng có tác dụng lớn gì với nó cả. Sau cùng, Thạch Hạo đặt thanh kiếm này lên trên bàn, cũng chẳng thèm cất đi.

"Ngươi có gì muốn nói không?" Thạch Hạo bình tĩnh hỏi.

Đôi mắt của Nguyệt Thiền tiên tử trong veo, cổ trắng ngần như tuyết, vóc người nàng cao gầy, eo thon mềm mại, đường cong trên cơ thể nhấp nhô, đôi chân lại thẳng tắp và thon dài, cả thân thể nàng đều đẹp đẽ đến mức có chút không chân thật.

Thường ngày, dù đi tới đâu nàng cũng đều được rất nhiều người chú ý, trở thành tiêu điểm quan tâm của mọi người. Các thế hệ thanh niên các đại giáo đều si mê nàng, người theo đuổi đếm không xuể.

Những người này đều vô cùng mạnh mẽ, có thể xem như nhân tài kiệt xuất của một phương, nhưng tất cả đều phải vây quanh nàng.

Nhưng hôm nay, mọi thứ đều đã thay đổi. Nàng trở thành tù nhân của một chàng trai, bị nhốt lại ở đây, nếu so sánh với trước kia thật khiến bản thân nàng không tài nào tiếp nhận nổi.

Nếu như truyền ra ngoài thì thiên hạ sẽ đại loạn, không một ai dám tin vào sự thật này. Đường đường tiên tử thánh khiết mà lại bị khinh nhờn, bị giam cầm trong một tiểu thế giới giống như nhà tù vậy.

"Thiên tư của ngươi cao như thế, nếu nán lại ở đây quá lâu thì sẽ bị mai một đó..." Nguyệt Thiền tiên tử mở miệng, giọng nói dịu dàng, nghe rất êm tai.

Thạch Hạo cười khẩy, không chờ nàng nói xong thì đã biết ý, đáp: "Ta

đang hỏi ngươi mà? Không phải ngươi từng hứa hẹn ở tương lai sẽ dùng điều kiện tiến vào Thượng giới để mê hoặc ta sao? Ngươi còn nói hạ giới là nơi không tốt. Thế vì sao ngươi lại bị người khác đẩy xuống đây rèn luyện vây?"

Hai người đều là người thông minh, có những điều không cần nói ra. Nguyệt Thiền tiên tử không đáp, vẫn ngồi lặng thinh tại chỗ, dáng vẻ hiền diệu giống như một giai nhân tuyệt thế từ trong tranh bước ra.

"Đai ca, đại ca sẽ xử trí nàng ta như thế nào?" Đả Thần Thạch hùng hục quay lại.

"Thì sẽ giữ nàng lại làm hầu gái chứ gì. Trước đây ta đã nói nên giờ không thể nuốt lời được." Thạch Hạo cười cười.

Nguyệt Thiền tiên tử cau mày. Tiên tử của Bổ Thiên giáo cất bước ở nhân gian, thiên hạ đều phải kính trọng, nhưng không ngờ lại bị người khinh nhờn đến thế, giờ còn phải trở thành hầu gái của người ta nữa chứ, thật đúng là hổ thẹn.

Thạch Hạo cũng cau mày, lẩm bẩm: "Tâm cơ của nàng ta sâu như thế, nếu như sau này sinh con thì đứa nhỏ đó cũng sẽ có tâm cơ giống nàng ta ư?"

"Cái gì, đại ca, đại ca muốn thu nàng làm hầu gái hay là muốn động phòng với nàng?" Đả Thần Thạch lớn tiếng hỏi.

"Không phải đều giống nhau cả sao?" Thạch Hạo ngờ ngợ.

"Đúng là đồ cầm thú mà!" Đả Thần Thạch kêu lên một cách đầy quái dị.

Điều Thạch Hạo nói ra làm thân thể Nguyệt Thiền tiên tử lảo đảo. Tiên tử cao quý như nàng, thường ngày ung dung tự tin, không nhiễm chút bụi trần, lại vô cùng trấn định, nhưng giờ đây gương mặt xinh đẹp tuyệt trần lại biến sắc, biểu cảm này lần đầu tiên xuất hiện trên khuôn mặt nàng.

Đường đường là thánh nữ Bổ Thiên giáo, uy chấn toàn thiên hạ, ngạo thị

toàn bộ những người cùng thế hệ; huống hồ nàng lại đến từ Thượng giới, cộng thêm lai lịch vô cùng to lớn mình, nếu như trở thành hầu gái của người khác thì hậu quả sẽ khó mà lường được.

Nếu như động phòng, phỏng chừng cả Thượng giới cũng bị khuấy động, sợ rằng sẽ có người nổi giận xông xuống hạ giới đồ sát cũng nên.

Nguyệt Thiền tiên tử sợ hãi, sắc mặt biến đổi, không kìm được mà lùi lại. Nàng chẳng thể nào duy trì được dáng vẻ xuất trần và thánh khiết như thường ngày được nữa.

"Có phải đang tơ tưởng tới việc sẽ làm hầu gái và động phòng không thế? À, đương nhiên, nếu như có đại pháp Chân Long của Bổ Thiên giáo...thì có lẽ ta sẽ nhanh chóng tìm hiểu nó chứ sẽ không cần ngươi phải hầu hạ bên cạnh ta đâu." Thạch Hạo hờ hững nói.

Thạch Hạo mở thông đạo màu vàng rồi đi ra ngoài. Nó không còn thời gian để dừng lại ở đây lâu được nữa, nó chỉ là muốn xem thử tù binh của mình như thế nào mà thôi. Hiện tại, nó có việc quan trọng hơn cần phải làm.

"Hắn ở đây làm ta sợ chết đi được. Tâm trí hắn chỉ đặt ở bảo thuật mà thôi." Nguyệt Thiền tiên tử khẽ nói, nghĩ lại mà vẫn còn sợ, thở dài.

Nhưng không ngờ rằng Thạch Hạo quay lại, không những thế như biết được suy nghĩ của nàng, nói: "Ta không đùa đâu. Nếu không có bảo thuật thì cô sẽ thành hầu gái của ta. Tộc trưởng vẫn thường hối thúc ta mãi. Ông nói rằng mấy đứa bạn cùng độ tuổi với ta đều đã có con cái chạy nhong nhong ngoài đường cả rồi. Nếu như ngươi không chịu giao ra thần thông, vậy thì ráng sinh cho ta đứa con rồi hẳn về Thượng giới nhá."

Dứt lời, Thạch Hạo rời đi.

Nguyệt Thiền tiên tử trợn tròn mắt, cảm thấy tức giận xen lẫn xấu hổ. Nàng giận đến nỗi giậm giậm chân. Bình thường vốn không thể nào nhận ra được dáng vẻ này ở một nữ nhân. Nguyệt Thiền tiên tử luôn luôn đoan trang

thùy mị là thế, nhưng khi tức giận lại thật sự làm người ta phải phát sợ.

"Cầm thú, đúng là cầm thú mà." Đả Thần Thạch kêu gào.

Trong hoàng cung, Thạch Hạo bước ra khỏi Điển miếu rồi thương lượng với đám Chiến vương. Nó muốn bắt đầu công việc sửa chữa trận pháp thần linh trong hoàng cung. Vừa nãy nó đã kiểm kê lại toàn bộ bảo khố nên biết được vật liệu dùng sửa chữa đều đủ cả.

"Mấu chốt là trận pháp thần linh vô cùng kinh khủng, nếu như cứ sửa chữa y khuôn thì người bình thường khó mà làm được." Thị vệ lớn tuổi nói.

"Để ta!" Thạch Hạo nói.

Dù thế nào đi nữa, đại trận của hoàng cung nhất định phải được sửa chữa. Nó tin rằng không bao lâu nữa sẽ có thêm một hồi ác chiến xảy ra. Đại trận này cần phải phát huy được hiệu quả tốt nhất.

Nó cầm bảo ấn rồi yên lặng thể ngộ. Nó luôn cảm thấy Nhân Hoàng ấn này vô cùng phi phàm, ẩn chứa rất nhiều bí mật, cho nên nó muốn xem thử ấn này có tác dụng gì cho việc sửa chữa trận pháp hay không.

Ầm!

Đột nhiên, Nhân Hoàng ấn rung lên bần bật, tỏa ra long khí vô tận khiến toàn bộ hoàng cung trở nên mờ mịt, giống như toàn bộ đã bị nhấn chìm.

"Ồ, không ngờ còn có diệu dụng như thế này?!" Thạch Hạo khiếp sợ. Không ngờ long khí vô tận được phát ra từ Nhân Hoàng ấn bắt đầu sửa chữa trận pháp, một vài thần liệu lấy từ bảo khố đều được nó bố trí vào trong trận pháp.

Suốt ba ngày trời long khí cuồn cuộn bên trong hoàng cung. Đây là do tân hoàng kế vị tạo ra ư? Không người nào có thể đoán được, bởi vì đó chính là trận pháp thần linh được Nhân Hoàng ấn sửa chữa.

"Tốt quá!" Cặp mắt của Thạch Hạo càng thêm sáng. Trận pháp này đang được sửa chữa, mà Nhân Hoàng ấn lại đang nằm trên tay nó nên nó cảm nhận được rõ ràng sự kinh khủng của nơi đây.

Bốn thanh pháp kiếm thần linh được bố trí trong trận pháp, phân biệt nằm ở bốn hướng. Đây là tòa trận pháp thần linh cuối cùng sau khi được Nhân Hoàng ấn bài bố.

"Ta hi vọng, nhân mã ba giáo đến nhiều thêm một chút, nếu không sẽ làm mất hết danh dự của đại trận thần linh này mất!" Thạch Hạo lẩm bẩm, đôi mắt trở nên sáng rực.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 465: Thiết Huyết Sát Phạt

Bên trong hoàng cung nguy nga tráng lệ, long khí bốc lên cuồn cuộn, những luồng ánh sáng mờ mịt bao phủ nơi đây, khiến nơi đây toát lên vẻ mông lung xen lẫn mờ mịt, trông thật giống với thần cảnh.

Chiến Vương và tên thị vệ lớn tuổi vô cùng hài lòng, tốc độ sửa chữa thật làm người khác phải giật mình. Bọn họ đâu thể ngờ Nhân Hoàng ấn lại đáng sợ đến vậy, có thể chủ trì các toà pháp trận thượng cổ.

Thời gian dần trôi đi, cảnh tượng hoàng cung trở nên khác hẳn, càng lúc càng toát lên vẻ trang nghiêm và thần thánh. Các toà cung điện to lớn đều vàng óng ánh chẳng khác gì Thiên cung ở thượng giới.

"Gần đủ rồi, trận pháp đã khôi phục được chín thành, phần còn lại từ từ làm cũng được." Chiến Vương nói.

Thạch Hạo cũng rất hài lòng, tiến độ này thật sự rất nghịch thiên. Những toà trận pháp thần linh vốn bị nghiền nát trong đại kiếp nạn đều đã dần khôi phục khí tức mạnh mẽ của mình.

Tuy nhiên, cả quá trình này khiến người ta phải líu lưỡi, bởi vì các vật liệu trong bảo khố hoàng cung cũng đang giảm xuống nhanh chóng. Thạch Hạo lòng đau như cắt, nước mắt tuôn như mưa, thầm than thật quá xa xỉ đi mà.

Nhất là những thần liệu kia đều là trân phẩm hiếm thấy ở thế gian, cả trăm ngàn năm cũng khó lòng tìm được một loại.

Đây là toàn bộ những tích luỹ của Thạch quốc từ thượng cổ cho tới nay. Thật sự không thể tìm thấy chúng ở bên ngoài. Chúng đều là những vật liệu trân quý đến mức chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Đại trận trong hoàng cung nhiều vô số, liên kết với nhau thành từng mảng, hơn nữa đều là trận pháp Thần cấp, vì dù sao trong những năm tháng thượng cổ, Tế Linh và Thủy Hoàng đều đã thành thần, đương nhiên có năng lực bố trí các đại trận như thế này.

Sau khi đại trận khôi phục không bao lâu, Chiến Vương cười ha hả cho rằng dù là cường giả ba giáo dám đến đây gây sự cũng sẽ có đi mà không về.

Thạch Hạo gật đầu, nhưng cuối cùng lại nhíu mày, nghĩ tới một vài vấn đề.

"Tuy trận pháp mạnh mẽ nhưng một ít vương hầu và đám hoàng tử công chúa cũng biết về nó. Bọn chúng mà cõng rắn cắn gà nhà thì sẽ có vấn đề đấy."

Thạch Hạo nghĩ đến loại tai hoạ ngầm này vì mấy ngày trước, chính Túc vương đã thông báo cho tu sĩ ba giáo về bí mật của trận pháp trong hoàng cung để chúng tiến hành phá trận.

"Bọn chúng chỉ biết chút da lông, không tạo được sóng gió gì đâu." Chiến vương tuy nói vậy nhưng trong lòng cũng không nắm chắc, có chút nghi ngờ.

"Nếu có thể, hãy biến hoá trận pháp này đi đôi chút, như vậy sẽ ổn hơn." Thạch Hạo tự nhủ, sau đó dùng tay miết nhẹ Nhân Hoàng ấn đang phát sáng lấp lánh, rồi lại rót thần lực vào. Nó luôn cảm giác rằng pháp ấn này còn quan trọng hơn cả những thứ trong hoàng cung.

"Hả?" Đúng lúc này, phù văn bỗng phủ kín bầu trời. Trong lòng Thạch Hạo bỗng xuất hiện một dấu ấn khó hiểu, không ngờ thứ này lại có thể liên thông với nó, và hỏi nó có muốn thay đổi bố cục đại trận này hay không.

Thạch Hạo khiếp sợ, thầm nghĩ lẽ nào Nhân Hoàng ấn thật sự có linh tính? Thứ này vốn là cái xác bị Đả Thần Thạch lột ra, chẳng lẽ sau khi hoá thành pháp ấn đã tự xuất hiện linh trí?

Sau khi nó gật đầu, Nhân Hoàng ấn phát sáng rồi khống chế những chỗ có bố trí trận pháp thần linh trong hoàng cung, mặt đất ầm ầm rung chuyển, ngũ hành điên đảo.

Hàng loạt đại trận lệch vị trí, ngũ hành cải biến, kết cấu trận pháp biến dạng đi rất nhiều, đã thay đổi hoàn toàn so với đại trận ban đầu.

Thạch Hạo hơi giật mình, sau đó cười to. Biến hóa này thật vô cùng tốt. Hiện tại, nó rất trông chờ bọn Vương hầu hoàng tử công chúa 'dẫn sói vào nhà' kia sẽ bắt đầu tạo phản và dẫn đám tu sĩ ba giáo tiến vào trận bằng "con đường tắt" này.

"Đúng là một khối thần ấn!" Thạch Hạo than nhẹ. Hiện tại, chỉ có Chiến Vương và gã thị vệ lớn tuổi biết được nó nắm giữ khối ngọc tỉ này. Tu sĩ ba giáo đều cho rằng thứ này đã vỡ nát trong đại kiếp nạn, bởi vì ở trung ương Thiên cung cũng có một khối bảo ấn bị đánh sứt mẻ tùm lum.

Nó tin tưởng, hai người này sẽ không để lộ bí mật, tạm thời không còn người nào khác biết việc này.

Thứ này vô cùng khó lường, có được nó thì giống như đã nắm giữ toàn bộ trận pháp thần linh, hiểu được bảo thuật trấn quốc. Hơn nữa, bảo ấn lại còn có thể gánh vác số mệnh cả một quốc gia.

Khi tai hoạ ngầm trong hoàng cung biến mất, đại trận thần cấp bày bố xong xuôi, Thạch Hạo rốt cuộc cũng yên lòng, bình tĩnh thong dong bắt tay xử lý một vài vấn đề.

"Ngươi không thể hành quyết ta!"

Trên pháp trường, vài tên chiến tướng la lớn, ra sức giãy dụa, nhưng kết quả tốn công vô ích. Những binh sĩ kia giơ lưỡi dao lên cao, sau đó chém mạnh xuống với thần thái hung thần ác sát.

"Phụt phụt" Tiếng máu bắn vang lên, đầu người lăn long lóc.

Đây là những chiến tướng bị bắt giữ lúc trước. Thạch Hạo không hề lưu tình, một tên cũng không tha, sai người hành quyết toàn bộ.

Để loại người như vậy phụ trách thủ hộ hoàng cung, thật sự điều sỉ nhục đáng bị cười nhạo. Bọn chúng dám ngang nhiên dẫn tu sĩ ba giáo tiến cung không chút kiêng nể, đúng là hạng ăn cây táo rào cây sung.

Hiện tại thế cục đã tạm thời ổn định, đây là thời điểm tốt để thanh toán bọn này. Thạch Hạo không hề lưu tình, đám này đều vượt qua điểm giới hạn có thể dung thứ, lưu lại chỉ gây thêm tai họa mà thôi.

Nhưng, đây chỉ mới là sự bắt đầu!

Ngày hôm đó, cả Thạch đô chấn động. Tân hoàng vừa xuất hiện sau mấy ngày mất tích liền thể hiện vẻ máu lạnh tàn nhẫn, bắt đầu chỉnh lý hàng loạt vấn đề trong Hoàng đô.

"Cái gì, hắn tự mình dẫn quân đến?!" Một chiến tướng cực kỳ kinh ngạc.

Vốn tưởng rằng sóng gió đã qua, cũng chưa từng nghĩ Thạch Hạo tự mình đánh đến, còn dẫn theo đại đội nhân mã xuất hiện tại binh doanh ngang nhiên hỏi tội mình.

"Tân hoàng, ngươi mới kế vị mà đã muốn tàn sát cựu thần trong triều? Ngươi không sợ người trong thiên hạ lạnh lòng sao?"

Việc đến nước này, tên chiến tướng biết hơn nửa là mình sẽ gặp nguy hiểm. Trong lòng hắn sợ hãi nhưng miệng lại lớn tiếng chất vấn, hòng tìm được một con đường sống.

Hắn đã muốn chuồn sớm từ lâu nhưng không biết vì sao mấy hôm nay lại bị giám sát chặt quá, khó có thể xài tuyệt chiêu “bảy chọ”. Vốn còn tưởng rằng có thể được xử nhẹ, hưởng khoan hồng, nhưng giờ thấy tiểu Thạch đích thân đến, hắn biết mình sắp tiêu đời rồi.

"Ngươi đã phản quốc, còn mặt mũi gì mà kêu la lạnh với chả lòng. Giết

không tha!" Thạch Hạo lạnh lùng nói, tay phất lên, lão thị vệ lao tới. Chỉ nghe một tiếng “oanh”, một quyền của lão thị vệ đán tên cẩu nô tài tan xác.

Ở hiện trường máu chảy đầm đìa, khiến rất nhiều người hoảng sợ, sắc mặt tái nhợt.

Tổng cộng ba tên cầm đầu quân doanh phải đền tội. Thạch Hạo chỉ giết kẻ cầm đầu, chứ không muốn nhổ cỏ tận gốc. Không ít người lập tức thở phào nhẹ nhõm.

"Nên đi Chu Tước doanh." Thị vệ lớn tuổi nói. Giờ hắn đã trở thành thống lĩnh trong hoàng cung, thực lực bản thân vô cùng mạnh mẽ, tiến vào cảnh giới Vương hầu đã lâu, là nhân vật tuyệt thế đã đặt một chân vào cảnh giới Tôn giả.

Thống lĩnh của Nhân Hoàng đời trước là một con chim Bằng, bản lĩnh rất siêu phàm. Gã thị vệ chính là đệ tử của tên chim Bằng kia, vì vậy, khi tiếp chưởng vị trí thống lĩnh, tất cả mọi người đều kính phục.

Chu Tước doanh binh hùng tướng mạnh, có thể nói là tinh nhuệ trong tinh nhuệ. Chỉ là chiến tướng nơi đây đã từng âm thầm tạo phản, cấu kết cùng Bất Lão sơn, nhất định không thể giữ chúng lại.

Tên chỉ huy đội quân đông tới hàng nghìn người này được hưởng quyền lợi hết sức lớn lao. Mấy ngày nay, lòng hắn bồn chồn không yên, muốn đi ra ngoài nhưng không được, điều làm hắn rất lo sợ.

Hắn cảm thấy có lẽ mọi việc sẽ không bại lộ, dù sao đều là hành động bí mật.

Nhưng hôm nay, tân hoàng đã đến điều động Huyền Vũ doanh, Chân Long doanh phối hợp từ xa. Không những thế, Thạch Hạo còn tự mình dẫn theo vài người, bọn họ từ trên trời lao xuống, xông thẳng vào đại doanh.

"Bày trận!" Tên chiến tướng dứt khoát ra lệnh. Khi thấy tân hoàng dẫn binh xâm nhập quân doanh, liền hiểu ra mọi chuyện, lập tức động thủ.

Không phải hắn không có chuẩn bị. Bất Lão sơn để lại mấy vị cao thủ để giúp đỡ hắn. Thậm chí họ còn tế ra một kiện Thánh khí, trong đó lợi hại nhất chính là một tòa đại trận.

Nhưng trong mắt Thạch Hạo, sự chuẩn bị này thật quá tầm thường. Tay nó cầm một thanh thần kiếm chém xuống. Đây không phải phàm vật, mà là pháp kiếm thần linh.

Hơn nữa, đám Chiến vương và gã thi vệ lớn tuổi cũng đồng loạt ra tay khiến đại trận lập tức tan vỡ..

"Bụp! "

Thạch Hạo chém xuống một kiếm, ánh sáng thần thánh như mặt trời chói lọi. Một tiếng "bụp" vang lên, đầu tên chiến tướng bị chém đứt lìa. Phù văn thần linh vô biên kia như một luồng sáng bao phủ bầu trời, trông cực kỳ đáng sợ.

Khắp Chu Tước doanh đều chấn động, binh sĩ đều sợ vãi cả linh hồn.

"Kẻ phản quốc giết không tha, những người khác bỏ vũ khí xuống, đứng nguyên tại chỗ, chuyện cũ bỏ qua." Tiếng hét lớn truyền đến, khiến cho linh hồn ai nấy đều run lên.

Người chính thức tham dự cũng chỉ có hạn, là một ít đầu lĩnh, những người khác căn bản không biết gì, hoàn toàn làm việc theo mệnh lệnh. Lúc này tân hoàng bống nhiên xuất hiện như thần linh, tất cả đều quỳ lạy, tung hô vạn tuế, khí thế lên tới trời xanh.

Vỏn vẹn nửa ngày, Thạch Hạo chém liên tục mười ba vị Chiến tướng, khiến mọi người nhìn ra thủ đoạn thật sự của nó. Vốn tất cả đều cho rằng nó nhỏ tuổi, lại lặng thinh suốt mấy ngày, không hề có động tác lớn nào. Bọn họ chưa từng nghĩ nó lại khát máu đến thế.

Rất nhiều người sợ hãi, tân hoàng chỉ mới mười lăm tuổi nhưng lại lãnh khốc vô tình đến vậy, khiến những kẻ trong lòng có quỷ sợ hãi.

Lúc này Hoàng đô giới nghiêm, bọn hắn không dám vọng động, cũng không dám chạy trốn, do đã có hai vị Chiến Tướng làm như vậy, kết quả bị tiểu Thạch tự mình đuổi theo, giết chết toàn bộ.

"Tàn nhẫn như vậy, không phải là khí độ của bậc Đế vương."

"Đừng nói bậy, những tên đó đều là kẻ mưu phản. Tuy rằng ngươi có làm một số việc sai trái nhưng không đến mức đáng chết. Nếu như lại muốn dựa vào dư luận mà tạo áp lực, lúc đó thì có lẽ sẽ ngỏm thật đấy."

Trong thành không ít người nghị luận, làm dấy những cơn sóng ngầm trong lòng người, không khí vô cùng khẩn trương.

Mọi người hiểu răng tân hoàng muốn thanh trừng đến cùng. Một vài người cảm thấy bàng hoàng, một đám khác thì đứng ngồi không yên.

Rất nhanh, trong hoàng cung đã truyền đến tin tức xác thực, công bố khắp Hoàng đô. Các bộ thế lực quân đội, các chiến tướng có vấn đề đều đã bị thanh trừ, những người khác thì không cần suy nghĩ nhiều.

Cuối cùng mọi người nhẹ nhàng thở phào. Tối thiểu, các đại quân doanh đều vững chắc, không còn người sợ hãi, tất cả đã bình tĩnh và ổn định lại.

Ngay sau đó, một số Vương hầu trước kia chưa được trọng dụng bắt đầu lên cầm quyền, chính thức nắm giữ hết thảy binh mã.

Tuy nhiên, Thạch Hạo vừa mới đăng cơ, sóng gió xảy ra với nó vẫn chưa ngừng. Sau khi nắm chắc các đại binh doanh, nó lại tiếp tục vung thanh thần kiếm đẫm máu của mình lên.

"Cái gì? Bắt đầu động thủ với phủ đệ vương hầu?" Có người kinh hãi. Mặc dù biết chuyện này tất nhiên sẽ xảy ra, nhưng vẫn lo lắng không yên.

Mấy ngày trước, Thạch Hạo một mình xâm nhập Hoàng Đô, lúc đánh vào hoàng cung, từng có một đám vương hầu cấu kết với đại giáo ngoại vực để làm loạn giống bọn Túc vương, Lan vương, Côn vương. Những người

này bị giết chết tại chỗ, nhưng gia tộc của bọn hắn vẫn còn, sớm đã bị đám Chiến vương giám sát chặt chẽ, phái cường giả trấn thủ, không cho bọn chúng rời khỏi Thạch Đô.

Hiện giờ, sau khi Thạch Hạo đã bước đầu khống chế được tình hình, liền khai đao với mấy thế lực Vương tộc nội tình cường đại này.

Mọi người cho rằng, dù thế nào tân hoàng cũng phải chờ thêm một thời gian ngắn, hoặc thậm chí là âm thầm xử lý, chưa từng nghĩ hắn lại thẳng thừng như vậy, không chút che giấu, lập tức ra tay.

Nhiều người thoáng rùng mình, mặc dù tân hoàng còn trẻ nhưng cũng quá cứng rắn tàn nhẫn. Chỉ mới kế vị nhưng đã không hề nhân từ, cũng không lưu lại ấn tượng tốt đẹp nào mà cực kỳ quyết đoán và lãnh khốc vô tình.

Khi ra tay, đương nhiên nó đã cân nhắc nhiều phương diện. Lưu lại những vương hầu này chắc chắn sẽ là mối họa lớn, như vậy, không bằng sớm gạt bỏ. Quan trọng hơn, trận pháp thần linh tiêu hao quá nhiều tài liệu, bảo khố hoàng cung sắp cạn kiệt, nó muốn bổ xung lại.

Những vương hầu này truyền thừa lâu đời, nội tình rất thâm hậu. Ngoài ra, thậm chí còn có người cùng đám hoàng tử đánh cắp rất nhiều tài bảo hiếm thấy trong bảo khố.

Chiến vương, gã thị vệ lớn tuổi và một ít nhân vật cường đại cấp Vương chia ra hành động, tịch biên tài sản của các vương hầu phủ đệ mưu phản. Kẻ nào dám phản kháng, giết chết không tha.

Một ngày này, cả Thạch Đô đều chấn động, rất nhiều người run rẩy sợ hãi.

Mà Thạch Hạo thì tự mình đánh tới phủ Vũ Vương. Nó muốn xoá bỏ bộ tộc này!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 466: Vũ Tộc Diệt.

Vũ Vương phủ vô cùng rộng lớn, tường viện cao to dày đặc phù văn, đây là một tòa phủ đệ có quy mô cực lớn, lừng lẫy và huy hoàng.

Chỉ là, khi hai ông cháu Đại Ma Thần và Thạch Hạo đứng về một phía thì khiến cho tiếng tăm của Vũ tộc trượt dốc không phanh, nơi đây trở thành trò cười của thiên hạ.

Bọn họ có thù lớn với dòng dõi Thạch Hạo, bất kể do là kẻ thù của Trùng Đồng hay là mâu thuẫn giữa bọn họ với tiểu Thạch đi chăng nữa thì mức độ thù oán này không cách nào hóa giải được nữa.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên Thạch Hạo tới đây, thế nhưng lần này lại cảm thấy rất khác lạ, nay cơ thể nó mang chiến y vàng chói, long khí bừng bừng, lưng vác chiến kích, tay cầm pháp kiếm thần linh, uy thế vô song.

Mà phía sau nó là một đại đội nhân mã, tất cả đều im lặng không một tiếng động, thân mang giáp trụ màu đen ánh lên vẻ lạnh lẽo, chiến mâu trong tay đồng loạt chỉ về trước.

Pháp chỉ Nhân Hoàng sớm đã truyền đi, trong Vũ phủ vô cùng yên tĩnh, chẳng có chút âm thanh nào phát ra, tất cả mọi người đều tập trung ở trong phủ.

"Kẻ mưu nghịch chém, nhưng cũng không phải ai cũng là người có tội, ngoại trừ kẻ đầu sỏ thì những người còn lại nếu buông bỏ binh khí thì có thể miễn tội chết." Có chiến tướng hô lớn vào trong phủ.

Vẫn yên tĩnh như trước, đám người Vũ tộc đang âm thầm thảo luận, khó đưa ra lựa chọn của mình.

"Xoẹt!"

Trong Vũ phủ xuất hiện từng luồng tia sáng, có người hiến tế mượn nhờ sức mạnh của một tòa tế đàn hòng cũng ép mở ra một thông đạo trong hư không để trốn chạy.

"Chỉ phí công mà thôi!" Lại một vị chiến tướng vô cùng dũng mãnh khác lên tiếng, bởi vì đại trận hộ thành của Thạch đô đã mở ra từ lâu, mà tế đàn của hoàng tộc Thạch Quốc kích hoạt còn sớm hơn nữa nên sức ảnh hưởng đã lan tỏa toàn bộ tòa thành, chư hầu khắp nơi không thể nào dựa vào tế đàn trong tộc để bỏ trốn được.

Quả nhiên, tia sáng đó nhanh chóng biến mất, hư không run rẩy dữ dội.

"Tiểu Thạch, ngươi tâm tính hung tàn, máu lạnh vô tình, nếu như diệt Vũ tộc ta tất gặp báo ứng." Rốt cuộc cũng có âm thanh nguyền rủa từ trong phủ truyền ra ngoài.

Thạch Hạo thờ ơ, chẳng thèm để tâm làm gì.

Sau lưng nó, có một vị chiến tướng hét lớn, nói: "Đám Vũ tộc các ngươi mà còn có mặt mũi nói lên những câu đó ư, bản thân thì cấu kết với đại giáo vực ngoại, rồi còn muốn lật đổ truyền thừa Thạch Quốc, vậy mà còn không biết dị mở miệng cho mình là người bị hại? Huống hồ, tân hoàng còn nhân từ không có diệt toàn tộc các ngươi, người chỉ giết những tên cặn bã mà thôi, đám các ngươi còn muốn ngậm máu phun người, đáng giết!"

"Các ngươi muốn diệt tộc hả?" Một vị Vương hầu lớn tiếng nói thẳng.

Trong Vũ phủ trở nên náo loạn, hiển hiên cũng không phải ai đều mang ý nghĩ 'ngọc đã cùng nát', cho nên sẽ có rất nhiều người muốn giữ cái mạng nhỏ của mình.

"Tân hoàng kế vị, trước giờ đều đại xá thiên hạ, lấy nhân từ làm gốc thế nhưng đám các ngươi lại dấy lên binh đao giết người, ắt sẽ trở thành một tên bạo chúa và sau này sẽ chết trong họa loạn mà thôi!" Có người trong Vũ tộc

nguyền rủa đầy ác độc.

"Điếc không sợ súng, cùng đường bí lối mà còn hàm hồ nói lời ngoan độc, xem ra số mệnh của Vũ tộc đã tận và sắp sửa bị xóa tên rồi." Một vị Vương hầu lạnh lùng nói.

"Đã đến giờ, chuẩn bị tấn công." Thạch Hạo nãy giờ vẫn yên lặng chợt mở miệng.

"Ầm!"

Ở phía sau, đám binh lính kia nhanh chóng áp sát về trước rồi đồng loạt giơ binh khí lên, trong giây lát khí thế chiến đấu ngập trời.

"Giết!"

Thạch Hạo đứng yên nơi đó, chỉ hét ra một chữ đơn giản như thế, lập tức đám tướng quân cùng binh sĩ cũng đồng thanh hét lớn. Chiến kiếm, thiết mâu... trong tay đồng loạt vung mạnh về trước.

Hàng loạt chùm sáng xuất hiện cứ như là từng luồng cầu vòng tập trung về một nơi, mục tiêu của những chùm sáng này chính là Vũ Vương phủ, nơi đây trở thành một hải dương sáng rực, khí thế ngập trời.

Có thể đi theo Nhân Hoàng thì hiển nhiên đều là những người vô cùng mạnh mẽ, nếu như những người như thế này hợp lại và hợp thành một chiến đội thì chắc chắn vô cùng đáng sợ, có thể quét ngang ngàn quân dễ như trở bàn tay.

Chỉ vừa tiếp xúc mà lầu gác, tường viện... của Vũ tộc liền sụp đổ, mặc dù dưới sự bảo vệ của trận pháp đầy huyền ảo thế nhưng đều hóa thành những phế tích, bụi mù bao phủ.

"Giết!"

Tiếng giết lại vang lên, một đám chiến tướng dẫn theo đội binh mã như

hổ như sói bước qua phế tích, lần nữa vung lên binh khí, họ tựa như một dòng nước lũ cuốn trôi những thứ mình đi qua.

Khí thế chiến đấu này cứ như mặt trời chói chang đồng thời cuộn trào về phía trước, khi tiếng nổ lớn kinh thiên động địa vang lên thì cũng là lúc bốn cái sân trong phủ đệ Vũ tộc bị chém nát.

Đất đá bay túi bụi, bụi mù che phủ khắp nơi, cung điện của Vũ Vương phủ, từng là nơi hùng vĩ uy phong nhất thế nhưng giờ nổ tung, mặt đất rạn nứt, đối diện với đội quân mạnh mẽ tuyệt đối này dù có trận pháp bảo vệ cũng không thoát được cảnh bị tàn phá.

Đối với chuyện này, Thạch Hạo vẫn hờ hưng như thường, nó cơ bản không thèm ra tay mà chỉ đứng bên ngoài quan sát, bên cạnh nó có một vài thị vệ vô cùng mạnh mẽ bảo vệ.

Trên thật tế, đương đại có mấy ai có thể thương tổn tới nó? Đặc biệt khi ở trong Hoàng đô này, nó được long khí vờn quanh thân thể bảo vệ lấy, được cho là 'vạn pháp bất xâm'. Lúc này được thị vệ bảo vệ xung quanh thì cũng chỉ là thể hiện vẻ uy nghiêm của mình mà thôi.

"Tiểu Thạch, ta xem ngươi ung dung nhàn nhã tới khi nào, không bao lâu nữa đại giáo vực ngoại sẽ giáng lâm, đến lúc đó ta sẽ mở mắt thở to xem ngươi dùng cách gì để chống lại, chắc chắn sẽ chết mà thôi!" Âm thanh nguyền rủa truyền ra từ trong phủ Vũ tộc.

Cũng trong lúc đó, cả thiên địa chìm ngập trong cơm mưa xối xả, đây chính là do cường giả của Vũ tộc vận dụng thần thông, triển khai bí pháp để chống lại quân sĩ bên ngoài.

Đi kèm là những tia chớp ầm ầm, mưa to như trút nước, khí tức vô cùng kinh khủng, một vài hạt mưa trong suốt cứ như là phi đao, vù vù phóng về nhóm binh lính kia.

"Hừ, trò con nít." Một vị Vương hầu ra tay, đứng trước quân binh mình

rồi tay áo vung mạnh, ầm, toàn bộ lưỡi dao được tạo ra từ những giọt nước mưa đều tan vỡ rồi hóa thành từng giọt nước mưa rơi xuống dưới.

Nhưng, sự việc cũng không phải dừng lại ở đây, trong Vũ tộc có một cây sen vô cùng to lớn nở rộ, vô cùng nổi bật trong màn sấm sét kia.

Cây sen này tỏa ra những gợn sóng vô cùng kinh người, mỗi một gợn sóng có khí thế kinh khủng, khiến lòng người kinh sợ, giờ phút này tất cả mọi người đứng gần đó đều sợ hãi, dù là những chiến tướng cũng cảm thấy run sợ.

Vũ đạo cửu trùng thiên!

Đây cũng không phải là lần đầu tiên Thạch Hạo nhìn thấy, năm đó nó từng quyết đấu qua với thứ này, mượn nhờ Bất diệt kim thân của người tí hon màu đen tăng cảnh giới lên tới Vương hầu nên mới phá giải được loại thần thông này.

Hiển nhiên, đây là một môn thần thông vô cùng đáng sợ, cuối cùng xém tí nữa khiến Vũ Thần thức tỉnh, đã triệu hoán ra được hình chiếu của y, vô cùng kinh khủng.

Giờ khắc này, trên dưới Vũ tộc đều đồng loạt xuất thủ, bởi gì môn thần thông cỡ lớn này cần rất nhiều người đồng tâm triển khai, càng nhiều người thì uy năng càng mạnh mẽ, nếu không thì dựa vào thứ gì mà dám xưng là Vũ đạo cửu trùng thiên!

Ngay cả Vương hầu nhìn thấy thần thông này cũng căng thẳng, bởi vì môn này quá kỳ lạ và cũng mạnh mẽ không kém.

"Ra tay, không nên để thú này lột xác lần thứ tám lần thứ chín được, tránh phải việc triệu hoán được Vũ Thần." Có chiến tường quát lớn.

Tất cả mọi người đều giơ cao binh khí và đồng thời hét lớn, khí thế chiến đấu dâng trào ập thẳng về trước. Tiếng vang ầm ầm xuất hiện, trong hào quang bắt mắt là sự tan nát của hoa sen kia, bảo quang ngập trời, phù

văn vô số.

Nhưng, rất nhanh sau đó ánh sáng bị cuốn ngược lại, pháp lực lại lần nữa ngưng tụ ra hoa sen thứ hai, đồng thời uy lực cũng tăng lên rất nhiều.

Liên tiếp mấy lần, hoa sen này giờ đã cao lớn tới tận trời xanh, bị tiêu diệt rồi lại xuất hiện lần nữa, khí tức càng mạnh mẽ càng kinh khủng hơn.

Toàn bộ đám người Vũ tộc ra sức khống chế, lần này còn kinh khủng hơn xa lúc Thạch Hạo chống lại trước kia, vừa mới quyết đấu mà đã có một vài quân binh bị thương rồi.

"Không còn thời gian cho các ngươi vui đùa nữa rồi." Thạch Hạo mở miệng, âm thanh đầy lạnh lẽo, tiếng nói như sấm, vô cùng ngang ngược.

Ai dám khinh thường một gia tộc Vương hầu như Vũ tộc chứ, hiển nhiên tiểu Thạch có tư cách này, thân là Nhân Hoàng nên muốn diệt tộc này thì cũng chẳng phải khó khăn gì.

Nó cũng không có ra lệnh cho toàn bộ cường giả xung quanh mình xuất thủ mà chỉ mình mình tiến tới, roẹt, thanh chiến kiếm được rút ra, đây là một món pháp khí thần linh, nó nhanh chóng quét thẳng về trước.

Ầm một tiếng, toàn bộ đất trời đều nổ vang, ánh vàng lan tới trời cao, cả tòa phủ đệ Vũ tộc bị nhấn chìm, cảnh tượng vô cùng kinh khủng.

Uy thế của một kiếm này chấn động cả Hoàng đô, tất cả mọi người đều có thể thấy được, không ai là không sợ hãi, sự mạnh mẽ của tiểu Thạch vượt quá sức tưởng tượng của mọi người, lại phối hợp thêm pháp kiếm của Hoàng tộc thì quả thật vô địch cả thiên hạ.

Kiếm quang màu vàng nối liền giữa trời và đất, hoa sen to lớn kia bị chém nát ngay tại chỗ và cũng chẳng còn xu thế đảo ngược hình thành nên một hoa sen mới nào nữa.

Chiêu kiếm này quá mạnh mẽ, đã cướp đi sinh mạng của không ít người

của Vũ tộc, nơi ấy máu đỏ hiện lên, cả đám cường giả ra đi.

"Đánh!" Thạch Hạo thu kiếm lại rồi nói ra một tiếng như thế, long khí lượn lờ quanh thân, khí thế kinh người.

Ở xung quanh, một vài chiến tướng cộng với đội quân binh sĩ xông về trước, sát khí cuộn trào cứ như là ngân hà, thế như bẻ cành khô, lập tức xuyên thủng những cung điện phía trước.

Tiếng 'giết' ngập trời, nhưng cũng không có kéo dài quá lâu.

Chính xác mà nói Vũ tộc rất lợi hại, nhưng lực lượng lại sao có thể so sánh với cả một quốc gia chứ, lần này tới đây, Thạch Hạo chỉ dẫn theo một vài chiến tướng, Vương hầu cũng chỉ có hai người mà Vũ tộc đã không chịu nổi rồi.

Không lâu sau, nơi đây biến thành phế tích, gần như bị san thành bình địa.

Chỉ có một ngôi thần miếu ở trung tâm, đó là nơi thờ cúng của Vũ Thần, là nơi che chở của bọn họ là không bị sao cả, tất cả đám Vũ tộc đều trốn ở bên trong.

"Tiểu bối, ngươi khinh người hơi quá rồi đó!" Trong ngôi miếu cổ, một lão già mất hai chân vẻ mặt oán độc nhìn chằm chằm thiếu niên Nhân Hoàng đang đứng yên ở phía trước.

"Là Vũ vương!" Có người kinh ngạc thốt lên.

Lão biến mất trong thời gian dài, trước kia bị Đại Ma Thần Thập Ngũ gia đánh gãy hai chân khiến cho kẻ Vương hầu đầy mạnh mẽ chuẩn bị bước chân vào cảnh giới Tôn giả phải ngừng bước, lão vẫn đang nghĩ biện pháp hòng trị khỏi thương thế bản thân.

"Ầm!"

Trừ trên tế đàn, Vũ vương cắn đầu lưỡi rồi phun ra một tờ pháp chỉ.

Pháp chỉ Vũ Thần tái hiện lập tức tỏa ra ánh sáng vạn trượng, đồng thời cuồng phong gào thét, lôi điện đan dệt trấn áp về phía Thạch Hạo.

"Bản lĩnh nghèo nàn đến thế thôi sao?" Thạch Hạo nhếch mép cười.

Keng, chiến kiếm màu vàng bổ mạnh tới lập tức tờ pháp chỉ vốn rách nát từ lâu liền hóa thành từng mảnh vụn, nổ tung trong hư không.

"A..." Đám vũ tộc gào to.

Đột nhiên, một luồng khí thế cực kỳ kinh khủng tỏa ra, một tia ánh đen nhanh như chớp đánh thẳng về phía Thạch Hạo.

Vũ vương nâng một tượng đá trong miếu cổ lên cao cứ như đang phục sinh lại thứ này, tượng đá này bay lên cao rồi trấn áp về phía Thạch Hạo.

"Đây chính là tượng đá của Vũ Thần, là một pháp khí thần linh?!" Có người sợ hãi kêu lên.

Tất cả mọi người đều biến sắc, dù là Vương hầu tim cũng đập thình thịch.

Thạch Hạo bình tĩnh, từ từ thu lại chiến kiếm, sau đó cầm lấy chiến kích ở sau lưng rồi ném mạnh tới, cây chiến kích này toàn thân ngăm đen, nhưng khi có thần lực rót vào thì nhanh chóng biến thành màu vàng óng, khí thế cứ như muốn xé rách cả hư không.

"Coong!"

Chiến kích cứ như cầu vòng, vô cùng mạnh mẽ, mang theo kim quang ngập trời đâm thủng tượng đá này rồi kéo nó bay thẳng vào trong ngôi miêu cổ.

"Bụp" một tiếng, sau khi chiến kích kéo tượng đá bay thẳng vào trong ngôi miếu cổ thì đâm trúng Vũ vương đang đứng dưới mặt đất, lập tức lão nổ

tung mà tượng đá đó cũng hóa thành bột mịn.

Cũng trong lúc đó, cả ngôi miếu cổ chợt sụp đổ, hóa thành khu đổ nát.

Gần ngôi miếu cổ, toàn bộ tộc nhân Vũ tộc đều hét lớn và nhanh chóng rút lui, quả thật bọn họ không tài nào tin vào mắt mình nữa, thần miếu và pho tượng thần linh trong tộc không ngờ đã bị hủy diệt?

"Không thể nào!" Có người không tiếp nhận được sự thật này.

Thạch Hạo vung tay thu lại chiến kích, lần nữa vác ở sau lưng, lạnh lùng nói: "Chỉ là một tượng đá và pháp chỉ của bộ tộc há có thể so sánh với thần kích trấn quốc của Thạch tộc, không đỡ nổi một đòn!"

Sau đó nó xoay người rời đi, không cần thiết phải ở lại nữa.

Có hai Vương hầu ở đây, còn có chiến tướng và đám quân binh đầy mạnh mẽ thì làm sao đám Vũ tộc có khả năng chạy thoát chứ.

Ngày hôm đó, Vũ tộc diệt vong, cường giả bỏ mạng, chỉ có những phụ nữ và trẻ nhỏ mới có thể toàn mạng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 467: Chiêu Cáo Thiên Hạ.

Thạch Hạo mặc giáp kim loại, thần kích trấn quốc sau lưng, tay cầm pháp kiếm thần linh, nó tựa như Thiên Đế giáng trần, sự uy nghiêm và khí thế đó khiến lòng người kinh sợ!

Mặc dù chỉ là một thiếu niên nhưng người khác lại vừa kính vừa nể, rất nhiều chiến tướng, vô số binh sĩ, thậm chí cả Vương hầu sau khi thấy nó thì sinh ra cảm giác kinh hãi, muốn cúi xuống quỳ lạy.

Sự rung động này cũng không phải vì kiêng kỵ thân phận của nó mà xuất phát từ tâm linh, sinh ra một cảm giác khó nói với thiếu niên Nhân Hoàng này, cảm giác này như đối với thần linh vậy.

Thạch Hạo tuần tra nội thành, đường phố không nơi nào mà nó không đi qua, những nơi được phong làm phủ đệ Vương hầu cùng với những thế lực lớn đang bị thảo phạt, không ai không sợ hãi.

Ngày hôm đó, không chỉ có Vũ tộc diệt mà một số đại tộc khác cũng biến thành tro bụi, đối diện với những nhân vật mạnh mẽ như Chiến vương, Khai Sơn vương..., những thế lực này chỉ có con đường bị loại bỏ.

Việc Thạch Hạo tuần tra đường phố càng khiến cho những thế lực này khiếp sợ hơn, cả thành đều chấn động, lần thanh tẩy này đã hoàn thành.

Sau đó không lâu thì nó trở lại hoàng cung, mà tiếng la giết trong thành cũng dần tan biến, trong ngoài an bình, hiện tại nó đã hoàn toàn thao túng được Hoàng thành.

"Nhân Hoàng, hiện tại cũng nên chiêu cáo thiên hạ rồi." Chiến vương kiến nghị, lão đầy người dính máu, thân hình cao lớn, thần võ vô cùng, vừa rồi một đám cao thủ đều chết trong tay lão.

Thạch Hạo gật đầu, tuy đã đăng cơ thế nhưng cũng chỉ hạn chế ở Hoàng đô Thạch Quốc mà thôi, vẫn chưa thông báo cho người trong thiên hạ biết chuyện này.

Đại kiếp nạn qua đi, thiên hạ đại loạn, khắp nơi hoang mang, liên quan tới cái chết của Thạch Hoàng, lời đồn đại về quốc vô chủ đã sớm náo động trời cao, tạo nên những xao đông vô cùng lớn.

Việc cấp bách nhất hiện tại là truyền pháp chỉ, chiêu cáo thiên hạ, nhanh chóng ổn định lại Thạch Quốc, nếu không hậu quả khó mà lường được.

Có thể suy ra được, các nơi khác nhất định cũng có một vài chư hầu vô cùng mạnh mẽ sinh lòng chống đối, bị tu sĩ ba giáo đầu độc phản bội lại Thạch Quốc. Bởi vì, Hoàng đô cũng như thế huống chi một vài Vương hầu mạnh mẽ nắm giữ thực quyền khác.

Thế nhưng, mặc kệ thế nào đi nữa, đối diện với đại nghĩa, dưới đại thế cục như này, các toà thành lớn thuộc Thạch Quốc đều phải tuân theo pháp chỉ, không được phản nghịch.

"Truyền ngôi cho Thạch Hạo..."

Pháp chỉ của Nhân Hoàng đời trước in đậm trong hư không, phù văn sáng rực không hề phai mờ, những ký tự này được các Vương hầu đồng loạt dụng sức ghi lên, hiện tại lần nữa khắc lên trên tờ giấy màu vàng rồi chuyển tới các nơi.

Tế đàn trong Hoàng đô được kích hoạt cho nên có thể thông qua việc hiến tế mở ra Truyền tống trận để truyền tới các nơi.

Trong giây lát, pháp chỉ chiêu cáo thiên hạ, tân hoàng kế vị, tiểu Thạch quật khởi, chuyện này cứ như là cơn sóng to lớn lan tỏa khắp nơi.

Thạch Hạo cũng ban bố pháp chỉ của mình, nội dung rất đơn giản, đầu tiên là tán dương về văn thành võ đức của Nhân Hoàng đời trước, công lao to lớn cả một đời, sau đó là nói ra lý do vì sao chém giết một vài Vương hầu

như Vũ tộc, Túc vương, Côn vương... kể rõ âm mưu làm phản của bọn chúng, rồi cuối cùng biểu đạt quyết tâm của chính mình.

Giờ phút này, cả thiên hạ nhốn nháo, tiểu Thạch quật khởi và trở thành Nhân Hoàng, tạo nên một cơn đại chấn rung trời.

Không nghi ngờ gì nữa, đây là một cơn đại chấn, sau khi tin tức Nhân Hoàng đời trước biến mất sau đại kiếp nạn, rất có khả năng đã chết đi, cả thiên hạ xao động từ lâu rồi.

Ai cũng biết, hoàng đế mới rất nhanh sẽ xuất hiện nên cũng đã chuẩn bị tâm lý sẵn, nhưng tiểu Thạch lại là người kế vị, vấn đề này khiến rất nhiều người giật nảy mình.

Hơn nữa, sự quyết đoán và tàn nhẫn của nó vượt qua mọi dự liệu của mọi người.

Nên biết, tu sĩ ba giáo đều đã tiến vào Thạch đô, cao thủ tập hợp lại và muốn lập nên một hoàng đế hờ, chuyện này gần như không thể nào thay đổi được, đại cục như đã được định sẵn.

Nhưng ai mà nghĩ tới việc, tiểu Thạch một thân một mình giết thẳng vào Hoàng đô, đánh bại các lộ cao thủ, rồi quyết chiến tới tận hoàng cung, chém giết rất nhiều Vương hầu làm loạn, trấn áp cường giả ba giáo, dùng sức một người xoay chuyển cả càn khôn.

Sự tình là như thế khiến mọi người không tài nào tưởng tượng ra nổi, việc này chấn động cả thiên hạ!

"Tiểu Thạch thông thần, mạnh mẽ thái quá, một người chiến bại toàn bộ tu sĩ, khiến cho nhân mã ba giáo phải lui khỏi Hoàng đô, đúng là không hề bình thường mà!"

"Tuy sớm đã nghe và cũng có thể suy đoán ra được, Nhân Hoàng đời trước chết đi ắt sẽ có thiếu niên Chí Tôn kinh diễm như song Thạch kế vị, thế nhưng giờ vẫn hơi kinh ngạc đôi chút."

Thiên hạ bàn tán, không nơi nào không yên, đầu đường hay là cuối ngõ, bất kể là tu sĩ hay bình dân, tất cả đều đang thảo thuận về tân hoàng, trong lúc này toàn bộ Thạch Quốc vô cùng huyên náo.

Trong lòng mọi người đều đã bị sự ngang tàn của Thạch Hạo khuất phục, dù nói gì đi nữa, nó một mình giết vào Hoàng đô rồi nắm giữ nơi đây, chỉ dựa vào việc này cũng đủ chứng minh cho thực lực của nó rồi, vấn đỉnh* Nhân Hoàng, nó có tư cách này.

(*): Mưu đồ cướp đoạt ngôi vua.

Nhưng mà, trong lòng các chư hầu rất e dè với thủ đoạn của nó, bởi vì quá kinh khủng, vừa mới đăng cơ mà đã diệt gần mười vị Vương hầu, những đời Nhân Hoàng trước chưa hề xảy ra chuyện tương tự như vầy.

Thiên hạ nhốn nháo, hơn phân nửa các tòa thành lớn của Thạch Quốc đều quy thuận, thừa nhận sự kế vị của tân hoàng, chỉ có một vài thành trì khác im lặng không dám ý kiến, tạm thời không có động tĩnh gì.

Tuy chỉ được vậy nhưng thu hoạch của Thạch Hạo vô cùng to lớn!

Ngày hôm đó, các nơi khắp thiên hạ, trong các thành trì thuộc lãnh thổ Thạch Quốc có từng tia tinh khí rất nhỏ lẫn vào trong hư không, vượt qua mười triệu dặm rồi tiến vào trong Hoàng đô Thạch Quốc.

Thạch Hạo giật mình, nó vốn đang tĩnh tọa nhưng lúc này chợt mở to mắt, vô số long khí nhỏ li ti xuất hiện từ hư không rồi hợp lại thành một con rồng lớn nhằm thẳng hướng nó.

Nó bị vô số long khí bao phủ lượn lờ ngoài cơ thể, những con thiên long này càng cô đọng hơn trước, to lớn cực kỳ, trông rất sống động, ngẩng đầu ngâm nga, khí động trời xanh.

Hơn nữa, số lượng thiên long này rõ ràng đang tăng một cách chóng mặt, hiện tại đạt tới tám mươi mốt con, lấy Thạch Hạo làm trung tâm tất cả đang vờn quanh trung ương Thiên cung..

Thị vệ lớn tuổi run rẩy, lúc Nhân Hoàng đời trước kế vị cũng không có cảnh tượng lớn như thế này.

Lão tên là Bằng Cửu, là đệ tử thứ chín của đại thống lĩnh chim Bằng năm xưa, cũng là đệ từ mạnh mẽ nhất, lão gần như bước vào cảnh giới Tôn giả, thế nhưng đại kiếp nạn tới nên lão cố gắng ép mình không tăng cảnh giới.

"Các đời Nhân Hoàng khi vừa đăng cơ đều khó lòng tập hợp nhiều long khí như thế, rõ ràng, nếu giờ tu thành dẫn những thứ này vào trong cơ thể rồi luyện hóa, chắc chắn có thể tấn cấp tới cảnh giới Tôn giả!" Bằng Cửu thán phục, ngay cả âm thanh cũng phát run.

"Đây là chính quả Nhân Hoàng, trước khi tân hoàng đăng cơ thì người đều dựa vào bản lĩnh của mình danh chấn Hoang vực, thiên hạ đều biết và ai cũng bàn tán về cái tên này. Hiện tại đăng cơ, tự nhiên tạo nên dư chấn không hề nhỏ, số mệnh của một quốc gia có liên quan cực lớn tới lòng người." Chiến vương suy tư rồi nói.

Bằng Cửu gật đầu, lời nói hoàn toàn đúng.

Tiểu Thạch kinh diễm, uy chấn thiên hạ đã lâu, hiện giờ lại đẩy lui tu sĩ ba giáo nên uy danh càng tăng mạnh, chấn động cả Hoang Vực khiến cho nhiều người phải nể nang thần uy khi nó đăng cơ.

Vì vậy, long khí vô cùng vô tận ào ạt đổ dồn về nó.

Nếu như giờ nó muốn trở thành Tôn giả thì đây là cơ hội hiếm có, chỉ cần bản thân kết hợp với long khí thì chắc chắn sẽ nhanh chóng tiến lên một tầng, khi đó thật sự đã nhận được chính quả Nhân Hoàng.

Chỉ là, Thạch Hạo không thể làm như vậy được, trước tiên không nói tới chuyện trở thành Tôn giả, nếu không sẽ đối mặt với sự truy sát của Thượng giới, chủ yếu nhất chính là, thứ này không phù hợp với lý tưởng của nó.

Tu hành như vậy, trở thành Tôn giả như thế, nhìn có vẻ mạnh mẽ thiệt

nhưng đây chỉ là dựa vào ngoại lực, dựa vào căn cơ hùng hậu của Thạch Quốc, nếu như có một ngày nó mất đi Thạch Quốc, rời khỏi cương vực này thì nó tựa như một cây bèo không có rễ mà thôi.

Mấy ngày tiếp theo, long khí càng quy mô hơn trước, hoàng cung Thạch Quốc càng ngày càng thần thánh uy nghiêm, bên ngoài cơ thể Thạch Hạo hình thành nên một màng ánh sáng hoá thành vầng mặt trời to lớn, chói mắt vô cùng.

Ngoài ra, cũng có một ít long khí tiến vào trong Nhân Hoàng ấn, khiến cho thứ này càng thêm trong suốt hơn.

"Nếu như trong Thạch đô, tân hoàng hoàn toàn có thể chiến một trận với Tôn giả rồi!" Sau khi Bằng Cửu âm thầm quan sát thì đưa ra kết luận như vậy.

Nhưng mà, Thạch Hạo sẽ không bao giờ thoả mãn mà dừng lại tại đây, nó đã chuẩn bị tốt tất cả, hai ngày nay vẫn vùi đầu trong bảo khố tế luyện một báu vật.

Đây chính là người tí hon chỉ to bằng nắm tay, toàn thân đen bóng và cổ xưa, thứ này tên là Bất Diệt Kim Thân, nếu không phải không có tàn khuyết thì dù là Thần cũng đi tranh đoạt.

Nhưng dù là thế thì vẫn là một báu vật, năm xưa khi Thạch Hạo vẫn còn ở cảnh giới thấp thì dựa vào báu vật này có thể chiến một trận với Vương hầu.

Hiện nay, nó đang chìm đắm trong bảo khố hoàng gia, vất vả tìm kiếm các loại kỳ trân, thậm chí còn có một vài thần liệu, nó muốn tế luyện thứ này thật cẩn thận thành một bộ chiến y mạnh mẽ nhất.

Theo như lời năm đó mà tiểu Tháp từng nói, thứ này không ngừng lên cấp thì có thể khiến cho sức chiến đấu của nó không ngừng tăng mạnh, hiện giờ nếu như sửa chữa một chút thì có thể đủ để chống lại Tôn giả rồi.

Chỉ là thứ này quá mức kỳ lạ, dù là thần liệu cũng chưa chắc đã thích hợp, bởi vì những thứ cần thiết rất kỳ lạ, là những vật hiếm thấy thế gian.

Quả nhiên, sau khi thử nghiệm rất nhiều lần, tế luyện một vài thần liệu mà cũng không được, hoàn toàn không chút phản ứng gì.

Thạch Hạo nhíu mày, nó tìm khắp hoàng cung mà vẫn không hề tìm thấy thứ hợp với người tí hon này, chuyện này làm nó tiếc rẻ, vô cùng phiền muộn.

"Bẩm Nhân Hoàng, còn có một vài vật liệu nữa." Bằng Cửu mở miệng.

"Hả, ông không nói thì ta cũng quên bén đi mất, đi xem thôi nào." Thạch Hạo đứng lên.

Lần này, sau khi diệt trừ mấy tên Vương hầu đã niêm phong phủ đệ của đám người này, bảo khố của bọn họ cũng vô cùng kinh người, tất cả đều tịch thu sung công quỷ, những thứ này được đặt trong một cung điện nơi hoàng cung.

"Ngoài ra, chúng thần còn bắt được một người, hẳn là bệ hạ sẽ thích đấy." Bằng Cửu nói.

"Thật không?" Thạch Hạo mỉm cười, nó rất muốn xem thử tên này là tên nào.

Khi một bóng đen gầy gò được dẫn tới thì Thạch Hạo nheo mắt lại, trong người tự dưng cảm thấy đau nhói, tựa như đang chảy máu vậy.

Bỗng dưng, nó trợn tròn hai mắt, hai chùm sáng vô cùng đáng sợ bắn ra, rồi quát lớn: 'Là ông!"

Ngày xưa, nó từng bị mẫu thân của Thạch Nghị bắt vào trong cung điện dưới lòng đất, sau đó sai một lão già gấy tong teo tới móc lấy Chí Tôn cốt dính đầy máu của mình ra rồi gắn vào trong cơ thể của Thạch Nghị.

Sự lạnh lẽo của giường sắt, sự giãy dụa trong vô lực, những lời nói tàn nhẫn vô tình và lạnh lùng, cùng với vẻ lạnh thấu xương của ánh đao, tựa như là thước phim đang quay chậm trước mặt nó.

Ngày đó, đã thay đổi toàn bộ cuộc đời của Thạch Hạo.

Nhiều năm trôi qua, dưới sự giúp đỡ của Liễu Thần nên nó mới thấy được cảnh tượng khắc sâu không bao giờ quên này.

Thạch Hạo nhận ra được, lão già này chính là người mà năm xưa đã nhẫn tâm dùng dao móc lấy Chí Tôn cốt của mình.

"Tên này bị bắt trong trang viên của Vũ tộc, hắn đang thí nghiệm gắn những bảo cốt nguyên thuỷ lên trên hung cầm dị thú." Bằng Cửu bẩm báo.

Thạch Hạo gật đầu, ánh mắt trở nên lạnh lẽo nhìn chằm chằm lão một lúc lâu, nói: "Thẩm vấn thật kỹ rồi sau đó, chém!"

Chuyện đã qua ở khi xưa nó cũng không có suy nghĩ nhiều, cơn đau thể xác trước kia giờ trở thành nguồn động lực không ngừng tiến thủ của nó, nó không muốn nghĩ lại nữa.

Sau đó, Thạch Hạo tới một toà cung điện, đập vào mắt là vô số thải quang, những vật liệu nơi đây cứ như là ngọn núi nhỏ, trong đống này nó tìm thấy một vật liệu, là một cục đá u tối lượn lờ sương mù chỉ to bằng nắm tay.

Đương nhiên, nói là nó tìm được không bằng nói là do người tí hon màu đen kia cảm ứng được, cả hai thứ cảm ứng lẫn nhau.

Tách cục đá này ra thì bên trong có một thứ vô cùng đặc biệt cỡ bằng móng tay, thứ này tựa như nhựa thông thế nhưng lại không phải, linh tính vô cùng kinh người, toả ra làn khí lờ mờ như có ý thức vậy.

Thạch Hạo bắt đầu tế luyện, thứ này nhanh chóng hoà làm một thể với người tí hon màu đen. Rõ ràng, chiến y Bất Diệt Kim Thân này xuất hiện thêm một loại sinh cơ, tựa như có chút sinh mệnh vậy.

Nó mơ hồ nghe được tiếng kêu rên của tiểu Tháp: "Mới chợp mắt chút xíu mà đã bỏ qua thứ tốt rồi, không thể tha thứ được."

"Đó là gì vậy, chỉ to bằng móng tay mà thôi, sao lại như vậy?" Thạch Hạo hiếu kỳ hỏi.

"Vạn Pháp thạch, có thể đạt được một miếng nhỏ như móng tay cũng đã rất nghịch thiên rồi, bao nhiêu vạn năm trôi qua cũng chưa chắc đạt được một miếng đâu." Tiểu Tháp toả ra khí hỗn độn, dáng vẻ rất muốn luyện hoá người tí hon màu đen này.

Vạn Pháp thạch, có thể khắc lên hàng vạn pháp, vật liệu khi tế luyện chí bảo vô thượng, hay nói rằng, bất luận là pháp khí nào khi được thêm vào Vạn Pháp thạch thì sẽ từ từ lột xác và tấn cấp, đây là một vật liệu nghịch thiên, ngay cả Thần thấy cũng phải điên cuồng tranh đoạt.

Thạch Hạo vui mừng, lần này hẳn là chiến y Bất Diệt Kim Thân của nó đã được chữa trị đôi chút, nhất định sẽ có niềm vui lớn.

Liên tục mấy ngày, hoặc là tìm kiếm trong bảo khố, hoặc là nghiên cứu pháp thuật hòng tăng cường thực lực bản thân để đủ khả năng chống lại cuộc sóng gió vô cùng lớn sắp sửa xảy ra.

Sau năm ngày, rốt cuộc chuyện gì nên tới đã tới, tu sĩ ba giáo xuất hiện và tiến vào trong Hoàng đô!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 468: Tu Sĩ Ba Giáo

Không ngờ tu sĩ ba giáo lại xuất hiện nhanh đến vậy, nhất thời làm cho cả hoàng đô chấn động. Tất cả mọi người đều biết sắp sửa xảy ra một trận đại chiến.

Tiểu Thạch vô cùng mạnh mẽ, lần trước dùng sức một người xoay chuyển cả càn khôn, đánh đuổi tu sĩ ba giáo, lần này khẳng định cũng sẽ không hiền lành gì. Một hồi sóng to gió lớn đang nổi lên.

Nhưng trái với dự kiến của rất nhiều người. Sau khi vào thành, đám tu sĩ ba giáo cũng không lập tức gây khó dễ mà chỉ trú lại, tỏ ra an phận thủ thường.

Chiến tướng của Hoàng đô cũng được truyền lệnh không tấn công. Bởi vì Thạch Hạo biết những kẻ vừa tới đều không tầm thường. Nó không muốn để những cao thủ trong ba giáo tùy tiện ra tay.

Một khi sức mạnh của những người này không còn bị trói buộc, siêu thoát thế gian thì họ sẽ không còn gì cố kỵ. Một khi ra tay thì máu sẽ chảy thành sông, kẻ tử thương sẽ nhiều vô số kể.

Hiển nhiên tu sĩ ba giáo cũng đã tìm hiểu kỹ sự tình. Trong trận đại chiến lần trước, biểu hiện của Thạch Hạo kinh hãi thế tục, vô cùng đáng ngờ, làm gì có người nào có thể mạnh đến cỡ đó?

Những tu sĩ này từ vực khác đến đây, họ đều là cao thủ chân chính. Bọn họ muốn tự mình tìm hiểu và chứng thực rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Hai ngày sau, Trượng Lục lại xuất hiện. Y đứng ngoài Hoàng cung, toàn thân tỏa ánh sáng vàng, đây chính là Kim cương bất hoại thân đã tu luyện đến cảnh giới cao thâm. Nhờ người vào trong bẩm báo, mời Thạch Hạo ra

ngoài gặp mặt.

Nhưng một vị Chiến tướng đứng trên Hoàng thành đã thẳng thừng đáp lại: "Địa vị của Nhân hoàng vô cùng cao quý, làm gì có ai xứng cho Nhân hoàng phải ra tiếp kiến? Yêu cầu vô lý kiểu này đừng nên nhắc tới nữa".

Thậm chí có rất nhiều binh lính bắt đầu tập hợp, mấy vị chiến tướng mạnh mẽ bắt đầu điều binh khiển tướng muốn ra ngoài xử lý hắn.

Trượng Lục lặng thinh, tiểu Thạch đã có quyền uy và danh vọng, hiện tại không thể so sánh nó với một tu sĩ bình thường. Uy nghiêm của Nhân hoàng căn bản chẳng thể đi gặp mặt sứ giải như hắn.

Tân hoàng tọa trấn hoàng cung, dù là truyền nhân mạnh nhất của ba giáo tới đây cũng không nể mặt, coi hắn như bá tánh tầm thường.

"Hắn tới rồi sao?" Nghe bẩm báo xong, Thạch Hạo gật đầu tán thưởng cách xử lý của chiến tướng, sau đó đưa bàn tay khổng lồ do long khí hoàng đạo ngưng kết tạo thành ra ngoài định trấn áp Trượng Lục.

Dù sao Trượng Lục cũng rất mạnh mẽ. Nếu rời xa hoàng cung thì Thạch Hạo cũng chỉ mạnh ngang tầm với hắn. Linh cảm của Trượng Lục rất nhạy bén, khả năng cảm ứng vượt xa người thường, mới thấy có chút không ổn thì liền bỏ chạy thật nhanh.

Y để lại một phong thư, sau đó rút lui.

Thạch Hạo cũng không gây khó dễ, chẳng thèm đuổi theo, chăm chú đọc phong thư, sau đó phất tay biến phong thư thành bụi bặm.

Ba giáo không đoàn kết với nhau, cũng chẳng phải là một khối sắt gắn kết. Tây Phương giáo sai truyền nhân mạnh nhất của mình truyền tin là muốn giao dịch với Thạch Hạo, rằng họ nguyện ý dốc toàn lực ủng hộ nó.

"Đám người này muốn nhờ cậy vào sức mạnh của ta sao?" Thạch Hạo cười nhạt. Trong thư có nói: điều kiện là ngày sau sẽ mượn nhờ sức mạnh

của Thạch Hạo để tìm kiếm một thứ gì đó ở vùng đất của Tây Thiên giáo.

Thạch Hạo sai người tra xét để xem rốt cuộc tu sĩ ba giáo tới bao nhiêu người, có nhân vật cỡ nào dẫn đầu. Chẳng bao lâu sau đã có kết quả.

Số người đến thành không ít, nhưng chỉ là lực lượng bề nổi. Ở ngoài Thạch đô còn có Chí Ccờng giả tọa trấn chưa từng vào trong thành, đang quan sát tòa thành trì cổ xưa từ đằng xa.

"Vốn dĩ còn định giết hết toàn bộ. Không ngờ những người vào thành cũng không phải là cá lớn. Thôi, cứ chờ một chút vậy." Thạch Hạo tự nhủ.

Một vài thị vệ thoáng rùng mình khi nghe được câu này, nhưng sau đó thì vô cùng phấn chấn. Thật lòng mà nói, bọn họ rất kiêng kỵ ba giáo, nhưng mà thấy tân hoàng hổ báo như vậy thì sự kiêng kỵ cũng mất hết.

"Bệ hạ, những người này đang liên lạc với một số hoàng tử và công chúa". Bằng Cửu thông báo tin tức này cho nó.

Thạch Hạo trầm mặc, không nói gì thêm.

Bằng Cửu thở dài. Tiên hoàng vô cùng hùng mạnh, dám đối kháng với thiên kiếp, chưa hề khuất phục, ai ngờ hậu nhân của ông vì muốn leo lên ngôi vị hoàng đế mà ngay cả việc cấu kết đại giáo vực ngoại cũng không từ.

Đương nhiên, vẫn còn một vài hoàng tử và công chúa có cốt khí, tính tình ngay thẳng không quan tâm, không tham dự vào chuyện tranh đoạt ngôi vị hoàng đế.

"Ta không muốn ra tay, cho bọn chúng cơ hội. Nếu như bọn chúng tự lựa chọn con đường này, vậy thì cũng không trách ta được!." Thạch Hạo bình tĩnh nói.

Lão thị vệ Bằng Cửu thở dài, mở miệng nhưng chẳng biết nên nói gì cho phải. Đây thật sự là một vấn đề khó giải quyết. Mà mấy tên hoàng tử và công chúa này cũng thật quá đáng, chẳng những cướp sạch bảo khố, còn cướp đi

cả bí tịch ở đền thờ, cùng vô số những chuyện tương tự... Bây giờ còn muốn động chạm tới ngôi vị hoàng đế của Thạch Hạo.

Chạng vạng tối, một người đàn ông trung niên từ ngoài Hoàng thành đi vào, tự khai báo họ tên, dáng vẻ hết sức khiêm tốn. Y nhờ người bẩm báo xin cầu kiến Thạch Hạo, tự xưng đến từ Bất Lão sơn.

"Thật là ngoài ý muốn. Ta vốn cho rằng đội ngũ của ba giáo sẽ lập tức khiêu chiến với ta, nào ngờ ai nấy đều có tâm tư riêng, âm thầm cử người tới gặp ta." Thạch Hạo tự nhủ.

"Bọn họ cho rằng bệ đủ mạnh, là người có khả năng trấn áp được Vương hầu tứ phương, càng có thể chính thức thống nhất Thạch Quốc. Bọn họ cũng hi vọng tìm được một Nhân Hoàng mạnh mẽ có thể điều động sức mạnh của quốc gia, giúp bọn họ làm việc." Bằng Cửu nói.

"Vậy thì thì bọn chúng tính sai rồi!" Thạch Hạo cười lạnh.

Người đàn ông trung niên đến từ Bất Lão sơn tiến vào trung ương Thiên cung, gặp được Thạch hạo đang ngồi phía trên, trong lòng thầm sợ hãi thán phục. Quả nhiên đại thế của tiểu Thạch trong lời đồn đã thành, có thể tự bồi dưỡng ra khí tức hoàng đạo.

"Nhân Hoàng, kỳ thật người và Bất Lão sơn của ta có quan hệ rất mật thiết. Trong cơ thể người có máu của Bất Lão sơn đang chảy xuôi." Người đàn ông trung niên nói thẳng.

Thạch Hạo lạnh lùng, ngồi ngay ngắn ở bên trên, mắt nhìn xuống y, cả tòa Thiên cung đều hiện lên sắc vàng, long khí lượn lờ bên trong, cảnh tượng vô cùng kinh người, tạo thành một luồng áp lực thật lớn phủ xuống.

Thân thế của người trung niên không đơn giản. Y là một Vương hầu mạnh mẽ tên Tần Lĩnh. Nhưng sau khi y tiến vào đây nhìn thấy người thiếu niên nhỏ tuổi hơn mình rất nhiều này, thì vô cùng hãi hùng khiếp vía.

Y thấp giọng nói: "Bệ hạ, người thật sự có quan hệ huyết thống với tộc

ta. Theo một cách hiểu nào đó thì tuy hai mà một, bởi vì chúng ta là thân thích với nhau."

Thạch Hạo vẫn không nói gì, chỉ quan sát y, trong lúc vô tình bộc phát ra một loại uy nghiêm vô thượng khiến tên Vương hầu kia càng sợ hãi, xen kẽ cảm giác nơm nớp lo sợ.

Tần Lĩnh cũng cảm thấy không tin nổi, không ngờ tiểu Thạch lại đáng sợ đến mức này? Chỉ ngồi lặng thinh bất động, trầm mặc không nói nửa câu mà đã áp bức mình đến thở cũng không nỗi.

Tim Tần Lĩnh đập nhanh, vội vàng mở miệng thêm lần nữa, hi vọng giảm bớt sự lạnh lùng của tiểu Thạch, để nó giảm bớt áp lực của mình, nói: "Hiện tại, cha mẹ người đang ở Bất Lão sơn."

Rốt cuộc, khi hắn ngẩng đầu lên thì thấy tiểu Thạch đã động dung, xem ra không thể không quan tâm rồi.

"Sinh được một đứa con như tiểu Thạch là việc được rất nhiều tiền bối của Bất Lão sơn tán thưởng." Tần Lĩnh cố ý làm chậm nhịp của đề tài ban nãy, hơn nữa khen rất khéo một câu.

"Hỗn xược! Dám ăn nói vô lễ như thế ở trước mặt Nhân hoàng?" Bằng Cửu quát lớn. Dám dùng câu: "sinh được một đứa con như Tiểu Thạch", đây chính là cố tình tổn hại uy danh của Nhân hoàng.

Tần Lĩnh có chút bực dọc. Hắn vốn đến từ Bất Lão sơn, thân thế không hề tầm thường, bất kể đi đến nơi nào cũng trở thành trung tâm của nơi ấy, vô số người vây quanh nịnh nọt. Thế nhưng khi đến nơi này phải chịu đựng áp lực đáng sợ như một ngọn núi đè trong lòng từ tiểu Thạch, còn bị một lão thị vệ quát nạt, thật sự rất uất ức.

Thạch Hạo khoát tay, ra hiệu cho Bằng Cửu lui ra, bình thản nói: "Cha mẹ của ta đang ở Bất Lão sơn ư? Tại sao bọn họ không quay về Hoang vực, không đến tìm ta?"

Ngoài mặt tuy Thạch Hạo tỏ ra bình tĩnh, nhưng trong lòng thì vô cùng phức tạp, đây là một khúc mắc của nó. Cha mẹ từ biệt đã nhiều lắm, cớ gì vẫn chưa quay về thăm mình?

Lúc trước thì không nói, nhưng bây giờ nó đã danh chấn Hoang vực, từ sau trận đại chiến song Thạch, nó tin tưởng khắp tám vực đã biết đến danh tiếng "Thạch Hạo".

"Bởi vì một vài nguyên nhân đặc biệt nên họ tạm thời không thể nào rời khỏi Bất Lão sơn. Tuy nhiên, nếu như Nhân Hoàng nhớ nhung thì có thể đi Bất Lão sơn để gặp mặt." Tần Lĩnh cười ôn hòa, tạo cho mình một bộ dáng đáng tin cậy, sợ làm tiểu Thạch nổi giận.

"Bất Lão sơn dám giam cầm cha mẹ ta sao?!" Giọng nói của Thạch Hạo lạnh như băng, con ngươi sắc bén như dao cạo, dùng khí tức đáng sợ của mình phủ lên người Tần Lĩnh.

Tần Linh vô cùng sợ hãi. Đây vẫn là cường giả Vương cấp thôi ư? Sao lại có thể đáng sợ đến vậy chứ? Thạch Hạo làm y sợ đến dựng tóc gáy, từ đầu đến chân lạnh ngắt. Có một cảm giác bất lực, toàn thân run rẩy.

"Không không. Ta có thể thề tuyệt đối không có chuyện giam cầm, chỉ là bảo vệ bọn họ mà thôi. Theo lời đồn thì sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ tiến vào Thượng giới." Tần Lĩnh vội vàng nói, sợ tiểu Thạch nổi cơn lôi đình.

Thạch Hạo nghe xong thì im lặng một lúc.

"Bệ hạ, nếu người cảm thấy nhớ cha mẹ thì có thể đi Bất Lão sơn. Đúng rồi, hiện tại người đã có thêm một đệ đệ, cũng kinh tài tuyệt diễm giống người đó." Tần Lĩnh nói.

Bên tai Thạch Hạo nổ ầm ầm. Mình có thêm đệ đệ? Nó rất lâu không nhúc nhích, vẫn khống chế tình hình phía dưới.

"Phải chăng tổ phụ của ta cũng ở Bất Lão sơn?" Thạch Hạo trầm giọng.

"Chuyện này... ta không rõ." Tần Lĩnh ngờ ngợ đáp.

"Thế ngươi biết cái gì? Nói!" Thạch Hạo quát.

"Lúc ta tới, một vị lão tổ chỉ dặn dò những điều này, còn những việc khác ta thật sự không rõ. Nếu Nhân Hoàng muốn biết rõ mọi việc thì hãy đi Bất Lão sơn cùng ta." Tần Lĩnh lau mồ hôi.

"Việc gì cũng không biết? Vậy ngươi tới đây làm mẹ gì?" Thạch Hạo quát lớn.

Trong một tích tắc, tinh thần Tần Lĩnh trở nên hoảng hốt, thiếu chút nữa đã ngã xuống đại điện, cả người đều mơ màng.

Sau nửa canh giờ, mồ hôi toàn thân y chảy đầm đìa, bước đi lảo đảo rồi khỏi Hoàng thành, sắc mặt trắng bệch, càng nghĩ càng sợ, nhanh chóng quên đi việc mình đã bị tra hỏi những gì. Chỉ nhớ rằng thiếu niên kia còn đáng sợ hơn cả mãnh thú thời hồng hoang, làm y vừa sợ hãi vừa chật vật.

Thạch Hạo ngồi trong trung ương Thiên cung cả đêm không nhúc nhích, đến khi mặt trời lần thứ hai mọc lên ở phương Đông thì nó mới khôi phục lại.

Có người bẩm báo, lại có người đến từ ngoài thành. Lần này là một nữ đạo sĩ xinh đẹp, cực kỳ mạnh mẽ. Nữ đạo sĩ này muốn Thạch Hạo lập tức ra ngoài gặp mặt, hại tên thị vệ bẩm báo gấp đến độ sắc mặt trắng bệch.

Thạch Hạo nghe vậy thì đi ra ngoài trung ương Thiên cung. Địa hình nơi đây rất cao, giống như một tòa núi nhỏ, đứng ở bên trên có thể bao quát bốn phía. Nó nhìn xuyên qua không trung, chú mục về phía ngoài thành.

"Bổ Thiên giáo ta truyền thừa từ thiên cổ, không thể diệt vong, nếu so sánh với một quốc gia như Hoàng triều thì mạnh hơn rất nhiều. Hiện tại ta đại diện cho đại giáo vô thượng, vậy mà đến gặp Thạch Hoàng cũng không được ư?" Nữ đạo sĩ trung niên này lạnh lùng nói. Ngữ khí khinh miệt, không muốn nhiều lời với chiến tướng.

Toàn thân bà bộc phát ra khí thế cực kỳ kinh khùng, làm những binh lính đang đứng trên tường thành sợ đến mặt mày trắng bệch.

"Chúng ta đã bẩm báo. Bệ hạ đã triệu kiến, bà tiến cung thì có thể gặp được người." Một vị chiến tướng mở miệng nói. Trong lòng hắn có chút gấp gấp, bởi vì theo suy đoán của hắn thì đây rất có thể là một vị Tôn giả!

"Với thân thế của ta, hơn nữa lại còn đại biểu cho Bổ Thiên giáo, dù là Tiên Hoàng của Thạch Quốc còn tại vị cũng phải đích thân ra chào đón. Bảo thằng nhóc con kia bò ra đây mà gặp ta!" Nữ đạo sĩ lạnh lùng nói.

Đây là mệnh lệnh, giống như xem người trên tường thành chẳng ra gì, thật sự vô cùng tự phụ xen lẫn chút khinh miệt.

Mấy vị chiến tướng lưu lại ở đây toàn là những người rất trung thành với Thạch Hạo. Khi họ nghe vậy thì vô cùng giận dữ. Một người nói: "Lúc trước Bổ Thiên giáo các bà dám náo loạn Hoàng cung của chúng ta. Bây giờ lại tỏ ra ngạo mạn. Chẳng lẽ cho rằng Thạch Quốc chúng ta không có người hay sao?"

Ngôn từ của hắn rất cứng rắn, không hề có chút sợ hãi.

"Ngươi dám vô lễ với ta?!" Nữ đạo sĩ trung niên lạnh giọng.

"Ngươi dám vô lễ với ta?!" Đúng lúc này, giọng nói rõ ràng mạch lạc ồm ồm như tiếng sấm nổ của Thạch Hạo truyền đến ngoài Hoàng cung.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 469: Chiến Tôn Giả.

"Tiểu Thạch! Ngươi đang nói chuyện với bản tọa đấy ư?!" Bên ngoài tường thành, đạo cô* trung niên mặc đạo y màu trắng, vạt áo bồng bềnh, dung mạo bất phàm nhưng cũng rất lạnh nhạt. Bà ta cầm trong tay một cây phất trần, khí chất vô cùng thoát tục.

(*): Nữ đạo sĩ.

Tường thành đồ sộ, khí thế hùng vĩ, tất cả chiến tướng trên tường thành đều biến sắc. Sau đại chiến Song Thạch mọi người khen tụng tán dương tiểu Thạch, hiện giờ con mụ đạo cô này lại vênh váo hung hăng, dám cả gan xưng hô với Nhân Hoàng như vậy, thật sự là coi thường bọn họ.

Danh xưng tiểu Thạch giống như là đang gọi tiểu Lý, tiểu Ngũ vậy, giống như đang gọi một đứa trẻ. Đạo cô tỏ ra vô cùng ngạo mạn, cao cao tại thượng, bễ nghễ thốt lên hai chữ này.

"Đạo cô, bà đang khiêu khích ta sao?" Trong cung truyền ra tiếng nói của Thạch Hạo, ẩn chứa một sự uy nghiêm và trang trọng, cộng thêm mấy phần hàn ý.

"Tiểu Thạch! Sao không dám ra đây gặp ta một lần?" Đạo cô thốt lên.

"Con mụ kia, chớ có vô lễ. Dám ở đây hồ ngôn loạn ngữ, bất kinh với Nhân Hoàng!" Một vị chiến tướng quát lớn.

Thạch Hạo đã trở thành tân hoàng, kiểu xưng hô như vậy thật sự không xem nó ra gì. Rất nhiều chiến tướng đã không chịu đựng nổi nữa. Đây là Nhân Hoàng của một nước, họ không thể chịu được sự bất kính mà người ngoài dành cho nó như vậy.

"Chà chà, mọi người trong thiên hạ chẳng phải đều gọi như thế sao? Vị thiếu niên kinh tài tuyệt diễm này xứng đáng được gọi như vậy. Ta sao lại không thể?" Đạo cô trung niên sắc mặt bình thản đáp, bay lơ lửng trước tường thành.

"Bà... to gan!" Một vị chiến tướng hét lớn, ra lệnh mọi người trên tường thành nâng cung lớn trong tay lên, lắp mũi tên đặc biệt vào dây cung. Mũi tên màu đỏ đậm, óng lên những tia sáng tạo thành một thứ phù văn đặc biệt.

Đây là linh tiễn chuyên dùng đối phó với đại tu sĩ. Nó có thể bắn xuyên qua người hung thú, giết chết Vương hầu. Loại mũi tên này không nhiều lắm, nhưng một khi bắn ra thì đến trời đất cũng phải biến sắc.

"Quý khách giá lâm, bọn ngươi dám thất lễ như vậy à? Giương cung lên trước mặt ta, đây chẳng phải ép buộc ta tự vệ hay sao?" Đạo cô lạnh lùng nói.

Bà ta đứng ở đó, từng tia sương trắng vờn quanh thân thể, hiển lộ hết khí tức của Tôn giả. Chỉ trong nháy mắt trời đất đã run lên bần bật.

Đám người trên tường thành cả kinh. Họ cảm nhận được một luồng áp lực mạnh mẽ, đây chính là áp lực của Tôn giả. Đẳng cấp cách biệt quá lớn, bọn họ khó lòng mà chống cự nổi, trong lòng trỗi dậy một cảm giác bất lực.

Từ người đạo cô trung niên tỏa ra gợn sóng màu bạc, nó khuếch tán với tốc độ rất nhanh, như một cơn sóng thần bao trùm lấy những người trên thành, làm họ cảm thấy đinh tai nhức óc.

"Láo xược!" Một tiếng quát lớn truyền ra. Tiếng quát này như một thanh kiếm cắt ngang trời cao, chặn đứng cơn sóng bạc này, đánh tan nó ở không trung.

Bên trong Hoàng cung, Thạch Hạo bước từng bước xuống con đường làm từ cẩm thạch, mình mặc chiến y vàng óng ánh, vai vác thần kích trấn quốc, trong tay cầm pháp kiếm thần linh, ánh mắt sáng rực như hai bó đuốc,

khí thế vô cùng đáng sợ.

Trong những tiếng lẹt kẹt, hai cánh cửa màu đỏ mở toang ra, Thạch Hạo bước ra, nhìn chằm chằm đạo cô trung niên.

"Tiểu Thạch! Ta đại diện cho Bổ Thiên giáo đến đây. Ngươi tuy là hoàng đế một nước, nhưng cũng nên mời ta tiến cung, sao lại chậm chạp như vậy? Đây chẳng lẽ là đạo đãi khách hay sao?" Đạo cô trung niên nói.

"Ta cho bà vào đấy! Bà dám vào không?" Thạch Hạo nhìn bà ta, dáng vẻ khinh thường.

Đạo cô trung niên là một Tôn giả đã tu hành hơn nửa đời. Bà ta tung hoành thiên hạ, cường giả cỡ nào cũng đã thấy, nay lại gặp phải một thiếu niên có phong thái cỡ này, ánh mắt bà ta liền trở nên lạnh lẽo thêm vài phần.

Tên của tiểu Thạch từ lâu đã truyền tới vực ngoại, bà ta dĩ nhiên cũng nghe được, đặc biệt là sau khi nó xưng hoàng đế thì càng chấn động thiên hạ hơn nữa, thần uy vô cùng hiển hách. Nhưng trước sau bà vẫn giữ lòng kiêu ngạo, bởi vì đối phương quá nhỏ tuổi, còn bà đã trở thành Tôn giả hơn trăm năm rồi.

"Nhỏ tuổi như vậy mà đã trở thành hoàng đế của một nước, thật không dễ dàng gì. Mặc dù lời nói tự tin, nhưng ngươi đừng quên, trời đất bao la, người tài lớp lớp, ngươi nên kính trọng với bậc trưởng bối hơn một chút." Đạo cô trung niên nói.

"Ta cần bà dạy à?" Thạch Hạo đáp ngắn gọn.

Đạo cô trung niên đổi sắc mặt. Từ lúc đầu thiếu niên này đã không thèm nhiều lời. Đây là một sự kiêu ngạo, càng là một điệu bộ đứng từ trên cao nhìn xuống nói chuyện với mình.

"Người thiếu niên, ngươi quá ngông cuồng đấy. Ta là Tôn giả, dù là Nhân Hoàng của một nước cũng chẳng thể ngạo mạn với ta như vậy! Huống chi ngôi vị hoàng đế này của ngươi mong manh như trứng, có thể sụp đổ bất

cứ lúc nào. Ngươi lấy tư cách gì mà dám tự đại như vậy?" Đạo cô trung niên mắng.

"Không tự mình ngẫm lại đi, còn dám trách ta vô lễ? Nếu bà muốn chết thì ta thành toàn cho bà. Còn không thì cút!" Thạch Hạo lạnh lùng nói.

Không chỉ đám binh lính trên tường thành đờ ra, mà ngay cả sắc mặt đạo cô trung niên cũng trắng bệch vì giận. Điều này cũng quá thẳng thừng không lưu tình chút nào, đả kích thẳng vào lòng tự cao của bà.

Nói cho cùng thì thiếu niên Nhân Hoàng này vẫn rất bình tĩnh, không coi bà ra gì, dáng vẻ này làm bà phẫn nộ.

"Xoạt!"

Thạch Hạo chủ động ra tay. Chiến kiếm trong tay vẽ ra một vệt sáng đẹp rực rỡ như ngân hà từ trên trời rớt xuống, nhưng cũng đi kèm một uy lực mạnh mẽ vô song chém về phía đạo cô trung niên.

"Chỉ là một tiểu bối Liệt Trận cảnh mà cũng dám ngông cuồng với ta?" Đạo cô trung niên thét lớn.

Bà đưa tay chỉ tới, một chùm ánh sáng bạc xuất hiện đón lấy đường kiếm khí kia. Đòn tấn công của hai người va chạm nhau giống như sao trời nổ tung, trời đất rung chuyển, tạo thành một làn sóng dư chấn mãnh liệt.

Nhưng cũng còn đỡ, bốn phương bỗng nhiên có vô tận long khí bốc lên, phong bế nơi này lại. Không phải Hoàng đô bị đánh nứt, mà vì một đòn tùy ý của Tôn giả có một sức mạnh quá mạnh mẽ, đủ dời non lấp biển.

Đạo cô trung niên cả kinh. Một thiếu niên mười lăm tuổi mà có thể chặn nổi một đòn của mình? Đây là sức mạnh cỡ nào? Điều không phù hợp với lẽ thường tình này làm lòng bà chấn động.

Phải biết bà là Tôn giả cao cao tại thượng, chốn phàm trần làm gì có sức mạnh nào có thể chống lại bà?

Lúc này Thạch Hạo đã tiến tới, rời khỏi Hoàng cung, cả người bao phủ dày đặc long khí . Một con thiên long to lớn vờn quanh thân thể của nó, cảnh tượng hết sức kinh người.

"Giết!"

Đạo cô trung niên chập ngón tay lại biến thành đao, đầu ngón tay bắn ra một chùm ánh sáng bạc. Chùm ánh sáng bạc này hóa thành hình đao, rất nhanh biến lớn, dài đến mấy trăm trượng, dùng thế quét ngang ngàn quân bổ xuống.

Chiến kiếm màu vàng trong tay Thạch Hạo tỏa ánh sáng lóa mắt như một vầng mặt trời. Nó cùng với ánh đao dài mấy trăm trượng kia va chạm vào nhau khiến cho trời đất rung động dữ dội.

Ánh đao màu bạc bị tan vỡ trong khung trung.

"Long khí Hoàng đạo!" Đạo cô trung niên nói khẽ, ánh mắt lóe lên vô cùng giật mình. Chỉ mới được mấy ngày mà tiểu Thạch đã biến thái như vậy, dung hợp với số mệnh của một quốc gia, nắm giữ được loại sức mạnh thần bí này.

Không phải! Bất luận nó có kinh tài tuyệt diễm cỡ nào cũng không thể quyết đấu cùng một vị Tôn giả. Bà chưa từng nghe nói có thiếu niên mười lăm tuổi nào làm được điều này.

"Cho dù ngươi nắm được long khí Hoàng đạo thì đã làm sao? Cùng lắm là chỉ hơi khống chế được, vẫn là ngoại lực. Bây giờ xem cho rõ ta làm cách nào trấn áp ngươi!" Đạo cô trung niên vô cùng tự tin.

Lòng bàn tay bà phát sáng, cầm chuôi cây phất trần vung lên, những sợi dây bạc nổ tung. Ba ngàn sợi chỉ bạc nhanh chóng tụ hợp lại tạo thành một sợi dây thừng, từ bốn phương tám hướng ập tới quyết tâm trói thiếu niên kia lại.

“Ông”, thanh pháp kiếm màu vàng của Thạch Hạo chấn động, phát ra

tiếng nổ vang rền. Sau đó lấy nó làm trung tâm, những tia kiếm khí bắn tua tủa về phía trước như cầu vồng.

Tiếng leng keng điếc tai nhức óc, toàn bộ những sợi dây của đạo cô trung niên đều bị kiếm khí chém trúng. Hai người va chạm rất mạnh, tạo thành một màn sáng kinh thiên động địa. Ánh sáng phủ kín bầu trời, cả Hoàng thành đều rung chuyển.

Cũng may vì nơi đây đã mở ra toàn bộ trận pháp, đồng thời long khí Hoàng đạo mạnh mẽ đã khống chế bốn phương, chặn làn sóng dư âm của vụ va chạm trên lại, nếu không hậu quả thật khó lường.

“Chỉ có như vậy thôi sao? Vậy mà lão yêu như bà cũng dám ngông cuồng?” Thạch Hạo nói.

Khuôn mặt đạo cô trung niên cũng khá đẹp lão. Khi còn trẻ cũng là mỹ nhân một vực, hơn nữa lại là đệ tử Bổ Thiên giáo, bất kể đi đến đâu cũng được mọi người kính trọng, siêu thoát phàm trần.

Nhưng bây giờ lại bị một thiếu niên chẳng coi ra gì, lời nói lạnh nhạt, khiến bà ta thật sự rất tức giận. Dù đã tu hành hơn trăm năm, nhưng cũng khó tránh khỏi khó chịu.

“Tiểu bối, để ta dạy ngươi cách kính trọng trưởng bối!” Bà quát.

Chỉ trong nháy mắt, hai dải cầu vồng lao lên không trung, đại chiến dưới vòm trời.

Gió lớn thét gào, sấm rung chớp giật, trên bầu trời xuất hiện rất nhiều dị tượng. Hai cường giả ra tay làm hiện lên những cảnh tượng thật đáng sợ.

Mọi người trong Hoàng đô ngơ ngác, nhìn đến hoa mắt chóng mặt, sợ đến hồn phách muốn bay ra ngoài. Đây chính là Tôn giả sao? Sức mạnh kia thật đáng sợ, chỉ một chút cũng có thể hủy đi một ngọn núi cao, san bằng một biển hồ mênh mông rộng lớn.

Nhưng điều càng làm người ta giật mình hơn là tân hoàng cũng vô cùng mạnh mẽ, tuổi chỉ mười mấy mà đã có thể đối đầu trực tiếp với một đại cường giả Bổ Thiên giáo, thật sự rất khó tin.

Trong giới tu luyện, thiên tư như vậy chắc chắn sẽ dọa chết rất nhiều người. Mười lăm tuổi đã dám đánh tay đôi với Tôn giả, thật sự làm mọi người trợn mắt há hốc mồm, đặc biệt là tu sĩ ba giáo, chẳng ai mà không hoảng sợ.

"Xoạt".

Một ánh kiếm xẹt qua, ba ngàn sợ chỉ bạc lay động, cây phất trần bị chém đứt, đạo cô trung niên rơi vào thế bất lợi, điều này thật sự càng khiến mọi người chấn động.

"Chuyện gì xảy ra vậy? Tiểu Thạch quá mạnh mẽ, nó vẫn chưa tiến vào cảnh giới Tôn giả mà!"

"Là long khí Hoàng đạo. Các ngươi nhìn xem, bên người nó có những con thiên long vờn quanh, không ngừng hấp thu bí lực cuồn cuộn từ hoàng cung để mình sử dụng."

Sắc mặt tu sĩ ba giáo rất khó coi, ai nấy ngửa mặt lên nhìn bầu trời.

"Nguyệt Thiền, nàng đang ở đâu?" Đạo cô trung niên rốt cuộc không nhịn được hỏi. Bà ta chưa từng nghĩ sẽ rơi vào thế bị động trong cuộc chiến với Thạch Hạo.

Mục đích đến Hoàng đô của bà ta chủ yếu là dò hỏi tung tích của Nguyệt Thiền tiên tử. Vốn dĩ bà muốn đi đầu hù dọa một phen, nào ngờ lại trở thành cục diện bế tắc, thật sự chẳng cách nào lay động được Thạch Hạo.

"Hãy hạ thấp lòng tự tôn của bà xuống, rồi cầu bổn hoàng!" Thạch Hạo mỉm cười.

"Ngươi… ngông cuồng!" Ánh mắt đạo cô trung niên trở nên lạnh lẽo,

quát lớn.

“Xoạt”

Trời đất bỗng rung chuyển, pháp kiếm trong tay Thạch Hạo phát sáng, bắt đầu tỏa ra uy áp thần linh. Loại uy áp này đè nén xuống khiến mọi người trong thành đều run rẩy, muốn quỳ phục xuống đất.

Đạo cô trung niên quát nhẹ, trong tay xuất hiện một mai rùa toả ra ánh đen. Mai rùa này cũng có một khí tức vô cùng thần thánh và uy nghiêm.

Một âm thanh lớn vang lên. Mai rùa màu đen xuất hiện vết nứt, sau khi bị thanh kiếm màu vàng bổ trúng thì bay ngược ra sau, không ngừng điên cuồng hút lấy tinh khí trời đất.

“Huyền thuẫn* của ta!” Đạo cô trung niên hét lớn, ánh mắt thương tiếc nhìn mai rùa đen. Đây chính là pháp khí quý giá nhất bà ta lấy được từ Bổ Thiên giáo, được xưng kiên cố không thể phá hủy, do lão rùa Thần Đạo lưu lại, không ngờ hiện tại lại bị chém nứt.

(*): Lá chắn màu đen.

“Xoạt”

Ánh mắt Thạch Hạo vô cùng dữ tợn. Nó vung thanh kiếm màu vàng lên, ánh kiếm biến ảo khôn lường, kiếm khí như cầu vồng quét sạch bốn phương.

“Phốc”

Một cánh tay của đạo cô trung niên rơi xuống, huyết quang bắn lên cao khiến mọi người lóa mắt. Bà ta hét thảm một tiếng, thần sắc thể hiện sự khiếp sợ, thật không ngờ mình lại bị thương trong tay một thiếu niên.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 470: Một Quẻ Đoạn Sinh Tử

Đạo cô trung niên xoay người, chân đạp hoa sen bằng đồng nhanh chóng chạy trốn, sự mạnh mẽ của đối thủ vượt quá dự liệu của bà, nếu cứ tiếp tục chiến đấu thì hơn nửa phải bỏ mạng tại đây.

"Không phải bà nói là muốn hỏi tội ta ư, cớ gì lại hoảng sợ như chó cúp đuôi thế kia?" Âm thanh của Thạch Hạo vang vọng trời cao.

Đối với một vị Tôn giả mà nói, việc chạy trốn đã xem như là rất mất mặt rồi, đặc biệt khi bị một thiếu niên mười mấy tuổi đánh bại thì càng thấy xấu hổ hơn, nhưng lúc này lại bị người ta chế nhạo như thế khiến bà ta hận không thể quay lại sống mái một trận.

Nhưng sinh mệnh là quan trọng nhất, nếu quay lại nghênh chiến thì cũng chỉ có con đường thất lại mà thôi, tuyệt đối phải trả giá vô cùng đau đớn và thê thảm.

Rất may là, bà đã nhặt được cánh tay bị chém cụt kia đặt lên trên vết thương, phối hợp thêm một vài linh dược và điều dưỡng qua một thời gian thì vết thương sẽ lành và không có vấn đề gì nữa.

"Xoẹt!"

Kiếm quang màu vàng bổ tới, bầu trời bị cắt đôi, sắc bén và chói mắt, trong mắt mọi người ở Hoàng đô, đây cứ như là một tia chớp to lớn xẹt ngang bầu trời, vô cùng rực rỡ.

Nhưng, trong mắt của đạo cô trung niên thì đây cứ như là một gông xiềng tử thần muốn trói chặt bà lại, lập tức bà phun ra một búm máu, tinh khí thần thiêu đốt rồi gia tốc bỏ chạy.

Khi tới bà ta vô cùng kiêu căng, mở miệng là tiểu Thạch này tiểu Thạch nọ, dáng vẻ thì cao cao tại thượng nhìn toàn bộ Thạch Quốc bằng nửa con ngươi, nhưng giờ lại rơi vào kết cục thê thảm như thế này khiến người khác cảm thán, sự thay đổi của nhân sinh khó mà lường trước được.

Bả vai của đạo cô trung niên ứa máu, bà biến đối phương vị tới mấy lần, cố gắng lắm mới tránh né được chiêu kiếm vừa rồi thế nhưng thiên niên ở phía sau kia lại quá hung tàn, chém ra hàng loạt nhát kiếm, từng luồng kiếm khí nối liền trời cao, hào quang màu vàng tỏa sáng chói lọi cả thiên địa, cứ như là một đóa hoa sen cực lớn vô cùng mạnh mẽ giữa trời cao.

Hàng loạt ánh kiếm quét tới, mặc bà ta gia tốc, biến đối phương vị nhưng vẫn khó lòng tránh hết được, ầm ầm ầm, ánh kiếm cứ như là từng con chân long ép mạnh xuống.

Kim quang lấp lánh vô biên đâm sầm tới sau lưng khiến lông tóc bà dựng thẳng đứng. Bà ta muốn tránh sang bên nhưng đã chậm, hơn nữa những nơi khác cũng đều là ánh kiếm cả.

Ánh đen lóe lên, bà lần nữa giơ lên mai rùa, những ký hiệu chằn chịt xuất hiện bảo hộ ở phía sau lưng. Vật này do lão rùa Thần Đạo lưu lại, có thể nói là một pháp khí phòng ngự tuyệt phẩm, là báu vật trong toàn Bổ Thiên giáo.

Nhưng, sau khi kiếm khí đụng trúng thì ánh sáng lộng lẫy của mai rùa chợt lu mờ, những vết nứt bên trên xuất hiện càng dày đặc hơn, gần như muốn phá hủy tới nơi.

"Keeng!"

Sau khi có thêm một luồng kiếm khí khác chém tới, tiếng răng rắc vang lên, khí tức kinh người của mai rùa chợt thiêu thốt đến cực hạn khiến cho nó sáng rực lên.

"Bùm!"

Báu vật này nổ tung hóa thành mấy trăm mảnh vỡ nhỏ bay về bốn phương tám hướng, cứ vậy bị xóa sổ trong thiên địa này.

Đạo cô trung điên hét thảm một tiếng, lòng bà đau như cắt. Đây chính là pháp khí mà bà yêu quý nhất, thế nhưng cũng khó mà chống đỡ được pháp kiếm màu vàng kia của đối phương.

Bà ta há miệng ho ra máu, tuy mai rùa đã ngăn cản được một phần kiếm khí thế nhưng, những mãnh vỡ nổ tung từ mai rùa lại thương tổn tới bà ta, máu thịt sau lưng be bét, sâu tới tận xương trắng.

Mọi người trong Hoàng đô khi thấy cảnh tượng này chợt ngây dại, ai nấy đều khiếp sợ. Dù gì cũng là một Tôn giả thế nhưng lại bị tiểu Thạch đánh cho trọng thương, thiếu chút nữa phải bỏ cái mạng nhỏ lại. Uy thế cỡ nào mới có thể thực hiện được?

Nếu nói trước đây không lâu Thạch Hạo một thân một mình xông vào Hoàng đô, một mình đi khiêu chiến với đại tu sĩ ba giáo, rồi đuổi giết đám người này cứ như là một việc vô cùng vĩ đại, như vậy hôm nay chính là một kỳ tích.

Việc này khiến người người điên cuồng, mới mười lăm tuổi mà đã có thành tựu cỡ này rồi, ngày sau sẽ như thế nào? Khó mà tưởng tượng ra được, chắc chắn sẽ vang dội cả cổ kim.

Chỉ có một số ít người biết được rằng Thạch Hạo dựa vào long khí Hoàng đạo, thế nhưng dù là như vậy cũng có thể nói là quá kinh diễm, loại năng lượng này không phải ai cũng có thể thi triển được, cũng không phải mỗi vị Nhân Hoàng nào cũng đều có thủ đoạn như thế cả.

Trong lòng tu sĩ ba giáo khó mà bình tĩnh được, biểu hiện vừa rồi của tiểu Thạch quá đáng sợ, là một đại địch kinh khủng nhất, mai này nếu như trưởng thành thì chỉ một vài người mới có thể ngăn cản được.

"Lần sau xem bà có dám tới hàm hồ nữa không." Giữa trời xanh, Thạch

Hạo đuổi sát tới tường thành thì mới ngừng lại, thiếu chút nữa nó đã có thể đoạt đi tính mạng của đạo cô trung niên này rồi.

Hiển nhiên, sau khí tới sát mép tường thành thì long khí Hoàng đạo của nó dần yếu bớt, thực lực giảm xuống nhanh chóng, nếu như đuổi xa hơn nũa thì thực lực cũng tương đương với Tôn giả mà thôi.

Nhưng, nó vẫn xuất ra một chiêu kiếm cuối cùng, cầu vồng màu vàng luồn qua trời cao, đạo cô trung niên hét thảm một tiếng, trên người xuất hiện một lỗ máu gần như là bị xuyên thủng, máu không ngừng chảy ra ngoài.

"Ngươi... chờ đó, sẽ có lúc ta vặt đầu ngươi để huyết tế huyễn thuẫn của ta!" Khóe miệng của đạo cô trung niên ứa máu, lơ lững nơi xa hạ quyết tâm, ánh mắt đầy nham hiểm, đã mất đi vẻ siêu nhiên và bình tĩnh vốn có trước đây.

"Thôi thì bổn hoàng đoán một quẻ cho bà vậy, lần sau khi gặp lại thì bà chẳng thể giữ được cái mạng chó của mình nữa đâu, và cũng chẳng thể gặp lại Bổ Thiên giáo nữa." Thạch Hạo nói.

Đạo cô trung niên tức đến mặt mày trắng bệch, vung mạnh tay áo xoay người rời đi, bà không muốn dừng lại dù chỉ một giây, bà gần như bị thiếu niên này chọc cho tức chết rồi.

Hoàng đô trở nên yên tĩnh, chiến tích và thần thoại như thế này, mười lăm tuổi có thể chiến bại Tôn giả, vô luận là ở niên đại nào cũng sẽ danh chấn thiên hạ, bốn phương sợ hãi.

Lát sau, Thạch đô vang lên những tiếng hô rung trời, náo động khắp nơi, nơi đây hoàn toàn sục sôi.

Lúc này, hai chữ "Nhân Hoàng" được rất nhiều người gọi to, long khí trong Thạch Quốc nhiều hơn rất nhiều trước kia, mà Thạch Hạo lại có thể cảm giác được, từng tia tinh khí từ hư không tuôn mạnh vào hoàng cung.

Nó được từng làn khí mờ mịt bao phủ, mà bảo ấn trong lòng nó lại thêm

lấp lánh hơn.

Thạch Hạo khẽ búng lên thân chiến kiếm màu vàng óng kia, tiếng tưng tưng vang vọng, thanh chiến kiếm này vô cùng sắc bén, đây chính là một trong hai pháp khí mạnh mẽ nhất trong bảo khố, cho nên mới có thể phá nát mai rùa Thần Đạo của đối phương.

"Chúc mừng Nhân Hoàng, thần công đã đại thành!" Bằng Cửu hô lớn đầy vẻ vui mừng.

"Nhân Hoàng thần uy vô địch!" Một đám chiến tường cùng hô to, sau đó rất nhiều quân binh trong hoàng thành cũng hô theo, thanh âm rung chuyển thiên địa.

Thạch Hạo gật đầu, tiến bước vào trong trung ương Thiên cung rồi ngồi lên trên bảo tọa, nó suy tư, lẩm bẩm: "Quả như vậy, Tôn giả cũng tới, nhưng chắc cũng không dám tới nhiều."

Nó biết rõ, dù là đám Bổ Thiên giáo có liên hệ với đám Thượng giới nhưng cũng không dám hành động ngang ngược trong thế cục hỗn loạn này, bởi vì con cờ của Thượng giới cũng không phải chỉ có một hai con.

Rất có thể, sẽ có đại nhân vật của Thượng giới đi đối phó với đám Bổ Thiên giáo, hẳn những đại giáo cũng sẽ có người đối địch với đám Thượng giới này.

"Tiếc thiệt, chút nữa thôi đã có thể chém chết bà đạo cô kia rồi." Thống lĩnh thị vệ Bằng Cửu tiếc nuối nói.

Đám Chiến vương đi theo sau tiến vào hoàng cung, sau khi nhìn thấy Thạch Hạo đại phát thần uy thì những người này vừa phấn chấn lại vừa lo lắng, cường giả ba giáo đã tới, chắc chắn Tôn giả cũng không chỉ có một hai người, đến lúc đó ắt sẽ nảy sinh một hồi đại chiến đẫm máu, mà Thạch Hạo chỉ có một người liệu có thể thắng được hay không đây?

"Không cần lo lắng." Thạch Hạo bình tĩnh, cho các chiến tướng lui ra,

chỉ giữ lại Chiến vương và Bằng Cửu.

"Có lẽ sẽ có trò hay để xem đấy." Thạch Hạo cười nói để lộ hàm răng trắng bóng, dáng vẻ giờ của nó đã không còn uy nghiêm mà chỉ còn lại nụ cười tươi rói, lúc này nó giống như những thiếu niên bình thường khác.

Chiến vương và Bằng Cửu đều ngơ ngác, thiếu niên Nhân Hoàng có ý gì?

Thạch Hạo dẫn hai người tới bên cạnh tổ tế đàn rồi bắt đầu kích hoạt. Lập tức nơi đây tựa như mặt gương bằng nước, lộ ra một vài cảnh vật.

"Hả, bệ hạ có bố trí một trận pháp giám sát và điều khiển cách đây rất xa à, có thể thông qua tổ tế đàn để quan sát?" Hia người kinh ngạc.

Bên ngoài Thạch đô, đạo cô trung niên hạ xuống một vùng núi sau đó giơ tay nhấn về trước, lập tức có một ngọn núi đổ nát, thứ này cứ như là tờ giấy hóa thành tro bụi vậy.

Bà ta thật sự rất tức giận, trước mặt tất cả mọi người, mình đường đường là Tôn giả không ngờ lại bị một thiếu niên truy sát chạy trối chết, trăm năm qua chưa bao giờ bị nhục mặt như vậy, việc này khiến bà vô cùng căm hận.

Một nhóm người của cường giả ba giáo đã tiến vào thành, những vẫn còn rất nhiều người lưu lại bên ngoài, đặc biệt họ đều là cao thủ đang ẩn nấp trong dãy núi này.

Đạo cô trung niên trở lại nơi của Bổ Thiên giáo dừng chân, sau khi băng bó lại vết thương thì uống một chén trà, rồi mới bắt đầu tĩnh tâm, rất lâu sau thở dài một hơi.

Cuối cùng bà cũng bình tĩnh lại, hỏi một tên đệ tử trong giáo, nói: "Có manh mối gì về Nguyệt Thiền tiên tử chưa?"

"Bẩm báo tổ sư, chúng con truy tìm liên tục thì phát hiện được một chỗ, chính là nơi Nguyệt Thiên sư muội xuất hiện cuối cùng trước khi biến mất,

nơi đó đã hóa thành một vùng kiếp thổ, mơ hồ có thể cảm nhận được gợn sóng thần tính."

Mấy đệ tử trẻ tuổi này có nam có nữ tiến lên bẩm báo như thế, bọn họ đều là người có tư chất bất phàm, nếu không cũng khó mà tiến vào được Bổ Thiên giáo.

"Nguyệt Thiền, cô bé này thiên tư vô song, đến từ Thượng giới, không thể gặp bất cứ chuyện gì, nếu không chẳng ai có thể gánh vác được trách nhiệm này." Đạo cô trung niên nhíu mày, sau đó đứng dậy nói: "Để ta đi xem thử, lỡ phát hiện ra chút gì cũng nên."

Hồ lớn khô cạn, sớm đã nứt thành bốn miếng, núi non sụp đổ vô cùng lổm chổm.

Khu vực này cứ như từng gặp phải sét đánh, sau khi nhìn thấy khung cảnh nơi đây thì bà nhíu mày rồi sắc mặt chuyển biến, nói: "Tàn trận Lôi bộ của Lục Thần trận, đây là do Nguyệt Thiền bố trí, sóng thần lực vẫn còn lưu lại nơi đây, quả nhiên đáng sợ."

Sau đó, bà không hiểu, dù là tiểu Thạch có thông thiên triệt địa thế nào đi nữa thì khi rơi vào tình thế nguy cấp như vầy cũng khó mà thoát khỏi cái chết, nhưng sao lại còn sống, và Nguyệt Thiền lại mất tích?

Nội tâm của bà dấy lên nghi hoặc, dẫn theo đám đệ tử môn đồ lục soát thật cẩn thận, phóng ra thần niệm mạnh mẽ của mỗi người hòng hình dung lại cảnh tượng ngày đấy.

"Hả, hơi kỳ lạ, nơi này có thứ gì đó?" Đạo cô trung niên nghi hoặc.

Bên trong hoàng cung, Thạch Hạo phì cười, tâm tình của nó rất sảng khoái, hàm răng trắng bóng lấp lánh ánh sáng lộng lẫy, nói: "Bổn hoàng sớm đã tính cho bà một quẻ rồi mà, quả nhiên ứng nghiệm."

Chiến vương và Bằng Cửu hai mắt nhìn nhau, cũng không rõ ý nghĩa là gì.

"Có trò hay để xem rồi." Thạch Hạo cười rạng ngời.

Đột nhiên, bên trong kiếp thổ xuất hiện từng vầng sáng thật lớn vô cùng kinh khủng, lập tức nhấn chìm nơi đó lại, đạo cô trung niên kêu to rồi ra sức giãy dụa, vận dụng tới sức mạnh cực hạn của Tôn giả hòng xung kích.

Nhưng, mặc bà giãy dụa thế nào, mặc xung kích có mạnh mẽ tới đâu đều khó lòng trốn chạy được nữa, bà ta bị một chiếc lưới bằng ánh sáng vô cùng dày bao phủ, hàng loạt ký hiệu hạ xuống nhằm cưỡng ép luyện hóa bà.

Còn mấy tên đệ tử môn đồ của bà ta thì ngay từ đầu tiếp xúc đã hóa thành bụi trần, bị sức mạnh thần quan của đại trận quét qua lập tức biến mất, hình thần đều diệt.

"Tên nhóc chết tiệt, hẳn là do nó ra tay, cố ý chơi lão nương mà!" Đạo cô trung niên tức giận đến phát rồ, nàng rốt cuộc cũng đã biết vì sao tiểu Thạch lại bói một quẻ như thế cho mình.

Quả đúng quá xấu hổ mà, thiếu niên kia đã dự đoán được mình sẽ tới đây và sớm bố trí kỹ càng sát cục này, chỉ chờ bản thân mình sa lưới.

Sau nghi hiểu rõ toàn bộ sự việc thì đạo cô trung niên tức giận muốn ói máu, uất ức muốn chết, việc này khó mà tiếp nhận được, đúng là tự mình đào huyệt chôn thân.

Đây cứ như là... bản thân chê sống lâu, tự mình giết mình.

"Phụt!"

Vô số ký hiệu hạ xuống, lưới ánh sáng co lại khiến cho cơ thể bà tan biến, nguyên thần muốn chạy chốn nhưng lại bị một vệt thần quang quét trúng lập tức hóa thành tro bụi, cứ thế một Tôn giả ra đi.

Trong hoàng cung, bên cạnh tổ tế đàn, Chiến vương và Bằng Cửu nhìn thấy toàn bộ sự việc vừa diễn ra, cả hai đều trợn tròn mắt, đạo cô trung niên này uất ức nghẹn ngào mà ra đi, cái chết này tuyệt không thể nhắm mắt

được.

Rất lâu sau hai người mới hồi phục lại tinh thần, rồi nhìn nhau cười to, vô cùng vui sướng.

"Vẫn chưa xong đâu, chúng ta tới đó nào." Thạch Hạo cười nói.

Hai người nghi ngờ, nhìn thấy dáng vẻ của Thạch Hạo, nụ cười đó có chút ti tiện, trong lòng thầm nghĩ 'tội lỗi' quá mà, lẽ nào đây mới là hình dạng của Nhân Hoàng.

Trên thực tế, cụ cười của Thạch Hạo chẳng có chút tử thế gì, có một chút 'ti tiện' ẩn chứa bên trong.

Bọn nó mượn tổ tế đàn rồi mở ra một thông đạo hư trong hư không thông tới kiếp thổ vừa nãy.

Thạch Hạo cẩn thận thanh lý toàn bộ, xóa đi toàn bộ vết tích không nên thấy, sau đó lại cải tạo lại trận pháp khiến cho nó càng hoàn thiện hơn.

"Đã sử dụng một lần, đúng là có chút lãng phí, hi vọng làn sau sẽ tới nhiều hơn vài người." Thạch Hạo cười nói.

Chiến vương và Bằng Cửu cũng chẳng nói gì, rốt cuộc đã biết vì sao bệ hạ lại có vẻ ti tiện như vừa rồi, quả là vô cùng bất lương mà, không ngờ lại làm việc như thế này.

Đây chính là trận pháp chuyên đối phó với Tôn giả, lúc bố trí trận pháp này Thạch Hạo đã tính toán rất cẩn thận, người bình thường khi tiến vào sẽ không có bất kỳ phản ứng nào.

Một lát sau, bọn họ biến mất.

Sau khi trở lại hoàng cung, Thạch Hạo cười ha hả đầy sảng khoái, đương nhiên nó cũng chẳng hi vọng rằng trong thời gian ngắn ngủn lại có thể tiếp tục giết chết mấy vị Tôn giả, thế nhưng lại cảm giác được sớm muộn gì cũng

có người giẫm vào vết xe đổ này.

"Bệ hạ, tu sĩ ba giáo ngoài thành có dị động, xuất hiện khí tức của Tôn giả không ngừng khuếch tán, không chỉ có một người, hình như bọn họ muốn tiến vào Thạch đô thì phải." Có người tới bẩm báo.

Trong trung ương Thiên cung, bầu không khí trở nên căng thẳng hẳn.

"Không sao, ngươi lui xuống đi." Thạch Hạo gật đầu.

Chiến vương, Bằng Cửu vẻ mặt khá là khó coi, ba giáo ồ ạt tiến vào ắt sẽ xuất hiện một hồi sóng to gió lớn.

"Sợ gì chứ, hẳn là phải cao hứng mới đúng!" Thạch Hạo cười to, vô cùng khoái trá, chỉ thẳng vào hoàng cung to lớn ấy, nói: "Đại trận sớm đã được tu bổ và thay đổi, chỉ chờ bọn chúng chui vào trong thôi, ta rất mong đợi sẽ không chỉ một vài Tôn giả tới đây, hai hay ba Tôn giả chết đi thì quả là vô vị mà."

Chiến Vương, Bằng Cửu đứng đối diện chẳng biết nói lời nào cho tốt cả, sau đó nhịn không được mà cười to.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 471: Gió Thổi Báo Giông Tố Sắp Tới

Hoàng cung rất lớn, cung điện nguy nga và tráng lệ san sát, trận pháp thần linh có tới mấy chục liên kết chặt chẽ với nhau, một khi khởi động ắt sẽ kinh thiên địa khiếp quỷ thần.

Khoé miệng của Thạch Hạo hơi nhếch lên, lẳng lặng ngồi đợi, thế nhưng cũng chưa thấy ai xông tới, tu sĩ ba giáo rất cẩn thận.

"Khởi bẩm bệ hạ, có người tới gặp đám Bát hoàng tử, Thập nhất công chúa." Có Kim ngô vệ tiến vào trong trung ương Thiên cung bẩm báo, lời nói của tên này vang vọng khắp đại điện trống trải và nguy nga.

Sắc mặt của Thạch Hạo vẫn bình tĩnh, im lặng không nói gì.

"Lui ra đi." Bằng Cửu nói.

Đây là mật báo, có người âm thầm truyền tin tới, chỉ khi nào có chuyện vô cùng quan trọng mới sử dụng phương thức này.

Thạch Hạo cẩn thận xem bức mật thư này sau đó đưa cho đám Bằng Cửu Chiến vương xem, mặt mày của nó không chút biểu hiện gì khiến cho bầu không khí trong cung điện trở nên căng thẳng.

"Thạch Hoàng đời trước quang minh và oai phong cả đời, không ngờ con cái lại khiến người khác thất vọng như vậy, chỉ vì muốn ngồi lên ngôi hoàng đế mà chuyện gì cũng dám làm hết." Chiến vương thở dài.

"Chỉ có một vài người cá biệt mà thôi, còn lại vẫn rất tốt." Thạch Hạo mở miệng.

"Nhân Hoàng, người định xử lý ra sao?" Lão thị vệ Bằng Cửu hỏi.

"Nếu như mấy người đó không vượt qua ranh giới kia ta cũng chẳng để bụng làm gì, nhưng nếu như quá phận thì pháp đạo vô tình." Thạch Hạo bình tĩnh nói.

Dược điền trong hoàng cung trồng rất nhiều linh chu, còn Điển miếu thì ẩn giấu rất nhiều bảo thuật, còn có bảo khố chứa đựng vô số kỳ trân, tất cả những thứ trong đó đều bị công chúa hoàng tử này lấy đi hầu hết những thứ quý giá.

Liên quan tới chuyện này, Thạch Hạo cũng chưa hề truy cứu làm gì, dù sao họ cũng thuộc dòng dõi của Nhân Hoàng đời trước. Nhưng nếu như đám người này không biết đâu là giới hạn thì nó cũng chẳng lưu tình làm gì nữa.

Khi tới gần một con đường trong khu lâm viên, một đám tu sĩ của Bất Lão sơn đang bí mật thảo luận, sắc mặt của Tần Lĩnh lộ vẽ tức giận, căm phẫn, lớn tiếng trách tháo.

"Hắn thật quá đáng mà, ta thật lòng khuyên bảo thế nhưng hắn lại lạnh lùng khước từ, rồi một tên thị vệ mà cũng cả gan đốp chát với ta, tên nhóc tiểu Thạch dùng ánh mắt nửa con ngươi nhìn ta, nghĩ ta là ai hả?"

Lão là sứ giả tới hoàng cung nhưng lại gánh phải áp lực vô cùng lớn, bị khí thế vô cùng lớn của Thạch Hạo bức bách, cả người phải gánh lấy sự dằn vặt to lớn, khi nghĩ lại chuyện này càng khiến lão sợ hãi.

Tần Lĩnh vô cùng bất mãn, dù gì lão cũng đại biểu cho sự tồn tại bất hủ của Bất Lão sơn, Nhân Hoàng là cái quái gì chứ.

"Bình tĩnh đi." Một ông lão ngồi trên bồ đoàn mở miệng, khi cặp mắt vừa mở ra thì tựa như hai tia chớp xẹt qua hư không vậy.

Trong viện, nước chảy róc rách qua chiếc cầu nhỏ, đình đài xen kẽ, cảnh sắc vô cùng ưu nhã và nên thơ.

Một người trung niên khác mở miệng, nói: "Trong cơ thể của hắn có một nửa huyết mạch Bất Lão sơn ta, như thế rất tốt, có thể khiến hắn nhận tổ quy

tông. Nếu không cần đánh mà vẫn thắng, dựa vào việc hắn nắm giữ Thạch Quốc và thống lĩnh và khống chế cả Hoang Vực, rồi sau đó tìm vật kia thì rất hay."

"Vô dụng mà thôi." Tần Lĩnh lắc đầu, khi lão đã bình tĩnh lại thì vô cùng sáng suốt, nói: "Căn cứ vào tình huống vừa rồi, bình thường tuy hắn nói cười vui vẻ. Thế nhưng, ví như ở Hư Thần giới, chỉ cần dính dáng tới nguyên tắc thì hắn sẽ trở nên ngang ngược và lòng tràn ngập niềm tin vô địch, chúng ta khó mà kiểm soát chớ đừng nói tới việc mượn tay hắn để nắm giữ cả một quốc gia."

Người trung niên kia cau mày, nói: "Một kỳ tài như thế nếu không gia nhập Bất Lão sơn ta thì chẳng phải quá lãng phí hay sao. À đúng rồi, ta cũng từng nghe nói qua, một cặp vợ chồng ở trên núi kia là cha mẹ hắn, chuyện gì đã xảy ra vậy, vì sao lại trở thành một bí mật lớn trong tộc thế?"

"Có một số việc không nên hỏi, dù là ta cũng chẳng thế hiểu rõ được, tộc chủ tự có tính toán của mình, kiếp thứ hai mà tới thì đôi vợ chồng kia cũng nên tiến vào Thượng giới thì hơn." Ông lão ngồi trên bồ đoàn kia lên tiếng, lão là một Tôn giả, có địa vị cực cao trong Bất Lão sơn.

"Thiếu niên thường ý chí không kiêng định, chỉ cần cố khuyên bảo một hồi sẽ thành công mà thôi." Một ông lão khác đang uống trà nói, sau khi suy tư một chút thì mở miệng, lão cũng là một Tôn giả, nói: "Ta cùng từng nghe qua, có một vài kỳ tài ở Thượng giới sẽ hạ xuống đây, đến lúc đó những người này sẽ cho tên tiểu Thạch nhìn thấy vẻ hào hoa phong nhã của Thượng giới, bất kể là người hay là bảo thuật đều khiến hắn chấn động mà thôi, lúc đó có lẽ hắn sẽ thay đổi chủ ý, dựa vào Bất Lão sơn ta để tiến vào Thượng giới."

"Hậu nhân của mấy vị đại nhân vật kia muốn tự mình xuất hiện để dò xét lao tù tám vực này ư?" Ông lão ngồi trên bồ đoàn khẽ cau mày.

Ông lão ngồi đối diện này gật gật đầu, còn những người khác khi thấy thế thì giật mình hoảng sợ, thiên kiêu cùng với quý nữ của Thượng giới sẽ

xuống tuần tra giới này, đây tuyệt đối là việc lớn.

Đề tài này dừng tại đây, bởi vì chuyện này quá quan trọng, người thường không dám nói lung tung, tránh né thì tốt hơn.

"Có lẽ Bổ Thiên giáo, Tây Phương giáo cũng sẽ phái người vào trong hoàng thành để thăm dò, giờ Bất Lão sơn ta như thế nào đây?" Lát sau, người đàn ông trung niên kia xin chỉ thị của hai vị Tôn giả.

"Tuy tiểu Thạch có một nửa huyết thống với Bất Lão sơn ta, thế nhưng thiếu niên hiếu thắng, ngang tàng quá mức, có lẽ nên để hắn nến chút mùi khổ sở. Đến lúc đó chúng ta xuất hiện bảo vệ hắn một mạng, nói không chừng khi đó lại nghe lời cũng nên." Một vị Tộn giả mở miệng.

Ông lão trên bồ đoàn gật đầu, nói: "Khi ở trong hoàng cung thì hắn vẫn còn chút thủ đoạn của mình, bản thân đã kết hợp với long khí Hoàng đạo nên có sức mạnh ngang với một vị Tôn giả. Thế nhưng, Bổ Thiên giáo, Tây Phương giáo nhất định cũng sẽ huy động lực lượng đủ mạnh, dù thế nào thì hắn cũng khó lòng đối kháng được. Chúng ta cũng đi, cũng phóng thích uy thế Tôn giả, hắn là người thông minh nên sẽ lựa chọn con đường chính xác nhất."

"Tuy có huyết thông của bộ tộc chúng ta, thế nhưng thiếu niên này lại rất ngang ngược, nhất định phải dạy dỗ, cứ để cho hắn chịu nhiều đau khổ, sau đó chúng ta cứu hắn một mạng, nhất định lúc này hắn sẽ hiểu rõ trắng đen thế nào." Người tủng niên kia gật đầu.

Trong một trang viên khác, tu sĩ của Tây Phương giáo khá là trầm lặng, tất cả mọi người gần như chẳng biết nói gì cho phải.

"Hai vị Tôn giả muốn đi sao?" Có người hỏi.

"Ừ." Rất đơn giản, không thừa không thiếu.

"Có lẽ nên như thế, Tây Phương giáo ta đã chứng kiến qua biết bao nhiêu Hoàng triều thay đổi rồi, tất cả đều bị dập tắt trong năm tháng, một

Thạch Quốc nhỏ nhoi thì cũng chỉ là một bọt nước trong dòng sông lịch sử dài vô tận mà thôi, tính là cái gì." Một thanh niên nói.

Người của Tây Phương giáo đều để tóc dài một tấc, tất cả đều là khổ tu sĩ* chú trọng tới việc rèn luyện bản thân.

(*): Những tu sĩ tu luyện khắc khổ.

Đường đường là Tây Phương giáo, đứng vững trong dòng sông lịch sử, bất hũ từ xa xưa, bễ nghễ tám vực, không lâu trước đây lại bị tên thiếu niên dùng sức một người đuổi ra khỏi Hoàng đô, đây là một loại sỉ nhục.

"Ta cảm thấy, tốt nhất nên mời mấy vị lão tổ giáng lâm, rồi cứ quét ngang toà thủ phủ này cho khoẻ, đá bay hắn từ trong hoàng cung ra, nếu không làm sao có thể rửa sạch nỗi nhục trước đây chứ."

"Quả thật nên trấn áp thật mạnh tay, một chưởng giết chết nó ngay trước mặt thế gian!"

Có mấy tên thiếu niên lên tiếng, lời nói vô cùng tức giận, cứ canh cánh việc đại bại đầy thảm hại trước kia nên rất muốn lấy lại sỉ diện cho mình, muốn giết chết tiểu Thạch.

Tu sĩ của Bổ Thiên giáo cũng đang thảo luận, trong đó có một ông lão cau mày, bởi vì đạo cô trung niên kia thời gian rời đi đã rất lâu mà vẫn chưa trở về, có thể sẽ bỏ qua thời gian "tiến cung" này.

Chiến xa hoàng kim bay nhanh, ánh sáng rục rỡ kéo dài ở phía sau, tám con hung thú kéo xe lao mạnh khiến cho mặt đất ầm ầm rung chuyển.

Người đi đường vội vã né sang hai bên, chiếc chiến xa màu vàng óng này cứ như là cơn gió xông thẳng hoàng cung, khí thế vô cùng hung hăng.

"Đây chính là chến xa mạ vàng của Bát hoàng tử, họ muốn vào hoàng cung à? Uy phong thật nhen."

Gần đây có một vài lời đòn thổi, vị hoàng tử này nói rằng tiểu Thạch kế vị không phù hợp, chỉ là một tên nguỵ hoàng* mà thôi.

(*): Hoàng đến giải mạo.

Lại thêm một chiếc xe kéo mày tím đi qua, chiếc xe này đi với tốc độ vừa phải, không gấp gáp gì. Lần nữa lại là đề tài để mọi người bàn luận.

Đây chính là Thập ngũ hoàng tử, thường ngày rất biết lễ nghĩa, chưa bao giờ tự cao tự đại, khiến ấn tượng của mọi người vô cùng tốt.

"Ồ, Thập ngũ hoàng tử cũng tiến cung ư, đã xảy ra chuyện gì thế không biết?" Mọi người nghi hoặc.

Trung ương Thiên cung, Thạch Hạo tĩnh toạ đợi thời gian tới, nó chưa hề sốt sắng nghênh đón cường giả ba giáo, ngược lại một vài hoàng tử công chúa nóng rột tới trước cả đám tu sĩ vực ngoại kia nữa.

Thạch Hạo hờ hững, Bằng Cửu thở dài, xuyên qua trận pháp giám sát và điều khiến kia thì mọi người có thể nhận biết rằng, mục đích của đám người nầy không đơn giản.

Bát hoàng tử tự mình tiến vào hoàng cung, rồi dùng bí pháp bí mật quan sát trận pháp, muốn tìm hiểu rõ ngọn ngành, tuy gã ra tay bí mật thế nhưng sao mà qua được mắt của Thạch Hạo.

"Tu sĩ ba giáo không ngờ lại cẩn thận như vậy."Bằng Cửu nói nhỏ, không ngờ không có trực tiếp đột kích mà lại cử đám công chúa hoàng tử làm người phát ngôn thay mình tới đàm phán với Thạch Hạo.

"Mấy người này, thật là!" Chiến vương thở dài, nếu bàn về bối phận, thì lão cũng coi như là tộc thúc họ xa của đám người này.

"Cứ để xem sao đã!" Thạch Hạo lên tiếng, khi mấy người này tiến cung thì nó đã dự liệu được nên bảo ấn cầm trong tay, càn khôn bắt đầu xoay chuyển, mọi thứ đều thay đổi.

Bát hoàng tử mỉm cười từ từ đi tới, khi nhìn thấy rất nhiều phù văn của trận pháp đã bị phá huỷ ở trong đại kiếp nạn giờ vẫn chưa sửa chữa xong thì vui mừng, tất cả đều nằm trong dự liệu của gã.

Sau khi tiến vào trong Thiên cung, gã vô cùng kiêu căng, chẳng hề quỳ xuống, nói: "Ta không thừa nhận ngươi là tân Hoàng, đây chính là cơ nghiệp mà phụ hoàng ta lưu lại, còn tờ pháp chỉ kia cũng chỉ là giả mạo mà thôi!"

Thạch Hạo lạnh lùng nhìn gã, ngồi trên bảo toạ, vẫn chẳng hề nói gì.

"Hiền chất, cần gì phải thế chứ." Chiến vương khuyên.

"Nguỵ Hoàng dám soán địa vị Thạch Quốc ta, ta tự nhiên không phục, chuyện này không được nói ah?" Bát hoàng tử lạnh lùng đáp.

"Nghĩ rằng ta không dám giết ngươi ư?!" Thạch Hạo ngồi phía trên bình tĩnh nhìn gã, lời nói không lớn thế nhưng lại khiến cho Bát hoàng tử rùng mình một cái, nhịn không được lùi lại vài bước.

"Ngươi vừa mới đăng vị mà đã nghĩ tới chuyện diệt khẩu rồi à, muốn tàn sát hậu đại của tiên hoàng ư, người trong thiên hạ sẽ nghĩ ngươi thế nào đây, tàn nhẫn và bạc tình!" Bát hoàng tử nói, đây cũng là một trong những lý do gã dựa vào để không sợ hãi.

Đương nhiên, lý do chủ yếu là có sự chống đỡ phía sau của đại giáo vực ngoại.

"Nhân Hoàng đời trước có đứa con như ngươi đúng là xấu hổ mà. Ngươi không đi bảo vệ quốc thổ mà lại chắp tay tặng cho thế lực của vực ngoại, cam lòng làm con rối cho người ta, ta vì Nhân Hoàng đời trước thanh lý môn hộ, người sẽ vui mừng thôi!"

"Ngươi..." Bát hoàng tử sợ hãi lùi lại, từ đầu tới chân cảm thấy lạnh toát, khi nhìn thấy thiếu niên trầm ổn ở trên kia chợt gã phát ra sự sợ hãi từ trong linh hồn.

"Cút đi, về đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm của mình, nếu không đừng trách ta vô tình!" Thạch Hạo hét lớn khiến cho Bát hoàng tử lông măng dựng đứng, da đầu tê dại, môi run cầm cập, sợ đến nổi nghiến răng xoay người rời đi.

"Không thành tài được." Phía sau lưng gã, âm thanh của Thạch Hạo truyền tới thế nhưng một câu gã cũng chẳng dám đáp lại.

Sau đó, Thập nhất công chúa, Thập ngũ hoàng tử, Thập thất hoàng tử tiến vào trong trung ương Thiên cung muốn yết kiến tân Hoàng. Nhóm người này rất biết lễ tiết, mặt ngoài thừa nhận địa vị của Thạch Hạo.

Thế nhưng, trong lòng lại âm thầm đánh giá hoàng cung, cẩn thận kiểm tra dò xét trận pháp này, cuối cùng cũng nhận được đáp án như Bát hoàng tử.

Khi mấy người này rời đi thì Chiến vương Bằng Cửu lập tức bố trí, ra lệnh cho thị vệ tập trung tinh thần, lúc cần thiết nên tránh lui rồi im lặng đợi biến cục.

Thạch Hạo toạ trấn ở trung ương Thiên cung, lẩm bẩm: "Ba giáo khơi dậy lòng tham của các công chúa hoàng tử, các ngươi thấy sống lâu quá nên mệt rồi sao? Vậy thì ta sẽ chờ, tới bao nhiêu thì giết hết bấy nhiêu!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 472: Ức Người Quá Mức.

Ánh tà dương như máu, mây đỏ phủ kín bầu trời.

Nhưng mà, ánh đỏ này xuất hiện ở trên hoàng cung khiến nơi đây trở nên thần thành, bởi vì hàng loạt cung điện san sát nhau đều hiện lên từng luồng ánh đỏ, vô cùng yên bình an lành.

Nơi đây cứ như cổ tháp thâm sơn thế ngoại thần nhân vậy.

Cảm giác này vô cùng kỳ lại, rõ ràng là Hoàng đô của một quốc gia thế nhưng giờ lại cảm giác khác lạ như vậy, cách biệt và yên tĩnh.

Hoàng thành nguy nga, dưới ánh tà dương lưu chuyển màn hào quang vàng óng như mộng như ảo, hùng vĩ và bao la, đây cứ như là nơi mà Đế chủ của Thần giới giáng lâm vậy.

"Ầm!"

Vẻ yên tĩnh bị phá tan, mặt đất run nhè nhẹ, nơi phương xa có mấy chục người tiến tới, dẫn đầu là mấy người toả ra bảo quang tạo nên thần hoàn bao phủ thân thể của mình, họ cứ như là thần linh giáng trần vậy!

Mặt đất rung chuyển chính là do những người dẫn đầu này khi bước đi gây nên, khiến cho ánh chiều tà nơi khu hoàng thành này bị nhiễu loạn.

Tu sĩ ba giáo gồm Bổ Thiên giáo, Tây Phương giáo và Bất Lão sơn cùng nhau tiến tới, tổng cộng có năm vị Tôn giả, mỗi một người chẳng dính chút bụi trần, toàn thân óng ánh, được thần quang bao phủ.

Bọn họ đã tới trước tường thành, cặp mắt nhìn thẳng vào trong hoàng cung, bên trong ánh mắt này có vẻ tang thương, cũng có sát khí bức người.

Năm đại Tôn giả cùng nhau xuất hiện, chỉ mỗi chấn động và khí thế này cũng đủ rung chuyển cả trời lẫn đất, lòng người run sợ rồi!

Trên tường thành, bất kể là binh sĩ hay là chiến tướng đều run rẩy, không phải họ nhát gan mà là sự áp chế bắt nguồn từ sâu trong linh hồn, khiến bọn họ thấy mình nhỏ bé như giun dế, như đang đứng dưới ngước lên trên nhìn các vị Thần vậy.

Đẳng cấp chênh lệch quá lớn, Tôn giả giáng lâm, uy thế như vậy không gì có thể sánh bằng, cơ bản không cách nào chịu đựng nổi, rất nhiều người gần như xụi lơ trên tường thành.

Sau khi tiến vào cảnh giới Tôn giả thì thực lực đã vượt xa phàm phục, hoàn toàn thoát khỏi hồng trần, cao cao tại thượng, hơn xa những cảnh giới bên dưới, tựa như đứng trên trời cao còn những cảnh giới khác ở dưới mặt đất vậy.

Tôn giả mà giận thì thiên địa biến sắc, đất đai vỡ nát, sông biển khô cạn, đây chính là uy thế to lớn của bọn họ!

Thường ngày, không thể nhận ra được Tôn giả, dù là đám người ở Thái Cổ Thần Sơn có sức mạnh uy hiếp to lớn như vậy, Tôn giả gần như không xuất hiện ở thế tục, quanh năm bế quan khổ tu.

Đại kiếp nạn qua đi, Tôn giả ở Hoang vực đều mai danh ẩn tích, nay lại xuất hiện lần năm vị muốn tiến vào trong hoàng cung này, chuyện này vô cùng khó tin.

Ai có thể ngăn cản bọn họ chứ? Cơ bản không có năng lực đó!

Dù là Thạch Hạo có mạnh tới mấy, dù trước đây có thắng đạo cô trung niên có cảnh giới Tôn giả đi nữa, nhưng một lần mà đối mặt với năm vị Tôn giả thì chỉ có con đường chết, căn bản không có cơ hội chiến thắng dù là một phần.

"Mở thành!" Ông lão cầm đầu đến từ Tây Phương giáo lên tiếng, tuy tóc

chỉ dài một tấc nhưng lại cứ như là những cọng thép dựng đứng, làn da màu đồng ánh lên thần quang.

Chỉ một câu tuỳ ý thế nhưng chấn cho đám người đứng trên tường thành suýt chút nữa phun ngụm máu tươi, uy thế đáng sợ như thế cơ bản khó lòng chống được.

"Mở trận pháp!" Một vị chiến tường hét lớn.

Cả toà thành là nơi ở của Nhân Hoàng tự nhiên có khắc rất nhiều trận pháp thần bí. Trên tường thành hàng loạt ký hiệu sáng rực tạo nên một màn ánh sáng bảo vệ lấy toà hoàng gia bên trong.

"Chỉ là trò vặt mà thôi."

Tôn giả của Tây Phương giáo giơ tay lên, một tia sáng màu trắng bay ra kích thẳng trên cửa thành, tia sáng này cứ như ngọn lửa bắt đầu đốt cháy, toàn bộ phù văn nơi đây đều bị áp chế rồi phá huỷ.

"Chỉ là trận pháp thần linh không hoàn thiện mà thôi, thiếu thần liệu để sửa chữa mà cũng dáng dùng để cản đường chúng ta?" Phía sau, một thanh niên cười nhạo.

Tôn giả đích thân tới, những tu sĩ này tu vi không đủ nên làm sao có thể khống chế được đại trận thần linh không hoàn thiện này chứ? Trong mắt tu sĩ ba giáo, đây chỉ là trò vặt không đáng để trong mắt.

"Tế trận!" Chiến tướng lần nữa hét lớn.

Trên tường thành, phù văn lại loé sáng, mơ hồ có khí tức thần linh phát ra, cả toà thành trở nên trong suốt tựa như được tạc từ ngọc thạch vậy.

"Ồ, chịu chơi đấy chứ, không ngờ lại sữa chữa một phầh, đồng thời dùng các bảo liệu kỳ lạ thiêu đốt để khống chế trận pháp, nhưng chỉ lãng phí mà thôi."

Ở phía sau, một Tôn giả gật gật đầu nói.

Trên tường thành phát ra khí tức kinh khủng ngăn lại bước chân của bọn họ, đó chính là sức mạnh của thần linh Thượng cổ đang nhanh chóng tái hiện, khiến tường thành hoá thành tường đồng vách sắt.

"Khó mà ngăn được đường đi của chúng ta." Tôn giả của Tây Phương giáo mở miệng, trong tay xuất hiện một chiếc chén màu đen toả ra từng làn khí lành.

"Pháp khí thần linh!" Đám người trên tường thành sợ hãi, cái chén này bay lên rồi từ từ phóng lớn, từ màu đen hoá thành màu vàng sau đó ép xuống dưới, cửa thành chấn động rung lên ầm ầm, gần như sụp đổ.

Tất cả phù văn nơi tường thành đều tắt, khó mà hình thành màn ánh sáng bảo vệ lần nữa.

Toàn bộ binh sĩ đều ngất xủi, dưới uy thế đầy mạnh mẽ của Tôn giả cộng thêm đối diện với pháp khí thần linh thì đám người này như con kiến con giun, sức chấn động ấy ép cho bọn họ nghẹt thở.

Tôn giả của Tây Phương giáo thu lại cái chén thế nhưng bản thân lão lại phát ra những gợn sóng như biển lớn, người thường khó mà đối kháng được, pháp lực ngập trời.

Dù là chiến tướng trên tường thành cũng không thể nào chịu đựng được nữa, hai chân mềm nhũn như bún ngã khuỵ xuống đất, cả người co giật, sức mạnh này quá đáng sợ khiến bon họ muốn nổ tung.

Dùng là Vương giả đích thân tới cũng như vậy mà thôi, đây chính là uy thế của Tôn giả cao cao tại thượng, trong phút chốc có thể khí thôn bát phương, đồ sát mười vạn dặm.

Nhân vật ở cấp độ này, chớp mắt là có thể xuất hiện ở cuối chân trời, há miệng hít một hơi là có thể nuốt sạch ngàn vạn sinh linh vào trong miệng.

Mạnh mẽ tới cảnh giới này, sức mạnh trong thế tục khó mà ngăn cản được, đánh đâu thắng đó, giết chết các bộ tộc, đánh tan thành trì vững chắc chỉ trong một ý nghĩ.

"Xem ra trình độ của tiểu Thạch còn quá non, ngay cả cửa thành mà cũng không tu bổ lại đươc thì làm sao mà phòng ngự được chớ, chúng ta như đi vào chỗ không người rồi." Vị Tôn giả đứng phía sau lên tiếng.

"Chư vị tiền bố có ý gì vậy, nơi đây chính là cấm địa của hoàng tộc Thạch Quốc, xin hãy dừng bước." Một vị chiến tướng trên tường thành gắng gượng lên tiếng, dưới uy thế đấy sắc mặt của mắt trắng bạch, chút máu cũng chẳng còn.

"Tôn giả xuất thế, nơi nào mà không thể đi? Chỉ là một hoàng thành của một quốc gia nhỏ nhoi mà cũng dám lên tiếng hả, kêu tiểu Thạch ra đây." Tôn giả của Bổ Thiên giáo nói.

Trên tường thành, đám người vô cùng tức giận, tuy rằng không thể chống lại được với sức mạnh này thế nhưng lòng vẫn không cam, cảm giác như đang bị sỉ nhục, đường đường là trọng địa hoàng gia của mà lại bị người ta xông vào như vậy.

"Mở thành!" Tôn giả của Bất Lão sơn nói, tuy rất bình tĩnh thế nhưng lại vô cùng uy nghiêm.

"Không mở!" Một binh sĩ kêu lên, vô cùng kiêng cường.

"Không mở, vậy thì ta tự mở." Tôn giả của Tây Phương giáo nói, bàn tay kết ấn, nơi đầu ngón tay của lão xuất hiện một con sư tử màu vàng rồi nhằm thẳng trên cửa thành bay tới.

Cả thiên địa chấn động, toà Hoàng đô như gặp phải động đất, nếu không phải có Tôn giả khác bảo vệ tuyệt đối nơi đây sẽ trở thành một mớ hỗn độn.

Mà bên trong thành, tường thành của hoàng gia rạn nứt, hai cánh cửa khổng lồ gặp phải cú va chạm vừa rồi thì loé lên những ký hiệu sau đó ầm

ầm nổ mạnh.

Trên tường thành, rất nhiều binh lính tức đến đỏ cả mắt, đúng là khinh người quá đáng, thử hỏi nơi nào lại có người ngang nhiên xông thẳng vào hoàng cung của một quốc qua như vậy không, nơi nào chứ?

"Các ngươi... có thể làm như vậy ư?!" Mấy vị chiến tướng gầm lên.

Năm vị Tôn giả lạnh lùng liếc nhìn bọn họ, lập tức những người này cứ như bị sét đánh trúng, tất cả đều ho ra máu, sau đó không ngừng rút lui, lần nữa ngã nhào xuống tường thành.

Sự mạnh mẽ của Tôn giả vượt quá tưởng tượng của mọi người, không cần nói tới những binh sĩ này, dù là một nhóm Vương giả có xuất hiên cũng vô dụng mà thôi, tất cả đều phải bại lui.

Một vài binh sĩ còn chút sức lực muốn gào thét, muốn liều mạng thế nhưng lại bị mấy vị chiến tướng ngăn lại, áp chế cơn kích động của bọn họ.

Mấy tên chiến tướng này từng được tân Hoàng bí mật truyền âm, nói rằng hành động như thế này sau đó để cho đám Tôn giả này tiến vào trong, không được liều mạng. Hiện tại gần như đã hoàn thành nhiệm vụ, nếu tiếp tục sợ sẽ nguy hiểm tới tính mạng.

"Bọn ngươi nên thức thời, giữ đúng phép tắc, đừng có sai lầm nếu không mất mạng đấy." Tôn giả của Bổ Thiên giáo lạnh lùng nói.

Sau đó, những người này cất bước tiến vào trong hoàng thành, từng cung điện nguy nga lùi lại phía sau. Tất cả đám người này đều nở nụ cười nhạt, hoàn toàn chính xác, như đi vào chốn không người.

"Hoàng thành Thạch Quốc cũng chỉ là nơi không người mà thôi, há có thể ngăn cản được bước chân Tôn giả."

Phía sau Tôn giả là những đệ tử của bọn họ, đám người này được dẫn tới đây để học hỏi kinh nghiệm trau dồi sự hiểu biết, có người cười nhạo người

hả hê vui sướng.

"Cấm địa hoàng tộc thì sao nào, ngon lắm à?"

Nghe được mấy lời này thì tất cả binh lính thủ thành đều nổi giận, nhiệt huyết dâng trào, hận không thể lập tức xông lên sống mái một phen, nhưng lại bị mấy vị chiến tướng quát lớn, không cho xông lên.

"Ta không cam, trọng địa hoàng tộc Thạch Quốc há để đám chó má này khinh nhờn, quá sỉ nhục!" Có binh lính vừa nói vừa ho ra máu.

Vẻ mặt của năm vị Tôn giả vẫn lạnh lùng cất bước về trước, bọn họ không nói lời nào, đi qua mấy cung điện khổng lồ, nhằm hướng sâu nhất mà tới.

Còn đệ tử của bọn họ thì cừ ha hả, khinh bỉ đám binh sĩ trên tường thành, thời khắc này bọn họ vô cùng vui sướng, những cơn tức giận trước kia đều đã rửa sạch.

Dù sao, tu sĩ ba giáo từng bị đánh tới chạy trối chết ở nơi đây, lần này quay lại thế nhưng lại vô cùng hãnh diện, khiến bọn họ sảng khoái vô cùng.

"Tiểu Thạch, ngươi trốn rồi à?" Tôn giả của Bổ Thiên giáo lạnh lùng nói, lời nói này không chỉ chấn động cả hoàng cung mà còn truyền khắp thủ phủ Thạch Quốc, dường như sấm sét đang vang vọng nơi đây.

Mục địch của lão chính là như thế, muốn cho tất cả mọi người đều biết rằng, chỉ là một tên tân Hoàng không bao giờ lọt vào mắt Tôn giả, bọn họ có thể ngang nhiên giết thẳng vào trong cung, uy hiếp cả tân Hoàng.

Thời khắc này, tất cả Thạch đô đều yên tĩnh, mọi người đều nín thở, bầu không khí nơi đây căng thẳng tới cực hạn.

"Có bổn hoàng ở đây, bất cứ ai cũng cấm làm càn!" Một âm thanh uy nghiêm vang lên, lời nói của Thạch Hạo cứ như sấm nổ vang vọng trong thủ phủ.

"Nếu chưa trốn thì thiếu niên Hoàng đế còn không mau tới tiếp giá." Thanh âm to lớn vang lên, chấn động cả trời cao.

Long khí gần trung ưng Thiên cung cuộn trào, hào quang màu vàng ngút trời, chiến kiếm nô vang, thiên địa cung run rẩy theo, ánh chiều tà tựa như bị tách ra.

Một thiếu niên thân mang chiến y màu vàng, trong tay là pháp kiếm thần linh, lưng vác thần kích trấn quốc, tóc đen bay lượn, ánh mắt như điện nhìn về nơi xa, chằm chằm theo dõi năm đại Tôn giả đang tiến tới.

"Các ngươi muốn chết!"

Lời nói ngắn gọn nhưng diễn tả được "đại thế" đáng sợ này, một uy nghiêm to lớn bao phủ cả thiên địa cứ như là Thiên đế giáng thế, đứng sừng sững nơi đây!

Năm đại Tôn giả nghe thế thì ánh mắt trở nên băng hàn, nhìn thấy uy thế của thiếu niên đứng cách mấy toà cung điện khổng lồ, ánh sáng hoàng kim che kín cả trời cao, cứ như là chủ của các vị Thần, khiến bọn họ giật nảy mình.

Nhưng mà, chốc lát sau bọn họ liền cảm thấy thoải mái, năm đại Tôn giả ở đây thì ai có thể chống đỡ? Trận pháp thần linh nơi đây đã bị tàn phá trong đại kiếp nạn, dù có vật liệu đi nữa thì ai có thể sửa chửa toàn bộ đại trận cấp Thần trong thời gian ngắn chứ. Huống hồ, các vật liệu trong bảo khố của Thạch Quốc đều đã nằm hết trong tay của công chúa thái tử cả rồi, còn có mốt số ít rơi vào trong tay ba giáo.

Cho dù, tên tiểu Thạch này có nghịch thiên, có sửa chữa được toàn bộ đại trận này thì sao chứ, bọn họ sớm đã đạt được tàn đồ của đại trận từ trong tay hoàng tộc rồi nên cơ bản chẳng sợ gì cả.

"Tiểu Thạch, ngươi tự phụ, bảo thủ quá mức, đây không phải là phong thái của Nhân Hoàng, mau mau quỳ xuống và dâng lên ngôi vị hoàng đế đi."

Một vị Tôn giả lạnh nhạt nói.

Bọn họ mở miệng là tiểu Thạch, là thiếu niên Hoàng đế, thế nhưng thật sự lại đang bất kính hơn nữa còn muốn phế Nhân Hoàng, đúng là khinh người quá mức. Đồng thời, ai nấy đều lạnh nhạt, tựa như tất cả quyền lực đều nằm trong tay bọn họ vậy.

"Ta chỉ có một câu dành cho các ông mà thôi." Chiến khí toàn thân Thạch Hạo dâng lên, đứng thẳng trước trung ương Thiên cung, lạnh lùng nhìn tất cả mọi người: "Hết thảy đều phải chết!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 473: Nhẹ Nhàng Hạ Tôn Giả

Lời nói như vậy khiến lòng người khiếp sợ, ai nấy đều chấn kinh.

Thạch Hạo một thân chiến y vàng óng, đứng thẳng trong ánh chiều tà, trong tay cầm pháp khiến thần linh, mái tóc đen tung bay theo gió, ánh mắt sâu lắng tạo nên vẻ oai hùng vô cùng đặc biệt.

Ánh tà dương như máu, thiến niên đứng đó cứ như là một vị Chiến thần chắn ngang con đường phía trước của năm Tôn giả, kèm theo đó là một khí thế khiến người khác phải sợ hãi, khiến người khác phải biến đổi sắc mặt.

Nhưng, đối mặt với chuyển biến này, tu sĩ ba giáo cũng chẳng hề rơi xuống hạ phong.

Đặc biệt là đám tu sĩ trẻ tuổi kiêu căng tự mãn kia, bọn họ chính là đệ tử thân truyền của đám Tôn giả đi trước, nếu không cũng chẳng có tư cách ra ngoài để nâng cao kiến thức, tất cả bọn họ đều lộ vẻ thù địch.

Một cô gái có khuôn mặt dễ thương ra vẻ ngạo mạn, khinh miệt nói: "Lời nói quá ngông cuồng, muốn giết năm đại Tôn giả, ủa, ngươi đang mê sản đó hả? Dù là Thiên Thần chuyển thế với độ tuổi bằng ngươi cũng chẳng thể làm được gì."

"Nói không chừng, nó tự cho mình là Thiên Thần đã thức tỉnh, rồi nhớ tới kiếp trước của mình cũng nên." Có người hùa theo, cười ha hả.

Những người khác nghe thấy thế thì cũng mở miệng cười lớn.

Năm Tôn giả không nói gì, vẻ mặt lạnh lùng, bọn họ đứng cách mấy tòa cung điện lớn dõi mắt nhìn về phía thiếu niên đứng một mình trong ánh chiều tà đằng trước. Nó đứng yên nơi đó, bễ nghễ nhìn mọi người, bất luận

là người có cừu oán hay không thì không thể nào không cẩm thán, đây quả là một thiếu niên có tư chất ngút trời!

Loại khí thế này, loại thần vận này, đạo cốt đã dung nạp, trời sinh hòa quyện cùng với trời đất, gần gũi với đại đạo, toàn thân lưu chuyển thải quang, trong suốt và thần võ.

"Cũng bất phàm đó nhưng chỉ là cái xác đẹp mã còn bên trong cũng bình thường mà thôi. Dám ngông cuồng trước mặt Tôn giả thì chỉ có con đường ôm hận, vỡ đầu chảy máu." Có tu sĩ trẻ tuổi trong ba giáo đố kị, cố ý trêu chọc.

Nãy giờ Thạch Hạo chẳng mảy may đếm xỉa tới đám người này, trong mắt nó chỉ có năm tên Tôn giả, hai bên đứng đối diện với nhau và đều cảm nhận được sự mạnh mẽ của đối phương, tự nhiên hình thành nên một tràng vực riêng*.

(*): Phạm vi riêng quanh mình.

Những người trẻ tuổi này đều là đệ tử thân truyền của các Tôn giả, kết quả lại bị xem thường khiến bọn họ rất tức giận.

Đương nhiên, sự hiểu biết của bọn họ cũng rất bất phàm, cảm nhận được loại khí thế thần bí phát ra từ Thạch Hạo khiến họ thất kinh. Họ muốn quấy nhiễu tiểu Thạch khiến nó phân tâm giảm đi tràng vực của mình, có người lần nữa lên tiếng nói: "Tiểu Thạch, lời nói vừa rồi thể hiện ngươi đang sợ ư? Đáng tiếc, đã chậm rồi."

"Nhân Hoàng là gì chứ, đối diện với truyền thừa bất hủ thì cũng chỉ là trò hề mà thôi. Ba giáo trường tồn từ xưa, chứng kiến biết bao nhiêu sự thay đổi qua các đời Hoàng triều, Thạch Quốc cũng coi như là muối bỏ biển, mà ngươi bất quá cũng chỉ là một tên ngụy Hoàng, hôm nay muốn đá bay ngươi khỏi ngôi vị hoàng đế." Có người chế nhạo.

Rốt cuộc, Thạch Hạo cũng động, lạnh lùng nhìn những người này. Lúc

này cứ như có hai luồng tia chớp màu bạc xuyên thủng không gian bắn thẳng tới bọn họ.

Da đầu đám người trẻ tuổi này tê rần, linh hồn run rẩy, khí thế này là sao đây? Việc này khiến cho hồn phách của bọn họ chấn động, suýt nữa thì lìa khỏi thân xác.

Đặc biệt là, thần hồn của mấy người vừa nói kia cứ như bị sét đánh. Sau khi bị ánh mắt đó đảo qua, lập tức nội tâm hoảng sợ, đôi mắt kia cứ như hai con rồng màu bạc lao thẳng vào trong nội tâm bọn họ.

"Bup!"

Mấy người này hét lớn, há miệng phun ra một ngụm máu, thân thể lảo đảo không ngừng thối lui.

Việc này khiến mọi người ngơ ngác, chỉ một cái liếc nhìn mà đã khiến miệng phun ra máu, uy thế này đáng sợ cỡ nào? Sắc mặt họ trắng bệch, rõ ràng đối phương tuổi còn nhỏ hơn bọn họ thế nhưng uy thế lại kinh khủng như thế.

Nên biết, bọn họ đều là đệ tử thân truyền của Tôn giả, đều là nhóm trẻ tuổi vô cùng mạnh mẽ, cũng từng tự tin, cũng từng khinh thường người bên cạnh, giờ kết quả lại thành ra như thế.

Sự bi quan hiện lên trong lòng mấy người này, với thành tựu như thế này của tiểu Thạch thì bọn họ không cách nào đuổi theo được, nó đã bỏ xa người cùng thế hệ một đoạn dài, cơ bản không thể nào so sánh giữa đôi bên được nữa.

Ngược lại, cũng có một vài nữ đệ tử kinh ngạc nhìn Thạch Hạo, một thiếu niên nhỏ tuổi hơn mình nhưng sao có thể kinh diễm như thế, có thể tranh đấu cùng sư tôn của mình.

"Uy phong cũng không nhỏ, mượn long khí Hoàng đạo để trở thành ngụy Tôn giả, như vậy ngươi nghĩ là đã đủ sức để chống lại chúng ta?" Ông

lão của Bổ Thiên giáo mở miệng, ánh mắt thâm trầm.

Thạch Hạo bình tĩnh, đối diện với vinh hay nhục nó cũng chẳng hề để ý, bình tĩnh và trấn định, nếu như những người này đã tiến vào trong hoàng cung rồi,nó cũng chẳng ngại dù có chọc thủng trời cao thì cũng phải dùng hành động thực tế nhất đáp trả lại.

"Roẹt!"

Pháp kiếm màu vàng ra khỏi vỏ, một vệt cầu vòng xinh đẹp vẽ giữa không trung chiếu sáng bầu trời, mũi kiếm chỉ thẳng về phía năm Tôn giả, chiến khí hừng hực, mây nổi bốn phía!

Trong giây phút này, một luồng sát khí cuồn cuộn hình thành, đây không phải một luồng mà cứ như một vùng biển rộng lớn đè ép trời đất, khiến người khác phải run rẩy.

Ánh mắt của vị Tôn giả Bổ Thiên giáo trở nên lạnh lẽo, cả người phát sáng tạo thành một chùm thần diễm hừng hực hóa giải đi chùm sát khí này, bảo vệ đám trẻ tuổi đứng phía sau.

"U mê bất tỉnh." Lão này mở miệng nói đồng thời bước về trước một bước.

"Người không tỉnh mới chính là ông đấy." Tuy Thạch Hạo không muốn nói nhiều thế nhưng không có nghĩa là ngồi im nghe bọn họ nói mà không nói lời nào.

"Tôn giả giáo ta nói chuyện với ngươi, sao không đáp lại, như vậy không được." Đám tuổi trẻ trốn phía sau lưng Tôn giả của Bổ Thiên giáo quát lớn.

"Không sao, chờ mấy vị Tôn giả ra tay trấn áp nó, để cho nó hiểu rằng sự chênh lệnh giữa nó với các đại giáo bất hủ là bao xa, vinh quang hay là huy hoàng, tất cả đều chỉ là hư vô mà thôi!" Tên còn lại mở miệng.

Đám người này đc Tôn giả che trở phía trước nên mới dám lớn tiếng nói

như thế, nếu không mới vừa rồi còn bị ánh mắt của đối phương làm cho phun máu, nơm nớp lo sợ.

"Ồn ào, đây là nơi nào mà tới lượt các ngươi lên tiếng!" Thạch Hạo mở miệng, ánh mắt lần nữa quét tới đồng thời bước về trước một bước.

Một gợn sóng thần bí lao tới, mặt đất rung bần bật, hai người kia tê dại da đàu, cặp mắt trợn thật to, biểu hiện vô cùng sợ hãi, bởi vì bên dưới mặt đất xuất hiện hai tia sáng đang bao vây lấy bọn họ.

"Bụp!"

Chỉ trong chớp mắt thân thể bọn họ rạn nứt, sau đó từ từ đứt rời, hóa thành sương máu rồi hình thành một màn ánh sáng, cứ thế tiêu tán khỏi đất trời.

Việc này khiến năm đại Tôn giả nhíu mày, hai đệ tử đứng phía sau bọn họ lại chết, chuyện này không nằm trong tầm kiểm soát khiến bọn họ cảm thấy không ổn.

Những cường giả trẻ tuổi khác sợ hãi trốn kỹ sau lưng các Tôn giả, tiểu Thạch có thể giết chết hai người, uy thế cỡ nào chứ, nhưng sư tôn lại không phát giác và cũng không thể ngăn cản.

Bọn họ sợ hãi, nơi này quá nguy hiểm, nếu như Thạch Hạo phát điên đại khai sát giới, thì có nghĩa rằng bọn họ sẽ chết ngay tức khắc?

Khi đến đẫy, bọn họ vô cùng kiêu căng, muốn tận mắt nhìn thấy năm Tôn giả phá hủy đi căn cơ của tân hoàng, trấn áp nó nay tại chỗ, ai nấy đều đắc ý, muốn chứng kiến vẻ huy hoàng trong một khắc kia, nhưng không ngờ rằng vừa mới bắt đầu mà đã gặp nguy hiểm rồi.

Thân thể bọn họ run rẩy, sắc mặt cực kỳ khó coi.

"Sát tính của ngươi quá nặng, không bằng đầu nhập vào Tây Phương giáo ta đi. Chúng ta sẽ giúp ngươi độ hóa tâm ma, giúp ngươi ngộ tới đại đạo

chân chính." Một vị Tôn giả của Tây Phương giáo mở miệng.

Cũng trong lúc đó, cả năm Tôn giả đều phát sáng, hình thành nên một màn ánh sáng thần thánh, bao phủ bảo vệ lấy đệ tử môn đồ.

"Ha ha..." Thạch Hạo ngửa mặt lên trời cười to, tóc đen phấp phới, dáng vẻ có chút liều lĩnh cũng có vẻ ngông cuồng, lắc lắc đầu, nói: "Còn mơ mộng độ hóa ta? Hôm nay ta sẽ điểm hóa giúp từng người trong các ông."

Nói tới đây, nó cất bước đi tới, chủ động đón đầu năm vị Tôn giả, dưới chân xuất hiện từng luồng hào quang, những đóa hoa sen màu vàng lần lượt xuất hiện, trong vẽ siêu nhiên còn ẩn chứa sự thần võ.

"Bộ bộ sinh liên*!" Những ngừơi khác thì không nói, nhưng ánh mắt của Tôn giả Tây Phương giáo trở nên sâu lắng, chăm chú quan sát.

(*): Từng bước hiện lên hoa sen.

Cảnh tượng kỳ dị như thế này khiến người khác thất kinh, dù là Tôn giả cũng khó mà thực hiện được. Đặc biệt là, đối với Tây Phương giáo, những đóa sen này có ý nghĩa vô cùng trọng đại. Nhưng tân hoàng mà bọn họ muốn đối phó lại có uy nghiêm như thế này, pháp quang dâng trào, thành thánh không dính chút bụi nào.

"Tiểu Thạch, không nên mê muội, cầu xin tha thứ may ra có thể cứu vãn." Tôn giả của Bổ Thiên giáo mở miệng.

Mở miệng là gọi tiểu Thạch, với địa vị của một tân hoàng như hiện tại thì đây là sự coi thường, việc này khiến ánh mắt của Thạch Hạo trở nên lạnh lẽo.

"Đạo cô trung niên đã bị ta giết, ông muốn làm người kế tiếp ư?!" Đây là lời nói của Thạch Hạo, pháp kiếm màu vàng trong tay chấn động, một luồng ánh sáng óng ánh được bổ tới.

Chùm sáng này vô cùng rực rỡ, kèm theo là long khí khiến nó cứ như

một vầng mặt trời vàng óng rơi nhanh xuống, khiến lòng người trở nên căng thẳng.

"Bà ấy bị giết rồi ư?!" Tôn giả của Bổ Thiên giáo hét lớn một tiếng khó mà trấn tĩnh được, đột nhiên lão biến sắc, Tôn giả quý giá biết dường nào, dù là một đại giáo bất hủ thì đây chính là lực lượng có tính uy hiếp nhất, bình thường sẽ không vận dụng tới.

Ở phía sau, những người khác đều thay đổi sắc mặt, rất nhiều người thấy Thạch Hạo đánh bại đạo cô, đuổi bà ta ra khỏi Hoàng đô, không nghĩ rằng lại bị giết chết ngay sau đó.

"Ta không tin, sư tôn sao lại chết được chứ?" Một nữ đệ tử trẻ tuổi rít gào, vô cùng hoảng sợ, mạnh mẽ như Tôn giả lại chết khiến cho tâm thần của nàng sợ hãi.

Tôn giả của Bổ Thiên giáo không kịp lên tiếng, tay nhanh chóng bắt ấn, một con kỳ lân đỏ rực vọt lên, đón lấy vầng mặt trời màu vàng trên trời cao kia.

"Ầm!"

Cú va chạm trời long đất lở, mưa ánh sáng xuất hiện dày đặc nối liền trời với đất. Nơi đây trở thành một vùng hải dương của thần lực, thanh thế của đòn đánh này vô cùng to lớn, chấn động hồn phách của mọi người.

Cường giả tuổi trẻ đứng phía sau Tôn giả đều kêu to, nếu không phải thân thể của năm Tôn giả phát sáng, hình thành nên màng ánh sáng lấp lánh, bao phủ bọn họ ở trung tâm thì chắc chắn đám người này sẽ phải chết, hóa thành tro tàn.

Một đòn kết thúc, năm Tôn giả cùng nhau bùng phát ra những gợn sóng kinh người, ánh sáng vô lượng xuất hiện xông thẳng trời cao, khí thế vô cùng đáng sợ.

Thần quang hộ thể của bọn họ nối liền với nhau, cứ như là năm ngọn núi

lớn đứng gần kề, thần thánh và mạnh mẽ, có thể tiêu diệt tất cả sự phản kháng của mọi người trong thế gian.

Năm Tôn giả đồng thời cất bước, mỗi bước hạ xuống đều phát sinh từng luồng ánh sáng vô tận trong thiên địa, thần bí mà mạnh mẽ, đâu đâu cũng có mưa ánh sáng.

Đây là sự áp bức vô cùng mạnh mẽ, đồng thời nghiền ép về phía Thạch Hạo đang đứng, cứ như năm vị Thần Linh hạ giới, đáng sợ tới mắc tâm linh của mọi người cũng phải hoảng sợ, khó có thể sinh ra lòng phản kháng.

Thạch Hạo vung kiếm, kiếm khí màu vàng bổ tới, cắt đứt "đại thế" kia, hóa sinh thành một vùng tĩnh lặng, nó đứng giữa chiến trường nhìn về phía trước, nơi đấy có hai vị Tôn giả của Bất Lão sơn.

"Các ông đều xuất thủ cả, vậy thì cũng chớ trách ta không nể mặt nể mũi." Nó nói như thế.

"Tiểu Thạch, chúng ta tới mục đích là cứu ngươi, còn không mau quay đầu, với lực lượng của ngươi thì sao có thể đối kháng với Tôn giả chứ?" Hai Tôn giả của Bất Lão sơn mở miệng nói.

"Bệ hạ chính là Nhân Hoàng, há có thể dùng hai chữ Tiểu Thạch để sỉ nhục!" Bằng Cửu ở phía xa hét lớn.

"Câm miệng, đây là chỗ nào mà tới phiên ngươi mở miệng!" Một vị Tôn giả trách mắng.

"Nên câm miệng mới chính là các ngươi đó!" Thạch Hạo lạnh giọng quát.

Ánh mắt của ông lão Bổ Thiên giáo trở nên lạnh lẽo, sát ý vô tận, chiêu đầu ra tay đã muốn hạ sát thủ, bởi vì cái chết của đạo cô trung niên khiến lão vô cùng tức giận.

"Hoàng đế trẻ tuổi, tiểu Thạch, giờ chết của ngươi đã tới!" Hai tay lão

vung mạnh lập tức một con kỳ lân màu đỏ xuất hiện, phù văn đầy trời, chấn động trời xanh, đòn mạnh nhất đã được triển khai.

Cũng trong lúc đó, bốn Tôn giả khác cũng bước lên trước, uy thế cực mạnh lan tỏa phối hợp với lão Tôn giả Bổ Thiên giáo hòng chèn ép Thạch Hạo, giúp lão một tay.

Thạch Hạo hừ lạnh một tiếng, một bước dẫm mạnh xuống, thiên địa biến hóa, chớp mắt hào quang vô tận tuôn trào, ngăn cách Tôn giả của Bổ Thiên giáo ra một khu vực riêng biệt.

Nơi đây tràn ngập long khí, khí hiệu dày đặc, vô cùng lấp lánh, khí tức thần linh bao phủ khắp nơi, thần quang ngập trời.

"Trận pháp thần linh?!" Tôn giả của Bổ Thiên giáo chấn động, sau đó hoàn toàn biến sắc.

"Ta đã lĩnh giáo qua tuyệt học của một vị Tôn giả Bổ Thiên giáo khác, cho nên cũng không cần lão rèn luyện ta làm gì, lão cứ an tâm mà nhắm mắt đi." Thạch Hạo khẽ nói.

Trận pháp thần linh phát sáng, đan dệt nên một mảnh ký hiệu dày đặc phủ kín nơi đây, khiến cho Tôn giả của Bổ Thiên giáo tức giận, mệt mỏi ra sức ứng phó, lão toàn lực chống đỡ, gần như bị trấn áp tới nơi.

Thạch Hạo cất bước tới, tay áo màu trắng giương ra, siêu trần thoát tục, tay giơ lên, pháp kiếm màu vàng bổ tới, "bụp", lưỡi kiến chém xuống đầu lâu vị Tôn giả của Bổ Thiên giáo, máu tươi bắn lên rất cao!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 474: Máu Nhuộm Hoàng Cung

Đầu lâu đó bay lên cao, trên mặt vẫn còn đọng lại vẻ hoảng sợ, vẻ không cam, vẻ sợ hãi, tràn ngập vẻ khó hiểu và không dám tin.

Lão dù gì cũng là một Tôn giả, nhưng lại bị giết chết như thế? Một chiêu kiếm chém xuống, chiến y của thiếu niên kia tung bay, siêu trần thoát tục.

Tôn giả Bổ Thiên giáo không cam lòng, trong ánh mắt trước khi chết của lão, thiếu niên kia vô cùng siêu nhiên, sau khi chém lão xong, thì lại bình tĩnh và thong dong, cứ như là xua tan mây mù để thấy ánh mặt trời chói chan, cả người bao phủ bởi ánh sáng vàng óng.

"Rầm!"

Thi thể không đầu ngã ầm xuống đất, sau đó đầu lâu cũng rơi xuống bên cạnh, một đời Tôn giả cứ thế kết thúc, trong mắt có vẻ mê man, pha trộn nổi sợ hãi to lớn, cứ thế thất bại, kết thúc một đời, chết không nhắm mắt.

Máu tươi rất bắt mắt nhưng nhanh chóng hóa thành ánh sáng, cứ như thần hỏa đang nhảy múa thiêu đốt trong hoàng cung vàng nhạt này, ai thấy cũng đều giật mình.

Phía sau, rất nhiều người như hóa đá, khó có thể hô hấp như bình thường, khó có thể tiếp thu sự thật vừa diễn ra vừa rồi, sao lại như thế chứ? Việc này vượt ngoài dự tính của mọi người.

Đó là Tôn giả mà, chỉ trong chớp mắt có thể khiến cho núi lở hồ cạn, mặt đất rung chuyển, một hơi có thể nuốt ngàn vạn sinh linh, vô cùng mạnh mẽ, cao cao tại thượng.

Sức mạnh này đã vượt qua khỏi giới hồng trần, có thể dễ dàng giết chết

cả một bộ tộc, núi sông có thể bị hủy trong nháy mắt, nhưng giờ sao lại có vẻ yếu đuối như thế, lại bị giết chết ngay tại nơi đây.

"Sư tôn!" Vài chàng trai trẻ tuổi kêu to, trong mắt tràn ngập vẻ sợ hãi, một đời Tôn giả cứ thế bị loại bỏ, bọn họ đã mất đi người che chở, sự phát triển sau này trong giáo sẽ vô cùng gian nan.

Đám tu sĩ trẻ tuổi đều khiếp sợ, không tự chủ được mà rút lui, chuyện này quá đáng sợ, tiểu Thạch xuất thủ, tàn nhẫn và quyết đoán, ngay cả Tôn giả cũng phải mất mạng huống chi là mình.

Bốn vị Tôn giả như gặp đại địch, mỗi người đều tỏa ra thần quang cứ như là bốn chiếc lò thần đốt cháy bầu trời, đâu đâu cũng là ánh sáng, bảo vệ bản thân.

Bọn họ biết, tình huống có vẻ không đúng cho lắm, bên trong hoàng cung này có mấy toà đại trận thần linh tựa như không chút tổn hại nào, chưa hề bị hủy diệt, hoàn toàn khác với thông tin thu thập được.

Việc này cực kỳ nguy hiểm, vượt khỏi tầm kiểm soát của bọn họ, vốn hưng binh vấn tội tới đây hòng trấn áp Thạch Hạo. Nhưng giờ lại rơi vào cục diện như hiện tại, rất có thể sẽ chôn thây ở nơi đây.

Bốn Tôn giả thả ra thần thức quan sát bốn phía, thế nhưng cũng chẳng tìm hiểu được gì, hàng lông mày khẽ nhíu lại, vẻ cẩn thận càng tăng cao.

"Không sao, chúng ta có trận đồ không hoàn chỉnh kia, tối thiểu có thể lao ra ngoài." Một vị Tôn giả của Tây Phương giáo lên tiếng, lão tu luyện Kim cương bất hoại thân nên toàn bộ thân thể lấp lánh vàng óng, tinh lực dâng trào.

Thạch Hạo dửng dưng nhìn đám người này. Cơ bản không có chút khói lửa sương mờ nào, nó giống như "trích tiên" siêu thoát xuất hiện nơi đây, chăm chú nhìn tất cả mọi người.

"Xoẹt!"

Một vị Tôn giả của Bất Lão sơn xông thẳng về một phía, hành động này là đang thử nghiệm trận pháp, xem thử tàn đồ nơi tay có tác dụng hay không, lão muốn mở ra một đại lộ kim quang.

Ở dưới chân lão, sương mù mịt mờ lượn lờ, hào quang màu bạc tỏa ra hình thành nên một đại lộ dẫn về phương xa.

"Có thể lao ra ngoài."

Tay áo của Tôn giả Bất Lão sơn chuyển động, trước mặt xuất hiện một con đường, một thông đạo màu bạc hiện ra dẫn mọi người tiến về trước, lão ra hiệu trận pháp này có thể phá vỡ.

Đột nhiên, ký hiệu dày đặc lóe sáng cả cung điện, bao phủ cả hư không, trong đó có mấy chục luồng thần mang màu tím bay vụt lên rồi đan xen vào nhau và bao phủ xuống dưới.

"Hả, không xong!" Sắc mặt của lão lập tức thay đổi, đối mặt với nguy hiểm khiến lão sinh ra cảm ứng ngay, lão nhanh chóng lùi sang một bên, vài sợi tử mang bay vụt qua thân thể lão.

Nhưng trong đó vẫn có một sợi bắn trúng bả vai của lão, tức thì máu thịt be bét, nơi đó nổ tung sâu hoáy có thể thấy được xương, vô cùng kinh khủng.

"Trân pháp này đã thay đổi, càn khôn đảo lộn, đã thay đổi hoàn toàn hướng đi, trận đồ trở nên vô dụng!" Lão không kìm được nói khẽ, trong phút chốc tóc gáy dựng đứng.

Nên biết, đây chính là trận pháp thần linh, bất kỳ một tòa trận pháp nào cũng đủ giết chết Tôn giả, trước kia Tôn giả của Bổ Thiên giáo bị nhốt lại rồi gặp nạn, lão vẫn không quá e ngại.

Thế nhưng, hiện tại hoàn toàn khác, tự bản thân mình đã chứng minh được, nơi đây đã trở thành đầm rồng hang hổ, cảm giác này cực kỳ khó chịu, cứ như là một con súc vật tầm thường đang đợi chờ phút giây lên thớt làm

thịt.

Tại sao tân hoàng lại có năng lực như vầy, không cần nói tới việc thay đổi đại trận, chỉ riêng việc tu bổ trận pháp bị tổn hại thành nguyên vẹn cũng là một công trình vĩ đại rồi, không thể nào hoàn thành được.

Ai đã giúp đỡ nó? Trong lòng bốn vị Tôn giả chợt lạnh toát, cảm giác như mình đã bị rơi vào trong sát cục, toàn bộ đã không còn nằm trong tầm kiểm soát mà mình đặt ra, mạnh mẽ như bọn họ mà cũng cảm thấy bất an.

Trận pháp thần linh, hoàn toàn không chỉ nói suông, một khi mở ra thì gió lạnh rít gào, thần khóc quỷ gào, chém thần giết thánh, khó mà ngăn cản. Mặc dù bọn họ là Tôn giả, đã siêu thoát khỏi hồng trần thế nhưng khi đối mặt với trận pháp thần linh thì khó lòng chặn đứng được cuộc sát phạt này.

"Được, được, được, tiểu Thạch, quả nhiên ngươi có thủ đoạn như vầy, đã thành công thay đổi trận pháp thần linh, có thể bày xuống được sát cục như thế, rồi còn mời chúng ta vào trong nữa chứ."

Đến giờ phút này rồi thì bọn họ đã không còn đường lui nữa, tất cả đều nhìn chằm chằm về trước, đồng thời lấy ra bảo cụ mạnh nhất bảo vệ bản thân.

"Ta từng cảnh cáo các ông một câu, nếu dám đi vào thì tiêu diệt toàn bộ, quân vô hí ngôn*!" Thạch Hạo lên tiếng, mờ ảo và linh động thế nhưng khi nói những lời này thì ngang ngược vô cùng.

(*): Quân vương không nói chơi.

Mọi người biến sắc, đặc biệt là đám người trẻ tuổi kia ai nấy đều run rẩy, đối mặt với tên tiểu Thạch đầy ngang ngược này khiến cho tim mật bọn họ gần như vỡ nát.

"Thạch Hoàng, ngươi làm như thế chính là muốn chém tận giết tuyệt sao? Nên biết, chúng ta đều là Tôn giả, một khi toàn bộ chết đi thì chắc chắn rằng sẽ không thể nào hóa giải được đâu." Một vị Tôn giả của Tây Phương

giáo lên tiếng.

Lão đã thay đổi cách xưng hô, không còn xưng "tiểu Thạch" nữa.

Lời nói của lão hoàn toàn chính xác, nhân vật có cấp bật như thế này, nếu ở trong chốn hồng trần mà nói thì quá mạnh mẽ, bình thường đều dùng để uy hiếp, nếu như một lúc chết năm vị Tôn giả thì tuyệt đối có thể chọc thủng trời xanh.

Bất kể là Bổ Thiên giáo, Bất Lão sơn hay là Tây Phương giáo đều sẽ tức giận, chắc chắn sẽ trả thù với quy mô lớn, tuyệt không thể dễ dàng bỏ qua.

"Đường là do mình chọn, khi các ông tiến vào cung thì lòng đã quyết giết cho bằng được ta, muốn thảo luận về vấn đề phế lập Nhân Hoàng, kết cục của các ông cũng đã viết xong." Thạch Hạo mở miệng.

Sắc mặt của những người này vô cùng khó coi, trước kia mở miệng là tiểu Thạch này tiểu Thạch kia, còn muốn phế nó lập ra tân hoàng khác, bây giờ nghĩa lại thật là buồn cười, chính mình tự đi vào trong tử cục.

"Thạch Hạo, nếu như ngươi làm như thế thì thiên hạ sẽ chấn động, Bổ Thiên giáo ta sẽ không đời nào bỏ qua, sẽ không có bất cứ ý định giảng hòa nào." Một tên đệ tử của Bổ Thiên giáo nói.

"Các ông tới tiêu diệt ta vậy mà còn hi vọng ta chừa đường sống cho các ông, buồn cười!" Dứt lời, Thạch Hạo ấn tay một cái, mấy chục con thiên long ngẩng đầu nhào về trước.

Bốn vị Tôn giả phát sáng, trong số này có hai vị đến từ Bất Lão sơn, hai vị đến từ Tây Phương giáo, tất cả đều đang bảo vệ đệ tử môn đồ của từng người. Bản thân mình còn lo chưa xong nên mặc kệ đám người Bổ Thiên giáo.

Trên thực tế, vốn Bổ Thiên giáo tới hai vị Tôn giả, chỉ là đạo cô trung niên chết quá sớm mà thôi.

"A..."

Những người của Bổ Thiên giáo hét thảm, luồng ánh sáng này sau khi đảo qua lập tức nổ tung, một đòn diệt sát toàn bộ!

Bởi vì, lúc này Thạch Hạo đã kết hợp với long khí Hoàng đạo nên có sức chiến đấu như một vị Tôn giả thật thụ, để đáp trả đám người kia thì quá ư là dễ dàng, cứ như nghiền ép giun dế vậy.

Bốn vị Tôn giả cũng không thể nào ngồi chờ chết được, một vị Tôn giả thuộc Tây Phương giáo phát sáng, cứ như là la hán Kim cang, trong tay cầm một chiếc bình bát màu đen, mạnh mẽ xung kích về trước hòng mở ra một con đường.

Pháp khí thần linh!

Ánh mắt của Thạch Hạo lóe lên, đây tuyệt đối là một binh khí mạnh mẽ, khó trách bọn họ lại dám xông tới, không ngờ còn hậu chiêu như vầy. Hiện tại muốn dựa vào thứ này để thoát thân.

"Vù!"

Từ trong miệng bình bát bốc lên từng làn khí lành, cứ như là một mảnh hỗn độn quấy phá đại trận nơi đây, rất nhiều phù văn bị tiêu diệt hòng tạo một lối thông đạo màu vàng để đi ra ngoài.

Thạch Hạo nở nụ cười, pháp kiếm màu vàng nắm chặt trong tay sẵn sàng nghênh tiếp tối kháng với lão, mục đích để rèn luyện bản thân mình.

Một bị Tôn giả khác của Tây Phương giáo thấy thế thì cũng lấy ra một pháp khí mạnh mẽ rồi rất bước về nơi đây, với hi vọng có thể phụ giúp một tay chống lại Thạch Hạo đồng thời tiếp tục phá hủy trận pháp.

"Tại sao lại có nhiều trận pháp như thế." Lão sợ hãi, trận pháp thần linh là gì? Chỉ một tòa là đủ đối phó lão rồi, mà giờ lại xuất hiện tới bốn tòa vây khốn lão, thế có mà chạy đằng trời.

"Keeng!"

Một bên khác, Thạch Hạo đại chiến với vị Tôn giả cầm chiếc bình bát trong tay, ánh kiếm màu vàng đầy trời, chiến y của nó phấp phới toác lên khí thế thần võ.

Phù quang lấp lánh chói mắt, đôi bên lần lượt thi triển các bảo thuật, một bên như là thần phật Kim cang ở thế gian, một bên như là thiên đế giáng sinh, chém giết tới mức trời đen đất tối.

Thần trí của mọi người trở nên mơ hồ khi nhìn thấy cảnh tượng này, đó là một thiếu niên mới mười lăm tuổi ư, vậy mà có thể đấu tay đôi với một vị Tôn giả đã tu hành không biết bao nhiêu năm tháng, có thể nói gì đây?

Dù là cừu địch, dù không muốn đi nữa, nhưng ai cũng phải thừa nhận rằng, đây thật sự là kỳ tài ngút trời!

"AAAAA!"

Tôn giả hét lớn, tay nắm bảo ấn, phút chốc một pháp thân màu vàng hiện lên, hóa thành một vị Kim cang* đang trợn mắt, tay cầm một chiếc bảo xử* lớn đập về trước.

(*): Kim Cang: Lực sĩ Kim Cang (Trong Phật giáo gọi là lực sĩ thị tòng)

(*): Bảo xử: Cái chày quý báu.

Trong giây phút này, đám mây trên trời đều bị đánh tan, pháp thân màu vàng này cao lớn vô cùng, bảo xử trong tay làm chấn động pháp tắc thế gian, thần năng vô lượng.

Thạch Hạo trở nên nghiêm túc, dùng chiến kiếm vàng óng ngăn lại chiếc bình bát, mà bản thân thì giống như một con Côn Bằng hình người triển khai môn Côn Bằng quyền do chính mình diễn biến ra.

"Ầm!"

Một quyền của nó nên thẳng lên trên bảo xử lập tức ánh sáng vô lượng tỏa ra, hư không vặn vẹo tựa như xuất hiện thật nhiều vết rách, vô cùng cuồng bạo và ngang ngược.

Một tiếng vang như bị phá nát vang lên, bảo xử vỡ vụn, pháp thân màu vàng kia cũng từ từ rạn nứt sau đó giải thể, ầm một tiếng nổ tung chấn động cả bốn phía.

Tất cả mọi người đều ngơ ngác, Thạch Hạo quá mạnh, lại dùng phương pháp cứng rắn nhất để chống lại pháp thân Kim cang của Tây Phương giáo, đồng thời đánh nát Hàng Ma xử đã hiện ra, thật sự rất kinh người.

"Bụp!"

Vị Tôn giả kia miệng thổ huyết, lảo đảo thối lui, tuy tu thành Kim thân thế nhưng toàn thân trở nên vô cùng lờ mờ, thương thế rất nặng.

Một vị Tôn giả khác của Tây Phương giáo vội vã tiến lên ngăn cản tân hoàng, thế nhưng không thể nào thay đổi được tình thế, Thạch Hạo lấy thanh thần kích trấn quốc sau lưng xuống, lạnh lùng nói: "Tuyệt học của Tây Phương giáo ta đã lĩnh giáo xong, hai vị lên đường bình yên nhé."

"Ngươi... thử rồi biết!" Bọn họ trợn tròn mắt nhìn.

Thời khắc này, thân thể hai người bắt đầu thiêu đốt hóa thành phật quang chói mắt, gần như hóa thành hai viên xá lợi, muốn bùng phát tiềm năng tới cực điểm hòng đả thương tiểu Thạch.

Thạch Hạo nở nụ cười lạnh lùng, khống chế trận pháp thần linh giam cầm bốn phía, sau đó vung mạnh đại kích trong tay, thế cứ như quét ngang ngàn quân, sức mạnh mênh mông và mãnh liệt.

"Phụt!"

Máu tươi của Tôn giả bắn lên rất cao, dù hai người có mạnh hơn đi nữa thì cũng khó lòng chặn được trận pháp thần linh, càng không có cách nào

ngăn cản được uy phong của thần kích trấn quốc, cả hai bị chém chết, máu tươi tuôn trào.

"Tiểu Thạch, ngươi và Bất Lão sơn ta có quan hệ máu mủ, nay chúng ta cũng vì cứu ngươi nên mới tới, không cần phải sinh tử tương tàn làm gì." Một vị Tôn giả của Bất Lão sơn lên tiếng.

Những người còn lại tràn ngập vẻ sợ hãi, còn chiến nữa ư? Trận pháp thần linh đã phong tỏa, mà bản thân tiểu Thạch cũng vô cùng mạnh mẽ, điều khiển thần quốc trấn quốc, ai có thể so tài?

"Nếu như là thân thích vậy vì sao các ông lại hết lần này tới lần khác ra tay với ta, đã như thế tại sao ta lại phải nể tình chứ?" Thạch Hạo hỏi ngược lại.

Đầu tiên, nó dùng trận pháp thần linh nhốt lại một người, sau đó dùng bảo thuật của bản thân đại chiến với tên còn lại nên rất quen thuộc những diệu thuật tuyệt học của Bất Lão sơn.

"Tiểu Thạch, ngươi dám làm thế thì tương làm sao đối mặt với Bất Lão sơn chúng ta?!" Một người khác kêu lớn, trong cuộc chiến vừa rồi tên này đã bị Thạch Hạo một kích chém lìa cánh tay trái, máu tươi chảy xối xả.

"Ta cũng muốn hỏi, Bất Lão sơn đối mặt với ta như thế nào?" Thạch Hạo quát lớn.

"Ngươi..." Một vị Tôn giả khác của Bất Lão sơn mở miệng.

Thạch Hạo khí quán trời cao, mở ra trận pháp thần linh, mười phương bị vây nhốt, giờ phút này nó trở nên lạnh lùng vô tình, thần kích trấn quốc nắm chặc trong tay bắt đầu đại khai sát giới!~

"A..." Lập tức một vị Tôn giả kêu thảm, lão cùng với pháp khí của mình bị chém lìa thành hai nửa, máu tươi phun thẳng trời cao.

"Ngươi..." Tên còn lại sợ hãi.

Chiến y của Thạch Hạo tung bay theo gió, tóc đen rồi bời, cặp mắt lạnh lẽo, đại kích trong tay chỉ thẳng về trước, tiếp tục xuất thủ.

"Phụp!"

Máu tươi dâng trào, người này bị Thạch Hạo bổ trúng, vị Tôn giả cuối cùng cứ thế mất mạng, máu nhuộm đỏ cả hoàng cung.

"Sao lại thành ra như vầy?" Các đệ tử nơi xa không tin vào sự thật này, bọn họ đều run bần bật, cả người ca giật, có mấy người xụi lơ ngã nhào trên mặt đất.

Đối diện với thiếu niên như ma thần, cộng thêm một người chét chết năm vị Tôn giả, việc này khiến lòng người chấn động!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 475: Quốc Sắc Thiên Hương

Ánh nắng chiều chưa tắt hẳn, vẫn còn nhuộm đỏ bầu trời cứ như là màu máu đầy lạnh lẽo. Hoàng cung nguy nga và trang nghiêm, hào quang màu vàng nhạt lan tỏa.

Trong thời gian ngắn như thế mà năm vị Tôn giả bỏ mình, từ khi bọn họ tiến vào cho tới khi mất mạng cũng chẳng hề lâu, vầng mặt trời đỏ kia vẫn chưa hề khuất núi.

Những đệ tử môn đồ còn sống sót đều hóa đá, chẳng dám nhúc nhích dù là cử động nhỏ, khí lạnh tỏa ra từ đầu tới chân mỗi người, làm sao đối đầu với tiểu Thạch bây giờ? Ai có thể cùng tranh hùng đây.

"Keeng!"

Thạch Hạo tra kiếm vào vỏ, lưng đeo thần kích trấn quốc xoay người đi vào trung ương Thiên cung, chẳng thèm liếc nhìn bọn họ.

Những người này luôn nhìn người bằng nửa con ngươi, luôn luôn được người khác vây xung quanh, trở thành người trung tâm, đi tới đâu thì đều được những người cùng tuổi dùng lễ để tiếp đãi, nhưng nay lại vô cùng hoảng sợ.

"Muốn giữ mạng thì theo ta vào trong, chỉ cần trả lời một vài vấn đề là được." Bằng Cửu xuất hiện, lão dẫn theo một nhóm quân binh và chiến tướng, nhìn bọn họ cùng với giọng nói vô cùng nghiêm túc.

Nội tâm của những người này do dự, tiểu Thạch đã rời đi rồi chẳng lẽ đám thị vệ này còn dám ngăn cản bọn họ ư? Nếu như liều mạng phá vòng vây hơn phân nửa có thể tránh được một kiếp.

Chỉ trong nháy mắt thì đã có người đưa ra quyết định, điều khiển bảo cụ nhanh chóng trốn về không trung. Có người tiên phong thì tự nhiên có người đi theo, trong phút chốc ráng lành lan tỏa.

"Xoẹt!"

Thanh âm phá không cắt đứt trời xanh khiến cho tim mật của đám người như bể nát, lão thị vệ mặt không chút cảm xúc mở ra trận pháp trong hoàng cung, hàng loạt phù văn xông lên tận trời cao.

Chỉ tích tắc, một nhóm người bị quét trúng rồi thiêu đốt trong hư không hóa thành chùm ánh lửa rực rỡ, cứ như sao băng vụt ngang trời.

Mười mấy người còn lại như rơi vào hố băng, đứng im tại chỗ như trời trồng, rồi bắt đầu đi theo đám quân binh, vô cùng phối hợp.

Trận chiến này, năm vị Tôn giả đều chết, đệ tử môn đồ bị vây nhốt không một ai có thể chạy thoát. Chiến tích chấn thế này đủ làm đám người mang lòng dạ xấu phải sợ hãi.

"Xuất kích!"

Trước trung ương hoàng cung, Thạch Hạo mặc chiến y màu vàng, chiến kiếm giờ cao, lớn giọng ra lệnh, trong buổi hoàng hôn này, nó suất lĩnh rất nhiều chiến tướng, điều động vô số chiến xa vàng óng của hoàng tộc hùng hổ vụt lên bầu trời, bắt đầu một cuộc thanh tẩy.

Ngoại trừ năm vị Tôn giả ra thì người của ba giáo ở trong thành còn rất nhiều, bọn họ đang chờ đợi tin tức, chiến xa màu vàng xẹt ngang trời, đi đến đâu thì bọn họ triển khai vây quét tới đó.

Thạch Hạo quyết đoán và vô tình, càn quét tất cả những người còn sót lại, hoặc giết chết hoặc bắt giữ, đánh tan tát cao thủ ba giáo.

Buổi hoàng hôn dính đầy máu, cả Thạch đô rung liên hồi, thế lực khắp nơi câm như hến. Tân hoàng thể hiện sự mạnh mẽ của mình, một lúc bình

định nhân mã cả ba giáo, khiến mỗi một vị tu sĩ đều sợ hãi không thôi.

Ngay cả bách tính khi biết chuyện này thì bắt đầu thảo luận sôi nổi, hô lớn tên Nhân Hoàng. Những người này cũng không hề biết đến truyền thừa bất hủ của vực ngoại, chỉ biết rằng tân hoàng mạnh mẽ vô song.

Chiến dịch này, chấn động thiên hạ!

Tin tức lan truyền, khắp nơi dậy sóng.

Trong bảo khố của hoàng cung, Thạch Hạo đang đi dạo, một bên thảo luận với Đả Thần Thạch cách bày trận như thế nào, một bên thì chậm rãi chọn trân vật, còn không thì ném đại cho nó một miếng vật liệu thuộc tính Thổ nào đó.

"Đại ca anh minh thần võ, khí khái cái thế, đè ép quần hùng, tư chất ngút trời, lục hợp* xưng tôn, bát hoang vô địch, thiên hạ vô song, đệ nhất thế giới..."

(*): Lục hợp: ý chỉ thiên hạ, vũ trụ.

Đả Thần Thạch nịch nọt không ngớt, còn bảo đảm phù văn của đại trận mà nó bố trí tuyệt không xảy ra vấn đề gì.

Tiểu Tháp không thể nào bình tỉnh được nữa, nó đã nhịn mấy ngày rồi, sau khi thấy Đả Thần Thạch nuốt mấy món bảo liệu thì chợt bùng phát, bắt đầu trao đổi với Thạch Hạo, nó cực kỳ tức giận, trách mắng Thạch Hạo vì sao lãng phí kỳ trân, việc tiêu xài này đáng lên án.

Thạch Hạo phản bác, nói: "Dù sao cũng hơn mày, đưa mày một miếng thần liệu mà cũng chỉ giúp tao có một lần. Nó khác, bố trí cả một trận pháp hoàn chỉnh có thể quét ngang cả đám, bao nhiêu người tới thì giết sạch bấy nhiêu."

"Phung phí của trời, những thiên tài địa bảo này sao có thể tiêu xài như thế chứ, nếu như giao hết cho ta thì ta bảo đảm sẽ bố trí ra sát trận tuyệt thế."

Tiểu Tháp lên tiếng, tuy biểu hiện vẻ không vừa lòng thế nhưng lại ẩn chứa vẻ dụ hoặc bên trong.

"Vậy chúng ta cùng nhau làm cuộc giao dịch chứ?" Thạch Hạo nhìn nó, tỏ vẻ có thể cho nó toàn bộ thần liệu trong bảo khố này.

"Thế ngươi muốn ta làm gì?" Tiểu Tháp vô cung khao khát với những thứ này.

"Vậy mày làm Tế Linh của Thạch Quốc nhá?" Thạch Hạo nói, Tế Linh của đời này đã biến mất trong đại kiếp nạn, giờ cũng chưa thấy tung tích đâu nữa.

Lập tức, tiểu Tháp chẳng hề có chút động tĩnh nào, nó không muốn xuất thế vì kiêng kỵ một số lực lượng, nhưng trước lời dụ dỗ đầy cuốn hút này khiến nó có chút động lòng.

"Không có gì to tát cả, chỉ cần ngày ngày mày bảo vệ Thạch Quốc, tận lực với bổn phận của một Tế Linh, nhưng nếu đại kiếp nạn tới thì mày có thể trốn đi, mày không muốn khôi phục lại trạng thái như lúc toàn thịnh ư?"

Thạch Hạo đồng ý, không chỉ bảo liệu trong hoàng cung này mặc nó chọn lựa, mà sau khi trở thành Tế Linh thì có thể dùng sức mạnh của quốc gia để tìm kiếm những vật liệu mà nó cần thiết.

Tiểu Tháp suy nghĩ, quả thật nó cần rất nhiều thần liệu để chữa trị bản thân, nhưng đối với nó mà nói, bởi vì trận chiến năm đó có những loại hạn chế cộng thêm việc nó biết rõ bản chất nên vô cùng kiêng kỵ.

Đối với nó, toàn bộ thế giới này vô cùng cân bằng, muốn có được thứ gì đó thì phải trả một cái giá, đây chính là loại cảm ngộ sâu nhất mà sinh linh ở cấp độ như nó nhất định đạt tới, sớm muộn gì cũng phải trả lại nhân quả kia.

Quả thật nó đã động tâm, sức mạnh của một quốc gia kinh người biết bao, ngay cả người của Thượng giới còn muốn phát động để mấy Cổ quốc hợp lực tìm kiếm thứ mình cần.

Tiểu Tháp do dự, nếu nó trở thành Tế Linh, chỉ riêng các loại thần liệu trong hoàng cung này cũng đủ giải quyết vấn đề cần thiết trước mắt của mình, đồng thời trận pháp đã bố trí thành công lúc trước cũng có thể hóa giải và như thế trân liệu đạt được càng nhiều, dù gì đó cũng là những tích lũy từ thượng cổ tới giờ.

"Đại kiếp nạn là cái thá gì, cũng không phải mày không có sức mạnh để tranh đoạt, chỉ là không muốn bại lộ sớm mà thôi, nếu mày cứ như thế miết thì khi nào mới gây dựng lại chân thân đây? Mày không nắm lấy cơ hội này, không tận lực xuất kích, cứ bị động ngồi im chờ đợi thì vĩnh viễn khó có thể vượt lên được. Đại kiếp nạn đến, có thể nói là biến cục kinh thiên, nhưng đây cũng là một kỳ ngộ, có thể xem như cuộc tranh đoạt lớn nhất thế gian, mày phải chủ động giành giật lấy!"

Thạch Hạo đầu độc, thao thao bất tuyệt, chỉ kém chút là chửi thẳng mặt tiểu Tháp.

"Nhóc con, ngươi còn kích động hơn cả ta nữa đấy, có phải cảm thấy chọc đám tu sĩ ba giáo không nổi nên muốn đẩy qua cho ta đi xử lý đám tép riu này?" Tiểu Tháp khinh thường nói.

"Đây là đại thế, ta thấy dòng lũ thời gian không thể nào ngăn cản nổi, muốn quật khởi và vượt lên trời cao thì phải dồn hết sức một lần, sớm muộn gì cũng có một ngày ta đánh thẳng lên Thượng giới!" Thạch Hạo nói.

Tiểu Tháp muốn bĩu môi, muốn nói nó lấy trứng chọi đá, không biết trời cao đất rộng là gì, nhưng rồi cũng gạt di, ngay cả một thiếu niên còn dám lớn tiếng nói thế, mà nó trong những năm tháng qua chỉ biết co ro, càng lúc càng cẩn thận quá,

"Ngươi không thể nào hiểu được, đến tột cùng là thứ gì có thể uy hiếp đến ta đâu, hừ, ta muốn phát uy thì cả thế gian phải khiếp sợ, chẳng qua sẽ long trời lở đất khiến cho giới này lần nữa mở ra và phải làm lại từ đầu mà thôi!"

"Mày đáp ứng?" Thạch Hạo kinh ngạc.

"Muốn ta trở thành Tế Linh của một Thạch Quốc nho nhỏ này quá là buồn cười, nếu sau này ngươi đánh lên Thượng giới, rồi trở thành Thiên Đế ta trở thành Tế Linh thì còn tạm được." Tiểu Tháp lên tiếng.

"Bốc phét, nếu như thật có thể tiến vào Thượng giới rồi sau đó trở thành Thiên Đế thì cần quái gì tới Tế Linh chứ, bản thân tao lúc đó đã vô địch thiên hạ rồi." Thạch Hạo bĩu môi nói.

"Ha ha, ngươi thì biết cái khỉ mốc gì, khí đó sẽ càng nguy hiểm hơn, chỉ khi nào đạt tới cấp bậc đó thì ngươi mới hiểu thôi." Tiểu Tháp cười đểu.

Sau đó, nó im lặng như đang suy nghĩ, nó đã bị Thạch Hạo kích thích, nó phải trở lại Thạch thôn, nếu như Liễu Thần cũng có ý định ra tay thì liều mạng cũng đáng.

"Có thể khiến Liễu Thần ra tay sao?" Thạch Hạo vui mừng, nếu như có thể thỉnh cầu người thì không phải sợ gì nữa. có thể quật khởi trong dòng lũ đại thế này rồi cứ thế nhằm thẳng trời cao mà xông.

Liên tiếp mấy ngày, bên trong hoàng cung vô cùng yên tĩnh.

Đương nhiên, bên ngoài cũng trở nên hỗn loạn, thế cuộc trong thiên hạ biến đổi nhanh chóng, khắp thế gian trở nên ồn ào.

Tạm thời Thạch Hạo bỏ mọi chuyện sang một bên, nó yên lặng tu hành, nghiên cứu pháp môn Toan Nghê, đây chính là bảo thuật của hung thú Thái cổ cấp Thiên, chính là đại thần thông trấn quốc của Thạch tộc, lực công kích của lôi điện được xưng là vô địch trên đời này.

Sau đó, nó xuất quan, bởi vì Bằng Cửu, Chiến vương cầu kiến.

Bọn họ nói rõ lý do, nó đường đường là một Hoàng đế của một quốc gia thế nhưng vẫn chưa có một phi tử nào, chuyện này không hợp với thân phận cho lắm, hậu cung không người thì không được.

Thạch Hạo yên lặng rồi sau đó nở nụ cười, lắc đầu nói: "Chuyện này không cần các ông bận tâm đâu, hiện tại bên cạnh ta có một thị nữ là đủ lắm rồi."

Khối đồng thau xuất hiện, hi quang chiếu rọi, một thông đạo màu vàng lóe lên rồi một cô gái tuyệt sắc xuất hiện, gương mặt như hoa, làn da trắng mịn, cứ như là tiên tử đi ra từ trong bức tranh vậy, thanh lệ xuất trần.

"Nguyệt Thiền, dâng trà." Thạch Hạo nói.

Chiến vương và Bằng Cửu trợn trong mắt, một cô gái như thế, phong hoa tuyệt đại, xinh đẹp tựa như đang mơ không thể chê vào đâu được, không ngờ cứ thế xuất hiện trước mặt.

"Bệ hạ, không được đâu." Rất nhanh, hai người chợt tỉnh ra, đây chính là tiên tử của Bổ Thiên giáo - Nguyệt Thiền, thân phận của nàng quá đáng sợ, không ngờ lại bị giam cầm ở bên cạnh, thật sự tân hoàng muốn nàng làm thị nữ cho mình?

Lần đầu tiên Nguyệt Thiền tiên tử được thả ra ngoài, ánh mắt lướt qua, hàng lông mi dài cong nhấp nháy, dáng vẻ này, khuynh thành tuyệt thế, lòng người run sợ.

Nàng không thể nghe theo lệnh mà Thạch Hạo vừa nói, không cam tâm trở thành thị nữ, thân phận của nàng quá cao quý tuyệt không thể cúi đầu, nàng không hề nói câu nào chỉ đứng yên nơi đó, cứ như là một cây hoa sen phát sáng, tỏa ra khí tức thánh khiết.

"Bệ hạ..." Bằng Cửu và Chiến vương như muốn khuyên ngăn điều gì.

Thạch Hạo khoát tay áo, nói: "Ngay cả Tôn giả của Bổ Thiên giáo giáo ta còn dám giết, việc trưng dụng Thánh Nữ của bọn họ làm thị nữ thì có đáng gì."

Đúng lúc này, một vệt sáng hiện lên, tiểu Tháp từ trong hư không trở về hoàng cung, bên cạnh mang theo một luồng sương mù hỗn độn, thần bí vô

cùng.

"Thành công, cây liễu thụ kia đã động ý, tạm thời ta sẽ làm Tế Linh của Thạch quốc." Nó truyền âm nói tin tức như thế, sau đó bay vào sợi tóc trên đầu Thạch Hạo.

Trong lòng Thạch Hạo rung lên bần bật, sau đó là cười ha hả, hoàn toàn quên đi mọi thứ xung quanh, tâm tình thả lỏng hoàn toàn.

Sau nó mỉm cười với Chiến vương và Bằng Cửu, nói: "Yên tâm đi, tạm thời cũng chưa tới mức quá lộ liễu, nàng chỉ cần là thị nữ bên cạnh ta, không để cho người ngoài biết là được.

Sau đó, nó nhìn về Nguyệt Thiền tiên tử, trêu: "Nguyệt Thiền, mấy ngày nay Thạch Hạo bận tu hành với chống lại ba giáo nên đã hơi lạnh nhạt với Nguyệt Thiền."

Hàng mi của Nguyệt Thiền tiên tử khẽ run, vô cùng tức giận, từ khi xuất thế tới giờ, ngoại trừ cái tên vô sỉ đứng trước mặt này ra thì chưa một ai dám đùa giỡn với chế nhạo mình như thế.

"Dâng trà đi, nếu không Thạch Hạo cũng chẳng ngại tự mình giải thích với Nguyệt Thiền đâu, cũng có thể giải thích chuyện khác, ví dụ như mười loại cực hình thái cổ chẳng hạn." Thạch Hạo cười nói.

Hàng lông mày lúc này của Nguyệt Thiền tiên tử nhíu lại, nàng rất muốn phát tác thế nhưng chỉ biết mím chặt bờ môi đỏ. Thứ gọi là mười loại cực hình thượng cổ thì chẳng phải tốt đẹp gì, đặc biết đối với nữ giới thì đó là loại không tôn trọng và khó chịu.

"Không sao, chúng ta có thể từ từ mà, chuyện gì cũng đều có thể quen thuộc hết, ví như dâng trà, như sắp xếp sinh hoạt hàng ngay..." Thạch Hạo hờ hững nói.

Chiến vương và Bằng Cửu hai mắt nhìn nhau, tự giác ngậm miệng rồi cáo lui.

Hai người vừa lui ra thì liền có người tới bẩm báo rằng, có cố nhân tới thăm, đang cầu kiến ở ngoài hoàng cung.

Người đến khiến Thạch Hạo ngạc nhiên, đó chính là Thiên Hồ tiên tử, cũng chính là Ma nữ, nàng đi vào trong trung ương Thiên cung, yểu điệu duyên dáng, ánh mắt giả dối, dung mạo tuyệt đẹp cộng thêm vẻ kỳ ảo.

Nhiều ngày biến mất nay nàng lại xuất hiện, cười hì hì nói: "Ta nghe nói ngươi đã bắt được nha đầu Nguyệt Thiền rồi, sao không gọi ra gặp mặt chứ."

"Nói bậy, ta đã bắt được nàng ta đâu." Thạch Hạo chối.

"Ta cảm nhận được khí tức của nàng mà, mới đây nàng còn xuất hiện trong cung điện này nữa, nhưng ngươi cứ yên tâm đi, chỉ cần nói nàng ra gặp mặt thì ta tuyệt không tiết lộ bất kỳ chuyện gì ra ngoài đâu." Ma nữ nở nụ cười đầy lẳng lơ cũng có chút xíu tà ác, vô cùng khát vọng và cấp bách, rất muốn gặp mặt Nguyệt Thiền tiên tử.

Thạch Hạo suy nghĩ đôi chút rồi thả Nguyệt Thiền tiên tử ra ngoài.

"Ấy da, mỹ nữ, sao cưới hỏi mà không thông báo cho muội muội một tiếng chứ, chúc mừng chúc mừng, sớm sinh quý tử." Ma nữ cười đầy gian ác, trường hợp như vầy thì đời nào nàng bỏ qua cơ hội đả kích đối phương chứ.

Dù Nguyệt Thiền tiên tử trước nay luôn bình tình, nhưng với trường hợp này cũng trở nên lúng túng, khuôn mặt hoàn mỹ ửng hồng, nhưng rất nhanh khôi phục lại như cũ.

"Hì hì, tỷ tỷ giữ bình tĩnh tốt thật đấy, xem ra sau khi kết hôn vạn sự đều mỹ mãn như ý cả, nào để muội muội nhìn tí nào, xem thử có khác trước hay không." Ma nữ cười đùa, tiến lên sờ sờ vòng một của Nguyệt Thiền tiên tử, miệng cười đầy sảng khoái.

"Ngươi..." Nguyệt Thiền tiên tử thay đổi sắc mặt, nhanh chóng lùi về sau.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 476: Tuyệt Đại Song Kiều

Ma nữ cười nắc nẻ, bộ ngực cao vút trắng mịn và căng tròn lộ ra non nửa lắc lư, dụ hoặc tâm thần kẻ đứng đối diện.

Sợi tóc đen láy vòng quanh chiếc cổ trắng mịn, cặp mắt xinh đẹp sáng ngời, dung nham kiều diễm tràn ngập vẻ vui sướng, thân thể cao ráo, đường cong uốn lượn, yểu điệu thước tha, xoay quanh Nguyệt Thiền không rời.

Điệu bộ này khiến nàng càng hấp dẫn hơn, cảnh đẹp ý vui khiến lòng ham muốn của người đối diện tăng vọt, vẻ quyến rủ hòa quyện với lẳng lơ khiến cho người khác mê muội và sửng sốt.

Nguyệt Thiền tiên tử cũng xuất sắc không kém, được xưng là tuyệt sắc giai nhân thật sự, thanh cao thoát tục, áo quần phấp phới, cặp mắt đen láy như đá quý, làn da trắng mịn như tuyết, gương mặt xinh đẹp hoàn mỹ cứ như Trích tiên giáng trần.

Nàng đề phòng Ma nữ, cảm thấy vô cùng phiền phức, cũng có chút lúng túng, đau đầu.

Trên thực tế, người mà nàng không muốn nhìn thấy nhất chính là Ma nữ, thân là tù binh của một chàng trai, rồi lại bị đối thủ cạnh tranh nhìn thấy, không có chuyện nào khó chịu hơn chuyện này.

"Ha ha..." Ma nữ cười điên dại, tựa như chưa bao giờ được vui sướng như bây giờ, nàng nôn nóng tới đây chính là muốn nhìn thấy tình cảnh này.

"Ấy da, tỷ tỷ, chiếc eo của tỷ càng ngày càng nhỏ nha, càng ngày càng mê người." Ma nữ không ngừng chọc ghẹo, không chịu từ bỏ cơ hội trêu chọc nàng.

Nguyệt Thiền tiên tử né tránh, bởi vì tu vi bị phong ấn cho nên dù cố gắng thế nào cũng không thể nào nhanh hơn Ma nữ được, gương mặt đỏ bừng, hoàn toàn chẳng giống với khí chất cao thượng thường ngày của mình.

"Ma nữ, xin hãy tự trọng."

"Tỷ tỷ, tỷ đâu cần phải nghiêm túc như thế đâu, đã lâu không gặp rồi, muội muội vô cùng thương nhớ, chẳng lẽ chào hỏi nhiệt tình lại không được ư?" Ma nữ vô cùng vui vẻ, trong con ngươi lộ lên ánh sáng kỳ lạ.

"Ồ, bộ ngực của tỷ tỷ càng ngày càng căng tròn, đấy chẳng lẽ là di chứng sau khi kết hôn à, nhưng dù sao cũng biến đổi thật sự." Nàng cười lộ ra hàm răng trắng như tuyết, mái tóc bồng bềnh, ánh mắt quái lạ, cánh tay duỗi thẳng sờ soạng một cái.

Lần này, Nguyệt Thiền tiên tử sợ hãi bật thành lời, nàng không thể nào bình tĩnh, không thể làm bộ dáng siêu phàm thóat tục được nữa, dù sao vẫn là một cô thiếu nữ nhưng lại bị đối thủ đùa giỡn như thế, khiến bản thân không thể nào chịu nổi.

Lúc này, gương mặt của Nguyệt Thiền tiên tử đỏ bừng, cảnh cáo Ma nữ không được sờ lung lung, nhưng việc này lại khiến đối phương càng đùa ác hơn.

"Bép"

Ma nữ vỗ mạnh lên cặp mông căng tròn của nàng, tiếng vang lanh lảnh, chuyện này khiến Nguyệt Thiền hoàn toàn lúng túng, mặt càng đỏ hơn, bởi vì có một chàng trai đang đứng ngay kia.

Tiếng vang này, còn bàn tay sờ soạng vòng một kia nữa khiến nàng không đất dung thân, là tiên tử thánh khiết của Bổ Thiên giáo, nàng chưa hề trải qua những việc này.

Thạch Hạo đứng bên cạnh, ánh mắt không ngừng đảo từ trên xuống, vô cùng phức tạp sau đó nở nụ cười vui vẻ.

Nhìn hai mỹ nhân tuyệt đại như thế khiến nó sinh ra một vài liên tưởng cấm trẻ em, khóe miệng lộ nụ cười tươi, đứng bên cạnh làm khán giả, không hề nói lời nào.

"À, không đúng, sao tỷ tỷ chẳng có chút điệu bộ của người đã có chồng gì cả thế?" Bỗng nhiên Ma nữ nói thế, nàng đương nhiên biết từ lâu nhưng giờ cố ý đề cập tới mà thôi.

"Tiểu Thạch, sao ngươi lại bỏ mặt, làm ngơ với một vị tiên tử như thế này hả, đúng là quá tàn nhẫn mà." Ma nữ nhìn về phía Thạch Hạo, nở nụ cười ngọt lịm, vô cùng xinh đẹp và cuốn hút.

"Việc đó không phải đang chờ nàng à, hậu cung của ta vẫn đang mở rộng đón nàng, nàng không tới thì chẳng ai có thể làm Hoàng hậu được." Thạch Hạo cười ha hả.

"Haizz, đáng tiếc quá, ta sớm đã có người yêu rồi, vị trí này không cần dành cho ta đâu. Ta cảm thấy Nguyệt Thiền cũng chẳng tệ, sao ngươi lại nhẫn tâm như thế hả, cả ngày cứ mặc nàng ngồi trong căn phòng 4 vách, nên biết, tiên tử cô quạnh sau này rất dễ tự kỷ đó."

Quả nhiên là ma nữ, chẳng biết ngại ngùng, chuyện gì cũng dám nói. Thạch Hạo thì không sao, cũng nói giỡn đôi ba câu với nàng, thế nhưng Nguyệt Thiền tiên tử lại vô cùng ngượng ngùng, dù sao thân cũng là tù binh, nói gì thì cũng không thể thay đổi được sự thật này.

"Hay là nàng cũng ở lại luôn đi, đừng đi nữa, từ nay về sau cứ vui chơi ở hậu cung này, chúng ta cùng nhau trường sinh tiêu dao." Thạch Hạo nói.

Rốt cuộc, Ma nữ cũng biến sắc, trong lòng chợt chột dạ, nàng biết năm vị Tôn giả đều chết ở nơi đây, nếu như Thạch Hạo muốn nhốt nàng lại thì chuyện sẽ vô cùng phiền phức.

"Ngươi không thể ác độc như thế chứ, trên người ta cũng chỉ có mỗi một tấm thần phù phá giới, nếu như lãng phí ở nơi này chẳng phải khiến cho đám

Bổ Thiên giáo vỗ tay vui mừng sao." Nàng nói thế.

"Thần phù phá giới.. Vừa nghe là biết hàng tốt rồi, có thể trao đổi không, ta dùng ba loại thần liệu để đổi?" Trong lòng Thạch Hạo hơi động.

Ma nữ đời nào dám giao dịch, nếu mất đi tấm thần phù phá giới này thì sợ rằng sẽ bị Thạch Hạo nhốt lại nơi đây, dù thần liệu có nhiều hơn nữa thì cũng không thể nào trốn thoát được.

Nàng nói ra tấm thần phù phá giới là đang nhắc nhở, cũng như để đối phương biết mình cũng có đường lui.

Thấy nàng lắc đầu, Thạch Hạo vô cùng tiếc nuối, nói: "Làm cho người ta khổ tâm mà, ngươi chẳng hề tin tưởng ta gì cả."

Sau khi vu vơ vài câu, hai người bắt đầu vào đề tài chính, nói về thời loạn lạc của Hoang Vực, nàng có mang tới một vài tin tức quan trọng, ít nhất là quan trọng với Thạch Hạo, Tiệt Thiên giáo là truyền thừa bất hủ, cũng không phải là không ra tay chỉ là chưa tới Thạch Quốc mà thôi.

Hiện tại, Hỏa quốc, Mộc quốc, Kim Lang cổ quốc, tất cả đều là những cổ quốc mạnh nhất của hải vực đều đã đại loạn, hoàn toàn phân liệt, sau lưng những cổ quốc này đều có bóng dáng của đại giáo vực ngoại.

Thạch Hạo nhìn thấy sự biến hóa trong ánh mắt của nàng, Tiệt Thiên giáo cũng phục vụ cho đại nhân vật ở Thượng giới sao? Việc này khiến cho cách nhìn của nó thay đổi theo chiều hướng xấu.

"Chúng ta có quan hệ với Thượng giới, cũng là kẻ địch của Bổ Thiên giáo, giáo lí không giống, đạo thống tranh chấp, những việc mà giáo ta làm đều nhằm vào bọn họ, chớ không phải đối phó với sinh linh hạ giới." Ma nữ thản nhiên nói.

Thượng giới bày cục, mâu thuẫn giữa các đại nhân vật phức tạp, ngay cả Bổ Thiên giáo và Tiệt Thiên giáo cũng đối đầu ác liệt với nhau khó mà hòa giải.

"Tóm lại, giáo ta hạ giới là để chống lại bọn họ." Ma nữ nói cho Thạch Hạo biết.

Việc này khiến cho vẻ mặt của Thạch Hạo khá hơn đôi chút, nếu không rất có thể lại thêm một đại địch, tình huống hiện tại hết sức phức tạp, nếu như có một đồng minh thì cũng không tệ.

Đương nhiên, nó cũng chẳng thể tin hoàn toàn lời nói của M nữ, nàng ranh mãnh khó mà xác định được đúng hay sai.

Hiện tại, Hoang vực có mấy Cổ quốc, mà chỉ có Thạch Quốc coi như là vẫn thống nhất, được bản thân Thạch Hạo quản lý, nhưng mấy quốc khác đã rơi vào tình trạng phân tách.

"Hoàng đô của Hỏa quốc đã xảy ra chuyện à?" Thạch Hạo rất lo lắng cho Hỏa Linh Nhi, và nó cũng muốn biết, đến tột cùng Hỏa Hoàng đã mượn được truyền tống trận của Thiên Nhân tộc để tiến vào Thượng giới hay chưa.

"Không biết được, ngươi đúng là kẻ đa tình, đã có Nguyệt Thiền mà còn để ý tới mỹ nữ khác." Ma nữ chế nhạo, cũng không úp mở gì nữa.

Nơi đó có phong ấn một phần của chiến trường thượng cổ, hình thành nhiều thứ không hề tầm thường, khi đại kiếp nạn diễn ra thì tự nhiên đuổi tới Thượng giới, khiến các đại giáo chấn động.

"Sao, dám đuổi tới Thượng giới luôn ah?" Thạch Hạo chấn động.

"Có thể có quan hệ với thần tàng chí tôn, cũng có khả năng là vùng đát cũ của cung điện chí tôn." Ma nữ nói tiếp.

Trong lòng Thạch Hạo hơi động, về việc của thần tàng chí tôn thì nó hiểu, cũng không biết nghe bao nhiêu lần về chuyện này, nhưng theo phán đoán của Liễu Thần khả năng đây là một sát cục.

Vì sao giờ lại nghe lần nữa, lần này là ở thủ đô Hỏa quốc, hơn nữa hình như là sự thật, nếu không thì sao có thể có sức mạnh kinh khủng như vậy,

đuổi tới tận Thượng giới.

"Có khả năng tiểu tình nhân của ngươi đã bỏ trốn rồi, chắc đã rời đi giới này, hoàng đô Hỏa quốc bị hủy không ra hình thù gì nữa." Ma nữ nói.

"Ngươi nói là, Thần tàng chí tôn có quan hệ với Cung điện chí tôn và ở cùng một nơi?" Thạch Hạo hỏi.

Liên quan tới Chí tôn điện, nó nhớ rõ, mỗi đời chỉ có một truyền nhân, tất nhiên sẽ trở thành Chí Tôn, hơn nữa đây còn là một cổ giáo thần bí của vực ngoại, sao có thể tiến vào Hoang Vực chứ?

"Dựa theo suy đoán của ta thì hai thứ này có khả năng có quan hệ chặt chẽ với nhau, đều bắt nguồn từ một nơi, và cũng đều dịch chuyển không nhất thiết sẽ ở trong một vực." Ma nữ hé lộ bí mật như thế.

Thạch Hạo hỏi nàng thêm một số chuyện, bất ngờ biết được, hai ngày trước có người tận mắt nhìn thấy một chiếc móng vuốt lớn xuất hiện từ phế tích ở bên ngoài hoàng đô Thạch Quốc đánh nát mây xanh trên trời cao.

Nghe nàng miêu tả như thế thì lòng Thạch Hạo chấn động không thôi, rất có thể là con thú khổng lồ đầy đáng sợ mà nó đã thấy ở trong Đại Hoang bên ngoài Thạch thôn, cũng chính là con rùa khổng lồ nằm trong sát cục mà Liễu Thần từng nói tới.

Nó thầm nghĩ, lẽ nào việc Thần tàng chí tôn là hư thật? Nếu như thế, có người phát động nhưng không thành công, thật thật giả giả thì mới có thể lừa người khác, hòng giết đại nhân vật?!

Thiên địa xoay chuyển, sát cục muốn xuất hiện rồi, Thạch Hạo mơ hồ cảm nhận được Hoang Vực chuẩn bị xuất hiện sự kiện vô cùng lớn, biến cố kinh khủng sắp nổi lên rồi!

"Lần này ta tới tìm ngươi chính là muốn mời người cùng tiến vào Cung điện chí tôn, cũng như có thể đạt được truyền thừa vô thượng đó." Ma nữ cười hì hì.

Thạch Hạo lập tức lắc đầu, nếu như suy đoán là sự thật thì nơi đó, đừng nói là nó dù là Thần đi vào phỏng chừng cũng phải chết.

"Chờ chút đã, qua thêm một thời gian ngắn rồi hẳn quyết định sau."

"Ồ, kế hoạch của ta như vậy, chẳng lẽ ngươi có kế hoạch khác à?" Ma nữ vô cùng kinh ngạc, tự nhận bản thân tiết lộ bí mật vừa đủ, nàng nở nụ cười xinh đẹp cuốn hút lòng người.

Trái tim của Thạch Hạo đập thình thịch, chẳng lẽ Ma nữ cũng biết ẩn tình bên trong nên đang thăm dò mình sao? Nhưng làm sao nàng biết được, trừ khi sau lưng nàng có nhân vật cỡ như Liễu Thần.

Trong nháy mắt, Thạch Hạo nghĩ tới rất nhiều khả năng rồi chợt rùng mình một cái, nghĩ tới lời Ma nữ từng nói, giáo của nàng hạ giới cũng chỉ vì nhằm vào Bổ Thiên giáo mà thôi, cũng chẳng có quan hệ gì với những sinh linh khác. Nó nghĩ tới một khả năng, lẽ nào đây là sát cục đã được sắp đặt từ thượng cổ, do chủ nhân của Tiệt Thiên giáo bố trí?

Khả năng này chưa chắc Ma nữ đã biết được, trừ phi nàng có thân phận kinh người, cũng đến từ Thượng giới, cũng có quan hệ với nhân vật đầy đáng sợ kia.

"Đừng nói ngươi là con gái của một vị đại nhân vật nào đó của Thượng giới, giờ hạ giới cũng chỉ để rèn luyện bản thân thôi nhá?" Ánh mắt Thạch Hạo đầy sâu lắng lẳng lặng nhìn nàng.

"Chàng trai, ngươi nghĩ hơi nhiều rồi đó, chỉ là người mà ta yêu đang ở Thượng giới mà thôi." Ma nữ nhẹ nhàng như mây khói, lời nói của nàng khiến người khác khó mà phán đoán thật giả, hơn nữa còn đánh chủ đề qua chỗ khác, nói: "Ta có thể nói thẳng cho ngươi biết, Nguyệt Thiền tiên tử là con gái rượu của một vị ở Thượng giới đó, hơn nữa thân phận còn vượt xa cả tưởng tượng của ngươi nữa, nếu như để lộ ra ngoài thì sẽ khiến thiên địa lay chuyển đó"

Sắc mặt của Thạch Hạo bình tĩnh, chẳng hề nói gì.

Ma nữ lại nở nụ cười, bàn tay trắng đặt lên cằm của Nguyệt Thiền, cứ như là một nữ lưu manh đang đùa giỡn, nói: "Tỷ vô cùng xinh đẹp, cả ta mà cũng thấy yêu nữa là."

Sau đó, nàng xoay người lại chế nhạo Thạch Hạo, vì sao còn chưa chịu động phòng, làm bộ dạng như sợ thiên hạ sẽ không loạn, rất muốn Nguyệt Thiền tiên tử gặp phải xui xẻo này.

"Ta cũng đang có ý định dạy dỗ đây." Da mặt của Thạch Hạo vô cùng dày, sau khi Ma nữ nói tới vấn đề này thì mặt mày bình thường, lộ vẻ vô cùng khao khát.

"Vậy hãy để ta giúp ngươi dạy dỗ cho, kìa, ngay cả nước trà mà dũng không dâng lên, quá xấc láo, tiên tử cái gì chứ." Ma nữ vẫn chưa rời đi, đang bàn bạc thương lượng vấn đề hợp tác với Thạch Hạo.

Nàng suy đoán tới thứ mà Thượng giới có khả năng đi tìm, cũng nói về truyền thừa của Cung điện chí tôn quan trọng như thế nào, nhất định phải đạt được, cũng nói tới thần vật của Chân Thần đã tấn chức thành công ở giới này, đặc biệt nhắc tới một vài bí ẩn khác.

Hai ngày sau, khi nàng đang cùng thảo luận với Thạch Hạo thì Nguyệt Thiền tiên tử đã bắt đầu dâng trà.

Mà đây đều là công lao của Ma nữ, tính uy hiếp của nàng còn hơn xa cả Thạch Hạo, việc này khiến Nguyệt Thiền tiên tử kiêng kỵ, cũng sợ nàng sẽ làm xằng làm bậy.

Ma nữ đắc ý, nói: "Đây chỉ mới bắt đầu mà thôi, chút nữa giúp ta mát xa bả vai với nhé."

Thạch Hạo liếc xéo nàng, nói: "Có phải ngươi giả gái hay không thế, sao lại sai khiến thị nữ của ta hả, nếu mát xa thì phải mát xa cho ta mới đúng."

"Không phải ta đang dạy bảo giúp ngươi hay sao hả?" Ma nữ cười hì hì, chẳng thèm để ý.

"Thôi khỏi, để tự ta làm được, Nguyệt Thiền, lại đứng sau lưng ta đi." Thạch Hạo lầu bầu không hài lòng nói.

Nguyệt Thiền tiên tử tức giận, cặp mắt lóe lên ánh sáng, hai ngày trước nàng vẫn còn thánh khiết như xưa, thế nhưng trong lòng sớm đã tức giận, rất muốn tử chiến tới cùng với Ma nữ.

Nếu như để nàng lựa chọn, thà xoa bóp bả vai cho Thạch Hạo còn hơn là cúi đầu thỏa hiệp với Ma nữ, nhìn đối thủ này là nàng lại tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Bước chân của nàng nhẹ nhàng, vóc dáng hớp hồn của nàng đong đưa, đường cong ẩn hiện, đi tới phía sau Thạch Hạo, đứng đối diện với Ma nữ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 477: Gặt Hái Thành Quả*

(*): 养成 - Dưỡng Thành (Đại khái là công ơn nuôi dưỡng) Thế nhưng để cho hợp với nội dung chương truyện thì tạm cho là như trên ;))

Trúc xanh liên miên, màu xanh biếc phủ rộng.

Những căn phòng trúc bố trí xinh đẹp, hương thơm tỏa ngát.

Trên chiếc giường được đan bằng trúc rất bắt mắt, Thạch Hạo nhắm mắt nằm ngửa mặt hướng trời cao, trên chiếc bàn đá bên cạnh có một chén trà tản hương thơm nồng.

Sau người nó, một cô gái với y phục màu trắng, làn tóc đen tuyền uốn lượn, cơ thể trắng mịn tỏa ánh sáng hấp dẫn, hàng mi cong vút, cặp mắt to tròn, ngón tay xinh xắn như ngó sen từ từ xoa bóp bờ vai của nó.

Đó chính là Nguyệt Thiền tiên tử, ngón tay nhẹ nhàng không ngừng ấn nhẹ với nhịp điệu vô cùng đặc biệt, động tác đơn giản thế nhưng lại bao hàm một loại đạo vận nào đó.

Thạch Hạo thả lỏng cơ thể, hương trà thoang thoảng cộng thêm mùi hương cơ thể của thiếu nữ bên cạnh truyền phả vào mặt khiến nó càng thêm thư thái và không minh.

Ma nữ tiến cung cũng đã được mấy ngày, việc này có tác dụng cực kỳ quan trọng, khiến cho tiên tử của Bổ Thiên giáo phải kiêng kỵ, chỉ sợ đối thủ sẽ làm điều gì đó bậy bạ, thà rằng "hầu hạ" Thạch Hạo còn hơn tiếp cận tên sinh linh nguy hiểm kia.

Khu trúc viên trong hoàng cung này vô cùng thanh tịnh và thanh nhã, có mấy ngôi nhà trúc, hai chiếc bàn đá, ghế cũng có tới năm sáu cái, rất thích

hợp cho việc chợp mắt, tu dưỡng tâm thần trong thời gian ngắn.

Hương trà thoang thoảng, Thạch Hạo mắt hơi nhắm, nó vẫn đang suy nghĩ tới những lời mà Ma nữ từng nói, độ tin cậy sẽ bao nhiêu đây? Khi đạn kiếp nạn tới, trước những biến cục của thiên địa thì lời nói của nàng cũng không thể nào tin toàn bộ được.

"Ma nữ vô cùng nguy hiểm, những lời nàng nói thì không thể nào tin được, tất cả đều là đại giáo bất hủ, có quan hệ với thượng giới, Tiệt Thiên giáo làm sao có khả năng chỉ vì thể diện mới đi đánh nhau chứ."

Lời nói của Nguyệt Thiền tiên tử rất nhẹ nhàng, sợ sẽ làm cho tên đối thủ đang trong cung điện này sẽ cảm ứng và phát hiện được, nàng vô cùng cẩn thận, nhỏ nhẹ nói với Thạch Hạo.

"Lẽ nào ta sẽ tin ngươi à?" Thạch Hạo mở mắt, trên gương mặt anh tuấn lộ vẻ cười, trong vẻ hào hiệp mang theo sự tự tin vô cùng.

"Nếu như hợp tác với nàng quả thực còn không bằng tin ta thì hơn." Nguyệt Thiền tiên tử mặc một bộ màu trắng, thân thể hớp hồn, đường cong phô diễn, hơn nữa cả người linh động xuất trần, dung nhan hơn người, cặp mắt lấp lóe hào quang khó nói.

Bàn tay dùng sức vừa phải mát xa vai cho Thạch Hạo, từng cọng tóc lấp lánh lộng lẫy, hơi thở thơm ngát, khẽ nói: "Nàng đến từ Thượng giới, thân phận vô cùng đáng sợ, theo như những gì nàng nói thì một nữa cũng chẳng đúng. Tuy ta với ngươi từng đối đầu với nhau thế nhưng thật chính là thật, mà giả chính là giả."

"Tối thiểu, nàng ấy cũng đã giúp ta, có ân và ta ghi nhớ trong lòng. Mà ngươi, lâu nay vẫn luôn đối đầu với ta, dẫn người vây công ta thì sao mà tin được chớ, vậy mà còn muốn ta suy nghĩ à?" Thạch Hạo cười cười.

"Việc này càng nói rõ sự đáng sợ của Ma nữ, giả thật khó đoán, đã bố trí từ lâu, chỉ dùng một chút thiện cảm để đổi lấy kết quả cuối cùng, chỉ là muốn

lợi dụng ngươi mà thôi." Nguyệt Thiền tiên tử hơi hơi hạ thấp trọng tâm, âm thanh nhẹ nhàng phát ra, sợi tóc lấp lánh cọ sát lên gương mặt Thạch Hạo, mùi hương thơm ngát vô cùng đặc biệt lan tràn.

Thạch Hạo nằm ngửa trên ghế tre vô cùng thả lỏng, dùng hai đầu ngón tay quấn quanh những lọn tóc lấp lánh ánh sáng xà xuống gương mặt mình, không ngừng quấn tròn rồi đưa lên mũi hít một hơi.

"Nói nhiều cũng vô dụng mà thôi, tối thiểu chúng ta vẫn là kẻ địch của nhau, để ta thay đổi, để ta đi đối phó với minh hữu, việc này không thiết thực." Thạch Hạo lắc đầu, nhìn gương mặt tuyệt mỹ và trắng mịn bên trên, nở nụ cười, nói: "Trừ phi, khiến ta tin tưởng vào ngươi, nếu như chúng ta là người một nhà thì may ra."

Mái tóc của Nguyệt Thiền tiên tử bị nó đùa giỡn khiến nàng chẳng hề dễ chịu chút nào, thường ngày nàng thanh khiết xuất trần, chưa từng thân mật đứng sát với một chàng trai nào như thế này.

Nhưng giờ cộng thêm lời nói như thế nữa khiến cho cho gương mặt xinh xắn của nàng ửng hồng, tay ngọc duỗi thẳng muốn kéo lấy những sợ tóc mà Thạch Hạo đang quấn tròn kia.

Nhìn thấy những ngón tay búp măng đang vươn tới thì trong lòng Thạch Hạo chợt động, nhẹ nhàng đưa tay bắt gọn lấy đôi tay mềm mại đó, từ đằng sau ghế tre kéo Nguyệt Thiền tiên tử về phía trước mình.

"Những lời nói vừa rồi ta đều nói thật đó, càng gần Ma nữ cuối cùng gì cũng sẽ mất mạng mà thôi, nàng giống như là một cây thuốc phiện, xinh đẹp và cuốn hút, cuối cùng sẽ khiến con người ta đi tới con đường diệt vong mà thôi." Nguyệt Thiền lên tiếng.

Tuy rằng bị người khác nắm lấy bàn tay, cảm giác chẳng dễ chịu chút nào thế nhưng nàng vẫn nhẹ nhàng lên tiếng, bất kể là những lọn tóc hay là mùi thơm thân thể đều khiến người khác ngây ngất.

Thạch Hạo lắc đầu không nói gì, trên mặt lộ ý cười, nói: "Cần gì chứ, thật ra chúng ta cũng có thể trở thành người một nhà mà, tộc trưởng luôn bắt ta phải mang một 'cô vợ nhỏ' về thôn, ta thấy ngươi rất hợp, tối thiểu cũng là một quý nữ ở Thượng giới mà."

Sắc mặt của Nguyệt Thiền tiên tử đỏ ửng, nghe được những lời này thật sự nàng chẳng biết nói gì, thường ngày ai dám nói năng bậy bạ như thế với nàng chứ, cơ bản chưa từng nghe qua.

Nhưng dù gì nàng cũng không phải người thường, như trước vẫn có thể giữ bình tĩnh như ban đầu, khẽ nói: "Về việc quan hệ sinh tử, ngươi cũng nên cẩn trọng thì hơn, Ma nữ thật sự rất đáng sợ đó."

Nàng đứng sát phía trước, da thịt trắng mịn kèm theo độ co dãn cực tốt, vẻ xinh đẹp không gì tả nổi, thật sự là quốc sắc thiên hương. Thạch Hạo nhỏm người hơi ngồi dậy, cặp mắt hé nhỏ nhìn nàng, nói: "Ngươi không cần ly giáng gây xích mích đâu, những lời nói này không có ý nghĩa gì cả."

Nó đưa bàn tay trái về trước, dùng sức vòng ra sau ôm chặt lấy chiếc eo nhỏ của Nguyệt Thiền rồi kéo mạnh và đặt lên trên người mình, việc này khiến nàng kinh ngạc thốt lên.

Nguyệt Thiền tiên tử có tu một môn bí pháp, thánh khiết hoàn mỹ, có thể khiến người khác không đám khinh nhờn mình, hiện tại tuy tu vi bị phong bế thế nhưng loại khí thế đó vẫn luôn trên người. Đối với người bình thường mà nói, nàng vẫn rất mờ ảo, xuất trần, siêu nhiên như trước, không muốn mạo phạm mà chỉ có thể kính trọng. Nhưng, Thạch Hạo lại chẳng hề bị ảnh hưởng, chỉ xem nàng là một cô gái bình thường, không hề có chút kính trọng gì cả.

"Ta cảm thấy, chúng ta có thể từ từ bàn bạc, nếu như ngươi nói đều là sự thật, chúng ta cũng có thể hợp tác trở thành người một nhà." Thạch Hạo trêu đùa.

Nó làm như thế chỉ là muốn vị tiên tử của Bổ Thiên giáo thường ngày

cao cao tại thượng xa lầy ở phàm trần, làm cho nàng nảy sinh điều khác thường, không còn khí chất cao thượng không thể với tới được nữa, quấy nhiễu lấy nỗi lòng của nàng.

Nguyệt Thiền tiên tử né tránh, thế nhưng cánh tay đang đặt trên chiếc eo nhỏ mềm mại chợt dùng sức, cần thận ôm chặt vào lòng mình.

Chiếc mông căng tròn đầy đặn ngồi trên người Thạch Hạo ấy khó lòng thoát khỏi được, khiến nàng càng thêm xấu hổ, ngón tay nhỏ của nàng vụt nhanh chọc thẳng về hai mắt Thạch Hạo.

Nhưng, tu vi của nàng đã bị phong bế, lúc ra tay mặc dù nhẹ nhàng không nhiễm khói lửa trần gian thế nhưng chẳng hề có chút uy lực nào, Thạch Hạo nở nụ cười, cứ thế má miệng ngậm lấy ngón tay này.

"Ngươi..." Nguyệt Thiền tiên tử thoáng tức giận, không ngừng dùng sức hòng kéo ngón tay về nhưng chẳng thể nào như ý được.

Tiếp xúc da thịt ở khoảng cách gần như thế, hương thơm lan tỏa khiến Thạch Hạo ngây ngất. Cơ thể nàng cứ như là Dương chi ngọc lưu chuyển ánh sáng lộng lẫy, gương mặt vô cùng xinh đẹp ở trước mắt khiến lòng Thạch Hạo rung động, không tự chủ càng ôm chặt hơn.

Nguyệt Thiền tiên tử thở nhẹ, vòng eo nhỏ hoàn toàn bị cánh tay của Thạch Hạo ôm trọn, dính chặt vào lòng Thạch Hạo.

Thạch Hạo ôm chặt lấy nàng nằm ngửa ra ghế, thân thể mề mại và óng ánh bị động nằm trên tấm thân của nó, những sợi tóc đen cọ sát trên gương mặt khiến nó hơi nhột.

Những lọn tóc đen, dung nhan tuyệt sắc kèm theo là vẻ tức giận sinh vẻ ửng hồng, những điểm này hòa quyện lại khiến nàng càng thêm kiều diễm. Cặp mắt sáng như ánh sao, đôi môi đỏ tươi, hàm răng như ngọc.

Thạch Hạo như bị quỷ thần xui khiến, không kìm hãm được liền đưa miệng, say đắm niêm phong lại bờ môi ướt át khiêu gợi gần ngay trước mặt

kia.

Trong đầu của Nguyệt Thiền tiên tử nổ ầm một tiếng, việc này quá đột ngột, đừng nói là hành động thân mật như vầy, ngay cả khi gặp lại người quen biết thì nàng đều giữ một khoảng cách nhất định. Thế nhưng hôm nay, tất cả những việc mà trước kia nàng tạo dựng đều bị lật đổ cả.

"Ư ư..."

Nàng ra sức giãy dụa nhưng ngược lại cũng cảm thấy lân lân, cảm giác đáng ghét này khiến nàng tức giận, dùng hai tay cố gắng đẩy mạnh ra, thế nhưng cánh tay của Thạch Hạo cứ như con rắn nước uốn éo ghì chặt lấy vòng eo con kiến của nàng.

Thạch Hạo vô cùng đê mê, trải nghiệm này hoàn toàn mới mẻ, bờ môi dính chặt lấy nhau, ngọt ngào và tê dại.

"Ối trời ơi, các người thật là dâm đãng mà, giữa ban ngày ban mặt, trời sáng trưng như thế mà cứ đè nhau ra trao đổi nước bọt, chẳng còn thể thống gì cả." Xa xa, Ma nữ làm bộ cười xấu xa, uyển chuyển bước tới.

Nàng ngồi xuống một chiếc ghế tre nơi xa, kèm theo đó là điệu bộ thong dong nhàn nhã.

Nguyệt Thiền ra sức đẩy lui, cuối cùng cũng đứng dậy được, quần áo xốc xếch, hoàn toàn giống như một vị tiên tử cao cao tại thượng bị giáng xuống phàm trần, bộ ngực tức giận phập phồng, hô hấp không đều.

"Vẫn là Nguyệt Thiền mà ta biết đây ư?" Ma nữ chế nhạo, nàng rất thích nhìn đối thủ của mình ăn quả đắng, vẻ mặt lúc đó khiến nàng vô cùng vui sướng, tâm thần sảng khoái.

Thạch Hạo ngồi dậy, nói: "Nè, Ma nữ, có phải ngươi cũng ao ước được như thế lắm phải không?"

"Không thể nào nhen, chưa gì mà đã chịu làm vợ rồi à?" Ma nữ cười

sảng khoái.

"Chúng ta chỉ đang nói chuyện nhân sinh, cùng nhau tỉnh ngộ, ngươi tự dưng tới phá rối, làm kỳ đà cản mũi, chẳng lịch sự chút nào." Thạch Hạo nói.

Nguyệt Thiền lý sự, đứng ở sau ghế ra sức đập lên lưng Thạch Hạo, đáng tiếc , chẳng có tác dụng gì, không có pháp lực trên người thì làm sao ảnh hưởng tới thân thể Thạch Hạo chứ.

"Hì hì, cùng nhau ngộ nhân sinh với tiên tử của Bổ Thiên giáo, thật sự tiêu dao sung sướng quá mà." Ma nữ cười hì hì.

"Đương nhiên rồi, nhưng đây là chuyện nhà chúng ta, ngươi đừng có phá đám." Thạch Hạo liếc chéo nàng, sau đó quay đầu nói với Nguyệt Thiền tiên tử: "Đừng để ý tới nàng ta chi."

Nguyệt Thiền tiên tử vô cùng tức giận nhưng cố gắng kìm nén, gương mặt xinh đẹp dần lấy lại bình tĩnh, cột lại mái tóc, cười gằng một tiếng, nói: "Ma nữ, đừng tưởng rằng ta không biết ngươi đang rắp tâm hại người, ngươi chỉ đang lợi dụng tiểu Thạch mà thôi."

"Mới bao lâu chứ, chưa gì đã gọi tiểu Thạch đầy thân thiết vậy rồi, tiên tử không dính chút khỏi bụi trần giang của chúng ta đã bắt đầu hiểu được việc bảo vệ người yêu rồi ư? Nhưng mà chuyện này hơi lố, chắc chắn không thật lòng." Ma nữ lắc đầu, ung dung nói: "Ta cùng hắn có quan hệ hợp tác, nếu nói đúng hơn, đáng lẽ phải thân thiết hơn nữa kia."

Sau đó, nàng khiến người kinh ngạc, nói: "Ta sẽ thực hành kế hoạch bồi dưỡng thiếu nam*."

(*): Chắc pé Nguyệt Thiền và ku Hạo liên tưởng tới việc hướng dẫn chịnh xã giao nên mới tỏ thái độ như thế=))

"Phụt!"

Ngụm nước trà Thạch Hạo vừa đưa vào miệng lập tức phụt ra ngoài, Ma

nữ nói chuyện chẳng chút ngại ngùng, chuyện gì cũng dám nói, còn mạnh dạng hơn cả nó. Ít nhất, nó chỉ làm ảnh hưởng tới Nguyệt Thiền tiên tử từ bên ngoài mà thôi.

"Đừng có hiểu lầm, chẳng qua ta thấy hắn có tiềm lực vô hạn, từ từ bồi dưỡng và rồi quật khởi, tương lai khi đại kiếp nạn kết thúc, người của Thượng giới muốn hạ xuống thì càng khó khăn hơn, như thế hắn sẽ quét sạch đám Bổ Thiên giáo, Tây Phương giáo." Ma nữ thản nhiên nói, đây chính là ý nghĩa của kế hoạch bồi dưỡng thiếu nam của nàng.

Nguyệt Thiền tiên tử lắc đầu, tuyệt đối không tin.

Ma nữ truyền âm cho Thạch Hạo, nói: "Cô gái này chẳng hề đơn giản đâu, trong tình huống bình thường thì chẳng thể nào bắt được nàng, sức chiến đấu thật sự của nàng hết sức khủng bố, kém nhất cũng có thần phù phá giới để giữ mệnh. Ta nghi rằng, lòng nàng mang ý đồ xấu nào đó, muốn tham khảo pháp môn Côn Bằng của ngươi, hoặc muốn biết được bí mật vì sao ngươi có thể mạnh mẽ một cách nhanh chóng để quật khỏi như thế, ngươi phải cẩn thận đó."

Trong con ngươi của Thạch Hạo lưu chuyển thần quang, sau khi tiếp xúc thì càng cảm nhận được hai cô gái này cũng chẳng phải là kẻ tầm thường, ai nói cũng không thể nào tin được.

Nó cười cợt, truyền âm nói: "Không sao, có người hầu hạ, thoải mái sung sướng, không phải rất sướng sao? Đùa mà thành thật, cưới một vị tiên tử làm vợ thì chính là đại hỉ."

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 479: Đại Nhân Vật Thượng Giới

Đại kiếp nạn lần nữa ập tới, không ai nghĩ tới lại xuất hiện đột ngột như thế, biến cục lại bắt đầu!

Theo như lời nói của tiểu Tháp, từ Thượng giới muốn hạ giới xuống đây thì vô cùng vất vả, đây chính là hạn chế của quy tắc thiên địa, cũng có những hạn chế của các đạo thống ở Thượng giới, nếu cưỡng ép một cách mạnh mẽ thì sẽ chết ngay.

Dưới quy tắc đại đạo vô cùng nghiêm khắc và vô tình này, người có tu vi thấp thì không sao, chứ người cao thâm thì sẽ chịu phải ảnh hưởng vô cùng lớn, quy tắc này là nhằm vào Thần - người mạnh mẽ nhất và là tồn tại cấm kỵ nhằm bảo vệ sinh linh ở hạ giới.

Khi mà sức lực vượt quá giới hạn, muốn rời khỏi một giới và quay trở lại thì không hề dễ, cần phải dùng máu và sinh mệnh để trả giá.

Vì vậy, dù là tồn tại cấm kỵ cũng không dễ gì để hạ giới, sức mạnh mà bọn họ phải chịu đựng khó lòng tưởng tượng nổi, và phải đợi chờ khi thiên địa có sơ hở, quỹ tích đại đạo chếch đi thì nắm lấy cơ hội này để thực hiện mục đích của mình.

"Răng rắc!"

Mặt kính hình thành trên tổ tế đàn truyền tới những âm thanh điếc tai, mặt kính rạn nứt rồi nổ tung.

"Sức mạnh thật lớn!" Thạch Hạo thán phục.

Khoảng cách giữa bọn nó với Hỏa quốc vô cùng xa, nếu là phàn nhân thì dùng cả kiếp người cũng khó mà tới được, nhưng hiện tại lại có thể dựa vào

tổ tế đàn quan sát nơi đó.

"Đây là một loại công kích hoàn toàn khác, gây ảnh hưởng tới toàn bộ trận pháp quản chế, không cho phép bất kỳ sinh linh nào nhìn thấy chân thân của bọn họ." Tiểu Tháp nói.

Nó tiếp tục bố trí tổ tế đàn lần nữa,khiến nơi đây trở lại hình dáng như bình thường, bên trên xuất hiện một vũng nước trong suốt hình thành nên một tấm gương, lần nữa hiện lên cảnh tượng như vừa rồi.

Lôi điện chín màu thêu dệt, bầu trời nứt ra, một bàn chân cực lớn đạp xuống mặt đất khiến núi sông nát vụn, trong khoảnh khắc khu vực dưới bàn chân ấy đều bị nát bấy.

Thạch Hạo ngơ ngác, quan sát cảnh tượng nơi tổ tế đàn, khoảng cách vô tận mà vẫn có thể cảm nhận được vẻ uy nghiêm mênh mông và sức mạnh đầy hủy diệt đó.

Thứ thần uy này quá mạnh mẽ, Hoang Vực tựa như không chịu nổi.

Mặt đất rạn nứt, khe hở từ từ mở rộng hóa thành những vực sâu khôn cùng lan về phương xa, dung nham trong lòng đất ào ào ùa lên cứ như là tận thế của thế giới đã tới.

Uy thế ấy hiện ra bao phủ khắp nơi, vô số dãy núi nguyên thủy bị tàn phá thành đất hoang.

"Tồn tại cấm kỵ hạ giới xuống đây, sức mạnh hiện ra ấy không thứ gì có thể sánh được, bất kỳ ai cũng không thể ngăn cản, chỉ có chân thân của người này sau khi hoàn toàn hạ xuống thì mới có thể ổn định lại được." Tiểu Tháp nói.

Sắc mặt Thạch Hạo biến đổi liên tục, nói: "Giọng nói của mày âm trầm, chắc bùi ngùi lắm hả."

"Ầm!"

Long trời lở đất, sinh linh đó có màu bạc, cực lớn, giẫm nát bầu trời, đã hàng xuống thành công, ánh sáng huy hoàng lấp lánh cả người chiếu sáng cửu thiên thập địa.

Nhưng, không tài nào có thể nhìn rõ hình dáng của người này, độ sáng quá chói mắt, khí thế ấy cứ như biển gầm lại như ngân hà uốn lượn trong Hoang vực.

Đó là sinh linh có vóc dáng con người!

Ngoài ra, rất khó nhận diện được những phần khác, khuôn mặt của người này cứ như được một tấm khăn bạc che phủ, rực rỡ sáng chói, soi sáng trời xanh.

Quá mạnh, xưa nay Thạch Hạo chưa từng nhìn thấy tồn tại nào như thế này, chỉ khi tiểu Tháp và Liễu Thần phát uy thì mới có năng lực chống lại, nếu không trong giới này cơ bản không hề tồn tại loại sức mạnh như thế này.

Thạch Hạo lộ vẻ ưu sầu, nói: "Nếu như đám nhân vật như thế này cứ ở riết nơi đây, thì sẽ như thế nào đây?"

Tiểu Tháp nói: "Tồn tại cấm kỵ này hạ giới xuống đây trong thời gian cũng không lâu lắm, nếu không sẽ xảy ra vấn đề lớn ngay. Mà nếu muốn ở lâu ắt phải chém căn cơ, sau đó mới trở lại."

Thạch Hạo nghe thấy thế thì lòng nháy động, nó nghĩ tới Liễu Thần rồi nhìn về phía tiểu Tháp, cũng nhớ tới thần bàn hỗn độn ở Hư Thần giới, tất cả đều thiếu hụt cả.

"Đời này, cơ hội cũng chỉ có mấy lần thôi, sau nhiều năm dài dằng dặt trôi qua, bọn họ nhiều nhất cũng chỉ có thể hạ xuống thêm ba bốn lần nữa mà thôi, sau đó lại phải chờ đợi."

"Lại thêm một sinh linh hạ xuống nữa." Ánh mắt của Thạch Hạo lóe lên, cảm nhận rõ ràng sự kinh khủng của giáo chủ Thượng giới.

Đây không phải là một kẻ quý tộc hạ giới, mà là một đạo thống tồn tại đỉnh cao nhất xuất hiện, sống qua những năm tháng dài đằng đẵng, được xưng là tồn tại cấm kỵ.

Tia chớp bổ xuống, trời cao nát bấy, một bóng người màu vàng xuất hiện trong mây xanh, y đứng sừng sững trong thiên địa mệnh mông, tựa như trường tồn từ tuyên cổ tới giờ.

Y mặc một thân trường bào màu vàng óng, đầu đội vương miện, khi cặp mắt chớp nháy thì cứ như hai vầng thái dương bị dật tắt, khí thể kinh khủng ngập trời, thế nhưng lại được sương mù hỗn độn lượn lờ xung quanh, không tài nào thấy rõ hình dáng.

Thạch Hạo không thể không cảm thán,y cứ như là vua của các thần trong thời đại khai thiên tích địa, đi kèm là hỗn độn, hoàn toàn khó có thể suy đoán nông sâu.

"Quả nhiên kẻ ngày còn sống, cũng hạ xuống đây." Tiểu Tháp khẽ nói.

Nơi ấy, lũ quét ầm ầm, dung nham phun trào, mặt đất nứt toác, cảnh tượng kinh người, tựa như sức sống của thiên địa đã tới hồi kết.

Trong cảnh tượng phá hủy đó, hoàng đô Hỏa quốc hóa thành phế tích nhưng vẫn chưa hề biến mất, nơi ấy ẩn hiện từng làn khói trắng trông rất mờ ảo.

Rốt cuộc, đại nhân vật của Thượng giới cũng hoàn toàn củng cố lại thần lực, ổn định lại càn khôn, những dòng dung nham như lũ dừng lại sau đó từ từ yếu đi rồi xuất hiện trước phế tích kia.

Thế nhưng, khí tức của uy thế đó vẫn đọng mãi trong cửu thiên, cứ như vị thần chí cao, khiến trời đất phải kinh sợ.

"À, hai người này đã sống quá lâu, hình như tuổi thọ cũng đã hết rồi, cho nên mới hạ xuống để tìm kiếm cơ duyên trong truyền thuyết kia. Mà lần hạ xuống trước kia, hai người này đã xác định được vị trí." Tiểu Tháp nói.

Bóng người lướt nhanh biến mất trong phế tích kia.

Đột nhiên, một dải ngân hà trắng xóa từ trên trời lao vụt xuống, soi sáng cả cửu thiên rồi lao vào trong phế tích.

Đó là một sinh linh không có hình thể, chỉ là một vệt sáng nhưng vô cùng kinh khủng.

"Ầm!"

Đột nhiên, trong phế tích đó lao ra một bộ móng vuốt cực lớn, đập nát toàn bộ mặt đất, phạm vi mấy trăm ngàn dặm nơi đó bị lún sâu xuống.

"Một con rùa!"

Thạch Hạo thấy rõ, đó là một con rùa khổng lồ, dưới đòn thế vừa rồi, thiên địa mênh mông bắt đầu tan vỡ.

Điều vui mừng nhất chính là, trong thiên địa chợt có một luồng đạo tắc ép xuống, không cho phép thứ sức mạnh mạnh tới cực điểm này xuất hiện ở giới đây, nó làm tan rã rồi giam cầm thần năng mênh mông đó lại.

"Con rùa gánh trên mình Thần tàng chí tôn, lẽ nào đó mới là bảo tàng chân chính?" Thạch Hạo kinh ngạc, tuy rằng hơi bất ngờ thế nhưng cũng không có bất kỳ biện pháp nào cả, nó chỉ có thể đứng "xem cuộc vui" mà thôi.

Đó chính là sự đối kháng của những bá chủ mạnh nhất trong thiên địa, sinh linh của giới này dù nhiều tới mấy cũng vô dụng, trong mắt của những người đạt tới cấp độ tồn tại kia thì vô số sinh linh cũng đều hóa thành tro mà thôi.

"Là giả." Sau lưng có tiếng truyền tới, Thạch Hạo quay đầu lại thì phát hiện Liễu Thần đang đứng nơi đó.

Nó vẫn thần bí và mờ ảo như trước, được những chùm ánh sáng quay

xung quanh, trong mỗi một chùm sáng tựa như có một vị thần linh đang ngồi xếp bằng quỳ lạy nó.

Trong vô hình, tựa như có một luồng áo nghĩa đại đạo vô cùng to lớn và cổ xưa phả vào mặt, còn thêm từng âm thanh như tế tự chấn động trời đất ngân hà.

Thạch Hạo mừng rỡ, có Liễu Thần ở đây thì nó cũng chẳng lo lắng gì nữa.

"Ầm!"

Lời nói của Liễu Thần vừa dứt, hình ảnh trên tổ tế đàn liền thay đổi, hoàn toàn có thể thấy rằng, trong phế tích kia tràn ngập kiếm khí, khí hỗn độn khắp nơi.

"Sát trận thứ ba!" Tiểu Tháp kinh ngạc bật thốt, mạnh mẽ như nó mà cũng phải khiếp sợ, cảm thấy rùng mình.

"Sao lại phân chia vậy?" Đồng thời sắc mặt của Thạch Hạo cũng thay đổi, trong mắt dấy lên vẻ hiếu kỳ, nó vô cùng hứng thú với tồn tại ở cấp bậc này.

Trong mắt Liễu Thần, tiểu Tháp vô cùng nghiêm túc, nơi đó khí sát phạt đầy rẫy, liên quan tới tương lai của Thượng giới và tám vực, mà trong mắt Thạch Hạo thì sự kinh ngạc càng nhiều hơn.

Bởi vì bọn họ không ở cùng một độ cao, nên góc nhìn sẽ hoàn toàn khác nhau.

"Cái gọi là sát trận thứ ba, đó là từ khai thiên tới giờ, Thượng giới có ba đại trận vô cùng mạnh mẽ." Tiểu Tháp nói nhỏ.

Nói là thứ ba, nhưng không biết yếu hay mạnh hơn so với hai loại trước, đây chính là trận pháp tự có khi khai thiên tích địa, là phù văn do thiên nhiên sinh ra, rồi hậu thế đạt được trận đồ chứ không phải sáng chế ra, cho nên sự

mạnh mẽ của nó khó mà tưởng tượng nổi.

Quả nhiên, khắp nơi là kiếm khí hỗn độn, tuyệt đối không phải là sát ý bình thường, đi kèm là sức mạnh khai thiên vọt thẳng trời xanh, chém thẳng thiên ngoại đồng thời sương mù mờ ảo.

"Bụp!"

Nơi phế tích đó có máu tươi bắn tung tóe dưới mặt đất.

"Chiến dịch qua đi, nhân vật cấm kỵ danh chấn cả cổ kim lại có người chết đi, không biết những nhân vật ở cấp số như thế này đều sẽ tàn lụi hết hay sao." Tiểu Tháp cười trên nỗi đau của người khác.

Thạch Hạo chỉ có thể đứng xen cuộc vui, Liễu Thần đang theo dõi và cũng không muốn tiến vào đó làm gì.

"Không biết có thứ gì trong Thần tàng chí tôn?" Thạch Hạo hỏi dò, vô cùng muốn biết.

"Bản trung của Nguyên Thủy Chân Giải." Liễu Thần đáp.

"Hả?" Thạch Hạo giật nảy mình.

"Bản mà ngươi đạt được là bản trung, tên là Thần Dẫn. Trong tồn tại cấm kỵ thì cũng có một vài người xem qua cả cho nên rất hứng thú với bản trung." Liễu Thần nói.

"Thần Dẫn..." Lần đầu tiên biết tên, phần mình đoạt được cũng là một góc mà thôi, vậy bản trung có tên là gì, nó cẩn thận hỏi thăm.

"Bản trung tên là Siêu Thoát." Liễu Thần nói, cũng nói cho nó biết, hẳn là được cất giữ trong cung điện Chí Tôn, người ngoài ai cũng khao khát đạt được thế nhưng đều thất bại.

"Vậy còn bản hạ?" Thạch Hạo hỏi dồn.

"Ta chưa từng thấy qua bản hạ, Nguyên Thủy Chân Giải cùng với sát trận thứ ba đều là kết quả của việc khai thiên tích địa, khi đất trời sinh ra thì được hình thành, cũng chưa từng có ai đoạt được bản hạ." Liễu Thần nói.

Thạch Hạo yên lặng, kinh ngạc không thôi.

Bản thượng Thần Dẫn, là do Liễu Thần mang tới Thạch thôn, nếu không làm sao Thạch Hạo có khả năng nhìn thấy. Nó suy nghĩ một rồi, chưa hề nhận thấy sự thâm ảo của đại đạo được ẩn chứa bên trong, thế nhưng lại có sức mạnh hóa thú tầm thường thành thần kỳ.

Lẽ nào, nó không thể nào hiểu được, Thạch Hạo nhíu mày, nó quay đầu lại muốn quan sát nghiên cứu một phen.

"Về sự lĩnh ngộ ở bản thượng thì ngươi không có vấn đề gì, khi cơ duyên tới.. chắc chắn sẽ nhận được." Liễu Thần nói một câu mờ nghĩa.

"Xoẹt!"

Đột nhiên, thiên địa nổ vang, bên trong Bắc Hải, một thanh đại kích dựng thẳng mang theo khí sát phạt ngập trời chấn động cổ kim, cắt phá trời trao nhằm thẳng xuống mặt đất bên dưới.

"Đó là... Thiên Hoang, một trong Thập đại binh khí thái cổ!" Thạch Hạo khiếp sợ, nó nhận ra từng thấy thứ này ở Bắc Hải.

Thứ này phân làm ba đoạn thế nhưng khi kết hợp lại thì cũng chẳng hề suy yếu, cứ như mang cả một vùng thế giới trấn áp xuống dưới.

Đại kích này thật đáng sợ, khí hỗn độn lượn lờ trấn áp hết thảy, khí sát phạt làm kinh động cả cổ kim, lay động trời xanh, bắt đầu tiến vào trong phế tích.

"Côn Bằng... Lẽ nào nó còn sống ư?" Liễu Thần kinh ngạc thành tiếng, vô cùng chấn động.

Nên biết, nó từng tiến vào tổ Côn Bằng với Thạch Hạo, từng nghiên cứu qua bí mật nơi đó.

Thạch Hạo cũng khiếp sợ, chuyện hôm nay vượt quá tưởng tượng của nó, pháp khí của Côn Bằng cũng xuất hiện rồi cứ thế tiến thẳng vào trong Thần tàng dưới phế tích kia, cứ như có hận thù vô cùng lớn.

"Bụp" một tiếng, ánh máu xuất hiện, dòng máu từ dưới đất phụt lên, nó có màu bạc vô cùng óng ánh và chói mắt.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 480: Cuộc Chiến Của Bá Chủ Thượng Giới.

Côn Bằng còn sống sót? Không chỉ riêng Thạch Hạo đờ ra mà tới cả tiểu Tháp cũng líu lưỡi không thôi khi nghĩ tới khả năng này, vẻ mặt của Liễu Thần cực kỳ nghiêm túc.

Đấy là một vị cường giả cái thế, hiệu lệnh thiên hạ, không ai dám không tuân theo, cho dù là bá chủ của Thượng giới có tới thì cũng chỉ rước thiệt thòi vào thân mà thôi.

"Không đúng, đây chỉ là một tia tàn niệm mà thôi, chính là cây đại kích Thiên Hoang mang theo thần uy lao tới." Tiểu Tháp nói.

Ầm một tiếng, núi lở mây tan!

Đại kích đánh nát phế tích, nhanh chóng lao ra, nó cũng không có dừng lại ở đó quá lâu, ở trên đại kích lưu lại không ít huyết dịch màu bạc, nhìn vào mà giật mình, thứ đó làm cho toàn thân thanh đại kích như được bao bọc bởi một màng ánh sáng màu bạc vô cùng uy nghiêm và đáng sợ.

Đại kích phá không mà đi, nháy mắt đã không còn nhìn thấy bóng dáng nữa.

Cùng lúc đó, có một bóng người màu bạc lao ra từ lòng đất, bóng người đó gần như bị chẻ làm đôi, đang cố gắng thoát vây nhưng kết quả lại bị sát trận thứ ba kia đại phát thần uy, một tia kiếm mang hỗn độn từ đó quét ra khiến cho bóng người kia phát ra một tiếng hét thảm thiết, cả người y đều bị thương, cơ thể gần như bị chém nát, lần nữa rơi vào trong lòng đất.

Cả khu trận pháp sau khi bị đại kích Thiên Hoang phát động đã hoàn toàn thức tỉnh, vô cùng kinh khủng, nó dâng lên từng làn khí hỗn độn, sát khí ngập trời, khiến cho nhật nguyệt đều phải run rẩy.

"Nỗi oán hận của Côn Bằng thật sự là lớn mà, lẽ nào những người này có liên quan tới cái chết của nó vào năm đó?" Tiểu Tháp lẩm bẩm.

Thạch Hạo cũng choáng váng, lẽ nào chuyện này là do Côn Bằng làm nên, không đúng, nó đã chết từ thời thái cổ rồi, cho dù là tàn niệm đi nữa cũng không thể nào làm ra được chuyện này mới đúng? Hiện tại cũng chỉ là tàn niệm của nó thức tỉnh, không bao lâu sau cũng sẽ tiêu tan mà thôi.

Lúc trước Thạch Hạo còn cho rằng chuyện này là do Tiệt Thiên giáo gây nên, nhưng mà hiện tại ngẫm lại cảm thấy không giống như là Tiệt Thiên giáo làm lắm.

"Lẽ nào là nàng ta?" Thạch Hạo nhanh chóng nghĩ tới một người, là cô gái gấp thuyền giấy kia, nó còn nhớ những dòng chữ đầy thê lương và thảm thiết được viết bằng máu kia.

"Chỉ còn lại một mình ta...."

Trong lòng Thạch Hạo có chút sợ hãi, đấu mưu kiểu này rất phức tạp. Nó căn bản đoán không ra bởi vì cấp độ không đủ.

"Ầm!"

Thiên địa mênh mông, phế tích tan vỡ, hỗn độn sôi trào, nơi này trở nên vô cùng mờ ảo, khó có thể thấy rõ.

"Đi xem chỗ khác nào." Tiểu tháp khống chế tổ tế đàn, hiển hóa ra hình ảnh một ngọn núi ở phía bên ngoài Dược đô kia.

Mặt kính vừa mới chuyển đổi thì lập tức có một màng ánh sáng chói mắt hiện lên, rực rỡ kinh người, khe núi kia hoàn toàn mờ mịt. Đại chiến đang diễn ra, đồng thời có trận pháp vỡ tan.

"Sát trận thứ năm!" Tiểu tháp giật mình, không ngờ lại xuất hiện liên tiếp hai trận pháp có thể chém giết chư Thần ở trên Thượng giới, kinh khủng vô cùng.

Nhưng mà, nếu như so sánh với trận pháp thứ ba thì tòa pháp trận này kém hơn rất nhiều.

"Thật là thê thảm, muốn gì đây. Là muốn nuôi dưỡng linh căn đệ nhất kia hay sao?" Tiểu Tháp khống chế tổ tế đàn để cho hình ảnh càng rõ ràng thêm một chút.

Ở nơi đó đang diễn ra một trận đại chiến, tràn ngập hỗn độn khí, dày đặc phù văn, tựa như là sao ở trên trời. Mỗi một tấc không gian đều là thần phù, lưu chuyển sức mạnh vô thượng.

Thạch Hạo thở dài, hơn trăm toà trận pháp mà lúc trước bản thân nó nhìn thấy đã sớm tan vỡ từ lâu, khe núi bị khuếch đại lên thành mấy trăm ngàn dặm rồi.

Đây là thủ đoạn kinh thiên động địa. Dùng trận pháp bao trùm một vùng đất rộng lớn như vậy để bồi dưỡng một gốc linh căn. Nhưng hiện nay những thần trận kia đều bị phá hết rồi, đại địa đã trở lại hình dáng ban đầu.

Nhưng mà, ở trung tâm lại có một tòa sát trận tuyệt thế, toả ra khí hỗn độn, cái này hẳn là sát trận thứ năm mà tiểu Tháp nói tới!

Có mấy bóng người đang chém giết nhau ở bên trong, mỗi một kích của bọn họ có thể phá nát mấy trăm ngàn dặm thổ địa, đủ để chém nát sao trời, bất quá, nguồn sức mạnh mênh mông khó lường đó lại bị ràng buộc bởi sát trận kia.

"Bụp!"

Có một người chết đi, là bị tòa sát trận kia giết chết, thế nhưng gã không cam tâm, hóa ra bản thể không phải là nhân loại của mình, ầm một tiếng, gã quyết đoán tự bạo thân mình khiến cho trận pháp bị tổn hại một mảng.

Nhưng mà, sau khi hắn tự bạo thì ánh sáng và máu tươi không hề bị tán loạn mà nhanh chóng tụ lại, tất cả đều chảy vào vùng đất kia, sau đó phát sáng ngay trung tâm linh căn, giống như là đang rút lấy vô tận thần lực cùng

tinh khí.

"Thật ác độc, sát cục bố trí, ngồi đợi người đến cướp linh căn, sau đó lại giết chết để hiến tế cho linh căn đệ nhất nhằm khôi phục lại thần tính năm xưa." Liễu Thần than thở.

Không ngờ cấm kỵ tồn tại lại trở thành chất dinh dưỡng cho linh căn đệ nhất của Thượng giới, chuyện này thực sự có chút đáng thương mà.

"Phạm vi mấy trăm ngàn dặm kia vốn là nơi có thần tính nhất của Hoang vực, có thể tạo nên một ít Chân Thần, kết quả lại bị gốc linh căn đệ nhất kia rút lấy toàn bộ thần tính rồi." Tiểu tháp nói, vẻ mặt nghiêm túc.

Không nghi ngờ chút nào, người có thể nắm giữ được linh căn đệ nhất của Thượng giới và di chuyển nó đến đó tuyệt đối hung hăng, quả thật là dọa người mà. Hắn không hề lo lắng, cũng không sợ người khác sẽ lấy đi, hơn nữa còn ở đây mở ra sát cục chém giết tồn tại cấm kỵ.

Bất quá, trận này đã phá, hai người đang chém giết tranh cướp linh căn đệ nhất đều xông ra ngoài, đồng thời có một người lại ra tay khiến cho gốc linh căn kia từ từ bị nhấc lên khỏi mặt đất, bay ra phía ngoài.

"Coong... " Chuông lớn ngân vang, chấn động thiên địa, ngoài bầu trời có một cái đạo chung* thần bí và cổ điển, buông xuống vô số áo nghĩa đại đạo nhanh chóng hạ xuống.

(*): Chuông.

Tiếng chuông chấn động Hoang vực, giống như có thể đi ngược lại dòng sông thời gian cùng cộng hưởng với thái cổ, nắm giữ sức mạnh thời gian.

"Chết tiệt, nó rốt cuộc lại xuất hiện." Tiểu Tháp nguyền rủa.

Đến cả Liễu Thần cũng lộ ra vẻ mặt hết sức nghiêm túc.

Một hồi chuông lớn ngân vang, gợn sóng khuếch tán, nhìn thì rất nhẹ

nhàng thế nhưng lại ảnh hưởng tới sự ổn định của thời không, đánh về phía hai sinh linh hình người kia.

Một tiếng vang ầm ầm, khe núi đổ nát, núi sông trong phạm vi mấy trăm ngàn dặm lập tức trở thành tro bụi, chỉ còn lại một gốc linh căn và hai vị bá chủ vẫn còn ở nơi đó, những thứ khác đều bị hủy diệt.

"Cái chuông này thật sự là đáng sợ!" Thạch Hạo sợ hãi.

"Nếu như ta không xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì làm gì tới phiên nó ở đây tác quái chứ." Tiểu Tháp không phục.

"Cái này không phải là do chiếc chuông tác quái mà do người khống chế nó đang thúc dục nó hành động." Liễu Thần nói.

Hiển nhiên, chủ nhân của chiếc chuông chính là người nắm giữ linh căn đệ nhất này, hắn đã hiện thân và vẫn còn muốn giết chết thêm một vị bá chủ nữa, muốn dùng huyết khí của người đó để nuôi dưỡng gốc linh căn đệ nhất kia.

Hai người kia tất nhiên rất giận dữ, từng người từng người triển khai đại thần thông, muốn chống lại tiếng chuông và hướng lên trời đồ sát.

"Bụp!"

Bả vai của một người máu bắn tung tóe, đã bị tiếng chuông đột phá suýt nữa đánh cho vỡ nát nửa người, người khống chế kết hợp với chiếc chuông, chí cường vô cùng.

Trên bầu trời, "vù" một tiếng, ánh sáng tái hiện, một cái khay Hỗn Độn không hoàn chỉnh nhanh chóng vọt tới, nó tỏa ra từng tia sương mù đánh thẳng về phía chiếc chuông.

"Những người này điên rồi sao, liều chết chiến đấu, không sợ sẽ phá nát giới này luôn à?" Tiểu Tháp biến sắc, chẳng lẽ thật sự muốn khai thiên, làm lại từ đầu hay sao.

"Đó là do tuổi thọ của bọn họ đã hết, vô cùng cấp bách, hiện tại bọn họ đều cần linh căn đệ nhất này, hoặc là siêu thoát khỏi Thiên, nếu không sớm muộn gì bọn họ cũng tịch diệt mà thôi." Liễu Thần nói.

"Coong" một tiếng. Chiếc khay Hỗn Đỗn cùng chuông lớn cách không đối kích, chấn động thiên địa. Hai người kia ở phía dưới lảo đảo rút lui, mà chiếc chuông cùng chiếc khay Hỗn Độn cũng chấn động không ngớt.

"Ồ, con mẹ nó chứ, nó cũng tới, bị một tên khốn kiếp khống chế!" Tiểu Tháp nguyền rủa không ngớt.

Trong thiên địa lại xuất hiện một toà tàn tháp đang lao xuống mặt đất. Nó quyết tâm phải cướp cho bằng được gốc linh căn đệ nhất kia, mơ hồ nhận thấy được có một sinh linh đang ở bên trong tháp.

"Ầm!"

Chiếc chuông bay trở về, đồng thời hai vị bá chủ tranh cướp linh căn sớm nhất cũng bắt đầu xung kích, hỗn chiến lại diễn ra, tiếp tục tranh cướp linh căn đệ nhất.

Nơi này hoàn toàn mờ ảo, khí hỗn độn bạo phát, trở thành vùng đất chết. Đại chiến vô cùng kịch liệt.

"Không có gì ngoài ý muốn cả, linh căn kia nhất định sẽ bị chủ nhân của chiếc chuông này lấy đi, hắn không lo lắng sẽ bị mất đi linh căn." Liễu Thần thở dài.

Quả nhiên, kết quả cuối cùng là cây linh căn kia tự động bay về phía chủ nhân của chiếc chuông, bởi vì ở trên thân chiếc chuông có quấn một sợi xích thần. Quay lại chủ nhân, khóa lại linh căn rồi nhằm thẳng trời cao bay đi..

Những người khác tất nhiên không cam lòng, tất cả đều ra tay.

"Bụp!"

Đúng lúc này, một đóa hoa tỏa ra, âm thanh nổ vang. Thoát ly chủ thể, cứ thế phá không vụt đi.

Kết quả này ngoài dự liệu của chủ nhân chiếc chuông, hắn bị bức ép phải hiển hóa ra chân thân, một tay nắm chuông lớn, giam cầm lại gốc linh căn đệ nhất kia, một tay còn lại vung ra, kéo dài tới hơn mười ngàn dặm bắt lấy đóa hoa kia.

Nhưng mà, hanh động này bị ngăn cản lại, khó có thu hoạch, những người khác đồng thời công kích vô cùng ác liệt về phía hăn.

"Xoạt"

Đột nhiên ở trên chín tầng trời xuất hiện gợn sóng, có một cô gái ngồi xếp bằng chờ ở nơi đó từ sớm, áo xám cổ điển che kín thân thể, nhưng lại phong hoa tuyệt đại, dung mạo vô song.

Tròng mắt của nàng phát sáng, một thông đạo được hình thành, lại lại biến hóa thành thế igowis hỗn độn, khai thiên lập địa, giam cầm đóa hoa đang bỏ trốn rồi tóm gọn vào trong tay.

Trùng Đồng giả, thần thoại bất bại thời thượng cổ, cô gái thiên kiêu kia đã hiện thân!

Thạch Hạo đờ ra, không ngờ nàng lại gan to như vậy, dám xen vào cuộc chiến của mấy vị bá chủ, dám đoạt đồ ăn trước miệng hổ, quả thật là vượt sức tưởng tượng mà.

Thạch Hạo biết nàng mạnh, thế nhưng nó không cho rằng nàng có thể cùng bá chủ của Thượng giới quyết chiến, điều này có chút hơi quá, vượt ngoài dự liệu của nó.

"Cô gái này còn quá trẻ, trình độ không đủ, phân nửa là bại trận rồi." Tiểu Tháp nói.

"Chưa chắc!" Liễu Thần lắc đầu.

Cả người nữ Trùng Đồng giả phát sáng, cả người phá toái hư không, cứ thế biến mất khỏi giới này, nơi đó hỗn loạn vô cùng.

"Muốn trốn à!" Có người hét lớn.

Một bàn tay lớn màu tím vung ra, phá toái hư không chụp vào cô gái Trùng Đồng kia.

Ngoài ra, có mấy người xuất thần thông, nhất định phải bắt lấy nữ Trùng Đồng này, lại càng có người tụng kinh, muốn dùng sức mạnh của chú văn khai thông, muốn vượt giới xuất hiện ở bên người nàng.

Tình huống vô cùng nguy cấp, nhưng mà đúng vào lúc này, ánh sáng óng ánh lấp lánh, một chiếc thuyền giấy nhỏ màu đen vượt hư không trôi đến chặn lấy bàn tay lớn, đánh tan những thần thông cùng thần chú kia.

"Là nàng... Là nàng!" Thạch Hạo kinh ngạc lê tiếng.

Cô gái gấp thuyền giấy đã xuất hiện rồi, một chiếc thuyền nhỏ chặn ngang ở nơi đó, cắt ngang anh hùng vạn cổ, toát ra một luồng khí khái duy ngã độc tôn.

"Ầm!"

Thiên địa bạo động, nơi đó rối loạn, tất cả mọi người đều ra tay, có công hướng về phía chiếc chuông, có truy kích nữ Trùng Đồng, trận hỗn chiến được triển khai.

"Đi, nên ra tay rồi!" Liễu Thần lóe lên rồi biến mất.

Tiểu Tháp cắn răng, hóa thành một vệt ánh sáng rồi chui vào bên trong hư không.

Hai người bọn họ vừa đi khiến không còn ai chủ trì tổ tế đàn nữa, những hình ảnh kia nhất thời biến mất, cần phải đạt tới cấp độ kia mới có thể khống chế được tổ tế đàn, bằng không Thạch Hạo khó có thể xem xét được khoảng

cách xa như vậy.

Thạch Hạo cắn gấp gáp vô cùng, nhưng cũng không có cách nào khác cả, nó lại không thể đi theo, hiện tại muốn xem chiến cũng không thể được nữa rồi.

"Sao lại như vậy chứ..."

Thạch Hạo bất đắc dĩ đi tới đi lui, nó thử nghiệm liên tục mấy lần đều không thể tái hiện lại những hình ảnh kia.

Nó đứng trên một đài cao trong hoàng cung, nhìn về phương xa, hy vọng có thể từ bên trong thiên địa loạn tượng nhìn ra một ít đầu mối.

"Hả, còn có đại nhân vật khác nữa à!" Thạch Hạo tê cả da đầu, bởi vì phương xa có thần quang thông thiên động địa, bao phủ lấy toàn bộ Thạch quốc mênh mông này.

Nó nhìn thấy một ông lão tóc tai bù xù đang di chuyển, miệng lẩm bẩm: "Ở nơi nào, thứ ta muốn tìm ở nơi nào?"

Tóc xám đầy đàu, con mắt trống rỗng như là một xác chết di động, khí thế khổng lồ kia chấn động lòng người.

Phương xa, một mảnh núi lớn ngăn trở đường đi, lão vọt qua, ống tay áo đụng vào ngọn núi khiến cho dãy núi liên miên đó đều trở thành tro tàn.

"Đây là người nào?" Thạch Hạo kinh hoàng trong lòng.

Sau nửa canh giờ, lại xuất hiện một bà lão, trong tay cầm theo một cái sọt thuốc, tự nói: "Các ngươi tranh cướp vật thần thánh, còn ta đi hái đại dược nhân gian."

Bà ta vừa phi hành vừa nói, sau đó bàn tay đưa tới lập tức bắt lấy một con nhện, tiện tay ném thẳng vào trong sọt thuốc.

Thạch Hạo hãi hùng khiếp vía, con nhện kia rõ ràng là một vị Tôn giả

của hồ Ma Linh, không biết đã sử dụng thủ đoạn gì mà có thể tránh được đại kiếp nạn lần trước, nhưng hiện tại lại bị người khác bắt được.

Thạch Hạo cảm thấy lạnh lẽo cả người, Tôn Giả bị bắt đi chế thuốc? Hơn nữa, hai quái nhân này đều là bay qua hoàng cung Thạch quốc, hơn phân nửa nơi đây cũng đã trở thành vườn săn thuốc của bọn họ, chỉ là không có phát hiện được "dược thảo" mà thôi.

"Lao tù này đã bị hái sạch rồi, ta nên đi đến bảy lao tù còn lại thôi." Bà lão tự nói sau đó phá giới rời đi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 481: Thiên Địa Náo Loạn

Thạch Hạo vô cùng căng thẳng, không cách nào thả lỏng được, nó cho rằng đã nắm giữ được con đường phía trước của chính mình, không thỏa hiệp cùng đại giáo vực ngoại, vận mệnh đang nằm trong tay bản thân. Nhưng mà hiện tại lại phát hiện ra rằng, mặc kệ ngươi có thiên phú kinh thế hay trở thành Nhân Hoàng cũng vô dụng, một khi đối mặt với bá chủ Thượng giới thì chỉ cần một đầu ngón tay của họ cũng đủ để cho ngươi hóa thành tro bụi.

"Ta muốn siêu thoát!" Thạch Hạo tự nói, ngữ khí rất kiên định, âm thanh rất mạnh mẽ.

Ông lão tóc tai bù xù khi nãy còn đỡ một chút, mà bà lão kia lại xem nơi này trở thành một khu vườn thuốc, chỉ vì sớm phát hiện được "dược liệu" ở phía trước nên mới không ra tay ở nơi đây mà thôi.

Trong nháy mắt đó, toàn thân Thạch Hạo đều cảm thấy lạnh lẽo, số mệnh của nó vẫn nằm ở trong tay người khác, đường đường là cấm địa của Thạch quốc, hoàng cung của một quốc gia lại bị như vậy, rõ ràng bà ta xem nơi này chỉ là một khu ruộng đất không hơn không kém.

Nó không bị người ta đặt vào mắt chỉ bởi vì chưa đạt tới cảnh giới Tôn giả, vì vậy mới bình yên vô sự.

Lý do này quả thật có chút hoang đường mà, bởi vì không đủ mạnh cho nên bị người ta bỏ qua, vì thế mà thoát khỏi một kiếp, chuyện này không biết là mỉa mai, là chuyện cười hay là bi ai.

"Mẹ nó!" Cuối cùng, Thạch Hạo chỉ phun ra được hai chữ như vậy, ngược lại nó cũng không có ủ rũ, bởi vì nó còn trẻ, có nhiều thời gian để nâng cao tu vi của chính mình.

"Sớm muộn gì ta cũng sẽ đánh vào Thượng giới!" Thạch Hạo thở mạnh một hơi.

Trong thiên địa, thỉnh thoảng có ánh chớp xoẹt qua, đè ép đầy trời, đó là ánh sáng của đại kiếp nạn, có nhân vật vô thượng đang chinh chiến, đánh nứt giới bích, hoành hành Hoang vực.

"Đáng tiếc, hiện tại ta chỉ có thể ở chỗ này, ngay cả tư cách xem chiến cũng không có." Thạch Hạo khẽ nói, tự giễu bản thân.

Tiểu Tháp rời đi, không có ai chủ trì tổ tế đàn nữa, mặt kính kia trở nên mơ hồ, căn bản là không thể bắt được hình ảnh của trận chiến đấu ở phương xa kia, rốt cuộc là chiến đấu đã tới mức độ nào rồi.

Ở phía cuối Hoang vực, bà lão kia cầm theo sọt thuốc, toàn thân mặc một quần áo rất bình thường, tựa như là một bà lão nông dân vậy, nhưng mà thủ đoạn và uy thế đủ để hù chết người.

Bà ta đụng nhẹ một cái thì vực bích lập tức vỡ tan rồi vững vàng bước vào trong, bắt đầu đi qua giới vực khác.

Ngày hôm đó, đối với Hoang vực mà nói, bá chủ Thượng giới chinh chiến giống như khai thiên lập địa vậy, máu nhuộm thiên hà, khí sát phạt chấn động cổ kim, chưa bao giờ kinh khủng như thế. Mà đối với bảy vực còn lại mà nói, đại kiếp nạn đang tiến đến một cách chậm rãi.

Cũng không phải chỉ có một mình bà lão kia, hiển nhiên những người khác cũng bắt đầu ra tay rồi, bọn họ bắt đầu hái những đại dược trong nhân thế. Đây rõ ràng muốn một lưới lấy hết toàn bộ đây mà, chuyện này rõ ràng là một cuộc đại kiếp nạn đối với tất cả người đạt tới cấp Tôn Giả.

Thạch Hạo tuy không có nhìn thấy, nhưng nó có thể tưởng tượng được, bởi vì nó từng tận mắt chứng kiến qua biến động của Hoang vực rồi.

"A... Không!" Một con Cầu Long kêu to, thế nhưng vẫn khó có thể thoát khỏi vận mệnh của mình.

Nó ngửa mặt lên trời gào thét, cả người phát ra ánh sáng màu xanh lạnh lẽo, hiện ra bản thể dài vạn trượng, muốn vọt lên trời trốn đi. Nó muốn chạy trốn ra vực ngoại, thế nhưng vẫn là phí công vô ích.

Một bàn tay thô ráp rất lớn đưa tới, mặc cho nó có sử dụng muôn vàn thần thông cùng mọi loại pháp môn vẫn khó mà tránh né, cuối cùng bị hai ngón tay bắt được, tựa như là bắt một con lươn vậy.

"Ồ, may mắn quá, không ngờ là một chi thứ của Chân Long, huyết thống bất phàm, nếu như là ở Thượng giới quả thật không thể tùy ý bắt giết được, nếu không sẽ chọc giận tới đám người của Long cốc."

Sinh linh nhìn giống như bà lão nông dân kia nhìn vào con Cầu Long đang nằm trong hai ngón tay thô ráp của mình thì nhếch miệng cười một cái, gật đầu nói: "Mang nó về nuôi nấng thêm một khoảng thời gian nữa, chờ Long huyết quy nhất, trở thành Thần nhân thì đúng là một lò dược đại bổ."

Ở một vực khác, có một đạo nhân đang cất bước, dung mạo cũng như thế, khí chất mộc mạc, chỉ là thỉnh thoảng làn da có hiện ra ánh sáng tử kim đầy lộng lẫy, y có sáu cái cánh tay, tay cầm phất trần, lưng vác một cái hồ lô lớn.

Y cũng đang ra tay, tay ấn một cái, hào quang màu xanh lóe lên, phía trước lập tức núi lở đất nứt, rất nhiều ngọn núi hóa thành tro bụi, chỉ còn lại một ngọn núi lớn, sau đó cũng nứt ra.

Ở trong lòng núi có một con rắn lớn màu bạc dài tới mấy vạn trượng, quay quanh ở nơi đó, lưỡi rắn lè ra, nó vô cùng căng thẳng, không tự chủ được run rẩy liên tục.

"Không tồi, sắp đột phá cảnh giới Tôn giả, đúng lúc đang cần một ít mật của ngân xà, hi vọng ngươi sớm sớm tấn giai." Hồ lô lớn ở sau lưng y phun ra một tia sáng tím lấp tức bắt lấy ngân xà.

Bên ngoài mấy vạn dặm, trong một cái đầm sâu, có một con thú mắt

xanh mắt vàng, lớp vảy trên người lấp loé, nó giống như một con Kỳ Lân, trong lòng có dự cảm lập tức xuyên thủng mặt đất, chạy trốn về hướng địa tâm.

"Ao nước trước sơn môn hiện tại đang thiếu một ít linh vật, coi như ngươi gặp may mắn vậy, bắt ngươi thả vào nuôi cũng không phải là ý kiến tồi." Đạo nhân bước ra một bước, lập tức đến nơi, từng tia thụy khí phát ra từ hồ lô lớn sau lưng dâng lên, nhanh chóng bắt lấy con thú mắt xanh mắt vàng đang ở cấp Tôn Giả kia.

Cũng không phải chúng nó không mạnh, mà là do đạo nhân cùng bà lão kia thực sự quá mạnh mẽ, vì bọn họ là một trong những người mạnh nhất từ thuở khai tiên lập địa của Thượng giới, được xưng là bá chủ bất tử.

Ngày hôm đó, cường giả các vực run rẩy, bởi vì bọn họ phát hiện, cho dù thi triển bất cứ môn thần thông hay là pháp bảo nào đi chăng nữa thì vẫn không có cách nào chống lại được cả.

Ở trước mặt cấp độ chí tôn mà nói thì tất cả giãy dụa và chống đối đều trở thành trò hề, căn bản không có bất kỳ hiệu quả nào.

Các vực đại loạn, tất cả Tôn giả may mắn chạy thoát khỏi Hoang vực trước kia đều cảm thán, vẫn không thoát được một kiếp này, cùng sinh linh của bảy vực khác đều gặp phải tai nạn.

"Tại sao lại như vậy, tuy là xưa kia cũng từng có đại kiếp nạn, thế nhưng lại không có quét sạch như hiện tại, rõ ràng là muốn đuổi tận giết tuyệt các Thần, không ai có thể thoát được" Có người gào thét, cực kỳ bi quan.

Phương xa, ánh sáng ngút trời, một tòa pháp cao lớn đè ép hư không, khổng lồ khó lường, thần thánh hoàn mỹ, đó là một vị thần linh!

Đáng tiếc, mặc cho hắn gào thét, rít gào thiên địa, trong tay cầm Thần khí, uy năng chấn thế bạo phát, toả ra thần mang vô lượng, cũng khó có thể thay đổi cái gì, một bàn tay lớn hạ xuống tóm gọn lấy hắn rồi ném vào trong

một pháp khí.

"Một tên Ngụy Thần như ngươi mà cũng dám ăn nói bậy bạ, chốc nữa sẽ biến ngươi thành dược liệu để chế thuốc."

Lời nói khinh bỉ như vậy khiến cho cường giả trên thế gian đều tuyệt vọng, đối kháng bằng cách nào? Đến cả thần thánh cũng không làm gì được, bị người ta cứ thế bắt đi thì bọn họ càng không phải là đối thủ.

Đại kiếp nạn đến, cường giả các vực đều hoảng sợ, một ngày cũng không chịu nổi, thường ngày bọn hắn cao cao tại thượng, thế nhưng bây giờ lại như chó nhà có tang, chạy loạn hòng tìm cách thoát thân, quả thật là không thể tin được(DG: PR cho BPhone một tí).

Rất nhiều sinh linh bi thiết, quát mắng trời cao, kiếp nạn như vậy bọn họ vô lực đối kháng, không cách nào thay đổi.

"Đó là... một vị chí tôn!" Có người biến sắc, cảm thấy đạo nhân này nhìn rất quen.

Ở bên trong tám vực, có một ít đạo quan cũ nát được lưu lại từ vô tận năm tháng xa xưa, mà đạo nhân kia chính là người được cung phụng ở bên trong những đạo quan đó, không ngờ rằng nhân vật như thế lại có thể xuất hiện ở Hạ giới!

Chuyện này khiến cho người ta phải cứng họng, sợ hãi thật sâu.

Căn cứ vào truyền thuyết, lão đã biến mất từ rất lâu, hiện nay dần dần trở thành nhân vật trong lịch sử rồi, gần như bị mọi người lãng quên, nhưng mà thật không ngờ lão lại một lần nữa xuất hiện trên đời này.

Huyền vực, trước cổng Bất Lão sơn, bà lão kia lại xuất hiện, cầm theo sọt thuốc, cười híp mắt, nhìn rất là hiền lành, tự nói: "Đúng là một vườn thuốc xanh tươi mà, nhưng mà lại là nơi đã có chủ, là truyền thừa của người kia."

Thế núi hùng vĩ, tử khí ngút trời, vừa nhìn vào là biết nơi này không phải tầm thường rồi, là gốc rễ của vạn sơn.

"Ây dà, chạy vào hái vài cây, chắc không thành vấn đề đâu." Bà lão cười cợt, khoát tay, buông xuống ánh sáng xanh, đi vào Bất Lão sơn.

Nhất thời, nơi này xuất hiện dày đặc các ký hiệu, sức mạnh trận pháp rung trời tuyệt đối có thể tiêu diệt Tôn giả, thậm chí là thần linh, cực kỳ cuồng bạo.

"Là người nào tới đây. Nơi đây chính là Bất Lão sơn, là đạo thống truyền thừa bất hủ của Thượng giới!" Có người hét lớn, âm thanh run rẩy, tràn ngập sợ hãi.

Bởi vì, vào lúc này, một luồng uy thế to lớn ập đến, làm cho tâm thần người đều run rẩy, đồng thời tám vực lúc này đại loạn, truyền khắp thiên hạ từ lâu. Tự nhiên khiến người ta càng thêm bất an.

"Ầm!"

Trọng địa của Bất Lão sơn, có mấy toà hang động cổ xưa nổ tung, cường giả đang bế quan ở trong đó đều bị cưỡng chế bắt đi, toàn thân lấp loé vô lượng ánh sáng. Người đó ra sức giãy dụa, nhưng vẫn không cách nào địch lại.

Mặc bọn họ pháp lực ngất trời, ngửa mặt gào thét trời xanh, đều không thể thay đổi được kết cục. Cuối cùng vẫn bị bắt ném vào sọt thuốc của bà lão kia. Gió lạnh rít gào, tử khí dâng trào, ngân hà đổi chiều. Các loại dị tượng lộ ra.

Khi tất cả bình tĩnh lại thì sắc mặt của các nhân vật cao tầng trong Bất Lão sơn đều tái xanh, có vài vị nhân vật cấp lão tổ biến mất, nơi bế quan đổ nát, trở thành phế tích.

"Nhất định phải bẩm báo đến Thượng giới, cho rằng Bất Lão sơn chúng ta không có người sao? !"

Không chỉ như thế, còn có những truyền thừa bất hủ khác cũng bị tập kích.

Tây Phương giáo, một toà lại một toà linh sơn, từng tia phật quang ở nơi đây chiếu khắp thập phương, an lành mà yên tĩnh. Dòng sông màu vàng óng ào ào, cổ dược vạn năm tung bay.

Thụy khí trong núi lượn lờ, thần thú qua lại, hưu năm màu ngậm lấy linh thảo,chim lành bay lượn, cỏ lan khắp nơi, thải quang bốc hơi, giống như một mảnh tịnh thổ bất hủ.

"Tây Phương giáo, địa phương tốt, so với cái miếu đổ nát lão đạo dừng lại mạnh hơn nhiều." Đạo nhân tới chỗ nầy, cười gằn một tiếng, hiển nhiên có một luồng oán giận.

"Xoạt!"

Lão vung một cái phất trần, ba ngàn sợi chỉ bạc bay ra, hóa thành một dải ngân hà đi vào giữa linh sơn liên miên ấy, có mấy đại Tôn giả ngay lập tức bị cuốn đi, bị ném vào bên trong hồ lô.

"Người nào dám mạo phạm tịnh thổ của chúng ta?" Có người hét lớn, phật quang chiếu khắp, hết thảy đại trận toàn bộ mở ra.

"Hả, bên trong thần trì kia có thứ tốt, không tệ." Lão đạo nhân nói nhỏ, khi ông ta chớp con mắt thì có tử quang lưu chuyển, khiếp người cực điểm.

Lão đưa một bàn tay lớn đi vào bên trong, xuyên qua rất nhiều trận pháp thần linh, thẳng vào trong chùa chiền hùng vĩ nhất, đạo khí lưu chuyển, không có gì không phá, không có cái gì có thể ngăn cản.

Ở trong cung điện có một cái ao thần, chảy xuôi chất lỏng màu vàng óng, hương thơm nức mũi, cũng có phật quang lưu chuyển, lão nhổ một cây sen thần hiếm thấy trên thế gian trôi nổi trong ao, hào quang vô tận tỏa ra.

"Dừng tay!" Có người hét lớn.

Cùng lúc đó, ở trong cung điện có một tượng thần được cung phụng nổ vang, phát ra âm thanh điếc tai, hiển hóa ra pháp thân bất hủ, nói: "Đạo nhân, ngươi quá phận rồi!"

"Ầm!"

Âm thanh rung chuyển thiên địa, bên trong Tây Phương giáo lóe lên thần vang vô lượng.

"Đạo thống của ta tại hạ giới vốn rất phồn thịnh, lại bị các ngươi tính kế, hiện nay hoang bại không thể nhận ra, hôm nay đến lúc kết thúc nhân quả rồi." Bên trong ánh sáng vô lượng ấy, đạo nhân cười gằn.

Hồ lô lớn sau lưng bay lên, hút thật mạnh về một ít linh sơn của Tây Phương giáo, rất nhiều vườn thuốc, thánh vật bị hút vào.

"Tài năng đạo thống , đệ tử tranh đấu, thắng thua tạm thời mà thôi, hà tất lại như vậy, ngươi đích thân tới nơi đây quả thật làm mất thân phận của mình mà."

Cái tượng thần kia phát ra âm thanh càng to, toả ra ánh sáng rừng rực, cuối cùng có một Trượng Lục Kim Thân đi ra, cất bước về phía trước, cùng đạo nhân đối lập, uy vang dội cổ kim.

"Nếu ngươi đã đến vậy thì chúng ta thử so tài một phen." Đạo nhân mở miệng.

Trượng Lục Kim Thân không nói lời nào, giơ tay, một chiếc cầu hình vòm màu vàng xuất hiện, từ nơi này trải dài đến thiên ngoại, thủ thế ra tay tựa như xin mời..

Hào quang lóe lên, hai người leo lên cầu hình vòm nối thẳng vực ngoại, muốn đại chiến ở nơi đó, hiển nhiên ở cấp bậc như bọn họ mà tranh đấu có thể dẫn tới tình cảnh hủy thiên diệt địa, có thể chém nát nhật nguyệt, Trượng lục kim thân giả không muốn hủy diệt tịnh thổ ở phía dưới.

Trong cuộc đại loạn trong thiên địa này, thời khắc các giáo chủ bất hủ tranh đấu, Thạch Hạo lại đứng ở một tòa đài cao trong hoàng cung, trầm mặc không nói gì, chỉ lẳng lặng đợi đại chiến kết thúc.

Nó biết, trận chiến này sẽ ảnh hưởng tới bố cục của Thượng giới, càng liên quan đến tương lai của tám vực!

"Cuối cùng cũng muốn kết thúc rồi..." Đứng một đêm, phương Đông tỏa sáng, một tia hi quang phóng tới, khí tức ngột ngạt trong thiên địa hạ thấp, nó biết đại chiến sắp sửa kết thúc rồi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 482: Vấn Đề Và Quyết Định

Đêm hôm ấy, mọi người nhìn thấy rất nhiều ngôi sao trên trời bị vỡ nát rực rỡ hơn cả pháo hoa, những ngôi sao này nổ tung trong vũ trụ rồi vĩnh viễn biến mất!

Không gian trở nên yên tĩnh, tối tăm, ảm đạm.

Kể cả ở phía dưới mặt đất, khí thế kinh khủng đó ảnh hưởng cực lớn, nếu như không phải có người dùng pháp lực áp chế thì e rằng tất cả đều hóa thành tro tàn.

Sáng sớm, mặt trời ló dạng, vẫn sáng rực ấm áp như ngày thường.

Nhưng, khuya hôm qua, vầng trăng nhỏ kia bị người khác cắt gọt đi một góc nhỏ, đây chính là uy thế của giáo chủ bất hủ, một khi huyết chiến thì vạn vật đều héo tàn.

Ánh bình minh đầy ấm áp, khí tức sinh mệnh tràn ngập, Thạch Hạo đứng trên đài cao cảm nhận hơi ấm này, trong lòng dần dần thả lỏng rủ bỏ tất cả. Thiên địa vẫn còn đó, vũ trụ vẫn như trước, chỉ cần còn sống thì sự hi vọng vẫn có thể đạt được.

Mặt trời lên cao rồi nhưng vẫn không thấy Liễu Thần trở về, kể cả tiểu Tháp cũng chẳng thấy đâu, thế nhưng nó vẫn đứng yên nơi đó, vẫn lẳng lặng đợi chờ thứ gì đó.

Đại chiến đã kết thúc từ lâu, thiên địa khôi phục lại trạng thái bình thường, mơ hồ cảm nhận được linh khí còn nồng nặc hơn đôi chút thế nhưng mùi máu tanh vẫn còn quanh quẩn xung quanh, việc này chỉ có tu sĩ mới cảm nhận được.

Có bá chủ bỏ mình!

Tinh khí mà bọn họ tỏa ra lại có thể tẩm bổ cho Hoang vực rộng lớn này, khiến cho nồng độ linh khí nơi đây tăng lên, việc này vô cùng kinh khủng, khiến người nghe phải kinh hãi.

Nên biết, kích thước của Hoang vực không chục triệu thì cũng tới mấy triệu dặm, mênh mông vô bờ!

Rốt cuộc, buổi trưa cũng tới, tiểu Tháp xuất hiện, trên người toàn vết tích, có từng mảng cháy đen do tia chớp tạo thành, có những vết kiếm khí hỗn độn lưu lại, còn có từng luồng sóng nhiệt do lửa thiêu.

Tình hình của nó rất tồi tệ, thế nhưng lại trông rất đẹp mắt!

"Cái tên nắm giữ khí thân của ta hơn phân nửa là chết rồi, gắng gượng cũng chẳng được bao lâu nữa đâu, sớm muộn gì ta cũng sẽ đi Thượng giới, giết hắn!" Tiểu Tháp hung hăng nói.

Liễu Thần đâu? Thạch Hạo rất lo lắng, vẫn chưa thấy nó trở về.

"Trận chiến kết thúc, nó đạt được tin tức quan trọng nên đã đi tìm tạo hóa trong truyền thuyết. Hoang vực này, quả nhiên chôn giấu toàn thứ tốt mà, nói không chừng đây sẽ là cơ duyên của nó." Tiểu Tháp ao ước.

Nhưng mà, vật kia vô dụng với nó, nó biết thế nên lựa chọn quay về, không có đi tranh cướp.

Không nói tới chuyện của nó, sẽ có người của Thượng giới sẽ tức tới ói máu, lần đại chiến này long trời lở đất, những ngôi sao ngoài vực ngoại bị chém nát rất nhiều, vất vả lắm mới phát hiện được tung tích của vận may lớn kia. Kết quả lại tới giờ, đám người kia không thể không trở về.

"Chết tới mấy người, lay động tới đại thế từ thiên cổ. Thượng giới nhất định sẽ nổi lên sóng gió rất lớn, ngoài ra còn có kẻ trọng thương sắp chết tới nơi." Tiểu Tháp cười ha hả.

Những người khổ chiến vừa rồi đều là những người đã cạn kiệt tuổi thọ, muốn dồn hết sức lực, dùng mạng sống để đánh đổi cho tương lai, mở ra một con đường sinh mệnh sau này.

Thế nhưng, hiện thực lại rất tàn khốc, có mấy ai có thể nghịch thiên? Chung quy lại, phải dùng máu và sinh mệnh đi trả lại cho trời xanh mà thôi.

Đại kiếp nạn qua đi, toàn bộ gần như bừng bừng sức sống, vẻ phấn chấn xanh tươi lan rộng khắp nơi. Vạn vật đều phồn thịnh, đó chính là cảm giác của phàm nhân, tinh khí thần biến đổi.

"Ta đi một vòng ngoài vực ngoại, nơi đó vô cùng thê thảm mà, toàn bộ Tôn giả còn có thần thánh đều bị bắt đi hết, một bà lão cộng thêm một kẻ điên, hơn nữa còn có một đạo nhân, ai cũng hung tàn thu gon tất cả."

Đặt biệt là đạo nhân kia khiến cho tiểu Tháp chấn động, lão còn đại chiến với giáo chủ Trượng lục kim thân của Tây Phương giáo ngoài vực ngoại, khiến cho rất nhiều ngôi sao bị nổ tung.

Thạch Hạo nghe thấy thế thì kinh ngạc không thốt nên lời, đêm hôm qua khi quan sát bầu trời, nó nhìn thấy rất nhiều mưa ánh sáng, vô số sao băng buông xuống, không ngờ lại là do hai sinh linh kia gây nên.

"Đáng thương thật, đám cường giả từ Hoang vực chạy sang các vực ngoại khác để trốn đều gặp phải tai nạn." Tiểu Tháp lên tiếng.

"Ngay cả Tây Phương giáo, Bất Lão sơn, Bổ Thiên giáo cũng gặp phải công kích?" Thạch Hạo rất có hứng thú với tin tức này.

"Chính xác, nếu không phải thế lực ở Thượng giới của bọn họ đủ mạnh, lão giáo chủ vẫn còn sống, hơn phân nửa sẽ bị người ta hủy đi đạo thống rồi." Tiểu Tháp cười tới mức đau cả bụng, ánh sáng lấp lánh lóe lên.

Hiện tại, những tu sĩ của các giáo này vẫn còn đang ở Hoang vực chắc chưa hề biết tới chuyện phát sinh trong giáo của mình, vẫn còn ra vẻ cao cao tại thượng, cho rằng không ai dám trêu chọc.

"Lần này tuy thảm nhưng cũng không thảm, bản thể bị thương nhưng lại có thu hoạch, ta muốn đi tu dưỡng một thời gian, không có chuyện gì thì đừng gọi ta." Nói xong, nó bay thẳng vào bên trong Thế giới hộp quý.

Thạch Hạo đứng yên tại chỗ lẳng lặng nhìn trời xanh, ánh mặt trời chiếu xuống khiến cơ thể lấp lánh, nó lẩm bẩm: "Ba giáo tổn thất không nhỏ, nhân vật cấp lão tổ gần như bị bắt đi cả, trong thời gian ngắn nên im lặng biết điều đi."

Sau đó, nó cười to không ngớt rồi đảo bước ra ngoài hoàng cung.

Từ lâu Thạch đô đã giải trừ giới nghiêm, phồn hoa và náo nhiệt vô cùng, khí hồng trần cuồn cuộn hướng trời xanh, vẻ náo động của sinh mệnh này khiến người khác chán ghét, có thể đã trải qua một trận đại kiếp nạn nên khiến người khác có cảm giác càng thân thiết hơn.

Thạch Hạo tuần tra xung quanh, không ngừng gật gật đầu.

Tới khi nó trở về hoàng cung thì Ma nữ đã tới cửa, nụ cười rạng ngời trên môi cứ như đóa hoa xinh đẹp chớm nở, yểu điệu thướt tha cộng thêm vẻ mê hoặc khiến lòng người xao xuyến.

"Thấy ngươi cười rất tươi, chắc Tiệt Thiên giáo thu hoạch rất lớn phải không?" Thạch Hạo hỏi.

"Hả, cũng có thể, nghe nói một vài bá chủ chết đi nên ta rất vui chớ sao, chắc là đang chờ ta tới đảm nhận mấy vị trí này." Ma nữ rất thẳng thắng, nụ cười ngọt lịm, cặt mắt to tròn như trăng rằm.

Thạch Hạo cũng cười theo, nàng quả nhiên tự tin rất cao, cái gì cũng dám nói.

"Ngươi tới đây làm gì, lẽ nào là đi cướp Thần tàng chí tôn ư?" Thạch Hạo hỏi.

"Đó là giả nên đã chôn thây các bá chủ, tâm của ta như trăng sáng đời

nào đen tối chứ." Nàng cười hì hì, múa múa quả đám, mái tóc tung bay, cặp mắt sáng lấp lánh, vô cùng hoạt bát.

"Thế thì tại sao tới đây?" Thạch Hạo mỉm cười hỏi.

"Tất nhiên là vì kế hoạch bồi dưỡng thiếu nam rồi." Nàng cười hì hì.

Nụ cười của Thạch Hạo cứng đờ, nó chẳng thích cách nói thế này chút nào, nhưng cũng tỏ vẻ hào hiệp đưa đôi tay về trước, nói: "Nào, cách bồi dưỡng như thế nào vậy, để ta thực hành trước xem sao."

Ma nữ nhẹ nhàng đi tới, dáng vẻ nhõng nhẽo và hờn dỗi xoay người một cái, bên dưới chân sinh ra một đám mây rồi lướt nhẹ ra ngoài, né tránh cánh tay của nó, gắt giọng: "Muốn chiếm lợi của người ta à!"

Thạch Hạo nở nụ cười, nói: "Ai có lợi còn chưa chắc đâu, đạo thể của ta vốn sẵn có, thế gian chỉ có một, nàng nếu bỏ qua thì sẽ hối hận cả đời đó nghe."

"Thoát!" Ma nữ khinh bỉ rồi trợn tròn mắt, sau đó ngồi lên một chiếc ghế hình rồng, nói: "Ta mang theo hai tin tức, một tốt một xấu, ngươi muốn nghe tin nào trước?"

Thạch Hạo rất bình tĩnh, ra dấu cho nàng thích nói tin nào trước cũng được.

"Vậy thì ta nói tin xấu trước vậy. Nguyệt Thiền tiên tử có vấn đề, hơn nữa vấn đề cực lớn." Ma nữ nghiêm túc nói.

"Còn tốt thì sao?" Thạch Hạo nụ cười không giảm.

"Tin tốt, ta phát hiện ra chuyện này cho nên tới nói cho ngươi biết, đây là một kỳ ngộ nghe, Nguyệt Thiền gặp xui xẻo rồi, ha ha..." Ma nữ quả là một mỹ nữ xinh đẹp thế gian hiếm có, có lúc rất hoạt bát và cũng có lúc rất ngang tàn.

"Đến cùng là ngươi đã phát hiện ra chuyện gì thế?" Thạch Hạo nhíu mày hỏi.

"Ngươi cẩn thận một chút, trong biển ý thức của ả có khả năng phong ấn một thần niệm đặc biệt nào đó, đợi sau khi ta tìm thấy vật kia thì chúng ta cùng trừng trị ả!" Ma nữ cười rất tà ác, nói: "Cô nàng Nguyệt Thiền này, muốn đấu với ta ư, lần này ngươi không gặp may rồi, mặc kệ ngươi có hay không có quan hệ với Nữ thần."

Nàng tới đột ngột và ra đi cũng bất ngờ, sau khi căn dặn Thạch Hạo một vài chuyện, tốt nhất đừng quá đáng với "cô nàng" kia miễn sinh biến cố, chờ sau khi mình quay lại thì tất cả chẳng thành vấn đề gì nữa.

Thạch Hạo không nói gì, lắc lắc đầu. Sau đó nó tới xem Nguyệt Thiền tiên tử ra sao, nàng đứng trong một khu vườn trúc, nơi đây vô cùng thanh tịnh, phong cảnh nên thơ.

Nguyệt Thiền tiên tử không dính chút bụi trần, cứ như một bông hoa tiên nở giữa trần thế, mùi thơm ngát tản ra, xinh đẹp và quyến rũ, đôi chân ngọc thon và dài của nàng bước tới, chủ động dâng lên một chén trà thơm, sắc mặt vô cùng bình tĩnh.

Thạch Hạo liếc nhìn nàng một chút, sau khi trở thành tù binh nàng vẫn như vậy, bên trong vẻ lạnh nhạt đó ẩn chứa vẻ ngạo nghễ, còn có một loại siêu thoát, tựa như không thuộc về trần thế.

"Nguyệt Thiền, chúng ta động phòng nhá?" Tính cách Hùng hài tử của Thạch Hạo thể hiện ra ngoài, cười hì hì ngồi nơi đó, nó chuyên gia phá cái vẻ lạnh nhạt và siêu nhiên này của nàng.

Y phục trắng như tuyết phấp phới, thần sắc bình tình, trên dung nhan tuyệt mỹ không chút biểu hiện nào.

"Nào, ta dẫn nàng đi dạo." Thạch Hạo cười nói rồi đứng dậy, một tay vòng qua chiếc eo nhỏ của nàng kéo về phía ngực mình rồi đảo bước ra

ngoài vườn trúc.

Nguyệt Thiền tiên tử giãy dụa đồng thời biến sắc mặt, nếu như đi dạo, xuất hiện trước mắt thế nhân thì nàng sao đối mặt chứ? Tiên tử thánh khiến lại đi ôm người khác... Chỉ vừa tưởng tượng thôi là đã sợ hãi rồi.

"Sợ cái gì, ta là đang chiêu cáo khắp thiên hạ về quan hệ hai ta, sau đó quan minh chính đại không sợ người dòm ngó, nàng cũng không cần ủ rủ trong cung này nữa." Thạch Hạo cười nói.

Nói tới đây thì nàng ngắt lời, nói: "Chúng sinh đều hiểu ý của ta."

Nguyệt Thiền tiên tử ra sức phản kháng.

"Quên đi, nếu nàng đã không muốn bại lộ thì ta cũng chẳng miễn cường làm gì, ta muốn đi tắm, nàng tới giúp ta nhá."

"Hả..." Nguyệt Thiền tiên tử sợ hết hồn.

Kết quả, nàng chột dạ, trên gương mặt ửng hồng không tài nào giữ được vẻ bình tĩnh nữa, mặt kệ thiếu niên đang ngâm mình trong dòng suối mắt, nàng đưa một bộ quần áo tới rồi sau đó bối rối rút lui.

"Nè, tiên tử, nàng đã thấy một phần thân thể của ta rồi, việc này không công bằng." Thạch Hạo ở phía xa kêu lên.

Nghe thấy lời này thì Nguyệt Thiền càng ra sức chạy nhanh hơn.

"Không biết là bí mật gì đây?" Thạch Hạo lẩm bẩm, lẳng lặng đợi tin tức của Ma nữ.

Mấy ngày qua đi Ma nữ vẫn chưa xuất hiện, thế nhưng lại có người của Bổ Thiên giáo cầu kiến ở bên ngoài.

Thạch Hạo để y vào, đây là một người đàn ông trung niên, có uy nghiêm nhất định, là một vương hầu không tệ, trong tay cầm một tờ pháp chỉ màu vàng cực kỳ rực rỡ.

Thạch Hạo ngồi im không chút động tĩnh, nhìn ông ta.

"Đây chính là pháp chỉ của Bổ Thiên giáo, lẽ ra sớm truyền cho ngươi thế nhưng giờ mới đưa được, xin hãy tiếp nhận pháp chỉ." Người đàn ông trung niên nói.

Mặc dù nói như thế nhưng lão chưa hề trình lên, cũng chẳng hề giao cho thị vệ.

Thạch Hạo lạnh lùng nhìn lão, nói: "Ông muốn ta hành đại lễ để tiếp pháp chỉ hả?"

Lời nói rất bình tĩnh thế nhưng uy nghiêm ẩn trong đó lại vô cùng lớn, khiến lòng người kinh sợ, làm cho tên vương hầu đứng dưới run lên, sau khi nghĩ tới cái chết của năm vị Tôn giả thì lão cố đè ép lửa giận trong lòng.

Nếu như là năm xưa, pháp chỉ của Bất Lão sơn vừa hiện thì thiên hạ khuất phục, so với ý chỉ của Nhân Hoàng, Cổ Quốc thì mạnh mẽ hơn rất nhiều, ai dám bất kính?

Dù là Nhân Hoàng cũng phải nể trọng mà nghênh tiếp, có thể, hiện tại tiểu Thạch chẳng thèm để vào mắt cho nên cách không chụp lấy tờ pháp chỉ này.

"Muốn ta thi lễ nghênh chỉ, ngươi thật to gan!" Thạch Hạo quát to một tiếng.

Nó biết tờ pháp chỉ này, trước khi đại kiếp nạn diễn ra tên này từng tới hoàng đô Hỏa quốc muốn nó tiếp chỉ, thế nhưng khi đó nó đang ở Dược đô với Hỏa Linh Nhi nên chẳng thèm để ý.

Sau đó, từng nghe tên này ăn nói bậy bạ, muốn nó nhanh chóng tới tiếp chỉ nên càng không để tâm.

Nhưng trì hoãn cho tới giờ, người này tự mình tới cửa muốn nó tiếp tờ

pháp chỉ này.

Pháp chỉ vừa mở, khí hoàng kim dâng trào, ký hiệu dày đặc, đại đạo reo vang, long phượng bay quanh, hàng loạt dị tượng xuất hiện, hết sức kinh người.

Trên mỗi một ký tự đều phát sáng, đương nhiên chủ yếu nhất chính là đại ấn kia, trong màu đỏ tươi là hào quang sáng chói, xuyên qua trang giấy truyền ra uy thế vô cùng lớn.

Đây chính là thần ấn do Bất Lão sơn lưu lại!

Thạch Hạo cười lạnh rồi chặn đứt uy thế này, hời hợt đọc qua pháp chỉ rồi ném sang mọt bên, chẳng hề cung kính gì cả.

"Ngươi..." Người bên người lộ vẻ giận dữ thế nhưng kím nén lại.

"Người gì mà ngươi, ta từng nghe nói qua, ông từng quát mắng ta, muốn ta phải tự mình tới tiếp chỉ, giờ sao lại chủ động đưa tới thế này?" Thạch Hạo hỏi.

Tên vương hầu đứng bên dưới trầm mặc, lão không muốn thế nhưng lại cảm thấy, nếu như không đưa cho tiểu Thạch thì coi như thiếu trách nhiệm, sẽ bị trong tộc trách tội!

Đặc biệt khi Tôn giả ở trong tộc chết đi, nếu như truy cứu thì lão cũng có trách nhiệm không hề nhỏ, cho nên trước kia cũng không gấp gáp đưa cho tiểu Thạch.

Long khí hừng hực, uy thế như trời, tên vương hầu này hai chân run rẩy không thể nào đứng thẳng được nữa, lập tức khụy xuống đất, nội tâm vô cùng sợ hãi, lão rõ ràng cảm nhận được sát ý như thủy triều của thiếu niên trước mặt này.

Cuối cùng, sát ý rút lui, Thạch Hạo lần nữa cần pháp chỉ trên tay, chăm chú đọc lại lần nữa, cặp mắt nhíu chặt như đang suy nghĩ.

Cuối cùng cặp mắt mở ra, cứ như hai tia chớp nói: "Được, ta sẽ tới Bất Lão sơn một chuyến để tìm cha mẹ ta."

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 483: Tìm Ba Mẹ.

Từ khi còn nhỏ đã phải chia cách nên hoàn toàn chẳng còn ký ức gì, trong lòng Thạch Hạo vô cùng chua xót, chưa hề cảm nhận qua được cảm giác hạnh phúc gia đình với ba mẹ, gặp phải sự thờ ơ vứt bỏ của người trong tộc nên lưu lạc ở bên ngoài từ thuở nhỏ.

Được nuôi dưỡng trong Thạch thôn từ khi bé tí, nó chưa hề có cơ hội nhận lấy tình cảm ấm áp ấy, đôi lúc lẻ loi, đôi khi ngang bướng, lúc thì cười ngây ngô, cứ thế lớn lên bình dị trong thôn.

Nếu không có Liễu Thần mở ra thức hải cho nó, nhìn thấy chuyện gì đã xảy ra năm xưa thì nó cũng chẳng bao giờ biết được hình dáng của ba mẹ mình là như thế nào, bởi vì khi đó nó còn quá nhỏ, chỉ khoảng tầm một tuổi thì đã bị vứt tới thôn này rồi.

Lánh nạn ở Thạch thôn, trưởng thành ở Thạch thôn, sau đó chưa hề gặp mặt với ba mẹ mình dù chỉ một lần và cũng có một số việc gần như quên lãng, không hề nhớ tới gì nữa.

"Phụ thân, mẫu thân, hai người có khỏe không?" Thạch Hạo thầm nói, chẳng hề giống với vẻ quả quyết như ngày thường, lúc này nó hơi hoảng hốt, nơi yếu mềm nhất sâu trong nội tâm bị chạm phải, vẻ chua xót dâng trong lòng.

Nhưng cũng rất may, mọi người trong Thạch thôn ai nấy đều giản dị, đối xử với nó như con như cháu của mình, giúp nó lớn lên không còn ưu lo và suy nghĩ.

Chỉ là, trong lòng nó luôn thiếu một thứ gì đó, người khác đều có ba mẹ chỉ nó là bơ vơ một mình, không hề biết tới thứ tình cảm quấn quýt đặc biệt

kia.

"Ta đã lớn rồi." Thạch Hạo tự nhủ, ánh mắt dần kiên định hơn.

Lâu nay, nó đều dựa vào bản thân, một mình đi ra Đại hoang, tuy chỉ là một thiếu niên thế nhưng đã uy chấn cả Hoang vực, ngạo thị những người cùng thế hệ với mình.

Thành tựu như thế này không thể nào tưởng tượng được, vốn là một đứa nhỏ bị vứt đi, lại mất đi Chí Tôn cốt, suy yếu gần như bỏ mạng thế nhưng sau đó dựa vào ý chí của bản thân để vượt qua, không một ai đưa thánh dược để nó kéo dài sinh mệnh thế nhưng nó lại sống sót bằng sự kiên cường, đồng thời lớn lên đầy khỏe mạnh, quét ngang chư địch, trở thành Nhân Hoàng.

"Khi nào thì chúng ta có thể lên đường?" Tần Minh lên tiếng hỏi.

Lão nhìn thấy chút thương cảm trong mắt Thạch Hạo, nhìn thấy biến hóa trên gương mặt của nó khiến lão vui vẻ, vừa nhìn thì đã biết tiểu Thạch chính là người trọng tình cảm, cho nên không sợ nó không đi vào khuôn phép.

Lão biết, cặp vợ chồng kia chưa hề đi Thượng giới mà đang ở trong Bất Lão sơn, hẳn đủ ảnh hưởng tới thiếu niên này rồi.

Thạch Hạo khôi phục lại vẻ lạnh lùng, ngồi xếp bằng trên bảo tọa, con ngươi sâu thẳm nhìn xuống dưới, vẻ uy nghiêm vô cùng to lớn chẳng hề tương xứng với tuổi tác của mình, chín chắn và điềm tĩnh. Ánh mắt này khiến cho áp lực trong Tần Minh tăng gấp bội, sợ hãi trong lòng, lão cũng là vương hầu thế nhưng khi đối mặt với tiểu Thạch, lão có cảm giác như đang đối mặt với Chí cường giả vô địch, khó lòng mà phản kháng, thân thể bất giác run lên.

"Ông lui xuống trước đi, đợi tin của ta." Thạch Hạo nói.

"Thế còn tấm pháp chỉ kia..." Trong mắt Tần Minh lóe sáng, nhìn tờ pháp chỉ màu vàng vứt bừa trên bàn, lão rất muốn có tờ này.

Pháp chỉ này không phải là vật phàm, bên trên là những ấn ký xếp chồng lên nhau của Bất Lão sơn hình thành nên một pháp tắc không tên. Đồng thời do chính tay lão tổ viết, từng chữ đều phát sáng ẩn chứa bí lực và thần uy vô cùng.

Tờ pháp chỉ này tùy ý đặt trên bàn, sau khi mở ra thì có ánh sáng hoàng kim chíu rọi, như là lửa thần đang nhảy múa, mỗi một chữ dường như có thể hằn vào trong hư không.

"Ông có ý kiến gì hả?" Thạch Hạo lạnh lùng hỏi.

Sắc mặt Tần Minh cứng đờ, không dám mở miệng nhắc tới yêu cầu kia, tờ pháp chỉ này có thể tế luyện thành một pháp khí có khí tức thần linh, nhưng lão cũng không dám mở lời, dù sao đây cũng là vật truyền ý chỉ cho tiểu Thạch.

Lão nhanh chóng cáo lui, khi lão vừa đi tới trước đại điện thì thấy tiểu Thạch vo tròn tờ pháp chỉ thành một cục, khiến khóe miệng lão giật giật.

Đại kiếp nạn qua đi, tám vực đại loạn, các giáo cần phải ổn định lại nên cũng chẳng còn sức đi đại chiến, tất cả đều đang cố gắng hóa giải mầm họa đã tạo thành, bảo đảm sự ổn định của đạo thống.

Không chỉ truyền thừa ở Hoang vực, dù là vực ngoại có quan hệ với Thượng giới đều gặp nạn, không nhiều thì ít, tất cả đều bị xung kích khiến lòng người bàng hoàng, việc cần thiết nhất hiện tại chính là ôn hòa.

Vì vậy, Thạch Hạo cũng không cần lo lắng, hoàng đô lúc này vô cùng ổn định, sự quật khởi của nó tạm thời khiến quốc nội hoảng sợ.

Thạch Hạo gọi Chiến vương, Bằng Cửu lại, sau khi sắp xếp xong xuôi mọi việc thì ở thêm hai ngày nữa, cẩn thận chuẩn bị một vài thứ rồi mới ra đi.

Nguyệt Thiền tiên tử khẳng định không thể nào ở lại trong cung được, ai biết sẽ xảy ra biến cố như thế nào, trên người của cô gái này tuyệt có bí mật

nên Thạch Hạo cũng không yên lòng cho lắm, chỉ có trấn áp ở bên cạnh thì nó mới có thể an tâm rời đi.

Nếu như để người khác biết, nó nhốt tiên tử thánh khiết được vô số người ngưỡm mộ ở trong một thế giới nhỏ nào đó thì nhất định sẽ khiến bọn họ hóa điên, chuyện này... không tài nào tin được!

"Đây là thuyền phá không." Ngoài Thạch đô, Tần Minh giới thiệu, trong lời nói ẩn chứa vẻ đắc ý, đây chính là bảo thuyền do Bất Lão sơn chế tạo, tốc độ của nó cực nhanh, một ngày có thể đi mười vạn dặm.

Thân tàu màu xanh đen, lưu chuyển vầng sáng đặc biệt, không biết được làm từ chất liệu gì, nó cũng không lớn lắm chỉ dài có vài trượng, đây có thể là một pháp khí bay dùng để di chuyển.

Nơi quan trọng nhất có trang bị nhiều loại phù cốt nguyên thủy của phi cầm, dùng thứ này để duy trì tốc độ cực nhanh, là thứ phù hợp nhất để vượt đại địa vô ngần.

Thạch Hạo bĩu môi, nói: "Nhỏ như thế thôi à, sớm biết vậy ta lấy một chiếc trong hoàng cung ra cho mau."

Lời nói của nó lạnh nhạt, chẳng thèm để ý.

Việc này khiến cho Tần Minh im bặt, vốn lão vẫn còn đang định say sưa khoe khoang sự mạnh mẽ của pháp khí ở Bất Lão sơn, hiện tại chỉ có thể câm miệng mà thôi.

Dù gì đi nữa, tiểu Thạch cũng là Nhân Hoàng, tuy Thạch Quốc không bằng Bất Lão sơn thế nhưng trong bảo khố của một quốc gia vẫn có thể tìm thấy một vào báu vật, dù gì cũng là nơi tích lũy từ thượng cổ tới giờ.

"Mỗi ngày có mười vạn dặm, quá chậm, biết khi nào mới tới chỗ cần tới đây?"Thạch Hạo không vừa ý.

"Trước tiên, chúng ta tới Hỏa quốc." Tần Minh nói, trong lòng lo sợ,

kèm theo vẻ không cam và tức giận.

"Để ta làm thuyền trưởng." Thạch Hạo nói rồi cứ thế khống chế.

Sau một giây, vị vương hầu của Bất Lão sơn biến sắc, lão phát hiện thân tầu gần như cháy rực, thần lực điên cuồng nhảy múa cứ như mũi tên vừa rời khỏi cung.

Còn ở đầu thuyền, tiểu Thạch bất động, toàn thân phát sáng, thần lực bất hủ kia cứ như là biển lớn đè ép không gian trăm trượng xung quanh, bao phủ lấy phi thuyền.

Thần lực dồi dào này thật đáng sợ, mênh mông vô biên khiến sắc mặt Tần Minh trắng bệch, cũng là vương hầu thế nhưng sao lại chênh lệnh lớn như vậy? Lão cơ bản không thể nào so sánh được.

"Chẳng trách có thể chiến với Tôn giả một trận, dù là có mượn long khí trong hoàng cung thì bản thân cũng phải đủ mạnh mới được." Lão khẽ run.

Sau đó, Tần Minh thầm sợ hãi, tốc độc của chiếc thuyền này quá nhanh, đã vượt qua hạn mức tối đa từ lâu, thứ này hóa thành một vết sáng bay vèo qua trời cao.

"Chuyện này..." Lão hoảng sợ, hạn mức tối đa là mỗi ngày mười vạn dặm thế nhưng đã vượt qua rồi, tốc độ này, mỗi ngày chắc chắn có thể lên tới mấy trăm ngàn dặm, thậm chí còn nhiều hơn.

"Sao lại nhanh như vậy được chứ, thân tàu sao chịu nổi áp lực chứ." Tần Minh hoảng sợ, chiếc thuyền này nếu nổ tung thì dù là vương hầu cũng phải bị thương.

Đồng thời, chiếc thuyền này vô cùng quý giá, là vật do tộc ban tặng cho lão, nếu như hư hao thì sẽ vô cùng đau lòng, tổn thất cực kỳ lớn.

Thạch Hạo không có thời gian nên toàn lực điều khiển thần lực, cả người cứ như một chiếc lò lửa lớn, ánh sáng thiêu đốt thái dương, bao phủ cả hư

không.

"Ta nghĩ Bất Lão sơn rất muốn ta tới càng nhanh càng tốt, nếu như ông muốn đi chậm thì ta cũng chẳng có ý kiến gì."

Tần Minh nghe được như thế thì sắc mặt biến đổi, không nói gì nữa, đáng ra lão sớm phải đưa pháp chỉ cho tiểu Thạch, thế nhưng vì thất lễ với Thạch Hạo, còn từng trách móc nó cho nên thời gian bị trì hoãn.

Sau khi vượt qua mấy triệu dặm thì bọn họ hạ xuống một tòa thành lớn gần Thạch quốc nhất thế nhưng thuộc địa phận Hỏa quốc và do Bất Lão sơn quản lý. Sau khi ổn định lại thì thân tàu chi chít vết rách, ánh điện lấp lánh, gần như bị hủy, trên đường đi không nổ tung cũng là phước đức lắm rồi.

Tần Minh quan sát nơi trung tâm thân thuyền thì phát hiện mấy miếng cốt phi cầm đã lu mờ, xem như đã bị phá hủy, lão khóc không ra nước mắt, chiếc thuyền này hoàn toàn thành phế liệu.

Sau đó chuyện rất đơn giản, tòa thành lớn của Hỏa quốc này có một trận pháp siêu cấp, có thể nối liền với vực bích, di chuyển tới một biên giới nào đó của Huyền vực.

Nói một cách đơn giản, có thể dựa vào nơi đây để tiến vào một đại vực vô ngần nào đó ở ngoài kia.

Tám vực vô cùng rộng lớn, muốn dựa vào bản thân để phi hành thì dù trải qua mấy đời mấy kiếp cũng khó mà tới phần cuối được, đồng thời hiện tai việc vượt giới cực kỳ khó, vực bích giờ kiên cố hơn trước kia nhiều, người thường cơ bản không thể xuyên qua được.

Trận pháp này vô cùng lớn, cũng không biết đã sử dụng bao nhiêu vật liệu, đương nhiên quan trọng nhất là nhờ vào kỹ thuật phù văn vô cùng cao siêu của Bất Lão sơn.

Hào quang lấp lánh, khí bốc hơi mù mịt, cả tế đàn như một ngọn núi, Thạch Hạo và Tần Minh đứng bên trong chờ trận pháp hoàn toàn mở ra.

Vù một tiếng, thiên địa run rẩy, sau đó xuất hiện một thông đạo màu bạc, xuyên thủng hư không, một con đường hiện dưới chân họ.

Cứ thế, hai người cất bước tiến vào thông đạo màu bạc, biến mất ở Hoang vực.

"Ba me, con đến tìm hai người đây."

Đứng trên một vùng đất đầy xa lạ, Thạch Hạo khẽ nói, trong lòng khó mà bình tĩnh được, từ biệt mười mấy năm giờ có thể thuận lợi gặp lại hay không?

Nó nhớ ba mẹ, khao khát nhìn thấy người thân, dù xảy ra chuyện gì, mặc kệ ba mẹ vì sao không đưa thánh dược tới để cứu nó thì nó cũng không bao giờ trách cứ, chỉ muốn được gặp lại họ.

"Ông nội, ông cũng đang ở vực này ư, có ở Bất Lão sơn không, con cũng muốn gặp người." Tâm tình của Thạch Hạo dậy sóng.

Đại Ma Thần Thập Ngũ gia, từng vì nó mà đại náo hoàng đô Thạch Quốc, càn quét khắp nơi, dùng gia pháp xử lý một đám lớn tộc nhân, đánh nát Vũ vương phủ, khí phách cái thế.

Có ông nội như thế, được sự quan tâm bảo vệ lo lắng như vậy khiến nó vô cùng bồi hồi, muốn ngay lập tức gặp lại người.

Vùng đất này là vùng đất thiên người giỏi, tươi đẹp hơn Hoang vực rất nhiều, vừa mới đặt chân tới Thạch Hạo liền cảm nhận được tinh khí nồng nặc, sức sống mạnh mẽ từng ngọn cỏ gốc cây.

Chẳng trách, đám người vực ngoại luôn nói Hoang vực là Man hoang*, nếu như dùng nồng độ linh khí cùng với núi sông nơi đây để làm thước đo, quả thật hoàn toàn chính xác là như thế.

(*): Vùng đất quê mùa, hoang sơ.

Đây chính là biên giới của Huyền vực, thế nhưng nơi đây cũng có một đạo đài rất lớn, chuyên dùng để tiếp đón những người trở về từ vực ngoại, người ở đây cũng không quá ít, đều là cường giả chuyên bảo vệ nơi đây.

Đạo đài lớn này được quản lý bởi các giáo với nhau, cứ như là một ngọn đèn sáng chỉ dẫn cho các cường giả ở vực ngoại trở về, các giáo ai cũng cần dùng tới nó.

Thạch Hạo vừa xuất hiện liền có người quét mắt nhìn tới, vẻ mặt của một vài người chấn động, lộ vẻ giật mình, hiển nhiên nhận ra thân phận của nó.

"Ta không nhìn nhầm chứ?"

"Câm miệng!"

Tần Minh quát lớn, lập tức có hơn mười cường giả nhanh chóng phóng tới vây lấy Thạch Hạo, ai nấy đều lấy pháp khí, hình thành nên màn ánh sáng bảo vệ ngăn cản ánh mắt của người ngoài.

Xa xa, sương mù dâng trào, thải quang chiếu rọi, một chiếc thuyền cực lớn dài hàng vạn trượng vụt ngang hư không, tản ra khí tức bất hủ.

Cảnh tượng này khiến Thạch Hạo thay đổi sắc mặt, đây tuyệt đối là một pháp khí kinh khủng, ẩn chứa khí tức thần linh.

"Chúng ta lên chiếc thuyền này, một ngày có thể đi tới một triệu dặm, rất nhanh sẽ tới Bất Lão sơn thôi, vừa khéo tận dụng thời gian này để nói khái quát về quy củ của Bất Lão sơn." Tần Minh lên tiếng, sau khi tiến vào Huyền vực thì lão thể hiện sức lực đầy uy nghiêm của mình.

Vào thời khắc này, xa xa trở nên rối loạn, hàng loạt ánh sáng tốt lành bay lượn, điềm lành đầy trời, có rất nhiều pháp lực cực mạnh mở đường bảo vệ mấy người.

"Sao thế hả?" Tần Minh hỏi.

"Có người của Thượng giới tới!" Một ông lão vô cùng chấn động lên tiếng.

"Cái gì?!" Tần Minh cũng giật nảy mình.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 484: Tinh Anh Của Thượng Giới.

Một đại lộ kim quang từ phương xa trải rộng lại, cánh hoa bay lượn đầy trời vô cùng lấp lánh, cứ như là những bông hoa đại đạo tỏa ra trong hư không.

Một đám người xuất hiện và canh gác để bảo vệ nhóm người quan trọng nào đó chuẩn bị tới nơi đây, hiển nhiên bọn họ cũng muốn sử dụng pháp thuyền dài vạn trượng kia.

Nơi đó vô cùng chói mắt, pháp khí mạnh mẽ mở đường, con đường màu vàng xuất hiện, mưa hoa tỏa ra vô tận, hương thơm dập dờn.

"Phô trương ghê thật." Đây chính là suy nghĩ của tất cả mọi người thế nhưng không một ai dám nói gì cả, khi đối mặt với người của Thượng giới thì sinh ra sự kính nể từ trong nội tâm.

Việc này có ảnh hưởng rất lớn, người thượng giới xuất hiện ở nơi đây chắc chắn sẽ khiến cho các giáo chấn động và cố gắng tiếp đãi thật chu đáo, nếu không rất có thể sẽ dẫn tới mầm họa nào đó cũng nên.

Chỉ như người của Bất Lão sơn có liên hệ với thượng giới thì mới không quá hoảng loạn, còn những tu sĩ của các giáo phái khác đều kính cẩn vòng tay nịnh nọt.

Như Tần Minh cũng phải tránh lui, tuy không có khúm núm nịnh bợ thế nhưng cũng có phần kiêng kỵ, lão không muốn lại quá gần nên giữ khoảng cách nhất định.

Ánh mắt của Thạch Hạo lóe sáng, không nghĩ rằng mình vừa mới tới Huyền vực mà đã gặp tình cảnh như thế này, nghe nói các quý nữ và anh tài của thượng giới muốn hạ xuống, không ngờ lại trùng hợp như thế.

Đại nhân vật hạ xuống không được do có quy tắc hạn chế quá lớn, thế nhưng một vài hậu bối lại có thể cho nên họ đã dùng pháp lực cực lớn đưa xuống.

Thường ngày, chiếc pháp thuyền vạn tượng chuyên di chuyển qua các nơi trong Huyền vực, mỗi ngày có thể đi một triệu dặm*, tốc dộ cực nhanh và chỉ dừng lại ở một vài nơi trọng yếu.

(*): 1 dặm xấp xỉ 1.61 km

Người thượng giới tiến thẳng lên thuyền, toàn bộ các thuyền trưởng ra nghênh đón, vô cùng hoan nghênh và khách sáo.

Những người này muốn đi dạo Huyền vực để du ngoạn trọng địa của các giáo, nhận thức những đặc sắc ở hạ giới, dùng thuyền di chuyển cũng là một lựa chọn không hề tệ.

"Bọn họ cũng di chuyển bằng thuyền này?" Thạch Hạo hỏi.

"Họ hạ giới đã được mấy ngày, lâu nay toàn tham quan qua các đại sơn, nghe tiếng về chiếc bảo thuyền này nên muốn dùng sức mạnh của nó để đi khắp Huyền vực." Có người hiểu chuyện lên tiếng.

"Có thể trong nhóm người này có nhân vật ngút trời của Bất Lão sơn ta." Trong lòng Tần Minh hơi động, trước kia lão cũng từng nghe ngóng được một vài tin tức trong tộc.

Trong lòng lão bồn chồn, rất muốn lại gần để tim hiểu đôi chút. Nếu như có thể kết thân với đám nhân vật kia thì sau này địa vị trong tộc chắc chắn sẽ lên như diều gặp gió. Nhưng mà, lão cũng rất sợ, lỡ may trêu chọc ai đó thì gặp họa cả đời.

Lúc này, chiếc chuyền kia đã áp sát tới, rất nhiều tu sĩ mạnh lên thuyền và nhiệt tình chào hỏi, không khí sục sôi, bảo quang không ngừng lóe lên, khí lành bao phủ khắp thuyền.

Nơi đây chẳng thể yên tĩnh được, những nhân tài đã lên thuyền trước đều tự động rút lui nhường chỗ cho người thượng giới vào khoang chính.

Chiếc thuyền dừng lại một khoảng thời gian, nhân mã các giáo lục tục lên thuyền, không lâu sau, Tần Minh quay đầu lại, vẻ mặt hơi không được tự nhiên mở miệng như muốn nói gì đó.

Thạch Hạo không nói gì, chỉ bình thản nhìn lão.

"Khoang khách quý đã kín người của thượng giới, hiện tại chúng ta chỉ có thể ở khoang đáy thôi." Lão nói như thế.

Thạch Hạo cười cười, nói: "Đường đường là Bất Lão sơn, được xưng là truyền thừa bất hủ, khi nào cũng mạnh miệng tuyên bố mình hùng thị cả tám vực, thì ra cũng chỉ đến thế mà thôi."

"Ngươi nói gì thế hả?" Có người đứng bên cạnh không vừa lòng, tức giận nói.

Thạch Hạo liếc nhìn gã, nói: "Ta chỉ ăn ngay nói thật mà thôi, không phải các ngươi rất mạnh hay sao, nếu theo như suy đoán của ta, khoang khách quý kia chắc hẳn là của các ngươi, thế nhưng lại bị người ta chiếm lấy mà chẳng hề ngăn cản gì cả."

Sắc mặt của Tần Minh và đám người kia đều rất khó coi, chẳng phản bác được câu nào.

"Nếu thế thì đừng lên thuyền nữa. Không lại lan truyền ra ngoài, các ngươi bị người ta xua đuổi, nói thì dễ nhưng nghe thì khó, sự uy nghiêm của Bất Lão sơn đã bị các ngươi làm mất hết rồi." Thạch Hạo chế nhạo.

"Người thượng giới tới, trong đó cũng có nhân vật ngút trời của Bất Lão sơn ta, nhường như thế cũng không mất mặt." Tần Minh nói đỡ, sắc mặt chẳng hề vui chút nào.

Lão khuyên bảo Thạch Hạo lên thuyền, kết quả bị cự tuyệt.

Tần Minh khó xử, vô cùng do dự, lão biết rõ sự quyết đoán và ngang ngược của tiểu Thạch, không muốn nảy sinh biến cố gì đó khi tới đất của mình, nói: "Ngươi chờ chút."

Bất Lão sơn chính là thế lực tuyệt đỉnh ở Huyền vực này, tự nhiên có nội tình của mình, tuy bối cảnh của chiếc bảo thuyền này rất sâu thế nhưng bọn họ vẫn có thể nhúng tay vào, chỉ cần tìm tới thuyền trưởng nhờ phối hợp và giải quyết là được.

"Thế này, vẫn còn một phòng trong khoang khách quý, nhường cho các ngươi vậy."

Vẫn là thuận lợi, Tần Minh nhanh chóng bay tới mời Thạch Hạo lên thuyền, nếu như dừng lại quá lâu thì sẽ gây sự chú ý của người khác, khi đó rất dễ gặp phải sự cố.

Thạch Hạo kinh ngạc, trong khoang khách quý tầng cao nhất, nguyên khí vô cùng nồng nặc và dồi dào, gần như hóa thành chất lỏng, nơi đây có bố trí trận pháp tụ linh vô cùng mạnh mẽ.

Đồng thời, những chiếc bàn đều được dùng tụ nguyên thạch vô cùng đặc biệt tạo thành, có thể chứa đựng linh khí thiên địa, tụ tập tinh hoa mười phương, rất phù hợp cho việc tu hành.

Ngoài ra, cửa sổ thủy tinh trong suốt được khắc lên trận pháp vô cùng mạnh mẽ, có thể giúp người khác dõi mắt nhìn ra xa, có thể nhìn rõ ràng những cảnh vật bên ngoài.

"Đây chính là pháp nhãn thông linh, ngươi có thể đứng đây để cảm nhận vẻ tráng lệ của Huyền vực." Tần Minh giới thiệu, trong giọng nói có chút tự hào.

Thạch Hạo cười nhạo, nói: "Đều là nơi lao tù cả, đừng có biến nơi đây thành động phủ của tiên gia. Không thấy rõ Hoang vực hay sao mà còn nói với ta như thế?"

Sắc mặt Tần Minh chợt sầm lại, tuy rằng sau khi trở lại Huyền vực thì sức mạnh của lão mạnh hơn trước, thế nhưng chung quy lại vẫn không dám tỏ vẻ gì, lão xoay lưng bước về sau.

Ở xung quanh có hơn mười cường giả từ từ bước tới canh giữ bên cạnh, vẻ mặt từ đầu tới cuối của bọn họ chẳng chút vui vẻ gì, sát khí như có như không hiện ra ngoài.

Những người này chẳng hề che giấu địch ý với Thạch Hạo, bởi vì nó giết chết hai vị Tôn giả của Bất Lão sơn, còn khiến bọn họ thất bại thảm hại, chuyện này làm họ ghi nhớ không quên.

Thạch Hạo liếc mặt nhìn một cái, nói: "Ai có sát ý với ta thì nhanh rời đi đi, nếu không đừng trách ta ra tay vô tình. Ta không muốn có kẻ địch đứng bên cạnh."

Nó nói rất thẳng, chẳng cần giảng hòa gì cả.

"Nơi đây không phải là Hoang vực, cũng không phải là hoàng cung của ngươi, cho nên xin hãy tuân thủ quy củ của Bất Lão sơn ta." Có người chẳng hề khách sáo nói.

Y rất trẻ, kiêu căng khó thuần, thuộc dòng chính trong tộc, khi thấy Thạch Hạo thong dong và lạnh lùng thì hết sức khó chịu. Mặc dù đã nghe qua uy danh của nó thế nhưng dù sao cũng đã tới Bất Lão sơn thì cũng chẳng hợ nó phát uy nữa.

"Con cái nhà ai thế này, mau chóng dắt đi chỗ khác chơi." Thạch Hạo liếc mắt nhìn Tần Minh.

"Ngươi..." Cường giả trẻ tuổi tức giận, lông tóc dựng đứng.

Tần Minh kéo y lại, âm thầm nói một câu, nói: "Người giết chết hai vị Tôn giả sẽ không nói những lời nhảm nhí với ngươi."

Lập tức, thân thể của thanh niên này hóa đá, đứng yên nơi đó, rất lâu

mới khôi phục lại và không nói thêm gì nữa, y rất muốn rời khỏi khoang thuyền này.

Cứ thế, những người khác cũng xoay người, rất e ngại sợ tiểu Thạch phát uy. Có thể địch ý trong người vẫn còn, khó mà bỏ qua thế nhưng chỉ có thể tránh đi mà thôi.

Đột nhiên, Thạch Hạo phát sáng, trong cơ thể truyền ra những tiếng tụng kinh, thập đại Động thiên đều mở rồi bao phủ tất cả mọi người bao hàm cả Tần Minh, khiến cho bọn họ mất đi tri giác.

Thạch Hạo đứng dậy, bắt đầu lục soát thần hồn từng người nhưng cũng không dám đụng chạm với khu vực trung tâm của họ, nơi đó có cấm chế, nếu như cưỡng ép mở ra để thu lấy những thần thuật trong tộc thì rất có thể, đầu của những người này sẽ nổ tung.

Nó chỉ muốn biết hiện trạng của Bất Lão sơn, hiểu rõ tin tức của cha mẹ và ông nội của mình.

Nhưng thông tin chiếm được khiến nó thất vọng, những người này giống như những người mà nó bắt được ở hoàng cung, những tin tức này nó sớm biết rồi.

Một lát sau, những người này khôi phục lại như cũ. Mê man, rồi ngơ ngác, tất cả đều đi ra ngoài, không một ai dám quay đầu lại.

"Thú vị, bên cạnh không ngờ có một cường giả mạnh như thế, ta hơi cảm nhận được gợn sóng của mười Động thiên." Một khoang khách quý khác, có một cô gái mỉm cười nói.

Toàn thân nàng mơ hồ, được một tầng sáng màu xanh lam bao phủ, chân thân không hề lộ ra ngoài.

"Lam tiên tử có linh giác thật nhạy cảm, ta cũng có cảm ứng như thế." Một thanh niên trẻ khác nói, khí chất xuất chúng.

"Hì hì, hạ giới còn có nhân vật như này, cái lao tù này quả nhiên danh bất hư truyền mà, hậu duệ của những cự phách chấn động cổ đại kia không ngờ vẫn còn có nhân vật xuất sắc." Một thiếu nữ khác cười hì hì.

Trong khoang thuyền này tổng cộng có mười mấy người, ai nấy đều rất phi phàm, tất cả đều tỏa ra thần quang nhàn nhạt, như chẳng hề hòa hợp với thế giới này, thần quang này bảo vệ bọn họ, không cho trọc khí trần thế vấy bẩn.

"Thú vị thật, không bằng mời người đó tới đây?" Một chàng trai khác lên tiếng, vầng trán phát sáng, con mắt dọc cứ như có thể hiểu thấu thiên địa u minh.

"Hay lắm, hay lắm, nói không chừng là một mỹ nam vô địch anh tuấn, nếu có thể hấp dẫn một vị tỷ tỷ nào đó ở lại hạ giới thì có thể sẽ tạo thành một giai thoại cũng nên."

"Đúng rồi đấy, năm đó không phải cũng có vị tiên tử hạ giới, sau đó kết duyên với người phàm, các vị tỷ tỷ nên học hỏi nhen."

Trong khoang thuyền này có hai thiếu nữ vô cùng nhí nhảnh, cười ngả cười nghiêng, cả người toát ra thần quang, thàn thánh hoàn mỹ.

Những người này cũng không cùng một tộc, tất cả đều đến từ các đạo thống khác nhau nên tồn tại cạnh tranh lẫn nhau, tuy có chút giao tình thế nhưng chung quy lại vẫn xem nhau là đối thủ.

"Hay là tự mình tới bái phỏng, đừng quá thất lễ." Cô gái mặt áo lam nói rồi đứng dậy, cả người lấp lánh, ánh sáng màu xanh lam cứ như ngọn lửa phần phực bao quanh lấy thân thể đầy quyến rũ của nàng.

Vị trí của Thạch Hạo chính là trong khoang thuyền khách quý, hơn mười người bao quanh lấy Thạch Hạo trước kia khi thấy con cháu tinh anh của thượng giới thì đều chấn động, bất giác rút lui, cảm giác vô cùng hoảng sợ.

Khi tiếng gõ cửa vang lên thì Tần Minh tự động ra mở cửa, khi nhìn thấy

những người này thì trong lòng vô cùng rung động, hoảng sợ nghênh đón.

"Mạo muội đã quấy rầy, xin thứ lỗi." Cô gái mặc áo lam lễ phép chào hỏi, tuy không có thấy được chân dung do hào quang bao phủ thế nhưng âm thanh lại rất êm tai, bản thân cũng rất ôn nhu và không hề thất lễ.

Thạch Hạo đứng dậy, thong dong đi tới, mỉm cười nói: "Đường đi muôn lối, có khách tới chơi thì tất nhiên phải vui mừng rồi."

Con cháu tinh anh của thượng giới có tới sáu bảy người tiến vào chủ yếu là thiếu nữ, việc này khiến Tần Minh khiếp sợ, bởi vì lão biết rõ "khí phách" của tiểu Thạch, chỉ sợ nó ngang nhiên cướp đoạt dân nữ, mặc kệ là tiên tử tiên giới. Bởi vì trước kia, nghe đồn sự mất tích của tiên tử Bổ Thiên giáo có liên quan tới nó.

Cô gái mặc áo lam nhìn Thạch Hạo, sắc mặt có chút khác thường, trong con ngươi xinh đẹp ấy có hào quang lưu chuyển, nàng vô cùng giật mình, thiếu niên này tuổi tác tựa hồ chẳng hề lớn thế nhưng thực lực lại rất kinh người, mà tựa hồ tiền năng vô tận có thể đang chờ khai phá.

"Xin mạo muổi hỏi chút, Thạch huynh bao nhiêu tuổi rồi?" Cô gái mặc áo lam vừa đẩy cửa vào đã biết tên của nó.

"Mười lăm." Lời này vừa thốt ra khiến mấy cô gái giật mình, sóng mắt chuyển động, ai nấy đều nhìn chằm chằm nó.

Một vài chàng trai ở trong khoang khách quý cùng với các cô gái kia tới hơi chậm, khi vừa bước vào thì cảm thấy vẻ khác thường, một trong số đó khẽ cười, nói: "Đã gặp được kỳ tài rồi ư?"

Một thiếu nữ cười lớn trêu, nói: "Có tiên tử muốn giáng xuống phàm trần rồi, muốn ở luôn hạ giới không đi nữa?"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 485: Thiên Địa Có Khuyết.

Trong khoang khách quý, vài thiếu nữ nơi đây tuổi cũng không quá lớn, mỗi người đều có phong thái siêu nhiên, cả người đều được thải quang mịt mờ bao phủ, đó là luồng tiên linh khí ngăn cách các nàng với trọc khí ở hạ giới.

Hiển nhiên, các nàng đều có lai lịch phi phàm, ai cũng giống như nữ tiên, tuy không thể nhìn thấy hình dáng rõ ràng thế nhưng thông qua kiểu dáng như thế thì đều có thể nhận biết được.

"Thạch huynh thật là kinh diễm nhen." Cô gái áo lam than thở, một tầng sương mù bao phủ, ánh sáng màu xanh nước biển tràn ngập khiến nàng vô cùng linh động và thoát tục.

Nàng lên là Lam Vũ, đôi mắt sáng to tròn, mưa ánh sáng màu xanh lam mượn lờ bên người, thân thể cao ráo hoàn mỹ, vẻ mặt ôn hòa kèm theo sự siêu nhiên khiến người khác không thể lại gần.

Thạch Hạo nở nụ cười, vốn nó rất dễ thương, hiện tại càng thêm rạng ngời, nói: "Gặp được mấy vị tiên tử đúng là phúc phận của ta, mấy vị trông thông minh và xinh đẹp, có thể gặp thật sự rất vinh hạnh."

Mặc dù nó không thích một vài đạo thống thượng giới, thế nhưng cũng không vô duyên vô cớ kết oán với những người này, cô gái trước mắt khách khí như thế cho nên nó cũng nhẹ nhàng đáp lễ.

Một vài thiếu nữ khác đứng bên cạnh quan sát thì trong lòng lấy làm kỳ lạ, pháp tắc hạ giới không trọn vẹn, linh khí cũng không có nồng nặc cho lắm cho nên việc tu hành sẽ chậm hơi đôi chút. Mà thiếu niên trước mắt này, tuổi mới mười lăm thế nhưng lại có thành tựu như vậy, thật sự rất bất phàm.

"Liệt trận đã thành công, tinh khí thần no đủ, hơn nữa tiềm lực vô hạn, tư chất như thế nếu như ở thượng giới cũng không hề dễ gặp." Một cô gái đứng bên cạnh cười nói, nàng một thân y phục màu bạc, mỗi cái giơ tay nhấc chân đều mang vẻ thánh khiết.

Nàng tên là Thủy Nguyệt, người cũng như tên, trong sáng như trăng rằm, thoát tục và xuất thế, hào quang màu xanh bao phủ thân thể, mỗi một cái nhíu mày hay là nở nụ cười đều mang theo vẻ xán lạn thần thánh.

"Ta thấy, mấy vị tiên tử đều rất kinh người, tán dương như thế, ta chịu không được đâu." Thạch Hạo khiêm tốn nói, nếu như để người ta biết được Hùng hài tử lại biết điều như thế này nhất định sẽ hóa đá ngay.

Ở Bách Đoạn sơn săn sinh linh thuần huyết, ở Hư Thần giới hung tàn "nhân thần cộng phẫn", sự tự tin dù trong cả vạn năm cũng không ai bằng, thế nhưng giờ lại khiêm nhường như thế, khó mà tin nổi.

"Tỷ tỷ, các ngươi thật là khách sáo đi mà, chém gió thì cứ chém thoải mái, thậm chí có gả cho giới hồng trần thì cũng cần gì rụt rè như thế chứ." Một cô gái được ánh đỏ nhạt bao phủ lên tiếng, tuổi của nàng không lớn, nhiều nhất lớn hơn Thạch Hạo một hai tuổi là cùng, thế nhưng lại rất nhí nhảnh, tính tình luôn luôn hướng ngoại.

"Ta cầu còn không được nữa là, vị tiên tử này có đồng ý vĩnh viễn lưu lại trong hồng trần không?" Thạch Hạo cười ha hả, ưu thế mặt dày bắt đầu phát huy.

"Thế ngươi thấy tỷ tỷ ta thế nào?" Hồng Hoàng nở nụ cười quyến rũ động lòng người, một thân ánh đỏ lấp lánh dâng trào, mang theo giọng điệu đùa giỡn.

"Thiên kiều bá mị*, nhất tiếu khuynh thành, vừa thấy đã yêu, đây chính là lựa chọn tốt nhất khi vác về nhà làm vợ." Thạch Hạo nghiêm túc nói.

(*): Xinh đẹp quyến rũ.

Vài thiếu nữ khác đều ngẩn ra, sau đó là cười khúc khích, thường ngày ai nấy đều trở thành trung tâm, được người vây quanh khen tặng ít ai dám trêu chọc, hiện tại thấy khá là thú vị.

Hồng Hoàng cắn răng, uy hiếp nói: "Ngươi dám vác không?" Hàm răng của nàng trắng bóng, con ngươi lấp lánh những tia sáng trừng mắt nó.

"Có gì mà không dám chứ, tiên tử có dám lên không?" Thạch Hạo rất thoải mái, ngay cả Nguyệt Thiền mà cũng dám trấn áp và vác đi thì đời nào sợ thiếu nữ mặc y phục đỏ này chứ.

Hồng Hoàng bĩu môi, tiến tới trước, nói: "Ngươi tới thử xem."

Thạch Hạo mỉm cười, cánh tay vung về trước mục đích muốn ôm lấy vòng eo nhỏ gọn của nàng, khi còn một khoảng ngắn thì cảm nhận được vẻ nóng rát, hiển nhiên thiếu nữ này có tu luyện công pháp hệ Hỏa.

"Lá gan của ngươi cũng lớn đó chớ." Hồng Hoàng hờn dỗi, tay trắng đánh tới, lập tức xuất hiện trăm ngàn cánh tay nhỏ dài lấp lánh.

Thạch Hạo bình tĩnh ứng phó, tay phải vung một cái đánh văng ngàn cánh tay trắng ấy, sau đó lại muốn ôm lấy eo nhỏ xinh đẹp kia.

Khóe miệng Hồng Hoàng hơi nhếch lên, tay trắng chấn động, trăm ngàn cánh tay hóa thành một con phượng hoàng lửa vô cùng kinh đẹp, nó giương cánh bay lượn rồi nhào xuống thẳng hướng Thạch Hạo, trên người mang theo vẻ nóng rát, còn có uy thế cực lớn.

Đây không phải là sự trêu chọc của quý nữ thượng giới mà là thăm dò, muốn xem thử Thạch Hạo mạnh như thế nào, kinh diễm tới mức nào.

Thạch Hạo bình tĩnh tự nhiên, tay không bắt ấn, chu tước bay lên, ánh đỏ rực rỡ, hòa lẫn với phượng hoàng lửa, nơi ấy trở nên đỏ rực, nhiệt độ cực nóng.

Những người khác không ngừng bàn tán khen ngợi.

"Ấy da, chu tước kết đôi với phượng hoàng lửa, trai gái xứng đôi vừa lứa trời sinh, Hồng Hoàng, muội muốn ở lại hạ giới, lập gia đình làm vợ rồi hay sao, tham lam khí hồng trần cuồn cuộn à."

"Quả nhiên là một đôi trời sinh, một đôi đất tạo, ngay cả bảo thuật cũng ăn khớp nhau như thế, Hồng Hoàng, muội có duyên thật đấy."

Mấy người lớn tiếng cười to, trêu chọc Hồng Hoàng, bởi vì ban đầu nàng chính là người khiêu khích và đùa giỡn trước, nói là muốn mấy cô gái gả cho giới hồng trần này, thành một đoạn giai thoại, hiện tại bị chọc ngược trở lại.

Lưu quang lóe lên, ánh lửa hừng hực, Hồng Hoàng lướt người sang bên, nhẹ nhàng và hoạt bát, ánh lửa xoay tròn theo nàng đi ra ngoài rồi xoay người trừng mắt với mọi người.

"Quả nhiên là bất phàm, theo ta đánh giá, chàng trai này đã trưởng thành và mạnh mẽ, rất tốt, có thể ngắt lấy đấy, mấy vị tỷ tỷ đừng ngại ngùng nhen, có thể hưởng thụ tự nhiên." Hồng Hoàng lẳng lơ buông thả cười nói.

"Muốn chết hả, nha đầu này sao cái gì cũng dám nói thế, không biết giữ mồm giữ miệng gì cả."

"Tiểu nha đầu nhà ta lớn rồi, rõ ràng là đã động phàm tâm, còn muốn đổ lên người chúng ta, không thể tha thứ."

Mấy cô gái cười ồ lên, tuy là quan hệ cạnh tranh thế nhưng thường ngày cũng tận dụng cơ hội để trêu chọc nhau, mỗi người dường như là mỗi tác phẩm nghệ thuật vô cùng xinh đẹp và tinh xảo, đứng chung một chỗ như tạo nên một loại mê hoặc kinh người.

Tuy rằng đang đùa giỡn thế nhưng Thạch Hạo cũng không dám làm quá, dừng lại ở mức cho phép, dù sao cũng là lần đầu gặp mặt, dừng lại đúng mức có thể giúp rút ngắn khoảng cách, quá đáng quá sẽ khiến người khác căm ghét.

Tuy lần đầu gặp nhau thế nhưng trò chuyện lại rất vui vẻ, mấy cô gái này đều không phải là phàm tục, những chuyện nói với nhau đều là những chuyện lý thú và tuyệt vời.

Thạch Hạo thu hoạch không nhỏ, hiểu được không bí bí ẩn.

"Thạch huynh thiên tư bất phàm, nếu vẫn cứ ở chỗ này của hạ giới thì có chút đáng tiếc, chuy quy lại sẽ mai một." Lam Vũ nói, lời nói dịu dàng, tính tình nhu hòa.

Trong lòng Thạch Hạo hơi động, biểu thị vẻ không hiểu.

"Hạ giới chính là tám cái nhà giam, bị tiên nhân dùng đại pháp lực luyện hóa thành, pháp tắc không trọn vẹn, đại đạo không đầy đủ, các trật tự bất ổn, nếu tu luyện thời gian dài nơi đây sẽ không có lợi cho bản thân." Thủy Nguyệt giải thích.

"Còn có chuyện này nữa à?" Thạch Hạo kinh ngạc, đây chính là tám cái nhà tù, nó biết, nhưng không nghĩ rằng còn có việc pháp tắc không đầy đủ.

"Hạ giới là nơi giam giữ tội phạm, là nhà tù mà tiền nhân tế luyện, thiếu hụt rất nhiều." Đang lúc này lại có vài người đi vào trong phòng, người mở lời chính là một chàng trai tuổi còn trẻ, phong thần tuấn lãng, bên ngoài cơ thể có ánh lửa nhảy múa, vừa nhìn thì đã biết không phải là nhân vật tầm thường.

Thạch Hạo ôm quyền, thể hiện đáp trả.

"Vùng thế giới này thiếu hụt quá nhiều, ngươi xem tinh không này đi, chỉ có thưa thớt một vài ngôi sao là thật, nhiều hơn chút chính là do các chí tôn cổ đại dùng pháp lực để cô đọng lại, còn lại đều là hình chiếu ngân hà của thượng giới." Người còn lại lên tiếng.

Những tinh anh thượng giới này đều có phong thái siêu phàm, là những anh kiệt và kỳ tài hiếm thấy, nhưng chung quy lại vẫn tự phụ và kiêu kỳ, khi nhắc tới hạ giới thì có thái độ như người bề trên nói cho người bề người

nghe.

"Thượng giới thì thế nào?" Thạch Hạo thỉnh giáo bọn họ, muốn hiểu rõ chuyện tình ở thượng giới trước một bước.

"Thượng giới mênh mông vô ngần, rộng hơn không biết bao nhiêu lần so với tám vực, một vài cổ giáo truyền thừa cửu viễn, có thể ngược dòng tìm về thời đại khai thiên, cao thủ đông đảo..." Hồng Hoàng nhiệt tình giới thiệu.

Sau đó, trong lòng nàng chợt động nói: "Ngươi là con cháu của Bất Lão sơn chứ?"

"Có chút quan hệ thế nhưng không phải."

"Ồ, đang ở Huyền vực, có đạo hạnh và thiên tư như thế, cũng không phải là con cháu của Bất Lão sơn, vậy ngươi chắc hẳn là con cháu của Tây Phương giáo, Bổ Thiên giáo hoặc Côn Luân à?" Hồng Hoàng kinh ngạc hỏi.

"Đều không phải, ta là tán tu." Thạch Hạo đáp.

"Hả, tán tu mà lại mạnh như thế à?" Hồng Hoàng kinh ngạc, những người khác cũng biến sắc.

Thủy Nguyệt tỏa ra hào quang trong sáng, nói: "Thế thì phiền phức rồi, nếu thuộc đạo thống mà thượng giới lưu lại thì anh tài bực này mới có thể đi thượng giới, nếu như không phải, rất khó đột phá nhà giam tám vực này, khi lên Thiên môn thì sẽ chịu phải hạn chế rất lớn, nơi đó không cho phép ra vào."

"Xác thực là rất khó, bất luận một ai muốn thoát vây rời khỏi tám nhà tù lớn này thì đều phải bị thẩm tra nghiêm ngặt, tìm rõ căn nguyên, nếu không cơ bản khó có thể tiến vào thượng giới." Lam Vũ khẽ thở dài.

"Phiền phức đến thế ư?" Thạch Hạo nhíu mày.

"Do là, hạ giới từng giam giữ rất nhiều đại hung, nếu không kiểm tra

nghiêm ngặt thì sẽ gây tai vạ lớn." Một chàng trai trẻ tuổi nói.

Thạch Hạo cảm nhận được bầu không khí kỳ diệu, sau khi mọi người đều biết nó khó tiến vào thượng giới thì có vài người hờ hững, lời nói cũng không cẩn thận và khách sáo gì nữa, thậm chí có chút xem thường.

Nhưng mà, dù sao những người này cũng có phong thái siêu phàm nên sẽ không thể hiện quá mức rõ ràng.

Có mấy người thấy Thạch Hạo có thiên tư bất phàm, nhưng nếu không đi được thượng giới thì không thể nào lộ hết ánh sáng, cũng sẽ mất đi giá trị kết giao, ở hạ giới này phác tắc không hoàn chỉnh, cuối cùng cũng sẽ mai một mà thôi.

"Lam Vũ tỷ, Thủy Nguyệt tỷ, còn Oánh Oánh nữa, nếu không các tỷ kén rể đi, rồi mang Thạch huynh đi, như thế chắc chắn sẽ thuận lợi lên Thiên môn." Hồng Hoàng cười hì hì.

"Mùa xuân còn chưa tới mà nha đầu này đã rạo rực rồi, trong lòng cứ ngóng trông cảnh 'xuân' không à, chúng ta gả nàng đi thì sao ta? Cứ để nàng ta ở lại hạ giới làm vợ người ta được!" Thiếu nữ Oánh Oánh vừa mới đi vào cũng rất nhanh nhẩu, chủ động đáp lại sự khiêu khích.

"Đồng ý!"

"Tán Thành!"

Không ít người cười ha hả, gật đầu hùa theo.

Trong lúc việc này diễn ra nhưng lại có một vài chàng trai nhíu mày, bọn họ không thích nói chuyện như thế này, bởi vì bọ họ xuống đây cũng là vì giúp mấy cô gái này, quan hệ không tệ.

Thạch Hạo suy nghĩ rồi khẽ cau mày, cảm thấy nếu như muốn tiến vào thượng giới thì cực kỳ phiền phức, ngoại trừ quy tắc của thiên địa thì còn có hạn chế của con người, cần phải đi Thiên môn nữa.

Ngay cả con cháu tinh anh của thượng giới cũng nói như thế, bọn họ còn gặp chút khó khăn thì đủ chứng minh việc đi thượng giới chẳng hề là chuyện đơn giản, nhất định gian nguy tràn ngập.

"Không sao đâu, với thiên tư như Thạch huy, chỉ cần lên Thiên môn bẩm báo một chút, ta nghĩ sẽ đạt được tiêu chuẩn đó." Lam Vũ an ủi.

"Cũng không phải là không có biện pháp, có thể động tay động chân một phen." Một chàng trai tuổi trẻ có vẻ rụt rè lên tiếng, khi nói tới chỗ này thì ngừng lại, nhìn về phía Thạch Hạo quan sát cẩn thận.

Nhưng mà, y vẫn chưa thấy Thạch Hạo tỏ thái độ gì, và cũng không thấy đối phương khẩn cầu và thỉnh giáo.

Y cười cười, nói: "Gia nhập bộ tộc ta, đến thời điểm thì ta sẽ xin Huyền tổ đứng ra để ngươi có thể thông qua Thiên môn, cũng có thể đưa ngươi gia nhập vào Thánh viện thượng cổ nào đó."

"Tuyên Minh, ngươi chẳng tử tế chút nào, là muốn thu chiến phó* à?" Thiếu nữ Oánh Oánh lên tiến rồi nhìn về phía Thạch Hạo rồi lại nhìn mấy người ở nơi đây, như hiểu ra chuyện gì.

(*): Phó ở đây nghĩa là đầy tớ, người hầu.

"Sao thế được, ta chỉ đối xử như huynh đệ với hắn mà thôi." Tuyên Minh khí vũ hiên ngang, toàn thân bao phủ bởi ngọn lửa màu vàng, vô cùng mạnh mẽ, khí tức kinh khủng, hơi nở nụ cười ôn hòa nói.

"Thạch huynh có thể gia nhập bộ tộc ta, ta sẽ nghĩ biện pháp giúp ngươi." Thủy Nguyệt bỗng nhiên mở miệng.

"Hừ, để ta suy nghĩ xem sao." Hồng Hoàng nói.

Thiếu niên có thiên phú kinh người bực này thì không thể nào bỏ qua được, sau khi cân nhắc kỹ lương thì ai cũng muốn lôi kéo về phía mình, có thể đây là hạt giống tốt, tương lai sẽ phát triển vô cùng tốt.

"Sẽ có biện pháp thôi, Thạch huynh không cần phải gấp gáp." Lam Vũ mở miệng, dừng lại chút rồi nói tiếp: "Thượng giới mênh mông vô ngần, cả đời tu sĩ cũng khó đi tới được điểm cuối, cho dù.cổ giáo bất hủ rất nhiều thế nhưng cũng như muối bỏ biển mà thôi, bản thân Thạch huynh cũng có thể suy nghĩ lại xem sao."

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 486: Giá Lâm Bất Lão Sơn.

Trong lòng Thạch Hạo hơi động, Lam Vũ đang ám chỉ, nhắc nhở nó cái gì đó, thượng giới mênh mông, đại giáo đông đảo, chẳng lẽ ý là đừng nên dễ dàng lựa chọn cùng tin tưởng những người này?

"Không biết Thạch tiểu huynh đệ có biết Nguyệt Thiền tiên tử hay không?" Đúng lúc này, một chàng trai mở miệng, y một thân chiến y xanh biếc lưu chuyển ánh kim loại, toàn bộ cơ thể tản ra khí tức sinh mệnh cực lớn.

Người này, mắt sáng như sao, mái tóc xanh biếc, bí lực phù văn chảy xuôi, vô cùng mạnh mẽ, tựa như rất thân thiết với Nguyệt Thiền tiên tử.

Thạch Hạo mỉm cười, nói: "Tự nhiên là biết chứ, hơn nữa còn quen biết." Lời nó của nó có thể nghĩ sao cũng được, không có nói là đối địch hay là bạn thân, mọi người nghĩ sao thì chính là như thế.

"Hả, là bạn của tiên tử à?" Bích Cổ hỏi, sóng thần thức của y vô cùng mạnh mẽ, có nguyên thần lực vượt xa những người ở cùng cấp độ với mình.

Bên cạnh, trong mắt Tuyên Minh tỏa ra hào quang, toàn thân là thần diễm màu vàng, trên làn da có một tầng ánh sáng thần thánh vô cùng đặc biệt, mạnh mẽ và kinh khủng, sau khi nghe thấy những lời vừa rồi thì cẩn thẩn dò hỏi, thu lại vẻ ngạo mạn trước kia, gật gật đầu với Thạch Hạo, nói: "Xin hãy nói kỹ hơn, ta muốn gặp Trích tiên tử một lần."

"Ta cũng không biết giờ nàng đang ở nơi nào, mấy vị cũng biết nàng ư?" Thạch Hạo giả vờ kinh ngạc, làm bộ không biết Nguyệt Thiền là người thượng giới.

"Nguyệt Thiền được xưng là thân thể siêu phàm, rất nhiều năm trước

từng gặp qua nàng, lúc đó tuổi của nàng không lớn nhưng lại được rất nhiều trưởng giả khen là 'Trích tiên', dung mạo tuyệt thế, tài tình vô song." Bích Cổ lên tiếng và giải thích, trong lòng y khó mà quên năm đó được.

Theo như lời y, pháp tắc ở hạ giới có khuyết, đại đạo không đầy đủ thế nhưng cũng là nơi tốt để tôi luyện, thân phận Nguyệt Thiền cực kỳ cao quý và được kỳ vọng vô cùng lớn, nên mới xuống hạ giới tu hành.

Hồng Hoàng lẩm bẩm, chẳng hề phục, nói: "Nè, trước mặt mấy vị mỹ nhân tuyệt đại như thế này mà ngươi còn nói những câu đó, chẳng lẽ chúng ta kém hơn sao?"

"Tất nhiên là không phải rồi, mấy vị ai nấy cũng quốc sắc thiên hương, thế gian hiếm có người so sánh được." Bích Cổ vội vàng chữa cháy.

Thạch Hạo nở nụ cười, nói như thế, năm xưa khi Bích Cổ nhìn thấy Nguyệt Thiền thì tuổi cũng không quá lớn thế nhưng ấn tượng lại khắc sâu, tới giờ mà cũng không thể quên được.

"Thiên địa có khuyết, pháp tắc không đầy đủ, xuống hạ giới tôi luyện, thật sự có chỗ tốt à?" Thạch Hạo nhắc tới vấn đề này.

"Đối với những người như ngươi thì có chỗ không tốt, thế nhưng Nguyệt Thiền sinh ra ở thượng giới, cơ thể ẩn chứa đạo thai hoàn mỹ, khi rèn luyện ở dưới hạ giới sẽ đạt được vô số chỗ tốt." Bích Cổ đáp.

Thạch Hạo cũng không biết nói gì nữa, nhà giam thiên địa này đúng là bất công với bọn nó.

Nhưng mà, nó cũng không hề nhụt chí, sớm muộn gì cũng sẽ đi thượng giới, nhất định giải quyết những vấn đề kia, cố gắng rèn luyện bản thân để càng ngày mạnh hơn.

Đồng thời, nó nghĩ tới cô gái Trùng Đồng thượng cổ kia, về thần thoại bất bại ấy, cũng dám cướp thức ăn ngay trong miệng của Chí Tôn, còn không có tu hành tới cực hạn, khi ấy cũng đang ở giới này, khẳng định sẽ có

biện pháp giải quyết.

"Thạch huynh quen thân với Nguyệt Thiền ư, có thể nói giờ nàng như thế nào không vậy?" Tuyên Minh mở miệng, trong khi chớp mắt khí tức mạnh mẽ dâng trào.

Thạch Hạo âm thầm kinh ngạc, quý nữ và con em tuổi trẻ đến từ thượng giới này quả nhiên đều là người phi phàm, ai nấy cũng là kỳ tài, lại rất mạnh mẽ, ở độ tuổi này mà có thành tựu thế kia thì quả thật rất tuyệt vời.

Nó mỉm cười, nói: "Ta với Nguyệt Thiền coi như là bạn tri kỷ trên con đường tu hành, thường xuyên bàn luận với nhau, đối với nàng, ta chỉ có thể dùng bốn chữ 'kinh tài tuyệt diễm' để hình dung mà thôi."

Khóe miệng Tần Minh khẽ co giật, nói láo một cách trắng trợn, rõ ràng là đối địch, đồng thời hiện tại Nguyệt Thiền tiên tử đã mất tích, có lời đồn nói rằng nàng đã trở thành tù binh của tiểu Thạch, hầu hạ ở bên người.

Nhưng tin tức này không có chứng cứ gì cả, lão cũng không dám nói lung tung nếu không Bổ Thiên giáo cũng không đáp ứng, nếu như giờ những thanh niên trẻ mà bùng phát đối địch thì phiền phức rất lớn.

Rất nhanh, Tần Minh lại cau mày, gã suy nghĩ thật kỹ lời nói của tiểu Thạch, chẳng hề phát hiện ra kẽ hở nào, tri kỷ trên con đường tu hành, thường xuyên luận bàn với nhau, tất cả đều không chỉ ra là ban thân hay thù địch, tên nhóc này hơi xảo quyệt.

Mấy người này vẫn tiếp tục tìm hiểu tình hình, vẫn thỉnh giáo Thạch Hạo từng chuyện một, nó cũng ứng phó từng câu hỏi.

"Thạch huynh muốn đi nơi nào?" Thủy Nguyệt hỏi.

"Đi tới Bất Lão sơn." Thạch Hạo đáp.

"Ồ, đúng là khiến người khác động tâm mà, ta cũng muốn đi, người của Bất Lão sơn rất lợi hại, muốn tới đó mò một vài bộ bảo điểm xem sao."

Hồng Hoàng như sợ thiên hạ không loạn.

"Hay lắm, nghe nói Bất Lão sơn của hạ giới có bí mật vô cùng lớn, cùng với khu cổ địa kia có chôn dấu thứ tốt nào đó, hẳn là phải đi xem thử." Thiếu nữ Oánh Oánh cũng hùa theo.

"Ha ha, các ngươi không vừa mắt cái 'tên kia' của Bất Lão sơn ở giới này, cố ý hạ giới để tới gây phiền phức chứ gì?" Có người cười ha hả nói.

"Thật ra tên kia cũng hạ giới, chỉ là không theo chúng ta mà thôi, không biết đã đi nơi nào rồi." Một thiếu nữ thầm nói.

"Quên đi, chúng ta tự có kế hoạch của mình, không nên đi Bất Lão sơn, nếu không rất dễ gặp sự cố, cứ đi tìm cơ duyên của chúng ta cái đã." Thủy Nguyệt nói.

Tuyên Minh gật đầu, bọn họ hạ giới, vẻ ngoài là du lịch và trải nghiệm thế nhưng trên thực tế lại là tìm kiếm cơ duyên to lớn cho bản thân, có một vài nơi mật địa cần đi thăm dò.

"Thạch huynh cứ cân nhắc cho kỹ lưỡng, nếu muốn lên thượng giới thì tới lúc chúng ta gặp lại thì sẽ bàn chuyện tỉ mỉ hơn." Lâm Vũ gật đầu, nàng có phong thái tuyệt thế, mưa ánh sáng màu xanh lam tỏa ra, nàng đứng dậy rồi cáo từ rời đi.

Những người này không có nán lại lâu, sau khi trò chuyện thêm chút nữa thì đồng thời rời đi.

Tần Minh thở dài một hơi, khi nãy lão hơi khiếp sợ, một đám tinh anh thượng giới như thế, nếu như có một ai đó chiến đấu với tiểu Thạch thì đều là đại họa, bất luận là ai chết thì cũng rất phiền phức.

"Nhân vật ngất trời của bộ tộc ta không có đi cùng đám người này, chắc hẳn đi với một nhóm khác rồi." Lão khẽ nói, sau đó nhìn về phía Thạch Hạo, nói: "Còn mấy ngày nữa sẽ tới Bất Lão sơn, ta sẽ nói cho ngươi rõ về một vài quy củ."

"Ta là Nhân Hoàng, chẳng lẽ ngươi muốn ta vào bái yết ai hả?" Thạch Hạo lạnh lùng nhìn lão một cái, nhắm mắt đả tọa không thèm để ý nữa.

Sắc mặt Tần Minh xám xịt, trước mặt tiểu Thạch, vẻ cao cao tại thượng thường ngày của lão trở nên vô nghĩa, cơ bản không có đất dụng võ.

Mấy ngày sau, thuyền lớn dừng lại trên một sườn dốc, nơi đây mông lung đầy thải quang, tiên khí phun trào, hàng loạt ký hiệu như sao trời ẩn hiện như ẩn chứa bí mật gì đó.

Đã đến Bất Lão sơn, đây là một sườn dốc cao, đoàn người Thạch Hạo cất bước tiến lên sườn dốc này.

Đoạn đường đi tới Bất Lão sơn không tính ngắn, năm ngày mỗi ngày một triệu dặm, tổng cộng lộ trình hơn năm triệu dặm, khá là kinh người.

Thuyền lớn rời đi không hề dừng lại, nó lưu lại một vệt sáng trong hư không, thi thoảng có khí tức thần linh tỏa ra.

Thạch Hạo thu hồi ánh mắt nhìn về Thánh nhai* trước mắt, nơi ấy mây mù lượn lờ, vách đá bị tế luyện thành bảo cụ tỏa ra bảo quang, kiên cố và bất diệt.

(*)Nhai: Sườn dốc.

Vách đá như thế, lại là một bảo cụ vô cùng mạnh mẽ, nhưng chỉ để làm điểm đổ của thuyền lớn, đúng là quá xa xỉ.

Đây khu vực ngoài, cũng không phải là thánh thổ thật sự.

Phía trước, sóng dậy ầm ầm, núi non chập chùng, cứ như là chân long nằm dài, vô cùng lộng lẫy, khói tím bốc lên từng mảng, đó là dâu hiệu của điềm lành.

"Cha, mẹ, con đã tìm tới rồi nè, rất muốn gặp hai người." Thạch Hạo lẩm bẩm, dù là có ngang ngược, hay có trở thành tân Hoàng thì sâu bên trong nội

tâm cũng có chỗ mềm yếu, giờ khắc này trở nên bùi ngùi xúc động.

Có người bảo vệ trên thánh nhai này nên điều khiển một chiếc chiến xa mời nó đăng lâm, thụy thú dẫm đạp hư không, kéo chiếc xe bằng đồng ầm ầm vụt trời cao sau đó xuất hiện trước Bất Lão sơn thật sự.

Khi đến trước sơn môn thì toàn bộ xe cộ đều phải dừng lại, không thể xông vào, nơi đây đại biểu cho uy nghiêm và thần thánh nên cần phải cung kính lễ độ.

Một con đường đá dẫn vào trong núi, nơi đó có vô số ngọn núi khổng lồ, tiên vụ lượn lờ, cứ như là một con thiên long đang ngủ say.

Mà nơi trung tâm là một ngọn núi lớn có hình dạng đặc biệt, cứ như một bàn tay ép xuống nơi đó, hình dạng quái dị tỏa ra số mệnh không tên, khiến người ta sinh ra cảm giác bất diệt.

Tương truyền, ngọn núi đó không phải chủ thế của Bất Lão sơn mà chỉ là một ngọn núi phụ để bảo vệ mà thôi.

Thế gian cũng có lời đòn, bên dưới Ngũ Hành sơn này có phong ấn một nhân vật cái thế, năm tháng dài đằng đẵng qua đi nhưng khó luyện chết được gã.

Đương nhiên, lời đồn thì vẫn là lời đồn, Bất Lão sơn hoàn toàn phủ nhận việc này, chưa bao giờ thừa nhận qua.

"Ông nội, ông cũng tới nơi này sao, không biết giờ còn trong núi hay không?" Thạch Hạo khẽ nói, nó vô cùng khát khao nhìn thấy Đại Ma Thần Thập Ngũ gia.

Tiểu Thạch đến rồi!

Tin tức này truyền vào Bất Lão sơn, tạo nên náo động không hề nhỏ!

Một phần cái tên này gần đây quá nóng, khiến cho tu sĩ Bất Lão sơn đại

bại, còn giết chết hai Tôn giả, chuyện này khiến người khác khó mà tin được.

"Tiểu ma đầu tới rồi, thật can đảm mà, lần này cần dạy cho nó một bài học, đã đến thì đừng rời đi nữa."

"Chém giết nhân mã tộc ta, giết chết Tôn giả vậy mà còn dám tới nơi này, phải dạy dỗ nó thật đàng hoàng."

"Dù có chút quan hệ với tộc ta thì đã sao chứ, cũng không phải rất thân thiết, lần này không thể bỏ qua cho nó!"

Đám trẻ tuổi, người già cả đều nhốn nháo, dù là một vài lão giả sắc mặt cũng u ám khá là khó coi, dù sao Bất Lão sơn ngạo thị tám vực, chưa từng có ai dám bắt nạt qua.

Chỉ là một thiếu niên mười mấy tuổi nhưng năm lần bảy lượt khiêu chiến uy nghiêm, làm nhục bộ mặt của bọn họ, sao có thể bỏ qua chứ.

Lúc này có một nhóm người vọt tới, có nam có nữ, tất cả vô cùng kích động, trong nhóm này chủ yếu là người trẻ tuổi, họ muốn nhìn qua tiểu Thạch có phải là người ba đầu sáu tay hay không mà lại dám làm việc nghịch thiên như thế.

Bên trong sơn môn xuất hiện một đám người, tất cả đều cười lạnh trừng mắt nhìn nó.

"Chỉ như thế mà thôi, chỉ là một thiếu niên hơi dễ thương mà thôi, ta còn tưởng rằng nó đỉnh thiên lập địa, có thể nuốt biển nhai núi chứ." Có người lạnh lùng nói.

Những người này đều mang địch ý rất lớn, chặn ở phía trước.

Thạch Hạo đi dọc theo con đường đá tiến vào sơn môn, quan sát cảnh vật xung quanh cũng không thèm đếm xỉa gì tới vẻ mặt của đám trẻ tuổi nam nữ kia.

"Thật cam đảm, dám tới nơi đây, vậy mà còn ngạo mạng và kiêu căng nữa chứ, không sợ sống không bằng chết à?" Một thanh niên tách đám người bu kín tiến về trước, lạnh lùng nói.

"Ngươi là ai, vì sao cản đường ta, không biết ta chính là khách quý mà lão tổ trong tộc mời à?" Thạch Hạo hỏi.

"Khách quý khỉ gì, cũng chỉ là thằng giết người mà thôi. Ở hoàng đô Hỏa quốc ngươi giết đệ đệ Tần Siêu của ta, ta chính là huynh trưởng của hắn!" Ánh mắt của thanh niên này vô cùng nham hiểm.

"Giết không ít người, ai biết Tần Siêu là ai." Thạch Hạo lắc đầu, nhưng mà trong lòng của nó biết rõ, lúc ở hoàng đô Hỏa quốc, Tần Siêu chọc ghẹo quận chúa Thiên Thiên, còn xung đột với mình nên sau đó giết chết.

Lúc đó có nghe người khác nói qua, lai lịch của tên Tần Siêu rất kinh người, là hậu đại của một đại nhân vật nào đó ở Bất Lão sơn, hắn rất được sủng ái.

"Ngươi đã quên Tần Siêu nhưng chắc lão hũ thì chưa quên thì phải?" Lại có một ông già xuất hiện, lão mất một tay và một chân, sắc mặt u oán.

Lão chính là Tần Thủ Thành, từng dùng vòng ngũ hành đại chiến với Thạch Hạo ở trong hoàng đô Hỏa quốc, kết quả bị chém một tay và một chân, sau đó dựa vào hàng nhái Thần khí khó khăn chạy trốn.

"Ồ!" Đầu tiên, Thạch Hạo gật đầu một cái, rồi hỏi lại: "Ông là ai thế?"

Tần Thủ Thành nghe thế tức giận suýt nữa nổ phổi, bị thiếu niên làm trọng thương, giờ lại bị người ta nói là không biết, việc xem thường và khinh bỉ như thế này khiến lão phát điên.

"Còn không mau mau quỳ xuống, tiến vào Bất Lão sơn ta thì trước tiên phải lạy tượng đài Bất Lão Thiên tôn!" Tần Thủ Thành quát lớn, đưa tay chỉ về một tượng đá trong núi.

"Dựa vào đâu?" Thạch Hạo hỏi.

Bên cạnh, Tần Minh giải thích: "Khi tiến vào Bất Lão sơn thì đều phải bái Thiên tôn, đây là hành hương, cũng là quy củ."

"Liên quan gì tới ta?" Thạch Hạo trợn mắt chẳng thèm để ý.

"Quỳ xuống!"

"Quỳ lạy Thiên tôn!"

Đám đông chắn ở phía trước đồng thanh hét lớn, âm thanh điếc tai. Bọn họ được nhắc nhở rằng không được ra tay, thế nhưng khó có thể nuốt trôi cơn giận này, muốn ỷ thế hạ nhục nó, khiến cho tiểu Thạch phải quỳ gối trong sơn môn."

"Còn không quỳ lạy Thiên tôn!" Tiếng sau to hơn tiếng trước, âm thanh của mọi người như sấm.

Tần Thủ Thành, còn có huynh trưởng của Tần Siêu đều cười lạnh, nhìn Thạch Hạo.

"Nhốn nháo cái gì." Thạch Hạo cau mày nói, sau đó lấy trong ngực ra một tờ giấy bị vo tròn đầy nếp nhăn, từ từ làm thẳng ra, tờ pháp chỉ này tỏa ra kim quang óng ánh.

"Cái gì, đó là pháp chỉ do lão tổ Thần linh viết, còn có khắc tổ ấn!" Có người kinh ngạc thốt lên.

"Các ngươi... còn không mau quỳ xuống." Thạch Hạo nhẹ nhàng nói.

Nó biết một ít quy củ của Bất Lão sơn, pháp chỉ của lão tổ Thần linh nhất định phải quỳ lạy, nếu có khắc bảo ấn thần thánh trong tộc thì ý nghĩa càng lớn hơn nhiều.

Cả đám người như hóa đá, mặt mày đỏ bừng vì kìm nén cơn giận.

"Còn không quỳ lay!" Thạch Hạo nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 487: Tần Gia.

Một đám người đỏ mặt tía tai, cặp mắt phun lửa, từng người hô hấp dồn dập, tiến thối lưỡng nan, không ngờ lại xuất hiện cục diện như thế này.

"Chư vị, thấy pháp chỉ tổ sư mà không quỳ, đây chính là đại nghịch bất đạo, lại có thêm tổ ấn đóng chồng lên, các ngươi là muốn làm trái ư?"

Thạch Hạo thờ ơ mở miệng, cứ như chẳng còn sức lực gì, thế nhưng khi mọi người nghe thấy cứ như dao cắt vào thịt, lúng túng và đau đớn, không có tình cảnh nào bết bát hơn thế này.

"Rầm rầm!"

Có người quỳ xuống, sắc mặt cực khó coi, nói: "Tổ sư trường sinh, thần thể bất diệt."

Có người mở đầu thì những người khác lục tục quỳ lạy theo, âm thanh rầm rầm không dứt bên tai, sắc mặt mọi người đỏ chót, việc này khiến họ giận dữ và xấu hổ. Vốn muốn hạ mã uy Thạch Hạo thế nhưng lại tự rước nhục vào thân.

Cuối cùng, đoàn người gắn gượng quỳ xuống kể cả huynh trưởng Tần Lập của Tần Siêu, còn có Tần Thủ Thành bị chém đứt một chân một tay kia nữa, ai nấy sắc mặt đều tái xanh, không cam lòng và tức giận.

"Đứng lên đi, mặt đất lạnh lắm." Thạch Hạo nhẹ nhàng nói.

Lời nói thế này khiến đám người máu dồn lên não, tức giận và xấu hổ. Đây là chuyện quái gì thế này, cả đoàn người hùng hổ kéo tới thế nhưng không những không khiến người ta sợ hãi mà ngược lại còn phải quỳ rạp xuống.

Khi đám nam nữ trẻ tuổi đứng dậy thì bầu không khí trong sơn môn trở nên căng thẳng, sát khí tràn ngập, đám người này tức đến nỗi muốn phát điên.

Quỳ lạy pháp chỉ, còn không phải là đang quỳ lạy dưới chân tiểu Thạch à? Nhưng đáng ghét nhất chính là, tờ pháp chỉ này lại nhăm nhúm thành một cục trong tay tên quỷ kia.

Bọn họ thấy rõ, khi tên quỷ này móc tờ pháp chỉ từ trong lòng ngực ra thì đã vo tròn thành một cục, cứ như là tấm giấy vụn vậy.

"Ngươi làm tổn hại pháp chỉ, tội không thể tha thứ!" Tần Lập quát lớn.

"Ngươi nói linh tinh gì thế hả?" Thạch Hạo quét mắt rồi rung rung tờ pháp chỉ, cả trang giấy phát sáng, ánh sáng màu vàng chiếu rọi, thần thánh hoàn mỹ, lập tức trở nên thẳng tặp không còn nhăn nheo gì nữa.

Chỉ một miếng nhỏ của tờ pháp chỉ này đã có giá trị vạn kim rồi, vật liệu chế tạo vô cùng quý báu cho nên khó mà tổn hại được, chỉ hơi trải ra là trở về hình dáng ban đầu.

"Dẫn hắn tới Thần Vương điện." Trong sơn môn, một ông lão không kìm nén được nữa, cứ tiếp tục dây dưa nữa sợ không biết xảy ra chuyện gì.

Rất nhiều người cũng nhìn ra được, tên tiểu Thạch này cũng không dễ để tới nơi đây, nếu trêu chọc nó thì rất có thể cái gì cũng dám làm, tới khi truyền ra ngoài sợ rằng sẽ trở thành chuyện cười cũng nên.

Tần Minh đi ở bên cạnh, Thạch Hạo chậm rãi dạo quanh, chẳng hề hoang mang, xung quanh được bao phủ bởi mờ mịt khói trắng, nó thong dong ngắm cảnh.

"Tức chết đi được mà!" Tần Lập rống lớn.

Cả đám người nắm chặt nắm đấm, tìm người gây phiền phức không được ngược lại bị người ta làm nhục, việc như thế này càng uất ức hơn, thế

nhưng bọn họ cũng chỉ có thể nhìn bóng lưng của Thạch Hạo chớ không thể nào ra tay được.

"Ồ, đây chính là một dòng linh tuyền màu tính à, lẽ nào đó chính là bảo dịch Tử phủ trong truyền thuyết?" Thạch Hạo kinh ngạc, nơi sâu trong Bất Lão sơn nó nhìn thấy một dòng suối tím kèm theo là hương thơm ngát.

"Thứ đó dù là thượng giới cũng rất hiếm thấy, đây cũng chỉ nhiễm phải một tia khí tức mà thôi." Tần Minh không vui nói.

"Chẳng lẽ cố ý sắp xếp để ta rửa mặt cho sạch trước hay sao?" Da mặt của Thạch Hạo dày vô đối, vừa mới trêu chọc đám người kia giờ lại nghĩ tới việc hưởng thụ cho bản thân.

"Biết điều đi!" Tần Minh lạnh giọng nói.

"Làm người thì cần phải thoáng một chút." Thạch Hạo vỗ vỗ bả vai lão, lời nói vô cùng rộng lượng và nhã nhặn.

Bấy lâu nay Tần Minh cố gắng nhẫn nhịn, muốn khi trở về sẽ tìm người dạy dỗ tên này một phen. Thế nhưng hiện tại vẫn không hề có biện pháp nào, sớm đã tức sôi máu, khi nghe thấy lời nói vừa rồi của Thạch Hạo thì nổi giận đùng đùng, vẩy tay rời đi.

Đây chính là nơi cần tới, nơi tử tuyền* này có xây một tòa đại điện hùng vĩ và rộng lớn, sương mù mờ mịt, có uy thế khiếp người tựa như là một vị Thần vương đang đứng sừng sững nơi đó.

(*): Dòng suối màu tím.

Ở cách đó không xa có một tấm bia đá, bên trên khắc ba chữ Thần Vương điện, đây cũng không phải là nơi bình thường, cũng không phải hàng chữ được viết linh tinh.

Ngày xưa, Bất Lão sơn xuất hiện rất nhiều cường giả, mấy nhân vật đó hiện tại vẫn còn đang tu hành ở thượng giới, căn cứ vào những công lao và

cảnh giới của bọn họ nên xây dựng thành cung điện tương ứng để hưởng thụ hương hỏa và được tế bái.

"Ồ, chẳng hề đơn giản chút nào." Thạch Hạo than thở, trong ngọn núi này, Thần Vương điện cũng không phải có một tòa mà còn có Thiên Thần điện, hàng loạt cung điện hùng vĩ san sát nhau, vừa nhìn đã biết nơi đây từng có cường giả nhiều như rừng.

Cách đó không xa có một khu rừng mai, bên trong cũng có xây dựng một vài gian nhà, yên tĩnh và xuất trần, đi kèm là dòng suối trong veo vô cùng thích hợp cho việc dưỡng thân.

Thần Vương điện rất hùng vĩ, sau khi Thạch Hạo tiến vào trong trong, đi vào Thiên điện thì chờ ở nơi đây, tuy rằng nó rất muốn gặp ba mẹ ngay lập tức thế nhưng cũng phải chờ Tần gia sắp xếp.

Từ khi bước vào Bất Lão sơn nó đã biết, lần này tới đây vô cùng nguy hiểm, đây không phải là nơi bình thường, là đầm rồng hang hổ, không cẩn thận là vạn kiếp bất phục ngay.

Thế nhưng, ba mẹ lại ở đây, nó không thể không đi.

Đương nhiên, Thạch Hạo cũng không phải là người thích chịu thiêt, nó đã chuẩn bị đầy đủ cả, đều suy nghĩ tới từng nguy hiểm sẽ gặp phải.

Sau khi Tần Minh dẫn nó tới đây thì rời đi ngay, nói nó cứ chờ ở đây, thế nhưng thời gian trôi qua, chờ ròng rã nửa ngày mà chẳng thấy bóng dáng của ai cả.

Hiển nhiên, Tần tộc không vừa lòng với nó, việc này chính là cố ý nhằm vào nó, bắt nó đứng chờ ở nơi đây, tạm thời không thèm quan tâm.

Tuy rằng Thạch Hạo rất muốn gặp ba mẹ ngay, cũng muốn dò hỏi tin tức của ông nội, thế nhưng cũng không có cách nào cả, tới đất nhà người ta thì cũng chỉ có thể lẳng lặng chờ đợi.

"Đây không phải là Nhân Hoàng sao, sao lại ngồi một mình ở đây thế này?" Tần Lập xuất hiện, bên cạnh còn có mấy người, tất cả đều ra vẻ trêu tức, mục đích tới đây là để chế giễu.

"Đại kiếp nạn vừa qua, các lão tổ đều rất bận rộn làm sao có thời gian triệu kiến ngươi chứ, cứ từ từ chờ đi." Tần Lập cười to.

Những người khác cũng cười nhạo theo, chẳng thèm che giấu địch ý, tiểu Thạch tuy mạnh thế nhưng đã vào Tần tộc thì còn dám lên mặt ư? Bọn họ rất muốn Thạch Hạo ra tay rồi sau đó nhờ cao thủ trong tộc trấn áp, thiếu chính là cái cớ mà thôi.

Thạch Hạo chẳng thèm để ý, cứ ngồi xếp bằng nơi đó, nhắm mắt dưỡng thần.

"Tư chất ngút trời như tiểu Thạch nhà ta mà cũng có ngày ẫn nhẫn như thế này ư, thật sự là kỳ lạ, nghe nói ngươi xuất thủ như điện, quét ngang đối thủ bốn phía, giờ sao lại im re thế này?" Có người khiêu khích.

Thạch Hạo nếu dám ra tay thì bọn họ lập tức mở ra sát trận, rồi mời Tôn giả tới xóa sạch mọi hào quang và kiêu ngạo của thiếu niên này.

Đáng tiếc, Thạch Hạo chẳng hề quan tâm, ngay cả nhìn cũng chẳng thèm.

Rất nhanh, lại có đám người khác tới, tất cả đều được thông báo tới đây để xem trò vui, ngay cả Tần Thủ Thành mất một chân một tay cũng có mặt, ngoài ra, Tần Minh đứng ở nơi xa dò xét nhưng không hề lộ diện.

Những người này cũng chẳng nói nhiều, chỉ đứng nơi đó cười ha hả, cứ như đang xem cuộc vui vậy, đây là một loại khiêu khích âm thầm.

"Vẫn giữ được bình tĩnh hả." Tần Lập khiêu khích.

Lúc này, Thạch Hạo mở mắt ra, nói; "Người tới chắc cũng gần đủ rồi." Nó đứng dậy, dõi mắt nhìn mấy chục người trước mắt, thản nhiên nói: "Vậy

thì tiếp tục quỳ lạy thôi."

Dứt lời, nó lại lấy ra tấm pháp chỉ đã vo tròn từ trong ngực, sau đó trải ra, kim quang tỏa sáng.

"Ta xxx..." Tần Lập suýt chút nữa thì chửi ầm lên.

Đám Tần Thủ Thành sắc mặt như gan heo, tại sao lại là thứ này? Nhưng nghĩ kỹ lại cũng do bọn họ tự mình tìm tới. Lại quỳ xuống nữa, thật sự bọn họ chịu không thấu.

Cuối cùng, có mấy người nhắm mắt quỳ lạy, những người khác thì làm bộ như không thấy ủ rủ rời đi, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng cao.

"Đi thong thả nhen mấy vị, còn nếu muốn quỳ thì cứ tới thường xuyên." Thạch Hạo nói lớn từ đằng sau.

Đây đúng là sỉ nhục, thế nhưng chẳng ai có thể làm được gì, một đám người tức giận rời đi, nguyền rủa không thôi, nếu trong tộc không có hạ lệnh là không được ra tay thì bọn họ sớm đã gây khó dễ rồi.

Một canh giờ lại qua đi thế nhưng chẳng có ai tìm tới, Thạch Hạo từ từ đi dạo xung quanh.

Tần Minh lại xuất hiện lần nữa, cặp mắt đăm đăm sau đó chuyển sang giận dữ, không ngờ Thạch Hạo lại đưa chân đạp nước ngồi bên cạnh tử tuyền, dáng vẻ vô cùng sảng khoái, vô cùng an nhàn.

Tần Minh tức đến đỏ cả mặt, lấy tay chỉ chỉ, miệng chỉ nói được ba chữ "ngươi... ngươi... ngươi...", dòng linh tuyền này có lượng nước rất ít, được dùng để chế thuốc cho các đệ tử trẻ tuổi sử dụng.

Linh dịch quý báu như thế thế nhưng nhưng lại bị nó dùng để ngâm chân, việc này khiến Tần Minh chịu sao thấu?

"Đi bộ đau chân quá nên ngồi nghỉ chút thôi." Thạch Hạo mặt dày có

tiếng, thong thả đứng dậy.

Tần Minh tức giận nói không nên lời, cuối cùng trước khi phẩy tay áo bỏ đi, nói: "Có lão tổ muốn gặp ngươi!"

Lão muốn dạy dỗ Thạch Hạo nên cố ý kéo dài thời gian mà không báo lên trên, thế nhưng chung quy lại cũng không có biện pháp nào, hiện tại không thể không dẫn đi gặp.

Gọi là lão tổ thật ra là một vị Tôn giả, cũng không phải là cổ tổ Thần linh, lão có râu tóc bạc trắng, vẻ mặt ôn hòa, nói: "Một vài người trẻ tuổi trong tộc không hiểu chuyện, không cần để tâm."

Thạch Hạo gật đầu, chẳng hề nói gì.

"Lại nói, ngươi và chúng ta đều là người một nhà, đã tới thì đừng làm như người xa lạ." Vị Tôn giả này mỉm cười nói, lão cùng Thạch Hạo nói chuyện tán gẫu với nhau.

Thạch Hạo rất muốn gặp ba mẹ ngay lập tức, đối với những thứ khác nó chẳng hề quan tâm, nhiều lần chuyển đề tài rốt cuộc ông lão cũng đồng ý dẫn đường.

"Trong tộc rất coi trọng ba mẹ ngươi nên đã để họ tới một nơi trong Bất lão tu hành, nói cách khác, chỉ có lão tổ thần linh mới có tư cách đi vào." Ông lão nói.

"Họ có khỏe không?" Thạch Hạo hỏi, tuy lời rất bình tĩnh thế nhưng tâm lại nóng như lửa đốt, rất muốn được gặp ba mẹ mình.

"Bọn họ rất khỏe, nơi đó pháp tắt đầy đủ, được đại đạo thiên địa bao phủ, họ tu luyện trong một đạo lô bất hủ nên hiệu quả tăng rất nhiều." Trong lời nói mang theo vẻ cười.

Dọc đường đi, rất nhiều người chỉ trỏ Thạch Hạo, ai nấy đều giật mình.

Dù sao, nó từng giết hai vị Tôn giả của Bất Lão sơn vậy mà còn dám tới nơi đây, tất cả đều lộ vẻ khác thường.

Nhân khẩu Bất Lão sơn không tính là nhiều, đối lập với Bổ Thiên giáo, Tây Phương giáo... Trên thực tế cung điện san sát, tu sĩ trong tộc không tính là quá ít.

Trên đường đi, từng ngọn núi nguy nga này tới ngọn núi nguy nga khác đều lượn lờ tiên vụ, mọc đầy dược thảo, có thể nói là thánh thổ để tu hành.

Những ngọn núi khổng lồ này đều bao xung quanh một ngọn núi kỳ lạ, nó giống như là bàn tay người ép chặt nơi đó, nơi đó có tên là dãy núi Ngũ Hành.

Đứng nơi xa cũng có thể thấy được khe núi ở dãy núi Ngũ Hành này, nơi đó trời quang mây tạnh, linh đằng vây quanh, thảo dược san sát, cổ mộc cắm chặt vào núi, vừa nhìn đã biết là thần thổ bất diệt rồi.

"Thời gian để khe núi mở rất lâu, bởi vì đây là nơi lão tổ thần linh bế quan, trong tình huống bình thường không cho ai quấy rầy. Nhưng mà, theo như suy đoán, hai ngày nữa sẽ mở ra." Ông lão nói.

"Ba, mẹ, con đến gặp hai người rồi nè!" Thạch Hạo kích động hét lớn.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 488: Tiểu Thạch Tức Giận.

Ngọn núi Ngũ Hành có màu nâu xám, khắp nơi linh thảo sinh trưởng, từng tia linh khí lượn lờ.

Khe núi chỉ chiếm một khu vực nhỏ được trận pháp thần linh bảo vệ, Thạch Hạo đứng bên cạnh nên thấy được những hàng chữ viết được lưu lại của Thần vương, của Thiên thần trên một tảng đá lớn.

Đây là ngọn nguồn, từng có rất nhiều cường giả tới đây, tọa hóa* có, chết trận có, đi tới thượng giới có.

(*): Trong đạo Phật chỉ Hoà thượng ngồi chết.

"Nhìn thì rất nhiều, kỳ thật được tích lũy từ Thái cổ cho tới giờ, trong năm tháng quá biết bao anh hùng đều được mai táng nơi đây." Ông lão lên tiếng, lão tên là Tần Pháp, tu đạo đã hơn 200 năm, thành Tôn giả cũng mới mấy chục năm.

Thạch Hạo gật đầu, bắt đầu nói chuyện tán phét, nó muốn biết khe núi này khi nào thì mở ra, chờ ở đây lâu rồi mà chẳng hề thấy động tĩnh gì cả.

"Cũng sắp rồi đó, muộn nhất cũng không quá hai ngày nữa sẽ mở." Tần Pháp nói.

Thạch Hạo cảm nhận được linh khí nơi đây rất đậm đặc, bên ngoài khe núi còn thế thì bên trong có thể tưởng tượng nó sẽ như thế nào, tất nhiên tinh khí trời đất như biển nhưng đã bị đại trận phong tỏa tinh hoa.

Cha mẹ đang tu hành bên trong, vì sao không tới tìm mình, Thạch Hạo hơi nghi vấn, rầu rĩ không vui nãy giờ.

"Ba mẹ của ta, tới đây cũng đã mười mấy năm, họ có khỏe không?" Nó nói bóng nói gió rồi dò hỏi.

"Rất khỏe, họ cũng rất nhớ ngươi, chỉ bởi vì muốn tu một môn thần thông nên khó mà rời khỏi khe núi đó được" Tần Pháp mỉm cười nói.

Thạch Hạo yên lặng một hồi rồi khẽ lắc đầu, nhớ tới một vài chuyện trong quá khứ, lúc Liễu Thần mở ra thức hải giúp nó nhìn thấy cảnh tượng năm đó. Lúc ấy, ba mẹ đã vì nó nên đại chiến với Võ Vương phủ, rời khỏi gia tộc, việc này khiến nó thương tiếc vô cùng, họ rất yêu thương nó.

"Các ông giam ba mẹ ta ở đây?" Thạch Hạo mở miệng, ánh mắt có chút tức giận.

Nó nhìn kỹ Tần Pháp, nói: "Đừng nói ông cũng muốn đưa ta vào đây rồi giam cầm ta chứ?"

Tần Pháp cười cười, nói: "Muốn đối phó ngươi thì rất dễ, đã tiến vào Bất Lão sơn ta thì muốn gây khó dễ ngươi thì dễ như trở bàn tay, mở đại trận thì dù thần ma cũng có thể giết."

Nói tới chỗ này, lão mời Thạch Hạo ngồi xuống, nơi đây có bàn cùng ghế đá được đặt cạnh sát bên khe núi, ngồi nơi đây có thể nghe thấy hương thuốc thơm ngát, khiến tinh thần trở nên sảng khoái.

"Ngươi cảm thấy nơi đây thế nào, thiên địa nơi đây rất thanh tú, ở đây tu hành thì có thể gia tốc cho sự tiến bộ tu vi của ngươi." Tần Pháp nói.

"Vậy là ông muốn giam cầm ta rồi?" Thạch Hạo lạnh lùng mở miệng.

"Không, chúng ta chỉ muốn tốt cho ngươi thôi." Tần Pháp lắc đầu, nói: "Ngươi cũng biết, thiên địa này có khuyết, pháp tắc không hoàn chỉnh, nếu như cứ kéo dài thì sẽ tạo nên sự thiếu hụt cho tu sĩ."

Thạch Hạo không nói lời nào, lẳng lặng nhìn lão.

"Ta muốn nói cho ngươi biết, Bất Lão sơn ta chính là nơi đoạt tạo hóa thiên địa, trong khe núi này đại đạo không thiếu hụt, pháp tắc đầy đủ, nếu tu hành ở đây thì trong cơ thể sẽ gieo xuống hạt giống Đạo thai hoàn mỹ, tương lai có thể đặt chân lên đỉnh cao nhất." Tần Pháp nói.

Lão biểu thị, nếu như Thạch Hạo đồng ý thì Tần gia có thể dốc sức bồi dưỡng nó, cho nó tu hành ở đây trong thời gian dài, mãi cho tới khi nó đặt chân lên đỉnh cao nhất thì thôi.

Thạch Hạo không nói gì, dù sao nơi đây cũng rất tốt, nó cũng không hề tin rằng Tần gia sẽ đối tốt với nó như thế, nên biết rằng song phương giao phong quá kịch liệt.

"Trước đây dù sao cũng chỉ là hiểu nhầm, không gì không bỏ qua được, ngươi sở hữu Chí Tôn cốt mà lại có một nửa huyết thống bộ tộc ta thì làm sao không bồi dưỡng ngươi chứ?" Tần Pháp mỉm cười.

"Ta không đi được, dù sao cũng đã trở thành tân Hoàng Thạch quốc, cần phải xử lý rất nhiều chuyện trong thời gian này." Thạch Hạo qua loa lấy lệ.

"Không sao cả, chắc ngươi không biết, ngươi có một người đệ đệ, thiên tư cũng rất siêu phàm, tuyệt diễm đương đại. Nó cũng mười ba tuổi rồi, nếu ngươi tu hành ở đây thì có thể tạm thời trào quyền cho nó thay ngươi làm chủ hoàng cung Thạch quốc." Tần Pháp nói.

Ánh mắt của Thạch Hạo sắc bén trừng lão, nhưng không nói gì.

Thật ra trong lòng nó khó mà bình tĩnh được, chuyện này cũng không phải lần đầu tiên nó nghe được, trước kia ở Thạch đô nó từng nghe Tần Lĩnh nói qua, nó có một người đệ đệ là thiếu niên Chí Tôn.

Giờ nghe lần nữa, ba mẹ có thêm một hài nhi nữa, nếu như bị giam ở đây không thể nào rời khỏi, vậy vì sao bọn họ muốn để người đệ đệ kia ra ngoài.

Trong lòng nó đấu tranh kịch liệt, khó mà yên tĩnh được, nỗi lòng phức

tạp, rất lâu vẫn không thể đưa ra câu trả lời.

"Đả trượng thân huynh đệ thượng trận phụ tử binh*, nó chính là đệ đệ ruột của ngươi, hơn nữa thiên tư cũng rất đáng sợ, ngạo thị đương đại, nó có thể thay ngươi làm chủ Thạch đô, có gì mà không yên lòng?" Tần Pháp nói.

(*) Giao chiến có anh em, xuất trận có cha con hỗ trợ.

Thời gian rất lâu nhưng Thạch Hạo chẳng nói lời nào, nhìn như có chút hoảng hốt, có một đệ đệ, những năm vừa rồi ba mẹ có bao giờ nghĩ tới mình?

Không biết vì sao, bỗng nhiên nó nổi lên cảm xúc xót xa, mười mấy năm trôi qua nó dựa vào chính mình để sinh tồn, quật khởi trong Đại hoang, quét ngang kẻ địch đương đại, chưa bao giờ biết thế nào là mùi vị ấm áp của ba mẹ.

Giờ, tự nhiên lại xuất hiện một người đệ đệ, nó cảm thấy hơi mất mát, những năm vừa qua ba mẹ nó không ngừng chăm sóc cho người đệ đệ kia, chưa hề tìm nó.

"Ta có một người đệ đệ..." Nó lẩm bẩm.

"Đúng, nó thiên tư thông minh, dũng lực hơn người, dù là đi tới Thạch đô cũng nhất định đè ép tất cả, ngươi không cần lo lắng." Tần Pháp nói.

"Đệ đệ, nó muốn làm Nhân Hoàng Thạch quốc, là ý nguyện của nó sao?" Thạch Hạo than thở.

"Đúng là ý nguyện của nó, nó tu hành cho tới giờ cũng không phải chỉ tu luyện trong khe núi này, nó từng có thời gian dài rèn luyện ở bên ngoài, hơn nữa trời sinh thông minh, muốn đứng ở vị trí càng cao hơn để giúp bản thân trưởng thành hơn, tiến một bước để cảm ngộ đại đạo thiên địa." Tần Pháp nói.

"Đệ đệ, muốn ngôi vị hoàng đế của ta ư..." Thạch Hạo lẩm bẩm, trầm mặc trong thời gian dài.

"Cũng không phải là đoạt lấy ngôi vị hoàng đế của ngươi, mà là hi vọng ngươi có thể tới đây tu luyện, dựa vào thần thổ này để sản sinh ra một hạt giống đại đạo hoàn mỹ. Ngoài ra, ba mẹ của ngươi cũng vô cùng thương nhớ ngươi, ngươi có thể đoàn tụ ở nơi đây, từ biệt nhiều năm, ta nghĩ ngươi cũng rất muốn cảm nhận sự ấm áp trong vòng tay người nhà." Tần Pháp nói.

Lão liếc nhìn Thạch Hạo hơi chút hốt hoảng, nói: "Ngươi có thiên tư siêu tuyệt, thật sự chúng ta muốn bồi dưỡng ngươi tới đỉnh cao nhất, tương lai sau này tiến vào Thiên giới sẽ ngạo thị quần luân."

"Mưu đồ của các ông chủ yếu là Thạch quốc ta thôi, mượn tay đệ đệ ta để nắm quyền." Thạch Hạo nói, vẻ mặt tuy hoảng hốt thế nhưng lời nói lại rất bình tĩnh.

Nó biết rõ mục đích của đối phương, tuy trong lòng chua xót thế nhưng vẫn có thể nhận biết được tất cả, hiện giờ, Bất Lão sơn vẫn như trước chẳng hề từ bỏ Hoang vực.

Tần Pháp phủ định lại, nói: "Sao thế được, chúng ta chỉ muốn giúp ngươi kết ra hạt giống Đạo thai hoàn mỹ mà thôi, tương lai nếu lên đỉnh thật sự, còn có thể đoàn viên với ba mẹ. Hơn nữa, đệ đệ ngươi cũng không thể ở bên ngoài lâu dài được, tương lai còn phải tiến vào thượng giới, hoàng quyền ở giới này tính là cái gì."

Ánh mắt của Thạch Hạo trở nên nghiêm túc, theo dõi lão, nói: "Ông nội ta đâu?"

"Hắn, đi thượng giới rồi, từ khe núi này đi." Lời nói của Tần Pháp vô cùng ôn hòa.

Thạch Hạo lạnh lùng, âm thầm vận dụng Trùng Đồng thượng cổ, viên thần nhãn đó luôn nằm trên người nó, tuy rằng bị hư hao thế nhưng vẫn có thể nhìn thấu được hư vọng gần mình.

Trong phút chốc, nó cảm nhận một khí thế khó tả, trên vách của khe núi

có một lỗ mũi tên khiến lòng nó chấn động, đó là pháp khí do thần linh lưu lại.

Sao Tần tộc lại tự tấn công khe núi này?

Mà năm đó khi tiến vào hoàng đô Thạch quốc nó từng lưu tâm hỏi qua mọi người, ông nội của nó có hai thần tiễn uy lực vô song, sau khi nghe được miêu tả của mọi người thì gần như đã phác họa ghi nhớ trong đầu.

"Rất giống!" Sau khi đưa ra kết luận, Thạch Hạo nhảy vụt lên, sau đó ánh mắt tỏa sát ý.

Đúng lúc này, một cô gái có gương mặt xinh đẹp đi tới, nơi tay bưng một khay trà.

"Xoẹt!"

Thạch Hạo xuất thủ, tay phải hóa lớn, cứ như Côn Bằng lao nhanh xuống bắt lấy nàng, nhanh chóng điểm ngay mi tâm của nàng, bắt đầu thăm dò thức hải.

Trong giây lát, Thạch Hạo biến sắc, trong đầu người thị nữ này phát hiện được tin tức vô cùng đặc biệt, hai năm trước nơi đây từng diễn ra một trận chiến cụ thể như thế nào thì thị nữ này không biết.

"Ông dám ức hiếp người thân của ta?!" Thạch Hạo quát lớn, cơn lửa giận trong lòng bốc cháy, ánh mắt hung dữ, bùng phát ra uy thế mạnh mẽ.

Khi còn bé, ông nội Thạch Trung Thiên đã vì nó mà đi tìm sinh linh thuần huyết để giúp nó gột rửa, kết quả mất đi một tay do bị một con Toan Nghê truy sát.

Mà sau khi ông nội thoát vậy, trên người mang thần đan háo hức trở về để nó trúc cơ, kết quả biết được biến cố nên lần nữa đại náo Thạch đô, quét ngang hai vương phủ.

Có thể nói, ông nội vì nó mà trả giá quá nhiều, vô cùng cưng chiều và yêu mến nó, Thạch Hạo không được gặp người, không được nói cho người rằng mình tu vi đã thành công, có thể tung hoành thiên hạ, để người yên tâm.

Kết quả, ở đây nó lại phát hiện ra manh mối, tựa như nơi đây ông nội đã tức giận và giương cung, khiến nó sinh ra cảm giác khó tả.

"Ông nội ta đâu?" Nó hét lớn.

"Đừng kích động, ta có thể thề, hắn không có việc gì!" Tần Pháp đứng dậy.

"Tới nước này mà ông vẫn còn muốn lừa ta nữa à!?" Thạch Hạo quát lên.

Trong lúc đó, nó xuất thủ, dù cho có ở Bất Lão sơn thì nó cũng chẳng sợ, thập đại Động thiên mở ra, cả người phát sáng, thần lực dâng trào không ngớt, nhanh chóng tấn công về trước.

Tần Pháp cười nhạt, cũng chẳng hề e ngại, nói: "Đây không phải hoàng cung Thạch quốc, không có long khí Hoàng đạo thì ngươi làm sao có tư cách chiến một trận với ta, nghe lời của ta, mau mau dừng tay đi."

Thạch Hạo chẳng sợ, ra tay trong nháy mắt, cả người tỏa ra ánh đen đầy lạnh lẽo, một người tí hon màu đen xuất hiện, hóa thành bộ chiến y bất diệt hòa thành một thể với Thạch Hạo.

Tần Pháp biến sắc, nhanh chóng thối lui, đầu ngón tay của Thạch Hạo điểm trúng bả vai lão, nơi đó bụp một tiếng rồi nổ tung, máu tươi chảy ào ào.

Lão là một vị Tôn giả, là người bề trên, cao cao tại thượng dõi mắt nhìn hết thảy đám vương hầu ở bên dưới, thế nhưng giờ chỉ vừa mới tiếp xúc mà đã thiệt hại nặng, bản thân không thể ngăn cản được.

"Cảnh giới Tôn giả!" Tần Pháp giật mình, sau đó theo dõi chiến y màu đen của nó, ánh mắt nóng bỏng, nói: "Một báu vật thời Thái cổ, tuy không

trọn vẹn thế nhưng vẫn có thể sửa chữa được."

"Ầm!" Thạch Hạo không nói gì, một quyền đánh về trước, pháp lực ngập trời, ánh sáng bùng phát, nó cứ như là một vầng thái dương giữa trời cao.

Tần Pháp rút lui, cũng không có trực diện chống đỡ, cười cười nói: "Người trẻ tuổi, ngươi nên biết, nơi này là Bất Lão sơn, dù là Thần tới cũng phải nằm rạp xuống dưới, ngươi còn dám làm hung làm dữ nữa à?"

"Ức hiếp người thân ta, cần phải chiến một trận!" Tóc đen của Thạch Hạo bay lượn.

"Không biết trời cao đất rộng, Thần vương hạ giới còn phải kiêng kị đôi ba phần, ngươi chỉ là một tên thiếu niên thì dựa vào cái gì chứ?"

"Bất Lão sơn thì đã sao nào, ức hiếp ông nội ta thì ta xới tung nó lên!" Thạch Hạo quát, ánh mắt sâu lắng, sát khí ngút trời.

Trong lòng Tần Pháp giật mình, lão từng nghiên cứu qua tiểu Thạch, thiếu niên này tuyệt đối không đưa bản thân mình vào tuyệt cảnh, thế nhưng đã tiến vào Bất Lão sơn thì còn có lá bài tẩy nào chứ, vậy mà dám đánh một trận? Trong lòng lão bất an.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 489: Kiếm Áp Tôn Giả.

Thạch Hạo cất bước, khí lưu ở phía sau nổ tung, tiếng nổ vang rền như sấm, chùm sáng liên tiếp tỏa ra, nó tay nắm quyền ấn cứ như là một vị Thiên thần mặt trời, đánh thẳng về phía Tần Pháp!

Giơ tay giơ chân, đều là những động tác vô cùng tự nhiên nhưng lại tạo nên thanh thế như vậy, khiến cho Tần Pháp phải rút lui về sau.

"Vù!"

Hư không run rẩy, một quyền của Thạch Hạo mang theo khí thế lật đổ vụt tới, đơn giản và trực tiếp, nắm đấm đó từ lờ mờ chuyển sang sáng rực, từ ánh đen tới màu vàng óng, đây là sự biến đổi về chất.

Nhanh đến cực hạn, không thể tránh né.

Tần Pháp khoanh hai tay lại với nhau, miệng và mũi phóng ra tinh chất vốn có màu sữa, nơi hai tay lão hiện lên vô sô ký hiệu, sức mạnh khổng lồ cộng hưởng cùng nhau.

Đây chính là đạo hạnh của Tôn giả, ngăn cản lấy nắm đấm của Thạch Hạo, đây là lần đầu tiên hai người va chạm trực tiếp với nhau.

Hơn nữa đây không phải là phòng ngự đơn giản, hai tay giao nhau từ lâu đã hóa thành một đôi giao long cùng nhau ngân vang, rồi hóa thành một cặp ngân tiễn* cực lớn.

(*) Tiễn ở đây là Cái Kẹp không phải là Mũi Tên. Cái kẹp màu bạc.

Ngân tiễn thần thông, được xưng là song giao tiễn, hai tay như rồng, giao nhau hóa thành hai con giao long to lớn, có thể kẹp nát vô số vũ khí

mạnh mẽ.

"Keeng!"

Chớp mắt, nắm đấm của Thạch Hạo tới gần, đôi giao tiễn này sáng rực lên, ánh bạc chói mắt, chúng nó kẹp chặt lấy nắm đấm màu vàng óng, tiếng rồng ngâm không dứt bên tai, chấn động thiên địa.

Chỉ trong chớp mắt mà cả hai người bùng phát ra hai chùm sáng chói mắt.

Thạch Hạo cảm nhận được sự mạnh mẽ thật sự của Tôn giả, loại pháp lực mà cứ như đại dương xoắn mạnh tới, đồng thời pháp tắc cứ như là thần kiếm vô cùng sắc bén muốn chém nát nắm đấm của mình.

Tần Pháp càng kinh ngạc hơn, con ngươi co rút lại, hai tay run rẩy, lão là Tôn giả nhưng lại bị chặn đứng, chiến y này quả nhiên đáng sợ, có thể giúp cho thiếu niên này thực lực tăng lên một cảnh giới lớn, có thể đánh ngang một trận với mình.

"Ầm!"

Nắm đấm của Thạch Hạo chấn động, bàn tay màu vàng dâng lên ánh hoàng kim, cứ như ngọn hỏa sát dâng trào, rực rỡ và điên cuồng.

Tần Pháp kêu to một tiếng, cặp song giao kia hoàn toàn bị đánh tan, mà một nguồn sức mạnh cực lớn nhằm thẳng phía lồng ngực lão, hung mãnh khó mà ngăn cản.

Lão hét lớn một tiếng lập tức cả người phát sáng. Khắp người đều là trận pháp, những phù văn vô cùng mạnh mẽ này được khắc lên thân thể, đó là hàng loạt sát trận.

Cú đấm này bị ngăn cản, thế nhưng Tần Pháp vẫn phải rút lui, trong miệng không ngừng phun máu, nguồn lực vừa rồi không có bị hóa giải toàn bộ, một phần nhỏ chảy vào cơ thể.

"Thật mạnh!" Tần Pháp khiếp sợ. Nó chỉ là một thiếu niên ở Liệt Trận cảnh, ngoại trừ chiến y màu đen kia ra thì sự mạnh mẽ của bản thân mới là cơ bản nhất.

Lần giao chiến này khiến Tần Pháp hiểu rõ, thân thể kết hợp với chiến y, quả thật có thể trực chiến đánh với Tôn gải, thêm nữa bản thân của Thạch Hạo quá tuyệt vời, nắm giữ sức chiến đấu vô tận.

"Xoẹt!"

Hai tay lão vạch một cái, trong hư không thần kiếm nằm dày đặc. Đây chính là sức mạnh trong máu thịt đã khắc lên trận pháp vô cùng mạnh mẽ, trong nháy mắt thần kiếm lao ra, 365 ánh kiếm cứ như ánh mặt trời gay gắt nhanh chóng bổ tới.

Đây chính là pháp tắc của Tôn giả, trong chớp mắt sơn hà cũng có thể vỡ nát. Thần kiếm như thế, mỗi một luồng chém ra đủ giết chết một tên vương hầu, có thể hủy đi ngọn núi cao lớn.

365 ánh kiềm đồng loạt xuất hiện, quả thật không thể nào tưởng tượng nổi!

Giờ khắc này, nhật nguyệt ảm đảm, sơn hà thất sắc, trong hư không chỉ còn có 365 ánh kiếm đan dệt lẫn nhau, cứ như là những ngôi sao trên trời rơi thẳng xuống.

Thạch Hạo hét lớn, trong miệng phun ra một luồng khí lưu màu vàng nhạt có nhiễm một giọt tinh huyết của mình, sau đó ở trong hư không bắt đầu diễn biến ra kiếm đạo vô thượng, hóa sinh thành một cây cỏ.

"Ầm!"

Nhìn như một cây cỏ yếu đuổi nhưng khai tiên tích địa, chỉ trong nháy mắt nó phóng thích ra sức mạnh bất hủ, vượt qua áo nghĩa của Tôn giả, chấn động lòng người.

Đồng thời, có chiến y bất diệt gia trì sức mạnh, pháp tức cực đạo của nó được diễn biến tới mức độ cực cao, hóa sinh ra kiếm mang vô lượng. Cuối cùng hai tay Thạch Hạo chấn động, bắt đầu bộc phát, đây chính là kiếm khí thông thiên, chém giết bốn phía.

Kiếm khí trắng xóa, cứ như sóng thần ngập trời, cơ bản không phải từng luồng một, mà là đè ép cả một khỏang trời rộng, cứ thế đập xuống.

Va chạm kịch liệt diễn ra, giao kích đáng sợ bộc phát, đây là chiến đấu của kiếm quyết, lấy Thạch Hạo làm trung tâm, vô số kiếm ý dâng lên, chặn lại toàn bộ 365 kiếm trận là Tôn giả tế luyện.

Tần Pháp biến sắc, kiếm trận này được khắc vào trong máu thịt lão, là sự thể hiện cực hạn của phù văn, cũng là pháp môn công kích vô cùng nổi danh trong Bất Lão sơn. Nhưng giờ phút này lại bị áp chế, đối phương cũng dùng kiếm ý thế nhưng lại vượt qua Bất Lão sơn.

Cuối cùng, ánh kiếm đều nổ tung, 365 thần kiếm diệt vong trở thành một dải hào quang, tiêu tan trong không trung.

Kiếm khí của Thạch Hạo cũng bị chặn đứng, nhưng mà một giọt tinh huyết lúc nãy nó phun ra vẫn còn, ẩn chứa phù văn màu vàng, bắt đầu phá không phóng tới, vút một tiếng, xuyên thủng một cánh tay của Tần Pháp.

Hoa máu xinh đẹp tỏa ra, Tần Pháp bị chấn cho bay ngược ra sau, dù là một giọt máu thế nhưng ẩn chứa sức mạnh cực lớn, còn có kiếm ý bất diệt suýt chút nữa cắt lìa cánh tay với thân thể của lão.

"Bùm" một tiếng, kiếm trận trong cơ thể lão bị tiêu diệt, bị một giọt tinh huyết của Thạch Hạo chém nát, pháp môn công kích được khắc họa trong máu thịt mấy chục năm qua bị hủy.

Tất cả những việc này chỉ diễn ra trong nháy mắt, hai người xung kích qua lại, chém giết kịch liệt với nhau, tốc độ nhanh tới cực hạn, mới xẹt qua xẹt lại thì đã có kết quả như thế.

Lần nữa tách ra, Tần Pháp lấy ra một chiếc bình ngọc, đổ ra một viên kim đan bằng quả nhãn rồi nuốt thẳng vào miệng, bắt đầu hóa giải thương thế đầy nghiêm trọng của mình.

So với truyền thuyết, tiểu Thạch còn lợi hại hơn nhiều, vượt qua tưởng tượng của lão!

Trong nháy mắt như thế, mấy lần giao thủ vậy mà khiến một đời Tôn giả như lão bị thương nặng, đây cũng không phải công lao của chiến y kia, mà cho thấy bản thân tiểu Thạch đủ mạnh, đặc biệt là việc lĩnh ngộ kiếm ý không hề thua lão, thậm chí còn mạnh hơn.

Tiền nhân truyền xuống pháp môn thần thông, lưu lại hàng loạt kinh thư có áo nghĩa vô tận, thế nhưng muốn lĩnh ngộ thấu triệt, tới cảnh giới như lão thì hiểu rõ cũng không nhiều.

Thạch Hạo chỉ là một thiếu niên, thế nhưng lại có trình độ kiếm đạo cao như thế, chỉ cần sức mạnh đầy đủ thì có thể chém giết Tôn giả, tuyệt đối không tầm thường, khiến cho Tần Pháp càng nghĩ càng hoảng sợ.

Lão thậm chí cho rằng, cho tiểu Thạch thêm thời gian, để nó khắc họa đầy đủ phù văn và trận pháp vào trong máu thịt, đột phá cảnh giới Tôn giả chỉ mấy năm nữa mà thôi.

"Hậu sinh khả úy mà!" Lão chỉ có thể thán phục.

Từ cổ kim tới giờ khó tìm ra được vài ví dụ.

Chẳng lẽ tương lai sau này muốn ngạo thị cổ kim ư? Tần Pháp chấn động, tiểu Thạch thông thần, thể hiện tiềm lực thật kinh người.

"Dù ở thượng giới, tư chất như thế cũng đủ danh chấn một phương chứ?" Lão khẽ thở dài.

Đồng thời, lão lại nghĩ tới Thạch Hạo còn có Chí Tôn cốt, vẻ mặt liền khó diễn tả hơn nhiều.

"Ông nội ta ở đâu, đến cùng là như thế nào?" Thạch Hạo đằng đằng sát khí, lúc này tóc đen đầy đầu bay lượn, chiến khí lạnh lẽo cuộn trào bốn phía.

Bốn phía mặc dù có trận pháp bảo vệ, nhưng cũng có rất nhiều núi đá, cây cối cao lớn bay vụt từ dưới mặt đất lên không trung không ngừng run rẩy theo từng lời nói của Thạch Hạo, cuối cùng là nổ tung.

"Đã nói rồi, hắn đã đi thượng giới." Tần Pháp lên tiếng.

"Ngươi nạp mạng đi!" Dù ở Bất Lão sơn thì Thạch Hạo cũng sát khí ngập trời, chẳng hề lo sợ, lần này nó thật sự đã nổi giận, ông nội vì nó nên đã trả giá quá nhiều, làm sao không tức chứ.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, đây chính là vảy ngược hiện tại của nó, tới hiện tại mà Tần Pháp còn nói dối, nó tự nhiên động sát cơ.

Thời khắc này, không riêng một cây cỏ, trong hư không màu xanh biếc dạt dào, sinh cơ bừng bừng, mấy chục cây cắm rễ trong hư không, hiển hóa ra ngoài, còn có loại sức sống vô cùng mãnh liệt.

Tần Pháp kinh hãi, trong lòng rung động, hoàn toàn không thể nào tin được, đây tựa như đang nghiềm ngẫm ra đại đạo, rõ ràng là kiếm khí, nắm giữ sát phạt nhưng giờ lại sáng tạo ra sinh mệnh, diễn biến sinh cơ.

Tiểu Thạch tuy đang ở Liệt Trận cảnh thế nhưng sự lý giải của kiếm đạo đã vượt qua từ lâu, khiến cho Tôn giả cũng phải choáng váng, kiêng dè không thôi.

"Chém!"

Thạch Hạo hét lớn, mấy chục cây cỏ rung động trong hư không, sau đó kiếm khí rực rỡ bùng phát, toàn bộ chém thẳng về trước.

Lần này là đại quyết chiến, cả người Tần Pháp sáng long lanh, toàn bộ trận pháp trong máu thịt đều thức tỉnh, điên cuồng phun trào, phóng ra hàng loạt xích thần trật tự.

Lão cứ như một con nhện lớn, kết thành một chiếc lưới được tạo nên từ pháp tắc, thân ở trung tâm, đầy trời đều là xích thần.

Lần này, đại chiến rất kịch liệt, song phương giao chiến, ánh sáng bay lượn, vô số ký hiệu lóe lên rồi lại vụt tắt, hai người như đang mở ra ngân nhà, như Kim ô va chạm mặt đất.

Nơi đây, vô cùng sáng chói!

Kết quả cuối cùng, Tần Pháp kêu rên, bay ngược về sau, cánh tay tan vỡ, bàn chân nổ nát, sau đó toàn thân bắt đầu nứt ra, hoa máu rơi vãi khắp nơi.

Lão bị trúng phải mười ba kiếm, mỗi một ánh kiếm đủ để giết chết lão một lần, lão phải sử dụng mười ba tòa trận pháp trong cơ thể để thay thế, cuối cùng thân thể gần như tan rã.

Dù như thế, nhưng tứ chi cũng phải tàn phến, mất đi một tay và một chân.

Nhưng mà, sau khi đạt tới cảnh giới đại đạo Tôn giả, nếu như có đủ bảo dược thì có thể chậm rãi hồi sinh lại máu thịt, ngược lại cũng không quá đáng lo.

Đáng sợ nhất chính là, lão bị tổn thương bản nguyên, mười ba tòa trận pháp trong cơ thể tan vỡ, khiến lão gần như rời khỏi cảnh giới Tôn giả, như cũ vẫn bị tàn phế, tu dưỡng không tới mấy năm thì đừng hòng hồi phục như cũ.

Khóe miệng Thạch Hạo chảy ra một dòng máu nhỏ, sau khi lau sạch thì cũng không lo ngại gì, sau đó vẫy tay muốn giam cầm Tần Pháp lại.

Nhưng mà, một luồng sát ý lạnh lẽo áp sát tới ngay sau ót nó, mạnh mẽ và ác độc, lúc nào cũng có thể bùng phát.

Thạch Hạo không quay đầu lại, thập đại Động thiên mở ra, trói buộc lại hư không sau đó thu Tần Pháp lại rồi vứt thẳng vào trong một Động thiên, nó

còn có rất nhiều vấn đề để hỏi.

Sau đó, nó từ từ xoay người lại, đối diện với người vừa tới.

Tổng cộng có ba người, hai ông lão trên người mặc pháp bảo, cả người lờ mờ, thế nhưng lại có một loại thần uy khó tả, khiến linh hồn người khác phải run lên, mạnh mẽ tuyệt đối.

Ở bên cạnh hai người còn có một thiếu niên, bộ dạng chỉ khoảng mười hai mười ba tuổi, cả người bóng lưỡng, mặc một thân chiến y màu bạc, anh khí bức nhân khó diễn tả.

Y vóc người cao gầy, mắt như sao sáng, anh tư bộc phát, có vẻ vô cùng đặc biệt, như là con trai của trời xanh khiến người vừa thấy đã biết, đây là một thiếu niên Chí Tôn từng vượt qua hồng trần.

"Chiến y Thần linh!" Trong lòng Thạch Hạo chấn động, thiếu niên này mặc chiến y màu bạc, tuyệt đối mạnh mẽ, sức mạnh thần linh lưu chuyển, mênh mông khó lường.

Mà thiếu niên này, vừa nãy tỏa ra sát cơ, trong tay cầm một thanh chiến mâu màu bạc đang nhắm về phía ót của nó.

"Thuở nhỏ chính Tần Pháp dạy ta đọc sách viết chữ, ngươi không thể giết người." Thiếu niên này mở miệng, thu lại thanh chiến mâu màu bạc.

Thạch Hạo không nói gì, nhìn kỹ thiếu niên này, thấy hắn tài hoa xuất chúng, anh khí khiếp người, nhưng vầng trán trông rất quen khiến nó chấn động trong lòng.

"Ngươi là ai?"

"Tần Hạo!" Thiếu niên đáp, chiến y thần linh màu bạc mặc trên người khiến hắn vượt qua phàm tục, ánh mắt tự tin, ngạo thế mà đứng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 490: Nổi Giận Đùng Đùng.

Một thân ngân y bóng lưỡng, khí tức thần linh tràn ngập, thiên niên anh tuấn và mạnh mẽ, cứ như một vị thần từ trên chín tầng trời hạ xuống, bễ nghễ đương đại, thách thức hồng trần.

Tuy bề ngoài Thạch Hạo bình tĩnh thế nhưng trong lòng lại vô cùng ngạc nhiên, dung nhạo của thiếu niên này cũng không xa lạ lắm, có phần giống ba mẹ trong ký ức của nó, đặc biệt là cặp mắt.

"Tần Hạo..." Thạch Hạo thì thầm, vì sao lại là họ này? Nó yên lặng, sau đó ánh mắt sáng rực nhìn thiếu niên phía trước.

Giống như nó, dùng Hạo để làm tên, chỉ là họ khác nhau mà thôi, trong nháy mắt ngắn ngủi Thạch Hạo nghĩ tới rất nhiều chuyện.

"Keeng!"

Đối diện, ngân mâu trong tay thiếu niên chấn động phát ra những tiếng kêu khe khẽ, cứ như rồng ngâm vang vọng trong hư không, khiến lòng người hoảng sợ.

Tần Hạo tay cầm chiến mâu chỉ về trước, nói: "Thả Tần Pháp ra."

Phong mang màu bạc vô cùng mạnh mẽ, đó là thanh chiến mâu do Thần rèn nên, ánh bạc lấp lóe sinh ra một luồng sát khí khó tả, khóa chặt Thạch Hạo.

Thạch Hạo yên lặng đôi chút, mệt mỏi mở miệng, nói: "Ngươi muốn động thủ với ta?"

Tần Hạo không nói gì nhưng ánh mắt lại trở nên kiên định, anh khí bức

người, chiến y thần linh lấp lánh như mặt trời màu bạc, khiến y càng có vẻ siêu phàm thoát tục hơn.

"Nếu muốn ra tay thì trước tiên ta hỏi ngươi một chuyện, ngươi từng thấy qua một ông lão cụt một tay, ổng tên Thạch Trung Thiên, được xưng là Đại Ma Thần hoặc Thập Ngũ gia, ngươi từng nói chuyện với ổng chưa?" Thạch Hạo hỏi.

"Trước tiên thả Tần Pháp xuống, còn chuyện khác nói sau." Ánh mắt của thiếu niên này trong vắt, lời nói kiên quyết, có thể thấy được sự tự tin của y.

Nó quay đầu, nhìn về hai ông lão kia, nóii: "Các ông vui lắm hả? Nói cho ta biết, ông nội ta đang ở đâu, hiện tại ra sao rồi. Nếu không hôm nay Bất Lão sơn sẽ bị san bằng, phá hủy toàn bộ."

Hai ông lão không nói gì, Tần Hạo bước lên trước, nói: "Có dám đánh với ta một trận không?"

"Là đánh với ngươi một trận, hay là đánh với pháp y thần linh một trận?" Thạch Hạo hỏi.

"Ta chỉ muốn chiến một trận trên cùng một cảnh giới, ngươi dám không?" Thiếu niên vô cùng khát vọng, ánh mắt thể hiện vẻ ham muốn, chiến y màu bạc trên người vang lên những tiến leng keng.

"Ngươi như thế mà muốn chiến một trận với ta?" Thạch Hạo nhìn y.

"Ta thấy, ngươi rất mạnh, ta cần đối thủ như thế." Thiếu niên này có tự tin kinh người, đó là khát vọng sau khi thấy đối thủ mạnh.

Thạch Hạo vẻ mặt hờ hững, thu hồi chiến y Bất diệt kim thân lại, thản niên nói: "Ra tay đi."

"Được!" Thiếu niên rít lên một tiếng, cứ như là một con phượng hoàng nhún người nhảy lên cao, chiến y màu bạc lờ mờ rồi thu lại sức mạnh thần linh, y vung một quyền về trước, dùng sức mạnh thuần túy của thân thể để

đối chiến.

Thạch Hạo thấy thế thì chẳng chút để ý gì, thẳng tay tung ra một chưởng nhẹ nhàng chắn ở trước người, có một loại biến hóa khó nói hiện ra, bất luận là thiếu niên như con thần kia có xung kích như thế nào thì cú đấm đó cũng chỉ có thể đánh vào lòng bàn tay của nó.

"Ầm!"

Tiếng trầm lặng vang lên, hư không vặn vẹo, lực đạo của thiếu niên này rất kinh người, sức mạnh thân thể đủ khiến thế gian khiếp sợ, cơ thể sáng rực như đã tu thành bảo thân bất diệt.

Nhưng mà, Thạch Hạo vẫn chẳng hề nhúc nhích, bàn tay vẫn đặt ở phía trước, mặc cho một quyền kia của thiếu niên đánh lên tay mình.

Thiếu niên này giật nảy mình, nắm đấm run rẩy, cả người thối lui, mặt đất bên dưới chân xuất hiện vết rạn nứt, phù văn bên dưới không ngừng lưu chuyển thì mới có thể hóa giải được luồng sức mạnh cực lớn phản chấn lại.

"Rất lợi hại!" Tần Hạo giật mình, sau đó hét lớn, toàn thân phát sáng, ánh bạc óng ánh cứ như một vị thần linh tắm rửa trong ngọn lửa màu bạc, lần nữa xông về trước.

Lần này, y xoay tròn nắm đấm, bùng phát ra tiếng nổ chói tai, khống chế sức mạnh thân thể tới cực điểm khiến cho thiên địa cũng phải cộng hưởng theo.

Thời khắc này, y đạt tới trạng thái thiên nhân hợp nhất, bước vào một hoàn cảnh kỳ lạ, tựa như đang vung mạnh một vùng thiên đạo, nắm giữ thần lực vô lượng.

Ở độ tuổi này, có thân thể đáng sợ cùng với tiềm lực vô tận như vầy, tuyệt đối là kinh thế hãi tục, tuyệt diễm đương đại.

"Ầm" một tiếng, Thạch Hạo vẫn giơ tay đằng trước chặn lại đường đi

của y, khiến cho nắm đấm ấy đấm mạnh vào lòng bàn tay của mình.

Lần này, hào quang màu bạc tăng mạnh, quyền lực của Tần Hào ngập trời, tinh khí thần hợp nhất cùng thiên địa tựa như là một chiếc bếp đang thiêu đốt, phóng thích ra hào quang bất hủ, thần quang trong vắt lóe sáng nơi mắt.

Rất đang tiếc, y vẫn không thể nào gây bất cứ tác động gì về phía bóng người đứng sừng sững như là tảng đá vững chắc đằng trước kia.

Rên khẽ một tiếng rồi Tần Hạo hơi chút lảo đảo rút lui, trong mắt lộ vẻ kỳ lạ, đứng nơi xa nhưng không có dấu hiệu ra tay lần nữa.

"Sao lại mạnh như vậy?" Y lẩm bẩm, đối diện với người tuy chỉ hơn mình hai tuổi, thế nhưng lại vô cùng bình tĩnh tự nhiên, khiến cho y giật mình.

Nên biết, dù là người lớn hơn mình mấy tuổi nhưng y vẫn đánh bại như thường, chỉ vì y có thiên phú kinh thế, bản lĩnh nghịch thiên.

Hiện giờ, vầng sáng vô địch của y đã vô dụng, gặp phải đối thủ như thế này, người phía trước cứ như một ngọn núi chắn ngang khó mà lay động được.

"Ngươi còn nhỏ, với độ tuổi này mà đã có thân thể như thế, không kém bất kỳ ai thì đủ khả năng ngạo thị đương đại rồi." Thạch Hạo nói, đây không phải là lời châm chọc mà là khen thật sự.

"So với ngươi hai năm trước, thì như thế nào?" Chiến y màu bạc lóe sáng, thiếu niên lộ ra thần mang quan sát nó.

"Tại sao phải so sánh với ta?" Thạch Hạo hỏi.

"Ta muốn biết!" Ánh bạc trên người Tần Hạo chợt mạnh hơn, một lần nữa chiến y lưu chuyển khí tức thần linh, mà trong tay y lại tiếp tục nắm chiến mâu chỉ thẳng mi tâm Thạch Hạo nơi xa, nói: "Có dám tái chiến!"

Thạch Hạo nhíu mày, nói: "Ngươi còn đoán không ra thân phận của ta?"

Thiếu niên gật đầu, nói: "Đã biết, thế nhưng giờ chỉ là chiến đấu một cách thuần túy, ta rất muốn quyết đấu với ngươi, không có suy nghĩ gì khác."

Thạch Hạo kinh ngạc nhìn y, cảm nhận được niềm tin rằng bản thân mình vô địch, cùng với vẻ kiêu ngạo và tự phụ của người thiếu niên, muốn rèn luyện bản thân.

"Người cụt một tay kia có thể là ông nội của ngươi, giờ ta muốn tin tức về người, có quan trọng hơn chuyện này không?"

"Giờ ta chỉ muốn chiến một trận!" Thiếu niên cầm chiến mâu chỉ thẳng Thạch Hạo, ánh sáng màu bạc phóng thích, khí tức thần linh bất diệt càng thêm mãnh liệt, uy thế ngập tràn trời đất.

Sau thân thể y, hai ông lão gật đầu hết sức hài lòng, rất tán thưởng với niềm tin vô địch của y.

"Đó là ông nội của ngươi!" Ánh mắt của Thạch Hạo trở nên sâu lắng, sau đó không nói gì nữa, trong tay xuất hiện một thanh kích màu đen, nó vung thật mạnh, trong nháy mắt kim quang bùng phát vạng trượng.

Lưỡi kích cùng thân kích đen thui biến thành màu vàng óng, thân lực tăng vọt, cứ như là biển rộng mênh mông bao phủ tám phía.

Đây chính là thần kích trấn quốc của Thạch tộc, mạnh mẽ vô biên đủ khiến một vực khiếp sợ, trong năm tháng chưa hề bị phai mờ, thần năng vô biên như trước.

"Ầm!"

Thạch Hạo đâm mạnh xuống, đựng đứng chiến kích trên mặt đất khiến nơi đây tan vỡ, dù là có trận pháp cũng không thể bảo vệ được, núi lở mây tan, pháp tắc trật tự lan tràn chấn động nơi đây.

Đây là thần uy ngập trời, tỏa ra khí tức Thần bất hủ!

Nó cũng không phải nhằm vào Tần Hạo, chủ yếu không vừa lòng với hai lão già bên cạnh mà thôi, muốn giết chết bọn họ cho nên mới vận dụng toàn lực.

Chỉ trong nháy mắt, nơi đây tan vỡ, tuy Tần Hạo mặc chiến y thần linh nhưng chung lại vẫn còn nhỏ, bị kích cho bay ngược ra sau, hào quang màu bạc không ngừng lóe sáng rồi giúp y phá giải luồng uy thế vừa rồi.

Mà hai lão già kia thì nhanh chóng rút lui, nhanh tay lôi Tần Hạo lại, trong chớp mắt đã tới phía chân trời, sắc mặt vô cùng nghiêm túc.

"Ngươi có biết, trong Tần tộc ta vận dụng Thần kích mạnh mẽ như thế sẽ có hậu quả như thế nào không?" Một ông lão lạnh lùng nói.

"Áp chế!" Người còn lại hét lớn, lão kích hoạt đại trận, lập tức ánh sáng ngút trời bao trùm nơi đây.

Thạch Hạo thất kinh, cảm thấy thần kích trấn quốc run rẩy dữ dội, còn muốn phá không lao thẳng vào phía ngọn núi Ngũ hành.

"Xoẹt" một tiếng, nó thu lại chiến kích màu vàng.

Tương truyền, ngọn núi Ngũ hành có trấn áp một nhân vật cái thế, xem ra không có lửa làm sao có khói, ít nhất năm ngọn núi này có khả năng là một chí bảo đáng sợ.

Trên trời cao, Tần Hạo lưu chuyển ánh sáng màu bạc, lồng ngực y phập phồng không thôi, vô cùng khiếp sợ với uy thế của Thạch Hạo, chỉ dùng sức đập mạnh xuống dưới đất mà đã có uy thế như vậy, đẩy lui cả ba người bọn họ.

Một ông lão mỉm cười, nói: "Cháu cũng đủ kinh diễm rồi, chỉ là do tuổi còn nhỏ thôi, nếu cùng tuổi với nhau thì thiên hạ này đời nào có ai là đối thủ của cháu."

"Thả Tần Pháp ra." Đúng lúc này, bên ngoài xuất hiện một người, mái tóc bạc trắng, thân hình cao lớn, ánh mắt như điện, nhanh chân bước tới.

Đây là một vị trung niên, khôi ngô và mạnh mẽ, nhưng nhìn sự tang thương trong mắt của lão thì nhận ra rằng, tuổi tác của lão không hề nhỏ, tối thiểu lớn hơn một đời so với người thường.

Nơi đây động tĩnh quá lớn nên đã kinh động tới rất nhiều người ở Bất Lão sơn.

Ánh mắt của người tóc bạc đầy lạnh lẽo, từ trên cao nhìn xuống Thạch Hạo đứng bên dưới, nói: "Năm đó, Thạch Trung Thiên do ta tự mình ra tay, chính nơi đây đã bị ta đánh cho máu phun xối xả."

Thạch Hạo nghe thế thì nổi giận đùng đùng.

Thạch Trung Thiên là ai? Được xưng là Đại ma thần, là ông nội của nó, thế nhưng lại bị đánh cho phun máu khiến Thạch Hạo chiến huyết cuộn trào, bắt đầu bùng cháy!

"Ông tu hành cũng hơn trăm năm, chiến bại ông nội ta cũng chẳng có gì đáng kêu ngạo. Nay, ta Thạch Hạo cũng chiến một trận, rửa nhục cho ông nội ta!" Thạch Hạo hét lớn.

Nó chưa từng tức giận như thế này bao giờ, mái tóc phấp phới hình thành nên một luồng tràng vực, toàn bộ những tảng đá xung quanh chuyển động ầm ầm, tất cả bay ngược lên trời khiến người người chấn động.

Thạch Hạo tuy nộ nhưng cũng nhìn ra được, tên Tôn giả này chẳng hề tầm thường, tinh lực quanh thân vô cùng mạnh mẽ, đồng thời phù văn trong cơ thể như biển rộng, tinh khí thần cuồn cuộn cứ như rồng đang lao nhanh.

"Tầm Trạm là một tên điên, vì tu hành mà không chừa bất cứ thủ đoạn nào nên đã nhập ma, cháu không nên học hỏi lão." Nơi xa, hai lão già căn dặn Tần Hạo.

Người tóc bạc tên là Tần Trạm, thân thể hùng vĩ cứ như là một vách núi khiến người khác kinh ngạc, ánh mắt lạnh lẽo âm trầm như điện, nhìn Thạch Hạo nói: "Cái gọi là thiên tài cũng chỉ để chém giết mà thôi, cứ xuất hết toàn bộ sức lực của ngươi đi, hi vọng không khiến ta thất vọng."

"Ầm!"

Không cần lão nói, Thạch Hạo và Bất diệt kim thân đã hòa vào với nhau, lửa giận và chiến khí hợp chung một chỗ hình thành nên vẻ điên cuồng, gợn sóng mênh mông chấn động mười phương.

Trong mắt nó, ông nội có địa vị vô cùng đặc biệt, sau khi biết được Thập ngũ gia bị thương tại nơi đây, bị người ta đánh cho thổ máu, đây cứ như đang rút lấy chiếc vảy ngược của Thạch Hạo.

Côn Bằng màu vàng giương cánh khiến trời xanh muốn nứt ta, Thạch Hạo hóa thân thành Côn Bằng vọt thẳng trời xanh, nhằm hướng kẻ địch.

Chỉ vừa bắt đầu, giữa bầu trời đã có huyết dịch bắn lên, vô cùng khốc liệt, bả vai của lão tóc bạc bị Thạch Hạo kích suýt nữa nổ nát, bản thân Thạch Hạo cũng gặp phải phản kích, trong miệng phun ra hơn nửa ngụm máu.

Vô cùng kịch liệt, chỉ trong nháy mắt mà hai người đã xung kích tới trăm ngàn lần, không ngừng biến đổi phương hướng, giữa bầu trời như có hai luồng lôi điện quấn chặt lấy nhau.

Thạch Hạo kinh ngạc, người này mạnh mẽ khủng khiếp, ở trong cảnh giới Tôn giả thì gần như là vô địch!

"Tiểu Thạch ghê thật, lại có thể chiến với Tần Trạm tới mức này, nên biết cả đời tên điên này đều quét sạch chư địch, chỉ có bại một vài lần mà thôi." Xa xa, hai ông lão than thở.

Thạch Hạo tuy tức giận thế nhưng ý thức chiến đấu vô cùng nhạy cảm, gặp phải kẻ địch thật sự mạnh mẽ thì tuyệt đối là một trận chiến vô cùng gian

nan, dù sao nó còn chưa phải là một Tôn giả thật sự.

"A..." Thạch Hạo hét dài, nghĩ tới việc ông nội bị trọng thương thì nó gần như nhập ma, toàn bộ mái tóc rối tung, cả người bộc phát mọi tiềm năng, sức mạnh càng mạnh mẽ hơn.

"Ầm!"

Trên trời, một con đại bàng màu vàng vọt lên mang theo hoàng kim vô lượng, ép thẳng thiên địa.

Đồng thời ở bên dưới, một con cá lớn màu đen đang bơi lội trong đại dương đen mênh mông.

Thiên địa này chia thành hai màu, bị đại bàng và cá đen phân cách, hóa sinh thành hai khí Thái dương và Thái âm, kinh khủng vô biên.

"Phá cho ta!"

Thạch Hạo hét lớn một tiếng chấn động cả sông núi, ngay cả Bất Lão sơn cũng phải lay chuyển, nó vì vết thương của ông nội mà tức giận, vận dụng sức mạnh cực điểm của mình, tuyệt không lưu lại chút nào.

Sau một khắc, đại bàng màu vàng cùng với cá lớn màu đen quấn chặt lấy nhau, diễn biến ra đạo Âm Dương, giống như là một Thái cực, ầm một tiếng, trấn áp về phía Tần Trạm.

Hai người giao thủ, quyết đấu hơn trăm nghìn thức, thời gian kéo rất dài thế nhưng trong đòn đánh này, Tần Trạm cứ thế tan vỡ.

Ầm một tiếng, lão bị đánh văng ra ngoài, cả người toàn là máu gần như là rách toác.

Trong miệng Thạch Hạo cũng phun ra ngụm máu tươi, cứ như là thần ma lâm thế vụt thẳng xuống dưới, sau đó nhấc bỗng lão từ dưới mặt đất lên rồi vung tay tát mạnh một phát khiến lão bay thẳng ra ngoài.

"Ầm!"

Tần Trạm nện mạnh lên trên vách đá, cơ thể càng thêm tả tơi, một vũng máu tươi chảy ròng trên vách đá.

Cũng trong lúc đó, một âm thanh cực lớn truyền tới, khe núi này bắt đầu mở ra, hai vách núi từ từ dạt sang hai bên lộ ra một tiên cốc mênh mông bên trong.

Ánh mắt của Thạch Hạo trở nên sắc bén, nhanh chân bước tới nhấc Tần Trạm lên sau đó tiến vào trong khe núi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 491: Âm Mưu Chiếm Đại Pháp.

Bên trong sơn cốc tinh khí dâng trào, hào quang trắng xóa cứ như cả đại dương mênh mông tụ về đây, vô cùng rực rỡ và chói mắt, ngoài ra còn có hương thơm tươi mát của cây cỏ.

Cốc thần!

Đây chính là một biệt hiệu khác mà Bất Lão sơn dành cho nơi này, là nơi mà Thần của tộc này dừng chân, toàn bộ pháp tắc đều tập hợp hết ở đây, trật tự không hề thiếu sót, đại đạo viên mãn.

Nên biết, pháp tắc ở hạ giới có khuyết, thiên địa không hoàn chỉnh, đây chính là một vấn đề vô cùng lớn, ở Bất Lão sơn lại có một nơi như thế này nên đủ để xưng là sơn cốc của các Thần. Chiến y trên người Thạch Hạo dính máu thế nhưng nó lại rất kiên quyết, vác theo Tần Trạm tiến vào trong cốc này, thời khắc này nó trở nên ngang ngược và quyết đoạn, chiến khí trên người cuộn trào.

Tuy thương thế Tần Trạm rất nặng, thân thể rách toác thế nhưng vẫn nở nụ cười, máu me đầy mặt, bộ dáng dọa người, nói: "Rất mạnh, còn lợi hại hơn cả ông nội cụt tay của ngươi nữa."

"Bốp!" Ánh mắt của Thạch Hạo khẽ liếc xuống, một tay xách theo lão còn tay kia đập mạnh xuống.

"Rầm!" một tiếng, Tần Trạm lần nữa bay vụt sang ngang, một luồng sức mạnh cực lớn nện thẳng lên người lão khiến lão cứ như là ngôi sao chổi vụt ngang bầu trời, nện thẳng lên trên vách sơn cốc.

Việc này khiến cho ngọn núi ầm ầm chấn đống, vết máu hình người in hằn trên vách đá, chỉ cần nhìn thôi đã giật mình rồi, Tần Trạm từ từ rơi

xuống chân núi.

Lão thật sự rất mạnh mẽ, nếu là người bình thường đừng nói là sống sót, dù là thân thể cũng phải nổ tung, trở thành một đống thịt bầy nhầy. Sức mạnh của Thạch Hạo lớn biết bao? Đủ để hủy một ngọn núi.

Tần Trạm được gọi là kẻ điên, thuở nhỏ ngang ngược, cuồng si thần đạo, tu thành công rất nhiều thần thông đại đạo của Bất Lão sơn, pháp lực vô song, sớm đã gột rửa thân thể vô số lần, cứng rắn như kim cương.

"Ta ho ra máu, thân thể rách toác, đúng là kỳ tích mà." Đến nước này mà lão còn tự giễu bản thân.

Mấy chục năm trước, lão đã thu thành pháp thể bất lão, là một trong tuyệt học chí cao trong tộc, không nói những pháp môn khác, chỉ riêng dùng thân thể cũng đủ đấu đá tứ tung với cảnh giới Tôn giả khác rồi. Thạch Hạo lạnh lùng, một bước bước ra là trăm nghìn trượng, một chân quét tới cứ như là giao long vẫy đuôi khiến cho cả hư không cũng phải vặn vẹo.

Một cước này nhằm trúng ngay ngực của Tần Trạm, cứ như là một thanh chiến mâu lần nữa đánh văng lão lên vách đá, chân của Thạch Hạo căng ra tới mức thẳng tắp.

"Tiếp tục nào, xem thử ngươi có thể nghiền nát được ta hay không, ở ngoài sơn cốc, đó chính là nơi ta đá cái tên cụt tay cụt chân tới mức nôn mửa ra máu, bị thương rất nặng..." Tần Trạm cười to, người đầy máu trông rất hung tợn.

"Ầm!" Thạch Hạo không nói lời nào, một quyền nện xuống kéo theo là một tràng vực cực kỳ mạnh mẽ ịn hẳn lên cằm lão, âm thanh răng rắc của xương gãy vang lên, mười mấy cái răng từ từ rơi ra ngoài.

Đòn đánh này, đủ nghiền nát người khác thành thịt vụn, thân thể nổ tung, nhưng Tần Trạm lại còn sống, vẫn lạnh lẽo cười to như trước.

Phía sau, Tần Hạo một thân thần y trắng bạc, tóc đen bay lượn, con mắt

lấp lánh có thần, lần nữa giơ thanh ngân mâu trong tay chỉ thẳng sau lưng Thạch Hạo, chiến ý tuôn trào. Sắc mặt Thạch Hạo lạnh lùng, chẳng thèm quay đầu lại, cảm nhận được luống sát ý mạnh mẽ và sắc nhọn khóa chặt lấy mình, phù văn toàn thân nó lưu chuyển, cứ như hỏa diễm nhảy múa.

Hai ông lão lắc đầu, một trong hai người kéo Tần Hạo lại không cho y làm nên điều gì dại dột, đồng thời ấn mạnh thanh chiến mâu trong tay y xuống.

Mà tên kia khẽ nói: "Tần Trạm vì tu hành nên hóa điên, cháu không nên can thiệp làm gì."

"Hả?" Tần Hạo kinh ngạc, lộ vẻ nghi ngờ.

"Đây là Bất Lão sơn, lẽ nào chúng ta có thể nhìn hắn chết đi sao,Tần Trạm đã nhập ma, vì con đường mạnh mẽ mà hắn điên cuồn đi trên con đường kia." Một ông lão giải thích.

"Tiểu Thạch, ngươi rất mạnh, nhưng đã tính sai, không lo cố gắng để trở thành thiếu niên Hoàng đế mà chạy tới Tần tộc ta, đây chính là tìm sự sỉ nhục. Ngươi cho rằng đây là nơi nào, Thần vương hạ giới còn phải kiêng kỵ đôi ba phần, Thái cổ chim thần dù đến cũng phải sợ hãi!"

Tần Trạm phun ra vài cái răng dính máu, vẫn rất kiêng cường như trước, cười lạnh nói: "Muốn báo thù cho ông nội ngươi thì cứ việc tìm ta, nếu không thể nào cũng bị người khác đánh cho ói máu, đi theo gót chân của ông nội ngươi mà thôi, ở đây các ngươi chẳng là gì cả!"

Ông nội chính là vảy ngược của Thạch Hạo, tất cả hành động của người đều vì nó, mất đi một tay cũng vì nó, Thạch Hạo không thể nào chấp nhận được người khác sỉ nhục Đại ma thần Thập ngũ gia được.

Nó không nói lời nào, dồn lực tát thật mạnh khiến cho xương gò má của Tần Trạm nứt ra, đầu lâu suýt chút nữa vỡ nát, thương thế cực kỳ nghiêm trọng.

Không hề nghi ngờ, pháp thể bất lão đã thể hiện ra vẻ nghịch thiên của mình, chịu công kích như thế nhưng vẫn không chết.

Đương nhiên, việc này cũng do một phần sức lức sau này Thạch Hạo dồn vào, nó vẫn chưa muốn Tần Trạm chết, muốn tra rõ ông nội ở nơi đâu nên cần phải giữ lại cái mạng của lão.

"Tiếp tục nào, cứ nhằm thân thể ta đi, có thể đập nát ta sao, để ta xem sức mạnh chân chính của tên nhóc hỉ mũi chưa sạch nhà ngươi nào, đừng nhẹ tay thế chứ!" Tần Trạm nhếch miệng cười to, máu không ngừng nhỏ xuống đất.

Đồng thời vào lúc này toàn thân lão phát sáng, hàng loạt ký hiệu xuất hiện dày đặc, đó chính là từng tòa trận pháp được khắc họa trong máu thịt, hình thành nên một thông đạo thần lực thần bí bắt đầu tuần hoàn nhằm phóng thích pháp lực.

"Ông rất muốn bị ngược đãi sao?" Thạch Hạo lên tiếng, lần nữa nhấc ông ta lên, vung quyền đấm ra một đấm khiến lão bắn ngược về sau.

"Răng rắc!"

Xương ngực của Tần Trạm nổ tung bảy tám cái, máu tươi ròng ròng, thế nhưng ánh sáng của thân thể càng tăng mạnh hơn. Pháp thể bất lão, đủ nghiền ép tất cả, là sự biểu hiện của pháp lực được ngưng tụ và trui luyện thân thể tới mức tận cùng, được xưng là pháp thể bất lão, dù là người sau này có chết đi thì cũng không hề tổn hại.

Thứ pháp thể này có thể sánh ngang với Kim cương bất hoại thân của Tây Phương giáo, đẩy thân thể về phía cực hạn, được xưng là bất diệt, trường tồn cùng với thời gian!

Mà lúc Tần Trạm tung hoành thiên hạ, dựa vào loại bảo thân như thế này nên đánh đâu thắng đó, cũng không biết chiến bại bao nhiêu cường địch, ở cảnh giới Tôn giả hiếm có đối thủ.

Hiện tại cũng bởi vì như thế cho nên mới có thể chịu đựng được những loạt công kích vừa nãy của Thạch Hạo, trước sau vẫn không hề chết, cũng chẳng hề tan xương nát thịt chết đi.

"Tiếp nào, ta đánh ông nội của ngươi, khiến hắn liên tục phun máu!" Tần Trạm điên cuồn hét lớn, mặt mày dữ tợn.

Mà lúc này, nơi xương ngực vỡ nát của lão bắt đầu phát sáng, từ trong cốt tủy phóng thích ra thần năng hóa thành chùm sáng bao phủ lấy thân thể lão.

"Ầm!" Thạch Hạo đấm ra một quyền xuyên thủng màn ánh sáng đó, lần nữa đánh nát rất nhiều khung xưng của lão, không ít xương nổ tung, xem ra khó mà tái tạo lại.

Quyền lực như thế có thể nói là vô địch ở cảnh giới này, bởi vì người khác cơ bản không thể nào dễ dàng nghiền ép pháp thể bất lão như vậy được, không cách nào có thể đánh nát những khúc xương cứng rắn như thế.

"Ha ha, ta chính là bất tử, ngươi có gan thì tiếp tục đi, nếu không thì không còn cơ hội nữa đâu, Thần của Tần tộc ra muốn xuất quan rồi!" Tần Trạm nhập ma, con ngươi vô cùng kỳ dị, tóc bạc trắng dính đầy máu, điên cuồng và đáng sợ.

"Vậy thì thành toàn cho ông!"

Lời nói của Thạch Hạo trở nên lạnh lẽo, nắm đấm phát sáng, triển khai pháp môn Côn bằng, lần này nó không có dùng đến sức mạnh mạnh mẽ nhất, chỉ là đập một phát khiến cho các khớp xương trong cơ thể Tần Trạm nổ lốp bốp.

Nhưng mà, việc này càng khiến Tần Trạm thêm quái dị hơn, sau khi xương cả người nứt ra thì từ trong cốt tủy chảy ra màn ánh sáng năm màu, hình thành nên một tầng ánh sáng bao phủ lấy lão.

Cuối cùng, hình thành nên huyết dịch thần thánh quấn chặc lấy lão ở bên

trong, áo nghĩa bất diệt lưu chuyển, những phù văn không ngừng hiện lên bên trong thánh quang năm màu này, khí thế mạnh mẽ khiến người khác run rẩy.

"Nhóc con vắt mũi chưa sạch kia, nhanh tiếp tục nào!" Tần Trạm kêu to.

"Ông ta đang lợi dụng sức mạnh cực lớn từ bên ngoài để đánh nát giam cầm thân thể, nhờ đó đột phá, bước ra một bước mang tính then chốt kia?" Xa xa, Tần Hạo lộ vẻ thích thú.

"Không chỉ là dừng lại ở đấy đâu, nếu như thành công thì sẽ cướp lấy thần thông của hắn nữa." Ở bên cạnh, một ông lão mở miệng, ánh mắt nóng rực, còn có vẻ chờ mong.

Thạch Hạo cảm giác được đối phương đang mượn nó để rèn luyện, mà lúc này là lúc mấu chốt, nếu như nó ra quyền thì huyết thanh đặc sệt kia rất có thể sẽ hấp thu tất cả.

Xương cốt của Tần Trạm đều nát tan, thần tủy phát sáng, tái tạo sinh cơ, pháp lực cuồn cuộn bao lấy lão, đây là một cách thức lột xác giống như là niết bàn vậy.

"Kết thúc thôi, để cho ông thấy hi vọng thế nhưng không thể bước lên được bước kia, và không thể trộm lấy bảo thuật của ta đâu." Thạch Hạo lạnh lùng và vô tình truyền âm.

Thời khắc này, một con Côn Bằng bé nhỏ từ trong lòng bàn tay nó chui ra, sau đó chui vào trong huyết thanh thần thánh kia, xuyên thủng màn ánh sáng đang bọc chặt lấy Tần Trạm, cưỡng ép phá tan kén lớn này.

Huyết thanh này điên cuồng phun trào, như muốn khắc họa hết toàn bộ phù văn của Thạch Hạo, từ từ thu lấy bí mật của pháp môn Côn Bằng, đây chính là một loại bí thật đáng sợ, giữa sinh tử sẽ thức hiện đại siêu thoát!

Nhưng mà, Thạch Hạo là người tài giỏi, không chỉ hiểu rõ nội tình mà còn có năng lực phá giải, sẽ không bao giờ cho đối phương có cơ hội dò xét

bảo thuật của bản thân.

"Hỏng rồi, không có đoạt được bảo thuật, Tần Trạm thất bại rồi." Hai ông lão đứng bên cạnh Tần Hạo biến sắc, nhanh chóng lao về trước.

Tần tộc có một phần cổ pháp trấn giáo, được gọi là tinh túy niết bàn, chính là pháp quyết vô thượng. Hiển nhiên, Tần Trạm đã tu luyện thành công, lão vẫn không ngừng tích lũy chờ mong bước tới được bước kia.

Mà giờ lại có cơ duyên cực lớn ngay trước mặt, muốn trong quá trình này niết bàn, trộm lấy đại pháp của Thạch Hạo, đặc biệt là bảo thuật Côn Bằng, cho nên mới thể hiện ra vẻ điên cuồng và tà dị kia.

Loại pháp môn niết bàn này, mạnh mẽ và thần bí, trong quá trình tiến hành không chỉ có thể gột rửa bản thân mà còn có thể ghi nhớ sắp xếp các loại pháp và đạo của ngoại giới. Thạch Hạo công kích như thế, tất cả đều được im lại trong huyết thanh thần thánh kia, cuối cùng sẽ bị Tần Trạm đoạt lấy.

Đáng tiếc, dù tính toán có tốt đến mấy, chờ mong cũng rất lớn, thế nhưng tóm lại Tần Trạm cũng không thể nào toại nguyện được.

Thạch Hạo tay trái thi triển pháp môn Côn Bằng tới cực điểm, còn tay phải xuất hiện một cây cỏ, kiếm ý ép trời, khiến nơi đây nổ tung.

"Ngươi..."

Tần Trạm hoảng sợ, có chút hợ hãi.

Bởi vì, lão phát hiện trong cơ thể mình có rất nhiều nguồn sức mạnh, sớm đã tích lũy vào trong máu thịt thế nhưng giờ khắc này toàn bộ nổ tung.

Máu thịt không ngừng phá nát, thân thể đang giải thể, hơn trăm tòa trận pháp được khắc vào cơ thể đang từ từ lu mờ, nhanh chóng tàn lụi.

"Không!" Đây chính là đạo hạnh của lão, là biểu hiện của sự thành tựu,

kết quả lại bị người tiêu diệt.

Khóe miệng của Thạch Hạo nở nụ cười, trước kia tuy không biết đối phương mưu mô đoạt lấy bảo thuật của mình, thế nhưng nó lại biết, người này điên cuồng như thế khẳng định có mục đích, sau đó thì nhìn ra được muốn mượn tay mình để niết bàn, cho nên mới lưu lại rất nhiều sức mạnh bí ẩn trong người lão nhưng không có bộc phát ra.

"Như ông mong muốn!" Thạch Hạo khẽ nói.

Âm thanh này lọt vào trong tai Tần Trạm tràn ngập châm biếm, còn là cay nghiệt, thân thể tàn phế của lão đầy lạnh lẽo, tràn ngập vẻ không cam, còn có sợ hãi vô cùng lớn.

Quả nhiên đúng như tiểu Thạch từng nói, đối phương sẽ để cho lão thấy hi vọng thế nhưng không thể bước tới được bước kia, càng không chiếm được bảo thuật của đối phương.

Tầm Trạm hối hận, lần này quá bất cẩn, thà cứ đột phá như thế đi thì tốt rồi, đằng này lại mưu toan chiếm đoạt bảo thuật của Thạch Hạo, kết quả lại thảm hại như vậy.

"Ồ" Trong lòng Thạch Hạo chợt động, lúc làm nổ các sức mạnh bí ẩn trong người lão, khi hai tay thăm dò huyết thanh thần thánh kia thì tựa như cảm ngộ được các ký hiệu lấp lánh khắp nơi kia.

Đây là thứ gì? Nó nhanh chóng thu gom, bao phủ toàn bộ bảo dịch này, đó chính là pháp lực chảy ra từ cốt tủy của đối phương, thần thánh hoàn mỹ, có ẩn chứa một phần bí pháp.

Rất nhanh, nó thay đổi sắc mặt, đây là một phần cổ thuật tên là pháp môn Ngũ hành niết bàn, lại là đại pháp trấn giáo của Tần tộc, chính là một trong những truyền thừa mạnh nhất của Bất Lão sơn.

Loại thần thông này người bình thường không thể tu luyện được, chỉ vì Tần Trạm quá xuất sắc, tuy rằng hơi nhập ma thế nhưng sức chiến đấu lại vô

cùng mạnh mẽ, trong cuộc chiến cùng cấp thì khó tìm được vài đối thủ.

Trong lòng Thạch Hạo chấn động không thôi, nó gặp được pháp môn Côn Bằng, cũng học qua pháp môn Toan Nghê, cũng tu hành qua kiếm ý của một cây cỏ, kiếm thức tự nhiên phi phàm, giờ khắc này đoạt được bí thuật này nên hiểu rõ sự lợi hại của pháp môn này.

"Hẳn là do Thiên tôn của Bất Lão sơn lưu lại!"

Pháp môn niết bàn này có thể giải quyết vấn đề lớn của nó, thế giới này có khuyết, đại đạo không trọn vẹn, tương lai nó chắc chắn phải đối diện nên cần phải siêu thoát và gột rửa lần nữa.

Pháp môn này rất thích hợp với nó, chỉ cần lựa chọn một cơ hội thích hợp bắt đầu siêu thoát, có thể khiến nó càng thêm mạnh mẽ, niết bàn tái sinh!

Phương xa, hai ông lão kia sớm đã ra tay thế nhưng không thể nào đuổi kịp tốc độ của Thạch Hạo, nó nhấc Tần Trạm vọt vào trong sơn cốc, từ từ thu lấy phù văn, từ từ đạt được bản hoàn chỉnh.

"Ngoại trừ niết bàn, còn có những pháp môn khác nữa, rất có lợi có việc tu hành sau này!" Thạch Hạo giật mình, đạt được càng nhiều thì nó càng vui mừng.

Trong sơn cốc vô cùng an lành, hưu chín màu chạy nhảy, khổng tước năm màu bay lượn, đây chính là một thần thổ chân chính, bên trên thác nước buông xuống trắng xóa giữa không trung.

Mà nơi sâu trong tịnh thổ là hàng loạt phong cảnh tuyệt đẹp, tựa như Thần giới, khí tức thần linh tràn ngập.

Trong cốc chia làm mấy khu vực lớn, trong đó có một khu cảnh vật rất quen thuộc khiến Thạch Hạo chấn động trong lòng, rất giống với một sân nhỏ mà nó từng sinh hoạt qua trong Võ Vương phủ.

Đột nhiên, nó nhìn thấy hai bóng người rất quen thuộc trong khu vực này!

Trong giây lát ấy, tâm tư của Thạch Hạo chuyển động không ngừng, một dòng nước nóng xông thẳng lên đầu khiến hai mắt như mờ đi, giọng nói của nó run rẩy ẩn chưa tính cảm, lầm bẩm nói: "Ba, mẹ!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 492: Nhìn Thấy Thần Linh.

Thạch Hạo xách Tần Trạm nhanh chóng nhằm thẳng khu vực trước mắt, trên mặt nó có thể thấy được vẻ hoang mang, bóng người kia từng xuất hiện trong giấc mơ của nó, trên thực tế vô cùng tiếc nuối.

Ba, mẹ, đối với người khác thì vô cùng thân thiết, luôn luôn bên cạnh, chăm sóc từ nhỏ. Nhưng với nó lại là một loại khát vọng, từ nhỏ đến lớn không hề cảm nhận qua.

Tiểu Thạch kinh diễm, quật khởi trong Man hoang, dựa vào bản thân tự mình rời đại sơn, đoạt lấy uy danh hiển hách, bễ nghễ quần hùng, chưa từng nhờ tới sự giúp đỡ của ba mẹ thế nhưng vẫn có thể ngạo thị đương đại.

Nhưng nó vẫn luôn luôn nhớ mãi, tiếc nuối trong lòng, giờ cuối cùng cũng gặp lại, nỗi nhớ thương trong lòng cần được bù đắp, vô cùng khao khát tình thân.

Mặt đất chiếu lên những luồng sáng, ký hiệu lấp lánh tỏa ra khí tức thần linh, Thạch Hạo thất kinh, đây là một trận pháp thông thiên khóa chặt các nơi trong sơn cốc.

"Ba!" Thạch Hạo hô to.

"Mẹ!" Nó tiếp tục gào thét.

Những lời này đều phát ra từ tận đáy lòng, tuy qua đi rất nhiều năm rồi nhưng trong lòng không hề ruồng bỏ, cũng không thấy xa lạ gì, hai hình bóng kia lưu lại ấn tượng quá sâu sắc trong trí nhớ nó.

Âm thanh phản hồi lại trong cốc rất lớn, cứ như là sấm nổ vang rền, thế nhưng hai bóng người kia chẳng hề đáp trả.

"Là sức mạnh của trận pháp, nó ngắn cách tất cả mọi thứ với nơi đó, đại ca có thể thấy thế nhưng người bên trong không thể thấy được." Đả Thần Thạch bên trên sợi tóc của nó lên tiếng.

"Mày có thể phá trận không?" Thạch Hạo hỏi, sự gấp gáp trong nội tâm càng mạnh hơn, hận không thể lập tức xông vào để gặp hai người.

"Đây là trận pháp thần linh, độ khó cực lớn, cần phải có thời gian, nên biết rằng muốn phá giải thứ trận pháp như thế này chỉ cần mỗi kỹ xảo cũng chưa đủ, mà còn cần phải có thực lực tương xứng." Đả Thần Thạch nói.

Phía sau, hai ông lão áp sát, ai cũng đều ra tay rất quyết đoán, bởi vì Tần Trạm bị Thạch Hạo xách nơi tay nên lúc nào cũng có thể mất mạng.

Đồng thời, bọn họ cũng nhìn ra được, những ký hiệu lấp lánh trong huyết thanh thần thánh ấy đã bị tiểu Thạch cướp lấy và đạt được bí pháp niết bàn, gần như hoàn toàn đầy đủ, mà chuyện này không thể truyền ra ngoài được.

Nên biết, dù là hai người bọn họ cũng chỉ đạt được bản không trọn vẹn, loại đại pháp trấn giáo này cũng chỉ có số ít người mới có thể tu hành, là bí mật bất truyền.

Một con Chư kiền mạnh mẽ và hung ác hiển hóa ra ngoài tấn công về phía Thạch Hạo, đây là do bảo thuật diễn biến mà thành.

Mà tên còn lại thì cả người bắt đầu thiêu đốt, nhanh chóng hiện ra hơn 100 tòa trận pháp trong cơ thể xung quanh người, cứ như xuất hiện một vùng sao lớn, mênh mông cuồn cuộn, sáng rực và chói mắt.

Cũng trong lúc này Tần Hạo đánh tới, giơ tay nhấc chân đều là đạo pháp tự nhiên, ngân mâu trong tay vang lên những tiếng vù vù, hóa thánh một luồng ánh bạc lấp lánh bay vụt tới.

"Xoẹt!"

Lông chim đỏ đậm bay lượn, một con Chu tước bay lượn trên trời trao, xung Thạch Hạo dâng lên ánh đỏ, nó triển khai Bốn kích Chu tước Thái cổ!

Tuy khi nhìn thấy ba mẹ tâm tình biến chuyển thế nhưng nó là người biết khống chế tình cảm của mình, nó biết trong sơn cốc này cực kỳ nguy hiểm, đối đầu với kẻ địch mạnh thì không được sơ sẩy.

Sóng nhiệt nóng rực lan tỏa, cứ như là dung nham màu đỏ cuộn trào theo Chu tước trên trời cao.

Hai ông lão thất kinh, bảo thuật của hai người xung kích thế nhưng đều bị ngăn cản lại, khó có thể đột phá lại gần.

Cũng trong lúc đó, một thanh pháp kiếm thần linh vàng óng xuất hiện ở trong tay Thạch Hạo nhanh chóng vung về trước, vang lên những tiếng vù vù.

Ngân mâu trong tay Tần Hạo chấn động, lưỡi mâu bị chém trúng, ánh bạc tung tóe, hoa lửa tứ tán, thần âm leng keng không dứt bên tai.

Hai ông lão kinh ngạc rồi đồng loạt ra tay, đồng thời nắm chặt lấy chiến mâu màu bạc ra sức khống chế, nó cứ như là một con chân long màu bạc đang ngẩng cao đầu, ngâm vang chín tầng trời.

Thạch Hạo chẳng hề lo sợ, pháp kiếm màu vàng trong tay lại chém tới, kim quang sáng rực dường như muốn cắt rời hư không, hóa thành một luồng thần mang vĩnh hằng trấn áp thiên địa.

Chiến mâu màu bạc xông lên đón đỡ, hai bên va chạm với nhau.

"Ầm!"

Vô số thần năng nổ tung, cứ như là đại dương vỡ đập, đủ để quét ngang vô số quần sơn, có thể hủy diệt cả một vùng núi, dây chính là thần uy bất diệt!

Thạch Hạo đứng tại chỗ, tay áo phấp phơ, sợ tóc phấp phới, bản thân vẫn chưa hề nhúc nhích. Đối diện, cả ba người cùng rút lui, ai nấy cũng đều giật mình, thần uy của pháp kiếm màu vàng kia kinh người, khiến người khác hoảng sợ.

"Không sao, pháp kiếm đó là thần khí trấn quốc của Thạch tộc, cũng không phải thực lực của bản thân nó là vô địch thiên hạ." Một ông lão giải thích cho thiếu niên đứng bên cạnh.

"Cháu còn nhỏ tuổi, khí huyết còn lâu mới mạnh như nó, đạo hành cần phải tích tũy theo thời gian, sớm muộn gì cũng vô địch thiên hạ thôi." Một ông lão khác cũng an ủi.

Nhưng nét mặt già nua của hai người đều đỏ rực, Tần Hạo địch không lại thì không nói làm gì, dù sao tuổi còn nhỏ, thế nhưng hai người bọn họ tuổi lại rất lớn cũng bị đẩy lui, đây quả thật tài không bằng người.

Lúc này, trong sơn cốc hiện lên từng vùng ánh sáng, kinh khủng và chói mắt, mạnh mẽ và hào hùng, cứ như có một mặt trời lớn sắp sửa bay lên, nơi đây tràn ngập khí tức thần linh.

"Đại nhân muốn tỉnh rồi!" Một ông lão vui mừng, tràn ngập vẻ kính nể.

Cốc thần, tự nhiên có thần linh dừng chân, đây cũng không phải là điều bí mật gì cả, nơi đây chính là nơi bế quan của lão tổ Bất Lão sơn, được xưng là nguồn gốc của gia tộc.

Một tiếng thở dài truyền ra, rõ ràng rất nhẹ nhưng lại cứ như là một dòng lũ lớn xông thẳng hướng trời cao, khiến người khác cảm thấy chấn động cực lớn.

"Đây là thần thổ trong tộc, yên vui và an lành, làm sao có thể động đao binh chứ, còn ra thể thống gì." Thanh âm này rất nhẹ, mang theo vẻ lôi cuốn, tuy không giận nhưng vẫn khiến thần hồn người khác rung động.

Đây là Thần sao? Trong lòng Thạch Hạo chấn động, đây là lần đầu tiên

nó gặp phải.

Nhưng mà, nó cũng chẳng hề e ngại, nó tới là để tìm ba mẹ mình, nhất định phải gặp cho bằng được.

Hơn nữa, lúc này nó cũng không có dừng lại động tác xách Tần Trạm nơi tay, tay trái vẫn tiến hành việc rút lấy các ký hiệu cuối cùng trong huyết thanh thần thánh đó.

Đây chính là cổ pháp niết bàn, là tuyệt học cấm kỵ của nhất mạch Bất Lão sơn, không cần nói ở hạ giới, dù là thượng giới cũng là bí thiên vô giá, có mấy ai đoạt được?

Bản pháp quyết này, chỉ vài người có tiền lực cực lớn mới nhận được bản hoàn thiện!

Thạch Hạo may mắn đoạt được thì chắc chắn sẽ không bao giờ bỏ qua, dù là bên cạnh có thần linh thì nó vẫn cứ động thủ, thu được dấu ấn bản nguyên này.

Cuối cùng, tiếng kêu khẽ vang lên, hàng loạt ký hiệu xuất hiện khắc vào trong hư không, đó chính là pháp môn mà Thạch Hạo rút lấy hóa thành một tác phẩm đại đạo.

Nó đã hoàn thành, đạt được thiên hoàn thiện.

Bởi vì, Tần Trạm niết bàn, vận chuyển phương pháp này nên đã bị ghi lại trong huyết thanh thần thánh đó, không hề thiếu sót phần nào, sau đó bị Thạch Hạo trấn áp nên một chữ cũng không mất, toàn bộ bị tinh luyện.

"Leng keng leng keng..."

Âm thanh chấn động tám hướng, bản pháp quyết này cũng không quá dài in hẳn ở trong hư không, hóa thành một tờ Càn khôn, mỗi một chữ đều tỏa ra hào quang, đạo phù cứ như được đúc từ kim loại vậy.

Thứ này chân thật tới mức có thể thấy được, cứ như một tờ giấy vàng óng trải rộng nơi đó, thần thánh hoàn mỹ, chảy xuôi áo nghĩa đại đạo vô thượng.

Thạch Hạo thán phục, quả nhiên không đơn giản!

Dù là hai vị Tôn giả nơi kia ánh mắt cũng lộ vẻ thèm thuồng, rất muốn tới tìm hiểu thật kỹ, bọn họ cũng chỉ nắm giữ một phần nhỏ, là bản thiếu, kém xa bản này.

Đáng tiếc, sách quý vừa thành thì chớp mắt biến mất, hóa thành một dải ngân hà tiến vào trong cơ thể Thạch Hạo, sách quý hiện lên trong đầu nó, từng chữ cứ như châu ngọc, phát ra tiếng nổ đại đạo vang rền.

Mắt của Thạch Hạo sáng rực, sau khi sách quý tiến vào trong đầu nó thì khó có thể xóa sạch được.

"Ngươi thích phương pháp này hả, ta có thể truyền cho ngươi, nếu ngươi đồng ý, ta còn có thể chỉ điểm cho ngươi vài loại bảo thuật trấn giáo khác." Sâu trong sơn cốc, sương mù màu vàng lưu chuyển, nơi đó rực rỡ như ánh bình minh, là khí tức của Thần.

Thạch Hạo đề phòng, trong tay nó còn có Tần Trạm niết bàn thất bại, chỉ có đầu lâu vẫn tính là hoàn hảo, còn những nơi khác đều đã nát bấy, không thể nào tái sinh nữa.

Thạch Hạo mở ra thập đại Động thiên rồi ném thẳng vào trong một Động thiên, giống như Tần Pháp, giờ lão cũng trở thành tù binh.

"Ta muốn gặp ba mẹ của mình, xin hãy mở ra trận pháp để ta đi vào." Thạch Hạo nói.

"Chắc chắn không vấn đề gì, ngươi cũng tới rồi thì còn lo lắng gì nữa?" Thanh âm kia từ xa truyền tới mang theo vẻ tang thương của năm tháng, khiến người khác vô cùng ấn tượng, trong thời gian ngắn khó có thể quên.

Nói xong, một đại lộ kim quang xuất hiện, từ sâu trong sơn cốc trải dài ra trong hư không, trông cực kỳ thần thánh, kèm theo đó là thanh âm đại đạo.

Thạch Hạo chấn động, nhưng vẫn không do dự, nhảy mạnh một cái đạp lên phía trên, hướng vào sâu trong sơn cốc.

Khi nhìn thấy Thạch Hạo bước lên đại lộ kim quang đó, hai ông lão vô cùng ao ước, bọn họ chưa từng trải qua tình cảnh như thế bao giờ, nghe nói đó chính là sự ngưng tụ của pháp lực thần linh, ẩn chứa chân nghĩa đại đạo, đi ở phiá trên rất dễ để tỉnh ngộ.

Thạch Hạo bước lên con đường này, cũng không nhìn thấy thứ gì ngoài kim quang vĩnh hằng kéo thẳng tới phần cuối thiên địa, nó từ từ bước đi, chẳng hề e ngại.

Cuối cùng, ánh sáng thu lại, đã tới phần cuối của con đường màu vàng này, nó đạp lên mặt đất, nơi đây xanh biếc và yên tĩnh, hào quang thánh khiết mông lung, linh tuyền ào ào, hàng loạt bảo dược sinh trưởng khắp nơi.

Ở trước đó có một cây cổ thụ ẩn chứa loại đại đạo khó tả, hào quang chiếu rọi khắp nơi, những chiếc lá trong suốt óng ánh cứ như rồng cuộn trên thân cây.

Còn có những cánh hoa đang rơi tà tà xuống, lấp lánh long lanh.

Ở phía dưới gốc cây có một người mặc chiến y hoàng kim ngồi xếp bằng nơi đó, cặp mắt khép hờ, siêu thoát trên đời.

Y ngồi yên, những cánh hoa rơi xuống trong suốt cứ như mưa ánh sáng phủ kín khắp nơi, khiến y càng thêm xuất thế.

"Mời ngồi." Lời nói rất ôn hòa, rất đơn giản, y vẫn không có mở mắt.

Thạch Hạo ngồi ở cách đó không xa, đầy đất là màu xanh ngát, những linh dược được trồng gần đó tỏa ra hương thơm ngát, thấm ruột thấm gan.

Chàng trai dưới gốc cây xem chừng chỉ khoảng hai mấy tuổi, vô cùng trẻ, âm thanh mang theo vẻ lôi cuốn đặc biệt, tuy là chàng trai nhưng lại xinh đẹp tới kỳ lạ.

Người này chính là Thần sao? Quá siêu phàm, Thạch Hạo lẳng lặng ngồi nhìn, chẳng hề giống như trong tưởng tượng của mình, bề ngoài không ngờ lại trẻ như thế.

"Ngươi có nguyện bái ta làm thầy?" Âm thanh rất nhẹ nhàng nhưng lại rất lôi cuốn, trên người y mặc chiến y màu vàng ngồi xếp bằng dưới gốc cổ thụ, cực kỳ xinh đẹp, cặp mắt nhắm nghiền.

Một bên khác trong sơn cốc, trong tịnh thổ bị trận pháp ngăn cách có một kiến trúc vô cùng khác biệt, nhìn giống như là một góc nhỏ của Võ Vương phủ, rất giống nơi sinh của Thạch Hạo.

"Một người đàn ông ngồi xếp bằng trong rừng trúc, trên người lưu chuyển đạo vận, y nhắm chặt hai mắt, cứ như siêu thoát vật ngoại, yên tĩnh bất động.

Đột nhiên, y mở mắt ra, đứng thẳng dậy, nói: "Hạo nhi... Ta làm sao thế này, vì sao có cảm giác... nó tới rồi!"

Một cô gái xinh đẹp cũng ngảng đầu theo, nói: "Hạo nhi thường xuyên ra vào trong cốc, nó đến thì cũng bình thường chứ sao?"

"Không, là Hạo nhi ở Thạch quốc của chúng ta ấy, nó... thật sự tới rồi, cách chúng ta rất gần!" Hai mắt của người đàn ông này bắn ra hai luồng thần điện, thân thể không ngừng run nhẹ.

"Hạo nhi..." Thanh âm cô gái kia run lên, tận sâu trong lòng xuất hiện cảm giác, khiến cho đôi mắt đẹp ấy mở to, run rẩy nói: "Nó ở... trong cốc, rất gần rất gần!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 493: Thần.

Cổ thụ cao to, cành cây như rồng già, lá cây óng ánh, lưu chuyển đại đạo.

Đây là một cây cổ thụ sinh trưởng không biết bao năm tháng, các đời Thần linh đều ngồi xếp bằng bên dưới gốc cây, khiến nó có đạo tắc phức tạp, có thể giải thích được đại đạo.

Thần linh hoặc là từ trần, hoặc là tiến vào thượng giới, thứ duy nhất không biến mất chính là cây cổ thụ này, vẫn cắm rễ sống ở nơi đây.

"Ta rất muốn gặp ba mẹ mình." Thạch Hạo lên tiếng, trong lòng tuy nôn nóng thế nhưng không có thể hiện ra ngoài, cũng không có gấp gáp đứng dậy, chỉ bình tĩnh lên tiếng.

Ở đây, nó cảm nhận được một loại đại đạo như trời, không có cảm giác như ở vực sâu u tối, càng gần với đạo hơn, như chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm phải.

Ngồi xếp bằng dưới cổ thụ, sự xao động trong lòng của nó biến mất, lửa hận cũng dập tắt, tâm tình dần dần ôn hòa lại, cũng bởi vì nhận được sự ảnh hưởng của cây cổ thụ và vị Thần này.

Dưới cây cổ thụ, vị Thần linh ngồi xếp bằng, rất siêu thoát, mặc dù là một chàng trai thế nhưng lại xinh đẹp siêu phàm thoát tục, như không thuộc về nhân giới, kỳ ảo như tiên.

Thạch Hạo chưa từng gặp ai như thế cả, chỉ cần ngồi xếp bằng mà có thể ảnh hưởng tới trời đất, khiến nơi ấy trở thành thần thổ.

Cánh hoa óng ánh rơi là tà xuống dưới, người này tựa như vượt qua

chúng sinh, không có thần năng vô thượng phô trương, cũng không có uy thế kinh khủng, duy chỉ có một loại chân thật, phóng thích "chân ngã".

"Nhân chi thường tình, tự nhiên có thể gặp." Y vẫn nhắm mắt khẽ mở miệng, hào quang phát ra từ chiến y hoàng kim rất nhẹ nhàng chẳng hề nhiếp người, mà cả người cứ như ở ngoài trần thế vậy.

Thạch Hạo vô cùng kinh ngạc, đối phương không ngờ lại đáp ứng, nó cho rằng sẽ gặp phải phiền phức, cảm thấy người của Bất Lão sơn sẽ ngăn cản, không cho nó gặp ba mẹ mình.

"Vậy xin hãy mở trận pháp." Thạch Hạo mở miệng.

"Ta không đồng ý!" Đúng lúc này, một âm thanh cực lớn truyền tới, cứ như chuông lớn ngân vang vậy, nổ vang nơi xa xôi chấn động cả tòa sơn cốc.

Dù thân thể mạnh như Thạch Hạo cũng phải lắc lư, tuyệt đối không phải là Tôn giả, pháp lực như đại dương ào ạt ập tới, khí thế bễ nghễ chúng sinh, cao cao tại thượng.

Nó không có nhìn thấy là ai, thế nhưng biết được, tuyệt đối là một nhân vật mạnh mẽ tuyệt đỉnh, hơn nữa cũng chẳng hề có hảo cảm với mình!

"Tần Vũ, ngươi vẫn ngang ngược như vậy mà." Thần dưới cổ thụ lên tiếng.

Năm ngọn núi cùng tồn tại trong Bất Lão sơn, cứ như năm ngón tay người úp xuống mặt đất, trên một ngọn núi trong số đó có một đại điện bằng đồng đã hoen ố.

Thanh âm phản đối được truyền ra từ nơi đây, trong cung điện đồng thau có người mở mắt, từ trên bồ đoàn đứng dậy. Toàn thân được bao phủ bởi ánh bạc, còn như là thánh hỏa từ tuyên cổ không ngừng nhảy múa.

"Tần Nhất Phàm, ta thừa nhận ngươi có tài năng xuất chúng, là kỳ tài số một số hai từ trước tới nay của Bất Lão sơn, thế nhưng ngươi đã tiến vào

thượng giới, đã rời khỏi bộ tộc, vì sao lại can thiệp vào tộc sự trong hạ giới?"

Y đẩy cánh cửa điện loang lổ gỉ sét, đứng trên ngọn núi dõi mắt nhìn xuống Thần cốc, trong con ngươi huyễn diệt bất định, có vạn vật sinh diệt, có ngân hà diễn biến, vô cùng đáng sợ.

Thần cốc, bên dưới năm ngọn núi Bất Lão sơn, mây khói mịt mờ dâng trào, cổ dược san sát, còn có một vài thụy thú đặc biệt, vô cùng an lành.

Nhưng mà, nhìn kỹ thì toàn bộ trong có vẻ hiu quạnh, tràn ngập không khí xơ xác tiêu điều.

Trong cốc, Thạch Hạo khiếp sợ, âm thanh này cực lớn khấy động lòng người, khiến nó phải sợ hãi, lời nói đó thật hay không?

Nó không khỏi đảo mắt về phía cây cổ thụ bên cạnh, người ngồi xếp bằng nơi đó cứ như là một vị thần phật mỉm cười đưa tay đón lấy những cánh hoa, những cánh hoa long lanh lượn lờ, không nhiễm chút bụi trần.

Thần dưới cổ thụ sớm đã tiến vào thượng giới, vậy sao lại xuất hiện ở đây?

"Ta thần du thái hư, ngẫu nhiên gặp chuyện này nên muốn đưa hắn đi thượng giới, làm đệ tử của ta." Thần dưới cổ thụ khẽ nói, chiến y màu vàng trên người tỏa ra hào quang óng ánh.

"Có tin đồn, tình cảnh của ngươi không ổn, khả năng đã qua đời rồi. Đây cũng chỉ là chấp niệm của ngươi mà thôi, là hình chiếu đến từ thượng giới?" Trước đại điện bằng đồng, Tần Vũ đứng thẳng lạnh lùng nói.

"Ngươi không chết, đại kiếp nạn tới nên chắc mượn đường để tới đây, muốn tìm cơ duyên à?!" Tần Vũ tiếp tục lên tiếng.

Thạch Hạo rùng mình, hôm nay diễn ra quá nhiều chuyện quái lạ, trước kia khi vừa tiếp xúc với Thần, đó cũng không phải là chân thân? Mà lại càng đến từ thượng giới.

"Có chút phiền phức rồi, xem ra ta không thể mang ngươi đi được rồi." Dưới cây cổ thụ, bóng người ngồi xếp bằng ấy mở mắt, cánh hoa bay tà tà xuống dưới, mỗi một cánh như lộ ra hình dáng của y.

Đây là tình cảnh thần dị và xinh đẹp, toàn bộ bên trên cánh hoa đều phản chiếu vị Thần mặc chiến y màu vàng này, siêu nhiên và mạnh mẽ, lưu động hào quang óng ánh.

Vùng hư không này đang run rẩy, kèm theo là tiếng nổ đại đạo vang rền!

Rốt cuộc y cũng ra tay, một bức tranh hoàng kim xuất hiện muốn cuốn lấy Thạch Hạo mang nó rời đi sơn cốc này.

"Bất luận thế nào đi nữa, ngươi cũng không thể mang nó đi được! Để ta xem thử, đến tột cùng là chấp niệm của ngươi dưới hạ giới, hay là hình chiếu đến từ thượng giới đây." Trên Bất Lão sơn, trước điện bằng đồng, Tần Vũ ầm ầm bước ra, trong nháy mắt thiên điện biến sắc, sấm vang rung trời.

Trước điện bằng đồng có một tế đàn vô cùng đặc biệt, cũng được đúc từ đồng, bên trên có một vài vết máu phát sáng, hiển nhiên trước đây không lâu đã hiến tế lưu lại.

Giờ phút này, Tần Vũ xuất thủ che lại tế đàn bằng đồng kia!

Ầm một tiếng, thiên địa này tựa như bị ngăn cách.

Vốn Thạch Hạo cũng đã rút ra pháp kiếm, muốn chống lại bức tranh hoàng kim kia, thế nhưng sau khi tế đàn của Bất Lão sơn đóng lại thì Tần Nhất Phàm cùng với bức tranh này đều mờ đi.

"Quả nhiên là hình chiếu thượng giới!" Tần Vũ nói.

Gã đóng trận pháp bằng đồng đó lại, lập tức ngăn cách với thượng giới khiến cho hình chiếu của Tần Nhất Phàm nhanh chóng lu mờ, khó có thể hành động được gì.

"Vừa mới rời khỏi tộc, vì sao lại xuất hiện?" Tần Vũ quát lớn.

Thạch Hạo không thể không thán phục, Thần bên dưới gốc cổ thụ siêu phàm thoát tục, không ngờ lại có bản lĩnh bực này, tuy rằng mượn tế đàn trong tộc thế nhưng cũng nói lên được sự kinh diễm của y, cách một giới lại có thể hiện ra hình chiếu của mình.

"Vù!"

Đột nhiên, hư không run lên, bức tranh hoàng kim đã lờ mờ kia lại xuất hiện, đột nhiên vọt nhanh tới bao lấy Thạch Hạo, muốn đưa nó rời khỏi nơi đây.

"Xoẹt!"

Thạch Hạo ra tay, tự nhiên sẽ không để người khác mang đi dễ dàng như thế, nó có lựa chọn riêng của mình, nó muốn gặp lại ba mẹ.

Pháp kiếm trấn quốc vô cùng sắc bén, thân kiếm vàng óng dâng lên hào quang, như muốn cắt đứt cả hư không rồi đánh mạnh lên bức tranh hoàng kim, ngăn cản vật này cuộn lấy mình.

Nhưng mà, bức tranh này lại rất kỳ lại, cứ như là một thế giới hư vô, pháp kiếm có chém thế nào đi nữa cũng không sao chạm trúng được, cứ như đang đánh vào không khí vậy.

"Ầm!"

Thạch Hạo quyết đoán lấy ra Nhân Hoàng ấn, long khí hoàng đạo đầy trời, bầu trời run rẩy, cả sơn cốc rung lên như muốn nứt toác ra, uy lực vượt quá tưởng tượng.

Long khí hoàng đạo rất đặc biệt, hình thành nên một màng ánh sáng bảo vệ lấy Thạch Hạo, khiến cho nó không hề trụy kiếp.

"Thiên địa chính quả, quả nhiên có sức mạnh kỳ lạ. Đáng tiếc hình chiếu

của ta đã ảm đạm quá rồi." Thần dưới gốc cổ thụ thầm than, y chính là một trong những kỳ tài mạnh nhất từ trước tới nay của Bất Lão sơn.

Thời khắc này, y đứng dậy, sải bước về phía Thạch Hạo.

"Tần Nhất Dàm, ngươi dám làm loạn Bất Lão sơn ta à? Lớn mật!" Trên ngọn núi, Tần Vũ hét lớn, một chỉ điểm ra, ánh bạc như dải lụa ập thẳng vào trong sơn cốc.

Nhưng mà, bóng người trong cốc đầy siêu phàm kia nhẹ nhàng vạch một cái, ánh bạc nổ tung, tán loạn trong hư không, không mang tới bất kỳ tác dụng nào.

"Tần Vũ, tuy ta chỉ là hình chiếu, hơn nữa đã ảm đạm đi nhiều, nhưng không phải người chưa bước tới bước kia như ngươi có khả năng chống lại." Tần Nhất Phàm nói.

Chiến y màu vàng lóe lên, hư thể đã ảm đi nhiều của y cô đọng lại được hai phần, rồi cất bước về phía Thạch Hạo, nói: "Có nguyện ý bái ta làm thầy, sẽ dẫn ngươi đi thượng giới."

"Không muốn!" Thạch Hạo đáp lại.

"Bất Lão sơn, không người nào có thể khinh nhờn, dù ngươi từng là con cháu họ Tần, dù là kỳ tài mạnh nhất, nếu làm trái cũng phải bị tiêu diệt." Tần Vũ hét lớn.

Cả người gã phát sáng, vù một tiếng, gần như là thiêu đốt, sau đó lùi lại tiến vào trong điện bằng đồng, không biết đang mở ra trận pháp gì, lập tức toàn bộ cổ địa tràn ngập khí tức đáng sợ.

Tần Nhất Phàm chấn động, dù y có thiên tư ngút trời thì trong lòng cũng chấn động.

"Xoẹt!"

Bất Lão sơn to lớn phát sáng, trong đó có một ngọn núi buông xuống hào quang rực rỡ rồi bay vào trong Thần cốc, khiến cho Tần Nhất Phàm nhanh chóng rút lui, cả người hừng hực ánh vàng, chiến y thiêu đốt.

"Ngươi chưa bước tới một bước kia, nhưng lại nhận được sự tán thành của Ngũ Hành sơn, chẳng trách nơi đây không có người mạnh hơn tới bảo vệ." Tần Nhất Phàm như gặp phải đại địch.

"Đại kiếp nạn qua đi, may mắn giờ bắt đầu tới với ta." Tần Vũ nói.

Sau đó, miệng gã tụng thần chú, thần kính quỳ gối tế bái trong cung điện, Bất Lão sơn phát sáng, một ngọn núi trong đó sáng rực, hào quang buông xuống càng mãnh liệt hơn.

Ánh mắt của Tần Nhất Phàm trở nên sâu lắng hơn, sau đó ống tay áo màu vàng vung mạnh thu lại bức tranh hoàng kim kia, không mang Thạch Hạo đi nữa, mà dùng bức tranh này quấn lấy bản thân mình, tuy chỉ là hình chiếu thế nhưng không khuất phục chết ở nơi đây.

"Xoẹt!"

Kim quang lóe lên, mưa hoa bay tán loạn, y tiến vào hư không, cứ thế biến mất không chút tung tích.

Tần Vũ không dám khinh thường nên tiếp tục tế bái, một ngọn núi thuộc Ngũ Hành sơn sáng lên, gột rửa khắp nơi, trận pháp cũng được mở ra rất nhiều, sau khi chắc chắn y đã rời đi thì mời dần dần trở lại như ban đầu.

Ánh sáng màu bạc lấp lánh, Tần Vũ giáng lâm trong cốc, nhìn Thạch Hạo, gật đầu nói: "Quả nhiên gân cốt bất phàm, xưa nay hiếm thấy."

Thạch Hạo không nói gì, bình tĩnh nhìn gã.

"Ngươi có nguyện ở lại Tần tộc ta?" Tần Vũ hỏi.

"Không muốn." Vẫn câu trả lời như thế, không phá vỡ ý nguyện bản tâm

của chính mình.

"Tiến vào Bất Lão sơn, ngươi còn có cơ hội lựa chọn nào khác à? Dù ngươi không tới đây thì đích thân ta cũng tìm ngươi độ hóa." Tần Vũ lạnh lùng nói.

"Pháp chỉ của Bất Lão sơn mời ta tới đây, lẽ nào muốn giam cầm ta à?" Thạch Hạo hỏi.

"Người viết pháp chỉ hiện tại không có ở đây, nếu là ta cũng chẳng cần phiền phức như thế." Sắc mặt của Tần Vũ hiện ý lạnh, nói: "Ngươi giết đệ tử Bất Lão sơn thì thôi cũng được, nhưng lại giết hai Tôn giả, đã bước qua khỏi điểm mấu chốt rồi!"

"Ta muốn gặp ba mẹ mình!" Thạch Hạo nói, dù thế nào đi nữa thì nó cũng rất muốn nhìn thấy hai người.

"Có thể, hơn nữa còn làm tròn bổn phận của mình, ta sẽ không giết ngươi, còn cho ngươi một cơ duyên nữa." Tần Vũ vung tay mở ra một lỗ hổng nơi trận pháp, rồi truyền tống Thạch Hạo vào trong.

Đây là một tịnh thổ đặc biệt, cây cỏ san sát, nơi đây tổng cộng có năm cái hồ, chất lỏng óng ánh bên trong.

"Đây là nơi nào, ba mẹ ta ở đây?" Thạch Hạo hỏi.

"Ngươi cứ tu hành ở đây trước đã, đây là hồ niết bàn, nếu như ngươi đủ kinh diễm thì có thể lột xác ở nơi đây." Tần Vũ nói.

Năm hồ, không cái nào giống cái nào, phía trước mỗi hồ có dựng một tấm bia cổ, bên trên khắc tên của những cảnh giới khác nhau, chia làm: Động thiên, Hóa linh, Minh văn, Liệt trận. Tương xứng với năm hồ.

Đây chính là trọng địa thật sự của Bất Lão sơn, có thể niết bàn trọng sinh.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 494: Anh Linh.

Năm hồ niết bàn, đại biểu cho năm cảnh giới, vừa hay là năm cảnh giới này Thạch Hạo đã tu luyện qua, hiện tại xuất hiện trước mắt, là muốn nó niết bàn ư?

Nhưng mà, nó cảm thấy đối phương sẽ không đời nào tốt như thế cả, bởi vì như nó cũng chẳng có hảo cảm gì với Bất Lão sơn và đối phương cũng như nó mà thôi.

"Lão tổ Tần Vũ... Ngài làm thế là ý gì vậy?" Hai ông lão dẫn theo Tần Hạo đứng ở đằng xa, nghi ngờ hỏi.

"Hạo nhi, ngươi hãy đi đánh với nó một trận để rèn luyện bản thân, thể hiện ra thiếu niên Chí Tôn như thế thì không cần thiết, thật sự đang lãng phí." Tần Vũ mở miệng, nhìn về thiếu niên xa xa.

Tần Hạo gật đầu rồi nhảy lên một cái, Tần Vũ nhấn mạnh ngón tay rồi truyền tống hắn vào trong trận pháp kia.

"Lão tổ, Hạo nhi còn nhỏ." Một vị Tôn giả vội vàng mở miệng, lời tiếp theo lão không có nói ra, ở độ tuổi này thì Tần Hạo khẳng định không phải là đối thủ của tiểu Thạch.

"Các ngươi không biết diệu dụng của hồ niết bàn, trên bia đá ghi cảnh giới gì thì tiến vào cảnh giới đó. Đương nhiên, còn có trận pháp khác phụ trợ nữa, ví như một chiến trường cổ nào đó." Tần Vũ hờ hững nói.

"Lão tổ, nhốt nó ở nơi ấy, là muốn lợi dụng nó để rèn luyện cho Hạo nhi?" Một Tôn giả khác kinh ngạc, hơi vẻ thận trọng, lại lên tiếng: "Nhưng mà tên Tiểu Thạch là một kẻ khó dạy dỗ, lão tổ Tần Tư trước khi lên thiên giới từng nói, nó có một nửa huyết thống của bộ tộc ta, không được bức ép."

"Ta không có bức ép, chỉ là luận bàn bình thường mà thôi, còn nữa nó lớn lên ở bên ngoài nên chắc chắn không vừa lòng với tộc ta, cứ bỏ mặc cho nó tự trưởng thành thì rất nguy hiểm!" Tần Vũ đáp.

Hai vị Tôn giả biến sắc, tiểu Thạch ra tay rất quyết đoán, một lần giết chết hai vị Tôn giả Bất Lão sơn, có thể thấy được nó thật sự bất mãn với việc Tần tộc muốn làm chủ hoàng cung Thạch quốc.

Hơn nữa, nó trời sinh Chí Tôn, nếu chết trẻ thì không nói, chỉ khi trưởng trưởng, quật khởi trong Đại hoang thì khẳng định sẽ rất kinh khủng, thành tựu khó có thể tưởng tượng được.

"Những việc ta làm đều là vì Bất Lão sơn cả, kế hoạch niết bàn chí tôn, nếu cần dùng tới nó thì sẽ đưa tới thượng giới để xử lý. Nhưng nếu không cần dùng, thì nhất định phải nằm trong bàn tay bộ tộc ta, không thể thả ra ngoài!" Lời nói của Tần Vũ đầy lạnh lẽo, rất tàn khốc.

"Lão tổ, ý của ngài là... xử trí nó như thế nào?" Một vị Tôn giả bước lên hỏi.

"Tương lai ai có thể nói rõ, hiện nay không cần nôn nóng. Cho dù hậu nhân có đánh giá ta như thế nào thì mặc kệ, nhưng một điểm không thể phủ nhận là, việc ta làm đều muốn tốt cho Tần tộc." Lời nói của Tần Vũ ngày càng âm trầm.

Hai vị Tôn giả này giật mình, bọn họ đều biết, vị lão tổ này chẳng phải là người hiền lành gì, một khi đã quyết định chuyện gì thì vô cùng tàn nhẫn vô tình.

"Trên người nó có pháp môn Côn Băng? Bảo thuật cái thế như thế buộc phải lọt vào tay Tần tộc ta!" Lời nói của Tần Vũ như chặt đinh chém sắt.

"Cưỡng ép đoạt lấy, với tính cách kiên cường của nó chắc chắn sẽ tự hủy, sẽ không bao giờ giao lên." Một vị Tôn giả nhắc nhở.

"Tuy Tần Trạm điên điên khùng khùng nhưng suy nghĩ rất đúng. Biết bỏ

công để thu lấy bảo thuật có cấp độ như thế, dựa vào thần thông của ta muốn đoạt lấy, cơ hội cao hơn nhiều." Tần Vũ cười gằn.

"Hạo nhi vào đó, ồ, đó là gì thế, những linh thể đều xuất hiện, đây là chiến trường anh linh?"

Tần Vũ gật đầu, nói: "Ta đã xếp đặt chiến trường anh linh, di chuyển một vùng không gian đặc dị khác tới. Lần này đủ khiến cho hồn phách của tiểu Thạch phải rời khỏi thân thể, sau đó dùng hồ niết bàn khắc lại pháp môn của nó."

"Hạo nhi sẽ không ảnh hưởng gì chứ?" Một vị Tôn giả lo lắng.

"Sẽ không có chuyện gì đâu, hai bọn nó sẽ cách không giao chiến!" Tần Vũ đáp.

Trong không gian trận pháp, nội tâm của Thạch Hạo sợ hãi, nó cảm thấy từng luồng khí thế lạnh lẽo đang giáng xuống, tựa như cánh cửa địa ngục đang mở ra, có vô số yêu ma xông tới.

"Chuyện gì xảy ra thế này?" Trong lòng nó rùng mình.

Bên trong vùng không gian này, cây cỏ đều biến mất, âm khí khắp nơi, trống trải vô cùng, hóa thành một chiến trường thượng cổ, từng tia linh thể hiện ra.

Trong đó, có một vài anh linh mang vương miện trên đầu, đó chính là cường giả trong đám anh linh này, tuy chết nhưng bất diệt, chiến ý ngút trời, là kẻ hiếu chiến nhất.

Trong không gian này, chỉ có năm hồ niết bàn mới cuồn cuộn dương khí, sóng nhiệt lan tràn, là nơi thích hợp nhất để tu sĩ dừng chân.

"Bất Lão sơn, ta cảnh cáo các ngươi, chớ có chọc ta, bằng không tự gánh lấy hậu quả!" Thạch Hạo lớn tiếng quát, âm thanh vang vọng cả không gian này.

Vì tìm ba mẹ mình nên nó cố gắng khiêm nhường, không chỉ tới Bất Lão sơn, đặt mình vào nguy hiểm, mà còn lần lượt nhường bước, chỉ muốn nhìn thấy ba mẹ mình.

Kết quả, đối phương chẳng chút kiêng dè, còn bày xuống chiến trường anh linh này, đây là muốn bức ép nó đại chiến mà.

"Lưỡi kiếm muốn sắc bén thì cần phải mài thật kỹ, bất kỳ một tu sĩ nào muốn mạnh mẽ thì đều thể ngộ trong chiến đấu, chỉ có như thế mới chân chính niết bàn." Âm thanh của Tần Vũ truyền tới.

Ý nghĩa rất rõ ràng, muốn nó chiến đấu với anh linh, như thế mới có thể tận dụng hết mức lợi ích của năm hồ niết bàn.

"Xoẹt!"

Một linh thể trắng noãn đột ngột xuất hiện ở sau lưng Thạch Hạo, trong tay xoay tròn một thanh đao bằng xương trắng.

"Keng!"

Thạch Hạo xoay người, một tay bắt ấn tiến lên nghênh tiếp, đồng thời đánh nát đao xương trong tay nó, lòng bàn tay dâng lên lửa chu tước, biến nó thành đống tro tàn.

"Gào..."

Một tiếng gào thét chói tai khiến người khác rợn gai óc phát ra, cứ như ác quỷ gào khóc, toàn bộ chiến trường thượng cổ bắt đầu bạo động, toàn bộ anh linh đều phát điên.

Thời khắc này, dù là mặt đất hay là hư không, hay là trong mây đen đều xuất hiện linh thể, sau đó nhanh chóng tập kết lại, hóa thành một cơn gió lớn mang theo âm khí ngập trời, điên cuồng tấn công về phía Thạch Hạo.

Thạch Hạo chấn động, nhiều anh linh như thế, phải tới mấy vạn, vô cùng

vô tận, mỗi một anh linh đều rất mạnh, nguy cơ vô cùng lớn.

"Giết!"

Nó không có lựa chọn nào khác ngoài việc ra tay, bốn kích Chu tước xuất thủ, ngọn lửa đỏ rực che ngợp trời cao, lúc này bao trùm lấy một đám linh thể, lập tức mấy chục bó đuốc hình người bốc lên.

"Vù!"

Hư không run rẩy, Thạch Hạo nhanh chóng tránh né, một thanh chiến mâu gỉ sét xuyên thủng hư không, tỏa ra thần uy ngập trời.

"Rất mạnh!" Thạch Hạo rùng mình, chiến mau xượt qua đâm thẳng vào mặt đất, khiến nơi đó nổ tung hình thành nên hố sâu.

Trên bầu trời, một linh thể màu bạc xuất hiện, cả người phát sáng chói mắt, là do kẻ này ra tay, cứ như là được đúc thành từ bạc trắng, khác với tất cả anh linh nơi đây.

"Có cao thủ." Thạch Hạo khẽ nói.

Sau đó nó liền biến sắc, mười mấy linh thể màu bạc như thế xuất hiện, lấp lánh như mặt trời, rõ ràng là anh linh thế nhưng lại có cảm giác nóng rực.

Thanh âm sắc bén và chói tai vang lên, mười mấy linh thể màu bạc gào thét, cứ như mười vạn ác quỷ khóc lóc, âm thanh vô cùng đáng sợ, thiên địa run lên, đại địa sụp lún, âm vụ cuồn cuộn.

Việc này cứ như là ngày tận thế vậy, hủy diệt tất cả.

Cũng trong lúc đó, mấy vạn âm linh kia cũng đồng loạt gào thét, hình thành một một vùng "linh vực", mở ra một không gian đặc thù được hình thành từ năng lượng linh hồn.

Ở trong này hoàn toàn là màu trắng bạc, đáng sợ vô cùng.

Mi tâm của Thạch Hạo đau đớn, nó cảm thấy thần hồn như muốn ly thể, bị một sức mạnh nào đó dẫn dắt tiến vào trong linh vực màu bạc đầy đặc thù kia.

"Chuyện gì vầy?" Thạch Hạo trừng hai mắt, phương thức chiến đấu như thế này nó chưa từng trải qua.

Rốt cuộc, nơi mi tâm của nó xuất hiện một giọt máu, thần hồn đầy mạnh mẽ hóa thành một người tí hon cao bằng nắm đấm, tỏa ra dương khí mạnh mẽ, bắt đầu rời khỏi thân thể.

"Không đúng!" Vào lúc bị nguồn sức mạnh kia dẫn dắt thì nó phát hiện cả năm hồ niết bàn đều đang sôi trào, có đạo vận không tên hiện lên như muốn khắc họa toàn bộ thế giới này.

"Trở lại vị trí cũ nào!" Thạch Hạo hét lớn, thần hồn bùng phát kim quang vạng trượng, chỉ trong nháy mắt đã xuyên thủng hư không, có tới hơn ngàn anh linh bị giết chết.

Đây chính là đòn mạnh nhất của linh hồn Thạch Hạo, đại biểu cho áo nghĩa Cực đạo, thời khắc này nó không thể vận dụng bảo thuật, chỉ sinh ra một cảm giác khó tả khống chế Nguyên thủy chân giải, sử dụng tới chiêu thức vô cùng bình thường là hóa thứ tầm thường thành thần kỳ, vận chuyển sức mạnh linh hồn!

Đó cứ như là sấm sét của tiên gia, chấn động cả hư không, bùng phát ra ánh sáng vô tận, khiến cho những anh linh kia nổ tung!

Sau một khắc, Thạch Hạo trở về vị trí cũ, thần hồn cao bằng nắm đấm tỏa ra hào quang bất hủ đi vào mi tâm, trở lại cơ thể của nó.

Nó có một loại cảm giác, nếu như lúc nãy không trở lại thì rất có thể sẽ gặp nguy hiểm, tất cả bí mật của bản thân sẽ bị mưu đoạt, hồn phách sẽ bị người khác hiểu rõ.

"Thần hồn thật kinh người, vượt qua lẽ thương, ngay cả linh vực đặc thù

do mấy vạn anh linh và thần hồn màu bạc tạo nên cũng không thể dẫn dắt đi được, tên tiểu Thạch quá kinh diễm, nếu như để nó đi tới thượng giới, hơn nửa sẽ quật khởi." Một vị Tôn giả khác khiếp sợ.

Tần Vũ thản nhiên thế nhưng trong lòng lại rung lên, linh thể màu bạc kia mạnh mẽ biết bao nhiêu, toàn bộ cùng nhau tạo nên không gian lĩnh vực, vậy mà khó lay động được thần hồn của Thạch Hạo, chuyện này chẳng hề hợp với lẽ thường.

Thạch Hạo hét dài, trong tay xuất hiện một thanh pháp kiếm màu vàng, đó chính là thần khí trấn quốc của Thạch tộc, giờ khắc này hào quang chói lọi, một chiêu chém ra lập tức xé rách không gian lĩnh vực này.

Ầm một tiếng, linh vực màu bạc nổ tung, liên miên anh linh vỡ tung, ngay cả mấy mấy linh thể màu bạc đang trong linh vực kia cũng hóa thành tro bụi.

Trong lòng tiểu Thạch bốc lên lửa giận, sau khi tiến vào Bất Lão sơn thì bị làm khó dễ, nếu không phải ba mẹ ở nơi đây, không biết bọn họ như thế nào, thì nó sớm chẳng nhẫn nhịn nữa rồi.

Thời khắc này, chỉ dùng pháp kiếm màu vàng trong tay chém anh linh thì mới có thể phát tiết cơn lửa giận trong lòng mà thôi.

"Ầm!"

Đột nhiên, trong hư không xuất hiện một hồn thể màu vàng nhạt, trong tay cầm pháp trượng vàng óng, dùng hết sức vung mạnh, vô số ngọn lửa linh hồn mang theo hàng loạt ký hiệu bao phủ tới.

Đồng thời, tên anh linh kia vô cùng mạnh mẽ, trong tay cầm thần khí pháp trượng đủ tạo thành uy hiếp cho tiểu Thạch.

"A..." Thạch Hạo la lớn một tiếng, chẳng chút lo sợ nhào về trước, kèm theo đó là cuồn cuộn tinh lực cứ như chân long từ trong thể xác của nó vụt lên, đè ép cả hư không.

Lúc này, vô số anh linh xung quanh đều nổ tung, sau đó thiêu đốt, hồn thể phá diệt, còn có rất nhiều anh linh bị tinh lực kinh khủng kia ép nát.

Linh thể màu vàng nhạt bị ngăn cản, pháp trượng trong tay giơ lên thủ thế đề phòng.

"Đây chính là... thân thể của tiểu Thạch, tinh lực mạnh mẽ thật, với độ tuổi này, ở hạ giới này thì có một không hai!"

"Không biết khi Hạo nhi mười lăm tuổi, thân thể có tinh lực lớn như thế này hay không, quá mức kinh khủng, vang dội cổ kim, dựa vào tinh lực như thế để giết chết mấy ngàn anh linh, khí dương cương quá sung túc mà!"

Hai vị Tôn giả khiếp sợ, phát hiện ra được tiềm năng của tiểu Thạch thì da đầu tê dại.

Tần Vũ im lặng, mạnh mẽ như gã thì có thể dõi mắt nhìn sinh linh hạ giới, sau khi thấy được tinh lực cuồn cuộn của Thạch Hạo thì giật mình, ít ra như gã, tồn tại vượt qua hồng trần nhân thế, chứ giới trẻ thì không thể nào so sánh được.

"Mở ra Hóa ma trận nào, giam cầm chiến ý, để Hạo nhi vào tham chiến, bắt đầu rèn luyện!" Tần Vũ nói.

Hai tay gã vung lên, một cổ trận khác được mở ra, bắt đầu lôi kéo chiến ý của Thạch Hạo, khiến nó bước vào một không gian khác.

Tần Hạo xuất hiện, chiến y màu bạc rực rỡ, trong tay cầm chiến mâu thần linh chỉ thẳng mi tâm của Thạch Hạo nơi xa, sau đó xuất thủ đánh ra một đòn bén nhọn nhất.

Thạch Hạo cảm giác chiến ý của mình bị rút lấy, tiến vào trong trận pháp phía trước, đang giao chiến với người khác.

Mi tâm của nó phát ra hào quang sáng rực, linh giác vận dụng tới cực điểm, thần cảm trong thân thể xuất hiện xem thử xảy ra chuyện gì trong kia,

chợt nó phát hiện, nó đang giao chiến với đệ đệ mình.

"Ầm!"

Một luồng sức mạnh không tên xuất hiện, đưa hai thiếu niên lại gần nhau, Thạch Hạo phát hiện chiến ý và pháp lực của mình bị chuyển đổi, hình thành nên một "chính mình" khác, đang đại chiến với Tần Hạo.

"Đệ đệ, đệ muốn chiến đấu với ta như thế sao?" Vẻ mặt của Thạch Hạo chẳng hề cảm xúc, ánh mắt lạnh lùng.

Sau nó, nó ngửa mắt lên trời phát ra tiếng thét dài, nhìn trời cao, nói: "Bất Lão sơn, Tần Vũ, là các ông đang ép ta, cẩn thận nơi đây sông núi vùi lấp, vĩnh hóa kiếp thổ!"

Không biết vì sao, khi nghe tiếng thét dài của Thạch Hạo thì Tần Vũ và hai vị Tôn giả đều giật mình, tiếng thét này ảnh hưởng tới tâm thần của bọn họ.

Bên trong một trận pháp khác, tóc đen của Thạch Tử Lăng phấp phới, hai mắt tỏa ra thần mang, nói: "Ta cảm giác được, hai hài nhi của chúng ta đều xuất hiện."

Hắn xác định phương vị không gian, sau đó nhận lấy một con dao găm lờ mờ từ thê tử của mình, bỗng nhiên cắt mạnh, pháp khí kinh khủng vô biên, ký hiện dày đặc, vậy mà lại cắt đứt không gian này.

Chiến chường anh linh bị cắt thành một khe hở, vợ chồng hai người mờ hồ nhìn thấy được, có hai thiếu niên đang đại chiến!

"Đó là..." Hai người đều sợ hãi.

"A..." Thạch Hạo hét lớn, tóc rối tung bay lượn, nói: "Bất Lão sơn, các ông quá khinh người, muốn huynh đệ ta tương tàn, hôn nay ta sẽ cho các ông biết, ông nội ta Đại ma thần không thể làm nhục, ba mẹ ta không thể lừa gạt, ta không thể bức ép, ta sẽ lật tung cả Bất Lão sơn của các ngươi!'

DG- Dịch tới đoạn này, ngay cả mình cũng không kìm được sự hưng phấn, quá đã, không hổ Hùng hài từ

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 495: Thấp Kém.

Thanh âm này có thể khiến cho thiên địa rung đông.

Tiếng hét lớn của Thạch Hạo như sấm nổ đùng đùng, kèm theo đó là tinh lực cuồn cuộn, anh linh xung quanh liên tiếp nổ tung, còn linh thể hóa thành ánh lửa, bùng cháy dữ dội.

Nó khí thế ngất trời, tóc đen như ngọn lửa đen nhảy múa, ánh mắt trong veo bắn ra hào quang, giơ thay nhấc chân đều ẩn chứa khí thế hào hùng, giống như muốn dùng tay không xé rách cả thế giới này.

Hai vị Tôn giả khiếp sợ, hàn ý khắp người, chưa từng thấy thiếu niên nào có khí tức kinh khủng như thế, không ngờ khiến họ sinh ra sợ hãi.

"Ngăn cản nó!" Lời nói này xuất phát từ bản năng của hai người, rồi đồng loạt xuất thủ, muốn áp chế khí thế này lại, bởi vì bọn họ cảm thấy quá nguy hiểm.

Cảm giác này vô cùng hoang đường, thân là Tôn giả, bễ nghễ tám vực, kiêu ngạo hồng trần, sao lại có cảm giác này chứ? Kiêng kỵ một thiếu niên, thậm chí còn sợ hãi, chuyện này khó mà tin được.

Ầm một tiếng, bọn họ hợp lực lấy ra một pháp khí, từ trên trời giáng xuống trấn áp vào trong không gian kia.

Thạch Hạo ngửa đầu, ánh mắt như điện, chiến kiếm trong tay hóa thành cầu vòng đâm thẳng trời cao, pháp kiếm màu vàng vô cùng lấp lánh, thời khắc này như trở thành thứ duy nhất trong thiên địa.

"Ầm!"

Đó là một bảo ấn hóa thành ngọn núi lớn màu đen lao nhanh xuống, thế nhưng giữa đường lại nổ tung, đã bị Thạch Hạo chém nát, hóa thành bột mịn.

"Chuyện này..." Hai vị Tôn giả run sợ, đó cũng không chỉ là pháp khí mà còn ngưng tụ toàn bộ pháp lực của hai người họ, muốn dùng tu vi thâm hậu trăm năm của mình để áp chế, thế nhưng lại bị đánh nát.

Sắc mặt hai người trắng bệch, khí thế của tiểu Thạch vẫn tiếp tục, dường như muốn đột phá cực điểm, đạp vào một vùng thiên địa lớn khác.

Lông mày của Tần Vũ nhíu chặt, trong lòng gã vô cùng nặng nề. Luôn cảm thấy chuẩn bị xảy ra chuyện không tốt nào đó, thiên niên này khiến gã giật mình.

Gã có thân phận như thế nào chứ, sao lại như thế được? Có điểm không hợp lý cho lắm, nên biết, dù là Tôn giả đứng trước mặt gã cũng phải cúi đầu run sợ.

"Keeng!"

Trong trận pháp, nơi Tần Hạo đứng truyền tới những trận rung liên hồi, chiến mâu thần linh màu bạc chấn động bay mạnh lên cao, lòng bàn tay nứt toác, máu không ngừng chảy ra.

"Không xong!" Một vị Tôn giả thất kinh.

Toàn bộ chuyện này đều do sự tức giận của Thạch Hạo, chiến ý chớp mắt tăng mạnh, chiến thể đó do pháp lực ngưng tụ cùng với chiến y, suýt chút nữa đã xuyên thủng Tần Hạo.

Tiểu Thạch như nhập ma, tóc đen rối bời, ánh mắt như điện, khí tức cả người tăng vọt, so với lúc nãy không biết mạnh hơn bao nhiêu lần.

Lúc này, tay trái nắm chiến kiếm, tay phải cầm thần kích trấn quốc, tuy chỉ là một thiếu niên thế nhưng lại tỏa ra khí tức vô cùng lớn, cứ như là một ngọn núi nguy nga không thể leo lên đỉnh.

Một luồng sức mạnh và âm thanh không tên dâng trào, cứ như âm thanh của tim đập thế nhưng lại rất lớn, vô cùng đáng sợ, thiên địa không ngờ lại hợp nhất cùng nhịp đập này.

"Đạo và mình hợp nhất!" Ánh mắt của Tần Vũ ngưng lại, lộ vẻ giật mình.

Khí thế này, cơ bản không phải một thiếu niên Liệt trận cảnh có thể nắm giữ, ngay cả Tôn giả cũng vô cùng khao khát, chỉ có Thần như gã thì mới có thể đạt tới được.

Tiểu Thạch làm sao làm được? Tinh khí thần khắc họa trong hư không, nắm giữ nhịp đập cả vùng thế giới này. Nó bây giờ có được một luồng sức mạnh kỳ lạ có thể tạm thời khấy động cả vùng thế giới này.

"Tinh khí thần viên mãn, thân thể cực hạn, vì tức mà bạo, nắm giữ khí thế Thần đạo không tên này?" Tần Vũ lẩm bẩm ẩn chứa vẻ đố kỵ.

Chuyện này rất buồn cười, gã sống không biết bao năm tháng rồi thế nhưng sao lại đi đố kỵ với một thiếu niên? Nhưng đây chính là nỗi lòng thật sự của gã. Đây chỉ là một đứa bé mười lăm tuổi, sao lại có thể sớm chạm vào ý cảnh Thần đạo như thế này, tuy rằng có thể sẽ rời khỏi ý cảnh này thế nhưng sẽ có tác dụng cực lớn cho việc tu hành sau này.

Thiên tư ngút trời! Cũng chỉ có thể dùng bốn từ này để hình dung mà thôi. Sắc mặt của Tần Vũ trở nên lạnh lẽo, thiên tài như thế này, càng mạnh thì càng khiến gã thấy là mầm họa lớn.

Gã chỉ tay một cái, một luồng ánh bạc bắn ra xuyên thẳng vào trong trận pháp, hóa thành một luồng sấm sét cực lớn, mênh mông vô biên, nhấn chìm cả bầu trời phía trên Thạch Hạo.

"Lão tổ, xin hãy lưu tình, nếu không sẽ không cách nào nói với thượng giới đâu!" Hai vị Tôn giả bừng tỉnh, bọn họ không phải sinh lòng thương hại, thế nhưng lại sợ thượng giới trách tội.

"Ta tự có chừng mực, đây cũng chỉ là sấm sét yếu nhất mà thôi, sẽ giữ lại mạng cho nó thế nhưng nó mạo phạm Thần linh, khó tránh khỏi trừng phạt." Tần Vũ nói.

"Mở!"

Thạch Hạo hét lớn, pháp kiếm màu vàng trong tay phát sáng, cũng tỏa ra sấm sét, cùng lúc đó cả người nó lượn lờ tia điện, một con Toan nghê lao ra hợp nhất cùng thần kiếm.

"Ầm!"

Nơi đây trở nên bạo động, trong thiên địa đâu đâu cũng là ánh chớp, pháp kiếm này rất quái lạ, hóa thành một con Toan nghê màu vàng phun thả sấm sét, sau đó hút toàn bộ ánh bạc đang lao xuống vào cơ thể.

"Bảo thuật Toan nghê - thần thông trấn giáo Thạch quốc, pháp kiếm cũng vừa khéo là một cặp, được tế luyện từ bảo cốt Toan nghê." Tần Vũ kinh ngạc.

Hai vị Tôn giả ngơ ngác, Thạch Hạo không việc gì, tuy bị tia điện nhấn chìm thế nhưng lại chặn được uy thế đó, không hề gãy xương đứt gân, chưa hề máu chảy thịt tan khó khăn chống đỡ.

Ánh mắt của nó càng sáng hơn, pháp kiếm màu vàng trong tay hóa thành Toan nghê đang gầm thét, há miệng dâng lên khí lành, lôi đình càng mạnh mẽ hơn nữa đánh tới.

"Ngươi dám bất kính với Thần?" Tần Vũ giận dữ.

Một đòn của gã chẳng hề hiệu quả nên sắc mặt trở nên lạnh lẽo hơn, vậy mà cái tên vô cùng thấp kém trong mắt gã lại còn công kích về mình, những người ở cấp bậc như gã đều xem đây là một loại sỉ nhục.

"Thần linh cái khỉ gì, cũng chỉ là một tên ngụy Thận mà thôi!" Thạch Hạo lạnh lùng nói, lời nói đầy thô tục đáp trả lại vẻ cao cao tại thượng của

gã, tự cho mình là Thần khinh thường chúng sinh.

Câu nói này khiến Tần Vũ biến sắc, ánh mắt lạnh lẽo, cặp mắt nhìn vào trận pháp, khí tức cả người như biển lớn, như đại dương gầm thét.

Hai Tôn giả run rẩy, cả người co giật, gần như tê liệt trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch, không ngừng thối lui.

"Ầm!"

Cách đó không xa, một vùng hư không không ngừng xuất hiện thải quang, nơi ấy bị xé ra mấy lần như có người muốn phá không xông vào.

Việc này càng khiến vẻ mặt Tần Vũ trở nên lạnh lẽo, nhìn chằm chằm một khu trận pháp khác.

Nơi đó, Thạch Tử Lăng cùng với thê tử đang ra tay xung kích trận pháp không gian trói buộc đó, trong hư không xẹt qua mấy lần thế nhưng đề buộc phải trở về, khó có thể vượt qua được.

Trong lòng Thạch Hạo sinh ra suy nghĩ, khí thế của nó hiện giờ đã chạm tới Thần đạo, linh giác nhạy cảm vượt quá tưởng tượng, hô lớn: "Ba, mẹ, con tới thăm hai người nè!"

Bên trong một khu trận pháp khác, vợ chồng Thạch Tử Lăng kích động, vẻ mặt phức tạp, đúng lúc này loáng thoáng nghe được tiếng hô lớn ấy.

Trái tim bọn họ đều run rẩy, đứa bé mất đi Chí Tôn cốt, bị bỏ mặt ở Thạch thôn, lúc đó vẫn là một đứa bé còn mang tả lót, yếu nhược không thể hình dung, vậy mà không hề chết.

Hiện tại, nó không chỉ còn sống mà còn trở nên mạnh mẽ. Dám vung kiếm về phía Thần linh, bễ nghễ thiên hạ, tài ba ngạo thị quần hùng, khiến hai vợ chống chấn động, miệng lẩm bẩm không thôi.

Một đứa bé thần tư ngút trời như thế dám đánh thẳng vào Bất Lão sơn để

tìm bọn họ!

Dao găm trong tay họ được tế luyện từ bảo cốt Hư không thú, có thể cắt đứt không gian, trở lại hư vô.

Nhưng mà, nơi đây quá đặc thù, có rất nhiều trận pháp thần linh trói buộc, liên tiếp mấy lần cắt ra vết rách thế nhưng hư không lập tức khép lại, chỉ có thể hơi nhìn qua khe hở ấy, mơ màng nhìn thấy một thiếu niên trong cốc, thế nhưng không cách nào bước lại được.

"Chỉ là phàm nhân thôi, lại làm kẻ địch với Thần, kết cục sẽ đáng thương, để cho ngươi biết uy năng của Thần, một giọt máu cũng đủ nhấn chìm, hòa tan một thân đạo hạnh và thần thông của ngươi."

Lúc này, gã giơ tay lên, điềm lành lưu chuyển, đầy ngón tay chảy ra một giọt máu, trong ánh đỏ tươi mang theo ánh bạc lấp lánh, tuy chỉ là một giọt thế nhưng lại cứ như là hải dương rộng lớn, thai nghén ra vô số sinh cơ, còn có thần năng vô cùng đáng sợ.

Việc này khiến người khác ngơ ngác, đây là thủ đoạn của Thần, một giọt máu phải áp chế Thạch Hạo, luyện hóa thân thể nó, hóa thành tinh khí thần.

"Phàm nhân con bà nhà ông!" Ngôn ngữ đầy ngông cuồng xem thường Thần của Thạch Hạo phát ra.

Hai tay cầm hai thần khí trấn quốc đánh thẳng về trời cao, thề không khuất phục, đồng thời nó vận dụng Nguyên thủy chân giải, vận chuyển toàn bộ tinh khí thần tập trung về nơi ngực.

"Ầm!"

Chí tôn cốt thức tỉnh, luồng khí tức điên cuồng nổ tung, nối liền trời với đất, qua sự gia trì của hai thần khí trấn quốc uy thế càng thêm mạnh mẽ hơn.

"Hả, không phải là chưa trưởng thành thì khó mà vận dụng hay sao?" Tần Vũ nhíu mày, hiển nhiên gã biết rõ về Thạch Hạo.

Thần quang vô lượng nhấn chìm cả thiên địa, giữa bầu trời giọt máu kia hóa thành hải dương màu bạc đổ ào xuống dưới, sương máu bị sấy khô, thần hoa phun trào, toàn bộ tiến vào trong lồng ngực của Thạch Hạo.

"Tên Thần thấp kém kia, đây là sức mạnh của ông à? Yếu ớt và mong manh tới đáng thương!" Thạch Hạo cười to.

Hai vị Tôn giả ngơ ngác, quả thật không thể nào tin vào những chuyện diễn ra trước mắt, bộ ngực của thiếu niên kia đang phát sáng, không ngờ lại hấp thu thần huyết, trở thành chất dinh dưỡng tẩm bổ cho bảo cốt bản thân.

Sắc mặt của Tần Vũ tái xanh, thần uy lần nữa lại bị khinh nhờn, đặc biệt là thần huyết lại bị Chí Tôn cốt luyện hóa và hấp thụ, trở thành chất dinh dưỡng, chuyện này không thể tha thứ, là một sự sỉ nhục!

Xa xa, Tần Hạo giật mình nhìn toàn bộ cảnh tượng trước mắt, thần mâu trong tay chỉ thẳng Thạch Hạo thế nhưng lại cứng ngắt như hóa đá.

"Đứng sang một bên!" Thạch Hạo liếc nhìn hắn, lên tiếng trách mắng.

"Ngươi..."

Cũng trong lúc đó, hư không lần nữa bị chém đứt, một khe hở xuất hiện, vợ chồng Thạch Tử Lăng vừa hay nhìn thấy cảnh tượng nó sỉ nhục Thần linh, nó luyện hóa thần huyết, trách mắng Tần Hạo.

"Hạo nhi!"

Như ẩn như hiện, rốt cuộc Thạch Hạo cũng nghe thấy tiếng gọi này, thế nhưng đáng tiếc hư không nơi đó liền khép lại.

"Nhỏ bé như ngươi, chỉ là một tên phàm tục, hết lần này tới lần khác khiêu khích uy nghiêm của Thần, ngươi đã chọc giận ta thành công rồi đó, vậy hãy tiếp nhận thần phạt đi." Cả người Tần Vũ vang lên những tiếng leng keng, pháp y màu bạc phát sáng, cứ như rồng ngâm phượng hót, tỏa ra ánh bạc rực rỡ.

Gã tiến vào trong trận pháp không gian này, lơ lững trên trời cao, đưa mắt đầy lạnh lẽo nhìn Thạch Hạo bên dưới.

"Phàm nhân đứng trước mặt Thần, dù có giãy dụa cũng chỉ phí công mà thôi." Tần Vũ lạnh lùng mở miệng, ánh mắt vô cùng cay nghiệt và xem thường.

"Tiểu Tháp, ra đi nào, hãy đập nát Bất Lão sơn thành phế tích đi!" Thạch Hạo âm thầm truyền âm, gọi tiểu Tháp đang ngủ say tỉnh lại.

Tiểu Tháp tỉnh dậy thì giật nảy mình, khó khăn nói: "Ngươi... gan lớn kinh khủng, vậy mà còn đại náo cả Bất Lão sơn, nên biết, trước khi khi thiên tích đị ngũ hành sơn này đã sản sinh ra rất nhiều tiên thiên Thần ma."

"Tao biết mày có thể chống lại nó mà!" Thạch Hạo nói, sau đó lần nữa truyền âm: "Toàn bộ bảo khố Thạch quốc đều cho mày, nhai nuốt thứ gì thì mặc kệ, ngoài ra, nhân quả sau này đều do ta chịu lấy."

Tiểu Tháp ngớ người, thấy nó kiên quyết như thế nên không có khuyên ngăn gì cả, chỉ nói một chữ: "Được!"

"Ngươi có biết tội của mình không?!" Âm thanh của Tần Vũ như sấm nổi, hư không run rẩy, trận pháp chuyển động ầm ầm, xa xa hai Tôn giả thân thể đều run lẩy bẩy, quỳ phục trên mặt đất.

Đây là thần uy, bắt nguồn từ sự áp bức của linh hồn, Tần Vũ pháp y màu bạc lưu chuyển hào quang bất hủ, trong con ngươi vạn vật sinh diệt, vô cùng đáng sợ, gã muốn áp chế thần hồn của Thạch Hạo, khiến nó phải khất phục và quỳ lạy.

"Tên Thần thấp kém bé nhỏ này, cũng dám la ó trước mặt ta?" Thạch Hạo chẳng hề bị ảnh hưởng, mở miệng nói như thế.

"Ngươi..." Tần Vũ giật cả mình.

"Nói rất hay, cái tên ngụy Thần nhà ngươi đúng là con sâu nhỏ nhen,

cũng dám la hét trước mặt ông nội à?" Tiểu Tháp bùng phát ra khí thế khủng bố, bản thể hiện ra ngoài.

"Là ngươi?!" Gã chấn động, sau đó là sợ hãi, tới tầng thứ như gã thì sao không nhận ra tiểu Tháp chứ, sau đó quát to một tiếng xoay người đánh về phía Ngũ hành sơn.

"Cái tên Thần thấp kém này, không phải tự cao lắm hay sao, chạy đi đâu thế, đứng đó mà xem ta xới tung Bất Lão sơn lên nè!" Thạch Hạo hét lớn.

Sau đó, nó vung chiến kiếm trong tay chém mạnh về trước, mà tiểu Tháp thì phóng thích ra một tia khí thế quấn chặt lấy Tần Vũ.

Tần Vũ hốt hoảng, tự bạo pháp y màu vàng trên người, nhằm thẳng về phía Ngũ hành sơn, gã linh cảm được chuẩn bị có việc lớn xảy ra, tòa tháp này xuất hiện thì rất có khả năng sẽ long trời lở đất!

Xoẹt!

Một luồng ánh kiếm quét tới, cắt đứt một cọng tóc của Tần Vũ, trên gương mặt gã máu tươi văng tung tóe, đồng thời vành tai cũng bị cắt gọn một miếng nhỏ!

Gã kêu to một tiếng, gã là ai? Được xung là Thần linh thế nhưng lại bị một tên phàm tục chém thương.

Càng khiến gã tức giận hơn là, lời nói của đối phương đầy ngông cuồng, nói: "Tên Thần yếu đuối này, ông có biết tội của mình không, hôm nay Bất Lão sơn bị lật đỗ cũng vì ông đấy!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 496: Hóa Thần.

Tần Vũ nắm chặt nắm đấm, sợi tóc bay xuống, máu chảy trên mặt, thần huyết đỏ tươi óng ánh và rực rỡ, cứ như ráng đỏ chảy xuôi.

"Ngươi... hay, được, giỏi!" Gã cắn răng, ánh bạc trên người càng thêm rực rỡ, toàn bộ mái tóc dựng thẳng, đúng là vô cùng nhục nhã.

"Đây chính là Thần à?" Thạch Hạo nhấc pháp kiếm, bước đi trong hư không đuổi về phía gã.

Tần Vũ nghe thấy thế thì huyết dịch trong cơ thể đảo lộn, xông thẳng lên Thiên linh cái, muốn phá tan thân thể lao ra ngoài, mặt gã đỏ chót, vô cùng xấu hổ và giận dữ, không ngờ lại bị một tên phàm nhân sỉ nhục.

Đặc biệt là, vành tai gã bị chém đứt một phần, thiếu chút nữa là đi luôn cả cái tai, sự sỉ nhục này khó diễn tả bằng lời được. Lúc này, lỗ tai chảy máu, trong màu đỏ tươi ấy lấp lánh ánh bạc không ngừng nhỏ xuống dưới.

Ngọn lửa tức giận trong lòng Tần Vũ bùng phát, sắc mặt tái xanh, cái tên phàm nhân trong mắt gã không ngờ dám vung kiếm về phía Thần, còn làm thương tổn tới mình, lời nói lại ngông cuồng, không thể nào nhịn được nữa.

"Cứ trốn đi." Thạch Hạo đuổi theo, cứ thế mở miệng, trong vẻ kỳ ảo là sự ngang ngược, tay áo phấp phới, chiến ý ngút trời, cả người cứ như là một vị tiên thiên Thần ma.

Sắc mặt của Tần Vũ lúc trắng lúc xanh, một kẻ phàm nhân dám nói chuyện với gã như thế, nói gã hãy trốn đi, bất kính cỡ nào chứ, trong giọng nói còn có cả khinh bỉ và liều lĩnh, dám xúc phạm thần linh.

Nhưng thật sự là gã không dám dừng lại, bởi vì tòa tiểu tháp cao bằng

gang tay kia quá đáng sợ, lai lịch cũng kinh người, đủ chấn động các Thiên tôn ở thượng giới.

Nếu gã dừng lại thì chỉ có con đường chết.

Trên thực tế, gã cũng không có tư cách để chiến một trận với tiểu Tháp, trên một phương diện nào đó, chính là một bá chủ thật sự của thiên địa này, có thể náo loạn càn khôn.

Tần Vũ nhằm về phía Ngũ hành sơn, trong lòng tràn ngập vẻ tức giận khó chịu, bởi vì tên phàm nhân kia nói gã trốn, mà thật sự lại là như thế, cảm thấy mất mặt vô cùng, chẳng còn chút mặt mũi nào.

Gã tự phụ là Thần, bễ nghễ giới hồng trần này, cao cao tại thượng biết bao nhiêu năm, được thế nhân dùng lễ đối đãi, ai nhìn thấy gã cũng phải quỳ lạy, thế nhưng hôm nay lại thảm hại như vậy.

"Thần cũng chỉ đến như thế mà thôi, chỉ biết thoát thân, không biết cao quý ở chỗ nào." Thạch Hạo tiếp tục khinh bỉ, lời nói lạnh lẽo, xem thường.

Trong mắt của Tần Vũ lóe lên ánh bạc, tinh khí thần cuồn cuộn, mái tóc rối bời như muốn bốc cháy, ở hạ giới này lại có người sỉ nhục gã như thế, khó mà nuốt trôi cơn giận này.

"Ngươi sẽ phải trả giá cực lớn cho lời nói ngông cuồng của mình!" Gã lạnh giọng nói.

"Xoẹt!"

Thạch Hạo giơ tay, pháp kiếm óng ánh, lưu chuyển ánh chớp bổ về trước.

Đây chính là thần khí trấn quốc, được tế luyện từ xương thú cấp Thiên, giờ khắc này hóa thành một con Toan nghê màu vàng, uy mãnh và ngang tàn, ngửa mặt hú trời cao, phun nuốt tinh hoa nhật nguyệt, bùng phát ra sấm chớp vạn trượng.

Ầm, tia chớp ào ạt dâng lên, hồ quang sáng rực, tất cả ánh chớp cực kỳ to lớn bao phủ lấy Tần Vũ.

Đây chính là gợn sóng cấp Thần, uy phong của pháp khí đủ để sấy khô sông lớn hồ rộng, san bằng hàng loạt núi cao, uy lực vô cùng vô tận. Nếu không phải Bất Lão sơn có bố trí nhiều trận pháp thần linh thì khi ánh chớp hạ xuống, chắc chắn tịnh thổ hùng vĩ này sẽ hóa thành tro tàn, chẳng còn sót lại thứ gì.

"Đùng!"

Tần Vũ xoay người lại tung ra một chưởng, chống lại lôi kiếp này.

Ký hiệu màu bạc hóa sinh ở nơi tay, đó chính là đạo pháp của gã, ngăn cản và phá tan tia chớp đang bổ tới.

"Vù!"

Hư không run rẩy, ánh bạc như sông dâng trào khắp trời cao đan dệt với tia điện kia, hai bên va chạm với nhau phát ra những tiếng ầm ầm điếc tai.

Tần Vũ là Thần, lẽ ra một đòn có thể giết chết phàm nhân, cơ bản không có tư cách đối kháng như thế, nhưng lúc này không thể nào sát thương được đối phương, vì có tiểu Tháp bảo vệ nên nơi đó hoàn toàn yên tĩnh.

Ngược lại, tia chớp màu vàng đột phá, ép xuống dưới, khiến bả vai của gã cháy đen, tóc dài phát sáng dựng đứng, thân thể rung bần bật.

Tần Vũ giật mình, một hai lần phải chịu thiệt, bị phàm nhân khinh nhờn, sự tức giận chiếm trọn cơ thể.

"Ngươi dám xúc phạm Thần, ngày sau tất 'thân tử đạo tiêu', vĩnh trụy vong thổ." Gã cắn răng nói, một luồng ánh sáng màu bạc không tên hóa thành những gợn sóng khuếch tán ra xung quanh.

"Một tên ngụy Thần mà cũng dám lấy Thần tuyên thề, không tự lượng

sức à." Tiểu Tháp lên tiếng, nó nhẹ nhàng lay động trên sợi tóc của Thạch Hạo, một tia khí tức tuôn ra sấy khô gợn sóng màu bạc kia.

Gợn sóng đó vốn là một loại tự nguyền rủa, có sức mạnh thần bí, khi bám trên thân thể người khác thì sẽ không bao giờ phai nhạt, ngày sau phát tác khiến thần hồn của họ tan biến.

Tần Vũ choáng váng, bị tiểu Tháp quát lớn, một câu cũng không dám cãi, gã ngạo nghễ trên hồng trần, khinh thường các Tôn giả thế nhưng khi đối diện với tháp khí trắng như tuyết này thì lại sinh ra sự sợ hãi tận đáy lòng.

Tần Vũ bay ngược, sợ hãi không thôi, sắc mặt xám trắng, nội tâm khó tả, lần đầu tiên gã sợ hãi như thế, chỉ sợ sẽ chết ở nơi đây.

"Ông nội ta ở nơi nào?" Thạch Hạo đuổi theo lớn tiếng hỏi, cổ tay giơ lên, pháp kiếm trong tay chỉ thẳng đầu lâu.

Tần Vũ biến sắc, gã rất muốn nổi giận thế nhưng khi nhìn thấy tiểu Tháp trên sợi tóc của nó thì nội tâm sinh ra nỗi sợ hãi, đối mặt với lời ép hỏi của phàm nhân, có thể khuất phục ư?

"Đây là Bất Lão sơn, có Thiên tôn thượng giới để mắt, có núi Ngũ hành hạ giới trấn áp, ngươi nên suy nghĩ cho kỹ!" Giọng nói của gã đầy lạnh lẽo, sau đó cắn chặt hàm răng.

"Xoẹt!"

Thạch Hạo một chiêu chém tới, ánh kiếm như cầu vòng, đã ra tay thì còn sợ thứ gì nữa chứ, đừng nói là Thiên tôn ở thượng giới, dù sau này có giáng lâm xuống hạ giới thì nó cũng chẳng hề hối hận.

Hôm nay, nó muốn xới tung Bất Lão sơn này, tìm cho bằng được người thân của mình, quậy phá cho long trời lở đất!

Ánh mắt của Tần Vũ lạnh lùng, tự phụ mình là Thần, nỗi tức giận như

biển lớn trong lòng, lần lượt bị phàm nhân xem thường, đó là do gã sợ hãi tiểu Tháp, cũng không phải cam tâm bị truy kích và áp bức.

Trên người gã tỏa ra hào quang màu bạc, pháp lực như sông lớn dâng trào trong hư không, khắp nơi đều là màu trắng xóa.

Đáng tiếc, tiểu Tháp chấn động, ánh bạc bị phá tan, chỉ có ánh kiếm của Thạch Hạo là vĩnh hằng, lao nhanh về trước, tiến thẳng tới gần Tần Vũ, rực rỡ và mạnh mẽ.

"Phụt!"

Huyết quang lóe lên, một cánh tay của Tần Vũ đứt lìa, gã kêu la đầy đau đớn, khuôn mặt méo xẹo trông rất dữ tợn.

Thân là Thần, chưa hề chịu qua sự đau đớn như vậy, một cánh tay mất đi, chuyện này không thể nào tưởng tượng được, đắc đạo nhiều năm, đây chính là một trong những thương tích nghiêm trọng nhất của gã.

Tuy gã đang chạy trốn, thế nhưng cũng ra sức dùng hết khả năng, ánh bạc trong cơ thể lại dâng lên, khống chế cánh tay bị đứt lìa kia, muốn chữa trị nối liền lại.

Nhưng mà, ánh kiếm lại quét qua, cứ thế cắt đứt liên hệ khiến gã chắc chắn mất đi cánh tay kia.

Tần Vũ hét lớn, cả người phát sáng, giờ khắc này gã bất chấp tất cả, dù cánh tay đó đã mất thì cũng không thể rơi vào tay đối phương, đó là bằng chứng của sự sỉ nhục.

Ầm một tiếng, cánh tay nổ tung, hóa thành ánh bạc tràn ngập trong thế giới này, cứ như là ngân diễm của Thiên giới nhảy múa, tràn ngập sức mạnh thần thánh.

"Nguyên tố ngũ hành có ở khắp nơi, không gì không phá, vô niệm bất diệt, cháy!"

Tần Vũ đọc thần chú, đây là thần thuật vô cùng đáng sợ, đồng thời mang theo sức mạnh nguyền rửa xung kích về phía sau, dùng cánh tay kia làm vật hiến tế hi vọng có thể phế bỏ Thạch Hạo.

Đáng tiếc, vẫn như trước không hề có tác dụng, tiểu Tháp cũng chưa ra tay, cơ thể Thạch Hạo tỏa ra khí tức không tên, nơi bộ ngực của nó có một vầng sáng thần bí khuếch tán, gợn sóng kinh thiên.

Trong cơ thể Thạch Hạo xuất hiện một luồng sức sống tràn trề, như khát vọng ước ao, như muốn đoạt lấy ánh bạc đang phát tán kia.

Hư không cứ như là bức tranh không ngừng run lên trong sóng thần lực ấy, xương ngực của Thạch Hạo phát sáng truyền ra từng chuỗi tụng kinh, một người tí hon cao bằng nắm đấm ngồi xếp bằng trên một khối cốt, tiếp đón tinh khí từ ngoại giới vào cơ thể.

Tần Vũ biến sắc, tinh hoa sinh mệnh ẩn chứa trong cánh tay bị người khác hấp thụ.

Cứ như dòng nước chảy róc rách, như Cam lộ giáng xuống, toàn bộ tập trung về phía ngực của Thạch Hạo, tiến vào nơi đang phát ra tiếng tụng kinh, trở thành chất dinh dưỡng tẩm bổ cho Chí tôn cốt.

Tần Vũ gào thét, gã rất không cam, một cánh tay bị đứt lìa, sau đó nổ tung, thế nhưng lại bị Thạch Hạo luyện hóa.

Đúng là bị sỉ nhục, thần là Thần, mỗi một khúc xương của gã đều là thần phẩm, sao có thể mặc cho phàm nhân khinh nhờn chứ, lại biến gã thành chất dinh dưỡng tẩm bổ cho mình.

Nếu chuyện này truyền đi, cả đời cả kiếp này gã không thể nào ngốc đầu lên được.

Gã khống chế nguyền rủa, muốn Thạch Hạo đang luyện hóa thần huyết của mình sẽ vĩnh trụ kiếp thổ.

Nhưng mà, sức mạnh nguyền rủa đó cơ bản không thể nào tới gần được, thần chú gã ngâm tụng tán loạn, pháp tắc không thể nào thành hình được, chỉ có vầng sáng nhàn nhạt hiện lên thế nhưng vô cùng yếu ớt.

Lúc này, Thạch Hạo cảm thấy vô cùng khoan khoái, tinh thần viên mãn, sức mạnh thân thể dồi dào, có cảm giác vô cùng nhẹ nhàng, khối cốt này rất cần tinh hoa, hiện tại được bổ sung không ít.

Đây cũng không phải là chiếm đoạt mà là rút lấy và luyện hóa, bảo cốt phát sáng, lấp lánh sáng rực, người tí hon ngồi xếp bằng bên trên cứ như là một vầng thái dương rực rỡ.

Người tí hon phun nuốt tinh hoa, khí lành dâng lên lượn lờ quanh thân thể, bao phủ cả khối cốt bên dưới. Nó tỏa ra một gợn sóng thần bí, chập trùng trong hư không, rèn luyện ánh sáng và thần huyết của cánh tay phát nổ kia, không lấy huyết nhục, không đoạt xương cốt, chỉ đơn thuần là tế luyện.

Nó chỉ luyện hóa tinh hoa bản nguyên thiên địa ẩn chứa trong cánh tay mà thôi, thứ này hóa thành ánh bạc tiến vào trong bộ ngực của Thạch Hạo, trở thành sức mạnh thần tính vô cùng nồng nặc.

Không lâu sau, toàn bộ tinh hoa thần tính màu bạc đều bị hấp thu sạch sành sanh.

"Tên Thần thấp kém kia, ông quá yếu, thần lực mỏng manh quá." Thạch Hạo nói.

Tần Vũ giận dữ, bị một tên phàm nhân chửi là thấp kém, trong lòng gã tràn ngập lửa giận.

Tuy rằng cánh tay kia nổ tung, phần lớn thần lực tiêu tan trong hư không, thế nhưng cũng có một phần bị Thạch Hạo hấp thu, đây là kết quả mà Tần Vũ không thể tiếp nhận được, nhưng giờ lại bị chế nhạo như thế thì càng khó chịu đựng hơn nữa.

"Ầm!"

Gã một bên bỏ chạy một bên ra sức đánh ra một luồng pháp tắc về phía sau. Sau đó, gã bắt đầu bùng phát, thần uy cuồn cuộn, gã muốn tiến vào Ngũ hành sơn, đi tìm sự che chở.

Nhưng mà, gã chợt rùng mình, không biết vì sao, lâu như vậy mà vẫn còn cách xa ngọn núi Ngũ hành, rõ ràng không phải rất xa thế nhưng tựa như không bao giờ đến được nơi đó.

Gã bắt đầu bùng phát, thiêu đốt thần lực, hào quang màu bạc chói mắt, muốn xuyên thủng khu vực này, làm cho nơi đây bạo động, thiên địa như muốn sụp đổ.

Nhưng mà, cũng không cách nào xông được tới ngọn núi Ngũ hành.

Nơi phương xa, hại vị Tôn giả sợ hãi, run lẩy bẩy, nằm rạp dưới mặt đất, trong lòng vô cùng hoảng sợ, cứ như là ngày tận thế đã tới. Thần trong tộc thất bại thì như bọn họ làm sao chống lại? Cơ thể tự động run rẩy, nơm nớp lo sợ.

Xa hơn, Tần Hạo há miệng nhưng không nói lời nào, hắn dựa vào chiến y thần linh nên tránh ở một góc nơi xa.

Tần Vũ rốt cuộc cũng phát hiện, có một bức tường đang chặn ở phía trước, đây là do phù văn tạo thành, tỏa ra khí tức không gian pháp tắc.

"Ông nội ta ở nơi nào?" Thạch Hạo hỏi.

"Hắn không việc gì cả, vẫn còn sống!" Tần Vũ cắn răng, sắc mặt tái xanh lớn tiếng nói, tuy không có trả lời thẳng vấn đề thế nhưng đáp lại như thế, coi như là cúi đầu chịu thua.

"Xoẹt!"

Nghe được câu trả lời của gã, lông mày Thạch Hạo dựng thẳng, vảy ngược lại bị xúc phạm, ánh kiếm lại lóe lên, phụt một tiếng, máu tươi khắp nơi, lại chém rời một cánh tay khác của gã.

Cũng trong lúc đó, tiếng tụng kinh lại vang lên, bộ ngực của Thạch Hạo phát ra một chùm sáng bao phủ lấy người tí hon kia, phóng thích giợn sóng pháp tắc thần bí.

Cánh tay đó nổ tung, hóa thành tinh hoa bản nguyên thuần túy nhất, nhanh chóng tiến vào Chí tôn cốt mà người tí hon đang xếp bằng bên trên, nơi ấy tràn ngập sinh cơ.

Tần Vũ tức giận, mặt như tro tàn, gã sinh ra sợ hãi, thân là Thần, hôm nay lại trở thành chất dinh dưỡng tẩm bổ bảo cốt cho một phàm nhân, việc này biết bao bi ai, thật sự nhục nhã vô cùng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 497: Ngũ Hành Sơn.

Cảm giác này rất kỳ diệu, cứ như sa mạc gặp mưa lớn, lại như hẻm núi hoang vắng có tiếng sáo du dương vang lên, trong vẻ cô tịch lại xuất hiện sinh khí.

Thạch Hạo chìm đắm ở trong cảm giác này, vô cùng say sưa, nó cảm nhận rất rõ ràng Chí tôn cốt đang sôi sục, đang nhảy múa, khát vọng trưởng thành, thoát khỏi ràng buộc, tiến hóa tới trạng thái toàn vẹn nhất.

Nơi ngực sáng rực, hào quang phân tán, người tí hon được một vòng thần hoàn bao phủ, nếu nhìn kỹ thì có thể phát hiện được, vầng sáng đó được tạo thành từ các ký hiệu.

Đó chính là một bộ thiên thư, một bộ phù văn thần bí đang hình thành trên cốt của Thạch Hạo, giờ khắc này đang sắp xếp xây dựng, diễn biến áo nghĩa vô thượng.

Ánh sáng trắng bạc tiến vào trong cơ thể Thạch Hạo, Chí tôn cốt trắng bóng trong suốt, các ký hiệu bên trên khối cốt càng ngày càng rõ ràng hơn, hiển nhiên vờn quanh người tí hon cao bằng nắm đấm ấy, hình thành nên xích thần trật tự.

Đây chính là thời khắc qunan trọng, nguồn gốc của sự sống đang diễn dịch ở nơi đó, ẩn chứa chân lý giản dị nhất và mạnh mẽ nhất trong thiên địa.

Thạch Hạo say mê, lần đầu tiên nó cảm nhận được Chí tôn cốt cách mình gần đến thế, có thể để cho nó sử dụng, có thể bày ra thần thông vô thượng, giết chết địch thủ trong thiên địa.

Nó biết, trưởng thành tới hiện tại, khối cốt trắng bóng này ngày càng mạnh mẽ hơn, không cùng một cấp độ với ngày xưa nữa.

Niết bàn!

Đây là một quá trình lột xác!

Trời sinh Chí tôn, sau đó bị đào mất, rồi lần nữa tỏa ra sự sống, đang từ từ thức tỉnh, tới giờ đã có thể tự mình sinh trưởng, mà nếu có trợ cấp từ bên ngoài thì chắc chắn sẽ trưởng thành càng nhanh hơn.

Tinh hoa thần tính màu bạc đều bị hấp thu cả, nơi đó chỉ còn lại một nhúm bụi trần rơi xuống, cánh tay của Tần Vũ tan nát tiêu tán trong không trung.

Kiếm của Thạch Hạo chỉ thẳng Thần linh, dò hỏi tung tích của ông nội, ánh mắt căng thẳng, pháp kiếm trong tay phun nuốt phong mang, lúc nào cũng có thể chém tới.

Cách đó không xa, bịch một tiếng, hư không bị tan ra tạo nên một lổ hổng rất lớn, một đôi vợ chồng xuyên qua khe hở nhìn thấy cảnh tượng này khiến họ kinh ngạc và kích động.

"Kiếm chém Thần linh, đó là Hạo nhi, nó đã tới mức độ này..." Người phụ nữ xinh đẹp giọng run run khó có thể tưởng tượng được, bà vô cùng kích động, trên khuôn mặt lăn dài giọt nước mắt.

Còn nhớ, đứa trẻ thoi thóp quấn bên trong tã lót, lúc nào cũng có thể chết đi, mười mấy năm qua đi không ngờ nó lại đứng ngạo nghễ trên hồng trần, đối kháng lại với cả Thần.

"Hạo nhi!" Người đàn ông hô lớn, giọt nước mắt nóng rực tuôn rơi, nắm đấm nắm chặt, lồng ngừng phập phồng không thôi.

Bọn họ rõ ràng thấy được, hai tay của Tần Vũ đã cụt, máu tươi kèm theo ánh bạc chảy xuống hư không, sắc mặt tái nhợt, tiến thối lưỡng nan, rơi vào tuyệt cảnh.

Thiếu niên này tuyệt vời tới nào đây, là hài nhi mà năm đó bọn họ để lại

ở Thạch thôn sao? Nhìn Thần linh chỉ bằng nửa con ngươi.

Không có họ bên cạnh mà nó vẫn còn sống, hơn nữa lại mạnh mẽ như thế, trưởng thành tới bước này, bằng cách nào nó có thể phấn đấu tới mức này? Vợ chồng hai người nghi vấn không thôi.

Thẹn trong lòng, cũng rất thương nhớ, dòng nước nóng tự động lan chảy trong lòng, mắt như nhòe đi, vui sướng, chua xót, cay đắng, kích động, cảm xúc xáo trộn.

Nhưng mà, vết nứt ấy nhanh chóng khép lại.

"Hắn chưa chết, đã tiến vào thượng giới, Bất Lão sơn ta cũng chẳng hề làm khó hắn." Tần Vũ đáp, hai tay nắm chặt, cắn răng, cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Đối mặt với một phàm nhân mà gã lại bị ép tới mức phải nói ra sự thật, trong lòng vô cùng giận dữ và xấu hổ, mấy lần muốn ra tay thế nhưng gã lại không can đảm đành phải thả lòng nắm đấm.

"Không gây khó khắn? Vì sao trên vách sơn cốc lại có lỗ mũi tên, rõ ràng ông nội ta từng đại chiến ở đây, còn bị Tần Trạm đả thương, miệng không ngừng phun máu, những thứ này ta đều biết, ông còn giấu diếm nữa à." Thạch Hạo nổi giận.

"Chuyện này có đôi chút phức tạp, thế nhưng quả thật là hắn đã vào thượng giới, dù nói gì đi nữa thì cũng là một cơ duyên lớn, từ đó đã thoát khỏi chốn lao tù hồng trần này." Tần Vũ trầm giọng nói.

Thập đại Động thiên hiện lên, Thạch Hạo ném Thần Pháp đã trọng thương và Tần Trạm thân thể đã bị phá nát ra ngoài, lấy kiếm chỉ ngay mi tâm của bọn họ, ép bọn họ phải nói ra tung tích của ông nội.

Hai người lúng túng, Tần Trạm là người điên nên chẳng trả lời, còn Tần Pháp lại vô cùng sợ hãi, thấy lão tổ còn bị thất bại huống chi là mình.

Bản thân lão biết cũng có hạn, cũng không phải người chứng kiến chuyện lúc đó, chỉ là sau đó biết được, Đại Ma Thần mang theo một thiếu tữ tên là A Man, ở ngoài sơn cốc đánh nhau với kẻ điên kia và bị đánh cho thổ huyết.

Đại Ma Thần tìm được Bất Lão sơn, hi vọng tràn ngập thế nhưng lại gặp phải kiếp nạn này, Thạch Hạo nghe thấy thế thì tức giận, ánh kiếm lóe lên chém Tần Trạm thành hai nửa.

Tần Trạm tuy là người ra tay, biết hết ẩn tình bên trong, thế nhưng giờ Thạch Hạo cũng không cần nghe lão nói gì nữa, khi tới đây cứu người thân, đánh nát Bất Lão sơn thì sớm muộn gì cũng sẽ biết được việc này.

"Ngươi..." Sắc mặt Tần Vũ lúc trắng lúc xanh, ngay trước mặt gã, một Tôn giả mạnh mẽ bị giết chết như thế, vừa đáng tiếc lại vừa đau đớn.

Tôn giả, dù là Bất Lão sơn cũng chẳng có bao nhiêu người, sức chiến đấu mạnh mẽ, vô cùng quý giá, cứ thế bị người ta tùy ý giết chết, đây là một tổn thất khổng lồ.

Xa xa, hai vị Tôn giả thấy tình cảnh này thì run sợ, mà Tần Hạo thấy thế thì cũng chẳng nói lời nào, chiến mâu màu bạc nắm chặt trong tay đứng ở một bên góc.

"Đừng giết ta, ông nội của ngươi còn có cô gái kia đều không hề gì, sau đó ta cũng không biết xảy ta chuyện gì, hai người họ bước vào trận pháp của Bất Lão sơn ta rồi tiến vào thượng giới." Tần Pháp kêu to.

Máu tươi của Tần Trạm dính hết lên người lão khiến lão hoảng sợ, tuy là Tôn giả nhưng không phải ai cũng điên cuồng, không sợ chết cả, lão nói toàn bộ những gì mình biết cho Thạch Hạo nghe.

Tia chớp vàng óng xuất hiện, pháp kiếm trong tay Thạch Hạo hóa thành thành một con Toan nghe màu vàng, sấm chớp ầm ầm, đánh Tần Pháp thành tro tàn, nổ tung trong hư không.

Rất nhiều người của Bất Lão sơn tới xem, khi nhìn thấy cảnh này thì câm như hết, ngay trước mặt Thần mà Thạch Hạo liên tiếp giết chết hai đại cường giả, khí phách bực nào mới dám làm?

"Chà đạp tôn nghiêm của Bất Lão sơn ta, ngươi tất héo tàn, sẽ chết như thế!" Tần Vũ hét lớn.

Trong miệng gã ngâm tụng thần chú, biết rằng không thể nào thoát khỏi nên chẳng để ý gì nữa, bắt đầu thiêu đốt bản thân, muốn hiến tế làm thức tỉnh Bất Lão sơn.

"Ông cũng chết đi." Âm thanh của Thạch Hạo lạnh lùng, đã tới bước này thì chẳng cần lo lắng gì cả, chỉ cần đi về phía trước mà thôi. Chiến kiếm trong tay nó chấn động, kiếm khí ngang dọc, chồng chất lên nhau, lấp lánh như ánh bình minh, bao phủ về trước.

"Tiền bối, xin hãy thức tỉnh, đại địch quấy nhiễu sự an bình của bộ tộc ta, xin hãy che chở!" Tần Vũ kêu to.

"Ầm!"

Ngũ hành sơn run mạnh, một ngọn núi trong đó phát sáng, xuất hiện từng sợi tiên quang chiếu thẳng trời cao, những gợn sóng thần năng cuồn cuộn vô biên.

Rất nhiều người của Tần tộc kinh ngạc, có vui sướng, có chấn động, còn có run rẩy, tất cả đều ngã quỵ trên mặt đất, sức mạnh này vô cùng lớn khiến người khác sợ hãi và run rẩy.

Cùng lúc đó, cổ điện bằng đồng trên ngọn núi kia phát sáng, một người đàn ông mặc chiến y màu đen bước ra, ánh mắt thâm thúy nhìn xuống bên dưới.

"Tới đây dấy lên sát phạt, tưởng Bất Lão sơn ta là nơi nào hả?" Y quát lên.

Đây cũng là một vị Thần linh, mạnh hơn Tần Vũ hai phần, lâu nay vẫn đang ngủ say, trấn thủ tại hạ giới này, nay vì sự rung động của Bất Lão sơn nên mới thức tỉnh.

Rất nhiều người Tần tộc hoảng sợ, thường ngày cơ bản không biết trong Bất Lão sơn còn có người như thế này, dù là Tần Pháp cũng ngớ người, sau đó hô lớn: "Huyền tổ Tần Húc, người vẫn còn ở đây, người nhanh hiến tế, kích hoạt Ngũ hành sơn, tiêu diệt đại địch."

"Ta đã tỉnh lại rồi, ai dám náo loạn hả?" Một ý chí to lớn xuất hiện, cực kỳ uy nghiêm, âm thanh vang vọng trên trời dưới đất.

"Cứu mạng!" Tần Vũ kêu to.

"Xoẹt!"

Tiểu Tháp phát sáng, kèm theo đó là khí hỗn độn, nghiền ép về phía Tần Vũ, đáng sợ vô biên.

"Là ngươi, hơi quá rồi đấy, vậy mà còn hung hăng với ta, phá!" Một ngọn núi của Ngũ hành sơn phát sáng, phun ra chùm ánh bạc ngăn cản công kích của tiểu Tháp.

"Vù!"

Hai thứ va chạm với nhau, cứ như khai thiên tích địa, sương mù dâng trào, càn khôn run chuyển, nếu không phải hai người nắm giữ sức mạnh xuất thần nhập hóa thì tuyệt đối mặt đất mênh mông sẽ lún sâu xuống.

Lai lịch của ngọn núi này vượt quá tưởng tượng, có trước cả khi khai thiên, sinh ra trong hỗn độn, ngọn núi này sản sinh ra rất nhiều tiên thiên Thần ma, có thể nói sức mạnh của nó không tài nào tưởng tượng nổi.

"Hôm nay, các ngươi phải chết..." Tần Vũ mở miệng, lạnh lùng nhìn Thạch Hạo.

"Thế ông lên đường trước đi." Thạch Hạo nói, pháp kiếm trong tay lướt tới, bùng phát ra ánh kiếm vô tận, cứ như ngân hà nổ tung, hoàn toàn mờ mịt.

Ngũ hành sơn rung động ầm ầm, mấy ngọn núi đồng loạt sáng lên, nó linh cảm được thứ gì đó nên nhanh chóng phát uy, gợn sóng cứ như sóng thần vọt tới, thế nhưng đã chậm.

"A..."

Tần Vũ hét lớn, bị ánh kiếm đánh nát, dù cho là Thần đi nữa cũng không thể nào ngăn cản được kiếm khí hỗn độn, gã nổ tung hóa thành sương máu, thần quang thiêu đốt.

Nơi ngực của Thạch Hạo tỏa nhiệt, nuốt lấy tinh khí bản nguyên tiên thiên, chắt lọc huyết quang lấp lánh ánh bạc đang tỏa ra kia, một lượng lớn sức mạnh thần tính tiến vào trong Chí tôn cốt của nó.

Tất cả mọi người Tần tộc đều sợ hãi, một Thần linh cứ thế chết đi, đây là việc chưa bao giờ xảy ra, lại có thể giết người ở ngay Bất Lão sơn, đúng là láo xược càn rỡ.

"Ta muốn bảo vệ hắn mà ngươi còn ra tay, là muốn dấy lên một trận chiến à?" Âm thanh của Ngũ hành sơn cực kỳ lớn, chấn cho thiên địa phải nổ vang.

"Ngươi thấy đấy, không giết hắn thì chấp niệm của thiếu niên này khó tan, chỉ là vạn bất đắc dĩ thôi." Tiểu Tháp mở miệng.

Lập tức, một luồng chiến ý mạnh mẽ từ trên Ngũ hành sơn nhằm thẳng Thạch Hạo, uy nghiêm và hào hùng, mạnh tới cực điểm, khiến hư không méo mó đổ nát, kinh khủng ngập trời.

"Giết thì giết!" Thạch Hạo đáp lại, bình tĩnh và kiêng cường nhìn về Ngũ hành sơn, không chút thối lui.

"Nói rất đúng, đơn giản như thế thôi, giết thì đã sao?" Tiểu Tháp phát sáng, từng tia khí hỗn độn tràn ngập lơ lững trên đỉnh đầu Thạch Hạo, ngăn cản luồng ý chí khổng lồ kia.

"Ngươi muốn buộc ta khai chiến à?" Ngũ hành sơn run run, mặt ngoài ngọn núi từ từ rạn nứt rồi hiện ra bản thể ở bên trong, cổ xưa và uể oải.

"Chiến thì chiến, ai sợ ai chứ, nếu không được thì lại mở ra giới này thôi!" Tiểu Tháp trắng như tuyết, ánh sáng lấp lánh lưu chuyển, vô cùng ngang tàn.

Ngũ hành sơn rung động, hàng loạt cổ mộc bên trên nổ tung, toàn bộ linh dược đều héo úa, đá tảng lăn tròn, bản thể xuất hiện, tràn ra hỗn độn, đáng sợ vô cùng.

"Chấp niệm cũng chỉ có ngươi mà thôi, tới giờ ngươi cũng không cam lòng với trận chiến năm đó mà." Ngũ hành sơn nói như thế.

"Ngươi nói đúng, ta là muốn chiến một trận, rồi sớm muộn gì cũng đi thượng giới lấy lại nhân quả." Tiểu Tháp phóng lớn, thân tháp lấp lánh, hỗn độn như biển, không ngừng nổ vang.

"Ầm!"

Âm thanh chấn động toàn bộ đại vực, thần uy khiến cổ kim kinh hãi.

Thân tháp sáng rực đánh thẳng lên trên Ngũ hành sơn, ánh sáng vô lượng bùng phát, hàng loạt ký hiệu hiện lên, thần uy này khó có thể tưởng tượng được.

Ngay cả Thạch Hạo cũng giật mình, tiểu Tháp quá mạnh mẽ, không chút chần chừ, quyết chí tiến tới, bất chấp hậu quả.

"Ngươi... muốn thả hắn ra!" Ngũ hành sơn tức giận.

Cú va chạm vừa rồi vô cùng mạnh, hai bên đều bùng phát ra khí hỗn độn

vô tận, thần lực mênh mông, đánh tan mây xanh, nếu không phải cả hai có ý khống chế thì vạn vật đều héo tàn theo.

Ầm một tiếng, hai người văng ngược lại, tiểu Tháp thì bị chấn bay thẳng lên trời cao, còn Ngũ hành sơn thì thụt lui, rời khỏi vị trí hiện tại.

Ở trên mặt đất có một sinh linh đầu tóc rối bời, bị xích thần ngũ hành trói buộc, thân thể gầy tong teo, mái tóc giống như là cỏ dại khô vàng che phủ cơ thể.

Tất cả mọi người của Tần tộc đều sợ hãi, sinh linh này sao lại xuất hiện ở đây? Tuyệt không thể xuất thế được.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 498: Sinh Linh Bất Diệt.

Sinh linh này gầy tong teo, chẳng có chút uy mãnh nào, cứ như đã hóa đá, trên người toàn là đất đá, tóc thì rất dài cứ như cỏ leo che toàn bộ cơ thể.

Nhiều năm trôi qua y vẫn bị trấn áp nơi ấy, chưa hề thấy mặt trời, đầu tóc rồi bời chẳng có chút ánh sáng lộng lẫy gì cả, thân thể gầy trơ cả xương, chẳng hề có dáng vẻ của cường giả cái thế gì.

Nếu không phải có lời đồn kia thì khó mà tưởng tượng được, Ngũ hành sơn có đè một sinh linh, chính là y.

Xích thần ngũ hành, được xưng là vạn cổ khó mục, là báu vật kiêng cố nhất khó có thể tổn hại, được Thiên tôn khắc lên áo nghĩa và pháp tắc vô thượng, trói buộc chắc chắn sinh linh nơi đây, khiến cho hắn khó có thể thoát khốn.

Tuy vậy nhưng đám người Tần tộc đều rét run cả người, lạnh từ đầu tới chân, trong lòng hoảng sợ không thôi.

Đặc biệt là những Tôn giả, bọn họ biết bí ẩn này, biết vị này đáng sợ cỡ nào, trong vô tận năm tháng trước kia, vì muốn trấn áp hắn đã không biết có bao nhiêu người hi sinh.

Hơn nữa, muốn giết hắn rất khó, nếu không cũng sẽ không bị trấn áp ở đây, không ngừng giày vò đạo cốt, luyện hóa chân hồn của hắn, muốn dùng thời gian dài đằng đẵng để giết chết hắn.

Nhưng hôm nay, Ngũ hành sơn bị người xới tung, khiến cho sinh linh này thấy ánh nắng mặt trời, đây tuyệt đối là đại họa.

"Ngươi biết mình đang làm cái gì không hả?" Ngũ hành sơn nổi giận, từ

xa bay tới, năm ngọn núi cùng tồn tại, hùng vĩ vô biên, khí hỗn độn buông xuống cứ như là thác nước thần mênh mông.

Đây là bản thể của nó, cực kỳ nguy nga, sinh ra trong hỗn độn, hình thành trước cả khai thiên, sản sinh những vết tích tiên thiên đại đạo, cho nên mạnh đến cực điểm.

Thế nhân đều biết, Bất Lão sơn có vòng thần Ngũ hành, uy chấn tám vực, được xưng là một trong những pháp khí mạnh nhất thời thượng cổ.

Chỉ có nhân vật cấp bậc giáo chủ mới hiểu rõ, Bất Lão sơn đáng sợ nhất kỳ thật là ngọn núi này, nơi Bất Lão thật ra do Ngũ hành sơn biến thành, nắm giữ đạo căn Ngũ hành.

Mà vòng Ngũ hành kia thật ra cũng do cổ nhân chế theo ngọn núi này mà thôi, tiến hành khắc lại đạo văn, tiêu hao vô sô tâm huyết mới tạo nên được binh khí này, sau này trong các loại binh khí thì nó được đánh giá rất cao, đánh đâu thắng đó.

Thế nhưng, nếu so sánh với Ngũ hành sơn này thì cũng chỉ coi là hàng nhái mà thôi, là căn cứ theo vết tích thiên đại của ngọn núi này để chế tạo.

Ngũ hành sơn ép xuống, lần nữa muốn trấp áp sinh linh này, muốn trở về vị trí cũ.

Mà ở tầng mây trên cao, tiểu Tháp phát sáng, từng luồng kiếm khí hạ xuống, mặc dù là thân tháp thế nhưng đều là kiếm mang hỗn độn. Lực công kích vô địch trên đời!

"Xoẹt!"

Từng luồng ánh kiếm có một không hai lao tới, dài không biết bao nhiêu dặm, sáng rực và kinh thế, khiến cho tu sĩ trên toàn bộ địa vực này rung động, thở không thông.

Ngũ hành sơn ép xuống, bản thân nó cũng phát sáng, năm loại đạo khí

lưu chuyển hình thành nên một vết tích đại đạo mộc mạc nhất, hóa sinh phù văn, rực rỡ như ngân hà đan dệt

Đòn đánh này, bốn phương run rẩy, toàn bộ mặt đất bốc lên khí tức đáng sợ khiến vạn linh sợ hãi, chúng sinh run rẩy, nội tâm vô cùng hoảng sợ.

Nhưng mà, hai pháp khí này đều đoạt lấy tạo hóa thiên địa, trong quá trình quyết chiến, thao túng toàn bộ lực đạo, không có lãng phí một chút nào, có gợn sóng khí tức thế nhưng thần năng không có tàn phá bừa bãi.

Mọi người trong Tần tộc không có vì khí thế ấy mà nổ tung, chỉ là xụi lơ trên mặt đất, khó có thể nhúc nhích mà thôi.

Việc này căn cứ vào sự sợ hãi nơi sâu trong thần hồn, như tiên dân viễn cổ đối mặt với Đồ đằng, quỳ lạy dập đầu, không ngừng quỳ lạy.

Thạch Hạo gánh chịu ảnh hưởng rất nhỏ, bởi vì nó được ánh sáng hỗn độn nhu hòa mà tiểu Tháp tỏa ra bao phủ lấy, mà nó lại đứng trên trời cao, không có lại gần chiến trường.

"Ầm!"

Tiểu Tháp phát sáng, trên thân tháp xuất hiện hàng loạt ký hiệu, có Toan nghê, Đại bàng, Thao thiết.. không biết thứ gì, dấu ấn vạn vật chân linh, tràn đầy pháp lực không gì sánh được.

Khí tức này vừa ra, thiên địa run rẩy vì nó, như có vô tận chim thần và mãnh thú thiên giai từ Thái cổ phục sinh hiện ra ở thế gian này, lần nữa được sinh ra.

Không riêng như vậy, còn có các ngôi sao ngoài trời cao lấp lánh trên thân tháp, đi kèm theo đó là khí hỗn độn mờ mịt.

Tiểu Tháp ra tay toàn lực, thể hiện pháp tắc đại đạo vô thượng, không hề bảo lưu chút nào, nếu như thoải mái ra tay không tập trung thì có thể đánh chìm cả vực này.

Ngũ hành sơn rung bần bật, nó cảm nhận được sát ý dào dạt, cũng có cảm giác trời xanh sụp đổ, tất cả đè ép lên nó, không thể không toàn lực ứng phó.

Vù một tiếng, bên ngoài Ngũ hành sơn xoay chuyển rồi hóa thành đại đạo, năm ký hiệu đại biểu bản nguyên vạn vật, ổn định lại vùng thế giới này.

Thời khắc này, năm loại thần hà vọt lên trời xanh, muốn giam cầm cả hư không hòng khóa chặt tiểu Tháp ở nơi đó.

"Coi thường ta thế à, muốn nhốt ta?" Tiểu Tháp cười gằn, nhẹ nhàng lay động, một con Thao thiết xuất hiện, nuốt chửng tất cả, ngoài ra còn có từng ký hiệu hiện ra dập tắt cả hư không.

Ở trên thân tháp xuât hiện hàng loạt chim thần và mãnh thú thiên giai, nơi đó bạo động rồi tất cả đồng loạt bổ nhào xuống, cắt đứt thiên địa, quấy phá Ngũ hành, phá tan sức mạnh giam cầm ấy.

"Keeng" một tiếng, tiểu Tháp lao xuống, lần nữa va chạm với Ngũ hành sơn, hai bên phù văn đan dệt, cú va chạm rất kịch liệt, sinh diệt không ngừng.

Đó chính là áo nghĩa vô thượng chân chính, chống lại lẫn nhau, xích thần trật tự cứ như là thác nước va chạm với nhau, tách ra rồi lại tan vỡ.

Uy thế này khó mà tưởng tượng được, nếu như cứ mặc cho nó bùng phát thì đủ khả năng đánh nát những ngôi sao của thiên ngoại, hai bên đều nắm giữ sức mạnh pháp tắc mạnh mẽ nhất.

Va chạm không hề có tiếng động nào, tiểu Tháp bay ngược lại, run nhẹ một cái, cứ như là say rượu, mà khí hỗn độn suýt chút nữa đã không khống chế được, cứ tàn phá bữa bài xuống dưới, hiển nhiên nó dính phải đòn nghiêm trọng.

Ngũ hành sơn cũng vậy, cũng bị đánh bay thẳng lên trời cao, sau đó rung mạnh vất vả ổn định lại bản thể.

"Sao còn chưa thoát vây vầy, lẽ nào bị trấn áp đến chết rồi à?" Thạch Hạo nghi ngờ.

Không chỉ có nó, ngay cả Thạch Hạo, người của Tần tộc cũng không hiểu, sinh linh bị trấn áp ở dưới Ngũ hành sơn nãy giờ chẳng hề động đậy chút nào, cứ nằm im nơi đó.

Dù là Ngũ hành sơn cũng ngạc nhiên, nhiều năm qua đi, bất luận Tần tộc xảy ra chuyện gì thì nó cũng chẳng quản làm gì, cứ ngủ say ở đây cũng vì trấn áp con sinh linh này.

Bởi vì, nó sợ sinh linh này chạy trốn, khi đó ảnh hưởng vô cùng lớn, cho nên Ngũ hành sơn chưa bao giờ bay khỏi mặt đất.

Hôm nay, từ thượng cổ tới giới nó rất hiếm thức tỉnh, nếu không phải căn cơ của Tần tộc gần bị diệt thì nó cũng mặc kệ.

Trấn áp sinh linh này, là chuyện quan trọng nhất.

"Uống hết tâm huyết của ta, lẽ nào hắn chết rồi?" Tiểu Tháp lầm bầm, hô lớn rằng không đáng, cuộc chiến này mở ra mà chẳng có thu hoạch gì, thù hận lại càng lớn hơn nên là thiệt thòi lớn rồi.

"Xoẹt!"

Nó chẳng chút do dự, chém xuống một luồng kiếm khí hỗn độn, bổ về sinh linh đang nằm trên mặt đất kia.

Trong ánh mắt đầy kinh hãi của mọi người, kiếm khí đó như chém vào kim thạch, âm thanh leng keng điếc tai khiến người khác hóa đá, quả thật khó có thể tin được.

Sinh linh này chỉ bị chém đứt một cọng tóc như cỏ dại mà thôi, thân thể gầy gò ấy chẳng việc gì cả, vượt quá lẽ thường tình, khiến người khác kinh ngạc.

Cứng rắn cỡ nào chứ. Quả thật không thể tin được.

Một luồng khí tức thần bí hiện ra, thân thể trên mặt đất kia nhúc nhích một chút khiến cho tim tất cả mọi người đều đập liên hồi, nó không có chết!

Xa xa, Ngũ hành sơn nhanh chóng vọt tới, vượt qua không gian, dập tắt tất cả, trấn áp xuống hòng đè ép sinh linh này lần nữa.

"Quả nhiên chưa chết, ta biết rồi, nó khó có thể chết nhưng sẽ không động đậy gì nữa, ta phải dùng kiếm mang hỗn độn cực mạnh chém xuống." Tiểu Tháp khẽ nói.

Đồng thời, nó lần nữa bùng phát, nhằm về phía Ngũ hành sơn, ngăn cản nó hạ xuống.

"Ngươi điên rồi, nếu nó thoát vây thì sẽ là tai họa thiên đại!" Âm thanh của Ngũ hành sơn rất nặng nề, trong vẻ uy nghiêm còn có khẩn thiết.

Nó sinh trong hỗn độn, đạt được dấu ấn của thiên địa, mạnh mẽ tới thái quá, hiện tại thể hiện ra thái độ như thế đủ để chứng minh sự kinh khủng của sinh linh này.

"Liên qua gì tới ta, để hắn tiến vào thượng giới thì chắc cũng có một vài người đau đầu rồi, ha ha!" Thời khắc này, tiểu Tháp trông rất lưu manh, dửng dưng như không.

"Năm đó, cũng không phải chỉ có một người ra tay thì mới trấn áp được hắn, ngươi làm như thế, không sợ gây thù hằn quá nhiều ư?" Ngũ hành sơn nói.

Đồng thời, hai người lai tiếp tục đối kháng với nhau, đến cấp số như bọn nó, một tia phù văn, một xích thần trật tự cũng đủ lật đổ cả thiên hạ, lúc đối chiến vô cùng đáng sợ.

Nhưng mà, bọn họ không ngừng áp chế, không làm ảnh hưởng tới những sinh linh khác, chỉ là tranh đấu với nhau mà thôi.

"Sợ gì chứ, năm đó những người kia đều ra tay với ta cả, sớm muộn gì cũng chiến một trận mà thôi!" Tiểu Tháp nói, liên tục cười lạnh, nó đang thả một phiền phức ngập trời lên thượng giới.

Trước kia, nó cũng nghi ngờ mà thôi, cũng không biết nơi đây có phong ấn một "phiền phức" trong truyền thuyết kia hay không, trước đây còn tưởng là cạn bẫy.

"Xoẹt!"

Lại một luồng kiếm khí hỗn độn đánh thẳng lên trên người sinh linh kia, tia lửa văng khắp nơi, tiếng kim loại vang vọng.

"Ầm!"

Thời khắc này, một luồng khí tức kinh khủng xuất hiện trong thiên địa này, hắn rốt cuộc cũng đã thức tỉnh, từ trong cơ ngủ say tỉnh lại.

Hiển nhiên, hắn vận dụng một loại bí pháp khóa chặt tinh khí cả người, khiến cho tinh khí không thoát ra bên ngoài, dùng cách này để chống lại việc tập kích theo năm tháng, ngăn cản sự giội rửa của thời gian.

Mặc dù cũng sẽ bị tiêu hao thế nhưng lại là thấp nhất, giúp cho bản thân còn sống, trước sau bất diệt!

Vô tận năm tháng trôi qua, hắn sớm đã gầy tong teo, còm nhom, trông suy yếu cực kỳ. Thế nhưng, lúc này thức tỉnh, sau khi hoàn toàn tỉnh dậy thì tất cả đã không giống trước kia.

Dưới đầu tóc rối bời như cỏ dại, hai con ngươi vàng óng sáng lên,khiến cho rất nhiều người Tần tộc hét lớn, cứ như đang nhìn thẳng vào mặt trời, tất cả đều nhắm mắt lại, khỏe mắt chảy máu, không dám nhìn vào mắt hắn.

"Răng rắc!"

Tiếng vang của xích thần truyền tới, sinh linh này ngồi dậy rồi nhìn lên

cao thiên, lại nhìn xuống đại địa, không nói một lời, sau đó ánh mắt quét về phía tiểu Tháp còn có Ngũ hành sơn.

"Trấn áp!" Toàn thân Ngũ hành sơn phát sáng, đạo quang năm màu có thể phá diệt thế giới lúc này ầm ầm hạ xuống, muốn trấn ánh tên sinh linh này.

"Keeng!"

Tiểu Tháp ra tay, đánh văng nó ra sau.

Bên dưới, tên sinh linh này đứng lên rồi há miệng chẳng chút tiếng động gì, dùng sức hít một cái, thời khắc này, tất cả tinh khí trong thiên đều dâng trào, điên cuồng ngưng tụ về phía hắn.

Hai mắt của hắn như là hai tia chớp vàng óng, vô cùng chói mắt, cứ thế xuyên thủng trời cao, thân thể gầy gò như là một cái động không đáy, muốn bản nguyên thiên địa mười phương.

Tinh hoa nhật nguyệt cùng với các ánh sao vực ngoại, toàn bộ cứ như thủy triều ào ạt tiến vào trong miệng hắn, bổ sung toàn bộ tiêu hao trong vô tận năm tháng vừa qua.

Thời khắc này, thiên địa như ngừng lại, thời gian tựa như bất động, chỉ có hắn đứng ở nơi đó, trở thành một hình ảnh vĩnh hằng.

Chúng sinh sợ hãi, một vài bá chủ cổ giáo biết, trời đất sắp biến đổi rồi, có nhân vật cái thế thoát vây, đang bổ sung nguyên khí, sau đó không lâu chắc chắn sẽ phát sinh chuyện thiên đại!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 499: Nhân Quả Các Loại Cứ Đẩy Lên Người Ta.

Sinh linh này quá đáng sợ, nuốt hào quang nhật nguyệt, nạp bản nguyên thiên địa, nơi ấy hình thành nên một vòng xoáy linh lực, tất cả đều tiến vào trong cơ thể hắn, cứ như là một cái hố đen vậy.

Được biệt là cái miệng đang há rộng kia, nơi đó hình thành nên một cái lỗ cuồng bạo, tinh khí bốn phương xoay tròn rồi điên cuồng rót vào cái lỗ này, giống như muốn hút khô toàn bộ thế giới đại vực này!

Thân thể hắn tuy gầy gò thế nhưng lại kinh khủng như thế, nuốt bát hoang, chứa bách xuyên, nguyên khí mãnh liệt, cơ bản không đủ cho hắn rút lấy.

Lúc này, tất cả mọi người ở Huyền vực đều thấy cảnh tượng kỳ dị, long trời lở đất, vô cùng đáng sợ, rõ ràng là ban gnayf thế nhưng trên trời xuất hiện hàng loạt ngôi sao chói mắt trên trời cao.

Cảnh tượng như thế, thường ngày có thể thấy ư?

Càn không sáng trưng, trời xanh như bị tẩy xóa, thế nhưng sao sáng trên trời cao lại hiện ra, tập hợp lại thành dòng sông tinh lực lao xuống vị trí của Bất Lão sơn, khiến tất cả mọi người chấn động,

Ở cổ đại từng có dị tượng như thế này, phàm mỗi khi xuất hiện nhất định là có yêu ma nghịch thiên nào đó trở về, tích trữ sức mạnh, hiện ra trên thế gian, tạo nên những tại họa ngập trời.

Cả thế gian đều khiếp sợ!

Thời khắc này, Huyền vực chấn động, tất cả mọi người thuộc đại vực này đều sợ hãi, bọn họ không biết cụ thể Bất Lão sơn xảy ra chuyện gì, thế

nhưng biết được tinh lực như thác nước kia đang tiến vào nơi đó.

"Ầm!"

Tiểu Tháp và Ngũ hành sơn lại tiếp tục va chạm, các pháp tắc lấp lánh, sau đó dập tắt, hai bọn nó tràn ngập một loại sức mạnh của năm tháng, càng ngày càng đáng sợ.

Hào quang chói mắt lóe lên, tiểu Tháp phá tan hư không xuất hiện ở phương xa, không ngừng chấn động. Loại quyết đấu như thế này ảnh hưởng tới nó rất nhiều, rất dễ làm tổn thương bản thân nó.

Dù sao, đó cũng là Ngũ hành sơn được sinh ra trước cả thiên địa, là chí bảo được thai nghén từ trong hỗn độn!

Đồng dạng, Ngũ hành sơn cũng vô cùng kiêng kỵ, đến bước này, chỉ cần sơ sẩy chút xíu thì nó lập tức gặp vấn đề ngay, khiến cho cả ngọn núi bị hao tổn, phắp tắc bị tiêu diệt.

Ở cấp số này, một khi bị thương thần cần rất nhiều thiên tài địa bảo để tẩm bổ chữa trị, vô cùng phiền phức.

"Ầm!"

Ngũ hành sơn không xuất thủ không được, sau khi chiến đấu với tiểu Tháp thì lại nhanh chóng hóa thành một đoàn khí lưu mờ mịt, cả ngọn núi hóa khí xuất hiện ở trên đầu sinh linh kia, muốn cưỡng ép trấn áp.

Lần này hư không nứt thành bốn mảnh, pháp tắc bao phủ cứ như là đang khai thiên tích địa, nếu không cần thẩn khống chế phạm vi thì một giới này nhất định sẽ gặp phiền phức lớn!

"Coong!"

Ngũ hành sơn hạ xuống, đánh cho sinh linh kia lão đảo suýt chút nữa ngã nhào xuống đất, thế nhưng hắn cơ bản không có bị thương, nhanh chóng

ổn định lại thân thể, ánh mắt lấp lánh.

Rất nhiều người biến sắc, sức mạnh cần mạnh mẽ cỡ nào chứ, dùng thân thể để chống lại Ngũ hành sơn, còn đáng sợ hơn cả trong lời đồn, nếu không tận mắt thấy thì rất khó mà tin được.

Hai cánh tay của sinh linh tay vung mạnh ra hình thành nên một quyền ấn không tên, chỉ thẳng lên hư không bắt đầu phòng ngự, trong phút chốc sức mạnh của một giới này tựa như bị rút sạch.

"Ta giúp ngươi chặn lại thêm vài lần nữa!" Tiểu Tháp nói, sinh linh vừa thoát khốn nên cần có thời gian để rút lấy nguyên khí, khôi phục bản thân, hiện tại vẫn còn đang suy yếu.

Trong nhất thời, kiếm khí hỗn độn bắn phá, đạo quang ngũ hành tỏa ra, nơi đây trở nên mờ mịt, trở thành nơi phá diệt.

Điều may mắn chính là, bọn họ có thần năng vô lượng bao phủ lấy một phương, không hề lan tới nơi khác, chỉ đại chiến trong một khu vực đó, không có lãng phí sức mạnh ra ngoài.

Thạch Hạo xem chiến, yên lặng thể ngộ, đây là một cơ hội hiếm có, tự mình cảm nhận quy tắc đạo ngân của nhân vật có cập bậc như thế này, dù không thể hiểu được thế nhưng cũng có thể tìm thấy một phương hướng..

Xích thần ngũ hành trên người của sinh linh kia run dữ dội, sợ xích này bị hắn kéo căng gần như đứt rời. Cũng trong lúc đó, hắn lại tiếp tục nuốt tinh khí mười phương.

Sao lớn chọi lọi khắp trời cao, xưa nay khó gặp! Chỉ có ánh sáng trên bầu trời rủ xuống hào quang, mà khắp nơi trong thiên địa trở nên ảm đạm, không một ngôi sao lớn nào bị bỏ sót, toàn bộ tiến vào trong Bất Lão sơn.

Người của Tần tộc chấn động, chỉ trong gang tấc mà vị trí nơi bọn họ trở nên đen tối, toàn bộ ánh sáng đều bị cướp lấy, tâm điểm chính là bóng người tuy gầy gò teo tóp kia thế nhưng lúc này lại cực kỳ đáng sợ, trở thành thứ

"duy nhất".

Thân ảnh ấy đứng nơi đó, rõ ràng rất gầy gò thế nhưng lại khiến người khác có cảm giác như là một ngọn núi lớn, càng ngày càng ép người.

Khí thế của hắn xông tận trời cao, cặp mắt vàng óng hóa thành hai mặt trời lớn như muốn xé rách bầu trời, nhìn xuyên thượng giới, tràn ngập chiến ý, đây tuyệt đối là một cường giả tuyệt thế.

Hắn trầm mặc, từ đầu đến cuối không nói lời nào, chưa hề vì sự thoát khốn mà vui mừng.

Chiến đấu mấy chục lần, pháp tắc của tiểu Tháp như biển, đạo hạnh hiện ra đại chiến với Ngũ hành sơn, hai người từng mặt nhau trong hỗn độn ở vô tận năm tháng trước kia, cả hai đều biết sự lợi hại của đôi bên.

Loại chiến đấu này khiến người ta hoa cả mắt, phù văn vô cùng xinh đep in dấu trong hư không, ngay cả Tôn giả nhìn thấy cũng phải choáng váng, khó có thể hiểu rõ được.

"Ngươi đã thả một đại họa, tương lai khó mà hóa giải được, tất có liên miên đại chiến diễn ra!" Ngũ hành sơn truyền âm, trong lời nói có sự uy nghiêm và cảnh cáo, còn có vẻ bất đắc dĩ.

"Đánh thì đánh, người thương giới quá rảnh rang, còn có thời gian hạ xuống để tìm tạo hóa, hôm nay ta chỉ tìm chút chuyện để bọn họ làm thôi." Tiếu Tháp lên tiếng, liên tục cười lạnh.

Người nào mà nghe thấy thủ đoạn như thế này lập tức sợ hãi, người mà trong lời nói của nó tất nhiên là các bá chủ vô thượng của thượng giới. Mà nó dám làm như vậy, chủ động thả ra hung thần để tiến đánh thượng giới.

Thạch Hạo nắm chặt nắm đấm, Thạch Hạo tự nhiên nhất trí hoàn toàn với tiểu Tháp. Đại kiếp nạn giáng thế, hoành hành thế gian, khiến người bi phẫn. Nó cảm thấy nên phải như vậy, tạo nên một mầm họa cho thượng giới, như thế mới gọi là chủ động.

Tiểu Tháp không lùi bước, hai người lại tiếp tục chiến đấu kịch liệt với nhau, ai nấy đều tức giận, chuẩn bị triển khai lực chiến đấu cao nhất, nếu như diễn ra lực chiến này có thể thiên địa sẽ bị lật úp.

"Dừng lại tại đây thì cũng không muộn đâu, hôm nay coi như chưa xảy ra chuyện gì." Ngũ hành sơn truyền âm.

"Chờ lát nữa ta sẽ rời đi thôi." Tiểu Tháp đáp.

"Được, nếu ngươi muốn chiến vậy thì chiến thật sự luôn đi!" Ngũ hành sơn lạnh lùng nói, đạo quang tăng vọt, hư không xung quanh dập tắt, nơi đó lại mở ra một thiên địa khác!

"Ai sợ ai!" Tiểu Tháp lên tiếng đầy quái dị, tiến lên nghênh tiếp.

Đối quyết lần này mới thật sự bắt đầu, Ngũ hành sơn phóng thích đạo tắc bất hủ, đồng thời tìm cơ hội bay về phía sinh kia, mấy lần muốn lao xuống, như cả bầu trời toàn lực đè ép.

Sinh linh này không thể không chống đỡ, cơ hội thoát vây đang ở trước mắt, con ngươi màu vàng của hắn trở nên chói rực, không nói lời nào, tay cầm bảo ấn giơ lên chống đỡ.

"Keeng!"

Tiếng vang điếc tai truyền tới, nắm đấm của hắm tuy lờ mờ, chỉ có da bọc xương thế nhưng lại cực kỳ rắn chắc. Ngay cả Ngũ hành sơn cũng có thể đỡ được, không hề bị chấn nát.

Tiếng vang như thế cứ như là thần âm đại đạo, là pháp khí hỗn độn quyết đấu với bất diệt sinh linh, nhìn thì chỉ đơn giản một đòn thế nhưng lại hàm chứa chân lý thiên địa, có pháp tắc lưu chuyển.

"Thủ đoạn này..."Thạch Hạo kích động, sinh linh này quả nhiên đăng phong tạo cực, vượt qua sự tồn tại của lẽ thường thế gian, đó là sự thể hiện của thân thể khi đạt tới cực hạn ư, ngay cả chí bảo hỗn độn cũng có thể đối

kháng.

Nhưng mà, nó cũng nhìn thấy được, hai tay của sinh linh đó co giật, không ngừng dời đi xung kích pháp tắc, chịu phải áp lực cực lớn, cũng không khá cho lắm.

Thạch Hạo có thể ngộ ra được, giang rộng hai tay giữa trời cao, từ từ suy diễn, đây là vận dụng cực hạn của thân thể, ví bản thân như là thiên địa, thực hành vĩnh hằng.

Thời khắc này, trên người sinh này nó nhìn thấy một con đường, thân thể cực hạn, đại đạo tự sinh!

"Không đúng, thân thể của hắn cũng không phải là thuần túy thành Đạo, là đang khuấy động pháp tắc ngoại giới, chỉ là không quá rõ ràng mà thôi." Thạch Hạo từ từ quan sát.

Nó không thể hiểu thấu được phù văn đại đạo ở cấp độ kia, thế nhưng có thể nhìn ra được phương hướng cơ bản nhất, có thể chịu đựng được sự dẫn dắt vô hạn, có chỗ cực tốt cho con đường tu hành sau này của nó.

"Không mượn vật ngoài, tự túc tự cấp, đó là đạo diệt. Thân cũng trường tồn, đó mới là cực hạn của thân thể sao?" Thạch Hạo lẩm bẩm.

Trong nháy mắt, nó cảm ngộ thật sâu, tuy không có nắm giữ pháp môn và thần thông cụ thể, thế nhưng tựa như nhìn thấy một con đường trống trải đang chờ nó xông vào.

"Keeng!"

Sinh linh bất diệt này có thể xác kinh người, thế nhưng cũng không phải thân thể tới cực hạn hóa đạo. Pháp lực và đạo hạnh của hắn vô cùng cái thế, bắt đầu điều động nguyên khí đất trời của ngoại giới cộng hưởng cùng hắn, chống lại Ngũ hành sơn.

Hắn tuy bị xích thần ràng buộc thế nhưng vì quá mạnh mẽ nên không có

chịu thiệt thòi lớn gì cả, hắn không ngừng giãy giụa, muốn phá nát xích thần Ngũ hành được cho là vạn cổ không mục này.

Lúc này, tiếng xiềng xích vang lên, mặt đất rạn nứt.

Tới thời mấu chốt nên tiểu Tháp lại xuất thủ, nhằm về phía Ngũ hành sợ, để cho hắn tranh thủ thời gian phá xích.

"Bùm!"

Thiên địa khép mở, khí hỗn độn phóng thích, mặt đất nứt ra, phía dưới xích thần Ngũ hành có một tế đàn màu đỏ sậm, vô số ký hiệu được bố trí hiện lên trên thế gian.

Sinh linh này ra sức kéo tế đàn màu đỏ sậm này, oanh kích không ngừng hòng hủy diệt thứ này.

"Trấn phong!"

Ngũ hành sơn lớn tiếng quát, đạo quang vô lượng ngút trời, nó trấn áp xuống dưới.

Đòn đánh này cực kỳ kinh khủng, đạo phù vô biên nằm dày đặc trong hư không, gợn sóng này vô cùng kinh người.

Tiểu Tháp vọt lên để chống lại, sau đó lại rút đi, hào quang lóe lên, nó trở lại trên trời cao.

"Sao mày không ra tay nữa?" Thạch Hạo hỏi.

"Tại sao phải ra tay, ta cũng không có ý định quyết chiến nữa nên xuất thủ làm chi cho mệt, cứ để hai người bọn họ đấu đá đi." Nó nói thế.

Thạch Hạo không nói gì, cái tên này đúng là lật lọng bậc thầy, trước đây không lâu còn thề như đinh đóng cột, muốn sống mái một trận, bây giờ thì dù thế nào cũng không chịu thiệt.

Tiểu Tháp cười khà khà, nói: "Ta không quen hắn, giúp hắn thoát vây là tốt lắm rồi, nếu còn phải đánh đấm nữa, tự dưng vô duyên vô cớ làm tiêu hao pháp lực của ta, như thế, lỗ."

Thạch Hạo bĩu môi, cái tên quỷ này, vậy mà còn tưởng nó sẽ quyết chiến một phen, vậy mà giờ đứng xem chiến, bản thân không can dự quá sâu vào chuyện này.

"Ngươi phải cảm ơn ta đấy, nếu không, như lời ngươi nói lúc nãy, nhân quả các loại sẽ trút hết lên người ngươi, ngươi nhất định sẽ đột tử, hơn nữa thời gian cũng không quá lâu đâu." Tiểu Tháp nói.

"Vậy giờ thì hãy để cho tên sinh linh kia tiếp nhận tất cả đi." Nó bổ sung.

Đại chiến vẫn như trước, chỉ có điều cường giả tranh đấu đã thay đổi, tiểu Tháp lui khỏi chiến trường.

Ngũ hành sơn trấn áp mạnh xuống, ầm ầm vang vọng, thiên địa bạo động, khí tức còn mạnh hơn cả lúc nãy, áp bức về phía sinh linh kia.

Cùng lúc đó, nơi đây tỏa ra ánh sáng ngút trời, sinh linh bất diệt kia tuy rằng gầy nhom thế nhưng trên lưng lại phát ra thần mang vô lượng.

Ầm một tiếng, càn khôn tựa như muốn tan vỡ.

Ở sau lưng sinh linh kia xuất hiện một đôi cánh chim màu vàng rất lớn, mênh mông vô biên, nếu so sánh với thân thể thì cứ như là đám mây che trời, vô cùng vô tận, bên trên chống đỡ cả trời xanh.

Cảnh tượng hết sức kinh khủng, thân thể của hắn không hề biến đổi, thế nhưng lại sinh ra một đôi cánh chim màu vàng to lớn, còn bao la hơn cả núi cao, đánh tan mây xanh.

Sương mù màu vàng mãnh liệt, cánh chim tỏa ra gợn sóng chí cường, chống lại Ngũ hành sơn.

"Đáng sợ thật!" Thạch Hạo chấn động.

Những người khác từ lâu đã xụi lơ trên mặt đất, khó mà nhúc nhích được, sự sợ hãi này bắt nguồn từ linh hồn, ai nấy đều khiếp sợ không dám nhìn vào.

"Đi nào, cũng ta nên hành động thôi, cứ để bọn họ đại chiến, chúng ta đi cướp bảo khố của Bất Lão sơn, mùa thu hoạch tới rồi." Tiểu Tháp nói.

Nó bổ xung thêm, nói: "Nhân quả lần này cũng do ngươi gánh chịu đó."

"Trước hãy cứu ba mẹ ta đã!" Thạch Hạo nói, rồi bổ xung: "Nhân quả các loại cứ dồn lên người ta."

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 500: Gặp Lại Ba Mẹ.

Thạch Hạo chủ động bổ xung, thể hiện thái độ kiên quyết của mình, nhìn về không gian trói buộc kia khiến trong lòng nó bồn chồn, rất muốn gặp được ba mẹ.

Tiểu Tháp run nhẹ một cái, một chùm hào quang buông xuống khiến cho trận pháp thần linh kia mở ra một con đường, nó tỏa ra một vầng sáng bao lấy Thạch Hạo tiến vào trong trận.

Nơi đây xinh đẹp và tinh tế, một hồ nước xanh thẳm, một khu kiến trúc cổ xưa, một cánh rừng trúc, linh khí nồng nặc gần như hóa lỏng.

"Bố cục sắp xếp tương tự như một phần của Võ Vương phủ!" Thạch Hạo nhìn về sâu bên trong, nơi đó có một vài phòng ốc, là phong cách kiến trúc trước kia khi nó được sinh ra.

"Không đúng, nơi đó có gì đó hơi lạ!" Tiểu Tháp khẽ nói, sâu trong trận pháp này còn ẩn giấu phù văn khác, đặc biệt là tận cùng trong khu vực kia.

"Hôm nay, ngươi phá tan phong ấn, thả ra tên sinh linh kia, rồi còn muốn tới đây nữa, ta sẽ không để ngươi thành công đâu!" Sóng thần niệm của Ngũ hành sơn truyền tới, tràn ngập lửa giận.

"Hẹp hòi, ta chỉ mang hai người kia đi thôi, sao tới mức này được." Tiểu Tháp dửng dưng như không, nó muốn mang người đi, đối phương có thể ngăn cản được sao.

Tiểu Tháp lơ lửng trên đỉnh đầu Thạch Hạo, khí hỗn độn lưu chuyển, toàn bộ trận pháp đều mở ra, Thạch Hạo giẫm mạnh trên mặt đất rồi lao nhanh về phía trước.

"Ầm!"

Tiếng vang nặng nề truyền tới, có người đang dùng vũ khí sắc bén cắt đứt hư không, thử nghiệm hết lần này tới lần khác. Nơi sâu, một cặp vợ chồng vô cùng lo lắng, ra sức xuất thủ.

Cách đó rất xa Thạch Hạo nhìn thấy hai người, lập tức hai mắt nhòe đi, đó chính là ba mẹ nó, chia cách mười mấy năm rốt cuộc cũng có thể gặp lại.

Trong tay họ cầm một con dao găm được tế tuyện từ xương Hư không thú, không ngừng chém trong hư không nhằm rời khỏi nơi đó, thế nhưng lần lượt đều thất bại, sức cùng lực kiệt nhưng không ngừng tiếp tục.

"Ba, mẹ!" Thạch Hạo gào lên.

Khát vọng trong nhiều năm, chỉ trong mơ mới có thể gặp lại, nay đã toại nguyện, nhìn thấy hình bóng quen thuộc ấy.

Nó quên không được. Trận chiến ở Thạch đô năm đó, Thạch Tử Lăng vì nó mới đại khai sát giới, dùng chiến mâu hoàng kim quét sạch đám cường giả, tức giận rời khỏi gia tộc.

Nó cũng còn nhớ, mẹ mang nó rời đi tới biên giới phía Tây, cũng không biết đi xa bao nhiêu vạn dặm, dọc theo đường đi gặp không biết bao nhiêu cuộc chặn giết, người bị thương rất nặng.

Tựa như chuyện mới diễn ra ngày hôm qua, ba mẹ ôm chặt nó trong tã lót, trên mặt tràn đầy vẻ không cam. Không ngừng dùng tay âu yếm thân thể hư nhược của nó, như muốn giúp nó kéo dài thêm tính mạng.

Bọn họ không có bất kỳ biện pháp nào, trên đường đi tim kiếm không thôi, tìm tới tổ địa Thạch tộc để cầu cứu thế nhưng lại ôm lấy thất vọng, hai người nước mắt tuôn rơi, ủ rủ buồn bã.

Cuối cùng, bọn họ không thể không đi qua các Thần sơn Thái cổ. Đặt mình vào nơi nguy hiểm, chết lúc nào không hay, nhưng đạo nghĩa không

cho phép lùi bước, gắng sức đi cầu thần dược nhưng vẫn không có kết quả nào. Tuyệt vọng nên mới tiến vào Huyền vực.

"Hạo nhi!"

Hai vợ chồng nhìn thấy nó, âm thanh run rẩy.

Tựa như trong mơ, tuy chia cắt mười mấy năm thế nhưng bọn họ luôn vững tin, đây chính là hài tử năm đó, là đứa nhỏ họ đã để lại Hoang vực, giờ nó đã lớn thế này rồi.

Chỉ trong nháy, thân thể hai người run rẩy, tuy mở miệng thế nhưng khó có thể nói hoàn chỉnh một câu.

Nhiều năm trôi qua, tuy gặp trắc trở không thể quay lại tìm con, giờ đột nhiên lại được tương phùng, đây là một đả kích vô cùng mạnh, hai vợ chồng quát thật to rồi lao nhanh về trước.

Đây là hài nhi của họ, vừa này còn dùng kiếm chỉ mặt Thần linh, ngạo thị Tần tộc, đại chiến bốn phía, đến đây cũng vì bọn họ!

Vận mệnh của đứa nhỏ này biết bao thăng trầm, nay đã lớn, đã trở thành một kỳ tài tuyệt diễm, là một thiếu niên ngạo thị quần hùng, việc này khiến họ dâng lên cảm xúc khó tả, trên mặt tuy cười thế nhưng lại có nước mắt tuôn rơi.

Đã bao nhiêu năm rồi, thật sự có nhiều việc phức tạp lộn xộn khiến họ khó có thể rời cốc, hôm nay gặp lại rốt cuộc cũng an ủi cho những năm tháng qua, thế nhưng sâu trong nội tâm họ có bứt rứt, có tiếc nuối, có hổ thẹn... không ngừng xung đột với nhau.

Lúc này, trái tim họ như đang run lên, ẩn chứa tình cảm, ẩn chứa nước mắt kêu to cái tên đó, tâm tình vui mừng và áy náy đan dệt.

Hai người nhanh chân chạy tới.

"Ba, mẹ..." Thạch Hạo rơi lệ, những năm gần đây, nó một thân một mình ra khỏi Đại hoang khiến cho uy danh hiển hách, quảng thời gian đó có vui cười, có tức giận, thế nhưng chưa bao giờ ẩn chứa tình cảm như thế này.

Từ khi còn nhỏ nó rất ít khi rơi nước mắt, sau khi lớn lên cũng chưa hề có, thế nhưng giờ lại không thể nào kìm nén được, hai mắt như nhòe đi, ngày hôm nay nó đã chờ đợi rất lâu rồi.

"Hài tử, hài tử bé nhỏ của ta!" Tần Di Ninh khóc lớn.

Thạch Hạo quệt nhanh dòng nước mắt trên má, rồi vọt nhanh tới.

Tiểu Tháp chấn động, trận pháp bốn phía tan vỡ trở nên bằng phẳng, nhưng mà nơi trung tâm vẫn có chút quái dị, nơi ấy lại có một tòa tế đàn rất là kỳ lạ.

Có tiểu Tháp ở đây, bất kể chuyện gì cũng không cần lo lắng, nó lơ lững giữa trời cao, bảo vệ cả khu vực này.

Bước chân lảo đảo, gương mặt thì ướt đẫm, vợ chồng Thạch Tử Lăng lao nhanh tới, trong lòng như đang có một ngọn lửa bùng cháy, khó mà kiềm chế được.

"Con thật sự là Hạo nhi à..." Tuy đã chắc chắn thế nhưng vẫn hỏi câu này, Tần Di Ninh vuốt nhẹ khuôn mặt của Thạch Hạo, ngơ ngác nhìn nó, nước mắt lăn dài hai bên.

Dù là cặp mắt oai hùng của Thạch Tử Lăng cũng ngấn lệ, hô hấp dồn dập, ôm lấy hai vai của Thạch Hạo mà cười lớn, thế nhưng nơi mắt lại có dòng nước nóng hổi chảy xuống, giờ phút này, ba người đều xem lẫn vui sướng và bi thương.

"Là con đây!" Thạch Hạo lớn tiếng nói, mặc cho nước mắt chảy chảy đầm đìa, lớn tiếng gọi ba gọi mẹ.

Trần Di Ninh ôm chặt lấy nó mà khóc lớn, nàng không thể nào kìm nén

được nữa, giờ hoàn toàn phát tiết hết những gì ứ đọng trong lòng, bao nhiêu năm từ trong mộng bật tỉnh, hai bên gối đều ước đẫm dòng nước mắt.

Thạch Tử Lăng cũng ôm chặt đứa con của mình, hắn không hề nói gì cố gắng kìm nén tình cảm của chính mình, thân là phụ thân, đáng lẽ phải là một ngọn núi lớn bảo vệ hài nhi của mình, hắn không muốn cho đứa nhỏ của mình thấy vẻ yếu đuối này.

Lúc này, một nhà ba người đoàn tụ, có rất nhiều lời muốn nói thế nhưng trong nhất thời khó mà phát ra khỏi miệng, kích động cùng vui sướng chiếm đầy trong lòng.

Tần Di Ninh hết lần này tới lần khác vướt ve khuôn mặt của Thạch Hạo, nàng nhìn nó rồi lại nhớ tới dáng vẻ lúc nhỏ kia, trong lòng không khỏi chua xót, còn có vui mừng, rồi rơi lệ, rồi nở nụ cười, sau đó lại là áy náy.

Thạch Tử Lăng thì không ngừng vỗ vỗ bã vai của nó, hắn rất tự hào khi có một đứa con như thế này, không nhịn được mà cười sảng khoái, nhưng trong lúc vô tình cặp mắt chợt nhòe đi nên hắn nhanh chóng xoay người lại, đưa lưng về phía Thạch Hạo rồi lau thật khô.

"Những năm này, hài nhi của ta chắc khổ lắm, mẹ và ba có lỗi với con..." Tần Di Ninh vừa nói vừa rơi lệ.

Trong giây phút gặp lại này, những đau xót trong lòng Thạch Hạo dường như bốc hơi đi đâu hết, nó có thể cảm nhận được tình yêu của ba mẹ dành cho mình, loại tình thân này không thể nào phai nhòa theo thời gian và khoảng cách.

Mặc dù ngăn cách giữa hai vực lớn, mặc dù nhiều năm không gặp nhau, nhưng trong giây phút gặp nhau này tất cả đều biến mất, chỉ còn duy nhất là cảm động mà thôi.

"Mẹ, ba, con chưa bao giờ trách hai người. Chỉ có thương nhớ..." Thạch Hạo mở miệng, khi còn nhỏ thấy những đứa bạn đều có ba có mẹ nó từng ủ

rũ buồn bã một mình, sau này lớn lên một đường quét sạch kẻ địch, đánh đâu thắng đó, có thể nói sự mềm yếu vẫn luôn ở sâu trong lòng nó, hiện nay bị khơi dậy, xúc động vô cùng.

Hai vợ chồng mỉm cười, rơi lệ đầy vui mừng, nghĩ tới những năm vừa rồi không có chăm sóc Thạch Hạo nên cảm thấy bứt rứt và tiếc nuối.

"Hài tử, tất cả đều do ba mẹ cả..." Tần Di Ninh gào khóc.

Năm đó, với tu vi của bọn họ không thể nào tranh đấu cùng Tôn giả được, cho nên không thể nào cầu được thánh dược ở Thái Cổ Thần Sơn, chỉ có thể rời xa Đại hoang mà tiến vào Huyền vực, tìm tới Bất Lão sơn.

Dọc theo đường đi, bọn họ cửu tử nhất sinh, bởi vì Thạch Tử Lăng mang theo Thạch Hạo phá vòng vây trốn đi nên đã bị thương từ lâu.

Mà mẫu thân Tần Di Ninh của Thạch Hạo cũng sớm đã bị ám thương, tu vi bị giảm sút.

Liên quan tới ám thương thì Thạch Hạo biết, ở Thạch đô nó từng gặp qua mẫu thân của Đại tiểu thư Lôi tộc, nghe nàng nói về chuyện này. Tần Di Ninh đến từ vực ngoại, xuất thân từ Bất Lão sơn nên khi tới Hoang vực rèn luyện thì bị người ta ám hại. Tu vi gần như phế bỏ, sau đó gặp được Thạch Tử Lăng, hai người hỗ trợ giúp đỡ lẫn nhau, sau đó trở thành phu thế.

Khi hai người tới Bất Lão sơn thì lập tức bị giam lỏng, sau đó mới biết, lần bị thương năm đó của Tần Di Ninh có quan hệ với người trong tộc.

Mà Thạch Tử Lăng cũng mới biết, thê tử của mình có lai lịch kinh người, là người của thượng giới, loại tranh đấu kia dính tới thượng giới, trải dài khắp lao tù tám vực.

Tần Di Ninh không có nói rõ, nên hắn cũng không có hỏi kỹ.

Con của hai vợ chồng vậy mà lại có Chí Tôn cốt, sau khi truyền tới tai Bất Lão sơn thì khiến đám người này khiếp sợ, việc này này tạo nên một hồi

sóng gió vô cùng lớn, bất kể có hay là không có tranh chấp thì cũng có liên quan tới sự tranh đấu của tộc nhân thượng giới, chuyện này cũng phải được coi trọng.

Nhưng mà, Chí Tôn cốt sau đó bị móc mất, hoàn toàn không thể nào chữa trị được, dù thế nào thì cũng khó mà cứu vãn được, không thể nào tái sinh lại lần nữa.

Hơn nữa, lúc này từ thượng giới truyền tới tin tức có người chiến bại một mạch của Tần Di Ninh, chuyện này chấn động và trở nên vi diệu, kết quả không một ai còn nhớ tới đứa nhỏ đã mất đi Chí Tôn cốt này.

Thế nhưng, chuyện này lại bị đám Tần Nghị lưu ý, Bất Lão sơn ở hạ giới này đưa ra quyết định, bắt hai người tu hành ở nơi đây, chờ khi nào trở nên mạnh mẽ thì đưa lên thượng giới, không được sống ở bên ngoài.

Vợ chồng Thạch Tử Lăng không cam lòng, cố gắng cầu xin mọi cách, muốn tới Thạch thôn để đưa thánh dược, trị liệu cho đứa nhỏ đáng thương kia.

Đáng tiếc, người chủ trì của Bất Lão sơn lại là người vô cùng lạnh lùng, không hề đáp ứng, nói đó là lãng phí, cơ bản không thể nào kéo dài tính mạng của đứa nhỏ kia, câu nói đó khiến cho hai vợ chồng đau nhói.

Mà sau lần đó, bọn họ đã bị giam lõng trong sơn cốc này, không được rời đi.

Có chuyện chuyển biến là, thượng giới muốn thực thi kế hoạch Chí tôn niết bàn, cần hai người sinh thêm một đứa con nữa, bởi vì bọn họ từng sinh một đứa con là Chí tôn trời sinh.

Trong tình huống bình thường mà nói, muốn sinh một người con trai và còn phải là Chí tôn, tỷ lệ này không lớn, thế nhưng lại có hy vọng nhất định, trong sách cổ từng ghi chép chuyện tương tự như thế, hơn nữa dù không thành công thì ít nhất, người con thứ hai này cũng sẽ có huyết mạch bất

phàm.

Đương nhiên, chủ yếu nhất là, Tần tộc ở thượng giới đã đặt tâm huyết nghiên cứu rất nhiều về phương diện này, có rất nhiều suy diễn, sau đó phái người đưa xuống hạ giới một khối Thiên cốt thần bí.

Ngoài ra, còn có rất nhiều bảo dược cùng với những phương pháp bí ẩn.

Việc này bị liệt vào danh sách cơ mật nhất, sợ các đại giáo khác ở thượng giới biết được cho nên mới tiến hành ở hạ giới.

Tần tộc khóe léo thương lượng, nếu như mang thai lần thứ hai thì có thể dựa vào người em trai này cứu lấy anh trai, dùng tinh huyết mạnh mẽ của mình để tẩm bổ người anh trai suy nhược sắp chết kia.

Đồng thời cũng nói rõ, với tình huống này, dù là thánh dược cũng không thể nào cứu được Thạch Hạo, chỉ có dùng tinh huyết mạnh mẽ tương tự kia thì mới có kết quả.

Hai vợ chồng trong lòng chỉ có mỗi Thạch Hạo, chỉ cần nó sống thì bất kỳ cách nào cũng thử, thậm chí còn đồng ý sinh người con thứ hai để cứu lấy người con thứ nhất.

Nhưng mà, sau đó người Tần tộc lại nuốt lời, không cho bọn họ rời đi, không thèm để ý tới thỉnh cầu của hai người.

"Hài tử, mẹ có lỗi với con, khi đó phải dùng tới cái chết thì tộc nhân mới đồng ý mang theo chúng ta đi Thạch thôn để tìn con..." Tần Di Ninh rơi lệ, nghĩ tới chuyện năm đó thì vô cùng đau khổ và tiếc nuối.

Khi nàng và Thạch Tử lăng trở lại Thạch thôn thì vô cùng giật mình, họ chỉ thấy được một vùng phế tích, mười dặm xung quanh trở nên quạnh hiu, sớm đã bị tàn sát không còn lưu lại thứ gì.

Thậm chí, dù là một con sâu cũng chẳng thấy.

Lúc ấy, bọn họ đã mất hết niềm tin.

Thạch Hạo rơi lệ, nó biết, nhất định là do Thôn thiên tước, Cùng kỳ tranh cướp sơn bảo nên mới thành ra như thế.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 501: Đoàn Tụ.

Từ biệt nhiều năm rốt cuộc cũng đã được gặp lại, tuy có thương cảm thế nhưng niềm vui ấy không bao giờ dập tắt, trong lòng Thạch Hạo vui sướng, gương mặt cười hớn hở, nó cảm nhận được tình thân vô cùng ấm áp.

"Không được trách em con nghe chưa..." HIển nhiên, trong lúc hai vợ chồng xé rách hư không đã nhìn thấy được hai huynh đệ đối đầu và ra tay với nhau.

Bọn họ mở miệng, có rất nhiều lời muốn nói thế nhưng không sao mở miệng ra được, hai người họ rất muốn hai đứa nhỏ này có thể chung sống hoà thuận với nhau.

Thạch Hạo hiểu, gật gật đầu, nói: "Con và em như là chân với tay, sẽ luôn giúp đỡ lẫn nhau."

"Đừng nên trách nó..." Tần Di Ninh rơi lệ.

Năm đó, sau khi trở về từ nơi đã bị san bằng mười vạn dặm xung quanh kia, hai phu thê bọn họ mất hết cả niềm tin, trong lòng chỉ có đau khổ, tràn ngập bi thương và đau đớn, vô cùng nhớ tới đứa bé có vận mệnh đầy thăng trầm kia.

Bọn họ khó mà quên đi được. Khi Thạch Hạo còn bé thì rất đáng yêu và khoẻ mạnh, trời sinh có Chí tôn cốt thế nhưng lại bị người khác móc mất, yếu nhược không thể tả nổi, cuối cùng phải đặt ở Thạch thôn, thoi thóp gần như là chờ chết.

Trong thời gian dài vừa qua, vợ chồng hai người đều chìm đắm trong đau khổ.

Cuối cùng, bọn họ cũng cố gắng sinh thêm một người con trai, bộ dạng cũng non nớt, mắt to long lanh như thế, đáng yêu cực kỳ, hi vọng trong lòng hai người chợt loé sáng và gửi gắm vào người con này rất nhiều.

Cho nên, người con trai thứ hai này họ cũng đặt tên là Hạo, tiếp tục sử dụng tên của người con trai đầu, lâu nay vẫn gọi là Thạch Hạo, gửi gắm những thương nhớ khó mà quên kia.

Đáng tiếc chính là, họ đang ở Bất Lão sơn, có rất nhiều chuyện khó mà thay đổi được, đứa con thứ hai này được Tần tộc đặc biệt quan tâm, đặt hy vọng rất lớn và rồi dùng họ là Tần, gọi là Tần Hạo.

Đứa con này từ nhỏ đã tiếp nhận sự giáo dục của Tần tộc, tư chất vượt bậc được khơi dậy, quả thật mạnh mẽ tới đáng sợ, cho nên được nuông chiều vô cùng.

Vợ chồng Thạch Tử Lăng không thể nào thay đổi mọi việc làm của người con thứ do Tần tộc giáo dục được, hai người họ dựa vài cái tên Hạo nhi để vượt qua nổi bi thương trước kia, toàn bộ niềm yêu thương đều dồn hết vào đứa con thứ hai này, hi vọng nó có thể lớn lên một cách khoẻ mạnh.

Dù nói gì đi nữa, Tần tộc cũng ra sức bồi dưỡng, dành cho đứa nhỏ này tài nguyên đầy đủ nhất khiến hai vợ chồng không thể ngăn cản.

Tình yêu mà ba mẹ dành cho con cái không bao giờ có chuyện nghi ngờ, hai người vô cùng thương yêu người con thứ hai này.

Có một ngày, không biết đám người Tần tộc vô tình hay là cố tình nói cho đứa bé này biết, nó được sinh ra cũng là vì ba mẹ nó nỗ lực để cứu lấy một đứa bé khác.

Tại sao? Tần Hạo đang còn non dại không nhịn được lớn tiếng hỏi.

Có người của Tần tộc nói cho nó biết, nó sinh ra ở trên đời này thì có một mục đích vô cùng lớn, chính là cứu lấy đứa bé kia.

Đồng thời còn nói cho nó biết. Nếu cứu giúp đứa bé kia thì trong vòng mấy năm đó nó sẽ vô cùng suy yếu, phải dùng tinh huyết của nó để tẩm bổ, dùng máu của nó làm thuốc.

Ngày hôm đó, Tần Hạo khóc lớn, nước mắt không ngừng tuôn tơi, sau đó tìm tới ba mẹ để dò hỏi, nó có phải là thứ thay thế? Có phải nó còn có một người ca ca. Vì người ca ca kia thì mới có nó trên đời.

Vợ chồng Thạch Tử Lăng trong lòng đầy bi thương, nhẹ nhàng nói cho nó biết, quả là nó có một người ca ca thế nhưng đã chết rồi, sẽ không bao giờ gặp lại nữa. Và nó không phải là người thay thế.

Có lẽ, trước kia muốn đứa bé này xuất hiện trên đời để cứu lấy đứa nhỏ kia, thế nhưng cũng không thể nào hại tính mạng nó được, dù sao cũng là con của mình.

Tưởng rằng Thạch Hạo đã chết, hai vợ chồng đều dành tình yêu thương lên người của nó.

Trên thực tế, thân là ba mẹ, làm sao có khả năng sẽ không yêu thương con mình chứ? Đặc biệt đã mất đi người con đầu thì sẽ càng thêm yêu thương người con sau.

Chỉ là, Tần Hạo luôn luôn nhớ kỹ, nó có một người ca ca, trưởng bối của Tần tộc đều nói cho nó biết, ba mẹ vì cứu người ca ca kia nên mới sinh nó ra.

Thạch Tử Lăng vô cùng căm hận Tần tộc, tại sao lại dùng cách này để giáo dục một đứa bé, lại gieo xuống nỗi ám ảnh như thế, cho dù quá khứ có chút bi thương thì sao lại để cho một đứa nhỏ biết chứ.

Nhưng mà, bất luận thế nào đi nữa, phu thê họ cũng không thể thay đổi được tất cả mọi thứ.

"Thật sự là không nên trách em của con, nó chỉ là một đứa bé, có khúc mắc, cho rằng ba mẹ không yêu thương nó bằng con..." Tần Di Ninh lại lần nữa lên tiếng.

Thạch Hạo có thể cảm nhận được, ba mẹ cũng rất yêu thương người đệ đệ kia cho nên mới không ngừng giải thích, chính là sợ bọn nó không hoà thuận với nhau.

"Ba, mẹ, con biết mà, dù thế nào đi nữa nó cũng là em ruột của con, là người thân nhất của con." Thạch Hạo khẽ nói, không muốn họ bận tâm nữa.

Hai người gật đầu, kèo kéo tay nó, không ngừng hồi tưởng lại chuyện xưa.

Hai năm trước, cuộc đại chiến song Thạch đột nhiên bùng phát, thật sự đã chấn động các vực, Tần Hạo bất ngờ biết được ca ca của mình chưa chết nên tâm lý có chút vui mừng.

Ca ca mạnh mẽ như thế, ngang tàng xuất thế, nếu như trở lại sẽ khiến cho ba mẹ thương yêu như thế nào? Từ nhỏ nó đã rất muốn so sánh với ca ca mình.

Cuộc đại chiến song Thạch qua đi rất lâu, vô tình hai vợ chồng Thạch Tử Lăng biết được, người con trưởng suy nhược năm đó vẫn còn sống, hơn nữa vô cùng kinh diễm, ngạo thị đám bạn cùng trang lứa trong khắp thiên hạ, lúc ấy khiến bọn họ mừng tới phát khóc, ôm nhau khóc ròng.

Cũng từ ngày đó, bọn họ cảm nhận được một chút khúc mắc của Tần Hạo.

"Con à, con không biết đâu, khi chúng ta biết con còn trên đời này, biết con còn sống thì vui mừng tới cỡ nào đâu, toàn bộ tiếc nuối đều tiêu biến cả." Tần Di Ninh thân là mẹ, nghĩ gì thì nói cái đó, vừa nói lại vừa khóc vừa cười.

Trận chiến hai năm trước đây đã chấn động cả thiên hạ, cái tên tiểu Thạch truyền đi bốn phía, ngay cả Huyền vực ai ai cũng biết, hai vợ chồng vừa hổ thẹn lại vừa tự hào, đó là đứa con của họ, chưa từng dựa vào ai mà chỉ tự bản thân quật khởi, không ngờ lại vang danh thiên hạ!

Đáng tiếc, sau trận chiến đó tiểu Thạch hoàn toàn biến mất, ẩn mình gần hai năm sau mới lại xuất thế lần nữa.

"Ta ghét cay ghét đắng Bất Lão sơn!" Thạch Tử Lăng nhíu mày nói.

Bởi vì, theo như những gì hắn biết, sự trưởng thảnh của Thạch Nghị ẩn chứa một phần của Bất Lão sơn, nói không chừng âm thầm ủng hộ hồ Ma Linh, cung cấp đầy đủ tài nguyên cũng chỉ vì móc lấy khối bảo cốt trưởng thành kia.

Đáng tiếc, việc này lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đại chiến song Thạch lại diễn ra ở Hư thần giới, người của Tần tộc dù tới cũng không phải là đối thủ của hai thiếu niên kia.

Nhưng bọn họ lại biết, chân thân của Thạch Nghị trốn ở hồ Ma Linh, cho nên sau khi đại chiến kết thúc, khi mà hắn chết đi thì người của Tần tộc lập tức hành động, muốn đoạt lấy thân thể này.

Nhưng bọn họ càng tiếc nuối và kiêng kỵ hơn chính là, thần thoại thượng cổ bất bại, cô gái áo xám kia xuất hiện, không ai địch nổi, sau đó mang thân thể của Thạch Nghị rời đi, khiến bọn họ ngậm đắng nuốt cay, kế hoạch đại bại, không dám chạm trán cản đường.

Thạch Hạo cau mày, chẳng trách Tần tộc lại ra sức lôi kéo nó, lại còn kiêng kỵ, lo lắng cộng với sợ sệt, trong chuyện này không ngờ lại có nhiều ẩn tình như thế. Một là người thuộc nhất mạch của mẫu thân ở thượng giới chiến bại bị giam cầm nơi đó. Hai là lúc nó thoi thóp, người của Tần tộc lạnh lùng không hề giúp đỡ, nói lời tuyệt tình với ba mẹ, không được lãng phí thánh dược. Ba là muốn đoạt cho bằng được bảo cốt của mình. Còn giúp đỡ Thạch Nghị trưởng thành. Kết hợp những thứ này và so sánh, Bất Lão sơn làm sao không lo lắng được chứ, sợ nó gặp lại ba mẹ mình và sẽ biết tất cả mọi chân tướng.

"Có gì đó hơi lạ..." Tiểu Tháp nói, ánh mắt của nó nhìn chằm chằm về tế đàn nơi kia, rõ ràng cảm nhận được khí tức của Chí tôn.

"Ngươi là muốn tạo nên một thiếu niên Chí tôn, đây là bước thứ nhất sao?" Nó nghi ngờ không thôi.

Tần tộc có một kế hoạch Chí tôn niết bàn, cuối cùng cũng muốn thực hiện hay sao? Tựa hồ cần phải có sự giúp đỡ cỡ như Tần Hạo, Thạch Hạo thì mới được, những chuyện này từ lâu nó đã nghe qua.

Lời của nó khiến một nhà ba người sực tỉnh.

Thạch Hạo lập tức nghĩ tới ông nội của mình, nó rất muốn hiểu cho rõ ngọn ngành của chuyện này. Nó rất lo lắng, vì nó mà ông nội đã trả giá quá nhiều.

Nhắc tới Thập ngũ gia, vợ chồng Thạch Tử Lăng đều dấy lên ngọn lửa giận.

Lão nhân đó dẫn theo A Man tìm tới Bất Lão sơn, sau khi nói ra ý đồ của mình thì được người dẫn vào nơi đây. Sau khi hắn biết hai người bị cầm tù ở thần cốc thì vô cùng tức giận.

Lão muốn cứu con của mình thế nhưng chung quy lại không phải là đối thủ của Tôn giả, bị người ta đánh cho miệng phun đầy máu, Đại ma thần anh hùng một đời lại phải chịu nhục nơi đây.

"Tần tộc, Bất Lão sơn!" Thạch Hạo rống lớn, vô cùng tức giận, dù giết chết Tần Trạm thì vẫn không thể nào làm nguôi ngoai cơn tức giận của nó.

"Không sao, chút nữa nuốt sạch bảo khố của Bất Lão sơn, một thứ cũng không bỏ sót xem như là bồi thường vậy, sau đó đánh thẳng tới thượng giới luôn." Tiểu Tháp xúi bẩy.

"Ông nội, còn có cả A Man đều đã tiến vào thượng giới hết rồi sao?" Thạch Hạo hỏi, trong lòng vô cùng bất an.

Thạch Tử Lăng gật đầu, lần đó hắn gọi Tần Hạo tới, dù là nói chuyện gì đi nữa thì rất nhiều lão tổ trong Bất Lão sơn này đều cưng chiều đứa con thứ

hai này của hắn, có thể tạo nên nhiều chuyện.

Ngày đó, Thạch Tử Lăng không ngừng dặn dò, nhắc nhở Tần Hạo, Đại ma thần chính là ông nội của nó, nhất định phải nghĩ biện pháp cứu người rồi đứa vào truyền tống trận, nhằm giúp người cùng A Man thoát vây.

Cuối cùng Tần Hạo cũng thành công, chỉ là xảy ra chút việc ngoài ý muốn, đưa lão vào trận pháp cổ xưa rồi tiến thẳng lên thượng giới.

"Chuyện này.." Thạch Hạo hoàn toàn không biết nói gì nữa.

"Con à, từ khi biết con còn sống, đây chính là chuyện vui nhất của chúng ta, chưa bao giờ hạnh phúc như thế này!" Tần Di Ninh mếu máo nói.

"Đứa con của chúng ta, dù có mất đi Chí tôn cốt thì vẫn có thể quật khởi, ngạo thị thiên hạ, bễ nghễ quần hùng, đúng là tuyệt diễm cổ kim!" Thạch Tử Lăng vô cùng tự hào, ra sức vỗ vỗ bả vai Thạch Hạo.

Cách đó không xa, thiếu niên kia đứng thẳng nhìn ba người, một thân chiến y màu bạc lưu chuyển khí tức thần linh, chiến mâu màu bạc trong tay nắm chặt, cả người đứng yên chẳng hề nhúc nhích.

"Con ngoan, mau tới đây, đây là anh của con, là anh ruột của con đấy!" Tần Di Ninh sau khi quệt giọt nước mắt trên má thì vẫy vẫy gọi đứa con thứ lại.

Tần Hạo đi tới, chiến y trắng bạc bóng loáng khiến nó trở nên vô cùng phi phàm, gương mặt tuy hơi non nớt thế nhưng vẫn rất giống thần tử, toàn thân đều phát sáng.

Chỉ là, vẻ mặt của nó hơi xị xuống nhìn về phía Thạch Hạo rồi lại nhìn về ba mẹ, hiển nhiên nãy giờ cũng đã nghe được cuộc đối thoại giữa ba người.

Thạch Hạo đã trải qua rất nhiều cực khổ, sớm đã trưởng thành từ lâu, khi nhìn thấy bộ dạng này của đệ đệ mình, nói chung lại người đệ đệ này vẫn là

con nít, còn chút non nớt, cảm thấy mình đoạt lấy sự thương yêu của ba mẹ?

"Em trai, dù thế nào đi nữa chúng ta cũng đều là người thân cả, tương lai mặc kệ xảy ra chuyện gì nhưng anh và em đều là anh em ruột, anh sẽ chăm sóc thật tốt cho em." Thạch Hạo tình cảm lên tiếng.

"Ta không cần, ta sẽ trở thành người mạnh nhất trong thiên hạ!" Tần Hạo nói.

"Được, sau này em sẽ trở thành người mạnh nhất, sau đó sẽ chăm sóc anh nhá." Thạch Hạo mở miệng.

Nếu để người ngoài nhìn thấy cái tên ngông cuồng như Thạch Hạo, một tiểu Thạch bễ nghễ thiên hạ lại nói như thế nhất định sẽ giật nảy mình, không bao giờ tin vào mắt mình.

"Hả, không đúng, có một luồng sức mạnh đang tới gần, đây là người phương nào?!" Tiểu Tháp đột nhiên khiếp sợ.

Xa xa, sinh linh bất diệt mang trên mình cặp cánh chim màu vàng kim che kín cả bầu trời, ánh vàng hừng hực đè ép cả thiên địa mênh mông, hắn cứ như là một Ma tôn cái thế.

Ngũ hành sơn không ngừng trần áp thế nhưng khó lòng mà phong ấn hắn lần nữa.

Đúng lúc này, một luông khí tức hào hùng xuất hiện, khủng bố ngập trời, chấn động cả Bất Lão sơn, truyền khắp Huyền vực, đây tuyệt đối là một tồn tại không thể nào tưởng tượng nổi chuẩn bị xuất hiện.

"Bất lão Thiên tôn, ngươi cũng ép hạ giới ư, tức giận rồi à?" Tiểu Tháp mở miệng, trong lời nói vô cùng tức giận.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 502: Bất Lão Thiên Tôn.

Cứ như ngân hà sinh diệt, như sương mai lăn tròn, sáng tối ẩn hiện trong thiên địa, hàng loạt ánh sáng chiếu rọi, rất nhiều trật tự phức tạp và huyền ảo hiện ra rồi diệt vong.

Khí tức của những gợn sóng đáng sợ không gì sánh được quấn quanh, hư không cứ như là bức tranh bị xé rách không ngừng lấp lánh trong màn sương đầy dị thường kia, những tiếng ào ào vang vọng.

Tình cảnh này vô cùng đặc biệt, pháp tắc cực kỳ khó hiểu và rườm rà, ánh sáng hỗn độn lưu chuyển, kinh khủng vô biên.

Thiên địa đại biến, cường giả vô thượng giáng lâm!

Tiểu Tháp cao khoảng gang tay nhẹ lay mình một cái, hào quang trắng noãn buông xuống bao phủ đám người Thạch Hạo ở bên trong.

"Keeng!"

Cách đó không xa, toà điện cổ bằng đồng xanh phát ra những tiếng rung, đó là ngọn núi bên trên Ngũ hành sơn, toà điện cổ này chẳng hề hư hao, lúc này nằm im trong vùng núi đó.

Ở bên trên, loang lổ những gỉ xanh không ngừng bong tróc, toàn bộ điện cổ bắt đầu phát sáng cứ như là ngọc xanh chẳng hề giống đồng xanh mà cứ như là bảo ngọc vậy.

Toà điện bằng đồng đó cứ sáng lấp lánh, coi như là vật hiếm thấy trên thế gian.

"Ngôi điện đồng này bất diệt!" Tiểu Tháp lên tiếng, nó đã thủ thể chờ

đón quân địch, nếu như tên kia thật sự hạ xuống thì phiền phức vô cùng lớn, lúc đó cả nó cũng sẽ bị cuốn vào trận chiến kinh thiên kia.

Xa xa, sinh linh kia phát điên, bản thân thì gầy gò thế nhưng cặp cánh chim màu vàng kia cứ như là đám mây đen che trời, sương mù cùng hào quang cuồn cuộn ánh sáng, tiếng sấm bùm bùm vang trời.

Hai cánh chấn động, thiên địa nổ tung!

Cảnh tượng này vô cùng đáng sợ, hắn như phát điên, mặc kệ hậu quả ra sao, bầu trời cứ như sành sứ bị đật nát, nhanh chóng rạn nứt đồng thời lan nhanh về phía vực ngoại.

Mà ở dưới chân hắn, mặt đất nổ tung, không hề có dấu hiệu dừng lại, lập tức hoá thành vực sâu khổng lồ, xích thần Ngũ hành bị hắn run mạnh, sợi xích vang lên những tiếng leng keng điếc tai.

"Trấn!"

Ngũ hành sơn hét lớn, nếu như không xuất thủ thì cả vùng đất này sẽ bị lún xuống, dù một ngọn cây cọng cỏ cũng sẽ không còn, lúc đó Bất Lão sơn cũng chẳng hề tồn tại nữa.

Cũng may là, căn cơ Ngũ hành của nó có thể sáng tạo vạn vật, đại biểu cho năm đại bản nguyên trong thiên địa, đủ để bảo vệ nơi đây, những gợn sóng khuếch tán ra bên ngoài bảo vệ sông núi nơi đây.

"Ầm!"

Tiếng nổ ầm vang, bên dưới cặp cánh chim vàng vàng óng đó đan dệt từng lưới lôi điện, khí hỗn độn cuộn trào kịch liệt, nguồn sức mạnh ấy mạnh tới mức tận cùng, phá nát tất cả giam cầm.

Tế đàn kia nổ tung!

Vốn xích thần Ngũ hành khoá chặt sinh linh bất diệt kia, trói chặt hắn

trên toà tế đàn đó khiến cho hắn vĩnh viễn không trốn thoát, thế nhưng giờ đã bị huỷ, sinh linh này sắp sửa được giải thoát rồi.

Cánh chim màu vàng chấn động, những ngôi sao ở vực ngoại hoá thành tinh khí không ngừng tiến vào trong cặp cánh chim, tiến vào mũi miệng, nhanh chóng bổ sung nguyên khí cho nó.

Bá chủ thượng giới muốn hạ xuống, khiến cho hắn không thể không liều mạng, không tiếc bất cứ giá nào dùng bí pháp để làm nổ tung tế đàn kia.

Đầu tóc khô vàng dài từ đầu tới chân rối bời che khuất thân thể nhăn nheo của hắn, hai chùm sáng màu vàng bắn ra từ cặp mắt nhìn thẳng trời cao, tràn ngập chiến ý.

Ngũ hành sơn phát sáng, chấn động mãnh liệt, ký hiệu xuất hiện dày đặc, nhanh chóng hoá thành một đoàn ánh sáng mông lung, đó là sự thể hiện của sức mạnh bản nguyên hòng trói buộc lấy sinh linh này.

Đến giờ phút này, Ngũ hành sơn muốn dựa vào chính mình để phong ấn lại tên sinh linh kia thì vô cùng xa vời, chỉ có thể chờ bá chủ của thượng giới hạ xuống rồi hợp lực cùng ra tay, khí đó mới có cơ hội thành công.

Phù quang ngút trời, chiếu khắp thiên địa, tiếng tụng kinh vang lên, trong hư không hiển hoá ra một thân ảnh khổng lồ ngồi xếp bằng nơi ấy, toàn thân lượn lờ vầng sáng màu vàng óng ánh.

Mỗi một chữ được ngâm tụng đều hoá thành một ngọn núi khổng lồ bằng ký hiệu, nhanh chóng ép thẳng về phía sinh linh kia, cảnh tượng này vô cùng kỳ lạ và kinh khủng.

"Bất lão Thiên tôn!" Tiểu Tháp hô lớn.

Quả nhiên người đó đã xuất hiện và đang ngồi xếp bằng trong hư không, lão không ngừng tụng kinh, dùng niệm lực vô thượng bao phủ, toàn bộ Huyền vực cũng phải cộng hưởng theo, rung lên một cách nhè nhẹ.

Sinh linh này có pháp lực vô cùng mạnh mẽ, bóng người mơ hồ đang ngồi trên chín tầng trời cao, hào quang trắng bạc hoá thành chiếc đĩa thần, cứ như là mặt trời bạc được bọc ở bên trong.

Hết ký hiệu này lại tới ký hiệu khác từ trong miệng của hắn lao ra, hắn tụng chính là Bất lão tiên kinh, có thể độ hoá tất cả chúng sinh, hiện tại đang dốc toàn bộ sức mạnh để độ hoá sinh linh bất diệt kia.

Mà Ngũ hành sơn cũng phối hợp rất ăn ý, lúc này nó hoá thành hình thái của một pháp khí chân chính, năm chùm sáng hợp nhất trở thành một khối bảo ấn, bên trên có những dấu ấn của thời đại khai thiên.

Nó lơ lửng ở trên đầu Bất lão Thiên tôn và cùng cộng hưởng với lão, không ngừng gia trì cho những kinh văn lao ra ngoài, từng ký hiệu hoà thành thần sơn trấn áp về phía sinh linh cái thế kia.

"Hình như có gì đó không ổn, sinh linh này vừa mời thoát khốn, bị đè ép vô tận năm tháng nên nguyên khí đại thương, rất có thể sẽ bị phong ấn lần nữa." Tiểu Tháp mở miệng.

Cả gia đình Thạch Hạo đang trở nên sốt sắng, đặc biệt là ba mẹ nó, với cuộc đoàn tụ hiếm thấy này thì cảm thấy vô cùng vui mừng, buồn phiền mà rơi lệ, chỉ sợ có chuyện ngoài ý muốn, lúc này lo được lo mất.

Chỉ có mình Tần Hạo là trầm mặc, pháp y màu trắng bạc phát sáng, khuôn mặt nhỏ nhắm vô cùng tập trung, dùng sức nắm chặt lấy chiến mâu, con mắt càng thâm thuý hơn, nhìn chằm chằm chẳng hề chớp mắt.

"Ầm!"

Sinh linh bất diệt ngửa đầu, lần đầu tiên phát ra thanh âm của mình, đây là một tiếng hét dài, toàn bộ mái tóc phát sáng, toàn thân cứ như là đúc từ vàng ròng, diễn dịch ra pháp tắc vô thượng.

Còn trên đầu hắn, hàng loạt thần sơn phù văn bị phá nát, chiến khí vô địch bị hắn cắt phá, hai cánh của hắn chấn động, cả thiên địa dường như

không muốn dung thứ thân thể của hắn.

Ầm, đôi cánh chim màu vàng cứ như là hai luồng thần kiếm chém thẳng về trời cao.

Giữa trời, bóng người ngồi xếp bằng kia vẫn như trước đang tụng kinh, thế nhưng bàn tay lớn màu trắng bóng lại vỗ tới trước.

Đòn đánh này đủ để chấn động toàn bộ cường giả đương đại, khí tức bất hủ lưu chuyển, quyết đấu của đại đạo, cũng chính là tranh đấu của niềm tin, càng là đối kháng của ý chí cá nhân.

Nơi đó nổ tung, vạn vật gần như muốn tiêu diệt.

Bảo ấn mà Ngũ hành sơn hoá thành nhanh chóng buông xuống một màn ánh sáng khoá chặt dư âm vừa nãy, bảo vệ Bất Lão sơn, đồng thời hướng một bộ phận lớn thần lực ra ngoài vực ngoại.

Trong đòn đánh này, thân thể của sinh linh bất diệt kia lảo đảo, toàn thân vàng óng, thân thể của hắn cuối cùng cũng trở nên khô cạn, không thể khôi phục lại đỉnh cao được, hắn ăn phải thiệt thoài rất lớn.

Thế nhưng, chiến ý của hắn lại dâng trào, chẳng hề biết e ngại là gì, sức mạnh trong cơ thể tăng vọt, thân thể của hắn nhanh chóng phóng lớn, đỉnh thiên lập địa, dần dần cao bằng trời.

Có thể thấy được sự vận chuyển điên cuồng của thần lực, tia chớp ầm ầm, toàn bộ cơ thể hắn có cảm giác vô cùng ngột ngạt, chúng sinh đều muốn ngước nhìn.

Sau đó, ký hiệu xuất hiện, đôi cánh chim của hắn bắt đầu vẫy mạnh, mâu mù màu vàng óng vừa dày vừa nặng vọt lên đầy trời, bên ngoài cơ thể của hắn có một luồng ánh sáng cứ như ngân hà quấn quanh, hắn tựa như trường tồn tuyên cổ, tồn tại trước cả khai thiên tích địa.

Lần quyết đấu này vô cùng kinh thiên, hai tay hắn bắt ấn, đánh thẳng lên

trên.

Bóng người ngồi xếp bằng nơi ấy khẽ lay động, mặt trời màu bạc bao phủ bị đánh tan và bức hắn phải đứng dậy, sau đó hắn nắm lấy pháp ấn nện mạnh xuống dưới, quyết đấu cùng sinh linh đang lao nhanh lên trên.

"Trẻ như thế sao!"

Trong nháy mắt ánh bạc kia bị đánh tan, hai mắt Thạch Hạo loé sáng, nhanh chóng nhìn thấy vị Thiên tôn kia, người này trẻ tới kinh người, bề ngoài chỉ mười tám mười chín tuổi mà thôi, vô cùng đẹp trai, sinh cơ ngập tràn.

Hoàn toàn khác với suy nghĩ trang ngiêm, cổ hủ, già nua, lẩm cẩm, phá tan mọi ý nghĩ trước đây của nó.

Giữa bầu trời, đại chiến kinh thế, là cuộc chạm trán của đại đạo!

"Ba, mẹ, em trai, chúng ta nhanh rời đi!" Thạch Hạo rất ghét Bất Lão sơn, nhưng giờ lại là tình thế nguy cấp nên không thể nán lại được, nó muốn dẫn người thân rời xa khỏi nơi đây.

"Ta không đi!" Tần Hạo lắc đầu rồi nhìn bầu trời, ánh mắt vô cùng kiên định.

Tiểu Tháp như hiểu được, khí hỗn độn buông xuống, đụng vào tế đàn nơi sâu kia, nơi đó toả ra khí tức Chí tôn khó tả.

Nó vừa máy động thì nơi đó liền xuất hiện vô tận ký hiệu, trong lúc ấy tựa như có tiếng rồng gầm, loáng thoáng có thể thấy được Thần hoàng niết bàn, nơi đó cực kỳ kỳ lạ, lưu chuyển đạo vận không tên.

"Đây là thứ gì, đây là chỗ căn cơ mà ngươi muốn tại nên Chí tôn?" Tiểu Tháp nói, sau đó liếc mắt nhìn thiếu niên Tần Hạo kia.

Toà tế đàn này hơi động, lập tức kinh động tới Bất lão Thiên tôn đang

trong hư không kia, miệng hắn tụng kinh liên truyền xuống một luồng thần niệm vô cùng thần thánh, cũng có phần uy nghiêm.

"Là huyết mạch Bất Lão sơn ta, có thể để người ngoài can thiệp!"

"Thiên tôn, con không đi!" Tần Hạo lớn tiếng nói.

Thạch Hạo nhíu mày nhưng chẳng hề nói gì.

Vợ chồng Thạch Tử Lăng kéo lấy cánh tay của con thứ, trong ánh mắt tràn ngập vẻ lo lắng cũng có phần đau buồn, cuối cùng nhìn về phía toà tế đàn đầy quái lại kia.

"Rất phức tạp!" Tiểu Tháp mở miệng, nó nhìn chằm chằm tế đàn kia.

Vào lúc này, tế đàn cổ xưa kia lưu chuyển hào quang, từng luồng xích thần trật tự buông xuống nối liền với nơi Tần Hạo đang đứng, hai người cộng hưởng với nhau.

"Tiểu Tháo, mang bọn họ rời đi!" Thạch Hạo nói.

Nó chẳng hề có chút thiện cảm gì với Bất Lão sơn, năm đó không hề cứu hắn - người có máu mủ tình thân, coi nó là cỏ ven đường thì thôi, thế nhưng lại còn cầm tù ba mẹ mình, làm trọng thương ông nội mình, càng muốn đoạt Thạch quốc của nó.

Nó đứng đối lập với Bất Lão sơn, song phương khó mà cho qua được, nó không hy vọng người thân của mình ở nơi đây, muốn đưa họ tới một nơi yên tĩnh và an toàn.

"Con đường của ta, không cần ngươi sắp xếp!" Ánh mắt của Tần Hạo sáng rực, từ chối thẳng thừng.

Thạch Hạo ngẩn ra, quả thật nó không có tư cách và quyền lợi để can thiệp vào con đường đi của đệ đệ mình, nhưng vấn đề nằm ở chỗ, nó rất bất an, Bất Lão sơn chẳng phải là địa phương tốt lành gì.

Vợ chồng Thạch Tử Lăng há miệng ôm chặt lấy Thạch Hạo, rồi kéo lấy Tần Hạo, sau đó là liếc nhìn tế đàn kia, lời nói khó có thể thốt ra khỏi miệng, bọn họ biết tình huồng phức tạp như thế nào, sự trưởng thành của con thứ có quan hệ vô cùng mật thiệt với nơi đây.

"Ầm!"

Trong hư không truyền tới tiếng vang đầy kịch liệt, quyết đấu vẫn không ngừng diễn ra, chùm sáng mùa bạc nổ tung, bóng người của Bất lão Thiên tôn lần nữa hiện ra, mà sinh linh bất diệt kia cũng phải lùi lại.

Tiểu Tháp run lên, cười to nói: "Hoá ra cũng chỉ là hình chiếu của thượng giới mà thôi, chũng chẳng phải là chân thân giáng lâm gì cả, phát uy cũng chỉ trong thời gian ngắn. Ta đã nói rồi, muốn hạ xuống đây thì cần phải đánh đổi với cái giá đẫm máu, có thể nào dễ dàng như vậy."

"Tiểu Tháp, giúp ta đi!" Thạch Hạo bí mật truyền âm, trong giọng nói mang theo vẻ cầu khẩn, nó hi vọng người nhà có thể thoát khỏi nơi đây, không muốn xảy ra bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn, nó vô cùng muốn cái gọi là tình thân.

"Bất kể nó là cái quái quỷ gì, trước tiến cứ đoạt cái đã!" Tiểu Tháp nói, toàn thân nó phát sáng, khí hỗn độn tuôn ra bao phủ lấy nơi đây, xoẹt một tiếng, bất kể là tế đàn hay là vợ chồng Thạch Tử Lăng hay là Tần Hạo đều bị nó thu vào bên trong tháp.

"Đó chính là người của Bất Lão sơn ta, ngươi không cách nào mang đi được." Trong hư không, Bất lão Thiên tôn mở miệng thế nhưng cũng không có can thiệp vào mà tiếp tục đại chiến với sinh linh bất diệt kia.

Tiểu Tháp cười gằng, nó lẳng lặng đời chờ, bởi vì đây chính là hình chiếu của Bất lão Thiên tôn, thời gian phát uy có hạn.

Quả nhiên, sau không lâu, sinh linh bất diệt kia cũng không có rút lui nữa mà ổn định lại tình thế, xung phong tiến công, tuy rằng thi thoảng cũng

bị Ngũ hành sơn áp chế, gặp phải đòn nghiêm trọng thế nhưng chiến ý càng ngày càng kinh người.

Hắn rất khó bị tiêu diệt, nếu không cũng sẽ không bị phong ấn tới hiện tại.

"Ha ha, đi bảo khố thôi!" Tiểu Tháp nói, sau đó quấn lấy Thạch Hạo rời khỏi nơi đây.

Thần niệm của nó từng quét qua, nơi đây thứ nào cũng ngon cả, quen tay thì làm nhanh, kinh nghiệm trộm cướp bấy nhiêu năm đã tới cảnh lão luyện thượng thừa, lập tức nó tìm ngay tới một toà động phủ bị phong ấn.

Kiếm khí hỗn độn quét qua, cấm chế bị phá huỷ ngay tập tức, cửa đá kia hoá thành bột mịn, bên trong lưu chuyển đầy bảo quang khiến mắt người khác cay xè.

Thạch Hạo vốn còn đang phân tâm, lo lắng muốn ba mẹ và người em trai rời khỏi nơi kia, sau khi tiến vào thì con mắt trở nên trợn tròn, thần vật vô số, gốc gác Bất Lão sơn thật đáng sợ!

Đập vào mắt nó chính là một đống thần liệu, lấp lánh sáng chói, khí lành lượn lờ, quang vụ dâng trào, sóng thần lực kinh người.

Tiểu Tháp cười ha hả, nó cũng không ngờ thu hoạch lại lớn như thế, một lần mà đoạt được cả đống thiên tài địa bảo, hào quang thần tính chiếu khắp nơi.

"Hạo ca chính là vị thần trong lòng đệ, Tháp gia chính là ngọn hải đăng soi sáng trên con đường nhân sinh của ta." Đả Thần Thạch thức tỉnh, không ngừng lay động trên sợi tóc của Thạch Hạo, vừa kính cẩn vừa nịnh nọt, nơi đây cũng có bảo liệu mà nó cần.

Dù là Thạch Hạo, từng thấy qua bảo khố hoàng cung của Thạch quốc, thế nhưng lúc lại cũng hoa hết cả mắt, nơi đây là một mảnh an lành, quá rực rỡ, vô tận bảo vật chồng chất lên nhau.

"Hả!" Ở một góc, nó nhìn thấy một khối tàn cốt nhỏ, trắng bóng và trơn nhẵn, nếu so với những thần liệu kia thì chẳng đáng là gì. Thế nhưng, trong lòng nó trở nên kinh hãi, bước vội tới đó rồi nhặt vào trong tay.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 503: Tất Cả Đều Xuất Hiện.

Khối cốt này nằm ở trong tay toả ra ánh sáng nhẹ nhàng, không có rực rỡ loè loẹt, cũng không ảm đạm tối tăm, cầm trên tay rất là dễ chịu.

Thạch Hạo kích động, cẩn thận cảm ứng, nó tin chắc vật này chính là chí bảo!

Người của Bất Lão sơn không nhận ra nên nén nó vào trong một góc, nếu như biết được thì đời nào còn ở đây.

Trước đây, Thạch Hạo từng có một khối hoàn chỉnh ở Thạch thôn, khối đó có tác dụng cực lớn, mở ra con đường tu hành cho nó, giúp nó nắm vững căn cơ, đó chính là Nguyên thủy chân giải đang được đặt ở Thạch thôn.

Còn nửa khối nó đoạt được ở thủ phủ Thạch quốc trong lần đấu giá kia, hiện đang trên người nó, lập tức nó lấy ra ghép hai khối cốt trắng bóng lại với nhau.

Đáng tiếc, vẫn không hoàn chỉnh, vẫn thiếu mất một khối.

Nó nghi hoặc, nếu như tập hợp và ghép hoàn chính khối cốt này, chẳng phải sẽ là một khối Nguyên thủy chân giải khác hay sao?

Theo như lời nói của Liễu Thần, Nguyên thủy chân giải tổng cộng gồm ba thiên Thượng - Trung - Hạ, phần đầu tiên là Thần dẫn, một số bá chủ ở thượng giới từng quan sát qua, thiên thứ hai là Siêu thoát, ngay tại hạ giới thì có rất nhiều người tìm kiếm thiên thứ hai này thế nhưng chẳng ai có thu hoạch cả.

Chẳng lẽ, đây lại là thiên thứ hai Siêu thoát ư? Nó cảm thấy không phải cho lắm.

"Nếu là bản trung Siêu thoát, hiện tại hơn nửa ta xem vẫn chưa hiểu, đó là vật mà nhân vật cấp bá chủ mới có thể quan sát." Nó tự nhủ.

Đả Thần Thạch tiến tới đánh giá, nó nói đây ít nhất cũng là một khối Thiên cốt, chỉ là không đầy đủ, mặt trên cũng không có ấn ký gì cả.

Tiểu Tháp chảy nước miếng, vài lần dụ hoặc Thạch Hạo để nó nuốt lấy, hoà vào trong tháp thân của mình.

Chắc chắc Thạch Hạo từ chối ngay, vật này quá quý giá, thế gian khó tìm, nếu như phá huỷ thì sẽ trở thành tội nhân thiên cổ.

Theo như Liễu Thần nói, Nguyên thủy chân giải được sinh ra trước cả khai thiên, sinh trưởng cùng với hỗn độn, nó khắc trên mình những đạo ngân mộc mạc, thế nhưng lại có bí lực của thứ hoá mục nát thành hiếm thấy.

Nó sinh ra cùng trời đất, tạo hoá vạn vật. Mặt trên in những hình thù chim bay cá nhảy, thể hiện toàn bộ những việc sau khi khai thiên tích địa trong vô tận năm tháng qua.

Bất kẻ là thứ gì, chất liệu như thế này, nhẹ nhàng lấp lánh, có quan hệ với Nguyên thủy chân giải, tuy tâm thần Thạch Hạo không yên, luôn nghĩ tới chuyện của ba mẹ thế nhưng hiện tại vô cùng phấn chấn, vui mừng khôn xiết.

Đây tuyệt đối là thu hoạch lớn. Hai khối tàn cốt ghép lại với nhau, chỉ thiếu một khối nữa là hoàn chỉnh, tới lúc đó nhất định sẽ vui hơn cả lúc này.

Đả Thần Thạch kêu gào, bắt chước theo dáng vẻ của Thạch Hạo khi ở Bách đoạn sơn, la hét: "Của ta, của ta, đều là của ta!"

Các loại vật liệu trong bảo khố này chồng chất như núi, bảo huy chiếu rọi cứ như là quang vụ mịt mờ vậy, sáng rực khiến người khác phải nheo mắt,cuốn hút người khác vào bên trong, không cách nào kiềm chế được.

Bảo vật ở đây cứ như là cỏ rác, xếp chồng bừa bãi lên nhau, mà thần liệu

ít nhất cũng có tới hai mươi loại khiến tiểu Tháp thèm nhỏ dãi.

Nhưng mà, với tình cảnh này, nó phải để Thạch Hạo chọn thu hoạch trước, sau đó mới tới phiên nó.

Không biết năm đó đã xảy ra chuyện gì mà khiến nó cẩn thận như thế, ép nó phải tuân theo một loại pháp tắc cân bằng, ở phương diện này gần như là ngang bướng, không hề thay đổi với quyết đinh của mình.

Thạch Hạo lưu luyến, những thứ này giá trị quá lớn, ví như Thái dương thạch lấp lánh ánh vàng, đây chắc là Thiên nhật bị phá huỷ, cô đọng lại thành tinh hạch to bằng nắm tay, năng lượng ẩn chứa bên trong khó mà tưởng tượng nổi.

Dù là ở thượng giới, những thần ma kia nhìn thấy cũng phải đỏ mắt, giá trị vô cùng lớn.

"Ha ha, đúng là vận may, lại có đất Hỗn độn à?" Tiểu Tháp kinh ngạc kèm theo vẻ vui mừng khó tả.

Đất hỗn độn không phải là vật phàm, vượt qua cái gọi là thần liệu, cả thế gian khó mà tìm thấy, có thể gặp chứ không thể cầu, bởi vì bên trong có ẩn chứa dấu ấn của thời đại hỗn độn, có thể chế tạo ra bảo cụ vô thượng.

Năm đó khi ở tổ Côn Bằng, Thạch Hạo cũng đạt được một ít, tuy không lớn thế nhưng cũng khiến tiểu Tháp vui mừng, nhưng giờ lại thấy một đống to như đầu đứa trẻ con.

"Thứ tốt nhen!" Tiểu Tháp cười ha hả, muốn nuốt hết vào trong.

Thạch Hạo ngăn lại, một đống này tương lai rất có thể sẽ cần dùng để chế tạo bảo cụ, kết quả lại bị tiểu Tháp gạt bỏ, nói cho nó biết, sau này với sự hỗ trợ của mình thì đời nào không luyện được bảo cụ mạnh mẽ?

"Tao muốn sửa chữa Bất diệt chiến y!" Thạch Hạo hét lơn, thế nhưng đã chậm, tiểu Tháp cao cỡ gang tay như cá voi hút nước, hút sạch thần liệu ở

trước mặt.

Thạch Hạo chỉ biết trơ mắt nhìn, sau đó tiểu Tháp lườm nó, nói: "Cho ta khối tàn cốt trắng bóng kia, ta có thể cân nhắc tìm cho ngươi một vài thần liệu."

Bên kia, Đả Thần Thạch cũng chẳng hề ngượng ngùng, nó cứ như là con người há cái miệng thật lớn, hàng loạt mảnh vụn bay tán loạn, hào quang lưu chuyển.

Đương nhiên, còn rất nhiều vật liệu không đáng lọt vào mắt của tiểu Tháp, Đả Thần Thạch thì không được nuốt, tất cả đều bị Thạch Hạo quơ sạch vào trong túi càn khôn.

Những thứ này đều là vật liệu báu vật, chỉ có điều yêu cầu của tiểu Tháp quá cao, nó chỉ cần những vật liệu có thần tính, hoặc là những thứ có phù văn độc đáo thì mới nuốt mà thôi.

Những vật liệu còn lại này sẽ làm phong phú hơn bảo khố Thạch quốc, dù gì cũng là vật của Bất Lão sơn, song phương đối lập nhau, nếu cướp bóc như thế thì nó cũng chẳng hề bứt rứt trong lòng gì cả.

Sau khi rời khỏi bảo khố thì Đả Thần Thạch ợ một tiếng no nê, trong miệng không ngừng phun ra hào quang, giống như uống rượu say xỉn vậy. Còn tiểu Tháp thì vô cùng hài lòng, toàn thân trắng bóng, những vết tích lưu lại lúc chiến đấu vừa rồi đều biến mất tăm.

Bất Lão sơn, tích luỹ từ thượng cổ cho tới giờ đều bị bọn nó cướp sạch, sự tổn thất này khó có thể đánh giá được.

Ngoại giới, đại chiến vẫn rất kịch liệt, Bất lão Thiên tôn đang quyết đấu với tên sinh linh kia, vận dụng Ngũ hành sơn để phóng thích khí tức bất hủ.

"Ồ, hắn vẫn còn chiến đấu được à, đáng lẽ thời gian của hình chiếu này không duy trì tới giờ mới đúng chứ?" Tiểu Tháp thất kinh.

"Không đúng, hắn mang tới một pháp khí kỳ lại." Bỗng nhiên nó có phát giác, trên đầu của Bất lão Thiên tôn có một bức tranh lờ mờ, đang không ngừng bổ sinh tinh khí mà hắn đã tiêu tán kia, giúp cho cuộc chinh chiến này diễn ra lâu hơn.

Người của Bất Lão sơn phát hiện bảo khố bị trộm thì vô cùng tức giận, thế nhưng không hề có bất cứ biện pháp nào, chỉ biết đứng nhìn la ó mà thôi.

Sau khi đi ra khỏi bảo khố thì tiểu Tháp lảo đảo, bắt đầu phá giải đại trận nơi đây, những vật liệu dùng để bố trí trận cũng không bỏ sót, việc này khiến cho Thạch Hạo không biết nói gì cả.

Rời khỏi bảo khố thì Thạch Hạo lập tức tới vườn thuốc của Bất Lão sơn, khi tới tới thì thấy toàn bộ cây cỏ đều héo úa, tinh khí khô cạn.

"Thật đáng tiếc mà!" Trong lòng nó đau như cắt.

Không nghi ngờ chút nào, sau khi sinh linh bất diệt kia thoát vây, há miệng hút một hơi nguyên khí trời đất, nhật nguyệt tinh hà... vườn thuốc này không có may mắn thoát khỏi.

Nơi đây có rất nhiều linh dược, bảo dược liên miên, kết quả toàn bộ héo úa, tinh hoa mất hết, dù là thân rễ cũng bị hao tổn, khó mà sống được.

Tổn thất này vô cùng khổng lồ, Thạch Hạo thở dài, vô cùng tiếc nuối, lẽ lão vào bảo sơn mà đi tay không về? Việc này khiến người khác phát điên mà.

"Thánh dược ở nơi nào?" Thạch Hạo vứt bỏ mọi việc, hoá thành một Hùng hài tử tìm kiếm khắp nơi, còn lấy ra cả Trùng đồng để tìm kiếm.

"Tìm thấy rồi!" Nó kêu lên một tiếng vui mừng, nơi phương xa có một trận pháp vô cùng bí ẩn, ngăn trở linh khí tiết ra bên ngoài, nó nhanh chóng phóng về trước.

Trên đường tiến tới, nó nhìn thấy mấy cái hồ Niết bàn thế nhưng tất cả

đều đã khô cạn, nó còn chưa thử nghiệm mà tên sinh linh kia vừa thoát khốn đã hút cạn khô rồi.

Đúng là đáng tiếc, trong ao đều là bảo dịch, vô duyên vô cớ bị lãng phí.

"Tiểu Tháp, mau mau phá trận." Thạch Hạo sốt sắng, lần đầu tiên đứng gần thánh dược như vậy.

Bất Lão sơn tự nhiên là có cao thủ, đặc biệt là khu vực này, thế nhưng ai có thể chặn đứng tiểu Tháp? Nó chấn động nhẹ, trận pháp thần linh tan rã, một đống vật liệu bị nó hấp thu.

Không cần nói nhiều, lần này nó là người có thu hoạch phong phú nhất, đoạt được cả đống thần liệu.

"Ồ, đất Ngũ sắc, thứ tốt!" Tiểu Tháp kinh ngạc.

Ở đây, có một cái hồ linh dịch thế nhưng đã khô cạn từ lâu, tinh khí đều tiêu hao hết, dù được đại trận bảo vệ thế nhưng cũng bị tên sinh linh bất diệt kia nuốt sạch.

Mà trong ao có bốn cái chậu bằng đá lưu chuyển thần quang năm màu, đây chính là báo vật hiếm có trên thế gian, nhìn thấy thứ này tiểu Tháp chảy cả nước miếng, nhanh chóng vọt tới.

"Đây chính đất Ngũ hành ở trên Ngũ hành sơn, có thể trồng thần vật, vừa khéo ta lại muốn nếm thử mùi vị ra sao, rốt cuộc cũng toại nguyện." Nó cười đến nỗi không ngậm lại được miệng.

"Không được!"

Thạch Hạo ngăn cản, bởi vì trong đất Ngũ hành này có trồng một cây rất quái dị, có năm lá, mà mỗi lá cứ như là bàn tay của trẻ nhỏ, chỉ là màu sắc khác nhau mà thôi.

"Chẳng lẽ là thánh dược của Bất Lão sơn - cây Ngũ nguyên?"

Nhìn thì giống như cây cỏ, phiến lá khô héo, gần như chết đi, hào quang năm màu nhàn nhạt lưu chuyển, hương thơm lan toả.

"À, ở hạ giới thì cũng chỉ là cỏ, mang tới thượng giới mới có thể lột xác trở thành cây, tinh hoa thần tính vô lượng. Nhưng mà, cây cỏ này cũng là thánh dược, suýt chút nữa thì bị tên sinh linh kia hút sạch. Nói chung lại, dù gì cũng là thánh dược, sức sống rất mạnh mẽ, vẫn còn sống." Tiểu Tháp cũng thấy đáng tiếc.

"Đây là thánh dược, tuy gần chết, tinh hoa thần tính cũng không còn lại mấy phần, thế nhưng mang đi thì hay hơn, vạn nhất sau này có thể phát triển thì sao." Thạch Hạo quyết định.

Lần này, tiểu Tháp lại áp chế ham muốn, không có nuốt lấy đất Ngũ hành.

Người của Tần tộc tức giận, có người nhìn thấy nó mang đi chậu quý trồng cây Ngũ nguyên thì biến sắc, thế nhưng không cách nào ngăn cản.

"Thứ tốt, rốt cuộc cũng đạt được một cây thánh dược chân chính, hi vọng nó có thể sống sót." Thạch Hạo vô cùng vui mừng.

Năm đó, ba mẹ nó tới đây cũng vì cầu mấy cái lá cây này, kết quả bị từ chối và còn bị giam cầm, hiện giờ cả cây nó cũng mang đi luôn.

"Nếu như ngươi mang tới thượng giới, nhất định nó sẽ hoá thành cây Ngũ nguyên, giá trị không sao đo lường được!" Tiểu Tháp bình luận.

Đột nhiên, nó chấn động rồi lộ vẻ kinh sợ, đưa mắt nhìn về phương xa, sau đó khẽ hô một tiếng, ám chỉ không ổn.

Ở phương Tây, có kim quang vô lượng toả ra, khí lành dân lên đè ép cả thiên địa, sau đó một thân ảnh khổng lồ hiện ra, trang trọng mà uy nghiêm, từ bi mà thần thánh.

Đó là một tượng thần cực lớn, toàn thân ánh vàng đang ngồi xếp bằng

trong hư không, còn lớn hơn cả một ngọn núi.

"Hình chiếu của cái tên Tây Phương giáo làm sao cũng hạ xuống chứ!" Vẻ mặt của tiểu Tháp trở nên nghiêm túc.

Đó chính là một pháp tướng vô cùng to lớn, nó nhanh chóng cô đọng lại thành một Trượng lục kim thân, toàn thân óng ánh và sáng rực, cực tốc tiến tới, trong tay cầm một đoạn tre xù xì.

Sinh linh bất diệt xoay ngời rời đi, không có ham chiến nữa.

Khiến tiểu Tháp thất kinh chính là, sinh linh bất diệt này đang bay về phía nó, đây là dẫn hoạ điển hình, muốn chia sẻ gánh nặng.

Tiểu Tháp hô lớn một tiếng: "Ta đã thả ngươi ra, ngươi lại dùng cách này để trả ơn đấy ư?"

"Giúp ta chặn ba ngày, khi nguyên khí hơi khôi phục, tất có báo đáp lớn." Sinh linh bất diệt lên tiếng, cánh chim màu vàng che ngợp trời xanh, âm thanh đinh tai nhức óc.

Nói nó một đấu ba, đời nào nó chịu mạo hiểm, xưa nay nó là người chưa bao giờ chịu thiệt.

Biết làm sao được, tốc độ của tên sinh linh bất diệt này quá nhanh, hai cánh giương ra, mây mù vàng óng đảo lộn, núi sông trên mặt đất hoá thành tro bụi.

Hắn chạy tới rồi cuốn lấy tiểu Tháp, khiến cho nó nguyền rủa liên tục.

"Rầm!"

Khúc tre óng ánh cứ như ngọc bích điểm về trước, đánh thẳng lên thân tháp khiến nó ngã nháo nhào.

Phía sau, Trượng lục kim thân phát sáng, trong tay cầm khúc tre đánh thẳng về phái nó.

Tiểu Tháp tức giận, đánh ra một luồng kiếm khí hỗn độn, toàn bộ đánh thẳng lên trên người Trượng lục kim thân, vô cùng kinh khủng.

"Dám ra tay với cả ông, coi chừng ông đập nát cả miếu thờ của ngươi đấy!"

Một bên khác, Bất lão Thiên tôn còn có cả Ngũ hành sơn cũng truy tới, lần nữa quyết đấu với sinh linh bất diệt kia, muốn thừa cơ hắn suy yếu để trấn áp.

"Vù!"

Tử khí đông lai, nơi xa một con trâu già xuất hiện, từ từ đi tới, đang cõng một bóng mờ giáng lâm xuống, sinh linh kia lưng vác kiếm tiến vào trong chiến trường.

Tiểu Tháp nguyền rủa, sao lại tới cùng lúc nhiều như thế?

Nó tránh né không tham chiến, nhanh chóng rời khỏi nơi đây, cũng không có nán lại lâu. Mà tên sinh linh bất diệt kia cũng rất cnahr giác, cũng không có chống đỡ trực hiện, hắn đuổi theo sau tiểu Tháp không hề rời bỏ.

Tiểu Tháp tức giận thế nhưng cũng không thể làm gì cả.

Nó chỉ có thể uy hiếp những người khác, nói: "Nếu còn dám đuổi nữa, ông đánh tan hình chiếu, rồi diệt sạch đạo thống của các ngươi chừ!"

Những người này lần lượt hiện thân tạo nên một biến hoá khó tả, Huyền vực rung động, khí tức sinh mệnh phồn thịnh.

"Ồ, một bảo giới thái cổ nào đó mở ra, cơ duyên thật lớn mà." Trượng lục kim thân kia khẽ nói.

Lần này, cái tên sinh linh bị trấn áp vô tận năm tháng kia bỏ mặc tiểu Tháp, trực tiếp xông về phía trước, muốn tìm khí thế thần bí kia.

Tiểu Tháp mắng to, sau đó đuổi theo, bởi vì nó cũng cảm nhận được, khả năng có cơ duyên lớn xuất hiện.

"Quả nhiên, một bảo giới thái cổ xuất thế!" Bá chủ thượng giới đều giật mình.

Thạch Hạo được tiểu Tháp mang theo, trước tiên nhằm về địa phương bí ẩn kia, nó vô cùng kinh ngạc, bởi vì nó nhìn thấy một vài người quen, là đám người Lam Vũ, Thuỷ Nguyệt, Hồng Hoàng...mới quen trước đây không lâu, bọn họ đều là các quý nữ và thiên tài của thượng giới.

Tiểu Tháp nhanh chóng tiến vào bảo giới thái cổ, mấy bá chủ cũng vọt theo sau.

"Liễu Thần!" Thạch Hạo kinh ngạc, nó cảm ứng được một luồng chấn động ngập trời vô cùng quen thuộc, đó thuộc về Liễu Thần.

Nó đã biến mất nhiều ngày, là đi tìm một cơ duyên mới, Thạch Hạo không nghĩ rằng nó lại xuất hiện ở trong bảo giới thái cổ này, bất ngờ phát hiện được khí thế của nó, hiển nhiên nơi này xuất hiện cũng có một phần liên quan tới Liễu Thần.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 504: Bảo Giới Thái Cổ.

"Xoẹt!"

Tiếng vang lan truyền trong không trung, một luồng ánh sáng lấp lánh màu xanh lục đánh thẳng lên trên thân tiểu Tháp khiến nó lộn tròn một vòng, rung liên hồi trong không trung.

"Khinh người quá đáng." Tiểu Tháp nổi giận, thân tháp cao mấy tầng bắt đầu phát sáng, một con Thao thiết đầy mạnh mẽ và hung mãnh phóng thẳng về trước.

Trượng lục kim thân chấn động, đoạn trúc trong tay điểm tới, đạo tắc lưu chuyển đối kháng với con Thao thiết kia, tiếng "rầm" vang lên, đoạn trúc đánh trúng ngay mi tâm của Thao thiết khiến cho nó văng ngược lại rồi biến mất.

Tây Phương giáo chủ vô cùng mạnh mẽ, khi ra tay thì cũng không có thanh thế và uy mãnh gì, thế nhưng mỗi lần đều đánh trúng ngay điểm yếu, khiến người khác mất đi sức chiến đấu, bên trong ẩn chứa sức mạnh trật tự vô thượng.

Bọn họ đã xông thẳng vào nơi sâu trong Bảo giới thái cổ, Trượng lục kim thân nhìn chằm chằm tiểu Tháp rồi không ngừng công kích nó, mà những người khác thi thoảng cũng tấn công về phía tiểu Tháp, pháp tắc như sấm nổ.

Đương nhiên, mục đích chủ yếu nhất mà mấy người này hạ giới chính là phong ấn lại tên sinh linh bất diệt kia.

Cánh chim màu vàng đập mạnh, sương mù màu vàng dày đặc cùng với gợn sóng thần năng đầy mạnh mẽ chấn cho mặt đất bao la bên dưới sụp lở,

khu Bảo giới thái cổ này gặp phải xung kích khó mà tưởng tượng được.

Sinh linh bất diệt kia dùng hết khả năng để chống đỡ, bầu trời xé rách, âm thanh ầm ầm, hắn vô cùng mạnh mẽ, sức mạnh mà thân thể thể hiện ra tới mức cực hạn.

Ở bên ngoài cơ thể tinh vân lượn lờ, tựa như vĩnh viễn bất diệt, vô ngần ngân hà óng ánh buông xuống, tráng lệ vô cùng.

"Keeng!"

Vai trái của hắn chịu phải một đòn nặng nề của Ngũ hành sơn khiến thân thể run liên hồi, thế nhưng dựa vào lực vừa rồi, lòng bàn tay phải phụt lên thần quang năm màu rồi đánh thẳng về phía cường giả đang cưỡi trâu kia.

Âm thanh của kim loại vang lên, đối phương rút ra một thanh tiên kiếm, thời khắc này, ánh kiếm chói lọi kia hóa thành vĩnh hằng, cắt đứt toàn bộ vật chất hữu hình.

Thần quang năm màu bị chém bay, khí thế sắc bén đó không thể ngăn cản, vẫn như trước bổ thẳng tới sinh linh bất diệt kia, ánh kiếm kinh thiên.

Hai cánh của sinh linh bất diệt chấn động, vô số lôi đình xuất hiện mang theo những lông chim màu vàng ầm ầm nổ vang, khiến cho ánh kiếm đó chếch đi bổ thẳng về Bất lão Thiên tôn.

"Keeng!"

Bất lão Thiên tôn tay nắm Kình thiên ấn, vận dụng pháp lực kinh thế chặn lại luồng kiếm hồng, hoàn toàn phá giải đòn đánh này, sau đó lần nữa truy kích về phía sinh linh bất diệt kia.

"Phụt!"

Sinh linh bất diệt gặp phải sự vây công, tình thế vô cùng nguy cấp, nguyên khí chưa hồi phục nên rốt cuộc đã bị thương, một dòng máu vàng

phóng ra xuyên thủng cả hư không. Một vài huyết dịch rơi xuống khiến cho cả một vùng núi hóa thành tro tàn, khó có thể ngăn cản dược sức mạnh chân huyết của nó.

Hắn ngửa mặt lên trời gào lớn, điên cuồng hấp thu tinh khí trời đất hòng khiến bản thân khôi phục, bổ sung sinh mệnh bản nguyên, hắn cần rất nhiều tinh nguyên thiên địa thì mới có thể làm cho bản thân trở lại thời toàn thịnh.

Liễu Thần ở nơi nào? Thạch Hạo kinh ngạc, sau khi vào nơi này nó cũng không còn cảm nhận được khí tức của Liễu Thần.

Không riêng là nhó, những người khác cũng tìm kiếm, một bên đại chiến một bên tiến vào nơi sâu nhất trong Bảo giới thái cổ, muốn đi tìm cơ duyên lớn kia cho bản thân.

Tất cả mọi người đều biết, nơi đây nhất định sẽ có vận may lớn, có thứ không tầm thường muốn xuất thế, vừa rồi ai đó đã đụng chạm tới cấm chế nên bùng phát ra một gợn sóng kinh người, vì thế mới bị bại lộ.

Hiển nhiên, Liễu Thần đã thành công tiến vào bên trong cấm chế đó, việc này khiến đám người này cảm thấy nặng nề, một bên đại chiến một bên ra sức tìm kiếm, thần thức cứ như hải dương mênh mông, tìm tòi mỗi một tấc trong không gian.

Bảo giới thái cổ cực kỳ rộng lớn, đã thành một giới.

Cứ như thế, vừa chiến vừa tìm kiếm.

Lúc này tiểu Tháp phát uy, như bị Tây Phương giáo chủ làm tức giận, cả người trắng noãn bóng loáng phóng ra pháp tắc đại đạo bất hủ, cố định lại đoạn trúc kia.

Sau đó, thân tháp cao mấy tầng bắt đầu mở ra, hóa thành vài luồng sáng hỗn độn, phân biệt nhằm thẳng về phía Trượng lục kim thân, thần năng vô lượng hiện ra, chân không tan nát!

Nãy giờ bị dây dưa, gặp tao kích mấy lần nó sớm đã tức giận, không lùi lại nữa mà toàn lực ra tay trả đũa.

Thân tháp ẩn chứa thần uy vô cùng lớn lao, toàn bộ tỏa ra ánh sáng hỗn độn vô cùng kinh khủng và mạnh mẽ, bên trong có ẩn chứa một luồng khí tức của khai thiên, hóa sinh hỗn độn.

Trượng lục kim thân chấn động, tuy hắn mạnh mẽ thế nhưng cũng không phải cái gì cũng có thể làm được, bị tiểu Tháp nổi giận đùng đùng đánh tới, hắn dùng bàn tay lớn của mình đỡ lấy, tiếng vang kinh thiên.

Thạch Hạo hít vào hơi khí lạnh, nó được bảo vệ trong một tầng tháp nên nhìn rất rõ, bàn tay màu vàng kia vung tới hư không liền phá nát, pháp tắc tràn ngập, vô cùng mạnh mẽ, tựa như có vô số ngôi sao vừa sinh lại vừa diệt.

Chẳng trách có thể trực diện đỡ lấy công kích của tiểu Tháp, thủ đoạn như thế xưa nay rất hiếm thấy, kim thân này quá mạnh mẽ, không gì sánh được.

Nhưng mà sau khi tiểu Tháp phát uy thì tình thế đột ngột biến đổi, càng ngày càng kịch liệt hơn, thân tháp cao mấy tầng ấy cứ như trời xanh ép mạnh xuống, nhằm thẳng về phía Trượng lục kim thân.

"Keeng!"

Sau đầu của Tây Phương giáo chủ xuất hiện một cái đĩa màu vàng rất lớn giống như là mặt trời ngăn cả lại thân tháp, hai thứ va chạm vào nhau, quy tắc hiện ra, ánh sáng chiếu khắp mọi nơi.

"Thu!"

Tiểu Tháp hét lớn, thân tháp tách ra rồi ôm lấy Trượng lục kim thân, biến nơi đó thành một cái lồng giam rồi bắt đầu tổ hợp lại, muốn xây dụng lại một bảo tháp hoàn thiện.

"Ầm!"

Khí tức chí thần chí thánh bùng phát, vô cùng hùng vĩ giống như vũ trụ được mở ra, vô lượng ngân hà tái diễn, tiểu Tháp gây dựng lại chân thân, phong ấn Trượng lục kim thân kia vào trong.

Cùng lúc đó, đám người Thạch Hạo được truyền ra ngoài.

Thạch Hạo nhìn thất rõ ràng, vẻ kinh ngạc tràn ngập trong lòng, tiểu Tháp quả nhiên ngang tàng, dám nuốt luôn Tây Phương giáo chủ, phải luyện hóa cho bằng được hắn? Tuy đây chỉ là hình chiếu thế nhưng vẫn rất kinh thế rồi.

Tiếng tụng kinh truyền ra vang vọng cả đất trời, toàn thân của tiểu Tháp vàng lấp lánh, cường giả vô thượng không ngừng trùng kích trong cơ thể nó như muốn thoát vây xông ra ngoài.

"Sức mạnh kinh thật!" Thạch Hạo thán phục.

Pháp tướng kim thân kia xuyên thấu qua hư không, tràn về mỗi tấc trong hư không, ảnh hưởng tới tâm thần của người khác, còn như muốn độ hóa tất cả sinh linh thế gian, đạo âm điếc tai.

Hiển nhiên, tiểu Tháp cũng không muốn sinh tử liều mạng với hắn, thân tháp nhẹ run lên một cái phóng kim thân kia ra ngoài.

Đây mặc dù là hình chiếu thế nhưng trong thời gian ngắn lực phát uy cũng không khác gì chân thân, Trượng lục kim thân kia phát sáng, ngồi xếp bằng trong hư không, vạn kiếp bất hủ, ngâm tụng chú ngôn.

"Xoẹt!"

Một luồng kim quang cứ như xiếng xích lao về phía tiểu Tháp, như muốn khóa chặt nó lại.

Tiểu Tháp cười gằn, hét lên một tiếng: "Bạo!"

Trong trận quyết đấu vừa nãy, nó nuốt Trượng lục kim thân kia vào

trong nên đã bố trí quy tắc hỗn độn tầng tiếp theo, giờ khắc này bộc phát, nơi đây ầm ầm vang vọng, hoàn toàn nổ tung.

Hư không xung quanh Trượng lục kim thân sụp đổ, thần lực mãnh liệt khiến hắn rơi vào trong bóng tối, ngay cả pháp quang kim thân gần như biến mất.

Cuộc chiến của cấp số này đáng sợ vô biên, ai muốn giết ai cũng đều rất khó, ai cũng đều trường tồn bất diệt, cần dùng thủ đoạn đặc thù thì mới thành công, thế nhưng bản thân sẽ phải trả giá vô cùng đáng sợ.

Hắc ám tản đi, trong hư không lại hiện ánh vàng, nơi kia đã phá nát giờ bắt đầu gây dựng lại, Trượng lục kim thân ngồi xếp bằng, vạn kiếp bất hoại, vẫn trường tồn ở nơi đó, ánh sáng óng ánh thần thánh càng tăng mạnh.

Hắn vẫn tụng kinh, đồng thời hai tay trở nên sáng rực, từng cánh tay vàng óng hiện ra, trong nháy mắt có tới hơn ngàn cái, tất cả đồng loạt đánh về phía tiểu Tháp.

Pháp tướng kim thân ngàn tay!

Đây là một môn thần thông cái thế không gì sánh được, trong nháy mắt tăng uy năng tới cực hạn, vì thế cường giả vô thượng ở cấp số này khi tranh đấu liều mạng thì sẽ sử dụng thủ đoạn này.

Tiểu Tháp kêu lên một tiếng quái dị, nó bị một cánh tay màu vàng đánh trúng nên bị hất bay ra xa, nó không nghĩ rằng quyết tâm của đối phương lại lớn như thế, muốn bắt cho bằng được nó.

"Muốn thu ta làm binh khí chí bảo à? Dã tâm của ngươi cũng không nhỏ!" Tiểu Tháp nói.

Đương nhiên trong này cũng có ẩn tình, năm đó nó đại chiến với thượng giới, để chữa trị bản thân nên đã cướp lấy một viên xá lợi vô cùng trọng yếu của Tây Phương giáo nên đã bị giáo này truy sát.

"Ầm!"

Tiểu Tháp bị đánh bay, lần nữa bị dính đòn.

Một tiếng nổ vang lên, toàn thân nó phát sáng, bắt đầu phóng lớn không biết bao nhiêu lần, đồng thời kéo Thạch Hạo lại gần rồi cho nó ngồi xếp bằng ở trên thân tháp.

"Mượn thần thong dùng một lát!" Tiểu Tháp nói.

Bản thân nó chỉ còn lại 4 tầng tháp, sức lực quả thực không đủ, dù sao một đời vừa rồi nó bị hao tổn thật sự rất nghiêm trọng, nếu như tiếp tục đấu như thế hơn nửa sẽ nhận lấy thiệt thòi.

"Vù!"

Thạch Hạo cảm nhận được một luồng thần năng cực lớn nhập thể, dẫn dắt phù văn nơi bộ ngực của nó hóa thành một sợi xích thần trật tự, sau đó xung kích về phía Trượng lục kim thân kia.

Chân thân của Thạch Hạo được bảo vệ, ẩn trong hỗn độn, ngồi xếp bằng trên thân tháp, lúc này chỉ là gián tiếp tham chiến mà thôi.

Tiểu Tháp dùng thần năng bổ sung, vận dụng Chí tôn cốt của nó, tạo thành một gợn sóng vô cùng đáng sợ, thần quang vô thượng bay lượn nhấn chìm cả phía trước, kèm theo đó là đại đạo reo ca, chống lại tiếng tụng kinh kia.

"Ầm!"

Nơi đây nổ tung, song phương đều văng hết ra ngoài.

"Nhanh, bảo vệ ba mẹ tao!" Thạch Hạo lo lắng, sợ đại chiến lan tới phần cuối kia.

Tuy thế giới này vô cùng rộng lớn, vô biên vô hạn, thế nhưng đại chiến của cấp số này khó mà tính theo lẽ thường được, một khi chạm phải thì vạn

vật đều diệt, giới này cũng khó mà mở ra.

Tiểu Tháp phát sáng, bên trong thân tháp tuôn ra mấy kỳ trận rồi tiến xuống mặt đất, bao phủ một khu vực sau đó biến mất khỏi giới này.

Xa xa, hư không vỡ vụn bắt đầu khép lại, Trượng lục kinh thân kia lại xuất hiện, giờ cũng không có ngồi xếp bằng nữa, trong ta cầm một đoạn trúc tỏa ra áng xanh to bằng ngón cái đánh về trước.

Đòn đánh này, tuy rằng đơn giản thế nhưng lại ẩn chứa sức mạnh quy tắc đầy đáng sợ. Thạch Hạo thấy thế thì giật nảy mình, nó mơ hồ cảm thấy được, có đạo lý đơn giản của Nguyên thủy chân giải.

Ở phía trước đoạn trúc này, hư không vặn vẹo, vũ trụ tựa như đang sụp đổ, giống như có rất nhiều ngôi sao xuất hiện rồi lại sụp đổ, quá mức kinh khủng.

"Ầm!"

Đáng sợ hơn chính là, sinh linh bất diệt đang bị thương kia lại nhanh chóng lao về bên này, kết quả khiến cho đám Bất lão Thiên tôn cũng giết về nơi đây.

Mấy người này tạo thành một vòng vây, khóa chặt tiểu Tháp và sinh linh bất diệt kia vào giữa, rồi họ đồng loạt ra tay, hàng loạt pháp quang óng ánh tiêu diệt về trước.

"Mượn thần thông dùng một lát!" Tiểu Tháp lại mở miệng.

Một luồng nguyên khí dồi dào như biển xuất hiện trong cơ thể Thạch Hạo, sau đó bắt đấu phát sáng trở thành một vầng mặt trời nhỏ, một người tí hon đang ngồi xếp bằng, ngâm tụng chân kinh.

Bảo cốt này dù chưa trưởng thành thế nhưng thanh âm cũng vang vọng trời đất, Thạch Hạo ngồi xếp bằng trên tiểu Tháp, được ánh sáng hỗn độn vây quanh tỏa ra một loại uy năng chí tôn!

Việc này khiến người khác nhìn thấy phải kinh ngạc, ánh mắt có chút nóng rực đánh thẳng về trước, ầm một tiếng, cứ như là khai thiên tích địa, hào quang bay múa đầy trời, quả thật cứ như là ngày tận thế.

Tình thế nguy cấp, chẳng hề ổn chút nào, mấy cường giả vây kín bọn nó, tất cả đều dùng hết khả năng xuất thủ, nơi đây trở nên sôi trào.

"Phụt!"

Sinh linh bất diệt kia lần nữa miệng phun dòng máu vàng, thân thể lảo đảo tránh phía sau tiểu Tháp.

Còn tiểu Tháp thì kêu lên quái dị, liên tục nguyền rủa.

"Ào ào ào!"

Đột nhiên vào thời khắc nguy cấp này, mấy sợi xích thần trật tự từ trong hư không lao ra, phân biệt nhằm thẳng hướng Trượng lục kim thân, Bất lão Thiên tôn, Ngũ hành sơn, còn có cả cường giả đang cưỡi trâu kia.

"Liễu Thần!" Trong lòng Thạch Hạo gào lớn, nó biết ai đang xuất thủ.

Cành liễu óng ánh kia hóa thành dây xích trật tự rực rỡ nhát, không có gì không phá, vô cùng mạnh mẽ, vụt một tiếng, Bất lão Thiên tôn là người bị tập kích đầu tiên, bức tranh trên đầu hắn nổ tung.

Mà một cành liễu khác lại quấn về phía Trượng lục kim thân, muốn trói chặt lấy vị giáo chủ cực kỳ mạnh mẽ này!

Còn có một sợi xích thần khác vọt tới, vù vù khiến hư không run rẩy, sợi xích này nhằm thẳng mi tâm của cường giả đang vác tiên kiếm kia, đánh tan tử khí trùng trùng lớp lớp vô cùng dày đặc kia.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 505: Liễu Thần Vô Song.

Trận đồ trên đầu Bất lão Thiên tôn là một bí bảo có thể gia trì bản thân người bên dưới, bảo vệ không cho tinh khí thần của cơ thể tiêu tan, kéo dài thời gian của hình chiếu ở hạ giới.

Hiện giờ lại bị xuyên thủng, những mãnh vỡ bay tứ tung, việc này khiến cho hình chiếu của hắn trở nên không ổn định, thời gian hạ xuống của hắn rất lâu nên sắp sửa tiêu tan rồi.

Trượng lục kim thân rất mạnh mẽ, một bàn tay màu vàng vung tới, bụp, va chạm với cành liễu kia, hai bên đều chấn động.

Nhưng mà, cành liễu kia lại cực kỳ mềm mại, sau khi chạm phải thì tiếp tục phóng tới quấn quanh lấy Trượng lục kim thân, cứ như là xiềng xích buộc chặc hắn lại.

Tây phương giáo chủ không chút hoảng sợ, vẫn ngồi xếp bằng trong hư không, miệng bắt đầu tụng kinh, hắn cổ xưa và thần thánh, sau đó ánh vàng hừng hực vọt lên từ trong thân thể của hắn, cứ như là ngọn lửa vàng óng nhảy múa vậy.

Hai bên giằng co, cành liễu thô ráp, từ to bằng ngón tay hoá thành bằng cánh tay, nó cứ như là một con rồng màu xanh ngọc lưu chuyển hi quang xanh mơn mởn, đồng thời khí tức mạnh mẽ toả ra tới khiếp người.

Bên trên cành liễu hiện ra vô số ký hiệu, nó cứ như là vật dẫn của đại đạo, hoàn toàn hiện ra nơi đó, luyện hoá Trượng lục kim thân kia.

Một bên khác, cành liễu nhằm cường giả cưỡi trâu kia đang toả ra ánh vàng mờ mịt, khi đánh thẳng tới mi tâm của hắn thì bị một ngón tay chặn lại, không thể không nói rằng người này rất mạnh mẽ.

Chỉ trong nháy mắt, tử khí đông lai, hoá thành một vùng tràng vực quy tắc phong ấn tất cả ở bên trong. Mà ngón tay này thần lực vô cùng mạnh mẽ, nơi đó ngân hà sinh diệt, khí hỗn độn bốc lên.

Hắn dùng tử khí gia trì bản thân bảo vệ bản thể, mà ngón tay điểm ra kia thể hiện uy lực cường tuyệt, kèm theo là hàng loạt ký hiệu cứ như vũ trụ đang mở ra vậy.

"Keeng!"

Sau một khắc, tiên kiếm đằng sau lưng của hắn tự động rút ra khỏi vỏ, nó cứ như là mặt trời nổ tung, phát ra thần quang chói lọi, sát khí ngập trời!

Thanh kiếm này vô cùng đáng sợ, lộ hết sự sắc bén của mình, cứ như là có thể chém đứt tất cả, không gì không xuyên thủng được, trong chớp mắt ra khỏi vỏ thì chém mạnh vào cành liễu kia.

"Rầm" một tiếng, cành liễu nhẹ nhàng nhưng lại dẻo dai, màu xanh biếc như ngọc, uốn cong một cái rồi lập tức bật mạnh mới, đánh thẳng lên thân kiếm, thời khắc này ánh lửa tăng mạnh, cả hai rung lên dữ dội.

Chỉ trong nháy mắt mà hai bên đã bùng phát ra thần năng mạnh nhất.

Cường giả cưỡi trâu muốn chém đứt cành liễu này của Liễu Thần, tiên kiếm kia phát sáng, càng trở nên lấp lánh hơn, cứ như là Kim ô vụt ngang trời soi sáng đại địa.

Cành liễu cũng không dẽo không dai nữa, được vô tận thần lực bổ sung, hơn nữa sau khi các ký hiệu thần bí hiện hết toàn bộ thì nó trở cứng ngắt, hoá thành một thanh chiến mâu.

Đây là một thanh chiến mâu màu xanh biếc, chẳng hề khác kim loại gì cả, cũng toả ra hàn quang lạnh lẽo, cũng sắc nhọn vô song, đồng thời có hàng loạt ký hiệu thần văn óng ánh trên thân.

Keeng một tiếng, hai thứ lại công kích lẫn nhau, tiếng rung điếc tai!

Giờ khắc này, hào quang ở bên một khác cũng tăng vọt, thần mang năm màu vọt lên, bảo ấn mà Ngũ hành sơn hoá thành chịu phải công kích, làn khí lành từ nó dâng lên.

Khiến người khác giật mình hơn chính là, cành cây này của Liễu Thần lại nhanh chóng hút lấy lực Ngũ hành, hấp thu loại ráng lành kia, việc này khiến cho bảo ấn thất kinh, nhanh chóng rút lui và thu lại thần hà.

Trong nháy mắt ngắn ngủi này, Liễu Thần đồng thời công kích ba đại cao thủ cùng với một pháp khí hỗn độn, dưới trận chiến này, thần uy đã hiển lộ toàn bộ khiến người khác kinh ngạc.

Trong đó, Bất lão Thiên tôn là chụi ảnh hưởng nhiều nhất, bởi vì hắn là người hạ giới lâu nhất, này trận đồ lại bị đánh nát khiến cho hình thể của hắn lờ mờ, không ổng định, hình chiếu lúc nào cũng có thể biến mất cả.

Đây cũng chẳng phải là dấu hiệu tốt lành gì, ý nghĩa rằng hắn có thể sẽ bỏ lỡ với Bảo giới thái cổ này.

Hiện giờ ai cũng biết, nơi này có cơ duyên lớn, có thể nhận được gợn sóng thần bí kia, có khí tức của linh vật hỗn độn, chỉ chờ bọn họ tới đoạt lấy.

Bảo giới thái cổ vô cùng ít ỏi, mỗi một không gian đều rất rộng lớn, tự thành một giới, bên trong sinh trưởng rất nhiều linh vật, còn có thứ trước cả khai thiên, cho nên hấp dẫn các bá chủ này.

Liên quan tới lai lịch của bảo giới thì cũng chẳng phải là bí mật gì, các đại nhân vật đều lý biết cả.

Không gian này vốn cũng có thể trở thành một thế giới, chỉ là sau khi chủ thế giới khai thiên thì những thứ này bị đè ép rất khó có thể mở rộng thêm nữa. Đồng thời, ở thời đại thái cổ, bị ảnh hưởng từ trận đại chiến kia khiến cho bản nguyên bị hư hại, cho nên vĩnh viễn không thể phát triển được.

Sự phát triển của các loại bảo giới hiếm có này đã ngưng hẳn với thái cổ,

cho nên mới được gọi là Bảo giới thái cổ.

Theo suy đoán, trong trận chiến đó, toàn bộ không gian này đều chịu phải ảnh hưởng, phát triển cũng như mở rộng đều đình chỉ.

Nhưng mà, bên trong bảo giới bậc này có ẩn chứa dấu ấn của trước khai thiên, thậm chí có cả bảo vật thái cổ, cho nên một khi mở ra, chắc chắn sẽ là cơ duyên và vận may vô cùng nghịch thiên.

Ầm một tiếng, sóng năng lượng kịch liệt từ nơi xa truyền tới, Trượng lục kim thân phát sáng, hắn không ngừng tụng kinh, cứ như là một bị thần màu vàng đang bốc cháy.

Cùng lúc đó, những người khác cũng công kích tới, Liễu Thần thu lại toàn bộ cành liễu, không dây dưa chiến đấu với đám Tây Phương giáo chủ này nữa, tạm dừng chiến đấu.

Trận chiến tuy ngắn ngủi nhưng lại khắc ghi sâu trong lòng mõi người, ai nấy đều nghiêm nghị, sự mãnh mẽ của Liễu Thần rõ như ban ngày, một người đồng thời công kích mấy đại bá chủ, ngang tàng vô cùng.

Liễu Thần đi tìm cơ duyên lớn cho mình, một thân một mình tiến nơi đây,.hôm nay do đụng phải cấm chế trời sinh ở nơi đây nên mới khiến cho khí thế tiết ra bên ngoài, vì vậy mới dẫn đám người này tới đây.

"Ha ha..." Tiểu Tháp cười to, hiện giờ sức lực đã đủ không cần chạy trốn nữa, tuy rằng nhân số còn thua thiệt thế nhưng tuyệt đối có thể chiến một trận.

Sinh linh bất diệt trong mắt lộ thần mang, chùm sáng màu vàng lấp lánh nhìn nơi sâu trong Bảo giới thái cổ, hiển nhiên đang quan sát Liễu Thần, vẻ mặt lộ vẻ kỳ dị.

"Bốn đấu ba, chúng ta nắm phần thắng nhiều hơn. Nếu đã tới thì chiến một trận đi." Bất lão Thiên tôn mở miệng.

"Gì mà bốn đấu ba, ngươi đã bị loại khỏi cuộc chơi rồi, ngay cả bí bảo hộ thân mà cũng bị đánh nát, còn không mau trốn về thượng giới của ngươi đi." Tiểu Tháp chế nhạo.

Nó biết, thời gian mà Bất lão Thiên tôn tại hạ giới không còn nhiều, giờ tinh khí tiết ra ngoài rất nhanh sẽ khiến hắn nhanh chóng suy yếu rồi tiêu tán.

Không phải chân thân, chỉ là hình chiếu, thời gian duy trì trạng thái đỉnh cao cũng không quá lâu.

Sắc mặt của Bất lão Thiên tôn trở nên lạnh lùng, sau đó hừ lạnh một tiếng, hắn cũng xem như anh tuấn, cơ bản chẳng hề có vẻ già nua lẩm cẩm, vô cùng trẻ tuổi, tràn đầy sức sống.

"Thế thì chiến một trận!" Cường giả vô thượng cưỡi trâu nói như thế, thời gian của bọn họ không nhiều, nếu như bỏ qua thì rất có thể sẽ bỏ lỡ cơ duyên to lớn này.

Thời gian cấp bách, chỉ có thể phân thắng bại trong trận chiến này mà thôi.

Nơi sâu trong Bảo giới thái cổ, một bóng người cao ráo đi tới, tuy rằng mờ nhạt thế nhưng khí chất lại siêu nhiên, có một loại thần vận khó tả, như siêu thoát trên cõi đời này.

Ở xung xanh, từng chùm sáng lượn lờ quanh thân tạo thành một vòng thần bàn óng ánh.

Quan sát kỹ có thể phát hiện được, trong mỗi chùm sáng đều có một vị thần linh không ngừng tụng kinh, sau đó là quỳ lạy nó, hình ảnh này khiến người khác chấn động.

Mỗi một chùm sáng giống như một thế giới do một vị thần linh canh giữ. Cứ như thế, ba ngàn giới xác nhập cùng nhau hình thành nên một vòng thần bàn bao phủ lấy Liễu Thần.

Càng nhìn kỹ, càng suy nghĩ về cảnh tượng thần thánh này thì càng khiến người khác kinh hãi, tựa như thần linh của ba ngàn giới đang quỳ lạy một người - Liễu Thần.

Không thể thấy rõ được hình dáng của Liễu Thần, thậm chí còn không biết nam hay nữ, thế nhưng tư thế của nó có thể nói là phong hoa tuyệt đại!

Sau lưng nó còn có một cây liễu, vạn cành liễu rũ xuống dưới, thân cây xanh biếc tản ra sinh cơ dồi dào, đi kèm là từng sợi khí hỗn độn, vô cùng thần bí.

"Liễu Thần đã hồi phục như cũ rồi sao?" Thạch Hạo kinh ngạc.

Lần này gặp lại, cành cây của Liễu Thần phải tới hàng trăm hàng ngàn cành, trống rất tươi tốt, ánh xanh lục lấp lánh rực rỡ.

Bóng người cao ráo đi tới, sau lưng vẫn là một cây liễu, làm cho các thần như muốn cúng bái Tế linh vậy, khiến mấy người nơi đây cảm thấy kiêng kỵ.

Liễu Thần không nói lời nào thế nhưng sự hiện diện của nó, lập tức khiến bầu không khí trở nên căng thẳng cực kỳ, tất cả bá chủ thượng giới đều hết sức đề phòng, không một ai dám có chút bất cẩn.

"Xoẹt!"

Tây Phương giáo chủ là người xuất thủ đầu tiên, bởi vì thời gian không còn nhiều nữa, hắn không có ngồi xếp bằng nữa mà toàn thân trở nên óng ánh, dáng vẻ trang nghiêm, nhanh chân đánh tới, khí tức đại đạo này có thể nói là cái thế!

Hắn vung tay, đoạn trúc xanh biếc đánh thẳng về thân thể của Liễu Thần, đòn đánh này tuy đơn giản và không chút gợn sóng nào, nhìn như đơn giản bình thường. Nhưng bất kể là Liễu Thần, hay là những người khác đều lộ vẻ nghiêm túc, đây tuyệt đối là một đòn vô cùng lợi hại của Tây Phương giáo chủ, đại đạo đơn giản nhất, không cần cầu kỳ!

Bóng người cao ráo vẫn đứng yên nơi đó, thế nhưng thần bàn đang bao phủ lấy nó chợt phát sáng, chỉ trong nháy mắt, đất trời hòa ca, tựa như thần linh của ba ngàn giới này đang hiến tế, ngâm xướng chú ngôn vô thượng.

"Ầm!"

Một luồng khí tức cực lớn tuôn ra, cứ như các thần đồng loạt xuất thủ, chấn động cả trời đất, Liễu Thần bất động thế nhưng các thần linh vờn quanh và quỳ lạy nó đều rít mạnh, thần quang vạn trượng, hàng loạt bảo thuật bay lượn.

Đừng nói việc Thạch Hạo đang khiếp sợ, ngay cả tiểu Tháp cũng hơi đứng hình, âm thầm kêu lớn, quá mạnh mẽ!

Nếu không phải Tây Phương giáo chủ đủ mạnh mẽ, chỉ cần cú va chạm này chắc chắn phải ăn thiệt thòi lớn, hắn như đang đối mặt với chúng sinh của ba ngàn giới, sức mạnh vô cùng kinh khủng.

Chỉ trong nháy mắt, đoạn trúc được hắn ném mạnh tới, bản thân thì bùng phát kim quang, lần nữa hóa thành Kim thân ngàn tay, lấp lánh như lửa thần thiêu đốt, ngàn tay cùng chuyển động, dựa vào khí thế mạnh mẽ của mình nghênh tiếp về trước.

"Ầm!"

Trời long đất lỡ, vạn vật héo úa. Bóng người cao ráo ấy vẫn bất động, chỉ có thần bàn kia là phát sáng, cứ như ngân hà chư thiên vờn quanh thân thể nó không ngừng va chạm với Trượng lục kim thân kia.

Tây Phương giáo chủ tụng kinh, không ngừng xuất thủ, thế nhưng khó mà tấn công vào sâu được.

"Vù!"

Đột nhiên, đoạn trúc cách đó không xa phát sáng, nhanh chóng cắm rễ trong hư không rồi bắt đầu sinh trưởng, hóa thành một cây tiên trúc tỏa ra

khí tức bất hủ, trấn áp lấy Liễu Thần.

Cùng lúc đó, cường giả vô thượng cưỡi trâu cũng xuất thủ, tiên kiếm trong tay đâm thẳng tới, ánh kiếm hóa thành vĩnh hằng chấn động lòng người.

Thời khắc này, Bất lão Thiên tôn còn có Ngũ hành sơn cũng ra tay trấn áp về trước, muốn nghênh chiến đại địch.

"Ra tay!" Tiểu Tháp kêu to, liên hợp với sinh linh bất diệt kia cùng tiến lên, công chiến địch thủ.

Hỗn chiến bắt đầu, nơi đây khí hỗn độn khuếch tán, hư không dập nát, ngân hà ẩn hiện, vô cùng kinh khủng.

Liễu Thần gặp phải sự vây công, những người này chủ yếu là nhắm vào nó, bởi vì họ biết, nó là người khó đối phó nhất, không đánh bại được nó thì không cách nào thắng được trận này.

"Ầm!"

Thân thể cao ráo và kiêng cường của Liễu Thần đứng ngạo nghễ ở nơi đó, pháp ấn xuất kích, lúc này cây liễu xanh biếc sau lưng nó cũng phát sáng, đại đạo nổ vung.

Chuyển biến kinh người xảy ra, đoạn trúc cắm rễ trong hư không kia bị cành liễu cuốn lấy, sau đó hút lấy tiên khí của đoạn trúc khiến cho nó nhanh chóng khô vàng,

"Bụp!"

Một tiếng nhỏ vang lên, đoạn trúc ấy nổ tung hóa thành bụi phấn tung bay trong không trung, binh khí trúc tượng của Tây Phương giáo chủ bị hủy.

Đại chiến diễn ra vô cùng kịch liệt, tất cả mọi người đều xuất ra toàn bộ thủ đoạn, giờ phút này chẳng hề bảo lưu thứ gì, dù là Liễu Thần đang là

trung tâm cũng bắt đầu trở nên nghiêm túc, thần linh ba ngàn thế giới bên ngoài cơ thể bắt đầu thiêu đốt, cứ như phù văn thần diễm bao phủ nó lại.

"Keeeng!"

Liễu Thần duỗi ngón tay chỉ ra va chạm với mũi kiếm của cường giả cưỡi trâu, thanh âm ầm ầm vang lên, thần năng vô thượng bùng phát, tiên kiếm bị đánh văng ra xa, hai bên đều rút lui.

Nhưng mà cường giả cầm tiên kiếm trong tay lại thất kinh, vận chuyển tử khí hòng bảo vệ tọa kỵ của mình, nhưng đã chậm.

Bụp một tiếng, dưới thần uy của ngón tay này, cả vùng không gian đều run lên rồi nát tan, con Thanh ngưu kia gặp phải dư chấn thì gào lớn một tiếng, sau đó hóa thành mưa ánh sáng, cứ thế bị tiêu diệt.

Đại chiến kinh người, bóng người tung bay, pháp ấn huyễn diệt, trận chiến này kinh thiên địa khiếp quỷ thần, khó mà tưởng tượng nổi.

Bóng người cao ráo ở trung tâm kia, mạnh mẽ khiến người khác phải thán phục.

Đột nhiên, Liễu Thần nắm pháp ấn rồi hóa thành một luồng phù quang xuất hiện bên cạnh Bất lão Thiên tôn, ngón tay liên tiếp chấn động, khí tức đại đạo tràn ngập, nơi đây trở nên mơ hồ.

Bảo thuật vô thượng đang bao phủ, sức mạnh pháp tắc mãnh liệt khiến nơi đó trở thành hỗn độn.

Bóng người của Bất lão Thiên tôn sớm đã lờ mờ không thể ở lâu nữa, lúc này lại gặp phải thảo phạt thì chống đỡ càng không nổi.

"Bụp!"

Cuối cùng, dưới ngón tay thon dài điểm tới, vầng sáng lóe lên trúng thẳng ngay mi tâm của Bất lão Thiên tôn, khiến hắn kinh ngạc, gương mặt

anh tuấn đọng lại thần sắc không thể tin được.

Bịch một tiếng, hắn nổ tung, hình chiếu biến mất, trở lại thượng giới.

Cảnh tượng này làm người khác rung động thật lâu!

"Ha ha..." Tiểu Tháp vui sướng cười lớn, mọi phiền muộn được gạt sạch, mà thần trí của Thạch Hạo như mờ đi, vô cùng kích động.

"Các ngươi cũng nên về rồi." Liễu Thần mở miệng, nhìn về Trượng lục kim thân, còn có người cầm tiên kiếm trong tay cùng với Ngũ hành sơn.

Lời nói của Liễu Thần rất nhẹ nhàng, siêu thoát tất cả, thế nhưng lại có một loại uy nghiêm vô cùng, bễ nghễ thiên hạ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 506: Mời Lên Đường.

Thân là giáo chủ, tuy không phải là người mạnh nhất từ khi khai thiên tích địa tới giờ, thế nhưng hoành tẩu đất trời, quét ngang các nơi, đánh đâu thắng đó, sao có khả năng sợ mà bỏ chạy được chứ.

Trận chiến này không thể tránh khỏi được, mặc dù hình chiếu của Bất lão Thiên tôn đã bị đánh tán, nhưng những người khác cũng không thể cứ thế rút lui được!

Giáo chủ của Tây Phương giáo toàn thân vàng óng, lưu chuyển bí lực, đây chính là biểu hiện của việc tu luyện môn Kim cương bất hoại thân tới mức tận cùng, hắn bước lên phía trước, khí thế ép xuống khiến cả bầu trời phá nát.

Thiên địa này không dung nạp chân thân của hắn, ngoài thân thể hiện lên tinh quang, hắn cũng không có thay đổi gì lớn thế nhưng tựa như vũ trụ thu nhỏ lại, như ngân hà đang lượn quanh thân thể.

"Ầm!"

Hắn xuất chưởng võ tới, pháp thể đầy mạnh mẽ đè ép khiến hư không nổ vang ầm ầm, đạo thân màu vàng bất hủ nắm giữ thần uy chí cường, khí hỗn độn cuộn trào trên bàn tay ấy.

Liễu Thần nắm pháp ấn, một đòn rất bình thường, ngón tay thon dài lấp lóe ánh sáng lộng lẫy phất tới, ẩn chứa đại đạo chân nghĩa đơn giản nhất, va chạm với Trượng lục kim thân kia.

Hư không chẳng hề phát ra chút tiếng động nào, Trượng lục kim thân rút lui, cành liễu đong đưa, ánh sao diệt vong, mây mù hỗn độn mù mịt bao phủ cả hai bên.

"Xoẹt!"

Ánh kiếm sáng rực, chém đứt hỗn độn, cứ như ánh sáng bất diệt của vực ngoại vụt nhanh tới, sắc bén vô cùng, muốn chặt đứt thần thụ xanh biếc phía sau của Liễu Thần.

"Keeng!"

Bên cạnh, tiểu Tháp phát sáng, hóa thành một tòa tháp khổng lồ thông thiên nhanh chóng đè ép xuống rồi va chạm với tiên kiếm kia, thanh âm điếc tai vang vọng khắp bốn phía.

Tử khí cuồn cuộn, ngưng tụ thành một pháp thân, hai tay chống trời nâng lên tòa tháp thân trắng noãn nhằm hóa giải uy lực này. Mà bản thể của hắn lại cầm tiên kiếm bước tới, tiếp tục đánh giết về phía Liễu Thần.

Trong lúc nhất thời, kiếm khí như cầu vòng, đạo tắc lưu chuyển, tất cả đều nhằm điểm yếu của Liễu Thần, mỗi một luồng kiếm khí đều như ngân hà, lộng lẫy và hùng vĩ.

Sinh linh bất diệt kia cũng xuất thủ, chí cương chí cường, cặp cánh vàng lấp lánh, lôi điện vờn quanh.

Nhưng mà, hắn bị Ngũ hành sơn chặn đứng, ngọn núi phóng lớn, tỏa ra thần quang ngũ hành Kim - Mộc - Thủy - Hỏa - Thổ, hóa sinh bản nguyên của vạn vật, chí cương chí đại, đánh về phía trước.

Hình chiếu của Bất lão Thiên tôn bị đánh tan khiến cho Ngũ hành sơn không thể nào bình tĩnh được, nó mạnh mẽ ra tay không ngừng phát uy.

"Ầm!"

Đột nhiên, Tây Phương giáo chủ và Liễu Thần xung kích về phía sinh linh bất diệt, bàn tay vàng óng bất hủ va chạm với nắm đấm của hắn, khiến hư không nổ tung.

Một pháp tướng màu vàng vô địch, một thân thể luyện tới mức tận cùng, hai người này sau khi va chạm với nhau cứ như mũi dao nhọn đấu với đao sắc, vô cùng quyết liệt.

Cùng lúc đó, một luồng ánh kiếm chém tới, trong màn tử khí mờ mịt, cường giả vô thượng đối kháng với Liễu Thần, chớp mắt nghiêng người chém tới, kiếm hồng xung kích về phía sinh linh bất diêt kia.

Đây là một cuộc hỗn chiến, địch thủ không cố định, bất cứ lúc nào cũng có biến hóa, chỉ cần có thể tiêu diệt được chủ lực của đối phương thì có thể nắm chắc phần thắng trong trận chiến này.

Vù một tiếng, Ngũ hành sơn lộn ngược, hóa thành bảo ấn trấn áp thẳng về đầu lâu của Liễu Thần, từng luồng hào quang tỏa xuống cứ như là những thác nước bao phủ bóng người bên dưới.

ĐI kèm ánh sáng xanh lục là sóng sinh mệnh tràn lên, những tán cây liễu mở rộng hấp thu tinh khí ngũ hành này, tẩm bổ cho cơ thể, vầng sáng mông lung tỏa ra.

Ngũ hành sơn kêu lên một tiếng kỳ dị, khí ngũ hành bản nguyên trong thiên địa này cứ như là chất dinh dưỡng cho thần thụ Tế linh này, tất cả đều có thể bị luyện hóa, việc này khiến nó chấn động.

Ngũ hành sơn thu lại hào quang, hóa thành một ngọn núi thuần túy, dùng thân thể bất hủ trấn áp xuống, muốn đập nát bóng người và cây đại thụ đang tức giận bùng bừng kia.

"Rầm!"

Cành cây màu xanh biếc nhằm thẳng lên trên, sức mạnh chí nhu lưu chuyển hóa giải thứ cứng rắn kia, chỉ trong chớp mắt ngắn ngủi, cành cây này quấn quanh lấy Ngũ hành sơn.

Cùng lúc đó, bóng người cao ráo đó bay tút lên trời cao, một chưởng vỗ ra, nơi lòng bàn tay trắng bóng ấy xuất hiện một ký hiệu vô cùng phức tạp

huyền ảo, đáng sợ cực kỳ, hướng thẳng về Ngũ hành sơn.

Ngũ hành sơn thất kinh, đây chính là ký hiệu phản ngũ hành, là dấu ấn thần văn thời đại hỗn độn, đối phương lại tiện tay triển khai chính là muốn phá nát chân thân của nó.

"Vù!"

Ngũ hành sơn rung lên bần bật, trên núi xuất hiện năm ký hiệu rồi bắt đầu xoay tròn, hóa thành một chùm sáng Ngũ hành hòng nuốt lấy và luyện hóa ký hiệu kia.

"Ầm!"

Nơi này chấn động, lập tức nổ tung.

Ngũ hành sơn chấn động, chùm sáng kia bị phá tan, tinh khí Ngũ hành mãnh liệt bị ngón tay trắng bóng kia hấp thu một bộ phận khiến nó run bần bật không thôi, nhanh chóng lùi lại.

"Vù!"

Liễu Thần vung cánh tay ra, xuất hiện ở gần Ngũ hành sơn, sau đó nắm chặt lấy nó đánh mạnh về trước.

"Keeng!"

Ngọn núi hóa thành bảo ấn, tạm thời bị Liễu Thần nắm chặt trong tay rồi dùng sức đập mạnh xuống, vừa khéo đánh trúng ngay bên trên thanh tiên kiếm kia, ánh sáng hừng hực tỏa ra, âm thanh đinh tai nhức óc.

Tiên quang sáng rực, cường giả vô thượng cầm tiên kiếm trong tay há miệng phun ra một chùm ánh sáng rồi hóa thành phù văn, giam cầm lại hư không, rồi dùng kiếm quang chém thẳng về cánh tay của Liễu Thần.

"Ầm!"

Tiểu Tháp tránh thoát tử khí, đánh tan cái hóa thân kia rồi nhanh chóng lao xuống, thân tháp phóng to, bên dưới đáy tháp hóa thành một vòng xoáy điên cuồng hút lấy những phù văn trong hư không kia.

Hỗn chiến diễn ra kịch liệt, tất cả đều xuất hết mọi thủ đoạn.

Sau đó, công kích chủ yếu nhất vẫn là tập trung về phía Liễu Thần, bởi vì bá chủ thượng giới biết được, nó là mấu chốt, nếu không đánh bại thì trận chiến này không có ý nghĩa.

Giáo chủ của Tây Phương giáo cổ xưa và thần thanh, pháp thân màu vàng kiên cố bất hủ, một cánh tay vung tới rồi nhanh chóng hóa lớn, lập tức bao phủ cả vùng thế giới này đồng thời bao phủ cả Liễu Thần.

Thế giới trong lòng bàn tay, loại thần thông này có danh tiếng cực lớn, người có thành tựa lớn nhất chính là vị giáo chủ này, được xưng là có thể ngắt trăng hái sao, một ống tay áo có thể che cả càn khôn, một tay nắm giữ thiên địa.

Bàn tay phát ra ánh sáng, to lớn vô cùng, mỗi một bàn tay cứ như là cột chống trời, chặn lại cả bầu trời, một vài ngôi sao hiện lên vờn quanh những ngón tay khổng lồ kia.

Mà Liễu Thần lại đứng ở ngay trung tâm lòng bàn tay ấy, giống như bị giam cầm ở bên trong.

"Xoẹt!"

Tiêng vang phá không truyền tới, Liễu Thần không ngừng bắt ấn đánh ra hòng phá vỡ Thế giới trong lòng bàn tay này. Pháp tắc lưu chuyển, sức mạnh trật tự dày đặc, Thế giới trong lòng bàn tay này trở thành một mảnh hỗn độn không vững chắc, như muốn phá nát.

Tiếng nổ vang truyền ra, bàn tay này thay đổi hóa thành một cái lò cực lớn muốn luyện hóa Liễu Thần, chiếc lò thần vàng óng xuất hiện ký hiệu dày đặc, bao phủ cả bầu trời.

Liễu Thần giơ tay mạnh mẽ đánh tới, lúc này trong tay còn cầm bảo ấn mà Ngũ hành sơn hóa thành nện mạnh về phía chiếc lò mà bàn tay màu vàng óng kia biến thành.

"Chính là lúc này!" Trượng lục kim thân chiến đầu từ đầu đến cuối không nói lời nào đột nhiên mở miệng, sau đó xoay chuyển bàn tay ép xuống phía dưới.

Chiếc lò thần màu vàng trùng hóa thiên địa, vô số ngân hà lao xuống bên dưới, thậm chí còn có cả những ngôi sao lớn. Giáo chủ của Tây Phương giáo xoay tay, thể hiện việc hắn muốn phong ấn Liễu Thần lại.

"Ầm!"

Cũng trong lúc đó, Ngũ hành sơn phát sáng, tránh thoát khỏi bàn tay của Liễu Thần, sau đó phối hợp với khí tức cực lớn kia bắt đầu trấn áp, hai người cùng hợp lực.

Đây là dự tính từ trước, bản thân Ngũ hành sơn cũng không hề yếu như thế, trước kia là cố ý để bị tóm lấy, nó đảm nhận việc phong ấn pháp khí, lúc này nhanh chóng hóa lớn phối hợp với Tây Phương giáo chủ, phóng thích ra khí tức bất hủ.

Liễu Thần bình tĩnh, vẫn trấn định tự nhiên như trước, mặc cho ngân hà ép tới còn bản thân thì từ từ hạ xuống mặt đất bên dưới, bên ngoài thân thể của nó thần bàn phát sáng, đánh văng toàn bộ áp chế phù văn.

Cũng trong lúc đó, lòng bàn tay của nó bay ra một ráng mây xanh diễn biến đạo Sinh trưởng, vô số thực vật cắn rễ trong hư không, không ngừng rút lấy lực Ngũ hành đồng thời hấp thu lấy pháp lực của Trượng lục kim thân kia.

Cảnh tượng này vô cùng kỳ lạ, ráng mâu xanh che trời, một cây liễu thông thiên hóa lớn cứ như là cây Thế giới vậy.

Ầm một tiếng, Thế giới trong lòng bàn tay phá diệt, Trượng lục kim thân

bay ngược lại, Ngũ hành sơn cũng lu mờ, tất cả đều bị hút sạch tinh khí tẩm bổ cho cái cây kia.

Nó tựa như cắm rể trước cả khai thiên, thiên địa đều không dung thứ cho chân thân của nó, mỗi một cành cây đều mang theo một dãi ngân hà, mỗi một chiếc lá đều nâng lên một ngôi sao lớn, hào quang lấp lánh ở nơi đó.

Mà bóng người cao ráo ấy lại đứng trên một tán cây óng ánh, bao quát chúng sinh.

"Ầm ầm ầm!"

Tử khí đông lại, cường giả cầm trong tay tiên kiếm kia thoát khỏi sự đeo bám của sinh linh bất diệt, há miệng hét lớn một tiếng, tử khí đầy trời mang theo môt loại khí tức đại đạo cuộn tới.

"Ầm!"

Tiểu Tháp cũng bay lại, chống lại uy thế của hắn, thiên địa rung lên liên hồi.

Ánh kiếm lóe lên, cường giả này biến mất, bản thân hóa thành một luồng khí trong suốt, mặc cho tiểu Tháp vọt tới nhưng chẳng có kết quả gì.

Sát theo đó, cả thiên địa ầm ầm vang vọng, bốn phương tám hương đâu đâu cũng có bóng dáng của hắn, tất cả đều nắm tiên kiếm trong tay, thân thể chảy xuôi khí Huyền hoàng rồi tất cả đồng thời chém về trước.

Một bóng người là một ký hiệu, đây chính là đạo của hắn, hóa thành dấu ấn của thiên địa, không xa không gần!

"Xoẹt!"

Liễu Thần cũng ra tay, cây liễu dưới chân nó phát sáng, toàn bộ trăm ngàn cành cây óng ánh đều hóa thành xích thần trật tự lao về trước, quyết đấu với người kia.

Làm người khác khiếp sợ chính là, phía trước mỗi cành cây đều xuất hiện màu vàng chói mắt, hóa sinh thành một con Côn bằng vô cùng tàn nhẫn đánh nát cả thiên địa này.

Cảnh tượng này rất kinh người, chí cường giả ở nơi đây không ai không thay đổi sắc mặt.

Mỗi một cành liễu óng ánh cứ như là một con Côn bằng màu vàng lấm tấm màu đen pha trộn lẫn nhau, xung kích về trước, phá tan vạn pháp vạn vật!

"Đạo của Côn bằng cũng có thể hạ bút thành văn, hòa hợp với bảo thuật của chính mình, đạt tới sự mạnh nhất..." Có người than nhẹ.

"Ầm!"

Thiên địa này nổ tung, khí trong suốt tản ra, một thanh tiên kiếm bị chấn cho bễ nát hóa thành lưu quang tiêu tan trong hư không, tử khí cuồn cuộn, người kia rút lui.

"Chư vị đều đã lĩnh giáo qua cả, là muốn ta mời các ngươi quay lại hay là tự mình trở về thượng giới?" Liễu Thần mở miệng dùng thần niệm truyền âm, không thể phân biệt là nam hay nữ.

Bóng người cao ráo đứng thẳng, một cây thần thụ bầu bạn, siêu nhiên và kinh diễm.

"Mau mà trốn đi, chẳng lẽ các ngươi muốn hình chiếu bị đánh tan sao? Tuy nói không phải là chân thân thế nhưng nếu truyền ra ngoài, nói thì dễ nhưng nghe lại rất khó." Tiểu Tháp cười gằn, miệng lưỡi chẳng hề nhường ai.

Giáo chủ của Tây Phương giáo toàn thân rừng rực ánh vàng, tỏa ra uy thế mạnh nhất, chỉ trong nháy mắt đã chấn động một giới này, cứ như muốn hủy diệt các ngôi sao chư thiên nơi đây.

Sắc mặt của hắn rất bình tĩnh, ngay cả mặt mày cũng là màu vàng óng, giờ khắc này, một tay chỉ thiên một tay chỉ địa rồi kết thành pháp ấn vô địch, một trận tụng kinh không tên vang lên chấn động ba ngàn giới.

Giờ khắc này, khí thế của hắn vô cùng kinh người, cứ như cả trời đất này mình ta vô địch, không một ai có thể đứng ngang hàng.

Hắn kết thành một pháp ấn mạnh nhất, toàn thân vô cùng vàng óng, hàng loạt phù văn dày đặc đan dệt trong thiên địa này, muốn đè ép thẳng về trước

Liễu Thần phát ra một tiếng đạo âm, ba ngàn thần linh bên ngoài cơ thể cúng bái, âm thanh tế tự đồng thời vang lên khiến cho thiên địa run rẩy, đánh nát mảnh kim quang thần thánh kia.

Giáo chủ của Tây Phương giáo thở dài, cuối cùng thu hồi lại bàn tay không triển khai pháp ấn vô địch nữa, bởi vì đây là ở hạ giới, hắn không thể nào ở lâu được, thời gian sắp hết rồi.

"Xoẹt!"

Hắn hóa thành một chùm sáng vàng óng nối liền với trời xanh, cứ thế biến mất không chút tăm tích.

"Mời lên đường." Liễu Thần mở miệng lần nữa, nhìn về cường giả vô thượng đang được tử khí vòng quanh thân thể kia.

Tử khí mãnh liệt, bóng người nơi đó trở nên căng thẳng, hắn với Tây Phương giáo chủ tuy còn chút thời gian nữa, thế nhưng nếu cứ tiếp tục đấu nữa thì cũng không làm gì được Liễu Thần.

Tiếng ầm ầm vang lên, hắn hó thành một luồng tử khí bay vút lên trời cao, cũng không thấy mặt mũi đâu nữa.

Ngũ hành sơn thấy thế thì nhanh chóng đánh nứt hư không rồi tiến vào trong hỗn độn, không dám tiếp tục ở nơi đây nữa.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 507: Bí Ẩn.

"Chạy đi đâu!" Tiểu Tháp quát lớn, thân tháp bốn tầng phát sáng, đánh nát hư không rồi bắng phá kiếm khí hỗn độn hòng bắt nó lại.

Mà sinh linh bất diệt kia cũng hành động từ sớm, nhanh chóng đuổi theo, cặp mắt bắn ra chùm sáng vàng óng, một quyền làm nổ cả hư không rồi tiến vào trong hỗn độn.

Liễu Thần vẫn không động, gốc thần thụ Tế linh kia gần như không mình, tỏa ra sương mù mờ ảo, tựa như tiên vận mông lung vậy.

Sinh linh bất diệt hét lớn, phá vỡ hư không thế nhưng vẫn chậm một bước, không thể nào ngăn cản được Ngũ hành sơn, trên thực tế nếu như nhân vật ở cấp số này muốn bỏ chạy thì gần như không thể trấn áp được, đừng nói là vẫn lạc.

Ngũ hành sơn hóa thành một luồng khí bản nguyên tiến vào trong điện bằng đồng của Bất Lão sơn, nơi ấy vô cùng thần thánh, chớp mắt nó đã biến mất, bên trong lưu lại một gợn sóng nguyên khí kinh người.

Một trận pháp nổ tung, cung điện bằng đồng lắc lư không thôi.

Tiểu Tháp truy tới nơi thì không ngừng chửi bới.

Ngũ hành sơn đã tới thượng giới, cứ thế bỏ chạy rời khỏi lao tù tám vực này.

Sau một khắc, sinh linh bất diệt cùng tiểu Tháp quay trở lại Bảo giới thái cổ, nếu đã không đuổi kịp Ngũ hành sơn còn không bằng mau mau quay lại đây để tìm cơ duyên lớn của bản thân.

Tới cảnh giới này như bọn họ, thiên tài địa bảo bình thường cơ bản không lọt vào mắt, chỉ có những linh vật được sinh ra trong hỗn độn thì mới có thể lọt vào pháp nhãn, đặc biệt là các vết tích phù văn có trong hỗn độn.

Nơi sâu trong Bảo giới thái cổ, có thác nước bao la, có hồ lớn vô biên, có núi lớn nguy nga, cổ mộc che trời, linh khí lượn lờ, hào quang chảy xuôi.

"Liễu Thần, chuyện gì thế này?" Sau khi trở lại, Thạch Hạo kinh ngạc phát hiện, Liễu Thần vẫn đứng nơi đó, như đang cảm ứng thứ gì.

Cuối cùng, nó khoanh chân ngồi dưới cây liễu đang lưu chuyển ánh sáng xanh lục kia, yên lặng suy diễn cứ như đang gặp phải vấn đề rất khó khăn nào đó.

"Ồ, sao thế này?" Tiểu Tháp bay tới, toàn thân phát sáng, nó cũng bắt đầu cảm ứng theo.

"Có gì đó quái lạ ở đây!" Hai cánh của sinh linh bất diệt kia hơi thu lại rồi biến mất trên lưng, lúc này hắn mặc trên người là một bộ giáp trụ màu vàng. Tóc của hắn biến ngắn thế nhưng vẫn khô vàng như trước, tướng tá cũng không lớn chỉ tầm hai ba mươi tuổi, mặt góc cạnh rõ ràng như đao khắc, có màu vàng kim nhạt.

Đây là dung mạo của nhân loại, cơ bản nhìn không thấu bản thể của hắn, không biết là sinh linh loại nào.

Thạch Hạo mười lăm tuổi, mặc dù trưởng thành từ sớm thế nhưng lòng hiếu kỳ vô cùng nặng, lặng lẽ lấy ra con mắt Trùng đồng, nó muốn quan sát bí mật bản thể của hắn, thậm chí muốn biết rõ hình dáng của Liễu Thần.

Kết quả, thần nhãn vừa ra liền thấy một mảnh ánh sáng hoàng kim chói mắt, đập vào mắt mình chỉ là ánh sáng màu vàng, chói lọi không cách nào nhìn thẳng được.

Thạch Hạo kinh hãi, thần thức bị thiêu đốt hơi hơi đau nhói, cũng không hề thấy rõ được bản thể của đối phương, chẳng qua cảm thấy như một mặt

trời chói mắt, thần quang thiêu đốt.

Sinh linh bất diệt liếc mắt nhìn nó, ánh mắt thâm thúy nhưng một câu cũng chẳng có.

Thạch Hạo rùng mình, người thuộc cấp số này quả nhiên đáng sợ, sự mạnh mẽ không thể so sánh với đạo lý bình thường được.

"Đừng có xem, ngươi nhìn không thấu đâu, muốn biết hắn là thứ gì à?" Tiểu Tháp hạ xuống, trên thân tháp chập chờn hào quang trắng noãn.

Thạch Hạo lúng túng, nhưng vẫn gật đầu.

"Hắn nhảy ra từ trong tảng đá, trời sinh đất dưỡng." Tiểu Tháp cười lớn.

"Là sinh linh gì?" Thạch Hạo nhìn về phía sinh linh bất diệt kia, vẻ hiếu kỳ càng đậm.

Sinh linh bất diệt liếc mắt nhìn tiểu Tháp, vẻ mặt chẳng hiền lành gì, con ngươi màu vàng kim lưu chuyển ánh sáng cứ như là lưỡi đao, tỏa ra một luồng uy thế mạnh mẽ.

"Ngươi đúng là dễ làm người khác tức giận mà, uổng cho ta cứu ngươi thoát vây." Tiểu Tháp giả vờ giả vịt, sau đó nói đầy vẻ thần bí: "Kỳ thực hắn được ấp từ một quả trứng, nhưng mà lại thai nghén hơn trăm vạn năm, vì vậy ta mới nói hắn nhảy ra từ trong tảng đó."

Thạch Hạo nghe thấy thế thì giật mình, đây là sinh linh gì, ở trong quả trứng tới cả trăm vạn năm, chuyện này đúng là hù chết người mà.

"Không phải vậy, ngươi cho rằng vì sao hắn lại mạnh như thế, chỉ là một sinh linh hậu thiên mà thôi, nhưng khó mà giết chết được, hắn đã tiến tới đỉnh cao nhất rồi." Tiểu Tháp nói.

Thạch Hạo rất hiếm khi nghe thấy nó nói ra bí ẩn như thế nên khiêm tốn thỉnh giáo, sinh linh này làm sao có thể đạt tới trình độ mạnh nhất này, rồi

còn có cả câu chuyện hậu thiên kia nữa.

"Hắn được sinh ra ở hậu thiên, lại bị người khác đẩy vào trong một tiểu thế giới hỗn độn, thai nghén trong trăm vạn năm, nên sau khi sinh ra thì tự nhiên sẽ mạnh mẽ vô cùng, đạt được dấu ấn tiên thiên. Nghiệp chướng mà, sau khi hắn sinh ra thì mảnh thế giới hỗn độn kia đều tan vỡ." Tiểu Tháp nói.

Trong lòng Thạch Hạo hơi động, lẽ nào chỉ có sinh linh tiên thiên được thai nghén ra mới có thể bước tới đỉnh cao nhất sao? Nó không khỏi nhíu mày.

Liễu Thần thức tỉnh, nhìn thấy sự nghi hoặc của nó thì nói: "Tiên thiên hậu thiên đều như nhau, hậu thiên từng bước từng bước trưởng thành, trải nghiệm càng nhiều thì sau này sẽ quật khởi, có lẽ sẽ mạnh mẽ hơn nữa."

Thạch Hạo gật đầu, mượn cơ hội này thỉnh giáo.

Đây là cơ hội hiếm có, ba vị bá chủ đều ở đây, mỗi một lời nói cũng đủ cho nó suy nghĩ trong thời gian rất lâu rồi, cho nên nó rất khiêm tốn và chăm chú.

Cuối cùng, nó vô cùng kinh ngạc về Liễu Thần cùng với sinh linh bất diệt hóa thành hình người kia, chỉ thuận miệng hỏi han, không ngờ lại nhận được đáp án quan trọng như thế.

Sinh ra trong mảnh thiên địa này thì hình thể sẽ gần giống với trời sinh và đạo. Thân thể hình người sẽ là một trong số đó, thích hợp cho việc tu hành, dựa vào thân thể này thì sẽ có thể tới gần bất hủ bất diệt.

Thạch Hạo giật mình, hiện tại vấn đề này còn quá sớm với nó, nếu không phải có Liễu Thần nói thì khó có thể biết được những vấn đề như thế này.

"Vị tiền bối này tuy là hình người, thế nhưng không phải còn có một đôi cánh màu vàng hay sao?" Thạch Hạo cẩn nhận liếc nhìn sinh linh bất diệt kia.

"Năm đó hắn chưa có biến hóa hoàn toàn, cánh chim màu vàng này trở thành thân thể của hắn, cũng là một trong những biểu hiện của đạo hạnh có uy lực mạnh mẽ nhất. Nhưng đó cũng trở thành lực cản hạn chế sự tiến lên của hắn." Tiểu Tháp cười trên sự đau khổ của người khác nói.

"Còn có chuyện này nữa à?" Thạch Hạo vô cùng kinh ngạc.

Sinh linh bất diệt cười gằn, nói: "Ta không cho đó là ràng buộc, đó chính là hình thể thích hợp nhất để tu hành, thử hỏi thế thì thế nào, sẽ bước ra bước cuối cùng? Ta để lại đôi cánh này, không những không cản trở mà ngược lại trở thành một trong những thủ đoạn mạnh nhất, khiến cho sức chiến đấu trở nên vô tận, mạnh mẽ một đời, chẳng phải càng tiêu dao hơn sao."

"Cái tháp nhỏ như mày, cũng đâu phải là thân người phải không?" Thạch Hạo hỏi.

"Hình dáng là tháp, cũng thích hợp cho việc trường tồn, trời sinh là vật dẫn cuả đạo." Tiểu Tháp dương dương tự đắc.

"Chỗ mạnh nhất, cũng có thể sẽ trở thành cửa ải hạn chế sự đột phá của chúng ta." Trong lòng Liễu Thần sinh ra ý ngihĩ này.

"Vì lẽ đó nên người mới niết bàn?" Tiểu Tháp hỏi.

"Ngươi sao lại có thể suy đoán ta niết bàn, mà không phải là trải qua một hồi quyết chiến sinh tử?" Liễu Thần hỏi.

Sắc mặt của sinh linh bất diệt chợt thay đổi, nhìn về phía Liễu Thần đầy phức tạp, đồng thời như nhớ ra thứ gì đó rồi ngửa đầu nhìn bầu trời, vô cùng căng thẳng.

Tiểu Tháp cũng chấn động, cẩn thận hỏi: "Nghe nói từ xưa tới giờ, mọi người muốn bước ra bước kia thì sẽ gặp phải chuyện vô cùng kinh khủng và vô cùng kỳ lại?"

Liễu Thần gật đầu, thần thụ màu xanh biếc ở sau lưng nó đung đưa theo

gió, tiên khí mông lung, thần thánh hoàn mỹ.

"Không đúng, tuy biết được tên của ngươi, thế nhưng... ngươi đến cùng là người nào, cũng không phải là sinh linh trong thiên địa kia?" Tiểu Tháp đột nhiên hỏi như thế.

Liễu Thần nở nụ cười, lắc đầu nói: "Ngươi nghĩ hơi nhiều rồi."

Nói tới đây, thần thụ sau lưng nó hóa thành một luồng ánh xanh rồi nhanh chóng thu nhỏ lại, diễn hóa thành một vòng thần xuất hiện ở sau đầu nó, rực rỡ chói mắt, tiên quang chảy xuôi.

Thạch Hạo ở bên cạnh, trong lòng vô cùng xúc động, tuy rằng không hiểu lắm thế nhưng nó có thể đoán ra được đôi chút.

Liễu Thần nhìn về phía nó, như cảm thấy được thứ gì, ánh mắt nhìn về nơi ngực của nó, nói: "Có thêm một khối cốt, pháp lực sau này sẽ càng mạnh mẽ hơn, thần thông quảng đại."

Thạch Hạo ngẩn ra, toàn bộ đã hiểu.

"Nếu chặt bỏ thì đúng là đáng tiếc mà." Tiểu Tháp lắc đầu.

Lời này vừa nói ra, trong lòng Thạch Hạo thất kinh, dần dần sáng tỏ.

"Cần gì chặt bỏ, cứ để lại cho bản thân sử dụng, hoành tẩu trong thiên địa này thì đây chính là một lá bài cực lớn để dựa vào." Sinh linh bất diệt cười lạnh nói.

Liễu Thần cũng không nói gì, kết thúc vấn đề ở nơi đây, con đường vẫn là do chính mình đi tìm lấy, trên con đường đại đạo này cũng không ai dám nói, lời nói của mình là chính xác nhất.

"Gần đủ rồi, ta muốn vào trong." Liễu Thần nói.

"Ồ, ngươi cảm ứng được thứ gì à?" Tiểu Tháp hỏi, lúc này nó mới nhớ tới, vừa nãy Liễu Thần không ngừng suy diễn thứ gì.

"Cánh cửa kia có khả năng lại xuất hiện." Liễu Thần nói.

"Cái gì, cánh cửa trước khai thiên tích địa, bên trong hỗn độn?" Tiểu Tháp giật mình.

"Nó ở trong Bảo giới thái cổ này?" Sinh linh bất diệt cũng chấn động.

"Ngươi... đừng nói là muốn xông vào đó nghen, từ xưa tới nay, phàm là người tiến vào thì đều biết mất, chỉ có máu là chảy ra mà thôi." Tiểu Tháp kinh ngạc.

Sinh linh bất diệt cũng lộ vẻ kinh sợ, vẻ mặt biến đổi không ngừng.

"Trước tiên ta muốn đi xem một chút, xem thử như thế nào rồi mới đưa ra quyết định, cứ xem rồi nói sau." Liễu Thần nói.

Thạch Hạo có cảm giác, Liễu Thần vô cùng mờ ảo, rõ ràng rất gần nhưng cũng xa tít chân trời, tựa như phải rời khỏi nơi đây.

"Liễu Thần!" Nó vội vàng hô lớn.

"Cánh cửa nguyên thủy này vì bầu bạn với hỗn độn nên mới sinh ra, chỉ xuất hiện mấy lần mà thôi, trước kia gợi ra chiến dịch thái cổ, thượng cổ thần chiến, không nghĩ rằng giờ lại xuất hiện." Tiểu Tháp thở dài.

Hào quang lóe lên, Liễu Thần tiến vào nơi sâu trong Bảo giới thái cổ, say đó mất hút không thấy đâu nữa.

Thạch Hạo ôm lấy tiểu Tháp rồi đi theo.

Nơi sâu nhất, sông núi tráng lệ và hỗn độn liên tiếp, vô cùng mở mịt, không thể nhìn thấy cảnh vật, hùng vĩ vô cùng, cứ như vùng biển mênh mông vậy.

"Cánh cửa kia, dù là xuất hiện ở thượng giới hay là trong tiểu thế giới này, đều ẩn ở trong hỗn độn." Sinh linh bất diệt mở miệng, ánh mắt của hắn

nhấp nháy, nói: "Ta sẽ không xông vào đâu, ta chỉ tiến vào thế giới hỗn độn, rút lấy nguyên khí cần thiết cho bản thân, sau đó sẽ đi thượng giới, đại náo cho long trời lở đất."

"Ta cũng định đi xem thế nào." Tiểu Tháp nói.

"Vậy tao thì sao?" Thạch Hạo hỏi.

"Ngươi không tiến vào được giới hỗn độn đâu, cứ ở bên ngoài tìm cơ duyên của bản thân đi."

"Nè, các ngươi đừng có nôn nóng tiến vào, vạn nhất đám Bất lão Thiên tôn, giáo chủ của Tây Phương giáo lần nữa hạ xuống hình chiếu thì sao hả?" Thạch Hạo lộ vẻ lo lắng.

"Muốn hạ xuống đây đâu phải đơn giản như vậy, dù là hình chiếu cũng phải trả giá thật lớn để đổi lấy, khi đã trở lại thì rất khó để hạ xuống lần nữa." Tiểu Tháp nói.

Trong khi nói chuyện nó xuất thủ truyền tống Thạch Hạo ra ngoài, cách xa nơi này không biết bao nhiêu vạn dặm, sau đó giới hỗn độn liền rung lên ầm ầm.

"Gấp cái gì, nè, ba mẹ tao còn bị phong ấn trong trận đấy, mày còn không mau thả ra à?" Thạch Hạo hét lớn, thế nhưng nó đã rời rất xa nơi đó, không thể làm được gì.

Giáo chủ thượng giới nhất thời không thể hạ xuống được nữa, mà Liễu Thần cũng phải biến mât? Nghĩ tới khả năng này thì Thạch Hạo thất kinh, cảm thấy mình không thể nào chấp nhận được sự thật này, nó còn có rất nhiều lời muốn hỏi.

"Đừng lo lắng, trước khi đi ta sẽ giải quyết hoàn toàn vấn đề của thượng giới." Liễu Thần truyền âm.

"Liễu Thần, con rất muốn cùng người tiến vào cánh cửa kia!" Thạch Hạo

la lớn, thế nhưng không ai đáp lại.

Nơi sâu nhất trong Bảo giới thái cổ, hỗn độn dâng trào, pháp tắc đan dệt, nơi đấy ký hiệu xuất hiện dày đặc, thần bí khó lường.

"Nếu không còn ai ở đây nữa, vậy chỉ có thể dựa vào bản thân thôi." Thạch Hạo khẽ nói, nắm chặt nắm đấm.

Bỗng nhiên, nó cảm nhận được một vài luồng hơi thở quen thuộc. sau đó nhận ra, chính là mấy vị quý nữ và kỳ tài của thượng giới, khi tiến vào đây nó từng thấy qua, lúc này cũng đã tiến tới nơi đây.

Cùng lúc đó, nó thấy một con Kim ô bay vụt qua bầu trời, chính là sinh linh trong bảo giới này, chói lọi như mặt trời, tỏa ra uy thế kinh khủng.

Trong lòng Thạch Hạo rùng minh, nhanh chóng kiềm chế lại bản thân, nó biết mảnh nguyên thủy này ẩn chứa rất nhiều cơ duyên to lớn.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 508: Biến Kim Ô.

Loại sinh linh Kim ô như thế này là một trong những vật chủng mạnh mẽ nhất thiên địa, trong quá trình khởi nguyên, nó còn có địa vị và độ cao mà sinh vật bình thường khó lòng với tới được, tương truyền mặt trời trên trời cao chính là một con Kim ô lâu năm đang ngủ say.

Con Kim ô này còn lâu mới đạt tới độ cao kia, cùng thần cùng thánh còn cách nhau rất xa. Nhưng mà, nó cũng không phải là sinh linh bình thường, có khí tức Tôn giả tỏa ra, cả thân vàng óng, cánh chim phát ra chùm sáng chói mắt.

Thạch Hạo cũng không muốn gặp rắc rối nên thu lại khí thế bản thân rồi né tránh, dõi mắt nhìn nó bay về nơi xa, trong hư không lưu lại một luồng cầu vòng màu vàng.

"Bảo giới thái cổ này không bình thường, có cả Tôn giả nữa." Nó lẩm bẩm.

Đại kiếp nạn trong thiên địa vừa qua đi, Tôn giả trong tám vực đều biến mất, ngoại trừ mấy đại giáo hiếm có kia ra thì khó mà tìm ra được sinh linh có cấp độ như thế.

Bảo giới thái cổ bị phong ấn từ xưa tới nay, nhưng giờ lại xuất thế, có sinh linh mạnh lẽ ở bên trong cũng là chuyện bình thường.

"Vù!"

Đột nhiên nơi phương xa truyền tới tiếng nổ vang rền, hư không run rẩy, sau đó nó cảm thấy một luồng khí tức cứ như là sóng thần ập tới.

"Đó là cái gì?" Trong lòng nó thất kinh.

Nơi phương xa hoàn toàn mờ mịt, ánh lửa màu vàng đầy trời, cách rất xa nhưng hơi nóng đã phả vào mặt, cứ như là dung nham với số lượng lớn phun trào, khiến thiên địa phải khô héo.

Thạch Hạo nghiêm nghị sau đó là cả da đầu tê dại, nhanh chóng xoay người rời đi, nó hóa thành một bóng mờ biến mất nơi đó.

Nơi đó là hàng loạt sinh linh che kín cả trời cao, phải tới hơn chục vạn con, tất cả toàn thân phát sáng cứ như là bó đuốc, thanh thế to lớn cực kỳ.

Đó là Hỏa nha*, một sinh linh rất mạnh mang trong mình một phần huyết thống của Kim ô, không ngờ lại tụ tập lại với nhau hình thành nên một dòng lũ lớn quét sạch trời cao.

(*): Nha = Quạ.

Những sinh linh này hơn nửa đều là màu đen phóng ra ly hỏa, còn một số ít có màu vàng nhạt, lông cánh lấp lánh vụt qua trời cao, hào quang thần tính thiêu đốt.

Mặc kệ một cá thể có mạnh hay không, nhưng nhiều cá thể hợp lại cùng nhau như thế đủ nghiền ép tát cả, mười mấy vạn con Hỏa nha tàn phá bừa bãi quả thật khiến người nghe phải kinh hãi.

"Hơi quái lại, xảy ra chuyện gì thế này, hình như bọn nó đang lùng bắt ai đó, chẳng lẽ là đám quý nữ và kỳ tài của thượng giới đã chọc tức bọn nó?"

Thạch Hạo né qua, dùng tốc độ cực nhanh xuyên hành trong núi rừng, thoát ly khỏi khu vực đó, nó dù mạnh mẽ hơn nữa cũng không dại đi trêu chọc một lượng lớn sinh linh như thế, nhìn tình hình tựa như đó không phải là tất cả.

"Đây là một bộ tộc, tạo nên một thành trì, dựa vào bản thân chúng ta thì khó mà tiến vào tổ địa của bọn chúng, Hỏa nha quá nhiều."

"Nhưng mà tổ địa kia hơn nửa là có chí bảo, ngươi không thấy sao, con

Kim ô cấp Tôn giả vừa bay qua, nếu như có thể lẻn vào trong thì có thể sẽ đạt được bảo thuật phức tạp của tộc Kim ô."

Thạch Hạo rời khỏi khu vực kia, vừa tiến vào trong sơn cốc thì nghe thấy tiếng thì thầm của mấy người, những người này miệng thở hồng hộc hiển nhiên cũng chỉ vừa mới trốn tới đây.

Nó âm thầm quan sát, quả nhiên là người quen, chính là đám kỳ tài của thượng giới, trông có vẻ hơi chật vật, chắc đã bị đuổi giết không biết bao nhiêu dặm mà ống tay áo bị đốt tới cháy khét.

Nhưng mà, cũng không nhìn thấy mấy quý nữ đâu cả, chắc là trong lúc chạy trốn đã tách nhau ra.

"Hai, ba con Kim ô cấp Tôn giả cũng chẳng sao cả, bản thân chúng ta đủ mạnh còn mang theo cả bí bảo để hạ giới đủ để trấn áp bọn chúng, bảo địa của tộc Kim ô không thể bỏ qua." Một người mở miệng.

Quả nhiên là do đám người này gây họa, muốn thăm dò tổ địa của tộc Kim ô và Hỏa nha.

Thạch Hạo không muốn dính líu tới nên lóe lên rồi biến mất.

Sau khi vượt qua hơn ngàn dặm, nó lần nữa nghe thấy tiếng đập cánh, nơi phương xa cuồn cuồn ánh lửa, đám hỏa cầm lần này không dưới mười lăm vạn, cả bầu trời bị thiêu đốt tới vặn vẹo.

Thạch Hạo lần nữa rời đi, không muốn bị cuốn vào hồi phong ba kia.

Nhưng mà, phương hướng lần này lại vừa khéo tới ngay nơi dừng chân của tộc Hỏa nha, sau khi tiến tới mấy trăm dặm thì thấy một tòa thành trì, có rất nhiều sinh linh đầu chim thân người di chuyển.

Ở gần đó, có rất nhiều ngọn núi lửa, dung nham ào ào, vô cùng nóng rực.

Tuy nơi này nóng rực khó tan thế nhưng lại có một luồng linh khí nồng tỏa ra, khiến người khác cảm tháy khô hanh nhưng cũng cảm thấy lỗ chân lông được thư giãn, khó chịu nhưng cũng thoải mái.

"Địa hỏa dịch!"

Thạch Hạo giật mình, ở bên cạnh tòa thành này có chất lỏng đang chảy cuồn cuộn, cũng không phải là dung nham hoàn toàn, có một vài cái hình thành nên nguồn suối, tỏa ra tinh khí đầy dồi dào, đó là địa hỏa dịch.

Đây là một loại linh dịch có tính Hỏa, bình thường hay ẩn chứa trong dung nham khó mà trào ra ngoài, không ngờ nơi đây lại có nhiều như thế, hình thành nên mấy cái linh trì.

Tổng cộng có tới tám cái, tuy không phải là thần dịch đỉnh cấp thế nhưng số lượng lại rất nhiều, mỗi một cái gần như là một hồ nhỏ màu đỏ đậm.

Thạch Hạo hoảng sợ, cảm giác nơi ngực mình trở nên khó chịu, Chí tôn cốt cảm nhận được thần năng mạnh mẽ nên nó muốn hấp thu từ từ tiến hóa, muốn tiến lên một bước trở nên đầy đủ và trưởng thành.

"Không ổn, Kim ô và Hỏa nha ở nơi này không dưới trăm vạn, nếu như chiếm hết những địa hỏa dịch này thì chắc sẽ bị khắp thế gian truy sát quá."

Nó không muốn trở thành bia đỡ đàn cho đám kỳ tài của thượng giới kia, những người này đi trêu chọc Kim ô nhưng giờ nó lại đang ở gần, nhất định sẽ trở thành kẻ thế mạng.

"Cứ chờ xem sao, nếu như bọn họ lại xuất hiện đi thăm dò tổ địa kia, thì lúc đó sẽ tìm cơ hội sau." Nó quan sát kỹ, phát hiện tộc Hỏa nha canh giữ hỏa dịch cũng không quá nghiêm ngặt, bởi vì linh dịch nơi đây rất dồi dào.

Nơi cửa thành có một vài hỏa cầm rất mạnh, phần lớn mặc giáp trụ màu đen, sốt ít mang giáp trụ màu vàng đang tiến hành kiểm tra.

Khí tức mạnh mẽ ở trong thành có không ít, vương giả tới lui, thậm chí còn có cả gợn sóng của Tôn giả phóng thích ra thần năng mạnh mẽ kinh người, khiến người khác kiêng kỵ không thôi.

Thạch Hạo đứng nhìn một lúc rồi xoay lưng rời đi.

Hai ngày sau, nó nằm trong một cái ao nhỏ, chất lỏng trắng noãn toả ra hương thơm ngát, các đó không xa có rất nhiều cây dây leo, chỗ nó lưu chuyển tinh hoa thần tính.

"Thật sự khó có thể tưởng tượng nổi, trong Bảo giới thái cổ này lại phong phú sản vật như vậy, không ngờ cũng có nơi linh khí hóa thành chất lỏng!"

Đây là một động phủ đã bỏ hoang từ lâu, trong đó có một cái ao tràn ngập thạch nhũ, linh khí trắng noãn kinh người, tỏa ra thơm ngát.

Thạch Hạo uống một hơi sau đó chìm xuống đáy ao, nơi đây tích lũy tới cả vạn năm, ẩn chứa tinh hoa linh tính đầy mạnh mẽ.

Thạch nhũ cũng không phải là thần dịch đỉnh cấp, thế nhưng có tới cả một ao diện tích một mét vuông thì đúng là rất kinh người, cả người nó tỏa ra tiên quang, thân thể mềm mại và thoải mái.

"Đáng tiếc, không có biến thành địa nhũ, nếu không hiệu quả càng nhiều hơn nữa."

Dù như thế, một ao bảo dịch vẫn là rất kinh rồi, phần tinh hoa nhất hóa thành một tia sáng trắng tiến vào trong ngực của nó, không ngừng tẩm bổ cho khối cốt kia.

Những ngày gần đây, khối cốt này càng ngày càng khó chịu, khi cảm nhận được sự nồng đậm của tinh khí đất trời thì sẽ tự động thức tĩnh rồi bắt đầu rút lấy, hiển nhiên nó muốn nhanh chóng trưởng thành.

Sau đó không lâu, bên trong ao chỉ là dòng nước trong mát, toàn bộ tinh

hoa đều bị hấp thu sạch sẽ, Thạch Hạo cảm thấy toàn thân vô cùng ấm áp, chỉ trong nháy mắt khi khối xưng ngực phát sáng thì lập tức xuất hiện một luồng sức mạnh vô cùng mãnh liệt dâng trào.

Đến giờ phút này, nó có thể nhìn thấy những phù văn đầy phức tạp kia, đó cứ như là một bộ thiên thư được khắc lên trên khối cốt trắng noãn kia.

Đây là một môn thần thông chí cường, là bảo thuật Chí tôn chỉ thuộc về mỗi mình nó!

"Thế giới này phong ấn rất nhiều vật chất thần tính, có thể không cần tới nơi của Kim ô để tìm cơ duyên nữa." Thạch Hạo lẩm bẩm, nếu như có thể thường xuyên gặp được những linh trì như thế này thì đủ để tẩm bổ cho Chí tôn cốt rồi.

Hoàn toàn chính xác, Bảo giới thái cổ bị phong ấn vô tận năm tháng, có rất nhiều linh vật khó mà có thể đánh giá về giá trị của nó, nếu như ngoại giới biết được nhất định sẽ chen lấn tiến vào đây.

"Thừa lúc người biết còn chưa nhiều, nhanh tay thu gom thôi."

Trong mấy ngày tiếp theo, thu hoạch của Thạch Hạo khá là phong phú, nó không ngừng dò tìm và phát hiện ra mấy bộ tộc mạnh mẽ, bọn họ cũng đã xây dựng nên những tòa cổ thành cho mình.

"Ầm!"

Đột nhiên, nơi phương xa truyền tới những gợn sóng đầy mạnh mẽ, một ngọn lửa ngút trời xuyên thẳng tầng mây, ánh lửa nhảy múa chói cả mắt.

Nơi tộc Kim ô xuất hiện điều dị thường!

Thạch Hạo vốn không muốn quay lại thế nhưng lại cảm nhận được gần khu vực nó đang đứng xuất hiện những luồng khí tức đầy mạnh mẽ, đó chính là mấy vị Tôn giả đang vụt ngang trời cao.

Là cường giả trong Bảo giới thái cổ, là sinh linh mạnh mẽ nhất thuộc về giới này, ngay cả bọn họ cũng chạy tới thì nói rõ rằng nơi đó đó không hề bình thường, khả năng có cơ duyên gì đó.

Thạch Hạo triển khai pháp môn Côn Bằng rồi vọt tới nơi đó.

Còn chưa lại gần, khoảng cách còn rất xa thì có một luồng sóng nhiệt lan tràn, trước mặt toàn là màu đỏ đậm.

Một vài Tôn giả xuất hiện, đứng nơi xa xa nhìn tới, ánh mắt thèm thuồng, ví như Ngân sư đầy mạnh mẽ, Rắn khổng lồ chín đầu, Người khổng lồ hoàng kim còn sót lại từ viễn cổ.... đều xuất hiện ở nơi đây.

Phía sau thành cổ Kim ô, nơi đó trời long đất lở, có một trận pháp cổ xưa giải thể, thần thổ thái cổ bị phong ấn ở nơi đó xuất hiện tỏa ra ánh lửa vô tận.

Thạch Hạo khiếp sợ, những ngọn núi lửa hay địa hỏa dịch mà nó thấy trước kia cơ bản chẳng là cái đinh gì cả, phía sau tòa thành cổ là mênh mông vô tận biển dung nham!

Đó là dung nham ư? Sợ còn mênh mông hơn cả biển, vô bờ vô bến, không ngừng tràn về cuối chân trời, sức nóng kinh người, huyết thanh đỏ đậm cuộn trào tỏa ra năng lực nóng rát.

Màu đỏ đậm và chói mắt tỏa ra, biển dung nham như thế này chưa bao giờ được nhắc tới, quái lạ nhất chính là, nơi ấy có một chiếc thuyền trông rất cổ xưa đang lướt đi trên dung nham.

"Tổ địa phong ấn của tộc Kim ô hôm nay lại mở ra, sẽ có cơ duyên lớn cho mà xem!" Một vị Tôn giả cười to rồi liếc mắt nhìn những người khác, ai nấy cũng lộ vẻ thèm khát vô cùng.

Mà nơi sâu trong biển dung nham này tỏa ra một gợn sóng thần năng mênh mông, một luồng tinh khí kinh người vô cùng mãnh liệt truyền tới, mang theo là hương thơm ngát khiến người khác ngửi thấy đều phấn chấn nhẹ nhàng cả người.

Trong đó có một vị Tôn giả cực kỳ vui mừng, hóa thành một con hưu năm màu, bốn vó dẫm đạp hư không nhằm thẳng nơi sâu trong biển dung nham, kết quả vừa mới tiến tới không xa thì bụp một tiếng, chìm thẳng vào trong huyết thanh, bản thân thì vô cùng chật vật, trên người thậm chí còn có khói bốc lên gần như cháy khét.

Hắn kêu to một tiếng, trên mặt lộ vẻ hoảng sợ, vội vàng vọt lên cao rồi trở lại trên bờ.

Dĩ nhiên, nơi đây là khu vực 'cấm không', mạnh mẽ như Tôn giả cũng không được phi hành, hơn nữa nhiệt độ trên biển dung nham này quá cao, có thể thương tổn tới Tôn giả khiến người khác kinh sợ.

"Ồ, hắn cũng tới à, không bằng mời hắn lại đây cùng chúng ta thăm dò 'biển Kim ô' này đi?" Cách đó không xa xuất hiện vài người trẻ tuổi, một trong số đó mở miệng, đó chính là mấy vị kỳ tài của thượng giới.

Một người trong đó toàn thân được ánh sáng thần thánh bao phủ, con ngươi sâu thẳm, là Tuyên Mình, từng có ý mời chào Thạch Hạo nhưng lại bị nó cự tuyệt. Hắn nhìn Thạch Hạo đang lướt ở đằng xa, khẽ nói: "Không cần thiết, chỉ là một thiên tài ở hạ giới thôi, cho dù bất phàm thì cũng không giúp đỡ được gì đâu, chỉ là ràng buộc thêm mà thôi."

Bỗng nhiên, chấn động kịch liệt truyền tới càng nhiều hơn, thần lực mênh mông sâu trong biển Kim ô hóa thành một hình ảnh vô cùng to lớn, đó là một cây cổ thụ che trời cắm rễ trong biển, toàn bộ cây cổ thụ có màu vàng óng, nhật nguyệt tinh thần vờn quanh, còn có một tòa cung điện vô cùng lớn như ẩn như hiện tỏa ra hào quang bất hủ.

"Lẽ nào là..." Tuyên Minh chấn động, thân thể khẽ run.

"Là thần thụ Thái dương, còn cung điện kia là..." Mấy vị kỳ tài cộng thêm vài vị quý nữ của thượng giới khiếp sợ, tất cả đưa mắt nhìn nhau, quả thật không thể nào tin vào cảnh tượng trước mắt mình.

"Thần thoại khởi nguyên... di tích tái hiện!" Có người run run nói.

Thạch Hạo cũng khiếp sợ, nó mơ hồ cảm nhận được, nơi này chẳng hề kèm vùng hỗn độn mà đám tiểu Tháp và Liễu Thần đi tới, thậm chí cơ duyền còn lớn hơn nữa.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 509: Thần Thụ Thái Dương

Dung nham thành biển, mênh mông vô tận, toàn bộ là màu đỏ đậm, vô cùng to lớn, kỳ quan chẳng hề có.

Nơi sâu đại dương đỏ đậm có một cây bảo thụ hoàng kim, được nhật nguyệt tinh thần vờn quanh, trên tán cây có một ngôi điện khổng lồ, cảnh tượng thần bí và kinh người.

"Nhất định phải vượt qua được biển này!" Có Tôn giả nói nhỏ, bọn họ liên thủ cùng nhau, nghĩ biện pháp để vượt qua, không cần nhiều lời, chỉ cần tiến lên cây thần thụ kia thì sẽ biết được cơ duyên nó như thế nào.

Rất nhiều người nghĩ tới thần thoại của tộc Kim ô, rằng tộc này được sinh ra trên thần thụ Thái dương.

Một vị Tôn giả lập tức tiến vào biển dung nham, nhưng pháp khí mà hắn ta vận chuyển đều bị hao tổn, bị chất lỏng đỏ tươi kia nung chảy một phần, đây không phải là dung nham bình thường, nhiệt độ cao đến đáng sợ.

"Đi theo ta!" Một con Ngân sư uy mãnh và dữ tọn, toàn thân bóng lưỡng, nó lấy ra một khối cốt, khối cốt này sau khi chạm vào biển dung nham vậy mà không hề hư hao gì cả, nó cùng thêm hai người nữa tiến lên đứng trên khối cốt đó rồi phá biển xông lên.

"Là một khối thần cốt!" Có người nói nhỏ, rốt cuộc cũng biết được, pháp khí bình thường đều vô dụng, phải là bảo vật thần nhân thì mới có tác dụng.

"Đây là tổ địa của tộc Kim ô chúng ta, kính xin các vị đạo hữu hãy rời đi!" Lúc này, hai luồng kim quang hạ xuống rồi hóa thành hai vị đạo nhân mặc áo lông vàng óng ngăn cản mọi người qua biển.

"Xoẹt!"

Hắn ấn tay một cái, sóng biển dung nham cao ngợp trời, huyết thanh đỏ đậm bắn lên, độ nóng khiếp người, đám Ngân sư sớm tiến lên đều thất kinh, vội vàng chống lại.

"Đạo huynh, trong thần thoại thì cây hoàng kim này cũng không phải là của bộ tộc Kim ô, chỉ có điều sau cùng bị người mạnh mẽ nhất trong tộc của đạo huynh đoạt đi một khoảng thời gian mà thôi." Rắn chín đầu mở miệng, thân thể của nó khổng lồ, vảy xanh lấp lánh, lưỡi rắn thè ra trông vô cùng dữ tợn.

"Phong ấn đã mở ra, thần thụ Thái dương tái hiện, tự nhiên phải đổi chủ mới, tộc Kim ô các ngươi chẳng lẽ còn định giữ cả vạn cổ hay sao?" Một Người khổng lồ hoàng kim nói, giọng nói ồm ồm, hắn ta vô cùng cao lớn cứ như là một ngọn núi nhỏ, toàn thân vàng óng ánh.

Một vài Tôn giả cũng lần lượt tỏ thái độ, tạo nên áp lực cực lớn cho tộc Kim ô, nơi phương xa tuy có trăm vạn cường giả Hỏa nha thế nhưng khi đối mặt với một đám Tôn giả thì không dám chắc sẽ nắm phần thắng.

"Ta cảm thấy, tộc Kim ô nhà ngươi không thể bá đạo như vậy đâu, hãy để cường giả các tộc tiến vào, người có duyên sẽ chiếm được." Mặt đất run lên rồi không ngừng rạn nứt, một cây cổ thụ di chuyển tới.

Cành lá của nó tươi tốt, rễ cây sớm đã lồi lên trên mặt đất cứ như từng những bàn chân cất bước trên mặt đất, thân cây màu xanh biếc thế nhưng có một vài phiến lá nhiễm phải màu máu.

Cổ thụ Thiết huyết!

Tất cả mọi người đều thất kinh, đây là một loài cổ thụ hiếu chiến, mỗi khi nó nổi giận thì phiến lá toàn cây sẽ hóa thành màu đỏ như máu, sát phạt không ngừng, thiết huyết cay nghiệt.

Loại thần thụ này rất hiếm thấy, thế nhưng một khi tu hành thành công

thì tất cả đều mạnh mẽ tới khủng khiếp, vượt qua những tu sĩ cùng cảnh giới, khiến nhiều người lắc đầu e ngại.

Trên thực tế, phàm là cường giả hệ thực vật, mỗi một cá thể đều có thần thông và bảo thuật độc đáo, trong tình huống bình thường thì không ai dại đi trêu chọc cả, huống chi đây còn là cổ thụ Thiết huyết.

"Chúng ta cảm thấy, sau khi phong ấn mở ra, thần vật trong thiên địa này sẽ thuộc về người có duyên." Một con kiến xuất hiện, nó dài khoảng một trưởng, ánh sáng tử kim lông lẫy, mạnh mẽ và lạnh lẽo.

Kiến tử kim, lại là một vị Tôn giả đầy mạnh mẽ nữa, là một biến tướng của loài Kiến hoàng kim thuần huyết, có lực lớn vô cùng, không có sinh linh nào có thể so sánh về điểm này.

Rắn chín đầu, Người khổng lồ hoàng kim, cổ thụ Thiết huyết, Kiến tử kim, tất cả đều người mạnh mẽ tài ba trong cấp Tôn giả, trong thế giới này đều rất nổi danh, khiến cho sắc mặt của mấy tên ngang hàng trong bộ tộc Kim ô lộ vẻ khó coi.

"Được, thế thì theo như đạo hữu nói vậy, mỗi người sẽ dựa vào cơ duyên và bản lĩnh của mình!" Một vị đạo nhân Kim ô mở miệng, vẻ mặt rất lạnh, nói xong rồi im lặng.

"Đợi lúc tới nơi, sẽ cho các ngươi đẹp mặt ra!" Có một vài con Kim ôn nói chuyện với nhau, tất cả đều cười lạnh, tuy mất đi cổ thụ hoàng kim đã nhiều năm nhưng bọn họ vẫn biết một vài bí ẩn trong đó.

"Ầm!"

Sóng dung nham lớn tới tận trời cao, toàn bộ là màu đỏ đậm, thứ này niêm phong toàn bộ bầu trời, dù là cổ thụ Thiết huyết cũng phải nổi giận, ở nơi này nó bị khắc chế, vừa mới tiến vào trong biển thì một phần rễ cây đã cháy đen.

"Đáng chết!" Lời này phát ra cực điếc tai, nó lấy là một cây pháp trượng

đỏ đậm trong suốt cứ như là kim cương bằng máu, cây này lưu chuyển thần hà, tất cả mọi người nhìn thấy thì đều đỏ cả mắt, đó chính là tổ khí của tộc Thiết huyết.

Pháp trượng này phóng to, cứ như là một khúc gỗ khổng lồ màu đỏ đậm mang theo nó tiến ra biển, cứ theo hướng trước mặt mà lao tới.

Cứ như thế, mọi người đều dồn dập hành động và dùng các thủ đoạn hòng vượt qua đại dương đỏ thẩm này.

Mấy vị kỳ tài và quý nữ của thượng giới cũng bắt đầu, đoàn người đã tập hợp đủ, bọn họ cũng muốn tranh giành mà thần vật của mỗi người cũng chẳng hề thiếu, đám người nhanh chóng lấy ra ba pháp khí.

"Đều không đi chung một thuyền, mỗi bên cách nhau một khoảng, cùng nhau kề vai sát cánh thì mới an toàn được, đồng thời phối hợp cũng dễ hơn nữa." Bích Cổ lên tiếng, toàn bộ mãi tóc là màu xanh biếc, thân hình cao lớn, cơn mắt có thần.

"Nè, Thạch Hạo, ngươi cũng tới đây không bằng đi cùng với chúng ta đi." Hồng Hoàng mở miệng, nàng một thân y phục đỏ rực, cứ như là một vị hoàng nữ vậy.

Có người nhíu mày, ví dụ như Tuyên Minh, hắn không muốn Thạch Hạo lên thuyền.

"Chúng ta người đã đủ, giờ lại thêm một người vào nữa thì có chút không quen, phối hợp cũng không hiểu nhau sợ sẽ trở thành gánh nặng." Một người lên tiếng.

"Hắn cũng là kỳ tại, ở hạ giới mà có thể tu hành tới bước này cũng coi như là hiếm thấy, hay để hắn đi cùng, ngược lại hắn cũng chỉ có một mình nên chắc cũng không có gì đâu." Lam Vũ nói, dung mạo khuynh thành, tính cách dịu dàng, cơ thể được bao phủ bởi một màng sương mù màu lam nhạt.

"Hi vọng hắn không gây ra chuyện xấu gì, trở thành gánh nặng!" Người

trẻ tuổi tên Triểu Khải cau mày nói, hắn có chút phản cảm với Thạch Hạo, không muốn người ngoài gia nhập vào.

Bởi vì lần này rất quan trọng, Tôn giả ở giới này không hề biết thế nhưng bọn họ lại biết rõ, cây hoàng kim kia ẩn chứa cơ duyên lớn cỡ nào.

Dù là bọn họ, tuy giúp đỡ lẫn nhau nhưng cũng đề phòng lẫn nhau, tới thời khắc mấu chốt đều sẽ tự động thủ, không cùng một chiến tuyến, huống chi lại thêm người ngoài gia nhập.

Thạch Hạo vốn muốn cự tuyệt, nhưng suy đi tính lại hay là đồng ý thì hơn, kỳ tài và quý nữ của thượng giới chắc chắn hiểu không ít bí ẩn, đồng hành cùng bọn họ rất có thể sẽ có thu hoạch lớn.

"Tạo hóa có nhiều như thế, không bằng chúng ta cứ dựa theo bản lãnh của mình mà tranh đoạt!" Tuyên Minh nói, nhìn lướt qua mọi người rồi xẹt qua Thạch Hạo, tinh quang lóe lên.

"Lúc này nên cùng đồng sức đồng lòng, mọi người cần nỗ lực cùng nhau, đến nơi kia thì thủ đoạn của ai người đó dùng." Bích Cổ nói.

"Ta hi vọng người lên thuyền đều hữu dụng cả, chứ không phải chỉ là vô duyên vô cớ mượn lực, chúng ta không phải xuống đây để làm người tốt, tùy ý mà nhận mấy người này." Người trẻ tuổi tên Trác Vân nói, rồi liếc mắt nhìn Thạch Hạo.

Hiển nhiên mấy người này không ai muốn Thạch Hạo lên thuyền cả, lần trước có người thử lôi kéo nó nhưng vẫn không thành công cho nên sớm đã không vừa lòng. Hiện tại còn muốn tranh đoạt vận may lớn trong truyền thuyết, người mình còn dè dặt lẫn nhau huống chi là người ngoài.

"Nói linh tinh gì thế, tiểu Thạch là theo chúng ta tới đây, đi thôi, ra biển!" Hồng Hoàng nói, trong mắt lóe lên tinh quang.

Thạch Hạo cười cười, cũng chẳng hề có biểu hiện gì rồi từ từ đi lên. Sau đó, nó, Lam Vũ, Thủy Nguyệt, Hồng Hoàng cùng với hai gã kỳ tài khác ngồi

cùng một thuyền, bắt đầu tiến vào nơi sâu trong biển đỏ.

Nói là thuyền, kỳ thật là pháp khí thần linh, tỏa ra ráng lành bảo vệ tất cả mọi người.

Ba thuyền song song, uy thế kinh người.

"Trong Bảo giới thái cổ không có Thần linh à?" Thạch Hạo âm thầm đánh giá, tựa hồ không có, nếu không chuyện lớn cỡ này tại sao không xuất hiện. Hay là, giờ vẫn chưa lộ diễn, vẫn đang đợi thời cơ?

"Nè, Thạch Hạo, không phải ngươi tới Bất Lão sơn làm khách sao, sao lại rời nhanh vậy?" Hồng Hoàng cả người là ánh đỏ cứ như là hỏa diễm lớn tiếng hỏi.

Những người khác cũng chú ý, dõi mắt nhìn về nó.

"Nơi đó chán phèo, chơi chặp cũng chán nên không muốn ở lâu." Thạch Hạo đáp.

Triệu Khai ngồi một bên, nghe thấy thế thì cười nhạo, nói: "Dù gì Bất Lão sơn cũng là một đại giáo bất hủ dưới hạ giới, ngươi chắc chắn có thể ra vào tự do à, muốn tới thì tới mà đi thì đi sao?"

Những người khác nghe thế thì đều lắc đầu, không ít người cảm thấy nó nói khoác.

"Họa là từ miệng mà ra, lần này ngươi khá may mắn đó, tên quỷ của Bất Lão sơn ở thượng giới không có đồng hành với chúng ta, mà hạ giới cùng với những người khác nếu không, bị hắn nghe được thì chắc chắn sẽ không buông tha cho ngươi." Trác Văn từ từ nhìn nó.

Thạch Hạo tỏ vẻ chẳng hề quan tâm, nó cũng không thể nói cho những người này biết, nó đã xới tung cả Bất Lão sơn lên? Phỏng chừng chẳng ai tin, chỉ xem nó đang dùng chiêu 'trảm phong' mà thôi.

Dù sao, những việc này mới xảy ra, không thể nào truyền khắp thiên hạ được.

Đương nhiên Thạch Hạo cũng chẳng hề tự mãn, dù sao những chuyện đó là do tiểu Tháp làm, nó biết bản thân mình là ai, cũng biết sự mạnh mẽ của những kỳ tài và quý nữ của thượng giới này.

"Xoẹt!"

Một luồng đỏ rực tách ra biển đỏ, sóng lớn nóng rực kèm theo tách ra hai bên, suýt chút nữa đã lật tung ba chiếc bảo thuyền này.

"Đáng chết, là một chiếc thuyền dùng xương Kim ô luyện thành, trời sinh đã chiếm ưu thế ở nơi đây rồi, không ngờ lại xông thẳng tới chúng ta!" Một cường giả trẻ tuổi giận dữ.

"Bọn họ thấy chúng ta còn trẻ nên cảnh cáo đó." Tuyên Mình cười lạnh.

"Đợi tới kia sẽ cho bọn họ biết ai mạnh ai yếu." Bích Cổ mở miệng, những người này ai cũng có bí bảo cả, bản thân lại vô cùng mạnh, cho nên mới tự tin như thế.

"Tại sao có một vài cổ thuyền lại bồng bềnh trên biển dung nham này thế, lẽ nào cũng là do thần vật biến thành?" Một người hiếu kỳ, sau đó dùng pháp lực muốn giam giữ mấy thứ đó lại.

Chỉ vừa mới dùng lực thì những chiếc cổ thuyền đó liền lái tới bên này.

"Không xong, nhanh né!" Thủy Nguyệt kêu lên, nàng mặc một thân màu trắng bạc, nhã khiết xuất trần, linh giác rất nhạy cảm nên đã cảm thấy được một luồng khí tức âm trầm.

"Đây là thuyền ma!" Có người kêu to, thông qua pháp khí đặc biệt, nhìn xuyên hư vô nên có thể thấy tất cả những gì trong chiếc cổ thuyền này.

Cả thuyền đều là tử thi, tất cả đều từ thái cổ, không biết vì sao, những

xác chết này chưa bị tiêu hủy, việc này khó mà tin được.

"Grú...ú...ú..." Giáo lạnh rít gào, rõ ràng là biển dung nham thế nhưng lúc này lại cảm thấy lạnh lẽo, quỷ khóc thần gào.

Trên những chiếc thuyền ma này tràn đầy khói đen, rất nhiều bóng người xuất hiện, trong tay cầm binh đao đánh giết về bên này, từng luồng ánh đen bay ra lạnh tới thấu xương.

"Chết tiệt, có người nguyền rủa mấy chiếc thuyền này, thi thể không tiêu tan, hóa thành Quỷ thần binh!"

Không chỉ dừng lại ở đây, ngoài trừ những chiếc thuyền ma này ra, bên trong dung nhàm còn xuất hiện từng bộ bạch cốt, tất cả đều giơ tay chộp về phía bọn họ.

Biển dung nham sôi trào, khô lâu trắng như tuyết vô số, nhảy nhảy tiến tới, vồ giết về phía họ.

"Phá!"

Bọn họ dồn dập xuất thủ, người dùng pháp khí khống chế thần quang đánh thẳng ra ngoài, bạch cốt nổ tung, thuyền ma lật tung, chấn động khiến cho dung nham ngập trời.

Nhưng mà, phụ cần vừa hủy diệt xong thì phương xa lại xuất hiện mấy chục tới cả trăm thuyền ma, tiếng gào thét kèm theo, khói đen che trời.

Đồng thời, bạch cốt trong dung nham càng nhiều hơn, vô cùng vô tận phủ kín nơi đây, chém không bao giờ hết.

Việc này khiến mọi người đều tê dại da đầu, dù là quý nữ và kỳ tài đến từ thượng giới với kiến thức bất phàm cũng đều biến sắc, quả thật cứ như rơi vào trong địa ngục vậy.

"Đây chính là những Tế linh và vô số thiên binh thiên tướng chết trận

trong trận chiến từ thái cổ, tất cả đều được mai tán ở nơi đây." Triệu Khải nói, vẻ mặt vô cùng khó coi.

"Trêu phải những thứ này đúng là phiền phức, Tuyên Minh, ngươi vận dụng bí bảo trong tay rồi mau mau thoát khỏi nơi đây, nếu không giết không bao giờ hết đâu." Lam Vũ nói.

Tuyên Minh thoáng do dự, thấy tất cả mọi người đều nhìn mình, gật gật đầu nói: "Được rồi!"

Trong bàn tay của hắn xuất hiện một cây cầu nhỏ bằng đá, rồi hóa thành một luồng cầu vòng, chỉ trong nháy mắt đã nối liền tới nơi sâu nhất của biển lửa, ba chiếc thuyền dọc theo cây cầu biến mất từ đây.

"Bí bảo thật lợi hại!" Thạch Hạo âm thầm giật mình.

Đây là khu vực cấm không, cây cầu vòm bằng đá này lại có thể xuyên qua một vùng hư không.

Sau đó, bọn họ né qua toàn bộ cổ thuyền, đi chuyển cực tốc tới năm ngày rốt cuộc cũng tới chỗ cần tới, việc này khiến đám người líu lưỡi, biển dung nham quả nhiên đã thành đại dương, rộng lớn vô cùng.

Mà quan cảnh phía trước cũng hết sức kinh người.

Bảo quang vô số, khí lành vô tận, một cây thần thụ tựa như sinh ra trước lúc khai thiên tích địa, lưu chuyển ánh sáng thần thánh, tinh khí cuồn cuộn không ngừng khuếch tán trong biển đỏ.

"Nó... sao lại thu nhỏ lại vậy?"

Khi mọi người tới gần thì thấy một cây hoàng kim thủ đang cắm rể trong biển đỏ, đứng cách đó không xa thì nó cũng chỉ cao một thước mà thôi, so với trước kia thì bé nhỏ hơn nhiều.

"Cao có một thước ?!" Mọi người không thể nào tin được.

Nhưng mà, dù cao một thước nhưng khí tượng lại kinh người, nó được ngân hà vờn quanh, đồng thời bên trên mỗi chiếc lá đều đang nâng đỡ một ngôi sao, mà trên tán cây có một cổ điện chỉ cao bằng lòng bàn tay, không ngừng phun nuốt khí hỗn độn.

"Ta đi trước!" Một vị Tôn giả lớn tiếng nói.

Hắn chụp vào hoàng kim thủ cao khoảng một thước kia, chuyện xảy ra khiến mọi người khiếp sợ, theo sát sự lại gần là bản thân của hắn từ từ thu nhỏ lại chỉ bằng hạt bụi rồi tiến tới trước hoàng kim thụ.

"Hả, quái lạ thiệt, giới tử nạp Tu di*?" Rất nhiều người kinh ngạc thốt lên.

(*): Câu này xuất phát từ trong kinh Phật.

Giới tử ý chỉ là hạt cải, còn Tu di là là một ngọn núi có tên Tu di.

Có thể hiểu là: Hạt cải có thể chứa đựng cả ngọn núi Tu di, nhỏ có thể chứa lớn.

Hoàng kim thụ cao chỉ có một thước, nhìn thì rất nhỏ thế nhưng mạnh mẽ như Tôn giả chỉ cần lại gần thì bản thân sẽ hó thành hạt bụi biến mất ở nơi đó, gần như không thể nhận ra được.

"Là nó, không sai!" Mấy vị Tôn gải vui mừng, nhanh chóng phóng tới.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 510: Quyết Liệt

Cây Hoàng kim, nơi Thái dương dừng chân, các thần ngủ say, đi kèm là thần thoại khởi nguyên, là nơi có cơ duyên vô cùng lớn có thể đoạt tạo hóa thiên địa.

Mọi người bắt đầu xuất thủ xông về trước, Tuyên Minh, Bích Cổ, Lam Vũ, Hồng Hoàng đều dồn dập lấy ra bí bảo, tích tắc ấy ánh sáng lung linh rực rỡ tỏa ra.

"Vù!"

Đột nhiên, một luồng khí tức bất ngờ bùng phát, nó vô cùng đột ngột và mãnh liệt, hư không vặn vẹo, một rễ cây màu máu cứ như là chân long lao nhanh tới.

"Bụp" một tiếng, một vị thiên tài đến từ thượng giới không ngờ rằng huyệt Thái dương của mình lại bị xuyên thủng, máu tươi bắng tung tóe, đến chết hắn cũng không dám tin.

Việc này quá đột ngột, rễ cây màu máu này còn sắc bén hơn cả thần mâu, nó lấp lánh ánh sáng đỏ đậm vụt ngang trời, giết chết một vị cường giả trẻ tuổi đến từ thượng giới.

Đó chính là cổ thụ Thiết huyết, nó từ bên trong biển dung nham nhảy mạnh lên rồi xuất thủ trong tích tắc, dùng pháp trượng hổ thế nên nó chẳng hề sợ nóng rát.

Thi thể kia khô hóe, toàn bộ tinh thoa đều bị cổ thụ hấp thu, sau đó hóa thành tro tàn, hình thần đều diệt.

"Ngươi... thật can đảm!" Đám người đến từ thượng giới đều tức giận,

bọn họ chưa từng gây sự, chưa từng chủ động công kích người khác, trong nháy mắt tất cả xoay người lại báo thù cho người kia.

Ầm một tiếng, sóng lớn dung nham bao phủ, khu vực này biển đỏ sôi trào, một nhóm Tôn giả xuất hiện rồi đồng loạt ra tay nhằm hướng đám thiên tài này.

Ngoại trừ mấy người sớm đã tiến vào trước thì những Tôn giả khác đều ngầm hiểu với nhau, sắc mạnh lạnh lùng không nói lời nào mà giết về đám Lam Vũ, Thủy Nguyệt, Thạch Hạo, thế tiến công vô cùng uy mãnh.

"Ngươi dám!" Triệu Khải hét lớn, chỉ trong nháy mắt hắn bị mấy chùm sáng quét trúng, nếu không phải thời khắc quan trọng bí bảo phát huy tác dụng thì khẳng định đã bỏ mình.

"Phá vòng vây!" Lam Vũ quát khẽ.

Tình thế không ổn chút nào, phía trước và phía sau đều bị cắt đứt, gặp phải sự vây công của đám Tôn giả Rắn chín đầu, Người khổng lồ hoàng kim, Ngân sư... tình thế vô cùng nguy cấp.

"Ầm!"

Pháp tắc liên miên, mưa ánh sáng như thác nước, nơi đây sôi trào, sóng dung nham ngập trời, sát khí ngút trời.

Không ai nghĩ tới, đại chiến lại đến nhanh như thế, vẫn chưa hề đặt chân lên cổ thụ Thái dương mà bọn họ đã bị người ta vây nhốt, săn giết.

Một con Hươu chín màu ra tay, thần mang vút tới, đó là một bảo cụ từ sừng hươu lưu chuyển năm màu, đánh thẳng tới gần Thạch Hạo, uy lực mạnh kinh khủng.

"Keeng!"

Tiếng rung phát ra, hai tay Thạch Hạo phát sáng, kiếm khí thông thiên

tỏa ra chém thẳng lên trên sừng hươu khiến cho quỹ tích của nó chếch đi, tiến thẳng vào trong biến dung nham.

Dù sao, nó cũng không có tỏa ra khí tức Tôn giả nên công kích cũng không phải quá mạnh, rất nhiều người cũng không đặt mục tiêu là phải diệt trừ nó.

"Gàooooo!"

Một con thần thú rống lớn, cả người đều là ánh xanh lam, thế quét ngang ngàn quân đánh về phía mọi người.

"Đây là thứ gì, một con Lam Long*?!" Dù là thiên tài đến từ thượng giới cũng thất kinh, động vật như thế này rất mạnh mẽ.

(*): Rồng có màu xanh da trời.

Toàn thân nó là màu xanh lam, thần năng tản ra đầy mạnh mẽ cứu như là một con bò sát, thế nhưng lại có đầu rồng, sau lưng mọc ra một đôi cánh lao thẳng tới, ánh xanh lam chiếu rọi.

Là công kích bầy đàn, trên đầu nó lơ lững một bảo cụ giống như cái chuông đồng, không ngừng ngân vang gia trì bảo thuật của nó, việc khiến người khác khiếp sợ chính là uy năng ấy lại được tăng lên mấy lần!

"Âm!"

Nơi đây náo động, cả đám đều gặp phải công kích, đồn dập chống đỡ.

Phù quang đan dệt, pháp tắc dày đặc, Tôn giả đồng loạt ra tay vây công đám cường giả trẻ tuổi tới từ thượng giới.

Thân thể của Trác Vân chấn động rồi nhanh chóng né tránh, mấy ký hiệu đã phá tan hộ thể thánh quang của hắn, nếu không phải bí bảo tách ra một đóa hoa sen màu xanh thì hắn đã gặp nguy rồi.

Lam Long quấn lấy, cái chuông đồng hạ xuống hợp nhất cùng với bảo

thuật khiến cho uy lực tăng vọt, bụp một tiếng, một người bên cạnh Trác Vân bị đập cho nát tương, máu tươi bắn lên cao.

Trác Vân hét lớn, máu tươi bắn lên bí bảo hộ thể của hắn trông vô cùng tươi đẹp, khiến cho sắc mặt của hắn vô cùng khó coi, chỉ thiếu chút nữa nạn nhân đã là hắn rồi.

"Cái chuông đồng kia là thần khí vô cùng mạnh mẽ, mọi người cẩn thận!" Thủy Nguyệt truyền âm, hào quang màu trắng bạc lấp lánh quanh thân, trông duyên dáng và thướt tha.

Không cần nàng nhắc nhở, tất cả mọi người đều nhìn ra được, cái chuông đồng đó chẳng hề tầm thường, có thể tăng uy lực của bảo thuật lên mấy lần, dù là ở thượng giới cũng coi như là bí bảo hiếm có.

"Giết chết tất cả bọn chúng, người tên sinh linh ngoại giới này một người cũng không được lưu!" Một con Ngân sư nói.

Hiển nhiên, bọn họ đã nhất trí với nhau, đã nhìn ra được những người trẻ tuổi này đến từ ngoại giới nên liên thủ giết chết, trước tiên muốn giết hết đám ngoại lai này.

Ngọn lửa màu vàng thiêu đốt, hai đạo nhân mà hai con Kim ô hóa thành xuất hiện, thao túng dung nham trấn áp những kỳ tài thượng giới này.

Tộc Kim ô không vừa lòng, không muốn đám người này tới đây nên sớm đã có thành kiến.

Thạch Hạo xuất thủ, một con Chu tước từ trong lòng bàn tay thành hình, sau đó bay vụt trên dung nham tạo nên sóng lớn vô cùng, toàn bộ quét thẳng về đám Tôn giả của Bảo giới thái cổ này.

Đại chiến quyết liệt bắt đầu!

"Gàoooooo...."

Rắn chín đầu rồng lớn, chín đầu rắn trở lên chói mắt, thần mang dâng lên che ngợp bầu trời, nhấn chìm về phía trước.

Đáng sợ nhất chính là, nó khống chế một thần hoàn chín màu có uy năng ngập trời, đánh đâu thắng đó, đó là một bí bảo từng được Thần linh tế luyện, chấn cho nhiều người rút lui.

Nó tuyệt đối là một trong những Tôn giả mạnh nhất của giới này, thực lực kinh khủng.

Một bên khác, một con Kiến tử kim có sức lực lớn vô cùng liền phá tan phòng tuyến của mọi người, không gì có thể ngăn cản, nó có thần lực trời sinh nên đẩy lui mấy vị kỳ tài.

Bích Cổ cười gằn, nói: "Chư bị còn giữ hậu chiêu làm gì nữa, nếu tiếp tục như vầy chúng ta phải chết chỗ này đấy!"

Hắn biết rõ, có người dưới sự vây công này thì như ngàn cân treo sợi tóc, nhưng còn một số người khác tuyệt đối còn chưa dùng hết thực lực chân chính của bản thân, vẫn còn lưu lại phần nào lá bài tẩy của mình.

"Tuyên Minh, xin ngươi ra tay, mang chúng ta tiến vào cổ thụ Thái dương!" Hồng Hoàng nói.

Hào quang trong lòng bàn tay Tuyên Minh lóe lên, một cây cầu vòm bằng đá vô cùng tinh xảo xuất hiện, chỉ trong chớp mắt phóng to cực nhanh, nối liền với hư không tiến vào nơi thần thụ thái cổ đó.

"Đi!"

Đám người chạy nhanh lên cầu, chỉ trong nháy mắt đã phá vòng vây chạy trốn.

"Truy!" Tôn giả của Bảo giới thái cổ quát lên, truy sát ở phía sau.

Lúc tới gần cây cổ thụ màu vàng thì tất cả mọi người đều hóa thành hạt

bụi nhỏ tiến tới ngay trước rễ cây, đây là một cảnh tượng vô cùng kỳ lạ.

Cái cây nhỏ màu vàng này chỉ cao có một thước, nhưng khi tới gần thì bản thân lại nhỏ hơn vô số lần so với nó.

Khi tiến lên cây cầu đá kia thì Thạch Hạo là người chạy sau cùng, ai cũng ngầm hiểu với nhau, dù gì họ cũng tới từ thượng giới nên tin tưởng nhau hơn nó.

Phía sau truyền tới nhứng tiến hú tiếng gào, đám Rắn chín đầu, Lam Long, Người khổng lồ hoàng kim gầm thét phía sau, tốc độ của bọn họ cực nhanh.

"Ngăn lại!" Triệu Khải hét lớn, liếc mắt nhìn Thạch Hạo ở phía sau cùng, trong ánh mắt có chút lạnh lẽo, hắn chẳng hề muốn dẫn theo thiếu niên hạ giới này.

"Ngươi cũng nên góp chút sức lực đi!" Trác Vân nói nhỏ, khoảng cách giữa hắn với Thạch Hạo là gần nhất nên âm thầm ra tay, phong ấn lại con đường tiến lên của nó, khiến nó đi sau cùng.

Nhiều Tôn giả đuổi theo như thế, nếu như tụt lại sau cùng thì tuyệt đối sẽ rất nguy hiểm.

"Có gì đáng sợ chứ?" Thạch Hạo từ từ theo sát Trác Vân.

Trác Vân lộ vẻ kinh ngạc, cũng không thể ngăn cản đối phương, con mắt của hắn càng thêm lạnh hơn, không nhiều lời nhanh chóng tăng tốc chạy về trước.

Sau khi cầu đá đột phá tiến tới nơi thì bị Tuyên Minh thu lại, trước mắt bọn họ xuất hiện một cây đại thụ thông thiên, toàn thân vàng óng, chọc thẳng trời cao.

"Quá to lớn!" Dù trong tình thế nguy cấp thì mọi người cũng không thể không thán phục.

Khí tượng của cây cổ thụ này chấn thế, hào quang lưu chuyển, nó được từng dải ngân hà vờn quanh đồng thời trên mõi chiếc lá đều nâng một ngôi sao, quả thật cứ như là cây Thế giới vậy.

"Đó cũng không phải là ngôi sao, vẫn còn trong quá trình thai nghén, thế nhưng... quá kinh người!" Lam Vũ thán phục.

Nhưng mà, hiện tại không có thời gian bùi ngùi, mọi người nhanh chóng tiến vào, truy binh ở phía sau cũng đã đuổi tới.

"Chặn đứng bọn họ lại!" Phía sau có người hét lớn.

Bởi vì, phía trước có mấy bóng người, đó chính là mấy tên Tôn giả đã tiến vào trước, lúc này nghe thấy thế thì quay đầu lại, sau khi nhận được truyền âm thì đánh thẳng về phía sau.

"Cái đám thổ dân các ngươi!" Tuyên Minh vừa giận vừa sợ, nếu chỉ có vài người thì cũng không sao, nhưng giờ lại là cảm đám cường giả có thể giết chết bọn họ.

"Mấy con cá nhỏ ngoại giới, đã tới thì không cần đi nữa đâu!" Cổ thụ Thiết huyết mở miệng, âm thanh như sấm nổ.

"Trèo lên cổ thụ Thái dương, tiến vào cổ điện Hỗn độn trên tán cây kia, cướp lấy cơ duyên nghịch thiên, so tốc độ với bọn hắn nào!" Lam Vũ nói.

Đoàn người tách ra nhằm hướng cây cổ thụ màu vàng, nó thật sự rất cao lớn, mà nơi đây lại không thể phi hành, chỉ có thể nhảy lên và chạy mà thôi.

Ngoài ra, cây cầu đá trong tay Tuyên Minh cũng là một cánh tay đắc lực, có thể không ngừng đột phá tiếp cận thần thụ kia.

"Ầm!"

Nhưng mà, sau khi chạm phải đại thụ màu vàng kia thì mọi người đều gặp phải phiền phức, ai nấy cũng bị văng ngược ra sau, không thể lại gần.

"Không xong, có cấm chế!" Bích Cổ sầm mặt lại, linh cảm có điều không ổn.

Phía sau, những Tôn giả kia cũng giật mình, khó mà tiến lên cái cây này, nơi ấy được một tầng ánh sáng hoàng kim chặn lại.

"Cái cây này ghê thật, các ngươi xem, nó thai nghén ngân hà, mỗi một lá cây đều nâng một ngôi sao, rõ ràng đã sinh ra sức mạnh đại thế giới, cần phải dùng tiểu thế giới làm chất xúc tác thì mới có thể mở ra được." Một vị Tôn giả nói.

Cũng trong lúc đó, đám Lam Vũ, Tuyên Minh cũng đã suy đoán ra được kết quả, sắc mặt mỗi người đều biến chuyển.

Tiểu thế giới rất quý giá, nhưng cũng không phải là không có, thế nhưng ai sẽ mang trên người.

"Ta có một cái đã bị hư hao..."Thiếu nữ Oánh Oánh mở miệng, nàng lấy ra một hòn đá lấp lánh thế nhưng đã vỡ nát đôi chút.

Trong lòng Thạch Hạo hơi động, trong lòng ngực của nó cũng có một cái, đó là Thế giới hộp quý, là một tiểu thế giới phong ấn trong đồng thau.

"Chư vị, ta giúp chút sức lực." Thạch Hạo lấy ra.

Mọi người thấy thế thì không ai không ngạc nhiên, sau đó là vui mừng, trước kia có nhiều người không muốn dẫn nó vượt biển, thế nhưng giờ tất cả đều phải dựa vào nó.

Động tác của bọn họ rất dứt khoát, nhanh chóng kích phát sức mạnh của tiểu thế giới, hư không nơi đây sụp dổ, mọi người nhanh chóng tiến vào trong màn ánh sáng hoàng kim kia.

Phía sau, đám Tôn giả cũng theo vào, vô cùng nhanh, cũng muốn mượn lối đi này leo lên cổ thụ Thái dương.

"Không xong, bọn họ đuổi theo sau kìa!" Hồng Hoàng hét lớn.

"Thu lại hộp quý!" Tuyên Minh hét lớn.

Đúng lúc này, Thạch Hạo thất kinh, trong đám thiên tài thượng giới này lại có người âm thầm đoạt lấy hộp quý của nó, còn có người thầm ra đòn tập kích hòng loại bỏ nó không cho leo lên.

Thạch Hạo cười gằn, quét nhìn vài lần đám người kia rồi cũng không nói gì, cố ý tụt lại phía sau, sau đó đều để cho đám Tôn giả tiến vào trong màn ánh sáng hoàng kim này.

Sau đó, nó giả bộ như bị ai đó đánh trúng rồi rơi xuống, tiến vào trong biển dung nham đỏ đậm kia.

"Ai đã ra tay?" Có người trong quý nữ ngạc nhiên rồi nhìn về nhóm người của mình, cảm thấy như mượn lực giết lừa.

"Đi thôi, không kịp rồi!" Có người quát lên, vội vàng leo lên cây hoàng kim, cổ thụ này quá to lớn, không biết phải leo bao nhiêu ngày nữa.

Thạch Hạo chủ động rơi xuống, đó là bởi vì nó phát hiện, toàn bộ nơi rễ của cổ thụ Hoàng kim đều là địa hỏa dịch, mênh mông không bờ, nó đã hóa thành một hải dương.

"Chủm chủm!"

Nó rơi vào trong huyết thanh màu đỏ đậm ấy, tiếng rên rỉ phát ra, cảm giác ấy rất thoải mái, lỗ chân lông toàn thân thư giãn, Chí tôn cốt nơi ngực lập tức thức tỉnh, điên cuồng nuốt lấy tinh hoa.

"Hả, nơi rể hoàng kim tựa như còn có linh dịch, thần năng nhiều kinh khủng." Sau khi cảm ứng thật cẩn thận thì trong lòng Thạch Hạo vo cùng kích động, lập tức lặn xuống bên dưới.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 511: Niết Bàn Tái Sinh.

"Thật thoải mái!"

Trong lúc lặn xuống dưới, trăm mạch của Thạch Hạo được thư giãn, các khớp xương vang lên, phun nuốt tinh khí, huyết nhục cả người óng ánh, tinh khí thần đạt tới trạng thái đỉnh cao.

Nhưng mà, lặn liên tục mấy chục dặm nhưng cũng không có tới được điểm cuối của rể Hoàng kim thụ, chỉ thấy mỗi rễ chính to lớn và vàng óng, còn những rễ còn nhỏ bé vẫn nằm bên dưới.

"Không xong, quá sâu. Cây cổ thụ này quá lớn, mỗi lá cây đều nâng một ngôi sao, tuy vẫn trong quá trình thai nghén thế nhưng đủ chứng minh sự dài và to của nó, rễ cây lan quá rộng, dù là lặn xuống mấy ngày nữa cũng khó mà tới phần cuối được."

Thạch Hạo dừng lại rồi nhanh chóng trở lại trên mặt biển, bởi vì nó còn có chuyện quan trọng muốn làm hơn.

Địa hỏa dịch thành biển, vô cùng vô tận, đây chính là linh dịch hiếm có trên thế gian, vừa hay dùng để khôi phục lại Chí tôn cốt, hiện tại bộ ngực nó phát sáng, cảm thấy vô cùng ấm áp và khoan khoái.

Ngoài ra, nó cũng sẽ không từ bỏ vận may lớn từ thần thụ Thái dương, mượn sức mạnh của Thế giới hộp quý bất cứ lúc nào cũng có thể cảm ứng được những gợn sóng từ phía trên.

"Việc quan trọng nhất vẫn là khôi phục lại Chí tôn cốt, nếu như ở đây có thể khôi phục toàn bộ, như vậy những cơ duyên khác dù bỏ qua cũng chẳng sao."

Rất khó mà tưởng tượng được, thế gian này này lại có nhiều địa hỏa dịch tới như vậy, tất cả tập trung lại ngay dưới gốc Hoàng kim thụ, hóa thành một vùng biển mênh mông, không thấy phần cuối là đâu.

Cây cổ thụ này rất lớn, đâm thẳng lên tầng mây xanh, bao la vô tận. Mà gốc của nó là chất lỏng màu đỏ tươi đi kèm màu vàng của thân cây, hình thành nên sự khác biệt rõ ràng.

Bất kể là Hoàng kim thụ hay là địa hỏa dịch đều có linh tính mạnh mẽ, tinh khí cuồn cuộn.

"Thoải mái quá đi mà!" Thạch Hạo lần nữa rên rỉ đầy sung sướng, thân thể bắt đầu thả lỏng, ngâm mình bên trong linh dịch đỏ đậm này.

Nếu như người bình thường thì sớm đã bị nướng chín, thế nhưng tu vi của nó rất cao cộng với thân thể kiên cường, tự nhiên có thể chịu được loại nhiệt độ nóng rực này.

Nơi ngực, một vòng xoáy xuất hiện điên cuồng hấp thu tinh hoa đỏ đậm ở bốn phía, hình thình nên một cơn bão táp linh lực, khiến địa hỏa dịch nơi đây cuộn trào.

Có thể nhìn thấy được, biển đỏ đang sôi trào bao vây lấy Thạch Hạo, rồi từ vòng xoáy to lớn nơi ngực tiến vào trong cơ thể nó, tấm bổ Chí tôn cốt nơi ấy.

Cuối cùng, không phải là hấp thu nữa mà là cướp đoạt, sóng lớn ngập trời, hào quang màu đỏ tươi vô tận toàn bộ tập trung về nơi đây.

Thạch Hạo đắm chìm ở bên trong, không hề phòng bị gì nữa, nó có thể cảm ứng được Chí tôn cốt nóng rực, hóa thành một mặt trời bé nhỏ không ngừng ngưng tụ và bắt đầu sinh trưởng ở nơi đó.

Một đoạn dài ra trước kia, trắng bóng trong suốt, khắc đầy phù văn, thế nhưng đoạn đó chưa hoàn thiện, hiện nay khối cốt không ngừng dài ra, từng cái phù văn xuất hiện in dấu bên trên.

Một người tí hon cao bằng nắm đấm ngồi xếp bằng bên trên, dáng vẻ vô cùng trang nghiêm, miệng tụng chân ngôn, theo biến hóa này là linh khí như thủy triều không ngừng cộng hưởng, khí tức càng ngày càng lớn mạnh.

Biến hóa này vô cùng kinh người, không ngừng phát triển tới mức hoàn mỹ nhất.

Lúc này, toàn bộ dự định và mục đích của Thạch Hạo đều biến mất cả, nó chỉ muốn đắm chìm vào bên trong, không ngừng lột xác đạt tới trạng thái mạnh mẽ nhất của bản thân.

Nó cứ như Phượng hoàng tắm trong biển lửa, chờ đợi tân sinh lần nữa!

Đả Thần Thạch cũng bị làm cho thức tỉnh, vừa mới mở mắt ra thì nhảy dựng lên trên sợi tóc của Thạch Hạo, nó chấn động nhìn xung quanh, quả thật khó mà tin vào mắt mình.

"Chuyện hạnh phúc nhất của đời người cũng chỉ là như thế này mà thôi, ta còn tưởng rằng đang ở Thánh thổ chớ, không ngờ lại đang ở trên thiên đường, còn xinh đẹp quyến rủ hơn vạn lần trong tưởng tượng của ta!"

Đả Thần Thạch như thằng điên, đối diện với địa hỏa dịch, vật chất tinh hoa được sinh ra trong dung nham, nó bắt đầu nuốt lấy nuốt để.

Giờ khắc này, nó gào thét vang trời, bụp bụp, nó nhảy vọt vào trong đại dương đỏ thẫm này, miệng lớn không ngừng há rộng nuốt lấy tinh hoa thần tính, toàn thân phát sáng, từ màu vàng nhạt chuyển sang màu đỏ đậm.

Ngoài ra, bên trong sợi tóc của Thạch Hạo có một hạt châu màu vàng đang run khẽ, Hoàng điệp tung cánh bay về phía thần thụ Thái dương, sau đó bám vào bên trên màn sáng hoàng kim rồi bắt đầu hấp thu thần nguyên.

Thạch Hạo chẳng hề hay biết những chuyện này, nó quá tập trung nên rơi vào một cảnh giới kỳ diệu, toàn bộ tâm trí đều là tiếng tụng kinh vang dội khiến nó cảm ngộ vô tận.

Sau đó, bộ ngực của Thạch Hạo mở ra một thông đạo màu vàng, hàng loạt ký hiệu tổ hợp liên kết với bên ngoài, điên cuồng rút lấy tinh khí.

Mà lúc này, nó cũng bị đánh thức, cảm thấy vô cùng khiếp sợ với bản thân, chưa bao giờ nghĩ tới sự tái sinh của khối cốt này lại cần năng lượng thần tính nhiều kinh khủng như thế.

Chủ yếu là do trì hoãn quá lâu, mà bản thân nó cũng chẳng phải yếu kém gì, tu vi đã đạt tới Liệt trận cảnh, tương ứng với sự lột xác của bảo cốt cũng cần rất nhiều tinh hoa thần tính.

Cẩn thận lĩnh hội, yên lặng cảm ngộ, một luồng sức mạnh tràn trề gợn lên trong cơ thể, sau đó toàn bộ tập trung về phía khối cốt ấy.

Nó có thể nghe được âm thanh di chuyển của huyết dịch, đặc biệt là nơi ngực, có một đoàn tinh huyết khác với tất cả mọi thứ còn lại đang không ngừng thai nghén khố cốt này, không ngừng tẩm bổ để nó trưởng thành.

"Ở đây, khối cốt này có thể trở nên đầy đủ rồi!" Thạch Hạo yên lặng suy tính rồi đưa ra kết luận như thế, sự vui sướng tràn ngập trong lòng.

Cổ thụ Thái dương cắm rễ ở nơi đây, địa hỏa dịch quá nhiều, chất lỏng màu đỏ thẫm nhiều như thế đủ cung cấp cho khối cốt của nó niết bàn thành công, phát triển toàn bộ.

Cứ như thế, ròng rã ba ngày ba đêm, Thạch Hạo cảm ứng khối cốt này sắp trưởng thành, gần như đầy không thiếu hụt gì nữa.

"Hơi lạ, vẫn thiếu chút nữa, chỉ là dù địa hỏa dịch rất nhiều thế nhưng không phải là thần dịch, cấp bậc không đủ cao nên khó mà hướng về đỉnh cao, trở nên viên mãn được."

Thạch Hạo lẩm bẩm, đột nhiên phóng thẳng xuống bên dưới chất lỏng, lần này nó triển khai pháp môn Côn Bằng, không ngừng lặn xuống bên dưới, nó quyết định muốn chiếm cho bằng được linh dịch nồng đậm kia.

Rễ chính quá lớn, rễ con quá dài, nó vẫn chưa chạm tới đầu rễ thế nhưng phát hiện ra một vài rễ hoàng kim.

"Thần dịch!"

Thạch Hạo giật mình, bên cạnh rễ hoàng kim đó có một ít chất lỏng màu đỏ đậm, phóng ra hào quang bất hủ, khí tức kinh người.

Nó nhanh chóng vọt tới rồi rút lấy vật chất ấy.

Cẩn thẩn cảm ứng, đây không phải là thần dịch nhưng gần như thế, đều là do rễ hoàng kim luyện địa hỏa dịch mà thành.

Thạch Hạo không biết đây là chất liệu gì, thế nhưng sau khi hấp thu thì cảm thấy hiệu quả hơn rất nhiều, nó tiếp tục tìm về nơi tiếp theo, không ngừng tìm kiếm, tuy ít nhưng thần hiệu kinh người.

Cuối cùng, Thạch Hạo lao lên trên mặt biển đỏ, hít vào một hơi thật sâu, sau đó hét dài một tiếng, toàn thân phát sáng, khớp xương vang lên răng rắc.

Phù văn nơi Chí tôn cốt sáng rực hiện ra ngoài cơ thể, hình thành nên một vòng thần bao phủ lấy nó rồi cố định trong hư không, phóng thích ra khí thế bất hủ.

Cuối cùng nó cũng bước qua được nơi then chốt nhất, khối cốt trắng loáng trong suốt, khắc đầy ký hiệu, một bộ thiên thư tự hình thành, niết bàn gần như đã đầy đủ.

Thạch Hạo âm thầm suy tính, lấy ra Thế giới hộp quý rồi xuyên thủng màn sáng hoàng kim, xông thẳng lên thần thụ Thái dương, sau đó rơi lên trên một cành cây lớn, ngồi xếp bằng ở chỗ này.

Thân cây vô cùng cứng, toàn thân vàng óng như là lão long ngủ đông.

Ở xung quanh, trên mỗi một lá cây màu hoàng kim đều có một ngôi sao lờ mờ, không chân thực thế nhưng lại thai nghén ra lực thế giới, sớm muộn

cũng có ngày hình thành nên ngôi sao chân chính.

Thạch Hạo thổ nạp, hấp thu thần nguyên tám hướng, lần này nó bắt đầu nhằm vào thần thụ Thái dương, rút lấy tinh hoa của thân cây màu vàng, phiến lá, còn có cả ngôi sao đang được thai nghén kia nữa.

Sương mù màu vàng lờ mờ tuôn vào trong cơ thể nó.

Nơi đó vô cùng lấp lánh, thần quàng ngày càng mạnh mẽ bảo phủ nó bên trong, cứ như là một thần chỉ ngồi từ tuyên cổ tới giờ, bất hủ bất diệt, trường tồn cùng thế gian.

Trong giây phút đó, nội tâm của Thạch Hạo hoàn toàn yên tĩnh, nó cảm thấy như mình đang lao ra ngoài, dùng thân phận là một người dưng đứng xem khối cốt của chính mình bắt đầu lột xác.

Chấn động ầm ầm, toàn bộ phù văn trên khối cốt này vọt ra rồi in vào trong hư không, sau đó hóa thành thần bàn gia trì trên người Thạch Hạo, sức mạnh vô cùng mạnh mẽ!

Tiếng tụng kinh chấn động cả thiên địa, thần thụ Thái dương tựa như cộng hưởng theo.

"Hả, lẽ nào trong cung điện cổ Hỗn độn có tiên kinh xuất thế?"Ở phía trên cổ thụ Hoàng kim có Tôn giả nói nhỏ, cảm ứng được một gợn sóng đại đạo.

"Đó là thứ gì, có tiếng tụng kinh, tựa như ngay ở bên tai thế nhưng lại không nghe rõ được." Đám kỳ tài đến từ thượng giới giật mình, rồi ngẩn đầu nhìn trời cao, gia tốc chạy nhanh tới nhằm thăm dò chuyện gì đang xảy ra.

Không ai nghĩ ra được, là từ bên dưới truyền tới, Chí tôn cốt của một thiếu niên đang tái sinh, hoàn thành bước lột xác cuối cùng.

Cũng không biết qua bao lâu, các ký hiệu bên ngoài cơ thể của Thạch Hạo biến mất rồi tiến vào trong bộ ngực của nó, sau nháy mắt trở nên rực rỡ

thì khối cốt ấy từ từ yên lặng lại.

Nó bắt đầu quan sát trong cơ thể mình, Chí tôn cốt trắng bóng, đã tái sinh toàn bộ, không còn khuyết thiếu gì nữa.

"Kinh văn này..." Nó vô cùng khiếp sợ, sau khi trải qua việc lột xác cuối cùng thì phù văn trên khối cốt gây dựng lại và càng thêm phức tạp và khác lạ.

Nó không biết nói gì nữa, bởi vì là tái sinh nên những phù văn kia cũng được niết bàn, sau khi hoàn toàn đầy đủ, trong phút chốc khó mà phân tích thấu triệt được.

"Vừa hay có thể từ từ nghiên cứu, ta đang ở Liệt trận cảnh, cần khắc họa trận pháp vào trong máu thịt, không bằng chọn nó vậy!"

Trước kia, Thạch Hạo do dự giữa việc chọn pháp môn Côn Bằng, thần thông của một cây cỏ, hay là bảo thuật Toan nghê. Giờ nó cảm thấy không bằng lợi dụng cơ hội này nghiên cứu Chí tôn cốt, khắc những trận pháp kia vào trong máu thịt mình.

Những thứ này bất cứ lúc nào cũng có thể thay đổi, ngày sau nếu cảm thấy không thích hợp thì có thể sửa lại được.

"Ta bị ảnh hưởng từ Liễu Thần, sau khi nghe mấy người đàm luận, sinh linh hình người là thích hợp nhất trong thiên địa, là vật dẫn để thành Đạo, cho nên mới nghĩ tới việc dùng phù văn của Chí tôn cốt khắc vào trong mỗi tấc trong máu thịt mình." Thạch Hạo lẩm bẩm, sai khi tỉnh lại thì đưa ra kết luận như thế.

Nó nhảy lên rồi thay đổi chỗ ngồi, ngồi xếp bằng trên một chiếc lá hoàng kim rất lớn, bên cạnh là một ngôi sao đang trong thời gian thai nghén, nó bắt đầu rút lấy bản nguyên của ngôi sao này và bắt đầu vượt cửa ải.

Đây là một loại tu hành cũng là một lần bế quan, nó quan sát phù văn trên Chí tôn cốt, cẩn thận phỏng đoán, không dừng diễn biến, sau đó bắt đầu

khắc vào trong máu thịt của mình.

Chốc lát sau, toàn thân nó lấp lánh, thanh âm vang lên không dứt, trong mỗi tấc da thịt đều lấp lánh thần hà, cuối cùng trở nên chói mắt như đang hướng về bất hủ.

Khắc họa phù văn của chính mình, in dấu vào trong mỗi tấc máu thịt, ngay cả phủ tạng cũng sáng sực, ánh sáng thần thánh rạng ngời, nó được bao phủ trong hào quang bất hủ.

Thời gian không dài, chỉ qua một ngày một đêm, Thạch Hạo đã có tiến triển kinh người, nó đã đột phá tới Liệt trận cảnh hậu kỳ!

Cảnh giới này là phải khắc họa các phù văn và trận pháp nhằm tăng lên lực chiến của bản thân, mà nó chỉ qua một ngày một đêm thì đã đột phá.

Thạch Hạo mở mắt ra, nó không muốn tăng tu vi quá nhanh, tuy nơi đây có rất nhiều vật chất thần tính thế nhưng nếu cứ tiếp tục tăng mạnh thì nó sẽ bỏ qua tích lũy và cảm ngộ nên có.

Con đường này không thể vội vã được, cần phải chú ý phong cảnh dọc đường.

Ngoài ra, nó cảm thấy tranh đấu ở bên trên sắp tới hồi kết nên nó phải xuất phát, nếu chậm nữa thì sẽ hoàn toàn bỏ qua cơ duyên trong cung điện cổ Hỗn độn này.

Trong nháy mắt đứng dậy, Thạch Hạo trở nên siêu nhiên và linh cộng, cứ như là "trích tiên", vô cùng kỳ ảo thế nhưng trong lúc vung tay nhấc chân lại tràn đầy sức mạnh.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 512: Dùng Dao Mổ Trâu Cắt Tiết Gà.

"Ồ, hai tên kia đâu rồi?" Sau khi kết thúc niết bàn, Thạch Hạo tỉnh dậy thì phát hiện Đả Thần Thạch và Hoàng điệp đã chạy đâu mất tăm.

Nó từ trên lá cây nhảy xuống, phá tan màn sáng màu vàng bảo vệ Thái dương thụ, lần nữa chìm vào trong biển dung nham, thần niệm tỏa ra bắt đầu tìm kiếm bọn nó.

"Gào..." Đi kèm sóng dung nhàm màu đỏ thẫm cuộn trào là một tảng đá óng ánh lượn lờ xích hà pha chút vẻ vàng nhạt, kêu gào đầy quái dị.

Đả Thần Thạch vô cùng vui mừng, mấy ngày nay nó không ngừng nuốt một lượng lớn vật chất tinh hoa, linh tính đầy đủ, nếu như người khác nhìn thấy thì sẽ thèm chảy nước dãi, đây là một khối phôi thô chí bảo đỉnh cấp.

Nó càng ngày càng siêu phàm, lưu chuyển ánh sáng óng ánh.

Nếu cho thêm thời gian dài nữa thì cơ bản không cần tế luyện, nó chính là một chí bảo trời sinh, không cần khắc bất cứ trận pháp gì, bản thân cũng có thể tiến hóa thành một binh khí mạnh mẽ nhất.

Thạch Hạo vẫy tay, nó lập tức rơi vào lòng bàn tay của Thạch Hạo, ôn nhu và lấp lánh, lan tỏa từng tia sáng nhẹ, càng nhìn càng phức tạp.

"Sau này có thể trở thành chí bảo nhen." Nó khẽ nói rồi run tay ném Đả Thần Thạch vào lại trong đại dương màu đỏ thẫm, lập tức bên dưới tan vỡ, sóng dung nham cuộn lên trời cao.

Đả Thần Thạch kêu lên một tiếng quái dị, sau đó bay trở lại mang theo ánh đỏ, trong miệng không ngừng lẩm bẩm, bắt đầu nịnh nọt không thôi.

"Đại ca, ca chính là ngọn đèn hải đăng trên con đường nhân sinh của đệ, chỉ dẫn cho đệ tới bến bờ Bỉ ngạn trong biển sương mù, hướng tới nơi siêu thoát..."

Nó chỉ cần theo bên cạnh Thạch Hạo là liền nhận được cơ duyên, cho nên giờ có đánh chết nó thì nó cũng chẳng rời đi, không ngừng nịnh nọt tâng bốc, hóa thành một hòn đá nhỏ màu vàng óng, lần nữa treo bên trên sợi tóc của Thạch Hạo.

Một bên khác, Hoàng điệp cũng xuất hiện tỏa ra gợn sóng kỳ diệu, nó bám vào trên màn sáng của Thái dương thụ, không ngừng rút lấy ánh hoàng kim, cũng nhận được không ít chỗ tốt.

Nói tuy đang ở hình thái kim trùng thế nhưng hai bên thân thể có một màng trong suốt rất mỏng ẩn hiện, cứ như là cặp cánh trong suốt có thể giúp nó bay lượn nơi này.

"Nhiều hỏa dịch như thế, không lấy đôi chút thì quá lãng phí." Tính cách Hùng hài tử lộ ra, nước miếng không ngừng chảy ra,

Tuy rằng giờ nó không cần thế nhưng tộc nhân lại cần, Thạch quốc lại cần, nó có nguyên tắc: Của ta, tất cả đều là của ta!

Nó mở Hộp báu đồng thau, đưa Nguyệt Thiền nghiêng nước nghiêng thành ra ngoài, sau đó dùng Thế giới hộp báu hấp thu lấy hỏa dịch.

"Đây là..." Nguyệt Thiền tiên tử mang trên mình y phục trắng như tuyết, thanh lệ xuất trần, vẻ xinh đẹp này khó mà có thể thấy được ở thế gian, khi nàng nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì không tài nào tin nổi.

"Thiền Thiền, ta đang tích góp của hồi môn, con chúng ta sau này nhất định sẽ là những đứa trẻ có huyết mạch mạnh mẽ nhất." Thạch Hạo làm mặt hề, sau đó vuốt ve chiếc cằm trắng bóng của nàng.

Một tiếng ầm vang lên, sóng biển màu đỏ thẫm dâng tận trời cao, tất cả địa hỏa dịch không ngừng tiến vào trong Thế giới hộp báu, linh khí tản ra

không thôi.

Đáng tiếc, Thế giới hộp báu cũng không phải là không có giới hạn, dùng trượng làm thước đo nhưng việc này cũng đủ hù chết người rồi, dù gì đây cũng là linh dịch.

Sau đó, Thạch Hạo đẩy Nguyệt Thiền vào trong túi càn khôn.

Linh dịch này vô cùng nóng rực, cũng chỉ có mỗi Thế giới hộp báu là thích hợp để chứa đựng khiến cho Thạch Hạo tiếc nuối không thôi, nếu không nó đã dùng túi càn khôn có kích thước rộng hơn thu lấy rồi.

"Chúng ta đi thôi, trên Hoàng kim thụ thể nào cũng có vận may lớn!" Thạch Hạo mang theo hai vật kia rồi xông lên cổ mộc cao lớn này.

Thân cây vàng óng tản ra gợn sóng thần năng vô cùng mạnh mẽ, bất kể là lá cây hay là cành cây, hoặc là vỏ cây, tất cả đều là báu vật vô giá.

Chỉ cần lấy một miếng nhỏ cũng chứa đựng sức mạnh thần tính vô cùng lớn, nhưng tiếc là nó vô cùng cứng rắn, lực bên ngoài khó mà làm lay động được cho dù là một miếng nhỏ đi chăng nữa.

Càng leo lên trên thì Thạch Hạo càng thêm chấn động, cây cổ thụ này quả nhiên siêu phàm, cao lớn vô cùng, đặc biệt là trên mỗi chiếc lá đều đang nâng một ngôi sao đang được thai nghén.

"Đây mới dúng là thần thoại nè." Đả Thần Thạch kinh ngạc thốt lên.

Hay có thể nói là, thần thoại đang diễn ra.

"Ta biết rồi, cây cổ thụ này đã niết bàn thì không thể nào gọi là Thái dương thụ nữa, nó đã vượt qua bản thân, hiện tại đang có khuynh hướng tiến hóa thành Thế giới thụ." Đả Thần Thạch mở miệng.

Thạch Hạo ngẩn ra, là muốn tái tạo một giới sao?

Nó cũng cho rằng sức mạnh của cái cây này sớm đã vượt qua khỏi phạm

trù cổ thụ Thái dương, đại thụ khổng lồ màu vàng này bất hủ, cứ như đang khai thiên tích địa vậy.

Trước kia, Côn mộc từng là Thế giới thụ, nối liền các giới, là cầy nối liên hệ giữa người và thần, thế nhưng đáng tiếc đã bị chặt đổ trong trận chiến ấy.

Năm tháng dài đằng đẵng qua đi, cổ thụ hoàng kim sẽ tiến hóa thành Thế giới thụ ư?

"Không gặm nổi mà, dù cho cắn được thì ta tiêu hóa cũng chẳng xong." Đả Thần Thạch xoắn xuýt, không ngừng cắn xé cả buổi thế nhưng vỏ cây màu vàng này chẳng hề hấn gì cả.

Nó chỉ có thể ăn những vật chất như đất đá hoặc dung nham mà thôi, cảm thấy sự cứng rắn của Hoàng kim thụ gần bằng với kim thạch, không tài này xé rách cho được.

Hoàng điệp phát sáng, nó còn khao khát cái cây đang lột xác tiến hóa thành Thế giới thụ hơn cả Đả Thần Thạch, thế nhưng cây này có linh, tỏa ra thánh huy tự bảo vệ bản thân, không cách nào cắn xé được những phiến lá kia.

"Đây là thần dược, nếu như cắn đứt một miếng thì chính là tạo hóa rồi!" Thạch Hạo bò lên phía trên, không ngừng thử nghiệm thế nhưng cây này bất hủ, khó có thể làm được gì.

Hoàng điệp tuy nghịch thiên, nhưng dù sao nó vẫn còn đang ở dạng ấu trùng, chỉ là một con điệp non, dù dùng hết khả năng cũng chỉ có thể rút lấy một ít ánh vàng bản nguyên nhằm tẩm bổ bản thân mà thôi.

Nhưng mà việc này cũng khiến cho Thạch Hạo giật mình, cảm thấy sức mạnh của Hoàng điệp đã mạnh hơn đôi chút, cặp màng mỏng trong suốt bên ngoài cơ thể của con trùng màu vàng này đã hơi lấp lánh hơn trước.

"Tiếc quá, Hoàng điệp nếu có thể ăn được Thái dương thụ, nhất định sẽ

lột xác!" Nó khẽn nói.

"Mau tiến lên trên nào, đây chính là Thế giới thụ, không nói tới cổ điện hỗn độn, bản thân cái cây này cũng là một trong những tọa hóa to lớn nhất của thế gian rồi, nói không chừng sẽ kết ra Quả thế giới, nếu như có thể đoạt được một quả thì nghịch thiên rồi." Đả Thần Thạch nói.

Thạch Hạo động lòng, nhanh chóng xông lên trên.

Cây cổ thụ này chọc thẳng trời cao đâm xuyên mây trắng, từng chiếc lá có thể nâng lên cả một ngọn núi lớn, cứ như đang tiếng vào một thế giới của trẻ em, khiến người khác cảm thấy không tài nào tin vào con mắt của mình được.

Thạch Hạo gia tốc trèo lên, nhìn thấy Hoàng điệp có thể rút lấy một ít ánh sáng thần thánh của những lá chối non thì nó mặc cho Hoàng điệp ở nơi đó từ từ rút lấy, có thể đột phá cũng không chừng.

Mấy ngày sau, Thạch Hạo và Đả Thần Thạch cũng không biết khoảng cách mà hai người đã trèo lên là bao nhiêu, cảm giác nếu đứng nơi đây dõi mắt ra xa thì có thể thấy được vực ngoại.

"Xoẹt!"

Bảo quang năm màu lóe lên, một pháp khí đột nhiên xuất hiện đánh về phía sau đầu Thạch Hạo, tàn nhẫn và chính xác, đây là một sừng hươu mang theo uy lực của Tôn giả giết tới.

Thạch Hạo nhẹ nhàng bước chân rơi nhẹ sang một bên thì nhìn thấy một con Hươu năm màu, lúc này nó đã hóa thành hình người, trên mặt tràn đầy sát cơ, chính nó là người ra tay đánh lén.

"Lại là ngươi!" Thạch Hạo đã gặp trước đây.

"Gan của ngươi cũng lớn đó chớ, Tôn giả cũng chưa đạt tới mà cũng dám tới nơi này, tự mình cống nạp lên hết pháp bảo thì ta sẽ tha cho ngươi

một mạng." Hươu năm màu nói thẳng, chẳng hề vòng vo gì cả.

"Dựa vào cái gì?" Thạch Hạo hỏi, nó quan sát bốn phía thì phát hiện nơi đây là một chiến trường cổ đại.

Hiển nhiên, ở thời thái cố cũng có không ít sinh linh tới nơi này, trên thân cây, cành cây có một ít hài cốt, cũng có không it hài cốt nằm trên một ít lá cây, trông rất kỳ lạ.

Rõ ràng là một cây thần thụ, thế nhưng lại mang theo cảnh tượng tử vong như thế này.

"Người tu hành đánh giết, mạnh hiếp yếu, chỉ dựa vào ta là Tôn giả, ngươi cũng chỉ là một tên tu sĩ Liệt trận cảnh nho nhỏ mà thôi." Hươu năm màu nói.

Cùng lúc đó, nó triệu hoán sừng hươu trở lại, rồi nhanh chóng phóng to buông xuống một thác nước năm màu nhấm chìm nơi Thạch Hạo đang đứng.

Nhưng mà, chuyện làm nó kinh ngạc chính là, bộ ngực của Thạch Hạo phát sáng, sau đó một mảnh ký hiệu thần bí hiện lên hóa thành một vàng ánh sáng bao phủ nó bên trong.

Sức mạnh của Hươu năm màu khó mà phá vỡ được, đồng thời cái sừng hươu kia bắt đầu rạn nứt,.

"Sức mạnh gì vầy?" Hươu năm màu giật nảy cả người, không dám tin vào chuyện đang diễn ra.

Thạch Hạo vô cùng quyết đoán, hóa thành cầu vòng vọt tới, bên ngoài thân thể có một vòng thần bàn do các ký hiệu tổ hợp mà thành bao phủ lấy nó, vạn pháp không thể nào chạm vào được cơ thể.

Hươu năm màu khống chế bảo thuật thế nhưng đều bị hóa giải, cứ như đá chìm vào đáy biển, không cách nào công phá được vòng sáng kia.

Đồng thời, Thạch Hạo vụt tới, các ký hiệu bên ngoài cơ thể dày đặc như là kinh văn, hiện ra hết thảy áo nghĩa vô thượng, ẩn chứa thần uy vô thượng đánh thẳng tới.

Hươu năm màu khiếp sợ, chỉ là một cường giả Liệt trận cảnh mà thần lực của một Tôn giả như nó cũng không thể so sánh được, môn bảo thuật này sao lại khiến nó cảm thấy khiếp sợ thế này?

Nó xoay người rời đi, một Tôn giả mà lại phải tránh né tu sĩ Liệt trận cảnh thì đúng là vô cùng nhục nhã, thế nhưng nó cũng chẳng để ý tới chuyện này làm gì.

Thần giác của Tôn giả rất nhạy cảm, tìm lành tránh dữ, có một bản năng khó mà tưởng tượng được, nó cảm thấy không thể tránh được, một đòn này có thể sẽ cướp đi tính mạng của mình.

Nhưng mà, nó phát hiện thì đã quá muộn, hai bên quá gần nhau, trước đây do nó quá tự tin cho nên mới rơi vào tình cảnh như thế này.

Đồng thời, tốc độ của Thạch Hạo cực nhanh, mà bảo thuật này lại có thể quấy nhiễu năm giác quan của Hươu năm màu, sau khi tới gần thì có thể cướp lấy thần giác của nó.

"Không!" Nó kêu to.

Phù quang hộ thể của nó tắt đi, một vài món bảo cụ đồng loạt từ trong cơ thể lao ra ngoài, thế nhưng tất cả đều vỡ nát, trước mặt vòng thần hoàn kia thì cứ như gỗ mục, cứ thế tan biến.

"Sao lại có chuyện này cứ?!" Nó tràn ngập vẻ sợ hãi, cách biệt một cảnh giới lớn, xưa nay chưa từng nghe thấy một Liệt trận cạnh có thể giết chết Tôn gỉa, trừ phi là dùng bí bảo mà tổ tiên ban tặng, thế nhưng, thiếu niên này lại làm được, chỉ dựa vào mỗi bảo thuật!

"Phá vỡ hết mọi lẽ thường, là... Chí tôn sơ cấp!" Nó như hiểu ra chuyện gì, lập tức hét lên một tiếng hòng tránh thoát.

Nhưng mà mảnh ký hiệu kia phủ xuống bao phủ nó ở bên trong, thân thể của nó không ngừng khô héo rồi bắt đầu thiêu đốt, cuối cùng hóa thành một vệt sáng biến mất khỏi nơi đây.

"Biến thái quá mà!" Đả Thần Thạch lẩm bẩm.

Thạch Hạo thể ngộ một lúc lâu, sự hiểu biết của nó về phù văn do bản thân thai nghén ra tăng lên một chút, còn mạnh mẽ hơn cả trong dự liệu của nó!

Hươu năm mày đang tìm kiếm dị vật ở chiến trường cổ đại này, thực lực của nó không đủ mạnh nên cẩn thận theo ở phía sau, nhưng không ngờ lại gặp phải Thạch Hạo, muốn hiếp yếu cướp bóc, kết quả lại tử vong.

Vượt qua chiến trường cổ đại này, bên trên tràn ngập sương mù hoàng kim, càng ngày càng thần bí, trên một vài chiếc lá có những lầu các sừng sững, là do người xưa lưu lại. Ngoài ra, còn có một vào tượng đá, đó là lễ kính đối với Kim ô Thái dương, có liên quan tới thần thoại của bộ tộc Kim ô.

Những thứ này đều được xây trên Hoàng kim thụ, trên những chiếc lá cây màu vàng cực kỳ to lớn kia, hết sức kinh người.

"Tới rồi!" Thạch Hạo nhìn thấy cổ điện Hỗn độn, nó đã tiếp cận đỉnh cao nhất cảu Hoàng kim thụ.

Đồng thời, nó nhìn thấy một nhóm người đang tranh đấu kịch liệt với nhau trên một ngọn thần sơn khác.

"Còn có cả núi?" Thạch Hạo giật mình.

Hỗn độn mãnh liệt, ngọn núi này như ẩn như hiện, có sinh cơ vô cùng mạnh mẽ.

"Đây là Núi thế giới, là do Thế giới thụ thai nghén nên mới xuất hiện, tạo hóa thật tuyệt thế, nhanh tới thôi!" Đả Thần Thạch nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 513: Núi Thế Giới.

Núi Thế giới có màu nâu đen, sững sờ ở bên trên, trông vô vùng kiên cố cứ như đang đứng giữa vũ trụ sao trời.

Ngọn núi lơ lững bên trên Hoàng kim thụ, bên cạnh là những lá cây ngôi sao tô điểm, đứng ở chỗ đó, nhìn xuyên tinh không, mênh mông và xa xăm, tựa như đứng ở phần cuối của thế giới.

"Trời ạ, làm ta phát điên đi mà!" Đả Thần Thạch chớp mắt đã nhào tới, nó như hóa điên khi nhìn thấy núi Thế giới này, cứ như nhìn thấy căn nguyên của sinh mệnh vậy,

"Keeng!"

TIa lửa văng khắp nơi, Đả Thần Thạch kêu la thảm thiết, cơ bản không cắn được, mặc kệ nó cứng rắn bất hủ cũng khó có thể làm gì được ngọn núi Thế giới này, ngọn núi này quá cứng rắn.

Đối với nó, nếu như có thể nuốt một miếng nhỏ thì đủ tiêu hóa và đạt tới một độ cao khó mà tưởng tượng nổi được, bao hàm quy tắc của bản nguyên thiên địa nhất.

Đây là một vật liệu vô giá, có thể nói là chí bảo!

Núi Thế giới, cả thế gian khó tìm, chỉ lúc khai thiên thì mới có thể nhìn thấy mà thôi.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, giá trị của ngọn núi này là vô giá, có thể đánh thủng một giới, hủy diệt vạn vật, không cần tế luyện, chính là một phôi thô chí bảo Hỗn độn.

Nếu như dùng tâm huyết để luyện hóa rồi khắc lên Đạo của chính mình, kết hợp với pháp tắc bản nguyên của núi Thế giới, ngọn núi này vừa hiện thì không gì không phá nổi, toàn bộ đều bị đánh nát.

Tục truyền, dù một miếng nhỏ bằng móng tay của núi Thế giới thì cũng có thể đánh nát một ngọn núi lớn, trọng lượng của nó khó mà tưởng tượng nổi.

Ngọn núi này rất kỳ diệu, có lúc những ai lại gần nó thì sẽ bị ép thành bánh thịt, có khi lại rất yên tĩnh, tẩm bổ vạn vật.

Hiện tại nó rất yên tĩnh, từng nhóm người qua lại, thỉnh thoảng truyền tới tiếng nổ vang, thần quang vọt lên, bảo cụ bay lượn.

Có người đang đại chiến, cũng có người dùng binh khí hòng cắt lấy một phần của núi Thế giới, dù chỉ một miếng nhỏ khi luyện vào trong pháp khí cũng khó tưởng tượng nổi là cấp bậc như thế nào.

Đáng tiếc, mặc cho bảo cụ bay lượn, tiếng vang không dứt, thế nhưng núi Thế giới vẫn bất hủ, không chút hư hao dù chỉ là một điểm nhỏ.

Dù là thần khí cũng vô dụng, nếu như công kích quá mạnh thì sẽ khiến cho thần khí nó gãy đôi, đây chính là núi Thế giới, là một phôi thô chí bảo Hỗn độn chân chính, vạn vật khó làm tổn hại.

"Đây chính là núi Thế giới được sinh ra cùng với Côn thụ, hiện tại tiếp cận với cổ thụ Thái cổ, bầu bạn cùng nó!" Đả Thần Thạch phán đoán.

Việc này khiến người khác đỏ cả mắt, bất kể là cổ thụ hoàng kim hay là núi Thế giới, tất cả đều khiến người khác điên cuồng, Thạch Hạo líu lưỡi nhưng cũng chẳng biết phải làm sao, đến cả Tôn giả mà cũng không làm lay động được huống chi là nó.

"Liễu Thần, tiểu Tháp sao chưa trở lại chứ?" Nó khẽ nói, kèm theo vẻ tiếc nuối, nếu không hai thứ này hơn nửa chạy không thoát khỏi tay nó.

Cái khác không nói, chỉ cần núi Thế giới này cũng đủ khiến tiểu Tháp điên cuồng rồi, đây chính là một phôi thô chí bảo Hỗn độn, đủ để cho tiểu Tháp tái tạo lại chân thân.

Sương mù trên ngọn núi ấy rất dày, bóng người rất đông, thỉnh thoảng lại có đại chiến kịch liệt bùng phát, còn có người âm thầm săn giết đối thủ.

"Ngọn núi này tuy tốt, thế nhưng không cách nào thu được, ở đây tranh cướp cũng chẳng có ý nghĩa gì," Thạch Hạo lầm bẩm, nó đoán dù là tiểu Tháp cũng nuốt không nổi ngọn núi này.

"Trên ngọn núi này chắc có thứ gì đó, nếu không bọn họ lại gần và tranh cướp để làm gì chứ." Đả Thần Thạch nói.

Thạch Hạo gật đầu rồi bắt đầu âm thầm tiến lại gần, nhanh chóng tiến vào phần đỉnh núi, không thể không nói, ngọn núi này rất rộng lớn, dùng tốc độ của nó mà thời gian cũng không tính là ngắn.

"Ồ, ngươi còn sống?" Một âm thanh kinh ngạc truyền tới, sương mù trên núi càng ngày càng dày, đi kèm là khó hỗn độn khiến người khác nghẹt thở.

Mấy bóng người chợt lóe lên, đây chính là mấy vị kỳ tài và quý nữ của thượng giới, bọn họ bị đánh tan tát, trông rất thảm hại, nãy giờ giao phong cùng với Tôn giả.

Thạch Hạo nhìn thấy đám người Trác Vân, Tuyên Minh, Thủy Nguyệt, Lam Vũ... có người nhíu mày, có người lại cười cười, phản ứng chẳng hề giống nhau.

"Đi mau, đám Rắn chín đầu và cổ thụ Thiết huyết đuổi tới rồi, bọn chúng vô cùng hung hãn!" Hồng Hoàng nhắc nhỏ.

Những người này vọt qua tránh về một bên khác, bọn họ vẫn đang đứng ở thế yếu, chỉ tiến hành du đấu, sớm đã có người bị thương.

Đương nhiên, bên kia cũng có Tôn giả chết đi,.

Thạch Hạo né sang chỗ khác, không có đi theo bọn họ, rồi tiếp tục tiến lên đỉnh ngọn núi, nó đã ngửi thấy được mùi hương thơm ngát nhàn nhạt, cơn thèm khát bùng cháy trong lòng.

"Ha ha, hắn là người có chủ kiến, một người mà cũng dám tới, thật sự là muốn chết mà." Trác Vân vừa trốn vừa cười khẩy.

"Cẩn thận, bên trên rất nguy hiểm." Lam Vũ nhắc nhở.

Vừa mới tiến tới gần đỉnh núi, Thạch Hạo lại phát hiện ra đám Bích Cổ, Triệu Khải, trong tay cầm bí bảo đang chiến đấu cùng người khác, nhưng mà số lượng Tôn giả lại nhiều hơn bọn họ, mấy người vừa chiến vừa rút lui, sau cùng là bỏ chạy.

Bọn họ không ngừng du đấu, thỉnh thoảng quấy phá không cho đám Tôn giả thực hiện được ý đồ.

Thạch Hạo rốt cuộc cũng phát hiện ra là thứ gì đã khiến mọi người tranh cướp như thế, ngay cả kỳ tài của thượng giới cũng phải đỏ mắt chứ đừng nói tới đám Rắn chín đầu.

Trên núi Thế giới có một đóa hoa vàng óng, mùi thơm ngát lan tỏa, người hít phải cả người thư thái thoải mái.

"Thần hoa mà cổ thụ hoàng kim kết ra!" Thạch Hạo lập tức hiểu rõ.

"Nếu như phát triển, cũng có thể kết ra Quả thế giới!" Đả Thần Thạch lên tiếng, không ngờ lại nhìn thấy thứ này.

Một nhánh cây của Thái dương thụ vươn tới nơi này, trên cành cây kết ra một đóa hoa, cách đỉnh núi Thế giới mấy trượng, lưu chuyển ánh sáng vàng óng chói mắt.

Nhắc tới cũng kỳ lạ, ở nơi khác, lá cây của Thái dương thụ đều có thể nâng cả một ngọn núi, thế nhưng đóa hoa nơi đó lại rất nhỏ, cũng chỉ to bằng cái thớt mà thôi.

"Hẳn là do pháp tắc của núi Thế giới ảnh hưởng tới nó." Đả Thần Thạch nói.,

Một vài Tôn giả đứng bên dưới bảo vệ, ai nấy cũng đều ngẩng cổ nhìn đóa hoa này.

Tại sao không có người tới đoạt lấy?

Tuy rằng không phải là Quả thế giới, thế nhưng lại là một đóa thần hoa Thái dương cũng ẩn chứa tinh túy vô lượng rồi, nếu nuốt xuống thì lập tức thoát thai hoán cốt, diễn ra quá trình lột xác khó mà tưởng tượng nổi.

Thạch Hạo cẩn thận quan sát thì phát hiện bên trên mặt đất có nhiều vết máu, còn có cả thi thể, cứ như thể có vũ khí sắc bén nào đó chém đứt lìa.

"Hoa này có chút quái lạ." Nó phán đoán, nếu không thì làm sao không một ai dám tới ngắt lấy, chỉ là đứng một bên bảo vệ.

Thạch Hạo ra tay, lấy chiếc sừng hươu vừa mới đoạt được khi nãy rồi bản thân nhanh chóng chuyển biến phương hướng, vòng tránh ra phía ngoài.

Sừng hươu năm màu bay thẳng về thần hoa Thái dương nhằm chém đứt đóa hoa đó, thế nhưng vào đúng lúc này, đóa hoa hoàng kim khẽ lay động, quét ra một luồng xích thần trật tự vô cùng đáng sợ cắt đứt sừng hươu kia.

Thạch Hạo thấy thế thì giật cả mình, cái sừng hươu này dù gì cũng là bảo bối thế nhưng lại không đỡ nổi một đòn, vừa mới tiến gần tới hoa hoàng kim thì lập tức bị hủy, chẳng trách không một ai dám tới ngắt lấy.

"Nhóc con, ngươi cũng dám tới tham gia trò vui à?!" Một vị Tôn giả quay đầu lại rồi áp sát về phía nó.

"Gần chín rồi, có chất lỏng màu vàng chảy xuống kìa!" Có người kinh ngạc thốt lên.

Thần hoa Thái dương to bằng cái thớt có cánh hoa rớt xuống, nơi đó

chảy xuống chất lỏng màu vàng, tổng cộng có ba giọt, mỗi giọt to cứ như quả nhãn, óng ánh kim quang, hương thơm nức mũi.

Tuyệt đối là thần dịch, có thể khiến người khác phải tranh giành tới sống chết, không cách nào hái được hoa thì cũng chỉ có thể chờ chất lỏng này nhỏ xuống mà thôi.

"Ầm!"

Pháp khí nổ vang, hàng loạt bảo quang hiện lên, Bích Cổ, Triệu Khải, Lam Vũ, Oánh Oánh... Tổng cộng hơn mười người nam nữ trẻ tuổi xuất hiện rồi đồng loạt ra tay, đánh giết và quấy nhiễu về phía trước.

Ngoài ra, đám Tôn giả cũng chuyển động, từng người lấy ra bảo cụ rồi chiếm lấy một phương nhất định hòng tranh đoạt giọt thần dịch kia.

"Tiểu bối, hai giọt trước đều bị các ngươi đoạt lấy, vậy mà chưa biết thế nào là đủ hả!" Kiến tử kim cười khẩy, nó có lực lớn vô cùng, nhẹ nhàng chấn động khiến cho hư không vặn vẹo.

"Bảo dịch hoàng kim, người có đức sẽ chiếm được!" Trác Vân châm biếm nói.

Từ trong lời nói của bọn họ thì Thạch Hạo biết được, hai giọt thần dịch mà đóa hoa đó chảy ra trước kia đều bị đám trẻ tuổi thượng giới đoạt lấy, mà đám Tôn giả này vì đi tới cổ điện Hỗn độn nên đã bỏ qua cơ hội.

Cung điện Hỗn độn kia vô cùng nguy hiểm, Tôn giả tử thương tới mấy người nên mới rút lui về nơi đây.

"Muốn chết!" Những Tôn giả này ra tay, công kích về đám người Trác Vân.

"Thạch Hạo, cùng liên thủ với chúng ta nào." Hồng Hoàng vẫy tay.

Thạch Hạo từ từ đi tới.

Nó không hề tin đám người này, trước kia từng có người âm thầm ra tay với nó hòng chiếm đoạt Thế giới hộp báu, là một trong số đám người này "đánh rơi" nó xuống dưới Hoàng kim thụ.

"Ầm!"

Hỗn chiến bùng phát, vô cùng kịch liệt.

Dịch nhỏ màu vàng kia muốn nhỏ xuống, con mắt của tất cả mọi người đều nóng rát, dồn dập xông về trước, còn có một vài người tùng người nhảy lên cao, khống chế ngọc đỉnh đón lấy bảo dịch.

"Xoẹt!"

Bên trong đóa Thần hoa bay ra một sợi xích thần trật tự phá hủy một vài pháp khí đang lao tới, còn xuyên thủng một vị Tôn giả.

"Mạng của ngươi thật là lớn, chúng ta giúp ngươi qua biển, một chút trả ơn cũng chẳng có, còn không mau ra tay?!" Có người thấp giọng nói.

Thạch Hạo quay đầu lại, tên này chính là một trong những người đã âm thầm ra tay với nó.

Ngoài ra, đám Triệu Khải, Trác Vân sắc mặt đều âm trầm, chẳng hề hiền lành chút nào, còn có một vài người muốn đẩy nó tới hòng để nó đi ngăn cản những Tôn giả kia.

"Đối địch với kẻ mạnh, đừng có làm loạn." Lam Vũ khẽ quát.

"Ầm!"

Rễ cây của cổ thụ Thiết huyết cứ như là thần mâu đâm mạnh tới, những cái đầu khổng lồ của Rắn chín đầu phóng ra thần mang cũng điên cuồng giết tới.

"Hả, ngươi dám ra tay với ta à?" Thạch Hạo cơ bản không muốn gia nhập với bọn họ, hiện tại lại có người lần nữa âm thầm ra tay với nó, muốn

đẩy nó về phía Rắn chín đầu, coi như là làm bia đỡ đạn.

Thời khắc này, toàn thân nó phát sáng, vẫn là tu vi ở Liệt trận cảnh, chưa hề dùng tới chiến y bất diệt, thế nhưng lại có một luồng khí tức khiến người khác sợ hãi bùng phát.

Bên người của Thạch Hạo xuất hiện một vầng sáng do phù văn tạo thành bao phủ nó ở bên trong, sau đó tấn công một người ở đằng sau, tiếng kêu hoảng sợ vang lên, nó tóm chặt lấy một chàng trai.

Sau đó, nó vung tay ném thẳng tên này về phía Người khổng lồ hoàng kim khiến hắn hét lớn.

Đáng tiếc, hắn rơi vào trong vòng vây của đám Tôn giả, đầu tiên Người khổng lồ hoàng kim vung tay tát mạnh tới khiến hắn máu phun xối xả, tiếp theo là Lam Long rít gào, dùng một viên Đồng linh đập vỡ bí bảo hộ thể của hắn, sau đó là cổ thụ Thiết huyết dùng cành cây đâm mạnh tới.

Tất cả mọi việc diễn ra rất nhanh, đám Thủy Nguyệt, Bích Cổ, Hồng Hoàng đều như hóa đá.

"Ngươi dám làm bậy!" Trác Vân, Triệu Khải quát lên, muốn ra tay với nó.

"Trước kia dám ám hại ta, còn trách ta ra tay độc ác à. Cho dù là Trác Vân ngươi hay là Triệu Khải, thử ra tay một lần nữa xem?" Thạch Hạo bình tĩnh nhìn mấy người này.

"Có can đảm!" Có người quát lên rồi ra tay về phía nó, cùng lúc đó, Trác Vân cũng bắt đầu tiến công, bởi vì ở phía sau Thạch Hạo, Kiến tử kim, Ngân sư cũng đang giết về phía nó.

Một tiếng kêu khẽ vang lên, hư không mơ hồ, một mảnh phù văn từ trên người Thạch Hạo bay ra, không thể nào né tránh được, nhanh tới cực hạn bao phủ lấy người đang xông về phía nó, khiến cho hắn hoảng sợ.

Tất cả mọi người đều thất kinh, người này hóa thành một vết sáng rồi biến mất khỏi thế gian.

"Xoẹt!"

Một cánh tay của Trác Vân cũng bị đứt lìa, máu tươi đầm đìa, cánh tay ấy hóa thành tro thành ánh sáng biến mất không thấy tăm hơi, khiến cho hắn hoảng sợ rút lui, sắc mặt tái nhợt.

"Ồ, thật quái lạ!" Đám Tôn giả ở phía sau đều rùng mình, không dám lôn xộn công kích về phía nó.

"Hoàng kim dịch nhỏ xuống rồi!" Có người kinh ngạc thốt lên.

Mọi người đồng thời vọt về trước, từng người triển khai bảo thuật hòng cướp lấy mấy giọt thần dịch này, nơi ấy trở nên rực rỡ.

"Ầm!"

Thạch Hạo cất bước, toàn thân ánh lên ráng lành, phù văn dày đặc, màn sáng hộ thể được tổ hợp lại khiến cho nó "vạn pháp bất xâm" rồi vụt nhanh tới.

"Bùm" một tiếng, nó đụng phải Người khổng lồ hoàng kim khiến cho hắn lảo đảo, sau đó nó vọt nhanh tới, hai tay đập mạnh, thần quang bắn bốn phía.

Ba giọt bảo dịch trong không trung rơi vào trong ngọc đỉnh, có người vui mưng muốn thu lấy, kết quả nụ cười ấy bị dập tắt, Thạch Hạo vụt tới rồi cướp ngay lấy.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 514: Luân Hồi.

Ngọc đỉnh trắng noãn chỉ to bằng nắm tay, bên trong có ba giọt hoàng kim dịch đang lăn tròn, lượn lờ ánh sáng rực rỡ, sương mù màu vàng tràn ngập bốc lên trên, mùi thơm nức mũi.

Khi vừa chụp vào trong tay, Thạch Hạo đưa lên mũi, lập tức có ảo giác như là vũ hóa phi thăng, thân thể kỳ ảo nhẹ nhàng.

"Bụp" một tiếng, nó đậy nắp lại rồi cất nhanh đi, thứ hương thơm có thể khiến cho Tôn giả đánh giết lẫn nhau này không thể cho bay hương được.

"Ngươi dám!" Có một tiếng quát to truyền tới, cùng lúc đó một luồng ánh xanh đánh lại, sương mù bị đánh tan rồi lao thẳng tới trước người của Thạch Hạo.

"Keeng!"

Thạch Hạo ấn tay một cái, một mảnh ký hiệu tỏa ra hình thành nên một tấm khiên màu bạc đỡ lấy luồng ánh xanh đang lao tới kia, khiến nơi đây rực rỡ như pháo hoa.

Đó là một cây Quỷ đằng, có tên như vậy là vì thủ đoạn xuất quỷ nhập thần và thần năng vô cùng mạnh mẽ của nó. Nó có màu xanh biếc, thân như là Cầu long*, lo lớn khó nhìn, ngoại trừ cổ thụ Thiết huyết ra thì nó chính là một vị Tôn giả hệ thức vật khác.

(*): Rồng có sừng.

Vừa rồi nó phóng ra một cây dây leo cứ như là ánh kiếm chém xuống, kết quả lại bị ngăn cản, không thể nào tổn thương được Thạch Hạo, hàng loạt ký hiệu vỡ nát.

"Gàoooo..."

Bên cạnh, một tiếng gào lớn truyền tới, Người khổng lồ hoàng kim tức giận, phù văn hiện dày đặc trong không trung, tinh lực hoàng kim cuồn cuộn, cứ như đang có một lò lửa thiêu đốt đè ép cả trời cao.

Người khổng lồ hoàng kim có hình thể khổng lồ, có thể nhấc bổng cả một ngọn núi, lực lớn vô cùng, thế nhưng vừa nãy khi va chạm với Thạch Hạo lại bị đẩy lui, mất đi vị trí tốt để đoạt lấy thần dịch Thái dương. Hắn vung nắm đấm tới, mang theo tinh lực vô lượng, tiếng nổ vang rền điếc tai, cứ như mang theo một hải dương vàng óng lao tới vậy.

Trên người Thạch Hạo lóe lên ánh đen, dung hợp cùng với người tí hon cao bằng nắm đấm ấy, mặc vào chiến y Bất diệt kim thân, tiến thẳng vào trong vòng vây, nó rất cẩn thận thế nhưng vẫn không có rút lui, nâng quyền đón lấy.

"Ầm!"

Hai quyền va chạm vào nhau, thanh âm này chấn cho tai của những người nơi đầy đều vang lên ù ù, cứ như sóng lớn vỗ tới, như cơn tức giận kích thiên.

Mặt đất run rẩy, Người khổng lồ hoàng kim rút lui, nơi tay không ngừng chảy máu, bước chân lảo đảo, mỗi lần hạ xuống đều khiến cho mặt đất rung lên, như vậy có thể thấy được sức lực mạnh cỡ nào, nếu như ở một vùng đất khác thì chắc chắn đã nứt thành bốn mảnh, núi cao sụp đổ từ lâu.

Mọi người hoảng sợ, thiếu niên thanh tú này lại có sức mạnh cỡ đó? Đánh văng cả Người khổng lồ hoàng kim, vô cùng kinh người.

Lần này Thạch Hạo cũng chưa có vận dụng Chí tôn cốt, bởi vì nó đã đại khái đánh giá được sức mạnh của khối cốt kia, cứ giữ lấy một chút thần bí thì tốt hơn, coi như là lá bài tẩy miễn cho mọi người có thể nhìn thấu.

"Bất diệt kim thân, là báu vật thời thái cổ!" Trong đám thiên tài đến từ

thượng giới có người kinh ngạc thốt lên, cảm thấy vô cùng bất ngờ. Bọn họ có kiến thức vô cùng rộng, con mắt của mấy người khác cũng sáng rực lên. Những vật có tác dụng trong chiến tranh vô cùng hi hữu, ở thời thái cổ chính là báu vật, đồng thời theo dòng sông thời gian trôi qua thì hiếm càng thêm hiếm.

"Chẳng trách ở Liệt trận cảnh lại có thể chiến với Tôn giả. Có Bất diệt kim thân trong tay thì có thể đột phá ràng buộc, đề thăng sức chiến đấu lên rất nhiều." Triệu Khải khẽ nói, trong mắt lấp lánh tinh quang.

Trước kia lúc mà nó triển khai bảo thuật, phù văn trên Chí tôn cốt tỏa ra rồi hóa thành vòng thần hoàn bao phủ cơ thể nên không ai nhìn thấu được, cho nên mới khiến người khác hiểu nhầm, cho rằng Bất diệt kim thân hiển uy.

Tương truyền, Bất diệt kim thân có thể khắc họa các trận pháp, cũng có thể tổ hợp bảo thuật, phóng thích ra pháp thuật có uy lực chí cường.

Mấy người này tự cho rằng mình hiểu rõ nhất, cũng không biết được Bất diệt kim thân này bị hư tổn, khắc họa trận pháp không thể sử dụng được, toàn bộ đều do Chí tôn cốt của bản thân phát uy cả.

"Bắt hắn!" Quỷ đằng là người tức giận nhất, nó gần như đã đắc thủ thế nhưng lại bị Thạch Hạo cướp lấy ngọc đỉnh, đau đớn mất đi ba giọt hoàng kim dịch.

Chỉ trong nháy mắt, nó phóng ra một bông hoa ngăm đen, khói đen tràn ngập bao phủ nơi đây, toàn bộ cảnh vật trở nên lờ mờ, đồng thời hư không bắt đầu vặn vẹo.

Quỷ đằng xuất kích, xuất quỷ nhật thần, trong làn khói đen nó không ngừng phóng ra dây leo đánh lén về phía, Thạch Hạo, ánh sáng thần thánh tỏa ra, âm thanh không dứt bên tai.

Thạch Hạo liên tiếp xuất thủ va chạm với mấy sợi dây leo đang đánh lén

kia.

"Giết!" Đám Ngân sư, Kim ô cũng ra tay, hào quang óng ánh, tất cả đều muốn giết chết Thạch Hạo, đoạt lại hoàng kim dịch kia.

Ngoài ra, đám người Tuyên Minh, Bích Cổ cũng chuyển động, từng người lấy ra bí bảo không ngừng xung kích vào trong chiến trường, chỉ trong nháy mắt thần quang bay lượn, bảo cụ đầy trời.

Nơi đây, hỗn chiến lại bắt đầu.

Thạch Hạo ở bên trong chiến trường cũng không hề rơi vào thế bị động, nó sử dụng pháp môn Toan nghê, pháp môn này ngoại trừ lôi điện ra thì có thể phóng ra sương mù, năm xưa ở Thạch thôn, lúc nó còn nhỏ đã từng sử dụng qua.

Đồng thời, sương mù này rất đặc biệt, khi bản thân bị rơi vào bên trong thì dù cặp mắt có sáng cỡ nào thì cũng không thể nào nhìn thấy được, sẽ vô cùng bị động.

"Răng rắc!"

Thạch Hạo xuất thủ, lôi điệm màu tím bùng phát, không khác gì công kích, lập tức nơi này hóa thành lôi đình, tia điện đan dệt, rất nhiều người gào thét.

Mây mù dâng lên, chớp mắt đã bao phủ toàn bộ.

Quả nhiên, làn khói tím này giống như khói đen của Quỷ đằng kia, làm hai mắt của người khác mê mụi, khiến nhiều người căng thẳng, đồng thời thần thức cùng linh giác đều bị ngăn cản, vô cùng kỳ lạ.

"Đáng chết!"

Cứ như thế, tình cảnh trở nên vô cùng hỗn loạn, tất cả mọi người bắt đầu tự vệ, không cho bất cứ người nào lại gần mình, ai nấy đều sử dụng bảo thuật

mạnh mẽ nhất cùng với bí bảo để hộ thể.

"Keeng!"

Pháp khí va chạm, đốm lửa lóe lên.

"A..." Có người kêu thảm.

Mùi máu tanh lan tỏa, máu tươi bắn lên rất cao, hiển nhiên đã có người bị giết chết, tình cảnh càng thêm hỗn loạn hơn.

Mọi người dồn dập lùi lại, quyết định mỗi người một phương sau đó nhanh chóng lao ra ngoài, không muốn bản thân bị hãm trong hiểm cảnh, tình cảnh này hai mắt như mù, ngay cả linh giác cũng không dùng được, quyết chiến thế này khiến người khác thấy bất an.

"Ta biết ngươi đang ở đây!" Quỷ đằng cười khẩy, nó tinh thông môn bảo thuật này, khói đen khuếch tán cho nên cũng có năng lực nhận biết được chân thân của Thạch Hạo ở nơi nào.

Đồng thời, nó dùng bí pháp thông báo cho những người khác, lập tức mọi người đều xúm lại, khí tức Tôn giả dâng lên, thần lực mãnh liệt, vô cùng khiếp người.

Thạch Hạo không lùi, hóa thành một vệt sáng lao thẳng tới tên Quỷ đằng, do đang ở trong sương mù nên nó cũng chẳng hề che giấu gì nữa, lập tức lực của Chí tôn cốt được phóng thích, bắt đầu thử nghiệm năng lực của khối cốt này.

Ánh sáng thần bí hiện ra do các ký hiệu tạo thành, nhanh chóng lan tới cực hạn rồi bao phủ gốc cây đó, đánh tan phù văn rồi giam cầm nó bên trong.

"Đây là thứ gì, phá cho ta!" Quỷ đằng sợ hãi, sự sợ hãi của nó y như lúc Hươu năm màu trước khi chết, môn bảo thuật này sau khi tiếp xúc với thân thể thì nó đã hiểu ra được chân tướng, trong nháy mắt nỗi sợ hãi tràn khắp cơ

thể.

Nó muốn tránh khỏi phạm vi bao phủ của ký hiệu này, thế nhưng liên tiếp ba món pháp khí đều bị đánh nát, mà bản thân càng ngày càng già yếu, cứ như già đi mấy ngàn tuổi vậy.

"Đây là luân hồi..." Quỷ đằng sợ hãi, sau đó âm thanh liền im bặt đi.

Cơ thể của nó bắt đầu khô héo mất đi ánh sáng lộng lẫy như ban đầu, phiến lá ố vàng rồi rơi xuống, sau đó vỏ cây rạn nứt rơi lã chã, cuối cùng bản thân phát sáng cứ như đang thiêu đốt, rồi trở thành tro tàn.

Thạch Hạo kinh ngạc, trong lòng suy nghĩ, thì ra có thể sử dụng như thế, nó lại hiểu thêm một chút về sức mạnh của khối cốt này.

Trong màn sương mù dày đặc, một con Ác ma viên* vọt tới, sau lưng mọc ra một đôi cánh, toàn thân đen thui. Bộ lông màu đen rất dày mang theo ánh đen, lực vô cùng lớn.

(*): Viên = Vượn.

Đôi mắt của nó có màu đỏ máu, hàm răng trắng bóng sắc bén, vô cùng hung dữ, gầm thét thật lớn rồi cung nắm đấm đánh về trước.

Trên núi Thế giới, thần lực cuồn cuộn, mọi người gần như muốn nghẹt thở. Con Ác ma viên này sau khi phát điên thì sức mạnh có thể tăng lên một đoạn dài.

Nó là hung thú thật sự, sau khí tinh lực sôi trào thì mang theo một luồng sát khí tuyệt thế, đó chính là khí thế mà đã giết tới hàng ngàn hàng vạn sinh linh mới có được.

Thân thể của Thạch Hạo hơi chếch đi né tránh cú đấm này, đồng thời bàn tay đánh tới, nắm lấy nắm đấm của nó. Lực Côn bằng trong cơ thể điên cuồng tuôn ra, nơi này kim quang sôi trào.

Đây chính là lấy bạo chế bạo, lấy cuồng chế cuồng thật sự!

Ác ma viên rống to, một bàn tay khác chụp vào Thạch Hạo, đồng thời ánh đen toàn thân đại thịnh, phù văn vô tận, toàn bộ đều tập trung về phía cánh tay, nó muốn đánh chết Thạch Hạo chỉ bằng một đòn.

"Ầm!"

Sau khi chấn động kích liệt vang lên thì hai bên đều buông tay và rút lui lại.

Thạch Hạo không hề hấn gì, mà đôi tay của Ác ma viên lại rạn nứt, máu không ngừng ứa ra, đồng thời cánh tay đó uốn lượn chẳng ra hình thù gì, hiển nhiên xương đã bị đánh cho gãy nát.

"Giết!"

Thạch Hạo hét lên một tiếng, nhanh chóng xông tới, lực Côn bằng tái hiện, trong cơ thể cứ như đang có một con chim thần giương cánh vọt lên rồi bao phủ lấy bản thân, chân động cả thiên địa.

"Bụp!"

Huyết dịch xinh đẹp bắn lên rất cao, âm thanh này khiến người khác sợ hãi.

Thạch Hạo dùng tay không xé đôi Ác ma viên ra, hai nửa thi thể ngã ầm xuống đất, máu tanh nồng đậm, một đời cường giả dừng tại đây.

Cùng lúc đó, sương mù đã loãng ra không ít, mọi người lần lượt lao ra khỏi chiến trường, Thạch Hạo cũng lùi lại sát biên giới, miễn cho người khác vây quanh ở giữa.

Thời khắc này, mọi người đều lạnh toát sống lưng, đến tột cùng ai mới là hung thú đây? Thiêu niên này mi thanh mục tú, trong rất phiêu dật và xuất trần, thế nhưng lại xé đôi Ác ma viên ra.

Trong hỗn chiến vừa rồi, Thạch Hạo giết chết hai tên Tôn giả, thật sự khiến người khác phải sợ hãi không thôi.

Trong giới thu hành, tất cả cứ dựa theo thực lực mà nói chuyện, đặc biệt là trong trận quyết chiến sinh tử, dưới tình huống đối bên chém giết lẫn nhau, người mạnh mẽ tự nhiên sẽ bị người khác kiêng kỵ, không ai dám làm càn.

Thạch Hạo đứng yên một bên, máu dính trên người không ít, vẻ mặt ngây ngô, lẩm bẩm: "Là hình người, không ăn được. Con Hươu năm màu trước kia bỏ phí thật là đáng tiếc, sừng hươu là của ta, bảo nhục của là của ta."

Mấy người kia nghe thấy thế thì có chút sợ hãi, tên quỷ này kỳ ảo như tiên thế nhưng lại còn hung tàn hơn cả hung thú thượng cổ? Còn muốn ăn thịt Hươu năm màu.

"Quá lợi hại, thiếu niên Chí tôn của hạ giới quả nhiên danh bất hư truyền!" Hồng Hoàng than thở, mắt to trợn tròn, vô cùng kinh ngạc.

Mấy vị quý nữ đều chấn động mạnh, đều kinh ngạc với sức chiến đấu của nó.

Triểu Khải, Trác Vân mất đi một tay cũng giật mình, vô cùng kiêng kỵ, nội tâm bất an.

Đám Rắn chín đầu, cổ thụ Thiết huyết tuy mạnh mẽ thế nhưng cũng có chút kiêng kỵ, cũng không có tiếp tục xuất thủ, bọn họ cũng không muốn bị người khác kiếm lợi. Bởi vì Thạch Hạo là một khúc xương cứng, bọn họ cảm thấy, dù bắt được thì bản thân cũng phải trả cái giá cực lớn.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí có chút vi diệu, mọi người đều đứng yên bất động.

"Tinh!"

Bỗng nhiên, một tiếng quái lại vang lên gây nên sự chú ý của mọi người, toàn bộ đều ngước đầu nhìn lên.

Trên đỉnh của núi Thế giới, cách mặt đất mấu trượng, đóa hoa Thái dương kia bắt đầu bung ta, ánh vàng lan tỏa, mịt mờ thánh khiết, nơi đó cứ như là một vầng thái dương vàng óng nở rộ.

Lần này, không có chất lỏng màu vàng nào chảy xuống hết, mọi người có thể thấy rõ được bên trong đóa hoa đó là thứ gì.

"Bên trong lại có người?" Mọi người kinh ngạc thốt lên.

Bất kể là quý nữ và kỳ tài của thượng giới, hay là các Tôn giả trong Bảo giới thái cổ, ai nấy cũng đều thất kinh, lộ vẻ khó mà tin được, việc này quá thần bí và kỳ lạ.

Hào quang màu vàng chói mắt, bên trong đóa hóa có một quả trứng óng ánh gần như là trong suốt, không ngừng rút lấy chất lỏng màu vàng, hấp thu tinh hoa của thần dược, sinh linh bên trong quả trứng ấy mọi người đều có thể thấy rõ.

Sợi tóc màu vàng của nàng rối tung, vóc người lồi lõm rõ ràng, thân thể trắng mịn, hai con mắt khép chặt, lông mi rất dài, ánh vàng tỏa ra khắp cơ thể, đó là một cô gái vô cùng xinh đẹp.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 515: Cổ Điện Hỗn Độn

Cảnh tượng này rất kỳ lạ, cứ như là một bức tranh vậy, thần hoa màu vàng tản ra, tuy điểm lành sáng rực thế nhưng lại thai nghén một mỹ nhân xinh đẹp, chuyện này không sao tưởng tượng nổi.

Một đóa hoa sao lại như thế đươc?

Tất cả mọi người đều ngây ra, cảnh tượng quá mức thần bí khiến mọi người không dám tin vào mắt mình.

Thần hoa Thái dương óng ánh, sương mù lưu chuyển, thần quang lấp lánh, nơi nhụy hoa có chất lỏng màu vàng rực rỡ, hương thơm nức mũi, ít nhất phải còn hơn mười giọt, thế nhưng lại bị cái trứng kia hấp thụ toàn bộ.

Mọi người trơ mắt nhìn nhau thế nhưng không một ai dám ra tay, những người công kích về hoa hoàng kim trước kia đều bị xích thần trật tự xuyên thủng và tử vong.

Cái trứng này có màu vàng thế nhưng lại trong suốt, trông vô cùng xinh đẹp, dường như thần ngọc hoàng kim, vô cùng mờ ảo, lưu chuyển hàng loạt hào quang, chiếu sáng ra cầu vòng bảy màu.

Còn cô gái kia lại đang cuộn trong mình, kinh đẹp động lòng người, sợi tóc màu vàng óng, thân thể trắng mịn như ngà voi, lông mi dài run run cứ như có thể thức tỉnh ngay tức khắc.

"Đây là người nào, lẽ nào là thần thai do trời sinh đất dưỡng?" Đả Thần Thạch lẩm bẩm.

Thạch Hạo choáng váng, lần đầu tiên nó thấy sinh linh như thế này, dựa vào cảm giác thì nó biết cô gái này có lai lịch siêu phàm, ngày sau sẽ vô

cùng mạnh mẽ!

Những người khác cũng không ngừng suy nghĩ, âm thầm lên kế hoạch.

"Chẳng lẽ là tinh hồn của thần thụ Thái dương, thông qua một bông hoa thai nghén thành hình người, siêu thoát xuất hiện, hóa thành một giai nhân tuyệt mỹ?" Có người nói nhỏ.

Kỳ tài và quý nữ của thượng giới cũng động lòng, dù thế nào di nữa, đây là một sinh linh giống với thần thai, nếu như mang về thượng giới rồi gia nhập vào đại giáo của mình, sau đó cẩn thận bồi dưỡng thì chắc chắn có thể ngước nhìn chúng sinh, cao cao tại thượng!

"Có thể Hoàng kim thụ muốn tiến hóa thành Thế giới thụ nên đã xảy ra dị biến, đây là tinh linh của Thế giới thụ thai nghén ra, siêu phàm thoát tục, không ở trong Ngũ hành." Có người suy đoán như thế.

Mà lúc này cũng có không ít người hành động, Rắn chín đầu hành động đầu tiên, trong đó một cái đầu rắn âm thầm dùng thần miện dẫn dắt, có thể gần gũi với người khác. Nó cảm thấy cô gái này chỉ vừa mới ra đời nên vô tri không biết gì, chỉ cần khiến nàng cảm nhận được sự gần gũi nói không chừng có thể mang nàng rời đi.

Hào quang màu xanh khuếch tán ra một chùm sáng vàng óng nhằm về đầu rắn của Rắn chín đầu, lập tức nó kêu thảm thiết, mi tâm rạn nứt, trong mắt xuất hiện tia máu, rồi lăn lộn trên mặt đất.

Cái đầu kia của nó đã mất đi ánh sáng lộng lẫy, suýt chút nữa đã chị chém đứt.

Mà một vị Tôn giả khác càng thảm hại hơn, khi một mảnh ký hiệu vàng óng bay tới thì thân thể như bị đốt cháy, trong ánh lửa thân thể ấy từ từu hóa thành tro bụi, hình thần đều diệt.

"Đó chính là hỏa tinh Thái dương, thật là khủng khiếp!"

Mọi người biến sắc, là do quả trứng phóng ra hay là do hoa hoàng kim phóng ta, hiện tại chưa ai có thể xác nhận, không thể nào điều tra được.

"Đến tột cùng nàng là thứ gì, là một sinh linh được sinh ra tuân theo đại khí vận thiên địa ư?"

Mọi người vô cùng nghi hoặc, trong phút chốc khó mà xác minh được.

Hai vị đạo nhan của tộc Kim ô mê mẩn, sau đó là kích động rồi nhìn chằm chằm quả trứng ấy, giọng run lên: "Lẽ nào là Ô hoàng* tái sinh?"

(*): Ô = Quạ.

Truyền thuyết cho rằng, nguồn gốc của bộ tộc bọn họ là trên thần thụ Thái dương này, một vị tổ tiên được thai nghén sinh ra trên cây này, từ bên trong một quả trúng đi ra ngoài, sau đó đã trở thành Thiên đế.

Đó cũng chỉ là thời kỳ đầu, người mạnh nhất của bộ tộc, là do thiên địa thai nghén, trời sinh mà thành, được cho là vô địch trong cửu thiên thập địa.

Hiện tại, cô gái này cũng được sinh ra trên thần thụ Thái dương, cũng là từ trong một đóa hoa, nếu như thế, đây chính là một vị Ô hoàng sao?

Bỗng nhiên, đóa thần hoa hoàng kim kia chuyển động, sương mù mơ mịt, tốc độ của nó cực nhanh rồi bay thẳng về cổ điện Hỗn độn.

Biến cố này vượt quá dự liệu của mọi người, tốc độ nhanh tới khó tin, chỉ để lại một chuỗi tàn ảnh, trong hư không hiện lên một luồng vàng óng, gần như lóe lên rồi biến mất.

"Nó đi chuyển, mau đuổi theo!"

Mọi người như tỉnh lại từ trong giấc mơ rồi nhanh chóng hành động, không thèm vây giết Thạch Hạo nữa, bởi vì trong cung điện kia có thứ quan trọng hơn.

Ở đây, hư không bị giam cầm nên khó mà phi hành được.

Cung điện Hỗn độn song hành cùng với Thế giới sơn, được một lá cây màu vàng nâng lên, vốn có rất nhiều con đường để tiến vào thế nhưng giờ không cần nữa.

Hoa hoàng kim cũng chưa có tách ra, vẫn liên kết dính trên cành cây, khi tiến vào cung điện Hỗn độn thì mọi người vịn vào cành cây rồi nhanh chóng đuổi theo.

Thạch Hạo ở phía sau cùng, nó muốn nhìn cho rõ đó là vận may lớn như thế nào.

Cung điện này lớn vô cùng, bao la vô tận, khi tới gần cảm thấy bản thân mình nhỏ bé tựa như hạt bụi nhỏ, nó cổ xưa và thần thánh, được khí hỗn độn bao phủ.

Trước kia từng có một nhóm Tôn giả tới đây thế nhưng mặt mày ai nấy đều tái xanh, không thể nào tiến vào ntrong được, nơi cung điện phù quang lưu chuyển, áp lực ép người, Tôn giả ở nơi này cứ như là con sâu cái kiến đang đứng nhìn một con rồng ngủ say vậy.

Lần này, đóa hoa hoàng kim kia bay vào trong, sợi dây leo là vết tích do đóa hoa đó để lại, mọi người cũng không cần để ý tới phù văn nơi cửa điện, chỉ cần dọc theo cành cây màu vàng đi vào là được.

Quả nhiên, lần ngày không có bị chặn lại, mọi người thuận lợi tiến vào trong, ai nấy đều vui mừng khôn xiết.

"Chúng ta vào được bên trong rồi." Một vị Tôn giả vô cùng kích động.

Mà kỳ tài cùng với quý nữ của thượng giới lại khiếp sợ, bọn họ từng nghe truyền thuyết của cung điện Hỗn độn này, nơi này có khả năng có kinh thư vô thượng.

Bởi vì, nơi này thuộc về của một vị Thiên đế.

"Không, đây là bộ tộc của ta, là nơi nghỉ chân của tổ tiên bộ tộc ta, các ngươi không thể đi vào được!" Một đạo nhân Kim ô kêu lên.

Thế nhưng chẳng ai thèm để ý tới lời nói của hắn, mọi người đều tăng nhanh tốc độ, giẫm lên cành cây hoàng kim rồi vọt vào trong cung điện Hỗn độn.

Thạch Hạo chầm chậm, là người tiến vào cuối cùng.

Trong cung điện Hỗn độn lượn lờ sương mù, tuy không phải rất dày thế nhưng lại khiến người khác nghẹt thở, không ít người cảm thấy cơ thể đau nhức, không thích ứng được.

Đây cũng không phải là nơi mà người có cấp bậc như bọn họ ở lâu được, chỉ có sinh linh vô địch trên trời dưới đất thì mới có thể dừng lại.

Hiển nhiên, mọi người bắt đầu phân chia trân doanh của chính mình, vừa mới tiến vào trong liền tự động phân chia, mỗi bên đề phòng lẫn nhau.

Cung điện trống trải, mọi người không ngừng tìm kiếm, cũng không có phát hiện gì cả, chỉ có thể một đường hướng tới, mà hỗn độn càng ngày càng dày đặc, có một vài người chịu không nổi nên lấy ra bí bảo hộ thể.

"A..." Có người kêu thảm, bị tập kích giết chết ở nơi này.

Bầu không khí trở nên căng thẳng, vốn đang đối địch với nhau, hiện tại lại có người đi đâu gây khó dễ, phe cánh càng thêm rõ ràng.

"Chúng ta làm diệt trừ đám kia đầu tiên chứ?" Ngân sư đề nghị, muốn diệt trừ đám trẻ tuổi ngoại giới kia đầu tiên.

"Đồng ý!" Lập tức có Tôn giả khác hùa theo, biểu thị đồng ý.

Cổ điện Hỗn độn có khả năng ẩn chứa vận may cực kỳ lớn, mà song phong lại đối địch với nhau, không bằng quét dọn đám ngoại lai kia rồi tính sau.

Dù sao, bọn họ chiếm ưu thế tuyệt đối, nếu như liên thủ thì đủ giết chết đám ngoại lai đó.

"Thạch Hạo mau tới đây, cùng chúng ta liên thủ chống lại bọn họ." Hồng Hoàng mở miệng, lớn tiếng bắt chuyện.

"Không được, hắn giết người của chúng ta, làm sao có thể kêu hắn lại chứ?" Sắc mặt lúc này của Thạch Hạo vân trở nên tái xanh, một cánh tay của hắn vừa bị Thạch Hạo chém đứt không lâu nên trong lòng vô cùng hận nó.

Trừ hắn ra, còn có vài người sắc mặt cũng chẳng hề vui gì, từng âm thầm đánh lén Thạch Hạo thế nhưng lúc này cũng chẳng hề nói gì cả.

Khiến Trác Vân ngạc nhiên hơn chính là, Tuyên Minh cũng gật đầu, nói: "Thực lực của hắn rất mạnh, đáng lôi kéo."

Có thêm mấy người đồng ý nữa, bản thân bọn họ đều có quan hệ cạnh tranh với nhau, đến từ các đại giáo khác nhau, người bị chết kia cũng chẳng quen biết gì với bọn họ, tình huống hiện tại không ổn nên một cường giả gia nhập vào đội cũng tốt.

Thạch Hạo bình tĩnh đi tới, chẳng hề nói gì.

"Đi, trước tiên chúng ta né tránh cái đã, cứ xông về trước, đạt được cơ duyên gì rồi tính tiếp." Có người nói, hắn là người xông lên trước tiên.

"Còn muốn chạy à, ra tay!" Các Tôn giả cười khẩy, tất cả đều lấy ra bảo cụ tấn công về trước.

"Tuyên Minh, tế bí bảo!" Bích Cổ nói.

Một cây cầy đá hình vòn xuất hiện, vào những lúc quan trọng cây cầu này đều phát huy đúng tác dụng của mình, lập tức xuyên qua hư không tiến về trước, mọi người bước lên cây rồi rồi trốn đi thật nhanh.

Hào quang lóe lên, bọn họ tiến vào nơi sâu trong cung điện Hỗn độn,

tạm thời thoát khỏi sự vây công của đám Tôn giả.

Bầu không khí rất vi diệu, dù Thạch Hạo có giết người của bọn họm tuy hai bên không có cùng một đại giáo, nhưng dù gì cũng là người tới từ thượng giới nên vẫn có khúc mắc trong đó.

"Nếu đã đồng hành thì chúng ta coi như là đồng đội, mà trên người của ngươi có tới ba giọt thần dịch hoàng kim, có nên đưa ra hai giọt để mọi người dùng để hộ mệnh?" Triệu Khải bỗng nhiên mở miệng.

Thứ này có thể giúp người chết sống lại, tuyệt đối là thần dịch vô giá.

Những người khác nghe thấy thế thì đều nhìn lại, đặc biệt là Trác Vân còn có mấy người từng âm thầm ra tay với Thạch Hạo, tất cả đều lộ vẻ khắc thường, đồng loạt gật đầu, biểu thị sự tán thành.

"Dựa vào cái gì?" Thạch Hạo cười nhạo, cơ bản chẳng thèm để ý.

"Mọi người giờ đã đồng sức đồng lòng, tất cả đều trên một chiếc thuyền, những tên Tôn giả kia đều rất mạnh, nhân số lại nhiều, ngươi đưa ra thần dịch cũng là tăng cường sức chiến đấu của chúng ta lên thôi." Tên còn lại mở miệng.

"Chúng ta giúp ngươi vượt biển, mấy lần dùng cây cầu đá giúp ngươi bỏ chạy, cũng coi như đã làm hết sức mình, ngươi cũng nên tỏ thành ý đôi chút chứ." Trác Vân cười lạnh nói, hắn rất mong ngóng mọi người ép Thạch Hạo phải đưa ra thần dịch.

"Nếu không có ta lấy ra Thế giới hộp báu phá tan màn sáng Hoàng kim thụ thì các ngươi có thể tới nơi này à?" Thạch Hạo rất lạnh nhạt, rồi nhìn về đám người Trác Vân, Triệu Khải, nói: "Mấy người các ngươi từng âm thầm ra tay với ta, đánh ta rớt xuống dưới Hoàng kim thụ, món nợ này ta vẫn chưa tính đấy."

"Vậy thì giờ tính luôn đi!" Trác Vân cười khẩy, lớn tiếng quát, sau đó nhìn về những người kia.

"Đã tới nước này rồi mà còn tranh đấu nội bộ lẫn nhau, chúng ta không nêu tiêu hoa thực lực như thế, tìm cơ duyên là quan trọng nhất." Lam Vũ mở miệng.

"Những chuyện này sau hẳn nói." Tuyên Minh cũng lên tiếng, đám Bích Cổ đều gật đầu.

"Ồ, sắp tới rồi?" Thủy Nguyệt kinh ngạc thốt lên.

Món pháp khí này của Tuyên Minh quả nhiên mạnh mẽ, không ngừng xuyên qua hư không, sau đó tiến tới nơi sâu nhất trong cung điện Hỗn độn.

Tên một tòa đạo đài có đặt mấy cái bồ đoàn, không ngờ lại truyền ra thần âm đại đạo, mà cô gái tóc vàng vô cùng hoàn mỹ được bao bọc trong quả trứng kia lại đang xuất hiện bên trên đạo đài kia, phù văn không ngừng bao phủ nơi đó, cứ như là đang lắng nghe đại đạo, nghe người khác giảng đạo.

Ngoài ra, nơi sâu trong cung điện này có một bàn đá và giá sách, giá sách này cũng có chất liệu là đá, cổ xưa không ánh sáng.

Nhưng mà trên bàn đá hay là trên giá sách đều có một quyển cốt thư toa ra khí hỗn độn, trông cô cùng cổ xưa!

"Kinh thư vô thượng!" Mọi người vừa thấy thì lập tức chấn động.

Hai bộ kinh thư này được đặt ở nơi đó, không cần nghĩ thì cũng biết được, đó chính là tạo hóa vô cùng to lớn.

Dù là mọi người tới từ thượng giới cũng phải đỏ mắt thèm thuồng, không ngừng lao về trước, ai nấy đều đề phòng lẫn nhau, rất có thể sẽ có quyết đấu sinh tử diễn ra.

"Ầm!"

Có người bị đánh bay, không một ai có thể tiếp cận được khối cốt thư

được khí hỗn độn bao phủ kia.

"Trên người của ngươi có chiến y Bất diệt kim thân, đi vào thử xem thế nào." Trác Vân mở miệng rồi nhìn về phía nó, muốn kéo nó cùng xuống nước với hắn.

Mấy người kia cũng như thế, trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh, quay đầu nhìn lại.

"Trên đường đi ngươi kêu réo không ngừng, thật sự làm phiền người khác đấy, nếu không muốn chết thì cút sang một bên, chớ có chọc ta." Thạch Hạo liếc mắt nhìn hắn, rồi cẩn thận nhìn hai bản cốt thư kia.

"Ngươi..." Trác Vân giận giữ, xem mình là con ruồi con muỗi à? Lại dám nói như thế với mình, đối phương tựa hồ chẳng hề để mình lọt vào mắt, hắn nháy mắt với những người khác muốn liên hợp ra tay với nó.

"Muốn tìm đường chết thì ta sẽ giúp các ngươi vậy!" Thạch Hạo nói.

"Để ta xem bản lĩnh của ngươi thế nào!" Trác Vân quát lên, đồng thời cùng với ba người khác cất bước, từng người lấy ra bí bảo của bản thân.

"Ngươi đến từ thượng giới thì ghê lắm à, ngươi cho rằng ta không dám giết hết đám các ngươi? Nêu như ngươi biết, ta đã làm gì với Bất Lão sơn thì sẽ không hung hăng như thế đâu." Thạch Hạo lạnh nhạt nói.

Keng một tiếng, nó rút ra pháp kiếm màu vàng rồi bổ về trước, lần nữa vận dụng Chí tôn cốt, muốn tốc chiến tốc thắng.

Vù một tiếng, kiếm thể phát sáng, một luồng ký hiệu thần bí phóng tới, gợn sóng kịch liệt, Trác Vân bị bao phủ, ba người ở phía sau hắn cũng như vậy.

"A, đây là..." Bọn họ khiếp sợ hét lớn.

Chỉ trong nháy mắt, bốn người bọn họ từ từ nhỏ lại, cứ như là con nít,

như là "phản lão hoàn đồng", từ trạng thái đỉnh cao trở về thời kỳ trẻ dại.

Không chỉ bề ngoài như vậy mà thực lực cũng như thế.

Mấy người sợ hãi kêu lên, nội tâm sợ hãi vô cùng.

"Thì ra là thế, không ngờ lại có thể sử dụng như vậy, xác thật có thể gọi là Luân hồi." Trong lòng Thạch Hạo lẩm bẩm, nó vô cùng bình tĩnh, thong thả ra tay, pháp kiếm màu vàng đảo qua, đầu lâu của Trác Vân bị chém đứt lìa, sợ hãi kêu thảm không thôi, thế nhưng không thay đổi được kết quả gì cả.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 516: Đối Đầu.

Thi thể không đầu ngã nhào xuống, tiên máu nhuộm đỏ mặt đất của cổ điện, đầu lâu lăn lông lốc rất xa, trên mặt vẫn còn vẻ sợ hãi, miệng há rộng như muốn nói thứ gì đó.

"Để ta giúp ngươi gắn lại đầu lâu lên người, xem thử ngươi còn có thể sống được không"? Thạch Hạo kinh ngạc.

Dục vọng muốn sống của Trác Vân rất mạnh, dùng sức má rộng miệng, con mắt chớp nháy không thôi, vẫn chưa có mất đi sức sống, mà thần hồn nơi mi tâm lóe lên như muốn bỏ chạy.

Một tiếng nhỏ vang lên, một luồng kiếm khí vút tới, trong vẻ sợ hãi không cam của Trác Vân, mi tâm của hắn bị pháp kiếm màu vàng xuyên thủng, mất mạng thật sự.

Thạch Hạo rất bình tĩnh, đối phương lần lượt trêu chọc nó, đồng thời mang sát ý vô cùng mãnh liệt khiến nó ngứa mắt từ lâu.

"Ngươi đừng tới đây!" Ba người khác hét lớn rồi xoay người bỏ chạy, vẻ mặt tràn ngập vẻ sợ hãi.

Mạnh mẽ như bọn họ vậy mà giờ lại vô cùng nhỏ yếu, mất đi sức chiến đấu đỉnh cao, không còn loại tự tin cao cao tại thượng nữa.

"Dừng tay!" Triệu Khải hét lên, trong lòng cảm thấy bất an, trước đây không lâu hắn cũng từng nhắm vào Thạch Hạo.

Cũng trong lúc đó, đám Thủy Nguyệt, Tuyên Minh, Bích Cổ cũng lấy ra bí bảo đánh về phía trước nhằm khuyên can, trong lòng bọn họ vô cùng chấn động, Trác Vân có thực lực không yếu, thế nhưng lại bỏ mạng ở dưới hạ giới

này.

"Đạo hữu, chúng ta cùng nhau vượt biển, xông vào trong cung điện Hỗn độn này, dù không hòa thuận thế nhưng cũng đừng nên nội chiến như vậy, tất cả chúng ta đều có chung một kẻ thù." Bích Cổ nói.

Những người này không cách nào bình tĩnh được nữa, nội tâm vô cùng phức tạp, có người muốn lôi kéo Thạch Hạo, cũng có người lại kiêng kỵ với nó, cũng có một số mang theo sát ý rất lớn.

"Thạch huynh, hay là tha cho bọn họ đi, những tên Tôn giả kia chẳng mấy chốc sẽ tới đây, nếu làm như thế thì thực lực của chúng ta sẽ yếu đi." Thủy Nguyệt lên tiếng, thân thể hiện lên ánh bạc, vô cùng thánh khiết.

Thạch Hạo cũng không nôn nóng động thủ gì cả, nó quan sát ba người còn lại, nó muốn biết rõ thời gian ảnh hưởng của sức mạnh Luân hồi này là trong bao lâu.

"A..." Một người kêu to, thân thể phát sáng, sau đó từ từ 'trưởng thành'. Hắn có tu vi cao nhất trong ba người, sau đó từ từ khôi phục lại.

Rồi, thân thể của hai người khác cũng run lên, thần hồn ngưng tụ, cứ như là một cơn ác mộng, từ trong trạng thái kỳ lại được thoát ra ngoài.

"Thời gian cũng không phải là lâu." Thạch Hạo suy nghĩ, sờ sờ căm, cẩn thận suy đoán và đánh giá.

"Ngươi... đúng là ma quỷ!" Một người trong số đó hoảng hồn khiếp sợ rồi trốn vào trong nhóm người, sắc mặt trắng bệch.

Hai người khác sắc mặt cũng rất khó coi, đúng là mất mặt, bốn người tiến lên thế nhưng một người chết đi, ba người còn lại hoảng sợ tới mất đi nửa hồn phách.

"Ta mà là ma quỷ thì sẽ bỏ qua cho các ngươi à?" Thạch Hạo nói, sau khi phân tích cẩn thận thì lại hiểu hơn về uy năng của Chí tôn cốt.

Người đó sắc mặt tái mép, vô cùng tức giận thế nhưng lại vô cùng sợ hãi.

"Thạch huynh, nên dừng lại ở đây thì tốt hơn, đại địch sắp tới, chúng ta cùng nhau chống lại đám kia." Thiếu nữ tên Oánh Oánh mở miệng nói.

Bầu không khí trở nên kỳ diệu, có người mang theo địch ý, cũng có người âm thầm mừng rỡ, tuy cùng tới từ thượng giới thế nhưng lại là đối thủ cạnh tranh với nhau, quan hệ hết sức phức tạp.

"Trước kia hắn giết người của chúng ta, giờ lại giết chết Trác Vân, tôn nghiêm thượng giới của chúng ta ở đâu?" Triệu Khải bí mật truyền âm, phản đối đề nghị vừa rồi. Hắn không mốn Thạch Hạo nghe được nên mới dùng cách truyền âm này.

Nhưng mà, hắn đã đánh giá thấp linh giác của Thạch Hạo, Thạch Hạo cảm ứng được một luồng gợn sóng khó hiểu, thần giác mở ra, âm thầm tóm lấy tinh thần thức niệm này.

"Không thể bỏ qua cho hắn, chúng ta đều tới từ thượng giới, há có thể để hắn làm càn làm bậy, thích thì giết người của chúng ta hay sao. Hắn cũng chỉ là con cháu của đám bất hạnh bị lưu đầy giam giữ trong lao tù hạ giới này mà thôi, trong cơ thể chảy dòng máu tội ác, chúng ta đồng loạt ra tay giết chết hắn. Trên người hắn có ba giọt hoàng kim dịch, vừa đủ để bù đắp tổn thất cho chúng ta." Tên còn lại bí mật truyền âm, sắc mặt có chút trắng bệch, hắn là người vừa trải qua tử kiếp khi nãy.

Có người động dã tâm, lại có người nhíu mày biểu thị sự phản đối, sự trầm mặc xuất hiện trong giây lát.

Thần giác của Thạch Hạo vô cùng nhạy cảm, bắt lấy tinh thần niệm lực của người này, sau đó lộ ra ý lạnh, nó không phải là người máu lạnh thế nhưng cũng không bao giờ nhân từ với kẻ địch, có mầm họa thì cần phải diệt trừ nhanh chóng.

Nó bước lên phía trước, tướng mạo vô cùng tuấn tú, con mắt phát sáng, tay áo tung bay, không nhiễm chút bụi trần, trông vô cùng linh động và siêu nhiên, cứ như là một vị "trích tiên " vậy.

"Ngươi... Dừng tay!" Mấy người la lớn.

Ai cũng không ngờ rằng, Thạch Hạo lại quyết đoán đến như thế, động tác nhanh tới cực hạn, dưới chân hiện lên một con Côn bằng đỡ láy nó rồi vọt nhanh tới.

Đồng thời, trong hư không run rẩy, tầng ký hiệu dày đặc xuất hiện cùng với lớp sương mù hỗn độn tỏa ra bao phủ lấy người thanh niên đề xuất muốn giết chết Thạch Hạo.

"Ầm!"

Có người ra tay, bí bảo đập xuống thế nhưng lại bị màn sáng phá tan, không thể nào tới được thân thể của Thạch Hạo.

Còn mấy người khác xuất bảo thuật khiến cho hư không vặn vẹo, thế nhưng vẫn không thể nào đột phá vào trong, vòng thần hoàn ngoài cơ thể của Thạch Hạo sáng rực lên cứ như ngân hà vờn quanh.

Sự phòng ngự tới kinh người của nó được thể hiện, tuy rằng mấy người đồng thời xuất thủ thế nhưng đều bị nó ngăn cản toàn bộ, cứ như "vạn pháp bất xâm" vậy!

Quá nhanh, pháp tắc quấy phá không gian, Thạch Hạo chụp lấy mấy người này.

"Ầm" một tiếng, một cường giả trẻ tuổi sắc mặt tái nhợt bị đánh cho ngã nhào xuống dưới đất, không nhịn được rên to thảm thiết, muốn giẫy dụa gắng sức để đứng dậy thế nhưng những ký hiệu kia bao phủ rồi tiến vào thân thể của hắn, khiến cho thân thể của hắn từ từ biến đổi.

"Đây là..." Mọi người giật nảy mình, vô cùng sợ hãi.

Chỉ trong giây lát mà Thạch Hạo lại khiến cho thiên tài của thượng giới trở nên già nua đi mấy trăm tuổi, râu tóc bạc trắng, da thịt mềm nhũn, hai mắt vẫn đục, già tới mức không thể nào tả được.

Cảnh tượng này quá kỳ lạ, hoàn toàn đối ngược với trước đây, cứ thể cướp đi năm tháng cuộc đời của một người.

Chỉ trong nháy mắt ngắn ngủi, một người trẻ tuổi chuyển thành người già nua, sự sợ hãi tràn ngập, thân thể run rẩy, cả người phát sáng, tinh khí sinh mệnh tiết ra ngoài cứ như là đang bốc cháy vậy.

"Cũng hạn chế thời gian, cuối cùng gì... hắn cũng khôi phục lại?" Thạch Hạo lẩm bẩm, trong lời nói đầy nghi hoặc, nhưng lần này nó không chần chờ nữa, một chưởng vỗ xuống chấn cho cơ thể già yếu kia vỡ nát, trờ thàn tro tàn.

"Ngươi quá đáng rồi đó!" Tuyên Minh giọng trầm xuống.

"Ta quá đáng như thế nào, hắn đang mưu tính muốn giết chết ta, chẳng lẽ ta không thể phản kháng hả?" Thạch Hạo bình tỉnh hỏi lại, vẻ thong dong cùng trấn định đó khiến người khác phải kinh nể.

Những người khác nghe thấy thế thì im lặng.

Bỗng nhiên Triệu Khải cũng trầm giọng nói: "Dù thế nào thì ngươi cũng không nên giết bọn họ, đây là muốn đoạn tuyệt với thượng giới bọn ta sao, chẳng lẽ ngươi muốn giết hết mọi người?"

"Trùm cái mũ cho ta thật là lớn nghe, chỉ là tự vệ mà thôi, làm gì mà đoạn tuyệt? Ngươi có thể đại biểu tất cả à, nếu như có thể, có phải ngươi còn muốn thay mặt các giáo chủ đại giáo của thượng giới để ra lệnh?" Thạch Hạo cười cười.

Bầu không khí trở nên căng thẳng, Triệu Khải cùng với đám người kia tức giận thế nhưng cũng không dám manh động gì cả.

"Sao lại tới mức này chứ?" Lam Vũ khẽ thở dài một hơi, hiện tai quá phức tạp, nếu như liên hợp với Thạch Hạo thì đám Triệu Khải sẽ sinh ra oán hận.

Trong lúc nhất thời mọi người đấu đá, ai cũng không nhường bước.

Thạch Hạo thản nhiên và ung dung, hiện tại nó chẳng hề lo lắng gì cả, ai muốn gây bất lợi cho nó thì cứ tiếp chiêu rồi hẳn nói, nó nhìn về đám Triệu Khải, ánh mắt khiếp người.

Những người này lập tức cảm nhận được áp lực, thiếu niên hạ giới này chẳng hề sợ hãi thân phận của bọn họ, cộng với bản thân cũng đủ mạnh, hiện tại thật là phiền phức.

Trên bàn đá và giá sách kia, hai bản cốt thư lượn lờ khí hỗn đồn. Đây là cơ duyên lớn mà tất cả mọi người đều muốn có, ngược lại, mỹ nhân xinh đẹp bên trong đài hoa hoàng kim kia hiện tại cũng không ai để tâm tới.

Thạch Hạo cất bước tiến về phía bàn đá, nó muốn đoạt lấy tiên kinh đó.

Ánh mắt của đám Triệu Khải đều lạnh lẽo, chăm chú nhìn theo, chờ nó đạt được tới tay sau đó là hợp lực cùng nhau cướp lấy.

Bên cạnh bàn đá có lực phản chấn khó tả, càng tới gần thì càng khó chịu, như muốn đánh văng người khác ra xa, ngoài ra khí hỗn độn tràn ra từ cốt thư cũng ngăn cản mọi người tới gần.

"Ầm!"

Thạch Hạo chưa tới gần thì đã có người xông tới, ra tay về phía nó.

Đám Tôn giả kia đã tới, khi nhìn thấy hai bộ cốt thư hỗn độn đó thì khiếp sợ, nhất trí đồng loạt ngăn cản Thạch Hạo.

"Thật là tuyệt với, đến sớm không bằng đến đúng lúc, trong cung điện Hỗn độn này có hai bộ điển tịch, không cần nghĩ nhiều, khẳng đinh là tiên

kinh vô thượng." Người khổng lồ hoàng kim cười to.

Thân thể của Rắn chín đầu vô cùng to lớn, lớp vảy phát sáng lạnh lẽo và âm trầm, đặc biệt chín đầu rắn không ngừng thè lưỡi, tiếng xì xì phát ra, khí tức u ám khiến người khác sợ hãi.

"Ngươi... cút sang một bên!" Ngân sư chẳng hề khách khí, từ từ bước về phía trước của Thạch Hạo.

Toàn bộ Tôn giả đều tiến về trước, ai ngăn cản bước chân của bọn họ, ai là cừu địch thì đều bị giết chết.

"Chư vị, các vị cứ việc ra tay, người này chẳng hề có quan hệ gì với chúng ta, muốn giết muốn chém tùy các vị." Triệu Khải mở miệng, trên mặt lộ vẻ lạnh lẽo.

Hắn hoàn toàn cắt đứt tâm tư của đám Lam Vũ, Bích Cổ, không muốn Thạch Hạo đứng chung một chỗ với bọn họ, khiến cho nó một mình đối mặt với một đám Tôn giả, rơi vào tuyệt cảnh.

"Chính xác, kẻ này không có liên quan tới chúng ta, mặc các ngươi chém giết." Một vài thiên tài trẻ tuổi của thượng giới hùa theo, những người này trước kia từng nhằm vào Thạch Hạo, từng 'đánh rơi' nó xuống dưới cổ thụ Hoàng kim.

"Thú vị!" Đám Rắn chín đầu, đạo nhân Kim ô đều lộ nụ cười đểu, không ngờ đám ngoại lai này lại nội chiến với nhau.

"Chuyện đó không cần nói nhiều, chúng ta sẽ giúp các ngươi giết chết nó." Cổ thụ Thiết huyết mở miệng mang theo nụ cười tàn nhẫn, thừa cơ bọn họ không đoàn kết thì muốn giết chết Thạch Hạo, nhân vật vô cùng lợi hại này.

"Sớm giết chết hắn thì hơn!" Giọng nói của Người khổng lồ hoàng kim ồm ồm, nâng quyền đánh tới.

Ngân sư cũng dùng hành động thực tế để đáp lại, một tiếng rống lớn vang lên chấn cho cổ điện vang lên vù vù, khí hỗn độn dâng trào, đây mới thật sự là thần công Sư tử hống!

Cả người Thạch Hạo hiện lên ánh đen, dung hợp với Bất diệt kim thân, một luồng chiến khí mạnh mẽ lao ra khiến nó giống như là một vị Ma thần vậy.

"Ầm!"

Pháp kiếm màu vàng trong tay của Thạch Hạo điểm vào hư không, cứ như là mặt trời nổ tung, nơi đó ký hiệu màu vàng tỏa ra rồi đánh đánh gợn sóng màu bạc do thần công Sư tử hống khuếch tán ra.

"Ầm!"

Cùng lúc đó, Thạch Hạo vung quyền mang theo thần quang vô lượng đón lấy Người khổng lồ hoàng kim, hai nắm đấm va chạm vào nhau, nơi đây rung lên bần bật, tiếng vang điếc tai nhức óc.

"Giết!"

Đại chiến bùng phát, các Tôn giả dồn dập ra tay.

Cùng lúc đó, đám Tuyên Minh, Bích Cổ, Thủy Nguyệt cũng chuyển động nhào về phía giá sách và bàn đá kia, bọn họ muốn đột phá rào cản mang đi hai bộ cốt thư này.

"Ai dám làm bậy?!" Các Tôn giả quát lên.

Nhất thời hỗn chiến càng thêm kịch liệt hơn.

"Chúng ta cũng ra tay thôi, trước tiên liên hợp giết chết hắn cái đã!" Triệu Khải nói, liên hợp với những người của mình giết về phía Thạch Hạo, kết hợp với Tôn giả kia tạo thành vòng tròn vây Thạch Hạo ở bên trong.

"Muốn ta đại khai sát giới rồi!" Âm thanh của Thạch Hạo lạnh lùng, nó

rít lên một tiếng chấn động cả cổ điện Hỗn độn này, nơi đây bắt đầu run rẩy.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 517: Đoạt Sách Quý Hỗn Độn.

"Chỉ là con cháu của tội nhân mà thôi, không hề kính nể với thượng giới, còn hung ác như thế, hôm nay giết chết ngươi!" Một người lên tiếng, sau nó bóng người dần dần mơ hồ.

Hắn rất kiêng kỵ thủ đoạn của Thạch Hạo, dùng bí bảo hộ thể rồi biến mất nơi đó, bắt đầu âm thầm tìm cơ hội ra tay giết Thạch Hạo.

"Xoẹt!"

Một ráng lành đột nhiên bùng phát, từ trong hư không hiện ra rồi từ đằng sau đầu của Thạch Hạo bay thẳng tới, vô cùng sắc bén.

Thạch Hạo lướt sang ngang, pháp kiếm màu vàng trong tay xoay một cái bổ thẳng với nơi đó, tiếng ầm ầm vang lên, một ánh kiếm vô cùng to lớn xuất hiện khiến hư không nổ vang.

Bóng người ấy hiện ra, là một chàng trai tóc tím, ánh mắt đầy nham hiểm, trong tay cầm một thanh đoản mâu vô cùng sắc bén, phát ra phù văn khiến xung quanh mơ hồ.

Hào quang lóe lên rồi hắn lần nữa biến mất.

"Hừ, đoản mâu được tế luyện từ xương của Hư không thú?" Sắc mặt của Thạch Hạo lộ vẻ khác thường, đây tuyệt đối là bí bảo hiếm thấy.

Hư không thú rất hiếm, bất kể là da lông hay là phù cốt đều có giá trị vô lượng, có thể gặp chớ không thể cầu..

"Ầm!"

Thạch Hạo không hề sợ hãi, chỉ tay một cái, một cây cỏ hiện ra rồi kiếm khí bắn đầy trời nhấn chìm cả khu vực này, cứ như đang công kích mỗi tấc trong hư không vậy.

"Bụp" một tiếng, hoa máu tỏa ra, trong như không hiện ra một bóng người đang lảo đảo, nơi bả vai của thiên tài thượng giới này chảy máu, suýt chút nữa đã bị xuyên thủng bả vai, sắc mặt lạnh lẽo.

"Mọi người cùng nhau tiến lên, chiến y Bất diệt kim thân này ẩn chứa bí mật thái cổ, giết chết hắn thì vật đó sẽ là của chúng ta, sau đó từ từ nghiên cứu thì có thể mô phỏng chế tạo được vài món." Tên còn lại mở miệng.

Triệu Khải cũng cười gằn, bọn họ bao vây tới hòng muốn giết chết Thạch Hạo, cảm thấy sự uy hiếp của nó quá lớn.

"Ầm!" Khí tức điên cuồng đập vào mặt, Người khổng lồ hoàng kim xuất thủ lần nữa, hắn đã phát điên, sợi tóc màu vàng đầy đầu cứ như là thác nước buông xuống, tinh lực ngập trời, mấy lực va chạm trực diện với Thạch Hạo đều khiến hắn ăn phải thiệt thòi lớn, sớm đã nổi giận không thôi.

Bên cạnh cũng có Tôn giả phối hợp đồng thời ra tay về phía Thạch Hạo, bảo thuật liên tiếp sáng lên bap phủ phía trước, nơi đây sôi trào.

"Bất diệt kim thân, cũng là thứ tốt, có thể làm pháp y, là công cụ để chiến đấu, ngươi để lại thì tốt hơn!" Ngân sư quát lên.

Bọn họ ở trong Bảo giới thái cổ, bị ngăn cách với bên ngoài trong vô tận năng tháng thế nhưng cũng từng nghe nói tới trân bảo hi thế như thế này, muốn luyện chế nó thì rất gian nan.

Một là vật liệu rất khó tìm, hai là trận pháp khắc xuống quá mức phức tạp, cứ như là ngôi sao của chư thiên, thế nhưng đúng là nó rất nghịch thiên, có thể giúp cho người có thực lực yếu chinh phạt kẻ có thực lực cao hơn hẳn mình.

"Tốt, để xem thử hắn trốn thoát bằng cách nào!" Một vị cường giả trẻ

tuổi của thượng giới vui mừng, phối hợp cùng ra tay.

Tới hiện tại, mọi người vẫn còn đang nghi ngờ, thần thông mà Thạch Hạo sử dựng có phải có quan hệ với Bất diệt kim thân này hay không, nên biết rằng thời thái cổ cũng có Kim thân vô địch, uy năng vô cùng, có thể tỏa ra đại thần thông tới kỳ lạ.

"Gàoooo..." Một vị Tôn giả gào lên, hóa thành một con Kim lang, từng bóng mờ hiện lên, móng vuốt cực lớn màu vàng lấp lánh bên người Thạch Hạo.

Cũng trong lúc đó, những người khác đồng loạt xuất thủ, phù văn đan dệt, đặc biệt là thiên tài thượng giới ẩn trong hư không kia, tay cần đoản mâu lần nữa đâm tới mà chẳng hề có chút tiếng động nào phát ra.

"Ầm!"

Thạch Hạo đấm ra một quyền khiến cho Người khổng lồ hoàng kim kia lảo đảo thối lui, nắm đấm đầm đìa máu tươi, khớp xương bị lệch đi, huyết khí màu vàng dâng trào, gợn sóng kịch liệt.

"Mở!"

Thạch Hạo hét lên một tiếng, vô số tia điện tỏa ra, tổng cộng có mười con Toan nghê vọt lên, đại biểu cho cực hạn, mang theo một mảnh lôi hải công kích về bốn phương tám hướng.

Đây là bảo thuật thích hợp nhất trong quần chiến, mỗi một tấc trong hư không đều là tia điện màu vàng, đồng thời mang theo ánh tím, ầm ầm nổ vang.

Đương nhiên, bảo thuật vừa ra, Thạch Hạo đã đẩy lùi được Ngân sư, Kim lang, bốn con Toan nghê tập hợp lại công kích về phái cường giả trẻ tuổi ẩn mình trong hư không kia.

Bởi vì, khí đoản mâu của hắn khi công kích tới thì hắn đã tiết lộ hành

tung của chính mình.

Thạch Hạo dùng thân thể làm mồi nhử hòng đưa ra cơ hội để cho hắn ám sát.

Bốn con Toan nghê có hình thể khổng lồ, tất cả đều do lôi điện biến thành, đồng thời rít gào, tia chớp màu vàng cùng ánh tím pha lẫn phóng tơi khóa chặt lấy kẻ này.

"Mau ra tay!" Sắc mặt của hắn trắng bệch, hô to mấy người kia.

Đồng thời, thân thể của hắn lần nữa mơ hồ, đoản mâu trong tay phá tan hư không hòng trốn đi.

Đám Tôn giả Ngân sư, Kim Lang, Người khổng lồ hoàng kim, cùng với đám Triệu Khải đều công kích về Thạch Hạo, hiện tại không phải là thời điểm quyết đấu công bằng, mục đích chỉ là giết chết đối phương.

Tiếng nổ vang rền điếc tai, nơi này bạo động!

Toàn thân Thạch Hạo phát sáng, ký hiệu dày đặc, tốc độ vô cùng nhanh, từ ở giữa xông thẳng ra ngoài, né tránh một đòn mạnh mẽ vừa rồi.

Cùng lúc đó, mười tòa Động thiên hiện ta, sau đó nhanh chóng nối liền, ánh sáng rực rỡ cứ như là mặt trời nhô cao, hào quang chói mắt khiến người khác khó có thể nhìn thẳng được.

Thời khắc này, hư không bị giam cầm.

Tuy chỉ duy trì trong nháy mắt, thế nhưng vậy cũng đủ lắm rồi, Thạch Hạo điều khiển bốn con Toan nghê màu vàng vồ tới người thiếu niên thượng giới đang bị giam cầm trong hư không kia.

"Giết!" Thạch Hạo hét lớn một tiếng.

Toan nghê màu vàng tấn công, xuyên thủng màn sáng hộ thể của hắn, tia điện vô tận khiến cho bộ lông đầy ngươi của hắn đều dựng đứng, ánh chớp

dày đặc. Một vài pháp khí trên người của hắn vỡ vụn không cách nào ngăn cản được tia điện xâm nhập vào trong cơ thể, lúc này cả thân thể cháy đen khiến hắn kêu thảm không thôi.

"Bụp!"

Bản thân của Thạch Hạo cũng vọt tới bên cạnh, pháp kiếm màu vàng chém ra, một cái đầu lâu vô cùng xinh đẹp, trên gương mặt mang theo vẻ hoảng sợ không cam lăn lông lốc ra ngoài, máu tươi từ thân thẻ không đầu đó phóng lên rất cao.

Sau đó, hư không khôi phục lại bình thường, không còn bị giam cầm nữa.

Chỉ trong nháy mắt ngắn ngủi, Thạch Hạo hoàn thành việc chém giết đầy hoàn mỹ đầu tiên.

Mọi người giật mình, trong sự vây công của hàng loạt người mà lại có thể giết chết kẻ kia, khiến mỗi người đều rùng mình, sắc mặt vô cùng khó coi.

Thạch Hạo vụt tới chộp về phía đoản mâu kia, đây chính là một bí bảo, nếu như có thể đạt được thì đúng là xuất quỷ nhập thần, uy năng vô tận, sẽ tạo nên sự quấy nhiễu rất lớn cho đối phương.

"Ngăn hắn lại!" Tất cả mọi người đều biến sắc, nếu như cái tên mạnh mẽ này trở thành một người ám sát thì vô cùng phiền toái.

"Ầm" một tiếng, Thạch Hạo một cước đạp lên thi thể không đầu kia, rồi tóm chặt đoản mâu được tế luyện từ xương Hư không thú kia vào trong tay, trong lòng vô cùng mừng rỡ.

Đột nhiên nó biến sắc mặt, tiếng rạn nứt vang lên, đoản mâu trong tay đang bốc cháy, bùng phát ra thần quang óng ánh.

Chỉ trong nháy mắt, nó lao về phía sau, lòng bàn tay cũng thả lỏng ra.

"Gàoooo..." Kim làng vọt tới, vừa đúng lúc chụp lấy thần mâu này, kết quả lưỡi mâu xuất hiện vết nứt sau đó nổ tung, bùng phát ra một cơn bão năng lượng kinh thiên.

Không thể không nói, con Kim lang này rất mạnh mẽ, tuy máu thịt be bét trong vụ nổ vừa rồi thế nhưng lại không có chết.

Những người khác cũng lùi lại, phòng ngừa gặp phải xung kích.

Thần giác của Thạch Hạo vô cùng nhạy cảm, sau khi lùi lại sau một khoảng cách nhất định thì đột nhiên bùng phát, nhằm thẳng nơi trung tâm kia. Nó vận chuyển lực Côn bằng, nắm đấm phát sáng, cứ như là mặt trời vụt trời cao, chiếu sáng cả cổ điện Hỗn độn này.

"Ầm!"

Cú đấm này nện thẳng lên trên người Kim lang, vô cùng hung tàn, lập tức chấn cho nó nổ tung, da lông, xương cốt còn có huyết nhục đều tung tóe, toàn bộ nổ nát.

Tất cả mọi người đều hoảng sợ, quá mạnh mẽ, Tôn giả Kim lang lợi hại như thế mà chỉ cần một quyền là có thể đánh nát, mưa máu màu vàng bay khắp nơi khiến người khác run rẩy.

Xa xa, đám người Bích Cổ, Lam Vũ, Hồng Hoàng đều chấn động, lộ vẻ hoảng sợ, thiếu niên hạ giới này quá mạnh mẽ, thế nhưng bọn họ cũng không nói thêm gì nữa, vẫn như trước nhằm về phía hai bản cốt thư kia.

"Ngươi..." Người khổng lồ hoàng kim hô lớn.

"Giết hắn, không thể bỏ qua được!" Ngân sư quát lên.

Mà đám Triệu Khải lại biến sắc, Thạch Hạo càng mạnh mẽ thì trong lòng bọn họ càng bất an, hận không thể giết chết ngay lập tức.

Dù là Rắn chín đầu, Lam long chưa tham gia trận chiến này cũng phải

hoảng sợ, trong lúc nhằm về bàn đá và giá sách thì quay đầu nhìn lại, sắc mặt cứng đờ.

Chỉ trong nháy mắt, Thạch Hạo liền giết chết hai đại cao thủ, tự nhiên khiến những người nơi đây đều kiên kỵ.

Thời khắc này, cổ thụ Thiết huyết chuyển động, nó chính là một trong những người mạnh nhất ở nơi này, ngoài ra còn có Người khổng lồ hoàng kim, Ngân sư cũng bùng phát, tinh lực như biển xông về phía trước.

Triệu Khải cùng với kỳ tài của thượng giới cũng di chuyển, hiện tại không còn đường lui nữa, nếu như Thạch Hạo nghỉ được hơi nào thì chắc chắn sẽ lùng giết bọn họ cho nên tất cả đều đều triển khai thần thông mạnh nhất của họ.

Trong lúc nhất thời, pháp tắc vọt lên, bảo quang rực rỡ, nơi này vô cùng kinh khủng!

Dù Thạch Hạo có mạnh hơn nữa cũng không dám giao chiến với bọn họ, nó triển khai pháp môn Côn bằng, cứ như một luồng phù quang không ngừng ngang dọc trong không gian, né tránh tường luồng pháp tắc kia.

"Tên tội nhân kia, nhận lấy cái chết!:

"Tên ngoại lai này, để lại mạng đi!"

Những cường giả này đều gầm thét, triển khai hết thủ đoạn mạnh nhất của mình công kích về bóng người trong hư không kia.

Thạch Hạo hét lớn, cũng xuất ta toàn bộ thủ đoạn của mình, dùng thân pháp Côn bằng né tránh phong mang, đồng thời mười Động thiên đều xuất hiện bảo vệ lấy bản thân, rồi dùng hết khả năng khống chế Chí tôn cốt.

Một luồng khí tức lớn lao tràn ngập, ký hiệu dày đặc, trong hư không trở nên lấp lánh, một màng ánh sáng bao trùm về trước.

"Không xong!" Có người kêu lớn, cũng không phải là lần đầu tiên thấy Thạch Hạo thi triển loại thần thông này.

Nhưng mà, màn ánh sáng này rất nhanh, hcir hơi đảo qua là có rất nhiều người bị trúng đòn, kêu lên đầy sợ hãi.

Trong khoảnh khắc ấy, người bị phù văn quét trúng trở nên già nua, không ngừng ho khan, cơ thể già tới cực điểm, như là bước tới cuối đường trên con đường nhân sinh vậy.

Triệu Khải tóc trắng xóa, hét lên rồi chạy trốn.

Mà bên cạnh hắn, hai người kia trạng thái còn kém hơn, gần đất xa trời, thần lực suy yếu tới mức thấp nhất, ra sức bỏ chạy thế nhưng không được như mong muốn.

Thạch Hạo dường như biến thành Ma thần, tóc tai rối bời, từ trên trời giáng xuống, bàn chân đạp mạnh, bụp bụp, hai người này hóa thành tro bụi.

Đương nhiên, cũng không phải ai cũng đều như vậy, cổ thụ Thiết huyết vô cùng mạnh mẽ, tuy cành lá vàng úa thế nhưng lại vẫn đáng sợ như trước, vẫn có thể tiến hành công kích, bùng phát ra huyết quang vô lượng, những phiến lá đầy cây không ngừng nhảy múa rồi hóa thành mũi tên bắn thẳng về phía Thạch Hạo.

Cũng chính vì vậy nên ngăn chặn bước chân của Thạch Hạo, khiến cho Triệu Khải tạm thời tránh được một kiếp.

Thạch Hạo kinh ngạc, sức sống của cổ thụ Thiết huyết này quá mạnh mẽ, dưới tác động của "Luân hồi" mà vẫn không có đi tới phần cuối của sinh mệnh.

"Ồ?" Thạch Hạo biến sắc, lần này đồng thời ra tay về phía tất cả mọi người, phù quang quá phân tán, kết quả thời gian tác dụng quá ngắn, ví như cổ thụ Thiết huyết kia, khí tức lập tức cường thịnh ngay trở lại.

Nó lập tức đưa ra quyết định nhằm về một bên khác, đối mặt với một con sư tử già nua màu bạc. Tuy con này muốn phát sáng hòng khôi phục lại như củ, thế nhưng vẫn không sao khôi phục lại được.

"Ầm!"

Thạch Hạo nện một quyền, ánh sáng vô lượng bùng phát.

Sư tử già run rẩy, lấy vài món bảo cụ ra ngăn cản thế nhưng đều vô dụng, toàn bộ pháp khí đều bị quyền Côn bằng phá nát.

"A..." Nó hét thảm, dưới một quyền này thân thể của nó bắt đầu rạn nứt, trong lòng tràn đầy vẻ không cam, muốn khôi phục lại thế nhưng lại bị người khác đánh nứt cả thân thể.

"AAA..."Cũng trong lúc đó, Thạch Hạo hét lớn, sóng âm cuồn cuộn, cứ như biển gầm.

Bụp một tiếng, thân thể của Ngân sư vốn đã rạn nứt giờ lập tức nổ tung, bị tiếng hét của Thạch Hạo làm cho nổ nát!

Nó am hiển thần thông Sư tử hống, thế nhưng giờ lại chết đi dưới làn sóng tương tự như thế, máu tươi tỏa ra.

Một bên khác, Người khổng lồ hoàng kim sắp khôi phục như cũ, toàn thân bùng phát ra ánh sáng vô lượng, huyết khí vàng óng dâng trào, căm tức vọt về phía Thạch Hạo.

Thạch Hạo khống chế thần lực của bản thân, trong tay cầm pháp kiếm màu vàng bổ xuống, Người khổng lồ hoàng kim dùng pháp khí ngăn cản đồng thời rút lui, thế nhưng vẫn trúng phải một kiếm.

"Bụp!"

Máu tươi bay lượn, hắn tránh được chỗ yếu hại thế nhưng cánh tay lại bị cắt lìa, cơn đau nhức khiến hắn gào thét.

Vào lúc này, đám Rắn chín đầu, Lam long, Kiến tử kim phát hiện có chuyện không ổn, còn cổ thủ Thiết huyết thì lần nữa đánh tới, kết hợp tấn công tiêu diệt Thạch Hạo.

"Hừ, vừa mới triển khai Luân hồi, trong nháy mắt không thể sử dụng lại nữa?" Thạch Hạo ngẩn ra, cùng với sự giao chiến thì nó lai càng phát hiện thêm được sự huyền bí của môn bảo thuật này.

Thuật Chí tôn này cần có thời gian nhất định mới có thể triển khai được, không thể sử dụng liên tiếp. Nghĩ lại cũng đúng, thần thông mạnh mẽ nào cũng đều có sự hạn chế riêng cả.

Hơn nữa, lúc khống chế Luân hồi thì tiêu hao rất nhiều, nếu không phải nó đã tu luyện thân thể tới cực hạn thì ngăn bình thường khác cơ bản không thể nào chịu đựng nổi.

Thạch Hạo rút lui, né tránh công kích liên thủ của đám người này.

"Ồ, huyết dịch đã kích hoạt trận pháp!" Có người kêu lớn.

Bàn đá phát sáng, xung quanh xuất hiện rất nhiều phù văn, chuyện này xảy ra cũng vì huyết dịch gây nên, cốt thư bên trên hiện ra.

Có người thử nghiệm, dùng bảo thuật cướp lấy.

"Hả, thành công rồi!" Tiếng kêu kinh ngạc vang lên.

Bích Cổ nhìn cốt thư trong tay, quả thật không thể nào tin được, vừa nãy tất cả mọi người nỗi lực tìm mọi cách để cướp lấy thế nhưng chẳng hề có tác dụng gì, nhưng giờ lại vô cùng dễ dàng. Thế nhưng, sát khi vô biên ập tới, tất cả mọi người đều tập trung về phía hắn khiến hắn rơi vào tuyệt cảnh.

"Mang đi!"

Con ngươi của Bích Cổ lóe lên tinh quang, vô cùng quyết đoán, triển khai bảo thuật rồi truyền tống bộ cốt thư lên trên tay người đứng xa nhất,

chính là Triệu Khải.

"Gào..." Rắn chín đầu, cổ thụ Thiết huyết, Lam long đều gào thét, sát khí ngập trời nhào về trước.

Sắc mặt của Triệu Khải tái nhợt, dù hắn dùng tốc độ nhanh hơn nữa cũng không sao thoát được, sách quý Hỗn độn này tuy rơi vào tay hắn thế nhưng không cách nào mang đi được, chỉ khiến hắn chết sớm mà thôi.

Trong nháy mắt, hắn quyết đoán đưa ra quyết định, vung tay ném về phía Thạch Hạo, khóe miệng nổi lên nụ cười gằn.

Thạch Hạo đang ở trong vòng vây, trừ phi giết hết tất cả mọi người, nếu không cốt thư này rơi vào trong tay chỉ sẽ khiến mọi người càng điên cuồng hơn mà thôi, Triệu Khải không ngờ lại ác độc đến thế.

Thần giác của nó vô cùng nhạy cảm, phản ứng cực nhanh, trong chớp mắt Triệu Khải vung tay thì nó đã nghĩ được tới tình huống này, cho nên bắt đầu hành động, vẻ mặt lạnh lẽo, dùng thân pháp Côn bằng nhanh chóng xông về trước.

Hai người gần như hành động cùng một lúc, cho nên cứ như Thạch Hạo đang chủ động đón lấy.

"Bụp!"

Chỉ trong nháy mắt, sách quý rơi vào trong tay, nó triển khai thân pháp, cả người bùng phát ra hào quang sáng rực cứ như một bị Thần ma giáng lâm, xé Triệu Khải làm hai nửa.

Huyết dịch đỏ tươi chảy ra, cả người Thạch Hạo phát sáng, rõ ràng sát khí ngút trời, thế nhưng bản thân lại thanh tú và kỳ ảo, cảnh tượng này vô cùng mâu thuẫn với nhau.

Thế nhưng lại khiến mọi người chấn động!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 518: Chân Giải

Thạch Hạo vọt tới, chiến y màu đen óng ánh, sau lưng nó, máu văng tung tóe, thi thể ngã xuống, Triểu Khải chết một cách oan uổng.

Toàn bộ sự việc này chỉ diễn ra trong nháy mắt, mọi người trong cung điện đều kinh hãi.

Tất cả nhanh chóng phản ứng, giam giữ và cắt đứt con đường trốn thoát khỏi cung điện của Thạch Hạo, ai nấy cũng xông về phía này, ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm khối cốt thư trong tay nó.

Cung điện vô cùng to lớn, khí hỗn độn tràn ngập.

Lúc này không một ai mở miệng nói chuyện, đại chiến vừa mới phát động thế nhưng chỉ chớp mắt lại trở nên yên tĩnh, bầu không khí vô cùng căng thẳng, trong cổ điện sát cơ tràn ngập.

Thạch Hạo dừng chân, lần nữa bị vây ở bên trong, toàn bộ khí tức đều nhằm vào nó, cốt thư cầm trong tay truyền tới cảm giác thô ráp, không biết là xương của hung thú nào.

Nó cúi đầu nhìn kỹ, khối cốt này lờ mờ không có ánh sáng rực rỡ, thế nhưng lại vô cùng nặng, một khối chỉ to bằng bàn tay thế nhưng lại nặng tới mấy ngàn cân.

Thạch Hạo dùng tay bóp mạnh, khối cốt này vô cùng cứng rắn, ngoại lực khó mà phá nát được.

Nói theo một ý nghĩa nói đó, Triệu Khải đã đẩy thành công bộ kinh thư này cho Thạch Hạo, khiến cho tất cả mọi người căm ghét nó. Đáng tiếc chính là, cái giá phải trả là mạng sống của chính hắn.

Cung điện to lớn, vô cùng rộng rãi, cũng không biết cung điện này được xây ở thời nào, ánh hào nhoáng biến mất chỉ còn vẻ bình thường nhạt nhẽo mà thôi.

Sát ý khuếch tán, mọi người vây Thạch Hạo ở trung tâm, bất cứ lúc nào cũng triển khai đòn thế mạnh nhất.

"Giao ra cốt thư!" Thanh âm của Rắn chín đầu khàn khàn, con ngươi lạnh lẽo phóng ra một chùm sáng, lưỡi rắn thè ra, dùng thân thể khổng lồ của mình chắn ở đằng trước.

Cổ thụ Thiết huyết sớm đã khôi phục lại, cành lá sum xuê cắn rễ trong hư không, toàn cây là màu đỏ đậm cứ như là bị ứ máu, bất cứ lúc nào cũng bùng phát đòn mạnh nhất của mình.

Còn Lam long thì vỗ đôi cánh khổng lồ phía sau lưng, cái đuôi dài thì đong đưa, điện quang màu xanh lam xẹt xẹt nhìn về phía Thạch Hạo.

...

Một bên khác, đám Tuyên Minh, Bích Cổ cũng chiếm cứ vị trí có lợi nhất cho bản thân, tìm cơ hội chạy trốn, giá trị của bộ kinh thư này không cách nào đo lường được, dù là giáo chủ của thượng giới mà tới cũng phải ra tay tranh cướp.

Tình thế nguy cấp thế nhưng Thạch Hạo cũng không có vội vã gấp gáp gì cả, nó không ngừng suy nghĩ, là ném đi để hãm hại kẻ cướp lấy, hay là giữ lại rồi đột phá vòng vây.

Nó cúi cầu quan sát kỹ, thần thức dò tới, ở bước ngoặc mấu chốt này thì cần phải nhìn xem thử bên trong sách quý này đến tột cùng ghi chép thứ gì.

Thần thức vừa tiến vào thì phát hiện có một cấm chế nào đó, khối cốt đang lờ mờ chợt phát sáng, tinh hỏa Thái dương lao ra với số lượng lớn, hỏa diễm màu vàng óng nhảy múa trong hư không.

Thạch Hạo thất kinh, vội vàng hộ thể, nếu như người bình thường thì chỉ trong nháy mắt vừa rồi đã trở thành tro bụi rồi, khó mà sống được.

Nên biết, tinh hỏa Thái dương chính là một trong những thiên hỏa lợi hại nhất trong thiên địa này, nhiệt độ của nó cao tới kinh người, bất kể là pháp khí hay là thân thể đều bị nóng chảy, đốt thành tro bụi.

Trong lúc nhất thời, nơi này nóng rực, ánh lửa đốt tan đi một ít hỗn độn khiến nơi đó trở nên sáng sủa.

Những người xung quanh cũng giật mình, nhanh chóng lui lại, ánh lửa kia lan ra rất xa, suýt chút nữa đến gần đám cường giả này.

Y phục bằng lông của đạo nhân Kim ô phát sáng, ánh mắt thèm khát, không nhịn được hét lớn: "Đây là do Thiên đế lưu lại, chính là truyền thừa vô thượng của tộc ta."

"Ngăn hắn lại!" Những người khác cũng hét lớn, sợ Thạch Hạo nhìn thấy hết kinh văn trên khối cốt.

Người khổng lồ hoàng kim hành động trước nhất, hắn đã mất đi một tay thế nhưng vẫn dũng mãnh như trước, một ngọn núi màu vàng được lấy rồi rồi nhanh chóng phóng to, chỉ trong chớp mắt đã biến thành một ngọn núi to lớn màu vàng trấn áp về phía Thạch Hạo.

Lam long phóng lên tia điện, đồng thời lấy ra một cái lục lạc, mỗi lần rung lên là khiến cho thần hồn của người khác muốn rời khỏi thân thể, vô cùng kỳ lạ, làm cho người khác không dám lại gần.

...

Khí hỗn độn lượn lờ, tinh hỏa Thái dương thiêu đốt, hàng loạt bảo thuật bay lượn, cũng có pháp khí trấn áp tới khiến nơi đây sôi trào!

Thạch Hạo gặp phải nguy cơ, cặp mắt của nó như điện, nhanh chóng phá tan màn sáng do hỏa tinh hình thành rồi nhìn chằm chằm khối cốt, như muốn

xem nội dung được ghi chép bên trên.

"Ầm!"

Núi lớn màu vàng ép xuống khiến cho hư không vặn vẹo, đây chính là một tòa Thần sơn thái cổ do tổ tiên của Người khổng lồ hoàng kim luyện hóa, sớm đã hóa thành pháp khí thần linh.

Hào quang màu vàng lao tới, đánh văn hộ thể thần quang của Thạch Hạo.

Thạch Hạo vì muốn xem kinh văn nên không có chống lại, lựa chọn tránh lui, hai chân lướt sang bên cứ như là Côn bằng không ngừng lùi lại nơi xa, ầm một tiếng, ngọn núi lớn đó đập xuống đất, cổ điện ầm ầm rung lên.

Nếu không phải cung điện này rất rộng lớn, là do cường giả vô thượng lưu lại thì sớm đã hóa thành bột mịn.

"Xoẹt!"

Ánh đỏ đầu trời, phiến lá bay lượn, cổ thụ Thiết huyết trở nên điên cuồng, trước kia dính phải một đòn của Thạch Hạo, lực Luân hồi khiến nó thành già yếu nên giờ muốn trả thù, toàn bộ lá câu đều đỏ ngòm hóa thành lưỡi dao ánh sáng chém vụt tới.

"Trói buộc!"

Thạch Hạo quát lên một tiếng, thập đại Động thiên mở ra giam cầm lấy hư không, khiến cho toàn bộ phiến lá tạm thời bất động, sau đó lần nữa né tránh lướt về một khu vực khác.

"Giết!"

Kiến tử kim xuất thủ, tuy dài chỉ có một trượng thế nhưng thần lực kinh người, còn mạnh mẽ hơn cả Người khổng lồ hoàng kim, sau khi nó hóa thành hình người thì vung chưởng đánh tới, ánh tím đầy trời.

Loại kình phong cộng thêm bí lực này khiến người khác phải rút lui, cách đó rất xa mà vẫn cảm thấy áp lực vô cùng lớn ép tới.

Thạch Hạo thất kinh thế nhưng vẫn không có đối đầu, pháp môn Côn bằng lại triển khai, nó như là ánh sáng rút lui, cặp mắt vẫn không ngừng quan sát bộ cốt thư, muốn tìm hiểu bên trong.

"Làm sao bây giờ, chúng ta ra tay à?" Kỳ tài và quý nữ của thượng giới đều động lòng.

Thạch Hạo tập trung cao độ, rốt cuộc cũng nhìn thấy được được một vài ký hiệu dày đặc bên trên, lúc này nó chấn động không thôi.

"Đây là..."

Phù văn cũng không có xa lạ gì, chỉ trong nháy mắt nhìn thấy thì tay nó run lên, bởi vì quá quen thuộc, đây chính là Nguyên thủy chân giải, được người khác khắc lên trên khối cốt này.

Liễu Thần từng nói, có một vài nhân vật cấm kỵ từng đọc qua bản đầu tiên của Nguyên thủy chân giải, quả nhiên là như thế, nếu không nơi này ghi chép thứ gì chứ.

"Ầm!"

Áp lực lớn kéo tới, toàn bộ Tôn giả đều ra tay, cứ như là ngân hà nổ tung, hào quang thiêu đốt bao phủ nơi này.

Thạch Hạo thu lại tâm thần, không tiếp tục quan sát nữa, nó đang ở trong hiểm cảnh bất cứ lúc nào cũng có thể ra đi.

Nó nhanh chóng tránh né.

Lục lạc của Lam long sau khi phóng to thì cứ như là một cái chuông lớn, không ngừng rung lên nơi xa, những gợn sóng khuếch tán khắp nơi rồi lan rới gần Thạch Hạo, khiến cho nguyên thần của nó bất ổn, như muốn lao ra

khỏi cơ thể.

Thạch Hạo thất kinh, quá bất cẩn, vì muốn nhìn cổ kinh kia nên tự đẩy bản thân vào trong hiểm cảnh.

"Thần hỏa phần thiên!" Một đạo nhân Kim ô quát lớn, giơ tay lên là một ngọn lửa màu vàng bao phủ lấy một người tí hon cao bằng nắm đấm muốn đốt thành tro bụi.

"Để ta xem ngươi tránh tai nạn này như thế nào!" Người khổng lồ hoàng kim cũng quát lên, ngọn núi màu vàng đó ép xuống đập thế thân thể của nó.

Những người khác cũng đồng loạt xuất thủ, đánh thẳng về cơ thể và nguyên thần của nó.

Trong nháy mắt nguy hiểm này, trong lòng Thạch Hạo trở nên tĩnh lặng, thần hồn tuy thoát xác ra ngoài thế nhưng cũng không có hoảng loạn, dùng thân thể như là bảo cụ rồi khống chế, chớp mắt trốn ra xa.

Hiểm trong hiểm, nó gắng gượng thoát khỏi kết cục bị giết chết!

"Xoẹt!"

Thần quang lóe lên, nguyên thần của nó lao vào trong mi tâm, quay lại cơ thể, tinh thần tập trung cao độ, không còn phân tâm như trước nữa.

Cũng trong lúc đó, nó ném bộ kinh thư về phía Rắn chín đầu, là một trong những Tôn giả tương đối mạnh mẽ ở nơi này, còn bản thân thì lùi về một bên.

"Hả?" Mọi người thất kinh.

Ánh mắt của Rắn chính đầu lóe lên, dùng đuôi cuốn lấy cốt thư rồi cẩn thận nhìn về tất cả mọi người, sau đó lao nhanh như điện hòng trốn ra khỏi cổ điện này.

"Xoẹt!"

Hai đạo nhân Kim ô kia cũng ra tay, như mở ra một cấm chế nào đó khiến cho tinh hỏa Thái dương tỏng cổ điện cháy hừng hực.

"Ha ha... Quả nhiên là tổ địa của bộ tộc ta!" Tôn giả của tộc Kim ô vui mừng, tiếng cười điếc tai.

"Ra tay!"

Quý nữ cùng tới kỳ tài của thượng giới hành động, trong tay Thủy Nguyệt xuất hiện một cái lưới lớn, lấp lánh cứ như sao trời, phủ mạnh xuống trói chặt Rắn chín đầu lại.

Đây là một bí bảo, Rắn chín đầu ra sức giãy giụa, trong lúc nhất thời khó mà thoát ra được.

Thủy Nguyệt cũng không có thu lại chiếc lưới mà lựa chọn cách rút lui.

"Ầm!"

Người khổng lồ hoàng kim lấy ngọn núi màu vàng nện mạnh xuống khiến cho Rắn chín đầu ho ra đầy máu, nó không cam lòng, nhưng rồi vẫy đuôi ném khối cốt thư ra xa.

Tinh hỏa Thái dương sôi trào, một luồng hỏa diễm bao lấy sách quý rồi lao về phía đạo nhân Kim ô kia, lập tức cổ thụ Thiết huyết xuất thủ, một cành cây nện xuống khiến cho đạo nhân Kim ô phun ra đầy máu.

Trong cung điện, tinh hỏa Thái dương nóng rực, tất cả mọi người đều dùng bí bảo hộ thể, đại chiến vô cùng hỗn loạn diễn ra.

Thạch Hạo dùng chân đẩy tinh huyết của những cường giả trên mặt đất về phía giá sách, nó muốn kích hoạt trận pháp rồi thu lấy bộ cổ kinh thứ hai kia, muốn nhìn xem thử đó là thứ gì.

Hiển nhiên, không chỉ mình nó có toan tính như thế, đám Tuyên Minh, Hồng Hoàng cũng đang hành động, sắc mặt ai nấy đều bình tĩnh nhưng

không nói câu nào.

Ngoài ra, Kiến tử kim cùng mấy Tôn giả sát bên đó cũng xuất thủ.

Tinh huyết bị đẩy tới, tiến vào trong những rãnh trên mặt đất nơi đó, lập tức biến hóa xuất hiện, từng đường nét từ từ sáng lên, trận pháp phục sinh, đúng như dự liệu, cốt thư nằm trên giá sách bằng đá từ từ lơ lững lên trên.

Thời khắc này, cây cầu đá tiến tới, tốc độc ực nhanh, hắn là người tới nhanh nhất, vung tay chụp lấy cốt thư.

Kiến tử kim vô cùng mạnh, trời sinh thần lực, bảo thuật và pháp khí diễn hóa dựa trên cơ sở này khiến cho lực phá hoại kinh người, há miệng phun ra một cái búa nhỏ màu tím, bịch một tiếng, nện mạnh lên trên cây cầu đá khiến cho màn ánh sáng vỡ tan.

Tiếng xoẹt vang lên, nó xông tới.

Tuyên Minh biến sắc, cầu viện Bích Cổ, Hồng Hoàng.

"Xoẹt!"

Trong tay Hồng Hoàng xuất hiện một cây bảo phiến* màu đỏ thẫm, quạt mạnh xuống, cuồng phong gào thét, ánh lửa sáng rực nhấn chìm Kiến tử kim, thần năng vô lượng.

(*): Phiến = Quạt.

Xung kích này vô cùng đáng sợ, cây quạt này có uy năng vô cùng khiến cho Kiến tử kim lăn tròn ra ngoài, đồng thời Tuyên Minh cũng đứng không vững, rớt từ trên cây cầu đá xuống dưới, sách quý tuột khỏi tay.

Đám Lam Vũ, Bích Cổ vụt tới hòng cướp lấy cốt thư.

"Keeeng!"

Tiếng chuông nơi xa ngân vang, Lam Long lao tới, lục lạc mở đường cứ

như là chuông lớn vụt ngang trời khiến cho hồn phách của mioj người bất ổn muốn rời khỏi thân thể, tất cả đều tránh lui, sau đó nó ngậm cốt thư vào trong miệng.

Cuốn kinh thư này Thạch Hạo nhất định phải đoạt được nên vụt lên trời, dùng hết khả năng xuất thủ.

Một khoảng thời gian qua đi, Chí tôn cốt tự nhiên có thể phát huy lại, nó không chế lực Luân hồi quét qua vùng hư không này, tiến hành công kích mọi người nơi đây.

Mọi người hoảng sợ đồng loạt tránh lui.

Lam long tức giận, nó là người đứng mũi chịu sào nên dùng pháp khí ngăn cản lại.

"Keeng!"

Ánh sáng của lục lạc vô cùng lộng lẫy, khi gặp phải đòn này thì bay vụt sang ngang, vết rạn nứt xuất hiện chi chít, ánh sáng bao phủ lấy nó.

Lam Long hét lớn, chấn động kịch liệt, thế nhưng thân thể của nó từ từ thu nhỏ lại, từ trưởng thành trở thành con non, thần lực pha loãng nhanh chóng giảm mạnh, việc này khiến nó vô cùng ợ hãi, xoay người bỏ chạy.

"Ầm!"

Thạch Hạo xông tới, đám ra một quyền khiến cho cái miệng rồng kia bị nát bấy, cốt thư rớt ra ngoài, lập tức nó chụp cốt thư vào trong tay rồi xoay người rời đi.

"Chẳng lẽ đây là thiên thứ hai của Nguyên thủy chân giải - Siêu thoát?" Trong lòng nó lẩm bẩm.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 519: Thiên Đế Chưa Từng Đạt Được Tạo Hóa

Không lâu sau, nó nhẹ nhàng thở dài một hơi, nó chỉ phán đoán như thế mà thôi, bởi vì từng nghe nói thiên Siêu thoát có khả năng ở cung điện Chí tôn, chứ không phải ở trong cổ điện Hỗn độn.

"Để lại bảo kinh!"

Kiến tử kim hét lớn, tóc tím sau khi nó nó thành hình người tung bay, vô cùng mạnh mẽ, trong miệng phun ra một cái búa nhỏ lưu chuyển ánh tím mờ ảo nện mạnh xuống, lực công kích kinh người.

Cùng lúc đó, Bích Cổ, Tuyên Minh cũng ra tay, tình cảnh vô cùng hỗn loạn, bọn họ hi vọng có thể thừa cơ hội hỗn loạn mà đoạt lấy cốt thư rồi sau đó thoát khỏi nơi này.

Thạch Hạo quay đầu lại, cũng không có đánh giết về phía đám người này, mà nó đón lấy một chùm ánh xanh, bởi vì Lam long đang thiêu đốt tinh khí, nó đang âm thầm ra tay với Thạch Hạo.

Sức sống của Lam long vô cùng mạnh mẽ, chỉ trong nháy mắt nó đã khôi phục lại như cũ, lần nữa đạt tới trạng thái đỉnh cao, thế nhưng cái cằm lại bị nát bấy, dù là Tôn giả thì trong thời gian ngắn cũng không thể khôi phục lại được.

"Gàoooooo..."

Nó thét dài, trong yết hầu hiện lên ánh lửa màu xanh nhưng không có nóng rực mà lại vô cùng đáng sợ.

"U hỏa địa ngục!" Tuyên Minh, Bích Cổ sợ hãi rồi nhanh chóng rút lui.

Ngọn lửa này rất đặc biệt, trong vẻ lạnh lẽo là vẻ âm trầm, như tới từ địa

ngục, tương truyền ngọn lửa này có thể đốt cháy linh hồn của người khác, vô cùng đáng sợ, chẳng hề kém tinh hỏa Thái dương chút nào.

"Tha cho ngươi một mạng, còn không biết quý trọng." Thạch Hạo nói, tuy lực Luân hồi không thể triển khai ngay lập tức thế nhưng sau khi nó hợp nhất với Bất diệt kim thân thì sức chiến đầu cũng rất mạnh.

Nó diễn biến ra pháp môn Côn bằng chân chính, một quyền có kim quang ngập trời, một quyền lại có ánh đen lấp lánh, một bên lại là mặt trời màu vàng vụt ngang trời, một bên khác lại là đại dương màu đen cuồn cuộn.

Hai quyền này xuất ra, Thái âm và Thái dương chuyển giao lẫn nhau, bùng nổ ra uy thế không gì sánh nổi, hai quyền hợp nhất đánh thẳng về trước.

Ầm một tiếng, u hỏa kia bị đánh tan!

Lam long sợ hãi rút lui, miệng không ngừng phun máu. Thế nhưng Thạch Hạo cũng không đời nào buông tha cho nó, lòng tay phải lao ra một con chim Bằng màu vàng ngửa đầu hí dài, kim quang vô tận ập xuống.

Đồng thời, lòng tay trái lao ra một con Côn ngư màu đen, chí nhu chí âm, tạo nên sóng nước niêm phong hư không lại.

Chỉ trong chớp mắt ngắn ngủi mà hai bên đã đấu tới chục lần, hư không bị chấn cho vặn vẹo, thân thể mạnh mẽ như Lam lòng mà cũng run chuyển không thôi, ánh sáng lộng lẫy từ từ lu mờ.

Lam long vẫy đuôi hòng phá vỡ vòng vây, kết quả lại gặp phải khói đen mênh mông của hắc ngư kia, lập tức cả người run lên bần bật, sức mạnh Thái âm nhập thể khiến nó không thể chịu nổi.

"Ầm!"

Sau đó, một vầng mặt trời ép xuống, con chim Bằng màu vàng lao tới, chỉ trong nháy mắt đã xé nát thân thể của nó, Lam long mất mạng.

"Không phải hình người, tên cũng có một chữ Long, đúng là vận may lớn mà." Thạch Hạo là một thiếu niên nên khi nở nụ cười trong vô cùng tuấn tú và rạng ngời.

Nhưng mà rơi vào trong mắt mọi người lại vô cùng ghê rợn, mạnh mẽ như Lam long mà lại đánh gục dễ dàng như thế?!

"Xoẹt!"

Túi càn khôn tỏa ra ráng lành, Thạch Hạo thu lấy thân thể khổng lồ của Lam long lại. Bên trong, Nguyệt Thiền tiên tử thất kinh, nhìn một con thụy thú có huyết thống cao quý lại trở thành chiến lợi phẩm của Thạch Hạo, cảm thấy nó càng ngày càng mạnh mẽ hơn.

"Ta hình như thấy có người con gái trong đó." Bích Cổ nghi ngờ.

"Đừng nói là Nguyệt Thiền tiên tử mà ngươi thầm mong trộm nhớ?" Tuyên Minh thoáng liếc mắt, sau khi hạ giới bọn họ từng nhìn qua chân dung của Nguyệt Thiền, dù không gặp nhiều năm nhưng vẫn có thể nhận ra.

"Thạch Hạo, trong túi càn khôn của ngươi đang giam giữ một người à?" Bích Cổ hỏi.

Thạch Hạo lắc đầu thế nhưng chẳng hề nói gì, nó không muốn rắc rối thêm nữa.

Bích Cổ nghi ngờ, hắn hạ giới chính là muốn tìm Nguyệt Thiền tiên tử, hiện tại trong lòng lại nghi ngờ nên chẳng hề dễ chịu chút nào, tiên tử trong lòng của mình lại nằm trong túi càn khôn của người khác? Nghĩ tới việc này thì khiến hắn phát điên.

Hỗn chiến vẫn đang tiếp tục, một Tôn giả khác cũng đánh tới, hai bộ cốt thư đều bị người khác đoạt lấy lập tức phân thành hai chiến trường.

"Ai cũng không thể đi!" Một đạo nhân Kim ô như phát cuồng, tóc tai bù xù, không ngừng đánh loạn trong cung điện này, hắn đang mở ra các cấm

chế có khả năng tồn tại ở nơi đây.

"Ầm!"

Quả nhiên, tinh hỏa Thái dương càng thêm mãnh liệt hơn, khắp nơi là ngọn lửa màu vàng bốc cháy hừng hực, cũng có một vài ký hiệu mà chỉ có tộc Kim ô mới có thể hiểu in dấu trong hư không.

"Đạo hữu của tộc Kim ô, nếu ngươi làm bậy thì đừng trách ta không khách khí!" Cổ thụ Thiết huyết quát lớn, nó là tôn giả hệ thực vật, mặc dù là một trong những người mạnh nhất nơi đây thế nhưng nó lại sợ lửa, là khắc chế trời sinh, nếu không có pháp trượng tổ truyền hộ thể thì sớm đã rời đi từ lâu rồi.

"Đây là bảo tàng của bộ tộc ta, các ngươi không thể động vào được!" Tôn giả của tộc Kim ô kêu lên.

"Tầm bậy, trong vô tận năm tháng trước, cổ điện Hỗn độn này vô chủ, nhưng mà tộc tổ của các ngươi chỉ tạm thời làm chủ một thời gian mà thôi." Một vị Tôn giả nói, bọn họ không còn đứng trên cùng một chiến tuyến nữa.

Đại chiến kịch liệt tiếp diễn, mọi người không ngừng đề phòng lẫn nhau, không ngừng huyết chiến.

Thạch Hạo nắm giữ một bộ cốt thư, tự nhiên là một trong hai người bị nhằm tới, chung quy lại nó cũng thể nào bỏ chạy được, bị chặn ở trong cung điện này.

"Hả, hình như không đúng!" Đột nhiên, Thạch Hạo phát hiện cốt thư trên người đang run lên như muốn rời khỏi thân thể. Lập tức nó nắm thật chặt, năm ngón tay dùng sức, cả người phát sáng giam cầm lại khối xương thô ráp này.

Xa xa, truyền tới tiếng kêu sợ hãi, hiển nhiên người đang giữ bộ kinh thư còn lại cũng gặp phải chuyện tương tự, hắn không thể trấn áp được bộ kinh thư đó như Thạch Hạo.

Một vệt sáng xẹt qua cổ điện, khối cốt thư đó bay lên rồi phóng về đạo đài hùng vĩ ở phá trên.

Nơi đó có một đóa hoa hoàng kim, tươi sáng rực rỡ, hào quang sáng chói mắt, nơi có có môt quả trứng, bên trong có một mỹ nhân tuyệt đại màu vàng óng.

Khối cốt thư này bay lên cao rồi tiến vào bên trong hoàng kim hoa!

"Không!" Mọi người kêu to, rất nhiều người ra sức kéo nó lại thế nhưng phát hiện ra thần lực cứ như đá chìm vào đáy biển, cơ bản đều vô dụng.

"Giết!"

Có người không kiềm chế nổi nữa, bên trong hoàng kim hoa này có thần dịch, còn có tiên kinh thế nhưng lại không đoạt được nên khiến người khác không cam tâm, mấy người này công kích vô cùng mãnh liệt, sau đó nhanh chóng né tránh.

"Xoẹt!"

Điều khiến người khác khiếp sợ chính là, có mấy món pháp khí tiến vào trong đóa hoa màu vàng kia thì bắt đầu tan chảy hóa thành thành một luồng tinh khí bản nguyên rồi bị nó hấp thu!

"Sức mạnh gì thế này?" Những người khác kinh hãi, không tự chủ mà rút lui, cảm giác vô cùng sợ hãi.

Hoàng kim hoa này thật đáng sợ, lẽ nào chính là ý chí do cổ thụ Thái dương sinh ra, tinh hồn của nó muốn thoát thai ra ngoài ư?

"Ha ha..." Tôn giả của tộc Kim ô cười to như điên.

Một đạo nhân Kim ô khác cũng kích động, nói: "Trời không diệt Kim ô ta, đời này chắc chắc sẽ hưng thịnh, nhất định Ô hoàng sẽ tái hiện, vực dậy huyết thống thần thánh vốn có!"

Mọi người biến sắc, nhìn quả trứng màu vàng kia thì cảm thấy không phải là không có khả năng.

Nên biết, vô tận năm tháng trước kia, tộc Kim ô xuất hiện một vị Thiên đế được cổ thụ Thái dương thai nghén ra!

Có người không tin nên lấy ra một bức tranh cấm kỵ, rồi đốt cháy hòng làm nổ tung hoàng kim hoa kia, nguồn sức mạnh này chắc chắn vượt qua cả Tôn giả.

Nhưng mà, bức tranh này bị phân giải rồi hóa thành tinh khí bản nguyên, bị hoàng kim hoa kia hấp thu cung cấp cho việc ấp nở quả trứng thần màu vàng kia.

Cũng trong lúc đó, nơi trung tâm đóa hoa bay ra một xích thần trật tự, bụp một tiếng, xuyên thủng Tôn giả vừa ra tay kia, giết chết ngay tại chỗ, như là một cảnh cáo cho đám người nơi đây.

Mọi người câm như hến!

Lúc này, Thạch Hạo gặp phải phiền phức rất lớn, cốt thư trong tay nó chấn động như muốn bay đi, nó mở ra thập đại Động thiên giam cầm hư không xung quanh thế nhưng rất khó giữ lại được.

Mọi người đều nhìn về phía nó, rất nhiều người lộ sát cơ, hai bộ cổ kinh giờ chỉ còn sót lại bộ này.

"Các ngươi cũng muốn bộ cổ kinh này bay đi à? Còn không mau tới giúp ta!" Thạch Hạo nói đồng thời xoay người rời đi.

Những người khác nhìn nhau, bị một thiếu niên quát lớn mà trước kia lại từng tử chiến với nhau cho nên sao cam tâm được chứ, thế nhưng sau khi suy nghĩ kỹ, họ cũng rất sợ cổ kinh này bay đi.

Có thể trước rời khỏi nơi này, sau đó sẽ tranh đoạt lại sau, đây mới là lựa chọn sáng suốt nhất hiện tại!

"Thạch huynh, bên này nè, chúng ta giúp ngươi!" Thủy Nguyệt mở miệng, đám Lam Vũ, Bích Cổ cũng đồng loạt lao tới, dù nói gì đi nữa, mấy người bọn họ vẫn chưa đó vượt quá giới hạn, vẫn tính là có giao tình tốt với nhau nên hợp tác là lựa chọn không tồi.

"Đi, rời khỏi nơi này!" Một Tôn giả khác cũng lên tiếng, hiện tại hắn có chút sợ hãi, hoàng kim hoa kia quá thần bí và kinh khủng.

"Ai cũng không được đi!" Cường giả của tộc Kim ô hét lớn, khống chế tinh hỏa Thái dương, mở ra một vài trận pháp muốn nhốt tất cả mọi người nơi này.

"Muốn chết!" Cổ thụ Thiết huyết nổi cáu, toàn thân đỏ đậm, mỗi rễ cây chính là một cây huyết mâu vô cùng đáng sợ, bùng phát ra hàng loạt ký hiệu màu đỏ ngòm đâm thẳng tới.

"Bụp!"

Huyết quang bắn lên, Tôn giả của tộc Kim ô kêu thảm, giao phong chính diện thì hắn không địch lại cho nên né tránh chỗ yếu hại, thế nhưng nửa người vẫn bị xuyên thủng nên nổ tung, tiếp theo, một nửa khác cũng nổ tung theo.

Mọi người hít vào hơi khí lạnh, cổ thụ Thiết huyết thật sự quá mạnh!

"Trật tự!" Thạch Hạo hét lớn, vào lúc này nó cảm thấy cốt thư trong tay như bị nới lỏng, run rẩy dữ dội.

Nó không chỉ mở ra thập đại Động thiên mà còn vận chuyển cả lực Côn bằng, dùng cả hai tay nắm chặt muốn giữ lại bộ kinh văn này, thế nhưng đóa hoa trên đạo đài kia có sức mạnh bí ẩn khó lường muốn giựt lấy quyển kinh văn này từ trong tay Thạch Hạo.

"Ra tay!"

Đám Lam Vũ, Hồng Hoàng, Tuyên Minh, Bích Cổ ra tay chống lại

luồng bí lực kia nhằm giúp đỡ Thạch Hạo, bởi vì lúc này giúp nó chính là đang giúp bọn họ.

"Nhanh, chặn lại nguồn sức mạnh này!" Những Tôn giả khác cũng ra tay, nếu như khối cốt này bay đi thì tất cả bọn họ đều vô duyên với bộ tiên kinh này.

Mọi người đều đồng loạt xuất thủ, tựa hồ tạm thời ổn định được cục diên.

Thạch Hạo nhanh chóng xông ra ngoài, đồng thời thần quang trong hai mắt tăng mạnh, khó khăn lắm mới phá tan được một tầng ánh sáng bên trên, nó muốn xem rốt cuộc thứ gì được khắc ở bên trên. Bởi vì, nó linh cảm được, hơn nửa không mang khối cốt này đi được.

"Các ngươi mang đi không được đâu, đây là do Thiên đế lưu lại, là vận may lớn của tộc ta, các ngươi không có huyết thống của Kim ô, không chiếm được cơ duyên này!" Một đạo nhân Kim ô quát lớn.

"Bắt lấy con Kim ô này rồi bắt nó mang theo cốt thư rời đi." Cổ thụ Thiết huyết cùng Kiến tử kim nhìn nhau, rồi âm thầm truyền âm với đám Tôn giả khác, sau đó đưa ra quyết định.

Cùng lúc đó, văn tự trên cốt thư xuất hiện trong mí mắt cảu Thạch Hạo, rốt cuộc nó cũng nhìn thấy đươc.

"Không tới trăm chữ?" Nó cau mày, quá ít, thế nhưng sau đó nó lại khiếp sợ, nhanh chóng nghiên cứu.

Bởi vì, mở đầu chính là một câu nói: Ta không có được vận may lớn kia.

Ký tên Thiên đế!

Mà ở phía sau thì có mấy chục ký hiệu quái lạ vô cùng thần bí, như đang nghi chép vận may nghịch thiên nào đó, có khí hỗn độn mờ mịt lưu chuyển.

Có ý gì đây? Thạch Hạo cẩn thận nghiền ngẫm, thế nhưng không cách nào hiểu rõ được ý nghĩa của mười mấy ký hiệu kia.

Nó chăm chú, cảm thấy mười mấy dấu ấn phù văn này chỉ về vận may lớn kia của Thiên đế, việc này khiến tim nó đập thình thịch không thôi.

Trên khối cốt thư này gộp lại cũng không tới trăm ký hiệu nhưng cũng không rườm ra phức tạp gì cả, cho nên Thạch Hạo nhanh chóng ghi nhớ toàn bộ.

Một bên khác, cổ thụ Thiết huyết, Kiến tử kim liên thủ trấn áp đạo nhân của tộc Kim ô, dồn hắn về phía Thạch Hạo rồi nói: "Giao cốt thư cho hắn."

"Ầm!"

Đột nhiên, thời khắc này cả bầu trời run rẩy, cung điện rung dữu dội, một luồng khí tức chí chường tràn tới.

Trong lòng Thạch Hạo giật mình, cảm thấy khối cốt thư trong tay mình càng run dữ dội hơn, nó cảm thấy nguy hiểm vô cùng lớn đang giáng xuống nên nhanh chóng buông tay.

Rắn chín đầu dùng đuôi cuốn lấy cốt thư, thế nhưng nơi sâu trong cung điện, trên đạo đài kia có một chiếc bồ đoàn sáng rực lên, một bóng người nhàn nhạt xuất hiện, khí tức vô thượng khiếp người!

"Bụp!"

Không hề có tiếng động nào, cái đuôi của Rắn chín đầu nát bấy, nó kêu rào thảm thiết, còn khối cốt thư thì nhằm về nơi sâu trong cung điện rồi lơ lững trên bồ đoàn này.

Thạch Hạo nhanh chóng xông ra khỏi cung điện Hỗn độn này, mà những người khác cũng cảm thấy không ổn nên đồng loạt tháo chạy.

Đúng lúc này, cả cây cổ thụ Thái dương tỏa ra thần quang vô lượng,

nâng núi Thế giới và cổ điện Hỗn độn kia từ từ vụt lên khỏi mặt đất, phá nát bầu trời.

"Ta sao lại... cảm nhận được khí tức của thượng giới!" Hồng Hoàng hoảng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 520: Rời Đi

Cổ thụ Thái dương run lên, khắp thân cây vang lên những tiếng rào ào, ánh sáng vàng óng lộng lẫy phát ra, gợn sóng mênh mông khuếch tán.

Nên biết, cái cây này rất thông thiên, mỗi một chiếc lá đều vô cùng lớn, có thể nâng cả một ngọn núi, toàn bộ chấn động cứ như cả thiên địa đang nổ vang vậy.

Bầu trời nứt ra, cổ thụ to lớn nâng núi Thế giới, cổ điện Hỗn độn lên rồi nhằm về hư vô!

Mọi người bị chấn động ngã xuống dưới, không cách nào đặt chân ở bên trên cây cổ thụ được, tất cả đều rớt xuống biển dung nham.

"Cứ thế rời đi?" Mọi người đều nghẹn họng trừng mắt, cây cổ thụ muốn rời khỏi giới này.

Bọn họ rơi nhanh xuống dưới, tiếng xé gió vù vù bên tai, trong lúc rơi xuống họ nhìn thấy những lá hoàng kim nơi các cành cây, có người muốn dừng lại thế nhưng không cách nào bám vào được.

Trên mỗi lá cây đều thai nghén một ngôi sao, cảnh tượng kỳ lạ vô cùng.

"Ta không cam lòng!" Có Tôn giả hét lớn, rõ ràng đã tiến vào cung điện đó, nhìn thấy hai khối cốt thư thế nhưng lại vụt mất như vậy.

Sương mù màu vàng tràn ngập, hào quang rực rỡ lưu chuyển, cành lá vù vù cứ như là âm thanh biển gầm truyền tới, thần thánh và an lành, cả người hắn khí thế tỏa ra khiếp người bay thẳng lên trời cao.

Rất nhiều người trong lúc bị rơi xuống muốn tóm lấy thứ gì đó, thế nhưng đáng tiếc là không cách nào chạm tới thần thụ màu vàng kia.

"Ầm ầm ầm!"

Rễ cây từ trong biển dung nham lao xượt qua tất cả mọi người, rễ vàng óng ánh và sáng rực rút lấy tinh khí tám hướng, địa hỏa dịch bên dưới từ từ khô cạn.

"Vù vù!"

Cuối cùng, tất cả mọi người rơi vào trong biển dung nham, họ ngửa đầu quan sát cây cổ thụ Hoàng kim từ từ xa dần rồi tiến vào trong một khe lớn, biến mất khỏi giới này.

"Vì sao lại như thế?!" Có người cảm thán.

"Chí còn chút nữa thôi là đoạt được hai bộ tiên kinh kia, quá đáng tiếc, chỉ có thể trơ mắt nhìn nó biến mất." Có Tôn giả rít gào.

Cổ thụ Hoàng kim rời đi thì pháp tắc nơi đây xảy ra biến hóa, biến dung nham từ từ hóa thành mặt đất cứng rắn, đồng thời mọi người cũng có thể phi hành.

"Địa hỏa dịch..." Thạch Hạo thầm than thật đáng tiếc, khi cây Thái dương bay lên thì rễ hoàng kia to lớn ấy cũng cuốn lấy rất nhiều tinh hoa, hút khô cả biển đỏ này.

Một chấm kim quang đi vào trong sợi tóc của nó, Hoàng điệp đã trở lại, lần nữa hóa thành một hạt châu màu vàng óng, vẫn may là không có việc gì, lúc này đã trở lại bên người nó.

Mặt đất rất nóng, mây mù phiêu lãng bên trên, chẳng có sức sống gì cả, cứ như là một thế giới hoang tàn vậy.

Đám Tôn giả tiếc nuối, rất nhiều người đau xót, rõ ràng là vận may lớn, gần như đã tới tay ấy thế mà lại để tuột mất.

"Chỉ thiếu chút nữa thôi!" Đến cả cô gái dịu dàng như Lam Vũ cũng

nắm chặt tay, trong cặp mắt to ánh lên vẻ tiếc nuối.

"Hẳn là tiến vào thượng giới rồi." Hồng Hoàng giơ nắm đấm nhỏ tràn ngập vẻ thất vọng, ngửa đầu nhìn trời cao.

Đám Thủy Nguyệt, Tuyên Minh cũng phán đoán như thế, lúc đó bọn họ cảm nhận được khí tức đầy quen thuộc ở thượng giới, thế nhưng tiếc là bọn họ bị đẩy rơi xuống, không cách nào trở lại được.

"Thượng giới lớn biết dường nào, hơn nữa lỡ tiến vào tinh phần, âm vực gì đó thì ai cũng chẳng làm được, cái cây này có linh, nhất định sẽ né tránh tất cả mọi người." Bích Cổ thầm than.

"Nhóc con, đều do ngươi cả, nếu sớm giao sách quý ra thì làm sao tới mức này chứ!" Một vị Tôn giả căm hận, nhìn về phía Thạch Hạo.

Bọn họ đã bắt được Tôn giả của tộc Kim ô, nghĩ rằng hắn có thể nắm giữ cốt thư, do đó mới tách bí lực trong cổ điện Hỗn độn kia, thế nhưng vẫn chậm một bước.

"Mắc mớ gì tới ta?" Thạch Hạo liếc hắn một cái.

"Nếu không phải là ngươi, chúng ta đã đoạt được một bộ cốt thư rồi." Người khổng lồ hoàng kim bị Thạch Hạo chém đứt một cánh tay, lúc này cũng rít gào.

Tên Tôn giả bị thương nặng như vậy cũng không thể chữa trị ngay tức khắc dược, trong mắt hắn hàn quang hiện lên, đằng đằng sát khí.

"Không phục thì cứ tới đây!" Vừa rơi xuống mặt đất, không còn những thứ quái lạ như trên hoàng kim thụ nữa nên Thạch Hạo cũng chẳng hề sợ hãi, hờ hững nợ nụ cười.

"Chư vị, chúng ta liên thủ bắt hắn, lúc nãy khi cầm khối cốt thư chắc hắn cũng đã nhìn qua nội dung bên trong, khẳng định nhớ một vài kinh văn nơi ấy." Rắn chín đầu đứt đuôi thế nhưng sức chiến đấu chẳng hề giảm, lúc này

lạnh lẽo lên tiếng.

Nó thuộc tộc Xà, khí tức lạnh lẽo âm trầm, hàn quang trong mắt khiến người khác cảm thấy chẳng hề thoải mái, sau khi bị liếc một cái thì cảm thấy như có sâu bò trên người vậy.

Con mắt của rất nhiều người sáng rực lên, hai bộ cổ kinh kia Thạch Hạo từng nắm trong tay, rất có khả năng đã xem qua, vì thế suýt tí nữa đã bị Lam long đánh trúng, có thể nắm được một chút kinh văn ben trong.

"Tiểu đạo hữu, chúng ta đều cùng xông vào cổ điện, ngươi đạt được tạo hóa thì nên chia sẻ cùng mọi người, không thể nào độc chiếm như thế được?" Kiến tử kim nói rồi bước lên trước, những Tôn giả khác cũng âm thầm vây xung quanh.

Đám Tuyên Minh, Bích Cổ, Thủy Nguyệt yên lặng đứng một bên quan sát, bọn họ cũng hoài nghi Thạch Hạo biết một ít kinh văn.

"Đó là tiên kinh, cũng chẳng phải là truyền thừa con sâu cái kiến gì, ngươi cảm thấy ta chỉ cần liếc mắt là có thể nghi nhớ kinh văn à?" Thạch Hạo hỏi ngược lại, mang theo vẻ chế nhạo.

Ai cũng biết, truyền thừa càng mạnh mẽ thì phù văn sẽ càng phức tạp, ví như pháp môn Côn bằng, chỉ có một ký hiệu quan trọng nhất thế nhưng càng quan sát thì càng biến hóa vô tận, cứ như là ngân hà đang chuyển động vậy.

Rắn chín đầu, Kiến tử kim đều lộ vẻ chẳng hề hiền lành chút nào, thiếu niên này đang trêu chọc sâu kiến, chẳng phải đang chế giễu chúng sao?

"Dấu ấn nòng cốt quả là trong thời gian ngắn khó mà nhớ kỹ được, thế nhưng một vài phù văn dễ hiểu ban đầu thì đều có thể ghi nhớ được." Cổ thụ Thiết huyết nói rồi nhìn về phía Thạch Hạo.

"Mắc mớ gì tới ngươi, đừng nói là ta không đạt được, dù có đạt được thì đã sao, cũng không phải là chuyện của các ngươi. Mới vừa rồi còn vây công ta, giờ còn muốn ta chia sẻ? Cứ ôm cái mộng lớn thanh thu của các ngươi

đi!" Lời nói của Thạch Hạo chẳng hề nghiêm túc, ngược lại còn mang theo tâm tính của một thiếu niên.

Mọi người xúm lại thế nhưng cũng không ai dám làm bậy, trận chiến vừa rồi, Thạch Hạo sớm đã chứng minh sự mạnh mẽ của mình, nếu không phải liên quan tới hai bộ kinh thư kia thì cũng chẳng ai đi làm khó dễ nó cả.

"Chư vị, còn chần chờ gì nữa, dùng thủ đoạn mạnh nhất của mình trấn áp hắn, tên này giết chết người của giới chúng ta, dù thế nào cũng không thể thả hắn đi được." Rắn chín đầu nói.

"Chúng ta ra tay không?" Một vị thiên tài của thượng giới truyền âm nói, âm thầm dò hỏi những người khác.

"Không vội, trước cứ sống chết mặc bây, hai bên không nên giúp bên nào cả." Tuyên Minh nói.

"Các ngươi nên nghĩ kỹ, một khi chúng ta khai chiến, đó là không chết không thôi, ta sẽ không lưu tình!" Thạch Hạo nói, vô cùng thản nhiên.

Người khổng lồ hoàng kim đầy uy nghiêm nở nụ cười đáng sợ, nói: "Nhóc con, đừng có liều lĩnh, tới giờ chúng ta sẽ diệt ngươi rồi!"

Trong lòng Thạch Hạo rùng mình, lưng không khỏi cảm thấy lạnh, nó vội vàng lướt sang ngang tới trăm nghìn dặm, trong hư không hiện ra một luồng kim quang óng ánh rồi nổ tung ngay nơi ấy, đất đá vỡ tung bay toán loạn.

Rất nhiều người rút lui, đám kỳ tài cùng quý nữ của thượng giới cũng giật nảy mình, lùi lại thật xa.

Giữa trời cao xuất hiện một hòn đảo màu vàng, bên trên có một vài người khổng lồ, chùm sáng vừa rồi chính là từ nơi này lao xuống, uy lực vô cùng mạnh!

"Chiến đảo của tộc Người khổng lồ hoàng kim*?" Đạo nhân của tộc

Kim ô kinh ngạc lên tiếng.

(*): Để HV 'tộc Hoàng kim cự nhân' thì thấy nó đọc đỡ gượng gạo hơn là như trên. Nhưng do mấy chương trước đều dùng tên này nên để luôn vậy.

Hư không run lên, gợn sóng đầy mạnh mẽ truyền tới, cách đó không xa có một ngọn núi màu đen đang bay tới, bên trên phù văn dày đặc tỏa ra uy thế kinh khủng, niên phong lại một phương.

"Núi Rắn của bộ tộc Rắn chín đầu?" Có Tôn giả nói nhỏ.

"Vù!"

Âm thanh đập cánh không dứt bên tai, một tổ kiến to lớn xuất hiện, rất nhiều kiến có cánh bên trrong, to lớn như là trâu ngựa.

Đó là một khối thiên thạch thế nhưng sớm đã bị khoét rỗng bên trong, trở thành một pháo đài chiến tranh của tộc Kiến, bên trên có khắc rất nhiều sát trận, hiện tại cũng xuất hiện ở nơi này.

Không chỉ có như thế, bốn phía đều hiện lên một vài quái vật khổng lồ bao phủ cả hư không, tỏa ra uy thế kinh người.

Thạch Hạo khẽ nói: "Thì ra là như thế, sớm đã gọi tộc nhân của mình tới."

Trước khi đám Tôn giả trèo lên cổ thụ Hoàng kim kia thì sớm đã bố trí hậu chiêu, nói cao thủ trong tộc tiếp ứng ở bên ngoài, hiện tại chỉ cần gọi là trong nháy mắt hiện thân ngay.

Chiến đảo, tổ kiến, núi rắn, tất cả cứ như đám mây lớn ập tới, khiến người khác nghẹt thở.

Tôn giả tới đây cũng có hạn, dù sao cường giả đại biểu cho bộ tộc của mình đều tiến vào hoàng kim thụ, thế nhưng sinh linh tới sau lại điều động tới đại sát khí cả cả tộc mình!

Những công cụ chiến tranh ngày ngập trời, tất cả đều là trận pháp trấn tộc.

"Giết hắn!" Rắn chín đầu rít lên phát hiệu lệnh, lập tức núi rắn màu đen trên bầu trời tỏa ra ánh đen, từng chùm sáng hình rắn ập tới, vô cùng khủng bố.

"Ầm!"

Bên trong tổ của tộc Kiến có vô số phù văn, đầy trời đều là kiến, tất cả kỳ thật đều được hình thành từ các ký hiệu thần bí, có thể xuyên kim liệt thạch, có thần năng rất lớn.

Cùng lúc đó, sinh cơ mạnh mẽ tỏa ra, trong hư không những hạt mầm bắt đầu nảy mầm, từng gốc cây nhỏ màu máu cắm rễ trong hư không hòng nhấn chìm Thạch Hạo.

Đấy là trận pháp của bộ tộc cổ thụ Thiết huyết, cường giả trong bộ tộc cũng đã kéo tới.

Thời khắc này, thiên địa bạo động, đại chiến sắn bắn vô cùng đáng sợ mở ra, các Tôn giả đều tập trung về phía Thạch Hạo, chỉ vì nghĩ nó ghi nhớ một đoạn ngắn tin kinh kia.

"Cũng giết đám kia luôn!" Có Tôn giả lên tiếng, muốn giết chết đám Lam Vũ, Bích Cổ, Thủy Nguyệt.

Tuyên Minh sớm đã lùi tới biên giới, lúc này lấy ra cây cầu đá, đám người nhanh chóng đi theo rồi lóe lên biến mất, rời khỏi vòng vây.

"Thật sự coi ta là quả hồng mềm à." Thạch Hạo nói, không ngừng lướt ngang trên không trung né tránh các sát quang kia, vụt qua hàng loạt phù văn, từ đầu tới cuối chẳng hề hấn gì cả.

"Đây chính là trận Tứ tượng, lao về trái một trượng, phía trước mười trượng..." Đả Thần Thạch trên sợi tóc của nó không ngừng truyền âm.

"Là lợi dụng Chiến đảo do Ngũ hành hóa ra, kế tiếp nhập cửa Kim, rồi từ cửa Hỏa đi ra..." Đả Thần Thạch không ngừng truyền âm.

Tuy những đại trận trấn tộc kia đang bao phủ trên không trung, thế nhưng trong phút chốc khó có thể sát thương được Thạch Hạo, nó không ngừng lui tới, không ngừng tránh né nơi ấy.

"Xoẹt!"

Sau một khắc, Đả Thần Thạch kêu lên quái dị, nó bị Thạch Hạo lấy ra rồi hóa thành một vệt sáng lao về trước, bịch một tiếng, đánh mạnh lên đầu của Người khổng lồ hoàng kim kia.

"Gàoooooo...." Dù thân là Tôn gải thế nhưng khi gặp phải đòn này cũng vỡ đầu chảy máu, hai tai ong ong, xương sọ hiện lên vết nứt.

Người khổng lồ hoàng kim bị mất một tay vốn đang nổi cáu, giờ lại bị trêu chọc như thế lập tức nổi giận đùng đùng, kim quang tăng vọt cả người rồi vỗ mạnh về trước.

Thạch Hạo vẫy tay, Đả Thần Thạch bay trở lại, sau đó nó khống chế truyền vào thần lực.

"Keeeng!"

Lần này, tiếng chói tai vang lên, cứ như là đánh vào sắt thép, tảng đá màu đỏ đậm mang theo ánh vàng đầy lộng lẫy đánh thẳng lên trên ót của Người khổng lồ hoàng kim.

Người khổng lồ hoàng kim kêu la thảm thiết, nơi đó máu tươi chảy xối xả, xưng trán nứt ra, gần như thấy cả óc bên trong.

Thạch Hạo kinh ngạc, sau khi nuốt lượng lớn thần liệu ở hoàng cung Thạch quốc, rồi nuốt cả địa hỏa dịch ở nơi này, Đả Thần Thạch lại tiến hóa tới bước này, quả nhiên là phôi thai chí bảo mà.

"Xèo!"

Sau một khắc, Thạch Hạo như mũi tên rời cung, dưới sự dẫn dắt của Đả Thần Thạch, nó hóa thành một vệt sáng tấn công về trước, sau đó chiến khai một quyền mạnh nhất của bản thân!

Lúc này, nó như là đại bằng dương cánh, như côn ngư nuốt trời, người duỗi thẳng, quyền phải thần diễm ngập trời, như mang theo sức mạnh của chư thiên ầm ầm đánh về trước.

"Bụp!"

Tuy Người khổng lồ hoàng kim đã dùng hết khả năng để chống đỡ thế nhưng vẫn co giật, cơ bản không thể nào ngăn cản được, sau đó hắn nổ tung, bị thiếu niên kia gắng gượng đánh gục.

Rất nhanh, Thạch Hạo lại xuất hiện bên cạnh Kiến tử kim, thân thể hai bên đều có sức mạnh vô cùng kinh khủng, Kiến tử kim tuy chỉ dài một trượng thế nhưng sức lực còn muốn hơn cả Người khổng lồ hoàng kim kia.

Đây là sự chém giết giữa cực hạn của thân thể!

Cuối cùng, Kiến tử kim rung lên bần bật, thân thể xuất hiện chỗ rạn nứt, chung quy là địch không lại, máu tươi không ngừng phun ra.

"Xoet!"

Thạch Hạo vung một chưởng chém đứt đầu của nó, sau đó thu thân thể đó vào trong túi càn không, đây chính là bảo dược huyết nhục.

"Gàoooooo..." Rắn chín đầu hét lớn, điên cuồng công kích, thế nhưng sau khi dính phải lực Luân hồi thì trong nháy mắt nó nhỏ lại, rồi bị Thạch Hạo kéo lìa chín đầu, kết thúc sinh mạng tại đây.

"Gào..." Cổ thụ Thiết huyết nổi giận, thế nhưng sau khi trải qua một hồi đại chiến đầy kịch liệt cũng bị Thạch Hạo dùng kiếm khí thông thiên của

một cây cỏ chém nát.

Thạch Hạo phá vòng vây, một đường giết chết mấy đại cao thủ mạnh nhất, chấn nhiếp tất cả mọi người nơi đây.

Chiến đảo, núi rắn, tổ kiến của các tộc đều rút lui, chiến đấu tiếp cũng không còn ý nghĩa nữa, thương vong càng tăng mà thôi.

Thạch Hạo hóa thành vệt sáng biến mất cuối chân trời, sau đó tới một nơi, nơi này có một tòa trận pháp tràn ngập khí hỗn độn, ba mẹ còn có cả đệ đệ của nó bị niêm phong ở bên trong.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 521: Ma Đế.

"Đi, chúng ta xem thử hắn muốn làm cái gì?" Hồng Hoàng mở miệng, người nàng muốn ám chỉ chính là Thạch Hạo.

"Loại người... sơ đại như thế này thật khiến người khác bất ngờ và giật mình mà, nếu hắn tới thượng giới thì chắc đám kia sẽ không thấy cô đơn nữa đâu!" Bích Cổ nói.

Hắn vừa nói ra thì rất nhiều lộ vẻ khác thường, thật sự là một 'sơ đại' ư? Tất cả mọi người đều suy nghĩ, tiểu Thạch rất kỳ lạ, lợi hại tới mức thái quá.

"Hi hi, rất nóng lòng chờ hắn tiến vào thượng giới, lãnh thổ mênh mông này, thiên kiêu xuất hiện lớp lớp, sơ đại quật khỏi, nếu như lúc hắn tới rồi bị nhấn chìm ở bên trong thì sao ta?" Oánh Oánh khẽ nói, trong con ngươi xinh đẹp lóe lên hào quang kinh người.

"À, Thủy Nguyệt, không phải ngươi có hôn ước rồi hay sao, là người tương tự như thế đúng không?" Lam Vũ hỏi.

"Nói bậy!" Thủy Nguyệt phản bác.

Nơi đây là vùng núi thấp, đồi núi chập trùng, khí hỗn độn tản ra, trận pháp mà tiểu Tháp bày xuống dù là giáo chủ của thượng giới có tới cũng chẳng dễ dàng mà phá hỏng được.

Thạch Hạo rất yên tâm, ba mẹ chắc chắn sẽ không gặp nguy hiểm gì, nhưng mà nó cũng vô cùng đau đầu, trận pháp an toàn có ý nghĩa dù là nó cũng không vào được, chỉ có thể đợi tiểu Tháp trở về mà thôi.

"Tháp gia quả nhiên lợi hại, đệ suy diễn hơn trăm lần mà vẫn không tìm được con đường của trận pháp này." Đả Thần Thạch líu lưỡi, hiếm khi nào

mà nó khiêm tốn thế này.

Thạch Hạo ngồi xếp bằng trên ngọn đồi, bình tĩnh tu hành, hiện tại tâm tình của nó rất tốt, đã tìm được ba mẹ, rồi thu hoạch vô cùng phong phú khi tiến vào Bảo giới thái cổ.

Trên thực tế, nó chưa đợi được bao lâu thì tiểu Tháp đã xuất hiện, thẳng tay phá tan không gian tiến tới, khí hỗn độn mênh mông bao phủ, bảo huy tỏa ra.

Thạch Hạo vui mừng, lập tức tiến tới.

"Bên ngoài đã xảy ra chuyện gì?" Tiểu Tháp cực kỳ nghiêm túc hỏi dò Thạch Hạo, nó sớm tiến vào nơi sâu của biển hỗn độn, cùng với Liễu Thần đuổi theo cánh cửa kia, kết quả cảm ứng được một khí tức khó tả.

"Có việc lớn xảy ra, thế nhưng mày với Liễu Thần chẳng có ở nơi này, đang không để vụt mất vận may lớn!" Thạch Hạo tiếc nuối, rồi kể lại toàn bộ sự việc nói qua một lần.

"Ô trời ơi, ta chết mất!" Tiểu Tháp rên thảm thiết, ngã nhào từ trên hư không xuống.

"Tháp gia, người làm sao vậy?" Đả Thần Thạch sợ hết hồn.

"Núi Thế giới của ta, thần liệu của ta, cung điện Hỗn độn của ta, tất cả đều bỏ ta, ta đau lòng muốn chết mất!" Tiểu Tháp lăn luộn, kêu rên không thôi trên mặt đất.

Rất khó mà tưởng tượng được đây là một pháp khí Hỗn độn, nó không ngừng rên rỉ, gào thét như tan nát cõi lòng vậy.

Thạch Hạo bĩu môi, khi nhìn thấy nó đau lòng như thế thì chề môi khinh bỉ.

"Nhóc con, ánh mắt đó là gì thế hả, chẳng lẽ không giống ngươi à?" Tiểu

Tháp tức giận.

Thạch Hạo xấu hổ, có lúc nó cũng như thế, đau lòng khi pháp khí của kẻ địch bị tổn hại, nói theo ý nghĩa nào đó, nó và tiểu Tháp đều giống nhau cả!

"Tháp gia, người đã đi vào trong hỗn độn à?" Đả Thần Thạch hỏi.

"Không có đi, chỉ là ngồi đợi kết quả thôi." Tiểu Tháp tức giận đáp, hỗn độn vô tận, nó vừa đi vừa tìm kiếm, đoán rằng khó mà đuổi theo được cánh cửa nguyên thủy kia.

"Đừng nói nhiều nữa, mau mau thu lại trận pháp đi nào." Thạch Hạo bực mình.

Hào quang óng ánh tiêu tán, tiểu Tháp thu lại pháp kỳ rồi hấp thu khí hỗn độn, hủy bỏ trận pháp nơi ngọn núi này.

"Ba, mẹ!" Thạch Hạo kêu to rồi lao tới.

"Đứa nhỏ của ta!" Hai người vui mừng.

Trong trận rất an toàn, không có hung thú cũng chẳng phải là tuyệt địa, cây cỏ phong phú, có linh hồ, tinh khí chảy cuồn cuộn.

Những ngày qua, hai vợ chồng Thạch Tử Lăng và Tần Di Ninh đều vô cùng lo lắng, vô cùng sốt sắng, chỉ lo cho Thạch Hạo ở bên ngoài xảy ra chuyện gì đó, dù sao địch thủ quá mạnh.

"Con của ta, con không có chuyện gì là tốt rồi!" Người một nhà đoàn tụ, Tần Di Ninh ôm chặt lấy Thạch Hạo, bàn tay lớn của Thạch Tử Lăng cũng ghì chặt vào bả vai của nó.

Năm tháng trôi qua cũng không để lại bao nhiêu vết tích trên người họ, Thạch Tử Lăng vẫn như trước vẫn rất oai hùng, mà Tần Di Ninh lại xinh đẹp trẻ trung, chỉ là qua nhiều năm, giữa hàng lông mày có một luồng ưu sầu, tụ lại không tán đi.

Bởi vì bọn họ nhớ thương Thạch Hạo, không quên được chuyện năm xưa, vẫn luôn khúc mắc về vấn đề này.

"Ba, mẹ, con không có chuyện gì cả, hơn nữa còn đạt được một vài tạo hóa!" Thạch Hạo rất vui, cùng sum vầy một chỗ, không cần nói thêm gì thì cũng cảm nhận được loại ấm áp này rồi.

Tần Hạo đứng một bên không nói một lời, pháp y thần linh màu bạc tỏa ra hào quang, nó bị Tần Di Ninh kéo tới, thúc giục: "Gọi anh đi con."

Sau một hồi yên lặng, nó cũng không nói được lời nào.

Thạch Hạo cười cười, nói: "Mới gặp nhau hai lần, chắc là còn chưa quen, không sao đâu, sau này sẽ quen thôi mà."

"Đứa nhỏ này!" Thạch Tử Lăng nhẹ nhàng trách, thần quang trong đôi mắt nhìn về phía Tần Hạo.

"Anh!" Hai chữ đầy khó khăn khăn vang lên, Tần Hạo như dùng hết toàn bộ khí lực của mình, nó nhìn tiểu Tháp óng ánh bên trên sợi tóc của Thạch Hạo rồi không nói gì nữa.

"Làm anh, không thể không có lễ vật được." Thạch Hạo lấy ra một ngọc đỉnh mang theo nụ cười tươi rói, nói: "Cho em đấy."

Tần Hạo không nhận lấy, vẫn thẫn thờ đứng nơi đó.

"Anh đang nói chuyện với con kìa, còn tặng quà cho con nữa, sao không nhận hả?" Tần Di Ninh nhíu mày không biết làm sao cả, nàng biết khúc mắc của người con này.

"Hắn đã giết Tần Pháp." Tần Hạo nói, đó là Tôn giả mà đã dạy hắn biết viết chữ.

"Anh con chỉ là vạn bất đắc dĩ mà thôi, không giết bọn họ thì làm sao có thể cứu chúng ta." Thạch Tử Lăng giải thích.

"Ai cần hắn tới cứu chứ, con sống ở Bất Lão sơn rất tốt, thế nhưng hắn lại xới tung toàn bộ lên, còn giết mấy người Tần Pháp nữa!" Tần Hạo nói.

"Anh con làm như thế là vì chúng ta, nhanh nhận lấy lễ vật của anh con đi." Tần Di Ninh nói, nàng biết khuyên bảo trong phút chốc này đều vô dụng, người con này rất thương Tần Pháp.

"Hả, đây là..." Thạch Tử Lăng ngửi thấy hương thơm nhàn nhạt, sau đó mở nắp đỉnh trắng noãn kia ra rồi nhìn vào trong, lập tức không khỏi khiếp sợ.

Ba giọt Hoàng kim dịch, mỗi giọt đều to như quả nhãn cứ như ba vầng mặt trời nhỏ vậy, lấp lánh chói mắt, mùi thơm nồng nặc tràn ra khiến người khác say sưa.

"Đây là thần dịch!" Tần Di Ninh cũng giật mình.

"Đây là ba giọt bảo dịch mà con đã đạt được ở trên cổ thụ Thái dương." Thạch Hạo giải thích, rồi kể cho bọn nghe chuyện của mấy ngày qua.

Hai vợ chồng nghe thấy thế thì khiếp hồn, vô cùng lo lắng, con trai trưởng một mình đại chiến với rất nhiều Tôn giả, ba giọt Hoàng kim dịch này là dùng mạng sống của chính mình đoạt lấy.

"Dù là thần dịch ta cũng không cần!" Tần Hạo nói.

"Bốp!" Thạch Tử Lăng không nhịn được nữa, tát nó một cái, nói: "Một hai lần, ngươi không hiểu chuyể hả!"

Tần Hạo bướng bỉnh quay đầu sang chỗ khác, không nói lời nào.

"Con à, con không thể như vậy, ở bên ngoài anh con chịu rất nhiều đau khổ, không có chúng ta bên cạnh, nhiều năm qua chỉ biết dựa vào chính mình để lần mò con đường sống sót, rốt cuộc mới tới được bước này." Tần Di Ninh lên lớp, vô cùng nhẹ nhàng, nói: "Anh con là vì tìm chúng ta mới đến Bất Lão sơn để đại chiến, nếu không ra tay thì lúc nào cũng có thể mất

mạng cả."

Nói tới đây, ánh mắt không khỏi rơi lệ, những năm gần đây không có ở gần để chăm lo cho Thạch Hạo, ngược lại chính nó tới tìm, còn đưa thần dịch cho đệ đệ mình, nghĩ tới những chuyện này trong lòng nàng vô cùng chua xót.

Dù là Thạch Tử Lăng, cặp mắt cũng cay đi, trong lòng vô cùng đau buồn, không xin được thánh dược cho con trưởng mà giờ chính nó lại muốn đưa thần dịch Hoàng kim cho con thứ.

"Nói gì đi nữa, con lớn lên ở bên cạnh ba mẹ, còn anh con lại lưu lạc ở bên ngoài, chịu nhiều đau khổ hơn con, có lòng tốt tặng quà sao con không cảm ơn chứ?!" Thạch Tử Lăng nghiêm khắc nhìn nó.

Thạch Hạo vội vàng ngăn cản, đánh trống lảng sang chuyện khác, nó không muốn làm căng thêm nữa, Tần Hạo có định kiến với nó, những việc này cần có thời gian để thay đổi.

Mà làm ca ca, nó chỉ làm chuyện mà mình cần làm thôi.

Thạch Hạo cũng không miễn cưỡng làm gì, không nhất định phải đưa cho nó thần dịch, mà đưa cho phụ mẫu cất giữ, muốn sau này họ đưa cho nó dùng.

Vợ chồng hai người không muốn, cẩm thấy ngại với con trưởng, làm sao có thể nhận lấy cơ duyên mà nó dùng tính mạng để đổi lấy, thứ này dù là tu hành hay là cứu mạng đều có hiệu quả cả, tương đương có thêm ba mạng nữa.

Lần này, Thạch Hạo kiên quyết đưa cho hai người.

"Được rồi, chúng ta nhận lấy một giọt thôi." Cuối cùng, sợ Thạch Hạo nghĩ nhiều nên hai người chỉ nhận một giọt.

Sau đó bọn họ rời đi, chuẩn bị rời khỏi Bảo giới thái cổ này.

"Ồ, ba người kia là ai?" Thiên tài và quý nữ của thượng giới vừa tới nơi thì đúng lúc nhìn thấy cảnh này.

Thạch Hạo tự nhiên cũng thấy bọn họ nên gật đầu.

"Đây là bạn của con à?" Mẫu thân của Thạch Hạo như nhìn ra được chuyện gì đó.

"Chỉ là mới quen không lâu, họ đều đến từ thượng giới." Thạch Hạo đáp trả.

Đám Lam Vũ đi tới chào hỏi, trong cung điện Hỗn độn song phương cũng có va chạm qua, nhưng mà những người kia đều là quan hệ cạnh tranh với các nàng nên cũng không tính là cừu hận gì.

Đồng thời, hiện tại những người này rất coi trọng Thạch Hạo, hi vọng có thể lôi kéo nó vào trong giáo của mình, biểu hiện rất thân thiện.

Khi đi ra khỏi Bảo giới thái cổ, mọi người nhìn thấy mấy người của Huyền vực, một cổ giới như thế xuất hiện tự nhiên gây nên náo động lớn, rất nhiều người đã tới hòng tìm kiếm cơ duyên.

Nhưng mà, khi Thạch Hạo vừa xuất hiện, đám người trong Huyền vực nhìn thấy nó thì còn chấn động hơn cả khi bảo giới kia xuất hiện, rất nhiều người cứ như là gặp phải tà, vẻ sợ hãi tràn ngập.

"Thạch... Hạo!"

"Ma đế!"

Âm thanh của bọn họ đều run lên, không khỏi rùng mình.

"Sao thế, sao lại sợ hắn vậy?" Đám Tuyên Minh, Thủy Nguyệt đều ngờ vực, lẽ nào tiểu Thạch ở hạ giới này giống như là Ma vương, đi qua chỗ nào thì quần hùng đều lui tránh?

Đám Lam Vũ hiếu kỳ, nuốn hiểu rõ đầu đuôi nên âm thầm tìm hiểu.

"Hắn là Ma đế... Không, ta nói sai rồi, là Nhân hoàng Thạch quốc, là Hoàng giả trẻ tuổi nhất." Có người sợ hãi, lời nói không được lưu loát.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Thạch Hạo hỏi, nó mới biến mất một vài ngày mà không ngờ lại có thêm một cái tên - Ma đế?

Đám Lam Vũ, Hồng Hoàng, Thủy Nguyệt càng thêm kinh ngạc, chăm thú hỏi những người bên cạnh, kết quả cảm đám ngẩn người, hóa đá tại chỗ.

"Là Nhân hoàng, hiện tại có rất nhiều người gọi hắn là Ma đế... Hắn một thân một mình tiến vào Bất Lão sơn, xới tung cả nơi đó lên!" Hồng Hoàng cứ như bị người khác giẫm phải đuôi không kìm được mà hét lớn.

"Không thể!" Bích Cổ cũng la lớn, hắn biết, bảo ấn của Bất lão Thiên tôn trấn ở trong hạ giới này, ai có thể rung chuyển chứ? Đó là pháp khí Hỗn độn!

Chính xác trăm phần trăm, những người được hỏi thở dồn dập, đồng thời cũng vô cùng căng thẳng, cũng có lượng lớn nghi hoặc, những người này ở chung với tiểu Thạch mà lại không biết chuyện mà nó đã làm?

Đám Lam Vũ, Bích Cổ, Thủy Nguyệt, Oánh Oánh đều ngây người, họ đã biết, Thạch Hạo là 'sơ đại', thế nhưng không nghĩ tới lại nghịch thiên như thế.

Bọn họ không ngừng mê man, nghĩ tới những chuyện đã trải qua ở trong cung điện Hỗn độn kia, ai nấy mồ hôi đều chảy ròng ròng, âm thầm cảm thấy mừng, không như đám Triệu Khải, Trác Vận khai chiến với tiểu Thạch. Thiếu niên này quá nghịch thiên, xới tung Bất Lão sơn, được ngoại giới gọi là Ma đế, khiến người khác khó có thể tin và vô cùng kinh ngạc!

Nhiều lần dò hỏi, Hồng Hoàng, Thủy Nguyệt, Tuyên Minh dần tiếp nhận được sự thật.

"Chuyện này... cứ như là mơ vậy!" Tuyên Minh lẩm bẩm, lúc trước hắn

còn ám chỉ muốn thu Thạch Hạo làm chiến phó đổi lại hắn sẽ dẫn nó đi thượng giới, nhưng giờ... cũng chỉ có thể dùng câu nói vừa nãy để diễn tả lâm tình của hắn mà thôi.

"Khó mà tin được!" Đám thượng giới đều lộ vẻ quái dị.

Nửa tháng sau, Thạch Hạo trở lại Hoang Vực, quay về lại hoàng cung Thạch đô, nếu không phải do tiểu Tháp lười nhác thì hắn càng nhanh hơn nữa.

"Đứa nhỏ của chúng ta lại trở thành Thạch hoàng?" Thạch Tử Lăng đứng ở trung ương hoàng cung, vô cùng cảm khái, lần nữa quay trở lại Thạch đô khiến hắn nhớ tới rất nhiều chuyện cũ.

"Bệ hạ, Ma nữ kia có tới, đã chờ người được mấy ngày rồi." Bằng Cửu nhanh chân tới nghênh đón.

Thạch Hạo lại gặp Ma nữ, nàng vẫn nhí nhảnh như trước, dung nhan vẫn nghiêng nước nghiêng thành, vóc người chuẩn xác, lại cực kỳ hoạt bát và gian xảo khiến người khác khó có thể tin được.

"Ma đế bệ hạ, ta mang cho ngươi một tin tức tốt, Nguyệt Thiền vợ ngươi chạy không khỏi tai vạ rồi."

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 522: Thứ Thân

Vóc người của Ma nữ khiến người khác phải thèm thuồng, đường cong uốn lượn, dáng đi yểu điệu, mái tóc đen tỏa sáng phủ một nửa trước ngực còn một nửa sau lưng, làn da trắng mịn, cặp mắt to trong veo, khóe miệng cười hơi cong lên làm lộ hàm răng trắng đều.

Trong vườn, có cây cỏ xanh tươi, có núi đá sừng sững, dây leo phủ kín, linh khí nồng nặc.

Thạch Hạo ngồi trên một chiếc ghế mây, hứng thú nhìn nàng, muốn biết nàng mang tới tin tức gì.

"Đừng có nhìn họ trừng trừng như thế, họ thấy không thoải mái." Ma nữ cười tươi và ngọt lịm, nói là không thoải mái chớ thật ra da mặt cũng chẳng hề mỏng hơn Thạch Hạo.

"Nói đi, ngươi mang tới tin tức tốt gì thế hả." Thạch Hạo hỏi, con mắt lướt từ trên xuống dưới, đánh giá tấm thân đang đứng trước mặt.

Hiện tại, nàng cũng có thể gọi là Thiên Hồ tiên tử, nàng dùng thân phận của Hồ nữ* tới, không nói tới vóc người quyến rũ này, thế nhưng sau lưng lại có mấy cái đuôi cáo trắng như tuyết, khiến người khác chú ý và suy tư.

(*): Hồ = Cáo.

Thạch Hạo từng nhìn thấy hai diện mạo của nàng, đây là một trong số đó, có dung mạo làm điên đảo chúng sinh, nụ cười tươi rói xinh đẹp thế nhưng nhí nhảnh cũng không kém.

"Bí mật của Nguyệt Thiền đã bị ta khám phá hoàn toàn." Nàng vô cùng vui vẻ, cặp mắt to híp lại, hàm răng trắng bóng lé lên ánh sáng lộng lẫy, khá giống với tiểu ác ma.

Nguyệt Thiền không phải là bổn tôn!

Nói chính xác, Nguyệt Thiền mà Thạch Hạo bắt được không phải là bổn tôn. Khi nghe được tin tức này thì nó hơi ngẩn ra, cảm thấy khó mà tin được.

"Ngươi nói, nàng lào một linh thân?" Thạch Hạo hỏi, nó lắc lắc đầu, nên biết sau khi bắt được vị tiên tứ này, nó đã từng kiểm nghiệm qua nên chắc chắn sẽ không phải là thân thể hư hóa.

"Ngươi quên ta đã từng nói gì à, lúc trước ta từng đối chiến với nàng ở Thạch đô, từng nói nàng không phải là chân thân, ngươi nên hiểu mới đúng." Ma nữ nói.

Thạch Hạo nhíu mày, cảm thấy có chút khó hiểu, nó cho rằng chắc chắn là thân thể máu thịt.

"Ha ha, xem ra ngươi rất tin vào giác quan của mình." Ma nữ nở nụ cười, sau đó ngồi xuống bên cạnh một chiếc bàn đá, rót chén trà rồi uống một ngụm nhỏ, nói: "Ta chỉ nói là nàng không phải là bổn tôn, cũng không hề nói là linh thân."

"Có gì khác nhau à?" Thạch Hạo hỏi.

"Nếu như chỉ bắt được một bộ linh thân, có phải ngươi cảm thấy rất tiếc nuối và mất mát không?" Ma nữ mang theo nụ cười xấu xa nhìn nó, sau đó giả vờ nặng nề, nói: "Con trai mà!"

"Đến cùng, trạng thái của nàng là gì?" Thạch Hạo cũng rất tò mò, muốn biết sự thật, nó từng thăm dò qua biển ý thức của Nguyệt Thiền, thì phát hiện cặp cửa hoàng kim, bên trong như ẩn chứa khí tức của thần, một cô gái vô cùng hoàn mỹ đang ngủ say.

Ma nữ nỏi: "Dã tâm của Nguyệt Thiền rất lớn, muốn siêu thoát, thực hiện kế hoạch Thần thai tái biến, hiện tại nàng chia thành hai, một là chủ thân, và một là thứ thân."

Thạch Hạo ngẩn ra, trong nháy mắt đã hiểu rất nhiều chuyện, nhưng trong lòng cũng chấn động, tiên tử của Bổ Thiên giáo thật sự dám làm chuyện nghịch thiên như thế?!

Không nghi ngờ gì nữa, người mà nó trấn áp chỉ là thứ thân, cũng là thân thể máu thịt, cũng rất quan trọng.

"Nàng lại có thủ đoạn thần thông thế này?" Thạch Hạo hơi không tin.

"Tuyệt đối đừng nên coi thường Nguyệt Thiền, bất luận xem thường một ai thì cũng không được xem thường nàng. Nên biết, khi nàng sinh ra thì đã tạo nên chấn động không hề nhỏ, trời từng giáng dị tượng, ráng lành ngút trời, thiên nhật đều tối đi trong khoảng thời gian rất lâu." Ma nữ nói rất cẩn thận.

"Nàng sinh ra ở thượng giới, ngươi làm sao hiểu rõ những chuyện này?" Thạch Hạo cho rằng Ma nữ cũng không phải ở hạ giới này, hiện tại đã gián tiếp chứng minh được.

Ma nữ ngồi nơi đó, chiếc đuôi trắng cáo như tuyết đong đưa vô cùng mê người, nhưng bộ mặt của nàng lại vô cùng tinh khiết, mắt to mở lớn, không thèm để ý tới nó, nói: "Có người suy đoán, nàng sinh ra kèm theo dị tượng, có lai lịch và căn nguyên khó lường."

Liên quan tới quá khứ của Nguyệt Thiên, cùng với những bất phàm lúc nàng sinh ra, Ma nữ không hề nói chi tiết, chỉ là nói cho nó biết, trong cơ thể của vị tiên tử này có tiềm lực thần thánh kỳ lạ, vượt qua cảnh giới hiện tại của nó!

Trong lòng Thạch Hạo hơi động, lần nữa nghĩ tới cố gái hoàn mỹ ở phía sau hai cánh cửa vàng óng kia, nàng óng ánh trắng noãn, như là thần chỉ vậy.

Lần này, Ma nữ đi tìm hiểu và tìm chứng cứ, chắc chắn rằng Nguyệt Thiền vẫn chưa biến mất, nói chính xác là chủ thân hoàn hảo không chút tổn hại, chưa hề bị phong ấn.

Ma nữ tìm được địa phương mà nàng từng bế quan, nhìn ra được manh mối nên suy đoán ra được, tiên tử của Bổ Thiên giáo từng lột xác thần thai và tiến hóa ở nơi này.

"Chủ thân, thứ thân..." Thạch Hạo suy ngẫm.

"Nói là hai thân, nhưng kỳ thật là một thể, đều là chân thân cả, chỉ là một thân mạnh hơn, còn một thân hơi yếu mà thôi." Ma nữ giải thích.

"Tại sao nàng lại làm như thế?" Thạch Hạo hỏi.

"Đương nhiên là muốn mình càng mạnh hơn, một thân thể niết bàn, thần thai chia làm hai thân, thì tương đương sẽ thêm một mạng, một thân chết thì vẫn còn một thân, đồng thời có thể dựa vào thân kia để phục sinh một thân khác." Ma nữ nói, có vẻ ao ước.

Thần thai tái sinh, đây là một cổ pháp, năm đó Ma nữ cùng từng tìm kiếm thế nhưng cũng không có thu hoạch gì, không ngờ Nguyệt Thiền đạt được và tu luyện xong rồi.

"Để bản thân chia thành hai người, có chút kỳ lạ." Thạch Hạo nói.

Ma nữ nói: "Có gì lạ chứ, từ đó, hai thân chỉ cần không bị giết chết, thì chính là thân thể biết diệt. Đồng thời, mấu chốt nhất chính là, hai thân có thể đồng thời tu hành, tương lai sau này khi hợp nhất, đó chính là ngày mà nàng viên mãn!"

Cái gọi là viên mãn, vậy khẳng định là mạnh mẽ đủ bễ nghễ trên trời dưới đất, nhìn xuống cửu thiên thập địa, có tư thái vô địch thật sự!

"Theo như lời nói của ngươi, tuy Nguyệt Thiền kỳ ảo như tiên thế nhưng dã tâm lại rất lớn. Thứ thân của nàng hiện tại đã bị ta bắt rồi." Thạch Hạo cười ha ha nói.

"Bất kẻ là ngươi bắt chủ thân hay là thứ thân, chỉ cần không có giết chết đồng thời, ngươi giết một thân thì vẫn có thể sinh ra một thân khác."

"Phiền toái vậy luôn à, nói như thế, ta nắm giữ một tiên tử cũng vô dụng à, nàng có thể lột xác một thân khác nữa à?" Thạch Hạo có chút đau đầu.

"Không, ngược lại vô cùng có lợi!" Ma nữ nở nụ cười, như là một tiểu hồ ly vô cùng gian xảo, trong ánh mắt lưu chuyển ánh sáng kỳ lạ, nói: "Chỉ cần nắm giữ được thứ thân bất tử, nàng không cách nào lột xác ra một thân mới được."

"Có chuyện này nữa à?" Hai mắt của Thạch Hạo trợn lên.

"Tất nhiên, tuy cổ pháp kia kinh diễm vạn cổ, thế nhưng cũng có đôi chút khuyết điểm nhỏ." Ma nữ cười vui vẻ.

"Chủ thân của nàng ở nơi nào?" Thạch Hạo hỏi.

"Ta vẫn đang tìm nhưng chưa thấy tung tích. Nếu như không có chuyện ngoài ý muốn thì nhất định đã tìm được một nơi tạo hóa, chủ thân đang bế quan khổ tu, mà thứ thân thay nàng cất bước trong nhân gian." Ma nữ nói.

Thạch Hạo nghe thấy thế thì trong lòng nổi gợn sóng, lời này sao có vẻ khác khác, dường như là nữ thần trên chín tầng trời, mà một hóa thân đang tu hành ở nhân gian, trải nghiệm hồng trần bách thái.

"Cho nên mới nói, ngươi nhất định phải chiếu cố chăm sóc thật tốt thứ thân này, phải kiềm chế lại chủ thân kia, thậm chí sau này có thể 'vui vẻ' với nàng." Ma nữ cười đầy gian ác.

Thạch Hạo không còn gì để nói nữa, sau đó cũng không nhịn được mà cười lớn.

Cười xong, Ma nữ bỗng dùng vẻ mặt nghiêm túc nói cho nó biết hóa thân này tuyệt không đơn giản, tuyệt đối không thể bất cẩn, lần này tới chính là giúp đỡ nó.

"Một nữ tù binh xinh đẹp mà thôi, làm gì mà ghê gớm dữ vậy?" Thạch Hạo cười nói, gần đây tâm tình của nó vô cùng tốt, gặp được phụ mẫu, một

nhà đoàn tụ, lại nhận được tin tức như thế này từ Ma nữ.

"Thứ thân đã bị ngươi bắt, cũng coi như là một bất ngờ, ta nghĩ tiên tử thánh khiết không phải cố ý, phỏng chừng rất tức giận đấy." Ma nữ mỉm cười.

"Nếu đã bắt được, nàng có thể gây ra chuyện gì chứ?" Thạch Hạo nghi vấn hỏi.

"Tuy việc bị bắt không phải là chuyện nàng mong muốn thế nhưng nàng cũng không có cá chết lưới rách, cố gắng bỏ chạy, điều này nói rằng nàng đang ẩn nhẫn, có mưu đồ." Ma nữ nói.

Dựa theo lời giải thích của Ma nữ, Nguyệt Thiền muốn thăm dò hết toàn bộ bí mật của Thạch Hạo, bao hàm cả pháp môn Côn bằng đứng hàng mười trong Thập hung, cùng với pháp môn cuối cùng liên quan tới sự trưởng thành nhanh chóng của nó.

Thạch Hạo giật nảy trong lòng, dù là pháp môn Côn bằng hay là Nguyên thủy chân giải, hoặc là bảo thuật vô thượng được ẩn chứa trong Chí tôn cốt của nó, cũng đều có thể thế khiến các đại giáo điên cuồng.

"Chỉ là một tù nhân, còn dám muốn để ý tới những thứ này, đúng là không sợ dùng thân nuôi hổ, dẫn lửa thiêu thân ư?" Thạch Hạo cười lạnh.

"Ngươi phải biết, lúc nàng sinh ra thì có thụy tượng kinh người, trong cơ thể có tiềm lực thần thánh khó lường, căn cứ theo những gì ngươi vừa nói, sau cánh cửa hoàng kim kia chắc chắn ẩn giấu sức mạnh vượt qua cảnh giới hiện tại của nàng, thời khắc mấu chốt, nói không chừng có thể phản ngươi một đòn." Ma nữ nói.

Thạch Hạo thất kinh, chẳng lẽ mình lại trở thành con mồi trong lưới?

Ma nữ cười lắc đầu, nói: "Ta đoán, hiện nàng rất khó để vận dụng nguồn sức mạnh kia, nếu như muốn dùng thì phải đánh đổi với cái giá rất lớn, không tới thời khắc quan trọng thì sẽ không mở ra cánh cửa hoàng kim kia.

Ta nghĩ, chỉ sau khi bản thân nàng bị trọng thương, hoặc là đạt được bí mật của ngươi thì nàng mới mạo hiểm dùng tới, rồi bằng cách đó trốn đi mà thôi."

"Gan của nàng cũng lớn đấy chứ!" Khí tức của Thạch Hạo chợt bạo phát.

"Lùi một bước, nàng là thứ thân, không sợ những chuyện này, một khi thất bại thì tự hủy thứ thân thì có thể giải thoát được, bởi vì chủ thân có thể phục sinh lại thứ thân." Ma nữ nói.

Thạch Hạo thoáng suy nghĩ, cảm thấy phương pháp này thật sự rất thần bí và đáng sợ.

Ma nữ nói: "Đương nhiên, chủ thân sở dĩ có thể xưng là chủ thân là vì mạnh hơn một chút, nếu như khoảng cách không cách xa nhau thì có thể nhận biết tất cả mà thứ thân đã trải qua, thậm chí có thể điều khiển thứ thân."

Ma nữ nói ra tiếp suy đoán của mình: "Ta có cảm giác, sở dĩ thứ thân chịu mạo hiểm, khả năng sau khi chủ thân biết được mình gặp chuyện này nên tự mình tìm tới, chỉ đạo làm chuyện này."

Thậm chí, nàng còn suy đoán, bản thân thứ thân cũng không biết toàn bộ chuyện này, chỉ là cô gái hoàn mỹ, tiềm thức đang ngủ say đằng sau hai cánh cửa hoàng kim sâu trong biển ý thức mới biết toàn bộ.

"Tuy đều là thân thể tiên tử, đều tương tự như nhau, thế nhưng hồn lực của chủ thân hẳn là mạnh mẽ hơn, có thể chỉ đạo tất cả." Ma nữ nói.

"Tìm ra chủ thân, rồi trấn áp!" Thạch Hạo nói.

"Khẳng định nàng đã rời đi xa, không mạo hiểm cho bản thân, nên làm những việc cần làm, hiện tại chắc đang bế quan ở nơi tạo hóa, lẳng lặng đợi kết quả." Ma nữ nói.

Thạch Hạo nghe thấy thế thì ánh mắt chợp khiếp người, khẽ nói: "Lấy

thân nuôi hổ?"

"Hì hì, không sai, phải làm cho nàng, chơi với lửa có ngày chết cháy." Ma nữ rất tự tin, trong mắt lóe lên hào quang.

"Ngươi có đề xuất gì không?" Thạch Hạo hỏi.

"Tự nghiên là phải cố gắng giữ lấy thứ thân tiên tử này, nuôi nàng trở nên trắng trẻo bụ bẩm, nếu như ngươi thích thì có thể cưới được rồi đó." Ma nữ nói, rồi lấy ra một hộp đá, nụ cười đầy lẳng lơ, nói :"Ta mang tới Trấn thần châu trong truyền thuyết, có thể trấn giữ thứ thân, khiến cho nàng không cách nào chống lại được nữa, không thể tự hủy, thứ thân khó có thẻ giải thoát."

"Hà hà..." Thạch Hạo nở nụ cười.

"Như thế thứ thân sẽ chẳng phải là mối họa gì nữa rồi, ngày sau có thể 'vui vẻ' cùng với chủ thân rồi." Ma nữ nở nụ cười gian ác.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 523: Trấn Thần

Một chiếc hộp dược làm bằng đá có màu tối sạm trông rất cổ xưa, không có hoa văn gì cả, được chế tác cẩu thả xù xì, bên trong chiếc hộp là một hạt châu màu tro than hiện ra, chẳng có ánh sáng lộng lẫy gì cả mà bù lại được cái rất tròn trịa.

"Đây chính là thần châu mà ngươi nói tới?" Thạch Hạo cầm lên rồi quan sát thật cẩn thận nhưng chẳng nhận ra chỗ đặc biệt gì cả.

Nếu không phải Ma nữ nói là vật không tầm thường thì nhìn qua chẳng thể nào biết là bảo bối cả, nhìn rất giống những viên bi mà mấy đứa nhỏ hay bắn, vẻ đẹp chẳng có, bên ngoài có màu tro như che lại bụi trần,

"Thứ tốt đấy, được kiểm nghiệm qua nhiều năm, trong dòng thời gian bất hủ đã tạo nên truyền kỳ, cuối cùng nó hóa thành bình thường, phản phác quy chân." Ma nữ giả vờ trầm ngâm nói.

Thạch Hạo chẳng hề thấy buồn cười gì cả, mà cẩn thận đánh giá lại lần nữa, mà lần này còn vận chuyển cả thần thức thăm dò, trong phút chốc nó cảm nhận được một gợn sóng vô cùng lớn cứ như là đại dương ập tới.

Vật này quả nhiên kinh khủng, có thể trấn áp biển ý thức của người khác!

Trông rất bình thường, chỉ khi nào khống chế thì cứ như một khối đá quý được gột rửa qua vô số năm tháng, còn như là vẻ hào nhoáng đã bị che phủ đi, nếu có thì cũng chỉ là thần vận mà thôi.

"Dùng như thế nào?" Thạch Hạo hỏi.

"Hơi chút rườm rà, trước tiên cần phải bố trí một tòa trận pháp phong tỏa thần thức, khóa chặt lại một vùng thế giới, sau đó tiến vào trong biển ý thức

của Nguyệt Thiền, rồi dùng hạt châu này ép lên dấu ấn trung tâm trong biển ý thức."

"Rắc rối như thế à?" Thạch Hạo nhíu mày.

"Nếu là người bình thường thì không nói, chỉ cần giơ tay nhấc chân là có thể được ngay, nhưng đây lại là Nguyệt Thiền, ta nghi ngờ sâu trong biển ý thức của nàng có một vị thần đang ngủ say." Ma nữ nói, hiếm khi nào thấy nàng lộ vẻ nghiêm tức như thế này.

"Làm như vậy nhất định sẽ hơi nguy hiểm, ta thấy không đáng." Thạch Hạo nói.

"Yên tâm đi, viên thạch châu này chính là báu vật thượng cổ, dù tìm khắp tám vực cũng khó mà thấy viên thứ hai, chỉ còn sót lại mỗi viên này, dù là biển ý thức của thần cũng có thể phong ấn." Ma nữ nói.

Sau đó, nàng dụ dỗ Thạch Hạo từ từ, nói cho Thạch Hạo biết, nếu như có thể tiến vào và thành công, nói không chừng có thể đạt được áo nghĩa cao nhất của Bổ Thiên giáo. Nàng liếm liếm bờ môi đỏ mộng đầy khêu gợi của mình, nàng rất để ý tới cổ pháp Thần thai niết bàn kia, muốn mượn cơ hội này để đoạt lấy.

"Được!" Thạch Hạo gật đầu, hiện tại nó không thiếu vật liệu, dù hoàng cung Thạch quốc từng bị cướp sạch bảo khố thì giờ bố trí trận pháp phong tỏa thần thức cũng dễ như ăn cháo.

Ngày hôm đó, Thạch Hạo bày trận trong một mật thất vô cùng lớn, không ngừng thôi diễn với Ma nữ, sau đó nghĩ cẩn thận từng vấn đề một, sau khi cảm thấy không còn sai sót gì nữa thì chuẩn bị phong tỏa Nguyệt Thiền.

"Ba, mẹ, con muốn bế quan vài ngày..." Thạch Hạo tới chào hỏi, dù sao mới trở về mà giờ nó lại muốn lặn đi vài ngày.

Quay về vùng đất xưa, lại là Thạch đô nên cảm xúc của Thạch Tử Lăng dâng trào, không ngừng dạo quanh trong thành cùng thê tử của mình, khi

nhìn thây một vài phủ đệ, hai người muốn đi vào thế nhưng đều dừng bước.

"Tử Lăng, chẳng lẽ ngươi lại nhát vậy à, không muốn gặp lại cố nhân ư?" Chiến vương xuất hiện, mời hai người vào làm khách.

Ngày hôm đó, Hoàng đô Thạch quốc náo động, ba mẹ của Nhân Hoàng trở về, đây chẳng phải là Thái thượng hoàng sao?

Thạch Tử Lăng năm đó có tiếng là kỳ tài trong Thạch đô, vừa đi là mười mấy năm, ẩn tình và nguyên nhân trong việc này ai ai cũng biết cả.

"Các ngươi cũng biết đó, bệ hạ tự mình xới tung Bất Lão sơn rồi dẫn Thái thượng hoàng về đây đấy!"

"Không thể nào, là sự thật hả? Kinh khủng vậy sao."

Cái tên Ma đế đã chấn động Huyền vực, tất cả mọi người đều biết tới, thế nhưng vẫn chưa có truyền tới Hoang vực, chỉ là có một vài người biết, cho nên hiện tại rất nhiều người không tin vào tin tức này.

Nhưng, tin tức nếu đã bị truyền đi và có một vài người biết, thì chắc chắn sẽ lan tỏa khắp mọi nơi.

Tối thiểu, Huyền vực đã dậy sóng từ lâu, chỉ một thiếu niên một thân một mình giết vào trong Bất Lão sơn, gây nên hành động nghịch thiên như vậy, thật sự là kỳ tích muốn chấn động cả thế gian.

Không thể nghi ngờ, sau khi tìm hiểu sự việc, bất kể là Bổ Thiên giáo hay là Tây Phương giáo đều phải cẩn thận mọi hành động của mình, toàn bộ các thế lực lớn trong thiên hạ cũng phải suy nghĩ chu toàn.

Thạch Hạo bước đầu "bế quan", không cho người khác quấy rầy.

Nguyệt Thiền tiên tử sớm đã trở thành tù binh, trông rất bình tĩnh và ung dung, thuần khiết xuất trần, dáng ngọc yểu điệu, đường cong uốn lượn chập trùng.

Làn da của nàng trắng như ngà voi, tóc dài đen nhánh mềm mại và phát sáng, cặp mắt đen như ngọc thạch, lông mi cong vút, môi đỏ quyến rũ, cứ như là mỹ nhân bước ra từ tranh vẽ, tìm cũng chẳng ra một tỳ vết nào.

"Nguyệt Thiền, chúng ta khi nào kết hôn đây?" Thạch Hạo chọc ghẹo hỏi.

"Ngươi có thể bắt Ma nữ kia rồi kết hôn, sau đó để nàng hầu hạ ta, chuyện kia không phải là không thể đáp ứng." Thật không ngờ, Nguyệt Thiền tiên tử lại nói ra những lời này, chẳng hề giống trước kia.

Tuy là nói như thế, nhưng lời nói của nàng lại rất bình tĩnh, không hề có chút mùi thuốc súng nào, như là vượt khỏi trần gian, hồng trần này chẳng còn gì có thể làm nàng hứng thú nữa.

Trong lòng Thạch Hạo hơi động, lẽ nào thần giác của cô gái này lại nhạy cảm đến thế sao, là đang cố ý thăm dò?

"Chuyện này thì đơn giản thôi, sau khi chúng ta kết hôn, ta sẽ cân nhắc việc bắt lấy nàng ta để bầu bạn cùng nàng." Thạch Hạo nở nụ cười tươi nói.

"Không phải nàng ta đã tới rồi sao?" Nguyệt Thiền nở nụ cười sâu xa, rất đẹp và cũng rất tươi, đưa mắt nhìn về xung quanh.

Trong lòng Thạch Hạo tự nhiên cảm thấy hồi hộp, cô gái này quả nhiên phi phàm.

"Muội muội tới rồi sao lại không ra vậy, muội cố ý tới là để đối phó ta sao, muốn đoạt đạo quả của ta?" Âm thanh của Nguyệt Thiền rất êm tai, không ngừng vang vọng trong trận pháp.

Thạch Hạo lắc đầu, nói: "Ngươi đang hoài nghi gì à?"

"Tiểu Thạch, ta cho ngươi một lời khuyên, thế gian này, kẻ đáng sợ nhất chính là Ma nữ, ngươi cần phải chú ý và cẩn thận với nàng." Nguyệt Thiền nói.

Thạch Hạo không nói gì, hai cô gái này đều không phải là người tầm thường, tới nước này mà vẫn còn khích bác và ly gián lẫn nhau ư?

"Ngươi đã thấy được hai hình dáng của Ma nữ, ít nhất một trong số đó là linh thân, mà còn lại là chân thân hả? Nàng là ai, dáng vẻ thật sự, ngươi chưa từng biết tới." Nguyệt Thiền nói.

"Ngươi muốn nói thứ gì?" Thạch Hạo nói, không nôn nóng động thủ, cũng suy nghĩ kỹ lời nói này nên hiểu hơn về Ma nữ.

Nguyệt Thiền tiên tử cười cười, trông rất phong hoa tuyệt đại, trong lúc nhất thời cả không gian này đều sáng rực lên, nói: "Đối với người mà cả chân thân cũng chưa từng nhìn thấy, vậy mà lại tin tưởng như thế, coi chừng bị nàng đặt bẫy, bị nàng tính kế."

Thạch Hạo thở dài, nữ nhân càng thông minh thì càng phiền phức, mấy câu nói vừa rồi của Nguyệt Thiền liền khiến lòng nó bất an, quả thật có chút dao động.

Ma nữ hiểu rõ như thế, lần này tới đây là muốn liên hợp cùng với nó ra tay, thế nhưng mà muốn nó ra tay trước, đây đúng là bi kịch, làm nó không thể không suy nghĩ.

"Ngay cả chân thân của nàng cũng không hiện ra, thì cần gì phải tin tưởng như thế?" Nguyệt Thiền tiên tử nở nụ cười, linh khí trong cặp mắt bức người, mũi ngọc tinh xảo duyên dáng, bờ môi căng mọng, nói: "Nàng ta như thế nào mà ngươi cũng không biết, có rất nhiều khả năng, có thể nàng muốn giúp ngươi, có thể nàng rắp tâm hại ngươi, có thể là yêu ma, có thể nàng giống ta là một người nhưng lại có hai bộ mặt, toàn bộ những điều này ngươi không thể nào tìm hiểu được.":

Nàng nói rất nhiều, cuối cùng khiến Thạch Hạo hít vào ngụm khí lạnh.

Nó cảm thấy cần phải có viên thần nhãn mà Trùng đồng giả thượng cổ kia lưu lại nhìn Ma nữ một lần mới được, đừng nói là giống như chủ thân

của Nguyệt Thiền tới chứ?

Đây là một ý nghĩ vô cùng hoang đường, thế nhưng lại khiến nó giật mình, nó biết Nguyệt Thiền ăn nói rất khéo, nói tới những chuyện này với mục đích muốn nó cố kỵ.

"Nguyệt Thiền tỷ tỷ, ta đến rồi nè, muốn tận mắt nhìn thấy tỷ lập gia đình." Ma nữ nhẹ nhàng tiến vào trong trận, nàng nguýt Thạch Hạo một cái rồi khẽ hừ một tiếng, biểu đạt không vừa lòng.

"Ta là thần tính, mà ngươi là ma tính, sao lại đến mức này?" Nguyệt Thiền nói.

Những lời này vừa thốt ra thì khiến người khác giật mình.

"Nguyệt Thiền tỷ tỷ, thật sự ta không thể không bội phục tỷ, thần giác lại mạnh tới đáng sợ, không ngờ đã thông linh, lẽ nào tỷ có thể biết được chuyển gì sắp sửa xảy ra sao?" Ma nữ nói, gây hấn thẳng với nàng.

Thạch Hạo không nói gì, chỉ đứng một bên suy tư, rồi nói: "Ra tay đi."

Ma nữ bất ngờ, nói: "Ngươi không tin những lời nói vừa rồi của nàng?"

Thạch Hạo cười cười, nói: "Ta tin chắc có thể trấn áp tất cả, nếu như là trong hoàng cung này, là trên địa bàn của ta thì làm sao để họ trở mình chứ, nếu vậy ta đập đầu tự tử quách cho xong."

"Tự phụ và ngang tàn." Ma nữ lầu bầu nói.

"Vậy chúng ta cùng nắm tay hành động nào." Thạch Hạo trêu đùa, đưa bàn tay như ngó sen ra.

"Muốn lợi dụng họ à!" Ma nữ trừng nó.

Sau đó, để tỏ lòng thẳng thắn, hai người tí hon lấp lánh từ mi tâm của hai người bay ra ngoài, hai tay hai bên cùng đan vào nhau đồng thời tiến vào trong mi tâm của Nguyệt Thiền tiên tử.

Lúc này, tu vi của Nguyệt Thiền tiên tử đã bị phong bế, không cách nào ngăn cản được, chỉ là trong biển ý thức của mình, chuẩn bị thật tốt để nghênh chiến mà thôi.

Bên trong biển ý thức, một cô gái mặc áo trắng đứng nơi đó đang chờ hai người, nhìn về phía Thạch Hạo, nói: "Trận chiến này, bất luận như thế nào thì ngươi cũng nên đề phòng Ma nữ, nàng mới là kẻ đáng sợ nhất."

"Nguyệt Thiền tỷ tỷ, tỷ chẳng dễ thương tí nào, rõ ràng phải lập gia đình rồi mà còn toan tính với muội nữa, haizzzz, tiên tử đều chẳng phải là người tốt gì cả!" Ma nữ thở dài.

Nguyệt Thiền nở nụ cười thật tươi, nói: "Chuyện sẽ như thế nào, thì ngày sau sẽ rõ."

Không nghi ngờ gì nữa, nàng không thể ngăn được sự liên thủ của hai người, đặc biệt là viên thạch châu mà Ma nữ cầm trong tay, có thể cố định lại biển ý thức này, thật sự rất đáng sợ.

Mà trên đầu Thạch Hạo lại có một bảo ấn đang không ngừng buông xuống từng luồng long khí bảo vệ nó bên trong, 'vạn pháp bất xâm', có thể đánh đâu thắng đó!

Đó chính là Nhân hoàng ấn, bao hàm số mệnh của một quốc gia, là một chí bảo, trong hoàng cung này thì có thể trấn áp tất cả.

"Ầm!"

Thạch Hạo và Ma nữ cùng nhau tiến công, đẩy mạnh cặp cửa hoàng kim kia, tiềm thức đang ngủ say bên trong - cô gái ấy mới chính là địch thủ mà bọn họ phải thận trọng.

Khu biển ý thức này trong suốt lấp lánh, nói rõ rằng tiềm năng của Nguyệt Thiền tiên tử vô cùng lớn, thần hồn tinh khiết, mà bầu trời của khu biển ý thức này lại có mây mù bao phủ, có lầu quỳnh điện ngọc lơ lửng.

Trong một ngọc cung hùng vĩ có một cô gái đang ngủ say được hào quang màu vàng bao phủ, làn da trắng như tuyết, dung mại tuyệt đẹp, trong rất thần thánh.

Trong nháy mắt khi cửa hoàng kim bị đẩy ra, đôi mắt đang khép khẽ mở ra, hai luồng ánh sáng được tạo thành từ ký hiệu thần bí bắn nhanh tới, cả người từ từ bồng bềnh lên trên giống như là thần chỉ!

Khí tức của Nguyệt Thiền này vô cùng kinh khủng và mạnh mẽ, tiên cơ ngọc cốt, tóc đen phấp phới, trên người được ánh vàng bao phủ, ngay cả sợi tóc cũng có một tầng ánh sáng vàng óng ánh, con ngươi sáng rực, nàng cứ như là cơn sóng bềnh bồng tiến tới.

"Ngươi đưa nàng vào đây, không sợ nàng sẽ trấn áp cả ta lẫn ngươi à?" Nguyệt Thiền hỏi.

"Không sợ." Thạch Hạo chắp hai tay sau lưng, Nhân hoàng ấn trên đầu buông xuống từng luồng long khí, cả người vô cùng mờ ảo.

"Ghét thật, sao không cho họ một cơ hội chứ." Ma nữ sẵng giọng, liếc nhìn Thạch Hạo rồi nhìn về Nhân hoàng ấn trên đầu của nó.

"Ra tay!" Thạch Hạo nói.

Sau một khắc, khu biển ý thức này trở nên lấp lánh, đại chiến bùng phát, ba bóng người như là thần đứng giữa hư không, như là tiên đang phi thăng.

Ma nữ cầm trong tay thạch châu, lúc này bụi trần của hạt châu Trấn thần đều bị gạt bỏ, điềm lành tỏa ra, có thể bình định bát hoang, quả thật có thể làm ngưng kết hư không nơi đây.

Nhưng, Nguyệt Thiền giống như thần chỉ kia lại ngạo nghễ trên đời, lực thần hồn vượt quá tưởng tượng, vượt xa cảnh giới nên có của nàng, có thể đối kháng chiến đấu với hai người.

"Không phải ngươi từng nói, dù là chân thần cũng có thể niêm phong lại

sao?" Thạch Hạo hỏi.

Ma nữ cười tươi như hoa, nói: "Chuyện này nói rõ ràng nàng có lai lịch bất phàm, nếu bắt giữ được nàng thì tuyệt đối sẽ có lợi ích vô cùng to lớn."

"Xoẹt!"

Thạch Hạo phát ra kiếm khí thông thiên chém về phía Nguyệt Thiền, đây là cuộc chiến của thần thức, nên cũng có thể diễn biến các loại bảo thuật!

"Xoẹt!"

Một con chân long hiện lên quay quanh người Nguyệt Thiền, ngẩng đầu ngâm vang chín tầng trời, tiêu diệt toàn bộ kiếm khí.

Ma nữ ngâm tụng thần chú, xung quanh xuất hiện hàng loạt cánh hoa bay lượn rồi bao phủ về trước hòng nhấn chìm Nguyệt Thiền, mỗi một cánh hoa đều có khắc dấu của 'Đạo', có uy năng vô cùng.

Ầm một tiếng, bên người tiên tử tuyệt đại kia hiện lên một con tiên hoàng*, tắm rửa trong hỏa diểm, cứ như là niết bàn, cùng tồn tại với nàng, đốt cháy hết mọi cánh hoa kia.

(*): Hoàng= Phượng hoàng.

Nguyệt Thiền này vượt qua cảnh giới vốn có của nàng, rất khó đối phó!

Nếu không phải có Trấn thần châu làm suy yếu đi thần hồn của nàng, thì e rằng cuộc chiến này đã là cảnh tượng hoàn toàn khác rồi.

Đại chiến này vô cùng kịch liệt, thời gian kéo rất dài, hàng loạt chùm sáng bay lượn, thần thông vô lượng, tất cả đều bùng phát.

"Ầm!"

Nguyệt Thiền tiên tử phát sáng, toàn thân bay ra từng sợi xích thần trật tự cứ như là nữ thần thần thánh nhất trên chín tầng trời nhìn xuống vạn linh

bên dưới, bễ nghễ thiên hạ.

Tình huống trở nên không ổn, sức mạnh của nàng vượt quá tưởng tượng.

"Tỷ tỷ, lai lịch của tỷ quả nhiên thần bí nghen, nhưng là dù sao Trấn thần châu cũng là chí bảo thượng cổ, tỷ giãy dụa cũng vô dụng mà thôi." Ma nữ nói rồi triển khai bí pháp, khống chế viên thạch châu này.

Khí tức thần bí tràn ngập quấy nhiễu lấy quy tắc thiên địa này, tự hình thành lĩnh vực trấn áp chư thiên!

Thạch Hạo kinh ngạc, vẫn còn may tình thế vẫn còn nắm trong tay, không sợ Ma nữ cũng nhằm về phía nó.

"Ra tay!" Ma nữ truyền âm cho nó.

Lúc này, Tiệt thiên thuật xuất thế, một vệt sáng trở thành vĩnh hằng!

Cũng trong lúc đó, Thạch Hạo triển khai pháp môn Côn bằng, thần thông này cũng rọi sáng cả biển ý thức này, phủ kín về phía mỹ nhân tuyệt đại kia.

Rốt cuộc, tất cả yên tĩnh lại, tiên tử tuyệt diễn thiên hạ, phong thần như ngọc bị từng luồng phù văn giam cầm, hoàn toàn bị niêm phong, mà trên người nàng lại có một viên thạch châu đang trấn áp.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 524: Bắt Giữ Tiên Tử.

Biển ý thức của Nguyệt Thiền vô cùng mênh mông, trong suốt tinh khiết chẳng chút tỳ vết nào, giống như là biển Tiên giới dưới ánh trăng vậy, lưu chuyển ánh sáng bất hủ lộng lẫy.

Thạch Hạo và Ma nữ ngồi xếp bằng, trận chiến này kéo dài trong thời gian rất lâu nên cả hai cần thổ nạp và điều chỉnh, khôi phục lại lực thần thức.

Bên cạnh, tuy Nguyệt Thiền đã bị bắt giữ thế nhưng phong thái vẫn kinh diễm như trước, cơ thể trắng mịn, trong sáng thánh khiết, ánh sáng thần thánh tỏa ra, ngay cả sợi tóc cũng phát sáng.

Nàng giống như là thần chỉ, tuy là tù nhân thế nhưng lại rất bình tĩnh chẳng chút ưu sầu, trông rất siêu phàm thoát tục, mỗi một tấc máu thịt đều lấp lánh, mỹ lệ hoàn mỹ.

Dáng vẻ này cả thế gian khó mà tìm được, vẫn cao cao tại thượng như xưa, vẫn nghiêng nước nghiêng thành, khí chất cũng như thế, khi cặp mắt nhấp nháy thì linh khí xuất hiện, nàng bình tĩnh và yên lặng suy nghĩ tất cả những thứ này.

"Tỷ tỷ, tỷ thật thảnh thơi hơ, hiện tại đã bị tóm lấy, nguyên thần thì bị phong ấn ấy vậy mà vẫn bình tĩnh như thế, muốn tìm cách lật ngược tình thế à?" Ma nữ mở miệng đầy mệt mỏi.

Nàng cũng rất tuyệt mỹ nhưng lại có khí chất khác, nếu Nguyệt Thiền thần thánh hoàn mỹ thì nàng lại có thêm một chữ 'ma', cũng xinh đẹp nhưng lại lẳng lơ, kèm theo chút gian xảo.

"Bép!"

Ma nữ rất ác ý, bép một tiếng, vỗ mạnh lên cặp mông nẩy nở của Nguyệt Thiền, cố ý khinh nhờn loại thánh khiết kia, cười đến mức ôm cả bụng, nói: "Nguyệt Thiền tỷ tỷ, vẻ siêu trần thoát tục của tỷ thật sự khiến muội rất đố kị đó nghen."

"Ma đầu, bỏ tay ngươi ra đi, muốn cướp tiên tử với ông à!" Thạch Hạo nói lời đầy chính nghĩa.

Ma nữ ngạc nhiên, sau đó là cười to không thôi, cả người rung lên, eo thon đong đưa, ngã tới ngã lui, nói: "Ma đế, ngươi cũng dám cướp ni cô với bần đạo à?"

"Nàng là của ta." Thạch Hạo đi tới, đẩy cánh tay nàng ra.

Trận đại chiến kết thúc, tuy kẻ địch đã bị bắt giữ thế nhưng hai bên vẫn không ngừng tranh đấu vô cùng kịch liệt, thần chi trong biển ý thức của đối phương vượt quá sức tưởng tượng, tiềm lực cực lớn, thần năng vô tận.

Nếu không phải có Trấn thần châu thì trận chiến này tuyệt đối không có kết quả như thế này!

Trên người của Nguyệt Thiền phát sáng, đó là từng sợi xích thần trật tự mà kẻ địch đã bố trí, cứ như là xiềng xích khóa chặt nàng lại, khó mà trốn thoát được.

Nàng mặc một thân áo trắng, cơ thể trắng loáng, mái tóc đen láy bị xích trần khóa lại như thế, xác thật cứ như là khinh nhờn, cũng có vẻ thướt tha và mê hoặc vô cùng đặc biệt.

Cho dù nàng dùng sức bao nhiêu thì cũng không thể nào tránh thoát được, sợi xích thần kia đã khóa chặt tới tận nguyên thần, giam cầm một thân đạo hạnh của nàng, khiến cho thần chi mất đi thủ đoạn nên có của mình.

Đồng thời, viên thạch châu trấn áp ngay nơi mi tâm của nàng không ngừng buông xuống từng tia sáng trong suốt, ngưng kết thành từng ký hiệu tiến vào trong thân thể thánh khiết của nàng, tiến hành phong ấn.

Sự ràng buộc này càng lúc càng chắc chắn, khó có thể thoát khỏi được, nàng đã trở thành một tù nhân vô cùng xinh đẹp.

Mặc dù đang ở trong biển ý thức, tất cả đều do nguyên thần biến thành nhưng toàn bộ đều rất chân thật, thậm chí cảm giác còn rõ ràng hơn cả bên ngoài thân thể nữa.

Vẻ mặt của Nguyệt Thiền vẫn rất bình thản, nói: "Trong tương lai sẽ rõ toàn bộ thôi." Lời này là nói cho hai người kia nghe, sau đó nhìn về phía Thạch Hạo, như là đang nhắc nhở: "Ngươi đang bay nhảy cùng với sinh vật nguy hiểm nhất đấy."

Ma nữ cười yếu ớt, vẻ mê hoặc này khiến người khác khó mà chống cự lại được, một nụ cười này có thể sinh ra trăm ngàn vẻ đẹp, chiếc đuôi trắng như tuyệt phe phẩy, nói: "Tỷ tỷ, phải có chừng có mực chứ, loại xích mích này cũng chẳng có ý nghĩa gì đây."

Sau đó, nàng đưa tay nặn nụ cười trên gương mặt của Nguyệt Thiền, nâng cằm lên nói: "Cám giác giống như thật."

"Buông ra, là vợ ta đó." Thạch Hạo kéo Nguyệt Thiền về sau, không cho Ma nữ giở trò nữa.

"Chẳng có chút lương tâm gì cả, người vợ này của ngươi dù gì cũng có phần công lao của ta nên ngươi mới có thể trấn áp được, dù thế nào cũng phải để nàng theo ta hai ngày chứ?" Ma nữ cười nói.

"Không thương lượng gì cả, mẹ của bọn nhỏ sao có thể cho người khác mượn chứ, đừng có mơ nữa!" Thạch Hạo từ chối đầy chính trực.

Thân thể của Nguyệt Thiền rất cân xứng và cao ráo, tuy thánh khiết như tiên thế nhưng vóc người cũng vô cùng 'ngon', Thạch Hạo nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo nhỏ xinh này khiến cho nàng nhíu mày khó chịu, dù bình tĩnh tới mức nào đi nữa thì gặp tình huống này cũng không thể nào coi như không có gì được.

Nếu như ngẫm nghĩ về tương lai sau này thì trong lòng nàng xuất hiện vẻ căng thẳng khó tả, nghĩ tới tình huống kia thì trên tấm thân ngọc ngà trắng trẻo của nàng lại sởn cả gai ốc.

"Ấy da, thân thể của tỷ tỷ sao lại căng thẳng như vậy, chẳng lẽ đang phấn khích hả?" Ma nữ cười hì hì, cặp mắt to khẽ đảo, đưa tay sờ về phía trước.

"Chớ có lộn xộn." Thạch Hạo nhẹ nhàng kéo tấm thân tiên tử trong vòng tay lướt sang bên cạnh.

"Ngươi không muốn trấn áp luôn cả nàng sao?" Cảm giác mềm mại cứ như là trong hiện thực vậy, một làn hương thơm thổi tới bên tai của Thạch Hạo, Nguyệt Thiền nói nhỏ, muốn nó ra tay trấn áp Ma nữ.

Thạch Hạo quay đầu lại, chóp mũi hai người chạm vào nhau, nó bình tĩnh nhìn nàng.

"Nè, đừng có tự nhiên như chốn không người thế nghe, các ngươi còn chưa có động phòng đấy, còn nữa, âm thầm truyền âm thần thức cho nhau, là muốn mưu tính ta hả?" Ma nữ tựa cười nhưng chẳng phải cười, nhìn Nguyệt Thiền, nói: "Tỷ tỷ, toàn bộ đều phí công mà thôi."

Nguyệt Thiền đằng sau cánh cửa hoàng kim kia dứt khoát và bình tĩnh hơn hẳn 'nàng' trong ngày thường kia, đối diện với tình huống này lại vẫn bình tĩnh như trước.

"Ta có một bí pháp có thể thử trấn áp nàng xem sao." Nguyệt Thiền kề sát người nó, hai gương mặt như dính vào nhau, thổi 'hơi' thơm ngát, môi đỏ mọng nước.

"Cẩn thận nàng lật ngược tình thế." Đúng lúc này Ma nữ mở miệng, nhắc nhở nó.

"Hiện tại ngươi mà không ra tay thì sẽ vô cùng nguy hiểm, nàng có thể sẽ dùng Trấn thần châu trấn áp cả ngươi, đến lúc đó hối hận thì cũng đã

muộn." Nguyệt Thiền khẽ nói.

Sắc mặt của Thạch Hạo bình tĩnh, loại nữ nhân lợi hại như thế này quả nhiên khiến người khác đau đầu, cả hai cô gái này đều rất khó để đối phó, một người là tù bình còn một người là liên minh, thế nhưng chẳng ai khiến nó yên tâm cả.

"Nên kết thúc cục diện thôi, tỷ tỷ cũng không nên có ý đồ xấu nữa." Ma nữ ấn tay một cái, một chùm sáng thần bí bay ra, cùng lúc đó Trấn thần châu xoay tròn, vô số ký hiệu bay ra.

Những ký hiệu này mang theo sương mù, phù văn vô cùng kỳ lại tiến vào trong cơ thể của Nguyệt Thiền, khiến thân thể nàng chấn động, nàng biết tất cả đều đã muộn, khó mà thoát khỏi được.

Lúc này, nàng nhìn về phía Thạch Hạo, đối mắt đẹp lóe lên, chẳng lẽ lại rơi vào trong tay nó? Còn có ả Ma nữ kia nữa, làm sao đối kháng đây.

"Công việc thành công!" Ma nữ vô cùng vui sướng, sợi tóc tung bay, phong thái tự tin, mị lực kinh người.

"Ngươi tin chắc sẽ trấn áp được nàng?" Thạch Hạo truyền âm.

"Yên tâm, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay ta." Ma nữ đáp.

Thạch Hạo liếc nhìn viên thạch châu nơi mi tâm của Nguyệt Thiền, Nhân hoàng ấn trên đầu nó phát sáng, long khí buông xuống càng nhiều hơn, cứ như là màn mưa bao phủ thân thể.

Viên thạch châu này thần bí và mạnh mẽ như vậy, nếu như đối phó nó thì sức uy hiếp cũng rất là cao.

"Hà hà..." Ma nữ nở nụ cười, nói: "Thiếu nam, hay là ngươi cho ta thử một chút được không?"

Thạch Hạo cười nhạt, nói: "Ngươi cũng muốn ra tay với ta?" Trên đầu

nó, bảo ấn ôn hòa, số mệnh của một quốc gia bao phủ, càng ngày càng khó lường.

Ma nữ mi mục như họa, càng ngày càng xinh đẹp, nói; "Thạch châu này của ta chính là chí bảo thượng cổ, cũng chẳng phải là hàng nhái hàng đểu gì, có thể trấn áp thiên hạ."

Thạch Hạo không nói, bình tĩnh nhìn nàng.

Đôi mắt của Ma nữ lỏe lên ánh sáng kỳ lạ như là đang do dự, lại giống như hù họa Thạch Hạo, nói; "Ngươi cảm thấy ta nên làm thế nào?"

"Tùy ngươi." Thạch Hạo nói.

"Haizz, thật khiến người ta đau đầu mà." Ma nữ day day vầng trán của mình, như đang suy tính, cặp mắt chớp nháy, sau đó quấn quấn lọn tóc, nói: "Bỏ đi, ta hay là thi hành kế hoạch bồi dưỡng Thiếu nam vậy."

Môi đỏ của Nguyệt Thiền hé mở, truyền âm bên tai Thạch Hạo, nói: "Nàng không phải đang hù dọa ngươi đâu, cũng chẳng phải là nói đùa, vừa nãy gần như nàng đã muốn động thủ rồi, chỉ là có chút kiêng kỵ, nàng rất thông minh, xưa nay những chuyện không nắm chắc thì sẽ không bao giờ làm."

Sắc mặt Thạch Hạo vẫn bình tĩnh, thế nhưng lại trong tình trạng đề phòng cao độ, bất kể là tiên tử của Bổ Thiên giáo hay là Ma nữ của Tiệt Thiên giáo, nó đều cần phải cẩn thận cư xử, không được có chút bất cẩn nào.

"Ta đột nhiên cảm thấy, tìm vợ thì nên tìm những người bình thường đơn giản thôi, nữ nhân mà có tâm tư quá lớn ở bên cạnh, thật sự khiến người khác đau đầu mà." Thạch Hạo nói.

"Nữ nhân mà lợi hại thì sẽ trợ giúp rất lớn cho tương lai của ngươi, đương nhiên phải xem thủ đoạn của ngươi như thế nào nữa đã, làm cách nào để dạy bảo Nguyệt Thiền tỷ tỷ, đó là một cửa ải vô cùng khó." Vẻ mặt của Ma nữ như mặt trời sáng rực, hơi mỉm cười nói; "Cứ để cho ta thì bảo đảm

ngươi sẽ không cần phải nghĩ nhiều đâu, với lại ngươi cũng chẳng thuộc giống của ta."

"Giống?" Thạch Hạo bình tĩnh, sau câu nói này Ma nữ cũng buông lơi, nhưng mà cũng hợp với tính cách của nàng.

Bỗng nhiên, thạch châu run nhẹ, một luồng sức hút cực lớn sản sinh, dù là Thạch Hạo cũng thất kinh và đôi chút sợ hãi.

Thân thể của Nguyệt Thiền run lên, nơi mi tâm phát sáng, một làn khí trong suốt bay ra hóa thành một bông hoa đại đạo, thế nhưng lại bị thạch châu chém đứt hút vào trong viên châu.

Sau đó, làn khí trong suốt đó càng mạnh hơn lần nữa từ nơi mi tâm hóa thành một bông hoa đại đạo, nhưng cũng lần nữa bị Thạch Hạo hút vào trong.

Cuối cùng, khi làn khí trong suốt thứ ba bị hấp thu thì viên châu này xoay tròn khôi phục về lại hình dáng xù xì và bình thường vốn có của mình, sau đó bay về lòng bàn tay của Ma nữ.

"Ma nữ, ngươi rất giỏi, chém Tam hoa đoạt lấy đạo quả của ta." Nguyệt Thiền với vẻ mặt lạnh lùng nói, thế nhưng lời nói phát ra lại rất bình tĩnh.

Ma nữ nâng thạch châu, cảm ứng thật cẩn thận, bỗng nhíu mày, nói: "Nguyệt Thiền, tỷ thật lợi hại, ngay cả tình huống này mà cũng không buông tha."

Sau đó, nàng ra hiệu cho Thạch Hạo rút khỏi khu biển ý thức tinh khiết và mạnh mẽ này.

Sau một khắc, tinh quang lấp lánh, nguyên thần của Ma nữ và Thạch Hạo bay ra ngoài, nhanh chóng trở lại vị trí cũ rồi cả hai từ từ đứng dậy từ dưới đất.

Cùng lúc đó, Nguyệt Thiền cũng mở mắt, lần này nguyên thần dã bị

phong ấn, xác thật mà nói nàng đã mất đi thủ đoạn cuối cùng, không còn lá bài tẩy nào nữa.

"Ma nữ, ngươi đạt được áo nghĩa cao nhất của Bổ Thiên giáo?" Thạch Hạo hỏi.

"Không có!" Ma nữ lắc đầu lý sự, ánh mắt trong veo nhìn về Nguyệt Thiền tiên tử, nói: "Tỷ thật quyết đoán, tự trói lấy ấn ký của mình."

"Ngươi rõ ràng đã đạt được đạo quả của ta, đã thu được tất cả, hiện giờ lại còn trách cả ta, chẳng lẽ không muốn chia sẻ cho Thạch Hạo à?" Nguyệt Thiền nói.

"Nói bậy, thần ấn mà tỷ kết thành vẫn không có bị thạch châu rút lấy những áo nghĩa kia." Vẻ mặt của Ma nữ chẳng hề tử tế gì, lần nữa hiện lên sát khí, nói; "Thật sự nghĩ rằng ta không dám giết ngươi à?"

Thạch Hạo sờ sờ cằm, nói: "Ta muốn nghiên cứu thử các biến hóa của Bổ Thiên thuật, chân long và cả tiên hoàng kia nữa, hai người ai sẽ tỏ lòng thành đây?"

"Ngươi đã chém ba bông hoa đại đạo nguyên thần của ta, đã đạt được tất cả, giờ còn làm ra điệu bộ này..." Nguyệt Thiền lắc đầu.

"Nguyệt Thiền, tỷ đừng có vu khống nhen, là tù binh thì nên giác ngộ chớ." Ma nữ nói, thạch châu trong lòng bàn tay xinh đẹp kia phát sáng, nói: "Tỷ tự phong bế ấn ký, giấu hết toàn bộ bên trong ấn ký bản nguyên, chớ ép ta vì sao lại cưỡng đoạt nhá."

Đột nhiên, bốn phía xuất hiện hàng loạt ký hiệu, bao phủ kín cả hư không, trận pháp bao phủ trận pháp, tổng cộng có năm tầng, đều là trận pháp thần linh phong tỏa nơi này lại.

"Ha vị, tới cùng thì ai có thể dạy ta bảo thuật?" Thạch Hạo hiền lành hỏi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 525: Mẹ Chồng Nàng Dâu

Thạch Hạo đứng ngay giữa sân, từng luồng khí lành bốc lên bao quanh nó, khiến cho vạn pháp không cách nào đụng tới người được.

Bốn phía, trận pháp thần linh năm tầng thức tỉnh, gợn sóng vô cùng kịch liệt, mỗi một tấc không gian đều là những ký hiệu của thần linh phong tỏa nơi này lại.

Thần sắc của Ma nữ đọng lại, theo bản năng lùi về sau rồi kiểm tra bốn phía, mày ngài nhíu chặt, cảm thấy chẳng hề ổn tí nào, khẽ nói: "Tiểu Thạch, ý là gì đây?"

"Ta sợ Nguyệt Thiền tiên tử chạy thoát nên có lưu chút thủ đoạn, phong ấn nơi đây lại." Thạch Hạo thản nhiên nói.

Nguyệt Thiền một thân áo trắng xuất trần, khi nghe thấy thế thì khẽ cười nhạt, khóe miệng hơi vểnh lên chẳng hề giống tù binh gì cả, ngược lại vô cùng thong dong, rất hài lòng với kết quả này.

Ma nữ tranh cãi, viên châu trong tay lóe lên ánh sáng lộng lẫy, nói: "Thạch Hạo, ngươi và ta hợp tác với nhau đều rất vui vẻ, hôm nay ngươi còn muốn ra tay với cả ta à?"

"Sao như thế chứ, hai chúng ta đều hiểu nhau cả, sắp tới sợ còn mặc chung cả một quần nữa là, chắc chắn ta sẽ không gây bất lợi gì cho ngươi đâu." Thạch Hạo chính trực nói.

"Ọe, ai mặc chung quần với ngươi hả." Ma nữ mở ra mắt thần rồi đánh giá xung quanh.

"Đúng là làm cho người ta thương tâm mà, quan hệ của chúng ta còn

chưa tới mức đó đúng không, chỉ là ta lấy ví dụ thôi mà." Thạch Hạo mỉm cười, năm tầng trận pháp xuất hiện, nó tin rằng, dù cả đám Tôn giả có đồng loạt xuất thủ cũng chẳng thể mở đường máu xông ra người được.

"Thạch Hạo, mau mau ra tay, bắt lấy Ma nữ, nàng là người xảo quyệt nhất, thủ đoạn có rất nhiều, nếu không nàng rất có thể sẽ chạy thoát đấy." Nguyệt Thiền tiên tử cười nói.

Trong tình cảnh thân là tù binh mà vẫn có thể cười tươi đủ chứng minh tâm tình và sự bình tĩnh của nàng như thế nào rồi, không phải phàm tục có thể so sánh được.

Vẻ mặt cảu Ma nữ chẳng hề tử tế, nhìn Thạch Hạo nói: "Tiểu Thạch, ta giúp ngươi bắt một vị tiên tử đẹp đến lạ lùng như vậy, không nói là đệ nhất mỹ nữ khắp nhân gian nhưng cũng chẳng thua kém là bao, ấy vậy ngươi lại đối với ta như thế? Cô gái này còn chưa kết hôn với ngươi, vậy mà đã thiên vị như thế rồi, khiến cho bằng hữu như ta thật đau lòng quá đi mà."

"Đừng hiểu nhầm, ta không phải là nhằm vào ngươi, hiện tại chỉ là muốn nghiên cứu một vài biến hóa của Bổ thiên thuật, chân long và tiên hoàng kia thôi, hai vị, ai có thể dạy ta?" Thạch Hạo nhất quyết muốn xem qua mấy môn bảo thuật kia.

Ký hiệu dày đặc cứ như là sao trời đang lấp lánh, tô điểm lên mỗi tấc trong không gian, bảo vệ nơi này khiến người khác không thể đột quá vòng vây xông ra ngoài được.

Cùng lúc đó, ngọc tỷ trên đầu Thạch Hạo cũng sáng rực hơn, hảo quang buông xuống, long khí cuồn cuộn như là tập hợp lại toàn bộ vận may lớn trong thiên địa gia trì bảo vệ thân thể nó.

Không thể không nói, ở trong hoàng cung này, Nhân hoàng ấn chính là chí bảo, có thể trấn áp thất cả, trút hết toàn bộ sức mạnh của một quốc gia gia trì lên thân thể!

"Thạch Hạo, ta cũng chưa có đạt được áo nghĩa của Bổ Thiên giáo, hay nếu muốn không bằng ngươi và ta phối hợp đối phó với Nguyệt Thiền." Ma nữ nói.

"Rõ ràng là đã bị ngươi đoạt đi rồi, đoạt đạo quả của ta, vậy mà còn làm ra vẻ thế hả, ngươi cũng chỉ là không muốn chia sẻ cho Thạch Hạo mà thôi." Nguyệt Thiền lắc đầu.

Hai người này đều là hai viên ngọc truyệt đại, là hai cô gái kinh diễm nhất tám vực, không chỉ có khuôn mặt xinh đẹp mà thực lực còn rất mạnh mẽ, khiến người khác không tài nào nhìn ra được nông sâu, hiện tại không ngừng tranh cãi với nhau.

"Thạch Hạo, ngươi bắt nàng ta, ta dạy cho ngươi bảo thuật!" Nguyệt Thiền bỗng lên tiếng, tóc đen bay lượn hơi chạm vào gương mặt xinh đẹp mang vẻ nghiêm túc ấy, cặp mắt to tròn lóe lên ánh sáng kỳ lạ.

"Thật chứ?" Trên mặt Thạch Hạo lộ ý cười.

"Với tình trạng như thế này của ta thì có thể trốn được à?" Nguyệt Thiền tiên tử nhẹ nhàng tiến tới, phong thái mê người, tới sát bên cạnh nó.

"Nguyệt Thiền, tỷ cũng tàn nhẫn đó chớ!" Ma nữ giật mình, trong đối mắt lưu chuyển hào quang.

"Ngươi trộm lấy áo nghĩa của giáo ta nhưng lại không muốn chia sẻ cho tiểu Thạch, vậy thì ta truyền cho hắn không được à?" Nguyệt Thiền mỉm cười.

"Nguyệt Thiền, tỷ ghê tởm thật, chỉ vì đối phó với ta mà lại làm như thế." Ma nữ than thở.

"Ma nữ, chúng ta đều là bạn bè lâu năm cả, hay là chúng ta cũng nhau phối hợp, thay ta tu luyện mấy loại Bổ thiên thuật này, sau đó ta sẽ tìm cách cho ngươi thoát thân, rồi sau này gặp lại sẽ truyền lại những bảo thuật này cho ngươi." Thạch Hạo bí mật truyền âm, lời nói vô cùng thành khẩn.

Lông mi của Ma nữ rất dài, lúc này không ngừng nhấp nháy, trong đôi mắt tuyệt đẹp ấy lóe lên thần quang, nói; "Tiểu Thạch, ngươi không tin ta? Thật sự ta không có đạt được thần thông của nàng."

"Ta tin ngươi, vì lẽ đó nên mới làm như thế, lúc nữa sau khi ta đoạt được thì sẽ dạy cho ngươi." Thạch Hạo nói.

"Hứ, nhóc con, ngươi dám lợi dụng bà à, không cẩn thận gì cả mà, lại bị ngươi tính toán." Ma nữ lý sự, chiếc đuôi cáo trắng như tuyết ở phía sau đong đưa, công rất xinh đẹp và đáng yêu.

Bảo ấn trên đầu của Thạch Hạo phát sáng, long khí bắn ra, lập tức trận pháp nơi đây càng mạnh mẽ hơn, gợn sóng càng kịch liệt hơn chồng chất lên nhau hình thành nên một màn ánh sáng bao phủ hết nơi đây lại.

"Ra tay, bắt lấy nàng, nếu ta đã chạy không thoát thì cũng chỉ có thể ở bên cạnh ngươi, chắc chắn sẽ không hại ngươi, tất cả đều muốn người càng mạnh mẽ hơn." Nguyệt Thiền lên tiếng.

"Ma nữ, chúng ta đều là bạn bè xưa cả, chẳng lẽ ngươi không thể cùng ta diễn kịch à?" Thạch Hạo than thở.

"Cái tên nhóc con tâm đen này, ngay cả ta mà cũng muốn hãm hại à, lại còn muốn đặt bẫy ta!" Ma nữ biểu đạt vẻ không vừa lòng, nắm chặt nắm đấm khinh thường nhìn nó.

"Mới vừa rồi, ngươi còn muốn dùng Trấn thần châu để đối phó ta, nhưng mà ta cũng chẳng thèm nói lời nào, giờ cũng chỉ nhờ ngươi diễn kịch mà thôi." Thạch Hạo truyền âm.

"Cút đi, loại thủ đoạn này thì có thể lừa ai hả, muốn ta buông tay chịu trói, không có cửa đâu cưng!" Ma nữ rút lui, cả người phát sáng, đặc biệt là thạch châu trong lòng bàng tay của nàng, nó không ngừng tỏa ra ánh sáng bảo huy, thời khắc này không còn xấu xí nữa mà hừng hực như mặt trời nhỏ, tựa như có thể soi sáng cả thiên cổ.

Lúc này, Thạch Hạo sớm đã khởi động đại trận, ký hiệu cứ như là tinh thần vụt ngang trời, vô cùng dày đặc, hơn nữa rất sáng chói, khóa chặt phía trước trấn áp về Ma nữ.

"Không xong, còn chưa đủ, nếu có bí bảo thì mau mau vận dụng đi!" Nguyệt Thiền nói, rất nóng lòng trấn áp được Ma nữ.

Thạch châu hình thành nên màn ánh sáng bao phủ Ma nữ lại, ngăn cản lại toàn bộ phù văn không cho dính lên thân thể của nàng. Đồng thời, nàng giơ tay lên, thạch châu bắn ra một tia phù quang lao về phía Thạch Hạo.

Bảo ấn trên đỉnh đầu của Thạch Hạo lao ra hơn trăm con thiên long quanh quanh bên cạnh, ngăn cản sợi phù quang kia, đồng thời hoàng cung cũng chấn động, lượng lớn long khí tràn ngập tất cả đều tập trung về phía này.

"Chỉ là một khối ngọc tỷ, lợi hại như thế ư?" Ma nữ kinh ngạc, đúng lúc này nàng thấy một cái cốt tháp trắng bóng bên trên sợi tóc của Thạch Hạo thì giật nảy mình, thạch châu trong lòng bàn tay của nàng phát sáng, xuyên thủng đại trận.

Thạch Hạo khá là giật mình, viên châu này quá lợi hại, có lai lịch gì đây? Trận pháp thần linh năm tầng mà cũng khó lòng ngăn cản được đường đi của nàng?

"Tiểu Tháp, còn không mau ra tay."

"Ngươi đã quên lời hứa hẹn với cố nhân rồi ư?" Ma nữ bỗng cười gượng gạo, mở miệng với tiểu Tháp cao có một tấc kia.

Bên trên sợi tóc của Thạch Hạo, tiểu Tháp trắng bóng rất bình tĩnh, không có biểu thị gì cả, Thạch Hạo hối thúc nhưng mà nó cứ như hóa đá.

Ma nữ cực kỳ nhẹ nhàng, như là tiên tử cưỡi sóng nhẹ nhàng lùi ra xa, xua tay nói với Thạch Hạo: "Thiếu niên, ngươi còn non lắm."

Thạch Hạo ngạc nhiên, tiểu Tháp và Ma nữ có vấn đề gì sao? Không thể!

"Thạch châu này là do một cố nhân lưu lại, vô tận năm tháng trước đây ta từng có hưa hẹn, sẽ không đả thương hậu thế nắm giữ thạch châu này." Tiểu Tháp mở miệng, có chút thất vọng và cô đơn.

"Chuyện này..." Thạch Hạo ngạc nhiên, sau đó cười, nói: "Xem ra chúng ta là một đôi do trời đất tạo thành, ngươi xem xem, ngay cả pháp khí mà cũng có duyên như vậy."

"Nín, mới vừa còn tính toán cả ta, giờ nói thế không thấy ngại hả?" Ma nữ xem thường, dùng sức trừng nó.

"Ngươi có dám chắc, khi trong biển ý thức của Nguyệt Thiền, ngươi cầm thạch châu trong tay chưa từng nghĩ tới việc trấn áp ta hay không, nếu không phải cảm thấy không chắc chắn thì sớm đã động thủ rồi." Thạch Hạo bĩu môi.

Da mặt của Ma nữ cũng chẳng hề ké gì Thạch Hạo, đương nhiên sẽ không bao giờ thừa nhận việc muốn trấn áp nó, nên nằng nặc đòi bồi thường.

"Thế thì chủ nơi chốn hậu cung sẽ nhường cho ngươi, chỉ cần ngươi chịu ở lại là được." Thạch Hạo cười ha hả.

"Bỏ, đã nói rồi, ngươi không phải là giống mà ta yêu thích. Lần sau nhất định sẽ trừng trị ngươi một phen!" Ma nữ rất cận thận, đong đưa chiếc đuôi cáo trắng như tuyết rồi hóa thành một vệt sáng, phóng ra khỏi hoàng cung.

Cùng lúc đó, tiểu Tháp cũng biến mất, nó muốn tìm hiểu chút tình hình.

"Cái tháp chết tiệt, không nghĩa khí, đồ phản bội!" Thạch Hạo kêu lớn.

"Thiếu nam, cố gắng lên, ngươi vẫn nằm trong kế hoạch bồi dưỡng Thiếu nam của ta đó nhá!" Ngoài hoàng cung, Ma nữ cười nói sau đó biến mất.

"Ta đã nói rồi không nghe, nàng rất nguy hiểm, lần này tuy không gặp phải toan tính của nàng nhưng lần sau sẽ không may mắn như thế đâu." Nguyệt Thiền nói, nàng thấy quá đáng tiếc khi không thể lưu Ma nữ lại.

Nàng trong suốt như ngọc, quốc sắc thiên hương, vẻ đẹp vốn có, mà khí chất kỳ ảo lại hình thành từ từ, cả người thánh khiết khiến người khác không dám khinh nhờn.

Đương nhiên, chuyện này chẳng hề có hiệu quả gì với Thạch Hạo cả, nó khoác vác tiên tử, nói: "Mẹ của đứa nhỏ, dạy chồng bảo thuật đi."

Nguyệt Thiền chỉ biết bất đắc dĩ mà thôi, nếu như ở trước mặt của những người khác thì khí chất tiên tử này đủ khiến người khác dùng lễ mà kính, tuyệt không dám như thế này, nhưng tiếc thay da mặt của tên quỷ này quá dày.

Tuy không ủ rủ hay hoảng sợ gì, thế nhưng trong lòng khó mà yên tĩnh được, lẽ nào sẽ phải trầm luân ở nơi đây ư?

Thạch Hạo thu lại bảo ấn nên mấy trận pháp kia yên tĩnh lại, sau đó khoác vai cất bước cùng với Nguyệt Thiền tiến vào trung ương Thiên cung.

Vợ chồng Thạch Tử Lăng thăm bạn cũ vừa mới về, hai người rất mãn nguyện, rời Thạch Quốc nhiều năm như thế giờ mới có thể ôn lại chuyện xưa, vô cùng vui sướng và cảm khái khi gặp lại cố nhân.

"Hạo nhi, đây là..." Khi nhìn thấy Nguyệt Thiền thì hai người đều ngẩn ra, sau đó là kinh ngạc, cô gái này quá xinh đẹp, cả đời khó gặp được người thứ hai, cứ như là mỹ nhân từ tranh đi ra vậy.

Dù là Tần Hạo, tuy không xoay người lại thế nhưng lại đang âm thầm quan sát.

Mặc cho da mặt của Thạch Hạo dày tới mấy nhưng khi gặp ba mẹ mình thì cũng chẳng dám nói chơi, nếu là người khác hỏi, nó nhất định sẽ nói, đây là mẹ của mấy đứa nhỏ của nó.

"Đây là một tù binh mà con vừa bắt được." Nó lúng túng đáp.

Nguyệt Thiền tiên tử thông minh biết dường nào, rất nhanh đã nhìn ra được thân phận của cặp vợ chồng trung niên này, ánh mắt sáng ngời, lễ phép bước về trước chào hỏi.

Hai vợ chồng cảm thán về vẻ đẹp của nàng, sau đó hỏi dò Thạch Hạo, thân phận của nàng ra sao.

"Cái gì, tiên tử của Bổ Thiên giáo?!" Thạch Tử Lăng nghe thấy thế thì vô cùng ngạc nhiên, như chưa hoàn hồn lại, con trai trưởng cảu mình lại có bản lĩnh lớn như thế, ngay cả thánh nữ của đại giáp bất hủ mà cũng tóm được? Ánh mắt của hắn rất nhạy bén nên tự nhiên nhìn ra được, con trai trưởng của mình có chút lúng túng nên liền suy nghĩ ra đối chút, thật sự hắn chẳng biết nói gì cho phải.

"Bổ Thiên giáo... Nguyệt Thiền?" Sau khi biết thân phận của nàng thì Tần Di Ninh hơi ngẩn ra, sau đó ánh mắt rạng ngời, nụ cười tươi hé lộ, tuy đã làm mẹ thế nhưng vẫn trẻ đẹp như trước.

"Người là... Thánh nữ Tần Di Ninh?" Ánh mắt của Nguyệt Thiền sáng lên, càng thêm lễ phép hơn nữa tỏ ra như rất thân thiết, tôn kính.

Trước khi bị bắt thì nàng từng tìm hiểu qua, bất ngờ biết được, mẫu thân của Thạch Hạo chính là thánh nữ của Bất Lão sơn ở thượng giới, thế nhưng khi hạ giới gặp chuyện bất ngờ nên bị người khác ám hại.

"Cháu chính là đứa bé gái mà lúc sinh ra thì có dị tượng, khiến cho trời đất không hề có ánh sáng, các ngôi sao ngoài chư thiên đều đồng loạt sáng lên?" Tần Di Ninh càng nhìn Nguyệt Thiền thì càng thấy thân thiết và thỏa mãn.

"Tiền bối, người biết cháu?" Nguyệt Thiền cười cười, chẳng hề giống ngày thường.

"Sao ta lại không biết chứ, trước khi ta xuống hạ giới này thì có nghe tất

cả những chuyện ấy, còn chủ động tới Bổ Thiên giáo để xem cháu nữa mà, đúng là đứa bé gái tuân theo thần hoa thiên địa mà xuất thế." Tần Di Ninh kéo cánh tay của Nguyệt Thiền.

"Năm đó người cũng vô cùng kinh diễm, cháu cũng từng nghe rất nhiều truyền thuyết liên quan tới người, trong lòng rất ngóng trong." Nguyệt Thiền cười càng ngọt hơn, trò chuyện với mẫu thân của Thạch Hạo vô cùng vui vẻ.

"Hạo nhi, sao con lại lại ngạo mạn với Nguyệt Thiền như thế hả, còn không mau mau lại nhận lỗi." Tần Di Ninh trách nó, biểu thị vẻ không vừa lòng.

Khí chất của Nguyệt Thiền xuất chúng, quốc sắc như thế, sau khi trò chuyện một lúc với Tần Di Ninh thì càng thân mật hơn, trong lúc lơ đáng nàng liếc xéo Thạch Hạo, nơi đuôi lông mày lộ lên vẻ cười nhạt.

"Mẹ..." Thạch Hạo thấy khó xử.

Quan hệ giữa Bổ Thiên giáo với Bất Lão sơn cũng không tộ, Nguyệt Thiền cười ngọt ngào, nói chuyện càng ngày càng hợp với Tần Di Ninh, vô cùng thân mật, nàng cảm thấy với quan hệ của hai giáo hẳn là có thể thoát vây.

"Hạo nhi, sau này không được bắt nạt Nguyệt Thiền." Tần Di Ninh nguýt Thạch Hạo mộ cái.

"Con.. đời nào có chứ!" Thạch Hạo không cam lòng, chẳng lẽ còn muốn bắt nó thả Nguyệt Thiền tiên tử?

Nguyệt Thiền lộ ý cười, liếc nhìn Thạch Hạo một cái, vô cùng ung dung.

Lúc này, tâm tình của nàng vô cùng vui vẻ, nụ cười càng tươi hơn, ôm lấy cánh tay cảu Tần Di Ninh, trong lúc nói cười thì cứ như đang làm nũng với trưởng bối, gạt bỏ toàn bộ biểu hiện và dáng vẻ trước kia của mình.

Tần Di Ninh gật đầu, cười nói: "Uhm, Hạo nhi, chờ sau này hai con kết

hôn thì nhất định phải tôn trọng lẫn nhau đấy nhen. Nguyệt Thiền rất hợp với mẹ, mẹ cũng rất thích nó, sớm sớm làm lễ đi."

"Hả?" Nụ cười của Nguyệt Thiền chợt cứng lại, nàng có nghe nhầm hay không?

Thạch Hạo cũng ngẫn ra, sau đó nhìn thấy tuệ quang trong mắt của mẫu thân, nhất thời nó không biết nói gì cho phải.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 526: Đại Chiến Giữa Mẹ Chồng Nàng Dâu

Trên gương mặt xinh đẹp vẫn còn đọng lại nụ cười ngọt ngào, nhưng sau khi nghe thấy lời nói kia thì miệng nhỏ hơi chu lại, hai con mắt quyền rũ trợn thật to.

Tại sao lại như thế? Vào lúc này, nàng vô cùng ngạc nhiên, tuyệt đối không thể tin sẽ nghe được những lời nói vừa rồi.

Vừa nãy, nàng ra sức giao thiệp, thể hiện hết khả năng, vô cùng "hợp ý" với Tần Di Ninh, hai người trở nên hết sức thân thiết, cộng thêm quan hệ giữa hai giáo cũng chẳng hề tệ, nàng cảm thấy có thể dựa vào những điểm này để thoát vây.

Nhưng kết quả lại ngoài ý muốn như thế!

Thạch Hạo hồi phục lại tinh thần, mẫu thân của mình đúng là có phong phạm của tiền bối thánh nữ, đây không phải là bắt nạt 'người mới' sao? Làm ra vẻ thật thà, gật đầu nói: "Mẹ, mẹ yên tâm đi."

"Ừ, vậy ta yên tâm." Tần Di Ninh mỉm cười nói.

Nguyệt Thiền trong cơn ngơ ngác sực tỉnh, cặp mắt đẹp nhấp nháy, chiếc mũi tinh xảo hơi nhíu, suýt chút nữa thì đã hét lên, không phải như thế, cháu không yên tâm.

Nàng quốc sắc thiên hương, sở hữu mị lực không gì sánh được, vừa nãy mỉm cười trò chuyện cởi mở với Tần Di Ninh, lúc này vẫn còn dang ôm chặt một cánh tay của vị tiền bối thánh nữ này.

"Tiền bối, người hiểu lầm rồi." Nguyệt Thiền cau mày nói.

Vẻ mặt của Tần Di Ninh rất ôn hòa, nàng nhìn nàng, tán dương nói: "Rất

kỳ ảo, dung mạo hiếm thấy, dáng vẻ tuyệt đẹp, vậy mà còn rất lễ phép hiền lành, rất vừa ý ta, ta vẫn luôn muốn có một người con gái như thế này, hôm nay rốt cuộc cũng mãn nguyện rồi."

"Thánh nữ, vậy thì con làm con nuôi của người nhé." Nguyệt Thiền vội vàng lên tiếng, nở nụ cười đầy ngọt ngào.

"Hay lắm, sau khi kết hôn với Hạo nhi thì coi như là con gái rồi." Tần Di Ninh mỉm cười.

Nguyệt Thiền làm nũng, tiếp tục bắt chuyện cười đùa, tạo nên bầu không khí vô cùng sôi nổi, nhưng mà vẫn bị hai câu ba từ của thánh nữ Bất Lão sơn làm cho cứng họng.

Nàng lần đầu tiên cảm thấy, thánh nữ chẳng phải 'người hiền lành' gì cả, đặc biệt là thánh nữ lâu năm, tâm tư càng lợi hại hơn.

"Tiền bối, cháu và Thạch Hạo cũng chẳng có tình cảm gì, người hiểu lầm rồi, kỳ thực là như vậy nè..." Từng câu mỗi chữ của nàng đều rất có cấu trúc trình tự, nhanh chóng giải thích mọi tình hình.

Tần Hạo vẫn đứng bên cạnh, khi nghe thấy những hành vi của ca ca mình thì hơi kinh ngạc, trắng trợn bắt nhốt thánh nữ, tỏ vẻ kinh ngạc và xem thường.

Lần này, Thạch Hạo cũng chẳng hề nể nang gì cả, lập tức phát ra dáng vẻ của người anh trưởng, gõ mạnh lên trên đầu của Tần Hạo một cái, nói: "Kẻ địch nói mà em cũng tin hả?"

Tần Hạo cũng không tin lắm, nhưng mà khi nghe thấy thế thì cố ý tỏ ra khinh bỉ.

"Tiền bối, hai giáo giữa chúng ta luôn hữu hảo với nhau, dù cháu và Thạch Hạo có chút hiểu lầm thì cũng không thể nhốt cháu như thế được, sẽ ảnh hưởng tới mối quan hệ giữa Bất Lão sơn và Bổ Thiên giáo." Nguyệt Thiền tiến lên một bước nói.

"Yên tâm, ta sẽ mở lời giúp con." Tần Di Ninh trấn an.

Nguyệt Thiền biểu hiện rất dịu dàng, chỉ cười yếu ớt rồi dựa sát vào người nàng, ngày thường hiếm mà thấy được, có thể nói biểu hiện hôm nay hoàn toàn khác với những trước kia.

Tần Di Ninh nói: "Hạo nhi, cũng là con không đúng, sao lại để Nguyệt Thiền oan ức như thế hả, dù như thế nào đi nữa cũng không nên nhốt nàng, dù gì đây cũng là người sẽ đi cùng con tới cuối đời, phải tôn trọng."

Nguyệt Thiền chẳng thể nào cười nổi nữa, tựa như muốn phát điên, nàng hoàn toàn đã nhìn ra được, vị tiền bối thánh nữ này vô cùng xấu bụng, tuyệt đối là một người mẹ tốt, nhưng mà trong mắt Nguyệt Thiền lại vô cùng đáng ghét.

Thạch Tử Lăng đứng bên cạnh ho nhẹ, nhắc nhở thê tử của mình.

Tần Di Ninh chỉ nở nụ cười chớ cũng chẳng để ý.

"Sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ?" Thạch Tử Lăng nhíu mày, bí mật truyền âm.

Tần Di Ninh nói: "Bởi vì con bé đang gây bất lợi cho Hạo nhi cho nên mới bị bắt, cũng không phải do Hạo nhi sai."

"Nhưng mà cuộc hôn nhân này, có chút sơ sài hay không?" Thạch Tử Lăng nói.

Tần Di Ninh trả lời cẩn thận: "Hạo nhi đã xới tung Bất Lão sơn lên, đã gây nên đại họa. Mà thân phận của Nguyệt Thiền tiên tử lại vô cùng siêu nhiên, lúc sinh ở Bổ Thiên giáo đã tạo nên dị tượng, kinh diễm hậu thế, phía sau con bé này chắc chắn có đại nhân vật vô địch. Có thể, làm thông gia với Bổ Thiên giáo sẽ xoay chuyển cục diện bất lợi của Hạo nhi, trừ khủ mối họa."

Hai vợ chồng âm thầm dùng mật ngữ nói chuyện với nhau, cũng chẳng

phải mở miệng trước mặt mọi người.

"Tần tiền bối, dù gì người cũng là thánh nữ, chẳng lẽ không cảm nhận được nỗi lòng của cháu hay sao, sao lại làm như vậy chứ?" Tới mức này, Nguyệt Thiền cũng không giả bộ nữa, không còn nở nụ cười ngây thơ mà bắt đầu bình tĩnh trả lời.

"Ấy dà, chẳng lẽ đây lại là trận chiến đầu tiên giữa mẹ chồng nàng dâu ư?" Tần Di Ninh nở nụ cười, chẳng hề để bụng câu hỏi của Nguyệt Thiền, dáng vẻ vô cùng thản nhiên, nói: "Thánh nữ thì làm sao chứ, không phải ta cũng đã lập gia đình hay sao, hơn nữa còn ở hạ gưới, chẳng lẽ cháu không muốn giống như ta sao?"

Nguyệt Thiền khó mà bình tĩnh được, cả hai đều là thánh nữ, không ngờ người lại đối mặt như vậy.

"Sau khi Bổ Thiên giáo biết được sẽ không đồng ý." Nàng cố ý giữ bình tĩnh, không nhiều lời nữa thế nhưng cũng ám chỉ rất rõ ràng, Bổ Thiên giáo ở thượng giới chính là một quái vật khổng lồ, mà lai lịch của nàng lại vô cùng bí ẩn, Tần Di Ninh chắc hẳn từng nghe qua.

"Sao lại không đồng ý chứ, ta biết, thánh nữ của Bổ Thiên giáo thượng giới cũng từng có tiền lệ lập gia thất đó." Tần Di Ninh không để ý, trên gương mặt mang theo nụ cười khen con trưởng của mình, nói: "Hạo nhi nhà ta cũng chẳng hề kém so với đám 'thiên kiêu', 'sơ đại' của thượng giới, hoàn toàn xứng với tiên tử của Bổ Thiên giáo, đúng là có rất nhiều tình địch."

Thạch Hạo ngẩn ngơ, ánh mắt là lạ, lần đầu tiên nhận ra mẫu thân của mình lại khó chơi như vậy, ngay cả lời như vậy mà cũng có thể phát ra được, da mặt của nó dù rất dày nhưng nghe thấy thế thì cũng hơi ngại ngại.

"Thánh nữ, người cũng biết đó, có lúc chỉ cần một quyết định sai lệch thì sẽ tạo nên hậu quá vô cùng đáng sợ mà khó có thể cứu vãn được, Bất Lão sơn và Bổ Thiên giáo sẽ không thể nào chấp nhận một trận chiến như thế!" Nguyệt Thiền tiên tử khôi phục lại vẻ đoan trang, cơ thể thánh khiết và siêu

nhiên, bình tĩnh nói hết những chuyện này.

"Ta chẳng cảm thấy gì cả, hai đại giáo thông gia với nhau chính là một việc trọng đại nhất, nhất định sẽ khiến cho Bổ Thiên giáo và Bất Lão sơn càng thêm hưng thịnh." Tần Di Ninh nói qua loa.

"Tần Di Ninh tiền bối, người quá lạc quan rồi đó, sự tình hoàn toàn trái ngược như người nghĩ. Hồ điệp dù đập cánh cũng có thể khuấy động biển xanh, con kiến đào hang cũng gợi nên địa chấn. Huống chi là sự kiến lớn như thế này, có thể trận chiến này sẽ lan truyền tới toàn bộ thượng giới!" Nguyệt Thiền nói, gọi thẳng tên thật của, càng lúc càng chẳng nể nang gì cả.

Nguyệt Thiền thẳng thắng đối đáp, trên gương mặt tuyệt mỹ lộ vẻ hờ hững, nói: "Tiền bối là hồ điệp, hay sẽ là con kiến?"

...

Việc này cứ như là một hồi quyết đấu, quả thật như là hồi quyết đấu đầu tiên giữa con dâu và mẹ chồng vậy, không ai nhường ai, ngôn từ sắc bén.

Thạch Hạo thì lại vô cùng kinh ngạc, mẹ mình không ngờ lại lợi hại như thế? Thạch Tử Lăng thì chẳng nói gì, mà Tần Hạo cũng rất kinh ngạc, nó yên lặng xem cuộc chiến say sưa.

Nguyệt Thiền cũng tức giận, nàng nhanh miệng nhanh mồm, miệng lưỡi như nở hoa sen chuyện gì cũng có thể nói dược, thậm chí bắt đầu vòng vo mỉa mai Tần Di Ninh, thật sự trở thành một trận chiến thật sự.

Thì sao, thân là tiền bối thánh nữ, Tần Di Ninh vô cùng thản nhiên, mặc lời lẽ của nàng như kiếm, cuối cùng nói: "Mặc cho cháu có muôn vàn pháp thuật, muôn vạn thần thông, ta chỉ hỏi một câu, cưới hay không?"

Nguyệt Thiền đứng yên nơi đó, lấp lánh như trăng sáng, thánh khiết hoàn mỹ, thế nhưng lúc này cũng cảm thấy tức giận, nói: "Người thật sự muốn trở thành một vị thánh nữ hung ác ư?"

"Sai, phải là một người mẹ chồng độc ác, đương nhiên chỉ là tạm thời mà thôi. Con đã thành tâm với Hạo nhi như thế thì mẹ cũng sẽ đối xử như con gái ruột của mình. Giờ, nên dành thời gian để sinh cho mẹ một đứa con kháu khỉnh đi nhen."

Nguyệt Thiền không nói lại được, chỉ che mặt quay lại, vẻ mặt lúng túng khi chiến bại, cuộc chiến này sắp sửa kết thúc.

"Thánh nữ Tần Di Ninh, người thật sự muốn trở nên độc ác ư?" Nàng vẫn không cam lòng mà chất vấn.

Đến bước này rồi, Tần Di Ninh cũng chẳng che dấu nữa, nói: "Trước kia, cháu tìm cách đoạt Thạch Quốc của Hạo nhi, rồi còn vây công nó, tất cả đều tự rước cả."

"Người cảm thấy, cháu sẽ cam tâm làm con dâu à?" Nguyệt Thiền nhã khiết xuất trần, lớn tiếng nói, nàng vô cùng với thánh nữ đời trước này.

"Bằng Cửu đâu rồi?" Tần Di Ninh hỏi.

"Có lão nô!" Lão thống lĩnh thị vệ cứ như ma xuất hiện ở trung ương thiên cung, lão rất kính cẩn với vị Thái hậu vừa mới trở về này, vừa nãy đã tận mắt chứng kiến toàn bộ sự việc.

"Chuẩn bị tiệc rượu, chuẩn bị cuộc thành hôn cho Hạo nhi." Tần Di Ninh vừa nói ra, không riêng Bằng Cửu đang kinh hãi, kể cả Thạch Hạo cũng ngạc nhiên, mẫu thân muốn dùng tốc độ gió quét lũ cuốn sao?

Thạch Tử Lăng cũng không nói gì, hắn chỉ yên lặng lau mồ hôi nhìn về phía thê tử mình.

"Một cô gái như thế này, quốc sắc thiên hương, đây mới chính là thê tử của con trai ta, ngày tốt cảnh đẹp há có thể bỏ lỡ, cứ tổ chức lễ thành hôn đi." Tần Di Ninh nói.

Thạch Hạo toác cả mồ hồi, cảm thấy sao kỳ quái như thế chứ, mẫu thân

đang tức giận ư? Cuộc chiến vừa rồi nó thấy mẫu thân vô cùng thãn nhiên khi khẩu chiến với Nguyệt Thiền, thế nhưng gặp phải sự trào phúng kia thì liền nhớ kỹ, hiện tại muốn bắt đầu cuộc trả đũa.

Trận chiến kéo dài tới mấy cũng phải có kết quả.

"Mẹ, chuyện này không phải quá nhanh ư??" Thạch Hạo lên tiếng.

Nguyệt Thiền nghe thấy thế thì căng thẳng, chung quy lại là sợ, ánh mắt rưng rưng len lén nhìn về phía Tần Di Ninh.

"Vì để phòng ngừa đêm dài lắm mộng, các con nên sớm kết hôn thì hơn." Tần Di Ninh quyết đoán nói.

"Mẹ, chuyện này dường như đang ức hiếp Nguyệt Thiền tiên tử, nàng chính là thánh nữ của Bổ Thiên giáo." Tần Hạo đứng bên cạnh mở miệng.

"Cốc!!!!"

Tần Di Ninh cốc lên đầu nó, nói: "Tiên tử gì, thánh nữ gì, phải là chị dâu.!"

Thạch Tử Lăng hiểu rõ thê tử của mình, đây gọi là giết địch một ngàn tự tổn tám trăm, tuy rằng nhìn như thắng lợi thế nhưng lại bị tài nhanh mồm nhanh miệng cảu Nguyệt Thiền làm cho tức giận không ít.

Bằng Cửu đúng lúc này mở miệng, nói: "Thái hậu, bên ngoài cũng không có biết Nguyệt Thiền tiên tử đã bị bắt, mà giờ nếu cứ thản nhiên tổ chức hôn lễ này thì sẽ ảnh hưởng rất lớn, xuất hiện rất nhiều phiền phức."

"Vậy thì tổ chức đơn giản thôi, có người một nhà chúng ta chứng kiến là đủ rồi." Tần Di Ninh mỉm cười nhìn Nguyệt Thiền, tuyệt đối không cho người khác phản bác.

"Mẹ, có một số việc mẹ không thể nào biết được, nàng tu luêện một môn bí thuật thần bí, nàng chỉ là thứ thân..." Thạch Hạo mở miệng.

Tần Di Ninh thất kinh, nàng từng nghe tới loại cổ pháp này, nhưng không ngờ rằng Nguyệt Thiền lại tu thành, thầm khen kinh diêm, nhưng sau đó lại kinh hãi, nói; "Một người đã khó đối phó như thế rồi, nếu là hai người, tương lai ta làm sao là đối thủ chứ?"

Vẻ mặt này có chút chân thật và cũng có chút phóng đại, Nguyệt Thiền thấy thế thì hận tới ngứa răng.

"Không thể kéo hài hơn nữa, ngay trong đêm nay nhất định phải kết hôn!" Tần Di Ninh nói, lôi lôi tay Thạch Tử Lăng, ý chỉ hai người bọn họ đã quyết định.

Theo như những gì Tần Di Ninh nói, chỉ riêng một Nguyệt Thiền đã lợi hại như thế rồi, sau này hai người cùng xuất hiện, sau đó cuộc chiến mẹ chồng nàng dâu nảy ra, nàng chắc chắn sẽ thua tan tác, chỉ có cách giờ hàng phục một người rồi sau này tính tiếp.

Thạch Hạo cũng không nói gì, nó cảm thấy, lúc còn trẻ mẹ chắc chắn là một ma nữ, nếu không giờ làm sao lại 'nhí nha nhí nhảnh' như thế này chứ.

"Ta muốn có cháu bồng, sau này đi thượng giới, ta nghĩ khi đó Bổ Thiên giáo sẽ tán thành chàng rễ tốt Hạo nhi của chúng ta thôi!" Tần Di Ninh nói.

"Bà muốn, ta học theo bà sao?" Nguyệt Thiền nhịn không được nữa, lần thứ hai mỉa mai.

"Chuẩn." Tần Di Ninh nở nụ cười, chẳng hề tức giận gì cả, xoay người nhắc nhở Thạch Hạo, nàng muốn có cháu bế, nhất định phải có cháu bế

Rốt cuộc, Nguyệt Thiền cũng sợ tới mặt trách bệch.

Mà lúc này, Bằng Cửu phụng mệnh xoay người ròi đi, muốn chuẩn bị tổ chức hôn lễ cho hai người.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 527: Kết Hôn.

Hoàng cung nguy nga, trong ánh chiều tà hiện lên vẻ rực rỡ, mỗi một tảng đá nơi đây đều được nhuộm bởi hào quàng màu vàng nhạt, cứ như là chỗ ở của các vị thần thời viễn cổ.

Trong trung ương thiên cung, một cuộc hôn lễ đang được cử hành, cung điện to lớn, vàng son lộng lẫy, bao la vô cùng thế nhưng cuộc hôn lễ ấy lại rất đơn giản, chỉ có mấy người mà thôi.

Cặp đôi ấy tự nhiên là Thạch Hạo và Nguyệt Thiền tiên tử, ba mẹ là Thạch Tử Lăng và Tần Di Ninh, hơn nữa còn có Tần Hạo với gương mặt lạnh tanh. Ngoài ra, chỉ có đúng hai khách mời, đó chính là Bằng Cửu và Chiến vương.

Việc này vô cùng trọng đại, tiên tử thánh khiết của Bổ Thiên giáo lại kết hôn với người khác, nếu như truyền ra ngoài phỏng chừng sẽ khiến cho toàn bộ thế hệ trẻ tuổi đi thảo phạt Thạch Quốc, chinh phạt cái tên ma đầu này.

Nguyệt Thiền có tiếng tăm quá lớn, thực lực lại mạnh mẽ, là thánh nữ của truyền thừa đến từ thượng giới và cũng là thánh nữ của bọn họ, thế nên họ không cho phép lập gia đình, đây là một cấm kỵ.

Ngoại giới không một ai biết lại có người đang đánh vỡ cấm kỵ này, tiên tử tuyệt lệ trong mắt thanh thiếu niên trẻ tuổi lại dang kết hôn trong hoàng cung này.

"Nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường..."

Chiến vương là người chứng hôn, còn Bằng Cửu là người sắp xếp phụ trách các sự kiện tiết mục, ví như chuẩn bị tiệc rượu đều do một tay lão lo cả.

"Nguyệt Thiền đến từ thượng giới, theo như ta biết được, thân phận của con bé cao quý không gì tả nổi, Hạo nhi, con phải quý trọng không nên phụ lòng nghe chưa, mẹ cảm thấy nếu phong con pé làm Quý phi, thì rất tương xưng đó." Tần Di Ninh nói.

Tới giờ phút này, hai người vẫn không ngừng đấu đá.

"Ta không thừa nhận cuộc hôn lễ này!" Nguyệt Thiền nói, chiếc cằm xinh đẹp hất lên rất cao, vẫn kiêu ngạo như trước, liếc xéo thánh nữ độc ác trong mắt mình.

"Thế cháu có muốn làm Hoàng hậu không hả? Chắc không được rồi!" Tần Di Ninh nói.

...

Chiến vương và Bằng Cửu chỉ biết im lặng, bị động tham gia vào đây cho nên nhìn thấy được trận chiến đấu giữa mẹ chồng con dâu này, bất luận mở miệng nói thứ gì thì đều không phù hợp, mà ở lại thì khiến cả hai cảm thấy không dễ chịu chút nào.

Ánh sao lấp lánh, thời gian hôn lễ kéo dài cũng không tính là ngắn, chủ yếu là cuộc chiến của hai đời thánh nữ lại vô cùng kịch liệt, mấy nam nhân nơi đây tự giác im miệng, ngồi đó uống rượu nói chuyện.

"Hạo nhi, mau dẫn vợ con đi động phòng đi, sớm sinh cho mẹ một đứa cháu nghe chưa!" Hiển nhiên, Tần Di Ninh lần nữa lâm vào tình hình vô cùng thê thảm, giết địch một ngàn tự tổn tám trăm.

Đồng dạng, sắc mặt của Nguyệt Thiền cũng rất khó coi, hồi khẩu chiến kết thúc nàng bị chọc cho tức cũng không hề nhẹ. Nhất là việc khiến nàng sợ hãi chính là, giờ đã tới giờ mấu chốt nên mặt mày của nàng trở nên trắng bạch.

"Tần tiến bối, con xin lỗi người, hay là kết thúc tất cả đi nhen." Nguyệt Thiền nhận thua.

Tần Di Ninh nở nụ cười thỏa mãn, gật gật đầu, sau đó nói với Thạch Hạo: "Hạo nhi, còn không dẫn vợ con đi đi."

"Tần Di Ninh, bà không sợ sau khi tiến vào thượng giới thì sẽ bị Bổ Thiên giáo ta thanh toán sao?" Nguyệt Thiền thay đổi sắc mặt.

"Chẳng sợ, tới thời điểm đó bảo đảm bọn họ sẽ rất vui, có một đứa cháu với thiên tư cái thế như vậy còn gì." Tần Di Ninh mỉm cười.

Ánh nến chập chờn, lồng đèn lớn màu đỏ rủ xuống, bên trong phòng tân hôn vô cùng vui sướng, chỉ là cung điện này quá mức yên tĩnh, lúc này chỉ có một đôi tân nhân vẫn chưa có búi tóc hầu hạ.

Sau khi bị đưa tới phòng tân hôn, Nguyệt Thiền tiên tử khó mà bình tĩnh được, thật sự nàng rất sợ, chỉ biết ngồi yên nơi đó, cẩn thận đề phòng.

"Haizzz, chán quá đi mà!" Thạch Hạo ngồi bên cạnh chiếc bàn đá một mình uống rượu, tự lẩm bẩm nơi đó.

Nguyệt Thiền dựng thẳng hai tai lắng nghe, vừa căng thẳng lại vừa không hiểu, yên lặng quan sát tiểu Thạch.

"Mấy đứa con của Đại Tráng, Nhị Mãnh, Bì Hầu đều đã chạy đầy đường, rốt cuộc cũng tới phiên ta sao, nhưng mà, giờ ta làm sao có thì giờ chăm sóc tới mấy đứa nhỏ chứ." Thạch Hạo khẽ nói.

Nguyệt Thiền nghe thấy thế thì lông tơ dựng thẳng, da gà nổi hết cả lên, cái tên khốn này đang lảm nhảm gì thế này? Muốn sinh mấy đứa nhỏ...

Nàng sợ hãi, thân là tiên tử thánh khiết, đừng nói là sinh em bé, dù là ngồi một đêm ở nơi đây cũng đã cảm thấy bị khinh nhờn, so giới giết còn khó chịu hơn.

Suy nghĩ tới cảnh tượng kia, thân thể Nguyệt Thiền tiên tử run lên một cái, vẻ trấn định và thong dong trước kia đều tiêu biến cả, lúc này chỉ còn cơn ớn lạnh len lõi trong cơ thể mà thôi.

"Nguyệt Thiền, tới uống chén rượu đi, chút nữa còn phải vâng theo mệnh lệnh của mẹ ta nữa." Thạch Hạo vẫy tay.

"Mệnh... lệnh gì?" Nguyệt Thiền nói chuyện không được tự nhiên, lần đầu tiên trong đời nàng lại thất thố như thế, vẻ sợ hãi không tài nào giấu diễm được.

"Mẹ nói, chúng ta sớm sinh dòng dõi, không được một đứa, mà phải ba đứa trở lên." Thạch Hạo nói.

Con mắt của Nguyệt Thiền trợn thật lớn, không tự chủ mà rút lui, đồng thời miệng hít vào hơi khí lạnh, thánh nữ ác độc này quá đáng thật, đây là sự trả thù của bà ta sao?

"Tại sao ngươi không nói chuyện?" Thạch Hạo hỏi.

"Ai... ai sinh con cho ngươi chứ, tìm người khác đi!" Trên mặt của Nguyệt Thiền tuy trắng bóng như ngọc, thế nhưng giờ lại chẳng có chút màu máu nào.

"Ta đã kết hôn với ngươi, tại sao phải đi tìm người khác." Thạch Hạo lộ vẻ bình thường.

"Ngươi cố ý đúng không, hay là cố ý làm ta sợ?" Sau khi trấn tĩnh lại thì Nguyệt Thiền phán đoán như thế.

"Là ngày vui, ta dọa ngươi làm gì chứ, đường đường là tiên tử ngạo thị hồng trần, sao lại có ý nghĩ như thế hả?" Thạch Hạo cười nói, nó vẫy tay ra hiệu cho Nguyệt Thiền quay lại cùng nó đối ẩm, muốn uống chém rượu giao bôi.

Nguyệt Thiền không chịu, ngoặt đầu sang một bên, ngồi trên người bất động không thèm nhìn nó.

"Nè, tiên tử, đừng nói ngươi lại thích giường chiếu như thế nhen, hơi tí đã đòi lên giường là sao hả?" Thạch Hạo hỏi.

Nguyệt Thiền tiên tử nghe thấy thế thì đỏ bừng cả mặt, mắng:" Ngươi nói nhảm gì thế hả, ai thích giường, nếu có thể thì ta muốn rời đi rồi."

"Nếu ngươi không muốn lại thì ta lại vậy." Thạch Hạo cười hớn hở.

Nhưng tất cả những việc này rơi vào trong con mắt của Nguyệt Thiền lại trở nên vô cùng kinh khủng, cảm giác như một đại ma đầu đang lại gần, lông tóc cả người đều dựng đứng, lấp tức đứng dậy, nói: "Ngươi đừng có tới, ta.. sẽ tới!"

Ánh trăng như nước từ nơi cửa sổ chiếu vào, hai người đối ẩm, ly dạ quang tỏa ra ánh sáng lấp lánh, cộng thêm ánh trăng trong veo làm nổi bật vẻ dịu dàng dung nhan của hai người.

"Mẹ của mấy đứa nhỏ..."Thạch Hạo vừa mới mở miệng thì đã bị cắt ngang.

Thật sự Nguyệt Thiền tiên tử chịu không nổi với cách xưng hô này, đừng nói nàng có đồng ý, dù có đồng ý với cuộc hôn lễ này thì cũng không thể nào cứ mở miệng là gọi như thế được.

"Vợ yêu..." Thạch Hạo thay đổi cách xưng hô, khi thấy nàng không để ý tới, hơn nữa còn đang đề phòng thì nó nở nụ cười, nói: "Tiên tử của Bổ Thiên giáo từ trước tới giờ đều được thế nhân tôn kính, trảm yêu trừ ma, ngang dọc ngạo thị tám vực, hiện giờ sao lại căng thẳng trong căng phòng tân hôn nho nhỏ này thế?"

Bị nó trêu chọc, Nguyệt Thiền vẫn sốt sắng, rất muốn nện cho nó một trận!

"Tiểu Thạch, chúng ta hãy bình tĩnh vui vẻ, ngồi thương lượng một chuyện." Nguyệt Thiền điều chỉnh lại nhịp hô hấp của mình rồi nói như thế.

"Ta rất vui vẻ mà, chỉ là do ngươi đang sốt sắng nên khiến ta hơi cảm động mà thôi, không nghĩ rằng trong lòng ngươi ta lại quan trọng như thế." Thạch Hạo với da mặt dày vô đối nói.

"Xin ngươi hãy tập trung một chút, ta muốn nói tới việc quan trọng hơn." Nguyệt Thiền nói.

Thạch Hạo lập tức nghiêm túc, chăng chú lắng nghe nàng, nói: "Đúng là muốn ba đứa, mẹ ta dặn dò như thế với ta, nói là không thể làm mẹ thất vọng."

"Ba đứa?!" Nguyệt Thiền rít lên.

"Vậy thì... hai đứa thôi, thật sự là không thể giảm nữa đâu!" Thạch Hạo nghiêm túc nói.

"Ngươi... đang nói cái gì thế hả, ai sẽ sinh con cho ngươi, chuyện ta muốn nói không phải là những chuyện này." Nguyệt Thiền tức đến đỏ bừng cả mặt, tên quỷ này tuyệt đố đang cố ý.

"Không phải ngươi muốn đẻ cho ta sao? Vợ yêu, đừng nói là thân thể của vợ có vấn đề nghe, không sao đâu, ở đây ta có Hoàng kim dịch, có thể trị khỏi cho vợ." Thạch Hạo trêu chọc.

"Ngươi..." Nguyệt Thiền tức giận quay đầu.

"Nàng là vợ của ta đương nhiên phải sinh cho ta chứ." Chẳng biết lúc này Thạch Hạo đã nắm lấy cánh tay của nàng, dưới ánh trắng sáng đẹp, cánh tay này vô cùng xinh đẹp và mịn màn.

Tu vi của Nguyệt Thiền đã bị phong bế, nguyên thần bị trấn áp, thần giác tự nhiên giảm mạnh, không thể nào thấy rõ được Thạch Hạo hành động khi nào, chỉ là cảm thấy bàn tay của mình bị ai đó nắm lấy.

Nàng vội vàng rút lại, thần sắc biến ảo, trên gương mặt hoàn mỹ xinh đẹp ấy tràn đầy vẻ bất an và phức tạp, cảm thấy hôm nay không thể thoát thân được rồi.

"Thạch Hạo, ngươi muốn cưới ta cũng không phải là không thể." Nàng cắn răng, bỗng nhiên nói ra như thế khiến cho Thạch Hạo kinh ngạc không

thôi.

"Nàng đồng ý?" Nó không bao giờ tin được, chỉ vừa mới bắt đầu mà Nguyệt Thiền đã chịu xuống nước, nhất định phải cần trải qua quá trình chiến đấu dai dẳng, cần thời gian để giải quyết tất cả.

"Tất nhiên, chỉ cần ngươi đáp ứng ta một điều kiện." Dưới ánh trắng, Nguyệt Thiền tiên tử càng thêm xinh đẹp, ngoài cửa sổ ánh trăng chiếu lên trên người, vô cùng thanh lệ.

"Không đáp ứng!" Thạch Hạo từ chối thẳng, không cần nghĩ cũng biết, điều kiện kia sẽ hà khắc cỡ nào, còn nữa nó cần gì phải đáp ứng.

"Ngươi không muốn nghe qua sao, ngươi nghĩ là vô hại thế nhưng lại là mỹ sự đó." Nguyệt Thiền nói, âm thanh bình tĩnh.

"Ta có thể không tin." Thạch Hạo lắc đầu, uống xong chén rượu rồi đứng dậy, nói: "Vợ yêu, đêm đã khuya rồi, chúng ta nên đi nghỉ thôi."

Trong lòng ngực của Nguyệt Thiền vang lên những tiếng thình thịch, khó mà bình tĩnh được, hơn nữa trên người nàng da gà nổi lên lớp lớp, vô cùng sốt sắng, nói: "Chuyện ta muốn nói là cách để bắt được Ma nữ."

"Hả, là điều kiện này hả?" Hai mắt của Thạch Hạo lóe lên hào quang, có chút kinh ngạc.

"Chỉ cần ngươi bắt được Ma nữ, bắt ả bầu bạn cùng ta trong hoàng cung, chắc chắn ta sẽ thừa nhận cuộc hôn lễ ngày hôm nay." Nguyệt Thiền nói, trong con ngươi xinh đẹp lóe lên hào quang rạng ngời, môi đỏ tươi đẹp dưới ánh trăng mấp máy khiến người khác ngẩn ngơ mê mẩn.

Thạch Hạo mỉm cười, giữa hai người có hận thù quá lớn cho nên Nguyệt Thiền mới dám quyết tâm như thế, coi như đây là điều kiện, muốn nó bắt gọn Ma nữ.

Hai cô gái này không hổ là đối thủ của nhau, còn kéo tới cả hạ giới này,

Nguyệt Thiền tiên tử còn nhớ mãi không quên, còn muốn kéo Ma nữ cùng chìm xuống dưới nước với mình, muốn 'đồng cam cộng khổ'.

"Làm sao để bắt được nàng ta?" Thạch Hạo cười cười hỏi.

"Ngươi đáp ứng hả?" Trong con ngươi của Nguyệt Thiền lóe lên hào quang, nàng rất muốn có thể kéo dài thời gian.

"Không đáp ứng, nhưng vẫn cảm thấy hứng thú với việc bắt giữ Ma nữ, nên biết, trong biển ý thức của ngươi, nàng ta cũng muốn trấn áp cả ta." Thạch Hạo nói.

"Ngươi chẳng có thành ý gì cả." Nguyệt Thiền quay đầu sang chỗ khác, mái tóc đen hơi rối, quần áo phất phới dưới gió đêm, tôn lên vóc người tới tuyệt mỹ vô hạn của nàng.

"Ta rất có thành ý đó chớ, chúng ta là vợ chồng, nàng hận Ma nữ, cho nên chúng ta đang thương lượng cách để trấn áp nàng ta, không phải rất tốt hay sao?" Thạch Hạo cười cười lộ hàm răng vô cùng trắng.

Nguyệt Thiền quay đầu lại nhìn nó, đôi mắt đẹp chớp chớp, cuối cùng chỉ trừng nói chứ không nói lời nòa.

"Vợ ngoan, hôm nay chúng ta có chuyện bất đồng nên cũng không cần gấp làm gì, ngày mai hẳn bàn, giờ nên vào mộng đẹp thì hơn." Thạch Hạo nở nụ cười tươi rói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 528: Ngày Tốt Cảnh Đẹp.

"Chỉ một điều kiện này, ngươi cũng không thể đáp ứng được sao?" Nguyệt Thiền nói, thân thể phát sáng, tuy tu vi bị phong bế thế nhưng làn da của nàng lúc nào cũng lấp lánh ánh sáng.

"Điều kiện này rất khó thành công, ta nghĩ muốn thực hiện được thì chí ít cũng phải tới vài năm sau." Thạch Hạo chẳng hề bị lung lay.

Giờ phút này, nàng nhíu mày, nội tâm vô cùng thấp thỏm, sự việc đã vượt qua khỏi tầm kiểm soát của nàng, trước giờ chưa hề xảy ra.

Xưa kia, chỉ cần nàng đi ra ngoài thì mọi người đều vờn quanh, bất kể đi tới nơi nào thì tuyệt đối là trung tâm ở nơi đó, tất cả mọi người đều phải dùng lễ mà kính.

Nay đối mặt với cửa ải khó như vầy khiến lòng nàng bất an, muốn tránh né, trong lòng vô cùng căng thẳng, nàng không ngừng suy nghĩ biện pháp.

"Vợ đẹp, thả lỏng đi nào." Thạch Hạo chọc cười, như là một loại an ủi, chẳng biết từ lúc nào nó đã cầm lấy bàn bay mềm mại ấy rồi dẫn nàng tới bên bàn đá, sau đó bản thân rót rượu đặt vào lòng bàn tay xinh đẹp này, chính mính cũng nâng chén, nói: "Chúng ta còn chưa uống chén rượu giao bôi."

"Sao?!" Nguyệt Thiền thất kinh, vừa nãy nàng không ngừng suy nghĩ, không để ý suýt chút nữa đã uống ly rượu mà Thạch Hạo đặt vào tay, giờ nàng cứ như gặp phải đại địch cẩn thận đề phòng.

Thạch Hạo nở nụ cười, nói: "Ngày thường ngươi chẳng hề như vậy, mờ ảo như tiên, thông minh xinh đẹp, giờ sao lại sốt sắng như thế hả, chỉ là sinh mấy đứa nhỏ chắc chắn dễ dàng hơn việc ngươi khổ tu để lột xác ra hai thần

thai chủ thứ kia nhiều."

"Ngươi nói là, vợ chồng phải đồng tâm cộng khổ, giờ ngay cả nguyện vọng thứ nhất mà ta đưa ra cũng chẳng đồng ý, vậy thì sao khiến ta thành tâm được chứ?" Nguyệt Thiền nói.

Trong khi nói chuyện, mi tâm của Nguyệt Thiền phát sáng, một luồng khí tức thần thánh tràn ra, tựa như có một vị thần nào đó đang thức tỉnh, làm cho cả thân thể của nàng trở nên trong suốt và tỏa ra mùi hương thơm ngát.

Thạch Hạo giật mình, ngưng thần đề phòng, sau đó cẩn thận quan sát, Nguyệt Thiền đang thử nghiệm xông ra khỏi phong ấn của nguyên thần, thế nhưng đó đều phí công mà thôi.

Biển ý thức của nàng đang phát sáng, thế nhưng cô gái thánh khiết như thần kia cũng không cách nào động đậy được, chỉ có một ít ánh sáng thần thánh tuôn ra làm cho thân thể càng thêm quyến rũ mà thôi.

"Nói là vợ chồng đồng tâm thế nhưng ngươi lại muốn khôi phục sức chiến đấu, là muốn ra tay với ta sao?" Thạch Hạo cười nói.

Nguyệt Thiền cột lấy mái tóc, hào quang trên da thịt rút lui, nội tâm nàng lại thở dài, thật sự chẳng có một biện pháp nào hay sao? Nếu như có thể khôi phục lại thần thông, nàng nhất định sẽ phá vỡ phong ấn kia.

"Được rồi, ta không cầu những thứ khác, chỉ mong ngươi có thể bắt được Ma nữ." Nguyệt Thiền nói.

Thạch Hạo ngạc nghiên, sao lại chấp nhận lùi bước vầy? Đừng tưởng nó cười nói vui vẻ thế nhưng vẫn không ngừng đề phòng vị tiên tử của Bổ Thiên giáo này.

"Keng!"

Hai chiếc ly dạ quang chạm vào nhau phát ra tiếng kêu lanh lảnh, sau đó hai người cùng nhau uống.

Không lâu sau, dưới sự kiện trì của Thạch Hạo, Nguyệt Thiền cau màu, cả người nổi cả da gà, lần nữa uống thêm chén rượu ngon.

"Sao ta lại cảm thấy, uống xong ly này vậy mà lại khó hơn cả việc dột phá thành thần thế ta?" Thạch Hạo nói, lần đầu tiên nghi ngờ bản thân mình có phải là con hung thú Thái cổ hay không.

Nó rõ ràng cảm nhận được, khi nó uống chén rượu này với Nguyệt Thiền thì từng sợi lông trên người lại dựng thẳng lên, cứ như đang đối mặt với đại ma đầu vậy.

"Nên nhớ, ta thần võ ngút trời, anh hùng cái thế, hôm nay lại là ngày thành hôn, thật sự là hoang mang và buồn phiền mà." Thạch Hạo giả vờ thở dài than khổ.

"Ngươi tự sướng ghê vậy, da mặt lại dày như thế nữa, có thể bỏ hôn lễ này." Nguyệt Thiền biết đêm nay khó mà thoát khỏi được nên dần dần buông xuôi, chẳng hề kiêng kỵ gì nữa.

Thạch Hạo bỗng nở nụ cười nói: "Cừu địch trở thành vợ, quan hệ sau này của chúng ta sẽ ra sao đây? Sẽ là tranh đấu hay là tương trợ lúc hoạn nạn?"

Nguyệt Thiền bĩu môi, làn da lấp lánh như ngọc thạch, khinh bỉ xoay người lại.

Thạch Hạo yên lặng, sau đó cười nói: "Chắc quan hệ vừa nãy không phải, không bằng chúng ta đổi qua quan hệ khác, trở thành mẹ của mấy đứa nhỏ vậy."

"Ngươi..." Nguyệt Thiền vẫn giữ tư thế xoay người kia, mái tóc phấp phới, thân thể uyển chuyển, đưa lưng về phía nó, nói; "Ngươi thả ta đi, chúng ta sẽ trở thành bằng hữu của nhau, không là địch thủ gì nữa."

"Không sao, địch thủ trở thành vợ, tranh đấu cả đời nhưng rồi từ từ chinh phục, ta cảm thấy cuộc khiêu chiến này đầy vẻ thành công." Thạch

Hạo nói, lúc nói những câu này thì tinh khí thần tràn trền, thần quang trong mắt ánh lên.

Nguyệt Thiền hừ một tiếng, tở vẻ khinh thường.

Thạch Hạo cười ha ha nói: "Không nói nữa, giờ chẳng còn sớm chúng ta nên đi nghỉ thôi."

Nói là ngủ, tự nhiên cũng sẽ là một cuộc tranh chấp có quy mô như 'chiến đấu' nhỏ, ánh trăng mông lung, hai người đấu đá với nhau, rất lâu sau mới cùng nhau lên giường.

Thạch Hạo ôm lấy thân thể của nàng chẳng hề nâng niu tí nào, Nguyệt Thiền tiên tử thì chẳng hề coi nó ra gì, trong phòng tân hôn này nàng vô cùng trang nghiêm và thần thánh, chẳng để ý gì cả.

"Nè, sao ngươi nghiêm túc như thế hả, đây mà là đêm động phòng hoa chúc à, sao ta lại cảm thấy cứ như là đang trên chiến trường vậy?" Thạch Hạo hỏi, vuốt nhẹ mái tóc mềm mại của nàng.

"Đừng đụng vào ta!" Nguyệt Thiền xoay người.

Thạch Hạo chợt phát hiện, nàng đang âm thầm tụng chân kinh giúp bản thân phân tâm, rơi vào trong thế giới của kinh văn, cho nên mới trang nghiêm và thần thần thánh như vậy.

Nó yên lặng không nói gì, đêm động phòng này đúng là chẳng ra gì.

"Nguyệt Thiền, ngươi với Ma nữ đấu đá không thôi, chúng ta hay là nói chuyện này đi, sao lại phải trấn áp nàng." Khi nghe thấy những lời này, quả nhiên Nguyệt Thiền không còn tụng kinh văn gì nữa, tinh thần phục hồi lại.

"Á...." Nàng kêu lên đầy sợ hãi, bởi vì hơn nửa bộ quần áo bị cởi ra, da thịt trắng như tuyết lộ ra ngoài không ít, hiện tại chẳng còn thần thánh gì nữa khiến nàng khó kiềm chế được.

Đặc biệt, khi ngón tay kia lướt nhẹ trên lưng của nàng thì lập tức vẻ lúng túng hiện ra, nàng chưa bao giờ trải qua tình cảnh này.

"Ngươi nói thử, chúng ta như thế nào?" Bàn tay của Thạch Hạo vuốt vẻ cánh tay của Nguyệt Thiền, rồi hỏi như thế.

Nguyệt Thiền xấu hổ, tên quỷ này chẳng hề tử tế gì, giờ mà còn nhạo báng mình sao? Hàm răng cắn chặt chợt há miệng cắn mạnh tới Thạch Hạo.

"Nè, nè, nè, ngươi cắn không được đâu, coi chừng làm hại mình đấy." Thạch Hạo nói, cứ để mặc cho nàng cắn lên bả vai mình.

Hàm răng dùng sức cắn lên bả vai của nó, thế nhưng đối với Thạch Hạo mà nói, nó chẳng thấy chút cảm giác gì, bởi vì thân thể nó vô song.

Hơn nữa, nó cũng không thể không thu lại thần lực, nếu không sợ sẽ làm tổn thương tiên tử bên người mình.

"Đau chết ta mất, nhẹ chút." Thạch Hạo nói.

"Ngươi..." Nguyệt Thiền tức điên, sao cảm thấy tên này chẳng có chút đạo đức gì cả vậy, giọng nói đó như đang đùa bỡn mình vậy.

Mà lúc này, một bàn tay nhẹ nhàng rẽ mai tóc đen nhánh rồi tiến vào cái cổ trắng như tuyết của Nguyệt Thiền, khiến nàng thất kinh, cứ như giật điện.

Trong giây phút ấy, lông tơ trên người của Nguyệt Thiền đều dựng lên, cả người nổi da gà, thân thể căng thẳng.

"Nè, tiên tử, biểu hiện gì vậy hả, ta mới hơi chạm mà ngươi đã phản ứng như vậy rồi, sao cứ như sâu bọ rớt lên bộ ngực thế?" Thạch Hạo không vừa lòng.

Bốp một tiếng, Thạch Hạo vỗ mạnh một cái lên bờ mông đầy nẩy nở kia.

"Ngươi dám!" Nguyệt Thiền tiên tử hoảng sợ nhích qua sang bên, lúc nãy tập trung tụng kinh văn thì áo quần bị cởi ra hơi nửa, vị trí bị đánh đúng

ngay chỗ không có áo quấn, cảm giác lành lạnh hiện ra.

Nàng vô cùng căng thẳng, nói: "Chúng ta hay là bàn về cách để bắt lấy Ma nữ đi."

Nhưng mà, đôi bàn tay nhẹ nhàng trêu chọc mái tóc của nàng, còn khuôn mặt từ từ nhích tới gần nàng hơn.

"Ngươi..." Sau một khắc, đôi môi đỏ tươi đẹp của Nguyệt Thiền bị khóa chặt, lời nói không thể phát ra.

Mà Thạch Hạo lại cảm thấy vô cùng ngọt, mui thơm tiến vào trong miệng, nó ôm chặt lấy nàng, đây là loại trải nghiệm vô cùng khác lạ.

Nguyệt Thiền dùng sức đẩy mạnh, mắt to trợn tròn, chuyện... lúc nãy, khiến nàng cảm thấu tức giận và xấu hổ, tim đập thình thịch không thôi.

Thạch Hạo nằm ở kế bên cảm nhận dư vị, sau đó quay đầu nhìn nàng, cánh tay vuốt ve thân thể óng ánh của nàng.

"Hả, không đúng!" Thạch Hạo đột nhiên bật dậy làm cho Nguyệt Thiền cũng thất kinh, nàng nhanh chóng mặc lại quần áo, tốc độ nhanh không gì sánh nổi.

Thần giác của Thạch Hạo vô cùng nhạy cảm, nó cảm thấy nơi phương xa có một gợn sóng khó mà nhận ra được, nó vô cùng cảnh giác, sao lại như thế?

"Kế điệu hổ ly sơn sao?" Thạch Hạo lẩm bẩm, cũng không có ngồi dậy một mình mà ôm lấy Nguyệt Thiền sau đó nhảy qua cửa sổ truy tới luồng gợn sóng ấy.

Rất nhanh, nó nhìn thấy một cô gái đang ngồi trên một tòa cung điện hùng vĩ, đang ngắm trăng uống rượu.

Thạch Hạo ngạc nhiên, căng thẳng đều tan biến, thay vào đó là vẻ vô

cùng xấu hổ, sao lại là.. mẹ?!

"Mẹ..." Nó không rõ.

Tần Di Ninh rất bình tĩnh, nói: "Mẹ sợ con chịu thiệt, cô gái càng xinh đẹp thì càng nguy hiểm, đặc biệt là là thánh nữ nữa."

Thạch Hạo ngớ người, rất nhanh tỉnh ngộ, xác thật Tần Di Ninh không yên tâm, sợ có thủ đoạn gì đó nên đêm khuya xuất thành thủ ở phía xa, sợ nó xảy ra vấn đề gì đó.

Thạch Hạo dở khóc dở cười, hơn nữa còn phát hiện mẹ mình có chút ngượng ngùng thế nhưng đang cố che giấu, làm bộ bình tĩnh.

Ngay cả Nguyệt Thiền cũng giận dữ và xấu hổ, mặt lúc đỏ lúc trắng, cắn răng nghiến lợi nói: "Thánh nữ ác độc, bà hơi quá đáng rồi đó!"

"Khí trời tốt nên ta thường ngắm sao, thôi trở về ngủ đi." Tần Di Ninh nhẹ nhàng nói.

Trên thật tế, bầu trời chẳng biết lúc nào xuất hiện mấy đen, ngay cả ánh trăng cũng bị che đi, làm gì có ngôi sao nào.

"Đáng ghét!" Nguyệt Thiền tức giận.

Quần áo của nàng xốc xếch, thậm chí có một vài chỗ lộ ra làn da trắng mịn, người đàn bà kia rõ ràng cố ý mà, hiển hiên, cuộc chiến mẹ chồng nàng dâu vẫn còn trình diễn diễn nữa.

"Nè, đấy là mẹ của ta, lời nói nên chú ý." Thạch Hạo cảnh báo.

Cảnh báo được giải trừ, Thạch Hạo ngẩng đầu nhìn trời, nhìn về đám mấy đen kia, sau đó lại nhìn về phía chân trời, cũng không phát hiện thứ gì khác lạ, nở nụ cười nói: "Vì tránh đêm dài lắm mộng, chúng ta nên quý trọng cảnh đẹp ngày tốt này thì hơn."

"Ngươi..." Sắc mặt của Nguyệt Thiền trở nên đỏ chót.

Thạch Hạo ôm lấy nàng nhẹ nhàng cất bước trong màn đêm, rất nhanh môi đỏ của tiên tử Bổ Thiên giáo lại bị khóa lấy, bọn họ đã trở lại phòng tân hôn.

"Tiểu Thạch, ta nói cho ngươi biết một bí mật." Nguyệt Thiền vất vả lắm mới đẩy Thạch Hạo ra rồi nói như thế, há miệng thở dốc không thôi, bộ ngực cao vút chập trùng.

"Bí mật gì?" Thạch Hạo đương nhiên sẽ không tin, bàn tay đưa nhanh tới bộ ngực kiêu hãnh ấy, cảm giác vẻ mềm mại và lấp lánh nơi đó.

"Chủ thân sẽ tới!" Nguyệt Thiền nói.

"Hả?" Thạch Hạo thật sự bất ngờ.

"Ngươi có muốn bắt nàng ta hay không?" Nguyệt Thiền hỏi.

Thạch Hạo lắc đầu, nói; "Ngươi nói linh tinh gì thế?" nó không tin những lời này.

"Ta không nói chơi!" Nguyệt Thiền nghiêm túc.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 529: Chủ Thân.

"Ta có thể tin?" Thạch Hạo cười nói, bàn tay lướt qua chiếc lưng trần trắng như tuyết của nàng.

Làm nó thích thú chính là, trên da thịt mềm mại như tơ lụa lại nổi lên từng hột da gà khi các ngón tay của nó lướt qua.

Lúc này, lông tóc của Nguyệt Thiền đều dựng hết cả lên, cảm thấy như sâu bọ đang bò qua người chẳng hề dễ chịu chút nào, nói: "Ta nói là sự thật."

"Cần gì phải chơi trò đó?" Thạch Hạo không vừa lòng, khẽ vuốt mái lóc đen bóng của nàng, nói: "Nên nhớ, ta thần võ ngút trời, mà sao khi ta chạm vào người ngươi lại nổ da gà thế? Không thể tha thứ được."

"Ta nói thật, tại sao ngươi không tin?" Cặp mặt đen láy chớp chớp, khuôn mặt vô cùng xinh đẹp và mịm màn hiện lên vẻ quyến rũ khiến người khác khó chống lại được.

Thạch Hạo nhíu mày, nói: "Vậy thì theo như ngươi nói, rõ ràng đó là chủ thân của ngươi, là một thể với ngươi, vậy sao lại nói ra những lời này?"

Khi nói những lời này thì nó cẩn thận suy nghĩ, phán đoán xem thử là thật hay giả, là muốn kéo dài thời gian?

Ánh trăng biến mất, mây đen giữa trời càng dày hơn bao phủ lấy Hoàng đô, trong thiên địa trở nên tối tăm, dẫn theo trong phòng tân hôn cũng chẳng có chút ánh sáng nào, bởi vì ngọn nến đã tắt.

Nhưng mà, thần quang trong đôi mắt của Thạch Hạo lại rất trong, vẫn có thể thấy rõ mọi thứ, thân thể trắng như tuyết nằm bên cạnh càng thêm xinh đẹp, mông lung và óng ánh hơn.

"Nàng là nàng mà ta là ta, sau khi chia thành hai thần thai thì chúng ta không thể nào là một nữa, tối thiểu nếu so với trước thì vẫn có điểm khác nhau." Nguyệt Thiền nói.

"Dù gì thì các ngươi cũng là một, ngươi sẽ phản bội chủ thân ư, sẽ thật sự nhờ tới ta?" Thạch Hạo cười nhạo, căn bản nó không tin, bàn tay day day lỗ tai của nàng, khiến nơi đó đỏ ửng lên.

Nguyệt Thiền vỗ mạnh lên bàn tay ấy, trên khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng mang theo vẻ ảo não, còn có loại tức giận và xấu hổ muốn chặt đứt cánh tay đó của nó.

Nàng chính là tiên tử của Bổ Thiên giáo, dù là ở thượng giới cũng cao quý không gì sánh được, lai lịch lại kinh người, không cho phép bất cứ kẻ nào khinh nhờn thế nhưng giờ lại bị người khác đùa giỡn lỗ tai, tùy tiện day day, thật sự vô cùng tức tối.

Thạch Hạo nở nụ cười, không để ý lắm nói: "Những lời như thế, còn chưa đủ sức thuyết phục."

"Ta sợ nàng sẽ giết ta." Nguyệt Thiền nói ra câu đó.

"Muốn giết thì cũng là giết ta, giết ngươi làm gì, cứu ngươi còn tạm được." Thạch Hạo lộ vẻ khác thường, trong lòng suy nghĩ.

"Nếu giết ngươi không được thì chắc chắn sẽ giết ta, khi đó sẽ giải quyết được vấn đề." Nguyệt Thiền nói, trong mắt lóe lên hào quang rất sáng.

Chủ thân và thứ thân đều là thân thể máu thịt cả, tất cả đều là thần thai, chỉ cần còn một người thì có thể tái tạo lại một thần thể hoàn mỹ khác.

Điều kiện trước tiên là một trong hai chủ thân và thứ thân phải có một người chết trước, nếu không, không cách nào tái tạo thần thể thứ ba được.

"Thả lỏng chớ có căng thẳng, nàng ta không dám xuất hiện đâu, với lại cũng chẳng bao giờ lại xuất hiện hôm nay cả. Lùi một vạn bước, đó chính là

khí phách của nàng ấy, cũng là để đối phó với ta. Nàng là vợ ta, ta sẽ bảo vệ thật tốt cho nàng." Thạch Hạo nói.

Đồng thời nó rất nhiệt tình, lấy tay an ủi, lướt nhẹ qua cơ thể trắng như tuyết ấy, kết quả lại càng khiến Nguyệt Thiền lo lắng hơn, thân thể căng cứng, thật sự giống như một tảng dương chi ngọc thạch vậy.

"Haizz, ta đúng là thất bại mà, động phòng với vợ yêu của mình vậy mà lại khiến cho nàng sợ hãi, là đang cố ý đánh vào niềm tin của ta phải không? Nên nhớ ta thần tư ngút trời như thế, nàng làm sao như vậy với ta chứ." Thạch Hạo giả vờ tức giận, bóp mạnh lên một ngực đẫy đà của nàng, biểu thị vẻ oán giận.

"Ngươi có nghe ta nói không vậy hả?" Gương mặt của Nguyệt Thiền đỏ bừng, không ngừng bị khinh nhờn thế nhưng khó mà xoay chuyển được cục diện, nàng chỉ biết âm thầm nghiến răng nghiến lợi mà thôi.

"Ta đang nghe mà, ngươi nói đi, tốt nhất là nói luôn một lần, đêm dài tuy từ từ trôi qua thế nhưng cũng là đang tri hoãn cảnh đẹp đấy nhá." Thạch Hạo nói.

Bỗng nhiên, chấn động nổi lên khiến thân thể của nó căng thẳng y như Nguyệt Thiền, hai mắt bắn ra hai luồng thần mang cứ như ngọn đèn sáng soi sáng cả tòa cung điện.

Trong lòng Nguyệt Thiền thất kinh, dáng vẻ của tiểu Thạch giờ khắc này vô cùng tàn nhẫn, dường như trở thành một thiếu niên chiến thần, toàn bộ thân thể đều tỏa ra ánh hoàng kim, mạnh mẽ kinh người.

Sau một khắc, Thạch Hạo cứ như linh miêu nhảy bật dậy tới cửa sổ đón lấy gió đêm, mái tóc đen rối vời, ngước nhìn bầu trời, nói: "Sắp mưa rồi à?"

Mây đen càng ngày càng nhiều khiến người khác cảm thấy nặng nề, trong lòng ngột ngạt.

"Ầm!"

Đột nhiên, tia chớp đánh qua bầu trời, gợn sóng kịch liệt, thần năng kinh người.

Con ngươi của Thạch Hạo nhanh chóng co rút lại, nhìn chằm chằm lên trời cao.

Tia chớp này rất kỳ lạ, không cỏ đánh ngang trời, cũng không có độ cong nhất định, mà lại đánh thẳng xuống, ánh sáng thông thiên chói mắt, vô cùng kinh người.

Trong hoàng cung, có một vài thị vệ mạnh mẽ cũng cảm nhận được, tất cả đều ngửa đầu nhìn, trước giờ họ chưa từng thấy tia chớp nào kỳ lạ như thế này, sao lại đánh thẳng từ trên xuống dưới vầy?

"Là sao băng!" Có người kêu to.

Đêm khuya yên tĩnh bị tiếng la lớn này cắt đứt, rất nhiều người thức tỉnh, toàn bộ thị vệ cứ như lâm phải đại địch, đây có thể là một trận thiên tai khó mà tưởng tượng nổi!

"Quả nhiên là sắp mưa rồi, nhưng mà sao lại là mưa sao băng!" Ánh mắt của Thạch Hạo khiếp người nhìn bầu trời đêm. Những thiên thạch lao xuống vuông góc từ phía trên đám mấy đen kia, tốc độc cực nhanh, ánh sáng như cầu vòng, đuối sang kéo sau rất dài, uy thế kinh người.

Loại thiên tai này đừng nói là hoàng cung, dù là một tòa thành khổng lồ cũng phải bị phá hủy, hóa thành phế tích, thậm chí một phương thiên địa cũng phải lún xuống, trở thành kiếp thổ.

Quá dày đặc, từng luồng sao băng chiếu sáng cả bầu trời đêm, nối liền cả trời và đất, vô cùng đồ sộ!

Toàn bộ sao băng đều tập trung về một chỗ - Hoàng cung!

Không có một ngôi sao nào chệch quỹ tích này, toàn bộ rơi xuống ngoài thành, đây cũng không phải do trời đất nổi giận mà là có người khống chế,

đúng là khổng lồ vô biên, dù là Tôn giả cũng phải run rẩy.

Rõ ràng là thiên uy, thế nhưng lại do một sinh linh khống chế, việc này đủ cả thế gian khiếp sợ, đại sát kiếp như vầy có thể xóa bỏ vô tận sinh linh.

"Nàng... thật sự đã đến!" Nguyệt Thiền đứng dậy, chẳng thèm để ý tới da thịt đang lộ ra mà từ từ tiến tới trước cửa sổ, ngước mắt nhìn lên trời cao, ánh mắt phức tạp.

"Nói như thế, lúc nãy là ngươi gạt ta, cũng không hề biết nàng sẽ tới?" Thạch Hạo quay đầu nhìn nàng.

Trong cặp mắt của Nguyệt Thiền lóe lên ánh sáng thần thánh, không ngừng biến ảo sinh ra hình ảnh vô tận, không biết đang suy nghĩ gì nhưng lại có vẻ xuất thần.

Nàng băng cơ ngọc cốt, dưới 'tia chớp' kia lại càng thêm rạng ngời, toàn bộ thân thể cứ như là một tác phẩm nghệ thuật bậc nhất, xinh đẹp không chút tỳ vết.

"Vừa nãy dám lừa ta, đáng phạt." Thạch Hạo nói, ôm chặt lấy ngọc thể cao ráo bên cạnh rồi cúi đầu hôn nhẹ lên đôi môi đỏ mọng ấy.

Nguyệt Thiền thức tỉnh liền giật mình, có hoảng loạn, có kinh ngạc, tình huống nguy cấp như vậy mà nó còn bình tĩnh như thế, còn làm như vậy nữa.

"Sau này sẽ từ từ phạt nàng!" Thạch Hạo nói, ôm chặt eo thon ấy mà chẳng hề rời tay, phòng ngừa nàng né tránh, cả hai cùng đứng nhìn mưa sao băng.

Đã bao nhiêu năm rồi, loại thiên tai đáng sợ này chưa hề diễn ra, tất cả đều tập trung hướng hoàng cung, thiên thạch như mưa lớn trút xuống, ánh sáng rọi thiên địa.

Trận pháp thần linh có thể bị xuyên thủng hay không? Nguyệt Thiền hoảng sợ, hiển nhiên loại 'thiên tai' này được chuẩn bị đầy đủ, thần uy mênh

mông khó mà chống đỡ được.

Hoàng cung đại loạn, tiếng kinh hô không ngừng vang lên, tất cả mọi người đều cảm thấy ngày tận thế xuất hiện, cảnh tượng quá đáng sợ.

"Ầm!"

Rốt cuộc, ngôi sao băng thứ nhất hạ xuống, những thứ xung quanh đều bị phá tan, nện thẳng vào phía trên Thiên cung đầy hùng vĩ kia, ánh sáng thần thánh sáng rực lóe lên, gợn sóng to lớn kinh khủng vô cùng.

Thời khắc này, mọi người gần như là nghẹt thở, ngay cả nhịp tim cũng dừng lại.

Uy năng vô lượng va chạm với hoàng cung Thạch quốc, kinh thiên động địa, thế nhưng khi sao băng này chạm tới trước Thiên cung thì lập tức nổ tung, mưa ánh sáng bùng phát về bốn phía.

Đất rung núi chuyển, ánh sáng thần thánh vô lượng chói mắt bao phủ nơi đây, toàn bộ hoàn cung đều run rẩy.

"Không phá thủng được!" Rất nhiều người vui mừng, phát ra tiếng gào lớn.

Mỗi toàn cung điện đều phát sáng, hàng loạt ký hiệu cổ xưa bao phủ cứ như là pháp khí khổng lồ thức tỉnh, trên bề mặt những dấu ấn được khắc sáng rực, các hoa văn của trận pháp hiện lên.

Sao băng cứ như thác nước, cứ như muốn phá tan thế giới này, từ trên tầng mấy đen kia không ngừng lao xuống bên dưới, từng chùm sáng tráng xóa nối liền cả trời với đất.

Thần uy như thế này, sức người không cách nào chống lại được, nếu như bị rơi trúng dù là Tôn giả cũng thành tro tàn.

Điều vui nhất chính là, trận pháp của hoàng cung Thạch quốc không

ngừng phòng hộ, giờ phút này cũng không có bị đột phá, mỗi ngôi sao băng nổ tung trong hư không hóa thành ánh sáng óng ánh.

Bên trong hoàng cung, mọi người hoan hô, thiên uy này tuy kinh khủng, đủ để hủy diệt rất nhiều tòa thành khổng lồ, thế nhưng lúc này lại bị trận pháp thượng cổ chặn đứng.

Mặc cho từng luồng ánh sáng thông thiên lao xuống, đánh thẳng vào cung điện thế nhưng tất cả đều nổ tung, không có một ngôi nào có thể xuyên thủng vào trong.

Thạch Hạo nheo mắt lại, tinh quang kinh người, nếu không phải khi vừa trở về từ Huyền vực, nó sử dụng rất nhiều thần liệu được mang về từ Bất Lão sơn nhờ Đả Thần Thạch bố trí trận pháp thần linh, nói không chừng hoàng cung này muốn bị công phá rồi.

Thiên uy vô tận, thân thể của Nguyệt Thiền run lên nhìn về một phương nào đó.

Thạch Hạo ngẩn đầu, mắt thần như điện xuyên thấu qua mưa sao băng, trong đôi mắt ấy ánh lên chùm sáng kinh người, nó nhìn thấy một bóng người trong tầng mây, nàng thần tư ngọc cốt, được hào quang mông lung bao phủ, siêu nhân trên trần thế, cứ như là một vị thần đang dõi mắt nhìn mặt đất bao la bên dưới.

Nàng có khí tức thần thánh, so với Nguyệt Thiền thì muốn mạnh mẽ hơn, đậm đặc hơn, tựa hồ đã gần với Tiên, hoàn toàn ngăn cách với trần thế, cao cao tại thượng.

Không thể nào nhìn thấy được hình dáng của nàng, toàn thân đều được hào quang bao quanh, mà lúc này nàng cũng nhìn tới Thạch Hạo, ánh mắt lóe lên thế nhưng không có chút gợn sóng nào.

Thạch Hạo biết, chủ thân cùng với thứ thân với khoảng cách đủ gần thì có thể giao cảm với nhau, như làm một thể.

Nhìn bóng người thánh khiết cao cao tại thượng ấy, nó nở nụ cười tươi, sau đó quay đầu hôn lên đôi môi đỏ của Trích tiên tử bên cạnh.

Lúc này, không riêng là Nguyệt Thiền thất kinh, mà tiên thể thánh khiết đang đứng giữa trời nhìn xuống kia cũng run lên, sóng năng lượng tỏa ra vô cùng mãnh liệt.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 530: Chiến Nguyệt Thiền.

Trong tầng mây, ánh sao bị ngăn cản, thiên thạch cũng không rơi xuống nữa.

Một bóng người lờ mờ lưu chuyển ánh sáng óng ánh, lúc này thân thể run lên, nàng cứ như bị người khác đánh trúng, khó có thể duy trì vẻ siêu nhiên của mình.

Trong nháy mắt ấy, cơ thể của nàng tăng vọt ánh sáng thượng tiên, hóa thánh dải ngân hà óng ánh vờn ở xung quanh, khí tức mạnh mẽ dâng lên, phù văn vô lượng dày đặc bao lấy bản thân.

Lúc này, nàng chặt đứt liên hệ với bên dưới, giúp cho vạn pháp không thể dính vào cơ thể, dùng thần thức quan sát, xem chân ngã, tụng tiên kinh, khiến cho nội tâm đang chấn động kia yên tĩnh lại.

Thứ trải nghiệm đầy nóng rực này, có thể nói là rất tệ, tâm tư từ khi xuất thế tới giờ chẳng hề ăn khớp nhau, còn có cảm giác lân lân xung đột lẫn nhau, đối với nàng, chỉ trong chốc lát vừa rồi cứ như đang di chuyển dưới địa ngục vậy.

Nàng chính là Trích tiên tử, cao cao tại thượng, trong lòng chưa bao giờ xảy ra cảm giác như vừa rồi, thế nhưng vừa nãy lại diễn ra thứ không thể nào tưởng tượng nổi làm cho đạo tâm chấn động.

Áo trắng tung bay, phù văn sáng rực, nàng đứng trong thiên địa này, đứng trên cao đám mấy đen ấy, tức giận nổi lên, vậy mà dám khinh nhờn nàng, không thể tha thứ!

Cố gắng tĩnh tâm khôi phục lại như cũ, nàng nhìn xuống bên dưới, thiên niên ấy đang cười, ôm chặt lấy Nguyệt Thiền trông rất thân mật, đó là sự

khiêu khích trắng trợn.

Bên dưới, trước Thiên cung nguy nga, hai người dán chặt vào nhau nhìn bầu trời, thiếu niên này lộ hàm răng trắng bóng, cảm nhận dư vị ngọt ngào vừa rồi, nở nụ cười tươi với nàng với đầy ẩn ý.

Trên đám mây, bóng người xinh đẹp ấy, chủ thân Nguyệt Thiền càng ngày càng lạnh, hào quang trắng noãn chiếu rọi về bốn phía, nàng trông mờ ảo gần như là hóa đạo, cùng tồn tại với Tiên.

Nhưng mà, nhìn kỹ thì có thể phát hiện, trong con ngươi của nàng là những thần mang, là sự phẫn nộ của 'Trích tiên', không có quát mắng cũng không nguyền rủa, chỉ có một gợn sóng mãnh mẽ khuếch tán.

"Xoẹt!"

Rốt cuộc, nàng giơ tay lên, xung quanh hiện lên hàng loạt ngôi sao, sau đó hóa thành một con đường, dọc theo đầu ngón tay của nàng lao về hoàng cung bên dưới.

Thiên thạch thành mưa, trong đó có một vệt sáng vô cùng lấp lánh, đó là hơn mấy trăm viên thiên thành tạo nên một vệt sáng, theo như quỹ tích trước kia va chạm xuống, nhằm thẳng vào Thạch Hạo!

Thủ đoạn này vô cùng kinh người, cô gái xuất trần đứng giữa trời cao kia giơ tay, ánh sao ngưng tụ, thiên thạch thành đường tập trung lại rồi oanh kích xuống, uy năng không cách nào phỏng đoán được.

Thiên thạch tỏa ra hình thành nên những đóa hoa!

Đây là thần mang vô cùng sáng rực, chỉ trong nháy mắt hoàng cung run lên dữ dội, cứ như biển gầm, sóng lớn vỡ bờ, toàn bộ cung điện đều phát sáng, không ngừng nổ vang.

Trận văn in vào trong hư không, bảo vệ những dãy cung điện tồn tại từ thượng cổ này, hàng loạt ký hiệu mạnh mẽ phát sáng chống lại công kích

thiên thạch từ trên trời lao xuống kia,

Những âm thanh bụp bụp không dứt bên tai, rất nhiều sao băng lao xuống va chạm với trận pháp phát ra, sau đó là nổ tan, lưu quang xẹt qua, lóa mắt và kinh người, đồng thời đi kèm là những gợn sóng vô cùng đáng sợ.

Chỉ trong nháy mắt mà có hơn hai ba mươi ngôi sao bằng đồng loạt lao tới trước Thiên cung, không ngừng nện mạnh lên trên phù văn, xung kích tạo thành khó có thể tưởng tượng được.

Những tiến răng rắc truyền tới, trận pháp xuất hiện một khe hở, thiên thạch nối thành một đường cực tốc lao tới, muốn đột phá đại trận, giết chết thiếu niên bên dưới.

Đây là sự phẫn nộ của tiên tử trên tầng mây kia, tuy không quát mắng, cũng chẳng có vẻ giận dữm thế nhưng lại dùng hành động để thể hiện.

Vẻ mặt của Thạch Hạo trở nên nghiêm túc, ôm chặt Nguyệt Thiền rồi nhảy lên một đài cao nhìn thẳng trời cao, nó rút ra pháp kiếm thần linh vàng óng chỉ thẳng cao thiên.

Chỉ trong nháy mắt, long khí trong hoàng cung dâng trào, toàn bộ đều tập trung vào cánh tay của nó, hóa thành bí lực vô lượng cứ như hải dương cuồn cuộn, vô cùng vô tận.

Chiến kiếm trong tay Thạch Hạo cứ như là mặt trời ép người, ánh sáng như lửa không ngừng thiêu đốt, sau đó ầm một tiếng, bùng phát ra một chùm sáng vô cùng to lớn bắn lên trời cao.

Từng viên thiên thạch bị kiếm khí xuyên thủng, nổ tung trong hư không, hào quang sáng rực, từng thiên thạch hóa thành bột mịn bay lả tả, giống như là mưa bụi vậy.

Liên tiếp mười hai ngôi sao băng, tuy phát ra ánh sáng vô tận thế nhưng khi lao xuống đều bị kiếm khí chém nát, nổ tung giữa trời.

Cùng lúc đó, đại trận ầm ầm bắt đầu khép lại, kẽ hở bị chọc thủng trước kia biến mất. Ngoài ra, trên đỉnh đầu của Thạch Hạo xuất hiện một bảo ấn, phù văn lóng lánh, thao túng cả hoàng cung, bắt đầu kích hoạt mấy tầng trận pháp bảo vệ trọng địa.

Thạch Hạo cầm kiếm chỉ lên cao, mũi kiếm hướng lên chỉ thẳng bóng người thánh khiết đang đứng đối diễn trong tầng mây kia, lộ ra toàn bộ sự sắc bén của mình!

"Xoẹt!"

Luồng ánh kiếm bay ra, nghịch thiên lao lên, hóa thành một cột khí hình rồng cắn nát mấy viên thiên thạch, đánh sát lại gần chủ thân Nguyệt Thiền, sát khí đằng đằng.

Bóng người bên trên có một bí bảo phát sáng, gia trì thân thể, mà bản thân nàng lại bình tĩnh duỗi thẳng ngón tay như thủy tinh, điểm lên trên kiếm khí đang lao tới kia.

Nàng nhìn xuống dưới, trong con ngươi là ánh sáng thần thánh dập dờn.

Mà Thạch Hạo cũng chỉ kiếm lên trời cao, vẻ đối lập chẳng hề có tiếng động gì, hai người tuy cách nhau rất xa thế nhưng đều cảm nhận được luồng sát khí lạnh lẽo của đối phương.

"Hạo nhi, con không sao chứ?" Bóng người lóe lên, vợ chồng Thạch Tử Lăng chạy lớn.

"Con không có chuyện gì!" Thạch Hạo gật đầu, cứ tiếp tục như vậy thì không phải là biện pháp hay, đường đường là hoàng cung của một quốc gia ấy thế lại bị người ta vây công tới, có thể nào không hoàn thủ chứ.

Tần Di Ninh thấy thế thì phất phất tay rồi dùng thần thức tụ thành một nhóm, truyền âm, nói: "Con dâu, không được vô lễ.

"Cái bà thánh nữ độc ác này!" Trong hoàng cung, thứ thân Nguyệt Thiền

là người phản ứng đầu tiên, vô cùng oán giận nhìn nàng.

"Nếu có tiểu Tháp ở đây thì tốt quá." Thạch Hạo cau mày, tuy tiểu Tháp chỉ cao khoảng gang tay thế nhưng lại có sức uy hiếp cực lớn, nhưng sau khi đuổi theo Ma nữ thì chẳng thấy trở lại.

Nó biến mất một ngày một đêm, sao tới giờ mà vẫn chưa quay lại?

Thạch Hạo kinh ngạc, nó đột nhiên cảm thấy mình quá mức ỷ lại với tiểu Tháp, sau khi biết được uy năng của nó thì tựa như cảm thấy gấp gáp, không chút áp lực nào.

Bên ngoài, kẻ địch thì tới đánh giết còn Thạch Hạo thì tâm tư lại chấn động, có chút thất thần, chuyện này tuyệt không phải là chuyện nhỏ, quá dựa vào ngoại lực, nếu cứ tiếp tục thì sẽ khiến nó thiếu đi động lực của vẻ anh dũng tiến tới.

Đặc biệt là, nó đã biết, Liễu Thần muốn tiến vào cánh của nguyên thủy nơi sâu trong Hỗn độn kia, mà tiểu Tháp cũng rất có thể sẽ rời đi trong nay mai, chuyện này không ổn. Thậm chí mà nói, sẽ vô cùng gay go, một khi mấy người họ rời đi thì nó sẽ thích ứng ư?

"Không thể ỷ lại như vậy được, cứ dựa dẫm mãi thì sẽ thiếu đi ý thức gian nan khổ cực. Ta muốn trở nên mạnh mẽ hơn, sinh ra trong thiên địa này chung quy lại vẫn phải dựa vào bản thân."

Bất ngờ bị tập kích, tiểu Tháp không ở đây lại tạo nên cảnh giác như thế với nó, vấn đều này không hề nhỏ!

Trong con ngươi của Thạch Hạo lưu chuyển ánh sáng, có sinh diệt hiện ra, nó tỉ mỉ đánh giá sức chiến đấu của chủ thân Nguyệt Thiền, cô gái này vô cùng mạnh mẽ.

"Còn mạnh hơn cả ngươi nữa!?" Nó quay đầu nhìn giai nhân bên cạnh mình.

Nguyệt Thiền khẽ hừ một tiếng, dù sao, hiện tại nàng vô cùng phấn chấn và tức giận, mà cô gái phía trên tầng mây kia mới thật sự là xuất thế và gần Tiên. Loại thánh khiết và ngạo nghễ ấy sinh ra từ trong xương cốt, như không thuộc về nhân gian, không có bất cứ thứ gì có thể làm dao động đạo tâm của nàng.

Thạch Hạo có cảm ứng, chủ thân kia vô cùng mạnh mẽ, hơn nữa trong tay còn có bí bảo có thể triệu hoán ra thiên thạch, coi như đứng ở vị trí không thể nào thất bại.

"Hạo nhi, con muốn làm gì?" Thạch Tử Lăng thất kinh, hắn phát hiện Thạch Hạo con mình chuẩn bị lao lên bầu trời nghênh chiến.

"Ba, ba cứ yên đi, con tự có quyết định!" Thạch Hạo nói, nó gọi Bằng Cửu tới, giao nhiệm vụ trủ trì các trận pháp trong hoàng cung, sau đó phi thân lên trời cao.

Vợ chồng Thạch Tử Lăng rất lo lắng, ngửa mặt nhìn trời. Nếu như không có Bằng Cửu khuyên bảo đủ đường, sợ bọn họ cũng lao lên theo.

Khi Thạch Hạo vọt lên còn có mang theo cả Nguyệt Thiền, cõng nàng ở sau lưng được cố định bởi sợi dây thừng do phù văn hóa thành.

Trong lúc này, thiên thạch liên miên, không ngừng lao tới, thế nhưng nó triển khai pháp môn Côn bằng né qua từng ngôi, nhanh chóng tiến tới đám mây kia, đứng đối diện với bóng người mơ hồ ấy.

Trên tầng mây, vô số thiên thạch, toàn bộ phô bày đằng sau lưng bóng người tuyệt lệ ấy, đó là một trận pháp vô cùng to lớn, không ngừng triệu hoán những tảng đá lớn, trong có có không ít những ngọn núi từ Hoang vực.

Nàng chuẩn bị rất đầy đủ!

Thạch Hạo nhíu mày, làm sao lại trùng hợp như thế, Ma nữ vừa đi, tiểu Tháp đuổi theo, sau đó chủ thân Nguyệt Thiền lại xuất hiện, còn mạnh mẽ như thế nữa!

"Dung mạo của nàng với ngươi cũng không giống nhau sao?" Thạch Hạo hỏi người con gái đang trên lưng mình.

Thứ thân Nguyệt Thiền không đáp, chỉ nhìn về phía đối diện, ánh sáng trong mắt trong veo, hai người đứng gần nhau như thế nên có thể cảm ứng lẫn nhau.

Thạch Hạo cười nhạt, vẫn cõng lấy nàng rồi bước đi trong hư không, quan sát cẩn thận phía trước.

Trên tầng mây, ánh trăng như nước không ngường chiếu xuống, cô gái đứng đối diện mộc mạc mờ ảo, rõ ràng gần trong gang tấc thế nhưng cứ cảm tưởng như tân chân trời, làm người khác mơ màng, cảm thấy rất khó tiếp cận.

Nàng quá mức xuất thế, loại thanh lệ, loại hờ hững này không có thuộc về nhân giang.

"Nguyệt Thiền, ngươi tới phá hoại đêm tân hôn của ta sao?" Thạch Hạo mở miệng nhìn thẳng nàng, lời nói rất bình tĩnh kèm theo vẻ khiêu khích, nói: "Làm loạn đêm động phòng của chính mình, cảm giác chắc chắn rất đặc biệt."

Tiên tử đứng đối diện dáng ngọc yêu kiều, tiếng nói như tiếng trời êm tai, nói: "Tâm ta hướng đạo, tâm tịnh như minh nguyệt."

Thanh âm của nàng rất nhẹ cứ như là tiên âm, thế nhưng lại khiến người ta cảm thấy như gió xuân âm áp, rõ ràng nói cho Thạch Hạo biết, loại khiêu khích ấy há có thể làm loạn nỗi lòng của nàng.

Thạch Hạo cầm kiếm, nói: "Tiên tử có phong thái hơn người, khí độ phi phàm, nếu như đã siêu nhiên như thế không bằng mời vào hoàng cung ngồi chơi, chúng ta cùng nâng ly nói chuyện tâm sự, cùng ngắm trăng uống rượu."

Trong vầng sáng mơ hồ kia, thân thể cao ráo và mờ ảo ấy tỏa ra hòa

quang lấp lánh, nàng cười nhạt một tiếng, nói: "Ta tới đây là để giết ngươi mà."

"Tiếc thật, ngươi khó mà như ý được."

"Không thử sao mà biết được? Thần nguyệt treo cao, chém ngươi để vấn đạo, làm cho đạo tâm của ta sáng tỏ!" Dưới đêm trăng vắng lặng, trên người nàng hiện lên một tầng khói mỏng, an lành và thần thánh, càng ngày càng mờ ảo linh động.

Cảm giác nguy hiểm hiện lên trong lòng Thạch Hạo, nó biết sự đáng sợ của cô gái này, mạnh tới mức không còn gì để nói.

Chiến y Bất diệt kim thân sớm đã mặc trên người, ánh đen lộng lẫy, bảo ấn Nhân hoàng cũng lơ lững trên đầu, từng sợi long khí buông xuống, chiến ý của Thạch Hạo đã xuất hiện.

"Xoẹt!'

Chủ thân Nguyệt Thiền tiên tử ta tay trước tiên, một chỉ điểm tới chính là vạn ánh kiếm, mỗi một ánh trong suốt như thủy tinh, hàm chứa thần ý vô cùng mạnh mẽ.

Trận chiến này bùng phát như thế, hai người cũng không có nói quá nhiều lời, kiếm khí như cầu vòng xông thẳng trời cao.

Chỉ trong nháy mắt, hai người giao thủ hơn trăm lần, ngàn lần, bảo thuật lộ ra, thi thoảng bay vút lên cao, khiến minh nguyệt cũng phải phai mờ âm u, chỉ có hai bóng người là hóa thành ánh sáng bất hủ.

Giao phong kịch liệt, thần thông ngang trời không ngừng tỏa ra.

"Xoẹt!"

Hai người vờn lấy nhau, trong cơ thể của tiên tử thánh khiết ấy lao ra một con tiên hoàng đỏ rực, nhẹ nhàng giương cánh, ánh đỏ diễm lệ chém qua

hư không, tuyệt thế vô cùng.

"Hả?!" Thạch Hạo né qua, thế nhưng lại thấy kinh hãi, con phượng hoàng này bay lượn, lông đỏ giương kích, mục đích chủ yếu nhất chính là giết chết Nguyệt Thiền đang trên lưng nó.

Cũng may là pháp môn Côn bằng vô song, nhanh chóng né tránh, giúp cho giai nhân sau lưng né tránh được tử kiếp.

"Ngươi... ra tay với ta? Muốn từ bỏ ta!" Trên gương mặt trắng bóng của Nguyệt Thiền lộ kẻ kinh sợ, có cảm giác tổn thương và tức giận.

Thần sắc của nàng biến ảo không ngừng, cuối cùng gương mặt ấy khôi phục lại vẻ xinh đẹp vốn có, vô cùng quyết đoán, nằm nhoài trên lưng của Thạch Hạo rồi khẽ nói với nó, nói: "Ta giúp ngươi bắt nàng ta!"

"Tốt!" Thạch Hạo chỉ nói một chữ như thế, sau đó dùng sức bóp chặt bờ mông của nàng một cái, lập tức tiếng kêu đầy sợ hãi vang lên.

Khoảng cách gần như thế, chủ thân Nguyệt Thiền có siêu nhiên trên cả trần thế dù đã cắt đứt liên hệ với thứ thân thì cũng vẫn có thể cảm ứng rõ ràng được.

Vào đúng lúc này, thân thể nàng run lên, cảm giác bờ mông đẩy đà của mình khó chịu, nhanh chóng rút lui.

"Xoẹt!"

Ánh kiếm ngang trời, Thạch Hạo giết tới, đồng thời xuất bảo thuật kinh thế trấn áp về trước.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 531: Một Thân Hai Mặt.

Chủ thân Nguyệt Thiền gặp phải quấy nhiễu thì đạo tâm bị ảnh hưởng, nổi lòng khó chịu, lúc này Thạch Hạo lại dũng mãnh xông tới nên lập tức nàng rơi vào hiểm cảnh!

"Xoẹt!"

Kiếm khí như cầu vòng, khuấy động ngang dọc, tới cảnh giới như Thạch Hạo, chỉ một chiêu kiếm tung ra là có thể khiến trời cao sôi trào.

Nguyệt Thiền rút lui, há miệng hét lớn, mái tóc tung bay, mỗi tấc trên cơ thể đều phát sáng, tỏa ra làn khí lành, ký hiệu lao ra hóa thành một tấm khiên.

Boong boong vang lên, kiếm khí bay lượn, mỗi một luồng nhanh như tia chớp và vô cùng chói mắt, tất cả đều nện lên tấm khiên được hóa thành từ phù văn kia.

Vết rạn nứt lấp lánh xuất hiện, thần phù của tấm khiên này hiện lên, khó mà chặn được kiếm khí vô cùng ấy, rất nhanh nó đã bị cắt đứa hóa thành hào quang, tán loạn ở trong hư không.

Một vài kiếm khí xẹt qua, mái tóc của chủ thân Nguyệt Thiền bị chém đứt vài sợi bay lượn giữa không trung, đồng thời có một vài kiếm khí chém về đôi gò má và chiếc cổ trắng ngần kia, phong mang vô cùng chói mắt.

Vào đúng lúc này, bên ngoài thân thể của nàng hiện lên vầng sáng sóng nước, bí lực lưu chuyển, kiếm khí trùng thiên kia vặn vẹo rồi xượt qua gò má, khó mà tổn thương tới thân thể của nàng.

"Nguyệt Thiền, da mặt của ngươi đúng là dày mà, ngay cả kiếm khí mà

cũng cắt không đứt." Thạch Hạo hét lên, nó đã vọt tới sát bên cạnh, bảo thuật tung ra, thần dũng vô địch!

Mà phía trước cú đấm của nó xuất hiện một con chim thần cánh vàng, cứ như đúc bằng vàng, dương cánh phủ rộng xông về phía bóng người xinh đẹp kia.

Chủ thân Nguyệt Thiền không ngừng bay ngược ra sau, trên dương mặt có luồng nhiệt chạy xuống, dung nhân khuynh quốc có một vết thương, cuối cùng đã bị kiếm khí thương tổn, máu tươi không ngừng chảy ra.

Lúc quan trọng này, nàng vận dụng bí bảo bảo vệ bản thân, né qua tai nạn vừa rồi.

"Ầm!"

Phía sau kiếm khí ấy chính là bảo thuật chí cường của Thạch Hạo, hào quang màu vàng tỏa ra nhấn chìm cả vùng thế giới này, nó giết tới sát bên.

Chủ thân Nguyệt Thiền đã mất đi tiên cơ, rơi vào thế bị động, trong tình cảnh nguy hiểm này khó mà xoay chuyển được cục diện.

Bỗng nhiên, một luồng hỏa diễm dựng lên nhấn chìm chim thần, trước người Nguyệt Thiền xuất hiện một bức tranh, bên trên chỉ vẽ một luồng hỏa diểm, có thể bao phủ thiên địa này.

Thời khắc này, cả bức họa bốc cháy, đốt chảy cửu trùng thiên, một luồng khí tức chí cường được phóng thính ra ngoài.

Bước chân tiến công của Thạch Hạo bị ngăn cản, mà Nguyệt Thiền lại thoát ly khỏi chiến trường của hai người, dùng thần hỏa vọt ra nơi xa.

Bức tranh kia bốc cháy trở thành tro tàn, một bí bảo vô cùng mạnh mẽ cứ thế hủy diệt, kèm theo đó là bảo thuật của Thạch Hạo cũng tan biến, tiêu tan trong hư không.

Lần giao phong này kết thúc, hai người giữ khoảng cách đủ xa đứng đối diện nhìn nhau.

Ánh trăng lạnh lẽo vẫn chiếu rọi, chủ thân Nguyệt Thiền mờ ảo, nàng dùng tay sờ lên gò má của mình, trên gương mặt vô cùng tinh xảo này xuất hiện một vết thương, máu tươi không ngừng chảy xuống, ánh mắt của nàng lấp lánh, tình cảnh này có thể coi là thê lương đối với một mỹ nhân tuyệt đại.

"Da mặt dày thật, ngay cả kiếm khí thông thiên mà cũng chỉ chém một đường nhỏ, bội phục!" Thạch Hạo chế nhạo.

Từ khi xuất đạo tới giờ, đây là lần đầu tiên mà chủ thân Nguyệt Thiền bị thương, máu cũng là lần đầu tiên chảy ra, nàng khôi phục vẻ yên tĩnh của bản thân, thân thể phát sáng, một luồng khí tức thần thánh tràn ngập, gợn sóng càng ngày càng mạnh mẽ.

"Chém hình thần của ngươi, giúp đạo tâm của ta sáng tỏ." Chủ thân Nguyệt Thiền khẽ nói, ngón tay ngọc nhẹ nhàng vệt một phát, vết thương trên gương mặt khép lại, trong đôi mắt tỏa ra hào quang, một ngón tay như ngó sen giơ lên lập tức long ảnh xuất hiện.

Hiển nhiên, nàng thật sự đã nổi giận.

Bên ngoài cơ thể của nàng, một con chân long ngẩn đầu bao quanh, như đang bảo vệ chân thân của nàng, lại như đang chuẩn bị tấn công, đây chính là thần thông công kích của Long tộc.

"Tiếc thật, ngươi không toại nguyện được đâu." Thạch Hạo nói, đồng thời nói chuyện với thứ thân Nguyệt Thiền sau lưng, nói: "Muốn làm tiên tử, thì da phải dày, tâm phải đen cùng với vô tình à?"

Mỹ nhân đằng sau hừ lạnh một tiếng, đây không phải đang châm biếm nàng hay sao?

Thạch Hạo cõng thứ thân Nguyệt Thiền, là vì muốn kích thích tiên tử ở đối diện kia, tay chân đương nhiên sẽ chẳng để không thế nhưng làm người

khác kinh ngạc chính là, từng luồng sáng trên người chủ thân không ngừng tỏa ra, chẳng hề bị lay động.

Thậm chí, tiểu Thạch còn vuốt ve chiếc mũi ngọc vô cùng tinh xảo của thứ thân Nguyệt Thiền, như đang trêu ghẹo, nhưng tiên tử đứng đối diện lại vô cùng bình tĩnh, khí tức càng ngày càng thánh khiết, hơn nữa sức mạnh chân long bên ngoài cơ thể không ngừng tăng lên.

Thạch Hạo cau mày nghiêm túc trở lại, cả người được khói đen bao trùm, sau lưng của nó biển rộng vô lượng, sức mạnh Thái âm tuôn ra, một con con ngư hiện lên rồi lao nhanh về trước.

Không ra tay thì thôi, một khi đã tái chiến thì hai bên rất bùng phát ra thần quang kinh khủng nhất, đại chiến lại tiếp tục.

Đối diện, con chân long vờn quanh Nguyệt Thiền, thể phách ngưng tụ, lớp vảy phát sáng, vuốt rồng uy nghiêm đáng, đầu ngâng cả, cặp sừng trên đầu lấp lánh, hàng loạt phù văn tỏa ra.

Xung quanh Thạch Hạo là đại dương màu đen, một con cá lớn vút lên hóa thành thần bằng màu vàng, cự trảo mở ra rồi lao xuống, đón lấy con chân long kia.

Thời xưa có lời đồn, mỗi ngày đại bằng đều ăn thịt rồng, không có rồng là không được vui, Thạch Hạo lựa chọn bảo thuật này là muốn khắc chế chân long kia.

"Ầm!"

Trời long đất lở, bằng trảo màu vàng va chạm với trảo lớn của chân long, hai bên run lên không thôi, lực công kích ở cảnh giới này, là vô địch trên đời!

Cú va chạm này vô cùng đáng sợ, hư không vặn vẹo, chân long lắc đầu quẫy đuôi, chim bằng thị lại đạp cánh không thôi.

Ở hai bên, thần lực cuồn cuộn, phù văn thiêu đốt, ánh sáng hủy diệt không ngừng bùng phát, đây là sự va chạm giữa bảo thuật chí cường thời Thái cổ, đủ để kinh thế.

Một tiếng rồng ngâm, con chân long kia bị hất bay ra ngoài, máu trên người không ngừng tuôn ra, lớp vảy bong tróc không ít.

Mà bên này, chim bằng màu vàng cũng gào thét, lông chim tán loạn, huyết quang lấp lánh, lảo đảo bay về phía sau.

Cùng là Thập hung thái cổ, hai loại bảo thuật này đối quyết lần đầu tiên ở kiếp này, nếu như được người ngoài nhìn thấy nhất định sẽ khiếp sợ không thôi.

"Bờm, chim bằng ăn rồng thật ra chỉ là rắn lớn, cũng chẳng phải là chân long gì cả, không khắc chế được đâu." Trên lưng Thạch Hạo, thứ thân Nguyệt Thiền khẽ nói bên tai, hơi thở như hoa lan.

"Ầm ầm ầm."

Phía sau Thạch Hạo hiện lên một mặt trời lớn, chim bằng hóa thành một chùm sáng màu vàng, thần lực của mặt trời này không ngừng tăng lên, bao phủ cả thiên địa.

Mà dưới chân Thạch Hạo lại là biển đen cuồn cuộn, côn ngư vẫy đuôi, tinh hoa Thái âm mãnh liệt.

Một trên một dưới, tạo nên âm dương, hai khí kết hợp, nơi đây cứ như đang khai thiên, bừng nổ ra gợn sóng đáng sợ nhất!

Thạch Hạo xông về trước, tiếp tục cuộc chiến!

Chủ thân Nguyệt Thiền được hào quang trắng bóng bao phủ, thánh khiết và mờ ảo, lúc này chân long bên ngoài cơ thể ngẩng đầu, hâp dẫn sức mạnh của tinh thần chư thiên, tụ tập bí lực vô thượng.

Mỗi một chiếc vảy rồng đối ứng là một ngôi sao lớn, mỗi vệt sao trên trời là một vệt sáng thông với con chân long này, khiến nó tỏa ra thần quang bất hủ.

Nó ngưng tự sức mạnh tinh thần chư thiên, cảnh tượng này vô cùng khủng bố!

Thạch Hạo kinh ngạc, chẳng trách có người cho rằng, chỉ cần bàn về việc lấy lực công kích, bảo thuật chân long có thể xếp hàng trước tiên, quả nhiên là có đạo lý riêng của nó.

"Ầm!"

Va chạm lần này giống như khai thiên tích địa, bầu trời run lên, ánh sáng thần thánh chiếu rọi, mênh mông vô biên.

"Bảo thuật chân long của nàng không có hoàn chỉnh, bước kế tiếp cũng không có liên tục, nhanh bước về bên trái công kích vào bụng của chân long!" Thứ thân Nguyệt Thiền không ngừng chỉ điểm cho nó.

Ánh mắt của Thạch Hạo lóe lên, đánh về trước, côn bằng lại biến.

"Trời, lại bỏ qua cơ hội tuyệt vời như thế, sao ngươi không nghe lời nói của ta hả, làm cho nàng bù đắp được sự thiếu hụt kia, bảo thuật chân long đã nối liền rồi!" Thứ thân Nguyệt Thiền lắc đầu tiếc nuối.

Côn bằng tấn công, lại va chạm với chân long, ánh sáng vô lượng lại xuất hiện.

"Lần này thì lướt ngang, đánh thẳng lên đầu chân long!" Thứ thân Nguyệt Thiền mở miệng lần nữa.

Thạch Hạo làm theo lời của nàng, năng lượng bùng phát tới cực điểm, quả nhiên nơi đó của chân long có khuyết điểm, phòng ngự không được vững, bị Côn bằng vọt vào.

"Ầm!"

Chân thân của Nguyệt Thiền run lên bần bật, mái tóc ngổn ngang, trên gương mặt trắng bóng ấy hiện lên màu máu, liên tiếp gặp phải oanh kích, một con Côn bằng gần như đè lên người nàng.

Nàng rơi vào thế bị động cho nên y phục trắng như tuyết bị phá nát không thể tả được, hai chân thon dài lộ ra ngài, da thịt lấp lánh, suýt chút nữa thì đã gặp nạn.

Bảo thuật chân long có khiếm khuyết, truyền thừa cũng không có hoàn chỉnh, nếu như tự bản thân Thạch Hạo dùng pháp môn Côn bằng quyết đấu, tự nhiên có thể phát hiện ra những sơ hở này rồi bắt đầu tấn công, thế nhưng cũng không có nhanh như vậy.

Chủ thân Nguyệt Thiền ánh mắt như cầu vòng liếc nhìn bóng hình xinh đẹp sau lưng của Thạch Hạo, sát khí tràn ngập.

"Nhìn cái gì, vợ ta đó, ngươi đừng có giở trò linh tinh." Thạch Hạo nói, công kích càng mãnh liệt hơn.

"Cẩn thận, nàng cố ý dùng bảo thuật chân long rồi lưu lại kẽ hợ, muốn dẫn dụ ngươi tiến vào sát cục do mình bố trí đấy." Sau lưng của Thạch Hạo, thứ thân Nguyệt Thiền khẽ nói.

Nhưng mà, cuộc chiến diễn ra trong nháy này, thanh âm của nàng không cách nào nhanh hơn được biến hóa giữa đôi bên.

Trước người của chủ thân Nguyệt Thiền, chân long ngẩng dầu bảo vệ thân thể của nàng, cùng lúc đó, trong cơ thể nàng vọt lên ánh lửa vô tận, một con thần hoàng bất tử lao ra, giương cánh bay lượng đón đánh Côn bằng.

Long phượng cùng đánh, thiên địa vạn vật đều muốn gào thét.

"Lùi về bên trái, dùng sức mạnh Thái âm hóa giải, dùng chân hỏa của phượng hòang công kích trái tim của chân long!" Nguyệt Thiền phía sau kêu

lên.

Mà lần này, phán đoán của Thạch Hạo cũng gần như thế.

"Ần!"

Trong ánh sáng rực rỡ, hai bóng người tung bay, không ngừng chém giết lẫn nhau.

Chủ thân Nguyệt Thiền vô cùng vị động, bởi gì đối diện có một 'kẻ phản bội'. Ánh mắt của nàng rất thâm thúy, mấy lần cố ý ra tay với thứ thân, thần thông vô lượng, phù văn thiêu đốt, cả như không đều hóa thành hải dương thần lực.

"Người hiểu rõ nhất nàng ta, tự nhiên chỉ có ta." Thứ thân Nguyệt Thiền khẽ nói, thần sắc vô cùng phức tạp.

"Yên tâm, ta sẽ bảo vệ cho nàng, ngay sau nàng trở thành chủ thân, lại lột xác thần thai, trở thành duy nhất!" Thạch Hạo đồng ý nói.

Đột nhên, khi hai bên không ngừng vờn lấy nhau thì thần quan nơi thân thể của Thạch Hạo đại thịnh, rốt cuộc cũng tìm được cơ hội tốt nhất, tế lấy Chí tôn cốt, phù văn dày đặc xuất hiện in vào trong hư không.

Nơi ngực, một người tí hon ngồi xếp bằng không ngừng ngâm tụng chân kinh, một tia sáng kỳ dị tỏa ra, không xa không gần, thần bí khó lường.

Phù văn này lại như là dòng sông thời gian, như là đang tìm hiểu lại năm xưa, toàn bộ phù văn này tác dụng lên chủ thân Nguyệt Thiền đứng nơi đó, bao phủ trấn áp lấy nàng.

Có thể thấy rõ ràng, lập tức nàng trở thành đứa bé một hai tuổi, mà biến hóa này còn vẫn đang tiếp tục.

Nhưng mà, một vệt sáng vĩnh hằng vụt qua trời cao, Bổ thiên thuật ngang trời, được xưng là thần thông nghịch thiên có thể thay đổi cuộc chiến,

lúc này được phóng thích ra, có thể giúp cho người thi pháp ân hận một lần.

Hai bảo thuật chí tôn va chạm, tranh đấu kịch liệt với nhau.

"Hả!" Chủ thân Nguyệt Thiền thất kinh, phát hiện vẫn chịu phải ảnh hưởng đôi chút, ở trên đầu bỗng nhiên hiện lên một cái đỉnh nhỏ hoàng kim không ngừng buông xuống hào quang mông lung, ngăn cản sức mạnh Luân hồi.

"Ầm!"

Một pháp khí thần bí gặp phải sức mạnh Luân hồi, cũng không có phá nát mà càng thên lấp lánh.

"Ồ, thật ra ta làm cho chiếc đỉnh hoàng kim này trở nên trong suốt, tựa như khôi phục lại lúc vừa tế luyện xong." Thạch Hạo yên lặng.

Nó biết, lai lịch của chiếc đỉnh này vô cùng kinh người, cũng vì quá mức đáng sợ cho nên mới có thể chống lại được lực Luân hồi, tuy bị Luân hồi ảnh hưởng thế nhưng càng ngày càng rực rỡ hơn.

"Cái đỉnh này rất cổ xưa, là một chí bảo, ngươi dùng lực Luân hồi, nó cũng không cần phòng ngự nhưng lại mượn sức mạnh của ngươi, càng 'trẻ' lại." Thứ thân Nguyệt Thiền nói bên tai nó.

Thạch Hạo không nói gì, đúng là pháp khí quái lại, có linh tính thì vô cùng đáng sợ.

"Xoẹt!"

Cùng lúc đó, Bổ thiên thuật lao tới, không chỉ khiến người thi pháp có thể 'ăn năn', mà lực công kích cũng vô cùng mạnh mẽ, được cho là có thể tu bổ lại thiên địa.

"Ầm!"

Va chạm kịch liệt với nhau, Thạch Hạo dùng phù quang còn sót lại của

lực Luân hồi chống đỡ.

Hai bên xung kích kịch liệt, đại đạo không ngừng nổ vang.

Trong lúc này, thứ thân Nguyệt Thiền mở miệng mấy lần, khiến cho chủ thân suýt rơi vào tuyệt cảnh, ánh mắt càng thêm sâu lắng hơn.

"Ngươi tức ta, nhưng sao lại tới mức này chứ?" Chủ thân Nguyệt Thiền mở miệng, ánh trăng chiếu rọi, quần áo nát tan, da thịt trên cơ thể lộ ra trắng noãn như ngà voi, mà bên ngoài cơ thể lại có tầng khói lượn lờ.

"Nếu đã là một, sao lại phân chủ phân thứ, lấy ngươi làm chủ, tự nhiên có khác nhau chứ. Hơn nữa, vừa nãy ngươi còn muốn giết ta." Thứ thân Nguyệt Thiền nói.

"Giết ngươi chính là giải thoát, ngươi vẫn có thể tái sinh." Chủ thân Nguyệt Thiền bình tĩnh nói.

"Tái sinh... vậy còn là ta ư?" Thứ thân Nguyệt Thiền khẽ nói.

Thạch Hạo lắng nghe, tâm ngộ ra đôi chút.

Dù là cổ pháp vô thượng trong truyền thuyết thì chung quy lại vẫn có khiếm khuyết, sau khi hai thần thai tách ra thì không thể như một lần nữa được.

"Ngăn cách khí thế!" Thứ thân Nguyệt Thiền truyền âm.

Thân thể Thạch Hạo hiện lên vầng sáng bảo phủ hai người, phòng ngừa khi nói chuyện kẻ địch ở đối diện nghe được.

"Cho ta chút thời gian, ta muốn suy diễn, có thể hôm nay sẽ giúp ngươi trấn áp được nàng ta." Trên gương mặt mỹ lệ của thứ thân Nguyệt Thiền hiện lên vẻ dứt khoát.

"Có nắm chắc không?" Thạch Hạo hỏi.

"Hiểu rõ ta nhất chỉ có ta. Ta biết bảo thuật của nàng, hiểu rõ thủ đoạn của nàng, có thể dự liệu tất cả về nàng." Thứ thân Nguyệt Thiền khẽ nói, sau đó nhíu mày nói: "Chỉ cần trong chốc lát thôi, ngươi và ta hợp lực này trốn không thoát đâu!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 532: Chém Giết

Bên trên mây đen, ánh trăng sáng rực, chủ thân Nguyệt Thiền phất phơ mái tóc, tiên cơ ngọc cốt, gần như là hư ảo, tốc độ của nàng được nâng tới cực hạn, cứ như là thần thông súc địa thành thốn vậy, không ngừng xuất kích.

Nếu không phải Thạch Hạo có thần tốc Côn bằng thì trong cuộc tỷ thí này nó nhất định sẽ ăn phải thiệt thòi lớn, hai thân pháp này đều là cấp cao nhất trong thiên địa, được xưng là cực hạn trong phương diện này.

Trên lưng Thạch Hạo, trong con mắt của thứ thân Nguyệt Thiền lộ ra hào quang, nàng không ngừng suy diễn, cân nhắc kỹ càng, thi thoảng gợi ý nói ra nhược điểm của địch thủ cho Thạch Hạo biết.

"Ngươi u mê không tỉnh, còn muốn chống lại ta tới cùng ư?" Đối diện, tiên tử lạnh nhạt nói, nàng rất đẹp, dưới ánh trăng lại càng thêm kỳ ảo, tiếng nói mang sức hút cực lớn.

"Đã tách nhau rồi, ngươi là ngươi mà ta là ta, ngươi muốn giết ta thì cứ tới đây." Thứ thân Nguyệt Thiền nói, nằm nhoài trên lưng của Thạch Hạo, buông xuôi tất cả.

"Tốt lắm, chặt đứt phần duyên này, ngươi ta sẽ thành người dưng, một trảm ngày hôm nay, đạo tận vô tình." Chủ thân Nguyệt Thiền khẽ nói, dưới ánh trăng càng thêm mông lung, cơ thể càng thêm lấp lánh, tỏa ra ánh sáng vô lượng.

"Cẩn thận, thể chất của nàng rất đặc biệt, có thể khai thông trăng bạc, diễn sinh thần lực vô lượng!" Thứ thân Nguyệt Thiền trên lưng Thạch Hạo nhắc nhở.

Cũng là lực tinh thần thế nhưng khoảng cách của Minh nguyệt sẽ gần mặt đất hơn Thái dương, bởi vậy khi khai thông thì thần năng nhận được sẽ càng ngày càng mạnh mẽ, đôi lúc có thể so với thần phạt.

"Ầm!"

Quả nhiên, lời của nàng vừa nói ra thì chủ thân Nguyệt Thiền phát sáng, cả vùng thế giới này ngưng kết lại, mà thần nguyệt giữa bầu trời kia lại to lớn lên trăm ngàn lần.

Ánh trăng vô lượng chiếu rọi khiến nơi đây trở nên trắng bạc, tựa như đi tới quê hương của thần tiên, thần thánh và lấp lánh, trong sáng và thăm thẳm.

Nguyệt Thiền tiên tử ấy đứng ở trung tâm, toàn bộ ánh trăng cứ như là sóng nước hội tụ về phía nàng, có thể thấy được, nàng trở thành hóa thân của ánh sáng, một vầng thần nguyệt được hình thành sau lưng nàng.

"Hả?!" Thạch Hạo ngạc nhiên, cảm thấy đối phương tựa như hóa thành Nguyệt thần trong truyền thuyết, nhã khiết và linh động, quan trọng nhất là sự mạnh mẽ mà thần lực dao động tới quá mức.

"Xoẹt!"

Nguyệt Thiền điểm ra một chỉ, chùm sáng trắng bạc xẹt qua hư không, cứ như là một tia chớp bổ tới, sở hữu gợn sóng thần năng vô cùng to lớn làm người khác kính sợ.

Lòng bàn tay của Thạch Hạo phát sáng, một tia chớp thật sự nổ ra va chạm với chùm sáng đang lao tới kia, lập tức ánh sáng thần thánh nổ tung, bùng phát dữ dội.

Chủ thân Nguyệt Thiền nhẹ nhàng di chuyển, trên bầu trời, hào quang trắng noãn mênh mông vô tận cứ như là đại dương ập tới, tất cả đều hội tụ ở cơ thể, hóa thành một vầng thần nguyệt bao vây lấy nàng.

Nàng càng thêm siêu phàm, tựa như là tiên tử trong cung trăng giáng

lâm nhân gian.

Hàng loạt ký hiệu lấp lánh đan dệt ngoài thân thể của nàng, sau đó nàng quát khẽ một tiếng: "Trấn áp!"

Bầu trời bạo động, trong nháy mắt khi nàng phất tay, thần quang hừng hực, bắt đầu trói buộc, từ trên vòm trời không ngừng bổ xuống, uy năng vô biên.

Thạch Hạo yên lặng, việc này hơi quá. Những ánh sáng kia đều bay từ mặt trăng tới, ầm ầm lao xuống, đây cứ như là thần phạt vậy.

Nó nhanh chóng tránh né, bảo ấn Nhân hoàng trên đầu phát sáng, hóa giải ánh trăng đầy trời kia, làm suy yếu thiên uy này!

"Cẩn thận, đây chỉ là bắt đầu, được ánh trăng gia trì nên sức mạnh của nàng sẽ tăng vọt, sẽ ngưng tụ thành chân long, phượng hoàng các loại, bảo thuật như thế sẽ càng kinh khủng hơn." Thứ thân Nguyệt Thiền nhắc nhở.

Thạch Hạo gật đầu, hóa thành một con Kim bằng không ngừng xung kích ánh sáng trói buộc vô cùng thông thiên từ mặt trăng hạ xuống kia, nó giết thẳng về phía Nguyệt Thiền.

Tiếng rồng ngâm vang lên, ánh trăng màu trắng bạc càng nồng hơn, ngưng tụ thành một con chân long vô cùng to lớn, uốn lượn trên vòm trời, vẻ hùng võ và mạnh mẽ, kích thức lớn tới kinh người.

Bảo thuật chân long lần này có uy năng chồng chất lên nhau, đi kèm là sức mạnh của mặt trăng, trong vẻ thánh khiết còn mang theo sự điên cuồng, vô cùng kinh khủng, nghiền ép tất cả tiến tới.

Cùng lúc đó, một con thần hoàng hiện lên, trong màu đỏ thẫm là vẻ trắng bạc, hai thứ hòa quyện lại với nhau tạo nên khí tức kinh người.

Đúng lúc này, Thạch Hạo có một cảm giác, chân thân của Nguyệt Thiền tựa như đã đột phá cực hạn của Tôn giả, mạnh mẽ vô cùng, kéo lấy toàn bộ

đại đạo của đất trời.

Cảm giác này chẳng hề tốt chút nào, cứ như là không cách nào chống lại vậy.

"Âm!"

Đòn đánh này, long phương giao nhau, đồng thời vồ giết tới, quả thực không cách nào đối đầu được.

Thạch Hạo bị đánh bay, khóe miệng chảy máu, khi đối mặt với người cùng thế hệ với mình này, thì nó mới cảm nhận được áp lực lớn nhất từ trước tới giờ.

"Thú vị!" Nó lau sạch máu nơi khóe miệng, ánh mắt càng sáng hơn.

"Cố gắng chống đỡ, tuy nàng có thể điều động được thánh lực Nguyệt bàng bạc kia, thế nhưng cũng chỉ trong chốc lát mà thôi, không thể kéo dài được." Thứ thân Nguyệt Thiền sau lưng nó nhắc nhở.

"Không có gì." Thạch Hạo nói.

Vào đúng lúc này, nó bắt đầu diễn biến sức mạnh phù văn của Nguyên thủy chân giải, đưa bản thân rơi vào mức độ kỳ ảo nhất.

"Khắp nơi là kim liên!" Thứ thân Nguyệt Thiền kinh ngạc.

Lúc này, trong hư không hóa sinh ra từng cây kim liên, vô cùng thần bí, đây là một dị tượng tiếp cận gần với đại đạo, dù ở cảnh giới Tôn giả thì rất khó xuất hiện.

Hơn nữa, cơ thể nó lúc này tỏa ra mùi hương thơm ngát, đó là chân nghĩa mà đại đao cũng phải lo sợ, vô trần siêu nhiên phá vỡ hết tất cả.

"Cảnh giới Tôn giả, sinh ra một vài dị tượng đại đạo, cũng không cách nào dùng để tham chiến được, hữu dụng hay không?" Thứ thân Nguyệt Thiền hỏi.

Nhưng mà, nàng rất giật mình, kỳ cảnh đại đạo này trong tương lai có thể hóa sinh thành đạo ngân thật sự, có thể tham gia vào trong đại chiến, lúc ấy uy lực càng kinh khủng hơn nữa.

Thạch Hạo không nói gì, chỉ trong nháy mắt, long khí dưới hoàng cung sôi trào cuồn cuộn tiến lên, truyền vào trong những cây kim liên này khiến cho nó càng ngày càng lấp lánh, thần năng vô lượng tỏa ra.

Đồng thời, ngọc tỷ trên đầu của nó cũng như vậy, bên trong vẻ trong suốt truyền ra tiếng rồng gầm chấn động cả thiên địa, không biết có bao nhiêu con thiên long lao ra ngoài, từng con to lớn vô cùng tiến vào trong kim liên.

Chỉ trong một khắc này, trong hư không trở nên lấp lánh, toàn bộ kim liên đều rung động, mang theo khí tức của 'đại đạo', rút rễ bay lên đánh giết về trước.

Ánh trăng trên trời đều bị đánh tan, khắp nơi đều là kim liên! Mỗi lần rung lên là một tiếng nổ của đại đạo vang rền, mạnh mẽ và đáng sợ.

"Ầm!"

Xung kích đáng sợ nhất diễn ra, kim liên đại đạo gặp phải chân long và tiên hoàng bùng phát ra gợn sóng kinh thế, khiến cho trời cao cũng phải rung động không thôi, phù văn thiêu đốt.

Đối quyết này vô cùng kinh khủng, cuối cùng ánh trăng tán loạn, kim liên lu mờ.

Hai bóng người bay ngược lại, đôi bên đều rất thảm hại, trong miệng Thạch Hạo lần nữa chảy ra máu tươi. Mà chủ thân Nguyệt Thiền đứng đối diện cũng chẳng khá hơn chút nào, những vị trí quan trọng trên người nàng thì mới còn tuyết y, những nơi khác đều lộ ra cả, hai chân thon dài, tay lấp lánh như ngó sen, máu tươi không ngừng tuôn ra ngoài.

"Chính là lúc này, nhanh trấn áp lấy nàng ta!" Thứ thân Nguyệt Thiền truyền âm, nói cho Thạch Hạo biết, khi thánh lực ánh trăng biến mất thì trong thời gian ngắn ngủi ấy chủ thân sẽ cực kỳ suy nhược.

"Được!" Thạch Hạo gật đầu, nhanh chóng xông lên.

Nó hét dài một tiếng, cả người lấp lánh ánh điện, xung quanh hiện ra vô tận ngôi sao lớn, tất cả đều được cấu trúc từ tia chớp, bảo thuật Toan nghê hiện ra tàn phá loạn xạ ở trên trời cao.

Trong loại thần lực này, không thể nào nghi ngờ rằng lôi điện chính là bạo ngược nhất, dùng để công kích làm suy yếu kẻ địch là thích hợp nhất.

Đương nhiên, cũng không phải là toàn bộ, Thạch Hạo cũng đang khống chế kiếm khí, trong lôi điện này có phối hợp với một cây cỏ, thật sự như muốn chém rời hư không vậy.

Ngoài ra, ở nắm đấm phải của nó hóa thành màu vàng, không ngừng nổ ra, đó là Côn bằng đang gầm thét, đinh tai nhức óc!

Chỉ trong giây lát thôi, nó liền dùng tới ba đại thần thông, mỗi loại đều đáng sợ vô cùng, đủ để làm nổ tung những kiệt xuất cùng thời.

"Dù là Tôn giả đứng trước mặt, cũng phải tránh lui, nếu không khó mà thoát khỏi vận mệnh bị giết chết!'

Nguyệt Thiền biến sắc, nhanh chóng rút lui, thế nhưng lôi điện đã nhấn chìm tất cả, thân thể lấp lánh ấy phát sáng, tia điện va chạm với phù văn hộ thể của nàng phát ra những tiếng ầm ầm.

"Xoẹt!"

Kiếm ý của một cây cỏ bùng phát, vô cùng sắc bén.

Nguyệt Thiền thi triển bảo thuật hòng ngăn cản thế nhưng vẫn bị chém thương, một luồng kiếm khí xuyên thủng cánh tay óng ánh như ngó sen của

nàng, máu tươi chảy dài.

Mắt thấy một vài cây cỏ khác phát sáng, kiếm ý tuyệt thế chuẩn bị bổ tới trước cổ trước ngực đầu lâu của mình, thì chủ thân Nguyệt Thiền lần nữa triển khai Bổ thiên thuật.

Nàng cũng không thể lúc nào cũng vận dụng, cần thời gian nhất định mới sử dụng được, mà vừa hay thời gian đã đủ nên có thể vận dụng, thế nhưng thần lực của nàng tựa hồ đang ở thời kỳ suy yếu, uy lực cũng không phải rất mạnh.

Bả vai của nàng lại trúng một kiếm, máu tươi bắn lên rất cao, đã bị thương không nhẹ, cánh tay óng ánh như ngó sen không ngừng chảy xuống máu đỏ.

Cùng lúc đó, nắm đấm của Thạch Hạo không ngừng nện tới, Côn bằng lao xuống, vô cùng mạnh mẽ, chủ thân Nguyệt Thiền nhanh chóng thối lui, trong lần giao phong này nàng như bị áp chế, trong miệng phun ra đầy máu.

Nếu không phải chiếc đỉnh nhỏ hoàng kim ở trên đầu của nàng phát uy, không ngừng buông xuống thần mang ngăn trở công kích của Thạch Hạo thì nàng đã gặp nguy rồi, rất có thể đã bị giết chết.

Nhưng mà, bảo ấn trên đầu của Thạch Hạo cũng là thần khí thượng cổ, thần uy bùng phát va chạm với chiếc đỉnh nhỏ hoàng kim ấy, thần văn liên tiếp bùng nổ.

Mà lúc này, Thạch Hạo chuẩn bị khống chế Chí tôn cốt, vì giờ lại có thể vận dụng nên nó muốn tiến hành một đòn quyết định trấn áp chủ thân Nguyệt Thiền.

"Vù!"

Thiên thạch bay tới, hào quang sáng rực phát ra, vô số thiên thánh ào về phía Thạch Hạo, mà chủ thân Nguyệt Thiền lại dùng cơ hội này để xoay người rời đi.

"Đuổi theo, đây là thời điểm tốt nhất để trấn áp, nàng ta đã bị thương nặng mà thần lực của mặt trăng cũng đã không còn, là thời khắc suy nhược nhất." Thứ thân Nguyệt Thiền trên lưng Thạch Hạo khẽ nói.

Thạch Hạo đánh giá, tuy đại trận thiên thạch này có uy lực cực lớn thế nhưng bố trí có chút cẩu thả, chỉ có thể công kích về một phương, lấy thân pháp của nó thì tuyệt đối có thể né tránh được, cho nên lập tức đuổi theo.

Địch thủ bị thương, mà lại đang trong thời khắc suy yếu nhất, cơ hội hiếm có!

Trong hư không, vô sô thiên thạch, đây là trận pháp sơ sài, có thể triệu hoán các ngọn núi tảng đá, gào thét qua hư không, uy năng kinh khủng.

"Hướng về trái trăm tượng, về trước nhanh lên..." Thứ thân Nguyệt Thiền chỉ bảo giúp Thạch Hạo vượt qua trận pháp, tôc độ tăng vọt nhanh chóng lại gần chủ thân Nguyệt Thiền.

"Cẩn thận, tuy trận pháp này sơ sài thế nhưng cũng có một vài biến hóa, đừng có đi sai, nếu không sẽ mất dấu nàng." Thứ thân Nguyệt Thiền nói, giúp Thạch Hạo áp sát thảo phạt.

Bên trong vô số thiên thạch trên bầu trời kia, đại chiến lần nữa mở ra, chủ thân Nguyệt Thiền đã bị suy yếu không ngừng ho ra máu, lần nữa bị trọng thương.

"Ầm!"

Tiếng nổ vang truyền tới, hào quang tỏa ra, Nguyệt Thiền đang thiêu đốt thần năng muốn tiến hành quyết đấu sinh tử lần cuối cùng với nó.

"Nàng muốn liều mạng rồi, mau mau đưa ta vào trong Hộp báu đồng thau đi, nếu không rất có thể ta sẽ bị thần lực trong cuộc quyết đấu giữa hai người nghiền nát." Thứ thân Nguyệt Thiền nói.

Quyết chiến cuối cùng, nhất định sẽ vô cùng khốc liệt, hiện tại tu vi của

nàng đã bị phong bế cho nên rất sợ sẽ chết đi.

Thạch Hạo mỉm cười, nói: "Ngươi không nói thì ta cũng sẽ đưa ngươi vào trong Thế giới hộp báu thôi, hãy xem một đòn cuối cùng của ta, vận dụng Chí tôn cốt chém chết nàng ta."

Dứt lời, toàn thân nó phát sáng, phù văn dày đặc, cùng lúc đó cũng đưa thứ thân Nguyệt Thiền vào trong Thế giới hộp quý.

Phía trước, chủ thân Nguyệt Thiền linh cảm điều không ổn, nhanh chóng chạy trốn, vẫn không có quyết đấu với nó.

Sau một khắc, thiên địa bạo dộng, uy lực của Chí tôn cốt làn này vượt quá tưởng tượng, còn có tiếng tụng kinh vô cùng lớn truyền ra, phù văn vô lượng tăng lên.

Chạy được một đoạn, chủ thân Nguyệt Thiền dừng lại nhìn bóng người vô cùng mạnh mẽ đang lao tới kia, bóng người ấy mang theo phù văn ngập trời lao tới, nàng cười nhạt một tiếng, rất bình tình.

"Hả?" Thạch Hạo phát sáng, phù văn khắp cả người như đang thiêu đốt, nó đột nhiên cũng dừng lại rồi lộ vẻ khiếp sợ, bởi vì dù làm cách nào cũng không thể tiếp cận được bóng người lờ mờ phía trước kia.

Rõ ràng rất gần thế nhưng lại cứ như cách một rãnh trời, có thể nói là gần trong gang tấc mà biển trời cách mặt.

Nó ngạc nhiên rồi sau đó nhanh chóng rút lui.

"Chậm rồi." Chủ thân Nguyệt Thiền tỏa ra thần quang vô lượng, vết thương trên người nhanh chóng khép lại, cơ thể lập lánh trắng mịn lộ ra, bùng phát ra sức mạnh không gì sánh được, mái tóc nàng rồi tung, linh động như tiên, nói: "Ngươi cho rằng ta không địch lại ngươi sao, cái gì mà là thời kỳ suy nhược? Trong trận chiến với người cùng thế hệ, ta chưa bao giờ bại! Chỉ là, giống như ngươi, ta gần như là rất khó để giết chết, nhưng nếu một lòng muốn bỏ chạy thì chắc chắc sẽ có cách, chỉ là ta đang ở thế yếu mà

thôi!"

Bốn phía, thần quang vô lượng hiện ra, trong hư không xuất hiện hàng loạt phù văn óng ánh, liên tiếp là tám tầng trận pháp thức tỉnh, mênh mông khó lường.

"Đại trận cấp Thần, tám tòa... thật sự là quan tâm ta quá." Thạch Hạo vô cùng giật mình, sau đó cắn răng, nói; "Nếu như vậy, thứ thân của ngươi đã lừa ta?"

"Tuy nàng ta có dị tâm thế nhưng dù sao hai ta cũng là một thể, lúc bắt đầu cũng là để dẫn ngươi vào cuộc thôi, giờ ngươi đã đưa nàng vào trong Hộp quý đồng thau vô cùng an toàn kia, như vậy thì có thể tiễn ngươi lên đường rồi!" Chủ thân Nguyệt Thiền cười lạnh.

"Kỳ thực, sớm đã phát động trận pháp này rồi, thế nhưng mà vẫn không có dụ được ngươi vào trong trung tâm, nói chung lại là không được yên lòng mà." Nàng khẽ nói, lắc lắc đầu.

"Chờ một chút!" Thạch Hạo la lớn.

Chủ thân Nguyệt Thiền vô cùng quyết đoán, không cho nó bất kỳ cơ hội nào, chỉ trong chớp mắt đã kích hoạt trận pháp này, tiếng ầm vang lên, khí tức cấp Thần bùng phát đánh nát bóng người ở trung tâm kia, bùng phát ra ánh sáng rực rỡ.

Khi sức mạnh cấp Thần biến mất, bóng người kia cũng sớm hủy diệt từ lâu, tại chỗ chỉ còn mỗi Hộp quý đồng thau được phù văn che kín đang lơ lững trong hư không.

Chủ thân Nguyệt Thiền duỗi thẳng cánh tay ngọc, chụp lấy nói, nói: "Muốn mở ra thì độ khó rất lớn, phải tới thượng giới nhờ một vị đại sư ra tay thì mới có thể mở ra được."

Nàng hít sâu một hơi, đứng tại chỗ rất lâu, ánh trăng như nước buông xuống khiến nàng mờ ảo và xuất trần, phiêu dật và kinh diễm.

Cuối cùng, nàng bắt đầu thu lại trận kỳ, cũng không muốn trì hoãn quá lâu, rút lại những đại pháp kỳ của trận pháp cấp Thần, có rất nhiều pháp kỳ lẫn ở bên trong thiên thạch.

"Tiểu Thạch cũng chỉ đến như thế mà thôi." Nàng khẽ cười vô cùng tươi, khiến người khác phải điên đảo, quần áo đã bị phá nát, cơ thể trắng như tuyết lộ ra ngoài, hoàn mỹ không chút tỳ vết.

Không có chuyện ngoài ý muốn nào xảy ra, nàng ở lại thêm chốc lát thì thả lỏng tâm thần, sau đó chuẩn bị rời đi.

Bỗng nhiên, một khối thiên thạch nổ tung, vô số phù văn lao ra kèm theo đó là sức mạnh Luân hồi.

"Hả?!" Chủ thân Nguyệt Thiền giật nảy mình, con ngươi xinh đẹp ấy nhanh chóng co rút.

Nàng vậy mà lại nhìn thấy Thạch Hạo, bộ ngực của nó gần như là trong suốt, một khối cốt đang phát ra ánh sáng vô lượng, bên trên là một người tí hon đang xếp bằng đang từ từ đứng lên, đồng thời nhanh chóng hóa lớn giống như đúc Thạch Hạo với thần uy Chí tôn đánh tới.

Thời khắc này, chủ thân Nguyệt Thiền cảm thấy lạnh lẽ, nàng liền hiểu, vừa nãy Thạch Hạo bị hủy diệt kia chỉ là bóng người ngồi xếp bằng trên Chí tôn cốt mà thôi, cũng không phải là chân thân.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 533: Oa Kiếp*

(*): Oa - Trẻ con, con nít.

"Luân hồi!" Thạch Hạo hét lớn, chân thân bất động đứng sừng sững ở giữa bầu trời, mái tóc màu đen rối tung, cứ như là một vị Ma thần phục sinh!

Ở nơi ngực nó, chân cốt phát sáng, người tí hon kia nhanh chóng phóng lớn mang theo vô lượng thần văn lao ra ngoài giết về phía chủ thân Nguyệt Thiền, nhanh tới cực hạn.

Chỉ trong nháy mắt, luồng ánh sáng này hóa thành vĩnh hằng!

Con ngươi của Nguyệt Thiền co rút lại, lưng chợt lạnh toát, lông tơ cả người đều dựng thẳng, linh cảm đại họa lâm đầu, bởi vì khoảng cách giữa đôi bên rất gần, rất khó tránh né.

Nàng hét lên một tiếng, băng cơ ngọc cốt, thể phách lấp lánh, hàng loạt ánh sáng vọt lên, nàng dùng hết khả năng vận dụng đạo hạnh một thân của mình để phòng ngự!

Nhưng mà, việc này quá đột ngột, sự đánh giết của thiếu niên Chí tôn thì làm sao có thể dễ dàng hóa giải được chứ, phù văn Chí tôn sớm đã tiến lại gần bao trùm lấy nàng.

"Xoẹt!"

Hàng loạt chân long, tiên hoàng, thao thiết, kim ô vừa mới lao ra ngoài thân thể vẫn chưa có hình thành, tất cả đều bị áp chế, lập tức tán loạn sau đó từ từ quay ngược lại trong thân thể của nàng.

Hiện tượng này chẳng hề tốt tí nào, bảo thuật bị gián đoạn phần lớn!

"Bổ thiên thuật!"

Chủ thân Nguyệt Thiền hô lớn, vẻ thâm thúy trong đối mắt ấy biến chuyển, cảnh tượng tráng lệ của thần nhân Bổ thiên, muôn dân trong cửu thiên thập địa quỳ bái và hò hét.

Nhưng mà bảo thuật lần này của Thạch Hạo lại mạnh mẽ tới kỳ lạ, người tí hon ngồi xếp bằng trên Chí tôn cốt giết thẳng ra ngoài, đó chính là sự thể hiện hữu hình của kinh văn.

"Ầm!"

Nó tung ra một quyền va chạm với Bổ thiên thuật, dị tượng mênh mông tu bổ thiên địa ấy lập tức mơ hồ, bầu trời vặn vẹo, không gian sụp đổ.

Hai bên tỏa ra mưa ánh sáng, rõ ràng là quyết đấu sinh tử thể nhưng lại có cảnh tượng xinh đẹp như thế này.

Bóng người mà Chí tôn cốt hóa sinh mắt lạnh như điện, bễ nghễ cửu thiên, nắm đấm lượn lờ ký hiệu lấp lánh, chấn cho kỳ cảnh Bổ thiên ở phía trước sụp đổ, chùm sáng ngút trời.

Nguyệt Thiền rút lui, khóe miệng ho ra máu, lần này do vội vàng đón đỡ nên toàn bộ bảo thuật đều bị áp chế ngược trở lại, ngay cả Bổ thiên thuật cũng không có phát huy tới cực điểm, gần như muốn dập tắt.

Bước ngoặc cuối cùng, nàng vận dụng hết khí lực của mình, khống chế áo nghĩa Bổ thiên, lúc này "hữu hối*" trong tâm của nàng muốn quay lại để thay đổi kết quả của trận chiến này.

(*): Có ân hận - Một chiêu trong Bổ thiên thuật, có nhắc tới ở chương trước.

Đây chính là chỗ nghịch thiên của Bổ thiên thuật, bẩm sinh đã bất bại, có thể cải sinh tử cục.

Mái tóc của nàng bay lượn, quần áo rách nát, cơ thể trắng mịn lộ ra hơn nửa, cứ như một nữ thần niết bàn, đường cong ngạo nhân, tỏa ra hào quang thánh khiết, thiêu đốt tiềm năng sâu trong cơ thể mình.

Bổ thiên thuật vốn đã bị suy yếu lúc nãy, nhưng sau khi được gia trì thì lần nữa phát sáng, muốn thay đổi kết cục mà mình chuẩn bị bị chém chết.

Tiếng tụng kinh vô cùng lớn vang lên, như không phải tới từ hai người mà là thuộc về hai loại kinh nghĩa khác nhau, hai bên không ngừng va chạm giao phong, hóa thành chân nghĩa nguyên thủy nhất.

"Ầm!"

Một tiếng nổ vang cứ như là khai thiên, Bổ thiên thuật tiêu hao mà bóng người kia cũng lờ mờ, gần như hóa thành hư vô.

"Xong rồi!" Nguyệt Thiền lộ vẻ ý cười, phải kiên trì qua cửa ai này, nàng còn có rất nhiều thủ đoạn nên trong lòng vui mừng, nụ cười xán lạn, khiến hư không sáng lên không ít.

Nhưng, lập tức nàng hoảng sợ, bóng ngươi ấy tuy rằng bị tiêu diệt thế nhưng ký hiệu Chí tôn vô tận kia cũng không có biến mất, vẫn không ngừng nổ vang rơi xuống.

"Không!"

Nguyệt Thiền dùng hết khả năng chống lại, thân thể sáng rực cứ như ngọn lửa bùng cháy, ngăn cản phù văn pháp tắc đáng sợ đó.

Nàng biết rõ, đây vẫn là bảo thuật Chí tôn của đối phương, đáng sợ vẫn như trước kia, mà bóng người lao ra lúc nãy là một cập độ còn cao hơn nữa.

Quả đúng là như thế, trước kia, khi Thạch Hạo triển khai bảo thuật này thì những phù văn này xuất hiện, người tí hon này vẫn chưa hiện ra, chỉ là lần này mới như thế thôi.

Lần thứ nhất thì người tí hon này giúp nó ngăn chặn sát kiếp, chết đi trong trận pháp cấp Thần, mà lần này lại làm tiêu hao rất nhiều tinh lực của Nguyệt Thiền.

Lúc này, thân thể của Nguyệt Thiền trong suốt, cứ như là thần nữ trong ngọn lửa, khí lành dâng lên hừng hực bốc cháy, muốn dục hỏa trùng sinh, khí thế bất hủ tỏa ra.

Đáng tiếc, nàng tiêu hao quá nhiều cộng thêm bị tập kích bất ngờ nên lúc này đã kiệt lực, không ngăn được cốt văn, tuy rằng phá đi không ít thế nhưng vẫn bị nhấn chìm ở bên trong.

Rốt cuộc, phù quang Chí tôn dần tắt, Nguyệt Thiền thầm sợ hãi.

Ánh trăng chiếu xuống, vô cùng sáng rực, bóng người thướt tha kia biến mất, tại chỗ chỉ là một cô bé tám chín tuổi, ngây ngô và non nớt.

Mái tóc của cô bé đen mượt, cặp mắt to đen láy, tuy có linh khí thế nhưng lại mang theo vẻ bất an, căng thẳng không gì bằng, nắm đấm nắm chặt, mà y phục bị rách nát trước kia có vẻ rất rộng, gần như tuột xuống dưới.

"Thạch Hạo!" Nàng kêu lên, âm thanh tuy rất dễ nghe nhưng so với trước kia thì rất non nớt, khiến bản thân cô bé không kìm được mà rít gào.

Thạch Hạo cất bước, lau đi khóe miệng dính đầy máu, ánh mắt như điện, bóng người trên Chí tôn cốt bị hủy hai lần cũng khiến nó bị thương không nhẹ, mặc dù do phù văn biến thành nên có thể tái hiện nhưng dù sao cũng là biểu hiện của nguồn gốc Chí tôn.

Nhưng mà, thành quả lại kinh người, nó nhìn xuống Nguyệt Thiền đầy ngây ngô này, giờ có thể tiêu diệt nàng rồi!

Cơ thể của Nguyệt Thiền nhỏ đi, bét tí và dễ thương, linh khí trong cặp mắt to vội vàng chớp chớp, nàng thật sự sợ hãi, xuất hiện cục diện này đã vượt qua tưởng tượng của nàng.

Lúc trước nàng vô cùng quyết đoán, cơ bản không cho Thạch Hạo bất cứ cơ hội nào, cứ thế phát động trận pháp cấp Thần giết chết thân thể kia, tận mắt thấy nó chia năm xẻ bảy, là sợ nó có hậu thủ gì đó.

Ai nghĩ được, đó chỉ là giả thân, là phù văn do Chí tôn cốt hóa thành, có sức chiến đấu không gì sánh được thế nhưng cũng không phải là thể xác thật sự.

Lần này, Thạch Hạo bị thương không nghẹ, từ khi xuất đạo tới giờ nó gặp phải rất ít cuộc khổ chiến, phun không ít máu, chủ thân Nguyệt Thiền có thực lực rất đáng sợ, khiến nó suýt chút nữa đã bỏ mình.

"Ầm!"

Nó vung bàn tay vỗ mạnh về trước.

Nguyệt Thiền biến sắc, trạng thái hiện giờ của nàng vô cùng gay go, hóa thành tám chín tuổi thì làm sao chống lại?

"Liều mạng!"

Nàng dẫn dắt lực Thần hồn liều mạng thiêu đốt, lần này là tiêu hoa một loại tiềm năng phong ấn nào đó, thế nhưng sẽ tạo nên hậu quả mà nàng rất không hề mong muốn.

Đáng tiếc, lúc này thi triển thì hiệu quả cũng không lớn lắm, hàng loạt ký hiệu từ thân thể tủa nàng bốc lên, bảo vệ bản thâ, thế nhưng còn lâu mới sánh được khi thời toàn thịnh của nàng.

"Ầm!"

Bàn tay của Thạch Hạo ép xuống, vỗ lên trên người của nàng, hàng loạt ký hiệu bị xuyên thủng khiến nàng bay ngược ra sau, miệng liên tục ho ra máu.

"Hả, vậy mà không chết?" Thạch Hạo kinh ngạc, dùng sức mạnh Luân

hồi biến Nguyệt Thiền tiên tử về thời kỳ trẻ con, vậy mà đối phương lại còn có thể vận dụng tiềm năng thần bí của mình.

Nguyệt Thiền bị thu nhỏ lại hét lên, chẳng hề giống với vẻ đoan trang thánh khiết ngày thường già cả, giận dữ và xấu hỗ bên trong còn có vẻ sợ hãi.

"Ngươi đúng là bướng bỉnh, không nghe lời gì cả!" Khóe miệng của Thạch Hạo nhếch lên, nụ cười lộ ra rồi vỗ tới.

"Ầm!"

Giống như là người lớn dạy bảo trẻ con, nó đánh một đứa bé đang cởi truồng.

Nguyệt Thiền choáng váng, xảy ra chuyện gì thế?

Cảnh tượng này, khó mà tưởng tượng được!

Sau đó, nàng sực tỉnh, lập tức cặp mắt phun ra lửa, gần như là nổi khủng, lớn tiếng kêu sợ hãi.

Nàng là tiên tử của Bổ Thiên giáo, lại bị người khác dùng bảo thuật biến mình thành một đứa bé trần truồng, sau đó cứ thế đánh đập, thật sự không thể tha thứ được, đây là sự khinh nhờn nghiêm trọng nhất.

"Bé con, lại không nghe lời, dùng gia pháp xử phạt." Thạch Hạo híp mắt lại, trên mặt lộ ý cười, lần nữa ra tay.

"Ầm!"

Nguyệt Thiền tiên tử hóa nhỏ bay ngược ra ngoài, tuy cơ thể còn đang phát sáng, nỗ lực điều động tiềm năng thế nhưng căn bản vô dụng, khó mà chống lại được.

Nàng không thể nào duy trì vẻ bình tĩnh và siêu nhiên ngày thường được nữa, lúc này hai mắt phun lửa cộng thêm bị người khác đánh đòn như thế

khiến nàng càng thêm phát điên.

Dưới ánh trăng, tiếng thét chói tai của nàng truyền đi đặc biệt xa, trời cao dường như vỡ tan, có thể thấy được sự nổi giận và oán hận của nàng, nàng trước giờ chưa bao giờ trải qua.

Ngược lại, Thạch Hạo há miệng cười to.

"Ha ha..."

Dưới ánh trăng đêm, nó không ngừng đánh đứa nhỏ không mặc đồ kia, nếu như người ngoài biết được cô bé này là ai thì nhất định sẽ ngoác miệng kinh ngạc.

Cặp mắt của Nguyệt Thiền thét ra lửa, nắm chặt nắm đấm, tình cảnh này quá thảm hại, vô cùng đáng sợ, bị người khác dạy bảo như vầy, từ nhỏ tới lớn nàng chưa bao giờ trải qua.

Nên nhớ, nàng đường đường là tiên tử Bổ Thiên giáo, cao cao tại thượng, ngạo thị nhân gian, lại bị người khác hành hạ như vầy, chuyện này... thật sự... quá ghê tởm!

Thạch Hạo cười to, mang theo vẻ ác ý, trêu nói: "Bé con trần truồng kia, xem thử bé bướng bỉnh tới đâu nào?"

Nguyệt Thiền rất hối hận, sớm biết như vầy thì toàn lực chiến một trận chắc chắn sẽ không như thế này, trong cùng thế hệ nàng chưa bao giờ bại lần nào, hơn nữa cũng chưa hề bị thua!

Chỉ là, nàng sợ sau khi Thạch Hạo bị đánh bại thì nó sẽ dốc sức chạy trốn, khó mà giữ lại được cho nên mới thiết lập sát cục để hoàn toàn giết chết nó, khiến nó không có bất cứ cơ hội nào.

Đáng tiếc, một chiêu này nàng đã làm sai, bị người ta đánh lén ngược lại, hoàn toàn thảm bại.

Thạch Hạo đương nhiên sẽ không bất cẩn, dưới tình huống như vậy cũng không có xem thường, ánh mắt của nó sáng rực, không kéo dài nữa, bởi vì tác dụng của lực Luân hồi cũng có hạn.

Tay phải của nó nhấn một cái vỗ về trước, bắt đầu tuyệt sát, miễn cho đêm dài lắm mộng.

Không thể nghi ngờ gì nữa, một chưởng như này đủ để đánh chết mỹ nhân đối diện kia, ký hiệu màu vàng óng dày đặc lượn lờ quanh bàn tay lớn ấy.

Nguyệt Thiền ra sức điều động tiềm năng thần bí thế nhưng không cách nào ngăn cản được, cuối cùng thân thể bị rạn nứt, gần như nổ tung tại chỗ.

Một chưởng này đánh gãy toàn bộ xương của Nguyệt Thiền, thân thể rách toát suýt nữa đã phân thành mấy khúc, toàn bộ pháp khí trân vật trong người đều rơi ra ngoài, hủy đi không ít.

Thạch Hạo giật mình, nếu như là Tôn giả thì dưới một chưởng này chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ gì.

"Chắc chắn đã hấp thụ không ít Kim thân dịch nên mới giúp cho thân thể hoàn mỹ, kiên cố tới mức này."

Nó cũng không lưu tình, nhanh chóng vương tay đánh về trước.

"Hả, đó là gì?"

Thạch Hạo thất kinh, trong cơ thể của Nguyệt Thiền có một bình ngọc nhỏ bị nó đánh vỡ, nơi đó rơi ra một giọt máu có ráng tím ngất trời, dung hợp cùng thân thể giao hào với đỉnh nhỏ hoàng kim kia.

Khí tức sinh tồn vô tận tràn ngập.

"Chân huyết Phượng hoàng?!" Thạch Hạo kinh ngạc thốt lên.

Nó đánh về nơi đó, chiếc đinh nhỏ màu vàng phát sáng vây quanh bao

bọc lấy Nguyệt Thiền.

Bàn tay của Thạch Hạo lại nện tới, cùng lúc đó, nó thu lại toàn bộ pháp khí bảo dược mà Nguyệt Thiền làm rớt ra, bao gồm cả Hộp quý đồng thau, đồng thời nó cũng lấy ra Nhân hoàng ấn đánh về trước.

Chiếc đỉnh nhỏ này rất đặc biệt, nó nhanh chóng hóa lớn thu Nguyệt Thiền vào trong, nhận lấy hết thảy công kích của Thạch Hạo, sau đó bay vút về phía chân trời.

Bản thân Nguyệt Thiền biết rõ, Hoàng kim đỉnh này là chí bảo thượng cổ, chỉ là ngày thường luôn trầm miên không thèm để ý tới nàng, chỉ trong lúc nguy cấp mới cứu mình một mạng.

Nàng nằm trong đỉnh, đôi mắt nhìn về phía sau, có tiếc nuối, có ủ rũ, cũng có giận dữ và xấu hổ, cuối cùng tất cả hóa thành kiên định, rạng ngời rực rỡ, vô cùng xán lạn.

Thạch Hạo truy kích, chiếc đỉnh nhỏ màu vàng này xuyên qua hư không, cứ thế rời đi không cách nào truy kích được.

"Thiền Thiền bé nhỏ, phải ngoan, phải biết nghe lời, lần sau gặp lại ắt sẽ thăm hỏi cặp mông của bé đó.!" Thạch Hạo truyền âm, cười ha hả.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 534: Được Bảo Thuật

Hoàng kim đỉnh vút qua hư không rồi biến mất.

Ánh trắng chiếu rọi, mây đen tan dần, phần lớn thiên thạch không còn xuất hiện nữa bởi vì trận pháp đã bị chủ thân Nguyệt Thiền dỡ bỏ.

Giờ đã là nửa đêm thế nhưng Hoàng đô Thạch quốc chẳng hề yên lặng chút nào, chuyện lớn xảy ra như thế, vô số thiên thạch từ trên trời rơi xuống khiến toàn thành chấn động, hoảng loạn không thôi.

"Nhân Hoàng!"

Khi Thạch Hạo từ trên trời bay xuống thì tiếng hò hét vang lên trong thành, rất nhiều người ngửa đầu nhìn đám mây đen tan hết, ánh trăng lại chiếu xuống, mà cả người có phát sát cứ như là Thần lâm thế.

Trong lúc nhất thời tiếng hò hét vang trời, mọi người hô to hai chữ Nhân Hoàng. Rất nhiều người cũng biết, vừa rồi nó đã đi nghênh địch, đánh tan mây đen, khôi phục lại vẻ sáng sủa của trời đêm dưới ánh trăng, thủ đoạn này khiến mọi người trong thành đều chấn động.

Không biết trải qua bao lây, tiếng hô to này mời yếu đi, Thạch Hạo nhìn long khí trên người càng nhiều hơn, còn không ngừng tụ về phía hoàng cung.

"Con, con có bị thương không?!" Tần Di Ninh vọt tới, vẻ mặt lo lắng.

"Mẹ, con không có chuyện gì cả, chỉ là vết thương nhẹ mà thôi, khỏi giờ ấy mà." Thạch Hạo nói, thân thể xuất hiện phù quang, bảo huyết mạnh mẽ lưu chuyển, trong cơ thể ấy vậy mà vang lên như tiếng sấm gầm.

Người tu hành trong cung đều nhìn thấy, tinh lực của Thạch Hạo vô

cùng dồi dào, cuồn cuộn chuyện động, toàn thân được bao phủ bởi luồng sinh cơ vô cùng mạnh mẽ, hết sức kinh người.

Dù là Tần Hạo cũng chấn động, vị "ca ca' này quá kinh khủng.

Sau nửa canh giờ, tiếng sấm trong cơ thể của Thạch Hạo mới dừng lại, hào quang bên ngoài cơ thể biến mất, tinh khí thần khiếp người trước kia bắt đầu thu lại.

"Bằng Cửu, trong cung có tổn thất gì không?" Thạch Hạo hỏi.

"Có trận pháp bảo vệ nên những viên thiên thạch kia không thể nào hủy diệt bất kỳ một tòa kiến trúc nào, cũng không có người thương vong." Bằng Cửu đáp.

Điều phiền phức duy nhất chính là, thiên thạch rơi xuống quá nhiên nhưng sau khi bị trận pháp phá hủy, những mảnh vụn và bột phấn đã phủ kín hoàng cung.

Cũng may là, Bằng Cửu chỉ đạo nhân thủ don dẹp, lấy những pháp phí có thể chứa đựng cả sơn hà nên rất nhanh đã thu gom sạch sẽ.

"Hạo nhi đã lớn rồi!" Thạch Tử Lăng thở dài.

Tần Di Ninh nở nụ cười, tuy xấu hổ thế nhưng dù sao cũng là con của mình nên cũng không cần ngại ngùng gì cả, lấy tay xoa xoa đầu nó.

Sau đó không lâu thì mọi người tản đi.

Ánh trăng mờ ảo, sao sáng lấp lánh.

Bên trong một căn phòng yên tỉnh của hoảng cung, Thạch Hạo ngồi xếp bằng, nó đang kiểm kê lại một vài phù cốt hiếm thấy trong trận chiến vừa rồi, đây đều là những trân phẩm hi thế, nhưng tiếc là không có truyền thừa bảo thuật.

"Hả?" Thạch Hạo kinh ngạc, từ trong đống bảo vật nó lấy ra một cọng

lông chim bạc vô cùng trắng bóng, cứ như một ngọn lửa đang đốt cháy, lượn lờ ký hiệu thần bí.

"Ngân hoàng vũ!"

Sau khi quan sát kỹ thì nó đưa ra kết luận này, trong sách cổ nó từng thấy ghi chép qua.

Lông chim màu bạc này cứ như ánh lửa nhảy múa, tản ra thần năng đầy mạnh mẽ. Đây tự nhiên không phải là linh vũ của phượng hoàng Thái cổ, chỉ là chân vũ nguyên thủy của một con ngân hoàng hậu duệ của phượng hoàng đó mà thôi.

Cầm cọng lông vũ trong tay thì những tiếng ồ ồ phát ra, ánh bạc lượn lờ, rất dễ dàng để cắt đứt sắt đá.

"Vật liệu dùng để tế luyện quạt Ngũ cầm đã gần đủ, không nghĩ tới lại có ngày có thể tế luyện được, Thạch Hạo khẽ nói.

Trong tay nó đã có chân vũ nguyên thủ của Thanh loan, Chu tước, Kim sí đại bằng, thêm cộng này thì gần đủ rồi.

Thời thượng cổ, Quạt ngũ cầm có uy danh hiển hách, là dùng chiến tích thật sự để được uy danh như thế này, chỉ cần quạt nhẹ một cái thì sông núi có thể hóa thành tro bụi, sông lớn ngàn dặm đều bị sấy khô.

Trận chiến thời thượng cổ, một vài pháp khí mạnh mẽ cổ kim đã được ghi và sử sách, quạt Ngũ cầm này được cho là một trong những pháp khí mạnh mẽ nhất.

Chỗ kỳ lạ nhất chính là, nếu tế luyện thành công thì có thể tự diễn thiên địa, thần lực sinh sôi liên tục, không cần người thi triển phải tiêu hao pháp lực để khống chế, đấy mới là chỗ nghịch thiên thật sự.

Thạch Hạo thu lấy chân vũ ngân hoàng, với tài liệu và pháp khí quý hiếm như thế thì nó cũng chẳng hề ngại.

Hương thơm nức mũi lan tỏa, một chiếc bình nhỏ bị rản nứt, lưu chuyển sáng sáng lấp lánh.

Trong lòng Thạch Hạo hơi nháy động, mở bình ngọc gần như bị phá hủy này ra thì thấy một viên đan dược to bằng ngón cái đang tỏa ra hào quang màu vàng, khiến cả căn phòng trở nên sáng rực.

Nó hít nhẹ một hơi, tinh lực dồi dào, thương thế trong cơ thể vẫn chưa khỏi hẳn liền chuyển biến theo phương diện tốt, việc này đúng là kinh người.

"Bổ thiên đan!" Thạch Hạo nói, như phán đoán ra thứ gì.

Chính xác, giá trị của viên đan dược này khó mà đo lường được, là một trong những thánh vật quý giá nhất của Bổ Thiên giáo, thánh dược là chủ dược để luyện thành bảo đan này, có thể suy ra được sự hi hữu cỡ nào.

Việc này đại biểu cho một mạng, chỉ cần còn một hơi thở thì nuốt vào bảo đảm sẽ sống lại lần nữa!

"Hàng ngon!" Thạch Hạo rất hài lòng, thu hoạch của trận chiến này nằm ngoài dự đoán của nó.

Nó cất những chiến lợi phẩm này đi, sau đó lấy ra Thế giới hộp báu, khống chế một vài phù văn đặc biệt rồi mở nó ra.

Một chiếc lỗ ánh sáng được hình thành từ ký hiệu xuất hiện, một bóng người thanh lệ bay ra ngoài, nhẹ nhàng và phiêu dật, chỉ là khi nhìn thấy cảnh vật nơi đây thì thân thể nàng cứng đờ.

Nguyệt Thiền lấp lánh đứng nơi đó thế nhưng giấu không được vẻ thất vọng, trong con ngươi lưu chuyển ánh sáng, bất đắc dĩ khẽ than một tiếng, nói: "Nàng ta không gặp may rồi."

"Là ngươi không gặp may thôi!" Thạch Hạo ngồi xếp bằng ở nơi đó, cũng không có đứng dậy.

"Từ nay trở đi, ta với nàng hoàn toàn đứng về hai chiến tuyến." Nguyệt Thiền nói, bản thân thì di chuyển ngồi xuống một chiếc bồ đoàn, trong mắt ràng ngời rực rỡ, cũng chẳng hề giống tù binh gì cả.

"Lừa mình dối người!" Thạch Hạo cười nhạo.

"Ngươi nên biết, trong trận chiến đó ả thật sự muốn giết ta." Nguyệt Thiền nói.

"Sau đó thì sao, ngươi dẫn dụ ta vào cuộc, để nàng giết ta?" Thạch Hạo nói.

"Ta không có lựa chọn khác buộc phải hợp tác với nàng, nếu như có thể thành công thì đó là giải thoát, dù sao còn hơn là rơi vào tay của ngươi, đúng không?" Nguyệt Thiền rất bình tĩnh, không hề thấy xấu hổ gì cả.

Đồng thời, nàng lộ vẻ khác thường, nói: "Ta cho rằng ả đã thành công, ngươi khó thoát khỏi kiếp nạn này, vậy mà ngươi vẫn còn sống?"

"Ngươi đường đường là thánh nữ một giáo, có cơ hội bỏ chạy thì đời nào bỏ qua, từ khi bắt đầu ta đã không tin ngươi rồi." Thạch Hạo liếc xéo, sau khi trải qua chiến dịch này, nàng lại bình tĩnh đối diện với nó, chẳng hề sợ sệt lo lắng, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của nó.

"Lần này đã rũ sạch tất cả với ả, nếu sau gặp lại thì chỉ có thể là sinh tử, chỉ có thể một trong hai còn sống mà thôi." Nguyệt Thiền than thở.

Thạch Hạo không nói, bình tĩnh nhìn nàng.

Nguyệt Thiền nói: "Ta nói đều là sự thật, ả đã hiểu, ta và ngươi đã kết hôn thế nhưng lại cứu không được, cho nên muốn duy trì thánh khiết về sau thì phải giết chết ta, không cho ta sống tiếp nữa."

"Đúng là phiền phức mà, ta muốn giết ngươi tựa như chính là ý nguyện của nàng ta, có thể lột xác ra thứ thân thứ hai ngay." Thạch Hạo vỗ vỗ trán, nói: "Ta phải làm sao với ngươi đây?"

"Hợp tác, cùng nhau đối phó với ả!" Nguyệt Thiền vào thẳng vấn đề.

"Tuy ngươi có dung mạo tuyệt đại thế nhưng việc này cũng chẳng có ý nghĩa gì, sớm đã là tù nhân của ta, dựa vào cái gì mà đòi hợp tác?" Vẫn là nụ cười tươi như hoa thế nhưng bên trong có chút ý lạnh.

Nhắc tới dung mạo thì Nguyệt Thiền hơi đỏ mặt, nghĩ tới vẻ kiều diễm trước đây không lâu thì làn da trắng như tuyết ấy trở thành hồng phấn, những việc trong phòng tân hôn vừa rồi khiến trong lòng nàng khó chịu, tình cảnh trước mắt khó mà thoát được.

"Nè, ngươi muốn đối phá ta, tốt nhất là giấu hẳn ở đáy lòng, nếu mà còn lý sự trước mặt ta thì chẳng hề khôn ngoan gì đâu." Thạch Hạo chê cười.

Nguyệt Thiền không nói gì mà chỉ cúi đầu nghĩ ngợi rất lâu, vẻ ửng hồng tán đi khôi phục lại vẻ bình tĩnh, ngẩng đầu lên nói: "Lấy phù bút tới, ta và ngươi cùng hợp tác."

"Hả?"

Cuối cùng, Nguyệt Thiền cầm bút viết xuống một phần kinh văn, từng chữ phát sáng ẩn chứa một luồng thần tính, cũng không phải dùng thần lực truyền vào mà những phù văn này ẩn chứa áo nghĩa quá mức kinh khủng.

"Chúng ta đã hợp tác như thế, tốt nhất nên cho ta một khoảng thời gian yên tĩnh, ngươi không nên... quấy nhiễu ta." Nguyệt Thiền nói, vẻ ứng đỏ lại hiện.

"Phượng bay cửu thiên." Thạch Hạo giật mình, đây là một môn thần thông, khi phù văn rơi vào trong mắt nó thì tựa như có một con phượng hoàng màu đỏ rực giương cánh vọt lên tận trời cao.

"Đây chính là một vài biến hóa trong bảo thuật Thần hoàng, uy lực cực mạnh!" Nguyệt Thiền giải thích.

Bất kể là chân long hay thần hoàng, tất cả đều là bảo thuật hoàn chính

cái thế, không gì sánh được, dù là một phần biến hóa bên trong cũng kinh diễm thế gian rồi.

"Ta, thiên tư siêu phàm, chỉ mỗi loại thần thông này thì tu hành không được bao nhiêu ngày đã nắm giữ được rồi, sau khi thông tạo thì có thể tới tìm ngươi chớ gì?" Thạch Hạo cười hỏi.

"Vậy ta sẽ truyền có ngươi thức thứ hai, thức thứ ba... của bảo thật Thần hoàng. Thậm chí một thức cuối cùng mà ta cũng tu không thành." Nguyệt Thiền nói.

"Một thức cuối cùng?" Thạch Hạo thay đổi sắc mặt.

"Từ lâu đã thất truyền, chỉ là suy đoán và bổ sung của hậu nhân, khó mà tu thành." Nguyệt Thiền thản nhiên nói.

Thạch Hạo tự nhiên không biết thế nào là đủ, nói: "Nếu bảo thuật Thần hoàng này bị ta tu thành thì sao?"

"Vậy thì sẽ truyền cho ngươi những bảo thuật khác, cuối cùng sẽ là Bổ thiên thuật." Nguyệt Thiền chẳng thèm đếm xỉa tới, nói như thế.

"Sao ngươi lại tốt với ta thế?" Thạch Hạo ngạc nhiên hỏi.

"Ngươi nếu có thể tu thành thì gả cho ngươi cũng chẳng sao." Nguyệt Thiền hoàn toàn bình tĩnh, trên gương mặt xinh đẹp mang theo ý cười.

"Tốt!" Thạch Hạo gật đầu, thế nhưng trong làm tự nhủ, môn cổ pháp kia của tiên tử Bổ Thiên giáo này có vấn đề, còn đưa cho mình như thế thì chắc chắn đã biến thành hai người độc lập rồi, làm sao có thể trước sau như một chứ?!

"Ngươi có muốn cũng tu chủ thân và thứ thân, lột xác thành hai thần thai mạnh mẽ, nắm giữ thân thể bất tử." Thạch Hạo nở nụ cười xinh đẹp, hỏi như thế.

"Không muốn!" Nó cự tuyệt ngay, kiên quyết từ chối.

Sau ngày hôm đó, Thạch Hạo bắt đầu tu hành thức thứ nhất của bảo thuật Chân hoàng, nó chìm đắm vào trong không thể thoát ra được.

Mà ngoại trời cũng hoàn toàn sôi sục, hàng loạt chiến tích mà Thạch Hạo lật tung Bất Lão sơn rốt cuộc cũng đã truyền tới Hoang vực, chấn động không hề nhỏ.

Đồng thời, Nguyệt Thiền tiên tử tập kích vào ban đêm ở hoàng cung Thạch quốc cũng truyền ra ngoài, đánh tan 'lời đồn' rằng nàng đã bị bắt trở thành tù nhân của Thạch Hạo. Sau khi Thạch Hạo biết tin tức này thì nó cười ha hả không thôi, mà thứ thân Nguyệt Thiền cũng chẳng biết nói gì nữa.

Mấy ngày sau, tiểu Tháp trở lại khiến Thạch Hạo hết sức tò mò, không ngừng trò chuyện với nó.

Tiếc là, tiểu Tháp không có thỏa mãn cho lòng nhiều chuyện của nó, mặc nó hỏi thế nào thì cũng chẳng hề nhắc tới chuyện 'cố nhân'.

"Có lẽ ta phải đi rồi, từ này tất cả đều phải dựa vào bản thân ngươi thôi." Tiểu Tháp trầm mặc hồi lây thì nói như thế.

"Tiểu Tháp, mày..." Thạch Hạo ngạc nhiên.

Hai ngày sau, Liễu Thần xuất hiện trong trung ương Thiên cung.

"Ta phải đi rồi." Đây là câu nói đầu tiên khi Liễu Thần xuất hiện, khiến Thạch Hạo run không thôi, khó mà từ bỏ được, đều muốn rời đi ư?

"Trước về Thạch thôn đã." Liễu Thần nói cho nó biết vị trí của thôn giờ đang ở đâu.

Thạch Hạo yên lặng không nói gì, sau đó dẫn tù binh Nguyệt Thiền, còn có tiểu Tháp trở lại trong Thạch thôn.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 535: Thế Ngoại Đào Nguyên

"Tổ địa?" Vợ chồng Thạch Tử Lăng nhận được tin tức thì trong lòng trở nên nôn nóng, bọn họ vô cùng cảm kích người của Thạch thôn, nếu không có họ chăm sóc thì con trai trưởng làm sao có thể phát triển tới hiện tại chứ?

Trung ương Thiên cung, bóng người của Liễu Thần mờ ảo đứng ở trung tâm, khí hỗn độn tràn ngập, xung quanh là lơ lững ba ngàn giới, vô số thần linh như ẩn như hiện quỳ bái nó.

Vợ chồng Thạch Tử Lăng chấn động, cảnh tượng gì thế kia?

Dù là Tần Hạo luôn luôn tỏ vẻ xa lánh thì cũng phải ngẩn người há miệng, không biết nói ra sao.

Phong thái tự tin, siêu nhân trên cả hồng trần như Nguyệt Thiền cũng mở to cặp mặt đẹp, giật nảy mình, miệng xinh há rộng lộ vẻ không hề tin nổi.

"Đây là cường giả phía sau hắn sao?" Nguyệt Thiền nói, trong lòng chấn động, cuối cùng cũng hiểu vì sao Thạch Hạo lại 'hung tàn' như thế, có thể quét ngang đối thủ, dám chống phá với truyền thừa bất hủ.

"Đám nhân vật này..." Tần Hạo khẽ nói, trong lòng chấn động không thôi.

Lúc này, Thạch Hạo chẳng hề vui vẻ gì, tiểu Tháp, Liễu Thần phải đi khiến nó khó chấp nhận được.

Một cành cây xanh nhạt mang theo giọt sương, tỏa ra ráng mây xanh, sở hữu sinh cơ không gì sánh được, vút một tiếng, nó xuyên thủng hư không mở ra một thông đạo sáng rực.

"Đi thôi." Thạch Hạo mời ba mẹ đi trước, tiến tới Thạch thôn.

Ngay cả Nguyệt Thiền, tuy có quan hệ rất phức tạp với Thạch Hạo, thậm chí là có địch ý thế nhưng cũng bị mang theo, dù thế nào thì cũng không để nàng lại một mình được, miễn gặp phải chuyện ngoài ý muốn.

Đương nhiên, nếu không có Tần Di Ninh thì lần đi này nàng cũng chỉ có thể bị phong bế trong Thế giới hộp báu mà thôi. Với việc này, ác cảm với thánh nữ độc ác này của Nguyệt Thiền đã giảm bớt, cuối cùng nhìn thấy được người bí ấn phía sau tiểu Thạch.

Đây là một thông đạo được xây dựng từ phù văn, mấy người bước vào bên trong cũng không lâu thì đã tới phần cuối, phía trước trở nên mơ hồ, gợn sóng khuếch tán.

Sau giây lát, họ bước ra ngoài, chân đạp trên mặt đất đầy kiên cố.

Thạch Hạo hít sâu một hơi, mùi vị của hương cỏ cùng với hương trái cây nhàn nhạt, còn có mùi của đất phả vào mặt, không khí rất trong lành.

"Hả?" Thạch Hạo kinh ngạc đánh giá bốn phía, cảnh vật rất quen thuộc, vị trí của Thạch thôn không phải đã thay đổi rồi sao? Làm sao lại vẫn như trước thế này.

"Khu sơn thủy nồng nặc linh khí này, trong phạm vi mười dặm đã bị ta di chuyển toàn bộ." Liễu Thần giải đáp.

Sau khi tiến vào vùng núi này thì tinh khí hừng hực, rõ ràng thích hợp cho việc tu hành hơn trước kia nhiều, sinh cơ càng nhiều hơn, bởi vì vùng đất mới này có tới mấy linh mạch.

Hồ nước vẫn còn đó, chim loan năm màu vẫn qua lại, lông chim sáng rực bay lượn, thú một sừng ở trên bờ cũng tạo thành từng đàn, toàn bộ đều lấp lánh ánh bạc, chẳng hề sợ người.

Gần đó, có linh cầm thụy thú đủ loại, có một thôn xóm phía ấy, cứ như

là thế ngoại đào nguyên làm người khác yên tĩnh lại.

Thạch Hạo tranh giết bên ngoài, thế nhưng mỗi khi trở về nơi đây thì các xúc động trong lòng đều được tịnh hóa, lòng nó vô cùng thả lỏng, đây là nơi mà lòng nó gửi gắm vào.

Ánh sáng lục lóe lên, Liễu Thần cắm rễ ở đầu thôn, hàng trăm ngàn cành rủ xuống chập chờn ránh xanh, sương mù lượn lờ, thần thánh và an lành.

"Hả, Liễu Thần trở về rồi!" Một đứa nhỏ kêu to, cả thôn đều bị giật mình.

Toàn bộ phòng xá đều được xây bằng đá với diện mạo nguyên thủy, vô cùng đơn giản cũng có vẻ an bình, người trong thôn đều chạy ra.

Nhanh nhất chính là một con gà trụi lông, sau khi chạy tới dưới cây liễu thì từ từ đi dạo, tìm vị trí thoải mái rồi làm tổ ở nơi đó.

"Bát trân kê!" Ánh mắt của Nguyệt Thiền lóe lên, một cái thôn nho nhỏ không ngờ ;lại có dị cầm thái cổ này.

"A a, là tiểu Hạo thúc trở về, hú ...ú..." Một đám nhóc con xuất hiện, có đứa đưa cái mông trần trắng trẻo hò hét khi thấy đám Thạch Hạo ở ngoài thôn.

Bọn nhóc reo hò không ngừng cứ như là khỉ con, vừa chạy vừa nhảy tới, trên mỗi khuôn mặt đều mang theo vẻ thèm thuồng, tất cả đều vui sướng.

Mỗi lần Thạch Hạo trở về là đều mang theo một lượng lớn 'thức ăn ngon', ví như kim bằng, viêm mãng, bạch hổ... còn có linh quả, nó là người mà đám nhóc con này ngóng trông nhất.

"Tiểu Hạo, cuối cùng cháu cũng trở lại!"

Rất nhanh, đầu thôn xuất hiện tộc trưởng, đám người Thạch Lâm Hổ, còn có Nhị Mãnh, Đại Tráng ngang lứa, tất cả đều cười tươi.

Khi Thạch Hạo tới gần thì trên người bu đầy đám con nít, có đứa bám trên vai, có người ôm sau lưng, còn có mấy kẻ ôm chân và cổ nó.

Khi đám nhóc xông tới gần như phủ hết cả người nó, mọi người đều cười vui vẻ.

Vợ chồng Thạch Tử Lăng thấy thế thì cảm thấy vô cùng ầm áp, thôn xóm như vầy, người trông thôn lại vô cùng giản dị, con trai lớn sống lên ở đây còn có gì không yên tâm đây, thật sự quá tốt mà.

"Tiểu Hạo, lần này trở về cháu nên nán lại lâu một xí, không cần vội vã lên đường nữa." Thạch Phi Giao nói.

"Chú, lần này cháu sẽ ở lại một thời gian." Thạch Hạo cười nói.

"Tiểu Hạo mang bạn tới nè..." Đám Bì Hầu, Hổ Tử chạy lên nện nó một đấm, đồng đảng thời trẻ thơ gặp lại thì vô cùng vui sướng, chẳng hề nể nang làm gì.

Tần Hạo quan sát ở phía sau, cảm thấy Thạch thôn rất bất phàm, có khí tức thần linh bao phủ, chỉ một thôn xóm nho nhỏ mà lại có khí phách lớn như vầy.

Nó tin rằng, nơi đây có trận pháp vượt quá tưởng tượng bảo vệ, so với những đại trận hộ sơn của các đại giáo ngoại giới kia cũng không kém bao nhiêu, thật sự rất kinh người.

"Ngươi là... là hai người năm đó?!" Tộc trưởng Thạch Vân Phong ngờ ngợ nhìn về đôi phu thê trước mặt, một vài người lớn tuổi trong thôn cũng ngẩn ra, cảm thấy rất quen.

"Chú, cảm ơn chú!" Vợ chồng Thạch Tử Lăng vội vàng tiến lên chào hỏi, tiến hành đại lễ với đám người tộc trưởng, đây là phát ra từ tận đáy lòng, nếu như không có những người này thì làm sao có con trai trưởng mình hiện tại chứ.

"Quả nhiên là họ!" Người trong thôn giật mình, tất cả đều tiến tới, ai nấy đều kinh ngạc, thời gian trôi qua nhiều năm vậy mà không ngờ lại gặp lại.

"Đây là... ba mẹ ruột của tiểu Hạo à."

"Người một nhà... đoàn tụ rồi?!"

Sau quá trình giới thiệu thì người trong thôn cảm thấy vui mừng thay cho Thạch Hạo, đây là cảm tình giản dị nhất.

Vợ chồng Thạch Tử Lăng trò chuyện về những năm tháng trước kia với những người lớn tuổi thì thấy vô cùng hài lòng, cũng có bi thương, hay là cười to, ướt lệ, tâm tình vô cùng phức tạp.

Tâm tình như thế này ai cũng có thể hiểu được, tất cả đều tụ lại, trò chuyện không ngừng nghỉ.

"Vị tỷ tỷ này là tiên tử sao, đẹp quá!" Một cô bé ngước nhìn Nguyệt Thiền, trên khuôn mặt đỏ bừng nở nụ cười tươi rói.

Một đám thiếu niên, có cả Đại Tráng hay Nhị Mãnh sớm đã nhìn thấy Nguyệt Thiền, tất cả đều giật mình, cô gái này quá xinh đẹp, ai nấy đều như hóa đá.

"Thật là xinh, đẹp tới nỗi như mơ vậy." Tộc trưởng Thạch Vân Phong hùa theo, mỉm cười gật đầu, lúc này ánh mắt của mọi người trong thôn đều nhìn tới.

Nguyệt Thiền thân là thánh nữ, xuất thân từ đại giáo bất hủ, cảnh tượng này có phải là chưa từng thấy đâu, sau khi tới nơi này nàng cũng không biểu hiện vẻ ngạo nghễ của bản thân mà nở nụ cười hiền hòa, tươi rói, chẳng hề giống với khí chất Trích tiên tử ngày thường siêu thoát kia.

"Tiểu Hạo, thật không thế hả, muốn lập gia đình rồi à?" Đại Tráng hỏi.

"Mày luôn lừa bọn tao, nói gì mà sẽ vác mấy người mập mạp về, tới giờ

con bọn tao đã biết chạy khắp núi mà mày cũng chẳng thực hiện được lời nói đó." Nhị Mãnh nói.

Bị đám bạn thuở nhỏ vây quanh, Thạch Hạo vô cùng hào khí, giơ tay khoát ống tay áo nói: "Lần này chắc chắn, nàng về thôn là dưỡng thai đó."

"Cái gì?"

"Ha ha..."

Nhóm người nghe thế thì cười ha hả, đặc biệt là đám bạn của nó thì càng vui vẻ hơn.

Trên mặt của Nguyệt Thiền ửng đỏ, tuy đang nghiến răng thế nhưng chỉ cũng có thể mỉm cười, không nói gì cả.

Mọi người cũng không có bỏ rơi Tần Hạo, đặc biệt một đám nhóc vây quanh nó.

Nhóm người từ từ đi vào trong thôn, vợ chồng Thạch Tử Lăng vô cùng thán phục thôn xóm nhỏ này, linh dược có cũng không ít không ngừng sinh trưởng bên tảng đá hai bên đường đang dẫn tới linh khí mờ mịt ở phía trước kia.

Đặc biệt, trong thôn còn có một cây đào lấp lánh ánh bạc, tuy không cao quá eo thế nhưng mùi hương lại nức mũi, bất kể là lá hay cành đều chảy xuôi ánh bạc, hấp dẫn chú ý của mọi người.

"Một cây thánh dược?" Vẻ mặt của Tần Hạo kinh ngạc, chỉ một thôn nhỏ mà lại có thánh dược.

Nguyệt Thiền cũng chấn động, khi nhìn kỹ thì xác nhận rằng nó sắp trở thành thánh dược, chỉ thiếu một chút nữa mà thôi nhưng dược hiệu cũng kinh người.

Vừa vào trong thôn, Thiểm điện khuyển màu vàng, Thần thử màu tím,

hay là Xích vũ hạc... rất nhiều con vọt tới nhảy lên vai của một vài đứa nhỏ.

"Không bình thường." Thạch Tử Lăng thán phục, cảnh tượng hoàn toàn khác so với trước đây.

"Đây là nơi ngươi lớn lên hả?" Nguyệt Thiền nhìn thôn xóm bình yên không quan tâm với thế giới bên ngoài này, sau đó lại quay đầu nhìn về cây liễu lớn được người dân cúng bái ở đầu thôn kia, vẻ thất thần hiện lên.

Tiểu Thạch 'hung tàn' ở ngoài như vậy thế nhưng khi trở lại thôn thì rất ngoan hiền, khiến Nguyệt Thiền không thể nào tin và cảm thấy lạ lùng, người trong thôn rất giản dị, nơi đây cứ như thế ngoại đào nguyên vậy.

Nàng hiểu rõ hơn về Thạch Hạo, cũng nhìn thấy một mặt khác của nó, bên ngoài nó tài năng xuất chúng, hào quang chói mắt, thậm chí còn cự kỳ đáng ghét trong mắt nàng, thế nhưng khi ở nơi đây lại 'dễ thương' như vậy.

Đột nhiên, sâu trong dãy núi phương xa có sóng năng lượng vô cùng kịch liệt truyền tới, ánh sáng ngút trời chấn động cả mặt đất.

"Mạnh thật!" Thạch Hạo giật mình, có người đang đại chiến, thần năng này sợ còn mạnh hơn cả Tôn giả khiến người khác kiêng kỵ.

Nó lúc này biến sắc, có cao thủ quyết đấu gần Thạch thôn như thế, đây không phải là chuyện tốt gì.

"Không cần lo lắng, là người trong thôn chúng ta đó." Tộc trưởng Thạch Vân Phong mỉm cười.

Không chỉ có Thạch Hạo ngạc nhiên mà ngay cả vợ chồng Thạch Tử Lăng, Tần Hạo và Nguyệt Thiền đều chấn động, trong thôn còn có cao thủ cỡ này?!

"Tiểu Hạo!"

Ba con dị cầm lao tới, tất cả đều mở miệng nói chuyện, đây chính là Đại

Băng, Tiểu Thanh, Tử Vân, tất cả đều vô cùng thân thiết với Thạch Hạo.

Thạch Hạo kêu to, ôm chặt lấy bọn nó rồi hỏi đại thẩm Thanh Lân Ưng ở nơi nào.

"Mẫu thân đang xem chiến để thể ngộ, đi nào, chúng ta dẫn ngươi đi xem." Tử Vân dùng đầu cọ nhẹ lên thân thể nó.

Trong lòng Thạch Hạo trở nên ấm áo, tựa như trở lại thời còn bé theo chân bọn này đi quậy phá, nghiên cứu bảo cốt trong cơ thể rồi tu hành.

"Chút nữa tao sẽ dạy cho chúng mày bảo thuật của chim thần!" Thạch Hạo vui vẻ nói, biểu hiện vô cùng thuần khiết ôm lấy cổ của nó.

Độc giác thú màu trắng bạc xuất hiện, vô cùng thần tuấn, trên cơ thể bay lượn thánh huy, nơi lưng mọc ra hai cánh, đây chính là tiểu Bạch, vua trong Độc giác thú, từng dẫn Thạch Hạo ra khỏi Đại Hoang.

"Mày... sẽ không tiến hóa thành Tiên mã, thú cưỡi đệ nhất trong thái cổ chứ?" Thạch Hạo kinh ngạc.

Tên quỷ này ngạo nghễ nghểnh cao đầu, cả người phát sáng, lông bờm trắng như tuyết phấp phới ung dung đi tới.

"Đây là công lao của Liễu Thần đó." Bé chảy mũi nước nói.

Trên thực tế, Tử Vân, Tiểu Thanh, Đại Bằng đều có sức mạnh huyết thống vô cùng kinh người, tất cả đều được Liễu Thần gột rửa mở ra truyền thừa và tiềm năng được tổ tiên Ma cần lưu lại. Lâu dần, huyết thống sẽ càng tinh khiết và mạnh mẽ hơn.

"Đi nào, dẫn ta đi xem chiến, Tôn giả bình thường còn lâu mới là đối thủ của họn họ." Thạch Hạo nói rồi nhảy lên lưng của tiểu Bạch.

Cùng lúc đó, những người khác cũng trèo lên lưng của Tử Vân, Đại Bằng rồi tiến vào sâu trong dãy núi kia.

"Tiểu ca ca!" Thanh Phong quay đầu lại, nụ cười tươi rói hé lộ.

Thạch Hạo vô cùng vui mừng, lần này phải dẫn theo Thanh Phong, tu vi của nó tăng cao khiến Thạch Hạo nui mừng.

"Hả, là bọn họ à?" Thạch Hạo thấy cuộc đại chiến vẫn đang diễn ra.

Đám Nguyệt Thiền, Tần Hạo theo sau, khi nhìn thấy bóng người kia thì kinh ngạc, thần hỏa không ngừng thiêu đốt quanh thân, mạnh mẽ tới kinh khủng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 536: Thần Thôn

Một người khổng lồ màu vàng cao tận tầng mây, bộ lông cả người lấp lánh như đúc bằng vàng, thần lực cái thế, trong tay là một chiếc côn lớn màu đen vung quang trời xanh.

Rầm một tiếng, côn lớn đảo qua, một ngọn núi bên dưới cứ như là giấy bay ngược lên trên, sau đó bốc cháy rồi hóa thành tro tàn.

Đấy là một con Thần viên màu vàng, chỉ là trên đầu mọc ra một cặp sừng rồng, hơn nữa bàn chân có màu đỏ, đỉnh thiên lập địa, mạnh mẽ kinh người.

Một bên khác, một con chim nhỏ đỏ rực đang giương cánh, tuy không phải rất lớn thế nhưng ánh lửa ngập trời, quả thật như muốn thiêu hủy trời cao, cả bầu trời đều là màu đỏ đậm.

Bên dưới, một vài dãy núi nóng chảy, dung nham cuộn trào hóa thành sông lớn không ngừng sôi trào.

Một vượn một chim đại chiến, vô cùng kịch liệt.

Thạch Hạo vui mừng, nó tự nhiên nhận ra được, hơn nữa cuộc chiến như thế này cũng không phải là lần đầu thấy, trước kia khi tranh đấu sơn bảo cũng từng diễn ra.

Hai bên tự nhiên là Bóng Lông và tiểu Hồng, thời gian trôi qua nhiều năm, giờ lại lần nữa khai chiến.

Hiển nhiên, chiến trường của hai bọn nó đã bị đại trận phong tỏa, nếu không sẽ lan đi rất xa, hơn nữa, chiến trường đó có gì đó là lạ, có thể thấy được những ngọn núi đã hủy diệt kia từ từ phục hồi lại, dung nham cũng từ

từ biến mất.

"Chiến vực Thần ma!" Nguyệt Thiền khẽ nói, nhận biết được bảo vật này.

Chiến trường của hai bọn nó là một pháp khí hi hữu ở thế gian, Ma nữ cũng có một cái, năm đó từng nhốt Nguyệt Thiền ở Thạch đô, chính là pháp khí không gian hiếm thấy.

Cũng không phải Chu Yếm cùng với chim nhỏ đỏ rực kia lấy thứ đó để chiến đấu, mà dùng làm chiến trường, diễn hóa ra một vùng sơn hà, nếu không lực phá hoại kinh người của bọn nó sẽ gây nguy hiểm cho Đại hoang.

"Xèo!"

Đột nhiên, Bóng Lông hóa lớn, trở thành một con Kim sí đại bằng, lao thanh về Tiểu hồng điểu, móng vuốt to lớn ấy vồ tới hòng xé nát nó ra.

Linh vũ của tiểu Hồng dựng đứng, vù một tiếng hóa thành mặt trời chói lóa va chạm với Kim bằng kia, tuy thân thể không lớn thế nhưng mạnh mẽ vô song!

"Ầm!"

Giao phong kịch liệt, lông chim tán loạn, hai bên đều rút lui.

Sau một khắc, tiểu Hồng hóa thành bóng người, chỉ có điều cả người được bao trùm bởi giáp trụ vàng óng chỉ lộ mỗi đôi mắt, mấy trăm thanh thần kiếm màu đỏ đeo trên lưng, ngoài ra xung quanh cơ thể có tới mấy ngàn thanh lơ lững trong hư không, tất cả đều lóe lên hào quang.

Kiếm reo vang trời, chớp mắt nó rút một thanh thì toàn bộ kiếm đỏ đều đồng loạt run lên, hóa thành ánh đỏ vô tận lao về trước.

Mỗi một kiếm đều là một ký hiệu, tất cả tạo thành một kiếm trận tuyệt thế nhốt Bóng Lông ở bên trong, khí thế giết chóc bao trùm.

Bóng Lông kêu lên tiếng kỳ lạ, đầu tiên là hóa thành ba đầu sáu tay, dũng mãnh xung kích, sức chiến đấu tăng vọt chống lại vô tận kiếm trận màu đỏ kia, sau đó đột nhiên thu nhỏ người lại, hóa thành một vị Chiến thần màu vàng, bóng ảnh lóe lên rồi phan thành ngàn thành vạn không ngừng tránh né trong trận.

"Quá đặc sắc!" Thạch Hạo than thở, thần thông hai bên không dứt, bảo thuật bay vèo không thôi.

Sức mạnh của hai tên này không nghi ngờ gì nữa, bởi vì Thần hỏa lờ mờ lượn quanh người, đã bước ra một bước mang tính then chốt kia, đó là dấu hiệu của bước đầu nhen nhóm Thần hỏa.

"Tiểu ca ca, sao ca đi lâu vậy, giờ thì về rồi." Thanh Phong nhiệt tình giải thích cho Thạch Hạo nghe, dưới sự giúp đỡ của Liễu Thần nên Bóng Lông đã phục hồi lại như cũ, mà trước khi Thạch thôn dời tới đây thì nó đã kéo tiểu Hồng quay lại.

Bóng Lông và chim nhỏ đỏ rực kia chỉ cần hễ gặp mặt là đại chiến lại bùng phát, trời sinh đối lập, tuy không có quyết giết sống còn thế nhưng cứ vài ngày là lại đánh một trận.

Gần đây, mọi người trong Thạch Hạo cũng đã quen, mà Thanh Phong, đại thẩm Thanh lân ưng, còn có Đại Tráng, Hổ Tử thường hay tới xem chiến để học tập và cảm ngộ.

Thạch Hạo khẽ than, Liễu Thần muốn rời đi nên đã khôi phục Bóng Lông lại như cũ, giúp đỡ một nhà của Thanh lân ưng gột rửa thân thể, tất cả đều là trợ giúp Thạch thôn có thực lực để tự vệ.

"Gàoooo..." Một tiếng hú dài cứ như là sói là chim, ánh đỏ cuồn cuộn, một con hung cầm lao tới, vô cùng ngang ngược đánh về Thạch Hạo, kêu gào nói: "Có dám chiến một trận với ta?!"

Nó dài tới hàng trăm trượng, ánh đỏ chói mắt, ánh lửa đốt trời, cứ thế tấn

công trông rất có uy thế.

Thạch Hạo mỉm cười, duỗi tay ra, bàn tay không ngừng hóa lớn, sau đó bao phủ lấy con hung cầm này, khiến nó phải nhanh chóng thu nhỏ lại, sau cùng hóa thành một con chim dài hơn một xích không ngừng vỗ cánh trong bàn tay của nó, không cách nào thoát khỏi được.

Nó đã hiện ra bản thể, chính là Đại hồng điểu, nó vô cùng nhụt chí, nói; "Bái Chu tước làm sư phụ, vậy mà cũng không đánh lại ngươi..."

Mọi người đều cười to, vừa nãy khí thế cứ như hổ như gấu, cứ như trên đời này ta là vô địch, giờ lại cúi đầu ủ rũ, vẻ mặt không cam.

"Có tiến bộ, mạnh hơn trước đây nhiều." Thạch Hạo cười nói, năm đó nó vứt con Đại hồng ở tổ địa Hỏa quốc, bắt con chim nhỏ kia nhận làm môn hạ, quả nhiên thực lực tăng lên không ít.

"Nhị ngốc tử không trở về à?" Thạch Hạo hỏi.

Thanh Phong lắc đầu, sau khi từ biệt vào năm đó thì nó cũng không trở về nữa.

Thạch Hạo yên lặng, Nhị ngốc tử Khổng cầu kỳ chính là một Tôn giả siêu cấp, đoạn thời gian ở lại Thạch thôn thì bị Đại hồng điểu giày vò thì quả là không may.

Không cần nghĩ cũng biết, nó cùng với vị hồng nhan tri kỷ mượn trận pháp của Thiên nhân tộc để tới thượng giới.

Thạch Hạo thở dài, Hỏa quốc, Thiên nhân tộc, một vài cố nhân đều đã đi, thế giới này lại buồn tẻ đi không ít.

"Xoẹt!"

Kim quang ập tới, một con khỉ vàng cao bằng nắm đấm bay lên vách núi, mắt vàng chói lửa liếc nhìn Thạch Hạo, vẻ mặt chẳng hiền lành chút

nào.

Sau đó, tiểu Hồng chỉ nhỏ bằng bàn tay mang theo ánh lửa bay tới đỉnh núi ấy.

Hai bên kết thúc đại chiến, thu lại Chiến vực Thần ma.

"Bóng Lông, ánh mắt đó là gì thế hả, không quen tao à?" Thạch Hạo cười tươi hỏi.

"Ngươi nhân lúc ta mất trí nhớ, đã làm gì ta?" Con khỉ màu vàng kia chất vấn, cặp sừng nhỏ trên đầu lấp lánh đã mọc ra, ánh sáng nhu hòa phát sinh.

"Năm ấy hả, tao chăm sóc mày thật cẩn thận nè, ví dụ như dẫn mày đi trộm trừng chim loan năm màu, tao cùng nướng cho mày ăn, ví như mày trộm trứng của một con Khổng tước khiến nó tức giận đuổi giết hai ta, phải cùng mày tiến vào Thái âm hà để thoát thân..."

"Đừng nói nữa!" Bóng Lông nói, những ký ức này khiến nó đỏ mặt, tới cảnh giới này làm sao mà đi trộm trứng...

"Mắc cười quá, là hậu nhân của Thần viên ấy vậy mà lại là kẻ trộm." Chim nhỏ màu đỏ này đập cánh sỉ nhục, cười tới không ngậm được miệng.

"Tiểu Hồng, Bóng Lông, bọn mày..."

"Im đi!" Hai tên đồng thanh hét lên, đặc biệt là hàng răng của Bóng Lông nghiến chặt, mấy năm mê man ấy vậy lại được cái tên ghê tởm này?

Bọn nó đều có lai lịch bất phàm, năm tháng tu hành cũng không phải rất dài thế nhưng đã nhen nhóm Thần hỏa. Trong tộc của bọn nó nếu mà có người còn sống, nhất định sẽ vô cùng khủng bố.

Nguyệt Thiền vô cùng kinh ngạc về Bóng Lông, nhìn rất giống với tên đã đại chiến với Trượng lục kim thân, đại náo Tây Phương giáo, đều là Chu

Yếm có sừng, lẽ nào là con cháu đời sau sao?

"Đi thôi, về thôn!" Thạch Hạo reo lên, cả đám người đều vui vẻ trở lại.

Nguyệt Thiền và Tần Hạo kinh ngạc rất lâu, đây mà là thôn à? Bất kể là trận pháp, thánh dược hay là cường giả, đủ khiến các đại giáp phải đờ người.

"Đây là một Thần thôn mà." Nguyệt Thiền khẽ nói, có Liễu Thần tọa trấn thì tuyệt đối có thể dùng cái tên này.

"Bóng Lông, tiểu Hồng, giúp ta bắt một con tặc điểu."

Sau khi trở lại thì Thạch Hạo thấy một cây táo lâu năm, bên trên có một tổ chim to bằng đầu người, nó nhớ mãi không quên, từ thuở nhỏ đã muốn bắt lấy con Ngũ sắc tước kia thế nhưng chẳng khi nào thành công.

"Nói tới tặc này thì nó sớm đã chạy rồi, lâu rồi cũng chẳng thấy xuất hiện nữa." Thanh Phong nói.

Thạch Hạo lẩm bẩm, cảm thấy tiếc nuối.

Nguyệt Thiền hỏi Bì Hầu, Nhị Mãnh thì biết được, đó là một con chim năm màu đầu trộm đuôi cướp, cũng chính là con vật duy nhất mà khi xưa đám Thạch Hạo không qua giờ bắt được, sau khi nàng biết chuyện này thì cảm thấy không biết nên buồn hay nên vui.

"Im đi!" Thạch Hạo hét lớn với gương mặt đỏ chót ngăn bọn họ lại, những chuyện cũ rích này nó cũng không muốn nhắc lại.

Ánh mắt của Tần Hạo kỳ lạ nhìn vị huynh trưởng của mình.

Khóe miệng của Nguyệt Thiền cười mỉm, trên dung nhan hoàn mỹ ấy tràn ngập sự vui vẻ, cảm thấy khi xưa tên hung tàn này rất thú vị, chẳng hề giống hình tượng của kẻ địch trong mắt nàng.

"Còn chuyện xấu gì nữa không, kể cho ta biết với?" Tới lúc này thì Tần Hạo mới mở miệng.

"Hỏi ta là được, ta biết hết." Bì Hầu dương dương tự đắc.

"Cấm nói!" Thạch Hạo mặt mày xám xịt, nhanh chóng ngăn cản.

"Nói chút thôi mà." Nguyệt Thiền cũng mở miệng, nụ cười tươi ẩn hiện, vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành, nhưng lúc này không còn thánh khiết xuất trần nữa, muốn các thiếu niên trong thôn này bật mí.

"Tiểu Hạo thú vị lắm, ba tuôi còn không cai sữa..."

"Sai, tám tuổi mới đúng, chúng ta còn bắt gặp hắn lén uống."

...

Tần Hạo ngạc nhiên, Nguyệt Thiền thì chẳng hề để ý hình tượng mà cười ha hả, trên dung nhan tuyệt mỹ lộ vẻ hài lòng, đây chính mà mặt khác của tiểu Thạch hung tàn ư?

Thạch Hạo phát điện, mặt càng thêm đỏ ngày, khi không thể ngăn đám bạn nói ra thì chỉ biết ôm đầu bỏ chạy, tai không nghe mắt không thấy.

"Tiểu Hạo, chuyện này thì có gì đâu, không phải em dâu về đây là dưỡng thai à, cười nhiều thì mới tốt được." Hổ Tử nói.

"Hay là các ngươi đi hái ít quả mơ cho nàng ăn đi, gần đây nàng thích ăn chua." Trước khi ôm đầu chạy, nó phất phất tay nói.

Lần này thì tới phiên Nguyệt Thiền chẳng thế nào cười nổi nữa, âm thầm ngầm rủa.

"Tiểu Hồng, Bóng Lông, sơn bảo mà bọn mày đoạt được là thứ gì thế?" Thạch Hạo hỏi, vấn đều này khiến nó tò mò rất nhiều năm rồi.

"Tại sao phải nói cho ngươi biết?" Tiểu Hồng liếc nó một cái, với cái tên tiểu Hồng nó chẳng hề vừa lòng.

"Bóng Lông, mày quên rồi à, là ai dẫn mày đi ăn linh dược của Bổ thiên giáo, là ai dẫn mày đi tổ Côn bằng để ngắm biển..." Thạch Hạo chai lì lên tiếng.

"Đây là một chiếc hộp được đánh bóng từ thiên cốt, bên trong có chí bảo ghi chép một pháp môn, uy lực kinh khủng, cái thế thật sự." Bóng Lông nói.

"Chẳng lẽ còn hơn cả mười hai biến, bảo thuật Chu tước hả?" Thạch Hạo kinh ngạc.

"Không giống nhau, đấy là pháp môn chuyên về vận chuyển thần thông, nếu như học được thì có thể tổ hợp các loại thần thông lại với nhau, khiến cho các bảo thuật quy nhất, bảo thuật kia... không thể tưởng tượng được!" Bóng Lông nói.

"Có biết kinh văn cấm kỵ là gì không, đây chính là một trong số đó!" Chim nhỏ màu đỏ cũng mở miệng.

"Bá chủ thượng giới xuống đây để đoạt bảo vật, đây nhất định là một trong số đó." Bóng Lông cẩn thận bổ sung.

Thạch Hạo chấn động, nhưng mà, chí bảo được đánh bóng từ thiên cốt kia đã mất rồi, giờ cũng chẳng biết ở phương nào.

"Vốn là ta đoạt được thế nhưng do thương thế quá nặng, hôn mê ở đấy hồ..." Nhắc tới những chuyện này thì khiến cho Bóng Lông phát điên.

Tiếng cười nói vang vọng trong đêm tối, ánh trăng trắng bạc, bên cạnh chiếc hồ nhỏ như ngọc thạch, lửa trại sáng rực, già trẻ lớn bé ngồi quây quần bên đống lửa, tiếng cười nói không dứt.

Thịt nướng màu vàng, rượu Hầu nhi thơm ngát, đám nhóc con thì vui đùa chạy xung quanh, còn có Thiểm điện khuyển, Tử kim thần thử rượt theo sau, tạo nên hình ảnh vô cùng ấm cúng.

Thạch Hạo mang về rất nhiều thứ, có bảo cụ, rượu ngon, còn có sinh linh

thuần huyết như Lam long, Rắn chín đầu, Kiến tử kim...

Nhưng mà, các hung thú có cấp bậc Tôn giả kia thì mọi người cũng chỉ có thể ăn một miếng, cần phải lấy những bảo dược này đi luyện hóa, đối với mọi người thì thần lực ẩn chứa bên trong quá lớn.

Cũng may là, còn có rất nhiều di chủng, cùng với các trân hào mỹ vị khác, mọi người quây quần một chỗ, cụng ly nâng chén, nói không hết chuêện.

Một vài đứa bé ở truồng cũng lén la lén lút nâng chen rượu, chưa kịp uống thì đã bị người lớn đánh cho một phát, loạng choạng lui về sau, ngây thơ đáng yêu vô cùng.

Trong lúc này, Thạch Hạo đưa ra rất nhiều vật phẩm, bất kể là những đứa nhỏ hay là những vị thúc thúc đều rất vui vẻ, kinh ngạc không thôi.

Đặc biệt nó mang về một lượng lớn hỏa dịch, không chỉ khiến người trong thôn hoảng sợ mà ngay cả Nguyệt Thiền Tần Hạo cũng trợn tròn mắt, quá nhiều hỏa dịch.

Sau nửa đêm thì mọi người phân tán đi, phần lớn trở lại nhà của mình, còn có một vài người say ngất ngủ bên thảm cơ xanh nơi hồ.

Ánh sao lấp lánh, ánh trăng mờ ảo.

Dưới cây liễu ở đầu thôn, Thạch Hạo ngồi xếp bằng trò chuyện cùng với tiểu Tháp và Liễu Thần, nó vô cùng tiếc nuối, chẳng lẽ muốn rời đi rồi sao?

Đặc biệt là Liễu Thần, nó tôn kính như là sư tôn cũng như là bằng hữu mình, nó lớn lên từ dưới cây liễu này, cảm tình vô cùng tràn trề, sau này sẽ không gặp lại ư?

Thạch Hạo lẩm bẩm, nói chuyện với nhau mà cứ thất thần.

"Một trận chiến phong Thần cuối cùng của tám vực, lúc đó ta sẽ rời đi."

Liễu Thần bình tĩnh nói.

Mà tiểu Tháp cũng là như thế.

Hai người cùng chỉ điểm cho Thạch Hạo, nói nó nên đi tới thượng giới, pháp tắc nơi này không hoàn chỉnh, đại đạo bị khuyết, không thích hợp với sự trưởng thành của nó.

"Thượng giới, có gì đặc biệt sao?"

"Mặt đất của thượng giới rất chắc chắn, có tính là đặc biệt không?" Tiểu Tháo cười nói, như đang tự chế giễu bản thân.

"Thượng giới lớn như thế nào, sinh linh nơi đó mạnh tới đây?" Thạch Hạo uống một ngụm rượu Hầu nhi, sắc mặt đỏ bừng, lúc này như là một thiếu niên ngây ngô muốn thăm hỏi các chuyện tình.

"Nếu nói cẩn thận thì thượng giới vô ngần, không có phần cuối." Liễu Thần giải đáp thắc mắc.

"Ngươi cảm thấy, Tây phương giáo chủ, chủ nhân của Bổ Thiên giáo, Bất lão Thiên tôn... đám người phát động đại kiếp nạn rất mạnh đúng không?" Tiểu Tháp hỏi.

"Rất mạnh!" Thạch Hạo gật đầu/

"Bọn họ cũng chỉ có thể thăm dò một khu vực nhỏ ở thượng giới, hơn chín mươi phần trăm những khu vực thần bí bọn họ cũng chưa đặt chân tới." Tiểu Tháp nói.

"Sao?!" Thạch Hạo kinh ngạc, cơn say chợt biến mất.

"Có thể, ta đi qua cánh cửa nguyên thủy, mà địa phương cuối cùng muốn đi chính là nơi sâu nhất của khu vực thần bí cũng nên?" Liễu Thần khẽ nói, nó cũng không thể xác định được mà chỉ có thể suy đoán mà thôi.

Bước ra bước kia, ai có thể nói rõ điều gì?

Đường có rất nhiều, đây cũng có thể là một trong số đó.

Trước kia, bá chủ sắp chết, giáo chủ già nua, mấy ai sẽ xông vào mấy khu vực thần bí vô ngần ấy.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 537: Thượng Giới Bí Hiểm

Thạch Hạo ngẩn người, trong lòng chấn động, là khu vực đáng sợ như thế nào? Mênh mông vô cương, toàn bộ đầy tính bất ngờ, dù là bá chủ thượng giới cũng không dám đặt chân.

Sau khi bước ra bước kia, muốn tới nơi đó ư?

Đường có rất nhiều, lựa chọn hoàn toàn khác nhau. Xưa này vẫn có lời đồn rằng, sau khi bước ra bước kia thì kèm theo đó là sự kinh khủng là vô cùng kỳ lạ, chẳng lẽ là nơi ấy sao?

Thượng giới rộng vô ngần, vô số chủng tộc, khu vực mà ngàn tỉ sinh linh sinh sống cũng không biết rộng lớn hơn hạ giới bao nhiêu lần, ấy vậy mà cũng chỉ là một góc của thượng giới mà thôi.

"Còn nhớ cây dược ở gần Dược đô của cảnh nội Hỏa quốc không?" Tiểu Tháp nói.

Thạch Hạo từ trong trạng thái xuất thần tỉnh lại, gật gật đầu nói: "Tự nhiên là nhớ."

Trong sơn cốc kia có trồng một cây kỳ dược, được xưng là linh căn đệ nhất thượng giới được vô số trận pháp bảo vệ, khi lần đại kiếp nạn diễn ra thì có mấy bị bá chủ tới công kích hòng ngắt lấy.

Kết quả, đó là một sát cục.

"Linh căn ấy vốn là một sinh linh đáng sợ, vô tận năm tháng trước đây, ba vị bá chủ sắp chết cùng nhau thăm dò một khu vực thần bí vô cương, sau đó thì gặp phải tao ngộ, gian nan lắm mới thoát chết thế nhưng hai người phải bỏ mình, sau đó nó hóa thành cây dược này." Tiểu Tháp nói.

"Hả?!" Thạch Hạo lè lưỡi.

Quy tắc bí ẩn này nghe có chút kỳ lạ, khiến người khác khó mà tin được, một kỳ dược tuy được xưng là linh căn đệ nhất, thế nhưng tiền thân của nó... quá bất hợp lý mà!

"Cũng chỉ là linh căn đệ nhất trong mắt của các giáo mà thôi, khu vực thần bí lớn như thế, ai mà biết còn có bao nhiêu." Tiểu Tháp nói.

Ánh trăng bạc như nước, như một làn khói mờ ảo bao phủ lấy Thạch thôn, nơi đây nằm ở một góc Đại hoang, lúc này yên ắng và tĩnh lặng, rời xa trần thế.

Phương xa có núi lớn nguy nga, sơn mạch nguyên thủy bao la, thi thoảng truyền tới những tiếng gào thét của hung thú, thế nhưng không một con nào dám lại gần.

Đây thôn, ánh xanh lấp lánh, vầng sáng nhu hòa chảy xuôi.

Thạch Hạo ngồi xếp bằng dưới gốc cây, nó thất thần, chỉ vừa mới nghe thấy mà đã bị hớp hồn, tinh thần cứ đặt ở việc làm sao mạnh lên để tìm rõ ngọn ngành.

Hiển nhiên, đây cũng là hàng loạt sự việc kỳ lại mà thôi, còn có rất nhiều nữa.

"Thư viện Bạch lộc, thư viện Tạo hóa, mỗi một thư viện đều không yếu hơn các đại giáo, họ từng cùng nhau thăm dò những khu vực thần bí kia, tu vi của hai viện trưởng đều vang dội cổ kim, họ mang theo nhóm học sinh mạnh mẽ nhất tiến vào, thế nhưng đều đẫm máu quay ra." Tiểu Tháp nêu lên một ví dụ thực tế.

Một vị đệ tử vừa trốn thoát nơi đó nói, khi thâm nhập không lâu thì một vị viện trưởng thấy đoạn gỗ dài khoảng một trượng bị sét đánh cháy đen thui, mặc cho lão viện trưởng này có pháp lực chấn thế thì liền bị hóa thành một vũng máu.

Mà một vị viện trưởng khác kỳ lạ hơn nữa, phát hiện ra một giọt nước mưa tỏa ra hào quang mười màu, sau khi đoạt lấy trên tay thì lập tức lão hóa thành một bộ xương trắng, thịt và nguyên thần đều bị hòa tan cả.

Sau khi nghe xong thì Thạch Hạo nghẹn họng, cảm thấy khó mà tưởng tượng nổi, việc này quá thần bí.

"Trong khu vực thần bí ấy có sinh linh ư?" Thời gian dài trôi qua, nó nhịn không được hỏi.

"Có, đều toàn là gian ác, mạnh mẽ khó mà tưởng tượng được, những người nhìn thấy hầu như đã chết hết." Tiểu Tháp nói.

Cũng không phải hơi quá, sinh linh ấy mọi người đều nhận ra, từng có người phát hiện một quả trứng đá lượn lờ khí hỗn độn, sau khi quan sát kỹ thì đó là một quả trứng có thể nở ra chân long.

Lúc ấy, tên đó dùng bí pháp đưa tin ra ngoài xin cao thủ trong môn phái giúp đỡ, trước tiên là tiếp ứng thế nhưng trên đường rút lui, khi môn phái này đi qua một vũng bùn bằng đầu nắm tay thì đều chết hết cả.

Thạch Hạo khó mà mở miệng được, không ngừng trầm tư dưới đêm trăng, cũng có khát khao thăm dò những nơi này.

Đến cùng, thượng giới là như thế nào? Ngay cả truyền thừa bất hủ mà chỉ có thể thăm dò một góc nhỏ, khu vực sinh sống của vô tận chủng tộc, ngàn tỉ sinh linh cũng chưa được một phần mười của thượng giới, tin tức này khiến người khác hoảng sợ.

Mênh mông hơn cả địa ngục, bao phủ sương mù, tràn đầy bất ngờ.

"Lúc thái cổ, ta từng chọn một con đường, phá cửa ải sinh tử, cuối cùng tưởng rằng tiến vào khu vực nơi sâu kia, sau đó... gặp phải việc cực kỳ kỳ lạ, xuyên thẳng một đường rồi trở lại." Liễu Thần mở miệng.

Lời nói của nó ôn hòa, không chút gợn sóng thế nhưng không riêng

Thạch Hạo thất kinh, ngay cả tiểu Tháp cũng chấn động, trong lòng cồn cào khó tả.

Liễu Thần cũng không có nhiều lời.

Chẳng trách, Liễu Thần hoài nghi, khi xuyên qua cánh cửa nguyên thủy thì khả năng sẽ tiến vào nơi sâu trong khu vực thần bí.

"Những thư viện học phủ cổ xưa kia, sau khi nghiên cứu qua năm tháng dài dằng đẳng thì có suy đoán ra nhiều thứ, hiện ra hết sự kỳ quái và đáng sợ." Tiểu Tháp nói.

"Trên trời xanh." Liễu Thần thở dài.

Chuyên mà bọn họ nói lúc đầu lúc đuôi, rất là rải rác, thời gian nhanh chóng hết nửa đêm.

"Tiểu Tháp, mày mạnh như thế ,từng nói là muốn mở ra một giới, chẳng lẽ không thể thăm dò khu vực thần bí kia sao?" Thạch Hạo hỏi.

"Ta nói là mở ra lại một giới chứ không phải là thượng giới, nơi đây tuy có nhật nguyệt tinh thần, cương vực vô tận thế nhưng rất nhiều ngôi sao cũng chỉ là hình chiếu của thượng giới, giới này chỉ là một nhà tù, ta tự có thủ đoạn của mình." Rất hiếm thấy tiểu Tháp biết điều như thế này.

Theo cách nói của nó, thượng giới rất kiên cố.

Thạch Hạo yên lặng, lại rơi vào trầm tư.

Hôm nay, nó nghe quá nhiều bí mật, cần phải tiếp thu và tiêu hóa.

"Tám vực, còn có trận chiến cuối cùng nữa." Liễu Thần nói.

Bá chủ của thượng giới có thể xuống thêm lần nữa, trong giới nhà tù này có một vài thứ khiến bọn họ động lòng, ví như thiên Siêu thoát của Nguyên thủy chân giải.

Sinh linh ở hạ giới không mạnh, cương vực tuy rộng lớn kém xa thượng giới, theo lý mà nói những tạo hóa này hẳn phải đã bị tìm thấy hết rồi mới đúng, thế nhưng vẫn không thể nào thành công được.

Lúc ở thượng cổ, ngược lại cũng có vài người lấy đi một số thứ, nhưng dù sao những vật trọng yếu vẫn chẳng hề thấy tăm hơi.

"Cơ hội cuối cùng, chính là trận chiến phong Thần." Tiểu Tháp cũng nói.

"Trận đánh phong Thần là gì thế?" Thạch Hạo không rõ, cẩn thận hỏi.

"Có người bất mãn thượng giới, muốn hạ giới vô thần." Tiểu Tháp nói.

"Uhm, là ý gì?" Thạch Hạo nhíu mày hỏi tiếp.

"Sinh linh của hạ giới đều đã bị bắt ở hai lần trước rồi, còn sót lại cũng chỉ là ngụy Thần mà thôi, đều là thuộc đạo thống bất hủ nên có người không vừa lòng muốn giết tận." Tiểu Tháp trả lời.

Thạch Hạo nghe thấy thế thì hít vào hơi khí lạnh, đây tuyệt đối là một tin tức kinh khủng, nếu truyền ra ngoài thì tám vực chắc chắn sẽ rung chuyện cực lớn.

"Là ai?"

"Ngươi biết mà." Tiểu Tháp nói, khí hỗn độn tỏa ra, hiển nhiên nó cũng phải che giấu.

"Là sinh linh bất diệt bị trấn áp dưới núi Ngũ hành?" Thạch Hạo kinh ngạc, đã sớm biết, chắc chắn sẽ không bao giờ giảng hòa, nhưng không nghĩ lới việc này lại dính líu sâu như thế.

"Trận chiến phong Thần qua đi, hắn muốn tới kia, ha ha, ta nghĩ một số đại giáo sẽ càng đau đầu hơn nữa, đấy chính là một cơn rung động cực lớn." Tiểu Tháp cười trên sự đau khổ của người khác.

Sau trận chiến này, khiến cho thiên địa bị cắt đứt, hai giới trên giới khó

có thể liên kết, cho nên muốn hạ giới lần nữa thì phải chờ năm tháng dài đằng đẵng sau mới được.

Lần này có chút khác biệt, từ xưa tới nay, tám vực chắc chắn vô cùng phồn thịnh, thần linh xuất hiện, chư thánh tranh bá, thăm dò hạ giới với quy mô lớn.

Nhưng giờ, tranh đấu của các bá chủ càng nhiều hơn, có không ít thần thánh hiện ra.

"Tin chắc, sau khi thiên địa bị cắt đứt, giới này mới bắt đầu phồn thịnh thật sự, sẽ có rất nhiều cường giả sẽ quật khởi sau cơn mưa xuân, thần thánh sẽ xuất hiện."

Chỉ là, đến lúc ấy cũng không đóng lại giới này nữa.

Mà thần thánh xuất hiện, nhiều 'đại dược' như thế thì sẽ cố gắng tồn trữ lại, sau này khi phồn thịnh thì sẽ tiếp tục thu gặt, thật sự không biết là xấu hay tốt, vui hay buồn.

Thạch Hạo nghe thấy thế thì nắm chặt nắm đấm, đám người thượng giới trắng trợn chẳng chút kiêng dè, cơ bản không coi tám vực ra gì, là 'vườn thuốc' cũng không bằng, quyền sinh sát nắm trong tay, thích làm gì thì làm.

"Tao muốn tới thượng giới một chuyến, xem thử Đạo thật sự của nơi đó ra sau, pháp tắc không thiếu, thiên địa tiếp cận với hoàn mỹ." Thạch Hạo nói, trong mắt ánh lên thần quang trong trẻo.

"Ha ha, nhóc con, ta quý ngươi. Thượng giới vô ngần, chủng tộc vô số, thiên kiêu đầy rẫy, sơ đại quật khởi, hi vọng sau khi người tới đó sẽ không bị chôn vùi bên trong." Tiểu Tháp nói.

"Sự huy hoàng của địa vực đó bất quá cũng chỉ chưa tới một phần mười mà thôi." Thạch Hạo bĩu môi, bắt đầu ngạo mạn.

"Ngươi có biết, dù là một phần mười thì dù vô số tám vực như thế này

hợp lại cũng mới có thể so sánh được, địa linh nhân kiệt, thần sơn vô số, tiên hương vô số, có rất nhiều thánh địa đang chờ ngươi thăm dò đấy." Tiểu Tháp có dáng vẻ đầu trộm đuôi cướp, phun ra một luồng khí hỗn độn, nói: "Cho ngươi một đề xuất, lựa chọn gia nhập vào học viện Thiên tiên vạn cổ bất diệt kia, trong đó quậy phá chắc chắn sẽ có rất nhiều em xinh tươi đó."

Thạch Hạo khinh bỉ nói: "Mày chỉ là một tòa tháp mà cũng biết chảy nước miếng hả. Đúng rồi, lần trước khi mày thấy thạch châu trấn thần kia thì liền đuổi theo Ma nữ, đến cùng đã xảy ra chuyện gì thế? Cái gì mà có quan hệ với cố nhân, lẽ nào pháp khí cũng có đạo lữ?"

Tiểu Tháp cứng họng, khí hỗn độn dẫn trào suýt chút nữa đã hất bay Thạch Hạo về phía chân trời, thế nhưng cũng may Liễu Thần vươn cành cây xanh mỡn ra kéo lại, ổn định lại thân hình cho nó.

"Liễu Thần, con thật không nỡ để người ra đi!" Thạch Hạo nói thật lòng, thường ngày nó tuy thoải mái, thậm chí lạnh nhạt, cũng đôi khi hung tàn, thế nhưng giờ khắc này lại đa sầu đa cảm, nó sợ sẽ không bao giờ gặp lại được Liễu Thần nữa.

Bởi vì cánh cửa nguyên thủy kia quá mức thần bí mà kinh khủng, từ xưa tới này, phàm là người bước vào thì chỉ có mỗi máu tươi chảy ra, sau đó là im lặng chẳng hề có động tĩnh gì nữa, vĩnh viễn không tái hiện.

Dù là như thế, nhưng nó lại hấp dẫn toàn bộ tồn tại vô thượng mạnh mẽ nhất, kinh diễm nhất từ cổ chí kim này, chỉ cần đặt chân vào là sẽ siêu thoát thật sự.

"Bên trên trời xanh... chính là siêu thoát." Liễu Thần khẽ nói.

Thời khắc này, nó hiện ra nhân thân đứng trước Thạch thôn, bạch y phần phật, dưới ánh trăng quả thật phong hoa tuyệt đại, cứ như đang nhìn xuyên cổ kim vậy.

Ở xung quanh xuất hiện vô số chùm sáng lơ lững, cứ như là từng vầng

thái dương chìm nổi truyền ra tiếng tụng kinh, đó chính là ba ngàn giới!

Bên trong mỗi một chùm sáng mông lung đó đều có một vị thần đang quỳ lạy nó, mà sau lưng bọn họ đều là vô cùng vô tận chúng sinh.

"Đó là thứ gì vậy?" Thạch Hạo hỏi.

"Đó là những việc mà nó đã trả qua." Tiểu Tháp nói.

Ba ngàn giới chập chờn ấy, có cái là Thần quốc bất hủ, có cái là một thế giới, có cái lại là địa phương tương tự như lao tù tám vực này, đại biểu cho những con đường mà Liễu Thần đã từng đi qua.

Nó từng được người khác cho rằng là Tế linh, gọi là thần thánh, gọi là cấm kỵ, hết thảy những thứ này đều hội tụ ở đây, đó chính là ba ngàn giới.

Liễu Thần, đến cùng là tồn tại ra sao? Thạch Hạo chấn động.

Tiến lên trời cao, bước lên thế giới, có lẽ đó là truyền thuyết của nó? Hiểu rõ quá khứ của nó.

"Có thể nhìn thấy sao?" Thạch Hạo hỏi ngược lại.

"Có thể chứ, sẽ có một ngày, ở nơi trời xanh... gặp lại." Liễu Thần nói.

Thạch Hạo chấn động, đây là sư tôn cũng là bằng hữu, Liễu Thần quan tâm nó quá nhiều, nếu như có một ngày có thể trợ giúp nó, nhất định phải nỗ lực hết mình.

Nó sẽ không hề quên lời của tộc trưởng, năm đó khi Liễu Thần xuất hiện ở Thạch thôn thì tạo nên lôi điện vạn trượng, toàn thân thể cháy đen, gần như là chết khô, mười mấy năm sau mới đâm chồi ra được một cành mới, không biết đã xảy ra chuyện gì nữa, đó là một lựa chọn như thế nào đây.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 538: Bảy Mươi Hai Biến.

Sáng sớm, ánh mặt trời vàng rực len lỏi khắp nơi.

Cả người Thạch Hạo lấp lánh ngồi xếp bằng ở dưới gốc cây đầu thôn, nó ngồi im yên lặng cả đêm dài, những chuyện vừa nghe được quá mức bí ẩn, tinh khí lưu chuyển tựa như nhập định.

"Nên tu hành thôi." Một vài đứa bé tự giác dậy từ sớm, tới đầu thôn đón ánh bình minh để rèn luyện.

Thạch Hạo mở mắt, khi nhìn thấy dáng vẻ của đám nhóc này thì liên tưởng tới lúc mình còn nhỏ, khóe miệng chợt nở nụ cười, năm đó bọn nó cũng như thế, cũng cố gắng dậy sớm để tu tuyện.

Đám nhóc này, vừa tu hành vừa len lén nhìn về phía nó, nếu như không phải có Thạch Lâm Hổ đang giám sát thì đã chạy tới bên cạnh nó rồi.

Trong lòng Thạch Hạo rất yên tĩnh, tháng ngày bình thản và đơn giản này rất thoải mái, tiếc là một đi không trở lại, nó đã lớn, có con đường riêng của mình, rất khó ở lại trong Thạch thôn.

Mấy ngày tiếp theo, Thạch Hạo thực hiện lời hứa của mình, truyền pháp môn chim thần cho đám Tử Vân, Đại Bằng, Tiểu Thanh, hi vọng chúng nó càng ngày càng mạnh mẽ hơn.

Bảo thuật đầu tiên của nó là đều học từ trên người của bọn này, dựa theo đó mà tu luyện phát triển cho nên mới có thành tựu như hiện tại.

Một tòa tế đàn được xây dựng ở trong thôn, hào quang lấp lánh, rõ ràng là ngọc thạch thế nhưng lại cứ như là kim loại. Đây là do Liễu Thần tạo nên, vật liệu được sử dụng đều là cao cấp nhất, bên trên có khắc vẽ cầu kỳ, mơ hồ

hiện ra khí hỗn độn. Tế đàn này vừa xuất hiện, cả vùng thế giới trở nên khác biệt.

Tộc trưởng Thạch Vân Phong thở dài, tóm lại, Liễu Thần phải rời đi cho nên đây chính là việc cuối cùng có thể giúp cho Thạch thôn.

Mạnh mẽ như nó, có thể dõi mắt khắp chúng sinh, thế nhưng lại chẳng hề bạc tình, sinh sống trong thôn bấy lâu nay nên cũng ưu lại dấu ấn khó quên trong lòng, cho nên mới sắp xếp những thứ này.

Tế đàn này là một trận pháp, có thể bảo vệ Thạch thôn, cũng chính là một truyền tống trận cỡ lớn có thể di chuyển tới các nơi, chỉ cần xác định được tọa độ là có thể rời đi.

Tế đàn này là sự nâng cao hơn của thần trận mà nó đã bố trí trước đây.

Đương nhiên, muốn khống chế và nắm giữ pháp đàn này thì vô cùng nghiêm ngặt, nếu không cũng chẳng dễ mà thông với bên ngoài, ngược lại rất có thể sẽ đưa tới mối họa vô cùng lớn.

"Ầm!"

Tiếng vang rung trời, nơi sâu trong dãy núi, Bóng Lông đang luận bàn với Thạch Hạo, bộ lông màu vàng toàn thân phát sáng, lấp lánh ánh sáng thần thánh cứ như là tơ lụa vậy.

Thạch Hạo nhe răng trợn mắt, dù đã mặc vào chiến y Bất diệt kim thân thế nhưng cũng cảm thấy hơi chịu không nổi, Thần hỏa đã nhen nhóm này đã xuyên thấy qua thiết côn màu đen nơi tay của Bóng Lông truyền tới, chấn cho xương cốt của nó vang lên không thôi.

"Cái con khỉ chết tiệt này, mày liệu hồn với tao, đừng trách tao bắt nạt nghe chưa!" Thạch Hạo kêu to, triển khai pháp môn Côn bằng xông về trước, hai luồng khí Âm Dương lưu chuyển, mạnh mẽ vô cùng.

"Đến đi, đến đi, chỉ cần đầu ngón tay cũng đủ diệt ngươi rồi!" Bóng

Lông biến hóa, cũng không phải cao lớn tận trời cao, cũng chẳng phải nhỏ như nắm đấm, mà chỉ cao hơn người bình thường một chút thế nhưng lời nói lại vô cùng điên cuồng.

Hai bên quyết đấu, bụi mù ngút trời, núi lở mây tan, nếu không phải đang chiến đấu trong "Chiến vực Thần ma" thì dù là cả dãy núi đồ sộ tới mấy cũng bị hủy không ra hình thù gì.

"Hay!" Rất nhiều người đang xem chiến, trong đó có Thanh Phong, Đại Tráng, tất cả đều vui mừng như điên khi nhìn thấy cuộc quyết đấu vô cùng đặc sắc như thế này.

Nguyệt Thiền, Tần Hạo cũng có mặt, đứng trên vách núi lộ vẻ kỳ lạ, hai người biết được thiên phú dị bẩm là như thế nào, mà Thạch Hạo lại dùng thân thể chính bản thân để khai chiến với Chu Yếm, hai bên cứ như đang liều mạng với nhau vậy.

Nên biết, Thân viên màu vàng này có thân thể cực kỳ mạnh mẽ, đặc biệt là dị chủng mọc ra sừng rồng, quả thật khó mà tưởng tượng được, được xưng là thân thể bất hủ.

Năm đó, cũng là một con Thần viên như thế này tới chinh tiến với Tây Phương giáo, thiếu chút nữa đã xới tung cả giáo lên.

Cũng trong trận chiến đó, giáo chủ của Tây Phương giáo phải tự mình xuất thủ, Trượng lục kim thân suýt bị phá nát thì mới trấn áp được con Chu Yếm kia.

"Hú..." Giữa chiến trường, Thạch Hạo dùng pháp môn Côn bằng công kích, nó ngửa mặt lên trời hú lớn một tiếng, thân hóa thần ma, vô cùng mạnh mẽ.

Thần viên nhảy lên, thân thể trở nên mơ hồ, sau đó khiến người khác kinh ngạc đó chính là, nơi ấy lại xuất hiện thêm một Thạch Hạo đang phát điên, đại chiến với Thạch Hạo khác.

"Con bà nó, nhóc con, ngươi là tên nào mà dám giả mạo bổn tọa?" Bóng Lông kêu gào.

Thạch Hạo nhe răng khoe hàm răng trắng bóng, nó vô cùng thèm thuồng với Bảy mươi hai biến này, hận rằng không thể học ngay lập tức, không nghĩ tới Chu Yếm lại dùng chiêu này đều kích thích nó.

Nó cũng từng học qua thế nhưng lại không có hoàn chỉnh, khi đó Bóng Lông cũng chưa có khôi phục nên bảo thuật không được đầy đủ cho lắm.

"Cái con khỉ xấu xí này, lại đây, lại xem tao thu phục mày như thế nào nè!" Thạch Hạo la hét, diễn biến âm dương, vận dụng bảo thuật Côn bằng thật sự đại sát về phía trước.

"Ầm!"

Nơi đây rung lên bần bật, Chiến vực Thần ma này cứ như muốn xuyên thủng, run rẩy dữ dội không thôi.

"Thân hóa vạn ngàn!" Chu Yếm kêu lớn, thân thể bắt đầu phân tách, từ trong cơ thể của nó tao ra từng con Thần viên, chỉ trong nháy mắt đã chật ních cả thiên địa, tất cả đồng loạt đánh tới.

Thạch Hạo cười to, chuyện này đều vô dụng với nó, bởi vì nó vận dụng con mắt Trùng đồng có thể nhìn xuyên hư vô, phát hiện ra được chân thân của Chu Yếm, trong nháy mắt giết tới.

Trận chiến này, hai bên đều rất thần dũng, dương cương vô cùng, chiến đấu không thôi, mọi người xem chiến tới hoa cả mắt.

Cuối cùng, Thạch Hạo nhe răng nhếch miệng, Thần viên màu vàng cũng gào réo không thôi, đến đây thì trận chiến mới kết thúc.

"Bóng Lông, dạy tao Bảy mươi hai biến đi." Thạch Hạo nằm trên mặt đất, tuy rằng rất mệt mỏi thế nhưng trong mặt lại vô cùng nóng rát, con khỉ đối diện thấy thế thì chợt sợ hãi.

"Không dạy, đây là bí mật bất truyền, trước đây ngươi đã học trộm đôi chút cũng coi như là đủ lắm rồi." Bóng Lông từ chối thẳng thừng.

"Tao có thể dùng bảo thuật vô thượng để trao đổi, chỉ có mạnh hơn chớ không bao giờ yếu, sẽ không để mày chịu thiệt đâu." Thạch Hạo nói.

"Uhm, sao ta cảm thấy, sâu trong bảo thuật Côn bằng của ngươi lại có biến hóa đôi chút, có thể lọt vào pháp nhãn của ta đó." Bóng Lông nói, ánh mắt lấp lánh.

Nên biết, Côn bằng đứng vào hàng ngũ Thập hung Thải cổ, một khi tu tới cảnh giới viên mãn thì vô địch cũng chẳng xa nữa.

"Cái con khỉ này cũng tham lam ghê đó chớ." Tần Hạo lẩm bẩm ở phía sau, ngay cả Bóng Lông cũng thèm tới chảy nước miếng, rất xem trọng pháp môn này của Thạch Hạo, và Thạch Hạo cũng thèm thuồng Bảy mươi hai biến của Chu Yếm.

Ngay cả Nguyệt Thiền cũng không cần nói làm gì, đôi mắt đẹp tỏa ra ánh sáng kỳ lạ, nàng nhìn kỹ như muốn nhìn ra bí mật bên trong.

Đáng tiếc, Thạch Hạo và con khỉ đó rất cẩn thận, hai pháp môn này không hề truyền cho người ngoài, dù là Tần Hạo có là đệ đệ ruột của tiểu Thạch đi chăng nữa thì con khỉ này cũng đề phòng, bởi vì nó vẫn chưa yên tâm với tên này.

"Mày muốn học thì tao sẽ dạy cho mày." Thạch Hạo đầy nghĩa khí nói với Bóng Lông, chẳng hề giấu diếm gì cả.

"Uh, hay là chúng ta cũng không cần trao đổi hết làm gì, cái gì cần thiết là được rồi." Chu Yếm nói, nó vò đầu bứt ta, tuy là nói như thế, nhưng mà do bị dính tới tổ huấn cho nên nó cũng không muốn phá giới.

"Tốt!" Thạch Hạo gật đầu.

Bóng Lông rất cần, vì pháp môn Côn bằng chính là một trong những

pháp môn thuộc dương cương, tương xứng với con đường đi đầy mạnh mẽ tiến thẳng một đường của nó. Con đường bá đạo chí cương thần dũng này, nếu như để nó biến thành một con cá loay hoay trong nước thì cũng rất khó chịu.

Đồng dạng, Thạch Hạo cũng không phải muốn thần thông hoàn chỉnh này của bộ tộc Chu Yếm, chỉ cần Bảy mươi hai biến là được rồi.

Đương nhiên, bản hoàn chỉnh của Ba đầu sáu tay mà Chu Yếm đã dạy cho nó cũng là bảo thuật kinh thế, nhưng cũng không phải là độc nhất vô nhị, bởi vì Tây Phương giáo cũng có bảo thuật tương tự tên là Phật đà ngàn tay.

Những ngày sau đó, Thạch Hạo chìm đắm trong tu luyện, nó cảm thấy vô cùng thoải mái, dốc lòng nghiên cứu Bảy mươi hai biến.

Bí thuật này rất nghịch thiên, một khi biến hóa thành thứ gì thì sẽ có thể nắm giữ được đặc tính và thần năng của đối phương trong chốc lát, chuyện này thật sự rất tuyệt vời!

Đương nhiên, thứ này cũng sẽ có sự hạn chế, cũng không phải là không gì không làm được, giống như Thạch Hạo hiện tại, mặc kệ nó triển khai ra sao, có biến thành Trượng lục kim thân thì cũng không có loại uy năng kia.

"Không tệ!" Thạch Hạo lẩm bẩm, những ngày qua nó tạm dừng tu hành Chân hoàng thuật, đó là tàn pháp không thể theo kịp và hữu dụng bằng Bảy mươi hai biến, nó muốn nắm giữ và tinh thông càng nhanh càng tốt.

"Ồ, tiểu Hạo thúc hóa thành một tòa cốt tháp kìa." Một đám trẻ nhỏ kêu lên, vô cùng ngạc nhiên.

Mỗi ngày, Thạch Hạo đều diễn luyện ở đầu thôn.

Tiểu Tháp bĩu môi, cái tên oắt con này lại mô phỏng theo mình.

"Hả, lại thay đổi kìa, hóa thành một con chim màu đỏ!" Một đứa nhỏ khác hiếu động chạy tới muốn bắt lấy.

Xoẹt một tiếng, Thạch Hạo lại biến đổi, trở thành một cây liễu lấp lánh ánh xanh, cắm rễ trên mặt đất khiến cả đám nhóc phấn khởi không thôi, không ngừng vỗ tay hoan hô.

Hào quang lại lóe lên, nơi đó xuất hiện thêm một cô gái phong hoa tuyệt đại, chỉ cần cất bước là uy thế mãnh liệt, tức khắc tới bên cạnh Nguyệt Thiền.

Nguyệt Thiền tiên tử ngạc nhiên, một giai nhân giống y đúc nàng đang đứng đối diện.

"Như thế này, có thể lừa được chủ thân không?" Thạch Hạo hỏi.

...

Mấy ngày sau, Thạch Hạo không thể ở lại Thạch thôn nữa, nó phải trở lại Thạch Quốc.

"Đại Tráng, Bì Hầu, Hổ Tử, bọn mày muốn đi thật hả?" Thạch Hạo hỏi, vốn nó chỉ muốn dẫn theo Thanh Phong thôi, nhưng đám bạn từ nhỏ lại muốn rời khỏi Đại hoang, muốn bên trời đất bên ngoài có hình thù gì.

"Tao muốn xông pha ngang dọc mười vạn dặm!" Đại Tráng nói.

"Tao muốn xem tường tận hồng trần, muốn biết thế giới muôn màu ấy là như thế nào!" Bì Hầu ngóng trông.

"Tốt, thế để tao dẫn bọn mày đi, khi nào bọn mày mệt, đuối sức không muốn đi nữa thì tao dẫn bọn mày về!" Thạch Hạo gật đầu, muốn thỏa mãn yêu cầu của bọn họ.

Hiện tại, nó có năng lực này, cũng hi vọng mấy người này sẽ trải nghiệm nhiều hơn nữa.

Tế đàn trong thôn phát sáng, Thạch Hạo dẫn đám người này ra đi, trong đó gồm Tần Hạo, Nguyệt Thiền tiên tử, còn ba mẹ nó thì lưu lại, muốn ở

chơi thêm thời gian nữa.

Bọn nó xuất hiện ở tế đàn tổ tiên trong hoàng cung Thạch quốc.

"Đây chính là ngoại giới sao, Ngự hoa viên của hoàng tộc Thạch quốc đây hả?" Các thiếu niên tới từ Thạch thôn đều lộ vẻ kinh sợ.

Thạch Hạo dẫn Đại Tráng tới chỗ Chiến vương để nhờ lão bày cách lĩnh binh, ngang dọc mười vạn dặm, rồi đưa Bì Hầu tới Hoang Thiên vương phủ để lão dẫn tên này đi thăm quan hồng trần, còn Thanh Phong thì giao cho Bằng Cửu để học tập tu luyện...

Còn Thạch Hạo thì lại bắt đầu tu luyện, cẩn thận nghiên cứu bảo thuật, tăng lên sức chiến đấu cho bản thân!

Loáng một cái đã nửa tháng trôi qua, bên trên sợi tóc của nó, tiểu Tháp chấn động, nói: "Tới rồi!"

"Ầm!"

Ngày hôm đó, bầu trời nứt ra, xuất hiện một khe hở khổng lồ, nơi đó hiện ra vô số bóng mờ, từng người đều vô cùng mạnh mẽ, lượn lờ tia điện.

Thạch Hạo giật mình, nó vận dụng viên Trùng đồng, dù khoảng cách rất xa thế nhưng vẫn thấy rõ, nơi đó tựa như là thần ma tụ lại thành từng đàn!

"Ta cần phải tu thành Thiên nhãn của bản thân mới được, toàn mượn nhờ Trung đồng thì không phải là chuyện tốt gì." Thạch Hạo hơi giật mình, lẩm bẩm với bản thân.

Chỉ là, Thiên nhãn có mấy ai tu thành? Quá gian nan.

Trêm vòm trời u ám ấy, tia chớp dày đặc, vết nứt càng sâu hơn, bóng người đầy đáng sợ xuất hiện, dị tượng kinh người!

"Trận chiến Phong thần muốn diễn ra sao?" Thạch Hạo hỏi.

"Bọn họ đang chuẩn bị, lại tạo nên nhiều thiên binh như thế, là muốn lật đổ cả Hoang vực sao, bất chấp cả hậu quả để đoạt được những thứ kia." Tiểu Tháp nói.

Thần hà lóe lên, Liễu Thần xuất hiện ở trung ương thiên cung, lập tức Thạch Hạo cảm thấy nhẹ nhõm cả người, chỉ cần có Liễu Thần ở đây thì bất luận gặp phải hoàn cảnh đáng sợ cỡ nào thì nó cũng chẳng hề lo lắng.

"Trận chiến này tới rồi, mấy ngày ngày, toàn bộ sẽ kết thúc." Liễu Thần khẽ nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 539: Tâm Nguyện Chưa Xong.

Trận chiến Phong thần sắp diễn ra!

Chỉ trong mấy ngày sắp tới thì tất cả sẽ kết thúc. Trong lòng Thạch Hạo bồn chồn, lúc đó cũng là lúc Liễu Thần ra đi, từ biệt hay là vĩnh biệt nữa.

"Rầm rầm!"

Trên vòm trời, sấm vang chớp giật, mây đen chớp lóe múa tung, một vài thần ma như ẩn như hiện, hình thể khổng lồ, khí tức mạnh mẽ sắp sửa hiện thân.

Tiểu Tháp ngạc nhiên, sau đó vút một tiếng lao thẳng lên trời cao rồi nhìn về phía cuối chân trời.

"Ta còn tưởng rằng là mười vạn thiên binh hạ xuống, mấy giáo cùng nhau liên thủ muốn một cú thu gọn sạch sẽ, không ngờ còn hơn cả tưởng tượng của ta nữa."

Tiểu Tháp xuất hiện ở phía trên hoàng cung, ý lạnh tỏa ra, tựa như nó trông ngóng chuyện gì đó.

Có sinh linh mạnh mẽ muốn hàng lâm, tất cả đều bất phàm, thế nhưng nhiều nhất chính là anh linh, được triệu hoán từ Minh thổ tới đây, muốn vượt giới để chinh phạt, tìm tòi toàn bộ Hoang vực.

Nơi gọi là Minh thổ, đó chính là chiến trường nổi danh thời cổ đại, bởi vì âm khí quá thịnh khiến cho các linh hồn người chết tụ lại và không tan biến, hình thành nên nơi dừng chân của các anh linh.

Thượng cổ có Minh thổ, trong đó có một số nơi âm khí ngập trời, yêu tà

tới mức kinh hồn, tương truyền hình thành vùng đất Luân hồi.

Cuối chân trời, sấm vang rền không thôi, rõ ràng có người mở ra Minh thổ và đang triệu hoán vô số anh linh lại đây, muốn xung kích Hoang vực, chỉ với mục đích là tìm những tạo hóa kia.

Đối với sinh linh hạ giới mà nói, đây quả là một hồi đạn nạn!

Nếu như Minh thổ bị mở ra trong mấy ngày liên tiếp thì rất khó mà tưởng tượng nổi sẽ có bao nhiêu anh linh tiến vào trong Hoang vực, tới thời điểm đó chắc chắn sẽ là một cơn hạo kiếp, âm khí bao phủ, vạn vật khô cạn.

"Là do kẻ nào làm, lại có người gia nhập nữa ư, sẽ không phải là một thi thể hỗn độn từ trong Minh thổ đấy chứ?" Tiểu Tháp lộ vẻ nghiêm túc.

Thạch Hạo kinh ngạc, luyện chế thành Hỗn độn thi, chỉ cần vừa nghe tên thôi cũng đã khiến người khác phải rùng mình, hiển nhiên là cường giả cực kỳ đáng sợ!

"Là đang thăm dò sao?" Liễu Thần nói, trận chiến cuối cùng sắp diễn ra, nhiều nhất sẽ không quá năm ngày, khắp nơi dồn dập hành động và chuẩn bị.

"Xèo!"

Một luồng lưu quang bay ra, đó là một cành liễu lấp lánh ánh xanh xông thẳng tới chân trời, nó hóa thành một cây Hồng kiều* sáng rực xuyên qua khu vực này.

(*) Cây cầu bằng cầu vòng.

Đám mây đen kia bị xé ra, rất nhiều tia chớp tiêu biến, một cành liễu óng ánh xuyên thủng tiến vào trong vết nứt ấy!

Tiếng gào thét vang lên, nơi đó có một vài sinh linh mạnh mẽ muốn vượt giới, kết quả tất cả đều bị cành liễu màu xanh này đâm thủng, những thi thể bị xuyên thủng tạo thành một xâu trên cành liễu.

Thạch Hạo thấy thế thì kinh ngạc tới trợn tròn mắt, rõ ràng nó cảm giác được, những sinh linh kia mạnh mẽ tới kỳ lạ, nhưng chỉ trong một hơi thở thì đã bị Liễu Thần ghim chặt trong hư không.

"Gào...."

Những tiếng rít gào đầy giận dữ truyền ra từ trong vết nứt ấy, một người khổng lồ màu vàng điều động chiến xa, tay cầm chiến phủ, cứ như là Thần vương đang tuần tra muốn lao xuống dưới để chém đứt cành cây kia.

"Vụt" một tiếng, cành cây màu xanh của Liễu Thần tỏa ra ánh hoàng kim, toàn bộ phiến lá hay chồi non đều như thế, trong chớp mắt đánh về phía tên đang dò xét kia, đâm thủng lao vào trong vết rách hư không cực lớn ấy.

Trên trời, tiếng sấm nổ cực lớn bùng phát ra tia chớp màu máu, mấy đen cuộn tròn, ấm khí ùn ùn kéo xuống.

"Quả thật có một bộ Hỗn độn thi?" Tiểu Tháp lộ vẻ nghiêm túc.

Đây chính là cường giả vô thượng của Minh thổ, nó cũng muốn hạ giới sao, người tới càng ngày càng đáng sợ hơn, chuyện này chẳng hề hay ho gì, đại chiến mấy ngày sau chắc chắn sẽ rất gian khổ.

Toàn bộ cành cây của Liễu Thần đều biến thành màu vàng, chồi non lấp lánh bùng phát ra sấm chớp dương khí màu vàng mạnh mẽ tới mức tận cùng, không ngừng bùng phát bên trong đám mây đen ấy.

Dáng vẻ này chẳng hề giống với ngày thường, ngày thường là sinh cơ như biển thế nhưng hiện lại lại ngập tràn dương khí, vừa khéo lại là khắc tinh của âm linh.

"Ầm!"

Đám mây đen tán loạn, vết rách hư không càng lớn hơn, cành cây màu vàng đụng vào bàn tay lượn lờ hỗn độn, sóng năng lượng không gì sánh được bùng phát.

Cuối cùng, rất nhiều anh linh gào thét, âm khí cuồn cuộn, toàn bộ đều rút lui, những anh linh không kịp rút lui thì đều bị sấm sét màu vàng đánh nát hóa thành ánh sáng, tiêu tan trong bầu trời.

Trên cành liễu, mỗi chồi non màu vàng đều phát sáng, khí thế sinh mệnh và dương khí hòa quyện với nhau, còn có cả lực lôi đình, bùng phát ra tia sáng cực chói mắt, tịnh hóa toàn bộ.

Còn bàn tay của Hỗn độn thi thì không ngừng đánh tới, mang theo vẻ không cam, mười mấy giọt máu trắng bóng nhỏ xuống, cuối cùng cũng chấp nhận rút lui.

Thạch Hạo trầm mặc, giao chiến vừa nãy tuy chỉ xảy ra trong chớp mắt, gần như người khác không thể phản ứng kịp, thế nhưng nguy cơ lại đầy rẫy, đó là sự thăm dò của bá chủ.

Nếu không phải bị cành cây màu vàng của Liễu Thần đẩy lui, rất khó để tưởng tượng sẽ phát sinh những chuyện gì, khản năng sẽ là anh linh đầy trời, khắp nơi đều là quỷ thần gào khóc.

Trận chiến nhìn như đơn giản, kết thúc rất nhanh, thế nhưng lại hết sức hung hiểm, đây chính là trận chiến vượt giới của bá chủ.

"Liễu Thần, còn gặp phải phiền phức nào nữa hay không?" Thạch Hạo lo nắng, lại có bá chủ mới gia nhập vào, tới thời điểm đó Liễu Thần có thể chiếu cố được hay không?

"Không sao đâu, những tên này đều có ân oán với nhau cả, tới hạ giới là để tìm tạo hóa, ai cũng đều đề phòng lẫn nhau." Liễu Thần chẳng hề lo lắng.

"Tới lúc đó, kính xin hãy giúp tao đoạt lại thân tháp tầng thứ hai." Tiểu Tháp nói.

Quả là, trong trận chiến cuối cùng này chắc chắn sẽ có nhiều thứ để đoạt, dù là tiểu Tháp cũng dinh líu rất sâu, chẳng trách nó muốn liên thủ cùng với sinh linh bất diệt kia.

"Ta sẽ trợ giúp ngươi." Liễu Thần nói.

Tâm tình của tiểu Tháp trở nên vui vẻ, sương mù hỗn độn dâng lên.

Thạch Hạo kinh ngạc sau khi nghe những lời giữa hai người, lần này rất có khả năng Liễu Thần sẽ đại phát thần uy, bởi vì, trong những kẻ thượng giới từng có người diệt một Thần quốc của nó.

Thạch Hạo biết, Liễu Thần vô cùng siêu nhiên, một khi đã quyết định thì chắc chắn sẽ quyết đoán mạnh liệt, ngang ngược tới tuyệt đối.

"Cánh cửa nguyên thủy rất thần bí, người bước vào chỉ có máu chảy ra, lần này tiến vào là để thỏa mãn tâm tình, trước hết thử trên người của hai tên kia xem sao." Liễu Thần nói.

Lời nói tuy không có chút gợn sóng nào thế nhưng trên bầu trời lại xuất hiện một luồng lôi đình đáng sợ, chấn động cả cửu tiêu, tựa như trong cõi u mình cũng có thể cảm ứng được.

Thạch Hạo kinh ngạc, Liễu Thần là muốn chấm dứt nhân quả, ra tay chấn động cả trời đất, việc này chẳng lẽ là hiến tế cánh cửa nguyên thủy hay sao, có người gặp phải xui xẻo rồi!

"Ngươi chừng nào thì đi thượng giới?" Tiểu Tháp hỏi, có thể trước khi nó rời đi sẽ đưa Thạch Hạo tới đó.

Thạch Hạo chần chờ, quả thật còn quá nhiều việc ở hạ giới này, rất nhiều chuyện còn chưa làm xong, nó chưa muốn rời đi ngay bây giờ.

"Sau trận chiến này, thiên địa bị cắt đứt, chẳng lẽ sẽ không còn cơ hội à?" Thạch Hạo nói.

"Cũng không phải, còn có mấy đường có thể đăng thiên, ta nghĩ đối với ngươi thì cũng chẳng phải là vấn đề lớn gì cả. Chỉ là, người của thượng giới muốn hạ xuống gần như là không thể." Tiểu Tháp nói.

Thạch Hạo nghe thấy thế thì nghiêm túc hỏi han.

Nó cũng chưa có sẵn sàng chuẩn bị, cũng không muốn mấy ngày nữa đăng thiên, muốn sắp xếp lại các cục diện rối lắm kia, ví như Thạch quốc, ai sẽ kế thừa, còn có Thạch thôn, phải chuẩn bị đầy đủ.

Mây đen cuối chân trời tản đi, mặt trời treo cao, ánh nắng chiếu sáng, dương khí rất nặng như chưa hề xảy ra chuyện gì vậy.

Trước khi hai tồn tại cấm kỵ này rời đi, Thạch Hạo nghiêm túc hòi han các chuyện trên phương diện tu hành, cộng thêm một vài vấn đề không rõ nữa.

Nó lấy ra hai khối cốt trắng noãn trong suốt, hai khối có thể ghép lại với nhau, chất liệu giống y như Nguyên thủy chân giải, đáng tiếc vẫn còn thiếu một góc.

"Một khối thì chiếm được ở Thạch đô, một khối khác thì phát thiện ở bảo khố Bất Lão sơn, lẽ nào là thiên Siêu thoát?"

Liễu Thần nhìn qua thì lắc lắc đầu, nói; "Ngươi từng hỏi ta, vì sao tu xong Chân giải mà vẫn không có cảm nhận rõ ràng được sức mạnh siêu phàm của 'Thần dẫn', nguyên nhân là ở đây."

Thạch Hạo từng hỏi, nếu như Nguyên thủy chân giải được bá chủ thượng giới coi trọng, lại có vài người từng tu hành qua thiên đầu tiên Thần dẫn, vì sao nó chỉ trải nghiệm được một ít sức mạnh hóa mục nát thành hiếm thấy, hoàn toàn cách rất xa với thần uy trong tưởng tượng. Lúc đó, Liễu Thần từng nói, tương lai nếu có cơ hội thì sẽ hiểu được.

"Thiên Thần dẫn của Nguyên thủy chân giải, ngoại trừ khối mà ngươi đoạt được thì còn có một bức Vạn linh đồ, đã vỡ nát trên Thiên cốt." Liễu Thần giải thích.

Trên thực tế, đạt được đủ bộ của khối thứ nhất, nếu là nhân vật có cấp bậc giáo chủ thì tự nhiên có thể suy luận, hiểu được chân nghĩa, mà Thạch

Hạo tuy có thiên tư bất phàm thế nhưng dù sao đi nữa cảnh giới còn quá thấp, không thể hiểu hết được. Cho nên mỗi lần nó tìm hiểu thì cũng chỉ thu hoạch đôi chút mà thôi.

"Vạn linh đồ?" Thạch Hạo ước ao.

"Có thể đạt được thì rất tốt, nếu không đạt được thì sau này người cũng chỉ có thể thể ngộ về sự huyền bí của Chân giải, tới cảnh giới đó thì mới được." Liễu Thần nói.

Ngày tiếp theo, có tin tức truyền ra, những vực khác đều xuất hiện vết nứt không gian, một vài cường giả hạ xuống, đặc biệt là Huyền vực, có rất nhiều thiên binh giáng lâm, phải tới mấy vạn.

Bọn họ không dám đi con đường ở Hoang vực, nên mới giáng lâm từ những vực khác.

Cũng không có anh linh như biển như núi xuất hiện cho nên Liễu Thần cũng lười ra tay, không thèm tính toán làm gì.

Một con hạc màu xanh bay vào trong hoàng thành, gợn sóng phù văn đầy mạnh mẽ kéo ở đằng sau, hoàng thành có trận pháp, trong tình huống bình thường thì không cho phép người khác ngang ngược tiếng vào như thế, lập tức có người tới cảnh cáo.

Bên trên chim hạc có người nhảy xuống nói là tới truyền tin, thỉnh cầu gặp Thạch Hoàng.

Sau khi Thạch Hạo xem thư thì chợt kinh ngạc, đám Bích Cổ, Lam Vũ, Hồng Hoàng mời nó tụ hội, trong thư ngoài bọn họ ra còn có tinh anh của tám vực.

"Cơ hội tiến vào thượng giới?" Thạch Hạo lắc đầu, trong thư có nhắc tới chuyện này thế nhưng hiện tại, nó cơ bản không cần.

Đây mặc dù là cuộc thịnh hội, bao gồm tám vực cộng với một vài thiên

tài của thượng giới, thế nhưng thời gian này quá mức mẫn cảm, nó không muốn chạy lung tung.

Trong thư cũng có nhắc tới, đám người Lam Vũ, Thủy Nguyệt phải trở về cho nên muốn nó tới để gặp lần cuối. Vẻ mặt của Thạch Hạo trở nên quái lạ, nhân vật được nhắc tới không ngờ có cả Nguyệt Thiền tiên tử, nếu như đôi bên gặp mặt thì sẽ động thủ lần nữa ư, ngoài ra còn có cả Ma nữ.

"Ở trong đó có cả người của Thư viện Bạch lộc, họ thuộc thế lực trung lập, nói không chừng là yêu mến nhân tài nên muốn dẫn ngươi vào thượng giới." Tiểu Tháp nói, nếu như gặp những kia thì có thể sẽ hiểu rõ hơn về lai lịch của một óố người.

"Muốn đi thì đi, nơi nào mà không thể đi chứ?" Liễu Thần nói.

Thạch Hạo lắc đầu, nói: "Không đi."

Nó nghĩ tới chuyện khác, nói: "Liễu Thần, con muốn người giúp đỡ."

Nó có một khúc mắc vẫn luôn chôn giấu ở đáy lòng, từng tiến vào Bổ Thiên các tu hành thế nhưng lại chỉ biết trơ mắt nhìn nó bị diệt vong, đến nay vẫn khó mà quên được.

Còn nhớ, lão tổ Mộ Viêm dạy nó Lôi pháp, nhớ tới đám trưởng lão Trác Vân, Hùng Phi căm tức nó tới thở ra lửa, còn rất nhiều sư huynh sư tỷ, vì bảo vệ các sư đệ sư muội mà bỏ mình, chết trong phế tích của Bổ Thiên các, không một ai chịu rút lui.

"Ngươi muốn tìm hạt giống hồ lô kia?" Liễu Thần hiểu tâm ý của nó.

"Đúng!"

Sau đó không lâu, phù văn lưu chuyển, thông đạo bằng hư không mở ra, Liễu Thần mang theo nó xuất hiện trong một vùng núi, trong một bụi gai có một dây leo Hồ lô xanh mơn mỡn, đang phát triển vô cùng tươi tốt.

Liễu Thần là sinh linh thuộc hệ thực vật, mà pháp lực lại vô cùng cái thế nên khi bay ngang qua di chỉ Bổ Thiên các thì có thể suy diễn ra hồ lô này đang nằm ở đâu.

Năm đó, sinh mệnh của Tế linh Bổ Thiên các khô héo, trước khi chết trong trận chiến năm đó, vì bảo vệ truyền thừa nên đã tạo nên mưa ánh sáng, tiêu hao hết sinh mệnh.

Hồ lô mà thần đằng kết ra cuối cũng cũng phá không trốn đi.

Khi nhìn thấy cây thần đằng này thì nơi mũi của Thạch Hạo có chút cay cay, từng cảnh tượng của năm đó chợt hiện ra trước mắt, dây leo già chỉ vì một lời hứa nên đã dùng hết sinh mệnh của mình để bảo vệ Bổ Thiên các từ thượng cổ tới hiện tại.

"Mày đã sống ở nào thì Bổ Thiên các sẽ tân sinh ở nơi đó, môn đình có thể hủy thế nhưng truyền thừa vĩnh viễn không bao giờ tuyệt!"

Trận chiến cuối cùng ấy, có người hét lớn đầy bi tráng, chấn động cả thiên địa, những lời nói kia cứ vang mãi bên tai Thạch Hạo.

Một trận pháp được bố trí, một tia khí hỗn độn lượn lờ, dây leo Hồ lô uốn lượn cứ như đang cảm ơn, đong đưa với Thạch Hạo.

Cuối cùng, Liễu Thần dẫn theo Thạch Hạo phá không rời đi.

Sau ba ngày, thiên địa biến thành màu máu, tựa như ngày tận thế của thế giới đã tới, ngay cả phàm nhân cũng có thể thấy cảnh tượng kỳ dị này, trận chiến Phong thần đã tới!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 540: Liễu Thần Vô Địch..

Trong hoàng cung, Liễu Thần hóa thành thân người, một cây liễu màu xanh biếc chỉ cao một thước treo lơ lững trên đầu nó, không ngừng buông xuống từng tia khí hỗn độn bảo vệ thân thể.

Nó phải đi rồi, trong con mắt lưu chuyển ánh sáng, từng bức thần đồ ẩn hiện, như là quá khứ, cũng giống như là kiếp sau, ẩn chứa rất nhiều thần bí.

Trong lòng Thạch Hạo khẽ run, là báo trước chuyện gì? Lúc này, Liễu Thần vô cùng siêu thoát, nở nụ cười sáng ngời, thoải mái vô cùng, hai mắt tựa như chiếu rọi tương lai cổ kim.

"Liễu Thần!" Âm thanh của Thạch Hạo hơi run run, nó biết Liễu Thần sẽ rời đi, thế nhưng trong lòng vẫn tràn đầy luyến tiếc.

Áo trắng tung bay, Liễu Thần siêu nhiên cứ như là thần tiên, từng bước từng bước ra khỏi hoàng cung, nó nhìn lên trời cao, rốt cuộc cũng rời khỏi phàm trần, bước lên con đường của chính mình.

...

Thần la hét, ma kêu gào, thiên địa như muốn đảo ngược, như tiến vào thời đại thái cổ trong truyền thuyết, nhân thần cùng thế, vạn linh tranh bá!

Bầu trời nứt ra, đi kèm là sấm chớp, hàng loạt sinh linh xuất hiện, những phàm nhân trên mặt đất đều run rẩy khó có thể tin vào mắt mình, ai nấy cũng ngửa đầu quan sát sau đó là xụi lơ trên đất.

Những sinh vậy kia đều là trong truyền thuyết, hay có thể gọi là Thần ma.

Đầu tiên, chúng sinh chấn động, sau đó là sợ hãi!

"Ầm!"

Tiếng rung mạnh lại vang lên, vết rách hư không nhanh chóng lan tràn, bầu trời vỡ nát, âm vụ dày đặc tuôn ra.

Giữa bầu trời, một dòng sông màu vàng cực lớn dâng lên, trong đó lơ lửng các loại khung xương, thi thể, muốn biết muốn chảy về phương trời nào.

Hoàng thủy cuồn cuộn mang theo âm khí.

"Đây là hoàng tuyền!" Một ông lão kêu to.

Không cần nói là phàm nhân, dù là tu sĩ cũng chấn động, trong lòng hoảng sợ, thần thoại Thái sơ lại tái hiện sao, hoàng tuyền chảy từ một thế giới khác tới, là muốn hóa Hoang vực thành tử giới ư.

Các tia chớp màu đỏ ngòm đan dệt, dòng nước màu vàng đổ xuống, tình cảnh này khiến ai nấy đều run rẩy, cứ như tận thế vậy.

"Nối liền với một phương Minh thổ, muốn hủy diệt Hoang vực sao?" Tiểu Tháp nói.

Dựa theo suy đoán của nó, có một vài người thọ nguyên đã gần hết cho nên mới điên cuồng như vậy, lần hạ giới này, nếu không tìm được một vài tạo hóa kia thì bản thân cũng chỉ có thể tọa hóa* mà thôi.

(*) Khác với Tạo Hóa. Trong đạo Phật chỉ Hoà thượng ngồi chết.

Một bóng người vụt lên trời cao, một bước đã tới trước dòng sông màu vàng ấy, bạch y phần phật cứ như cưỡi gió bay đi vậy, hóa thành một vị tiên bất hủ, Liễu Thần đã ra tay rồi!

Bàn tay trắng bóng xẹt qua âm khí khắp nơi trên bầu trời, khói đen cuồn cuộn, tất cả đều bị đánh tan, còn cơn hoàng thủy cuồn cuộn kia cũng phải

chảy ngược trở lại, trở về thượng giới.

"Ngươi dám!"

Một tiếng rít truyền tới, một sinh linh màu bạc xuất hiện, khí hỗn độn lượn lờ, sau lưng mọc ra một cặp cánh bằng thịt trắng noãn, đây là Hỗn độn thi.

Sau lưng hắn mây đen cuộn trào, âm linh hò hét, một mảnh Minh thổ hiện lên gần như va chạm vào Hoang vực.

Liễu Thần vỗ ra một chưởng, tinh khí sáng rực bùng phát, đánh tan toàn bộ khói đen vô tận kia, trả lại vẻ sáng sửa cho trời đất, Minh thổ màu đen đầy hùng vĩ ấy rung động rồi ầm ầm rạn nứt.

"Bảo luân Minh giới!"

Ầm một tiếng, Minh thổ màu đen nứt ra, bên trong lao ra một chiếc luân bàn màu đen, nếu so sánh với thân thể trắng bạc kia thì hoàn toàn trái ngược nhau.

Máu đen nhiễm phải bên trên bảo luân ấy không ngừng chảy xuống, đây là tích lũy trong vô tận năm tháng, ẩn chứa ý chí và oán lực của vô số sinh linh.

Vù một tiếng, bảo luân trấn áp xuống, phóng thích ra khí tức tử vong vô cùng dày đặc, kèm theo đó là khí hỗn độn mạnh mẽ vô song, thời khắc này cả Hoang vực đều rung động, như muốn tan vỡ vậy.

Liễu Thần điểm ra một cái, ánh sáng màu xanh biếc cứ như cầu vòng đánh văng bảo luân ra xa, sau đó rơi ra ngoài vực ngoại, chỉ trong phút chốc tinh không lập tức lờ mờ, không biết đã phá hoại bao nhiêu thứ rồi!

Hỗn độn thi giật mình, pháp khí này đã được hắn tế luyện trong vô số năm tháng, sao lại bị người ta một kích đánh bay thế kia?

"Trở lại!"

Hắn triệu hoán, bảo luân màu đen lập tức quay ngược lại kết hợp với Minh thổ bùng phát ra vô tận khí tức tử vong, sau đó toàn bộ đều trấn áp về phía Liễu Thần.

Hỗn độn thi lao xuống, mang theo Minh thổ đã kết hợp với bảo luân kia, tất cả đồng loạt giết về phía Liễu Thần, hắn vận dụng sức chiến đấu mạnh mẽ nhất của mình hòng phân cao thấp.

Tới cảnh giới cỡ này, có lúc cũng không cần phải chinh chiến mấy trăm hiệp, thường thường chỉ trong một ý nghĩ là có thể quyết định sinh tử, phân ra cao thấp!

Hắn biết, xung quanh còn có rất nhiều người đến từ thượng giới, muốn hắn đối phó với Liễu Thần, cho nên hắn cũng chẳng hề bảo lưu gì nữa, mà đối phương chắc chắn cũng kẽ kiêng kỵ không dám dùng toàn lực để ứng phó.

"Ầm!"

Liễu Thần đứng yên ngay nơi đó, bản thân bất động thế nhưng lại bùng nổ ra thần quang sáng rực, chỉ trong nháy mắt trên người nó lao ra một trăm lẻ tám cành cây.

Mỗi một cành đều có màu vàng, kể cả lá hay là chồi non, thần thánh và sáng chói, chứ như là một trăm lẻ tám sợi xích thần trật tự vậy.

"Phập!"

Trong lúc Hỗn độn thi kinh ngạc thì hắn phát hiện, mình đã bị xuyên thủng, cơ bản không tài nào phòng ngự được, kể cả pháp khí cũng bị đâm xuyên tạo nên mấy lỗ hổng, còn Minh thổ thì nổ tung!

Một trăm lẻ tám cành hoàng kim xuyên qua bảo luân và Minh thổ, sau đó đều đâm thẳng vào thi thể được xưng là kiên cố bất hủ đó.

"Không thể, thân thể của ta cũng chẳng hề thua kém với Trượng lục kim thân.!

Hắn hét lớn.

"Ầm!"

Một trăm lẻ tám cành run lên, thi thể Hỗn độn thi tách ra sau đó là nổ tung, toàn bộ sương mù đều tiêu tán, tất cả bị tịnh hóa sạch sẽ, nơi đó cũng chỉ còn lại những cành cây hoàng kim mà thôi.

Quá nhanh và quá ngang ngược, chỉ một đòn toàn lực của Liễu Thần đã đánh tan một vị bá chủ của thượng giới, một Hỗn độn thi ra đi!

Nên biết, loại sinh linh như Hỗn độn thi này là kinh khủng nhất, thân thể bất hủ mạnh mẽ vô biên, ẩn chứa vô tận tử khí, nếu như ai bị nhiễm phải thì huyết nhục bị ô nhiễm, đạo hạnh bị giảm sút rất nhiều.

"Chuyện này..." Ngay cả tiểu Tháp cũng líu lưỡi.

Trong hư không, một vài khe lớn nhanh chóng mở rộng, có người đang âm thầm xem chiến, ai cũng không nghĩ tới Liễu Thần lại mạnh mẽ như vậy, một đòn toàn lực liền giải quyết ngay Hỗn độn thi.

Việc này khiến bọn họ sợ hãi, dù gì cũng là một đại nhân vật cấp bậc giáo chủ, tại sao chỉ vừa giáng lâm là bị giết chết ngay?!

Xoẹt!

Một luồng kiếm khí phá không tới, hào quang màu bạch kim chiếu rọi cả trời cao, soi sáng vạn cổ, vô cùng sắc bén, là một người trẻ tuổi anh tuấn, trong tay cầm một thanh thiên kiếm đang bổ thẳng tới.

Bất lão Thiên tôn xuất hiện, thế nhưng sự lạnh lùng còn hơn cả với lần trước, tựa như được đúc thành từ kim loại vậy.

"Keeeng!"

Trong nháy mắt, Liễu Thần dùng một ngón tay đánh văng thần kiếm sáng rực kia, khiến cho Bất lão Thiên tôn phải thối lui về sau.

"Vù!"

Ánh sáng xanh biếc lấp lánh, một gốc cây khổng lồ nối thẳng trời cao giáng lâm, bên trên cũng có một người trẻ tuổi trấn áp về phía Liễu Thần.

"Ồ?!" Tiểu Tháp biến sắc, sau đó kêu lên một tiếng không tốt.

Bóng người trẻ tuổi kia cũng chẳng hề khác nhau với Bất lão Thiên tôn, chỉ có điều toàn thân đều tỏa ra ánh sáng xanh biếc, ngưng kết với gốc cây khổng lồ kia thành một thể, khí thế sinh mệnh vô cùng mạnh mẽ.

"Ngũ hành thân của Bất lão Thiên tôn cũng tới, khó có thể giết chết được rồi!" Tiểu Tháp ngờ vực nói.

"Là hóa thân của hắn sao?" Thạch Hạo nói.

"Không, tất cả đều là chân thân, có người nói Bất lão Thiên tôn có tổng cộng năm người, cũng có người nói, hắn nắm giữ Ngũ hành nên có năm mệnh." Tiểu Tháp vô cùng nghiêm túc, nó cũng không đứng yên nữa mà bay vút lên trời, muốn tham chiến.

Bởi vì nó biết được, Bất lão Thiên tôn rất kỳ lạ, trừ sự mạnh mẽ ra thì việc giết chết cũng vô cùng gian nan, năm người cùng xuất hiện thì đúng là vô địch khắp cả trời đất!

Trên bầu trời, mi tâm của Liễu Thần phát sáng, xung quanh lập tức hiện lên ba ngàn giới, mỗi một giới tựa như một chùm sáng óng ánh, lúc này bắt đầu cháy hừng hực bao phủ lấy gốc cây khổng lồ kia.

"Xoẹt!'

Kiếm khí chấn động hư không, hỏa diễm ngập trời, thổ khí sôi trào, chân thủy như là đại dược, gốc cây khổng lồ cao lớn, chỉ trong nháy mắt đã xuất

hiện năm người trẻ tuổi, đồng thời công kích về phía Liễu Thần, ngũ hành xoay chuyển, khai thiên tích địa!

Không chờ tiểu Tháp tới gần thì đã có người tiến tới ngăn cản, giáo chủ của Tây Phương giáo hiện thân, toàn thân là màu vàng óng.

Đồng thời, còn có bóng người khác cũng xuất hiện tới giúp đỡ Bất lão Thiên tôn hòng trấn áp Liễu Thần, bọn họ cảm giác được một luồng áp lực vô cùng mạnh mẽ, Liễu Thần hung hăng giết chết Hỗn độn thi khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy bất an.

"Xoẹt!"

Bỗng nhiên, bên ngoài thân thể của Liễu Thần, các phiến lá bay lượn lấp lánh ánh sáng, tất cả ánh xanh biếc đều chuyển hóa thành màu vàng, sau đó từng con Côn bằng đều giương cánh kích thiên.

"Không xong!"

Có người kêu to, nhanh chóng ra tay, mà năm thân thể của Bất lão Thiên tôn cũng run lên, nhanh chóng oanh kích, nơi đây khí ngũ hành sôi trào!

Vận chuyển bảo thuật tới mức này cũng coi như là vang dội cổ kim rồi, mỗi một phiến lá đều hóa thành một con Côn bằng, trong ánh vàng là kèm theo những lốm đốm màu đen, đáng sợ tới cõ nào chư?

Nên biết, chỉ một con Côn bằng vụt ngang trời cũng đủ kinh thế rồi, vậy mà chỉ trong nháy mắt mà Liễu Thần đã triển khai tới mức này, tuy không phải là Côn bằng thật sự thế nhưng nhiều như thế này thì tuyệt đối vô cùng kinh khủng.

Thạch Hạo thán phục, hoa mắt chóng mặt, thì ra còn có thể thi triển như vậy, việc này khiến nó nhìn thấy thiên địa càng rộng lớn hơn, càng sáng sủa hơn, trong lòng vô cùng mong ngóng.

Trong cuộc quyết đấu đầy đáng sợ này, ánh sáng hỗn độn không ngừng

nổ tung, trong tiếng kêu to của Côn bằng là tiếng gào thét của Bất lão Thiên tôn, mưa máu hêện lên, một bóng người bị dập tắt, tiếp theo đó lại thêm một bóng người khác nổ tung.

Bất lão Thiên tôn rút lui, cuối cùng chỉ còn sót lại ba bóng người, hai bóng đã chết đi, khiếp sợ vô cùng.

Trên vòm trời hoàn toàn yên tĩnh, sau đó mấy bóng người liên tiếp hiện ra, ai nấy đều vô cùng uy nghiêm, khí hỗn độn lượn lờ, con măt của mỗi người đều rất thâm thúy và tang thương.

Bọn họ không nói gì thế nhưng tiểu Tháp lại kêu lên một tiếng quái lạ, thoát khỏi Trượng lực kim thân sau đó vọt lên tận trời cao quyết đấu với một người trong số đó.

Trên đầu người đó lơ lững một tòa tháp chỉ có hai tầng, trắng noãn như ngọc, trông cực kỳ mạnh mẽ.

"Ngươi chính là người đã hủy đi một phương Thần quốc của ta?" Liễu Thần mở miệng.

"Ngăn cản đạo thống của ta." Đạo nhân kia mở miệng, tòa tháp hai tầng trên đầu buông xuống hai loại khí âm dương.

"Chiến một trận để chấm dứt hết thảy!" Liễu Thần mở miệng.

Kỳ lạ nhất chính là, lần này không một ai tiến lên, chỉ có đứng xem chiến, bởi vì đạo nhân này hết sức lợi hại, vì sự mạnh mẽ ấy nên gây thù hắn rất nhiều ở thượng giới, được xưng là đạo nhân Âm dương, sống qua vô tận năm tháng rồi.

Trận chiến bùng phát, đạo nhân Âm dương bước về trước, tòa tháp trên đầu lưu động hai khí trấn áp thiên địa!

Tiểu Tháp kêu lên một tiếng kỳ lạ, sau đó nhanh chóng xông lên trước, nghênh chiến tòa tháp hai tầng kia, nó muốn đoạt lại.

Đạo nhân kia cũng không để ý, bởi vì chính hắn cũng đã hành động, cũng có thể ép nát hư không, sự đáng sợ của thân thể khiến người khác khó mà tin được, hắn chủ động giết về sát Liễu Thần.

"Ầm!"

Chỉ trong nháy mắt, hắn và Liễu Thần công kích mười mấy lần, công tham tạo hóa, hoàn toàn là liều mạng.

Thời khắc này, mí mắt của tất cả mọi người đều giật giật, đạo nhân Âm dương quá mạnh mẽ, có thể nói là là một người có vai vế cực cổ xưa, quả nhiên danh bất hư truyền.

Bóng người đan xen, kịch liệt giao phong, một lạt sau trong đôi mắt của đạo nhân Âm dương lóe lên thần quang sáng rực, hai chùm sáng đáng sợ bắn ra, một chùm đen một chùm trắng phá nát thiên địa.

Thời khắc này, bên ngoài vực ngoại có vô số sao băng lao xuống, tất cả đều bị kéo tới đây!

Bạch y của Liễu Thần bay lượn, hai tay kết ấn, một tay chỉ trời cao, một tay chỉ mặt đất, sau đó từ từ hợp nhất, có chư thiên tinh thần hiện lên rồi hủy diệt trong hai tay.

Ầm một tiếng, bên trong pháp ấn đã hợp nhất kia bay ra một chùm sáng vĩnh hằng.

"Bụp!:

Kèm theo tiếng giận dữ là đạo nhân Âm dương nổ tung, huyết quang vọt lên, xích vụ tản ra.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 541: Cuộc Chiến Bá Chủ.

Đạo nhân Âm dương, thủy hỏa bất xâm, ẩn nhập kim thạch, một niệm có thể thần du thái hư, nhất thời khó giết, thân thể mạnh mẽ tới cực hạn, thế nhưng lúc này lại tan rã.

Liễu Thần một tay chỉ trời cao, một tay chỉ mặt đất, pháp ấn tự nhiên, từ từ kết hợp lại, khí đại đạo vô thượng lưu chuyển giết chết hắn!

Nên biết, đạo nhân Âm dương tu hành vô tận năm tháng, là một người có vai vế cổ xưa, thực lực mạnh mẽ tột đỉnh, khiến cho các giáo chủ khắp thế gian phải kiêng kỵ, thế nhưng kết quả lại bị đánh chết như thế.

Sương máu tán đi, một người tí hon trắng đen xen kẽ tìm cách chạy trốn, đó chính là nguyên thần của đạo nhân Âm dương, nguyên thần này được hai khí âm dương bao quanh, khó mà tiêu tán ngay tức khắc.

Nhưng mà, mặc dù hắn bất diệt, năm tháng khó chết đi, thế nhưng giờ cũng chỉ là một con cá dưới đáy hồ cạn khô long tong ngoi ngóp, thân thể ấy từ từ rạn nứt.

Dưới uy phong pháp dấn của Liễu Thần, mà dư âm cứ như là gợn sóng không ngừng khuếch tán. Cuối cùng, sau một khồi giãy dụa trong vô vọng, nguyên thần này lập tức nổ tung, hóa thành hai làn khói trắng đen tiêu tán trong hư không.

Một đời bá chủ phải ôn hận, hình thần đều diệt!

Trong nháy mắt thân thể của hắn nổ tung, thì kết quả của nguyên thần cũng đã định như vậy rồi!

Mọi người giật mình, đạo nhân Âm dương vang dội cổ kim kia cứ thế

chết như vậy, bỏ mình ở dưới hạ giới, vượt khỏi dự liệu của tất cả mọi người.

Chỉ trong nháy mắt, mấy người khác vội vàng ra tay chộp về trước hòng cướp đoạt tòa cốt tháp hai tầng kia, đấy là một món chỉ bảo, hiện nay đã thành vật vô chủ.

Tiểu Tháp tức giận, đây chính là thân thể mà nó đã bị mất đi trong cuộc chiến thái cổ, hiện tại chính là thời cơ tốt nhất để dung hợp, sao có thể nhường cho kẻ khác được chứ.

Nó nhẹ nhàng chấn động, thân tháp trắng noãn trong suốt bắt đầu bắn ra kiếm khí hỗn độn công kích những người đang xông tới kia, muốn cướp lấy thân tháp này chính là muốn liều mạng với nó, không chết không thôi.

Một thân thể màu vàng óng xuất hiện, bàn tay chém xuống va chạm với kiếm khí hỗn độn, tiếng keeeng keeeng vang vọng, tia lửa văng khắp nơi, chấn động lòng người, đây chính là giáo chủ của Tây Phương giáo, đã tu thành Tượng lục kim thân.

Hắn vung một tay tới chụp lấy thân tháp hai tầng kia, đồng thời cố gắng đón đỡ kiếm khí hỗn độn, nên biết, bất kỳ một luồng kiếm khí nào như vậy đều đủ để cắt đứt Hoang vực.

"Xoẹt!"

Tiểu Tháp rung động, kiếm khí hỗn độn ngút trời, ở vực ngoại có ngôi sao bị chém trúng liền ầm ầm rơi xuống, cảnh tượng này kinh khủng tới cỡ nào.

"Xoẹt!"

Mấy chục chiếc lông chim màu đen hiện ra rồi lao vút lên, lông chim này tựa như là ngọn núi khổng lồ nhưng trên thực tế lại vô cùng sắc bén, nó hóa thành những thanh kiếm to lớn chống lại kiếm khí hỗn độn.

Đấy là một con chim nhỏ màu đen dài chỉ một thước, ánh đen lưu chuyển tựa như là mặt trời màu đen vậy, nó dùng lông thần sắc bén của mình để chống lại kiếm khí hỗn độn, những tiếng vang leng keng điếc tai.

"Hắc kim tước!" Tiểu Tháp hét lớn.

Đây là một con dị cầm, thân thể cũng không phải được hình thành từ huyết nhục mà là sinh vật được sinh ra từ trong một mỏ vàng đen, là tinh linh chí cường được sinh dưỡng trong thiên địa, uy chấn thượng giới.

Hắc kim điểu vọt lên, cặp móng vuốt chộp tới tiểu tháp hai tầng kia.

Tiểu Tháp tức giận, sức lực không đủ, Trượng lục kim thân quá chắc chắn, trong thượng giới, giáo chủ Tây Phương giáo cũng thuộc nhóm người mạnh mẽ nhất, hắn không ngừng ngăn cản ở phía trước.

"Ầm!"

Hắc kim tước, Trượng lục kim thân xung kích lẫn nhau, trảo và chưởng va chạm, ai cũng muốn đoạt lấy thân tháp hai tầng đó cho nên hai bên công kích va chạm, ánh sáng chói mắt bùng phát.

Giáo chủ của Tây Phương giáo tỏa ra khí đại đạo, cả người vàng óng cứ như là một mặt trời lơ lững giữa trời cao. Mà Hắc kim tước kia lại kêu to tới mức điếc tai, cứ như là kim loại ma sát với nhau, cặp cánh không ngừng vỗ mạnh, lông đen bắn ra, kiếm khí như cầu vồng. Thế nhưng nó lại rơi vào thế hạ phong, bị Trượng lục kim thân đánh văng ra ngoài, lông đen như kim loại bị gãy, máu chảy không ngừng.

Chính xác, đây là cuộc hỗn chiến!

Không chỉ riêng hai người họ tranh cướp, mà những kẻ khác cũng xắn tay nhảy vào.

"Ầm!"

Khí hỗn độn cuộn trào, một pháp khí trấn áp tới, ánh sáng vô lượng tỏa ra bao phủ lấy toàn thân tháp hai tầng.

Lại thêm một đại nhân vật gia nhập, hắn cất bước đi tới, thần bàn được lấy ra, tuy không trọn vẹn thế nhưng uy thế lại kinh người, vậy này chính là một chí bảo cũng không phải là lần đầu tiên xuất hiện.

Lúc ở Hư thần giới, Thạch Hạo từng đại chiến với một chàng trai được ngọn lửa bao phủ, trong tay kẻ này có giữ một phần của thần bàn.

Mà khi đại kiếp nạn lần đầu tiên diễn ra trong thiên địa, thần bàn này cũng xuất hiện qua, trấn áp vạn linh, quả thật vô cùng thần diệu và mạnh mẽ, tuy có thiếu sót nghiêm trọng thế nhưng cũng khiến các cường giả phải kiêng kỵ.

"Luân hồi bàn!" Tiểu Tháp thất kinh.

Nó biết, bóng người mơ hồ kia cũng chẳng phải là nhân vật bình thường gì, một khi nắm tay là có thể mở ra Sinh tử giới, khiến chúng sinh rơi vào luân hồi, vô cùng kinh khủng.

Nó nhẹ chàng lay động, trên thân tháp hiện lên hàng vạn sinh linh, như Thao thiết, Kim ô, Tỳ hưu.... tất cả hóa thành các vết tích vồ giết về phía bóng người mơ hồ kia.

Nó biết, bất luận là tòa thân tháp hai tầng kia rơi vào trong tay kẻ nào cũng được, thế nhưng tuyệt không thể rơi vào tay cường giả nắm giữ Luân hồi bàn, nếu không sẽ rơi vào luân hồi, vĩnh viễn không thể đoạt lại được.

Lúc này, Thao thiết rít gào nuốt lấy vạn vật, Kim ô ngang trời cứ như là một vầng mặt trời chiếu sáng... Tiểu Tháp trở nên điên cuồng, đánh văng Hắc kim tước, phóng vút qua Trượng lục kim thân đánh về phía bóng người kia.

"Ầm!"

Nó đánh ra một đòn về phía Luân hồi bàn, hai bên va chạm rồi rung lên bần bật.

Mà trong khí hỗn đọn, Kim ô hí dài, Thao thiết gào thét... đối kháng với bóng người cầm Luân hồi bàn trong tay kia, nơi đây trở nên sôi trào.

Liễu Thần cũng không có khoanh tay đứng nhìn, chỉ là nó bị mấy người khác chặn lại, một cường giả cưỡi trâu ung dung tiến tới, trên lưng mang một thanh tiên kiếm, khí lành bao phủ, kinh sợ thiên địa.

Con trâu chầm chậm tiến tới, cuộc chiến lần trước, hình chiếu của nó đã bị chém nát. Mà người ngồi trên lưng lại không có tay, nhưng mà một luồng khí tức khó tả tỏa ra, vô cùng mạnh mẽ.

Ngoài ra, bộ ba chân thân của Bất lão Thiên tôn cũng bắt đầu chuyển động, tương đương với ba đại cường giả đồng loạt xuất thủ đánh về trước, lần này cũng không có nóng lòng phân thắng bại mà chỉ là dây dưa Liễu Thần mà thôi.

Đương nhiên, nơi đây vẫn còn có một uy hiếp cực kỳ lớn, đó chính là từng chiếc chuông lớn không ngừng hiện ra trên chín tầng trời, tất cả đều ngắm về phía Liễu Thần, gần như trấn áp xuống dưới.

Chủ nhân của chiếc chuông này có pháp lực cái thế, nên biết trong lần đại kiếp nạn trước hắn từng đặt bẫy để giết bá chủ thượng giới, mục đích là dùng bảo huyết vô thượng để nuôi dưỡng một gốc linh căn.

Hắn chính là người sở hữu đệ nhất linh căn thượng giới, chỉ riêng thân phận như vậy cũng đủ chứng minh tất cả, hắn tuyệt đối nằm trong hàng ngũ sinh linh mạnh mẽ nhất.

Gợn sóng xuất hiện, tiếng chuông khuếch tán đi kèm là hỗn độn, uy thế to lớn yên lặng bao phủ.

Lúc này, tiểu Tháp đã lên cơn điên, uy năng tăng vọt, cứ như là một vương giả đang khống chế chư thiên, mang theo Thao thiết, Kim ô... đánh

mạnh về phía Luân hồi bàn.

Đột nhiên, một tiếng tụng kinh đầy hào hùng vang lên, Trượng lục kim thân đánh văng Hắc kim tước sau đó vọt nhanh tới phụ cận, vung tay bắt lấy tòa thân tháp hai tầng kia.

Mấy người khác liền quát lớn, Hắc kim tước kích thiên đáp xuống vồ giết về giáo chủ Tây Phương giáo. Mà bóng người mơ hồ cầm Luân hồi bàn trong tay cũng xuất thủ, vượt qua tiểu Tháp rồi đuổi về phía sau.

Tiểu Tháp nhìn thấy thân tháp của mình chỉ ngay trước mắt, thế nhưng không thể đoạt và dung hợp được cho nên lửa hận bốc lên, đánh nát hư không vọt tới bên cạnh.

Ngoài ra, những người khác cũng chuyển động, cường giả cưỡi trâu rút kiếm chém mạnh tới, chuông lớn trên bầu trời cũng phát sinh ra thần quang sáng chói.

"Ồ?!"

Giáo chủ của Tây Phương giáo kinh ngạc, tòa thân tháp hai tầng kia vậy mà lại thoát khỏi bàn tay của hắn, khí âm dương bên trên tòa tháp tăng mạnh, vô cùng mạnh mẽ, nếu như không phải Kim thân của hắn bất hủ, là một trong những pháp thể mạnh mẽ và kiên cố nhất thế gian, thì khi vãy đã bị chấn nát bàn tay rồi.

Tòa cốt tháp hai tầng kia có linh, nhanh chóng lao nhanh xuống.

"Trở lại !" Tiểu Tháp nghi ngờ, bắt đầu triệu hoán.

Nhưng mà, ý thức của tòa thân tháp kia tựa như không nghe theo lời triệu hoán, nó chấn động thật mạnh hòng phá toái hư không, muốn bỏ chạy.

"Keeeng!"

Đột nhiên, Ngũ hành sơn bay tới trấn áp xuống, nện thẳng lên trên thân

tháp hai tầng này.

Cùng lúc đó, những cường giả khác cũng kịp ra tay, pháp tắc bắt đầu phóng thích quét lên thân tòa tháp hòng tiêu diệt ý chí phảng kháng của nó để chiếm làm của riêng.

Đạo nhân Âm dương đã chết, chí bảo này trở thành vật vô chủ, đây chính là thời điểm tốt nhất để thu phục.

Chỉ trong nháy mắt có tới sáu luồng sáng quét trúng trên thân của nó, rốt cuộc một tia ý chí phản kháng bị đánh tan, dù nó có mạnh mẽ hơn đi chăng nữa cũng không thể nào chịu đựng được nhiều công kích như thế.

Tiểu Tháp chẳng hề ưu sầu, bởi vì ý chí đó cũng chẳng phải là của nó, năm đó sau khi giải thể, nó đã giấu chân linh của mình vào trong thân tháp bốn tầng này, cho nên ý chỉ đó chắc hẳn là do đạo nhân Âm dương từ trong tòa tháp này bồi dưỡng ra.

"Là lúc này!" Liễu Thần truyền âm, nó ra tay giúp đỡ tiểu Tháp, chân linh của thân tháp hai tầng kia đã bị đánh tan, đây là thời cơ tốt để hai thân tháp hợp nhất.

Nhưng mà, giờ cũng là lúc hỗn loạn nhất, tất cả mọi người đều xuất thủ, ngay cả chiếc chuông lớn trên trời cao cũng hạ xuống, có uy thế trấn áp vạn cổ!

"Ầm!"

Liễu Thần đẩy lùi tên cường giả bên cạnh, toàn thân phát sáng, từng chùm sáng hiện lên, đó chính là ba ngàn giới đang lượn lờ, âm thanh tế tự vô tận vang lên.

Đây chính là những con đường mà nó đã đi qua, đó chũng chính là từng "Đạo" của nó, tất cả bắt đầu dung hợp hợp nhất, uy thế nhưng vậy đủ vang dội cổ kim!

Chiến y tung bay, Liễu Thần giết về trước, ba ngàn giới lơ lửng, cứ như là tiên quang bất hủ đang thiêu đốt khiến nó nổi bật ở giữa trời cao, ngạo nghễ trên đỉnh cao nhất.

Sóng gợn đầy mạnh mẽ khuếch tán, Liễu Thần tới trung tâm sau đó chụp lấy thân tháp hai tầng kia.

Nhưng mà, những người còn lại cũng đề là người mạnh mẽ, như Trượng lục kim thân, chủ nhân của Luân hồi bàn... vô cùng kinh khủng.

Đương nhiên, uy hiếp to lớn nhất chính là chiếc chuông lớn kia, bởi vì khoảng cách của nó là gần nhất, miệng chuông phát sáng hút lấy thân tháp hai tầng kia vào trong.

Bạch y của Liễu Thần bay lượn, nó duỗi ra một cánh tay đánh tới, có thể thấy được một chưởng ấn trắng bóng bay ra, cứ như là một bàn tay thật sự đánh lên trên thân chuông.

"Cooong!"

Tiếng chuông ngân vang chấn động trời xanh, khiến cho tất cả mọi người đều lão đảo không thôi, đây không phải là chiếc chuông bình thường, đây chính là chí bản hoàn hảo không chút tổn hại nào ở hiện nay, mà lai lịch cũng vô cùng kinh người.

Bàn tay trắng bóng của Liễu Thần đánh ta, toàn bộ đều đánh lên thân chuông, khiến người khác sợ hãi chính là, bên trên chiếc chuông lớn đầy cổ xưa kia lại xuất hiện từng lõm dấu ấn, đó chính là vết tích của bàn tay.

Thời khắc này, tất cả mọi người đều chấn kinh, chiếc chuông này rất siêu phàm, không cách nào có thể hủy diệt được, thế nhưng giờ lại bị cường giả đánh cho lõm vào trong, thật sự quá kinh khủng.

Sự mạnh mẽ của Liễu Thần lại vượt quá tưởng tượng của mọi người, bọn họ lại lần nữa đánh giá!

Thân chuông gặp phải công kích rung lên bần bật không thôi, gợn sóng khuếch tán, đấy chính là pháp tắc vô thượng, rất nhiều người ở xung quanh đều rút lui, sợ bị quét trúng.

"Coong..."

Tiếng chuông vang lên chấn động thế gian, gợn sóng khuếch tán đến vực ngoại, một vài ngôi sao băng hóa thành bột mịn, tình cảnh vô cùng kinh người.

Thế cũng còn may, bên trên thân chuông tuy hiện những vết lõm, thế nhưng rất nhanh trở lại như cũ, như chưa hề bị vậy.

Ầm một tiếng, tiên địa rung động, một bóng người từ trên trời cao hạ xuống, một cước đạp lên thân chuông rồi bắt đầu khống chế trấn áp xuống bên dưới, trong nháy mắt hút lấy thân tháp hai tầng vào bên trong.

Bên trên chuông lớn xuất hiện hai chữ, một trong hai chữ đó rất rõ, chính là chữ "Không", không ngừng nổ vang, kinh sợ vạn cổ.

Mấy người khác rút lui, vô cùng kiêng dè với chiếc chuông này.

Bạch u của Liễu Thần múa tung, phong hoa tuyệt đại, nó bước lên trước, trên đầu lơ lửng một cây thần thụ xanh biếc cao một tấc, gốc cây này nhanh chóng lao ra mấy chục cành cây tiến thẳng vào trong miệng chuông.

"Ầm!"

Trong lúc chiếc chuông rung lên liêng hồi thì Liễu Thần như đoạt đồ ăn trước miệng cọp, gắng gượng kép lấy thân tháp hai tầng từ bên trong chiếc chuông lớn ra ngoài.

"Dung hợp!"

Sau khi Liễu Thần rút ra thì nhan chóng đưa cho tiểu Tháp.

Tiểu Tháp mừng rỡ, hào quang tráng bóng chiếu tới đụng lên trên thân

tháp hai tầng kia, khí hỗn độn mờ mịt lưu chuyển.

"Chờ sau khi ông hợp nhất xong, xem ai có thể làm khó dễ được ông!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 543: Cánh Cửa.

Mời về thượng giới, không cần nán lại nữa.

Liễu Thần bình tĩnh thế nhưng lời nói vô cùng thẳng thừng, khiến cho các bá chủ thượng giới đều kinh ngạc, trên mặt tràn đầy vẻ do dự.

"Cánh cửa nguyên thủy!"

Khi cánh cửa này xuất hiện thì khiến cho mí mắt của mấy người này giật giật, vô cùng kinh ngạc, một vài truyền thuyết dường như bị lãng quên giờ lại hiện lên trong lòng, lập tức khiến bọn họ càng khó quyết định hơn.

"Cánh cửa này rất quan trọng, sau khi chiến dịch này kết thúc thì chúng ta có thể cùng nhau nghiên cứu. Việc quan trọng nhất bây giờ chính là giết chết tên này." Có người lên tiếng rồi chỉ về phía Liễu Thần.

Sát trận thứ tư đã hiện và đã được bố trí xong cả, có mấy ai có thể thoát được? Trận pháp có hung danh hiển hách từ xưa tới nay này chuyên giết nhân vật như thế này, bất kỳ bá chủ nào cũng phải kiêng dè.

Giờ khắc này, cũng không phải một vị bá chủ điều khiển trận pháp mà là mấy người liên thủ lại với nhau, bất luận ai bị hãm bên trong thì chắc chắn ôm hận mà xuống suối vàng.

Cánh cửa nguyên thủy dâng lên hỗn độn kèm them là tiên quang, càng ngày càng mờ ảo thế nhưng lại có một gợn sóng thần bí truyền ra ngăn chặn lại uy thế của sát trận thứ tư.

Cảnh tượng này xuất hiện lập tức cả trường yên lặng, một vài bá chủ ánh mắt như vực sâu nhìn chằm chằm Liễu Thần.

"Nếu không muốn đi, vậy thì ta sẽ mời các vị tiến vào cánh cửa này vậy." Liễu Thần nói.

Nói xong, nó vung ống tay áo lên, tinh khí của mấy cường giả vừa chết trước kia đều hóa thành một dòng lũ lớn, cuồn cuộn tập hợp lại rồi tiến vào trong cánh cửa thần bí ấy.

Cánh cửa này vậy mà càng trở nên mờ ảo hơn, tiếng tụng kinh như có như không truyền ra, cổ xưa và thần bí, xa xăm và mơ hồ, khiến cho tâm thần của một vài bá chủ ngẩn ngơ, còn muốn ngộ đạo.

"Thế quái gì mà xin với mời, ngươi ở hạ giới đã nhiều năm nên nhất định đã đạt được thiên Siêu thoát kia, hoặc là nhận được tạo hóa khác, hôm nay ngươi buộc phải giao ra, nếu không thì đừng mơ chạy thoát!" Có người lên tiếng.

Lúc này, sát trận thứ tư đã mở, khí hỗn độn trở nên mãnh liệt lập tức nơi đây liền mơ hồ, như đã biến thành một sát trường đáng sợ nhất từ xưa tới nay.

Tiểu Tháp trở nên nghiên túc, bị mấy tên bá chủ hợp lực vây kín, là một đại nạn. Chớ đừng nói tới trận pháp thứ tư này, một khi nó hoàn toàn bộc phát thì khó mà tưởng tượng nổi.

Nó hóa thành một chùm sáng lơ lửng bên cảnh Liễu Thần, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất thủ.

Bỗng nhiên, hư không nứt ra, từng chiếc lá xuất hiện, không ngừng lơ lửng, ánh xanh chiếu rọi, tất cả đều tỏa ra bảo quang, hóa thành trận kỳ.

"Uhm, lại một một tòa sát trận?!" Có người tái mặt, trận pháp này sớm đã được bố trí, vậy mà bọn họ lại không hay biết.

"Xoẹt!"

Lá xanh bay xuống, một luồng thánh quang hiện lên bao phủ đám người

phía trước, phù văn cứ như là xiềng xích khóa chặt lại, khó lòng tránh thoát được.

"Giết!"

Có người hét lớn, bắt đầu động thủ, Liễu Thần đang trong trận pháp vậy là lại dám ra tay, bọn họ chắc chắn sẽ mạnh bạo chiến một trận hòng giết chết sinh linh đầy đáng sợ này.

Trên thực tế, mỗi người đều cảm thấy, Liễu Thần đã hạ giới nhiều năm nên chắc chắn đã đoạt được tạo hóa nghịch thiên nào đó mà bọn họ đang khao khát.

Trận pháp phát sáng, phù văn vô tận, hư không tựa như là thiên cốt được ghi lại các pháp môn vô thượng bên trên, lúc này bắt đầu phục sinh toàn bộ, sức mạnh cuồn cuộn không gì sánh nổi.

Khí hỗn độn cuộn trào, lá cây xanh biếc bay lượn, ánh sáng bùng phát ra sáng rực không ngừng phát uy.

Quyết đấu trận pháp, cường giả ra tay, nơi đây sôi trào.

Rất nhiều ánh sáng giết chóc lao thẳng tới Liễu Thần và tiểu Tháp đang đứng cạnh cánh cửa nguyên thủy kia, thế nhưng tất cả đều tiến vào bên trong cánh cửa, biến mất không thấy tăm hơi đâu cả, cũng không có thương tổn gì tới hai bọn nó.

Sát trận thứ tư danh bất hư truyền, vang dội cổ kim, nếu không phải có cánh cửa nguyên thủy thì sức mạnh vừa nãy tuyệt đối khó mà phá giải dễ dàng như thế, có thể giết chết hai người bọn họ.

"A...!"

Một tiếng thét kinh hãi vang lên, bóng người bị nhốt bởi trận pháp do Liễu Thần bố trí kia không thể nào thoát khỏi giam cần, lúc này đã bị quấn chặt cứng.

Xoẹt!

Liễu Thần ấn một tay, thân thể hắn run bần bật, xung quanh là mưa ánh sáng, hàng loạt phù văn hiện lên bao lấy.

Sau đó, những phù văn này không ngừng tăng lên, hóa thành xích thần trật tự trói chặt lại rồi ném thẳng hắn vào trong cánh cửa mờ ảo ấy, chớp mắt không thấy đâu nữa.

"Mời đạo huynh lên đường."

Đây là lời nói của Liễu Thần, tuy không có bất kỳ tức giận nào thế nhưng lại khiến người khác phải rét lạnh, một cường giả đầy mạnh mẽ cứ thế biến mất từ nơi đó.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều ngừng thế tiến công, dù là cường giả đang khống chế sát trận thứ tư cũng dừng lại mà quan sát cánh cửa ấy, muốn biết kết quả ra sao.

Không chút tiếng động, một dòng máu tươi chảy ra từ trong cánh cửa đó, ánh sáng không ngừng chiếu rọi, vẻ thần thánh càng tăng lên, cứ như có thể tịnh hóa thần hồn của chư vị bá chủ vậy.

Có không ít người run sợ, khí tức của dòng mấu ấy rất quen, chính là máu của cường giả vừa bị ném vào kia.

Hắn tựa như đang giãy dụa, lại giống như đang được siêu thoát, không ngờ siêu nhiên như vậy.

Dòng máu ấy khi chảy ra lại tạo nên một gợn sóng khó tả, sau đó từ từ mờ đi, tinh hao tan hết, lần nữa rút vào lại bên trong cánh cửa.

Tiếng tụng kinh mơ hồ truyền tới, xa xôi và siêu nhiên, khiến tâm thần của người bên ngoài lần nữa thoải mái, rơi vào cảnh ngộ đạo, tu vi đã đình trệ nhiều năm tựa như đang có dấu hiệu tăng trưởng.

Chỉ là máu của một bị bá chủ chảy ra thế mà lại khiến cho cánh cửa này càng thêm thần thánh, biến hóa này vô cùng đáng sợ, ánh mắt của mọi người cứ như là biển sao, biến hóa thất thường, toàn trường trở nên yên lặng.

"Ta đã bố trí sát trận thứ tư, ngươi làm sao mà chạy thoát được chứ?" Bóng người trên chuông lớn bỗng mở miệng, hắn ngồi xếp bằng ở nơi ấy, khí hỗn độn lượn lờ, chẳng hề chân thực chút nào cả, âm thanh tựa như được truyền tới từ thời tiền sử.

"Ta chưa bao giờ muốn rời đi cả, hiện tại, kinh mời các bị cùng nhau tiến vào cánh ủửa này, ai muốn đồng hành cùng với ta?" Liễu Thần nói.

Nếu đã không muốn đi thì hãy cùng nhau tiến vào cánh cửa này, đây chính là ý nghĩa của Liễu Thần, bình thản như thế nhưng lại khiến người khác kiêng dè không thôi, thủ đoạn của nó khó mà đoán được.

"Quyết đấu trận pháp, khó tránh tới việc làm thương tổn tới người vô tội, chúng ta nên đổi sang một địa điểm khác." Liễu Thần lại lên tiếng.

Trong hư không, lá liễu đong đưa, lấp lánh như là ngôi sao lớn, sau đó bắt đầu thiêu đốt rồi mang theo tất cả mọi thứ ở nơi đây vụt lên, tiếng ầm ầm rung động, tất cả đều tiến vào trong vết rách cực lớn trong hư không, tiến vào trong hỗn độn.

Mọi người chần chừ, nó bị nhốt trong sát trận thứ tư, thế nhưng lại còn mang theo tất cả tiến vào trong hỗn độn, muốn cùng chết hay sao?

"Đi!"

Chỉ trong nháy mắt, thiên địa lại trở nên yên tĩnh, toàn bộ bóng người đều biến mất, dù thế nào đi nữa thì bọn họ cũng không muốn bỏ qua cơ hội tìm hiểu ngọn ngành này.

Không cần tiến vào cánh cửa ấy cũng có thể biết được, cánh cửa nguyên thủy đầy kỳ lạ và kinh khủng này ẩn chứa biết bao nhiêu là tạo hóa cơ duyên.

Trong thiên điện, một khe lớn biến mất, những dị tượng mà các bá chủ thượng giới xuống hạ dưới đều biến mất.

Đặc biệt, những tia chớp màu đỏ ngòm cùng với sấm sét đều hóa thành hư vô, Hoang vực trở nên yên tĩnh, thiên địa sáng sửa, mặt trời vẫn treo trên cao.

Trên mặt đất, vẻ ngột ngạt trong lòng của đông đảo sinh linh đều biến mất, bất kể là tu sĩ hay là phàm nhân đều thở dài một hơi, có rất nhiều người không hiểu nguyên do thế nhưng theo bản năng vẫn cảm giác được.

Thiên địa sáng tỏ, mây đen tán đi thế nhưng tâm tình của Thạch Hạo lại vô cùng thẩn thờ, sầu não.

Liễu Thần và tiểu Tháp cứ thế rời đi, từ biệt từ đây, thậm chí có khả năng sẽ mãi mãi không gặp lại.

Trận chiến vừa nãy, người khác không thấy rõ nhưng nó không phải trong số người này, bởi vì nó giữ một viên Trùng đồng, toàn bộ diễn biến đều loạt vào mắt nó khiến tâm thần chấn dộng.

Nhưng mà, lúc này vì sao lại thương cảm, sau lưng cánh cửa kia chính là cơ duyên sao, nó sợ Liễu Thần như là con thiêu thân lao vào biển lửa, đốt cháy chính bản thân mình, sẽ không bao giờ xuất hiện ở thế gian nữa.

Yên tĩnh chẳng hề có chút tiếng động nào, một mình nó đứng trên một đài cao trong hoàng cung, mãi tới khi sao sáng buông xuông, ánh trăng hiu quạnh mà vẫn không hề nhúc nhích.

Sau đó, mặt trời lại mọc, ánh bình minh chiếu sáng thì nó mời than nhẹ rồi bước xuống đài cao, ánh nắng êm dịu chiếu lên người, thanh huy buông ra.

Một ngày, hai ngày... từ đầu tới cuối chẳng hề có chút tin tức gì truyền ra, căn bản không biết trận chiến đó là như thế nào.

"Sinh linh bất diệt cũng chưa xuất hiện, trận chiến này có lẽ vẫn chưa kết thúc?" Thạch Hạo lẩm bẩm, trận chiến cuối cùng, rất quang trọng, ảnh hưởng rất sâu.

Dù là giáo chủ có hạ giới thì cũng không thể nán lại lâu được, trong lòng của Thạch Hạo tràn đầy vẻ khó hiểu, làm sao lâu vậy rồi mà vẫn chưa nghe tin tức gì?

Mà mấy đại giáo bất hủ kia cũng vô cùng bình thản, hiển nhiên là chưa biết kết quả cho nên không có bất kỳ động tác gì.

Mấy ngày qua đi, dù là Hoang vưc hay là những vực khác cũng như thế, tựa như là khoảng thời gian yên bình trước cơn bão lớn.

"Bệ hạ, Nguyệt Thiền tiên tử xuất hiện." Bằng Cửu bẩm báo, lão là người hiểu nội tình bên trong, vẫn đang phụng mệnh điều tra và phòng bị, chú ý để tâm tới động thái của tiên tử Bổ Thiên giáo, bởi vì đây là một đại địch."

Tin tức mà lão mang tới khiến cho Thạch Hạo tỉnh dậy khi đang suy nghĩ tới trận chiến cuối cùng.

"Ả ở nơi nào?"

"Ở ngay cảnh nội Thạch quốc, trên một tòa đạo sơn." Bằng Cửu đáp.

"Ả gan cũng to ghê dấy chứ, lại muốn chiến với ta một trận hay sao?" Thạch Hạo nói, đồng thời không ngừng suy nghĩ, Liễu Thần đã đi, tiểu Tháp cũng vậy, không biết bên ngoài có biết hay không?

Nếu là biết thì phiền phức to rồi, mấy người căm thù nó chắc chắn sẽ hành động.

"Không chỉ có nàng ta mà còn có những người khác nữa, như Ma nữ cũng tới." Bằng Cửu nói.

Thạch Hạo kinh ngạc, sau đó chợt hiểu ra.

Bằng Cửu bẩm báo kỹ càng nên đã chứng thực được suy đoán của nó.

Không chỉ riêng chủ thân Nguyệt Thiền, mà đám con cháu thượng giới như Tuyên Minh, Bích Cổ, Thủy Nguyệt... cũng tiến vào cảnh nội Thạch quốc, đúng là bọn họ đã đi dạo khắp tám vực, hiện tại đều tới cảnh nội Thạch quốc.

Một con quạ bay vào trong Thạch đô, trong miệng ngậm một phong thư, tiến tới bên hoàng hoàng cung.

"Một khối xương nhỏ của Hư không thú?" Thạch Hạo kinh ngạc, đúng là chơi mạnh, vật này giá trị khó mà tính được.

"Lần tụ hội này, muốn từ chối cũng không được." Sau khi quan sát phong thư được làm từ khối xương thú này thì nó thở dài.

Bằng Cửu khuyên ngăn, bên ngoài tự như sóng êm gió lặng thế nhưng sát cơ lại ẩn bên trong, đại kiếp nạn cuối cùng này cũng không biết đã chấm dứt hay chưa nữa.

"Nếu là địa kiếp nạn thì chỗ nào mà chẳng giống nhau, ta tin Liễu Thần, cũng cố gắng tin vào trận chiến Phong thần mà tên tiểu Tháp từng nói." Thạch Hạo nói.

"Muốn đi thì đi, nơi nào mà không thể đi." Đây chính là lời nói của Liễu Thần, nó đã đứng ở đỉnh cao, không có gì phải lo sợ.

Tuy Thạch Hạo không thể như vậy, nhưng người khác đã tới Thạch quốc, cách Hoàng đô cũng không quá xa, nếu đã có nhã ý như vậy thì không đi không được, quá thiếu khí phách.

"Ta mà sợ à?" Thạch Hạo hững hờ nói.

Trước khi rời đi, nó đương nhiên sắp xếp lại một vài thứ, tuy bọn họ

không có ác ý thế nhưng cũng phải đề phòng, không thể nào vô duyên vô cớ rơi vào cảnh bị động và chịu thiệt được.

Thạch Hạo rời cung tiến tới một tòa đạo sơn, có thể tìm hiểu thêm một vài tin tức của đại kiếp nạn cuối cùng này từ trên người đám Ma nữ, Thủy Nguyệt, Tuyên Minh kia.

Chỉ là, lần tụ hội này không ngờ lại có chủ thân Nguyệt Thiền, không biết sẽ nói cười chuyện trò hay là chỉ kiếm lẫn nhau, nhất định sẽ có chuyện vui nổi lên.

Khóe miệng của Thạch Hạo hơi nhếch lên, ý cười lộ ra.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 544: Tranh Nhau Lôi Kéo

Hạc Minh sơn tiếng tăm cũng không lớn lắm thế nhưng phong cảnh lại rất nên thơ, thuộc về dãy núi Đạo gia.

Nơi này địa thế không cao, nói là núi chớ nói chính xác hơn phải là đồi núi, thế nhưng bên trong lổm chổm các tảng đả, suối chảy róc rách, vô cùng vắng vẻ.

Trên ngọn núi chủ có một cái quán nhỏ, thế nhưng giờ đã bị bỏ hoang.

Vùng núi này nổi danh nhất khi ở thời kỳ thượng cổ, các vị thần thánh không ngừng xuất thế, nhưng, đáng tiếc truyền thừa huy hoàng khi ấy cũng có lúc tới ngày kết thúc.

Thạch Hạo bước tới, quan sát kỹ những ma nhai* được khắc trên vách đá, hiểu biết về nơi này hơn, bất ngờ hơn là nhìn thấy nội dung được khắc trên một vách đá khác khiến cho tâm thần nó chấn động không thôi.

(*): Chữ viết và tượng Phật trên vách núi

Bên trên có khắc một cây, tên là Bồ Ma!

Khi nó ở Bách đoạn sơn từng nghe truyền thuyết về Bồ ma thụ, cũng hiểu đôi chút, ở thời kỳ thượng cổ có rất nhiều thần thánh đã chết trong tay của nó, có thể nói là vô địch.

Giống như bồ công anh, thế nhưng lại là cây, các cánh hoa trắng ngà bay lượn khiến chư thánh héo tàn, thần linh tránh lui.

"Ha ha, Thạch huynh đến rồi à, mời ngươi tới nơi này quả thật khó à nghen, khiến chúng ta không thể không chạy tới cảnh nổi Thạch quốc, nếu

như ngươi còn không tới, chắc chúng ta phải tới hoàng cung cầu kiến luôn quá." Có người cười to, chính là Bích Cổ, khi nhìn thấy nó quan sát ma nhai thì lớn tiếng chào hỏi.

Thân hình của hắn rất đô to, tóc dài màu xanh biết, ngay cả con ngươi cũng màu này, trông hơi tà dị, lúc này trông có vẻ rất cao hứng.

"Trước đây hiểu lầm rằng ngươi bắt Nguyệt Thiền rồi giam ở bên cạnh, hiện tại ta tới nhận lỗi đây." Bích Cổ cười nói.

Đều là người thượng giới, trước kia hắn vô cùng muốn gặp mặt Nguyệt Thiền tiên tử, mà lúc ở trong Hỗn độn điện trên Thái dương thần thụ, trong tích tắc khi nhìn thấy cô gái trong túi càn khôn của Thạch Hạo thì cứ nghĩ đó là Nguyệt Thiền.

"Không dám không dám!" Thạch Hạo mỉn cười, chỉ là chút nữa khi nhìn thấy tiên tử Bổ Thiên giáo thì nàng sẽ hiện vẻ mặt như thế nào đây.

Bích Cổ dẫn Thạch Hạo vào trong núi, Hạc minh sơn diện tích cũng không nhỏ, nơi sâu trong dãy núi cảnh sắc vô cùng đẹp mắt, một vài di tích cổ ẩn hiện bên trong.

"Năm xưa, khi Bồ ma thụ chết ở nơi này thì có đồn thổi rằng, nó thật sự vẫn chưa chết rồi niết bàn hóa thành một hạt giống, chúng ta cũng vô cùng hiếu kỳ cho nên tới tới thử một chuyến." Bích Cổ nói.

Thạch Hạo im lặng, bao nhiêu năm trôi qua rồi, dù là hạt giống gì đi nữa thì chắc đã bị người khác đoạt mất rồi, bây giờ tới đây cũng chỉ là ngắm cảnh mà thôi.

"Không nghĩ tới cái tên Bồ ma thụ cũng truyền tới cả thượng giới, thật là ngoài ý muốn."

"Sai, Bồ ma thụ vốn đến từ thượng giới, chỉ vì tránh kiếp nên mới tự phế bản thân trốn tới hạ giới này." Bích Cổ lắc đầu nói.

Thạch Hạo ngạc nhiên, còn có chuyện bí mật này nữa sao?

"Cái cây này không hề đơn giản, nghe đồn, nó vốn là một hạt giống đi ra từ trong một khu vực thần bí." Bích Cổ nói.

Nói tới đây, tự nhiên có thể liên tưởng tới rất nhiều chuyện, những đám đại nhân vật kia chắc chắn sẽ cảm thấy rất hứng thú với cường giả được sinh ra từ hạt giống này.

"À, kỳ thật nó rất nó bị giết chết, ai cũng nói rằng nó đã chết trong trận chiến thượng cổ đó, thế nhưng lại có người tiun rằng, nó rất khó bị giết chết hoàn toàn, chỉ là đang đợi tân sinh mà thôi."

Thạch Hạo nghe thấy thế thì liền nghĩ tới một cọng cỏ nhỏ mà mình từng thấy, hỏi: "Không phải Bồ ma thụ lúc chưa trưởng thành cũng sẽ rất mạnh sao?"

"Lúc mới nảy mầm sẽ không quá mình, thế nhưng càng phát triển thì sẽ càng mạnh hơn, nó có thể cắm rễ trên người của địch thủ, đạt được toàn bộ năng lực của đối phương." Bích Cổ nói.

Chỉ cần chiêu này cũng đã quá nghịch thiên rồi, nó sở hữu năng lực học tập tới kinh người, càng tới trưởng thành thì càng nghịch thiên.

"Thạch huynh tới rồi à." Có người chào hỏi.

Bên trên ngọn núi chính của Hạch minh sơn, cây tùng liên mên, suối chảy róc rách trên những tảng đá, trông vô cùng tĩnh mịch và thanh nhã.

Lúc này, tiếng đàn vang lên, nghe rất êm tai, kèm theo tiếng nước chảy hòa vào thiên nhiên, hơn nữa mùi hương thơm ngát của cây cỏ, kèm với thanh tùng thúy bách càng khiến nơi đây thêm hài hòa hơn.

Có không ít người quen, như Lam Vũ, Tuyên Minh, Thủy Nguyệt, Hồng Hoàng... cũng có một vài người trẻ tuổi lạ mặt, nam thì anh tuấn, nữ thì xinh đẹp, vô cùng xuất chùng.

Qua một hồi giới thiệu, Thạch Hạo biết được, có một vài người tới từ thượng giới không có đi cùng với đám Bích Cổ, Lam Vũ, trước đây không lâu mới gặp lại.

Còn có một số người vốn là con cháy của tám vực, là một nhóm người tương đối kinh diễm, lai lịch cũng không hề nhỏ, ví như Thiên Thiên quận chúa của Huyền vực, như hòa thượng của Tây Phương giáo có pháp danh là Trượng Lục...

Những người này đều nhìn lại, cái tên tiểu Thạch hiện nay nổi như cồn, như mặt trời ban chưa, từng xới tung Bất Lão sơn, khiến tám vực khiếp sợ, ai không biết, ai không hiểu?

Phần lớn là người thân thiện, có ý lôi kéo, bắt chuyện và kết giao.

Nhưng cũng có một số người, tuy che giấu rất tốt thế nhưng địch ý vẫn bị Thạch Hạo cảm ứng được, sắc mặt của nó vô cùng bình tĩnh, ngược lại chẳng thèm để ý tới.

"Thạch huynh đã suy nghĩ chưa, có thể đi lên thượng giới chúng ta không?" Lam Vũ mở miệng hỏi, gương mặt của nàng cực đẹp, bên ngoài thân thể lại có một lớp khói mỏng như màn ánh sáng, làm tôn lên thân thể đầy quyến rũ của mình.

"Chấp niệm của ta quá sâu, không thể bỏ tất cả xuống được." Thạch Hạo lắc đầu, nó cũng rất muốn đi thượng giới, thế nhưng không nghĩ rằng sẽ đi với đám người này.

"Tu hành là một quá trình vấn tâm*, có thể thời gian vẫn còn chưa tới, nhưng rồi cũng có một ngày, Thạch huynh sẽ tự đạp lên con đường của riêng mình, tới thượng giới thì sẽ hiểu được chân ngã." Một người lên tiếng

(*): Tư vấn lương tâm.

Dựa theo những gì bọn họ từng nói, pháp tắc ở hạ giới không hoàn chính, đại đại bị khuyết khó mà ngộ ra chân ngã, không thể giúp Đạo của

chính mình viên mãn, sẽ tự nhốt kín bản thân.

Thạch Hạo chăm chú thỉnh giáo, hỏi dò một vài tình huống của thượng giới.

Lần này, nó cuối cũng cũng hiểu được vì sao tiểu Tháp lại nói đất đai của thượng giới lại cứng như vậy, còn tưởng rằng tên quỷ đó ba hoa chích chòe, ai dè lại là sự thật.

Theo như những gì họ nói, đại đạo ở thượng giới không hề thiếu sót, pháp tắc viên mãn, thiên địa bất hủ, tự nhiên tất cả sẽ rất chắc chắn, hay có thể nói rằng, hạ giới hơi "yếu ớt".

Ở hạ giới có thể dời núi lấp biển, di chuyển núi lớn, thế nhưng thượng giới không thấy ai có thể làm được như vậy.

Những người ở thượng giới này, nếu thực lực đủ thì khi một chưởng vung ra, có thể khiến cho núi cao thành tro, sông lớn khô cạn.

Mà cũng sức chiến đấu như vậy, ở thượng giới lại không thể nào làm được như vậy, khi xuống hạ giới, trải nghiệm qua tình cảnh này, cũng xem như là sớm ngộ ra sức mạnh của cảnh giới cao hơn.

Sau đó nếu về tu hành lại thì rất có thể sẽ có thu hoạch bất ngờ, có thể thuận lợi phá quan.

Thạch Hạo không nói gì, không biết nói gì cho phải.

"Thượng giới vô ngần, thiên kiêu không thiếu, 'sơ đại' cũng có thể thấy được, đó mới là nơi quật khởi tốt nhất. Thạch huynh, với tài năng như này ở hạ giới, thật sự giống như là minh châu chìm trong bụi trần, bước lên trời cao, nơi đó mới chính là nơi tranh bá của kiệt xuất, là sân khấu lớn để tiến hành lột xác của bản thân, nơi đó mới có địch thủ chân chính." Thủy Nguyệt nói, mắt ngọc mày ngài, y phục trắng bạc tung bay, ánh trăng nhàn nhạt bao phủ toàn thân, nàng vô cùng thánh khiết xuất trần.

Thạch Hạo cười khổ, nói: "Nếu như ta đi thượng giới, hơn nửa sẽ có người nghĩ biện pháp giết ta ngay."

Nó từng xới tung Bất Lão sơn, chuyện đến nước này rồi, nếu như đi tới đó chắc chắn chẳng hề bình yên.

"Không sao đâu, nếu như Thạch huynh muốn đi thượng giới thì cứ tới học việc Trục Lộc của ta là được." Có người lên tiếng nói, lúc này thể hiện thiện ý không ngừng lôi kéo.

Tiểu Thạch dù gì cũng là một 'sơ đại', ẩn chứa thiên cốt độc nhất vô nhị, nếu như có thể bồi dưỡng, dù ở thượng giới có vô tận thiên tài thì cũng sẽ biểu hiện vẻ phi phàm của chính mình.

Thượng giới, thiên kiêu xuất hiện lớp lớp, tuy cường giả san sát thế nhưng loại người như thế này đều xuất hiện ở từng nơi khác nhau, thượng giới to lớn như vậy sẽ không đời nào cùng chung một chỗ được.

Với phong thái của tiểu Thạch, một khi quật khỏi ắt đủ khả năng chống đỡ trực diện được với đám nhân vật kia, nó tới từ hạ giới, vốn khi sinh ra đã kém cõi rồi thế nhưng ai mạnh ai yếu cũng cần phải chiến qua thì mới biết được!

Đám nhân vật này, tự nhiên học viện Trục Lộc sẽ đứng ra bảo vệ.

Thạch Hạo kinh ngạc, trong lòng chợt xao động, vô cùng khát vọng, rất muốn lập tức đi luôn.

Bởi vì, nghe giọng điệu của bọn họ, dạng người như thế này ở thượng giới đều là địch, hơn nữa đối thủ rất đáng sợ, tựa hồ còn nghịch thiên hơn cả mình.

Mấy năm vừa rồi, nó không người quét ngang đối thủ, ngoại trừ đại Thạch, Nguyệt Thiền tiên tử ra thì có mấy ai có thể uy hiếp và thương tổn được tới nó? Nó rất muốn tìm một đối thủ chân chính, thả lỏng mà chiến một trận.

Mà thượng giới, quả nhiên phi phàm, mênh mông vô ngần, vạn tộc san sát, thiên kiêu các tộc đều đối địch nhau, càng là có 'sơ đại' quật khỏi, như từng ngôi sao vụt ngang trời chiếu sáng trời cao.

"Thạch huynh nếu nguyện ý tới thượng giới thì học viện Sinh Mệnh của chúng ta cũng có thể bảo vệ an toàn, có têể giúp ngươi nhanh chóng lột xác." Tiếu nữ Oánh Oánh lên tiếng, trướcđaây nàng cũng từng gặp qua tiểu Thạch.

Thiên tài của tám vực đều giật nảy mình, con mắt của những người thượng giới này đều cao hơn đầu, tuy cũng mời họ tới cuộc tụ hội này thế nhưng cũng chưa hề tỏ thái độ như thế này, ai nấy cũng tranh giành lôi kéo Thạch Hạo cả.

Thạch Hạo biết, các quý nữ và thiên tài mời nó đều đến từ các thế lực lớn đứng phía trung lập, Thủy tổ trong giáo bọn họ chưa từng xuất hiện ở hạ giới.

"Đừng mơ nữa đi, Thạch huynh nếu như tới thượng giới thì cứ tới Xích hoàng cung tìm ta, tu hành ở hạ giới mười mấy năm nên ngươi cần phải một lần lột xác thì mới có thể khiến cho đại đạo toàn vẹn, Niết bàn pháp của Xích hoàng cung ta là thích hợp nhất." Hồng Hoàng nói.

Nàng cười toe toét, vỗ vỗ bả vai của Thạch Hạo, rất có cá tính, trông vô cùng 'dũng cảm', thế nhưng thiếu nữ một thân đỏ đậm này cũng không phải là nhân vật đơn giản.

Trước đây, nàng cũng tính toán với Thạch Hạo, thế nhưng trong trận chiến ở thần thụ Thái dương thì liền kết thiện duyên, hiện tại liền lôi kéo về phía mình.

Việc này khiến cho các thiên tài của tám vực lần nữa im lặng, không khỏi phiền muộn.

"Ta cảm thấy, gia nhập vào Bổ Thiên giáo được đó, chính là không đánh thì không biết." Một âm thanh rất dễ nghe vang lên.

Mọi người quay đầu lại, chỉ thấy một thiếu nữ như tinh linh từ từ đi tới, một thân quần áo đen làm nổi bật làn da trắng như tuyết của mình, mỹ lệ tuyệt trần.

Mà ở sau thân thể nàng lại xuất hiện mấy cái đuôi cáo trắng ngà nhẹ nhàng phe phẩy, vẻ dụ hoặc kỳ lạ lan tràn.

Một cô gái như thế, thanh lệ vô song lại có mê hoạc đoạt phách, mắt to trong veo chớp chớp.

"Ma nữ!" Thạch Hạo híp mắt.

Trong rừng tùng, tiếng đàn chợt ngừng lại, một cô gái mặc áo trắng đi tới, không dính chút khói bụi trần gian nào, phong thái tuyệt thế, cứ như tiên tử đi lạc chốn nhân gian vậy.

Hai cô gái đứng đối diện, đốm lửa trong mắt tung tóe.

Mọi người không nói gì, phong cách cả hai đối lập lẫn nhau.

Dù là quý nữ hay thiên tài của thượng giới đều rùng mình, bởi vì bọn họ đều biết, hai tuyệt đại giai nhân này đều đến từ thượng giới, thân phận siêu nhiên, cao quý không gì tả nổi.

"Hôm nay gặp mặt, có thể đàm đạo luận pháp, kiếm chứng sở học thế nhưng cũng không muốn xảy ra tranh đấu miễn tổn thương hòa khí, phá hỏng bầu không khí của cuộc tụ hội lần này." Lam Vũ mở miệng, nàng cực kỳ xinh đẹp, dịu dàng và như hòa, lời nói vừa ra rất nhiều người gật đầu biểu thị tán thành.

"Đúng đúng, hôm nay cũng không nên diễn ra tràng cảnh sinh tử đối đầu làm gì." Thủy Nguyệt, Hồng Hoàng, Oánh Oánh tiến lên, các nàng đều rất xinh đẹp, miệng nở nụ cười tươi, lập tức bầu không khí hòa hoãn lại.

"Sao mà như thế được, dù gì chúng ta cũng là tri kỷ với nhau mà." Nguyệt Thiền tiên tử mỉm cười nói, nàng như một vầng trắng sáng treo trên

cao, trong sáng mà thần thánh.

"Chuẩn không cần chỉnh, ai nói chúng ta sẽ quyết chiến đó." Ma nữ mỉm cười, hàng răng sáng bóng lấp lánh, vẫy vẫy tay Thạch Hạo, nói: "Tiểu Thạch, còn không mau lại đây."

Mọi người nghe thế thế thì đều lộ vẻ kỳ lạ.

Ma nữ tủm tỉm cười, nói: "Trước đây không lâu, ngoại giới vẫn đồn đại rằng ngươi đã trấn áp Nguyệt Thiền tiên tử, cưới nàng làm vợ, hầu hạ bên người, thế nhưng qua một đoạn thời gian dài chịu oan ức, hiện tại Thiền nhi đã xuất hiện, ruốt cuộc cũng có thể xóa đi nổi oan thị mầu này rồi."

Bích Cổ nghe thấy thế thì mỉm cười: "Đúng đấy, trước kia ta còn hiểu lầm Thạch huynh nữa, thật sự quá xấu hổ mà, ta muốn tự phạt mình một chén."

Tuổi trẻ tuấn kiệt nơi đây đều nở nụ cười, lắc lắc đầu, tin đồn kia chẳng hề có chút căn cứ gì, ai có thể khinh nhờn tiên tử thánh khiết cao cao tại thượng này chứ? Nguyệt Thiền chân thân vừa hiện, tất cả lời đồn thổi đều theo gió bay đi.

"Quan hệ giữa ta và Nguyệt Thiền là cạnh trong công bằng nhưng đều có thể đối ẩm, tiểu Thạch, tuy ngươi có tranh đấu với nàng thế nhưng hay là kính kt một chén đi." Ma nữ cười nói.

"Hiểu lầm đã được gỡ bỏ, nào, đồng khỏi!" Bích Cổ cười to, việc hắn thầm thích Nguyệt Thiền rất nhiều người biết.

"Tiên tử, ta mời ngươi một chén." Thạch Hạo mỉm cười, keng, hai chén chạm nhau, nụ cười tươi rói.

Nguyệt Thiền mỉm cười, giơ chén ngọc lên miệng khẽ thưởng thức, nụ cười trước sau rất tươi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 545: Phong Ba Buổi Tụ Hội..

Ngọn núi chính của Hạc minh sơn liên miên tùng bách, bên dưới là những dòng suối trong veo chảy trên thềm đá, cảnh sắc u tĩnh và thanh nhã.

Nguyệt Thiền mỉm cười, đứng đối diện với Thạch Hạo nhưng một điểm địch ý cũng không hiện, không ngừng trò truyện với mọi người, âm thanh nhẹ nhàn mang theo sức quyến rũ khiến thần trí của mọi người bị cuốn hút.

"Nguyệt Thiền thánh nữ cất bước thế gian, sáng oánh như trăng, ai có thể giam cầm?" Có người khen tặng, giọng điệu có vẻ khang khác, hơi nhằm về Thạch Hạo như khiêu khích.

Bởi vì, trước đây mọi người vẫn tin rằng 'tin đồn' đó là thật, lúc này đã được chứng minh, nên tựa như châm biếm về thực lực của Thạch Hạo.

Tuy rằng không ít người lôi kéo tiểu Thạch thế nhưng cũng có không ít người đố kỵ ghét bỏ, địch ý trong lòng, đặc biệt là những thiên tài cùng quý nữ ở hạ giới có quan hệ truyền thừa với những đầu sỏ thượng giới.

Thạch Hạo nở nụ cười, chẳng thèm để ý.

Nói như thế thì sẽ càng khiến cho chủ thân Nguyệt Thiền thêm tức giận và xấu hỗ mà thôi, nó chính là muốn như thế, cảm giác rất 'yomost'.

Nếu như nó cũng có thể trêu trọc vài câu thì quá tốt rồi, chỉ là quá thẳng thừng thì sẽ hóa dở ngay, dễ gây nên sự phẫn nỗ của mọi người.

"Nguyệt Thiền thánh nữ, bất kể là pháp lực hay là dáng dấp, đều là thế gian hiếm có, như thần nguyệt giữa trời đêm có thể gột rửa thần hồn người khác." Có kẻ khác nịnh nọt.

"Việc này cần các ngươi nói nữa à, Thiền nhi chính là nữ thần nguyệt quang cất bước trên thế gian này, óng ánh lấp lánh, ánh sáng thần thánh chiếu rọi thiên địa." Khóe miệng của Ma nữ nhếch lên, nói như thế.

"Điện hạ, linh động và thông minh, không dính bụi trần, chính là tinh linh mà do thiên địa thai nghén ra, chúng ta ngưỡng mộ từ tận đáy lòng." Có người than thở với Ma nữ.

Những người khác gật đầu lia lịa adu theo, khí chất của Ma nữ quả thật xuất chúng, trong vẻ gian xảo là vẻ mê hoặc, nhí nha nhí nhảnh, có thể nói là tuyệt đại song muội với Nguyệt Thiền.

Ma nữ không thèm để ý, trái lại còn cười hì hì, nói: "Tiểu Thạch, nói thử xem vì sao lại bị người khác hiểu lầm thế hả, chịu oan lâu như thế trong lòng có phải rất khó chịu đúng không?"

Mọi người tỏ vẻ quái lạ, đồn đại rằng, Nguyệt Thiền cùng với thánh cữ của Tiệt Thiên giáo này là cặp đối thủ trời xinh, nhưng sao giờ lại như vầy.

Chuyện này cũng chỉ là tin đồn mà thôi, nghĩ tới liền dẹp sang một bên, nàng ta lại lần nửa đánh lái về chủ đề cũ, cứ như sợ thiên hạ không loạn vậy.

Thạch Hạo than thở: "Ta cũng bất đắc dĩ mà thôi, lời đồn hung ác là thế trái lại ta còn sợ các vị sẽ thành lập liên minh rồi đi thảo phạt ta, bắt ta phải trả tiên tử, cũng hên đều là chuyện của quá khú rồi."

"Nói thật nghe, khi ta nghe được tin tức này thì đúng là có ý nghĩ như thế, cũng hên là tin đồn đã được xóa bỏ, chung quy lại đều là giả cả." Bích Cổ cười nói.

Ma nữ cười rất tươi nhìn chủ thân Nguyệt Thiền, đuôi lông mày nơi khóe mắt mang theo vẻ khá tả, vô cùng vui vẻ.

Thạch Hạo bình tĩnh liếc nhìn Nguyệt Thiền một cái.

Chủ thân Nguyệt Thiền băng cơ ngọc cốt, mái tóc đen tuyền xinh đẹp

xõa tung trước sau, cặp mắt đen láy to tròn với linh khí bức người.

Nàng rất từ tốn nhìn Thạch Hạo và Ma nữ khiến người khác chẳng hề phát hiện ra chuyện khác thường giữa ba người, chỉ là không biết trong lòng đang suy nghĩ gì mà thôi.

"Đừng nói là nhịn không được nữa, muốn động thủ rồi nghe?" Thạch Hạo âm thầm phán đoán.

"Kính xin thánh nữ tấu lại một khúc tiên âm." Có người nói.

Chủ thân Nguyệt Thiền rất nhã nhặn, mang theo nụ cười chết người gật gật đồng ý, yểu điểu thướt tha tiến tới ngồi trên một tảng đá bên dưới cây cổ tùng, hai tay gảy gảy dây đàn, âm thanh tính tình của dàn vang lên vô cùng êm tai.

Làm người khác giật mình chính là, thời gian trôi qua, trên bầu trời không ngờ lao xuống từng ánh sao, cứ như là tinh linh đang bay tới vờn quanh Nguyệt Thiền.

Dưới cây tùng xanh, bên bờ suối mát, nàng bao phủ bởi một màng khói mỏng, đó chính là thánh huy không ngừng lượn lờ, siêu phàm thoát tục, tiếng đàn càng lúc càng êm tai hơn, gợi ra lực lượng của trời đất, tựa như Đạo ẩn chứa bên trong không ngừng reo cùng.

Trong khoảnh khắc này, cây cỏ xanh biếc xung quanh tỏa ra sinh cơ, chúng nhanh chóng sinh trưởng, rất nhiều nụ hoa đua nhau nở, hương thơm thơm ngát.

Tiếng đàn thỏa sức tung bay chợt dừng lại, xung quanh chim chóc sớm hòa ca, rất nhiều linh cầm nhảy múa, điều bất ngờ ngày khiến mọi người kinh ngạc.

"Cùng tồn tại cùng đạo, ta nghe thấy tiếng đàn này quả là được lợi không ít, một bộ pháp môn mơ hồ hiểu thêm được đôi chút." Có người thán phục.

"Đây mới là ý nghĩa thật sự của cuộc tụ hội này, cùng luận bàn cùng kiểm chứng, giúp đạo hạnh lẫn nhau tăng trưởng." Tuyên Minh khen.

Sau đó, mọi người cùng nhau giao lưu những tâm đắc trong tu hành của mình, cùng nhau thảo luận một vài vấn đề và cửa ải khó khăn trong bảo thuật, ai nấy đều có thu hoạch cả.

Thạch Hạo cũng thế, cũng giao lưu với đám anh tài thiếu nữ nơi đây, từ Bích Cổ nó cũng đã hiểu rõ hơn, những nghiên cứu về phù văn của thượng giới vô cùng tinh tế, vô cùng cao thâm.

Bích Cổ nói: "Đây là một con đường quan trọng, lại đuổi theo cực hạn nhưng bỏ qua những thứ khác, ví như nghiên cứu sức mạnh, thuận tiện xem xét phù cốt của đám sinh linh Kim cương viên, Cự ma tượng, Hoàng kim cự nhân nhưng bỏ qua các loại biến hóa mà chỉ chú trọng tới lực hoa văn, nghiên cứu thật sâu."

Thạch Hạo gật đầu, đây là một con đường đáng để thăm dò, nó cảm thấy mình tựa như đã quên thứ gì đó, chỉ lo tu luyện pháp môn Côn bằng tới chí cao mà sơ sẩy quên đi những thứ khác.

Trong thiên địa, vô số sinh linh, đầy rẫy chủng loại phù cốt, tự nhiên sẽ có vô tận biến hóa cùng vô biên áo nghĩa.

Mà Côn Bằng, Chân Hoàng... cũng là một trong những kẻ mạnh mẽ, đứng ở trên đỉnh cao.

Nhưng, cũng không phải nguyên thủy phù cốt của những sinh linh khác đều vô dụng, ngược lại bên trong những sinh linh này đều ẩn chứa "Đạo", chỉ cần nghiên cứu kỹ thì cũng có thể tạo nên con đường riêng của chính mình.

Thậm chí, nghiên cứu cốt của bách tộc cũng có thể bước ra đại đạo khác nữa.

"Trượng lục kim thân của Tây Phương giáo chủ chính là xem một vài

sinh linh không tính là mạnh như Kim cương viên, Sơn nghĩ, Bạch ngân đằng... cho nên mới ngộ ra được." Lam Vũ nói.

"Chuẩn, nghe đâu Thủy tổ của 'Thú hải' cũng từng dành cả trăm năm để xem cốt văn của các trùng thú cấp thấp, diễn hóa ra Bách thú chân kinh chấn kinh cả thượng giới." Oánh Oánh bổ sung.

Thạch Hạo kinh ngạc, gật đầu lia lịa, cảm thấy thu hoạch lần này quá phong phú.

Đám Lam Vũ, Thủy Nguyệt, Hồng Hoàng, mỗi người đều cực kỳ xinh đẹp, dáng ngọc yêu kiều, họ không ngừng chuêện trò với Thạch Hạo, tự nhiên hấp dẫn không ít ánh mắt của những kẻ khác.

Bích Cổ cũng ở trong số này, hắn chính là người thượng giới, ngược lại cũng không thấy kinh ngạc cho lắm, chỉ là Thạch Hạo là người hạ giới, lại được mỹ nhân bu kín, không muốn người khác chú ý cũng khó.

"Nguyệt Thiền tỷ tỷ, nghe nói bảo thuật Chân Hoàng của ngươi có thành tựu cũng khá, chúng ta giao lưu đôi chút nhỉ." Hồng Hoàng mỉm cười kéo Nguyệt Thiền lại nơi đây.

Tính cách của Lam Vũ vô cùng dịu dàng, nàng cũng mời Ma nữ lại, một nhóm mỹ nhân xinh đẹp tụ lại khiến không ít thanh niên trẻ tuổi hoa cả mắt, liếc nhìn thèm thuồng không thôi.

"Nguyệt Thiền tỷ tỷ, ngươi nếu trở về thượng giới nhất định sẽ là đệ nhất mỹ nhân phía Đông đó." Hồng Hoàng thở dài nói.

"Điện hạ chẳng hề thua kém, người cũng là đệ nhất mỹ nữ của 'Khôn hải' đấy thôi." Lời nói của Lam Vũ là từ tận đáy lòng, nàng vô cùng mê mẩn với dung mạo tuyệt thế đến kỳ lạ của Ma nữ.

Không cần nghi ngờ làm gì, độ dày da mặt của Thạch Hạo ít người sánh được, nó tiến tới thỉnh giáo bảo thuật Chân Hoàng của Hồng Hoàng và Nguyệt Thiền.

"Ủa, bảo thuật này mà ngươi cũng nghiên cứu nữa à, từng chiếm được cổ thuật này hay sao thế?" Hồng Hoàng giật mình.

"Cũng biết một hai." Thạch Hạo gật đầu.

Chủ thân Nguyệt Thiền vẻ mặt hơi biến thế nhưng cũng không hiện ra ngoài, nàng cũng tham gia vào cuộc trò chuyện này, bàn luận uy năng của các loại Chân Hoàng nhưng cũng ít đề cập tới biến hóa cốt lõi trong đó.

"Không biết cuộc chiến của các đầu sỏ giờ sao rồi?" Rốt cuộc, Thạch Hạo cũng không nhịn được nữa, bắt đầu thỉnh giáo mọi người về vấn đề này.

Lời vừa ra liền khiến ai nấy đều im lặng, rất nhiều người biến sắc.

"Cũng không biết nữa, nghe đâu đánh vào trong hỗn độn." Thủy Nguyệt nói.

"Cuộc chiến ở tâm cao vời vợi như vậy, chúng ta tốt nhất đừng bàn tới thì hơn." Tuyên Minh gật đầu, bọn họ ai cũng đều sợ kiêng dè cả.

"Thạch huynh hình như đang lo lắng cho tòa cốt tháp kia à?" Nụ cười trên gương mặt của Nguyệt Thiền chẳng hề giảm.

Hiện giờ ai cũng biết mối quan hệ mật thiết giữa nó và tòa tháp kia, dựa vào thứ này để xới tung Bất Lão sơn lên.

"Tòa tháp đó xong đời rồi, nghe đâu bị đánh vào trong cánh cửa nguyên thủy, từ giờ chắc khỏi xuất hiện trong đất trời này nữa." Đúng lúc này, nơi phương xa có người đi tới, khói đen lượn lờ.

"Thật vậy luôn à?" Mọi người thất kinh.

Là một chàng trai với mặt trắng búng ra sữa, vô cùng anh tuấn, thế nhưng lại có khí chất rất tà dị mang theo nụ cười cũng rất tà dị và lành lạnh, được khói đen nơi hai chân nâng lên nhanh chóng tiến tới đây.

"Nguyệt Thiền, nghe nói cái tên hạ thân thấp bé này luôn vô lễ với

ngươi, từng chiến đấu sơ qua, rồi còn có lời đồn rằng hắn giam cầm cả ngươi nữa, hôm nay ta thay ngươi chém chết hắn nghe."

Chàng trai yêu dị nói, âm thanh thờ ơ mang theo vẻ ác ý nhằm vào Thạch Hạo mà chẳng hề che giấu chút nào, tất cả người hạ giới này đề bị hắn gọi là hạ nhân cả.

Con ngươi của hắn lưu động tử mang, khói đen ngoài thân thể càng thêm nồng mang theo hơi thể của sự chết chóc.

Mọi người giật nảy mình, biết rõ lai lịch phi phàm của hắn, là một vị Minh nhân, trước đây không lâu Hỗn độn thi của Minh thổ chết đi.

"Ngươi là cái thá gì?" Thạch Hạo bình thản nói, không giận mà uy.

"Thực lực của ngươi hiện tại cũng coi là không tế, thế nhưng số phận lại không được tốt cho lắm, ta nhìn ngươi không vừa mắt, muốn giết ngươi." Có thể nói cái tên Minh nhân này điên cuồng tới cực hạn, cứ vào thẳng vấn đề chẳng hề tìm chút lý do gì cả.

"Ngươi cũng ngông đấy chớ." Thạch Hạo cảm thán.

Minh nhân, có thi thể thông linh thì sẽ sinh ra linh trí sau đó hóa thành Chí cường giả sau đó kết hôn với sinh linh ngoại giới, đứa con sinh ra trời sinh mang theo một phần âm khí, ai nấy cũng đều vô cùng mạnh mẽ.

Chính xác là, vị Hỗn độn thi kia chết đi, mấy vùng Minh thổ của thượng giới có khả năng là muốn thống nhất, mà mấy vị Minh chủ tưởng vô thượng ở phía sau gã tuổi trẻ Minh nhân này sẽ ngày một mạnh hơn, ảnh hưởng tới sâu xa khiến khắp nơi đều kiêng dè.

"Đó là tính cách của ta, ta ngông cuồng nói giết chết ngươi, ngươi có thể chống lại sao?" Khóe miệng của người tuổi trẻ Minh nhân nhếch lên mang theo vẻ cười gằn, càng ngày càng ngông hơn.

"Người của Minh thổ cũng hơi dài tay đó chớ, trong cơ thể của hắn có

chảy một chút máu huyết của Bất Lão sơn ta, còn chưa tới phiên ngươi xử trí." Cuối chân trời mâu mù năm màu hiện lên, lại thêm một cường giả tuổi trẻ nữa chạy tới.

Trên người của hắn mặc chiến giáp năm màu lượn lờ khí ngũ hành, vô cùng mạnh mẽ, chớp mắt đã tới nơi đây, cũng là một trong số người tới từ thượng giới.

"Ha ha." Minh nhân tuổi trẻ cười ta, nói: "Đây quả là chuyện buồn cười nhất mà ta nghe được, hắn rõ ràng đã xới tung Bất Lão sơn mà ngươi còn mở miệng ra là người của các ngươi?"

"Hắn có tội, vì lẽ đó nên ta muốn dẫn hắn lên thượng giới xử trí." Cường giả trẻ tuổi mặc chiến giác năm màu nói.

"Nực cười, ra vẻ đạo đức giả, ta nói thẳng muốn giết hắn, muốn lấy khối thiên cốt trong người của hắn, ngươi giả điên đề cập với vấn đề người cùng tộc để mang hắn đi xử trí, cũng giống như ta cả thôi?" Minh nhân cười gằn.

"Có phạt hay không phạt thì đề là chuyện của Bất Lão sơn ta, chẳng hề quan hệ gì tới đám Minh thổ các ngươi, đừng nên vơ đũa cả nắm." Tinh khí ngũ hành lượn lờ, âm thanh của vị cường giả tuổi trẻ kia trở nên lạnh lùng. Sau thân thể hắn có thần hỏa lờ mờ nhảy múa, một bóng người vô cùng mạnh mẽ lộ ra, không ngờ có cao thủ đi theo bên người.

"Ta nói là muốn giết hắn, muốn lấy khối thiên cốt này, đương nhiên sẽ không bỏ qua." Minh nhân cười khẩy, hàm răng trắng như tuyết đầy lạnh lẽo, sau thân thể hắn, một bóng người trong làn khói đen mờ ảo xuất hiện, đó là một bộ xương người, hai cánh sau lưng khẽ động minh hỏa màu đen bùng cháy.

Có thực lực thì mới hung hắn, đó chính là thể hiện ngang tàn nhất. Không có thực lực mà la ó om sòm cũng chỉ trò hề mà thôi.

Phía sau hai người này đề có sinh linh đã nhen nhóm thần hỏa.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 546: Thần Hỏa Bập Bềnh.

Rừng tùng reo vang, bầu không khí trên núi trở nên căng thẳng, lại có sinh linh nhen nhóm Thần hỏa giáng lâm, Minh thổ cùng Bất Lão sơn chĩa kiếm vào nhau, không ngừng đấu đá với nhau.

Đây là một bộ xương khô nhưng bên trên lại có một lớp da đen bao quanh lấy bộ xương, nhìn thì là hình thể của nhân loại thế nhưng lưng lại mọc ra cặp cánh chim, tử khí rất đậm.

Sự xuất hiện của hắn khiến người khác sợ hãi, bên trong xương sọ có sí quang lấp lánh, đó chính là ánh sáng linh hồn từ trong hốc mắt chiếu ra ngoài, trông rất dữ tợn.

Thế nhưng, hắn đã nhen nhóm Thần hỏa màu đen, trong mắt một số người thì đã có thể xưng là thần rồi, thân thể từ trong ra ngoài đều có minh diễm màu đen không ngừng nhảy múa.

Khói đen vờn quanh thân thể cộng thêm minh hỏa nhàn nhạt khiến người khác thấy kỳ lạ, bóng người khô gầy nhưng mơ hồ tựa như đang đứng trong màn đêm vậy.

"Đừng có cản ta, nếu không diệt ngươi lúc nào cũng không hay đó, tới lúc đó thì hối hận cũng đã muộn." Minh nhân tuổi trẻ len tiếng, làn da trắng mịn, tướng mạo tuấn tú thế nhưng lại cực kỳ tà dị, tử quang lấp lánh trong cặp mắt.

Hắn chẳng hề sợ hãi, có một vị Thần đứng bên cạnh tự nhiên có thể nghiền nát tất cả, hoành hành khắp thế gian.

"Ta đã nói rồi, trong cơ thể của hắn có máu huyết của bộ tộc ta, dù giết dù chửi thì cũng chưa tới phiên ngươi lên tiếng, hắn phải đi theo ta." Cường

giả tuổi trẻ của Bất Lão sơn đến từ thượng giới bác bỏ.

Ở sau người hắn, vị cường giả kia cũng phát sáng, được ánh sáng năm màu bao phủ, bên ngoài thân thể thì lấp lánh tràn ngập khí tức thánh khiết.

Đây là một người thật sự, thần hỏa nhen nhóm cũng không phải là minh diễm mà nang theo ánh sáng ngũ hành, an lành và hùng vĩ, những gợn sóng của khí tức tản ra kinh người.

Nếu như cường giả cấp độ này xuất thủ thì vấn đề sẽ trở nên vô cùng nghiêm trọng, đừng xem song phương còn đang tranh võ miệng với nhau thế nhưng cả hai cũng đều kiêng kỵ lẫn nhau.

Đặc biệt là, hai vị Thần này đều nhìn chằm chằm nhau, trong hốc mắt của vị cường giả Minh tộc tựa như xương khô kia ánh hào quang sáng rực, sắc bén ép người thế nhưng trong hơi thở cũng mang theo vẻ chết chóc.

Chỉ trong nháy mắt, hai gợn sóng không tên phát sinh, mang theo thần hỏa giằng co, sau đó thân thể của bọn họ dần mơ hồ lại, vẫn đứng yên nơi đó thế nhưng cũng không có chút tiếng động nào nữa.

"Lại không rút lui, đứng trách ta không nể mặt!" Cường giả trẻ tuổi Minh tộc quát lên, vẻ mặt vô cùng lạnh lùng.

"Ngươi tới thử xem!" Người trẻ tuổi của Bất Lão sơn cũng đớp lại, ánh mắt băng hàn không hề lùi bước.

"Chúng ta sẽ đi vặt lấy khối cốt, đoạt lấy khối xương." Người trẻ tuổi Minh tộc cười khẩy, hàm răng trắng như tuyết, âm khí tràn ngập, vẻ tàn nhẫn hiện đầy khuôn mặt.

Ở sau người của hắn, bóng người gầy đét kia bước lên trước, cặp cánh màu xám chợt vỗ khói đen liền khuếch tán, minh hỏa hừng hực mang theo khí tức âm lãnh khiến người ta sinh ra sự sợ hãi.

Thần hỏa của hắn thuộc âm trầm lạnh lẽo, cũng không phải sôi sục nóng

rực.

Đối diện, cường giả được ánh sáng năm màu bao vây áp sát về trước chặn lại vị Thần của Minh thổ, ngũ hành hỏa thiêu đốt chống lại ninh hỏa kia.

"Xoẹt!"

Xương khô há miệng phun ra một chùm minh hỏa vô cùng u ám thế nhưng hư không lại bị đốt tới vặn vẹo, uy lực kinh người, nhanh chóng xông về trước.

Vị thần đứng đối diện mở ra một bàn tay chợt xuất hiện một cối xay nhỏ màu bạc từ từ xoay đều, lập tức đánh tan minh hỏa.

"Ầm!"

Hư không run lên, xương khô màu đen vẫy tay, từ trong bàn tay lại hiện ra một pháp trượng màu vàng, nhẹ nhàng vung lên thì tia chớp màu đỏ ngòm đan dệt, vụt ngang hư không.

Cường giả của Bất Lão sơn biến sắc, cối xay bạc trong lòng bàn tay run bần bật rồi nhanh chóng hóa lớn, lập tức đánh tan tia chớp sau đó vụt thật thanh trấn áp về trước.

Xương khô miệng tụng chân ngôn, pháp trượng màu vàng trong tay phá không bay đi va chạm với cối xay bạc, gợn sóng vô tận bùng phát, va chạm của thần năng kinh người hết sức.

Còn may là bọn họ quyết đấu ở trên trời cao, thế không cả vùng núi nãy chắc không còn tồn tại nữa.

"Hú..."

Tiếng hú to vang lên, sau lưng của xương khô chợt xuất hiện một cốt hải trắng xóa, tất cả đều là khung xương, các vong linh đứng lên, rất nhiều hài

cốt thức tỉnh vô giết về trước.

Đây là một mảnh 'vực' được triệu hóa ra, bên trong có rất nhiều cốt linh đồng thời chém tới, tựa như địa ngục giáng lâm, minh vụ cuồn cuộn.

Thần của Bất Lão sơn hét lên một tiếng, miệng tụng chân kinh, cũng gọi ra một 'vực' khác, ánh lửa cuồn cuộn, dung nham sôi trào tràn về trước tịnh hóa mảnh 'tử vực' kia.

Bên dưới, mọi người yên lặng xem chiến, chiến đấu của cấp bậc như thế này thì bọn họ chưa đủ tư cách để xen vào, chỉ khi có Thần tương ứng thì mới có thể nói chuyện.

"Tình huống của ngươi không ổn đâu nghe." Ma nữ đi tới, cặp mắt chớp nháy nhìn Thạch Hạo, cười hì hì nói: "Ngươi định làm gì?"

"Tất nhiên là trốn." Thạch Hạo hiên ngang nói, chẳng hề xấu hổ gì cả, ánh mắt đảo xung quanh chuẩn bị chạy trốn.

"Ngươi có thể trốn sao?" Ma nữ kinh ngạc.

"Đánh không lại, chẳng lẽ trốn cũng không thoát sao?" Thạch Hạo nói, bày ra dáng vẻ vô cùng tự tin.

Mọi người xung quanh kinh ngạc, chạy trốn mà cũng tự hào tới thế sao, nếu như là người khác chắc chắn sẽ cảm thấy vô cùng xấu hổ, nó sao lại cảm thấy vô cùng ưu việt thế?

Thạch Hạo nhếch miệng, trong lòng không ngừng nguyền rủa, đúng là quá coi trọng mình, vừa xuất hiện là hai vị thần? Xem ra gần đây 'hung danh hiển hách' của mình khiến người khác không yên lòng rồi.

"Trốn? Quá mất mặt, ngươi đường đường là Nhân hoàng, không đánh lại chạy?" Ma nữ nói.

"Nếu không ngươi cho ta mượn Trấn thần châu đi, đển ta xem thử uy lực

có mạnh đủ giết chết bọn họ không!" Thạch Hạo nói.

Ma nữ gật đầu, nói: "Cũng đúng, ta cũng muốn biết xem thử nó có uy lực cỡ nào."

"Người đối đầu của ngươi bên kia kìa." Thạch Hạo bĩu môi ra hiệu nàng nhìn về phía Nguyệt Thiền tiên tử/

Lúc này, chủ thân Nguyệt Thiền hững hờ, thân thể hiện lên ánh sáng mông lung, con mắt lưu chuyển hào quang thay đổi khó lường.

"Hỏng rồi, lẽ nào Bổ Thiên giáo cũng có Thần tới?" Mắt to của Ma nữ chợp chuyển động.

Thạch Hạo bắt đầu làm nóng người, thần quang trong mắt vô cùng trong, khí thế mạnh mẽ toát ra tựa như muốn tiến lên đại chiến, đáng tiếc... nó quát to một tiếng: "Anh đây trốn vậy!"

Mọi người không nói gì, tiểu Thạch với hung danh hiển hách khiến người khác... nhìn không thấu.

Cuối chân trời, một vầng thái dương màu đen xuất hiện cắt đứt con đường ở phía trước, gợn sóng vô cùng mạnh mẽ tỏa ra, âm thanh truyền tới, nói: "Đi không thoát."

Bóng người ấy lấp lóe, đấy là một cô gái mặc áo đen lao tới, dung mạo xinh đẹp mang theo nụ cười mỉm, nói: "Nghe nói tiểu Thạch có pháp lực bất phàm, bảo thuật kinh diễm, lần này tới chủ yếu là để luận bàn, muốn nhìn qua thiên cốt."

Sau lưng nàng có một hoa hướng dương màu đen, đóa hoa này tựa như vầng thái dương đen tỏa ra ô quang, đồng thời khí thế sinh mệnh từ gốc cây tỏa ra vô cùng mạnh mẽ, dao động Thần hỏa.

Mọi người hít vào hơi khí lạnh, tuổi tác đang còn trẻ của cô gái này thì không cần bàn tới, thế nhưng hoa hướng dương sau lưng nàng đại biểu cho

cường giả thuộc hệ thực vật, bước đầu đã nhen nhóm Thần hỏa.

Thạch Hạo ngờ vực, nói; "Ta có thù oán với ngươi sao?"

"Không hề." Cô gái lắc đầu, nụ cười vẫn tươi trên môi, nói: "Nhưng mà, ta rất thích bảo thuật của ngươi, rất thèm khát học hỏi, còn muốn mượn bảo cốt dùng một lát."

Nàng nói vô cùng ung dung, chẳng hề có sát ý thế nhưng lại khiến người khác sợ hãi, muốn lấy phù cốt của người khác chẳng khác nào giết chết còn quá đáng hơn.

"Người của Ma quỳ viên!" Mấy người biến sắc khi nhận ra thân phận của nàng, đây cũng là một Ma thổ của thượng giới, nơi ấy mọc đầy Hướng nhật ma quỳ*, những sinh linh này tràn ngập ma tính, thích làm gì thì làm, hơi một tí là muốn lấy mạng của người khác.

(*): "Hướng nhật quỳ" 向日葵 một giống cây hoa một nhánh mọc thẳng, cuối thu đầu hạ nở hoa vàng, hoa thường hướng về mặt trời (Helianthus annuus). Còn gọi là "quỳ hoa" 葵花, "triều dương hoa" 朝陽花.

"Ta rất thích đầu của ngươi, ngươi có thể ngắt xuống cho ta được không?" Thạch Hạo nói.

"Không cho, bởi vì ngươi không đủ thực lực đó." Cô gái vẫn mỉm cười như trước, con mắt màu đen nhìn chằm chằm bộ ngực của Thạch Hạo, tựa như đang nhìn trân bảo vậy.

Ở phía sau nàng, cường giả hệ Thực vật - Hoa hướng dương kia lưu chuyển ô quang, Thần hỏa nhảy lên, khí tức của Thần tràn ngập khiến hư không vặn vẹo, như muốn ra tay với Thạch Hạo.

Da mặt của Thạch Hạo vốn rất dày, ý định là bỏ chạy đã hiện lên trong đầu thì nó cũng chẳng hề ngu ngốc ngạnh kháng với người có cấp bậc như thế này, thế nhưng giờ nó lại lộ ra ý cười, đứng yên ngay tại chỗ.

Mà lúc này, truyền nhân tuổi trẻ của Minh thổ cùng với cường giả của Bất Lão sơn từ từ tiến tới, còn vị Minh thần và vị thần được tinh khí ngũ hành vờn quanh kia cũng đã đình chỉ chiến đấu.

Ma quỷ viên, Minh thổ, Bất Lão sơn, đều là ba chú mỗi phương, thế chân vạc hiện ra, tất cả đều muốn đoạt cho bằng được thiên cốt.

Trừ bọn họ ra còn có một vài người với ánh mắt lấp lóe, như đang dùng bí pháp để liên hệ với nơi xa, bầu không khí trở nên vô cùng quỷ dị.

Có người muốn lôi kéo Thạch Hạo tựa như Thủy Nguyệt, Hồng Hoàng... ai cũng muốn lôi kéo nó về phía người của mình, bởi vì nó nắm giữ Chí tôn cốt, có thể quật khởi ở thượng giới, bễ nghễ một phương.

Nhưng cũng không phải toàn bộ đều là như vậy, cũng có một vài người có thù hằn với nó lại rất thẳng thắng, muốn bắt sống nuôi dưỡng thiên cốt đoạt đi vận mệnh của nó.

"Ngươi tên gì nhỉ, cái gì Thạch ta, nếu không muốn chịu tội thì tự mình lại đây đi." Minh người trẻ tuổi nói, ngữ khí vô cùng ngạo mạn thế nhưng lại mang theo sáng ý nhìn lướt qua Thạch Hạo.

"Ngươi nói ta tới là ta phải tới à, hay là ngươi bò lại đây đi." Thạch Hạo nói.

Mọi người kịnh ngạc, tên quỷ này không phải muốn chạy trốn hay sao, vừa nãy lời nói còn hùng hồn khí thế, nhưng sao tới giờ mà vẫn chưa chạy.

"Thôi khỏi cần bắt hắn cứ để ta tự mình động thủ rồi móc luôn khối cốt của hắn cũng được." Trẻ tuổi Minh thổ cười lạnh lùng nói, dặn dò với xương khô ở sau lưng.

Tất cả mọi người đều sợ hãi, đây là mệnh lệnh chớ không phải là thỉnh cầu, có thể thấy được thân phận phi phàm của hắn, sở hữu một thần phó!

"Không được, hắn làn gười của Bất Lão sơn ta." Người trẻ tuổi mặc

chiến giáp ngũ hành mở miệng, thỉnh cầu vị Thần ở phía sau ra tay.

"Hai ngươi cần gì phải gấp như thế, ba bên chúng ta cũng không cần động binh động khí làm gì, hay là ngồi xuống bàn bạc đôi chút về việc làm sao để móc lấy khối thiên cốt trong cơ thể của hắn?" Cô gái Ma quỳ viên cười tủm tỉm, đồng thời xin vị thực vật đáng sợ ở phía sau chuẩn bị xuất thủ.

"Ta đã nói rồi, các ngươi thật sự cho rằng ta là đồ ăn trên mâm chắc, từng người từng người một đều kiêu ngạo như tên Nhị ngốc tử vậy, không phải là mấy tên Ngụy thần nhen nhóm Thần hỏa bu lại hay sao? Có bản lĩnh thì tới đây, ta một tay cũng đánh bại ba người các ngươi!" Thạch Hạo mở miệng.

Ánh mắt của nó sáng rực, tinh khí cuồn cuộn, lời nói mạnh miệng của nó khiến nhiều người thất kinh.

Lời này vừa thốt ra, ba phe ở trên trời cao ánh mắt chợt chuyển lạnh, có Thần ở nơi này vậy mà còn dám chém gió, muốn chết mà.

"Cái tên hạ nhân này, tuy bất phàm nhưng ngươi biết ta có thân phận như thế nào không, khối cốt của ngươi tự có người lấy, giết ngươi cũng chẳng cần ta phải ra tay." Minh nhân trẻ tuổi của thượng giới lạnh nhạt mở miệng, vẫn luôn gọi người hạ giới là hạ nhân.

"Ha ha... ta đợi không có được, rất muốn nhìn khối cốt trong cơ thể của ngươi đấy." Cô gái Ma quỳ viên liếm liềm môi đỏ, vẫn nụ cười tươi rói ấy.

"Chúng ta cũng muốn nhìn qua Thiên cốt." Đúng lúc này, nơi xa hiện ra gợn sóng, lại có mấy bóng người bay tới.

Đám người Bích Cổ, Lam Vũ biến sắc, quả nhiên đã có người gọi cường giả trong tộc tới đây, muốn tranh một phần canh ngọt.

Thạch Hạo cười cười, nói: "Ta cũng đọi không được, các ngươi tới chậm ra, cứ đứng một bên xem vui đi."

Dứt lời, nó phóng lên trời cao, ba phe Ma quỳ viên, Minh thổ, Bất Lão sơn sợ nó bỏ chạy nên nhanh chóng nhào tới.

Thạch Hạo vô cùng thong dong, đột nhiên dừng lại ở nơi đó dõi mắt nhìn xương khô, thần lượn lờ tinh khí ngũ hành, còn có hoa hướng dương màu đen kia nữa rồi nhấn một ngón tay, nói: "Định, định, định!"

Việc khiến người khác ngạc nhiên chính là, không có gợn sóng pháp tắc, không có thần năng cuồn cuồn, ba vị cường giả đã nhen nhóm Thần hỏa kia bị cố định trong hư không, vẫn duy trì tư thế ấy, khó lòng mà nhúc nhích được.

Thạch Hạo bay người lên, dùng sức một cái đạp lên mặt từng người, tiếng vang rất lớn, toàn bộ đều bị đạp bay.

"Thần khỉ gì, mới nhen nhóm Thần hỏa mà cũng dám xưng thần, đều là ngụy thần cả." Thạch Hạo lẩm bẩm.

Tất cả mọi người đều hóa đá, toàn bộ trợn tròn mắt.

Thạch Hạo quát to một tiếng, tế thiên cốt của mình ra, triển khai bảo thuật, trong nháy mắt công kích bắt đầu bao phủ cô gái mặc áo đen, cường giả tuổi trẻ Minh thổ, còn có người trẻ tuổi mặc chiến giáp năm màu kia nữa.

Ba người này vẫn sợ hãi không thôi, tự nhiên đều bị bảo thuật quét trúng, không ngừng kêu to rồi thân thể nhanh chóng hóa nhỏ.

Tiếng ầm vang lên, cô gái áo đen Ma quỳ viên rơi xuống mặt đất, tựa như già đi mấy trăm tuổi, tóc trắng như tuyết, nếp nhăn trên mặt dày đặc, cặp mắt đờ đờ, nàng nghẹn ngào gào to, thân là thiếu nữ thế nhưng giờ lại thành ra vầy nên khiến nàng sợ hãi.

Tiếp theo, người trẻ tuổi của Bất Lão sơn rơi xuống bên cạnh nàng, sớm đã yếu tới mức không thể yếu hơn, tiếng gào thét phát ra.

Thạch Hạo từ trên trời lao xuống, hai chân phân biệt đạp lên hai người,

suýt chút nữa đã chấn cho hai người bọn họ thành mấy đoạn nhỏ. Ở trong tay của nó là cường giả tuổi trẻ Minh thổ, đương nhiên truyền nhân Minh thổ này sớm đã thành ông già tóc trắng, cũng chỉ biết la ó khó mà tiếp nhận được.

Thạch Hạo tóm chặt cổ áo của hắn, chẳng nói hai lời, nắm đấm cứ vung ầm ầm lên khuôn mặt, mưa máu tung bay, âm khí tán loạn, sắc mặt tái nhợt như tuyết. (Thằng Hạo nó ghen tị với sắc đẹp của tên Soái ca Minh thổ này hay sao mà đập khuôn mặt tới bầm dập luôn không biết)

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 547: Không Nói Thành Lời.

Thạch Hạo ra sức đấm mạnh, tiếng vang bốp bốp vang lên, cái miệng của Minh nhân tuổi trẻ bị đánh tơi bời, hai mắt nổ cả đom đóm, tiếng ong ong vang bên tai, miệng mũi toàn là máu tươi.

"Hạ giới là hạ nhân này, ngươi cảm thấy mình rất siêu thoát và thần thánh lắm hả?" Thạch Hạo vừa nói vừa tăng lực, bạt tai cứ đôm đốp vang lên, không ngừng dùng vũ lực để hỏi han.

Cặp môi sưng tấy, máu ứ đọng chuyển sang màu đen lấp lánh ánh tím, hai chiếc môi bị đánh tới mức chẳng ra hình thù gì cả, hàm răng trắng bóng bước kia nay chẳng còn lấy một cái, tất cả đều theo máu cuộn ra ngoài.

Hắn vô cùng tức giận, chưa bao giờ bị hành hạ như thế này. Đây cũng không phải là đau đớn của thân thể mà là đau về tâm hồn, khiến hắn cảm thấy uất ức và xấu hổ, với thân phận của hắn mà nói thì đời nào thành ra thế này chứ.

"Ngươi... dừng tay lại cho ta!" Hắn gầm nhẹ, trong mắt tràn đầy oán độc và căm phẫn.

"Vẫn chưa phục à?" Thạch Hạo không nói thêm, cứ tiếp tục nhằm vào miệng mà nện, xương mũi của hắn gãy nát, quai hàm thì trật mắt thì trợn tròn, chẳng ra hình thù gì.

Cường giả tuổi trẻ Minh nhân hạ giới thì có thần phó* ở phía sau bảo vệ, thế nhưng lại rước lấy sỉ nhục như vầy, giờ khắc này cơn giận đã sôi sục gần như muốn bất tỉnh.

(*): Phó = người hầu, đầy tớ.

"Ngươi... sẽ trả giá thật lớn cho việc này!" Cái miệng sưng vù của hắn sớm chẳng ra hình thù gì rồi, lúc này gầm thét từ trong vòng họng cứnhư là dã thú.

Hắn biết, cầu xin tha thứ cũng vô dụng mà thôi, rơi vào trong tay tên 'hung nhân' tiếng tăm này thì nhất định sẽ bị lột sạch da, sống cũng còn không biết được hay không.

"Còn giả bộ nữa hả? Cho mình là cao sang quyền quý, ngươi tưởng mình có thể tu thành Trượng lục kim thân, mặt dài ba thước à, không sợ bị đánh hả?" Thạch Hạo vừa nói vừa bạt tai.

Thanh âm chan chát vang bên tai, mọi người nhìn thấy cũng chỉ biết 'đứng hình', việc này quá... xem trọng tên Minh nhân này mà, tu sĩ tranh đấu, bình thường đều cứ thế sát phạt, nhưng nay lại diễn ra cảnh tượng này.

Tên tu sĩ Minh tộc này thật là đen, mọi người tiếc thương giùm hắn.

Đương nhiên, cũng có người không vừa lòng, như người của Tây Phương giáo, lại dám lấy Trượng lục kim thân làm ví dụ, chuyện này... phải nhẫn... chuyện gì cũng phải nhẫn, nó... quá hung tàn.

Hoàn toàn đúng, hiện tại tất cả mọi người cũng chỉ biết há miệng đứng nhìn.

"Này cũng chỉ là dạy dỗ ngươi mà thôi, đừng bao giờ cho rằng mình tới từ thượng giới thì là cao cao tại thượng, kỳ thực ngươi cũng chẳng là cái đếch gì hết. Xem kìa, khí tức thì quỷ quái âm trầm, người không ra người mà quỷ cũng chẳng ra quỷ, cũng chẳng hề khác với mấy cái xác từ trong mộ chui ra vậy, tự tin ngươi lấy từ đâu thế học, nhất định phải bễ nghễ cả hạ giới này à, ta thấy, lời nói nãy giờ của ta chắc ngươi cũng chưa tiêu hóa hết thì phải." Thạch Hạo một bên giáo huấn một bên vung tay bạt tai bôm bốp.

Lúc này, con mắt của Minh nhân đỏ kè, con ngươi thì chỉ toàn là màu tím, dáng vẻ dàng thêm yêu dị, hắn tức tới mức cực hạn mà mình có thể chịu

được.

Minh tộc, từ âm sinh dương, thể ngộ biến hóa từ tử tới sinh, nắm giữ ưu thế trời sinh tới kinh người, tu hành cực kỳ nhanh, cảm ngộ sâu sắc, là cường tộc thượng giới.

Nhưng trước mắt, thân là Minh tộc nhưng lại bị khinh bị, bị nói là không bằng một tên xác ướp, đúng là xúc phạm tới tự tôn mà.

"Ngươi... khóc hả?" Thạch Hạo kinh ngạc.

Minh nhân nghe thấy thế thì càng bực hơn, đúng là chảy nước mắt thế nhưng cũng không phải do hắn muốn thế mà do tuyến nước mắt bị đánh nát nên tự động chảy ra ngoài, người nhìn thấy cứ tưởng như - đang khóc.

Tất cả mọi người đều lộ vẻ khác thường, đồng loạt nhìn về nơi đây.

Thời khắc này, Minh nhân thật sự muốn khóc òa lên, quá oan uổng mà, mặt mũi còn đâu nữa chứ, song quyền nắm chặt, hận không thể đánh chết tươi tên trước mắt này. Nhưng mà, giờ hắn già tới mức không thể tả nổi, ngay cả con mắt cũng vẫn đục, cơ bản không có lực để chống lại.

"Ngươi là Minh nhân, có thể xưng là Quỷ, thế nhưng trông rất đáng yêu, hay gọi ngươi là Quỷ dễ thương đi nghe." Thạch Hạo lầm bầm.

Cái xưng hô chết tiệt này, Minh nhân muốn ăn tươi nuốt sống nó!

Thạch Hạo bạt tai cú chót, đánh gãy minh cốt của hắn rồi ném xuống dưới đất, bởi vì nó cảm giác thời gian còn không nhiều nữa, nếu cứ tiếp tục 'chém gió' với tên này thì hai người còn lại kia sẽ hồi phục lại như cũ.

Nó nhìn về phía tên còn lại, nói: "Tuy ngươi không có thiện ý gì với ta thế nhưng cũng không có nhiều lời, cũng không quá đáng ghét như thế, trước cứ ở bên cạnh ta cái đã." Thạch Hạo vung cước đạp xuống khiến cho xương cốt của người trẻ tuổi Bất Lão sơn kia nứt ra, mất đi sức chiến đấu.

Sau đó, nó nhắc cô gái mặc áo đen kia lên, miệng nở nụ cười ngây ngô, hàm răng đều như bắp trắng như tuyết, nói: "Ngươi luôn miệng nói rằng muốn nhìn qua bảo cốt trong cơ thể của ta, giọng điệu cứ như là chuyện đương nhiên vậy, ta cũng không biết ngươi lấy dũng khí từ đâu ra, hay là chỉ bằng vào cái tên Ngụy thần vừa mới nhen nhóm Thần hỏa kia?"

Không thể nghi ngờ, với tính cách của tiểu Thạch mà nói thì chắc chắn sẽ không bao giờ nhận phần thiệt về mình, cũng không bao giờ để mình phải uất ức, sau đó hai tay phát lực, không ngừng nện vào chiếc miệng sinh đẹp của cô gái này, sau đó thở dài một hơi.

Cô gái mặc áo đen tới từ Ma quỳ viên run lẩy bẩy, bởi vì nàng vẫn ở trạng thái già yếu, tay chân thì yếu ớt, tức đến nỗi ho ra cả máu, gầm thét không thôi.

Nàng vô cùng xấu hổ cộng với sợ hãi, vốn nàng đang ở tuổi thanh xuân mọng nước, nhưng giờ lại biến thành bà lão, da dẻ cả người nhăn nheo, với một thiếu nữ mà nói thì giết còn dễ chịu hơn nhiều.

Nếu như mình mãi mãi giữ dáng vẻ như thế này, chuyện này quả là một cơn ác mộng. Lúc này, nàng bị người khác đánh đập, lại còn ở trước mặt rất nhiều người, tự nhiên càng thêm tức giận.

"Vênh mặt hất hàm sai khiến kẻ khác, cao cao thại thượng, ngươi tưởng mình mang họ 'Sai' hả?" Thạch Hạo chế nhạo, bạt tai thêm cú nữa, rồi nói: "Da dày ghê nghe, ta tay tê hết cả rồi nè, chẳng trách ngươi lại có thể nói ra mấy lời kia."

Đúng lúc này, lực Luân hồi lui đi, Minh nhân và cường giả trẻ tuổi đã bị vỡ nát xương cốt của Bất Lão sơn đang nằm trên đất kia tuy thời gian đã hết thế nhưng vẫn không thể nào hoàn thủ được, vẫn bị đạp ở nơi đó.

Mà cô gái áo đen trong tay của Thạch Hạo nhanh chóng trở lại tuổi xuân sắc của mình, thần lực thức tỉnh, cơ thể nhăn nheo trở nên lấp lánh, ánh mắt trong trẻo, mái tóc đen tuyền tung bay, con ngươi tựa như là mặt trời đen, ô

quang tỏa ra kinh người.

Trong miệng của nàng phát ra tiếng rít chói tai, tóc đen quay ngược rồi đâm về phía đầu lâu của Thạch Hạo, đồng thời thân thể sinh ra những rễ cây bao vây lấy thân thể của Thạch Hạo hòng hút lấy tinh hoa trong máu thịt của nó.

Nàng đến từ Ma quỳ viên, là do cây hoa hướng dương biến thành, lúc này thiên phú của nàng bắt đầu hiển lộ.

Ầm, bên ngoài thân của Thạch Hạo bốc lên ánh sáng hừng hực, từng ký hiệu lấp lánh cứ như là một tầng chiến y bằng ngôi sao bao phủ, xán lạn và thần thánh.

Thân thể của nó rất mạnh mẽ, còn hơ cả Kim cương bất hoại thân của Phật môn, cứng rắn hơn cả kim thạch, hơn nữa còn được phù văn bảo vệ nên mặc cho những thứ lao tới cũng khó mà đâm xuyên thủng được.

Thân thể Thạch Hạo cứ như là ngọc thạch sáng lấp lánh, đồng thời trên thân là chiến y Bất diệt kim thân, khi bị những thứ kia công kích tới thì vang lên những tiếng leng keng, cánh tay của nó đột nhiên vung tới chụp lấy cổ của cô gái mặc áo đen rồi nhấc bổng nàng lên khỏi mặc đất.

"Chết đi!"

Tuy rơi vào thế bị động, ở vào thế yếu, trông có vẻ tả tơi thế nhưng ánh đen trong con ngươi của cô gái này lóe lên, lạnh lẽo tới thấu xương, nàng vô cùng tự tin, toàn thân bùng phát ra thần văn thái dương.

Nàng xuất ra bảo thuật, một vầng thái dương màu đen cực lớn hiện ra bao phủ lấy bản thân đồng thời công kích lấy Thạch Hạo.

Thạch Hạo chẳng hề bị lay động, cánh tay phải biến thành màu vàng óng, phù văn Côn bằng xuất hiện dày ở bên trên, vố thân thể đã mạnh mẽ rồi cộng thêm lực Côn bằng, quả thật có thể nói, ở cảnh giới này không một ai sánh được.

Trừ phi là những sơ đại của thượng giới, thiên kiêu của một bộ tộc tới, nếu không không một ai có thể chống lại được.

"Răng rắc!"

Tiếng vang này vừa truyền ra thì khiến người khác run sợ, cô gái này kêu thảm thiết, cổ của nàng bị trật ra khỏi khớp, cứ thế bị vặn gãy.

Cảnh tượng này khiến người khác hít vào ngụm khí lạnh, sức mạnh thân thể của tiểu Thạch thật đáng sợ, công phá bảo thuật của Ma quỳ nữ, đánh tan mặt trời lớn màu đen, vặn gãy cổ của nàng, thật sự quá khiếp người.

Thạch Hạo phủi phủi tay, phù văn dày đặc tiến vào trong thân thể rồi phong ấn làng lại, đồng thời buộc nàng phải hóa ra bản thể.

Ở chỗ đó, một cây hướng dương màu đen xuất hiện, ô quang lấp lánh, phiến lá trong suốt, cánh hoa thì rực rỡ, các rễ cây thì tươi tốt, sóng thần lực chấn động vô cùng mạnh.

Thạch Hạo xách cổ nàng lên lộ vẻ mừng rỡ, nói; "Tạo hóa nhen."

Chân tay của nó vô cùng nhanh nhẹn, nhanh chóng thu lấy những hạt hướng dương, vẻ mặt thèm thuồng, nước miếng gần như ứa ra khỏi miệng.

Các quý nữ cùng thiên kiêu đến từ thượng giới chẳng biết nói gì cho phải, tên quỷ này đúng là... nhìn không thấu.

Chỉ có những thiên tài trẻ tuổi của tám vực, như là Thiên Thiên quận chúa, hóa thượng Trượng lục... thì mới hiểu được, bởi vì họ từng nghe qua sự 'hung tàn' của tiểu Thạch!

Chỉ trong chốc lát, trong tay của Thạch Hạo xuất hiện một nhúm hạt hướng dương màu đen và sáng rực, cứ như là đá ngọc mài mực tàu vậy, bóng loáng đen láy.

Trước kia, từ thú mẹ cho tới các di chủng, chim thần thuần huyết... nó

chẳng hề sợ hãi, giờ lại là Ma quỳ như này gì đã sao, lập tức há miệng, rốp rốp, lớp vỏ hạt hướng dương bóc ra, bên trong là phần nhân có màu trắng như tuyết, mùi thơm ngất ngây.

"Trời ạ, đúng là mỹ vị ngon nhất thế gian mà!" Thạch Hạo ăn một hạt thì thán phục ngay, vẻ vui mừng càng hiện rõ trên mặt.

Đây đúng là... thô lỗ, mọi người thấy thế cũng chỉ biết câm như hến 'đứng hình' vài giây.

Động tác của Thạch Hạo rất nhanh, nhóng chóng tận hưởng những hạt trong tay, hài lòng không sao bì được.

"A..." Cô gái áo đen tuy đã hiện nguyên hình thế nhưng vẫn không ngừng rít gào, nàng phát điên, chuyện này... sao lại xảy ra chứ? Sỉ nhục không hề nhẹ, nàng tức tới bể phổi.

"Ồn cái gì, không phải chỉ ăn hạt hướng dương thôi sao?" Thạch Hạo lầu bàu.

"Ta muốn giết ngươi!" Cô gái mặc áo đen tức điên lên, thế nhưng pháp lực của bản thể đã bị phong tỏa, không thể làm gì được.

Lúc này, Thạch Hạo chợt cảm thấy diệu dụng của hạt này, hạt hướng dương đen bóng này không ngờ lại ẩn chứa thần lực nhiều như vậy, nếu như tinh khí trong cơ thể bị tiêu hao hết thì chỉ cần ba tới bốn hạt là có thể nhanh chóng bổ sung đầy đủ tinh khí.

"Kim đan của tự nhiên, hàng ngon!" Nó không ngừng khen ngợi.

"Ta, Ma quỳ viên, tuyệt không bỏ qua cho ngươi!" Cô gái mặc áo đen rít gào, tức đến nổ phổi.

"Ma quỳ viên, chuyên bán hạt hướng dương sao?" Thạch Hạo nghe thấy thế thì mắt to tỏa sáng, nói; "Có bán hạt của cấp Thần không?"

Có gái áo đen suy sụp, bản thể khô héo, nàng không ngừng kêu gào thảm thiết, càng ngày càng thảm thiết hơn.

Xung mọi, mọi người chẳng biết nói gì cho phải.

Thạch Hạo ném cô gái này lên trời cao nhằm về phía cái cây đã nhen nhóm Thàn hỏa kia, ô quang tỏa ra, Ma quỳ bị cố định trong hư không, chỉ là khí tức của cây này càng kinh người hơn mà thôi.

"Ngươi... muốn làm gì?!" Ma quỳ sợ hãi, tuy rằng bị cố định thế nhưng ô quang vẫn tỏa sáng cứ như là một vầng thái dương đen thui giữa trời cao, âm thanh phát ra tựa như là nữ tính.

Thạch Hạo nuốt ngụm nước miếng, ánh mắt nóng bỏng cứ như là đang chiêm ngưỡng một mỹ nữ tuyệt thế vậy, nói: "Vừa nhìn thì đã biết là đồ ăn ngon rồi."

Cây Ma quỳ đầy mạnh mẽ này lập tưc suy sụp, chuyện này.. còn có thiên lý nữa hay không? Đúng là cá mắc chạn bị chó bắt nạt, đường đường là cường giả đã nhen nhóm Thần hỏa thế nhưng lại bị người khác chuẩn bị ăn 'hạt'.

Thạch Hạo nhảy tới xông về phía cây hoa hướng dương này, hai tay đồng loạt chuyển động, những hạt hướng dương cứ như đá ngọc mài mực từ từ hạ xuống, tất cả đều bị nó thu vào trong một chiếc đỉnh ngọc.

Mọi người trợn tròn mắt, Ma quỳ viên là nơi nào? Chính là một phương Ma thổ của thượng giới, rất đáng sợ, là chúa tể một phương của hệ Thực vật, hiện tại hạ giới xuống đây mà lại... thảm bại như vầy!

Thạch Hạo hài lòng, xoay người lại nhìn về những thân ảnh ở xa xa kia, trong này cũng không thiếu cường giả đã nhen nhóm Thần hỏa, lập tức nó nhìn ra được một cường giả thuộc hệ Thực vật, lúc này hai mắt liền phát sáng.

"Ấy da, nho ơi nho ơi, mày chạy đi đâu? Để quả nhỏ lại đi nào!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 548: Phong Thần.

Nơi xa, mọi người đều giật mình, mấy người kia quả thật đang rút đi, bởi vì bọn họ nhìn không thấu tiểu Thạch, cảm thấy nó có chút yêu tà, làm cách nào chế trụ được ba vị cường giả đã nhen nhóm Thần hỏa kia?

Nhưng khi nghe được câu nói cuối cùng của nó thì một cây thân leo màu xanh chấn động, vô cùng tức giận, thân có Thần hỏa nhấp nháy thế nhưng lại bị người khác bỡn cợt, đáng hận mà.

Bọn họ tự nhiên đều phát hiện ra, tu vi của tiểu Thạch tuyệt đối không thể tác chiến với những cao thủ ở cảnh giới này, đến cùng nó dựa vào thủ đoạn nào, trên người nó có chí bảo đáng sự ư?

"Lẽ nào là bí bảo, là tấm phù có thể cố định được thần linh?" Có người nhỏ giọng nói.

Trong giới tu hành, có một vị chí tôn thời thượng cổ đã luyện thành vài tấm phù và lưu truyền trong thế gian, ví như Định thần phù, như Cấm không phù, uy năng vô tận, cực kỳ mạnh mẽ.

Chỉ là báu vật này quá hiếm, xác xuất xuất hiện cực nhỏ, bọn họ hoài nghi rằng tiểu Thạch đang nắm giữ vài tấm như thế này, cho nên mới có thể cố định được ba vị cường giả kia.

Tuy vậy trong lòng bọn họ vẫn rất e dè, nhưng cũng có mấy người không cam tâm rút đi, nếu sợ hãi mà bỏ chạy thì quá mất mặt.

Nhưng, cũng có người lại hết sức cẩn thận, quyết đoán xoay người bay về cuối chân trời, chẳng thèm đếm xỉa tới nơi đây làm gì.

Xoẹt!"

Cây dây nho đong đưa, một viên kim đan màu tím cứ như là quả cầu ánh sáng bay tới, phù văn hừng hực bốc lên không ngừng nổ tung trong hư không hòng chặn lại Thạch Hạo.

Nó thất kinh, lập tức né tránh, pháp môn Côn bằng phát huy tới cực điểm, sau khi lướt sang vạn trượng thì mới quay đầu nhìn lại, nơi đó tràn ngập ánh tím, đám mây nơi đó bị đánh tan tành.

Sức mạnh lớn thật, nó thầm líu lưỡi, tuy nói là mới nhen nhóm Thần hỏa, cũng chỉ là vừa mới cất bước trên con đường của Thần, cũng không phải Thần chân chính thế nhưng đối với nó mà nói, vẫn rất đáng sợ!

"Đúng là cây nho, chỉ vừa mới tiến đánh mà đã thành ra như vầy rồi." Thạch Hạo thì thầm.

Xa xa, có người nhếch miệng thế nhưng tiếng cười chẳng hề phát ra, bởi vì không ai dám cười cả.

Cây dây xanh giận dữ, ánh xanh ngập trời, cả cây tỏa ra phù văn, rễ cắm trong hư không không ngừng rút lấy thần lực, sau đó thần năng bùng phát muốn giết chết nó.

"Định cho ta!" Thạch Hạo quát lên, giơ tay chỉ về trước.

Tất cả mọi người thất kinh gấp rút lùi lại, ngay cả cây dây nho kia cũng rùng mình, lạnh toát cả người, nó nhanh chóng lướt sáng bên tránh đi thế công này.

Kết quả, chẳng có chuyện gì xảy ra cả, cũng chẳng ai bị cố định cả.

Tất cả mọi người đều tập trung về phía nó, ánh mắt lóe lên, Thạch Hạo gãi gãi đầu, giả vờ bình tỉnh, nói: "Cũng đôi lúc sẽ thất thủ, lại nào!"

Nó lại chỉ sang bên nhằm về cây dây nho kia, trong miệng lần nữa quát lên chữ "Định", nhưng vẫn chẳng hề có biến hóa gì, nhưng cây dây nho đó vì sợ quá nên lao vút cả ngàn trượng trên trời cao.

"ĐỊnh tiếp!" Thạch Hạo chỉ, lần này cây dây nho này cũng chẳng thèm tránh làm gì, lạnh lùng đứng ở đó.

Đồng thời, các sinh linh cường giả siêu cấp của các đại giáo khác cũng như thế, lơ lững giữa không trung, lạnh lùng nhìn nó.

Lúc này, Thạch Hạo ngại ngừng, cười hi hi nói: "Cũng chỉ mới học được chiêu này còn có chút hơi ngượng, để ta nghĩ lại xem dùng như thế nào cho đúng."

Chuyện cười này chẳng hề thú vị gì, mọi người đều hờ hững, sát khí tràn ngập áp sát về phía trước.

Một con ma tước* màu đen hí lên, há miệng phun ra một tia chớp màu đen lao về phía nó, lôi đình điếc tai, trời cao khuấy động, cứ như mây đen ầm ầm kéo tới vậy.

(*): Chim sẻ.

Đây là một tinh linh theo Hắc kim tước hạ giới, tuy thân thể không phải bằng máu bằng thịt thế nhưng cũng là do hắc kim biến thành, chỉ là mười nhen nhóm Thần hỏa mà thôi, kém xa con Hắc kim tước mà Liễu Thần từng đánh chết kia.

Nhưng đối với Thạch Hạo mà nói lại là tai nạn thật sự, không phải là đối thủ với bọn họ. Hai cánh tay rung lên hóa thành cánh Côn bằng màu vàng, bay vút lên trời cao né tránh đòn đánh này, nơi tràn toàn là mồ hôi hột.

"Rầm!"

Một sợi dây leo màu xanh mở rộng không ngừng sinh trưởng đủ đến quấn tronnf cả một ngọn núi, từ xa lao tới phụ cận hòng quấn lấy Thạch Hạo.

Cây dây nho xuất thủ, xánh xanh lấp lánh, phù văn dày đặc, Thần hỏa bốc lên liên miên, đối với Tôn giả mà nói thì đây chính là thần uy không cách nào chống đỡ nổi.

Nó hạ giới cùng với thần đằng Thái dương, cái cây thần đằng cổ xưa màu vàng kia sau khi bị Liễu Thần chặt đứt một đoạn, vì quá sợ hãi nên trốn về thượng giới mà không dẫn nó theo.

Màu xanh biếc dạt dào, các phiến là chuyển động vù vù trong hư không, Thạch Hạo nhanh chóng lao lên cao thế nhưng bên dưới, một cây dây leo to như như ngọn núi cứ lao vút lên theo, cả bầu trời bị che kín gần như quấn chặt lấy nó!

Đây là sự chênh lệch sao? Nhen nhóm Thần hỏa, đứng sừng sững trên Phong thần đài, ngay cả tu sĩ cấp Tôn giả cũng chẳng hề lọt vào mắt, uy thế to lớn.

"Định thần phù!"

Thạch Hạo hét lớn, trong tay xuất hiện một tấm phù ố vàng đánh về bên dưới, lập tức ánh lửa bùng lên mãnh liệt.

Tất cả mọi người đều thất kinh, dù là cây dây nho cũng chấn động, một đoạn dây leo đó bị đốt cháy.

Nhưng mà, cũng chỉ đôi chút mà thôi, tấm phù kia cháy thành tro tàn khó có thể tổn thương được chủ đăng của cây dây nho kia, cũng chỉ đốt cháy một vài chiếc lá thôi.

Chủ thân Nguyệt Thiền nhìn rất rõ, trên gương mặt trắng mịn lộ vẻ cười nhạt, đôi mắt đẹp thâm thúy, nàng tự nhiên nhận ra được đây chính là những gì trong lần quyết đấu trước kia giữa nàng và Thạch Hạo đã bỏ lại, trận chiến đó toàn bộ bảo vật của nàng đều mất hết.

Hào quang sáng rực, một đám cường giả hóa thành linh thân nhanh chóng lao tới, trong đó có tới bốn người đã nhen nhóm Thần hỏa, họ không ngừng vây sát lấy Thạch Hạo, sắc mặt thì lạnh lùng đằng đằng sát khí.

"Chư vị, chuyện gì cũng phải từ từ chớ, đừng có gấp gáp như vậy. Tất cả cũng đều là người tu hành cả, không cần như thế, chúng ta có thể ngồi trò

chuyện với nhau mà." Thạch Hạo chính trực lên tiếng.

"Chỉ là một tên tu sĩ Liệt trận cảnh nhỏ nhoi mà cũng dám làm càn?" Có người lạnh lùng nói.

Đặc biệt là cây dây nho, vẻ mặt càng lạnh lẽo âm trầm hơn, mới vừa rồi còn bị Thạch Hạo đùa bỡn nên sớm đã động sát cơ, Thần hỏa xanh biếc bốc lên, nói; "Thiên tư đúng là bất phàm thế nhưng vẫn chưa trưởng thành, chung quy lại cũng chẳng là cái đếch gì cả, cốt của ngươi, ta muốn!"

"Khối cốt này chúng ta đều có thể quan sát, chư vị, nếu ai tới lấy khối cốt này thì phải cẩn thận, đừng để hắn tự bạo." Con chim Ma tước hắc kim kia nói.

Những người này đều là linh thân cũng không phải là chân thân!

Trên thực tế, tuy rằng ngăn chặn tiểu Thạch, nhìn thì bất cứ lúc nào cũng có thể tiêu diệt được nó thế nhưng những người này đều có chút kiêng dè, làm tốt công tác rút chui cho mình.

Dù sao, vừa nãy nó cũng từng cố định ba vị cường giả đã nhen nhóm Thần hỏa kia.

"Ta tới móc cho!" Cây dây nho tung ra một sợi dây muốn banh lồng ngực của tiểu Thạch ra.

"Ta giúp ngươi!" Ma tước hắc kim nói, cả người nó phát sáng, mặc dù là linh thân thế nhưng cũng mạnh mẽ vô cùng, nó không yên lòng với cây dây leo màu xanh này nên muốn giám sát.

Phương xa, đám Lam Vũ, Bích Cổ, Hồng Hoàng... đều hoảng sợ, sự tình biến hóa quá nhanh, làm sao lại thành ra thế này?

"Ta nói rồi, các ngươi cứ cho ta là quả hồng mềm, muốn bóp thế nào thì bóp hả, cảm thấy có thể ức hiếp được ta à?" Thạch Hạo bình tĩnh mở miệng, trong lòng ầm thầm truyền âm, nói; "Bất diệt đại ca ơi, đại ca lại ngủ rồi

sao?"

"Có hơi thất thần." Âm thầm có âm thanh truyền tới, không hề dao đọng mà cứ như chiếc giếng cổ vậy.

Đầy tiên là Thạch Hạo như phát điên, sau đó quay về bốn phía, nói: "Định, định, định, định!"

Bốn linh thân mạnh mẽ kia đều bị ổn định thế nhưng chân thân Thần hỏa của bọn họ đều nhảy dựng lên, tất cả đều lấy ra trận dài, chớp mắt đã phá không rời đi xa.

Thủ đoạn giữ mạng bực này, dù là thần vương tới cũng không kịp ngăn cản, tuyệt đối có thể thoát vây.

Nhưng mà, bất ngờ lại xảy ra, mấy người đã nhem nhóm Thần hỏa đang còn kinh ngạc thì tựa như bị người khác vồ phải, cả linh hồn đều run rẩy.

Không riêng gì bọn họ, tất cả mọi người đều sợ hãi. Thời khắc này, thiên địa bạo động, kim quang sôi trào tựa như như một chị Ma chủ cái thể sống lại khiến cho đất trời cũng phải run theo.

Một bàn tay màu vàng, sợ còn lớn hơn cả đám mấy kia rất nhiều, từ từ đè ép cả trời đất, khí tức bất hủ phóng thích! Kim quang ấy vạn tầng, phù văn cuồn cuộn, sương mù màu vàng dày đặc chấn nát bầu trời, cứ thế ép đám ngươi kia phải hiện ra.

Cảnh tượng này chấn động cả thiên hạ, tất cả mọi người đều sợ hãi, linh hồn rung lên như muốn quỳ rạp sát đất để quỳ lại hắn.

Không riêng là bốn người, hai tên nhen nhóm Thần hỏa đã trốn về nơi xa cùng với một vài người hơi yếu cũng đều bị bắt về đây, cơ bản không thể chạy thoát.

Trên thực tế, một người trong số đó sớm đã vận dụng một tấm Phá không phù đi xa cả vạn dặm thế nhưng cũng bị giam cầm về bắt về nơi đây,

không ngừng giãy dựa trong bàn tay màu vàng óng ấy.

Bàn tay to lớn màu vàng này lật ngược lại, một đám cường giả nhen nhóm Thần hỏa rớt xuống, bọn họ cũng giống như xương khô, Ma quỷ, đều bị cố định trong hư không.

Mọi người hoảng sợ, ngửa đầu quan sát, sinh linh Bất diệt với khí hỗn độn cộng với ánh sáng màu vàng đứng sừng sững trong thiên địa, sau lưng là một cặp cánh màu vàng, hắn dõi mắt nhìn xuống bên dưới.

Tất cả mọi người đều tê dại da đầu, quá mạnh mẽ, ai có thể chống lại?

"Sinh linh Bất diệt..." Vị thần của Bất Lão sơn run rẩy, vô cùng cay đắng.

Vị cường giả này sơ hữu tấm thân bất tử, gần như giết không chết, mạnh tới mức đỉnh cao nhất, có hắn giúp đỡ thì có mấy ai có thể ngăn cản đây?

"Từ hôm nay trở đi, hạ giới không còn Thần." Sinh linh Bất diệt bình tĩnh mở miệng, bùng phát ra gợn sóng kinh khủng không gì sánh được, sương mù màu vàng khuếch tán nhấn chìm cả thiên địa.

Hắn há miệng hút vào một hơi, xương khô của Minh thổ, cường giả đã nhen nhóm Thần hỏa của Bất Lão sơn, Ma quỷ, Hắc kim tước... toàn bộ đều tiến vào trong miệng của hắn, cứ thế biến mất không thấy đâu.

Chỉ có Thần hỏa phừng phực không ngừng tỏa ra từ trong miệng của hắn, còn có tiếng gào thét không cam tràn đầy vẻ sợ hãi vang vọng đất trời...

Thạch Hạo kêu la thảm thiết, cõi lòng tan nát, nói: "Cây nho quý, cây nho quý của ta!"

Mọi người đang sợ hãi thì chợt ngẩn ra, đặc biệt là đám Thủy Nguyệt, Oánh Oánh đều cảm thấy cái tên này dở dở ương ương, muốn cười nhưng lại cười không nổi!

Đương nhiên, cũng có người không như thế này, tựa như Tuyên Minh, Lam Vũ... tên quỷ này quá nguy hiểm, có quan hệ thân thiết với cả sinh linh Bất diệt này!

Thạch Hạo cũng chẳng ở yên, nó bước về trước, cánh tay phát sáng cứ như là Kim bằng giương cánh, thần mang mười mấy trượng phát ra rồi chém về trước, âm thanh bụp bụp truyền tới.

Những người mà sinh linh Bất diệt nuốc vào cũng chỉ là đám vừa mới bước vào nhen nhóm Thần hỏa, mà những người còn lại đều bị nó giết sạch.

Sau nó, nó vung tay, tên Minh nhân còn có Ma quỳ hóa thành cô gái áo đen kia đều bị chém rớt đầu lâu, chết oan chết uổng.

"Tha cho ngươi một mạng." Cuối cùng, nó thả người trẻ tuổi Bất Lão sơn kia, suy nghĩ tới việc hắn tới từ thượng giới, sợ rằng có quan hệ máu mủ gì tới mẫu thân cũng nên.

Mà quan trọng nhất, trước đây không lâu ngôn từ của tên này khiến nó không quá phản cảm.

Tình cảnh trở nên yên lặng, bóng người vàng óng trên tầng mây kia phai mờ, mọi người cảm thấy vẻ ngột ngạt giảm bớt, dễ chịu đôi chút.

Thạch Hạo như nhớ ra cái gì đó, nhìn về chủ thân Nguyệt Thiền rồi nhấn một tay, nói: "Định!"

Kết quả, chẳng hề có chút tác dụng gì, chủ thân Nguyệt Thiền vẫn xinh đẹp như trước, vẫn dùng ngón tay búp măng quán quán những lọn tóc trên trán mình.

Thạch Hạo âm thầm kêu gọi sinh linh bất diệt thế nhưng cũng chỉ nhận được đáp án: "Ta đi Phong thần!"

Chí tôn như thế này, cảnh giới quá cao nên những tên kia còn sót lại đều không lọt vào mắt xanh của hắn.

Trên ngọn núi, tiếng tùng reo vang, nhưng không một ai lên tiếng.

Thật lâu sau, Thạch Hạo cười hà hà: "Chỉ là đùa một chút thôi."

"Chẳng chút buồn cươi gì!" Chủ thân Nguyệt Thiền đáp lại đầy lạnh nhạt.

Mọi người: "..."

Đặc biệt đám Bích Cổ, trên trán đầy khó hiểu, vô cùng ngưỡng mộ Nguyệt Thiền tiên tử, từng biểu đạt vẻ áy náy khí đã từng 'hiểu lầm' Thạch Hạo, giờ cũng chẳng biết nói gì.

Nhưng mà, ai nấy đều chấn động, những người từng triệu hoán tới cường giả, họ đều là người đã nhen nhóm Thần hỏa. Nhưng nươời mà tiểu Thạch triệu hoán lại là một chí tôn vô địch, chuyện này... nếu so sánh, đúng là chênh lệch kinh khủng!

Tất cả mọi người đều nhìn về phía nó, ánh mắt đầy quái lạ, tên quỷ này mới chính là người có lai lịch mạnh mẽ nè, ngay cả sinh linh bất diệt mà cũng có thể kêu tới.

Đừng nói là đám Lam Vũ, Hồng Hoàng, Tuyên Minh... Dù là Ma nữ và chủ thân Nguyệt Thiền trong lòng cũng vô cùng bồn chồn, tên quỷ này càng ngày càng hung tàn mà!

NGày hôm đó, một bóng người đỉnh thiên lập địa, khí hỗn độn lượn lờ, tỏa ra ánh sáng vàng chói xuất hiện ở từng vực một, Phong thần thật sự đã bắt đầu khiến thiên hạ khiếp sợ.

Sinh linh bất diệt tới Bổ Thiên giáo, vung tay, khí hỗn độn mãnh liệt dâng trào, mấy bóng người bị tóm lấy, lần nữa vung tay, nơi phương xa một tên Thần hóa thành từ ngọn núi đó bị tóm vào tay.

Sau đó, hắn lại xuất hiện ở bên ngoài Tây Phương giáo, há miệng hút một hơi, một luồng kim thân bị nhốt lại rồi tiến lên không trung, từ từ bay

vào miệng của hắn.

...

Biến động kinh hồn diễn ra, cả thế gian xôn xao, thiên địa run rẩy!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 549: Diệt Thần.

Ngày hôm đó cả hạ giới chấn động, bốn phương sợ hãi!

Sinh linh Bất diệt đỉnh thiên lập địa, hai cánh khẽ động, sương mù hoàng kim ngập trời kèm theo là khí hỗn độn, cứ như là mộ vị Ma chủ cái thể xuất hành, không ai có thể ngăn trở!

Ở một tòa núi thấp có một ngôi miếu cổ, chông đồng ngân vang cả trăm dặm, ánh lành ngút trời.

Ngôi miếu cổ này rõ ràng không có nằm ở trong trọng địa của Tây Phương giáo thế nhưng lại bị người tìm tới, tiếng tụng kinh điếc tai, khí tức thần linh tràn ngập xông thẳng cửu tiêu.

Một bàn tay màu vàng lao tới, một vị Thần vừa mới giáng lâm từ thượng giới xuống thì hoảng sợ, mặc cho hắn có pháp lực ngất trời tới đâu đi nữa thế nhưng vẫn khó mà né tránh được.

Bàn tay lớn ấy nắm lại rồi kéo vị Thần này lên, hắn không ngừng giãy dụa trong vô vọng, ánh sáng nơi đây nổ tung, một viên xá lợi từ từ xuất hiện rồi tiến vào trong miệng của sinh linh Bất diệt.

Thiên địa run rẩy, thập phương rúng động, toàn bộ sinh linh ở tám vực đều hoảng sợ, ngày hôm đó chỉ có một thân ảnh đỉnh thiên lập địa đang săn bắt Thần!

Bên dưới đầm lầy, địa quật chín tầng, tầng dưới càng âm u hơn tầng trên, nơi đó một bàn chân to xuất hiện, đạp nứt địa mạch, vẻ âm u đen tối bị đánh tan, một vị thần linh hừng hực Minh hỏa vọt lên.

Hắn tới từ thượng giới, giáng lâm từ trong Minh thổ nên nghỉ ngơi ở nơi

này để chờ đợi cơ hội, thế nhưng lại bị sinh linh Bất diệt phát hiện.

Bàn tay lớn lao tới che ngợp cả bầu trời, giam cầm hắn ở trong longfb àn tay sau đó nhét thẳng vào trong miệng, cường giả đã nhen nhóm Thần hỏa hoảng sợ không ngừng gào thét.

Hải ngoại, trên một hòn đảo, bên trong một trận pháp đặc biệt có hai bóng người đang ngồi, thần quang lấp lánh, bọn họ trốn ở nơi này hòng chạy về thượng giới.

Bởi vì, hai người này biết được, sinh linh Bất diệt đang không ngừng săn lùng Thần, thế nhưng khó mà chạy thoát được. Giữa bầu trời xuất hiện hai con ngươi màu vàng óng đang nhìn xuống nơi ấy, sương mù dày đặc đi kèm rồi hắn há miệng hút lấy một hơi, cứ như là hải nạp bách xuyên*, nuốt bọn họ vào trong bụng.

(*): Biển có thể thu nạp trăm sông.

Vực ngoại, một cung điện cổ xưa lơ lững trong quần thể thiên thạch, đây chính là một biệt viện của Bổ Thiên giáo, vô cùng bí ẩn.

Sự yên tĩnh bị phá vỡ, Tiếng la lớn của một cường giả không ngừng vang xa, hắn không ngừng trốn về trong vũ trụ tăm tối thế nhưng đều vô dụng.

Phía sau, sinh linh khổng lồ hiện ra, cặp cánh nhẹ nhàng vẫy, gợn sóng màu vàng khuếch tán trói buộc hắn lại, thân thể từ từ rạn nứt, vẻ sợ hãi hiện lên trong đôi mắt của vị thần này.

...

Là một đại kiếp nạn, thế nhưng chỉ nhằm vào thượng giới!

Sinh linh Bất diệt cất bước trong tám vực, thể hình khổng lồ, như là Ma thần lúc ở thời đại khai thiên tích địa, không gì sánh được, không ai là đối thủ. Hắn không ngừng đi săn giết đám cường giả đã nhen nhóm Thần hỏa.

Trọng điểm của hắn là đuổi bắt đám Bất Lão sơn, Tây Phương giáo từng trấn áp hắn trước kia, hắn đảo bước trong thiên địa, tìm kiếm khí tức thần linh.

Hôm nay là Phong thần, cũng không phải là muốn đuổi tận giết tuyệt khiến hạ giới trở nên hoang phế, mà là càn quét nhân mã của các đại giáo, giết chết toàn bộ cường giả tới từ thượng giới, đây mới thật sự là ý nghĩa chân chính.

Thiên hạ sợ hãi, thế gian chấn động.

Hắc minh sơn, cuộc tụ hội trở nên nhạt nhẽo, tất cả mọi người đều hồi hộp, diễn biến hôm nay đã vượt quá tưởng tượng của bọn họ.

Ai nấy cũng đều nhìn về Thạch Hạo với vẻ mặt đầy kỳ quái, thần sắc phức tạp, tên quỷ này có lai nền móng quá chắc, sao lại tới mức này chứ?

Gần nửa ngày sau tất cả mọi người đều vồi vã rời đi, bọn họ tiến vào môn đình của bản thân thể tìm hiểu tin tức kết quả.

Đám thế lực như Hồng Hoàng, Thủy Nguyệt khá là thả lỏng, họ hạ giới cũng chỉ một thân một mình, không hề phân tranh với ai.

Thạch Hạo trở lại hoàng cung, sau đó được người bẩm báo, hôm ấy các nơi không ngừng truyền tin, một vài tổ tế đàn gần như hư hao, thử đoạn của sinh linh bất diệt khiến mọi người sợ hãi.

"Chỉ nhằm vào thượng giới, đây là chuyện tốt." Trung ương thiên cung, Thạch Hạo trấn an Bằng Cửu, nói ổng không cần lo lắng. Nó biết chuyện gì đang diễn ra nên bình chân như vại.

Sinh linh nhen nhóm Thần hỏa số lượng cũng có hạn, toàn bộ đều tới từ thượng giới cho nên xuống đây với quy mô cũng không lớn, nhưng nếu muốn trốn tránh thì rất khó tìm kiếm.

Thạch Hạo nhíu mày, hơi có chút lo lắng, sợ những con cá lọt lưới sau

này sẽ tàn phá bừa bãi.

"Xin giáo chủ hãy giáng lâm, bảo vệ giáo ta!"

Các nơi cầu khẩn, đặc biệt là những truyền thừa bất hủ, gặp phải kiếp nạn này khiến mọi người đam ra sợ hãi.

Bọn họ nghĩ mọi biện pháp để liên hệ với thượng giới, kêu gọi bá chủ vô thượng che chở bọn họ, chỉ sợ sinh linh Bất diệt quét sạch tất cả, cơ bản bọn họ không chống lại được.

Nhưng mà, không có bất kỳ hồi đáp nào.

Mọi người nghĩ, thế là xong, bá chủ thượng giới đánh chém mấy ngày rồi ai nấy đều tiến vào trong cánh cửa nguyên thủy kia, hiện tại chắc cũng đã tới giờ trở lại thượng giới.

Suy đoán này khiến thiên hạ bất an, nếu như thế, thiên địa này không phải là của sinh linh Bất diệt nữa nay sao?

Trong thiên địa, thân hình khổng lồ kia vẫn cất bước dò xét tám vực, không ngừng săn bắt thần, sương mù dày đặc bao quanh kèm theo là ánh sáng hoàng kim, khí tức cái thế tỏa ra.

Trước đây không lâu đại kiếp nạn giáng lâm, bá chủ thượng giới đều đồng loạt xuất thủ bắt đi hết sinh linh mạnh mẽ của tám vực, chỉ để lại người của bọn hắn, một là vì 'hái thuốc', hai là muốn đạo thống của chính mình hưng thịnh ở hạ giới.

Mà giờ sinh linh Bất diệt ra tay đều nhằm vào những đại giáo này, đánh đâu thắng đó, một đường quét sạch, cũng coi như là phá bỏ truyền thừa đạo thống của bọn họ.

Là sóng gió vô cùng lớn!

Mấy ngày sau, sinh linh Bất diệt xuất hiện ở trong hoàng cung Thạch

quốc liền khiến Thạch Hạo lông tóc đều dựng đứng, tên này đúng là nhân vật hung ác, không phát uy thì thôi, một khi phát thì thế gian rung động.

"Những tên bá chú kia..." Thạch Hạo dò hỏi.

"Đã tới giờ nên bọn họ không thể không trở về thượng giới." Sinh linh Bất diệt đáp, lúc này hắn đã hóa thành người bình thường, thân thể ốm yếu như vừa mới trốn thoát lần trước, quang vụ không ngừng bao quanh.

Đám người đó cùng vây công Liễu Thần và tiểu Tháp hòng chiếm lấy tạo hóa.

Bởi vậy, Liễu Thần đưa ra một mảnh vỡ đầy lấp lánh khiến mọi người đều giật mình, đó là một trong tạo hóa mà bọn họ muốn tìn cho nên mới vây công nó.

Cũng có bá chủ rời đi, bởi vì Liễu Thần đã nói cho bọn họ biết một nơi có tạo hóa, là nó phát hiện ở hạ giới này cho nên sau khi biết tin này có một vài bá chủ rời đi.

"Bọn họ... có thu hoạch à?" Thạch Hạo hỏi, nó biết, Liễu Thần làm như thế là muốn hạn chế thời gian của bọn họ.

"Không biết!" Sinh linh Bất diệt lắc đầu, thời gian đã tới nên những bá chủ kia vội vã trở lại thượng giới.

Sau cùng, Liễu Thần tiến vào cánh cửa nguyên thủy, tiểu Tháp cũng đi vào theo.

Sinh linh Bất diệt tập trung một bộ linh thân vào trong cánh cẳ mông lung kia, mọi người đều nghĩ rằng chân thân của hắn đã tiến vào nơi ấy.

"Ta chỉ muốn cảm ngộ một chút thôi, thật sự quá kinh khủng mà." Sinh linh Bất diệt than thở.

Linh thân của hắn vừa mới tiến vào trong đó, chưa kịp thấp gì thì lập tức

biến thành một vũng máu chảy ra ngoài, thậm chí cũng không biết chết như thế nào, đã xảy ra chuyện gì.

"Liễu Thần, tiểu Tháp thì sao?" Thạch Hạo run lên, lo lắng cực kỳ.

"Bọn họ rất mạnh, ban đầu đẩy vào đấy một vài tế phẩm, rồi hai ba vị bá chủ bị ném vào trước, khi đó họ mới tiến vào." Sinh linh Bất diệt nói, ánh mắt thâm trầm.

Hắn cũng không biết máu chảy ra kia có phải của Liễu Thần hay không nữa, nơi đó bị đánh tới điên cuồng, cánh cửa nguyên thủy biến mất, mất đi sự thao túng của Liễu Thần nên đã tiến vào nơi sâu trong hỗn độn.

"Ta vẫn muốn tiếp tục." Sinh linh Bất diệt đứng dậy, trong lòng bàn tay có một khỏa tinh phiến trắng bóng như ngọc, vô cùng rực rỡ.

"Thứ gì thế?" Thạch Hạo hỏi.

"Hỗn độn bảo giám." Sinh linh Bất diệt đáp.

Mảnh vỡ óng ánh này là do Liễu Thần bày ra, là một kỳ bảo. Nếu như là hoàn chỉnh thì có thể quan sát khắp trời đất, hiểu thấu cửu thiên thập địa.

Mảnh vỡ này có thần năng vô cùng lớn, có thể quan sát tám vực.

Cho nên, những bá chủ kia mới điên cuồng lao tới cướp bóc. Sau đó liên thủ đồng thời khống chế chí bảo này để quan sát toàn bộ non sông hạ giới, tìm kiếp vận may lớn kia.

Trên thực tế, nó chỉ là một mảnh vụn, chẳng hề có tác dụng kinh khủng như bọn họ tưởng tượng, có thể dùng nó để tìm kiếm sinh linh có sinh mệnh, thế nhưng muốn tìm những vận may thông linh kia, rất khó!

"Đi thôi!" Sinh linh Bất diệt bay lên trời cao, trong tay cầm theo miếng tinh phiến mà Liễu Thần đưa cho tiến vào hư không.

Hôm đó, một vể thần quang bao lấy cả trời đất, xuất hiện lần lượt ở

trong tám vực, soi sáng bốn phương.

Sinh linh Bất diệt khống chế miếng tinh phiến trắng bóng này, tìm kiếm sinh linh đã nhen nhóm Thần hỏa, hiểu quả vô cùng tốt, tuy không tìm thấy cung điện chí tôn thế nhưng tìm những tu sĩ nhỏ yếu hơn mình thì rất chi là dễ dàng.

Dưới vực sâu, một cây quỷ đằng đang trốn nơi dây, nó nơm nớp lo sợ, tuy thần hỏa hừng hực thế nhưng vô cùng sợ hãi.

"Xoẹt!"

Một tia sáng trắng hạ xuống quét trúng nó, soi sáng chân thân. Tiếp theo, một bàn tay mò xuống đạp tan vực sâu rồi nuốt chửng lấy nó.

Trong miệng núi lửa, dung nhàm sùng sục, đảm đạm và nóng rực, một con xích giao đang nằm ngủ tránh né đại nạn, nó hạ xuống từ thượng giới, vốn cho rằng đánh đâu thắng đó, muốn làm gì thì làm, kết quả lại trở thành chó mất chủ.

Một tia thánh quang chiếu xuống người nó.

"Gào..." Nó kêu lên đầy sợ hãi, bay thẳng lên trời cao hòng trốn thoát thế nhưng chỉ là phí công mà thôi, cứ thế bị hút vào trong miệng.

Thiên địa bị đoạn tuyệt, những sinh linh của thượng giới xuống không được mà hạ giới lại có một vài cứ điểm có thể tiến lên thượng giới đầy mênh mông.

Sinh linh tầng thấp muốn tiến vào lĩnh vực của tầng cao hơn, pháp tắc thiên cho phép, nế như sinh linh chí cường muốn xuống thế giới thấp hơn thì vô cùng gian nan, sẽ bị ngăn cản.

Đây cũng coi như là một sự bảo vệ của đại đạo đối với hạ giới.

Chỉ là, mấy cứ điểm này đã bị sinh linh Bất diệt tạm thời đóng kín, tuy

rằng không thể nghịch chuyển được quy tắc thiên địa này, không lâu sau đó sẽ bị giải khai thế nhưng hiện tại, tuyệt không tiến lên thượng giới được.

Có cường giả công kích một cách điên cuồng để trốn về thượng giới, thế nhưng khó có thể thành công được.

"Ngươi tuy bất diệt nhưng nếu làm việc nghịch thiên như thế này thì sẽ gặp phải báo ứng, tổ tiên của chúng ta sẽ liên thủ tiêu diệt ngươi!" Có cường giả gào thét.

"Ồn ào!"

Con mắt của sinh linh Bất diệt mở to, kim quang nhấp nháy cố định đám người này lại, một chưởng vỗ xuống toàn bộ hóa thành bột mịn, tung bay trong hư vô.

Đến đây, hành động phong ấn thần linh đã hạ màn, thiên địa thanh tĩnh lại, trời đất sáng sủa, sự kiện làm khiếp sợ thế gian mới kết thúc.

"Ta phải đi rồi!" Sinh linh Bất diệt lần nữa quay trở lại hoàng cung Thạch quốc, chỉ nói ngắn gọn như vậy báo cho Thạch Hạo biết, tất cả kết thúc.

Nếu không có chuyện ngoài ý muốn thì từ nay giới này sẽ khong có ai quấy rối nữa, một quãng thời gian dài sau này sẽ vô cùng bình yên, có lẽ sẽ xuất hiện thời thịnh thế mà chư thánh tranh bá.

Nếu như lại có thần linh xuất hiện cũng chính là sinh linh ở hạ giới lột xác mà thành.

"Tiền bối, có thể ở lại thêm vài ngày được không?" Thạch Hạo giữ lại để hỏi thăm một số chuyện.

"Ta chờ không được nữa, phải rời đi ngay!" Con ngươi của sinh linh Bất diệt phát ra màu vàng óng, hàm răng trắng như tuyết khiếp người, hiển nhiên hắn muốn lên thượng giới quậy phá một tăng.

Bị trấn áp nhiều năm như thế trong lòng sớm đã bốc lửa giận, muốn đi báo thù, chịu khổ nhiều năm rồi.

Lần này ra đi, sau này trở lại rất khó, pháp tắc thiên địa ở nơi đây phù hợp với hắn, đi lên thì dễ nhưng hạ xuống lại khó!

"Bất luận ngươi có lên thượng giới hay không, nhưng tốt nhất đừng mượn uy danh của ta, nếu không tương lai sẽ là mối họa khôn lường đó." Sinh linh Bất diệt nhắc nhở.

Thạch Hạo thở dài, tổ tông rắc rối này muốn phản thiên, có thể suy ra, bên trên chắc chắn sẽ náo nhiệt lắm đây!

"Tiền bối bảo trọng!" Nó cũng chỉ biết nói như thế thôi.

Sinh linh Bất diệt tuy mạnh thế nhưng cừu địch quá nhiều, lần đi này khó nói là cát hay hung, rất có thể rơi vào trong hiểm cảnh.

Sinh linh Bất diệt rất thẳng thắn, không nói lời thừa thãi cứ thế phá không mà đi!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 550: Tâm Nguyện Của Tiểu Thạch.

Phong thần kết thúc, thiên hạ sôi sục.

Thạch Hạo không ngờ tới lại kết thúc như thế, hoàn toàn khác với tràng cảnh mà nó nghĩ ra.

Không có cuộc thảm chiến kinh thiên, cũng không có trời long đất lỡ, chỉ có một sinh linh Bất diệt quét sạch tứ phương, giam cầm các tu sĩ nhen nhóm Thần hỏa, quét sạch từ đầu tới cuối.

Tam vực bàn luận không thôi, cung kích của trận sóng gió này với thế gian quá là lớn, chỉ một người giết sạch thần linh, thủ đoạn nghịch thiên, thật sự khó mà tưởng tượng nổi!

"Cứ thế rời đi ư? Quá gọn lẹ." Thạch Hạo đứng ở trong hoàng cung, mặt nhìn minh nguyệt trên cao, lầm bẩm một mình, trông rất cô tịch.

Bằng Cửu dẫn Thanh Phong tới, lão là người quen thuộc nhất ở nơi đây, khi nghe được những gì nó nói thì cũng không nói gì cả. Ngoại giới sôi trào, thiên hạ không yên, vị bệ hạ này lại bình tĩnh như thế.

"Không giống với những gì ta tưởng tượng." Thạch Hạo thầm than.

Ánh trăng đầy lạnh lẽo, nó đứng trên tế đàn ngửa đầu nhìn trời, trong lòng hiện lên vẻ mất mát, cáo biệt Liễu Thần, tiễn đưa tiểu Tháp, đời này không biết có thể gặp lại không?

Nó nghe sinh linh Bất diệt nói về chuyện kia, Liễu Thần và tiểu Tháp tiến vào trong cánh cửa nguyên thủy, máu chảy ra cũng không biết có phải là của bọn họ hay không?

Có phải là từ biệt hay không? Từ xưa tới nay, phàm là chí tôn bước vào cánh cửa ấy thì chưa một ai xuất hiện lại, nghĩ tới những thứ này nó không nhịn được mà thở dài một hơi.

Liễu Thần quan tâm nó rất nhiều, sao không lo lắng được chứ? Rầu rĩ không thôi, hôm sau còn có thể gặp lại ư, nghĩ tới những chuyện này trong lòng nó càn thêm rối bời.

Mây đen tiến tới che khuất đi mặt trăng trên cao, thiên địa trở nên tối tăm.

"Thượng giới, ta sẽ đi!" Thạch Hạo nắm tay.

"Khu vực thần bí, ta muốn khám phá thử, Liễu Thần, tiểu Tháp, chờ ta, nhất định phải sống sót, ta sẽ đánh tới nơi ấy!" Nó kiêng định, ánh mắt sáng rực.

Thượng giới, chủng tộc vô số, thiên kiêu nổi lên lớp lớp, các tộc đều có anh kiệt tuyệt đại, còn có sơ đại quật khởi, tiên tử giáng trần, nơi ấy cũng không biết có bao nhiêu thiếu niên Chí tôn và thần nhân.

Bọn họ mỗi người một phương, xưng hùng một vực, tạo nên thần thoại cho riêng mình.

Thạch Hạo khát khao muốn tới thượng giới, tạo nên con đường của chính bản thân.

Thủy Nguyệt, Lam Vũ nói rất nhiều, nơi đấy mới thật sự là đất diễn của nó, nhiệt huyết khiêu chiến tràn ngập, vui múa với đỉnh cao, tranh giành sơ đại Chí tôn đương thời, cùng 'trích tiên' đối kháng!

Thạch Hạo dần dần kiên định, không mê man gì nữa, ánh mắt kiên quyết, chờ giải quyết chuyện ở hạ giới thì nhất định nó sẽ lên trời tiến vào thượng giới, truy tìm vùng đất càng rộng lớn hơn, nhảy ra khỏi cái giếng nhỏ nhắn này.

"TIểu ca ca, ca không sao chứ?" Thanh Phong đi tới, nó đã quen với hoàng cung nơi đây, được sự giáo dục của Bằng Cửu nên đã thích ứng với cuộc sống sinh hoạt ở bên ngoài.

Trừ nó ra còn có Đại Tráng học cách lĩnh binh từ Chiến vương, Bì Hầu với trải nghiệm hồng trần, ai cũng dần dần quen cả.

Bọn họ cón gười tiến vào trong quân đội, có người cất bước khắp thế gian, có người lại nghiên cứu bảo thuật, đều có thu hoạch của mình cả.

"Ta không có chuyện gì cả, Thanh Phong, đệ đồng ý nắm giữ Thạch quốc này chứ?" Thạch Hạo hỏi thẳng.

"Hả, tiểu ca ca, ca nói gì thế?" Thanh Phong thất kinh, không hiểu ý nhìn nhìn nó, lẽ nào ca ca muốn đi xa, rời khỏi Hoang vực?

Thạch Hạo không giấu diếm, nói; "Trong mắt của đám thượng giới, tám vực này cũng chỉ là lao tù thôi, huynh muốn thoát vậy, đi tìm đại đạo."

Trên thực tế, còn có rất nhiều cho rằng, hạ giới tựa như là cái giếng, thật sự quá nhỏ, khó mà tạo ra được 'chân long', rất nhiều sơ đại cùng 'trích tiên' chỉ có thể xuất hiện và tranh giành ở thượng giới.

"Tiểu ca ca, ca thật sự muốn đi sao, nói như vậy, sau này chúng ta không được gặp nhau nữa à?" Thanh Phong trợn trong hai mắt, vô cùng khiếp sợ.

Thạch Hạo thở dài, vỗ vỗ bả vai của nó, nói: "Chớ lo lắng, sao lại không gặp chứ."

Nó trầm ngâm, cũng không muốn sinh hoạt của Thanh Phong sẽ thay đổi, dù sao vẫn còn quá nhỏ, gánh Thạch quốc trên vai thật sự quá sức, cần nghĩ thêm.

Thạch Hạo không thể nào đi một lèo được, còn có một số chuyện nó muốn an bài, Thạch quốc, cha mẹ, Thạch thôn... cộng thêm một vào tâm nguyện chưa xong, với năm lực của nó hiện tại đủ để hoàn thành những

chuyện này.

Sáng sớm, ánh nắng từ phía Đông chiếu rọi, buổi sáng này rất đẹp.

Tám vực, thần linh rời đi, thiên hạ cộng hưởng, sóng nó này còn lớn hơn cả tưởng tượng, tuy Thạch Hạo bình thản thế nhưng ngoại giới bàn luận sôi sục vì chuyện này.

Sau khi khiếp sợ qua đi, rất nhiều người vui mừng, bởi vì các đạo thống tầm thường chưa hề dính tới xung kích, vì vậy mà đạt được lợi ích vô cùng lớn, đây là dấu hiệu báo trước của khúc nhạc đạo sắp diễn ra sao?

"Ha ha... Từ này về sau, thiên hạ không có Thần, không có người nào có thể khi dễ chúng ta nữa!"

"Ta đã linh cảm rồi mà, thời đại trăm nhà thi đua rồi!"

...

Chỉ có các đại giáo bất hủ là im lặng, bọn họ mất đi ưu thế, lần này tổn thất quá nặng, bị sinh linh Bất diệt đạp nát sơn môn, bắt đi cường gải nhen nhóm Thần hỏa, trong giáo chỉ là cảnh bi thảm hoang tàn.

Cao thủ cấp số này mà ra đi, quả thật đúng là nguy to.

Một vài đại giáo phong tỏa sơn môn, cứ thế bế quan, bời vì tình huống bây giờ chẳng hề ổn chút nào.

Ảnh hưởng rất lớn, thể hiện ở nhiều phương diện.

Trong Thạch quốc, vốn có một vài vương hầu không phục Thạch Hạo, không thừa nhận ngôi vị tân hoàng này, nhưng sau khi đại kiếp nạn kết thúc thì ai cũng đều sợ hãi.

Nghe đêu, sinh linh Bất diệt kia là do nó kêu tới, trước đây cũng là do hắn xới tung Bất Lão sơn lên, thật sự uy chấn thiên hạ!

Một vào vương hầu của Thạch quốc không phục, cũng bởi vì kết quả do các đại giáo kia thẩm thấu, hiện tại đạo thống bất hủ ấy dồn dập rút lui, chuẩn bị phong bế sơn môn tự nhiên khiến họ sợ hãi.

Gần như chỉ trong vòng hai ngày, các chư hầu không tuân theo mệnh lệnh trong cảnh nội Thạch quốc đều chịu đòn nhận tội, dồn dập tiến vào Hoàng đô thỉnh cầu sự khoan dung.

Thạch Hạo ngồi ở trên đại điện nhìn mọi người bên dưới, nó cũng chẳng hề lưu tình, những ai quá nghiêm trọng thì cứ trảm, không hề nương tay, còn những ai bình thường thì có thể tha tội.

Thiết huyết và dụ dỗ cùng nhau tồn tại, trong lúc nhất thời trên dưới Thạch quốc đều chấn động.

Một vài chư hầu cá biệt chưa hành động thì càng thêm cẩn thận hơn, nhanh chóng tới thỉnh tội, cũng có một người chạy trốn không dám lĩnh tội.

Đối với loại người sau, Thạch Hạo thiết huyêt vô tình, để cho Chiến vương truy sát, thậm chí bản thân nó cũng hành động đại sát kẻ phản bội, với uy thế trước mắt cảu nó vương hầu há có thể chống lại?

Trên dưới Thạch quốc, đại đa số đều phấn chấn, những ai đã từng là phản loạn đều câm như hến, toàn bộ đều từ chức, cởi giáp rời đi.

Hiệu quả nhanh chóng xuất hiện, Thạch Hạo ngang tàn khiến bốn phương khiếp sợ, Thạch quốc cũng không hề phân liệt mà trở nên thống nhất, xứng danh là đại quốc.

Những quốc khác cũng biến hóa cực lớn, Bổ Thiên giáo, Bất Lão sơn Tây Phương giáo rút luôn khiến mấy quốc vùng lên, bắt đầu gây dựng lại.

Ngói vỡ tường đỗ, gạch vụn khắp nơi, hoang vu vô cùng.

Thạch Hạo đứng trên phế tích của Bổ thiên các, ngơ ngẩn tới xuất thần, nơi này để lại rất nhiều ký ức cho nó, cộng với lòng trung thành tuyệt đối.

Năm đó, nó dẫn Thanh Phong rời khỏi Đại hoang, lần đầu tiên tiến vào trong đạo thống như vầy, ở đây có tiếng cười tiếng nói, cũng có buồn đau thương cảm.

Lúc ấy, nó cùng rất nhiều đứa nhóc cùng trang lứa tu hành nơi đây, là một thiếu niên từ Đại hoang đi ra nên tràn ngập cảm giác mới lạ.

Lão tổ Mộ Viêm dạy nó Lôi pháp, Liễu lão trợ giúp nó hoàn thiện pháp môn Kim bằng, cuối cùng ngoại địch tiến công với quy mô lớn, tất cả chuyện đang tốt đẹp đều bị đánh nát.

Nhiều sư huynh sư tỷ cứ thế chết trận, chỉ vì giúp nó cùng với những sư đệ sư muội đào mạng, còn những trưởng lão vì chặn đánh ở sau để người trước trốn chạy, họ không ngừng tự bạo, hùng hồn bi tráng.

"Không thể tha thứ, sao có quên?!" Thạch Hạo khẽ nói, đây là một tâm nguyện trước sau chưa thể giải quyết.

Lúc Bổ thiên các diệt, nó cùng với một vài thiếu niên đào mạng từng thề, muốn trùng kiến Bổ thiên các, lập lại môn phái, hiện tại nó đã có năng lực này.

Trước khi đi thượng giới, nó muốn giải quyết tâm nguyện này.

Sắc mặt của đám xâm lấn kia nó vẫn nhớ như in, khuôn mặt dữ tợn, cười to đầy hung tàn, giơ tay là máu tươi chảy dài, đầu lâu của sư huynh sư đệ cứ thế bay lên.

"AAA...." Thạch Hạo ngửa mặt lên trời hét lớn, chấn động khu phế tích này.

Nó giơ tay, cắt đi một núi đá nhỏ tạo thành một tấm bia đá dựng ở bên trên gạch vụn, trước mặt khắc ba chữ "Bổ Thiên Các".

"Trước khi đi, muốn làm một chuyện, lập lại Bổ thiên các!" Thạch Hạo hét lớn, thanh âm chấn động thiên địa.

Lúc này, kiếm gãy màu đen trên người nó phát ra tiếng kêu khe khẽ, réo rắt như rồng ngâm, ô quang bùng phát, gợn sóng tỏa ra mạnh hơn nhiều lần so với dĩ vãng.

Nó tựa như có linh, thoát khỏi khống chế của Thạch Hạo, lượn lờ trong hư không, cứ như chân long bay giữa trời xanh, rất lâu sau mới tiến vào trong tay Thạch Hạo.

"Ngươi có linh, không trách ta vì thời gian lâu như vậy mới hoàn thành chứ?" Thạch Hạo cúi đầu nhìn kiếm gãy, hiện tại thực lực của nó đã đủ, có thể làm chuyện muốn làm.

Hôm đó, tấm bia đám dựng đứng trên phế tích của Bổ thiên các lấp lánh hào quang, kinh động bốn phương!

Thạch Hạo bay trên trời cao nhanh chogns rời xa, nó đi tìm người, xuất hiện ở gần đầm lớn, nơi đó có một bộ lạc rất lớn.

Bộ lạc Tiêu thị, nhân khẩu đông đảo, trên thật tế là những bộ tộc hợp lại với nhau, từ lâu đã là một quái vật khổng lồ, giống như một tiểu quốc vậy.

Phía trước, trung tâm của bộ lạc, nhân khẩu tới trăm vạn, nếu như là những tộc cùng nhau sinh sống, đúng là không thể tưởng tượng được số lượng đông tới cỡ nào.

Bên hồ nước, một thiếu niên đang tu hành, ánh bạc lấp lánh, phù văn dày đặc khiến cả hồ nước cũng phải cộng hưởng theo, các ký hiệu lít nhít.

Ở xung quanh, các cây cỏ tươi mát không ngừng reo vang, là thể hiện của sự gần gũi giữa thiếu niên áo bạc này với đại đạo.

Đúng lúc này, một thiếu nữ thở hồng hộc chạy tới, không ngừng lớn tiếng, nói: "Tiêu Thiên, có khách quý tới thăm, tộc trưởng đang tiếp đãi, nói là ngươi mau mau tới kìa."

"Là ai?" Thiếu niên áo bạc dừng lại, nhíu mày hỏi, hắn đang tu hành nên

không muốn bỏ dỡ.

"Không biết, người kia đang ngồi nơi đó, là người tài hoa xuất chúng, tương lai chắc chắn không phải là vật trong ao." Thiếu nữ này rất ngây thơ, lau đi vệt mồ hơi, cặp mắt to chơp chớp nói.

"Tài hoa xuất chúng?!" Thiếu niên áo bạc lẩm bẩm mấy chữ này, bởi vì chuyện này quả là đã ảnh hưởng tới nỗi lòng của hắn, cũng là một hồi ức không hoàn mỹ.

Bên trong cung điện của tộc, các Đại trưởng lão đều ở nơi này, tộc trưởng tự mình tiếp khách nói chuyện với một thiếu niên khí vũ phi phàm, thỉnh thoảng có tiếng cười, trò chuyện vô cùng thân mật.

Thiếu niên áo bạc đã tới, lập tức nhận ra thiếu niên mi thanh mục tú, thế nhưng giờ đã uy chấn thiên hạ, trong lòng hắn kích động, nhiều năm rồi giờ mới gặp lại, lòng ngực như có dòng nước ấm chảy lên.

Bởi vì, bọn họ không đánh thì không quen, đều là đệ tử của Bổ thiên các, sau khi gặp kiếp nạn ấy giờ mới có thể gặp lại thì sao không kích động chứ?

Nhưng mà, đối diện với thiếu niên đang cười tươi kia, câu nói đầu tiên khiến cho mặt hắn phải nổi gân xanh.

"Tiêu Thiên, đã lâu không gặp, ngươi càng ngày càng tài hoa xuất chúng nghe, tương lai tất một bước lên trời."

"Câm miệng!" Tiêu Thiên cắn răng, năm đó chính do thiếu niên này dùng búa hành hạ mình, không ngừng nện người 'tài hoa xuất chúng; như gã, khiến cho đầu óc choáng váng, những năm tháng qua đi những vẫn không thể nào quên được, nhưng ký ức này tuyệt đối là đầm đìa nước mắt, khi nghĩ lại khiến khắc phát điên.

"Ngươi tới làm gì?" Tiêu Thiên tức giận hỏi.

"Theo ta quân lâm Đại hoang, quét ngang kẻ địch trong thiên hạ, xây

dựng lại Bổ thiên các!" Thiếu niên này chắc tay sau lưng lớn tiếng nói, chấn động cả thiên địa.

Chỉ một câu này thôi, trong lòng ngực của Tiêu Thiên lại dâng lên dòng nước ấm.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 551: Thạch Hạo Trở Nên Điên Cuồng.

Sự tình năm đó làm sao có thể quên? Bổ thiên các, nơi vô số ký ức tươi đẹp, đó là đoạn thời gian khó quên thế nhưng lại vô tình bị phá diệt.

Thời trẻ thơ hồn nhiên ngây thơ, dù là Thạch Hạo hay là Tiêu Thiên đều mang nặng tình cảm với nơi này, thế nhưng chỉ biết trơ mắt nhìn quần địch tiến tới công phá sơn môn.

Đã từng là bạn bè, sư huynh sư muộn ngày xưa cứ thế bị giết chết, cũng có một vài người tuổi vẫn còn nhỏ trong giây phút sinh tử lộ vẻ sợ hãi tột độ.

Sư huynh đầy tôn kính sống chết bọc ở phía sau, các trưởng lão thường ngày đều nghiêm khắc nhưng chọn tự bạo để ngăn cản, còn có cây dây leo già kia dùng tính mạng để bảo vệ Bổ thiên các, toàn bộ những chuyện này cứ như mưa ánh sáng biến mất vậy.

Sao có thể quên, sao quên?!

"Được, ta tin ngươi có năng lực này, có thể làm được chuyện này!" Tiêu Thiên tiến tới bắt tay với nó.

"Là chúng ta!" Thạch Hạo mỉm cười.

"Tốt, là chúng ta, cùng nhau trùng kiến Bổ thiên các!" Tiêu Thiên la lớn.

Vì tâm nguyện, vì ý chí, yên lặng nhiều năm rồi, hắn cũng cố gắng tu hành, thiên tư phi phàm, tuy tuy hành không thể nào so được với Thạch Hạo nhưng tuyệt đối là người hiếm có trong những người cùng lứa tuổi.

Hắn là người đầu tiên Thạch Hạo tìm tới tự nhiên là do tình cảm xa xưa kia, tuy rằng đánh mặt hắn như má heo, tài hoa xuất chúng, thế nhưng dù gì

cũng hoạn nạn cùng nhau, lúc ở Bách đọn sơn cùng nhau liên thủ đoạt Thái nhất chân thủy của Vũ tộc, cùng nhau vượt qua khốn khó.

Ngoài ra, thiên tư của Tiêu Thiên rất phi phàm, năm đó khi gia nhập Bổ thiên các, trừ Thạch Hạo ra thì được xưng là đệ nhất.

"Đi, ta dẫn ngươi đi gặp mấy người." Tiêu Thiên kéo Thạch Hạo đi, không phải vì thân phận to lớn của nó mà khách sáo gì cả.

Trong cung điện, thần sắc của mấy trưởng lão cùng với tộc trưởng đều cứng lại, sau đó là lộ vẻ vui mừng, đứa bé này không ngờ có quan hệ thân thiết với Thạch hoàng như thế, tự nhiên là chuyện tốt rồi.

"Là ngươi?!" Thạch Hạo kinh ngạc.

Trong số người trẻ tuổi này thì nó ấn tượng với một người, tên là Chu Vũ Hào, với tên quỷ này nó chẳng xa lạ gì cả. Đã từng đánh hắn mấy lần, lần nghiêm trọng nhất khiến hắn xương gãy đầy người, tất cả cũng vì hắn dám bắt nạt Thanh Phong.

"Đừng đánh!" Chu Vũ Hào khi nhìn thấy Thạch Hạo thì sợ hãi vì bóng ma trong lòng vẫn chưa tiêu tán, tuy đã là mấy năm trước thế nhưng khi thấy Thạch Hạo giơ tay thì thất kinh, sợ hãi kêu lên.

"Ha ha..." Mấy người kia cười to.

Trừ mấy thanh niên trẻ tuổi ra thì có hai cô gái, là Ngạn Tâm và Phiêu Tuyết, năm đó đều là đệ tử của Thiên tài doanh. Thạch Hạo còn từng luận bàn với các nàng.

Năm đó, đại họa tới ai đi đường nấy, sau đó mọi người cùng tụ tập lại nơi đây.

Đồng môn năm đó chỉ còn lại từng này sao? Thạch Hạo hỏi, rất nhiều người vẫn còn trẻ mà đã nằm xuống rồi.

"Còn có vài người nữa, nhưng phân tán khắp nơi." Tiêu Thiên nói.

"Hạ U Vũ sư tỷ còn sống." Chu Vũ Hào nói, hắn nhắc tới một nữ đệ tử trọng yếu trong Bổ thiên các.

Thạch Hạo ngẩn ra, tự nhiên nó nhớ tới vị sư tỷ này. Lần đầu tiên rời khỏi Đại hoang thì gặp được nàng ở biên giới phía Tây Thạch quốc, còn từng được nàng tặng cho một tấm phù bài, chỉ cần tấm này thì có thể trở thành đệ tử nòng cốt của Bổ thiên các.

Địa vị của Hạ U Vũ rất cao, là kiệt xuất trong thế hệ trẻ tuổi của Bổ thiên các.

"Hiện tịa nàng đang ở học viện Trục lộc, năm đó được nữ Chiến thần của học viện Trục lộc đưa đi." Tiêu Thiên nói.

Mọi người phân tách, với thủ đoạn hiện tại của Thạch Hạo thì có thể nhanh chóng rời đi, nó điều khiển một chiếc chiến xa, đây chính là chí bảo của hoàng cung Thạch quốc, có thể bay nhanh như tia chớp.

Học việc Trục lộ vô cùng lớn, bên trong sơn môn cung điện liên miên, khí thế hào hùng, tuy Thạch Hạo đã nghe danh từ lâu thế nhưng đây là lần đầu tiên tới.

"Là các ngươi!" Hạ U Vũ kinh ngạc, sau đó là lộ nét vui mừng, toàn thân áo trắng, nhiều năm qua đi thế nhưng dung mạo của nàng vẫn như cũ, vẫn tươi đẹp và rạng ngời.

Trò truyện một đỗi, tất cả mọi người đều vô cùng vui sướng, năm đó tựa như đang ở trước mắt vậy.

Nữ chiến thần có dung mạo xuất chúng, vô cùng xinh đẹp, làn da trắng mịn, một thân chiến y hoàng kim, vóc người cao ráo. Thạch Hạo vô cùng ấn tượng với nàng, dù sao nàng cũng từng nhiệt tình mời nó gia nhập học viện Trục lộc, thế nhưng nó không đáp ứng.

Nàng và Hạ U Vũ là hai truyền nhân kiệt xuất của hai giáo cũng là bạn tốt của nhau.

"Các ngươi muốn xây dựng lại Bổ thiên các? Chuyện như vậy có thể nào thiếu ta chứ." Nữ chiến thần cười nói.

"Xây dựng ngay trên chỗ cũ." Thạch Hạo nói, đồng thời nói cho mọi người biết, Tế linh vẫn có thể tái hiện, lời này vừa ra liền khiến mọi người kinh ngạc.

Cây Thần đằng kia khiến moi người khó mà quên được, mỗi khi nhắc tới đều cảm thấy tiếc nuối vô cùng.

Mọi người thương lượng trong thời gian dài, Thạch Hạo nói mọi người đừng nên lộ diện, tất cả cứ để nó ra mặt hành động, mọi người cứ âm thầm phụ trách công tác trùng kiến.

"Thế sao được, ngươi muốn hấp dẫn kẻ địch sao?" Tiêu Thiên lắc đầu.

"Ta không sợ bọn họ." Thạch Hạo nói, làm như thế mới an toàn, đại kiếp nạn vừa qua đi nó cũng không chắc có còn biến cố gì nữa hay không.

Nó sớm đã vang danh thiên hạ nên có người sớm đã xuất hiện địch ý với nó, thêm một vài người thì cũng chẳng sao cả.

Mấy ngày sau, trên phế tích Bổ thiên các bắt đầu công tác trùng kiến, mọi người chưa hề lộ diện, chỉ là Thạch Hạo nhờ một vài người đi chỉnh đốn lại sơn môn, xây dựng lại lầu gác.

"Có một vài ân oán cần phải giải quyết, có một vài hận thù cần phải báo!" Thạch Hạo nói.

Năm đó, có vài thế lực đáng hận nhất, Thú sơn Tây Lăng, Thác Bạt thế gia, còn có Vũ tộc, tất cả đều là chủ lực, Vũ tộc sớm đã bị Thạch Hạo tiêu diệt, nhưng hai nhà còn lại vẫn tiêu dao như trước.

"Máu không thể đổ oan uổng được!" Dù là Hạ U Vũ cũng nắm chặt nắm đấm, trong con ngươi xinh đẹp ấy tỏa ra sát khí, nàng chỉ biết trơ mắt nhìn sư huynh đệ chết thảm.

Mà những người khác, có ai không từng trải qua cơn hạo kiếp ấy, mắt thấy máu chảy, đầu lâu từng người thân thương ấy rơi xuống, rất nhiều người đang ở tuổi vị thành niên.

"Cứ từ từ, còn có Nghi sơn, Thần sơn Nam Vẫn từng chiến đấu với Thần đằng, ngoài ra còn chí cường giả Thôn thiên tước và Cùng Kỳ nữa." Thạch Hạo nói.

Trận chiến năm đó xuất hiện mấy Chí cường giả nên mới dẫn tới Bổ thiên các bị diệt, đây mới chính là nguyên nhân cơ bản nhất.

Chỉ là, đám người Tiêu Thiên, Chu Vũ Hào không muốn đề cập tới, những người này đều làm bọn họ mất đi tự tin, Tôn thiên tước, Cùng Kỳ đều là sinh linh vô cùng kinh khủng.

Mà Thần sơn Nam Vẫn, Nghi sơn càng không cần nói tới, đều vô cùng siêu nhiên, nghe đầu là nơi thần linh sinh sống, địa vị tối cao.

"Những sinh linh kia..." Đám Tiêu Thiên chần chờ giây lát, trong lòng vô cùng nặng nề.

"Không cần lo lắng, món nợ này đều cần phải thanh toán cả, ta sẽ đi tới từng nhà một bái phỏng!" Thạch Hạo nói.

Mọi người hoảng hốt, sau đó là chấn động, hiện tại tiểu Thạch vang danh thiên hạ, uy chấn tám vực, làm rất nhiều chuyện 'khác thường'. Dù là đi hò hét ở những nơi thần linh sinh sống cũng chẳng có chuyện gì.

Hạ U Vũ, nữ chiến thần thoáng ngẩn người, thiếu niên non nớt năm ấy đã trưởng thành tới mức này, thật sự kinh người.

"Phải cẩn thận đấy, những nơi này không dễ chọc đâu, đủ tồn tại cùng

Cổ quốc đấy." Hạ U Vũ nhắc nhở.

"Niên đại đã khác xưa, cần phải thanh toán!" Thạch Hạo nói, lời nói chắc như đinh đóng cột.

"Tiểu Thạch, vang danh thiên hạ, chúng ta đều biết, không cần lo lắng, cứ xem thủ đoạn của hắn là được." Nữ chiến thần cười nói.

Đoàn người rời đi, chiến xa ầm ầm nghiền ép bầu trời, tiếp tục chạy về một tịnh thổ, tựa như một tia chớp ngang trời vậy.

Thác Bạt gia, sừng sững trong năm tháng, trước sau không ngã, nếu không phải Tế linh trong tộc chết từ thời thượng cổ thì bọn họ sớm đã khai quốc, xây dựng nên một quốc gia hùng vĩ rồi.

Có thể nói, thế gia này ở thời thượng cổ cực kỳ mạnh mẽ.

Thạch Hạo chọn bọn họ để khai chiến đầu tiên, chấm dứt tâm nguyên, xây dựng lại Bổ thiên các, đương nhiên phải báo thù, bắt đầu từ nơi này.

Sơn môn to lớn ngăn phía trước, như có như không, từng luồng long khí lượn lờ vờn quanh, quả nhiên là bảo địa.

Hiện tại, bọn họ vẫn cường thịnh như trước. Nếu không dựa vào cái gì mà dám liên hợp với những người khác đi tàn sát Bổ thiên các, tạo thành màn giết chóc và thảm họa như thế.

Thạch Hạo đứng sừng sững nơi ấy, một mình tiến tới nhìn khu cổ địa này.

"Ầm!"

Nó duỗi thẳng cánh tay, một dấu tay màu vàng lớn được kết thành trong hư không rồi nện mạnh xuống, gió mạnh cuồn cuộn, kim quang dâng trào, thần uy động bốn phía.

Sơn môn được luyện hóa từ hai tòa núi đá hóa thành bột mịn, đại trận bị

phá nát, tiếng vang chấn động thiên địa.

"Kẻ nào?" Bên trong truyền ra tiếng gào thét, một người đàn ông đầy uy mãnh lao ra, trong tay cầm kiếm bản to chỉ về trước.

"Là hắn, ta nhận ra hắn, một kiếm chém rớt đầu Thành sư huynh năm đó!" Ngạn Tâm kêu lên, trong mắt ứa lệ, vô cùng kích động.

"Ta giết rất nhiều người, ngươi là ai mà ngạo mạn thế hả?" Người đàn ông trung niên hất cằm, tuy rằng nhìn thấy những người tới này cũng chẳng phải hạng tốt lành gì, họ vô cùng mạnh mẽ thế nhưng khí thế cũng chẳng hề yếu đi.

"Ngươi còn chưa xứng!" Thạch Hạo không thừa lời, một chưởng vỗ về trước cứ như là một cái mâm màu vàng óng vô cùng kinh khủng.

"Keeng!" Kiếm bản to đứt lìa rồi nổ tung tại chỗ.

"Phụt!" Mà tên này cũng nổ tung theo, hóa thành mưa màu, hình thần đều diệt, ngay ra hét cũng không hét nổi một tiếng.

Cảnh tượng này làm mọi người chấn kinh, tiểu Thạch - quả nhiên danh bất hư truyền.

Thác Bạt tộc là gia tộc từ thượng cổ, gốc gác tự nhiên thâm hậu, trong lúc này đại trận lấp lánh, phù văn tăng mạnh nhanh chóng bảo vệ nơi đây, đồng thời từng bóng người không ngừng bay lên không rồi nhanh chóng lao tới đây.

"Là ngươi..." Có người kêu lên, nhận ra Thạch Hạo.

Hiên tại, cái tên tiểu Thạch đã chấn động cả thiên địa, không chỉ Hoang vực biết đến mà ngay cả những đại vực khác cũng đều kinh hãi với uy thế của nó, nó quật khởi quá nhanh không người nào có thể so sánh.

Những năm gần đây, nó làm rất nhiều chuyện khiến thiên hạ phải ngước

nhìn!

"Người trong tộc đã dời đi một ít, thế nhưng hơn nửa người lưu lại cũng không ổn." Một cường giả của Thác Bạt tộc biến sắc.

Thời khắc này, khi nhìn thấy đám người đối diện đang trên không kia, con mắt của nhóm Tiêu Thiên đều đỏ ngầu, ngay cả mắt cảu Thạch Hạo cũng nhíu lại, Bổ thiên các bị diệt trong giây lát cũng là do sát tính của đám người này quá mạnh mẽ, giết chết rất nhiều sư huynh sư tỷ.

"Là ông, tên quái vật kia, năm xưa ông đánh lén một chưởng về phía lão tổ Mộ Viêm khiến cho người thương nặng ho ra máu, cuối cùng phải chọn cách tự bạo!" Đứng phía sau Thạch Hạo là một người đệ tử còn trẻ tuổi run run giọng nói, chỉ về một ông lão tóc trắng bạc ở đối diện.

"Cái gì?" Con mắt của Thạch Hạo nhíu chặt, nổi giận đùng đùng.

Lão tổ Mộ Viêm chính là người đã dạy Lôi pháp cho nó, trong cơn mưa xối xả đã dẫn nó tiến vào trong lôi vân để trải nghiệm, liều mạng lấy Lôi kiếp dịch cho nó, trong Bổ thiên giáo, đây cũng coi như là ân sư của nó.

"Giết, giết, giết!" Thạch Hạo nói liên tục ba chữ giết, toàn bộ mái tóc đều dựng ngược lên (Super Saya cấp 2 đây chăng), ánh mắt khiếp người cứ như là một con khủng long bạo chúa nhào về trước.

Lúc này, nó chẳng hề giữ lại gì nữa, pháp môn Côn bằng giương cánh, quyền ép thiên địa, mười phương rung bần bật, gợn sóng to lớn khiếp sợ đương đại!

Không cần nói lão tổ của Thác Bạt tộc cũng chỉ mới là cường giả cấp vương hầu, dù là Tôn giả cũng bị đánh nổ tung.

Đòn đánh này, Thạch Hạo hòa quyện nỗi hận ở bên trong, sát quang trong mắt hóa thành tia chớp, vì thù hận đã khiến nó trở nên điên cuồng.

"Ầm!"

Nó đám ra một quyền, người lão tổ kia cứ thế nổ tung, cơ bản không thể chống lại, dù rất nhiều pháp bảo được lấy ra nhưng cũng nát theo cùng hắn, tất cả hóa thành ánh sáng rất đáng sợ.

Vô lượng kim quang trên người Thạch Hạo vọt lớn, một con Côn bằng to lớn lấp lánh chói mắt bao quanh người, dị tượng kinh khủng, tất cả đồng thời giương cánh kích thiên.

Ven đường, cường giả trong Thác Bạt tộc lần lượt ngã gục, không tài nào cản nổi dù là nửa bước.

Thi thể lần lượt nổ tung, Thạch Hạo lướt đi trên đường, Côn bằng giương cánh, không ai ngăn cản.

"Ầm!"

Đồng thời, hỏa diễm đi kèm theo sau, những người đã chết kia đều bốc cháy rồi hóa thành tro tàn.

Vô cùng chấn động, tất cả mọi người đều sợ hãi.

Tiêu Thiên, Hạ U Vũ nhìn thấy bóng lưng của nó, trong lòng run rẩy không thôi. Tiểu Thạch quả nhiên đã quật khởi, quân lâm thiên hạ, uy chấn bát hoang!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 552: Diệt Trừ.

Thạch Hạo thân hóa Côn Bằng, gợn sóng bên người cứ như là đại dương mênh mông tỏa ra ngọn lửa màu vàng chói mắt, đất trời bị đè ép khiến nơi này trở nên sáng rực và hừng hực.

Lấy thiên địa làm lò, bản thân là lửa, cứ như đang luộc sủi cảo vậy (VL, chưa ăn sủi cảo bao giờ), bóng người giữa trời không ngừng 'chíu chíu' rơi xuống dưới, tiếng kêu thảm thiết liên miên.

"Thạch Hạo, ngươi khinh người hơi quá rồi đó nghe!" Một ông già hét lớn, toàn thân tỏa ra ánh sáng trắng bạc, lão không ngừng thiêu đốt khiến cả bầu trời đều uốn éo theo, khắp nơi đều là thánh diễm.

Một lão tổ của Thác Bạc tộc đã xuất hiện, lão đứng giữa trời cao, trong tay cầm pháp trượng nhẹ nhàng vung lên, tia chớp đan dệt, ngân xà lượn múa giữa trời rồi bổ về phía Thạch Hạo.

"Khinh người quá đáng? Năm đó, lúc các ngươi tàn sát Bổ Thiên Các, ngay cả đứa nhỏ chưa tới mười tuổi cũng chẳng tha, tại sao lúc ấy không nói câu này?" Thạch Hạo quát.

Một cột khí hình rồng mang theo phù văn từ trong cổ họng nó lao ra ngoài, đấy là cơn lửa giận trong lòng nó giờ đang được phóng thích, lập tức cột khí này xông về trước, phát sinh tiếng nổ vang rền.

"Phụt!"

Mấy bóng người ở phía trước lập tức nổ tung, hóa thành đám sương máu.

Đây cũng chỉ là một luồng tinh khí mà nó phóng ra đã có uy lực như thế

rồi, cao thủ tầm thường sao ngăn cản được, cốt nhục bị chấn động sẽ lập tức rạn nứt, 'thân tử đạo tiêu".

Mà tia chớp màu bạc đang lao tới kia cũng bị đánh tan, không thể nào tới gần được thân thể của nó.

"Ngươi thân là vua của một nước thế nhưng lại làm việc như thế này, diệt Thác Bạt tộc ta, chẳng lẽ không sợ người trong thiên hạ nguyền rủa hay sao, coi chừng Thạch quốc sẽ bị ảnh hưởng tới căn cơ đó!" Lão già sầm mặt lại.

Trong khi nói chuyện, hắn vung pháp trượng lên, thần trận hộ sơn được khởi động, năm đó chỉ thiếu chút nữa thì Thác Bạt tộc đã lập quốc, đã từng có Tế Linh vô cùng mạnh mẽ cho nên gốc gác trong đó cũng rất kinh người.

Nơi đây, ngọn núi nhô lên, tảng đá phát sáng tựa những ngôi sao trên chư thiên đang cảm ứng kêu gọi lẫn nhau, trong lúc nhất thời các tòa núi đá, tảng đá trong Thác Bạt tộc như hóa thành ngôi sao sáng vậy.

Đây chính là đại trận Tinh đấu*, mỗi một tảng đá lớn đối ứng là một ngôi sao lớn, khiến nơi đây trở thành biển sao, thu hút ánh sao trên chín tầng trời chiếu xuống.

(*): Ngôi sao.

"Ta giết chết các ngươi, thiên hạ ai dám nguyền rủa?!" Thạch Hạo quát lớn, dưới chân hiện lên một chiến trường cổ màu vàng, chiến trường như tia chớp ngang trời mang theo Thạch Hạo xông thẳng vào trong trận.

Cùng lúc đó, pháp kiếm thần linh mà nó cầm trong tay chém thẳng về trước, gợn sóng tỏa ra tới rợn người, kiếm khí cuồn cuồn xông phá nghiền ép tất cả những gì dám ngăn cản.

Bất kể là chiến xa hay là pháp kiếm trong tay nó đều là báu vật của Thạch quốc, là do thần linh lưu lại, dùng những thứ này để phá đại trận cùng cấp thì vô cùng dễ dàng.

Tia điện bay lượn, ánh sao đan dệt, nơi đây sáng chói khiến người khác không cách nào nhìn thẳng được, đâu đâu cũng có phù văn sáng chói, năng lượng cứ tàn phá bừa bãi cứ như là đại dương chập trùng vậy.

"Răng rắc!"

Trên đất, có một vài trận đài vang lên những tiếng giòn giã, từng tảng đá lớn rạn nứt, trận pháp được thiết lập từ thượng cổ bị hao mòn theo thời gian dài đằng đẵng qua đi, cuối cùng cũng không còn kiên cố như xưa nữa.

Thời gian lâu như thế, dù là thần cũng phải già đi chớ đừng nói chỉ là trận pháp do thần bố trí, lâu nay chưa hề được sửa chữa, thiếu sót sự bảo vệ cho nên không bằng trước được.

Cuối cùng, đại trận giải thể, từng tảng đá lớn nổ tung mất đi liên hệ với tinh đấu trên trời cao kia. Còn lâu mới có thể so được với hoàng cung Thạch quốc,dù sao cũng chỉ là một gia tộc cổ xưa mà thôi.

Chiến xa hoàng kim nghiền ép lướt qua, trong tay Thạch Hạo cầm pháp kiếm bổ về trước, lão tổ của Thác Bạt tộc hét to, một cây đèn bạc với khí tức cổ xưa không ngừng thiêu đốt xuất hiện trên đầu hắn.

Hắn chỉ tay về phía Thạch Hạo, nơi tim đèn bay ra một luồng lửa trắng nhằm về nó, đây là chí bảo trấn tộc, là pháp khí thần linh.

Ánh lửa màu bạc vô cùng kinh khủng, hư không bị đốt cháy đến mức uốn éo, chớp mắt đã tới trước mặt.

Thạch Hạo vẫn bình tĩnh, trên người nó đời nào thiếu pháp khí cấp bậc như thế này chứ, lập tức lấy thần kích trấn quốc ra, cây này đen bóng và cổ xưa thế nhưng trong chớp mắt liền thức tỉnh, thần quang dâng trào khắp nơi.

Đại kích vừa ra, lửa trắng bị đánh tan, sau đó nhằm thẳng về phía cây đèn cổ.

"Vù!"

Đèn trắng phát sáng, kiếm khí vô tận tung bay thế nhưng không thể nào làm tổn hại tới đại kích, cây này rất bất phàm, nói chung lại không thể nào so sánh được với binh khí mạnh nhất của Thạch quốc được.

"Keeeng!"

Đại kích đánh tới, thần diễm màu bạc bắn ra, đâu đâu cũng có nhưng Thạch Hạo chẳng hề hấn gì, những người của Thác Bạt tộc đều sợ hãi, không chống lại?

Vị lão tổ kia cũng kêu to, vẻ mặt trở nên tái nhợt, chuyện này lão chưa hề hình dung ra.

Bùm, lửa lớn bùng phát đốt cháy toàn bộ kiến trúc của gia tộc Thác Bạt cổ xưa này, tất cả tựa như bó đuốc, trong nháy mắt hóa thành tro tàn.

Đây là thần uy, tu sĩ bình thường không thể nào chống lại được.

Thạch Hạo cũng chẳng thèm thông cảm làm gì, những tên bị giết chết này nó đã từng gặp mặt, trận chiến ở Bổ Thiên Các ngày đó, đám này tàn nhẫn vô tình, trên tay dính đầy máu đỏ, hôm nay vừa khéo chấm dứt mọi nhân quả.

Thạch Hạo vung kiếm, ánh kiếm cực lớn lao ra, cả người của lão tổ Thác Bạt tộc hóa thành ánh sáng, cứ như là một cục đá lạnh gặp lò lửa cháy hừng hực, trong nháy mắt bị sấy khô ran!

Tới đây, trận chiến đã chẳng còn vẻ hồi hộp để theo dõi nữa rồi.

Phía sau, đám Tiêu Thiên, Chu Vũ Hào chỉ biết trợn tròn mắt, không phải là không biết Thạch Hạo đã uy chấn cả thiên hạ, thế nhưng khi tận mắt nhìn thấy trận chiến này thì vẫn không thể nào tin được.

Thác Bạt tộc mạnh mẽ là thế, giờ phút này đã bị công phá, thế nhưng bên phía mình chẳng hề có ai chết đi, với sức một người của Thạch Hạo có thể bình định toàn bộ con đường ở phía trước, một tay che trời.

Cây đèn bạc bị đánh tan, ngân diễm bị tàn phá bừa bãi khiến ánh lửa ngập trời.

Thạch Hạo thu lại ba món thần khí pháp kiếm, đại kích, chiến xa, ánh sáng quanh thân cũng rút lui.

"Cái tên họ Thạch kia, nạp mạng đi!" Có người của Thác Bạt tộc tức quá hóa điên, không để ý tới sống chết, ánh lửa từ trong người bùng phát giết về phía Thạch Hạo, cặp mắt đều đỏ ngầu.

"Các ngươi cũng tức à, ngày tàn sát Bổ Thiên Các, có từng nghĩ tới hôm nay không?" Thạch Hạo lạnh lùng nói, sau đó toàn thân nó lấp lánh, mỗi tất trên cơ thể đều tỏa ra kiếm khí.

Bên người nó, từng cây cỏ màu xanh cứ như là thần kiếm cắm rễ trong hư không, kiếm ý ngập trời!

Thanh âm bụp bụp không dứt bên tai, hễ là kẻ xông tới thì đều bị giết chết, huyết dịch tung tóe, không người nào có thể ngăn cản được kiếm khí này.

"Là bọn họ... chính là bọn họ!" Ngạn Tâm kêu to, nàng nhận ra rất nhiều người, tất cả đều là những người với vẻ mặt hung thần từng tàn sát sư huynh sư tỷ năm xưa.

...

Chiến dịch này, Thác Bạt tộc bị công phá, ánh lửa bạc đốt cháy toàn bộ nơi đây, Thạch Hạo thiết huyết vô tình, đánh hạ tất cả đám người đã từng tiến công Bổ Thiên Các năm xưa.

Nhưng nó vẫn không có tàn nhẫn mất tính người, nơi đó còn có những người lại, còn có phụ nữ trẻ thơ, còn có người chưa từng tiến công, nó vẫn không có hủy diệt, sau đó cả nhóm xoay người rời đi.

Mọi người đứng ở nơi xa nhìn ánh lửa hừng hực nơi Thác Bạt tộc, nỗi

lòng từng người vô cùng phức tạp, tuy rằng tru diệt được đám đao phủ kia thế nhưng nụ cười khó mà nở trên môi.

Dù sao đi nữa, trưởng lão còn có rất nhiều sư huynh tỷ đều đã chết, từng khuôn mặt từng nụ cười hiện lên, họ cũng không thể nào sống lại được.

Thác Bạt tộc còn có một bí thổ*, nơi đó tồn tại một ít nội tình trong tộc, bởi vì thiên hạ gần đây không được yên ổn cho nên họ cũng đã chuẩn bị đường lui cho mình để ngừa vạn nhất.

Nhưng mà, nơi ấy cũng chẳng phải là bí mật gì cả, đều bị đám Thạch Hạo tìm hiểu cả, hôm ấy cả nhóm giết sạch một đám cao thủ trong đó.

Đến đây, Thác Bạt tộc đã mất đi căn cơ, thất bại hoàn toàn, trên thực tế, bọn họ rút lui khỏi giới tu hành tới mấy chục năm, lại không cần nói tới việc là một thế gia mạnh mẽ.

"Nơi này là Sư Sơn*?"

(*): Sư - Sư tử.

Thạch Hạo kinh ngạc, trận chiến qua đi, bọn họ di chuyển với mười mấy vạn dặm trong núi rừng, khi tới một dãy núi trùng điệp thì thấy một tấm bia lớn, bên trên có khắc hai chữ Sư Sơn.

Dãy núi này rất rộng lớn, toàn là núi cao nguy nga.

"Đi, chúng ta vào xem thử." Thạch Hạo lộ nét mừng rỡ, bởi vì nó nghĩ tới Cửu đầu sư tử, nơi đây là nhà của tên này, trước khi nó đi thượng giới thì muốn gặp lại cố nhân hàn huyên một chút.

Bước vào khu vực này, cây cối thưa thớt, núi non khô cằn, không có bất kỳ cây cỏ dại nào chỉ có một vài đại thụ, rất thích hợp cho việc di chuyển của bộ tộc Hoàng kim sư tử.

"Kẻ nào, đứng lại!"

Vừa mới bước chân lên thì lập tức có kẻ hét lớn, mấy con sư tử màu vàng chạy tới, thân hình khổng lồ, bộ lông dài rối bời, vô cùng dữ tợn và uy vũ.

"Ta tới thăm cố nhân, xin chuyển lời với Kim Hoành, đại ca kết bái của nó đã tới." Thạch Hạo truyền âm.

Cửu đầu sư tử tên là Kim Hoành, chỉ có điều do huyết thống của nó cực hiếm, chủng tộc lại đặc thù cho nên sau khi ngoại giới thấy nó thì dùng tên của bộ tộc để gọi, cũng chỉ có một vài người mới biết tên thật của nó.

Mấy con sư tử to lớn này nếu như người bình thường nhìn thấy thì chắc chắn sẽ xụi lơ trên mặt đất, bọn chúng cứ như ngọn núi nhỏ khiến người khác cảm thấy áp lực cực lớn.

"Ngươi chờ chút." Một con sư tử hóa thành cơn gió lớn rời đi.

Sau đó không lâu, một chàng trai trẻ tuổi tóc vàng đi tới, vô cùng anh tuấn uy vũ, tinh khí thần tràn trề, con ngươi màu vàng kim sáng rực, đây chính là Cửu đầu sư tử, nó sớm đã có thể hóa thành hình người.

(DG - Vì Cửu đầu sư tử đã hóa thành người cho nên dùng HẮN, thay vì NÓ. Như thế thuận tiện xưng hô với Thạch Hạo hơn.)

Hắn từng đại chiến với Thạch Hạo ở Bách Đoạn Sơn, cũng coi như là không đánh không quen.

"Thạch Hạo!"

Lâu rồi mới gặp lại khiến hai bên đều xúc động, chia tách trước đại kiếp nạn, lúc đó còn có đám Hỏa Linh Nhi, Vân Hi, Hỏa Nha, Nhị Ngốc Tử, cuối cùng có người đi thượng giới lại có người ở lại.

"Vốn nói là sẽ tới thăm ngươi, nhưng giờ mới tới được." Thạch Hạo cười nói.

Kim Hoành mời đám người bọn họ vào trong núi, dọc đường đi xuất hiện vài con sư tử to lớn như là ngọn núi hoàng kim vậy.

Đám Tiêu Thiên, Hạ U Vũ, Chu Vũ Hạo sau khi tới nơi đây thì trong lòng tràn đầy tính hiếu kỳ, bởi vì Cửu đầu sư tử nhất mạch có danh tiếng cực lớn.

Một truyền thuyết nổi danh nhất, bọn họ chính là một trong mười đại tọa kỵ, thời thượng có có một vài thần thánh, bá chủ rất thích cưỡi Hoàng kim sư tử thay cho việc đi bộ.

Bất kể là thượng giới hay là hạ giới, đều là như thế.

Mà Cửu đầu sư tử sau khi trưởng thành thì sẽ vô cùng to lớn và đáng sợ, có không ít lời đồn, một vài thần sư có thể chiến bại chủ nhân của mình, nuốt lấy thần thánh, tiềm năng cực lớn.

Sư Sơn có ít cây cối thế nhưng lại có dị chủng, trên vách đá, trong khe núi đều là những linh dược rất lâu năm, đó đều là lão dược quý báu.

Cửu Linh Vương cũng xuất hiện, hắn chính là Vương của mạch này, địa vị tối cao, thế nhưng Thạch Hạo hiện giờ là hoàng chủ của Thạch quốc, bản thân hắn tới tiếp cũng không coi là thất lễ.

Lần tụ hội do Hỏa Linh Nhi tổ chức ở Hoàng đô Hỏa quốc thì Thạch Hạo đã từng thấy qua Cửu Linh Vương, Hỏa Nha Vương, còn từng được bọn họ chỉ điểm đôi lời, thu được không ít kinh nghiệm.

"Cửu Linh Vương, ngươi đã thành tôn giả?" Thạch Hạo kinh ngạc, sau đó là chúc mừng.

"Đại kiếp nạn qua đi cho nên mới đột phá thôi." Cửu Linh Vương gật đầu.

Chợt, Thạch Hạo cảm thấy có gì không đúng lắm, trong Sư Sơn còn có một luồng khí tức Tôn giả, chẳng lẽ tộc này lại có người đột phá nữa, nếu

đúng là như thế thì không hề đơn giản, nó hỏi thẳng.

Cửu Linh Vương cau mày, mà vẻ mặt của Kim Hoành lại không được tự nhiên, như có chút tức giận.

Xa xa, có một cái động cổ dâng lên ánh vàng, sương mù mịt mờ, gợn sóng thần năng tỏa ra đầy mạnh mẽ, trong đó truyền ra tiếng ngáy nhè nhẹ, có sinh linh đang ngủ say.

"Mang rượu tới..." Đó là một cường giả đang ngủ say, vẫn không ngừng lẩm bẩm, khí tức Tôn giả toác ra.

"Đây là người nào?" Thạch Hạo hỏi.

"Cường giả ở thượng giới xuống." Kim Hoành cắn răng nói, trên mặt mang theo vẻ tức giận.

"Cái gì?!" Không riêng là Thạch Hạo, mà đám Tiêu Thiên, Hạ U Vũ cũng biến sắc.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 553: Quy Tôn

"Mang rượu tới..." Kèm theo tiếng lảm nhảm là tinh lực càng thêm mạnh mẽ, thân hình to lớn, dù đứng rất xa thế nhưng có thể cảm nhận được sức sống vô cùng dồi dào.

"Chuyện gì đã xảy ra?" Thạch Hạo hỏi.

Sắc mặt của Cửu Linh Vương càng khó coi hơn, mắt liếc nhìn cái động cổ, mái tóc dài màu vàng bay lượn.

Kim Hoành mở miệng, nghiến răng nghiến lợi, nói: "Hắn tới nơi của chúng ta để chọn cường giả dẫn lên thượng giới để cho thần thánh làm thú cưỡi."

Đám Tiêu Thiên, Hạ U Vũ nghe thấy thế thì kinh hãi, quả nhiên giống với lời đồn, các thần thật sự rất thích chủng tộc Hoàng kim sư tử, rất yêu thích dùng bọn chúng để làm thú cưỡi. Nhưng chuyện này lại là một sỉ nhục đối với bộ tộc này, rõ ràng là một chủng tộc có tiềm lực vô tận thì sao tình nguyện chứ?

Nếu không phải Cửu Linh Vương vừa mới trở thành Tôn giả, nếu không phải là đối thủ của tên Tôn giả thượng giới kia thì sớm đã trút giận rồi, với tính cách của bộ tộc này thì đời nào ẩn nhẫn tới giờ chứ.

"Gọi hắn dậy, coi hạ giới chúng ta là vườn thuốc trại nuôi sao, thích thứ gì thì lấy thứ đó à?" Thạch Hạo đương nhiên phải can thiệp.

Đừng nói là nó có quan hệ rất thân với Cửu đầu sư tử, dù là quan hệ bình thường thì nó cũng phải ra tay, nó chẳng hề có thiện cảm với những sinh linh từ thượng giới tới.

Sâu trong động cổ là một bảo địa, thường ngày là nơi bế quan của Cửu Linh Vương, có thạch nhũ từ trong lòng đất dâng lên, tuy cũng chỉ là một vũng nước nhỏ thế nhưng lại là linh dược của thiên nhiên.

Ngoài ra, trong động còn có Kim tinh khí, mọi thời mọi khắc đều dâng lên kim quang, đối với bộ tộc Hoàng kim sư tử mà nói thì nơi đây chính là chỗ tu hành lý tưởng nhất.

Thạch Hạo sau khi bước vào trong động cổ thì lập tức ngạp nhiên.

Nó nhìn thấy tên Tôn giả tới từ thượng giới này đang vênh mặt hất hàm sai khiến, làm mưa làm gió nơi đây, cả ngày chìm đắm trong rượu thịt, tên Tôn giả này là một con rùa đen rất lớn!

Tên này bốn chân chổng lên trời, bụng dưới trắng ngần, mai rùa lấp lánh kim quang nằm nơi đó, chẳng hề có chút hình tượng gì cả.

Thạch Hạo không biết nói gì nữa, một con rùa đen lớn xuất hiện như thế trước mắt nó, đúng là khác lạ, ngoài dự liệu của nó.

Nó còn tưởng rằng là một sinh linh hung tàn độc ác, nhưng lại là một con túy quy*!

(*): Rùa nghiện rượu.

Dù sao cũng là Tôn giả, những người này vừa mới vào thì nó liền tỉnh lại, thế nhưng mắt vẫn khép hờ hờ, lầu bầu nói: "Cửu Linh Vương, ngươi vừa mới đột phá mà thôi, đừng có tìm đau khổ làm gì, nhanh nhanh mang rượu ngon trong tộc tới đây đi, nếu không đừng trách ta không khách khí!"

Thạch Hạo giơ tay, trong hư không kết thành một dấu tay màu vàng đè về bên dưới.

"Ồ!"

Chỉ trong nháy mắt, con rùa đen này lật người lại, mắt mở to, nó cảm

giác sự nguy hiểm. Thân rùa đứng thẳng nơi đó, nhìn trông như đang vác một cái nồi đen thui, nhìn chằm chằm Thạch Hạo.

"Ngươi là ai?" Nó vô cùng cảnh giác, lớn tiếng hỏi.

"Người thu phục ngươi!" Thạch Hạo ép tới trước, trên người xuất hiện chiến y Bất diệt kim thân lấp lánh ô quang.

"Nhóc con, ngươi biết ta là ai không?" Rùa đen trừng mắt quát lớn, ra vẻ kiêu căng ta là số một.

"Không phải chỉ là một con rùa thôi sao?" Thạch Hạo cười khinh bỉ, lần nữa giơ tay, bàn tay hóa thành màu vàng óng, vù một tiếng vỗ mạnh tới, gợn sóng vô cùng đáng sợ lao ra.

Con rùa đen tuy to nhưng vô cùng linh hoạt, hai chân đứng trên mặt đất, vèo một tiếng đã tránh sang bên, không chọn cách chống đỡ trực diện.

Đám Cửu Linh Vương, Hạ U Vũ đều rút về sau rồi rời khỏi cái động này, Tôn giả chiến đấu thì rất kinh khủng, hơi tí liền có thể chấn cho hàng loạt ngọn núi sụp đổ.

"To gan, nhìn thấy bản thần còn không mau quỳ xuống, ta tới từ thượng giới, bọn ngươi há có thể mạo phạm!" Rùa đen quát lớn.

"Chỉ là một con rùa đen thui, nói dóc mà không sợ sâu răng à, ngay cả thần ta cũng diệt chớ đừng nói tới ngươi!" Chưởng ấn màu vàng của Thạch Hạo ngưng tụ, lần nữa đè ép hư không rồi từ từ ép xuống.

"Cường giả nhen nhóm Thần hỏa xuống hạ giới này thì ai có thể diệt chứ, đừng chém gió nữa." Rùa đen trách mắng.

Thạch Hạo chẳng thèm nói làm gì, nó cảm thấy, con hàng này chắc uống quá nhiều nên say xỉn không biết đường về, còn không biết tới ngoại giới đã xảy ra chuyện gì.

"Ầm!"

Bàn tay màu vàng đánh xuống, tiếng nổ vang rền vang lên.

Rùa đen biến sắc, phù văn trên người lấp lánh liền hóa thành một tấm khiên hình mai rùa rất rực rỡ và lấp lánh, chặn lại chưởng ấn màu vàng kia.

"Keeeng!"

Thanh âm cứ như là chuông thần nổ vang, vang vọng cả dãy núi này khiến cho người người ù cả tai, sức mạnh mạnh tới cực điểm.

Rùa đen hét lên rồi lảo đảo về sau, nhưng vẫn không có bị thương.

Thạch Hạo biến sắc, nó biết sự đáng sợ của chưởng ấn màu vàng này, Tôn giả bình thường thì sao ngăn được chứ, chắc chắn sẽ bị đánh vỡ và chết tươi.

Sức phòng ngự của con rùa đen này quả kinh người, tấm khiên kia kiên cố không hư, lại gánh chịu được sức lực to lớn đầy nghịch thiên của Thạch Hạo, ngăn chặn được thân thể đầy mạnh mẽ của nó.

Tốc độ của con rùa này chẳng hề 'rùa' tí nào, nó hóa thành một cái bóng trắng đen phá tan vách động rồi xông ra ngoài, nhanh như chớp muốn chạy trốn.

"Lại đây!" Thạch Hạo quát lớn, sử dụng thân pháp Côn Bằng ngăn cản đường lui của nó.

Rùa đen há miệng, một luồng ánh đen bay ra rồi hóa thành một đầm nước, bên trong có mười tám viên cốt châu xanh biếc óng ánh cùng phát sáng, sau đó trấn áp về phía Thạch Hạo.

Trong nháy mắt, kiếm khí thông thiên, mỗi một ánh kiếm này đều đánh lên trên cốt châu. Cùng lúc đó, Thạch Hạo phóng thích ra tinh lực như đại dương của mình, tiếng hét dài vang lên rồi đánh về phía con rùa đen này.

"Keeng", "keeng!"...

Tiếng vang điếc tai, mai của rùa đen vô cùng chắc chắn, nó bị đánh tới nỗi chỉ còn cách rụt đầu vào bên trong mai rùa, không dám lò đầu ra ngoài.

Ầm, Thạch Hạo lại vận dụng lực Côn Bằng gia trì thân thể, mỗi một tấc máu thịt đều biến thành màu vàng óng, lần này bàn tay đánh xuống, rùa đen rốt cuộc cũng chịu không nổi nữa.

"Ngừng, chuyện gì cũng có thể bàn bạc cả!"

Thạch Hạo vỗ tay, tuy cách một lớp mai rùa thế nhưng vẫn chấn cho miệng của nó phun máu tươi, khiến nó sợ hãi tột độ.

"Ta chịu thua!" Con rùa này chẳng hề có khí phách gì cả, cứ núp bên trong mai rùa rồi kêu to gọi nhỏ thể hiện vẻ thần phục, mười tám viên cốt châu cũng đã được nó thu lại từ sớm.

Thạch Hạo không muốn lấy tính mạng của nó, tên này chịu đòn tốt như thế, nếu thu ở bên người thì cũng không tồi, đồng thời cũng từ nó tra khảo được những chuyện liên quan tới thượng giới.

"Ta tới từ Tử Phủ sơn, sơn chủ được xưng là Lục Tí đạo nhân*, ta là một Huyền Quy được nuôi trong linh trì** ngoài sơn môn, vốn là sẽ do tên Cẩm Lý*** trong ao hạ giới, phụ trách việc tìm kiếm mấy con tốt đẹp tọa kỵ cho môn phái, nhưng mà ta lại thích thú với hồng trần nên xung phong nhận việc, thay nó hạ giới."

(*): Đạo nhân sáu tay.

(**) Ao

(**): Cẩm - lộng lẫy, rực rỡ; Lý - Cá chép.

Chẳng cần phải hỏi thì nó đã 'thẳng như đường thẳng' khai ra toàn bộ.

Tên Lục Tí đạo nhân từng xuất hiện, trong lần đại kiếp nạn thứ hai, săn

bắt thần, tóm lấy Tôn giả, còn tiến vào trong Tây Phương giáo để uy hiếp dẫn tới Trượng Lục Kim Thân xuất hiện, hai bên nổ ra chiến tranh.

Nghe đâu, đạo thống của Lục Tí đạo nhân ở dưới hạ giới này bị suy yếu cũng có liên quan tới Tây Phương giáo.

"Xem ra trình chạy trốn của ngươi cũng rất khá, thôi thì làm tọa kỵ cho ta vậy!" Thạch Hạo nói.

"Ta là một con rùa, tuy rằng đã học một ít Thừa Phong thuật, thế nhưng... không thích hợp làm thú cưỡi." Rùa đen uất ức kêu lên.

Xương ngực của Thạch Hạo phát sáng, phù văn quét tới rơi lên trên người của nó, lúc này hình thể nó hóa nhỏ bằng lòng bàn tay, trên gương mặt mang theo vẻ sợ hãi cùng lớn tiếng rít gào.

Thạch Hạo cầm cái đuôi của nó rồi xách ngược lên, nói: "Ngoan ngoãn đi nghe, món rùa hấp muối cũng ngon lắm đấy."

"Chắc chắn sẽ ngoan như trẻ nhỏ!" Rùa đen vỗ vỗ ngực.

"Sau này gọi mày là Tam hắc vậy." Thạch Hạo đặt tên.

Đám Cửu Linh Vương, Tiêu Thiên, Hạ U Vũ không nói gì, con rùa này chẳng hề giống Tôn giả gì cả, mà thằng này đặt tên cũng chẳng hề có căn cứ gì cả.

Rùa đen lẩm bẩm, cái tên này chẳng hay chút nào, nó không thích nên lý sự.

"Đại hồng điểu, Nhị ngốc tử, Tam hắc. Đặt tên là phải có thứ tự như vậy, nghe êm tai cỡ nào chứ, không thích cũng phải thích." Thạch Hạo uy hiếp.

Rùa đen đau khổ, cái tên gì mà xấu dữ vậy? Nếu như nó biết, còn có Chu Yếm, Bóng Lông , Độc giác thú, tiểu Bạch thì sẽ càng sững người nữa, thiếu niên này thật sự không biết đặt tên sao!

Bất ngờ thu phục được một con rùa, đối với Thạch Hạo mà nói, đây là thu hoạch rất lớn rồi, bởi vì nó muốn đi thượng giới, vừa khéo có thể hỏi tin từ nó.

"Ngươi muốn rời khỏi 'cái giếng' này hả, muốn đăng thiên?" Cửu đầu sư tử hỏi.

"Ta tới đây cũng là muốn chào tạm biệt." Thạch Hạo gật đầu.

"Tới lúc đó, ta sẽ dẫn Hỏa Nha, Chim loan năm màu tới tiễn ngươi." Cửu đầu sư tử thất vọng mở miệng, nó cũng muốn đi thượng giới.

"Được, vừa hay lại có thể gặp được cố nhân nữa." Thạch Hạo gật đầu.

Thần sơn Nam Vẫn, được xưng là nơi ở, nơi cư trú của thần linh thượng cổ, là một cấm địa của Hoang Vực, còn kinh khủng hơn Thái cổ Thần sơn nhiều.

Thạch Hạo cáo biệt Cửu đầu sư tử, dẫn đám Tiêu Thiên, Ngạn Tâm đi tới nơi đây, bọn họ ngồi trên một con rùa lớn màu đen.

"Ngọn núi này có chút tà dị, chúng ta vào sao?" Chu Vũ Hào bồn chồn.

Phía trước, thế núi hiểm trở, tòa núi nguy nga nối liền không dứt, được mây mù bao phủ tựa như là tiên khí màu trắng đang ngập tràn vậy.

"Niên đại khác xưa rồi." Thạch Hạo lên tiếng, rồi ra hiệu cho Huyền Quy mang theo mọi người lao vào bên trong.

Trong dãy núi hoàn toàn mờ mịt, sương mù dày đặc, sau khi vào trong thì rất dễ làm người khác mất phương hướng, không tìm được lối ra.

Thạch Hạo lấy ra chiến xa, đây là thần khí nên di chuyển trong biển sương mù này đồng thời Đả Thần Thạch trên sợi tóc của nó cũng phát sáng chỉ điểm cách phá giải trận pháp.

Trên ngọn núi xinh đẹp này trông rất mộng mơ, đáng tảng sừng sững,

thác nước trắng xóa buông xuống.

Chỉ là sương mù quá dày nên nhìn mọi vậy đều mơ hồ, nhưng cũng chính vì điểm này nên khí tức tiên đạo và vẻ thần bí càng tăng thêm.

"Ai..." Một tiếng thở dài già nua truyền ra.

Mọi người giật nẩy mình, trong cấm địa yên tĩnh này lại vang lên tiếng nói đột ngột như thế, khiến người khác đâm ra sợ hãi.

Thạch Hạo vẫn bình tĩnh không nói gì cả, đứng bên trên mai rùa đen, ngước nhìn về trước.

"Tiểu hữu quả nhiên đã tới, ta đã biết, có nhân ắt có quả." Âm thanh già nua ấy lại vang lên.

"Tiến lên trước trăm trượng rồi quẹo trái, sau đó leo lên ngọn núi kia." Thạch Hạo chỉ Huyền Quy cách di chuyển.

Sương mù bị phá tan, một ngọn núi lớn màu đen trông rất hùng vĩ hiện ra trước mắt, mọi người di chuyển lên trên rất thuận lợi, chẳng hề bị ai ngăn cản cả.

Một ông già xuất hiện ở đỉnh núi, tóc trắng như tuyết, thân hình lọm khọm chống một cây gỗ xanh, hai mắt vẫn đục, da thịt nhăn nheo nhão nhoẹt, tinh khí thần chẳng thấy đâu.

Ở sau người lão có mấy ngôi mộ, cỏ dại đã phủ kín bên trên, trông rất thê lương lạnh lẽo.

Thạch Hạo để ý, lão già này vừa đốt giấy cúng cho mấy ngôi mộ này xong.

"Đây là..." Hạ U Vũ nghi ngờ nhìn về những ngôi mộ kia.

"Nơi Thần ở, tự nhiên là chôn Thần rồi, đều là những lão già khụ sống sót từ thượng cổ nhưng từng người từng người đều ra đi cả." Lão già thở dài

đầy xa xăm, chỉ về mấy ngôi mộ.

Ánh mắt Thạch Hạo lóe lên, nó không nghĩ tới khi vừa mới vào Thần sơn Nam Vẫn thì sẽ được tiếp đãi như thế này, được dẫn tới nơi mai táng của Thần linh, đây có ý gì?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 554: Nam Vẫn

Ngọn núi rất nguy nga, toàn bộ đều là màu đen, trên đỉnh núi có mười mấy ngôi mộ nằm kề nhau, là nơi mai táng của thần linh từ Thượng Cổ.

"Đều chết hết?" Tiêu Thiên nhỏ giọng hỏi.

"Có hai sinh linh sống tới giờ nhưng gắng gượng không nổi nữa, mấy năm trước đã tọa hóa và cũng được chôn ở đây, nếu như các ngươi tới sớm vài năm thì chắc có thể gặp rồi." Ông lão nói, nhếch miệng cười cợt.

Lão tóc bạc phơ, da dẻ biến thành màu đen và khô ráp, hàm răng rụng đi hơn phân nửa, đạo y màu tro đầy cũ kỹ như bị thời gian dài đằng đẵng bào mòn cho phai màu vậy.

Thạch Hạo cẩn thận đề phòng không dám khinh thường, vì nó biết ông lão này không hề đơn giản, nếu như nói lời gì đó bất cẩn, sơ sẩy một cái là sẽ lật thuyền ngay.

"Ông là một trong những thần linh từ Thượng Cổ?" Nó bình tĩnh hỏi.

"Sao có khả năng này chứ, ai lại có thể chịu đựng được thời gian dài đằng đẳng như thế, nếu ta là như thế thì sớm đã nằm vào trong kia rồi." Ông lão lắc đầu phủ nhận.

Hạ U Vũ không tin, nàng dựa vào linh giác mạnh mẽ của mình cho rằng cảnh giới của ông lão này cực cao vượt xa nàng, chỉ là tinh khí thần đã mất cho nên không còn uy thế kinh khủng kia nữa.

Mà đám Tiêu Thiên, Chu Vũ Hào cũng như thế, khi đối mặt với lão già này thì có cảm giác hơi kinh hãi.

"Lão sống còn lâu hơn cả ta, là một lão yêu tinh." Lúc này thì Huyền Quy mở miệng, nó dựng thẳng người lên rồi đứng sang một bên, nhìn nó quả thật giống y như một tên đang vác cái nồi đen cực lớn vậy.

Mọi người nghe thấy thế thì đồng loạt giật mình, càng thấy ông lão này không bình thường.

Lão cầm cây gỗ xanh trong tay, thấy thế thì buồn cười, nói: "Ba lần đại kiếp nạn trước kia, còn có một sinh linh Bất diệt tuần tra, truy sát cường giả nhen nhóm Thần hỏa, ta nếu là bất phàm thì có thể giữ được mạng à?"

"Ông khiêm tốn quá, chính vì ông còn sống nên mới nói lên ông mạnh mẽ và đáng sợ cỡ nào." Thạch Hạo mở miệng.

"Cái gì, lợi hại vậy à?" Huyền Quy quả nhiên không quan tâm mặt mũi, nghe thấy những lời này liền lập tức vọt ra sau lưng Thạch Hạo, không dám nói gì nữa.

Những người khác cũng thấy lạnh toác cả người, trong lòng càng nặng nề hơn.

"Tiểu hữu mắt thần như điện, lão hủ cũng chỉ là không muốn bị người khác nhớ tới mà thôi, nếu như tiểu hữu đã nhìn ra thì ta cũng không giấu gì nữa. Đúng ! ta xác thực từng có tu vi bất phàm, đã từng nhen nhóm qua Thần hỏa."

"Nhen nhóm Thần hỏa?" Ngạn Tâm kinh ngạc, ông lão này quả nhiên kinh khủng, nói như vậy thì đã tiến vào Thần cảnh, là Thần sống sốt từ Thượng Cổ tới giờ sao?

Lão già nở nụ cười, nói: "Thế gian này có quá nhiều Ngụy thần, ở đâu lại có nhiều thần linh như thế, ta năm đó cũng chỉ là dùng mánh lới nên mới có được một phen tạo hóa."

Thực sự mà nói thì lão là con cháu một vị cường giả nào đó của Thần sơn Nam Vẫn, tuy lão không phải là người thượng cổ nhưng cũng có thể

xem là như vậy. Vì lão sống rất rất lâu, mãi tới tận đời này thì thân thể mới khô cạn, Thần hỏa dập tắt.

Lão vẫn chưa biểu hiện ra địch ý của mình, vô cùng thản nhiên.

"Sau khi thành Thần, Thần hỏa cũng sẽ dập tắt sao?" Tiêu Thiên hỏi, đây cũng là nghi vấn trong lòng của không ít người.

"Tất nhiên là theo thời gian trôi đi thì thể chất bản thân giảm sút, toàn bộ đều muốn tụt dốc, mọi thứ đều sẽ cạn kiệt kể cả Thần hỏa." Ông lão thở dài.

Lão lại nêu lên ví dụ, cây dây leo già của Bổ Thiên các, năm đó nó thần uy cái thế mạnh biết bao, nhưng dù nó trải qua thời Thượng Cổ sống tới bây giờ thì thế nào? Còn không phải là mất đi hoạt tính, một thân tu vi giảm mạnh rồi từ từ khô vàng héo úa chết đi, về phần ngày xưa Thần hỏa cháy hừng hực giờ cũng như là nến tàn trong gió, còn không mạnh bằng người vừa mới nhen nhóm Thần hỏa.

Tới hoàn cảnh đó rồi thì so với Tôn giả thì cũng chẳng có ưu thế là bao.

"Thật sự là quá thất lễ, hôm nay gặp được Chân Thần*, trong ba lần đại kiếp nạn cùng với sinh linh Bất Diệt càn quét qua mà vẫn bình yên vô sự, bội phục!" Thạch Hạo nói.

(*) Thần linh chân chính, không phải chỉ bọn ngụy Thần vừa mới nhen nhóm Thần hỏa.

"Ta bây giờ thì tính là Chân Thần gì chứ, ngay cả Thần hỏa đều đã dập tắt rồi." Ông lão lắc đầu cười khổ.

Lão cũng không giấu diếm gì, khi đại kiếp nạn tới thì lão tuổi thọ vẫn còn nhưng lại chủ động đánh tan đi Thần hỏa để quay trở lại thành người bình thường, tu vi giảm mạnh, trở thành một cường giả cấp vương hầu.

Mọi người kinh ngạc đồng thời cảm thán không thôi, ông lão này quả nhiên quyết đoạn cực kỳ, nếu không như thế thì sao có thể thoát được một

kiếp chứ, không bị bắt thì cũng bị giết chết.

Toàn bộ tu sĩ không ai muốn mình thụt lùi, nhưng lão lại dám tự phế đi tu vi.

"Tiền bối giờ đã khôi phục lại tới cảnh giới Tôn giả rồi chứ? Rồi cũng có ngày nhen nhóm lại Thần hỏa, tới lúc đó sẽ quân lâm thiên hạ." Thạch Hạo lên tiếng.

"Mới ăn được một cây thánh dược nên gắng gượng giữ lại mạng già này, và cũng trèo lên được cảnh giới Tôn giả. Thế nhưng để nhen nhóm Thần hỏa, đời này không hi vọng rồi. Sau khi lửa đã tắt mà muốn cháy lại thì khó khăn sẽ gấp mười lần, huống hồ tinh lực của ta giờ đã cạn kiệt, thân thể già nua." Lão lắc đầu.

"Xin hỏi đại danh của tiền bối?" Hạ U Vũ hỏi.

"Cứ gọi ta là Nam Vẫn, sinh ra ở ngọn núi này, chết cũng ở ngọn núi này, cứ lấy ngọn núi này làm tên vậy." Lão già than thở.

Mọi người lộ vẻ khác thường, Thần sơn Nam Vẫn được truyền lưu từ xa xưa, lão già này lấy đó làm tên, dù già nua những vẫn ở lại nơi đây, hoặc cũng cho là tự phụ?

"Tiền bối chờ ta ở nơi này, không biết có ý gì?" Thạch Hạo hỏi.

"Ta biết ngươi sẽ tới, thế nhưng tên kia đã chết rồi." Lão nói, rồi lấy ra một tinh thạch đặc biệt ghi lại toàn bộ hình ảnh của đại kiếp nạn năm đó.

Cường giả của Thần sơn Nam Vẫn từng tham gia đại chiến ở Bổ Thiên các, sau khi trở về với thương tích đầy mình thì đại kiếp nạn trong thiên địa lại tới, không thể nào tránh được một kiếp nên tất cả đều bị bắt đi.

"Mối thù của Bổ Thiên các, nếu như vậy bỏ qua thì khổng khỏi quá dễ dàng đi." Thạch Hạo trầm giọng nói.

"Khu Thần sơn này cũng chỉ còn một vài người già yếu bệnh tật mà thôi, vùng đất mà thần linh ẩn thân sớm đã sa sút. Tiểu hữu nhìn thử xem, chẳng lẽ tiểu hữu muốn làm khó mấy người này?" Lão lên tiếng, duỗi tay phá tan lớp sương mù, phía trước hiện lên mấy ngọn núi khổng lồ, bên trên có sinh linh đang sinh sống.

Thạch Hạo nhìn lướt qua, phát hiện nơi này quả nhiên sa sút rồi, không còn cao thủ đáng sợ nào nữa.

Lại thêm, Chí cường giả ra tay năm đó đã gặp nạn nên nó cũng không muốn trút giận xuống nơi này nữa, dựa theo lời nói của lão này thì lần hành động đó cũng không phải là mệnh lệnh của Thần sơn Nam Vẫn mà chỉ là hành vi cá nhân của đám người kia thôi.

"Đi thôi!" Thạch Hạo cũng không muốn giết người vô tội.

Đám Tiêu Thiên khẽ thở dài một hơi, rõ ràng kẻ thù đã gặp nạn mà tâm tình sao vẫn nặng nề vầy? Chủ yếu là vì người của sư môn cũng không thể nào sống lại.

"Ta nhìn thấy tiểu hữu đang mặc là chiến y Bất Diệt Kim Thân, chỗ ta có một khối Hoàng Văn Thạch, thôi thì tặng cho tiểu hữu để dung hợp với chiến y này." Ông lão tự xưng là Nam Vẫn bỗng mở miệng.

"Uhm, đây là..." Thạch Hạo kinh ngạc rồi đi tới quan sát, cục đá này màu đỏ đậm to bằng nắm đấm, bên trên có rất nhiều vết tích tựa như là Hoàng vũ* vậy.

(*): Hoàng - Phượng hoàng, Vũ - Lông chim.

Cục đá như thế này quả thật rất hiếm trong thiên địa này, vô cùng quý giá, nếu hòa vào trong bảo cụ thì có khả năng làm cho nó lột xác thậm chí là niết bàn, giống như là Phượng Hoàng dục hỏa trùng sinh vậy, vô cùng thần kỳ.

Có thể nói, dù là ở thượng giới thì cục đá này cũng là chí bảo vô giá,

mấy ngàn năm cũng chưa chắc kiếm được một cục.

"Cảm ơn tiền bối!"

Cuối cùng bọn nó ra đi như thế, trận chiến như trong tưởng tượng cũng không hề diễn ra, có cũng chỉ là nỗi thất vọng dù Thạch Hạo nhận được một chí bảo thì nó cũng chỉ biết thở dài mà thôi.

Sau đó cả nhóm tới Nghi sơn, đây cũng là khu cấm địa rất mạnh mẽ vì cường giả của nơi này từng là Tế linh của Tiểu Tây Thiên.

Đáng tiếc đại kiếp nạn qua đi thì nơi này cỏ cây thưa thớt, đất đai khô cằn, chứng tỏ nơi đây từng diễn ra đại chiến khó mà tưởng tượng nổi.

Nơi này còn có sinh linh thế nhưng Tôn giả thì không, cũng đừng nói tới cường giả đã nhen nhóm Thân hỏa, trong đại kiếp nạn tất cả đều bị trấn áp, không ai chạy thoát.

"Thật sự là đáng tiếc mà." Thạch Hạo lắc đầu, nhìn dãy núi này mà ngây người. Ngày xưa cũng chỉ có vài người mới có thể đăng lâm nơi đây, dù là Tôn giả cũng không được.

Nhưng hiện tại, núi sông trong thiên hạ này đâu đâu nó cũng có thể đặt chân tới, tất cả đều hiểu rõ ngọn ngành.

"Ngươi nên cảm thán nhân sinh thật sự là lạnh lẽo cô đơn như tuyết, có phải cảm thấy ở giới này chẳng có đối thủ xứng tầm với mình nữa cho nên chán chường?" Nữ chiến thần nở nụ cười hỏi.

"Không buồn cười chút nào." Thạch Hạo lắc đầy.

Muốn báo thù cũng không được, mạnh mẽ như Nghi sơn cũng sớm suy bại, sinh linh ra tay trước kia cũng đã chẳng còn trên đời nữa.

Giới này, chẳng lẽ hết cao thủ rồi sao? Thạch Hạo nghĩ tới vấn đề này thì con ngươi sáng lên, ánh sáng thần thánh tăng mạnh, nó vọt về chân trời,

suy nghĩ rất lâu về vấn đề này.

"Cừu địch chết hết, ngược lại cũng đã tránh thoát được phiền phức từ chúng ta, không gì là không thể, việc này báo hiệu Bổ Thiên các chúng ta sẽ từ từ hưng thịnh, cho nên chúng ta cần nỗ lực trùng kiến lại!" Tiêu Thiên nói.

"Tiểu Thạch quân lâm thiên hạ, quét ngang chư địch, chúng ta thì xây dựng lại Bổ Thiên các, đây không phải rất tốt hay sao?" Hạ U Vũ cũng cười nói.

Những người này vừa nói ra thì hứng thú của mọi người đều tăng mạnh, gạt bỏ mọi vấn vương trong lòng.

"Hi vọng là như thế!" Thạch Hạo nhẹ nhàng nói, nếu như không có bất ngờ gì thì nó muốn đăng thiên, rời khỏi hạ giới.

Nơi cuối cùng, Thú sơn Tây Lăng.

Nếu nói, từ xưa tới nay nơi nào có âm khí nhất Hoang Vực, nơi này tuyệt đối xưng nhất.

Đây là lăng tẩm vô cùng lớn, xưng là Tây Lăng, nơi này chôn cất không phải là phàm nhân, cũng không phải là tu sĩ tầm thường, mà là các hung thú và chim thần thời thái cổ.

Năm tháng dài qua đi, cũng không biết có bao nhiêu hung thú và chim thần đầy mạnh mẽ chôn ở nơi này, đây là một nghĩa địa rất hùng vĩ.

Nếu như ngược dòng thời gian về thời kỳ Thái Cổ, khi đó Côn Bằng còn sống thì có thể hiệu lệnh thiên hạ, mà Thập hung khác cũng từng xuất hiện.

Quá khứ xa xưa này đã xảy ra quá nhiều đại chiến, có trong lao tù hạ giới, cũng có cùng với thượng giới, sinh linh chí cường từ thương vô số, tất cả đều được chôn ở nơi này.

Nên biết, những con hung thú này đều là thần, còn có cả Thần Vương, Thiên Thần... mạnh mẽ tới mức làm người khác run sợ, khó mà tưởng tượng nổi, chỉ cần bất kỳ một sinh linh nào xuất hiện ở niên đại này thì cũng có thể khí thôn bát hoang.

Ngoài ra đời sau của một vài hung thú và chim thần chết đi cũng chọn nơi này làm nơi mai táng.

Lâu dần, âm khí nơi đây càng nặng, giống như là Minh giới vậy.

Mà sinh linh bảo vệ nghĩa địa năm đó, theo sự biến thiên của năm tháng, con cháu của bọn họ trở thành lực lượng không thể khinh thường, thành lập nên môn đình "Thú sơn" này.

Đây chính là nguyên do của Thú sơn Tây Lăng!

Từ từ lại gần, dãy núi nhìn nhìn rất đặc biệt, cứ như là từng gò đất to lớn san sát nhau, ngọn núi nào cũng đều như thế, to lớn vô biên.

"Không có chút âm khí gì cả." Chu Vũ Hào nhíu mày.

Tới nơi này, trời đất sáng sủa, mặt trời treo cao, ánh nắng chiếu khắp, cũng chẳng hề cảm thấy lạnh lẽo gì cả.

"Uhm, chỗ này rất kỳ lạ, nghe nói có lúc âm khí sẽ ngập trời, không gì sánh được, mà thời gian còn lại thì dương khí sẽ sung túc như ngoại giới." Nữ chiến thần nói.

Trong dãy núi, cây cỏ đa dạng, cổ mộc che trời, tất cả đều sống mấy ngàn năm, thậm chí có không ít tới vạn năm, lo lớn kinh người.

"Những cái cây này không có thành tinh, ngược lại cũng tính kì lạ." Hạ U Vũ nói.

"Đó là Thú sơn à?" Tiêu Thiên chỉ về bên cạnh.

Ở bên cạnh Tây Lăng có một vùng núi dồi dào linh khí, tử khí hừng hực,

cứ như rồng đang thăng thiên, nơi đó vừa nhìn thì biết ngay đó là thánh thổ để tu hành.

"Bên cạnh một vài tuyệt địa thì sẽ đi kèm là tịnh thổ thần thánh, ảo diệu của thiên địa tạo hóa khiến người khác không thể hiểu được." Ngạn Tâm nói.

Đám người Thạch Hạo đăng lâm Thú sơn thì phát hiện có một vài 'con tôm nhỏ'. cường giả trên núi đều phân tách, nói gì đã nghe được tao ngộ mà Thác Bạt tộc gặp phải.

"Trốn vào trong Tây Lăng!"

"Chúng ta tiến vào!"

Rốt cuộc, bọn họ cũng cất bước tiến vào phía những gò đất liên miên kia, bước vào nơi kỳ lạ này.

"Ầm!"

Khi tiến lên được mười mấy dặm thì thiên địa đột nhiên biến hóa khiến tâm thần người khác chấn động, không một ai giống nhau cả.

"Đây là..." Bọn họ khiếp sợ.

Đồi núi biến mất, trước mắt là Man hoang đại địa*, hung thú vô số, chim thần kích thiên, cảnh tượng kinh người.

(*) đất đai hoang vu.

"Hú..."

Cuồng phong gào thét, trên bầu trời một con Kim Sí Đại Bằng vụt ngang trời, cặp cánh của nó như đám mây bao trùm cả bầu trời, phù văn dày đặc, kinh khủng vô biên.

Dưới đất, một con Tỳ Hưu với huyết quang vô tận nhảy lùi từ ngọn núi này qua ngọn núi khác hòng đón đánh Kim Sí Đại Bằng.

Hướng khác, một con Chân Hống màu đen cũng rít gào, ba vầng trăng sáng trên trời cao bị kéo xuống tới hai vầng!

Xa hơn nữa, một sinh linh ngàn tay cả người phát sáng, nó ngồi xếp bằng ở dưới vách núi đang ăn một con Bạch Hổ thuần huyết rất lớn.

Phía Tây, một con Chu Yếm dùng thiết côn chọc thủng trời cao, bầu trời vỡ tan, một vài thần linh mạnh mẽ bị kích hạ.

"Ảo giác, đây không phải là sự thật!" Tiêu Thiên nói.

Trên đất, một con Viêm Mãng đang bò, thân thể khổng lồ ầm ầm di chuyển quẹt phải Tiêu Thiên, lập tức hắn bị đánh bay ra xa, gần như chết đi.

Thạch Hạo thất kinh, vội vàng thu mọi người lại gần, thần uy phóng thích bảo vệ bọn họ.

Huyền Quy hoảng sợ, nói: "Đây... không phải là ảo giác, có khả năng lời đồn là thật, nơi này đã diễn hóa thành một thế giới chân thực!"

"Cái gì?" Nữ chiến thần thất thanh hoảng sợ.

Nơi này quá đáng sợ, cứ như là thế giới Thái Cổ ngày xưa, vô số chủng tộc tồn tại, nhân thần cùng tồn tại, sinh linh mạnh mẽ đâu đâu cũng có, cạnh tranh vô cùng kịch liệt.

"Ồ?!" Thạch Hạo kinh ngạc, nó cảm thấy có vật gì đó trên người kẽ run thì lập tức thần lực tuôn ra, ngay tức khắc trong lòng run sợ.

Đó là hai khối tàn cốt trắng bóng đang phát sáng, như đang kêu gọi thứ gì đó.

"Nguyên Thủy Chân Giải?!" Thân thể nó chấn động.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 555: Tây Lăng Giới.

Ý nghĩa của Nguyên Thủy Chân Giải đối với Thạch Hạo vô cùng to lớn, thuở nhỏ nó đã bắt đầu tiếp xúc, đặt nền móng căn cơ kiên cố nhất từ khi ở Thạch thôn chính là dựa vào bộ cốt thư này.

Nhưng dựa theo những gì mà Liễu Thần đã nói, thiên Thần Dẫn mà nó đạt được cũng không phải hoàn chỉnh, chỉ là một bức vẽ ghi chép lại cốt văn đơn giản, hẳn còn có một khối cốt Vạn Linh đồ khác nữa.

Nó đã chiếm được tàn cốt của Vạn Linh đồ thế nhưng vẫn còn thiếu một góc, chứ cũng không phải là đầy đủ.

Thạch Hạo lấy ra, hai khối cốt ghép lại với nhau cứ như là 'dương chi bạch ngọc', đồng thời cả hai rung nhè nhẹ, ánh sáng trắng noãn nhu hòa tản ra.

"Lẽ nào phần còn lại ở nơi này?" Trong lòng Thạch Hạo kích động, khối cốt này rất quan trọng, nếu tìm được thì sẽ có tác dụng vô cùng lớn với Nguyên Thủy Chân Giải.

Lần xây dựng nền tảng này, nó rõ ràng cảm nhận được thứ sức mạnh hóa mục nát thành hiếm thấy, nhưng độ cao còn thiếu chút nữa, mà như Liễu Thần nói, chính là vì thiếu Vạn Linh đồ.

Cơ hội đang ở trước mắt sao? Thạch Hạo suy tư, bên trong Tây Lăng này chôn rất nhiều xương của hung thú chim thần thái cổ, nếu như nói Nguyên Thủy Chân Giải ở đây thì rất có khả năng.

"Ngươi sao vậy?" Hạ U Vũ hỏi, nàng thấy hắn nhìn khối cốt màu trắng trong lòng bàn tay thì ngây người, không hiểu gì cả.

"Không có gì." Thạch Hạo phục hồi lại tinh thần, hiện giờ không phải là thời điểm thất thần.

"Ngươi nói là nơi này đã diễn biến thành một giới, chuyện này là sao?" Thạch Hạo hỏi Huyền Quy.

Gần đó, Thao Thiết rít gào, Cùng Kỳ la hét, ngửa đầu lên trời hú, cảnh tượng rất kinh khủng.

"Theo như ngươi từng nói, nơi này là nghĩa địa mai táng hung thú chim thần Thái Cổ, trong này không thiếu Thần Vương, Thiên Thần, đội hình như thế này thì mạnh mẽ vô cùng..." Tam hắc không được tự nhiên nói.

Nó nhìn xung quanh, chỉ sợ những sinh linh mạnh mẽ kia đập tới, dù nó là Tôn giả thì cũng cảm thấy sợ hãi, nội tâm sợ sệt.

Dựa theo lời giải thích của Huyền Quy, một nhóm sinh linh mạnh mẽ như vậy được chôn cất cùng một chỗ thì chắc chắn sẽ xảy ra vấn đề lớn, nhưng không biết là do người xưa cố ý hay là không để tới.

"Tu vi của những sinh linh này bắt đầu đã là Thần, đều là tinh anh của bộ tộc ở một phương, kém nhất cũng đã nhen nhóm Thần hỏa, dù chết trận thì ý chí cũng khó mà tiêu được."

Chu Vũ Hào nghe thấy thế thì dõi mắt nhìn Man Hoang đại địa cùng với những bóng sinh linh khổng lồ kia, trong lòng thầm sợ hãi. Sinh linh như thế này, chỉ cần một tên thôi cũng đủ diệt sạch bọn họ.

"Ta nghe nói tám vực các ngươi có Hư Thần giới, đó là do các thần dùng sức mạnh tinh thần để xây dựng, diễn biến thành một thế giới kỳ dị." Huyền Quy nói.

"Ý ngươi là?"

"Nơi đây rất có khả năng giống với Hư Thần giới, bản thân cũng hóa thành một giới." Huyền Quy nói.

"Cái gì, không thể!" Tiêu Thiên kinh ngạc thốt lên.

Hư Thần giới là do sức mạnh tinh thần tạo thành, lấy pháp tắc làm khuôn, huyền diệu phức tạp khó lường, mà nghĩa trang này cũng như vậy?

"Loại 'Giới' được xây dựng từ tinh thần cũng không phải là thứ siêu phàm duy nhất, mà người thượng giới chúng ta còn có thể dựa vào để thăm dò một vài địa vực mênh mông không biết tên kia." Rùa đen bĩu môi.

Theo như lời của nó, nơi này chôn Chân Hống, Cùng Kỳ, Bạch Hổ, sinh linh ngàn tay, Đào Ngột... mỗi tên đều là Thần Vương, Thiên Thần, chủng tộc vô số, cường giả san sát, bọn chúng chết đi nhưng ý chí vẫn còn sau đó hóa thành anh linh.

"Nói cách khác, sinh linh nơi đây đã trở thành ác quỷ?"

"Sai, là anh linh, là địa phương có âm khí nặng nề thì sẽ tẩm bổ ra ý chí mạnh mẽ, bảo lưu những thứ khi còn sống." Huyền Quy sửa lại.

Chính là những anh linh mạnh mẽ này cũng tương tự như ý chí tinh thần của chư Thần,đan xen vào nhau, hình thành nên một giới kỳ dị, có thể xưng dựng tương tự như Hư Thần giới.

"Tự mở ra một giới, kỳ lạ tới chừng nào chứ?" Ngay cả Nữ chiến thần cũng thấy đau đầu và sợ hãi.

Những thứ ở nơi này có thể đều là Chí cường giả Thái Cổ, bất kỳ ai nhảy ra cũng có thể dễ dàng đập chết Tôn giả.

"Thế cũng còn tốt, tóm lại là âm khí càng nặng thì khi mở ra sẽ càng giống như Minh giới, cũng không phải là Dương giới, trong tình huống bình thường bọn họ sẽ không cảm ứng được chúng ta." Huyền Quy nói.

Hơn nữa, những anh linh này chỉ còn lại bản năng, chứ không có thông hiểu như khi còn sống, không thể suy nghĩ như người bình thường được.

"Sinh linh Bất Diệt lại bỏ qua nơi đây sao..." Thạch Hạo lẩm bẩm.

"Nếu như không tự thân bước vào thì sẽ không thể phát hiện nới này, giống như Hư Thần giới vậy, nếu như ngươi chưa tiến vào thì nó mờ mờ ảo ảo, không biết ở nơi đâu."

Hơn nữa, theo như suy đoán của Huyền Quy, giới này được mở ra không lâu cho lắm, nếu không sẽ có một vài thông tin rò rĩ truyền ra ngoài rồi.

"Nơi này vô cùng nguy hiểm, ta dẫn các ngươi ra ngoài." Thạch Hạo nói, vừa nãy Tiêu Thiên chỉ bị một con Viêm mãng vô thức quẹt qua mà đã bị thương nặng rồi.

Nếu xông vào nơi sâu, bị một vài sinh linh va vào thì chắc chắn là cửu tử nhất sinh.

"Vào thì cũng đã vào rồi, cứ đi thăm dò chút thử, nói không chừng đây là cơ duyên lớn cũng nên." Hạ U Vũ nói, bọn họ đều không muốn rời đi.

Không giống với Hư Thần giới, nơi đây mặc dù là do anh linh tạo nên, địa vực không lớn cũng có giới hạn nhất đinh, thế nhưng lại rất cô đọng, đám sinh linh này đã có thể hóa một nửa thân thể thành thực sự.

Sau khi di chuyển được một dặm thì họ thấy một tấm bia đá, bên trên có khắc ba chữ: Tây Lăng Giới.

"Quả nhiên, tự thành một giới sau cũng có tên gọi rồi." Huyền Quy kinh ngạc, sau đó trong lòng cảm thấy bất an liếc nhìn xung quanh.

"Cẩn thận một chút, không biết tấm bia này là do sinh linh của Thú sơn lập ra hay là có anh linh vô cùng thông thiên, suy nghĩ giống như con người, tự mình tạo ra tấm bia này." Thạch Hạo nói.

"Hẳn là người của Thú sơn, nếu như là trường hợp sau thì phiền phức lớn rồi."

Bỗng nhiên, ánh vàng lóe lên, một con báo lao tới, tốc độ cực nhanh, cơ bản không tài nào tránh kịp, nó hóa thành một tia chớp vàng óng.

"Ầm!"

Huyền Quy bị đánh bay, kêu rên thảm thiết, mạnh mẽ như nó, trời sinh có phòng ngự kinh người, dù có mai rùa hộ thể nhưng vẫn phun ra một ngụm máu tươi.

Đây cũng không phải là báo bình thường, trên đầu nó mọc ra một chiếc sừng, cả người chẳng có lông gì cả mà là vảy vàng óng ánh, không ngừng chạy, thần diễm thiêu đốt, mạnh mẽ kinh khủng.

Cũng chỉ là kết quả vô thức va vào, nếu như công kích thật sự thì dù Huyền Quy có cứng rắn cỡ mấy cũng phải nát tan.

Nó vọt qua, chớp mắt không thấy hình bóng đâu nữa.

Mà ở phía sau truyền tới một tiếng gào rú, một con quái vật đầu người thân chim, không ngừng vỗ cánh đuổi theo sau rồi vụt qua nơi đây.

Mọi người ngẩn ra, đến cùng đã tiến vào nơi quỷ quái nào thế này?

"Kinh thiệt mà, Thần linh được chôn ở nơi này quá mạnh mẽ, dùng ý chí tinh thần của họ để xây dựng thế giới, tuy không lớn nhưng quá đáng sợ!" Huyền Quy không ngừng cằn nhằn, từ từ bò lại, lau đi vết máu nơi khóe miệng, lộ ra vẻ sợ hãi.

"Còn muốn đi nữa không?" Thạch Hạo hỏi cả đám.

Lần này mọi người đều do dự, thật sự quá nguy hiểm, mặc dù những sinh linh này không có chủ động công kích thế nhưng nếu như chuyện kia lại tiếp tục diễn ra thì chắc chắn bọn họ sẽ rơi vào nguy hiểm.

"Ồ, có hương thơm." Huyền Quy hít hít mũi.

"Thơm thật, đừng nói là thánh dược, thần quả nghe?" Tất cả đều cảm

thấy tinh thần phấn chấn.

Bọn họ vốn định bỏ cuộc rồi thế nhưng lại gặp tình cảnh này, Thạch Hạo đi ở trước nhất, trên người mặc chiến y Bất Diệt Kim Thân, dùng thần giác mạnh mẽ của mình mở đường.

"Ầm!"

Một móng vuốt cực lớn hạ xuống, giẫm nát cây đại thụ bên cạnh bọn họ, sau đó vụt qua, gió mạnh theo sát ở sau.

Đây là một con Cùng Kỳ vô cùng kinh khủng, nó chạy cực nhanh khi tới gần bọn họ thì phóng thẳng lên trời, bay vào trong mây xanh.

Mọi người càng thêm cẩn thận hơn, ven đường có gặp một vài sinh linh đáng sợ nhưng cũng hên là tránh được, khi tiến tới mấy dặm thì rốt cuộc cũng tới nơi cần tới.

Phía trước có một cây lớn, xung quanh chỉ là đất trọc chẳng có cây cỏ gì, mà cành lá của cây này lại có màu trắng bạc và lượn lờ tia chớp.

"Đây là... Thiểm Điện thụ?" Huyền Quy ngạc nhiên.

Nữ chiến thần, Hạ U Vũ nghe thế thì cũng biến sắc mặt, nhớ tới ghi chớp trong cốt thư, đây là một kỳ dược vô cùng hiếm, sẽ kết ra Thiểm Điện quả, ăn vào thì sẽ có thể phát ra thiểm điện*.

(*): Tia chớp.

Nếu như vận may đầy đủ thì có thể nhờ đó nắm giữ pháp tắc Lôi Đình.

"Trên cây có quả!"

Cái cây này cũng không thấp, cao tới vài trượng, cành lá sum xuê, thi thoáng sẽ thấy một vài quả phát sáng lên như là từng cái mặt trời nhỏ, tỏa ra tia chớp.

Nhưng mà bọn họ sau khi vui mừng lại lộ vẻ do dự, đây cũng không phải là thế giới chân thật, mà là Tây Lăng giới, thứ này có thể ăn sao?

"Nơi này 1 nửa là chân thật nên có một bộ phận vật chất, cũng có quy tắc và năng lượng, có thể ăn được." Thạch Hạo nói, không nghĩ tới lại có bảo dược hi thế như vầy.

"Để ta xem thử." Huyền Quy liếm liếm môi, vô cùng sốt sắng, nếu như ăn được thứ này thì có thể sẽ có thêm thần năng* mới.

*Năng lực thần kỳ.

Nó không chờ được nữa nên vọt tới phụ cận thế nhưng rất là cẩn thận, nó phun ra một vệt sáng, lập tức cuốn lấy bốn quả, mùi thơm tỏa ra, tia điện lượn lờ.

"Không ổn, mau lui lại!" Thạch Hạo nhắc.

Không cần nó nói, Huyền Quy cũng cảm giác được nguy cơ, trong nháy mắt thu lấy bốn trái Thiểm Điện quả rồi lập tức rút lui.

Nhưng mà, nó vẫn chậm, trên cây lao ra vài con sâu màu vàng dài bằng ngón tay, tốc độ nhanh như tia chớp.

"Keeng!"

Tiếng vang truyền tới, thân thể khổng lồ của Huyền Quy bị một con sâu màu vàng dài ba tấc bắn trúng lập tức văng ngược ra sau, miệng trào máu tươi.

Mọi người biến sắc, đây là loại sâu gì vậy? Ngay cả Tôn giả cũng cản không nổi, quá đáng sợ.

Đây cũng là sinh linh ở thời Thái Cổ ư, dù chỉ là con sâu trên cây cũng mạnh mẽ như vậy, vậy nếu như mình sinh ra ở thời đó thì có thể sống được sao.

"Xoẹt" một tiếng, Thạch Hạo cuốn lấy mọi người rồi tiếp ứng Huyền Quy, nhanh chóng chạy đi.

"Keeeng!"

Một con sâu còn lợi hại hơn con trước nữa vọt tới làm vỡ mai rùa của Huyền Quy, máu tươi chảy ra, đồng thời con sâu này bùng phát ra tia điện.

Huyền Quy kêu thảm thiết rồi lộn nhào lên.

Thạch Hạo chụp lấy nó rồi lao thẳng lên trời, dùng pháp môn Côn Bằng nhanh chóng chạy xa.

Nhưng, con sâu thứ ba càng kinh người hơn,trông nó như một tia chớp màu vàng óng đang lao tới,hơn nữa nó lớn gần bằng lòng bàn tay.

Hoàn toàn chính xác, nếu như con sâu này bắn trúng thì mai rùa chắc chắn sẽ bị xuyên thủng, không ai ngăn được.

"Xoẹt!"

Con sâu vàng này vẫn lao đi, Huyền Quy cũng không tách ra, nơi vai bị xuyên thủng, mai rùa không thể ngăn được.

Vù, nó lại hét thảm.

"Vù!"

Tiếng vang nhỏ vang lên, bên trên sợi tóc của Thạch Hạo, Hoàng Điệp thức tỉnh lơ lững trong không trung, phát ra tiếng kêu khẽ..

Nói cũng kỳ, con sâu vàng hung tàn ấy liền run rẩy, sau đó xoay người rời đi, không truy sát nữa.

Mọi người giật mình, nhanh chóng lao đi tìm một nơi yên tĩnh thì mới dừng lại.

"Không ngờ lại có Thiểm Điện trùng, quá nguy hiểm." Nữ chiến thần than thở.

"Đấy là... Thiểm Điện trùng?!" Huyền Quy nghe vậy thì biến sắc, thân thể khẽ run, sau đó thở dài, cảm giác bảo toàn tính mạng sau tai nạn thật là tốt.

Nó nhớ tới một chuyện, mấy vị Thần ở thượng giới đi hái một cây bảo dược hi thế, kế quả bị một loại sâu gặm nhắm hết huyết nhục, tên gọi là Thiểm Điện trùng.

"Đáng chết, nơi đây không phải là Tây Lăng giới sao, đan xen giữa hư hóa và chân thật, sao lại có loại sâu này chứ?" Nó căm phẫn đồng thời cũng thầm may mắn, con sâu này chắc vẫn ở thời kỳ còn non chưa có trưởng thành, nếu không chỉ cần một đòn thôi thì thân thể cũng bị xuyên thủng rồi, cộng thêm tia chớp kia thì chắc chắn nổ tung.

"Vật này có thể ăn không?" Mọi người đồng thời nhìn về mấy viên Thiểm Điện quả.

Nếu như ăn được tuyệt đối là vận may lớn, khó mà tưởng tượng được!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 556: Tạo Hóa Nhỏ

Thiểm Điện quả, giống như quả mận thế nhưng lại lấp lánh ánh bạc, tia điện sèn sẹt, tản ra gợn sóng mạnh mẽ.

Mọi người hai mắt nhìn nhau, vật này tuy đoạt được nhưng cũng không biết có thể ăn hay là không, nơi đây là Tây Lăng, là một giới do anh linh biến thành, cũng không phải là thiên địa thật sự.

Nhưng nếu như từ bỏ cơ hội này thì không cam tâm. Vừa nãy quả thật quá nguy hiểm, Huyền Quy suýt chút nữa thì gặp nạn.

Thiểm Điện Trùng, chỉ cần nghe tới tên thì đã biết sự bất phàm của nó nằm ở đâu, sở hữu tốc độ nhanh như tia chớp, không kém đại thần thông Súc Địa Thành Thốn.

Sinh linh như thế này vô cùng đáng sợ, tổng cộng có ba giai đoạn trưởng thành, giai đoạn đầu chính là từ nhen nhóm Thần hỏa trở về trước, được cho là giai đoạn ấu niên. Đương nhiên, cái gọi là ấu niên thì cũng phải tu hành tới cả trăm năm.

Tiếp nữa thì có thể giết Thần.

Có thể suy ra nó đáng sợ cỡ nào, tiềm năng kinh người, mới vừa nhen nhóm Thần hỏa thì cũng chỉ là giai đoạn chưa trưởng thành, cách phân chia như thế để phân biệt sự mạnh mẽ của bộ tộc này.

Mọi người nhìn về Hoàng Điệp với ánh mắt đầy kỳ lạ, đây là sinh linh gì? Không ngờ khiến cho Thiểm Điện Trùng đầy mạnh mẽ sợ hãi rút lui.

"Cứ để ta liều chết thử xem sao!" Huyền Quy nói, rồi cầm lấy một quả Thiểm Điện.

Cũng không phải là nó không biết sợ, muốn đặt mình vào nguy hiểm, với tính cách nhát gan của nó thì chắc chắn sẽ không ngu dại làm vật thử nghiệm, chủ yếu nó cảm thấy có vấn đề bên trong.

"Ấy da, đau quá!" Huyền Quy kêu lên.

Thiểm Điện quả phát sáng trên móng vuốt của nó, tia chớp sáng rực gần như khiến nó tê liệt, móng vuốt cầm Thiểm Điện quả sớm biến thành màu đen rồi.

Mọi người biến sắc, cũng chưa có ăn mà, nếu như nuốt vào trong bụng thì sẽ tới mức nào chứ, chắc chắn bụng cũng bị xuyên thủng, quá đáng sợ.

Lúc này, Huyền Quy cũng do dự thế nhưng vẫn cắn răng, vận chuyển bảo thuật cắt một miếng nhỏ rồi cho vào trong miệng, từ từ luyện hóa.

"Xoẹt!"

Miếng nhỏ Thiểm Điện quả vừa vào miệng thì lập tức hóa thành một tia chớp đánh cho Huyền Quy kêu thảm thiết, khói đen từ trong miệng bay ra ngoài.

Mọi người đều sợ hãi.

Nó bò dậy, mặt mày xưng phù như đầu heo, miệng đều rách toát, máu tươi đầm đìa, mà trong miệng thì cháy đen, răng cũng xém tí nữa rụt hết.

Đúng là tự ngược đãi mình mà, mọi người muốn cười nhưng cười không nổi.

"Đáng chết, hên là chưa chín hẳn nếu không lôi đình đời nào thô bạo như thế chứ, nếu chín thì lập tức hóa thành phù văn cứ thế hấp thu." Nó căm giận.

Lần này nó cũng không dám ăn nữa.

"Ai muốn ăn thì tới mà ăn!" Nó nói lớ lớ, đau đớn chảy cả nước mắt.

Mọi người nhìn nhau, ngay cả Tôn giả cũng ăn không trôi thì ai dám động?

"Chúng ta ra ngoài cái đã, ở đây nguy hiểm quá." Thạch Hạo nói, dược hiệu của Thiểm Điện quả quá cuồng bạo, cần phải tìm được nơi an toàn rồi mới tính tiếp.

Tất cả mọi người đều gật đầu, trải qua nguy cơ vừa rồi bọn nó hiểu, đây không phải là nơi có thể xông pha bừa bãi, sinh linh lợi hại hơn Thiểm ĐiệnTtrùng còn rất nhiều. Dù sao, con sâu vàng kia cũng chưa có trưởng thành, mà Thao Thiết, Phì Di.. các đại hung thú thời xưa này lúc nào cũng có thể thấy được, đây là một ma thổ.

Rất nhanh, bọn họ đã đi ra Tây Lăng giới.

"Ồ, quả nhiên không phải là quả thật sự." Tiêu Thiên nói.

Sau khi đi ra ngoài, Thiểm Điện quả tuy vẫn sáng như trước nhưng cũng không phải có hình dạng trái cây mà là một đoàn năng lượng tụ lại, bao quanh có rất nhiều phù văn.

"Ai muốn thử?" Huyền Quy hỏi.

"Để ta!" Thạch Hạo ngồi xếp bằng, nó vận chuyển pháp môn Toan Nghê, các tia chớp chạy lộn xộn trong cơ thể từ từ dâng lên, sau đó nó nắm chặt Thiểm Điện quả rồi lấy xuống một phần bỏ vào trong miệng.

Đây là một miếng nhỏ ở trạng thái năng lượng, phù văn lít nhít, vừa mới vào trong miệng thì liền hóa thành tia điện sáng rực, không ngừng xung kích.

Thế nhưng, pháp môn Toan Nghê đã thi triển dẫn dắt những tia điện này, đánh cướp lấy những ký hiệu kia rồi đi vào trong cơ thể.

Thạch Hạo gặp phải xung kích như thế thì thân thể khẽ run, nhưng vẫn không có thê thảm như Huyền Quy.

"Là thứ tốt, bên trong có pháp tắc Lôi Đạo!"

Con mắt của Thạch Hạo phát sáng, sau đó nhét luôn quả còn lại vào trong miệng, ầm, lúc này vô tận ánh điện nhấn chìm nó, phù văn dày đặc, toàn bộ dấu ấn khắc lên trên thân thể nó.

Thạch Hạo rất thê thảm, tóc dựng thẳng, cả người cháy đen, cơ thể co giật.

Mọi người kinh ngạc, tình huống rất không ổn.

"Nếu như hắn có thể chịu được thì sẽ đạt được tạo hóa không nhỏ, dù gì cũng là phù văn Thiểm Điện, là một đại thần thông!" Huyền Quy ước ao.

Hơn nữa, nó cũng không được bình tĩnh, tự nghĩ mình nên thử lần nữa, lập tức nó cắt một phần nhỏ nhét vào trong miệng.

"Ầm!"

Huyền Quy kêu thảm thiết, mai rùa của nó có sức phòng ngự kinh người không có nghĩa là thân thể nó mạnh mẽ không tổn hại, mặc dù là Tôn giả nhưng lúc này toàn thân cháy đen, run lẩy bẩy.

"Không xong, có vấn đề!" Đột nhiên Thạch Hạo kêu lên.

Ngoại trừ ánh điện bao phủ ngoài thân thể nó thì còn có một lớp ánh đen mỏng manh hiện lên, tràn ngập khí tức tử vong.

"Sao không nói sớm!" Huyền Quy biến sắc kêu thảm thiết, nó ràng ràng cảm nhận được thân thể bị ăn mòn, tử khí nồng nặc đang xâm lấn máu thịt.

Mọi người sợ hãi, Thiểm Điện quả này hái từ trong Tây Lăng ra, quả nhiên có vấn đề lớn, đi kèm theo quả là tử khí nồng nặc.

Sau một khắc, Thạch Hạo, Huyền Quy bất động, ngồi xếp bằng ở nơi đó, cẩn thận chống lại rồi hóa giải tử khí trong cơ thể.

Lớp ánh đen kia vô cùng kỳ lạ, cứ như là ruồi nhặn bu lấy mật, lại như là đang sinh trưởng trên người, làm cách nào cũng trừ không hết, đồng thời nhanh chóng lan tràn.

Mạnh mẽ như Thạch Hạo, Huyền Quy mà cũng không đây được, cả người biến thành màu đen tựa như tiến vào trong Minh giới, thiếu hụt sinh khí, cả người như quỷ vật vậy.

Tình huống càng nghiêm trọng hơn, cuối cùng, Tiêu Thiên, Hạ U Vũ đều bị ép lui, ánh đen kia quá đáng sợ, ăn mòn tất cả mọi thứ xung quanh.

Lối ra Tây Lăng giới, con mắt tối tăm mở ra, một con hổ to lớn trắng như tuyết xuất hiện, nó lạnh lùng và vô tình nhìn chằm chằm Thạch Hạo.

"Bạch Hổ Vương?!" Tiêu Thiên kinh ngạc, sao hắn không biết được chứ, đây chính là một trong những thủ lĩnh Thú sơn.

"Hẳn là Tôn giả Bạch Hổ!" Hạ U Vũ biến sắc, khuôn mặt sinh đẹp đầy lo lắng liếc nhìn Thạch Hạo và Huyền Quy đang chống lại tử khí kia.

Hiển nhiên, con Bạch Hổ này đang ẩn nhẫn cho tới qua đại kiếp nạn, khi thiên địa an toàn thì mới đột phá, nếu không với thực lực của nó sớm đã tiến vào cảnh giới này rồi.

"Thật sự là tự tìm đường chết mà!" Bạch Hổ phát ra âm thanh, như sấm sét gầm vang, sát khí ngập trời.

Bạch Hổ chú trọng sát phạt, là một trong những huyết mạch mạnh nhất thế gian, được gọi là hung thú, cũng gọi là cổ thú thần thánh, nó tuy có huyết thống không thuần nhưng tới cảnh giới này thì hơn xa những Tôn giả bình thường.

Lúc nó mở miệng thì kiếm khí canh kim trào ra, chủ sát phạt, có thể vận chuyển Kim tinh khí của thế gian, đây là thần thông thiên phú, loạn kiếm bổ tới phát ra tiếng ầm ầm.

Không nói thứ khác, sức chiến đấu như thế này đủ làm trọng thương Tôn giả bình thường.

Tất cả mọi người đều sợ hãi, Bổ Thiên các diệt, năm đó Thú sơn Tây Lăng là chủ lực, mà một trong những thủ phạm lại là con Bạch Hổ này, hiện tại mọi người tới là để báo thù, chứ không phải ngồi im cho hắn giết ngược lại?

Mọi người đồng thời ngăn cản thế nhưng đều vô dụng, kiếm khí canh kim kia cứ như lôi đình giáng lâm, bao phủ lấy Thạch Hạo.

"Xoẹt!"

Thạch Hạo mở mắt ra, một tay nhấn xuống, Toan Nghê rít gào, vô cùng to lớn, nó lao tới đánh tan kiếm khí này.

"Sắp chết tới nơi mà còn có sức chiến đấu như vậy, bội phục!" Bạch Hổ nói, con mắt càng thêm lạnh lùng hơn, nó lùi về sau vài bước quan sát Thạch Hạo, sau khi xác nhận rằng tử khí đã nhập thể, ánh đen càng thêm mạnh mẽ thì nói: "Gan của ngươi đúng là to bằng trời, ngay cả vật trong Tây Lăng giới mà cũng dám động vào, ánh đen này nhập vào cơ thể, dù là người đã nhen nhóm Thần hỏa cũng rất khó mà sống sót."

Nó nói không phải sai, bên trong Tây Lăng giới chôn cất đều là Thần Vương, Thiên Thần, tử khí của bọn họ hóa thành hắc quang, không thể trừ khử được, có thể khiến cho sinh linh đã nhen nhóm Thần hỏa phải ôm hận.

Tôn giả nếu bị dính phải thì chắn chắn là đi chầu diêm vương!

"Dư nghiệt của Bổ Thiên các, ta vốn đã tránh lui thế nhưng các ngươi lại cứ như điếc không sợ súng, xông vào tận Tây Lăng giới, cả trời cũng muốn diệt các ngươi mà." Bạch Hổ lạnh lùng nói, tròng mắt lạnh lẽo như đao nhìn chằm chằm Thạch Hạo, nói: "Gần đây ngươi nổi danh như thế, còn không phải sắp chết !"

Nó lần nữa há miệng phóng ra một mảnh thần mang công kích về Thạch

Hạo, bởi vì nó tin tưởng Thạch Hạo không cách nào có thể hóa giải được ánh đen nhưng cảm thấy nên cẩn thận một chút.

"Mấy tên già của Bổ Thiên các đều do mình ta giết chết, ta dùng đầu của bọn họ chế thành ly rượu, vẫn luôn để bên cạnh, hôm nay xem ra có thêm chén rượu từ đầu Nhân Hoàng rồi." Bạch Hổ lên tiếng cố ý chọc tức nó.

"Ngươi đáng chết!" Đám người Tiêu Thiên lấy ra pháp khí, công kích về trước.

"Không phải là Tôn giả thì đều là tôm tép cả, không đỡ nổi một đòn." Đang lúc này, lối ra Tây Lăng giới xuất hiện một con sư tử già, còn thêm một con voi lớn.

Con sư tử già có bộ lông trắng bạc, há miệng gầm lớn, thần thông sư tử hống lao ra, những pháp khí kia đều bị đánh rơi, một số ít nổ tung.

Tam đại thủ lĩnh của Thú sơn Tây Lăng đã tới, con sư tử kia cũng đã bước một chân vào cảnh Tôn giả, tu hành mấy trăm năm, công lực càng thêm thâm hậu.

"Vù!"

Đột nhiên Thạch Hạo đứng lên, thân thể phát sáng, một luồng phù văn khó tả khuếch tán ra, ánh đen trong cơ thể nó đều bị bức ra ngoài.

"Cái gì?!" Bạch Hổ, Sư tử già, Voi lớn đều sợ hãi, ngay cả sinh linh đã nhen nhóm Thần hỏa cũng chưa chắc bức được tử quang này, hắn sao có thể chứ.

Xương ngực của Thạch Hạo phát sáng, sức mạnh Luân Hồi kỳ lạ khó lường khiến cho tử quang đều bị bức ra ngoài, đồng thời nó chụp lấy Huyền Quy, giúp nó khu trừ sạch sành sanh.

"Tiết kiệm được thời gian để tìm các ngươi, chỉ là một đoàn tử quang thì tính là cái gì chứ, lúc nãy ta cũng chỉ đang cảm ngộ phù văn Thiểm Điện để

tu hành mà thôi."

"Ngươi..." Bạch Hổ tức giận, hóa thành một luồng ánh trắng xoay người rời đi, nó muốn trốn vào trong Tây Lăng giới. Nó quá sợ hãi, cảm thấy tiểu Thạch quá kỳ lạ, nuốt Thiểm Điện quả trong Tây Lăng mà chẳng hề hấn gì.

"Còn muốn chạy?" Cả người Thạch Hạo dâng lên điện quang, phù văn Thiểm Điện cùng với bảo thuật ToanNNghê dung hợp, ầm, một lôi đình to lớn bổ tới.

Bach Hổ sợ tới vỡ mật, dù nhanh nhưng cũng không thể nào nhanh hơn điện quang được.

Điện quang liên tiếp lao tới khiến cho bộ lông của nó nổ lốp bốp.

"Ầm!"

Tia điện như biển, liên tiếp có năm tia đánh xuống, Bạch Hổ kêu thảm thiết, toàn bộ năm tia đều nện thẳng vào đầu lâu của nó.

Lúc này, đầu lâu của nó nổ tung, óc văng tung tóe, sau đó là cháy đen.

Rất nhanh, tàn thi của nó hóa thành than, hoàn toàn diệt vong.

Sư tử già cùng với Voi lớn muốn chạy trốn, thế nhưng lại bị hai luồng ánh đao do tia chớp hóa thành chém trúng, cả người tên thủ lĩnh này bị chẻ làm đôi, chết ngay lập tức.

"Thật mạnh, quả nhiên đã đạt được tạo hóa, phù văn trong Thiểm Điện quả ngươi đã luyện hóa xong?" Huyền Quy giật mình cùng với ao ước, nó tránh được một kiếp nên không dám dính dáng gì tới quả kia nữa.

"Đây đúng là đồ tốt." Thạch Hạo nói.

Mà những người kia nghe thấy thế thì không biết nói gì cả, tử mang bên trong quả này dù là Thần hỏa cũng có thể dập tắt, người thường làm sao ăn chứ, kia chính là sức mạnh lôi đình, người ngoài không tài nào chống đỡ

được.

Thạch Hạo cẩn thẩn kiểm tra Thiểm điện quả, phát hiện phù văn ở bên trong đều giống nhau, ăn một quả hay hai quả cũng chẳng khác nhau gì.

"Còn chưa chín, hơn nữa còn kèm theo tử quang mà đã giúp bảo thuật Lôi Đình của ta tăng lên rất nhiều, nếu như là Thiểm Điện quả đã chín hẳn thì thế nào ta?" Thạch Hạo lẩm nẩm.

Nó cảm thấy, nếu như là Thiểm Điện quả chín hẳn thì rất có thể sẽ giúp cho bảo thuật Toan Nghê đột phá tới cực hạn, trùng kích tầng thứ cao hơn, tới lúc đó mới thật sự là Lôi pháp vô địch!

"Vậy thì hãy đi thượng giới đi, nơi đó mênh mông vô ngần, kỳ dược thần thánh như Thiểm Điện quả tuyệt đối không ít, muốn hái muốn ăn thì cứ tự nhiên chỉ cần ngươi đủ mạnh, gặp được tạo hóa thì sẽ đạt được thôi." Huyền Quy mê hoặc dụ dỗ, nó muốn trở về rồi.

"Còn có một vài con cá lọt lưới, ta đi giải quyết bọn họ, các ngươi ở bên ngoài đi." Thạch Hạo nói.

Đám Tiêu Thiên, Hạ U Vũ gật đầu, nơi này bọn họ không giúp được gì cả, ở bên ngoài chính là lựa chọn tốt nhất.

Thạch Hạo dẫn theo Huyền Quy tiến vào lại Tây Lăng giới, cẩn thận từng li từng tí, rốt cuộc cũng đã tìm được những cường giả khác của Thú sơn, cả hai chẳng hề lưu tình, cứ giết sạch.

"Đó là thứ gì?" Huyền Quy rụt cổ lại, nơm nớp sợ chết.

Ngay phía trước có một tế đàn, xung quanh đầy xương cốt tựa như đang hiến tế vậy.

Lông mày của Thạch Hạo nhíu chặt, Nguyên Thủy Chân Cốt trong lòng bàn tay phát sáng cảm ứng với thứ phía trước, nó nhìn thấy bên trên tế đàn có mấy khối cốt rất đặc biệt, trong đó có một khối rất nhỏ trắng bóng như

ngọc, chính là thứ mà nó cần tìm!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 557: Vạn Linh Đồ.

Nguyên Thủy Chân Giải - Vạn Linh đồ, quả nhiên ở đây!

Thạch Hạo tim đập thình thịch, đây chính là thứ mà nó khao khát nhất hiện tại, không ngờ lại lạc vào trong Tây Lăng và được chôn theo ở nơi đây.

Tế đàn rất cao, được xây từ những tảng đá đen lớn, bên dưới là xương trắng hếu cả đống, nếu nhìn kỹ thì rất đáng sợ, tỏa ra sát khí ngập trời.

"Xương của hung thú chim thần?" Thạch Hạo chấn động.

Nó từng nghe qua, xương của Thần Vương, Thiên Thần được chôn ở Tây Lăng đều mục nát, cũng không có lưu lại bảo cốt hoàn chỉnh nào, giờ nhìn thấy thì hình như không đúng.

"Cốt văn đã biến mất rồi." Huyền Quy nói.

Thạch Hạo gật đầu, bên trên những khối xương này cũng không có phù văn, không thể chế tạo thành bảo cụ, chỉ còn sự cứng rắn mà thôi.

"Ngươi muốn cục xương trên tế đàn?" Rùa đen chuyển động cặp mắt, miệng chảy nước miếng.

Mấy khối cốt ở trung tâm tế đàn vô cùng đặc biệt, một khối màu vàng là xưng tay, tản ra phù văn mạnh mẽ, tuyệt đối có thể trở thành một chí bảo!

Ngoài ra, còn có xương sọ cứ như là thủy tinh vậy, lấp lánh trong suốt, mà hốc mắt càng thêm sâu lắng, kỳ lạ khó hiểu, chỉ cần nhìn vào thì linh hồn tựa như muốn lìa khỏi xác.

Mặc khác, còn có một con mắt mang theo máu, năm tháng dài qua đi

nhưng vẫn không có khô đi, vô cùng yêu tà.

Cuối cùng là Nguyên Thủy Chân Cốt mà Thạch Hạo khát vọng, nếu có thể ghép lại thứ trong tay thì nó sẽ nắm giữ được Vạn Linh đồ.

"Không nguy hiểm gì chứ?" Huyền Quy hỏi, tên này rất sợ chết, sau khi tới nơi này đều núp sau lưng Thạch Hạo, dáo dác nhìn xung quanh.

"Thân thể ngươi cứng rắn như thế thì sợ cái gì, ta còn muốn dùng ngươi làm khiên đấy." Thạch Hạo nói.

"Nè, nhìn nè, lông tơ dựng hết lên rồi nè, đừng có dọa ta nghe." Nó đứng thẳng lên, vác lấy cái mai rùa đen thui, đề phòng lùi lại sau.

"Ngươi có lông luôn à?" Thạch Hạo liếc nó, nó cũng luôn đề phòng vì sao nơi đây cũng có chút hoang đường.

Điều vui nhất là, nơi đây rất u tĩnh, cũng không có hung thú chim thần tàn phá bừa bãi, đây là một tịnh thổ.

Thạch Hạo đi về trước, còn tên rùa đen thì mặt mày dáo dác nhìn trước ngó sau cứ đi theo từng dấu chân của Thạch Hạo, sau đó Thạch Hạo vung tay chụp lấy nó cứ coi như là tấm khiên đặt ở phía trước.

"Chết mịa rồi, cứu mạng, ngươi không được làm như thế!"

"Nín!"

Vừa mới tới gần thì da thịt cả người Thạch Hạo căng cứng cứ như là lớp đồng, bởi vì một luồng sát khí cứ như là dao bén vọt tới, nếu là tu sĩ bình thường tuyệt không đỡ được, chắc chắn sẽ chết ngay tức khắc dưới chiêu này.

Bên dưới tế đàn đều là xương cốt của hung thú chim thần Thái Cổ, tuy rằng phù văn đã tiêu diệt không cách nào luyện chế thành bảo cụ được, thế nhưng khí tức của những thứ này cũng khó mà tưởng tượng được.

Những luồng khí này hợp lại với nhau, cứ như là loạn tiễn phóng tới, tu sĩ bình thường tuyệt đối sẽ nổ tung.

"Đáng sợ thật, bọn họ đều chết cả rồi thế nhưng khí tức lưu lại còn kinh khủng uy mãnh như vậy, nếu như lúc sống thì mạnh mẽ tới cỡ nào chứ?" Thạch Hạo lẩm bẩm.

"Một số bá chủ ở thượng giới đã bộc lộ tài năng của bản thân trong trận chiến Thái Cổ ấy, ta đoán rằng những sinh linh đã chết đi này đều là những Chí cường giả ." Huyền Quy nói.

Thạch Hạo không nói gì, nếu như là sự thật thì xương cốt nơi đây sẽ càng đáng sợ hơn.

Nó quan sát thật kỹ, sau khi tin chắc rằng không có phù văn hay trận pháp gì thì mới thở dài một hơi, triển khai bảo thuật, lòng bàn tay bay ra một vệt sáng cuốn về tế đàn.

Nó cũng không dám đụng chạm lung tung, việc quan trọng nhất là thu lấy Nguyên Thủy Chân Cốt, nếu như không có biến cố gì thì sẽ thu ba khối cốt còn lại cũng không muộn.

Một con chim tước nhỏ màu đỏ đậm hiện ta trên tế đàn, sau đó ngậm lấy một khối cốt màu trắng bóng nhanh chóng bay về bên cạnh Thạch Hạo.

"Hả, không có gì thay đổi, cũng không có nguy hiểm gì." Huyền Quy vui mừng.

Nhưng, Thạch Hạo lại sởn cả tóc gáy, khi con chim tước do phù văn hóa thành ngậm lấy chân cốt thì viên tròng mắt đầy máu ở bên cạnh lại chuyển động nhìn về phía nó.

Đây nhất định không phải là tròng mắt của loài người bởi vì thứ này rất lớn, máu bên trên vẫn còn tươi chẳng hề khô gì cả, lúc này nhìn thì vô cùng yêu tà và kỳ lạ.

Thạch Hạo cảm thấy một loại kinh khủng, nó vẫy tay chụp khối xương nhỏ trong miệng của chim tước vào trong lòng bàn tay rồi xoay người rời đi.

Lúc này, Huyền Quy cũng cảnh giác nhìn viên tròng mắt hơi chuyển động kia, nó nhịn không được mà thốt lên đầy sợ hãi: "Thứ đó đang nhìn ta!"

Nó choáng váng, dù người không có lông tơ thế nhưng cũng nổi lên cả lớp da gà, chỉ trong nháy mắt nó đã biến nhỏ lại rồi nhảy lên trên lưng Thạch Hạo.

Thạch Hạo không nói gì, nhanh chóng rút đi.

"Thứ đó nhìn ta, tròng mắt này quá kinh khủng, ta cảm thấy linh hồn như bị tiêu diệt vậy?!" Huyền Quy sợ hãi, nó thu lại ánh mắt thế nhưng vẫn cảm thấy, mình vẫn đang đứng đối diện với thứ đó.

Thạch Hạo cũng sợ hãi, nó sớm đã quay đầu lại thế nhưng vẫn cảm nhận được, viên tròng mắt dính máu vẫn đang nhìn nó, nói chính xác hơn là đang canh chừng linh hồn của nó.

"Vèo!"

Thạch Hạo phá không bay đi, cũng không nán lại thêm nữa, pháp môn Côn Bằng xuất hiện, nhanh chóng lao đi khỏi nơi đầy kỳ lạ và kinh khủng này.

"Ầm!"

Nhưng mà, tiếng vang lớn truyền tới chấn cho nó suýt chút nữa thì ngất đi, mũi miệng đều chảy máu, xung kích mà nó gánh phải khó mà tưởng tượng được.

Ở phía sau, tế đan lay động, một luồng gợn sóng khó tả khuếch tán, cả thiên địa như muốn sụp đổ.

"Chết tiệt, gì thế này, dù Côn Bằng xuất thế cũng không tới mức như thế

này, lẽ nào là phong ấn một con cự hung Thái Cổ?" Huyền Quy sợ hãi.

Tế đàn phía sau xuất hiện từng luồng ánh đen, gợn sóng khuếch tán lan tới, có thể nhìn thấy, những tảng đá cổ mộc mà nó quét qua đều nát thành bột mịn.

Thạch Hạo quay đầu liếc nhìn liền cảm thấy mình khó mà chống lại được, dù là sinh linh đã nhen nhóm Thần hỏa cũng chẳng bó tay, nó nhanh chóng bỏ chạy, đồng thời lấy ra một pháp khí Tôn giả đặt ở phía sau lưng mình.

"Keeng!"

Kiện pháp khí này lập tức hóa thành tro, cứ như là bụi bặm tiến vào trong hồ lớn, chẳng hề làm nên sóng gió gì.

Gợn sóng kia còn chưa tới thế nhưng Thạch Hạo đã phun đầy máu, đồng thời thất khiếu cũng chảy máu, xương cốt cả người kêu lốp bốp, đó là một áp lực vô hình vô cùng kinh khủng.

Nó chưa qua giờ gặp qua sức mạnh khổng lồ như thế này, nếu như bị gợn sóng kia đánh trúng thì nhất định hình thần đều diệt.

Hơn nữa, đúng lúc này phía trước Thiên Thần gào thét, Thần Vương rít gào, Kim Sí Đại Bằng, Chân Hống, Thao Thiết... cũng bị kinh động, tất cả đều lao xuống.

Đám sinh linh này cũng không có tư duy như người bình thường thế nhưng như đang chịu phải kích thích nào đó, tất cả đồng loạt vồ giết tới, vô cùng đáng sợ.

Vẻ mặt của Huyền Quy xám ngắt không còn giọt máu nào, tay chân run cầm cập, thế này thì sao mà trốn chứ, chết chắc rồi.

"Mau ném khối cốt kia đi, nếu không chúng ta sẽ chết đấy." Nó lớn tiếng kêu lên.

Thạch Hạo thở dài, giờ dù có ném đi cũng vô dụng, gợn sóng kia sẽ không ngừng lại, vẫn lan tràn về xung quanh.

Pháp môn Côn Bằng của nó cũng coi như là tốc độ nhanh nhất thế gian nhưng gợn sóng màu đen kia cũng sắp đuổi tới nơi, hai mắt của nó mờ đi, đều bị máu tươi làm nhòe cả.

Giờ phút này, không chỉ thất khiếu của nó chảy máu mà cơ thể của nó cũng rạn nứt, tất cả đều do luồng áp lực vô hình kia gây nên.

Mà Huyền Quy cũng sợ hãi kêu lên, tuy nó sớm đã rụt cả người vào trong mai rùa thế nhưng mai rùa không ngừng vang lên răng rắc, vết nứt lan tràn có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

"Gào..." Một con Thao Thiết vọt tới va vào bọn nó.

Thạch Hạo tuyệt không nghĩ tới, tế đàn nhìn ôn hòa như thế, vậy mà lại xuất hiện tình cảnh điên cuồng như vầy, nguy cơ kinh khủng quá mức.

Vù một tiếng, nó mở ra hộp báu đồng thau rồi tiến vào trong, thật sự không còn biền pháp nào nữa, chỉ có thể trốn ở bên trong mà thôi.

Lập tức, khi hộp báu đóng lại thì áp lực vô hình ấy cũng tạm thời biến mất.

"Ồ, đây là nơi nào?" Rùa đen thò đầu ra hiếu kỳ đánh giá xung quanh, sau đó đột nhiên kêu lên: "Còn có gái nữa chớ, quả thật kim ốc tàng kiều* danh xứng với thực mà."

(*):Chỉ ngôi nhà đẹp, sang trọng, mà bên trong có cất giữ giai nhân hoặc người tình.

Nguyệt Thiền tiên tử cũng ở nơi này, Thạch Hạo không yên lòng để nàng lại trong hoàng cung, nếu như nàng đào tẩu thì hậu hoạn vô cùng lớn.

Lúc này, thứ thân Nguyệt Thiền nhìn thấy nó chật vật như thế, máu me

khắp người trốn vào nơi đây thì lộ vẻ khác thường, mạnh mẽ như tiểu Thạch mà cũng bị thương nặng tới cỡ này.

Mà khi nhìn thấy con rùa đen gần như nát bấy bên cạnh nó thì càng thấy lạ hơn, hai người khiến nàng thấy khó hiểu.

Thạch Hạo sau khi tới vào đây thì không nói lời nào, nó lấy ra ba bốn hạt hoa dướng dương óng ánh như mặc ngọc, một hơi nhét sạch vào trong miệng, trong phút chốc toàn thân nó phát sáng, thần lực mãnh liệt, nhanh chóng chữa trị thương thế.

"Đây là hạt Ma Quỳ, ngươi... muốn làm phản với trời à, cả vật này mà cũng dám ăn? Đó chín là hậu đại của Chí tôn một phương đấy!" Huyền Quy cứ như là gặp phải quỷ, lòng đầy khó tin nhìn nó.

Thạch Hạo âm thầm đưa cho nó bốn năm hạt, như vậy cũng đủ để cho nó nhanh chóng khôi phục lại thần lực để chữa trị thương thế rồi.

Rùa đen tất nhiên mặt dày bu tới, một hơi nuốt sạch, trong lòng thầm hô đúng là tạo hóa mà, Ma Quỳ viên ở thượng giới cũng có danh tiếng không nhỏ, ai dám ăn 'hạt; của đám này chứ?

Sau khi gần ổn định lại thì Thạch Hạo lấy ra ba khối tàn cốt tách rời nhau, ánh sáng hỗn độn phát sáng, lập tức ba khối tự động cảm ứng nhau không ngừng rung lên.

Thạch Hạo giật mình, nó phát hiện những khối cốt này khi ghép lại thì trơn bóng lấp lánh, không chút vết rạn nứt nào, hoàn hảo không chút tổn hại!

Thật là kỳ diệu, bên trong ẩn chứa sức mạnh thần bí.

Không biết năm đó làm sao thứ này lại bị phá nát, là người phương nào hủy diệt?

Nên biết, ngay cả tiểu Tháp nhìn cũng chảy nước miếng, được xưng là khối cốt cứng rắn không hư, gần như không có sức mạnh nào có thể hủy

được.

"Ầm!"

Thế giới hộp báu rung lên bần bật, bất kể là Thạch Hạo hay là rùa đen, thứ thân Nguyệt Thiền cũng chấn động, cảm giác ngày tận thế đã tới.

Rốt cuộc, tiếng răng rắc vang lên, Thế giới hợp báu trở nên trong suốt, từ bên trong có thể thấy rõ được tình huống ở bên ngoài, chứng tỏ nó đã gần bị hủy.

"Cái gì?" Thạch Hạo khiếp sợ.

Ở bên ngoài, có thể nhìn thấy được một xương sọ như thủy tinh đang há miệng cắn xé hộp báu đồng thau này, nó muốn cắn nát tiểu thế giới này.

Đây chính là một trong những khối cốt kỳ lạ trên tế đàn kia, hộp xương sọ thủy tinh này không ngờ lại có uy lực mạnh mẽ như thế.

Ngoài ra còn có gợn sóng màu đen cũng muốn hủy diệt đi hộp báu đồng thau, gợn sóng này muốn tiến vào bên trong.

"Xong rồi, Thần Quy ta vẫn còn sống chưa lâu mà, chẳng lẽ lại hình thần đều diệt!" Rùa lớn thảm thiết kêu lớn.

Nguyệt Thiền tiên tử biến sắc, không nghĩ tới gặp phải kiếp nạn như thế này, tiểu Thạch đã làm chuyện khỉ gì thế nào, sao lại khiến cho xương sọ kỳ lạ như thế này công kích chứ?

Bỗng nhiên, Vạn Linh đồ đang tỏa ra hỗn độn quang kia chợt lơ lửng trong không trung, nó nhẹ nhàng chấn động, hàng vạn linh hồn của Thao Thiết, Chu Tước, Chân Hống.... hiện lên.

Khối cốt này hóa lớn, tựa như trở thành một bức tranh đầy tráng lệ, trải dài lơ lửng ở trong hư không.

Bên ngoài hộp báu đồng thau, xương sọ cùng với gợn sóng màu đen kia

như cảm thấy gì đó, rồi chần chờ chốc lát sau đó thì rút đi.

Cũng không biết qua bao lâu Thạch Hạo mời hồi phục lại tinh thần, khối cốt này bay về trong lòng bàn tay của nó, không có ánh sáng chỉ là trắng bóng ôn hòa mà thôi.

"Làm sao Vạn Linh đồ lại có một luồng sức mạnh thần bí nào đó?" Thạch Hạo nghi ngờ không thôi, chẳng lẽ lại là một pháp khí vô thượng? Nhưng, không giống lắm.

Sống sót sau tai nạn, rùa đen gầm gừ một tiếng, suýt nữa thì đã òa khóc vì vui sướng.

Thạch Hạo trợn tròn mắt, nó chưa hề thấy một tên Tôn giả nào lại sợ chết như vậy.

Nguyệt Thiền tiên tử khiếp sợ nhìn chằm chằm Thạch Hạo rồi lại nhìn về khối cốt kia, trong cặp mắt xinh đẹp lưu chuyển hào quang, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

"Đi nhanh đi, dù là một khắc ta cũng không muốn ở lại trong Tây Lăng giới này, hù chết ông rồi." Huyền Quy giục.

Khi Thạch Hạo đi ra từ trong hộp báu đồng thau thì bên ngoài đã sóng êm gió lặng rồi.

Cuối cùng, nó cũng hữu kinh vô hiểm*, dẫn theo rùa lớn rời khỏi Tây Lăng, sau đó cúi đầu nhìn khối Vạn Linh đồ trong tay rồi lẩm bẩm: "Đây là lễ vật tốt nhất đã đạt được trước khi ta rời khỏi hạ giới."

(*): Nhìn như kinh động tâm phách nhưng không có gì nguy hiểm. Dùng để hình dung tình thế ác liệt nhưng cuối cùng đạt được kết quả mong muốn.

"Rốt cuộc Thạch Hạo cũng ra rồi, vừa nãy xảy ra chuyện gì thế, cứ như thế giới sụp đổ vậy, trong Tây Lăng giới bùng phát ra hỗn độn quang, quá kinh khủng." Tiêu Thiên nói.

Đám Hạ U Vũ cũng kinh hãi, vừa nãy bọn họ nghe được những tiếng gào thét, kinh khủng vô cùng.

"Nơi này có chút quái lạ, sau này đừng nên tiến vào thì hơn." Sau đó Thạch Hạo nói sơ lượt về những việc đã xảy ra ở bên trong, nhưng không có đề cập tới Vạn Linh đồ, vật như thế này nó cũng không muốn tiết lộ làm gì, nếu không tương lai sẽ dẫn tới đại họa cho bọn họ.

Thạch Hạo lòng mang nghi vấn, lần nữa đăng lâm vào Thú sơn cách đó không xa, sau đó hỏi han những sinh linh nơi này về chuyện Tây Lăng giới xuất hiện khi nào.

Sau đó, nó cũng nhận được đáp án, đây cũng chỉ mới xuất hiện mà thôi!

Trước đây cũng chỉ là một nghĩa địa, nhưng giờ đã tự thành một giới.

"Quả nhiên mà, không đơn giản, nơi này có bí mật động trời, lúc này mới hiện ra trên thế gian!" Huyền Quy kêu lên.

Nói gì đi nữa thì Thạch Hạo cũng không muốn quay trở lại, sau đó dẫn mọi người rời đi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 558: Không Muốn

Bên trên phế tích của Bổ Thiên các, đám người Thạch Hạo đứng rất lâu, thù cũng đã báo nhưng trong niềm vui sướng lại xen lẫn cảm giác thương cảm vô hạn.

Đã từng là đại phái mạnh mẽ nhưng giờ cũng chỉ là cỏ dại, thỏ hoang chạy nhảy, cây cối mọc đầy, quạ đen hét ó, hoang vu và khô cằn.

"Người, ai cũng muốn hướng về tương lai, Bổ Thiên các ngày xưa đã không còn, nhưng giờ một lần nữa được xây dựng lại, tất cả đều sẽ tốt hơn, ta nghĩ các trưởng lão ở trên trời có linh thiêng thì sẽ vô cùng vui mừng." Có người lên tiếng.

Mọi người nhìn về phía xa xa, nơi đó có rất nhiều người đang dọn dẹp những tảng đá lớn, cỏ dại, gạch vụn… Tất cả đều đã bắt đầu khởi công, muốn trùng kiến sơn môn, xây dựng lại Bổ Thiên các.

Sau khi tưởng nhớ, cùng nhau cúng bái, đốt giấy vàng mã, đổ đi vài vò rượu thì tất cả mọi người rời khỏi nơi đây.

Thạch Hạo chiêu đãi đồng môn ở Hoàng đô, cũng xem như làm tốt bổn phận của chủ nhà, và rồi mời bọn họ ở lại.

Hai ngày sau, Cửu đầu sư tử dẫn theo Hỏa Nha, Tử Điêu, Chim loan năm màu… tới gặp, bọn họ muốn tới sớm để tiễn Thạch Hạo lên đường bởi vì cũng không biết khi nào thì nó đăng thiên.

Thạch Hạo say khước, nghĩ tới những chuyện trong quá khứ, cảm giác khó tả hiện lên trong lòng, có vui có xót, lẽ nào vì ly biệt cho nên mới như thế?

“Cái tên này, lúc tham gia tuyển chọn của Bổ Thiên các vào năm đó, nó vô cùng lì lợm khiến cho mấy vị trưởng lão nổi cả gân xanh, râu mép dựng đứng.” Hạ U Vũ cười nói.

“Đừng nói nữa.” Tiêu Thiên vội la lên, bởi vì chuyện cũng có liên quan tới hắn, nghĩ tới uy lực của mấy cú nện kia thì hắn liền phát điên!

“Ha ha… Thời niên thiếu vô tư hồn nhiên, đây là hồi ức tuyệt đẹp cỡ nào chứ, đáng để nhớ lại.” Nữ chiến thần cười to, chiến y màu vàng toàn thân phát sáng, trên dung nhan xinh đẹp ẩn hiện vẻ say xỉn, đôi mắt trở nên mông lung xinh đẹp.

“Có một vài chuyện không nên nhắc tới thì hơn.” Cửu đầu sư tử lầu bầu, nó nghĩ tới tình cảnh lần đầu tiên gặp Thạch Hạo ở Bách Đoạn sơn.

Nếu so với Tiêu Thiên thì nó còn thê thảm hơn nhiều, bị một tên nhóc mới chín tuổi rượt đuổi sát sau mông, cứ la hét muốn hầm đầu sư tử để ăn, còn muốn thu làm tọa kỵ, nhớ tới thì lệ cứ tuôn trào.”

“Các vị đều nói tiểu ca ca làm mấy chuyện hoang đường, sao ta cảm thấy lại vô cùng bình thường vậy nhỉ.” Thanh Phong xen vào.

Phụt!

Ngụm rượu vừa vào trong miệng của mọi người liền phun hết ra ngoài, tiếng ho khan không ngừng vang lên, họ chẳng hề tán đồng với ý kiến này.

“Chỉ mỗi Thanh Phong hiểu ta nhất.:” Thạch Hạo cười to nói.

Quả nhiên da mặt cực dày, lời vừa ra liền khiến mọi người bĩu môi khinh bỉ.

Đám Đại Tráng, Nhị Mãnh, Hổ Tử, Tị Thế Oa* cũng đã tới, có người học lĩnh binh, có người trải nghiệm hồng trần, có người tu hành, đêm này ai cũng được mời tới để uống rượu nói chuyện.

(*): Bé chảy mũi nước.

“Đây là đám bạn lớn lên cùng với ta.” Thạch Hạo giới thiệu, từ nhỏ đã bầu bạn với nhau nên trong tình bạn cũng ẩn chứa tình thân.

Mọi người biết, trước khi rời đi Thạch Hạo muốn giới thiệu mọi người với nhau là để bọn quen biết có gì sau này còn giúp đỡ lần nhau.

“Tiểu Hạo, thượng giới vui lắm hay sao mà cứ nằng nặc một hai đi cho bằng được thế?” Đại Tráng buồn bã nói.

Hắn vừa nhắc tới vấn đề này thì tất cả mọi người đều cảm thán, lần gặp này có khả năng là lần cuối cùng gặp nhau trong đời, người và người mãi mãi xa cách như trời với đất, hai giới khó có thể nối liền với nhau.

“Bước lên con đường tu hành, trái tim của ta như Chu Yếm, khát vọng vươn lên, muốn thoát khỏi miệng giếng, đi ra thế giới bên ngoài phiêu lưu.” Thạch Hạo khẽ nói.

Trên thực tế vẫn còn vì chuyện khác nữa, nó thấy được bá chủ của thượng giới hạ xuống giới này, xem tám vực cứ như là vườn thuốc, chuồng chăn nuôi khiến cơn tức giận trong lòng nó cháy hừng hực, muốn phát tác ra ngoài cho nên nó muốn rời khỏi nơi này, tạo nên điều kỳ diệu để thay đổi mọi thứ nơi đây!

Còn có, nó muốn bước theo từng bước trên con đường Liễu Thần đã đi, muốn gặp lại người .

“Đi cũng được, dù gì đây cũng là lao tù, là nơi mà thượng giới giam giữ các tội phạm và đại hung, thượng giới mới thật sự là đại thiên địa, không bị ràng buộc, sở hữu tự do chân chính.” Hạ U Vũ nói.

“Tự do chỉ ở trong tâm, đâu đâu cũng có tranh đấu cả.” Lão thị vệ Bằng Cửu than thở ở phía xa.

“Ta sẽ sớm trở lại thôi, sớm muộn cũng có một ngày gặp lại các ngươi.”

Thạch Hạo nói.

“Đừng quá muộn là được, năm tháng vô tình, nếu như có một ngày ngươi đứng trên đỉnh vinh quang thì hãy quay lại, nhưng cũng có thể chỉ còn lại một vài người mà thôi.” Nữ chiến thần nói, trên gương mặt xinh đẹp lộ chút vẻ cảm tính.

Thạch Hạo hiểu, gật đầu.

Chuyến đi này, có thể sẽ rất lâu, nó có quá nhiều điều không muốn thế nhưng không thể không đi. Nhưng cũng không muốn ngày nào đó lúc mình trở về, cố nhân không còn, chỉ còn lại gió lạnh làm bầu bạn.

Năm tháng vô tình, nếu như cứ tập trung vào việc tu hành thì rất nhiều thứ sẽ phải vứt bỏ, sẽ bị lãng quên, nếu đợi được thì cũng chỉ là góp nhặt lại những ký ức vụn vặt, tất cả người xưa rất có thể chẳng còn lại ai.

“Tiểu Hạo, chúng ta không nỡ để ngươi đi, ngươi muốn đi thượng giới, tương tự như cách biệt giữa trời với đất, khi chúng ta già cả thì chắc ngươi đã là tiên nhân, vẫn trẻ trung mạnh mẽ.” Nhị Mãnh nói, cặp mắt ương ướt.

Mọi người rời khỏi Thạch thôn, ai cũng giản dị, thuở nhỏ đã lớn lên cùng nhau, sống cùng nhau, cùng nhau đi bắt hung cầm, bắt mãnh thú trong núi, tình cảm thắm thiết, có rất nhiều điều không muốn.

“Đừng đa cảm làm gì, ta nhất định sẽ trở lại.” Thạch Hạo thề.

“Đi tới thượng giới, thì rất khó để hạ giới.” Hạ U Vũ than thở, đôi mắt đẹp chớp chớp nâng ly cùng Thạch Hạo, nói; “Chúng ta cũng không không muốn ngươi rời đi, muốn ngươi đoàn tụ cùng đồng môn, khai sáng huy hoàng.”

“Buổi gặp gỡ này, mọi người cùng phấn chấn vui vẻ lên nào, cùng nhau nâng chén, nhất định sẽ có ngày gặp lại!” Thạch Hạo lớn tiếng nói.

Cheeng, rượu rơi vãi, mọi người cùng chạm ly, cùng uống rượu.

“Trước khi ngươi rời đi, mong rằng sẽ có thêm cuộc gặp gỡ như thế này.” Có người nói.

“Tốt!” Thạch Hạo gật đầu.

Bởi vì, trong lòng nó có quá nhiều điều không muốn, cũng rất lo lắng, sợ lần này cũng coi như là lần cuối, sau này ai dám chắc chắn?

Thượng giới, chủng tộc vô số, thiên kiêu đầy rẫy, kỳ tài xuất hiện lớp lớp, sơ đại quật khởi, cường giả vô tận. Dù là nó tới đó cũng rất có thể sẽ bị nhấn chìm ở bên trong.

Nơi có người thì nhất định sẽ có giang hồ, mà có giang hồ thì chắc chắn sẽ có ân oán tình cừu.

Nó cảm thấy, thượng giới nghe thì rất hay, tựa như chốn thần tiên, xinh đẹp vô cùng thế nhưng sự tranh đấu ở bên trong cũng sẽ càng đáng sợ hơn, đó chính là sân khấu lớn cho các kỳ tài ngút trời đấu đá, bao la vô biên.

Thạch Hạo hứa hẹn, khi rời khỏi đây sẽ gặp lại từng người một, chào tạm biệt lần cuối cùng.

Mọi người đều say khước, vui buồn hợp tan, nỗi lòng phức tạp, cứ thế bọn họ rời khỏi Hoàng đô Thạch quốc.

Sáng sớm ngày thứ hai, ánh bình minh sáng chiếu, vàng óng nơi nơi.

Thạch Hạo mở mắt, vứt bỏ hết mọi sầu lo không bỏ, cả người lần nữa tinh thần phấn chấn, đạo tâm của nó không thể nào lay động được, vô cùng kiên định.

Nếu đã đi trên con đường tu hành thì chắc chắc phải có được có mất, không thể nào chỉ vì tâm tư trong lúc nhất thời mà làm cản trở con đường tiến lên ở phía trước, nó muốn một đường đi tới, đạp lên đại đạo của chính mình, dũng cảm tiến lên.

“Nếu có ngày, ta hối hận quay đầu lại, đáng giá không?” Nó tự hỏi.

“Ít nhất, hiện tại ta không hối hận!” Ngữ khí của nó càng thêm kiên định hơn.

Nó hỏi Bằng Cửu về việc dạy dỗ Thanh Phong như thế nào, cảm nhận của lão như thế nào.

“Là một hạt giống tốt, thông tuệ, thiện lương, tính cách rất tốt.” Bằng Cửu đáp.

Thạch Hạo thiên tư rất cao, bất kể là tu bảo thuật hay là học cách trị quốc, đều thể hiện mặt thông minh của mình.

Thế nhưng khi nghe được lời đánh giá này thì nó trầm ngâm, thoáng lắc đầu, nói: “Cũng bởi vì quá lương thiện nên ta mới lo lắng, tính cách của Thanh Phong thiên về mềm mỏng, ta sợ tương lai sau này gặp chuyện lại thiếu đi sự quyết đoán, chỉ vì một chuyện tàn nhẫn nào đó mà không dám dứt khoát hạ lệnh rồi khiến bản thân lâm nguy.”

Bằng Cửu gật đầu, lại nói: “Chuyện này thì có thể bồi dưỡng được, tính cách quyết định vận mệnh, mà vận mệnh thì có thể thay đổi, nó còn nhỏ, tính cách yếu đuối rất cao.”

Thạch Hạo muốn truyền ngôi Hoàng Đế cho Thanh Phong cũng vì năm đó Thanh Phong đã chịu khổ thay nó, bị giam ở Tổ địa thứ hai, từ những vấn đề này cho nên nó mới hi vọng Thanh Phong trở thành Thạch Hoàng.

Nhưng, nó lại không muốn Tần Hạo có gánh nặng, chỉ muốn hắn vui vẻ, bình an, làm chuyện mà mình muốn, việc này khiến nó mâu thuẫn hơn, không biết nghiêng về bên nào.

Cuối cùng, nó không đưa ra quyết định mà hỏi Bằng Cửu, nói: “Việc tu hành của hắn ra sao?”

“Là đang học thần thông trấn tộc của Thạch quốc – bảo thuật Toan

Nghe, tiến triển cũng không tồi.” Bằng Cửu nói.

“Không nói việc khác, ta giúp hắn tu hành rồi tính sau.” Thạch Hạo nói.

Nó kêu Thanh Phong tới rồi lấy ra Thiểm Điện quả, đây chính là dược liệu kỳ diệu nhất để phối hợp khi tu hành thần thông Lôi điện, bên trong quả có ẩn chứa phù văn Thiểm Điện của tự nhiên.

Nhưng mà, quả này chưa có chín, uy lực không cách nào so sánh được với Thiểm Điện quả thật sự ở thượng giới kia. Hơn nữa, bên trong còn chứa tử khí của chư Thần, người bình thường không tài nào luyện hóa được, nếu nuốt vào thì chắc chắn phải chết.

Trên thực tế, dù đám nhen nhóm Thần hỏa cũng khó lòng luyện hóa, có nguy cơ tới tính mạng.

Nhưng đáng mừng chính là, Chí Tôn cốt của Thạch Hạo quá siêu phàm, thiên phú thần thông này có thể tịnh hóa tử khí, cho nên nó mới giúp Thanh Phong.

“Xoẹt!”

Tia chớp đan dệt, trong miệng Thanh Phong có một miếng nhỏ bằng móng tay của Thiểm Điện quả, thế nhưng năng lượng kinh khủng này xém tí nữa khiến hắn xảy ra nguy hiểm, sức mạnh của lôi đình quá thô bạo.

Thạch Hạo ở bên cạnh hộ pháp, vận chuyển bảo thuật Toan Nghê, ra sức hóa giải khiến cho sức mạnh thần tính và bản nguyên của quả này từ từ tiến vào trong máu thịt của hắn, khiến cho các phù văn được khắc lên trên xương cốt.

Quá trình này vô cùng chậm, dù sao Thanh Phong cũng không phải Thạch Hạo, tu vi chênh cả một đoạn dài, dù là có nó bảo vệ thế nhưng tiến trình rất chậm chạp.

Mấy ngày sau, Thanh Phong hét dài, chỉ cần giơ tay nhấc chân liền có tia

chớp bay lượn, vô cùng mãnh liệt.

Đây cũng không phải triển khai toàn bộ bảo thuật mà chỉ là một bản năng, khi vung tay thì có lôi đình hiện lên, có thể đánh giết đối thủ.

“Tốt, cứ coi đây là nền tảng, tiếp tục tu hành bảo thuật Toan Nghê thì làm ít hưởng nhiều, ngày sau có thể đột phá cực hạn Lôi Đạo.” Thạch Hạo gật đầu.

Sau đó, nó tiến vào Ngự Hoa Viên.

Tần Hạo cũng không biết đã đi đâu, mấy ngày gần đây cũng hiếm khi xuất hiện, từ khi tới Thạch quốc hắn vẫn chẳng hề nói lời nào, tâm tư thâm trầm.

Thạch Hạo muốn hỏi hắn vài câu, có muốn tu hành Lôi pháp không, nếu có thì cũng sẽ tặng hắn một quả Thiểm Điện.

Nhưng mà, Tần Hạo đã rời đi, chỉ để lại một bức thư, nói là trở về Bất Lão sơn ở Huyền vực.

Thạch Hạo nhíu mày, nó không yên lòng, vì đã dẫn hắn rời khỏi nơi đó, lúc ấy Tần tộc sẽ cảm giác như thế nào?

Nó dẫn theo Huyền Quy, mở ra tổ tế đàn phá không rời đi, đương nhiên cũng không thể nào vượt giới được nhưng khi ở biên giới thì ra sức để xuyên thủng thì vẫn có khả năng.

Di chuyển một hơi cuối cùng Thạch Hạo cũng tới Bất Lão sơn, dùng thần thông bảy mươi hai biến hóa hóa thành một con muỗi, dựa vào sự chỉ điểm của Đả Thần Thạch về bí mật của trận pháp này nên cứ thế âm thầm tiến vào trong.

“Ồ, tế đàn kia đang phát sáng!” Đả Thần Thạch giật mình.

Nơi sâu trong Bất Lão sơn có một tòa tế đàn cổ, nơi ấy đã được dọn dẹp

và xây dựng lại, có thể liên hệ với thượng giới, tẩm bổ bảo cốt vô thượng trong cơ thể của Tần Hạo.

Ngày đó, lúc Thạch Hạo và tiểu Tháp đại náo nơi đây thì đã hiểu được vấn đề.

“Ca ca, ngươi tới rồi.” Tần Hạo cảm giác, mắt mở ra, linh giác nhạy nhén vô cùng.

Chủ yếu là vì khi tới đây, Thạch Hạo đã hóa thành hình người kèm thêm khí tức không ẩn giấu, nói: “Ta tới gặp đệ.”

“Ngươi có đạo của ngươi, ta có con đường của ta, ngươi đi đi, ta sẽ không về Thạch quốc.” Tần Hạo nói.

Thạch Hạo nhìn trận pháp và tế đàn này, trong lòng không bình tĩnh được, còn có thể liên lạc với thượng giới ư?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 559: Kế Hoạch Phục Sinh Chí Tôn

Thạch Hạo cau mày, đi quanh tế đàn một vòng, trong lòng bất ổn, nơi đây quá kỳ lạ không giống bình thường.

Toàn bộ tế đàn màu đỏ thắm, bên trên có rất nhiều rãnh, bình thường đều cần hiến tế nên mùi máu vẫn thoang thoảng, vừa nhìn thì đã biết cần dùng một lượng lớn sinh mệnh để duy trì tế đàn này.

"Đối với đệ, như thế là đúng?" Thạch Hạo nói khẽ, với người đệ đệ này thì nó không thể nào nặng lời trách mắng được, bởi vì đối phương có khúc mắc với nó, chưa hề tan đi.

"Đây là con đường của ta, đạo của ta, ngươi không hiểu. Đi đi, nếu không sẽ bị người khác phát hiện." Tần Hạo bình tĩnh nói.

"Lẽ nào tế đàn này có thể nối liền với thượng giới?" Thạch Hạo hỏi, nhìn chằm chằm vào mắt của hắn.

"Phải!" Tần Hạo đáp.

Thạch Hạo nhíu mày, sau trận chiến Phong thần, thiên địa đã bị ngăn cách thì làm sao có thể liên hệ với nhau?

"Ngươi không cần lo lắng, đây cũng không phải là nhằm vào ngươi, cũng chỉ là hình chiếu của một khối cốt thôi, nó tẩm bổ huyết nhục và xương cốt cho ta, không có quan hệ gì tới ngươi cả, và cũng không thể dựa vào thứ này để hạ giới được." Tần Hạo lạnh lùng nói.

Thạch Hạo biết, bất luận nói gì đi nữa thì vị đệ đệ này sẽ không thay đổi quyết định, nó gật gật đầu sau đó lấy ra một quả Thiểm Điện sớm đã tịnh hóa hết tử khí, nói: "Cái này cho đệ, nếu đệ có học Lôi pháp thì sẽ có chỗ tốt vô

cùng.”

Ánh mắt của Tần Hạo lóe lên, chần chờ trong chốc lát rồi nói: “Được.” Hắn nhận lấy.

Thạch Hạo nhắc nhở, khi hấp thu thì cần phải cẩn thận, không được làm bậy, nếu cần thì nó sẽ giúp luyện hóa hoàn toàn Thiểm Điện quả vào trong thân thể.

Tần Hạo lắc đầu từ chối, không đồng ý.

Thạch Hạo xoay người đi, nó hóa thành một con phi trùng men theo đường cũ yên lặng ra đi, chưa hề làm kinh động tới người của Bất Lão sơn, chủ yếu cũng vì sinh linh nhen nhóm Thần hỏa ở nơi này đã không còn.

Sau đó, Thạch Hạo trở lại Hoang vực, mượn tổ tế đàn trong hoàng cung để trở lại Thạch thôn.

Trận pháp mà Liễu Thần bố trí có một tế đàn cỡ lớn, có thể liên lạc với bên ngoài nhằm giúp thuận tiện cho việc di chuyển cho Thạch Hạo.

Tần Di Ninh hơi nhíu mày, nàng biết người con thứ của mình muốn làm một việc có liên quan tới sự trưởng thành của nó.

Chỉ là, vẫn không thể nào cắt đứt liên hệ với Bất Lão sơn được.

Mấy ngày nay, hai vợ chồng sinh hoạt trong thôn vô tình vui vẻ, an bình. Đối với hai người thì nơi này như là thế ngoại đào nguyên, thiên đường hiếm thấy.

Họ biết, cuộc sống yên tĩnh muốn kết thúc rồi, không thể không đi Bất Lão sơn được, chuyện như vậy khiến họ không yên lòng.

“Hú… Tiểu Hạo thúc trở về rồi, dẫn chúng chay đi bắt tổ hung cầm, con muốn một con Hỏa Loan phải thật xinh đẹp và mạnh mẽ.”

“Tiểu Hạo thúc, con cũng muốn một con Ngân Lân Báo, người trắng

như tuyết, mạnh mẽ như rồng, sẽ trung thành với người nuôi nó.”

…

Thạch Hạo ở trong thôn mấy ngày để đáp ứng yêu cầu của mấy đứa nhóc rồi mới rời đi.

Không bao lâu, vợ chồng Thạch Tử Lăng từ Huyền vực trở lại hoàng cung Thạch quốc, nói với nó một chuyện, Tần Hạo rất cần tế đàn đó, nếu như muốn trưởng thành và mạnh mẽ thì chỉ có thể ở bên trong.

“Vì sao lại như thế?” Thạch Hạo hỏi, bởi vì ẩn tình bên trong nó không thể nào hiểu được.

“Nói tới thì dài lắm, chuyện này liên quan tới một bí mật cực lớn.” Tần Di Ninh nói, từ từ kể cho nó nghe.

Trở về lần này, hai người bất ngờ biết được, sự phân tranh sâu trong Bất lão sơn ở thượng giới đã kết thúc, người thuộc dòng dõi của Tần Di Ninh trở lại trong tộc đã thu được thắng lợi.

Nhân vật đại biểu cho mạch này chính là Tần Nhất Phàm, Thạch Hạo từng nghe qua, đó chính là hình chiếu ở Bất Lão sơn, hắn ta từng ngồi dưới gốc cây, kèm theo là mưa hoa, là một vị thần hòa nhã và nhẹ nhàng.

Ma Tần Di Ninh thông qua tế đàn đã nói chuyện với ba mẹ của mình ở thượng giới, nghe được một vài bí ẩn, hiểu rõ một vài chân tướng mà trước kia không biết.

Bất Lão sơn còn có một khối cốt, thần bí khó lường, dựa vào suy đoán thì có thể xưng tôn toàn thiên hạ, những vẫn bị phong ấn, không có vận dụng.

“Còn có một khối cốt như thế?” Thạch Hạo giật mình, nó chưa hề nghe qua.

“Cũng không phải là ở hạ giới, mà là…” Tần Di Ninh nhìn lên trời cao, ý chỉ thượng giới.

Mà khối cốt này cũng không phải được sinh ra từ trong thân thể Tần tộc, lai lịch rất đáng sợ, đoạt được từ một khu vực không người thần bí, cũng chính là khu vực rộng lớn mà bá chủ các giáo cũng khó mà thâm nhập được.

Bất Lão Thiên Tôn cũng từng thám hiểm qua nhưng cửu tử nhất sinh, bất ngờ phát hiện được một khối cốt được đặt ở trong một tòa tế đàn cổ, cũng không biết đã bao nhiêu vạn năm nữa thế nhưng vẫn còn thấy rõ từng sợi tơ máu, khí tức sinh mệnh vẫn còn.

Chuyện này quả là kỳ tích, khiến người khó lý giải được.

Nên biết, một khối cốt sau khi rời khỏi thân thể, năm tháng vô tận qua đi thì không thể nào ‘sống sót’ được, chắc chắn sẽ từ từ mục nát.

Mạnh mẽ như hắn vậy mà nhìn cũng không thấu, thần công vận chuyển cũng khó có thể tổn hại được khối cốt này, hắn tự nhiên biết được mình đã nhặt được Tiên bảo, tìm mọi cách để nghiên cứu thế nhưng vẫn không thể nào thăm dò được cốt văn bên trên.

Hắn chỉ có thể cảm giác được, khối cốt này mạnh mẽ kinh khủng, nếu như có thể phát uy hoàn toàn thì phỏng chừng dù là bản thân cũng bị tiêu diệt ngay tức khắc.

“Sau lần đó, thì có kế hoạch niết bàn Chí Tôn.” Tần Di Ninh nói.

Thạch Hạo nghe tới đây thì có thể đoán được đã xảy ra chuyện gì, nó cảm thấy kinh ngạc, thượng giới có trên chín mươi phần trăm là khu vực thần bí, mạnh mẽ như giáo chủ cũng khó mà thâm nhập được, không thể nào biết được trong những khu vực này lại có khối cốt như thế, quả nhiên đáng sợ và ly kỳ.

“Khu vực rộng lớn không người kia quả thần rất thần bí và kinh khủng, con đã cho đệ đệ Thiểm Điện quả, có người từng trong khu vực không người

ấy chiếm được một quả, tia điện kinh người, cảnh tượng khó mà quên được. Nơi sâu trong khu vực không người, báu vật vô số, cổ dược thần thánh thường xuyên xuất hiện, nhưng lại quá nguy hiểm.” Tần Di Ninh than thở.

Không nói thứ khác, lần đi thám hiểm của Bất Lão Thiên Tôn cũng không lâu thế nhưng mạng sống suýt nữa vứt bỏ, có thể bất ngờ phát hiện được tế đàn cùng với lấy được khối cốt ấy, đây cũng coi như là vận mệnh của hắn nhưng lại là cửu tử nhất sinh.

Mà trong bá chủ cùng cấp số, ví như thư viện Trục Lộc, viện trưởng của thư viện Tạo Hóa, tất cả đều gặp nạn, đều chết đi, ‘thân tử đạo tiêu”.

Thạch Hạo nghe tới mức say sưa, địa phương này tuy nguy hiểm và kinh khủng thế nhưng cơ duyên là vô cùng lớn, thật sự hấp dẫn người khác cứ như là thiêu thân lao vào đống lửa vậy.

“Mẹ sinh ra con, trong cơ thể đã có Chí Tôn cốt và rồi bị thượng giới biết được, họ thấy đây là một cơ hội , cho rằng huyết mạch của ta và ba có thể tẩm bổ khối cốt ấy.” Tần Di Ninh nói.

Một khối cốt mạnh mẽ như thế nên không thể nào cấy thẳng vào trong cơ thể của Tần Hạo được, mà là muốn thay đổi một cách từ từ, để hắn không ngừng thích ứng.

Dù sao, năm tháng dài đằng đẳng tới giờ, Bất Lão Thiên Tôn không ngừng nghiên cứu và cũng đạt được một vài thành tựu bất ngờ, cảm thấy có thể cấy vào và làm cho khối cốt này sống lại.

Máu ở bên trên khối cốt này khi Tần Hạo mới là phôi thai thì đã bị luyện hóa vào trong người, đồng thời mỗi ngày đều dùng hình chiếu của khối cốt cấy vào trong ngực của nó.

Mãi tới khi hắn được sinh ra đời, qua nhiều năm như thế vẫn vô cùng thuận lợi, toàn bộ máu trên khối cốt này đều được Tần Hạo hấp thu, tẩm bổ lẫn nhau, không ngừng lưu chuyển trong cơ thể, sinh cơ càng ngày càng

nhiều hơn.

Hơn nữa, không ngừng cấy hình chiếu của khối cốt này vào trong cơ thể khiến cho nó càng thêm rõ ràng, từ hư dần hóa thành thực, gần như sắp thành công rồi.

Chuyện này rất quan trọng, Bất Lão Thiên Tôn sợ rằng khi mà cấy vào thật thì khối cốt này sẽ phát ra gợn sóng và khiến cho cường giả thượng giới phát hiện ra, cho nên mới nuôi cấy vào Tần Hạo ở dưới hạ giới này.

Hiển nhiên, nếu như khối cốt nhanh chóng hoàn thiện thì có thể cấy thẳng vào trong cơ thể của Tần Hạo.

Thạch Hạo há miệng muốn nói gì đó, nếu như cấy thành công thì có thể khiến Tần Hạo một bước lên trời, tới lúc đó có thể ngang dọc thượng giới, nhưng Bất Lão Thiên Tôn muốn như thế sao?

Nên biết, khối cốt này là do hắn cửu tử nhất sinh, suýt nữa đã vứt đi tính mạng từ trong khu vực thần bí kia mang ra ngoài, bản thân hắn muốn sở hữu thế nhưng lại không dám mạo hiểm.

“Cấy vào… cũng không phải Thiên Tôn muốn.” Tần Di Ninh giải thích.

Bất Lão Thiên Tôn chỉ muốn phù văn bên trong của khối cốt này nhưng mà hắn không chiếm được, cho nên chỉ khi nào khối cốt này hoàn toàn sống lại thì mới được, ngày sau nếu Tần Hạo có thể nắm giữ thì có thể nói cốt văn cho hắn biết.

Huống hồ, Bất Lão Thiên Tôn cũng không muốn mạo hiểm, hắn đã già, tinh lực không vượng, dung mạo tuy trẻ thế nhưng thân thể sớm khô héo, nếu cấy vào trong cơ thể mình thì sẽ xung đột với bản thân, chỉ cần sơ sẩy một tí là hình thần đều diệt.

“Thế thì con hơi yên tâm rồi.” Thạch Hạo gật đầu.

Chuyện khiến nó không yên lòng là, nếu cấy thật vào trong thì không

biết thành công hay không? Có thể Tần Hạo sẽ chịu không nổi mà nổ tung.

Hiện giờ, khối cốt này ở giữa thượng giới và hạ giới, lơ lững ở hư không, hình chiếu ngày đêm giao hòa với Tần Hạo, sắp sửa hóa thành hình.

“Người của thượng giới sẽ tới sao?” Thạch Hạo hỏi.

“Đi lên thì dễ nhưng hạ xuống thì khó, Thiên Tôn cũng không cách nào giáng lâm được, chỉ có thể thông qua sự khơi thông của tế đàn, dựa vào đây để chỉ điểm, hướng dẫn từng bước cho nó.” Tần Di Ninh nói.

Hiển nhiên, tính mạo hiểm rất lớn!

Vì lẽ đó cho nên hai vợ chồng đều rất lo lắng nên muốn trở lại Huyền vực, chỉ sợ Tần Hạo vì chuyện này mà chết đi, trong lòng vô cùng lo lắng khó mà hết được.

Dù là Thạch Hạo hay là Tần Hạo, đều là con ngoan của họ, ai gặp nguy hiểm thì họ cũng ăn không ngon ngủ không yên.

Có thể đó là lựa chọn của Tần Hạo, dù là Thạch Tử Lăng hay là Tần Di Ninh cũng khó thay đổi chủ ý của hắn, đây là con đường của hắn thì cần phải do hắn đi thử nghiệm.

“Vì một khối cốt mà phải mạo hiểm như thế, đáng ư?” Thạch Hạo lẩm bẩm, nó biết, giờ nói gì cũng vô dụng mà thôi.

“Có khả năng là một khối Trường Sinh cốt, hoặc là một khối Tiên cốt, nếu như nhìn ra được bí mật của nó thì có thể bất tử.” Tần Di Ninh nói.

Dù sao, khi Bất Lão Thiên Tôn thấy được khối cốt này ở khu vực thần bí thì nó đã được đặt ở bên trên không biết bao nhiêu vạn năm nhưng vẫn duy trì được hoạt tính, huyết dịch vẫn đỏ tươi.

Việc này khó mà lý giải được, trừ khi khối cốt này có chút bí lực, có thể tồn tại cùng thiên địa, có thể bất hủ và trường sinh.

Thạch Hạo gật đầu, nó càng khao khát đi thượng giới, phải đi khắp các khu vực thần bí này, xem rõ ngọn ngành ra sao.

Sau đó, Thạch Hạo cũng biết được, sau khi đại chiến kết thúc thì Bất Lão Thiên Tôn bị thương rất nặng, suýt chút nữa chết ở hạ giới, mà các bá chủ khác cũng chẳng tốt hơn là bao.

“Sinh linh Bất Diệt kia là thế nào?” Thạch Hạo hỏi ba mẹ mình, qua một vài ngày rồi nhưng nó cũng muốn biết tình hình của hắn.

“Mẹ biết con muốn biết mà, cho nên đã hỏi tới vấn đề này.” Tần Di Ninh nói.

Sinh linh Bất Diệt kia vô cùng ngang tàn, sau khi lên thì liền đại náo, từ nam ngược bắc càn quét, khiên chiến không ngừng nghỉ, hình thành sóng lớn mênh mông .

Nghe đâu, sau trận chiến Thái Cổ, một vài bá chủ chưa từng xuất hiện cũng bị kinh động, vì hắn nên mới xuất hiện để mà trấn áp.

“Hắn có đặc tính của bất tử, tuy bị thương nặng nhưng vẫn ngông nghênh giết chết hai kẻ thù, cuối cùng bị bức phải trốn vào khu vực thần bí.”

Thạch Hạo ngớ người, sinh linh Bất Diệt này quả nhiên ngang tàn, vừa mới lên thì đã quấy nhiễu như thế và rồi bản thân cũng gặp nguy nan.

“Hạo nhi, con nhất định phải cẩn thận, nếu đi thượng giới thì ngàn vạn đừng như hắn nếu không sẽ là ke địch của mọi người đấy.” Tần Di Ninh nhắc nhở.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 560: Tiểu Niết Bàn Đan.

Vợ chồng Thạch Tử Lăng lòng như lửa đốt rời đi, sợ khi Tần Hạo được cấy khối Tiên cốt này vào trong cơ thể thì không chịu đựng nổi rồi chết đi, cho nên muốn trở lại để bảo vệ.

"Ba, mẹ, hai người đi nhanh đi, nếu con rời giới này thì sẽ tới gặp ba mẹ." Thạch Hạo nói.

Nó rõ tâm ý của ba mẹ mình, cho nên bảo họ mau chóng đi chăm nom Tần Hạo.

"Con ngoan, chúng ta sẽ tới thượng giới, sẽ không bị chia cách nữa, cả nhà sẽ đoàn viên.!" Thạch Tử Lăng nói.

Nhưng, hiện tại bọn họ không thể nào đăng thiên được với nó được, Thạch Hạo đã xới tung Bất Lão sơn gây nên sóng gió ngập trời, tộc nhân đều căm thù nó.

"Tới thượng giới, chúng ta sẽ rời khỏi Tần tộc và tìm con." Tần Di Ninh nói.

"Mẹ, không cần như thế." Thạch Hạo lắc đầu.

Sau đó, hai vợ chồng lên đường tới Huyền vực.

Trung ương thiên cung, Thạch Hạo trầm tư, nó có một vài việc muốn làm, đảm bảo lúc rời đi thì Thạch quốc sẽ càng ngày càng mạnh mẽ hơn.

"Ta muốn luyện đan." Thạch Hạo nói.

Thạch tộc lập quốc, mạnh mẽ tới hiện tại, nội tình trọng yếu nhất là có

tới vài tấm đan phương cổ, đan phương này có thể tăng thực lực của người dùng, có thể giúp tu sĩ có thiên tư cao phá quan.

Nó rời đi rồi, Thạch quốc nhất định phải có sức chiến đấu tuyệt đỉnh thì mới có thể bảo vệ tất cả, nếu không náo loạn sẽ xảy ra ngay.

Bằng Cửu mở miệng, nói: "Bệ hạ, linh dược cũng không nhiều lắm."

Trước kia, Thạch quốc đại loạn, các Vương xông vào cấm địa trong hoàng cung, một vài hoàng tử và công chúa cũng chẳng hề thua kém, họ đã trộm hơn phân nửa trong bảo khố rời đi, may là vẫn còn nội khố. Còn linh dược viên thì không tránh thoát được, gần như bị hái đi sạch sành sanh.

"Không sao, những ngày gần đây không phải các chư hầu từng làm loạn đã thuần phục rồi ư, nói bọn họ dâng lên một vài linh dược." Thạch Hạo cười lạnh.

"Được, thuộc hạ sẽ đi đốc thúc." Bằng Cửu nói, hiện tại hắn có thực lực cực mạnh, trước khi đại kiếp nạn tới thì đã cảm ứng được dấu hiệu đột phá, và sáng nay cũng đã thành công đột phá lên Tôn giả.

Mấy ngày sau, hàng loạt linh dược cuồn cuộn được đưa tới, trong dược viên của hoàng cung Thạch quốc tràn ngập mùi thơm, bông hoa khoe sắc, lấp lánh hào quang chói rực.

Có thể nói, nơi đây vô cùng tráng lệ, một tầng quang vụ cứ như là khói mỏng lượn lờ, là sự phóng thích của tinh khí, là tinh hoa của dược thảo đang lưu chuyển.

"Thật là thơm nghe!" Thanh Phong xuất hiện, hắn đang ngồi xếp bằng luyện công ở nơi này.

Thạch Hạo đi lại trong dược viên, nhìn linh dược khắp nơi thì cảm thán, Đứng ở độ cao này, một khi tài nguyên được điều động quả nhiên không thể nào tưởng tượng nổi.

Ngày xưa, chỉ vì vài cây linh dược mà phải vượt núi băng đèo, tìm khắp nơi trong Bách Đoạn sơn, đại chiến qua rất nhiều người.

Hiện nay, khi đã trở thành Thạch Hoàng, chỉ cần ra lệnh một tiếng, mấy ngày sau liền có hàng loạt linh dược mà mình cần đưa tới, so sánh giữa hai bên, tương phản vô cùng.

Một dược đỉnh màu bạc được lấy ra trong bảo khố, bảo huy lưu động bên ngoài, vô cùng cổ xưa thế nhưng không hề hư hao, tựa như mới vừa rèn xong vậy.

Nhấc nắp đỉnh lên, vẫn chưa có luyện dược thế nhưng mùi dược liệu bên trong ập ra, tựa như một lò linh đan mới được luyện xong vậy.

Không cần nghĩ cũng biết đây là một đỉnh quý, được dùng để luyện dược quanh năm suốt tháng, khó mà tưởng tượng dược tính được truyền vào trong kinh khủng tới cỡ nào, là báu vật Đan Đạo, huống hồ đây còn là pháp khí mà Thần linh luyện chế.

Bằng Cửu giới thiệu, đây chính là thần vật chuyên dùng để luyện dược của Thạch quốc, truyền thừa xa xưa, từ thượng cổ cũng đã tồn tại rồi.

Thạch Hạo gật đầu, dược đỉnh quả nhiên mạnh mẽ, là bảo vật cấp Thần chân chính, dùng để luyện dược thì tỷ lệ thành công tăng thêm một đoạn dài, đồng thời tinh hoa dược tính cũng được bảo lưu hoàn toàn.

Nó gõ nhẹ một cái, đinh, rất trong trẻo, âm truyền rất dễ nghe.

"So với Hắc đỉnh ở Thạch thôn thì như thế nào?" Thanh Phong hỏi.

"Cái đỉnh kia rất thần bí, không đoán được cấp bậc." Thạch Hạo lắc đầu, đan phương đầu tiên của Thạch quốc là từ chiếc Hắc đỉnh này, sau khi thực lực của nó tăng mạnh thì có nghiên cứu qua thế nhưng vẫn không thể nhìn thấu được.

"Còn thiếu một vài kỳ dược nữa." Thạch Hạo than nhẹ.

Nó muốn luyện chế tiểu Niết Bàn đan, có thể giúp Vương giả đột phá vào Tôn giả, thứ này cần hơn trăm loại linh dược hòa vào nhau thì mới luyện thành.

Chỉ là, chỉ vì có một vài loại dược quá hiếm thấy, đi khắp thế gian cũng khó tìm được, cũng không phải kiểm soát cả một giới là có thể làm tất cả mọi việc, toàn bộ các loại dược liệu cần là đều có được.

Thạch Hạo thu gom được vài cây kỳ dược, như Hoàng Kim thảo, Tuế Nguyệt Lưu kim, Tử Linh lan... là đạt được trong Dược đô, tuy giờ đều lấy ra nhưng vẫn thiếu đi mấy loại.

"Thiếu Hoàng Tuyền trúc, nghe nói vật này từng xuất hiện trong Tây Lăng, có thể lần trước tiến vào vận may không tốt nên không thấy." Thạch Hạo nhíu mày, nói gì đi nữa thì nó cũng không hề muốn lại lần nữa tiến vào chỗ đó, nơi ấy quá kỳ lạ, bí mật quá lớn.

Trên tế đàn trong Tây Lăng giới có một viên tròng mắt còn dính máu tươi, chưa hề bị khô, làm người khác hoảng sợ.

Ngoài ra, xương sọ thủy tinh, xương tay hoàng kim cũng rất đặc biệt, hiển nhiên không phải là vật của một người, vô cùng tà dị!

Thạch Hạo ngồi xếp bằng trong dược viên, mùi hương thâm ngát, nhìn từng cây linh dược lấp lánh trong suốt, thật sự nó không đành lòng hái đi.

Cuối cùng, nó lấy một dược đỉnh màu bạc ra rồi bắt đầu luyện dược.

Nhưng cây dược này chỉ chỉ hái lá hoa, tuyệt không cắt cả gốc cả cành, sau này vẫn có thể sinh trưởng, không sợ khô héo.

Chiếc đỉnh lớn màu bạc tỏa ra ánh sáng, linh tuyền được truyền vào tỏng, từng linh dược một được ném vào trong, trên thân đỉnh lưu chuyển phù văn, sương mù mờ mịt tỏa ra, giống như là tiên khí vậy.

"Thật sự là kỳ lạ!" Thanh Phong kinh ngạc.

Thạch Hạo một bên luyện dược một bên chỉ điểm, đan phương sớm đã nói cho hắn biết, cũng như giảng giải cách làm sao để luyện chế linh dược, khống thế hỏa hầu như thế nào.

Nó cũng không có tiến vào trong đỉnh rèn luyện bản thân, đối với việc nghiên cứu và lý giải về đan phương càng ngày càng sâu sắc hơn, thì nó có thể trực tiếp luyện thành đan mà không cần phải tự thân tiến vào trong đỉnh để hấp thu nữa.

Trong quá trình, Thạch Hạo không thể không phân tâm, cứ như đề phòng kẻ trộm vậy, nó đang đề phòng Hoàng Điệp, con vật nhỏ này cứ thêm tên quỷ tham ăn, hận không thể xông vào dược điền ăn sạch sành sanh.

Tuy rằng còn thiếu một vài kỳ dược thế nhưng trong dược điền cũng có vài gốc dị chủng vô cùng hiếm thấy, có thể dùng chúng để thay thế, Thạch Hạo cảm thấy luyện dược có thể thành công.

"Loại dược này thật kỳ lạ, phiến lá thì cứ như là hình con rùa, đen tuyền bóng loáng, đúng là như tên gọi, Quy Diệp lan." Thanh Phong biết thêm không ít kiến thức.

Bên trong đỉnh tỏa ra mùi hương thơm ngát, quang vụ mịt mờ như ẩn như hiện, một người tí hoan màu vàng ngồi xếp bằng và tụng kinh.

"Đây là..." Thạch Hạo kinh ngạc.

"Dược đỉnh này đã có linh tính, đó là tinh hoa của dược tính, hợp thành hư Thần, từ xưa tới nay, không ngừng có người tụng kinh luyện dược ở đây hòng giúp đỉnh này thông linh." Bằng Cửu nói.

Thạch Hạo không ngừng ném từng loại dược quý báu vào trong, đặc biệt có một gốc cây màu đỏ thẫm là quý giá nhất, nó đã vượt qua linh dược bình thường, có khả năng tiến hóa thành Thánh dược.

Huyết Hoàng đằng, vô cùng hiếm thấy trong thiên địa, toàn bộ hạ giới không quá ba năm gốc, mà tiến hóa tới một bước này thì càng hiếm hơn, chỉ

có đúng một gốc này.

Toàn thân là màu đỏ đậm, lấp lánh trong suốt, dài hơn một mét, cứ như là con phượng hòa máu giương cánh, các phiến lá và thân cây tỏa ra hà huy, vô cùng rực rỡ.

Góc bảo dược này được Bằng Cửu bảo vệ ngày đó, hiện giờ đã trở là một trong những bảo dược quý nhất hoàng cung, nó có khả năng tiến hóa thành thánh dược.

Thạch Hạo lấy ra một đoạn rồi bỏ vào trong đỉnh, ầm, xích hà nhuộm đỏ bầu trời, một con phượng hoàng máu giương cánh, cảnh tượng kinh người.

"Keeng!"

Nó đậy nắp đỉnh vào rồi bắt đầu dùng đạo hỏa bản thân để luyện dược.

Sau một ngày, trong đỉnh vang lên những tiếng coong coong, nắp đỉnh bốc bốc lên liên hồi, kim quang óng ánh, bảo khí trùng thiên, có ba viên kim đan đang lơ lững không ngừng va chạm vào thân đỉnh, cứ như có sinh mệnh lấp lánh xinh đẹp.

"Thành công rồi!" Thạch Hạo vui mừng, lập tức lấy ra ba bình ngọc rồi bỏ chúng vào.

Tiểu Niết Bàn đan đã luyện thành công và được bảo quản, nhưng trong đỉnh vẫn thơm ngát mùi dược liệu, hương thơm nức mũi, hà vụ không tiêu tán.

Sau khi bình tĩnh lại cơn vui mừng thì Thạch Hạo tiếp tục luyện đan, sau một ngày lại thêm một lò mới nữa, cũng có ba viên kim đan, khí lành dân lên, không ngừng xung kích trong dược đỉnh, lấp lánh chói mắt.

Đến đây thì luyện đan kết thúc, không còn dược nào để tiếp tục luyện nữa, nếu như lại hái thêm lá thêm hoa thì sẽ làm ảnh hưởng tới rễ cây của những cây linh dược trong dược điền này.

"Đáng tiếc là cây thánh dược Ngũ Nguyên thụ vẫn ủ rủ, nếu không có thể ngắt lấy mấy lá rồi." Thạch Hạo khẽ nói, đây là gốc thánh dược được mang về từ Bất Lão sơn.

Mặc dù như vậy nhưng nó vẫn rất thỏa mãn rồi, tổng cộng có sáu viên kim đan, bản thân lưu lại một viên, cho Thanh Phong một viên, còn lại bốn viên đủ để tạo nên mấy vị Tôn giả cho Thạch quốc rồi.

"Phải nghĩ cách, nếu như có thể luyện thêm nữa thì quả là tốt, lúc đó mỗi người thân đều có phần."

Thạch Hạo gọi Chiến Vương tới, hộ pháp cho hắn, mấy ngày sau, vị vương giả mạnh mẽ này đã thuận lợi tiến vào Tôn giả.

"Yên tâm, cứ để Thanh Phong cho thuộc hạ lo, sau khi lên ngôi vị Nhân Hoàng thì sẽ không có vấn đề gì cả." Chiến Vương nói, giờ đã là Tôn giả nên hắn có đủ tuổi thọ để phò tá tới lúc Thanh Phong trưởng thành, có thể uy hiếp cả thiên hạ.

Bằng Cửu cũng gật đầu, hắn bước vào cảnh giới này sớm hơn Chiến Vương vài ngày.

Ba viên còn lại, Thạch Hạo đưa hết cho bọn họ quản lý, có thể tại nên ba vị Tôn giả, muốn cho ai thì do bọn họ quyết định.

Nhưng mà, tuyệt không thiếu người để tuyển chọn, ngày hoàng cung bị công phá thì cũng có mấy vị lão Vương gia nổi giận đùng đùng, đứng về phía Thạch Hạo, vì nó mà chiến, vì Thạch quốc mà chiến, hiện tại cũng có thể trợ giúp họ thành Tôn giả.

Thạch Hạo cũng không có lập tức ăn ngay viên tiểu Niết Bàn đan này, bởi vì mấy ngày nay nó bận nghiên cứu Vạn Linh đồ, cảm ngộ rất nhiều thứ, nó muốn hiểu thêm một vài thứ nữa rồi hẳn ăn sau, như vậy hiệu quả sẽ càng hiệu quả hơn.

Sau đó nó đi du lịch, làm một chuyến tới Hỏa quốc, nó cảm thán không

thôi, đã từng là thủ phủ hùng vĩ giờ đã hóa thành phế tích, một ngôi thành mới đã được trùng kiến ở vị trí khác.

Hỏa quốc lúc này xuất hiện phân tranh, là vì ngôi hoàng đế mà dấy lên tranh đấu.

Thạch Hạo cũng không có tham dự và cũng không muốn can thiệp vào. Hỏa Hoàng mang theo một vài người sớm đã tiến vào thượng giới, còn những người tranh cướp ngôi vị hoàng đế cũng không có mấy quan hệ gì với Hỏa Linh Nhi cả.

"Thôn Thiên Tước, Cùng Kỳ, các ngươi còn sống không?" Thạch Hạo điều khiến chiến xa nhanh chóng đè ép bầu trời, tiếng vang ầm ầm, không ngừng ngang dọc trong Đại hoang.

Mấy ngày nay nó vẫn phái người đi tìm kiếm, tra xét tung tích của đám hung cầm ác thú kia, không biết chúng có tránh được một kiếp kia hay không.

Năm đó, sơn bảo xuất thế, bốn đại cường giả tranh đấu, Thôn Thiên Tước và Cùng Kỳ hung ác điên cuồng vô cùng, đồ sát mười vạn dặm, ăn thịt toàn bộ mọi người trong khu vực ấy.

Thạch Hạo rất muốn tìm hai con hung linh này để trả thù cho những người xấu số.

Ngoài ra, Thôn Thiên Tước cùng với Cùng Kỳ chính là thủ phạm đã diệt Bổ Thiên các, lực phá hoại vô cùng đáng sợ.

"Con Tỳ Hưu kia, lẽ nào cũng đã chết rồi?"

Ngoài ra, nó còn tìm kiếm một con Tỳ Hưu, năm đó tên này từng ăn mất một cánh tay của tổ phụ Đại Ma Thần, Thạch Hạo rất muốn báo thù thay cho người.

Nó tìm quanh Hoang vực một vòng, thế nhưng cũng chẳng có kết quả

của một ai.

"Thôi, đến lúc rời đi rồi..." Thạch Hạo khẽ nói.

Trầm ngâm giây lát, nó cảm thấy nên đi thêm một chỗ nữa, nơi ấy còn có một cơ duyên lớn không biết đạt được hay không.

Lập tức, Thạch Hạo tiến vào Hư Thần giới, một quyền đấm ra, thiên địa nơi đây chấn động mạnh mẽ, hư không vặn vẹo gần như bị phá nát, đây là sức mạnh đã vượt qua cực hạn, khiến cho tên 'Vực sư' sợ hãi.

"Ngươi muốn gì thế hả?" Hắn là do quy tắc biến thành, lạnh lùng vô tình.

"Ta có tám mảnh vỡ đồng thau, còn có hai khối nữa thì sẽ đạt được một bảo thuật cái thế, ta nghĩ hay là đi phá các kỷ lục thì sẽ đạt được hai khối còn lại." Thạch Hạo nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 561: Điểu Gia Và Tinh Bích Đại Gia.

Mặt của Vực sứ chẳng hề có cảm xúc, tròng mắt như ánh đao, hắn cũng chẳng hề xa lạ gì với Thạch Hạo, thiếu niên này từng bị Hư Thần giới trục xuất qua vì làm hư hại võ đài cấp Thần.

"Vấn đề này không có đáp án, cần ngươi tự mình đi tìm." Hắn nói như thế, sau đó bóng dáng dần mờ đi.

Hư Thần giới cũng vẫn như trước kia, mỗi ngày đều có rất nhiều người tiến vào, đặc biệt khi trải qua kiếp nạn thì phong trào tu hành càng tăng mạnh.

Sơ Thủy địa, là địa phương thấp nhất và cũng là nơi bắt đầu của Hư Thần giới.

"Biết ta là ai không, tiểu Thạch từng do một tay ta dạy dỗ, đó là đồ đệ của ta, các ngươi không tin hả, đi hỏi thử đi, cả Hư Thần giới ai ai không biết." Một ông già ngồi trong quán trên vỉa hè, được một đám đông thiếu niên vừa mới vào Hư Thần giới vây quanh.

"Ông già này lại chém gió rồi, lừa con nít à!" Có người xem thường.

"Thiếu niên, chớ nói lung tung, lão nhân gia ta làm sao bẫy các ngươi chứ. Phóng tầm mắt khắp Hư Thần giới này, ngươi cứ hỏi bất kỳ một ai, bất kể là nơi tiểu Thạch thành danh, hay là nơi trận chiến cuối cùng ấy, tất cả đều thấp thoáng bóng người rực rỡ của lão nhân gia ta." Lão già hùng hồn nói.

"Thật hay giả vậy, hình như cũng có tin đồn như vậy?" Có người ngờ vực.

"Tin đồn gì chứ, nếu không là ông già này chém gió cả sáng tới chiều, trình chém cũng cao thật, lại khiến cho ai nấy đều tin là thật." Có kẻ lớn tuổi nói.

"Thí luyện bí pháp của tiểu Thạch, bán phá giá với một trăm tinh bích, mua nhanh mua nhanh." Ở bên khác có một ông lão, trên vai có đậu một con chim nhỏ cũng đang la hét lên tiếng.

"Lại thêm người nữa?" Một vài thiếu niên vừa mới tiến nhập Hư Thần giới không hiểu.

"Hai tên vô liêm sỉ, làm sao lại thiếu người này chứ, nếu chỉ có một người thì mới là lạ." Những người này nhỏ giọng thì thầm.

Nhưng mà, mặc cho những người lớn tuổi vạch trần thì vẫn có một lượng lớn người trẻ tuổi đi tới, thậm chí còn có một vài người lấy tinh bích để mua mấy thứ bí tịch kia.

"Quyển sách này nói rất tỉ mỉ, bên trong ghi chép quá trình và bước đi thí luyện của tiểu Thạch lúc ở Hư Thần giới này, nếu muốn quật khởi như hắn thì mau tới mau, mau tới mua." Lúc này, cũng có người nói theo.

"Vl, hai lão già này đúng là không biết xấu hổ, lại đi thuê thêm vài người rao bán hòng lừa gạt kẻ nhẹ dạ cả tin. Cả ngày chỉ biết lừa bịp, không ngờ lại có người đi tin."

"Hết cách rồi, ai biểu Thạch Hạo quật khỏi quá nhanh, với mười lăm tuổi đã uy chấn thiên hạ, quét sạch tứ phương, quả thật là năm đó hai lão già này từng gặp qua cho nên mới giúp trình lừa gạt của bọn họ càng thêm cao thâm hơn."

"Lão già, ông hại ta, dòng đầu tiên trong quyển sổ tu hành này nói là bắt chúng ta phải đi đánh vỡ bia đá, bị Hư Thần giới đuổi ra ngoài hai năm, quyển này... đúng là rác rưởi." Có người căm phẫn rống to, vô cùng bất bình, cảm thấy mình đã bị lừa.

"Thiếu niên, tính tình quá nóng nảy, hãy gọi ta là Tinh Bích đại gia, không được gọi là lão già, năm đó tiểu Thạch còn phải nể nang ta vài phần đây. Đến đây, ta sẽ giải thích cho mà nghe, nói ngươi đi đánh vỡ bia đá thì sẽ có thâm ý bên trong. Ta hỏi ngươi, ngươi có thể làm được không? Đây chỉ là giúp ngươi nỗ lực, đặt ra một mục tiêu hòng giúp ngươi tăng lên lực công kích của bản thân. Không tin, ngươi thử hỏi bọn họ, năm đó tiểu Thạch có phải như thế không, ngày thứ nhất là làm như thế. Nhưng mà, hắn rất bình thường, dù sao cũng chỉ là một tảng đá nhỏ nên hắn cứ thế một quyền đánh nát bia đá, và rồi bị Hư Thần giới trục xuất. Người trẻ tuổi, không hiểu thì phải hỏi chớ đừng có kích động, như vậy không tốt. Nào, nếu đưa ta thêm một trăm tinh bích thì ta sẽ kể càng chi tiết hơn."

Thiếu niên chần chờ, cuối cùng thì lấy ra một trăm tinh bích rồi yên lặng lắng nghe.

"Lão già này, thủ đoạn lừa người quả nhiên đã lô hỏa thuần thanh, thật sự là..."

"Nhưng mà, đúng là năm đó có chuyện này, hắn thật thật giả giả đi lừa người ta như thế, ngươi không thể nào làm như hắn được." Một vị trung niên nói.

Thạch Hạo chén vào đoàn người, trên mặt mang theo vẻ cười, nói: "Ta cũng muốn mua một quyển."

"Một trăm tinh bích." Điểu gia đầu cũng chẳng thèm ngẩn lên, bởi vì chuyện làm ăn quá thuận lợi nên không có thời gian nhìn làm gì, sau đó vứt ra một khối cốt thư, bên trên ghi một vài văn tự.

"Ta không cần quyển như vậy." Thạch Hạo lắc đầu.

"Bản đóng bìa và bản cao thâm, giá cả thì sẽ cao hơn rất nhiều, ngươi thật sự muốn mua chứ?" Điểu gia vẫn rất bận, con chim kỳ lại trên bả vai hắn kêu lên thảm thiết, thét to: "Tên giết người phóng hỏa tới rồi."

Năm đó, Thạch Hạo từng ra tay với nó, từng thiêu đốt linh vũ khiến nó trọc lóc, ăn thiệt thòi lớn.

"Ta muốn lấy được sách quý đồng thau của Hư Thần giới, ngươi giúp được không?" Thạch Hạo mở miệng.

Lúc này, Điểu gia nghe thấy thế thì ngẩn đầu, cười khà khà, nói: "Ngày hôm nay không có gì để bản nữa, thu hàng."

Cũng trong lúc đó, Tinh Bích đại gia cũng đứng dậy, vô cùng nhanh nhẹn, cuốn lấy những thứ trong quán trên vỉa hè.

"Thiếu niên này nhìn quen thật, hắn là ai?"

"Mắt ngươi bị mù rồi, đó là tiểu Thạch, là Nhân Hoàng của Thạch quốc, hắn... tới rồi sao?!"

"Là Thạch Hoàng, trời ơi, hắn xuất hiện rồi!"

"Chẳng trách hai lão già này cong chân chạy trốn, chính chủ tìm tới cửa, ai biểu bọn họ lừa bịp cả ngày, rốt cuộc cũng bị trừng trị rồi."

Thạch Hạo tái hiện, tạo nên chấn động, mọi người khiếp sợ, thời gian hơn hai năm giờ nó lại tới, khoảng cách gần như thế khiến rất nhiều người kích động.

Nó thật sự quá trẻ, chỉ là thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi thế nhưng lại có hoành hành thiên hạ, kinh sợ bát hoang, thật là kinh người.

Tinh Bích đại gia và Điểu gia bị Thạch Hạo tóm chặt, đầu tiên là cười gượng, sau đó thản nhiên và rồi làm bộ quen biết thân thiết, nhiệt tình chào hỏi.

"Các ngươi nhìn đi, ta không nói láo chớ, tiểu Thạch đến gặp chúng ta, bằng chứng như núi, ai muốn quyển sổ nữa thì mau mau tới mua nào. Nhưng mà, giờ, một ngàn tinh bích một quyển!"

Mọi người rất muốn đánh chết hai lão già này, quá đen quá giận mà.

Nhưng mà, có rất nhiều thiếu niên dồn dập đưa tiền, khiến chuyện làm ăn càng thêm khấm khá.

Thạch Hạo trán nổi gân xanh, độ mặt dày của hai lão khiến nó hổ thẹn không bằng, tới lúc này mà vẫn còn lừa bịp.

"Lão già, biết thân biết phận đi!" Nó nhấc cả hai người lên rồi kéo đi.

"Vì dân trừ hại, hai tên lừa đảo, xin Thạch Hoàng trấn áp họ!" Có người kêu to.

Lúc này, có vài ông lão đã tới đứng sau đoàn người, sau đó lắc đầu, nói: "Đừng trêu chọc, hai người này không đơn giản. Tổ phụ của ta thời niên thiếu từng gặp họ, rất lâu rồi thế nhưng dung mạo vẫn như vậy, chẳng hề biến đổi. Vì điều này không ai để ý, mãi tới khi tiểu Thạch quật khỏi, rồi lão nhân ấy trở lại Sơ Thủy địa thì mới phát giác."

Thạch Hạo nghe thấy những lời này thì hơi động, năm đó nó từng nghe được tin đồn như thế này, giờ nghĩ lại quả nhiên là như vậy.

"Đừng tưởng rằng hai chúng ta già khụ chân tay yếu ớt mà không thể thoát được sự tra tấn của ngươi nghe." Điểu gia kêu lên, con chim trên bả vai lão sớm vỗ cánh trốn tít trên không trung.

"Ta không có tìm các ông để tính sổ, là thỉnh giáo đấy." Thạch Hạo buông tay.

"Không chịu nói sớm, nơi ta có một quyển sổ tay viết vô cùng cặn kẽ, năm triệu tinh bích một quyển, ngươi thích không?"

Nhìn thấy hai mắt Thạch Hạo lộ sát ý thì Tinh Bích đại gia lập tức gượng cười, nói: "Thôi thì miễn phí vậy!"

"Ta thu được tám khối sách quý đồng thau rồi, thế nào để gom đủ toàn

bộ?" Thạch Hạo hỏi.

"Chuyện này đơn giản, với thành tựu như hiện tại của ngươi thì cứ liên tiếp phá kỷ lục, cứ nghiền ép thì sẽ đạt được thôi." Điểu gia vỗ ngực nói.

Hôm đó, cả Hư Thần giới chấn động, thập phương đều kinh.

Tiểu Thạch tái hiện, bắt đầu đại phát thần uy từ Sơ Thủy địa trong Hư Thần giới, một đường tiến lên, thần dũng vô địch, liên tiếp phá vỡ rất nhiều kỷ lục khiến mọi người chấn động.

"Nhanh, sư huynh sư tỷ, mau mau vào Hư Thần giới, có chuyện kinh thiên đang diễn ra!"

"Sao lại hoảng loạn như vậy hả, còn ra thể thống gì."

"Tiểu Thạch ra tay, gần như xới tung Hư Thần giới rồi!"

Đây là phản ứng của một môn phái.

"Chư vị, mau mau vào Hư Thần giới, Thạch Hạo tái hiện, dũng mãnh vô địch, liên tiếp phá vỡ các hạng kỷ lục."

"Cái gi? Vào mau!"

Khắp nơi đều như thế, tất cả mọi người đều kêu gọi bạn bè, báo cho người bên cạnh đi xem việc trọng đại như thế này.

Hư Thần giới sôi trào, người người tấp nập.

Cũng không biết bao nhiêu năm rồi, chưa bao giờ lại nóng như ngày hôm nay, dòng người dày đặc, chen chúc với nhau.

"Nhìn kìa, bia kỷ lục lại xuất hiện, hắn muốn nghịch thiên sao?"

"Ta thấy được, hắn cứ tiến tới, cơ bản không hề dừng lại, một đường phá vỡ mấy chục kỷ lục rồi đó!"

Chỉ cần phá một hàng kỵ lục thì khắp nơi sẽ hiện lên bia đá, khiến toàn bộ Hư Thần giới đều biết, từ đầu tới giờ, bia đá không ngừng vọt lên, lấp lánh chói mắt, náo động đương đại.

Trước giờ chưa một ai thấy qua tình cảnh này, một đường hát vang, đánh đâu thắng đó, quét ngang hàng loạt kỷ lục, dũng mãnh đi tới.

Cổ đại, cũng có Chí Tôn ngút trời như thế này thế nhưng để tu hành tới bước như vậy thì ai sẽ quay trở lại để phá các hạng kỷ lục chứ, hôm nay mọi người được mở rộng tầm mắt, không ai không hoảng sợ.

Là muốn nghịch thiên sao?

"Trời ạ, kỷ lục của Yêu Nguyệt đã bị phá, duy trì ngàn năm, nay cứ thế thành quá khứ!"

Nơi nay nhốn nháo, Yêu Nguyệt là cường giả tiến vào Hư Thần giới từ ngàn năm trước, lực sinh mệnh dồi dào, ở Bàn Huyết cảnh, Động Thiên cảnh, đều là đỉnh cấp nhất.

Đây chính là kỷ lục mang tính khó khăn nhất, sinh mệnh đại biểu cho tiềm năng và bản nguyên của bản thân vô cùng dồi dào, hôm nay Thạch Hạo cũng đã phá tan kỷ lục này.

Kỷ lục bình thường không cách nào so sánh được!

"Lại phá, kỷ lục thân thể của Lục Đạo đã bị phá, ở Vương giả Liệt Trận cảnh, vô địch trên đời, không ai có thể sánh cùng, chấn động một thời.

Hôm nay, trời nhất nhất định quay cuồng, Hư Thần giới chấn động.

Mà ở thế giới hiện thực, tu sĩ khắp nơi đều trợn tròn mắt, quá nghịch thiên, tiểu Thạch làm người khác phải hoảng sợ!

Ngày hôm đó, vô số người đăng lâm vào Hư Thần giới, không cam lòng bỏ qua cảnh tượng này, muốn tận mắt nhìn thấy nó sẽ đi tới đâu, sẽ phá bao

nhiêu kỷ lục.

Thạch Hạo ngang ngược phá tan, tuy có mệt mỏi thế nhưng không hề nghỉ ngơi, cứ thế mà tiến lên.

Đương nhiên, cũng có một vài kỷ lục nó phá không được, vì như Hỏa Vân Tiên của mấy vạn năm trước, Ngự Hỏa thuật của hắn được xưng là đứng đầu trong thiên hạ, đến nay vẫn duy trì ở vị trí cao cao tại thượng ấy.

Thạch Hạo tuy cũng có nghiên cứu về bảo thuật Hỏa Đạo thế nhưng vẫn chưa tới mức đăng phong tạo cực, không thể phá được.

Kỷ lục như là một lĩnh vực nào đó, không tiếp xúc, không khổ tu thì không thể vượt qua được.

Kỷ lục mà nó phá, nghiên về tiềm năng, cùng đại thế, hằng dũng phi phàm!

Trong lúc này, con mắt của Điểu gia và Tinh Bích đại gia càng thêm thâm thúy, cứ như biến thành người khác, từng kỷ lục không ngừng xuất hiện bọn họ cứ như được tẩm bổ, cứ đi phía sau Thạch Hạo, dần dần tỏa ra khí thế kinh khủng ngập trời!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 562: Đường Đăng Thiên.

Khí chất của hai người này tăng mạnh khiến người khác hoảng sợ, sau đó bên cạnh lại xuất hiện những tia chớp màu đen, cùng với Đạo reo vang với nhau, chấn động cả hư không.

Trong lòng Thạch Hạo kinh ngạc, tự nhiên là nhìn ra được biến hóa của hai người họ, đã sớm biết hai người này không phải dạng tầm thường, nó dừng lại, hỏi: "Hai vị, có chuyện gì muốn nói ư?"

Điểu gia và Tinh Bích đại gia như từ trong mộng tỉnh lại, gợn sóng mạnh mẽ vừa nãy tán đi, cả người trở nên bình thường đồng thời tỏa ra từng vầng sáng an lành.

Một niệm thành Phật, một niệm thành Ma, toàn bộ biến hóa chỉ trong nháy mắt mà thôi.

Bọn họ cũng đang suy nghĩ, cau mày, khổ sở nhớ lại vừa nãy, khi thì bình tĩnh khi thì hoang mang, lúc thì mãnh liệt, khí chất không ngừng biến hóa.

"Sao như thế ta, tới giờ ta mới biết ta chính là ta." Tinh Bích đại gia suy tư.

Điểu gia cũng gật đầu theo, sau đó lại lắc đầu, nói: "Hừm, không đúng. ta là 'Ta', vậy, 'Ta' là ai?"

Tinh Bích đại gia nghe thấy thế thì cũng hoang mang, nói: "Người nào mới là 'Ta' thật đây?"

Ánh mắt của Thạch Hạo trở nên trong suốt, bình tĩnh nhìn chằm chằm hai người họ, nó muốn biết rõ lai lịch của hai người này, quả nhiên chẳng ai

đơn giản cả.

"Ngươi cứ tiếp tục phá kỷ lục đi, chúng ta cảm thấy, một lớp màng mỏng mơ hồ trong tâm linh gần được vén lên ròi, từ từ nhớ lại một vài chuyện không bình thường trước kia." Điểu gia nói, rất hiếm thấy khi nào lão lại nghiêm túc chứ không phải là một lão già chuyên đi lừa gạt người khác.

Thạch Hạo gật đầu, tiếp tục lên đường, phá kỷ lục.

Hư thần giới, mười phương đều run rẩy, tiểu Thạch trở lại không ngờ lại làm ra chuyện như vầy, khiến mọi người khiếp sợ không thôi.

Điểu gia và Tinh Bích đại gia cũng càng ngày càng mạnh hơn, mọi người ở phía sau đều ngớ người, xảy ra chuyện gì? Cảm giác như là đang theo sau hai con hung thú thời tiền sử, nội tâm vô cùng bất an.

Vù một tiếng, bả vai của Điểu gia, con chim kia bay vọt lên hóa thành một mặt trời lơ lững sau lưng lão, nhìn cứ như là một thần hoàn* lấp lánh bao phủ lấy đầu của lão, như tiên phật vậy.

(*) Hoàn - Cái vòng.

Tinh Bích đại gia cũng biến hóa phong tiên đạo cốt, nụ cười gian xảo cũng biến mất trên môi, vẻ xuất trần hơi hiện lên.

Mọi người thấy thế thì chỉ biết trợn tròn mắt, đây không phải là hai lão già chuyện lừa gạt kẻ khác sao, sao giờ lại biến hóa lớn như vậy chứ, trong lúc nhất thời không một ai tin hai người này là hai lão già kia.

Thạch Hạo đi tới khu vực cao hơn, cơ thể phát sáng dường như là một chiếc lò thần bất hủ, liên tiếp phá mấy kỵ lục lớn khiến nó cảm thấy mệt mỏi, cho nên lúc này dừng lại để hồi sức.

"Ngươi không ngừng phá kỷ lục, chúng ta cũng không ngừng mạnh mẽ hơn, một vài sức mạnh tràn vào trong cơ thể, mở ra một vài ký ức đã phủi bụi bấy lâu nay."

Thạch Hạo nghe thấy thế thì nhìn bọn họ rồi trầm tư suy nghĩ. Sau khi nó trở thành Nhân Hoàng thì từng phái người điều tra hai người này, trong thế giới hiện thực cơ bản sẽ không tìm được hai vị cao thủ thành danh nào mà lại không tương xứng với uy phong của mình như vậy.

"Đừng nói là hai lão là do quy tắc của Hư Thần giới biến thành chứ?" Nó nói ra suy đoán của mình.

"Không phải, chúng ta là người thật trăm phần trăm." Điểu gia nói, vòng mặt trời hiện ra ở phía sau.

Thạch Hạo nói: "Lẽ nào các ông muốn ta phá hết kỷ lục Hoang vực, rồi lại đi phá các kỷ lục của đại vực khác, ta không có nhiều thời gian như thế!"

"Ta dần dần hiểu ra, cũng không cần thiết phải như thế." Tinh Bích đại gia nói.

"ĐI tới nơi cuối cùng đi!" Điểu gia nói, vẻ mặt nghiêm túc.

Những người khác đều cảm thấy kỳ quái, hai lão già lừa đảo này biến hóa quá lớn, lúc nãy còn có vẻ xuất trần giờ lại tựa như không thuộc về hồng trần.

"Các ông đến cùng là ai?" Thạch Hạo hỏi, việc này ai cũng đều muốn biết cả.

"Chúng ta cũng muốn biết, nhưng vẫn đang suy nghĩ." Điểu gia cười gượng.

Tinh Bích đại gia cũng vội gật đầu, nụ cười như thế vừa ra thì vẻ gian xảo hiện lên, phá đi dáng vẻ phong tiên đạo cốt, đánh bay trở lại phàm trần.

Sau đó, dọc theo đường đi bọn họ trở lại dáng dấp ban đầu, hai tên vô liêm sỉ xuất hiện, trên đường không ngừng chào hàng cốt thư của bọn họ, chuyện làm ăn càng phát đạt hơn!

Chỉ là trong lúc chớp chớp mắt thì lóe lên tia sáng khác xa lúc xưa.

"Bản cốt thư này năm ngàn tinh bích một quyển, bảo đảm ngươi sẽ thích!"

"Cái gì, không thích? Ngươi xem tiểu Thạch kìa, đó chính là dựa theo phương pháp thí luyện mà nó quật khởi để ghi chép lại đó. Thiếu niên, cần phải nỗ lực, người kế tiếp tiểu Thạch chính là ngươi đấy!"

...

Hai người say sưa chào hàng, vẻ mặt đầy gian trá mê hoặc đám ngươi xung quanh.

"Đây là nơi nào?" Mọi người kinh ngạc, trong lúc vô tình thì đi tới nơi mờ ảo, sương mù giống như là tiên khí lượn lờ vậy.

Nơi này có 2 cánh cửa bằng đồng thau rất lớn, cứ như là ngọn núi vậy, trước kia bọn họ không hề biết lại có một nơi thần bí như thế này.

"Mở!" Tinh Bích đại gia vung tay điểm về trước, phù quang lấp lánh, lập thức cánh cửa đồng thau ầm ầm mở ra, khí hỗn độn không ngừng phả ra ngoài.

Tất cả mọi người đều rút lui, trong lòng ai nấy đều rùng mình, nơi này cũng chẳng hề bình thường.

Sau lưng cánh cửa như ngọn núi kia là mênh mông vô biên, sương mù đậm đặc không thể thấy rõ được thứ gì, rất lâu sâu mới mơ hồ thấy được một con đường uốn lượn dẫn lên trời cao.

Đó là con đường bằng đá, rất đặc biệt, không phải được xây dựng trên sườn núi mà lơ lửng ở trong hư không, cũng không có bí lực gì, còn có một ráng màu màu xanh dẫn tới trời cao.

Là một thiên lộ, bước lên nó tựa như có thể đăng thiên vậy.

Thạch Hạo chắp hai tay sau lưng, ngước nhìn con đường này, trong lòng không thể nào bình tĩnh nổi, Hư Thần giới lại có một nơi như thế này? Chưa hề nghe qua.

"Chúng ta vừa nhớ tới một vài chuyện, mặc ngươi có phá bao nhiêu kỷ lục đi nữa thì cũng không thể nào đoạt được hai khối đồng thau cuối kia đâu, chỉ có từ con đường này đánh tới thì mới có thể thôi." Điểu gia nói.

"Ông chỉ là một lão già nát rượu, sao giọng cười lại hèn hạ vậy không biết?" Thạch Hạo hỏi.

Điểu gia lập tức trừng mắt, nói: "Nói bậy, nói lung tung! Dám nói chuyện với người lớn vậy hả, ta đang cao hứng, vui vẻ, rốt cuộc cũng đợi được tới ngày hôm nay, có một thiếu niên hiếm thấy như vậy bước lên con đường này."

"Đây là một thiên lộ. nếu như ngươi có thể đi lên, chiến bại hết mọi đối thủ, khối đồng thau sẽ tự động xuất hiện thôi." Tinh Bích đại gia nói.

Tất cả mọi người đều thay đổi sắc mặt, vô cùng khiếp sợ, con đường này như thế nào, địch thủ trên con đường sẽ ra sao?

Chuyện này quá kỳ lạ, phía trước thì bị hai cánh cửa lớn phong ấn, nay mới hiện thế, còn địch thủ là ai, lẽ nào sống từ xưa tới nay?

Thạch Hạo nở nụ cười tươi, hiện tại nó rất sợ là không gặp được đối thủ mạnh, khát vọng cầu một trận chiến, hi vọng có thể bắt nó phải dùng toàn bộ sức mạnh để ứng phó.

"Vù!"

Sau khi nó bước lên con đường bằng tảng đá này, đột nhiên sương mù phun trào kịch liệt, khiến nơi đó hoàn toàn có thể thấy rõ ràng, bước chân của nó tựa như đánh tan sương mù làm lộ ra con đường bằng đá cổ xưa bên dưới.

Thạch Hạo rùng mình, chỉ vừa mới bước lên nhưng đã cảm thấy được áp lực, nếu tu sĩ bình thường thì khó mà động được cước bộ của mình.

Theo từng bước chân nó tiến lên, dọc theo con đường uốn lượn là sương mù không ngừng tản ra, cứ như xé tan làn mây để nhìn thấy ánh mặt trời vậy.

"Tiền bối, chúng ta có thể đi lên thiên lộ này hay không?" Có người to gan hỏi hai lão già gian xảo này.

"Có thể, nhưng mà sau khi chết đi thì sẽ trở về thế giới hiện thực, không tu dưỡng mấy tháng thì đừng nghĩ tới việc tiến vào nơi đây." Điểu gia đáp.

"Bước lên con đường này sẽ gặp nguy hiểm như vậy luôn à?" Rất nhiều người nghi ngờ, nhìn thấy Thạch Hạo đang thong dong bước đi mà chẳng hề gặp phải công kích gì thì lộ vẻ không tin.

Có một vài người xông lên, thế nhưng vừa mới bước được vài bước thì đã hét to rồi rơi xuống bên dưới.

Bên con đường mòn, dưới đám mây mù, vực sâu trăm trượng không nhìn thấy đấy, luồng sát khí khó tả bốc lên cắt nát những người rơi xuống này.

Mọi người hút vào hơi khí lạnh, không ai dám mạo hiểm nữa.

"Thiên lộ quanh co và nguy hiểm, một bước đi nhầm thì vạn kiếp bất phục." Tinh Bích đại gia lắc đầu.

"Chúng ta tới bên này, nhìn xem thử hắn có đăng thiên được hay không." Điểu gia vung tay lên, mây mù bên cạnh tản đi, một ngọn núi sừng sững hiện ra.

Cả ngọn núi đen kịt, từ từ nhô lên từ mặt đất rồi xuyên thẳng vào mây xanh, không biết cao tới mấy vạn trượng.

Khoảng cách giữa ngọn núi này với con đường đang lơ lững trong hư không không tính quá xa, đứng nơi này có thể thấy nhất cử nhất động của Thạch Hạo, chỉ là hai bên song song với nhau không thể nào tiếp xúc được.

Nơi này không cách nào phi hành nên không thể bay qua bên con đường kia được, Tinh Bích đại gia nhắc nhở thật cẩn thận, nơi đây là "lĩnh vực cấm không". không được thử nghiệm bất cứ việc gì.

Cũng không biết Thạch Hạo đã đi được bao lâu, áp lực chịu phải cũng không phải là nhỏ thế nhưng vẫn khó lòng mà ngăn được bước chân của nó.

Vị trí của nó càng ngày càng cao, không hề nghe được bất cứ âm thanh nào, không hề có bất cứ người nào, tựa như đã tới phần cuối của thiên địa, cả thế gian đều im lặng, chỉ có mình nó cô độc thăm dò về trước.

"Đây chính là con đường của tu hành sao. tương lai có như thế này không?"

Tốc độ của Thạch Hạo cũng không chậm nhưng đi suốt ba ngày ba đêm thì mới có thể tới cuối con đường này, việc này khiến người khác sợ hãi, xa xăm tới cỡ nào chứ?

Đây đúng là đang đăng thiên!

Cuối đường, có một ngọn đài cao, vừa như là một tế đàn cổ xưa lại vừa như võ đài thần bí vậy, nó được tạo thành từ đồng thau.

Đài cao này rất rộng lớn, lơ lửng ở trong hư không tựa như trường tồn từ tuyên cổ, bên trên có trạm khắc cách hình thù của sinh linh vô cùng sống động, chỉ là trên nhưng hình trạm khắc này lại có một lớp gỉ đồng xanh.

Đi tới đây, mạnh mẽ như Thạch Hạo cũng thấy mệt mỏi, bởi vì càng lên cao thì áp lực chịu phải càng khó mà tưởng tượng được, cứ như ngọn núi lớn ép trên lưng.

Nó cất bước về tế đàn thế nhưng lại bị màn sương mù cản trở, chấn cho

nó suýt chút nữa rơi xuống khỏi con đường này.

Tất cả mọi người đều run theo, nếu như rơi xuống thì chính là vực sâu không đáy, ở đây không cách nào phi hành nên chắc chắn sẽ bị sát khí kỳ lạ kia cắn nát.

Thạch Hạo cũng kinh ngạc, bên trên tế đàn đồng thau này dường như được một tầng sức mạnh vô hình bảo vệ, không dùng sức thì khó mà tiến vào trong được.

Nó điều tức trong giây lát để khôi phục lại tinh lực, sau đó quát to một tiếng, nói: "Mở cho ta!"

Thạch Hạo đấm ra một quyền, nắm đấm hóa thành màu vàng đánh tan sức mạnh vô hình ấy, nó bước ra một bước leo lên tế đàn đồng thau cổ xưa này.

Theo sau cú đấm này thì sương mù tản đi, cảnh vật trên đài cao hiện ra rất rõ ràng, nơi đây vô cùng rộng lớn, mọi người ở phía sau cũng có thể thấy được.

"Ồ!" Có âm thanh truyền tới.

Cùng lúc đó, Thạch Hạo cũng giật mình theo, phía trước có một bóng người quay đầu nhìn nó, phát ra âm thanh kinh ngạc.

Đây là một cô gái, trên người là bộ một y phục màu vàng vô cùng rực rỡ, vóc người cao ráo, ung dung lộng lẫy, mái tóc dài đen tuyền bay lượn, con mắt trong trẻo, trên mặt được dùng khăn che kính.

Nàng đứng ngạo nghễ nơi ấy, lúc cặp mắt lần nữa đóng lại thì có tia chớp lao ra, cả người siêu phàm thoát tục và mạnh mẽ, được một luồng khí chất đại Đạo bao phủ.

"Đại hung?" Cô gái mở miệng, âm thanh rất êm tai, trong con ngươi hiện lên thần quang.

"Yêu quái?" Thạch Hạo cũng mở miệng.

"Thiên tiên." Cô gái đáp.

"Nhân Hoàng.' Thạch Hạo đáp như thế.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 563: Phượng Vũ.

"Ngươi... là từ dưới đó đi lên?" Ánh mắt của cô gái lấp lánh tia điện, một thân y phục màu vàng bay lượn, cả người đều đang phát sáng.

Ánh mắt Thạch Hạo cũng lóe lên nhìn về tế đàn đối diện, nơi ấy cũng có một con đường thế nhưng là hướng lên trên, nó loáng thoáng thấy một thế giới hùng vĩ, tiên vụ mịt mở, cổ mộc che trời, núi cao vô tận, chim thần ngang trời, cự thú rít gào.

Sương trắng lượn lờ rồi tất cả đều biến mất, đó là hình chiếu.

"Đường này thông đi đâu vậy?" Thạch Hạo hỏi.

"Ngươi không biết?" Cô gái hơi bất ngờ rồi nở nụ cười, thì thào: "Ta tới đài Đồng Tức để kính viếng, để tưởng nhớ phong thái của tiền nhân, không nghĩ rằng lại gặp được ngươi, chắc cả vạn năm không có đại hung leo lên rồi, may mắn quá, bắt ngươi vậy."

"Ngươi thật sự là yêu quái, sống tới mấy vạn năm?" Thạch Hạo hỏi.

"Bản tiên làm gì già như thế?" Đôi mắt của nàng tỏa ra thần quang, trái lại chẳng hề tức giận, nói: "Nơi đây là đàn Đồng tước, tu vi bị áp chế, là chiến trường tốt nhất, có thể khiến cho cảnh giới của chúng ta bằng nhau để chiến một trận."

"Vậy thì ngươi khẳng định không phải là đối thủ của ta." Thạch Hạo chắp tay sau lưng hờ hững nói.

Cô áo cả người màu vàng liền nở nụ cười, vô cùng tươi, nói: "Hiện ra bản thể của ngươi đi, nếu là Cửu Đầu Sư hay là Chân Hống gì đó, hay là hung thú cấp Thiên gì nữa thì ta cũng sẽ thu ngươi làm tọa kỵ và sẽ nghĩ biện

pháp đưa ngươi tới đây."

Ánh mắt của Thạch Hạo lộ vẻ kỳ lạ, đi xung quanh nàng, nói: "Dáng vẻ cũng ngọt nước đấy, thôi thì làm tọa kỵ cũng ổn, thế nhưng ngươi cũng không cần hóa ra bản thể làm gì, như vầy là ngon rồi."

Cô gái nghe vậy thì nhíu mày, cặp mắt to tròn xinh đẹp lóe ra tia chớp, khí tức cả người chợt mạnh hơn mấy lần.

Tóc dài bay lượn, thân thể thướt tha và quyến rũ áp sát về trước, trên mặt tuy được một tấm khăn che lại thế nhưng cũng có thể nhìn thoáng thấy bờ môi đỏ ướt át bên trong.

Nụ cười của cô gái này không giảm, trái lại càng tươi hơn, nói: "Muốn bắt ta làm tọa kỵ?"

"Uhm, chuẩn đó." Thạch Hạo gật đầu, nói; "Nhưng nếu ăn thì cũng ngon lắm."

Cô gái này xinh đẹp lộng lẫy buộc lấy mái tóc dài, nụ cười càng tươi hơn, mà khí tức trên người cũng mạnh mẽ hơn, khiến toàn bộ hư không cũng phải run rẩy.

"Vậy ngươi tới thử đi!" Nàng như như yêu ma vọt tới, nơi vừa đứng hiện ra một chuỗi tàn ảnh, nhanh tới khó tin.

Súc Địa Thành Thốn!

Loại thần thông như thế này, được xưng là thiên hạ cực tốc, rất ít pháp môn có thể so sánh, nàng cứ như là dải cầu vồng chớp mắt đã tới sát bên cạnh, ngón tay trắng noãn như búp măng vẫy về mặt Thạch Hạo.

Kim quang lóe lên, Thạch Hạo lướt sang ngang, chuỗi huyễn ảnh lưu lại phát ra ánh sáng màu vàng, đây là thân pháp Côn Bằng, nếu so sánh với Súc Địa Thành Thốn thì cứ như mũi nhọn đấu dao sắc vậy.

"Xoẹt!"

Cô gái này quá nhanh, thân quần áo màu vàng phấp phới, xoay tròn một cái, chiếc đùi thon gọn thẳng tắp đá về Thạch Hạo, quyết đoán và mạnh bạo.

Thạch Hạo liền nghiêng người né tránh chiếc đùi xinh đẹp trắng như tuyết này, ngón tay chập lại như đao, hào quang màu vàng lấp lánh nhanh chóng chém xuống, cắt về phía cẳng chân xinh đẹp ấy.

Cô gái mặc áo vàng phản ứng vô cùng nhanh, xoay tròn người tách ra, lúc này lưng đã quay về phía Thạch Hạo, tay như ngó sen vẽ nên một đường viền xinh đẹp, ánh sáng trắng noãn lấp lánh, khuỷu tay phát ra phù văn đánh về phía Thạch Hạo.

Khóe miệng của Thạch Hạo lộ ra nụ cười, có người dám đánh cận chiến với nó, nhưng mà xem ra cô gái này cũng vô cùng tự tin, hẳn là cũng cực mạnh.

Nó lùi về sau vài bước, đợi khi khuỷu tay của nàng đánh hụt vào không trung thì lập tức vươn tay bắt về trước, ngón tay xòe ra chụp về chiếc cổ trắng ngần, còn bàn tay khác thì lại nắm quyền ấn, kim quang bùng phát sáng chói đột kích về nơi lưng của nàng.

Linh giác của cô gái này quả nhiên nhạy cảm, không hề xoay người lại và thân thể vô cùng dẻo, lập tức chiếc đùi quyến rũ ấy đá mạnh xuống, thân thể như là lò xo cực tốc nhảy lên.

"Ầm!"

Lần này, giữa hai bên bùng phát ra ánh sáng chói mắt.

Quyền ấn của Thạch Hạo đụng vào một chân của nàng, hàng loạt phù văn bay ra sau đó là tan rã, song phương đều lăng không lao nhanh lên trên.

Xoẹt một tiếng, cô gái này rơi xuống đất, trong vẻ mạnh mẽ là sự ôn nhu, quần áo màu vàng phần phật, dáng vẻ vô cùng gợi cảm.

"Không hổ là từ dưới đi lên, quả nhiên giống như truyền thuyết đã nói, rất hung ác." Cô gái liếm liếm bờ môi đỏ lộ vẻ hưng phấn, cặp mắt sáng rực tựa như thấy con mồi tuyệt hảo.

Thạch Hạo vô cùng kinh ngạc, cô gái này là ai mà thân thể lại mạnh mẽ như vậy, nếu không phải thân thể nàng vô cùng thướt tha, mảnh khảnh, thì nó hoàn toàn cho rằng đây là một con hung thú vô cùng xinh đẹp.

"Thật là hiếm thấy mà, lại gặp một hung thú mạnh mẽ như thế, mình ăn ở có phúc quá!" Lời nói của cô gái này vô cùng hớn hở, sau đó là giết về trước.

Tốc độ của nàng cực nhanh, tay nắm pháp ấn vẫy mạnh, bóng mờ xuất hiện hàng loạt, tiếng ong vang liên hồi, cứ như là chim thần đang vỗ cánh tạo bên những cơn gió mạnh đầy đáng sợ.

Chỉ trong nháy mắt này, hai người va chạm tới cả trăm lần, ngàn lần, đây không phải quyết đấu nghiêng về thân thể nữa mà đi kèm theo đó là các ký hiệu phức tạp, như ngân hà trút xuống, rực rỡ chói mắt.

"Ầm!"

Hai quyền giao nhau, hai người bay ngược ra xa.

Nhưng lập tức, cô gái này lại giết tới, mỗi bước tiến tới đều tỏa ra những bông sen, xung quanh tràn ngập đại Đạo về hoa, cánh hoa liên miên tung bay, vô cùng cuốn hút.

Nàng tập hợp lại một đại thế thiên địa, con ngươi cứ như tia chớp, thân thể quyến rũ ép mạnh tới, chỉ cần giơ tay nhấc chân cũng tạo nên uy thế kinh người rồi.

"Bùm!"

Thạch Hạo bắt ấn, một con Toan Nghê màu tử kim lao ra khỏi bàn tay, trấn áp về phía trước, tia điện lượn lờ vô tận.

Cô gái vô cùng bình tĩnh, ở xung quanh vương xuống rất nhiều cánh sen màu vàng, tất cả hóa thành ký hiệu sáng rực chống lại tia điện kia, bản thân nàng lại nhanh chóng đánh tới.

Va chạm cực mạnh diễn ra, bàn tay của hai bên đụng nhau cứ như là Thần linh ngàn tay quyết đấu, không ngừng lấy cứng chọi cứng, tất cả đều dùng tốc độ cực nhanh khó mà tưởng tượng nổi giao thủ.

"Keeng!"

Luồng gợn sóng vô cùng mạnh mẽ lan tràn tách hai người họ ra, hư không vặn vẹo không ngừng nổ vang.

Nếu không phải tế đàn đồng thau này kiên cố không hủy, đổi là nơi khác thì sớm đã bị phá nát, dù núi sông cũng phải nổ tung rồi.

Cô gái với áo quần màu vàng lại lần nữa chủ động công kích, từ trước tới giờ Thạch Hạo chưa bao giờ gặp qua một cô gái nào chiến đấu tốt như thế này, mỗi lần công kích đều do nàng chủ động cả.

Nhìn bộ dáng của nàng vô cùng thướt tha yêu kiều, thế nhưng động tác lại vô cùng hung ác, ép bức khiến người khác nghẹt thở, động tác cũng vô cùng quyến rũ, như cuồng phong bão táp, không ngừng công kích.

Sau khi giao phong kịch liệt với nhau, đột nhiên thân thể của cô gái này căng cứng lên, tiên cơ ngọc cốt hóa thành màu trắng bạc rồi bắn nhanh tới, cả người dường như là một mũi tên rời cung vậy!

"Thần Tiễn thuật!" Trong miệng nàng khẽ hô, tốc độ nhanh tới cực hạn, không ngừng xung kích trong hư không khiến người khác phải hoa cả mắt.

Hai tay của Thạch Hạo chuyển động liên tục, một tay hóa thành màu hoàng kim, còn tay kia thì đen kịt như mực, nó đang phân tích pháp môn Côn Bằng, trong trường hợp này, một tay với sức mạnh Thái Dương, còn một tay là sức mạnh Thái Âm, hình thành nên một vòng xoáy dẫn dắt lấy thần tiễn màu trắng bạc kia.

Cô gái này kinh ngạc, lần đầu tiên biến đổi sắc mặt thế nhưng tốc độ chẳng hề giảm, vẫn không ngừng biến hướng trong hư không, né tránh vòng xoáy, cứ như tia chớp màu bạc trùng kích về mục tiêu.

Là sự thể hiện tới cực hạn của môn thần thông cổ xưa Súc Địa Thành Thốn, hóa thành đạo sát phạt, cả người cứ như là mũi tên thần xung kích trong hư không, lúc đông lúc tây, như lôi điện đang bay múa.

Hên là, Thạch Hạo nắm giữ pháp môn Côn Bằng, nếu không tốc độ tuyệt đối không thể nào theo kịp cô gái này, nàng quá nhanh, thân hóa thành mũi tên bạc không ngừng xung kích.

Thạch Hạo cũng di chuyển theo, một tay là lực Thái Âm, diễn biến thành một đại dương màu đen, một tay là lực Thái Dương, lòng bàn tay đang nâng một mặt trời lớn màu vàng không ngừng đánh ra.

Sau đó, Thái Âm và Thái Dương quyện vào nhau, vô số vòng xoáy cuộn trào trong hư không khiến cho mũi tên bạc như sa vào đầm lầy vậy.

"Xoẹt!'

Tay phải của Thạch Hạo phát sáng, vầng mặt trời lớn đang được nâng lên kia chợt nện mạnh xuống đánh về 'thần tiễn' màu bạc. Đồng thời, tay trái của nó cũng đong đưa, lực Thái Âm đen kịt ép xuống hư không chặn đứt đường lui của cô gái này.

Nhưng mà, thời khắc này thân thể đang căng cứng của cô gái đồ vàng này chợt chuyển thành mềm mại cực kỳ, hai tay của nàng lướt tới cứ như mỹ nữ xà đang uốn éo, đồng thời đạp chân đánh về đầu của nó.

"Ầm!"

Thạch Hạo khoanh hai tay va chạm với đôi chân như là đuôi rắn đánh tới kia, hai người đều lùi lại, vẻ mặt khác thường hiện lên giữa hai bên.

Rất lâu sau cả hai chẳng hề nói gì, Thạch Hạo nhìn chăm chú, lúc sau

nói: "Thân thể của ngươi không tính là mạnh, mà là dựa vào một kỳ thuật đặc biệt nào đó."

Nó cẩn thận quan sát, dùng thần giác đầy mạnh mẽ của mình cảm nhận, rốt cuộc cũng đã nhìn thấu được, trong cơ thể xinh đẹp của cô gái này có một lớp ánh sáng lấp lánh, là do lớp ánh sáng này bảo vệ thân thể của nàng cho nên mới mạnh mẽ như thế.

Nó vẫn cảm thấy rất kỳ quái, cô gái mảnh khảnh này đời nào lại đi theo con đường luyện thể được chứ, hơn nữa tu vi lại đáng sợ tới thế này.

Rốt cuộc cũng hiểu ra được, đối phương có một bảo thuật cái thế, có thể gia trì lên thân thể của mình khiến cho bản thân mạnh tới mức này!

"Ngươi cũng không ngu đấy, cũng nhìn ra được điểm mấu chốt, đây chính là Thiên tiên quang mà ta tu thành, khi bao phủ cơ thể thì 'vạn pháp bất xâm', thân thể ta bất hủ." Cô gái tủm tỉm cười, dáng vẻ vô cùng tự tin.

"Bảo thuật này rất mạnh." Thạch Hạo gật đầu.

"Ta là Phượng Vũ của Tiên viện, ngươi là hậu đại của đại hung nào thế?" Nụ cười trên môi, nàng hỏi.

"Ta tên là Hạo Thiên." Thạch Hạo nói.

Phượng Vũ cười tươi như hoa, một cô gái với sự tự tin bậc nhất, nhưng cách nói chuyện của nàng chẳng hề nể nang gì, nói; "Ta không muốn lãng phí thời gian nữa, cứ bắt giữ ngươi cái đã."

"Ngươi tin chắc có thể bắt được ta?" Thạch Hạo hỏi ngược lại.

"Chắc chắn! Ngươi mạnh mẽ như thế, còn là hậu đại của đại hung, ta hứa sẽ nghĩ biện pháp để giúp thân thể dưới hạ giới của ngươi vào trong Tiên viện ta." Phượng Vũ nói, sau đó lại bổ sung thêm: "Nhưng trước tiên phải là tọa kỵ của ta đã."

Nếu như không có lời bổ sung cuối cùng, Thạch Hạo còn có thể nở nụ cười, nhưng khi nghe xong thì nó lập tức phản bác: "Nếu như ngươi thua, làm tọa kỵ của ta nhé?"

"Thế thì tới thử xem." Cô gái mỉm cười, bình tĩnh tự tin, cơ thể phát sáng, hiển nhiên đang muốn vận dụng một môn cấm thuật nào đó.

"Tự tin vậy luôn à? Thế thì, bắt đầu thôi!" Thạch Hạo không nói hai lời, lập tức vận dụng sức mạnh Chí Tôn cốt, vô tận phù văn tỏa ra.

"Ồ, không đúng, ngươi là sơ đại?!" Cô gái chợt biến sắc, nhanh chóng rút lui, gương mặt xinh đẹp tràn ngập vẻ sợ hãi, cấm thuật bị ngăn cản không thể sử dụng được.

Nhưng mà, thân thể của nàng lại bùng phát ra khí tức đầy mạnh mẽ, nơi mi tâm phát sáng, hiển nhiên nàng có thiên phú thần thuật, gợn sóng kinh khủng khuếch tán ra khiến Thạch Hạo hoảng sợ.

Nhưng, đã chậm, ánh sáng nơi mi tâm của nàng không thể khuếch tán, không thể buông ra ngoài được, phù văn của Thạch Hạo đã lan tới tác dụng lên cơ thể của nàng.

Chỉ trong nháy mắt, nàng nhanh chóng teo nhỏ lại, hóa thành một bé gái tám chín tuổi như được đúc từ ngọc vậy, vô cùng đáng yêu và xinh xắn.

"Ấy, không tính nghe, ta chưa chuẩn bị xong mà, ngươi thân là sơ đại vậy mà còn đi đánh lén họ, có dám chiến một trận thật sự với ta không?!" Nàng la hét, nhanh chóng chạy trốn.

"Ê, nói thì phải giữ lời chớ, vừa nãy cô nói thế nào, giờ thì rơi vào thế thua rồi nhá, chẳng lẽ bắt ta rượt tới Tiên viện luôn à?" Thạch Hạo đuổi theo.

Cô bé tám chín tuổi co giò bỏ chạy, bóng dáng đáng yêu, miệng không ngừng nguyền rủa, tựa như tức tới nổ phổi rồi.

Nàng thoát ly khỏi đàn Đồng Tước, men theo một lối nhỏ, Thạch Hạo

chớp mắt đuổi theo sau nhưng liền gặp phải cảnh tượng trước mắt thì giật nảy mình.

Nơi ấy có hai cánh cửa màu vàng chói, có thể nói là cao hơn cả núi, lúc này đang mở hé, ở trước có một tượng đá với thần diễm cháy hừng hực.

Đó là dấu hiệu của nhen nhóm Thần hỏa, một người đá đang ngồi xếp bằng, là trấn thủ ở nơi ấy.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 564: Đàn Đồng Tước.

Cũng là cánh cửa như núi cao nhưng lại là màu vàng óng, mà không phải là cánh cửa màu đồng xanh ở phía dưới kia, thần hỏa ở bên ngoài cơ thể người này hừng hực trông có vẻ phi phàm.

"Đây không phải là sinh linh vừa nhen nhóm Thần hỏa!" Thạch Hạo phán đoán, hẳn là mạnh hơn nhiều.

Nó đưa tay ra bắt lấy cô gái đang chạy trốn kia, không muốn để nàng chạy thoát, sau đó tóm lấy cơ thể nàng rồi nhanh chóng thối lui, vô cùng kiêng dè với người đá kia.

Cũng còn may là, đang đứng ở xa chứ không phải đã tới gần người đá ấy.

"Cứu mạng, đá tảng, nhanh cứu bổn đại tiên." Cô bé này đá chân, cứ như một con mèo nhỏ cắn Thạch Hạo hòng trốn thoát, hung dữ vô cùng.

Giờ khắc này, vẻ ung dung lộng lẫy thiên tiên của nàng đã không còn, thay vào đó là một con hung thú nhỏ, tuy rằng là một cô bé xinh đẹp nhỏ nhăng thế nhưng hung ác vô cùng.

Thạch Hạo yên lặng, bàn tay phát sáng chặn lại thần niệm truyền âm của nàng, phòng ngừa kinh động tới người đá kia.

Đương nhiên, nó cũng đã chuẩn bị tốt cho việc xấu nhất sẽ diễn ra, nếu người đá kia truy đuổi thì nó sẽ nhảy xuống thiên lộ, dù có chết một lần ở Hư Thần giới thì cũng không thể để bị bắt được.

"Không công bằng, thân là sơ đại vậy mà còn đánh lén người ta, chẳng hề có phong độ và tôn nghiêm của cường giả gì cả, nếu như đánh thật sự với

ta một trận thì ta sẽ chắc chắn giết chết được ngươi!" Bé gái không phục, không ngừng kêu gào, nhe răng há miệng.

Lớp lụa mỏng che ở trên mặt sớm đã rớt ra lộ gương mặt xinh đẹp, tuy hiện tại đã trở thành con nít thế nhưng chắc chắn trước kia là một mỹ nhân khuynh quốc, chíu mũi nhíu chặt vì tức giận rất mê hồn, cặp mắt trợn tròn lườm lườm nó.

"Nhận thua đi, nói thì phải giữ lời." Thạch Hạo mỉm cười.

"Một tên hung thú cao to cỡ nào chứ, có bản lĩnh thì chiến công bằng với ta một trận, trong vòng ba chiêu sẽ giải quyết được ngươi, mà nếu ta thua, lúc đó ta sẽ nhận thua ngay!" Bé gái kêu lớn, lòng tự tin đã bị rối tung, không biết đang cố ý khích Thạch Hạo hay là có lòng tự tin như vậy.

Thạch Hạo sẽ không bao giờ bị khích tướng, ngược lại nở nụ cười, nói: "Công nhận ngươi rất bất phàm, lúc mà mi tâm phát sáng, dù chưa thể sử dụng được thần thông ấy nhưng lại bùng phát ra khí tức khiến người khác sợ hãi, lẽ nào cũng là một 'Sơ đại' à, có thiên phú thần thuật kinh thế?"

"Dám chiến một trận không, ta chấp ngươi một tay, ba chiêu bảo đảm đánh nát ngươi!" Cô bé nhe răng, hung hăng vô cùng, trên gương mặt tinh xảo của đứa bé tám chín tuổi tràn ngập vẻ khiêu khích.

"Nhóc con, đừng chơi trò khích tướng với anh!" Trong nháy mắt, nó gõ mạnh lên ót đầy xinh đẹp của nàng một cái.

"Ấy da, đau quá, tên hung thú kia, ta không để yên cho ngươi đâu!" Bé gái kêu thảm thiết, ôm đầu kêu réo, nước mắt gần như ứa ra ngoài.

Thạch Hạo cười không ngừng, thiếu nữ thiên tài của Tiên viện này cũng thật là khác lạ, lúc bình thường thì bình tĩnh ung dung hoa lệ, còn lúc chiến đấu thì mạnh mẽ quyết đoán, bây giờ lại sợ hãi, có chút 'hoang dã', đồng thời còn khóc nhè nữa chớ.

Thạch Hạo bế nàng về lại đàn Đồng tước, bàn tay phát sáng phong ấn

lấy nàng.

"Tên hung thú kia, ta nhớ kỹ ngươi rồi đó, và nhớ cho thật kỹ, ta, tên Phượng Vũ!" Bé gái dữ dằn hô lớn, mắt to tỏa ra vẻ căm giận.

"Ngươi nhớ kỹ ta thì sao nào?" Thạch Hạo trêu, lấy tay véo véo cái mũi xinh đẹp ấy.

"Ta sẽ ăn thịt ngươi!" Bé gái hung tợn gào thét.

Thạch Hạo cười ha hả, tay khác thì duỗi ra béo má, nhào nặn trên gương mặt non nớt ấy khiến cho nàng nổi giận đùng đùng.

"Ngươi chờ đó!" Bé gái tức giận, sau đó... nàng lại hóa thành một màn mưa ánh sáng biến mất từ trong tay Thạch Hạo.

"Hả?!" Thạch Hạo giật nảy mình, rõ ràng đã phong ấn nàng thế nhưng sao có thể thoát?

Trong tay nó còn sót lại một thanh tiểu kiếm lấp lánh, chỉ dài bằng ngón tay, bóng loáng và có linh tính, hào quang dâng trào, đây là binh giải, dùng bí pháp để thủ tiêu bản thân?

Thạch Hạo kinh ngạc, Phượng Vũ quả nhiên quyết đoán, nhưng nó cũng nhớ tới nơi đây là Hư Thần giới, trên thực tế nàng vẫn có thể phục sinh như bình thường.

"Tức chết đi mà, Phượng Vũ ta đây, từ khi xuất thế tới giờ, một đường hát vang, đánh đâu thắng đó, chưa bao giờ ăn thiệt thòi lớn như vậy, dám nhéo mũi ta hả, véo má ta hả, ta không để yên cho ngươi đâu!" Tiếng la đầy hung hăng từ phương xa truyền tới, màn mưa ánh sáng kia cứ như là tia chớp rời đi thật nhanh, mơ hồ có thể thấy được dáng vẻ của một cô bé đang tức giận sôi máu, giơ tay múa chân.

Thạch Hạo ngạc nhiên, thiếu nữ này quả nhiên lợi hại, sau khi binh giải mà còn có thể bộc lộ cơn tức giận của mình, nhưng mà cũng thù dai ghê

gớm, việc nhỏ nhặt như nhéo mũi véo má mà cũng ghi sổ thù vặt, còn món nợ bắt giữ nàng thì lại quên bén đi.

Thạch Hạo triển khai pháp môn Côn Bằng truy kích về hướng đó, nó muốn thử nghiệm việc giam cầm màn ánh sáng ấy, thế nhưng đã chậm, thứ này vô hình vô chất nhanh chóng tiến vào trong cửa hoàng kim.

"Hung thú, ngươi nhớ kỹ cho ta, Phượng Vũ ta đây trước giờ chưa bao giờ chịu phải thiệt thòi như thế, sau này nhất định sẽ đánh cho ngươi thành một con bò sát bầm dập, sau đó mới ăn thịt ngươi!" Phương Vũ tức giận lớn tiếng nói, đương nhiên màn mưa ánh sáng kia cũng chỉ có thể ngưng hình trong giây lát mà thôi, sau đó sẽ tiêu tan trở về trong thế giới hiện thực.

"Nhận thua đi, nếu không sau này ta sẽ đi Tiên viện tìm ngươi đó." Thạch Hạo nói, nó không dám đuổi theo mà nhìn chằm chằm người đá kia, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị chạy trốn.

Nói cũng kỳ quái, người đá này tuy thần diễm hừng hực thế nhưng vẫn yên lặng ngồi xếp bằng nơi đó, giống như là không có khí tức sinh mệnh vậy.

Bên trong cửa Hoàng kim là ranh giới mênh mông, núi lớn nguy nga, thác nước buông xuống, là mô phỏng theo thế giới hiện thực để xây dựng, tiên khí mịt mờ.

"Ồ, các ngươi có nhìn thấy gì không, màn mưa ánh sáng đó chính là Phượng Vũ của Tiên viện biến thành, nàng bị đánh bại ư?!"

"Không đúng, Phượng Vũ mạnh mẽ cỡ nào chứ, ở khu vực này thì không ai địch nổi, hôm qua còn chém chết con cổ giao ngàn năm nữa là, ai có thể tranh đấu cùng nàng?"

Ở dưới linh sơn đang lượn lờ tử khí thì có một nhóm cường giả trẻ tuổi dừng chân, cả đám đang nghi hoặc nhìn về phương hướng mà màn ánh sáng kia biến mất.

"Nhưng quả thật ta nhìn thấy nàng mà, âm thanh cuối cùng khi phát ra rất giống." Một người trong số đó tin chắc rằng mình nhìn không nhầm.

"Không đúng đâu, nên biết, nàng đến từ học viện Thiên Tiên, đã tu thành Thiên tiên quang, 'vạn pháp bất xâm', có thể quét ngang các đối thủ ngang mình, chưa hề chiến bại.

"Chuẩn, ta cũng nghe được nàng từng truy sát 'sơ đại' của Linh tộc, giao thủ vài lần khiến cho đám Linh tộc đau đầu luôn."

Nhóm cường giả trẻ tuổi này thảo luận, đều không tin tưởng đó là Phượng Vũ, bởi vì tài năng của nàng ngất trời, thật sự quá mạnh mẽ.

Nhắc tới cô gái xinh đẹp như thiên tiên này, những tu sĩ ai cũng run sợ, thường ngày nàng đoan trang nhã nhặn, hào hoa phú quý, thế nhưng một khi ra tay thì giống như là sư tử hà đông, hung ác vô cùng, khiến người khác run sợ.

"Nghe nói, nàng vì muốn tìm một tọa kỵ thích hợp cho nên đã quyết đấu với thiên kiêu của một vài chủng tộc chí cường, nếu không phải có người can thiệp thì gần như đã thành công rồi."

"Chắc không đó, có chuyện này nữa à?"

"Đây là bí mật, có người nói rằng nàng đi qua tộc Chân Hống, cũng phục kích thiếu chủ của tộc Bạch Hổ, còn từng..."

"Im miệng, chuyện này chớ có nói lung tung, nếu không sẽ gặp họa sát thân đó!"

"Chuyện này... Không hổ là Phượng Vũ của Tiên viện, giống như lời đồn mạnh tới mức khiến người khác không biết nói gì, mà giờ nhìn lại, những chuyện mà nàng từng làm sợ còn nhiều hơn cả lời đồn nữa."

Thạch Hạo quát sát một lúc lâu, người đá kia vẫn bất động khiến nó nghi ngờ, sau đó xoay người tiến về đàn Đồng Tước, nhìn về ngọn núi đối diện

màu đen kia truyền âm, hỏi hai lão già nát rượu kia.

"Ta cần đánh vào trong cánh cửa hoàng kim kia?"

"Ừ, cần phải giết vào, chỉ có nghịch thiên như vậy thì mới có thể chiếm được sách quý đồng thau." Điểu gia gật đầu.

"Ngươi điên à, bắt ta quyết đấu với thần linh hả?" Thạch Hạo trừng mắt, nó mặc dù rất tự tin thế nhưng cũng không đời nào đi làm cái chuyện hoang đường như thế này.

"Cái gì, phía trước có thần à?" Tinh Bích đại gia kinh ngạc, có chút ngớ người.

"Hai lão già, có phải là không biết trong cửa Hoàng kim kia xảy ra chuyện gì, có nên cố tình lừa ta không hả?" Thạch Hạo căm giận.

"Sao có thể được chứ, dựa theo ký ức của chúng ta thì nhất định phải xông qua cánh cửa kia thì mới được, chỉ là không biết sẽ hung hiểm như vậy thôi." Điểu gia giải thích.

Đối diện, ngọn núi lớn màu đen này sớm đã đứng chật ních người, trận chiến vừa rồi tất cả mọi người đều nhìn thấy, ai cũng lộ vẻ khiếp sợ, mạnh mẽ như tiểu Thạch vậy mà lại gặp được đối thủ, khó mà tin nổi.

Cô gái kia mạnh mẽ tuyệt đối, lại có thể chiến một trận với nó, lại càng là thế lực ngang nhau.

Thạch Hạo không nói gì, lần nữa dọc theo con đường hướng vào cửa Hoàng kim kia, sau khi quan sát thật kỹ không thấy dấu hiệu sinh mệnh của người đá kia, thì nó nhịn không được muốn thử một lần.

Nó nhổ xuống một cọng tóc, rót thần lực vào, vung tay ném ra, mặc dù chỉ là một cọng tóc dài thế nhưng giờ lại như là tia chớp đen, tiếng rít chói tai vang lên, nhanh chóng lao tới.

Bốp!

Sợi tóc vừa tới gần người đá thì nổ tung, hóa thành bụi phấn, thần lực được rót vào bị thiêu đốt thành ánh sáng tiêu tán trong hư không.

Thạch Hạo chuẩn bị quay đầu bỏ chạy, thậm chí còn có ý định nhảy xuống con đường đá lơ lững trong hư không kia, thế nhưng lại phát hiện ra, người đá ấy vẫn chưa hề nhúc nhích tí nào.

Nó hừng chân, cảm thấy nghi ngờ, nói: "Lẽ nào cũng chỉ là một tượng đá, tương tự như pháp khí trấn thủ ở nơi này, sẽ không chủ động công kích người khác?"

Một bên khác của cửa Hoàng kim, đám tu sĩ trẻ tuổi sau khi nghị luận thì vẫn không nhịn được sự hiếu kỳ của mình, muốn tiến lại đây để tìm nguyên nhân, cả nhóm đang đứng trước cửa do dự không quyết định được.

"Các ngươi làm gì ở đây, lẽ nào muốn đi đàn Đồng Tước, bắt lấy hậu đại của đại hung." Có cường giả đi ngang qua hỏi.

"Đời nào chứ, mấy vạn năm rồi không có đại hung bò lên, chúng ta cũng chỉ là hiếu kỳ mà thôi, muốn đi thăm lại di tích cổ đó một chút." Một người cười nói.

"Hình như không đúng, xem biểu hiện của các ngươi thì chắc chắn có chuyện khác?"

"Nói ra sợ là ngươi không tin, ta vừa nãy nhìn thấy, hình như là Phượng Vũ của Tiên viện lao ra từ trong đó." Một người nhỏ giọng nói.

"Cái gì, đi xem thử!"

...

Trên đàn Đồng tước, Thạch Hạo đang suy nghĩ, mấy lần thử nghiệm thế nhưng cũng không thấy người đá kia đứng lên, chỉ là bị động hóa giải công

kích, nó đang tính toán xem thử có thể xông vào hay không.

"Ồ, lại có người tới rồi!" Thạch Hạo kinh ngạc ngẩn đầu, nhìn thấy một đám sinh linh.

"Trời ạ, đó là..." Đám người này vừa tới thì lập tức nhìn thấy Thạch Hạo, có ngươi đưa tay chỉ về nói, thất thanh la lên.

"Ta không nhìn lầm chứ, mấy vạn năm qua đi, lại có hậu đại của đại hung bò lên. Đây là tin tức nóng hổi, sẽ gây náo động cực lớn."

"Xem ra, vừa nãy ta không nhìn lầm rồi, Phượng Vũ quả nhiên đã tới nơi này, đây là đại sự nghịch thiên, nhanh, nhanh về bẩm báo, truyền đi tin tức này."

Thạch Hạo nhếch miệng nở nụ cười, hàm răng sáng bóng, từ từ tới tiếp đón.

Cùng lúc đó, học viện Thiên Tiên, một cô gái với quần áo hoàng kim, thân thể lấp lánh, da thịt trắng như tuyết, trong nháy mắt thức tỉnh, vẻ mặt vô cùng tức giận.

"Ồ, sư muội, muội tỉnh rồi à, sao lại tức giận vậy, giống như nguyên khí bị thương tổn thì phải."

"Tức chết đi mà, dám nhéo mũi ta, dám véo má ta! Sẽ có ngày, hắn tới Tiên viện ư?"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 565: Đại Hung Hạo Thiên.

Trên đàn Đồng Tước, mỗi cú nhảy là trăm ngàn trượng, nó nhanh chóng vọt tới, muốn lưu đám người này lại.

Có người lấy ra pháp khí, một cái Thiên La Tán* bay lên, không ngừng xoay tròn, từng luồng ánh đen buông xuống quét về phía Thạch Hạo, vật này như có thể tiêu diệt hồn của người khác vậy.

(*): Tán = Ô, dù.

Thạch Hạo giơ tay, nơi đầu ngón tay bay ra một tiểu kiếm óng ánh bằng ngón tay, lấp tức hóa thành một vệt sáng, kiếm khí tỏa ra kinh người, xoẹt một tiếng, cắt đứt đôi Thiên La Tán kia.

"Lợi hại thật, không hổ là hậu đại của đại hung!" Có người kinh ngạc thốt lên, pháp khí Thiên La Tán tuy không phải là vật phàm thế nhưng chỉ một chiêu liền bị chém đứt, tất cả mọi người đều biến sắc.

Trên thực tế, lúc vừa mới phát hiện ra Thạch Hạo thì đã có người xoay người chạy trốn rồi, bởi vì bọn họ từng thấy Phượng Vũ hóa thành màn ánh sáng rời đi, cho nên linh cảm tới tên 'Hung' này rất nguy hiểm.

Xèo!

Nhưng mà, thanh tiểu kiếm này quá nhanh, vô cùng sáng bóng, cứ như một dải cầu vòng chém nát hư không tiến tới, cắt đứt con đường phía trước, ánh kiếm dâng lên.

"Thanh kiếm này nhìn quen quá, hình như là... kiếm của Phượng Vũ!" Có người thầm nói, vẻ mặt càng lúc càng khó coi, cảm thấy quá bất cẩn, không ngờ trên đàn Đồng Tước lại có đại hung bò lên.

"Chư vị, nếu đã tới thì hà tất rời đi nhanh vậy, tới đây ta nhờ một vài chuyện, chúng ta tâm tình cổ kim, đàm pháp luận đạo, chẳng phải sẽ rất vui vẻ hay sao." Thạch Hạo đi tới.

Sương mù bốc lên, kèm theo là lôi điện, trong nháy mắt đã nhấn chìm cả Thạch Hạo, có người ra tay, vận dụng bảo thuật Toan Nghê!

Toan Nghê, có thể diễn lôi điện, cũng có thể giáng sương mù, năm xưa lúc Thạch Hạo chưa ra khỏi Đại hoang thì dùng yếu chống mạnh, vận dụng sương mù này để chém giết tế linh Xuyên Sơn Giáp cung phụng của đạo phỉ.

Sau đó, nó từ từ mạnh mẽ lên nên ít dùng tới chiêu giáng sương mù này. Hôn nay lại có người dùng thuật này với nó, muốn dựa vào đây để ngăn cả hòng bỏ chạy, như múa rìu qua mắt thợ vậy.

"Chỉ là do di chủng truyền pháp chứ cũng chẳng phải là thần thông của Toan Nghê thuần huyết gì, làm sao ngăn được ta." Thạch Hạo cười nói.

Chỉ trong nháy mắt, sương lớn càng dày hơn, là do nó há miệng phun ra, sương mù mênh mông bao phủ về phía trước, tiếng kinh ngạc vang lên.

Đặc biệt, người thi triển thuật Toan Nghê hồi này thì càng sợ hãi hơn, đối phương cũng tinh thông phương pháp này, hơn nữa còn lợi hại hơn cả hắn, không ngờ lại nhốt ngược lại mình.

Tới cảnh giới như Thạch Hạo, khi phun ra hay nuốt vào sương mù, không chỉ có thể ngăn trở tầm mắt người khác mà còn làm ảnh hưởng tới tâm thần của người ta, khiến tâm linh trở nên mơ hồ, không phân biệt được phương hướng, đây mới là chân lý của thuật này.

"Ầm!"

Có người gặp phải công kích, cả người bay ngược về sau rớt xuống tế đàn đồng thau cổ xưa kia.

Ầm!

Đại hỏa ngập trời, có một cường giả triển khai Nam Ly thần hỏa, bốn phía sáng rực, cả người cứ như là người lửa khổng lồ, hắn muốn xua tan sương mù, tìm một con đường thoát.

Thạch Hạo vẫy tay, sức mạnh Thái Âm xuất hiện, một con Côn Ngư màu đen dài một tấc bơi lội phá tan Nam ly thần hỏa, đồng thời vẫy đuôi quất bay người này về đàn Đồng Tước.

"Liều mạng!"

Mấy người kêu to, dồn dập lấy ra pháp khí, triển khai bảo thuật, nơi đây sấm vang chớp giật, chim thần lao vút, hung thú rít gào.

Kết quả rất rõ ràng, những người này cũng chỉ là đệ tử của môn phái bình thường, sao có thể so sánh được với Thạch Hạo, tất cả hầu như đều bị trấn áp.

Có hai người trong số đó không có bị trấn áp, bởi vì bọn họ quá sợ hãi nên đã rơi từ trên thiên lộ xuống bên dưới, và bị sát khí cắn nát, cứ thế thoát ly khỏi nơi này.

Khi sương mù tan hết, tổng cộng có tám người bị bắt, tất cả đều nằm trên đàn Đồng Tước không cách nào nhúc nhích được, lần này Thạch Hạo vô cùng cẩn thận, phong ấn toàn bộ vị trí trên thân thể bọn họ, phòng ngừa binh giải.

"Ngươi... muốn gì?" Có người run run hỏi, rõ ràng biết được lời đồn của đại hung ở hạ giới, thiếu niên trước mắt này khẳng định chẳng hề hiền lành gì.

"Chớ sốt sắng làm chi, ta chỉ nhờ một chút thôi, ta sẽ không ăn thịt các ngươi." Thạch Hạo mỉm cười, vô cùng nhẹ nhàng.

"Cái gì, ăn?!" Mấy người biến sắc, tương truyền mỗi ngày đại hung ăn hàng triệu sinh linh, lúc nhiều nhất có thể thêm gấp trăm lần như thế.

"Ta nói rồi, chỉ là tán gẫu, nếu như phối hợp thì sẽ không ăn đâu." Thạch Hạo nói, nó cảm thấy cần phải trấn nhiếp bọn này nên lấy ra Trấn Hồn Tháp, đây có thể nói là ma khí sát sinh thật sự trong Hư Thần giới.

Kết quả, cả đám đều im như hến, như gà con mổ thóc, chỉ sợ nó không vui rồi giết chết hết mọi người, ai nấy cũng đều hợp tác trong 'vui vẻ'.

"Phía sau cánh cửa Hoàng kim kia, thuộc về Thượng giới." Thạch Hạo hỏi.

"Đúng, là thượng giới." Có người vội vã gật đầu, sợ nó không vui.

Hơn nữa, còn có người bổ sung, nói: "Nói đúng hơn, tên là Linh giới, là thế giới mà chư Thần thượng giới từ Thái Cổ dùng tinh thần để xây dựng nên, chỉ có linh thức mới có thể tiến vào, vì vậy được gọi là linh giới."

Thạch Hạo gật đầu, nó sớm nghe Huyền Quy nói qua, thế giới được xây dựng từ tinh thần này, tên gọi không giống như ở hạ giới.

Chỉ trong nháy mắt, tám người này không ngừng bổ sung, không cần nó hỏi nhiều thì tự động kể rất chi tiết, ví dụ như, bình thường thì cửa Hoàng kim ấy vẫn khép kín, trừ phi người của linh giới tới đàn Đồng Tước thì từ bên trong mới mở ra được.

Ngoài ra, người đá ngồi xếp bằng kia, trước kia từng có linh hồn, thế nhưng giờ tựa như đã bị tịch diệt, chỉ còn Thần hỏa hừng hực mà thôi, ngồi nơi đó để bảo vệ cánh cửa ấy, ngăn cản đại hung tiến vào.

Thạch Hạo rất thích thanh tiểu kiếm trong suốt bóng loáng này, cảm giác nó rất có linh tính, đám người mồ hôi nhễ nhại nhìn thanh tiểu kiếm này, trong khoảng cách gần thì hoàn toàn có thể xác nhận, đây là kiếm của Phượng Vũ.

Tên hung nhân này thật là mạnh mẽ, binh khí của Phượng Vũ mà cũng có thể đoạt được, quả thật không thể nào tưởng tượng nổi, nó có thể chạm trán cùng với thiên kiêu và 'sơ đại' của thượng giới?

"Nhìn xem vẻ mặt tái mét của các ngươi kìa, mắt cứ nhìn thanh tiểu kiếm này, vậy Phượng Vũ kia rất lợi hại phải không?" Thạch Hạo hỏi.

Lập tức có người gật đầu, nói: "Chuyện này... không chỉ là lợi hại bình thường đâu, mà là siêu cấp đáng sợ, nàng được xưng là bất bại, ở khu vực Thiên Tiên châu thì trong người cùng thế hệ, nàng được xưng là Vương."

Đương nhiên, thượng giới quá to lớn, lớn đến nỗi những người này cũng không biết lớn tới cỡ nào, đột tột cùng là có bao nhiêu 'châu', thậm chí những nơi khác cũng lấy 'châu' để phân định.

Có một câu, thượng giới anh tài xuất hiện lớp lớp, không thiếu sơ đại, thiên kiêu các tộc cùng tồn tại, cường giả như rừng.

Dựa theo suy đoán của bọn họ, khả năng Phượng Vũ là một sơ đại, dù là không phải thì tư chất cũng không kém đám nhân vật này, mạnh tới mức không biết phải nói ra sao, khó có thể phỏng đoán được.

"Thật sự là một sân khấu lớn mà, sóng vỗ ầm ầm, kỳ tài đua nhau nổi lên, chủng tộc vô số, thật khiến người khác chờ mong mà." Thạch Hạo vô cùng khát vọng, hận không thể lập tức rời đi.

Đó mới là nơi tu hành mà nó cần, sẽ không bao giờ thiếu đối thủ, có thể đại chiến sảng khoái, có thể có mấy người còn đáng sợ hơn nó, và cũng chỉ có như thế thì mới có thể khiến nó tăng tiến được.

Về phần Phượng Vũ, tuyệt đối siêu phàm. Khi hai người quyết đấu, thời khắc sống còn thì mi tâm của Phượng Vũ chợt phát sáng, giây lát ấy cả người nó chợt rùng mình, cảm giác cực kỳ nguy hiểm, nhưng đáng tiếc là chưa kịp sử dụng loại thần thuật kia, nếu không hậu quả khó mà lường được.

"Muốn đi ngay bây giờ quá." Thạch Hạo nôn nóng.

Sau đó, nó hiểu thêm về thượng giới hơn, tuy rằng vẫn chưa có đi tới nhưng đối với một vài đạo thống và phong thổ thì cũng nhận thức đôi chút.

"Ồ, lại có người tới kìa, lẽ nào ta dễ bị bắt như vậy sao?" Thạch Hạo kinh ngạc.

Trên thiên lộ xuất hiện thêm mấy sinh linh đang chạy về phía này.

Những người nằm bẹp trên đài đồng thau người đổ đầy mồ hôi, một vài đồng bạn khi nãy vẫn chưa có tới nơi này, còn có hai người canh giữa cửa Hoàng kim nữa, chắc chắn bọn họ đã đi báo tin cho nên mới khiến nhiều người tới như vậy.

"Cường giả của Hỏa Vân Động tới kìa."

Đó là một nhóm sinh linh đang điều động ánh lửa, cách rất xa mà cũng cảm nhận được hơi nóng hừng hực, trong tay thì cầm trận kỳ bay phần phật.

"Bọn họ rất nổi danh à?" Thạch Hạo hỏi.

"Tuy không phải là chủng tộc mạnh nhất thế nhưng cũng không kém. Phô trương thanh thế, phát động không ít nhân mã, chắc chắn muốn bắt cho bằng được ngươi để tra hỏi bảo thuật đại hung." Người nằm trên đất đáp.

Đây là sinh linh tóc đỏ, cũng không phải là Nhân tộc, giống như là Linh Viên, mỗi một người đều cao khoảng một mét rưỡi, mắt thì có màu bạc.

"Ngươi là hậu đại của đại hung nào, xin hãy báo danh?" Một Linh Viên màu đỏ lớn tuổi mở miệng.

"Ngươi mới là đại hung đó, cả nhà ngươi mới là đại hung. Ông mày tên là Hạo Thiên." Thạch Hạo không kiên nhẫn được nữa, một nhóm người vừa xuất hiện là mở miệng nói mình là đại hung.

"Hàng phục hắn!" Lão Viên cả người đỏ chót kia vung ra hiệu, cả đám sinh linh đồng thời giết về trước, nhưng mà lại rất có quy luật, tất cả đều nắm trận kỳ, trong lúc nhất thời cả thiên địa biến hóa, đại trận được mở ra.

"Ầm!"

Thời khắc này Thạch Hạo cũng chẳng lưu thủ nữa, vận dụng thủ đoạn mạnh nhất của mình, sau lưng là biển rộng vô lượng, đại dương màu đen chập trùng, đó chính là biển Thái Âm trong pháp môn Côn Bằng.

Mà bốn phía lại là áng mây xanh, mỗi một cây cỏ đang cắm rễ trong hư không, kiếm ý bất hủ tỏa ra, quét sạch tứ phương.

Hai môn bảo thuật này, dù là loại nào xuất thế cũng có thể quét ngang các lộ cao thủ, hiện giờ lại đồng thời xuất kích tự nhiên không gì có thể sánh được.

Trận pháp của Hỏa Vân Động đúng là rất lợi hại, thế nhưng cũng chẳng đáng quan tâm, trận kỳ bị Thạch Hạo điên cuồng chém nát, nhưng mà bộ tộc này rất quyết đoán, trận kỳ của người nào bị hủy thì lập tức tự sát, hóa thành mưa ánh sáng rời khỏi giới này.

"Có cần phải như vậy không, ta chỉ muốn hỏi các ngươi vài điều thôi mà, đừng tự sát mà, nếu như rời đi bằng cách này thì ở ngoài hiện thực cũng phải tu dưỡng tới mấy tháng đó." Thạch Hạo mở miệng.

"Phụt..."

Khi nó giết tới gần lão Viên thì tên này phun ra một ngụm máu, lóe lên rồi biến mất, tên này nhờ vào một quyển trục để chọc thủng không gian mà bỏ chạy.

Sau cùng, Thạch Hạo chỉ bắt được năm tên Linh Viên của Hỏa Vân động, việc này khiến nó cảm khái không thôi, không muốn 'giết khỉ' nhưng nhất định phải 'hù gà'.

Thượng giới, Thiên Tiên châu.

"Nè, nghe gì chưa, cường giả của Hỏa Vân động bị chết hơn trăm người, suýt chút nữa đã bị người ta giết sạch hết luôn."

Có người bàn luận.

"Xảy ra chuyện gì thế, Hỏa Vân động cũng không tính là yếu, đám Linh Viên kia kia vô cùng ngông nghênh, lại có người dám chọc tổ kiến à?"

"Bởi vì gặp phải một sinh linh hung tàn hơn, là đại hung của hạ giới bò lên, hơn vạn năm rồi không chuyện như thế này, đám khỉ đỏ đó đi vây công muốn đoạt hung thuật, kết quả là suýt chút nữa bị người ta ăn thịt."

"Trời đất, là đại sự nghe, một đại hung bò lên hả. Chúng ta mau mau tiến vào Linh giới để xem chiến đi, chắc chắn cường giả cùng với thiên tài khắp nơi cũng sẽ chạy tới đó đây."

"Đi, không thể bỏ qua cuộc vui này được!"

...

Thạch Hạo chưa hề giết chết một ai, thế nhưng cái tên hung ác đặt cho nó đã truyền ra ngoài. đám Linh Viên Hỏa Vân động rõ ràng là tự tử, dùng phương pháp này để không bị bắt, nhưng sau đó tin truyền ra ngoài thì nó như là một điển hình của 'giết khỉ hù gà'.

Rất nhanh, một đống sinh linh nằm xụi lơ trên đài đồng thau, chỉ trong nửa canh giờ ngắn ngủi nhưng có rất nhiều tu sĩ chạy tới muốn quan sát tên đại hung Hạo Thiên này và đều bị bắt giữ.

"Các ngươi nghe gì chưa, một tên đại hung Hạo Thiên leo lên đàn Đồng Tước, muốn giết vào Linh giới đó."

"Đúng là hung mà, nghe nói Phượng Vũ cũng từng giao thủ với hắn, không biết thắng bại như thế nào."

"Lợi hại vậy luôn à? Ta nghe nói, mấy vị 'sơ đại' cũng đã bị kinh động, khả năng là sẽ tiến vào đánh một trận với hắn."

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 566: Cường Giả Như Rừng

Thượng giới, học viện Thiên Tiên.

Ven hồ, Phượng Vũ nhíu mũi, dùng sức dẫm mạnh một con hung quy ở dưới chân, vẻ mặt vô cùng khó chịu, nàng sớm đã nghe sự hung ác của Hạo Thiên cho nên đứng ngồi không yên.

"Trận chiến giữa ta và hắn chắc là không có ai nhìn thấy, tiên kiếm của ta rơi ở nơi đó, không biết tên này có nói năng tinh linh gì không?" Nàng lẩm bẩm.

Nếu như việc tên đại hung Hạo Thiên véo má nhéo mũi bị truyền ra ngoài để khoe mẽ bản thân, lúc đó nàng không tức chết mới là lại, bảo đảm không thể nào sống được.

"Không thể nhẫn nhịn được, không thể tha thứ được!"

Nàng muốn phục dụng một viên thánh dược để khôi phục lại nguyên khí, sau đó là giết về đàn Đồng Tước, bởi vì nàng không phục do bị bại trận, thần thuật thiên phú của nàng còn chưa kịp thi triển thì đã bị đánh lén rồi.

Đàn Đồng Tước, một người đứng nơi đó, trên đàn thì đầy sinh linh với những chủng tộc khác nhau, trong một canh giờ vừa rồi thì có một đám lớn xông tới và bị trấn áp ngay.

Tuy rằng Thạch Hạo không phải là tới một người thì giết một người, thế nhưng ngoài hung danh ra, phàm là cường giả tự binh giải bản thân mình thì đều đổ mọi tội lỗi lên đầu nó, hai chữ Hạo Thiên nghiễm nhiên đã trở thành hung danh.

"Ồ, người của tộc Ngân Bạch cũng tới rồi." Có người nói nhỏ.

Bộ tộc này rất đặc biệt, nửa kim loại nửa huyết nhục, quanh thân thì trắng bóng, vô cùng mạnh mẽ, trên cơ thể có một tầng ánh sáng bạc đầy lạnh lẽo.

Nghe đâu, tổ tiên của bọn họ chính là một tinh linh được thai nghén từ bên trong hầm quặng Bạch Ngân cổ xưa, rồi sau đó kết hợp với một vị Chí Tôn Nhân tộc, cho nên mới hình thành nên bộ tộc của họ, mạnh mẽ tuyệt đối.

Người của tộc này không nhiều thế nhưng địa vị lại rất cao, người thường chẳng ai dám di trêu chọc cả.

"Hậu nhân tội huyết kia, tuy hung danh của ngươi sớm đã lan truyền thế nhưng việc trừ khử ngươi chúng ta sẽ không thoái thác, không cho phép ngươi làm càn làm loạn." Một cường giả Bạch Ngân đi tới, chân bước trên tảng đá nơi đường thì vang lên những tiếng leng keng.

"Tuy rằng hễ mở miệng là nói ta hung ta ác, nhưng ngươi không thấy ngươi cũng như thế hả? Nực cười! Đừng có tự cao tự đại như vậy được không hả, chẳng phải là muốn đạt 'Hung thuật' của ta sao?" Thạch Hạo mỉa mai.

Nó đã nghe được lời giới thiệu từ tù binh ở phía sau, biết được bộ tộc này không dễ chọc vào, thế nhưng cũng chẳng hề để ý làm gì, bởi vì Liễu Thần từng chém qua một con Hắc kim Tước, cũng là một tinh linh trời sinh, mà những người này cũng chỉ là hậu đại của tinh linh Bạch Ngân mà thôi.

"Ầm ầm" vang lên, cường giả Bạch Ngân kia vọt tới, phía sau có mấy người đang xếp bằng trên mặt đất, miệng tụng chân kinh, không có hành động gì.

"Không ổn!" Thạch Hạo rùng mình, hư không nơi đây chợt đông lại, nó khó có thể nhúc nhích được.

Mà mấy người ở phía sau đang hợp lực lấy ra một pháp khí, miệng thì

tụng kinh văn bắt đầu khống chế, thứ đó cứ như là một mặt trời màu bạc niêm phong nơi đây lại.

Nhưng mà tên cường giả đang lao tới kia lại không hề bị ảnh hưởng mảy may, thoáng cái đã tới gần, một quyền đánh về đầu của nó, tàn nhẫn và quyết đoán, phù văn bạc tỏa ra.

Phương xa, mấy người khác bật thốt lên, pháp khí đang phát sáng trong hư không ấy chính là 'Đóa hoa Bạch ngân", chính là bí bảo của tộc này, nghe nói chính do lão tổ lấy ngân tinh của bản thân để luyện hóa.

Bọn họ mang khí hồn vào Linh giới, coi bộ cũng bạo tay đấy.

"Mở!" Thạch Hạo quát khẽ, thần lực trong cơ thể sôi trào, cả người phát sáng dùng hết khả năng để chống lại, nó gian nan giơ một tay lên để chặn đứng người phía trước lại.

"Ầm!"

Cường giả Bạch Ngân kia giết tới, hai bên va chạm lập tức Thạch Hạo bay ngược ra sau, bởi vì đang ở thế bị động, bị đóa hoa Bạch ngân kia áp chế, nhưng cũng không bị cường giả kia tiêu diệt thì cũng đã rất kinh người rồi.

"Không ngờ có thể tránh được một kiếp." Cường giả tộc Bạch Ngân giật nảy mình.

"Chỉ là một đóa hoa mà thôi, cũng không phải là thủy tổ của các ngươi tự tới, càng đừng nói tới việc đàn Đồng Tước đã áp chế cảnh giới, hôm nay hãy xem ta tàn sát các ngươi như thế nào nè."

Thạch Hạo nói nhỏ, lúc này nó từ từ đứng lên, đẩy mạnh áp lực mênh mông đang đè ép kia, thân thể cháy hừng hực, thần diễm tỏa ra, nó cứ như đang cõng một ngọn núi từ từ đứng dậy vậy.

Mơ hồ, nó tựa như Côn Bằng cõng lấy trời xanh, đó chính là do hi quang

hình thành nên, cùng chồng chéo với nó, quần hùng đứng xem nghi ngờ không thôi.

"Giết!"

Thạch Hạo hét lên, động tác càng ngày càng nhanh, đóa hoa Bạch ngân kia tuy mạnh thế nhưng cũng không cách nào áp chế được nó, nó đã có thể chậm chạp cử động.

Nói cho cùng, đó cũng chỉ là một pháp khí nổi danh mà thôi, cũng không phải là chí bảo thật sự, ở nơi này đều phải tuân thủ theo lực lượng quy tắc, uy năng bị áp chế đôi phần.

"Ầm!"

Thạch Hạo bùng phát, cứ như là một con quái vật khổng lồ xuất thế, thần quang cả người tăng vọt, lập tức phá tan trời cao, khiến cho mọi người khắp nơi đều run lên.

Nó một quyền đánh tới, liên miên lông chim màu vàng bay lượn, đó chính là lông Côn Bằng, đi kèm là sức mạnh vô địch.

Đối diện, tất cả đám người đang xếp bằng kia đều giật nảy mình, bọn họ bị một luồng sức mạnh cực lớn chấn cho bay ra sau, không thể nào gia trì được bí bảo kia nữa.

Mà tên cường giả Bạch Ngân đang ra tay kia tự nhiên sẽ không thể nào địch lại nổi, hắn ta bị gió mạnh thổi bay rồi dựa theo lực này ra sức bỏ chạy, hắn biết khó có thể trấn áp được đối phương, tuyệt đối không địch lại được.

Giữa trời, lông chim màu vàng bay lượn, vô cùng vô tận, tất cả hóa thành một màn mưa ánh sáng bùng phát ra gợn sóng mênh mông, chỉ trong nháy mắt đã bao phủ hắn lại rồi kéo về nơi đây.

"Ầm!"

Thạch Hạo nhấn nhẹ một cái, miệng của tên cường giả tộc Bạch Ngân này phun ra ngân huyết, thân thể thiếu chút nữa đã nổ tung, té nhào trên mặt tế đàn không cách nào động đậy nổi.

"Đi!"

Mà mấy người khác cũng hét lên, không chế đóa hoa màu bạc ấy bao bọc lại mọi người rồi trốn đi. Nhưng mà, nắm đấm màu vàng ở phía sau đập tới, ầm, bí bảo bị chấn mạnh, lập tức có hai người bị chấn cho ngã xuống rồi bị tóm gọn.

Cường giả tộc Bạch Ngân mang theo bảo cụ đầy danh tiến đi tới, thế nhưng hoàn toàn đại bại, ba người bị trấn áp.

Sau đó, càng nhiều người chạy tới hơn, tất cả đều muốn nhìn tận mắt tên đại hung hạ giới này, cho nên không thể không xảy ra chiến đấu, tuy rằng đại đa số người rất cẩn thận thế nhưng cũng không thiếu đám thiên tài tự phụ.

Kết quả là, đại hung Hao Thiên càng ngày càng hung, trấn áp một đám cao thủ vứt lên trên đài đồng thau.

"Người của tộc Cự Thạch tới rồi."

Thanh âm ầm ầm truyền tới, là một nhóm Thạch nhân* to lớn tới trăm trượng, chỉ cần giơ tay nhấc chân thì cũng đã tạo ra lực lớn vô cùng rồi, bọn họ chảy máu của Sơn thần, hơi tí là có thể chuyển sơn dời lĩnh rồi.

(*): Người bằng đá.

Thạch Hạo lập tức ném Đả Thần Thạch ra ngoài.

"Hự hự..." Kết quả, Đả Thần Thạch cắn bậy cắn bạ, đá vụn bay tứ tung, không ngừng uống cạn tinh hoa Sơn thần, cắn nuốt với tốc độ cực nhanh.

Tuy như thế không cách nào giết chết người của tộc Cự Nhân, thế nhưng cũng đủ khiến bọn chúng đại thương nguyên khí rồi.

Chính xác, món nợ này sẽ tính lên đầu Thạch Hạo, sau khi truyền ra ngoại giới, chỉ một mình nó ăn tới hơn trăm hậu đại của Sơn thần, khiến hung danh của nó càng thịnh.

Tiếng rối loạn truyền tới, một tên sinh linh cả người đều là vảy màu vàng kim, trên lưng là cặp cánh thần, nơi trán lại có một con mắt dọc, khí tức mạnh mẽ bức người.

Việc này khiến mọi người thốt lên, rất nhiều người hưng phấn sau đó là vội vàng di chuyển.

"Người của Linh tộc đã tới, hắn chính là bảo đệ* của Chân Cổ, thiên phú kinh người, có danh xưng là Linh Vương!"

(*): Em ruột.

Linh tộc, là một tộc lớn siêu cấp, có rất nhiều chi mạch, hình thái khác nhau, mạnh mẽ vô cùng.

Chân Cổ, được xưng là thần nhân ngút trời, lúc sinh ra thì có dị lượng, tay trái nắm một chiến mâu do máu ngưng tụ lại hóa thành, là một 'sơ đại' thật sự, được xưng là có thể đâm đủng thất cả, là Chí Tôn trẻ tuổi của Linh tộc.

"Gào...!" Chân Lôn* hét lớn, máu tóc màu vàng dựng thẳng, cũng trong lúc đó, cặp cánh màu vàng sau lưng cứ như là dao sắt chém về trước.

(DG): Vãi cả Chân Lôn, LÔN not (...)

Âm thanh leng keng điếc tai, nơi đây đạo văn hiện lên, ký hiệu dày đặc, tia chớp đan dệt, bàn tay của Thạch Hạo liên tiếp đánh ra chống lại với cặp cánh màu vàng kia.

Chỉ trong nháy mắt, hai bên đã va chạm tới mấy chục lần, tiếng sét điếc tai, tia chớp màu vàng đan dệt, hai bên cứ như là hai vị thần đang đại chiến vậy.

"Xoẹt!"

Con mắt dọc nơi mi tâm của Chân Lôn phút chốc mở ra, một chùm sáng năm màu được đan dệt từ phù văn bay ra, thanh âm đại Đạo chấn động hồn phách người khác.

Trong cự ly ngắn như thế, bất luận là người nào cũng khó mà tránh được.

Thạch Hạo giơ hai tay lên, cứ như là Phượng Hoàng bay lượn, đó chính là thức thứ nhất của bảo thuật Chân Hoàng, một đôi tiên sí* đỏ rực ngang trời cao, dục hỏa trùng sinh chặn ở phía trước người.

(*): Cánh chim.

Phù văn năm màu bên trong mắt dọc ấy đều đánh lên cánh Phượng Hoàng, đốm lửa bắn tứ tung, tiếng booong booong vang vọng, cứ như là một khúc thanh âm của đại Đạo vang lên, rất nhiều người run rẩy, không thể nào chịu nổi áp bức này.

Là màn đối quyết kinh người!

Mắt dọc lu mờ, ánh sáng thối lui, cánh Chân Hoàng giương ra va chạm liên hồi với đôi cánh màu vàng của đối phương.

"Ầm!"

Chỉ trong nháy mắt, cánh Côn Bằng ở phía sau chợt hiện lên kích cho cặp cánh màu vàng của Chân Lôn đầm đìa máu tươi, bức cho gã không ngừng lùi về sau.

"Ta ngâm mình trong Kim Cương trì của Tây Phương giáo tới bốn mươi chín ngày, được ban thưởng thân thể bất hoại, vậy mà không ngờ bị công phá." Chân Lôn khẽ nói, vô cùng khiếp sợ với thân thể của Thạch Hạo.

Đúng lúc này, tay trái của hắn phát sáng, một chùm sáng đỏ đậm ngưng

tụ thành hình, đó là một thanh mâu từ từ nhô lên trong lòng bàn tay của hắn, uy năng vô lượng!

"Sao lại như vậy, không phải nói Chân Cổ mới là 'sơ đại' sao, chiến mâu được hình thành do ngưng tụ máu lại, có thể đâm thủng tất cả thứ ngăn cản, hắn là em ruột, cũng có năng lực này?" Tất cả mọi người đều hoảng sợ.

Rất nhiều người trợn tròn hai mắt, không thể nào tin nhìn về phía trước.

Xoẹt!"

Ánh tím ngút trời, chỉ trong giây lát, toàn bộ màu sắc đều lu mờ, trong thiên địa chỉ còn sót lại một cây chiến mâu màu máu, tuy rằng chỉ dài một mét, là nhô lên từ trong lòng bàn tay của Chân Lôn, thế nhưng ánh đỏ chói mắt, chiếu sáng bất diệt, cùng tồn tại với thiên địa này!

Mọi người nhắm chặt hai mắt, quá chói, cơ bản không thể nhìn thẳng vào được.

Trận chém giết này vô cùng kịch liệt, sau đó ánh đỏ thu lại, mọi người mới có thể nhìn thấy tình cảnh nơi ấy.

Tay phải của Thạch Hạo đang chảy máu, vết thương vô cùng đáng sợ, lấp lánh ánh đỏ, suýt chút nữa đã xuyên thủng lòng bàn tay, đó là vết tích do chiến mâu ngưng huyết kia để lại!

"Thật mạnh, không thẹn với trong truyền thuyết!" Rất nhiều người kinh ngạc.

Thể hình của Chân Lôn cao to, cả người tỏa ra kim quang, cánh thần sau lưng không hề nhúc nhích, hùng dũng như núi lớn, khí tức ép người.

"Đây chính là thần thông của sơ đại Linh tộc à, quả nhiên lợi hại, có thể đâm thủng được cơ thể ta." Thạch Hạo lẩm bẩm.

"Không, chiến mâu ngưng huyết của ta không cách nào sánh vai với sư

huynh ta được, uy thế kém xa." Chân Lôn vừa nói vừa rút lui, trong cơ thể phát ra tiếng vang giòn giã, xương cố đã xuất hiện vết rạn nứt.

Hơn nữa, mỗi lần lùi một bước là hắn lại phun ra một ngụm máu, hiển nhiên đã bị thương nặng.

""Vậy thì xin hãy truyền lời tới vị huynh trưởng của ngươi, nói là ta muốn lĩnh giáo một phen thanh Chí Tôn mâu cộng sinh với cánh tay trái được xưng là có thể đâm thủng tất cả ấy hòng mở mang kiến thức !" Thạch Hạo nói, Chân Lôn này không có vênh váo háu đá, hơn nữa lại đại chiến lâu với nó như thế, chống đỡ hơn trăm hiệp, nó rất mong chờ tên 'sơ đại' thật sự của Linh tộc kia.

"Được, ta sẽ truyền lời lại." Chân Lôn xoay người rời đi.

"Ầm!"

Đúng lúc này, một tiếng nổ vang trời truyền tới, cửa Hoàng kim kia bùng phát ra gợn sóng kinh khủng, chấn động mọi người.

Lúc này rất nhiều người ngã quỳ trên mặt đất, bị một luồng uy thế cực lớn bao phủ khó mà đứng thẳng được, tất cả đều xụi lơ trên mặt đất!

Sau đó, một vầng mặt trời màu vàng bay tới, vô cùng chói mắt, mênh mông cứ như là ý chí vũ trụ giáng lâm vậy, trấn áp về Thạch Hạo.

"Đây là..." Rất nhiều người kêu to.

Bên trong mặt trời màu vàng đầy huy hoàng chói mắt, không gì sánh được này có một bóng người đang xếp bằng, cứ như là Thần Vương cao cao tại thượng, toàn thân lấp lánh chói mắt, hai con mắt của hắn nhắm hờ, toàn bộ ánh sáng đều phát ra từ người hắn.

Mặt trời lớn ép xuống, hắn vẫn khoanh chân bất động, cứ thế trấn áp thân thể Thạch Hạo!

"Đây là một sơ đại, thuộc về bộ tộc nào?!" Có người kêu to, loại sức mạnh này chỉ có cấp độ Chí Tôn trẻ tuổi thì mới có thể nắm giữ được.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 567: Hỏa Kim Đằng Nhất

Đàn Đồng Tước không rừng run rẩy.

Gió to trong hư không thổi vù vù cứ như là một bức tranh bị rách nát không ngừng run lên, lúc nào cũng có thể giải thể, đây là một đại thế vô địch, thế gian này tựa như không có bất cứ thứ nào có thể cản được người này!

Hai hàng lông mày của Thạch Hạo dựng thẳng, tên vừa tới này quá tự phụ và ngang ngược, chỉ ngồi yên khoanh chân và ép xuống, hồn nhiên không để nó vào trong mắt?

Xoẹt!

Thạch Hạo một tay chỉ trời, kiếm khí huy hoàng vọt thẳng lên, đó chính là kiếm ý đã vượt qua mọi sự lý gải của sinh linh bình thường, to lớn và cuồn cuộn, như là núi lớn mênh mông cắt ngang cổ kim.

Trong hư không, tên kia vẫn nhắm chặt mắt, tư thế vẫn như cũ.

Tên này kiêu ngạo cỡ nào? Một vầng mặt trời màu vàng vắt ngang trời, một chàng trai ngồi xếp bằng ở bên trong, cứ thế mà hạ xuống dưới, sừng sững và thần thánh trấn áp Thạch Hạo!

Mặt trời lấp lánh, ầm ầm nổ vang, phù văn màu vàng buông xuống, khí thế bất hủ phóng thích, từng luồng khí thế này cứ như là thác nước thần buông xuống từ không trung vậy.

Lúc này, kiếm khí va chạm với thác nước thần, nơi đây bị kiếm ý cùng với mặt trời màu vàng bao phủ, lấp lánh và hừng hực khiến người khác không cách nào nhìn thẳng được.

Tất cả mọi người đều nhắm chặt hai mắt, khóe mắt của một vài cường giả còn chảy máu tươi, ánh sáng chói lọi như vậy đã thương tổn tới bọn họ, công kích đầy mạnh mẽ và ác liệt này khiến linh hồn người khác run rẩy.

Ầm!

Thiên địa cộng hưởng, không ngừng nổ vang.

Kiếm khí như cầu vồng, đâm thủng trời cao.

Mà vầng thái dương thần thánh kia, ánh kim quang lấp lánh cứ như là ngoài khơi bay vào, trấn phá bầu trời.

Cuộc tỷ thí này vô cùng kịch liệt và thô bạo, mạnh mẽ tới mức người thường không cách nào mở mắt quan chiến được, chiến ý của hai cường giả vọt lên cứ như là ngọn núi lớn cao cao không thể với tới, thần uy như ngục.

Ầm!

Lại là tiếng nổ lớn, ánh sáng rực rỡ tản ra, cảnh vật trong thiên địa từ từ hiện ra, tất cả mọi người cũng đã có thể mở mắt được rồi.

Thạch Hạo đứng ở trên đài đồng thau, tay áo tung bay, tĩnh như xử nữ*.

(*)Gái còn tờ-rinh, hay còn gọi là gái tơ.

Mà trên không trung, mặt trời sáng chói, thần thánh không thể xâm phạm, dáng vẻ của chàng trai ấy trang nghiêm, vẫn ngồi xếp bằng bên trong, tóc tím rối tung, mắt vẫn nhắm, như Phật Đà giáng thế vậy.

Đòn đánh này không thể nhìn ra ai thắng ai bại, hai người vẫn duy trì tư thế vốn có, vẫn đứng đối lập nhau.

"Hắn... là ai?" Đây là nghi vấn của rất nhiều người, cảm thấy vô cùng khiếp sợ, người tới cao cao tại thượng, ánh sáng thần thánh chiếu khắp nơi, tựa như là một Thần vương vô thượng hạ giới vậy.

Loại phong thái này, đương đại hiếm thấy, tuyệt đối là một vị Chí Tôn trẻ tuổi, trong cơ thể sinh cơ cuồn cuộn, bao hàm pháp lực vô thượng.

"Ta biết rồi, hắn đến từ tộc Hỏa Kim, là một cây... thần đăng!" Có người run giọng nói, đã nhận ra được thân phận của người tới.

Tộc Hỏa Kim, ăn hỏa nuốt kim, lấy các loại hỏa diễm và kim loại làm thức ăn, là một chủng tộc vô cùng đặc biệt, tộc này có hình thể bất định, có thần đằng, có đại thụ, còn có cả hình người và hình thú.

"Không ngờ là hắn - Đằng Nhất là Chí Tôn trẻ tuổi của tộc Hỏa Kim, là vị 'sơ đại' mới quật khởi vài năm trở lại đây, được xưng là bất bại, quét ngang mười vạn Thánh sơn, đánh bại cường giả khắp nơi."

Mười vạn Thánh sơn, đó cũng là một châu, núi cao vô cùng, núi lớn khắp nơi, trong Thánh sơn có mười vạn ngọn núi, đó là vùng nguyên thủy và rậm rạp.

Đằng Nhất, một kỳ tài cái thế, cách gọi khác là vô địch, do một cây Hỏa kim đằng hóa thành người, thần tư ngút trời, đánh đâu thắng đó, mặc dù tuổi không lớn thế nhưng lại có phong thái vô thượng.

Tộc Hỏa Kim, nếu nói ở thời này thì cũng không phải là đại tộc gì, thế nhưng lại xuất hiện một Đằng Nhất tuyệt diễm cỡ này, thần thánh và mạnh mẽ, chưa bao giờ bị bại.

Sau khi nói ra thân phận của Đằng Nhất thì ai nấy đều giật mình, không ai không kinh hãi, nhìn về phía gã với ánh không thể nào tin nổi, không ngờ gã lại giáng lâm nơi đây.

"Hắn cũng không phải là người của Thiên Tiên châu, vậy sao tới được đây?"

Mọi người nghi ngờ cộng với kính nể, thế nhưng tràn đầy nghi vấn, Linh giới đối xứng với thế giới hiện thực, khoảng cách giữa mười vạn Thánh sơn với Thiên Tiên châu vô cùng xa xôi, hắn sao tới đây được?

Tu sĩ bình thường, cần phải đi mấy năm liên tục thì mới có thể tới được.

"Nuốt kim ăn hỏa, thật là kỳ diệu, còn là một cây đằng*, là sinh linh của tộc Hỏa Kim." Thạch Hạo tự nói, nó đã nghe được mọi người nghị luận về hắn.

(*): Cây dây leo.

"Ngươi rất mạnh, ngoài dự liệu của ta." Đằng Nhất mở miệng, hắn được mặt trời màu vàng bao phủ ngồi xếp bằng trong hư không, uy nghiêm thành thần thánh, chẳng hề có chút khí tức của cây đằng nào cả, cứ như là Thần là Phật vậy.

Hắn là một cây Hỏa Kim đằng, đã tu ra thân thể từ lâu, thần giác của người mạnh mẽ có thể nhận biết được, trong cơ thể ấy có một luồng tinh lực cuồn cuộn như biển, vô cùng mênh mông, ẩn mình trong máu thịt, một khi bùng phát thì chắc chắn sẽ chấn thế.

"Hắn mặc dù tuổi không lớn thế nhưng đã là một trong những người Hộ đạo của tộc Hỏa Kim."

Hiển nhiên, thân phận của Đằng Nhất rất là siêu nhiên.

"Có sinh linh từ hạ giới leo lên đàn Đồng Tước, ta cố ý tới đây để hàng phục, bảo vệ Thánh sơn của ta." Đằng Nhất mở miệng, hắn không nhiều lớn, hắn tới là để trấn áp Thạch Hạo rồi bắt về để bảo vệ sơn môn cho mình.

"Ngang tàn!" Thạch Hạo chỉ nói hai chữ, tên này thần thánh và siêu nhiên thế nhưng cũng vô cùng tự phụ và ngang ngược, dám nói những lời này!

Vù!

Hư không vặn vẹo phát ra âm thanh khe khẽ, Đằng Nhất chuyển động, hai tay kết ấn, tay trái nắm thần nguyệt, tay phải nắm đại nhật trấn áp về trước.

Lúc này, ánh sáng vạn trượng, lấp lánh vô tận!

Thần ấn nhật nguyệt, đây chính là bảo thuật cổ xưa được truyền lưu lâu đời, không biết là do tộc nào khai sáng ra thế nhưng tới hiện giờ, sinh linh có thể hiểu hoàn toàn áo nghĩ thì hiếm như lá mùa thu vậy.

Lúc này, Đằng Nhất tái hiện ra môn bảo thuật này lập tức lôi kéo sự chú ý của mọi người, ai nấy đề run lẩy bẩy, miệng khó có thể mở ra, cảm giác như núi cao vô tận đang đè xuống, gần như thở không được.

Ầm!

Tay trái của hắn bắt ấn giống như là thần nguyệt giết về trước! Thạch Hạo không sợ, tóc đen phấp phới, khí thế cả người tăng vọt, cứ như là một vị Thần Ma ngạo thị thiên địa, tay trái lấp lánh ánh đen, lòng bàn tay thì hiện lên một dấu ấn hình Côn Ngư.

Tiếng ầm vang lên, nó nghênh tiếp chiêu đang tới, hai chưởng va nhau, nguyệt quang đầy trời, vô cùng nhu hòa, sau đó là đại dương màu đen ngập trời rửa sạch minh nguyệt.

Giờ phút này, đây cứ như là kỳ cảnh thiên địa, chấn động lòng người!

Sau đó, ánh sáng hung hăng tản ra, tay phải của Đằng Nhất hóa thành một vầng thái dương đỏ chót đập mạnh xuống, ánh sáng chói mắt lan tỏa, tịnh hóa mỗi một tất trong không gian.

Thạch Hạo lấy cứng đối cứng, tóc đen bay lượn ở phía sau, bàn tay phải phập phồng hiện lên một dấu ấn chim bằng, hào quang vàng óng tỏa ra đánh giết về trời cao!

Lúc này, bầu trời run rẩy tựa như bị xuyên thủng, đâu đâu cũng có khí dương cương, ánh sáng chói mắt, soi sáng mỗi góc mỗi hướng, vô cùng vô tận.

Vù một tiếng, vào thời khắc mấy chốt, đàn Đồng Tước phát sáng, một

con cổ tước bay lên, đó là do phù văn biến thành không ngừng giương cánh kích thiên, phong ấn vùng hư không này lại, khiến cho năng lượng bên trong không thể lan tràn ra ngoài, nếu không những người khác chắc chắn sẽ gặp nguy ngay.

"Nhật nguyệt giữa trời, thiên địa xoay chuyển!" Đằng Nhất miệng tụng kinh văn, thần thánh hoàn mỹ, dáng vẻ trang nghiêm.

Hai tay của hắn nắm chặt thần ấn nhật nguyệt, thiên địa lật úp, trong hư không hiện lên vô số ngôi sao đồng thời giáng lâm xuống, từng ngôi từng ngôi óng ánh chói mắt trấn áp về phía Thạch Hạo.

Thạch Hạo trở nên nghiêm túc, hai tay từ từ hợp lại với nhau, sau đó vẫy mạnh, tối tăm cùng với sáng sủa đối lập nhau, âm và dương hỗ trợ mà phân chia, cảnh tượng kinh thế, giờ phút này đang hợp nhất, giống như là khai thiên tích địa vậy.

Âm thanh phốc phốc không ngừng truyền tới, nhật nguyệt trong hư không lờ mờ, sao trời rơi lã chã, không ngừng bị phá nát.

Là dị tượng, tuy không phải là các ngôi sao thật sự thế nhưng cũng vô cùng đáng sợ, đó là sự đối kháng của pháp lực, xung kích của quy tắc trật tự, là một hồi long tranh hổ đấu.

Thạch Hạo ngạo nghễ, đây là một đại địch khó gặp, nó không khỏi thay đổi sắc mặt, tuy rằng có thể xuyên thủng thần ấn nhật nguyệt thế nhưng vẫn không thể nào giết hạ được đối phương.

Đằng Nhất vẫn siêu nhiên như trước, vẫn ngồi xếp bằng trong hư không, được vầng thái dương bao phủ, thần thánh và uy nghiêm, hai mắt nhắm nghiền, hai tay đồng thời kết ấn, giơ cao quá đỉnh đầu giống như là một bảo bình vậy(*).

(*): Chiếc bình quý.

Đó là một bảo bảo bình thật sự, đang không ngừng ngưng tụ thành hình

giữa hai tay hắn, toàn thân chiếc bình đỏ chót, lấp lánh rực rỡ, ánh đỏ ngập trời, miệng bình phun ra từng làn hỏa vụ nhằm về Thạch Hạo.

"Hỏa Kim Bảo Bình Ấn!" Rất nhiều người kinh ngạc thốt lên, ai nấy đều biến sắc, sớm đã nghe qua thần thông này.

Tộc Hỏa Kim hiện nay tuy không phải là tộc mạnh mẽ, nhân số cũng rất ít thế nhưng thời Thái Cổ lại mạnh mẽ tuyệt đối, được xưng là một trong thập đại chủng tộc, uy chấn thượng giới.

Thời đại đó, tộc này tìm hiểu rất nhiều pháp quyết hỗn hợp của các tộc rồi khai sáng ra Hỏa Kim Bảo Bình Ấn, có khả năng đoạt tạo hóa thiên địa, khó có thể nói hết công dụng, vang dội cổ kim.

Chỉ là, với sự sa sút từ từ của tộc này, pháp môn này từ từ thất truyền, cho tới đời này thì mới có thể tu thành.

Mọi người không ngờ rằng, hôm nay lại lần nữa được nhìn thấy, hoàn toàn giống với sự miêu tả trong cốt thư, tay nắm bảo bình, giơ lên quá đỉnh đầu, thôn nạp khí hồng hoang vũ trụ, uy năng cái thế!

"Sao có khả năng này cứ, không phải đã thất truyền sao, hắn mới bao nhiêu tuổi, không ngờ lại có thể tái hiện lại môn bảo thuật vô địch này..."

Mọi người đờ ra, trốn ở bên ngoài chiến trường đã phong ấn kia thì mới có thể mở miệng được, chứ nếu không có sự phong ấn không gian của đàn Đồng Tước kia thì sớm đã xụi lơ trên đất rồi.

Đằng Nhất giơ hai tay quá đỉnh đầu, ngưng tụ bảo bình, ráng đỏ ngút trời nhằm về phía Thạch Hạo.

Thạch Hạo như gặp đại địch, trận chiến này vô cùng nguy hiểm, nó cảm thấy một luồng nguy cơ, người này tuy tự phụ thế nhưng lại có tiền vốn, dáng vẻ mạnh mẽ như vậy cũng không phải là cố ý thể hiện ra mà là nhằm vào bản tâm, là sự thể hiện của chân ngã, cho nên hắn mới tự tin như thế.

Toàn thân Thạch Hạo bán ra hi quang, vận chuyển pháp môn Côn Bằng, có thể thấy được, từng con Côn Bằng dài không quá một tất đang lưu chuyển bên ngoài thân thể nó, và rồi từ từ ngưng tụ ở lòng bàn tay.

Thạch Hạo một tay chỉ trời, một tay chỉ đất, lập tức bùng nổ ra hai khí Âm Dương, đây là sức mạnh bản nguyên nhất, hai khí xoay chuyển, uốn lượn cứ như muốn diệt thế vậy!

"Ầm!"

Đằng Nhất chuyển động, hai tay hơi run lên, ở trên đầu bảo bình phát sáng, phù văn dày đặc, phù quang vô lượng dâng lên, toàn bộ xung kích về phá Thạch Hạo.

Thần hỏa Nam Ly, che ngợp bầu trời, một con hỏa thước bay lượn phát ra tiếng kêu lớn, kinh sợ các tộc.

Tinh hỏa thái dương, một con Kim Ô giương cánh, khí hoàng kim tràn ngập, ba châm liệt thiên địa, vô giết về phía Thạch Hạo.

Niết bàn sinh hỏa, sôi trào và bốc cháy, ánh sáng chói mắt, một con Chân Hoàng hiện ra, cánh chim xinh đẹp, dục hỏa trùng sinh, càng ngày càng mạnh, cuồn cuộn thiên uy đánh tới.

...

Chỉ trong nháy mắt, bảo bình trên đầu Đằng Nhất chấn động rồi phun trào nhiều loại thiên hỏa, tất cả đều là đứng đầu của một lĩnh vực nào đó, kinh khủng vô biên, muốn đốt sạch toàn bộ thứ trên thế gian.

Tất cả mọi người đều ngây dại, thần thông này đáng sợ tới mức nào, Hỏa Kim Bảo Bình Ấn, là một thần thông có ẩn chứa một lượng áo nghĩa nhất định của các đại cường tộc, được cho là cái thế.

Trong lòng Thạch Hạo chấn động, hai mắt như thần đăng, ánh sáng khiếp người, hai tay nó vùng vẫy, hai khí Âm Dương cuồn cuộn kích về

trước, nó đã gặp phải đại địch!

Nó nhất định phải ứng phó toàn lực, nếu không chỉ cần mắc một sai lầm nhỏ thì sẽ chết ở nơi đây, đối thủ quá mạnh mẽ!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 568: Ai Dám Chiến Một Trận

Hỏa Tước múa trời cao, thần hỏa Nam Ly bầu bạn bên dưới, từ từ đáp xuống, mạnh mẽ kinh người. Thạch Hạo giơ tay, âm khí cuồn cuộn, chỉ về phía đầu lâu của Hỏa Tước, hai bên phù văn tỏa ra, hàng trăm hàng ngàn sợi, rọi sáng nhân gian.

Kim Ô kêu to, bản thân như Thiên Đế, cánh hoàng kim như thiên đao chém mạnh xuống, ba chân càng sắc bén hơn vồ thẳng về thiên linh cái của Thạch Hạo, tàn nhẫn vô tình, đi kèm là tinh hỏa thái dương.

Tay trái của Thạch Hạo chấn động, lòng bàn tay lấp lánh phù văn màu vàng đập vỡ nát hỏa tinh thái dương, đồng thời đánh về phía không trung, Bằng chưởng giang rộng va chạm với cánh Kim Ô vang lên những tiếng leng keng.

Chân Hoàng giáng lâm, mang theo áo nghĩa sinh tử, niết bàn mà tới, vồ giết về Thạch Hạo, hai cánh giương ra, loạn thiên động địa. Thạch Hạo há miệng hét lớn một tiếng, tinh khí dâng lên, hai khí Âm Dương cùng nổi tiêu diệt Chân Hoàng.

...

Nơi đây sôi trào, hàng loạt thiên hỏa giáng lâm.

Thiên hỏa giáng thế, chim thần tấn công, vẻ ác liệt tới mức nào chứ, ai có thể so tài? Ngày xưa tộc Hỏa Kim được xưng là một trong Thập đại chủng tộc, tập hợp rất nhiều áo nghĩa của các tộc rồi khai sáng ra thần thông trấn giáo này, mạnh mẽ không gì sánh được.

Đương nhiên, bọn họ cũng chỉ là đạt được một bộ phận áo nghĩa của các tộc mà thôi, nếu không môn bảo thuật này đã có thể nghịch thiên trở thành số

một trên thế gian này rồi!

Dù như thế, bảo bình vừa ra thì có thể quét đương đại, chỉ có vài môn bảo thuật mới có thể chống đỡ được, nó dựa trên đủ loại trào lưu học thuật để hình thành và mở ra lối riêng của mình, đoạt tạo hóa nhân gian.

Cũng chính như Thạch Hạo, đạt được bảo thuật Côn Bằng hoàn chỉnh không hề thiếu sót, đây là truyền thừa của đại hung cổ xưa, Côn Bằng là một trong những hung cầm mạnh nhất trong thiên địa thì mới có thể đối kháng lại kỳ thuật như thế kia.

Thời khắc này, chém giết kịch liệt xuất hiện, chim thần giữa hai bên hí dài, bảo quang vô số, nhằm tẳng về bốn phương tám hướng, đây mới thật sự là quyết đấu đỉnh cao.

Từ sau khi chiến một trận với Trùng Đồng giả thì Thạch Hạo rất ít khi sử dụng loại bảo thuật này, nó dùng hết khả năng, ra sức chém giết, nó bay lên trời cao, tay nắm ấn Côn Bằng chém về Đằng Nhất trong vầng thái dương kia.

Vù!

Sau một khắc, thái dương chấn động, không ngừng nổ vang, Đằng Nhất ngồi xếp bằng bên trong phút chốc chấn động, toàn thân ngập tràn ánh lửa.

Nó không hề nghĩ tới Thạch Hạo lại mạnh mẽ như thế, lại càng áp bức giết tới bên cạnh mình, nguyên vốn rằng hắn muốn bắt tên đại hung này tới thủ sơn môn, bây giờ xem ra độ khó rất là lớn.

Ầm một tiếng, hai tay hắn kết ra bảo bình càng lớn hơn, đỏ tươi bóng loáng, ánh lửa phun ra càng kinh khủng hơn trước.

"Ồ..." Thạch Hạo giết tới gần thế nhưng cảm thấy có gì đó là lạ, Chu Tước, Kim Ô, Chân Hoàng... đều không có trọn vẹn, cũng có nghĩa là áo nghĩa các tộc có khuyết, không hoàn chỉnh, lúc này đã hiển lộ ra ngoài.

Đây là bí mật không nên lộ ra mới đúng, Đằng Nhất hà tất lại khai triển tàn thuật của các tộc chứ, để kẻ địch ngắm cho vui à?

Sau một khắc, nó hiểu ngay, Hỏa Tước, Kim Ô, Chân Hoàng... đều đang va chạm với nhau, ánh lửa ấy lập tức nhấn chìm thiên địa miễn cưỡng đánh bay Thạch Hạo lui lại.

Quá hung hiểm, quá điên cuồng, mấy con chim thần đồng quy vu tận, sức mạnh tỏa ra chấn cho khóe miệng Thạch Hạo ứa máu, nhận phải thương thế.

Cùng lúc đó, mấy con chim thần vừa chết đi kia lập tức thay đổi màu sắc của ánh lửa, đầu tiên là đen ngòm, sau đó tím sẫm, cuối cùng là y như máu, biến hóa yêu tà khiếp người.

Không có chim thần, chỉ còn lại hỏa diễm thuần túy nhất, cứ như máu đang chảy xuôi nhằm về phía Thạch Hạo, khí thế ấy khiến cho nó khiếp sợ.

"Nghiệp hỏa!"

Có người hét lớn, sắc mặt trắng bệch, vô cùng khiếp sợ.

Lòng người đều có ác niệm, nghiệp hỏa có thể đốt cháy các loại lỗi lầm trên thế gian, tịnh hóa toàn bộ lệ khí, biến mọi tội ác về trong hư vô.

Cũng không phải nói rằng, Nghiệp hỏa mạnh mẽ hơn thần hỏa Nam Ly hay là Kim Ô hỏa, chỉ là độ công kích của nó quá mạnh mẽ, chiến trường quyết đấu của nó là ác niệm của lòng người, hơi một tí là khiến ngườ ta hình thần đều diệt, đáng sợ cực kỳ!

Ánh sáng đỏ au mang theo luồng tà khí, kèm theo là sóng sức mạnh kỳ lạ, trong nháy mắt đã bao phủ lấy nơi Thạch Hạo đang đứng, thiên địa trở nên đỏ chót.

Tất cả mọi người đều chấn động trong lòng, ai nấy đều biết, tên đại hung Hạo Thiên này đã xong đời, đối phó với ngọn lửa này thì chỉ có đường né

tránh, không thể để dính vào người.

"Ầm!"

Nhưng mà, kết quả lại khiến người ta giật nảy mình, nơi đó sôi trào, bùng phát ra khí thế kinh khủng, có thể nhìn thấy được, một bóng người như Ma Thần đang kéo dài thân thể ra.

Thạch Hạo hai tay chuyển động, một tay chỉ trời một tay chỉ đất, phân biệt tỏa ra hai khí Âm Dương, hai khí này bao phủ lấy cơ thể nó rồi hóa thành một bộ thần y âm dương khoác trên người.

Đây tựa như là y phục của đại Đạo, bao phục lấy cơ thể nó, khiến cho nó vạn pháp không dính, luồng nghiệp hỏa kia càng không thể áp sát tới, không cách nào đốt cháy hình và thần của nó được.

Cùng lúc đó, Thạch Hạo tung người lên trời cao, thật sự rất nhanh, nắm ấn Côn Bằng, lần nữa oanh kích về thái dương màu vàng trên cao kia, chém thẳng về phía đại địch bất thế ấy!

Vù, đại nhật màu vàng bị nó đập vỡ tan, thế tấn như lôi đình, cánh tay phải như thiên kiếm quét ngang về cái cổ của Đằng Nhất, còn tay trái thì hướng về mi tâm, muốn giết chết nguyên thần của hắn.

Đằng Nhất toàn thân là lửa, hai tay hắn bắt ấn thành bảo bình vẫn còn giơ trên quá đầu, lúc này nhanh chóng ép xuống chống lại một đòn mạnh nhất của Thạch Hạo.

"Ầm!"

Bảo bình ngăn cả trước người, hình thành nên một màn ánh sáng ngăn trở thế công kích của đối phương.

"Cheeeng!"

Tiếng rung truyền tới, tay trái của Thạch Hạo điểm lên trên bảo bình,

thanh âm chua chát truyền vào lòng người chứ không phải vào tai, khiến linh hồn rất nhiều người rung động, gần như hồn phách xuất khiếu.

Bảo bình màu đỏ chót kia từ từ lu mờ, thần hỏa thu lại, run rẩy kích liệt.

Một tay khác của Thạch Hạo chém xuống miễn cưỡng đánh văng chiếc bảo bình này ra, hầu như đang ngay trên cổ của Đằng Nhất, kim quang lóe lên rồi biến mất, máu tươi bay ra!

Cả người Đằng Nhất tỏa ra ánh lửa, thân thể nhanh chóng lướt ngang, một vầng đại nhật đã vỡ tan bao quanh hắn lùi ra trăm trượng.

Mọi người thấy thế thì hãi hùng khiếp vía, biến hóa của trận chiến này quá nhanh, ký hiệu giữa hai người trở nên dày đặc, bảo thuật tỏa ra, một loạt đối kích xuất hiện khiến người ta hoa mắt chóng mặt.

Đến cùng, ai bại? Mọi người đều nín thở.

Thạch Hạo đứng yên tại chỗ, trên người mặc y phục đại Đạo được tạo thành từ hai khí Âm Dương, liếm liếm giọt máu nơi khóe miệng, trên người phát sáng bắt đầu điều trị thương thế.

Mà bên khác, một vầng đại nhật màu vàng hiện lên, Đằng Nhất không còn ngồi xếp bằng nữa mà thay vào đó là đứng yên, nơi cổ máu chảy ào ào, vết thương vô cùng đáng sợ, suýt chút nữa đã đứt lìa ra luôn.

Hắn vung tay, vết thương khép lại, cả người bắt đầu phát sáng và điều trị bản thân.

Ai cũng đều bị thương, ai mạnh ai yếu, hiện tại vẫn chưa thể kết luận được.

Thạch Hạo tóc đen bay lượn, khôi phục lại vẻ bình tĩnh, cứ như là một vị 'trích tiên', trên người lưu chuyển hái khí Âm Dương, lần này nó chủ động công kích, từng bước ép sát tới muốn giết chết tên đối diện.

"Ầm!"

Tia điện ngập trời, trước người hay là sau lưng đều không ít hơn trăm con Toan Nghê, mỗi một con to lớn như núi đè ép cả hư không.

Toàn bộ Toan Nghê đều rít gào, thôn thổ tia điện, trên thực tế chúng đều do tia chớp biến thành, vào lúc này diễn biến thành biển lôi đình đi kèm là từng ngôi sao sáng, gào thét nhấn chìm về trước,.

"Vạn pháp đều lui!" Đằng Nhất quát khẽ.

Hắn bước đi trong hư không, phía sau hiện ra một cây đằng, còn như là được ngưng tự từ ánh vàng, sáng chói rực rỡ, nhẹ nhàng chấn động, hình thành ánh lửa vô lượng bảo vệ bản thân.

Mà đại nhật bao phủ hắn được tạo thành do Hoàng kim hỏa tỏa ra từ cây đằng này, ngăn cách bảo thuật, siêu nhiên trên đời.

Nó dựa vào cây đằng này tỏa ra ánh lửa, hình thành nên một tràng vực chặn lại vô số tia chớp, hai bên lấp lóe ký hiệu sau đó là diệt vong, một hồi đại đối quyết vừa kết thúc.

Cùng lúc này, Đằng Nhất hai tay lại kết ấn, vẫn là hình thành bảo bình như trước, nhưng mà lần này không phải màu đỏ chót nữa mà là màu bạch kim chói mắt, cứ như là kiếm khí ngang trời ngưng tự thành bình.

Hỏa Kim Bảo Bình Ấn, tự nhiên được phân làm hỏa và kim, trước đây cũng chỉ là một thể trong áo nghĩa này mà thôi, hiện tại thể hiện ra chân nghĩa thứ hai, trong lúc nhất thời nơi đây lại xuất hiên tiên quang vĩnh hằng, như là một thanh tiên kiếm xuất thế.

Keeng keeng!

Kiếm khí thông thiên, bảo bình này như tiên kiếm bắn ra hàng nghìn hàng vạn tia kiếm khí bổ về trước, nhấn chìm cả Thạch Hạo.

Thạch Hạo biến sắc, ấn tay một cái, hai khí Âm Dương xoay tròn hóa thành một tấm khiên ngăn cản lại ánh kiếm như đại dương kia, mà bản thân nó lại đẩy mạnh tấm khiên xông về trước.

"Hỏa Kim Bảo Bình Vô Lượng Trảm!" Đằng Nhất hét lớn, toàn thân tỏa ra thần mang, hắn cầm bảo bình trong tay nhằm ngay Thạch Hạo, khiến khí dâng lên như biển cực tốc xông về trước.

"Ầm!"

Trên người của Thạch Hạo vang lên âm thanh của tiếng sấm nổ, y phục đại Đạo phát sáng bảo vệ thân thể nó, hai tay lại hợp lại, khí Âm Dương dung hợp cùng nhau, nói quát to một tiếng: "Âm Dương Nghịch Chuyển!"

Lúc này, trong hai tay của nó tỏa ra phù văn kinh người, đó chính là sự phóng thích sau khi hai khí Âm Dương dung hợp làm một, mơ hồ đi kèm là từng luồng khí hỗn độn.

Mọi người thấy thế thì hít vào hơi khí lạnh, hỗn độn chia âm dương, hiện tại hai bên đảo ngược, trở về nguyên thủy, tuy rằng chỉ trong phút chốc thế nhưng thật sự rất kinh khủng.

Nên biết, thần thông của những chủng tộc khác chung quy lại cũng không phải là bảo thuật của chính mình, bất luận là tu luyện tới một bước nào đi nữa thì rất khó mà vượt qua được cái vốn có của chủng tộc kia.

Nhưng mà, lúc này mọi người có một thể ngộ, cảm thấy Thạch Hạo cũng chẳng hề thua kém với Côn Bằng thật sự, nó đã hiểu được gần như là toàn bộ pháp môn này, đạt tới cực cảnh.

"Keeng!"

Giữa hai tay Thạch Hạo có phù văn bắn ra, đi kèm là từng tia khí hỗn độn, uy thế kinh người, toàn bộ đánh lên trên bảo bình ấy, tiếng vang điếc tai.

Thời khắc này, hai bên văng ngược lại, bảo bình thì vỡ nát còn Thạch Hạo thì có những phù văn kỳ lạ lan tràn rồi sau đó từ từ biến mất.

Hai người, mỗi người đứng một phương, mỗi người đều ngưng thần đề phòng.

Mọi người kinh hãi, không ngờ lại kinh khủng như vậy, ngay cả Đằng Nhất cũng không thể nào trấn áp được tên đại hung Hạo Thiên ở hại giới này luôn sao?

Nên biết rằng, Đằng Nhất uy chấn mười vạn Thánh sơn, vô địch một châu, chấn động tứ phương, từ khi xuất thế tới giờ chưa bao giờ bại trận, cũng chưa rơi vào thế hòa.

Hiện tại, không ngờ lại gặp phải đại địch, coi bộ rất là hiếm thấy.

Dù kết quả của trận chiến này ra sao, chỉ bằng đại hung Hạo Thiên chiến mới Đằng Nhất tới một bước này thì cũng đủ chấn động Linh giới rồi, tên của nó chắc chắn sẽ truyền lưu ở Thiên Tiên châu, lan xa tới mười vạn Thánh sơn.

Trong giây lát im ắng này, Thạch Hạo vô cùng dũng mãnh lần nữa giết về trước, quát lớn: "Để ta cho ngươi nhìn thấy, Chí Tôn thuật của ngươi mạnh mẽ ra sao đi!"

Nó vô cùng mong chờ đối phương dùng thần thuật thiên phú của mình để quyết đấu, nhìn xem thử cái gọi là 'sơ đại' của thượng giới rốt cuộc mạnh tới cỡ này, dùng để kiểm nghiệm chân cốt của bản thân.

Tại hạ giới, với thuật này nó coi như là vô địch, mà cùng quyế dâầu với sơ đại của thượng giới, cũng không biết có thể áp chế hay không, có thể chiến thắng hay không?

Phù văn của Chí Tôn cốt thai nghén ra, chính là pháp thuật của chính bản thân Thạch Hạo, có thể phát huy tới cực mạnh mạnh nhất, là phù hợp nhất với nó!

"Từ trước tới giờ, ta không có cách nào triển khai Chí Tôn thuật." Đằng Nhất than nhẹ, tràn ngập tiếc nuối, nói: "Hôm nay, càng không thể dẫn ngươi về sơn môn rồi."

Mọi người rùng mình, trong chớp mắt liền hiểu được, là do hắn dùng cấm pháp để tới Linh giới, cho nên mới có thể từ mười vạn Đại sơn* chạy tới Thiên Hạ châu** này, nhưng cái giá phải trả quá lớn, thời gian quyết đấu đỉnh cao cũng có hạn.

(DG - (*) (**): Bản gốc là như thế, nhưng hình bên trên và mấy chương trước lại ghi là Mười vạn Thánh sơn và Thiên Tiên châu. Không biết cái nào đúng cái nào sai, nên cứ để y nguyên của thằng Đông mất dịch này vậy)

Thạch Hạo giận dữ, nói: "Cần quái vậy làm gì?!"

Nó mong đợi nhất chính là quyết đấu Chí Tôn thuật, dĩ nhiên không muốn kết thúc một cách nhanh chóng rồi không có thi triển ra thuật này. Nó rất khao khát đại chiến một lần, muốn kiểm nghiệm chân cốt của mình mạnh tới mức nào!

Đằng Nhất nghe thấy thế thì tức giận, lần đầu mở hai mắt, kim quang khiếp người, ai dám nói chuyện với hắn như thế chứ?

Mọi người giật mình, lúc Đằng Nhất mở mắt chính là muốn phóng thích Chí Tôn thuật, phát huy ra thần uy sơ đại của mình, thế nhưng hiện tại hắn có thể sử dụng sao?

Quả nhiên, thân thể của hắn dần lu mờ, không thể thi triển được.

"Vô dụng, thế ngươi tới làm mịa gì nữa?" Thạch Hạo tức giận, sau đó nói: "Thôi thì nghiền ép ngươi vậy!"

Vù!

Xương ngực của nó phát sáng, ký hiệu thần bí tỏa ra lập tức quét trúng Đằng Nhất.

Đằng Nhất tức giận, nguyên muốn rút lui, thong dong rời khỏi, ước định sau này lại chiến tiếp, không nghĩ rằng lại bị đối phương ra tay thẳng thừng như vậy.

Chỉ trong nháy mắt, Đằng Nhất hóa thành một cây đằng, sau đó ầm ầm nổ tung hóa thành tro tàn, mưa ánh sáng bay lên bay về trong môn phái hoàng kim.

Mọi người khiếp sợ, Đằng Nhất thật sự bị nghiền ép, hóa thành tro tàn tiêu tán, tên đại hung này quả nhiên mạnh mẽ!

Tất cả mọi người đều biết, nhân quả này đã kết quá lớn, tương lai sau này tự thân Đằng Nhất phải tới cùng quyết chiến sinh tử với nó, sẽ có một ngày đại đối quyết của Chí Tôn thuật, lúc đó sẽ vô cùng kinh khủng!

"Đúng là mất hứng." Thạch Hạo lẩm bẩm, khí thế mạnh mẽ nội liễm, hiện tại trông nó vô cùng thanh tú, tựa như là con trẻ nhà hàng xóm không vừa ý thứ gì đó, khiến người khác không biết nói gì nữa.

Tới lúc này, mọi người mới phát hiện ra, tựa hồ đã quên thứ gì đó, nó thật sự quá trẻ! Chỉ mới mười lăm mười sau tuổi, nhưng khi muốn nhìn thật kỹ thì lại cảm thấy trên mặt xuất hiện một lớp sương mù, khó có thể nhìn thấu được.

"Còn có ai dám chiến một trận nữa?" Thạch Hạo ngửa đầu, hô lớn về phía cửa Hoàng kim kia: "Có sơ đại, chí tôn nào không, tới đây đánh một trận đi!"

Tiếng quát lớn như vậy khiến rất nhiều người xoay người bỏ chạy, bởi vì nó đang đạp bước tiến tới đón nhận lấy tất cả mọi người.

Trận chiến hôm nay nhất định phải chấn động Thiên Tiên châu, truyền tới mười vạn Thánh sơn, đại hung Hạo Thiên muốn gợi nên sóng lớn gập trời rồi!

"Ai dám chiến một trận?" Thạch Hạo làn nữa quát hỏi.

Một câu vừa ra, tất cả mọi người đều chạy mất dép, ai nấy cũng nhằm về cửa Hoàng kim.

Ngoại trừ sơ đại, cùng với thiên kiêu Chí tôn của các bộ tộc ra thì ai dám trêu chọc chứ? Mà đám nhân vật kia đều là đầu sỏ một phương, rất khó gặp được.

"Người đá này yên lặng không có chút động đậy, ta không công kích thì hắn tựa như bất động?" Thạch Hạo cân nhắc, sau đó tới gần cửa Hoàng kim, người đá ấy vẫn không có phản ứng gì.

Nó cắn răng một cái, nói: "Liều mạng, nếu không được thì cùng lắm tự mình binh giải thôi!"

Nó cất bước đi vào, lướt quang qua người đá tiến vào trong thế giới bên trong cửa Hoàng kim!

"Trời ạ, đại hung đến rồi, không ngờ lại tiến vào Linh giới!"

"Tên đại hung này là Hạo Thiên, giáng lâm giới của chúng ta rồi!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 569: Hành Trình Ở Linh Giới.

"Đây là Linh giới?" Thạch Hạo đứng bên bên trong cửa Hoàng kim, bước lên trên lĩnh vực có quan hệ với thượng giới, đảo mắt nhìn quanh, xung quanh quả nhiên là thần thổ.

Phía trước, một ngọn núi đá đen thui cao chọc trời, bên trên là các khe mọc đầy bảo dược. Có hang ổ của hung cầm cực lớn được xây dựng trên đỉnh núi trọc lốc ấy, sát khí hung ác ẩn hiện.

Mà bên khác, núi cao sừng sững, cứ như là một cọn thụy thú khổng lồ đang ngủ đông, ẩn chứa linh vận. Nơi đó cây cối xanh um tùm, một cây đằng cắm rễ cứ như là một con rồng đang uốn lượn trên ngọn núi, còn có thác nước bạc trắng cao mấy ngàn trượng không ngừng đổ ầm ầm xuống dưới khiến cho bọt nước trắng xóa văng tung tóe.

Phương xa, trên mặt đất có cổ mộc che trời, có cự thú từ tiền sử tới lui, có chim thần uy mãnh giương cánh vút ngang trời cao.

Trong lòng Thạch Hạo kinh ngạc, nó có thể suy đoán được sự chân thật của thượng giới, nhất định là kinh khủng hơn, sinh cơ càng giàu có hơn, tràn đầy tiên vận, thích hợp tu hành.

Một đám người đứng ở đằng xa có vẻ e ngại cùng với kinh ngạc, bọn họ muốn biết hắn sẽ làm gì tiếp theo nên thấp giọng bàn tán.

"Mấy vạn năm qua đi, một đại hung lần nữa xuất hiện và tiến vào Linh giới ta, muốn khuấy lên mưa gió cỡ nào đây?"

"Cao thủ thượng giới chúng ta nhiều biết bao nhiêu, sơ đại quật khởi, thiên kiêu cùng tồn tại, một khi họ nhận được tin tức thì hắn nhất định sẽ bị thu phục mà thôi, sẽ trở thành thần thú hộ sơn cho Thánh địa nào đó, dù là

thân thể ngoài đời thật của hắn cũng bị kéo tới."

Linh giác của Thạch Hạo nhạy cảm biết bao, khi nghe thấy được những lời xì xào bàn tán này thì đột nhiên trợn mắt, một chùm sáng phá không tới, đám người đang bàn tán kia lập tức kinh hãi rồi xụi lơ trên mặt đất.

Đây chính là sự khuất phục của linh hồn, dùng thần thức để trấn áp!

"Thật là đáng sợ, đại hung tới rồi, đừng nói là càn quét cả một châu chớ? Hắn muốn ăn bao nhiêu sinh linh đây." Một cô bé bị dọa cho khóc ào lên.

Thạch Hạo không biết nên khóc hay nên cười, mình rõ ràng không có chủ động chém giết sinh linh, chỉ là ôn hòa từ từ đi tới nhưng tại sao lại thành hung ác như vậy?

"Răng trắng như tuyết, trắng đều lấp lánh, đáng sợ thiệt, hắn sẽ không nhào tới đây chớ, ngay cả Đằng Nhất của tộc Hỏa Kim cũng không thể trấn áp được hắn, chúng ta hay là nhanh chóng rời khỏi Linh giới, trở về hiện thực thôi." Hai cô bé ôm nhau khóc rống lên, sau đó là chạy trốn.

Hồi sau, một đám cường giả nhanh chóng giải tán, tựa hồ ai cũng bị dọa sợ hãi cả.

"Đừng đi mà, ở lại một chút đi, ta không ăn các ngươi đâu." Thạch Hạo hô lớn ở phía sau, tận lực khuyên bảo, vô cùng 'thân thiện'.

"Ăn thịt người rồi, chạy mau!" Ngay cả những thanh niên cường giả cũng chạy trối chết, dưới cái nhìn của bọn họ, 'nụ cười' của Thạch Hạo tựa như là nước mắt của cá sấu vậy.

Thạch Hạo đi theo sau, tốc độ của nó nhanh biết cỡ nào chớ, chút xíu thì đã đuổi kịp đám người kia, thân thiết vỗ vỗ bã vai một đại hán tay cầm Lang nha đại bổng, nói: "Huynh đệ chậm đã, có chuyện muốn hỏi người chút xíu."

"A... Yêu nghiệt!" Đại hán râu quai nón vung Lang Nha đại bổng lên, kết quả là bị Thạch Hạo dùng ngón tay vàng óng đánh nát binh khí.

Mọi người biến sắc, đại hung Hạo Thiên không hổ có thể tranh đấu với sơ đại, sau dó cùng lực Luân hồi nghiền ép Đằng Nhất, thủ đoạn này bọn họ sao sánh nổi, chênh lệch quá lớn.

Thạch Hạo vọt tới, một khi phát uy thì như hổ vào bầy dê, không ai địch nổi.

Đại hán bùng phát, thiêu đốt tiềm năng bắt đầu liều mạng, kết quả máu me khắp người.

Thạch Hạo lắc đầu, nói; "Phải ép bản thân tới con đường chết sao, trước giờ ta chưa hề làm gì ngươi mà." Nó bỏ qua kẻ này, loáng cái đã xuất hiện trước mặt của một người trẻ tuổi nọ, lần này thì trực tiếp hơn, thiếu niên thanh tú này huýt một cái rồi bị dọa cho ngất đi.

"Hu hu hu...." Phía trước có vài thiếu nữ khóc rống, sắc mặt tái nhợt.

"Nghiệp chướng, chớ có hung cuồng, ta tới hàng yêu phục ma đây." Lúc này một cường giả toàn thân vàng óng, như kim cương trượn mắt lao tới, tóc hắn rất ngắn dài chưa tới một tấc, tay cần một cái bình bát đánh về trước.

"Quá tốt rồi, một vị Tôn giả vân du của Tây Phương giáo đã tới, có thể cứu thoát rồi." Một thiếu niên hô lớn.

Thạch Hạo hét lớn, chiến y Bất Diệt Kim Thân hiện ra, cơ thể nó biến hóa, lúc này hóa thành một con Côn Bằng giương cánh kích thiên, sơn rung địa chấn!

Đây là sự vận dụng của Thất Thập Nhị Biến, chỉ trong nháy mắt thân thể của nó đã hóa thành Bằng, sau đó lại vận chuyển tốc độ của bảo thuật này, phát huy tới cực điểm, giống như là một con Côn Bằng tái sinh vậy.

Đây chính là chỗ nghịch thiên mà Thạch Hạo vừa tìm tòi khám phá ra từ Thất Thập Nhị Biến.

Lúc này, thiên địa nổ vang, gơn sóng kinh khủng lan tràn tới chục dặm,

một con Côn Bằng có kim quang chói mắt, trên người mang theo vằn đen, với khí thế vô địch lao về trước.

"Keeeng!"

Móng vuốt của nó hạ xuống, hàng phục lấy chiếc bình bát - bảo cụ chí cường kia, lúc này toàn bộ hào quang đều dập tắt, sát khí tiêu tán.

Rồi, đại sí vung lên, cứ như là thiên đao cắt nứt thiên địa, ánh vàng lóe lên đánh bay vị Tôn giả đó, khiến hắn miệng tràn máu tươi.

Mọi người chấn động, tất cả đều ngây ngốc, lạnh từ đầu tới chân.

Sau một khắc, Thạch Hạo hóa lại nhân thân, nhìn vào tên đang ở trong bình bát, đó chính là tên 'kim cương trợn mắt' đang không ngừng giãy dụa, nói: "Hàng phục yêu ma, ta thấy để ta thu ngươi vậy."

"Trốn thôi, đại hung Hạo Thiên giết vào thượng giới rồi, ngay cả Tôn giả của Tây Phương giáo cũng bị hắn ăn, chỉ có cường giả cấp giáo chủ, hay là Chí Tôn trẻ tuổi của các tộc xuất hiện thì mới có thể chống lại."

...

Trong nháy mắt, trên khắp núi đồi, đâu đâu cũng có bóng người bỏ chạy.

Thạch Hạo không ngừng truy lùng, một bên 'tán gẫu' cùng tên Tôn giả trong bình bát, một bên truy đuổi mọi người, chủ yếu là nó muốn hỏi một vài vấn đề mình quan tâm mà thôi.

Cứ như thế, kỳ cảnh hiện lên, một người truy đuổi vô số tu sĩ chạy trốn, càng ngày càng có nhiều người hơn, cũng không biết số lượng lên tới bao nhiêu nữa.

Sau khi đuổi được hơn năm trăm dặm, những người này đã trở thành một dòng lũ lớn, thậm chí thú dữ trong các ngọn núi mà dòng lũ này đi qua cũng bị kinh động, tạo nên thú triều.

Linh giới, từ nơi nào tiến vào thì sẽ từ nơi đó rời đi, cho nên có rất nhiều người không muốn binh giải, chỉ có cách chạy trốn mà thôi.

"Mọi người không nên sợ hãi, thiên kiêu và đại nhân vật các tộc đã nhận được tin tức nên đang tới đây, nhất định sẽ trấn áp được hắn." Có người vừa chạy trốn vừa lớn tiếng nói.

Thế nhưng, khi Thạch Hạo đuổi theo thì ai nấy cũng run cầm cập khi nhìn thấy Diệt Hồn Châm, Trấn Hồn Tháp có thể giết chết cường giả trong Linh giới.

Cuối cùng, sinh linh nào cũng có, vô bờ vô biên, dày đặc cả trời lẫn đất, một mảnh đen kịt.

"Chuyện đó cũng không có liên quan tới ta mà." Thạch Hạo bất đắc dĩ, nó rất 'thân thiết' và 'hiền từ', nhưng hàm răng trắng bóng khi rơi vào mắt người khác thì trở nên hung tàn ghê rợn.

"Hậu đại tội huyết kia, hà tất phải làm như thế, tới thượng giới quậy phá, tổ tiên của ngươi còn bị trấn áp thì ngươi có thể tạo nên sóng gió gì chứ." Một âm thanh trong trẻo truyền tới.

Phương xa, trên một ngọn núi lớn có một chàng trai đang dứng yên, theo lời nói của hắn phát ra thì một đại lộ kim quang trải dài từ đỉnh núi ra ngoài, nhanh chóng lan tràn, chỉ trong nháy mắt đã tới mấy chục dặm, lao tới phụ cận Thạch Hạo.

Tóc hắn màu vàng, chiến y phần phật, ống tay áo có thêu một cây thần liên màu vàng, đồng thơi nơi mi tâm cũng có một dấu ấn hoa sen vô cùng rực rỡ.

Phải nói, người này rất mạnh!

Thạch Hạo kinh ngạc, lại gặp được cao thủ rồi, đây là một thành viên thị tộc, lẽ nào cũng là một sơ đại, nhưng mà khả năng không cao lắm, đám nhân vật trời Nam đất Bắc này cũng không phải thích là ở một chỗ cùng nhau.

"Đây là huynh trưởng của Thanh Tiên, Thanh Ca!" Có người kinh ngạc thốt lên, không chạy trốn nữa mà lộ vẻ hung phấn, vô cùng chờ mong.

Thạch Hạo vưa nghe thì biết được, muội muội của tên này rất là mạnh, nếu không sao lại nhắc tên của muội muội trước chứ, tuyệt đối siêu phàm.

"Ca ca của Thanh Tiên, một nữ Chí Tôn của thế hệ tuổi trẻ Liên tộc đã tới, lẽ nào nàng cũng cách đây không xa?" Mấy người hưng phấn.

Đương nhiên, cũng có rất nhiều người chọn cách chạy trên, trên mặt đất cứ như là thú triều tập kích, đông đảo sinh linh chạy trốn, không muốn đứng quá gần với tên đại hung này.

Người lưu lại đều là cường giả, nhưng ở phương xa quan chiến.

"Liên tộc... Ngươi là do một cây sen hóa thành à?" Thạch Hạo hỏi.

"Nhiều lời lại mịa gì, cứ bắt ngươi cái đã." Thanh Ca vọt tới, mái tóc vàng lấp lánh, con ngươi trong nháy mắt cũng hóa thành vàng nhạt, khí tức mạnh mẽ tăng vọt.

"Ầm ầm!"

Trong hư không có vô số đại hỏa xuất hiện, không ngừng bốc cháy cuộn lên tới trời cao, từng vây thần liên không ngừng cắm rễ trong hư không đi kèm đại là vẻ đại Đạo.

"Ồ?" Thạch Hạo khá là giật mình, khí tức này rất đáng sợ, lại có thể uy hiếp tới cả nó.

Trong ngọn lửa hừng hực ấy, từng cây kim liên sinh trưởng, rất nhanh đã cao tới mười trượng, tất cả đều to lớn vô cùng, bất luận là rễ cây lá hay là hoa đều có màu hoàng kim cả.

Tên Thanh Ca này đúng là kỳ tài, đây chắc là thần thông duy nhất mà hắn tu hành, không có tu bảo thuật nào khác nữa, chỉ có chiêu thức này thế

nhưng lại có thể bễ nghễ người cùng trang lứa.

Kim liên cháy hừng hực, nhưng tụ đại thế thiên địa, trong nháy mắt hắn đã thiên nhân hợp nhất, tuân theo thiên ý, chấp chưởng thần phạt, tiền hành phán quyết.

Nói như vậy, chỉ có người nhen nhóm Thần hỏa thì mới có khả năng tìm hiểu thể ngộ bước đầu về pháp tắc vô thượng này, chấp chưởng thần phạt, mà hắn lại sớm đã tiếp xúc rồi.

"Ầm!"

Toàn bộ kim liên đều rung lên, toa ra phù văn màu vàng, mang theo ánh lửa vô tận trấn áp về phía Thạch Hạo.

Chỉ trong nháy mắt, Thạch Hạo liền cảm thấy áp lực tăng gấp bội, cảm thấy nguy cơ tràn trề, nó không do dự, chớp mắt đã hóa ra ba đầu sáu tay, sau đó khống chế vô số tia chớp chống lại kim liên đầy trời kia.

Va chạm kịch liệt diễn ra, Thạch Hạo xung kích tới mấy chục lần giao thủ cùng với Thanh Ca, rốt cuộc cũng chấn cho hắn miệng phun đầy máu, bay ngược ra sau.

Tuy Thanh Ca chấp chưởng 'thần phạt', thế nhưng cảnh giới vẫn chưa đủ.

Từng cây kim liên hợp lại với nhau hóa thành một đóa hoa sen bao bọc Thạch Hạo ở bên trong, vô số làn sương mù mịt mờ màu vàng bốc lên, gợn sóng kinh khủng tản ra.

"Luyện hóa!" Thanh Ca hét lớn.

Mọi người khâm phục, không hổ là kỳ tài, nếu không phải có một người muội muội quá mức chói mắt thì hắn nhất định sẽ trở thành Vương trong tộc này, có thể chống lại người mạnh nhất trong cùng thế hệ.

Thời gian trôi qua, tựa như dài đằng dặc, ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, kim liên óng ánh luyện hóa Thạch Hạo. Đối với hắn mà nói, đây là việc chưa bao giờ xảy ra, lại gặp được một đối thủ khó dây dưa như vậy.

"Ầm!"

Đột nhiên, Thạch Hạo vọt lên, hoa sen nổ tung, mưa ánh sáng rơi vãi, cánh hoa sen nát bét rơi xuống, Thanh Ca uể oải suy sụp.

Nói chung lại là vẫn thiếu một chút, hắn vẫn không phải là đối thủ của Thạch Hạo, cả người Thạch Hạo phát sáng, phù văn dày đặc, một phát bắt lấy Thanh Ca.

"Nên về thôi." Thạch Hạo tự nói, thời gian lâu quá rồi, nếu như bị ngăn cách liên hệ với bên dưới thì thân thể sớm muộn gì cũng chết khô.

"Đừng binh giải, ta chỉ muốn hàn huyên tâm sự đôi chút thôi, sẽ không giết ngươi đâu." Thạch Hạo mở miệng, hắn cảm thấy Thanh Ca muốn dùng bí pháp tự giết bản thân nên ngăn cản hắn lại.

"Xèo!"

Nó hóa thành một con Côn Bằng giương cánh bay lên trời cao, trong chớp mắt mang theo tên trong bình bát cộng với Thanh Ca lao ra khỏi cửa Hoàng kim, rồi đi tới đàn Đồng Tước kia.

Cuộc trò chuyện sau đó chẳng hề thuận lợi chút nào, nhưng mà Thạch Hạo cũng hiểu rõ một vài vấn đề mà mình muốn biết.

Nó muốn xác định một chút, mấy con đường có thể tới thượng giới, thì con đường nào là ổn thỏa và an toàn nhất.

Cuối cùng, nó thả hết tù binh, tay áo phấp phới hướng về thiên lộ kia, chậm rãi đi xuống, chân thân chuẩn bị tới thượng giới!

Thạch Hạo không biết, sau khi nó rời khỏ Linh giới, bên kia cửa Hoàng

kim đã dấy lên phong ba to lớn cỡ nào, nơi ấy sôi sùng sục, một vài Chí cường giả đã tới, sơ đại thật sự cũng có mặt.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 570: Nuốt Ngàn Vạn Sinh Linh.

Đại hung Hạo Thiên xông vào Linh giới tạo nên chấn động không hề nhỏ!

Lúc này, có vô số người vọt tới trước cửa Hoàng kim, trong đó có một vài người dược thần hỏa bao quanh, hừng hực bốc cháy, tuyệt đối không phải là một vị Thần bình thường.

Ngoài ra, còn có Chí tôn tuổi trẻ chân chính khi nghe tin thì cấp tốc chạy tới, bởi vì bọn họ nghe được chiến tích của đại hung Hạo Thiên nên tất cả đều muốn tới để trấn áp.

Đáng tiếc, chung quy lại vẫn chậm một bước, Thạch Hạo đã rời đi.

"Giết xuống dưới luôn!" Có người đề nghị.

Một cây Thanh liên ngang trời mang theo một cô gái giáng lâm bên trên đàn Đồng Tước, là người đầu tiên hành động khiến cho rất nhiều người kinh ngạc, không ngờ là Thanh Tiên, nàng đã vì huynh trưởng mà ra mặt, cứ thế bước lên con đường dẫn xuống hạ giới.

Con đường này khó mà phi hành được, chỉ có thể bước từng bước mà thôi.

Tiếp theo, sinh linh nhen nhóm Thần hỏa cũng tiến tới, hóa thành thần quang men theo con đường đi xuống.

Sau đó, mọi người kinh ngạc thốt lên.

"Chân Cổ của Linh tộc đã tới, tay cầm chiến mâu do máu ngưng tụ mà thành, có thể đâm thủng tất cả mọi thứ cản trở phía trước!"

Trên đàn Đồng Tước, một bóng người màu vàng lóe lên rồi biến mất, hắn cũng xông xuống bên dưới.

"Chân thân của Đằng Nhất cũng đã tới, trời ạ, quả nhiên đã kết nhân quả thật lớn, hắn muốn chiến một trận thật sự với đại hung kia rồi!"

...

Ngày hôm đó, Linh giới chấn động, Thiên Tiên châu sôi trào, một vài cường giả cùng với đại nhân vật dồn dập xuất hiện và chạy tới đàn Đồng Tước, sau đó men theo con đường cổ xưa đi xuống hạ giới.

Thạch Hạo tay áo phấp phới, thong dong men theo con đường từ trên trời đi xuống, lúc đi xuống nhanh hơn đi lên rất nhiều, mà trên ngọn núi đá đen đối diện, mọi người của Hư Thần giới sớm đã lui lại hết.

Hôm nay được xem chiến, mọi người chấn động không thôi, trên không trung không ngờ còn có chiến trường như thế, chiến đấu diễn ra, thật sự không uổng công theo dõi.

Rất nhiều người đã đoán được, đó chính là thượng giới!

Thạch Hạo dọc theo đường cũ cuối cùng cũng trở lại, đi vào cửa đồng thau rồi đi tới chỗ của mình.

"Nhanh đóng lại!" Điểu gia ấn tay một cái, cánh cửa như núi cao kia ầm ầm đóng lại, khí hỗn độn phủ kín nơi đây.

Thạch Hạo kinh ngạc, quay đầu nhìn lại.

"Có người đuổi tới, tuyệt đố là 'bự con' nếu như vọt vào Hư Thần giới này, hậu quả khó mà lường được." Tinh Bích đại gia nói.

"Có thể suy xét mở ra chiến trường lao tù." Điểu gia nói.

"Quên đi, hạ giới suy yếu đã lâu, không thể nào chống lại những người kia được." Tinh Bích đại gia lắc đầu.

Thạch Hạo lộ vẻ kỳ quái, chẳng lẽ lớp mơ hồ trong lòng của hai người này đã được chọc thủng? Nó không nhịn được hỏi: "Hai người các ông, lẽ nào là hai Cổ thần đã xây dựng nên Hư Thần giới?"

"Không nhớ ra được." Điểu gia lắc đầu, sau đó lộ vẻ mặt kỳ lạ, nói: "Ta cảm thấy, chân thân của mình ở thượng giới."

"Cái gì?!" Thạch Hạo sợ hết hồn, hai người này có lai lịch gì chứ, chân thân ở hạ giới, hoàn toàn khác với suy đoán của nó, việc này khiến nó mơ hồ.

Căn cứ theo những gì trước kia nghe được, tổ phụ của đám người kia cũng từng thấy hai người này ở Sơ Thủy địa.

Hơn nữa, rất có thể, hai người sống ở Hư Thần giới còn xa xăm hơn, nhưng không có ai chú ý mà thôi.

Nếu như tính như vậy, ý chí tinh thần của bọn họ tối thiểu đã rời thượng giới hơn trăm năm, thậm chí còn lâu và xưa hơn nữa!

"Các ông chắc chắn?" Thạch Hạo lộ vẻ nghi ngờ, nếu nói như thế thì cơ thể của bọn họ hơn nữa đã chết héo, trù phi thân thể bất hủ bất diệt.

"Haiz, không nhớ nổi." Tinh Bích đại gia lắc đầu, chân thân ở thượng giới, không biết hai bên đã tách ra bao nhiêu năm, tâm linh cũng không biết vì sao lại bị che khuất.

"Sách quý đồng thau của ta đâu?" Thạch Hạo hỏi, đây mới là vấn đề mà nó quan tâm nhất.

Lần này, vẫn chưa có hiện lên bia kỷ lục nhưng mưa ánh sáng buông xuống đầy trời, rất nhiều người nhìn tới ngơ ngác, tràn ngập vẻ kính sợ về phía Thạch Hạo.

Một khối đồng thau rơi xuống, hiện trong lòng bàn tay của Thạch Hạo.

"Mới có một khối, còn thiếu một khối nữa?" Thạch Hạo hơ lớn, phải tập hợp đủ mười khối mới được, hiện tại chỉ mới có chín khối mà thôi.

"Ngươi tuy rằng đã tiến vào Linh giới thế nhưng không có giết tới nơi sâu nhất bên trong." Điểu gia lắc đầu.

Thạch Hạo cau mày, đây là hành trình không thể nào hoàn thành được, một khi nó thâm nhập vào quá xa thì đường lui tuyệt đối sẽ bị cắt đứt, và cứ thế bị nhốt ở bên trong, thân thể ở hạ giới cũng sẽ từ từ khô héo.

"Chân thân của ta nếu tiến vào thượng giới, ở nơi đó dạo chơi, sau đó từ cửa Hoàng kim kia lại xuống nơi đây, như vậy có tính là thành công không?" Thạch Hạo hỏi.

"Là lừa gạt nghe." TInh Bích đại gia nói lớn.

"Cũng không thể bắt ta đi chịu chết được." Thạch Hạo bĩu môi.

Trong khi nói chuyện, sau lưng của bọn họ, cánh của đồng thau run rẩy dữ dội, loáng thoáng truyền tới từng tiếng hú dài, gợn sóng kịch liệt xuất hiện.

"Quả nhiên đã trêu chọc đám 'bự con' kia rồi, may là đã phong ấn lại cánh cửa." Điểu gia quệt mồ hôi trên trán.

Lúc này, cánh cửa phía trước bọn họ tách ra, một tế đàn nhỏ cao tầm một tấc xuất hiện, bên trên lấp lánh ánh sáng cứ như là chiếc gương đang phản chiếu một vài cảnh tượng vậy.

"Có thần linh hạ xuống!" Điểu gia nói.

Thạch Hạo nghe thấy thế thì nhìn về trước, lúc này có mấy đám thần hỏa đang cháy hừng hực, còn có một vài cường giả trẻ tuổi, nó sờ sờ mũi, động tĩnh quá lớn mà!

Cửa đồng thau bất hủ, dù va chạm cỡ nào cũng chẳng có xê xích gì cả.

Thạch Hạo trở lại thế giới hiện thực, mắt mở to, việc trải qua lần này quả nhiên kỳ diệu, thần thức lại có thể tiến vào Linh giới để trải nghiệm một phen.

"Nên rời khỏi rồi." Thạch Hạo khẽ nói.

Nó cất bước trong hoàng cung, đi tới Ngự hoa viên thì nhìn thấy Thanh Phong đang lẩm bẩm: "Làm Nhân Hoàng, ta còn chưa chuẩn bị, làm tốt sao được..."

Thạch Hạo thở dài, rời khỏi nơi đây, Thanh Phong có chút nhu nhược nhưng nó cũng không muốn ép buộc Thanh Phong làm việc mà mình không muốn làm, cho nên nếu không được thì cứ giao cho Chiến vương là ổn.

Chuyện như thế này không thể chờ được, nó không có thời gian để trì hoãn, sau đó truyền Chiến vương, Bằng Cửu, còn có mấy lão Vương khác, nói tâm ý trong lòng ra.

"Kỳ thực, ta tuyển một người." Minh vương nói, sau khi hắn đạt được một viên tiểu Niết bàn đan thì đã thành công trở thành Tôn giả.

"Vương, mời nói." Thạch Hạo nói/

"Hỗn Thiên hầu, Thạch Hằng." Hắn nói ra tên của một người.

"Là hắn!" Thạch Hạo kinh ngạc, năm đó lần đầu tiên nó tới Thạch đô thì từng gặp Hỗn Thiên hầu ở một sàn đấu giá, đối phương đã đấu giá thắng một pháp khí thượng cổ, Huyết ma thước. Sau đó trong một lần tụ hội, hai người cũng từng nâng cốc nói chuyện vui vẻ rất lâu.

Người này, nhìn bề ngoài thì phóng đãng bất kham, trái ôm phải ấp, được mỹ nhân bu kín, nhưng kỳ thật lại là một người khôn khéo mà mạnh mẽ, trước lúc Thạch Hạo quật khỏi thì hắn chính là Vương hầu trẻ tuổi nhất Thạch quốc, thiên tư siêu phàm.

Chiến vương bổ sung thêm: "Chính xác, trong lòng luôn có càn khôn, là

một nhân tài. Chúng ta đã già cả rồi, nhưng hắn lại đang trong thời kỳ mạnh mẽ trẻ trung nhất, còn trẻ như thế mà đã là vương hầu một phương, tương lai chắc chắn sẽ có khả năng thành Tôn giả."

"Lúc trước, hắn cũng là một trong những người kế thừa, nếu không phải người quật khởi, lão Hoàng cũng rất xem trọng hắn." Bằng CỬu nói.

Thạch Hạo gật đầu, lúc trước nó cũng biết được, người vương giả trẻ tuổi nhất của Thạch tộc này có tư cách giành lấy ngôi vị hoàng đế.

"Ta sẽ cân nhắc." Thạch Hạo gật đầu rồi nói như thế, nhưng nó hạ lệnh, trước tiên không được tiết lộ chút tin tức gì.

Mấy ngày kế tiếp, Thạch Hạo xử lý một vài chuyện, sau đó là nghiên cứu Vạn linh đồ, đây chính là nguyên nhân cơ bản nhất mà nó chậm chạm chưa rời đi, nó muốn tiến thêm một bước trên con đường thể ngộ áo nghĩa của loại bác đại tinh thâm này, sau đó mới đi thượng giới.

"Trong vòng một năm ngắn ngủi ta không ngừng phá quan, hiện tại nếu như ăn vào tiểu Niết bàn đan thì tiến vào cảnh giới Tôn giả, vậy có nhanh quá hay không?" Nó lẩm bẩm, tốc độ này hơi kỳ lạ, đặc biệt là nếu hiện tại nó nuốt bảo đan để tăng tu vi thì nó cảm thấy có chút bất an.

"Trước tiên cứ nghiên cứu Vạn linh đồ đã, nếu như có thể dựa vào việc này để phá quan một cách tự nhiên, thì quá tốt." Thạch Hạo khẽ nói.

Nửa tháng sau, nó mở mắt, thu hoạch cực kỳ phong phú, Vạn linh đồ này giải thích về áo nghĩ của Chân giải, giúp cho nó mở ra một vùng thế giới hoàn toàn mới.

"Gần đây có xảy ra chuyện gì không?" Thạch Hạo hỏi Bằng Cửu.

"Có quý khách thượng giới tới chơi." Bằng Cửu nói.

Đám Lam Vũ, Bích Cổ, Hồng Hoàng, Thủy Nguyệt... từng tới chơi, thế nhưng đúng lúc Thạch Hạo bế quan, bọn họ chỉ để lại tin tức, ám chỉ chỉ cần

Thạch Hạo gia nhập môn phái bọn họ thì sẽ dẫn nó cùng đi thượng giới.

Thạch Hạo lắc đầu, không thể đi với bọn họ được, đối với người bình thường, muốn tiến vào thượng giới còn khó hơn cả lên trời, nhưng tới lòng tin của nó thì mình chắc chắn sẽ lên được, nó đã hiểu một vài con đường cổ xưa đặc biệt ấy.

Hai ngày sau, tổ tế đàn trong hoàng cung chấn động, một cốt thư xuất hiện, nếu không phải việc rất khẩn cấp thì sẽ không dùng phương thức này để đưa thư.

"Biên giới phía Tây đại loạn!" Bằng Cửu run giọng nói, nhanh chóng đưa cốt thư tới cho Thạch Hạo.

Thạch Hạo tiếp nhận, hai hàng lông mày nhíu chặt, Hỗn Thiên hầu phụ trách trấn thủ biên giới phía Tây, là do hắn truyền cốt thư nào về, nói rất rõ ràng, Thôn Thiên tước tái hiện và đã nhen nhóm Thần hỏa, đã nuốt ngàn vạn sinh linh!

"Tên súc sinh này quả nhiên còn sống, lại còn xuất hiện nữa chứ." Thạch Hạo nói, nắm chặt nắm đấm, năm đó chính con hung cầm này đã đồ sát phạm vi năm vạn dặm, ăn toàn bộ các đại tộc bộ lạc ở vị trí Thạch thôn trong Đại hoang.

Hiện nay, nó lại xuất hiện, lệ khí nặng như thế, trắng trợn không kiêng dè gì cả.

Thạch Hạo đứng bật dậy, mắt lộ ra ý lạnh.

Bằng Cửu vội vàng khuyên can, nói; "Bệ hạ, xin hãy cẩn thận, Thôn Thiên tước chắn chắn đã bước đầu nhen nhóm Thần hỏa, với chủng tộc của chúng, cần phải nuốt một lượng lớn tinh khí trời đất và ăn máu huyết thì mới có thể tăng cấp được, cũng là vì cái chữ 'Thôn' mà thôi, cho nên mới không tiếc giá nào bại lộ, diên cuồng xung kích Thần cảnh. Hiện tại hạ giới đã không có Thần, nếu bừa bãi đi tới thì sẽ trở thành món ăn sống của nó mất."

"Nó không phải vẫn chưa nhen nhóm Thần hỏa hay sao? Vừa mới thử nghiệm xung kích mà thôi." Thạch Hạo nhìn cốt thư.

Bằng Cửu lắc đầu, với ngữ khí đanh thép, nói: "Chắc chắn đã bước đầu nhen nhóm, con hung cầm kia xảo quyệt, tàn nhẫn vô cùng, bộ tộc này nếu có nhen nhóm Thần hỏa thì mới biết thế nào là hung cuồng, bổ sung thứ cần thiết cho bản thân."

Chiến vương, Minh vương... đều đã nhận được tin tức nên lập tức vào cung, mà thiên hạ ngày nay đã không có Thần, ai có thể ngăn cản được Thôn Thiên tước chứ?

"Thôn Thiên tước... Nên có cái kết rồi." Thạch Hạo khẽ nói.

Mấy vị Tôn giả đều kinh hãi, vội vàng khuyên bảo, bọn họ đều muốn xung trận không muốn Thạch Hạo mạo hiểm, một khi nhen nhóm Thần hỏa vậy thì không cách nào chống lại được, bọn họ sợ Thạch Hạo sẽ chết!

"Không sao, ta đi một chút, lát sẽ trở lại." Thạch Hạo nói, nó bước lên tổ tế đàn rồi xuất hiện thẳng ở trong Thạch thôn.

"Bóng Lông, tiểu Hồng, đi với ta một chuyến, đi đồ Thần!" Thạch Hạo hét lớn.

"Đồ Thần?" Một đám trẻ con chạy tới, không có ai tỏ vẻ sợ sệt mà thay vào đó là phấn chấn.

Sau không lâu, tổ tế đàn nơi hoàng cung lại lóe lên, Thạch Hạo trở về và tiến vào trung ương thiên cung.

"Bệ hạ, không cần mạo hiểm mà!" Chiến vương lần nữa khuyên ngăn.

Thạch Hạo nhìn thấy cốt thư thứ hai thì tiếp lấy, đọc lướt qua, sắc mặt âm trầm, vẫn là do Hỗn Thiên hầu truyền tới, Thôn Thiên tước lại tiếp tục tàn phá bừa bãi, lại ăn hơn ngàn vạn nhân tộc, gần như muốn nhen nhóm Thần hoa rồi.

"Nhất định đã nhen nhóm, Hỗn Thiên hầu không biết con hung cầm kia, bệ hạ không nên tới." Minh vương sốt sắng.

"Ta sẽ không đẩy bản thân vào tuyệt cảnh đâu, các ngươi cứ trấn chủ hoàng cung này, con Thôn Thiên tước đó cứ giao cho ta!" Thạch Hạo mệnh lệnh, bắt bon họ không được đi tới, phải ở lại Hoàng đô.

Sau đó, Thạch Hạo lên tế đàn, mở ra một con đường rồi chớp mắt biến mất.

Biên giới phía Tây, vùng đất khô cằn tới vạn dặm, hoàn toàn im lặng, sinh linh đều bị diệt hết.

Thạch Hạo xuất hiện, đừng ở trong một tòa thành lớn, nơi đây sớm đã hóa thành phế tích, tất cả mọi người đều bị tiêu diệt, trên đất chỉ còn lại máu tươi.

Nó tiến tới, nhìn thấy rất nhiều máu, ngay cả một người sống sót cũng chẳng thấy, trong vạn dặm này đã trở thành tuyệt địa, bất kể là Nhân tộc hay là những sinh linh khác, tất cả đều bị ăn sạch sành sanh.

Thạch Hạo không ngừng lại, leo lên chiến xa Hoàng kim nhanh chóng đuổi tới, lại đi sang một tòa thành lớn khác để gặp Hỗn Thiên hầu, nó muốn tìm hiểu rõ tình hình.

Kim quang ngang trời, nó giáng tâm ở trong một tòa thành trì. Nơi đây, lòng người bàng hoàng, hơn nửa mọi người đã đào tẩu, bọn họ sợ mục tiêu kế tiếp của Thôn Thiên tước sẽ là đây, trên đường gặp đại loạn, thanh âm gào khóc bên tai.

Thạch Hạo tìm tới phủ đệ Vương hầu, sau đó tiến vào.

"Tên kia, dừng bước!" Có người quát lên.

Thạch Hạo không để ý, nhanh chân tiến tới, nói: "Hỗn Thiên hầu, ra gặp mặt nào."

Trong tòa cung điện có người đáp lại, Thạch Hạo nghe thấy rồi lóe lên liền biến mất, cứ thế xuất hiện trong đại điện to lớn ấy.

"Bệ hạ, người đã tới." Tên bảo tọa giữa đại điện ấy đang có một người đang ngồi, oai hùng kiêng cường, ánh mắt như điện, đang nhìn xuống bên dưới, đó chính là Hỗn Thiên hầu.

"Hả?" Thạch Hạo ánh mắt ngưng lại, con ngươi co rút.

Hỗn Thiên hầu ngồi trên ghế báu nhìn xuống bên dưới, trên mặt mang theo ý lạnh.

"Hỗn Thiên hầu, ngươi muốn làm gi?" Thạch Hạo hỏi.

"Lớn mật!" Bên cạnh có một lão bộc quát lớn, mắng chửi Thạch Hạo.

Thạch Hạo không để ý tới hắn, nhìn chằm chằm Hỗn Thiên hầu, nói: "Không phải Thôn Thiên tước, mà là ngươi!"

"Bệ hạ, người đã mệt rồi, xin hãy lui xuống nghỉ ngơi cái đã." Hỗn Thiên hầu lạnh nhạt nói.

Thạch Hạo không nói gì, nhìn biểu hiện của hắn.

Quả đúng là không phải Thôn Thiên tước, là Thần của thượng giới muốn ngươi phải chết!" Hỗn Thiên hầu bình tĩnh nói, hàm răng trắng như tuyết, nhìn hơi chói mắt, nói: "Bệ hạ, ngươi hãy an tâm mà lên đường, ta sẽ thay ngươi quản lý thật tốt Thạch quốc."

Thạch Hạo không nói quát mắng, trái lại cười to, thế nhưng trong lòng lại hiện lên cơn tức giận cực độ.

"Ngươi cười cái gì?" Hỗn Thiên hầu lạnh lùng nói.

"Ta là Nhân Hoàng, trấn áp địch nhân bốn phía! Ngươi chỉ là một Hỗn Thiên hầu, còn chưa xứng để lọt vào mắt của ta, dù là Thần của thượng giới có tới, cũng đều bị diệt mà thôi!" Thạch Hạo nói, âm thanh vô cùng điếc tai,

cứ như là đao kiếm cùng vang lên vậy.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 571: Mãng Thần

"Bệ hạ, ngươi quá tự phụ đó, thiên hạ to lớn như thế thì ngươi làm sao mà trấn áp được?" Hỗn Thiên hầu cười nói mang theo điệu bộ châm chọc, trên mặt càng hiện vẻ lạnh lùng hơn.

Hắn có thể trạng to lớn, ngồi ngay ngắn trên bảo y hắc kim, trong đôi mắt lóe lên ánh sáng như mũi kiếm, thân thể tản ra một luồng tinh lực khổng lồ cứ như là một con hung thú đang ngủ đông vậy.

Thạch Hạo bình tĩnh, ánh mắt thâm thúy, nói: "Ta trấn áp chính là địch thủ bốn phương, mà không phải là ức hiếp thiên hạ. Ngươi cũng chỉ là một Hỗn Thiên hầu cũng dám nghĩ lới việc luận thiên hạ, nhưng mà biên giới phía Tây này cũng chỉ một mình ngươi, gà đất chó cảnh, giết ngươi như cắt cỏ mà thôi."

"Lớn mật, tiểu Thạch, ngươi dám đoạt vị, tính tình bạo ngược, thiên hạ không ai đồng ý cả. Nơi đây không phải là Thạch đô mà là phủ Hỗn Thiên hầu, dám la ó trước mặt Hầu gia à!" Lão nô bộc kia lại quát lớn.

"Chỉ là một tên nô tài, đứng sang một bên đi, đây không phải là nơi mà ngươi có thể xía vào." Thạch Hạo lạnh lùng mở miệng.

Lão bộc đó sắc mặt âm trầm, hắc khí chảy dài trên mặt, ánh mắt lộ ra chùm sáng kỳ lạ há miệng phun một cái, một chùm tia chớp màu đen bắn ra, đi kèm là âm thành quỷ khóc thần gào, còn có cả vô số hồn ảnh.

"Dùng sinh hồn để luyện thành tia chớp?" Con mắt của Thạch Hạo lạnh lẽo, tay áo vung lên, ầm một cái, một mảnh kim quang cuồn cuộn như trường giang đại hải nặng cả vạn tấn được nâng lên.

Tia chớp màu đen lập tức tiêu tán, lão già hét thảm một tiếng, nửa người

nát bấy do bị kim quang quét trúng bay ngược ra sau, nện thẳng lên trên một cây cột bự, cả tòa đại điện suýt chút nữa thì sụp đổ. Hắn rên rỉ không thôi, chật vật bò dậy từ mật đất, vẻ mặt đầy oán hận nhìn chằm chằm Thạch Hạo.

"Bệ hạ quả nhiên phi phàm, một vương giả đầy mạnh mẽ ở trước mặt người lại nhỏ yếu như thế." Hỗn Thiên hầu mở miệng.

Thạch Hạo nhìn Hỗn Thiên hầu, nói: "Các ngươi dùng sinh hồn để tu hành?"

"Cũng không phải do chúng ta giết, hắn hòa tan hồn niệm vào trong tia chớp, chỉ là lợi dụng có lợi một chút mà thôi, bệ hạ hà tất phải nổi giận." Hỗn Thiên hầu hời hợt, bình thản nói.

"Hỗn Thiên hầu, ngươi khiến rất nhiều người thất vọng." Thạch Hạo nói.

"Rất nhiều người cũng làm cho ta thất vọng." Hỗn Thiên hầu than thở, trong lòng sinh ra ý nghĩ, bổ sung: "Có một số việc làm cần phải làm, không có gì để hối hận cả."

Ánh mắt của hắn lóe lên, bên trong có màu máu lộ ra vẻ sắc bén, yêu tà cực kỳ, nói: "Bệ hạ, ngươi là một người thông minh, nếu ta dám dẫn dụ ngươi tới đây thì chắc chắn không thể để ngươi sống sót được, muốn chết trong vinh quang thì hãy tự mình xử lý đi. Nhưng mà, kính xin bệ hạ hãy lưu lại khối cốt trong cơ thể của ngươi."

"Lúc trước, quả thật không nhìn thấu ngươi, lòng muôn dạ thú tàn nhẫn tới như vậy, chỉ vì ý niệm của bản thân mà bắt ngàn vạn sinh linh chôn cùng." Thạch Hạo nổi giận nói.

"Bệ nhạ, xin hãy an tâm lên đường, dưới sự thống trị của ta thì Thạch quốc sẽ trở thành Thần quốc, xưng tôn tám vực, thiên hạ sơn hà đều ở trong lòng bàn tay của bộ tộc chúng ta!" Hỗn Thiên hầu lạnh lùng nói.

"Có một chuyện ta muốn nói, trước đây không lâu, đám Minh vương, Chiến vương, Bằng Cửu.. đồng loạt tiến cử ngươi vào ngôi vị hoàng đế sau

khi ta rời khỏi đây, thật sự khiến ta rất thất vọng." Thạch Hạo lạnh lẽo nói.

Hỗn Thiên hầu ngẩn người, ngồi yên không nói lời nào, thời gian rất lâu sau vẫn yên lặng như vậy.

"Ha ha!"

Mãi tới lâu sau hắn đột nhiên ngẩn đầu, hàm răng trắng như tuyết, nở nụ cười u ám, nói; "Đây không phải là lúc, bệ hạ băng hà và ta tới kế thừa đại thống hay sao, thiên hạ sẽ càng phồn thịn hơn!"

"Ngươi đã nhập ma rồi, với Hỗn Thiên hầu mà lần đầu tiên ta gặp, không giống." Thạch Hạo thở dài, lòng người khó đoán, không ngờ lại như thế này.

Hỗn Thiên hầu nói: "Có lẽ thế, trong lòng mỗi con người đều giam giữ một đại ma, nó như là một bảo tàng, đương nhiên trong mắt rất nhiều người đó lại là đại ngục. Ngoài ra, còn có cái khác, ta muốn mở ra từng bảo tàng một, nắm giữ Thần tàng chư thiên."

"Giết!" Thạch Hạo bước lên trước, xung quanh từng luồng thần quang vọt lên, cứ như từng thanh kiếm lớn vàng óng dựng thẳng bảo hộ nó ở trung tâm, ép thẳng về bảo tọa cao cao tại thượng kia.

"Bệ hạ, sao ngươi lại u mê không tỉnh vậy hả, chết đến nơi rồi mà thây cũng không muốn toàn vẹn, ngươi nếu không tự sát thì chỉ còn cách bị người phân thây mà thôi." Hỗn Thiên hầu với giọng điệu đầy sát ý nói.

"Xoẹt!"

Thạch Hạo chỉ tay về trước, kiếm khí như cầu vòng dâng lên, cứ như là sóng biển mãnh liệt vỗ bờ, lao tới bảo tọa.

"Làm càn!"

Chỗ cao nhất nơi đại điện, cũng là tượng thần được thờ cúng đứng ở sau

bảo tọa đột nhiên mở miệng, mắt mở to, bàn tay cũng vung tới chộp về trước.

Bàn tay này phát ra kim quang chói mắt, thần thánh vô cùng, cứ như là một vị Thần Phật vậy, trong nháy mắt đã đè ép cả đại điện hòng tóm Thạch Hạo vào trong lòng bàn tay.

Thạch Hạo cực tốc rút lui, loáng một cái, cả thân hình đã xuất hiện trên bầu trời của tòa thành này, mà bàn tay kia lại như rộng lớn vô cùng cũng truy sát ở phía sau.

Thạch Hạo tiếp tục lui, tiến càng cao hơn trên bầu trời.

Cùng lúc đó, Thạch Hạo thối lui, toàn thể cung điện bay lên xuất hiện trên bầu trời, cứ như là một tòa pháo đài nhanh chóng lao tới.

"Sinh linh nhen nhóm Thần hỏa?" Ánh mắt của Thạch Hạo lạnh lẽo nhìn về cung điện ở phía trước.

Một luồng khí tức âm lãnh với mùi máu tanh phả tới, còn có một luồng lệ khí* kinh người, từ trong cung điện lao ra một con rắn toàn thân phát ra ánh tím, lớp vảy dày đặc, lấp lánh ánh sáng.

(*): Khí tức hung ác, tàn bạo.

Nó dài hơn mười trượng, to thư thùng nước, cái miệng há lớn như là chậu máu, cặp nhanh cứ như là dao nhọn đầy đáng sợ, mà toàn bộ thân thể phát ra ánh điện lượn lờ sương máu, đi kèm là tử khí*, cứ như là ánh lửa vậy.

(*): Tử ở đây là chỉ màu tím, chứ không phải là chết chóc.

"Một con phi mãng!" Ánh mắt của Thạch Hạo ngưng lại.

Trên lưng con rắn này có một đôi cánh màu tím giúp nó có thể bay lượn, bay lên trời cao lủi trong lòng đất.

Làm người khác cảm thấy bất an nhất chính là, ánh đỏ tím lượn lờ ở bên ngoài cơ thể của nó, đó là bước đầu nhen nhóm Thần hỏa, đang hừng hực bốc lên.

"Quả nhiên không phải là Thôn Thiên tước." Thạch Hạo thở dài, sau đó là nhìn chằm chằm vào nó, nói; "Ngươi không phải là tên vừa mới ra tay, nói hắn cút ra đây đi."

"Ngươi dám giết Thần?!" Phi mãng cười khà khà, cái miệng như chậu máu vừa mở thì lệ khí ngập trời, không biết nó đã giết bao nhiêu người rồi.

"Cái loại như ngươi mà cũng xứng là Thần, ngay cả ngụy Thần cũng không đủ tư cách, ngàn vạn sinh linh ở biên giới phía Tây là do các ngươi tàn sát sao?" Thạch Hạo trầm giọng nói.

"Chuẩn, uống nhiều máu như thế, tinh khí ẩn chứa bên trong đúng là khiến ta sảng khoái, người đều có linh tính, hai vạn Nhân tộc cũng giúp đã đủ nhen nhóm Thần hỏa, nếu như so sánh với thượng giới thì quả thật sung sướng hơn nhiều, có thể thoải mái giết chóc mà không cần để ý gì, không ai ràng buộc, ở đây tu vi ta tăng nhanh như gió." Phi mãng nói.

"Ngươi muốn chết!" Thạch Hạo quát lớn, con Phi mãng này giết chóc vô số, chỉ vì tu hành mà biến biên giới phía Tây thành đại ngục giữa trần gian, mấy vạn dặm xung quanh đều không có một sinh linh sống sót.

"Một con sâu con kiến mà cũng dám nói với ta như thế, ngươi cho dù là hoàng đế, nhưng cũng chỉ là kẻ thống trị một thế lực ở phàm tục mà thôi, trước mặt ta, tính là cái gì!" Phi mãng dữ tợn nói, bên ngoài thân thể xuất hiện một vòng thần hoàn bao phủ toàn bộ thân thể dài mười trượng của nó, trong vẻ hung ác điên cuồng lại mang theo vẻ của thần linh.

"Lăn lại đây mà nhận cái chết!" Thạch Hạo lớn tiếng nói.

Lúc này, vẻ mặt của phi mãng âm trầm, sau khi nhen nhóm Thần hỏa thì tự tin của nó tăng mạnh, nhưng lại bị người ta kêu rào kiểu đó, cứ coi mình

như là con giun nhỏ, việc này khiến nó phát điên.

"Nhận lấy cái chết, ta chỉ cần móc Chí Tôn cốt để giao cho chủ nhân, còn thân thể thì sẽ trở thành đồ ăn của ta." Nó gào thét, lưỡi rắn dài hai mét thè ra ngoài, vù, vọt tới.

Đây là sinh linh đã nhen nhóm Thần hỏa, phía sau là gió tanh, ánh lửa đầy đáng sợ, gợn sóng kịch liệt, lập tức vọt tới sát bên cạnh, cái miệng lớn như chậu máu mở rộng dường như có thể nuốt vạn vật thiên địa vào trong.

Thạch Hạo lướt sang ngang, ngay tại chỗ chỉ lưu lại tàn ảnh, nó đứng trên một ngọn núi ở đằng xa.

"Gào..."

Thân thể của phi mãng vụt tới, lập tức đè ép thiên địa, thân rắng của nó chưa hề di động thế nhưng đầu rắn đã tới ngọn núi nơi này, miệng lớn mở ra, tiếng ầm ầm xuất hiện, cắn đứt cả nửa ngọn núi rồi nuốt ực vào trong.

Nếu cảnh tượng như thế này lọt vào mắt của phàm nhân, chắc chắn sẽ sợ tới mức ngất đi.

Con phi mãng này quá mạnh mẽ, hung tàn vô đối, thân thể khổng lồ cứ như dãy núi quay quanh trong thiên địa, cả thân thể nó còn to lớn hơn núi gấp mấy lần, vảy tím lấp lánh mang theo sương máu.

Thạch Hạo cũng không có bị nuốt đi mà xuất hiện ở trên trời cao.

"Oắt con, ngươi là cái thá gì mà dám hò hét với ta, đừng nói là nuốt hai vạn sinh linh, dù là giết sạch Thạch quốc, thì ngươi làm gì?" Phi mãng rít gào, thiên địa chấn động, nói: "Tên sinh linh Bất diệt kia cũng đã tới thượng giới rồi, nhỏ bé như ngươi thì chỉ cần ta cũng đủ nuốt chục lần rồi!"

"Giun chính là giun, dù ngươi có nhen nhóm Thần hỏa thì cái tính cách giun trùng vẫn chẳng hề giảm bớt." Thạch Hạo quát lớn: "Tiểu Hồng, điểm tâm của ngươi tới rồi đó."

"Muốn chết, ta sẽ phân thây, xé nát rồi nuốt lấy ngươi!" Phi mãng rít gào, cái đầu to lớn đong đưa, miệng máu há rộng, tựa như muốn nuốt hết tất cả thiên địa này.

Xoẹt!"

Bên người Thạch Hạo chợt tỏa ra một chùm ánh đỏ, một con chim nhỏ bằng nắm tay đỏ chót bay vụt lên cao, nhanh chóng đánh về phía Phi mãng.

"Con rắn đã nhen nhóm Thần hỏa, hẳn cũng đủ giúp ta củng cố đạo quả rồi!"

Con chim đỏ đậm phát ra tiếng hót, nó tựa như là tia chớp màu đỏ vụt nhanh tới bên cạnh đầu rắn khổng lồ, bụp một tiếng, nơi đó hiện ra một lỗ máu, máu tươi chảy dày.

Phi mãng kêu to, ánh tím ngập trời, thân thể nhanh chóng thu nhỏ lại rồi bắt đầu quyết đấu với Chu tước, bầu trời bùng phát ra ánh sáng đáng sợ, năng lượng dâng trào.

Bụp!

Sau mấy chục lần quần nhau, thân thể khổng lồ của Phi mãng đầm đìa máu tươi, uy thế của tiểu Hồng ngập trời, thân thể tăng mạnh, một cặp móng vuốt chụp tới đánh tan lửa Thần linh của đối phương, phá nát phù văn hộ thể trên người, cắt lìa thân thể ngay giữa không trung.

"A..."

Phi mãng rống to, thân thể từ từ thu nhỏ lại rồi trốn về phía đại điện.

"Ầm!"

Trong cung điện, một tượng thần thức tỉnh bước ra ngoài, đây chính là Kim thân do phàm nhân nặn nên, hiện tại lại tỏa ra khí tức vô cùng linh động, sinh mệnh truyền vào lập tức sóng thần lực như biển.

Hắn bước ra khỏi cung điện, toàn thân có màu vàng óng, khí tức sinh mệnh mạnh mẽ, con mắt mở to lóe lên từng điểm đen láy, uy nghiêm nhìn về phía Thạch Hạo, rồi tập trung về tiểu Hồng.

Phi mãng chỉ còn lại nửa thân thể, nó thu nhỏ chỉ dài tới một thước rơi lên trên bã vai của hắn, cứ như là sủng vật vô cùng thuần phục, không ngừng thè lưỡi.

Hỗn Thiên hầu cũng đi ra theo, sau lưng hắn còn có lão bộc lúc nãy nữa.

Phi mãng gào thét, không ngừng thè lưỡi, căm tức nhìn về phía Thạch Hạo và tiểu Hồng, âm thanh đầy lạnh lẽo, nói: "Chủ nhân hạ giới tới đây, các ngươi sống không được nữa đâu!"

"Ngươi chính là Thạch Hạo, quả thật không tầm thường." Vị Kim thân này mở miêng, tuy không lộ sát khí thế nhưng xung quanh lại xuất hiện rất nhiều cánh hoa, tỏa ra thánh huy an lành.

Thạch Hạo không có nhìn hắn mà nhìn chằm chằm Hỗn Thiên hầu, nói: "Đây chính là tên Thần thượng giới mà ngươi dựa vào? Là thứ được đắp nặn từ đất, cũng xứng là Thần?"

"To gan!" Phi mãng hét lớn.

"Giun dài, ngoan ngoãn đi, lúc nữa mới ăn thịt ngươi sau." Tiểu Hồng trách mắng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 572: Thần Linh.

"Hậu chiêu của bệ hạ thật đáng sợ nghe, ai cũng nói thế gian này đã không còn Thần, ngay cả Tôn giả cũng chẳng còn lại mấy, rất khó mà gặp được, thế nhưng bên cạnh bệ hạ lại có một con ác điểu đã nhen nhóm Thần hỏa, bội phục, thật sự là ngoài dự đoán của mọi người." Hỗn Thiên hầu nói.

Nếu như không có chuyện ngoài ý muốn gì thì Thạch Hạo chắc chắn phải chết, phi mãng vừa hiện thì lập tức nuốt thiên địa, dù tiểu Thạch có kinh diễm tới đâu đi nữa thì cũng phải chết.

Thạch Hạo xoay người, bắt đầu chú ý tới tên tượng thần kia, mặt lộ vẻ suy tư, đây thật sự là sinh linh của thượng giới sao, ý chí hạ xuống? Còn con phi mãng kia nữa, cũng thuộc về thượng giới.

Chuyện gì thế này trời, sau khi thiên địa bị cắt đứt thì người thượng giới làm sao mà hạ xuống được chứ? Thần sắc của nó trở nên nghiem túc, trong lòng không thể nào bình tĩnh được nữa.

"Thiên tư của ngươi như thế, dù là ở thượng giới cũng coi là kỳ tài, có thể quyết đấu với thiên kiêu một phương, cùng tồn tại với Chí tôn tuổi trẻ. Đáng tiếc mà, ngươi sẽ bị ta giết, sẽ không thể nào sống nổi." Vị tượng thần mạ vàng này chắp hai tay sau lưng chẳng hề cứng nhắt gì cả, thay vào đó là rất sinh động, có thể dễ dàng nói chuyện.

"Ta rất muốn biết, ngươi thật sự tới từ thượng giới sao, làm sao mà hạ xuống đây được?" Thạch Hạo nhìn về phía trước.

Tượng thần mạ vàng nở nụ cười, vô cùng thần thánh, thân thể tỏa ra hào quang, xung quanh bay lượn đầy cánh hoa, lại có phong thái của một vị thần phật đang nở nụ cười tươi, khí chất siêu trần.

Việc này chẳng hề giống với tượng đất gì cả, vô cùng sinh động siêu nhiên, hắn mở miệng nói: "Quả thật ta tới từ thượng giới."

Thạch Hạo giật mình, việc này có gì đó không đúng lắm.

"Người muốn giết ngươi thật sự rất lợi hại. Giáo chủ nếu nộ, trời cũng phải khóc, đất cũng phải nát, nếu muốn hạ giới thì chắc chắn sẽ có biện pháp, tuy nhiên sự đánh đổi cũng khó mà tưởng tượng nổi." Tượng thần nói.

"Chung quy lại, ngươi hạ giới như thế nào?" Thạch Hạo hỏi.

"Chủ Minh thổ, bá chủ của Ma Quỳ viên, còn có chủ nhân của Thiên quốc ta, ba giáo cùng nhau xuất thủ để mở ra một khe hở hư không, rồi đưa ta xuống đây." Tượng thần cứ thế nói, chẳng hề che giấu gì.

"Còn có thể hạ giới như vậy nữa à?" Thạch Hạo ngẩn ra, đây chẳng phải nguy cơ bốn bề hay sao.

"Cái giá để đánh đổi rất là lớn, ngươi khó mà tưởng tượng nổi Minh chủ đã tổn thất mấy đại linh thân đâu, tiêu hao rất nhiều thiên tài địa bảo, mà mấy người đi trước ta cũng đều đã bị tiêu diệt trong hư không, chỉ mỗi ta là người duy nhất thành công."

Thạch Hạo hít vào hơi lạnh, đánh đổi cái giá lớn như thế để hạ giới, chỉ vì để đối phó với mình?

"Ngươi mượn cái tòa tháp kia xới tung Bất Lão sơn, giết chết một hậu nhân mà Minh chủ yêu quý nhất, còn làm nhục cường giả đã nhen nhóm Thần hỏa của Ma Quỳ viên, chém giết quá nhiều Tôn giả của Bổ Thiên giáo, Tây Phương giáo..." Tượng thần từ từ nói rõ cho nó nghe, mỗi một chuyện đều làm kinh động tới đạo thống của thượng giới.

Mấu chốt nhất chính là, nó còn có quan hệ cực kỳ thân thiết với sinh linh Bất diệt!

"Muốn diệt ngươi nhất chính là Minh tộc cùng Ma Quỳ viên, lần này là

do bọn họ nhờ Thiên quốc ra tay." Tượng thần nói.

"Ta có thù oán gì với Thiên quốc?" Thạch Hạo hỏi ngược.

"Thiên quốc được sinh ra theo thời thế, nguyện làm người giải ưu sầu, có thể chém giết cường giả các tộc, độ hóa linh hồn của bọn họ tiến vào Thiên quốc." Tượng thần với dáng vẻ nghiêm trang nói.

"Tổ chức sát thủ?!" Thạch Hạo ngạc nhiên.

"Ngươi có thể cho là như thế, sinh linh mà chúng ta thường giết đều là nhen nhóm Thần hỏa, giông như ngươi, tuy tu vi không đủ thế nhưng hệ số độ khó thì đã đạt tới cấp mạnh nhất, cực kỳ hiếm thấy." Tượng thần khẽ nói.

Cái gọi là hệ số độ khó mạnh nhất, tự nhiên chỉ Thạch Hạo ở hạ giới, nếu bọn họ xuống không được thì tất nhiên không thể thành công.

Mà lần này, cũng phải dựa vào ba giáo chủ toàn lực xuất thủ thì mới có thể mở ra một khe, nhưng cái giá quá đắc.

"Điên rồi sao?" Thạch Hạo lẩm bẩm, nó chỉ giết đi một tên Minh nhân tuổi trẻ thôi mà, giờ nghĩ lại tên quỷ đó quả nhiên có lai lịch kinh người, chẳng trách một tên khô lâu đã nhen nhóm Thần hỏa lại đi làm kẻ hầu.

"Ma Quỷ viên cũng khó nhỏ nhen, không phải ta chỉ ăn một vài hạt của bọn họ thôi sao?" Thạch Hạo bĩu môi, thời khắc này nó chẳng còn vẻ oai phong và trong nghiêm của Nhân Hoàng nữa, thay vào đó cứ như là một chàng trai trên gương mặt thanh tú ấy lộ vẻ không phục.

Không nói những người khác, ngay cả con phi mãng đang tràn đầy vẻ căm tức cũng ngớ người, lầu bầu: "Giết một kẻ thuộc Minh giới, ăn vài hạt của Ma Quỳ viên?" Nó run lẩy bẩy, cái chuyện nghịch thiên như thế này ngay cả nghĩ nó cũng không dám.

Thạch Hạo chẳng hề hối hận gì cả, bất luận là người trẻ tuổi Minh tộc kia hay là cô gái của Ma Quỳ viên, ngày đó họ đều muốn giết nó cho nên nó

buộc phải phản kích. Người sống một đời, đặc biệt là tu giả, nếu không tranh chấp, không thể siêu thoát thì chỉ có thể đi ngược chiều, một đường chống lại.

"Muốn hạ giới, cái giá đánh đổi quá lớn, dù là giáo chủ cũng không thể chịu nổi, lần này thành công giết chết ngươi thì lần hạ giới này cũng cần phải bố trí một vài thứ thì mới có thể tính là thành công viên mãn được." Tượng thần than thở.

Lần này, Minh tộc, Ma Quỳ viên, Thiên quốc liên thủ để đưa người hạ giới, có vẻ cái được không bù đủ cái mất, trả giá quá lớn.

Nếu như nói, chỉ giết mình Thạch Hạo, hay là nhìn thấy được phù văn Chí Tôn cốt của nó thì cũng không đúng, bởi vì tiêu tốn quá nhiều thiên tài đại bảo, ngay cả linh thân của Minh chủ cũng bị diệt mấy cái.

Trừ phi, có thể tìm được vận may lớn nào đó ở hạ giới này!

"Chờ ta động thủ, ngươi chính là ngươi." Tượng thần mở miệng.

Thạch Hạo liếc nhìn hắn rồi nhìn về phía Hỗn Thiên hầu, sát cục này quả nhiên khó mà phá giải được, nó cảm thấy tên tượng thần này vô cùng mạnh mẽ, khó mà đối phó được.

"Tiểu Hồng, các ngươi có nắm chắc không?" Nó bí mật truyền âm.

"Không thành vấn đề!" Tiểu Hồng điểu tràn đầy tự tin, cả người hừng hực ánh lửa, xích hà ngập trời.

"Có vũ khí mà ngươi đưa, hẳn là có thể." Bóng Lông đáp.

"Cũng nên có kết thúc thôi, ta biết người của thượng giới chưa từ bỏ ý định, hôm nay cùng nhau giải quyết ân oán vậy!" Thạch Hạo nói.

Tượng thần chỉ tay về trước, chùm sáng màu vàng óng lớn bằng cánh tay lao tới, đi kèm là tiếng sấm ầm ầm, tất cả đều được hình thành từ phù văn

của Thần linh, giết chết thân thể phàm thai thì dễ như ăn cháo.

Thạch Hạo tránh lui, lướt sang ngang trăm nghìn trượng.

Ở nơi bả vai nó, Tiểu Hồng điểu vọt lên, toàn thân là màu đỏ đậm, bùng phát ra Thần hỏa vô tận, toàn bộ bầu trời đều bị thiêu đốt với vặn vẹo, nó tấn công về phía tượng thần kia.

Ầm!

Tiếng rung mạnh vang lên, Nam ly thần hỏa đầy trời lại bị một ngón tay vàng óng ép cho gần như tắt hẳn, tượng thần kia ung dung và bình tĩnh đảo bước tiến về trước.

"Chủ nhân vừa ra, bầy kiến hôi các ngươi, ai là đối thủ?" Con phi mãng trên bả vai của hắn kêu lên.

Tiểu Hồng tung tay, hỏa diễm mất đi không chế vương xuống mặt đất, một đỉnh núi ở bên dưới chị đốt cháy trở thành dung nham, sau đó sụp lún xuống, mặt đất trở nên đỏ au.

Đây là thần uy!

Nhưng, thế tiên công lại mạnh mẽ như thế lại bị một ngón tay của tượng thần chặn đứng.

Tình huống không ổn, tình thế không mấy lạc quan.

Thạch Hạo nhíu mày, lẽ nào hôm nay mình thật sự phải ôm hận?

Tiểu Hồng tức giận rít vang, lông đỏ cả người nổ lốp bốp, mỗi một cọng cứ như là một thanh tiên kiếm tỏa ra bảo huy, sau đó là vô số phù văn đỏ đậm hiện ra ở giữa trời cao.

"Vèo vèo..."

Tiếng kiếm reo như biểm gầm, hàng loạt thần kiếm đỏ đậm xuất hiện

chém thẳng về trước.

Tiểu Hồng toàn lực khống chế, kiếm khí ngang dọc đan xen, đi kèm là hỏa diễm vô tận quét ngang cả khu vực này.

Tượng thần kia thay đổi sắc mặt, trên người hiện ra các loại hoa văn đan dệt với nhau, sau đó một tay của hắn nhanh chóng phóng to hóa thành một thế giới, tựa như muốn bao phủ cả tiểu Hồng lẫn kiếm đỏ kia lại.

Cánh tay này vàng óng và khổng lồ, mà trong lòng bàn tay lại lấp lánh từng ngôi sao sáng, tựa như mở ra một vùng thế giới bao phủ hư không này.

Cảnh tượng này khiến người khác chấn động!

Thạch Hạo thất kinh, nói; "Ngươi là người của Tây Phương giáo!"

"Từng là môn đồ của Tây Phương giáo, sau đó phản bội rồi gia nhập Thiên quốc." Tượng thần đáp.

Thần thông Thế giới trong lòng bàn tay này vô cùng danh tiếng, hung thú Thái cổ bình thường đều có thể bị thu phục, khó mà chống lại được.

"Ầm!"

Đột nhiên, một cây đại bổng đen tuyền từ trong hư không lao ra rồi nện mạnh xuống, lập tức tiêu diệt đi Thế giới trong lòng bàn tay kia, giúp tiểu Hồng thoát vây.

Bóng Lông xuất hiện, lơ lững trong thiên địa, cư như là một người khổng lồ màu vàng, trong tay cầm chặt thiết côn lớn màu đen.

Hỗn Thiên hầu biến sắc, sự tình có chút không ổn, ai mà ngờ tới, bên cạnh Thạch Hạo lại còn có sinh linh thứ hai đã nhen nhóm Thần hỏa chứ, ở niên đại không có Thần này, quả thật khó mà tin nổi.

"A...!"

Lúc này, tượng thần hét lên một tiếng, cả người bùng phát ánh sáng, cứ như hóa thành thân thể máu thịt vậy, toàn thân lấp lánh, hắn nhanh chóng mọc ra ngàn cánh tay!

Đây là một trong những bảo thuật trấn giáo của Tây Phương giáo, thần thông Thiên thủ còn được gia trì bởi kim thân, kết hợp như vậy khiến cho hắn kinh khủng tới cực điểm.

Tiếng keng keng vang lên, Bóng Lông và tiểu Hồng đều phát sáng, trên người xuất hiện giáp trụ, một cái thì đỏ đậm như máu còn cái kia thì vàng óng chói mắt, phóng thích khí thế bất hủ.

Ngay cả tiểu Hồng cũng hóa thành hình người, trong tay nắm lấy pháp kiếm chỉ hướng lên trên.

Mà thiết côn trong tay Bóng Lông lại chuyển thành thần kích trấn quốc của Thạch quốc, vẻ thô bạo hiện ra.

Đây chính là pháp khí và giáp trụ mà Thạch Hạo lấy từ trong bảo khố Thạch quốc, tất cả đều là đồ vật thần thánh cả!

"Vũ khí của Chân Thần!" Tượng thần hít vào một ngụm khí lạnh, việc này khiến hắn kiêng dè không thôi!

Thực lực của hắn rất mạnh, nhưng cũng chỉ là một luồng ý chí hạ xuống để làm chủ một bức tượng thần mạ vàng này, dù là mạnh mẽ nhưng cũng phải có mức độ.

Tiểu Hồng và Bóng Lông giết về trước, cả người đều bùng phát ra khí tức bất hủ, đây chính là uy thế của vũ khí Chân Thần, vượt qua cực hạn, trong tay cường giả đã nhen nhóm Thần hỏa thì quả thật hư không cũng phải tan nát.

Ngàn tay của tượng thần cùng chuyển động, thế nhưng hai đối thủ sau khi lấy ra pháp khí Chân Thần thì thực lực đại tăng.

"Bụp!"

Tiểu Hồng chém xuống một chiêu, cắt đứt mấy chục cánh tay.

"Ầm!"

Bóng Lông oanh kích, dùng đại kích như côn bổng, từ trên nện mạnh xuống khiến cho Kim thân hiện ra vết thương cực lớn.

Tượng thần chấn động, toàn thân phát sáng, tay cụt từ từ mọc lại, vết thương khép kín thế nhưng có thể thấy được hắn đã rơi vào thế hạ phong, có thể sẽ bị áp chế, ba người bọn họ tiếp tục quần chiến về nơi xa.

"Bụp!"

"A..."

Phi mãng kêu thảm thiết, vốn rằng đã bị tiểu Hồng chặt lìa nửa thân thể, lúc này, trong cuộc chiến đấu thì gặp phải xung kích khiến cả người rớt khỏi bả vai của tượng thần, lập tức Bóng Lông vung đại kích nện thẳng về đầu lâu của nó, sau đó một cước đạp chết tươi!

Giờ phút này, Thạch Hạo cất bước ép về phía cung điện trong hư không kia, nó nhìn chằm chằm Hỗn Thiên hầu.

"Ngươi còn muốn nói gì không?" Thạch Hạo hỏi.

"Không còn gì để nói!" Hỗn Thiên hầu đáp, roẹt, từ sau lưng rút ra một thanh huyết thước lưu chuyển tía sáng kỳ lạ.

Giờ khắc này, khí thế cả người hắn đều thay đổi, mà con mắt cũng đã hóa thành màu đỏ thẫm, dù là mái tóc cũng đỏ chót như muốn ứa ra máu, đỏ rực và tà dị.

"Thì ra là như thế nhưng mà đáng tiếc, ngươi dù gì cũng sẽ chết trên thanh ma thước này mà thôi." Thạch Hạo thở dài, đó chính là pháp khí thượng cổ Huyết Ma thước, năm đó cũng chỉ là phế phẩm và được Hỗn

Thiên hầu đấu giá thành công, hiện tại đã hoàn chỉnh, hiển nhiên đã được sửa chửa toàn vẹn.

Huyết Ma thước phát sáng, nó cứ như là một vầng thái dương đỏ rực giúp cho Hỗn Thiên hầu đang nắm chặt trong tay cứ như hóa thành yêu ma, khí tức tăng mạnh, hắn vung thước lên, ầm một tiếng, khiến thiên địa cũng phải run rẩy!

Ánh mắt của Thạch Hạo ngưng lại, tránh né ánh sáng màu đỏ đậm bắn tới kia, nó đã mặc vào chiến y Bất diệt kim thân và cảm nhận được thanh huyết thước này không tầm thường.

"Ầm!"

Thạch Hạo hóa thành một con Côn bằng, với tốc độ cực hại vồ giết tới.

"Gào..."

Bên ngoài cơ thể của Hỗn Thiên hầu hiện ra một ma ảnh vô cùng to lớn không ngừng bao bọc lấy hắn rồi gầm thét, nhằm thẳng về phía Thạch Hạo đang xông tới, cả hai bắt đầu tranh đấu vô cùng kịch liệt!

"Xoẹt!"

Phương xa, truyền tới tiếng vang vô cùng dữ dội, ngọn núi bị hủy, bụi mù cuốn tới trời cao, tượng thần bị tiểu Hồng và Bóng Lông đánh cho bay ngược xuống dưới, va nát mấy ngọn núi bên dưới.

Bụp!

Tiểu hồng tay nâng kiếm chém xuống đầu lâu của hắn, việc này khiến hắn không cam và tiếc nuối, lập tức hóa thành mưa ánh sáng.

"Không ngờ rằng, sau khi ta hạ giới lại bị thất bại..." Mưa ánh sáng ngưng tụ thành một bóng người thoát khỏi tượng thần mạ vàng kia, hiển hóa ra bên ngoài.

Trước cung điện, vù một tiếng, Thạch Hạo hóa thành Côn bằng, cánh thần vàng óng vung lên, cả tòa cung điện đều nổ tung, lão hầu kia lập tức hình thần đều diệt.

Cặp mắt của Hỗn Thiên hầu trở nên đỏ chót, hắn được một ma một bao bọc bên trong, trong tay cầm ma thước không ngừng chống đỡ đòn đánh này của Thạch Hạo.

"Đó là Huyết Ma thước, dùng đại trận niêm phong nó lại, ngàn vạn đừng để cho thứ này chạy mất, đó là một Ma thần!" Tiểu Hồng hét lớn.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 573: Bình Loạn.

Thạch Hạo đã chuẩn bị đầy đủ, ống tay áo vung lên lập tức mấy tế đàn xuất hiện, sắp xếp trong hư không bao phủ nơi này lại, khí tức đại trận cũng hiện ra.

"A..."

Hỗn Thiên hầu hét lớn, tóc tím tung bay, con mắt như trăng máu, hắn dường như hóa thành một đại yêu ma cầm trong tay một ma thước đỏ au, trong lúc vung lên, huyết quang cuồn cuộn, phù văn vô tận.

Thạch Hạo lộ vẻ nghiêm túc không dám khinh thường, hai tay kết pháp ấn triển khai đại thần thông hòng trấn áp đối thủ.

"Ầm!"

Trong lúc này, song phương đều tỏa ra ánh sáng lung linh, phù văn vô tận, lần đối kháng này cực mạnh, cứ như núi lửa phun trào, chỉ trong nháy mắt trời đen đất tối, màu đỏ thẫm mênh mông.

Nếu như Hỗn Thiên hầu chỉ dựa vào bản thân thì không thể nào chống lại được với Thạch Hạo, nhưng thanh Huyết Ma thước kia lại quá mức kỳ lại, lúc huyết quang tỏa ra thì dường như là một vầng thái dương đỏ rực.

Đồng thời ma thước tỏa ra huyết quang lại hình thành nên một ma ảnh cực lớn bao phủ lấy Hỗn Thiên hầu, dường như là giáp trụ Ma thần, chỉ cần hơi giơ tay nhấc chân thì khí tức chí cường xuất hiện đầy mãnh liệt.

Đây không phải là người đang khống chế pháp khí mà là pháp khí đang khống chế người, lấy Huyết Ma thước làm chủ và khống chế lấy Hỗn Thiên hầu để chinh chiến với Thạch Hạo.

"Thanh ma thước kia phong ấn một tên Ma thần, đừng để cho hắn lao ra ngoài nếu không phiền toái cực lớn." Bóng Lông nói nhỏ, sau khi nhen nhóm Thần hỏa thì linh giác của nó trở nên vô cùng nhạy bén, lúc này đang liên hợp với tiểu Hồng để đại chiến với bóng người đã hóa thành mưa ánh sáng kia.

Thời thượng cổ, Huyết ma hoành hành, vô cùng hung ác, giết chết không biết bao nhiêu sinh linh nên bị quần dùng vây giết nhưng khó mà diệt hoàn toàn được hắn, hắn chỉ cần lưu lại một "Huyết chủng" là có thể sống lại.

"Vậy mau mau giải quyết hắn thôi!" Tiểu Hồng nói, nó thành thành thân người thế nhưng vẫn dược giáp trụ bao phủ không thể nào nhìn thấy được dung mạo, âm thanh rất lanh lảnh.

Lúc này, giáp trụ trên người nó phát sáng, pháp kiếm trong tay chính là do Chân Thần lưu lại, chỉ cần nhảy lên một phát đã là trăm nghìn trượng, mang theo Nam ly thần thỏa đánh về trước.

Mà Bóng Lông thân hình lại cao như núi, cả người vàng óng, trong tay cầm thần kích dựng thẳng, nó cũng bắt đầu cuộc chiến với cường giả của Thiên quốc.

"Huyết Ma, chính là cao thủ ở thời kỳ thượng cổ của Thiên quốc ta, hạ giới xuống đây nhưng lại chết như thế, từ giờ không còn xuất hiện nữa." Bóng người hóa thành mưa ánh sáng kia vốn có dáng vẻ trang nghiêm, cứ như là Thần Phật, thế nhưng lúc này lại lộ vẻ khác thường.

"Thiên quốc, cũng là thứ chẳng ra gì!" Bóng Lông cười gằn, chiến kích trong tay vụt ngang trời lóe ra ánh sáng như tuyết đối chiến với hắn.

"Một niệm thành Thần, một niệm thành Ma, tâm tùy ý chuyển, giết, giết, giết, giết, giết!" Bóng người hóa thành mưa ánh sáng kia lúc đầu như là Thần Phật, lúc này rống to một tiếng, ma vân dân trào, sát khí ngập trời, lập tức hóa thành một đại ma với thân hình đen thui, đánh về trước.

"Giết!"

Bóng Lông hét lớn, cả người vàng óng hừng hực, chiếc sừng ngắn trên đầu chợt phát hào quang sáng chói, trong lúc nhất thời có con chân long xuất hiện quấn quanh người nó, hóa thành phù văn hộ thể, chói lóa hết cả mắt!

Bóng Lông không giống với Chu Yếm bình thường, toàn thân nó vàng óng, kỳ lạ nhất chính là trên đầu của nó có một chiếc sừng chân long rất nhỏ, lúc này chợt bùng phát thì phát ra từng hồi rồng gầm.

Đồng thời, từ Thạch Hạo nó cũng đã học được một phần dương cương của pháp môn Côn Bằng, kim quang chói mắt, thần lực Côn bằng phóng thích, thô bạo và kiên cường không gì không xuyên thủng.

Thời khắc này, nó ba lực hợp nhất, Chu yếm, Chân long, Côn bằng dung hợp lại cùng với nhau khiến nó trở nên vô cùng lấp lánh, ánh sáng vạn trượng, đánh thẳng về phía ma vân, vô cùng mạnh mẽ.

"Ầm!"

Lần đại quyết chiến này cực đáng sợ, mây trắng khắp nơi đều bị đánh tan, bên dưới một vài ngọn núi cũng dồn dập sụp lún, đá vụn bay khắp trời cao.

Cùng lúc đó, tiểu Hồng thét dài, ở sau lưng nó một con Chu tước cực lớn vụt ngang trời, trong miệng ẩn chứa nhật nguyệt sao trời, cánh ngân hà không ngừng buông xuống kèm theo đó là vô số hỏa diễm.

Đây không ngờ lại mà một dị tượng, cũng không phải là sự việc diễn ra một cách chân thật thế nhưng hoàn toàn đủ đểu biểu lộ ra uy thế khinh khủng của nó như thế nào rồi!

Ngọn lửa hừng hực đối đầu, tiếng rồng gầm đại chiến, rốt cuộc, vị đại ma này giải thể, mưa ánh sáng lan tỏa khắp nơi, hắn không ngừng giãy dụa hòng muốn thoát khỏi vận mệnh bị tiêu diệt.

Trong đại trận, Thạch Hạo đột nhiên nổi lên một tầng da gà, lông tóc dựng thẳng, một lưỡi mâu màu đen không chút tiếng động xuất hiện, suýt chút nữa đã đâm trúng vào nó.

Nó nhanh chóng né sang ngang, một ông già áo xám xuất hiện trong tay cầm một cây chiến mâu, tiếp đón Hỗn Thiên hầu, nói: "Đi bên này, chính là lúc này!"

Không ngờ lão lại hiểu được trận pháp, dẫn theo ma ảnh đỏ đậm đang phát điên kia xông ra ngoài, sau đó miệng không ngừng ngâm tụng thần chú khiến cho thanh Huyết Ma thước tỏng tay của Hỗn Thiên hầu phát sáng, thần năng tăng vọt.

"Đi!"

Lão hét lên một tiếng, thanh Huyết Ma thước kia tỏa ra thần uy đáng sợ vọt tới chiến trường của bọn Bóng Lông bên kia, nhanh chóng nuốt lấy những màn mưa ánh sáng đã bị phá tan kia, thứ này muốn phệ Thần.

"Đoạt đồ ăn trước miệng hổ?" Bóng Lông giận dữ, vung lên đại kích rồi nện thật mạnh xuống.

Tiểu Hồng cũng hí dài, thần hỏa mà nó phun ra trời sinh đã khắc chế huyết tu, trong hư không sương máu bị thiêu đốt phát ra những tiếng 'xèo xèo'.

"Đi!"

Ông lão áo xám quát nhẹ, Huyết Ma thước đã nuốt một vài màn mưa ánh sáng tỏa ra huyết quang bao quanh lấy Hỗn Thiên hầu rồi lão vọt tới bên cạnh hắn, bọn họ triển khai huyết đột cực tốc lao đi.

"Đi sao?" Thạch Hạo lạnh lùng, chụp lấy Đả Thần Thạch bên trên sợi tóc, sau đó khống chế rồi toàn lực ném mạnh ra ngoài.

"A..." Đả Thần Thạch kêu thảm thiết, cứ như đang chịu phải thê thảm

cực ghê gớm, thế nhưng bản thân cũng lao đi thật nhanh, toàn thân bao phủ phù văn dày đặc, ầm một tiếng, nện trúng mục tiêu.

Gần đây, thực lực của nó đại tăng, bởi vì ăn quá nhiều thần liệu trong bảo khố của Thạch quốc, và đã tiến hóa thành một phôi thô chí bảo nhân gian.

"Ầm!"

Vô cùng chuẩn xác, nó bắn trúng giữa mục tiêu ở phía trước, khiến cho lão già áo xám ngã nhào rớt xuống dưới.

"Giết!"

Bóng Lông, tiểu Hồng cũng giết tới, bản thân bố trí trận pháp trói buộc hư không này.

"Ma thần, hãy xuất thế đi!" Lão già áo xám hét lớn, trong miệng ngân thần chú cổ xưa khiến cho Huyết Ma thước run rẩy dữ dội.

"Hên đây vẫn là tàn thước, tuy được sửa chửa thế nhưng cũng không phải là những vật nguyên gốc ghép lại, nhiều lắm thì uy năng cũng chỉ cỡ sinh linh nhen nhóm Thần hỏa mà thôi." Tiểu Hồng nói.

Bóng Lông vung ta bàn tay lớn, cứ thế mà cướp lấy, bộ lông màu vàng lấp lánh trông vô cùng mạnh mẽ.

"Phá hủy cây thước này đi, miễn cho nó lại làm hại thế gian." Thạch Hạo nói.

"Cũng được!"

Bóng Lông, tiểu Hồng đồng thời gật đầu, đồng thời vận dụng vũ khí Chân Thần trấn áp về trước, hào quang tỏa ra ngập trời.

"Muốn hủy ta, một bầy kiến hôi, tuy ta là tàn thuốc thế nhưng cũng đừng hòng diệt được ta." Ý chí bên trong Huyết Ma thước thức tỉnh, phát ra âm

thanh như thế.

Vù một tiếng, thanh thước thoát khỏi tay của Hỗn Thiên hầu, hóa thành một vòng huyết nhật đại chiến với hai người.

Hỗn Thiên hầu rớt xuống cứ như là vừa tỉnh giấc mộng vậy, sắc mặt âm tình bất định*. Ông lão áo xám bắt lấy hắn rồi nhanh chóng lùi lại sau.

(*): Tâm tình không ổn định, biến hóa vô thường, trước mặt người khác không thể giữ vững bình tâm hòa khí.

"Sư phụ, chúng ta thất bại." Hỗn Thiên hầu nói.

Trong lòng Thạch Hạo hơi động, năm đó khi cùng nâng cốc nói chuyện vô cùng vui vẻ với Hỗn Thiên hầu, thì từng nghe hắn đề cập tới sư phụ của mình, lúc đó còn nói về đại kiếp nạn nên biết được sư tôn của hắn không phải là nhân vật đơn giản, hiện tại quả nhiên là như thế.

"Ngươi là người nào?" Thạch Hạo hỏi.

"Là người từng chiếm được truyền thừa Huyết Ma." Ông lão áo xám mở miệng, ánh mắt đỏ đậm. Tới lúc này cũng không có gì để nhiều lời nữa, trong lòng bàn tay của lão phát sáng, lập tức xuất hiện một cốt mâu màu đen lưu chuyển khí thế kỳ lạ.

Chỉ trong nháy mắt, nhiệt độ nơi đây chợt giảm sút, gió lạnh rút gào, phù văn màu đen đầy rẫy, cứ như sương mù quấn quanh ma quỷ, quấn quanh bên lưới mâu màu đen kia.

"Vụt!"

Lão nắm chặt lấy cốt mâu rồi đâm mạnh tới với tốc độ nhanh như chớp, nhắm thẳng vào mi tâm của Thạch Hạo, đi kèm theo đó là gợn sóng đặc biệt và đáng sợ, trong lúc nhất thời tựa như nghe được tiếng kêu khóc của ngàn vạn sinh linh trong địa ngục vậy.

"Nguyền rủa mâu, thật là độc ác." Ánh mắt của Thạch Hạo đầy lạnh lẽo, có vô số sinh linh đang gào thét, những oán niệm bị nhốt trong pháp khí này gây ra, hóa thành nguyền rủa mâu này.

Bên trên cốt thư có ghi chép, mười vạn oan hồn hợp nhất thì là tiểu thành, trăm vạn oan hồn gợp lại thì không phải là chuyện nhỏ nữa rồi. Biên giới phía Tây này đã chết tới ngàn vạn người, phi mãng nuốt huyết nhục mà thanh mâu này ít nhất cũng đã hấp thu oán khí của ngàn vạn sinh hồn.

"Không giết đám các ngươi, thật sự khó có thể khiến thiên hạ an bình." Âm thanh của Thạch Hạo lạnh như băng.

Cả người nó phát sáng, triển khai bảy mươi hai biến, hóa thành một con Côn bằng giương cánh kích thiên, mà sau khi thi triển áo nghĩa của tộc này, một cặp móng vuốt cực lớn hạ xuống, vô cùng kinh khủng.

"Ầm!"

Nó va chạm với thanh cốt mâu màu đen kia, ngọn lửa linh hồn màu đen và sấm nổ chớp rền phát ra, ông lão áo xam bay ngược ra sau, miệng không ngừng thổ huyết.

Lão kinh ngạc, nếu là Tôn giả bình thường khi bị cốt mâu này đánh trúng thì chắc chắn sẽ 'thân tử đạo tiêu' ngay tại chỗ, trở thành một phàn của cốt mâu, sẽ bị thôn phệ.

Nhưng mà, tiểu Thạch không ngờ lại manh mẽ như thế. Dưới một đòn này càng khiến cho nguyền rủa mâu bị rạn nứt, làm cho lão ho ra đầy máu, sự mạnh mẽ khó mà tưởng tượng được!

"Đi!"

Ông lão áo xám hét lớn, khói đen cuồn cuộn cuốn lấy, lão ném cốt mâu về phía Thạch Hạo, cứ như là một tia chớp màu đen mang theo tiếng kêu rên của ngàn vạn linh hồn lao tới, mà bản thân lão thì mang theo Hỗn Thiên hầu xoay người bỏ chạy.

"Mở!" Thạch Hạo mở miệng như là sấm nổ, thân thể của nó phát sáng, vô số lông chim vàng óng lơ lững, cứ như là Côn bằng thay lông, chém hết một vài tai họa.

Theo sau tiếng hét lớn của nó thì thanh cốt mau dừng lại ngay trước người, bị phu văn cản trở sau đó nhanh chóng đứt thành từng khúc, ngọn lửa màu đen hừng hực sau đó là nổ tung.

Kể cả lão già áo xám đang chạy trốn kia thì nơi khóe miệng cũng trào máu, bị khí nguyền rủa phản phệ nên khiến lão bị thương nặng.

Thạch Hạo hóa thành người nhanh chóng lao tới, rất nhanh đã đuổi kịp, sau đó nắm quyền thành ấn chỉ về trước.

"Ầm!"

Ông lão áo xám hét lớn, toàn bộ thân thể hóa thành mưa máu và xương vụn, đã bị xóa tên trên thế gian này.

"Hỗn Thiên hầu, ngươi biết sai chưa?" Thạch Hạo quát lên.

Hỗn Thiên hầu vẻ mặt bình tĩnh, nói; "Tuy rằng ta bị ảnh hưởng của Huyết Ma thước, thế nhưng lòng ta cũng có dục vọng, nếu không thì đời nào được như giờ, không có gì nói nữa, ngươi cứ động thủ đi."

"Xoẹt!"

Thạch Hạo đưa tay điểm ra một vệt sáng, trong nháy mắt phế bỏ toàn bộ tu vi của hắn.

"Vậy thì hãy để ta kết thúc cuộc đời này." Hỗn Thiên hầu bình tĩnh nói, bản thây lấy ra một đoản kiểm kề ngang nơi cổ, dùng sức kéo một đường, đầu lăn xuống đất.

Trong nháy mắt trước khi chết, thần sắc của hắn trở nên phức tạp, cứ như là mang theo một loại giải thoát, cuối cùng há miệng như muốn nói điều

gì.

"Bệ hạ, cẩn thận... Thiên quốc huyết tế."

Đây là câu cuối cùng mà Hỗn Thiên hầu lưu lại, tuy rằng không có âm thanh nhưng khẩu hình lại như thế.

"Hỗn Thiên hầu..." Thạch Hạo than nhẹ.

Trên không, Bóng Lông, tiểu Hồng cầm pháp khí Chân Thần, đánh nát thanh Huyết Ma thước kia thành bột mịn, rồi dùng Thần hỏa thiêu thành tro tàn.

Chiến dịch kết thúc, Thạch Hạo nấn ná lại ở biên giới phía Tây một lúc lâu.

Sau đó, nó trở lại hoàng cung, triệu Chiến vương, Minh vương, Bằng Cửu tới, tuyên bố thoái vị.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 574: Chiến Thiên Ý.

"Đáng tiếc, Hỗn Thiên hầu, thật là đáng tiếc mà!" Đám người Chiến vương sau khi nhận được tin tức ở biên giới phía Tây thì vừa khiếp sợ vừa lấy làm tiếc, trong giây lát không biết nói gì cho phải.

Thạch Hạo đặt Nhân hoàng ấn lên trên Long án thư, khí lành bốc lên, mấy trăm con thiên long vờn quanh, bảo ấn này quả nhiên phi phàm, có thể trấn áp số mệnh của một quốc gia, uy lực vô song.

"Bệ hạ thật sự muốn rời đi rồi sao?" Bằng Cửu hỏi, những người khác cũng lên tiếng thế nhưng bọn họ biết, không thể nào giữ nó lại được, nó nhất định phải rời đi.

"Ta muốn tới thượng giới." Thạch Hạo nói, sau đó nó nhìn mấy người này rồi thi đại lễ, nhờ mấy vị Tôn giả theo dõi quốc này, phụ tá cho Thanh Phong.

Mà nếu như Thanh Phong không thích hợp thì chuyện đó không cần bàn bạc gì cả, nhờ Chiến vương tìm người khác thích hợp hơn để thay thế ngôi vị cho Thạch Phong, như thế sẽ giúp Thanh Phong tự do trở lại.

Nó tin rằng, có mấy vị Tôn giả này áp trận thì không có bất kỳ thế lực nào trong tám vực có thể lay động được Thạch quốc, bởi vì cường giả của các tộc đều đã bị bắt nhốt hết trong đại kiếp nạn rồi.

"Bệ hạ, cứ thế rời đi thượng giới sao?" Chiến vương hỏi, lần đi này cũng không biết là bao nhiêu năm, bình thường mà nói, cả đời cũng khó mà gặp lại được.

"Không, ta muốn tới Tam sinh sơn tu hành." Thạch Hạo nói.

Trong lòng nó có chút bất an, Thần và phi mãng của Thiên quốc giáng lâm đều đã chết, đây có nghĩa là đã kết thúc? Theo lý mà nói, sau khi thiên địa bị cắt đắt thì không thể nào có sinh linh hạ giới được, thế nhưng ai có thể đảm bảo việc này?

Lần này, luồng ý chí đó và còn có mãng thần hạ giới đã khiến cho bá chủ ba giới trả cái giá khó mà tưởng tượng nổi, dựa vào đó để xé ra một khe nứt hư không.

Nếu như còn có người vẫn quyết tâm đưa sinh linh đã nhen nhóm Thần hỏa xuống hạ giới thì sao?

Thạch Hạo không muốn cứ thế rời đi một mạch, nếu như nó lén lút lên trời, im lặng ở thượng giới, ẩn tên giấu họ thì có thể sẽ an toàn, thậm chí hiện tại thoái vị rồi lẫn trốn vào trong đại hoang của hạ giới này, sau đó không xuất thế nữa thì chắc chắn sẽ không có bất kỳ nguy hiểm nào.

Chỉ là, nó không muốn, nếu như vạn nhất có sinh linh đã nhen nhóm Thần hỏa hạ giới rồi trút cơn giận dữ lên đầu Thạch quốc, nhằm thẳng vào người thân quen của nó, thì phải làm sao?

Cho nên, nó muốn chiêu cáo thiên hạ rằng mình thoái vị, đi Tam sinh sơn ẩn cư, tìm hiểu đại đạo, bế quan tu hành ở nơi đó.

Như vậy, nếu như có người muốn tìm tới nó gây phiền phức thì sẽ tới thẳng Tam sinh sơn, và kết cục bi thảm nào đó sẽ không lan tới người thân của nó.

"Bệ hạ, người làm thế thì quá nguy hiểm!" Chiến vương vừa nghe thế thì lập tức lộ vẻ ưu lo, ra sức khuyên bảo.

Dù là mấy người năm lần bảy lượt giữ nó lại thì lúc này cũng khuyên ngăn, nói nó cứ lên trời hoặc ẩn tích trong đại hoang, bí mật tu hành, không nên làm chuyện như kia.

"Ta há lại cứ thế rời đi chứ." Thạch Hạo lắc đầu, nếu có nhân quả thì cứ

để nó nhận lấy, sẽ không để lại bất kỳ nguy cơ và mạo hiểm nào cho người thân. Nếu như không có gì, thì nó cứ thế đăng thiên.

Thạch Hạo để lại hết những thứ ở trên người, chỉ mang đi một vào thứ quan trọng với mình, sau đó chạy thẳng tới Tam sinh sơm.

Hôm đó, thiên hạ chấn động, Thạch Hoàng thoái vị, ẩn cư trên một ngọn đạo sơn, bắt đầu tìm hiểu đại đạo, tiến hành siêu thoát bản thân, làm cho tất cả mọi người đều giật mình.

Nên biết, nó chỉ vừa mới kế vị không bao lâu, rồi lại vừa bình định các náo loạn giúp cho Thạch quốc đi vào quỹ đạo của mình, nhưng giờ lại nhường ngôi, hoàn toàn vượt khỏi dự đoán của mọi người.

Khắp nơi đều bàn tán, dù là đám Bổ Thiên giáo, Tây Phương giáo... đều sai người của mình đi chứng thực việc này.

"Tiểu Thạch kinh tài tuyệt diễm, khí thế thật là mạnh mà, muốn tiến vào lĩnh vực Thần đạo, hắn không lưu luyến quyền trượng trong chốn hồng trần, đạo tâm thật kiên cố!"

Không ít người than thở, ai nấy đều kính phục.

Nếu đổi lại, bọn họ làm bá chủ của một quốc, vậy có thể buông được sao? Đó đại biểu cho sự cao quý và vinh quang, là địa vị tối cao trong nhân gian, há có thể bỏ qua.

"Chiến bại thần thoại bất bại - Trùng đồng giả, chém giết Tôn giả các phương, nay tiểu Thạch đã bước đi trên con đường riêng của bản thân, nhất định sẽ càng huy hoàng hơn."

Khắp nơi đều chấn động, tám vực đều nghị luận sôi nổi, mọi người đều thán phục không thôi.

Tam sinh sơn, cách hoàng đô Thạch quốc hơn hai vạn dặm, là một nơi thơ mộng nổi danh trước giờ, dãy núi thì liên miên, núi cao thì san sát, linh

khí thì mịt mờ.

Thạch Hạo chọn một đỉnh núi nhỏ vắng vẻ, dựng một ngôi nhà lá, vác tới một tảng đá lớn để đả tọa, vô cùng đơn sơ.

Nó tu hành và ngộ đạo ở nơi này, cũng không phải là khô khan gì cả, không biết có đại địch giáng lâm hay không thì nó cũng chẳng thèm quan tâm, lấy Vạn linh đồ ra rồi quan sát thật cẩn thận, từ từ suy tư.

Đây chính là con đường của nó, cũng chính là Đạo của nó, mỗi một lần quan sát thì sẽ có thể ngộ hoàn toàn khác biệt, bên trên có hàng loạt sinh linh, mạnh như Côn bằng, yếu như giun dễ, tất cả đều có thể thông thiên cả.

"Vì sao ta lại không gặp được sơ đại, cái đám sinh linh mà khi sinh ra đã có thần thông kinh thế độc nhất vô nhị chứ?" Thạch Hạo lẩm bẩm.

Nó cầm khối xương lấp lánh trong tay, quan sát rất nhiều lần, tâm có cảm ngộ, cũng có một chút sự nghi ngờ của bản thân, yên lặng suy tư và thôi diễn thứ gì đó.

Y theo như lời giải thích của Liễu Thần, Chí Tôn cốt rất mạnh, nhưng dù gì cũng sẽ trở thành một ràng buộc ảnh hưởng tới sự siêu thoát chung cực.

Thạch Hạo quan sát Vạn linh đồ, kết hợp những lời nói kia thì trong lình sinh ra ý nghĩ, bắt đầu cân nhắc con đường sau này của chính mình.

Những ngày sau đó, nó tạm thời bỏ xuống Vạn linh đồ mà không ngừng tìm hiểu áo nghĩa của khối cốt này, sau đó bắt đầu thử nghiệm, khắc in toàn bộ phù văn vào trong huyết nhục của mình.

Minh Văn cảnh, đó chính là khắc họa các trận pháp vào huyết nhục. Quá trình này có thể tiến hành trong thời gian dài rồi sau đó tiến vào Tôn giả cảnh, như nếu sau khi đã nhen nhóm Thần hỏa thì cũng có thể làm như trước.

Thạch Hạo đưa ra lựa chọn, nó phải chạm khắc toàn bộ hoa văn của khối

cootsn ày vào trong thể phách của bản thân, khiến cho mỗi một tấc máu và xương đều được in dấu, chứ không phải giới hạn trong xương cốt thôi.

Trong vòng nửa tháng sau đó, đối với Thạch Hạo mà nói thì đây là quá trình đầy gian khổ cũng như tràn ngập vẻ khiêu chiến.

Phù văn trên Chí Tôn cốt nó đã thấy rõ và đạt được toàn bộ, hiện tại dùng hết khả năng của mình để khắc lại toàn bộ hòa vào trên từng xương cốt trong cơ thể, khắc vào trong từng tấc huyết nhục của mình.

Nó rất xem trọng quá trình này, sau khi trải qua mấy lần đại chiến sống còn thì nó đã ý thức được, bảo thuật của bản thân mới là mạnh mẽ nhất.

Cũng không phải nói là đây là bảo thuật đệ nhất thiên hạ gì, pháp môn Côn Bằng cực mạnh, được xưng là một trong Thập hung Thái cổ, uy chấn cổ kim, nhưng pháp môn của tộc Côn bằng mà do nhân loại thi triển, cũng không nhất định sẽ đạt tới sự mạnh mẽ nhất.

Đương nhiên, gần đây nó tu hành Bảy mươi hai biến của bộ tộc Chu Yếm, bản thân ban đầu có thể hóa thành Côn bằng, sau đó vận chuyện pháp môn này nữa thì cũng có cải thiện, sự mạnh mẽ cũng được tăng lên.

Nhưng, nó cho rằng, nó vẫn không thể nào đạt được trạng thái mạnh mẽ nhất của bản thân Côn bằng!

Chỉ có pháp môn của chính mình, hoặc là bảo thuật do chính mình sáng tạo ra thì mới thích hợp nhất cho bản thân, cho nên nó vô cùng xem trọng, loại bỏ hết tạp niệm, tập trung toàn bộ tinh thần vào việc này.

Mục đích chính là đột phá vào Tôn giả cảnh, không ngừng minh văn, sau khi viên mãn thì sẽ tự động thăng hoa và lột xác.

Sẽ có một ngày nó sẽ làm được dù không có Chí Tôn cốt đi chăng nữa thì vẫn có thể đi theo phương pháp này. Trên thực tế, nếu như nó có thể hiểu toàn bộ Luân hồi, không cần mượn nhờ khối cốt này để thi triển thì có lẽ sẽ càng mạnh hơn!

Vào lúc ấy, bất luận là huyết nhục hay là xương cốt của nó có những phù văn này hay không thì đều có thể thi triển, đồng thời sẽ không hạn chế số lần phát huy.

"Thật quá khó!" Thạch Hạo than nhẹ, nó phát hiện sau vài ngày những phù văn này khi khắc vào thân thể và xương cốt thì sẽ bị Chí Tôn cốt hấp dẫn tiến vạo bên trên mặt của nó.

"Nơi Chí Tôn cốt có một ít tinh huyết lấp lánh, là thứ này tẩm bổ cho khối cốt, nếu như là hấp dẫn những tinh huyết này tới những nơi khác trong thân thể mà không phải ở nơi đó, thì sẽ ra sao?" Thạch Hạo lẩm bẩm.

Nhưng mà nó cũng không dám làm bậy, bởi vì chuyện này quá nguy hiểm, cần phải suy diễn thật cẩn thận, nghiên cứu thật thấu đáo thì mới có thể quyết định được.

Một tháng sau đó, quá trình này đối với Thạch Hạo vô cùng quan trọng, nó không ngừng suy diễn và tính toán, cảm thấy cần phải thử một lần!

Trong lúc này, Cửu đầu sư tử, Tiêu Thiên, Hạ U Vũ lần lượt tới thăm hỏi, vô cùng thân thiết, chỉ là khi nhìn thấy nó bế quan thì cũng không có lại gần quấy rầy.

Mà người trong thiên hạ đều tin rằng, Thạch Hạo đã buông xuống ngôi vị hoàng đế, một lòng cầu Đạo.

Thượng giới, trong một điện phù cổ xưa, khí hỗn độn tràn ngập mơ hồ không rõ, mông lung và thần bí.

Nơi đây, có một vài bồ đoàn, bên trên có mấy bóng người đang ngồi ngay ngắn, tựa như là hóa thạch được lưu tồn từ tuyên cổ, không hề có chút khí tức sinh mệnh gì.

"Chư vị, suy nghĩ thế nào?" Một bóng người được khí hỗn độn bao phủ chợt mở miệng.

"Lần này không giống lần trước, phải đưa cường giả đã nhen nhóm Thần hỏa xuống dưới và phải sinh sống nơi đó luôn, cũng không phải mấy ngày mấy năm mà cho tới khi họ thành công, tìm được thiên Siêu thoát và những tạo hóa khác thì mới thôi. Cho nên, muốn chiến thiên ý, đạt được sự tán thành của đại Đạo, thì cần phải ở lại mấy ngàn năm, hoặc vạn năm trở lên!"

"Vậy thì ra tay thôi, chiến thiên ý, chống lại đại Đạo, đưa xuống vài người, thiên Siêu thoát kia đối với những người tuổi thọ không còn nhiều như chúng ta thì quá mức trọng yếu." Một người khác lên tiếng.

"Dù có thành hay bại, chiến thiên ý, chúng ta có thể sẽ bị đại đạo phản phện, chỉ có cơ hội này thôi!" Một người ngồi trên bồ đoàn khác nói, sương mù hỗn độn càng mãnh liệt hơn.

Trong điện phủ lập tức trở nên im lặng, thời gian thật lâu mà chẳng thấy ai lên tiếng.

"Huyết tế Thiên quốc đã chuẩn bị sẵn sàng, mọi người cũng nên đánh đổi một vài thứ, bắt đầu dựng hình chiếu liên hệ môn đồ hạ giới để giúp đỡ để tiến hành huyết tế?" Người này mơ hồ, gần như là trong suốt lên tiếng.

"Minh thổ ta có một khung xương của Hư không thú đã tiếp cận tới cấp Chí tôn, có thể dùng nó để phá giới. Ta có một điều kiện, đó chính là giết chết thiếu niên tên Thạch Hạo kia."

"Ta đồng ý!"

...

Hạ giới, Hồng vực.

Một vùng đầm lầy lớn, sương mù dày đặc, cũng không biết từ khi nào đã xây dựng nên một tòa tế đàn màu đen bóng, khắc rất nhiều phù văn thần ma.

Chỉ cần liếc một cái là có thể cảm nhận được nguồn áp lực cực lớn, linh hồn của người khác tựa như muốn thiêu thân lao vào biển lửa, khiến lòng

người run sợ và khó chịu.

Ngày hôn đó, trên tế đàn chợt có thêm mấy bóng người, bọn họ không cùng thuộc đạo thống và cũng không có lộ chân thân, chỉ là liếc mắt nhìn lẫn nhau sau đó gật đầu ra hiệu rồi rời đi.

"Vù vù..."

Hồng vực, trong một Cổ quốc nào đó, yêu phong nổi lên bốn phía, sương lướn che ngập trời, một bóng người vung ống tay áo lập tức cuốn không biết bao nhiêu sinh linh trên mặt đất lên trên, không lâu sau địa vực này trở nên yên tĩnh lại.

Một phương khác không thuộc về Nhân tộc, đây là quốc thổ của Mộc tộc, vô cùng phồn hoa, hiện tại cũng gặp nạn tương tự, một bóng người phát sáng đứng giữa trời cao, trong tay cầm một hồ lô máu không ngừng nuốt chửng mười phương, rất nhiều sinh linh bị thu vào trong.

Chuyện như thế, cũng xuất hiện ở một khu vực khác.

Một cường giả cầm túi càn khôn trong tay, hắn điên cuồng hút lấy sinh linh bốn phía, trong đó có một con giao ngân vô cùng mạnh mẽ, nó ra sức giãy dụa, lúc vô tình thì nó nhìn thấy được hình dáng của kẻ ra tay.

"Ngươi là... Một Tôn giả vừa mới tấn cấp của đại giáo bất hủ, vì sao phải làm thế?!"

Đáng tiếc, không ai để ý tới nó.

Hôm đó, thiên hạ đều chấn động, và sẽ được ghi và trong sử sách!

Mà thượng giới cũng rung chuyển, việc này sẽ ảnh hưởng tới vạn năm sau này, ý nghĩa vô cùng sâu xa khó có thể đánh giá được!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 575: Huyết Tế Thiên Địa.

Thượng giới, trong một cung điện cổ đầy vết loang lổ.

"Ta mơ hồ thấy được thiên địa đã nhuộm đỏ, vô số sinh linh đã ngã gục." Một người mở miệng, lời nói bình tĩnh, quanh thân được khí hỗn độn bao phủ.

"Hoàng hôn của Thiên quốc, tôn sùng của sinh mệnh, con đường được lấy xương lấy máu xây thành, huyết nguyệt dày đặc, khe hở hư không sắp mở ra." Trên một chiếc bồ đoàn khác, sương mù tràn ngập, mờ ảo một cách yêu tà.

...

Hạ giới, Tam Sinh sơn.

Thạch Hạo bế quan đã được hai tháng, hôm ấy trong lòng chợt sinh ra ý nghĩ, cảm thấy tinh thần không yên, trong cảnh ngộ đạo chợt tỉnh lại.

"Thời gian qua lâu vậy mà vẫn luôn yên lặng, sẽ không phát sinh chuyện gì nữa chứ?" Nó thì thào rồi đứng dậy nhìn bốn phía, non xanh nước biếc, sinh cơ tràn ngập.

Nó đi ra khỏi sơn mạch rồi tới một trấn nhỏ, ngồi trong một tửu quán bỗng lòng muốn về Thạch thôn, tự dưng nhớ những người trong thôn, cũng muốn gặp lại ba mẹ.

"Ta sao lại vậy chứ, sao lại chợt nhớ người thân, khao khát nhìn thấy họ." Thạch Hạo lẩm bẩm, còn chưa rời khỏi hạ giới mà đã như vậy rồi.

Một đám con nít nô đùa không ngừng chạy tới lui trong con hẻm nhỏ,

nơi đó cũng có những đứa nhóc mới chập chững bước đi không ngừng bám theo ở phía sau, sau đó thì ngã nhào ngồi khóc oe oe trên mặt đất.

Lập tức, có vài đứa lớn tuổi hơn chạy tới đỡ lên, hàng lông mi vẫn còn đọng lại giọt nước mắt, sau đó vừa cười vừa khóc chơi đùa tiếp.

Thạch Hạo bị mê hoặc, tiếng cười hồn nhiên, nước mắt hài lòng khiến nó tựa như trở lại lúc còn trẻ nhỏ, không sầu không lo, không có bất cứ tâm tư gì, cả ngày cứ chạy tới chạy lui như mấy người khùng vậy.

"Đoạn năm tháng ấy thật là vui." Nó đứng dậy.

Sau nửa canh giờ, bên người Thạch Hạo có một đám con nít bu quanh, cùng cất bước đi trên con đường nhỏ.

"Ca ca, muội muốn ăn kẹo hồ lô."

Trên vai trái của Thạch Hạo có một đứa bé gái hai ba tuổi, bàn tay nhỏ chỉ chỉ về kẹo hồ lô đằng trước, len lén nuốt ngụm nước miếng.

"Đệ cũng muốn!" Bên vai phải của nó thì có môt bé trái chỉ vừa mới chập chững bước đi, đó chính là đứa bé bị ngã rồi khóc lúc nãy, nó cũng nuốt nước miếng rồi chỉ tay về phía đó.

"Ông chủ, bán cho mỗi đứa nhỏ một cây kẹo hồ lô đi." Thạch Hạo cười ha ha.

"Có ngay!" Ông chủ mặt mày hơn hở.

Đám trẻ con lập tức hét lên, chen chúc vây quanh sạp kẹo hồ lô, ai nấy cũng đều đưa tay ra, vẻ mặt vô cùng ham muốn.

Cuối cùng, ai cũng đều hài lòng, rồi tiếp tục vây quanh Thạch Hạo đi về trước.

Thạch Hạo chợt nghĩ lại, mình có bỏ qua điểm gì hay không, tâm tư của trẻ con là đơn giản nhất và cũng dễ thỏa mãn nhất, không sầu không ưu, mà

mình lại một lòng muốn đi thượng giới, trong vòng luẩn quẩn này mà vẫn không buông.

"Đây chính là con đường của ta, những đứa bé này dù gì cũng sẽ phải tự lo cho mình." Nó nhìn về những người đang đi hai bên đường, vì cuộc sống mà bôn ba, mười mấy năm sau những đứa nhỏ này cũng sẽ trở thành một trong số họ.

Dù sao, nó là vì cầu đạo, là vì siêu thoát, có một khởi điểm còn cao hơn, hẳn là đã thỏa mãn rồi, mỗi ngày đều vui vẻ cười tươi.

"Ta muốn cười, muốn vui vẻ, rời khỏi người thân rồi tiến vào thượng giới, lúc ấy cũng phải như thế này." Thạch Hạo cười nói, hàm răng trắng bóng lộ ra, nói: "Những tên vô sĩ kia, nếu như cứ muốn chọc phá ta, thì cứ nuốt sạch!"

"Thơm quá, nhân bánh bao bằng thịt địa long, nghe nói tinh khí ẩn chứa bên trong rất lớn, hung thú đó cũng rất lợi hại, trước giờ ta vẫn chưa ăn thử."

Ở bên đường có một cửa hàng bán bánh bao rất lớn, một đứa nhỏ hơi lớn đứng ở trước lầu bầu, cố gắng che đi ống tay áo đã cũ nát của mình.

Nghe nó nói như thế thì những đứa nhỏ khác chợt nhìn về phía đó, từng khuôn mặt bỏ nhớp nhúa, cặp mắt to sáng, len lén nuốt nước miếng.

"Muốn ăn hả, thế thì anh mời mấy nhóc, cứ ăn cho no vào." Thạch Hạo mỉm cười.

"Thật không? Quá đã!" Đám trẻ con hô lớn, hưng phấn và vui mừng, ngay cả hai đứa nhóc trên hai bả vai của Thạch Hạo cũng như thế, rất muốn nhảy xuống dưới mà hò hét theo.

Rồi, Thạch Hạo dẫn đám nhóc tới quán này, mặc cho bọn nhỏ ăn thỏa thích mới thôi. Sau đó, Thạch Hạo rời đi, cả đám nhóc lưu luyến cầm tay áo của nó lắc lắc, không nỡ buông ra.

"Gặp lại sau!"

Thạch Hạo lên đường, rời khỏi trấn nhỏ lóe lên rồi biến mất, nó đã trở lại trên Tam Sinh sơn. Nó tự mình suy xét lại, tuy tu vi mạnh mẽ thế nhưng cũng chẳng hề ra vẻ cao cao tại thượng, muốn thoát ly khỏi hồng trần, trái lại nó rất thích cảm giác này.

"Ta là một người hiếu động, không hiểu thứ gì gọi là Thần cả, tại sao lại phải trở thành người cao cao tại thượng dõi mắt nhìn xuống, đã thế, đám các ngươi hạ xuống đây làm gì, cứ việc làm Thần của các ngươi đi chứ."

Hồng vực, trong đầm lầy.

Sương mù lượn lờ, âm khí nặng nề, có một vào con cá sấu bùn xuất hiện ở hư không, đang rình rập chờ con mồi tới.

Phía trước có một tòa tế đàn kỳ lạ và âm u, toàn bộ đều là màu đen tuyền lấp lánh ánh sáng, phù văn thần ma được khắc rất nhiều tựa như có thể quán thông cửu u vậy.

Mấy bóng người giáng lâm ở trên tế đàn, cả đám người im lặng không nói gì, mỗi người đứng một góc cẩn thận kiểm tra các ký hiệu trên tế đàn có khiếm khuyết gì không.

Rốt cuộc, cũng có một người mặc áo bào tro mở miệng, giọng nói khàn khàn, nói: "Bắt đầu thôi!"

Trong lúc lên tiếng, thì tất cả mọi người đều bay khỏi tế đàn rồi đứng ở trên trời cao, ngâm tụng thần chú, tế đàn ấy lập tức sáng rực lên, ánh đen ngút trời, kinh sợ vạn linh.

Chỉ trong nháy mắt, tất cả những con cá sấu bùn trở nên điên cuồng bỏ chạy thế nhưng đều phí công cả, tất cả đều nổ tung ngay lập tức, máu và hồn hóa thành ánh đen trôi về tế đàn.

"Huyết tế thiên địa, hoàng hôn của chư Thần, mở ra con đường dẫn tới

vĩnh hằng, Thiên quốc giáng lâm." Có người nhỏ giọng nói cứ như là ma chú vậy, khiến cho hàng vạn cây cối rì rào, lá bay tán loạn.

Ầm!

Một người áo xám run ống tay, từ giữa trời cao xuất hiện hơn ngàn vạn con người kêu rên không ngừng trút xuống, cứ như là mưa xối xả rơi trên tế đàn đen thui kia. Đây là một hồi kiếp nạn, giống như là địa ngục chốn nhân gian.

Những người này có rơi trên tế đàn, có giữa không trung chợt nổ tung, tất cả hóa thành mưa máu tạo nên từng luồng ánh đen bay vào bên trong phù văn thần ma trên tế đàn.

Thời khắc này, tế đàn tựa như trở thành một thế giới, dù có bao nhiêu người tiến vào cũng không thể nào lấp đầy được, tất cả đều bị nó hấp thu, nhuộm đỏ từng tảng đá, thẩm thấm vào hoa văn.

Từng phù văn thần ma sáng lên cứ như là từng con rắn nhỏ đang bơi lội, hóa thành tia chớp kèm theo là huyết quang, mang theo hồn lực, bên trong là tiếng rên la của vô số người.

Là một thảm kịch ở nhân gian!

Dùng sinh mệnh và máu huyết của ngàn vạn người làm vật tế lễ hiến tế cho ma đàn kia, chỉ vì để khai thông với thượng giới, triệu hoán Thần vô thượng, mở ra một con đường.

"Ầm!"

Một người khác cũng chuyển động, hồ lô máu trong tay mở ra, cũng không có biết bao nhiêu sinh linh nổ tung trong hư không rồi lao xuống nơi đây, vô cùng thê thảm.

Một bên khác, những người kia cũng bắt đầu động thủ, đồng loạt dùng thần thông bắt vô số sinh linh ném về phía tế đàn, hồn phách tỏa ra, vô số

sinh mệnh từ từ héo tàn.

Nơi tế đàn, màu máu đỏ rực, hồn lực và tinh hoa sinh mệnh đầy mạnh mẽ không ngừng ngưng tụ càng khiến nơi đây thêm yêu tà, tựa như phải hấp thu toàn bộ tâm thần của người khác vậy.

"Ta không muốn chết, chuyện gì đang xảy ra vầy, sao ta lại xuất hiện ở nơi này?" Có tu sĩ hét lớn, thế nhưng đều vô ích, vẫn như trước rơi thẳng từ trên xuống dưới, té nhào gãy chân nát xương.

Những tu sĩ bị bắt tới còn như thế chứ đừng nói tới những phàm nhân.

"Mẹ, mẹ đang ở đâu, con sao lại thế này..." Một vài đứa nhỏ khóc ròng, khi từ không trung rơi xuống thì gió mạnh thổi ngược vào trong miệng khiến cho chúng không nói thành lời.

"Trời ơi, ông hãy mở mắt ra đi, sao lại thế chứ, yêu ma hoành hành, tàn phá thế gian một cách bừa bãi nè..." Có một lão già tóc trắng xóa gào lên trong đau đớn.

...

Toàn bộ đều không thể thay đổi được, vô số người bị ném vào trong tế thành lập tức trở thành huyết tinh, hồn lực bị hấp thu,là một thảm kịch khiến người khác không đành lòng chứng kiến.

"Huyết - tế!"

Trên tế đàn, hồn lực dồi dào kèm theo đó là huyết quang tỏa ra khói đen, kỳ lạ và đáng sợ, chỉ trong nháy mắt thì thượng giới đã được khai thông, một cánh cửa như muốn được mở ra.

Thượng giới, trong cung điện thần bí.

Ta nghe được tiếng hô hoán, huyết tế đã bắt đầu, chúng ta cùng nhau hợp lực mở ra thông đạo, đưa sinh linh đã nhen nhóm Thần hỏa hạ giới, tìm

kiếm những tạo hóa kia." Một bóng người ngồi xếp bằng như đang mộng du chợp lên tiếng, bắt đầu kết ần.

Bên cạnh, cũng có người vung ống tay áo lên.

Một khung xương cực lớn xuất hiện sừng sững trong cung điện cổ, hư không xung quanh nó lập tức mơ hồ rồi tách ra, chợt xuất hiện một thông đạo.

Đó là một con Hư không thú, thực lực đã từng sánh ngang với bá chủ vô thượng và chết đi trong Minh thổ, trở thành một bộ khung xương hoàn chỉnh được lưu lại tới nay, công dụng là có thể phá giới.

"Đây chính là chí bảo trấn giáo của Minh thổ ta, tìm khắc thượng giới này cũng không có được mấy bộ Hư không thú như vầy đâu, chư vị, bắt đầu thôi." Minh chủ mở miệng, âm thanh đầy lạnh lẽo, bóng người khổng lồ ngồi xếp bằng trên bồ đoàn.

"Còn thiếu, hãy hiến tế da Hư không thú, như thế thì mới có thể mở ra một con đường thật sự, giúp ta chiến thiên ý, khiến cho các môn đồ đệ tử của ta vĩnh viễn ở lại hạ giới chứ không phải trong một thời gian nhất định.." Có người nói.

Yên lặng một hồi, chủ nhân của Minh thổ cũng giơ tay, một tấm da thú rất lớn bay ra rơi vào bên trên rồi trùm lấy khung xương đó.

"Nói bọn họ ra đi!" Có người nói.

Trong nháy mắt, mười mấy sinh linh xuất hiện, tất cả đều thuộc các chủng tộc khác nhau, ai cũng đã nhen nhóm Thần hỏa, đối với thế giới phàm tục thì đây đã là mạnh mẽ tuyệt luân rồi, không thể nào chiến thắng!

"Không thể mạnh hơn được, chỉ có thể chọn bọn họ, nếu không chiến thiên ý sẽ bị giết chết toàn bộ, không có chút hi vọng thành công nào."

Những người này đều bay vào trong một lư đồng, dùng thứ này để bảo

vệ bản thân, đây là một bảo cụ trấn giáo, Thần linh bình thường cơ bản không cách nào tế luyện, không thể sử dụng, thậm chí cũng chưa bao giờ nhìn thấy.

"Lò luyện hư không!" Có người nói nhỏ, đây tuyệt đối là chơi mạnh.

Lò luyện này từ từ thu nhỏ lại cao bằng nắm đấm, sau đó tiến vào trong đầu lâu của Hư không thú, rồi biến mất từ đó.

"Huyết tế thiên địa!"

"Chiến thiên ý!"

...

Trong cung điện vang lên những âm thành này, sau đó tất cả đồng loạt kết ấn, hợp lực mở ra một thông đạo khai thông với tế đàn ở dưới hạ giới kia.

Nơi này lập tức xuất hiện gió lạnh rít gào, khí hỗn độn bốc lên, cung điện vặn vẹo mơ hồ.

Cùng lúc đó, trên vòm trời, một tia chớp kỳ lạ xuất hiện, hóa thành một thiên đao chém về phía cung điện này, ầm, chém nát nơi đây, đá văng tung tóe.

Nên biết, nơi đây được bố trí đại trận tuyệt thế, nhưng vẫn bị chém nát, cung điện bị tổn hại.

"Chiến thiên ý, chư vị cùng hợp lực, nếu không sẽ bị phản phệ, hậu quả cực nghiêm trọng!"

Răng rắc!

Là tia chớp hỗn độn, chỉ khi khai thiên tích địa thì mới xuất hiện, trong tình huống bình thường rất hiếm thấy, nhưng lúc này lại đầy cả trời cao không ngừng trút xuống.

Những giáo chủ này cả người phát sáng, từng người trở thành vật dẫn của Đạo, bắn ra ánh sáng vô lượng, phù văn đầy trời, đâu đâu cũng có!

Xoẹt!

Trên vòm trời, ánh hỗn độn mênh mông hạ xuống nhấn chìm nơi đây, thi thoảng tựa như có một vài bóng dáng cực đáng sợ đang ngưng tụ.

Ầm!

Cú va chạm cực mạnh, rất nhiều người rên la.

Một khe xuất hiện, thông đạo mở ra, Hư không thú lao vào trong rồi tiến xuống hạ giới.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 576: Bảy Thần Hạ Giới.

Hạ giới, Hồng vực.

Bầu trời sấm vang chớp giật, hàng loạt phù văn xuất hiện, huyết quang đầy trời bay lượn.

Hư không bị phá nát, từng tia chớp đen ngòm xuất hiện, sấm chớp này không bình thường mà là thiên phạt thật sự, đại biểu cho sự tức giận của trời xanh.

Máu đỏ tươi từ từ chảy xuống từ hư không, dị tượng như thế này, được xưng là "Trời khóc"!

"Xảy ra chuyện gì thế, thiên địa chảy máu, chuyện này... có người tạo ra sát kiếp vô biên ư, đây là Trời khóc trong truyền thuyết!"

Dù là những tu sĩ đang ẩn cư trong núi sâu đầm lớn cũng ngẩng đầu, ai cũng bị kinh động lộ vẻ khiếp sợ. Còn ngoại giới thì đều biết rằng, chắc chắn có quan hệ với sự mất tích của vô số nhân khẩu kia.

Ngay trong hôm nay, vô số bộ tộc lớn ở Hồng vực chợt biến mất, nhân khẩu trong các tòa thành khổng lồ đều bị bắt đi, việc này chứng tỏ họ đã chết? Chuyện đáng sợ như Thiên khóc cũng xảy ra.

"Ầm!"

Tiếng vang thật lớn bùng phát, trời long đất lỡ, tia chớp đen ngòm đi kèm là huyết quang xẹt ngang trời, một con khú khổng lồ vọt ra, nó vô cùng to lớn sợ còn nguy nga hơn cả ngọn núi Thái cổ, khí tức kinh khủng, tránh né sấm chớp màu đen kia rồi lao xuống mặt đất.

Phía sau, ánh sáng hừng hực, vô số tia điện đánh xuống, thiên phạt đuổi theo nó, đó chính là lôi kiếp diệt thế.

"Trời ạ, Hư không thú, quá khổng lồ, chưa từng thấy, nghịch thiên sao?" Cường giả trong Hồng vực kinh ngạc bật thốt lên, trợn tròn mắt, chấn động không nói thành lời.

Số lượng của Hư không thú cực hiếm, sinh trưởng khó khăn, bình thường sau khi trưởng thành thì cũng sẽ không khổng lồ như vầy, tới hiện tại gần như đã tuyệt chủng, ai từng thấy qua con nào to lớn như núi thế này?

Con quái vật khổng lồ này cũng không biết cao mấy vạn trượng, nó đáp xuống, uy thế khủng khiếp!

Đột nhiên, một vài ánh sáng hỗn độn ở thượng giới chiếu lên người nó, khiến cả cơ thể thiêu đốt, rung động kịch liệt, giống như muốn giải thể vậy.

Khung cảnh này khiến mỗi người đều hoảng sợ, đây là thiên phạt nhen!

Nhưng mà, cứ như có một vài ý chí đang chống lại quấy nhiễu thiên phạt, khiến cho thiên địa uốn éo, quy tắc bị tiêu diệt, ánh sáng hỗn độn dần yếu đi rồi biến mất.

"Chuyện này... Chiến thiên ý, có người đang đi ngược với ý trời!"

Ầm ầm!

Cuối cùng, một tiếng vang thật lớn, tia chớp biến mất, lôi phạt tán loạn, cảnh tượng kỳ lại đều biến mất.

Thượng giới, cung điện cổ xưa hóa thành phế tích, một vài bóng người được bao phủ khí hỗn độn lảo đảo thối lui, miệng phun đầy máu.

"Chiến thiên ý, quả nhiên gặp phải phạn phệ, cũng không bao giờ có thể triển khai được nữa, cơ hội chỉ có lần này, may là tuy trả giá cực lớn nhưng đã thành công."

Mấy người lau máu nơi khóe miệng rồi đứng dậy, họ cứ như là Ma thần trường tồn từ tuyên cổ, ánh mắt vô tình, tỏa ra tia điện, xung quanh sương mù dày đặc.

Hạ giới, Hư không thú lao xuống, chạy tới tế đàn kia.

Ầm!

Đột nhiên, một vài ánh sáng hỗn độn còn lưu lại trên người nó chợt hóa thành vô số ký hiệu dày đặc, trong lúc này bùng phát khiến cả cơ thể khổng lồ của nó phát sáng.

Cả tấm da thú trong nháy mắt bốc cháy sau đó hóa thành bó buốc, thần năng mạnh mẽ tản ra rọi sáng phía chân trời, cứ như là một ngôi sao ngoài trời ca đang va chạm với mặt đất.

Hư không thú giải thể, một vòng sáng chói mắt bùng phát nổ tung, không chỉ có tấm da bị đốt thành tro bụi mà ngay cả xương cốt cũng bị hủy diệt đứt thành từng khúc, lan tỏa về bốn phương tám hướng.

Bên trong đầu lâu có một chiếc lò thần cao bằng nắm đấm đang phát sáng, ngưng kết thành một thể với hư không, nó không ngừng đối kháng ngăn cản dư âm đáng sợ kia.

Nhưng, chung quy lại vẫn bị lan tới gần, mấy chiếc này nổ tung, chiếc lò thần lưu chuyển những ky hiệu thần bí và cổ xưa bắt đầu tự vệ, đồng thời không ngừng hóa lớn.

Lò luyện hư không!

Nó hóa thành núi cao thế nhưng mặt trên đã bị thủng trăm ngàn lỗ, rất nhiều nơi móp méo lõm vào trong, bị hư tổn khá nghiêm trọng, nó hóa thành một áng lửa xung kích về mặt đất.

Tiếng nổ lớn rung trời vang lên, nó tiếp xúc với tế đàn trong đầm lầy kia, dường như cứ như là thiên thạch đập xuống, hào quang ngút trời.

Tòa tế đàn bị hủy diệt ngay tức khắc, vô số sinh hồn kêu thảm tan rã trong thánh quang, vĩnh viễn biến mất, mà hài cốt và máu huyết trên mặt đất cũng bắt đầu bốc cháy, sấy khô, trở thành tro tàn.

Phía chân trời, mấy người có địa vị cao chấn động, huyết tế tuy thành công thế nhưng Thần linh vượt giới tới đây còn sống hay không? Giây phút cuối cùng này, tựa hồ sắp thành nhưng chợt hỏng.

Trên mặt đất thì bụi mù mịt, hơi nước trong đầm lầy bị sấy khô.

Nơi ấy xuất hiện khe nức dày đặc lan ra hơn trăm dặm, kinh khủng vô cùng, tế đàn biến mất thay vào đó là xuất hiện một vực sâu, có thể thấy được chiếc lò thần bị tổn hại nằm nơi ấy.

Lò luyện hư không, đây tuyệt đối là một bảo cụ trấn giáo, quý giá cực kỳ, dù là các đại Thiên thần cũng khó mà luyện thành, là báu vật vô giá nhưng giờ đã bị hủy.

Phù văn bên trên bị phá nát, tuy thân lò vẫn còn nhưng khó mà có thể phát huy ra uy lực được, gần như đã trở thành vật phàm.

Bụi mù tản đi, rất lâu sau nơi ấy không có tiếng động gì.

Nửa canh giờ trôi qua, coong, tiếng kim loại truyền tới phá tan vẻ tĩnh mịch nơi đây, cường giả còn sống sót bên trong giờ bắt đầu thoát vây ra ngoài.

"Ầm!"

Vật nặng đánh lên trên nắp lò khiến nơi ấy tỏa ra bảo quang, gợn sóng mạnh mẽ khuếch tán, phụ cận đất đá bay tứ phía, vô cùng kinh khủng.

Bởi vì thân lò đã bị biến dạng, mà nắp ở bên trên nên nhất thời khó rớt ra được, tuy rằng đã tổn hại thế nhưng dù sao cũng từng là bảo cụ trấn giảo, khó mà công phá được.

"Keeng!"

Một phút sau, cái nắp bị đánh bay ra ngoài, bởi vì thứ này chỉ còn lại vẻ cứng rắn mà không có pháp lực bảo vệ, cho nên có dùng sức để phá.

Một cánh tay nhuốm đầy máu vịn lấy cửa lò, tuy sinh linh này sống sót thế nhưng cũng đã bị thương. Sau đó, cái đầu lâu xuất hiện, khom người bò ra ngoài và bật nảy xuống mặt đất.

Người trẻ tuổi này tóc bạc trắng, con ngươi màu đen, trên mặt trắng xám, hai cánh tay đều là máu, gã nhìn bốn phía, cuối cùng khóe miệng lộ nụ cười gằn, nói: "Đã thành công, ta đã giáng lâm xuống hạ giới."

Trong hẻm núi lớn, bên trong lò luyện hư không lần nữa truyền đến tiếng vang, một sinh linh chẳng hề có huyết nhục da thịt gì mà chỉ có bộ khung xương xuất hiện, khi hoạt động thì các khớp xương vang lên những tiếng kẹt kẹt.

Quanh người gã đều là xương, có màu vàng, lưu chuyển ánh sáng lộng lẫy, chẳng hề có chút âm khí gì cả mà ngược lại toát lên vẻ thánh khiết, sau lưng của gã có một đôi cánh chim nối liền với xương sống, đây không phải cặp cánh bằng xương mà lại có lông chim trắng như tuyết.

"Ta vẫn chưa chết, thành công xuất hiện ở hạ giới, thiên Siêu thoát kia nhất định phải đoạt được, ta muốn đoạt tạo hóa của thiên địa!" Một con thú khổng lồ xuất hiện, toàn thân màu trắng bạc, vảy sáng lấp lánh, thân thể dài tới vài chục trượng, đây là kết quả của việc đã thu nhỏ lại thân thể nếu không sẽ to như cả dãy núi.

Đây là một con Xuyên Sơn Giáp, nó không hề bị thương chỉ là bị chấn cho bất tỉnh trong chốc lát mà thôi, bởi gì giáp da của nó vô cùng kiên cố, được xưng là có thể xuyên thủng tất cả các Thần sơn trong thiên địa.

Ở phía sau, một cây Ma quỳ xuất hiện rồi hóa thành một chàng trai, phía sau xuất hiện một mặt trời to màu đen bao phủ lấy gã bên trong, ánh đen

chiếu rọi ngăn cách với thiên địa.

Sau đó, một cường giả Nhân tộc với thân hình vàng óng cũng bình yên vô sự đi ra, bởi vì hắn có tu Trượng lục kim thân, Kim cương bất hoại, chỉ chịu một chút chấn động nhẹ.

Lại tiếp, có hai người đi tới, một người gần như là hư vô, như muốn hòa vào trong hư không. Một người thì là ông lão, khí tức vô cùng kinh khủng bố, khiến cho những sinh linh vừa hạ giới này vô cùng kiên kị, không muốn lại quá gần.

Tổng cộng có bảy sinh linh xuất hiện, bị thương cũng không nặng lắm, mỗi người đều dồi dào tinh khí thần, bọn họ tụ tập lại với nhau đứng trên vực sâu này.

"Vụt!"

Một áng lửa dựng thẳng, tất cả mọi người đều phát sáng, việc này chứng tỏ rằng bọn họ đều đã nhen nhóm Thần hỏa, mạnh mẽ và thần võ.

Thời khắc này, bọn họ không che giấu gì cả, tất cả đều phóng thích thần lực, tỏa ra phù văn để chữ thương, đồng thời thể ngộ vùng thế giới, nhanh chóng thích ứng với một giới này.

"Pháp tắc không hoàn chỉnh, thiên địa cũng không có áp chế tu sĩ, ở đây uy năng phát ra có cảm giác như mạnh hơn rất nhiều so với thượng giới."

Đây là cảm nhận đầu tiên của bọn họ, đây cũng chính là lí do quan trọng, vì sao lại có người muốn xuống hạ giới để mài giũa tôi luyện, ở đây có thể sớm cảm nhận được sức mạnh của cảnh giới cao hơn, khi đó trở lại thì sẽ dễ ngộ đạo và đột phá hơn.

Bảy bóng người đứng hàng ngang, thần hỏa thiêu đốt, lấp lánh chói mắt, thần võ và ngang tàn, siêu tuyệt trên đời, một giới này không có nhiều sinh linh mạnh mẽ như vầy, không cách nào sánh vai được.

Bọn họ đứng im nơi đó, ở dưới ánh chiều tà như máu ấy, các bóng người kéo dài dưới mặt đất, còn trên người thì được nhuộm ánh tà dương và hào quang, dường như là bảy tên Ma thần bễ nghễ thiên hạ!

"Những người khác đều đã chết rồi à?" Có người mở miệng, âm thanh rất lạnh lùng.

Ầm, lão già duy nhất chụp lấy chiếc lò luyện, sau đó dùng sức rung mạnh lập tức có bảy tám bộ thi thể, có thi thể đã bị cháy thành than, có thi thể thì đầu nứt toác... Chẳng hề giống nhau.

"Trên người còn có thần nguyên, cũng có chút giá trị, chúng ta chia đều." Có người mở miệng.

Cuối cùng, tất cả thi thể đều chia hết, mà con Xuyên Sơn Giáp kia lại nuốt chửng một thần thi mà mình vừa đạt được ngay lập tức, cả người nó liền phát sáng.

"Chư vị, chúng ta cùng hành động hay là tách nhau ra?" Người trẻ tuổi tóc bạc đầu tiên xuất hiện kia lên tiếng, vẻ mặt thì hờ hững, ánh mắt lại vô cùng nóng rực.

"Chỉ vừa mới hạ giới, vẫn không nên tự ý hành động thì hơn." Ông lão lên tiếng.

Khung xương màu vàng há miệng, truyền thần niệm, nói: "Chư vị, đừng quên, Minh chủ có giao phó rằng chúng ta phải giết chết tên thiếu niên Thạch Hạo kia đầu tiên, không cho phép hắn sống thêm một ngày nào nữa."

"Không vôi, hạ giới này rất kỳ lạ, trước tiên đừng nên làm bậy gì cả, ta muốn đi xem đạo thống của giáo ta ở hạ giới này đã, thuận tiện tìm lấy một thanh binh khí vừa tay." Có người mở miệng.

"Được, hiện tại mọi người cứ làm chuyện của mình sau đó sẽ tập hợp lại!" Cường giả Kim thân của Tây Phương giáo gật đầu.

Mấy bóng người phá không rời đi, hào quang tỏa ra, mà mấy tên Tôn giả trốn ở nơi xa bị bọn họ tóm lấy nhằm chỉ dẫn đường đi.

Còn mấy lò luyện hư không kia cũng đã biến mất, đã bị người lấy đi.

Chỉ trong nháy mắt, thiên địa yên tĩnh lại, nơi đây ngoại trừ một vực sâu cực lớn, những vết nứt lan tràn ra ngoài mấy trăm dặm ra thì chẳng còn lại thứ gì.

Thiên địa im ắng, chẳng hề có một tiếng động nào.

Mà ngày hôm đó, tin tức được truyền bá ra, Hồng vực biến mất vô số người khiến cho tám vực khiếp sợ, truyền tới tai của những thế lực lớn.

Tin tức này có sức bùng nổ cực lớn, không ngừng truyền về khắp các nơi.

Cả thế gian đều chấn động!

Đi kèm tin tức này là Hư không thú hạ giới xuống đây, xuyên qua khe lớn giáng lâm ở Hồng vực, cuối cùng dị tượng nổ tung kia cũng được người nhìn thấy rồi truyền rộng ra ngoài.

"Chiến thiên ý, có người chống lại đại Đạo, mở ra một thông đạo để từ thượng giới giáng lâm xuống đây!"

Lời này do một ẩn sĩ truyền ra ngoài khiến cho các tộc đều bất an, tạo nên một hồi sóng mênh mông, thế gian sôi trào.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 577: Ván Cờ Tất Chết.

Không ngờ là Thiên khóc, chuyện gì đã xảy ra vậy nè, máu đỏ tươi chảy ra từ trong hư không, việc này chứng tỏ những người kia đã tới, chắc chắn huyết kiếp nghiêm trọng nhất và đáng sợ nhất sẽ xảy ra.

"Quá thảm, nhiều nhân khẩu như vậy, ít nhất cũng mấy ngàn vạn, thậm chí là hơn ức*, tất cả đều bị tế sống ư?!"

(*): 1 ức = 1 trăm triệu.

"Sao có thể xuống tay được chứ, thế còn là người ư, chuyện gì thế này!"

Thiên hạ đều tức giận, toàn bộ sinh linh đều ngập tràn lửa giận đồng thời cũng sợ hãi, trong lòng sinh ra cảm giác vô lực.

Thế gian chấn động, khắp nơi đều nghị luận sôi nổi.

Đặc biệt là, Hư không thú hạ giới, một thông đạo được mở ra, chuyện này càng khiến người khác càng khiếp sợ hơn, sâu trong linh hồn của họ cảm thấy bất an, sợ hãi dân trào.

Rất nhanh, tin tức được chứng thực rằng, thật sự có Thần hạ giới!

"Quả nhiên... đã hạ xuống, quá tàn nhẫn, chỉ vì vượt giới mà lại dùng tới ngàn vạn thậm chí là vài ức nhân khẩu làm tế phẩm, gặt lấy sinh hồn, máu tanh cỡ nào chứ?"

Đại giáo, một vài Cổ quốc của thế gian này sợ hãi nhất, chuyện này ảnh hưởng tới rất sâu, lúc này lại có Thần hạ giới thì đủ để thay đổi toàn bộ thế cục trên thế giới này!

Tam Sinh sơn, trước ngôi nhà lá.

Thạch Hạo nhận được tin tức thì yên lặng một hồi, chẳng trách tâm không hề yên gì cả, không ngờ lại xảy ra việc như thế này, việc đáng sợ nhất... cuối cùng cũng đã tới.

"Vô số nhân khẩu mất tích, rất nhiều bộ lạc lớn hóa thành tử địa, mấy bộ tộc lớn cứ thế biến mất, một vài tiểu quốc trở nên vắng vẻ, đến cùng thì chết bao nhiêu người?" Nó thì thào.

Nơi mi tâm nó hiện gân xanh, hai tay nắm chặt hận không thể một quyền giết chết đám sinh linh vượt giới kia.

Nó biết, đó là huyết tế, bên trong cốt thư có ghi chép về việc này, tàn nhẫn nhất, tất cả mọi người đều trở thành tế phẩm, khiến cho trời oán đất hận nên mới gợi nên thiên tượng đáng sợ như vậy!

"Các thống lĩnh Chiến vương, Bằng Cửu... đều nhất trí rằng xin người hãy tránh lui, hãy ẩn nhẫn." Có người truyền tin nói.

Sinh linh nhen nhóm Thần hỏa hạ giới, không chỉ có một người, ai có thể ngăn cản? Ở thời đại không Thần này, ai đứng ra tất phải chết, dù không muốn nhưng cũng phải nhẫn.

"Ta biết, ngươi trở về đi." Thạch Hạo gật đầu.

Nó không muốn tránh lui, bởi vì người hạ giới này nhất định là tới tìm nó, nếu như không tìm được thì sẽ khiến nó cảm thấy bất an, xảy ra việc khiến nó tiếc nuối cả đời.

Gương mặt dài trắng bệch của gã thị vệ há miệng, muốn nói gì đó thế nhưng không biết nói gì cho phải, đối mặt với Nhân Hoàng vừa nhường ngôi này thì gã vô cùng kính nể.

"Có gì thì cứ nhằm tới ta, phải qua cửa ải của ta trước đã." Thạch Hạo phất tay để gã rời, có một số việc không hề có lựa chọn gì cả, nó sẽ không

trốn tránh dù có chết đi nữa.

Thanh Phong thì còn nhỏ, tương lai còn dài, Thạch Hạo một mình đứng trên núi cao nhìn trời xa, núi cao mây bay mang theo áng mây màu, dường như là tiên cảnh. Nhưng mà, thế gian này nhất định sẽ không an lành như vậy, máu sẽ chảy, bão táp ắt nổi.

"Hạo nhi!"

Tiếng la lớn truyền tới, Tần Di Ninh, Thạch Tử Lăng đã tới, bọn họ nhận được tin tức thì vô cùng hoảng sợ, vượt giới chạy tới nơi này.

"Ba, mẹ!"

Thạch Hạo lộ nụ cười tươi, lúc này có thể nhìn thấy họ thì tâm tình chợt vui vẻ hẳn, giải quyết xong tâm nguyện này, dù có xảy ra chuyện gì đi nữa thì cũng không còn bao tiếc nuối nữa.

"Hạo nhi, đi nhanh đi, không thể ở lại đây nữa!" Tần Di Ninh vô cùng nghiêm túc kéo kéo Thạch Hạo.

Thạch Hạo lắc đầu, thoát khỏi tay của nàng, nói: "Mẹ, con không thể đi được."

Tần Di Ninh cuống lên, nàng biết con trai trưởng của mình quyết làm gì, làm địch với thượng giới, bão táp lần này ắt phải bị cuốn bay.

Thân là người mẹ, làm sao không thể lo lắng? Nàng chạy tới đây đầu tiên chính là muốn dẫn nó tránh lui, không muốn trơ mắt nhìn nó chờ chết như vầy.

Thạch Hạo an ủi, nói cho bọn họ biết rằng, mình không có việc gì đâu, và cũng đừng có kích động, nhất định sẽ không có bất cứ chuyện gì.

"Hạo nhi, không nên như vậy đâu, chúng ta từng thất lạc con, hiện tại người một nhà vất vả lắm mới đoàn tụ được, sẽ không bao giờ lại gặp bất

trắc gì nữa, chúng ta... chịu không được." Ngay cả giọng nói của Thạch Tử Lăng cũng run lên, cũng muốn dẫn nó đi.

Cả hai đều rất lo lắng, trong lòng lộ vẻ hoảng sợ, cánh tay nắm chặt lấy Thạch Hạo mà chẳng hề buông lơi, nhất định phải dẫn nó đi.

"Ba mẹ, hai người đừng lo lắng, con làm sao có khả năng chết chứ? Nhất định con sẽ sống, con còn chưa ăn thịt Chân Long, thịt Tiên Hoàng mà, cũng chưa đi thượng giới, cũng chẳng nỡ rời ba mẹ, con muốn sống tới vạn tuế, cùng trường tồn với thế gian!" Thạch Hạo giả vờ cười đầy ung dung.

"Cái đứa nhỏ này!" Vợ chồng hai người đang lo lắng cực độ, nghe được nó nói như này thì chỉ biết dở khóc dở cười.

Dù nói gì đi nữa thì họ cũng nhất định đưa Thạch Hạo đi, trong nội tâm vô cùng bất an, sợ sẽ mất đi người con trưởng này, từng xảy ra một lần nên họ quyết không để xảy ra lần nữa.

"Yên tâm đi mà, trước tiên con sẽ tránh lui, tuyệt không chịu chết đâu." Thạch Hạo an ủi, thề thốt với họ. Sau đó nó lảng sang chuyện khác, hỏi về tình huống của Tần Hạo như thế nào rồi.

"Tuy có một ít mạo hiểm thế nhưng cũng đã thành công."

"Nó thành công rồi à?!" Thạch Hạo kinh ngạc.

Việc này cũng chính là nguyên nhân bấy lâu nay vợ chồng Thạch Tử Lăng không xuất hiện, thấp thỏm lo âu canh giữ ở Bất Lão sơn, yên lặng nhìn Tần Hạo cấy Chí Tôn cốt vào, còn nó vẫn trầm miên ở bên trong.

May là rốt cuộc cũng đã thành công, hiện tại Tần Hạo đã tỉnh lại, quá trình rất thuận lợi.

Bất kể là Bất Lão sơn ở thượng giới hay là đạo thống ở hạ giới này, ai cũng đều biết điều, đóng kín sơn môn, chuyện gì cũng chẳng hề can dự tới, chính là đang tập trung vào việc này.

Tất cả đều đã được chuẩn bị từ lâu, hình chiếu của khối cốt này xuất hiện đã nhiều năm, sinh mệnh vẫn lơ lửng trong hư không, hiện tại hàng lâm xuống cấy vào trong cơ thể của Tần Hạo.

"Sự khôi phục của đứa nhỏ này sao rồi?" Thạch Hạo quan tâm, bởi vì chuyện này có tính nguy hiểm rất lớn.

"Sinh mệnh lực của nó rất mạnh, sớm đã sinh ra tinh huyết, một chút hậu hoạn cũng không có, chủ yếu là, nó có ăn một viên thần đan đến từ thượng giới." Thạch Tử Lăng nói.

Thần đan, đó chính là bảo dược thần thánh, dựa vào mấy trăm loại linh chu thiên địa cùng với các thần trùng, khoáng vật... luyện chế mà thành, là báu vật vô giá, mỗi một viên có thể khiến răng người mọc lại, xương to lớn hơn, huyết nhục tái tạo, thoát thai hoán cốt thật sự.

Thạch Hạo gật đầu, như vậy thì cũng không còn gì lo lắng nữa, nhất định có thể phục hồi như cũ, đồng thời càng ngày càng mạnh mẽ hơn.

Trên thực tế, nó cũng vô cùng tò mò, khối cốt này đến cùng mạnh mẽ tới đâu? Sau khi rời khỏi thân thể, được đặt trên một tòa tế đàn không biết bao nhiêu vạn năm mà lại còn có sinh cơ, chưa hề héo úa, chuyện này thật sự quá đáng sợ, chẳng trách được cho là Tiên cốt.

Thạch Hạo nhìn ba mẹ mình, một vài tâm nguyện đã mở được nút thắt, lúc này nó rất muốn trở về Thạch thôn để xem một chút nhưng mà nó lại sợ, sợ dẫn tai họa tới đó, cho nên chỉ có thể nhịn.

Thạch thôn, là nơi mà nó đã gửi gắm tinh linh, nơi tràn ngập sự an lành, là một thế ngoại đào nguyên, nó không thể nào chấp nhận được việc nơi đó sẽ xảy ra biến cố gì, nơi đó cũng quan trọng như ba mẹ nó vậy.

"Rất nhớ, hay là trở lại xem một chút thôi." Nó thầm nói, nhưng không thể thổ lộ ra ngoài được, không thể để ngay người lo lắng.

Nó biết, việc chuẩn bị tới đều rất hung hiểm, có thể bình an vượt qua ư,

vì sao trong lòng lại không yên, sinh ra dự cảm xấu?

Sau đó, Thạch Hạo lần nữa quay lại trấn nhỏ kia, dẫn theo một đám nhóc con quần áo cũ nát đi khắp ngõ hõm, vì bọn chúng mà mua rất nhiều đồ ăn vặt khiến cho cả đám nhóc tì vô cùng thỏa mãn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn ấy đều lộ nụ cười tươi rói.

Thạch Tử Lăng, Tần Di Ninh đi ở phía sau, nội tâm đau xót, bọn họ biết, đây chính là thế giới nội tâm của con trai trưởng, nó đang nhớ lại, đang khao khát, đây từng là hồi ức cực đẹp của nó, về không được Thạch thôn cho nên mới tới đây để ôn lại.

Hai người nghĩ tới đây thì trong lòng đầy hổ thẹn, cảm thấy có lỗi với Thạch Hạo, hi vọng càng muốn dẫn nó rời đi, không muốn nó lại xảy ra chuyện không tốt gì nữa!

Trên hai vai của Thạch Hạo có hai đứa nhỏ đang ngồi, đứa nào cũng rất nhỏ, chỉ vừa mới tập đi, nói chuyện cũng không lưu loát, cả hai đều cười tươi, khuôn mặt nhỏ non nớt ngập tràn vui sướng, trang phục cũ nát thế nhưng nụ cười lại tươi giống như Thạch Hạo vậy.

"Đứa nhỏ Hạo nhi này..." Hai vợ chồng Thạch Tử Lăng đi ở sau.

Bỗng nhiên, một tờ giấy Hạc hạ xuống mang theo vằng sáng xuất hiện trong lòng bàn tay của Thạch Hạo, khiến cho cả đám trợn tròn mắt lấy làm kinh ngạc.

Vẻ mặt của Thạch Hạo trở nên nghiêm túc, đây chính là con Hạc giấy nó đã để lại hoàng cung Thạch quốc, nếu như tới Tam Sinh sơn mà không tìm được nó thì đứng ở gần đó rồi thả ra con hạc giấy này, thì có thể truyền đạt tin tức tới cho nó.

Nó mở tờ giấy ra, đọc nội dung bên trong.

"Đại ca ca, ca muốn rời đi chưa?" Trên bả vai nó, đứa bé trai chớp chớp mắt hỏi.

"Phải đi rồi, sau này tao sẽ tìm tới bọn mày." Thạch Hạo cười nói.

Ở bả vai bên kia, đứa bé méo miệng, làm bộ muốn khóc, nói: "Đại ca ca, ca phải đi rồi sao, lúc nào mới gặp lại đây?"

"Có duyên thì sẽ gặp lại." Thạch Hạo đặt hai đứa xuống, sau đó nhanh chóng rời đi.

Vợ chồng Thạch Tử Lăng đi đằng sau, cũng rời khỏi nơi này.

"Ba mẹ, hai người yên tâm, hiện tại con sẽ đi tránh nhưng không thể cùng các người tới Bất Lão sơn được, tất cả phải chờ xong xui đã..." Thạch Hạo nói.

Lúc này, nó rất không muốn, như là có nói cũng không hết lời, cố nén kích động lại, mang theo chút chua xót rời đi mà không hề quay đầu ngước lại.

"Hạo nhi!" Vợ chồng Thạch Tử Lăng gào khóc ở sau.

Chỉ nháy mắt, Thạch Hạo đã biến mất, rời khỏi Tam Sinh sơn, hóa thành một vệt sáng rời đi, đạo nghĩa không cho phép chùn bước, cũng chẳng hề quay đầu nhìn lại nơi ấy.

Nó đã biết, lần này có bảy Thần hạ giới, ngang cuồng hạ xuống đây, vậy sao có thể địch đây?

Trước đây không lâu, Bóng Lông và tiểu Hồng hợp lực, cầm thần khí Trần quốc thì mới có thể giết chết một tên, hiện tại tới bảy tên, chuyện này quả thật rất khó giải quyết!

Ngay khi lúc nãy nó nhận được tin tức xác minh, có mấy vị Thần giáng lâm ở hoàng đô Thạch quốc, chỉ tên điểm họ, muốn nó tới đây nếu không sẽ tàn sát sạch nơi ấy.

Thạch Hạo nắm chặt nắm đấm, nó ẩn cư ở Tam Sinh sơn chính là muốn

một mình chống lại, không muốn người khác dính vào, chỉ một mình gánh chịu.

Nhưng mà, mấy tên Thần này nguông cuồng tự đại, cứ thế lớn tiếng la ó, bọn họ không muốn đi, ở nơi đấy chờ nó, mau mau mà trở lại đây nếu không tự gánh lấy hậu quả, chuyện này quả thật hung hăng vô cùng, bắt nó tới chịu chết!

Biết rõ nó ở Tam Sinh sơn thế nhưng họ lại không tới, cứ muốn ở nơi đó, bắt nó tới lĩnh tội, chịu phải thần phạt, giết chết nó.

"Hống hách cỡ nào chứ?!" Thạch Hạo nói nhỏ.

Lại nghĩ tới việc bọn họ vì vượt giới mà tạo nên sát kiếp kia, dùng vô số người để huyết tế thì thân thể Thạch Hạo run rẩy cả lên, cơn giận nổi đùng đùng, hận không thể giết chết toàn bộ.

Nhưng mà, bảy Thần hạ giới, nhìn khắp nhân gian ai có thể chống lại? Dù thế nào đi nữa, đây cũng là ván cờ mà nó ắt phải chết.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 578: Ngông Cuồng.

Thạch đô vô cùng hùng vĩ, trên tường thành lấp lánh ánh kim loại, đó chính là những phù văn đang lóe sáng, khí thế dạt dào, nguy nga và sừng sững trên mặt đất.

Thạch Hạo đứng rất lâu trước tòa thành, đối mặt với thế cục chắc chắn phải chết thì nó suy nghĩ thật cẩn thận, trầm mặc rất lâu, cuối cùng thản nhiên tiến vào thành.

Trong thành, vẫn phồn hoa như trước, ngựa xe như nước trên đường, người tới kẻ đi, chen lấy xô đẩy, hai bên đường san sát cửa hàng, sinh ý rất thịnh vượng.

Người thường vẫn không biết chuyện đã xảy ra ở Hồng vực, chuyện này chỉ lan truyền trong giới tu sĩ, cho nên hồng trần vẫn nhộn nhịp, vẫn náo nhiệt vô cùng, chẳng hề bị ảnh hưởng gì cả.

Trong lòng Thạch Hạo yên tĩnh, một thân một mình tiến tới trước hoàng cung, không có mang theo Đả Thần Thạch cũng chẳng hề đi với Hoàng điệp, nó để bọn chúng ở nơi xa miễn rơi vào tuyệt cảnh.

Mà nó cũng chưa hề gọi Bóng Lông và tiểu Hồng tới giúp đỡ, lần này quá nguy hiểm, bảy Thần hạ giới, hai tên mạnh mẽ kia tới cũng chỉ có nước chịu chết mà thôi, dù sao cũng chỉ mới nhen nhóm Thần hỏa, tu hành quá ngắn.

Thạch Hạo biết rõ, mấy tên Thần này đã tiến vào cấm địa của Thạch quốc, đang tọa trấn ở trong hoàng cung.

Ánh bình minh chiếu lên thân thể Thạch Hạo, khiến nó như được bao bọc bởi một tầng hào quang lấp lánh, nó vào bên trong thành trước, ngước

nhìn những dãy cung điện nối liền liên miên.

"Thạch Hoàng!" Tên thị vệ trong thành kêu lên sợ hãi, vẻ mặt biến sắc hốt hoảng thấp giọng nói: "Bệ hạ, xin người hãy mau rời đi!"

Nơi đây đã xảy ra chuyện, những người trung thành tuyệt đối đều lưu lại, vẫn chờ đợi cơ hội để phản kích. Lúc nhìn thấy Thạch Hạo trở lại thì sao không lo lắng chứ, đây là tự chui đầu vào lưới mà.

"Không sao đâu, tự ta sẽ tới tìm bọn họ!" Thạch Hạo nói.

Trước cửa thành, tên thị vệ ngây cả người nhìn nó bước đi, tâm tình ai cũng đều phức tạp cả.

Tuy rằng tuổi của Thạch Hạo không lớn thế nhưng hơn nửa năm nay, sấm nổ gió cuốn, bình định náo loạn, quét sạch quần địch, bảo vệ cơ nghiệp của Thạch quốc, uy danh hiển hách, sau cùng công thành thì lui thân, khiến người khác kính phục.

Nhưng hiện nay, Thần linh giáng thế, tuy Thạch Hạo trời sinh ngút trời, mạnh mẽ phi thường thế nhưng làm sao có thể chống lại, biết rõ mình phải chết nhưng vẫn một mình gánh lấy, làm người cảm phục.

Mặt trời dần nhô lên cao, toàn bộ cung điện được khoác lên một tầng ánh sáng lộng lẫy, rạng ngời và rực rỡ. Tên thị vệ ấy tránh đường, Thạch Hạo nhanh chân tiến vào cung.

Quan sát, nơi đây từng xảy ra chiến đấu, một vài nơi trong hoàng cung bị tổn hại, đại trận cũng được khởi động thế nhưng người khác vẫn tấn công được vào bên trong.

Dù sao cũng là Thần, tuy trận pháp này mạnh nhưng không có người có cảnh giới tương ứng nắm giữ thì cũng không thể nào phát huy ra toàn bộ uy năng được, càng không nói trong nhóm sinh linh hạ giới còn có người rất am hiểu trận pháp.

"Ồ, ngươi đã tới." Trong trung ương thiên cung truyền ra một giọng nói, có vẻ bình thản tùy ý thế nhưng lại khiến người khác ù cả tai.

"Bệ hạ, người không nên trở về!" Nơi lối vào thiên cung còn có một vài thị vệ không rời đi, tất cả đều dính đầy máu tươi, vẻ mặt hốt hoảng, âm thầm truyền âm cho Thạch Hạo.

"Các ngươi lui ra cả đi!" Thạch Hạo ra lệnh.

Những người này nắm chặt binh khí, các đốt ngón tay đã trắng bệch, ai cũng trầm mặt không nói, bọn họ biết dù ở lại cũng chỉ vô dụng mà thôi, không thể thay đổi được gì, có thể sống sót cũng mày là những sinh linh này chưa có trút giận mà thôi.

Chỉ là, mỗi người đều lộ vẻ không cam, lòng đây uất ức, đường đường là một quốc sao có thể như vậy chứ, cấm địa hoàng tộc lại để người khác đi lại tự nhiên, công phá rồi chiếm lấy, coi bọn họ như là không khí.

Thạch Hạo vào thiên cung, trên mặt đất có rất nhiều thị vệ đang nằm rên rỉ, máu chảy đầy đất.

Ba giáo đột kích lần trước cũng chưa hề đánh vào trong trung ương thiên cung này, nhưng nay lại thất bại thảm hại như vậy, hoàn toàn đã bị chiếm cứ.

"Ngươi chính là Thạch Hạo?" Giọng nói truyền tới, gã là bộ khung xương có màu vàng kim nhạt, toàn thân đều là như vậy, không có âm khí thế nhưng lại rất an lành.

Sau lưng gã có cặp cánh chim trắng noãn càng khiến gã thêm vẻ thần thánh, chính xác, gã tới từ Minh thổ, là một vị Thần đã nhen lửa Minh hỏa.

"Trẻ như vậy à, ngoài cả dự liệu của ta." Ngay cả hộp sọ của gã cùng có màu vàng nhạt, hàm dưới khẽ động vang lên những tiếng kèn kẹt, dùng thần niệm thay thế miệng lưỡi để phát âm, nói: "Đáng tiếc mà, Minh chủ lại muốn ngươi chết."

Thạch Hạo không nói gì, ánh mắt đảo nhìn gã rồi nhìn về phía bảo tọa nơi kia, lập tức lửa giận đùng đùng, hai mắt bắn ra ánh sáng lạnh lẽo.

Có một vị Thần đang ngồi ngay ngắn bên trên bảo y Long văn*, mà dưới chân lại dẫm một thiếu niên, đó chính là Thanh Phong, vẻ mặt của nó tái nhợt, khóe miệng có máu chảy ra.

(*): Bảo y = Ghế báu.

"Thả nó ra!" Thạch Hạo quát lớn.

"Ta có chừng mực, không lấy mạng của nó, nhưng mà nếu nó dám bất kính với ta thì nhất định phải bị trừng phạt." Đó là một chàng trai tóc bạc, nhìn rất trẻ tuổi, trên mặt mang theo nụ cười hòa ái, một chân đạp lên mặt của Thanh Phong.

"Tiểu ca ca..." Thanh Phong tỉnh lại, lập tức biến sắc, nói: "Đừng nên quay lại chứ!"

"Nín, ngươi đã vô dụng, cút sang một bên." Chàng trai tóc bạc hơi dùng sức ở chân đá Thanh Phong lăn xuống bậc cầu thang, ngã nhào trong cung điện, trong hiện nó lần nữa chảy ra máu tươi thế nhưng vẫn cắn răng nhịn, không đầu hàng dù một câu.

Con mắt của Thạch Hạo càng lạnh lẽo hơn, nhìn chằm chằm chàng trai tóc bạc, nói: "Ngươi là ai?"

"Ta đến từ học viện Âm Dương, tên là Dương Ly." Hắn bình tĩnh đáp, mắt nhìn xuống Thạch Hạo bên dưới, tấm tắc khen: "Với tuổi này mà có tu vi như thế, so với ta năm đó thì lợi hại hơn chút."

Thạch Hạo cau mày, nghĩ lại, đại kiếp nạn ngày đó thì đạo nhân Âm Dương bị Liễu Thần chém giết, thân tháp hai tầng cũng bị tiểu Tháp đoạt lại, tên đạo nhân ấy chắc hẳn cũng tới từ học viện Âm Dương này.

"Viện trưởng của chúng ta đã chết ở hạ giới này, về tình về lý thì cũng

phải có người tới tra xét." Dương Ly hờ hững nói.

Bên cạnh thiên cung, phía sau màn che truyền tới âm thành nhai nuốt nhóp nhép truyền tới, Thạch Hạo quay đầu lại, hai mắt trợn tròn nhìn chằm chằm, không nhịn được kêu to: "Dừng lại!"

Nó nhìn muốn rách cả mí mắt, nơi đó có một con Xuyên sơn giáp, cả người trắng như tuyết đang cắn xé cánh tay, nuốt lấy tinh huyết của Chiến vương.

Ngoài trừ Chiến vương ra thì còn có đám Bằng Cửu, Minh vương... tất cả đều chìm vào trong hôn mê, từng người be bét máu thịt, vô cùng thê thảm.

Con Xuyên sơn giáp màu bạc kia nghe thấy thế thì ngẩng đầu lên, nói: "Bọn họ chết không được đâu, ta chỉ nuốt chút máu thôi mà." Vừa nói vừa uống ừng ực.

Con mắt của Thạch Hạo đầy máu, nhục nhã cỡ nào chứ, khinh người quá đáng mà! Mắt thấy mạng sống của đám Chiến vương, Bằng Cửu... khó mà giữ được, kẻ địch còn lớn lối, nhai nuốt ngay trước mặt mình!

Dương Ly mở miệng, nói: "Đừng bên uống máu nữa, nếu như chết thì không tốt cho lắm, Thạch quốc to lớn là vậy vẫn cần mấy tên Tôn giả này tọa trấn. Chúng ta không tiện ra mặt, dù sao cũng phải có một vài người phát ngôn, mấy tên này cũng được, cứ để bọn họ thao túng một quốc để tìm kiếm thiên Siêu Thoát hay là các tạo hóa cũng được."

"Thật vô vị mà, máu tươi của đám Tôn giả này cũng ngon đó, ăn mấy tên thị vệ kia cứ như là nhai đèn cày vậy." Xuyên sơn giáp màu bạc nói, chậm rãi đi vào trong thiên cung.

"Lai lịch của ngươi là gì?" Với cặp mắt đầy tơ máu, nó nhìn hỏi.

"Ta tới từ Thú hải." Xuyên sơn giáp đáp, nhìn Thạch Hạo, nói: "Đừng có trừng mắt với ta, ta cũng chẳng có thù oán gì với ngươi cả, chỉ là xuống đây dạo chơi thôi, ta cảm thấy mùi vị của ngươi cũng ngon đó."

Thạch Hạo giật mình, nó biết được Thú hải, lúc ở Hạc Minh sơn tụ hội với đám Lam Vũ, Hồng Hoàng, Bích Cổ thì từng nghe bọn họ đề cập tới cái tên này, thủy tổ của Thú hải có hình dáng trùng thú*, sau đó khai sáng ra Bách thú chân kinh, đoạt tạo hóa thiên địa.

(*): Trùng = côn trùng, Thú = thú vật.

Xuyên sơn giáp nhìn chằm chằm vào bộ ngực của Thạch Hạo, nói: "Dựng dục ra Chí tôn cốt, máu của ngươi chắc chắn sẽ rất thơm."

"Chỉ có ba người các ngươi?" Thạch Hạo với vẻ mặt chẳng hề cảm xúc gì hỏi.

"Một người cũng đủ san bằng quốc của ngươi rồi, ba Thần cùng đến thì ngươi cho rằng còn không đủ?" Dương Ly lộ nụ cười khinh bỉ.

Khung xương màu vàng đi tới, phát ra tiếng "kèn kẹt", cường giả Minh tộc đã nhen nhóm Thần hỏa mở miệng, nói: "Bảo khố của ngươi quá ít, gần như chẳng còn thứ gì cả."

Hiển nhiên, khi tới nơi này thì mục đích chủ yếu của ba cường giả này là muốn thu lấy một ít thần liệu.

Đáng tiếc, hầu như các vật liệu của bảo khố Thạch quốc đều đã mất cả, sau đó sửa chữa lại trân pháp của hoàng cũng cũng đã tiêu hao hết trơn.

Khung xương màu vàng tiếp tục nói: "Trận pháp của cung điện này cũng không tồi, thế nhưng lại không có người thích hợp chủ trì, đối với chúng ta mà nói thì chính là thùng rỗng kêu to, có một vài vật liệu quý giá có thể lấy được."

Gã đi tới gần đám Chiến vương, Bằng Cửu, nói: "Mùi vị linh hồn của đám này chắc thơm ngon lắm đây, nhưng thật đáng tiếc khi không thể ăn."

Nói tới đây hàm dưới của gã mở to, dùng sức hút một cái, trong cơ thể của đám Chiến vương, Bằng Cửu, Minh vương lao ra một tia hồn phách rồi

ngưng tụ về phía đầu lâu của gã.

"Đừng có làm loạn, bọn họ đều có tác dụng rất lớn đó." Dương Ly nói.

"Ta biết, chỉ là ngửi chút mùi vị mà thôi." Cường giả nhen nhóm Minh hỏa vẫy vẫy cánh tay xương khô của mình, sau đó thổi một hơi đưa hồn phách của đám người trở lại cơ thể.

Tuy rằng lửa giận đang thiêu đốt cả người Thạch Hạo, hận không thể lập tức đánh gục toàn bộ, thế nhưng vẫn phải kìm nén, ba tên Thần này không có ý lấy mạng của đám Thanh Phong, Chiến vương... và còn muốn dựa vào họ để khống chế Thạch quốc phục vụ cho mình.

"Người... tại sao lại trở về?" Đám Chiến vương, Bằng Cửu tỉnh dậy thì sắc mặt tái nhợt, tất cả đều thất kinh.

"Các ngươi đã chịu khổ rồi." Thạch Hạo lên tiếng.

"Tiểu ca ca..." Thanh Phong há miệng như muốn nói gì đó, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn, nó vẫn không hề khuất phục cho nên mới phại chịu cảnh như thế.

"Thanh Phong!" Thạch Hạo liếc nhìn nó, rồi lại quay đầu về phía ba Thần, nói; "Các ngươi muốn giết ta thì cứ tới thẳng Tam Sinh sơn là được rồi, tại sao còn làm liên lụy tới người vô tội, thân là Thần há lại hạ mình tới mức này."

"Tại sao phải đi Tam Sinh sơn?" Tóc trắng của Dương Ly lưu chuyển ánh sáng, hắn ngồi trên bảo y dõi mắt nhìn xuống, nói: "Chỉ là một tên tu sĩ Liệt Trận cảnh nhỏ nhoi, mà muốn chúng ta tới đó? Muốn ngươi chết, chỉ cần một câu mà thôi, ngoan ngoãn lại chịu tội đi."

Giọng điệu, dáng vẻ này chẳng hề coi Thạch Hạo là cái đinh gì, vô cùng ngang ngược ngông cuồng!

"Cho mình cao cao tại thượng, ông nội của ngươi đã trở lại nè, để ông

mở mắt xem ngươi làm sao giết ông!" Toàn thân Thạch Hạo phát sáng, một chiến y bao trùm cả thể phách, lấp lánh ánh đen.

"Chiến y Bất diệt kim thân?"

"Báu vật từ thời Thái cổ, tới giờ gần như không thể nhận ra được nữa, ngươi lại có một bộ!"

Sự chú ý của ba vị Thần đều bị hấp dẫn, con mắt sáng quắc lên, nóng bỏng vô cùng, tất cả đều chuyển bước.

"Xoẹt", Thạch Hạo từ từ biến mất tại chỗ sau đó xuất hiện ở trên trời cao của hoàng cung, mắt nhìn xuống bên dưới, nói: "Đám ngụy thần, tới đây mà nhận cái chết đi!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 579: Đường Cùng

Khung xương màu vàng đã nhen lửa Minh hỏa, Dương Ly với mái tóc bạc dài, còn có Xuyên sơn giáp trắng bóng như tuyết, tất cả đều bay lên bầu trời trên hoàng cung rồi nhìn chằm chằm Thạch Hạo, ánh mắt như thần đăng, lấp lấp ánh sáng.

"Không nhìn lầm, thật sự là món cổ khí này!"

Bất diệt kim thân, là một kiệt tác hoàn mỹ vượt thời đại, cần dùng các loại thiên tài địa bảo hi hữu nhất trên thế gian hòa vào một lò, lại trải qua các thủ đoạn minh văn phức tạp và rườm rà nhất khắc trận, khi đó cũng chỉ có mấy phần khả năng để thành công mà thôi.

Tinh phẩm thật sự, chỉ cần xuất thế một cái chắc chắn sẽ dấy lên một hồi máu tanh, nó là báu vật, được người tôn sùng và tranh cướp, ở thời Thái cổ, vật này từng khuấy lên phong vân vô tận.

"Đáng tiếc, món này đã tổn hại nếu không sẽ tạo nên trận động đất kinh người rồi."

Thời gian trôi qua, năm tháng như thoi đưa, từ Thái cổ tới giờ lưu lại cũng không quá vài món Bất diệt kim thân này, hầu như toàn bộ đều bị hủy cả, mà phương pháp rèn luyện cũng thất truyền từ đó.

Cho nên, nó càng quý giá hơn. Mặc dù không trọn vẹn thế nhưng cũng đáng để cường giả ra tay cướp lấy rồi nghiên cứu.

"Bảo cụ này hoàn toàn đúng với danh xưng 'dùng yếu chống mạnh', không cần bản thân có sức chiến đầu vô địch, chỉ cần một bộ chiến ý Bất diệt kim thân hoàn hảo là có thể tung hoành khắp thiên hạ!"

Ba vị Thần cảm thán, nhớ lại những năm tháng ấy.

Năm đó, loại pháp khí như Bất diệt kim thân này vừa hiện thì thiên hạ chấn động, ảnh hưởng rất sâu, nó có ý nghĩa vượt thời đại, rất có thể sẽ lật đổ cả giới tu hành.

Dựa vào nó là có thể khiến cho một tu sĩ nhỏ nhoi đánh giết cường giả nổi tiếng rồi!

Cũng chính vì như thế cho nên mới xảy ra vô số trận đại chiến đẫm máu, gợi nên sự náo loạn thời Thái cổ, nói theo một ý nghĩa nào đó, nó làm dao động tới một số thế lực, ảnh hưởng tới sự tồn tại căn cơ nào đó.

Vì vậy, sự hủy diệt của thứ này là điều tất yếu, tạo nên những mầm tai họa khôn lường.

"Xèo!"

Cường giả tới từ Minh thổ duỗi ra cốt chưởng, xương ngón tay xuất hiện một Minh hỏa màu đen nhanh chóng lao tới và bao phủ lấy Thạch Hạo, như muốn giam cầm nó lại.

Thạch Hạo với tốc độ khó tin né tránh, chỉ một cú lui lại đã là mười mấy dặm, chỉ một phản ứng cử động nhỏ nào của đối phương thì nó đều vô cùng thận trọng.

Vèo!

Xuyên sơn giáp hóa thành luồng ánh bạc xẹt ngang hư không, nó cứ như dải lụa bạc đuổi tới, chớp mắt đã tới gần.

"Vật chỉ có một món, xem ra ba người chúng ta cần phải thương lượng phân chia như thế nào rồi." Dương Ly với mái tóc bạc dài nở nụ cười nhạt, hắn cũng bước chân đuổi theo.

Trên thật tế, hắn cũng không phải là người "già nua", số tuổi thật sự

cũng không quá lớn, ở học viện Âm Dương cũng coi là người có tên tuổi, từng được khen là thiên tài một đời.

Tuy ba Thần đều tới vì Thạch Hạo thế nhưng suy nghĩ lúc này chẳng hề giống nhau, ai cũng muốn đoạt lấy Bất diệt kim thân kia.

Vật này tuy rằng bị hư hao thế nhưng nếu như rơi vào tay của bọn họ thì giá trị khó mà tính được, chỉ cần nghiêm cứu một thời gian thì sẽ có thu hoạch lớn.

Thạch Hạo lóe lên vài cái liền rời khỏi Thạch đô, đi tới bên trên một vùng núi.

"Ngụy thần!" Trong ánh mắt của nó tràn đầy ánh lửa, sinh linh thượng giới vượt giới tới đây, lấy sinh hồn làm huyết tế, vô số tiếng kêu la thảm thiết khắp Hồng vực làm người khác căm thù.

Mà giờ, ba Thần lại tới Thạch quốc, lại còn ngông cuồng như thế, làm nhục, ức hiếp cả một quốc, khiến người khác vô cùng phẫn nộ!

"Ngươi, lên trời không đường, xuống đất không cửa, kết cục tử trận đã sớm định từ lâu, ta rất thích máu tươi của loại người như ngươi, có chút khí tức của Chí tôn nữa chứ." Xuyên sơn giáp tới bên cạnh, đầu lưỡi đỏ phân nhánh liếm liếm miệng, lộ ra hàm răng trắng bự của mình.

Thạch Hạo rung tay một cái, một quyển sách được mở ra, bên trên có khắc một chữ "Giết" đỏ tươi đẫm máu, cứ như là sát ý của địa ngục xuyên thẳng trời cao xông về phía trước.

Quyển sách này đong đưa, mặt giấy ố vàng rung lên dữ dội, chập chờn vô số sát quang xuyên thấu thẳng về phía chân trời, như là từng luồng kiếm khí vọt lên tận trời xanh!

Thạch Hạo bị đánh văng ra ngoài, bay thẳng về phía con Xuyên sơn giáp có vảy trắng như tuyết kia.

Hành động này quá đột ngột, quyển sách mở ra, năng lượng mênh mông, từng tia thần mang kia có thể ép cho Tôn giả thành bột mịn, đánh giết vô số cao thủ trên thế gian.

"Keeng keeng..."

Tiếng vang không dứt, những ánh sáng đó sợ còn đáng sợ hơn trăm lần so với đao kiếm thật sự, toàn bộ đánh lên trên thân của Xuyên sơn giáp, tia lửa văng khắp nơi.

"Quyển sách do cường giả Thần cấp lưu lại?" Phía sau, khung xương màu vàng của Minh thổ còn có Dương Ly của học viện Âm Dương lộ vẻ khác thường.

Đây là một trong số ít đại sát khí trên người của Thạch Hạo, được lấy từ trong nội khố Thạch quốc, nó chẳng hề muốn vận dụng, đây chính là gốc rễ của quốc gia thế nhưng hiện tại chẳng còn cách nào cả.

"Chưa đủ đâu, ngươi giết không được ta." Xuyên sơn giáp màu bạc mở miệng, tuy rằng đang ở trung tâm gió bão thế nhưng nó sở hữu sức phòng ngự kinh người, vảy bạc nhấp nháy dập dờn vô số phù văn, hóa giải hết sát quang.

"Tiêu diệt!"

Thạch Hạo hét lớn, tập trung toàn bộ sức lực, quyển sách này phát sáng rồi giải thể, chữ "Giết" đẫm máu bay ra giữa trời cao, trấn áp con hung thú màu bạc kia.

Pháp khí cấp Thần này chỉ dùng được một lần, uy lực cực kỳ lớn khó mà tưởng tượng nổi, thế nhưng một khi đã vận dụng toàn bộ thì sẽ không thể giữ lại được.

Chữ "Giết" đẫm máu ấy chiếu rọi khiến cả bầu trời cũng đẫm máu theo, ngay cả mặt trời cũng hóa thành màu máu, khiến mắt của người nhìn cũng đỏ au theo, sát khí ngập trời.

"Vô dụng thôi, ngươi chọn sai đối thủ rồi, sức phòng ngự của ta xếp hàng đầu trong số người hạ giới xuống đây." Xuyên sơn giáp nói, mang theo nụ cười tàn nhẫn.

Đột nhiên, thân thể của nó đảo một cái, nơi mi tâm xuất hiện một sợi tơ máu, thần thức suýt nữa thì trở nên hỗn loạn, thân thể chấn động không ngừng.

"Không ngờ là công kích linh hồn!" Sinh linh tóc bạc phía sau kinh ngạc.

Chữ "Giết" đẫm máu ấy ép mạnh xuống, thủ đoạn công kích chủ yếu nhất chính là nhằm về linh hồn của Xuyên sơn giáp chứ không phải là thân thể, việc này khiến cho nó nhận lấy thiệt thòi lớn.

Tất nhiên, Thạch Hạo cũng không có làm ẩu mà là cố ý nhằm vào con này, Xuyên sơn giáp có vảy màu bạc cực cứng rắn, có thể bảo vệ thân thể thế nhưng cũng không thể nào phòng ngự được công kích hồn lực, vừa nãy nó lơ là không chú ý.

"Gào..."

Xuyên sơn giáp rống to, lớp vảy đồng loạt mở lên, từng vòng xoáy xuất hiện hóa giải chữ "Giết" đẫm máu kia.

Toàn bộ chữ "Giết" giải thể, hóa thành từng thanh trường kiếm nhỏ như máu đâm về phía hồn phách của Xuyên sơn giáp, cuối cùng ánh sáng chói mắt gấp chục lần so với mặt trời bùng phát giữa trời cao.

Đáng tiếc là, khi ánh sáng tan đi, thân thể khổng lồ của Xuyên sơn giáp vẫn lơ lững trên không trung, con mắt cực kỳ lạnh lẽo, hồn phách của nó không có bị chém tan, chỉ có nơi mi tâm chảy xuống một vệt máu nhỏ mà thôi.

"Sát ý của quyển sách này, không tệ, đã làm ta ăn phải thiệt thòi, ngươi càng ngày càng khiến ta thèm thuồng, đồ ăn như này mới ngon chứ." Xuyên

sơn giáp nói.

Thạch Hạo không nói lời nào, triển khai Bảy mươi hai biến, hóa thành một con Côn bằng vàng bay về phương xa, tốc độ đạt tới cực hạn.

Chỉ chớp mắt đã xa mấy ngàn dặm, rời xa Hoàng đô, nó tới một vùng núi rộng lớn, hóa về hình người rồi nhìn về phía sau.

Ba Thần linh cũng không hề chậm, vẻ mặt nở nụ cười xem thường nhìn nó, họ chẳng hề sợ nó sẽ làm nên trò trống gì đối với mình.

"Giết!"

Thạch Hạo hét lớn, các núi đá trên mặt đất chuyển động, phù văn sáng lên, sát quang cuộn ngược, nơi này có một tòa sát trận phát ra ánh sáng vô lượng, giết thẳng về ba Thần trên hư không.

Lúc trước, Nguyệt Thiền tiên tử từng phục kích nó ở đây, từng viên thiên thạch được triệu hoán súyt chút nữa thì đã giết chết nó. Sau đó, nó nhờ Đả Thần Thạch bố trí lại trận pháp rồi giết chết Tôn giả của Bổ Thiên giáo.

Cuối cùng, nó dùng thần liệu bổ sung thêm, lại nhờ Đả Thần Thạch hoàn thiện lần nữa, tăng cường uy lực cho trận này.

Hiện tại, nó tự mình thi triển, mở ra toàn bộ sát trận công kích ba Thần, trong phút chốc quần sơn rung động, đá lớn đầy trời, sát quang sôi trào!

Đáng tiếc vẫn vô dụng như trước, ba Thần vọt ra ngoài, từng người đều phát sáng, phù văn chiếu rọi, bễ nghễ nhân gian, cơ bản không thể nào chiến thắng, không cách nào làm tổn thương tới họ.

Thạch Hạo thở dài, chênh lệch đôi bên quá lớn, ba người này đã nhen nhóm Thần hỏa từ lâu, cao cao tại thượng, sức mạnh trong phàm trần khó mà thương tổn họ được.

"Ngươi không cam thì đã sao, tức giận thì như thế nào, loại thấp kém

như ngươi, không thay đổi được gì." Dương Ly với tóc bạc trắng vừa nói vừa đi tới gần, bàn tay duỗi ra rồi chụp về trước.

Thạch Hạo rung tay, một đóa hoa sen tươi đẹp từ trong ống tay áo của nó bay ra rồi hạ xuống bàn tay kia.

Chỉ trong nháy mắt, ánh lửa ngập trời, một hoa sen cực lớn tỏa ra với khí thế mạnh mẽ khiến cho dãy núi bên dưới chấn động gần như nổ tung.

Đây cũng là một đại sát khí, cũng là vật dùng một lần, hoa sen nở to làm tan chảy tất cả mọi thứ, thần hỏa vô tận đầy trời dường như muốn thiêu hủy luôn thế gian.

Tuy cách rất xa thế nhưng một vài ngọn núi ở bên dưới bị tan chảy thành dung nham, vô cùng đáng sợ.

Ngay cả hư không cũng vặn vẹo, trong ngọn lửa hừng hực ấy lao ra một cây sen đỏ tươi, uy năng bao phủ bốn phía, bao phủ lấy cường giả tóc bạc kia hòng giết chết hắn.

Ầm!

Cuối cùng, hoa sen đỏ trong ngọn lửa hừng hực ấy nổ tung, đốt cháy thiên địa, dung nham trên mặt đất thành biển.

Nhưng mà, người trẻ tuổi tóc bạc trên không trung vẫn đứng sừng sững nơi ấy, vẫn chưa hề chết đi, một tay của hắn đen kịt, đặc biệt là lòng bàn tay bị cháy khét, hắn đã bị thương.

"Vô dụng!" Hắn lắc đầu, cánh tay khẽ rung lên thì tro tàn màu đen rớt xuống, da non lại bắt đầu mọc lên, cánh tay và bàn tay vẫn trắng mịn như trước.

"Không phải là Thần thì ngươi vĩnh viễn sẽ không hiểu được cảnh giới này, dù có đại sát khí đi nữa thì ngươi cũng khó mà khống chế được, chúng ta có thể dễ dàng né tránh được xung kích đáng sợ nhất ấy." Dương Ly mang

theo vẻ khinh bỉ, tuy rằng bị thương thế nhưng hắn cũng chẳng hề bận tâm.

Thạch Hạo trầm mặc, thật sự không có cách nào giết được đối phương.

Ba Thần cùng áp sát về trước, sắc mặt mỗi người đều lạnh lùng, ánh mắt thâm trầm, cả ba cùng động thủ hòng chiếm lấy chiến y Bất diệt kim thân.

"Đây chính là thực lực của ngươi, muốn khai chiến cùng với bọn ta?"

"Nói chúng ta là ngụy Thần, mạnh miệng bảo nhận lấy cái chết mà chỉ ngần ấy thủ đạo thôi sao, nói mà không biết dị, giun dế thì vẫn là giun dế mà thôi."

Ba người bình tỉnh, cơ bản chẳng thèm để nó trong lòng.

Thạch Hạo không nói lời nào mà xoay người rời đi, đồng thời dán một tấm đạo phù lên trên người, tờ giấy này có màu vàng nhạt, bên trên khắc những phù văn cổ xưa vô cùng rườm rà phức tạp. Đây chính là Súc địa phù đã đạt được trước kia, phối hợp với thân pháp Côn bằng sẽ khiến tốc độ của nó tăng tới cực hạn.

Ba Thần biến sắc, bọn họ sợ nó trốn thoát, tốc độ của Thạch Hạo quá nhanh, cứ như là một luồng sáng đang di động vậy.

Lần chạy trốn này kéo dài cả một ngày một đêm, trong lúc ấy thì Thạch Hạo lấy hạt Ma quỳ để bổ sung thần năng, không ngừng chạy trốn. Nhưng ba Thần luôn luôn khóa chặt và đuổi theo sát nó.

"Vô dụng thôi, ngươi chạy không thoát được đâu, nhất định phải chết."

Sau đó, Thạch Hạo kích hoạt một tế đàn trong một tòa thành lớn của Thạch quốc, mở ra một thông đạo dẫn tới Bắc Hải, nó đứng bên trên đại dương mênh mông ấy.

Ba Thần này là cường giả cỡ nào chứ, đứng trên tế đàn nhìn phù văn đan dệt, rất nhanh đã suy tính được tọa độ mà nó tới sau đó đuổi theo, cũng tới

Bắc Hải.

Trên gợn sóng xanh, Thạch Hạo dựa theo trí nhớ trước kia, điên cuồng vận chuyển pháp môn Côn Bằng, nó hy vọng có thể tạo thành cộng hưởng dẫn tới sào huyệt Côn bằng kia, dựa vào thứ này để trấn áp ba Thần!

Thậm chí, hy vọng thanh binh khí Thiên Hoang đại kích của Côn bằng kia xuất hiện giết chế ba Thần!

Chỉ là, những việc này không phải nghĩ cái là có thể thực hiện được, di chuyển trên Bắc Hải rất lâu nhưng vẫn chẳng thấy thứ gì, mà có mấy lần nó suýt chút nữa thì bị giết chết.

Cặp mắt của ba Thần nóng rực, họ tự nhiên nhận ra được pháp môn Côn Bằng này là bản hoàn thiện cho nên càng không thể bỏ qua được, một lòng phải bắt sống nó!

Thạch Hạo vô cùng vất vả, cùng đường mạt lộ, nếu cứ tiếp tục như thế thì nhất định 'thân tử đạo tiêu', hơn nữa cái chết sẽ vô cùng thê thảm.

Thạch Hạo thở dài, đúng là đã tới bước đường cùng rồi, không còn hi vọng gì nữa, không nhìn thấy chút ánh sáng nào. Nó rời khỏi Bắc Hải rồi chạy tới đất liền, không ngừng chạy trốn tìm kiếm tòa thành lớn.

Trong quá trình chạy trốn này, ba cường giả truy kích ở phái sau, dư âm mà bảo thuật phát ra liền chấn cho nó bị thương, máu phun phè phè suýt nữa thì bỏ mình.

"Rất thú vị, trốn đi, dùng hết sức lực của ngươi đi, ta thích trò đuổi bắt này, ngươi cứ như là con dã thú kiệt sức, chết đi trong cơn sợ hãi." Dương Ly nói.

Thạch Hạo phun ra một bụm máu, trong mắt lộ vẻ kiêng định, quyết định tới một nơi, thật sự nó không muốn đi, lúc trước có thể sống mà đi ra quả thật chỉ là do may mắn, mà hiện tại cũng chẳng còn cách nào nữa.

"Ta sẽ dẫn các ngươi tới chỗ chết, dù là Thần cũng phải khiến cho các ngươi nhận lấy vẻ tuyệt vọng, sợ hãi, bất lực!" Nó âm thầm cắn răng hạ quyết định, dù cho bản thân có chết cũng làm.

Đáng tiếc, cũng không phải bảy Thần cùng tới, nếu không có thể giải quyết cùng nhau rồi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 580: Dọa Phá Thần Đảm.*

*): Dọa cho các Thần sợ tới vỡ túi mật.

Thạch Hạo di chuyển trên mặt đất cứ như là bóng mờ không ngừng vượt qua các dãy núi, tìm kiếm những tòa thành lớn, chỉ có nơi đó thì khả năng mới có tế đàn, có thể truyền tống bản thân.

Hoang vực quá lớn, nếu như chỉ dựa vào sức phi hành, dù mạnh mẽ như nó thì không tới mấy ngày thì không bao giờ tới nơi mà mình cần tới.

Trên đường đi, bởi vì tìm kiếm truyền tống trận nên có chút trì hoãn bị ba Thần ở phía sau lần nữa đuổi kịp rồi lại bị thương nặng, không ngừng phun máu, gần như mất mạng.

Rốt cuộc, ở phía Bắc Thạch Hạo phát hiện ra một tòa thành lớn và tìm tới tế đàn, tiến lên và thông đạo màu vàng mở ra, tiếp tục chạy trốn.

"Lại để hắn chạy thoát nữa." Sắc mặt của Dương Ly âm u, đuổi theo lâu như thế mà vẫn không thể chặn đứng được nó, đối với bọn họ mà nói, quá mất mặt.

Cường giả tới từ Minh thổ, khung xương màu vàng bước lên tế đàn, cẩn thận nghiên cứu một lái, căn cứ phù văn được lưu lại mà suy đoán ra vị trí Thạch Hạo tới.

"Nhanh nhanh bắt hắn, miễn cho những kẻ kia đắc thủ." Xuyên sơn giáp nói, nó lại mở ra thông đạo, là người đầu tiên đi vào.

Nên biết, có tổng cộng bảy cường giả nhen nhóm Thần hỏa hạ giới thành công, mặt khác bốn Thần còn lại kia hơn phân nửa cũng đã hành động, nếu như Thạch Hạo bị bọn họ chặn lại, vậy thì rất gay go.

Không gian vặn vẹo rồi mơ hồ, bọn họ từ thông đạo bước ra, đánh giá cảnh vật bốn phía, lại tiếp tục đuổi theo.

Thạch Hạo tựa như đang thiêu đốt, tốc độ tới cực hạn, nó thi triển Bảy mươi hai biến, hóa thành Côn bằng, lại có Súc địa phù gia trì, chỉ chớp mắt đã biến mất ở cuối chân trời.

Hiện tại tốc độ của nó nhỉnh hơn chút so với ba Thần.

Bù lại, linh giác của ba Thần cực nhạy cảm sớm đã khóa chặt nó, khí tức của nó bọn họ cảm nhận được, chỉ cần trên đường đi nó hơi trì hoãn hay là nghỉ ngơi gì đó thì sẽ bị đuổi kịp ngay.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì nó cũng chết vì kiệt sức.

"Rốt cuộc cũng đã tới nơi cần tới!" Còn cách một đoạn nữa thì Thạch Hạo dừng lại, điều tức đôi chút, khôi phục lại tinh khí thần.

Thở dốc giây lát, nó lấy ra một hạt Ma quỳ lấp lánh như trân châu màu đen lưu chuyển hào quang rồi nhét vào trong miệng.

"Hạt của hoa hướng dương" này có thần hiệu vô cùng, máu cũng ngừng chảy, thương thế giảm đôi phần, cả người không ngừng phát sáng lấp lánh phù văn, tinh khí thần của nó từ từ tràn đầy.

Chuẩn bị tiến vào chỗ kia, nó nhất định phải để bản thân ở trạng thái tốt nhất, nếu không, có thể sẽ vì khí huyết không đủ mà chết đi trong chớp mắt.

"Không ngờ là hạt của Ma Quỳ viên? Lá gan của ngươi thật sự không nhỏ đó, chẳng trách lại bị bọn họ nguyền rủa không thể không giết chết ngươi." Xuyên sơn giáp là người đầu tiên xông tới, miệng phun ra tia điện giết về phía Thạch Hạo.

Quả thật bọn họ rất giật mình, ai dám dùng "hạt giống" của Ma Quỳ viên như là đan dược chứ, một khi bị người ngoài biết thì sẽ nhận lấy sự trả thù đầy điên cuồng.

Thạch Hạo trước tiên tránh lui, sau đó là nhanh chóng bỏ chạy.

Truy đuổi thời gian dài như thế, vẻ mặt của ba Thần tuy rằng hững hờ thế nhưng trong lòng chẳng hề vui chút nào, trong mắt của bọn họ, một tiểu nhân vật Liệt Trận cảnh không đáng để hoa tổn sức lực như vậy, việc này khiến bọn họ cảm thấy mất mặt.

Nhưng mà, tốc độ của đối phương lại nhanh như thế, Côn bằng tung cánh, hơn nữa còn có Súc địa phù, dù là nhen nhóm Thần hỏa thì tốc độ cũng không bằng.

Xét lại, ba Thần cũng chỉ dựa vào sức chịu đựng, dựa vào thần giác mạnh mẽ để khóa chặt đối phương, nếu không sớm đã mất dấu rồi.

Thạch Hạo lau sạch máu nơi khóe miệng, nhoáng cái đã mấy chục dặm, cánh côn bằng lại giương ra thì tới mấy trăm dặm, nó tới một vùng đất cổ xưa, núi non chập chùng, nhìn chẳng hề thấy điểm cuối.

Núi nơi đây rất đặc biệt, cứ như là từng gò đất hình cầu, cứ như là mộ lớn, từng ngọn từng ngọn liền nhau, tạo thành một vùng núi mênh mông.

Thạch Hạo không dừng lại, nhảy qua một cái rồi vọt thẳng xuống nơi sâu kia.

Ba Thần theo sát không nghỉ, cứ như ba bóng mờ mang theo gió lớn, cây cối lớn ven đường vì gió lớn kia mà nổ tung, có thể thấy được tốc độ kinh người tới cỡ nào!

"Ồ?!" Khung xương màu vàng tới từ Minh thổ kinh ngạc, nơi này tuy mặt trời chói chang, ánh mặt trời chiếu rọi thế nhưng gã cảm nhận rõ một luồng âm khí bên người mình.

Hẳn là đại âm, thứ lạnh giá mà những sinh linh khác không tài nào nhận biết được, cũng chỉ có người xuất thân từ Minh thổ như gã thì mới phát giác ra, đây hẳn là nơi âm khí quan trọng nhất trong thiên địa.

Chỉ có điều, vật cực tất phản*, hiện tại lại có dương khí, đã biến đổi, là một kỳ tích!

(*): Khi sự vật sự viêc tới cùng cực thì tất yếu sẽ xoay chuyển lại.

Gã cũng chẳng lo lắng, nơi này đối với gã mà nói quả thật là bảo thổ thần thánh, gã vô cùng khát khao, hi vọng nhanh chóng vọt tới để tẩm bổ khung xương của mình.

Chỉ trong chớp mắt, bọn họ đã vọt tới mười mấy dặm, cảnh vật trước mặt đại biến!

Gò đất hình cầu liên miên chợt biến mất, đại đại man hoang hiển hiện ra, cây cố che trời, núi lớn nguy nga hùng vĩ, ở đây có vô số hung thú, chim thần kích thiên, cảnh tượng kinh người!

"Gào...!"

Một con Chân hống màu đan, hình thể khổng lồ cứ như ngọn núi nhỏ, một tiếng gào mà chấn nát một thiên thạch vực ngoại.

"Vù..."

Cuồng phong gào thét, một con đại bàng cánh vàng giương cánh thẳng trời xanh, ngạo thị nhân gian, cứ như là một đám mây vàng đè ép trời xanh, khí thế ấy khiến người khác sợ hãi.

Ba Thần khiếp sợ, vừa mới tiến vào đây thì lập tức bị đè ép, ai cũng ngây người, trong lòng khiếp sợ.

Quả thật bọn họ rất mạnh mẽ thế nhưng cũng cần phải so sánh với ai nữa, những sinh linh trước mắt mình tuyệt đối là những hung thú và chim thần cấp Thiên, tất cả đều tu hành tới cảnh giới tối cao, bất luận một con nào đi ra thì có thể dễ dàng giết chết bọn họ.

"Đây là... Thiên thần?!"

Vừa mới vào thì đã nhìn thấy cảnh tượng như thến ày rồi, bọn họ lúc này tựa như rất nhỏ bé, vốn cao cao tại thượng ,vì truy sát một tiểu nhân vật nên mới tiến vào đây, chuyển biến này quá đột ngột.

Mạnh mẽ như bọn họ khi nhìn thấy Thiên thần thì cũng phải khấu đầu, ai cũng phải quỳ bái!

"Gào..."

Một con Thao thiết, thân hình cao như Ma sơn thời thái cổ, nuốt lấy vạn vật, từ bên cạnh lướt qua khiến mặt đất run rẩy, ầm ầm nổ tung.

Ba Thần sợ hãi tới hồn phách cũng run lên, quá đột ngột!

"Không đúng, đây không phải là thực thể!"

Dù gì cũng đã nhen lửa Thần hỏa, ánh mắt của bọn họ tuy bị đánh lừa, có thể khi vừa tiến vào thì choáng váng nhưng chỉ trong chớp mắt bọn họ đã nhìn ra được chân tướng.

"Đây là những anh linh bất diệt, cũng không phải là Thần vương, Thiên thần thật sự." Xuyên sơn giáp thở dài, hoàn toàn yên tâm.

Cường giả tới từ Minh thổ - khung xương màu vàng giương ra cánh chim trắng noãn, lời nói vô cùng nghiêm túc, nói: "Bọn chúng thực thể hóa đã gần nửa, không được bất cẩn, tuyệt đối đừng tiếp xúc nếu không có thể sẽ chết đó."

Hai Thần còn lại biến sắc, cẩn thận cảm ứng, vẻ mặt nghiêm túc vô cùng, quả đúng là như thế.

Bọn họ cẩn thận đi về trước, vô cùng thận trọng, sau đó không lâu thì thấy một tấm bia đá, bên trên khắc ba chữ: Tây Lăng giới!

"Thì ra là thế, ba chữ này đã nói hết chân ý bên trong rồi!" Dương Ly gật đầu, mái tóc bạc phấp phới, con ngươi sâu thẳm vô cùng.

Bọn họ đều là người phi thường, tự nhiên hiểu rõ tất cả.

Lúc này, bọn họ cảm thấy tốc độ máu chợt tăng, phấn khởi từ sâu trong nội tâm, một nơi bước đầu hóa thành một giới như thế này hơn nửa sẽ có chí bảo sinh ra!

Đặc biệt là khung xương màu vàng tới từ Minh thổ kia, tuy huyết dịch không có thế nhưng ánh sáng linh hồn trong đầu lâu lại lấp lánh, cho thấy gã cũng rất kích động, bởi vì gã biết càng hiểu hơn những người kia.

"Khả năng nơi này sẽ hóa thành Minh giới, là bảo thổ vô thượng của Minh tộc, sẽ trở thành quốc gia vĩnh hằng!" Gã thì thầm trong lòng, hưng phấn tới run người.

Gã là Thần của Minh tộc, nếu tu hành ở đây thì làm ít thu nhiều, tất cả những thứ nơi này đều là đại bổ với gã, đặc biệt nếu có chí bảo thì nhất định gã là người đầu tiên đạt được.

Nếu như thế, tương lai sau này của gã nói không chừng sẽ nhanh chóng quật khởi, trở thành chủ Minh tộc.

Bọn họ nãy giờ vẫn luôn khóa chặt lấy Thạch Hạo, họ phát hiện nó cũng đang nhằm hướng sâu trong mà đi thì không khỏi thất kinh.

Chỗ ba người đứng hiện ra tàn ảnh, thân hình nhoáng lên tiến vào sâu bên trong, họ dùng thần giác đầy mạnh mẽ của mình để tránh né đám hung thú chim thần Thái cổ cấp Thiên như Thao thiết, Ứng long, Hoàng tước...

"Ồ, nơi đó!"

Ba người vọt vào nơi sâu, không chỉ nhìn thấy Thạch Hạo mà còn nhìn thấy một tòa tế đàn.

Đây là một tế đàn kỳ lạ, toàn bộ có màu đen, dùng một tảng đá lớn xây thành, xung quanh có vô số xương cốt khổng lồ tỏa ra sát khí ngập trời vung vãi khắp nơi, khiến cho cường giả đã nhen nhóm Thần hỏa cũng phải kinh

sợ.

Không có phàm cốt, tất cả đều là cấp Thiên thần cả!

Nhưng mà, cốt văn cũng đã bị tiêu hủy cả, không có hiện lên.

"Nhóc con, ngươi muốn gì?!"

Ba Thần không thể bình tĩnh được nữa, bởi vì họ phát hiện chí bảo mà Thạch Hạo đang khao khát ở trên tế đàn kia và nó cũng đang hành động như muốn chiếm lấy.

Nơi như thế này thì chỉ có thể là tế phẩm thần thánh, đoạt lấy một cách cẩn thẩn nếu không sẽ tạo nên biến cố ngay, cho nên bọn họ rất lo lắng.

Trong mắt bọn họ thì Thạch Hạo như đang chần chừ do dự, một bên xoay người về tế đàn còn một bên lại thấp thỏm lo âu.

"Đều là báu vật!"

Kiến thức của ba Thần đều phi phàm, bọn họ nhìn thấy ba món đồ ở trên tế đàn thì lập tức nhận ra, thứ đó ẩn chứa uy năng không tài nào tưởng tượng nổi.

Một xương tay màu vàng, một xương sọ thủy tinh, một tròng mắt dính máu xếp thẳng hàng với nhau, những thứ này tỏa ra khí tức thần bí, lưu chuyển sức mạnh kỳ lạ.

"Oắc con, cút sang một bên, chờ bọn ta tới xử lý!"

Ba Thần mỗi người một ý, chớp mắt đã tới gần tế đàn, đối với bọn họ tế phẩm trên tế đàn này còn quan trọng hơn cả Thạch Hạo.

"Đám ngụy Thần điếc không sợ súng mà!" Thạch Hạo cười mỉm, chỉ sợ bọn họ không tới, hiện tại thì không cần lo lắng gì nữa.

"Ngươi muốn chết hả, dám bất kính với Thần!" Vẻ mặt của đám Dương

Ly, Xuyên sơn giáp đều lạnh tanh, ánh mắt như dao nhìn nó, tới lúc này tất cả đều nằm trong lòng bàn tay, quyền sinh sát đều nằm trong tay bọn họ.

Nhưng mà, chỉ vừa mới nói xong câu đó thì thân thể của bọn họ chợt cứng đờ, lông tơ vảy da đều dựng thẳng, toàn thân lạnh lẽo, sâu trong nội tâm sinh ra nỗi sợ hãi cực lớn.

Cường giả Minh tộc thì suýt chút nữa đã hét lên, xương vàng run rẩy vang lên tiếng kèn kẹt.

Bọn họ đã nhen lửa Thần hỏa, phát hiện có điều không đúng, nhạy cảm hơn nhiều so với Thạch Hạo và Huyền quy trước kia, cảm thấy như bước vào tuyệt địa vậy!

"Cái tên giun dế... biết tất cả về nơi này?!" Xuyên sơn giáp hoảng sợ, quay đầu nhìn về phía Thạch Hạo, thân thể khổng lồ của nó đang run lên.

"Ở đây, các ngươi cũng chỉ là ba con sâu mà thôi, hiện ra thần uy đi, thể hiện ra oai phong của các ngươi đi, ngông cuồng ta xem thử coi!" Thạch Hạo lớn tiếng chửi.

"Nín... lại!" Minh Thần hét lên, gã không dám làm ra bất cứ hành động nào dù là nhỏ nhất, không dám sử dụng thần lực nếu không hắn lập tức dùng thần lực giết chết Thạch Hạo, may lại cái miệng của nó.

Ở đây không được ồn ào, gã cảm nhận được một loại uy nghiêm, một gợn sóng đầy đáng sợ, đồ vật trên tế đàn có khả năng có linh niệm bất hủ!

"Giun dế, muốn tiếp tục sống thì câm miệng lại!" Dương Ly vẻ mặt dữ tợn, trong lòng hoảng sợ, hắn đang sợ hãi, một sự sợ hãi không thể nào dùng lời nói diễn tả được, chỉ có đạt tới cảnh giới này thì mới có thể cảm nhận được.

Vào đúng lúc này, cảm nhận của ba Thần còn mãnh liệt gấp mười lần so với Thạch Hạo trước kia, bởi vì bọn họ đã nhen nhóm Thần hỏa, hiểu được đang ở trong tuyệt cảnh như thế nào.

"Các ngươi đang sợ hãi ư?" Thạch Hạo bình tĩnh, khinh bỉ nhìn ba người, nói: "Ở đây, các ngươi cũng chỉ là giun dế, muốn sống thì lo bà dập đầu khấn vái tế đàn đi, quỳ xuống!"

Dương Ly với tóc trắng bay xõa, sắc mặt tái xanh, nếu không phải ở đây không được làm bậy thì hắn đã đốt Thạch Hạo thành tro rồi.

Ngay cả Xuyên sơn giáp hay là cường giả Minh tộc cũng sinh ra cảm giác phải quỳ xuống, khẩn cầu khoan dung, thế nhưng khi nghe được lời nói của Thạch Hạo thì bọn họ khó mà đưa ra quyết định được.

"Chớ có ép ta giết chết ngươi ngay lập tức, hiến tế cho cổ đàn này!" Dương Ly nói nhỏ.

"Các ngươi lo mà chịu chết đi!" Thạch Hạo nói, thong dong vô cùng.

"Không xong!" Ba Thần sợ hãi tới tận linh hồn, linh hồn của họ đều run lên.

Thạch Hạo giơ chân lên rồi đạp mạnh xuống đất, khiến cả tòa tế đàn chấn động, như muốn đạp sập tế đàn.

Lông tóc của Dương Ly đều dựng đứng, da đầu tê rần, chân không chạm đất, thân thể sợ hãi, dùng hết khả năng bay ngược lên trên, sắc mặt của hắn trắng bệch không chút màu máu.

Xuyên sơn giáp cũng như thế, thân thể khổng lồ sớn đã thu nhỏ lại một trượng, nó muốn bỏ chạy.

Mà khung xương màu vàng lại run lên, gần như các khớp xương muốn rớt ra ngoài, gã cũng đang cực lực thoát thân.

Nhưng mà, cơ bản vô dụng, viên tròng mắt chuyển động sớm đã để ý và khóa chặt bọn họ, giống như trước đây không lâu họ khóa chặt Thạch Hạo vậy.

"Xong!"

Lúc này, ba cường giả run lên dữ dội, bọn họ biết, dù cho có chạy trốn tới chân trời góc biển thì cũng vô dụng, đều sẽ bị tiêu diệt.

Huống hồ, bọn họ cơ bản không thể nào trốn thoát được!

Đạt tới cấp số này thì bọn họ vô cùng hiểu được, sức mạnh kỳ lạ này đáng sợ dường nào, chuyện phát sinh tiếp theo sẽ khiến cho bọn họ sống không bằng chế.

Trong lòng ba Thần đều run, tim mật cũng run, vẻ tuyệt vọng đang xâm chiếm tâm trí!

Quả nhiên, vật kia đã tới, kinh khủng và hào hùng, muốn giam cầm bọn họ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 581: Bị Tiêu Diệt.

Tế đàn rung chuyển, sát khí bùng phát bao phủ bốn phía cứ như cơn gió lốc không ngừng tàn phá vừa bãi khắp nơi, cỏ cây đất đá xung quanh đều hóa thành bột mịn.

Nơi đây hình thành nên một tràng vực vô hình, hủy diệt vạn vật bên trong!

Ba đại cường giả sắc mặt trắng bệch, cả người run bần bật, tất cả đều dùng hết khả năng xông ra ngoài thế nhưng không thể nào thoát được.

Linh giác của họ vô cùng nhạy cảm, họ cảm nhận được rất rõ ràng, cái tròng mắt kia đã khóa chặt bọn họ, nơi đó bị nhiễm máu thế nhưng không biết bao nhiêu vạn năm đã trôi qua rồi nhưng vẫn không hề bị xóa đi.

"Không xong!" Cường giả Minh thổ hét lớn.

Ở phía sau bọn họ, vấn đề không chỉ là tràng vực kia mà ánh đen trên tế đàn cũng chiếu rọi, gợn sóng màu đen khuếch tán, nhìn thì nhẹ nhàng mềm mại thế nhưng còn đáng sợ hơn cả tiên kiếm.

Những nơi mà gợn sóng đó lướt qua thì không có thứ gì ngăn cản được, ngọn núi đá lớn đều bị gọt đứt, chỉ cần thứ này vừa tiếp xúc là tất cả hóa thành tro bụi.

"Ta không muốn!"

Xuyên sơn giáp rống lớn, nguy cơ cỡ này đã vượt quá tưởng tượng của họ, sinh linh đã nhen nhóm Thần hỏa đều chẳng là gì, không có chút sức phản kháng.

Trong lúc này, cái đuôi bạc của nó bị gợn sóng chạm trúng, vảy da tróc ra, máu thịt be bét, cái đuôi bị cắt đứt một đoạn dài rồi hóa thành tro tàn.

Xuyên sơn giáp triển khai bí pháp, trong miệng không ngừng dâng lên tinh quang, đó chính là máu huyết trong người của nó đang thiêu đốt, tiêu hao tiềm năng của sinh mệnh để tăng nhanh tốc độ chạy trốn.

"A..."

Dương Ly cũng kêu to, phía sau lưng hắn tiếp xúc với gợn sóng lập tức máu tươi đầm đìa, hắn vận dụng phương pháp cấm kỵ rời đi xa, trong lòng sợ hãi tới cực điểm.

Hắn vốn là thiên tài của học viện Âm Dương, tuổi không tính là lớn nhưng đã được gọi là cường giả, nhưng hiện tại lại sợ hãi như chó mất chủ.

Lần này sợ còn nghiêm trọng hơn cả lần Thạch Hạo gặp phải trước kia, tế đàn cảm ứng được có kẻ mạnh mẽ xâm lấn, dường như nó có ý chí cảm thấy đây là tế phẩm tốt nhất.

Thạch Hạo nhìn hết mọi việc đang xảy ra nên giật nảy mình, nó chỉ có một động tác đó chính là tiến vào thế giới Hộp báu đồng thau và cầm Vạn linh đồ trong tay, còn lại đều mặc cho số phận tới đâu hay tới đó.

Lần trước sống sót âu cũng là do may mắn, lần này không biết sẽ ra sao? Nó không biết được.

Cảm giác chẳng hề dễ chịu chút nào, toàn bộ đều dựa vào vận mệnh, không nằm trong tầm kiểm soát của bản thân, bất lực và bị động.

Chỉ có thể lặng yên chờ đợi, đây chính là lựa chọn bất đắc dĩ, sao lại giao vận mệnh của mình cho người khác?

Thế nhưng, Thạch Hạo cùng đường hết lối, thật sự không có bất kỳ biện pháp nào cả, phàm là có một tia hi vọng thì nó cũng sẽ không bao giờ chấp nhận tình cảnh như thế này, đây là đang chịu chết.

Hộp đồng thau vừa chạm với gợn sóng đen thì lập tức bị hao tổn, nó trở nên trong suốt, cảnh vật của ngoại giới đều có thể thấy được rõ ràng. (DG - Thằng Đông viết nhầm không biết, người ở bên trong đều có thể quan sát cảnh tượng bên ngoài mà ta???)

Thạch Hạo cầm Vạn linh đồ trong tay, vẻ mặt bình tỉnh, cứ thế đợi chờ, chết thì chết, chết cùng ba đại cường giả, còn nếu có thể sống sót thì sẽ giết sạch ba tên Thần kia.

Ba đại cường giả trốn rất nhanh thế nhưng khó mà thoát khỏi được, đồng thời trên tế đàn bay lên một vật xẹt qua hư không, hóa thành vĩnh hằng trấn áp xuống.

"Cái gì?" Thạch Hạo giật mình, lần này khúc xương tay màu vàng kia bay lên, tiêu diệt kẻ xâm nhập.

"Không!" Xuyên sơn giáp sợ hãi hét lớn, vảy trắng cả người phóng ra tịnh khí diễn biến thành thần văn để bảo vệ bản thân thế nhưng chỉ vô dụng.

Xương tay màu vàng này quá nhanh, ánh vàng khắp trời, cực tốc tiến lên không trung rồi chém mạnh xuống, đánh thẳng xuống phía sau người của nó.

Bụp!

Chỉ một đòn nhưng cốt chưởng màu vàng kia đã ép hơn nửa thân thể của Xuyên sơn giáp tới nát bét, từ ngực trở xuống đều hóa thành thịt nát.

Thần uy không cách nào tưởng tượng được!

Một sinh linh đã nhen nhóm Thần hỏa, dưới cốt chưởng này lại nhỏ yếu như sâu trùng, nghiền ép một cách dễ dàng, không có chút sức đánh trả nào cả.

Quan trọng nhất là, khúc xương tay màu vàng này chẳng hề tạo ra gợn sóng gì, cũng chẳng hề có phù văn, đây chỉ là công kích vật lý thuần túy, dựa vào sự cứng rắn và sức lực cực mạnh của mình đập nát sức phòng ngự kinh

người của Xuyên sơn giáp.

"Không xong rồi!" Bộ xương của Minh giới cũng kêu to, hai cánh vỗ mạnh hận không thể xông thẳng lên cửu tiêu, vượt giới trốn đi.

Nhưng, đều vô dụng, cốt chưởng màu vàng ấy nhẹ nhàng vạch một phát, đôi cánh chim của gã nổ tung ngay tại chỗ, lông trắng héo úa, bay lượn đầy trời.

Đồng thời, cốt chưởng ép xuống, khung xưng của gã đầu tiên là tan rã, tiếng răng rắc vang vọng, khung xương giải thể, tất cả đều bị đánh gãy và hủy diệt.

Cuối cùng, Thần của Minh tộc chỉ còn mỗi cái đầu lâu lăn về nơi xa, tựa như vẫn không hề từ bỏ hi vọng chạy trốn.

"Bảo vệ!"

Mà bên kia, Dương Ly cũng hét lớn, tóc bạc tung bay, hắn lấy ra một cái lư đồng bề mặt lồi lõm, tổn hại không thể tả nổi.

Đó chính là Lò luyện hư không, khi vượt giới thì phù văn đã bị hủy toàn bộ, không có bất kỳ quy tắc nào cả nhưng nó vẫn còn đặc tính cứng rắn, khó mà hủy diệt được.

Nếu không phải không trốn được thì Dương Ly đời nào lấy ra tàn khí này, đây tựa như liều một phen vậy.

"A..."

Đầu lâu của Minh thổ, một nửa nhỏ thân thể của Xuyên sơn giáp, tất cả đều hét lớn đồng thời vọt tới, cùng đường mạt lộ, đây là lựa chọn duy nhất.

"Keeng!"

Nắp lò khép kín, ba Thần trốn ở bên trong, sắc mặt trắng bệch, trong lòng sợ hãi, tàn thể thì run rẩy, vẻ sợ hãi trước giờ chưa hề trải qua. Sau khi

nhen nhóm Thần hỏa, thân phận của bọn họ trở nên siêu nhiên, ở trong học việc bộ tộc của từng người thì họ đều là cường giả, cao cao tại thượng, cũng không biết bao nhiêu năm rồi mới hoảng sợ như thế này.

"Keeng!"

Xương cánh tay màu vàng chém xuống, đánh thẳng lên thân Lò luyện hư không, tiếng ngân vang trời, mới đòn đầu tiên mà đã khiến thành lò lủng một lỗ lớn.

"Cái gì?!"

Cặp mắt của ba Thần biến thành đen thui, cả người vô lực ngồi ở nơi đó, vẻ mặt sợ hãi, vậy sao chống lại nữa chứ? Lò luyện hư không kiên cố không thể phá, ngay cả mấy Thần cũng không thể xuyên thủng được, nhưng hiện tại không cách nào phòng ngự được.

Tế đàn này cổ quái cỡ nào chứ, là ai đã dâng lên tế phẩm như thế này? Quá kỳ lạ, khiến người khác tuyệt vọng.

"Keeng!"

Xương tay màu vàng hạ xuống lần hai, năm xương ngón tay xuyên thủng rồi xé nát hoàn toàn lò luyện.

Lò luyện hư không cứ như là vỏ quýt khô bị người khác bóc ra, rơi vãi khắp nơi, ba đại cường giả xiu lơ ở nơi đó, không thể nào chống lại được.

Ngoài ý muốn là, xương cánh tay đó rút lui, không có giết chết bọn họ.

Con mắt của ba người hiện lên hào quang, hi vọng lại dâng trào, họ bắt đầu giẫy dụa thế nhưng rất nhanh lại cảm nhận được từ thiên đường rơi ầm xuống địa ngục, quả thật mất hết cả niềm tin.

Trên tế đàn, xương sọ thủy tinh kia bay lên, hốc mắt u ám vọt tới gần đó, hàm dưới mở ra hút mạnh một cái, nơi đó xuất hiện một vòng xoáy.

"A..."

Dương Ly kiêu thảm, lăn lộn trên mặt đất. Vốn, cơ thể của hắn vẫn tính là đầy đủ, thế nhưng giờ lại nhanh chóng khô héo, huyết nhục teo tóp, tinh khí bay mất.

Chỉ trong nháy mắt, hắn đã biến thành da bọc xương, hốc mắc hõm sâu, hai con ngươi lờ mờ chẳng chút hào quang.

Từ ngực trở nên của Xuyên sơn giáp vẫn còn, lúc này run lẩy bẩy không ngừng lùi về sau, nội tâm sợ hãi tới tột đỉnh, nhìn thấy xương sọ thủy tinh đang hướng về mình, nó há miệng kêu gào, không ngừng rên rỉ.

Vòng xoáy phát sáng, tàn thể của Xuyên sơn giáp cũng khô héo, vảy da bong tróc hóa thành xương khô.

Đến đây vẫn chưa có kết thúc, xương sọ thủy tinh phát sáng rồi há miệng hút xương sọ của cường giả Minh tộc vào đặt dưới hàm răng của mình, rắc một tiếng, cắt đứt đôi xương sọ của Minh tộc.

"Xin ngươi, hãy tha cho ta!" Thần của Minh tộc hét lớn.

Xương sọ thủy tinh không để ý tới, hút nhẹ một phát, ánh sáng linh hồn Minh tộc bị rút đi hơn nửa, bản nguyên của gã chớp mắt tối xạm lại.

"Đừng có giết ta... xin ngươi... tha cho ta." Dương Ly phát ra âm thanh yếu đuối, không ngường cầu xin, hắn rất muốn sống, hắn là thiên tài, không thể chết tại hạ giới này được.

Nhưng, xương sọ thủy tinh vẫn thờ ơ, đặt hắn nơi miệng cắn một phát, hút một hơi, tinh hoa linh hồn của hắn bị rút đi chín phần mười, chỉ còn dư lại chút cặn bã.

"A..."

Xuyên sơn giáp cực kỳ suy yếu ra sức kêu thảm, giãy dụa, cầu xin tha

thứ, thế nhưng vẫn không thể nào thay đổi được kết cục, nó cũng như thế, hồn lực gần như là mất hết.

Ba đại cường giả bị phế, dù cho không ai đụng tới thì họ cũng không thể sống nổi, bản nguyên mất hết, từ thiên đường rớt xuống địa ngục, vinh quang đều tắt ngủm.

Xương cánh tay màu vàng hay là xương sọ thủy tinh đều dừng lại trước Hộp báu đồng thau trong chốc lát, tựa như đang chần chừ sau đó bay về lại tế đại, vẫn không có ra tay.

Trong tiểu thế giới, Vạn linh đồ trong tay Thạch Hạo đột nhiên lại phát sáng, vạn linh hiện lên phù văn dày đặc, khí hỗn độn tràn ngập, vô cùng thần bí.

Cũng không biết qua bao lâu, nơi này mới yên tĩnh trở lại.

Thần sắc của Thạch Hạo phức tạp, nhìn khối xương ôn hòa trong tay, vật này lại lần nữa cứu nó một kiếp, nó không có chết.

"Ta vẫn còn sống." Thạch Hạo thì thào, nhưng cảm giác này vẫn không tốt tí nào, nãy là đánh cược, giao vận mệnh của mình cho người khác, không thể tự chủ. Rất nhanh, nó thoát khỏi tâm tình ấy, đi về phía trước nhấc ba tàn thể đã khô héo kia lên, nhanh chân thoát khỏi Tây Lăng giới.

Bên ngoài, non xanh nước biếc, tràn đầy sinh cơ, ánh mặt trời chiếu rọi, nghĩ tới những điều vừa trải qua thật khiến người khác nghĩ đó là mơ.

"Tại sao lại như thế..." Hai mắt của Dương Ly lờ mờ, hốc mắt lõm sâu, huyết nhục khô cạn, hắn thật sự không thể nào tưởng tượng ra được mình sẽ rơi vào kết cục như thế này.

"Ta không cam lòng mà!" Xuyên sơn giáp rít gào nhưng cực kỳ suy yêu, âm thanh phát ra tựa như muỗi kêu vậy.

Xương đầu của cường giả Minh thổ cũng chỉ còn lại một nửa, một chút

cặn bã của ánh sáng linh hồn lúc nào cũng có thể tắt, gã vô cùng uất ức, bản thân là Thần nhưng lại chết thảm như thế.

Ba người sợ hãi, giãy dụa, tuyệt vọng, còn có hối hận, thật sự không đáng mà, chỉ vì muốn giết một tên tu sĩ nhỏ bé mà lại đẩy bản thân vào kết cục thê lương như vầy.

Vốn cao cao tại thượng nhìn Thạch Hạo nhưng hiện tại lại nằm rạp ngay dưới chân của đối phương, cảm giác bi thảm như vầy khiến họ không tài nào tiếp nhận được.

Thạch Hạo nở nụ cười, hoàn toàn quên sạch tâm tình phức tạp trong Tây Lăng giới lúc nãy, nó cười tươi như hoa, dưới ánh mặt trời hàm răng sáng lấp lánh ấy tựa như càng lộng lẫy hơn.

"Sự tự tin và mạnh mẽ của các ngươi đây ư?"

Nhẹ nhàng nói một câu, nhưng lại như là dao sắc chém vào trong đầu của ba đại cường giả, khiến họ gào thét, thân thể lại héo tàn hơn nửa.

"Ức hiếp một quốc, ngông cuồng và lộ liễu cỡ nào chứ, coi sinh linh hạ giới như giun dến, tới giờ, chính mình chũng chỉ là con sâu mà thôi." Thạch Hạo lắc đầu.

Sau đó, ánh mắt của nó trở nên lạnh lẽo, khi những người này hạ giới thì huyết tế thiên địa, sinh linh đồ thán, người chết vô số, dù là giết chết họ thì món nợ này cũng không cách nào trả đủ!

Thạch Hạo lục tìm trong biển ý thức của bọn họ, nơi này sớm đã bị phá nát, mười không còn một thế nhưng thế cũng đủ rồi, nó cũng tìm được một vài tin tức trọng yếu.

Sau đó, nó đá một cước, đá văng ba cái đầu lâu này lên cao rồi nổ tung trong hư không.!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 582: Buồn Vui.

Bảy Thần hạ giới, mạnh nhất trong đó là một lão già, hắn tới từ "Tiên điện", sức chiến đấu của một mình hắn đủ gánh với bốn cường giả đã nhen nhóm Thần hỏa liên thủ lại.

"Tiên điện" vô cùng cổ xưa, vô cùng đáng sợ, có quan hệ với Cung điện Chí tôn thế nhưng đáng tiếc là, trong biển ý thức còn sót lại của ba Thần Thạch Hạo không thể nào rà xoát được.

Cường giả thứ nhì đến từ Tây Phương giáo, sở hữu Kim cương bất hoại thân, đã tu hành Trượng lục kim thân tới cảnh giới cao nhất đồng thời nắm giữa thêm mấy môn đại thần thông nữa.

Còn lại mấy Thần kia thì thực lực chỉ xấp xỉ ngang nhau, hơn thua không nhiều.

Thạch Hạo suy tính, tình thế vô cùng gay go, bốn Thần còn lại còn đáng sợ hơn, khó có thể đối phó được, phá cục như thế nào đây?

"Ta dù đột phá lên Tôn giả rồi chiến y Bất diệt kim thân lại tiến hóa lần thứ hai thì cũng chỉ đối phó với một tên, mà ai chết ai sống cũng không chắc." Nó lẩm bẩm, lông mày nhíu chặt.

Sau khi nhen nhóm Thần hỏa tương đương với việc đã siêu thoát khỏi phạm trù của con người, sức mạnh trong hồng trần không thể nào chống được, thứ này đã vượt qua toàn bộ mọi đột phá của toàn bộ đại cảnh giới.

Rõ ràng, Tây Lăng giới cũng chỉ có thể thiết kế sát cục một lần mà thôi, biện pháp đồng dạng như vậy cũng khó có hiểu quả, bốn Thần còn lại thì không đời nào giẫm lên vết xe đổ kia được.

"Làm sao bây giờ, thật sự là không còn biện pháp nào nữa sao?" Thạch Hạo khẽ nói, làm sao phá đi tử cục này chứ, trong lòng nó vô cùng nặng nề, linh cảm tới chuyện mơ hồ, chẳng lẽ mình sẽ gặp phải bất trắc ư?

Nó rời Thú sơn Tăy Lăng, bay về thủ phủ của Thạch quốc.

Trên thực tế, Thạch Hạo vừa đạt được một tin tức càng có giá trị hơn, đó chính là kết quả của mấy giáo chủ thượng giới cùng nhau suy diễn, bọn họ dự đoán được vị trí của những tọa hóa đang ở nơi nào.

Tuy rằng không thể xác định địa điểm cụ thể thế nhưng cũng có thể phân rõ phạm vi!

Đây là cơ duyên cỡ nào chứ, tin tức này vô giá thế nhưng lại vô dụng với Thạch Hạo, hiện tại mục đích duy nhất của nó chính là sống tiếp, hóa giải tình thế cấp bách này.

Chỉ là quá khó khăn, hiện nay khó lòng phá giải được.

Lúc gần tới thủ phủ Thạch quốc thì Thạch Hạo dừng lại và hạ xuống một thị trấn nhỏ, nó muốn biết tình hình của Hoàng đô hiện tại là như thế nào.

Sau khi tìm hiểu một phen thì chẳng có ai biết thủ phủ Thạch quốc như thế nào cả, nơi đó không có phong ba gì, cũng không có chiến sự gì, như là chưa từng xảy ra chuyện gì cả, như thế này thì Thạch Hạo lại càng lo lắng hơn.

"Ồ?" Bỗng nhiên, nó nhìn thấy một thiếu nữ rất quen, tuy rằng ăn mặc đơn giản thế nhưng lại ẩn hiện vẻ kỳ ảo.

Trong trấn nhỏ, cô gái kia sinh ra một ý nghĩ rồi quay đầu lại thì nhìn thấy nó, lập tức lộ vẻ kinh sợ, lấy tay che miệng, nói: "Là ngươi!"

Thạch Hạo nhớ tên nàng là Vũ Tử Mạch, từng gặp qua ở Bách Đoạn sơn, chính là một trong những song kiệt của Vũ tộc, sở hữu thiên phú Thông linh hiếm thấy trên đời, có thể dự đoán được một phần trong tương lai.

Vũ tộc bị diệt, Thạch Hạo cũng không có đuổi tận giết tuyệt, đối với một vài người già trẻ nhỏ thì đều buông tha mặc cho họ rời đi, cô gái này ngày đó cũng không có ở trong tộc cho nên đã né được một kiếp.

Vũ Tử Mạch cúi đầu, sau chốc lát nhìn đột nhiên ngẩng đầu rồi hướng về nơi đây, nói: "Muốn giết thì cứ giết."

"Ngươi đi đi." Thạch Hạo mở miệng, nó nhíu mày, tâm tư của nó hiện không ở đây, nó đang suy nghĩ làm cách nào để chống lại bốn Thần.

Đột nhiên, Vũ Tử Mạch khẽ lùi về sau, đồng thời mi tâm xuất hiện một vết nứt rồi tràn ra một tia máu, nàng nhìn Thạch Hạo, trên mặt lộ vẻ khiếp sợ và không hiểu.

Hiển nhiên, nàng đã gặp phải phản phệ, nhìn Thạch Hạo nói: "Ta nhìn tương lai, thấy cả mớ hỗn độn, lại nhìn về quá khứ, phía sau ngươi lại là hư vô."

Lần thứ hai gặp lại, nàng vẫn đưa ra tiên đoán như thế, chẳng hề khác với lúc hai người gặp nhau ở Bạch Đoạn sơn gì cả.

Thạch Hạo nghe thấy thế thì ngẩng đầu nhìn nàng, nói: "Đây là ý gì?" Nó cũng không phải là lần đầu tiên nghe thấy câu này.

"Ta không biết." Vũ Tử Mạch lau máu nơi mi tâm, nói: "Ngươi... cũng không giống như thuộc về sử sách cổ xưa gì. Có thể, ngươi... muốn biến mất trên đời này."

Nếu là ý sau thì Thạch Hạo hiểu, hiện tại nó lúc nào cũng sẽ chết đi. Nhưng với ý trước thì đầu óc của nó trở nên mơ hồ. Nó phất phất tay rồi đi xa, hiện giờ không có tâm tư để suy nghĩ nhiều.

Thạch Hạo yên lặng trở lại Thạch đô, trong cung điện vô cùng quạnh quẽ, tinh thần của bọn thị vệ thì uể oải suy sụy nhưng cũng không có ngủ nghỉ nơi này.

"Bằng Cửu!" Sau đó, Thạch Hạo gặp Bằng Cửu ở trong một trang viên hoàng gia, hắn đang ở đây để dưỡng thương, cũng may là không có nguy hiểm tới tính mạng.

"Bệ hạ... người vẫn còn sống!" Thạch Hạo khiếp sợ, không nói là hắn, phàm là người trong hoàng cung đều nhận định, Thạch Hạo nhất định sẽ chết trong khi còn trẻ.

Ai mà nghĩ được nó lại còn sống và bình an trở lại, khiến cho Bằng Cửu trợn tròn hai mắt, kích động đến nỗi không biết nói gì cho phải.

Sau đó, đám Chiến vương, Minh Vương nghe được tin thì đều vọt tới, những người này vô cùng kinh hãi và vui sướng cực độ, có thể nhìn thấy Thạch Hạo, chuyện này quả là kỳ tích!

Dẫn ba Thần rời đi, đọ sức với bọn họ vậy mà còn có thể sống sót, chẳng lẽ ba đại cường giả kia đều chết cả? Nghĩ tới khả năng này, trái tim của bọn họ như nhảy ra khỏi yết hầu.

"Bệ hạ, người đã giết bọn họ?"

"Đều chết cả." Thạch Hạo đáp.

Những người này hoảng sợ, sau đó trong mắt bọn họ lóe lên ánh sáng mừng rỡ, bọn họ vui mừng tới run rẩy.

"Thanh Phong đâu rồi?" Thạch Hạo hỏi, nãy giờ vẫn không thấy nó đâu cả.

Nói về chuyện này thì vẻ mặt của mấy người tối sầm lại.

Thạch Hạo không để ý an nguy của bản thân dẫn dụ ba Thần rời đi, Thanh Phong thì lòng như lửa đốt, sợ nó chết đi nên đã lên tế đàn rời đi, mục đích là mời cao thủ tới cứu viện.

Chắc chắn, Thanh Phong đã tới Thạch thôn, mời Bóng Lông còn có cả

tiểu Hồng nữa.

Mà cũng vào lúc đó lại xảy ra hai việc, chuyện thứ nhất chính là có một Thần tìm tới muốn gặp ba đại cường giả là Dương Ly, Xuyên sơn giáp và Minh thần, lúc này thì Bóng Lông và tiểu Hồng vừa khéo đụng phải thì lập tức khai chiến, giết thẳng vào trong Đại hoang.

Kết quả như thế nào thì vẫn chưa biết được!

Còn có một việc nữa là, có một Thần khác lại xuất hiện ở phế tích btc, hủy diệt tất cả những gì đang xây dựng lại, rồi dò xét nơi đó như đang tìm kiếm thứ gì đó, tựa như muốn mở ra Thánh viện thượng cổ vậy.

Thạch Hạo nghe thấy thế thì trong lòng kinh hãi, Bóng Lông và tiểu Hồng cũng xuất thủ thế nhưng bọn họ chỉ vừa mới nhen nhóm Thần hỏa, còn cách một khoảng với bảy Thần (DG - Bốn Thần chứ nhỉ.), quyết đâu như thế chính là tự sát.

Thế nhưng nó cũng không thể trách Thanh Phong được, một thiếu niên yếu đuối tức giận, sợ mình chết đi nên đã liều lĩnh phát huy tất cả sức mạnh hòng cứu viện mình.

"Tên Thần xuất hiện trong hoàng cung là người phương nào?" Thạch Hạo cô gặng giữ nhịp hô hấp bình tĩnh, lời nói nhẹ nhàng.

"Cường giả của Tây Phương giáo, có tu Trượng lục kim thân, bên ngoài thân thể bùng cháy ngọn Thần hỏa vô cùng đặc biệt." Bằng Cửu nói.

"Cái gì?!" Thạch Hạo nghe thấy thế thì toàn thân lạnh lẽo, từ ba Thần kia nó biết rõ, sức chiến đầu của tên cường giả Tây Phương giáo đã nhen nhóm Thần hỏa này xếp thứ hai trong bảy người.

Sau nửa canh giờ, Thạch Hạo chạy tới sâu trong dãy núi kia thì nhìn cảnh tượng chỉ là núi non sụp đổ, mặt đất hóa thành dung nham đang cuộn trào, nơi đây hoàn toàn yên lặng.

Nó cẩn thận quan sát, lông chim đỏ đậm nhuốm máu đâu đâu cũng có, đó chính là tiểu Hồng!

Sau đó, nó lại thấy đoạn thiết côn bị bẻ gẫy cùng với da lông màu vàng, đó chính là Bóng Lông!

Thạch Hạo muốn rách cả mí mắt, huyết dịch sôi trào, tất cả những thứ này chứng tỏ rằng, hai tên kia đã chết. Nó thậm chí còn nhìn thấy một vài cộng lông cánh Chu tước đã cháy khét, một mảng lông vàng và tàn cốt dính đầy máu của Bóng Lông. Thứ này càng thể hiện, hai đại cường giả này hơn nửa đã chết rồi.

"A..." Thạch Hạo gào thét, cứ như là con dã thú bị thương vậy, nó khó lòng mà tiếp nhận được kết quả này.

"Ta không chết thì các ngươi chết!" Ánh mắt của nó đỏ au, khi còn nhỏ nó đã bắt Bóng Lông về, bầu bạn cho tới lúc trưởng thành, tình cảm đôi bên vô cùng thân thiết, mà tiểu Hồng miệng mồm tuy nói là không tha thế nhưng lại vô cùng yêu thích Thạch thôn, giúp nó bảo vệ nơi đó.

Làm sao có thể chết chứ, chuyện thảm như thế nào sao lại xảy ra, nó không tài nào chấp nhận được!

Nên biết, sau trận chiến ở biên giới phía Tây kia, hai đại cường giả này trở lại Thạch thôn nhưng cũng không có mang theo pháp khí Chân Thần, vậy giờ lấy gì mà chiến đấu? Đặc biệt là cái tên cao thủ Tây Phương giáo xếp thứ hai trong bảy Thần kia, so với Dương Ly, Xuyên sơn giáp hay Minh thần thì đều lợi hại hơn!

Thạch Hạo như tên điên ra sức tìm kiếm, lần nữa lại thấy một mảnh xương có da lông máu huyết của Thạch Hạo, cũng phát hiện một đoạn cánh khác của tiểu Hồng, việc này càng khiến nó điên tiếc hơn, ngửa mặt lên trời gào thét.

Thạch Hạo khóc lóc, lần đầu tiên nó đau lòng như thế, từ khi rời khỏi

Thạch Hạo tới giờ nó vẫn hát vang tiến mạnh, quét ngang đối thủ, trước giờ chưa bao giờ gặp phải thảm sự như thế này.

Trong mắt người đời, nó chính là thiên tài, là thiếu niên Chí tôn vô địch. Ở Hư thần giới, nó là Hùng hài tử nhân thần cộng phẫn, một đường hát vang khó gặp đối thủ.

Chưa một ai thấy mặt yếu đuối lúc này của nó, lúc này Thạch Hạo khóc rống nằm trên mặt đất, nâng tàn cốt và da lông của Bóng Lông, ôm lấy cánh của tiểu Hồng, đau khổ muốn chết đi.

"Tao không muốn bọn mày chết, tao muốn bọn mày sống!" Nó đau đớn và buồn khổ, nước mắt không ngừng lăn xuống.

Vào lúc này, nó mới chính là một thiếu niên mười lăm tuổi chứ không phải tiểu Thạch kinh kiễm kỳ tài trong mắt người đời, nó lộ vẻ bất lực, vô cùng căm tức.

Thạch Hạo tìm khắp dãy núi, cuối cùng buồn bã rời đi.

Nó về thẳng hoàng cung, cẩn thận mở ra một thông đạo sau đó xóa hết dấu vết, lúc này mới tiến vào rồi tới Thạch thôn.

Vốn là, dù thế nào nó cũng sẽ không trở lại, sợ vạn nhất dẫn tới mầm họa thế nhưng trong lòng nó giờ rất đau buồn, không suy nghĩ thêm gì nữa, ngay cả thở nó cũng thở không nỗi nữa là, tâm thần đều như muốn bốc cháy.

Vừa mới tới nó đã nghe thấy tiếng khóc lóc, rất nhiều đứa nhỏ đang lau nước mắt, một vài chàng trai trưởng thành đều lộ vẻ bi ai, toàn bộ Thạch thôn chìm trong bầu không khí ngột ngạt.

Thạch Hạo rời khỏi tế đàn, nhìn thấy Thanh Phong đang quỳ trên mặt đất, nó đang khóc, nơi đó có một quan tài.

"Bóng Lông, tiểu Hồng!" Thạch Hạo hét lớn, há miệng phun ra ngụm máu, nước mắt càng đầm đìa, nói: "Bọn mày chết thảm quá!"

Lúc này, toàn thôn trở nên yên lặng, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn nó, nhất thời chỉ biết ngây người, Thanh Phong thì nhảy dựng lên nhìn chằm chằm khuôn mặt của nó.

"Con mẹ nhà nó... ai đang trù ta đó." Đúng lúc này, âm thanh suy yếu của Bóng Lông truyền tới.

Sau đó, tiếng kêu to của tiểu Hồng cũng vang lên.

Thạch Hạo lập tức sửng sốt, không thể tin vào tai mình nữa, rồi nó nhìn thấy Bóng Lông và tiểu Hồng, trong mắt từ đau khổ tột cùng chợt niềm vui như vỡ ào, kêu lên một tiếng.

Cũng trong lúc đó, mọi người Thạch Hạo đều kêu lên, đồng thời chạy tới.

"Hạo nhi, chúng ta cứ tưởng con đã chết rồi, bị ba tên Thần chết tiệt kia giết chứ."

"Tiểu Hạo thúc, thúc vẫn còn sống, vui quá!"

...

Mọi người ùa tới rồi nâng nó lên cao, sờ soạng đủ chỗ, tất cả đều nở nụ cười, trong ánh mắt vui sướng là những dòng nước mắt vui mừng.

Lúc này Thạch Hạo đã rõ, quan tài kia là chuẩn bị cho nó, ai cũng nghĩ rằng nó đã chết, cũng không phải đang mai tán cho Bóng Lông và tiểu Hồng.

"Ai cũng còn sống, cảm giác này thật là sướng." Thạch Hạo lau đi nước mắt, lầm đầu tiên lộ vẻ thẹn thùng trước mặt mọi người.

Nó nhìn thấy Bóng Lông và tiểu Hồng, hai đại cường giả này quả nhiên là bị trọng thương, nửa thân dưới của Bóng Lông đã đứt rời, hoàn toàn biến mất, mà đôi cánh của tiểu Hồng cũng bị xé tan, ai cũng bị thương nặng nề.

Hai tên này vẫn còn sống, những tổn thương này cũng không là vấn đề

gì, sinh linh đã nhen nhóm Thần hỏa thì sức hồi phục cực mạnh, sớm muộn gì cũng có thể mọc lại những thứ kia.

"Tao còn tưởng rằng bọn mày chết cả rồi." Thạch Hạo nói.

"Xém tí nữa là đi đời rồi, Kim thân của tên kia quá mạnh, cơ bản đánh không lại." Bóng Lông nhe răng nhếch miệng nói, vết thương thì chằn chịt, ngay cả bản nguyên cũng bị thương tổn.

Tiểu Hồng cũng như thế, trên người không có chỗ nào lành lặn, đặc biệt là Phù cốt nguyên thủy đã bị đánh nứt, chuyện này vô cùng nghiêm trọng, không tốn một hai năm thì không cách nào hồi phục như cũ.

"Không sao, ở đây tao có Hoàng kim dịch của thần thụ Thái dương, bọn mày mỗi người một giọt, trong vòng nửa năm nhất định hồi phục lại như cũ!" Thạch Hạo nói rồi lấy ra bình ngọc đưa mỗi người một giọt.

Nó tổng cộng có ba giọt, trong đó một giọt đưa cho ba mẹ, còn dành hai giọt để cho hai đại cường giả này.

"Tên cường giả Tây Phương giáo gia đâu?" Thạch Hạo hỏi.

"Chết rồi, khổ lắm mới bị chúng ta giết." Tiểu Hồng nói.

"Hắn chết rồi?" Thạch Hạo không ngờ được, chuyện này có gì không đúng, Bóng Lông và tiểu Hồng dùng thứ gì để đấu lại với cường giả xếp thứ hai này, hai bên chênh lệch quá lớn.

"Vận dụng tổ khí của Thạch thôn." Bóng Lông nói.

Thạch thôn có hai tổ khí, gồm một khối cốt và một tấm da thú, lần này Bóng Lông và tiểu Hồng mở ra phong ấn của hai cổ khí, thứ này còn lại hại hơn pháp khí Chân Thần của hoàng cung Thạch quốc tới hai phần.

Thạch Hạo ngây người, nói: "Cho dù là thế, thì cũng khó mà giết được tên kia?"

"Chính xác, chúng ta cũng chỉ vửa mới nhen nhóm Thần hỏa mà tên cường giả Tây Phương giáo kia đã nhen lửa hơn trăm năm, mạnh mẽ vô cùng, thực lực hơn xa cường giả cùng cấp." Tiểu Hồng nói.

Mấu chốt chính là, bọn chúng mang theo một cổ khí khác của Thạch thôn, là Hắc đỉnh.

Dược đỉnh rất thần bí, thường ngày chẳng biết là gì, chỉ có dùng để luyện dược là tốt nhất, lúc luyện đan bằng chân huyết của hung thú Thái cổ thì mới có dị thường xảy ra.

Bóng Lông và tiểu Hồng nghe theo lời đề nghị của Thanh Phong là mang theo cái đỉnh này, vào lúc quan trọng thì cái đỉnh này hiển lộ ra chỗ thần kỳ của mình, sức phòng ngự kinh người, núp ở trong đó thì có thể tránh thương tổn tới chín phần mười.

Hơn nữa, quan trọng là, lúc bọn nó sắp chết thì cái đỉnh này lại phun ra một tia đan hỏa đốt tên cường giả Tây Phương giáo kia thành tro bụi.

"Chuyện này..." Thạch Hạo cứng họng, cái đỉnh này quả nhiên là thần bí, nó vẫn luôn cảm thấy vật này rất phi phàm, không ngờ rằng không chỉ dùng để luyện bảo dược mà còn có lực công kích mạnh mẽ như vậy.

Thạch Hạo không ngờ tới, cường giả xếp thứ hai trong bảy Thần lại bị giải quyết như vậy.

"Đỉnh đâu rồi, tao phải dùng nó để đi tiêu diệt mấy tên Thần khác!" Thạch Hạo nói.

Hiện tại, phong thanh vẫn chưa có truyền đi, dù là nó giết ba Thần hay Bóng Lông và tiểu Hồng đánh gục sinh linh đã nhen nhóm Thần hỏa Tây Phương giáo kia, thì vẫn chưa có bại lộ gì cả.

Nó muốn dùng cái đỉnh này để đi tiêu giết cái đám Thần chết tiệt kia, giải quyết mầm họa này.

"Nó biến mất không còn tăm hơi nữa rồi." Bóng Lông thở dài.

Nó và tiểu Hồng hợp lực không chế, mà cái đỉnh kia lại vô cùng thần bí, sau khi phát ra một tia đan hỏa dễ dàng tiêu diệt cao thủ Tây Phương giáo kia thì lập tức biến mất trong ánh lửa.

Từ buồn bã tới vui sướng, từng chuyện từng chuyện một, bất ngờ liên tiếp xảy ra khiến Thạch Hạo mất cảm giác, khi nghe được Hắc đỉnh đã biến mất thì nó ngạc nhiên chứ không quá khiếp sợ, chỉ là thấy đáng tiếc mà thôi.

"Ta mơ hồ nhìn thấy, cái đỉnh đó như rạn nứt, lớp vở kim loại đen ở bên ngoài tróc ra thì nó lại trắng noãn như ngọc, trở thành một cốt đỉnh, lúc này mới biến mất." Tiểu Hồng nói.

Nó hiểu thần thông Hỏa đạo, lúc Hắc đỉnh phát ra đan hỏa thì nó vô cùng mẫn cảm, tựa như nhìn thấy màn này, cốt đỉnh màu trắng biến mất trong ánh lửa.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 583: Chiến Y Niết Bàn.

"Một cốt đỉnh trắng noãn?" Thạch Hạo ngạc nhiên, nó không hề nghĩ tới sẽ xảy ra biến hóa như thế này, thế nhưng tiếc rằng đã chậm, đỉnh này đã biến mất.

Tổ khí của Thạch tộc quả nhiên thần bí và bất phàm như thế, vượt xa dự liệu của mọi người.

"Làm sao chừ, còn lại ba Thần, sao mà chống lại được, làm cách nào để giải quyết mối họa lớn này." Thạch Hạo lẩm bẩm, nó không nghĩ ra bất kỳ biện pháp nào cả, chỉ có thể dùng tính mạng để đối mặt.

"Ngươi tới đó chẳng khác nào đi chịu chết." Bóng Lông nói, vừa nói vừa nhe răng, cả người đều thương tích, nửa thân dưới đều biến mất, lông vàng mờ nhạt.

Cũng may là sau khi nuốt gọt Hoàng kim dịch vào, thì bảo cốt nguyên thủy quan trọng nhất trong cơ thể của nó đã khép lại, toàn bộ tinh khí thần cũng tập trung về nơi đó, bắt đầu trị liệu.

"Đừng ngu ngốc tới đó, đừng coi vận mệnh của bản thân là trò đùa." Có mấy vị thúc thúc trong tộc tới khuyên bảo.

Làm hay bỏ, nếu làm thì làm bằng cách nào? Thạch Hạo suy tư, những tên Thần này nhất định sẽ tìm tới nó, bởi vì bọn họ đã đồng ý với Minh chủ và Chí tôn của Ma Quỳ viên là phải giết chết nó.

Nếu như nó không xuất hiện thì Bảy thần(??? - Ba Thần chứ nhỉ) chắc chắn sẽ trút cơn giận lên người khác, tới lúc đó sẽ vạ lây tới người bên cạnh, gây họa cho Thạch quốc.

Nó muốn một mình đối mặt, cứ trút hết lên đầu nó là được, không muốn người thân rơi vào hiểm cảnh, có nên mới cố ý tới nếu không thì đời nào có người không coi trọng sinh mệnh của mình, biết nguy hiểm vẫn còn muốn tới chịu chết chứ.

"Tiểu ca ca, ca đừng đi nghe." Thanh Phong nói, trước đây không lâu Thạch Hạo không để ý an nguy của bản thân, chạy tới hoàng cung rồi dẫn dụ ba Thần rời đi để cứu bọn nó, bản thân nó thì suýt chút nữa bỏ mạng.

"Tiểu Hạo thúc, thúc cũng đừng đi chết mà."

"Đúng đó, tiểu Hạo thúc, thúc đừng bỏ chúng cháu lại, mấy ngày rồi ai cũng đau lòng gần như chết đi, đừng như vậy mà."

"Ta vẫn có một tia hy vọng." Thạch Hạo nói, an ủi mọi người, nó không có lựa chọn khác, không muốn tai ương tới mọi người nên chỉ có thể đi mà thôi.

Hơn nữa, trong số ba Thần có một người tách ra, đây có thể là cơ hội tốt để diệt trừ, bóp chết mầm họa!

Nó lấy ra chiến y Bất diệt kim thân đưa tay vuốt nhẹ, thứ này như là một khối thép, bình thường thì chỉ to bằng nắm tay, ánh sáng xám xịt.

"Dựa vào bộ chiến y này cũng không xong." Tiểu Hồng lắc đầu.

Báu vật thời Thái cổ, truyền thừa tới giờ nhưng đã hư hại không thể tả nổi, tuy rằng đã chữa trị mấy lần nhưng vẫn kém xa thời huy hoàng, khó mà chống lại được cao thủ cấp cao được.

Đám Dương Ly, Xuyên sơn giáp, Minh thần khi nhìn thấy chiến y Bất diệt kim thân này thì từng nói, giá trị của món pháp khí này đối với bọn họ coi như là rất rất, có thể tham khảo phù văn và các vật liệu quý giá, chứ mà để dùng để thực chiến thì tựa như không đủ.

"Ta có một vật liệu, cũng có thể khiến nó tiến hóa ngay lập tức." Thạch

Hạo lấy ra một cục đá đỏ tươi.

Cục đá này lượn lờ ánh đỏ, bên trên có rất nhiều hoa văn tựa như là lông chim của Phượng hoàng vậy, thể hiện toàn bộ áo nghĩa huyền diệu, vô cùng thấn bí.

Không cần nói nhiều, đây là một "tài liệu quý giá".

"Đây là gì?"

"Hoàng Văn thạch." Thạch Hạo nói, lúc đi tới Thần sơn Nam Vẫn để giải quyết ân oán, ông lão tự xưng là Nam Vẫn kia đã đưa cho nó một bảo liệu hiếm có trên đời.

Cục đá như thế này dù là ngàn năm vẫn khó mà nhìn thấy được, tìm khắp thế gian cũng khó mà thấy được, nếu như hòa vào trong bảo cụ thì có thể khiến thứ đó niết bàn, tăng lên cấp bậc.

Thạch Hạo vẫn không nỡ dùng, bởi vì quá lãng phí. Nó đọc rất nhiều cổ thư, tìm hiểu rất kĩ thì phát hiện, nếu đồng thời dùng với nhiều loại bí liệu khác nhau nữa thì mới có hiệu quả tốt nhất, bảo đảm sẽ thành công.

Đáng tiếc, tìm khắp nội khố Thạch quốc cũng không thể tìm thêm bốn loại bí liệu, cho nên nó vẫn chưa có sử dụng.

Nhưng mà, nó sớm đã chuẩn bị kỹ lưỡng, một khi quyết định liều mạng, không có con đường nào để chọn thì lập tức hòa tan Hoàng văn thạch vào trong chiến y Bất diệt kim thân, mặc kệ thành công hay không thì cũng phải thử.

Giờ không còn cách gì nữa, chỉ có thể mạo hiểm thử một lần, nếu như thành công thì chiến y Bất diệt kim thân sẽ tăng cấp, còn nếu thất bại thì coi như phung phí một thần liệu hi thế vậy.

"Thứ tốt, nếu làm thế thì quá phí, nếu thất bại..." Bóng Lông và tiểu Hồng đều nói thế.

Thạch Hạo sao mà không biết được chứ, nhưng chỉ có thể làm như thế thôi.

"Ầm!"

Áng lửa vọt lên, Hoàng văn thạch nóng chảy, còn có mấy vật liệu khác cũng bắt đầu phân giải hóa thành chất lỏng lóng lánh nhập vào trong chiến y Bất diệt kim thân.

Trong Thạch thôn vang lên tiếng phượng hót, con phương bay lên trời cao, liệt diễm bốc cháy, chiến y màu đen lơ lững phát ra những tiếng vang kèn kẹt, tựa như muốn nứt ra.

"Không xong!"

Không cần nói là Bóng Lông hay tiểu Hồng, dù là tộc nhân trong thôn cũng biết được tình huống không ổn lắm, chiến y này muốn giải thể.

"Cố hết sức." Thạch Hạo bình tĩnh, sớm đã chuẩn bị tâm lý, vật liệu không đồng đều, có thể sẽ phung phí Hoàng văn thạch, không cách nào cưỡng cầu được.

Nó khống chế đạo hỏa, vận chuyển phù văn gia trì trên mặt của chiến y, cố gắng không cho năng lượng xung kích quá mức mạnh mẽ, mặc dù khối kim loại đen kia vẫn phát ra những tiếng vang, toàn bộ rạn nứt.

Nói tóm lại, vết rạn nứt trên khối kim loại quá nhiều, Hoàng văn thạch quá bá đạo, là thuộc về kỳ trân đỉnh cấp thế gian, sau khi hòa tan vào thì lập tức phát sinh xung đột, tạo thành sự phá hoại.

"Rắc!"

Tiếng kêu giòn tan vang lên, chiến y Bất diệt kim thân giải thể nát thành mấy miếng giữa hư không, việc này khiến mọi người kinh ngạc bật thốt thành lời, sau đó là vô cùng tiếc nuối.

"Đáng tiếc!" Tộc trưởng Thạch Vân Phong thầm than.

Ngay cả Thạch Hạo dù đã chuyển bị tâm lý thì lúc này cũng thở dài, vô cùng tiếc nuối.

"Ồ?"

Đột nhiên, mọi người thất kinh, tiếng phượng hót lại vang lên, một con Phượng hoàng đỏ đậm xuất hiện thế nhưng nó dài chỉ có một thước bao quanh lấy những mảnh vỡ kia, ánh sáng nóng hực truyền tới cô đọng lại thành một chùm sáng.

"Thành công rồi!" Thanh Phong kinh hãi kêu lên, những người khác cũng trợn tròn mắt.

Đây tựa như là Phượng hoàng niết bàn vậy, lông chim màu đỏ thắm bay xuống, chim thần kêu to, cuối cùng cô đọng lại thành hình dạng một quả trứng đỏ tươi óng ánh hừng hực bốc cháy.

"Ầm!"

Tiếng rung mạnh vang lên, phù văn đan dệt trong thiên địa, hòa quang vô số, một bộ giáp cao bằng nắm đấm xuất hiện, tựa như là một người tí hon màu đen bằng kim loại vậy.

Đồng thời, thi thoảng người tí hon lại tỏa ra một ít xích hà, ảo diệu vô cùng, thần bí khó lường.

Quá trình này vô cùng ngắn, Bất diệt kim thân hoàn thành một lần niết bàn, cấp bậc tăng lên một bước dài so với trước kia, ánh sáng ô kim lấp lánh, vừa nhìn là biết thần vật, có bí lực lưu chuyển.

Thạch Hạo khống chế, phực, nó bốc lên thần diễn, tựa như Thần hỏa nhen nhóm, như là một vị Thần chỉ cao bằng nắm đấm nhưng khí tức lại cực kỳ mạnh mẽ!

"Hoàn thành, bộ giáp này có thể chống lại được với cường giả nhen nhóm Thần hỏa rồi, niết bàn thành công!" Tiểu Hồng vui mừng, thứ bảo cụ như thế này quả nhiên ảo diệu.

Có thể suy ra được, thời Thái cổ khi nó không bị hư hại thì sẽ kinh khủng cỡ nào chứ, chẳng trách từng gợi lên trường máu me khiến các thế lực lớn đều thèm thuồng.

"Nếu không bị thương, khi mặc vào thì nhất định có thể giết chết một hai tến Thần kia." Bóng Lông nói, nóng lòng muốn thử.

"Mày vẫn nên dưỡng thương cho tốt đi." Thạch Hạo lắc đầu, từ khi vừa mới bắt đầu nó đã không muốn cho Bóng Lông và tiểu Hồng dính vào chuyện này rồi.

Hai đại cường giả này cũng chỉ vừa mới nhen hóm Thần hỏa, mặc vào bộ chiến y này mà có thể giết chế một vị Thần, nếu như bại lộ thì chắc chắn phải chết.

Bởi gì, có tổng cộng bảy Thần hạ giới, chỉ cần hai ba người cùng xuất hiện thì khó mà giải quyết được. Huống chi, trong đó còn có hai tên mạnh mẽ cực kỳ, khó mà chống lại được.

Nếu không phải Thanh Phong mời Bóng Lông và tiểu Hồng thì Thạch Hạo sẽ không đời nào để bọn chúng dính vào tình thế nguy cấp kia, nó nguyện chính mình gánh hết, không muốn người thân dùng mạng để đánh cược.

Hiện giờ, Bóng Lông và tiểu Hồng đều thương nặng gần chết, trong lòng nó vô cùng áy náy.

"Vậy cũng không được, chúng ta nếu như không có bị thương, dung hợp với bộ chiến y này thì có thể giết một tên, mà cảnh giới của ngươi nói chung lại vẫn quá thấp." Tiểu Hồng nói.

"Ta có một viên tiểu Niết bàn đan, vào lúc mấu chốt nuốt vào thì có thể

tiến thẳng vào cảnh giới Tôn giả." Thạch Hạo nói.

Nếu như có một đường khác thì nó sẽ không làm như thế, nó muốn tìm hiểu Vạn linh đồ để tăng cảnh giới, dựa vào bảo dược để đột phá đại cảnh giới cực kỳ trọng yếu này, nói chung lại nó cảm thấy không đủ chững chắc.

"Sau này cố gắng củng cố, hắn sẽ không lưu lại mầm họa gì." Nó tự nhủ.

"Vẫn chưa ổn lắm, ngươi tới một mình, khó biết sống chết." Bóng Lông với tiểu Hồng cùng suy diễn rồi nói như thế, sau khi nhen nhóm Thần hỏa thì sẽ khác xa dĩ vãng, thực lực tăng lên một cách đáng sợ.

"Hiếm thấy có người tách ra, một người xuất hiện ở chỗ củ của Bổ Thiên các, nếu bỏ qua cơ hội này thì rất khó giết chết hắn được." Thạch Hạo nói.

Có thể diệt một tên thì cứ diệt cái đã, nó cũng không muốn bỏ qua cơ hội tuyệt hảo này!

Dưới sự chỉ điểm của Bóng Lông và tiểu Hồng, Thạch Hạo khắc thêm một vài phù văn đặc biệt lên chiến y Bất diệt kim thân khiến cho khí tức thần thánh của nó biến mất, trông nó có vẻ vô cùng bình thường.

Sau đó, Thạch Hạo xoay người rời đi, dứt khoát bước lên con đường của mình!

Bổ Thiên các, mấy tháng gần đây xảy ra biến hóa nghiêng trời, nơi đây đang tiến hành trùng tu một công trình vĩ đại, hàng loạt cung điện được trùng kiến ở khu vực cũ.

Chỉ mà, những ngày gần đây lại xuất hiện một vị Thần dẫn tới tai ương ngập trời, một cước mà hắn hạ xuống, ngọn núi chính của Bổ Thiên các lập tức nứt thành bốn khối, cung điện khổng lồ đổ nát, rất nhiều người dân bình thường đang xây dựng cung điện đều bị chôn vùi theo.

Bóng người này mờ ảo tựa như tan vào trong hư không thế nhưng hắn lại mạnh mẽ vô cùng, nháy mắt bùng phát ra khí tức của mình thì rất nhiều

phàm nhân ở rất xa liền thổ huyết, nơm nớp lo sợ.

Kể cả những người đang trùng kiến Bổ Thiên các cũng cảm thấy khó thở, ai nấy đều sợ hãi muốn chạy khỏi nơi đây.

"Cái gọi là Thánh viện thượng cổ ở nơi nào đây?" Bóng người mơ hồ ấy lẩm bẩm, một bước bước ra, từ trên di tích đó lập tức xuất hiện ở một địa phương khác.

Bên trên, có núi ngăn trở, có cung điện chặn lối, hắn điểm một chỉ, cả ngọn núi nổ tung, kiến trúc cùng phàm nhân bên trên đều hóa thành mưa máu.

Thần sắc của hắn hờ hững, tựa như những cảnh vật trước mắt chẳng hề tồn tại, hắn chỉ để ý tới khu Thánh viện thượng cổ kia mà thôi.

Cuối cùng, hắn ngồi yên lặng xếp bằng trên một ngọn núi đá, hắn ra sức cảm ứng khi di tích cổ đang ẩn trong hư không kia, mà xung quanh hắn lại hình thành nên một tràng vực vô hình.

"Ầm ầm!"

Phạm vi vạn trượng xung quanh, rất nhiều kiến trúc núi non hóa thành bột mịn, những người không kịp chạy trốn cũng không thoát khỏi số phận trở thành một chùm sương máu.

Lúc này, hắn yên lặng không hề chuyển động, toàn bộ tâm trí đều tập trung vào việc thăm dò, ngồi xuống một cái là đã mấy canh giờ trôi qua.

Thạch Hạo xuất hiện, từ xa đi tới lập tức nhìn thấy hắn.

"Xoẹt" một tiếng, vị Thần này mở mắt lập tức có hai tia chớp bắn mạnh ra rồi nhìn chằm chằm Thạch Hạo, cứ như là một con rồng lớn nhìn xuống một con kiến bé nhỏ, ánh mắt vô tình và lạnh lùng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 584: Thủy Tổ Tái Hiện.

Hắn ngồi xếp bằng trên núi đá, toả ra tràng vực vô hình, những đá tảng trôi nổi từ từ di chuyển trong hư không, tràn ngập khí tức mạnh mẽ.

Thạch Hạo dừng lại, trong lòng kinh ngạc, vị Thần này dường như rất mạnh, so với đám Dương Ly, Xuyên sơn giáp còn mạnh hơn, tựa như đã dung hòa với hư không mơ mồ không thể nào nhận ra, mà chỉ nhận ra đôi mắt với đầy sự sắc bén bên trong mà thôi.

Trên người của Thạch Hạo lóe lên ánh đen, chiến y Bất diệt kim thân bao trùm cơ thể, bảo vệ nó vô cùng kỹ càng nhưng mà cũng không hề tỏa ra những gợn sóng thần năng đầy mạnh mẽ gì cả. Sau khi trải qua quá trình xử lý đặc thù nên kiện chiến y đã niết bàn vẫn giống như trước kia. Nó muốn chờ đợi, ẩn nhẫn, vào lúc mấu chốt sẽ bùng phát, tặng cho vị Thần này một đòn trí mạng!

Bởi vì, cơ hội của nó không nhiều, cần phải lợi dụng các điều kiện thậm chí là tự mình sáng tạo nên nhân tố có lợi cho cuộc chiến.

"Không ngờ Bất diệt kim thân là thứ bảo cụ truyền từ thời Thái cổ!" Ánh mắt của vị Thần này càng lạnh lùng hơn, cứ như mặt trời nhỏ vô cùng lấp lánh.

Đồng thời, bản thể của hắn cũng xuất hiện, đây là một chàng trai sáng chói như mặt trời, những chiếc vảy nhỏ màu bạc dày đặc, phía sau là một đôi cánh thần cứ như đúc từ bạch ngân vậy.

"Đám Dương Ly, Xuyên sơn giáp, Minh tộc cùng nhau tới hoàng cung Thạch quốc, vốn là muốn bắt ngươi phải tự sát, nhưng không ngờ không truy đuổi kịp mà còn thành ra như thế!" Vị thần này gật đầu.

Dù là hắn, khi nhìn thấy chiến y Bất diệt kim thân này cũng lập tức truy sát nhanh chóng đoạt lấy, chuyện này thật sự rất quan trọng, nếu như có thể nghiên cứu thấu đáo thì sẽ là một vận may vô cùng lớn.

Thứ này dù là bảy Thần thì cũng chẳng ai nhường ai.

Nay Thạch Hạo lại trở về, ba người kia lại không thấy đâu, vượt qua dự liệu của vị Thần này, cặp mắt của hắn lạnh lẽo, hiển nhiên đã linh cảm được chuyện gì.

Việc này thật sự làm hắn rất ngạc nhiên, cứ tưởng rằng ba người kia sẽ giết chết Thạch Hạo, lúc đó sẽ âm thầm nghiên cứu Chí Tôn cốt trong cơ thể của nó, nhưng không ngờ rằng chuyện đó lại không hề xảy ra.

Trong mắt của hắn vô cùng thâm thúy, cũng không có hành động ngay tức khắc, nói: "Ngươi cũng chỉ là Liệt Trận cảnh mà thôi, đối với Thần mà nói, cũng không hơn gà đất chó cảnh gì, không đỡ nổi một đòn."

"Vèo!"

Hắn ra tay, chỉ ra một điểm, hư không vặn vẹo, tràng vực vô hình khuếch tán hòng bao phủ Thạch Hạo vào bên trong.

Thạch Hạo nhảy lên trời né tránh, lùi lại là tới vạn trượng, thoát khỏi khu sát trường kia, đứng đối diện với hắn ở nơi xa, vẻ mặt nghiêm túc vô cùng cẩn thận.

Một tiếng hét lớn, cuồng phong gào thét, vị Thần này giương cánh lông bạc ra, lập tức ở chỗn ấy hiện ra một chuỗi bóng mờ đuổi theo Thạch Hạo, cánh thần đập đập, những ngọn núi bên dưới đều rạn nứt, rất nhiều đá lớn bị hất lên cuốn tới trời cao.

Có thể suy đoán được, đôi cánh này của hắn đáng sợ tới dường nào!

Hắn sở hữu tốc độc cực nhanh, vượt xa ba Thần trước kia nhiều, cứ như là gió lốc quét qua mặt đất.

Thạch Hạo biến sắc, đối phương quá nhanh, nó triển khai Bảy mươi hai biến hóa thành một con Côn bằng, đồng thời Súc địa phù cũng được dán lên người, như là một vệt sáng chạy thật xa.

Xoẹt một tiếng, vị Thần cả người trắng bạc đứng trên không trung, con mắt lạnh lẽo, nói: "Thì ra là như thế, ngươi cũng có tốc độ nhanh đó, trong chốc lát chắc ba tên kia không đuổi kịp ngươi rồi."

Thạch Hạo cũng dừng lại nhưng duy trì một khoảng cách nhất định.

"Thực lực của ngươi không đủ, tuyệt đối không cách nào giết được ba Thần kia. Chỉ có thể mượn ngoại lực, tất nhiên là lợi dụng tốc độ để dẫn họ tới một tuyệt địa nào đó, vì vậy ngươi mới có thể sống sót trở lại còn đám ngu kia thì biến mất."

Kiểm tra đơn giản vị Thần này đã hiểu tất cả, bình thản nói.

Thạch Hạo nghiêm nghị, vị Thần này vô cùng nhạy cảm, chỉ dò xét một cách nhẹ nhàng thì đã hiểu toàn bộ sự việc và đưa ra kết luận chuẩn xác nhất, xem ra không thể lợi dụng Tây Lăng giới nữa rồi.

Vị thần này sáng rực như mặt trời, vô cùng chói mắt, toàn thân phát sáng, nói: "Một báu vật Thái cổ, hoàn toàn đủ để khơi dậy lòng ham muốn của chúng, ai cũng muốn mình nắm giữ nên ra sức truy đuổi theo ngươi, thật sự là đáng thương mà!"

Thạch Hạo thở dài, vị Thần này vô cùng đáng sợ, không chỉ quá nhạy cảm mà còn vô cùng bình tĩnh, hiểu hết mọi chuyện, điềm tĩnh đứng ở nói đó, không hề có chút lo lắng gì.

Nó cảm thấy, nếu như đột nhiên bùng phát, dùng chiến y Bất diệt kim thân để đánh lén thì chưa chắc đã có hiệu quả, vị Thần này rất lợi hại.

"Ngươi là ai, có lai lịch như thế nào?" Thạch Hạo hỏi.

"Thiên quốc, Ngân Dực." Hắn đáp rất bình thản.

"Thiên quốc... Huyết tế!" Thạch Hạo nghe thấy thế thì hai hàng lông mày nhíu lại, trong mắt đầy tơ máu, màn huyết tế đó chính là cổ pháp của Thiên quốc thượng giới, là yếu tố quan trọng trong quá trình vượt giới lần này.

"Ầm!"

Toàn thân của người đàn ông Ngân Dực này bùng phát ánh sáng còn chói mắt hơn mặt trời rất nhiều lần, khiến con mắt của những người khác như bị vật gì đâm vào, không cách nào nhìn thẳng được.

Nếu như tu sĩ ở trong khoảng cách đủ gần mà nhìn thẳng vào hắn, nhất định hai mắt sẽ mù.

Thạch Hạo tránh lui, dù đứng cách một khoảng xa thế nhưng nó vẫn bị ảnh hưởng, hai mắt sáng rực của bóng người kia ảnh hưởng tới linh giác của nó, khiến cho nó bị quấy nhiễu.

Đáng sợ nhất chính là, nó phát hiện rằng sau khi ánh sáng chói mắt kia bùng phát thì Ngân Dực biến mất trong hư không, không hề thấy hình bóng đâu nữa!

Lông tóc của nó dựng thẳng, không chút nghĩ ngợi, cánh Côn bằng vẫy mạnh rồi trốn thật xa, không hề dừng lại ở khu vực đó một giây phút nào. Đối phương tới từ Thiên quốc, tinh thông việc ám sát, nhất định là đang ẩn trong hư không hòng chọn thời cơ giết nó.

Quả nhiên, trong chớt mắt nó bỏ chạy thì một bóng mờ đánh thẳng vào tàn ảnh hồi nãy của nó, sóng năng lượng phát ra vô cùng đáng sợ, thủ đoạn ám sát kinh người.

Ngân Dực hiển hóa ra chân thân và cũng không hề truy đuổi, chỉ là mở miệng đầy vô tình và lạnh lẽo, nói: "Đừng có hy vọng rằng ta sẽ vào tuyệt địa kia với ngươi."

Thạch Hạo tự nhiên không hề hi vọng rằng hắn sẽ theo mình vào Tây

Lăng giới, nó đứng ở nơi xa nhìn hắn.

"Tới đây, đánh một trận nào." Ngân Dực bình tĩnh nói.

"Ngươi đã nhen nhóm Thần hỏa từ lâu, mở miệng như thế không thấy dị à, lại khiêu chiến với một tu sĩ nhỏ bé như ta?" Thạch Hạo chế giễu.

Ngân Dực cũng không nói lời nào, một chưởng vỗ tới, bàn tay lớn màu bạc ấy che kín cả bầu trời, trong nháy mắt đã chấn sụp một ngọn núi bên dưới thuộc Bổ Thiên các, rất nhiều phàm nhân đang xây dựng cung điện đều nổ tung, hóa thành mưa máu.

"Ngươi..." Thạch Hạo tức giận, trán nổi đầy gân xanh!

"Nếu như ngươi dám trốn, ta sẽ bình định san bằng tất cả nơi đây, bất kể là di chỉ hay dân đen, toàn bộ phải hóa thành tro bụi, sau đó sẽ tới Thạch quốc đại khai sát giới, để nơi đó máu chảy thành sông, thây chất thành núi." Ngân Dực bình tĩnh cứ như đang nói một chuyện hết sức bình thường, bình thản và ung dung, nói: "Ngươi nếu như trốn, nên nhớ, ta sẽ hủy diệt toàn bộ."

Thạch Hạo rất muốn một chiêu giết chết hắn, sau đó ngàn đao băm thây. Người tới từ Thiên quốc, quả nhiên lãnh huyết, vì đạt được mục đích mà không chừa bất cứ thủ đoạn nào.

Nói về bản chất, Thiên quốc chính là một tổ chức sát thủ, cường giả từ thế lực này đi ra thì không một ai bình thường, vô tình và tàn nhẫn chính là phẩm chất riêng của họ.

"Dương Ly, Xuyên sơn giáp, Minh tộc, ba người này muốn độc chiếm chiến y Bất diệt kim thân thì mặc kệ. Ta không cần, hiện tại nơi đây chỉ có mình ta là thợ săn. Hơn nữa, ta cũng không muốn truy sát ngươi làm gì, cứ ở đây chiến một trận!" Ngân Dực lạnh lùng nói.

Thạch Hạo cười đầy giận dữ, nói: "Ngươi là cái thá gì, ép ta như vầy sao không nói thẳng là ta tự mình tự vẫn, dâng lên bảo y cho rồi."

"Cho ngươi một cơ hội quyết đấu công bằng, nếu như ngươi không muốn thì ta trước hủy nơi đây, sau là đại khai sát giới Thạch quốc, khiến ngươi phải hối hận trong cơn tuyệt vọng." Ngân Dực lạnh lùng nói.

Ánh mắt Thạch Hạo như điện, tóc dài dựng thẳng, trong lòng bốc hỏa cứ muốn bùng phát ra ngoài theo nhịp hô hấp, nó hận không thể lập tức tru diệt tên Thần này. Tên cường giả lãnh huyết tới từ Thiên quốc này tuyệt không nói suông, chắc chắn sẽ làm thật.

"Bổ Thiên các ở thượng cổ quả thật rất huy hoàng, được khai sáng bởi một tên bị ruồng bỏ, nếu như ta nhớ không nhầm thì cuối cùng hắn đã bị một vị cường giả siêu cấp của Thiên quốc ta chém giết.." Ngân Dực nói.

"Cái gì?" Thạch Hạo nghi ngờ, liên quan tới cái chết của Quỷ gia thì nó vẫn rất mơ hồ, hôm nay lại biết được bí ẩn này, có quan hệ với Thiên quốc, chẳng trách tên này lại tới thẳng nơi này.

"Chém giết gì chứ, chắc chắn là do đám các ngươi giết chết." Thạch Hạo nói, nó biết rõ phong cách hành sự của Thiên quốc, làm sao có khả năng sẽ thừa nhận rằng mình là người ra tay chứ.

"Chết thì chết rồi, mặc kệ hắn có thủ đoạn gì nhưng cũng đáng tiếc thật, vị tiền bối siêu cấp của Thiên quốc ta cũng vì thế mà chết." Ngân Dực lắc đầu.

Hắn nhìn về di chỉ Bổ Thiên các, nói: 'Ta vốn muốn tự tay vôn vùi nơi đây, không nghĩ rằng lại sa sút tàn lụi như vậy, đã là quá khứ rồi. Thôi thì cứ để ta san bằng chút tàn tích này vậy!"

Hắn giơ tay lên, Bổ Thiên các cũ như muốn bị nghiền nát, một là muốn bức Thạch Hạo đánh với hắn một trận, hai là chấm dứt tâm nguyện nhỏ, san bằng hết nơi này.

Thạch Hạo hét dài, phải có một trận chiến, nó rút ra một thanh kiếm gãy đen xì, đó chính là thứ mà Quỷ gia đã lưu lại.

Nhưng mà, nó cũng không có vận dụng ngay chiến y Bất diệt kim thân, muốn chờ một cơ hội thuận lợi nào đó để phản đòn đánh chém cái tên Thần linh lãnh huyết của Thiên quốc này, vào lúc quan trọng thì sẽ phát ra một đòn trí mạng.

Nhưng mà trước kia, nó cũng chỉ có mỗi biện pháp là không ngừng tránh né các sát chiêu, chỉ sơ sẩy một chút sẽ là hình thần đầu diệt.

"Xoẹt!"

Thạch Hạo chém ra một kiếm, ánh đen tăng mạnh.

Ngân Dực nói: "Chém ngươi, nơi đây cũng coi như kết thúc, nhưng tiếc là, cái kết quả này lại kém xa so với vị tiền bối siêu cấp của Thiên quốc kia đã chém giết Thủy tổ của Bổ Thiên các, bé nhỏ không đáng kể."

Hắn nắm kiếm quyết chém về trước, thể hiện ra toàn bộ áo nghĩa sát lục* của Thiên quốc, phù văn kỳ lạ phát ra những tiếng vù vù nằm dày đặc trong hư không.

(*): Giết chóc.

"Keeng!"

Mặc kệ Thạch Hạo tránh né mũi nhọn, dù nó có nhanh chân tránh ra đủ xa thì vẫn có một tia kiếm khí nhẹ nhàng quẹt qua kiếm gãy, phù văn tỏa ra bao bọc lấy đoạn kiếm.

Trong lòng nó giật mình, quả nhiên cường giả đã nhen nhóm Thần hỏa thật đáng sợ, chỉ tiện tay một đòn mà đã lợi hại như thế rồi, mà phù văn của Thiên quốc cũng rất bá đạo, như muốn trói buộc và hủy diệt binh khí của nó.

Thạch Hạo vung tay hóa giải đòn vừa rồi.

Đúng lúc này, kiếm gãy bỗng nhiên tự động phát sáng, cứ như là một vầng thái dương màu đen bùng phát, một khí thế bàng bạc giáng lâm thế

gian khiến mười phương run rẩy.

Trước nay chưa từng có!

Từ khi Thạch Hạo thao túng tới hiện tại, chưa bao giờ tạo ra gợn sóng mạnh mẽ như vậy, cứ như là một vị Cổ Thần phục sinh.

"Ầm!"

Một bóng người đi ra từ kiếm gãy, đầu tóc xám rối tung, trên người mặc áo quần theo phong cách thượng cổ, là một ông lão, ánh mắt sác bén như ánh kiếm đâm thẳng vào tận đáy lòng của người khác.

Dĩ nhiên là Quỷ gia, lại lần nữa hiện lên trên thế gian!

Chỉ là lần này khác với lần trước, ánh mắt của lão lấp lánh chẳng hề mê man gì, cũng không còn khùng điên, cứ như là Thiên thần hạ giới, khí tức mạnh mẽ và kinh khủng.

Đồng thời, thanh kiếm đang cắm trên đỉnh đầu lúc này đã hòa tan trở thành một lực lượng vô cùng đáng sợ truyền vào trong thân thể khiến lão càng thêm mạnh mẽ hơn.

"Chấp niệm của ta không tan, chính là muốn có một kết thúc với Thiên quốc ư? Đáng tiếc mà, lần cuối này hiện ra, tóm lại vẫn không phải đợi người cần đợi." Quỷ gia mở miệng.

"Ngươi... chính là kẻ bị ruồng bỏ?" Ngân Dực khiếp sợ, lùi lại phía sau vài bước.

Thạch Hạo thì trợn tròn mắt, không hề nghĩ tới, Quỷ gia tái hiện, hơn nữa sự mạnh mẽ lần này vượt quá tưởng tượng của nó, khí tức hào hùng cứ như đại dương đang cuộn trào.

"Ngươi đã chết rồi, đây cũng chỉ là một tia chấp niệm mà thôi,năm đó Chí cường giả của Thiên quốc ta có thể hạ giới để tới giết ngươi, nhưng hiện

tại chỉ cần ta cũng đủ diệt tia chấp niệm này rồi!" Ngân Dực quát lớn.

"Sinh vật cất bước ở thế giới hắc ám, chỉ hiểu được ám sát mà cũng xứng xưng là cường giả." Quỷ gia bình tĩnh nói.

"Chết là tất cả thành không, hôm nay ngươi hiện ra cũng vô dụng mà thôi, xem ta tới giết ngươi đây." Ngân Dực hét lớn, cả người phát sáng, một thanh sát kiếm đỏ đậm vô cùng kỳ lạ xuất hiện ở trong tay, trên thân thanh kiếm này không ngừng nhỏ máu xuống dưới, hắn vung lên tựa như xuất ra một đòn mạnh nhất.

Quỷ gia đưa tay, nói: "Kiếm tới!"

Kiếm gãy trong tay của Thạch Hạo bay lên rồi rơi vào trong tay của Quỷ gia, lão không hề thừa thải động tác nào, tất cả cũng chỉ là chém thẳng, toàn bộ phù văn đầy trời đang lao tới kia đều bị tiêu diệt.

Thanh sát kiếm không ngừng nhỏ máu trong tay Ngân Dực kia lập tức rạn nứt, đồng thời cánh tay cầm kiếm của hắn từ từ nổ tung hóa thành mưa máu, hắn ngửa mặt lên trời hét lớn đồng thời nhanh chóng rút lui.

"Chỉ là một tên ngụy Thần, chỉ là nhen nhóm Thần hỏa mà cũng dám vọng ngôn nói xóa đi tàn tích cuối cùng này, ngươi xứng?" Quỷ gia bình tĩnh nói.

Vẻ lạnh nhạt và không thèm để ý này khiến cho Ngân Dực mắt tràn đầy tơ máu, sát khí diên cuồng dâng lên.

Thế nhưng, sau đó hắn lại chọn con đường đào tẩu, đến từ Thiên quốc, tuy tàn nhẫn và lãnh huyết thế nhưng cũng hiểu được ẩn nhẫn, muốn ẩn vào trong hư không để bỏ chạy.

"Muốn chạy, ngươi xứng?" Quỷ giả mở miệng chẳng chút gợn sóng gì, kiếm gãy trong tay nhẹ nhàng chém trong hư không một cái, bụp, Ngân Dực lảo đảo hiễn hóa ra chân thân, hai chân hắn bị chém đứt, máu tươi đầm đìa, kêu la đầy đau đớn.

Quỷ gia hoàn toàn khác trước đây, không điên, rất bình thường, đồng thời mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 585: Quỷ Gia.

Ngân Dực bình thường sinh hoạt ở thế giới Hắc ám, rất ít khi đối kháng chính diện với một cường giả, đều là dùng thủ đoạn cay nghiệt và tàn nhẫn để đánh lén giải quyết đối thủ, thế nhưng bây giờ đều vô dụng.

Hai chân của hắn bị chém đứt lìa, mặt nhăn nhó, dù là sinh linh đã nhen nhóm Thần hỏa thì dưới cơn đau đớn ấy cũng khó mà chịu đựng nổi.

"Rõ ràng là ngươi đã chết, tại sao còn chiến lực như vậy?" Hai mắt của Ngân Dực đỏ ngàu, rất không cam khi bị giết chết như vậy, không ngờ lại chết trong tay của một kẻ đã chết.

Quỷ gia vẻ mặt vẫn bình thản, với một tên sát thủ mạnh mẽ như vầy thì cũng chẳng đáng lọt vào mắt của lão, kiếm gãy trong tay lại giơ lên lần hai, kiếm khí màu đen lan tỏa.

"Lão Quỷ, năm đó Thiên quốc ta có thể giết ngươi, hiện tại ta cũng có thể tiêu diệt ngươi." Ngân Dực bất chấp, hắn chập hai ngón tay thành đao rồi cực tốc vẽ trong hư không, viết nên một bộ kinh văn, những chữ được khắc hóa ấy ngưng tự không tan, vô cùng sáng rực.

Đồng thời, hắn lấy ra một tế đàn đỏ như máu cực nhỏ cao chỉ ba thước được khắc đầy ký hiệu.

Hắn mở miệng tụng thần chú, cứ như đang gọi thứ gì đó về. Trong giây lát, giữa bầu trời trở nên tối tăm, có tiếng gầm rú vang lên, sau đó là hàng loạt tia chớp đỏ thẫm đánh xuống.

"Giết!" Ngân Dực liều mạng, hắn đốt cháy máu trong lòng, tiến hành một nghi thức quái lạ.

Loáng thoắng tựa như có vô số bóng người xuất hiện, tất cả đều gầm rú hóa thành một luồng oán khí không thể nào tưởng tượng được, chúng gắn kết lại với nhau hình thành nên một Thần ma màu máu phóng về phía Quỷ gia.

Thạch Hạo âm trầm, khí tức huyết sát này quá nồng khiến thần hồn người khác cảm thấy bất ổn.

"Đây chính là linh hồn mà lúc huyết tế của Thiên quốc thu được sao?" Ánh mắt của Quỷ gia chợt sáng rực, lộ ra sát cơ.

"Đáng tiếc, lúc huyết tế ở Huyền vực chỉ thu được một ít linh hồn, phần lớn đều tán loạn cả, đây chính là thần đàn mà tiền bối Thiên quốc ta ban tặng." Ngân Dực đáp.

Vù một tiếng, tên Thần ma màu máu càng to lớn hơn, cầm trong tay một thanh chiến mâu cũng màu máu đâm về phía Quỷ gia, tiếng vù vù vang lên tiếc tai.

"Keeng!"

Quỷ gia chém xuống một kiếm, chiến mâu đỏ đậm ấy vỡ tung, sau đó lão lại bồi thêm một kiếm, tên Thần ma màu máu đó bị cắt đứt rời thành hai, tinh lực tán loạn.

"Thần ma vô cùng vô tận, giết!" Ngân Dực hét lên, hắn tựa như trở nên điên cuồng, hắn biết không thể nào trốn thoát được, chỉ có thể tiêu diệt đi chấp niệm của Quỷ gia này thì mới có cơ hội sống sót, vì vậy cũng không thèm đếm xỉa đến gì nữa.

Máu nơi ngực của hắn chảy ra rồi bắt đầu bị đốt cháy khống chế tòa tế đàn kia, sau đó một bóng Ma thần lại xuất hiện.

Trong lúc nhất thời, Quỷ gia bị rơi trong vòng vây, Thần ma ở xung quanh gào thét, vô số anh linh ở khắp mọi nơi, tất cả đều hóa thành Thần ma, chém giết bất tận.

"Lão quỷ, tan thành mây khói đi!" Ngân Dực hét lớn.

Quỷ gia hờ hững, giơ kiếm gãy thật cao rồi chém mạnh về trước, lúc này không còn là kiếm khí nữa mà là một thế giới do kiếm biến thành, trở thành một giới vô địch.

"Ầm!"

Bòng mờ Thần ma đầy trời đều bị diệt, bị một chiêu kiếm ấy chém sạch sành sanh, xung quanh là những tia chớp máu, mây đen đều tan hết, trời đất lại sáng sủa như thường.

"Huyết tế thiên hạ, các Thần Thiên quốc hiển hiện!" Ngân dực hét lớn, thân thể của hắn cũng bắt đầu khô quắt lại, hắn vẫn không ngừng thiêu đốt tinh huyết của mình hòng phát ra uy năng mạnh nhất của tòa tế đàn.

Quỷ gia cất bước, một chiêu lại chém về trước, tòa tế đàn đỏ tươi kia phát ra tiếng răng rắc sau đó là rạn nứt rồi nổ tung.

Ngân Dực như hóa đá, một món pháp khí mạnh mẽ như thế lại bị hủy như vậy, dường như độ cứng rắn chỉ ngang ngửa với gạch ngói, bị một chiêu kiếm đánh nát, việc này khiến hắn không tài nào tiếp nhận được.

Hắn chấn động cặp cánh màu bạc, cơn lốc xuất hiện rồi liều mạng bỏ chạy, hắn muốn rời thật xa nơi đây thế nhưng đều uổng phí công sức. Ánh đen lóe lên, kiếm khí lại ùa tới, đôi cánh bạc bị chém lìa, máu tươi đầm đìa, Ngân Dực rơi xuống dưới, giờ hắn tựa như là ác quỷ.

"Ngươi vì sao còn mạnh như vậy?" Hắn thật sự không cam lòng, lại chết trong tay một kẻ đã chết, việc này khiến hắn cảm thấy thật hoang đường, quá chua xót mà.

"Ta bị một chiêu kiếm xuyên thẳng qua Thiên linh cái nên mới chết, một tia chấp niệm mạnh mẽ nhất của ta đã mô phỏng theo sát kiếm của Thiên quốc ngươi mà trấn phong tàn hồn của bản thân, nếu không phải đụng phải bí pháp của Thiên quốc thì không thể thức tỉnh."

Quỷ gia nói, trên mặt tràn ngập vẻ tiếc nuối, vẫn không thể đợi dược người xưa mà giờ cũng chỉ là một tên hậu bối nhen nhóm Thần hỏa, nhưng lão cũng chỉ có thể xuất hiện lần cuối cùng này mà thôi.

Thạch Hạo nghe thấy thế thì chợt rùng mình, thanh kiếm rủ sét cắm trên đỉnh đầu của Quỷ qua, hóa ra là do chấp niệm mạnh nhất của lão biến thành, hiện tại đã hòa tan hoàn toàn thức tỉnh, cho nên mới mạnh mẽ khó lường như vậy.

Chỉ là, tất cả thứ này cũng chỉ là hư niệm biến thành, nếu như lão thật sự còn sống, có huyết nhục thì sẽ mạnh tới cỡ nào?

"Thật sự là không cam lòng mà." Ngân Dực gào thét, nắm chặt nắm đấm.

Xoẹt!

Quỷ qia cũng không nói nhiều, một chiêu vung tới, đầu của hắn bay chéo sang ngang sau đó là nổ tung trong hư không, hóa thành mưa máu, hình thần đều diệt.

Chỉ đơn giản như thế, một sinh linh đã nhen nhóm Thần hỏa đầy mạnh mẽ lại không đỡ được một đòn khi đứng trước mặt Quỷ gia.

Thạch Hạo kính nể, đây mới thật sự là cao thủ mà.

Thiên địa yên tĩnh, cả hư không nơi đây chỉ còn sót lại một già một trẻ, cảm xúc của Thạch Hạo xao động không thể nào bình tĩnh được, một cuộc ác chiến theo như dự liệu của nó đã không xảy ra, không ngờ lại kết thúc như thế.

"Ta muốn tan rã rồi, vĩnh viễn sẽ không xuất hiện nữa." Quỷ gia nói, tóc xám rồi bời, sắc mặt bình tĩnh, chỉ là hiện lên một ít vẻ tiếc nuối.

"Tiền bối..." Thạch Hạo không biết nói gì cho phải, cuối cùng nói nói tin tức thần đằng Hồ lô đã nảy mần lần nữa cho lão nghe.

"Đây chính là tin tức tốt nhất trước khi ta lìa đời, nó cứ như là đứa con ngoan của ta vậy." Quỷ gia vẻ mặt như hòa, có tưởng thớ có vui sướng và cũng có thương cảm.

"Tiền bối có muốn gặp nó không?" Thạch Hạo hỏi.

"Không cần, đó là việc tân sinh của nó, không nên nhớ tới ký ức cũ như ta làm gì." Quỷ gia lắc đầu.

Sau đó, nơi đây lại yên tĩnh, không ai nói lời nào chỉ có tiếng gió bên tai.

"Một đời này." Rất lâu sau, Quỷ gia khẽ than một tiếng, lão nhìn về phía Thạch Hạo, nói: "Ngươi thiên tư phi phàm, hãy đồng ý đưa ta về lại Bổ Thiên giáo nghe?" Lão chính là một kẻ bị ruồng bỏ, đây là một khúc mắc và cũng là một tiếc nuối của lão.

Thạch Hạo há miệng, tuy rằng rất kính trọng Quỷ gia thế nhưng thật sự nó không có bất cứ biện pháp nào để đáp ứng yêu cầu này, nó cùng với Bổ Thiên giáo rất khó mà làm lành được.

"Cũng đúng thôi, ngươi là ngươi mà ta là ta, ta năm đó cũng chẳng qua là vì cảm thấy thẹn với sư tổ, cũng muốn quay trở lại vể người vui mà thôi." Quỷ gia than thở.

Năm đó, đã xảy ra chuyện gì? Thạch Hạo nhìn lão, tràn đầy nghi vấn.

"Ta vì một cô gái của Thiên quốc nên mới bị Bổ Thiên giáo ruồng bỏ, cuối cùng lại bị nàng cùng người kia liên thủ ám sát ở hạ giới này, với tuyệt diễm của nàng thì chắc giờ vẫn còn sống."

Thạch Hạo nghe thế thì ngẩn người, những câu nói này nghe thì đơn giản thế nhưng bên trong lại có rất nhiều khúc mắc, tràn đầy ân toán tình thù.

"Sư tôn hẳn đã qua đời rồi, ta về lại Bổ Thiên giáo cũng chẳng còn ý nghĩa gì cả, cô gái kia còn sống, muốn kết thức nhưng không có ngày gặp được." Quỷ gia ngửa đầu nhìn trời.

Lão tới từ thượng giới, chết đi ở Hoang vực.

"Đời này của ta, cứ như vậy đi!" Thân ảnh của lão bắt đầu mơ hồ, phai mờ, sắp tiêu tan.

"Tiền bối!" Thạch Hạo kêu lên.

"Thánh viện thượng cổ tuy có Bổ Thiên thuật, thế nhưng ngươi chắc chẳng hòa thuận gì với bọn họ, cũng không tốt khi ta truyền cho ngươi." Bóng người của Quỷ gia càng phai mờ hơn.

"Thanh kiếm này đưa cho ngươi, thứ này được dùng mỏ Phượng hoàng cùng lân giác cho vào một lò luyện để luyện thành keo thần rồi nối lại với nhau." Quỷ qua nói.

Kiếm gãy bay vào trong tay Thạch Hạo, nó rất quen thuộc đoạn kiếm gãy này, nửa đoạn tàn kiếm này cũng bị hư tổn, là được nối liền lại với nhau bởi một lọi keo nào đó.

Hiện giờ, Quỷ gia nói là dùng keo thần được luyện từ mỏ phượng hoàng và lân giác mang đi tế luyện để hai thứ liên kết lại với nhau, việc này khiến nó chấn động, loại tài liệu đó tuyệt đối là kinh thế.

"Quỷ gia, sẽ có một ngày con đi tới thượng giới, sẽ cầm đoạn kiếm gãy này đi Thiên quốc, giúp người chấm dứt tâm nguyện!" Thạch Hạo nói.

"Thượng giới hả, ta sớm đã quên rồi, nhưng sẽ có mấy người còn nhớ tên ta." Đang nói tới những câu này thì con mắt của Quỷ gia trở nên rất sáng, nhưng cuối cùng lão hoàn toàn tan biến, vĩnh viễn không gặp lại nữa.

Thạch Hạo thất vọng, cường giả một đời lại từ trần như thế, khiến người khác tiếc nuối.

Nhưng mà, từ trong lời nói cuối cùng của Quỷ gia thì nó có thể hiểu được, lão nhất định có một quá khứ huy hoàng không gì sánh nổi, e rằng tới hiện giờ ở thượng giới vẫn còn một vài truyền thuyết về lão.

Chỉ là, thiên đố anh tài, chung quy lại vẫn phải chết đi.

"Không ngờ rằng, thời thượng cổ có một đại năng Nhân tộc kinh diễm, đè ép các nhân kiệt thiên kiêu cùng thế hệ, vậy mà lại rơi vào kết cục như thế này, chà chà..."

Lời nói này đột nhiên vang lên, nơi xa xuất hiện một bóng người đang bước đi trong hư không, từng bước bước về phía Thạch Hạo, phía sau có một mặt trời màu đen, làm nổi bật lên vẻ ma tính của hắn.

Trong lòng Thạch Hạo rùng mình, không ngờ lại xuất hiện thêm một vị Thần nữa.

"Ngân Dực thật sự là thê thảm, kết thúc ở nơi này, lại chết dưới một tia chấp niệm, chắc chắn chết không nhắm mắt rồi." Đây là một người đàn ông, mặt trời màu đen ở sau lưng hắn là do một cây hoa hướng dương màu đen biến thành.

"Ngươi đứng nhìn hắn chết đi, cũng không hề tới cứu viện?" Thạch Hạo hỏi.

"Ta đã tới chậm, chỉ là ở phía xa nhìn thấy cảnh cuối cùng, chà chà...Nếu tới sớm một chút, lại gần thêm chút xíu, ta cũng đã mất mạng rồi." Người đàn ông cười nói, hắn cười trên nỗi đau của người khác, nói: "Ngân Dực vô cùng lãnh huyết, nói không chừng cũng có ngày hắn ra tay với người của mình, chết sớm một chút cũng tốt."

"Bảy Thần chết năm, giờ còn hai, ngươi không lo lắng sao?" Thạch Hạo lạnh lùng nói.

"Tám vực có hai Thần thì càng tốt chứ sao, nếu như tìm ra mấy thứ tạo hóa kia thì phân chia càng dễ nữa, nói không chừng có một ngày nào đó ta cũng có thể trở thành một Chí tôn vô thượng." Người đàn ông cười nhạt nói.

Lần này không giống như trước kia, giáo chủ thượng giới chiến thiên ý để đưa bảy Thần hạ giới xuống đây vĩnh viễn, có thể khi sinh mệnh đầy đủ

trọn vẹn thì tới mấy ngàn năm thậm chí tới cả hơn vạn năm.

Mà trước kia, là lợi dụng khoảng thời gian đặc thù khi mà quy tắc thiên địa xuất hiện chút thiếu khuyết mới có thể đưa một vài cường giả hạ xuống mấy tháng mà thôi, nhiều nhất thì cũng không quá mười hai mươi năm.

Bảy Thần nếu như sống sót, thì càng có nhiều thời gian để sinh hoạt ở dưới hạ giới hơn nữa.

Tích lũy của tám vực, quân cờ và cường giả mà các giáo triển khai đều bị đánh giết hoặc bắt đi cả, nếu như không có chuyện gì ngoài ý muốn thì bảy Thần tuyệt đối có thể thống ngự cả hạ giới.

Một cây hoa hướng dương màu đen đang cắm rễ trong hư không, rễ cây màu đen nhanh chóng vươn ra hòng buộc chặt lấy Thạch Hạo.

"Giết đệ tử của Ma Quỳ viên ta, chủ của bộ tộc ta đặc biệt dặn dò, phải tự tay ta giết chết ngươi, xem ra có thể thực hiện lời hứa này rồi." Người đàn ông nói, hắn đứng bên trên hoa hướng dương màu đen, cặp mắt nhìn xuống Thạch Hạo ở bên dưới.

Người đàn ông áo đen mang trên mặt vẻ cười đểu, bàn tay lớn vỗ tới trước, khói đen ngập trời cứ như là một con ma thú từ vực ngoại hạ xuống che kín cả bầu trời.

Thạch Hạo lướt sang ngang né tránh bàn tay lớn ấy.

Trong hư không, từng cây hoa hướng dương bắt đầu cắm rễ che kín cả trời cao, tất cả bao phủ lại nơi đây như muốn vây nhốt Thạch Hạo.

Cả người Thạch Hạo phát sáng, khí tức sinh mệnh chí cường dâng trào, nó không chút do dự mà tiến thẳng vào cảnh giới Tôn giả, trong chớp mắt trở nên mạnh mẽ hơn nhiều.

"Ngươi tới dâng lên hạt hướng dương là vì ta à?" Nó chế nhạo, mỗi lỗ chân lông trên người nó đều dâng lên từng tia tinh khí.

Thân thể cũng không thể nào hấp thu toàn bộ dan dược được, Thạch Hạo lợi dụng trong chớp mắt đột phá này, chuyển hóa tất cả những dược lực chưa có hóa giải được thành thần năng giết thẳng về phía người đàn ông áo đen kia.

Nó hóa thành một con Côn bằng hình người, điên cuồng tiêu hao dòng dược lực này, nó xông thẳng lên trời cao.

"Đom đóm mà cũng dám tỏa sáng cùng ánh sao, không biết lượng sức." Người đàn ông tới từ Ma Quỳ viên cười khẩy, ống tay áo màu đen vung lên, một cơn lốc xoáy cuộn trào lao về phía Côn bằng.

"Ầm!"

Thạch Hạo không chế chiến y Bất diệt kim thân, thần hỏa bùng cháy, ánh sáng vô tận ngút trời, đây là một nguồn thần lực dồi dào lập tức đánh tan ống tay áo của người đàn ông, khiến bàn tay ấy đầm đìa màu tươi.

Người đàn ông Ma Quỳ viên kiếp sợ, trên người đối phương không ngờ lại có khí tức Thần linh, việc này quá đột

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 586: Chuyện Sau Khi Giết Chết Thần.

Thạch Hạo bùng phát hoàn toàn, đòn thứ nhất còn chưa kết thúc thì nó đã hóa thành một con Côn Bằng hình người vọt tới, hai cánh giang rộng triển khai pháp môn Côn Bằng, phù văn vô tận hiện lên xung kích về phía trước.

Mà ở bên cạnh, kiếm gãy, pháp kiếm màu vàng của Thạch quốc, thần kích trấn quốc đồng loạt xuất hiện và công kích về trước, thần mang vô tận.

"Bụp!"

Tuy rằng người đàn ông của Ma Quỳ viên tốc độ phản ứng rất nhanh, nhanh chóng rút lui thế nhưng cũng không thể nào nhanh hơn pháp môn Côn Bằng được, hiện tại lại có Bất diệt kim thân thuộc Thần cảnh gia trì thêm thì càng nhanh hơn.

"A..." Người đàn ông áo đen thét dài, xung quanh có vô số ma quỳ màu đen xuất hiện, tất cả điên cuồng phát triển ngăn cản sự thảo phạt của Thạch Hạo.

Con mắt của Thạch Hạo phát sáng, nó bắt lấy một trong những pháp khí đang công kích tới đối phương, đó chính là thần kích trấn quốc, ban đầu có màu đen tuyền nhưng hiện tại đã vàng óng tỏa ra ánh sáng chói mắt, nó bổ ngang chém dọc phá hủy rất nhiều ma quỳ màu đen.

Cả khu vực này bạo động, ánh sáng tung tóe khắp nơi.

"Giết!"

Thạch Hạo hét lớn, tóc dài dựng thẳng, con mắt trợn trừng, đại kích trong tay bổ xuống, dùng lực Côn Bằng khống chế bùng phát ra lực công kích mạnh nhất.

Người đàn ông hét lớn, hắn trở nên điên cuồng, trước người xuất hiện vô vàn phù văn mà phía sau lại có một vầng Mặt Trời bùng phát, bản thể mà ma quỳ luyện thành xuất hiện ngăn cản thần kích.

"Ầm!"

Hai bên va chạm, mặt trời màu đen chấn động, một ít phiến lá héo úa hóa thành ngọn lửa màu đen bốc cháy hừng hực bao vây lấy Thạch Hạo.

"Cút!"

Thạch Hạo quát lớn, đôi cánh Côn Bằng sau lưng vỗ mạnh, nặng lượng vô tận, hai khí Âm Dương lưu chuyển đánh tan ngọn lửa kia rồi giết thẳng về phía hắn. Lưỡi kích sáng như tuyết, lực Côn Bằng vô tận trong lúc này cũng tăng mạnh, cả hai cứ như là lôi đình hủy diệt, đi kèm theo đó là những tia chớp to đùng, toàn bộ đều xung kích về trước.

"Ầm!"

Người đàn ông áo đen ho ra bụng máu đồng thời rút lui, dưới sức mạnh bá đạo như thế, dù là hắn cũng nhận lấy thiệt thòi lớn.

Hiệp lộ tương phùng dũng giả thắng*, Thạch Hạo hoàn toàn không để ý gì nữa, nó cũng không còn đường lui nữa, nhất định phải thắng thì mới có thể phá giải sát cục, lúc đó mới tìm được một con đường sống sót mà thôi.

(*): Đôi bên hận thù kẻ có dũng khí thì chiến thắng.

Mà người đàn ông Ma Quỳ viên kia vốn tưởng rằng mình chắc chắn sẽ thắng, cao cao tại thượng, nhưng biến cố như thế này lại xảy ra khiến hắn rối loạn trong lòng, không muốn bị thương, nếu bị thương thì sao tranh bá ở hạ giới này nữa, làm sao thu được những thứ tốt, sợ lúc bị thương rồi sẽ bị những Thần khác giết chết.

Chính là loại tâm tư như thế này thì càng khiến Thạch Hạo thêm dũng mãnh, mà người đàn ông áo đen kia lại càng rút lui.

"Bụp!"

Bên người Thạch Hạo, pháp kiếm Thần linh vàng óng kia bay ra hóa thành một dải cầu vòng đâm thủng bả vai của người đàn ông ấy, máu tươi nhuộm đỏ cả cơ thể.

"A..." Người đàn ông áo đen kêu to, lộ vẻ giận dữ, hắn mạnh mẽ là thế nhưng chỉ trong nháy mắt khi "mơ màng" thì bị đâm thương, hắn hoàn toàn nổi giận.

Hắn biết, nhất định phải xoay chuyển cục diện này, nếu không hậu quả rất khó lường được, toàn thân hắn phát sáng, thần diễm thiêu đốt, bùng phát ra khí tức mạnh nhất.

Một cây hoa hướng dương màu đen hiện lên hóa thành một mặt trời màu đen bao bọc lấy hắn rồi quyết chiến với Thạch Hạo, đồng thời chỉ trong nháy mắt ấy, hàng trăm ánh đen tiến về phía trước rồi bắn tới Thạch Hạo, khiến nó gặp phải nguy hiểm.

Không ngờ là hạt hoa hướng dương, mỗi một hạt bắn ra đều là một luồng tinh khí nổ tung trong hư không rồi hóa thành ánh kiếm, khiến cho trên mặt trên cổ của Thạch Hạo xuất hiện rất nhiều vết thương, hên là mới xẹt qua chứ không suýt chút nữa đã xuyên thủng nó rồi.

Cùng trong lúc đó, người đàn ông áo đen rút lui, hắn muốn tạo một khoảng cách đủ an toàn, điều chỉnh tốt để tái chiến.

Ánh mắt của Thạch Hạo lóe lên, cứ như là hình với bóng không cho hắn thoát khỏi phạm vi này, pháp môn Côn Bằng triển khai tới cực điểm, đôi cánh thần vỗ mạnh, diễn biến ra hai khí Âm Dương, bùng phát ra sức tấn công mạnh nhất.

"Ầm!"

Hai cánh vỗ một cái, rốt cuộc cũng đánh tan hạt hoa hướng dương đang bắn tới kia, sau đó hai cánh cứ như là thiên đao chém về đối phương.

"Keeeng!"

Trong tay của người đàn ông áo đen là một cây hoa hướng dương, đó chính là bản thể của hắn, phù văn phù đen như gợn sóng nhanh chóng khuếch tán, lá cây hóe tàn, tia lửa khắp nơi.

"A..." Hắn rít gào, triển khai đại thần thông, cả người bắt đầu bốc cháy hừng hực, hắn muốn quyết tử chiến một trận.

“Chết đi!"

Thạch Hạo hét lớn, quyết chí tiến lên, hai cánh áp vào nhau, âm dương hợp nhất thi thoảng tựa như có khí âm dương tỏa ra, lực công kích tăng vọt, đây chính là đòn thảo phạt mạnh nhất của thuật này.

"Ầm!"

Người đàn ông không thể nào tránh thoát được, hắn bị hai cánh đập trúng cánh tay, cả người rung mạnh, hoa hướng dương trước người héo úa, hai tay nổ tung, đồng thời vết thương lan ra xung quanh.

"Bụp!"

Xương gần nửa người của hắn đều gãy nát, máu tương be bét.

Đây chính là pháp môn Côn Bằng, lực công kích vô địch trên đời. Dù là Thạch Hạo cũng không phải là Thần thật sự thì cũng tạo nên kết quả đáng sợ như vậy rồi.

Nên biết rằng, sinh linh sau khi đã nhen nhóm Thần hỏa thì hoàn toàn khác dĩ vãng, vượt xa sức mạnh trong hồng trần, Vương giả Tôn giả trong trần thế cũng chỉ biết ngước nhìn quỳ lạy mà thôi.

Mà cũng chính vì sức mạnh quá mức cách xa, sự chênh lệch giữa đôi bên quá lớn cho nên mọi gọi họ là Thần, khó mà chống lại.

Đây mới chính là sự khác nhau giữa người và Thần!

Thạch Hạo tuy mượn Bất diệt kim thân tăng lên sức mạnh của mình, nhưng sự lý giải về áo nghĩa pháp tắc và phù văn vẫn kém không ít.

Nó có thể tạo thành cục diện như thế này cũng đã quá kinh người rồi.

Người đàn ông áo đen bay ngược ra ngoài, khóe miệng không ngừng ho ra máu, hắn ổn định lại thân hình trong mắt lóe lên vẻ hoảng sợ, đột nhiên ngẩng đầu, nói: "Ngươi chết chắc rồi!"

Hắn bỏ mặc tất cả, xem đây là một cuộc chiến sinh tử thông thiên động địa, liều lĩnh bắt đầu thiêu đốt, chỉ trong nháy mắt trên trời hạ xuống từng cột sáng hừng hực.

Trên trời cao một luồng thần mang đầy đáng sợ từ mặt trời chiếu xuống, người đàn ông áo đen tựa như hòa vào với trời đất, đạp trên ngọn lửa bùng cháy tiến tới, mỗi một tất máu huyết đều dâng lên thần diễm.

"Chết Đi!"

Đây chính là cấm thuật của Ma Quỳ viên khiến cho bản thân phải chịu lấy một cái giá cực lớn, khai thông thiên địa mượn tới sức mạnh vô thượng để phá hủy địch thủ.

Tới giờ phút này, pháp môn Côn Bằng của Thạch Hạo phát huy ra uy thế to lớn nhất, hóa thành một vệt sáng vây quanh lấy công kích này của người đàn ông.

Người đàn ông áo đen được ngọn lửa hừng hừng bao quanh, những ngọn núi bên dưới đều hóa thành tro bụi, bị dốt cháy hóa thành không.

Nơi đây, thần mang đầy trời, mặt trời tựa như bị ép xuống dưới hợp nhất với người đàn ông áo đen, bùng phát ra sức mạnh đáng sợ nhất.

Trận chiến này chấn động thế gian, khiến cho một ít thế lực lớn chú ý, tât cả đều kinh hãi không thôi.

"Thạch Hạo đang chiến đấu với Thần?!"

"Hắn sống sót trở lại à, nghe rằng hắn đã giết chết ba vị Thần, không ngờ lại lộ diện lần nữa rồi khai chiến với Ma Thần!"

...

Trận chiến này vô cùng kịch liệt, từ đầu đến cuối Thạch Hạo đều vận dụng những thủ đoạn công kích mạnh nhất, cơ bản không hề dùng tới những pháp thuật bình thường.

"Ầm!"

Khi lực Côn Bằng có chút cạn đi thì Thạch Hạo không chút do dự nào, thể hiện ra thần thông mạnh nhất của mình, trong chớp mắt hai bên ở khoảng cách gần nhất thì vận chuyển bảo thuật Luân hồi.

Chí Tôn cốt của nó phát sáng, vô số phù văn bùng phát hóa thành một phần kinh văn in hằn vào trong hư không, sau đó tạo thành từng lò luyện bao vây lấy người đàn ông áo đen.

Thạch Hạo rất hồi hộp, dù sao nó vẫn chưa có nhen nhóm Thần hỏa, lý giải về phù văn và pháp tắc kém xa đối phương, sợ những cốt văn này sẽ mất đi hiệu lực.

"A..."

Người đàn ông áo đen hét lớn, hắn đã bị phù văn Chí tôn bắn trúng khóa bắt ở bên trong, lúc này nhanh chóng già yếu, thân thể héo gầy, tinh khí thần giảm sút nghiêm trọng.

Lúc này, tinh hỏa mặt trời trên bầu trời tác động làm cho hắn bị bỏng cả người, da dẻ khô nứt, thân thể gần như tan vỡ, toàn bộ mái tóc đều hoá thành tro tàn, vô cùng thê thảm.

Thạch Hạo vui mừng, tuy rằng nó chưa nhen nhóm Thần hỏa, lý giải về

các loại pháp tắc cũng chưa đầy đủ thế nhưng Chí Tôn cốt trưởng thành không cần nó phải vận chuyển, chỉ cần có khói cốt này và có thần lực đầy đủ để tẩm bổ thì có thể phát uy ngay!

Sự lo lắng của nó là dư thừa, sau khi được chiến y Bất diệt kim thân gia trì thì đã thành công làm trọng thương địch thủ.

"A..."

Cường giả của Mà Quỳ viên gào thét, hắn không nghĩ kết quả sẽ như thế này, vốn đang là trung niên nhưng chợt lại thành già khụ, tinh lực khô héo, không có chút sức lực.

Thạch Hạo đương nhiên sẽ không bỏ phí thời gian, sức khôi phục của đám sinh linh đã nhen nhóm Thần hỏa này rất kinh người, thời cơ chiến đấu chớp mắt là qua. Nó cầm thần kích trần quốc trong tay, vù một tiếng, chém đứt lìa đầu lâu kia.

"A..." Cường giả Ma Quỳ viên gào thét, dù là đã bị chặt đứt đầu thế nhưng vẫn phát ra âm thanh chấn động cả trời cao.

Thạch Hạo không có dừng lại, nó nhào tới dùng kiếm gãy bổ mạnh, rẹt, đầu lâu bị chém thành hai, máu tươi đầm đìa, thần quang phân tán!

Cũng may là nó ra tay nhanh, lúc nó vừa chém xong thì thân thể ở phía sau cùng với hai nửa đầu lâu bắt đầu khôi phục lại vẻ trung niên, tinh khí cuồn cuộn, tinh lực như biển.

Thạch Hạo hoảng sợ, nếu không có phản ứng nhanh thì chưa chắc đã chém đứt được đầu của hắn, cường giả của Ma Quỳ viên này khôi phục quá nhanh, không thẹn là người đã nhen nhóm Thần hỏa!

Thời khắc này, Thạch Hạo không hề dừng lại, cả người phát sáng, triển khai pháp môn Toan nghê, với vô tận tia chớp nhào tới giết về phía đầu lâu chém lìa kia.

Nguyên thần bên trong sớm đã bị đánh nứt, Thạch Hạo dùng hết khả năng ra tay, dùng thế lôi đình giết chết hòng tiêu diệt thần hồn của hắn, diệt trừ hậu hoạn này hoàn toàn.

"Ta không cam lòng, lại chết trong tay một tên Tôn giả nhỏ nhoi!" Người đàn ông áo đen rút gào.

Ầm một tiếng, thần hồn của hắn thiêu đốt, cùng lúc đó, thân thể phía sau cùng với hoa hướng dương màu đen cũng bắt đầu bốc cháy sau đó là bùng phát, thần lực cứ như là biển lớn ngập trời!

Hắn tự bạo, thời khắc này thiên địa sáng rực, ánh sáng lấp lánh chiếu sáng toàn bộ dãy núi, những ngọn núi dưới đất kia như là giấy trắng bị đốt cháy, biến mất.

"Thật là đáng sợ, một vị Thần tự bạo rồi!"

"Tiểu Thạch Thạch Hạo kinh khủng, lại ép cho một vị Thần tới cùng đường mạt lộ, tự bạo!"

Những ai thấy cảnh này đều khiếp sợ, không thể nào tin được, chấn động vô cùng.

Thạch Hạo ho ra máu, mặc dù sở hữu thân pháp Côn bằng, trong chớp mắt nguy cơ ấy thì nhanh chóng trốn ra xa nhưng vẫn cơn dư chấn đó vẫn lan tới gần, suýt chút nữa đã bị chấn cho chia năm xẻ bảy.

Nó bay vụt lên trời lùi lại hơn trăm dặm rồi ngã nhào xuống một dãy núi, máu me khắp người, suýt chút nữa "thân tử đạo tiêu".

Một Thần tự bạo quả thật rất đáng sợ, nếu không phải Thạch Hạo có tốc độ rất nhanh, chạy khỏi trung tâm bão táp ấy thì chắc chắn phải chết!

Dù là có Bất diệt kim thân thì nó cũng bị thương nghiêm trọng, miệng không ngừng thổ huyết, cả người nằm dài trên đất không thể nào nhúc nhích nổi.

Tròn một canh giờ Thạch Hạo gới gướng gượng bò dậy, lấy ra một hạt hoa hướng dương trong suốt như mặc ngọc nhét vào trong miệng, bổ sung thần năng, ngồi xếp bằng chữa thương.

"Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa đã tèo rồi." Sau hai canh giờ Thạch Hạo đứng dậy, cơ thể mạnh như có mà thiếu chút nữa đã giải thể.

Nó hóa thành một vệt sáng, cứ thế rời đi.

Tin tức cứ như là có cánh truyền về các nơi trong thiên hạ, cả thế gian đều khiếp sợ, tiểu Thạch vậy mà... Giết Thần!

"Giết được, thật sự là xả được cơn giận mà, mấy tên Thần này vì hạ giới mà đã huyết tế sinh linh ở Huyền vực, không biết có bao nhiêu người chết thảm ở nơi đó?"

"Thạch Hạo, chỉ mười lăm tuổi mà có thể giết một vị Thần linh? Hành động vĩ đại này nghịch thiên cỡ nào chứ, đủ để ghi vào trong sử sách!"

"Quá tốt, tiểu Thạch thật giỏi, giết chết một tên Thần linh chết tiệt, nghe được tin tức này, thật sự hả hê lòng người mà!"

Cả thế gian đều vui sướng, thiên hạ sôi trào.

Mọi người ban đầu không tin thế nhưng sau khi tin tức được chứng thực thì cảm thấy cực kỳ sảng khoái, bảy Thần hạ giới khiến sinh linh đồ thán, tạo quá nhiều sát nghiệp cùng với huyết kiếp, đáng giết!

Thạch Hạo trở lại Thạch thôn khiến ai cũng vui mừng, khi nó rời đi thì tất cả mọi người đều không yên trong lòng, tim đập thình thịch như muốn nhảy khỏi lồng ngực, sợ nó sẽ bỏ mạng nơi đó.

"Quá tốt, Tiểu Hạo Thúc an toàn trở về rồi!" Một đám trẻ nhỏ chạy tới.

Tất cả mọi người đều cười tươi, không có kết quả nào tốt hơn kết quả này.

"Ba mẹ của cháu vừa tới." Tộc trưởng Thạch Vân Phong nói.

Từ khi Thạch Hạo quyết định khai chiến với Thần thì vợ chồng Thạch Tử Lăng vô cùng lo lắng và bất an, họ không ngừng tìm hiểu tung tích của nó, kết quả là mỗi lần đều tới muộn một bước.

Ví như lần này, sau khi họ rời khỏi Thạch thôn thì nghe thấy tin tức này nên lập tức chạy tới bên dãy núi ở ngoài Bổ Thiên các, kết quả là chậm một bước, chỉ thấy tàn tích của trận chiến đó và chỉ biết trợn mắt ngoác miệng!

"Đây là Hạo nhi thực hiện, nó... giết Thần?!" Hai vợ chồng chấn động không thôi.

Ngày hôm đó, thiên hạ đều nói về cái tên tiểu Thạch, hành động vĩ đại này xưa nay chưa hề có, mười lăm tuổi giết Thần linh, đây quả là nói mơ giữa ban ngày.

Quan trọng nhất chính là, trước đây không lâu ba Thần từng truy sát nó nhưng hiện tại chẳng hề thấy bóng dáng đâu cả, điều này khiến cho người ta liên tưởng càng phong phú hơn.

Tiểu Thạch ngăn chặn Bảy Thần, đạt được hầu hết sự tôn trọng của mọi người, bất kể nói gì, đây chính là đang "trừ hại", ngoại trừ mấy đại giáo ra thì người trong thiên hạ không ai không hoan hô.

Trong lúc nhất thời, cái tên tiểu Thạch truyền khắp tám vực, chấn động cả thiên hạ, mọi người đều kính nể!

Thạch Hạo điều tức, ăn vài cây linh dược, ngắt xuống một lá của cây đào bạc Chuẩn Thánh dược, sau khi chữa trị thương thế xong xuôi thì thở dài một cái.

Thần, quả nhiên không dễ giết!

"Cũng không nên tiếp tục mạo hiểm nữa, ngoài sống sót ra thì còn có thứ gì quan trọng hơn." Đám Đại Tráng, Bì Hầu khuyên nhủ, bọn họ cũng đã trở

lại trong thôn.

"Cháu à, không cần đi nữa, như thế khiến chúng ta rất lo lắng đấy." Một vài lộc lão kéo kéo cánh tay của Thạch Hạo.

Nhìn đám bạn cùng lớn lên từ nhỏ, lại nhìn những trưởng giả này trong Thạch Hạo càng thêm ấm áp hơn, nó cười gật đầu, nhưng cũng không có tỏ thái độ như thế nào cả.

Nó lấy Hộp báu đồng tháu ra rồi thả Nguyệt Thiền tiên tử ra ngoài, nói cho Bóng Lông Tiểu Hồng rằng, lần này nếu như nó không về thì cứ đưa cô gái này ra khỏi Thạch Thôn.

Nguyệt Thiền ngạc nhiên, Thạch Hạo có ý gì đây? Sau đó, từ trong thôn nàng biết hết mọi chuyện thì vô cùng giật mình, nó lại... giết Thần!

Hiển nhiên, nó còn một trận chiến cuối cùng, lần này sống chết khó đoán, đây tựa như đang bàn giao hậu sự.

"Ngươi thật sự muốn đánh một trận?" Nguyệt Thiền tiên tử hỏi, nàng vô cùng kinh ngạc rằng tiểu Thạch cũng không hề giết nàng, nếu như thất bại còn thả cho nàng một đường sống.

Nhất thời, trong lòng nàng cảm thấy vô cùng phức tạp.

Thạch Hạo không để ý tới nàng, gọi Thanh Phong tới, nói cho nó biết một số địa phương đặc biệt của hạ giới, khả năng nơi đấy có vận may lớn, là giáo chủ của thượng giới suy tính ra, ngày sau nếu quốc lực đủ mạnh thì có thể đi tra xét.

"Tiểu ca ca, ca lại đi à." Thanh Phong rơi lệ, không nhịn được nghẹn ngào, nó biết, vị Thần cuối cùng này rất mạnh mẽ, nếu cứ đi nghênh chiến như thế thì chắc chắn sẽ chết.

"Đừng nên đi, tên Thần cuối cùng này không cách nào chiến thắng được, hắn tới từ Tiên Điện, là một lão già tu đạo nhiều năm, ngươi không phải là

đối thủ." Bóng Lông cũng than thở.

"Nếu như có lựa chọn nào khác, ta chắc chắn sẽ không đi." Thạch Hạo nói, ai mà không tôn trọng sinh mệnh của mình, không để ý tới sinh tử chứ, nó tự nhiên không muốn đi tìm chết.

Nó hi vọng, tên Thần già kia đi tìm tạo hóa, đi khắp thiên địa mà không thèm nhằm vào nó, cả hai sống yên ổn.

"Tiểu Hạo thúc, thúc đừng đi nữa nghe, cùng chúng cháu vào núi tìm trứng hung cầm, bắt hung thú." Một đám trẻ réo lên.

"Được, ta và các ngươi đi." Trong mấy ngày kế tiếp, Thạch Hạo cùng bọn nhỏ vào núi vui đùa, những tiếng cười tràn ngập tựa như trở về lại thời ấu thơ.

Nó cười tươi như hoa, nó rất muốn mãi mãi như vầy, rất muốn chìm sâu trong tình cảnh này.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 587: Tiên Diện

Ngoại giới, chẳng hề yên tĩnh gì, thiên hạ căm phẫn, đều đang chửi rủa bảy Thần, cũng có người đang bàn luận về Tiểu Thạch, ước ao nó khí thôn sơn hà, chém giết tên Thần cuối cùng!

Nhưng mà, Thần thứ bảy vẫn chẳng hề thấy tăm hơi đâu cả, trước nay chưa hề xuất hiện.

Thạch Hạo từng đi ra ngoài một lần để tìm Đả Thần Thạch và Hoàng điệp mang về Thạch Thôn, cũng mang một vài thiên tài địa bảo từ Thạch Quốc về để chuẩn bị chiến đấu.

"Đây chính là địa phương cũ của Thạch thôn trước đây sao?" Một đám trẻ nhỏ hiếu kỳ, không thể tin vào cái hố sâu trước mắt.

Đám Đại Bằng, Tiểu Thanh, Tử Vân hạ xuống, trên lưng có một đám trẻ nhò đi tới vùng đất cũ, hiện nay cỏ dại đã mọc đầy, không còn hiu quạnh như xưa.

Năm vạn dặm xung quanh từng bị tàn sát, thảm thực vật thưa thớt trong một khoảng thời gian, sinh linh chết hết, khắp nơi đều là hài cốt, nay đã khôi phục lại một ít sinh cơ.

Thạch thôn rời khỏi nơi đây, ở nơi đó có lưu lại từng cái hố sâu cực lớn ngoài ra cũng chẳng còn thứ gì nữa. Đại Tráng, Nhị Mãnh, Bì Hầu khá là cảm khái, từ sau khi rời đi đây là lần đầu tiên bọn hắn trở lại.

"Ồ, bên dưới có vật kìa!"

Đại Bằng lao xuống, hiện nay dáng vẻ khác một trời một vực với Thanh Lân Ưng, cánh chim vàng óng, hoàn toàn là một con chim Bằng thật thụ, vào

thẳng xuống đáy hố.

Tiểu Thanh cũng hạ xuống, dùng móng vuốt sắc bén bới tầng đất bên dưới ra, nơi ấy xuất hiện một bộ hài cốt khổng lồ lấp lóe ánh tử kim lộng lẫy, có một luồng uy nghiêm khó tả.

Bên trong tóc dài rậm rạp của Thạch Hạo lóe lên ánh kim, Hoàng điệp bay múa rồi lao xuống tiến vào trong khung xương dưới tầng đất kia.

"Là một bộ thần cốt?" Mọi người giật mình.

Đại Bằng, Tiểu Thanh cũng phá tan tầng đất làm lộ ra bộ khung xương khổng lồ ấy, khung xương nằm nơi dó dài tới trăm trượng, toàn bộ đều có màu tử kim.

"Năm đó Liễu Thần cắm rễ nơi đây, nhờ vào đó mà bộ thần hài này khôi phục lại một tia thần lực, cho nên mới sống sót." Thạch Hạo lẩm bẩm, nó biết đoạn chuyện xưa này.

Năm đó, Liễu Thần tắm rửa trong lôi điện vạn trượng rồi từ chín tầng trời hạ xuống, đoạn tuyệt hết mọi sinh cơ, mà Thần thi này mặc dù không cách nào so sánh với nó thế nhưng đối với một cây khô lúc đó thì vẫn có chút hiệu quả.

Chính vì cắm rể ở nơi này, im lặng trong mười mấy năm, Liễu Thần mới rút ra một cành cây để khôi phục lại một điểm sinh cơ, sau đó thần thi này mới có thể sống lại.

Hoàng điệp lượn lờ, trên chân ôm lấy một hạt tử kim tròn vo bay tới bả vai của Thạch Hạo, nó đang gặm cái hạt kết tinh này, tiếng 'ken két' vang lên.

"Đây là thứ gì?" Thạch Hạo đặt cả hai ở trong lòng bàn tay.

Đây là một hạt đá dăm to bằng móng tay, dường như là một khối tử kim chỉ là có chút trong suốt lấp lánh ánh sáng nhu hòa, có chấn động sóng năng

lượng kỳ lạ.

Đả Thần Thạch gảo thét tranh đoạt cùng với Hoàng điệp, nó muốn nuốt lấy thứ này.

“Yên nào!” Thạch Hạo ngăn lại.

Kết quả, một Thạch một Điệp cùng lao vào trong hố lớn, tiến vào khung xương khổng lồ kia để tìm kiếm.

Đám Thanh Phong, Nhị Mãnh, Bì Hầu cũng hiếu kỳ tiến vào theo để quan sát. Còn đám trẻ nhỏ thì như khỉ con liếc liếc nhìn rồi men theo sườn hố tiến xuống dưới chơi đùa.

“Đây là Thần linh, thân thể thật là lớn dài tới trăm trượng, nó ăn gì mà lớn thế không biết?” Có đứa bé vài tuổi nói, trong lời nói ẩn chứa vẻ non nớt thú vị.

Mấy người Thạch Hạo cũng xuất hiện ở đáy vực, mỗi người đứng một chỗ xung quanh khung xương khổng lồ cẩn thận quan sát, khung xương màu tím vô cùng cứng rắn, khi gõ mạnh lên trên thì phát ra âm thanh sắt đá lại còn có chút sóng năng lượng.

“Đây rốt cuộc là tinh thạch gì thế?” Thạch Hạo hỏi Đả Thần Thạch, phát hiện bên trong thần hài này có mười mấy viên kết tinh, to nhất cũng lớn như quả hạch đào, sóng năng lượng vô cùng mạnh.

“Đây chính là Thần tinh, chỉ có Thần cấp cao thì mới có thể phát sinh ra, không ngờ mà, nơi này lại có vật nghịch thiên như thế này.” Đả Thần Thạch vừa nói vừa gặm.

“Đáng tiếc, những thứ còn lại này đều là cặn bã, thần lực chẳng hề tinh khiết gì, pha tạp và lộn xộn không thể tả.” Đả Thần Thạch tiếc nuối.

Nó và Hoàng điệm cắn mấy phát những cũng không dám nuốt xuống, bởi vì bên trong kết tinh này ngoại trừ thần lực ra thì chỉ còn lại tử khí,

không thể nào hấp thu được, tạp chất quá nhiều.

Hiển nhiên, đây là phế liệu mà Liễu Thần hấp thu lưu lại.

“Vật này thật ra ẩn chưa thần năng vô cùng kinh khủng, nếu như có thể lợi dụng thì ngược lại vẫn có thể lại một đại sát khí.” Đả Thần Thạch nói.

“Có thể dùng nó luyện thành vũ khí Sát đạo không? Giao cho tiểu ca ca dùng.” Thanh Phong nói, lo lắng thay cho Thạch Hạo.

“Ta đang có một dự định này, để ta suy nghĩ đã, một bộ Thần thi cấp cao không có phân hủy như vầy, toàn bộ đều là báu vật.” Đả Thần Thạch nói.

Sau đó, đám trẻ con rời khỏi hố lớn, không dám quậy phá gì nữa, tất cả đều biết chuyện này rất quan trọng.

Đám Thạch Hạo, Nhị Mãnh, Bì Hầu đi thăm lại chỗn cũ, dẫm đám nhỏ đi khắp khu vực này, nhìn thấy một vài thú dữ quay trở lại cư trú nơi đây.

Trận chiến cuối cùng thế nào cũng sẽ xảy ra cho nên Thạch Hạo mới tới chốn cũ, ôn lại kỹ niệm xưa, sợ ngày sau sẽ không còn thấy lại những thứ này, ôn lại những ký ức tuyệt đẹp ấy.

Cuối cùng, mọi người mang theo khung xương khổng lồ màu tím trở lại Thạch Thôn, Đả Thần Thạch nhờ Bóng Lông và tiểu Hồng hỗ trợ, cùng nhau tế luyện, không ngừng đánh bóng.

“Dùng Thần tinh làm gốc, dùng khung xương màu tím làm thần liệu, luyện thành một đại sát khí, rồi lại xây dựng nên một ít trận đài, uy lực càng thêm kinh khủng!” Đả Thần Thạch hoàn toàn tự tin.

Mấy ngày sau, thủ phủ Thạch Quốc.

Một ông già chậm rãi đảo bước với nhịp điệu vô cùng đặc biệt, lão cứ thế tiến thẳng vào thành, trên đường phố có rất nhiều người tuy chen chúc nhau thế nhưng lão chưa hề chạm phải bất kỳ ai.

Trên người lão mặc một bộ đạo bào cũ kỹ, da dẻ thì nhăn nheo, tóc xám trắng, già nua vô cùng thế nhưng hai mắt lại lấp lánh có thần chứng tỏ vô cùng mạnh khỏe, sau khi vào thành thì lão đi lại cũng không nhanh mà cũng chẳng chậm, bình tĩnh quan sát những cảnh vật bên trong Thạch đô.

Sau đó không lâu lão xuất hiện trong hoàng cung, một đám thị vệ ngơ ngác không biết vì sao lão có thể tiến vào nơi này.

"Những trận pháp này cũng có chút trình độ." Lão nhìn đại trận trong hoàng cung, gật gật đầu nói, tỉ mỉ nghiên cứu một lần.

Lão không có giết người, chỉ là mở miệng, nói: "Nhân Hoàng của các ngươi, ta nghĩ nên thương lượng với hắn một chuyện."

Những thị vệ này dù có biết Thạch Hạo ở Thạch Thôn thì cũng chẳng đời nào nói, càng không nói tới việc họ chẳng biết nơi đó ở đâu, đương nhiên sẽ không có đáp án nào.

"Như vậy thì…" Ông lão cũng không có ra tay gì cả, quay một vòng rồi biến mất, nửa canh giờ sau thì xuất hiện trong một trang viên bí mật ngoài hoàng thành, lão nhìn thấy Bằng Cửu.

"Đừng lo lắng, ta không xuất thủ đâu, ta với thành ý mà tới đây, muốn gặp Thạch Hoàng của các ngươi." Lão cười hì hì nói, vẻ mặt vô cùng hiền lành.

Lông tơ của Bằng Cửu dựng đứng, hắn có cảm giác dù là liều mạng thì cũng không thể đánh thương dù là cọng lông tơ trên người của đối phương, đứng trước mặt lão hắn cảm giác như mình là một con cừu con ngước nhìn Chân Hống, chênh lệch đôi bên quá lớn.

"Bệ hạ đã rời đi rồi, ta cũng không biết đi nơi nào." Bằng Cửu cố gắng bình tĩnh trả lời.

"Vậy thì… ta sẽ ở Thạch đô chờ hắn." Bóng người của lão phai mờ, biến mất không thấy tung tích.

Thạch thôn, Thạch Hạo bước lên tế đàn.

Đã tới giờ phút tạm biệt cả thôn, tất cả mọi người không biết làm sao để giữ nó lại nên những lời gì cần nói thì đều nói cả rồi.

“Con ngoan, bảo vệ sức khỏe, tính mạng mới là trọng yếu nhất!” Một vị tộc lão nói.

“Tiểu Hạo thúc, chúng con chờ thúc, thúc nói sẽ mang chúng con đi tới tổ Kim Sí Đại Bằng, đi bắt Chân Hống, nhất định phải sống đó nghe!” Một đứa bé lau nước mắt.

…

Thạch Hạo không muốn nhìn thấy tình cảnh ly biệt thế này chút nào, lập tức mở thông đạo tiến vào và biến mất.

“Bệ hạ!” Một thị vệ kinh hãi.

Thạch Hạo vừa từ trên tổ tế đàn của hoàng cung bước ra thì nó lập tức cảm thấy một luồng khí tức đầy mạnh mẽ đang trong Thạch đô, có một người dường như cứ như là mặt trời đang thiêu đốt vậy.

Phàm nhân không thể nhìn thấy cũng như không thể cảm nhận được thế nhưng nó lại biết, đứng ở chỗ cao nhất trong hoàng cung rồi phóng tầm mắt nhìn, trong thành có một tòa tiểu lâu đang lóe lên kim quang vạn trượng!

Hai người cách xa nhau tới hai mươi mấy dặm thế nhưng đều cảm ứng được lẫn nhau, đây là sự nhạy cảm với khí tức của cường giả.

Cả tòa tiểu lâu vô cùng rực rỡ, trong mắt Thạch Hạo hiện lên rất rõ ràng, bên ngoài cơ thể của một ông lão có thần diễm màu vàng nhảy nhót, lão cứ như một vầng mặt trời vàng óng vậy.

Lúc này, lão đang rót rượu uống tựa như có thể nhìn xuyên hư không, cách hai mươi mấy dặm, xa xa nâng chén gật đầu chào hỏi Thạch Hạo.

“Thạch Hoàng, ngưỡng mộ đã lâu.” Ông lão mỉm cười, nâng ly uống cạn một chén rượu ngon.

Thạch Hạo vẫy tay, rượu và ly xuất hiện trong tay, nó ngồi xếp bằng trên đỉnh cung điện rồi cũng nâng ly ra hiệu, uống cạn một ly.

“Không bằng tới chỗ ta làm một ly, được không?” Ông lão đứng lên, nụ cười ôn hòa nở trên môi.

“Tốt nhất nên có khoảng cách.” Thạch Hạo đáp.

“Thạch Hoàng quá cẩn thận rồi, chúng ta gặp nhau cũng không nhất định là sinh tử đối mặt mà.” Ông lão nói, cũng tự giới thiệu mình, lão tên Hoàng Vũ, tới từ Tiên điện.

Tiên điện, một truyền thừa cổ xưa vô cùng thần bí và đáng sợ, Thạch Hạo chỉ biết được chút xíu từ biển ý thức còn sót lại của ba thần kia những cũng hiểu được sự siêu phàm của bọn họ.

Ta cũng hy vọng sẽ không có chém giết, đôi bên đều vui vẻ.” Nó gật đầu nói.

“Tiểu hữu có nguyện gia nhập Tiên điện ta?” Ông lão hỏi.

Thạch Hạo nghe vậy thì ngẩn ra, nó không biết vì sao lão lại hỏi như vậy.

“Khả năng Tiểu hữu còn chưa biết về Tiên điện ta, nếu như gia nhập chắc chắn sẽ không bôi nhọ thiên tư cùng thân phận của Tiểu hữu.” Ông lão mỉm cười rồi giới thiệu sơ lược.

Tiên điện, không tới năm người, hơn nữa đời nào cũng vậy!

Thế nhưng, bọn họ hết sức đáng sợ, dù là thượng giới cũng không muốn trêu vào, phàm là sinh tinh từ Tiên điện đi ra thì đại biểu sự bất bại, khó gặp được đối thủ.

Thạch Hạo thay đổi sắc mặt, tin tức này nếu là thật thì quá kinh người rồi.

Nó biết rõ, thượng giới có vô số chủng tộc, địa vực rộng lớn vô cương, cũng không biết lớn hơn hạ giới gấp bao nhiêu lần, sơ dại, thiên kiêu… cùng nổi lên, các Thần tranh bá!

Trong thiên địa như vậy, một truyền thừa với nhân số không tới năm mà có thể sánh vai với các đại giáo, được xưng bất bại, có thể tưởng tượng nó đáng sợ tới cỡ nào.

"Các ông có quan hệ gì với Cung điện Chí Tôn?" Thạch Hạo hỏi.

Nó biết được, Cung điện Chí Tôn nhân số cũng vô cùng ít, mỗi đời chỉ có một người, vô cùng thần bí, mà nó từ ba Thần cũng hiểu được đôi chút, hai bên có một ít quan hệ.

"Ha ha…" Ông lão nở nụ cười, cuối cùng chỉ nói hai chữ, nói: "Địch thủ."

Thạch Hạo kinh ngạc, đúng là ngoài ý muốn, còn tưởng rằng hai tổ chức thần bí này có khả năng thuộc cùng một mạch, không nghĩ rằng lại là thù địch với nhau.

"Cung điện Chí Tôn cũng ở thượng giới, chỉ là vô tận năm tháng trước đây bọn họ do chiến bại nên đã xuống hạ giới này." Ông lão mỉm cười.

Thạch Hạo giật mình, tin tức này khiến người khác khó tin được.

Tương truyền, Cung điện Chí Tôn có bản trung của Nguyên thủy chân giải – Siêu thoát, được xưng bất hủ, người của truyền thừa này chỉ cần xuất hiện là có thể vô địch trên trời lẫn dưới đất.

Một cung điện mạnh mẽ như thế, được xưng là Chí tôn mà cũng chiến bại, Tiên điện này tới cùng có lai lịch ra sao, chẳng lẽ có kinh thư sánh vai với thiên Siêu Thoát?

“Ta từng nghe nói, tiểu hữu từng tự xưng là truyền nhân duy nhất của Cung điện Chí Tôn, thật sự sao?” Ông lão cười nói, nheo mắt hỏi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 588: Thần Mạnh Nhất

Thạch Hạo yên lặng, ông lão nói nhiều như thế lẽ nào đang dò hỏi xem thử nó có phải là đệ tử của Cung điện Chí tôn? Nếu đúng, chắc chắn sẽ không gia nhập Tiên điện.

"Ta thật ra chỉ là muốn lấy thiên Siêu thoát, nhưng đáng tiếc không có cơ duyên đó.

"Cơ duyên đều vô ý xuất hiện, với thiên tư của tiểu hữu ta không hy vọng có một ngày sẽ trở thành truyền nhân của Cung điện Chí tôn rồi đứng đối lập với Tiên điện ta." Ông lão vẫn hòa ái như trước.

"Lão trượng nói giỡn rồi." Thạch Hạo nhìn lão, cảm giác được một luồng hung khí đang ngủ yên trên người lão, đây không phải là loài người mà là một con ác điểu hay hung cầm nào đó.

Lão tên Hoàng Vũ, lẽ nào là một con hung cầm Thái cổ? Thạch Hạo suy nghĩ, không cách nào nhìn ra được bản thể của nó, chẳng qua chỉ thấy hừng hực cứ như một mặt trời vàng chói vậy.

"Lão trượng tới từ Tiên điện, nói vậy là công tham tạo hóa, tầm mắt cực cao, mà kỳ tài ở thượng giới xuất hiện lớp lớp, chút điểm tư chất như ta thì tính là gì." Thạch Hạo nói.

"Trong tiên điện chỉ có bốn vị đại nhân, ta tính là gì, chỉ là một tên đầy tớ già thôi, đời nào có tư cách trở thành thành viên của Tiên điện." Ông lão Hoàng Vũ nói.

"Vừa rồi chẳng phải lão trượng nói là tiến cử ta vào Tiên điện sao, giờ sao lại khiêm tốn vậy." Thạch Hạo càng ngày càng tin chắc ông lão này đang dò hỏi mình.

Hoàng Vũ cười cợt, nói: "Ta thân là người hầu của Tiên điện, tuy tu vi không được, cũng không có thiên phú thế nhưng về nhìn người thì rất chuẩn, nếu có 'Sơ đại', thiên kiêu cực kỳ kinh diễm thì ta có quyền báo lên, giúp bọn họ có thể tiến nhập Tiên điện."

"Ta là người quen lông bông, nếu như gia nhập Tiên điện sợ sẽ phạm vào môn quy." Thạch Hạo lắc đầu.

"Đây chính là một cơ hội, sau khi ta bẩm báo lên tuy không chắc sẽ thành công thế nhưng cũng có một phần hi vọng, tiểu hữu thật sự từ bỏ sao?" Hoàng Vũ hỏi.

"Hay là quên đi, ta chỉ muốn sống một cách yên tĩnh ở hạ giới thôi." Thạch Hạo nói.

Trong lúc nhất thời đôi bên chẳng biết nói gì, ông lão trên tửu lâu tự rót tự uống, vô cùng bình tĩnh.

Thạch Hạo ngồi trên hoàng cung, tuy hai bên cách nhau hai mấy dặm thế nhưng lại dùng thần niệm để truyền âm, tựa như đang ngồi đối diện nhau vậy, cũng chưa hề kinh động tơi người khác.

"Lão trượng tìm tới đây, ý là gì vậy?" Thạch Hạo hỏi, nó cảm thấy hơn nửa là không tránh được một trận chiến rồi.

"Tự nhiên là chung sống hòa bình rồi, ta cũng không muốn động binh khí gì cả." Ông lão gật đầu nói, nhấp xong một chén rượu, tựa hồ rất lâu rồi không có đi lại trong hồng trần nên rất hứng thú với rượu và thức ăn này.

"Ta có ba điều kiện, chỉ cần ngươi đáp ứng thì ngươi cứ làm Nhân Hoàng của ngươi, ta đi tìm tạo hóa của ta, hai bên không xảy ra xung đột." Hoàng Vũ nói.

"Cứ nói!" Thạch Hạo biết không đời nào lại dễ dàng như vậy, nhất định sẽ có chút ẩn ý bên trong, cứ xem điều kiện của lão ra sao đã.

"Một, ta bản thể là một con chim Thần, muốn nhìn sơ về pháp môn Côn Bằng của ngươi để tăng tiến đạo hạnh." Hoàng Vũ cười cười, đưa ra điều kiện thứ nhất.

"Tiếp đi." Thạch Hạo không chút biến sắc.

"Thứ hai, ta muốn nhìn qua Chí Tôn cốt của ngươi, yên tâm, ta sẽ không bẽ gãy nó đâu, chỉ là nhìn qua thân thể thôi." Hoàng Vũ ôn hòa cười nói.

Thạch Hạo không nói gì, bình tĩnh nhìn lão.

"Thứ ba, ta muốn phong ấn ngươi trăm năm, khiến tu vi ngươi duy trì ở cảnh giới Tôn giả, không đột phá lên nữa." Hoàng Vũ nói, nụ cười thu lại rồi giải thích, nói: "Ngươi trưởng thành quá nhanh, ta mặc dù cũng có tâm muốn sống hòa bình nhưng nếu mấy chục năm trôi qua ngươi lại muốn vượt qua ta, thì không cách nào bình an được rồi."

"Vậy sao không diệt trừ thẳng ta luôn, sau khi giải quyết thì đầu xuôi đuôi lọt, hà tất phải phiền toái vậy." Thạch Hạo lạnh lùng nói, điều kiện quá hà khắc rồi.

"Tiểu hữu, như vậy chúng ta mới có thể hòa bình mà sống được, sẽ không xảy ra xung đột, ta nói lời sẽ giữ lời." Hoàng Vũ mỉm cười nói.

"Làm thế, ta còn gì là tự do, bị ông biết bảo thuật, còn bị trấn áp chân thân không cách nào tu hành, sinh tử đều do người khác quyết định, đây tính là sống hòa bình sao?!" Thạch Hạo mắng.

"Đây chỉ là biện pháp phòng ngừa chiến đấu duy nhất, cứ tin ta, như vậy ngươi ta đều có lợi cả." Hoàng Vũ nói.

"Ta không thấy chỗ tốt của ta đâu cả." Thạch Hạo trầm mặt xuống.

"Ta giúp ngươi thống nhất tám vực, trở thành Nhân Hoàng của cả hạ giới, ức vạn dặm non sông đều nằm trong lòng bàn tay của ngươi." Ông lão cười nói, ngọn lửa màu vàng trên người nhảy múa.

"Sau đó thì sao?" Thạch Hạo lạnh giọng hỏi.

"Sau đó ngươi và ta liên thủ cùng tìm kiếm vận may lớn, ví như Cung điện Chí tôn mà ngươi đang để ý, cả hai chúng ta cùng nhau đi vào." Ông lão nói.

"Ông là muốn máu của ta?" Sắc mặt của Thạch Hạo cùng âm u hơn, nó phát hiện trong thức hải của ba Thần rằng muốn vào Cung điện Chí tôn thì cần phải có Chí Tôn huyết đặc biệt.

Vẻ mặt nhăn nheo của Hoàng Vũ chợt dãn ra cứ như trẻ đi mười mấy tuổi vậy, nụ cười nhã nhặn trên miệng, nói: "Là cùng nhau thu lãi."

"Ông đang ép ta chiến một trận." Thạch Hạo thở dài, cất cao giọng, nói: "Ông cho rằng ta sẽ ngồi chờ chết chắc, sẽ thuận theo an bài của ông?"

"Người trẻ tuổi, làm việc thì cần phải suy nghĩ, thế gian này không có thuốc hối hận, có một số việc một khi đã làm thì sẽ không có đường quay lại đâu." Ông lão bình tĩnh nói.

"Ngay cả cổ của ta ông cũng muốn chặt đứt mà còn nói suy nghĩ gì nữa à, nếu như ông là ta, đổi vị trí cho nhau thì ông sẽ chọn cách nào?!" Thạch Hạo tức giận.

"Chung quy lại thế giới này đều nói chuyện bằng thực lực, không có nhiều giả thiết như vậy, ta chỉ khuyên ngươi một câu, đừng nên khai chiến, ngươi không có chút cơ hội nào." Nụ cười trên mặt của Hoàng Vũ chẳng hề giảm nhưng lời nói lại rất nặng.

"Ông chắc chắn?!" Thạch Hạo đứng dậy, tuy cách xa hai mươi mấy dặm thế nhưng chiến ý lại cao vút.

"Người già, lá gan sẽ nhỏ đi. Ta đi qua Bổ Thiên các, cũng từng tới Bắc Hải, còn lượn qua một vòng bên ngoài Tây Lăng giới, tìm hiểu đôi chút, lẽ ra có thể bắt được ngươi rồi." Hoàng Vũ nói.

Thạch Hạo không nói gì, ông lão này quá cẩn thận, chỉ vì đối phó một tên tu sĩ nhỏ nhoi mà lại cẩn thận như vậy, dò xét một cách thấu đáo.

"Ông là người mạnh nhất đã vượt giới tới đây?" Thạch Hạo hỏi.

"Có mấy người mạnh hơn ta nữa nhưng trong quá trình vượt giới đều chết cả rồi, dù là giáo chủ thượng giới đã chiến thiên ý thành công thế nhưng sức mạnh cũng có giới hạn!" Ông lão nói.

Dù nói gì, trong bảy Thần sống sót thì lão là người mạnh nhất.

Thạch Hạo bay lên trời cao rời khỏi Thạch đô rồi nhằm về phía dãy núi nơi phương xa, nó không muốn trận chiến sẽ lan tới tòa thành này.

"Tiểu hữu, ta khuyên ngươi nên cân nhắc thật cẩn thận, không phải vì ngươi thì cũng cần suy nghĩ tới bách tính của Thạch quốc này." Ông lão hiền từ nói, từ trong thành đuổi theo sau.

"Ông đang uy hiếp ta?" Hai mắt của Thạch Hạo bắn ra thần mang, đứng bên trên một vùng núi.

"Không thể cho là uy hiếp được, bản thể của lão già này chỉ là hung cầm, trước kia cũng vì muốn thỏa mãn cơn thèm khát nên từng sát giới, nuốt không ít sinh linh. Qua nhiều năm như vậy nhưng ta vẫn cố gắng khắc chế, đặc biệt là sau khi trở thành đầy tớ của Tiên điện thì càng chú ý hơn. Nhưng bây giờ đã hạ giới, ta cảm thấy có thể phóng thích bản năng của mình, ăn chút đồ cũng không sao."

Ông lão lên tiếng, miệng há ra lập tức hình thành nên một vòng xoáy vàng óng nuốt lấy tinh khí tám phương, mà một thị trấn nhỏ ở ngoài mấy chục dặm lại truyền tới những tiếng hét sợ hãi, có thể nhìn thấy được, từng bóng người bị cuốn lên trời cao rồi nhanh chóng bay tới đây.

Trong nháy mắt, mấy trong bóng người bay vào trong vòng xoáy màu vàng óng kia rồi tiến vào trong miệng của lão, cứ thế biến mất không thấy đâu.

"Ông!" Thạch Hạo tức giận, ông lão này nhìn thì hiền lành thế nhưng lại là một nhân vật cực kỳ hung ác, một khi đã quyết định thì sẽ chẳng hề kiêng dè gì cả.

"Mùi vị của thịt người thật ngon, ta chảy hết nước miếng rồi nè." Lão lau sạch ít máu nơi khóe miệng, điệu vô vô cùng yêu dị, rõ ràng là ông lão thân mặc đạo bào nụ cười hiền từ nhưng vừa rồi lại nuốt mấy trăm người.

"Cái tên hung cầm này, hung ác vô cùng, hôm nay dù ta không giết được ông thì ngày khác cũng sẽ có người giết ba hồn bảy vía của ông!" Thạch Hạo nói.

"Nói như thế, ngươi muốn đánh với ta một trận?" Hoàng Vũ mang theo nụ cười nhạt, sắc mặt cũng lạnh đi đôi phần, nói: "Người trẻ tuổi, vọng động như thế hơn nửa sẽ sống không lâu đâu."

"Tới chiến một trận!" Thạch Hạo nắm chặt đại kích sau đó bay sâu vào trong dãy núi hơn, tránh xa nơi có người miễn tai vạ lan tới người vô tội.

"Nếu ngươi đã không chờ được thì lão hủ đành cố hết sức đấu một hồi với ngươi vậy. Nhưng mà, ngươi đừng mơ tưởng dẫn ta tới Tây Lăng giới nghe, cùng đừng trốn tới những nơi cũ kia, nếu không lão hủ cũng không đảm bảo rằng sẽ không quay lại Thạch quốc rồi ăn thiên vạn nhân khẩu ở đó, rồi lại đi Bất Lão sơn gặp ba mẹ cùng với đệ đệ của ngươi nữa. À, tiện tay mời đám Chiến vương gì đó mà ngươi biết ở Thạch đô á, để xem thử đồ ăn ở trên thế gian này có phải thịt người là ngon nhất hay không." Ông lão rất bình tĩnh, cứ như đang nói một chuyện bình thường, thế nhưng tựa như có mùi vị tanh tưởi phả vào mặt.

"Cái tên yêu ma nhà ông!" Thạch Hạo bay lên trời cao rồi vút mấy ngàn dặm, tới một vùng đất hoang thì mới dừng lại.

Vùng núi này rất hùng vĩ, dãy núi liên miên, đỉnh cao chót vót, cổ mộc san sát thành rừng.

Hoàng Vũ không nhanh không chậm bám sát theo sau, nói: "Nếu đã muốn chiến vậy ta cũng đành hoàn thành tâm nguyện lớn của người ta ở thượng giới, giết chết ngươi vậy."

"Là cái tên chết bầm của Minh thổ chớ gì?" Thạch Hạo cười khẩy.

Hoàng Vũ lắc đầu, nói: "Không, Tiên điện ta xưa này không thèm để ý tới ý nghĩ của người khác, là lời nhắn nhủ của một đại nhân rất trẻ tuổi trong Tiên điện, cũng không lớn hơn ngươi nhiêu tuổi đâu."

"Ta không nhớ là đã đắc tội với người của Tiên điện." Thạch Hạo lạnh giọng nói, nó thật không hiểu lắm.

"Vị đại nhân này thời niên thiếu từng du lịch bên ngoài, từng nhận lời mới tới thăm Bổ Thiên giáo, dưới lời cầu khẩn một vài lần của một vị đại năng thì đã truyền cho hắn một quyển cổ kinh. Sau đó, quyển kinh văn đó bị bí mật đưa xuống hạ giới này rồi bị Nguyệt Thiền tiên tử đoạt được, nàng muốn tu luyện ra phân thân chủ thứ hòng bất tử bất diệt, cũng không biết có thành công hay không. Gần đây, tất cả tin tức truyền tới thượng giới, có vẻ như ngươi có thù hắn với Nguyệt Thiền tiên tử, rồi có một vài lời đồn truyền được truyền ra khiến cho vị đại nhân trẻ tuổi trong Tiên viện kia không thích thú cho lắm." Hoàng Vũ nói.

"Kệ cha hắn chớ!" Thạch Hạo chửi.

"Bổ Thiên giáo có ý định kết giao với Tiên điện ta, mà lại là chuyện của Nguyệt Thiền tiên tử lại rất phi phàm, khi sinh ra thì có cảnh tượng kì dị, sau này tất có đại khí vận, vận may lớn, tương lai có thể trở thành đạo lữ của đại nhân nhà ta. Hắn nghe được một vài lời đồn cho nên không vui nên muốn ta khi hạ giới thì tiện tay giải quyết ngươi luôn một thể." Hoàng Vũ nói, ý cười dần lạnh.

"Hay cho không vui, hay cho tiện tay giải quyết, lời nói của vị đại nhân trẻ tuổi kia thật là thờ ơ, tự phụ tới tột đỉnh, thật sự cho rằng Tiên điện là chúa tể của thế gian sao?" Thạch Hạo lạnh giọng nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 589: Trận Chiến Cuối Cùng.

"Ít nhất, đối với rất nhiều người, Tiên điện có thể xưng tụng là nơi ở của chúa tể." Hoàng Vũ vẫn bình tĩnh như trước, lời nói thì nhẹ nhàng với nụ cười trên môi.

Đã tiến vào trong Đại hoang nên Thạch Hạo cũng không hề lui nữa và cũng chẳng hề chạy trốn, lúc này chỉ có một trận chiến cơ bản không thể nào tránh.

"Ta còn hi vọng rằng mình chính là truyền nhân duy nhất của Cung điện Chí tôn, sẽ có một ngày ta giết tới thượng giới, xới tung cái gọi là chúa tể Tiên điện này!" Thạch Hạo nói.

Sinh linh thượng giới khinh người quá mức, đặc biệt người Tiên điện càng tự phụ hơn, lệnh cho một tên nô bộc hạ giới tiện tay xử lý nó, thái độ rất đáng!

"Được rồi, tới chiến đi nào, nếu mà còn chạy nữa thì ta sẽ quay lại thủ phủ Thạch quốc rồi nuốt sạch trăm vạn nhân khẩu đấy." Hoàng Vũ nói.

Lão với một thân đạo bào cũ kỹ bay vù vù theo gió, sọi tóc xám tung bay, nụ cười chợt chuyển lạnh với tư thế chắp tay, lão muốn giải quyết nhanh Thạch Hạo.

"Nạp mạng đi!" Thạch Hạo hét lớn, nhất định phải chiến thắng lão bộc này, nếu không ba mẹ, người thân thuộc, còn toàn bộ Thạch quốc sẽ gặp phải nguy hiểm. Người của Tiên điện làm việc chẳng hề kiêng kỵ gì, bởi vì bọn họ quá mạnh mẽ, không e sợ người khác sẽ trả thù.

Ở trong tay của nó, thần kích trấn quốc phát sáng từ màu đen chuyển thành màu vàng óng, lưỡi kích sáng như tuyết lưu chuyển sát khí, đây là

pháp khí Chân thần với những gợn sóng thần năng vô cùng kịch liệt.

"Xoẹt!"

Nó vung chiến kích lên, luồng ánh sáng đầy đáng sợ bổ ra, là pháp khí Chân thần đang thức tỉnh với thần mang lóng lánh đầy mạnh mẽ, cứ như là dải ngân hà đang từ từ hạ xuống.

Nhưng mà, lão bộc đang chắp tay sau lưng chợt vung ra một tay, nhẹ nhàng chà xát trong hư không sát quang lập tức tấn công kia liền bị tiêu diệt.

Bàn tay ấy rất khô ráp lưu chuyển hào quang màu vàng nhạt, giống như là một cái thớt lớn đánh tan toàn bộ lực công kích đầy mạnh mẽ của thần kích trấn quốc.

Thạch Hạo nghiêm nghị, tên lão bộc này mạnh hơn rất nhiều đám Dương Ly, Xuyên sơn giáp, Minh thần, Ngân Dực, quả nhiên một người có thể gánh mấy Thần cùng liên thủ.

"Tới đây nào, để ta nhìn xem thử chiến y Bất diệt kim thân cùng với Chí Tôn cốt của ngươi mạnh tới mức nào." Hoàng Vũ thản nhiên nói.

Thạch Hạo thở dài, ngay cả đòn sát thủ này mà đối phương cũng biết đúng là khiến người khác chán nản, xem ra chiến y Bất diệt kim thân khó dùng để tập kích rồi.

Trên người nó, chiến y kim loại màu đen hiện lên rồi bao trùm ngoài thân thể nó, một lớp thần diễm màu đen nhảy múa, chiến y Bất diệt kim thân phát sáng hoàn toàn thức tỉnh.

Nếu như kẻ địch đã biết thì có giấu dốt cũng tự tìm lấy diệt vong mà thôi, chỉ có buông xuôi chiến một trận, vận dụng sức mạnh mạnh mẽ nhất giao chiến với Hoàng Vũ.

Có thể, nó nhất định phải đầm đìa máu tươi, bởi vì đại địch đối diện này gần như không thể chiến thắng được. Ánh mắt của Thạch Hạo hiện lên vẻ

dứt khoát, cả người đều là ký hiệu, đây chính là sự tích lũy của bảo thuật, tinh khí thần của nó đang thiêu đốt, chuẩn bị phát ra tiềm năng mạnh mẽ nhất quyết tử chiến một trận!

"Thú vị, với độ tuổi này mà đã có thành tựu như vầy quả thật chẳng hề đơn giản, nhưng đáng tiếc mà, người trẻ hay kích động, nhất định sẽ sống không lâu." Hoàng Vũ chẳng chút hoang mang đi từ từ về trước.

"Giết!"

Thạch Hạo hét lên một tiếng, âm thanh của nó như kiếm reo khiến cho hư không phải cộng hưởng theo, nó khống chế tinh khí toàn thân, huyết nhục của bản thân bắt đầu bốc cháy, pháp khí Chân thần ngang trời, phát động một đòn kinh khủng nhất.

Đại kích màu vàng cứ như sống lại, như là một con hung thú với thân thể vàng óng đầy khổng lồ, vảy lấp lánh, dáng vẻ dữ tợn ngửa đầu gào thét.

"Gào..."

Đại kích lao về trước, chém thẳng về mục tiêu.

Mà con hung thú khổng lồ màu vàng kia thì rít gào lao theo phía sau, trên thân thể cao vút như núi cao kia có một cặp sừng sáng lấp lánh như tuyết ghép chặt với lưỡi kích lao về phía Hoàng Vũ.

"Quả là hung thú, quả là một cây hung kích mà!" Hoàng Vũ gật đầu, bóng người lướt sang ngang né tránh chính diện mà pháp khí Chân thần đang xông tới, lão nghiêng người né tránh rồi dùng ngón tay búng mạnh.

"Keeng!"

Lão bắn trúng mặt bên của lưỡi kích, ngón tay tựa như vũ kích cực mạnh, tiếng kim loại diếc tai vang lên, hàng loạt phù văn hiện ra, gần như khiến trời cao nát tan.

Thạch Hạo cứ như bị sét đánh lập tức lùi nhanh về sau, bàn tay vậy mà tràn đầy máu tươi, lòng bàn tay đã bị rách nát, đối phương có một bí thuật có thể thông qua đại kích để thương tổn tới cơ thể của nó.

Nếu không phải Bất diệt kim thân phát sáng ngăn cản chín phần mười sức mạnh thì khả năng nó đã gặp nguy rồi!

Thạch Hạo hoảng sợ, lão già nãy chẳng hề cùng một cấp độ với đám Dương ly, Xuyên sơn giáp, Minh thần... gì cả, cao hơn rất nhiều, tay không có thể tiếp pháp khí Chân thần, mới vừa va chạm mà đã như vầy thì đánh làm sao được nữa chứ!

"Hả?"

Bỗng dưng, nó phát hiện trên ngón tay của Hoàng Vũ có mang một chiếc nhẫn, vữa này lóe lên ánh sáng lấp lánh khiến cho cả bàn tay trở nên lộng lãy với ánh sáng thần bí lưu chuyển.

"Mượn sức mạnh của pháp khí?" Thạch Hạo thở dài một hơi, nếu đối phương thật sự có thể dùng tay không tiếp pháp khí Chân thần thì cơ bản không cách nào đánh tiếp nữa, thực lực chênh lệch quá lớn.

"Người già thì lá gan sẽ nhỏ, thân thể có thể chống lại pháp khí Chân thần nhưng ta cũng chẳng làm như thế." Hoàng Vũ mỉm cười, những nếp nhăn dãn ra.

Sau một khắc, sát khí như biển lão bắt đầu chuyển động, lão hóa thành một vệt sáng lao tới, tiến hành xuất toàn lực.

Cuộc chiến sinh tử thật sự thì không cho phép nghỉ ngơi, sẽ không có lời nói dư thừa nào, một khi bắt đầu thì sẽ trời long đất lở, mà hiện tại chính là như thế!

Thạch Hạo hét lớn, kiếm gãy lơ lững bên người, pháp kiếm màu vàng dựng thẳng tất cả đều xoay tròn quanh nó, bản thân của nó thì phóng ra uy thế mạnh mẽ nhất.

Từng cây cỏ xanh mơn mỡn cắm rễ trong hư không, lúc này tất cả đều phát ra ánh sáng ngút trời, một cây cỏ chính là một cây kiếm thần cắt ngang trời cao.

Xoẹt!

Toàn bộ kiếm khí đều xông ngược lên trên, vô cùng rực rỡ, có thể thấy được xung quanh Thạch Hạo là vô số kiếm khí, nó dường như trở thành một con Chân hoàng niết bàn, toàn bộ linh vũ đều xòe ra, xinh đẹp và thần thánh!

Hoàng Vũ đánh tới, vừa mới đặt chân vào nơi đây thì lập tức bị vô số kiếm khí nhấn chìm.

Nhưng mà, ngoài dự đoán là, tộc độ của lão bộc đến từ Tiên điện này lại nhanh tới mức không thể tin nổi, cứ như là u linh không ngừng biến hóa vị trí né tránh rất nhiều ánh kiếm rồi giết tới gần Thạch Hạo.

Hoàn toàn chính xác, bản thể của lão ta chính là một con hung cầm sở hữu tốc độ cực hạn, cho nên mới có thể nhanh như thế.

"Diệt!"

Lão bộc hét lớn một tiếng giơ tay đánh về trước, một móng vuốt màu vàng vô cùng sắc bén hóa ra chụp về chân thân của Thạch Hạo hòng bắt giết nó.

Nhanh vô cùng, cực kỳ tàn ác, sức chiến đầu của lão bộc vượt quá tưởng tượng!

"Kiếm trảm tinh thần!"

Thạch Hạo hét lớn, phát huy ra kiếm ý cao nhất mà mình hiểu được, ở trước người nó, cỏ xanh vô số, phù văn cắt đứt càn khôn, hào quang bất hủ phóng thích, khiến trăng sao đều thất sắc.

Côn bằng đập cánh, Toan nghê phóng điện, kiếm cỏ đầy trời, tất cả hòa

vào nhau cô đọng thành hình một cây cỏ, hiển hóa thành một phù văn, tất cả bùng phát thể hiện chỗ đáng sợ nhất của mình!

"Ồ?" Hoàng Vũ kinh hãi, móng vuốt màu vàng sắc bén chụp tới va chạm với kiếm cả, cả hai phát ra vô số phù quang, vô cùng chói mắt.

Thạch Hạo phun ra một ngụm máu rồi lùi về phía sau, thân thể không từng rung bần bật, thực lực đôi bên chênh lệch quá lớn, mặc nó phát uy nhưng vẫn không thể bù đắp được.

Hoàng Vũ như ma quỷ vọt tới, vẻ mặt nghiêm túc, quát lớn: "Nói, có phải ngươi từng chiếm được một quyển da thú cho nên mới tu thành nửa bộ tên là Kiếm ý?"

"Mắc mớ gì tới ông!" Thạch Hạo nói nhưng trong lòng hơi động.

"Ngươi đã mở ra Lục đạo... bí thên?" Hoàng Vũ quan sát kỹ nó.

Năm đó, thật sự là Thạch Hạo đã đạt được một tấm da thú, mấy lần mở ra tiểu thế giới ẩn chứa ở trong tấm da thú đó nhưng mà không có thành công, chỉ thấy được hai chữ "Lục đạo" hiện lên mà thôi.

"Lục đạo gì chứ, sao không nói tiếp vế sau đi." Thạch Hạo nói.

"Tên là Kiếm ý, nhưng mà ngươi chỉ đạt được nửa bản nên chắc còn chưa mở ra được giới trong tấm da thú kia, không liên quan, hôm nay giết chết ngươi rồi tự ta tìm hiểu." Lão bộc nói.

Thân hình của Hoàng Vũ lóe lên rồi vọt tới sát bên cạnh, ầm một tiếng, lông thần màu vàng cả người xuất hiện, dường như cứ như là vạn mũi tên bắn tới vậy!

Đại kích trong lòng bàn tay của Thạch Hạo xoay tròn hóa thành thành gió mạnh màu vàng ngăn cản lông thần màu vàng bắn tới kia, hơn nữa trong quá trình này còn tung lên trời cao, dùng pháp môn Côn Bằng tránh né.

Nhưng mà, ông già này quá nhanh, cứ như là dãi cầu vòng lao tới, đạp lên sóng năng lượng lao tới, mà mi tâm lại lóe sáng bay ra một tia xích hà, đây là đòn tấn công tinh thần.

Thạch Hạo tránh né, hóa thành một con Toan nghê, trong miệng phu ra phù quang để chống lại.

Trong lúc nhất thời, cả trời đều là tia chóp sôi trào, giết chết thần niệm của lão già kia.

"Người trẻ tuổi, quyết định không suy nghĩ, nhất định phải trả giá thật lớn!" Ông lão lạnh lùng nói, hai tay rung lên rồi hóa thành một đôi cánh vàng óng cứ như là hai thành thần giống cắt đứt tia chớp chém về phía Thạch Hạo.

Lão là một con hung cầm, bản thể hiện ra uy thế tuyệt luân, cương mãnh vô cùng.

Sấm chớp cuồn cuộn quả thật rất mạnh mẽ, đủ khiến cho sinh linh cùng cấp hóa thành than đen, thế nhưng Hoàng Vũ quá mạnh mẽ, cao hơn hẳn một cấp độ nên khó lòng đối phó được.

Cánh thần chém tới, kiếm khí tiến vào cơ thể, Thạch Hạo lúc này có cảm giác như bị cắt rời, cánh Côn bằng giương ra bay thẳng lên trời cao mấy chục dặm, lúc này mới tránh được đòn kia.

Bỗng dưng quay đầu lại thì nó phát hiện lão già kia đang theo sát ở phía sau, không hổ là một con hung cầm Thái cổ, vượt xa sinh linh cùng cảnh giới.

Trong con ngươi của Thạch Hạo lóe lên hòa quang, nó nhanh chóng đổi chuyển đổi lại thân thể rồi lao nhanh xuống dưới đón lấy đòn đánh của lão già kia, lúc này chỉ có thể vận dụng Chí Tôn cốt mà thôi.

Con mắt của Hoàng Vũ bắn ra ánh sáng lạnh lẽo, lão nhanh chóng xoay người, lúc cách nhau một đoạn thì lập tức sử dụng bảo thuật, há miệng hét lớn một tiếng, phù văn bay lượn đầy trời, toàn bộ xung kích về phía Thạch

Hạo.

Lão rất cẩn thận, kiêng kỵ duy nhất của lão chính là Chí Tôn cốt của Thạch Hạo, lão không muốn đối kháng một cách qua loa.

"Hả, không đúng!" Hoàng Vũ nhíu hàng lông mày, cảm giác khí tức nguy hiểm đang tới gần.

Lão quan sát thật kỹ thì phát hiện trong hư không hiện lên mấy khối phù cốt màu tím vừa nãy ẩn mình trong hư không, lúc xông tới thì không có chú ý nhưng giờ lại cảm nhận được.

"Kết tinh của Thần linh cấp cao, cùng ngưng tụ với Thần cốt rồi luyện chế thành đại sát khí!" Trái tim của lão đập thình thịch, lập tức né sang bên.

Nhưng, đã chậm, đây chính lúc Thạch Hạo chạy trốn đã bố trí ẩn trong hư không, lúc này hoàn toàn cho nổ tung.

"Ầm!'

Nơi đây nổ tung, hư không vặn vẹo, toàn bộ bầu trời đều mơ hồ, Hoàng Vũ thân ở bên trong tự nhiên gánh lấy xung kích kinh khủng nhất.

Thạch Hạo lấy ra viên Trùng đồng nhìn thấu hư không, nhìn thấy đạo bào cả người của Hoàng Vũ bên trong cơn bão táp kia đều bị phá nát, thân thể đầy máu tươi thế nhưng vẫn không có chết.

Như vậy, cũng không tính là trọng thương!

"Chỉ là một vũ khí Sát đạo dùng một lần mà cho rằng có thể giết được ta, quá ngây thơ, ngay cả trọng thương còn không được!" Lời nói của Hoàng Vũ đầy lạnh lẽo.

Thạch Hạo hít vào ngụm khí lạnh, lập tức không hề dừng lại, dựa vào viên Trung đồng này nhìn thấu năng lượng của vụ nổ kia rồi từ bên giới vọt vào trong đón đánh Hoàng Vũ.

:Lúc này, bộ ngực của nó phát sáng, vận dụng Chí Tôn cốt, đây có lẽ là cơ hội duy nhất, nhờ rối loạn mà ra tay!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 590: Vận Dụng Chí Tôn Cốt.

Năng lượng vụ nổ lan tỏa hình thành nên một tràng vực vô cùng mạnh mẽ, cũng may là đã tán loạn hết cả, cũng không phải là tràng vực vừa mới xảy ra vụ nổ.

Mắt Thạch Hạo như là đèn sáng, bộ ngực phát sáng, cốt văn hiện lên đi kèm là âm thanh kinh văn vang lên, nó vận dụng bảo thuật mạnh mẽ nhất của mình chặn đánh Hoàng Vũ!

Trên người Hoàng Vũ đầy vết máu tươi, gương mặt vô cùng u ám, bả vai bắp đùi.. khắp nơi be bét máu thịt, nhưng trong vụ nổ kinh khủng đó mà vẫn có thể sống sót.

Trên thực tế, thần hồn của lão rất vững chắc, thương thế này cũng không tính là quá nghiêm trọng, quả thật khiến người khác cảm thán, trong nhóm sinh linh đã nhen nhóm Thần hỏa thì hẳn là nhân vật đáng sợ nhất.

Lão lao ra khỏi vòng xoáy, với sát ý mạnh mẽ bay ra ngoài!

Tràng vực khiến hư không vặn vẹo khiến cảm giác nhận thức của con người bị mê muội, Hoàng Vũ tuy rằng có thần thức mạnh mẽ thế nhưng cũng khó lòng nhìn xuyên qua tràng vực được, chỉ là muốn nhanh chóng thoát khỏi nơi đây mà thôi.

"Hả, hơi lạ!" Hoàng Vũ cảm giác được một mối nguy cơ, cả người lông tơ nổ lốp bốp, lão nhanh chóng lướt sang ngang biến mất tại chỗ.

Thạch Hạo vọt tới, Chí Tôn cốt phát sáng, một lớp ký hiệu thần thánh tiến vào trong cơ thể, nó quát lớn, nói: "Nạp mạng đi!"

Phía trước, sinh linh với tóc tai bù xù nhanh chóng lao tới, bên ngoài

thân thể ánh sáng lưu chuyển lộng lẫy, xung quanh lượn lờ vô số lông chim vàng , cứ như là Thần giáng lâm vậy.

"Hả?!" Thạch Hạo kinh ngạc, nó cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng mà Chí Tôn cốt đã phát sáng, phù văn đã ngưng tụ thành hình, đã vận dụng thì không thể nào thu hồi.

Ầm!

Lần này va chạm với năng lượng cực lớn đi kèm là sinh linh có lông thần kia phát ra đòn mạnh mẽ nhất va chạm với sức mạnh Luân hồi, hai bên cứ như sóng lớn vỗ bờ, bùng phát ra năng lượng cực lớn.

Cuối cùng, bóng người kia rút lui, bị sức mạnh Luân hồi bắn trúng thì nhanh chóng mục nát, chiến y trên người biến thành tro bụi, mà bản thân cũng đang giải thể.

Nhưng, đây không phải là Hoàng Vũ!

"Ngươi quả là đã nắm bắt được cơ hội, lại có một viên thần nhãn, ngay cả tràng vực như vậy mà có thể nhìn thấu!" Âm thanh của Hoàng Vũ lạnh như băng.

Thạch Hạo biến sắc, Chí Tôn cốt phát uy, uy năng kinh khủng nhưng lại không thể bắn trúng Hoàng Vũ, chỉ là hủy diệt đi một con rối hình người mà thôi.

Trong khi Hoàng Vũ nói chuyện thì lặng yên tiến tới gần bắt đầu phản kích Thạch Hạo hòng giết chết cái tên kỳ tài của hạ giới này, giải quyết hậu hoạn.

Lão dùng một con rối để đỡ một đòn Chí Tôn cốt, hiển nhiên đã sớm chuẩn bị rồi để ứng phó cục diện đột xuất này, hiện tại đã đạt được hiệu quả.

Dù sao đi nữa, Thạch Hạo cũng chưa có tìm hiểu huyền bí thật sự của Luân hồi, chỉ là mượn nhờ khối cốt này để sử dụng cho nên mới có thời gian

hạn chế, lúc này không thể triển khai lại lần nữa.

"Ầm!"

Bàn tay của Hoàng Vũ vỗ tới nặng cứ như ngàn tấn, đủ để ép cho cả ngọn núi trở thành bụi phấn, xu thế mạnh mẽ nặng nề, đáng sợ nhất chính là vô số phù văn đi kèm quấn quanh trên bàn tay.

Là một đòn tuyệt sát, hướng thẳng tới trước ngực của Thạch Hạo!

Nó có thể né tránh bàn tay bằng xương bằng thịt đang đánh tới thế nhưng những phù văn quấn quanh đó, khi trúng lên người nó thì cơ bản không tài nào tránh kịp, cuộc phản kích đã thành công.

"Có thể kết thúc rồi." Hoàng Vũ cười khẩy.

"Gào..."

Đột nhiên, cốt văn nơi bộ ngực của Thạch Hạo lại phát sáng, kèm theo đó ánh sáng sáng hừng hực tái hiện, sức mạnh kinh khủng vô cùng.

"Cái gì?" Hoàng Vũ giật mình, lão đã tìm hiểu rất kỹ, Chí Tôn cốt không thể vận dụng liên tục được mà cần phải có thời gian để chuẩn bị, giờ sao lại như thế?

Ầm!

Sóng sức mạnh chí cường truyền tới liền hóa giải một chưởng đang tiến tới của Hoàng Vũ kia, hàng loạt phù văn bị diệt vong, cả hai va chạm tạo nên ánh sáng vô tận rọi sáng cả bầu trời.

"Thì ra là như thế, ngươi còn có một tấm da thú Chân thần nữa à?" Hoàng Vũ kinh ngạc.

Đó chính tấm da thú đã dung hợp với bộ ngực của Thạch Hạo, lúc này đã phát ra sức mạnh bản nguyên để hóa giải uy phong của một chưởng kia, khí tức mạnh mẽ và dồi dào.

Đó chính là một trong hai tổ khí của Thạch thôn, sau khi mở ra phong ấn thì thần năng kinh người, so với pháp khí của hoàng cung Thạch quốc thì lợi hại hơn mấy phần!

"Giết!"

Hai người đánh giết, khống chế các bảo thuật triển khai rất nhiều bí pháp, vô cùng kịch liệt.

Thạch Hạo không chỉ kết hợp với chiến y Bất diệt kim thân mà còn cả với một tấm da thú, sức phòng ngự cao vô cùng, trong thời gian ngắn đủ để đấu sức với Hoàng Vũ, cuộc chém giết vô cùng dữ dội.

Lão bộc với ánh mắt âm u, mới đây vừa bị vụ nổ kia làm tổn thương, thân thể chảy đầy máu, giờ lại quyết đấu như thế này mà không cách nào bắt được một tên nhóc con hậu bối.

Thạch Hạo hét lớn giao thủ với lão già này, thần lực tiêu hao vô cùng lớn, hai bên bạo phát ánh sáng không ngừng.

"Ầm!"

Đột nhiên, ông lão hiển hóa ra bản thể, tăng tốc vọt tới bên cạnh, ánh sáng hoàng kim ngập trời va chạm với Thạch Hạo.

Lần này vô cùng kinh khủng, đây chính là đại thần thông của tộc này, danh xứng với thực - Tiên hạc tung cánh!

Những luồng ánh sáng này khiến Thạch Hạo hoảng sợ nên mau chóng né tránh, mỗi một luồng ánh sáng lao tới đều khiến cho một vài ngọn núi vỡ tan rồi hóa thành tro tàn.

"Ầm!"

Rốt cuộc, một cánh của Hoàng Vũ quẹt tới, đột phá chiến kích, phù văn của da thú bị phong tỏa chấn cho Thạch Hạo ho ra đầy máu, thực lực của đối

phương nhỉnh hơn một xí.

"Ầm!"

Nhưng mà, Thạch Hạo không tui mà chợt ra tay, xông thẳng về trước chủ động quyết chiến với Hoàng Vũ.

Hoàng Vũ hừ lạnh, chỉ là một tên Tôn giả mà dám chủ động tấn công, khiến lòng lão nổi lên cơn lửa giận.

"Hả, cái gì?"

Đột nhiên, cánh tay của Thạch Hạo bùng phát ra ánh sáng lộng lẫy, đồng thời tiếng gầm gừ xuất hiện, chấn động cả tâm hồn.

Hoàng Vũ nhanh chóng rút lui đồng thời vận chuyển phù văn mạnh mẽ nhất, lão vội vàng đón đỡ, một tên Tôn giả nhỏ nhoi mà lại khiến lão cảm thấy nguy hiểm, bị bức tới một bước này.

Hoàng Vũ lần nữa hóa thành hình người, bàn tay đã biến thành màu vàng óng, đạo tắc lưu chuyển, ầm, một chưởng này va chạm với Thạch Hạo, hào quang vàng chói sôi trào!

Kết quả, Thạch Hạo đảo lui, nhận phải chấn động cực lớn, mà Hoàng Vũ thì khẽ rên một tiếng, gan bàn tay vỡ tan, xương tay suýt nữa bị bẽ gãy máu không ngừng chảy ra, việc này càng khiến lão càng tức giận hơn, không ngờ lại bị thương.

"Lại là pháp khí Chân thần, thật ra ngươi có tới mấy món hả?" Hoàng Vũ đáng sợ nói, nếu không phải chiếc nhẫn trên ngón cái của lão phát sáng thì đã ăn quả đắng rồi.

Trên cánh tay phải của Thạch Hạo ẩn hiện mọt khối cốt dung hợp với cánh tay của nó, phóng ta thần lực bất hủ, quả nhiên đây là pháp khí Chân thần.

Năm đó, Thạch Lâm Hổ và Thạch Phi Giao từng sử dụng qua da thú và khối cốt này, chỉ là thực lực của bọn họ không đủ nên không cách nào mở ra phong ấn của tổ khí, không cách nào tái hiện lại thần uy thật sự.

Nay, Thạch Hạo khác bọn họ, bản thân đủ mạnh cho nên mới có thể khống chế được.

Hai tổ khí này rất đơn giản và cũng rất thực dụng, có thể dung hợp với huyết của của bản thân rồi phát ra uy lực đáng sợ cực kỳ.

"Người trẻ tuổi, ngươi làm ta tức giận rồi đó, lần này ta xem ngươi chống đỡ được tới đâu!" Hoàng Vũ lạnh lùng nói, nụ cười trên mặt chợt biến mất.

Đại chiến lại bùng phát, Thạch Hạo tiêu hao vô số thần lực để khống chế mấy món thần khí, nhưng bản thân nó cũng phải phun máu tươi không ngừng khó mà chống lại được, thật sự không thể kiên trì nổi nữa.

Dù sao, bất kể là thần kích trần quốc hay là da thu hoặc khối cốt này cũng cần có một lượng tinh khí cực lớn để tẩm bổ thì mới có thể phát ra thần uy được.

"À, cơ hội tới rồi!"

Bỗng nhiên, Thạch Hạo mừng rỡ trong lòng, sau khi trở thành Tôn giả thì sức khôi phục của Chí Tôn cốt cực kinh người, chỉ với thần gian ngắn như vậy mà đã có thể vận dụng lại rồi.

Đạo âm rung trời, bộ ngực nó phát sáng, một người tí hon màu vàng ngồi xếp bằng ở trên một khối cốt, bùng phát ra uy năng ngập trời!

Hoàng Vũ cười khẩy, sau lưng xuất hiện một cặp cánh tiên hạc màu vàng khiến tốc độ lão chợt tăng mạnh, quyết đoán rút lui, tránh né mũi nhọn, nói: "Ngươi cho rằng ta sẽ đứng yên cho ngươi đánh chắc?"

Thạch Hạo không nói lời nào, cánh Côn bằng sau lưng hiện lên rồi cực

tốc đuổi theo, nhưng mà Hoàng Vũ cũng không phải chạy một đường thẳng trong hư không mà lão không ngừng biến hóa phương vị, quỷ thần khó lường khiến người khác khó có thể phán đoán phương vị, lần tránh lui này kéo dài cho tới khi phù văn Chí tôn của Thạch Hạo biến mất mới thôi.

"Người trẻ tuổi, ngươi còn non lắm. Ta đã nói rồi, đối địch với ta thì sống không lâu đâu." Hoàng Vũ thờ ơ nói.

"Ầm!"

Đột nhiên, bộ ngực của Thạch Hạo hiện lên cốt văn dày đặc, sau đó cứ như là sóng thần ập tới đầy mãnh liệt, mà nơi đó lại có một người đang lao ra theo, chớp mắt đã vọt tới mười mấy dặm sát gần Hoàng Vũ.

"Cái gì?" Hoàng Vũ kinh hãi, tốc độ của đối phương quá nhanh, hơn nữa lại có khí tức cực kỳ nguy hiểm.

Đây chính là người tí hon màu vàng ngồi xếp bằng trên Chí Tôn cốt đã ly thể ra ngoài, lúc này đã phóng lớn giống y chang chân thân của Thạch Hạo, hắn muốn quyết chiến!

Trước kia, khi quyết chiến với chủ thân Nguyệt Thiền thì Thạch Hạo từng sử dụng tới, một đòn bắt lấy tiên tử.

Hiện nay lại triển khai lần nữa, cần phải một đòn giết chết!

Quả nhiên, người tí hon ngồi xếp bằng trên Chí Tôn cốt sau khi lao ra thì mang theo phù văn vô tận, hiển hóa ra uy năng không gì sánh được khiến cho dù là Thần cũng sợ hãi!

Hơn nữa, tốc độ của hắn rất nhanh, coi thường khoảng cách không gian, giết thẳng về phía Hoàng Vũ.

Mặc dù bản thể của lão bộc là một con hung cầm, chủng tộc trời sinh tính hiếu chiến đồng thời sở hữu tốc độ cực nhanh, lúc này không ngừng biến hóa phương vị, muốn tránh thoát nguy cơ này.

Nhưng mà, lão cũng không thể nào tránh được phù văn Chí tôn!

"A..."

Sau một khắc, Hoàng Vũ kêu to, thân thể của lão nhanh chóng lão hóa, tóc trắng như mây, da dẻ mềm nhão, cặp mắt lờ đờ vô cùng yếu ớt, thân thể muốn phân hũy, có những lớp da bóc ra.

Tốc độ già nua này vô cùng nhanh làm người khác hoảng sợ, tính mạng của lão cứ như đang tang tốc tới cuối đời, lúc này cũng có thể tắt thở cả.

Thạch Hạo mà do phù văn Chí Tôn cốt hóa thành lúc này là một thần thể, ngoại trừ dùng phù văn trấn áp đối thủ thì bản thân còn xuất kích đầy uy lực, tay nắm đao ấn chém về Hoàng Vũ.

"Bụp!"

Hắn coi thường không gian, đồng thời ngưng tự phù văn Chí tôn, lực công kích kinh người, một đao này suýt chút nữa đã bổ đôi Hoàng Vũ thành hai nữa, máu tươi bắn lên rất cao.

"A..."

Hoàng Vũ rống lớn, cây đao kia vụt sượt qua đầu lão rồi bổ thẳng lên bã vai, tiến sâu vào trong cơ thể, vết chém cực dài, máu tươi xối xả chảy, vô cùng khiếp sợ.

"Ầm!"

Thạch Hạo do phù văn Chí Tôn cốt hóa thành đột nhiên đá ra một cước, đánh thẳng lên trên đầu lâu của Hoàng Vũ, hi vọng một đòn này có thể khiến lão mất mạng, diệt trừ mối họa lớn nhất này.

Nhưng mà, khiến người khác giật mình chính là, Hoàng Vũ tuy già nua thế nhưng lần này vẫn không có mất mạng, đầu của lão chỉ chảy máu, cú va chạm phát ra âm thanh kim loạn, xương sọ chẳng hề tổn hại gì!

"Có gì đó không đúng!" Bản thể Thạch Hạo thất kinh, vừa trọng thương bởi một đao kia thế nhưng giờ lại chịu nổi công kích này.

Lão bộc này nhìn như gần đất xa trời thế nhưng tuổi thọ cũng không dứt hẳn, vẫn chưa đi tới phần cuối của sinh mệnh.

"Vì vậy, lão vẫn còn có một chút thần lực để vận dụng!

Vừa nãy rơi vào thế bị động như thế là do thân thể hình người mà Chí Tôn cốt hóa thành thành, tới quá nhanh, quá đột ngột sao?

"Vù!"

Bản thể Thạch Hạo vọt tới, tay cầm thần kích trấn quốc vẽ ra một quỹ tích đáng sợ, lưỡi kích sáng bóng chói mắt chém về lão độc!

"Bụp!"

Máu bắn tung tóe, Hoàng Vũ bị đánh bay.

Cùng lúc đó, Thạch Hạo do phù văn Chí Tôn cốt hóa thành xuất thủ, một tay vung tới chấn cho Hoàng Vũ ho đầy máu, bay ngược ra sau đâm trúng lưỡi kích sáng bóng mà chân thân đang cầm trong tay kia.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 591: Tuyệt Cảnh.

"Keeng!"

Chuyện vừa xảy ra lại càng làm người khác ngạc nhiên hơn, lão bộc tay đỡ lấy, dùng ngón tay chạm vào lưỡi kích, âm thanh kim loại phát ra sau đó mượn lực xoay tròn vọt lên trời cao.

Cánh tay cầm kích của Thạch Hạo tê rần, lực đạo của đối phương vô cùng kỳ lạ!

Chuyện gì thế này?

Khí tức của lão bộc càng mạnh hơn, rõ ràng Chí Tôn cốt đã áp chế được lão thế nhưng sao giờ lão lại càng mạnh hơn nữa, phù văn Chí Tôn vẫn còn hiệu lực mới đúng chứ.

Vết thương trên người của Hoàng Vũ nhanh chóng khép lại, khí thế càng ngày càng mạnh mẽ, tuy dung mạo vẫn già nua như trước, da dẻ mềm nhão thế nhưng cả người lại càng nguy hiểm hơn.

"Hà hà..." Hoàng Vũ cười khẩy, nói: "Ngươi cho rằng tuổi của ta rất lớn, tuổi thọ không còn nhiều ư? Sau, bộ tộc Tiên hạc ta có tuổi thọ rất dài, đồng thời khi hạ giới thì Tiên điện từng tặng cho ta một viên thần đan để tăng cường sức sống. Rất cảm ơn, mượn phù văn Chí tôn của ngươi nên đã giúp cho ta hòa tan được dược lực cuối cùng của viên thần đan này, bây giờ đã hấp thụ toàn bộ rồi."

Thạch Hạo cau mày, quyết đoán rút lui kéo dãn một khoảng cách an toàn. Trong lòng nó thở dài, nhóm cường giả này quả nhiên khó đối phó thật.

"Ông mượn tay ta để luyện hóa thần đan?"

"Về già thì gan ai cũng nhỏ cả, ta cũng không muốn mạo hiểm. Đó chính là dự tính xấu nhất thế nhưng lại xảy ra." Ánh mắt Hoàng Vũ trở nên sâu thẳm.

Thạch Hạo im lặng. Kỳ thật, nguyên nhân chủ yếu nhất chính là, thực lực song phương chênh lệch quá lớn, lão bộc này hơn xa với sinh linh nhen nhóm Thần hỏa bình thường.

Nếu như Thạch Hạo nhen nhóm Thần hỏa thì tuyệt đối có thể sử dụng Chí Tôn cốt để tiêu diệt tên địch này!

Ngay lúc này, phù văn Chí tôn tiêu tán, thân ảnh kia biến mất, Thạch Hạo xoay người rời đi. Tự nhiên Hoàng Vũ sẽ truy sát theo.

"Chạy đâu cho thoát!"

Hai tay của lão rung lên, đôi cánh hoàng kim xuất hiện, tiên hạc thật sự vẫy cánh, sắc bén hơn trước đây nhiều, vô số cánh chim màu vàng bay lượn xung quanh cặp cánh, ánh sáng sáng chói chiếu rọi.

"Ầm!"

Lúc Thạch Hạo né tránh thì bên dưới rất nhiều ngọn núi gánh lấy hậu quả, phàm là bị kim quang quét trúng thì đều nát bấy, bụi mù tới tận trời cao.

Lúc này, Hoàng Vũ đã khôi phục lại trạng thái đỉnh cao của mình, vết thương biến mất, cả người đều nhảy múa ánh hoàng kim.

"Người trẻ tuổi đúng là không biết trời cao đất rộng, ngươi cũng nên xem thử pháp khí của lão hủ nè." Lão há miệng phu ra một cái búa nhỏ hoàng kim, lao nhanh nện về phía Thạch Hạo.

"Hả?" Thạch Hạo thất kinh, đây không phải công kích bình thường, búa nhỏ phát ra âm thanh sấm sét, tia chớp lại đánh xuống, đây là cực tốc!

"A!" Hoàng Vũ hét lớn, búa tia chớp phát sáng kèm theo là tiếng sấm nổ

va chạm với pháp khí Chân thần trong tay Thạch Hạo, cú va chạm khiến nó rung lên bần bật, miệng không ngừng ho ra máu.

Búa nhỏ màu vàng này chẳng đơn giản!

"Biển rộng vô lượng!" Thạch Hạo hét lớn, sau lưng nó chập trùng đại dương màu đen, một con Côn ngư vẫy đuôi, dài cũng không biết bao nhiêu dặm với khí Thái âm màu đen vô tận vọt tới, chống lại Hoàng Vũ.

Đại dương màu đen phóng ra sức mạnh Thái âm, vô cùng vô tận, khí tức u ám phả vào mặt, sức mạnh chí nhu đầy mãnh liệt chém về lão bộc Tiên điện phía trước.

Âm thanh tia chớp vang lên điếc tai va chạm với đại dương màu đen kia, hai bên bùng phát ra ánh sáng chói mắt, nơi đây cứ như là tinh vực nổ tung vậy, ánh sáng vô bờ, Thạch Hạo bị hất bay ngay tại chỗ.

Thực lực đôi bên chênh lệch quá lớn khó mà vượt qua được, Thạch Hạo có thể nguy hiểm tới tính mạng, nếu tiếp tục như thế thì chắc chắn sẽ chết!

"Còn không bó tay chịu trói!" Lão bộc cười khẩy, bàn tay lớn vung tới chộp về trước, đây chính là thần thông Thế giới trong lòng bàn tay, bao phủ cả thiên địa, đâu đâu cũng có.

Nếu như do một người cùng cánh giới triển khai thì không nói, nhưng đây lại là do một lão quái vật xuất kích, cảnh giới quá cao, Thạch Hạo biến sắc, rất khó để thoát khỏi tiểu thế giới này, nhất định phải liều mạng, toàn lực ứng phó!

"Mở!"

Nó quát lớn một tiếng, sau lưng hiện lên cặp cánh Côn bằng, một bên đen như mực một bên lại hừng hực kim quang, hai bên va chạm vào, hai khí Âm Dương bùng phát giao thoa với nhau đồng thời có vài tia khí hỗn độn tản ra.

"Hả?" Hoàng Vũ kinh ngạc, Thế giới trong lòng bàn tay của lão xuất hiện một khe hở, Thạch Hạo nhanh chóng thoát ra ngoài.

"Thần thông thật lợi hại, nếu như ta có thể tu hành thì sức chiến đấu chắc chắn sẽ tăng gấp bội!" Lão bộc cũng thuộc loài chim cho nên rất khao khát bảo thuật như thế này, hai mắt sáng rực.

Hai người lại tiếp tục chiến đấu, hàng loạt dãy núi lùi về sau, chiến trường này chuyển sang chiến trường khác, vô cùng kịch liệt.

Thạch Hạo không ngừng nhét hạt Ma quỳ vào trong miệng, hạt đen bóng này ẩn chứa thần năng vô cùng mạnh, nếu không thì nó đã chống đỡ không nổi từ lâu rồi.

Đây chính là trận chiến thê thảm nhất mà Thạch Hạo từng trải qua, cả người toàn thương tích, đều do lực của Hoàng Vũ truyền qua chiến kích chấn thương cơ thể, gân mạch, xương cốt.

Với thể phách mạnh mẽ như nó thì dưới hạ giới này có mấy ai có thể làm thương tổn? Nay, nó gặp tình huống nguy hiểm nhất, lúc nào cũng có thể bỏ mình.

"Ầm!"

Hoàng Vũ dùng tia chớp nện tới, đồng thời dựa vào một môn đại thần thông đánh cho Thạch Hạo va thẳng xuống một ngôi thành lớn, rồi rớt lên trên một tế đàn, nó không chút biến sắc lập tức mở ra thông đạo rồi rời đi.

Một lát sau, nó lao ra khỏi truyền tống trận giáng lâm ở Hỏa quốc.

Hoàng Vũ cũng đuổi theo sau, hi vọng có thể đánh tàn phế Thạch Hạo, ép nó trốn về tổ đại, rồi tới đó xem rõ ngọn ngành.

"Haizz, không biết nó lớn lên ở một nơi nào đây?" Hoàng Vũ thì thào, lão từng điều tra qua Thạch Hạo, khi còn bé thì mất tích, sau khi tái hiện lại trên thế gian thì Chí Tôn cốt phục hồi, kinh diễm vô cùng.

"Giết!"

Con mắt của Thạch Hạo phát sáng, đã tới giờ, nó lại vận dụng Chí Tôn cốt bùng phát ra thần uy, người tí hon từ nơi ngực bay ra, vẫn như trước chẳng thèm đếm xỉa tới không gian, nhanh chóng lao về trước.

Lần này, người tí hon bùng phát toàn diện, sau khi đuổi kịp Hoàng Vũ thì, đầu tiên là giải thể, tất cả phù văn Chí tôn đều tác dụng lên trên người lão bộc Tiên điện này, muốn tuyệt sát lão.

Hoàng Vũ gào thét, lão không thể nào nhanh hơn bóng người do phù văn hóa thành này, lần nữa bị đánh trúng.

Chỉ là, lần này hoàn toàn khác trước, lão bắt đầu trẻ lại, đầu tiên là tóc bạc biến thành tóc đen, sau đó da dẻ lại trắng mịm, cuối cùng con mắt càng ngày càng sắc bén hơn.

"Cảm giác tuổi trẻ thật là sướng mà." Hoàng Vũ cảm thán.

Thạch Hạo há hốc miệng, sau đó là nguyền rủa không thôi, chửi to là biến thái!

Lão bộc này cũng không có nhỏ đi mà hóa thành một người thanh niên, tinh lực dồi dào, các cơ bắp cuồn cuộn nổi lên khiến người khác phát điên, vô duyên vô cớ giúp lão khôi phục lại vẻ thanh xuân.

"Hả?" Thạch Hạo chú ý tới, tuy Hoàng Vũ tuổi trẻ nhưng thần lực lại giảm bớt, không bằng trạng thái già nua trước kia của lão. Đây là cơ hội duy nhất, nó tấn công về trước, toàn lực ứng phó, bắt đầu chém giết.

Đáng tiếc là nó đã tính sai, đạo hạnh của Hoàng Vũ lúc này tuy không bằng lúc già thế nhưng cũng chẳng hề kém, vẫn cao hơn nó một khoảng khó mà giết chết được.

Việc này khiến người khác không biết phải làm sao, muốn biến lão thành ông già thì lão lại có tuổi thọ dồi dào, muốn biến lão nhỏ đi, lão vốn là

người già giúp lão khôi phục lại sức sống.

Thạch Hạo đau đầu, lần đầu tiên gặp phải kẻ địch như thế này, phù văn Chí tôn tuy mạnh mẽ thế nhưng đối với một người mạnh mẽ hơn mình, nó cũng chỉ hữu tâm vô lực.

"Nếu như ta nhen nhóm Thần hỏa, thần lực đủ nhiều thì một đòn có thể khiến lão già này mất mạng, nhưng đáng tiếc mà..." Thạch Hạo không có biện pháp nào nữa.

"Pháp tắc hoàng kim, tiêu diệt!" Hoàng Vũ khẽ quát, không muốn xảy ra bất trắc gì nên quyết đoán triển khai mấy loại thần thông mạnh mẽ nahats.

Hoàng loạt cây cột màu vàng xuất hiện, đỉnh thiên lập địa, tọa ra những đám mây, cứ như là cây cột chống trời, mỗi một cây đều to lớn vô cùng, bên trên chạm khắc rất nhiều phù văn.

Thạch Hạo bị nhốt ở bên trong, gặp phải nguy cơ, nó hết xông bên trái rồi lại lao qua bên phải, ầm một tiếng,cả người bị kích tới rung bần bật, thất khiếu chảy đầy máu tươi.

"Phá!'

Cuối cùng, nó cắn răng huyết tế mấy thanh pháp khí Chân thần thì mới tạo ra một lỗ hổng đẻ chạy ra ngoài, cả người giờ toàn là máu.

"Ngươi nhìn thấy không, đây mới là chênh lệch thực lực, cho dù ngươi phản kháng như thế nào thì cũng vô dụng, kết cục cuối cùng là bại vong mà thôi." Lời nói của lão bộc đầy âm trầm.

"Cái lão già này..." Thạch Hạo vừa mời lên tiếng thì máu lập tức tuôn ra không thôi nên lập tức ngậm chặt miệng rồi bỏ chạy về một phương.

Hoàng Vũ kinh ngạc, nơi đây dung nhàm ào ào, tinh hoa thiên địa dồi dào đồng thời có thể thấy được những con cá đang bơi lội trong làn dung nham đỏ đậm này, lão lập tức thay đổi sắc mặt, nói: "Đây chính là Hỏa Viêm

ngư, không phải, là Dương ngư - biến chủng của Hỏa Viêm ngư, được xưng là có thể dừng lại trong Thái dương, ẩn chứa vật chất thần tính kinh người."

Hiển nhiên, nơi đây chính là tổ đại của Hỏa quốc.

Hiện tại, Hỏa quốc nội đấu không ngừng, vẫn không có bình định nên cũng không lo nổi tới nơi đây.

Thạch Hạo vốn nghĩ dấn Hoàng Vũ tới đây nhưng khả năng sẽ rất khó, cuối cùng nó lại bị đánh văng lên trên tế đàn rồi trùng hợp sao lại được truyền tống tới khu vực này.

Với cảnh giới hiện tại của nó rồi mặc vào chiến y Bất diệt kim thân thì có thể mở ra cổ điện dưới lòng đất kia, và có thể tiến vào Thánh Hoàng cung thượng cổ của Hỏa tộc!

Thời gian không lâu, Hoàng Vũ xuất hiện rồi rượt theo, lão lộ vẻ căng thẳng, đuổi theo Thạch Hạo vượt qua biển dung nham rồi xông vào trong một cung điện lớn.

Nơi cửa ngọn lửa hừng hực nhưng với sinh linh đã nhen nhóm Thần hỏa mà nói thì chẳng là gì, Hoàng Vũ xông thẳng vào trong liếc mắt thì thấy hồ Niết Bàn.

"Thần trì?! Đáng tiếc là đã bị ngườ kahcs dùng qua rồi." Lão vô cùng tiếc nuối, phát hiện trong thần trì có không ít huyết thanh, trong vẻ đỏ tươi là lấp lánh ánh vàng.

"Đây chính là thần dịch khi Chu tước niết bàn lưu lại?" Hoàng Vũ chấn động cả người, miệng há to, lão vô cùng khao khát muốn lấy toàn bộ thần dịch này mang đi.

Thạch Hạo vừa lùi vừa chiến rồi chạy trốn tới trước một vách tường, đây ra cửa đá và vọt vào trong, Hoàng Vũ mặt đầy âm u đuổi theo sau.

Thạch Hạo kinh ngạc, lão già này quả nhiên rất to gan, lại dám theo vào

đây? Nó không nghĩ tới sẽ thuận lợi như thế, lập tức trốn vào trong một diễn võ trường.

Bức tường Thần ma, có rất nhiều cửa vào, đấy là một trong số đó, bên trong có sân thi đấu, có thể quyết chiến.

Thạch Hạo rất hi vọng Hoàng Vũ theo vào trong, mượn nơi đây để tuyệt sát!

"Hả, nơi này bị áp chế cảnh giới!" Hoàng Vũ biến sắc.

Ở bên trên vách tường kia lao ra các loại sinh linh không ngừng gào thét nhào tới giết bọn họ, Thạch Hạo sớm đã ngăn chặn đường lui của lão, mặt chẳng hề chút cảm xúc nào, nó muốn tiến hành tuyệt sát.

Những sinh linh này tự nhiên không thể tổn thương tới Hoàng Vũ được, sau đó một con Chu Yếm vô cùng khổng lề lão tới giết về phía Thạch Hạo và Hoàng Vũ.

"Cảnh giới giữa ba người sao lại thế này?" Hoàng Vũ sắc mặt đầy âm u, cảm thấy không tốt lắm, lão muốn giết xông ra bên ngoài.

Nhưng mà, không cần nói tới Thạch Hạo, chính ngay con Chu Yếm kia cũng ngập tràn hung uy, vô cùng đáng sợ, móng vuốt cào tới khiến núi rung đất động.

Thạch Hạo cứ như là Chân long xuất thế, nó như hóa điên, điên cuồng ra tay, mỗi một kích đều kinh khủng tới cực điểm.

Lúc này, Hoàng Vũ không thể nào phòng ngự được nữa, khi quyết đấu với Thạch Hạo thì thân thể không ngừng run rẩy, máu ho đầy miệng, lão gần như bị đập nát người!

"Giết!"

Thạch Hạo hét lớn một tiếng, né tránh công kích của Chu Yếm rồi vọt

tới gần chiến đấu với Hoàng Vũ, cuối cùng kiếm gãy trong tay đâm thủng mi tâm của lão.

"Bụp" một tiếng, huyết dịch vụt lên rất cao.

Hoàng Vũ gào thét, lão vô cùng tức giận, làm sao có thể chết trong tay một tên tiểu bối như thế này chứ, lão gầm thét không thôi, dùng thần hỏa đốt cháy chính mình rồi nhanh chóng hóa thành tro tàn.

"Hả?" Thạch Hạo nhíu mày.

Nó còn phải đại chiến với Chu Yếm, sau một phen tranh đấu kịch liệt thì cũng đã xử lý xong, nó muốn trước tiên rời khỏi đây trở lại mặt đất để diều tức, sau đó sẽ xuống dưới kiểm tra tỉ mỉ.

Bởi vì, chiến đấu luân phiên đã khiến nó tiêu hoa quá nhiều, suýt chút nữa thì như đèn dầu đã cajn, không muốn tốn thêm chút thần lực nào ở đây nữa, nơi này rất kỳ lạ, nói không chừng chiến đấu lại xảy ra lần nữa.

Nó tới mặt đất, chỉ như trong nháy mắt thì lông tơ dửng thẳng, lập tức cực tốc xông ra ngoài, tránh khỏi đòn tất sát kia.

Hoàng Vũ tái hiện, đứng ở nơi đó cười khẩy.

"Ông..." Thạch Hạo biến sắc, vừa nãy nó cũng cảm thấy có gì đó là lạ, quả nhiên là có vấn đền, quá vội vàng và gấp rút, lúc ở trong cung điện dưới lòng đất kia có không có tìm hiểu rõ ngọn nguồn.

"Đó chỉ là một linh thân của ta mà thôi." Hoàng Vũ thản nhiên nói, lão rất cẩn thân nên sẽ không dễ dàng hành động rồi, chỉ là cảm thấy nơi này có cơ duyên lớn nên không muốn bỏ qua, vì thế mới để linh thân của mình đi tìm hiểu.

Thạch Hạo thầm than, lão già này quả nhiên cáo già, cơ bản sẽ không mạo hiểm, đã xảy ra chuyện tương tự, ba bị Thần từng dính bẫy và chết đi, bố cục này cơ bản vô dụng.

"Ngươi còn muốn trốn nữa à, nếu còn thế ta sẽ trở về Thạch quốc tìm tới đám Chiến vương, Bằng Cửu... rồi đi Bất Lão sơn thăm ba mẹ ngươi, sau đó lại về Thạch quốc đại khai sát giới!" Hoàng Vũ cười khẩy.

Thạch Hạo im lặng thế nhưng con mắt càng thêm thâm thúy, nó bình tĩnh nhìn lão mà chẳng hề nói câu nào.

"Ngươi không cam lòng, muốn giết ta nhưng lại chẳng hề có sức, cảm giác rất uất ức?" Hoàng Vũ nở nụ cười, nói: "Muốn sống sót thì ta cho ngươi một cơ hội, để ta phong ấn, cam nguyện làm trâu bò trăm năm cho ta."

"Không ngờ ta lại bị ép tới một bước này, rơi vào tuyệt cảnh." Thạch Hạo thầm than.

"Không phục, thì chết!" Hoàng Vũ trầm mặt xuống nói.

"Là ông chết!" Bỗng nhiên Thạch Hạo ngẩn đầu, hạ quyết định, ánh mắt kiêng nghị, lấy kiếm chỉ về phía lão.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 592: Kết Thúc.

"Cháu ngoan, cháu cảm thấy có thể giết được ta sao, là đang nói lời vô ích ư?" Hoàng Vũ nở nụ cười nhạt, trong tay cầm chiếc búa nhỏ màu vàng, tia chớp đan dệt xung quanh.

Thạch Hạo thở dài rồi nhìn trời cao dõi mắt về phía chân trời, đó chính là hướng của Thạch thôn, trận chiến này làm sao có đường mà trở về, làm sao có thể nhìn lại người thân?

Sau đó, nó lại nhìn hư không, muốn xuyên thấu thiên địa nhìn về ba mẹ ở Bất Lão sơn, nó muốn nói với họ vài câu.

Nó lặng im hẳn, có chút mất mác, còn quá nhiều chuyện chưa làm xong, tâm tình phức tạp, giờ lại bị ép tới mức này, trận chiến này qua đi trên thế gian còn có tiểu Thạch?

"Ngươi còn nhỏ như vậy, thiên tư phi phàm, chết thật đáng tiếc, thật sự ta có thể để ngươi sống, chỉ cần về dưới trướng của ta trăm năm thôi." Khóe miệng của Hoàng Vũ hơi nhích, nói như thế.

"Hôm nay, ông không chết thì ta vong!" Âm thanh của Thạch Hạo đầy cứng rắn, ánh mắt bùng cháy.

"U mê không tỉnh mà, đáng thương, ngươi đã muốn chết thì ta sẽ giúp ngươi vậy!" Hoàng Vũ chế nhạo với nụ cười châm biếm trên môi.

Sau một khắc, lão vọt tới cùng với hàng loạt thủ đoạn, tuy rằng vẻ mặt bình tĩnh thế nhưng lão lại rất cẩn thận, sợ Thạch Hạo có thủ đoạn đặc biệt nào đó.

Lão là người rất cẩn thận, tuy tu vi cao, thực lực mạnh nhưng khi đối

mặt với nhân vật tiểu bối như Thạch Hạo thì không có bất kỳ thả lỏng cùng bất cẩn nào.

Vô số tia điện đan xen, bên trên dãy núi đều bị bao phủ, búa lớn hoàng kim nện tới!

"Răng rắc!"

Chỉ trong nháy mắt bên dưới cũng không biết có bao nhiêu ngọn núi nổ tung, đá bun bắn tung tóe, từng ngọn núi không ngừng sụp đổ rồi hóa thành tro bụi.

Vô số tia chớp đan dệt, nơi đây trở nên mênh mông rộng lớn, tiếng vang chấn động cả Hỏa quốc, tình cảnh vô cùng kinh người!

Đây cũng không phải là tất cả, Hoàng Vũ vận dụng các loại thần thông, bản thân hóa ra bản thể, tiên hạc màu vàng đập cánh, đầy trời đều là lông vàng hóa thành thần tiễn, tất cả đều bắn phá về thân thể Thạch Hạo.

"Ầm!"

Cùng lúc đó, trong thiên địa từng cột trụ hoàng kim không ngừng lao vút lên tận trời cao, đây là sự thể hiện của pháp tắc Hoàng kim, mỗi một cây cột đều hừng hực thần hỏa, phù văn dày đặc.

Thạch Hạo hét lớn, tất cả vũ khí Chân thần đều lấy ra chống lại lão, nơi đây trở nên sôi trào.

Hai người quyết chiến kịch liệt tới thiên địa thất sắc, dị tượng kinh người, cách mấy trăm dặm cũng có thể thấy vùng trời nơi đây đang rực cháy, khiến cả trời trăng cũng bị ép hạ xuống.

"Bụp!"

Một móng vuốt màu vàng chộp tới khiến cả hư không vặn vẹo, gáy của Thạch Hạo suýt chút nữa đã bị xé lìa, vết thương lưu lại trông rất kinh

khủng, máu tươi đầm đìa.

Chiến y Bất diệt kim thân chỉ bao trùm tới gần bộ mặt, một ít chỗ còn lại bị thiếu sót, một chỗ nhỏ như vậy cũng đã bị Hoàng Vũ nắm bắt, suýt chút nữa đã giết chết tiểu Thạch.

Thạch Hạo trợn tròn mắt, khống chế pháp kiếm va chạm với móng vuốt vàng của lão, tiếng vang như sấm.

Phương xa, rất nhiều cường giả đã bị kinh động nên vọt tới gần đó, khi nhìn thấy gợn sóng thần năng đầy đáng sợ cùng với bầu trời rực cháy kia thì tất cả đều kinh ngạc tới ngây người, không ai không sợ hãi.

"Thạch Hạo tới Hỏa quốc ta, đang đại chiến với vị Thần cuối cùng, hy vọng hắn có thể chiến thắng."

"Tình hình không ổn lắm, hắn rơi vào thế bị động, nguy rồi!"

Mọi người biến sắc, tên lão Thần này quá mạnh mẽ, sau khi nhen nhóm Thần hỏa thì toàn thân óng ánh, chỉ một lần phất tay là toàn bộ trời đất đều cộng hượng với lão, thủ đoạn này thì làm sao có thể chống đỡ chứ.

"Ầm!"

Hoàng Vũ vung cánh va chạm vào Thạch Hạo chấn cho nó miệng mũi đều ứa máu, hai lỗ tai cùng con mắt cũng như vậy, còn có chất lỏng màu đỏ trào ra ngoài.

Tình huống vô cùng nguy cấp, Thạch Hạo dùng hết khả năng thế nhưng vẫn không cách nào chống lại được.

"Nạp mạng đi!" Hoàng Vũ quát lên, trong tay của lão không ngờ lại xuất hiện một thanh pháp khí - Hoàng Kim phiến, thanh pháp khí này được bện thành từ lông chim, quạt mạnh một cái thì lốc xoáy xuất hiện.

Cơn lốc này rất đáng sợ, nó có màu vàng óng, mấy chục ngọn núi bên

dưới vừa bị thổi qua thì liền hóa thành tro bụi, phàm thứ gì tiếp xúc qua thì đều thành tro tàn.

Việc này khiến người khác tê cả da đầu.

Thạch Hạo cứ như bị sét đánh, tuy rằng có pháp khí Chân thần bảo vệ thế nhưng vẫn bay ngược ra sau, thân thể run rẩy, máu phun phè phè, hơn nữa lần này nó bị cơn lốc quét trúng nên cũng không biết bay ngược ra sau bao nhiêu dặm nữa.

"Hả, vẫn muốn trốn? Chôn thây ở đây đi cho rồi!" Hoàng Vũ kêu lên, ánh mắt lạnh lẽo, sát khí ngút trời, lúc này không còn che giấu gì nữa.

Thạch Hạo quả thật đang lẩn trốn, nó muốn tới càng gần Thạch quốc thì càng tốt, thậm chí còn muốn nhìn thấy Thạch thôn, nơi đó ẩn chứa hồi ức quá tuyệt với khiến mỗi khi nhớ tới nó đều ấm áp cả người.

Chỉ là, nó biết không thể nào tới gần được, một khi để Hoàng Vũ phát hiện ra Thạch thôn thì lúc đó nguy to rồi!

Mặc dù có đại trận của Liễu Thần bảo vệ thế nhưng nếu Hoàng Vũ đã biết rõ về nơi đó thì nhất định sẽ cẩn thận và vây giết ở bên ngoài, cẩn thận chiếm lấy tịnh thổ này.

Con hung cầm này tâm tư rất kín đáo, cẩn thận từng chút một, rất khó đối phó.

"Ngươi muốn chết ở Thạch quốc hả?" Hoàng Vũ cười khẩy nhìn ra một vài tâm tư của Thạch Hạo, thấy nó phun ra muộn ngụm máu rồi bay đi lẩn trốn, muốn tiến vào cảnh nội Thạch quốc.

Thạch Hạo không để ý tới lời nói của lão, máu thì không ngừng chảy, thương thế thì càng nghiêm trọng hơn.

Rốt cuộc cũng tìm được một tòa thành lớn, nó bước lên tế đàn, mở ra thông đạo, biến mất từ Hỏa quốc.

"Cuộc chiến của tiểu Thạch lan tới hai quốc, tới lúc quan trọng thì ai có thể giúp hắn một tay đây?!" Tin tức này phát sinh từ Hỏa quốc, lập tức cứ như là sóng lớn lan tràn.

"Ầm!"

Thạch Hạo xuất hiện ở cạnh nội Thạch quốc, dọc đường đi máu chảy đâm đài, vừa chiến vừa lui.

Hoàng Vũ cười khẩy, lão đúng là muốn Thạch Hạo lẩn trốn, tới khi nào sức tận lực kiệt thì như vậy sẽ giúp lão giảm bớt công sức hơn, lão trời sinh có tính đa nghi, sợ Thạch Hạo có thủ đoạn đặc biệt nào đó.

"Tam Sinh sơn... ta tới nơi này." Thạch Hạo khẽ nói, thân thể của nó bị nhuộm đỏ bởi máu, nó tới dãy núi này vì nơi đây đã từng tu hành một quãng thời gian.

Nó nhìn về phương Thạch thôn, yên lặng tới xuất thần. Sau đó lầm bẩm, nói: "Ba, mẹ, không biết còn có thể gặp lại hai người nữa hay không."

Sau đó, nó nhìn về trời cao, nói: "Ta còn chưa đụng tới thượng giới, còn chưa quyết đấu với đám sơ đại thiên kia kia, thật sự là không cam mà."

Vào lúc này, Hoàng Vũ cũng truy tới gần, cười lạnh nói: "Ngươi có thể đi rồi."

"Ngươi bước lên con đường này trước đi!" Thạch Hạo nói, giọng điệu đầy lạnh lẽo.

Đồng thời vào lúc này, trên người của nó dâng lên vô số ánh lửa, cứ như muốn đốt cháy cả bầu trời, lấp lánh chói mắt tới trăng sao cũng phải lu mờ.

Một luồng năng lượng hình gợn sóng đầy mạnh mẽ và thần bí khuếch tán, bao phủ tám hướng.

Thạch Hạo tấn công về phía Hoàng Vũ, ở xung quanh nó là mười toà

Động thiên đang thiêu đốt, gợn sóng yêu dị tản ra, khí thế kinh khủng ngập trời.

"Tế sống!" Trong miệng nó thét lên một tiếng cứ như là sấm nổ vang rền.

Không có bất kỳ biện pháp nào, trong quá trình lưu vong này nó không ngừng vật lộn với sinh mệnh, nó không ngừng súc thế, tích thế, chính là gom góp để lúc này bùng phát.

Tế sống, năm đó khi Thạch Hạo mở ra thập đại Động thiên, nó từng đặt chân qua, lúc đó Liễu Thần cũng phải thay đổi sắc mặt, nói rằng việc này sẽ khiến đất trời oán giận.

Chỉ là, muốn tế sống một vị Thần thì dễ lắm sao, đặc biệt còn là lão Thần mạnh mẽ như Hoàng Vũ thì càng khó đối phó hơn.

Dùng bản thân làm mồi dẫn để tế sống hòng giết chết đối phương!

Thạch Hạo nhằm về phía lão bộc Tiên địa kia, sau lưng thì cánh Côn bằng vỗ mạnh phát huy tốc độ tới cực hạn mà trước nay chưa hề đạt tới.

"Ngươi..." Hoàng Vũ hoãng sợ, thập đại Động thiên thiêu đốt cứ như có thể đốt cháy tất cả, khiến cho Động thiên của lão cũng cộng hưởng theo, đây là muốn đồng thời hiến tế, lão đương nhiên phải rút lui.

Thập đại Động thiên vây thành một vòng, sau khi hiến tế thì đã hóa thành một khu lao tù và còn ngưng tự cùng với lão bộc kia, khiến lão rất khó thoát khốn cứ như đang rơi vào đầm lầy vậy.

Lão là như thế, nếu như là người khác thì sớm đã bị giam cầm, khó có thể nhúc nhích rồi.

"Gào..." Hoàng Vũ thét dài, sợi tóc trắng xám rối bời, lão ra sức giãy dụa, lão cũng không muốn bị người khác kéo tế sống theo.

Thập đại Động thiên nối liền và bốc cháy hừng hực, là sinh minh đang sôi trào, sau khi được chiến y Bất diệt kim thân gia trì thêm thì sức mạnh của tế sống kinh khủng tới cực hạn, tuyệt đối có thể đốt cháy Động thiên của Thần đã nhen nhóm Thần hỏa!

"Trấn áp cho ta!"

Hoàng Vũ hét lớn đầy giận dữ, bởi vì lúc này một vài Động thiên của lão đã bị ép hiển hóa ra ngoài sắp bị tế sống, bị bốc cháy theo.

Ở xung quanh, bìa nhỏ màu vàng cùng với Hoàng Kim phiến, còn có chiếc nhẫn trên ngón tay của lão cũng hiện lên, tất cả đồng loạt phát sáng để trấn áp Thạch Hạo.

"Lên!"

Thạch Hạo hét lớn, kiếm gãy, da thú hay pháp khí Chân thần đều hiện lên đối kháng lại với những binh khí kia, nó dù tế sống bản thân mình thì cũng phải kéo Hoàng Vũ theo cho bằng được.

Làm như thế, chắc chắn cửa tử nhất sinh, rất khó sống sót.

Sinh cơ chỉ có một đường như vậy, tới thời khắc sống còn thì cũng chưa chắc đã nắm bắt được, dù sao muốn đối phó với một vị Thần, không tế sống bản thân mình thì làm sao hiến tế đối phương?

Hoàng Vũ lo lắng, miệng không ngừng lẩm nhẩm ngâm một đoạn thần chú, sau đó quát lớn: "Tiên điện giáng lâm!"

Một bóng mờ mơ hồ lao ra từ trong cơ thể của lão với luồng khí tức hào hùng trấn áp về phía Thạch Hạo, khiến cho thân thể của nó sắp sửa rạn nứt tới nơi, ngọn lửa toàn thân gần như bị dập tắt.

Sự đáng sợ của uy năng này vô cùng kinh khủng!

Đây là gì? Thạch Hạo khiếp sợ.

Bóng mờ kia dần ngưng tụ lại, đó là một tòa Tiên điện bằng đồng, khổng lồ vô biên, nguy nga hùng vĩ với uy thế đầy đáng sợ, tựa như sức mạnh Tiên đạo đang buông xuống vậy.

"Đây chính là một bóng mờ của Tiên điện ta, là một vị đại nhân đã truyền vào trong cơ thể của ta, không nghĩ rằng lại có đất dụng võ, phát huy ra tác dụng." Hoàng Vũ với sắc mặt trắng bệch mở miệng nói.

Thạch Hạo kinh hãi, đây chính là Tiên điện? Không ngờ ở thượng giới cũng có thực thể, cũng không chỉ là cái tên của một tổ chức. Nó được đúc từ đồng, mặc dù chỉ là bóng mờ mờ ảo thế nhưng lại khiến người khác cảm nhận được một luồng áo nghĩa to lớn vô biên.

Đồng thời, ở xung quanh có rất nhiều bóng mờ, tất cả đều là cung điện bằng đồng nối liền cùng với nhau, chỉ có điều không có to lớn, không có rõ ràng như tòa cung điện này.

"Bụp!'

Thạch Hạo không chỉ miệng phun đầy máu mà da thịt cả người đều bị tàn phá, thất khiếu chảy máu, toàn thân muốn nứt toác ra.

"Vốn là cửu tử nhất sinh, còn có một tia hi vọng, bây giờ xem ra, tia hi vọng cuối cùng này cũng đã bị bóp chết rồi." Thạch Hạo nói.

"Ngươi cứ an tâm lên đường, chết dưới bóng mờ Tiên điện ta thì không tính là oan uổng, đây là chí bảo Tiên đạo!" Hoàng Vũ cười gằn, lão từ từ bình tĩnh lại.

"Chỉ là một bóng mờ mà nghĩ có thể trấn áp được ta, hạ thấp ta quá. Ta nếu như có thể sống sót, sẽ có một ngày, chắc chắn sẽ tới thượng giới đâm thủng Tiên điện bằng đồng này!" Thạch Hạo nói.

Hoàng Vũ với nụ cười khinh bỉ nơi miệng, nói: "Bằng ngươi, non lắm! Mà ngươi mãi mãi sẽ không có cơ hội này, một đời của ngươi kết thúc ở nơi này."

"Vậy thì thập tử vô sinh vậy..." Thạch Hạo nói tới chỗ này thì cất cao giọng chấn động cả bầu trời, quát lớn: "Thế nhưng, phải kéo theo ông!"

"Ngươi đang nằm mơ!" Hoàng Vũ giật mình trong lòng, lão vẫn không ngừng đề phòng, từ từ rút lui.

"Chí Tôn cốt, mở cho ta!" Thạch Hạo hét lớn, thời khắc này, toàn thân nó phát sáng, đặc biệt là nơi ngực nó bị nổ tung, ánh sáng vô tận phủ kín nơi này.

Trong chớp mắt của sự hủy diệt này, thần sắc của Thạch Hạo bình tĩnh, nhẹ nhàng nói: "Thạch thôn, ta rất muốn quay lại, muốn gặp các người nhưng không làm được rồi. Còn có ba mẹ, vừa mới cùng hai người gặp lại, gia đình đoàn viên, kết quả lại chia lìa... Ta rất không muốn."

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 593: Tiểu Thạch Chết Non.

Máu văng tung tóe, vô cùng lấp lánh, cứ như là từng viên kim cương máu long lanh rực rỡ, chỉ là có chút thê lương, bộ ngực của Thạch Hạo nổ tung, nó với nụ cười tươi, ánh mắt bình tĩnh thế nhưng cũng có thương cảm.

"Cứ kết thúc như vầy sao? Thạch thôn tạm biệt, ba mẹ tạm biệt..." Nó khẽ nói.

Máu đỏ tươi nhằm về bốn phương tám hướng, mà xương ngực của nó cũng gãy nát, sau khi nổ tung ra ngoài thì bùng phát ra một luồng khí thế cứ như là trời sụp đầy đáng sợ.

Phù văn vô số lao cứ như là những ánh sáng hình mũi tên, không gì không xuyên thủng, bóng mờ của Tiên điện bằng ddồng kia bị xuyên thủng rồi từ từ mờ nhạt đi.

"Không!" Hoãng Vũ kêu lên đầy sợ hãi, sắc mặt tái nhợt như tuyết, lần đầu tiên lão sợ hãi như thế này, cảm giác cứ như ngày tận thế, ngay cả tâm cũng run rẩy.

Lão liều mạng khống chế pháp lực, tinh khí thần cả thân thiêu đốt hóa thành sức mạnh bản nguyên nhất gia trì lên trên Tiên điện bằng đồng kia, khao khát nó lần nữa ngưng tụ hiển hóa ra.

Đây chính là tấm phù cứu mạng duy nhất của lão, nếu như Tiên điện bị phá thì lão chắc chắn sẽ phải chết, tất cả sẽ bị xuyên thủng, vĩnh viễn chết ở hạ giới này.

"Tiên điện giáng lâm!" Hoàng Vũ gào thét.

Sau khi được vô tận sức mạnh bản nguyên của lão rót vào thì tào cung

điện kia quả nhiên rõ ràng hơn chút ít, lần nữa phát uy hiển lộ ra trong hư không.

Thạch Hạo bình tĩnh, bộ ngực của nó đang vang lên, các khối xương cốt khác sớm đã gãy nát chỉ có mỗi Chí Tôn cốt mới nổ tung một miếng nhỏ, nó quá cứng rắn mà!

Một khối cốt cứng như vậy, sớm đã thành hình, ngoại lực khó có thể hủy diệt, chỉ có nó một lòng muốn phá thì mới có thể khiến cho thứ này giải thể, rốt cuộc... nổ tung trong người nó.

"Ầm!"

Thân thể Thạch Hạo run bần bật, trên mặt chẳng hề có chút màu máu nào, thần hồn cũng bị lay động, Chí Tôn cốt hoàn toàn nổ tung lao ra bên ngoài!

Luồng năng lượng này vô cùng dồi dào khiến thiên địa thất sắc, nhật nguyệt ảm đạm, áp chế tất cả, người tí hon mê man ngồi xếp bằng trên Chí Tôn cốt đã vỡ vụn kia quay đầu liếc nhìn Thạch Hạo, sau đó nhằm về phía trước!

Đó chính là Đạo của Thạch Hạo, là pháp tắc trời sinh trong cơ thể của nó, hiện tại bắt đầu nổ tung, nghĩa vô phản cố*, trở thành ánh sáng hủy diệt có thể chém vạn vật.

(*): Đạo nghĩa không che phép chùn bước.

"Răng rắc!"

Tiên điện bằng đồng bị xuyên thủng một cách nhanh chóng, rồi bắt đầu giải thể trong hư không, tiếng rung động không ngừng phát ra, nó cấp tốc mờ nhạt rồi biến mất không thấy tăm hơi đâu cả.

"A..." Hoàng Vũ kêu to, trên mặt tràn đầy vẻ sợ hãi, ai không sợ chết chứ, có thể bình tĩnh đối mặt? Rất nhiều người sợ hãi và không muốn thế

này.

Lão bộc của Tiên điện với hùng tâm tráng chí hạ giới, vốn cho rằng sẽ có thành tựu cực lớn, nhất thống tám vực, tìm ra tọa hóa trong truyền thuyết kia, sau đó là quật khỏi!

Lão vượt giới tới đây, không chỉ vì Tiên điện mà còn vì cả bản thân lão, muốn đột phá ràng buộc của nhân sinh thật sự, bước ra một con đường thuộc về mình!

Chỉ là, thời khắc này, tất cả hoài bão của lão có vẻ như thành trắng xám, trong chớp mắt Chí Tôn cốt kia nổ tung thì giấc mộng bị đánh thức, con đường của lão đã tới phần cuối.

"Ta không cam lòng mà!" Lão tức giận, sợ hãi, bàng hoàng, bi phẫn, bất lực, nhưng đều vô dụng, không có bất kỳ biện pháp nào chống lại.

"Xoẹt!"

Một khối Chí Tôn cốt bay tới xuyên thủng bộ ngực của lão, dòng máu tươi tung tóe, nơi lỗ máu nổ tung, cơ thể lão nhanh chóng giải thể, năng lực dồi dào ấy bao phủ tới khiến lão gần như nổ tung.

Trong giây phút cuối cùng này, trong cơn hoảng hốt thì Hoàng Vũ thấy được, một thiếu niên với thân hình bị nứt thành bốn miếng nhưng trên gương mặt lại nở nụ cười hiền hòa, khóa miệng dính đầy màu nhìn chằm chằm vào mình.

Hoàng Vũ hối hận, chính lão đã ép thiếu niên này vào tuyệt lộ, cuối cùng đẩy bản thân vào theo, lão cảm thấy là cùng đường mạt lộ, bi thương không chút hi vọng, tự mình nhảy xuống vực sâu.

"Không, ta không muốn chết!" Lão rống lớn, sắc mặt trắng bệch, méo mó, thân thể ra sức giãy dụa thế nhưng khó mà tránh thoát được, không có bất kỳ biện pháp nào.

Chí Tôn cốt nổ tung, năng lượng vô tận bao phủ cứ như là một vùng biển mênh mông ập tới, đập mạnh Hoàng Vũ xuống mặt đất khiến thân thể lão chia năm xẻ bảy, hơi thở sinh mệnh bị xóa bỏ.

Hoàng Vũ kêu thảm, vẻ hoảng sợ, vẻ sợ hãi, gắng sức đưa tay chụp vào hư không hi vọng thời gian có thể chảy ngược, xoay chuyển cục diện đầy đáng sợ này.

"Bụp!"

Một mãnh vỡ của Chí Tôn cốt bay tới, xuyên thủng mi tâm của lão, khiến cả đầu lâu nổ tung hóa thành mãnh vở, sau đó bà bốc cháy!

"Ta vậy mà lại chết đi, Tiên điện ban tặng cho ta rất nhiều pháp khí, cùng với rất nhiều thủ đoạn, tất cả đều không có chút công dụng nào.." Nguyên thần của lão ra sức giãy dụa trong xương sọ đã vỡ nát kia.

"Bảy Thần hạ giới, toàn bộ chết hết, thật sự đáng tiếc mà." Lão gầm nhẹ, sau đó một mảnh động gỉ từ trong nguyên thần lao ra, lạnh giọng nói: "Dùng khối gỉ sét bóc từ Tiên điện bằng đồng để luyện chế thành tinh hoa nguyền rủa, tỏa ra cho ta!"

Lão vô cùng oán độc, tuy rằng chỉ còn dư lại chút thần thức thế nhưng vẫn thi triển đại thuật sát sinh này, bởi vì lão sợ Thạch Hạo sẽ may mắn sống sót.

"Bụp!"

Cuối cùng, mấy mãnh vỡ của Chí Tôn cốt lao tới, đánh cho Hoàng Vũ thành tro bụi, thân thể và nguyên thần nổ tung hóa thành tro tàn, không còn sót lại chút gì.

Thạch Hạo tự hủy Chí Tôn cốt, tình huống tự nhiên vô cùng gay go, thân thể của nó bị nổ thành mấy khúc, từ ngực trở lên là một khúc, bộ ngực biến mất, bên dưới là một khúc nữa.

Sau đó, dưới gợn sóng đầy đáng sợ kia, trong ánh sáng hủy diệt thì nó chia năm xẻ bảy, các vị trí toàn thân đều tan rã, xương cốt đứt rời, huyết nhục rơi ra, vô cùng đau đớn thiêu đốt thân thể.

Nó chẳng hề dễ chịu hơn Hoàng Vũ, đây là quá trình tự xé rách bản thân, tự hủy diệt bản thân mình, cơ thể tan rã toàn bộ.

Trong hư không, từng mảnh cốt nổ tung, máu thịt be bét, tình cảnh vô cùng thê thảm, Thạch Hạo gần như vĩnh viễn biến mất trên đời này.

Ngay cả hộp sọ cũng bắt đầu rạn nứt, mi tâm chảy dài máu tươi, nguyên thần lờ mờ gần như tan biến!

Vị trí này một khi bị hủy diệt thì dù có vô thượng Chí tôn giáng lâm cũng khó có thể thi pháp cứu sống một người đã mất đi đầu lâu, mất đi tất cả dấu ấn chẳng khác này hoàn toàn bị xóa bỏ khỏi nhân gian.

Hiển nhiên, Thạch Hạo đã dần đi tới con đường diệt vong.

Trong giây lát cuối cùng này, Thạch Hạo nhắm lại hai mắt, có rất nhiều chuyện hiện ra trong lòng, từng hình ảnh dường như cứ như ngày hôm qua, cảm động, bi thương, bất lực, vui sướng, rất nhiều rất nhiều, khiến nó vô cùng không muốn.

Lúc còn nhỏ bị móc đi Chí Tôn cốt, máu tươi đầm đìa, thân thể nho nhỏ một mình cuộn mình trên cái giường lạnh lẽo, khổ sợ van xin địa nương, hỏi rằng là vì sao?

Sau đó không lâu, nó tới Thạch thôn, thiên chân vô ta*, từ từ trở nên mạnh mẽ rồi rời khỏi Đại hoang, bắt đầu con đường của chính mình.

(*): Ngây thơ hồn nhiên không chút tà niệm.

Bách Đoạn sơn, ổ Côn bằng ở Bắc Hải, đại chiến Hoàng đô, song Thạch tranh hùng, nó từng bước tiến tới, sau đó là quật khởi!

Cái tên tiểu Thạch, uy chấn thiên hạ, tới nay không ai không biết không ai không hiểu.

Thuở nhỏ mất đi ba mẹ, nó tự dựa vào bản thân mình, từng bước một đi tới ngày hôm nay, tiêu diệt bảy Thần, đáng tiếc... chung quy lại là kết thúc rồi.

Mi tâm của Thạch Hạo nứt ra từng miếng như muốn rớt xuống, muốn bay về bốn phía.

Tâm thần của nó hoảng hốt nhìn thế giới này, nó không hề muốn, nói: "Ta từ trong Thạch thôn rời đi, gặp ba mẹ cũng chưa lâu, rất muốn đi xem họ giờ như thế nào..."

Chỉ là, nó biết, nó không có năng lực này, nó phải biến mất trên thế gian này.

Thời gian tựa như đóng băng, tiểu Thạch đang đợi, nhìn mình đi với con đường tử vong kia, rơi vào trong ánh sáng hắc ám vĩnh viễn ấy, mắt mang theo lệ nóng, với vẻ thê lương.

Bởi vì, trong giây lát cuối cùng này nó đã không còn nhìn thấy ai nữa.

Y như quá khứ, lại như khi còn nhỏ, một mình nó nằm trên chiếc giường nhỏ lạnh lẽo kia, bộ ngực chảy máu, không người thân bảo vệ, chỉ có lạnh lẽo thê lương, lẽ loi một mình chờ đón cái chết.

Một mình nó tàn lụi, buồn bã ủ rũ, vẫn bất lực như xưa, nó cảm thấy lạnh lẽo cùng mê man, cộng thêm sầu não vô cùng.

"Vì sao còn chưa chết?" Thạch Hạo khẽ nói, nó đang nhìn mình tử vong, nhìn mình rời khỏi thế giới này, chìm vào trong trầm miên vĩnh viễn kia.

Chỉ là không biết vì sao, thời gian tựa như dừng lại, vô cùng dài, xương sọ của nó sau khi rạn nứt thì cũng không có nổ tung về bốn phương, thần trí vẫn tỉnh táo như trước.

"Đây là cái gì?" Nó nhìn thấy một vệt sáng màu xanh biếc.

Từng ráng mây xanh tràn lên, cứ như là gợn sóng khuếch tán lên trên đầu của nó, ngăn cản sự chuyển biến xấu của vết thương, tu bổ những vết nứt của xương sọ, khiến thời gian tựa như là hình ảnh bị ngắt quãng.

Khói mù mờ ảo chuyển động bao lấy đầu của nó.

Cuối cùng, bốn phương tám hướng, những mảnh xương bị nổ tung bay ra ngoài kia, những máu thịt, còn có nửa thân thể đã đứt rời kia, tất cả như bị một luồng sức mạnh thần bí nào đó kéo tới.

Một cành cây màu xanh biếc mang theo từng chồi non lấp lánh, tỏa ra ánh sáng như hòa, chính là nó đã kéo toàn bộ huyết nhục và xương vỡ tới đây, có chiều hướng gây dựng lại thân thể.

"Liễu Thần!"

Thạch Hạo hô lớn, thời khắc cuối cùng, nó cảm thấy cô đơn, nản lòng, cho rằng một mình mình rời đi, không ai hay biết, nhưng không ngờ lại cảm nhận được hơi thở quen thuộc.

Bước ngặc cuối cùng, nhìn thấy cành cây này khiến nó vừa mừng rỡ lại vừa cảm động, nỗi lòng lập tức tốt hơn rất nhiều.

Đây không phải là Liễu Thần thật sự, chỉnh là cành non mà nó lưu lại thôi.

Năm đó, lúc Thạch Hạo tới ổ Côn bằng ở Bắc Hải, Liễu Thần từng đưa cho nó một đoạn cây, nói nó hãy giữ cẩn thận, nếu như gặp nguy hiểm thì có thể gọi nó tới, chỉ là vẫn chưa hề dùng tới.

Rồi Liễu Thần rời đi, bước vào cánh cửa Nguyên thủy, chinh chiến ở thế giới không rõ, cành cây này đã mất đi tác dụng, không còn cách nào gọi nó được nữa.

Đồng thời, theo thời gian trôi đi, cành cây này càng ngày càng tối xạm, thậm chí gần như khô quắc, bởi vì Liễu Thần đã rời khỏi thế giới này, chặt đứt toàn bộ liên hệ.

Thạch Hạo vẫn luôn mang thứ này bên người, hôm nay tế sống bản thân, lại cho nổ tung Chí Tôn cốt, thập tử vô sinh, không nghĩ tới, bước ngoặc cuối cùng, cành cây này lại thức tỉnh tỏa ra ánh sáng xanh biếc lấp lánh, kéo huyết nhục và các mãnh xương cốt trở về lại.

Cành liễu phát sáng, từng chối non đã khô héo kia lần nữa tỏa ra sức sống, nó rớt xuống, mang theo từng gợn sóng tiến vào trong thân thể đã chia năm xẻ bảy kia của Thạch Hạo, khiến cho thân thể đã bị phá nát ấy hợp lại với nhau.

Chết đi sống lại, kỳ thật là một cách nói phóng đại, bởi vì thần dược cũng chưa chắc làm được!

Hiện nay, toàn bộ chồi non trên cành cây tróc ra, khiến toàn bộ thân thể gom lại một chỗ với nhau, đang tiến hành phục hồi lại như cũ, khiến nó khôi phục lại sức sống.

Nó cứ như là một món đồ sứ bị rơi xuống mặt đất sau đó là vỡ nát, rồi lại bị người khác nhặt từng miếng ghép lại với nhau để phục hồi nguyên trạng, chỉ là toàn thân đâu đâu cũng là vết rách, dày đặc!

Đây chỉ là thân thể gắn vào tạm thời, lúc nào cũng có thể tan rã lần nữa, nổ tung trong thiên địa.

Thạch Hạo với sắc mặt tái nhợt, mở miệng mang theo tơ máu nằm trên vùng núi kia, nó rất khó tưởng tượng ra được thân thể mình lại có thể ghép lại với nhau rồi xuất hiện ở trong núi rừng này.

Chỉ là, có chút huyết nhục, có chút xương nát đã biến mất, trên người nó có không ít vết thương kinh khủng, bị thương quá nghiêm trọng!

Từng chối non lần lượt biến mất để chữa trị thương thế cho nó, khiến

cho các vết rách khép lại, tu bổ lại những lỗ lớn đẫm máu kia.

Chí Tôn cốt cũng được kéo về, chỉ là đã biến mất một phần ba, trong cơn bảo táp năng lượng kia đã bị thiêu đốt bị một chút, giờ đã không trọn vẹn nữa.

Đồng thời, khối Chí Tôn cốt được giữ lại này, cũng là do rất nhiều mảnh xương nhỏ ghép lại với nhau, tạo thành tàn cốt.

"Răng rắc!"

Đột nhiên, thân thể đơợc ghép lại kia chợt có một vài khối xương lại nứt ra, lần nữa đứt rời, mà thân thể của nó cũng như vậy, suýt chút nữa đã chia năm xẻ bảy trong vùng núi này.

Thạch Hạo quan sát trong thân thể mình, nhìn thấy bên trên khối cốt, trong huyết nhục có một loại phù văn kỳ dị đang tức giận xung đột với cành liễu, đây là một loại quy tắc, phá hoại thân thể của nó.

Đáng sợ nhất chính là, lực phá hoại của quy tắc này vô cùng mạnh mẽ, so với sức khôi phục của cành non kia thì mạnh mẽ hơn một chút, có thể của nó không được dính chặt nữa, gần như bị phá nát.

"Quy tắc của Tiên điện, hòa vào trong thân thể của ta?" Thạch Hạo quan sát cẩn thận trong cơ thể mình, nhìn rõ tình hình thì con mắt trở nên âm u, khẽ than một tiếng, trời muốn nó chết sao.

Liễu Thần rời đi, cành liễu lưu lại cũng đã khô héo, tuy rằng tỏa ra sức sống thế nhưng cũng chỉ có chút năng lương sinh mệnh, cũng không có bao hàm pháp tắc mạnh mẽ ở trong.

Mà quy tắc của Tiên điện đã ngưng kết thành một thể với huyết nhục của nó, đang ra sức phá hoại toàn bộ, muốn giết chết nó hoàn toàn!

"Chung lại vẫn khó thoát khỏi cái chết. Cho ta một tia hi vọng, để ta lưu lại tàn thân chỉ là để thỏa mãn tâm nguyện của ta, để ta gặp lại người muốn

gặp thôi sao." Nó thì thào.

Thạch Hạo hít sâu một hơi, nó biết, mình không thể sống lâu được nữa, bây giờ có thời gian ngắn ngủi để trở lại với thế gian, cần phải dành thời gian, nếu không sẽ lãng phí mất.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 594: Sinh Mệnh Còn Không Nhiều.

Nó đứng dậy, vừa bước được vài bước thì thân thể lập tức xuất hiện rất nhiều vết rách, máu tươi lúc này chảy đầm đìa, nửa người đều bị nhuộm đỏ au, thương thế cực kỳ nghiêm trọng.

Cứ như là món đồ sứ xinh đẹp bị phá nát, tuy rằng đã được ghép lại với nhau thế nhưng chỉ hơi di chuyển là những miếng được ghép lại như muốn vỡ ra lại.

Vẻ mặt của Thạch Hạo u ám, thiếu hụt tinh khí thần, may cả mi tâm cũng đang rỉ máu, vấn đề vô cùng gay go, trạng thái như thế này thì làm sao có thể đi được chứ, sợ nửa đường đã chết luôn rồi.

Nó ngồi xếp bằng trên mặt đất, trong tay cầm chặt cành liễu toàn lực hấp thu và luyện hóa, toàn bộ chồi non đều tróc ra rồi biến vào trong thân thể ấy, đồng thời cành liễu cũng thu ngắn lại hóa thành ánh sáng xanh biếc xoa diệu huyết nhục và xương cốt của nó.

Sau đó không lâu, cả cành cây biến mất, sắc mặt của Thạch Hạo hơi hồng hào một chút.

"Sức sống mạnh mẽ, bên trong có quy tắc sinh mệnh?" Nó kinh ngạc, từ trong cành liễu này nó cảm nhận được một chút sức mạnh cực lớn, cũng không phải là không có!

Chỉ là, pháp tắc tàn dư này có hạn, nhiều nhất chính là một luồng tinh hoa sinh mệnh của đặc tính thần dược , mà không phải là sức mạnh của quy tắc hay phù văn trật tự.

Như thế cũng khiến Thạch Hạo dễ chịu hơn đôi chút, không ít những vết thương trên thân thể đã khép lại, tất cả xương đều kết nối lại với nhau và

chầm chậm phát triển, giống như lại lần nữa sinh trưởng vậy.

Nó lại quan sát trong thân thể mình, trầm mặc thời gian dài thì khẽ thở một hơi, quy tắc của Tiên điện vẫn như trước, lực phá hoại vẫn đang tiến hành vận chuyển. Cứ theo cái đà này, nó chắc chắn phải chết, cơ bản không cách nào trị tận gốc được!

Hơn nữa, trên những xương cốt trong cơ thể của mình xuất hiện một loại phù văn đặc biệt, tỉ mỉ quan sát thì cứ như là gỉ đồng vậy, thô cứng và loang lổ màu xanh biếc.

Đây là phù nguyền rủa mà một vị đại nhân của Tiên điện đã luyện hóa từ gỉ sắt từ Tiên điện bằng đồng mà thành, kỳ lạ khó tả, một chi chạm phải thì chắc chắn sẽ chết.

Nếu không phải cành cây tràn ngập tinh khí sinh mệnh do Liễu Thần lưu lại thì nó sớm đã giã từ cõi đời rồi.

Nhưng mà, đoạn cây này cũng chỉ có thể gây dựng lại thân thể và xương cốt của nó cứ không thể nào chữa trị tận gốc được, cứ để thế này thì nó sẽ suy nhược rồi chết trong sự giày vò.

"Cả cành liễu đều đã bị luyện hóa cả rồi, tạm thời khí tức của ta hơi thịnh một chút thế nhưng thời gian không còn nhiều, nhất định phải nắm chặt." Nó lão đảo bước đi, ở gần đó tìm được Hộp báu đồng thau cùng với một binh khí đã tổn hại.

Lần này, tổn thất rất nặng nề!

Chinh chiến và chém giết tới mức kia, cơ bản không có lựa chọn nào khác, ngay cả nó cũng phế bỏ, Chí Tôn cốt cũng đã nổ tung chứ đừng nói gì tới binh khí.

Mỗi một bước đi thì nơi ngực của nó truyền tới cảm giác đau nhức, mồ hôi hột đầm đìa, Chí Tôn cốt vỡ nát nay mặc dù đã ghép lại với nhau, thế nhưng vẫn còn thiếu tới một phần ba.

Chuyện này vô cùng nghiêm trọng, năm đó khi nó mất đi Chí Tôn cốt suýt chút nữa thì chết đi, đây là cơ hội của nó, là căn cơ của Đạo, nếu lần nữa mất đi khối cốt này thì tương đương với việc chém mất bản nguyên.

Điều khiến nó vui mừng nhất chính là, tia thần huyết kia vẫn còn, cũng chính là máu đang tẩm bổ Chí Tôn cốt, nếu không, ngay cả thần huyết này cũng mất đi thì không cần nói thứ khác, Thạch Hạo tập tức khô héo rơi vào hoàn cảnh đáng sợ nhất.

Khi nó còn nhỏ, từng trải qua!

Thạch Hạo vừa đi vừa suy nghĩ, tự nhủ: "Liễu Thần đã nói, trong cơ thể mình có thêm một khối cốt, nếu như tới cảnh giới nhất định thì sẽ trở thành ràng buộc."

Nó đang suy nghĩ, có nên lưu thông Chí Tôn huyết tới toàn bộ các nơi trên cơ thể, không tẩm bổ khối cốt này nữa mà dùng để rót lên trên mỗi một khối cốt.

Đây là một ý nghĩ rất lớn mật, làm như thế chẳng khác gì từ bỏ khối Chí Tôn cốt này, sau cùng sẽ phát sinh chuyện gì, ai cũng không biết.

Chỉ là, Thạch Hạo rất nhanh lắc đầu, thời gian của nó không nhiều, không chịu nổi sự dằn vặt như vầy, nếu làm thế thì nói không chừng sẽ chết ngay lập tức.

Dù sao, Chí Tôn cốt rất quan trọng, là căn cơ của nó, nếu như làm bậy không tẩm bộ thì nhất định sẽ xảy ra vấn đề lớn.

"Đi thôi."

Thạch Hạo lão đảo bước đi, sau khi bay lên trời cao thì nhằm về phương xa, khóe miệng của nó không ngừng chảy máu, chỉ cần hơi động thần lực thì cả người vô cùng đau nhức.

Tình huống như thế này chẳng ổn chút nào, nó do dự, sợ chưa tìm được

người thân thì đã chết rồi, cơ bản không tới được chỗ cần tới.

"Hả, người rời đi vừa nãy là ai? Rất giống Nhân Hoàng Thạch quốc!"

"Có tin truyền tới, hắn đại chiến với Thần cuối cùng trong bảy Thần, từ Hỏa quốc giết tới ngoại cảnh, hiện giờ không biết ở nơi nào, hắn lẽ nào... thắng?!"

Có mấy tu sĩ đi ngang qua nơi này thì vô cùng khiếp sợ.

Bọn họ hạ xuống Tam Sinh sơn, tiến vào trong dãy núi thì lập tức ngây người, tàn tích sau trận đai chiến quá đáng sợ, rất nhiều ngọn núi hóa thành tro bụi, rất nhiều dãy núi bị phát nát, hiển nhiên đã xảy ta thần chiến!

"Trời ạ, lẽ nào Thạch Hạo thắng, giết chết tên Thần mạnh nhất kia, là muốn nghịch thiên sao?!"

Mấy người này chấn động, lộ vẻ không thể nào tin được.

Thạch Hạo bay nhanh, đến cùng nó muốn đi đâu? Nó vừa rời khỏi Thạch thôn trước đây không lâu, lúc này nó muốn nhìn thấy ba mẹ mình.

Dù sao, ly biệt nhiều năm, sau này gặp lại thì ở cùng nhau không có bao nhiêu ngày, máu mủ tình thâm, thúc này nó vô cùng khát vọng, hi vọng có thể gặp được ba mẹ chốc lát, sau đó là rời đi rồi tìm một chỗ tự mai táng chính mình.

Nó chạy như bay, đầu tiên là muốn tới hoàng cung Thạch quốc, sử dụng tế đàn nơi đó thể truyền tống bản thân, nếu không khoảng cách xa như thế biết khi nào tới?

"Bệ hạ, người..."

Khi thấy Thạch Hạo từ trên trời giáng xuống, cả người toàn là máu thì đám thị vệ kinh ngạc tới ngây người, tất cả đều run lên, Nhân Hoàng làm sao thế này, vết thương chẳng chịt, sinh mệnh lay lắc.

Tất cả mọi người đều vọt tới kêu gọi dược sư để trị liệu cho nó, Nhân Hoàng của một quốc lại bị thương tới mức này, thật sự đáng sợ và kinh người.

"Bệ hạ, tên Thần cuối cùng kia..." Đông đảo thị vệ hỏi.

"Lão đã bị ta giết." Thạch Hạo đáp, rồi giao thần kích trấn quốc đã bị bẻ gẫy, còn có một vào pháp kiếm thần linh đã tổn hại cho bọn họ.

Nó yên lặng một hồi, không còn thời gian nếu không nó nhất định sẽ tới đám Tây Phương giáo lấy vài món pháp khí Thần linh cho Thạch quốc, để bù đắp tổn thất này.

Những đại giáo kia đều phái cường giả từ thượng giới xuống giết nó, cho nên cũng đòi một lời giản thích rõ ràng.

"Bệ hạ, người muốn tới nơi nào?" Bọn thị vệ thấy nó muốn rời đi thì giật mình.

"Ta muốn đi xa." Thạch Hạo nói.

Khi nó đứng ở trên tế đàn thì lại do dự thậm chí có chút lưỡng lự, không biết nên thế nào cho phải, trong mắt nó lờ mờ, nói: "Nếu như ta đi gặp ba mẹ mình, tuy rằng thỏa mãn tâm nguyện thế nhưng bọn họ sẽ rất đau đớn, sẽ rất khó vượt qua..."

Thạch Hạo khó chịu trong lòng, rõ ràng rất muốn gặp ba mẹ thế nhưng lại cảm thấy, nếu như gặp thì sẽ khiến họ đau thương.

Sinh mệnh không nhiều, tiểu Thạch vẫn lo lắng cho suy nghĩ của bọn họ, mặt mày nó vô cùng não nề, nó đau lòng, lẽ nào không thể gặp ba mẹ sao?

Nhưng mà nó rất muốn nhìn thấy lần cuối cùng này, dù cho chỉ liếc mắt một cái mà thôi.

"Ta chỉ yên lặng nhìn họ từ xa, không để họ biết được, sau đó là rời đi,

tìm một nơi yên tĩnh, mai táng bản thân để người khác không biết ta đã chết."

Thạch Hạo ủ rủ nói, trong lòng nó chua xót nhìn về phía chân trời.

Nó đứng yên trong chốc lát, lúc nghĩ tới ba mẹ thì nhớ tới vẻ mặt của đệ đệ Tần Hạo duy nhất của mình, nói: "Cũng muốn nhìn nó một chút."

Có mấy lời không thể nói với ba mẹ, không thể đối mặt, không để họ thương tâm thế nhưng có thể nói với Tần Hạo, nhắc nhở nó chăm sóc ba mẹ thật tốt.

"Hay là, không nên gặp ba mẹ, cứ đi Bất Lão sơn gặp nó là được!" Nó quyết định.

Thạch Hạo biết vợ chồng Thạch Tử Lăng đang ở Hoang vực, đang tìm kiếm nó, chắc chắn chưa về Bất Lão sơn.

"Muốn gặp nhưng lại không thể." tiểu Thạch buồn bã nói.

Nó mở tế đàn, tiến vào trong thông đạo cứ thế biến mất, rời khỏi hoàng cung Thạch quốc.

"Các ngươi cũng biết, tiểu Thạch rất nghịch thiên, giết chết vị Thần linh cuối cùng rồi!"

"Thạch Hoàng năm nay chỉ mới mười lăm mười sau tuổi, vậy mà có thể giết Thần, giết chết tên Hoàng Vũ mạnh nhất kia, giải quyết hết mọi hậu hoạn!"

Tin tức từ Tam Sinh sơn và hoàng cung Thạch quốc truyền ra, thiên hạ chấn động!

Toàn bộ tu sĩ ở hoang vực đều trợn tròn mắt, một thiếu niên liên tục đồ thần, giết chết bảy Thần, diệt trừ toàn bộ sinh linh đã nhen nhóm Thần hỏa. Là chiến tích cỡ nào? Vẻ huy hoàng khiến người ta run rẩy, khó có thể tin

được!

Tiểu Thạch vô cùng kinh diễm, khiến người khác líu lưỡi, soi sáng cổ kim, có mấy ai sánh vai?

Trong lúc nhất thời, thiên hạ chấn động, các quốc chấn động, toàn bộ tu sĩ bàn luận sôi nổi, tin tức truyền về bốn phương tám hướng, các đại vực khác cũng đã biết được.

Bất Lão sơn, vẫn nguy nga như trước, tử khí bốc lên, muôn hình vạn trạng, là một phúc địa.

Tuy rằng không còn có Ngũ Hành sơn kia thế nhưng nơi đây vẫn là thần thổ, được xưng là chốn tu hành cao cấp nhất thế gian.

Thạch Hạo máu nhuộm chiến bào, cơ thể của nó chằn chịt vết rách, máu tươi không ngừng ứa ra ngoài, mỗi thời mỗi khắc thương thế đều chuyển biến theo chiều hướng xấu, có thể tới đây cũng chẳng dễ dàng gì.

"Ngươi là người nào?" Cường giả bảo vệ sơn môn hét lớn, nhưng rất nhanh trợn tròn hai mắt, kinh hô: "Tiểu Thạch?!"

Đám người kia lập tức ngây người, sau đó là nhanh chóng rút lui, thiêu niên này đã tạo nên ấn tượng quá sâu sắc cho Bất Lão sơn, lúc trước giận dữ xới tung Ngũ Hành sơn, khiến tám vực khiếp sợ!

Chỉ trong chốc lát, tin tức truyền vào nơi sâu trong tịnh thổ, toàn bộ cường giả đều bị kinh động.

"Là ngươi, tiểu Thạch, ngươi còn dám tới Bất Lão sơn ta đại náo nữa hả?!" Có một cường giả âm trầm quát lớn.

Những người khác nghe thế thì dồn dập hùa theo, sát khí lộ ra, địch ý với nó vô cùng mạnh.

Thạch Hạo lau đi máu nơi khóe miệng, nói: 'Ta cũng không phải tới để

khai chến, xin hãy mời đệ đệ của ta tới đây, ta có vài lời muốn nhắn nhủ với nó."

"Hả, không đúng, nó tựa hồ bị thương, vô cùng nghiêm trọng!" Có người nói nhỏ.

Không ít cường giả lộ vẻ khác thường, từng nghe nói qua Thạch Hạo đang khai chến với Thần, lẽ nào đã bị thương nặng, tổn thương tới bản nguyên? Rõ ràng có thể cảm nhận được, khí tức của nó vô cùng suy nhược, mà thân thể lại chằn chịt vết nứt, lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Mấy người liếc mắt nhau, sau đó đồng thời cất bước lao về trước, uy thế mạnh mẽ tỏa ra.

"Ầm!"

Đặc biệt, có một luồng khí tức đáng sợ nhất, chứ như thủy triều ập tới khiến yết hậu của Thạch Hạo ợ lên màu máu tanh, có máu ứa lên.

Bất Lão sơn tuy rằng gặp nạn thế nhưng vẫn có Tôn giả ẩn núp nên sống sót, lúc này uy thế cực thịnh, lấy khí thế ép mạnh xuống.

"Hắn đã bị thương, chúng ta cùng nhau diệt trừ hắn!" Có người nhỏ giọng nói, lộ vẻ hưng phấn.

Hơn nữa, Tôn giả kia đã xuất hiện trong sơn môn, lạnh lùng nhìn nó.

"Ta nói rồi, không phải tới khai chiến với các ngươi, đừng nên ép ta!" Thạch Hạo trầm giọng nói, lúc này nỗi lòng nó đầy phức tạp, mới vừa đồ Thần qua ấy vậy mà đám này lại lợi dụng sơ hở sao?

Bầu không khí trở nên vi diệu, vô cùng căng thẳng!

Một vài người của Bất Lão sơn muốn nhân cơ hội này trấn áp nó, trên mặt lộ vẻ khắc thường, trong lòng lại rung động, không ít người nóng lòng muốn thử!

"Tiểu Thạch, tình hình của ngươi không ổn, chẳng lẽ muốn chết sao?" Có người cười lạnh nói.

"Tới nước này mà còn muốn làm mưa làm gió ở Bất Lão sơn ta?" Tên Tôn giả mang theo ý lạnh nói, từng bước áp sát tới, uy thế mạnh mẽ tỏa ra, chẳng hề thân thiện gì cả, bất cứ lúc nào cũng muốn ra tay.

"Hổ lạc dồng bằng lại bị chó bắt nạt." Thạch Hạo khẽ nói, nếu là ngày thường thì đám người này cơ bản không dám làm bậy, hai hàng lông mày dựng thẳng, nói: "Ta nói rồi, ta tới gặp đệ đệ ta, chớ ép ta!"

"Hừ!" Vị Tôn giả kia hừ lạnh, nghĩ tới đại hận khi Thạch Hạo xới tung Bất Lão sơn lên thì vẻ mặt càng u ám.

Bọn họ tỏa ra uy thế đè ép Thạch Hạo, áp lực cực lớn khiến khóe miệng tiểu Thạch lại chảy máu lần hai.

"Hắn tiêu đời rồi, đèn đã cạn dầu, rất nhanh sẽ chết." Có người nói nhỏ, vô cùng phấn chấn.

"Ta dù là bị thương thì cũng không phải loại người các ngươi có thể bắt nạt được, Thần còn bị ta giết thì há lại để các ngươi làm càn!" Thạch Hạo quát lên, cố nén đau nhức, khống chế Chí Tôn cốt, ầm một tiếng, vô số phù văn bay ra nhấn chìm dám người kia.

Cùng lúc đó, nơi ngực của nó có máu chảy ra, đồng thời tiếng vang giòn tan nhẹ nhàng phát sinh, Chí Tôn cốt rớt xuống một miếng nhỏ.

"A..."

Đám người kia hoảng sợ, tất cả đều sợ hãi, bọn họ già nua không thể tả nổi.

Thạch Hạo lướt tới phụ cân, nhấc tên Tôn giả kia lên, năm ngón tay dùng sức suýt chút nữa đã vặn gãy cổ của hắn, máu tươi chảy ra gần như khiến hắn ngất đi.

"Ta ngay cả Thần còn dám giết, một tên Tôn giả như ngươi mà cũng dám hó hé?!" Thạch Hạo nói tới đây thì hít sâu một hơi, dùng sức truyền âm vào trong, nói: "Đệ đệ, ra đây gặp mặt nào!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 595: Thiên Hạ Sôi Trào.

Thế núi chập trùng, tử khí mịt mờ, Bất Lão sơn nguy nga và hùng vĩ.

Từng tòa núi ẩn hiện trong sương mù, thi thoảng còn có thể thấy dược một vài cổ mộc lưu chuyển hào quang, cứ như là tiên cảnh.

Âm thanh truyền đi rất xa, vang vọng trong dãy núi, cứ như là tiếng sấm nổ vang. Thế nhưng vẫn không thấy Tần Hạo đáp lại.

Khóe miệng của Thạch Hạo mang theo tia máu đỏ sậm, máu lại chảy ra, nó rất muốn nuốt xuống thế nhưng không thể, hơi hơi cùng lực một chút là thành ra như thế này thì có thể thấy được thương thế nghiêm trọng tới cỡ nào.

Xung quanh, mọi người lần nữa lộ vẻ khác thường, cận nhận vô cùng sâu sắc, tiểu Thạch sắp không xong rồi, nó cùng Thần đại chiến nên trả giá nặng nề, hôm nay có thể sẽ chết đi!

"Có nghe đồn rằng hắn quyết đấu với vị Thần mạnh nhất, lẽ nào đã thành công giết chết vị Thần cuối cùng kia?"

Nghĩ tới khả năng này thì trong lòng người của Bất Lão sơn rúng động, cảm giác hồn phách như rung lên, chiến công đáng sợ biết bao khiến người khác khiếp sợ.

Nếu là sự thật, tuyệt đối là kỳ tích!

Cũng chính vì vậy bọn họ càng thêm vững tin, tiểu Thạch không còn sống lâu nữa, có thể chỉ cần thêm chút lực nữa là có thể cho no ôm hận mà kết thúc.

Một đám người liếc mắt nhìn nhau, ai cũng âm thầm tích trữ sức mạnh, nếu như cần dùng thì thời khắc mấu chốt sẽ liên thủ phát ra một đòn trí mạng.

Thạch Hạo vẻ mặt lạnh lùng, ngón tay hơi dùng sức, cổ của tên Tôn giả kia vang lên răng rắc, xương xuất hiện vết nứt, việc này khiến người khác sợ hãi tới biến sắc.

Bất Lão sơn chịu khổ quá nhiều rồi, nếu như Tôn giả này lại chết đi thì bọn họ ở hạ giới thì chẳng còn chút lực uy hiếp nào nữa, không thể để xảy ra sai sót.

"Hoàng của Thạch tộc, đừng làm bậy, chuyện gì cũng phải từ từ." Một ông già hoảng hốt tiến lên chắp tay thỉnh tội.

Nhưng người khác cũng thu lại khí tức rồi lùi lại sau, tiểu Thạch mặc dù trọng thương thế nhưng nếu bất chấp giết chết tên Tôn giả trong tay kia thì chẳng là vấn đề gì.

Thạch Hạo ấn tay một cái, thần lực dân trào phong ấn lại tên Tôn giả kia, khiến cho một thân sức mạnh tạm thời trở thành hư vô đồng thời sắc mặt cũng vô cùng trắng bệch, cơ thể run run.

"Đệ đệ, đệ ở đâu? Ra gặp một lần." Thạch Hạo lần nữa truyền âm, vận dụng thần lực bản nguyên, trong cơ thể có xương cốt vang lên, rõ ràng đã nứt ra.

Nó cứ như đồ sứ bị vỡ, tuy rằng đã được ghép lại với nhau thế nhưng chỉ hơi dụng sức là sẽ nứt ra, tạo nên tình hình vô cùng nguy hiểm.

Tiếng xé gió truyền tới, một thiếu niên mặc pháp y thần linh màu bạc xuất hiện lăng không mà tới, chiến y trắng bạc phát sáng, khiến nó thần thánh và siêu nhiên.

Nó chỉ mười hai mười ba tuổi, tuổi cũng chẳng lớn thế nhưng lại vô cùng trầm tĩnh, hai mắt nhấp nháy là thần quang xuất hiện, tóc đen bay lượn,

anh tuấn uy vũ, đó chính là Tần Hạo.

Tần Hạo nhíu mày, nói: "Ngươi tới đây làm gì?"

Thạch Hạo áp chế thương thế, nói: "Nói bọn họ rút đi, ta có lời muốn nói với đệ."

Tần Hạo gật đầu, nói: "Theo ta vào Bất Lão sơn."

Một đám người tuy có địch ý thế nhưng lúc này cũng tự biết áp chế, không ai đi ngăn cản.

Trên một ngọn núi, suối trong róc rách, gió thổi xào xạt, hai huynh đệ người ngồi xếp bằng đối diện nhau, Thạch Hạo cũng không giấu diếm nói rằng mình sống còn không bao lâu nữa.

Tần Hạo nhìn nó, nói: "Không thể chữa trị sao?"

"Tình hình của ta thì chính ta hiểu nhất, dù là thánh dược cũng vô dụng." Thạch Hạo lắc đầu.

Tần Hạo yên lặng một hồi, nói: "Thế ngươi tới tìm ta làm gì?"

"Chăm sóc ba mẹ thật tốt, ta không còn ước mong gì khác." Thạch Hạo nói xong câu này thì đứng lên, nó và vị đệ đệ này mới quen biết nhau không lâu, đối phương cũng không thích nói chuyện nên nó không cung muốn nán lại nhiều.

"Thiên địa lớn như vậy, nói không chừng có thể tìm ra một vài cổ pháp để cứu trị cho ngươi." Tần Hạo mở miệng.

"Ta biết." Thạch Hạo gật đầu, lần nữa căn dặn nó, nhất định phải chăm sóc ba mẹ thật tốt, đây chính là lo lắng trong lòng mình, cũng là chuyện không yên lòng nhất.

"Ngươi yên tâm, họ nhất định sẽ sống tốt, sau này khi đi thượng giới thì cũng không ái dám trêu chọc chúng ta." Tần Hạo nói.

Thạch Hạo nhẹ nhàng thở dài, trong mắt có chút không muốn, nói: "Đã như thế thì ta yên tâm vậy, đừng nên nói chuyện của ta cho họ biết, cứ nói ta đi bế quan không lâu sau sẽ gặp nhau trên thượng giới."

Nó biết, Tần Hạo đã cấy Tiên cốt thành công, nhất định phải rời đi.

Mà nó cũng không muốn cho ba mẹ biết tình trạng hiện tại của nó, nếu không cũng mang lại đau khổ, nó muốn một mình đi thật xa, tìm một nơi yên tĩnh mai táng bản thân.

Cùng với sinh ly tử biệt, để cho ba mẹ bi thương, không bằng chọn cách nói dối để họ cho rằng mình đang tu hành, chỉ rời đi tạm thời mà thôi.

Tần Hạo nhìn nó, không nói gì, giữa hai người chỉ còn là yên tĩnh.

"Được rồi!" Tần Hạo gật gật đầu.

Thạch Hạo dọc theo đường đá đi ra Bất Lão sơn, nó chẳng hề quay đầu lại, nó muốn đi tìm một địa phương yên tĩnh, chờ đợi thời khắc cuối cùng tiến tới.

Trên đường, không một ai ngăn cản nó, mặc cho nó rời đi.

Ngoài sơn môn, thiên địa trống trải, khắp nơi mênh mông, Thạch Hạo đứng ở chỗ này nhìn vùng núi, nhìn con sông lớn uốn lượng, trong lúc nhất thời băn khoăn không biết nên đi phương nào.

"Trở lại trong thôn sao, cũng không tốt." Nó nhẹ nhàng thở dài.

"Bọ họ sẽ rất thương tâm." Tần Hạo cũng đi theo ra sau, đứng ở sau lưng nó nói, hiển hiên người nó nói chính là vợ chồng Thạch Tử Lăng.

"Đệ không nên nói ra thì tốt hơn, đệ sẽ đi thượng giới, hãy để họ cùng lên theo." Thạch Hạo không quay đầu lại.

Nó đứng rất lâu, nhớ lại những chuyện cũ sau đó quyết định về lại Đại

hoang, mai táng cách Thạch thôn mấy chục dặm, thế nhưng sẽ không cho họ nhìn thấy, nó muốn nằm xuống ở nơi mà mình từng lớn lên.

"Gặp sau, ta đi đây." Nó bay lên trời, muốn tới một thành lớn để tìm tế đàn, mượn phương thức này rời đi.

Hắc Thạch thành, một tòa thành trì quy mô lớn, bởi vì được xây dựng từ nham thạch màu đen, cho nên mới có cái tên này.

"Tế đàn hư rồi?" Thạch Hạo nhíu mày thế nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, những tế đàn này nhiều năm rồi không tu sữa, thương xuất hiện một vài vấn đề.

Nó bắt đầu sửa chữa, mấy năm qua có Đả thạch bên người nên nó cũng hiểu được đôi chút về trận pháp, muốn thử sửa xem được không rồi nhờ đó mở ra một thông lộ.

Bởi vì, nó thật không thể trì hoãn thời gian được nữa.

Sau nửa canh giờ, nó đã sửa thành công, sắc mặt càng trắng bệch không chút máu, suy yếu vô cùng, nó không thể nán lại nữa, phải nhanh chóng trở lại Hoang vực.

"Con ơi!"

"Hạo nhi!"

Phía sau truyền tới tiếng la tràn ngập vẻ lo lắng, vô cùng gấp gáp, hai bóng người từ giữa không trung vọt tới, chính là vợ chồng Thạch Tử Lăng.

Mấy ngày này bọn họ ăn không ngon ngủ không yên, vẫn ở Hoang vực để tìm kiếm tung tích của Thạch Hạo, họ sợ nó chết đi, sợ nó xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Mấy ngày này bọn họ vô cùng mệt mỏi, gần như muốn nghẹt thở chỉ lo sẽ không còn gặp lại con trai trưởng của mình nữa, như thể người và người

sẽ mãi mãi cách xa như trời với đất.

Bởi vì, người nó đối phó chính là Thần, là sinh linh đã nhen nhóm Thần hỏa mạnh biết chừng nào, hơn nữa còn tới bảy người, như này khó khăn cỡ nào, khó mà có đường sống.

Bọn họ nôn nóng và âu lo tìm kiếm, cho tới hôm nay khi nghe nó đánh giết vị Thần cuối cùng thì tâm tình càng đau đớn hơn, không biết liệu nó giờ ra sao.

Cả thế gian đều kinh ngạc, đều bàn luận hành động vĩ đại đồ Thần của nó.

Mà vợ chồng Thạch Tử Lăng vừa mừng lại càng thêm lo, cũng may là từ đám thị vệ của hoàng cung Thạch quốc mà hiểu được một chút tình huống, cũng từ tổ tế đàn kia mà suy đoán ra tọa độ mà nó tới.

Trong cơn vui sướng, bọn họ chạy về Bất Lão sơn, khi biết Thạch Hạo vừa mới rời đi thì vội vàng tìm tới.

Thạch Hạo thật tâm muốn mở ra thông đạo rồi xoay người rời đi thế nhưng nó làm không được, đã bị phát hiện chỉ sợ cứ che giấu xoay người đi thì thật sự sẽ là tiếc nuối của đời này.

"Hài nhi, con là làm sao?!" Tần Di Ninh sợ hãi hỏi, trên gương mặt lộ vẻ hoảng sợ kéo tay của nó, đầy người là vết thương, máu không ngừng rỉ ra, dọa cho nàng tay chân lạnh lẽo.

Tần Hạo cũng theo tới, là do nó dẫn đường.

"Ba, mẹ" Thạch Hạo há miệng, cười cười với lòng nhẹ nhỏm, nhưng đầu óc tối sầm tối, nó ngã nhào trên tế đàn.

"Nhanh, nhanh! Mang về Bất Lão sơn, nghĩ tất cả biện pháp, sử dụng hết toàn bộ linh dược thánh dược, nhất định phải cứu sống Hạo nhi!" Thạch Tử Lăng hét lớn, ôm chặt lấy nó.

"Chúng ta đã mất Hạo nhi một lần rồi, lần này tuyệt không thể để mất lần nữa, nhất định phải cứu sống!" Tần Di Ninh khóc ròng.

Bọn họ lấy Thạch Hạo rồi nhanh chóng hướng về Bất Lão sơn.

Ngày hôm đó, thiên hạ chấn động, tin tức rốt cuộc cũng truyền khắp đại vực, Thạch Hạo chống lại Thần, thành công giết chết người cuối cùng, hoàn thành một hành động vĩ đại nghịch thiên!

Chính xác, với độ tuổi này mà có chiến tích huy hoàng như thế thì đủ vang dội cổ kim, không nói là đủ nhưng cũng gần đủ rồi.

Cả thế gian sôi sục, tất cả đều khó có thể tin được, vậy mà nó đồ Thần đã thành công, tiêu diệt toàn bộ bảy Thần, việc này sợ còn ly kỳ hơn cả thần thoại, cứ như là giấc mộng vậy!

"Tiểu Thạch thật sự đã làm được, khó mà tin được, đây nhất định là một việc trọng đại trong lịch sử tu luyện, sẽ vĩnh viễn khắc ghi."

"Đây là một kỳ tích, không cách nào tái diễn được, tiểu Thạch quá kinh diễm, nhất định sẽ trở thành Chí tôn vô thượng, tương lai của hắn sẽ không thể nhìn thấy phần cuối, thành tựu không thể đoán trước!"

...

Tám vực sôi trào, tất cả mọi người đều bàn luận, tất cả mọi người đều như sôi sục, cái tên tiểu Thạch chấn động thiên hạ, thanh uy của nó đạt tới đỉnh cao không thể tưởng tượng nổi.

Theo như mọi người bình luận, tin tức nó bị thương nặng cũng được tuyền ra ngoài, việc này khiến nhiều người lấy làm kinh hãi.

"Cái gì, tiểu Thạch sắp chết, hắn sống không lâu nữa?"

"Không thể nào, sinh mệnh của hắn chỉ còn mấy ngày nữa thôi sao?!"

Tin tức như thế truyền ra, cả thế gian khiếp sợ, tiểu Thạch huy hoàng

như vậy, tuyệt diễm như thế, vậy mà lại sống không lâu nữa, việc này khiến người khác nói không nên lời.

"Quá đáng tiếc, qua nhiều năm như vậy thì mới xuất hiện một tiểu Thạch như thế, nhưng chẳng mấy chốc sẽ chết đi, thiên đạo thật bất công mà."

Thạch Hạo vì nghênh chiến bảy Thần của thượng giới nên đã trọng thương, rất nhiều đạo thống muốn thể hiện sự tôn kính với nó, nếu như chết đi thì bọn rất thương nhớ.

"Thiên đố anh tài, hắn còn trẻ là vậy, thiên tư kinh thế, sao lại chết sớm được chứ?!"

"Có thật không đây?" Rất nhiều người không muốn tin.

Thiếu niên như thế này cứ như là sao băng quật khởi rọi sáng mặt đất, thế nhưng thời gian quá ngắn ngủi, kinh diễm là thế, có thể nào sẽ chết sớm? Khiến người khác thở dài tiếc nuối.

"Tin tức này không sai đâu, tiểu Thạch quả đúng là gần chết rồi, thật là đáng tiếc!"

"Hiện nay mấy vị lão vương của Thạch quốc đang huy động mọi sức lực, thu thập các bảo dược trong thiên hạ cùng với phương pháp cứu trị, chỉ cần có thể cứu sống nó thì bọn họ đồng ý trả bất cứ giá nào."

...

Khắp thiên hạ đều sôi trào, tiểu Thạch chinh chiến tứ phương, tiêu diệt bảy tên Thần, giải quyết mối họa cho hạ giới mà bản thân lại sắp chết, tất cả mọi người đều biết rõ, ai ai cũng bàn luận.

Một ngày hai đêm sau, Thạch Hạo mời từ trong cơn mê man tỉnh lại, nó rất nhanh hiểu được, ba mẹ đã cho nó nuốt giọt Hoàng Kim dịch của thần thụ Thái dương kia, như thế mới tạm thời giữ lại hơi thở, nếu không nó đã chết rồi.

"Hạo nhi!" Tần Di Ninh khóc lớn, ôm đầu của nó.

Tới giờ, còn có biện pháp gì? Cơ bản bó tay hết cách, dựa theo kết quả của một vài cường giả cùng nhau suy diễn, dù là Chân Thần tới cũng khó mà cứu sống được nó.

Tình hình của nó không ổn chút nào, nhiều nhất là sống được mấy ngày nữa.

Hai ngày qua, cũng không biết có bao nhiêu dược sư tới đây, có cả thần y do Thạch quốc mời tới, còn có nhiều người vì kính trọng hành động của tiểu Thạch nên đã tự mình mời danh y tới hi vọng có thể cứu sống nó, nhưng đáng tiếc ai cũng đều bó tay.

"Cũng không phải là không có biện pháp, thế nhưng đánh đối quá lớn." Một lão dược sư chờ sau khi mọi người đi hết mới nói cho vợ chồng Thạch Tử Lăng như thế.

"Xin lão tiên sinh hãy cứu lấy Hạo nhi, bất luận đánh đổi thứ gì thì chúng ta cũng đồng ý cả!" Tần Di Ninh khóc gào, không còn là một thánh nữ thông minh nữa là giờ là một người mẹ đơn thuần, nước mắt nhầy nhụa cả mặt.

"Ta... khó nói lắm." Lão dược sư thở dài lắc đầu nói.

"Xin thần y chỉ điểm, đừng kiêng kỵ gì cả, chúng ta nhất định sẽ dùng mọi khả năng để phối hợp!" Thạch Tử Lăng gấp gáp nói.

"Ta đã tìm hiểu, Nhị công từ trong cơ thể đã cấy thành công một khối Tiên cốt, cũng có thể cứu được Thạch Hoàng." Lão dược sư nói.

"Cái gì?!" Sắc mặt của Tần Di Ninh càng tái nhợt hơn, ngay cả chén thuốc trên tay cũng rơi vỡ dưới mặt đất, âm thanh vỡ vụn lanh lảnh và chói tai.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 596: Lựa Chọn Khó Khăn.

Trên mặt đất, dược thang văng tung tóe khắp nơi.

Trên mặt của Tần Di Ninh chẳng có chút màu máu nào, phương pháp cứu chữa này khiến trái tim của nàng như co thắt lại, muốn dùng khối cốt của con thứ để cứu con trưởng, phải như thế?

Thạch Tử Lăng cũng ngây người, từ từ ổn định lại nỗi lòng, nói: "Thần y, ngoài ra không còn cách nào nữa à?"

Trương Trọng lắc đầu, lão tuy y thuật cao siêu, cũng hiểu được bí pháp phù văn cao thâm thế nhưng những thứ này cũng không cách nào chữa trị cho thương thế của Thạch Hạo được.

"Làm như vậy... có lẽ sẽ làm thương tổn rất lớn cho đứa bé khác?" Tần Di Ninh run giọng nói.

Trương Trọng không nói gì, muốn trị liệu cho Thạch Hạo chỉ có mỗi biện pháp kia, là phải cấy Tiên cốt vào trong cơ thể nó.

"Thần y, thật không còn biện pháp nào khác ư?" Thạch Tử Lăng nhíu mày, hắn tự nhiên hiểu rõ ý của đối phương, cái gọi là mượn tiên cốt chắc chắn chính là cây ghép thẳng vào luôn.

Làm như thế thì quá mạo hiểm, đối với con thứ mà nói thì vô cùng nguy hiểm, nếu sơ sẩy ngoài ý muốn một cái là sẽ tiếc nuối cả đời.

"Lão hũ trình độ còn thấp, chỉ thuận miệng nói ra mà thôi." Trương Trọng nói thế, chuyện này lão cũng không muốn nói nhiều bởi vì ảnh hưởng quá lớn, liên quan tới tương lai của hai thiếu niên.

"Sao lại như thế, tại sao lại tàn nhẫn như vậy, Hạo nhi..." Tần Di Ninh khóc lóc, vô cùng đau đớn, ôm chặt con trai trưởng đang nằm trên giường.

Trạng thái của Thạch Hạo rất tệ, khi tỉnh khi mê, trong cơ thể có rất nhiều phù văn giống như rỉ sét đồng vậy khiến nó đau nhức, đang không ngừng nuốt chửng tính mạng của nó.

Lúc này, ý chí tinh thần của nó đã ngăn cách với ngoại giới, chìm vào trạng thái hôn mê.

"Nếu như nguyên thủy chân cốt trong cơ thể của Thạch hoàng không có tổn hại thì có thể tự mình trị liệu, nhưng đáng tiếc vấn đề xảy ra lại quá lớn." Trương Trọng nói.

Vấn đề lớn nhất trong cơ thể của Thạch Hạo chính là xuất hiện thêm một loại phù văn, mạnh mẽ tới mức khiến người khác sợ hãi, thứ này ngưng tụ với huyết nhục và xương cốt của nó, cơ bản không thể nào loại bỏ được.

Không chỉ danh y Trương Trọng biết mà ngay cả vợ chồng Thạch Tử Lăng cũng rõ, ở hạ giới này không một ai có thể diệt trừ hoa văn quy tắc nguyền rủa này, đó chính là cốt văn cấm kỵ.

"Khối cốt trong cơ thể của Thạch Hoàng bị nát trăm ngàn mảnh rồi sau đó được ghép nối lại với nhau, nhưng vẫn thiếu sót tới hai phần ba, uy thế giảm mạnh." Trương Trọng lắc đầu.

Đây là sự thật, khối cốt trong cơ thể của Thạch Hạo bị phá hủy, phù văn phát ra không cách nào xóa đi loại nguyền rủa kia.

Ở hạ giới này, ngay cả Thần linh cũng không có thì còn sức mạnh nào có thể chống lại được nguyền rủa của vị 'đại nhân' Tiên điện kia?

Huống hồ, phù văn này nằm dày đặc trong mỗi tấc huyết nhục xương cốt của Thạch Hạo, người ngoài ai dám làm bậy, một khi làm nó nổ tung thì sẽ khiến thân thể cũng hủy theo.

Có thể, chỉ có khối Tiên cốt kia cấy vào trong cơ thể của Thạch Hạo, hai bên hòa làm một thể, dù là phát uy cũng sẽ không đả thương tới bản thân, như vậy mới có thể tiêu diệt dấu ấn nguyền rủa kia.

"Quá tàn khốc mà..." Tâm của Tần Di Ninh run lên, lấy khối cốt của con trai thứ để cứu Thạch Hạo, đối với hai đứa bé này thì ai cũng có thể gặp phải nguy hiểm cả.

Trong chớp mắt, nàng đau đớn vô cùng, vì sao tai họa như thế này lại ập tới với nàng?

Thạch Tử Lăng hít sâu một hơi, cố gắng giữ cho mình bình tĩnh, nói: "Thần y, xin hãy nói cho ta biết, tính khả thi cao bao nhiêu, tính nguy hiểm tới chừng nào?"

"Nếu như cấy Tiên cốt vào trong cơ thể của Thạch Hoàng thì tỷ lệ thành công tới sáu bảy thành, có thể giúp người hồi phục lại như cũ đồng thời ngày sau có thể sở hữu thiên phú cái thế, công tham tạo hóa." Trương Trọng nói.

"Chỉ sáy bảy phần thôi sao?" Thạch Tử Lăng cau mày, trong lòng nhấp nhô khó mà bĩnh tĩnh được.

"Tỷ lệ sáu bảy phần xem như là rất cao rồi đó." Trương Trọng nói sự thật, lão cũng không biết đưa ra đều xuất gì, chỉ có thể nói sự thật như vậy.

Tần Di Ninh nhắm mắt lại để bản thân tĩnh tâm, sau đó suy nghĩ thật cẩn thận, nói: "Thần y, cho ta biết, tính nguy hiểm đối với hai đứa nhỏ là bao nhiêu?"

Nghe được vấn đề này thì Trương Trọng cũng thở dài, nói: "Nếu như khối cốt này là của chính Nhị công tử thì chắc chắn khi ta lấy xuống sẽ không chút tổn thương nào, sau đó là mượn dùng."

Sư huynh của lão cũng có chút quan hệ với Bất Lão sơn, khi cấy khối cốt này vào trong người Tần Hạo thì sư huynh lão cũng được mời tới để bảo vệ. Lão từ sư huynh của mình hiểu rõ một vài điều, khối cốt này tới từ

thượng giới chỉ mới cấy vào trong cơ thể của Tần Hạo không lâu như vậy có chút nguy hiểm.

Trương Trọng cẩm thận suy nghĩ, sau đó ngẩng đầu rồi nói rõ, nếu ở tình huồng như vậy để cứu Thạch Hạo, vậy Tần Hạo có khả năng sẽ ảnh hưởng tới tính mạng.

"Ba phần sẽ chết, bảy phần sẽ không có việc gì." Đây là kết luận sau khi lão suy nghĩ thật kỹ.

Tỷ lệ thành công xem như là rất cao, chủ yếu là do Tần Hạo từ khi lớn lên tinh lực bản thân rất sung túc, thêm nữa thiên tư của nó hơn người, cho nên mới có kết quả này.

Nhưng vẫn có tính mạo hiểm, việc này khiến vợ chồng Thạch Tử Lăng cau mày, trong lòng không yên!

"Ba mẹ, không cần cứu con mà phải làm như thế!" Thạch Hạo sau một hồi tỉnh lại thì nghe được cuộc hội thoại của mấy người, lập tức trong lòng chấn động, với tâm tính của nó mà nói, làm sao có khả năng sẽ để người khác cứu chữa như thế.

Chuyện này là một bất công với Tần Hạo, nó không muốn như thế, dù có ép buộc thì nó cũng không chấp thuận, chấp nhận cái chết!

Tần Di Ninh khóc ròng, ôm chặt cánh tay của nó, ly biệt nhiều năm thì mới có thể đoàn tụ với con trai trưởng, có thể nói là đoàn viên không bao lâu nhưng lại xảy ra kiếp nạn như thế này.

Đến cùng phải làm sao đây? Làm sao mới có thể cứu được trưởng tử, trong lúc nhất thời nàng khó có thể lựa chọn, bởi vì môi hở thì răng lạnh.

Sau đó không lâu, Thạch Hạo lần nữa ngất đi, nó thật sự quá suy yếu, ăn vào các bảo dược, lại dùng Linh dịch để ngâm mình cũng chỉ có thể tạm thời giữ lại tính mạng cho nó.

Thạch Tử Lăng và Tần Di Ninh liếc mắt nhìn nhau, khó có thể đưa ra quyết định cuối cùng, lại mời các danh y khác tới thảo luận.

Trong lòng hai người đều bất an, muốn xác định xem chắc chắn tới bao nhiêu phần trăm, có tăng được tỉ lệ thành công hay không, kết quả là các thần y đều đưa ra kết quả đại khái như nhau.

Phải làm sao? Bọn họ không muốn nhìn Thạch Hạo chết đi, đã từng một lần rồi nên lần này phải nắm chặt, sẽ không bỏ qua tính mạng của nó.

Nhưng làm như thế thì sẽ dùng tính mệnh của con thứ để đánh cược, không công bằng với Tần Hạo, nó có thể không chỉ mất đi uy năng của Tiên cốt mà bản thân cũng sẽ chết.

Một đám y sư cáo lui, bọn họ không thể đưa ra kiến nghị nào khác, nếu không tương lai sẽ không thể gánh nổi trách nhiệm, cuối cùng làm hay bỏ đều do hai vợ chồng quyết định.

Tần Hạo yên lặng xuất hiện, đẩy cửa phòng rồi đi vào, nói: "Ba mẹ, con biết rồi, nếu hai người cảm thấy có thể cứu được ca ca, thì con đã chuẩn bị kỹ rồi."

Tần Di Ninh nghe thấy thế thì vội kéo nó tới bên người, mắt tràn đầy nước, nói: "Mẹ sẽ không để cho con xảy ra nguy hiểm, chắc chắn sẽ không hi sinh con đâu."

Thạch Tử Lăng cũng thở dài, những năm gần đây con thứ vẫn luôn có khúc mắc trong lòng, cảm thấy sự xuất hiện trên đời của nó chính là vì cứu vị ca ca chưa bao giờ gặp mặt kia, hiện nay lại xảy ra chuyện như thế, chẳng phải là câu trả lời sao.

Vì vậy, hắn cũng trầm mặc theo, khó mà đưa ra quyết định, môi hở thì răng lạnh, có thể nào lại hi sinh con thứ chứ, trong lòng hắn đứa nào cũng có con của mình cả.

Giờ phút này, Thạch Tử Lăng chỉ là một người Cha bình thường, hắn

không muốn đứa con nào xảy ra ngoài ý muốn, xảy ra nguy hiểm cả.

"Ba mẹ, con đều nghe thấy cả, muốn con làm thì con sẽ không chống đối đâu, bất cứ lúc nào cứu ca ca." Tần Hạo nói xong thì xoay người rời đi.

Nhìn trưởng tử đang hôn mê lại nhìn bóng dáng con thứ đang đi ra ngoài, phu thế hai người đắn đo, đến cùng phải làm sao? Đây là một kiểu dày vò.

"Dùng khối Tiên cốt này thì có thể sẽ nắm chắc tới sáu bảy thành cứu sống Hạo nhi, hơn nữa con thứ cũng có tỷ lệ bảy phần không làm sao, có thể vẫn tiếp tục sống."

Trần mặc rất lâu, Thạch Tử Lăng nói thế.

"Nhưng mà, còn có ba phần nguy hiểm, chúng ta sẽ mất đi đứa con thứ hai này." Tần Di Ninh thì thào.

Tại sao lại có lựa chọn gian nan thế này, bọn họ tâm loạn như ma, đứa con nào cũng khó mà bỏ được, trưởng tử thì gần chết, nếu không quyết định thì nó càng ngày càng suy yếu rồi chết đi.

Nhưng, dùng Tiên cốt của con thứ thì đổi mạng của trưởng thử, làm như vậy thì vẫn sẽ gặp nguy hiểm, hơn nữa trong lòng Tần Hạo sẽ nghĩ ra sao?

"Trời cao, sao ông lại tàn nhẫn như vậy!" Thạch Tử Lăng gào thét.

Tần Di Ninh thì không nói gì ngoài rơi lệ, dùng tay sờ sờ gò má của Thạch Hạo đang hôn mê, lẩm bẩm nói: "Mẹ muốn cứu con thế nhưng lại không muốn thương tổn tới đệ đệ con."

Mặt trời lặn về Tây, cả ngày hai người cũng không đưa ra được quyết định, hiển nhiên việc này gây bất lợi cho Thạch Hạo, nó càng ngày càng yếu hơn.

Ban đêm, Thạch Hạo khiếp sợ, từ trong mê man tỉnh lại, đột nhiên mở

mắt thì nhìn thấy một cô gái đang điểm về mi tâm của nó, là muốn đánh gục nó!

Sao lại như vậy? Trong lòng nó run lên.

Mặc dù biết nhất định mình sẽ chết thế nhưng lại không nghĩ tới sẽ bị người giết âm thầm như vậy, nó hét lên một tiếng, trong miệng phun ra một mũi tên máu bắn về phía người kia.

Đồng thời, nó cố nén cơn đau nhức, bộ ngực phát sáng, rắc một tiếng, Chí Tôn cốt lại nứt ra một miếng nhỏ, bùng nổ ra thần uy.

"Ầm!"

Khí tức mạnh mẽ vọt lên, cô gái kia kinh hoảng hét lên một tiếng rồi lập tức hóa thành già nua, bị phù văn Chí tôn quét trúng, luân hồi làm một bà lão khó có thể nhúc nhích.

Thạch Hạo cố gắng làm tỉnh tinh thần, máu me khắp người, nhấc nàng lên rồi quát lớn: "Tại sao ngươi làm như vậy?"

"Xảy ra chuyện gì?"

"Hạo nhi!"

Tiếng xé gió vang lên, có người cực tốc lao tới. Đồng thời vợ chồng Thạch Tử Lăng cũng đã bị kinh động, bọn họ chỉ mới rời đi không lâu thì lại xảy ra kinh biến này.

"Bụp!"

Mi tâm của cô gái này rách ra, huyết dịch bắn lên, không biết nàng dùng thủ đoạn gì mà đoạn tuyệt với nơi đây.

Thạch Hạo buông tay ra, nợ nụ cười trào phúng, nói: "Ta tuy rằng muốn chết thế nhưng linh giác, bản năng vẫn còn, vẫn xứng với cái tên tiểu Thạch/"

Trong gian phòng lập tức xuất hiện thêm mấy bóng người, vợ chồng Thạch Tử Lăng cũng đã tới đồng thời kinh ngạc thốt lên.

"Đây không phải là Tần Lan sao, là con cháu nòng cốt của Tần tộc, có hảo tâm nên mới tới nơi này, ngươi... lại giết chết nàng?" Một ông lão quát lên.

Thạch Hạo lau đi vết máu nơi khóe miệng, một câu cũng chẳng nói, nằm im trên giường.

"Con à, xảy ra chuyện gì thế?" Tần Di Ninh vọt tới chặn lại lão già kia.

"Xảy ra chuyện gì? Hắn giết chết Tần Lan! Sao lại như thế chứ, là không vừa lòng với Tần tộc ta thì cũng không cần độc ác như vậy?" Một lão bà tay cầm gậy màu đen nói với giọng căm hận.

"Nhiều lần phạm tới Tần tộc ta, tưởng rằng ta không dám động vào ngươi à?" Tên còn lại cũng lạnh giọng nói.

"Ba mẹ, đưa con về lại Thạch quốc đi, để con ung dung và vẻ vang trong sự ra đi, cũng không cần minh bạch hay là không minh bạch gì." Thạch Hạo bình tĩnh nói.

Vợ chồng Thạch Tử Lăng nghe thấy thế thì biến sắc.

"Con à, để con chịu oan ức rồi, con trách chúng ta sao?" Tần Di Ninh đứng dậy, con mắt đỏ lên sau đó là căm tức nhìn đám người Tần tộc.

"Các ngươi đều cút ra ngoài cho ta!" Thạch Tử Lăng nổi giận, một cước đá thi thể cô gái trên mặt đất bay ra ngoài, va nát cạnh cửa sổ rồi nổ tung trong sân.

Vợ chồng Thạch Tử Lăng đều hiểu, những người này nhất định đã nghe được tin tức, sợ sẽ lấy Tiên cốt trồng vào trong cơ thể của Thạch Hạo nên muốn giết chết nó.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 597: Các Vương.

"Tử Lăng, ngươi có ý gì?" Một ông lão mở miệng, vẻ mặt không được vui, nói: "Chính trưởng tử của ngươi xuất thủ giết đi con cháu nòng cốt của bộ tộc ta, ngươi còn chửi với chúng ta à?"

"Đều cút ra ngoài cho ta!" Thạch Tử Lăng quát lên, hắn làm sao mà không biết chứ, nếu không phải Thạch Hạo vẫn còn linh giác, bị giật mình tỉnh lại thì đã bị hại chết ở đây rồi.

"Thạch Tử Lăng, ngươi chớ có quá phận, trưởng tử của ngươi giết con cháu tộc ta, ngươi không trừng phạt thì thôi ấy vậy mà còn nói như thế, hơi quá phận rồi đấy." Lão cầm gậy gỗ âm trầm nói.

"Cút!" Thạch Tử Lăng nổi giận đùng đùng, trưởng tử đang hấp hối gần như sắp chết vậy mà còn bị người khác hại, may là không sao nhưng cũng khiến hắn giận điếng người.

"Keeng" một tiếng, trong tay của hắn xuất hiện một thanh chiến mâu hoàng kim, gân xanh hai tay nổi lên, dúng sức nắm thật chặt, hiện giờ không cần giải thích gì cả, hắn không tiếc một trận chiến!

"Ngươi... còn muốn động võ?" Vãi lão già trầm mặt xuống.

Có hai người uy hiếp ép về trước!

"Đều cút hết cho ta, các ngươi đi hết ra cho ta!" Tần Di Ninh cũng nổi giận, mày ngài dựng thẳng, mắt hạnh trợn tròn, chỉ thẳng mặt tất cả mọi người, mắng: "Hạo nhi nếu như tổn thương tới một sợi tóc, Bất Lão sơn ở hạ giới này cũng đừng tồn tại nữa!"

Những người này vẻ mặt lạnh lẽo, trong lòng tuy giận thế nhưng đều

nhẫn. Bởi vì thân phận của Tần Di Ninh chẳng bình thường, hiện giờ nhất hệ của nàng đã dành phần thắng ở thượng giới nên nắm giữ tất cả. Ngoài ra, Tần Hạo cũng đã cấy Tiên cốt thành công, dù sao cũng là con của nàng, tương lai sẽ đăng lâm ngôi vị Chí tôn!

Trong phòng yên tĩnh, những người kia rút lui. Một chiếc đồng thau treo lơ lững, dưới ánh nến rất tối tăm. Thạch Hạo lại hôn mê, mỗi lần tỉnh lại thì chỉ trong chốc lát, sự nghiêm trọng càng ngày càng tăng.

Thạch Tử Lăng ngồi bên giường trầm mặc không nói lời nào, đến tột cùng phải làm sao đây?

"Thời gian không còn nhiều nữa, không thể trì hoãn nữa, thời gian trôi đi thì thân thể của Hạo nhi càng suy yếu hơn, mỗi thời mỗi khắc qua đi thì sinh mệnh càng ít đi."

Giọng nói của Thạch Tử Lăng khàn khàn, vô cùng đau đớn, con mắt mang theo tia máu, đột nhiên hắn đứng thẳng lên.

"Chàng muốn làm gì thế, đi lấy khối cốt của đứa nhỏ kia sao? Nó... sẽ nghĩ như thế nào đây, hơn nữa sẽ có thể chết, dùng tính mạng của nó để đổi lấy tính mạng cho anh mình sao?" Tần Di Ninh với dòng lệ nóng hỏi.

"Lẽ nào trơ mắt nhìn Hạo nhi chết sao? Thời gian càng trôi thì nó sẽ yếu đi không ít, đã kéo dài cả ngày rồi!" Thạch Tử Lăng buồn khổ nhì ra ngoài cửa sổ, bóng đêm mông lung ánh sao mờ ảo, một đám mây đen thổi qua thì càng khiến thêm ngột ngạt hơn.

Ánh nến lờ mờ, Thạch Hạo đang nằm trên giường sắc mặt tái nhợt, hai mắt nhằm nghiền, thân thể gần như không trụ nổi.

Thạch Tử Lăng nắm chặt nắm đấm, nói: "Không được, nhất định phải cứu sống Hạo nhi. Năm đó chúng ta đã phụ nó một lần rồi, lúc đó nó còn nhỏ không ai bên cạnh, một mình ở Vũ Vương phủ trải qua sự việc đó, suy nhược gần như chết. Sau đó, chúng ta lại để nó ở Thạch thôn, chưa từng

hoàn thành nghĩa vụ của người ba người mẹ. Những năm gần đây, thành tựu mà nó đạt được thì đều do bản thân nỗ lực mà thành, tuổi nhỏ, một mình rời khỏi Thạch thôn, trong Đại hoang thì đối mặt với những hung thú, cường địch, từng bước tường bước chinh chiến, cuối cùng là quật khởi."

Thạch Tử Lăng hít sâu một hơi, nói: "Nó nhìn như huy hoàng, uy chấn thiên hạ thế nhưng nó lại trả qua biết bao nhiêu khổ cực? Đó chính là kết quả mà nó tranh đấu để đạt được, mà chúng ta đã làm được gì? Chưa hề bảo vệ nó, không làm tròn nghĩa vụ ba mẹ, chẳng vì nó làm thứ gì cả!"

Tần Di Ninh rơi lệ, ngồi trước giường vuốt nhẹ cánh tay của Thạch Hạo, cảm nhận hơi thở mong manh của nó, càng ngày càng suy yếu, trong lòng càng đau buồn hơn.

Trưởng tử chưa bao giờ hận họ, một mình giết tới Tần tộc là để cứu họ thoát vây, không tiếc mà huyết chiến với một trong những đại giáo mạnh mẽ nhất, là Bất Lão sơn.

Tần Di Ninh run giọng nói: "Thế thì làm thế nào đây? Vận mệnh của Hạo nhi biết bao thăng trầm, mà lần này lẽ nào không còn biện pháp nào khác sao, lấy khối cốt trong cơ thể của đứa nhỏ kia thì cũng có nguy cơ bị chết, như thế tàn nhẫn biết chừng nào."

"Chúng ta đã mất Hạo nhi một lần, lần trước không bảo vệ tốt cho nó, không có làm tốt nghĩa vụ của người làm ba mẹ. Lần này lẽ nào còn muốn trơ mắt nhìn nó qua đời sao? Ta không muốn hổ thẹn và ân hận cả đời này!" Trong mắt Thạch Tử Lăng càng nhiều tơ máu hơn.

"Nhưng mà, đứa nhỏ kia chàng tính ra sao? Như thế bất công và tàn nhẫn cỡ nào chứ!" Tần Di Ninh nói.

"Mặc kệ, con thứ có oán hận gì thì kệ, cứu Hạo nhi quan trọng hơn, nếu không thì nó sẽ chết!" Thạch Tử Lăng làm sao không biết hậu quả của việc làm như vầy.

"Ba, ba muốn lấy khối cốt của con thật ư?" Cửa phòng bị đẩy ra, Tần Hạo xuất hiện, sắc mặt rất bình tĩnh, hai con mắt sâu thẳm, đứng nơi đó chứ không bước lại gần.

Thạch Tử Lăng há miệng thế nhưng nói không nên lời.

"Có thể, ba, mẹ, hai người nếu thấy như vậy có thể cứu được ca ca, thì cứ tới lấy khối cốt của con đi." Tần Hạo nói.

"Con ngoan, còn đừng nghĩ nhiều, ở trong lòng chúng ta con và ca ca con đều vô cùng quan trọng, sẽ không hi sinh con đâu." Tần Di Ninh rơi lệ nói, vô cùng đau đớn.

"Chiến vương, Minh vương, Bằng vương tới từ Hoang vực Thạch quốc tới bái phỏng, xin hãy mở sơn môn!"

Đang lúc này, âm thanh chấn động truyền vào sâu bên trong Bất Lão sơn, hiển nhiên là cao thủ cảnh giới Tôn giả, chấn động khiến gió lớn xuất hiện.

"Báo, người của Thạch quốc đã tới, có tới... ba vị Tôn giả!" Có người bẩm báo.

Rất nhiều người trong Bất Lão sơn biến sắc, thời đại không có Thần, Tôn giả cũng rất khó gặp được, vậy mà Thạch quốc liền xuất hiện ba đại Tôn giả, khiến người khác rung động không thôi.

"Các Vương Thạch quốc giá lâm, là muốn nhằm vào chúng ta sao?" Một bà lão tay cầm cây gỗ sắc mặt vẫn âm u như trước, cảm thấy có gì không đúng lắm.

Nơi sơn môn, đám Minh vương, Chiến vương, còn có Bằng Cửu đứng thành hình chữ nhất, phía sau bọn họ có rất nhiều cường giả, tất cả đều là vương hầu, thân mang chiến giáp, hàn quang lấp lánh, mà mỗi người đều ôm ít nhất một hộp gỗ đựng bảo dược.

Người xưng Bằng vương chính là chỉ Bằng Cửu, là đích thân Thạch Hạo phong cho.

"Chư vương, mời vào."

Cuối cùng, Tần tộc mở ra sơn môn tiếp đón bọn họ vào trong, họ lường trước được đám người này tới là vì Thạch Hạo chứ không phải tới chinh chiến gì.

Nhưng mà, đám người của Bất Lão sơn lại rất hoảng sợ, ba đại Tôn giả lĩnh quân lưng đều đeo pháp khí thần linh, vô cùng mạnh mẽ, nếu như làm căng lên thì hậu quả khó lường.

Mà sau lưng bọn họ cũng không phải là những quân lính tầm thường, tất cả đều là vương hầu, một nhóm cường giả cùng xuất hiện như vậy tuyệt đối có thể tiêu diệt một đại giáo!

Sau khi Thạch Hạo gặp chuyện thì đám Chiến vương, Bằng Cửu phát động tất cả lực lượng, thu thập toàn bộ đan phương cổ và thỉnh cầu thánh dược ở các đại giáo với bất kể giá nào, chỉ cần chữa khỏi cho Thạch Hạo thì giá gì cũng đồng ý.

Hiện tại, bọn họ mang rất nhiều đan dược, thậm chí còn mang tới một cây thánh dượng chính là muốn bảo vệ mạng sống của Thạch Hạo.

Nên biết, thánh dược ở trong thiên hạ ít trong ít, chỉ có Thái cổ Thần sơn cùng với truyền thừa bất hủ Tây Phương giáo đầy cá biệt thì mới có một cây mà thôi.

Có thể suy ra được, đám Bằng Cửu đã đánh đổi cỡ nào thì mới có thể mang tới một cây như vậy!

Cho tới các loại linh đan khác thì đếm không xuể, góp lại thành một đống lớn, chẳng giống là dược mà y như là một túi lương thực vậy.

"Bệ hạ!"

"Nhân Hoàng!"

Mấy vị lão Vương thấy sắc mặt trắng bệch của Thạch Hạo thì lời nói đều run lên, nước mắt gần như rớt xuống, đây là tiểu Thạch uy chấn thiên hạ đây sao?

Cả người đều là thương tích, cứ như gốm sứ rạn nứt lúc nào cũng giải thể, không hề có chút màu máu nào. Đây nếu so với tư thái thần võ chỉ điểm giang sơn, anh tư bộc phát khi xưa thì hoàn toàn kém xa.

Ngày đó, Thạch Hạo không màng nguy hiểm tới tính mạng, một người xông vào trong hoàng cung để giải cứu Thanh Phong cùng với mấy vị lão Vương cho nên họ mới có cơ hội sống tới giờ, sau đó bản thân nó không ngừng khai chiến với Thần cho nên mới tới một bước này.

"Bệ hạ, người nhất định phải chịu đựng, sống sót!" Một vị lão Vương nói.

Trong phòng đứng đầy người, tất cả đều là vương hầu tới từ Thạch quốc, nhưng Thạch Hạo vẫn nhằm chặt mắt, vẫn rơi vào tình trạng hôn mê.

"Lấy chén tới, hòa tan nửa viên thánh dược này!" Chương vương mở miệng.

Ngoại trừ một cây thánh dược ra thì bọn họ còn mang tới nửa viên thánh dược nắm giữ thần liệu.

Thời gian không lâu, người của Tần tộc đưa tới một bát ngọc tỏa ra linh khí, hào quang lấp lóe.

Chiến vương truyền vào trong một ít linh dịch nhằm hòa tan thánh dược này, giúp cho Thạch Hạo dễ dàng nuốt xuống, có thể trì hoãn việc suy yếu, tăng cường sức sống.

"Hừm, là lạ, trong chén này có linh khí xao động!" Bản thân Chiến vương cũng có nghiên cứu rất sâu với y đạo, nếu không hắn cũng không tự

tay hòa tan thánh đan.

Hắn lập tức đổ linh dịch ra rồi cố định trong hư không, cau mày, nghiên cứu cuối cùng là giận tím mặt.

"Ai đưa chén, muốn chết sao?" Hai hàng lông mày của hắn dựng thẳng, trong mắt bắn ra hai luồng thần mang.

Cái chén này nếu là Tôn giả bình thường thì không thể nhìn ra đơợc, nếu không phải Chiến vương thận trọng thì khó mà phát hiện ra dị thường.

"Nhìn thì là một cái chén linh thiên nhưng kỳ thật lại là chén mang điều xấu, có khắc phù văn nguyền rủa, nếu sử dụng lâu thì sẽ gây tổn thương rất lớn với bệnh nhân!"

Sau khi Chiến vương nói ra câu này thì còn bộ chư Vương tới từ Thạch quốc đều nổi giận.

"Ngươi tới đây cho ta!" Bằng Cửu vung bàn tay ra nắm lấy cái cổ của tên mang chén tới, lúc này tên này mặt mày trợn trắng, sợ tới ngất xỉu.

Mấy vị lão Vương cũng không nói nhiều, cứ thế tìm hiểu biển ý thức của tên này, đây cũng chỉ là một tên hạ nhân không biết chuyện gì, nhưng mà lại bất ngờ phát hiện một việc.

"Cái gì, trước đây không lâu có người muốn giết Thạch Hoàng, bị bệ hạ tự mình hóa giải?!" Minh vương bỗng đứng lên, nổi giận đùng đùng.

"Tần tộc, các ngươi muốn chết phải không, muốn bị diệt tộc ư?!" Chiến vương thì hét lớn, âm thanh truyền khắp chấn động hàng loạt cung điện.

"Là ai dám cả gan tới Bất Lão sơn ta làm loạn thế!?" Phương xa truyền tới âm thanh đáp lại, một nhóm gìa xuất hiện.

"Các ngươi hại Hoàng của Thạch tộc, còn ra vẻ đạo mạo, muốn tìm đường chết?!" Một vương hầu vẫn tính là 'tuổi trẻ' quát lên.

"Tộc ta hảo tâm cứu trợ tiểu Thạch, bọn ngươi không báo đáp mà còn vu oan như vậy, là đạo lý gì hả?" Bà lão cầm gậy gỗ trong tay âm trầm nói.

"Cứu trợ chó má gì!" Bằng Cửu hét, trực tiếp ra tay, nói: "Chỉ riêng dám gọi Nhân Hoàng Thạch quốc ta là tiểu Thạch thì liền biết lòng dạ của ngươi thế nào rồi."

Hắn hóa ra một móng vuốt vòng óng và sắc bén vô cùng to lớn, lập tức bao phủ nơi đây.

"Ngươi dám!?" Lão bà hiển nhiên có thân phận không bình thường, gậy vỗ vung lên, đây là một bảo cụ, muốn chống lại.

"Ta có gì mà không dám!" Bằng vương quát lớn, Bằng trảo màu vàng hạ xuống đánh gãy cây gậy gỗ kia rồi bắt lấy bà ta cứ như chụp lấy một con gà con, khiến bà ta suýt nữa thì tắt thở.

"Làm càn!" Một luồng uy thế khổng lồ vọt tới, Tôn giả của Tần tộc ra tay.

"Ngươi mới làm càn!" Minh vương ra tay đẩy lui hắn lại.

"Bất Lão sơn, các ngươi dám làm hại như vậy, còn không phải lần đầu đâu, đến tột cùng đã làm gì với Hoàng của Thạch tộc ta, muốn diệt tộc à?!" Chiến vương càng ngang tàng rống lớn, chấn động toàn bộ Bất Lão sơn.

Vợ chồng Thạch Tử Lăng đứng trước giường bảo vệ Thạch Hạo, cũng không ngăn cản bọn họ, hai người cũng nổi giận, không nghĩ rằng đám người này lại âm thầm làm hại, dám làm như vậy.

"Thật hung hăng, ngươi còn dám tuyên bố diệt Bất Lão sơn ta?" Một vị Tôn giả Tần tộc tức giận nói.

"Diệt các ngươi thì đã làm sao, Thạch quốc ta mà sợ các ngươi à, hại Nhân Hoàng tộc ta thì bình định nơi này há là gì!" Chiến vương lạnh giọng nói.

Cùng lúc đó, đám Minh vương, Bằng vương cũng tiến lên, không thèm nói nhiều lời, từng người đều rút ra pháp khí thần linh, bất cứ lúc nào cũng sẽ phát ra đòn mạnh nhất.

Đám Bất Lão sơn nhụt chí, đó là ba đại Tôn giả, là sức chiến đấu đỉnh cao nhất ở đương đại hiện giờ, có thể diệt trừ cả một đại giáo.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 598: Vạn Giáo Đều Tới.

Cùng lúc đó, phía sau ba đại Tôn giả, những vương hầu đều rút ra toàn bộ binh khí, giáp trụ của từng người đều phát sáng, bảo cụ lạnh lẽo, sát ý mạnh mẽ tỏa ra.

Một đám cường giả mạnh mẽ cỡ nào, với hiện tại thì có thể phong Vương ở một nơi bất kỳ, bởi vì nhóm người này đều có sức chiến đấu đỉnh cấp tập hợp lại với nhau khiến cho Bất Lão sơn âm u biến sắc.

"Các ngươi bắt nạt Thạch quốc, làm nhục Thạch Hoàng ta, đúng là đáng chết!" Một vị vương hầu trung niên lạnh giọng nói, tính cách hung hăn, tay cầm một thanh Phương Thiên Hạo kích, ầm một tiếng, hắn là người xuất thủ đầu tiên, bổ thẳng về trước.

Tới lúc này, một vài lão già của Bất Lão sơn trở nên nhút nhát, nhanh chóng tránh né, chủ yếu là đối phương quá mạnh mẽ, thủ lĩnh là ba đại Tôn giả, suất lĩnh một nhóm vương hầu, phỏng chừng có thể tiêu diệt toàn bộ bọn họ.

"Ầm!"

Mũi nhọn của đại kích quét tới, những người kia đều tránh né sang bên, một cung điện to lớn ầm ầm nổ tung hóa thành một mịn.

"Các ngươi quá đáng rồi đấy!" Một ông lão của Tần tộc quát lớn, thế nhưng khí thế rõ ràng không bằng trước, trong lòng lão không chắc chắn, nếu như khai chiến thật thì Bất Lão sơn không chiếm chút lợi lộc gì. Bọn họ chỉ có một Tôn giả, mặc dù có trận pháp để lợi dụng, thế nhưng trong tay đám ngươi đối diện kia là binh khí cấp bậc gì?

Bảo cụ trong tay ba đại Tôn giả cứ như mặt trời phát sáng, tỏa ra khí tức

thần linh, có gợn sóng kinh khủng đang dập dờn.

Mặc dù thần kích trấn quốc cùng với pháp kiếm màu vằng đã bị hư hao trong trận chiến của Thạch Hạo, thế nhưng Thạch quốc vẫn còn có những pháp khí cấp Thần khác, lần này đều mang tới cả!

Tôn giả của Tần tộc xị mặt xuống, Bất Lão sơn tự nhiên cũng có những pháp khí như thế này, thế nhưng chỉ có một người khống chế, làm sao so sánh được?

Đặc biệt là, trận pháp ở nơi này đã bị hủy gần hết trong trận đại chiến lần trước, dù cho có phát động toàn diện cũng chưa chắc có thể ngăn cản được ba đại Tôn giả cầm pháp khí cấp Thần trong tay kia.

"Bắt nạt Thạch tộc ta, hôm nay các ngươi cần phải giải thích cho rõ ràng, không có thứ bàn giao thì nay diệt đạo thống của các ngươi, có gì phải sợ!" Chiến vương lạnh lùng nói.

"Nếu như Thạch Hoàng không có bị thương thì các ngươi dám sao? Đã quên năm đó ai từng xới tung Bất Lão sơn của các ngươi hả!" Bằng vương lạnh lùng khơi dậy vết sẹo kia, trong khi nói chuyện tay tay của hắn dùng sức, bà lão kia lập tức hét thảm, xương bị gãy không biết bao nhiêu cái, sau đó bị ném mạnh xuống đất.

"Các ngươi..." Sắc mặt của bà lão này biến thành màu vàng, sau đó là ngất đi vì tu vi đã bị phế!

"Nếu không có bàn giao một cách thỏa đáng, vậy thì đánh, Thạch quốc ta mà sợ à!" Minh vương miệng, tuy rằng hơn trăm tuổi nhưng sau khi đột phá cảnh giới Tôn giả thì tinh thần vô cùng sung túc, mạnh mẽ vô cùng.

"Các ngươi..." Mấy lão giả của Tần tộc thở mạnh, có chút hối hận.

Chén nguyền rủa bí ẩn như vậy, ngay cả Tôn gỉa cũng không nhìn ra nhưng giờ lại bị nhìn thấu khiến bọ chẳng biết nói gì.

Sở dĩ như vậy là vì bọn họ đang lo lắng, sợ vợ chồng Thạch Tử Lăng sẽ lấy Tiên cốt cấy vào trong cơ thể của Thạch Hạo, vì thế cho nên mới muốn nó chết nhanh, bí quá hóa liều.

Cuối cùng, bọn họ cắn răng, đẩy ra một lão bộc có tu vi bất phàm, nói hắn là người chủ mưu mọi chuyện, một mình làm một mình chịu.

Việc này hiển hiên là kẻ thế mạng, sẽ không ai tin tưởng thế nhưng như vầy cũng đủ khiến sắc mặt của đám Tần tộc rất khó coi rồi, bọn họ chưa từng bị ép tơi một bước này.

Hôm nay, bọn họ muốn cãi lý cũng không được, mà sức chiến đấu cũng chẳng sánh bằng, trước nay chưa hề xảy ra trường hợp này!

Ẩn nhẫn như vầy, đẩy ra một kẻ thế mạng, thật sự như nhận lấy một cái bạt tai, mỗi người mặt mày đều nóng rát, trong lòng tức giận khó mà chịu nổi.

Bởi vì, bọn họ là Bất Lão sơn, quá khứ luôn luôn bễ nghễ tám vực, nhìn xuống các đại vương triều, nay lại bị tát một cú, ép tới nước này.

Đúng lúc này, tiếng bước chân vang lên, một đoàn ánh bạc hiện lên ở trên đường, không nhanh không chậm tiến lại gần, tỏa ra khí tức thần thánh và mạnh mẽ.

Đây là một thiếu niên, trên người mặc bộ giáp màu bạc, khí khái anh hùng, ánh sáng thần thánh tỏa ra, không thể nào miêu tả được vẻ thần võ, giống như là một thiếu niên thiên thần hạ giới vậy.

Chính là Tần Hạo, trong tay của nó cầm chiến kích màu bạc chỉ về trước, thần uy lẫm lẫm, không thể xúc phạm!

Ánh mắt của nó rất thâm thúy, nói: "Muốn một trận chiến, còn sợ các ngươi à, ta xem hôm nay ai dám diệt đạo thống nơi này!"

"Hừ!"

Vương hầu của Thạch quốc hừ lạnh, chả lẽ sợ một thiếu niên sao.

Trên người Tần Hạo mặc pháp y thần linh, mà lúc này bộ ngực của nó phát sáng, phù văn màu trắng bạc dày đặc, vô cùng thánh khiết, nhưng mà luồng gợn sóng này đáng sợ tới kinh người.

Đám Chiến vương, Bằng vương tự nhiên là không sợ, thế nhưng bọn họ biết khả năng cần phải nhờ vài thiếu niên này để cứu Thạch Hạo, cho nên cũng không có khai chiến.

Vợ chồng Thạch Tử Lăng thở dài, con thứ tới rồi, bọn họ không thể không đứng lên, tiến tới ngăn cản can ngăn, không thể để cho cục diện càng xấu hơn nữa.

"Rầm!"

Bằng Cửu ra tay, một tát đập chết kẻ thế mạng kia, dòng máu đỏ thắm bắn tung tóe.

Thời khắc này, vẻ mặt của Tần Hạo cứng đờ.

Mà đối diện, tất cả đám người Tần tộc sắc mặt đều hóa đen, trên trán nổi gân xanh nhưng chung quy lại vẫn nhịn, một chưỡng này chẳng khác này tát lên mặt mỗi người vậy.

Đúng lúc này, Thạch Hạo tỉnh dậy, mở mắt ra nhìn mọi người, mở miệng đầy suy yếu, nói: "Ba mẹ, con không cần Tiên cốt, nếu đã vậy, cứ tự nguyện chết!"

Nó nhìn về đám Chiến vương, Bằng vương, nói: "Hộ tống ta... về Thạch quốc."

"Hạo nhi!" Tần Di Ninh kéo tay của nó, sao chịu để nó rời đi.

Thạch Hạo suy yếu an ủi, nói: "Mẹ, đừng khóc, con cảm ơn công ơn nuôi dưỡng của ba mẹ, nhưng mà con không thể báo đáp được, thật sự con

không muốn khối cốt của đệ đệ, con...đã trải qua những chuyện này thì làm sao để đệ ấy trải qua chứ!"

Tần Di Ninh khóc lớn, vô cùng khổ sở.

Thạch Tử Lăng nắm chặt nắm đấm, thấp giọng gào lên. Đây là lựa chọn gian nan nhất trong đời hắn, nếu là người khác thì cũng khó mà giữ hay bỏ.

"Chiến vương, Bằng vương, dìu ta lên." Thạch Hạo nói, hai mắt thiếu hụt hào quang như ngày nào, chẳng còn khí khái anh hùng, lúc này bệnh tình rất nặng.

Mấy lão Vương tới nâng nó dậy, bảo vệ ở bên.

"Ta đã nhìn thấy ba mẹ, cảm thấy vô cùng ấm áp, không còn tiếc nuối nữa." Thạch Hạo nhẹ giọng nói với ba mẹ, khóe miệng nhiễm tơ máu, sau đó quay đầu lại nhìn về mấy vị lão Vương, nói: "Ta còn có hai tâm nguyện, một là về Thạch quốc xem một chút, hai là hãy mai tán ta ở cách Thạch thôn không xa, ta nghĩ sẽ sống ở nơi đó."

"Bệ hạ!" Chiến vương bi thương.

Thiếu niên này vốn là một người kinh diễm nhất thiên hạ, vậy mà lại rơi vào tình cảnh như thế này khiến người khác chua xót, lẽ ra nó phải hào quang vạn trượng vút lới trên chín tầng trời, kết quả lại chết sớm như vậy.

"Bệ hạ, người nhất định sẽ tốt lên mà."

"Chúng ta không biết Thạch thôn ở nơi nào, nơi đó ngăn cách với ngoại giới, nhưng chắc Thanh Phong chẳng mấy chốc sẽ tới."

Bọn họ không biết an ủi ra sao, mà những vương hầu kia cũng tiến tới nhìn nó, vô cùng thương xót.

"Vốn là sẽ xưng tôn trên thế gian, ai có thể chống đỡ, vì sao lại như thế?!" Bọn họ đều không cam lòng, căm tức thay cho Thạch Hạo, cảm thấy

tiếc nuối.

"Chúng ta về thôi, về Thạch quốc." Thạch Hạo nhẹ giọng nói, rất nhanh nó lại hôn mê, quá mức suy yếu.

"Không thể di chuyển, trạng thái hiện tại của nó không cách nào vượt qua hư không được, không chịu nổi loại dày vò kia." Thạch Tử Lăng mở miệng, ngăn cản mọi người.

Đám Chiến vương, Minh vương gật đầu, tình trạng của Thạch Hạo quá kém cơ bản không cách nào mang đi được ,nếu không sẽ chết ngay trên đường.

Cuối cùng, nửa viên thánh dược đi được hòa tan trở thành chất lỏng thơm ngát tiến vào trong miệng của Thạch Hạo, Tôn giả ra tay giúp nó luyện hóa thánh dược, trị liệu thương thế.

Sáng sớm, ánh mặt trời chiếu sáng, tươi mát phồn thịnh.

Thạch Hạo tỉnh lại, ngắm nhìn ánh bình minh, nó nhẹ nhàng thở dài, lẳng lặng không nói gì.

Mọi người vui mừng, trạng thái của nó có vẻ khá hơi chút xíu, việc này khiến cho thần y Trương Trọng nghi ngờ không thoi.

"Báo, có khách tới thăm!"

Đúng lúc này, đám người Bất Lão sơn lần nữa nhận được bẩm báo, có người tới bái sơn muốn vào sơn môn.

"Người nào?" Người của Tần tộc cau mày, cảm thấy khó xử.

"Vẫn là người của Hoang vực!"

"Quên đi, cứ để họ vào."

Sau đó không lâu, đám Hạ U Vũ, Tiêu Thiên, Chu Vũ Hào, Ngạn Tâm,

đông đảo đệ tử của Bổ Thiên các cùng nhau tiến vào, tuy rằng truyền thừa đã bị đánh tan nhưng vẫn sống sót không ít người.

Nghe Thạch Hạo gặp đại nạn những người này đều chấn động, mạnh mẽ như tiểu Thạch lẽ ra tiền đồ vô tận, nhưng giờ lại chết đi khiến họ khó mà tiếp thu được.

Bổ Thiên các có thể trùng kiến đều dựa vào sự quật khởi của Thạch Hạo, quét sạch bốn phương, tiêu diệt vài đại địch như Thú sơn Tây lăng.

Mấy chục người tới đây, nếu muốn nhìn thấy nó.

"Các ngươi tới à..." Thạch Hạo mỉm cười, thế nhưng sắc mặt lại cực kém khiến người khác thở dài không thôi, đã từ là một thiếu niên hăng hái giờ lại tới bước này, sinh mệnh đã không còn nhiều nữa.

"Sẽ tốt lên thôi!" Mọi người nói nhỏ, thật sự không đành lòng nhìn nó chết đi, ai cũng đều thương cảm.

"Báo, ngoài sơn môn có người tới thăm." Cao tầng Bất Lão sơn lần nữa nhận được bẩm báo.

Rất nhanh, đám Cửu đầu sư tử, Hỏa Nha, Chim loan năm màu cùng với một vài sinh linh đã kết bạn với Thạch Hạo ở Bách Đoạn sơn tới thăm, ngoài ra còn có tổ phụ của Cửu đầu sư tử là Cửu Linh vương cũng tới, cả đám nhìn nhau, tất cả đều không giúp được gì, bọn họ cũng không có cách nào cứu trị cho Thạch Hạo.

"Có thể gặp mặt các ngươi, ta cũng vui vẻ rồi." Thạch Hạo nói, tuy rằng không chút màu máu thế nhưng trong nụ cười vẫn có vẻ tươi vui và ngọt ngào.

"Hỏa quốc, Thân vương tới thăm!"

"Giáo chủ Thái Huyền giáo tới thăm!"

"Lão tộc trưởng Thanh Vũ tộc tới thăm!"

"Vương giả Linh tộc giá đáo!"

"Thanh Giao Tôn giả Hải tộc giá đáo!"

...

Trong nửa ngày này, sơn môn của Bất Lão sơn tựa như bị đạp phá, các thế lực lớn không ngừng có người tới thăm, muốn gặp Thạch Hạo lần cuối cùng, đưa tiễn nó.

Đến cùng có bao nhiêu truyền thừa, e rằng hàng ngàn, thậm chí là hàng vạn!

Không chỉ có các đại vương hầu, trong đó còn có vài Tôn giả, lúc trước đã tránh được đại kiếp nạn, cảm ơn công lao của Thạch Hạo, nếu như không có nó thì ai biết hạ giới sẽ đại loạn ra sao, ngày tháng đó mọi người chẳng hề muốn chút nào.

Ngoại trừ những cường giả ở đất liền ra thì còn có tu sĩ của Hải tộc cũng tới.

Hôm đó, khách tới thăm không dứt, người đến quá nhiều, phòng xá của Bất Lão sơn sắp chịu không nổi, chuyện này quả thật quá rầm rộ, có mấy ai hưởng thụ được cảm giác tôn sùng này?

Mọi người chấn động, sức ảnh hưởng của tiểu Thạch vượt quá tưởng tượng, dù là Tần tộc cũng phải sợ hãi.

Lần này, Thạch Hạo tiêu diệt bảy Thần khiến các thế lực lớn cảm kích, tất cả mọi người đều hiểu, nếu như không có nó thì sau này tất có đại họa, các giáo đều phải nghe theo sự điều khiển của Thần linh.

Đáng tiếc, Thạch Hạo sẽ chết, mặc dù rầm rộ như này nhưng cũng không phải là chuyện vui gì, nó tuyệt diễm như thế nhưng lại chết quá sớm

khiến nhiều người thở dài.

Người tới thật sự quá nhiều, sau đó đám Thạch Tử Lăng, Chiến vương, Bằng Cửu không thể ngăn cản được, không thể cho người khác lại tới thăm như vậy sẽ ảnh hưởng tới tình hình của Thạch Hạo.

Cả ngày này, không ngừng có người tới, Bất Lão sơn đông như mắc cửi, toàn bộ đều tới thăm Thạch Hạo, đương nhiên cũng có người tới xem Thạch Hạo có chết hay không.

Vào lúc chạng vạng, tiểu viện thanh tịnh của Thạch Hạo, người bình thường không thể tiếp cận, toàn bộ bị chặn lại.

"Thạch Hoàng, thân thể của người không tốt, chuyện sau này không ai nói được gì, vì sao không thừa dịp này mà truyền ra bảo thuật Côn Bằng, nếu không sợ rằng sẽ thất truyền mất."

Mấy người của Bất Lão sơn tới đây, dù sao thân là chủ nhà, nhưng lại bị đám Chiến vương, Thạch Tử Lăng cẩn thận theo dõi, lúc này một ông lão mở miệng nói thế.

"Ngươi có ý gì?!" Bằng Cửu lúc này đứng bật dậy, trợn mắt nhìn.

Minh vương cũng giận dữ, nói: "Hơn nửa thời gian của Thạch Hoàng là chìm trong hôn mê, chỉ có ít thời gian là tỉnh táo, lúc tỉnh thì không ngừng ho ra máu, vậy mà ngươi còn dám có ý đồ, muốn người hao tâm khắc lại phù văn đầy phức tạp hả, muốn ép người chết sao?!"

"Ý kiến này của đám Tần tộc của các ngươi hay đấy!" Chiến vương cũng trầm mặt xuống, lửa giận dâng trào, hắn biết, Tần tộc muốn Thạch Hạo truyền bảo thuật vô thượng này cho Tần Hạo.

Mấy vị lão Vương cũng đang nhẫn nhịn, bởi vì muốn mượn khối Tiên cốt kia để chữa trị cho Thạch Hạo, có việc thì cầu người, nếu không sớm đã phát tác rồi.

Thạch Hạo nghe thấy thế thì xua tay ra hiệu, nói bọn họ không cần nổi giận, than thở: "Là ta sơ suất, lúc mê lúc tỉnh, suy nghĩ cũng không nhiều." Nó hơi dừng lại một chút, nói: "Đi lấy bảo cốt đến đây, ta muốn khắc pháp môn Côn Bằng."

"Bệ hạ!" Đám Chiến vương, Bằng Cửu sốt sắng, pháp môn Côn Bằng rườm rà tới mức nào chứ, chắc chắn không dễ khắc thành.

Nên biết, lúc trước khi Thạch Hạo ở tổ Côn bằng ở Bắc Hải quan sát thì tốn mất mấy ngày liền mới có thể ghi nhớ dấu ấn vô cùng phức tạp như sao trên trời kia.

Hiện giờ, với trạng thái này của nó, nếu như thúc ép khắc pháp môn này thì nhất định sẽ khiến nó chết vì kiệt sức.

"Hạo nhi, không thể!" Vợ chồng Thạch Tử Lăng ngăn cản, quyết không để nó làm thế.

"Con đã quyết định." Thạch Hạo lắc đầu, nó muốn lưu lại pháp môn này, cho Thạch quốc một bộ rồi đưa cho Thạch thôn một bộ.

Tuy rằng Liễu Thần cũng tu hành thế nhưng sau khi bước vào cánh cửa kia, giờ cũng không biết đang ở phương trời nào, còn sống hay chết cũng là một ẩn số.

Nó không muốn pháp môn Côn Bằng thất truyền, muốn lưu lại trên thế gian.

Cốt đã mang tới, ai cũng không thể ngăn cản được Thạch Hạo, trong cảnh hoàng hôn, nó bắt mọi người rời khỏi, ai cũng không thể ngăn cản, nó muốn yên lặng khắc.

Khi Thạch Tử Lăng đi tới thì phát hiện trước ngực của nó đầy vết máu, lập tức la lớn, cố gắng ngăn cản.

"Bệ hạ!" Mấy lão Vương cũng run sợ, tất cả đều đồng loạt phản đối,

không cho nó khắc nữa.

"Tình trạng của ta không tốt, gần hôn mê nữa rồi, xem ra dù dùng hết khả năng cũng chỉ có thể khắc được một nửa chân nghĩa." Thạch Hạo than nhẹ.

Sắc trời chạng vạng, Bất Lão sơn rối loạn, bởi vì lần này lại có một nhóm người hơn trăm người tới thăm, nói chuyện nhao nhao nhằm về tiểu viện của Thạch Hạo.

"Tộc trưởng gia gia!" Thạch Hạo nén khối cốt trong tay đi, con mắt nhoè đi, sóng mũi cay cay, người của Thạch thôn đã tới, hơn nửa người trong thôn tới.

Lão tộc trưởng Thạch Vân Phong dẫn đầu, phía sau là Thạch Phi Giao, Thạch Lâm Hổ, Thanh Phong, Bì Hầu, Hổ Tử, còn có rất nhiều thúc bá cùng với một vài cô thím.

Một nhóm người này, nói chuyện ồn ào, tất cả đều đỏ cả mắt, chen chúc đầy sân, chỉ có một vài người mới có thể vào trong phòng.

"Cháu ngoan, để cháu oan ức rồi, chúng ta về nhà thôi!" Lão tộc trưởng run run, xoa xoa đầu nó, giống như lúc nó còn nhỏ.

"Ở đây không trị liệu được chỉ có thể chờ chết, chúng ta về thôn nhất định có thể trị hết cho ngươi!" Nhị Mãnh tức giận, liều mạng nói.

"Tộc trưởng nói rồi, trong thôn cũng ta còn có rất nhiều tổ khí, lấy toàn bộ vât liệu của các nhà cứ thế thả vào trong đỉnh, nói không chừng có thể luyện ra tiên đan, chúng ta trở về, không ở đây nữa!" Đại Tráng cũng quát lên.

Thạch Hạo nghe những câu này thì muốn phì cười thế nhưng ánh mắt nhòe đi, chất lỏng ấm áp chảy xuống.

Hiển nhiên, sau khí đám Nhị Mãnh Đại tráng tới Bất Lão sơn thì từ trong

miệng của đám vương hầu nghe được một vài chuyện.

"Về nhà, cháu ngoan, chúng ta về nhà!" Trong mắt Thạch Lâm Hổ ẩn chứa lệ nóng.

Thạch Hạo đang cười thế nhưng lại có nước mắt rơi, trong lòng vô cùng ấm áp cũng tràn đầy tiếc nuối, nói: "Được, chúng ta trở về, trở lại Thạch thôn, con rất nhớ tất cả mọi người."

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 599: Hồ Niết Bàn.

"Cháu ngoan, thúc mang cháu về nhà nhen, để con chịu oan ức rồi." Thạch Lâm Hổ giọng run run nói, hắn là người đàn ông bước ra từ Đại hoang, lưng hùng vai gấu, vô cùng thẳng thắng nhưng lúc này con mắt cũng đỏ lên, hơi chút nghẹn ngào.

"Đi, chúng ta cùng trở về!" Thạch Phi Giao tiến tới vươn tay ôm lấy Thạch Hạo, cả người nó toàn là máu khiến hắn vô cùng đau xót.

"Con sẽ khỏe lại thôi. Trở lại Thạch thôn, chúng ta không cần phải đi nữa, cứ ở mãi nơi này, không tranh với đời!" Tộc trưởng Thạch Vân Phong giọng run, bàn tay thô ráp nhẹ nhàng vuốt ve đầu và mặt của Thạch Hạo.

Thạch Hạo dùng sức gật gật đầu, lời nói chất phát, động tác nhẹ nhàng này khiến nó cảm thấy ấm áp cả người, nơi mũi cay cay, trong mắt rưng rưng.

Những người trong thôn la hét kéo tới đây cung chũng chẳng suy nghĩ gì nhiều, tất cả đau thương và buồn phiền đều hiện lên ở trên mặt, vô cùng giản dị, những lời nói đều phát ra từ tận chân tậm nói lên được nỗi lòng của họ.

Đám chơi từ thuở nhỏ Đại Tráng, Nhị Mãnh, Bì Hầu đều tới, trong mắt ai cũng rưng rưng nước mắt, muốn mang nó về Thạch thôn ngay lập tức.

"Chờ đã." Chiến vương tiến lên, trên mặt đầy vẻ ưu lo, hắn cũng rất muốn đưa Thạch Hạo về Hoang vực thế nhưng tình trạng cơ thể của Thạch Hạo quá yếu, không chịu nổi giày vò.

Hơn nữa, hắn vẫn níu lấy một chút hi vọng, muốn dùng Tiên cốt để chữa thương cho Thạch Hạo. Lúc này, hắn nói cho đám người Thạch thôn hiểu.

Thạch Vân Phong tóc hoa râm, khi nghe Chiến vương nói rõ thì người hơi rung, sau đó cẩn thận lấy một bình ngọc nhỏ từ trong lồng ngực ra, nói: "Chỗ ta còn có Bất Lão tuyền, để cho thằng bé dùng chắc sẽ có chút hiệu quá."

Thứ này vừa ra lập tức khiến mọi người khiếp sợ, phàm là những ai nhìn thấy đều trợn tròn mắt, thần vật như thế này mà cũng có? Tới cùng, Thạch thôn có lai lịch ra sao, tất cả mọi người đều nghẹn lời.

Mà đám Tần tộc thì càng ngây người, ai nấy cũng không thể nào tin vào những gì mình đang thấy, ngay cả thần dịch nghịch thiên này mà cũng có thể lấy ra được.

"Đây là thứ mà Hạo nhi lấy từ bên ngoài về, là để cho người trong thôn dùng thế nhưng chúng ta đều không ai dùng cả, rốt cuộc cũng có thể phát huy được tác dụng rồi." Lão tộc trưởng thổn thức.

Năm đó, Thạch Hạo ở Bách Đoạn sơn đạt được tổng cộng năm giọt Bất Lão tuyền ẩn chứa vật chất trường sinh nên muốn đưa về cho Thạch thôn dùng.

"Từ lúc còn nhỏ Hạo nhi đã không ngừng mang những bảo huyết di chủng, linh dược... từ ngoài về Thạch thôn, giống như một tiểu đại nhân chăm sóc cho gia đình vậy..."

Lão tộc trưởng nói tới đây thì hàng lệ nóng lăn dài trên gương mặt đầy nếp nhăn khiến lòng người xúc động.

Mấy năm trước, Thạch Hạo lớn bao nhiêu? Đã đi ra Đại hoang, tiến vào Bách Đoạn sơn, đi tới tổ Côn bằng và tao ngộ với các cao thủ, rồi lấy rất nhiều thứ mang về thôn.

Mọi người đều cảm nhận được, một thiếu niên với tâm tư đơn thuần là muốn Thạch thôn cằn cỗi này càng ngày càng tốt hơn.

Đây cũng là mặt khác của tiểu Thạch, tất cả mọi người nhìn nó quật

khởi, uy chấn thiên hạ thế nhưng không biết nó còn có một mặt như vầy.

Nghĩ kỹ lại, những linh dược, Bất lão tuyền kia đều là dùng mạng để lấy về. Ở độ tuổi này, những đứa bé khác vẫn đang được ba mẹ tộc nhân bảo vệ.

Nó không có việc gì thì thôi, nhưng hiện giờ đang trên con đường huy hoàng, uy chấn thiên hạ lại lâm vào cảnh sắp chết khiến lòng người xúc động vô cùng.

Bất Lão tuyền, mỗi một giọt đều giống như mỗi con rồng nhỏ, có linh tính cực mạnh đang cuộn trào trong bình nhỏ, một giọt này tiến vào trong miệng của Thạch Hạo khiến toàn thân nó phát sáng.

Đây chính là thần dịch hi hữu trên thế gian, có thể trì hoãn già yếu khiến người khác tỏa ra sức sống thanh xuân, giá trị vô lượng.

Giọt thần dịch tiến vào trong bụng, sắc mặt của Thạch Hạo lập tức khá hơn một chút, da dẻ hơi có vẻ hồng hào, hiểu quả rất rõ ràng, vẻ khỏe mạnh hơn lúc trước đôi chút.

"Có hiệu quả kìa!" Mọi người thán phục, không hổ là bảo dịch trường sinnh.

"Tạm thời không nên rời đi, chúng ta xây dựng một hồ Niết bàn, hòa tan những linh đan thành chất lỏng để cho bệ hạ gột rửa, làm liều một phen vậy." Minh vương mở miệng.

Lần này, các Vương của Thạch quốc mang tới rất thiều dược thảo, linh đan cũng có rất nhiều, tất cả cứ như là lương thực chất thành một đống lớn.

Ba đại Tôn giả cùng với vợ chồng Thạch Tử Lăng sau khi thỉnh giáo mấy vị thần y thì quyết định xây một hồ Niết bàn.

Bất Lão sơn có một pháp môn niết bàn, dược xưng là Ngũ hành niết bàn.

Hiện giờ dược đan đều xung túc, Tần Di Ninh tự mình bố trí, cảm thấy

có thể tạo ra một hồ Niết bàn hoàn mỹ nhất, gột rửa thân thể của Thạch Hạo để khôi phục lại sinh cơ, thử nghiệm để nó niết bàn.

"Tình trạng chuyển biến theo hướng tốt, có thể sẽ thành công, nếu như có thêm vài giọt Bất Lão tuyền nữa thì hiệu quả càng tốt hơn." Chiến vương lên tiếng.

Trên thực tế, mấy vị Tôn giả này vẫn ôm lấy ý niệm kia, nếu như không có biện pháp nào nữa thì hi vọng vào lúc sống còn có thể dùng Tiên cốt để cứu trị cho Thạch Hạo.

Vì vậy, bọn họ không muốn rời đi. Nếu không với cách làm của đám Tần tộc thì ba đại Tôn giả sớm đã trở mặt, tiến hành đại chiến sau đó rời đi rồi.

Người Thạch thôn không vừa lòng với Tần tộc thế nhưng nghe được nếu làm như vậy thì mới có lợi cho Thạch Hạo cho nên quyết định thử một phen, nhưng mà với yêu cầu là đám người Tần tộc không được tiếp cận.

Ở Bất Lão sơn đưa ra yêu cầu như thế này thì đối với Tần tộc mà nói đây chẳng khác gì là sỉ nhục, thế nhưng người của Thạch thôn lại thẳng thắng và thật thà, chẳng hề có chút thiện cảm gì với bọn họ nên không thể nào tin.

"Con ngoan, chúng ta ở đây thêm buổi chiều nữa, mai sẽ lên đường, thử xem hồ Niết bàn bàn có hiệu quả hay không." Tộc trưởng Thạch Vân phong nói.

Thạch Lâm Hổ, Thạch Phi Giao, Nhị Mãnh, Bì Hầu, Thanh Phong đều vây quanh chăm sóc Thạch Hạo, không cho quá nhiều người lại gần.

Các thế lực lớn trong thiên hạ không ngừng tới thăm, Bất Lão sơn vô cùng náo nhiệt thế nhưng tất cả giáo chủ và cường giả đều đứng ở bên ngoài, đêm đây vô cùng quan trọng ai cũng không thể lại gần.

Trong linh trì*, khí lành lượn lờ, hào quang lưu chuyển, cứ như là ngọc dịch vậy, đầu tiên là có màu sữa sau đó lại xuất hiện màu xanh cây cỏ, rồi lại

hiện ra màu vàng đất, biến hóa không ngừng.

(*): Trì = Hồ, ao.

"Tộc trưởng gia gia, con nghĩ nên để Bất Lão tuyền cho Thạch thôn dùng, không cần lãng phí lên người con làm chi." Thạch Hạo biết tình trạng của mình, thật sự không muốn tiêu hao hết như vậy.

Nhưng yêu cầu này làm sao có khả năng sẽ được đáp ứng chứ, mọi người nhỏ một giọt thần dịch vào hồ Niết bàn, bắt đầu trị liệu.

Nó đầy người là thương tích, xương cốt trong cơ thể cũng toàn là vết rạn nứt, vừa vào trong hồ thì lập tức bị sương mù nhấn chìm, rất nhiều tinh khí vọt vào trong cơ thể để tẩm bộ thân thể tổn hại của nó.

"Có hiệu quả!" Mọi người mừng rỡ, nhìn thấy cơ thể Thạch Hạo phát sáng, vết thương nhúc nhích, xương khớp vang lên tiếng va chạm, ai cũng cảm thấy đã có tác dụng.

Thần y Trương Trọng nhíu mày, nhìn cẩn thận nhưng không nói gì.

Thạch Hạo nhắm mắt ngồi xếp bằng ở nơi đó, mấy đại Tôn giả cùng nhau hóa giải dược lực, gột rửa cơ thể nó, một hồ nước thuốc này cũng không biết đã hòa tan bao nhiêu viên linh đan, đánh đổi cái giá rất lớn!

Tần Di Ninh, Thạch Tử Lăng hộ pháp bên cạnh, tự mình làm chủ, bọ họ biết cấu trúc và công hiệu của hồ Niết bàn, vẻ mặt vô cùng sốt sắng.

Thạch Hạo trong lòng thở dài, yên lặng vận chuyển một loại công pháp, lúc trước vì cứu ba mẹ, tìm kiếm tổ phụ cho nên từng đại náo nơi đây và chiếm được bản bí thiên Ngũ hành niết bàn này.

Nó rõ ràng, chữa thương ở nơi này cũng chỉ có tác dụng nhất định mà thôi thế nhưng vẫn không thể thay đổi được gì cả, người khác không biết thế nhưng nó lại vô cùng hiểu rõ, phù văn nguyền rủa giống như rỉ xanh kia càng ngày càng dày, dung nhập vào tận nơi sâu trong xương cốt của nó, khó có

thể trừ tận gốc.

Một đêm qua đi, Thạch Hạo hôn mê rồi lại tỉnh tới mấy lần.

Rất nhiều người đứng ở xa nhìn về hồ Niết bàn chờ mong kết quả, cả đêm không ai ngủ.

"Thế nào rồi?!" Rốt cuộc, hồ nước phát ra tiếng vang, mọi người Thạch thôn còn có các vương hầu Thạch quốc đều vọt tới hỏi thăm.

Chiến vương lắc đầu, sắc mặt âm u, Ngũ hành niết bàn cũng chỉ giúp cho tình trạng của Thạch Hạo khá lên một chút thế nhưng vẫn không cách nào diệt trừ được thứ phù văn nguyền rủa kia.

Ba đại Tôn giả quan sát cẩn thận thì phát hiện, theo thời gian trôi đi thì những thứ rỉ xanh kia càng ngày càng dày đặc hơn.

"Chúng ta nên rời đi!" Thạch Lâm Hổ nói, không muốn trì hoãn nữa.

"Đợi thêm chút nữa, mấy vị thần y đang thảo luận, muốn dùng thần châm kích thích sinh cơ trong cơ thể của người, chờ xí nghe ý kiến của bọn họ đã." Bằng Cửu nói, sắc mặt chẳng hề dễ nhìn chút nào.

Bên trong tiểu viện, Thạch Hạo đón ánh bình minh, nó nằm trên một chiếc ghế dựa, cúi đầu dùng tâm khắc lên một khối cốt, đó là pháp môn Côn Bằng.

Nó biết thời gian còn không nhiều nữa, toàn bộ nỗ lực cũng chỉ phí công, cũng không có bất kỳ biện pháp nào để tiêu diệt sức mạnh nguyền rủa của tên 'đại nhân' Tiên điện kia.

"Răng rắc!"

Lão tộc trưởng Thạch Vân Phong nghe rất rõ, nơi ngực của Thạch Hạo vang lên tiếng xương vỡ đồng thời khóe miệng của nó tràn ra một ít máu.

"Cháu à!" Lão kêu to, nó đang dùng mạng để khắc pháp môn Côn Bằng,

Chí Tôn cốt của nó đang giải thể, nứt ra từng khối nhỏ.

Những người khác cũng vọt tới, vội vàng ngăn cản.

"Tần tộc, các ngươi sao lại vô liêm sỉ tới mức này chứ, lại đề xuất cái ý nghĩ này, Hạo nhi đã sắp chết rồi mà còn khắc pháp môn Côn Bằng gì nữa chứ, đúng là nghiệp chướng mà." Một vị thúc quát lớn.

"Đây không phải là muốn giết chết Thạch Hạo hay sao?" Thạch Phi Giao quát mắng.

Đại Tráng, Nhị Mãnh thì nắm chặt nắm đấm, hận không thể huy nơi đây ngay lập tức.

Thạch Hạo lau đi vết máu rồi nhẹ nhàng xua tay, ra hiệu cho họ không cần gấp gáp và nổi giận làm gì, nói: "Cái này là do con chọn, con nghĩ nên lưu lại cho Thạch quốc, cho Thạch thôn pháp môn này."

"Chúng ta không cần, cháy nên dưỡng thương cho tốt!" Thạch Lâm Hổ nói.

"Nếu như đám Tần tộc không mang ý nghĩ, mơ tưởng tới bảo thuật này thì sao như thế này được!" Người Thạch thôn sắc mặt rất khó coi, vô cùng lo lắng.

Thạch Hạo lắc đầu, lần nữa chú tâm khắc pháp môn Côn Bằng, tâm trí đều tập trung vào việc này.

"Tần tộc, không phải đánh vào tình thân, để Tần Hạo kế thừa pháp môn này hay sao, nhưng mà đối với Hạo nhi thì, thân thể không cách nào chịu đựng được, sẽ bị tiêu hao tới chết mất."

"Trong cơ thể của Tần Hạo có Tiên cốt, tại sao không chủ động thể hiện đi chứ. Đương nhiên, Hạo nhi là người của Thạch thôn chúng ta, bản tính cũng giống chúng ta, nhất định sẽ từ chối khối cốt này của đệ đệ mình, sẽ không cần. Nhưng mà, thân là đệ đệ thì phải có chút biểu hiện chứ, như vậy

chúng ta cũng sẽ cảm thấy đỡ hơn phần nào." Thạch lâm Hổ nói nhỏ.

"Nó nói rồi, tất cả đều nghe theo quyết định của ba mẹ, nếu như cần thì cứ lấy cốt để cứu ca ca." Con mắt của Đại Tráng đỏ ửng, nói: "Nếu như đổi vị trí cho nhau, tiểu Hạo chắc chắn sẽ chủ động cứu lấu đệ đệ mình. Chúng ta cũng không phải đi tranh khối cốt này, chúng ta cũng chẳng cần, chẳng qua chỉ cảm thấy..." Hắn nghẹn họng nói.

Thạch Hạo lắc đầu, không cho mọi người nói nữa, nói: "Ta thật sự không cần."

Mấy vị thần y bàn bạc rồi đưa ra kết quả, mỗi người đều lắc đầu, biểu thị vẻ đầu hàng.

"Còn chần chờ gì nữa, ở đây thì cũng chỉ có thể chờ chết thôi, chúng ta đi!" Nhị Mãnh nói.

Thanh Phong rơi lệ ngăn lấy một cánh tay của Thạch Hạo để cho nó không khắc nữa, muốn nó lập tức rời đi.

Sắc mặt của Chiến vương, Minh vương, Bằng vương cũng rất khó coi, đi tới đi lui, chung quy lại vẫn là thất vọng, không có bất kỳ biện pháp nào.

Thạch Tử Lăng, Tần Di Ninh nghe thấy thế thì tim như đang bị dao cắt, đây là đứa con của bọn họ có thể nào trơ mắt nhìn chết chứ.

"Thần y, nếu như đổi cốt thì có tăng tỷ lệ thành công không vậy?" Hai người run giọng hỏi.

Hai ngày này Trương Trọng vẫn theo dõi sát sao, nghe thấy thế thì thở dài, nói: "Thạch hoàng nhìn thì có vẻ tốt lên, kỳ thực đã hao tổn tới Chí Tôn huyết trong cơ thể để kéo dài tính mệnh của mình, vì tâm nguyện còn chưa làm xong, muốn gặp gỡ mọi người."

"Cái gì?!" Rất nhiều người sợ hãi, sao lại như thế chứ, sắc mặt bọn họ trắng bệch.

"Hiện tại nếu như cấy ghép Tiên cốt thì đã trễ, Chí Tôn huyết trong cơ thể của Thạch hoàng đã hao tổn quá nghiêm trọng, đã không còn phù hợp với yêu cầu nên khó mà tẩm bổ khối cốt kia." Đây là kết luận mà Trương Trọng đưa ra.

"Cái gì?!" Tất cả mọi người đều run lên, tay chân lạnh lẽo, đây giống như đánh tan đi hi vọng cuối cùng của bọn họ.

"Chúng ta đi!" Thạch Lâm Hổ hét lớn.

"Đi, rời nơi đây, về Hoang vực, về Thạch quốc, trở lại thôn của chúng ta!" Tộc trưởng Thạch Vân Phong nói to, lệ nóng đầy mặt khó mà kiềm chế được.

"Thần y, thật sự là hết cách ư?" Tần Di Ninh cảm thấy linh hồn của mình như bị hút rời khỏi cơ thể, gần như ngất đi, sắc mặt tái nhợt không chút màu máu.

Trương Trọng lắc đầu, nói: "Đã trễ, trì hoãn thời gian quá dài."

"A..." Thạch Tử Lăng hét lớn, tóc tai rối bời cứ như nhập ma vậy, con mắt đỏ au, chiến mâu nắm chặt trong tay cũng không biết muốn chém giết về nơi đâu.

Hắn chống thẳng chiến mâu, một chân quỳ xuống đất, mái tóc rối tung che hết mặt, một tràng vực đầy mạnh mẽ tỏa ra, khóe miệng chảy máu, các ngón tay nắm chặt chiến mâu cũng ứa máu.

"Đi, về Thạch quốc." Chiến vương khẽ nói, cùng với người Thạch thôn ôm Thạch Hạo đã ngất im lặng rời khỏi nơi này.

Trong một tòa thành lớn gần nhất, tế đàn được mở ra, một thông đạo xuất hiện, bọn họ cất bước trở về.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 600: Tuyệt Lộ Chém Cốt.

Việc tiểu Thạch đã trở về đã làm chấn động cả Hoang vực, từ Bất Lão Sơn trở về thì nó đã bị hôn mê, cả người nó đều bị thương không ngừng chảy máu, sau đó được đưa vào hoàng cung Thạch Quốc.

Thiên hạ sôi trào, Hoang vực chấn động, chuyện này có ý nghĩa là Thạch Hạo hoàn toàn mất đi hy vọng sống sót, không sống được bao lâu nữa.

Tuy rằng có tin đồn nói nó sẽ chết đi nhưng dù sao còn chưa tới mức ấy, hoặc cũng sẽ có kỳ tích phát sinh và có thể gắng gượng vượt qua một kiếp này.

Nhưng bây giờ xem ra, trần gian đã ổn định, suy cho cùng thì nó quật khởi quá nhanh, vị thiếu niên chí tôn làm thiên hạ kinh sợ đã đi đến cuối cuộc đời người, không còn cách nào để cứu chữa nữa rồi.

Thiên hạ chấn động, tất cả mọi người đều đang bàn tán về việc này, rất nhiều người đều tiếc thay cho nó.

"Thạch Hoàng, tuyệt diễm biết bao nhiêu, cứ như vậy mà chết đi, thật quá đáng tiếc mà."

"Cùng Thần khai chiến, giải quyết tai hoạ lớn, cuối cùng lại đẩy bản thân rơi vào cảnh 'thân tử đạo tiêu', sao mà quá bất công, sao mà lắm bi thương!"

Các nơi đều bàn tán sôi nổi, các đại giáo trong thiên hạ đều biết, tuy rằng từ sớm đã đoán được kết quả này thế nhưng khi sự thật được phơi bày thì lại làm cho người ta phải thở dài.

"Tiểu Thạch kỳ thực rất đáng thương, thuở nhỏ đã bị người ta móc đi Chí Tôn cốt, suy yếu đến không chịu nổi, gần như là chết khi vừa mới sinh

ra. Sau đó nó được đặt ở một cái sơn thôn xa xôi, từ bé không có cha mẹ nuôi dưỡng, chỉ dựa vào cố gắng của chính bản thân mình để sống sót, cuối cùng một thân một mình đi ra Đại hoang, một đường tranh đấu, bằng chính bản thân mình mà quật khởi, đáng tiếc mà, cuối cùng lại gặp phải kết cục như thế này."

Rất nhiều người đều biết thân thế của Thạch Hạo, biết rõ đến những việc mà nó đã từng trải qua thì không khỏi thở than, đây thật đúng là một số phận đầy ngang trái của thiếu niên chí tôn, lắm trớ trêu.

Phàm là người hiểu rõ thân thế của nó thì đều rất đồng tình, một Thạch Hoàng nhìn như ngang tàn, một tiểu Thạch vô cùng tuyệt diễm nhưng thật ra lại rất đáng thương.

Cuối cùng nó cũng không thể trốn thoát khỏi xiềng xích của vận mệnh, khi còn bé dựa vào chính mình để chống đỡ qua cái chết, thế nhưng sau khi lớn lên, như cũ phải chịu kết thúc bi thương như vậy.

"Đáng tiếc, thật đáng tiếc, thật đáng thương!"

Thiên hạ đều than thở, cũng không biết đã bao nhiêu năm không có chuyện như vậy rồi, tám vực đều đang bàn luận về đề tài của một người, đều lắc đầu không thôi, cảm thấy tiếc nuối thay cho nó.

Và cũng trong ngày hôm đó, có rất nhiều cường giả của các đại giáo tới thăm hỏi.

Không ít người đến thăm, xem như là tiễn đưa và coi như gặp nó lần cuối.

Mọi người đều biết, từ nay về sau, thế gian sẽ không còn tiểu Thạch nữa.

Cảm động và nhớ nhung công lao của nó, tưởng niệm về những chiến tích của nó, các giáo vô cùng kích động, phần lớn mọi người đều mang ý tốt đi tới Thạch quốc.

Trong lúc nhất thời, Thạch đô người đông như mắc cửi, phần lớn đều là tu sĩ đều muốn tiễn đưa Tiểu Thạch, tĩnh lặng chờ đợi một kết cục khiến người ta buồn bã, hạ xuống một kết thúc.

Thạch Quốc, hoàng cung.

Ba đại Tôn giả cùng tất cả vương hầu của Thạch quốc và người của Thạch thôn không nghĩ sẽ từ bỏ, vẫn như cũ đang tìm kiếm biện pháp.

Để cứu Thạch Hạo thì Chiến vương, Bằng vương khẩn cầu người của Thạch thôn, trước tiên để Thạch Hạo ở lại trong cung đừng rời đi vội, bọn họ cho dán bảng cáo thị cho thiên hạ biết, chỉ cần có biện pháp cứu sống Thạch Hạo thì Thạch quốc nguyện ý chi trả mọi thứ.

Tin tức vừa truyền ra, các đạo thống lớn, đông đảo các đại giáo, không ít nơi đều có hành động đưa tới một vài dược thảo cùng với các phương thuốc cổ xưa.

Người của Thạch thôn cũng đã hành động, tổ tế đàn được mở ra, những người này bước vào thông đạo, đem đi cái gọi là Tổ khí đưa đến Thạch quốc, bắt đầu tiến hành tất cả các thử nghiệm.

Có thể thấy, bọn họ đưa đến một cái đỉnh cổ xưa, một thanh cổ mộc màu xanh đen, còn có các loại đá kì lạ không biết tên, hễ là một ít đồ vật cổ xưa thì đều được mang đến.

Không một ai cười bọn họ, bởi tất cả mọi người đều biết thôn dân thật thà chất phác này đã cố gắng hết sức của mình, hy vọng sẽ có kỳ tích phát sinh.

"Cục gỗ này...có thể là Long Huyết mộc, bản thân đã là bảo thụ đồng thời đã từng nhuộm qua long huyết, giá trị liên thành!" Chiến vương giật mình, ông tinh thông y đạo, đối với cây cỏ và các loại linh dược đều rất am hiểu, ngoài ý muốn phát hiện một khối gỗ màu đỏ sậm, không ngờ lại là một khối thần mộc trân quý.

Thứ này rang khô rồi nấu thành thuốc nước, có tinh hoa của long huyết biết đâu có thể có hiệu quả nhất định.

"Cục sắt này, không, đây không phải là cục sắt mà đây là cơ thể của một con thần trùng!" Thần y Trương Trọng cũng theo tới, lật xem những "cổ vật" này, lựa lấy một khối vật thể màu đen giống như cục sắt, gõ ở phía trên làm phát ra tiếng leng keng vang dội.

Hắn khá giật mình, tỉ mỉ phân biệt, đây là một loại thần trùng tên là Hắc Kim trùng, có thể dùng làm thuốc, là một loại thần trùng chỉ có thể gặp không thể cầu.

Có thể thấy, con sâu này đã trưởng thành rồi, tuy rằng chỉ dài có một thước nhưng dược tính mười phần, nó cuộn tròn lại cứ y chang như cục sắt vậy.

Mọi người không thể không kinh sợ, tổ địa Thạch quốc năm đó quả thật không tầm thường, loại thần trùng trưởng thành này có chiến lực cấp Thần, nhưng lại bị đánh chết rồi nhét vào trong thôn.

"Ghê gớm, khó lường thật mà!" Tất cả mọi người thán phục.

"Muốn luyện chế Cửu chuyển thần đan mà nói, Hắc Kim trùng này là một vị chủ dược ắt không thể thiếu, tiếc là, vật liệu thiếu rất nhiều, không thì chúng ta có thể thử luyện chế." Chiến vương thở dài nói.

Tương truyền, Cửu chuyển thần đan một khi luyện thành, chỉ cần ăn vào có thể lập tức thành Thần, đây là cổ dược thần thánh quý hiếm nhất thế gian, từ xưa đến nay, tại hạ giới chỉ có mấy người đã từng luyện thành.

Đáng tiếc, muốn luyện thành viên thuốc này cần phải có nhiều loại dược thảo cấp Thần, không thì cũng không cần nghĩ tới. Quá mức hão huyền mà, bằng không thì nếu có viên thuốc này, nói không chừng Thạch Hạo thật sự có hy vọng sống sót.

"Đan này, thế gian không thể làm được, mấy chục vạn năm đều khó mà

nhìn thấy một lò." Trương Trọng lắc đầu.

Mọi người thở dài, cuối cùng cũng là quá mức hư ảo.

Tất cả mọi người đều đang lật xem những đồ vật cổ này, đáng tiếc, có thể có hai vật làm người khác ngạc nhiên đã coi như là ngoài dự đoán của mọi người, không còn có loại dược thảo đặc biệt khác nữa.

Chẳng qua vẫn có phát hiện một món tổ khí rất mạnh mẽ, nhưng đây chẳng qua chỉ là binh khí không có khả năng cứu tính mạng người.

Người của Thạch thôn cảm thấy buồn bã và mất mát, không có bất kỳ biện pháp nào rồi.

Tổ tế đàn phát sáng, Bóng Lông còn có tiểu Hồng xuất hiện, chúng nó một con mất đi nửa đoạn thân thể, một con hai cánh bị cắt đứt, đều đã tàn phế, thương thế nặng nề, đi lại rất bất tiện.

Nhưng như cũ vẫn phải tới, đây là hai vị Thần, quả thực làm chấn động tất cả mọi người!

"Chúng tôi...cũng không có cách nào a." Hai đại cường giả buồn bã, vắt óc suy nghĩ tất cả phương pháp nhưng cũng chỉ có cái lắc đầu, vô cùng bất đắc dĩ.

"Món đồ này có lẽ sẽ có ích." Bóng Lông nói, nó mang theo một cái bồ đoàn.

Đó là Thạch Hạo trước khi đi đại chiến đã đặt ở Thạch thôn, cái bồ đoàn này có từ tổ Côn Bằng, là do Côn mộc đan mà thành, đó là cành của Thế Giới thụ.

"Đáng tiếc, đã trải qua năm tháng dài đằng đẳng, toàn bộ tinh khí đều tiêu tán, bằng không thì quả thực có tác dụng lớn." Trương Trọng than thở.

"Đây là quả của Ngân Đào thụ, chúng tôi cũng ngắt tới." Thạch Phi Giao

nói, cẩn thận đưa qua một cái hộp ngọc, trong đó có ánh bạc lấp lánh của quả đào.

Đây là chuẩn thánh dược Thạch Hạo đào từ Bách Đoạn sơn về trồng ở Thạch thôn, mà nay sớm đã trưởng thành, vẫn chưa từng ngắt lấy, cho đến hôm nay mới phát huy tác dụng.

"Còn có một giọt thần tửu, cũng là có được từ tổ Côn bằng." Bóng Lông nói, nó trước kia từng theo Thạch Hạo cùng đi qua Bắc hải, đương nhiên biết những thứ này.

"Không cần, không nên lãng phí bất cứ vật gì nữa." Thạch Hạo lắc đầu, nó vô cùng hiểu rõ tình huống của mình.

Tại thời điểm này nó vẫn kiên trì khắc pháp môn Côn bằng, cho dù ai có ngăn cản cũng vô dụng, thỉnh thoảng mọi người lại nghe được tiếng vang nhỏ từ trong bộ ngực nó truyền ra, rõ ràng Chí Tôn cốt đang nứt ra.

Đây thực sự là đang tiêu hao sinh mạng, làm cho vẻ mặt của tất cả mọi người càng thêm khó coi cũng vô lực ngăn cản, bởi vì đây là một trong những tâm nguyện cuối cùng của Thạch Hạo.

Nó đem các loại đồ đạc bên trong Thế giới hộp báu đều để lại cho Thạch thôn, còn muốn lưu truyền lại pháp môn này.

"Con ngoan, mẹ van con đó, đừng nên như vậy mà!" Tần Di Ninh ôm cánh tay nó, đau thương vô cùng, có mất mát, có mê man, có đau khổ, còn có hối tiếc.

Nàng muốn cứu con trưởng này nhưng mà cũng sợ con thứ chết đi, chần chờ giây lát, cuối cùng đã bỏ lỡ thời gian tốt nhất để ghép cốt.

Thân là mẹ, nàng không đành lòng bỏ đi đứa con nào cả, loại lựa chọn này đúng là quá mức đau khổ, khó mà chọn lựa, đây là nhân chi thường tình, bất kể là ai thì cũng không có cách nào khác.

Nếu như có thể, nàng bằng lòng dùng mạng của mình để đổi lại mạng của đứa con lớn này.

Còn Thạch Tử Lăng thì trợn mắt tới mức rách khoé mắt, có máu đang chảy xuống, hắn tự trách bản thân, đau khổ nắm chặt nắm tay khiến cho xương ngón tay bị nứt ra.

"Ba, mẹ, hai người không nên tự trách mình, như thế trong lòng con sẽ rất khó chịu, là người thì ai chẳng phải chết, hiện tại con cảm thấy rất thõa mãn." Thạch Hạo mở miệng nói, không muốn bọn họ khổ sở.

Một ngày này, liên tục có người tới thăm, tiến vào đô thành Thạch quốc, đều muốn đưa tiễn Thạch Hạo, ai cũng biết, nó sắp chết rồi.

Người so với lúc ở Bất Lão sơn còn nhiều hơn rất nhiều lần, người đông như mắc cửi, tất cả đều đang bàn luận.

Chỉ là, hơn chín mươi phần trăm số người đã bị chặn ở ngoài cung, Thạch Hạo cần phải tĩnh dưỡng, chậm rãi vượt qua quãng thời gian cuối cùng này, quá nhiều người sẽ quá ồn ào, mặc dù là có lòng tốt nhưng không thể nào đều cho vào trong.

Ở trong cung, chỉ có Tiêu Thiên, Cửu đầu sư tử, Chiến vương, người của Thạch thôn, những người khác đều bị ngăn lại hết.

Cuối cùng, có thị vệ đến bẩm báo: "Quý nữ của thượng giới Lam Vũ, Hồng Hoàng, Thủy Nguyệt đang đợi, cùng với một số kỳ tài khác của thượng giới cầu kiến."

Tần Di Ninh ngẩn ra, nói: "Mời bọn họ vào đây." Nàng nghĩ tới bảo thuật trong tộc của Hồng Hoàng, cũng có Niết bàn pháp có quan hệ với Phượng hoàng, uy lực của pháp môn này mạnh mẽ hiếm thấy, nàng sẽ không tiếc bất cứ giá nào để nhận được pháp môn này để thử nghiệm.

Tuyên Minh, Bích Cổ, Lam Vũ, Thủy Nguyệt... đều cảm khái, sau khi nhìn thấy Thạch Hạo thì đều thể tin vào mắt của mình được, ngày xưa bọn

họ cảm thấy tiểu Thạch vô cùng kinh diễm, vô cùng mạnh mẽ nhưng cuối cùng lại suy yếu thành cái dạng này.

"Đáng tiếc, đáng tiếc." Bọn họ âm thầm lắc đầu, còn từng muốn lôi kéo kết quả lại xảy ra chuyện như vậy.

Tiểu Thạch ngã từ trên chín tầng trời, có mấy người trong đám thiên tài này tâm tư lập tức liền thay đổi, tiểu Thạch nhất định phải trầm tịch, dù là thật sự diễn ra kỳ tích dẫn tới sống sót thì cũng khó có thể quật khởi nữa, bởi vì Chí Tôn cốt đã bị hủy diệt rồi!

"Ôi, bây giờ khó giải quyết rồi, rỉ sét nguyền rủa bằng đồng của Tiên điện, một khi dính phải thì chưa từng nghe thấy ai có thể sống sót được." Tuyên Minh lắc đầu.

Tần Di Ninh kéo Hồng Hoàng sang một bên để thương lượng, bằng lòng trả bất kỳ giá nào để đổi lấy Niết Bàn pháp của bộ tộc các nàng.

Bằng Ccửu trong lòng cũng khẽ động, nói: "Hỏa quốc có pháp môn Chu Tước, Dục hỏa trùng sinh niết bàn pháp của bọn họ kinh diễm thế gian, nếu như cũng tìm đến, không hẳn không thể thử một lần."

Một vị lão Vương gia của Hỏa quốc tới, muốn tiễn tiểuTthạch một đoạn đường, lập tức được mời vào trong cung!

Giây phút cuối cùng, bất kể dù được hay không, bọn họ đều muốn thử một lần, kết hợp Ngũ hành niết bàn pháp, Chu tước niết bàn pháp, cùng với Chân hoàng niết bàn pháp có liên quan, đọ sức một trận cuối cùng.

Hỏa Quốc lão Vương gia rất thoải mái, sau cùng đáp ứng, giao Niết bàn pháp cho Thạch Hạo.

Hồng Hoàng mặc dù lòng có do dự, đó là bí mật bất truyền của bộ tộc các nàng không thể tiết lộ, nhưng được Tần Di Ninh nhiều lần khẩn cầu, hứa lấy Ngũ hành niết bàn pháp trao đổi, sau cùng cũng đáp ứng.

Thạch Hạo rất bình tĩnh, nó cũng không muốn từ chối tấm lòng của mọi người, lặng lẽ ghi nhớ và phối hợp chữa thương.

Đáng tiếc mọi thứ cũng đều thất bại, điều này tuyên bố tính mạng Thạch Hạo sắp đi tới điểm cuối cùng rồi, cũng sẽ không có bất kỳ biện pháp nào nữa.

Đang trong tình cảnh bi thảm, Thạch Tử Lăng đứng dậy đi ra ngoài, Tần Di Ninh thì quay đầu lại nhìn về phía hắn, nói: "Chàng muốn đi đâu?"

"Thần Lô cốc." Thạch Tử Lăng đáp.

Mọi người nghe vậy, cẩn thận suy nghĩ, không biết đây là địa phương nào. Chỉ có Trương Trọng biến sắc, hắn biết rõ đó là một nơi rất quỷ dị.

Tòa sơn cốc kia giống như một cái lò thần hết sức quỷ dị, có rất nhiều điều quái lạ.

Người bình thường sau khi tiến vào thường sẽ xảy ra những chuyện kì dị, mất đi tính mạng.

Thế nhưng có một số đại năng cổ đại đi thăm dò, tìm khắp Thần Lô cốc cũng không phát hiện gì hết và cũng không có chỗ dị thường.

Lạ thường nhất là, nó bị một số người biết được nguyên nhân, từng có cường giả lấy bản thân huyết tế, với lòng thành kính nhất cầu khẩn để cầu một viên Cửu chuyền thần đan cho người bạn của mình.

Nhưng chuyện này vẫn chưa được chứng minh là đúng, chỉ là một tin đồn.

Bởi vì, hậu thế có một số người bị ép tới đường cùng và cũng từng đi tới nơi đó, hết sức thành kính, thế nhưng tất cả đều uổng công huyết tế chính mình, không đạt được thứ gì cả.

Trước đây không lâu, Thạch Tử Lăng có nghe người nhắc tới Cửu

chuyển thần đan, tâm trí lay động, nhớ lại những chuyện này nên lúc này muốn đi mạo hiểm thử một lần!

Trương Trọng lắc đầu, khuyên hắn không nên đi, đồng thời nói ra những chuyện bí mật này trước mặt mọi người, ai nghe vậy cũng đều lập tức biến sắc.

"Ta đi cùng với chàng!" Tần Di Ninh vô cùng kiên định.

Hai người liền xông ra ngoài cực nhanh, cũng không dừng lại, bọn họ cùng nhau thi triển một loại bảo thuật, rời khỏi Thạch đô.

"Nhất định phải đuổi theo bọn họ, ta không muốn lại tiếc nuối nữa." Thạch Hạo mời Chiến vương xuất thủ.

"Được!" Chiến vương gật đầu rồi đuổi theo.

Thạch Hạo tin tưởng, với tốc độ của Chiến vương mà nói thì không thành vấn đề, dù sao ông cũng đã là Tôn giả.

Mọi người suy nghĩ, thực sự cũng chẳng có bất kỳ biện pháp nào nữa rồi, những thủ đoạn có thể nghĩ đều đã sử dụng hết cả, có thể nói không hề có con đường sống nào nữa.

"Nếu như không sửa đổi được cái gì, thì chuẩn bị làm lễ tiễn đưa Thạch Hoàng vậy." Một vị lão Vương gia thở dài nói.

Ngày hôm đó, Thạch quốc bắt đầu chuẩn bị, biết Thạch Hạo không còn sống lâu nữa nên cho phép cường giả các giáo đến đây, tiễn nó đoạn đường cuối cùng.

Tin tức này vừa ra thiên hạ rung động, việc này biểu thị tiểu Thạch bất cứ lúc nào cũng sẽ qua đời, sinh mệnh đi tới điểm cuối cùng, sắp hoàn toàn biến mất.

Tám vực đều chấn động, Hải tộc cũng biết, rất nhiều cường giả chạy tới,

bước vào Thạch Đô, chuyện này có nghĩa mọi thứ cuối cùng cũng không cách nào vãn hồi rồi.

Chiến vương cản lại vợ chồng Thạch Tử Lăng, bọn họ buồn bã, nếu không có bị buộc đến bước này, lại không có bất cứ biện pháp nào thì làm sao sẽ tin tưởng tin đồn lạ lùng kia.

"Ba, mẹ, có thể ở vào thời khắc cuối cùng ở chung với ba mẹ, con đã rất vui vẻ rồi." Thạch Hạo nói.

Buổi tối hôm ấy, Trương Trọng nhíu mày, dự đoán Thạch Hạo nhiều nhất còn có thể sống hơn một ngày, không có bất kỳ hy vọng gì rồi.

Tộc trưởng Thạch Vân Phong âm thanh run run, muốn dẫn Thạch Hạo lập tức trở về, thỏa mãn tâm nguyện cuối cùng của nó, an bài cho Thạch thôn.

"Đợi thêm một chút, con muốn cáo biệt với bọn họ, trở lại Thạch thôn cũng sẽ không ra ngoài nữa." Thạch Hạo khẽ nói.

Thạch Hạo gặp được rất nhiều người, bao gồm giáo chủ của các giáo, gật đầu với từng người một, cám ơn bọn họ đã đến đây đưa tiễn nó đoạn đường cuối cùng.

Không nghi ngờ gì nữa, đêm nay là một sự kiện lớn, chẳng qua hết thảy đều đang tiến hành trong im lặng.

Hiếm thấy chính là, Thạch Hạo vẫn rất tỉnh táo, theo như lời Trương Trọng nói, đây là hồi quang phản chiếu, trong thời gian sau cùng này, nó có lẽ sẽ không hôn mê.

Trời tối người yên, Thạch Hạo gặp lại Tần Hạo, cung điện đầy to lớn nhưng lại rất trống trải, không một ai ở nơi này, chỉ có hai bọn nó.

Những gì nên nói đều đã nói cả, Thạch Hạo chỉ có một yêu cầu với vị đệ đệ này mà thôi, chính là chăm sóc ba mẹ thật tốt, lúc này giữa hai người chỉ

còn là sự im lặng.

"Ca ca, ca hận đệ sao?" Tần Hảo hỏi.

"Vì sao ta phải hận êệ chứ, chúng ta là anh em mà." Thạch Hạo bình tĩnh nói.

"Đệ muốn càng ngày càng mạnh mẽ, trơ thành cường giả đệ nhất thiên hạ, sẽ bảo vệ thật tốt ba mẹ, nhưng lần này lại không thể cứu được ca..." Tần Hạo khẽ nói.

"Là do ta không sống lâu nữa thôi, chuyện này không thể trách đệ được." Thạch Hạo lắc đầu.

"Nếu như trong thời gian kia, không có kéo dài, đệ đưa Tiên cốt cho ca thì sẽ không như vầy, ca sở hữu hai khối cốt tương lai nhất định sẽ trở thành cường giả bậc nhất thiên hạ, cũng cũng không phải là đối thủ." Tần Hạo nhẹ giọng nói.

Thạch Hạo nghe thấy thế thì suy tư, nó không muốn nói tới vấn đề này nữa, nói:" Ta đã cố hết sức thế nhưng cũng chỉ khắc được một nửa pháp môn Côn Bằng thôi à, để lại cho Thạch tộc vậy."

Tần Hạo không nói gì, chỉ là gật gật đầu.

Thời gian rất lâu, trong cung điện trống trải này chẳng hề có tiếng gì, vô cùng yên tĩnh, hai người rơi vào trầm mặc.

Rất lâu sau, Thạch Hạo mở miệng, nói: "Đệ cảm thấy, nếu một người mà sở hữu lần hai Chí Tôn cốt thì tương lai sẽ thành đệ nhất thiên hạ sao?"

"Còn ai có thể địch?" Tần Hạo nói ngược lại.

"Đệ nhắc tới vấn đề này thì khiến ta nghĩ tới thượng giới, từng tên 'Sơ đại' kia nói không chừng cũng có người đạt được khối cốt thứ hai." Thạch Hạo nói.

Tần Hạo ngẩn ngơ, nó chưa từng nghe tới việc này, nếu thật thì tuyệt đối kinh người.

Thạch Hạo nghiêm túc, nói: "Ta cảm thấy, có mấy khối cốt thì cũng không quan trọng, đó cũng không phải là con đường của một số người trên thế gian này. Nếu như có một ngày, đệ có tự tin, cảm thấy có thể bỏ đi Chí Tôn cốt trên người, một khối cũng không còn thì khi đó đệ mới thật sự bước lên con đường vô địch chân chính."

Tần Hạo không ủng hộ, nói: "Nếu như có một sự khởi đầu cao, tại sao lại phải bỏ qua, đệ tin tưởng, người sở hữu hai khối cốt sẽ càng thêm mạnh mẽ, sẽ trở thành Chí tôn đệ nhất."

"Người như thế, không biết thượng giới đã có hay chưa." Thạch Hạo khẽ nói, sau đó lại nhìn chằm chằm đệ đệ mình, nói: "Nếu như đệ cảm thấy như vậy sẽ trờ thành tối cường giả, vậy thì ta sẽ cho đệ một cơ hội, để cho đệ càng ngày càng mạnh hơn, nhưng mà đệ cần nghĩ kỹ!"

Nó không biết đệ đệ của mình có phải cố ý hay là vô ý nhắc tới việc này, thế nhưng đây cũng không quan trọng, nó cũng không thèm để ý tới Chí Tôn cốt cho lắm.

Nó sắp chết, giữ lại thì có tác dụng gì chứ, nếu đệ đệ cảm thấy sở hữu hai khối cốt có thể trở thành một trong những cường giả số một số hai trên thượng giới, vậy thì cho.

Thạch Hạo cảm thấy, mặc kệ đệ đệ nghĩ gì, dù gì cũng do ba mẹ sinh ra, tương lai còn phải chăm sóc ba mẹ nữa.

"Chiến vương, Bằng vương, thần y Trương Trọng..." Thạch Hạo gọi những người này lại.

"Bệ hạ!" Mấy vị lão Vương đều nhìn nó.

"Ta muốn đưa Chí Tôn cốt cho đệ đệ mình, các ngươi hộ pháp." Thạch Hạo nói, nó sợ mấy người sinh ra hiểu lầm nên mới giải thích.

"Cái gì, bệ hạ không thể!" Mấy người giật nảy mình.

"Ca ca..." Tần Hạo cũng há miệng, không biết nên nói gì.

"Không cần nhiều lời!" Thạch Hạo trước giờ là con người quyết đoán, dù là dưới tình huồng yếu ớt như vầy thì cũng là như thế, trong con ngươi có thần mang tỏa ra khiến mọi người khó mà mở miệng ngăn cản được.

Thân thể vốn toàn là vết nứt, lúc này lại dùng sức thì nơi ngực lại nứt ra, Thạch Hạo bình tĩnh và quyết đoán lấy khối tàn cốt chưa tới hai phần ba kia ra.

Khối cốt này vẫn trắng bóng như trước thế nhưng tràn đầy vết rạn nứt, đó là gắng gượng ghép từng mảnh cốt nhỏ lại với nhau, khối cốt này tỏa ra khí lành, dù rời khỏi thân thể thế nhưng vẫn có tiên quang thiêu đốt.

"Bệ hạ!"

Chiến vương, Bằng vương đều hoảng sợ, tiểu Thạch thẳng thắn tới cỡ nào chứ, trước lúc lâm chung lại làm ra việc như thế này khiến bọ họ nước mắt dâng trào.

"Thần y Trương Trọng, xin hãy giúp đệ đệ ta nối xương!" Thạch Hạo nói, bình tĩnh ngồi ở nơi đó, bản thân dùng sức khép lại bộ ngực, tuy máu tươi chảy ra thế nhưng nó vẫn ngồi im ngay ngắn.

"Thạch Hoàng!" Trương Trọng khiếp sợ, không nghĩ tới sẽ diễn ra tình cảnh này, Thạch Hạo ngược lại đưa khối Chí Tôn cốt cho đệ đệ mình.

Minh vương, Bằng Cửu, Chiến vương đồng thời xông tới giúp Thạch Hạo cầm máu và chữa thương cho nó, trong lòng bọn họ vô cùng đau đớn.

Rất nhanh, người Thạch thôn biết được tin, Thạch Tử Lăng và Tần Di Ninh cũng biết việc lập tức vọt vào trong cung điện, toàn thân đều run rẩy.

"Đừng nên ỷ lại hai khối cốt này, nếu như có một ngày thì hãy hủy nó đi,

dùng Chí Tôn huyết để tẩm bổ toàn thân hòng để hai khối cốt này lột xác, như vậy mới đi theo con đường vô địch khác." Thạch Hạo nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 601: Tiểu Thạch Bước Cuối Con Đường.

Người xông tới tất cả đều run rẩy, ai nấy sắc mặt tái nhợt, khó mà tin được hết thảy mọi chuyện, tại sao có thể như vậy, cuối cùng nhất định sẽ là kết cục này sao.

Tần Di Ninh kêu gào thiếu chút nữa đã ngất đi, nhào tới phía trước ôm lấy thân thể Thạch Hạo, nước mắt mơ hồ, kêu khóc vang vọng, tim nàng đau như dao cắt.

"Hạo nhi, Hạo nhi của ta, con đừng có chết mà, tại sao có thể như vậy? Mẹ có lỗi với con!"

Nàng ôm Thạch Hạo, thân thể bắt đầu run rẩy, khó có thể mà đứng thẳng, nghĩ đến quá khứ, những chuyện đã qua, trong lòng nàng tràn đầy đau xót, vô cùng hối hận vì đã bỏ lỡ quá nhiều, suốt thời gian qua chưa từng ở bên con trưởng, đến cuối cùng lại phải tử biệt.

Ngực Thạch Hạo chảy đầy máu, sắp chết tới nơi rồi, nó cũng cảm thấy rất đau đớn, không nỡ buông bỏ tất cả, an ủi mẹ của mình đừng nên khổ sở nữa.

"Hạo nhi, con không được rời bỏ mẹ, không được chết nha, mẹ thực sự không muốn..." Tần Di Ninh mặt đầy nước mắt, năm đó chưa từng chăm sóc tốt cho Thạch Hạo, một mình ở Vũ Vương phủ bị người móc đi Chí Tôn cốt khiến máu chảy đầm đìa, đã chịu quá nhiều cực khổ, biết bao bất hạnh? Sau đó lại lưu lạc ở Thạch thôn, lần từ biệt này đến mười mấy năm, ngăn cách bởi hai đại vực, chưa từng chăm sóc qua nó. Mà nay không ngờ lại bị như thế, bất hạnh một lần nữa lại xảy ra, nhưng nàng chỉ biết trơ mắt nhìn, không biết làm sao cứu chữa.

"Chí Tôn cốt đâu mau trả lại đây...nhanh giúp Hạo nhi nối lại, không được để nó chết." Tần Di Ninh khóc kêu tê tâm liệt phế, sao có thể như vậy chứ, con trưởng đã không được ghép Tiên cốt, ngược lại đem cốt của mình móc ra, sao mà quá thê lương vậy.

"Đã chậm rồi, trong cơ thể Thạch Hoàng không đủ Chí Tôn huyết, khó mà tẩm bổ cho khối cốt, mà ngay sau khi rời khỏi cơ thể muốn lần nữa nối lại cũng vô dụng." Trương Trọng nói.

"Không..." Tần Di Ninh hai mắt vô thần, đau khổ không chịu nổi.

"Mẹ, người đừng quá thương tâm, khối cốt kia đã vô dụng với con rồi, không cứu được con thì hãy đưa cho đệ đệ đi." Thạch Hạo an ủi.

"Là lỗi của mẹ, bởi vì chần chờ mà bỏ lỡ thời gian ghép cốt." Tần Di Ninh ôm nó, cao giọng khóc lớn, tràn đầy hối hận, nàng không bỏ được con trưởng, cũng sợ con thứ vì vậy mà bị thương, liên tục do dự dẫn đến kết quả thời gian trôi qua, muốn ghép Tiên cốt cũng đã không được rồi.

"Mẹ, người đừng nên tự trách mình, làm sao có thể trách người chứ. Làm sao có thể lấy cốt của đệ đệ được, con sẽ không đồng ý, sao có thể lấy mạng của nó để đánh đổi chứ, con đã từng trải qua việc này nên sẽ không để cho đệ đệ trải qua sự dằn vặt đó." Thạch Hạo nói khẽ, khóe miệng tràn đầy máu, vẻ mặt càng ngày càng trắng như tuyết.

Thạch Tử Lăng đứng nơi đây gần như thẫn thờ, trong cặp mắt hổ không ngừng có nước mắt lăn xuống, trong miệng lầm bầm: "Sai là ở chúng ta, nhiều lần chần chờ nên đã bỏ lỡ thời gian, là lỗi của chúng ta mà, đây sẽ trở thành nỗi đau và tiếc nuối cả cuộc đời ta!"

"Ba, sao lại nói thế, các người như vậy chỉ làm cho con thêm khó chịu, thực sự không phải lỗi của các người mà." Thạch Hạo cái mũi cay cay.

Nó chẳng hề oán trách hai người, thứ nhất nó tuyệt đối sẽ không lấy khối cốt kia, thứ hai nó cũng từng suy nghĩ qua, nếu như mình cũng có hai người

con, cũng gặp phải tình huống cần lựa chọn như thế, thì sẽ lựa chọn ra sao? Đó chắc chắn sẽ là quyết định đầy đau khổ!

Nó biết, đã nhiều ngày ba mẹ phải sống trong đau khổ, chịu đủ dằn vặt, tuy rằng chần chừ bỏ lỡ thời gian ghép xương, nhưng đây không thể nói là bọn họ sai được.

"Hạo nhi của ta, mẹ có lỗi với con, ta thực sự rất hối hận, đây sẽ là nỗi đau suốt đời ta, khó mà tha thứ cho chính mình." Tần Di Ninh cực kỳ bi thương, đốt ngón tay trắng bệch, thân thể lảo đảo khó mà ổn định được.

Thạch Tử Lăng hai mắt đầy tơ máu, trầm thấp rít gào, nhớ lại những gì đã trải qua mấy năm nay, như một giấc mộng, có tràn đầy tự trách, có vô tận nuối tiếc.

Hắn cùng với Tần Di Ninh thấy hổ thẹn với con trưởng, để lại quá nhiều tiếc nuối, đây là lần thứ hai trong đời này nhìn nó suy yếu, sắp sửa qua đời.

"Không có ghép Tiên cốt cho Hạo nhi, mà trái lại lấy Chí Tôn cốt của nó cho đệ đệ mình, điều này sao quá thê lương..." Thạch Tử Lăng và Tần Di Ninh khó có thể tự kiềm chế, ngôn ngữ đầy bi thương.

"Ba, mẹ, mọi việc không thể trách các người được, đưa khối cốt kia cho đệ đệ cũng giống như kéo dài sinh mạng của con, làm bạn bên cạnh các người."

Nghe nó nói như thế, trong lòng vợ chồng hai người càng thêm đau thương, nước mắt chảy dài.

Thạch Tử Lăng gào thét, tóc đen trên đầu dài ra giống như nhập ma vậy, sợi tóc buông xuống tới mặt đất, trong mắt hắn thần quang nổ bắn ra, nói: "Thạch Tử Lăng ta, hai mươi năm đầu khoái ý ân cừu, tung hoành thiên hạ, không chút sợ hãi! Mười mấy năm sau, bị nhốt ở Bất Lão sơn, cuối cùng chém rớt kiệt ngạo, mài mất nhuệ khí, chôn vùi bản tâm. Đời này có nuối tiếc, sau một ngày này, ta muốn điên cuồng, đời này nhất định phải huỷ diệt

Tiên điện, san bằng nơi truyền thừa của bảy Thần, tại đây lập lời thề máu!"

Hắn gầm thét, nắm chặc quả đấm, sau lưng hắn một cây chiến mâu màu vàng hiện lên, nhắm thẳng vào trời cao.

Bất luận có ra sao, cũng không sửa đổi được tất cả, sinh mệnh của Thạch Hạo không còn nhiều, ai cũng không có cách nào giữ lại.

Người của Thạch thôn mắt đã sớm đỏ vây quanh ở phía trước, tất cả đều lồng ngực phập phồng, hô hấp dồn dập, nắm chặc nắm đấm, bọn họ hận không thể ngửa mặt lên trời rống to.

"Cháu ngoan..."

"Ta muốn giết người!" Thạch Lâm Hổ rít gào, Thạch Hạo không có được Tiên cốt để chữa trị, ngược lại mất đi cốt của mình, làm cho hán tử đi ra từ Đại hoang này muốn khóc lớn.

Những người khác cũng như vậy, Nhị Mãnh, Đại Tráng, suýt chút nữa đã nổi điên, nếu không có Thạch Hạo kêu to, không để cho bọn họ làm loạn, gây ra sai lầm.

"Hài tử!" Tộc trưởng Thạch Vân Phong lôi kéo tay nó, muốn nói gì đó nhưng lại nói không nên lời, khoé mắt tràn đầy nếp nhăn chỉ có lão lệ tuôn trào.

"Ca ca..." Tần Hạo đứng ở một bên khẽ gọi một câu.

"Sống thật tốt, quý trọng tất cả, chăm sóc tốt cho ba mẹ." Thạch Hạo gật đầu, bình tĩnh nói.

"Ta sẽ trở thành người mạnh nhất, sẽ bảo vệ tốt bọn họ." Tần Hạo nói.

Thạch Hạo nhìn về phía Trương Trọng, nói: "Thần y, ngài có nắm chắc không, có thể bình an nối cốt không?"

Trương Trọng gật đầu: "Nếu là người khác khẳng định sẽ không được,

có nguy hiểm rất lớn, nhưng nhị công tử hẳn không có vấn đề gì, trong cơ thể hắn sớm đã sinh ra máu chí tôn, đang tẩm bổ Tiên cốt, hiện nay tự nhiên cũng có thể tẩm bổ khối cốt này."

Trong cơ thể có thần huyết tự nhiên có thể nối xương, Thạch Hạo là do trong cơ thể sản sinh ra nhiều phù văn của gỉ đồng xanh biếc, hơn nữa chí tôn huyết hao tổn quá nghiêm trọng nên sẽ gặp nguy hiểm khi nối xương.

Thạch Hạo nhíu mày, nói: "Mặc dù là Chí Tôn cốt hơn xa cốt cách cùng huyết nhục bình thường khác, nhưng mặt trên lại nhiễm phải một chút lời nguyền, nhất định phải cẩn thận."

"Cái này không là vấn đề gì, trong cơ thể nhị công tử có Tiên cốt hoàn hảo, có năng lực ma diệt một chút phù văn kia." Trương Trọng nói.

"Vậy mau tiến hành đi." Thạch Hạo nói.

Khối cốt trắng trong óng ánh, tuy rằng thiếu khuyết nghiêm trọng, lại tràn đầy vết nứt, là do cố gắng ghép lại với nhau nhưng vẫn như cũ lấp lánh rực rỡ, nở rộ tiên quang.

Nhưng mà nó dính đầy tơ máu, có phần tươi đẹp mà thê lương, nhìn trong mắt mọi người ở Thạch thôn, thật là chướng mắt.

"Sao mà lắm bất công, sao mà lắm bi thương!" Thạch Tử Lăng, Tần Di Ninh tất cả đều khó có thể chấp nhận, ôm lấy Thạch Hạo nghẹn ngào nói không ra lời.

Trương Trọng cùng Tần Hạo còn có khối cốt kia rời đi, trong đại điện một mảnh thê lương ảm đạm, mọi người đều rất đau lòng, không thể nào bình tĩnh được.

Chiến vương, Bằng vương, Minh vương tiến lên trước, yên lặng kiểm tra thân thể Thạch Hạo, dồn hết thần lực kéo dài sinh mệnh cho nó.

"Tại sao có thể như vậy?!" Tiêu Thiên, Cửu đầu sư tử, Hạ U Vũ mọi

người đều vọt tới, bọn họ nghe được tin tức này, cảm thấy khiếp sợ bội phần.

Trong điện đầy ấp người, những khuôn mặt quen thuộc toàn bộ đều mang thương cảm, tuy rằng đã đoán được Thạch Hạo khó có thể cứu sống, thế nhưng lại không ngờ rằng có chuyện như vậy.

"Hài tử, chúng ta trở về đi thôi." Lão tộc trưởng Thạch Vân Phong nói.

"Chờ một chút đã." Thạch Hạo lắc đầu, nó muốn nhìn một chút xem khối cốt kia có thực sự sống lại.

"Tiểu ca ca..." Thanh Phong khóc thút thít, mắt to đỏ bừng, năm đó là Thạch Hạo đưa hắn về Thạch thôn, mà nay lại phải ly biệt như thế, không thể gặp lại nữa.

Thạch Hạo thở dài, cũng từng muốn đem khối cốt kia cho Thanh Phong, chẳng qua trong cơ thể hắn không có Chí Tôn huyết, tùy tiện tiếp nhận có thể sẽ chết, hơn nữa còn có thể sẽ dính vào nguyền rủa.

"Thành công!"

Cũng không biết qua bao lâu, có tin tức truyền đến, Tần Hạo đã nối xương thành công, đây tuyệt đối là một chuyện lớn, một thiếu niên có tới hai khối Chí Tôn cốt, quá kinh khủng, nhất định sẽ làm chấn động trên trời dưới đất!

Thế nhưng không ai nói gì, vẻ mặt mọi người không hề vui vẻ chút nào.

"Thạch Nghị năm đó chẳng phải có Trùng đồng còn có một khối Chí Tôn cốt nữa sao, nhưng vẫn bại, tiểu Hạo mới là vô địch!" Nhị Mãnh cực kỳ tức giận.

"Trên thượng giới khẳng định sẽ có người như vậy, đến tột cùng có phải là một đường vô địch hay không, bây giờ nói còn quá sớm." Có người nhỏ giọng phụ họa một câu.

"Đi." Thạch Hạo nói khẽ.

Tổ tế đàn phát sáng, mở ra một lối đi, người của Thạch thôn suốt đêm lên đường, dẫn Thạch Hạo bước lên đường trở về.

Tin tức vừa truyền ra, đô thành Thạch quốc đại chấn.

"Tiễn Thạch Hoàng!"

Âm thanh phát ra như sấm, rất nhiều cường giả cùng nhau kêu lên, chấn cho vòm trời run rẩy, làm cho cả tòa đô thành lay động.

Tiểu Thạch rời đi, có nghĩa, đến đây đã vĩnh biệt trần thế, sẽ khó mà gặp lại.

"Tiễn Thạch Hoàng!"

Thanh âm này xông lên trời cao, vang vọng cả bầu trời đêm, mọi người đồng thời hô to, khiến trời đất đong đưa lay động, mọi người vì nó mà cùng nhau đưa tiễn.

Giáo chủ các giáo, đầu sỏ một phương, đông đảo nhân vật mạnh mẽ xuất hiện, đây coi như là thịnh thế nhiều năm qua hiếm có, đáng tiếc trong hoàng cung Thạch quốc vẫn một mảnh mây sầu, khó mà nói cười cho được.

Sáng sớm hôm sau, mặt trời mọc lên ở phương đông, bình minh tỏa ánh vàng rực rỡ chiếu xuống, chiếu vào người thật ấm áp.

"Ta còn sống, loại cảm giác này thật tốt." Thạch Hạo sắc mặt có chút hồng hào, đón ánh bình minh, nó nằm ở trên ghế mềm, nhìn Thạch thôn quen thuộc, trong lòng tràn đầy thỏa mãn, tâm và thân cũng thấy ấm áp.

Sau khi trở lại, đêm đó mọi người rất khẩn trương, sợ nó chịu đựng không nổi đến hừng đông liền rời khỏi trần thế, ai cũng rất áp lực, trong lòng vô cùng khó chịu.

Cũng may, nó còn sống, mọi người thở phào nhẹ nhõm, lộ ra ý cười, thế

nhưng mắt lại cay cay, rất muốn khóc.

"Thực sự rất muốn ở lại, vĩnh viễn ở lại đây." Thạch Hạo khẽ nói, giờ khắc này, mũi nó cay cay, nhìn mỗi người ở đây rất không muốn rời đi.

Mọi người rơi lệ, tất cả đều rất thương cảm.

"Thừa dịp bây giờ, chúng ta đi chọn một chỗ đi." Thạch Hạo nói, để cho mình bình tĩnh trở lại.

"Được, đi chọn một nơi." Thạch Phi Giao nói.

Bên ngoài mười dặm, có một ngọn núi thấp, có mọc vài cây cổ tùng, thanh tuyền chảy ồ ồ, là một nơi đặc biệt yên tĩnh.

Thạch Hạo tự chọn cho mình một nơi an táng, đây không phải là nơi có linh thổ gì, rất bình thường, nhưng ở chỗ này có thể thấy Thạch thôn cách đó xa xa, cây cỏ tươi mát, hết sức u tĩnh.

"Chính là chỗ này." Thạch Hạo nhẹ giọng nói.

Cùng lúc đó trên mặt nó màu máu biến mất, ánh sáng con ngươi dần dần ảm đạm, tinh khí thần theo đó dần dần suy yếu, sinh mệnh rốt cục cũng đi tới phần cuối.

"Không!"

"Hạo nhi, không được rời đi a!"

Mọi người kêu to, cùng nhào về phía trước!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 602: Chết Đi.

"Hạo nhi, con mau tỉnh lại đi, đừng có nhắm mắt lại đó!"

"Hài tử, con phải cố gắng chịu đựng nghe, chỉ vừa mới trở về thôi mà, còn chưa nhìn xong Thạch thôn mà???, không thể cứ thế rời đi được, con phải sống sót nghe!"

. . .

Tiếng kêu tê tâm liệt phế cùng lời nói đầy thê lương, mọi người cùng nhào về phía trước ôm lấy nó, vận chuyển thần lực vào trong cơ thể, muốn tiến hành giữ lại tính mạng cho nó.

"Thực ra... con cũng không nỡ rời xa mọi người, nếu như vậy mà ra đi, con đã rất thõa mãn rồi." Con ngươi Thạch Hạo lờ mờ, không có thần thái, nó như đèn đã cạn dầu, sức mạnh đã tiêu hao hết rồi.

"Không được, ngươi nói phải về đến Thạch thôn, phải nhìn toàn bộ nơi này, không thể chết như vậy được!" Đại Tráng nắm lấy tay nó hét lớn, trong mắt chứa đầy lệ.

"Tiểu Hạo, chúng ta không cho phép ngươi chết như vậy!" Bì Hầu lo lắng nói.

"Phải sống, không được chết nha..." Nhị Mãnh vốn ăn nói vụng về, không nói được gì, chỉ biết ở đây không ngừng lặp lại như thế.

Thạch Hạo nhìn bọn nó, Đại Tráng, Bì Hầu, Nhị Mãnh, Hổ Tử, Tị Thế Oa, những người này đều là bạn từ thuở nhỏ, đã từng cùng nó đi lấy tổ hung cầm, cùng nhau nổi điên chạy khắp núi đồi, rồi cùng nhau lớn lên.

Rất nhiều chuyện cũ hiện ra trong lòng, lúc đó có nhiều chuyện vui sướng như vậy, không cần lo nghĩ nhiều, bọn nó từng cùng nhau gây họa, cùng nhau thăm dò những thứ trong đại hoang này.

"Hài tử, phải cố gắng chịu đựng nghe con!" Một đám thúc bá ở đây la lớn, đến nỗi gân xanh trên trán đều hiện ra, trong lòng rất lo lắng nhưng không thể giúp được gì.

Một đám tộc lão run run rẩy rẩy đi lên phía trước, trên từng khuôn mặt già nua hiện lên vẻ hoảng hốt, họ ở đây không ngừng cầu nguyện, không ngừng lặp đi lặp lại những lời cầu nguyện đó.

Còn có những đại thẩm đều đang khóc, cả những đứa bé nghịch ngợm cũng đang lau nước mắt, tất cả mọi người đều không biết làm gì, không biết làm gì cho phải.

"Ngân Đào nè, ở đây còn có hai quả, ăn nhanh lên đi." Tộc trưởng Thạch Vân Phong rống to.

"Không cần đâu, con... đã lãng phí quá nhiều rồi." Thạch Hạo nói nhỏ, suy yếu đến nổi khó mà mở miệng ra được, bởi vì tâm nguyện đã xong, lời nói của nó liền buông xuôi, sắp không trụ được nữa rồi.

Trên thân thể nó, hiện ra từng khối từng chấm lốm đốm giống như gỉ màu đồng xanh, loại phù văn này có sức phá hoại rất lợi hại, mà nay đã mất đi Chí Tôn cốt, lại càng khó mà chống lại chúng.

Vốn là, dựa vào tính toán của thần y Trương Trọng, nó còn sống được hơn một ngày, nhưng bây giờ xem ra nó đã hao hết sinh mệnh rồi.

"Ăn vào đi, sao có thể nói là hoang phí được chứ, nhất định phải sống, không được nhắm mắt lại." Thạch Vân Phong quát, ông từ trước đến giờ lúc nào cũng ôn hòa, nhưng bây giờ lại quát to đến thế.

Trong con ngươi Thạch Hạo đã không còn vẻ sáng bóng, giống như ngọn đèn tàn trước gió lúc nào cũng có thể tắt, sức sống đang tiêu tán, ngay

lập tức sẽ biến mất khỏi thế gian.

Thạch Tử Lăng, Tần Di Ninh mỗi người một bên dìu tay nó, muốn giữ lại tất cả, nhưng lại không có khả năng thay đổi.

"Ngân Đào vẫn còn đây, mau cho ăn thêm rồi giúp Hạo nhi luyện hóa đi." Một vị tộc lão la lớn.

Lúc này, ánh mắt của Thạch Hạo sắp đóng lại, hết sức ảm đạm, nó đã không còn nhìn thấy được gì nữa rồi.

Tần Di Ninh hốt hoảng nhận lấy Ngân Đào, muốn đưa vào trong miệng nó, giúp nó luyện hóa, chỉ cần kéo dài một chút thời gian cũng tốt.

"Ngân Đào đã không còn tác dụng rồi, vì đã từng dùng qua nên hiệu quả đã giảm mạnh, mau dùng cái này." Bóng Lông kêu to, nó và tiểu Hồng cùng nhau vọt tới đây.

Chúng nó một con mất nữa người dưới, một con bị mất hai cánh, thương tích rất nặng, hành đông bất tiện nhưng lúc này vẫn mạnh mẽ lao về phía mọi người.

Bọn nó đưa đến một bình rượu rất là cũ, tràn đầy cảm giác tang thương, cùng hơi thở của thời gian.

Trong bình chỉ có một giọt rượu đặc sềnh sệch bám ở đáy, muốn đổ ra cũng có chút khó khăn, vừa mở ra liền ngưởi được một luồng hương thơm đặc biệt, làm cho một ít thôn dân bị say đến ngã xuống đất.

Đây là thần tửu lấy được từ tổ Côn Bằng, sau khi mang về thì Thạch Hạo vẫn không có dùng tới, nên vẫn còn giữ đến ngày nay.

Lúc trước từng đem giọt rượu này vào hoàng cung Thạch quốc, muốn cho nó sử dụng, nhưng bị từ trối vì nghĩ đã lãng phí quá nhiều thần vật rồi, bất kể làm sao cũng không thay đổi được kết quả.

Cho tới bây giờ mọi người vẫn không cam chịu, mà Bóng Lông và tiểu Hồng cũng muốn thử một lần, đây là sự tin tưởng của họ với Côn Bằng - một trong Thập hung thời Thái cổ, cũng như sự gởi gấm sau cùng của họ.

Giọt rượu này lớn như quả nhãn, giống như một viên bảo thạch lưu chuyển hào quang, bị ép buộc đưa vào miệng Thạch Hạo, rồi bị luyện hóa vào trong bụng.

Thế nhưng lúc này Thạch Hạo đã nhắm hai mắt lại, hầu như không còn sự sống nữa.

"Nhất định có thể, nhất định có thể cứu sống."

"Dù cho chỉ kéo dài mạng sống thêm một ngày cũng tốt!"

Khi rượu tiến vào bụng, mọi người cùng hợp sức đồng loạt ra tay, luyện hóa chất lỏng thành một luồng nhiệt đưa đến tứ chi bách mạch của nó, theo đó là một luồng sáng hừng hực phát ra.

Tất cả mọi người giật mình, trợn to hai mắt, chẳng lẽ có kì tích sắp xuất hiện sao?

"Rượu này có đặc tính của thần dược, quả nhiên bất phàm!" Bóng Lông thở dài nói.

Thân thể của Thạch Hạo đang phát sáng, mỗi một tấc da thịt đều đang dâng lên quang vụ, bao bọc nó lại.

Rượu của Côn Bằng để lại quả nhiên không bình thường, không hổ là một trong thập hung, ngay cả rượu để uống cũng có đặc tính của thần dược, nếu không phải nguyền rủa của Tiên điện quá đặc biệt, đổi lại là vết thương hay bệnh tình khác, thì chắc chắn có thể khỏi hẳn ngay lặp tức.

Tất cả mọi người căng thẳng theo dõi, đều đang cầu nguyện, hy vọng sẽ có kì tích xuất hiện.

Chuyện này vượt qua dự đoán của mọi người, một giọt rượu này dường như còn có hiệu quả hơn cây thánh dược mà bọn người Chiến vương tìm được, đây quả là một chuyện đáng vui mừng.

Nhưng mà hai mắt của Thạch Hạo vẫn còn nhắm như cũ, sức sống vẫn không có dấu hiệu khôi phục lại, gần như đã biến mất, không hề có chuyển biến tốt nào cả.

Điều này khiến mọi người càng thêm lo lắng, tất cả đều đứng ngồi không yên.

Theo thời gian dần trôi, trên người của Thạch Hạo bỗng xuất hiện mùi rượu thơm, bên ngoài thân thể chảy xuôi một dòng sương mù mờ mịt, giống như một người say đang ngủ vậy???.

Thật không may, hô hấp của nó suýt nữa đã ngừng lại, điều này càng làm cho người ta thêm hoảng sợ.

Thời gian dài dằng dặc trôi qua, không biết đã qua bao lâu, ở xung quanh, một số trẻ con cùng người có tu vi yếu đã bị mùi rượu làm cho hôn mê hết, ngã xuống tại chỗ.

Có thể thấy dịch rượu này có biết bao khác thường, hiệu quả của nó không giống như bình thường.

"Thật đáng tiếc, cuối cùng cũng không thể nghịch thiên mà." Tiểu Hồng thở dài nói, nó cùng Bóng Lông đốt lên thần hỏa, ánh mắt tự nhiên độc đáo???, cũng không khỏi lắc đầu.

"Nó có thể khôi phục lại, có thể tỉnh lại một đoạn thời gian, nhưng cũng không thể thay đổi cái gì, cuối cùng cũng chỉ là rượu do Côn Bằng để lại, cũng không phải là đan dược có thể cứu mạng người." Bóng Lông nói.

Mọi người nghe thấy thế, sắc mặt đều trắng bệch.

Tộc trưởng Thạch Vân Phong nắm chặt nắm đấm, than nhẹ một tiếng,

nói: "Trở về Thạch thôn, sau khi nó tỉnh lại thì có thể nhìn thấy những nơi mà nó từng chơi đùa, từng lớn lên."

Trong thôn, một ngôi lại một ngôi nhà đá được xây dựng từ những tảng đá vững chắc, trên tường treo đầy thịt khô, trên mái lợp đầy da thú.

Đường đi rất yên tĩnh, mặt đất được lát bằng đá xanh, không chút bụi bặm, trái phải hai bên đường trồng rất nhiều linh dược.

Nửa ngày sau, hô hấp của Thạch Hạo càng thêm nặng nề, cuối cùng cũng mở mắt, mờ mịt nhìn xung quanh, dẫn tới một loạt tiếng kêu kinh ngạc.

"Đã làm cho mọi người lo lắng rồi." Nó yếu ớt mở miệng, dù là nó hay tất cả mọi người đều biết, thời gian sắp hết rồi.

Nhị Mãnh cõng nó đi dạo trong thôn, đi hết đường này tới đường khác. Tộc trưởng có nuôi một con chó vàng, cái đuôi của nó đã bị trụi lông, cũng chạy theo phía sau.

Con đường quen thuộc, người cũng vậy, loại cảm giác này khiến cho Thạch Hạo rất mê mang, cũng rất lưu luyến, dường như đã trở lại ngày xưa.

Lúc nó còn nhỏ bị mọi người gọi là Nhóc tỳ, lúc nào cũng chạy theo sau mông một đám con nít lớn hơn, còn rất thích bức đuôi Đại Hoàng, dáng vẻ rất ngây thơ.

Cuối cùng, mọi người đi tới đầu thôn, Thạch Hạo ngồi ở đây nhìn tộc trưởng trong sân cầm bình sành nhỏ, nó nở nụ cười.

Những người khác cũng đều hiểu ý mỉm cười theo, nhớ lại hình dáng khi đó của nó, sáng sớm mỗi ngày đều lén lút ở trong sân nấu sữa thú, không muốn cho người khác nhìn thấy.

Vì chuyện này mà nhiều người từng trêu chọc nó, nhưng nó cũng không quan tâm, vẫn như cũ lén lút nấu uống, lần nào cũng làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn bẩn thỉu dính đầy tro bụi.

"Tiếc là Liễu Thần đã đi." Thạch Hạo than nhẹ, nó còn muốn đi thượng giới, còn muốn cùng những sơ đại, thiên kiêu tranh phong, cũng còn muốn đi vào khu vực thần bí kia để tìm Liễu Thần, cuối cùng cũng không có cơ hội.

Mọi người trầm mặc, nếu như Liễu Thần còn ở lại, thì mọi thứ đều có thể thay đổi, làm sao phải tới bước này chứ.

Nhìn linh dược trong thôn, Ngân Đào thụ còn có Bát Trân Kê các loại, tất cả mọi người đều xúc động, khi đó Thạch Hạo vẫn còn rất nhỏ đã liên tục mang về thôn rất nhiều thứ tốt, nó giống như một người lớn chăm lo cho gia đình vậy.

Tuổi nó không lớn thế nhưng đã làm cho Thạch thôn thay đổi rất nhiều.

"Tiểu Hạo thúc, thúc nhất định có thể sống tiếp, không có việc gì đâu!" Một đứa bé lôi kéo chéo áo của nó ngửa mặt lên nói, nước mắt lưng tròng.

Với bọn trẻ mà nói, Thạch Hạo là người thúc thúc tốt nhất, mỗi lần trở về đều dẫn bọn nó chạy đi chơi khắp Đại Hoang, có khi thì lấy tổ hung cầm, có khi thì đi bắt mãnh thú, tất cả đều thõa mãn nguyện vọng của bọn nó.

Ở trong lòng bọn trẻ, Thạch Hạo là mạnh nhất, không có gì mà không làm được, thế nhưng hôm nay lại phải chết làm cho mỗi một đứa bé đều phải khóc thương.

Thạch Hạo xoa đầu từng đứa bé, nhìn chúng nó như thấy được hình ảnh của mình ngày hôm qua, nó nở nụ cười nhưng không nói gì.

Nguyệt Thiền còn chưa rời khỏi Thạch thôn mà đang đứng ở đằng xa, tâm trạng rất phức tạp, nàng hiểu được tất cả mọi việc, nhưng chỉ thở dài một tiếng.

Vì chuyện này, người mẹ chồng độc ác kia từng hỏi nàng có biện pháp gì hay không, muốn nàng giúp đỡ.

Có thể thấy, nàng nếu có giúp đỡ cũng vô dụng, phương pháp tu hành

chủ thân và thứ thân cần tốn thời gian quá lâu, mà Thạch Hạo căn bản không đợi được, không có nhiều thời gian như vậy.

" Chiêm chiếp. . ." Đại Bằng, Tiểu Thanh, Tử Vân đi lên phía trước, liên tục lấy đầu cọ cọ thân thể Thạch Hạo, trong mắt bọn chúng còn có nước mắt, chúng nó đều biết hết mọi chuyện, trong lòng tràn ngập không muốn.

" Các ngươi sau này phải bảo vệ Thạch thôn cho tốt, không được bay đi quá xa nha." Thạch Hạo dặn dò chúng nó.

Ba con hung cầm gật đầu thật mạnh, trong mắt tràn đầy nước mắt.

Cách đó không xa một con độc giác thú cũng chạy tới, nó chính là Tiểu Bạch, có dấu hiệu tiến hóa thành thiên mã, trên lưng nó có hai cánh, toàn thân trắng như tuyết đang xoay quanh Thạch Hạo không ngừng hí vang.

Mặt trời màu đỏ chót đang lặn dần về tây, ánh chiều tà đỏ như máu, lộ ra chút vẻ thê lương mà tươi đẹp, khiến cho nữa bầu trời toàn là màu máu.

Nhìn dư huy* của mặt trời lặn, nhìn thôn xóm quen thuộc, lại nhìn mọi người trước mắt, Thạch Hạo đưa tay ra như đang cố gắng bắt lấy cái gì đó, muốn kêu lên lời nói sau cùng, nhưng lại không có chút sức lực.

(*) Dư huy: ánh chiều tà

Hai mắt nó thất thần, cái gì cũng không thể thấy được, nó cố dùng chút sức lực sau cùng, đưa tay ra như muốn nói vĩnh biệt với mọi người.

"Hài tử!"

Mọi người kêu lớn, tất cả đều đưa tay ra để bắt lấy nó.

Dưới ánh chiều tà đỏ bừng bừng, ngọn lửa sinh mệnh của Thạch Hạo tắt ngúm, tiếng hơi thở biến mất???, nó nhắm hai mắt lại, với một chút buồn bã, tắt thở.

"Hài tử!"

Mọi người hô to cực kì bi thương, đã nghĩ hết tất cả biện pháp mà vẫn không thể cứu được nó.

Tiếng khóc, tiếng la, tiếng thì thào hòa vào một chỗ.

Đêm nay, toàn bộ Thạch thôn ngập tràn trong bầu không khí đau thương, tiếng khóc không dứt, cuối cùng vẫn là vô lực xoay chuyển trời đất.

Ngày hôm sau, ánh bình minh vẫn sáng lạn như trước, nhưng Thạch Hạo đã đi rồi, mọi người để nó vào trong quan tài, rồi đưa tới ngọn núi thấp kia dựa theo di nguyện của nó, mai táng nó ở đây.

Gần Thạch thôn, xuất hiện một ngôi mộ đất.

Chôn ở đây, nó có thể nhìn thấy Thạch thôn, nhìn thấy mọi người trong thôn, cùng sinh hoạt với mọi người.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 603: Sau Khi Chết

Dịch: Độc Nhân

Biên dịch: ronkute

Bên ngôi mộ đất trên ngọn núi thấp, bọn nhỏ đang khóc lóc la hét um sùm, rải đầy hoa dại trắng tinh theo gió bay lên, rất chói mắt giống như nước mắt đang bay vậy.

Người trong thôn đều đến đây hết, đứng ở trước ngôi mộ, cứ tử biệt như vầy, sẽ không còn được gặp lại nó nữa, nghĩ đến Nhóc tỳ tập tễnh bước đi, nghĩ đến thiếu niên lạc quan vui tươi, cặp mắt ai cũng đều nhòe đi.

Tiếng khóc lớn vang lên, tan nát cõi lòng, làm giật mình rất nhiều chim chóc.

"Hài tử, con sao lại ra đi như thế chứ." Tộc trưởng Thạch Vân Phong lão lệ tuôn rơi, Thạch Hạo là do một tay lão nuôi lớn, hôm nay lại phải chịu cảnh người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh.

Tất cả mọi người đang khóc, vì Thạch Hạo mà thương cảm, khi còn bé nó không cha không mẹ, là một đứa trẻ mồ côi, tuy có người trong thôn chăm sóc nhưng nó vẫn có chút lẻ loi.

Khi đó nó vô cùng thích uống sữa thú, có lẽ là do thiếu hụt cảm giác an toan toàn, thiếu hụt sự ấm áp cùng thân tình của ba mẹ.

Về sau, nó một mình đi ra Đại Hoang và quật khởi khắp thế gian, đến cùng đã trải qua những gì, gặp bao nhiêu nguy hiểm tới tính mạng, mọi người cũng không biết, nhưng cũng biết chính xác nhiều điều, một mình nó ở bên ngoài sống không dễ dàng gì.

Cuối cùng nó trở thành Nhân hoàng, là một trong số ít những người có quyền lực cao nhất trên đời, làm cho thôn nhân rất khó tin là thật.

" Hài tử, trên đường đi, con không ngừng chiến đấu, đã không dễ dàng và cuối cùng chỉ dựa vào chính mình một ngày quân lâm thiên hạ, rồi lại đi đến cuối đời."

Người trong thôn khóc lóc thảm thiết, than cho số phận đứa trẻ đầy ngang trái, Thạch Hạo một đường xông tới, dựa vào chính mình quật khởi, kết cục lại phải chết đi, đúng là anh tài đoản mệnh.

Cao tầng Thạch Quốc khi nhận được tin tức, mấy vị lão Vương run rẩy, trong lòng rất đau thương, hoàng cung từ trên xuống dưới chấn động mạnh, một mảnh đồ trắng, tiếng khóc vang lên khắp nơi.

" Cái gì, Thạch Hoàng qua đời?"

Tin tức vừa truyền ra bên ngoài, làm khắp nơi chấn động.

Tuy rằng đã sớm biết biết kết quả này nhưng khi được chứng thực, vẫn gợn nên sóng lớn ngập trời, thế gian kinh hãi.

Tiểu Thạch thực sự đã chết, không hề có kì tích phát sinh, quỹ tích sinh mệnh lu mờ rồi sâu đó cắt đứt, đi đến phần cuối cuộc đời.

" Đáng tiếc, thật đáng tiếc!"

Thạch Hạo chết đi vô cùng đáng tiếc, tuổi tác không lớn đã tuyệt đỉnh Hoang Vực, nếu cho nó thêm thời gian, không ai có thể nói trước nó đi tới bao xa.

"Trời ghét anh tài mà, chết đi như thế không chỉ có Thạch Quốc tổn thất mà cả hạ giới cũng thiệt hại nặng nề, nếu không hắn nhất định sẽ ghi dấu ấn cực kỳ dày đặc trên thế gian này."

" Đáng tiếc, một câu chuyên thần thoại từ đó lu mờ, đúng ra hắn phải

xông lên chín tầng trời."

Tin tức truyền đi các nơi như là một cơn lốc xoáy, rất nhanh thiên hạ đều biết, dẫn đến một cơn chấn động mạnh.

Không thể nghi ngờ, cái chết của tiểu Thạch không thể nào yên ả được, nó dẫn đến một hồi sóng to gió lớn, các nơi đều đang nghị luận, gây ra ảnh hưởng cực lớn.

Thạch Quốc trưng bày một cái quan tài, cho phép mọi người đến cúng tế, các đại giáo đều đi đến bày tỏ lòng thành, đến không biết bao nhiêu người.

" Thạch Hoàng một đời anh kiệt, tuổi tác còn nhỏ đã có thể khai chiến với các Thần..." Một ít giáo chủ cảm thán.

"Không đợi được ngươi tiến vào thượng giới nữa rồi, không thể nhìn thấy ngươi cùng các sơ đại tranh phong, hào quang liền lu mờ ở hạ giới, thật sự đáng tiếc mà." Có kỳ tài và quý nữ ở thượng giới đến cúng viếng.

" Hỏa Hoàng giá lâm!" Có người hô to.

" Mộc Hoàng giá lâm!" Lại có người truyền tin.

. . .

Điều này thật làm người khác giật mình, nên biết Hoàng của một nước sẽ không dễ dàng gì đặt chân đến thủ đô nước khác, mà tang lễ hôm nay lại có nhân vật như thế xuất hiện, hơn nữa không chỉ một người.

Phía sau lại có người đến, mọi người phát hiện, một số thế lực đứng đầu siêu cấp lớn bên trong tám vực cũng đều đến rồi.

" Thanh Giao tôn giả đến!"

" Hải tộc Ngân Hoàng giá lâm!"

" Thanh Đằng tôn giả đến!"

. . .

Mọi người nghiêm nghị cùng kinh hãi, tuy rằng đã xảy ra vài lần đại kiếp nạn, nhưng trong trời đất này quả nhiên vẫn còn một số cường giả trốn thoát đều đã đến, một ngày này lại lần lượt có hơn mười vị tôn giả xuất hiện, đều đến từ các đại vực khác nhau.

" Tiểu hữu kinh diễm như thế, nhưng lại ra đi sớm như vậy, khiến người khác không khỏi thở dài, đáng tiếc a, ta còn muốn nhìn thấy ngươi có thể đi tới đâu mà." Một vị lão giả đi tới Thạch Đô nói.

Tiêu Thiên, Cửu Đầu Sư Tử, Hạ U Vũ mấy người giật mình, đều nhận ra lão, đây là lão giả kia của Nam Vẫn Thần Sơn, một người đã từng là "Thần", lấy Nam Vẫn làm tên, hiện tại đã rơi khỏi Thần cảnh.

Ngày hôm nay tới rất nhiều người, toàn là cao thủ, khiến cho mọi người rất kinh ngạc.

Sinh linh tới tuy nhiều nhưng không ai gây rối, không nói những người tới cúng điếu, chỉ riêng mấy vị đại Tôn giả của Thạch Quốc, đã không ai dám làm bậy rồi.

Mọi người run sợ rồi, trong lúc nhất thời, sức mạnh của Thạch Quốc đã đủ để nhìn xuống một vực, ngạo thị thiên hạ, hiện nay một đạo thống có một vị Tôn Giả đã khó lường lắm rồi!

Trên thực tế, phần lớn mọi người rất tôn kính tiểu Thạch, nên sẽ không gây sự, một số thế lực khác đều bị làm cho kinh sợ.???

Khi quốc tang của Thạch Đô kết thúc, mọi việc dần yên tĩnh lại, đã là rất nhiều ngày sau đó, nhưng các nơi vẫn như cũ có người đàm luận, vì Thạch Hạo chết sớm mà tiếc nuối.

Tại thượng giới, linh khí nồng đậm, trong một mảnh Thần viên có thảm

thực vật xanh um, Ma Quỳ màu đen phát ra ô quang, không chỉ là một hai bụi, mà là một mảng lớn.

"Sinh linh vượt giới đều chết hết cả rồi?"

Cách đó không xa trên một ngọn núi cao, bên trong cung điện to lớn hùng vĩ truyền ra thanh âm đó, chấn động đến mảnh Thần viên đều ù ù lay động, sương mù nhiều màu dày đặc cuồn cuộn không dứt.

Ở một nơi khác trên thượng giới, tử khí* bừng bừng, sương đen dày đặc bao phủ khắp nơi, trong Minh Thổ truyền ra thanh âm u u, phát ra hai chữ: "Phế vật!"

(*) Tử ở đây là chết

Sau đó nơi này chợt bùng lên chấn động kịch liệt, giống như có một con vật khổng lồ đang xoay mình, Minh Thổ đã phải trả cái giá cực lớn, tổn thất bảo cốt cùng da của Hư Không Thần Thú, vậy mà lại trở thành công cốc.

Trong một quốc gia tường hòa, tiên vụ ngập tràn, thiên cung thành mảng, có cường giả lời nói phát ra ý lạnh, tọa trấn tại bên trong trung ương Thần cung, nói: "Thiên Quốc ta bao nhiêu năm chưa từng thất bại rồi?"

Thư viện Tạo Hóa, đất đai cực kỳ rộng lớn, ở đây địa linh nhân kiệt, có rất nhiều cường giả trẻ tuổi học ở trường này.

"Có chuyện lớn rồi, tin tức gây sốc đê, Minh Thổ, Ma Quỳ Viên, Thiên Quốc các nơi cùng nhau hợp tác, mưu đồ hạ giới, kết quả toàn bộ sinh linh đi xuống đều lụm hết."

"Nghe nói là do một thiếu niên gây ra, chém hết toàn bộ nhân mã của họ."

"Những thế lực này sao mà cùi quá vại, đây là một loại sỉ nhục đó nha. Có điều đó là một thiếu niên như thế nào thế? Đã vậy còn quá lợi hại, chém chết hết một đám sinh linh đã nhen nhóm Thần Hỏa, quả không đơn giản."

Học viện Sinh Mệnh, vài cô gái như nữ thần Sinh Mệnh lúc đầu còn nói cười hì hì, sau đó vẻ mặt tỏ ra nghiêm túc, cũng bắt đầu thảo luận chuyện này.

"Thực sự là làm kẻ khác kinh ngạc mà, người thiếu niên kia mới có mười lăm mười sáu tuổi, lại có thể mạnh như vậy, một mình chém giết sáu bảy vị ngụy Thần, thật lợi hại."

"Đáng tiếc, hiện tại không cách nào hạ giới, bằng không đưa hắn lên đây, gia nhập học viện Sinh Mệnh của chúng ta, chẳng phải là rất tốt sao."

"Nếu làm như vậy, mấy thế lực lớn kia nhất định sẽ ôm hận, có lẽ sẽ âm thầm ra tay."

"Làm cái gì phải sợ bọn họ, nơi đây là thượng giới, cũng không do mấy nhà kia quyết định, cường giả mọc lên như rừng, bọn chúng không dám hành động mù quáng đâu."

Thần viện Cửu Tiêu tọa lạc trên trời cao, to lớn vô cùng, cũng đang có rất nhiều người tuổi trẻ đang bàn về chuyện này.

"Tin tức mới nhất, người thiếu niên kia đã chết trận rồi, có phần đáng tiếc a, mặc dù hắn mượn ngoại lực, nhưng mà có thể có loại thủ đoạn này cũng rất kinh người rồi."

"Thượng giới hiện nay sơ đại quật khởi, thiên kiêu xuất hiện lớp lớp, nếu hắn có đi lên đây, chắc chắn sẽ không đơn giản, sẽ nỡ rộ hào quang, chết vậy là quá sớm rồi đó."

"Muốn khai thông con đường xuống hạ giới ngày càng khó, ta cảm thấy hai giới bây giờ đã hoàn toàn cắt đứt rồi."

. . .

Trận chiến dưới hạ giới, ảnh hưởng rất sâu sắc, ngay cả một số thư viện ở thượng giới, cổ giáo đều biết hết cả rồi, trong một phạm vi nhỏ đã gợi ra

chuyện cho một số người bàn luận.

Trên thực tế, muốn khai thông hai giới càng thêm khó khăn, muốn xuống dưới căn bản là không thể nào làm được rồi, mà người hạ giới muốn đi lên, phải đi bằng cổ lộ, hoặc có bí pháp nào đó, có điều độ khó sẽ tăng lên gấp bội!

Hạ giới, cũng có người đang bàn tán.

"Chúng ta cần phải trở về rồi, cuối cùng vẫn không tìm được cái đại tạo hóa nào cả."

"Đúng là nên về thôi, bằng không thiên lộ sẽ hoàn toàn cắt đứt, sẽ không có cơ hội trở về nữa."

Những kỳ tài, quý nữ của thượng giới đang bàn bạc, chuẩn bị lên đường.

Chiến thiên ý làm ảnh hưởng quá sâu sắc, khiến phép tắc thiên đạo càng thêm nghiêm khắc, đã chặt đứt mọi liên hệ của hai giới, giờ muốn từ dưới đi lên cũng rất khó khăn.

Trước kia, việc này đều được cho phép, chỉ cần đi bằng mấy cái thiên lộ kia là có thể lên được thượng giới.

Còn như từ trên thượng giới đi xuống, từ xưa tới nay đều bị hạn chế, mà nay lại càng không thể, con đường đã bị cắt đứt hoàn toàn.

"Ta nghe được một bí mật, Thạch Hạo đã tặng cốt cho người khác, cũng không phải đã biến mất cùng hắn." Một vị quý nữ nói nhỏ.

"Cái gì?" Những người khác đều khiếp sợ.

Tin tức này mặc dù được cố gắng giữ bí mật, nhưng sau một khoảng thời gian vẫn bị rò rỉ ra ngoài, được lưu truyền trong một phạm vi nhỏ, khiến không ít người kinh sợ.

"Là Tần Hạo của Bất Lão sơn.. .hắn thành công có được Chí Tôn cốt?"

Bích Cổ hết sức kinh hãi.

"Đúng vậy, vô cùng thành công, không có xảy ra sự cố nào, hắn hiện tại huyết khí đầy đủ, khí lực mạnh đến đáng sợ!" Hồng Hoàng vô cùng khẳng định đáp.

"Quá kinh người mà, đây chỉ là chuyện đã xảy ra ba tháng trước, bây giờ mới truyền tới thôi." Thủy Nguyệt nói nhỏ.

"Trong người một người có tới hai khối bảo cốt vô thượng, đây là muốn nghịch thiên sao?!" Tuyên Minh vừa sợ vừa tiếc, có chút khó có thể tin được.

"Lại có thể có hai khối chân cốt, đến cùng sẽ mạnh đến mức nào đây, dù cho ở thượng giới cũng vô địch trong cùng thế hệ rồi, hẳn là có thể đứng vào top mười!" Lam Vũ cũng dịu dàng thở dài nói.

Mọi người gật đầu, đời này ở thượng giới đúng là có vài nhân vật nghịch thiên, họ đạt được vận may khó có thể tưởng tượng được, ví như vị kia của Tiên điện, với thiên tài cùng lứa mà nói, là một ngọn núi lớn không thể vượt qua.

Bên cạnh đó, tục truyền thượng giới còn ẩn giấu vài kỳ tài thần bí, so với vị kia của Tiên Điện chỉ có hơn chứ không kém, không cách nào tưởng tượng được, họ mạnh đến đáng sợ.

Chủ yếu nhất là thượng giới quá rộng lớn, không ai biết còn chôn giấu bao nhiêu người!

"Ta vốn là xem trọng Thạch Hạo, bây giờ xem ra em trai của hắn còn mạnh hơn nữa, một thân có hai khối Chí Tôn cốt, tương lai khó mà nói trước!"

Mọi người tiếp tục thảo luận.

"Đi gặp hắn một lần, biết đâu có thể kết giao trở về thượng giới, theo ta dự đoán, họ cũng sẽ không ở lại đây lâu, vì thiên lộ sắp đứt rồi."

"Đi!"

Tần Hạo nối xương thành công, được truyền đi trong phạm vi nhỏ, làm rung động khắp nơi, khiến cho người ta sợ hãi, đây sẽ là nhân vật cường đại cỡ nào, tương lai thực sự phải nghịch thiên đây.

Kỳ tài cùng quý nữ của thượng giới tất cả cùng đi bái phỏng Bất Lão Sơn, đôi bên trò chuyện với nhau thật thật vui vẻ, đã gián tiếp chứng minh tính chân thực của tin tức này, dẫn đến náo động không nhỏ.

"Hoàng cung của chúng ta quá hoang vắng, vốn là những người đó đã từng tới để lôi kéo Thạch Hoàng." Minh Vương nói khẽ, kể từ lúc Thạch Hạo nằm xuống, đám quý nữ cùng kỳ tài kia chỉ ghé qua một lần, rồi không thấy xuất hiện nữa.

"Cái này cũng bình thường thôi, bệ hạ đã nằm xuống, Tần Hạo nhất định sẽ quật khởi, có tới hai khối Chí Tôn cốt, cho dù ở thượng giới cũng có thể bễ nghễ một phương rồi, nên rất có giá trị để lôi kéo." Bằng Cửu thở dài nói.

Thạch thôn, thôn nhân vẫn như trước phải sinh hoạt, chẳng qua khi nghĩ tới Thạch Hạo họ liền hết sức thương cảm.

Đã qua hơn ba tháng, ngôi mộ đất của Thạch Hạo ở phụ cận, thảm thực vật đã lớn lên rất nhiều, ngay mấy ngày trước, thôn nhân từng đến đây đốt rất nhiều giấy tiền vàng bạc, vì cũng đã đến lễ một trăm ngày rồi.

"Linh khí ở ngọn núi thấp này nhiều hơn thì phải, hay là do việc chôn tiểu Hạo ở đây?" Thạch Lâm Hổ có chút không thể xác định được.

"Thật sự rất hi vọng đứa nhỏ này sẽ sống lại." Thạch Phi Giao thở dài, cảm thấy rất đau đớn.

Mấy ngày này, thôn nhân thỉnh thoảng có đến đây. Cuối cùng, bọn họ lắc đầu, đi xuống.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 604: Sinh Cơ Bất Tuyệt

Dịch: Độc Nhân

Biên dịch: ronkute

"Tiểu Hạo, ta rất muốn ngươi sống lại!" Đại Tráng, Nhị Mãnh cùng mọi người tới, mang theo vài vò rượu, ngồi ở đây uống một chén sẽ hướng về phía trước ngôi mộ rưới một chén.

Bọn họ lớn hơn Thạch Hạo vài tuổi, nhưng khi còn bé, thể chất của Thạch Hạo đã rất mạnh mẽ, lúc đầu còn chạy sau mông chúng nó, về sau lại vượt qua bọn họ.

"Thật khó tin ngươi vậy mà rời đi, làm sao sẽ chết được chứ." Nhị Mãnh ánh mắt đỏ lên.

Bì Hầu, Hổ Tử, Tị Thế Oa cũng đều rất buồn, không ngừng rót rượu, một chén lại một chén uống xong rồi rưới trên mặt đất, vậy mà đã hơn ba tháng, bọn họ cách mỗi vài ngày lại tới đây một lần, uống rượu như vậy, phảng phất như có thể trông thấy Thạch Hạo.

Không nói tình cảm chân thành khi cùng nhau lớn lên thuở nhỏ, chỉ cần nghĩ đến Thạch Hạo vì Thạch thôn làm nhiều việc như vậy cũng đủ để cho họ khó quên rồi, trong lòng cảm thấy rất buồn.

"Thật là bất công mà, tiểu Hạo cô đơn nằm ở chỗ này, còn tên kia lại được xưng là cái thế kỳ tài, nói cái gì mà sắp sửa sẽ vô địch trên trời dưới đất, cái đó vốn là của tiểu Hạo ta mà." Bì Hầu nói.

Bọn họ dù đang ở Thạch thôn nhưng với những chuyện xảy ra ở bên ngoài đều biết đôi chút, bởi vì nơi này cùng Thạch Quốc hoàng cung vẫn có

qua lại, tin tức không bị bế tắt.

Vì Thanh Phong thừa kế ngôi vị hoàng đế Thạch Quốc nên lúc nào cũng qua lại giữa hai nơi.

"Các ngươi nói coi, trên đời này rốt cuộc có cỏ Hoàn Hồn hay không he, nếu có thể tìm được một gốc thì thật tốt rồi, ta rất muốn tiểu Hạo sống lại." Đại Tráng trầm muộn nói.

"Ta vẫn cảm thấy nó không có rời đi, dường như vẫn còn bên cạnh ta." Tị Thế Oa nói, hắn là đứa bạn duy nhất nhỏ hơn Thạch Hạo vài tháng tuổi, lúc này cũng đã thành hôn.

Cuối cùng bọn họ dìu nhau trở về, mình đầy mùi rượu cùng nhau xuống núi, đi về phía Thạch thôn.

Trải qua mấy ngày này, nếu nói ai là người đau lòng nhất thì đó chắc chắn là tộc trưởng Thạch Vân Phong rồi, bởi vì Thạch Hạo là do chính tay lão nuôi lớn, tình cảm như ông cháu ruột.

Lão thực sự rất khó chấp nhận, không cách nào tiếp nhận kết quả này, qua ba tháng ngắn ngủi lão như già thêm mười tuổi, tóc đã bạc trắng, dáng vẻ càng già nua sâu lắng.

Lão nhân thường ngồi một mình ở đầu thôn liền mấy ngày, thôn nhân chào hỏi lão cũng không để ý tới, mọi người thấy thế đều rất đau lòng.

" Hài tử, lúc trước con được đưa tới đây, chỉ có cao ngang đầu gối của ta, suy yếu đến nỗi lúc nào cũng có thể chết đi." Lão tộc trưởng thì thào, lão nhìn trong sân giống như còn có thể nghe được tiếng khóc hư nhược của đứa trẻ kia vậy.

" Sau này cuối cùng con vẫn còn sống, ông cháu ta ở chung một chỗ, sống nương tựa lẫn nhau, thực sự tràn đầy niềm vui." Lão than nhẹ, trong đôi mắt có lão lệ đang rơi xuống, trong chớp mắt lão thấy được một đôi mắt to chớp chớp, bước đi tập tễnh của tiểu tử kia đang níu đuôi con chó Đại

Hoàng, trong miệng phát ra âm thanh non nớt.

" Tộc trưởng mau đi ăn cơm đi thôi, không nên bỏ bữa." Thôn nhân đến khuyên bảo, trên thực tế, mỗi người đều không dễ chịu gì.

"Ta ăn không vô." Lão nhân cúi đầu, lấy tay vuốt ve một cái bình gốm nhỏ, đây là đồ vật năm đó Nhóc tỳ dùng mỗi ngày, lén lén lút lút sợ bị người khác phát hiện bản thân mình đang nấu sữa thú uống.

Đương nhiên, mọi người làm sao không biết được chứ, những sữa thú này đều do các thúc bá đưa tới mà.

" Tộc trưởng gia gia, đại sơn bên ngoài có cái gì thế ạ, con muốn đi nhìn thử một chút, đi ra Đại Hoang." Lúc hơi lớn chút, Thạch Hạo liền bắt đầu muốn đi ra thế giới bên ngoài, muốn đi ra ngoài rèn luyện thực tế.

Những lời này dường như vẫn còn vang vọng bên tay, Thạch Vân Phong lắc đầu tự trách, nói: "Ta thật không nên đáp ứng nó mà, chúng ta cứ như vậy sinh sống ở nơi này, vĩnh viễn không đi ra ngoài thì thật tốt biết bao, như thế sẽ không xảy ra chuyện như vậy."

" Tộc trưởng, chúng con biết người rất khổ sở, nhưng mà nếu người không ăn gì, chúng con cũng sẽ không ăn đâu." Một đám con nít đỏ mắt đi lại, đang rất lo lắng.

" Được rồi, người cần phải sống, ngày tháng trôi qua chúng ta không thể cứ sống mãi trong quá khứ được." Thạch Vân Phong thất hồn lạc phách đứng dậy, rồi nói thế.

Chẳng qua người trong thôn đều biết, lão khó có thể buông bỏ được, trên thực tế mỗi người đều khó mà quên được Thạch Hạo, khi nghĩ đến hắn đều có chút chua xót.

Trong thôn có một sân nhỏ, người ở đó cũng cực kỳ bi ai, đó là cha mẹ của Thạch Hạo, họ đã ở Thạch thôn hơn ba tháng nay rồi, mãi đến hai hôm trước mới rời đi, vì Bất Lão Sơn đang có việc gấp, do Thanh Phong báo tin,

mời họ quay về.

Bên ngoài, trong Tần tộc ở Bất Lão Sơn đang bàn luận, muốn cho Tần Hạo mau chóng đi lên thượng giới, nếu không thiên lộ có thể sẽ bị cắt đứt, vĩnh viễn mất đi cơ hội.

" Ta không đi đâu." Tần Di Ninh lắc đầu, rất là đau khổ, muốn ở lại Thạch thôn, không rời đi hạ giới nữa.

Thạch Tử Lăng nghe vậy, nhất thời ánh mắt nổ bắn ra thần mang, nói: "Ta muốn đi!"

Trong lòng hắn sớm đã nhen nhóm một ngọn lửađang bùng cháy, sôi trào hơn ba tháng qua, hắn phải đi thượng giới, sẽ có một ngày tiêu diệt hết những truyền thừa kia, đòi một câu trả lời hợp lý.

Để báo thù, hắn phải tiến vào thượng giới, cho dù lúc này rất không muốn đi, tràn đầy tiếc nuối, cũng phải rời đi.

"Được, ngươi cứ lên đi, ta sẽ ở lại Thạch thôn." Tần Di Ninh sâu kín thở dài.

"Mẹ, cùng đi với nhau đi, ca ca cũng hy vọng mẹ sống hạnh phúc mà, không muốn mẹ thương tâm đâu." Tần Hạo khuyên nhủ.

Tần Di Ninh lắc đầu, trong lòng nàng giờ rất bi thương.

Cuối cùng, Thạch Tử Lăng trở lại Thạch thôn, đứng trước một ngôi mộ ròng rã suốt một đêm, rồi sau đó dứt khoát rời đi, trên lưng đeo hoàng kim chiến mâu, muốn đi thượng giới.

" Từ nay về sau ta sẽ miệt mài khổ tu, không sống uổng phí nữa, sự cương quyết của ta, sự sắc bén của ta, chủ định của ta, hãy thiêu đốt hết đi!" Hắn bi thương gầm nhẹ.

Thạch Tử Lăng, Tần Hạo rời đi, theo một cái thiên lộ thần bí, từ đây

biến mất khỏi giới này.

Sau đó không lâu, đám kỳ tài, quý nữ của thượng giới cũng đều lần lượt rời khỏi, hoàn toàn quay lại thượng giới, đồng thời tin tức này cũng đã được chứng thực.

Điều này làm cho trưởng bối của bọn họ rất kinh ngạc, cùng bọn họ đàm luận.???

" Nói như vậy, tên Tiểu Thạch kia rất lợi hại, nếu như tiến vào thượng giới cũng sẽ hào quang vạn trượng, sớm muộn gì cũng có thể trấn áp một phương?"

"Quả thật rất lợi, nhưng mà nay đệ đệ hắn lợi hại hơn nhiều."

. . .

" Ngươi nói là Tiểu Thạch kia từng chiến bại qua truyền thuyết bất bại Trùng Đồng giả?"

"Đúng!"

" Trùng Đồng giả ở thượng giới ta cũng mệnh danh là tuyệt diễm, có tư thế vô địch, mà gần đây thượng giới ta cũng xuất hiện một cường giả mười tám mười chín tuổi, ở Thiên Vẫn châu một đường quét ngang, được xưng là không đối thủ trong cùng thế hệ, sau cùng tiến vào thư viện Thiên Vẫn, cùng một vị sơ đại trong đó quyết chiến, hình như thắng, sau đó cũng gia nhập thư viện Thiên Vẫn."

Thời gian vội vã trôi qua, Thạch Hạo chết đi đã hơn nửa năm rồi, trong lúc này, bất kể là Tây Phương giáo hay Bất Lão sơn các nơi, cũng đang cố gắng liên hệ với thượng giới.

Theo thời gian trôi qua, hai giới càng khó mà câu thông với nhau, gần như đã cắt đứt qua lại rồi.

Tần tộc vài lần thúc giục, xin Thạch Quốc chuyển lời dùm cho Tần Di Ninh, kêu nàng đi thượng giới, bằng không thì sẽ bỏ qua cơ hội cuối cùng, nhưng đều bị Tần Di Ninh từ chối.

"Mấy cọng cỏ này làm sao mà càng diệt càng nhiều vậy nè." Nhị Mãnh nói.

Trên ngọn núi thấp, mọc đầy một loại cỏ quái lạ, sinh mệnh lực rất mạnh, rễ cây thô to căn bản không thể nào trừ hết được, sau một đoạn thời gian đều mọc ra vây quanh ngôi mộ.

Hơn nữa chỗ này linh khí càng nồng nặc thêm.

Người trong thôn suy đoán, Thạch Hạo khi còn sống từng ăn rất nhiều thiên tài địa bảo, còn có đủ loại bảo dược, thần tửu các thứ, ẩn chứa trong đó lượng lớn tinh hoa, vì vậy sau khi chết đi làm cho nơi đây thay đổi sinh ra nhiều linh khí.

" Cỏ này thật quái lạ, chưa từng gặp qua trong Đại Hoang không biết làm sao mọc ở đây được nhỉ?" Bì Hầu nghi hoặc, bởi sau khi hạ táng Thạch Hạo ở đây mới xuất hiện loại cỏ này.

" Đáng tiếc đều không phải cỏ Hoàn Hồn mà." Đại Tráng thở dài nói.

Lại trôi qua mấy tháng, lúc này Thạch Hạo chết đã gần một năm rồi, Bất Lão Sơn lại lần nữa cho người chuyển lời, mời Tần Di Ninh trở về, lần này có liên quan tới Thạch Tử Lăng và con trai thứ.

Tần Di Ninh phải đi, mang theo thương cảm đứng ở trước mộ phần bằng đất nói lời từ giả, khóc suốt một đêm.

Tần tộc đưa tới tin tức nói Thạch Tử Lăng ở thượng giới bị thương rất nghiêm trọng, mà Tần Hạo cũng xảy ra chút vấn đề, muốn nàng mau đi lên.

" Tử Lăng bị thương, điều này nếu để cho Hạo nhi nằm dưới lòng đất biết nó sẽ lo lắng lắm, ngươi đi đi." Lão tộc trưởng Thạch Vân Phong an ủi.

" Ta sẽ đưa tin tức chính xác về phụ thân nó về, để cho Hạo nhi an tâm." Tần Di Ninh khóc ròng nói.

Nàng rất đau đớn thương cảm, hạ giới để lại cho nàng quá nhiều tiếc nuối. Hôm đó nàng từ một cái cổ lộ ở Bất Lão Sơn rời đi, tiến nhập thượng giới.

Mấy ngày sau, thượng giới Bất Lão Sơn tốn một cái giá rất lớn để thỏa mãn mong muốn của nàng cùng hạ giới câu thông, truyền tin tức xuống.

"Tử Lăng thúc không việc gì, đã sớm một mình đi tu hành, chẳng qua người của thượng giới hy vọng thánh nữ của bọn họ trở về, cho nên mới nói quá mọi chuyện."

Ở trước mộ phần của Thạch Hạo, Đại Tráng nói.

" Tần Hạo ở thượng giới rực rỡ hào quang, tin tức hắn có hai khối Chí Tôn cốt cũng không có giấu đi, rất nhiều người đều biết, kết quả diễn ra một trận đánh kinh thế!"

Nhị Mãnh nói, đây đều là tin tức truyền đến từ Bất Lão Sơn.

Nghe nói khi áp chế ở cùng một cảnh giới, Tần Hạo liên tục đánh bại năm đại thiên kiêu, nghênh chiến thiên tài của mấy châu, một trận đánh kinh động cả thượng giới, dẫn đến một cơn sóng lớn.

Vì thế, Bất Lão Thiên Tôn đã tự mình xuất động một đạo linh thân, thủ hộ ở bên người hắn phòng ngừa bị người ám toán.

Cái tên Tần Hạo làm chấn động một phương, khu vực phía nam có nhiều đạo thống cổ xưa đều đã biết, một số đại giáo đã động tâm tư, hy vọng có thể thông gia cùng Bất Lão Sơn, nguyện ý gả thiên chi kiêu nữ trong tộc mình cho hắn.

Còn nghe nói, Tần Hạo đang khổ tu, hy vọng có thể nhanh chóng quật khởi, tham dự vào một trận thịnh hội ở thượng giới sắp tới, nghe đâu trận

thịnh hội này đều là người trẻ tuổi mạnh nhất một châu tham gia, có rất nhiều châu lớn tham dự, tiến hành đấu võ, đều là chí tôn trẻ tuổi tham chiến, một số người khi chiến thắng sẽ được đi vào một bí thổ, có thể sẽ đạt được vận may khó mà tưởng tượng được.

" Đáng tiếc, tiểu Hạo ngươi đúng ra cũng phải tiến vào thượng giới, tỏa sáng tài năng, thế nhưng mà nay..." Đám người Bì Hầu mất mác.

Chớp mắt đã qua một năm, người Thạch thôn càng phát hiện có điều bất thường, ngọn núi thấp này linh khí càng thêm nồng nặc, hơn trước rất nhiều lần.

" Tiểu Hạo thúc, chúng ta lại tới thăm người nè." Một đám nhóc con lên núi, như thường lệ dọn dẹp mộ phần này, thế nhưng cây cỏ nơi này lớn lên quá nhanh nhổ cũng không nổi.

" Ồ, là do con chim tước kia tha hạt giống bỏ ở nơi này, hèn chi mấy cây cỏ lạ này mọc nhiều như vậy!" Một đứa bé kêu lên, chỉ về phía trước.

Đó là một con chim tước năm màu, thấy người không hề sợ hãi, đứng ở trên ngôi mộ đất, ném xuống vài hạt giống, rồi sau đó lười biếng tự mình chải vuốt sợi lông chim tươi đẹp.

" Ô kìa, con chim ăn cắp kia, mày thật xấu nha, từ bé đã bắt nạt Hạo thúc, đến bây giờ cũng như vậy à, còn chạy đến trước mộ phần của người làm càn nữa!"

Một đám nổi lên tính con nít, vọt tới phía trước muốn bắt được nó.

Rõ ràng chỉ là phí công, năm đó Thạch Hạo đuổi từ bé tới lớn cũng không có bắt được một cọng lông của con chim này, thậm chí còn từng bị con chim này chọc cho oa oa khóc lớn.

Đó là một trong số ít chuyện xấu hổ của Thạch Hạo rất không muốn người khác nhắc tới, thậm chí sau khi nó lớn lên, đã có tu vi Liệt Trận Cảnh rồi mà vẫn cố chấp, muốn bắt được con chim xuất quỷ nhập thần này, đáng

tiếc cuối cùng cũng không được toại nguyện, con tặc điểu này hay lắm, mỗi lần đều đã sớm chạy mất rồi.

" Líu lo..."

Ngũ Sắc tước kêu to, chải chuốt hết sợi lông chim xinh đẹp của mình, liền không nhanh không chậm vỗ cánh rời đi, phía sau còn lưu lại một vùng sáng năm màu sặc sỡ, bay về phía sau cây táo già nơi tổ của nó.

"Thật quá đáng ghét mà, chúng ta nhổ cỏ, nó lại tha loại cỏ này lại!"

Một đám trẻ con kêu oa oa lao xuống núi, chạy về thôn đi bắt con chim này, kết quả kinh động cả người lớn.

" Chuyện gì xảy ra?" Lúc người lớn của Thạch thôn biết, đều rất kinh ngạc.

Sau đó mọi người cùng đi tìm Ngũ Sắc Tước đó, kết quả nó vô cùng trơn trượt, đã sớm đi không thấy ảnh.

"Ngũ Sắc Tước nào? Ta vẫn chưa hề thấy qua nó, hình như có điều cổ quái thì phải." Bóng Lông nói, vết thương của nó đã sắp khỏi rồi.

Nó tự nhiên biết, có một con chim như vậy, hồi đó Thạch Hạo còn từng tràn ngập oán niệm mang theo nó cùng đi lấy ổ chim kia, kết quả con tặc điểu kia trực tiếp biến mất, không thấy đâu hết.

Cuối cùng, mọi người lại tới ngọn núi thấp kia, không khỏi cả kinh khi thấy linh khí càng thêm nồng nặc, hơn nữa ngôi mộ đất kia lại có một vầng hào quang phát ra.

" Đây là...xảy ra chuyện gì vậy!?" Lão tộc trưởng kích động nhất, lão cũng là một người tu hành, cảm giác được trong ngôi mộ đất kia có một luồng sinh khí đang thức tỉnh!

Mấy tháng gần đây, những cây cỏ này mọc cực tốt, bây giờ những rễ cây

kia toàn bộ đều phát sáng, giống như râu rồng vậy, hình như còn đang di chuyển.

Loại cỏ này rất đặc biệt có bộ rể đặc biệt thô to, khác hẳn với các loại cỏ khác, ngày hôm nay càng lộ vẻ bất phàm của nó, toả ra quang vụ dày đặc.

" Để cho ta nhìn một chút." Bóng Lông nói, con mắt phát ra thần quang, nhìn chằm chằm nơi này, sau đó nhìn vào chỗ sâu trong tầng đất.

Rất nhanh, nó lấy làm kinh hãi!

Bóng Lông cảm thấy một tia chấn động quỷ dị, bản thân giống như lọt vào luân hồi, đây chính là nó, nếu đổi lại là người khác quá nửa sẽ xảy ra vấn đề.

" Các ngươi không nên làm bậy!" Nó nghiêm túc nhắc nhở, sau đó lấy ra hộp bảo đồng thau của Thạch Hạo, đem viên Trùng Đồng ra xem.

" Đó là..." Nó cảm thấy hết sức kinh hãi, nhờ vào Trùng Đồng quan sát, nó thấy dưới mộ có một tầng ánh sáng, tản mát ra một luồng sức sống, chính là từ cái quan tài kia!

" Luân hồi...Không trải qua sinh tử, lại hiểu ra luân hồi, chẳng lẽ là vì điều này?" Tiểu Hồng cũng tới, tương đối kinh hãi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 605: Cỏ Bất Hủ

Dịch: Độc Nhân

Biên dịch: ronkute

Không trải qua sinh tử, sao hiểu được luân hồi? Mọi người Thạch thôn nghe vậy, ai nấy đều chấn động, nhất là lão tộc trưởng, ông lão há miệng run rẩy, nói không ra lời.

"Ngươi...đang nói gì thế, đó là sự thật sao?" Lồng ngực Thạch Lâm Hổ nhấp nhô, con mắt mở thật to lộ ra vẻ mặt khó tin.

Lời nói của Tiểu Hồng mặc dù ngắn nhưng lại làm chấn động lòng người, khiến mọi người Thạch thôn cảm xúc phập phồng, đều nắm chặt nấm đấm cùng nhìn về phía nó.

"Cũng chỉ là suy đoán của ta thôi." Tiểu Hồng nói, nó đã hồi phục như cũ, hai cánh đã mọc ra, toàn thân đỏ tươi ướt át như được chạm khắc từ hồng ngọc vậy, thân thể chỉ lớn bằng bàn tay nhưng lại rất xinh đẹp.???

Ngôi mộ đất phát sáng từ trong ra ngoài, hết sức nhu hòa, tràn lan một luồng chấn động đặc biệt.

"Ngươi mau tới xem!" Bóng Lông ra hiệu, trong tay nó đang cầm một viên Trùng Đồng phát sáng lấp lánh, chiếu sáng vào trong mộ phần, ánh ra cảnh tượng chân thật bên trong, lớp đất khó mà ngăn cản.

"Ế, đây là cỏ gì vậy nhỉ?" Tiểu Hồng giật mình, nó không cảm giác được gì khác ngoài một luồng sức mạnh luân hồi, cũng chưa từng nghĩ bên trong lòng đất còn có càn khôn, còn có thứ huyền diệu khác. Rễ của mấy cây cỏ này như râu rồng vậy, mà còn rất dài nữa, chúng đang liên tục lan xuống

ngôi mộ, bọc lại quan tài kia, tỏa ánh sáng óng ánh trong suốt.

Loại cây này có rễ trắng noãn như ngọc, thân rễ như một sợi dây thừng đang cuốn lấy gỗ quan tài, trông như một cái kén lớn, vầng sáng từ trong xuyên thấu ra ngoài, tràn ra chấn động thần bí.

"Các người chớ lấy thần thức thăm dò." Tiểu Hồng cảnh cáo.

Bởi vì nó phát hiện thôn nhân đã không nhịn được xúc động muốn lấy thần thức thăm dò lòng đất, bằng tu vi của họ chắc hẳn sẽ xảy ra vấn đề.

Quả nhiên đã nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của Nhị Mãnh, cả người hắn như bị si ngốc, do hắn không nhịn được đã tự ý thăm dò, sau đó người như bị linh hồn xuất khiếu vậy.

"Ngươi làm sao vậy Nhị Mãnh?"

"Yên!" Bóng Lông khẽ quát một tiếng, âm thanh đó như tiếng sấm xuyên qua màng nhĩ khiến thân thể hắn bị chấn đến run rẩy, hai mắt khôi phục hào quang nhưng hắn vẫn lộ vẻ sợ hãi.

"Ta...trong nháy mắt như đang trong luân hồi, nhưng lại giống như đã trải qua trăm nghìn đời vậy đó, rất đáng sợ, ta...hiện tại lại quên mất rồi!" Nhị Mãnh như đang nối mớ, cuối cùng giật mình tỉnh giấc ôm lấy đầu mình, thân thể run rẩy, lúc này mới hoàn toàn thoát khỏi cảnh tượng đó.

Tất cả mọi người đều giật mình lập tức kéo bọn nhỏ về sau, sợ chúng không cẩn thận đến gần ngôi mộ sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Phần lớn thôn nhân đều biết tu hành, hơn nữa hôm nay có không ít người có tu vi không yếu, nhưng không có ai dám làm ẩu, họ đều đang cẩn thận quan sát, trong lòng có một luồng kích động.

"Hài tử ta biết...con sẽ không rời đi mà, không nỡ bỏ chúng ta, nhất định con vẫn còn ở đây!" Lão tộc trưởng run run rẩy rẩy, lão lệ tung hoành.

Lão rất khó chịu vì Thạch Hạo là do lão nuôi lớn, cả đời lão chưa từng kết hôn nên không có con cháu gì, vì vậy Thạch Hạo là toàn bộ gởi gắm của lão.

"Tiểu Hạo, ngươi vẫn còn ở đây sao? Mau tỉnh lại đi nghe." Đại Tráng kích động hô, con mắt đã đỏ lên. Một năm qua tất cả mọi người đều không muốn chấp nhận sự thật Thạch Hạo đã chết đi.

Mộ đất sáng lên thêm, bên trong chấn động lại càng thêm mãnh liệt hơn vài phần, Bóng Lông còn có tiểu Hồng để cho mọi người lùi lại không cho họ lại quá gần.

"Ngay cả Trùng Đồng cũng không thể hoàn toàn nhìn rõ, thật đúng là không bình thường mà." Tiểu Hồng sợ hãi than.

Trăm ngàn sợi rễ cỏ màu bạc rất to dài đang quấn trên quan tài, như dòng sông sao chuyển động, điểm điểm sáng bóng, hết sức kỳ quái dù là dùng Trùng Đồng cũng không cách nào nhìn rõ, rể cỏ cùng luồng sóng luân hồi kỳ dị kia đã ngăn cản tất cả mọi thứ.

Trong quan tài này rốt cuộc đã phát sinh biến hóa như thế nào? Bọn họ không dám đi chạm vào nó, sợ sẽ phá hủy loại hiện trạng này, dẫn đến biến cố không tốt.

"Loại cỏ này và loại trong cốt văn ghi lại cỏ Hoàn Hồn có chút giống nhau, nhưng lại không giống nhau hoàn toàn." Tiểu Hồng nhìn chằm chằm những cây cỏ lạ này.

Trên mặt đất có một bộ phận lá cỏ màu xanh biếc, nhưng chúng không có mùi thơm nồng nặc gì, cũng không có màu sắc sặc rỡ, đều không có chỗ nào đặc biệt cả, chỉ có rễ của chúng đang quấn quan tài là bất phàm thôi, chúng lúc này đang phát sáng.

Bóng Lông ngắt lấy một phiến lá để vô miệng, từ từ nhai kỹ, tỉ mỉ cảm nhận rồi nghi ngờ, không chắc nói: "Làm cho tâm thần người ta hoảng hốt,

muốn rơi vào trong luân hồi."

Thế gian có một loại cỏ tên là Hoàn Hồn, được xưng là thần thảo hiếm có trên thế gian, khắp hạ giới từ xưa đến nay cũng chỉ phát hiện qua một gốc mà thôi.

Nghe nói nó đến từ thượng giới, có khả năng làm người chết sống lại, bản thân nó có sức mạnh thần bí không cách nào tưởng tượng được.

Loại cỏ này một khi trưởng thành, sẽ có ráng màu xanh biếc cuồn cuộn ngất trời, giống như đại dương mênh mông đang dậy sóng, đó chỉ là một cây mà thôi, từ đó có thể thấy được nó kỳ quỷ* cùng mạnh mẽ cỡ nào.

(*) kỳ quỷ: kì dị hiếm thấy

Ngoài ra, trên thế gian còn có một loại cỏ, tên là Luân Hồi, nó hàm chứa năng lực tiến nhập luân hồi, kì lạ khó mà giải thích.

Loại cỏ này chỉ sinh trưởng ở Minh giới, ngày xưa chỉ xuất hiện vài lần, từng được Thập hung từ trong đó lấy ra. Nắm giữ nó thì có sẽ có rất nhiều thể nghiệm..

Đương nhiên, nó cũng rất nguy hiểm, nếu một người không chuẩn bị tốt sẽ khiến bản thân vĩnh viễn rơi vào luân hồi, từ đó thần thức tiêu tán.

"Đây không phải là cỏ Luân Hồi, cũng không phải là cỏ Hoàn Hồn, dược hiệu của chúng kém xa, nhưng chúng vẫn có chút ít đặc tính trên." Đây là do Bóng Lông cùng tiểu Hồng đưa ra kết luận.

Người trong thôn rất sợ hãi, đồng thời cũng vô cùng mừng rỡ, vì loại cỏ đặc biệt này cho họ thấy được hi vọng, chẳng lẽ tình hình bên trong ngôi mộ sẽ có sự thay đổi?

"Ta nhớ ra rồi, đây không phải là cỏ Bất Hủ đó chứ?" Bóng Lông hết sức ngạc nhiên.

"Cái này...rất có khả năng là loại cỏ đó!" Tiểu Hồng gật đầu, cũng lộ ra vẻ kinh sợ.

Nghe đồn, ngày xưa có hai vị cường giả vô thượng đã từng liên thủ bồi dưỡng ra một loại cỏ tiên, nó được xưng là Bất Hủ, cái tên này rất kinh người, nó có ý nghĩa có thể để cho người ta trường sinh bất tử.

Đương nhiên, đây chỉ là một truyền thuyết của thượng giới thôi.

Mà tổ tiên của Bóng Lông và tiểu Hồng có lai lịch rất lớn, nếu không cũng sẽ không biết điều này mà nói cho con cháu biết.

"Trong đó có một vị cường giả từng chiếm được cỏ Hoàn Hồn, còn một vị đầu sỏ vô thượng khác thì chiếm được cỏ Luân Hồi, hai người này dựa vào hai loại cỏ trên tiến hành cấy ghép, muốn lấy được cỏ Bất Hủ(1), kết quả đã thất bại."

Cỏ Bất Hủ quá mức nghịch thiên, thế gian khó mà xuất hiện.

Cuối cùng, bọn họ đã lai tạo ra một loại cỏ, bản thân nó có một bộ phận dược tính của hoàn hồn cùng luân hồi, được đặt tên là cỏ Bất Hủ(2).

Nếu như một người bị thương nặng mà lấy cỏ này để chữa trị, thì có thể bảo trì thân thể bên ngoài bất hủ, thần thức không tiêu tan, duy trì ở một trạng thái rất ổn định, không hề chuyển biến xấu.

Có điều, nó không thể trị hết thương thế được, mà chỉ có thể duy trì ở trạng thái "bất hủ".

Bất hủ(2) cùng bất hủ(1), tên không sai biệt nhiều, thế nhưng dược hiệu thì kém xa, xa hơn hai cây cỏ mẹ nhiều. Vì thế, hai vị cường giả vô thượng cảm thấy không có chút mặt mũi nào nên không có công bố, chỉ nhắc đến với hậu nhân mình thôi.

(1) 不腐: Loại cỏ không bị hư thối ban đầu muốn tạo nhưng lại thất bại.

(2) 不朽: Loại cỏ có tính bất tử đã được lai tạo thành công. Tên chương chính là loại cỏ này.

"Không ngờ nha, loại cỏ này chưa từng được lưu truyền, sau cùng thành cỏ lạ tung tích không rõ, rốt cuộc xuất hiện ở hạ giới, là ai đem xuống vậy?" Tiểu Hồng tự nói.

"Không đúng rồi, loại cỏ này rất khó sống, nghe nói chỉ có thể sinh trưởng ở hang Chân Long, ổ Thần Hoàng mấy nơi cổ địa đặc biệt thôi sao?" Bóng Lông nhíu mày, nó nhớ có một loại truyền thuyết như thế này.

Miễn là vật có linh tính đều chỉ có thể sống được ở nơi bảo địa kỳ dị thôi, mà loại cỏ Bất Hủ này yêu cầu cũng rất đặc biệt.

Trên ngọn núi thấp xanh um tươi tốt, loại cỏ này sinh cơ thịnh vượng, ở nơi đây không ngừng nhân giống, cuối cùng thành quy mô lớn, xung quanh ngôi mộ đều là nó, khiến người ta kinh ngạc.

Bất kể là cỏ Hoàn Hồn hay cỏ Luân Hồi hầu như khó mà nhìn thấy tác dụng thật sự ở trên cây thứ hai, rất nhiều người suy đoán có thể là chỉ có một loại duy nhất, dù hạt giống của chúng có nảy mầm thì dược hiệu cũng sẽ chênh lệch rất nhiều lần.

Nếu như vậy mà so sánh thì cỏ Bất Hủ có nhiều cũng thua xa thần thảo chân chính.

Đương nhiên, nếu không so sánh vơi hai loại cỏ trên thì nó cũng được xem là kỳ thảo rồi!

"Ngươi xem, đất ở đây có phần đặc biệt, nó được chia thành hai màu đen trắng, nếu không nhìn kỹ sẽ không phát hiện được đâu." Bóng Lông ngồi chồm hổm dưới đất, đang kiểm tra tỉ mỉ đất đai bên dưới cây cỏ.

"Thì ra là vậy, khẳng định cũng là do con Ngũ Sắc Tước kia đem đất này lại." Tiểu Hồng gật đầu.

"Chẳng lẽ nó biết được một nơi giống như hang Chân Long, ổ Thần Hoàng hay sao?!" Bóng Lông có chút kích động.

Cỏ Bất Hủ ở nơi bình thường chắc chắn sẽ không sống được, con Ngũ Sắc Tước này khẳng định biết được một chỗ di tích khó lường nào đó, nên mới có thể lấy được loại đất bồi dưỡng cỏ Bất Hủ.

"Con Ngũ Sắc Tước kia vậy mà có thể tìm được loại cỏ này, chắc chắn có điều gì đó rất kì quái!" Tiểu Hồng nói.

Bọn chúng thực sự rất kinh ngạc, con chim kia rốt cuộc có lai lịch gì mà bọn chúng chưa từng thấy lần nào, nó thực sự quá trơn trượt rồi, nói chung nó vẫn đang tránh né họ.

Chủ yếu vì một hai năm gần đây nó rất ít khi xuất hiện, không biết nó trốn đi nơi nào.

Thôn nhân từ lâu đã rất phấn khởi, từ trong câu chuyện hai chúng nó nói cũng biết được chút ít, có thể Thạch Hạo sẽ sống lại, vì loại cỏ này đã duy trì sinh cơ cho nó, khiến nó trở nên bất hủ.

"Điều quan trọng nhất vẫn phải dựa vào chính bản thân nó, loại cỏ này chỉ làm cho nó bảo trì loại trạng thái ở một năm trước thôi." Tiểu Hồng trầm giọng nói.

Ngày hôm nay, trai gái già trẻ Thạch thôn trở nên náo động, tất cả mọi người đều kinh hỉ, cùng xông lên ngọn núi thấp vây kín nơi đó lại.

Đã cách hơn một năm lại có tin tức như thế truyền ra, điều này khiến người ta khó có thể tin được!

"Tiểu Hạo thúc thật có thể sống lại sao?" Bọn nhỏ rất kinh hỉ, đặc biệt là mấy tên tiểu tử phát hiện Ngũ Sắc Tước "trồng cỏ" ở chỗ này sớm nhất, giờ đang chạy nhảy tung tăng, vô cùng vui vẻ, chúng cảm giác như mình vừa lập công lớn.

Trong cơ thể Thạch Hạo có từng cái phù văn luân hồi, hiện đang phát ra loại gợn sóng kia, tự nhiên làm cho tất cả mọi người tràn ngập cảm giác mơ màng, cực kỳ cao hứng.

Bởi vì đây là một dấu hiệu của sự sống lại!

"Nhất định phải giữ kín bí mật này, không nên truyền ra bên ngoài!" Thạch Phi Giao nói, sợ giữa đường lại xuất hiện biến cố.

"Ta muốn tự mình canh giữ ở chỗ này!" Tộc trưởng Thạch Vân Phong nói, nếp nhăn trên mặt giống như thoáng cái đã tan ra không ít, lau xong nước mắt, lão bật cười ha ha, quét đi vẻ lo lắng trước đây, làm lây nhiễm rất nhiều người.

Từ sau ngày đó, Thạch thôn cùng với bên ngoài đoạn tuyệt liên hệ, đóng tòa tế đàn kia lại, ai cũng không thể sử dụng, không qua lại với Thạch Quốc như trước nữa.

Trên núi thấp, có không ít người đang coi chừng, lúc nào cũng chú ý tình huống mới nhất, toàn bộ thôn nhân đều đang vô cùng khẩn trương.

Chẳng qua khi suy xét kỹ lưỡng, Bóng Lông còn có tiểu Hồng đều ở lại Thạch thôn, không có lại gần chỗ này sợ quấy rầy con Ngũ Sắc Tước kia.

Vì không ai biết con Ngũ Sắc Tước đó còn có thủ đoạn nào khác không, nếu như làm nó không xuất hiện nữa thì hỏng rồi.

Về phần thôn nhân, không cần phải tránh né, kiêng dè gì, vì con chim này trước giờ không có để ý đến họ.

Quả nhiên, con Ngũ Sắc Tước sau đó lại xuất hiện vài lần, dáng điệu nghênh ngang, đứng ở trên ngôi mộ như là đang cảm ứng cái gì đó, rồi sau đó lại bay đi.

"Cảm ơn thần điểu!"

Thôn nhân cung kính quỳ xuống hành lễ, rõ ràng có thể thấy, con Ngũ Sắc Tước này đã cứu Thạch Hạo!

Thoáng một cái liền trôi qua hai tháng, Thạch thôn cùng bên ngoài không có truyền tin cho nhau, tất cả mọi người đều đang chú ý canh giữ ngọn núi thấp, ngày càng thêm khẩn trương hơn.

"Ô, mộ phần nứt ra rồi kìa!" Nhị Mãnh kêu to.

Ngôi mộ đất nứt ra, thụy* quang bốc lên, từ trong khe hở bắt đầu lan tràn ra ánh sáng tường hòa, so với trước kia càng thêm cháy lớn hừng hực, linh khí nồng nặc đến không tan.

(*) thụy: điềm lành

Lão tộc trưởng hành động rất nhanh chóng, so với trai tráng khí lực còn mạnh hơn, lập tức đẩy ra Thạch Lâm Hổ, Thạch Phi Giao cùng một đám người, vọt tới phía trước lấy ra viên Trùng Đồng, rồi tỉ mỉ quan sát.

"Cái kén trong lòng đất đã chia năm xẻ bảy rồi!" Lão hô hấp dồn dập.

Cỏ Bất Hủ thân rễ to dài màu trắng bạc sáng loáng đang phát sáng, từ sớm chúng đã quấn trên quan tài, toả ra ánh sáng nhu hòa, lúc này có không ít rễ đã gảy lìa, làm lộ ra quan tài.

Thạch Vân Phong cẩn thận quan sát, lão phát hiện quan tài cũng đã tan vỡ, giờ đã có thể nhìn thấy trong đó có một thân thể.

Đám người Thạch Phi Giao rất kích động, họ hợp sức thúc giục Trùng Đồng, khiến nó càng rõ ràng có thể trông thấy cảnh tượng trong quan tài.

Chỗ đó bốc hơi mịt mù, tràn ngập các loại quang vụ, Thạch Hạo đang nằm ở giữa, sắc mặt hồng nhuận trông rất sống động.

"Trên thân thể của nó có phù văn đang lóe lên kìa!"

Bì Hầu kêu lên, ở trên người Thạch Hạo có một ít ký hiệu thần bí thỉnh

thoảng chảy ra, hơn nữa ở một số vị trí trên thân thể thỉnh thoảng có thần huy bốc lên, óng ánh rực rỡ.

"Ô kìa, cánh tay nó đã biến thành màu vàng rồi!"

"Ế, không đúng, bàn tay tại sao lại hóa thành màu tím?"

Tất cả mọi người rất khẩn trương, cũng rất kích động, đều đang chờ mong kỳ tích sẽ xảy ra.

"Kìa, nó đang hô hấp, tiểu Hạo còn sống nha, ta thấy trong lỗ mũi nó có luồng không khí màu trắng xuất hiện!"

Mọi người trong thôn kinh hỉ, có không ít người kêu to, ở đây lập tức trở nên sôi trào.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 606: Phục Sinh.

Cả miệng và mũi của Thạch Hạo toàn là sương mù màu trắng cứ như là tiên khí lượn lờ vậy, đi kèm là hào quang an lành theo từng nhịp hô hấp của nó.

Đây không phải là ảo giác, người trong thôn dùng Trùng đồng xem rất rõ ràng, đám Nhị Mãnh, Bì Hầu, Hổ Tử mừng tới muốn khóc, đợi mõi mòn giờ kỳ tích thật sự đã xuất hiện?

Thân thể của Thạch Hạo không có thối rửa mà ngược lại rất hồng hào, không giống như màu trắng bệch như một năm trước đây, bây giờ có thêm một luồng sinh cơ rất mạnh mẽ.

Đặc biệt là, các vị trí trên thân thể thỉnh thoảng lóe lên ánh sáng, tỏa ra sóng thần lực.

Lúc thì nửa thân thể này hóa thành màu vàng óng, lúc khác lại hóa thành màu đen nhánh, sau đó lại biến thành tím vàng... biến hóa không ngừng.

"Chuyện gì thế này, ta cảm ứng được một nguồn sức mạnh mênh mông, là thần lực đang cuộn trào, đây là lột xác sao?" Đại Tráng nói.

Trên thực tế, tất cả mọi người vẫn đang ra sức chờ đợi, muốn tên đang nằm trong quan tài kia lập tức tỉnh lại.

Bóng Lông và tiểu Hồng cũng bị kinh động nên lập tức chạy tới, cẩn thận quan sát, bọn nó đều hoảng sợ, có thể xác nhận rằng trong cơ thể của Thạch Hạo lưu chuyển sinh cơ, chuẩn bị tỉnh lại rồi!

Đây là một kỳ tích, nằm yên hơn một năm, nay lại có thể sống lại!

Bất Hủ thảo đã duy trì tình trạng thân thể khiến nó không thối rữa, không có chuyển biến xấu đi, thế nhưng muốn sống lại thật sự thì chỉ có dựa vào chính nó.

Có thể, chim Năm màu đã giúp nó thế nhưng nó lại trải nghiệm được sinh tử luân hồi, cùng với ý chí cầu sinh nên đã dẫn tới tác dụng quan trọng như thế này.

"Vết thương trên người của tiểu Hạo vẫn còn, không có khén kín." Tị Thế Oa nói.

Trên người Thạch Hạo vẫn có không ít vết máu, cũng không có biến mất thế nhưng lại có thể nhìn thấy một ít ánh sáng lộng lẫy đang thong dong lưu chuyển ở những nơi đó.

"Bởi vì nguyên do của Bất Hủ thảo nên đã giúp thân thể của hắn không biến đổi, giờ cũng chỉ mới xuất hiện sinh cơ mà thôi, muốn khép lành lại hết thì cũng cần thêm thời gian." Bóng lông nói.

Trong mấy ngày tiếp theo, mộ đất nứt ra, những rễ cây màu trắng bên trên quan tài bóc ra, thân thể của Thạch Hạo lóe lên từng sợi ánh sáng vô cùng rực rỡ.

"Những thứ dược mà hắn dùng trước kia vẫn là có chút tác dụng." Tiểu Hồng than thở.

Hơn một năm trước, lúc Thạch Hạo gần chết thì bất kể là Thạch quốc hay là Thạch thôn đều dùng những bảo dược cao cấp nhất để nó sử dụng nhằm kéo dài sinh mệnh.

Lúc đó cũng không có bao tác dụng cả thế nhưng thật sự vẫn có hiệu quả, sinh cơ vô hạn lưu luyền trong thân thể ấy, tích trữ như thế.

Thánh dược, thần tửu, Bất lão tuyền, bồ đoàn được bện thành từ cành Côn mộc, Ngân đào, Hoàng kim dịch của Thái Dương thụ... Bất kể là thứ gì thì không phải là bảo dược hư thê? Giá trị vô lượng!

Nhiều thứ như vậy gộp lại cùng nhau, là một luồng sinh cơ khổng lồ không cách nào tưởng tượng nổi!

Hết thảy những thứ này đều tích trữ trong máu thịt của nó, trong ngần ấy thời gian đã tẩm bổ thân thể đồng thời đối kháng lại phù văn gỉ đồng kia, có tác dụng cực lớn.

Tối thiểu, nó không còn teo tóp, có tinh khí sinh mệnh dồi dào được trữ ở trong người, cơ bản không sợ bản thân héo tàn, nguyên khí vô cùng dồi dào.

"Bất tri bất giác, những vật chất thần tính kia đang sắp xếp gân mạch, huyết nhục cho hắn, tác dụng cực lớn!" Bóng Lông than thở.

"Hắn trải qua sinh tử, thể ngộ luân hồi, phù văn của bản thân thức tỉnh chống lại sức mạnh nguyền rủa, dần dần chiếm được thế thượng phong, đây mới là cơ bản!" Tiểu Hồng nói.

"Ầm!"

Tiếng rung mạnh phát ra, khí lành vọt lên xông ra khỏi phần mộ, quan tài xuất hiện.

Người trong thôn đều có thể nhìn thấy rõ, trong cơ thể của Thạch Hạo đang lưu chuyển thần quang, huyết nhục tràn trề sức sống, nó hô hấp đều đặn, sương trắng cứ như là tiên khí quấn quanh mũi và miệng!

Hoàn toàn chính xác, đó chính là bản nguyên vốn có từ khi sinh ra.

Thạch Hạo yên lặng nằm nơi đó, trong cơ thể xuất hiện một luồng gợn sóng, bộ ngực phập phồng sau đó là vang lên những tiếng thình thịch khiến người khác giật nảy cả mình.

Ngay cả Bóng Lông và tiểu Hồng cũng phải thay đổi sắc mặt, đó chính là trái tim của nó đang đập vô cùng mạnh, cứ như mặt trống bị gõ mạnh.

Trong nháy mắt, trong cơ thể của Thạch Hạo xuất hiện một màng hào quanh thần bí khiến cho huyết nhục của nó càng thêm lấp lánh và sáng rực cứ như là đúc từ tiên kim vậy, ánh lành dâng lên.

"Thình thịch", "thình thịch"...

Âm thanh của tim đập càng ngày càng vang dội, cực kỳ nặng nề, cứ như là sấm chớp nổ vang, đây quả thật rất đáng sợ.

"Thật là khủng khiếp, tiểu Hạo thúc không ngờ lại có nhịp tim mạnh vậy, chúng cháu đứng thẳng cũng không được luôn á." Một vài đứa nhóc lùi lại, vẻ mặt có chút trắng bệch, là bị nhịp tim kia chấn động.

Chuyện này hết sức kinh người, nhịp tim như thế chứng tỏ rằng tinh lực đầy mạnh mẽ của nó đang thức tỉnh, quả thật cứ như là một con hung thú khổng lồ từ tiền sử thức tỉnh vậy.

Bộ ngực của Thạch Hạo phát sáng, đặc biệt là nơi trái tim, cứ như là một chiếc lò thần đỏ rực với ánh xích hà chói sáng, tinh khí cuồn cuộn không ngừng dâng trào.

"Xương cốt bị bẻ gẫy vẫn có có khoảng hở, cũng chưa có liền hẳn, nhưng mà cũng không có vấn đề gì, một khi thức tỉnh thì sẽ khỏi hẳn thôi."

"Phiền toái nhất chính là Chí Tôn cốt, quả thật đã mất rồi."

Bóng Lông và tiểu Thuần thảo luận, than thở với thân thể của Thạch Hạo, tuyệt đối vô cùng mạnh mẽ thế nhưng lại mất đi khối cốt kia.

"Cũng chưa chắc đã là chuyện xấu, vừa nãy xuất hiện ý cảnh luân hồi, ta cảm thấy mặc dù mất đi khối cốt này thế nhưng cũng chẳng phải là chuyện lớn gì cả."

"Ồ, ngươi xem đó là gì?!"

Bóng Lông kinh ngạc chỉ về một vài xương cốt của Thạch Hạo, dùng

Trùng đồng quan sát cho nên có thể nhìn thấu.

Trận chiến năm đó, Thạch Hạo đã bị chia năm xẻ bảy, xương cốt cả người đều gãy nát, nay vẫn còn vết rách, vẫn chưa liền hẳn.

Bóng Lông phát hiện, ở bên trong những vết nứt của xương cốt lại lấp lánh và chảy xuôi ánh sáng lộng lẫy, đang tẩm bổ cho chỗ gãy ấy.

"Là Chí Tôn huyết!" Tiểu Hồng cả kinh nói.

Lời này vừa ra liền khiến người trong thôn chấn động, tất cả đều ngưng thần quan sát thật kỹ, vô cùng chú ý.

Thạch Hạo mất đi Chí Tôn cốt, cũng vì vậy mà tạo nên một cường giả thiếu niên sở hữu hai khối Tiên cốt, hiện giờ đã chấn động thượng giới, việc này làm cho mọi người trong thôn không được thoải mái cho lắm.

Giờ lại nghe thấy trong cơ thể của Thạch Hạo còn có Chí Tôn huyết, lập tức khiến mọi người dấy lên hi vọng, kích động không thôi.

Dòng máu này rất đặc biệt, nắm giữ ánh sáng cực kỳ lộng lẫy, đỏ tươi như xích mà, chảy xuôi bên trong những kẽ hở, tẩm bổ cho những mảnh xương vỡ, khiến cho nó càng ngày càng trắng noãn óng ánh hơn.

Không chỉ như thế, những dòng huyết này còn tiến vào trong huyết nhục của nó, chảy thẳng vào trong những vết thương và không ngừng tái tạo.

"Đây là..." Ngay cả Bóng Lông cũng trợn tròn mắt, đây chính là Chí Tôn huyết nhen, lại lưu chuyển khắp nơi trên thân thể!

Xảy ra chuyện gì thế này, tại sao lại có biến hóa như thế này?

Người trong thôn đều vô cùng kinh ngạc, việc này sẽ dẫn tới hậu quả gì? Trong lòng mọi người đều vô cùng hồi hộp.

"Tên nhóc này quả nhiên dám làm bậy mà, hắn chính là cố ý hay là vô tình xúc tiến?" Tiểu Hồng thấy miệng lưỡi khô rang, khó mà tin được.

Dùng Chí Tôn huyết tươi đẹp như ánh bình minh để tẩm bổ toàn bộ xương cốt và huyết nhục, dẫn chúng no đi khắp thân thể, đúng là gan lớn mà, có thể sẽ phế bỏ bản thân hoặc cũng có thể tạo nên một loại vận may lớn.

"Có chút không ổn lắm!" Bóng Lông nhíu mày, bởi vì nó nhìn thấy một vài phù văn giống như gỉ đồng, thứ này vẫn còn chưa hề bị triệt tiêu.

Tên "đại nhân" Tiên điện kia quả nhiên là công tham tạo hóa, cả thế gian khó mà có đối thủ, phù văn nguyền rủa mà hắn khắc xuống há có thể tiêu trừ như thế chứ, đặc biệt là sau khi Thạch Hạo tự bạo Chí Tôn cốt thì càng khó khăn hơn.

"Hẳn là có thể loại bỏ được nguyền rủa này nhưng phải đánh đổi cái giá quá lớn." Tiểu Hồng than thở, rốt cuộc cũng biết rõ chuyện gì đã xảy ra trong hơn một năm vừa quam.

Chí Tôn huyết của Thạch Hạo đang không ngừng thiêu đốt, tuy còn lại không nhiều thế nhưng vẫn ra sức đối kháng với thứ nguyền rủa này, phải diệt sạch sành sanh chúng, hoàn toàn xóa bỏ.

"Huyết này khô cạn quá rồi, trước kia từng phát ra sinh cơ để chống lại nguyền rủa không ngừng bào mòn nó, bây giờ gỉ đồng này còn lại cũng không nhiều!"

Có thể thấy được, Chí Tôn huyết đỏ tươi kia tựa hồ đang thiêu đốt tiến vào trong từng tấc huyết nhục, xương cốt, không ngừng gột rửa thân thể của Thạch Hạo.

Bóng Lông nhíu mày, nói: "Nhưng mà tiêu hao quá lớn, nếu như hắn ở trạng thái đỉnh cao thì không sao nhưng dù sao cũng đã mất đi khối cốt kia rồi, nếu không phải trong cơ thể có tinh hoa tích lũy từ Bất lão tuyền, rượu Côn bằng, Hoàng kim dịch... hơn nửa đã khô cạn rồi."

"Chuyện này... nếu như trừ sạch nguyền rủa, Chí Tôn huyết có thể có lại không ta?" Tiểu Hồng hoài nghi.

"Thành cũng nguyền rủa, bại cũng nguyền rủa, tạo hóa và hung hiểm cùng tồn tại với nhau mà." Bóng Lông than thở.

Chính bởi vì phù văn gỉ đồng trải rộng toàn thân của Thạch Hạo, dùng Chí Tôn huyết lưu chuyển như thế, tiến vào trong từng tấc cơ thể, tiến hành gột rửa thì mới có thể gạt bỏ nguyền rủa này.

Mà những xương gãy, vết thương kia mới chính là những nơi gột rửa trọng điểm.

"Đúng rồi, đúng là như thế, nếu như không phải phù văn của Tiên điện trải khắp trong cơ thể của nó, muốn dẫn dắt Chí Tôn huyết lưu chuyển tới khắp nơi toàn thân thì độ khó cực lớn."

Thân thể là nơi thần bí nhất, để Chí Tôn huyết cọ rửa tùy tiện như thế thì rất dễ sẽ xảy ra sự cố.

Hiện giờ, những phù văn kia cứ như là ngọn đèn hải đăng, vô cùng sáng chói, hấp dẫn Chí Tôn huyết tiến lại để tiêu diệt, thay thế những nơi đó.

Quá trình này, thân thể của Thạch Hạo dần dần thích nghi, từ từ chịu đựng, đây mới là cơ bản, là tạo hóa.

"Tuyệt đối không nên gột rửa sạch phù văn gỉ đồng này nếu không huyết này cũng sẽ khô cạn theo, như thế sẽ vô cùng phiền phức, cái được không bù cho cái mất."

"Không sao đâu, năm đó Thạch Hạo từng móc khối cốt của mình ra, càng bị lấy đi Chí Tôn huyết thế nhưng chân huyết cuối cùng cũng tái sinh đấy thôi, và cũng đã tẩm bổ tạo nên khối cốt thứ hai, phù văn càng tăng hơn lúc xưa nhiều. Ngược lại, ta rất chờ mong, nếu như tiêu hao sạch Chí Tôn huyết, sau đó chân huyết lại tái hiện thì sẽ xuất hiện phù văn thần bí gì nữa đây? Có thể sẽ chấn động cổ kim!"

"Nếu như có thể tiến hóa thêm lần nữa, quả thật không thể nào tưởng tượng nổi.!"

Bóng Lông và tiểu Hồng vô cùng mong đợi, hai người chỉ là bàn luận với nhau thôi nhưng cũng đã kích động vô cùng rồi. Chúng nó biết, quan trọng nhất chính là Chí Tôn huyết, chỉ cần vẫn còn thì có thể tẩm bổ thân thể, có thể sản sinh lại tất cả.

Mà lần này, thứ huyết này đang tẩm bộ toàn bộ xương cốt và huyết nhục toàn thân cho Thạch Hạo.

Người trong thôn sau khi nghe thấy vậy thì lòng mang rạo rực, tâm tình kích động, rất ngóng trông Thạch Hạo phục sinh, càng ngày càng mạnh mẽ hơn.

Liên tiếp mấy ngày ngày sau, mộ đất vẫn lượn lờ hào quang mờ mịt, ánh sáng càng ngày càng rực rỡ, khí lành không ngừng bốc lên giống như một ngôi mộ tiên vậy.

Thạch Hạo không ngừng biến hóa, khí thế sinh mệnh toàn thân thể càng ngày một mạnh hơn chỉ thiếu điều là tỉnh dậy mà thôi, bởi vì tất cả đặc thù của sinh mệnh gần như đã hoàn toàn khôi phục.

Trên thân thể ấy lưu chuyển ánh sáng lộng lẫy, vô cùng lấp lánh.

Tứ chi lúc hóa vàng, trái tim lúc như hóa thành một chiếc lò thần đỏ đậm chói mắt, hàng loạt ánh sáng từ cơ thể chiếu rọi, huyết nhục trong suốt cứ như đèn thần bằng pha lê vậy.

"Không cần lo lắng, việc này nói rõ thân thể của hắn rất mạnh mẽ đang không ngừng tái tạo nối lại xương cốt, đây là đang phát triển theo hướng tốt, một ít thanh hoa thần dược được tích lũy trong cơ thể từ từ tan ra để gột rửa toàn thân." Bóng Lông giải thích.

Mọi người vẫn đứng yên nơi đó như đang ra sức bảo vệ, không một ai rời đi.

Tất cả mọi người đều biết được, một khi phù văn của gỉ đồng kia thật sự bị tiêu diệt thì Thạch Hạo sẽ tỉnh lại, hoàn toàn sống lại!

Lại qua thêm mấy ngày, một luồng ánh sáng chói mắt dựng lên cứ như là vầng thái dương từ sâu trong lòng đất chiếu thẳng lên, ầm một tiếng, mộ đất nổ nát hoàn toàn tan tiến.

Cũng trong lúc đó, quan tài kia nứt thành bốn mảnh, Thạch Hạo chợt mở mắt!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 607: Ghi Nhớ Vào Thân Thể.

Ánh mắt sáng rực cứ như là mặt trời chiếu sáng, ánh sáng bắn ra vô cùng kinh người rọi thẳng trời cao, luồng sáng này rất chân thật, ngưng tụ thành hình!

Cùng lúc đó, quan tài đang được hào quang sáng rực bao phủ chợt nổ tung hóa thành tro bụi, những rễ cây màu bạc rút lui, rất nhiều cỏ Bất Hủ héo tàn.

Một luồng khí tức đầy mạnh mẽ tản ra, tinh lực trong cơ thể của Thạch Hạo cuộn trào lan tỏa mỗi tấc trên huyết nhục lấp lánh ấy, nó cứ như là một dòng sông lao thẳng về trời cao.

Rất nhiều đứa nhỏ sợ hãi ngồi bệt xuống mặt đất, ngay cả đám Nhị Mãnh, Bì Hầu cũng tái cả mặt, mà những cường giả Thạch Lâm Hổ, Thạch Phi Giao cũng hoảng sợ không thôi, không tự chủ được mà lùi lại phía sau.

Bên dưới ngôi mộ đất, gợn sóng ấy rất kịch liệt, cứ như là một con hung thú từ tiền sử sống lại, uy thế tỏa ra khiến trời đất tê liệt, bốn phía chấn động, cả toà núi thấp đều rung ầm ầm.

"Răng rắc!"

Có thể thấy được, lấy ngôi mộ làm trung tâm hàng loạt khe nứt to lớn xuất hiện lan tràn về tứ phía, cả ngọn núi đó như muốn giải thể.

Nơi đó dâng lên ráng lành, cứ như một vầng thái dương bị chôn vùi bên dưới mặt đất chợt nhô lên cao, thánh quang rực rỡ nhấp nhô rồi chiếu thẳng lên cao.

"Cháu ta!" Lão tộc trưởng hét lớn kích động tới run rẩy, ông đưa tay quơ

quơ trong hư không như muốn vuốt nhẹ khuôn mặt của thiếu niên kia.

Hơn một năm rồi, bao nhiêu lần thức tỉnh trong cơn mơ, nhìn thấy đứa nhỏ đang cầm cái bình ngói, miệng đầy sữa thú tập tễnh bước lại gần mình, rồi lại nhìn thấy nó lớn lên, tóc đen tung bay ngạo thị thiên hạ.

Hai mắt lão tộc trưởng rơi lệ, không nghĩ tới lại có thể gặp lại Thạch Hạo, còn có thể thấy nó sống sót.

"Cẩn thận, hắn vẫn chưa hoàn toàn tỉnh lại đâu, đừng nên lại gần." Bóng Lông nói.

Nó và tiểu Hồng tạo ra một màn sáng ngăn cảnh ánh sáng thần thánh đầy chói lọi phía trước kia, nếu không người trong thôn căn bản sẽ không thể chống lại được và sẽ bị đánh bay.

Dù là hai bọn nó cũng cảm thấy giật mình, tinh lực của Thạch Hạo như biển, càng ngày càng nồng đậm, thân thể còn cứng rắn hơn đáng sợ hơn trước đây nhiều, kiếp nạn lần này là một lần rèn luyện đối với nó.

Đánh gãy toàn bộ xương cốt, chém bỏ hết thảy huyết nhục cả người, sau đó đắp nặn lại lần nữa, cộng với việc xung kích của phù văn gỉ đồng, rồi trải qua sự cọ rửa của Chí Tôn huyết khiến cho càng cứng cáp hơn và tràn đầy sinh cơ.

Rốt cuộc, hào quang cũng thu lại, thần mang bên trong tròng mắt của nó biến mất, thay cho vẻ sắc bén là vẻ bình thản, ánh mắt vô cùng thâm thúy.

Bóng Lông và tiểu Hồng thở dài một hơi, sẽ không có chuyện ngoài ý muốn gì chứ?

"Tiểu Hạo!"

Người trong thôn gào to, rất nhiều người nhào về trước, bọn họ chờ giây phút này đã quá lâu rồi, hàng ngày vẫn mong ngóng nó sống lại.

"Ủa, có gì đó không đúng." Thạch Lâm Hổ thất kinh, vô cùng hoảng hốt, suýt chút nữa ngã đúng xuống đất.

Những người khác cũng chấn động theo, chỉ trong nháy mắt cứ như đã trôi qua trăm đời, tựa như đặt chân vào kiếp trước cùng tương lai, tinh thần hoang mang khó mà kiềm chế được.

"Lùi lại!"

Bóng Lông và tiểu Hồng cũng kinh hãi, bên trong mộ cổ không còn chút sóng năng lượng nào nhưng uy thế lại thành ra như này, quả là không bình thường. Cả hai vội vàng ra tay, phát ra ánh sáng an lanh bao vây lấy mọi người trong thôn rồi đưa họ lui lại, đứng ở đằng xa quan sát.

Bên dưới ngôi mộ, Thạch Hạo vẫn im lìm nằm nơi đó, con mắt rất thâm thúy, hô hấp nhịp nhàng thế nhưng vẫn không có ngồi dậy.

"Cháu ngoan, cháy sao vậy, đừng làm chúng ta sợ chứ!" Lão tộc trưởng nóng lòng, tới thời khắc mấu chốt rồi tuyệt đối đừng xuất hiện chuyện ngoài ý muốn gì.

"Ta là ai?" Con mắt thâm thúy của Thạch Hạo lộ vẻ tức giận rồi dần dần thức tỉnh, như là vừa tỉnh dậy từ giấc chiêm bao, ngón tay của nó khẽ run lên.

Mọi người nghe thấy thế thì rùng mình, vô cùng căng thẳng, nó... làm sao thế, lẽ nào đã xảy ra vấn đề lớn?!

"Tuy rằng không có gợn sóng thần năng thế nhưng đây là sức mạnh của luân hồi, không nên tới gần hắn sẽ vô cùng nguy hiểm, cả người hắn đang chìm đắm trong trạng thái kỳ diệu." Tiểu Hồng nói.

Ánh sáng chói mắt trên người của Thạch Hạo sớm đã thu lại, hiện giờ rất ôn hòa và tĩnh lặng, thế nhưng đám Bóng Lông lại cảm nhận rất rõ ràng một luồng khí tức đầy kinh người, có thể khiến người khác đặt chân vào luân hồi.

"Ta biết rồi, Chí Tôn cốt không còn thế nhưng cơ thể của hắn lại ghi nhớ được toàn bộ phù văn rồi in dầu trong máu, khắc ghi lên xương cốt." Bóng Lông nói.

Nó và tiểu Hồng phỏng đoán sự thật kinh người này, một năm qua đi, tiềm thức của Thạch Hạo vẫn không hề khuất phục, vô cùng ngoan cường, ý chí cầu sinh vô cùng kinh người. Đây cũng là do huyết dịch Chí tôn gần khô cạn thì lần nữa tái hiện, điều khiển toàn bộ tiềm năng, chỉ vì muốn sống sót và tiêu diệt nguyền rủa.

Hơn một năm này, Thạch Hạo tuy hôn mê thế nhưng tiềm thức vẫn luôn chống lại, kết hợp với thân thể không ngừng 'luân hồi'!

"Mất đi Chí Tôn cốt thế nhưng phù văn này, bảo thuật vô thượng này vẫn được nó sử dụng, khắc in vào trong thân thể."

"Hay là có thể nói, hắn dùng ý thức thân thể, ngưng tụ bảo thuật này với thân thể của hắn, mặc dù không có khối cốt kia thế nhưng cũng không đáng lo mấy."

Dựa theo suy đoán của bọn nó, một khi Thạch Hạo hiểu được, quán thông được tất cả thì bất cứ lúc nào cũng có thể triển khai môn bảo thuật này, không còn hạn chế thời gian, khiến môn bảo thuật này càng kinh người!

Lấy việc ghi nhớ vào thân thể để hóa thành một bản năng, cứ như là ăn cơm uống nước vô cùng tự nhiên, xem như là lẽ thường tình, việc này tuy trực tiếp thế nhưng lại vô cùng đáng sợ.

Đương nhiên, muốn tiến tới bước thăng hoa kia, muốn đạt tới cực điểm thì nó cần phải tìm hiểu, lý giải, nói chung là sẽ có một này pháp này sẽ trở thành một bản năng.

"Thân thể này cũng coi như là bảo bối, dùng ký ức thân thể để hóa thành một bản năng, tuy gian nan nhưng lại rất ghê." Bóng Lông than nhẹ.

Bọn nó biết, nếu không phải có sự tồn tại của gỉ đồng xanh kia, cần phải

không dừng dùng 'luân hồi' để chống lại, dùng Chí Tôn huyết gột rửa thân thể trăm ngàn lần, mê man trong sinh tử hơn cả năm trời, cơ bản không thể đi tới được bước này!

"Việc làm người khác lo lắng nhất chính là, Chí Tôn huyết khả năng là khô kiệt, thân thể này tiến hành hồi tưởng lại phù văn như vậy thì vẫn cần chân huyết để cho bản thân thấy dễ chịu." Tiểu Hồng than thở.

Nếu có dồi dào Chí Tôn huyết để tẩm bộ huyết nhục và xương cốt, bản năng này chắc chắn rất nhanh sẽ hình thành!

"Không sao, ta tin chắc thứ huyết này sẽ xuất hiện, cứ như năm đó vậy, sẽ sinh trưởng, càng thêm khỏe mạnh." Bóng Lông lời chắc như đinh đóng cột, nó vô cùng hiểu về quá khứ của Thạch Hạo.

"Ồ, hình như vẫn còn chút Chí Tôn huyết." Tiểu Hồng kinh ngạc.

Nơi ngực của Thạch Hạo có một chùm máu đang phát sáng, nó cứ như vầng thái dương đỏ rực tươi đẹp, ánh sáng chói lọi xuyên thấy qua huyết nhục xương cốt.

"Đó là vị trí của Chí Tôn cốt..." Bóng Lông thay đổi sắc mặt.

"Cái gì?!" Mọi người Thạch thôn giật mình, ai nấy cũng trợn tròn mắt nhìn về nơi đó, hô hấp càng dồn dập hơn.

"Xoẹt!"

Đột nhiên, trong cơ thể của Thạch Hạo phun ra một luồn kiếm khí chém về nơi ngực, lập tức ánh sáng vô cùng rực rỡ bùng phát khiến cho chùm máu đó tan ra, biến mất ở nó.

"Đây là bản năng hay là vô ý chém đi thứ đó, không cho chân huyết thành hình ở ngay vị trí đấy?!"

Chùm máu này tan ra rồi hóa thành hòa quang đỏ tươi chảy khắp thân

thể, sau đó là thiêu đốt để gột rửa toàn thân.

"Bụp!"

Cuối cùng, Thạch Hạo há miệng phun ra một mũi tên bằng máu, đó là một ngụm máu thừa khi chùm Chí Tôn huyết đó cháy hết, mũi tên máu này được bao phủ vởi phù văn vô cùng phức tạp

"Hả, đó là gì?" Thạch Phi Giao khá là giật mình, hắn nhìn thấy trên cỏ Bất Hủ có một ít máu đỏ tươi lấp lánh ánh xanh lục.

"Nguyền rủa thật mạnh, tụ lại chứ không tán đi, tới lúc cuối cùng mà vẫn cô đọng lại với nhau, thế nhưng cũng không có bất cứ uy hiếp gì với Thạch Hạo, đã bị hắn đánh bại." Bóng Lông thán phục.

Đây chính là phù văn nguyền rủa của Tiên điện, là 'tử phù' mà Hoàng Vũ mang tới giới này, và đã đánh trúng vào trong cơ thể của Thạch Hạo, nó vẫn không ngừng khuếch tán, suýt chút nữa đã cướp đi tính mạng của Thạch Hạo.

Hiện tại, phù văn gỉ đồng này gần như đã bị tiêu diệt hoàn toàn, chỉ toàn dư lại chút phù văn cuối cùng này và bị phế huyết Chí tôn bắn ra ngoài, lộ ngay dưới ánh mặt trời.

"Đây chính là thứ hại người à, thật là đáng ghét mà!" Người trong thôn đều oán giận, cái thứ sức mạnh nguyền rủa này quá đáng sợ, khiến bọn họ hao tổn hết tâm huyết để tìm cách cứu chữa.

Thạch tộc càng dốc hết quốc lực, triển khai toàn bộ thủ đoạn nhưng khó mà diệt trừ dược.

"Thạch Hạo lưu lại là muốn tự mình nghiên cứu sao, thế cũng được, sau này khi tiến vào thượng giới, hắn chắc chắn sẽ chiến với đám Tiên điện, thông qua phù văn này thì có thể hiểu rõ được một số thứ." Bóng Lông nói.

"Ta là ai... ở đâu đây?" Thạch Hạo sau khi phun ra một bụm máu thì vẻ

tức giận trong con ngươi càng tăng hơn.

"Cháu ta!" Lão tộc trưởng hét lên.

"Luân hồi lâu như vậy cũng nên tỉnh lại rồi, mau mau siêu thoát!" Bóng Lông và tiểu Hồng đồng thanh hét lớn, dùng đại thần thông phát ra đạo âm này.

Rốt cuộc, khí tức thần bí trên người của Thạch Hạo tản đi, sức mạnh luân hồi nội liễm, ánh mắt trở nên trong veo sau đó nhắm nghiền, suy tư thật lâu.

"Vù" một tiếng, nó ngồi thẳng dậy, trong mắt là vẻ vui sướng theo đó là lệ quang nhìn về mọi nươời.

"Sống, thật là sướng!"

Nó tỉnh lại, hiểu mọi chuyện, biết mình đang ở đâu, cảm nhận được vẻ căng thẳng và yêu thương của mọi người, Thạch Hạo hoàn toàn thức tỉnh.

"Cháu ngoan!" Những vị thúc, tộc lão đều lớn tiếng nói, thời khắc này khiến lòng người bồi hồi, một năm qua đi giờ Thạch Hạo lại trở về.

"Tiểu Hạo thúc!" Đám trẻ con thì nhào về trước, từng đứa nhóc la làng vô cùng vui sướng cứ như là bầy khỉ vậy.

Mấy người Đại Tráng, Nhị Mãnh, Bì Hầu tru lên như sói rồi chạy về trước, ha hả cười to, nước mắt không tự chủ mà chảy xuống, tình cảnh này khiến mọi người rưng rưng nước mắt.

"Không nên kích động, để chúng ta nhìn xem thử còn có phù văn luân hồi hay không đã, nếu không sẽ rất nguy hiểm." Bóng Lông ngăn mọi người lại.

Dù sao, bảo thuật kia đã được ghi khắc lại trong cơ thể của Thạch Hạo, tương lai sẽ hóa thành một loại bản năng, lúc này nó vừa mới thức tỉnh sợ

rằng còn không nắm giữ được.

"Không có chuyện gì đâu." Thạch Hạo lắc đầu.

Nó nhảy từ dưới ngôi mộ lên, cả người phát sáng sau đó là nội liễm, đứng ở trên mặt đất với nụ cười tươi rói, trong mắt ẩn chứa đầy nước mắt.

Một năm qua, gần như là chết đi, được chôn ở dưới mộ, cáo biệt với tất cả mọi người, rơi vào trong đêm tối và luân hồi đầy vĩnh hằng, tưởng là sẽ không bao giờ có thể gặp lại mọi người nữa.

Giờ, nó sống lại, nhìn thấy ánh mặt trời, nhìn thấy gương mặt thân thuộc, đây đều là những người thân thương nhất của nó.

Trong cơ thể của Thạch Hạo lưu chuyển đầy tinh lực cứ như là sông lớn cuộn trào, nó chỉ hơi chuyển động là phát ra tiếng sấm, tỏa ra hào quang sáng rực chói mắt.

Sau đó, nó nhanh chóng thu lại khí tức, bản thân càng mạnh mẽ hơn.

Một đám trẻ nhỏ vu lại, tất cả đều bám chặt lên người nó, trên leo dưới ôm, vô cùng thích thú.

"Đáng tiếc, mất đi Chí Tôn cốt, một chút chân huyết cuối cùng kia cũng đã bị đốt sạch." Thạch Phi Giao vô cùng tiếc nuối.

Bóng Lông và tiểu Hồng cũng thở dài, nếu như chân huyết không khô cạn thì có thể dùng thứ này để tẩm bộ thân thể, sẽ để cho 'ghi nhớ vào thân thể' càng thêm hoàn thiện hơn, hóa thành bản năng.

"Bảo thuật vẫn còn chớ?" Thạch Lâm Hổ cũng rất hồi hộp.

"Con đã ghi nhớ hết rồi, hơn nữa phù văn luân hồi kia sớm đã in dấu vào trong lòng, tất cả vẫn còn!" Thạch Hạo nói, lau khi nước nơi khóe mắt.

"Tốt, hi vọng chân huyết Chí tôn sẽ tái hiện lại, vào lúc ấy sẽ khiến bảo thuật này niết bàn lần nữa, siêu thoát luân hồi, càng mạnh mẽ hơn, tới lúc đó

chắc chắn sẽ vang dội cổ kim!" Bóng Lông nói, nó rất chờ ngày tháng đó.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 608: Vui Mừng.

"Con à!" Thạch Vân Phong run rẩy tiến tới nhè nhẹ vuốt mặt của Thạch Hạo, chuyện này cứ như là một giấc mơ nhưng khi tỉnh dậy thì tất cả vẫn còn.

Đối với lão mà nói, chỉ cần Thạch Hạo sống sót thì chẳng có gì có thể tốt hơn cả, những thứ khác chẳng quan trọng.

"Tộc trưởng gia gia!" Thạch Hạo khẽ nói, có chút đa cảm, cười nhưng nước mắt lại chảy, trong khi nó 'chết đi' thì người ông này trông già hơn trước rất nhiều.

"Sống là tốt rồi, cũng không cần rời đi nữa." Thạch Vân Phong giọng run run nói, quan sát thật kỹ Thạch Hạo, từ đau đớn chuyển thành vui sướng, cảm xúc biến đổi khó mà kiềm chế được.

Thạch Hạo đỡ lấy ông lão, giúp lão lau đi hàng lệ nóng, nói: "Tộc trưởng gia gia, đừng thương tâm nữa, con sao cam lòng rời khỏi chứ, con sẽ mãi ở đây!"

Không nghi ngờ chút nào, Thạch thôn hôm đó vẻ vui sướng tràn ngập, tất cả mọi người đều phấn chấn, toàn bộ vui mừng, bầu không khí vô cùng sung sướng.

"Sống quả là sướng, ta rất nhớ mọi người." Khi trở lại trong thôn, Thạch Hạo kích động nói như thế.

Nó bị cả đoàn người bu lấy, hết tay này lại tới tay khác sờ mó người nó, qua đi hơn một năm, tỉnh và sống lại, đúng là một kỳ tích.

"Trời xanh mở mắt mà, giúp cho tiểu Hạo sống lại, rốt cuộc cũng đã hiển

linh!"

"Ha ha... Đứa nhỏ của Thạch thôn ta quả là mạng lớn, ông trời thu cũng chẳng nổi!"

...

Mọi người hét lớn, kích động tới nỗi không biết nói gì luôn, Thạch thôn náo nhiệt cực kỳ, tất cả mọi người đều có mắt, bọn nhỏ vẫn như năm xưa không ngừng chạy nhảy, dẫn theo đám di chủng thượng cổ Thiểm điệm khuyển, Xích vũ hạc chơi đùa khắp nơi.

Thanh Phong cũng tới, không nhịn được mà khóc òa lên.

"Nào, uống rượu, ba ngày ba đêm không say thì đừng có mà nghỉ." Đám Đại Tráng, Hổ Tử mắt cũng đỏ lên, sau khi lau đi nước mắt khóe mắt thì vây lấy và rủ rê Thạch Hạo.

Trong thôn như sôi trào lên, gian bếp từng nhà đều đang nấu nướng các mỹ vị, nước trong đỉnh lớn cũng đã sôi sùng sục, mùi thịt chín lan ra rất xa.

Mà bên trên đống lửa, những món nướng đã được bôi đầy mật ong, lại rắc thêm vài thứ giá vị khác khiến người khác khó kìm được nước miếng.

Còn có những quả chín mọng trên khay bạc không ngừng mang tới, nào là đỏ tươi nào là vàng óng, hương thơm thơm ngát.

Từ khi Thạch Hạo từ trần thì rất lâu rồi trong thôn không có diễn ra tình cảnh như thế này, những người lớn tuổi vui vẻ cười ha ha, mặc bọn nhỏ chạy nhảy phá phách.

"Uống cạn ly, mừng tiểu Hạo sống lại!" Thạch Lâm Hổ cười ha hả nói.

Bọn họ ngồi bệt xuống ven hồ, xung quanh là các loại hoa quả rượu thịt, từ người già cả tới trung niên lại tới đám trẻ tuổi như Đại Tráng, Thanh Phong, Bì Hầu, đây quả như là cuộc tụ hội không phân biệt tuổi tác.

Vèo một tiếng, kim quang lấp lánh, con Thiểm điện khuyển từ bên cạnh mang theo gió lớn chạy qua, đồng thời tia điện xèn xẹt đuổi theo đứa con của Nhị Mãnh.

"Khá lắm, con hung khuyển màu vàng này càng ngày càng lợi hại." Những người lớn cảm thán.

"Vù!" Giữa không trung, một con Tử kim điêu xẹt qua, chở theo mấy đứa nhỏ trên lưng, gió lớn vù vù, cũng rất kinh người.

Tất cả mọi người nở nụ cười tươi, rất là vui mừng, lúc trước Thạch Hạo mang theo một đám trẻ nhỏ vào Đại hoang, khi về thì có mang những con di chủng con này, giờ tất cả đều lớn cả.

Thạch Hạo sẽ càng ngày càng mạnh hơn khiến ai nấy cũng mừng rỡ, đặc biệt là đám nhóc kia, có linh dược, có đan phương cổ, từ nhỏ đã được 'chưng luộc' trong đỉnh nhằm giúp cho tu hành ít nhưng thu hoạch lại nhiều.

"Có thể cùng nhau cạn ly, còn có thể uống rượu, thật là vui quá đi mà.

Nhị Mãnh làm láo lớn tiếng nói, thời gian cũng không lâu nhưng hắn cũng đã uống cạn hai bình rượu lớn.

"Ha ha... Khổ hơn cả năm trời, hôm nay mây đen đều xua tan, thật sự là quá vui, nhất định phải say!" Tị Thế Oa nói lớn, lại rót rượu cho mọi người.

Mọi người ngồi chung một chỗ vây quanh đống lửa, bên trên nướng rất nhiều thứ, dầu mỡ chảy xuống bên dưới phát ra những tiếng 'xèo xèo' cùng với ánh lửa bốc lên. Tất cả mọi người rất vui vẻ, không ngừng nâng chén, uống tới đỏ cả mặt.

"Cháu à, giờ còn thích uống sửa thú nữa không hả, thúc nói người mang lên một bình nhá?" Ba của Bì Hầu say khướt tới loạng chọng, lớn tiếng trêu ghẹo.

"Ha ha..." Cả đám người cười to.

"Quả thật là cũng muốn uống, thêm ta một bình nữa." Đám người Thạch Lâm Hổ cũng nói lớn, chẳng giống dáng vẻ trưởng bối gì.

Thạch Hạo da mặt từ lâu đã rất dày thế nhưng giờ lại vô cùng lúng túng, lộ vẻ mặt ngại ngùng, bởi vì một đám nhóc vừa lớn đang ở bên cạnh cười hì hì.

"Tiểu Hạo thúc, sữa thú uống ngon lắm à, cháu thấy uống bình thường mà?"

"Tiểu Hạo thúc, có phải hàng ngày uống sữa thú thì sức khỏe càng tăng hơn, con ngày nào cũng uống thế nhưng chẳng thấy hiệu quả chi cả."

Một đám nhóc cười đầy quái lạ, cố nén lại nụ cười to rồi chọc nó.

Một tộc lão giải vây, cười nói: "Đám nhóc con này, đi sang một bên chơi đi!"

"Nói cho các ngươi một bí mật, nếu dùng sữa thú để tu hành thì làm ít hiểu quả nhiều, không tin các ngươi cứ thử xem xem." Thạch Hạo vô cùng thần bí nói.

"Thật sự?" Có một vài đứa nhóc tin là thật hùng hục chạy đi, muốn thử xem ra sao, kết quả thời gian không lâu đều dắt nhau chạy về.

"Gạt người!"

"Tiểu Hạo thúc thúc, thúc lừa cháu, làm hại cháu bị sặc luôn á!"

Một đứa nhỏ trong nhóm vừa đi thử nghiệm kia lên tiếng mắng vốn, vô cùng bực tức.

"Ha ha..." Mọi người cười to.

Buổi tuối này là buổi tối vui nhất từ trước tới nay, ai nấy đều thả lòng tâm hồn, ngay cả các thím, nãi nãi cũng ngà ngà do uống chút rượu.

Thạch Hạo ngồi ở chỗ này, trò chuyện không chuyện với người trong thôn, nói về cảm nhận khi ở bên trong ngôi mộ đất, cũng nhắc tới những việc từng xông pha trước kia.

Đương nhiên, chuyện mà mọi người nói nhiều nhất vẫn là chuyện đã phát sinh trong hơn một năm qua, nhắc tới các chuyện ngoài ngoại giới.

Thạch Hạo biết ba mẹ đi đâu, biết đại ân do Ngũ sắc tước đã cứu mình, còn biến hóa của Thạch quốc, trong lòng vô cùng xúc động, vui sướng và thương cảm đan xen.

"Bóng Lông, tiểu Hồng, cảm ơn bọn mày." Thạch Hạo nói, tiến tới mời bọn nó một ly.

Hai sinh linh này liền trợn mắt, tên quỷ này lại gọi thẳng tên của bọn nó quả thật là không nể mặt mà, nhưng mà hôm nay là ngày vui, chúng nó cũng chẳng thèm tính toán làm gì.

"Vù!"

Gió lớn gào thét, đại thẩm Thanh Lân Ưng mang theo ba đứa nhỏ đáp xuống gần hồ liền tạo nên một trận gió to, đây chính là mấy con hung cầm mạnh mẽ nhất Thạch thôn, tất cả sẽ trở thành Tế Linh.

"Thạch Hạo vẫn còn sống, quá tốt!" Cả đám vọt tới, dùng cánh cạ cạ vào người nó, vô cùng kích động và thân mật.

Thạch Hạo cũng vô cùng vui sướng, sau đó hỏi: "Đại Hồng điểu đâu rồi?"

"Đang tìm Thần tàng Chí tôn, còn trong Đại hoang á."

Hơn một năm nay, đại thẩm Thanh Lân ưng cùng với Đại Hồng điểu là chủ lực, không ngừng tìm kiếm Thần tàng, Đả Thần Thạch và Hoàng điệp cũng đi theo.

Mục đích của chúng nó là muốn tìm tới tạo hóa nghịch thiên, xem thử nơi đó có hay không cỏ Hoàn Hồn để cứu sống Thạch Hạo.

Nghe được lời giải thích của mọi người thì Thạch Hạo vừa kích động lại vô cùng vui mừng, lập tức rót rượu cùng bọn nó cạn một ly.

"Còn có ta nữa, ta nữa, ta cũng vẫn ra sức tìm kiếm Thần tàng Chí tôn á." Tiểu Bạch Độc giác thú chen ngang, miệng lớn há ra uống hết một vò rượu, sau đó miệng sùi bọt mép ngã đùng trên mặt đất.

Con hung thú này chẳng hề tầm thường, cặp cánh trắng noãn mọc ra trên lưng có thể có khả năng tiến hóa thành Tiên mã Thái cổ, thần tuấn siêu phàm, thế nhưng đây là loại rượu có đẳng cấp cao mà tửu lượng của nó thấp thì sao chịu nổi.

Mọi người cười vang, mặc cho nó bị bọn nhỏ nhấc mang đi.

Tất cả đều say khướt thế nhưng vẫn nâng ly cụng chén nói không hết chuyện Thạch Hạo cầm một chiếc bình ngọc trong tay nhẹ rung một cái, bên trong tản ra một ít huyết bao quanh là một phù văn phức tạp hiện màu xanh lục, nó cẩn thận quan sát.

"Đừng nghiên cứu nữa, uống đi." Đại Tráng nói.

"Đúng rồi, cháu à, vết thương của cháu không sao nữa rồi chứ?" Thạch Lâm Hổ hỏi.

"Nguyền rủa đã được diệt trừ, khó mà làm gì được cháu, chủ yếu là xương gãy, trên thân vẫn còn có chút vết rách thế nhưng cũng sẽ rất nhanh tốt lên thôi." Thạch Hạo đáp.

Nó có chút do dự, giờ ở hạ giới chữa khỏi hay là chờ tới thượng giới chữa luôn hay sao đây? Bởi vì pháp tắc của giới này không trọn vẹn, thiên đạo có khuyết, sau khi tới thượng giới thì cần phải đánh nát xương cốt, dùng pháp tắc của giới kia để rèn luyện lại lần nữa.

"Thôi thì cứ dưỡng cho tốt ở đây rồi tính sau." Bóng Lông đề xuất.

"Cũng được!" Thạch Hạo gật đầu.

Sinh ly tử biệt, nhất là dằn vặt, Thạch Hạo thật khó lắm mới có thể sống lại, chả lẽ lại chia cách nữa sao?

"Tộc trưởng gia gia, thúc, con sẽ lại trở về, chắc chắn sẽ lại gặp nhau, tương lai sẽ ở cùng nhau." Thạch Hạo an ủi.

"Sau khi tới đó thì hạ xuống sẽ rất khó, chúng ta có thể chờ tới lúc ấy ư?" Tộc trưởng Thạch Vân Phong thương cảm, vừa mới sống lại giờ lại cam lòng để nó ra đi?

"Chúng ta nhất định sẽ gặp lại, chỉ cần cho con thời gian, chỉ cần mấy chục năm thôi thì con sẽ nghĩ biện pháp hạ giới. Tộc trưởng gia gia, trước khi rời di con sẽ luyện ra Kim đan cho cả thôn, đan phương cổ của Thạch thôn ta là báu vật, có thể giúp gia gia thúc thúc đột phá, tối thiểu cũng có thể sống trên hai trăm năm." Thạch Hạo thật lòng nói.

Dù vậy, mọi người vẫn vô cùng buồn bã, không muốn nó rời đi chút nào.

"Luyện thứ Kim đan kia thì cần hơn trăm loại linh dược, rất nhiều kỳ dược đều là hi hữu gần như đã tuyệt chủng cả, rất khó tập hợp đủ." Một vị tộc lão lắc đầu than thở.

Hiện tại, tộc nhân đều biết giá trị của đan phương cổ kia, chỉ là cần dược liệu quá kinh người, rất khó theo như đan phương này để chế ra bảo đan.

Nên biết, lần trước Thạch Hạo đã lấy toàn bộ trong Thạch quốc nhưng cũng chỉ có luyện được sáu viên tiểu Niết Bàn đan mà thôi.

Người trong thôn tuy rằng không cần loại bảo đan dẳng cấp cao này thế nhưng biết dược thảo cần thiết rất là kinh người, cần số lượng rất lớn.

"Không sao đây, ta nhất định sẽ tìm kiếm đủ, trong vườn thuốc của đám

đại giáo bất hủ kia nhất định sẽ không thiếu linh thảo." Ánh mắt của Thạch Hạo lóe lên mang theo một luồng ý lạnh.

"Ngươi muốn đi gây sự với họ à?" Tộc nhân thất kinh.

"Có mấy người đã làm chuyện sai thì cần phải trả giá thật lớn! Bảy Thần mặc dù có thể thuận lợi hạ xuống hạ giới nhưng cũng là do Tôn giả của một bài đại giáo bất hủ huyết tế gây nên. Tưởng rằng ta không biết bọn họ gây ra chắc, tai họa hạ giới đã tạo nên sát nghiệp cực kỳ lớn, nền cần phải có lời giải thích thỏa đáng!" Thạch Hạo nói.

Mỗi lần huyết tế là sinh linh đồ thán, tạo thành ngàn vạn thậm chí tới trăm triệu sinh linh đã chết đi, máu chảy thành sông, hài cốt chất thành núi, kinh sợ thế gian.

Hết thảy những chuyện này đều là nhân họa, là cố ý gây nên, mới có thể giúp cường giả của thượng giới mới có thể hạ xuống được.

"Ít nhất, một vài tên Tôn giả phải chém, nếu không thì khó khiến lòng ta yên ổn được, thuận lợi đi thánh địa của bọn họ tới một lần!" Thạch Hạo bổ sung.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 609: Không Nỡ

Sắc trời sớm đã mờ tối, ánh sao chiếu rọi.

“Những tên kia đúng là nghiệp chướng mà, chỉ vì hạ giới mà sát hại không biết bao nhiêu người, thật sự đáng chém!” Lão tộc trưởng trừng trừng mắt nói, người nồng nặc mùi rượu.

Mọi người oán giận, lấy sinh linh ở hạ giới để huyết tế, cứ xem như là súc vật chứ chưa hề xem là đồng loại, tàn nhẫn mà khát máu, khiến người tức giận.

Nhắc tới những chuyện này, đám trẻ tuổi như Đại Tráng, Nhị Mãnh nhiệt huyết cũng sôi trào, hận không thể tự mình động thủ đánh gục san bằng những tên kia.

Ánh trắng mờ ảo, hồ nước lấp lánh như ngọc thạch, đêm khuya rất nhiều người say ngất nằm bẹp trên bãi cỏ, chỉ có một số ít người ngồi quanh lửa trại cụng ly, thế nhưng mặt mày ai nấy cũng đều đỏ kè, nói năng chẳng hiểu gì.

“Cháu ngoan, lên thượng giới nhất định phải cẩn thận nhen, nghe nói nơi đó rộng lớn khó mà tưởng nổi, chỉ một châu bất kỳ cũng đã lớn hơn hạ giới rất nhiều lần, chẳng hề có giới hạn.” Thạch Lâm Hổ nói, lòng chẳng hề yên.

“Đúng đấy, trên đó rất là thần bí, còn có cả vùng cấm, Thần nữa chớ, rất nhiều điều bất ngờ, chủng tộc vô số, cao thủ như rừng, ngàn vạn phải cẩn thận.” Bì Hầu say khước nói, không nỡ để nó rời đi.

Hơn một năm này, bọn họ thông qua Tần Di Ninh nên cũng hiểu đôi chút về chuyện trên thượng giới, vô cùng đề phòng với thế giới to lớn chẳng hề biết kia.

“Ta sẽ chú ý.” Thạch Hạo cười nói, trên thế gian đã không còn tiểu Thạch nữa rồi, tất cả mọi người đều nghĩ rằng nó đã chết, sau khi lên đó sẽ không có nguy hiểm. Tới thượng giới, nó có thể thong dong mà đi, đề cao bản thân, một khi tranh đấu thì có thể khiến cho mấy người “vui mừng”.

“Tĩnh quá sẽ sinh động, lại thêm mấy năm nữa, chờ ta chơi chán rồi sẽ tới thượng giới tham quan thử.” Tiểu Hồng nói.

“Nghỉ dưỡng hơn một năm, vết thương trên người cũng đều khỏi cả, quả thật muốn ra một chuyến thật.” Bóng Lông nồng nặc mùi rượu nói.

Nó và tiểu Hồng từng giao chiến với cường giả của Tây Phương giáo, lúc đó bị thương nặng, thân thể bị hủy hơn nửa liều mạng mới có thể hạ gục được đối phương, dưỡng thương hơn một năm rốt cuộc cũng mọc lại tứ chi.

“Ta nghe nói, hai giới hiện giờ không cách nào nối liền được, thiên lộ đã đứt không thể qua lại với nhau được.” Thạch Phi Giao nhắc tới chuyện này.

Hơn nữa, tin tức này là từ hai tháng trước, gần đây bọn họ đóng kín tế đàn ngăn cách với bên ngoài, nên việc nối liền với thượng giới sẽ càng khó khăn hơn.

“Uhm, đúng như thế, nghe đâu những đại giáo bất hủ kia, ví như Bất Lão sơn, Tây Phương giáo… không cách nào truyền tin tức lên trên được nữa.” Thanh Phong gật đầu nói.

Thạch Hạo nhíu mày, nếu như thiên lộ thật sự bị cắt đứt thì việc lên thượng giới sẽ gặp phiền phức không nhỏ, nhưng mà nó tin tưởng nhất định sẽ có đường để đi.

Đêm khuya, ánh sao lấp lánh, bên trên hồ nằm rạp một đống người, tất cả đều say bí tỉ, ngay cả Thạch Hạo cũng không ngoại lệ, bởi vì quá vui nên nó buông thả uống một trận.

Cho tới sáng sớm, Bát Trân kê gáy mười mấy tiếng, đám người say khước kia mới rục rịch tỉnh dậy, tất cả đều cười ha hả.

“Tiểu Hạo thúc, chúng con để dành sữa thú cho thúc nè!”

Những phụ nữ và trẻ nhỏ trong thôn đêm qua ngủ khá là sớm, bọn họ cũng không có uống say cho nên sớm đã rời giường, lúc này có một đám trẻ con chạy tới, miệng cười hì hì không thôi.

“Tiểu Hạo thúc, thúc xem nè, chúng con đã nấu rồi á, thơm không, thúc nhanh uống đi, chút nữa dẫn chúng con vào núi nhen, lâu rồi không có vào sâu trong Đại hoang rồi.” Một đứa nhỏ reo lên.

Quả thật, bên trong một chiếc bình sứ có chất lỏng màu trắng tỏa ra mùi thơm ngát, được chúng nó đưa tới biểu đạt “lòng thành”.

Hối lộ trắng trợn, chỉ vì muốn Thạch Hạo dẫn vào trong núi chơi.

“Ha ha…” Đám Hổ Tử, Tị Thế Oa, Bì Hầu đều cười vang nhìn Thạch Hạo.

Thạch Hạo cũng nở nụ cười, vui vẻ nhận bình sứ trong tay của bọn họ rồi đưa lên uống một ngụm hết sạch, sau đó chùi một ít sữa dính nơi khóe miệng, nói: “Thật ngon, hương vị vẫn như trước.”

Đám Đại Tráng, Bì Hầu, Thanh Phong thấy thế thì chỉ biết trợn tròn mắt, chẳng biết nói gì nữa.

“Cái tên nhóc này!” Mấy người Thạch Lâm Hổ cũng nở nụ cười tươi, không tự chủ mà lắc lắc đầu.

Đám trẻ nhỏ ngây người, vốn chỉ là muốn biểu đạt chút lòng thành, tuy rằng cũng có phần hối lộ bên trong thế nhưng cũng không nghĩ rằng Thạch Hạo sẽ uống thật.

Đúng lúc này, một đám nhỏ khác chạy tới, chu môi lầu bàu: “Đây là bữa sáng của chúng cháu, bị tiểu Hạo thúc uống sạch rồi.”

Bên cạnh, có hai bé gái chưa tới hai tuổi, mặt mày mếu máo, dáng vẻ

muốn khóc, nói: “Tiểu Hạo thúc, thúc cướp sữa thú của chúng cháu…”

Lúc này, ‘nét mắt già nua’ của Thạch Hạo không nén được xấu hổ, lập tức chạy tới tộc trưởng ở trong sân.

“Ha ha…” Người trong thôn cười to.

Mấy ngày tiếp theo, tiếng cười tràn ngập trong thôn, Thạch Hạo đáp ứng toàn bộ nguyện vọng của đám nhóc, dẫn bọn chúng vào trong Đại hoang, không ngừng thám hiểm.

Lúc này, Đại Hồng Điểu, Đả Thần Thạch cũng đã quay về, thấy được Thạch Hạo khiến bọn nó vô cùng vui mừng.

Mấy ngày qua đi, mỗi ngày mọi người đều ngồi bên hồ chè chén tán dóc tới khuya, vô cùng vui vẻ.

Trong lúc đó, Thạch Hạo đi khắp Đại hoang, tiến vào khu vực nguyên thủy sâu nhất, đây là những nơi không có bóng dáng của con người, rất nhiều vài năm chưa hề có dấu chân của ai. Nó ngoại trừ mang về mười mấy cây linh dược để trồng trong thôn, cũng bắt lấy một vài thụy thú, tường cẩm, tuy không thể sánh được với Bát Trân kê thế nhưng cũng là cực kỳ hiếm có.

“Đây là Ngân Linh thu*?” Lão tộc trưởng kinh ngạc, lão từng đọc qua về những ghi chép của sinh linh này trong cốt thư, toàn thân trắng bạc với mùi thơm ngát, to nhất cũng chỉ dài tới một thước, vô cùng quý.

(*): Thu = Cá Chạch.

Ngân Linh thu có giá trị cực cao trong việc làm dược liệu, có thể cường gân tráng cốt, bổ dưỡng thân thể, là một linh vật vô cùng quý giá.

Lần này, Thạch Hạo bắt tới mấy trăm con từ trong một cái hồ cực lớn sâu trong Đại hoang, tất cả đều thả vào trong hồ nước của Thạch thôn, cái hồ này từ lâu đã được đại trận trong thôn bảo vệ, sớm thành linh hồ rồi.

Trong hồ vốn có Long Tu ngư, cũng không phải là loại cá tầm thường.

“Ồ, con ba ba già màu vàng kia cũng không cần giết làm gì, nếu như ai bị trọng thương thì chỉ cần lấy chút huyết dịch là có thể trị khỏi thương thế ngay.” Thạch Lâm Hổ thán phục.

Thạch Hạo bắt lấy tám con, cũng thả vào trong hồ, những thứ này đều là linh vật và cũng không có lực công kích gì cả, nếu như gây giống thành công tương lai sẽ là bảo bối, có thể cải thiện thể chất cho tộc nhân.

Liên tiếp nửa tháng, Thạch Hạo không ngừng tiến vào những khu vực không người trong Đại hoang, nó dẫn theo bọn nhỏ, Đại Hồng Điểu, khi trở về thì có không ít trân vật.

Từ ngỗng lông vàng tới trâu mộc linh, không thiếu thứ gì cả, tất cả đều là những vật nuôi hiền lành và được nuôi thả ở gần Thạch thôn.

Bởi vì, Thạch Hạo chuẩn bị rời đi cho nên cũng không nỡ, muốn làm một vài chuyện cuối cùng cho những người trong thôn.

Thạch Hạo tận dụng khoảng thời gian này để dưỡng thương, những mảnh xương gãy lần nữa lành lại, những vết rách trên thân thể toàn bộ biến mất, cả người nó trong suốt trắng noãn như ngọc thạch, tinh linh cuồn cuộn như sông dài.

Hôm đó, Thạch Hạo ngồi xếp bằng trên một ngọn núi, mây mù lượn lờ xung quanh, miệng mũi đều lưu chuyển khí trắng cứ như là chân long vờn quanh thân thể.

“Phù!”

Cuối cùng, nó thổi ra một luồng tinh khí chấn động cả ngọn núi, lỗ chân lông toàn thân thư giãn phát ra ánh sáng lấp lánh.

Cũng lúc đó, trong cơ thể của nó vang lên những tiếng lốp đốp, nó đứng thẳng dậy, trong con ngươi lấp lánh thần quang cứ như là mặt trời ẩn núp

bên trong.

Thương thế của nó hoàn toàn khỏi hẳn, năm đó khi chia năm xẻ bảy, thân thể tan rã, bị thương rất nặng, trầm miên hơn một năm trời, trạng thái không có thay đổi vẫn là như cũ.

“Được rồi, sức chiến đấu của ta mạnh hơn trước rất nhiều.” Nó lẩm bẩm, thương thế khỏi hẳn, nên ra ngoài một chuyến thôi.

“Tiểu Hạo thúc ơi, hôm qua Bóng Lông chém một con hung giao dài tới mấy chục trượng luôn á.” Có một đám trẻ nhỏ tới khoe.

“Tiểu Hạo thúc, chúng ta trở về thôi, tộc trưởng gia gia đang nướng con giao đó ở đầu thôn, thơm ghê lắm, trước giờ con chưa hề ăn thịt giao á.”

Thạch Hạo nghe thấy thế thì cười to, nói: “Được, chúng ta trở về, lại có thịt giao để nhắm rượu rồi.”

Nó nghiễm nghiêm trở thành đầu sỏ của đám nhỏ, dẫn theo một đám nhóc chạy về thôn.

Thủ phủ, Thạch quốc.

Mấy vị lão Vương đang nghị sự trong cung điện, tất cả đều cau mày, bầu không khí vô cùng nghiêm túc.

“Đến cùng đã xảy ra chuyện gì, tổ địa đã ngăn cách với ngoại giới, không cách nào truyền tin tức được, tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì.” Chiến vương thở dài.

“Đã hơn hai tháng rồi, tin tức đều chẳng thấy, đừng nói là có chuyện gì chứ.” Minh vương nói.

Thạch Hạo chết hơn một năm, mấy vị lão Vương này vô cùng nhớ thương nó nhưng cũng chỉ biết thở dài, nó thiên tư kinh thế, mạnh tới mức có thể tranh đấu cùng với Thần, nhưng lại chết quá sớm, quá đáng tiếc mà.

“Đáng tiếc thật, bệ hạ, tài năng ngất trời thế nhưng lại chết quá sớm!” Bằng Cửu lắc đầu, sau đó đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, nói: “Đúng rồi, liên quan tới việc kia, các ngươi thấy thế nào?”

“Còn thế nào nữa chứ, kiên quyết không đồng ý, không cần nghĩ cũng biết, khẳng định là mấy đại giáo kia, đừng nghĩ rằng chúng ta không biết.” Chiến vương cười gằn.

Gần nhất, có người tới Thạch Quốc liên hệ với bọn họ, muốn lò luyện hư không và cũng muốn tàn khí mà bảy Thần đã lưu lại, nguyện lấy những tài liệu khác để trao đổi.

“Những tên này muốn chết mà, năm đó chắc chắn tế đàn là do bọn họ xây dựng, tế sống vô số sinh linh để giúp bảy Thần hạ giới, giờ muốn đòi lại di vật à?!” Minh vương lạnh giọng nói.

“Bọn họ cũng chỉ là muốn mảnh vỡ của lò luyện hư không thôi.” Chiến vương nói.

Một năm trước, chính lò luyện này đã che chở bảy Thần cho nên mới giúp họ thuận lợi hạ giới, mặc cho phù văn của thứ này phá diệt, rồi trong Tây Lăng giới cũng bị đánh nát thế nhưng giá trị cũng rất kinh người.

Bởi vì, chất liệu chế tạo nên thứ này rất đặc biệt, trong đó có một ít “Hư không kim:, đây là một trong những bảo liệu thần thánh quý giá nhất, cả thế gian cũng khó mà tìm được.

Ngày đó, Thạch Hạo cũng không biết rõ về giá trị của thứ này nhưng cũng đã mang về, đặt trong nội khố của Thạch quốc.

“Báo!”

Bên ngoài cung điện có một tên thị vệ chạy vô bẩm báo, đưa lên một phong thư.

Tời giấy này tỏa ra vầng sáng, mang theo sức mạnh phù văn vô cùng

mạnh mẽ, bên trên có ghi một vài thứ, vẫn là chuyện về lò luyện hư không, muốn trao đổi.

“Vừa đấm vừa xoa, một mặt thì đưa ra thứ để trao đổi, mặt khác lại uy hiếp chúng ta? Cái gì mà lò luyện hư không là thứ không rõ ràng, giữ thời gian dài sẽ tạo nên huyết kiếp, đúng là đáng chết mà, là cảnh cáo chúng ta sao?!” Chiến vương giận dữ, hắn nghĩ tới Thạch Hạo, nghĩ tới cái chết của nó.

Là bởi vì mấy đại giáo này đã tiến hành “Huyết tế Thiên quốc” nên mới dẫn tới tất cả những chuyện sau này.

“Chúng ta vẫn chưa gây sự với bọn chúng, vẫn chưa báo thù, vậy mà đám người này đã đứng ngồi không yên rồi, lần này nhất định phải có lời giải thích hợp lý, tưởng Thạch quốc chúng ta dễ bắt nạt ư!?” Bằng Cửu sau khi đọc xong thì đứng thẳng dậy, chiến khí dâng trào.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 610: Tiểu Thạch Tái Hiện

Thạch thôn, một cõi cực lạc.

Thạch Hạo đang lựa chọn sắp xếp các đồ vật của mình, chỉ mang theo thứ như Thế giới hộp báu chứ những thứ khác đều lưu lại cho Thạch thôn cả, trong lòng nó thở dài, trận chiến cuối cùng kia tổn thất quá nặng nề.

Nó chọn cách tự bạo, hai tổ khí của Thạch thôn đều bị phá hỏng hết, bên trên tấm da thú thì xuất hiện hai lỗ thủng lớn, khối xương thú kia cũng nứt ra luôn.

Nên biết, đây chính là hai pháp khí thần linh thế nhưng lại thành ra bộ dạng như thế này.

Ngoài ra, thần kích trấn quốc, pháp kiếm.. đều bị tổn hại cả, việc này khiến người khác tiếc nuối, chỉ duy nhất là thanh kiếm gãy mà Quỷ qua để lại là không có việc gì.

Mà thứ khiến Thạch Hạo tiếc nối nhất chính là, chiến y Bất diệt kim thân đã vỡ nát, trong trận chiến đó thứ này đã vỡ nát thành mấy chục miếng, coi như đã giải thể toàn bộ.

Nên biết, đây chính là một báu vật Thái cổ không đầy đủ, đủ khiến thần linh phải đỏ mắt, có rất nhiều bí mật liên quan tới loại chiến y hi thế này.

Đáng mừng nhất chính là, chiến y này sau khi giải thể thì có lưu lại một khối trọng yếu vẫn chưa hề hư hao chút nào, nó trong suốt cứ như mặc ngọc, lấp lóe phù văn.

Có thể tưởng tượng được sự cứng rắn của nó như thế nào, pháp khí thì hư hại hoàn toàn thế nhưng khối trọng yếu nhất này vẫn y như cũ chẳng hề

gì cả.

"Không biết còn có thể sửa chữa được hay không nữa." Thạch Hạo cẩn thận thu hồi.

"Con à, tất cả nhớ phải cẩn thận đó nhen." Lão tộc trưởng dặn dò.

Mọi người trong thôn đều tới để tiễn nó lên đường, nhìn nó và Thanh Phong bước lên tế đàn trong thôn, trong mắt rất nhiều người đều ngấn lệ, đứng tại chỗ vẫy vẫy tay.

"Tộc trưởng gia gia, thúc, mọi người phải bảo trọng nhen!" Thạch Hạo nói, con mắt chợt nhòe đi, lần từ biệt này cũng không biết chục năm hay trăm năm, thậm chí có thể là vĩnh viễn.

Bởi vì, lần rời đi này nó sẽ xử lý cho xong một số chuyện, sau đó có thể sẽ không trở lại Thạch thôn nữa mà cứ thế tiến tới thượng giới.

Trên tế đàn, ánh sáng lóe lên, nó và Thanh Phong bước vào trong một thông đạo và biến mất từ nơi đó.

Thạch quốc, trong hoàng cung.

"Ha ha, đám này thật sự đã làm đốt cháy lửa giận của ta rồi, dùng người sống để hiến tế rồi tạo thành sát kiếp vô biên, gián tiếp hại hoàng giả của Thạch quốc ta, còn dám tới đòi lò luyện hư không nữa chứ!" Chiến vương đằng đằng sát khí.

Ngày hôm đó, lại nhận được thêm một phong thư nữa, ý đại khái vẫn như trước thế nhưng phần uy hiếp đã tăng thêm mấy phần.

Bên trên ghi rất rõ, di vật mà bảy Thần lưu lại đều là vật không rõ nguồn gốc, nếu như giữ lại thì sẽ có thảm họa xảy ra, sẽ thương vong với quốc gia.

"Đáng tiếc, đã bị ngăn cách với Thạch thôn rồi, nếu không mời hai vị kia tới thì chắc chắn sẽ dọa chết họ!" Minh vương lên tiếng, hắn chính là ám chỉ

Bóng Lông và tiểu Hồng.

Hơn một năm trước, hai tên sinh linh này đã nhen nhóm Thần hỏa, vẫn luôn luôn ở bên cạnh, chuyện này coi như là tuyệt mật, tin tức đều bị phong tỏa ra.

Lúc đó, hai Thần bản thân bị thương cực nghiêm trọng, một nửa thân thể đều bị nát tan, giờ hẳn là đã khôi phục hết rồi.

"Đúng là khinh người quá đáng mà, hại Thạch hoàng, giờ còn muốn đòi những hung khí kia nữa chứ, tưởng Thạch quốc ta không có người chắc?!" Bằng vương lạnh giọng nói.

Liên tiếp mấy ngày sau đều có thư chuyển tới, việc này khiến bọn họ nổi giận đùng đùng, vô cùng tức giận.

Mấy ngày này, bọn họ đang bố trí, nếu cần thiết thì sẽ bắt đầu hành động, đồng thời cũng vô cùng cẩn thận, bởi vì đám đại giáo kia đang nhìn chằm chằm nên cũng không thể nào buông lỏng được.

Nên biết, Tôn giả của mấy đại giáo kia gộp lại cũng tới mấy người, nếu như có sở hữu thêm một vài pháp khí thần linh mạnh mẽ đột nhiên đánh tới thì sẽ vô cùng kinh khủng.

"Trong lòng ta đang bốc hỏa mà, rất muốn giết thẳng tới đám đại giáo kia, xới tung sơn môn của chúng, quét ngang toàn bộ!" Chiến vương nói.

"Bệ hạ thật đáng thương, thiên phú kinh thế như vậy nhưng lại chết quá sớm." Nhắc tới Thạch Hạo thì mấy người đều trầm xuống, trong lòng chẳng hề dễ chịu gì.

Thạch Hạo có thể nói là tuyệt diễm, còn trẻ mà danh nổi như cồn, quét sạch chư địch thế nhưng lại rơi vào kết cục như thế, vận mệnh biết bao thăng trầm, khiến người khác chỉ biết thở dài khi nghĩ tới.

"Tần Hạo nắm giữ hai khối Chí Tôn cốt, giờ ở thượng giới thì nhất định

rực rỡ hào quang, mấy tháng trước từng truyền xuống tin tức, nó đánh bại năm thiên kiêu."

"Vốn Thạch hoàng cũng sẽ lên đó, cũng sẽ danh chấn một phương..." Nói tới đây thì họ không biết nói gì nữa.

Việc đã tới nước này thì còn có thể nói gì nữa, tiểu Thạch đã qua đời hơn một năm nay, chung lại sớm đã thành bụi bặm của lịch sử.

Mà một thiếu niên khác đã nhận được một khối cốt của Thạch Hạo đang quật khởi ở thượng giới, đó là vận mệnh của hắn, hiện giờ không ai ngăn cản được.

"Đáng trách mà, thực lực của chúng ta không đủ nếu không nhất định sẽ trút giận thay cho bệ hạ, diệt trừ căn cơ của đám đại giáo và đạo thống kia."

"Sẽ có cơ hội, chỉ là ở hạ giới này Tiên điện kia cũng chẳng có truyền thừa gì, không cách nào đối phó được, thù không thể trả rồi."

Mấy vị lão Vương nói chuyện, khi nhắc tới Thạch Hạo thì đều thương cảm.

Đúng lúc này, tổ tế đàn trong hoàng cung chợt phát sáng, xuất hiện một thông đạo như có ai muốn đi ra ngoài, việc này lập tức đã kinh động tới thị vệ canh giữ ở nơi này.

"Báo, có người xuất hiện ở tổ tế đàn." Có thị vệ tới bẩm báo.

"Cái gì?!" Mấy vị lão Vương đều đứng dậy, sau đó chạy thật nhanh về tế đàn, dựa vào trực giác của mình thì bọn họ biết đây là người của Thạch thôn.

Quả nhiên, bọn họ nhìn thấy Thanh Phong đang bước xuống từ tế đàn.

"Bệ hạ, xảy ra chuyện gì thế, sao đi tới hai tháng luôn vậy, hơn nữa Thạch thôn còn bị ngăn cách với thế giới bên ngoài nữa." Minh vương hỏi, bệ hạ mà hắn nhắc tới chính là Thanh Phong, bởi vì hắn đã kế vị.

Thanh Phong nở nụ cười nhưng không có chút kiêu căng gì, ngược lại thi lễ với những vị lão Vương, hắn xem mấy người này như là tổ gia gia, nói: "Thạch thôn đã xảy ra biến cố."

"Tới tột cùng đã xảy ra chuyện gì?" Trong lòng mọi người chợt giật nảy lên.

Cùng lúc đó họ để ý thấy thông đạo cũng chưa hề khép lại, bên trong có một bóng người đang chầm chậm bước ra, bước lên trên tổ tế đàn.

"Hả!" Thị vệ đứng bên cạnh kinh ngạc bật thốt lên, tất cả đều trợn tròn mắt.

Đám Chiến vương, Minh vương, Bằng vương đều thấy bóng ngườ đó, trong đầu như nổ tung, cảm thấy nơi mắt nóng rực, máu khắp người như sôi trào.

"Bệ... hạ!"

Giọng nói của bọ run run, quả thật khó mà tin được, họ nhìn chằm chằm người trẻ tuổi ở trên tế đàn kia, nhịp hô hấp của họ đều ngắt quãng.

Thời gian qua đi hơn một năm, thân ảnh quen thuộc kia lại lần nữa xuất hiện, dường như đang mơ khiến mỗi người đều run bần bật, miệng lưỡi khô cứng, không thể nào tin được.

"Bệ hạ, là người thật ư?!" Không cần nói tới những tên thị vệ kia, chính là mấy vị lão Vương cũng cảm thấy như mình đang mơ vậy, tất cả đều khiếp sợ.

Hơn một năm nay, ngoại trừ mấy người Thanh Phong hay Tần Di Ninh ra thì cũng chỉ có mỗi Nguyệt Thiền tiên tử từng xuất hiện ở nơi này, giờ lại nhìn thấy Thạch Hạo!

"Ta không phải đang nằm mơ chớ, Thạch hoàng... vẫn còn sống, lại xuất hiện rồi!" Một thị vệ không kìm được mà hét lớn.

"Bệ hạ!" Mấy vị lão Vương đều nhìn chằng về trước, bọn họ vững tin đây không phải là ảo giác, khí thế ấy quá quen thuộc, không hề sai, đúng Thạch Hạo đã trở về!

"Là ta, để các ngươi lo lắng rồi." Thạch Hạo cất bước tới, nhìn thấy mấy vị lão Vương này thì nó cũng rất kích động, hoạn nạn thì mới thấy nhân tình, khi trọng thương sắp chết chính mấy người này đã dốc sức hết cho Thạch quốc, chiêu cáo khắp thiên hạ, tìm các loại biện pháp cũng chỉ vì để cứu sống nó.

Vì thế mà mấy vị lão Vương này đã trả giá rất nhiều, những túi đựng đại dược chất thành đống lớn cứ như lương thực vậy, chắc chắn sẽ không công mà đạt được, hiển nhiên đã đổi lấy rất nhiều.

Ngoài ra còn có một cây thánh dược, chắc chắn sẽ không dễ sở hữu, nhất định đã dùng một vài báu vật tuyệt thế bên trong nội khối Thạch quốc để tới Thánh địa đổi lấy.

"Bệ hạ... thật sự còn sống!" Tất cả mọi người đều hét lên, một vài thị vệ tuổi trẻ còn nhảy dựng lên, hưng phấn và kích động tới mức không kiểm soát được bản thân.

"Ha ha..." Chiến vương cười to, nước mắt gần như chảy ra ngoài, chuyện này quả là ngoài ý muốn khiến hắn sục sôi trong lòng.

Hắn vô cùng căm hận bảy Thần, căm giận với đám truyền thừa của thượng giới kia, rất muốn trút giận thay cho Thạch Hạo thế nhưng kẻ địch thật sự cũng chưa chết, tất cả đều ở thượng giới, nhưng, hắn lại không có năng lực ấy.

Hơn một năm nay, trong lòng hắn luông ẩn chứa một ngọn lửa, cảm thấy Thạch Hạo chết vô cùng oan uổn, quá mức đáng thương, hắn thường ngày đều mượn rượu để khuây khỏa trong lòng.

Nhưng hôm nay, hắn lại nhìn thấy Thạch Hạo, nhìn thấy nó nguyên vẹn

bước ra tế đàn, xuất hiện lần nữa trước mặt mình, việc này làm sao không khiến hắn kích động và run rẩy chứ?

"Chuyện này... đúng là kỳ tích!" Minh vương cũng run rẩy vọt tới, cẩn thận kiểm tra Thạch Hạo chỉ sợ mình gặp ảo giác.

"Bệ hạ, người quả là siêu phàm mà, ha ha... Lần này trời cao cũng đã mở mắt rồi, thiên hạ sẽ không yên tĩnh nữa!" Bằng Cửu cười hả hê, lệ nóng dâng tràn, vô cùng kích động.

"Ha ha..."

Tiếng cười đầy sung sướng vang vọng nơi đây, chấn vang tỏa cung điện, đã không biết bao lâu rồi mấy vị lão Vương này mới sung sướng như thế này.

Bọn họ trở lại trung ương Thiên cung, sau khi nghe Thạch Hạo từng bước trong quá trình từ chết tới sống, mấy Tôn giả này đều cảm khái không thôi, sau đó là vung tay sai người chuẩn bị tiệc rượu, nhất định phải uống cho thật đã, cho thật say, chúc cụng thỏa thích, bọn họ vô cùng vui sướng.

Trong cung điện, tiếng cười không ngớt, âm thanh chạm ly vang lên không ngừng nghỉ, mấy vị lão Vương đã uất ức quá lâu, một kết quả mà bọn họ không hề tin tưởng lại thành hiện thực khiến ai nấy đều muốn ngửa mặt thét dài, lúc này cũng chỉ có rượu ngon mới có thể ngăn chặng sự giải tỏa này mà thôi.

"Quá vui mà, không nghĩ tới lại có ngày này, quá sảng khoái, bệ hạ cải tử hồi sinh, không biết sau khi đám đại giáo kia biết thì vẻ mặt sẽ ra sao, ha ha..."

"Tin tức nếu truyền ra, ta nghĩ cả thế gian sẽ kinh sợ, cảm thấy đây là chuyện lạ nhất trên đời!"

"Sợ rằng sẽ không một ai dám tin, nhất định sẽ nghĩ đây là tin đồn, ha ha..."

Bọn họ ly cụng ly, rượu không say nhưng người lại say.

"Đây là gì thế?" Thạch Hạo nhìn thấy đống thứ trên bàn thì lộ vẻ nghi ngờ, nó cầm lên rồi đọc, rất nhanh lộ vẻ cười gằn.

Hiển nhiên nó đã đoán ra được, nhất định là đám đại giáo kia đang đòi lấy tàn khí của bảy Thần, nó không hề nghĩ tới lò luyện hư không sẽ quan trọng như thế.

"Hư không kim chính là thần liệu hi thế, mười mấy vạn năm cũng khó mà nhìn thấy được miếng nhỏ, bên trong cả lò luyện kia lại ẩn chứa một chút cho nên mới gây nên sự thèm thuồng của họ." Minh vương giải thích.

"Tốt, tốt, tốt!" Thạch Hạo nói liên tục ba chữ "tốt", nó không tìm đám đại giáo kia để gây phiền phức thì thôi ấy vậy mà đối phương lại trước tiên tìm tới tận cửa, việc này khiến nó sục sôi ngọn lửa giận.

"Câu kết với thượng giới khiến bệ hạ xém chết vậy mà còn dám như thế, lần này nhất định phải bắt bọn họ trả giá thật lớn!" Chiến vương nói.

Thạch Hạo đã trở lại, việc này khiến họ phấn chấn, và cũng kiêng dè gì nữa.

"Nhắn lại với bọn họ, nói cho đám đại giáo ấy biết, những pháp khí Chân Thần - bảo vật trấn giáo của chúng đều là những thứ không rõ nguồn gốc, để lâu trong giáo sẽ tạo nên huyết kiếp, nói bọn họ mau chóng đứa tới Thạch quốc!" Thạch Hạo nói.

Mấy vị lão Vương đều ngẩn ngơ sau đó là cười to, đây là chống đối thẳng diện, hồi âm như thế, là trả lại toàn bộ những gì mà đám kia từng nói ra!

"Bổ sung thêm nữa, hạn trong ngày phải mang tới bảo cụ trấn giáo, nếu không tự mình ta sẽ tới tận cửa lấy đi!" Thạch Hạo ngông cuồng nói thế khiến mọi người khiếp sợ.

"Tốt!" Không chỉ là mấy vị lão Vương, chính những thị vệ trẻ tuổi kia cũng vô cùng phấn chấn, tất cả đều kích động lạ thường, Thạch hoàng trở lại, quả nhiên ngang ngược vô cùng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 611: Tiểu Thạch Ra Tay.

Lời nói của nó làm cho trong lòng mấy vị lão Vương vô cùng sảng khoái, tất cả đều phá lên cười, một năm qua trong lòng bọn họ lúc nào cũng bực bội, hiện tại đều bị thổi bay sạch.

Còn những tên thị vệ xung quanh thì cảm xúc càng sục sôi, nhiệt huyết sôi trào, tất cả đều nắm chặc nắm đấm.

Từ khi Thạch Hạo chết đi, trong lòng mọi người ai cũng tức tối, còn có một làn sương mù khó mà tan biến đang bao phủ trong lòng họ, không cách nào phát tiết ra ngoài được, hết sức khó chịu.

"Nên chấm dứt và cho chúng ta một câu trả lời hợp lý, phải để cho bọn chúng trả giá thật lớn!" Bằng Cửu nói, trong mắt có tinh quang lấp lánh như là tia điện vậy.

Những đại giáo này đã gián tiếp gây ra cái chết của Thạch Hạo, bây giờ chúng lại còn dám tới tận cửa đòi những hung khí kia, điều này đúng là khinh người quá đáng mà!

Hiện nay Thạch Hạo vẫn còn sống và đã trở về, nó vẫn quyết đoán như xưa, vẫn ngang ngược như cũ, là người dám cùng Thần khai chiến, nó còn có thể sợ cái gì nữa? Mọi người nghĩ đến chuyện sắp xảy ra, huyết mạch ai cũng căng phồng, hết sức kích động!

Có người lấy tới một phần giấy mực kèm theo một số khối xương. Thạch Hạo ngồi im mặc mấy vị lão Vương chạm khắc theo y lời nó nói, dùng những lời nói kia trả lại cho chúng, lấy gậy ông đập lưng ông.

Đêm đó, trong cung đình đèn đuốc sáng trưng, tất cả mọi người đều uống say, ngay cả những thị vệ canh giữ ở đây cũng vào tham dự, vì uống

quá chén nên say khước nằm đầy đất.

Mấy vị lão Vương do say rượu nên khó mà kìm nén cảm xúc, hết khóc rồi lại cười, Thạch Hoàng chết đi làm cho họ cảm thấy rất ngột ngạt, không thể nào chấp nhận cái kết quả này, bây giờ rốt cuộc đã hoàn toàn tiêu tan.

Tất cả mọi người đều đã say hết, chỉ còn mình Thạch Hạo ngồi ở đó, ánh mắt sáng ngời như bó đuốc đang cháy, ở trong đêm tối đặc biệt rực rỡ.

"Cho chúng ta câu trả lời rồi sao?"

Ở đô thành Thạch quốc, trong một phủ nọ có một người đang ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, toàn thân đều bị ánh sáng mông lung bao phủ giống như một vị Thần, hắn nhận lấy lá thư rồi chăm chú đọc, sau đó vẻ mặt trở nên lạnh lùng.

"Thạch quốc ngang ngược thật đấy chứ, thật sự cho là có vài tên Tôn giả ở phía sau chống lưng là có thể xưng hùng thiên hạ hay sao? Mặc dù lúc này là thời đại không Thần nhưng cũng không có khả năng đó đâu!"

Buổi trưa, có thị vệ đưa thư vào trong cung điện, lúc này mấy vị lão Vương đã thức dậy từ sớm đang cùng với Thạch Hạo và Thanh Phong trò chuyện, ai cũng vui sướng, trên mặt đầy ý cười.

"Thư nhanh như vậy đã gởi về?" Minh Vương đi tới nhận thư, sau khi nhìn xong thì sắc mặt hơi trầm xuống, nói: "Bọn chúng đang cảnh cáo chúng ta, huyết kiếp rất có thể sẽ diễn ra, ảnh hưởng tới quốc gia...đây là muốn uy hiếp đến cùng sao?"

"Ồ, hăng hái thiệt, đoán trước được hoàng cung Thạch quốc ta sẽ gặp phải thiên phạt luôn, dẫn tới mưa máu sao?" Thạch Hạo sau khi xem xong thư liền nở nụ cười có điều hơi lạnh, nói: "Ta chờ xem đây!"

Buổi chiều đến, giữa bầu trời trong xanh xuất hiện một đám mây máu, che lấp cả mặt trời, vô cùng áp lực, đám mây kia chậm rãi bay về hướng hoàng cung rồi bao phủ nó lại.

"Tới rồi sao, đúng là không kiêng nể gì mà, lại dám xuất thủ như vậy!" Chiến Vương tức giận nói.

"Không đúng, đây là sát khí được sinh ra từ huyết tế hấp dẫn huyết vân đến, là muốn hoàng cung Thạch quốc ta xảy ra một trận huyết tế sao?" Bằng Cửu ánh mắt như điện.

Trên bầu trời ầm ầm vang dội, đám mây máu kia rất dầy kèm theo là tiếng sấm, vạch ra từng luồng tia chớp màu đen trông rất kỳ lạ, người thường ở Thạch đô sợ ngây người.

"Chuyện gì xảy ra thế?" Có không ít người hoảng sợ. Đám mây kia đè xuống ngày càng thấp, rất nhanh đã kề sát mặt đất, che phủ cả cửa hoàng cung, giống như là muốn hạ xuống tai hoạ.

"Thạch Quốc vô đạo, nghịch thiên mà đi, giờ thiên phạt sẽ buông xuống!" Theo huyết vân hạ xuống, từ trong đó truyền ra một luồng âm thanh cực lớn, vô cùng uy nghiêm, chấn động mà xuống.

Trên đường ngay lập tức có không ít người hoảng loạn, người bình thường sợ nhất là những thứ kỳ lạ mà họ không biết, tất cả đều đang run rẩy.

"Yêu ngôn hoặc chúng, các vị không nên hốt hoảng, hãy xem ta chém yêu này!" Ở chỗ sâu trong hoàng cung truyền ra một giọng nói, vang vọng khắp trời cao.

Cùng lúc đó, một cái đồng lô* từ trong hoàng cung bay lên, lượn lờ ánh lửa, nó phát ra thần năng mãnh liệt đánh về phía đám mây máu kia.

(*) đồng lô: cái lò làm bằng đồng

Thế nhưng, đồng lô mới vừa tới gần thì đám mây màu máu kia lại bắt đầu bốc cháy, phát ra ánh đỏ tươi đẹp và thê lương, giống hệt như máu tươi nhuộm đỏ cả không trung.

Minh Vương ngẩn ra, sau đó tiếp tục thúc giục đồng lô muốn hóa giải

hết mảnh mây máu này, khiến người ta giật mình là, nó vậy mà càng phát ra vẻ tươi đẹp và thê lương, hừng hực thiêu đốt, phù văn rậm rạp, đang bao phủ xuống.

"Đây là một tòa pháp trận nguyền rủa vô cùng lớn, hắn đến đây hẳn đã có chuẩn bị rồi, trong đó ẩn chứa vô tận sát khí, trong lúc nhất thời khó có thể tiêu trừ sạch sẽ." Bằng Cửu nói.

"Thực sự là quá tàn nhẫn hung ác mà, hắn còn muốn huyết tế cả hoàng thành, muốn bi kịch như Hồng Vực diễn ra lần nữa hay sao?" Chiến Vương tức giận, người được phái đến quả nhiên tàn nhẫn, bày ra đại trận này là muốn tạo thành sát kiếp mà.

Mấy vị đại Tôn Giả tự nhiên sẽ không sợ, nhưng lại chưa chắc có thể bảo hộ được tất cả mọi người trong hoàng thành, nếu như một bộ phận người dân bị sương máu bao phủ, nếu thế họ sẽ biến thành máu tươi ngay lập tức.

Mấy vị Tôn Giả chuẩn bị bay lên trời để phá giải đại trận huyết tế này, đồng thời muốn tìm ra người bên trong và đánh chết hắn.

"Không cần, để ta!" Thạch Hạo nói.

Nó vỗ một chưởng vào không trung, tức khắc có một con Chu Tước tỏa ra ánh lửa hừng hực vô cùng kinh khủng xuất hiện, thoáng cái đã đốt cháy toàn bộ bầu trời, còn giúp gia trì cho bảo lô của Minh Vương đang ở trên đó.

Trong tiếng xoạt xoạt có rất nhiều phù văn nguyền rủa bị tiêu diệt, chúng rất nhanh tán loạn khiến cho đám mây máu kia cứ thế bị thu vào miệng bảo lô, sau đó bị luyện hóa thành tro bụi.

Bên ngoài thành có một người thân thể chấn động lộ ra vẻ mặt hoảng sợ, hắn biết pháp trận nguyền rủa này không làm gì được mấy vị đại Tôn Giả, nhưng tuyệt đối có thể dẫn đến huyết kiếp, sẽ làm cho một số thị vệ còn có người dân bình thường bị tế sống. Chưa từng nghĩ tới, lúc vừa mới bắt đầu đã bị người ta phá giải hết.

"Chuyện gì đã xảy ra?" Hắn trốn ở trong tầng mây nhìn vào trong đô thành Thạch Quốc rồi cẩn thận quan sát, hắn không tin mấy vị đại Tôn Giả kia có năng lực phá giải hết nhanh như vậy.

"Hửm?" Đột nhiên hắn lấy làm kinh hãi, vì phát hiện có người đã tập trung vào hắn.

"Đây là người nào, làm sao có khả năng đó!" Hắn tương đối sợ hãi, người đó so với mấy vị Tôn Giả Thạch Quốc mạnh mẽ hơn rất nhiều, linh giác bén nhạy đến dọa người, nên đã phát hiện ra hắn.

"Yêu ngôn hoặc chúng, dám xâm phạm hoàng đô Thạch Quốc, giết ngay lập tức!" Một thanh âm uy nghiêm trong hoàng thành vang lên, tiếp theo lời nói đó là một bàn tay rất lớn thò lên trên trời cao.

Người này thất kinh, hắn biết chống lại không được nên đánh tan đám mây rồi xoay người rời đi, do cảm thấy người này quá đáng sợ.

Nhưng mà đã chậm rồi, cái tay màu vàng đất lớn vô cùng, dày đặc phù văn, nó lập tức dò xét lên trên đó, bao phủ cả bầu trời cao, giống như thần thông Thế Giới Trong Lòng Bàn Tay vậy.

"Phá cho ta!"

Người này cũng là một Tôn Giả, mặc dù mới tiến vào cảnh giới này không lâu nhưng thực lực lại rất mạnh mẽ, am hiểu bày binh bố trận cùng với thi triển những thuật pháp kỳ lạ.

Vào lúc này, hắn ném ra mấy chục cây trận kỳ*, theo gió phóng lớn, cờ lớn kêu phần phật, căng mở thiên địa, muốn đánh văng ra bàn tay to kia để cho hắn chạy đi.

(*) cán trận kỳ: mấy cây cờ dùng để bày trận, cán ở đây là cán cờ.

Khiến người ta giật mình là bàn tay kia phát sáng như móng vuốt chim Bằng, phù văn càng thêm dày đặc, phức tạp khó lường, nhanh chóng thu hẹp

lại, làm cho mấy cây cờ lớn của hắn nổ tung.

"Cái gì, đây là..." Hắn kinh hãi, muốn kêu lên mấy chữ pháp môn Côn Bằng, thế nhưng không còn kịp rồi, phịch một tiếng đã bị cái bàn tay kia bắt được, sau đó liền bị kéo vào trong hoàng cung, biến mất khỏi không trung.

Mọi người ở Thạch Đô chấn động, đây là năng lực thần kì cỡ nào chứ? Một tay từ trong hoàng cung thò ra đã tiến vào tầng mây, đây giống như là chuyện thần thoại vậy.

Chỉ một đòn mà thôi đã tóm được một vị nhân vật hết sức mạnh mẽ, điều này làm cho người ta phải nghẹn họng nhìn trân trối, miệng khô lưỡi đắng!

"Yêu ma đã trừ, mọi người không cần để ý nữa." Âm thanh từ trong hoàng cung truyền ra làm ngừng mọi náo động, khiến cho tất cả mọi người bình tĩnh trở lại, tràn đầy cảm giác an toàn, họ cảm thấy Thạch Quốc có nhân vật mạnh cỡ này bảo vệ nhất định sẽ hưng thịnh.

"Ngươi là..." Trong trung ương thiên cung, lời nói của người bị bắt phát run, hắn trợn to hai mắt, khó mà có thể tin được chuyện này.

"Ta gặp được ai? Không thể nào!" Hắn ra sức lắc đầu để cho mình tỉnh táo lại một chút, hắn không thể nào tiếp thu được kết quả này, không thể nào tin được chuyện này.

Một người đã chết đi hơn một năm, làm thế nào lại xuất hiện được chứ?

Hắn cho rằng đây nhất định là ảo giác, là do Tôn Giả của Thạch Quốc bày pháp trận làm quấy nhiễu thần thức của hắn, nếu không phải thế thì sao có thể như vậy.

"Bốp!"

Thạch Hạo ngồi trên bảo tọa nhìn xuống hắn, vung ống tay áo lên đánh hắn té lộn đầu, đụng vào ký hiệu dày đặc trên cây cột, làm cho hắn miệng

phun đầy máu tươi.

"Ngươi...thật là Tiểu Thạch hả?" Hắn thoáng cái bối rối, khi cảm nhận được lực Côn Bằng còn thấy được ánh mắt của thiếu niên kia, gã lập tức giật mình bừng tỉnh, tiếng nói cũng run run.

Chuyện này quá khó tin rồi, sẽ ảnh hưởng rất lớn đó!

Thạch Hạo lại có thể còn sống xuất hiện, vậy một năm trước người chết là ai? Chuyện này đã làm thay đổi nhận thức của hắn rồi, trong lúc nhất thời khó mà có thể tiếp nhận được chuyện này.

"Ta không đi gây sự với các ngươi, các ngươi nên cảm thấy vui mừng mới phải, thế mà còn dám tới Thạch Quốc ta quấy rối nữa à?!" Thạch Hạo trách mắng, tuổi nó còn rất trẻ nhưng đã có một luồng uy nghiêm rất lớn rồi.

Mặt tên Tôn Giả này xám như tro tàn, hắn biết mình đã xong rồi, với chiến lực Tiểu Thạch đã từng giết qua Thần, vậy thiên hạ ngày nay ai có thể ngăn cản nó? Hiện giờ mấy đại giáo còn hợp tác với nhau uy hiếp Thạch Quốc, đòi lấy Lò Luyện Hư Không, đây đúng là đã đá phải thiết bản rồi, nhất định sẽ chẳng có kết cục tốt đẹp nào đâu!

"Ngươi làm sao...còn sống được chứ?!" Hắn cảm thấy quá khó tin rồi, toàn thân phát lạnh, thiên hạ này nhất định sẽ không tịch mịch nữa rồi, vì Thạch Hạo đã quay về trở lại, nó nhất định sẽ gây ra một cơn sóng gió lớn.

"Ngươi chỉ là một tù nhân, có tư cách gì hỏi hả." Minh Vương trách mắng.

Còn Thạch Hạo thì rất trực tiếp, lần thứ hai lấy bàn tay nắm hắn lên, sau đó thăm dò thức hải hắn, cuối cùng cũng nhìn thấy mấy phe đã làm ra chuyện này.

"Ngươi...." Hắn tự nhiên muốn kháng cự lại, mi tâm hắn bắt đầu rạn nứt, sẽ phải nổ tung.

Thạch Hạo cấp tốc trấn phong hắn lại, ngăn cản không cho hắn giải thể, chỉ tiếc có một việc là liên quan đến bảo thuật của bộ tộc gã thì không có cách nào lấy được, vì có cấm chế thần bí của tộc họ.

Chẳng qua nó đã biết được đến tột cùng là những đại giáo nào đã hợp tác với nhau, lẩm bẩm: "So với suy nghĩ của ta còn nhiều hơn nữa, đúng lúc cũng cùng bọn chúng có nhân quả, nhân dịp này giải quyết hết luôn!"

"Xoạt!"

Một luồng kiếm khí quét qua làm cho đầu của tên Tôn Giả này lăn xuống, là bị chém rơi xuống, nguyên thần của hắn muốn chạy trốn lại bị kiếm khí cắn nát, hoàn toàn chết đi.

Trong hoàng cung, đông đảo thị vệ nhiệt huyết sôi trào, Thạch Hoàng vừa mới trở về liền chém giết một vị Tôn Giả cường đại, loại thủ đoạn này làm cho mọi người kính sợ, tất cả đều thán phục.

Bọn họ biết, chuyện kế tiếp sẽ còn kịch liệt hơn nữa, Thạch Hoàng chắc chắn muốn thân lâm đến những đại giáo bất hủ, đòi một câu trả lời hợp lý, thực hiện những lời đã từng nói.

Mấy vị lão Vương cũng nắm chặc nắm đấm, Thạch Hoàng quay về cường thế như vậy, quả nhiên có phong thái quân lâm thiên hạ, sau đó sẽ quét sạch thiên hạ, khí thôn sơn hà.

Lúc này, bên ngoài đang rất ầm ĩ, tin tức nhanh chóng được truyền ra ngoài.

Trong hoàng cung lộ ra một cái bàn tay, phù văn lấp lánh phá tan mây mù, chụp bào một tu sĩ cường đại, bắt sống hắn, đưa tới một cơn náo động mới!

Có một số ít người biết cao thủ bị bắt đi là nhân vật nào, tất cả đều cảm thấy sợ hãi, cảm giác có chút không bình thường, trong lòng họ vô cùng nghi ngờ, không lẽ là...

Suy đoán này do có người đã cảm nhận được một luồng khí cơ quen thuộc, trong lòng rất ngờ vực, cảm thấy đó là Côn Bằng lực, mà đương đại ai có thể tu hành bảo thuật này tới cảnh giới đó được?

"Không thể nào, tiểu Thạch đã qua đời rồi mà, thế gian này sẽ không ai có thể luyện được bảo thuật Côn Bằng đến xuất thần nhập hóa như vậy!" Có người lắc đầu, hủy bỏ suy đoán này.

Bên ngoài đang sôi trào cả một vùng.

Trận chiến này mặc dù ngắn ngủi nhưng lại đưa tới một trận sóng to gió lớn, do có một ít người biết được, người bị bắt đi là một Tôn Giả, là bị hốt đi đó!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 612: Quân Lâm Thiên Hạ.

Tiếng gió thổi nổi lên bốn phía, một vị Tôn Giả lại bỏ mạng ở đô thành Thạch Quốc, đây là một hồi sóng to gió lớn, khiến khắp nơi đều kinh hãi!

Tại thời đại không Thần cộng với Tôn Giả lại có số lượng ít ỏi, vì thế Tôn Giả đã là lực lượng có chiến lực cao cấp nhất, kết quả lại bị bắt chỉ một chiêu từ trong tầng mây, việc này quá mức chấn động.

Đến tột cùng là ai đã làm? Mọi người khó mà đoán được.

Có khả năng thi triển bảo thuật của thái cổ Thập Hung, mà lại có trình độ như thế, có lẽ chỉ có mình tiểu Thạch, nhưng suy đoán này bị gạt bỏ ngay lập tức vì nó đã chết rồi, thiên hạ ai cũng biết rõ.

"Chớp mắt đã trôi qua hơn một năm, tiểu Thạch không ngờ đã nằm xuống một thời gian dài như vậy."

Chợt quay đầu nhìn lại, rất nhiều người lại buồn vô cớ.

Bởi vì xuất hiện cơn phong ba này nên làm mọi người không thể tránh khỏi nghĩ tới nó, ai cũng cảm thấy rất đáng tiếc, tiên hoa* sáng lạng nhất lại héo tàn, chỉ lưu lại không trọn vẹn cùng tiếc nuối.

(*) tiên hoa: từ dùng để khen ngợi người chết.

"Thạch Hạo nếu như còn sống, thì đến tột cùng sẽ như thế nào? Sợ rằng rất nhiều người đều sẽ bất an, nhất là người của mấy đại giáo kia."

Sau khi Thạch Hạo chết, những câu chuyện về nó vẫn còn, liên quan tới truyền thuyết của nó lại lần nữa được người khác đề cập tới, mà hết thảy đều vì pháp môn Côn Bằng mà họ quá quen thuộc kia.

Một số người trẻ tuổi ánh mắt phức tạp, bởi sự tồn tại của Thạch Hạo như là một ngọn núi lớn đè ở trong lòng bọn họ, nếu cùng thế hệ thì không người nào có thể cùng nó sánh vai. Nó chết đi đã hơn một năm nhưng vẫn còn có sức ảnh hưởng lớn như vậy.

Mà một ít thiếu niên tuổi tác nhỏ hơn thì lại một trận say mê, do có trưởng bối, sư huynh sư tỷ đều ở đây nói về người kia, ngày trước huy hoàng vẫn còn đó.

Bên ngoài phong phong vũ vũ, rất nhiều người đang suy đoán, nghị luận việc này.

Trong hoàng cung Thạch Quốc, Thạch Hạo ngồi xếp bằng, dáng vẻ trang nghiêm, xung quanh cơ thể thập đại động thiên đều đang mở, phóng xuất ra khí cơ bất hủ, ánh sáng nối liền thành vùng.

"Trời ạ, đây chính là thập đại động thiên của bệ hạ !" Một số thị vệ kinh hô, tất cả vừa kích động vừa khiếp sợ, đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy Thạch Hạo mở ra động thiên.

Ngay cả Chiến Vương, Bằng Cửu mấy người cũng đều kinh hãi, không thể không thở dài, Thạch Hạo có thể đi tới bước này như ngày nay, tuyệt đối không phải là gặp may, mà mỗi một cảnh giới nó đều tu đến tận cùng, mạnh đến đáng sợ.

Chỗ đó có tổng cộng mười cái động thiên rất lớn, toàn bộ đều đang phát quang, mỗi một miệng đều to lớn và rộng rãi hơn nhiều so với động thiên của tu sĩ bình thường, chúng đang nối liền một chỗ, hóa thành thần bàn bất hủ, bao phủ nó ở giữa.

Thạch Hạo ngồi xếp bằng, thần thánh mà trang nghiêm, bên trong thập đại động thiên có Côn Bằng, Toan Nghê, Chu Tước...đang chìm nổi, theo một tiếng quát khẽ của nó, những sinh linh này chia nhau lao ra ngoài.

Ầm ầm một tiếng, trong hoàng cung Thạch Quốc phát sinh một tiếng

vang thật lớn, khí tức kinh khủng ngập trời, nó đang phóng thích "linh thân" của mình, cho bọn họ đi ra khỏi động thiên.

"Bệ hạ, cẩn thận đó, tuy rằng linh thân của người mạnh mẽ nhưng nếu cứ thế mà chia nhau đi về các đại vực thì có thể sẽ xảy ra vấn đề đó." Bằng Cửu khuyên bảo.

Minh Vương gật đầu, nói: "Những đại giáo kia từ cổ đại cho tới hôm nay vẫn luôn đứng sừng sững không có ngã, là do tự họ có đạo lý huy hoàng, bệ hạ phải cẩn thận đó."

Bọn họ rất lo lắng, nếu chỉ điều động linh thân không thôi, thì vạn nhất đối phương vận dụng pháp khí chân thần, hoặc có thể là kích hoạt pháp trận thượng cổ các loại, vậy chỉ cần một linh thân gặp phải nguy hiểm sẽ làm tổn thương nguyên khí của chân thân.

Thạch Hạo gật đầu, nói: "Ta biết, cho linh thân đi trước chỉ là muốn phong tỏa mấy tên Tôn Giả kia thôi, tránh cho bọn họ bỏ chạy, sẽ không làm chuyện lỗ mãng."

"Nếu thế thì được!" Mấy vị lão Vương gật đầu.

Trong thiên cung, một con Côn Bằng bễ nghễ tứ phương, thân thể nó thu nhỏ lại dài hơn một thước, sau đó hóa thành một luồng thần quang xông ra ngoài, bước lên tổ tế đàn đi về Bắc Hải!

Thạch Hạo từ trong thức hải của tên Tôn Giả kia thăm dò thấy, có hai thế lực lớn của Hải tộc đã tham dự lần hành động này, một là Hôi Giao Tôn Giả, thứ hai là Hải Ma tộc Tôn Giả.

Hai đại cường giả này cùng Thạch Hạo từng có thù cũ, nhất là Hôi Giao Tôn Giả, khi hỗn chiến tại tổ Côn Bằng ở Bắc Hải, từng vài lần muốn giết Thạch Hạo, chẳng qua lại bị nó tiêu diệt một đạo linh thân.

Cho một con Côn Bằng lao thẳng tới Bắc Hải chính là để chảo hỏi bọn họ.

Theo sau là một con tử kim Toan Nghê rít gào, tia điện đùng đùng vang dội, nó nguyên bản phi thường to lớn, lưu chuyển phù văn tươi sáng mỹ lệ, bây giờ nhanh chóng thu nhỏ lại, chưa cao đủ một thước, bước lên tổ tế đàn tiến về phía Tiểu Tây Thiên.

Thạch Hạo thật không ngờ tới, một giáo này cũng muốn ra tay, nhằm vào Thạch Quốc, chuyện này tuyệt đối không thể bỏ qua được!

Vốn là nó với Tiểu Tây Thiên đã không có thiện cảm gì rồi, năm đó lúc chưa rời khỏi Đại Hoang, trong lúc tu hành ở Thạch thôn thì từng chạm chán với một nhóm thổ phỉ của giáo này.

Những người đó vì tìm kiếm Thần tàng Chí tôn nên đã giết hại rất nhiều bộ lạc trong Đại Hoang, tay dính đầy máu tanh, Thạch Hạo đã từng tự tay tiêu diệt một nhóm, hơn nữa còn chém chết một con tế linh màu vàng - Xuyên Sơn Giáp.

"Tiểu Tây Thiên càng phải diệt trừ, thật là đáng hận mà." Chiến Vương nói, may là Thạch Hạo đã biết rồi, nếu không họ còn không biết có thế lực này tham gia.

"Bọn họ cùng Tây Phương Giáo có quan hệ rất hợp ý nhau, trong thời kỳ thượng cổ vốn là đồng nguyên*, việc làm lần này nhất định có Tây Phương Giáo tham dự." Bằng Cửu nói.

(*) Đồng nguyên: cùng nguồn gốc

"Vù vù!"

Tiếp đến có một con Chu Tước giương cánh, nó đỏ chót không gì sánh bằng, từ tổ tế đàn rời đi, tiến về phía Tây Phương Giáo.

Sau đó có một linh thân hình người xuất hiện, cầm trong tay đoạn kiếm màu đen, đi về hướng Bất Lão Sơn!

Phía sau lại xuất hiện một con Chân Hoàng, cánh chim sáng chói, nó

ngẩng đầu hót vang, cũng từ tế đàn rời đi, xông về Bổ Thiên Giáo.

Mấy đại linh thân của Thạch Hạo lần lượt rời đi để phong tỏa Tôn Giả của những đại giáo này, phòng ngừa bọn họ sớm nhận được tin tức mà bỏ trốn, đám nhân vật này nếu như mà bỏ chạy, tương lai nhất định sẽ là tai hoạ.

Nó quyết định sẽ đối phó với những đại giáo này, tự nhiên sẽ không cho phép mấy tên đầu sỏ đó trốn thoát, nó muốn tiêu diệt hết tất cả!

Mọi người thần trí choáng váng, Thạch Hạo xuất động mấy đại linh thân, uy thế ngập trời, đây là muốn hành động thật sự rồi, kế tiếp tất nhiên là một hồi mưa rền gió dữ đây!

Ngày hôm nay, mấy đại giáo đều nhận được cốt thư được truyền về từ tiền phương, tất cả đều kinh nghi bất định.

"Vậy mà một vị Tôn Giả đã chết, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?"

Để cho bọn họ khó có thể tiếp nhận nhất là, Thạch Quốc lại đe doạ ngược lại bọn họ, muốn bọn họ giao ra bảo cụ trấn giáo, nói những thứ đó là vật bất thường, không đưa sẽ có huyết kiếp xảy ra.

Chuyện này không thể nào tha thứ được, lời nói đe dọa của bọn họ lại bị trả lại nguyên xi, mà lại còn độc hơn.

"Người kia rốt cuộc là ai? Bổ Thiên Giáo cùng Tiểu Tây Thiên không phải đều có một gã Tôn Giả ở Thạch Quốc sao, mau mời họ tra xét cho rõ!"

. . .

Tại Thạch Quốc, trong một vùng núi non trùng điệp có xây dựng một tòa động phủ, trong đó có hai người đang ngồi thiền, quanh thân bao phủ ánh sáng mông lung giống như một vị Thần, toả ra khí tức mạnh mẽ.

Một người trong đó toàn thân trắng noãn như ngọc, mặc dù có hình người nhưng cái mũi lại rất dài, còn có một đôi ngà voi trong suốt, chính là

cường giả của Tiểu Tây Thiên - Bạch Ngọc Long Tượng.

Sinh linh này là thụy thú hộ giáo của giáo này!

Tên còn lại tóc bạc mặt hồng hào, là một nhân loại, gã đang thổ nạp, trong lúc hô hấp có khí trụ* hình rồng phụt lên nơi lỗ mũi, vừa nhìn đã biết không phải cao thủ bình thường.

(*) khí trụ: không khí tụ thành hình cột.

Thạch Hạo nếu như trông thấy người này nhất định sẽ không cảm thấy xa lạ gì, năm đó sau khi nó cùng đại Thạch quyết chiến ở Hư Thần Giới, người này đã từng cùng Tích Hoa bà bà đồng loạt ra tay muốn giết nó, chính là một vị Tôn Giả của Bổ Thiên Giáo.

Lúc đó người này vận dụng lực nguyền rủa rất là kỳ lạ, thiếu chút nữa khiến Thạch Hạo "hủy Đạo".

"Đi thôi, chúng ta đi nhìn một cái xem rốt cuộc là thần thánh phương nào xuất hiện ở Thạch tộc." Bọn họ ngừng thổ nạp, đứng dậy hướng về phía Thạch Quốc hoàng đô chạy đi.

Khi cách hoàng thành Thạch Quốc nguy nga một đoạn, hai người liền dừng lại, lão giả của Bổ Thiên Giáo cười nhạt, nói: "Chúng ta không cần đi mạo hiểm, chỉ ở bên ngoài này thôi, hãy xem ta làm cách nào để cho bọn họ một bài học xương máu nè!"

Lão quyết định vận dụng lực nguyền rủa, muốn dùng thủ đoạn này giết chết một số nhân vật trọng yếu của Thạch Quốc, làm cho hoàng đô đại loạn, việc này khó mà phòng bị được. Hàm răng lão trắng như tuyết, khóe miệng hơi vểnh lên, lộ ra vẻ mặt rất tàn nhẫn.

"Các ngươi mới đến sao?" Một thanh âm lạnh lùng vang lên, trong phút chốc khiến cho thân thể hai đại Tôn Giả cứng đờ, tất cả đều sợ hãi, lời nói kia quá rõ ràng như vang lên bên tai.

Bọn họ cách đô thành Thạch Quốc còn rất xa mà, kết quả lại nhanh như vậy liền bị người phát hiện? Thật quá mức đáng sợ mà!

"Đây là..."

Trong hoàng cung Thạch Quốc có một chùm sáng quét qua nơi này, bọn họ không có chỗ nào để lẩn trốn, đó là một viên cầu mắt có khả năng nhìn thấu mười phương, cũng chỉ có thể là viên Trùng Đồng mà Thạch Hạo đang nắm giữ kia.

"Giết xong các ngươi ta liền có thể lên đường đi một vòng tới các giáo rồi." Thạch Hạo tự nói, từng bước từng bước từ trong hoàng cung đạp hư không đi tới trên trời cao.

Nó chém một vị Tôn Giả, đương nhiên biết có ai muốn đối phó với Thạch tộc, biết được có hai đại Tôn Giả đang trong lãnh thổ Thạch Quốc, chờ đã lâu rồi.

Những lời này rất rõ ràng, vang vọng cả bầu trời Thạch Quốc, kinh động rất nhiều tu sĩ.

"Người đó là ai vậy?!" Mọi người nhìn thấy một bóng người mông lung được tầng tầng lớp lớp quang vụ bao quanh, hình như tuổi còn rất trẻ, xuất hiện ở trên trời cao.

Sau một khắc, cường giả của Bổ Thiên Giáo cùng Tiểu Tây Thiên đều sợ hãi, vì bọn họ nhìn thấy được mặt của Thạch Hạo, nhịn không được kêu to một tiếng, như nhìn thấy quỷ.

Một người rõ ràng đã chết, khắp thiên hạ ai cũng biết rõ, tại sao giờ lại còn sống?

"Chạy!"

Bọn họ căn bản không muốn ở lại, liền xoay người rời đi, Tiểu Thạch xuất hiện làm cho trong lòng bọn họ run rẩy, căn bản không có tâm tư để

quyết chiến, chỉ muốn chạy càng xa càng tốt thôi.

"Xoạt!"

Tốc độ của Thạch Hạo nhanh cỡ nào chứ, cánh Côn Bằng vừa hiện liền cuồn cuộn ra thần uy ngập trời, nó nắm giữ tốc độ nhanh nhất lập tức liền cắt đứt con đường phía trước của bọn họ.

Cùng lúc đó, bọn người Chiến Vương, Minh Vương, Bằng Vương cũng đều xuất hiện, họ mang theo thị vệ vọt lên trên trời cao, thanh thế vô cùng lớn.

"Người kia là ai thế?" Bên trong đô thành Thạch Quốc có rất nhiều người đang nhìn chằm chằm thân ảnh của Thạch Hạo, tất cả đều kinh nghi bất định, ở nơi đó quang vụ mù mịt, có phần mơ hồ, làm cho họ cảm thấy như đã từng quen biết.

"Giết!"

Hai đại Tôn Giả quát lên, họ muốn đột phá vòng vây.

Thạch Hạo hai cánh run lên một cái, một tiếng nổ ầm ầm vang lên, hai khí âm dương lưu chuyển như đại dương mênh mông đánh về phía trước, chấn cho bọn họ phun máu ngay tại chỗ.

Chỉ trong nháy mắt mà thôi, chiến đấu đã bùng nổ, mạnh mẽ và bá liệt, làm chấn động khắp trời đất.

"Răng rắc!"

Vừa mới giao thủ một chiêu, Tôn Giả của Tiểu Tây Thiên liền kêu thảm, một đôi ngà voi trắng noãn trong suốt đã bị chém đứt, rơi vào trong tay Thạch Hạo, bị nó ném cho đám người Minh Vương.

"Ngươi...làm sao vẫn còn trên thế gian này?" Bạch Ngọc Long Tượng không cam lòng nói.

"Thạch Hoàng, ngươi...cuối cùng sao mà sống sót được chứ?" Trong lòng Tôn Giả Bổ Thiên Giáo rung động, lão thực sự không hiểu vì cái gì mà một người chết lại có thể xuất hiện.

Những lời nói này vừa phát ra liền khiến hoàng thành Thạch Quốc chấn động, tin tức này quá mức kinh người rồi, làm người ta khó có thể tin được.

"Muốn thi triển nguyền rủa sao? Không được đâu!" Thạch Hạo lạnh lùng nói, lúc giơ tay lên tia điện như biển, đùng đùng quét qua làm toàn bộ lực nguyền rủa hoàn toàn tan rã biến mất.

"A..." Tôn Giả Bổ Thiên Giáo kêu thảm thiết, nửa người cháy đen thui.

Một trận chiến này chẳng có chút hấp dẫn nào, đầu tiên là Bạch Ngọc Long Tượng bị chém chết, sau đó tới đầu lâu của Tôn Giả Bổ Thiên Giáo lăn xuống, máu tươi chảy thành dòng, hai đại Tôn Giả toàn bộ bị mất mạng.

"Chuyện này là sự thật sao?!" Bên trong hoàng đô Thạch Quốc khắp nơi trở nên ầm ĩ, Tiểu Thạch tái hiện làm kinh động tất cả mọi người, chuyện này cứ như là thần thoại vậy, quá mức kinh người rồi.

Tin tức vừa truyền ra đã khiến cho khắp Thạch Quốc như bị động đất, tin tức này nhanh chóng lan truyền đi phương xa.

Thiên hạ náo động, đây là thế nào?

"Ta biết rồi, có lẽ Tiểu Thạch đã thực sự sống lại rồi, không thấy Toan Nghê, Chu Tước, Côn Bằng mấy con đó sao, đều là linh thân của hắn đó!" Có người sau khi bừng tỉnh, chấn động lại càng lớn hơn.

"Vậy con Chân Hoàng kia thì sao? Ta chưa từng nghe nói qua hắn tu hành bảo thuật bực này nha."

"Chuyện này đã chứng minh một việc, trước đây có tin đồn hắn bắt giữ Nguyệt Thiền tiên tử, xem ra là đúng rồi, hẳn là từ chỗ nàng chiếm được loại bảo thuật không trọn vẹn này đó."

Ngày hôm đó, thiên hạ chấn động mạnh, có một số người không quá tin tưởng chuyện này, thật sự là Thạch Hạo còn sống trở về?

Việc này quá mức rung động, toàn thế gian đều kinh hãi!

Một thiếu niên chí tôn chết đi cách đây đã hơn một năm giờ lại tái hiện lại nhân gian, không có việc gì có thể ly kỳ hơn chuyện này, sự kiện này càng thêm chấn động thế gian.

"Thực sự là Tiểu Thạch sao? Trời ạ, chuyện gì đang xảy ra thế này? Nó lại có thể còn sống mà tái hiện!"

"Thật điên cuồng mà, trong một ngày mà thôi nó đã xuất động mấy đại linh thân, đồng thời còn chinh phạt mấy cái đại giáo bất hủ nữa chứ, đây là khí phách bực nào hả trời!"

"Chuyện này xứng danh quân lâm thiên hạ mà, một người đi đối kháng mấy đại giáo, còn lựa chọn ra tay trong một ngày luôn!"

Mọi người đang hoài nghi, mọi người cũng đang thảo luận, khiến các nơi trở nên sôi trào.

Cùng lúc đó thì chân thân của Thạch Hạo cũng lên đường, tiến về các giáo, muốn thăm hỏi từng cái một, quân lâm thiên hạ!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 613: Công Phá Thánh Địa.

Một chiếc chiến thuyền màu thanh kim dài đến mấy ngàn trượng đi ngang qua bầu trời, làm kinh động rất nhiều truyền thừa ở Hoang Vực.

Đây là một chiếc chiến thuyền thần cấp của Thạch Quốc đang vượt qua bầu trời, muốn xuyên qua "vực bích" kiên cố để đi vào đại vực khác, nó tản ra uy áp rất mạnh mẽ.

"Là muốn tiến vào vực nào đây, Thạch Quốc có động tác lớn rồi!"

Lúc này, khắp nơi ở Hoang Vực từ lâu đã huyên náo cả lên, tất cả mọi người đều đang suy đoán, đến cùng có phải là Thạch Hạo sống lại hay không, đến bây giờ còn chưa có kết luận.

Cũng không biết có bao nhiêu thế lực lớn đang quan tâm tới việc này, lúc này lại thấy bảo thuyền trấn quốc xuất hành nên khiến cho mọi người ai cũng giật mình trong lòng, chiếc thuyền này thông thường sẽ không dễ dàng mang ra dùng, nhưng nếu đã xuất thế tất nhiên sẽ là quốc chiến, chinh phạt một giáo, một quốc gia!

Nghe nói, đây là đệ nhất chiến thuyền của Thạch tộc trong thời kỳ thượng cổ, kèn lệnh vừa vang lên thì cường giả cả nước đều ra hết, quyết một trận tử chiến với quân địch, phân ra một kết quả.

Đã cách nhiều năm rồi, rất nhiều người đều đã quên mất chiếc cổ thuyền này, ngày nay nó lại tái hiện, hoành quán thương vũ*, sắp sửa chinh phạt một truyền thừa bất hủ hay cổ quốc nào đây?

(*) Hoành quán thương vũ: Đi xuyên qua không gian xanh biếc.

"Đã phá vỡ 'vực bích' rồi, bọn họ đã tiến về phía Huyền Vực!"

Tin tức đầu tiên được truyền ra dẫn tới khắp nơi trở nên chấn động, việc này không phải chỉ làm màu mà là thực sự vượt giới, muốn phát động một trận đại chinh phạt!

Chiến thuyền thanh kim xuyên qua hư không đi tới Huyền Vực, tự nhiên dẫn đến một trận đại loạn, rất nhiều người đều rất giật mình.

Nó cực kỳ to lớn hùng vĩ, từ mấy nghìn trượng biến lớn tới hơn vạn trượng, hóa thành một đồ vật khổng lồ đè ép cả bầu trời, như một tòa thành trì treo lơ lửng giữa trời cao.

Thạch Hạo đứng ở đầu thuyền, mắt nhìn xuống phía dưới sơn xuyên*, sợi tóc tung bay, sắc mặt bình tĩnh, ánh mắt trong trẻo, quần áo bay phất phới.

(*) sơn: núi; xuyên: sông, thung lũng, đồng bằng, cao nguyên, sơn nguyên...

Bên cạnh nó còn có Chiến Vương, Minh Vương, Bằng Vương và có thêm mấy ngàn thị vệ đi theo, thực lực hùng hậu, không nói những cái khác chỉ bằng vào tam đại Tôn Giả cũng đủ để bình định một giáo rồi!

Thạch Đô còn lưu lại một linh thân để tọa trấn nên không cần lo lắng.

Thực ra căn bản không cần xuất động nhiều người như vậy, chỉ là nếu đã quyết định xuất thủ chinh phạt đại giáo bất hủ thì cũng không cần làm giọng khiêm tốn nữa, thay vì làm việc này còn không bằng đánh một trận thần uy hiển hách, chấn nhiếp thiên hạ.

Chiến thuyền cấp thần, đường nét kim loại rất tinh xảo, nó quý giá nhất không phải là lực chiến, cũng không phải là lực phòng ngự, mà là tốc độ, sở hữu một chút thần năng xuyên qua hư không.

Loại bảo cụ này cực kỳ hiếm có!

Có lẽ sẽ có một loại binh khí có thể tạm thời xé mở hư không, thế nhưng

muốn đi xuyên trong một thời gian dài như vậy, căn bản không có khả năng.

Tại Bất Lão Sơn, quần thể núi non nguy nga, tử* khí lượn lờ, đây là một nơi đằng long chi địa*, thế mà những năm gần đây lại liên tiếp gặp tai nạn.

(*) tử: tím ; đằng long chi địa: đất rồng

Thạch Hạo lựa chọn chỗ này làm nơi dừng chân đầu tiên, vừa mới tới gần liền kinh động đến người canh giữ sơn môn, khi nhìn thấy một chiếc chiến thuyền khổng lồ đi ngang trời như một đám mây xanh đang đè xuống này, tất cả mọi người đều cảm thấy áp lực.

"Đây là người nào, muốn tiến đánh Tần tộc ta?" Chuyện này đưa tới một trận kinh hô, rất nhanh đã có người đi vào trong bẩm báo.

Cùng lúc đó, trên một ngọn núi cách đó không xa, một linh thân của Thạch Hạo mở mắt ra, rồi bay lên thuyền lớn thanh kim, trở lại một miệng động thiên của Thạch Hạo.

Mấy đại linh thân của Thạch Hạo đều xuất hiện, đây là linh thân duy nhất không xuất thủ, chỉ một mực ở bên ngoài sơn môn theo dõi tất cả.

"Các ngươi là...nhân mã của Thạch Quốc?!" Cao tầng Tần tộc đã tới đang đứng ở phía trước sơn môn, tất cả đều rung động, đây là dốc hết thực lực của một nước muốn tiến đánh Bất Lão Sơn sao?

Trong lòng bọn họ không nắm chắc, có chút nhút nhát, hiện tại Thạch Quốc có tới mấy vị Tôn Giả mà bọn họ cũng chỉ có một, nếu thật sự khai chiến thì kết quả khó mà lường được!

"Tần tộc ta tự hỏi không hề có làm gì mạo phạm đến các ngươi, vì sao lại đem quân đến trước sơn môn, nhằm vào chúng ta như vậy?"

"Còn ở đây nhiều lời à, một số người của Tần tộc ngươi đã thông đồng với vài đại giáo, tiết lộ các loại tin tức cho bọn chúng, còn muốn chối nữa sao?" Chiến Vương mở miệng, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Hắn cùng với Tần tộc không có chút hảo cảm nào, một năm trước Thạch Hạo đã ngã vào nơi này, trong lúc dưỡng thương đã bị bọn họ làm hại mấy lần, suýt nữa đã sớm mất mạng rồi.

Nếu không phải nể nang mặt mũi của Thạch Tử Lăng cùng Tần Di Ninh, lúc đó bọn họ đã xuất thủ, đập nơi này thành bình địa rồi!

Mà lần này, Tần tộc mặc dù không có trực tiếp động thủ nhưng bọn họ lại dựa vào quan hệ phức tạp giữa Thạch Tử Lăng, Tần Di Ninh, Tần Hạo cùng với Thạch Hạo, đã biết được một số bí mật của Thạch Quốc rồi sao đó tiết lộ ra ngoài, cùng vài đại giáo thông đồng hy vọng có thể đạt được Hư Không Kim các thứ.

"Các ngươi ngậm máu phun người!" Một lão giả cầm trong tay trượng trúc tử kim*, sắc mặt biến ảo không ngừng, nói.

(*) trượng trúc tử kim: cây gậy làm bằng trúc có màu tím ánh kim.

"Thạch Quốc các ngươi thật cho rằng có vài tên Tôn Giả liền muốn làm gì thì làm sao? Chỉ là mới quật khởi thôi mà, lúc Bất Lão Sơn ta uy chấn thiên hạ, các ngươi còn không biết đang ở xó xỉnh nào đâu!" Một vị lão bà trách mắng, con ngươi lóe sáng, lão cùng những người khác âm thầm truyền âm, quyết định trước tiên phải ngăn chặn chiếc chiến thuyền thanh kim này, rồi sau đó liên hệ với những đại giáo khác cùng nhau công phạt Thạch Quốc, bằng không thì sau này sẽ trở thành họa lớn.

Lúc này thì thuyền lớn thanh kim đã hạ xuống, trên mũi thuyền sương mù tản đi làm lộ ra một bóng người đang đứng đối mặt với đám người Bất Lão Sơn, trong phút chốc đã dẫn đến một trận kinh hô.

"Cái gì, đó là... Thạch Hạo?!"

Trước sơn môn Tần tộc, tất cả mọi người đều khiếp sợ, từng người một trở nên ngu người, không thể tin được những gì đang nhìn thấy.

Tin tức từ Hoang Vực đã truyền bá đến Bất Lão Sơn, chẳng qua chỉ là

mới vừa nghe được một chút tin đồn mà thôi, ai mà tin cho được, nhưng bây giờ... một người sống sờ sờ đã xuất hiện!

"Không thể nào, hắn đã chết hơn một năm trước rồi mà!" Một lão giả kêu to, không thể nào chấp nhận được sự thật này, phải biết rằng, bọn họ so với người khác còn biết rõ hơn nhiều. Nếu nói Tần Di Ninh từng canh giữ ở cái gọi là "Thạch thôn" kia, không chịu đi thượng giới, thì nếu như Thạch Hạo còn sống thì nàng làm vậy để làm gì?

Thạch Hạo lần nữa tới đây, trong lòng có rất nhiều cảm khái, nhưng sắc mặt lại bình tĩnh, cũng không có nói lời nào, mà tầm mắt chỉ đảo qua cao tầng Tần tộc thôi.

Trong lòng tất cả mọi người đều hoảng sợ, thân thể phát lạnh, khi nghĩ đến chuyện của một năm trước, bọn họ lại hết sức sợ hãi, lúc đó gần như đã hại chết Thạch Hạo rồi.

Hiện tại nó lại có thể còn sống xuất hiện, đây tuyệt đối là một việc đại họa! Nơi này đã từng bị công phá, hộ sơn thần trận đều không trọn vẹn nữa rồi, người của Thạch tộc không cần lo lắng gì cả, chỉ bằng Chiến Vương, Bằng Vương mấy người đó cũng đủ để tiến công vào rồi.

"Các ngươi nên cảm thấy may mắn, vì lần này chúng ta không có làm tới cùng, sẽ lưu lại một đường sống cho các ngươi." Minh Vương nói, sau đó nói tiếp: "Mau đưa bảo cụ trấn giáo giao ra đây!"

"Không thể!" Một đám người Tần tộc tất cả đều cầm trong tay binh khí, trong lòng bốc lên một luồng nộ khí, từ xưa tới nay luôn luôn là bọn họ uy hiếp thiên hạ, chưa từng bị người giết tới cửa như thế này.

"Cùng người của mấy đại giáo thông đồng đều phải trả giá thật lớn, muốn sống thì lập tức tự phế tu vi." Minh Vương nói.

"Ngoài ra, một năm trước những người đã tham dự mưu hại Thạch Hoàng, cũng mời đứng ra!" Bằng Vương bổ sung thêm.

Trong một khoảnh khắc, mọi người của Tần tộc vừa sợ vừa giận, cơn tức bừng bừng nổi lên, mạnh mẽ như Bất Lão Sơn lại có thể sa sút đến bước này sao, bị người ta uy hiếp còn cảnh cáo.

"Bất Lão Sơn ta há lại có thể tha cho các ngươi muốn làm càn rỡ sao!" Một người trung niên ánh mắt băng lãnh, quát lớn.

"Chỉ là một Bất Lão Sơn suy bại còn muốn làm mưa làm gió nữa à, các ngươi vẫn không rõ tình cảnh của mình sao." Bằng Vương mở miệng, nhất thời làm cho sắc mặt một đám người đỏ đậm, sinh ra một luồng uất hỏa.

Chẳng trôi qua bao lâu, Bất Lão Sơn không ngờ lại rơi xuống một bước này, bị người coi thường như vậy, không để vào trong mắt, thật sự làm cho bọn họ lên cơn giận dữ.

Đây là một loại sỉ nhục, không nói tới cái khác, chỉ bằng vào việc Thạch Quốc ngày hôm nay chủ động đến công phạt thì cũng đã như tát vào mặt họ một bạt tai thật mạnh rồi.

Ngày xưa bọn họ còn từng muốn lật đổ cố quốc này, cũng chưa từng nghĩ tới ngày hôm nay lại bị người ta đánh tới cửa, ép bọn họ phải thõa hiệp, không thì sẽ gặp phải đại kiếp nạn.

"Đóng sơn môn lại, mở ra đại trận, người dám cả gan xâm nhập, giết không tha!" Tôn Giả Bất Lão Sơn lạnh giọng ra lệnh.

Nhân vật trọng yếu của Tần tộc đều lui trở về, bọn họ cảm thấy rất uất ức, muốn lấy đại trận ngăn chặn để cho bọn người xâm phạm phải trả giá lớn bằng máu.

"Chỉ là vài tòa pháp trận không trọn vẹn cũng dám khoe khoang?" Minh Vương cười to.

Cùng lúc đó trong sợi tóc của Thạch Hạo có ánh sáng chợt lóe, rồi có Đả Thần Thạch bay xuống, nó cùng ba đại Tôn Giả đi tới trước sơn môn, bắt đầu tiến hành phá trận.

"Hả?" Mọi người Tần tộc kinh hô.

Gần như chỉ trong chốc lát, sơn môn đã ầm ầm sụp đổ, dưới sự chỉ điểm của Đả Thần Thạch, ba đại Tôn Giả đã trong trong thời gian rất ngắn liền phá vỡ sơn môn, đem chúng lật tung lên.

Nơi đây khói bụi nổi lên bốn phía, loạn thạch lăn lông lốc.

Sơn môn của Bất Lão Sơn sập xuống, chuyện này tuyệt đối là một sự kiện có sức ảnh hưởng cực kỳ sâu xa, vậy mà có người dám làm như vậy hơn nữa còn thành công!

"Giết!"

Sắc mặt Tôn Giả Bất Lão Sơn âm u, lão cầm trong tay một món pháp khí thần linh ngay lập tức nhảy lên, muốn dựa vào đại sát khí trong tay này trước tiên đánh chết ba đại Tôn Giả.

Nhưng mà lão nhất định phải thất vọng rồi, tam đại Tôn Giả trong tay mỗi người đều cầm một món pháp khí thượng cổ, chúng đều do thần linh lưu lại, tất cả đều bùng lên ánh sáng rực rỡ, bổ về phía trước.

"Các ngươi hãy chờ đó, chỉ cần ta không chết, sẽ có một ngày ắt sẽ tiêu diệt Thạch Quốc!" Lão âm thầm nổi lên ác tâm, khống chế pháp khí thần linh muốn trốn vào hư không.

Lúc này Thạch Hạo cũng hành động, phất ống tay áo một cái, một tiếng ầm ầm như đại dương mênh mông ngập trời đang cuộn trào mãnh liệt, nó tế ra một cái dược đỉnh màu bạc của Thạch Quốc, trực tiếp bao phủ lão lại.

"Ngươi..." Tôn Giả của Tần tộc thất thanh kêu lên sợ hãi, vào giờ khắc này, pháp khí đang nắm trong tay lão đã thoát khỏi bàn tay bị miệng đỉnh kia lấy đi.

Cùng lúc đó ống tay áo Thạch Hạo vung xuống, kích cho lão ho ra một ngụm máu lớn, thân thể quay cuồng, lần nữa rơi trở về Bất Lão Sơn, hoàn

toàn chạy không thoát.

Chiến Vương cùng Bằng Vương liếc mắt nhìn nhau cực kỳ ăn ý, không chút biểu cảm thúc giục pháp khí trong tay, khiến chúng ầm ầm hạ xuống đánh về phía vị Tôn Giả duy nhất của Bất Lão Sơn.

Đây là pháp khí thần linh, lúc này toàn bộ bạo phát ra hào quang vạn trượng, ngàn sợi màu lành, cực kì chói lọi, uy lực kinh khủng làm cho rất nhiều người xụi lơ trên mặt đất.

"Không!" Tôn Giả Tần tộc kêu gào, thiêu đốt máu huyết muốn chống cự đồng thời chạy trốn.

Đáng tiếc ở phía trước mặt lão có tới mấy pháp khí, lão có giãy giụa cũng phí công, liền bị hai kiện pháp khí quét trúng, nổ tung ngay tại chỗ hóa thành một đám sương máu, hình thần đều diệt.

Hai vị lão Vương hờ hững, nếu đã lựa chọn xuất thủ thì vị Tôn Giả này làm sao có thể bỏ qua, bằng không thì tương lai nhất định sẽ là mối họa lớn.

Kế tiếp cuộc chiến chẳng có chút gây cấn nào, Bất Lão Sơn tuy lớn nhưng đã bị đánh hạ, mặc dù nó từng rất huy hoàng nhưng hiện tại ngay cả pháp trận hộ sơn cũng không trọn vẹn, thì làm sao có vốn để đối kháng.

"Dám có âm mưu với Thạch Quốc ta, một năm trước còn muốn hại chết Thạch Hoàng, giờ cùng các ngươi thanh toán hết!"

"Giết..."

Tiếng kêu giết rung trời, ba đại Tôn Giả mang theo mấy nghìn cao thủ hậu bối của Thạch tộc trực tiếp xông vào Bất Lão Sơn, quét ngang nơi này, hễ có người phản kháng đều giết không tha.

Chiến dịch lần này, Bất Lão Sơn bị công phá, toàn bộ cao tầng đều bị diệt, thương vong vô số.

. . .

Người từng muốn hại chết Thạch Hạo đều bị ba vị lão Vương tìm ra, toàn bộ chém hết, những người thông đồng với các đại giáo đi đối phó Thạch Quốc đều bị đánh chết toàn bộ.

Từ sau trận chiến này, Tần tộc đã thất bại hoàn toàn, bị xóa tên khỏi danh sách các thánh địa, tại hạ giới hoàn toàn suy tàn, không có khả năng quật khởi lần nữa.

Nếu không phải Tần Di Ninh là mẫu thân của Thạch Hạo thì đạo thống này có lẽ đã bị diệt sạch rồi.

Chỉ đáng tiếc, chiến lợi phẩm lại rất ít, không có gì ngoài vài món pháp khí thần linh, những thứ còn lại chỉ là thần liệu*, còn các loại linh dược gần như không có bởi vì năm đó đều đã bị tiểu Tháp cùng Sinh Linh Bất Diệt ăn sạch hết rồi.

(*) thần liệu: vật liệu có thần tính

"Tây Phương Giáo, Bổ Thiên Giáo cũng không phải dạng vừa, họ chưa từng bị người công phá, từ xưa tới nay tích luỹ cũng rất kinh người, nhất định sẽ có nhiều thần vật!" Bằng Vương nói.

P/S: Đám này cũng như đám Hắc Hoàng, đạo trưởng mập bên Già Thiên, lầy như nhau, hốt một lần là phải "sạch".

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 614: Quét Ngang Thiên Hạ.

"Bên trong Tần tộc có một tòa trận pháp vô cùng to lớn và phức tạp khó hiểu." Có thị vệ đến bẩm báo.

Sau khi trải qua thẩm vấn, mọi người Thạch Quốc biết được đây là một tòa truyền tống trận siêu cấp, có thể vượt vực đi xa, mà ban nãy có một số người Tần tộc thừa dịp hỗn loạn đã từ đây bỏ trốn rồi.

"Đã tiến về Bổ Thiên Giáo rồi sao? Tốt lắm, chúng ta cũng đi thôi, vừa vặn mượn chỗ trận pháp này đi luôn!" Thạch Hạo nói, lập tức bắt đầu hành động.

Kèn lệnh vang lên, chiến thuyền thanh kim liền khởi động, thân thuyền phát ra mù mịt ánh sáng chói lọi, nó từ tòa truyền tống trận siêu cấp này rời đi, rất nhanh đã tiến vào trong một đại vực khác.

Trụ Vực, diện tích lãnh thổ mênh mông, dân số đông đúc, nơi đây núi sông tráng lệ, đạo thống mọc lên như rừng, còn có rất nhiều môn phái. Trong đó nổi danh nhất dĩ nhiên là Bổ Thiên Giáo, nó có lịch sử lâu dài hết sức huy hoàng bất hủ.

Chiến thuyền thanh kim vượt qua hư không đi tới vùng phụ cận của Bổ Thiên Giáo, phía trước thỉnh thoảng có sương trắng bốc lên, có thụy quang nỡ rộ, một ngọn lại một ngọn núi rất mờ ảo, lúc ẩn lúc hiện.

Bên cạnh đó trên bầu trời còn có lơ lững một số đảo nhỏ, ở đó mây bay đầy trời ráng màu rực rỡ, một thác nước màu bạc từ trên chảy xuống dưới, càng có thêm hơi thở thần thánh, thoạt nhìn giống như tiên cảnh.

"Quả là Bổ Thiên Giáo nha, quả thực bất phàm!" Mọi người Thạch Quốc thán phục.

Phía trước đang phát sinh một trận đại chiến, sóng chấn động dữ dội truyền tới như một dòng nước lũ từ trong núi vọt ra, phát ra tiếng sấm ầm ầm khiến đất rung núi chuyển.

Đó là một con Chân Hoàng đang quét ngang trời, toàn thân sáng rực, cánh chim tươi đẹp múa ngang trong hư không, mang theo uy năng cường đại không ngừng đập vào sơn môn của Bổ Thiên Giáo.

Ở nơi này núi đá bay tán loạn, rất nhiều phù văn lấp lánh, đại trận hộ sơn đang phát sáng, có rất nhiều cường giả như lâm đại địch, tất cả đều đang trốn ở bên trong tiến hành phòng ngự.

Không hề nghi ngờ gì, đây chính là một linh thân của Thạch Hạo đã đến trước nó một bước, phong tỏa nơi đây đề phòng một số vị Tôn Giả của Bổ Thiên Giáo chạy trốn.

Sơn môn không ngờ lại bị hư hại, nếu không phải có pháp trận cấp thần bảo vệ, thì nơi này sớm đã bị công phá, nơi đây có uy năng vô cùng to lớn, cốt văn đan dệt không ngừng từ bên trong sơn môn cuộn trào mãnh liệt ra bên ngoài.

"Thật mạnh!" Mọi người Thạch tộc thấy được thì tinh thần choáng váng đến bay bổng, với sức một mình Thạch Hạo đã ngăn ở bên ngoài sơn môn của truyền thừa bất hủ này, cứ như thế mà đánh, đơn giản là dũng mãnh như thần mà.

Nếu là người bình thường thì sớm đã bị đuổi đi, có thể bị chém chết cũng không chừng!

"Ầm!"

Một luồng kiếm khí sắc bén lao ra cắt đứt trời cao, nó dài đến mấy ngàn trượng, hết sức đáng sợ, đang hướng về phía Chân Hoàng bổ tới!

Chân Hoàng quét ngang trời cấp tốc tránh né ra ngoài, nó không hề có ý định đón đỡ, nơi đó có một Tôn Giả cầm trong tay pháp kiếm thần linh đang

chĩa vào nó, uy thế kinh người.

Mọi người kinh hãi, thì ra là như vậy, nếu không có pháp bảo thượng cổ như thế này ở đây ngăn cản, nói không chừng linh thân này của Thạch Hạo đã công phá sơn môn giết vào trong luôn rồi.

Phượng hoàng hót dài, phát ra vạn tia hào quang, nó lượn vòng một cái rồi nhanh chóng bay về phía chiến thuyền thanh kim, trong chớp mắt nó đã bay vào trong một miệng động thiên do chân thân Thạch Hạo mở ra nơi đó.

Chiến thuyền thanh kim tới gần, mọi người bên trong sơn môn Bổ Thiên Giáo nhíu mày, tất cả đều cảm thấy không ổn, bọn họ đã biết rõ chuyện gì đã xảy ra, do mới vừa rồi có vài người từ phía Bất Lão Sơn chạy thoát đến đây.

"Ngươi thực sự là... Thạch Hạo?" Bên trong truyền ra tiếng kêu la.

Chiến thuyền rất lớn đã dừng lại, toàn thân thuyền màu xanh lập lánh rực rỡ, Thạch Hạo đứng ở đầu thuyền nhìn về trước, nó lộ ra chân thân nhất thời dẫn đến những tiếng khẽ đầy kinh ngạc.

Giống như phản ứng của mọi người ở Bất Lão Sơn, những tu sĩ của Bổ Thiên Giáo ai ai cũng biến sắc, trong lòng vô cùng rung động, họ lại còn có thể gặp được Tiểu Thạch!

Chuyện này hết sức gay go rồi, vừa rồi còn chưa tin Chân Hoàng là linh thân của nó, hiện tại lại không có nghi vấn gì nữa rồi.

"Các ngươi dám đe doạ Thạch Quốc ta, nói nếu không đưa ra Lò Luyện Hư Không cho các ngươi, thì sẽ gặp huyết kiếp?" Thanh âm Thạch Hạo bình thản, không buồn không vui, hỏi như vậy.

Tất cả mọi người đều biến sắc, lần này đá phải tấm sắt rồi, họ tiến hành áp bức muốn đòi lấy Lò Luyện Hư Không, ai có thể nghĩ tới Thạch Hạo vậy mà sống lại, lúc này đã trở về.

"Chuyện này dừng ở đây nhé, việc này cứ thế bỏ qua." Bên trong sơn

môn Bổ Thiên Giáo truyền ra thanh âm như vậy, bọn họ muốn đàm phán.

"Dừng tay, cứ thế bỏ qua việc này?" Lời nói của Thạch Hạo rất bình tĩnh nhưng nó lại đang lắc đầu, năm đó từng có Tôn Giả của giáo này muốn giết nó, mà lần này còn muốn đối phó với Thạch Quốc, muốn hủy diệt nơi đó, không thể nhịn được nữa.

Chiến Vương mở lời, nói: "Các ngươi không phải nói làm cho Thạch Quốc xảy ra chuyện chẳng lành, sẽ có huyết kiếp sao, hôm nay chúng ta tới ứng kiếp đây!"

Sắc mặt của mấy người Bổ Thiên Giáo rất khó coi, bị người uy hiếp tới cửa, trận chiến này tuyệt đối không cách nào tránh khỏi rồi, điều khiến người ta sợ hãi nhất là Thạch Hạo đã trở về, làm cho ọn họ rất bất an.

"Được lắm Tiểu Thạch, mọi người khắp thiên hạ đều nghĩ là ngươi đã chết rồi, chưa từng nghĩ tới ngươi còn có thể xuất hiện lại tại thế gian này. Đáng tiếc mà, hiện tại trời đất không thông, không cách nào thông báo tới thượng giới được." Mọi người của Bổ Thiên Giáo rất tiếc nuối.

Trên thực tế, cho dù có báo cho thượng giới biết cũng vô dụng, Thần cũng không thể nào hạ xuống lần nữa, có nói cũng chỉ làm cho người của thượng giới càng thêm phát điên thôi, bọn họ bị một tiểu tu sĩ phá hư đại kế, lại hết lần này tới lần khác vẫn không đối phó được.

"Thạch Hạo, đáng tiếc ngươi cũng không thể đi lên đó được, thiên lộ đã đứt rồi." Tôn Giả của Bổ Thiên Giáo nói.

"Không cần ngươi quan tâm, là tự các ngươi mở ra sơn môn hay chờ ta giết vào trong đây?" Thạch Hạo lạnh lùng mở miệng, mặc dù tuổi tác nó không lớn, thế nhưng lại có một loại uy nghiêm rất lớn.

Lời nói đầy ngang tàn này vừa ra đã khiến cho mấy ngàn tên thanh niên Thạch tộc kích động bội phần, mà người của Bổ Thiên Giáo thì sắc mặt khó coi, cảm thấy nó quá kiêu ngạo rồi.

"Có bản lĩnh thì ngươi cứ đánh vào, chẳng qua nếu ngươi mà thất bại thì ngày sau chúng ta nhất định sẽ đi bái phỏng Thạch Quốc!" Bên trong Bổ Thiên Giáo rất cương quyết đe doạ, bọn họ rất không cam lòng, từ xưa đến nay có ai dám tiến đánh bọn họ như vậy, khiến lòng họ rất phẫn nộ.

"Được, ta liền giết vào trong cho các ngươi xem!" Thạch Hạo nói, nó ở giữa hư không cất bước, từ trên chiến thuyền bước ra, đi tới bên ngoài sơn môn.

Xoạt!

Bên trong Bổ Thiên Giáo đánh ra một luồng kiếm khí vô cùng kinh khủng, đây là do pháp khí Chân Thần phát ra, nó dài đến vạn trượng, thoáng cái liền bổ tới đánh giết Thạch Hạo.

Thạch Hạo chẳng chút sợ hãi, trong lúc giơ tay lên liền có một cái đỉnh nhỏ màu bạc xuất hiện trong lòng bàn tay, nó quay tròn chuyển động, rồi sau đó bắt đầu cắn nuốt kiếm khí, hoá giải toàn bộ.

"Đi!"

Nó khẽ quát một tiếng, lấy cái đỉnh nhỏ này đánh vào sơn môn, lập tức xuất hiện thần quang ngập trời, nơi đây liền nổ nát.

Cùng là Tôn Giả thế nhưng khi thi triển ra uy năng lại hoàn toàn khác biệt, Thạch Hạo cầm trong tay đỉnh nhỏ màu bạc đánh ra một kích mà thôi đã đem sơn môn đánh rách tả tơi.

"Cái gì!?" Mọi người Bổ Thiên Giáo kinh hãi.

"Bày trận!" Thạch Hạo quát to một tiếng, ở sau lưng liên tiếp xuất hiện mấy món pháp khí, đều lấy từ trong kho của Thạch quốc, chúng phát ra thần uy, toàn bộ là pháp khí cấp thần.

Người bình thường muốn điều khiển một món cũng đã rất khó rồi, mà nó một lần lại thúc giục năm món, chúng đang phát ra vô lượng thần quang,

thoáng cái đã che mất trời đất.

Ầm!

Sau một khắc, sơn môn liền nổ tung, trong nháy mắt đã bị đánh thành bột mịn, cái gọi là pháp trận hộ sơn toàn bộ tan rã, đã không còn tồn tại.

"Lui!"

Người ở bên trong kêu to, cường giả thủ hộ sơn môn tất cả đều nhanh chóng bỏ chạy, có vài người chậm một bước liền bị thần quang quét trúng, hóa thành tro bụi.

"Thạch Hạo, ngươi thật sự muốn cùng giáo ta không chết không thôi hay sao?" Bên trong trong tiếng quát hỏi.

"Là các ngươi muốn cùng ta không chết không thôi, giờ ta đến thõa mãn nguyện vọng các ngươi đây!" Thạch Hạo trả lời.

"Giết!"

Phía sau, Chiến Vương, Bằng Vương, Minh Vương mang theo mấy nghìn cao thủ trẻ tuổi đồng thời hô to, âm thanh chấn động trời đất, làm cho khắp Bổ Thiên thánh địa đều một trận lay động.

Từ trước đến nay làm gì có chuyện như vậy, Bổ Thiên Giáo được xưng là bất hủ lại bị người công phá sơn môn, còn muốn giết vào trong.

"Tỏa Ma Trận, mở ra!" Bên trong Bổ Thiên Giáo có người hét lớn, rồi có một mảnh đại trận cổ xưa được kích hoạt, ngăn cản bước tiến của Thạch Hạo.

"Phá cho ta!"

Thạch Hạo bùng nổ, tóc đen đầy đầu bay loạn xạ, toàn thân hiện lên phù văn dày đặc, thúc giục năm món pháp khí thần linh đánh chúng vào trong tòa đại trận kia, muốn lấy sức mạnh tuyệt đối để phá hủy.

Năm món pháp khí này rất đặc thù vì chúng tương ứng với ngũ hành, nó cố ý lựa chọn, trải qua thúc giục thì phát ra thần quang vô tận, thoáng cái đã vào trong đại trận, mạnh mẽ ổn định này.

Trong nháy mắt mà thôi, Thạch Hạo đã vọt vào, trong lúc giơ tay lập tức phù văn như biển, toàn bộ bùng nổ làm cho đại trận đã được ổn định ầm ầm nổ tung, hoàn toàn bị tan rã.

Nó có một loại vẻ đẹp rất bạo lực!

Một số cường giả của Bổ Thiên Giáo miệng phun đầy máu tươi, số còn lại không kịp tránh lui, toàn bộ giải thể tại chỗ, xác người nằm thành vùng.

"Lui về trung tâm thánh địa, kích hoạt toàn bộ trận pháp!" Tôn Giả của Bổ Thiên Giáo quát lớn, hắn vô cùng lo lắng, Thạch Hạo mạnh mẽ vượt quá tưởng tượng của gã, năm món pháp khí này đúng là chuẩn bị riêng biệt để phá trận.

"Thạch Hoàng vô địch!" Phía sau, mấy nghìn thanh niên trẻ tuổi hô to, thanh âm như sấm làm chấn động cả Bổ Thiên Giáo, khí thế đại thịnh, chiến thuyền cũng đã đi vào.

Cùng lúc đó, người trong Bổ Thiên Giáo cảm thấy mất mác, đã từng huy hoàng nay lại bị đánh bại, để cho bọn họ rất không cam.

Tiếp theo, trên dọc đường đi, Thạch Hạo tế xuất năm món pháp khí thần linh, dưới sự chỉ điểm của Đả Thần Thạch, thế như chẻ tre, giống như ban nãy lại lần nữa phá vỡ ba tòa thượng cổ pháp trận, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

"Tại sao có thể như vậy?" Tôn Giả của Bổ Thiên Giáo nóng nảy, cứ theo đà này đạo thống của Bổ Thiên Giáo ở hạ giới nhất định sẽ bị người quét sạch.

Rất nhanh bọn họ đã chú ý tới tảng đá quá mức phi phàm trên sợi tóc

của Thạch Hạo, lý giải của nó với pháp trận vượt quá tưởng tượng, có thể dễ dàng tìm được nhược điểm.

Lại thêm sự mạnh mẽ của Thạch Hạo cùng với thần khí chân chính đang cầm trong tay, đó đã đủ để phá giải hết cổ trận nơi này, căn bản không ngăn được bọn nó.

"Ầm!"

Tòa cổ trận thứ tám đã vỡ nát, là bị năm món pháp khí thần linh đánh xuyên, nơi đây khói bụi ngập trời, một mảnh hỗn độn.

"Tất cả mọi người tiến vào Bổ Thiên trận!" Tên Tôn Giả kia hô to, trên thực tế không cần hắn nhiều lời, tất cả mọi người đã trốn vào trung tâm trận pháp, hiện đang tránh ở nơi này hết rồi.

Nơi đây hoa thơm chim hót, cây xanh tươi tốt, linh dược có khắp nơi trên đất, đặc biệt là mấy hòn đảo trên trời cao đang trôi lơ lửng liền thành một thể, đang có phù văn đan xen lưu chuyển, hình thành một tòa đại trận tuyệt thế.

"Pháp trận này thật là khủng khiếp, ta không phá nổi, nhìn không thấu." Đả Thần Thạch khó xử.

"Đều đã giết đến nơi này rồi, không thể bỏ dở nửa chừng được." Thạch Hạo nói, nó đã quyết định phải lật đổ Bổ Thiên Giáo.

Nơi này là thánh thổ, có cả một khu toàn là vườn thuốc, mùi hương rất thơm, mà mấy hòn đảo trong hư không lại càng phát sáng, linh thảo còn nhiều hơn nữa, ngoài ra còn có linh tuyền các loại, ào ạt mà chảy, đang bốc lên tiên khí.

"Ồ, có sơ hở, tòa đại trận này không trọn vẹn, chưa được bố trí xong, có một ít chỗ sơ hở!" Đả Thần Thạch kinh hỉ.

Trên thực tế thì Bổ Thiên trận quá mức phức tạp, một khi tổn hại thì

người của hạ giới căn bản không có khả năng sửa chữa, trong năm tháng dài dòng đã sớm có một số pháp trận bị hư hại.

"Được, vậy mau phá vỡ!" Thạch Hạo nói.

"Bao vây Bổ Thiên Giáo, không được cho bọn họ chạy trốn!" Thạch Hạo ra lệnh, chiến thuyền đi ngang trời, Chiến Vương, Bằng Vương, Minh Vương chỉ huy mấy nghìn cao thủ trẻ tuổi, phong tỏa bốn phương.

Cùng lúc đó, Thạch Hạo mở ra thập đại động thiên, thả ra vài bộ linh thân để cho bọn họ tiến về phía Tây Phương Giáo các nơi còn lại, đi đến đó trước.

Ngày hôm ấy truyền ra tin tức, Thạch Hạo sống lại là sự thật, đã làm chấn động thiên hạ!

"Trời ạ, quả thực làm cho người ta khó tin mà, nó vậy mà còn sống, Tiểu Thạch muốn nghịch thiên sao?!"

Thiên hạ trở nên náo động, tất cả mọi người đều vô cùng chấn động.

"Bất Lão Sơn đã bị Thạch Hạo công phá, hắn chỉ huy cường giả Thạch Quốc quét ngang nơi này rồi!"

Một chiến tích như thế này tự nhiên sẽ nhanh chóng truyền khắp thiên hạ, đưa tới một hồi náo động lớn, thế gian run rẩy, đây chính là một thánh địa đó, cứ như vậy bị người ta lật ngược!

Trừ việc đó, Thạch Hạo còn đem người tiến đánh Bổ Thiên Giáo, tin tức nơi này bị vây khốn cũng đã sớm truyền ra ngoài, khiến người ta lại thêm kinh ngạc.

Trong một ngày đã công phá liên tiếp hai đại thánh địa? Chuyện này giống như là thần thoại vậy!

Đồng thời mọi người rất nhanh đã biết, những linh thân của nó cũng

hành động rất thành thạo, đều đã ngăn ở ngoài sơn môn của mấy đại giáo bất hủ rồi, chuẩn bị tiến đánh.

"Tiểu Thạch sống lại, quả nhiên tuyệt diễm mà!"

"Một mình hắn muốn tiến đánh toàn bộ thánh địa trong thiên hạ sao?"

Ngày hôm ấy, thế gian trở nên sôi trào, Thạch Hạo hành động quá điên cuồng, khiến người ta khiếp sợ.

Mọi người đều biết, những đại giáo này đều từng nhắm vào nó cùng Thạch Quốc, hiện nay Thạch Hạo đã trở về, rất quyết đoán muốn đánh đổ từng cái.

Thời gian trôi qua, một ngày, hai ngày...

Ngày thứ tám, đại chiến tại Bổ Thiên Giáo đã xong, Thạch Hạo giết vào trong, thần uy cái thế, cánh Côn Bằng vừa vỗ đã bộc phát ra một luồng khí hỗn độn, đánh cho vị Tôn Giả đang sống chấn vỡ!

Bổ Thiên Giáo bị đánh hạ đã hoàn toàn sụp đổ, mọi người khắp thiên hạ đều cứng họng, khó có thể nói ra lời nào, chuyện này quá kinh người.

Không thể không nói, nội tình Bổ Thiên Giáo thật thâm hậu, tích lũy phong phú, thần liệu trong bảo khố chất thành đống, hơn xa bên trong kho của Thạch Quốc.

Mà bên trong mấy vườn thuốc đều là linh thảo mọc khắp nơi trên đất, tất cả đều là lão dược lâu năm, hơn nữa còn có một số cây kì dược hiếm thế, nhìn khắp thiên hạ cũng chẳng có bao nhiêu cây.

Lần này không có tiểu Tháp cũng không có Sinh Linh Bất Diệt, bất kể là thần liệu hay là các loại linh dược đều không bị "chà đạp" rồi.

Chiến Vương, Bằng Vương, Minh Vương run rẩy, còn mấy ngàn cao thủ trẻ tuổi Thạch tộc càng thêm khó tin, liên tục vận chuyển lên trên chiến

thuyền, cảm thấy như trong mộng vậy.

Trừ mấy món pháp khí đặc biệt mạnh mẽ ra, Thạch Hạo coi trọng nhất là mấy mẫu vườn thuốc, đều đem toàn bộ đất đai ở đây đào lên, muốn dời đi đem trồng hết.

Linh dược ở đây so với toàn bộ linh dược cộng lại mà trước đây Thạch Hạo đã nhìn thấy còn nhiều hơn, ráng lành mênh mông, quang vụ mờ mịt, đứng ở trong vườn thuốc làm lỗ chân lông cả người đều thư giãn, không cần tu hành cũng có linh khí tràn vào cơ thể.

Một trận chiến này khiến cho Bổ Thiên Giáo suy bại, cao tầng một lưới bị tóm gọn, gần như xóa tên khỏi hạ giới, lại một thánh địa đã bị công phá!

Mà trong quá trình này, linh thân Côn Bằng của Thạch Hạo đã quay lại, trừ việc mang về đầu của Hôi Giao Tôn Giả cùng xác của Hải Ma tộc Tôn Giả thì còn có rất nhiều bảo tàng dưới đáy biển.

Một tin tức kinh thế, Thạch Hạo chỉ phái đi một bộ linh thân mà thôi đã đánh bại hai đại cường tộc Bắc Hải, phá tan động phủ của bọn họ, chuyện này thực sự làm cho lòng người run rẩy.

Mọi người trong khắp thiên hạ đang nghị luận, Tiểu Thạch nghịch thiên quay về, không người nào có thể ngăn cản!

Cùng ngày hôm đó, chiến thuyền giết thẳng hướng về phía Tây Phương Giáo, phá liên tiếp mấy đại trận rồi sau đó lại ngăn chặn ở bên ngoài đại trận trung tâm, lại một lần nữa tiến hành bao vây.

"Tây Phương Giáo hơn phân nửa cũng không chống đỡ được rồi!"

Đây là mọi người phán đoán, Thạch Hạo quá cường thế, quét ngang thiên hạ, chỉ cần chiến là tất thắng, mọi người đều không xem trọng Tây Phương Giáo.

Mười hai ngày sau, đại trận sau cùng của Tây Phương Giáo cũng bị phá

tan, Thạch Hạo giết vào trong, dũng mãnh vô địch, liền một mạch đánh chết hai đại Tôn Giả của giáo này, quét ngang nơi đây.

"Đây là Kim Cương dịch sao?" Chiến Vương kích động đến phát run, lão phát hiện một tòa thần trì ở trong đó tràn đầy bảo dịch, chúng đều tản mát ra mùi thơm kỳ dị.

"Không sai, đúng là Kim Cương dịch, chính là bảo dịch để luyện ra cơ thể cực hạn!" Bằng Vương gật đầu.

Bảo dịch này phát hiện trong cổ điện tại một tòa linh sơn, thần trì chưa tới một thước vuông, ở giữa có bảo dịch rực rỡ, chúng được đặt cạnh một cây bảo xử* hàng ma, dùng vật này để tiến hành trấn áp.

(*) Xử: giống như cái chày đâm tiêu, ai đọc Già Thiên chắc biết, giống Hàng Ma Xử của A Di Đà Phật Đại Đế.

Bên trong Tây Phương Giáo có cả một vùng vườn thuốc, so ra thì ít hơn Bổ Thiên Giáo thế nhưng tương đối mà nói, nơi đây có Kim Cương dịch nhiều đến kinh người, đáng tiếc nhất là không tìm được phương pháp phối chế.

"Thật tốt quá, phương thuốc loại này tương lai có thể làm cho Thạch tộc ta càng cường đại hơn!" Minh Vương kích động.

Việc này cũng làm cho Thạch Hạo động dung, đây tuyệt đối là một loại phương thuốc cổ vô giá.

Trừ những thứ đó, bên trong Tây Phương Giáo còn có đủ loại bảo cụ, dược thảo các thứ nhiều không kể xiết, khiến người ta phải sợ hãi than, không hổ là đại giáo bất hủ.

Thạch Hạo trở về, ngay cả Tây Phương Giáo đều bị đánh hạ, chiến tích như thế này quả thực giống như là thần thoại vậy, mọi người trong khắp thiên hạ ai cũng chấn động, tất cả mọi người đều đang nghị luận!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 615: Bình Định Hạ Giới.

"U u. . ." Tiếng kèn vang lên, chiến thuyền thanh kim vượt xuyên hư không, từ Tây Phương Giáo rời đi, dần dần biến mất hẳn.

Bên trong thuyền ánh sáng lung linh tràn ngập màu sắc, có đủ loại bảo liệu, các loại linh dược chất thành đống như ngọn núi nhỏ phát ra hào quang rực rỡ, sáng chói đến người khác không mở ra được hai mắt.

"Thu hoạch quá lớn, những đại giáo thượng cổ này quả nhiên nội tình kinh người, tích lũy thật thâm hậu, vượt quá tưởng tượng mà!"

Trong thuyền Minh Vương đang cảm thán, ngay cả cả lão cũng có cảm xúc dâng trào, chứ đừng nói chi là những người tuổi trẻ kia, bảo vật thực sự quá nhiều, nhiều đến khiến người ta chỉ liếc mắt nhìn cũng kích động.

Thạch Quốc cũng không tính là kém, vì cũng là thần quốc thượng cổ, thế nhưng nếu cùng Bổ Thiên Giáo, Tây Phương Giáo so sánh thì lập tức liền mờ nhạt hơn rất nhiều lần!

"Chiếc đỉnh này không tệ, là một món pháp khí Chân Thần đó." Chiến Vương lộ vẻ xúc động.

Nó có phong cách cổ xưa và tang thương, khi đổ vào đó một chén nước thì lập tức chảy ra dịch thể có mùi thơm ngát, không biết nó có thể luyện ra bao nhiêu bảo dược nữa.

Thạch Hạo cũng chú ý tới cái đỉnh này, nó được lấy từ Bổ Thiên Giáo, cả vật thể đều là màu nâu tro, thoạt nhìn như là được khắc thành từ nham thạch, bên trong bao hàm đạo văn kinh người, hết sức hiếm thấy.

Khi không sử dụng thì nó chỉ có một thước vuông, hơi chút thúc giục

hỏa diễm để tiến hành chế thuốc thì lập tức nó biến lớn, có phong cách cổ xưa và khí tức rất mạnh.

Thạch Hạo hết nhìn rồi lại nhìn, sau đó quyết định lấy cái đỉnh này đưa cho Thạch thôn để bồi thường, nó từng phá hư hai kiện tổ khí trong thôn, đó là trong trận chiến cùng lão bộc của Tiên Điện, chúng đã rạn nứt gần như phế bỏ.

Sau đó Thạch Hạo lại nhặt lên một thanh cốt kiếm cùng với một cây đằng trượng*, còn có một cái lò cao cỡ nắm tay, cả thân bảo lô đều có màu đỏ tươi đang lưu chuyển thần văn, mạnh mẽ đến khó hiểu, là một tinh phẩm trong pháp khí thần cấp thượng cổ.

(*) Đằng trượng: cây gậy làm từ cây mây.

Thạch Hạo đưa cho Thanh Phong, bảo hắn mang về cho tộc nhân dùng để thủ hộ Thạch thôn.

Chiến Vương, Minh Vương mấy người tự nhiên sẽ không ý kiến, hai đại giáo đều là do Thạch Hạo công phá, lần này có thu hoạch rất lớn, trên thuyền còn có một số thượng cổ pháp khí hết sức khó lường, đều để lại cho Thạch Quốc.

"Thu hoạch thật lớn, bất kể như thế nào cũng không nghĩ ra sẽ có thu hoạch lớn như vậy!" Bằng Vương cảm thán, bản thân lão là Tôn Giả cũng khó mà lòng mà bình tĩnh.

"Bệ hạ, xin ngài hãy tự mình lựa chọn một món binh khí đi." Chiến Vương đề nghị.

Nơi này treo một hàng vũ khí, từ cấp Tôn Giả đến cấp thần, có đủ mọi thứ, chúng đều đang phát ra bảo huy, lưu động tia sáng kỳ dị hết sức khó lường.

Thạch Hạo gật đầu một cái, nó muốn đi thượng giới nên cần phải có một món pháp khí mạnh mẽ để phòng thân, về phần bảo cụ trấn tộc của Thạch

Quốc thì nó không tính sẽ mang đi.

Nó nhìn lại nhìn, mấy vị lão Vương cũng phụng bồi, giới thiệu lai lịch của những pháp khí này cùng công dụng của chúng, sau khi công phá hai đại thánh địa thì bọn họ đã hỏi rất rõ ràng về lai lịch của những món này từ những đám tù binh.

Thạch Hạo lướt nhìn nhanh qua nhưng đều cảm thấy không quá thuận tay, sau cùng nó nhìn thẳng vào một thần trì, trong đó là Kim Cương dịch trong suốt đang toả ra mùi thơm kỳ dị.

"Lấy cái này đi."

Nó khoát tay triệu hoán cây Hàng Ma Bảo Xử trong ao lại, vật này rất thần bí, là từ một khối xương thú không biết tên mài thành, toàn thân lờ mờ chẳng hề có chút ánh sáng gì.

Thế nhưng ai cũng biết đây là một món pháp khí thượng cổ rất không bình thường, tuyệt đối là từ tay Thần linh làm ra.

Khi cầm vào tay, Thạch Hạo liền cảm thấy rất nặng, cây bảo xử này dài chỉ có một thước nhưng lại nặng đến mấy nghìn cân, tài liệu làm ra quả nhiên đặc biệt và cổ quái.

Nó nhẹ nhàng vung lên, Hàng Ma Xử được mài thành từ xương trắng nhất thời vẽ ra một đám phù văn có gợn sóng kinh người, trong thời gian ngắn đã chấn cho ngọn núi lớn phía trước đổ nát.

"Thật mạnh, món binh khí này không tệ." Chiến Vương gật đầu.

"Tìm được rồi!" Đúng lúc này, có thị vệ kêu lên hết sức vui sướng, đưa tới một quyển sách cổ.

"Phối phương* của Kim Thân dịch sao?" Minh Vương hô hấp dồn dập.

(*) phối phương: phương pháp bào chế.

Bổ Thiên Giáo có một loại bảo dịch được xưng là Kim Thân dịch, cực kỳ trân quý, xưa nay chỉ có những đệ tử nòng cốt, tài năng như Nguyệt Thiền mới được sử dụng.

Thạch Quốc rất để ý đến phối phương này, nên đã một mực tìm kiếm, lúc này cũng tìm được từ trong đống bảo tàng.

Thứ này cùng phối phương của Kim Cương dịch có giá trị như nhau, nếu muốn luyện thể, chỉ cần lấy đầy đủ thần dịch là có thể làm ít công nhiều, mạnh mẽ tăng lên tới cực hạn.

Năm đó, Trùng Đồng giả Thạch Nghị cũng là bởi vì lấy được lượng lớn Kim Thân dịch nên thân thể mới kiên cố, có thể đối kháng cùng bảo thể do tự bản thân Thạch Hạo tu luyện thành, hầu như không rơi xuống hạ phong.

"Đáng tiếc mà, đây là bản không trọn vẹn, chỉ là quyển thượng, còn thiếu khuyết quyển hạ, chỉ có thể dùng để tham khảo thôi." Thạch Hạo nhận lấy, sau khi nhìn kỹ qua thì lắc đầu tiếc nuối.

Cổ phương hoàn chỉnh đã cùng nằm xuống với vị Tôn Giả của Bổ Thiên Giáo, từ đó mà biến mất khỏi hạ giới này.

Cũng giống như bảo thuật, các loại cổ phương thần thánh đều được nắm giữ trong tay của người trọng yếu nhất, rất khó mà lưu lại. Trong óc lão có cấm chế, một khi có người chạm đến sẽ tự nổ tung.

"Không tồi, chúng ta đã chiếm được phối phương của Kim Thân dịch, đáng được ăn mừng rồi!"

Bất cứ chuyện gì cũng không thể nào toàn vẹn được, có thể được một cổ phương này đã coi như là một vận may lớn rồi, phương thuốc này có thể làm cho Thạch tộc càng thêm lớn mạnh, còn nếu muốn đạt được toàn bộ thì chuyện này rất không thực tế.

Nếu có chuyện như vậy, phỏng chừng trời xanh cũng phải giáng xuống tai họa rồi.

Chiến thuyền thanh kim vượt qua "vực bích", trở về Hoang Vực, chuyện này đã dẫn đến một loạt sóng to gió lớn, Thạch Quốc đi chinh chiến các vực khác đại thắng trở về, thiên hạ đều sôi trào.

Phải biết rằng, bọn họ cũng không phải đi tấn công một môn phái thông thường, mà là tam đại thánh địa, đánh đổ toàn bộ, chuyện này sau khi truyền về làm cho người ta khó mà tin được.

Còn phải biết, Bổ Thiên Giáo, Bất Lão Sơn, Tây Phương Giáo đã thống ngự hạ giới cũng không biết bao nhiêu vạn năm rồi, họ được xưng là bất hủ, căn bản không người nào có thể chống cự.

Kết quả bây giờ sơn môn lại bị sụp đổ, chặt đứt căn cơ của bọn họ!

"Tiểu Thạch như là thần nhân vậy, đã chết rồi mà vẫn sống lại được, còn đánh tan tành mấy cái thánh địa nữa chứ, nhất định sẽ lưu danh thiên cổ luôn!"

Chuyện này gây ra ảnh hưởng quá lớn, chắc chắn sẽ để lại một lịch sử huy hoàng trong tu luyện giới.

Thạch Hạo rất rõ ràng, có thể lật đổ mấy đại thánh địa, chủ yếu là do đây là thời đại vô Thần, những cường giả cấp Thần đều bị Sinh Linh Bất Diệt bắt đi hết rồi.

Bằng không, nếu là niên đại khác, trong mấy đại thánh địa có cường giả đã nhen nhóm Thần Hỏa tọa trấn thì căn bản không có khả năng đánh bại được họ.

Chiến thuyền cũng không quay về Thạch Đô mà đi hướng về biên cương phía tây, tiếng kèn u u vang vọng khắp đại địa, khiến cho một số thế lực dọc đường đi hãi hùng khiếp vía.

Mọi người đều biết, bọn họ là đang đi về hướng Tiểu Tây Thiên, đạo thống đối địch cuối cùng còn dư lại mà họ chưa tiêu diệt.

Nơi này có một con Toan Nghê đang quanh quẩn một chỗ, chính là một bộ linh thân của Thạch Hạo, nó vẫn một mực canh giữ ở Tiểu Tây Thiên, đề phòng nhân vật trọng yếu của giáo chạy thoát.

"Đúng lúc có thể thử uy lực của cây bảo xử này." Thạch Hạo nói, nó đứng ở trên chiến thuyền thanh kim, cả người phát quang, thiêu đốt thần lực, sau đó chợt tế ra Hàng Ma Xử.

"Ầm!"

Thần xử làm bằng xương hóa thành một nhóm ánh sáng trắng toát xông về phía trước, ầm một tiếng nện lên trên phong ấn tại trung tâm cửa đá, nơi đó liền phát ra phù văn vô cùng tận.

Trong nháy mắt mà thôi, cỏ cây ở phụ cận Đại Hoang nổ nát, ngọn núi nứt ra, do gặp phải một luồng chấn động cực lớn.

Xung quanh nơi đây không có một ngọn cỏ, toàn bộ đã bị hủy diệt, rất nhiều ngọn núi bị gọt đi một đoạn, không hề nghi ngờ gì nữa, cửa vào của tiểu thế giới đã bị đánh xuyên.

"Pháp khí này thật mạnh!" Thạch Hạo khen ngợi, còn như những người khác đều nghẹn họng nhìn trân trối, món binh khí này tuyệt không tầm thường chút nào, trong những pháp khí Chân Thần cũng được coi là tinh phẩm.

"Đáng tiếc thật, trong lúc sử dụng nó, lại có kèm theo phù văn đặc thù của Tây Phương Giáo, làm cho người ta chỉ liếc mắt nhìn là đã có thể nhận ra." Thạch Hạo lắc đầu, đây là một phiền phức mà.

Bên trong Tiểu Tây Thiên là một khung cảnh lộn xộn, cường địch đã tới cửa, khiến bọn họ rất hoảng sợ, ngay cả cánh cửa do Thần tạo ra cũng bị đánh nát, hiện tại hơn phân nửa phải gặp đại họa lâm đầu rồi.

Thạch Hạo dẫn đầu giết vào trong, rất nhanh nó liền nổi giận vì đã phát hiện được mấy tên hung đồ, chính là băng cướp lớn vô cùng nổi danh ở

Hoang Vực, chúng khiến cho nó lập tức nhớ tới cảnh tàn sát bừa bãi của đám giặc cỏ này ở Đại Hoang.

"Giết!" Nó bắt đầu đại khai sát giới.

Ngoài dự đoán của mọi người là, Tiểu Tây Thiên ngoại trừ việc chết đi một tên Bạch Ngọc Long Tượng, họ vẫn còn một gã Tôn Giả nữa, thực lực không tầm thường chút nào, thế nhưng gã cũng khó thoát khỏi cái chết.

Một giáo này nhất định phải bị nhổ tận gốc, bất kể là do bọn chúng nhằm vào Thạch Quốc, hay là do việc ngày trước đã tàn sát đẫm máu các bộ lạc nhỏ trong Đại Hoang, làm ác quá nhiều nhất định phải bị đánh dẹp, trừ khử sạch sẽ.

Tiểu Tây Thiên không có nhiều các loại thần liệu, thế nhưng trong ruộng thuốc lại xanh um tươi tốt, nỡ rộ ráng màu sáng chói, hương thơm xông thẳng vào mũi.

Nơi đây linh dược vô cùng nhiều, hơn nữa trong đó không thiếu Hoàng Kim Thảo, Lạc Nguyệt Hoa, Tử Tinh Lan các loại kỳ dược hiếm có như thế.

Điều làm cho người ta phấn chấn nhất chính là, nơi đây còn có một cái Hỏa Diễm Động, trong đó đã bồi dưỡng ra được Ly Hỏa Linh Hoa, Chu Tước Lan, Xích Quang Thảo các loại, ngoài ra còn có một cái ao bùn, nuôi dưỡng ra được Linh Huyết Cầu(1), Xích Thiên Ngô(2), Tam Túc Oa(3) linh trùng các thứ.

(1) Cầu: loại rồng có sừng trong truyền thuyết.

(2) Ngô: con rết.

(3) Tam Túc Oa: ếch ba chân.

"Mang về Thạch Quốc bồi dưỡng, từ nay về sau cũng không cần lo thiếu thốn linh dược nữa." Minh Vương nói.

"Lần này đầy đủ hết, toàn bộ đan dược từ Tôn Giả trở xuống đều có thể luyện ra, hơn nữa Tiểu Niết Bàn đan cũng có thể luyện ra một ít." Thạch Hạo gật đầu.

Tiểu Tây Thiên bị công phá, đại biểu toàn bộ cường địch đều đã bị đánh bại, báo hiệu Thạch Quốc đã mạnh mẽ quật khởi, chuyện này sau khi truyền khắp thiên hạ đều khiến thập phương run rẩy!

Cuối cùng, có một vị đệ tử của Lý gia ở đô thành Thạch Quốc phụ trách thu dọn tàn cục ở Tiểu Tây Thiên, hắn tên Lý Bạch Đinh đã từng tu hành tại giáo này, cho hắn tiếp quản cục diện rối rắm sau cùng.

Đến lúc này, Tiểu Tây Thiên đã trở thành một tòa thành trì của Thạch Quốc, chấp nhận sự điều khiển của Thạch Quốc.

Thạch Quốc hưng thịnh theo việc Thạch Hạo sống lại trở về, nó lật đổ mấy đại thánh địa, uy chấn thiên hạ, nó đã không còn có đối thủ nào nữa.

"Sắp phải rời đi rồi." Thạch Hạo đứng ở bên trong trung ương thiên cung, nhẹ nhàng thở dài.

Bên ngoài là một bầu không khí ồn ào náo nhiệt, thiên hạ sôi trào.

Thạch Hạo không để ý tới những việc này, nó bắt đầu bế quan chế thuốc, muốn trước khi rời đi làm tiếp một vài việc nữa.

Bên trong cung điện to lớn linh khí dày đặc, các loại linh thảo đã được mang tới tới, còn có không ít khoáng vật hiếm thấy được đưa vào trong điện, bên cạnh đó còn có các loại linh trùng cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Liên tục nửa tháng, Thạch Hạo không ngừng luyện hết lò đan này đến lò đan khác, có không ít đan dược giao cho Thanh Phong để cho hắn đưa tới Thạch thôn, còn có một số lượng lớn để lại cho Thạch Quốc.

Đến cuối cùng, nó lần thứ hai luyện ra một số Tiểu Niết Bàn đan trân quý, thuốc này có thể để cho Vương giả tấn cấp lên Tôn Giả, là bảo đan vô

giá!

"Nên rời đi rồi, đi tìm cơ duyên của chính ta." Thạch Hạo nói, nó đứng lên dừng lại việc chế thuốc.

Mấy người Chiến Vương, Bằng Vương, Thanh Phong muốn giữ nó lại, thế nhưng không biết mở miệng nói như thế nào, Thạch Hạo muốn đi thượng giới nên cần tìm một thiên lộ, theo đuổi đạo của mình, bọn họ không còn cách nào để ngăn cản.

"Bệ hạ!" Vài vị lão Vương đều rất thương cảm, nhìn Thạch Hạo từ lúc quật khởi đến chết đi, rồi đến sống lại, xảy ra quá nhiều chuyện, đã làm cho họ rất khó quên.

"Không trở về Thạch thôn nhìn một chút sao?" Thanh Phong nghẹn ngào mang theo nước mắt nói, lần từ biệt này có thể sẽ là mãi mãi, sẽ không còn được gặp lại nữa.

"Không được, chỉ làm thương cảm hơn thôi, cứ như vậy rời đi là được rồi." Thạch Hạo nói.

"Thạch Hoàng!" Rất nhiều vương hầu đều tới, đều vì Thạch Hạo mà tới đưa tiễn, tất cả đều tràn đầy không muốn, trong mắt một số người còn có nước mắt.

Đặc biệt là những cường giả trẻ tuổi, họ cực kỳ không muốn, Thạch Hạo từng đưa bọn họ đi công phá vài đại thánh địa, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, bình định thiên hạ, để cho bọn họ lòng mang kích động, kính nể mà sùng bái.

"Hẹn gặp lại!" Thạch Hạo xoay người, từ đó sãi bước đi xa.

Một số vương hầu trong lòng chua xót, nhưng không cách nào ngăn cản được.

Thanh Phong còn đang rơi lệ, lớn tiếng kêu gọi: "Phải chú ý giữ gìn sức

khoẻ... Tộc trưởng, a thúc, còn có đám bạn cùng chúng ta lớn lên, họ đều không nỡ để ca đi đó! Cuộc đời này còn có thể lần nữa gặp lại không?"

Thân hình Thạch Hạo thoáng ngừng một lát, trong mắt trở nên mơ hồ, sóng mũi cay cay nhưng cuối cùng cũng không quay đầu lại, từ đó biến mất.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 616: Thiên Lộ Bị Cắt Đứt

Dịch: Độc Nhân

Biên dịch: ronkute

Từ đây sẽ đổi cách xưng hô, Thạch Hạo chuyển từ "nó" sang "hắn", những thứ khác tùy trường hợp sẽ áp dụng khác nhau, sẽ cố gắng cho đọc giả ít nhằm lẫn nhất.

Rời đi như thế này chẳng biết năm nào mới có thể gặp lại, có lẽ sẽ là vĩnh viễn không gặp lại nữa. Thạch Hạo rời đi, lòng còn không muốn nhưng buộc phải lên đường.

"Hạ giới còn có vài tạo hóa lớn, chỉ là chẳng biết lúc nào lại có thể thấy ánh mặt trời." Hắn đã nói hết thảy những việc này cho Thạch Quốc biết, để sau này có thể đi tìm kiếm.

Nhưng cần phải có thời gian rất dài mới tìm thấy được, dù sao có tới mấy đại giáo ở hạ giới một mực đang tìm kiếm cũng chưa từng đạt được.

Trạm thứ nhất, hắn đi tới Thiên thần sơn, đáng tiếc nơi này đã trống không, Thiên Nhân tộc đều rời đi hết cả, Thái Cổ Thần Sơn đã từng trở thành một mảnh đất bị vứt bỏ.

Giờ khắc này, hắn nghĩ tới rất nhiều người.

Nhị Ngốc Tử, chính nó đã sữa chữa trận pháp nơi đây rồi sau đó đi theo Thiên Nhân tộc tới thượng giới.

Vân Hi, một thiếu nữ tóc tím, mắt ngọc mày ngài, phong thái tuyệt thế. Năm đó từng chiến đấu rất gây cấn với Thạch Hạo ở Bách Đoạn Sơn, hai

người đánh nhau lộn nhào trên mặt đất, tên Hùng Hài Tử rất hung tàn đã cắn lỗ tai óng ánh của nàng.

Thạch Hạo từ trong hộp báu đồng thau lấy ra một bông tai, nghe đâu đây là vật đính hôn của thiếu nữ Thiên Nhân tộc gì đó.

"Mấy người Hỏa Hoàng cũng từ nơi này rời đi, hẳn là đã bình an tiến vào thượng giới rồi ha." Thạch Hạo khẽ nói, Hỏa Hoàng từng có ơn với hắn, không chỉ cho phép hắn ở tổ địa Hỏa Quốc tu hành mà còn chỉ điểm cho hắn.

Hỏa Linh Nhi, nàng có khỏe không? Thạch Hạo nhớ tới nàng, không kiềm chế được mà rơi vào trầm tư, năm đó người thiếu nữ này không chỉ trợ giúp hắn một lần. Mà thượng giới lớn như vậy, đất đai một châu rộng lớn đến nỗi tám vực ở hạ giới cộng lại cũng không bằng, còn có thể thuận lợi gặp gỡ nhau không?

Đứng thẳng một lúc lâu, hắn liền rời đi, bởi vì nơi đây đã không thể vào đi thượng giới được nữa.

Thiên lộ đã đứt, hắn đặt chân trong Đại Hoang bắt đầu tìm kiếm từng chỗ từng chỗ một, hy vọng mở ra được một cái cổ lộ.

Sau khi đánh tan Tây Phương Giáo, Bất Lão Sơn, Bổ Thiên Giáo các nơi, Thạch Hạo đã biết rõ được rất nhiều bí ẩn, lúc này hắn đã tiến về những nơi bí địa mà những đại giáo này ghi lại, đi tìm kiếm cơ duyên.

"Coong..."

Tiếng chuông xa xăm, đây là một tòa miếu cổ trong núi sâu được đúc toàn bằng đồng, ngói đồng, trụ đồng, tường viện bằng đồng, năm tháng lưu lại nơi đây vết tích loang lổ.

Cả tòa cổ miếu đều bị che lấp bởi gỉ đồng màu xanh biếc, xung quanh cổ mộc um tùm như rừng, vượn hú hổ gầm.

Đây là một nơi bí địa mà Tây Phương Giáo ghi lại, lúc đầu vốn là một

tòa thần miếu, thế nhưng về sau nơi đây lại xảy ra chuyện chẳng lành, rồi bị bọn họ bỏ qua, không có người nào tới đây nữa.

Chẳng qua nghe kể nơi này là một tòa truyền tống trận nghịch thiên, có thể tiến vào thượng giới.

Thạch Hạo y theo ghi chép mà đến nơi đây, tỉ mỉ tìm tòi thì trong lòng giật mình, nơi đây tràn đầy gỉ màu xanh biếc của đồng điện khiến cho hắn cảm thấy hơi chút quen thuộc!

"Đây không phải là...nguyền rủa của Tiên Điện hay sao?" Hắn đã suy đoán ra một chút manh mối.

Vào thời thượng cổ, Tiên Điện từng có người hạ giới, xuất thủ ở chỗ này làm cho một tòa thần miếu hóa thành tử địa, tràn ngập chuyện xấu.

"Ta nếu đi lên đó, cuối cùng cũng sẽ có một trận đánh mà thôi!"

Tiên Điện là nơi vô cùng đáng sợ, dù nhân số chưa bao giờ vượt quá năm người nhưng lại uy chấn thượng giới, để cho một phương đầu sỏ cùng với đạo thống bất hủ cũng phải vô cùng kiêng kỵ.

Từng có lời đồn, Thanh Đồng Tiên Điện này là một món tiên khí!

(Lúc trước có hơi nghi ngờ, giờ thì đúng rồi, Thanh Đồng Tiên Điện của Độc Nhân Đại Đế đã xuất hiện, còn một món tiên khí nữa ko biết khi nào ra đây)

"Truyền thừa thần bí này đã tồn tại qua vô tận năm tháng, cùng tồn tại với trời đất, là cường địch lâu năm với Cung Điện Chí Tôn, đáng tiếc mà, ta mặc dù ở hạ giới nhưng lại không phát hiện được Cung Điện Chí Tôn."

Thạch Hạo rất tiếc nuối, vận dụng toàn bộ sức mạnh của Thạch Quốc cũng không tìm được chỗ đó, giờ chỉ có thể giao cho Thanh Phong làm thôi, sử dụng một khoảng thời gian dài để từ từ tìm kiếm.

Ở Tiên Điện, vị "đại nhân" của thế hệ này có tuổi tác không lớn, chỉ so với hắn lớn hơn vài tuổi mà thôi, trong mắt người cùng thế hệ ở thượng giới, gã là một tòa núi lớn không cách nào vượt qua, không thể nào chiến thắng!

"Mạnh như thế nào đây?" Thạch Hạo tự nói, hắn mặc dù tự tin nhưng cũng sẽ không tự đại, nếu như gặp nhau thì nhất định sẽ có một trận đại chiến sinh tử!

Hắn vỗ ra một chưởng làm gỉ đồng màu xanh tróc ra, sức mạnh nguyền rủa ở trong năm tháng đã bị mờ nhạt không sai biệt lắm, đáng tiếc là truyền tống trận nơi này sớm đã bị hủy diệt rồi.

Trạm kế tiếp, hắn đi tới một tòa động phủ cổ nơi Bất Lão Sơn ghi chép, cũng vẫn phải thất vọng, nơi đây sớm đã sụp đổ rồi.

"Ngươi đã nắm giữ hai khối Chí Tôn cốt, bây giờ đã mạnh như thế nào rồi?" Đứng ở trước di tích nơi Bất Lão Sơn ghi lại, hắn nhẹ giọng tự nói, nghĩ tới đệ đệ của mình.

Sau khi Tần Hạo đi thượng giới đã dẫn đến một hồi chấn động mạnh, được rất nhiều người xem trọng, ai cũng nói hắn nhất định sẽ quật khởi, sẽ trở thành chí tôn.

Một số đạo thống bất hủ đều vươn cành ô liu, nguyện lấy thiên chi kiêu nữ trong tộc kết thông gia cùng Bất Lão Sơn, hết thảy đều chỉ vì mượn sức thiếu niên này.

Thạch Hạo rời đi, lần này hắn đi "Trụ Vực", cũng chính là đại vực chỗ ở của Bổ Thiên Giáo, liên tục tìm kiếm hai đường cổ lộ đều thất vọng.

Sau cùng hắn đi tới một mật địa cuối cùng thì phát ra tiếng kinh ngạc, tại một vùng cổ xưa trong dãy núi này, hắn tìm được một ít đầu mối.

"Hẹn gặp lại, hạ giới!"

Đây là chữ do Nguyệt Thiền tiên tử lưu lại, chúng cùng nét chữ của nàng

giống nhau như đúc, năm chữ này thông suốt một luồng đạo vận, hàm chứa một loại ưu tư, lúc rời đi hình như trong lòng nàng rất phức tạp.

"Không phải chủ thân để lại." Thạch Hạo có thể khẳng định, bởi vì chủ thân Nguyệt Thiền là từ bên trong Bổ Thiên Giáo rời đi, mà chỗ đó sớm đã bị cắt đứt rồi

Đây là do thứ thân Nguyệt Thiền lưu lại, vào lúc Thạch Hạo "sau khi chết" người của Thạch thôn đã thả nàng đi, mà nàng cũng không trở về Bổ Thiên Giáo, tự chọn một cái bí lộ rồi tiến vào thượng giới.

"Đã từng bái đường thành thân..."

Thạch Hạo nghĩ đến những chuyện đã qua rồi ngơ ngẩn xuất thần. Vị kia được người nói là khi sinh ra liền có dị tượng, trong cơ thể nàng có phong ấn thần hồn của một vị tiên tử không biết tên, hắn cũng đã gặp qua mấy lần rồi.

Rất nhanh khóe miệng của Thạch Hạo lộ ra một nụ cười nhạt, thứ thân Nguyệt Thiền không có trở về Bổ Thiên Giáo mà là lựa chọn cách lặng lẽ tiến vào thượng giới, nhất định là đang trốn tránh chủ thân.

"Nếu gặp lại nhau, sẽ lấy dáng vẻ như thế nào để đối mặt đây?" Thạch Hạo khẽ nói, hắn cùng với thứ thân Nguyệt Thiền là vợ chồng, là bằng hữu, hay là kẻ thù đây? Hắn có một loại cảm giác, còn có thể gặp mặt nàng.

"Đáng tiếc mà..." Hắn than nhẹ, pháp trận ở chỗ này đã từng sử dụng một lần, giờ cũng bị hủy diệt rồi.

Đến lúc này, Thạch Hạo không nhịn được mà nhíu mày, đất trời khó thông, đây không phải là nói cho có, hiện tại khó mà tìm được đường tiến vào thượng giới, đặc biệt là sau khi mấy tên bá chủ của thượng giới "chiến thiên ý", thì một số trận pháp một khi đã sử dụng sẽ lập tức bị phá huỷ.

Biển xanh mênh mông, sóng biển vỗ tới tận trời, thỉnh thoảng lại có cự thú nổi lên mặt nước, chúng dài cũng không biết mấy dặm, làm dâng lên cơn sóng gió động trời.

Thạch Hạo đã ra biển, hắn nghe theo lời tiểu Tháp còn có Sinh Linh Bất Diệt năm đó nhắc nhở, kêu hắn đi tới hải ngoại nhìn xem mấy cái cổ địa có còn đường để đi hay không.

Vì thế hắn liền tiến vào chỗ sâu nơi đáy biển, rồi tìm được Giao Long cung, Nhân Ngư điện mấy nơi này, nhưng cũng phải thất vọng, vẫn như cũ không gặp được cổ lộ nào.

Phía trước có một tòa đảo lớn vắt ngang, nó đang phát ra hào quang, trên đó có dựng thẳng một tấm bia lớn: HẢI THẦN ĐẢO.

Trong lòng Thạch Hạo khẽ động, hắn lên đảo thăm hỏi tức khắc đã dẫn đến một hồi hỗn loạn, tên hắn đã truyền tới hải ngoại từ lâu, rất nhiều cường giả Hải tộc đều biết.

"Chỉ với một bộ linh thân đã chém chết Hôi Giao Tôn Giả, đó là ngươi?"

Dù là Thạch Hạo của quá khứ hay sau khi chết đi rồi sống lại, kể cả chuyện hắn bình định mấy đại thánh địa, đều thể hiện ra hắn vô cùng mạnh mẽ, uy chấn thiên hạ.

Hải Thần Đảo mặc dù có nội tình thâm hậu, nhưng bây giờ đã không có Thần rồi, tự nhiên họ sẽ vô cùng căng thẳng và lo lắng, sợ hắn tiêu diệt đạo thống nơi đây.

Thạch Hạo lên đảo, nói: "Ta chỉ muốn mượn đường thôi." Hắn giải thích rõ mục đích đến, rất thẳng thắn nói.

Sinh linh của bộ tộc Hải Thần liền thở phào một cái, sau đó giải thích, con đường kia đã bị chặt đứt, Mạc Thương của tộc họ sau khi rời đi, thì con đường đó không còn sử dụng được nữa.

"Mạc Thương?"

Thạch Hạo nhớ tới một người, năm đó lúc đánh một trận tại ổ Côn Bằng, có một thiếu niên Hải tộc đã để lại cho hắn ấn tượng khắc sâu, tên đó là một

đối thủ mạnh, hai người đã từng đại chiến rất kịch liệt.

Chẳng trách Hải Thần tộc căng thẳng, là do sợ hắn đến thanh toán đây mà.

Sau đó Thạch Hạo cũng biết thêm một việc, có một người thuộc tộc Hỏa Viêm Ngư được đặt ngang hàng với Mạc Thương, là một thiếu niên như ma thần, tên là Hàn Thiên cũng tiến vào thượng giới, bọn họ sau khi đi, Hải tộc đã không còn đường nữa.

Đến thời khắc này, Thạch Hạo có chút trầm mặc, thật chẳng lẽ không còn cách nào để đi lên, con đường của hai giới đã đứt thật rồi ư?

Hắn quay trở về đất liền, về lại Hoang Vực, yên lặng suy tư, một lần nữa đi lại những con đường đã đi qua, rồi sau đó đi đến một nơi.

"Chiến trường Bách Tộc, theo lời kể nếu sau khi thông qua thử thách cuối cùng, thì có thể tiến vào thượng giới."

Chiến trường Bách Tộc ở các vực đều có, năm đó tổ phụ của hắn cũng là vì ở trên chiến trường Bách Tộc đánh chết một con Tì Hưu nên đã dẫn đến một trận đại họa.

Đó là chiến trường của các chủng tộc khác nhau tranh hùng, Thạch Hạo đã sớm biết, thế nhưng vẫn chưa từng đặt chân qua.

Ngày hôm nay, bên trong chiến trường Bách Tộc ở Hoang Vực có một thiếu niên đi đến, hắn không ngừng khiêu chiến không ngừng thắng liên tiếp, đưa tới chấn động không nhỏ.

Những năm gần đây, sau khi trải qua đại kiếp nạn thiên địa, các Thái Cổ Thần Sơn lớn đã xuống dốc, chiến trường Bách Tộc từ lâu đã không còn sôi nổi nữa, do thiếu khuyết sinh linh vô địch.

Thạch Hạo lấy Bảy mươi hai biến thay đổi dung mạo rồi sau đó tham chiến tại chỗ này, hắn vẫn chưa bị quá nhiều người chú ý, bởi vì thiên hạ

ngày nay đều đang nói về Tiểu Thạch, bàn tán về Thạch Quốc, những trận quyết đấu ở Bách Tộc chiến trường so ra còn kém xa với hành động vĩ đại quét ngang thiên hạ của Thạch Hạo.

Sau khi Thạch Hạo thắng được ở mảnh chiến trường này, hắn đi lên tế đàn rồi được truyền tống vào một mảnh đất hoang vu, ở đây không có đối thủ còn sống, chỉ có các loại khôi lỗi*.

(*) Khôi lỗi: đại loại như những bức tượng điêu khắc, hoặc con rối, bù nhìn...

Hắn một đường chiến đấu kịch liệt, cuối cùng vẫn là chiến thắng, rồi được truyền tống vào một mảnh cổ địa khác.

Điều này làm cho hắn rất hứng thú, hết cái mật địa này đến cái mật địa khác, chúng đều được nối với nhau bởi trận pháp, chẳng lẽ cuối cùng thực sự sẽ thoát khỏi hạ giới?

Hắn một đường xung phong liều chết, sau khi bị truyền tống liên tục sáu lần, trên đường đi gặp được một số bộ hài cốt, những thi thể này càng ngày càng cổ, đã chứng minh rất nhiều năm chưa từng có người xông đến chỗ này.

Với uy thế hiện nay của Thạch Hạo, tự nhiên có thể một đường thế như chẻ tre, mạnh mẽ xông qua cửa.

"Áp chế cảnh giới, mấy cửa ải phía sau đều muốn tìm cùng cảnh giới đánh nhau một trận đây mà."

Rốt cục Thạch Hạo cũng đánh tới cửa ải thứ mười, cũng chính là cửa ải cuối cùng, trong lòng hắn rung động vì đã thấy được một tòa truyền tống trận hoàn hảo.

Nhưng mà ở nơi này hắn còn thấy được một lời cảnh báo.

"Cái gì, đằng sau của chiến trường Bách Tộc là một lồng giam? Sinh linh đi lên từ nơi này đa số đều bị bắt đi trở thành tọa kỵ..." Thạch Hạo kinh

hãi.

Từng có sinh linh từ phía trên trốn xuống, trước mắt lại có lời cảnh báo như vậy.

"Nếu nói Bách Tộc chiến trường lại là nơi như vậy, thì một số đạo thống bất hủ của thượng giới cũng khinh người quá đáng rồi!" Thạch Hạo thì thầm.

Chân tướng hẳn là như vậy, cũng quá mức thảm thương rồi.

Hắn yên lặng suy nghĩ, cuối cùng xoay người rời đi, con đường này mặc dù còn đi được nhưng mấu chốt nghiêm trọng nhất là, hắn tuyệt đối không muốn bị người khác bắt đi canh cửa. Hơn nữa, trước mắt hắn không thể bị bại lộ, một khi bị một số người của thượng giới biết được thân phận, thì khó mà sống sót.

Thạch Hạo dọc theo đường cũ trở về, rồi thở dài một tiếng, trời muốn tuyệt đường hắn sao? Đến lúc này rồi hắn đã không có đường nào có thể đi.

Hắn tìm đọc các loại cốt thư, trong lòng suy nghĩ, rồi đi lại tất cả những đường mà hắn cho rằng có thể rời đi được một lần nữa, kết quả phát hiện một vùng mù mịt giữa hai giới, chứng tỏ hai giới thực sự đã tách ra rồi.

Thạch Hạo nhìn trời, phải làm sao mới có thể đi vào thượng giới, chẳng lẽ thực sự không có bất kỳ biện pháp nào nữa sao?

Đột nhiên hắn nhớ lại một việc, nói: "Còn một con đường nữa, nhất định có thể thông hướng thượng giới!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 617: Con Đường Thần Ma.

"Thần ma chi tường(1), Thái cổ chi thương(2)."

(1) tường: vách ngăn, bức tường.

(2) thương: ở đây là chết non, không phải thương trong thượng thương(trời xanh).

Thạch Hạo nhẹ giọng tự nói, hắn nghĩ tới chỗ đó, nơi này không chỉ có một bức tường thần bí mà còn là một cái cổ lộ.

Bức tường này trên có ghi cảnh báo, được xưng là cực kỳ nguy hiểm, nhưng nếu xông qua được một trăm lẻ tám cửa ải liền có thể bước lên một con đường thông hướng một địa phương vô cùng tốt.

Nhưng mà từ xưa đến nay, hạ giới không có mấy người thông qua được!

Thạch Hạo đã từng cùng Đả Thần Thạch trao đổi, cũng từng tìm đọc các loại cốt thư, dựa vào suy đoán của hắn, con đường này đúng là thông hướng thượng giới, thậm chí có thể sẽ tiến vào nơi được gọi là Vùng cấm thần bí.

Rõ ràng những lời cảnh báo cùng với mấy chữ Thái cổ chi thương, không chỉ làm cho lòng người hoảng sợ, cũng không phải là nói đùa, mà có thể có ẩn tình khác, báo trước một mối nguy hiểm cực lớn nào đó.

Thạch Hạo lại lần nữa lên đường, trước tiên đi đến Hỏa Quốc rồi đi sâu vào vùng cổ địa tràn đầy nham thạch nóng chảy cùng với sóng nhiệt, sau đó đi sâu xuống dưới đất, cuối cùng xuất hiện ở bên trong Thánh Hoàng Cung Thượng cổ.

Bằng tu vi bây giờ của hắn tự nhiên có thể thâm nhập vào đây, cái gọi là

đạo hỏa, các loại phù văn khảo nghiệm cũng không làm khó được hắn, nếu nói như giẫm trên đất bằng mà đi cũng không xê xích gì nhiều.

Cung điện to lớn vắng vẻ, vô cùng trống trải, nơi này to lớn vô biên, Thạch Hạo trực tiếp vào bên trong, lần thứ hai gặp được một bức tường cổ xưa.

"Thế gian có hai bức tường Thần ma, một bức còn trọn vẹn có tổng cộng một trăm lẻ tám cửa, mà một bức khác lại là sản phẩm thất bại, chỉ có dáng vẻ bề ngoài."

Nơi đây có một số cửa, ví dụ như cửa đá Chân Long, Tiên Hoàng các loại, các cửa này cũng không phải bị đục mở, mà chỉ là trên tường ấy có khắc hình dạng cánh cửa, không thể đi vào, không có Sân thi đấu.

Đó cũng không phải là đường mà hắn cần đi.

Thế nhưng Thạch Hạo cùng Đả Thần Thạch từng nghiên cứu qua, muốn tìm được cổ tường chân chính, thì cần phải bắt tay từ nơi này.

Bởi vì thông qua một số cốt thư mơ hồ ghi lại, bọn họ phát hiện ra một số manh mối, nơi đây cùng bức tường Thần ma thật sự kia tồn tại một mối liên hệ nào đó.

"Chẳng lẽ nơi đây được xem là khảo nghiệm ban đầu, qua nơi này mới có thể gặp được bức tường thật?"

Sau khi đi tới nơi này, muốn tìm kiếm manh mối thì cần đi vào trong những Sân thi đấu kia là việc không nghi ngờ chút nào, phải diễn ra một hồi quyết đấu lớn nữa.

"Được rồi, coi như làm một loại thí luyện mài dũa bản thân, nhìn một chút xem những Thần cầm cùng Hung thú Thái cổ đến tột cùng là mạnh mẽ đến dường nào."

Một cánh cửa đá bị đẩy ra, Thạch Hạo đi vào trong, bên trong vô cùng

tối tăm, hắn đặt chân vào trong một Sân thi đấu, nơi đây như là bị máu nhuộm qua, hiện lên màu đỏ sậm.

"Rống…"

Kèm theo tiếng thú rống là cả một vùng tia chớp mãnh liệt nổ đùng đùng và vô cùng chói mắt, bao phủ nơi đây.

Đây là một con Toan Nghê, là do Thạch Hạo muốn tôi luyện bảo thuật Lôi điện của bản thân nên cố tình lựa chọn mãnh thú cấp Thiên tinh thông loại bảo thuật này để quyết đấu.

"Ầm!"

Thạch Hạo đánh ra một quyền, kèm theo đó là lôi quang, hắn cũng không sử dụng thủ đoạn của mình mà chỉ cứng rắn chống đỡ, thi triển ra bảo thuật cùng loại, muốn cùng con mãnh thú này tranh phong!

"Lôi điện vô tận là một trong những sức mạnh đáng sợ nhất thế gian." Thạch Hạo chiến đấu kịch liệt, lòng mang cảm thán, nếu bản thân mình không đủ mạnh mẽ thì vừa bắt đầu đã bị con thú này đập chết rồi.

Cho dù là thiên kiếp hay các loại thần phạt đều là do lôi đình, dùng thứ này giáng thế để chấn nhiếp* yêu tà, đủ để nói rõ đây là một loại sức mạnh có quan hệ cùng với cấm kỵ.

(*) chấn nhiếp: làm sợ hãi

Một cái chân lớn màu tử kim thò tới, kéo đến hàng trăm tầng lôi điện như sóng lớn, vô cùng điên cuồng bá đạo, nếu là ở bên ngoài thì đủ để chấn tan cả một vùng núi, quá mức bá đạo.

Thạch Hạo nghiêng người, trong nháy mắt thân thể liền lưu chuyển hào quang, nắm đấm phụt lên sấm sét, hắn mạnh mẽ ngăn cản làm phát sinh vô tận tia chớp, khiến nơi đây sáng rực đến gai mắt.

“Thế gian còn có vài loại Thần cầm cùng mãnh thú tinh thông lôi điện, nếu là có thể tham khảo được, bảo thuật Lôi điện của ta tất nhiên sẽ đột phá đến cực hạn, biết đâu có thể trở thành Đạo cấm kỵ.”

Thạch Hạo một bên đại chiến một bên cảm ngộ, hắn cũng không vội phân ra thắng bại mà là đang so sánh cùng lĩnh hội, tiến thêm một bước hoàn thiện pháp cùng đạo của mình.

“Ầm!”

Sau một lúc lâu thể ngộ, hắn dùng hết sức lực vỗ ra một chưởng, vô số lôi điện bao lấy một con Toan Nghê hóa hình mà ra, xung quanh còn kèm theo từng ngôi từng ngôi sao lớn, vô cùng cương mãnh vọt tới phía trước cùng con Toan Nghê cổ thú chân chính đụng vào nhau.

Đây là bảo thuật cùng loại đụng nhau, vô cùng dữ dội!

Cuối cùng khói tan mây tán, con mãnh thú kia hóa thành một tờ đạo phù rồi tại chỗ cháy thành tro bụi.

Thạch Hạo lục soát chỗ này, tìm khắp từng cái ngõ ngách một, quan sát tất cả các bức trạm khắc ở chỗ sâu nhất trong Sân thi đấu, phân tích cùng phỏng đoán rồi sau đó rời đi.

Sau đó, hắn đẩy ra một cái cửa đá tiếp theo.

. . .

Cứ như vậy, Thạch Hạo không ngừng quyết đấu, ra vào hết cánh cửa này tới cánh cửa khác, thời gian chỉ vẻn vẹn mấy ngày mà thôi, hắn đã thương tích đầy mình, vết máu loang lổ.

Bởi vì nơi đây đều là cự hung cổ đại, hắn ngựa không dừng vó, không ngừng đại chiến, cho dù thân thể không bị tổn hại cũng phải bị đánh ra vết rách, không thể nào không tổn hao gì được.

Liên tục nửa tháng, Thạch Hạo đều phải trải qua như thế, lúc mệt mỏi thì nhắm lại mắt nghỉ ngơi vài canh giờ, khi bị thương nặng sẽ đả tọa tại chỗ, yên lặng khôi phục.

"Quả nhiên có một ít manh mối, chỉ có điều quá phân tán thôi." Thạch Hạo suy nghĩ.

Hắn đã xông qua liên tục hơn mười cửa ải, cũng đã phát hiện được một số manh mối, bên trong một số Sân thi đấu có cốt văn ghi chép, giảng thuật lại nơi đã từng xuất hiện bức tường Thần ma chân chính.

Hắn đánh thức Đả Thần Thạch, cùng nó thảo luận, rồi cho ra một kết luận, ngày xưa địa phương mà bức tường Thần ma ẩn hiện đều là cấm địa, bây giờ chắc cũng đang ở một nơi tương tự.

Trong nháy mắt phạm vi đã được thu hẹp, căn cứ theo đó mà tìm kiếm, thì tốn hao thời gian nhất định, sẽ chắc chắn có thể tìm ra.

"Đánh tiếp, ta xông vào hết toàn bộ Sân thi đấu nơi đây, hẳn là còn có thể phát hiện thêm một ít."

Lần này, hắn đẩy ra một cánh cửa cổ to lớn, ở trong đó phát hiện ra một số thi thể.

"Ừm, có người từng đến nơi này, nhưng đã bị đánh chết." Thạch Hạo kinh dị, trước đây bên trong Sân thi đấu cũng có một ít di cốt, nhưng lại không nhiều bằng nơi này.

Phía trước, gió tanh đập vào mặt, có một con sinh linh mạnh mẽ xuất hiện, ánh mắt nó đầy âm u.

Đây là một con Thao Thiết*, mặt người thân dê, răng nhọn trắng như tuyết, toàn thân đều là vảy màu sáng rực, mà ở giữa vảy màu còn có một ít lông rất dài rất to, thoạt nhìn vô cùng hung mãnh.

(*) Thao Thiết: là một thần thú có khả năng cắn nuốt rất kinh khủng,

sống từ thời đại Hồng Hoang, có đôi mắt to, miệng rộng, dáng vẻ kỳ lạ, bản tính hung hãn, tham ăn. Một số ý kiến cho rằng Thao Thiết thân dê, mắt dưới nách, răng hổ vuốt người, có đầu to cùng miệng lớn bản thân có thần thông cắn nuốt đặc thù. Thao Thiết có tuổi thọ đến 10 vạn năm. Sự tham ăn của Thao Thiết có khi được miêu tả rằng sau khi cắn nuốt tất cả vạn vật, Thao Thiết tự nuốt chính mình rồi hóa thành hư vô.

Không hề nghi ngờ gì, nó là một loài nổi bật trong đám mãnh thú cấp Thiên Thái cổ, là một trong những chủng tộc được xếp hàng đầu, được mệnh danh có thể thôn nạp vạn vật, ăn hết mọi thứ.

"Con mãnh thú này cũng khó đối phó đây." Thạch Hạo tự nói, vào thời cổ đại nó có hung danh hiển hách, chấn nhiếp bát hoang, một tiếng gào rống có thể chấn cho mặt trăng rơi xuống.

Vẫn may là ở bên trong Sân thi đấu là quyết đấu cùng cảnh giới.

Một tiếng "hô" vang lên, một cái miệng rộng mở ra dung nạp vạn vật, lập tức làm chật ních cả Sân thi đấu, phù văn chói lọi, sương mù bốc hơi, Thao Thiết nuốt Thạch Hạo vào bên trong một vùng tiểu thế giới kỳ dị.

Đây chính là Thao Thiết, vừa ra tay đã khiến cho Thạch Hạo rơi vào Đạo của mình.

"Phá!"

Thạch Hạo khẽ quát, hắn hóa thành một con Chu Yếm, cương mãnh mà khí phách, sau khi hai tay xé mở tầng sương mù dày đặc, chấn ra vô tận lực lượng dương cương, thì lại giết ra ngoài.

Hắn ngưng thần chăm chú quan sát, chiến đấu như vậy với hắn có chỗ tốt cực lớn, có thể hiểu biết rõ hơn về những chủng tộc này, cũng có thể nâng cao chiến lực của mình.

"Vù vù"

Hư không run rẩy, xung quanh Thao Thiết là cả đám ký hiệu, chúng hóa thành một đoạn kinh văn, in dấu vào trong hư không, sau đó ánh sáng lấp lánh chiếu rọi, cùng nhau trấn áp về phía trước.

"Ồ?" Thạch Hạo hết sức ngạc nhiên.

Con Thao Thiết này đã diễn biến bảo thuật của bản thân đến mức tận cùng, có thể tùy ý tổ hợp phù văn, phát huy ra uy lực lớn nhất, những ký hiệu kinh văn này liên tiếp hợp lại cùng một chỗ, cuối cùng hóa thành một cái lò luyện.

"Ầm!"

Thao Thiết trấn áp thiên địa, lò luyện bao trùm thu nạp vạn vật.

Đây là một trận chiến đấu rất kịch liệt, Thạch Hạo một bên quyết đấu một bên nghiền ngẫm, kiểm chứng pháp cùng đạo của mình, thu hoạch được cực lớn.

"Ngao…"

Đất rung núi chuyển, chiến đấu kịch liệt một thời gian dài, nơi đây huyết khí ngập trời, Thao Thiết gào một tiếng ra oai đủ để đánh chết tươi cao thủ cùng cấp, nếu như là một Tôn giả khác tới đây, dù là một đám cũng phải bị nổ tung.

Ngay cả Thạch Hạo cũng cảm thấy choáng váng, trong lồng ngực khó chịu, khí huyết sôi trào.

Chẳng trách lúc đó ở cổ đại có lời đồn, thuần huyết Thao Thiết vương rống ra một tiếng thì cả ngôi sao cũng phải rơi xuống, quả thực có loại đại uy thế này!

Ầm một tiếng, Thao Thiết bổ nhào giết tới, khắp nơi đều là tàn ảnh của nó, một hớp đã nuốt xuống Thạch Hạo, uy mãnh cái thế, khiến người ta hối hận sợ hãi.

Đáng tiếc là không có người nào thấy được, nếu như người trong tám vực mà biết được, nhất định sẽ nghẹn họng nhìn trân trối, loại cổ thú này thật lợi hại.

"Bịch!"

Tiếng vang nặng nề truyền đến, trong bụng Thao Thiết giống như có tiếng sấm, toàn thân phát sáng, vô số ký hiệu lấp lánh khiến cho bụng nó hóa thành thần lô, hừng hực thiêu đốt, tiến hành luyện hóa.

"Nên kết thúc thôi!" Thạch Hạo sử dụng sức mạnh cực hạn, bỗng nhiên mổ bụng của Thao Thiết rồi vọt ra.

Phốc!

Ráng đỏ lóe ra, hắn mang theo mảng lớn mưa máu, nhảy lên một cái rồi sau đó một chỉ điểm ra, kiếm khí dâng lên đánh xuyên mi tâm của Thao Thiết, làm cho nó ầm ầm ngã xuống.

Hắn ngồi xếp bằng xuống nghỉ ngơi một canh giờ, rồi sau đó đi tới chỗ sâu nhất của Sân thi đấu, không khỏi kêu lên một tiếng kinh dị, hắn có phát hiện lớn.

"Đáng tiếc, ta không thành công…ngay cả giai đoạn khảo nghiệm ban đầu đều không cách nào thông qua, nên không thể đi bức tường Thần ma chân chính được."

Có một đoạn như thế này, hơn nữa dưới vách đá kia còn có ngồi xếp bằng một bộ xương, cốt cách lấp lánh trong suốt sáng bóng, rõ ràng là một vị thiên kiêu cổ đại.

Đến tận đây trong lòng Thạch Hạo đã sáng tỏ thông suốt, quả nhiên như trong cốt thư có mơ hồ ghi chép như thế, nơi đây cùng Thần Ma chi tường chân chính có quan hệ, nên có thể tiến về phía trước.

Sau đó Thạch Hạo lại xông tiếp vài cửa ải, khi đến phần cuối đã không

đường.

Nhưng vào lúc này, ký hiệu trở nên rực rỡ, sáng lên cả một vùng, một tòa pháp trận không tên xuất hiện, mở một cái lối đi kéo dài hướng tới một thần bí địa vực.

Thạch Hạo dừng lại một chút rồi sau đó nhanh chóng vọt vào.

Sau một khắc, hào quang lóe lên, hắn từ trong thông đạo đi ra, đi tới một mảnh rừng rậm màu đen, nơi đây vô cùng yên tĩnh, tất cả âm thanh giống như là thoáng cái đã biến mất.

"Là nơi này…"

Thạch Hạo giật mình, sau khi tỉ mỉ phân biệt cùng quan sát, hắn đã biết đến tột cùng là chỗ nào, đây là một chỗ tuyệt địa đáng sợ của Hoang vực – vùng cấm rừng rậm màu đen.

Năm đó Đại ma thần Thập Ngũ Gia bị Tì Hưu đuổi giết, chính là trốn vào nơi đây để tránh qua một kiếp, nhưng lại bị nhốt rất nhiều năm mới sống sót đi ra được.

"Nơi này có vô số pháp trận, mình mà chuẩn bị không tốt cũng sẽ bị vây ở bên trong." Thạch Hạo cẩn thận nghiên cứu, từng bước từng bước hướng về phía trong đi tới.

Đả Thần Thạch cũng lần nữa tỉnh lại, hai người bọn họ một bên thảo luận một bên hướng vào trong đi tới, không ngừng đi sâu vào, có Đả Thần Thạch chuyên gia về pháp trận ở đây, ngược lại cũng coi như hữu kinh vô hiểm.

"Ồ, có một ít động phủ cổ đại, xem ra từng có một số sinh linh chí cường đã tìm được nơi đây." Bọn họ cẩn thận tìm kiếm, thậm chí ở trong một tòa động phủ còn phát hiện truyền thừa không trọn vẹn, đáng tiếc cũng không có tác dụng lớn với Thạch Hạo.

“Thật là lợi hại, nơi này còn có thần trận, mặc dù không hoàn chỉnh nhưng cũng rất nguy hiểm.” Thạch Hạo càng thêm đề phòng.

Ngay cả Đả Thần Thạch cũng phải tốn thời gian suy nghĩ, không thể nào một đường thông suốt được, cần phải nghiên cứu pháp trận.

“Hử, một cái đỉnh bị hư hại?!” Bọn họ lại phát hiện một tòa động phủ, thấy một cái đỉnh bằng đá, cả ba chân đều đã gãy mất, nhưng cẩn thận kiểm tra lại phát hiện, đây vốn là một món pháp khí cấp Thần.

Đáng tiếc, hiện tại chân vạc (ba chân) đã gãy mất, không khác gì cái nồi đá.

Thạch Hạo thu hồi, mặc dù không hoàn chỉnh nhưng dùng để chế thuốc chắc là không có vấn đề gì, có thể sẽ là một cái dược đỉnh phi phàm.

“Xem ra, trong năm tháng dài dòng trước đây đã từng có một số nhân vật vô cùng mạnh mẽ tìm đến chỗ này, xây nhà cư trú.”

Sau cùng, bọn họ liên tục đi sâu vào, đi tới chỗ sâu nhất của rừng rậm màu đen,ở đây vô cùng yên tĩnh, dường như vạn cổ cũng chưa từng có sinh linh xuất hiện, một chút tiếng động cũng không có.

“Tìm được rồi!”

Thạch Hạo kinh hỉ, hắn thấy được một bức tường cổ.

Nó to lớn đồ sộ, giống như là có một dãy núi non trùng điệp chắn ngang phía trước, toàn thể dính đầy tro bụi, không có màu sắc sặc sỡ gì cả, chỉ có một loại cổ ý tang thương, đồ hình phía trên điêu khắc trông rất sống động, chúng giống như có linh hồn.

“Chiến!”

Thạch Hạo chiến ý dâng cao, đối với bức tường này cũng không xa lạ gì, bởi vì nó cùng bức tường bị hư hại ở tổ địa Hỏa Quốc không sai biệt lắm,

hắn xông thẳng vào cánh cửa thứ nhất, bắt đầu xông cửa ải lại từ đầu.

“So với nơi đó của Hỏa Quốc, sinh linh ở đây mạnh mẽ hơn một đoạn!” Hắn lấy làm kinh hãi. Thạch Hạo vô cùng nghiêm túc, đó là bản thân hắn đủ mạnh mẽ, cũng không có phân tâm, toàn lực ứng phó!

Cứ như vậy một hồi đại quyết đấu kinh thiên mở ra, chiến đến cuồng loạn, đại chiến liên tục, nếu như truyền ra bên ngoài, nhất định trên đời sẽ đều kinh hãi, dẫn đến sóng to gió lớn.

Một người mà thôi, vậy mà một đường khiêu chiến rất nhiều Thần cầm cùng hung thú Thái cổ vô cùng mạnh mẽ, đây nhất định là một câu chuyện thần thoại!

Thạch Hạo chém giết đẫm máu, vết thương trên thân thể càng ngày càng nhiều, hắn vô cùng mệt mỏi, gặp rất nhiều sinh tử khảo nghiệm, uy thế của những sinh linh nơi đây phải mạnh hơn ở tổ địa Hỏa Quốc không ít.

Cũng không biết đã qua bao lâu, hào quang chợt lóe, hắn đã giết đi ra, đủ loại phù văn lấp lánh, khiến một vùng trở nên sáng rực.

“Ta xông cửa ải có thành công không?” Trong lòng hắn kích động, chiến huyết dần dần lắng xuống, quan sát cảnh vật bốn phía.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 618: Con Đường Bất Ngờ.

Thạch Hạo chiến đến mệt mỏi rã rời, cả người đều là máu, thương tích một vết lại một vết, mấy ngày nay hắn vẫn liên tục trải qua trong quyết chiến, cứ như vậy đột nhiên giết ra tới đây.

"Đây là…" Trong lòng hắn giật mình, phù văn lấp lánh, điểm điểm sáng bóng, nơi này sáng chói dị thường, nhưng cũng không có truyền tống trận nào cả.

Tường này làm sao mà đứt ra? Thạch Hạo há miệng, bức tường giống như dãy núi ở phía trước vẫn c òn đó, chỉ là từ bên trong từ từ nứt ra, tại sao lại như thế.

Phí hết tâm huyết, kết quả cuối cùng lại chứng kiến một kết quả như thế này.

Chủ yếu là bức tường này quá dài, giống như một dãy núi vậy, vắt ngang ở chỗ này, Thạch Hạo cũng không hề đi hết toàn bộ bức tường nên không biết có một đoạn đã bị cắt đứt.

Chỗ đứt gãy tràn ngập hoa văn, có một loại sức mạnh thần bí lưu chuyển, điểm điểm rực rỡ.

"Đường của ta lại bị chặt đứt!" Thạch Hạo nắm chặc nắm đấm, vô cùng không cam lòng, tại sao lại như thế này?

Cổ lộ thần bí như vậy làm sao sẽ cắt đứt được, rốt cuộc là do loại sức mạnh nào gây ra, phải biết rằng, Thạch Hạo từng thử phá vỡ bức tường, phát hiện căn bản không thể nào lay động được nó.

Hắn cẩn thận quan sát, cảm giác như do một món vũ khí sắc bén đã cắt

ra bức tường này, mặt cắt vô cùng bóng mịn!

"Hử, đây là…"

Hắn ngẩng đầu ngắm nhìn, bỗng nhiên trông thấy trong những chấm nhỏ phù văn này có một vật đang nổi lơ lửng.

Bởi vì bức tường này bao la hùng vĩ như núi, vì vậy mặt cắt cũng rất cao, chỗ ngay phía trên mấy trăm trượng có một khối xương mỏng, óng ánh từng chấm nhỏ.

Thạch Hạo bay lên không, nhanh chóng vọt tới, cảm ứng chốc lát thì phát hiện nó cũng không có dao động bất thường gì, có thể treo ở chỗ này hoàn toàn là do bức tường bị nứt tràn ra phù văn gây nên.

"Đây là cái gì?" Hắn lấy để vào trong tay, cẩn thận quan sát.

Khối xương này ôn nhuận trắng noãn, như là dương chi ngọc thạch, lớn cỡ nữa bàn tay, như là một khối lệnh bài ở phía trên có một ký hiệu mơ hồ không rõ.

Rõ ràng nó truyền thừa đã lâu, khối xương này đã trải qua năm tháng khá dài, cho nên cái ấn ký kia đã có chút lờ mờ, sắp bị phai mờ rồi.

Thạch Hạo sau một hồi kiểm tra thì rốt cuộc nhận ra rằng, hoa văn của khối xương này được phát họa lại trong hư không bằng tay, thì liền giật nẩy cả mình, lẽ nào mạnh xương này là ở chỗ đó?

"Cùng Cung Điện Chí Tôn có liên quan!" Hắn rung động rất lớn.

Hắn từng nghe Liễu Thần, tiểu Tháp nói đến Cung điện Chí tôn nên ít nhiều cũng có chút hiểu rõ, các đời chỉ có một người xuất thế, vô cùng thần bí, mà truyền thừa này có dấu hiệu đó là loại ấn ký này!

"Tại sao lại lưu lại một khối xương mỏng như thế này?" Hắn dùng tay vuốt nhẹ, đáng tiếc bên trong khối xương này trong suốt, không có phù văn.

Chẳng qua là bên ngoài có để lại một ấn ký, ngoài cái này ra không còn có gì nữa.

Điều này làm cho hắn không thể nào bình tĩnh được, hắn bay lên trên cao, quan sát chỗ đó, muốn tiến thêm một bước tìm ra để manh mối.

"Những ký hiệu này rất đặc biệt, giống như là một cái truyền tống trận siêu cấp!" Đả Thần Thạch bỗng nhiên mở miệng, nhìn chằm chằm bức tường gãy, nơi này chói lọi từng điểm, tràn ra rất nhiều hoa văn, in dấu vào trong hư không.

Thạch Hạo ánh mắt sâu sắc, thấy được một nửa bức tường gãy bên kia rồi bay qua dò xét, nơi này có một cánh cửa đá đã bị nứt ra, rõ ràng nó đã bị một sức mạnh cực lớn đánh vào.

"Khó trách nhanh như vậy ta đã giết ra tới đây, quả thực còn không có xông cửa ải hoàn tất."

Bởi vì hắn còn không có cùng đám chủng tộc vô địch Chân Long, Tiên Hoàng, Côn Bằng này quyết đấu, tất cả đều ở bên này, nhưng những cửa đá này đã bị tổn hại, xem ra là không có cách gì để hoàn thành tâm nguyện rồi.

"Nơi này đã từng có năng lượng chấn động rất kịch liệt, xé rách cả hư không, còn kèm theo hỗn độn khí, thần năng to lớn nên đã đánh gảy bức tường Thần ma." Đả Thần Thạch sau khi cẩn thận quan sát đã cho ra nhận định như vậy.

"Tại sao lại như thế này?" Thạch Hạo trong lòng khẽ động nảy sinh một loại liên tưởng.

"Ta phải nhìn một chút nữa." Đả Thần Thạch xông vào bên kia của bức tường gãy, sau khi nghiên cứu một hồi cùng suy xét, nó nói: "Ở đây đã từng có một tòa truyền tống trận thật to, nó tạo thành chấn động vô cùng đáng sợ."

Dựa theo lời nó nói, loại chấn động này tương đương với một lần Hỗn

Độn Đại Liệt Trảm chém gãy bức tường này.

"Cũng là nói, ta không thể từ nơi này tiến vào thượng giới rồi!" Thạch Hạo ngửa đầu nhìn trời, thở dài một tiếng.

"Đúng vậy, bởi vì đã có người lợi dụng nơi này để truyền tống trận, sau khi mở ra đã khiến cho bức tường Thần ma bị tổn hại." Đả Thần Thạch nói.

Thạch Hạo không nói gì, vị cường giả này là người như thế nào? Phải biết rằng, theo như cốt thư ghi lại, bức tường Thần kiên cố bất hủ, căn bản không thể nào lay động được.

Vì sao? Có người ở nơi này bước lên truyền tống trận, cuối cùng làm cho nó nứt ra!

Hắn cùng với Đả Thần Thạch chia nhau hành động, lại lần nữa tìm kiếm, hy vọng có thể phát hiện càng nhiều hơn vài manh mối, hiểu rõ tới cùng là đã xảy ra chuyện gì.

"Cái vực sâu bao la hùng vĩ như thế này…" Thạch Hạo kinh dị, ở phía sau Thần Ma chi tường có một cái vực lớn, phía dưới đen ngòm, thông hướng chỗ sâu trong lòng đất.

Sau đó hắn lại phát hiện một số dấu móng chân lớn, vô cùng to lớn, đã từng có một con sinh linh đáng sợ từ chỗ sâu trong lòng đất bò lên, xuất hiện ngay chỗ này.

"Là một con rùa lớn!" Đả Thần Thạch xem qua những dấu móng chân kia, nói rất khẳng định.

Thạch Hạo mở to hai mắt, run giọng nói: "Chẳng lẽ là…nó!"

Nghe nói, Cung điện Chí tôn tọa lạc trên lưng một con rùa lớn, chẳng lẽ là nó vác cổ điện đã từng tới nơi này?

Đả Thần Thạch cũng ngây người, nhìn cái vực sâu này, rồi nhìn về phía

chỗ rạn nứt của Thần Ma chi tường, sau đó lại dán mắt vào khối xương bị thất lạc ở nơi này đang trong tay Thạch Hạo.

"Nó mượn truyền tống trận nơi này sao?" Thạch Hạo nhìn về phía trời cao.

"Nó… Lén lút từ nơi này đi thượng giới?" Đả Thần Thạch cũng có chút phát mộng, lại có một kết quả như thế này.

Nếu nói như vậy, mọi thứ đều có thể dễ dàng giải thích rồi. Dù là con rùa lớn kia, hay là Cung điện Chí tôn, nếu muốn dưới tình huống thiên lộ bị cắt đứt rời khỏi đây, tất nhiên phải hao phí một nguồn năng lượng to lớn.

Phần lớn cũng chính vì chuyện này mà đã dẫn ra hỗn độn lực, vì vậy mới để cho nơi đứt gãy này có danh xưng là bất hủ cổ tường.

"Cái này…" Thạch Hạo tràn đầy tiếc nuối, vậy mà đã bỏ lỡ, muốn tìm được cái cung điện cổ kia sợ rằng lại càng ngày càng khó rồi, còn có cơ hội không đây?

Bọn họ ở chỗ này tìm kiếm, cuối cùng phải bất đắc dĩ chấp nhận, suy đoán đó hơn phân nửa là sự thật rồi.

Làm sao bây giờ? Đường này đã đứt, ngay cả muốn cùng Chân Long, Tiên Hoàng quyết đấu cũng không được nữa rồi, khu vực đó đã bị hư tổn nghiêm trọng. Thạch Hạo ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, muốn đi thượng giới sao gian nan thế này!

Theo như những gì đã nhìn thấy, hắn căn bản không có hy vọng gì rồi, có lẽ chỉ có thể cố thủ ở hạ giới thôi.

"Chờ một chút!" Đả Thần Thạch bỗng nhiên trong lòng khẽ động, bay đến bên cạnh chỗ tường gãy, tìm kiếm một hồi rồi lộ ra vẻ kinh sợ, nói: "Bức tường này thật sự nghịch thiên mà, nó vậy mà có thể tự động khép lại."

Thạch Hạo nghe vậy lập tức đi tới phía đó, cảm ứng những phù văn pháp

trận đó, hình như có một loại lực lượng vô danh đang lưu chuyển.

Hơn nữa, khi quan sát dấu vết trên vùng núi thì có thể phát hiện khoảng cách của hai bức tường trước đây so với bây giờ phải xa hơn một chút, sau này mới từ từ đến gần nhau một chút.

Hơn nữa những chỗ bị tổn thương trên cửa đá cũng có phù văn lập loè, cũng có một loại thần năng đang vận chuyển. Thạch Hạo lấy ra Trùng Đồng, có thể tiến hành xem xét những thứ thật nhỏ, lập tức phát hiện đúng là nó đang chậm rãi chữa trị.

"Đại khái cần bao lâu mới có thể khôi phục như cũ?" Thạch Hạo hỏi.

Đả Thần Thạch là chuyên gia trận pháp, sau một hồi thôi diễn đã cho ra kết luận, tối thiểu phải mấy năm chỗ gãy này mới có thể hồi phục, thế nhưng kết cấu hoàn chỉnh bên trong e rằng cần lâu hơn mới có thể hoàn toàn khôi phục như cũ.

Điều này có nghĩa, Thạch Hạo muốn rời khỏi có thể phải chờ thêm vài chục năm, thậm chí là hai mươi mấy năm.

"Thời gian quá dài rồi!"

Thời gian vài chục năm cũng không tính là ngắn đâu, làm cho người ta phải sinh ra một loại cảm giác vô lực.

Cuối cùng, Thạch Hạo mang theo mảnh xương kia rời đi nơi này, đường này đã đứt rồi.

"Hư Thần giới!"

Hắn tiến vào Hư Thần giới, tìm được Điểu gia cùng Tinh Bích đại gia, muốn từ chỗ họ lấy được một số đầu mối hữu dụng, bởi vì bây giờ đã không có biện pháp nào rồi.

Ngoài dự liệu của hắn, hai lão già này rất phối hợp, cũng không có vơ

vét tài sản của hắn vả lại suy nghĩ rất nghiêm túc, cho hắn một số kiến nghị.

Ở hạ giới, đã từng có một số chủng tộc vô cùng mạnh mẽ, sau đó xuống dốc, rồi người ở đó liền biến mất không thấy, có thể bắt tay tìm hiểu từ phương diện này, đi di tích của bọn họ nhìn một chút, biết đâu có thể tìm thấy truyền tống trận cổ đại.

Những chủng tộc vẫn còn mạnh mẽ, những thế lực vẫn còn, Thạch Hạo đều bái phỏng qua rồi, truyền tống trận từ lâu đã không còn tồn tại, đều tiêu hao hết.

E rằng chỉ có những di chỉ của những đại tộc đã suy tàn mới còn có một hai con đường còn lưu lại.

Cuối cùng, hai lão già sau một hồi nghiên cứu, phát hiện thực sự không có nhiều lắm chủng tộc phù hợp yêu cầu, trọng điểm chỉ nhắc tới ba chủng tộc.

"Hả?!" Thạch Hạo lấy làm kinh hãi, chủng tộc thứ nhất được nhắc tới làm hắn nghe rất quen tai, tên là Vân tộc, nơi họ cư trú gọi là Vân Thiên cung.

Hắn nhớ lại một chuyện khi còn nhỏ, từng có hai cô bé là một đôi song sinh cùng hắn thảo luận xem loại sữa thú nào uống ngon nhất, bé gái xinh đẹp như búp bê đó từng có nói các nàng đến từ Vân Thiên cung, đó là một gia tộc lánh đời.

"Các nàng…" Nghĩ đến chuyện đó làm hắn cảm thấy thật ấm áp, cũng có chút chua xót, Thôn Thiên Tước, Cùng Kỳ đồ sát đẫm máu phạm vi năm vạn dặm*, các nàng chắc là đã chết rồi.

(*)DG – Thời gian, khoảng cách này nọ có liên quan tới số liệu trong đây thường chỉ mang tính chất minh họa, xin đừng quá quan tâm. (Còn ai nhớ không, chương 49 "máu chảy mười vạn dặm", giờ còn chỉ còn 5…)

Vốn là hai lão già cặn bã này cung cấp vài chủng tộc rất khó tìm, nhưng

bây giờ Thạch Hạo lại biết được nơi ẩn cư của một bộ tộc trong đó, làm cho hắn có chút xúc động.

Hắn rời đi, trực tiếp chạy tới vị trí cũ của Thạch thôn ngày xưa, lấy nơi đó làm trung tâm bắt đầu tìm kiếm.

"Ồ!"

Ở khu vực này hắn thấy một tòa thành trì quy mô không coi là nhỏ, khu vực này trước đây đã bị hủy diệt rồi, gần đây mới khôi phục sinh cơ, là ai xây thành ở đây?

"Là bọn hắn!"

Thạch Hạo kinh ngạc, cũng không xa lạ gì, thành chủ lại là Tử Sơn Hầu, mà tế linh trong thành chính là một con Kim Lang.

Lúc đó có mấy bộ tộc mạnh mẽ từng nhằm vào Thạch thôn, kết quả bị Liễu Thần đánh chết một số cường giả, chỉ có Tử Sơn Hầu cùng một con tế linh — Kim Lang, rất thảm hại mới chạy trốn được.

"Bọn họ vào lúc Thôn Thiên Tước, Cùng Kỳ tàn sát bừa bãi, lại có thể sống sót, ngày nay hợp cùng một chỗ, lại xây dựng một tòa thành trì."

Thạch Hạo khẽ nói, khi đó hắn vẫn còn là một đứa bé, đối mặt với Tử Sơn Hầu cùng với con Kim Lang kia còn xa mới là đối thủ.

Hắn nhìn một chút, cũng không làm khó dễ họ, bởi vì hai bên nhất định sẽ không xuất hiện cùng lúc, cũng sẽ không có ngày gặp lại.

Thạch Hạo lên đường, ở khu vực này tìm kiếm, cuối cùng bước lên một ngọn núi cao, phát hiện di chỉ của Vân tộc, núi to bao la hùng vĩ, trên đỉnh lại còn có tuyết.

Kiến trúc nơi này được bảo tồn rất hoàn chỉnh, không hề có dáng vẻ giống như đã từng gặp phải kiếp nạn, chỉ là không có người nào mà thôi.

Thạch Hạo cùng Đả Thần Thạch chia nhau hành động, cuối cùng mở ra một tòa cung điện thần bí bị phong ấn, phát hiện một tòa truyền tống trận thật to, lại có thể bị bọn họ tìm được rồi!

Nếu không phải họ cẩn thận tìm kiếm, không có Đả Thần Thạch tinh thông pháp trận, căn bản không thể nào phát hiện được địa cung này.

Đồng thời ở chỗ này bọn họ còn thấy được một đoạn văn tự được chạm khắc, là do Vân tộc để lại, nói rằng họ biết được Thôn Thiên Tước, Cùng Kỳ tàn sát bừa bãi, huyết sát mười phương, bị buộc phải bước vào cổ trận, lựa chọn rời đi.

Nhưng mà Vân tộc đã xuống dốc, tuy rằng năm đó mạnh hơn rất nhiều so với Thạch thôn, nhưng cũng không biết tổ tiên lưu lại truyền tống trận đến tột cùng là thông tới hướng nào, chỉ có thể đánh cuộc một lần.

“Chắc là đi tới thượng giới rồi.” Đả Thần Thạch sau khi nghiên cứu toàn bộ trận pháp này, đã cho ra kết luận như vậy.

“Vậy đôi tỷ muội song sinh vẫn còn sống?” Thạch Hạo tự nói, nói như vậy, nếu như từ chỗ này đi lên, còn có thể gặp được các nàng.

“Vù vù” một tiếng, truyền tống trận to lớn được kích hoạt, phù văn lấp lánh, ngay lập tức mở ra một lối đi.

“Nơi này cách Thạch thôn bây giờ không tính là quá xa phải không?” Thạch Hạo trong lòng không muốn, rất muốn trở về nhìn một chút, nhưng hắn cuối cùng cũng nhịn được, cái mũi cay cay, yên lặng nhìn ra xa, rồi sau đó dứt khoát xoay người.

“Hẹn gặp lại, hạ giới!” Đây là thanh âm cuối cùng hắn lưu lại, bước vào bên trong lối đi, từ đó biến mất khỏi hạ giới!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 619: Thượng Giới.

Bước vào con đường này thì khó mà quay về, chặt đứt toàn bộ liên hệ cùng hạ giới!

Con đường này rất dài, hắn xuyên qua không gian, một mảnh mơ hồ, đi ở bên trong cứ như đang vượt qua dòng sông của thời gian vậy.

Trong giây lát, thi thoảng lại có ngôi sao lóe lên, có ngân hà xoay tròn, cảnh tượng mơ hồ, làm người khác hoài nghi không thôi.

"Ầm!"

Đột nhiên, con đường này chợt run dữ dội, những dị tượng như ngân hà kia đều biến mất, các ký hiệu lóe lên và hỗn loạn.

"Không xong!" Đả Thần Thạch kêu lên quái dị, nó linh cảm thấy điều chẳng lành, con đường này tựa như muốn đứt ra, 'giới bích' xung quanh cứ như là đồ sứ bắt đầu xuất hiện những vết nứt.

Một luồng sức mạnh không gian vụt tới xẹt qua sát thái dương của Thạch Hạo, chém rớt một đoạn tóc dài đen nhánh, thiếu chút nữa đã cắt lìa đầu khỏi thân thể rồi.

"Vù vù..." Tiếng kêu đầy quái lạ vang lên, là giới bích rạn nứt, năng lượng điên cuồng bị kéo tới.

Thạch Hạo nhanh chân lao đi, một đôi cánh Côn bằng sau lưng xuất hiện rồi đập mạnh, tăng tốc độ của nó tới cực điểm, nó vụt nhanh tiến về trước bên trong con đường sắp sửa gãy vỡ này.

"Vèo!"

Một dải hào quang vụt tới kèm theo là khí hỗn độn, lấp lánh phù văn, vô cùng sáng chói.

Thạch Hạo tránh né, thế nhưng những phù quang này quá dày, mặc cho thân thể của nó tránh bên này né bên kia, dùng những tư thế góc độ khó mà tưởng tượng ra được để tránh né nhưng bả vai vẫn bị trọng thương.

"Bụp" một tiếng, máu tươi nơi đó bắn tung tóe, với thân thể cứng rắn như hắn, pháp khí bình thường cũng cơ bản không thể nào đánh nổi nhưng giờ lại trọng thương.

"Chạy nhanh, nhất định phải lao ra ngoài, nếu không chúng sẽ khiến chúng ta vạn kiếp bất phục đó." Đả Thần Thạch kêu to.

Bên trong đường hầm hư không xuất hiện càng nhiều vết nứt hơn, gần như tróc ra ngoài, đây chính là một hồi tai nạn.

Hoàn toàn đúng, đây chính là do truyền tống trận của hạ giới bị phá vỡ gây ra. Từ sau khi bá chủ thượng giới 'chiến thiên ý' thì đã dẫn tới những hậu quả vô cùng nghiêm trọng, hạ giới đã bị tách ra. Dù là có truyền tống trận cũng sẽ xuất hiện những phản phệ vô cùng kịch liệt, quy tắc thiên địa bị ngăn cản khiến cho truyền tống trận rất dễ bị hủy diệt.

Nửa năm trước thì vẫn còn đỡ, nhưng nửa năm sau này thì nguy hiểm càng tăng cao, đây cũng là do thiên lộ bị đoạn tuyệt, là nguyên nhân cơ bản mà truyền tống trận bị phá nát. Đại trận cũng chỉ cần dùng qua một lần thì cũng mang ý nghĩa là bị phế bỏ.

Mà hiện tại, Thạch Hạo chỉ vừa mới sử dụng thì đã gặp ngay nguy cơ này!

"Xoẹt!"

Lại là một dải hào quang bay tới, mang theo phù văn với những bí lực mịt mờ sương mù khiến người khác sợ hãi, Thạch Hạo xông trái lại né phải, dùng thân pháp kinh người ra sức né tránh.

Nhưng mà, nơi cổ của hắn vẫn bị cắt ra một vết thương dài, máu chảy xối xả, thiếu chút nữa thì đầu đã đứt lài, mạo hiểm vạn phần!

Vù!

Hư không run rẩy, đường hầm vỡ nát gần một nửa, càng nhiều năng lượng bị cuốn tới, vô số sương mù hỗn độn lượn lờ, ngay cấp vô cùng.

Thạch Hạo nhảy lên, cấp tốc vọt tới, cánh thần sau lưng không ngừng đập mạnh, hắn cứ một luồng ánh sáng lao vê trước, xuyên qua rất nhiêu vùng năng lượng lọn lưu đầy gian nan.

Rất may là, những vết nứt hỗn độn nguy hiểm nhất kia khi lan ra vẫn chưa hề quẹt trúng hắn, nếu không coi như xong.

"Sắp tới rồi, tiến lên một khoảng nữa là tới lỗi ra, chúng ta sẽ tiến vào thượng giới." Đả Thần Thạch nói.

Nhưng, đúng lúc này thì một tiếng nổ vang tới, hư không bất ổn nhanh chóng vỡ nát, hàng loạt phù văn tỏa ra, tình huống gay go tới cực điểm.

Thế này thì làm sao mà tránh chứ? Đả Thần Thạch há hốc miệng, chủ động rời khỏi sợi tóc của Thạch Hạo mà trốn vào trong ngực của hắn hòng tránh né nguy cơ.

"Ầm ầm!"

Hàng loạt ký hiệu vụt tới, cùng lúc đó, trong hư không đan dệt nên một mảnh ánh sáng hỗn độn đầy đáng sợ bổ tới.

Hư không đại liệt trảm!

Năng lượng dị thường cỡ này vô cùng đáng sợ, một khi bị bổ trúng, đừng nói là Tôn giả dù là sinh linh đã nhen nhóm Thần hỏa cũng ngay lập tức phải nuốt hận, tứ chi bị chém lìa.

"Mở!"

Thạch Hạo né qua Hư không đại liệt trảm, mở ra Hộp quý bằng đồng rồi vội vàng tiến vào trong, điều khiển chiếc hộp đồng xuyên qua mảnh phù văn này.

Tiếng nổ lớn truyền tới, hư không nứt ra, ánh sáng đầy trời, con đường này hoàn toàn bị phá hủy, hình thành một luồng năng lượng loạn lưu vô cùng đáng sợ.

Lúc ở Tây Lăng giới, Hộp quý bằng đồng này đã bị tổn hại, mà năm xưa lúc Thạch Hạo tự bạo Chí Tôn cốt thì lại khiến nó tổn hại lần nữa, cho nên sau khi trải qua đợt xung kích này thì nó bắt đầu giải thể.

"Hư rồi, nó nứt ra rồi!" Đả Thần Thạch kêu lên sợ hãi.

Hộp quý bằng đồng nứt thành bốn mảnh, có thể nhìn thấy một vài phù văn vọt vào trong, đi kèm là ánh sáng, vô cùng đáng sợ.

Thạch Hạo biến sắc, lấy ra chiếc đỉnh đá kia, tuy rằng ba chân đã gãy sạch thế nhưng thân đỉnh vẫn còn, nó là pháp khí Chân thần, sức phòng ngự kinh người, dùng để bảo vệ thân thể.

"Ầm!"

Năng lượng kịch liệt xung kích đánh tới trên đỉnh, hào quang chói mắt lóe lên cứ như là ngọn lửa đang cháy mạnh.

Chiếc đỉnh này lập tức xuất hiện vết nứt rồi lan nhanh, sắp sửa nổ tung, thật sự Thạch Hạo rơi vào tuyệt cảnh, nó lấy ra Hàng Ma xử để bảo vệ thân thể, tiến hành phòng ngự.

Hư không run mạnh, phù văn xông loạn, ánh sáng chói mắt thiêu đốt, một chiếc đỉnh đã phá nát từ trong đường hầm lao ra ngoài rồi va mạnh trên mặt đất.

Ầm!

Một vụ nổ lớn xảy ra nơi đây, đất trời rung chuyển, ánh sáng chiếu rọi, thần đỉnh bị phá nát, năng lượng mạnh mẽ lan tỏa về bốn phương tám hướng.

Xung quanh, mỏm núi sụp đổ, đá lớn lăn xuống, cây cả ngã đổ, nơi đó xuất hiện một hố sâu cực lớn.

Mà trên mặt đất, từng vết rạn nứt lan tràn về phương xa, trông vô cùng đáng sợ, cứ như là thiên thạch ngoài vũ trụ rớt xuống đây vậy.

Dưới đáy hố, một vũng máu lớn, Thạch Hạo nằm ở giữa, thân thể uốn éo biến dạng, gặp phải thương tích vô cùng nghiêm trọng, xương cốt bị gãy nát hơn nửa.

Ở cách đó không xa, bên dưới một ngọn núi bị chặt đứt một nửa, một cái bảo xử* bằng xương nằm nơi đó, lờ mờ tối tăm.

(*): Cái chày.

"Đau chết ta mất." Đả Thần Thạch keau thảm thiết, nó cũng không có tránh được một kiếp kia, trìa do bộ ngực của Thạch Hạo đã chặn lại mấy lần xung kích của phù văn hư không kia nên chỉ khiến cho bản thân nó xuất hiện vết rách mà thôi.

Chỉ thiếu chút nữa, nó đã vỡ nát.

Thạch Hạo vất vả mở mắt, cả người đau nhức, hơi nhúc nhích thì thần lực lập tức xông loạn, máu không ngừng ứa ra ngoài cơ thể, thương thế quá nghiêm trọng.

"Sống sót rồi." Nó mở miệng cười đầy yếu ớt, không ao ước thứ gì, chỉ mong có thể sống sót là tốt lắm rồi, đáng được ăn mừng.

Thạch Hạo muốn ngồi dậy thế nhưng lại cảm thấy không thể, xương đều tách ra, máu tươi một vũng, thịt nát khắp mặt đất còn thân thể thì tả tơi vô cùng.

Mà rất nhiều vị trị đều là xương trắng hêu, thương thế còn nghiêm trọng hơn cả tưởng tượng của hắn.

"Keeng!"

Trong ngực của nó rớt xuống một chiếc bình, hơi lạnh phả vô người, đó chính là bình Thần băng đã phong ấn Hoàng điệp năm đó, vậy mà thứ này chẳng hề hư tổn, một tia kim quang lao ra, Hoàng điệp xuất hiện.

"Sao ta lại xui xẻo như thế chứ!" Đả Thần Thạch thấy thế thì gào hét.

"Chúng ta đang ở thượng giới, hay là thất bại rồi trở lại hạ giới đây?" Thạch Hạo tự hỏi.

Hắn cắn răng, mạnh mẽ vận chuyển thần lực để chữa trị thương thế, gắn kết những khúc xương gãy lại với nhau đồng thời cầm máu, như thế mới có thể gian nan ngồi dậy được.

Hắn cẩn thận cảm ứng, phát hiện trong thiên địa này linh khí nồng nặc tới kinh người, không ngừng ùa vào trong cơ thể nó. Mà xung quanh thì núi cao xinh đẹp, ánh sáng chiếu khắp.

"Hẳn là đã tới thượng giới rồi." Hắn phán đoán như thế, vì hạ giới không thể nào có linh khí như thế này.

"Thành công rồi, a hú..." Đả Thần Thạch quái dị keey lên, nó rất kích động, hao tốn thiên tân vạn khổ rốt cuộc cũng đã dọc theo thiên lộ tới nơi này.

Vừa nãy quả thật quá nguy hiểm, chỉ thiếu chút nữa thì bọn họ đã hình thần đều diệt, như thế cũng đã hủy đi Hộp quý bằng đồng, còn có một chiếc thần Đỉnh nữa.

Sống sót sau tai nạn, cảm giác này khiến người khác uể oải đồng thời cũng có thể thở dài một hơi.

Hoàng điệp vỗ cánh, dùng phù văn bao quanh Hàng ma bảo xử kéo nó về nơi này.

Thạch Hạo nhếch miệng hơi động, cả người đều là máu, một vài đồ cất giấu ở trong mười tòa Động thiên đều rớt hết ra ngoài, tạm thời không cách nào thu vào được.

Thỉnh thoảng, hắn cảm nhận được một loại áp chế, chịu phải một loại áp lực pháp tắc nào đó.

"Đây là quy tắc thiên địa hoàn chỉnh sao, hạ giới đại đạo bị khuyết, pháp tắc không trọn vẹn, mà nơi này thì hoàn toàn khác." Thạch Hạo đầu tiên là cảm nhận được biến hóa nơi này.

Nghỉ ngơi nửa canh giờ, Thạch Hạo mới gắng gượng ngồi đứng dậy được, vung lên bảo xử bằng xương, lấp kín hố to kia, xóa sạch những vết tích xung quanh.

"Rốt cuộc cũng đã tới thượng giới, ta xem như là một tên nhập cư trái phép ư?" Hắn nhịn đau, gượng cười nói.

Nơi này rất yên tĩnh, không nhìn thấy một con dã thú nào, mùi máu tanh nồng vậy mà cũng không hề trêu chọc tới phiền phức, việc này có chút khó hiểu. Bỗng nhiên, nó cảm thấy có gì đó không đúng, nghe thấy một hương vị vô cùng đặc biệt, đồng thời khiến thân thể chuyển xấu.

"Có gì đó kỳ lạ!" Thạch Hạo lắc lư, nhấc Hàng ma xử muốn nhanh chóng rời khỏi vùng núi này.

"Đây là... cây nấm?" Hắn khá là giật mình, sau khi đi vào vùng núi này thì nhìn thấy hàng loạt cây nấm vô cùng to lớn, bên trên mỗi cây đều có phòng ốc với màu sắc sặc sỡ, chảy xuôi hào quang.

Mà bên dưới cây nấm thì có rất nhiều khung xương trắng như tuyết, là một nơi vô cùng nguy hiểm!

"Nhanh rời đi may." Đả Thần Thạch thúc giục.

Thạch Hạo mạnh mẽ vận chuyển thần lực bay lên trời thì liền lảo đảo, thiếu chút nữa đã ngã nhào xuống dưới, việc này khiến hắn giật mình.

"Sự áp chế của pháp tắc thiên địa quả nhiên lợi hại!" Trong lòng nó chấn động, quả thật tựa như không phải ở cảnh giới Tôn giả mà tu vị hoàn toàn bị phế vậy.

Hắn phát hiện, gắng gượng thì có thể phi hành, một là bởi vì trọng thương, hai là sự áp chế của đại đạo quá lợi hại, chuyện này thật khiến người khác kinh ngạc, chẳng trách một vài quý nữa cùng thiên tài đi xuống hạ giới để mài dũa, đó là một trải nghiểm chẳng hề bị ràng buộc gì cả.

Đột nhiên, hàng loạt cây nấm phát sáng, tỏa ra ánh sáng lung linh, ngập tràng cao thiên.

"Ánh sáng thật kỳ lạ, vậy mà có thể ăn mòn thần lực." Thạch Hạo biến sắc, vội vàng vận chuyển phù văn nằm dày đặt bên ngoài cơ thể nhằm phòng ngừa xuayr ra bất trắc.

Thương thế của hắn quá nặng, vận chuyển cưỡng ép như vầy thì thân thể liền toát mồ hơi lạnh, mà ánh sáng của những cây nấm đầy kỳ lại kia tăng lên, quang vụ mờ mịt xuất hiện bao vây lấy nó.

"Chẳng thèm so đo gì với các ngươi." Thân thể của hắn có thương tích nên cũng không muốn trì hoãn ở nơi đây làm gì, mà những cây nấm này tuy quái lạ thế nhưng tựa hồ không có linh trí, không đáng giá để chiến đấu.

Thạch Hạo vận chuyển Hàng Ma xử, mạnh mẽ phá vòng vây, sau khi phu hành mấy chục dặm thì mới thoát khỏi khu vực đầy kỳ quái kia.

"Không gian phù văn quả nhiên kỳ lạ, khiến ta có chút chịu không được." Sắc mặt cảu Thạch Hạo trắng bệch, nó đã bị thương ở trong đường hầm hư không, đây là đại thương nguyên khí.

Tới giờ, có một vài phù văn vẫn không có biến mất trong cơ thể mà lấp lánh trong xương cốt và huyết nhục, nhưng mà cũng không phải là vấn đề gì lớn cả, tu dưỡng một khoảng thời gian là có thể tốt trở lại.

Sau đó, nó bay ra xa trăm dặm, cảm thấy chút mệt mỏi nên hạ xuống.

"Nơi này có một con đường, xung quanh khẳng định là có người ở." Thạch Hạo lẩm bẩm vừa xong thì chợt nghe thấy tiếng người nói.

Nó nhìn thấy một con tọa kỵ, giống như là một con ốc sên vô cùng to lớn, tốc độ bò cũng cự kỳ nhanh, bên trên có hai mươi mấy người đang ngồi cười nói vui vẻ.

Thạch Hạo vẻ mặt vô cùng kỳ lạ, thế mà lại dùng ốc sên để làm tọa kỵ, thật sự là khác người.

Ngoại trừ mấy người trên ốc sên này ra thì còn có rất nhiều con mồi, có voi dài tới mấy trượng, mãnh hổ dài tới năm sáu mét, còn có rắn khổng lồ tới mười mấy trượng.

Là một đội thợ săn, trong tay bọn họ cầm lang Nha đại bổng, cũng có người lưng mang cung lớn, mặc da thú, ở trần, vô cùng dân dã.

Ngoài ra, còn có một vài thiếu niêm mười mấy tuổi đi cùng đội ngũ, hiển nhiên đi theo để tăng kinh nghiệm, rèn luyện độ dũng cảm.

"Nơi đó có người, bị thương nặng." Một đứa bé kêu lến.

Mọi người trông lại, lúc này Thạch Hạo nằm nghiêm ở trên một tảng đá, cả người đều là máu, dáng vẻ vô cùng thảm hại.

"Thương thế không hề nhẹ, mang về thôn cứu trị đi." Một người đàn ông trung niên nhảy từ trên ốc sên xuống, nhanh chóng tiến tới gần.

Trong lòng Thạch Hạo hơi động, hiểu biết về thượng giới của hắn có hạn, có thể tìm hiểu đôi chút từ những người này.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 620: Trăm Sông Tụ Biển.

Dịch: ronkute

Thân thể của con ốc sên này cứ như ngọn núi nhỏ vậy, chở hai mươi mấy cừng còn có voi hổ rắn cùng hàng loạt con mồi mà vẫn vô cùng nhẹ nhàng.

Việc này khiến Thạch Hạo chẳng biết nói gì cả, một con ốc sên to như vầy thì làm sao trưởng thành nổi chứ? Thượng giới thật là kỳ lạ.

Nó đúng ra rất cứng, toàn thân đen thui, cứ như dương chi mặc ngọc, lấp lánh ánh sáng, vô cùng cứng rắn. Lúc này, tốc độ bò của nó vô cùng nhanh, cứ như là tuấn mã vậy.

Ai còn dám nói tốc độ của ốc sên cực chậm, Thạch Hạo nhất định sẽ cãi lí với hắn.

Đội săn bắn này đều họ Chu, tới từ Chu thôn, vừa săn bắn từ trong núi trở về.

Rất nhanh Thạch Hạo liền biết bọn họ tại sao lại mang họ Chu, là lấy âm đọc gần giống với Tế linh của bọn họ.

Thôn này rất lớn, có tới hơn nghìn hộ, ở đầu thôn có một mạng nhện trắng xóa cực lớn, ở giữa có một con nhện lớn như voi lớn.

Đây chính là Tế linh của Chu thôn, bảo vệ hơn nghìn hộ, thường ngày đều nằm ngủ, lẳng lặng tu hành.

Mạng nhện nối liền với hai ngọn núi đá ở đầu thôn, kết thành một chiếc lưới với phạm vi hai dặm, tơ nhện vô cùng lấp lánh cứ như là một bình

phong, che chở cho thôn.

Con nhện lớn này toàn thân màu trắng bạc chẳng hề nhúc nhích, thường ngày đều ở trong lưới, thôn thổ tinh hoa nhật nguyệt, tự mình tu hành.

Trong lòng Thạch Hạo hơi động, con nhện này cũng không tính là yếu, Tế linh của một thôn mà đã là Hóa Linh cảnh, thật khiến người khác kinh ngạc.

Nhện lớn màu bạc chợt sinh ra ý nghĩ trong lòng rồi trông lại đây, nhìn thấy Thạch Hạo thì cả người phát ra hào quang ,sau đó lại tu hành.

Đội săn bắn tới trước đầu thôn thì chọn lựa một con Hổ răng kiếm khổng lồ rồi đưa tới chiếc lưới trong phạm vi hai dặm kia.

Sau đó, con ốc sên mang theo mọi người từ chiếc lưới lớn từ trong lòng đất tiến vào Chu thôn. Phía sau thì truyền tới những âm thanh nhai ngấu nghiếng, một con Hổ răng kiếm to lớn như thế đã bị con nhện lớn màu bạc ăn sạch.

Đầu thôn có hai ngọn núi đá cũng không tính cao lắm đại thế trống trải, phòng xá liên miên.

“Ha ha, Cửu thúc, các thúc sao lại về sớm như thế, còn nhanh hơn mấy đội khác nữa á, ngay cả Long Vân dã tượng* đều săn được, thu hoạch khá đó nhen!” Có người chào hỏi.

(*) Con voi.

Hiển nhiên, trong thôn cũng không phải chỉ có mỗi đội săn bắn này.

“May mà thôi, con Long Vân dã tượng này bị thương, vừa khéo lại bị chúng ta bắt gặp cho nên mới săn giết được.” Ông lão trên mình ốc sên híp mắt cười nói.

“Là ai thế, sao lại mang về một người bị thương vậy?” Không ít người

Chu thôn vây quanh.

“Hắn là do cháu phát hiện và mang về đó.” Thiếu niên nhỏ tuổi nhất trên người ốc sên reo lên, tên này chỉ mới mười một mười hai tuổi, tên là Chu Tuấn, vẻ mặt non nớt con nít đầy hưng phấn.

Người trong thôn hai mắt nhìn nhau, tất cả đều nhìn chằm chằm Thạch Hạo.

“Thương thế thật là nặng, là do gặp phải Tỷ Hưu hay sao đây, sao ta lại có cảm giác, xương cốt trên người hắn hình như gãy tới hai mươi mấy cây á.”

Họ đều là những người thường ngày vô núi săn thú, và thi thoảng cũng bị thương nên khi nhìn sơ qua Thạch Hạo thì liền biết thương thế nghiêm trọng của Thạch Hạo, trên thật tế xương cốt toàn thân của Thạch Hạo gần như đều gãy lìa.

“Tam a công xem một chút thử.”

Tam a công chính là một trong những người có tuổi lớn nhất trong Chu thôn, hiểu được y dược và thường ngày khi người trong thôn bị thương đều tìm tới lão để trị liệu, danh tiếng rất cao.

Sau thôn, có một gian phòng vô cùng yên tĩnh, đối diện là một vũng bùn, nơi đây chính là nơi ở của Tam a công.

Thạch Hạo bị thương nặng, hơi chút ngồi dậy để biểu đạt lòng cảm ơn đối với người trong thôn.

Tóc của Tam a công trắng phơ, lưng hơi còng, giọng nói khàn khàn nói: “Người trẻ tuổi, ta không biết lai lịch của ngươi thế nhưng cảm thấy ngươi rất bất phòng, hi vọng khi ngươi tới đây sẽ không ảnh hưởng tất cả những người nơi này.”

Chờ tới lúc người trong phòng vơi bớt thì Thạch Hạo nhẹ nhàng biểu

đạt, không cần Tam a công trị liệu, tự mình có thể khôi phục, chỉ là muốn trú lại nơi này một quãng thời gian.

Tam a công gật đầu, thu dọn chỗ ở cho Thạch Hạo.

“Giới này có tổng cộng ba ngàn châu?” Đây chính là tin tức mà sau khi trú lại Thạch Hạo đã biết được từ một thiếu niên, lúc này có chút há hốc miệng, quá kinh người.

Nên biết, tại hạ giới hắn đã từng nghe qua, một châu của thượng giới còn lớn hơn rất nhiều lần so với tám châu cùng gộp lại của hạ giới.

Ba ngàn châu, là cương vực mênh mông cỡ nào chứ? Mà đây cũng chỉ là địa phương nằm trong khả năng mà mọi có thể thăm dò, nếu như cộng thêm những Khu không người thần bí thì càng mênh mông hơn nữa, quả thật không thể nào tin được!

Đương nhiên, Thạch Hạo cũng không có hỏi thẳng những người trong Chu thôn, mà đều là những tin trong lúc trò chuyện chém gió.

“Ba ngàn châu cũng chỉ là một câu trả lời hợp lý từ thời cổ đại, thật sự có bao nhiêu châu chúng ta cũng không thể nào nói được, dù là những đại nhân vật kia hơn nửa cũng khó có thể xác định được.” Tam a công nói.

Dù sao, thượng giới quá mức bao la, ranh giới vô tận không có biên giới, cũng chính vì to lớn như thế cho nên mới sinh ra vô số cường giả.

Thạch Hạo thoải mái, một châu còn lớn hơn cả tám vực ở hạ giới gộp lại, như thế thì một châu tự nhiên sẽ xuất hiện một vài thiên kiêu và kỳ tài đáng sợ.

Trong mấy ngày kế tiếp, Thạch Hạo điều trị thương thế chậm rãi khôi phục, đồng thời hắn thể ngộ đại đạo của thế giới này, chuẩn bị bù đắp cho pháp tắc bản thân.

Biện pháp hữu hiệu nhất chính là niết bàn, khiến cho bản thân lột xác,

dựa vào cách này để bù đắp.

Nhưng mà, quá trình này nhất định sẽ rất đau đớn, cần phải đánh gãy xương cốt toàn thân, đồng thời phải thay đổi huyết nhục, sẽ rất nguy hiểm.

Đương nhiên, hắn đã chuẩn bị sung túc cả, các loại Niết bàn pháp của Bất Lão sơn hắn đã sớm nắm giữ, ngoài ra còn có Chu Tước Niết bàn pháp của Hỏa quốc, cùng với Niết bàn pháp của bộ tộc mà Hồng Hoàng – quý nữ thượng giới đã đưa cho có quan hệ với Phượng hoàng.

"Những đoạn xương gãy cũng đã nối lại rồi, xem ra cần phải lột xác, lúc đó cần phải đánh văng ra ngoài nữa." Thạch Hạo tự nhủ.

Đả Thần Thạch rời vào ngủ say, bởi vì đăng thiên lộ tới nơi này, trong vụ nổ lớn kia nó đã xuất hiện vết nứt cần phải tĩnh dưỡng thì mới có thể từ từ khép lại và khôi phục.

Lại thêm mấy ngày trôi qua, Thạch Hạo đã hiểu sâu về pháp và đạo của thế giới này, biết nên làm thế nào, chuẩn bị bù đắp lại pháp tắc bên trong thân thể mình, tiến hành niết bàn.

"Ô ô…."

Đột nhiên, tiếng kèn lệnh vang lên đầy nặng nề, cứ như là ma thú gầm nhẹ, âm thanh vô cùng xa xưa truyền tới, toàn bộ Chu thôn đều bị kinh động.

Sau đó không lâu, một đám thiếu niên cùng với tất cả thanh niên đều phấn chấn, vô cùng kích động chạy về đầu thôn.

Ngay cả con Tế linh cũng bị kinh động, nó ở trong lưới mở mắt ra, ánh bạc lấp lóe cả người quét mắt nhìn tất cả mọi người.

"Xảy ra chuyện gì thế?" Thạch Hạo cũng đã tới đầu thôn, hỏi người đứng bên cạnh.

"Đại chiến chọn lựa dũng sĩ bắt đầu rồi!" Một thiếu niên hưng phấn nói,

hắn tên là Chu Tuấn, chính là người đã phát hiện ra Thạch Hạo đầu tiên.

Đây là đại chiến gì? Thạch Hạo thầm hỏi trong lòng, hắn không biết và cũng không hay khi hỏi quá rõ ràng.

Nhưng mà, cũng không cần hỏi thì đám trẻ tuổi này trong cơn hưng phấn bắt đầu bàn luận liên tục.

Đây là một cuộc thịnh hội, tuyển chọn theo dánh sách, từ các thôn chọn ra đông đảo cường giả, giống như là trăm sông chảy về biển, rất nhiều dũng sĩ tụ lại với nhau rồi tranh đấu đầy kịch liệt.

"Đây có ý nghĩa gì?" Thạch Hạo lơ đãng hỏi.

"Tương truyền, là vận may lớn, là một cơ duyên nghịch thiên!" Một đám thiếu niên kích động tới mặt đỏ ửng, cùng nhau bàn tán.

Với những nơi có số lượng tuyển chọn lớn thì sẽ phân theo lớp quyết chiến, từ Thôn đến Thành, rồi lại tới Phủ… Từ từ tiến lên trên, đây là đại đối quyết của thiên tài, người mạnh nhất sẽ một đường tiến lên cao.

"Cuối cùng sẽ chiến tới đâu?"

"Không biết, nghe đồn, người mạnh nhất của khu vực chúng ta, ngày xưa cũng chỉ mới dừng lại ở Phủ, không có cách nào khiêu chiến lên trên được nữa."

"Hơn nữa là tiến hành Châu chiến, thậm chí tiến thêm bước nữa thì sẽ là đại chiến Ba ngàn châu, đó là một thần thoại!"

…

Thạch Hạo nghe thấy thế thì khá là giật mình, việc này quả nhiên lan đi rất rộng, để làm gì? Quả cứ như là trăm sông đổ về biển, tuyển chọn theo cấp bật, từng nhánh sống, rồi tất cả đều tụ lại ở đại dương.

Dũng sĩ vô tận, cường giả vô số, các lộ kỳ tài ngút trời, muốn tiến hành

một cuộc chạm tráng cực mạnh mà!

Một châu đã lớn hơn vài lần so với hạ giới, vô biên vô ngần, người của Chu thôn cơ bản không thể nào hiểu rõ được, không cần nói những châu khác, ngay cả một Phủ cũng là nơi mà bọn họ khó đi rồi.

Trên thực tế, không riêng gì bọn họ, chính là những truyền thừa trong thành lớn kia, những cường giả của đạo thống kia cũng khó có thể hiểu rõ thế giới ở ngoài những châu kia, cái này quá xa vời.

Từ châu này tới châu kia, dù là tu sĩ đi tới mấy đời mấy kiếp cũng chưa chắc đã tới được.

"Quyết đấu như thế thì có ý nghĩa gì chứ, thật sự sẽ có vận may lớn ra sao?" Thạch Hạo muốn biết thế nhưng những người trong thôn không thể biết.

Hắn có chút hối hận, sớm tra hỏi thật kĩ cái con Hăc quý ở ưới hạ dưới là hay rồi.

Đáng tiếc, con Tam Hắc của thượng giới này đã chạy trốn sau khi nó đại chiến với bảy Thần, sau đó cũng chẳng hề lộ diện, hiển nhiên cũng không muốn quay lại thượng giới.

Loại tuyển chọn như trăm sông đổ về biển, quyết đấu theo cấp, bao lâu thì diễn ra một lần? Đây là vấn đề mà Thạch Hạo muốn biết, trong lúc lơ đãng nó chợt hỏi người bên cạnh.

"Chuyện này cũng không biết, có lúc hơn ngàn năm, có lúc nghe đâu hơn vạn năm mới cử hành một lần."

Trong lòng Thạch Hạo giật mình, vậy thì quả thật là việc trọng đại rồi, đệ đệ của hắn, Nguyệt Thiền, Ma nữ… còn có đám sơ đại, thiên kiêu kia nữa, hơn nửa đều tham gia chứ? Tới lúc đó sẽ là cuộc đối đầu của thiên tài!

"Ta trước hết vẫn nên bù đắp lại pháp tắc của bản thân, bắt đầu niết bàn

thôi.” Thạch Hạo trở lại chỗ ở, bắt đầu chuẩn bị mọi thứ.

Muốn niết bàn thì cần phối hợp nhiều phương diện, ngoại trừ pháp môn niết bàn ra thì cần phải có một hồ Niết bàn để tẩm bổ thân thể, để bản thân lột xác càng tốt hơn.

Dù sao, lần này cần phải đánh gãy xương cốt toàn thân, thay huyết tạo máu, rất là quan trọng, không cho phép có chút bất cẩn nào, tất cả cần phải hoàn thiện tới mức hoàn mỹ.

Thập đại Động thiên của Thạch Hạo phát sáng, một cái túi da thú hạ xuống, sau khi mở ra thì bảo quang lấp lánh, linh khí nồng nặc, bên trong có rất nhiều lão dược, khoáng vật hi hữu, linh trung…

Đây chính là những thứ mà Thạch Hạo lấy từ hạ giới lên, chính là để hắn phối hợp niết bàn một cách nhanh nhất.

Hộp quý bằng đồng đã vỡ nát, những thứ bên trong hắn đã thu vào trong Động thiên trong cơ thể, đề phòng những thứ này sẽ bị hủy đi, hiện tại chuẩn bị tạo nên tác dụng lớn.

Xuất phát từ việc cẩn thận, phía sau Chu thôn hắn bố trí một trận pháp, sau đó bắt đầu xưng dựng một hồ Niết bàn bên trong, nấu các loại nước thuốc chuẩn bị để mình lột xác lần đầu tiên.

Tinh Thần thảo, Hắc Sát liên, Xích Giao đằng, Tuyết Ngọc thân, từng cây từng cây bị nung nấu tiến vào trong ao, chất lỏng óng ánh, thần quang dâng trào.

Bên cạnh Thạch Hạo có tới hơn trăm loại linh dược, còn có Tam Tức oa, Xích Thiên ngô, Linh Huyết cầu… đều là những kỳ trùng hiếm thấy, không ngừng chìm nổi trong hồ Niết bàn, phóng thích tinh hoa.

Một ngày một đêm sau, Thạch Hạo đã luyện đầy đủ Niết bàn dịch.

Sau đó, nó cắn răng đánh nát xương cốt cả người, nhẫn nhịn đau nhức,

phóng thích tinh huyết, bản thân thì ngồi xếp bằng bên trong hồ Niết bàn, bắt đầu hồi lột xác!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 621: Tái Tạo Chân Thân.

Bên trong hồ Niết bàn, sương lượn khói lờ, hào quang sáng rực, điềm lành óng ánh, bên trong chất lỏng lấp lánh mịt mờ tinh khí, cuộn trào không thôi.

Thạch Hạo ngồi xếp bằng, xương khớp cả người đều phá nát, hắn chịu đựng đau nhức để dẫn dắt những bảo dịch nhằm gột rửa thân thể, những tiếng sấm nổ phát ra từ trong cơ thể.

Trong hồ, bảo dịch lấp lánh cứ như là mỹ tửu, không ngừng cọ rửa toàn thân của hắn, ánh lành chảy xuôi vây hắn ở trong.

Linh dịch được nấu lên, bên trong còn có các loại linh trùng, ví như chân của kiếm vàng, rết dài hơn một mét, rắn trong suốt dài bằng đầu ngón tay, cùng với cóc bạc ba chân.

Những linh trùng này là thứ không thể thiếu để tạo nên niết bàn dịch, có tác dụng vô cùng quan trọng.

Ngọn lửa hừng hực khiến nước trong hồ sôi sùng sục, Thạch Hạo chịu phải nhiệt độ cực cao thế nhưng chẳng hề lay động, vẫn ngồi xếp bằng ở giữa, mặc cho tinh hoa vật chất có linh tính cọ rửa thể xác.

Ở xung quanh, linh trùng và lão dược bồng bềnh, tràn ra dược tính tinh hoa nhất của mình vào chất lỏng, truyền vào sức mạnh hoạt tính đầy dồi dào vào trong hồ.

“Răng rắc!”

Âm thanh xương nứt truyền tới, thân thể Thạch Hạo run lên, vô cùng đau đớn, lợi dụng những khúc xương đang trong quá trình gãy nát thì tiến

hành thay đổi với cấp độ sâu hơn nữa, có pháp tắc nhập thể.

Một giới này, pháp tắc hoàn chỉnh, đại đạo không khuyết, cho nên mới giúp người ta tu hành tới mức tận cùng.

Mà tại hạ giới, thứ kia hoàn toàn khác, thiên đạo bị tổn hại, tu hành trong hoàn cảnh như thế, nếu không có gì ngoài ý muốn thì rất khó đạt được thành tựu tối cao.

Thạch Hạo từ hạ giới lên đây, chính là muốn tái tạo lại chân thân, bù đắp những chỗ thiếu hụt, thế nhưng việc làm này lại quá đau đớn, cần phải khiến cho xương cốt đứt thành từng khúc rồi sau đó tái tạo lại lần nữa.

"Ngũ hành niết bàn pháp!"

Miệng hắn tụng kinh văn, ngồi xếp bằng bên trong bảo dịch, toàn thân phát sáng, mà trong cơ thể lại cứ như đang rang đậu vang lên những tiếng lốp bốp, xương cốt lại tiếp tục phá nát.

Từng tia máu ứa ra từ trong da hắn hòa vào trong hồ, tuy là bảo huyết thế nhưng có một tia đầy vết bẩn, đó là một ít tạp chất trong cơ thể hắn.

"Xem ra pháp tắc ở hạ giới không hoàn chỉnh, quả thật sẽ lưu lại chút vấn đề, cũng hên là có thể bù đắp được, cần phải niết bàn trong đại thế giới này."

Thạch Hạo cảnh giác, nhìn thấy những bảo huyết đang phát sáng chảy ra từ trong cơ thể của mình có ẩn chứa một tia tạp chất thì liền biết được, việc làm này hoàn toàn chính xác, tái tạo chân thân, thể chất sẽ càng mạnh hơn nữa.

Thanh âm lốp bốp không dứt bên tai, hắn nhịn đau đơn, xương cốt trong cơ thể không ngừng nổ vang, nát tan toàn bộ!

Tình cảnh thế này vô cùng kinh khủng, cách làm này quá thẳng thừng, sơ sẩy một cái là có thể phế bỏ bản thân.

Lúc này, xưng sọ của hắn cũng rạn nứt, âm thanh rắc rắc vang lên.

Hắn mạnh mẽ kéo ra một luồng tinh khí bản nguyên vốn có, dùng thần lực để chèo chống thân thể, nếu không hiện tại không có chút xương cốt nào thì hắn lập tức trở thành một bãi bùn nhão ngay.

Xương vỡ vụn, tinh huyết chảy ra từ các lỗ chân lông trên da với tốc độ càng nhanh mang theo tạp chất, một ít máu đen xuất hiện, đây là đang thay máu sau đó là muốn tái tạo lại.

Linh khí mịt mờ, hào quang trong ao cứ như tơ lụa, điềm lành như mây mù, hoàn toàn mờ mịt, Thạch Hạo ráng nhịn đau dẫn lấy pháp tắc của đại thế giới này nhập thể, cọ rửa huyết nhục và xương cốt đã vỡ nát kia.

Chính là bởi vì quy tắc đại đạo hoàn chính tiến vào để rèn luyện thân thể nên mới khiến hắn đau đớn như vậy, xương cốt gãy vỡ càng ngày càng vụn hơn.

Cuối cùng, thân thể của Thạch Hạo phát sang, tinh lực dâng trào, máu đen bắn lên rất cao, từ trong cơ thể bị ép ra ngoài, bản thân cực kỳ yếu nhược thế nhưng thân thể của hắn vẫn đang thiêu đốt.

Ranh giới này, máu huyết một thân gần như bị đẩy ra ngoài hết, đây là đang thay máu, muốn tiến hành bước tạo huyết cuối cùng.

Trong hồ, vật chất linh tính bên trong bảo dịch không ngừng gột thửa thân thể hắn khiến cho càng thêm cứng cỏi hơn, thứ này tiến sâu vào mỗi tấc cơ thể, muôn vàn thử thách, trợ hắn niết bàn.

Như ẩn như hiện, thiên địa ầm vang, tiếng tụng kinh vang lên, Thạch Hạo bắt đầu lột xác, các mảnh xương vỡ trong cơ thể bắt đầu sinh trưởng trở lại, không ngừng tái tạo, phát ra bảo huy.

Tiếng rồng ngâm xuất hiện, việc này đã kinh động tới Chu thôn, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn về nơi đó trong thôn.

“Xảy ra chuyện gì?” Không ít người kinh ngạc.

Tam a công lại vô cùng nghiêm túc, lão nhìn về phái vũng bùn nơi đó, nhưng mà cũng không thể nào lại gần được, bởi vì Thạch Hạo đã bố trí trận pháp hòng phong tỏa nơi này.

Dù vậy, cũng có từng tia thần hà tràn ra ngoài, rực rỡ vô cùng, giống như mưa ánh sáng đang chiếu xuống dưới vậy.

Thạch Hạo vận chuyển niết bàn pháp của Bất Lão sơn, phối hợp với bảo dịch trong hồ, xương cốt tái sinh, lấp lánh ánh sáng, quan trọng nhất chính là, cốt tủy phát sáng mang theo màu vàng, cứ như là Chân Long đang bơi lội phát ra thần âm vậy.

Việc này rất kỳ lạ, bên trong mỗi khối cốt trong cơ thể của hắn đều có màu vàng nhạt, cứ như là một con rồng nhỏ thức tỉnh rồi đồng phát gầm thét, cho nên mới chấn động cả thiên địa.

Một luồng khí tức sinh mệnh đầy đồi dào tỏa ra, cốt tủy cộng hưởng, không ngừng rung động, thân thể của hắn bắt đầu tạo huyết!

Cuối cùng, khí tức mạnh mẽ tỏa ra, một luồng sinh mệnh cực kỳ kinh người cọ rửa thân thể, tẩm bổ linh hồn của hắn, vô cùng rực rỡ.

Đây chính là niết bàn, thay máu hoàn tất, đẩy toàn bộ tạp chất ra ngoài, tái tạo chân thân, khiến bản thân tiến một bước đầy hùng hồn, tiềm lực càng thêm mạnh mẽ.

Pháp tắc thiên địa tiến vào trong cơ thể, bù đắp chỗ thiếu sót!

Bên trong hồ Niết bàn, máu đen rất nhiều, tất cả lão dược và linh trùng đều lờ mờ, tinh hoa thần tính đều bị hấp thu sạch sẽ, một hồ bảo dịch trở thành cặn bả.

Quá trình này kéo dài một ngày một đêm, phút chốc lúc Thạch Hạo mở mắt thì cảm thấy sức sống dâng trào trong cơ thể, chân thân mạnh mẽ hơn

trước đây nhiều.

Nhưng mà, tất cả cũng chưa hết dừng lại, Thạch Hạo bắt đầu xây nên một hồ Niết bàn khác, cũng bỏ vào không ít các lão dược linh trùng như trước.

Hắn vô cùng cẩn trọng, muốn làm cho trọn vẹn, sợ không có bù đắp hoàn toàn. Bởi vì, hắn còn sở hữ Chu Tước niết bàn pháp của Hỏa quốc, còn có niết bàn pháp của Hồng Hoàng có quan hệ với Phượng Hoàng.

Cuối cùng, hắn chuẩn bị đầy đủ bảo dịch Chu Tước, lần nữa bắt đầu gột rửa thân thể, tiến hành thay máu.

Hiển nhiên, máu đen lần này ứa ra từ trong cơ thể gần như là không, chỉ có một tia, rõ ràng lần đầu tiên niết bàn đã trọn vẹn, bài trừ gần như hoàn toàn tạp chất.

Nhưng mà, việc này không phải là mục đích chính, Thạch Hạo dẫn đại đạo không hề thiếu sót của thế giới này vào trong cơ thể tiến hành rèn luyện, đây mới là mục đích.

Cốt tủy trong cơ thể phát sáng cứ như là chân lông đang bơi lội, lần này nó chuyển từ vàng nhạt thành đỏ, lấp lánh trong suốt, phản phác quy chân.

“Một hồ bảo dịch này, tinh hoa vẫn còn, cũng không có lãng phí bao nhiêu cả, vẫn có thể sử dụng niết bàn pháp của bộ tộc Hồng Hoàng nàng.”

Thạch Hạo rất cẩn thận, lần nữa ngồi xếp bằng xuống, bắt đầu dẫn dắt pháp tắc thiên địa nhập thể, tái tạo chân thân.

Quả nhiên, lần này gần như không hề thay đổi gì cả, hai lần trước hoàn toàn giúp cho thân thể trở nên cừng rắn, óng ánh phát sáng, cứ như được khắc thành từ “dương chi mỹ ngọc”.

Tóc dài của hắn rồi bời, cặp mắt trong veo trông vô cùng thanh tú, cứ như là một bị “trích tiên” vậy.

“Dược tính vẫn còn.” Thạch Hạo suy nghĩ, lão dược và linh trùng trong hồ này nếu cứ để vậy thì không phải quá lãng phí hay sao.

Rất nhanh, hắn nghĩ tới phương thuốc cổ xưa của Thạch thôn, đối với mỗi cảnh giới thì đều có một toa dược đan, hắn chuẩn bị thử nghiệm.

Trên người hắn linh dược cũng không còn nhiều nhưng đều gom tất cả lại, rồi thêm bảo dịch trong hồ Niết bàn, tất cả cũng đã đủ linh dược cần thiết của Bàn Huyết cảnh.

“Thế thì tiêu sạch bảo dịch luôn, cọi như là một lần trùng tu.”

Ầm!

Đạo hỏa thiêu đốt, hắn ngồi xếp bằng bên trong huyết thanh đang sôi trào, tinh lực cả người dâng trào, tiếng sấm kèm theo sau, vô cùng kinh khủng.

Thạch Hạo giật nảy mình, lúc hắn trùng tu Bàn Huyết cảnh, dẫn động tinh lực, mở ra tiềm năng trong cơ thể, linh tính phù văn lấp lánh thì hắn cảm thấy thân thể mình có chút vững chắc hơn.

Cuối cùng, hắn bình tâm trở lại rồi không ngừng vận chuyển cốt văn, xung kích cực hạn, muốn cho bản thân càng mạnh hơn.

Nhưng mà, Bàn Huyết cảnh cũng chỉ là rèn luyện sức mạnh thân thể, hắn sớm đã đạt cực hạn từ lâu, lần này lại có thể đột phá thì xem như là một kỳ tích rồi, tinh lực không thể nào tăng vọt hơn nữa.

“Thu hoạch thật lớn nhen!” Thạch Hạo thì thào.

Việc này không chỉ là bù đắp lấy pháp tắc mà còn trùng tu Bàn Huyết cảnh, sức mạnh cơ thể của hắn có chút đáng sợ.

Hắn có thể khẳng định được, nếu như cùng tuổi và cùng cảnh giới thì bộ thân thể này có thể hơn xa so với Bàn Huyết cảnh đại viên mãn của chính

mình năm xưa!

“Thật sự không nghĩ tới lại có thu hoạch lớn như vầy. Nếu như ta trùng thu cảnh giới Động Thiên, Hóa Linh, Minh Văn ở thượng giới này thì không biết có tiến thêm một bước đầy mạnh mẽ hay không đây?”

“Hả?” Hắn giật nảy mình, các loại phù văn trong cơ thể hắn lấp lánh, ẩn náu trong máu, không ngừng gột rửa từng tấc trên cơ thể.

Bù đắp pháp tắc quả nhiên chẳng hề đơn giản, cũng không phải là đứng yên một chỗ mà là từ từ bình tĩnh tiến hành, cần phải mấy ngày, mấy chục ngày thì mới hoàn thành.

Nhưng mà, như vậy cũng chẳng tính làm gì, Thạch Hạo có thể chờ.

“Khoảng thời gian này, tốt nhất đừng dùng tới pháp tắc, nếu không sẽ không tốt lắm.” Thạch Hạo thì thào, cơ thể của hắn vô cùng mạnh mẽ, ở trong Chu thôn này thì đủ tự vệ rồi.

Hắn hơi hơi biến hóa dung mạo, hiện nay thân thể đã mạnh mẽ hơn trước nhiều, không cần dùng tới bảo thuật Bảy mươi hai biến thì cũng có thể chủ động cải biến, cho nên khôi phục lại dáng vẻ mà lúc người trong Chu thôn gặp mình.

“Trăm sông tụ biển, dũng sĩ khắp thiên hạ quyết đấu, thật khiến người ta chờ mong mà.” Thạch Hạo niết bàn, bù đắp pháp tắc, càng thêm mạnh mẽ hơn, tự nhiên sẽ muốn tham gia một phen.

Hiển nhiên, đệ đệ của hắn, Nguyệt Thiền, Ma nữ, đám người trẻ tuổi của Tiên điện, còn có đám thiên kiêu các châu, sơ đại các loại đều sẽ xuất hiện, đây là một cuộc thịnh hội đầy kinh thế.

Hắn mở ra trận pháp rồi bước ra ngoài. Tam a công với điệu bộ kinh ngạc, vừa nãy lão cảm giác được tinh lực đang cuộc trào trong trận pháp kia đáng sợ tới mức nào.

“Các nơi đang chọn lựa dũng sĩ, đại chiến bắt đầu rồi à?” Thạch Hạo hỏi.

“Chuẩn bị, mấy ngày nữa thôi.” Tam a công đáp.

Trên thực tế, hơn một năm trước đã có tin tức rằng sẽ tiến hành thịnh hội như thế, mãi tới giờ thì mới bắt đầu khởi động, triển khai đại đối quyết giữa các thiên tài.

“Tiểu hữu muốn tham gia à?” Tam a công hỏi.

“Muốn đi gặp người quen một lần.” Thạch Hạo đáp.

Chu thôn rất yên tĩnh, có con nhện màu bạc kia bảo vệ, trong tình huống bình thường thì chẳng có thú dữ nào dám xông vào, bởi vậy người trong thôn sinh hoạt vẫn tính là an bình.

Các thiếu niên trong thôn tu hành từ nhỏ, từng người tráng nghiện cứ như là nghé con, lực lớn vô cùng.

“Đi thôi, đi thị trấn, tham gia giải đấu chọn lựa dũng sĩ!” Sau năm ngày, đại chiến lựa chọn theo cấp đã bắt đầu, thiếu niên trong thôn vô cùng hưng phấn.

“Chúng ta có thể nắm được thứ tự sao?”

“Không cần nghĩ nhiều, chuyến đi lần này cũng chỉ là để các ngươi mở mang tầm nhìn.” Tam a coogn nói.

“Tam a công cũng đừng hạ uy thế mọi người chứ?” Có người trẻ tuổi không vừa lòng nên lầm bầm giọng.

“Ta không tin, nhất định sẽ giành được.”

“Đúng, ta muốn đưa Chu thôn danh chấn tứ phương, chúng ta nhất định sẽ chiến thắng đối thủ!”

…

Một đám thiếu niên đầy nhiệt huyết, lòng kích động, ai cũng muốn đại triển thân thủ.

Thạch Hạo tự nói: “ĐI xem một chút, sơ đại, thiên kiêu của thượng giới lợi hại tới mức nào, ta rất chờ mong đó!” Ánh mắt của hắn lóe lên nhìn về phương xa.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 622: Sóng Gió Đột Nhiên Tới

Dịch: ronkute

Ven đường, núi non chập trùng, đại thụ hơn trăm thước khắp nơi, thi thoảng lại có mãnh thú rít gào, còn có hung thú bay lượn trên trời cao.

Con đường này rất rộng thế nhưng chẳng hề bằng phẳng, tuy vậy vẫn không ảnh hưởng gì tới tốc độ di chuyển của ốc sên này, nó cứ như lướt trên mặt đất bằng, tốc độ còn nhanh hơn cả tuấn mã không ít.

Tam a công dẫn theo mười mấy tên thiếu niên, Thạch Hạo cũng nằm trong số đó, tất cả ngồi trên lưng ốc sên tiến về thị trấn phía trước.

"Gào…"

Một con lân hổ màu đen xuất hiện, thân kỳ lân, đầu hổ, dáng vẻ hung ác, khắp thân toàn là vảy đen, nó lướt nhìn đám người rồi sau đó rời đi, cũng không có tấn công.

Đây cũng không phải là chuyện lần đầu xuất hiện, trên đường đi cũng đã gặp mấy con mãnh thú đầy mạnh mẽ thế nhưng lại phát hiện bên trong đội ngũ này lại có người không dễ chọc nên mới không dám tấn công.

"Tam a công, ông từng nghe tới Vân tộc chưa?" Thạch Hạo hỏi, hắn từ truyền tống trận của Vân tộc tiến vào thượng giới cho nên cảm thấy khoảng cách giữa mình và tộc này sẽ không xa.

"Hình như có nghe qua thì phải." Tam a công gật đầu.

"Ở nơi nào, cách đây xa không?" Thạch Hạo thỉnh giáo.

“Khi còn trẻ ta từng ra ngoài lịch lãm và từng nghe nói qua, tộc kia vô cùng mạnh mẽ đồng thời cũng rất lâu đời, cũng không thuộc về Lôi châu ta.” Tam a công nói.

Vân tộc, một đại tộc vô cùng cổ xưa, nắm giữ đạo thống chẳng hề tầm thường ở thượng giới này, dùng hai chữ “Vân châu” để đặt tên cho vị trí của mình.

“Bất phàm như thế luôn à.” Thạch Hạo kinh ngạc, sau đó suy nghĩ, hắn nghĩ chắc chắn là do đường hầm hư không bị nổ tung nên đã khiến nó lệch khỏi tọa độ trước kia, nên mới xuất hiện ở Lôi châu.

Bỗng nhiên, trên không trung gió mạnh rít gào, bóng tối che khuất, cứ như một đám mây đen đang vụt qua, đó là một con hung cầm, cánh chim phát sáng, con mắt bén nhọn, giương cặp cánh dài tới hơn trăm trượng.

“Ha ha… Tam a công, thôn các ngươi cũng muốn đi tham gia tuyển chọn dũng sĩ à, đám nhóc này không ổn, không đủ khỏe mạnh, hơn nửa sẽ toàn quân bị diệt đó.” Trên lưng con hung cầm ấy có tới mấy chục người, hiển nhiên là cường giả của một thôn khác đang dẫn đám thiếu niên thôn mình đi dự thi, mở miệng trò chuyện mang theo thiện ý.

“Tới lúc ấy sẽ để cho các ngươi biết thế nào là lợi hại!” Cả đám người trẻ tuổi của Chu thôn không phục.

Hung cầm đi ra, bọn họ tới từ một thôn khác, tổng thực lực cũng không tầm thường, chỉ cần nhìn tọa kỵ của họ thì có thể nhìn ra được.

Di chuyển thêm mấy trăm dặm nữa thì mặt đất từ từ trống trải, cây rừng giảm đi nhiều, một tòa thành trig như ẩn như hiện nằm trên đường chân trời, rốt cuộc cũng đã tới nơi.

Hòe thành, đây là một thị trần có thể chứa tới mấy vạn nhân khẩu, không nói là lớn những cũng chẳng hề nhỏ.

Ở của thành có một cây cổ thụ, chạc cây vững chắc, phiến lá xanh tươi,

cánh hoa trắng như tuyết, đây là một cây cô hòe cao hơn trăm trượng.

Cây cổ thụ này được dùng tên để đặt cho tòa thành, nó là Tế linh của Hòe thành.

Cửa thành trong tầm mắt, người ở đây chẳng hề thiếu, từng con tọa kỵ đang xếp hàng chờ tới lượt vào thành, ngày hôm nay vô cùng náo nhiệt, cường giả tuổi trẻ của rất nhiều bộ lạc đều đã tới.

"Tránh ra!"

Cách cửa thành không tính là xa thì bỗng có người hô lớn, phía sau là một con ngân mãng dài tới trăm trượng đang trườn mình, một đám người đứng ở bên trên lộ vẻ vô cùng ngang ngược.

"Rầm!"

Rắn lớn màu trắng quẩy đuôi đánh thẳng lên trên người của ốc sên đen khiến cho nó lảo đảo một cái, thiếu chút nữa đã bị đánh văng ra ngoài, mà những thiếu niên trên lưng nó ngã nhào xuống dưới hơn phân nửa.

"Các ngươi muốn làm gì hả, dám bắt nạt người khác!" Đám thiếu niên tức giận, lọ mọ từ dưới đất bò lên rồi lớn tiếng quát mắng.

"Bắt nạt người? Một con ốc sên đứng ngay trên đường, tốc độ thì chậm rì, cứ đứng chặng đường đi của người khác hả?" Những người đứng trên rắn lớn cười lạnh, cơ bản chẳng thèm để ý tới.

Không ít thiếu niên của Chu thôn nín nhịn không nổi, máu nóng xông lên, rấ muốn xông lên nói lý thế nhưng lại bị Tam a công kéo lại, trầm giọng nói không được vọng động.

"Sao hả, muốn động võ à, cá ngươi có thể tới thử." Một người trẻ tuổi đứng trên lưng rắn bạc mở miệng đầy khinh bỉ, nhìn xuống đám người Chu thôn.

“Ngươi quá kiêu ngạo đấy!” Một người trẻ tuổi của Chu thôn nhẫn không được muốn ra tay.

“Đừng lộn xộn!” Tam a công chặn lại đám trẻ tuổi trong thôn, hắn biết, đám nhóc nhà mình không phải là đối thủ.

“Đây chính là người của Mãng thôn, thực lực rất mạnh, trong tộc xuất hiện mấy thiên tài rất mạnh mẽ, hơn nữa trước đây cũng từng có xung đột với tộc ta, không cần để ý tới sự khiêu khích của bọn họ.” Tam a công nói, sợ bọn nhỏ chịu thiệt.

Thạch Hạo cũng chẳng hề ta tay mà chỉ lẳng lặng nhìn, hắn có thể trấn áp ngay đối phương thế nhưng sau khi hắn rời đi thì sao? Có thể sẽ xuất hiện mầm họa, ít nhất lúc này không thể xuất thủ.

“Các ngươi nên cẩn thận cho ta!” Người của Mãng thôn nghênh ngang rời đi, chỉ để lại câu nói như vậy.

“Tam a công!” Đám trẻ tuổi trong thôn không cam lòng, ai nấy cũng đều nắm chặt nắm đất.

“Đừng có kích động, ta nghe nói Mãng thôn có giao tiếp với một ít hung nhân, chúng ta đang ở bên ngoài nên ít đừng rước lấy thị phi, tạm thời ẩn nhẫn.” Tam a công an ủi.

Gần đó còn có đám người của thôn khác, tất cả đều cưỡi hung cầm mãnh thú lục tục kéo vào thành.

Cổ hèo cứng chắc, cắm rễ ở trước thành, nó yên lặng chẳng hề nhúc nhích, nếu không phải vô cùng to lớn thì cũng chẳng hề khác những cây hòe lâu năm là mấy.

Mọi người vào thành rồi dừng ở nơi nhất định để có người hướng dẫn.

“Ầm ầm!”

Đột nhiên, mọi người đều giật mình khi nghe thấy âm thanh như sấm nổ, mặt đất run lắc nhè nhẹ, cả tòa cổ thành chẳng thể yên tĩnh được.

Ở hướng cửa thành xuất hiện mấy chục tọa kỵ, tất cả đều là dị thú, cao to hung mãnh, móng vuốt to lớn giẫm mạnh trên mặt đất phát ra âm thanh nặng nề.

"Mặc Kỳ thú, dài gần bằng với Kỳ lân, cũng có chút tia huyết thống, con tọa kỵ hung mãnh này vô cùng mạnh mẽ, bọn họ là… người của Phủ thành."

Mấy chục con tọa kỵ này đều mặc giáp trụ, toàn thân lấp lánh ánh sáng, uy thế mạnh mẽ lan tỏa, tất cả đều bất phàm, trong đám tọa kỵ này chỉ có duy nhất một cô gái vô cùng xinh đẹp với một thân ngân bào.

"Người của Phủ thành đến tuần tra, họ vô cùng xem trọng lần tuyển chọn này." Mọi người khán phục.

"Mau tránh ra!" Có người hét lên.

Mọi người tránh né, không một ai dám ngăn cản nhóm người này.

Rất may, những con tọa kỵ này đi lại rất nhẹ nhàng, cũng không hề mạnh bạo xông tới, kỷ luật vô cùng nghiêm mình, tất cả đều vây quanh thiếu nữ mặc ngân bào tiến vào trong phủ thành chủ.

"Không cần nhìn nữa, sớm nghỉ chút đi, mai sẽ bắt đầu cuộc tuyển chọn." Tam a công nhắc nhở đám thiếu niên trong thôn, để bọn họ nghỉ ngơi dưỡng sức.

Ngày thứ hai, mọi người bị gọi dậy sớm và dẫn vào một sân diễn võ vô cùng to lớn thuộc trung tâm tào thành, nơi đây chính là nơi tiến hành tỷ thí.

Nhưng mà, tuyển chọn vẫn chưa có tiến hành thì mấy chục con tọa kỵ kia lại xuất hiện, đồng thời chủ nhân tòa Hòe thành cổ xưa này cùng với cô gái mặc ngân bào ngày hôm qua xuất hiện.

“Chư vị, các ngươi đều là đầu lĩnh những vùng gần đây, lần này mang một nhóm trẻ tuổi mạnh nhất trong tộc tới, ta nghĩa các ngươi đều người biết rõ tin tức nhất.” Lão thành chủ mở miệng.

Tất cả mọi người đều ngẩn ra, những điều mà hắn nói tới cũng chẳng hề liên quan gì tới cuộc tuyển chọn lần này, sao lại nhắc tới chuyện này?

Rất nhanh, mọi người rất rõ ràng, lão chủ thành rất kiêng kỵ với đám kỵ binh kia, là đang giúp mọi người tìm hiểu tin tức.

“Đây chính là sứ của tới từ Phủ thành, ngoại trừ tới giám sát cuộc tuyển chọn lần này thì còn có một chuyện quan trọng khác…” Lão chủ thành giới thiệu.

Cô gái mặc ngân bào bước lên đài cao, nhìn tất cả mọi người bên dưới, nàng rất xinh đẹp thế nhưng vẻ mặt lại có chút lạnh, chậm rãi mở một bức tranh rồi trải ra ở trong hư không.

“Trong các ngươi ai từng thấy qua người này?”

Bức tranh phát sáng lơ lững giữa không trung, lưu chuyển sức mạnh thần bí, bên trong có vẽ một cô gái, vóc người cao ráo, đầu tóc bạc phát ra hào quang sáng rực, con mắt trong suốt, cả người quyến rũ cứ như mộng ảo vậy.

Cô gái bên trong bức vẻ rất trẻ, nhìn thì không quá mười tám mười chín tuổi thế nhưng cũng chẳng hề ngây ngô mà mang theo một vẻ siêu phàm.

Tuy sắc mặt bình tĩnh, ánh mắt như nước thế nhưng lại có một luồng bức ép từ tranh xuyên ra ngoài khiến người sợ hãi.

Đây cũng chỉ là một bức tranh thế nhưng lại có uy thế mạnh mẽ như vậy, nếu như người thật mà xuất hiện nơi này thì sẽ ra sao? Quá mức kinh người, lúc nhất thời nơi đây rơi vào yên lặng.

“Có ai từng thấy qua không?” Cô gái mặc ngân bào hỏi lần nữa.

“Xin hỏi địa nhâ, cô gái này là ai?” Có người nhỏ giọng hỏi, vô cùng không hiểu, đây là cuộc tuyển chọn dũng sĩ vậy sao lại xuất hiện tình huống như thế này.

“Hừ!”

Tiếng hừ lạnh truyền tới, cô gái mặc ngân bào lạnh lùng nhìn lướt qua lập tức tên kia cứ như bị sét đánh, thân thể không tài nào đứng thẳng được liền lảo đảo lùi về sau.

Tất cả mọi người đều biến sắc, sức giả đến từ Phủ thành thật mạnh, chỉ hừ lạnh một tiếng đã khiến tên kia không cách nào chống lại được, mạnh mẽ tuyệt đối, mà tuổi tác cũng chẳng hề lớn, việc này khiến cho rất nhiều người lớn tuổi cảm thấy thất bại.

Lão thành chủ của tòa thành ho lên một tiếng, nói: “Mọi người không cần hỏi nhiều, tới tột cùng đã thấy qua cô gái tóc bạc này hay chưa, chuyện này mới quan trọng.”

Rất nhiều người đều lắc đầu, biểu thị vẻ không biết, cũng chưa một ai thấy qua cô gái tóc bạc này, khí chất của nàng xuất chúng, chỉ cần nhìn thấy thì tuyệt không quên được.

“Nàng trốn vào khu vực này, nếu các ngươi biết thì mau chóng báo lên, tất có trọng thưởng!” Cô gái mặc ngân bào vừa nói vừa đảo ánh mắt qua tất cả mọi người.

Là người nào đã làm trọng thương nàng? Lại trốn tới nơi này.

“Nói thì các ngươi cũng không biết!” Cô gái mặc ngân bào hư lạnh, sau nó nhẹ giọng tự nói: “Đây chính là cô gái đã bị vị đại nhân tuổi trẻ của Thiên điện kích thương, đại chiến liên tiếp cuối cùng mới làm trọng thương được ả, người này rất quan trọng, vị đại nhân Tiên điện kia nhất định phải tìm ra nàng, khó mà.”

Thạch Hạo nghe rất rõ, cô gái tóc bạc kia không ngờ lại là địch thủ của

đại nhân tuổi trẻ Tiên điện? Đại chiến liên tục rồi thất bại, gặp phải thương nặng chạy trốn tới nơi này.

Trong lòng hắn chấn động, lúc ở hạ giới thì biết được Tiên điện kinh khủng tới cỡ nào, cô gái kia vậy mà dám chống lại và đại chiến với Tiên điện.

Hắn từng nghe nói, đại nhân một đời của Tiên điện này rất trẻ tuổi, cứ như là một ngọn núi lớn đặt trong lòng tất cả mọi người, người cùng thế hệ cơ bản không phải là đối thủ của y, khó mà vượt qua được!

Mà cô gái kia lại có thể không ngừng chiến đấu với y, cuối cùng bị thương bỏ chạy, sóng sót rời khỏi, chuyện này thật là kinh người!

"Lẽ nào ta sẽ sớm gặp gỡ tên Tiên điện kia, và sẽ có một trận chiến ư?!" Thạch Hạo tự thủ trong lòng.

Hoàn toàn chính xác, cái tên gọi là đại nhân tuổi trẻ của Tiên điện kia khẳng định cũng sẽ tới và đã tiến vào khu vực này để tìm cô gái tóc bạc kia, nơi đây sẽ trở thành bão táp.

"Có tin tức thì lập tức báo lên!" Cô gái mặc ngân bào xoay người hướng về cách đó không xa.

Đột nhiên, ánh mắt của Thạch Hạo lóe lên, vừa nãy dường như hắn nhìn thấy một tia ánh bạc rất mơ hồ cách đây không xa xoẹt qua, việc này khiến tim hắn đập rộn ràng hơn.

Lẽ nào là cô gái kia đã tới, muốn ra tay ở đây!?

Nếu như thế, 'vị kia' Tiên điện hơn phân nửa cũng sẽ hiện thân.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 623: Đại Nhân Trẻ Tuổi Của Tiên Điện

Dịch: ronkute

"Ồ?" Cô gái mặc ngân bào dừng lại, vòng châu trên cổ tay của nàng đang phát sáng, những hạt châu này được mài dũa từ hoàng kim cốt vô cùng lấp lánh, việc này khiến nàng lấy làm kinh hãi.

"Cảnh giới!" Nàng hét lớn, cứ như gặp phải đại địch.

Xung quanh, những cường giả mặc giúp trụ kim ô lập tức vọt tới vây quanh lấy nàng, tay cầm chiến mâu chỉ về tứ phía.

"Bụp" một tiếng, lưu quang bay lượng, cô gái mặc ngân bào nhanh tay bóp nát một tấm đạo phù, nàng đang dùng bí pháp để truyền tin.

Sân diễn võ liền huyên náo, những đầu lĩnh đến từ các bộ lạc và những người trẻ tuổi kia đều thất kinh, bọn họ ý thức được cô gái trong bức hình kia có khả năng đã xuất hiện!

Vòng kim cốt châu trên cổ tay của cô gái mặc ngân bào tỏa ra hào quang rực rỡ bảo vệ nàng bên trong màn ánh sáng ấy, bao phủ bảo vệ hoàn toàn lấy nàng.

Đồng thời, phù văn màu vàng không ngừng lan tràn về một phía.

Thạch Hạo kinh ngạc, phương hướng mà phù văn này phóng đi trùng với hướng mà ánh bạc đã lóe lên lúc nãy, nói như thế vòng cốt trong tay của nữ sứ giả của Phủ thành này là một bí bảo mạnh mẽ, có thể cảm ứng được người trong bức tranh kia?

Hắn âm thầm lặng lẽ lấy ra trùng đồng quan sát thì phát hiện ở cuối chân

trời có một tia thần hi màu bạc lóe lên rồi biến mất hoàn toàn.

Hắn thở nhẹ, nhất định phải tu thành võ đạo Thiên nhãn của chính mình mới được, cứ lợi dụng trùng đồng mãi khiến hắn cảm thấy mình quá ỷ lại, tốt nhất vẫn nên có Thiên nahnx của chính mình!

Chỉ là, mỗi một loại Thiên nhãn thì độ tu thành cực kỳ khó, cả thế gian tu giả vô tận thế nhưng có mấy ai có thể mở ra Thiên nhãn.

Cùng lúc đó, ánh sáng phát ra từ vòng tay của cô gái mặc ngân bào đó thu lại mờ nhạt rồi biến mất, có thể thấy được độ cảm ứng của nó rất là nhạy!

"Đại nhân có muốn đổi theo không?" lão thành chủ của Hòe thành nhỏ giọng hỏi.

Cô gái mặc ngân bào còn trẻ thế nhưng quyền thế cực lớn, nàng là con gái thành chủ của Phủ thành, lúc này sắc mặt đã hơi hơi trắng bệch, nàng biết rõ cô gái bí ẩn kia đáng sợ tới cỡ nào.

Có thể đuổi theo ư? Chỉ cần tìm thấy chút manh mối là tốt lắm rồi, cơ bản không thể giao thủ được, mặc dù đối phương đang bị thương nặng thì nàng cũng không phải là người mà nàng có thể đối phó.

Nàng cũng chỉ có thể dựa vào vòng cốt châu màu vàng mà vị đại nhân Tiên điện kia đưa cho nàng, thứ này có thể bảo vệ cho nàng thế nhưng chủ động đi giao thủ thì khẳng định sẽ gặp nguy.

"Chờ ở đây, bất kỳ ai cũng không được lộn xộn, lẳng lặng đợi vị đại nhân kia tới!" Giọng nói của cô gái mặc ngân bào đầy nghiêm túc.

Nửa khắc đồng hồ sau, tiếng sấm vang lên, thiên địa đều run bần bật chấn cho người người khí huyết sôi trào, trong hư không xuất hiện một con đường đang tiến về đây với tốc độ cực kỳ nhanh.

Thứ này quá nhanh khiến toàn bộ tu sĩ đều nghĩ mình đang nằm mơ, chỉ trong chớp mắt mà từ cuối chân trời đã tới đây rồi.

“Ầm!”

Cuối cùng, hư không nổ tung, một bóng người mờ ảo xuất hiện, tỏa ra hào quang vô tận, cứ như một vị thiên thần đứng sững trong không trung, khiến người khác không tự chủ muốn quỳ xuống dập đầu.

Chân thân của hắn thì không thể nào thấy rõ được vì được bao phủ bởi phù văn lấp lánh, thần bí và mạnh mẽ thế nhưng vẫn có thể cảm nhận được, đây là một chàng trai trẻ tuổi, khí tức ngập trời.

Hắn cứ như là một con chân long xuất thế khiến cho hồn phách của những người xung quanh đều run lên, duy nhất có thể nhìn thấy rõ chính là đôi mắt cực kỳ thâm thúy, cảnh tượng ở bên trong cực kỳ kinh người, có từng ngôi sao đang chuyển động, có khí hỗn độn tràn ngập, tựa như đang khai thiên!

Rõ ràng chỉ là một đôi mắt thế nhưng lại hiện ra những cảnh tượng cực kỳ đáng sợ như thế!

Ở trong tay của hắn có một thanh chiến kích, phù văn ẩn hiện mạnh mẽ tới khiếp người, gần như muốn ẩn vào trong hư không, kỳ lạ và kinh khủng tới cực điểm.

Chiến kích hư không!

Trái tim của Thạch Hạo đập thình thịch, đây là một bảo cụ khó cầu ở trên thế gian, dùng chân cốt nguyên thủy của Hư không thú luyện thành, cho nên có thể trực tiếp từ nơi cực xa phá không tiến tới nơi đây.

Bảo cụ mạnh mẽ cỡ này thì cũng chỉ có vị đại nhân tuổi trẻ của Tiên điện mới có thể sở hữu, giá trị của nó không cách nào đánh giá được, bởi vì quá hiểm!

“Ở nơi nào?” Âm thanh của hắn nhẹ nhàng khiến người nghe biết được, đây là một người vô cùng bình tĩnh, thong dong, mạnh mẽ.

“Đại nhân, nàng xuất hiện ở hướng kia.” Cô gái mặc ngân bào chỉ về một phương ngoài thành, cho tới lúc này sắc mặt của nàng hơi chuyển tốt hơn một xí.

“Ngươi không cần lo lắng, vòng tay kim cốt mà ta đưa có thể bảo vệ ngươi an toàn.” Vị đại nhân tuổi trẻ của Tiên điện bình tĩnh nói.

“Dạ!” Cô gái mặc ngân bào gật đầu.

Giữa không trung, người thanh niên trẻ nắm giữ chiến kích hư không cứ như là thần vương giáng thế, mỗi tấc trên cơ thể đều lóe lên phù văn thần thánh, tóc dài phất phới, hai mắt nhằm nghiền, yên lặng cảm ứng, một luồng uy thế như có như không đảo qua toàn sân khiến lòng người sợ hãi.

Thế cũng may, hắn chỉ là đang tìm cô gái tóc bạc kia chứ cũng không có nhằm vào tất cả mọi người, nếu không những người đầu linh và đám thiếu niên đến từ các bộ lạc sẽ phải tê liệt nằm trên mặt đất.

“Hẳn là một cái linh thân của nàng, cố ý dẫn dụ ta tới đây.” Một lát sau, vị đại nhân tuổi trẻ của Tiên điện mở miệng, vẫn bình tĩnh như trước, cũng chẳng hề thất vọng.

“Xin lỗi đại nhân.” Cô gái mặc ngân bào tự trách, cúi đầu thỉnh tội, tuy thân phận của nàng bất phàm thế nhưng lại kém quá xa so với chàng trai trước mặt này.

Tương lai của vị đại nhân tuổi trẻ của Tiên điện này nhất định sẽ là chúa tể thượng giới, nhìn khắp ba ngàn châu cũng không có mấy ai có thể đánh đồng cùng hắn.

“Không trách ngươi được, là người khác cũng thế thôi, linh thân của nàng xuất hiện khắp nơi hòng quấy nhiễu ta để thoát đi.”

Trong lúc nói chuyện, hắn vung thanh chiến kích hư không nơi tay trong hư không, xoẹt một tiếng, không gian phá nát, lập tức xuất hiện một con đường, cảnh tượng này vô cùng dọa người!

Uy lực của đại kích này vô cùng siêu tuyệt, có thể qua lại trong hư không, khiến hắn tung hoành khắp thiên hạ, nơi nào cũng có thể tới.

Bỗng nhiên, hắn dừng lại chứ không có bước vào trong, lẩm bẩm: "Có thể nàng đang bố trí mê trận, cũng chưa chắc đã là linh thân mà chân thân đang ở đây."

Ánh mắt của hắn lại đảo qua mọi người lần nữa, nhịp tim của mọi người liền tăng nhanh, cảm giác được uy thế lớn cỡ nào, thần hồn gần như muốn nổ tung.

Uy thế lớn cỡ nào chứ? Chỉ một ánh mắt nhìn tới cũng khiến người khác khó mà chịu nổi!

Thạch Hạo đứng ở nơi đó, giống như những người xung quanh chứ cũng chẳng có điểm gì đặc biệt. Hắn còn đang lột xác nên cũng không thích hợp để vận dụng các loại bảo thuật, cũng không muốn khai chiến với người khác.

"Các ngươi tiếp tục tìm kiếm, có tình huống gì thì lập tức báo cho ta." Đại nhân tuổi trẻ của Tiên điện cầm chiến kích hư không trong tay, xoẹt một tiếng hư không bị xuyên thủng, âm thanh đáng sợ phát ra cứ như là biển gầm, hắn di chuyển trong hư không hướng về ngoài thành đuổi theo.

Thạch Hạo nhìn theo hướng hắn rời đi, vô cùng mê thanh chiến kích kia, đó là báu vật vô giá, khi nào thì mình có một thanh đây? Lúc ở hạ giới, hắn biết Thạch Hạo cũng có một thanh bảo cụ tương tự như thế.

Đáng tiếc, thứ này có thể gặp chứ không thể cầu, cả thế gian khó tìm, người sở hữu là người nắm giữ vận may lớn trong tay.

Đồng thời, Thạch Hạo cũng nhớ tới tin đồn kia, lúc ở hạ giới thì nghe được từ Bất Lão sơn, thượng giới cũng xuất hiện một Trùng đồng, uy chấn Thiên Vẫn châu, kinh thế tuyệt diễm, sau đó đã gia nhập vào thư viện Tiên Vẫn.

"Là hắn sao?" Thạch Hạo không biết, thậm chí không cách nào xác định

được Thạch Nghị còn sống hay là đã chết.

Trải qua chuyện này, trong lòng mọi người ở sân diễn võ này đều bất ổn, những thiếu niên của các bộ lạc thì cảm thấy tự ti, tuổi tác xấp xỉ thế nhưng nếu so sánh với thiên tài của ngoại giới thì kém quá xa.

“Các ngươi không cầm cảm thấy mình bị thất bại, vị đại nhân vừa nãy nếu phóng mắt khắp ba ngàn châu thì đều có phong thái vô địch, không phải cùng một thế giới với các ngươi, không cần để ý.” Lão thành chủ của Hòe thành an ủi.

Đồng thời nói cho mọi người biết, nếu như biểu hiện tốt trong cuộc tuyển chọn lần này thì có thể gia nhập một vài môn phái, bản thân tự nỗ lực, đây là một cơ hội hiếm có.

Sự việc lần này khiến cho cuộc tuyển chọn bị gián đoạn, tiến hành chuyển sang ngày mai.

Nhưng mà, chỉ một ngày mà Hòe thành xảy ra rất nhiều biến đổi, trong thành xuất hiện không ít nhân vật thần bí như đang tìm kiếm thứ gì đó, những người này đều có thực lực siêu phàm.

“Tôn giả?” Thạch Hạo giật này trong lòng, hắn nhìn thấy một vài người đều là Tôn giả cảnh thế nhưng thân phận cũng chỉ là người hầu, chỉ là kẻ đang đi tìm kiếm manh mối.

Hắn càng thêm cẩn thận hơn, người tới đây càng ngày càng lợi hại, không ngừng qua lại nơi đây.

Hiển nhiên, họ tới từ những thế lực lớn khác nhau, đều đang tìm kiếm cô gái tóc bạc trong bức tranh kia, rất là không bình thường.

“Tới cùng nàng là gì, đáng để nhiều người truy tìm thế sao?” Thạch Hạo nghi hoặc.

Ngày tiếp, trong sân diễn võ, rất nhiều thiếu niên của các bộ lạc đã tập

hợp đủ, cuộc tuyển chọn lại được bắt đầu, đây là giai đoạn mở đầu trong cuộc thịnh hội Trăm sông đổ về biển, ai cũng đều coi trọng cuộc tuyển chọn này.

"Thị trấn chúng ta tuyển chọn rất đơn giản, không cần phải đại chiến sinh tử, chủ yếu là kiểm tra tiềm năng của các ngươi."

Lần này, thật sự cũng có thể mạnh mẽ chiến thắng, nếu như không có thực lực đó thì chỉ cần có đủ thiên phú thì cũng sẽ được một vài đạo thống tuyển chọn, là một lần cơ duyên.

Trong sân diễn võ, có những đôn đá rất lớn, có đỉnh đồng cực nặng, cửa đầu chính là kiểm tra sức mạnh thân thể.

Thiếu niên của Chu thôn bắt đầu khởi động làm nóng người rồi lục tục kéo tới, những người của bộ lạc khác cũng thế, điều hòa hơi thở, vận chuyển sức mạnh thân thể.

"Lên!" Bên cạnh, một thiếu niên giơ lên một chiếc đỉnh đồng nặng tới 6000 cân, đây cũng xem như là rất tốt, khiến người khác liếc nhìn.

"Xem ta nè!" Một thiếu niên thuộc bộ lạc Hắc Hổ bước lên, người ở trần, làn da màu đồng lấp lánh, y hét lên một tiếng rồi gia lên một chiếc đỉnh lớn nặng 9000 cân.

Là thuần về sức mạnh thân thể, đối với một thiếu niên ở thôn xóm bình thường thì xem như rất ghê gớm rồi, mọi người không khỏi cổ vũ.

"Được, thần lực nghe!"

"Hai tay vụt qua, có sức mạnh vạn cân, sau này lớn lên nhất định sẽ là hảo hán!"

Thạch Hạo cũng ở trong sân diễn võ, tùy ý nhấc lên một cái cố xay để ước lượng rồi hạ xuống, đột nhiên hắn ngửa đầu nhìn về trời xa, vẻ mặt lộ khác thường.

Một chùm ánh sáng hoàng kim lấp lánh phủ lấy một người, dường như là hỏa diễm đang nhảy múa chiếu sáng nửa bầu trời, là một chàng trai tuổi còn trẻ, sở hữu một cặp cánh màu vàng đang bay ngang trời cao, khí tức che kín bầu trời.

"Ngươi kia là … Chân Cổ!"

Không ít người tới Hòe thành, trong đó cũng không thiếu Tôn giả, khi nhìn thấy cảnh này thì đều kinh ngạc, có người nhịn không được mà bật thốt lên.

"Sơ đại của Linh tộc, chí tôn trẻ tuổi tay cầm Ngưng huyết khi mới sinh!"

"Ngưng huyết do trời xanh ban tặng cho hắn hóa thành chiến mâu, từ lúc sinh ra đã có, được cho là có thể đâm thủng tất cả những thứ trên thế gian này!"

Một vài cường giả chấn động, nhận ra thân phận của hắn.

Thạch Hạo kinh ngạc, chỉ một ngày một đêm mà lại xuất hiện thêm một "sơ đại" nữa, chuyện này tuyệt đối không tầm thường, vì cô gái tóc bạc kia mà tới sao?!

Sau đó, mọi người kinh ngạc hô lớn, liên tiếp nhìn thấy mấy bóng người xẹt qua trời cao, dừng chân ở trên Hòe thành, ánh sáng phát ra rất rực rỡ, sau đó lại biến mất ở phương xa.

"Là vài tên 'sơ đại', xuất hiện một lúc mấy người, xem ra truyền thuyết kia là sự thật rồi!"

Mọi người thì thầm, những lão bộc của các thế lực lớn vội vàng đứng dậy, trở về bẩm báo tin tức.

Thạch Hạo giật mình, một tòa thành trì nhỏ bé này lại xuất hiện mấy vị 'sơ địa', sự tình quá mức kỳ lạ.

“Ma nữ!” Thạch Hạo giật nảy trong lòng, vội vàng thu lại khí tức, hắn không muốn bị phát hiện ra vào lúc này, không ngờ rằng nàng cũng tới đây.

Sau đó, người của Hòe thành cũng giật mình theo, lại nhìn thấy địa nhân tuổi trẻ của Tiên điện, bên cạnh hắn còn có một cô gái mặc áo trắng như tuyết, phong hoa tuyệt địa.

Thạch Hạo rùng mình, cô gái đó là Nguyệt Thiền, chính xác đây là chủ thân.

Hai người này nằm tay nhau, cả người phát sáng, đang tìm kiếm thứ gì đó.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 624: Thiên Kiêu Cùng Nổi Lên

Dịch: ronkute

Hơn một năm không gặp, chủ thân Nguyệt Thiền càng thêm xinh đẹp, không dính chút khỏi lửa trần gian, mắt ngọc mày ngài, bạch y phấp phời, xinh đẹp cứ như là một vị tiên tử bước ra từ tranh vậy.

Trong lúc vô ý, một uy thế như có như không tỏa ra, lực thần hồn của nàng rất là kinh người khiến thành những người trong Hòe thành đều hãi hùng khiếp vía.

Thạch Hạo hơi nhíu mắt, cũng không để tâm lắm thế nhưng trong lòng lại không yên, chủ thân Nguyệt Thiền này còn mạnh hơn cả trước đây, thần hồn mạnh mẽ, phóng thích khí tức bất hủ.

Hắn sớm biết, Nguyệt Thiền tiên tử chẳng hề đơn giản, lúc sinh thì có dị tượng kinh người gây nên náo động cả thượng giới, sau đó tin tức tựa như bị phong tỏa lại.

Lúc trước, khi hắn mà Ma nữ liên thử để đối phó với thứ thân Nguyệt Thiền thì đã phát hiện được manh mối, nơi sâu nhất trong ý thức hải có một cô gái với phong thái tuyệt thế đang ngủ say, có khí thế bất hủ.

“Như thế này, nàng bước đầu đã giải phóng, phóng thích loại lực thần hồn kia rồi, lai lịch thật kinh người.” Thạch Hạo cảm thán trong lòng.

Vị đại nhân tuổi trẻ kia của Tiên điện vẫn thần bí khó lường như trước, cả người toàn là ký hiệu khó mà nhìn thấy hình dáng, thế nhưng lại khiến cho tất cả mọi người đều phải vô cùng kinh nển, không dám đối diện với hắn.

Hai người bay lướt qua trời cao, giống như là một cặp bích nhân*.

(*): Ý chỉ là 1 cặp trời xinh.

“Đó là tiên tử của Bổ Thiên giáo, quả nhiên xinh đẹp tuyệt trần, xinh đẹp tới mức như đang mơ vậy.”

“Cũng chỉ có vị đại nhân tuổi trẻ của Tiên điện thì mới có thể làm bạn sánh đôi cùng với tiên tử tuyệt thế này.”

“Quần anh hội tụ, giống như là thần tiên quyến lữ.”

…

Chuyện này khiến cho mọi người ở bên dưới có thán phục, có sợ hãi, có ước ao và cũng có đố kỵ đối với cặp bích nhân vừa bay ngang qua kia, thần sắc ai nấy đều phức tạp.

“Chắc chắn có việc khác thường ở đây, nhiều nhiều như thế xuất hiện, đã kinh động tới các giáo, lẽ nào tất cả đều do cô gái tóc bạc kia, đến cùng thì đã xảy ra chuyện gì thế?” Thạch Hạo tự hỏi, hắn cảm thấy, nếu như có một loại vận may lớn nào đó thì hơn nửa hắn cũng sẽ bị cuốn vào cuộc phong vân này.

Trong diễn võ trường, đại đa số mọi người đều không chú ý tới biến hóa của Hòe thành, đặc biệt là những thiếu niên kia, bởi vì bọn họ cũng khong có linh giác mạnh tới như thế, vẫn tiếp tục cuộc tuyển chọn của chính mình.

“Xem ta đây!” Thiếu niên Chu Tuấn của Chu thôn tiến lên trước, hít sâu mọt hơi, hét lớn sau đó một tiếng ầm vang lên, đại đỉnh nặng vạn cân bị nhấc bổng.

“Tốt!” Bạn bè cùng lứa ở xung quanh bội phục, lớn tiếng khen giỏi.

“Đây tính là gì chứ?” Bên cạnh có người cười khẩy với vẻ đầy khinh bỉ, là người của Mãng thôn đã tới, một thiếu niên trông rất khỏe đang nhấc lên

đại đỉnh, sau đó cũng giơ bổng lên.

"Đùng là lực mạnh nhen!" Mọi người thán phục, bởi vì bọn họ đều tới từ bộ lạc bình thường, mới mười mấy tuổi mà chỉ dựa vào thân thể hoàn toàn không đụng tới phù văn, một tay có thể nâng lên đại đỉnh nặng vạn cân, tương đối không tầm thường.

Mọi người suy đoán, vị thiên tài của Mãng thôn này nếu như vận toàn lực, hai tay giơ lên đại đỉnh ba vạn cân thì cũng không thành vấn đề gì, rất kinh người.

"Không tệ!" Thành chủ Hòe thành gật đầu khen ngợi, lộ ra ý cười.

"Đám nhện con*, các ngươi quá yếu." Thiếu niên của Mãng thôn quay đầu nhìn về Chu thôn cười to, phía sau hắn cũng có mấy người adua cười theo, ai nấy cũng lộ vẻ xem thường.

(*): Chu thôn, ở đây Chu là nhện, ý đang chế giễu.

"Để ta!" Người trẻ tuổi lợi hại nhất Chu thôn tiến lên, hét lên một tiếng, cũng dùng một tay nâng cổ định nặng vạn cân, lập tức gợi lên những tiếng khen ngợi.

Thạch Hạo bình tĩnh, năm xưa khi hắn mới bảy tuổi, lúc rèn luyện bản thân thì một tay cũng có thể nâng tảng đá mười vạn cân, đã vượt qua cực cảnh.

Sau đó, hắn hiểu rằng, thị trấn cũng chỉ là 'kiểm tra sơ bộ', tuyển chọn như thế này là để loại bỏ những thiếu niên có nhiệt huyết thế nhưng chẳng có thực lực.

Nếu như thực lực bản thân đủ mạnh thì có thể đi thẳng tới Phủ thành, tham dự đại chiến, mà lúc ấy thì khả năng sẽ nguy hiểm tới tính mạng.

Vì lẽ đó, hắn cũng không cần có kết quả ở nơi này, nếu như thật sự có vận may lớn và lại phải tham gia quyết đấu thì cứ thẳng tới Phủ thành là tốt.

“Xoẹt!”

Giữa trời cao xoẹt qua một tia chớp cực lớn chấn động nửa bầu trời, mà thứ đó lại là ánh quyền của một người, vô cùng đáng sợ, sức mạnh kinh thế.

“A…”

Có người kêu thảm thiết, nửa thân thể của năm sáu người bị nổ tung, nửa còn lại đều cô gắng chạy trốn, họ đều là Tôn giả, bị người đánh giết tới bộ dạng này.

Một chàng trai tóc vàng chân đạp hư không bước tới, cả người toàn là tia điện vạn trượng, chính là hắn dùng một quyền làm nổ tung nửa người dưới của mấy vị Tôn giả kia.

“Thiểm Điện Tử!”

Có người kinh ngạc thốt lên, đã nhận ra thân phận của hắn.

Lời đồn, hắn sinh ra dưới một cơn mưa xối xả, vừa mới trào đời thì Thiên linh cái lập tức phát sáng, kèm theo đó là gặp phải lôi kích!

Nghe đâu, lúc đó tia chớp như biển nháy mắt trút xuống bên dưới, kết quả đều bị Thiên linh cái của hắn hút hết rồi hóa thành một phù văn in dấu ngay trên đỉnh đầu.

Đó là một thần tích!

Tộc nhân cha mẹ của hắn đều vô cùng kinh ngạc, nên mới đặt tên hắn là Thiểm Điện Tử, cũng ngụ ý rằng là con trai của trời xanh, vừa mới xinh ra mà ngay cả sấm chớp cũng không thể tổn thương, sấm sét giúp tôi luyện thân thể của hắn.

Từ đó về sau, hắn và sấm chớp có sự hài hòa với nhau, sở hữu quyền lực sấm sét không một ai có thẻ sánh được, chưa bao giờ bại trận.

“Bằng vào các ngươi mà cũng dám gài bẫy ta?” Tóc vàng của Thiểm

Điện Tử bay lượn cứ như đang bốc cháy, toàn thân đều là tia điện vàng óng lóa mắt.

"Chúng ta không biết ngươi là Thiểm Điện Tử, xin thần tử hãy khoan dung!" Một người hét lớn.

Bụp!

Thiểm Điện Tử điểm ra một chỉ, một tia điện xẹt qua, đám người kia đều nổ tung, đầu tiên là biến thành sương máu sau đó lại thành tro khét.

Việc này khiến tất cả mọi người trong Hòe thành đều nơm nớp lo sợ, người này quá lợi hại, ngay cả Tôn giả mà chẳng xem vào đâu, rõ ràng cùng một cảnh giới thế nhưng lại giết người ta dễ như lật bàn tay vậy.

"Không hổ là Thiểm Điện Tử." Có người than thở.

"Ta muốn biết, lời đồn kia có thật hay không?" Thiểm Điện Tử nhìn xuống Hòe thành, nhìn những nhân mã thuộc thế lực lớn, tìm bằng chứng từ bọn họ.

Tất cả đám người bị nhìn chằm chằm kia đều sợ hãi, vị Thiểm Điện Tử này được trời xanh che chở, vừa sinh ra đã gặp phải lôi kích mà không chết, ngưng tụ phù văn ở ngay trên đỉnh đầu, là một trong những thiên kiêu đương đại!

Một lão Tôn giả mở miệng, nói: "Bên ngoài đều lan truyền rằng, cô gái tóc bạc kia đã đạt được một vận may lớn, vì thế mới bị vị đại nhân tuổi trẻ của Tiên điện kia truy sát."

"Nói ý chính!" Thiểm Điện Tử trầm giọng nói.

Lão Tôn giả vội vàng bổ sung, nói: "Có người nói nàng đã được được chí bảo Tam thế đồng quan, có người lại nói nàng phát hiện ra Cung điện Chí tôn, rốt cuộc ra sao thì chúng ta cũng không rõ."

Những người khác vội vàng gật đầu, hùa theo lời nói của lão.

“Vèo!” Thiểm Điện Tử biến mất, vận dụng lôi điện để đi, chỉ để lại một chuỗi tàn ảnh.

Thạch Hạo rốt cuộc cũng biết vì sao cô gái tóc bạc kia lại bị người của Tiên điện truy sát, xem ra đã phát hiện ra thứ gì, chẳng trách các sơ đại cùng với thế lực lớn lại tìm tới.

Hắn không biết Tam thể đồng quan là pháp khí như thế nào, nhưng hiểu được cái gọi là chí bảo của thượng giới, vậy chắc chắc rất ghê gớm! Mà hắn cũng hơi biết về Cung điện Chí tôn, đồng thời biết được nó đã trở lại thượng giới.

Cuộc tuyển chọn ở Hòe thành tuy vẫn tính là náo nhiệt thế nhưng tự nhiên lại xảy ra nguyên nhân đột xuất này, khiến cho trong thành xuất hiện không ít cường giả, khiến cho cuộc tỉ thí lần này có vẻ mờ nhạt hẳn.

“Đám nhỏ, chúng ta nên đi thôi.” Tam a công cảm thấy có gì đó không đúng nên cuộc tuyển chọn vừa kết thúc thì lập tức chuẩn bị rời đi.

Thiếu niên của Chu thôn cảm thấy mất mát, bởi vì toàn quân thảm bại, thị trấn chỉ tuyển mười vị trí đầu mà thôi, những bộ lạc xung quanh cũng chẳng hề ít, người của Chu thôn không cách nào chen chân vào mười vị trí đầu được.

“Ha ha… Đám nhện con nên chạy trốn lại trong thôn đi, nếu không sẽ rất nguy hiểm!” Một vài người của Mãng thôn cười ta, trong bọn họ có một người đạt được mười vị trí đầu, nói năng đầy tính khiêu khích.

Trên đường, tốc độ bò của ốc sên đen rất nhanh thế nhưng trong đoạn đường dài mấy trăm dặm này thì vẫn có chút nổi bật, giữa trời thi thoảng có ánh sáng tỏa ra, hiển nhiên là có cao thủ đang đại chiến.

“Xoẹt!”

Xa xa, ánh sáng lóe lên, một chàng trai ngồi xếp bằng trong hư không, cả người đều là phù văn, được một vòng ánh sáng bao phủ, thần thánh lạ thường, thế nhưng lại lượn lờ ánh lửa.

"Hắn cũng tới rồi!" Thạch Hạo nhận ra, đó chính là Đằng Nhất của tộc Hỏa Kim, đã từng giao thủ với hắn, vô cùng đáng sợ, ngày đó nếu không phải chân thân của đối phương bị hạn chế thì thằng bại khó phân, kết quả khó liệu.

Lúc này, hắn đang đại chiến với một đàn kiến vàng, mỗi một con đều to lớn như trâu, đều là sinh linh thuần huyết, vô cùng kịch liệt.

Một đám kiến vàng, thể hình to lớn, bảo cụ khó thương tổn, nếu như những người khác gặp phải chỉ một con thì cũng phải nuốt hận, mà đằng này lại là một đám đang dốc toàn lực.

"Trời ạ, một người đại chiến với tộc Hoàng Kim Nghĩ, đúng là đáng sợ, không hổ là Đằng Nhất vô địch của tộc Hỏa Kim!"

Nơi xa cũng có người đang quan chiến, ai nấy cũng hít vào hơi lạnh.

Người của Chu thôn đi ngang qua, tất cả đều sợ hãi, tốc độ của ốc sên tăng mạnh thoát khỏi nơi đây.

Ánh mắt của Thạch Hạo lóe lên, hắn rất khao khát muốn đại chiến với người khác như thế, nhưng mà giờ vẫn chưa thể bại lộ được, phắp tắc vẫn còn đang bù đắp, không thích hợp làm bậy.

"Âm thầm đoạt tạo hóa thì tốt nhất!" Thạch Hạo lẩm bẩm, hắn cùng không có nán lại lâu mà cùng với đám người này trở về Chủ thôn, dọc theo đường về cũng chỉ hữu kinh vô hiểm.

Sau khi trở lại, Thạch Hạo âm thầm chờ thân thể của mình khôi phục, mãi tới khi có thể vận dụng được bảo thuật mới thôi.

Liên tiếp mấy ngày qua đi, khu vực này chẳng hề yên tĩnh, thi thoảng lại

bùng phát đại chiến, quần hùng cùng nổi, nhân mã các giáo đều có người tới hòng xới tung khu vực này lên cho bằng được.

Mấy ngày qua đi, các bộ lạc xung quanh đều hoảng sợ, không một ai dám ra ngoài săn bắn, bởi vì trong núi có cường giả đang dò xét, thi thoảng lại có đại chiến.

Nghe đâu, cô gái tóc bạc kia không có chạy trốn mà trốn ở trong khu vực này, trong phạm vi mấy ngàn dặm thì đều có cường giả qua lại, tất cả đều đang truy tìm nàng.

"Cuối cùng cã xong!" Sau năm ngày, trong cơ thể của Thạch Hạo dâng lên hào quang, tiếng vang ầm ầm, không cần phong ấn bản thân nữa, phù văn đã được bù đắp, hoàn toàn trọn vẹn, có thể sử dụng bảo thuật rồi.

Hắn cảm giác mạnh mẽ hơn bao giờ hết, giơ tay nhấc chân là có thể kết hợp với thiên địa, tựa như có thể đánh nát những ngôi sao đang lao xuống!

Sau khi nhận thấy cảnh khốn khó của Chu thôn, Thạch Hạo động thân săn giết về một vài con mồi, tất cả con mồi đều là quái vật vô cùng to lớn như Long giác tượng, Song đầu hỏa tê…

"Đa tạ tiểu hữu!" Tam a công ngỏ ý cảm ơn, nếu không mấy ngày tiếp theo sẽ vô cùng vất vả, chỉ có thể ăn chút ngũ cốc để sống qua ngày, đối với một số thiếu thiên đang cường gân tráng thể, bước trên con đường tu hành thì chút năng lượng đó chắc chắn không đủ.

"Ta cũng nên đi xem một chút rồi." Sau khi thân thể khôi phục thì sức lực còn hơn hẳn năm xưa, hắn quyết định đi vào trong núi một vòng, tìm cái thứ gọi là vận may lớn trong truyền thuyết kia.

"Ô!?"

Vừa mới tiến vào nơi sâu trong dãy núi thì liền thấy được cuộc đối đầu đầy căng thẳng, gần đó tất cả mọi người đều đang quan sát thế nhưng không dám tới dừng.

Vị đại nhân tuổi trẻ của Tiên điện cầm chiến kích hư không trong tay, tóc dài bay lượn, thần uy cái thế, toàn thân đều là phù văn, đứng yên nơi đó cứ như là Thần vương chuyển thế, bễ nghễ thiên hạ.

Ở bên cạnh, Nguyệt Thiền tiên tử bạch y tung bay đứng cạnh hắn, quần anh hội tụ, cả đám người đều đối mặt với hai người này.

"Còn có người dám hò hét với tổ hợp này?" Thạch Hạo kinh ngạc, sau khi tới gần thì lộ vẻ cổ quái, đây cúng là oan gia ngõ hẹp mà.

Một bên núi cao khác, Ma nữ với nụ cười xinh đẹp, làn da trắng mịn, cặp mắt linh động, một thân áo quần đen tuyền lộ ra thân thể đầy hoạt bát lanh lẹn, đứng đối diện với bạch y của Nguyệt Thiền tiên tử.

"Không đúng, đây mới là chân thân của nàng." Thạch Hạo kinh ngạc, hắn phát hiện cô gái mặc áo quân đen trước mắt không giống với người trước đâu lắm, dung mạo của nàng tựa như tổng hợp hết thẩy ưu điểm của Ma nữ và Thiên Hồ tiên tử.

"Bà quỷ này…" Thạch Hạo rốt cuộc biết được, trước đây bản thân mình nhìn thấy cũng chỉ là linh thân của Ma nữ mà thôi!

Bên cạnh chân thân của Ma nữ có một người được ánh lửa do phù văn tạo thành ngồi xếp bằng, huyền diệu và thần thánh. Đây là một chàng trai trẻ tuổi, mơ hồ bên trong ánh lửa đó thế nhưng có thể nhận biết được, uy nghiêm vô cực kỳ cao. Ở bả vai hắn có một chiếc đèn thần lưu chuyển sức mạnh thần bí, tràn ngập ơ trong hư không. Hắn dám đối lập với vị đại nhân tuổi trẻ của Tiên điện kia thì có thể thấy được hắn mạnh mẽ cỡ nào.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 625: Ngân Hoàng

Dịch: ronkute

Vị đại nhân tuổi trẻ của Tiên điện khiến những người cùng thế hệ phải tuyệt vọng, khó mà vượt qua được, cứ như là một dãy núi lớn đứng sừng sững không cách nào lay động.

Thế nhưng, thượng giới vẫn có lời đồn rằng, thế gian này tuyệt đối vẫn còn ẩn giấu mấy người đủ để sánh vai cùng hắn, lẽ nào chàng trai đang ngồi xếp bằng trong hư không kia lại là một trong số đó?

Kim đăng tỏa sáng, phù văn lưu chuyển nhấn chìm chàng trai thần bí kia ở bên trong, hắn ngồi xếp bằng ở nơi đó cứ như là một tượng thần bất động từ tuyên cổ, dáng vẻ rất trang nghiêm.

“Xoẹt!”

Cuối cùng, đại nhân tuổi trẻ của Tiên điện giơ chiến kích nơi tay lên, chỉ về phía trước nhằm vào chàng trai thần bí ngay dưới kim đăng kia, thần lực bất hủ được phóng thích.

Mọi người kinh ngạc rồi lập tức rút lui, song phương muốn động võ rồi.

Chàng trai thần bí vẫn ngồi xếp bằng thế nhưng trên đỉnh của kim đăng lại sáng rực lên không ít, tim đèn chập chờn hóa thành một người tí hon phát ra tiếng tụng kinh.

“Tới đây đánh một trận đi!” Đại nhân tuổi trẻ của Tiên điện trầm giọng nói, toàn thân hắn phát sáng không tài nào thấy được hình dáng, tóc dài phần phật, khí tức mạnh mẽ tăng vọt.

“Ra tay đi!” Bên ngọn núi kia, chàng trai thần bí ngồi xếp bằng trong hư không mở miệng, bình tĩnh và ung dung.

Vù!

Chiến kích hư không quả nhiên đáng sợ, chỉ hơi rung nhẹ là trời cao nứt ra, nhanh chóng lan về phía trước, thần năng vô thượng bùng phát ngang ngửa với một Hư không trảm!

Tất cả mọi người đều biến sắc, xương Hư không thú có thể qua lại không gian nhưng cũng không phải có thể lợi dụng thần năng hư không như vậy, cây chiến kích này quả nhiên ghê gớm, tuyệt đối là báu vật vô giá.

Hư không trảm tới phụ cần, ánh hào quang mù mịt lưu chuyển, uy thế kinh thiên!

Chàng trai thần bí kia bất động như núi, chỉ là trên đỉnh kim đăng lóe lên rồi tỏa ra từng tia phù văn ngăn chặn lại đòn đánh ấy, vỗ nhẹ vào hư không.

“Thật là lợi hại, quá kinh người, đây là pháp khí gì?” Mọi người kinh sợ, chiếc kim đăng không ngờ lại lợi hại như vậy, đủ để đặt ngang hàng với chiến kích hư không.

Vù một tiếng, hư không cứ như là bức tranh đang run lên, đại nhân tuổi trẻ của Tiên điện quá nhanh, vung chiến kích hư không tới gần rồi bổ mạnh xuống, uy thế đầy dũng mãnh.

Hắn có tư cách này, dũng mạnh không gì sánh được, đã từng dùng qua chiêu này mà đánh bại khiến mấy vị thiên kiêu máu tươi đầm đìa, hắn có thể nhìn xuống quần hùng, ngạo thị đương đại.

Nhưng mà, hôm nay hắn gặp phải đối thủ rồi.

Chàng trai ngồi xếp bằng kia đứng dậy, động tác tràn ngập đạo vận, hai tay kết ấn, mà đỉnh kim đăng xuất hiện một chưởng ấn bùng phát ra ánh sáng chói lọi.

“Keeng!”

Là một cuộc đối quyết kinh thế, đại biểu cho quyết đấu đỉnh cao giữa một thế hệ, hàng vạn khe suối trong dãy núi chấn động, thiên địa nổ ầm ầm, bông hoa đại đạo tỏa ra vô tận trên vòm trời.

Rất nhiều người phải bịt kín hai tai, nhanh chóng trốn về phương xa, thứ đạo âm này quá mức đáng sợ khiến không ít cường giả xuất huyết hai tai, quỷ quái lạ thường!

Thạch Hạo híp mắt lại, mặt chẳng hề cảm xức đứng trong nhóm người mà quan sát, hai người này lớn hơn hắn mấy tuổi, cảnh giới còn muốn cao hơn hắn, đã là Tôn giả đại viên mãn, gần như muốn nhen nhóm Thần hỏa rồi.

“Quả nhiên lợi hại, là cao thủ cái thế trong cùng cảnh giới!” Đây là sự đánh giá của Thạch Hạo, rất ít khi hắn nghiêm túc như vầy.

Đại nhân tuổi trẻ của Tiên điện thần dũng không thể đỡ nổi, miệng mũi cuồn cuộn tinh khí trắng noãn, đây chính là bản nguyên bẩm sinh vô cùng nồng nặc, theo hô hấp mà dâng lên.

Vù một tiếng, hắn vung lên đại kích, quét ngang ngàn quân, hư không đều bị cắt rời khiến cho mấy vị sơ đại cách đó không xa đều biến sắc!

Chàng trai thần bí đứng đối diện kia gộp hai tay lại, một con Chân long như ẩn như hiện ngẩng cao đầu rút gào, phát ra thần uy chấn động trời xanh, tiếng vang ầm ầm, bảo quang vạn trượng!

“Cái gì?” Rất nhiều người bật thốt lên, có thể phát huy bảo thuật tới mức này, quá kinh khủng mà.

“Rất có thể là bảo thuật Chân long hoàn chỉnh!” Có người nhỏ giọng nói, chấn động không thôi.

Tất cả mọi người đều trợn to hai mắt khó mà tin được, lúc này cảm thấy

thần hồn run nhẹ, bị uy thế đó đè ép gần như muốn quỳ lại cúng bái.

Chân long ngẩn đầu quấn trên kim đăng, đồng thời tiến về trước nghênh tiếp, chắp vá lại các kẽ hở của hư không, va chạm chính diện với chiến kích, đạo quang mênh mông, tiếng rồng ngâm chấn động cả cửu thiên.

Gió lốc gào thét, ráng lành vô tận, hai cường giả đều lùi lại, sau đó quan sát lẫn nhau, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Cuối cùng, bọn họ lại xông về phía nhau, cả hai đều triển khai thủ đoạn kinh thế, thần uy lầm liệt.

Cơ thể của vị đại nhân tuổi trẻ của Tiên điện phát sáng, từng luồng phù văn cứ như là gợn sóng khuếch tán, đầy thần bí và mạnh mẽ gia trì lên trên chiến kích.

“Bảo thuật Tiên đạo?” Có người thất lanh hô lên, cảm thấy phắc tắc trong thiên địa trở nên khác nhau, khiến người khác vô lực phản kháng.

Cách xa nhau là thế nhưng vẫn cảm giác như vậy, sao không khiến người khác khiếp sợ chứ?

Nghe đồn, Tiên điện có lai lịch bí ẩn, sở hữu pháp tắc cao nhất, truyền thừa cửu viễn, từ xưa tới nay chỉ cần là người của điện này xuất hiện thì khó mà gặp được địch thủ trên khắp thế gian!

Tiếng rồng ngâm điếc tai, chàng trai thần bí đứng đối diện kia vẫy mạnh hai tay, một con Chân long nhảy lên, quả thật muốn phá nát thiên địa, siêu thoát trên chín tầng trời, thần uy không gì sánh được.

Quả nhiên là một cuộc long tranh hổ đấu, song phương vừa mới tiếp xúc mà đã kịch liệt như vậy, cứ giết thẳng lên trên trời xanh.

Chỉ trong nháy mắt, thần quang chiếu rọi đánh tan những đám mây xung quanh, chỉ có bảo thuật tỏa ra, phù văn vô tận, là cuộc đối quyết hiếm thấy trên khắp thế gian.

Thạch Hạo lẩm bẩm: “Trong cơ thể của bọn hắn đều còn ẩn chứa một lượng lớn thần lực với tích lũy kinh người, theo lý mà nói thì sớm đột phá cảnh giới mà nhen nhóm Thần hỏa rồi, thế nhưng lại chậm chạp không muốn bước ra bước kia.”

Hắn biết đạo lý này, tâm tư của hai người này rất lớn, một khi nhen nhóm Thần hỏa thì sẽ bùng phát vô tận, vượt qua hết thảy người cùng cảnh giới, đây là đang cố gắng áp chế hết khả năng, đầm nén đạo cơ vững chắc tới mức hoàn mỹ không chút tì vết!

“Đúng là may mắn khi nhìn thấy bảo thuật Chân long, đời này không hề tiếc!”

“Bí thuật của Tiên điện hiện thế rồi.”

Mọi người bàn luận, tất cả đều kích động, hai loại bảo thuật kia mặc dù không thể nào xem hết toàn bộ thế nhưng chỉ cần nhìn thấy sơ qua đã khiến cho tất cả mọi người hưng phấn và kinh hãi rồi.

“Tiểu Thiền Thiền, chúng ta cũng thử vài chiêu xem sao?” Ma nữ trêu đùa, cặp mắt như hồ nước trong veo, quần màu đen tung bay, khiến cơ thể nàng càng thêm hoàn mỹ càng thêm động lòng.

Ý của nàng là chỉ về chủ thân Nguyệt Thiền, muốn cùng quyết chiến, chính xác, các nàng là đôi túc địch*, bất kể ở hạ giới hay là thượng giới, rất khó mà bỏ qua được.

(*): Kẻ địch lâu năm.

“Vậy thì chiến một trận thôi.” Nguyệt Thiền nghênh chiến.

Hai cô gái xinh đẹp nhất cùng xông về một phía, linh động và siêu nhiên, các nàng đã ra tay, đại chiến bùng phát, đồng dạng cũng vô cùng kinh người.

Tất cả mọi người cảm thấy quả nhiên chuyến đi này không uổng, không

nói cái khác chỉ riêng đại chiến giữa hai tổ hợp này đã khiến người khác phấn khích rồi.

Thiểm Điện Tử với vẻ mặt thản nhiên xuất hiện, thế nhưng thi thoảng hắn lại nắm chặt tay, nơi đó có điện quang xẹt qua trời cao, hàm ý rằng hắn cũng có dục vọng muốn xuất thủ.

Còn có Chân Cổ, với đôi cánh hoàng kim sau lưng, cả người sáng rực kim quang, chiến y hừng hực như muốn gia nhập vào cuộc chiến này, lòng bàn tay của hắn hiện lên một vệt ngưng huyết, rất muốn một mâu mà xuyên thủng toàn bộ!

Một bên khác, Đằng Nhất ngồi xếp bằng, phía sau có một vòng tròn như mặt trời phát ra ánh sáng vô lượng bảo phủ thân thể hắn, không ngừng quan chiến. Trừ bọn họ ra thì còn có vài tên sơ đại với vẻ mặt lạnh tanh cũng đang theo dõi cuộc chiến

"Đúng là rất muốn cướp sạch mà." Thạch Hạo vừa nói vừa nhìn chiến kích hư không với cặp mắt đang tỏa nhiệt, sau đó lại liếc nhìn về những đối thủ nhất định sẽ trở thành kẻ địch sau này của mình, lầu bầu nói: "Đều không phải là Nhân tộc, chớ chọc ta, nếu không tương lai sẽ ăn thịt sạch các ngươi!"

Hiện tại ư? Hắn chỉ có thể nhìn mà thôi, những người này chẳng hề dễ đụng vào, một khi tiết lộ chút tin tức rằng hắn vẫn còn sống và đã tới thượng giới thì đoán chừng đám Minh thổ, Ma Quỷ viên, Bất Lão sơn, Thiên quốc, Tiên điện sẽ xuất động Chân thần tới giết hắn.

"Ầm!"

Sau khi truyền nhân Tiên điện cùng chàng trai thần bí kia va chạm đòn cuối cùng thì lập tức rút lui không ra tay nữa mà nhìn về những người đứng phụ cận.

Trên thực tế, tới độ cao như bọn họ thì đều là người khó có thể đánh bại,

sẽ không dễ dàng quyết sinh tử, hiện giờ cũng chỉ ước lượng đối phương mạnh như thế nào mà thôi.

Ma nữ và Nguyệt Thiền tiên tử cũng tách ra, cả hai cũng dừng tay.

Sau cuộc quyết chiến ngắn ngủi thì mỗi người lùi về một phương, đại chiến kết thúc. Thế nhưng, mọi người đều vô cùng hưng phấn, họ biết được, tương lai tất có một trận chiến chấn thế, nhóm người này cũng chỉ tìm hiểu sơ qua về đối phương.

"Cuối cùng cũng sẽ phải phân ra cao thấp!"

Đoàn người tản đi thế nhưng mọi người không từ bỏ nhiệm vụ, vẫn không ngừng tìm kiếm, muốn tìm cho bằng được cô gái tóc bạc kia.

Có tin đồn, chung quanh đã bị phong tỏa hết, rất nhiều người đoán được rằng cô gái tóc bạc kia sẽ không thể chạy thoát đượ, vẫn trốn trong khu vực này để dưỡng thương.

Thạch Hạo qua lại trong ngọn núi, mấy ngày liên tiếp này hắn cũng nhìn thấy vài tên sơ đại thế nhưng không hề ra tay, bởi vì chẳng hề đáng.

Chu thôn, rất yên tĩnh, cách đó không xa có một sườn dốc đá, mặt trên lấp lánh ánh bạc, tiếng chim hót thi thoảng vang lên.

"Ồ!" Thạch Hạo cảm nhận được một luồng linh khí như có như không phát ra từ vách núi đó.

Nơi này gần Chu thôn, nói như thế thì những cường giả kia quyết đấu sẽ không ảnh hưởng tới nơi này, dù sao cũng phải kiềm chế không vô duyên vô cớ diệt một bộ lạc.

"Nơi đó có một tổ chim cánh bạc, Thành điểu cùng cảnh giới Tế linh đại nhân của thôn ta." Một thiếu niên nói với Thạch Hạo.

Con chim cánh bạc này cũng là một hung cầm mạnh mẽ, tuy rằng xây tổ

gần Chu thôn thế nhưng vẫn sống yên ổn với nhau, chưa hề xung đột lần nào.

Con chim này có linh tính nên sẽ chú ý tới những điểm này, sẽ không dễ dàng động sát giới với Nhân tộc có số lượng đông đảo như vầy.

“Có tình hình gì thì phải.” Thạch Hạo cảm thấy con chim cánh bạc kia rất lo lắng, vậy mà lại bay xa còn có vẻ tức giận.

Người của Chu thôn không phát hiện được nhưng hắn không nằm không số này, thần giác của hắn vô cùng nhạy cảm, đầu tiên khi nhận thấy điểm lạ thường thì bay tới vách núi cheo leo kia.

Nơi này có một tổ chim được bện thành từ linh mộc, bên trong có trải Kim ti thảo rất mềm mại sạch sẽ và thoải mái. Bên trong lấp lánh ánh bạc, có vài con chim con với chiều dài hơn nửa thước, nơi cánh hiện lên màu trắng bạc.

Thạch Hạo nhận ra sự khác biệt, có một con khác hẳn với những con còn lại, không chỉ hai cánh nó trắng bạc mà toàn thân cũng như vậy, sáng rực ràng ngời, mang theo một luồng linh tính.

Đặc biệt là, trong nháy mắt nó lướt qua thì vài con chim non khác đều kêu lên, chỉ có mình nó lùi lại trợn to hai mặt tựa như rất giật mình, càng giống với vẻ mặt của con người.

“Ánh mắt này sao giống với con người thế?” Thạch Hạo thầm nói.

Rất nhanh, con chim non cánh bạc đặc biệt này liền nội liễm linh khí, cả người không phát ra ánh sáng nữa, thế nhưng toàn thân vẫn trắng bạc, vẫn khác với những con còn lại.

“Con chim mẹ vừa nãy sao lại hoảng sợ chạy trốn thế không biết, nơi này cũng đâu có gì lạ đâu.” Thạch Hạo thì thầm, hắn hít hít mũi, nói: “Có mùi của bảo dược.”

“Là ngươi, vừa nãy đã ăn một loại bảo dược nào đó?” Hắn nhìn vào con chim non đặc biệt kia, càng nhìn càng ngạc nhiên, sau đó thì há to miệng.

“Chiều dài sao giống với Ngân hoàng thế.” Chiếc cằm của Thạch Hạo suýt chút nữa rớt xuống mặt đất, đây không phải là ảo giác, hắn tiến tới gần xem xét, thật sự quá giống.

“Phản tổ ư?” Hắn biết, tổ tiên của chim cánh bạc có thể tìm hiểu Đạo của Phương hoàng nhất mạch, thế nhưng một con phản tổ như thế này thì quá lợi hại.

Hắn bế con chim non dài hơn nửa thước này lên đặt trước mắt quan sát thật kỹ, tính cách của con này vô cùng nóng, tựa như rất tức giận. Lập tức giơ móng vuốt màu bạc rồi cào mạnh lên mũi của hắn.

“Đừng nghịch.” Thạch Hạo chụp chặt lấy nó, hết kiểm tra xương rồi lại tới lông chim thì khiến hắn càng giật mình hơn, con chim này chắc chắn không phải là vật phàm, trong cơ thể của nó có ánh sáng thần bí thế nhưng rất mờ ảo, cũng không có cách nào tìm hiểu nghiên cứu được.

“Quá nghịch thiên mà, trong một tổ chim này lại lòi ra một con Ngân hoàng phản tổ?” Thạch Hạo thật sự không ngờ tới, hắn cứ như kẻ trộm chét con chim con này vào trong ống tay áo rồi nhanh chóng rút xuống sườn núi,

Ngoài ý muốn là, con chim cánh bạc đã trưởng thành ở ngoài xa kia cũng chẳng chút lo lắng gì, khi nhìn thấy Thạch Hạo rời đi thì cảm thấy thoải mái bay về lại trong tổ.

“Tại sao mẹ của ngươi lại sợ ngươi?” Thạch Hạo thấy cảnh này thì thầm hỏi.

Ánh mắt của con chim con này trừng hắn, làm bộ xem thường.

“Không được trừng ta.” Thạch Hạo gõ lên đầu của nó một cái.

Kết quả, con chim con này nổi giận nhào tới muốn cào lên mặt hắn, làm

dạng như liều mạng sống chết vậy.

“Không đúng, sao cảm thấy con chim này rất giống người thế chứ. Có gì đó kỳ lạ, mặc dù là phản tổ thế nhưng cũng không thể thông linh khi còn nhỏ như vầy, nói cái gì cũng hiểu hết.” Thạch Hạo thì thào.

Hắn cầm con chim non màu bạc này lên, lật chỗ này trở chỗ kia quan sát, việc này khiến con chim tức giận và xấu hổ không ngừng mổ mạnh vào đầu ngón tay của hắn.

“Có gì quái lạ ư?” Thạch Hạo xách ngược nó lên cẩm thận kiểm tra.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 626: Diệu Thủ Ngẫu Nhiên Mà Có

Dịch: Độc Nhân

Biên: ronkute

Con chim này linh tính quá rõ, không dài hơn nửa thước, toàn thân sặc sỡ ánh bạc, tuy còn nhỏ như vầy nhưng lại có thể nghe hiểu, có chút hung ác, cặp mắt to đen láy như ngọc thạch đen, bộ mặt vô cùng sinh động.

Thạch Hạo hết trở rồi lại lật, kéo kéo lông đuôi xinh đẹp như ngân hồng, việc này khiến cho lông tơ của chim con đều dựng ngược cả lên, nó muốn liều mạng với Thạch Hạo!

"Tính tình của ngươi sao lại hung vậy hả, đừng có lộn xộn." Thạch Hạo gõ gõ ngón tay lên sau ót của nó khiến chim con đầy xinh đẹp này tức giận không thôi.

Thạch Hạo thấy vui vui nên không ngừng chọc nó, hết gõ đầu lại vuốt vuốt cặp cánh bạc lấp lánh kia, thấy bộ dạng thờ phì phò trông rất buồn cười.

Là một con Ngân Hoàng non sao? Sinh linh này từ xưa tới nay rất hiếm, nếu là thật thì chắc chắn sẽ tạo nên sự chấn động mạnh, các giáo sẽ đứng ngồi không yên.

Dù sao, việc này cũng có thể dính dáng tới một loại bí pháp bảo thuật Chân Hoàng vô thượng!

Thần thông có cấp bậc như thế này đủ để xưng là cấm kỵ, các bá chủ ở thượng giới này đều mơ ước, sẽ tạo nên hồi tai họa, nơi đây chẳng thể yên tĩnh được.

Ánh mắt của Thạch Hạo nóng rát, nuốt một ngụm nước miếng, đây nếu là một con Ngân Hoàng thì quả thật là một vận may nghịch thiên đối với hắn!

"Để tao nhìn cho rõ điểm kỳ quái của mày nào." Hắn lẩm bẩm, chỉ nhìn hình dáng của con chim này thì khó mà đưa ra kết luận chuẩn xác được, hắn lấy ra Trùng đồng hòng xem xét chân cốt trong cơ thể của con chim non này.

"Vù" một tiếng, Trùng đồng run run, phát ra ánh sáng tán loạn, không thể nào nhìn thấu được con chim non này, trong cơ thể của nó hình thành một tầng hào quang màu bạc không ngừng thiêu đốt ngăn cản tất cả với ngoại giới.

Thạch Hạo ngạc nhiên không thôi, con chim này càng thêm bất phàm, dùng Trùng đồng mà cũng không thể quan sát được thì đủ chứng minh sự thần bí của nó.

"Lẽ nào trong cơ thể của nó có thần bảo trời sinh, tự động hộ thể, chặn lại tất cả những thứ này?" Hắn nắm lấy chim nhỏ không ngừng nghiên cứu tìm tòi.

"Mở!"

Thạch Hạo vận dụng đạo âm hét lên một tiếng, dùng sức mạnh thần thức hòng xem ý thức hải của con chim non này. Thế nhưng lại bị ngăn cản, nơi mi tâm của nó phát sáng, đó là một ngọn ngân diễm đang chập chờn do phù văn hóa thành.

Nếu như cưỡng ép thăm dò thì chắc chắn con chim non này sẽ giải thể!

Thạch Hạo vuốt cằm, lẩm bẩm: "Phù văn và tiềm năng của nó vô cùng mạnh, có thể bị động phòng ngự thế nhưng cũng không thể chủ động thi triển pháp môn?"

"Thôi được rồi, tao sẽ chăm sóc mày thật tốt ở bên người." Hắn cười ha ha, nếu như là một con Ngân Hoàng vậy thì rất ghê rồi!

Con chim này làm vẻ ủ rủ, hờn dỗi.

“Đói bụng không, tao kiếm thức ăn cho.” Thạch Hạo tìm lấy một cái chậu rồi bỏ vào chút thịt tươi đưa tới gần chim non.

“Keeng!”

Làm người khác kinh ngạc đó là, con chim non này giơ chân, động tác rất điêu luyện, vô cùng xinh đẹp đánh văng cái chậu về phía gò má của Thạch Hạo.

“Muốn tạo phản hả!” Thạch Hạo chụp lấy cái chậu rồi dùng sức nện xuống đầu của con chim non, khiến nó trừng mắt căm giận.

“Nè, mày là chim nên không ăn những thứ này hả? Đừng có mà trừng với tao, với lại do mày không chịu nói chứ bộ.” Thạch Hạo nói.

Con chim này càng tức giận thì càng xinh đẹp, bên trong cặp mắt long lanh kia là ngọn lửa căm giận, dùng cái mỏ nhỏ mổ mạnh về phía Thạch Hạo.

“Mày vẫn chưa có tên hơ, để ta suy nghĩ nào.” Nếu đã quyết định nuôi bên cạnh thì Thạch Hạo phải phát huy ra tài nghệ mà mình ‘am hiểu’ nhất.

“Trước đây, bên cạnh ta cũng có vài thụy thú và chim thần, chúng nó đều có những cái tên rất hay, mày muốn tên gì nào?” Thạch Hạo nhìn nó.

Chim con màu trắng bạc linh cảm điều chẳng lành nên dùng sức trừng hắn.

“Đại Hồng Điểu, Nhị Ngốc Tử, Tam Hắc… Theo thứ tự là tới mày, vậy nên gọi tên gì đây?” Thạch Hạo lẩm nhẩm.

Con chim non màu bạc muốn ngất xỉu, tên gì mà dở dữ vậy? Lại còn đặt tên mình theo thứ tự kia, cảm thật chuyện chẳng lành quả nhiên đã thành sự thật rồi.

“À, hay gọi là Tứ Bạch đi, cứ theo thứ tự mà đặt.” Thạch Hạo thì thào, sau đó lặp đi lặp lại cái tên này rồi nở nụ cười ha hả, nói: “Chuẩn, sau này đó là tên của mày đấy.”

Chim non mở to hai mắt, rùng mình một cái, cái tên này… khiến nó không thể nào chấp nhận được, cả người đều nổi cả da gà.

“Ánh mắt đó là gì hả, rất mừng đúng không hay là thấy choáng, mắt trừng lớn như thế để làm gì hả?” Thạch Hạo không vừa lòng, bởi vì nó phát hiện con chim này đang khinh bỉ mình.

Thạch Hạo gọi nó là Tứ Bạch thế nhưng con chim này lại thề chết không chịu, không thèm nhìn mặt hắn, bộ dáng vô cùng oán giận, bất kể là nét mặt hay là biểu hiện đều đang chê cái tên này.

“Được rồi, thế thì vì mày ta sẽ phá lệ một lần vậy. Những thần thú và thụy cầm của ta, có hai con rất bất phàm, vì thế tên của chúng nó sẽ khác với mọi người, nhưng thôi ngươi sẽ ngoại lệ vậy.” Thạch Hạo nói.

Con chim con lườm hắn, thật sự không tin nó sẽ nghĩ ra một cái tên hay.

“Bọn nó một tên là Bóng Lông, một tên là tiểu Hồng, đều rất giống vẻ ngoài của bọn chúng.” Thạch Hạo khoe.

Con chim non lảo đảo, cái tên này quá tệ, thật sự không thể chịu nổi!

“Từ này về sau gọi ngươi là Bạc vậy.” Thạch Hạo hài lòng gật đầu, cảm thấy cái tên này rất hợp với chim nhỏ lấp lánh ánh bạc kia.

Chim con tự nhiên sẽ dù chết cũng không theo, tên này quá dở khiến nó phát điên, hiện tại mới nghe thì không sao thế nhưng mấy ngày sau mỗi lần đều bị Thạch Hạo gọi như thế thì đúng là nỗi dày vò.

Khu vực này có rất nhiều tu sĩ qua lại, đám Nguyệt Thiền, Thiểm Điện Tử, Đằng Nhất, Chân Cổ… đều từng giao thủ với người khác, những chiếc tích đáng sợ được lưu lại khiến nơi đây náo động.

Nhưng mà, bất kể tìm kiếm ra sao thì cũng không phát hiện ra cô gái tóc bạc kia.

Vì thế, mọi người tìm tới một quái sư* vô cùng nổi danh nhờ gã bói thử một quẻ, đáp án, cô gái tóc bạc kia vẫn còn ở chỗ này, vẫn chưa hề rời đi.

(*) Thầy bói.

Mấy ngày liên tiếp, bầu không khí càng ngày càng căng thẳng.

Trong lúc này, "Bạc" mấy lần muốn bỏ trốn thế nhưng đều bị Thạch Hạo ôm trở về, cơ bản không có cách nào chạy thoát được.

Lần mới đây, nó chạy ra ngoài thôn thì gặp ngay Thiểm Điện Tử đang giao thủ với người khác, tia chớp đáng sợ xẹt xẹt trên không trung của dãy núi, mặt đất chấn động, kết quả nó ủ rủ tự mình trở về.

Thạch Hạo lộ vẻ khác thường, nâng cằm suy nghĩ, chụp lấy nó tra xét khiến cho Bạc chẳng hề dễ chịu, cặp mắt xinh đẹp trừng lấy hắn.

"Bộ dạng này của mày chẳng hề bình thường chút nào, nếu như bị người khác phát hiện thì sao bây giờ ta, để tao giúp mày thay đổi diện mạo miễn rước lấy mầm họa." Thạch Hạo nói.

Ban đầu, Bạc nghe thấy thế thì cặp mắt chớp chớp tỏ vẻ tán thành, nó làm bộ rụt rè phối hợp với gương mặt đầy biểu cảm.

Nhưng kế tiếp, nó ra sức giãy giụa bởi vì Thạch Hạo lấy ra một đoạn cốt tiễn* rồi cắt xoèn xẹt trên bộ lông của nó, lông chim tán loạn trắng bạc đầy đất.

(*): Tiễn: cái kéo, cái kẹp.

Nó vùng vẫy kịch liệt nhưng vẫn vô dụng, thế này mà gọi là thay đổi diện mạo sao, rõ ràng là đang tàn phá, trong mắt của Bạc lấp lánh ánh lửa, toàn bộ linh vũ đều dựng đứng, nó quá tức giận!

“Hơi khá rồi đó, mày có thích không?” Sau đó không lâu thì Thạch Hạo ngừng tay, lấy một tấm gương đồng đặt trước mặt để nó chiêm ngưỡng.

Bạc ngay về phía gương đồng, trong nháy mắt nhìn thấy mình trong gương thì cảm thấy trời đất quay cuồng, suýt chút nữa đã té xỉu trên mặt đất, sau đó thì liều mạng với Thạch Hạo.

Bởi vì bộ lông toàn thân đều bị cắt trụi tới nham nhở, vô cùng thê thảm, xâu xí vô cùng!

“Ta muốn giết ngươi!”

Thạch Hạo thi thoảng nghe được giọng nói của một cô gái rất êm tai thế nhưng âm thanh này lại vo cùng tức giận, hắn nghiêng đầu lộ vẻ càng kinh ngạc hơn mà nhìn Bạc.

Lông cả người của chim non đều dựng thẳng, cơn tức giận bùng cháy trong ánh mắt, dữ dằn trừng lấy hắn.

“Như vầy còn chưa đủ, vẫn có thể bị phát hiện, để tao giúp mày thêm chút nữa.” Thạch Hạo chẳng thèm để ý tới nó, tay cầm cốt tiễn linh hoạt uốn lượn.

“Chuẩn rồi đó!” Cuối cùng, hắn lộ vẻ mừng rỡ, vô cùng hài lòng, cất đi cốt tiễn, thả Bạc xuống đất, lần nữa đưa gương đồng tới trước mặt nó.

Bạc gần như không dám mở mắt ra, biết lần ngày còn kinh khủng hơn lần trước nữa, nó linh cảm được rằng, lông đuôi đầy xinh đẹp cùng với linh vũ rực rỡ trên đầu đều bị cắt cụt ngủn hết.

“Yên tâm đi, lần này rất đẹp, bảo đảm mày sẽ ưng ý. Nếu như người nhìn thấy thì chắc chắn sẽ không nhận ra mày là một con Ngân Hoàng đâu.” Thạch Hạo nói vô cùng tự tin.

Nhưng khi những câu này lọt vào tai của Bạc thì cứ như bị sét đánh, vẻ bực bội càng tăng hơn, cảm thấy nhân sinh không ngờ thảm thương đến thế,

sao lại đụng phải một tên quái thai hung tàn như vầy chứ, suốt ngày tự sướng bản thân!

"Nhìn nhanh đi nào, tay nghề của ta quả thật là xuất thần nhập hóa, lần biến đổi này có thể nói là hoàn mỹ không chút tì vết!" Thạch Hạo giục.

Bạc lén mở một con mắt, trong lòng thật sự rất bất an, không biết mình bị hành hạ tới hình dáng gì nữa, nhưng nói chung lại cũng rất muốn nhìn mình thành ra bộ dạng gì.

Lập tức, con mắt còn lại của nó cũng mở to, cả hai trợn tròn sau đó là hét thảm, nó đập mạnh đầu vào gương đồng rồi hôn mê đi.

Bởi vì, lông chim trắng bạc đều bị cắt tỉa sạch sẽ, giờ cả người trọc lốc, đối với một con chim trời xinh thích chưng diện mà nói, đây tựa như bị đánh rớt xuống dưới mười tám tầng địa ngục vậy.

"Ánh mắt quá tệ, chẳng biết thưởng thức gì cả." Thạch Hạo lắc đầu, rung rung lay tỉnh nó dậy, nói: "Mày không thấy dung mạo của mình đã biến đổi hoàn toàn rồi sao, đã biến thành một chủng tộc khác, ai cũng chẳng thể nhận ra được."

Quả thật, nó là một con chim bồ câu biến hóa từ Ngân Hoàng, đương nhiên bộ lông cũng không còn xinh đẹp thế nhưng vẫn đẹp hơn hẳn với những con bồ câu khác, hình dạng hiện giờ đã biến đổi hoàn toàn.

"Tài nghệ thật tinh xảo mà, đây quả là một kiệt tác hoàn mỹ nhất trời cao, ta không thể không bội phục mình được mà." Thạch Hạo ha hả cười nói, giả vờ khiêm tốn, nói: "Diệu thủ ngẫu nhiên mà có."

Hai mắt của Bạc tóe lửa thế nhưng giờ vẫn không thể nào vận dụng được bảo thuật, nếu không thì phải đốt cháy tên quỷ này tới mức kêu gào vang xin mới thôi, xem thử còn hả hê như vầy được không.

"Cái gì, không tệ lắm đúng không?" Thạch Hạo hỏi.

“Vô cùng bi thảm mà!” Thi thoảng lại vang lên âm thanh đầy du dương kèm theo bị phẫn, còn có tức giận, như ẩn như hiện truyền ra vậy.

“Không sao, nghỉ dưỡng mấy ngày thì sẽ mọc ra một ít ngân vũ, lúc đó sẽ y như bồ câu vậy, sau đó tao sẽ mang mày rời khỏi nơi đây, ai cũng không phát hiện ra được.” Thạch Hạo tự tin nói, đồng thời bổ sung, nói: “Sau này nếu lông mọc lại như cũ thì bảo đảm sẽ chế tác lại đẹp như bây giờ.”

Còn có lần sau?!

Bạc tức giận, cặp mắt to đen láy như ngọc thạch hừng hực ngân diễm, âm thầm xin thề, chờ lúc nó khôi phục lại chân thân thì sẽ thả tên này vào trong miệng núi lửa, trấn áp trăm năm!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 627: Tìm Tổ Phụ Đại Thần Ma*

Dịch: Độc Nhân

Biên: ronkute

(*): Không biết thằng Đông nó ghi nhầm hay sao mà lại để là Đại Thần Ma

Trong dãy núi, nham thạch nóng chảy đỏ đậm đang hủy diệt một vùng rừng núi, có cường giả đang đại chiến ở đây.

Liên tiếp mấy ngày, tranh chấp ở khu vực này không ngừng diễn ra, sơ đại tranh phong, một khi gặp nhau th chẳng bên nào chịu thua bên nào, chỉ muốn chiến đấu, tình hình chiến đấu tương đối kịch liệt!

"Hửm?" Thạch Hạo cau mày, hắn thấy được có thêm sinh linh mạnh mẽ hơn tham chiến, tin tức về Tam Thế Đồng Quan* cùng Cung Điện Chí Tôn vừa ra, sức ảnh hưởng quả nhiên sâu xa, quần hùng tất cả đều tới.

(*) Cái quan tài mà chín con rồng kéo trong Già Thiên.

Ngọn lửa màu xanh da trời bay múa, một con giun dài năm mươi mấy trượn xuất hiện, nó là một cường giả đã nhen nhóm Thần Hỏa, mới vừa hiện thân đã dũng mãnh đánh giết đại nhân trẻ tuổi của Thần Điện.

Bóp chết thiên tài là chuyện thường xuyên xảy ra ở thượng giới, nếu như giữa các thế lực lớn có tranh chấp, họ tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha cho các kỳ tài thế hệ trẻ của đối phương có thời gian ung dung mà trưởng thành.

Có điều đây chỉ là một vị tán tu, không phải người đến từ đạo thống của

cường giả cấp Thần nào cả, nó chỉ để mắt tới cây Chiến kích hư không kia mà thôi, nên mới tập kích bất ngờ hòng đoạt lấy.

"Xoạt!"

Truyền nhân của Tiên Điện đục một lỗ trong hư không, cả người theo đó biến mất, tránh né một kích của vị cường giả này.

Con giun dài mấy chục trượng trông như một con rắn lớn vắt ngang trời cao, để lại từng mảng phù quang màu xanh nhạt, sau đó nhanh chóng lao xuống mặt đất. Bởi vì tập kích thất bại nên nó không muốn ở lại đây lâu hơn nữa.

"Hừ, ngươi thật đúng là có gan làm càng, tưởng rằng ta không tồn tại sao?" Một lão già xuất hiện, trên thân thể dập dờn ngọn lửa màu đen, lão đưa một bàn tay ra chụp xuống mặt đất.

"Trưởng lão!" Chủ thân Nguyệt Thiền xuất hiện khẽ gọi một tiếng, đây là một vị cường giả đã nhen nhóm Thần Hỏa của Bổ Thiên Giáo cũng đã tới khu vực này.

Con giun tránh được, cả người nó phát sáng, một nửa thân thể đã chìm vào trong lòng núi, động tác cực kỳ nhanh nhẹn.

"Cầm cố!" Lão giả quát lên, tế xuất một viên thần châu màu vàng đất bao phủ núi rừng bên dưới, làm cho thân thể con giun cứng đờ, khó mà chạy thoát.

Tán tu bên ngoài cùng tu sĩ của thánh địa có sự khác biệt, người trước thì thiếu hụt bảo cụ, mà người sau thì không giống thế, họ có binh khí hoàn toàn có thể áp chế binh khí của cường giả cùng cấp.

Hạt châu kia là một viên "Hành Thổ châu", chuyên khắc chế sinh linh sử dụng sức mạnh đại địa, trong nháy mắt đã khiến cho con giun mất đi năng lực hành động.

“Ông!”

Hư không nứt ra, truyền nhân của Tiên Điện xuất hiện, tóc dài rối tung, thân hình cao ráo mà cường tráng phát ra hào quang chói lọi, hai tay cầm Chiến kích hư không lập tức bổ xuống.

“Phập!”

Máu tươi văng lên, con giun bị chiến kích chém đứt, sau đó hắn dùng sức vặn con sinh linh mạnh mẽ này đứt ra thành từng khúc hóa thành một đám sương máu, chém chết tươi một vị cường giả nhen nhóm Thần Hỏa!

Máu tươi đầm đìa, Hư Không Đại Kích lộ ra một vẻ đẹp không gì sánh được, những người trong dãy núi khi nhìn thấy cảnh này thân thể cũng không khỏi cảm thấy rét lạnh, một sinh linh nhen nhóm Thần Hỏa đã bị giết một cách đơn giản như vậy.

Sau đó không lâu, trong khu vực này lại xuất hiện thêm một số sinh linh mạnh mẽ khác, tất cả đều là các nhân vật mạnh mẽ của các giáo.

“Càng ngày càng trở nên náo nhiệt rồi, ta phải đi thôi.” Thạch Hạo khẽ nói, đã loạn lắm rồi, hắn không cần phải góp vui nữa. Trong lúc nói, hắn nhìn thoáng qua Bạc, chỉ cần mang theo nó là được rồi.

Khu vực này càng ngày càng loạn, sau khi tin tức về Tam Thế Đồng Quan cùng Cung Điện Chí Tôn xuất hiện đã dẫn đến một hồi sóng gió lớn, nhân vật trọng yếu của các giáo đều đứng ngồi không yên.

Trước khi rời đi, Thạch Hạo đi một vòng bên ngoài cách Mãng thôn trăm dặm, thấy mấy tên hung nhân mà Tam a công đã nhắc tới, hắn âm thầm hạ sát, giúp Chu thôn giải quyết tai hoạ về sau.

“Ta muốn như cá vượt lên khỏi mặt nước*, không muốn tự trói buộc mình, có thể ở trong thiên địa này tự do rong ruổi, không cần trốn tránh bất luận kẻ nào!” Thạch Hạo tự nói, hắn phải trở nên mạnh mẽ để không cần giống như bây giờ cứ kiêng kỵ mọi thứ.

(*) chỉ sự tự do.

Hắn muốn đi tìm sức mạnh, rèn luyện bản thân, nên tạm thời rời khỏi vòng xoáy này.

Hơn nữa, bên cạnh hắn còn có Bạc, hắn biết tạo hóa lớn quá nửa đã rơi lên mình con Ngân Hoàng này rồi.

Hai ngày sau, Thạch Hạo biến mất cùng với Bạc, ngay lúc muốn rời khỏi khu vực Hòe thành, hắn đột nhiên cảm giác được có điều bất thường, phía trước sương mù dày đặc, có chút quỷ dị.

Hắn rất cẩn thận, muốn đi vòng qua nhưng phát hiện khắp nơi đều giống nhau, sương mù dày đặc, đây là đại trận phong ấn!

Bạc vô cùng khẩn trương, đảo lia đôi mắt đen láy, rất hiếm thấy khi không nghe nó lên tiếng, thật thà đứng ở bên người hắn.

“Thật mạnh tay, phong tỏa trực tiếp toàn bộ khu vực này.” Thạch Hạo sợ hãi than, rõ ràng là có cường giả của đại giáo tới phong tỏa nơi này, muốn tìm ra cô gái tóc bạc.

Hắn đánh thức Đả Thần Thạch, hai người cùng nhau nghiên cứu tìm kiếm lối thoát, hai ngày sau ở giữa khu vực sương mù dày đặc xuất hiện chút rung động, bọn họ lặng yên không chút tiếng động rời đi nơi này.

Thạch Hạo liếc mắt nhìn về phía sau, nơi đó là một “vũng bùn”, nhất định sẽ khiến cho nhiều tu sĩ xảy ra đại chiến.

“Bạc, ngươi biết Tam Thế Đồng Quan ở nơi nào không, hay là ngươi nói cho ta biết Cung Điện Chí Tôn ở đâu đi, được không?” Sau khi đi đã xa, Thạch Hạo bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Linh vũ trên người Bạc dựng đứng sắp sửa nổi khùng, mở mắt thật to nhìn hắn chằm chằm.

“Đừng khẩn trương, ta chỉ thuận miệng hỏi một câu vậy thôi.” Thạch Hạo cười nói.

Sau đó không lâu, hắn đến một phủ thành, phát hiện đại chiến thiên tài cấp một vẫn chưa diễn ra, còn thêm một khoảng thời gian nữa.

“Vẫn là nên đổi sang một phủ thành khác thôi, vậy sẽ an toàn hơn một chút.” Thạch Hạo tự nói.

Sau khi đi hơn mấy chục nghìn dặm, rời xa khu vực kia thì hắn mới dừng lại, lựa chọn một tòa thành lớn rồi đi vào, dừng chân ở đây chủ yếu là để tìm hiểu thêm tình huống.

Bởi vì Chu thôn quá mức hẻo lánh, cũng vì Tam a công ít khi đi xa nên hiểu biết về thế giới bên ngoài cũng có hạn.

“Nơi này là Lôi châu, cũng là láng giềng gần của Ngũ Hành châu!”

Khi đạt được tin tức này, trong lòng Thạch Hạo rất không bình tĩnh, sau khi hắn đi tới thượng giới, ngoại trừ việc muốn đề thăng tu vi của mình thì còn muốn giải quyết một việc khúc mắc trong lòng, đó là tìm ra tổ phụ.

Ngũ Hành Châu là nơi cư trú của của Bất Lão sơn!

Mỗi một lần nghĩ đến tổ phụ thì trong lòng Thạch Hạo lại cảm thấy ấm áp, còn có một chút chua xót, lão nhân vì hắn mà bỏ ra rất nhiều, nhưng vẫn không thể gặp lại nhau.

Khi hắn còn rất nhỏ, tổ phụ đi tìm chân huyết của hung thú cho hắn, kết quả đã bị Tì Hưu truy sát, gãy một cánh tay, còn bị vây nhốt hơn mười năm.

Sau khi quay về, chuyện đầu tiên Thập Ngũ Gia làm chính là đi tìm hắn, cho hắn thần đan. Sau khi trở về Thạch đô lại biết được chân tướng mọi việc thì đã làm tim ông như bị đao cắt, vô cùng khổ sở, vì tức giận mà đã xảy ra một trận chiến ác liệt.

Tiếp đó, Thập Ngũ Gia dẫn theo A Man đi Bất Lão Sơn, lại bị người nơi đó đánh trọng thương, rồi ngoài ý muốn tiến vào thượng giới.

“Tổ phụ, người phải bảo trọng!” Thạch Hạo khẽ nói, trong lòng có chút khó chịu.

Hắn không quá lo lắng cho cha mẹ mình, bởi vì Tần Hạo có quan hệ quan trọng với Bất Lão Sơn nên họ sẽ không dám làm ẩu. Nhưng mà Đại ma thần Thập Ngũ Gia chỉ là ngoài ý muốn tiến vào thượng giới, đi lên từ truyền tống trận của Bất Lão Sơn.

Mặc dù Tần tộc luôn nói Bất Lão Sơn ở thượng giới chưa từng làm khó Thập Ngũ Gia, sớm đã cho ông rời đi nhưng Thạch Hạo vẫn không yên lòng.

Mặc dù là hai châu lân cận nhưng khoảng cách giữa hai châu quá xa, một châu ở đây rộng lớn bao la gấp bội lần so với đất đai ở dưới hạ giới, từ đó có thể tính ra khoảng cách giữa hai châu trên này.

Cho dù là tu sĩ, nếu như chỉ dựa vào phi hành, đối mặt với đất đai bao la rộng lớn thế này, cũng phải cần rất nhiều năm mới có thể đi tới đích.

Muốn vượt qua một châu chỉ có thể đi nhờ truyền tống trận trong những tòa thành lớn, bằng không thì với con số thiên văn* này, cho dù là ai cũng phải quáng mắt.

(*) Thường đo bằng đơn vị năm ánh sáng, 1 năm ánh sáng = 9.460.528.400.000 km (9,5 ngàn tỷ km)

Thạch Hạo trả công bằng một món bảo vật mang từ dưới hạ giới lên, có thể nói là tổn thất rất lớn, hơn nữa còn phải đợi vài ngày mới được đi lên một tòa truyền tống trận cổ cùng với một đoàn tu sĩ cùng nhau qua hư không đi tới Ngũ Hành Châu.

Muốn đi từ châu này tới châu khác rất khó, chỉ riêng chi phí truyền tống loại này, người thường đã không có khả năng để chi trả.

Tiếp đến, hắn lại mượn nhờ một số truyền tống trận trong châu này để đi tiếp, cuối cùng cũng tìm được Bất Lão Sơn.

"Vừa tu hành vừa tìm kiếm tổ phụ!" Đây là quyết định của hắn.

Trong quá trình này, Bạc đã chìm vào giấc ngủ, bên trong cơ thể nó tỏa sáng lấp lánh đủ loại phù văn, giống như là đang chữa thương. Thạch Hạo đã để nó vào trong túi càn khôn.

"Cách Bất Lão Sơn còn khoảng mười vạn dặm nữa." Thạch Hạo khẽ nói.

Vừa đến Ngũ Hành Châu nhưng chưa tới Bất Lão Sơn thì hắn đã nghe được đủ loại tin đồn, bên trong một số tòa thành lớn cũng có không ít tu sĩ đang nghị luận.

"Tần tộc quả nhiên siêu phàm, vậy mà có thể đưa ra một người thiếu niên vô song, trên người có hai khối Tiên cốt, chiến đấu trong cùng cảnh giới có thể nói là vô địch, quét ngang tất cả địch thủ!"

Những năm qua, Tần Hạo đã uy chấn Ngũ Hành Châu, nhìn xuống thiên hạ, chiến đấu trong cùng cảnh giới không ai có thể tiếp hắn quá ba chiêu!

"Nghe nói hắn có sở hữu một khối Tiên cốt thuộc về hạ giới, khối xương đó từng thuộc về ca ca hắn, không biết thực hư thế nào."

"Xuỵt, nhỏ giọng chút đi, chuyện này không nên nói lung tung, có vài người đã bị Bất Lão Sơn trách cứ và cảnh cáo rồi đó, còn có người vị vậy mà phải mất mạng đấy!"

Thạch Hạo cảm thấy tức cười, xem ra Bất Lão Sơn đang cực lực xóa đi dấu vết của hắn, không hy vọng trong hào quang sáng chói của tuyệt thế kỳ tài Tần Hạo có dính tới chút hình bóng nào của hắn, không muốn ai biết được tên của hắn.

"Rồi sẽ có một ngày, dùng chiến tích huy hoàng nhất nói cho bọn họ biết, ngươi đã trở lại, không có Chí Tôn cốt nhưng vẫn xưng tôn!" Đả Thần

Thạch nói lên nỗi bất mãn trong lòng.

Vẫn còn có người đang nghị luận, nhưng không có ai nói về lai lịch khối chân cốt vô thượng còn lại của Tần Hạo.

“Lần đại quyết đấu thiên tài ba nghìn châu này, đây là một việc trọng đại, khiến chúng ta phải mỏi mắt chờ mong, xem Tần Hạo của Bất Lão Sơn sẽ đi được bao xa, có được bao nhiêu huy hoàng!”

“Ồ, lại có người của thánh địa xuất hiện, Tần Hạo quả nhiên nghịch thiên, được rất nhiều thánh địa xem trọng, muốn cùng Tần tộc kết thông gia, toàn là mấy vị thiên chi kiêu nữ không đó nha.”

Thạch Hạo rất bình tĩnh nghe bọn họ thảo luận, càng hiểu rõ thêm về Bất Lão Sơn.

Bất Lão Sơn đúng là một con quái vật lớn, cường giả như rừng, cả châu này đều là địa bàn của bọn họ. Tuy rằng Thạch Hạo rất muốn thám thính tin tức kỹ lưỡng hơn nữa, nhưng cũng phải cẩn thận hành động mới được.

Một khi việc hắn thám thính Bất Lão Sơn bị người khác phát hiện, nhất định sẽ có đại họa sát thân!

Hắn tốn thời gian khoảng nửa tháng, dùng đủ loại thủ đoạn mới nghe ngóng được một số tin tức có giá trị, khiến trong lòng hắn vô cùng chấn động.

Trong lúc thảo luận thì có người nhắc đến Thạch Tử Lăng, rằng sau khi hắn tới thượng giới đã tạo nên sóng gió rất lớn, vô cùng phẫn nộ đại náo Bất Lão Sơn.

Thạch Hạo nghe được tin tức này, trong lòng lập tức trở nên khẩn trương, vô cùng bất an.

“Thạch Tử Lăng sao lại dám đại náo Bất Lão Sơn?” Hắn không nhịn được nên bước lên trước dò hỏi.

“Nghe đồn hắn đến từ hạ giới, là phụ thân của Tần Hạo, nếu không phải là hắn mà là một người khác thì đã bị đánh chết rồi.” Có người trả lời rồi tiếp tục nói.

Thạch Hạo lắng nghe, không ngắt lời.

Sau khi Thạch Tử Lăng đại náo Bất Lão Sơn, thì có không ít người cùng hắn đi tới đảo Ác Ma, giống như là đang tìm ai đó, cuối cùng trở về trong thất vọng.

Nghe đến đó, tim Thạch Hạo bỗng đập nhanh hơn, nắm chặc hai tay.

Hắn nghe nói dảo Ác Ma được chia làm hai phần, một phần là tuyệt địa, phần còn lại là lao tù, giam giữ rất nhiều cường giả và ác ma.

Nghĩ đến đó, Thạch Hạo bỗng nhiệt huyết sôi trào, nổi giận đùng đùng, hắn nắm chặt nắm đấm, run giọng nói: “Tổ phụ đang ở đó sao?”

Ngoại trừ chuyện này, hắn không nghĩ ra vì sao Thạch Tử Lăng lại phát cuồng đi đến nơi đó.

“Gia gia, A Man!” Trong lòng Thạch Hạo run lên, nước mắt thiếu chút nữa đã rơi xuống, hắn rời khỏi tòa thành lớn, một mình chạy vào vùng rừng núi, lớn tiếng thét dài.

“Gia gia, A Man, hai người phải bình an nghe!” Thạch Hạo kêu gào, máu huyết trong cơ thể sôi trào, nước mắt không kìm được đã rơi xuống, hắn cắn răng nói: “Bất Lão Sơn, Tần tộc, ta với các ngươi chưa xong đâu!”

Ở trong lòng hắn, Thập Ngũ Gia có vị trí rất đặc biệt, mặc dù ông rời đi rất sớm, nhưng cũng giống như tộc trưởng Thạch thôn – Thạch Vân Phong, đều là người quan trọng trong lòng hắn, không thể thay thế!

Bởi vì hắn biết, gia gia là thật lòng muốn tốt cho hắn, làm tất cả mọi chuyện cũng là vì hắn.

“Gia gia, người đang ở đâu?” Con mắt Thạch Hạo ẩn chứa nước mắt, hắn vô cùng lo lắng và cũng vô cùng căm ghét Bất Lão Sơn.

“Hiện tại ta không thể dùng tên Thạch Hạo này nữa, từ nay về sau ta tên là Hoang Thiên, cho dù là ở trên thượng giới này, ta cũng có thể tung hoành ngang dọc bốn phương, ta nhất định phải nhanh chóng vùng dậy!” Thạch Hạo lập lời thề.

Hắn đến từ Hoang Vực, đã từng dùng qua cái tên Hạo Thiên*, mà nay đi tới thượng giới hắn quyết định tự xưng là Hoang Thiên, quét ngang chư địch**.

(*) Chương 565: Đại hung Hạo Thiên

(**) nhiều địch thủ

Tuy rằng trong lòng Thạch Hạo rất khó chịu, nhưng hắn nghĩ rằng gia gia của mình vẫn còn sống. Mặc dù không tìm được, nhưng Thạch Tử Lăng chỉ thất vọng, chứ không có tuyệt vọng, điều này cũng đã nói lên vài vấn đề.

“Gia gia, A Man, hai người nhất định phải bảo trọng, con sẽ rất nhanh tìm ra hai người!” Thạch Hạo tràn đầy tình cảm lẩm bẩm nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 628: Đảo Thần Ma

Dịch: Độc Nhân

Biên: ronkute

Thạch Hạo chuẩn bị khởi hành đi đến đảo Ác Ma.

Trước lần hành động này, hắn đã tiến hành điều tra những điều cần thiết, đầu tiên là bắt tay điều tra từ những lời đồn xưa, sau đó đi hỏi người khác, cuối cùng còn mua các loại cốt thư có ghi chép về đảo Ác Ma để mổ xẻ cặn kẽ.

"Chỗ đó rất nguy hiểm, tuy rằng có ẩn chứa đại cơ duyên, thế nhưng hàng năm người đi đến đó đến tám phần mười đều chết hết."

Nơi đây là bên trong một tòa thành to lớn, trả lời là một lão giả tóc xám tro đang thủ hộ truyền tống trận, thân hình lão gầy gò, ánh mắt thâm sâu, nhìn về phía mọi người nói lên lời đe dọa.

Đảo Ác Ma mặc dù thuộc lãnh thổ của Ngũ Hành châu nhưng nó lại nằm sát khu vực biên giới, cách nội địa vô cùng xa xôi, muốn đi đến đó nhất định phải nhờ vào truyền tống trận đầy phức tạp rườm rà này.

Mà loại truyền tống trận siêu cấp có thể vượt châu đi xa như thế này cũng chỉ có một số đại giáo mới có khả năng nắm giữ mà thôi.

Cả tòa truyền tống trận đều có màu xanh nhạt được xây thành chỉ từ một loại kỳ thạch, bên trên có khắc đủ loại ký hiệu thần bí mà phức tạp, lấy bảo cốt nguyên thủy hiến tế, lưu chuyển một loại lực lượng thần bí.

Tế đàn bắt đầu phát sáng, đầu tiên một khối xương thú màu vàng bị bể

nát, rồi tiếp theo đến hai khối xương chim màu tím vỡ ra… Một đống bảo cốt dùng để hiến tế đều bốc cháy, giải phóng ra thần năng.

Có thể thấy được, mức tiêu hao này rất to lớn, đại giáo thông thường hoàn toàn không thể vận chuyển nó được.

"Ầm" một tiếng, phù văn dày đặc, đại trận bắt đầu vận chuyển, rất nhanh đã đánh thủng hư không, tạo ra một con đường ánh sáng màu xanh nhạt hướng về phương xa.

Có tới mấy ngàn người cùng nhau bước vào bên trong thông đạo ánh sáng, đều là sinh linh muốn đi đảo Ác Ma, có người đi thám hiểm cũng có người của những thế lực lớn áp giải cự hung đi giam cầm.

Con đường màu xanh nhạt rất vững chắc, nó xuyên qua hư không đi hơn ngàn vạn dặm, mọi người theo thứ tự tiến vào rồi không ngừng biến mất.

Không lâu sau đó, phía trước xuất hiện một cánh cửa ánh sáng vô cùng to lớn, cuối cùng đã đến nơi. Đây là một chuyến lữ hành trong hư không. Vượt qua không gian, với cự ly được tính bằng con số thiên văn nhưng cũng chỉ trong chốc lát đã đến nơi.

"Người đến lần này cũng không nhiều lắm." Bên ngoài cánh cửa có người lên tiếng, là người thủ hộ nơi này. Vì để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên mới có một người hộ trận ở đây.

"Haizz, lần trước cũng có hơn vạn người đến đây, tiếc là có rất nhiều người đi vào bên trong đảo nhưng lại chẳng thấy ai trở ra." Một lão già thở dài nói.

Đại trận cỡ này mỗi tháng chỉ mở ra một lần, ít nhất cũng phải có mấy ngàn người cùng đi mới được, như vậy thì phí dụng nộp lên mới đủ để vận chuyển đại trận, bằng không thì đại giáo cũng chi trả không nổi.

Muốn đi đơn độc một mình, trừ khi cung cấp thẳng kỳ bảo hiểm thế, một mình có thể chi trả phí dụng bằng mấy ngàn người thì mới có cơ hội.

Thạch Hạo bước ra thông đạo, ngước mặt nhìn bầu trời tăm tối. Nơi đây có chút áp lực, quanh năm không thấy mặt trời, vẫn luôn bị sương mù bao phủ.

Đảo Ác Ma, tuy rằng có một chữ đảo, thế nhưng nó cũng không ở trên biển cũng không ở trong một đầm nước bình thường, mà nó treo ở trên hư không, vĩnh viễn không rơi xuống.

"Ở chỗ này các ngươi sẽ không thấy gì đâu, cần đi qua tám trăm dặm sương mù dày đặc mới thật sự vào được bên trong đảo." Một người lái thuyền nói, sau đó tiến lên mời chào mọi người đi thuyền.

"Chỉ có tám trăm dặm thôi, trực tiếp đi qua là được, cần gì đi thuyền." Có người cười nhạo, dứt lời liền bước lên bảo cụ bay lên trời, nhanh chóng đi xa.

Nhưng chỉ mới đi được mười mấy dặm đã lập tức kêu lên sợ hãi.

"Khu vực tám trăm dặm sương mù dày đặc này rất đáng sợ, người bình thường không thể phi hành được." Lại có vài người lái thuyền tiến lên nhắc nhở.

Mọi người hết sức ngạc nhiên, khu vực sương mù dày đặc này quả thật không bình thường, vừa rồi có mấy người bay đi đều nhếch nhác trốn về, mặt mũi ai nấy cũng bầm dập, gãy xương đứt gân, thương thế nghiêm trọng.

"Có thể sống sót trở về đã rất hay rồi, phải biết rằng, bên trong có rất nhiều nguy hiểm không thể đoán biết được." Một vị lão giả nói.

Đến lúc này mọi người mới hết hoài nghi, tất cả đều rối rít leo lên thuyền, lựa chọn con đường an toàn để tiến vào đảo.

Thạch Hạo cũng như vậy, đứng ở trên thuyền chú ý quan sát, phía trước sương mù càng ngày càng dày đặc, đến cuối cùng cảnh vật cách mấy trượng cũng khó thấy rõ, nếu không có người dẫn đường rất dễ bị lạc.

Thuyền này không phải đi trên nước mà là bay ở trên bầu trời, nó được tế luyện từ một loại gỗ ẩn chứa lôi quang rất đặc biệt chỉ có trong đảo Ác Ma, gỗ này có thể bay trên trời cao.

"Ồ, đó là vật gì?"

Bỗng nhiên có người kêu lên sợ hãi, ở trên cao hơn trăm trượng trong sương mù có một đôi mắt đèn lồng đỏ như máu, lóe lên tia sáng lạnh như băng, cùng với sát khí nồng đậm.

Không hề nghi ngờ, đó là một con sinh linh khổng lồ, có thể phi hành trong khu vực sương mù để theo dõi người trên thuyền.

"Các vị cảm thấy đáng giá rồi chứ, nếu tự mình phi hành bên trong khu vực tám trăm dặm sương mù dày đặc này, nhất định sẽ gặp đủ mọi nguy hiểm." Người lái thuyền nói, gã đốt một chiếc cốt đăng ở đầu thuyền, nói cũng kỳ quái, việc này vậy mà khiến cho con mắt màu đỏ kia phải âm thầm nhắm lại, cự thú thần bí lặng lẽ rút lui, sát khí cũng biến mất.

Thuyền đi rất chậm, rõ ràng là đang tránh né một số khu vực nguy hiểm, điều này khiến người ta rất ngạc nhiên, còn chưa tới trên đảo mà đã vậy, có thể thấy điều kiện sinh tồn ở đây khắc nghiệt cỡ nào.

Thạch Hạo đang nhắm mắt ngồi xếp bằng trên thuyền, trong lòng hắn hiện lên Vạn Linh đồ, yên lặng tìm hiểu, hắn không muốn lãng phí thời gian trên đường đi này. Hắn biết chỉ có không ngừng đề cao thực lực mới có thể tung hoành thiên hạ, không bị trói buộc.

Sau khi tiến vào thượng giới, chung quy lại là hắn không thể sử dụng bảo thuật Côn Bằng, nếu không sẽ dẫn tới sóng gió, bị người đoán được thân phận.

Vạn Linh đồ có thể hóa mục nát thành thần kỳ, Thạch Hạo càng lĩnh hội trong lòng càng an tĩnh, từ lúc sống lại đến giờ hắn vẫn luôn luôn tìm hiểu.

"Đến nơi rồi." Một hồi lâu sau, thuyền dừng hẳn lại, mọi người lần lượt

xuống thuyền.

Đây là một hòn đảo rất lớn, giống như một vùng đất treo ở giữa hư không, nơi đây như bị vô số mây đen bao phủ, cho mọi người cảm thấy như có một loại khí tức lâu đời.

“Cuối cùng cũng tới, đây là đảo Ác Ma trong truyền thuyết đây sao, khoảng chừng hơn vạn dặm, quả nhiên hùng vĩ, ta cảm thấy nơi đây tràn ngập một loại lực lượng thần bí.”

“Đây đúng là nơi tôi luyện bản thân, con đường trở thành cường giả sẽ bắt đầu từ nơi này!”

Một số người trẻ tuổi thì thầm, có kích động cũng có khẩn trương.

Còn một số người có tuổi tác lớn hơn thì hơi im lặng, không nói gì nhiều mà chỉ lẳng lặng quan sát.

Hơn mười chiếc thuyền lần lượt cập bến, mấy nghìn người gần như là tới cùng lúc, bước lên hòn đảo to lớn vừa thần bí vừa tràn đầy nguy hiểm này.

Thạch Hạo chú ý tới vài người rất bất phàm trong đám người này, khí huyết nội liễm, giống như ác linh đang ngủ đông, nhất định là cường giả đã đốt lên Thần Hỏa.

Ngoài mấy người đó còn có một số thanh niên rất kinh người, vừa nhìn là đã biết có thiên tư siêu phàm. Hơn nữa đều có tôi tớ là cường giả đi theo bảo vệ.

“Chẳng lẽ có ‘Sơ đại’ ở trong đó?” Thạch Hạo có chút nghi ngờ, hắn thấy có một hai người trẻ tuổi đặc biệt bất thường, như rồng đang ẩn náu trong bầy thú.

“Ha ha… Cuối cùng đã tới. Nơi đây mặc dù là hiểm địa, nhưng cũng là nơi có tạo hóa. Ta muốn tìm được Mộ tiên trong truyền thuyết, lấy tiên huyết để tạo ra một thân thể vô địch.” Một thanh niên áo bào tím cười ha hả nói.

Rất nhiều người đều quay đầu lại hừ lạnh với hắn, không vừa lòng việc hắn nói toạc ra như vậy.

“Nhìn cái gì vậy!” Gã thanh niên kia rống lên, cùng lúc đó huyết khí khổng lồ tràn ra, phía sau lưng gã hiện ra hư ảnh của một con cự thú đầy hung mãnh dữ tợn. Khí tức ép người.

“Hả, là một con Thao Thiết!” Mọi người giật mình, rất nhiều người đều rút lui, thân thể phát lạnh.

Người thanh niên này là một con Thao Thiết. Thân phận rất không bình thường, xung quanh gã còn có mấy lão bộc, đôi mắt mỗi người đều thâm sâu, không nói lời nào, chỉ canh giữ bên cạnh.

Thao Thiết là một trong những chủng tộc cường đại nhất thế gian, chúng thôn nạp thiên địa, tu hành đến mức tận cùng, chúng còn có khả năng thôn phệ tất cả các loại pháp tắc, người nổi bật trong tộc này một khi trưởng thành sẽ không ai địch nổi.

“Hừ!” Xa xa có người hừ lạnh, là một gã thanh niên mặc y phục lông chim màu vàng, bên ngoài cơ thể lượn lờ ánh sáng hoàng kim vô cùng rực rỡ.

“Là người của bộ tộc Cổ Kim Loan!” Có người nói thầm, đây cũng là một chủng tộc cường đại, có số lượng rất thưa thớt thế nhưng chỉ cần xuất hiện một tên cũng sẽ làm khiếp sợ người của cả một vực.

“Nếu không phục thì lát nữa gặp nhau ở trong đảo!” Thanh niên tộc Thao Thiết cười to nói.

“Xem ra người đến đây lần này đều không đơn giản.” Có một số nhân vật tiền bối nghị luận.

Chủng tộc tới đây rất nhiều, đều là nhân vật lợi hại.

Thật ra thì Thạch Hạo đã sớm nhìn thấu thân phận bọn họ rồi, ngoài

những tên đã đốt lên Thần Hỏa, hắn cũng rất chú ý tới một tên thanh niên đang im lặng bên kia.

Người kia sắc mặt tái nhợt, ánh mắt lờ mờ có chút chán nản, kể từ lúc xuất hiện đến giờ chẳng nói một câu, nhưng trực giác của Thạch Hạo lại nói cho hắn biết tên này vô cùng khủng bố.

"Vào đảo thôi!"

Cuối cùng không có phát sinh xung đột, mấy ngàn người cùng đi vào bên trong. Nơi đây thảm thực vật rất thưa thớt, quanh năm đều bị sương mù bao phủ, mặt đất thì khô cứng, những hòn đá lớn có thể nhìn thấy ở khắp nơi.

Đảo Ác Ma chia thành hai khu vực, một khu vực là nhà tù, khu còn lại là tuyệt địa thiên nhiên.

Hiện tại có thể nhìn thấy, khu vực lao tù kia là một nơi tối om, toàn bộ kiến trúc đều được xây thành từ hắc kim pha lẫn với các loại bảo liệu hiếm thấy, chúng vô cùng kiên cố, khó mà phá vỡ. Đồng thời còn được bố trí những pháp trận bất hủ do nhân vật cấp giáo chủ khắc xuống, trấn áp nơi này.

Bên trong giam giữ rất nhiều cường giả cùng ác ma, thậm chí còn có cả Thiên Thần*!

(*) Cấp bậc Thiên Thần.

"Đi mau!"

Khi đến gần khu vực ngục giam thì họ thấy có ánh sáng đen lạnh lẽo lóe lên, có thể trông thấy, ở một số ngục giam có người đang vung lên những chiếc roi lóng lánh phù quang, đánh lên người những tên tù binh bị xiềng xích, phong bế tu vi, áp giải đi vào một khu hầm mỏ.

Một khi bị nhốt vào lao tù trên Đảo Ác Ma, thì muốn thoát ra là chuyện cực kỳ gian nan, bên trong có không ít sinh linh đã đốt lên Thần Hỏa.

Đáng thương cho những người từng một thời làm cường giả, giờ đây đều trở thành nô lệ, phải đi vào những địa phương bị nguyền rủa, đào bới bên trong… Đó là một cuộc sống bi thảm không hề thấy được ánh mặt trời.

Trong lòng đất Đảo Ác Ma có một loại bảo liệu ẩn chứa lực sấm sét có thể luyện thành bảo cụ lôi đạo, được xưng là thần liệu.

"Tương truyền đảo Ác Ma vốn là một vị Ma tôn chí cao thành tựu vô thượng quả vị*, ở vô tận năm tháng trước từng quét ngang các giáo, được xưng là Chí Tôn của thời đại ấy. Mãi cho đến lúc tuổi già, hắn muốn đột phá, siêu việt cực hạn cho phép của thiên địa này, chân chính siêu thoát. Kết quả dẫn tới pháp tắc tiên đạo giáng xuống lôi đình, làm hủy diệt cả một hòn đảo thần thánh chứa đầy bảo dược cùng vô tận linh khí, mất hết sinh cơ biến thành một nơi cô quạnh." Có người than thở nói.

(*) Quả: thành quả, vị: ngôi vị; tương tự như Độc Nhân Đại Đế đã kết ra "đạo quả của Đại Đế vô thượng"

Trong trận chiến ấy, Ma tôn đã gần như siêu thoát, đánh tan thiên địa, nắm giữ được pháp tắc tiên đạo, nghe đâu còn đánh chết một sinh linh cấm kỵ xuất hiện trong lôi đình tiên đạo.

Cuối cùng, Ma tôn chết, máu thịt kết hợp với hòn đảo này, không để cho nơi này bị tan nát, đồng thời còn dẫn sức mạnh lôi đình tiên đạo tưới xuống, nên nơi đây đã hình thành rất nhiều bảo liệu hiếm thế.

Ngoài ra còn có lời đồn đại, ở chỗ sâu trong tuyệt địa có một ngôi Mộ tiên thuộc về sinh linh cấm kỵ kia.

Vô tận năm tháng qua, trên đảo này đã xảy ra rất nhiều chuyện thần bí, nhiều án mạng xảy ra, thậm chí có không ít Thiên Thần cũng nằm xuống ở nơi này, vì vậy nó mới được gọi là đảo Ác Ma.

"Một nửa là khu vực nhà giam, một nửa là tuyệt địa, hãy tự mình lựa chọn xem muốn đi nơi nào." Sau khi vào đảo, có một người giám sát đi đến,

thông báo cho mọi người một số điều cần phải chú ý.

Thạch Hạo lựa chọn đến nhà tù, sáng sớm mai sẽ xuất phát.

Trong mấy nghìn người chỉ có vài trăm người muốn đến nơi này, những người khác đều dự định tiến vào tham dò tuyệt địa, mặc dù nơi đó nguy hiểm hơn, nhưng cũng là nơi có đại tạo hóa.

Khu lao ngục màu đen có rất nhiều hầm mỏ cổ nổi tiếng, bên trong đó ẩn chứa không ít bảo liệu hiếm thế, thậm chí có người đã từng đào ra một khúc xương có nhiễm chí tôn huyết.

Tồn tại chí cao đó gần như đã siêu thoát thiên địa, đi du ngoạn sơn thuỷ, trong máu còn tồn tại một lực lượng thần bí khó lường, vạn cổ bất diệt, sau khi khai quật xong có thể luyện thành thần đan!

Người quản lý ngục giam ngày thường đều ép buộc phạm nhân đi đào mỏ. Đặc biệt, người ngoài cũng được phép đi sâu vào trong hầm mỏ thăm dò, nhưng khi tìm được thứ gì đó thì nhất định phải nộp lên trên bảy phần đã tìm được.

Dưới lòng đất có một loại sức mạnh nguyền rủa thần bí, thường xuyên sẽ có tình hình nguy hiểm đến tính mạng, vì vậy họ mới cho người ngoài ra vào, nếu muốn khai thác thì phải trả phí rất cao.

Thạch Hạo lựa chọn đi đến nơi này chỉ vì muốn thăm dò tin tức của tổ phụ, dò xét đến cùng, hắn rất nhớ vị tổ phụ tôn kính đã nhiều năm không gặp này, lo lắng cho an nguy của ông.

Không ngờ rằng, hắn còn chưa đi vào tìm hiểu tin tức thì đã nghe được thông tin liên quan tới tổ phụ hắn, Đại Ma Thần* Thập Ngũ Gia là một người rất có tiếng tăm ở nơi này!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 629: Tin Tức Của Tổ Phụ

"Tất cả đều nghiêm chỉnh lại cho ta, đừng tưởng rằng có người vượt ngục được là các ngươi có hy vọng chạy thoát, ta nói cho mà biết, đó chỉ là mơ tưởng viễn vong thôi!" Một tên cai ngục cầm trong tay chiếc roi màu đen lập lòe lực lượng sấm sét, gã vung tay quất vào người vài tên phạm nhân, đánh bọn họ tới da tróc thịt bong, máu tươi văng tung tóe.

Ở nơi này không một ai có quyền tự do ngôn luận.

"Người cụt một tay kia hắn sống không nổi đâu, tuy rằng đã bỏ chạy, nhưng ở trên đảo Ác Ma này không có nơi nào cho hắn sinh tồn, khẳng định đã chết ở một nơi nào đó trong đảo rồi!" Tên cai ngục hung ác cảnh cáo những tên phạm nhân vừa bị áp giải vào, đe dọa bọn họ, bất kể người nào dám bỏ trốn sẽ bị đánh chết ngay tại chỗ.

Tất cả những tên phạm nhân đều bị đeo xiềng xích làm từ chất liệu gỗ rất đặc biệt, trong đó có rất nhiều Tôn Giả cường đại, nhưng một khi đã đeo vào những khí cụ này thì căn bản không thể phản kháng, toàn bộ đều trở thành phạm nhân.

"Ta nói cho các ngươi biết, đừng nói là bọn ngươi, cho dù là Thần có ở đây cũng phải tuân theo quy củ, không được làm càn." Tên cai ngục quát lên đe dọa.

Gã chỉ về phía trước, nói: "Có nhìn thấy trong hầm mỏ đằng kia không, đều là sinh linh đã đốt lên Thần Hỏa, có hơn mười người, ai cũng rất biết điều, chẳng dám phá rối. Bởi vì bọn họ biết, dám cả gan làm trái quy củ, thì chờ họ chỉ có tử vong!"

Cái hầm mỏ kia rất đặc biệt, bên trong tỏa ra thụy quang dày đặc, là một

trong những đại hầm mỏ có thần liệu trân quý nhất, thế nhưng nguyền rủa nơi đây cũng càng thêm lợi hại, phải có siêu cấp cường giả mới khai thác được.

Ngoài ra, bên cạnh hầm mỏ cổ này còn có một ngọn núi đá, phía bên trên treo sáu bảy thi thể đều đã bị phong hóa, thế nhưng cơ thể họ vẫn còn tỏa ra ánh sáng yếu ớt, tất cả đều là sinh linh đã đốt lên Thần Hỏa.

Đây là một cách uy hiếp cực mạnh, ngay cả Thần cũng bị giết, nhắc nhở tất cả phạm nhân, nếu dám phản kháng, bỏ trốn vượt ngục, kết quả chỉ có chết!

Thạch Hạo cùng mấy trăm người đi đến nơi này chỉ bình tĩnh nhìn, bọn họ không phải tội phạm tất nhiên sẽ không phải chịu những xử phạt này, họ chỉ tình cờ trông thấy cảnh này thôi.

"Gia gia chặt đứt gông xiềng, vượt ngục thành công… Người vẫn còn trên đảo sao?" Thạch Hạo trong lòng tự nói, hắn đang rất lo lắng, trên đảo này chứa đầy rẫy nguy hiểm.

"Các vị, xin mời đi bên này." Nơi đây có người chuyên dẫn đường cho những người tới từ bên ngoài, chỉ dẫn đám người Thạch Hạo đi dọc theo một con đường mòn tiến vào khu vực khai thác.

Ở đây có rất nhiều mỏ cổ, một số bị đào móc trong mấy vạn năm qua, đến giờ vẫn còn tiếp tục, từng cái lỗ lớn xuất hiện trên mặt đất, phía trên đều có ghi số.

Có một số hầm mỏ rất đặc biệt, cách rất xa đã thấy hào quang bốc lên, trong đó ẩn chứa thứ gì đó rất khó lường, tiếc là không cho người ngoài vào, chỉ cho phạm nhân cường giả cấp Thần đi khai thác.

Bởi vì, dù cho những tên phạm nhân kia có đào được nhiều ít thì cũng phải nộp hết lên trên.

Người ngoài có thể tới nơi này là vì các giáo tạo áp lực, nên phải mở ra

một số khu, mà nguyên nhân chủ yếu chính là, những nơi đó quá khó đào, cần có cường giả chân chính đi sâu xuống dưới, rất nguy hiểm và phiền phức.

Thạch Hạo không phải tới để đào mỏ, chỉ tới để tìm manh mối về tổ phụ.

Thế nhưng sau khi đến gần nơi này, hắn vẫn có chút kinh ngạc, sâu trong lòng đất có bảo tàng ẩn chứa đồ tốt, hắn đã từng thấy có người đào ra một khối thần liệu lớn.

Đó là một khối thạch anh kỳ dị, trong suốt óng ánh, bên trong có phong ấn một tia chớp, điện quang lập lòe được cố định ở chính giữa, không thể lao ra ngoài.

"Đồ tốt nha, đây là lôi đình thần đạo, đủ để kinh động đến cấp trên rồi!" Cai ngục mừng rỡ, sai người cất cẩn thận vào trong bảo hộp.

Đảo Ác Ma do cộng đồng các thế lực lớn cùng nhau cai quản, trong đó mạnh nhất là Bất Lão sơn, tự họ cũng đủ kiểm soát và chi phối tất cả nơi này.

Có thể nói, tài nguyên trên đảo có một nửa thuộc về sở hữu của Tần tộc.

Khối thạch anh này nếu dâng lên trên, nhất định sẽ được khen thưởng, với cường giả tu hành lôi đình mà nói, loại sấm sét này là một bảo vật.

Thạch Hạo rất động tâm, trong lúc mơ hồ hắn phát hiện có phù văn lờ mờ ẩn ở bên trong.

"Vậy thì giả ngu một khoảng thời gian vậy, tìm kiếm manh mối về tổ phụ đồng thời cũng thử vận may luôn." Thạch Hạo thầm nghĩ.

Trong nữa tháng sau đó, Thạch Hạo thâm nhập vào cổ mỏ, tiến hành khai quật. Khi chính thức đào bới hắn mới biết tại sao hòn đảo này lại đáng sợ như vậy.

Chỉ cần vào sâu trong lòng đất sẽ gặp phải nguyền rủa, khi trở ra cần hao phí gấp đôi thời gian để tẩy lễ, mà nguyền rủa mạnh hay yếu có quan hệ với tu vi của bản thân.

Nghe đồn, nhân vật cấp Giáo chủ đến đây sẽ gặp phải nguyền rủa mạnh nhất, thậm chí còn dẫn đến trời khóc, giáng xuống huyết lệ vô cùng yêu tà kèm theo tiếng sấm.

Có một truyền thuyết đáng sợ kể rằng, từng có giáo chủ nằm xuống nơi này.

Đó là lí do mà nhân vật cấp bậc đó sẽ không xuất hiện ở đây, sợ dẫn tới hậu quả khó lường.

"Những khoáng thạch này rất cứng, còn cứng hơn kim loại." Thạch Hạo tự nói, những khoáng thạch dưới đây nếu không tới cảnh giới Vương giả(Liệt Trận cảnh) thì căn bản không thể đào nổi, thân là Tôn giả cũng phải rất cố sức.

Chẳng trách họ lại giữ mạng các tù nhân mạnh mẽ, cũng chỉ những người cấp bậc này mới có thể khai thác.

Những xiềng xích kia rất đặc biệt, chúng có tính năng hạn chế sức mạnh của họ, không cho phản kích lại nhà tù cùng cai ngục, nhưng có thể khai thác trong lòng đất.

Trong lúc ở chỗ này, Thạch Hạo đã ra vào vài cái cổ mỏ, cố tình tiếp cận cai ngục cùng những tên phạm nhân, và đã lấy được không ít thông tin.

"Nhìn thấy không, tên cai ngục kia muốn bóp chết tươi một cường giả cụt một tay, kết quả thiếu chút nữa đã bị người cụt tay đó giết chết."

Trong lúc lơ đãng lấy được tin tức này làm tim Thạch Hạo trở nên căng thẳng, lông mày giật giật, thiếu chút đã bạo phát ra sát khí.

Có người muốn bóp chết tươi gia gia mình, điều này làm hắn cực kỳ

phẫn nộ, Thập Ngũ Gia vậy mà từng gặp nguy hiểm rất lớn trong này, suýt nữa đã chết!

Hắn nhìn về phía trước, thấy một tên cai ngục tóc xám tro đang ở Tôn Giả cảnh, gã cầm trong tay một cây roi da phát ra ô quang, đang hung hăng đánh đập một nhóm tù nhân.

Xương gò má của gã rất cao, môi rất mỏng, ánh mắt như rắn, trông rất cay nghiệt, tên tù nhân nào mà làm hơi chậm sẽ bị gã dùng roi da đánh đập.

Gã tên là Tần Trình Thượng, nhìn dáng vẻ như người năm sáu chục tuổi, còn số tuổi thật sự thì chẳng biết.

"Gia gia ta có trêu chọc gì ngươi, vậy mà muốn bóp chết người!" Thạch Hạo âm thầm nắm chặt tay.

Không cần nghĩ cũng biết, Thập Ngũ Gia thẳng tính' như vậy, bị hành hạ lăng nhục như thế nhất định sẽ phản kháng.

"À, ngoài ra mấy người Tần tộc còn liên tiếp tìm kiếm người cụt một tay kia, nóng lòng muốn giết chết hắn ngay lập tức."

Tên cai ngục chép miệng nói, ý chỉ phía trước. Lại có vài người tới hầm mỏ bên cạnh, lấy roi da ra đánh những tên tù nhân, ra tay rất nặng.

"Vì sao?" Có người không hiểu hỏi, những người đào mỏ tới từ bên ngoài rất muốn biết, tới đây đã nữa tháng nên họ đang cảm thấy rất nhàm chán.

Cả ngày phải đối mặt với đá còn cứng hơn kim loại, ở trong lòng đất không thấy ánh mặt trời, cuộc sống như thế làm cho người ta cảm thấy vô cùng khô khan, khi nghe đến tin đồn này nọ khiến họ cảm thấy vui thú hơn.

Không cần Thạch Hạo phải đi tìm hiểu, vấn đề mà những người này hỏi đã giúp hắn biết hết tất cả.

“Nghe nói người cụt tay kia có một viên thần đan, trước khi bị phát hiện đã đút cho một cô gái khác ăn nên đã khiến rất nhiều người của Tần tộc tức giận, vì thế đã đày hắn cùng một đám phạm nhân đến nơi này.” Cai ngục nhẹ giọng nói, gã đến từ một thế lực lớn, có quan hệ không hòa thuận với đám đệ tử Tần gia, bởi vậy mới dám mở miệng nói.

Thạch Hạo trầm mặc, lúc ở dưới hạ giới hắn đã nghe nói, khi tổ phụ trốn thoát khỏi cấm địa hắc sắc sâm lâm, ngoại trừ mang ra ngoài pháp khí thần linh thì còn có một viên thần đan giá trị kinh người.

Lão nhân kích động mang theo viên thần dược hiếm thế trở về Thạch Quốc muốn cho hắn dùng, kết quả hắn đã không còn ở đó.

Đã trôi qua một thời gian dài như vậy, nhưng Thập Ngũ Gia vẫn còn giữ khiến lòng Thạch Hạo cảm thấy ấm áp, đồng thời cũng có chút bực chua xót trong lòng. Tổ phụ mất một tay, nếu ăn thần đan thì nhất định sẽ khôi phục lại, nhưng người lại không nỡ, luôn muốn để dành cho hắn.

“Nghe đâu Tần Trình Thượng có một cháu trai hết sức khó lường, là thiên tài rất có tiếng tăm ở Tần tộc, tên Tần Mục, thần đan là bị hắn phát giác.”

Không cần nói cũng biết, Tần Trình Thượng vì vậy mà ghét hận, nếu như cháu trai của hắn lấy được rồi ăn viên thần đan kia thì đạo cơ sẽ vững mạnh, tu vi tăng lên vượt bậc!

“Lẽ nào lại thế, Tần tộc cướp thần đan của người ta không được, rồi xem người ta như tội phạm tống vào đây, mà Tần Trình Thượng lại còn trả thù, muốn bóp chết người cụt tay kia, thật là quá đáng!”

Tất cả mọi người đều lắc đầu, bất bình thay Thập Ngũ Gia.

Còn Thạch Hạo thì đang nén lửa giận, cố gắng bình tĩnh lại, ánh mắt âm u nhìn đám người Tần Trình Thượng cách đó không xa.

“A Man đã ăn hết thần đan chưa, hiện giờ nàng đang ở đâu?” Thạch Hạo

thầm nói.

“Người cụt tay kia là người duy nhất vượt ngục thành công trong trăm năm qua, tại sao mà hắn làm được nhỉ?” Có người không nhịn được hỏi.

“Đào được đồ tốt, lúc xuất thổ rất tráng lệ, ánh sáng chiếu rọi khắp hầm mỏ, người cụt tay kia cũng rất quyết đoán, nuốt luôn thứ này.” Tên cai ngục tiếc hận, vô cùng ao ước.

“Rốt cuộc là vật gì?” Mọi người hỏi.

“Không biết, lúc ăn xong thì toàn thân người cụt tay kia phát sáng, cứ thế chặt đứt xiềng xích, một chưởng đập Tần Trình Thượng gần như tan nát, rồi sau đó giết ra ngoài.”

Thập Ngũ Gia một đường đại khai sát giới, giết mười mấy tên cường giả Tần tộc, rồi chạy khỏi khu vực này, xông vào chỗ sâu trong tuyệt địa, từ đó không còn thấy lão nữa.

“Cô gái ăn thần đan đâu, không bị đưa tới đảo Ác Ma sao?” Có người hỏi.

“Không có, bị bắt ở lại Bất Lão Sơn rồi.”

Đến lúc này Thạch Hạo mới rõ mọi chuyện, thuận lợi lấy được tin tức của tổ phụ và A Man, trong lòng hắn có một ngọn lửa đang cháy bừng bừng.

Hắn vốn muốn rời khỏi nơi này, tiến vào nửa khu vực còn lại của đảo Ác Ma, nhưng tạm thời nhịn xuống, bằng không thì có vẻ bị nghi ngờ.

Kể từ lúc biết được dưới lòng đất khả năng sẽ có dị bảo thì Thạch Hạo rất động tâm, từng nhiều lần lấy ra Trùng Đồng, toàn lực vận chuyển thần lực phù văn đến cực hạn, tra xét khắp nơi.

“Ồ, có địa bảo thật?!” Mấy ngày sau, Thạch Hạo xâm nhập vào một hầm mỏ cổ đã bỏ hoang, lần nữa vận dụng Trùng Đồng, kĩ lưỡng tìm kiếm thì

may mắn phát hiện ra một thứ kinh người.

Ngay trong tầng đá sâu nhất của phế mỏ có hào quang cháy hừng hực còn sáng hơn cả mặt trời, chiếu sáng rực nơi này, như muốn làm mù viên Trùng Đồng.

“Đó là vật gì?” Thạch Hạo vô cùng giật mình.

Hắn ý thức được, một khi Trùng Đồng phát hiện được kỳ trân hiếm thế, thứ đó nhất định sẽ rất nghịch thiên, một khi được đào ra, chắc chắn sẽ gây nên sóng gió ngập trời.

Trước tiên hắn lay tỉnh Đả Thần Thạch, rồi cùng nó bàn kế làm sao lấy thứ này đi.

“Phải nghĩ biện pháp làm một vố thật lớn mới được, mở Hắc Ngục thả tất cả phạm nhân mà Bất Lão Sơn đã nhốt ra ngoài.” Thạch Hạo lẩm bẩm.

Hắn đã biết được, bên trong Hắc Ngục nhốt rất nhiều tù nhân, đều từng đối địch với Bất Lão Sơn, nếu như mở nơi này ra, nhất định sẽ tạo nên một cơn lốc lớn.

Nghe đâu, bên trong Hắc Ngục có trấn áp một số Chân Thần Thượng Cổ!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 630: Bạo Động

Thạch Hạo nhíu mày, thầm than: "Có một mầm họa, nếu như bên trong Hắc ngục có phong ấn một Chân thần thượng cổ, một khi thả ra ngoài thì chúng ta sẽ gặp phải xui xẻo, cơ bản không thể đối phó được."

Vấn đề này rất nghiêm trọng, mặc dù phú quý hiểm trung cầu*, thừa loạn mà xông, thế nhưng cũng phải giữ lấy cái mạng nhỏ của mình mới chính xác.

(*): Cầu phú quý trong hiểm nguy.

Đả Thần Thạch cũng rất cẩn thận, nó cảm ứng được một luồng khí tức không tầm thường, sau khi rời khỏi quáng động* ngóng nhìn về khu nhà giam được đúc thành từ kim loại màu đen thì trong lòng cảm thấy nặng nề.

Khu nhà giam đen thui này dày đặc phù văn, pháp tắc rườm rà phức tạp khiến nó giật nảy mình, đó là trận pháp mà cường giả cấp Giáo chủ lưu lại, to lớn và hùng vĩ, khó có thể phá giải.

"Không thể làm bậy được, trận pháp nơi này quá lợi hại, hơn nửa ta phá giải không được."

Chuyện này rất quan trọng, hai người bọn họ nghiên cứu rất lâu thì xác định nơi sâu trong nhà giam này còn có đại trận phức tạp hơn nữa, là do bá chủ thượng giới này bố trí.

"Tuy rằng rất muốn tạo ra một niềm vui bất ngờ cho Bất Lão sơn, thả hết những người đối đầu bọn họ, thế nhưng mà… khó nghen." Thạch Hạo lắc đầu.

Sau đó, bọn họ đi lên mặt đất, Thạch Hạo trò chuyện với những người

khác trên đảo Ác Ma thì biết được một sự thật kinh người, nhà giam này quả nhiên ghê gớm.

"Ở bên trong có khả năng phong ấn Thiên Thần từ xa xưa nhưng vẫn còn sống tới bây giờ!"

"Nhưng mà chưa ai nhìn thấy cả, chỉ là lời đồn mà thôi, thế nhưng nơi sâu trong nhà giam đó là cấm địa, dù là tên cai ngục đã nhen nhóm Thần hỏa cũng không muốn đặt chân tới và cũng không dám dễ dàng lại gần."

…

Thạch Hạo hít vào ngụm khí lạnh, khu nhà giam trên đảo Ác Ma này còn đáng sợ hơn cả trong tưởng tượng của bọn hắn, cũng không phải là một nhà giam thông thường, sau khi bàn bạc kỹ càng thì kết luận, không thể làm bậy.

"Cái đám tù nhân này, nhanh đi đào mỏ đi, nhiệm vụ hôm nay mà không xong thì đừng hòng mò về lại!"

Xa xa tiếng quát mắng truyền tới, Tần Trình Thượng vẫn cầm roi Lôi quang không ngừng quất đánh đám tù nhân, khiến họ máu tươi chảy đầm đìa.

"Không xong rồi, nguyền rủa trong người ta quá lớn nên cần phải nghỉ ngơi, nếu như còn tiếp tục thì sẽ sống không được mấy ngày nữa." Có người cầu xin.

"Không được cũng phải được, ngươi là tù phạm không có tư cách đưa ra điều kiện, không xuống đó thì sẽ bị đánh giết, đi lấy quặng ngay cho tao!"

Những người của Tần tộc quát lớn, vung roi da, những tia chớp xoèn xoẹt ngang trời, cả đám người bị đánh tới cháy đen, xương trắng đều lộ ra ngoài, tiếng kêu rên liên hồi.

"Xin đại nhân hãy lưu tình." Có vài tên phạm nhân cầu xin.

“Cút, đi xuống hết cho ta, lo mà khai thác đi nếu không các ngươi cũng sẽ bị đánh như vầy đó!” Tần Trình Thượng lên giọng quát lớn.

“Uy phong thật lớn mà, làm mưa làm gió ở nơi này.” Thạch Hạo nói nhỏ, sát cơ ẩn hiện.

Mấy ngày sau, sự hỗn loạn lần nữa diễn ra, bởi vì bên dưới hầm mỏ liên tiếp có người chết, mấy bộ thi thể được đưa ra ngoài, rất nhiều phạm nhân nổi giận, chắc chắn sẽ chết, thế còn có cái gì đáng sợ hơn chứ.

Việc này đã tạo nên kết quả rất căng thẳng, bị đè ép quá mức tất có phản lại.

“Thừa loạn mà hành động thôi.” Thạch Hạo quyết định ra tay.

Trong mấy ngày này, hắn cùng Đả Thần Thạch không ngừng nghiên cứu, cảm thấy có thể phá tan tầng ngoài cùng của khu nhà giam, cũng có thể bảo đảm rằng mình ‘chẳng hề liên quan’ tới việc này, không bị phát hiện, thế nhưng muốn tiến hành hành động lớn như vầy thì rất khó.

Dù sao nơi này cũng là trọng địa, nếu như phá dễ như thế thì bao năm qua đã sớm có người thành công cướp ngục rồi!

Mấy ngày trôi qua, Đả Thần Thạch âm thầm vào trong lòng đất, nó có thể độn thổ, không ngừng bố trí ở tầng ngoài cùng bên dưới lòng đất của khu nhà giam, mọi thứ đã chuẩn bị đầy đủ, hiện tại sắp sửa phát động.

“Sẽ không bị ai phát hiện ra manh mối gì chứ?” Thạch Hạo hỏi lại.

“Chắc chắn không, đây là trận pháp tự nhiên. Ta dùng Trùng đồng thì tìm thấy được một vài tia chớp đầy đáng sợ sâu trong địa mạch, rồi khóe léo đưa chúng tới nơi này, khiến người khác tưởng là do khai thác quặng nên mới hấp dẫn chúng tới đây, tới lúc đó tia chớp ẩn chứa trong lòng đất kia sẽ bùng phát.”

Trong lòng đất của đảo Ác Ma có những tài nguyên vô cùng hi hữu,

không chỉ có mỗi huyết của Ma tôn, chỉ là bao nhiêu vạn năm khó mà thấy được một giọt, ngoài ra còn có sức mạnh cấm kỵ và lôi kiếp Tiên đạo còn sót lại.

Náo loạn càng thêm nghiêm trọng hơn, trong các cổ quáng đều nổi lên xung đột, những tên phạm nhân kia vì sinh tồn, vì sống sót nên liều mạng phản kháng.

(có khi nào đây là Cổ Quáng Thái Sơ sau này không nhỉ?)

"Đi!"

Thạch Hạo và Đả Thần Thạch thâm nhập cổ quáng, sau đó khơi dậy những sức mạnh sấm sét trong lòng đất kia, những thứ này được phong ấn trong vật chất đặc thù, thời khắc này bắt đầu bùng phát.

"Ầm!"

Tầng thứ nhất của nhà giam rung ầm ầm, tia chớp chói mắt, những kiến trúc bằng kim loại bị xuyên thủng, phù văn bị tiêu diệt, ánh sáng chói lòa chiếu sáng bầu trời, phong ấn bị phá rồi.

Cùng lúc đó, một ít cổ quáng quan trọng bị rạn nứt, trong lòng đất lấp lánh ánh chớp.

"Không xong, lôi điện trong lòng đất đang dâng lên, có mãnh vỡ pháp tắc Tiên đạo lao ra. Nhanh bảo vệ nhà giam, không được để thứ này phá nát!" Có tên cai ngục rống lớn, nếu không hậu quả khó mà lường được.

Chân thần thượng cổ bị phong ấn một khi xuất thế, chỉ cần vừa tưởng tượng thôi là bọn họ đã sợ hãi rồi, đó là một đại tai nạn.

"Nhanh, trấn áp sấm chớp trong lòng đất!" Rất nhiều cai ngục đồng loạt xuất hiện, đồng thời còn có nhân vật mạnh mẽ hơn vọt tới, hiển nhiên bao năm tháng qua sấm chớp trên đảo Ác ma này cũng không phải chỉ diễn ra một hai lần.

“Đây là cơ hội đó!” Ở gần Cổ quáng, những tên phạm nhân đang phản kháng trợn to hai mắt, tất cả đều mừng rỡ nhằm về phía sấm chớp, mượn loại sức mạnh này để công phá phong ấn gông xiềng nơi tay, muốn cắt đứt xiềng xích này.

Tia chớp bổ xuống, ánh chớp lóe lên, các cổ quáng gần đó đều có pháp tắc Lôi đình xuất hiện khiến cho nó rạn nứt, ánh sáng rực rỡ bừng phát.

Nơi đây hỗn loạn, những gợn sóng nguyên khí kịch liệt, ánh sáng thần thánh dâng trào.

“Giết!”

Có người dựa vào những sấm sét này để chặt đứt xiềng xích, đồng thời toàn thân lấp lánh phù văn, sở hữu bí pháp đặc thù và cũng đã khôi phục lại sức chiến đấu. Sau đó, đám người này mắt đỏ kè giết thẳng về đám cai ngục đồng thời giúp những người xung quanh loại bỏ gông xiềng, phế bỏ cấm chế, là một cuộc đại bạo động.

Mà vào đúng lúc này, khi Thạch Hạo thâm nhập vào sâu trong lòng đất, phá tan tầng nham thạch cứng rắn, tiếp cận với địa bảo.

“Đây là…”

Hắn và Đả Thần Thạch đều giật mình, vừa mới phá tan tầng nham thạch thì nguyên khí nơi đây bùng phát, dâng lên hào quang chói mắt, lại có một cây xanh đang cắm rễ nơi này, so với mặt trời còn sáng rực hơn.

Đây là cây cỏ rất kỳ lạ, váng óng trong suốt, tổng cộng có năm lá lượn lờ tia điện, vang lên xoèn xoẹt, bùng phát ra sức mạnh sấm chớt vô tận.

“Vận may lớn, đây là cây cỏ gì? Hàm chứa Lôi đình mạnh như thế!” Đả Thần Thạch giật mình, vừa mới tới gần, vẫn chưa thật sự tiếp xúc mà nó đã bị một luồng ánh điện bổ cho ngã nhào.

Cùng lúc đó, ánh lửa hừng hực lao ra cổ quáng, dù Thạch Hạo đã nhanh

chóng bố trí trận pháp để phong ấn lại thế nhưng vẫn có tia chớp tràn ra, rất rực rỡ.

Cùng may, bọn hắn sớm chuẩn bị, đã tạo ra đại loạn, các cổ quáng cùng với nhà giam đều đang gặp lôi đình xung kích, nếu không thứ ánh sáng này nhất định sẽ gây chú ý tới tất cả mọi người.

Dù vậy, vẫn có vài tên cai ngục nhen nhóm Thần hỏa hơi nghi hờ, liếc mắt về nơi này thế nhưng cũng không có lại gần.

Cỏ năm lá cắm rễ trong một tảng đá rất kỳ lạ to bằng đầu người, bên trong cũng có lôi điện tựa như đang phong ấn một đại dương lôi điện, đinh tai nhức óc.

"Khá lắm, sản sinh ra một cây cỏ, còn dày đặc tia chớp, ghê thật!" Bọn hắn không cách nào phán đoán ra được giá trị của cây cỏ này, thế nhưng biết nhất định rất bất phàm.

Loáng thoáng, Thạch Hạo nhìn thấy bên trong hòn đá bên dưới cây cỏ này lóe lên màu vàng, có một vài phù văn lưu chuyện thì mừng rỡ trong lòng, dùng để tham khảo thì rất có hiệu quả.

Tương truyền, lôi đình Tiên đạo giáng thế, hủy diệt Ma tôn trên hòn đảo này, lẽ nào là loại phù văn này? Chì vừa mới tưởng tượng thôi thì đã khiến hắn kích động rồi.

"Nhanh, phong ấn lại, nếu không những gợn sóng và lôi đình bên ngoài kia cũng không cách nào che giấu được dị tượng ở nơi đây đâu." Đả Thần Thạch thúc giục, bọn hắn tuy đã tạo ra bạo loạn thế nhưng hành động cũng phải nhanh một chút thì mới chắc ăn.

Hai người liên thủ, phong ấn cây cỏ cùng với hòn đá kia lại, đưa chúng vào trong không gian của pháp khí cấp Thần Hàng Ma xử.

Sau đó, Đả Thần Thạch nuốt chửng Hàng Ma xử ẩn giấu vào trong cơ thể, trong bụng của nó là một mô hình tương đương với một tiểu thế giới, có

thể ngăn cách khí thế.

“Đi!”

Hai người lặng lẽ trở lại mặt đất.

Trên mặt đất, đại loạn diễn ra, tiếng kêu ‘giết’ rung trời, rất nhiều phạm nhân đã chặt đứt gông xiềng giúp nhau phá giải cấm chế, không ngừng giết chóc tới đỏ cả mắt.

Thạch Hạo âm thầm xuất thủ, giúp đỡ một đám người để bọn họ khôi phục lại tự do, cứ như quả cầu tuyết lăn tròn, những phạm gần cổ quáng đều nổi loạn cả lên.

Hậu quả rất nặng nề!

Tuy rằng có cường giả đã nhen nhóm Thần hỏa trấn áp thế nhưng bên trong những cổ quáng đặc thù kia cũng có những tên phạm nhân cùng cấp đã phá tan cấm chế, đại chiến đáng sợ diễn ra.

“Trốn thôi!”

Lúc này, không chỉ có vài tên phạm nhân mà còn có một vài cai ngục cùng với người từ bên ngoài tới lấy quặng, tất cả đều trốn về phương xa, không muốn bị cuốn vào trận chiến cấp Thần đầy đáng sợ này.

“Không được đi!” Một vài tên cai ngục ngăn lại thế nhưng có quá nhiều người, tất cả nhằm về bốn phương tám hướng, như vậy thì làm sao mà ngăn được.

“Người bạo động, giết không tha!” Tần Trình Thượng vẫn rống lớn như trước, hắn liều mạng ngăn chặn, bởi vì nếu như truy cứu trách nhiệm thì hắn gánh phải tội không ít, hắn là người quản lý mà lại để xảy ra cuộc bạo loạn này.

Thạch Hạo có ý định đi ngang qua nơi đây, thừa dịp loạn mà xuất thủ,

tay nắm quyền ấn, ánh chớp tỏa ra, một quyền đánh tới.

Tần Trình Thượng vô cùng lạnh lẽo, cười gằng đón đỡ, thế nhưng vẻ mặt của hắn nhanh chóng cứng đờ.

“Bụp!”

Một cánh tay của hắn nổ tung, mà huyết dịch lại bị ánh chớp hóa thành tro tàn.

Hiện nay, sức chiến đấu của Thạch Hạo cỡ nào chứ, tu sĩ ở cảnh giới Tôn giả, nếu không phải là đám sơ đại, thuộc hàng ngũ mạnh nhất thì ai có thể đỡ được?

“Ngươi… là ai?” Tần Trình Thượng thấy có gì đó không đúng, kinh sợ hét lớn, một Tôn giả mạnh mẽ như vậy, tuổi còn rất trẻ, quá hiếm thấy, tuyệt đối là thiếu niên thiên kiêu đã thành danh.

Con mắt của Thạch Hạo lạnh lẽo, đối phương muốn ép tổ phụ hắn chết, trong mắt hắn thì tên này sớm là người chết rồi, không một lời thừa, xuất thủ lần nữa.

“Ầm!”

Quyền thứ hai của Thạch Hạo bổ tới, lôi đình tỏa ra, lúc này thân thể của Tần Trình Thượng nổ tung, thế nhưng huyết dịch lại nhanh chóng bị sây khô, hình thần đều diệt trong tia chớp ấy.

Tuy rằng trên đảo Ác Ma sương mù dày đặc, thế nhưng bên cạnh vẫn có một vài con cháu Tần tộc, tất cả đều thất thanh kêu đầy sợ hãi: “Ngươi…”

Loại thủ đoạn này quá mạnh mẽ, quá đáng sợ, so với đám thiên tài của Tần tộc còn lợi hại hơn nên khiến bọn họ sợ hãi.

Trong nháy mắt, mấy tia chớp từ Thạch Hạo bắn trúng mi tâm của bọn họ, máu tươi tuôn rơi, say đó là cháy khét, toàn bộ đều chết.

Rất nhiều người đã thoát khỏi, có người rời đi đảo Ác Ma, lại có người tiến tới khu vực an toàn nơi biên giới của đảo chờ đại loạn kết thúc.

Thạch Hạo rất bình tĩnh, bước vào khu không người thật sự trên đảo Ác Ma, đó là khu tuyệt địa.

Khu vực này sương mù càng dày đặc hơn, chỉ vừa bước chân vào thì đã có khả năng bị lạc đường, đồng thời giữa không trung thi thoảng có tia chớp xẹt qua, ánh sáng chói mắt.

"Địa phương tốt nghe!" Thạch Hạo không hề sợ hãi mà còn mừng rỡ, vì cảm nhận được một loại sức mạnh của pháp tắc Lôi đạo, nếu như tu hành ở nơi này thì có thể tìm hiểu được thứ gì đó.

Đặc biệt, hắn lấy được một cây cỏ màu vàng đầy kỳ quái từ bên trong cổ quáng kia, bên trong có phù văn thần bí lấp lánh, vừa khéo có thể nghiên cứu ở nơi này.

"Gia gia… gia gia đang ở đây sao?" Thạch Hạo đi vào trong, trong lòng chẳng hề bình tĩnh, hắn rất hi vọng sẽ gặp được tổ phụ ở nơi này.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 631: Tuyệt Địa Của Ma Tôn

Thạch Hạo đi vào trong, sương mù và điện từ ở nơi này có liên hệ với nhau, vang vọng không thôi, sau khi thâm nhập mấy ngàn trượng thì có một tia xích mang* xẹt qua kèm theo là âm thanh sấm sét.

(*) xích: màu đỏ; xích mang: giống như sao xẹt, có coi phim chắc biết.

Hắn cũng chẳng hề né tránh, hồ quang điện* màu đỏ thẫm đánh xuống, hắn nâng cánh tay đỡ lấy, mưa ánh sáng rực rỡ tỏa ra, xinh đẹp và quyến rũ.

(*) Hồ quang điện là quá trình phóng điện tự lực xảy ra trong chất khí ở áp suất thường hoặc áp suất thấp giữa hai điện cực có hiệu điện thế không lớn. Trên thực tế nó là một dạng plasma tạo ra qua sự trao đổi điện tích liên tục.

Trong lòng Thạch Hạo rùng một cái, hồ quang điện này uy năng rất mạnh khiến đầu ngón tay của hắn hơi tê tê, cơ thể hắn mạnh xa với Tôn giả bình thường, vượt qua rất nhiều bảo cụ.

Đi tiếp mấy chục dặm, ở ven đường Thạch Hạo bắt gặp rất nhiều hài cốt, được tích lũy từ vô tận năm tháng, những khúc xương cháy đen có thể thấy được họ chết thảm thế nào.

Đột nhiên, hắn cảm thấy hơi lạnh, bỗng dưng quay đầu thì nhìn thấy một con mắt đang mở to đỏ au, sau đó là bùng phát ra lôi đình đánh về phía hắn.

Trong tiếng răng rắc, từng tia điện đi kèm gió lốc cuốn tới, khiến cho những tảng đá trên mặt đất đều văng ngược ra sau, đây là một sinh vật không hề yếu.

Thạch Hạo nghiêng người né tránh đám lôi điện đang tới này, nheo mắt

quan sát, kinh ngạc kêu lên: “Lại là một con… cá!”

Cả người nó là những chiếc vảy bạc xếp chồng lên nhau mang theo ánh điện, nó dài hơn mười mét đang há miệng lớn như là chậu máu, tia điện phụt lên, không ngừng bơi lội trong hư không.

Không có sông lớn cũng chẳng có hồ nước, thổ địa trên đảo Ác ma rất khô cứng, đâu đâu cũng là đá, tại sao lại xuất hiện con cá lớn như vầy? Thạch Hạo khá là kinh ngạc.

“Răng rắc!”

Con cá lớn này vẫy đuôi, lần nữa phát ra ánh chớp, thực lực rất mạnh, cả người đều là điện phù không ngừng bùng phát.

“Thật sự là kỳ lạ, làm sao nó có thể sinh sống chứ, nơi đây không có nước mà.” Thạch Hạo xuất thủ, lòng bàn tay phát sáng hiện ra một dấu ấn Toan Nghê hấp thu toàn bộ lôi điện, sau đó đánh giết con cá kia.

Bỗng nhiên, lông tóc cả người hắn dựng đứng, hắn quay đầu nhìn ra xa, nơi đó hết cặp mắt này lại tới cặp mắt khác đang mở to, đang nhanh chóng vọt tới nơi đây.

“Cả bầy cá?” Thạch Hạo trợn to mắt, sau đó phát giác chuyện lớn không ổn rồi, phương xa tựa như cả vùng ánh sáng, vô số con mắt xuất hiện rồi tụ lại.

Lúc này, hắn không thể không tránh lui, số lượng bầy cá này nhiều tới mức dọa người, phô thiên cái địa kéo tới, kèm theo đó là sấm chớp đinh tai nhức óc.

Mượn nhờ ánh sáng của tia chớp, hắn thấy được hàng ngàn hàng vạn ác ngư màu bạc, dài mấy mét tới mấy chục mét, đủ loại kích thước hợp lại với nhau, thần lực kinh người.

Trước khi rời đi thì Thạch Hạo cũng phát ra một đòn, dùng kiếm ý của

Một cọng cỏ chém ra đánh giết mấy con cá lớn hòng cảnh cáo.

"Gào…"

Đi kèm tiếng gào là sự chấn động của vùng đất này, tia điện thông thiên lấp lánh rọi sáng mảnh non sông nơi đây, nơi này trở nên trắng xóa, sương mù đều tản ra.

Thạch Hạo quay đầu lại, cảm thấy người lạnh lẽo, hắn nhìn thấy mấy con cá cực lớn ở phía cuối cứ như là ngọn núi vậy, dữ tợn và mạnh mẽ, không ngừng vẫy đuôi trong hư không.

Những con này còn to hơn cả cự thú trong đại dương, thật sự quá to lớn, đáng sợ nhất chính là, một hai con trong số đó đã nhen nhóm ra Thần hỏa, lôi điện mà chúng phóng ra vô cùng kinh người.

Sau một khắc, Thạch Hạo tăng tốc, kết quả vừa mới rời đi thì tia chớp liên miên đánh vào chỗ vừa nãy, khiến nơi đó sáng như ban ngày.

Thạch Hạo trốn đi xa, không cần thiết phải chiến đấu bởi vì số lượng cá quá nhiều, cơ bản giết không hết, với lại còn có cường giả cấp Thần trấn áp ở phía sau, rất là nguy hiểm.

Bầy cá truy kích hơn trăm dặm thì mới từ bỏ, bởi vì chẳng còn nhìn thấy hình bóng của Thạch Hạo đâu nữa.

"Đúng là một địa phương kỳ quái." Thạch Hạo càng thâm nhập thì càng phát giác điểm đang sợ của đảo Ác Ma, giữa không trung thi thoảng sẽ có ánh sáng chói mắt xẹt qua cứ như là hư không đại liệt trảm vậy, đủ uy hiếp tới Tôn giả.

Càng tiến vào bên trong thì sương mù điện từ càng dày đặc, người bình thường khó mà chịu được, trên đường đi hắn cũng thấy có rất nhiều thi thể, cũng có vài thi thể mới chết cách đây không lâu.

Hiển nhiên, những người trước kia tiến vào đây có một vài người đã bỏ

mạng.

Mấy ngày sau, hắn nhìn thấy một ngọn hải đăng rất bắt mắt trong lớp sương mù tăm tối này, nó cứ như là một ngọn Thần hỏa đang nhảy múa, khiến hắn hơi do dự.

Cẩn thận bước tiếp, hắn nhìn thấy một tòa cốt tháp tỏa ra ánh sáng nhẹ nhàng, đây là trận pháp do con người bố trí, có một vài tu sĩ đang ngồi xếp bằng ở bên trong, thổ nạp nguyên khí, trị liệu thương thế.

Thạch Hạo vững tin, đây không phải cạm bẫy gì cả nên nhanh chóng tiếp cận, nơi đây có tới mấy chục người đang tịnh dưỡng.

Có mấy người mở mắt liếc nhìn hắn rồi lập tức nhắm mắt lại, còn có vài người thì nhỏ giọng nói chuyện về thu hoạch trong tuyệt địa kia.

Thạch Hạo khiêm tốn thỉnh giáo, cốt tháp này là thứ gì, hắn có rất nhiều điều không hiểu về địa phương này.

“Tuyệt địa rất nguy hiểm, là cốt tháp do một vài cường giả trong quá khứ xây nên, đã trở thành nơi bảo vệ cho những người đời này tới đây.” Có người giải thích.

Có không ít địa phương như thế này, ở đó cũng có tháp hải đăng, chỉ dẫn phương hướng cho người tới sau.

Bao năm tháng trôi qua, từng có không ít khổ tu sĩ* tới đây để rèn luyện, tìm kiếm tạo hóa, một khi có cảm giác giác ngộ thì sẽ mở ra động phủ hoặc bố trí các trận pháp.

(*) Khổ tu sĩ: Những người không thuộc môn phái nào hết, tương tự tán tu, họ tay làm hàm nhai, thường thì họ ít tranh với đời, sống rất ẩn dật.

Cuối cùng, những động phủ hay trận pháp đó sẽ được người tới sau sử dụng đồng thời cải tạo, trở thành từng tòa tháp hải đăng đang phát sáng kia.

Thạch Hạo gật đầu, phàm là nơi có di tích này thì vẫn tính là an toàn, một khí tiến vào nơi sâu nhất của vùng cấm thì chắc chắn sẽ không có những chỗ bảo vệ như thế này.

"Ồ, là một bức tranh?" Hắn nhìn thấy một bức tranh kề sát trên cốt tháp rất giống với tổ phụ của hắn, bên trên miêu tả rất rõ, nếu như ai có phát hiện hoặc có manh mối thì sẽ được Tần tộc biếu tặng một món pháp khí Chân thần.

"Đây là giải thưởng của Bất Lão sơn, ban đầu còn lùng bắt kẻ này thế nhưng sau đó lại đổi thành cứu viện." Có người nói.

"Nghe nói người cụt một tay này tới từ hạ giới, lúc đầu bị Tần tộc đày tới nơi đây, kết quả hậu nhân của hắn cũng đã tiến vào thượng giới nên khiến thái độ của Bất Lão sơn nhanh chóng chuyển biến."

"Ta biết, có một người tên là Thạch Tử Lăng đã phát điên xông tới tận nơi đây, Tần tộc vì hắn nên mới thay đổi, nhanh chóng chóng sai người tìm kiếm tên cụt tay kia để cứu viện."

Thạch Hạo cau mày, đã dán thông báo dài như thế nhưng vẫn không có chút tin tức nào của gia gia hắn, việc này khiến hắn lo lắng không thôi.

"Nghe nói tên Thạch Tử Lăng kia có một đứa con rất ghê gớm, đã thành công dung hợp hai khối Tiên cốt chấn động thượng giới, vì thế nên thái độ của Bất Lão sơn mới thay đổi chóng mặt như vậy."

"Im miệng, những chuyện này không được nói lung tung, không được đề cập tới chuyện Tiên cốt, có không ít người vì thế mà mất mạng đó."

"Thiếu niên của Tần tộc kia đúng là nghịch thiên mà, Tần Hạo nhất định sẽ quật khởi, trên đời có thể làm đối thủ của hắn cũng không nhiều, có mấy ai."

…

Sau đó, những người này bàn về thu hoạch, đánh giết những sinh linh bên trong sương mù điện từ kia, trong cơ thể sẽ có "lôi thạch", là vật liệu hi hữu và quý quá.

Những sinh vật này rất đặc biệt, trời sinh đã nắm giữ thần thông Lôi đạo, nếu như may mắn thì có thể đạt được phù văn Thiểm điện trên người của chúng.

"Thì ra là như thế!" Thạch Hạo gật đầu, hắn lần nữa lên đường.

Sau đó không lâu, hắn nhìn thấy một loại cổ ngạc* màu vàng, toàn thân đều là điện quang, sinh sống trong hư không, giao thủ một phen thì giết chết hơn trăm con, thu hoạch cũng được mấy viên lôi thạch.

(*) Ngạc: con cá sấu

Đảo Ác Ma rât lớn, nói là đảo chứ thật ra mênh mông như một lục địa, rộng lớn vô ngần. Sinh linh ở nơi này đều mang thuộc tính lôi điện, vô cùng hung mãnh, đầu lĩnh tọa trấn của mỗi bộ tộc đều là Tôn giả trở lên.

Mấy ngày sau, Thạch Hạo suýt nữa thì gặp nạn.

Hắn thấy một con đại mãng đang quấn quanh mấy chục ngọn núi chẳng hề nhúc nhích gì, cứ như là một dãy núi nằm đó, có mấy tên thám hiểm đi ngang qua không hay biết gì, nó đột nhiên bộc phát khiến mấy tên Tôn giả trở thành tro tàn ngay tại chỗ.

Tuyệt đối là cường giả trong Thần cấp, vô cùng hung tàn!

Thạch Hạo tận mắt thấy cảnh đó, nếu không phải hắn có thần giác nhạy cảm, sớm dừng lại thì hơn phân nửa đã gặp nguy, hắn nhanh chóng thoát khỏi khu vực này.

Sau tám ngày, hắn trải qua rất nhiều nguy hiểm, tiến vào nơi sâu của tuyệt địa, càng đi vào sâu thì càng cảm thấy pháp tắc Lôi điện dồi dào hơn, tựa như bao phủ toàn bộ thiên khung* và đại địa.

(*) Thiên khung: Bầu trời, vòm trời…

Thạch Hạo thèm khát, nơi như thế này rất thích hợp để thể ngộ áo nghĩa lôi đình, hắn không muốn dừng lại, muốn tới nơi sâu nhất, đi nghiên cứu và nuốt cái cây cỏ kia.

Tòa tháp hải đăng cuối cùng cũng đã biến mất, nói rõ hắn đã tiến vào khu nguy hiểm nhất.

Sương mù rất dày, thi thoảng có điện từ xẹt qua trời cao, vô cùng chói lọi rực rỡ, đồng thời cũng rất nguy hiểm, loại ánh sáng đó có thể trong chớp mắt chém một ngọn núi thành tro tàn.

Mà nơi sâu trong cấm địa này, sinh linh giảm nhiều, thế nhưng một khi phát hiện thì đều cực kỳ đáng sợ, vô cùng mạnh mẽ.

"Đó là gì?" Hai ngày sau, Thạch Hạo khiếp sợ, khó mà tin nhìn lên trời cao, tình cảnh này khiến hắn chấn động.

Trên vòm trời tối tăm có một dòng sông dài tỏa ra ánh sáng kèm theo lôi điện đang chảy về phương xa, nó rộng lớn vô cùng, có màu trắng bạc mang theo chút ánh vàng.

Thạch Hạo bay lên không, từ từ tiếp cận con sông này, mặt sông rộng, nước rất dịu êm, đang chảy về nơi xa.

"Dòng sông này…" Thạch Hạo phát hiện ra một chuyện đáng sợ, trong dòng sông có một vài thi thể đang chìm nổi, tuy rằng đã chết rất nhiều năm thế nhưng đều bất hủ, đó là cường giả cấp Thần.

Sau đó không lâu, hắn nhìn thấy một vài sinh linh ở phía trước, có loài người mà cũng có những chủng tộc mạnh mẽ khác, tất cả đều là người thám hiểm, hắn tiến tới trước bắt chuyện với những người này.

"Dòng sông này có lai lịch như thế nào thế?"

“Dòng sông này rất kỳ lạ, có người nói là do lôi đình Tiên đạo năm đó biến thành, cũng có người nói là máu của Ma tôn đang chảy xuôi, qua nhiều năm vẫn không hề khô cạn.”

“Nó chảy về nơi nào thế?” Thạch Hạo hỏi.

“Có người nói, phần cuối là một ngôi mộ Tiên, dòng sông lớn này đều chảy vào trong mộ.” Một cô gái lên tiếng nói.

Dòng sông này vô cùng đáng sợ, dọc theo đường đi ngoại trừ ánh chớp đầy đáng sợ thì còn có sức mạnh nguyền rủa thần bí, tỉ lệ thuận với tu vi của kẻ xâm nhập.

“Những thi thể giữa dòng sông đều là Thần?” Thạch Hạo hỏi, hắn vô cùng kinh ngạc, cũng không phải thấy một hai thi thể mà càng đi càng phát hiện có rất nhiều.

“Đâu chỉ là thần, trong đó còn có cả Thiên Thần đấy, đại năng từ cổ đại chết ở đây không ít, cuối cùng thi thể đều chìm vào trong dòng sông này.” Có người trả lời.

Có người nói, đây cũng là một loại cơ duyên, nếu như ai có thể vớt ra thi thể của một vị đại năng thượng cổ trong đó, nói không chừng có thể nhận được truyền thừa mà hắn lưu lại.

Đương nhiên, cũng có khả năng là sẽ bị ánh chớp đánh chết, hoặc nhiễm phải nguyền rủa mà chết, khó có thể thành công.

“Đi thôi, đừng đặt hi vọng lên những Thần thi này nếu không sẽ không có kết quả tốt đâu. Chúng ta tới tòa thành cổ mà Ma tôn lưu lại để nhìn khối bia kia đi, kiểm nghiệm xem thực lực của chúng ta tới đâu.” Có người nói.

Thạch Hạo cùng rời đi với đám người này, bởi vì hắn chẳng hề biết tí gì về nơi đây.

Hai ngày sau, dọc theo dòng sông chảy xuôi trên vòm trời bọn họ tới

một tòa cổ thành nằm sát ngay bờ sông.

Trên thực tế, nói là thành trì không bằng nói là một khu di chỉ, toàn bộ kiến trúc gần như đã sụp đổ, bên ngoài chỉ còn lại một đoạn tường thành sừng sững mà thôi.

Ngoài ra, còn có một tấm bia đang phát sáng ở ngay trung tâm phế tích, cũng là nằm ngay trên quảng trường trước kia của cổ thành.

Tấm bia có chiều cao ba ngàn trượng, to lớn và hào hùng, tỏa ra ánh sáng lấp lánh, tương truyền là đại biểu cho ba ngàn châu của thượng giới ở vô tận năm tháng trước đây, một trượng tương ứng với một châu.

Ở nơi này có rất nhiều người vây quanh, tất cả đều đang nói chuyện, có mấy người rất hưng phấn.

"Tấm bia này có lợi ích gì?" Thạch Hạo không rõ, hỏi người xung quanh.

"Đây là tấm bia do chính tay chí cao Ma tôn lập ra ở vô tận năm tháng trước kia, có thể kiểm nghiệm sức chiến đấu, thiên phú, tiềm năng của một người, các ngươi xem, trên cao nhất đang nhấp nháy ánh sáng chói mắt, thế nhưng đó là tên được lưu lại của không ít đại nhân vật vang dội cổ kim đó." Một vị trung niên nói.

Thạch Hạo ngạc nhiên, nói: "Tần Trường Sinh là ai?" Hắn cẩn thận quan sát tên của những người ở trên đó, trên cao nhất của tấm bia này phân mấy khu vực, một trong những khu vực này lấp lánh vài cái tên vô cùng lấp lánh.

"Bất lão Thiên tôn, khi còn trẻ hắn cũng tới nơi này." Có người bên cạnh nói.

Thạch Hạo chấn động trong lòng, ngay cả Bất lão Thiên tôn cũng từng khảo nghiệm ở đây?

"Các ngươi xem, còn có tên của một vài bá chủ cổ đại, danh chấn cổ

kim, có mấy người vẫn còn sống, xếp hạng cao thật đó.” Mọi người nghị luận, ai cũng đều hưng phấn.

Trong lòng của Thạch Hạo hơi động, hắn nhìn thấy một cái tên rất quen thuộc – Tần Hạo, còn sáng rực hơn cả Bất lão Thiên tôn Tần Trường Sinh nữa, sáng chói như mặt trời!

“Tần tộc đúng là không vừa, năm tháng qua đi lại lòi ra một tên Tần Hạo, vượt qua cả Bất lão Thiên thôn nữa!” Rất nhiều người thán phục.

“Người mà có thể lưu lại dấu ấn hào quang ở nơi đó sẽ chấn động tứ phương ngay lập tức.” Có người xúc động nói.

“Ai cũng có thể kiểm tra à, sẽ không gặp nguy hiểm gì chứ?” Một thiếu nữ hỏi, có chút thẹn thùng, bên cạnh có một ông lão đang đứng, hiển nhiên là đệ tử của giáo phái lớn tới đây để rèn luyện, có người bảo vệ bên mình.

“Sẽ không gặp nguy hiểm đâu, bất luận người nào cũng có thể kiểm tra sức chiến đấu, thiên phú, tiềm năng của chính mình.” Một bà lão đáp.

Thạch Hạo sờ sờ cằm, nhìn thấy nhiều dấu ấn của danh nhân như vậy, có vài bá chủ sống tới hiện tại, uy chấn thượng giới, hắn cũng sinh ra chút hứng thú, muốn thử một lần xem sao.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 632: Lưu Danh Thần Bia

Thiên hà chảy xuôi, thần thi chìm nổi bên trong.

Ven sông, cổ bia sừng sững, lấp lánh rạng ngời, bên dưới có rất nhiều sinh linh vây quanh.

Một vài người trẻ tuổi tinh thần phấn chấn, nôn nóng muốn thử, muốn lưu danh trên bia đá, thử xem thứ hạng của mình cao tới đâu, liệu có tỏa ra hào quang lấp lánh hay không.

"Để ta tới thử!"

Một thanh niên tiến về trước, lòng bàn chân phát sáng, trên mặt đất lưu lại từng phù văn lấp lánh, đồng thời cả người bắt đầu rực cháy.

Hắn muốn kiểm nghiệm sức chiến đấu của chính mình cho nên vận dụng tới thủ đoạn mạnh mẽ nhất, toàn lực bùng phát công thẳng về phía bia đá.

Mưa ánh sáng tỏa ra cứ như cánh hoa đang phấp phới, cả người đánh ra đòn mạnh nhất lên trên tấm bia đá cao ba ngàn trượng kia, tiếng nổ vang lớn.

"Thế nào, xếp hạng của ta cao bao nhiêu?" Thanh niên rút lui lộ vẻ nôn nóng, tìm tên chính mình trong chùm sáng lộng lẫy bên trên tấm bia lớn kia.

Nhưng, thời gian trôi qua rất lâu vẫn không phát hiện ra được khiến hắn ngạc nhiên.

"Không thấy." Những người khác cũng lắc đầu.

Thần thức của những người này đều rất mạnh mẽ, cẩn thận tìm kiếm chắc chắn sẽ không bỏ sót, đảo qua đầy rẫy những cái tên nhưng vẫn không

thấy tên của thiếu niên vừa rồi.

“Tấm bia nay đã tồn tại quá lâu nên đã xảy ra vấn đề gì rồi quá, nếu không vì sao không có tên của ta?” Thiếu niên kia nghi vấn, có chút thất vọng.

Một vài tu sĩ lớn tuổi nợ nụ cười, một bà lão tóc đen chống cây gậy được chế tác từ cây táo trong số đó nói: “Không phải ai cũng có thể lưu danh trên bia đá, nó chỉ lưu lại ba trăm vạn tên đầu tiên mà thôi.”

Người thanh niên kia lập tức đỏ mặt tía tai, nắm chặt nắm đấm, hắn thậm chí tư cách cũng không có, muốn xem thứ hạng của mình… khiến hắn xấu hổ.

“Người trẻ tuổi, đừng xấu hổ, bao nhiêu năm trôi qua cũng chưa chắc có người lưu danh trên cổ bia này, người có thể lưu danh thì chắc chắn sẽ là thiên tài kinh thiên động địa.” Một ông lão động viên.

“Ngươi nên nhớ, đây chính là vô số xếp hạng được tích lũy từ cổ đại cho tới hiện tại, suy nghĩ một chút đi, xếp hạng này kinh khủng cỡ nào chứ.” Bà lão tóc đen cười nói.

Bà vừa nói như thế thì người thanh niên này cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, không còn tức giận và xấu hổ nữa.

“Đây là tích lũy từ vô tận năm tháng, là của ba ngàn châu sao?” Có người kinh ngạc lẩm bẩm, quả đúng là hù chết người khác mà.

Bởi vì nếu như tính bình quân, cứ một châu xuất hiện một ngàn người, rồi phân tán tới mấy ngàn thế hệ sau này, vậy mang ý nghĩa, thiên tài đệ nhất một thế hệ của một châu cũng chưa chắc có thể lưu danh trên bia đá này.

Chuyện này…. Tất cả mọi người cứng đờ, chấn động không thôi!

“Chủ yếu là mười châu quanh đây, ba ngàn châu thời cổ đại… khoảng cách quá xa, ai có thể đi xa như thế.” Một ông lão cười híp mắt giải thích.

Đó quá xa vời, ba ngàn châu, mỗi một châu đều có địa vực vô cương*, dường như cách nhau cả một tinh không, thiên tài khó mà đi tới đây được.

(*) vô cương: không biên giới

Đương nhiên, cũng từng có người tới đây để kiểm tra.

Mọi người thở phào một cái, nêu đây đại biểu cho xếp hạng của ba ngàn châu, chuyện này quả thật khiến người khác nghẹt thở mà.

Nhưng như thế, tính toán một hồi, mọi người đều căng thẳng, xếp hạng được tích lũy từ xưa tới nay của mười châu quanh đây cũng vô cùng chấn thế, không thể tưởng tượng nổi!

"Để ta thử một lần." Một chàng trai tóc tím tiến tới, hắn cũng không phải Nhân tộc, khoác bên ngoài một giáp trụ hoàng kim, có hình người thế nhưng lại mọc ra tám tay, tràn đầy vẻ tự tin.

Bia đá tổng cộng chia làm ba khu vực tương ứng với sức chiến đấu, thiên phú và tiềm năng. Hắn cũng lựa chọn hạng sức chiến đấu, cả người phát sáng, tiếng ầm vang lên, đánh thẳng tới bia đá.

Mọi người lùi lại, cảm nhận được uy thế dồi dào cùng với gợn sóng phù văn đầy khiếp người, tên này lợi hại hơn rất nhiều người ở đây, là một cường giả rất ghê gớm.

Nhưng mà, sau khi kết thúc đòn đánh này thì hắn lùi lại, trên bia đá cũng chẳng có động tĩnh gì, cái tên cuối cùng được khắc trên bia đá vẫn chẳng hề biến hóa gì.

"Chuyện này…" Mọi người giật mình, ngay cả một con sinh linh thuần huyết ra tay toàn lực mà cũng không thể chen ngang người đứng cuối danh sách, đây đáng sợ cỡ nào chứ.

"Có thể tu vi của chúng ta còn thấp, cho nên lúc xếp hạng kiểm tra này không được cao?" Có người nghi vấn thầm nói.

“Ma tôn là nhân vật cỡ nào chứ, siêu thoát khỏi ràng buộc thiên địa nên mới dẫn tới lôi kiếp Tiên đạo, nghe đồn từng giết chết sinh linh bất hủ, thủ đoạn của hắn há có thể đoán ra.” Một ông lão lắc đầu nói với mọi người, tấm bia này sẽ xem xét tuổi tác, cảnh giới của người được kiểm tra, sau đó tổng hợp lại rồi mới đưa ra thứ hạng.

“Ta muốn thử thiên phú của chính mình.” Một thiếu niên nói, nhìn thấy hai tên mạnh mẽ vừa rồi đã kiểm tra sức chiến đấu thế nhưng vẫn chẳng được gì, lúc này không tự tin về hạng mục kiểm tra này nên chuyển sang kiểm nghiệm thiên phú.

Loại kiểm tra này cả người cần phải nằm thẳng lên bia đá, để phù văn bên trong cổ bia tiến vào thân thể, dựa nào thứ này để tra xét huyết thống, gân cốt, ngộ tình, bản thâm tiến vào trạng thái không minh.

Nhưng mà, thật đáng tiếc, hắn cũng không thể lưu danh.

Thiếu niên ngây dại, trong môn phái của mình hắn được xưng là thiên tài, là truyền nhân dòng chính, tương lai có thể sẽ chấp chưởng một đạo thống, kết quả chẳng là gì so với ở đây.

Sau đó, có rất nhiều người tiến lên, kết quả vẫn như trước, đều tự nhận mình là thiên tài tuyệt vời nhưng kết quả cũng lu mờ.

“Đừng nản chí, nên biết các ngươi đang so sánh với vô số kỳ tài ngút trời của mười châu thời cổ đại, rất có thể sẽ lưu danh, đó là việc vô cùng quan trọng.” Một ông lão nói.

Nghe mấy câu này thì đám trẻ tuổi mới dễ chịu hơn chút xíu, bọn họ đều là người tài ba trong bộ tộc, kiêu căng tự mãn, nếu không thì làm sao dám tới tuyệt địa như đảo Ác Ma này, thế nhưng ở chỗ này tự tin đã bị lung lay cực lớn.

Một thiếu nữ thẹn thùng bước lên, trông nàng rất yếu đuối thế nhưng mọi người lại phát hiện, nàng kiểm tra thiên phú thì lại có đạo âm chấn động,

bảo huyết trong cơ thể của nàng phát ra ánh sáng màu xanh.

“Ồ, thành công rồi, đã giao cảm với bia đá rồi, có thể lưu lại tên của chính mình.” Rất nhiều người kinh hãi, cả đám thiên tài mà giờ chỉ có một người thành công.

Ở phía dưới chân bia đá xuất hiện một mảnh đất trống vô cùng sáng ngời, nàng có thể lưu danh ở nơi đó.

“Nhanh, viết tên đi.” Ông lão đứng bên cạnh nàng kích động nói.

Thiếu nữ vui mừng, ngón tay khẽ chuyển, khắc hai chữ “Thanh Ngọc”, cuối cùng hào quang thu lại, trên bia tự động khắc lại hai chữ này.

“Nàng… là Thanh Ngọc, thiếu nữ thiên tài của Giao tộc tiếng tăm lừng lẫy, danh chấn Ngũ Hành châu, tất cả mọi người đều biết!”

Mọi người chẳng biết nói gì nữa, đây chính là một cô gái chấn động cả một châu vậy mà cũng chỉ có thể lưu lại tên mà thôi, thứ hạng cũng không cao lắm.

Tới lúc này, mọi người hoàn toàn chịu phục, thiên tài khá cao của một châu cũng chỉ nhận được kết quả như vậy,

Lại đưa mắt nhìn lên trên bia đá, tất cả mọi người đều lộ vẻ kinh sợ, việc này cao cao không thể với tới, hết thảy kỳ tài của mười châu từ xưa tới nay đều phát sáng, khiến người khác muốn quỳ lạy.

Đặc biệt, khi nhìn thấy danh tự Tần Hạo ở nơi đó thì tâm thần của tất cả mọi người đều chấn động, người này… cùng thế hệ với bọn họ!

Hiểu rõ ràng nhiều thì càng thấy sợ hãi, chênh lệch giữa nhau quá lớn.

“Bất Lão sơn, thật không bình thường nhen, lòi ra một yêu nghiệt như thế, thiên phú xếp hạng nhất từ xưa tới nay!”

Mọi người khẽ than, ban đầu nhìn thấy thì cảm giác không là gì cả,

nhưng hiện tại thì rất khó chịu, tựa như đang đối mặt tới một thần thoại bất hủ vậy.

Lúc Tần Hạo kiểm tra thiên phú thì xếp hạng bên trên Bất lão Thiên tôn Tần Trường Sinh, cùng đặt song song với hai người nữa, bọn họ trở thành người mạnh nhất của mười châu.

Tên của hai ngươi kia rất lạ, đều là người xưa, có thể đời sau không biết tới, có lời đồn nói rằng họ đã dùng tên giả, khả năng đến từ Thiên quốc, Tiên điện.

"Ghê thật, Tần tộc sẽ rất hưng thịnh, không người nào có thể ngăn cản được Tần hạo, vượt qua cả Tần Trường Sinh, tương lai không một ai có thể nói rõ hắn sẽ đạt tới cảnh giới gì." Bà lão tóc đen nói.

"Đây là người có vận may lớn, nhất định sẽ trở thành tồn tại cấm kỵ vang dội cổ kim." Có ông lão hùa theo nói.

"Các ngươi không cần nản chí, thiếu niên này một người sở hữu hai Tiên cốt, là Vương trong Chí tôn trời sinh, địch thủ của hắn không chỉ là ở đời này mà phải nhìn khắp cổ kim!"

Một vài nhân vật lớn tiếng nói, không muốn đám tuổi trẻ kia ủ rủ, có mấy người nhất định sẽ khí thôn sơn hà, phóng tầm mắt cổ kim ba ngàn châu, khi chào đời đã không phải là người thường rồi.

Đây là chuyện không thể thay đổi, ai cũng không thể ngăn cản bọn họ quật khởi.

"Tại sao hắn không có đi kiểm tra sức chiến đấu?" Một vị trẻ tuổi nhỏ giọng nói.

"Nghe nói hai khối cốt của hắn vẫn còn đang cộng hưởng với nhau, vẫn đang trưởng thành và ăn khớp với nhau, đợi thêm một quãng thời gian nữa thì mới tới thử, có thể sẽ chiếm lấy thứ hạng đệ nhất sức chiến đấu của mười châu từ xưa tới nay." Một nhân vật già cả nói.

Mọi người nghe thấy thế thì há miệng, không biết nói gì cho đúng, đó là việc huy hoàng và tự phụ tới mức nào chứ.

“Còn có ai muốn thử nữa không?”

Nơi này có tới mấy trăm người, tất cả đều dọc theo thiên hà tới đây, rất nhiều người đều đã kiểm tra qua, cũng chỉ còn sót lại Thạch Hạo cùng với một ít người mà thôi.

“Huynh đệ, ngươi không thử một lần à?” Có người khuyến khích Thạch Hạo.

“Đúng đó, đừng ngại.” Có người đứng cạnh nói, bọn họ cũng đều thử qua nhưng cũng chỉ có mỗi Thanh Ngọc của Giao tộc mới có thể lưu danh mà thôi.

“Không đâu, ta mà đi cũng chỉ bêu xấu mình thôi.” Thạch Hạo mỉm cười, lắc lắc đầu, nhiều người ở đây quá nên hắn cũng không muốn để người khác chú ý.

Hắn tin chắc, chính mình có thể lưu danh, đây là tự tin của hắn.

“Đúng là tên quỷ nhát gan, ngay cả dũng khí này cũng không có.” Một thiếu nữ lên tiếng, rất là xem thường.

Thạch Hạo bình tĩnh như không, chẳng thèm để ý.

“Người trẻ tuổi, đừng tự ti quá, mặc kệ thành hay bại thì cứ thử một lần đi?” Một vị lão nhân vuốt râu nói.

“Vậy cũng là biết người biết mình, so với mất mặt thì không bằng không tham dự thì hơn.” Có người cười nhạo.

Mọi người lắc đầu, không ai quan tâm tới hắn nữa.

Những người khác gần như đã kiểm tra hết, kết quả thiên bia vẫn im lìm như trước, nhưng mà lại có người phát hiện, tên của hai thiên tài Thao Thiết,

cổ Kim Loan tộc đã sớm được khắc lên trên.

"Ồ, bọn họ sớm đã xuất hiện rồi à, thật mạnh mẽ!"

"Hai người này, thứ hạn cũng không tính là thấp!"

…

Cuối cùng, đoàn người dọc theo bờ thiên hà sáng rực kia rời đi, muốn tìm vận may lớn cho riêng mình, nhìn xem có thể thấy được mộ tiên hay không.

Rất lâu sau, nơi này yên tĩnh, ngoại trừ Thạch Hạo ra thì tất cả mọi người đều rời đi cả.

Thạch Hạo đi quanh tấm bia đá một vòng, dùng tay gõ gõ, âm thanh của đá vang lên, nó cứng rắn bất hủ.

Hắn không muốn kiểm tra thiên phú, tiềm năng, bởi vì cần dẫn dắt phù văn trong tấm bia đá này vào cơ thể, việc này có tính bất ngờ khá cao, hắn không muốn bản thân bị thần bia dò xét.

"Ta đã hai lần mất đi Chí tôn cốt, cũng không cần kiểm tra những thứ kia." Thạch Hạo nói.

Hắn đứng trước bia đá, cuối cùng cả người không minh, cơ thể phát sáng, một tiếng rít gào trầm trầm, hắn phát lực, ầm một tiếng, thần bia lay động!

Ánh sáng rực rỡ ngập trời, cổ bia cộng hưởng hạ xuống từng đóa hoa đại đạo, sau đó là tiên quang chiếu khắp nhấn chìm hắn vào bên trong!

Thạch Hạo bay lên không, nhẹ nhàng khắc chữ.

"Xảy ra chuyện gì?" Bên ngoài mấy trăm dặm có rất nhiều người ngước đầu lại, tất cả đều khiếp sợ, tấm bia này lại xuất hiện dị tượng, bên trên tựa như đang có một người ngồi xếp bằng!

“Đi, về xem thử.”

Khi mấy người quay trở lại thì hoàn toàn giật mình.

“Trời ạ, đó là…”

“Nghịch thiên mà, đây là ai?!”

“Có một người như này xuất thế, nhất định sẽ kinh động thiên hạ!”

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 633: Chấn Kinh Mười Châu

Những người lao nhanh tới đây đều kinh ngạc thốt lên, chấn động không gì sanh nổi, bọn họ nhìn thấy một cảnh tượng rất mơ hồ bên trên bia đá.

Cho tới những người ở xa hơn thì cũng đờ ra, đừng xa xa nhìn lại, đỉnh bia rực rỡ ánh sáng, bông hoa đại đạo liên miên, tiên quang sáng chói, bao phủ thiên địa.

Dường như có một vầng mặt trời đang vắt trên trời cao, có người được lưu danh trên bia đá, chiếu sáng toàn bộ hư không, áp chế những cái tên đã chấn động cổ kim khác.

Nhóm người đầu tiên lao tới đều ngước đầu nhìn lên, thần bia lúc này vẫn đang cộng hưởng chứ chưa bình tĩnh trở lại, nó khẽ run, phát ra những tiếng rung ong ong.

"Người đó là ai, chiếm lấy ngôi đầu, lực ép thiên tôn, khó mà tin được!"

"Đột nhiên xuất hiện một người nghịch thiên này, nhất định sẽ kinh động bốn phía!"

Hai mắt của mọi người hơi đau nhói, bởi vì ánh sáng kia quá thịnh. Hoàn toàn chính xác, xếp hàng sức chiến đấu yên lặng vô số năm nay lại bị thay đổi, có người đang thay thế người thứ nhất trên tấm bia.

Không phải Tần Hạo, cũng chẳng phải là song cốt Chí tôn, một dấu vết mới tinh xuất hiện phóng ra hào quang, cái tên đó cứ như 'mặt trời ban trưa', chói mắt không thôi.

Đúng, là dấu vết, không chỉ là một cái tên đơn giản như thế!

Toàn bộ dấu vết này phát sáng hừng hực thần diễm vụt lên tận trời cao, khiến cho bia đá không ngừng cộng hưởng khó mà yên lặng được, có một khí thế đại đạo bao phủ nơi này.

“Tương truyền, dù là nhân vật cấp Bá chủ có ra tay cũng chưa chắc có thể đánh thức tấm bia đá này, hiện giờ nó lại đang nổ vang, lẽ nào người mới xuất hiện này rất nghịch thiên ư?”

“Hình chạm khắc đó là hình người!”

Đợi rất lâu, khí lành thu lại, bông hoa đại đao tiêu tán, lúc này mới hoàn toàn thấy “dấu vết” kia.

Xung quanh nó tuy đã mờ đi thế nhưng vẫn rất lấp lánh, trấn áp ở nơi đó, cao cao tại thượng.

“Là một người!” Tất cả mọi người đều kinh hoàng, mở linh mục chăm chú quan sát.

Là một bóng người đang quay lưng về phía mọi người, hắn ngồi xếp bằng trên bia đá trông vô cùng thần bí, chưa hề lộ ra hình dáng, đồng thời đang cầm một cây bút, hắn rất mơ hồ.

Nhưng mà, phác họa đơn giản, đường nét rất ít, thân thể mơ hồ thế nhưng vẫn phát ra ánh sáng chói mắt, khiến người khác không thể nào nhìn thẳng được.

Rõ ràng là qua loa lưu lại dấu vết, thế nhưng được bia đá gia trì lại tỏa ra hào quang bất hủ, lực áp toàn chiến lực bảng.

Ngoài ra, còn có nguyên nhân cơ bản khiến mọi người kinh ngạc chính là, bóng người cao cao tại thượng đang ngồi xếp bằng kia lại ngồi đối diện với ba chữ Tần Trường Sinh, hai bên vuông góc với nhau.

Tất cả mọi người đều lộ mặt khác thường, sao lại trùng hợp như thế, việc này vô cùng bất kính, một cường giả quay lưng lại với thế nhân, phải ngồi

phía dưới Bá chủ.

Hai người tuy rằng còn cách một khoảng thế nhưng vẫn khiến người khác có cảm giác này.

Trên thực tế, cũng bởi vì có một khoảng cách nhất định nên mới khiến người khác thêm khiếp sợ, là sức chiến đấu còn mạnh hơn cả giới Bá chủ khi còn trẻ ư?

Ở phía dưới, ba cái tên đều cao và xếp ngang hàng với Tần Trường Sinh, thế nhưng kẻ này xuất hiện ép bọn họ xuống phía dưới, đặt biệt là còn đối diện với Bất lão Thiên tôn nữa.

"Đây là ai?!" Nơi này cũng có người của Bất Lão sơn, khi nhìn thấy cảnh này thì ai ai cũng đều tức giận.

"Quá ngạo mạn, làm càn!" Bọn họ khó mà chịu đựng được, tên này đột nhiên xuất hiện rồi còn ngồi xếp bằng phía trên Tần Trường Sinh, cứ như đang trấn áp vậy.

"Không biết trời cao đất rộng, cảm thấy mình sống lâu rồi sao, Bất Lão sơn ta sẽ thỏa mãn cho ngươi!" Có người gầm nhẹ, ánh mắt âm trầm mang theo hỏa khí vô biên.

Có không ít người rút lui, không muốn tham dự vào.

"Đây cũng chẳng có quan hệ gì với người vừa xuất thế kia, thần bia đang hiển hóa ra chỗ trống nào thì chỉ có thể lưu lại dấu ấn của bản thân ở nơi đó mà thôi." Một ông lão nói.

"Chính xác, đúng là như thế, cũng không phải người kia cố ý gây nên." Có người gật đầu.

Dù vậy người của Bất Lão Sơn cũng vô cùng căm phẫn, nếu như chỉ là cái tên thôi thì cũng chẳng sao, cố ý lại là một bức hình ngồi xếp bằng ở trên, làm cho bọn họ rất khó chịu.

Thứ hạng sức chiến đấu trên cổ bia bị thay đổi, nhất định sẽ truyền khắp bốn phương, dẫn đến sóng gió ngập trời.

"Ồ, không chỉ có một hình ngồi xếp bằng, còn có một chữ, là tên hắn để lại!"

Qua một thời gian dài như vậy mới có người phát hiện ra, ngoài bức hình đó ra còn có một chữ – Hoang, trở thành một bộ phận của bức hình.

"Thật là lợi hại, một cường giả tên Hoang xuất thế, nhất định sẽ quật khởi, gào thét mười châu!"

Mọi người hưng phấn, tập trung tinh thần nhìn chằm chằm chữ kia hòng tìm ra manh mối, cái tên này đại biểu cho một sinh linh kinh thế.

Xa xa, có nhiều người đang lao tới, tất cả sớm đã thấy dị tượng nơi bia đá, cách xa mấy trăm dặm cũng có thể thấy được ánh sáng cao vạn trượng, soi sáng muôn phương.

Rất nhiều người choáng váng, toàn bộ đều sửa lại. Nên biết, ở trong ba loại xếp hạng sức chiến đấu, thiên phú, tiềm năng thì sức chiến đấu mới là thể hiện sự quan trọng nhất, có giá trị lớn nhất.

Mà hiện nay, có người phá vỡ bảng danh sách mà trong vô tận năm tháng cũng chưa hề biến động, viết nên thần thoại!

Hoang, người này nhất định sẽ trở thành tiêu điểm để bản luận, tin chắc không lâu sau, mười châu sẽ chấn động, sẽ có vô số người tìm tới nơi này.

Nói vậy, Bất lão Thiên tôn cũng sẽ không ngồi yên, sẽ tới đây xem chút tình hình.

Cho tới những giáo chủ khác cũng sẽ tới đây.

Nơi đây sôi trào, mọi người biết việc này có ý nghĩa gì, việc này sẽ hình thành nên bão táp, ảnh hưởng rất sâu!

Trong lúc trước bia đã vẫn đang huyên náo thì bản thân Thạch Hạo đã đứng dưới mặt đất, há miệng thở dốc, mệt tới mức muốn thổ huyết, đương nhiên là do hắn tự chuốc lấy!

Sau khi lưu lại 'vết tích' trên bia đá, hiểu rõ đây là một chí bảo, cảm thấy nếu như có thể luyện hóa thu nhỏ tấm bia này lại, cầm trong tay nện thì bất cứ ai cũng chẳng thể đỡ nổi.

Có thể nói, 'hung tính' của 'Hùng hài tử' Thạch Hạo lại nổi lên, âm thầm tiến vào lòng đất hòng rút lên thần bia để làm pháp bảo.

Nếu như để người khác biết hắn đang âm mưu làm chuyện này bên dưới lòng đất thì sẽ trợn tròn mắt lên.

"Không ổn rồi, không kiên trì nổi nữa." Thạch Hạo mệt tới muốn thổ huyết, nằm nhoài ở chỗ đó, khó có thể lay động được bia đá.

Hành động này khiến Đả Thần Thạch khinh bỉ, nói: "Chưa từng thấy cái tên quỷ nào như ngươi, nay cả khối bia mà cũng muốn trộm, ngươi khiến ta thất vọng quá."

"Cút sang một bên hóng mát đi." Thạch Hạo mặt đỏ kè, sau đó ủ rủ rời đi, mượn độn thổ rời khỏi tòa phế thành này.

"Thật là mất mặt!" Tính cách Hùng hài tử của hắn nổi lên, mặt méo xẹo, rầu rĩ không vui.

Vẻ mặt này khiến Đả Thần Thạch chẳng còn gì để nói.

Cũng may, người ở ngoại giới không có nhìn thấy nếu không sẽ rất ngạc nhiên, đây chính là tên quỷ xếp hạng nhất của sức chiến đấu, cường giả ép mười châu? Lại đi trộm bia đá, sau khi thất bại mà còn làm ra bộ mặt tức giận này, muốn ăn đòn mà!

Thạch Hạo dọc theo thiên hà tiến về hướng mộ Tiên, muốn tìm ra tạo hóa của bản thân.

Mà sau người hắn, phong ba không ngừng bùng phát, sự kiện thần bia gợi nên sóng lớn, rất nhanh đã chấn động Ngũ Hành châu rồi truyền ra xa xôi hơn nữa.

"Cái gì, có người nghịch thiên vậy à, hiển uy trên cổ bia mà Ma tôn lưu lại, sức chiến đấu xếp hạng nhất?"

"Một người tên Hoang đột nhiên xuất hiện, lực ép mười châu!"

Sự tình bùng nổ truyền tới những đại giáo nổi danh, tạo nên sống lớn mênh mông, quả nhiên đã khiến mười châu khiếp sợ.

Rất nhiều người nhân chuyện này mà chạy về đảo Ác Ma hòng xem rõ ngọn nguồn, từ xưa thới nay, những thứ hạng kia gần như chưa hề thay đổi, giờ lại đã bị sửa rồi.

"Ha ha, có người ngồi trên đầu của Tần Trường Sinh, dù thế nào thì cũng phải liều mạng, gặp nguyền rủa cũng phải mạo hiểm tới nơi đó nhìn chút mới được!"

Bên trong có không ít lão già siêu cấp, chỉ vì nghe nói có người ngồi trên đầu của Bất lão Thiên tôn cho nên mang tâm trạng vui sướng tới xem trò vui.

Trong lúc nhất thời, cái tên Hoang đã kinh động mười châu!

"Hả!" Có người sau khi tới thì hít ngụm khí lạnh khi đứng trước tấm bia đá, nhìn chằm chằm vào hình khắc nơi đấy.

"Ở vị thứ cao nhất luôn!"

"Chính xác, là ở vị trí cao nhất rồi!"

Đây là mấy vị đại nhân vật, khi bọn họ đứng trước bia đá thì đều lộ vẻ mặt khác thường, bức bối* ảnh đồ kia đặt ở vị trí không thể cao hơn nữa.

Những tu sĩ bình thường thì không để ý tới nhưng bọn họ biết, chuyện này có ý nghĩa là, người này có thể sánh vai cùng với Ma tôn chí cao!

“Khá lắm, thật là lợi hại nha, ta cứ đinh ninh rằng có lão già nào đó tới đây trêu Tần Trường Sinh chứ, giờ nhìn lại thì không phải, quả nhiên xuất hiện một sinh linh siêu phàm!”

“Ghê thật, đột nhiên xuất hiện, tên này cũng chẳng phải là lão già rảnh rỗi nào tới quậy phá!”

Trước thần bia, từng nhóm người xuất hiện thi thoảng lại thán phục, trong đó cũng có mấy vị Bá chủ tới nhưng không có ra mặt, sau đó là âm thầm rời đi.

Bọn họ rất muốn dọc theo thiên hả đổi theo, nhìn thử người kia có bộ dạng ra sao thế nhưng lại rất kiêng kỵ sợ nhiễm phải nguyền rủa, thứ này tỉ lệ thuận với tu vi.

Bọn họ chưa hề nhìn thấy tòa Tiên mộ kia, từ xưa tới này dù đã thử nhiều lần nhưng vẫn không có cách nào tới phần cuối.

Một người trẻ tuổi vô cùng đẹp trai xuất hiện, cặp mắt thâm thúy đứng ở trước bia đá chẳng hề nhúc nhích, nhìn chằm chằm nơi đó.

Có nhân vật lớn tuổi cả kinh, cảm giác trông rất quen, sau đó là run lên vì nhận ra được kẻ đó là Bất Lão Thiên Tôn.

Mà bên cạnh Tần Trường Sinh còn có một thiếu niên, anh tư bộc phát, pháp y thần linh màu bạc trùm kín cả người khiến hắn trở nên thần võ cực kỳ, đó chính là Tần Hạo.

“Lão tổ, chờ hai khối Chí tôn cốt của con hợp nhất, hoàn toàn thành công thì sẽ tới nơi này đánh văng hình chạm khắc kia, con mới chính là người có sức chiến đấu số một của mười châu, sẽ trấn áp kẻ này!” Tần Hạo mở miệng, âm thanh chắc nịch, giọng nói bình tĩnh, tự tin vô cùng.

Sau một khắc, bọn họ biến mất không thấy tăm hơi đâu cả, Bất Lão Thiên Tôn đã mang hắn rời đi.

Thiên tôn hiện thân, tạo nên chấn động không hề nhỏ, mà Tần Hạo lại nói ra lời như vậy cũng là tâm điểm để mọi người bàn luận.

Chính xác, bởi vì bọn họ hiện thân cho nên sức ảnh hưởng của thần bia cùng lớn hơn nữa, việc này truyền đi khắp nơi, không chỉ chấn động mười châu mà còn lan truyền tới một số châu khác.

Một vài thiên kiêu, sơ đại biết, tất cả đều ngóng nhìn hư không, nhìn thật kỹ đảo Ác Ma trên Ngũ Hành châu, cảm thấy có một ngôi sao lớn đang từ từ bay lên, sắp sửa tỏa ra hào quang bất hủ.

Sóng lớn ở ngoài giới bắt đầu lan truyền, bàn tán nghị luận không thôi, còn Thạch Hạo thì sớm đã dọc theo thiên hà tới nơi sâu nhất, đang chống lại tia chớp, tìm hiểu đạo của mình.

Nửa tháng sau khi rời khỏi thần bia thì hắn vẫn không ngừng tu hành, tay cầm dị thảo màu vàng quan sát phù văn của nó, mà thân lại ở bên trong ánh chớp ven bờ thiên hà để tìm hiểu lôi đình.

“Ầm!”

Ở xung quanh, ánh chớp vạn trượng, những làn sóng trên sông dâng lên, không còn bình yên như trước.

“Gào…”

Một con Toan Nghê cực lớn lao vút lên trời cao, sau đó là chia năm xẻ bảy, xuất hiện rất nhiều phù văn thiểm điện dị thường, đan dệt trong hư không.

Toan Nghê phân giải hóa thành tia chớp chói mắt, lượn lờ bên người của Thạch Hạo, khiến hắn càng thêm chói mắt.

“Rốt cuộc cũng đột phá!” Thạch Hạo lẩm bẩm, hắn không ngừng nghiên cứu lôi đình và thành công đột phá ràng buộc của bảo thuật Toan Nghê, bước ra một bước mà vô số cường giả khát vọng thế nhưng cũng khó thành công

bước ra một bước kia.

Lôi đình vốn là sức mạnh đáng sợ nhất, được trời xanh quản lý, trời lấy lôi điện làm thiên phạt giáng xuống, trấn áp vạn linh trong thiên địa.

Thạch Hạo khát vọng loại sức mạnh ấy, những ngày gần đây vẫn cố gắng tìm hiểu và rốt cuộc cũng đột phá, bước lên con đường đầy đáng sợ kia.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 634: Được Pháp Môn

Dòng sông chảy chầm chậm trên trời cao, cứ như là rượu tiên nước thánh lấp lánh óng ánh. Chỉ là bên trong lơ lững vài bộ Thần thi, phá hết cả khung cảnh tuyệt đẹp của dòng sông.

Thạch Hạo đứng ở nơi này, lặng yên cảm ngộ, lần này hắn thu hoạch rất lớn, sức mạnh lôi đình đột phá ràng buộc siêu thoát khỏi hạn chế của bảo thuật Toan Nghê, bước ra một bước dài.

Hắn tĩnh như bàn thạch, một khi động thì tia chớp quấn quanh thân thể, mỗi lỗ chân lông đều tỏa ra điện quang, pháp lực lôi điện đầy thần bí và mạnh mẽ.

"Thật mạnh!" Ngay cả hắn cũng thầm than.

Nắm giữ nó thì sức chiến đấu chắc chắn sẽ tăng gấp bội, lôi đình là một trong những sức mạnh đáng sợ nhất thế gian, đạt tới cực điểm thì có thể khiến nhân gian biến sắc.

Nên biết, Ma tôn vô thượng cũng phải chết bên trong lôi đình Tiên đạo, trời xanh hạ xuống kiếp nạn, dùng sấm sét cấm kỵ giết chết, 'thân tử đạo tiêu'.

Trước kia, tuy Thạch Hạo tu lôi đình thế nhưng cũng chỉ là khung sườn bên trong bảo thuật Toan Nghê, không cách nào siêu thoát được. Cho tới lúc này thì hắn mới đột phá, bước ra một bước cực kỳ trọng yếu kia.

"Sau khi siêu thoát thì có thể tiến vào lĩnh vực Lôi điện vô thượng rồi, sẽ giúp cho môn thần thông này không ngừng tiến hóa."

Hắn có dã tâm, không ngừng nghiên cứu tìm hiểu pháp môn Lôi đình,

khiến các phù vãn sấm chớp đều dung hợp lại với nhau, khai sáng ra thần thông cấm kỵ không hề kém với Thập đại bảo thuật của thế gian.

Đặc biệt là, hiện tại hắn không thể sử dụng pháp và đạo của hạ giới để tránh bị người phát giác, cho nên bản thân cần phải đột phá, diễn biến mở ra một thần thông khác.

Một cặp mắt màu bạc mở ra cứ như là mũi kiếm vậy, ở phía xa đang nhìn chằm chằm Thạch Hạo.

Thiên hà lấp lánh mang theo ánh sáng không ngừng chảy xuôi trong hư không, khiến cho những khu vực gần đó đều sáng rực.

Nhưng mà, ở nơi xa hơn sương mù vẫn thế, mờ ảo và tối tăm giống như những nơi khác ở đảo Ác Ma, tràn đầy vẻ thần bí.

Đó là một con mãnh thú không chút tiếng động tiến lại gần, sau đó đột nhiên bùng phát từ trời cao chạy tới, mang theo vô số tia điện màu bạc vồ giết về phía Thạch Hạo.

Trên đảo Ác Ma, hết thảy hung linh đều hiểu thuật lôi đình.

Thạch Hạo bình tĩnh xoay người lại, đã cảm ứng được con thú dữ này đang tiến lại gần từ lâu nên lập tức giơ tay, lòng bàn tay bay ra một dải lụa nhằm hướng con cự thú có cảnh giới Tôn giả kia.

Đây là một loài bò sát, thân hình trắng bạc, cặp mắt lạnh lẽo, đã sống mấy trăm năm trong khu vực này, cũng là cao thủ hiếm có trong cảnh giới Tôn giả.

Đảo Ác Ma có chân huyết Ma tôn, có sức mạnh lôi điện Tiên đạo nên tẩm bổ ra một vài sinh linh mạnh mẽ và thần bí, tràn ngập nguy hiểm và bất ngờ.

Nhưng mà, hai bên vừa va chạm thì con bò sát kia liền kêu thảm thiết, với đạo hạnh bốn trăm năm, một thân lôi điện màu bạc bị xuyên thủng, vảy

giáp cả người bay tán loạn, đầm đìa máu tươi.

Nó không địch lại Thạch Hạo, vừa mới giao thủ đã bị thương nặng.

Thạch Hạo hóa chưởng thành đao, kèm theo đó là ánh chớp chém về trước, con thằn lằn màu bạc dài mười mấy trượng nhanh chóng tránh né đồng thời phun ra bảo cụ để ngăn cản.

Thế nhưng tất cả đều đã chậm, lôi điện như ánh đao kia chém xuống, phá tan bảo cụ, xuyên thủng lớp giáp da, chặt đứt nó thành hai nửa, máu tươi chảy xối xả.

Cuối cùng, ầm một tiếng, sức mạnh lôi điện nổ tung, con thằn lằn màu bạc với cảnh giới Tôn giả nát tan hóa thành tro tàn.

Dùng dao mổ trâu để cát tiết gà, oai phong của lôi đình không phải bình thường, Thạch Hạo rất hài lòng, hắn tiếp tục dọc theo thiên hà tiến về nơi sâu.

Nửa tháng này, sau một khoảng thời gian ngắn tu hành thì hắn lại lên đường, vùng phụ cận thiên hà có sức mạnh lôi đình rất dày đặc, là bảo địa để tu hành phù vãn sấm sét.

Trong lữ trình tu hành này, hắn vừa đi vừa nghỉ, mỗi lần ngồi xếp bằng xuống thì đều lấy cây dị thảo màu vàng kia ra nghiên cứu phù vãn bên trong, thu hoạch cực lớn.

“Đợi tới nơi sâu nhất kia, lúc đó nuốt cây cỏ này chắc sẽ có hiệu quả ngoài ý muốn.” Hắn khẽ nói.

Dị thảo không có suy nghĩ, không thể tu hành thế nhưng lại ẩn chứa một số hoa văn thần bí, căn cứ theo suy đoán của hắn thì tàn văn của lôi đình Tiên đạo năm đó tản ra khắp đảo Ác Ma và sau đó bị cây cỏ này hấp thu một ít.

“Khối đá này thuộc về ta.” Đả Thần Thạch nói.

Dị thảo rất rực rỡ cắm rễ bên trong kỳ thạch to bằng đầu người, bên trong khối đá cũng hàm chứa phù vãn và lôi đình, hai thứ hợp lại cùng nhau cứ như là mặt trời ban trưa.

"Chờ ta hiểu thấu đáo rồi hẳn hay. Những phù vãn này tuy không trọn vẹn thế nhưng lại có ý nghĩa rất lớn." Thạch Hạo nói, hắn có thể đột phá ràng buộc bảo thuật Toan Nghê cũng liên quan một phần lớn tới thứ này.

Đồng thời, hắn tin chắc, một khi ăn cây cỏ này, được một tia tàn vãn Tiên đạo gột rửa thì thân thể sẽ càng thêm thân thiết với lôi đình hơn, bảo thuật sẽ càng tinh tiến.

"Thứ nguyền rủa này khiến người khác thấy khó chịu mà!" Đả Thần Thạch căm giận không thôi.

Đi dọc theo thiên hà, đáng sợ nhất cũng không phải là những con thú dữ tập kích mà là sức mạnh nguyền rủa, thứ này vô hình vô chất khó mà đối kháng.

Đây cũng là lý do vì sao những Giáo chủ đều biết mộ tiên ở phần cuối của dòng sông, thế nhưng không thể tới gần được.

Nguyền rủa này rất đáng sợ, một khi nhiễm phải thì không cách nào trừ tận gốc được, có thể khiến người khác nhanh chóng suy yếu rồi đạo cơ bị tiêu diệt, thân thể tan vỡ.

Nghe đâu, trước kia từng có một thị Bá chủ thượng giới bỏ mình vì thứ này nên mới khiến cho rất nhiều cường giả tỉnh giấc, không còn dám tra xét nữa.

"Sức mạnh nguyền rủa này tỉ lệ thuận với tu vi, người càng mạnh thì chịu phải càng mãnh liệt." Thạch Hạo khẽ nói, đây chính là tin tức mà hắn biết được từ những người trên đảo Ác Ma.

Có thể phàm nhân sẽ là người chịu nguyền rủa nhỏ nhất thế nhưng bằng với sức bọn họ thì có thể chống lại các hung thú ven đường tới đây ư? Nửa

bước khó đi.

Thạch Hạo tiến lên tám ngàn dặm, áp lực chịu phải càng lớn hơn, nguyền rủa này rất đáng sợ, nó hóa thành hoa vãn quấn lấy bên ngoài thân thể, quỷ dị mà xinh đẹp.

Nhưng mà, Thạch Hạo vẫn có thể chống lại được, có thể tiêu diệt được thứ này thế nhưng lại cảm thấy được một áp lực nào đó.

Hắn từng chiến thắng nguyền rủa của Tiên điện, vì vậy đối với loại sức mạnh thần bí này cũng không e ngại lắm, cũng có chút kinh nghiệm khi chống lại cho nên vẫn tiến bước về trước.

Hai ngày sau, Thạch Hạo dọc theo thiên hà cũng đã tới nơi sâu nhất, phù vãn nguyền rủa lấp lánh cứ như ngôi sao nằm dày đặc trong hư không, không ngờ lại hiển hóa thành thực thể.

“Ồ, có người đang bế quan nơi này, bố trí một vài trận pháp.” Hắn nhanh chóng tới bên bờ sông, nơi này có một ngọn núi đá lơ lững giữa không trung, nguy nga bất động, yên tĩnh không thôi.

Đi suốt hai mươi mấy ngày chẳng hề thấy bóng dáng một ai, lúc này nhìn thấy vậy thì không khỏi kinh ngạc, có cường giả thâm nhập tới tận nơi đây.

Hắn bay lên sườn núi, bên trên đài cao nơi ấy có một hàng chữ, trong chốc lát thân thể hắn run dữ dội rồi vội vàng vọt tới vuốt ve những chữ kia.

Những chữ này đứt quãng, khắc lên nỗi lòng của một người, khiến người khác cảm thông theo tựa như cảm nhận được rõ ràng.

“Hạo nhi…con…còn sống không?”

Chỉ một câu đơn giản thế nhưng đã thể hiện vẻ tiếc nuối, quan tâm yêu thương, ẩn trong đó là vẻ thê lương khiến Thạch Hạo hai mắt nhòe đi, hét lớn: “Gia gia, con còn sống!”

Năm đó, Thập ngũ gia thoát vây rời đi, giết thẳng một đường vào Thạch đô, khi biết tôn nhi mất đi Chí Tôn cốt đã mất đi mười mấy năm trước kia, sự bi phẫn và không cam lòng cỡ nào chứ.

Nhưng, hắn không tin tôn nhi mình đã chết, sau đó lại tới Bất Lão sơn muốn cứu người nhưng lại gặp nạn, bất ngờ đi tới thượng giới này.

"Gia gia, con còn sống, người đừng đau buồn nữa, chúng ta sẽ gặp lại nhau thôi!" Thạch Hạo hét lớn, âm thanh chấn động thiên hà, hắn hận không thể lập tức gặp tổ phụ, nói cho người biết, mình vẫn còn sống trên đời này.

Thập ngũ gia tiến vào thượng giới, mặc dù biết tôn nhi đã biến mất mười mấy năm lại xuất hiện, rồi tiến hành đại chiến song Thạch, quét ngang chư địch, kết quả lại lần nữa đau buồn.

Bởi vì, sau khi bảy thần hạ giới thì cả thế gian đều biết, vì nghênh chiến bọn họ cho nên Thạch Hạo mới chết trận.

Thạch Hạo hô hấp khó khăn, rất lâu sau mới bình tĩnh lại.

"Gia gia, người ở phía trước sao?" Hắn lẩm bẩm, mong ngóng gặp lại, muốn nhìn thấy lão nhân ngay tức khắc, nói cho gia gia biết, mình không chỉ sống sót mà còn bước lên một con đường vô địch.

Thạch Hạo bùi ngùi, càng thêm hi vọng sẽ mạnh mẽ lên, vừa tu hành vừa tiến tới mộ Tiên.

"Con đường thật dài!"

Một bên tu hành một bên tiến về trước, gần một tháng sau mà vẫn chưa tới phần cuối, hơn nữa nguyền rủa càng phát sáng, càng ngày càng đậm hơn.

Đột nhiên, lôi đình ở phía trước dày đặc, hào quang như mây, có một sinh linh hình người đang diễn hóa lôi pháp, mạnh mẽ vô cùng, kinh người cực điểm.

“Còn có người tới được tận nơi đây…”

Thạch Hạo lộ vẻ lạ thường, hắn cho rằng ngoại trừ mình ra thì những người trước kia khi tiến vào đảo Ác ma đều dừng lại cả, không ngờ lại có thể nhìn thấy người này.

“Người này… ghê gớm!” Trong lòng Thạch Hạo giật mình, quan sát từ đằng xa, người này tinh lực ngập trời, cứ như là một con cự thú tiền sử vậy, vô cùng kinh khủng.

Hắn cảm thấy, người này có thể chẳng hề kém những tên sơ đại mà khi tới thượng giới hắn đã gặp qua, thật sự rất mạnh mẽ.

Bỗng nhiên, ánh chớp đầy trời thu lại hóa thành một con hung cầm lao vào trong cơ thể người kia, chân thân hắn lộ ra thì khiến Thạch Hạo kinh ngạc, người này hắn đã từng thấy.

Người này sắc mặt trắng bệch, trông rất yếu ớt, ánh mắt lờ đờ thiếu hụt hào quang.

“Là hắn!” Thạch Hạo bừng tỉnh, lúc tiến vào đảo Ác Ma, lần đầu tiên nhìn thấy người này thì hắn liền biết được tuyệt đối là kẻ mạnh, khả năng là một sơ đại.

Bây giờ nhìn lại, hơn nửa chính là như thế!

Người kia tự nhiên cũng thấy Thạch Hạo, ánh mắt của hai người giao nhau ở không trung.

Cuối cùng, Thạch Hạo cất bước về trước, nói: “Huynh đài thật ghê, tu bảo thuật Lôi đạo tới cảnh giới xuất thần nhập hóa.”

“Đạo huynh quá khen rồi.” Người trẻ tuổi này lắc đầu.

Hắn không giống với những vị thiên kiêu tuổi trẻ bình thường sẽ vui sướng mừng rỡ, hắn khiến người khác cảm thấy vẻ già nua, thiếu đi sức sống

và lạc quan, hay cũng có thể là hắn rất thận trọng.

Giao lưu vài câu đơn giản, Thạch Hạo bất ngờ biết được tên, người này tên Lý Vân Thông, tới từ Thiên Vẫn châu.

Trong lòng Thạch Hạo hơi động, hắn nghĩ tới một tin đồn, nói: “Nghe nói ở Thiên Vẫn châu xuất hiện một Trùng đồng giả, là thần thoại bất bại, có thật hay không?”

Chuyện này truyền ra đã từ lâu, Trùng đồng giả xuất thế, chiến bại một vị sơ đại của Thiên Vẫn châu, khiến khắp nơi đều quan tâm.

Lý Vân Thông im lặng một hồi, cuối cùng gật đầu, nói: “Ta chính là người từng gia thủ với Trùng đồng giả đó, đại bại.”

Thạch Hạo ngạc nhiên, không nghĩ tới một trong hai đương sự lại đang ở trước mắt mình, ngoài dự liệu của hắn, người này còn là một sơ đại thế nhưng lại thảm bại trong trận chiến đó.”

“Xin lỗi, ta không biết.” Thạch Hạo biểu đạt vẻ áy náy.

“Không sao.” Lý Vân Thông lắc đầu, trong trận chiến ấy hắn đã dùng hết khả năng nhưng vẫn bại, hoàn toàn không phải đối thủ.

“Tên Trùng đồng giả kia lợi hại như thế nào?” Trong lòng Thạch Hạo không yên, trận quyết chiến sinh tử sau khi hắn xuất đạo chính là đánh với Thạch Nghị, vô cùng gian khổ, bản thân suýt chút nữa đã phế bỏ.

“Ta tuy rằng đại chiến với hắn năm trăm chiêu thế nhưng toàn bộ quá trình đều bị áp chế, bảo thuật Trùng đồng vừa ra là trấn áp tất cả, quả nhiên là thần thoại bất bại.” Lý Vân Thông than nhẹ.

Từ khi ra đời tới giờ hắn chưa hề thất bại, uy chấn mấy châu, vô địch trong đồng đại ở Thiên Vẫn châu, là người số một.

Nhưng mà Trùng đồng vừa ra là đánh tan hết thảy hào quang, áp chế hắn

hoàn toàn, dù cho hắn có thi triển bảo thuật chí cường độc nhất của sơ đại đi nữa thì cũng không thể địch lại.

Thạch Hạo rùng mình trong lòng, Lý Vân Thông vô cùng mạnh mẽ, có thể cảm nhận được thần uy đáng sợ trong cơ thể hắn như thế nào nhưng vẫn thất bại.

Lý Vân Thông thân là sơ đại, tuyệt đối sẽ không bao giờ hạ mình, thậm chí lại là một trong những người tài ba, đủ để chứng minh chỗ nghịch thiên của Trùng đồng rồi.

"Hắn có dáng vẻ ra sao?" Thạch Hạo hỏi, bởi vì trong lòng có chút hoài nghi.

"Tự tin, thong dong, vóc người cao ráo, hai hàng lông mày…" Theo lời Lý Vân Thông miêu tả, trong lòng Thạch Hạo rung bần bật, người này sao lại giống với Thạch Nghị vậy chứ?!

Lý Vân Thông rất thẳng thắn, tất cả đều nói, sau khi hắn đại bại thì rời khỏi Thiên Vẫn châu đi tới một chỗ cấm địa trong truyền thuyết để thăm dò, muốn bản thân đột phá.

"Nghe nói đảo Ác Ma có lưu lại lôi đình Tiên đạo, vừa khéo ta lại muốn đi con đường này, tu thành lôi pháp, cho nên mới tới đây."

Thạch Hạo nghe thế thì nói: "Đúng lúc thật, ta cũng muốn nghiên cứu pháp tắc lôi đạo nên mới thâm nhập vào vùng cấm địa này."

Hai người tuy đề phòng lẫn nhau thế nhưng cũng rất ăn ý nói chuyện, cuối cùng bắt đầu luận bàn, vận dụng phù vãn sấm chớp không hề triển khai những bảo thuật khác.

Phía sau Lý Vân Thông xuất hiện một con hung cầm đang giương cánh kích thiên với vô tận lôi vân bảo phủ trời cao, vô cùng kinh người khiến thiên hà dâng lên sóng lớn.

“Ta chiếm được một quyển bí tịch, bên trong ghi chép pháp và môn của hung cầm thái cổ Lôi Thiên tước.” Hắn nói.

Thạch Hạo giật mình, đây tuyệt đối là đại thần thông đầy đáng sợ trong Lôi đạo, hắn cũng không giấu nghề, nói rằng mình học bảo thuật Toan nghê thời thái cổ.

“Tốt, không phân cao thấp, vừa khéo luận bàn.” Lý Vân Thông kinh ngạc, vẻ mặt hơi hồng hào thay cho tái nhợt như trước kia.

Đây là một trận đại chiến vô cùng kịch liệt, kỳ thật cả hai đều không hạ sát thủ chỉ là thi triển cảm ngộ pháp và đạo.

Tuy rằng đều phòng bị nhưng cũng không trở ngại tới việc luận bàn và giao lưu.

Cuối cùng, Thạch Hạo nói: “Hai loại bảo thuật này không phân cao thấp, không bằng chúng ta cùng nhau trao đổi?”

Lý Vân Thông kinh ngạc thế nhưng rất nhanh đáp: “Được, có thể trao đổi!”

Nếu là người bình thường tuyệt đối không qua loa như vậy, chắc chắn sẽ đề phòng, vô cùng cẩn thận, thế nhưng hai người đều là người phi thường, sức lực từng người đều mạnh mẽ.

Lý Vân Thông lấy ra một khối xương, mặt trên có ghi lại pháp và đạo của Lôi Thiên tước, đây là thứ mà hắn đã đoạt được trong một động phủ thượng cổ xưa kia.

Thạch Hạo thấy hắn thẳng thắn như thế thì cũng không có bất kỳ che giấu gì, lấy ra một khối xương cẩn thận khắc xuống bảo thuật Toan nghê hoàn chỉnh, cũng không có bất kỳ thiếu sót nào.

Hai người cảm thấy rất hợp nhau, ngồi bàn luận với nhau về vấn đề tâm đắc trên phương diện tu hành.

Cuối cùng, Thạch Hạo lấy ra cây dị thảo màu vàng kia mời hắn quan sát, hỏi dò đây là thứ gì và giá trị lớn bao nhiêu.

“Đúng là tạo hóa nghe.” Lý Vân Thông giật mình, hắn từng nghe nói, trên đảo Ác Ma có một loại thực vật rất kỳ lạ, ẩn chứa một tia phù vãn của lôi đình Tiên đạo, có thể nói là vật vô giá.

“Thứ này, cần luyện hóa thành dịch sau đó nuốt xuống, tĩnh tâm thể ngộ, có thể giúp cho pháp tắc Lôi đạo nhanh chóng đại thành.” Lý Vân Thông nói.

Hắn nói thẳng, nếu như Thạch Hạo tu hành pháp và đạo của Lôi Thiên tước và phối hợp với dị thảo này thì có thể luyện thành trong thời gian ngắn, có thần hiệu kinh người.

Thạch Hạo đại hỉ, hắn vốn là muốn dung hợp các phù vãn sấm sét lại để tiến vào lĩnh lực lôi đình vô thượng, khiến cho nó tiến hóa thành bảo thuật cấm kỵ, hiện tại vừa khéo thuận thế mà làm.

“Ta tưởng như đã đạt được vận may lớn cho chính mình, đã là rất tốt rồi, không ngờ rằng Hoang huynh lại gặp được vận may như thế này.” Lý Thông Vân lấy ra một đoạn thần mộc màu tím.

“Đây là vật gì?” Thạch Hạo không biết.

“Đây là Lôi Thần mộc, được ngâm vô tậm năm tháng trong thiên hà, hàm chứa rất nhiều sức mạnh lôi đình, có thể giúp ta tu hành.” Lý Vân Thông nói.

Thạch Hạo hít vào ngụm khí lạnh, đối phương quả nhiên không đơn giản, lại dám lấy vật từ trong thiên hà, người bình thường nếu làm vậy tất thành tro tàn.

“Vận may mà thôi, huynh đài cũng đừng nên mạo hiểm, ta suýt chút nữa đã chết ở giữa dòng sông rồi.” Lý Vân Thông vừa nghĩ lại là đã thấy sợ rồi.

Sau đó, hai người từ biệt, mỗi người cũng phải đi bế quan tìm hiểu pháp và đạo của lĩnh vực lôi đình.

Mấy ngày sau, Thạch Hạo ngồi xếp bằng, cây dị thảo ở trước người của hắn bắt đầu tan ra trở thành chất lỏng màu vàng lấp lánh, bên trong lấp lánh rất nhiều phù vãn, chiếu rọi ra chư thiên, trông rất thần bí.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 635: Thu Hoạch Dồi Dào

Thạch Hạo ngồi xếp bằng nơi bờ sông, gốc dị thảo có năm lá óng ánh trong suốt đặt trước người, thứ này từ từ tan ra, sức mạnh lôi đình ẩn chứa vô tận bên trong chất lỏng màu vàng ấy.

Lúc này, tiếng vang không dứt, đinh tai nhức óc, vẻ mặt của hắn vô cùng nghiêm túc, vận dụng tất cả sức lực, thủ thế nghênh đón.

Sự phức tạp cùng với nguy hiểm vượt xa tưởng tượng của hắn, bên trong dị thảo tuy có không ít phù văn thế nhưng lại cực kỳ bá đạo, thân thể của hắn chấn động tới mức lắc lư cả lên.

Cả cây cỏ tan ra hình thành nên một chùm chất lỏng màu vàng sáng rực hơn cả mặt trời, nó không ngừng lượn lờ trong hư không, tỏa ra ánh chớp vô tận.

“Cẩn thận!” Đả Thần Thạch nói, hộ pháp bên người hắn.

Thạch Hạo vận chuyển bảo thuật Lôi đạo yên lặng tìm hiểu và lĩnh hội, cẩn thận dẫn một tia bảo dịch màu tiến vào trong miệng, mặc dù chỉ một tia nhỏ thế nhưng cũng phải gánh chịu hậu quả rất nặng nề.

“Ầm!”

Thiên lôi hạ xuống, nếu không phải ở thời khắc mấu chốt hắn phun tia nhỏ kia ra thì cái miệng nhỏ của hắn đã nổ tung rồi.

Ở trong hư không, tia điện đầy rẫy, phù văn thần bí lấp lánh chiếu rọi chư thiên, vô cùng đáng sợ!

“Lợi hại thật, không hổ ẩn chứa một tia khí tức của lôi đình Tiên đạo,

chuyện này… không cách nào chống lại được.” Đả Thần Thạch giật mình.

Vẻ mặt của Thạch Hạo càng thêm nghiêm nghị, vận dụng pháp lực một thân trấn áp chất lỏng màu vàng óng kia, khiến nó không thể lan tràn mà cố định ở trong hư không.

“Thật mạnh bạo!” Hắn âm thầm hoảng sợ, dù chỉ là một tia khí tức của lôi đình Tiên đạo mà đã kinh tâm động phách như vầy rồi.

Chẳng trách năm đó Ma tôn cũng phải chết, có thể tưởng tượng được nếu như gặp phải vô tận lôi đình Tiên đạo từ trên trời giáng xuống, uy thế đó cỡ nào chứ?

Mà bên trong chất lỏng này chỉ có một ít tàn văn thôi nhưng đã thành ra như thế rồi, như vậy đủ để chứng minh tất cả.

“Khí tức Tiên đạo, không thể nhận thấy trong trần thế này, mặc dù tàn văn thế nhưng giá trị vô lượng, nhất định phải nắm thật chắc để nắm rõ và dẫn vào trong cơ thể.”

Thạch Hạo ngưng thần, vận dụng hết mọi thủ đoạn, lần nữa thử nghiệm luyện hóa. Lần này, hắn không dám rút nhiều như lần trước nữa mà chỉ lấy một tia kim dịch hút vào trong miệng để luyện hóa và tìm hiểu.

Trong lúc nhất thời, lôi đình dâng lên, toàn thân Thạch Hạo đều phát sáng, từng sợi tóc dựng đứng, những lỗ chân lông đều đang tỏa ra tia điện.

Đả Thần Thạch líu lưỡi, cảm thấy sức mạnh sấm sét này quá mãnh liệt. Nó có chút hoài nghi, mình có thể ăn nổi khối đá to bằng đầu người kia hay không.

Thạch Hạo bắt đầu vận chuyện pháp và đạo của Lôi Thiên tước để tiến hành tìm hiểu, mượn khí tức của lôi đình Tiên đạo để gột rửa, cảm ngộ, đây là một quá trình rất kỳ diệu khó nói thành lời.

Một con hung cầm xuất hiện ở sau lưng, bộ lông màu tím như kiếm, tất

cả đều xòe ra trông vô cùng hung mãnh, ác liệt, con ngươi màu bạc, khí tức ép người!

Đây là Lôi Thiên tước do Thạch Hạo vận chuyển phương pháp này mà thành, đi kèm là tia chớp ầm ầm nổ vang, âm thanh kinh thiên động địa.

Thạch Hạo đang ngộ đạo, mượn chất lỏng màu vàng óng kia để tu luyện pháp của Lôi Thiên tước, trước đây hắn từng học qua lôi đạo trong bảo thuật Toan Nghê, thế nên bây giờ tu hành làm ít mà hiệu quả nhiều.

Hơn nữa còn có sự giúp đỡ của chất lỏng màu vàng kia, tất cả tựa như nước chảy thành sông, vô cùng thuận lợi.

Rất nhanh, nửa canh giờ qua đi, Thạch Hạo mở mắt, hắn đã tiêu hoa một tia chất lỏng màu vàng óng, sau đó lại hút thêm một tia chất lỏng vào trong miệng lần nữa.

Lôi đình lập tức bùng phát, dị tượng nơi đây rất đáng sợ.

Ký hiệu liên miên lan tràn, trong hư không hiện lên Lôi Thiên tước, Toan nghê, còn có hoa văn lá cây của dị thảo, tất cả cùng giao hòa với nhau phát ra tiếng hót vang dội và thần thánh.

Mấy ngày trôi qua, chùm chất lỏng kia biến mất một nửa, Thạch Hạo chìm đắm trong cảnh ngộ đạo, ngồi xếp bằng bất động, bên ngoài thân đan dệt ra các loại hoa văn.

Đây là trải nghiệm hiếm thấy, người bình thường một khi tỉnh ngộ thì coi như là chấm dứt, thế nhưng do khí tức của lôi đình Tiên đạo gây ra nên khiến hắn không ngừng đốn ngộ, khó mà tự kiềm chế được.

Lại qua thêm mấy ngày, chùm chất lỏng biến mất hoàn toàn, tất cả đều bị Thạch Hạo luyện hóa, hắn mở mắt cùng lúc đó một con Lôi Thiên tước vọt lên trời cao, mang theo vô lận lôi vân nhấn chìm cả bầu trời.

“Đã tu thành bảo thuật này?” Đả Thần Thạch kinh ngạc.

Thạch Hạo cũng kinh ngạc không kém, dị thảo này quả nhiên là bảo vật vô giá, chỉ trong mấy ngày mà đã giúp hắn hiểu được pháp của Lôi Thiên tước, đạt tới cảnh viên mãn.

Sau đó, nó lại lần nữa nhắm mắt, dùng tâm thể ngộ để cho pháp của Lôi Thiên tước cùng hòa với bảo thuật lôi đạo mà hắn đã sở hữu trước kia, khiến hai thành một.

Đồng thời, hắn còn dung hợp những phù văn lấp lánh bên trong chất lỏng vàng óng kia lại, chớp mắt khí tức lôi đạo của hắn tăng mạnh, sức mạnh lôi đình của bản thân tăng vọt.

Hiển nhiên, sau khi dung hợp pháp thì còn mạnh hơn cả Toan nghê, Lôi Thiên tước nữa, đang phát triển tới lĩnh vực lôi đình vô thượng, đây là bước tiến rất quan trọng!

Sau ba ngày, Thạch Hạo mở mắt ra, ánh mắt hóa thành tia chớp, trong hô hấp có lôi vân tụ tán.

“Ngươi đã thành công, thế thì giúp ta luyện hóa khối đá này đi.” Đả Thần Thạch nói, nó hơi rụt rè nhìn về khối đá to bằng đầu người kia.

Bên trong khối kỳ thạch màu vàng này cũng có lôi đình, còn có cả tàn văn, không hề ít hơn dị thảo kia.

“Được, chúng ta cùng luyện hóa!” Thạch Hạo gật đầu.

Trong mấy ngày kế tiếp, Đả Thần Thạch gào khóc thảm thiết, đau nhưng lại rất sướng, mỗi lần nuốt xuống một miếng nhỏ của khối đá thì sẽ lăn lộn gào khóc, lôi điện thông thiên.

Mà trong quá trình này Thạch Hạo ra tay giúp nó, đồng thời lấy Trùng đồng quan sát, ghi nhớ toàn bộ tàn văn lôi đình ấy, đồng thời dẫn dắt khí tức lôi đình Tiên đạo nhập thể, gột rửa bản thân.

Hai người bọn hắn đồng thời rút lấy sức mạnh lôi đình này.

Rốt cuộc, sáu ngày sau thì kỳ thạch biến mất, đã bị cả hai phân giải, phù văn lôi đình do Thạch Hạo nắm giữ còn tảng đá thì bị Đả Thần Thạch ăn sạch.

Thu hoạch này cực lớn, hiệu quả không hề kém như Thạch Hạo ăn gốc dị thảo kia, Thạch Hạo lần nữa tỉnh ngộ, hắn hoàn toàn hiểu rõ những tàn văn tiên đạo này để giúp cho bảo thuật của chính mình tiến hóa!

Trên con đường này, hắn có thể nói là tăng nhanh như gió.

Hiện nay hắn sở hữu bảo thuật Lôi đình, mạnh hơn rất nhiều so với pháp môn Toan Nghê trước đây!

Đả Thần Thạch thu hoạch cũng rất lớn, lúc tiến vào thượng giới thì thông đạo bị tan vỡ, cả người nó đều rạn nứt, nhưng giờ đã khỏi hẳn, đồng thời đi kèm lôi điện trông rất mạnh mẽ.

“Từ nay về sau, hãy gọi ta là Thiểm điện thạch.” Nó hả hê nơi đó.

“Đừng có trì hoãn lâu quá, chúng ta nên đi thôi.” Thạch Hạo nói, tiếp tục dọc theo thiên hà tiến về trước, hắn rất muốn nhìn xem thử nơi mộ Tiên đó cổ quái ra sao.

Dọc theo đường này, thi thoảng hắn lại nhìn vào trong dòng sông, nhìn thấy những thi thể đang lơ lững trôi, nó rất muốn tới kiếm tra.

Lý Vân Thông từng đoạt được một khúc Lôi Thần mộc ở giữa sông, có thể thấy được giữa lòng thiên hà này có vận may lớn cỡ nào, chỉ là quá mức nguy hiểm mà thôi, người bình thường không dám làm bậy. Ngoài trừ tia chớp thì còn có nguyền rủa, nhiễm phải thì rất khó sống sót.

“Đúng là thứ tốt, đó là một bộ thi thể của Chân thần, thanh kiếm trên lưng nàng chắc chắn rất kinh người, Nhưng mà cách quá xa, không cách nào lấy được.”

Ở giữa dòng sông có một bộ xác ướp đang chìm nổi, cốt kiếm trên người

lấp lánh, phù văn mạnh mẽ, cách rất xa thế nhưng cũng có thể cảm nhận được sức mạnh khó tả.

Đáng tiếc, chỉ cần đụng vào thì dòng sông sẽ hóa thành biển chớp, có thể biến người mạo phạm thành tro tàn.

Dọc trên đường đi hắn nhìn thấy rất nhiều pháp khí đi kèm là những thi thể, khiến người khác thèm thuồng thế nhưng không cách nào chiếm được vào tay.

Rất nhanh, cặp mắt của Thạch Hạo đỏ kè, hắn nhìn thấy một bộ thi thể của Thiên Thần, mặc dù đã chết thế nhưng trong tay vẫn đang cầm một thanh cốt đao, đó là pháp khí Thiên Thần.

"Đành thế thôi." Hắn chỉ biết lắc đầu.

"Ồ, gần tới cuối rồi, ngươi xem, nơi đó lấp lánh ánh sáng, rất lạ." Đả Thần Thạch nói.

Sức mạnh nguyền rủa càng tăng mạnh. Ngoài ý muốn chính là, không chỉ Thạch Hạo không việc gì mà ngay cả Đả Thần Thạch và Hoàng điệp vẫn có thể chống đỡ lại được, hơn nữa còn có thể kiên trì thêm một quãng thời gian nữa.

"Gần nhìn thấy Mộ tiên rồi à?" Thạch Hạo lẩm nhẩm, hắn cảm thấy cứ theo như tốc độ này thì cần phải hai ngày nữa, bởi vì càng đi thì tốc độ càng chậm.

"Tạo hóa đó, nơi đó có một cái đỉnh kìa." Đả Thần Thạch kêu lên quái dị.

Thạch Hạo cũng nhìn thấy, dọc theo đường đi bọn hắn đều cẩn thận quan sát thiên hà, hy vọng có thể phát hiện ra thứ gì và rốt cuộc lần này cũng nhìn thấy một cơ hội.

Có một bộ thi thể cách rất gần bờ sông, tay phải cầm một cái đỉnh nhỏ,

hay cũng có thể nói là một lò luyện đan chỉ to bằng nắm tay, có màu vàng đất, được chế tác từ bảo cốt.

Đỉnh và lô* khi người khác sở hữu thì đều gọi là đỉnh lô, mà cái này cũng có thể xem là đỉnh, mà cũng có thể gọi là lò luyện đan.

(*): Lò.

Thạch Hạo thèm khát, lò luyện đan này tuy nhỏ thế nhưng ẩn chứa khí tức khó tả, tuyệt đối là một pháp khí thượng cổ mạnh mẽ, bao năm tháng trôi qua mà nó vẫn không hề tổn hại ở bên trong thiên hà.

Trước kia, nếu như có một chiếc lò luyện đan thì thời gian luyện hóa cây dị thảo kia sẽ nhanh hơn rất nhiều, không khổ cực như thế.

Cổ thi này trôi tới gần bờ sông, Thạch Hạo vận dụng bảo thuật hòng lấy đi lò luyện đan này.

“Ầm!”

Khiến người khác khó tưởng tượng ra chính là, mặc dù như thế nhưng thiên hà lại bùng phát ra ánh chớp vạn tầng, toàn bộ nhằm hướng về phía Thạch Hạo.

Hắn không cam, dùng hết khả năng chống lại, thế nhưng lại bị thần lực đầy đáng sợ kia áp chế, còn có nguyền rủa vô tận, quả thật muốn đánh cho hắn nát tan.

“Bụp!”

Chỉ trong nháy mắt, hắn đã bị thiên hà chấn cho máu me khắp người, có vô tận tia điện xông vào cơ thể muốn phá đi sinh cơ của hắn, còn có nguyền rủa bao phủ xuống.

May là bộ thi thể này đang ở sát bờ sông, uy lực do thiên hà bùng phát cũng không tính là mạnh nhất.

Thạch Hạo thu Hoàng điệp và Đả Thần Thạch vào Động thiên trong cơ thể, chỉ mình mình đối kháng, dùng phù văn hòng cướp lấy lò luyện đan kia, nhanh chóng kéo nó lại gần mình.

Ánh chớp cuồn cuộn, Thạch Hạo đã bị thương nặng, thân thể suýt chút nữa đã bị đánh nát, cật lực chống trả.

Cuối cùng, ánh chớp và nguyền rủa rút lui, cả người hắn đều là máu thế nhưng vẫn có thể kiên trì, nở nụ cười thỏa mãn.

Đả Thần Thạch từ trong cơ thể của hắn đi ra, khi nhìn thấy cái lò này thì ngạc nhiên, nói; "Lò luyện đan này nhìn không thấu, có chút quái lạ."

Vật này có thể coi là đỉnh, cũng có thể gọi là lò.

Ba chân có hình dáng chân long, nắp đỉnh là một tiên hoàng đang nằm, toàn thân có màu vàng nhạt, cũng không biết được chế tác từ bảo cốt của bộ tộc nào thế nhưng ánh sáng lấp lánh, ôn hòa trong suốt.

Thạch Hạo vuốt nhẹ rồi mở nắp, phút chốc trợn tròn hai mắt lộ vẻ khó tin.

Đả Thần Thạch cũng kêu lên quái dị, cứ như gặp phải ma.

Bên trong lò luyện đan cao bằng nắm đấm dâng lên khí lành, mùi thơm nức mũi, khí tức sinh mệnh rất mạnh mẽ trong nháy mắt lao ra.

Lò luyện đan này nhìn thì nhỏ thế nhưng bên trong lại có tới mấy chục cây bảo dược, có xanh biếc, có vàng óng, có đỏ như máu, còn khí mịt mờ ánh tím.

Quan trọng nhất là, những bảo dược này vẫn còn sinh cơ, mang theo giọt sương, tất cả đều còn sống cứ như vừa mới đào từ vườn thuốc lên vậy.

"Đây là lò luyện đan gì thế, từ thượng cổ cho tới giờ mà những bảo dược này vẫn được bảo tồn như trước, quá khó tin!" Đả Thần Thạch không rõ.

Thạch Hạo cũng khiếp sợ, bởi vì hắn cũng từng tới gần cỗ thi thể kia, là trang phục từ thượng cổ, hiển nhiên đã chìm nổi vô tận năm tháng giữa dòng sông.

Giờ tìm lại cỗ thi thể kia thì chẳng còn thấy đâu, đã bị sóng cuốn đi.

“Đây là báu vật đó, lẽ nào được chế tạo từ xương tiên hoàng, chân long?” Đả Thần Thạch lầm bẩm, nó từng nghe nói qua, cốt của một vài sinh linh cấm kỵ có thể chế tác thành những pháp khí kỳ lạ.

Thạch Hạo lắc đầu, đừng nói là cốt chân long, dù là một giọt máu của nó hay là một mảnh lân giáp thì cũng không thể thấy được, cả thế gian khó cầu.

Rất nhanh, vẻ mặt hắn lần nữa cứng đờ, chấn động không tả nổi, giọng run run: “Những dược này…”

Hắn tùy ý lấy ra một cây cổ dược bên trên phiến lá còn đọng lại giọt sương lấp lánh, cánh hoa mờ mịt ánh tím, không ngờ lại là… thánh dược!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 636: Thao Thiết

Thánh dược!

Thạch Hạo miệng lưỡi khô khốc, chấn động không thôi, tùy ý lấy một cây trong lò luyện đan đã là thánh dược rồi, thật khó mà tin được.

Mùi thuốc nức mũi, đây là một gốc thực vật trong suốt lấp lánh cao chỉ một thước, những chiếc lá nhỏ trong suốt cứ như ánh trăng lưỡi liềm màu tím vậy.

Nó cứ như là một cây nhỏ được linh khí mịt mờ quấn quanh, trên cây hình thành nên một vài quả hình trăng lưỡi liềm màu tím, ánh tím lưu chuyển, rất mờ ảo và quyến rũ.

"Tử Kinh Nguyệt… lại tiến hóa thành thánh dược."

Đây vốn chỉ là một loại linh dược, mặc dù có thể tiến hóa nhưng chỉ tới linh dược đỉnh cấp mà thôi, ấy vậy lại trở thành một cây thánh dược!

Thạch Hạo không thể bình tĩnh được nữa mà đưa mắt nhìn vào trong lò luyện đan, bên trong lò bảo cốt tỏa ra ánh sáng lung linh, mấy chục loại bảo dược tỏa ra khí thế sinh mệnh.

Hắn lần nữa lấy ra một cây có màu đỏ tươi như máu, rễ của cây này dài ra cứ như là chim yến lại như được điêu khắc từ mũi khoan máu, đồng thời tỏa ra mùi thơm nồng nặc.

"Là Huyết Phi Yến, chuẩn thánh dược trong truyền thuyết?!" Thạch Hạo há to miệng, khó mà tin vào mắt mình được.

Không phải là thánh dược thế nhưng đã tiến cận, hiệu quả cũng không

kém là mấy.

Bên trong lò luyện đan này có tổng cộng mấy chục cây dược, lẽ nào đều nghịch thiên như thế, quả thật hắn cũng không dám tưởng tượng nữa, nếu đều là thánh dược, chuẩn thánh dược thì đủ khiến Thượng giới khiếp sợ, lò cổ này quá phi phàm mà.

Hiện giờ hắn có chút nghi ngờ, lẽ nào lò luyện đan cao bằng nắm đấm này là được chế tác từ Chân Long cốt?

Đả Thần Thạch kêu lên kỳ lạ, tình huống này khó mà giải thích được, nên biết chỉ cần một cây chuẩn thánh dược cũng đủ giúp người chết sống lại, có thể nói tương đương với nắm giữ thêm một mạng.

Bảo dược như thế này là báu vật hiếm thấy, thế gian vô giá, bởi vì sau khi đạt được thì sẽ không bao giờ buôn bán giao dịch, đều sẽ giữ lại để bản thân dùng.

Thạch Hạo hít sâu một hơi, lần nữa thò vào trong lò luyện đan hòng xem rõ ngọn ngành, chính xác, bảo lô không lớn thế nhưng có thể nạp núi sông, không gian bên trong rất lớn.

Hắn lấy ra cây dược thứ ba, là một cây linh dược cũng chẳng phải là thánh dược, việc này khiến Thạch Hạo thở dài một hơi cũng có chút buồn.

Cây thứ tư, thứ năm…

Mãi tới cây ba mươi mốt, ráng lành dâng trào, một cây nhân sâm già vàng óng xuất hiện, nó có hình người, mùi thơm mê ly, toàn thân sáng rực, lại là một cây thánh dược – Hoàng Kim Tham*!

(*): Tham: Nhân sâm.

Thạch Hạo không ngừng quan sát, tổng cộng có năm mươi bốn cây dược, trong đó có hai cây là thánh dược, một cây chuẩn thánh dược, năm mươi mốt cây linh dược, rất rợn người!

“Chủ nhân của lò luyện đan này kinh thật, không phải là một thần dược sư thì cũng là một đại nhân vật của đạo thống bất hủ, thân phận rất lớn!” Đả Thần Thạch đưa ra phán đoán.

Có thể sở hữu hai cây thánh dược, một cây chuẩn thành dược, việc này rất là dọa người.

Dù là những cây dược kia cũng đều là kỳ trân trong linh dược, cũng không phải là những cây linh dược tầm thường thường thấy, có thể xưng là kỳ dược, ví như Tử Tinh Lan, Lưu Tinh Tuế Nguyệt, Lạc Nguyệt Hoa…

Những kỳ dược như thế này thường rất ít ỏi, nếu như đi trao đổi thì bất kỳ một cây nào cũng có thể đổi lấy rất nhiều cây linh dược bình thường khác.

Việc này khiến Thạch Hạo vui mừng, linh dược bình thường có thể từ từ kiếm lấy thế nhưng những kỳ dược hi hữu như thế này thì rất khó tìm thấy, mà bên trong đan phương của Thạch tộc thì những linh dược này đều là chủ dược.

“Lần này đã giải quyết được vấn đề lớn rồi.” Chuyện này có ý nghĩa rất lớn đối với Thạch Hạo.

Từ sau khi tới thượng giới, hắn luôn muốn dùng pháp tắc hoàn chỉnh của thiên địa này để trùng tu lại mấy đại cảnh giới, và cũng hi vọng trong quá trình này sẽ phối hợp với đan phương của Thạch tộc nhằm gột rửa thân thể.

Nếu như thuận lợi mà nói thì trong thời gian ngắn sẽ hoàn thành.

Hiển nhiên, những dược bình thường không hề lọt vào tầm mắt vị chủ nhân của lò luyện đan này, những thứ mà hắn sưu tầm đều là trân phẩm, thần hà ráng lành từ bảo dược không ngừng tỏa ra.

“Đúng là vận may lớn, không thể tin nổi.” Đả Thần Thạch nói, từ trong thiên hà đoạt được lò luyện dược, rồi lại có thu hoạch lớn như vầy.

Giờ khắc này, vẻ mặt hai người đều vô cùng nghi ngờ, chất liệu để chế tác nên chiếc lô đỉnh cao bằng nắm đấm này thật sự rất đáng sợ, rất có thể được chế từ chân cốt vô thượng nào đó.

Thạch Hạo vuốt nhẹ chiếc lò rồi đậy nắm lại, mùi thuốc biến mất, hắn ngồi xếp bằng bắt đầu chữa thương.

Lần này quá hung hiểm, tuy rằng đoạt được một pháp khí Thượng cổ thế nhưng bản thân hắn bị thương cũng không hề nhẹ, thân thể nứt toác, máu me khắp người, một vài khúc xưng bị đánh nứt.

Có thể thấy được thiên hà đáng sợ cỡ nào, thân thể Thạch Hạo cứng như kim cương vậy mà lại thành ra như thế này.

“Rất may là không có đoạt lấy Thần thi ở giữa dòng sông, nếu không ngay cả Thần cũng gặp nạn.” Thạch Hạo tự nói.

Ngoại thương cũng không tính là nghiêm trọng nhất, lúc này sức mạnh nguyền rủa đang tăng mạnh, không ngừng ăn mòn gân cốt hòng phá hoại đạo cơ của hắn, làm thương tổn tới xương cốt và bản nguyên.

Rất may là bản thân Thạch Hạo đủ mạnh, đồng thời cũng có kinh nghiệm để đối phó với nguyền rủa nên hắn bắt đầu vận chuyển cốt văn, luyện hóa sức mạnh nguyền rủa này.

Đột nhiên, khi hắn hoàn toàn tập trung vào việc chữa thương thì có một tia sáng tím bay tới nhằm thẳng về phía sau ót của hắn, tàn nhẫn và tuyệt tình.

Đó là một chiếc vảy to bằng lòng bàn tay, sắc bén vô cùng khiến hư không phải uốn éo, nếu như đầu lâu của người bị chém trúng thì nhất định sẽ mất mạng.

Thạch Hạo đột nhiên đứng dậy, thân thể lướt sang ngang né tránh đòn trí mạng kia, toàn thân lượn lờ tia điện tiến hành hộ thể.

“Phản ứng của ngươi rất nhanh, người trẻ tuổi, không tệ đó.”

Bên bờ sông xuất hiện một ông già với áo xám toàn thân, thân thể lọm khọm, tóc trắng bạc phơ, ánh mắt lóe sáng.

Trong lòng Thạch Hạo nổi lên luồng khí nóng, nếu không phải linh giác nhạy cảm thì khẳng định đã bị giết chết rồi, ông lão này vô cùng mạnh, không đơn giản.

Đả Thần Thạch cảm thấy thật mất mặt, nó đang giúp đỡ hộ pháp, vậy mà lại có một ông già âm thần lẻn tới, nên quát lớn: “Lão già thúi, ông còn muốn giữ thể diện không thế hả, lại đi đánh lén một tên hậu bối.”

Lão già khẽ cười, nói: “Lão hủ chỉ là thăm dò đôi chút mà thôi, các ngươi quả nhiên bất phàm.”

Thạch Hạo không nói gì mà chỉ quan sát, càng ngày càng khiếp sợ hơn, mặt của lão già này đều là phù văn, hiển nhiên đã trúng nguyền rủa cực nặng, cũng đã nguy hiểm tới tính mạng.

Đây là một cường giả đã nhen nhóm Thần hỏa!

Trong lòng Thạch Hạo thầm phán đoán như thế, nếu không phải vì đối phương trúng phải nguyền rủa, thân thể ảnh hưởng nặng nề thì sẽ mạnh mẽ hơn bây giờ rất nhiều.

“Ông đã thăm dò xong, mời đi đi.” Thạch Hạo nói.

“Tiểu hữu, ngươi đã nhặt được vật của bộ tộc ta, kính xin trả lại.” Lão già với nụ cười trên môi nói.

“Món gì?” Thạch Hạo hỏi.

“Chiếc lò luyện đan màu vàng đất cao bằng nắm đấm kia thuộc về sư thúc của ta, trước đây không lâu thì không may chết trong thiên hà kia, xin hãy trả lại.” Lão già nói, nụ cười khẩy ngày càng rõ hơn.

Đả Thần Thạch nghe thế thì nổi giận, nói: “Không biết xấu hổ, sư thúc của ngươi là người của Thượng cổ à, vừa nãy coi như là đánh lén thì cho qua cũng được, giờ còn muốn mưu đoạt lò luyện đan, cút đi!”

Lúc Thạch Hạo vớt lò luyện đan thì xuất hiện lôi quang ngút trời, gợi nên động tĩnh quá lớn nên đã gây nên sự chú ý của sinh linh nhen nhóm Thần hỏa này, nên lão đã âm thầm theo dõi.

“Tiểu hiểu, đừng nên không bàn tới đạo lý, đây quả thật là thứ thần thánh của bộ lạc ta, kính xin trả lại.” Ông lão nói, áp sát về trước, bên ngoài cơ thể tỏa ra một tia Thần hỏa.

Lão không dám vận dụng tùy tiện, bởi vì sẽ bị nguyền rủa vô cùng nghiêm trọng, nếu không phải có bí bảo chống đỡ thì đã chết từ lâu.

“Vô liêm sỉ!” Thạch Hạo chỉ nói ba chữ này, đối phương rõ ràng đang nói láo hòng đoạt lấy lò luyện đan thần bí này.

“Đưa đây!” Lão già đưa tay ra, trên mặt cười lạnh không hề che dấu, lão định ra tay.

“Cho rằng ông mày là không khí á, nhẫn nãy giờ đó nghe.” Đả Thần Thạch phát sáng, sau đó hóa thành một vệt sáng, xoẹt một tiếng, phá không lao đi, đồng thời hét lớn: “Thiểm điện quyền!”

Nó phát ra hàng trăm hàng ngàn tia điện, bởi vì nuốt vào khối kỳ thạch kia nên nó đã nắm giữ sức mạnh lôi đình, hơn nữa cũng rất đáng sợ.

Kèm theo tiếng hét kinh hãi là sự lão đảo lùi lại của ông lão, trên mặt lộ vẻ khó tin, lão có tu vi cực cao, phản ứng cực nhanh thế nhưng vẫn không tránh thoát được.

Sau ót của lão dính ngay một đòn, nơi đó xuất hiện một lỗ lớn chảy đầy máu tươi, đồng thời từng sợi tóc dựng đứng có chút cháy khét, là do tia điện gây nên.

Nên biết, hắn là sinh linh đã nhen nhóm Thần hỏa, tuy rằng dính phải nguyền rủa, thực lực giảm xuống nghiêm trọng thế nhưng vẫn khó có thể chấp nhận được kết quả này.

“Đả Thần Thạch trong truyền thuyết, được xưng là kích nào cũng trúng!” Rốt cuộc, hắn cũng đã hồi phục lại tinh thần, nhận ra lai lịch của Đả Thần Thạch nên hai mắt lập tức phát sáng.

“Lưu lại bọn họ, không cho thạy thoát.” Xa xa truyền tới tiếng người, một thanh niên áo bào tím bên cạnh còn có mấy người đi tới, mặt ai cũng đầy phù văn, dính nguyền rủa cực kỳ nặng.

Thạch Hạo nhận ra người này, đó chính là thanh niên tộc Thao Thiên từng lộ vẻ ngạo mạn trên đảo Ác Ma, tu vi rất mạnh, hắn có chí ở mộ Tiên.

Trong tay hắn cầm một cây trúc bạch ngọc, tổng cộng có mười ba đốt nhưng dài chỉ có một thước, to bằng đầu ngón tay, thánh quang trắng noãn không ngừng tỏa ra.

“Thần trúc trừ tà!” Thạch Hạo giật mình, đây chính là một trong những thực vật hi hữu nhất trong thiên đại, sở hữu thần hiệu trừ tà, được cho là không nhiễm phải tai họa, tránh được nguyền rủa.

Thứ này cực kỳ hiếm, nhiều năm trôi qua thì cũng khó mà phát hiện được một cây, không thể trồng mà chỉ dựa vào thiên địa mà mọc lên.

Thần trúc trừ tà, mỗi năm trăm năm mới dài ra một đốt, thanh trúc trong tay thiếu thiên tộc Thao Thiết kia có tổng cộng mười ba đốt, xem chưa tới một thước thế nhưng đã sinh trưởng tới 6.500 năm.

Những người này có thể tới nơi này cũng là nhờ vào cây Thần trúc trừ tà trắng nõn này, nếu không sớm đã nhiễm phải nguyền rủa tới chết rồi.

Mặc dù như thế nhưng trên mặt mỗi người đều là phù văn, đồng thời gậy trúc cũng xuất hiện đầy vết nứt, thần hiệu giảm mạnh, gần như hủy diệt tới nơi.

Họ đều là những người xuất phát trước Thạch Hạo hòng tiếp cận mộ Tiên nhưng sau đó bảo trúc bị hư hại nên bất đắc dĩ trở về, trên đường về thì gặp ngay lúc Thạch Hạo đang vớt lò luyện đan.

"Cái lò luyện đan này rất thần bí, vô cùng bất phàm." Có một ông lão đứng bên cạnh thanh niên áo tím lên tiếng.

"Các ngươi quá ngang ngược." Thạch Hạo lạnh nhạt nói.

"Ta cũng lười nói chuyện với ngươi, nhanh nhanh dâng lên bảo lô, lúc đó có thể ta sẽ cân nhắc tha cho một mạng." Cường giả tuổi trẻ của tộc Thao Thiết lạnh giọng nói.

Tâm tình của hắn đang rất khó chịu, vận dụng thần bảo trong tộc thế nhưng vẫn không cách nào tiếp cận gần Mộ tiên, việc này khiến hắn tức giận vô cùng, trên đường đi lại gặp phải tạo hóa như thế này thì đương nhiên phải cướp lấy.

"Ngươi đừng nên ngạo mạn, nếu không sẽ chết đó." Đả Thần Thạch lớn tiếng la hét, nó rất tức giận.

"Giết hắn, còn tảng đá với lò luyện đan thì đưa tới cho ta." Thanh niên áo tím của tộc Thao Thiết cười khẩy, bọn họ có tổng cộng hai cường giả nhen nhóm Thần hỏa, đối phó Thạch Hạo dư sức.

Lão già lúc nãy cười mỉm, nói: "Tiểu hữu nên trả lò luyện đan lại cho tộc ta, như thế sẽ dễ nói chuyện hơn."

Một lão bộc khác cũng tiến về trước, phù văn nguyền rủa dính đầy trên mặt khiến nụ cười của lão vô cùng kỳ quái, nói: "Đừng nên mắc sai lầm."

"Chưa từng ăn qua thịt Thao Thiết, không biết mùi vị như thế nào." Thạch Hạo lẩm nhẩm.

"Ngươi muốn chết!" Thanh niên áo tím hét lớn, vung tay lên ra hiệu thủ hạ động thủ, nhanh chóng giết chết Thạch Hạo, hắn không muốn lãng phí

thời gian ở nơi này.

Nhưng mà, tất cả đều ngoài dự liệu của bọn họ, Thạch Hạo đã chuẩn bị từ lâu và là người ra tay trước tiên, thế nhưng cũng không phải công kích về phía bọn hắn mà một quyền kích về dòng sông.

"Không ổn!"

Hai lão bộc đã nhen nhóm Thần hỏa sợ tới tận linh hồn, tất cả đều rống lớn sau đó lùi lại thật nhanh, phóng về nơi xa.

Đám thanh niên áo bào tím đều hoảng sợ, sắc mặt ai nấy đều trắng bạch.

"Ngươi điên rồi sao?!"

Làm như thế chính là muốn chết, dù có dùng bảo cụ vô thượng để ngăn lại ánh chớp thì cũng không không chống lại nổi sức mạnh nguyền rủa kia, sẽ chọc tới đại họa sát thân.

Thạch Hạo cười khẩy cũng chẳng thèm trả lời, đầu tiên là mở nắp lò luyện đan ra rồi mang theo Đả Thần Thạch nhảy vào trong, điều khiển bảo lô để chạy trốn.

"Ầm!"

Ánh chớp phóng tới, ngàn tầng vạn tia, vô cùng vô tận, ngoài ra còn có nguyền rủa nồng đậm nhấn chìm tất cả nơi đây.

"A…" Tiếng kêu la thảm thiết từ xa truyền tới, hiển nhiên nơi đám thanh niên áo tím có người bị hóa thành tro tàn.

Cùng lúc đó, Thạch Hạo cũng sợ hãi không thôi, bên ngoài thiên lôi vô tận oanh kích bên ngoài thân khiến lò luyện đan run lên dữ dội, chấn động ầm ầm, bên trong không ngừng phát sáng, phù văn khắp nơi.

Nên biết rằng, hắn chưa hề quấy nhiễu tới tâm dòng sông, chỉ là kích một quyền tới bên bờ dòng sông, vậy mà lại tạo nên kết quả kinh khủng như

thế này.

Dù là Thần tới thì cũng sẽ bị đánh chết, bởi vì lôi đình này ẩn chứa một tia khí tức Tiên đạo!

Vẫn may là. lò luyện đan vô cùng thần bí, và sức phòng bị cực lớn nên đám Thạch Hạo trốn ở bên trong tạm thời không gặp nguy hiểm gì.

Ánh chớp vô tận kéo dài nửa khắc đồng hồ thì mới biến mất, nơi đây khôi phục lại yên tĩnh.

Thạch Hạo cẩn thận mở ra nắp lò, sau khi xuất hiện bên ngoài thì lảo đảo ngã nhào xuống đất, ánh chớp tuy rằng không còn thế nhưng nguyền rủa chẳng hề tiêu tán, vẫn bao quanh lấy bảo lô, lẳng lặng chờ hắn xuất hiện.

Lúc này, Thạch Hạo ngồi xếp bằng, một mình chịu lấy toàn bộ nguyền rủa, dùng hết một thân đạo hạnh chống lấy, trong miệng không ngừng ói ra máu tươi, mấy lần xém chút đã đã ngất đi, ánh lửa sinh mệnh lờ mờ gần như tắt hẳn.

Suốt một đêm ròng hắn mới thở ra một hơi, từ từ khôi phục lại chút khí sắc, quá nguy hiểm, hắn gần như muốn 'thân tử đạo tiêu' ở nơi này.

Sau đó, hắn lại ngồi xếp bằng, dùng hai ngày thời gian để chữa thương thì mới dần khôi phục lại như cũ, tinh thần chuyển biến tốt, thân thể phát sáng.

"Ồ, các ngươi mạng lớn thật đó chớ." Thạch Hạo truy tìm thì phát hiện thanh niên áo bào tím cùng với ông lão đánh lén hòng cướp lấy lò luyện đan vẫn chưa chết, mỗi người ôm một khúc thần trúc trừ tà đã vỡ nát.

Những người khác đều đã hóa thành tro tàn trong biển chớp kia, cũng có người chết trong nguyền rủa.

Ngoài ra, trên mặt đất còn có sáu bảy kiện pháp khí Thượng cổ, tất cả đều đã vỡ nát thành từng mảnh nhỏ, vốn đều là bí bảo quý giá thế nhưng lại

hủy trong giây lát.

“Ngươi…” Thanh niên áo tím cùng với lão già kia cứ như gặp thấy ma, nhìn Thạch Hạo từ từ bước tới, bọn họ vô cùng tuyệt vọng.

Hai bọn họ hủy đi toàn bộ pháp khí thì mới ngăn cản được ánh chớp thế nhưng đã trọng thương, đồng thời gặp phải nguyền rủa càng nặng nề hơn trước, dù là di chuyển chút xíu cũng là rất khó khăn, chỉ biết giãy giụa ở nơi này.

Thế nhưng, lại thấy Thạch Hạo chẳng hề hấn gì!

Xoẹt!

Thạch Hạo điểm ra một luồng hào quang xuyên thủng mi tâm của lão già kia, kết thúc tính mạng của hắn, sau đó nhấc bổng thanh niên áo tím kia lên, nói: “Ta còn chưa từng ăn thịt Thao Thiết, chút nữa xóa đi nguyền rủa của ngươi rồi xem thử mùi vị như thế nào. Đương nhiên, tiền đề là ngươi phải hiện nguyên hình cho ta, nếu không ta sẽ rất khó nuốt nổi.”

Sau ba ngày, Thạch Hạo một đường bôn ba thì cũng tới nơi sâu nhất của thiên hà, lúc vừa mới tới thì hắn thấy một ngôi mộ cổ thật to, toàn bộ nước sông đều chảy về nơi đó!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 637: Mộ Tiên

Dịch: Độc Nhân

Biên: ronkute

"Mộ tiên… đã tới rồi?"

Phía trước hoàn toàn mờ mịt lấp lánh thánh huy, ánh chớp ầm ầm, sương mù dày đặc, khiến nơi đó mơ hồ và thần bí.

Cách xa mấy dặm có một ngôi mộ rất lớn, có thể cao tới mấy chục trượng nằm yên nơi đó, thiên hà chảy vào trong đó rồi biến mất không thấy tung tích đâu nữa.

Đương nhiên, cảnh tượng này rất mơ hồ cũng chẳng phải là chân thực gì, bởi vì phù văn nguyền rủa, thánh huy và lôi đình không ngừng đan xen, ngăn cản tầm mắt của mọi người.

Nhưng, có thể xác định được, chỗ cần tới đã ngay trước mắt.

Bên cạnh Thạch Hạo có một con Thao Thiết khổng lồ, lân tím lấp lóe toàn thân, tinh lực rất lớn, chiếc sừng trên đầu tựa như sừng rồng cũng có chút giống sừng dê phân nhánh.

Nó cứ như gặp ma, không thể tin vào mắt mình, không ngờ mình đã thấy được Mộ tiên!

Trong lòng Thao Thiết sợ hãi, nó và tộc nhân vô cùng cực khổ mang theo thần trúc trừ tà, trải qua biết bao đau khổ vẫn không thể tới nơi này, mà thiếu niên đoạt được thần bảo mà nó đã gặp trên đường trở về này, tại sao có thể chống lại nguyền rủa, tới được nơi này.

Nó cho rằng Thạch Hạo có thánh vật trừ tà, nếu không làm sao có thể chống lại được nguyền rủa, đồng thời đã lợi dụng thần vật này để dần dần xóa đi nguyền rủa trên người nó.

Nghĩ tới đây, cơn tức giận nổi lên trong lòng, bởi vì đối phương làm như thế là để… ăn mình!

Thạch Hạo phát điên, chuyện này quả thật là một sự sỉ nhục, điểm mạnh mẽ nhất của bộ tộc nó chính là có thể nuốt lấy vạn vật, một khi tu hành tới mức tận cùng thì dù là quy tắc thiên địa cũng có thể nuốt sạch.

Chúng nó luôn luôn là người ăn cường giả của các chủng tộc khác, nhưng nay lại ngược lại, có người muốn ăn nó!

Thao Thiết là một trong những chủng tộc mạnh nhất thượng giới, sức chiến đấu cực mạnh, bộ tộc này khiến hết thảy các đạo thống bất hủ trên thế gian đều phải kiêng dè, không muốn trêu chọc.

Đồng thời, một vị lão tổ từ thời Thái cổ của tộc này vẫn còn sống, uy chấn ba ngàn châu!

Thạch Hạo để ý tới biến hóa của nó, hơi khựng người liếc nó một chút, hắn cũng phải chuẩn bị đôi lát, tới nơi này nguyền rủa càng thêm đậm đặc hơn. Cần phải điều chỉnh trạng thái tốt nhất.

Thao Thiết đang điều tức, nó biết, đối phương tuyệt sẽ không bỏ qua cho mình thế nhưng nó không phục, nó từng lưu danh trên thần bia do Ma tôn để lại, với lại xếp hạng cũng không tính là thấp.

Có thể, nếu như biết Thạch Hạo xếp thứ nhất ở mục sức chiến đấu của thần bia thì nó sẽ không nghĩ tới những vấn đề này.

“Gào…” Thao Thiết quyết đoán ra tay trước, bởi vì nó linh cảm được Thạch Hạo sẽ không dẫn theo nó vào Mộ tiên, sẽ giải quyết nó ngay tại đây.

Vô tận tinh lực bùng lên, cứ như là đại dương cuộn trào, Thao Thiết quả

thật rất mạnh, sinh linh thuần huyết còn trẻ tuổi này vung lên lợi trảo khiến hư không cũng phải lu mờ.

Ầm!

Thạch Hạo giơ tay đỡ, hai bên vừa va chạm thì lập tức Thao Thiết hét lớn, nơi lợi trảo có máu chảy ra.

Mạnh mẽ quá mức! Trong lòng Thao Thiết phát lạnh. Bộ tộc của chúng nó có thân thể cứng chắc, những bộ tộc bình thường không cách nào so sánh được, đây chỉ là một tên Nhân tộc nhưng lại lợi hại như vầy.

Nó há miệng to như chậu máu triển khai nuốt vạn vật, giữa không trung xuất hiện một cái hố đen bao phủ lấy chân thân Thạch Hạo hòng hút vào trong.

"Nhân tộc, ngươi chết đi!" Thao Thiết liều mạng, vận dụng tới đại thần thông trong tộc điên cuồng thiêu đốt tinh huyết, bên trong hố đen hiện lên rất nhiều thần mang phát sáng, nơi đó hình thành nên pháp tắc hòng luyện hóa Thạch Hạo.

"Ầm!"

Thạch Hạo cất bước, cả người đều là tia điện, một quyền oanh kích xuyên thủng hố đen, hắn đi ra.

Thao thiết ho ra đầy máu lảo đảo thối lui, vẻ khó tin hiện lên trên mặt, phá đi bảo thuật của mình một cách dễ dàng như thế?

"Ta không phục!"

Hai ngày qua chính là sự giày vò cũng là một loại sỉ nhục, bởi vì đối phương giúp làm tan đi nguyền rủa và cũng chẳng hề phong ấn nó, việc này chứng tỏ rằng đối phương không sợ nó đào tẩu và phản kháng.

Vẻ hung ác hiện lên trong mắt, thân là hậu đại của hung thú Thái cổ cấp

Thiên thì làm sao có thể trở thành đồ ăn của kẻ khác?

“Mở ra phong ấn sức mạnh!”

Thao thiết rống lớn, trong cơ thể của nó hiện lên từng sợi dây xích được hình thành từ phù văn, thứ này quấn quanh xương cốt máu thịt của nó.

“Răng rắc!”

Chỉ trong nháy mắt, những dây xích này đều đứt đoạn, một luồng sáng điên cuồng vọt lên tận trời xanh.

Cùng lúc đó, Thao Thiết phun ra một ngụm tinh huyết, nó đã bị thương nghiêm trọng thế nhưng sức mạnh lại tăng vọt, mạnh hơn trước đây một đoạn dài.

Tộc này có một loại bí pháp, trong khi tu hành thì sẽ xây dựng phù văn, tích trữ thần lực, áp chế bản thân, và tới thời khắc mấu chốt khi xung kích cảnh giới cao hơn thì sẽ phóng thích, có thể phá quan thành công.

Thạch Hạo kinh ngạc, nói: “Thật ra trước giờ ta đều coi thường ngươi, như vầy thì mới không thất vọng chớ.”

“Loại áp chế này chính là chuẩn bị để nhen nhóm Thần hỏa, hiện giờ tự hủy đi đạo cơ, ngươi phải trả giá thật lớn!” Thao Thiết rít gào.

Tinh lực của nó cuồn cuộn, mạnh mẽ tàn bạo nện tới, cả người nó đều là ký hiệu rực rỡ, giơ tay giơ chân đều khiến hư không run lên, tiếng động ầm ầm.

Lần này, nó đôi công với Thạch Hạo tới mấy chục hiệp, càng đánh càng hăng, vô cùng hung mãnh, cuối cùng khi đánh hơn trăm hiệp thì bùng phát hoàn toàn.

“Mạnh như thế?” Thạch Hạo kinh ngạc, không hổ là Thao Thiết trong truyền thuyết.

Nhưng mà, những câu này khi lọt vào tai Thao Thiết thì cứ như là vẻ mỉa mai, nó trầm giọng gào thét, nói: “Thân là em trai của chí tôn trẻ tuổi tộc Thao Thiết, chưa một ai dám coi thường ta như vậy!”

Lỗ chân lông cả người nó mở rộng, huyết dịch trào ra, thiêu đốt toàn thân, nó trở nên điên cuồng liều mạng với Thạch Hạo.

Trong lòng Thạch Hạo hơi động, tộc Thao Thiết có một Chí tôn trẻ tuổi, được xưng là quét ngang trăm tộc chẳng hề có đối thủ, hắn cũng từng nghe tới lời đồn này thế nhưng không nghĩ rằng lại kết thù nhanh như vậy, không thể buông tha tên cường giả trước mắt này.

“Kết thúc đi!” Thạch Hạo lạnh lùng nói, hắn không muốn trì hoãn thêm nữa, hiện tại hắn phải điều chỉnh trạng thái của bản thân tới mức tốt nhất để tiến lại Mộ tiên.

Con Thao Thiết này chặt đứt những dây xích trật tự trong cơ thể, sau khi mở ra phong ấn thì quả thật sức lực không ngừng tăng lên, khi đại chiến đến một trăm năm mươi hiệp thì mới bị một tia sét giết chết.

Nó không cam lòng, hung ác tấn công về trước, cuối cùng ánh mắt dại đi rồi ngã nhào xuống đất.

“Đáng tiếc, thần thông Thôn phệ của bộ tộc Thao Thiết không cách nào đạt được.” Thạch Hạo lắc đầu, đệ tử ra ngoài rèn luyện của các chủng tộc mạnh đều có cấm chế trong thức hải, người ngoài một khi thăm dò thì thức hải sẽ nổ tung.

Trong nháy mắt con Thao Thiết này tử vong thì nguyên thủy chân cốt của nó cũng vỡ nát theo.

Thạch Hạo ngồi xếp bằng, lẳng lặng điều tức để cho bản thân tới trạng thái tốt nhất, sau đó lấy ra lò luyện đan, tạm thời đặt những bảo dược kia vào trong túi càn khôn.

Hắn dùng bảo thuật tập hợp hơi nước trong hư không lại thành chất lỏng

mang đi rửa sạch thịt của Thao Thiết, sau đó lại bỏ vào trong lò luyện đan, dùng đạo hỏa của bản thân bắt đầu hầm nấu.

"Đáng tiếc, không tìm thấy được tổ phụ, nếu không cả hai có thể ăn một bữa tiệc của thịt Thao Thiết rồi." Thạch Hạo thì thầm.

Hắn chưa từng ăn qua thịt Thao Thiết thế nhưng khi nhìn thấy những miếng thịt đã chín óng ánh trong lò luyện đan cùng với hào quang sáng rực kia thì hắn biết, món ăn này cực kỳ bổ dưỡng.

Loài hung thú cấp Thiên này chính là loài nổi bật trong sinh linh thuần huyết, toàn thân đều là thứ quý, được xưng là huyết nhục đại dược!

"Thơm quá đi mà!"

Mấy canh giờ sau, Thạch Hạo miệng nhai ngấu nghiến, thịt vừa vào miệng liền tan ra, hương thơm thơm ngát lan tỏa.

"Quá ngon mà, đúng là mỹ vị nhân gian!"

Thạch Hạo ăn uống say sưa, thịt Thao Thiết vô cùng tươi và ngon miệng, quả đúng là trân hào. Đáng tiếc là không có rượu, nếu không hắn cũng muốn nhấp thêm vài chén.

Lò luyện đan không lớn lắm, chỉ cao bằng nắm đấm thế nhưng có thể chứa đựng cả con Thao Thiết khổng lồ, bên trong tinh khí cuồn cuộn, tinh hoa của huyết nhục đại dược đều được nấu bên trong.

Thạch Hạo ăn như gấu như hổ, tướng tá rất thanh tú thế nhưng giờ cứ như hóa thành một vị vua bụng bự, hắn ăn hết nửa con Thao Thiết, thánh quang tỏa ra đầy người.

Đến cuối cùng, hắn không thể áp chế nổi nữa, mỗi một lỗ chân lông đều dâng lên thần lực, đây là dấu hiệu của việc bổ quá mức thế nhưng hắn vẫn không có ý định dừng lại.

Bởi vì, phía trước cực kỳ nguy hiểm, sức mạnh nguyền rủa nồng đậm lạ thường, hắn muốn khiến thần lực bản thân sôi trào đạt tới cực điểm, tích luỹ tinh hoa huyết nhục của Thao Thiết hòng tích trữ sức mạnh.

"Được rồi."

Thạch Hạo lẩm bẩm, hắn đã ăn nửa con thao thiết.

"Ầm!"

Thạch Hạo cất bước về trước, thần lực cuồn cuộn hình thành nên một vệt sáng bao vây lấy mình nhằm chống lại nguyền rủa.

Mấy dặm đường sau này rất đặc biệt, mỗi lần tiến lên một khoảng thì sức mạnh nguyền rủa tăng gấp bội khiến người khác nghẹt thở, mạnh mẽ như Thạch Hạo cũng phải liều mạng.

"Gần tới rồi."

Còn thêm một dặm đường nữa thế nhưng nguyền rủa tăng mạnh, cứ như là mưa tầm tã nhấn chìm lấy hắn.

Ngọn nguồn của nguyền rủa, chính là toà mộ cổ!

Vì lẽ đó, càng tiếp cận thì càng khiến người khác khó mà có thể chịu đựng được, cộng với tỉ lệ thuận với tu vi cho nên người cành giới càng cao thì áp lực gặp phải càng lớn.

Đả Thần Thạch, Hoàng Điệp đều bị Thạch Hạo thu vào trong túi càn khôn nhét ở động thiên trong cơ thể, lúc này chỉ còn mỗi mình hắn chống đỡ, muốn tới gần toà mộ lớn kia.

Một bước, hai bước, ba bước…

Đầu Thạch Hạo đầy mồ hôi, khung xương trên cơ thể vang lên lách cách, cứ như muốn tan xương nát thịt vậy, hắn đã ăn hết nửa con Thao Thiết, thần lực sôi trào nhưng cũng cảm thấy rất mệt mỏi.

Một dặm cuối cùng, hắn đi tròn ba ngày ba đêm, trong khoảng thời gian này cũng đã ngồi xếp bằng tới mấy lần, gian nan chống lại hoá giải nguyền rủa.

"Răng rắc!"

Trong lúc này, từng tia chớp vô cùng đáng sợ đánh xuống, có lúc trúng ngay trên người hắn, máu tươi bắn tung toé, đã thương tổn tới cơ thể của hắn.

Nơi đây linh khí mịt mờ, tia chớp đan xen, nguyền rủa dày đặc, bên trong lôi đình có ẩn chứa một tia khí tức Tiên đạo.

Chỉ còn mấy chục bước cuối cùng thế nhưng Thạch Hạo rất khó có thể tiếp tục kiên trì bởi vì áp lực quá lớn, nguyền rủa khó giải, thân thể có dấu hiệu tan ra, tinh thần cũng hao tổn cực lớn.

"Đây là một lần tu hành…" Thạch Hạo lẩm bẩm, giúp bản thân tĩnh tâm, hắn ngồi xếp bằng để chống lại, xem đây như là một loại mài giũa trong sinh tử.

Tâm thái chuyển biến giúp hắn ung dung và không minh, hắn xem quá trình này như là đang rèn luyện để khiến bản thân vượt qua, cảm ngộ sức mạnh lôi điện trong hư không.

Một bước lại một bước, mười bước cuối cùng Thạch Hạo phải tốn tới ba ngày thì mới tới gần ngôi mộ lớn.

Nó được hình thành từ một ụ đất vàng từ vô tận năm tháng trước, sông lớn cuộn trào chảy thẳng vào trong mộ, nơi đó có vô số ký hiệu loé lên, có một loại khí thức đại đạo đáng sợ.

Khô phần*, là một loại đại đạo!

(*): Ngôi mộ xơ xác.

Đó là cảm giác của Thạch Hạo, sau khi tới nơi này thì hắn chợt sinh ra ý nghĩ như thế, có thể sẽ đạt được vận may thật sự chính từ ngôi mộ này.

Ở đây, cả toà mộ cổ đều có một loại quy tắc nào đó, thi thoảng lại phát ra ký hiệu đồng thời còn có ánh chớp loé lên nối liền với cửu thiên.

"Thật sự có Tiên chết và được chôn trong mộ sao?" Thạch Hạo thì thào, đầu đầy mồ hôi, ngồi xếp bằng đầy khó khăn trước ngôi mộ, hắn thừa nhận áp lực cực lớn.

Hắn lấy ra Trùng đồng, nhìn xuyên qua sương mù, xuyên qua ánh chớp để quan sát tất cả trên Mộ tiên.

"Đó là…" Hắn trợn tròn mắt, giật nảy mình khi nhìn phần trên cùng của ngôi mộ, nơi đó máu đỏ tươi mang theo khí tức bất hủ, tràn đầy sức sống.

"Đó là máu của Tiên hay là máu của Ma tôn?" Âm thanh của Thạch Hạo hơi run run mang vẻ kích động nắm chặt nắm đấm, nhưng hắn biết tuyệt đối không chiếm được.

Mộ cổ là một loại đại đạo, có thể đại biểu cho Tiên đạo, có thể hàm chứa đạo tắc vô thượng của Ma tôn, bằng vào hắn thì không có khả năng tới được nơi đó.

Hắn thử lấy ra một kiện pháp khí, kết quả khi vừa tới gần thì bị những ký hiệu loé lên kia tiêu diệt thành tro tàn.

"Không vào được Mộ tiên, thế thì ta ngồi đây cảm ngộ đại đạo, ngộ pháp."

Thạch Hạo quyết định, một bên dùng hết khả năng chống lại nguyền rủa một bên tĩnh tâm thể ngộ "Đại đạo Mộ tiên".

Mấy ngày ban đầu, Thạch Hạo cực kỳ đau đớn, loại dằn vặt này cứ như xương nát thịt tan, nguyền rủa nhập thể, ánh chớp đánh xuống khiến cả người hắn đều là máu, huyết nhục mơ hồ.

Sau cùng, hắn cũng dần dần thích ứng, cảm giác đỡ hơn trước kia, hơn nữa thi thoảng còn nắm lấy đạo ngân* ở nơi này để tìm hiểu.

(*): Vết tích của Đạo.

Nửa tháng sau, Thạch Hạo mừng rỡ, rốt cuộc hắn cũng cảm ứng được, nơi này có rất nhiều sức mạnh lôi đình, hắn có thể nắm bắt được quỹ tích của nó.

“Khí tức Tiên đạo…”

Thạch Hạo đã hiểu, lập tức nhắm mắt lại cảm ứng những phù văn tan vỡ kia, sau đó nhìn thấy từng kỳ cảnh, đó là biến hoá của lôi đình, rườm rà phức tạp.

“Tia chớp, nó có sinh mệnh, hoá thành cây cỏ thì có sức sống tràn trề.”

Thạch Hạo khẽ nói, đây là cảm ngộ của hắn, lôi đình không chỉ là sức mạnh mang tính huỷ diệt, mà ở đây nó còn thể hiện ra sinh cơ, hắn nắm bắt được.

Sau đó, hắn thấy được tia chớp hóa thành đất đai, khối đất đá đó rất nhanh nhẹn, rất nặng và cũng rất hùng vĩ.

Tiếp đó, hắn lại thấy được dòng sông, tia chớp hoá thành chất lỏng hình thành nên đầm nước, chảy xuôi trong thiên địa.

“Cheeeng!”

Tiếng kim loại phát ra, tia chớp trong thiên địa ngưng kết thành những binh khí kim loại, có chiến mâu, thiên mâu, đại kích… uy năng ngập trời.

Tia chớp cũng có thể như kim loại, thể hiện vẻ sắc bén.

Trên Mộ tiên, phù văn không ngừng biến hoá, diễn biến các loại áo nghĩa khiến Thạch Hạo mê muội, hoàn toàn tập trung tinh thần vào nơi đây.

Rõ ràng là lôi đình thế nhưng Thạch Hạo lại có thể nhìn thấy vài loại nguyên tố cơn bản nhất trong thiên địa, như cây cỏ, mặt đất, nước, kim loại, lửa.

"Ầm!"

Cuối cùng, vài tia chớp không cùng tính chất va chạm với nhau thì càng phát ra những tia khí hỗn độn, lôi đình đó kinh khủng vô cùng, khí tức Tiên đạo tràn ngập.

Thạch Hạo cảm ngộ rất nhiều, bảo thuật Lôi đình tăng rất nhanh, đồng thời thời gian cũng đã trôi qua một tháng.

Chỉ một lần ngộ đạo mà thời gian tới một tháng, đây nếu như truyền đi sẽ khiến người khác trợn tròn mắt, cái gọi là cảnh ngộ đạo thì rất khó kéo dài, chỉ rất ngắn mà thôi.

"Ta thấy được phương hướng, biết tu hành Lôi đạo như thế nào rồi." Thạch Hạo khẽ nói, ngộ đạo trong một tháng này khiến hắn nhìn thấy rất nhiều biến hoá đơn giản của Lôi đạo, vô cùng quý giá.

"Ầm!"

Sau một khắc, thân thể của Thạch Hạo dựng lên một luồng hoả diễm mang theo khí tức huỷ diệt.

"Ta đã nắm được Hoả diễm – một loại biến hoá đơn giản của Lôi đạo, đi kèm là Huỷ diệt, biểu thị vẻ hừng hực mãnh liệt, còn có quang minh*."

(*): Ánh sáng.

Chính xác, bên ngoài cơ thể hắn trông như ánh lửa rất hừng hực, kỳ thực đó là lôi đình, là tia chớp nhưng lại cứ như ngọn lửa đang nhảy múa, đang thiêu đốt, mạnh mẽ vô cùng.

Đúng thế, áo nghĩa Lôi đạo mà hiện giờ hắn nắm giữ mạnh hơn xa trước

kia, đã gần gũi với lôi điện, tia chớp hoá thành hoả diễm, bao vây lấy hắn.

Thạch Hạo đứng dây, sau khi biến đổi một loại mộc mạc rườm rà của Lôi đạo mà mình vừa nắm giữ thì hắn cảm thấy tựa như mình có chút quan hệ nào đó với lôi đình Tiên đạo ở nơi đây, nguyền rủa tựa như yếu đi bớt không ít.

Hắn đi xung quanh toà mộ lớn, muốn nhìn những nơi khác có thứ gì.

“Những cây cỏ vô giá hàm chứa phù văn lôi đình!”

Thạch Hạo giật mình, ở một bên khác của mộ lớn hắn nhìn thấy một vài thực vật, có kỳ thảo, có ải thụ*, búp hoa tươi non, tất cả đều lượn lờ ánh chớp, ẩn chứa phù văn thần bí.

(*) ải: Thấp; ải thụ: cây thấp

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 639: Gặp Tổ Phụ

Lý Vân Thông ngờ vực, những ngày gần đây hắn luôn phóng tầm mắt về phần cuối thiên hà, có cảm giác như nơi đó phát sinh thứ gì, phù văn lấp lánh, ánh chớp xoèn xoẹt.

Đáng tiếc là, hắn chỉ còn cách Mộ tiên hơn trăm dặm thế nhưng không cách nào tiến lên được nữa, đã gặp nguyền rủa quá nghiêm trọng, chỉ biết than thở một tiếng rồi rút đi.

Hắn xuất quan chỉ mới gần đây mà thôi, lâu nay vẫn không ngừng tu luyện bảo thuật Toan nghê ở gần thiên hà này và cũng đã luyện hoá hoàn toàn Lôi Thần mộc lấy được ở giữa sông kia, thu hoạch rất lớn.

"Không biết Hoang huynh thế nào rồi, lẽ nào hắn đa tiến vào Mộ tiên?" Hắn xoay người dọc theo đường đi cũ mà rời đi.

Rất nhanh, hắn trở lại khu phế tích, nhìn thấy tấm bia đá cao ba ngàn trượng kia, tuy rằng thời gian đã cách rất lâu thế nhưng nơi đây vẫn rất đông người, đồng thời mỗi ngày đều có cường giả tới quan sát.

"Ồ…" Lý Vân THông nghe được mọi người nghị luận thì chợt giật mình, tự nhủ: "Có người sửa thứ tự ở bảng Sức chiến đấu?"

Hắn đi tới gần ngẩng đầu nhìn, trong nháy mắt cả người hoá đá, hắn nhìn thấy một khắc đồ đang ngồi xếp bằng trên đỉnh cao nhất thần bài kia, một chữ "Hoang" tuy mờ ảo thế nhưng lại rất chói mắt.

"Hoang huynh… Hoang!" Hắn lập tức hiểu rõ, thiếu niên mà hắn đã gặp trước kia đã khai sáng nên một sự nghiệp vĩ đại!

Chuyện này là một xung kích rất lớn cho hắn, hắn đã biết thiếu niên kia

rất bất phàm thế nhưng lại không nghĩ tới đáng sợ như thế này, lại ngồi xếp bằng trên cả Tần Trường Sinh.

Cái được gọi là bảng Sức chiến đấu, là tổng hợp mọi điều kiện về tuổi tác, cảnh giới… Nó đại diện cho thứ hạng trong cùng cấp.

"Thật là lợi hại!" Tuy rằng hắn cũng là một sơ đại, hơn nữa từng vô địch một châu thế nhưng Lý Vân Thông cũng không cho rằng mình cái gì cũng có thể làm được, có thể ngoại thi mười châu.

Hắn cũng không hề kiểm tra bởi vì không muốn người khác biết hành tung của mình.

Lý Vân Thông biết, một vị Chí tôn trẻ tuổi rất mạnh mẽ đang quật khởi, sẽ chấn động thượng giới, mà rất may là hắn đã có cơ hội luận bàn và trao đổi qua bảo thuật Lôi đạo.

Thiếu niên kia cứ như là một vì sao sáng chói bay lên từ nơi xa, sẽ bễ nghễ ba ngàn châu!

"Hả, có một vài tên khả nghi tới đảo Ác Ma, chắc là đều vì Hoang, đã qua hơn ba tháng thế nhưng cũng chẳng thấy tung tích của hắn đâu."

"Hoang, đi nơi nào, lẽ nào tới phần cuối của thiên hà."

"Tốt nhất đừng nên xuất hiện, nếu không hắn sẽ gặp nguy hiểm."

Mọi người bàn luận, họ đều tới từ các giáo.

Quãng thời gian gần đây, rất nhiều cao thủ của Bất Lão sơn chạy tới và tìm kiếm, muốn xem Hoang là kẻ như thế nào.

Ngoài ra, còn có rất nhiều người của các đại giao khác cũng tới đây, một cường giả ngạo thị mười châu bí mật xuất hiện đã tạo nên náo động vô cùng lớn, một vài đạo thống bất hủ muốn lôi kéo.

Lúc này, Thạch Hạo cũng đang trên đường trở về, khi đi ngang qua toà

núi đá lơ lững trên không trung thì hắn liền dừng bước, nhìn về câu nói mà tổ phụ lưu lại, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu.

"Hạo nhi… con… còn sống không?"

Có thể tượng tượng được, lúc đó lão nhân này đau khổ tới cỡ nào, gặp nạn ở Bất Lão sơn, biết được sự việc ở hạ giới, trong lòng nhất định sẽ rất đau buồn.

"Gia gia… gia gia ở nơi nào, con nhất định sẽ tìm được người!"

Hắn không muốn tổ phụ đau buồn, muốn cho lão biết, mình còn sống, đồng thời có thể chiến với toàn bộ sơ đại, quật khởi ở thượng giới này.

Khoé mắt của Thạch Hạo ươn ướt đứng rất lâu, sau đó lấy đó làm trung tâm không ngừng tìm kiếm ra xung quanh.

Ngũ Thập gia nhất định không có đi tới phần cuối của Mộ tiên, Thạch Hạo đã tới phần cuối thế nhưng cũng không có phát hiện ra thứ gì, chẳng hề có chút tung tích.

"Gia gia chắc chắn sẽ không quay đầu lại, sợ bị đám người của Hắc ngục bắt."

Như vậy, Thập Ngũ gia có khả năng đã đi dọc theo thiên hà một đoạn sau đó cảm thấy nguyền rủa quá đậm nên đã phá vòng vây rời đi.

Nghĩ tới đây, hắn giật nảy mình, rời xa khỏi thiên hà chính là khu vực sinh sống của rất nhiều sinh linh mạnh mẽ, tất cả đều hiểu Lôi pháp, không thiếu những cường giả đã đốt lên Thần hoả, cực kỳ nguy hiểm.

"Gia gia, chúng ta nhất định sẽ gặp lại!"

Thạch Hạo rời khỏi bờ sông, từ thiên khung hạ xuống rồi lao nhanh về phía đảo Ác Ma, bởi vì dòng sông này chảy lơ lững ở trên hư không.

Hắn lấy Đả Thần Thạch và Hoàng điệp ra, để chúng tìm kiếm chút manh

mối.

Bản thân đảo Ác Ma lơ lững trên trời cao, đâu đâu cũng có sương mù điện từ, vô cùng tăm tối đồng thời cũng rộng lớn vô ngần, muốn tìm người ở đây thì vô cùng phiền phức và nguy hiểm.

Cách đó không xa, một cặp mắt vàng óng loé lên, sau đó là kêu to một tiếng, một luồng ánh điện sáng rực lao tới.

Đó là một con quái xà toàn thân màu vàng dài tới trăm trượng, trên đầu có sừng đen, lưng mọc cánh trong suốt, nó có cảnh giới Tôn giả đang đánh giết về phía Thạch Hạo.

Thạch Hạo cũng không biết gì loại rắn này thế nhưng biết được, độc tính của nó rất mạnh mà bảo thuật Lôi điện lại rất bất phàm.

Hắn cũng không có tránh né, muốn kiểm nghiệm thành quả trong mấy thành tu hành vừa qua ra sao, mặc cho luồng ánh điện kia nhập thể, hoà vào bên trong phù văn lôi điện của bản thân, cơ bản chẳng có chút tổn hại nào.

“Ngươi quá yếu.” Thạch Hạo nói, giơ tay, một chùm lửa bốc lên từ bàn tay, sau đó hắn ném ra ngoài, ầm một tiếng, con quái xà đó hoá thành than.

Khi lôi điện hoá thành hoả diểm, mở ra toàn bộ tính huỷ diệt, đây chính là thu hoạch lớn nhất mà Thạch Hạo đã đạt được trước Mộ tiên, nhìn thấy phương hướng để mình tu hành.

Hắn tiếp tục lên đường, kết quả không bao lâu lại gặp một con quái xà màu vàng, thực lực cũng không kém.

Trong đó có một con sau khi bị giết chết thì lưu lại một tinh thạch màu vàng kèm theo lôi điện, đây là bảo liệu quý giá.

Trên đảo Ác Ma này, trong cơ thể của một ít sinh linh có tinh thể như thế này, là bảo tìa của luyện khí, giá trị vô cùng đắt.

Khi giết chết con quái xà màu vàng thứ tám thì Thạch Hạo cảm thấy không đúng lắm, phía trước đột nhiên xuất hiện hai vầng mặt trời vô cùng sáng chói trong hư không.

“Trời ạ!”

Lông tóc của Thạch Hạo dựng đứng, một dãy núi chắn phía trước tự dưng toả ra sóng sinh mệnh, đó là một con cự xà đang ngủ đông nơi đó, lúc này chợt thức tỉnh và đang tập trung về phía hắn.

Quá to lớn, con rắn này uốn lượn trên mặt đất, cứ như mấy trăm năm rồi chưa hề di chuyển, trên người toàn là tro lụi, lúc này há miệng phun ra một tia chớp cực lớn.

Thần linh!

Thạch Hạo biến sắc, vận chuyển lôi điện xoay người rời đi, nhằm về phái thiên hà.

“Ầm!”

Mặt đất rạn nứt, sừng đen trên đầu của con quái xà này phát sáng, lôi đình chấn động khiến cho rất nhiều ngọn núi gần đó sụp lún, cặp cánh trong suốt sau lưng nó vỗ mạnh truy kích Thạch Hạo.

Cuối cùng, sau khi tới gần thiên hà thì nó chần chờ, cảm nhận được sức mạnh nguyền rủa cho nên bất đắc dĩ rời đi.

Trải qua tai nạn này, Thạch Hạo cẩm thận hơn rất nhiều, con quái xà lúc nãy rất mạnh, hơn nửa đã tiến vào lĩnh vực Chân thần, vô cùng kinh khủng.

“Gia gia, người nhất định đừng gặp chuyện gì nhen.” Lần nữa rời đi, nhìn thấy hiểm cảnh của đảo Ác Ma khiến Thạch Hạo vô cùng lo lắng.

Mấy ngày sau, Thạch Hạo tiến vào một khu vực khác, từ xa hắn đã nhìn thấy được một con rết màu bạc dài trăm trượng đang nằm nơi đó, không

ngừng phun nhả sương mù điện từ, độc khí khuếch tán, thiếu đốt thần hoả, mạnh mẽ dị thường.

Không hổ là tuyệt địa, lại gặp một con cổ trùng cấp Thần ở đây.

Thạch Hạo lặng lẽ rời đi, không muốn làm kinh động tới con thần trùng đang tu hành này.

Tuyệt địa này càng thăm dò thì càng khiến người khác cảm thấy đáng sợ, sinh linh như thế không phải là ít, phun nhả ánh chớp, thu nạp sương mù điện từ, ngủ đông không động đậy, rất khó phòng bị.

Thạch Hạo không ngừng tìm kiếm, vượt qua rất nhiều dãy núi khô cằn gặp nạn tới mấy lần, tuy rằng không có cây cối, tất cả đều là núi đá thế nhưng ẩn giấu không ít cự thú, ác điểu.

"Vù…"

Hắn kinh ngạc, hào quang lánh lánh cứ như là đom đóm đang nhảy múa, đồng thời tiếng hét giận kinh thiên bùng nổ.

Đó là một đám ngân điệp, tới hàng ngàn hàng vạn con đồng thời vỗ cánh, đồng thời đang phát uy cắn nát một con mãnh thú màu vàng, con mãnh thú này nổ tung trong ánh chớp.

Thạch Hạo hít vào ngụm khí lạnh, hồ điệp tuy nhỏ yếu thế nhưng khi tập trung lại thì không ngờ đáng sợ như vậy.

"Nhiều hồ điệp như thế, nếu như có thể chỉ huy thì tốt rồi, để bọn nó hỗ trợ tìm kiếm gia gia." Thạch Hạo khẽ nói.

Bỗng nhiên, Hoàng điệp trong sợi tóc của hắn phát sáng, triển khai thân để gật gật với hắn, sau đó là bay về phía đám ngân điệp kia.

"Cẩn thận!" Thạch Hạo thất kinh, hắn không nghĩ Hoàng điệp lại tự ý làm như vậy, thế nhưng lại ngoài dự liệu của hắn, Hoàng điệp vừa tới gần thì

vô số ngân điệp rơi lả tả xuống đất, vô cùng run rẩy cứ như rất sợ hãi nó.

Thạch Hạo ngạc nhiên, Hoàng điệp cũng chỉ là ấu trùng, cơ bản chưa trưởng thành thế nhưng lại có uy thế như vậy!

"Chẳng trách có truyền thuyết như kia, thời Thái cổ có xuất hiện một con Hoàng điệp, chỉ hơi khẽ đập cánh thì sẽ khiến mấy con sinh linh cấp Thiên mạnh mẽ nhất trong thiên địa chia năm xẻ bảy, hoá thành tro tàn, chủng tộc này… uy thế quá mạnh mà."

Cuối cùng, toàn bộ ngân điệp đều bay về bốn phương tám hướng để tìm manh mối.

Mặc dù như thế nhưng Thạch Hạo vẫn vội vàng triệu hồi Hoàng điệp lại, sợ vạn nhất xuất hiện mấy con ngân điệp cấp Thần, tới lúc đó nếu như đột nhiên thi triển sát thủ thì hậu quả khó lường được.

Sau đó không lâu, Thạch Hạo gặp phải một bộ tộc khác – Bọ cánh vàng, đây cũng là nhóm sinh linh quần cư lên tới hàng ngàn hàng vạn, cứ như những hạt tròn màu vàng chật ních cả bầu trời.

Kết quả, Hoàng điệp lại đập cánh, sau khi xuất hiện ở nơi đó thì đám sinh linh này biểu thị thần phục.

Không cần nói Thạch Hạo, ngay cả Đả Thần Thạch cũng giật nảy mình, cảm thấy không thể tin nổi, Hoàng điệp lại lợi hại như thế!

"Đáng tiếc mà, năm đó chỉ xuất hiện có một lần, là ở thời đại thái cổ, thế nhưng cũng chỉ biết có hạn về nó." Đả Thần Thạch nói.

Chỉ xuất hiện một lần những đã được ghi chép lại, bởi vì chiến tích quá nghịch thiên của nó, vỗ cánh một cái mà đã giết chết mấy sinh linh vô cùng kinh khủng rồi.

Sau đó không lâu, những sinh linh quần cứ trên đảo Ác Ma đều bắt đầu chuyển động, tìm kiếm Thập ngũ gia.

Mấy ngày sau, một con ngân điệp bay tới truyền ra sóng tinh thần, báo cho Thạch Hạo biết rằng nó đã tìm thấy người cụt tay kia,

Có một vài ngân điệp lạc đàn, rời khỏi nơi trú ngụ của tộc nhân, con này hiển nhiên thuộc loại này, đã từng bị lạc rất lâu và mới trở về gần đây.

"Cái gì?!" Sau khi nhận được tin tức này thì Thạch Hạo kích động không thôi, không nghĩ rằng tìm thấy manh mối nhanh như thế, hắn gấp gáp và cấp bạch hỏi: "Ở nơi nào?"

Ngân điệp dẫn đường, cũng nói cho hắn biết đã nhìn thấy người cụt tay cách đây nửa tháng trước.

Thạch Hạo vừa sợ vừa lo, tổ phụ quả nhiên vẫn trên đảo Ác Ma này, hắn cùng ngân điệp phi hành rất xa thì mới tới chỗ cần tới.

"Tổ phụ, bảo trọng, con tới rồi!"

Sau khi tới nơi, nhiệt huyết của Thạch Hạo sôi trào, cố nén vẻ kích động, lần này chủ động nhờ Hoàng điệp giúp đỡ, triệu hoán những chủng tộc sống quần cư để tìm kiếm Thập ngũ gia.

Rất nhanh, có vài con bọ cánh vàng bay tới, dùng thần thức truyền âm nói cho Thạch Hạo biết, chúng nó thấy Thập ngũ gia ở phía trước, và đang có người đang tìm kiếm tung tích.

"Có người đang tìm kiếm tổ phụ ta!" Lông mày Thạch Hạo nhíu lại, hắn nhanh chóng truy đuổi.

Cứ như thế, hắn không ngừng tìm kiếm, hai ngày sau thì nhận được tin tức, quả thật có người đang gây bất lợi với Thập ngũ gia, đang đuổi giết hắn.

Đương nhiên, còn có một ít người khác cũng đang tìm kiếm thế nhưng không có ác ý.

"Đám người không có ác ý kia, hẳn có quan hệ với phụ thân ta." Thạch

Hạo khẽn nói.

Dù vậy, trong lòng hắn cũng rất bất an, không ngừng truy sát đám người muốn giết Thập ngũ gia, hắn vô cùng tức giận, hi vọng có thể ngăn cản kịp thời.

Rất nhanh, hắn lại nhận được một tin tức xấu, đám người mang theo thiện ý tìm kiếm Thập ngũ gia đã rời đi vì không tìm thấy tung tích gì.

"Vận dụng tất cả lực lượng, nhanh chóng tìm cho ra!" Âm thanh của Thạch Hạo hơi run run, hắn có chút hoảng sợ và sợ hãi, chỉ lo cho gia gia xảy ra bất trắc gì.

Cuộc truy lùng này, không thể không nói là Hoàng điệp đã phát huy ra hết tác dụng, vượt quá tưởng tượng của hắn, ven đường đi những chủng tộc không có Thần linh toạ trấn đều nghe theo lời triệu hoán, trợ giúp tìm kiếm.

"Tìm thấy rồi… gần tới rồi!"

Sau bốn ngày, lồng ngực của Thạch Hạo chập trùng, có một đám Hành thổ tằm cư trú ở nơi này và phát hiện ra mạnh mối, những Hành thổ tằm này có thể độn thổ đồng thời còn nắm giữ lôi điện.

Trước đó một ngày, chúng nó từng nhìn thấy vài người nam nữ đang truy sát một ông già.

"Nhanh!"

Thạch Hạo nắm chặt nắm đấm, con mắt nhíu chặt, có kích động, có tức giận, thân thể của hắn không tự chủ mà khẽ run rẩy.

Mấy canh giờ sau, Thạch Hạo phát hiện tung tích của một cặp nam nữ trung niên, bọn họ không nhanh không chậm dọc theo những dấu vết lưu lại để truy tìm.

Lúc này, hai người đang thì thầm, trò chuyện với nhau.

“Hắn rất lợi hại, tuy tới từ hạ giới nhưng lại là một tên rất đáng gờm.”

“Quả thật không đơn giản, có thể thoát vòng vây tới mấy lần trong tay chúng ta.”

“Lần này nếu như lại phát hiện, mong rằng không phải là linh thân, tìm kiếm lâu như vậy rồi cũng nên kết thúc đi.”

Thạch Hạo vận chuyển thần lực cốt văn được ghi chép trong Vạn Linh đồ, để bản thân tiến vào trạng thái gần như tịch diệt, yên lặng không chút tiếng động, cứ như là u linh đuổi sát theo.

Nội tâm của hắn vô cùng gấp gáp, sợ xuất hiện chuyện ngoài ý muốn gì đó.

Rốt cuộc cũng đã tới chỗ cần tới, phía trước là một vùng đất rộng bao la thế nhưng phù văn không ngừng dựng lên, có người đã bố trí đại trận niêm phong nơi này.

Nơi đó có sáu tên cường giả, có nam có nữ đang vây một một ông lão cụt tay bên trong, hơn nữa một cặp nam nữ đang chạy tới, vậy tổng cộng có tới tám người.

Mà trong đó lại có sinh linh đã đốt lên Thân hoả, thần diễm nhảy múa, vô cùng đáng sợ!

“Ta muốn biết, tại sao lại muốn giết ta?” Ông lão cụt tay nói, hắn dày dạn phong sương, vẻ mặt tang thương, ngoài ra trên người dính đầy máu.

“Bởi vì, ngươi có một tôn nhi rất giỏi, xuất hiện lần hai khối tiên cốt, có người không muốn ngươi và hắn quen biết nhau, miễn việc ngươi dùng tư tưởng của mình để dạy bảo hắn.” Một người lên tiếng.

“Tôn nhi của ta…” Ông lão cụt tay khẽ nói, ngửa đầu nhìn trời, trong cặp mắt hổ mang theo chút nước mắt, có chút bi thương, nói: “Ta còn có một tôn nhi khác.”

“Một tôn nhi khác, ngươi chỉ cái tên ở hạ giới sao, hắn đã chết rồi, đã chôn xương hơn cả năm nay rồi.” Có người lạnh lùng nói, vô cùng cay nghiệt và vô tình.

Hiển nhiên, lão cụt tay này đã sớm nghe được chuyện này thế nhưng vẫn lảo đảo một cái, vô cùng đau đớm, cứ như gặp phải tổn thương nghiêm trọng nhất vậy.

“Không cần bi ai, ngươi còn có một tôn nhi khác mà, nắm giữ lẫn hai khối cốt, tương lai nhất định sẽ uy chấn ba ngàn châu, vô địch thiên hạ.” Một bà lão đã đốt lên Thần hoả nói.

“Tần Hạo… Có Bất Lão sơn rồi, không cần ta phải lo lắng.” Lão nhân cụt tay đau buồn, hắn vốn là người mạnh mẽ, thế nhưng giờ lại vô lực mang theo sầu não, nói: “Tôn nhi của ta, con sao có thể chết chứ?”

Thạch Hạo đã tới, nhìn thấy lão nhân đau buồn, vẻ mặt già nua đầy phong sương, cặp mắt của hắn đỏ bừng, lệ nóng tràn ra.

“Gia gia… con còn sống nè!”

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 640: Gặp Lại

Đại Ma Thần một thời oai phong, tung hoành ngang dọc Thạch quốc giờ đây tóc đã hoa râm, vẻ mặt tang thương, nếp nhăn chồng chất, kèm theo đó là bi thương làm Thạch Hạo lệ nóng tuôn trào, nắm chặt nắm đấm.

Hắn biết lão nhân trở nên như vậy là bởi vì nghe được tin hắn chết, bị đả kích nặng nề, cả người thoáng cái đã già nua hơn rất nhiều, nội tâm thương cảm trông rất thê lương.

Thạch Hạo nước mắt đầy mặt, trong lòng la lớn "gia gia, con còn sống, sẽ nhanh gặp lại thôi!"

Hắn không dám làm ẩu bởi vì ở đây có sinh linh nhen nhóm Thần hỏa, hắn đang chuẩn bị một kích giết chết người mạnh nhất trong đó, giải quyết mối họa trước mắt.

"Ngươi cũng có tài đấy, vài lần đột phá vòng vây tìm được đường sống, thật không đơn giản." Một bà lão nói, bên ngoài cơ thể lão có ánh lửa màu xanh nhạt, đó lần tiến hành sinh mệnh niết bàn cao nhất sau khi nhen nhóm Thần diễm.

"Bây giờ ngươi có chết cũng không còn gì phải hối tiếc, có một hậu nhân trên người có hai khối Tiên cốt, ngày sau nhất định sẽ là chủ Thượng giới, uy chấn ba ngàn châu. Chẳng qua, vì để hắn có thể trưởng thành, ngươi tốt nhất không nên gặp lại hắn nữa, an tâm ra đi đi." Một lão già áo tím nói, ngọn lửa màu tím bên ngoài cơ thể lão như mưa rơi lất phất, Thần diễm lộ vẻ cao quý cháy hừng hực.

Hai cường giả nhen nhóm Thần hỏa đủ để nắm giữ tình hình nơi này.

"Khi ta bị Tần tộc coi như tù nhân mà áp giải vào Ác Ma Đảo thì chưa

từng có ý nghĩ sẽ quay lại Bất Lão Sơn, các ngươi lo xa rồi.” Thập Ngũ Gia nói.

“Biết đâu một ngày nào đó ngươi tâm huyết dâng trào muốn gặp lại tôn nhi của mình thì rất không hay, không bằng ra đi sớm cho người khác yên tâm.” Bà lão lạnh nhạt nói, lộ vẻ thương hại, lên mặt nói: “Thiếu niên chí tôn của Tần tộc tuy không được ngươi nuôi lớn, nhưng dù sao cũng là cháu ruột ngươi, ngày sau ngươi có ở dưới suối vàng biết được thành tựu chí cao của hắn cũng cảm thấy hãnh diện.”

“Mụ già thúi, ngươi đang nói tiếng người hả?!” Thập Ngũ Gia luôn luôn kiên cường, trong mắt không dính chút bụi, dù đối mặt với nhân vật cấp Thần cũng không sợ hãi, còn dám lớn tiếng mắng chửi.

Một câu mụ già thúi giống như giẫm phải đuôi mèo, khiến mụ già kia tái mặt. Một khi nhen nhóm Thần hỏa thì thân phận cùng địa vị sẽ được nâng cao rất nhiều. Đã qua rất nhiều năm rồi cũng chưa từng có người nào dám bất kính mắng chửi lão như thế.

“Họ Thạch ngươi thật không biết điều, ta còn tính cho ngươi được toàn thây, cho ngươi tự mình kết liễu, hiện tại thì đừng có mơ!” Mụ già giận tái mặt nói.

“Cần gì phải tức giận, ra tay giải quyết hắn là được rồi, tức giận với một người chết không có ý nghĩa gì.” Lão già áo tím bên cạnh thản nhiên nói, Thần hỏa ngoài cơ thể lão cháy lên rực rỡ, nhen nhóm Thần hỏa đã nhiều năm nên lão phi thường mạnh.

“Ta xem thường các ngươi.” Thập Ngũ Gia khôi phục lại từ trong bi thương, tuy rằng bị vây khốn nhưng lão vẫn kiên cường như trước.

“Thạch tộc các ngươi khiến ta rất chán ghét, cần gì phải tiến vào Thượng giới quấy nhiễu Tần Hạo trưởng thành. Nếu không phải thân phận Thạch Tử Lăng quá đặc biệt, thì giết luôn hắn lại càng hay.” Lão già áo tím nói.

Nghe xong những lời này không chỉ Thập Ngũ Gia biến sắc, ngay cả Thạch Hạo đang âm thầm quan sát cũng dựng thẳng lông mày, phù văn trong cơ thể không ngừng phát sáng.

“Các ngươi còn muốn hại Tử Lăng nữa sao?!” Thập Ngũ Gia tóc rối bay lên, hai mắt trợn trừng tức giận.

“Hắn là phụ thân của Tần Hạo, chắc có lẽ không ai dám làm bậy, ngươi không cần quá lo lắng, mau ra đi đi.” Lão già áo tím nói.

Lão chắp tay sau lưng, cơ thể dâng lên hào quang màu tím, lão muốn ra tay, nguyên khí thiên địa bắt đầu dâng trào, mây mù điện từ cuộn trào mãnh liệt, vô cùng kinh người.

“Ta bị Tỳ Hưu truy sát, bị nhốt ở cấm địa Hắc sắc Sâm lâm mười mấy năm, cuối cùng cũng thoát khốn, chỉ muốn trở về gặp tôn nhi của ta, chưa từng nghĩ tới ngay cả nguyện vọng này cũng không thực hiện được, nó đã trở thành tiếc nuối nhất của cuộc đời ta.” Thập Ngũ Gia ôn hòa nói.

Ở xa xa, mũi Thạch Hạo cay cay, tổ phụ vì hắn mà đi tìm chân huyết mãnh thú, kết quả lại bị như thế, tổ phụ cố gắng thoát khốn chủ yếu là muốn được nhìn thấy hắn. Lúc này thân hãm tuyệt cảnh, ông nói lên tiếc nuối sau cùng của mình, cũng là tâm nguyện chưa từng đạt được.

Vào lúc này, trong cơ thể Thạch Hạo có một luồng cảm xúc rất mãnh liệt, thiếu chút nữa đã không nhịn được hét lên, đánh về phía trước.

Nhưng hắn biết mình phải nhịn, ở đây có cường giả cấp Thần, cần phải giết chết trong một kích mới được, bằng không chẳng những không cứu được tổ phụ, mà ngay cả hắn cũng rơi vào tình thế nguy hiểm.

Trong con ngươi bà lão kia lóe lên ánh sáng lạnh, lão đả kích nói: “Hậu nhân ở dưới hạ giới của ngươi đúng là rất lợi hại, một mình chém chết bảy Thần, phá hủy bố trí của một số đại giáo ở thượng giới, rất khó lường. Chỉ đáng tiếc, cuối cùng hắn cũng chết, táng thân dưới mộ đã hơn một năm. Sơ

đại Thượng giới tranh hùng, thiên kiêu tung hoành ngang dọc, tất cả đã không còn liên quan đến hắn nữa rồi. Cho dù hắn còn sống, có lên được đây thì đã sao? Ba ngàn châu thiên tài vô số kể, đại nhân trẻ tuổi của Tiên Điện, tuyệt thế truyền nhân của Thiên Quốc, còn có tôn nhi Tần Hạo có hai khối cốt của ngươi, những người như thế này không phải chỉ có một hai người, bọn họ mới thật sự là chí tôn. Trưởng tôn của ngươi tuy rằng bất phàm, nhưng cho dù còn sống tiến vào Thượng giới, cũng sẽ không tỏa sáng nổi đâu."

"Ngươi đã nhớ hắn, vậy thì đi theo hắn đi." Lão già áo tím nói. Lão giơ tay lên, lòng bàn tay lấp lóe phù văn, mây tím dày đặc tràn ra.

"Lần này chắc là chân thân rồi?" Bên cạnh có người nói nhỏ.

"Giết rồi sẽ biết." Những người khác bước lên, ngăn cản ở bốn phương phòng ngừa Thập Ngũ Gia trốn thoát.

"Hạo nhi của ta, chỉ bằng việc hắn cuối cùng bỏ đi Chí Tôn cốt, cảnh tỉnh đệ đệ của mình, thì nếu hắn còn sống, nhất định sẽ tung hoành ngang dọc Thượng giới ba ngàn châu!" Thập Ngũ Gia thì thầm, trông rất cô đơn. Sau đó lão chợt ngẩng đầu, chiến ý dâng cao, lão chưa từng chịu khuất phục, cho dù không địch lại cũng sẽ không bó tay chịu chết.

"Ngươi có thể chết được rồi!" Lão già áo tím con ngươi lạnh lẽo, giống như mũi dao màu tím ở giữa sương mù, trông vô cùng đáng sợ.

"Chính là lúc này!" Ánh mắt Thạch Hạo bắn ra thần mang, ngay khi đối phương nổi lên sát ý, tinh thần tập trung vào Thập Ngũ Gia, thì hắn hành động!

Giờ khắc này, sấm sét nổ vang, Thạch Hạo mạnh mẽ như Chân Long, hắn từ trong bóng tối lao ra, tinh khí trong từng tấc máu thịt bạo phát, cả người toàn là phù văn, thần lực như biển.

Đồng thời trong tay hắn còn cầm theo một thanh Chân Thần pháp khí –

Hàng Ma Xử.

Nó được làm từ nguyên thủy bảo cốt trắng trong như ngọc, bên trên có khắc rất nhiều ký hiệu, lúc này nó đang gia trì cho sức mạnh thiểm điện của Thạch Hạo lên tới một mức độ kinh người.

Tiếng sấm điếc tai, thiên địa bạo động!

Thạch Hạo quá nhanh, hắn khống chế thiểm điện mà đi, trông như một vệt Tiên quang bất hủ phá vỡ trời cao.

Mọi người đều không kịp phản ứng, ngay cả mụ già cùng lão già áo tím cũng vậy. Ai mà ngờ tới trong thời khắc mấu chốt này còn có một tên thợ săn vẫn đang âm thầm ẩn núp.

Điện mang chấn động hư không, một thiếu niên tóc tai bù xù, đôi mắt bắn ra chùm sáng kinh người, hắn băng qua sương mù, trong tay cầm một thanh bảo xử giáng xuống, như là Thiên Thần hạ phàm!

Ầm!

Lôi điện đánh xuống.

Toàn thân hắn đều là lôi quang rực rỡ, vô cùng vô tận khiến người khác không thể nào mở mắt.

Đặc biệt là thanh Hàng Ma Xử kia, nó bắn ra một đường lôi điện cực lớn, khiến hư không cũng phải vặn vẹo, kèm theo đó là một tia khí tức Tiên đạo, khó mà nói nên lời cũng khó mà đối kháng.

“Cẩn thận!”

Rất nhiều người sắc mặt tái nhợt, kêu la om sòm.

Chẳng qua khi bọn họ kêu lên sợ hãi thì lôi điện đã đánh tới rồi, tia điện đánh thẳng vào lưng lão già áo tím, đùng một tiếng đánh lão bay sang ngang, máu tươi bắn tung tóe.

Tất cả mọi người đều sợ hãi, ngay cả người mạnh nhất trong bọn họ, một vị sinh linh nhen nhóm Thần hỏa, nhưng chỉ dưới một kích, đã khiến nửa người trái nổ tung, gần như sắp chết.

"A…" Lão già áo tím kêu la thảm thiết, một kích này quá nghiêm trọng, lôi đạo pháp tắc sau khi được Chân Thần pháp khí gia trì, chỉ một kích đã đánh nát nửa người lão.

Nếu không phải lão có thực lực mạnh mẽ, Thần diễm hộ thể, mà đổi thành một người khác thì nhất định sẽ hình thần câu diệt, không còn dư lại chút bụi.

Cùng lúc đó, mụ già cũng kêu lên thảm thiết, bởi Thạch Hạo đã cùng lúc tế ra lò luyện đan, hóa nó thành một mặt trời nhỏ cao cỡ nắm tay, kèm theo đó là lôi đình sáng rực rỡ, dùng nó đục thủng ngực phải của lão, ầm một tiếng cũng làm cánh tay phải lão nổ tung, máu tươi chảy đầm đìa.

Chỉ tiếc là không giết chết được mụ. Lão nên cảm thấy may mắn bởi vì tinh lực của Thạch Hạo chủ yếu chỉ đặt trên người lão già áo tím.

Thực lực lão già áo tím mạnh hơn mụ, là mục tiêu thứ nhất nhất định phải tiêu diệt.

Nhưng do phải phân tán tinh lực, đồng thời tập kích hai đại cường giả Thần cấp, cho nên hai người cũng không có ai chết, đều tránh được một kiếp.

Biến cố xảy ra quá đột nhiên, cho dù là Thập Ngũ Gia hay đám người kia cũng đều không ngờ tới.

"Ngươi là ai?" Lão già áo tím rống to, toàn thân được lửa tím cháy hừng hừng bao phủ, thương thế của lão rất nặng, nửa người đã bị tan nát, không ra hình người.

Bên kia, vết thương của mụ già tương đối nhẹ, bộ ngực lão vỡ nát, một

cánh tay cũng biến mất.

Thạch Hạo không nói lời nào, cầm trong tay Hàng Ma Xử trực tiếp đập ầm xuống đất, tạo ra một mảnh phù văn, rồi lắc người vào trong đại trận đi tới bảo vệ Thập Ngũ Gia.

Đến lúc này phù văn lôi điện mới tắt, khôi phục lại sự yên tĩnh, thế nhưng bầu không khí như bị đè nén khiến người khác khó mà hít thở.

Quá đột ngột!

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, hai đại cường giả Thần cấp bị đánh trọng thương, suýt đã bỏ mình, làm cho sáu tên Tôn giả toát mồ hôi lạnh, lông tơ dựng đứng, nếu đổi lại là họ, nhất định không sống nổi.

"Hài tử… Con là ai?" Thập Ngũ Gia nhìn hắn, cảm thấy hắn có ý tốt, lại thấy được nước mắt trên khuôn mặt hắn trông rất khác thường, chứa đựng… Tình cảm rất chân thật.

"Gia gia… Con là Hạo nhi của người!" Thạch Hạo khóc lớn, nước mắt tuôn rơi, từ biệt hơn chục năm, gia gia giờ đã già đi nhiều rồi, tóc hoa râm, vẻ mặt đầy nếp nhăn, hiên ra hết vẻ tang thương của năm tháng.

So sánh với vẻ hào hùng của tổ phụ hắn thấy khi còn bé, tóc đen xõa tung, cao to cường tráng, thì giờ đây rõ ràng đã tiều tụy hơn rất nhiều.

Hắn biết trong hai năm qua tổ phụ vì nghe được tin dữ, liên tiếp bị đả kích, mới dẫn đến tình trạng này, dung mạo lộ vẻ già nua, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi.

"Tần Hạo…đâu phải thế này." Thập Ngũ Gia kinh ngạc, tôn nhi mà lão gặp ở hạ giới đâu phải người này.

Đột nhiên Thập Ngũ Gia như là nhớ ra gì đó, lập tức mở to hai mắt, trong mắt cũng tuôn ra lão lệ, run rẩy hỏi: "Con thật là… Hạo nhi?"

Đầu tiên Thạch Hạo khôi phục lại hình dáng, lộ ra bộ dáng vốn có, hắn ôm lấy tổ phụ nói: “Gia gia, con không có chết, con còn sống, cũng đã lên thượng giới để tìm người!”

Thạch Hạo rống lên tất cả tưởng nhớ cùng chân tình trong lòng.

Thập Ngũ Gia là một người kiên cường, được xưng danh Đại Ma Thần, thế nhưng lúc này thân thể cũng run rẩy dữ dội, thiếu chút nữa đã ngã quỵ, lão vô cùng khiếp sợ nhìn chầm chầm Thạch Hạo.

Năm đó từ biệt, Thạch Hạo vẫn còn rất nhỏ, sau khi lớn lên thì hình dáng cũng khác, nhưng giữa hai hàng lông mày có đặc thù của Thập Ngũ Gia, hai người rất giống nhau!

Hơn nữa, huyết mạch tương liên, Thạch Hạo lúc này bộc lộ chân tình làm lão thoáng cái đã tin tưởng, đây chính là tôn nhi của mình, còn sống xuất hiện ở chỗ này, gặp lại lão!

“Ha ha…” Thập Ngũ Gia cười to, trong mắt chứa đầy nước mắt, cả người tỏa ra một loại quang huy*, một loại kích động cùng phấn khởi, còn có vui sướng khi hoàn thành tâm nguyện.

(*): ánh sáng rực rỡ, chói chang

Những người ở nơi xa cũng vô cùng khiếp sợ, theo như lời hai người kia nói, thì thiếu niên này… Rất có thể là Thạch Hạo ở hạ giới!

“Hạo nhi của ta còn sống, hai lần mất đi Chí Tôn cốt vẫn có thể chịu đựng nổi, còn có gì có thể ngăn cản nó!” Thập Ngũ Gia lão lệ tung hoành, cười lớn vuốt ve khuôn mặt Thạch Hạo, cả người lão tỏa ra ánh sáng rực rỡ kinh người, trong bi thương còn mang theo vui sướng.

Những người xung quanh nghe vậy, ai nấy đều sợ hãi, lão Thiên chưa từng lấy được tính mệnh của thiếu niên chí tôn này, tương lai ba ngàn châu sẽ đầy bão táp!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 641: Trùng Quân

Cặp mắt của Thập ngũ gia nhòe đi, tình cảm khó mà kìm hãm lại được, vốn vô cùng bi thương, cô đơn, không nghĩ tới lại thấy được tôn nhi vẫn còn sống này.

Hai năm qua hắn vô cùng đau đớn, nay được gặp lại nhìn thấy tôn nhi sống khỏe mạnh, quét sạch mọi rối bời trong lòng, đây chính là "lễ vật" tốt nhất mà hắn nhận được trong cả đời này.

"Ha ha…" Hắn cười to, nước mắt lăn dài trên gương mặt nhăn nheo, vô cùng vui sướng, hăng hái không thôi, nói: "Không có Chí tôn cốt thì sao, cũng có thể tung hoành ba ngàn châu, khuấy lên phong vân ở thượng giới này!"

Hắn vừa nói như vậy thì những người xung quanh đều chấn động, một người hai lần mất đi Chí tôn cốt mà vẫn còn sống, đã chứng tỏ được một vài vấn đề.

Đây tuyệt đối là một yêu nghiệt, là một người có thể lay động chí tôn trẻ tuổi của thượng giới, hắn có tiên cốt hay không cũng không quan trọng.

Người như vầy, mất đi Chí tôn cốt mà vẫn có thể vượt qua và sống sót trên đời đã chứng minh được tất cả, hắn sẽ không hề tầm thường, một đời này đứng ở vị trí cao nhất.

Mà người này lại là kẻ địch của bọn họ, ai có thể an lòng?

"Không thể!" Có mấy người lớn tiếng nói, bọn họ không tin, những lời đồn về Thạch Hạo có quá nhiều, ai cũng biết cả, rõ ràng đã chết trận thì làm sao có thể phục sinh?

Nên biết, một năm trước tin tức này đã được chứng thực, Thạch Hạo chết ở trong nguyền rủa, xương cốt cả người nhiễm phải phù văn rỉ đồng, không tài nào nghịch thiên được.

Đồng thời, lúc cuối cùng hắn đã lấy Chí tôn cốt của chính mình đưa cho Tần Hạo, cùng với vô lực chống lại nguyền rủa, không thể sống sót mới đúng.

Chỉ có Thập ngũ gia tin chắc, đây chính là tôn nhi của mình, càng nhìn càng giống mình, cười ha ha không ngớt đi kèm là nước mắt nóng hổi. Hiển nhiên, ông lão này vui mừng tới cực điểm.

"Con mắt, khi nhỏ cũng như thế này, vẫn sáng to như trước kia, lông mày giống ta như đúc, khuôn mặt cũng thế, không hổ là tôn nhi của ta!"

Bao nhiêu năm rồi, lão luôn luôn ngóng trông nhìn thấy tôn nhi của mình, từ lúc thoát khốn ở cấm đại Hắc sắc sâm lâm thì ngay lập tức mang thần đan trở lại Thạch đô.

Lần lượt thất vọng, lần lượt tiếc nuối, cuối cùng lại nghe tin dữ, đả kích này lớn cỡ nào?

Mười mấy năm trời, lúc chia lìa thì Thạch Hạo vẫn chỉ là một đứa bé nằm trong tả lót, nay gặp lại, một thiếu niên Chí tôn đứng trước mặt khiến ông lão này vui sướng, toàn bộ đau khổ đều biến mất.

"Gia gia, nếp nhăn của người nhiều quá, tóc bạc, làm người khổ rồi!" Thạch Hạo nghẹn ngào, hắn thề, nhất định sẽ tìm thật nhiều linh đan để luyện một lò bảo đan cho tổ phụ, để hắn khôi phục lại dáng vẻ ngày xưa.

Hắn chạm vào cánh tay cụt của Thập ngũ gia, mắt rưng rưng, nói: "Gia gia, con có thánh dược, có thể giúp người phục hồi như cũ, tay cụt mọc lại, hết thảy đều sẽ tốt thôi."

"Ha ha…" Thập ngũ gia cười to, nhanh chóng lau đi nước mắt, nói; "Nhìn thấy cháu khỏe mạnh thì bệnh gì của ông cũng sẽ lành thôi. Sau đó

không lâu, sẽ khỏe như thời tuổi trẻ, ta là ai? Ta là Đại ma thần!”

Loại tự tin này, tư thái này quả thật y như Thạch Hạo, không cần người khác nhiều lời, hai người tuyệt đối là tổ tôn*, một mạch kế thừa.

(*): Ông cháu.

“Đúng!” Thạch Hạo ra sức gật đầu, hắn muốn tổ phụ phục hồi hoàn toàn.

Đột nhiên, lòng hắn run lên, sắc mặt trắng bệch, bởi vì hắn thấy sau lưng của tổ phụ có một vết thương cực kỳ đáng sợ, to dài vô cùng.

Hắn nhanh chóng tiến lại sau lưng tổ phụ, xem xét cẩn thận lập tức kêu lên ợ hãi, vô cùng lo lắng.

Vết thương này bị chém bởi vũ khí sắc bén, từ sau ót kéo thẳng xuống lưng, gần như bổ Thập ngũ gia làm hai nửa, nhưng hắn dùng tu vi mạnh mẽ cưỡng ép hợp lai thân thể lại.

Thế nhưng, loại thương này quả thật có tồn tại, nghiêm trọng vô cùng.

“Gia gia!” Thạch Hạo kêu to, khi thấy cảnh này thì quả là tin dữ khiến Thạch Hạo sợ hãi, trên mặt trắng bệch không chút giọt máu. Hắn nhanh chóng lấy ra túi càn không, lấy một cây thánh dược cao nửa thước để Thập ngũ gia ăn.

“Không cần lo lắng, gia gia bị họ vây giết nhiều lần mà vẫn khỏe mạnh sống sót đấy thôi, đây cũng không thành vấn đề.” Thập ngũ gia vô cùng bình tĩnh.

“Nhưng mà…” Thạch Hạo sợ hãi, thương thể này không thể là giả, quá nghiêm trọng.

“Nếu như cháu không tới thì nghĩ rằng họ sẽ giết được gia gia sao, đám ngu xuẩn này thì làm sao giết được ta chứ!” Thập ngũ gia nói, liếc nhìn đám

người phía trước.

Tám tên cao thủ giận tới mức lông mày dựng thẳng, tên bị truy lùng này bị trọng thương từ lâu vậy mà còn dám nói như thế với bọn họ, thật sự không thể nhịn được nữa.

Thạch Hạo hoàn toàn không còn gì để nói, từ phương diện khác, tổ tôn hai người đúng là y như nhau, trước tình cảnh này mà vẫn còn có thể chế nhạo và khinh thường đám cường giả này.

"Điếc không sợ súng, đang muốn một lưới bắt hết đây!" Ông lão áo tím ánh mắt đầy nham hiểm, yên lặng chữa thương thế nhưng nửa người bị nổ tung, mặc dù hắn có thần thông lớn cỡ nào thì cũng chỉ khôi phục lại chút nguyên khí mà thôi.

Nhưng mà, thân là cường giả nhen nhóm Thần hỏa, đối phó với hai tên Tôn giả cũng quá đủ rồi, bị tập kích dính phải một đòn nên chắc chắn sẽ không để lần thứ hai diễn ra.

Ngay cả bà mụ kia, trên người hừng hực thần diễm xanh nhạt, cánh tay phải gãy nát nay đã cầm máu, xương ngực đã nối liền, mặt màu âm u như mây đen, sát khí tỏa ra.

"Ta thừa nhận ngươi thiên tư hơn người, vẫn còn sống quả là một kỳ tích, thế nhưng ngàn vạn lần đừng nên xuất hiện trước mặt chúng ta!" Mụ ta cười khẩy.

Chí tôn tuổi trẻ thì sao? Không trưởng thành, gặp cường giả cấp số như họ thì cũng chỉ có thể tử vong.

"Loại như như các ngươi ta ở dưới hạ giới cũng đã giết chết sáu bảy tên, thôi thì thêm hai người các ngươi nữa." Thạch Hạo giọng điệu bình tĩnh, biểu lộ chân tình với tổ phụ nhưng cay nghiệt với những kẻ này.

"Ngông cuồng vừa thôi, ngươi sẽ phải trả giá cho chính mình, tuy rằng tài giỏi thế nhưng hôm nay ta muốn bóp chết kỳ tài, sẽ không cho ngươi chút

đường sống nào!” Mụ ta lạnh giọng nói, áp sát về trước.

Biết đây là Thạch Hạo, hắn khởi tử hoàn sinh khiến lòng người chấn động, linh cảm thấy nếu như cứ để thiếu niên này tiếp tục trưởng thành thì chắc chắn sẽ trở thành Chí tôn một đời.

Nếu gặp lại, và cũng là đối địch thì làm sao có khả năng cho hắn cơ hội sống sót chứ, hiện tại là thời cơ bóp chết tốt nhất.

“Phục ma trận – Tiêu diệt!” Mụ ta kêu lên, kích hoạt trận pháp trên mặt đất, trước kia đã vây khốn Thập ngũ gia bên trong, hiện nay phù quang trùng hiện nơi đây.

“Cái đồ rách nát này mà cũng dám xưng Phục ma trận, không biết ngại à?” Trên sợi tóc của Thạch Hạo lao ra một tảng đá, nó lộ vẻ xem thường, hóa thành một tia chớp.

“Răng rắc răng rắc!”

Âm thanh không dứt bên tai, nó điên cuồng gặm nhấm ăn sạch các loại bảo liệu bố trí trận này, cấp bậc trận pháp như thế này thì chẳng là gì đối với nó cả.

Mụ già thấy thế thì tức giận, sau đó lộ sát cơ.

“Ngươi rất ngu dốt, trước mặt chúng ta lại đi lộ chân thân, mặc cho nếu lần này ngươi may mắn đào tẩu được thì sau này cũng sẽ chẳng có chỗ dung thân cho ngươi ở thượng giới này, những đại giáo kia sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu!” Ông lão áo bào tím khinh bỉ, mang theo ý lạnh.

Đột nhiên, thần sắc hắn cứng đờ, nghe thấy một âm thanh kỳ dị, cảm giác lạnh lẽo dựng hết cả lông tơ lên.

“Nếu như giết chết các ngươi, thì ai sẽ để lộ bí mật?” Thạch Hạo rất nhìn tĩnh nói nhưng lại mang theo vẻ cay nghiệt.

Mụ già chuẩn bị ra tay kia cũng kinh sợ, nhanh chóng nhìn về hư không.

Tát cả đều cảnh giác, nhìn về bầu trời sau đó là tê dại cả da đầu, bầu trời đen thui, đâu đâu cũng là bọ cánh vàng.

Quá nhiều, cơ bản không thấy được điểm cuối, ánh sáng lấp lánh như mưa gió to tầm tã, phủ kín nơi này.

Bọ cánh vàng, được cho là ăn đá nuốt sắt, vật chất cứng rắn nào cũng có thể nuốt và phân giải, chứ đừng nói là máu thịt thân thể con người.

Đây là một loại dị trùng sống quần cư, một khi thành thần thì sẽ đang sợ tới mức người khác run rẩy, bảo phủ trời xanh có thể khiến một đại giáo nhanh chóng diệt vong.

Cũng còn tốt là đám bọ cánh vàng giữa trời kia không có Thần, thế nhưng lại nhiều vô kể cũng đủ khiến người khác lạnh từ đầu tới chân, số lượng nhiều như vầy đủ để giết Thần!

Thạch Hạo ẩn nhẫn nãy giờ là chờ cơ hội, cũng đã nói Hoàng điệp đi triệu tập các đám quần trùng tới nơi này, lúc cần thiết sẽ tiến hành vây công.

Hắn cố ý kéo dài thời gian chính là đợi viện quân đáng sợ này tới, đại cục đã định!

Trong nháy mắt này phản ứng của mọi người khác nhau, ông lão áo tím thì quyết đoán nhằm về phía Thạch Hạo, bắt giặc phải bắt ngay vua, trước tiên hạ gục hắn cái đã.

Ầm!

Thạch Hạo kéo Thập ngũ gia về sau, nơi đó mặt đất sụp lún, vô số Hành thổ tằm cứ như là sóng biển tuôn ra.

Chúng nó phun ra sợ tơ óng ánh hình thành nên một cái lưới lớn, đi kèm là tia chớp hừng hực ngăn cản ông lão áo tím này.

“Đây là…”

Còn có loại sinh linh này, Ngũ hành tằm liên kết với mặt đất, có thể dời núi lấp biển, thần uy chấn thế, mười mấy vạn sinh linh sống quần cư với nhau, vô cùng đáng sợ.

Ông lão áo tím xoay người bỏ chạy, hắn không muốn liều mạng, vẫn muốn sống.

“A…”

Mụ già kêu thảm trên không trung, thân thể mụ rách nát, bị đánh bay về chỗ cũ, cả người đâu đâu cũng có máu, thân thể rạn nứt.

“Trời ạ, đó là Ngân điệp!” Những Tôn giả khác cũng chạy về.

Ở phương xa, mấy vạn con bướm đang đập cánh, ánh bạc lấp lánh cứ như bầu trời đầy sao đang lao xuống, chúng nó chỉnh tề như một, toàn bộ phù văn gia trì cùng nhau, một đòn vừa nãy đã khiến mụ già kia suýt chết.

Sinh linh trên đảo Ác Ma đều mạnh tới mức không tưởng, tất cả đều nắm giữ lôi điện, mà chủng tộc sống quần cư này lại càng đáng sợ hơn, dù là trong bộ tộc không có Thần thế nhưng cũng có thể quét ngang một phương.

Phù văn của chúng nó có thể chồng lên nhau, có thể giao hòa cùng nhau, đây là một thần năng khó mà tưởng tượng được!

Thập ngũ gia cười lớn, tình thế nghịch chuyển quá nhanh nằm ngoài dự đoán của lão, gặp lại cháu trưởng, trong niềm vui sướng còn có cả niềm bất ngờ thế này nữa.

Cho tới ông lão áo tím, mụ già cùng với sáu tên Tôn giả kia thì sắc mặt tái nhợt, ý thức được hiện tại đã gặp phải nguy hiểm, vô cùng rắc rối!

Giữa bầu trời, một con Hoàng điệp bay lượn vào trong sợi tóc của Thạch Hạo, nó chính là trùng hoàng thật sự!

“Giết!”

Ông lão áo tím quát lớn, lấy ra bảo cụ hòng công phá vòng vây.

Nhưng mà, những con bọ cánh vàng trên bầu trời đập cánh, tiếng keng két vang lên, dường như là kim loại đang cọ sát nhau vô cùng chói tai, kim quang vô tận cùng với tia chớp không ngừng lao nhanh xuống.

Bọ cánh vàng che kín bầu trời, phù văn của chúng nó tụ lại thành một đại dương cuốn mạnh xuống áp chế lấy ông lão áo tím đã trọng thương kia, phá nát thân thể của hắn, chỉ còn sót lại mỗi đầu lâu.

“A…” Mụ già này kêu lên thảm thiết, bên kia ngân điệp vỗ cánh, phù văn sáng rực và xinh đẹp buông xuống chấn cho thân thể của bà ta đứt thành từng khúc.

Đại quân trùng tộc, vô bờ vô bến, đây là một hồi tai nạn lớn, dù là môn phái lớn gặp phải cũng phải kiêng kỵ, không thể bình tĩnh nổi.

Huống chi là mấy người này, mặc dù có hai cường giả nhen nhóm Thần tỏa tọa trấn thế nhưng cũng không đáng nhắc tới, ngay từ đầu đã bị phá nát thân thể.

Những người này sắc mặt đều tái nhợt, rơi vào tuyệt cảnh.

“Cuộc chiến thật sự của ta trên thượng giới này, chắc chắn không phải bắt đầu từ các ngươi!” Thạch Hạo điềm đạm nói khiến đám người tức giận, rõ ra đang làm nhục, đang xem thường bọn họ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 642: Sợ Chuyện Không Đâu

Bóng người nhanh như gió cuốn của Thạch Hạo lóe lên, cầm Hàng ma xử trong tay đánh về trước.

Xoèn xoẹt!

Tia điện liên miên rơi trên người của mụ già khiến nửa thân thể còn lại đều da tróc thịt bong, cháy đen toàn bộ, những khối xương cốt đều rạn nứt.

Ánh mắt của mụ lạnh lùng lớn tiếng quát, đồng thời khống chế thần diễm hòng phản kích.

"Ta muốn hỏi bà một vài vấn đề." Thạch Hạo bình tĩnh nói, tay cầm bảo xử liếc nhìn mụ ta.

"Nít ranh… ngươi nằm mơ!" Mụ già không đáp ứng, rất xấu xa.

"Đã thế, tiễn bà lên đường vậy." Thạch Hạo rất thẳng thắn và cũng chẳng nhiều lời, Hàng ma xử được chế tác từ xương cốt trắng bóng bay ra rồi nện manh xuống.

Mụ già này phát ra tiếng gầm đầy giận dữ, mái tóc dựng thẳng thế nhưng cũng không thay đổi được gì, bị pháp khí Chân thần chấn cho thân thể chia năm xẻ bảy, thần hỏa đều dập tắt.

Cùng lúc đó, Thạch Hạo xoay người cứ như là một âm hồn nhằm về phía sáu tên Tôn giả, lấy chưởng làm đao chém về bọn họ.

"Đừng, chúng ta sẽ nói."

"Chúng ta là những người bí mật tới từ Tần tộc, chuyên xử lý những vấn

đề phức tạp khó giải quyết và không muốn lộ ra ngoài ánh sáng.”

“Chúng ta theo lệnh của hộ pháp Tần Côn Luân, phải giết chết tổ phụ của ngươi, phòng ngừa sau này hắn đi tìm gặp Tần Hạo, lúc đó sẽ ảnh hưởng tới Chí tôn Song cốt.”

…

Không cần để Thạch Hạo hỏi, những người này bắt đầu tranh nhau nói ra, bởi vì Thạch Hạo quá quyết đoán, chớp mắt đã giết chết bà lão cấp Thần nên khiến bọn họ sợ hãi.

Thạch Hạo lắc đầu, những tin tức này không có giá trị, không cần bọn họ nói thì cũng có thể đoán được, lập tức hắn lộ ra sát y nên khiến cho mấy tên Tôn giả này sợ hãi, bổ sung nhanh chóng.

“Ngoại trừ chúng ta ra thì còn có một đội ngũ khác cũng đang tìm tổ phụ của ngươi, là do một tên Quang thiên sứ dẫn đầu.”

Thạch Hạo ngẩn ra, Quang thiên sứ có điểm gì đặc biệt? Hắn cũng chưa hề nghe tới.

“Bọn họ tới từ Thiên quốc…” Một vị Tôn giả giải thích.

Sức giả của Thiên quốc đều làm việc trong bóng tối, phụng mệnh săn giết mục tiêu, mà Liệt sát giả đã nhen nhóm Thần hỏa thì được gọi là Quang thiên sứ.

Thạch Hạo nghe thấy thế thì ánh mắt lộ vẻ tức giận, Tần tộc không ngờ lại quyết tâm như vậy, vì hạ gục tổ phụ hắn mà nhờ vả Liệp sát giả của Thiên quốc.

Hắn sẽ không bao giờ quên cảnh tượng “Thiên quốc huyết tế” ở dưới hạ giới, hắn vô cùng căm hận đạo thống này, mà ở thời kỳ thượng cổ, Quỷ gia cũng vì một thần nữ của giáo này nên mới chết.

“Các ngươi nói hết ra như vậy thì cói như là đã phê phán Tần tộc, Thiên tôn có pháp lực siêu nhiên, tất sẽ tiêu diệt toàn bộ các ngươi!”

“Không hề có chút khí phách gì cả, tiếc lộ chuyện cơ mật trong tộc, ngươi sẽ sống không được đâu, sẽ bị tộc pháp xử trí!”

Cũng không phải tất cả mọi người đều khuất phục, có hai người trong số này lớn tiếng trách mắng, uy hiếp và cảnh cáo mấy người này, vẻ mặt và giọng nói đều cay nghiệt.

Xoẹt!

Thạch Hạo vung chưởng, một luồng khí xẹt qua, hai chiếc đầu lâu bay ngược ra sau, thi thể không đầu ngã nhào xuống đất, hắn sẽ không bao giờ mềm lòng với kẻ địch.

Những người còn lại thì hoảng hốt, câm như hến.

Thạch Hạo tiếp tục tra hỏi, ngoại trừ những việc này ra thì hắn vẫn còn muốn biết A Man hiện tại ra sao, cha mẹ như thế nào.

Đáng tiếc, những người này đều không biết, bởi vì bọn họ đều là người chìm của Bất Lão sơn, cũng không phải tu hành trong thánh địa Tần tộc, mà là ở một chỗ khác trong bí cảnh.

“Ông còn có gì muốn nói cho ta biết nữa không?” Thạch Hạo hỏi ông lão áo tím, hiện tại người này chỉ còn sót lại mỗi đầu lâu thế nhưng cũng chưa có chết.

“Thắng làm vua thua làm giặc. Lần này ta ngã xuống thế nhưng cũng không bao giờ nói rõ bí mật cho ngươi biết đâu, mơ à.” Hắn ngược lại cũng rất kiên cường, cũng không hề thỏa hiệp.

“Vèo” một tiếng, trong nháy mắt đầu lâu của ông lão này phát sáng, phù văn vô tận hiện ra, cứ như thiên hỏa đang bốc cháy hừng hực vậy.

Thạch Hạo dẫn theo tổ phụ nhanh chóng rút lui, rời khỏi khu vực này.

Tiếng vang thật lớn nổ ra, đầu lâu kia tự bạo, hào quang ngút trời, hình thành một con bão năng lượng san bằng phạm vi ngàn trượng, hết thảy núi đá đồ đều bị xoắn thành bột mịn.

Ngay cả những tên Tôn giả kia cũng chết thảm, chia năm xẻ bảy, hóa thành tro tàn trong ngọn lửa hừng hực kia.

"Gia gia… người làm sao thế?" Thạch Hạo đỡ lấy ông lão rời đi nơi đây, vì lúc hắn chuẩn bị chế luyện bảo dược thì phát hiện tinh thần của ông lão này nhanh chóng uể oải, gần như gắng gượng không nổi nữa.

Việc này quá đột ngột, vừa mới còn tươi cười thế nhưng giờ tinh khí thần sao biến mất sạch? Việc này làm Thạch Hạo sợ hãi, sắc mặt vô cùng tái nhợt.

Hắn hét lớn: "Gia gia, người phải ráng lên!"

Hắn nhanh chóng lấy ra một cây thánh dược Tử kinh nguyệt cao hơn một thước tỏa ra ánh tím lấp lánh, mịt mờ linh vụ, mỗi một chiếc lá đều phát sáng giống như là ánh sáng của trăng tím vậy.

"Gia gia, con giúp người luyện hóa, ráng lên nhen!" Thạch Hạo gấp tới độ chảy cả nước mắt, vừa mới gặp lại mà đã xảy ra thảm kịch như vầy rồi.

Ngọn lửa sinh mệnh của ông lão rất yếu khi nào cũng có thể tắt hẳn, là dấu hiệu đèn dầu đã cạn, gần như lìa đất xa trời.

Đối với Thạch Hạo, đây cứ như là sét giữa trời quang, vừa mới tiến vào thượng giới thì việc đầu tiên hắn nghĩ tới chính là tìm kiếm tổ phụ, vừa mới gặp lại, vui sướng và cảm động vừa bắt đầu mà giờ lại phải chia lìa?

"Cháu à, đừng khóc, gia gia không có chuyện gì." Thập ngũ gia rất suy yếu, sắc mặt âm u kéo kéo cánh tay Thạch Hạo, sau đó gắng gượng nở nụ cười: "Ta là ai, ta là Đại ma thần, làm sao có thể chết chứ."

“Gia gia, người sẽ không gặp chuyện xấu gì đâu.” Thạch Hạo lo lắng, muốn luyện hóa thánh dược giúp tổ phụ, trợ giúp hắn hấp thu tinh hoa bên trong thánh dược này.

Nhưng vào lúc này, Thập ngũ gia càng thêm yếu, vết thương sau lưng hắn tách ra từ sau ót chạy thẳng xuống lưng, vô cùng đáng sợ.

Vết thương này là bị dao sắc chém đứt, là do Quang thiên sứ của Thiên quốc gây nên, trước kia được Thập ngũ gia niêm phong nên không có phát tác, hiện tại đã chịu không được nữa rồi.

“Liệp sát giả của Thiên quốc quả nhiên lợi hại, thân thể này sợ là gắng không được nữa rồi.” Thập ngũ gia than thở.

“Gia gia, người không cần bận tâm, con sẽ không để người chết đâu.” Toàn thân Thạch Hạo phát sáng, hắn ngồi xếp bằng dùng phù văn bao phủ lấy thánh dược và Thập ngũ gia hòng luyện hóa tinh hoa dược tính vào trong cơ thể của gia gia mình.

Chỉ là, hắn không hề có chút niềm tin nào, bởi vì Thập ngũ gia đã bị người khác chém trực diện suýt chút nữa đã tách làm hai, hiện tại tinh khí thần gần như biến mất sạch.

Nhưng, Thập ngũ gia cũng chẳng hề có dáng vẻ của người sắp chết mà cứ như là Ma thần, cười ha hả nói: “Cháu ngoan, đừng nóng vội, cháu nghe ông nói cái đã, gia gia cơ bản chẳng hề có chuyện gì, nhiều nhất cũng chỉ mất đi một bộ linh thân mà thôi, tuy rằng sẽ tổn thương tới bản nguyên thế nhưng rồi sẽ khôi phục lại.”

“Hả?” Thạch Hạo há hốc miệng, hắn đột nhiên cảm thấy tổ phụ vẫn giống mình, có chút “tính Hùng*”, khiến hắn lo nghĩ quá nhiều.

(*): Tính cách của Hùng hài tử.

Đây là một bộ linh thân của Thập ngũ gia, cũng không phải là bản thể của hắn, Thạch Hạo bừng tỉnh, chẳng trách mấy người của Tần tộc to nhỏ,

hoài nghi có phải là chân thân của hắn hay không.

“Liệp sát giả của Thiên quốc quả không đơn giản, thân pháp rất kỳ lạ.” Bộ linh thân của Thập ngũ gia dính phải một đòn trí mạng là do một tên Quang thiên sứ của Thiên quốc dùng huyết kiếm gây nên.

“Thiên quốc, ta sớm muộn gì cũng sẽ tới thăm một lần.” Thạch Hạo nắm chặt nắm đấm, sau đó là lộ vẻ ưu sầu, nói: “Gia gia, chân thân của gia gia ở nơi nào thế, không có việc gì chứ?”

“Đã sớm rời khỏi hòn đảo này rồi.” Thập ngũ gia nói rồi nhìn về một phương, hắn khẽ thở dài: “Ta cũng có đôi chút hối hận, nếu như lưu lại chân thân thì tốt.”

“Gia gia, con sẽ đuổi theo, rất nhanh sẽ gặp lại người.” Thạch Hạo nói.

Tổ tôn gặp nhau, có quá nhiều kích động và vui sướng, cũng kèm theo là nước mắt, hai người nói không hết lời, hết người này lại tới người khác kể những chuyện mà mình đã trải qua, thổn thức không thôi.

“Gia gia, gần đây người đã đột phá à, cả người giả nhen nhóm Thần hỏa mà cũng không đuổi kịp luôn.”

“Người của Tần tộc đã quẳng ông vào trong cổ quáng nên đã dính phải nguyền rủa cực đậm và đồng thời cũng muốn ép ta phải chết. Ha ha, ngược lại số mệnh của ông quá lớn, đã đào được một khối thủy tinh kỳ dị.”

Trong cổ quáng, Thập ngũ gia đào được một khối thủy tinh đỏ tươi, bên trong phong ấn “chân huyết cấm kỵ”, dược hương nồng nặc. Sau khi hắn nuốt vào thì bùng phát nên mới chạy thoát.

“Khả năng đó chính là máu mà Ma tôn lưu lại, dược tính quá mạnh, ông chỉ luyện hóa có chút xíu thôi mà xém tí nữa đã chịu không nổi rồi.” Thập ngũ gia cảm khái, đồng thời từ giọt huyết này hắn đã thể ngộ được một loại phù văn.

Thập ngũ gia sắp sửa nhen nhóm Thần hỏa, chỉ kém một bước cuối cùng, nhưng mà, gần đây luôn bị đuổi giết, không cách nào cảm ngộ và đột phá.

"Gia gia!" Thạch Hạo khẽ gọi.

Thập ngũ gia đã không còn nhiều thời gian nữa, cả người lờ lờ như muốn giải thể, Thạch Hạo vô cùng không muốn, mặc dù biết đây chỉ là một bộ linh thân thế nhưng cũng rất khó chấp nhận.

"Đáng tiếc mà, bộ thân thể này không trụ nổi nữa, nếu không tổ tôn chúng ta cùng rời khỏi đây." Thập ngũ gia cảm thấy tiếc nuối, đưa tay sờ sờ đầu hắn, sau đó là tản ra hóa thánh mưa ánh sáng, cứ thế biến mất.

Thạch Hạo thất vọng, nắm chặt hai tay, gia gia ở ngay phía trước, cần phải đuổi theo.

Đảo Ác Ma sương mù đầy trời, tối tăm vô cùng, đồng thời cũng tràn đầy nguy hiểm, có rất nhiều sinh linh kỳ quái, cũng không thiếu cự thú cấp Thần.

Thạch Hạo lần theo địa phương mà linh thân của Thập ngũ gia nói, hắn hóa thành tia điện nhanh như chớp, đồng thời lại nói Hoàng điệp triệu hoán các trùng quần đi tìm kiếm.

Hai ngày sau, hắn đã tới bên ngoài khu vực đảo Ác Ma, chuẩn bị thoát ly nơi này thì đạt được một tin tức.

Nơi này có một bầy trùng, tên là Hắc tinh trùng, chuyên nuốt các loại linh thạch trong lòng đất, mỗi con dài bằng chiếc đũa, tốc độ nhanh như điện, tới lui như gió.

Có con Hắc tinh trùng từng thấy qua Thập ngũ gia, và đã rời khỏi đảo Ác Ma.

"Rời đi rồi…" Thạch Hạo nhíu mày, bản thể của tổ phụ cũng không biết hắn truy đuổi ở phía sau, hiện giờ linh thân đã tán đi không cách nào truyền

tin tức về được.

Việc này có chút khó khăn, một khi rời khỏi đảo Ác Ma thì Thạch Hạo cũng không thể nào khua chiên múa trống nhờ trùng quần được nữa, nếu không sẽ khiến một vài đại giáo để ý.

Vào lúc ấy, chắc chắn sẽ là một hồi đại nạn!

Loại năng lực này sẽ làm rất nhiều đạo thống kiêng kỵ, mà như thế một ấu trùng Hoàng điệp sẽ không thể nào che giấu, sẽ khiến nhiều người mơ ước.

"Có manh mối nào không?" Thạch Hạo muốn tìm hiểu các manh mối để phán đoán nơi mà tổ phụ sẽ đi.

Số lượng Hắc tinh trùng quá lớn, dù là một ngọn núi cũng bị chúng đào lên, đây chính là hang ổ của chúng, phải có tới mười mấy vạn con trùng trưởng thành.

Đồng thời, cũng không có thiếu những Hắc tinh trùng đang ở bên ngoài, khi mà những con này quay lại hang ổ thì có một vài con trong nhóm này mang tới một ít tin tức có giá trị.

Có một đám Hắc tinh trùng khi hoạt động ở bên ngoài thì từng thấy mấy người trò chuyện.

"Kính xin nói rõ hơn." Thạch Hạo với vẻ mặt nghiêm túc.

Một đầu lĩnh của tộc Hắc tinh trùng bay tới, con này dài như chiếc đũa, toàn thân phát ra ánh đen cứ như được chạm khắc từ ngọc vậy, thân thể cứng rắn, có thể xuyên thủng kim thạch.

Nó tỏa ra sóng tinh thần, tiến hành khai thông qua thần thức, truyền cho Thạch Hạo từng cảnh tượng hình ảnh, như tái hiện lại cảnh tượng đang diễn ra vậy.

Trong hình có một người đàn ông trung niên áo xám, trông rất bình thường, chỉ là trong lúc chớp mắt thì phát ra ánh sáng lóng lánh, biểu thị hắn là cường giả đã nhen nhóm Thần hỏa.

"Quang thiên sư!" Thạch Hạo thất kinh, hắn liền phán đoán ra được đây chính là "Liệp sát giả" của Thiên quốc.

Ở bên cạnh, còn có hai tên trẻ tuổi, một nam một nữ cũng chỉ hai mươi mấy tuổi, thiên tư cực kỳ bất phàm, vô cùng mạnh mẽ.

Quang thiên sứ đang truyền thụ kinh nghiệm săn giết, giảng giải ở mỗi phương diện khác nhau, làm cách nào để lần theo dấy vết, chỉ về một vài dấu vết trên mặt đất, cộng với mỗi liên hệ giữa địa thế và sinh linh ở xung quanh.

"A, hắn đã rời khỏi hòn đảo, đây là tin tức tốt và cũng là xấu, bước kế tiếp, các ngươi sẽ làm cách nào để săn giết hắn?" Quang thiên sứ hỏi.

"Căn cứ vào tình huống tổng hợp lại, người này trong lòng rất bi thương, rất quan tâm tới đứa tôn nhi đã chết đi ở hạ giới kia, trong quá trình lưu vong này khi thấy một vài thiếu niên hay là cô nhi thì đều suy sét cẩn thận."

"Hắn nếu như thương cảm thì nhất định sẽ thấy cảnh sinh tình, trong một vài hoàn cảnh đặc biệt trên đường đi này sẽ rất dễ dàng bại lộ thân phận."

Một nam một nữ đều là thiên tài trẻ tuổi, cả hai cùng bày tỏ một vài quan điểm của mình khiến Quang thiên sứ vô cùng thích thú, hắn lên tiếng bình luận.

"Các ngươi hãy liên kết kỹ xảo giữa tính người và săn giết lại với nhau, cũng xem như rất khá, thế nhưng vẫn còn chưa đủ, cứ truy sát như vầy thì có chút bị động, nếu như có thể sáng tạo ra một sát cục, như vậy mới thật sự là trưởng thành." Quang thiên sứ nói.

Hai tên thiên tài của Thiên quốc khiêm tốn thỉnh giáo.

"Hắn không phải đau buồn, thương nhớ cái tên tôn nhi kia sao, vậy thì

cúng ta sẽ tạo nên một vài hoàn cảnh hấp dẫn cho hắn, để hắn tự vào tròng.”

Thạch Hạo thông qua ký ức của Hắc tinh trùng thấy tình cảnh này thì lập tức cau mày, vô cùng lo lắng thế nhưng hắn cũng không có lên tiếng, tiếp tục theo dõi.

Kỳ tài tranh đấu, trăm sông tụ biển, một buổi thịnh hội chuẩn bị mở ra, đại chiến tuyển chọn thiên tài sục sôi, chí tôn trẻ tuổi của ba ngàn châu sẽ lên sân khấu, tiến hành cuộc đại đối quyết kinh thế.

Ngũ hành châu, Bất lão Thiên tôn rất coi trọng việc này, bởi vì Tần Hạo của tộc này sở hữu hai khối tiên cốt, muốn quật khởi trong cuộc tranh đấu ba ngàn châu này, đạt được vận may lớn cuối cùng.

Vì thế, Bất Lão sơn mời thiên tài các giáo tới để luận bàn hòng mài giũa cho Tần Hạo, ở trong này có không ít “sơ đại” của những châu khác, có thể nói đây là “bản thu nhỏ” của “thịnh hội cuối cùng”.

Làm thế này cũng là mài giữa cho Tần Hạo, giúp hắn thật sự kiến thức được sự siêu phàm của thiên kiêu thượng giới tới mức nào trước khi đại quyết chiến chính thức mở ra.

Phía sau “sơ đại” gần như đều có đạo thống bất hủ, trong tình huống bình thường sẽ không đáp ứng loại mời như vầy, sẽ được thế lực cao cấp nhất của một châu bảo vệ.

Thế nhưng, bí cảnh của Ngũ hành châu sắp sửa mở ra, Bất Lão sơn cũng vì thế bắt tay với những giáo khác, đưa những thiên tài đã giành chiến thắng trong cuộc thi chọn lựa thiên tài “cấp Quận thành” gần nhất vào trong bí cảnh.

Đây có ý nghĩa là gì? Là sẽ có tạo hóa cực kỳ lớn!

Bên trong bí cảnh rất đặc biệt, truyền thuyết đây chính là một tiểu thiên thế giới của một vị Chí tôn thời thái cổ sau khi niết bàn thất bại đã lưu lại, ẩn chứa nhiều tạo hóa, bao gồm thánh dược, bảo huyết Chí tôn, truyền thừa…

Chỉ là bí cảnh này quá đặc biệt, mấy ngàn năm mới có thể mở một lần, hơn nữa thời gian cũng có hạn, nhưng lại bào trừ những nhân vật cấp Giáo chủ tiến vào thăm dò.

Mỗi lần mở ra, các giáo trong Ngũ hành châu sẽ dồn dập kéo tới, phái con cháu mình tiến vào, bởi vì bí cảnh này thuộc về toàn bộ Ngũ hành châu.

Mà lần này, Bất Lão sơn đã trả cái giá không nhỏ mới mời được các giáo ở châu này cho phép những sinh linh giành chiến thắng trong cuộc đại tiến lựa chọn thiên tài kia tiến vào bí cảnh này.

Hiển nhiên, tới thời điểm đó các giáo chắc chắn sẽ tụ tập lại.

“Nói thế nào đi nữa, Tần Hạo cũng là tôn nhi của hắn, có thể thả ra chút tin tức và tạo thế như này, có thể gọi là cuộc chiến thành danh của Tần Hạo, sẽ cùng tranh bá với sơ đại các châu trong bí cảnh này, hào quang ngút trời, một trận chiến liền quật khởi. Ta tin chắc, hắn sẽ tới.”

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 643: Thịnh Hội Cỡ Nhỏ

Bầu trời xanh thẳm, ánh mặt trời sáng ngời, cây cỏ xanh tươi, sinh cơ bừng bưng, cảm giác sau khi thoát khỏi đảo Ác Ma thật là sảng khoái.

Mấy tháng này hắn vẫn ở trong sương mù điện từ trên đảo Ác Ma, thiên địa u ám, tối tăm trời đất khiến lòng hắn ngột ngạt và nặng nề.

Hôm nay, rốt cuộc cũng đã thoát ly khỏi khu tuyệt địa ấy, lần nữa trở lại đứng dưới ánh mặt trời của ngoại giới, hô hấp thoải mái, mặc cho tinh khí đất trời tẩm bổ thân thể, cả người thả lỏng khoan khoái.

Nhưng mà, hắn chỉ nghỉ ngơi trong chốc lát rồi lập tức đứng dậy, tiếp tục dọc theo phương hướng để tìm gặp tổ phụ.

“Gia gia nhất định sẽ không có việc gì, Quan thiên sức của Thiên quốc, ta sẽ khiến các ngươi trở thành kẻ bị săn giết!” Hắn nhỏ giọng nói.

Quả nhiên, khi hắn vừa mới rời thì nghe được tin đồn từ trong một toà thành trì, Bất Lão sơn mời tất cả sơ đại của các châu tới bí cảnh của Ngũ hành châu để tiến hành “luận bàn”.

“Đúng là tin tức quan trọng, lần này xem như là một bữa tiệc nhỏ, bí cảnh Nguyên Thiên mở ra, những cựu địa của chí tôn đã niết bàn thời thái cổ sẽ tái hiện thế gian!”

Thạch Hạo tiến vào một toà tửu lâu, vừa mới đặt mông ngồi xuống thì đã nghe được rất nhiều lời thảo luận, đây chính là thứ hắn cần.

“Lần này không giống trước kia, ngoài trừ con cháu của các giáo tới đây thì trong đó cũng sẽ có một vài Chí tôn trẻ tuổi sẽ lộ diện, nhất định sẽ tranh đấu rất kịch liệt.”

Rất nhiều người tán phét, rất chờ mông cuộc thịnh hội này, đây là một sự kiện lớn của Ngũ hành châu, rất nhiều truyền nhân mạnh nhất của các đại giáo sẽ tới, sẽ tạo nên những va chạm rực rỡ nhất.

Hiện giờ ai cũng biết, không lâu sau ba ngàn châu sẽ có một bữa tiệc lớn, trăm sông đổ về biển, quần hùng tranh bá, vô số cường giả tuổi trẻ sẽ xuất thế để tiến hành đại quyết chiến.

Mà bây giờ lại luận bàn sớm như thế, chẳng khác nào muốn khơi dậy ngọn lửa chiến tranh, khiến bầu không khí càng thêm nóng rực, tạo nên sự quan tâm của thế nhân.

"Đáng tiếc, tu vi ta không đủ nếu không nhất định sẽ tham gia, nhìn xem thử những người được gọi là Chí tôn trẻ tuổi lợi hại tới cỡ nào."

"Bất Lão sơn huy động nhân lực, chỉ vì để mài giũa Tần Hạo, xem ra rất coi trọng hắn, quan trọng là không biết hắn có thể phòng ra hào quang chói lọi hay không thôi."

Đối với Tần Hạo, rất nhiều người cũng chẳng xa lạ gì, hắn đã lưu danh trên thần bia ở đảo Ác ma, được xưng là Thiên phú số một, ngạo thị mười châu, từ lâu đã tạo nên náo động lớn.

Mộ người sở hữu lần hai khối Chí tôn cốt thì đủ chấn thế rồi, muốn không khiến người khác chú ý cũng khó!

"Có người nói, Tần Hạo này nổi danh từ chiến đấu, đã đại chiến với các lộ sơ đại tuổi trẻ, vững vàng khẳng định địa vị Chí tôn song cốt của chính mình."

"Một người sở hữu hai khối tiên cốt, thiên phú cỡ nào chứ, xưa này chưa từng có, ít nhất ở Ngũ hành châu ta chưa bao giờ xuất hiện người kiệt xuất như thế, lần này chắc chắn sẽ tạo nên phong ba dị thường cho xem."

"Bất Lão sơn cũng bạo tay thật, để tổ chức giao lưu thịnh hội này đã trả giá cực lớn để mời những đại giáo, chỉ vì tìm đối thủ cho Tần Hạo."

Thạch Hạo nhíu mày, quả nhiên những thứ này đều giống như khi hắn ở đảo Ác Ma nghe được, hắn lo lắng tổ phụ sẽ chạy tới đây, tiến vào trong sát cục này.

Hắn đã cảm nhận được chút mùi bẫy rập, có người đang đổ thêm dầu vào lửa thổi phồng cuộc đại chiến thiên tài lần này lên cao nhất, không ngừng mở rộng sức ảnh hưởng.

"À, nghe nói, dịp này Tần Hạo sẽ thể hiện ra uy lực của hai khối cốt đó, không biết sẽ có uy thế như thế nào/"

Lời này vừa ra tự nhiên tạo nên náo động không thôi, rất nhiều người rất muốn biết uy thế siêu phàm của hai khối Chí tôn cốt này, dù là một vài sơ đại cũng như vậy.

"Ta chỉ biết, một trong hai khối Chí tôn cốt này nắm giữ sức mạnh Luôn hồi, phàm là ai bị phù quang quét trúng thì rất khó giải trừ!"

"Ta cũng nghe được một tin tức ngắn, một khối tiên cốt chính là chiếm từ ca ca của mình, cũng không phải là trời sinh, chỉ là nhận lấy mà thôi."

"Đừng nói bậy, có ai sẽ tặng Chí tôn cốt của mình chứ, tin tức như thế này không thể tin, hơn nữa Bất Lão sơn từng bác bỏ qua và cũng từng đại khai sát giới rồi, cận thận hoạ từ miệng mà ra đó."

"Ha ha, việc này không thể che nổi đâu, sớm muộn gì chân tướng cũng sẽ truyền ra thôi. Dù sao cũng có một vài người xuống hạ giới nên cũng hiểu chút bí mật ấy. Nghe nói, chủ nhân thật sự của khối cốt này chính là một thiếu niên Chí tôn, quét ngang toàn bộ, thần tư vô địch. Đáng tiếc, chết quá trẻ, nếu không bảo thuật Luân hồi sẽ càng thêm huy hoàng và rực sáng.

Đám người trên tửu lâu bắt đầu tranh luận, có phần nhỏ tin tưởng, chí tôn cốt của Tần Hạo không thuộc về hắn mà là của người khác.

Thạch Hạo nhíu mày, lẳng lặng lắng nghe.

Cuối cùng, trong lòng hắn trùng xuống, Quang thiên sứ của Thiên quốc quả nhiên mờ ám, đổ thêm dầu vào lửa, tung ra tin tức để hấp dẫn Thập ngũ gia.

Bí cảnh Nguyên Thiên, nằm ở phía đông khu vực Ngũ hành châu, cách cổ thành Nguyên Thiên không xa.

Thạch Hạo rời đi, muốn tới nơi đó thế nhưng trên đường đi lại nghe được một vài tin tức nữa, cha mẹ hắn cũng sẽ xuất hiện, cùng xuất hiện với Tần Hạo, chứng kiến uy danh Chí tôn song cốt của hắn.

Ngoài ra, sau khi đại chiến kết thúc sẽ là một cuộc hôn nhân, là lựa chọn cho Tần Hạo một vị thiên kiêu.

Đó là tin tức mà Thiên quốc tung ra sao? Thạch Hạo cau mày, gia gia có thể sẽ xuất hiện thật, sẽ đi gặp Thạch Tử Lăng, dù không gặp thì cũng sẽ âm thầm quan sát.

Gia gia rất trọng tình cảm, con trai Thạch Tử Lăng xuất hiện, còn có con dâu cùng với một tôn nhi nữa, trong lòng lão ắt có lo lắng.

Mấy năm vừa rồi, lão nhân gia đã sức cùng lực kiệt, tâm có bi thương, vô cùng xem trọng tình thân, sau khi biết Thạch Hạo chết đi thì rất đau khổ nên chắc chắn sẽ tới đây để ngóng trông, yên lặng quan sát người thân của mình.

Nghĩ tới tình cảnh này, Thạch Hạo cảm thấy chua xót, tổ phụ không muốn giao thiệp với Tần tộc thế nhưng cũng không thể nào dứt bỏ được đám Thạch Tử Lăng.

Đồng thời, hắn cảm thấy rất nguy hiểm, chính mình phải ngăn cản, tìm thấy tổ phụ trước một bước.

“Không được, ta phải tung ra chút phong thanh để gia gia cảnh giác.”

Quang thiên sứ muốn gây bất lợi cho tổ phụ hắn, đổ thêm dầu vào lửa,

tung ra chút tin tức, vậy thì hắn sẽ hoá giải.

Ngày hôm đó, hắn vận dụng Bảy mươi hai biến, hoá mình thành những tu sĩ khác nhau, từ già tới trẻ, tiến vào những cự thành nổi nhanh nhất để tung tin tức.

“Tần tộc nội chiến, tổ phụ của thiếu niên Chí tôn Tần Hạo – Thạch Trung Thiên bị giam cầm, bị bắt nhốt áp giải vào đảo Ác Ma để đào mỏ, thật đúng là rất vô tình.”

TIn tức này vừa ra tự nhiên tạo nên sóng lớn không nhỏ.

Tiếp theo, ở một cự thành khác lại có tin tức truyền ra.

“Tin tức rất quan trọng, Hắc ngục của đảo Ác Ma đã xảy ra bạo động, có rất nhiều người vượt ngục!”

“Thạch Trung Thiên đã chạy thoát khỏi đảo Ác Ma nên khiến Tần tộc vô cùng tức giận, thỉnh cầu sát thủ Thiên quốc truy kích để diệt khẩu.”

“Bí ẩn nè, lần này Thạch Tử Lăng, Tần Hạo xuất hiện ở bí cảnh Nguyên Thiên, Thạch Trung Thiên mà tới thì sát thủ của Thiên quốc chắc chắn sẽ mượn cơ hội này để trừ khử.”

Những tin tức này vừa ra thì khiến người người kinh ngạc, cảm thấy ngổn ngang.

Mọi người ban đầu còn không tin, chỉ cảm thấy chút hứng thú mà thôi, dù sao cũng liên quan tới một đạo thống bất hủ – Bất Lão sơn, thế nên nghe những tin đồn ba láp này thấy cũng có chút vui vui.

Nhưng, làm người khác giật mình là, đã có người chứng thực, đảo Ác Ma quả thật đã xảy ra bạo loạn, một số người đã chạy thoát được cũng chứng thực về tin tức, tổ phụ Thạch Trung Thiên của Tần Hạo từng bị giam trong đó.

Việc này khiến mọi người nhốn nháo, đây đúng là bê bối của Bất Lão sơn.

Hiển nhiên, vì chuyện này nên Tần tộc cũng từng điều tra trong bí mật, đồng thời cũng rất tức giận, đây cũng chẳng phải là lời đồn vinh quang gì.

Thạch Hạo không quan tâm tới những chuyện đó, hắn chỉ muốn tổ phụ mình cảnh giác phòng ngừa rơi vào sát cục của Liệp sát giả Thiên quốc.

"Bí cảnh Nguyên Thiên sắp sửa mở ra, những kiệt xuất có chí hướng sẽ tiến vào để chém giết, bà con đi ngang đi lại đừng nên bỏ qua, ta đây có bán bản đồ bí cảnh còn sót lại từ cổ đại đây."

Thạch Hạo ngạc nghiên, người bên trong cổ thành Nguyên Thiên cũng quá lợi hại, địa đồ cốt thứ cũng có thể bán, đúng là đam mê làm giàu mà.

"Chỗ ta có một quyển di thư từ thái cổ, ghi lại một đời của chí tôn Nguyên Thiên, muốn vào bí cảnh để tìm tạo hoá thì đây chính là cốt thư không thể thiếu, nhất định phải đọc kỹ."

Trong thành rất náo nhiệt, mấy ngày đây có rất nhiều tu sĩ tới, người đông như mắc cửi, tam giáo cửu lưu, rất nhiều tộc của các châu đều có thể thấy ở nơi này.

Trên đường đi, hắn phát hiện nào là Thao Thiết, Tỳ Hưu, Chân Hồng… cũng không phải chuyện lạ, rất nhiều cường tộc cỗ lão đều hiện thân, mà không trung lại có Kim sí đại bằng giương cánh, Thanh loan tường không.

"Ồ, một con bướm thật đẹp." Có thiếu nữ khen ngợi, cách đó không xa có một con thải điệp rất đẹp, hai mắt toả sáng.

Nhưng, người đi bên cạnh nàng lại biến sắc, kéo nàng rời đi, nói nhỏ: "Đừng nói lung tung, đó là Liệt thiên ma điệp, là thần trùng cấp Thiên, một khi trưởng thành có thể xé rách bầu trời đó."

Trong thành cực kỳ phồn hoa, vô cùng náo nhiệt, rất nhiều chủng tộc hi

hữu đều hiện thân.

Đây đúng là một cuộc thịnh hội, một vài đạo thống bất hủ đều nhận được lời mời, các tộc đều cử tới một vài thiên kiêu trẻ tuổi khiến người khác kính nể.

Thạch Hạo rất biết điều, sau khi vào thành thì chú ý quan sát, lắng nghe mọi người bình luận, âm thầm tìm kiếm tổ phụ.

"Nguyệt Thiền tiên tử của Bổ Thiên giáo cũng tới rồi!"

Những tin tức này truyền ra liền tạo nên náo động, tất cả mọi người nhìn về phía đó không xa, đoàn người đang đi vào trong thành, chính là nhân mã của Bổ Thiên giáo. Một trong số đó là cô gái băng cơ ngọc cốt, bạch y phất phới, cứ như Trích tiên giáng trần, cặp mắt linh động khó nói thành lời, khí chất xuất chúng.

"Ồ, người trẻ tuổi kia là ai?"

Rất nhanh, mọi người đều chú ý tới người bên cạnh của tiên tử mới tới, không cách nào có thể che giấu được hào quang của hắn, tóc dài bay bổng, ánh mắt như điện, thân thể được phù văn bao trùm nên rất mông lung, hắn long hành hổ bộ, cứ như thiên thần hạ giới.

"Rất có thể là vị đại nhân tuổi trẻ của Tiên điện!"

Lời này vừa ra thì có rất nhiều người hít vào khí lạnh, ngay cả hắn cũng tới thì ai sẽ là đối thủ?

"Đúng là một cặp trời sinh mà." Có người hâm mộ.

Nguyệt Thiền tiên tử sánh vai cùng truyền nhân của Tiên điện, rất nhiều tu sĩ phát ra tiếng than nhẹ.

"Răng rắc!"

Ánh chớp vẽ ra khắp bầu trời, đó chính là ánh quyền của một người, lại

có một vị chí tôn trẻ tuổi xuất hiện.

“Thiểm Điện Tử!”

“Hắn cũng tới à, lần này náo nhiệt rồi, nhất định sẽ là long tranh hổ đấu.”

Mọi người hưng phấn, Thiểm ĐIện Tử vô cùng mạnh mẽ, đồng thời cũng rất hiếu chiến, có thể sẽ khiêu chiến với truyền nhân của Tiên điện!

Ngày kế tiếp, trong thành lại xuất hiện náo động, một thiếu nữ mặc áo xanh xuất hiện, toàn thân đều toả ra hương sen, mờ ảo không nhìn thấy rõ được, rất nhiều người kinh ngạc thốt lên.

“Thiếu nữ Chí tôn Thanh Tiên của Liên tộc cũng tới rồi!”

Sau đó, Đằng Nhất của tộc Hoả Kim cũng tới, Chân Cổ của Linh tộc cùng một vài sơ đại vô cùng nổi danh cũng hiện thân, tất cả đều tụ tập ở trong thành cổ này.

Buổi trưa, Ma nữ của Tiệt Thiên giáo cũng hiện thân, nàng toàn thân áo trắng, yêu kiều thước tha, cả người xinh đẹp khiến người khác nghẹt thở, cặp mắt to chớp chớp, dáng vẻ nhí nha nhí nhảnh.

Mọi người chấn động, lại tới nhiều thiên kiêu tuổi trẻ như vày, nhất định sẽ phát sinh rất nhiều cuộc đụng độ.

“Ta hiểu rồi, Lôi châu có một hồi tạo hoá, từng khiến rất nhiều Chí tôn tuổi trẻ truy đuổi một thiếu nữ tóc bạc, kết quả đều thất bại.”

Có người bàn luận.

Ngũ hành châu gần với Lôi châu, những chí tôn tuổi trẻ này sau khi nhận được tin tức nên đã tới nơi này.

Sau đó, lại xuất hiện thêm một vài nhân vật thiên kiêu, đều uy chấn một châu, là những đại biểu kiệt xuất trong cùng thế hệ, tạo nên sóng lớn vô

cùng.

Lần quyết chiến này nhất định sẽ có những cuộc đối đầu kinh điển, chí tôn tuổi trẻ lục tục xuất hiện, bất luận sinh linh nào cũng là người kinh diễm không hề tầm thường.

“Trời ạ, bọn họ tụ lại một chỗ, sẽ tranh đấu thật sao?”

“Bí cảnh Nguyên Thiên một khi mở ra, vì thần dược, vì chân huyết chí tôn thái cổ, truyền thừa cấm ky… tất nhiên sẽ xuất hiện những tình cảnh tránh bá giữa các sơ đại!”

Tất cả đều chờ mong, nhiệt huyết sôi trào.

“Ồ, lại có người tới, Hoàng Vũ của Thiên Tiên châu!” Mọi người phấn chấn, lại xuất hiện thêm một thiếu nữ Chí tôn đầy xinh đẹp lập tức tạo nên náo động.

Cùng một ngày, người của Bất Lão sơn cũng đã tới, việc này khiến ánh mắt của Thạch Hạo ngưng lại, hắn nhìn thấy vợ chồng Thạch Tử Lăng, còn có cả Tần Hạo!

“Gia gia, người đang ở đâu, cũng đang âm thầm quan sát sao?” Thạch Hạo thở dài, tìm kiếm tổ phụ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 646: Nơi Phong Ấn

Tử khí đông lai, một mảnh an lành.

Đám Thạch Hạo hạ xuống mặt đất, đánh giá cảnh vật xung quanh.

Khu vực này, cổ thụ thưa thớt thế nhưng đều cứng chắc to lớn lạ lỳ, mỗi một cây phải tới mười mấy người ôm, vỏ cây xù xì như là vảy rồng.

Cành lá cũng không um tùm là mấy, có thể thấy được ánh mặt trời.

Khoảng cách giữa các cây vô cùng lớn, ở giữa là những khoảng đất trống trải có khói tím bốc lên kèm theo là hào quang, đại thể những khói ím này dâng tên từ khu vực phía Đông.

Nhóm người Thạch Hạo vừa tiến vào bí cảnh liền cảm nhận được linh khí vô cùng nồng nặc.

“Cung Hoả Ma chẳng có chút thứ gì!”

Trong lòng đám người đều tức giận, cung Hoả Ma lại khinh thường họ như thế, lại đưa các giáo vào khu vực này.

“Lúc cần thiết sẽ biến chúng ta thành cờ thí.” Có người lo lắng.

Cung Hoả Ma cho rằng sức chiến đấu của bọn họ không cao, chỉ có số lượng chứ chẳng có uy hiếp gì, không cách nào cạnh tranh các loại tạo hoá với giáo này được.

Rất nhanh, đám người đang tức giận đều ngậm miệng không nói thêm gì nữa, bởi vì sau khi tiến vào khu vực này thì lúc nào cũng có thể gặp phải người của giáo này.

Hơn nữa, mấy chục người nhanh chóng tản ra, bắt đầu đề phòng lẫn nhau.

Một khi tiến vào trong bí cảnh thì chính là đối thủ của nhau, bất kể là đoạt bảo dược hay là tìm kiếm chân huyết Chí tôn, tất cả đều tất khó hợp tác, tràn đầy tính cạnh tranh.

Thạch Hạo cất bước tiến về phía Đông.

Trên thực tế, có rất nhiều đã di chuyển trước cả hắn, một vài tàn ảnh được lưu lại, ai nấy cũng tiến về vị trí đó, bởi vì khói tím lượn lờ đều bắt nguồn từ hướng Đông.

"Ồ, một cây Khuyển diệp đằng!" Mọi người vui mừng, vừa mới đi được không xa mà đã thấy một cây đằng đang cắm rễ trong khe đá, kèm theo đó là hào quang.

Gốc dược này dài không tới ba thước thế như cứ như được khắc từ mặc ngọc vậy, phiến lá như hung khuyển toả ra từng tia ô quang, toàn bộ tràn ngập linh khí.

Tên tu sĩ kia ngồi xổn xuống, tay lấy ra hộp ngọc cẩn thận đào không muốn làm ảnh hưởng tới rễ cây miễn cho linh khí tản đi, một cây linh dược đã tới tay.

Xoẹt!

Đột nhiên, hư không vang lên những tiếng nổ, một luồng ánh đỏ lao tới cực nhanh kèm theo là tiếng hét thảm, tên tu sĩ này cũng coi là mạnh mẽ trợn tròn mắt mang theo vẻ tức giận, ngửa đầu ngã vào trong vũng máu.

Đó là một mũi tên màu đỏ thẫm đã xuyên thủng đầu lâu của hắn, tàn nhẫn và chuẩn xác, một mũi một mạng, không cho hắn bất cứ cơ hội nào.

Khuyển diệp đằng trong tay hắn rơi xuống đất, nhiễm phải chút ít máu tươi.

Việc này khiến trong lòng đám tu sĩ vừa gia nhập bí cảnh run lên, quá độc ác vô tình mà, chỉ là một cây dược mà đã rước lấy hoạ sát thân như thế.

"Đây là cấm địa, các ngươi không được lại gần!" Phái trước một ngọn núi đá có sinh linh phát ra cảnh cáo.

Đó là một người đàn ông trung niên, tóc tím đầy đầu, mắt như chuông đồng, tay cầm cự cung như là cột sắt đứng nơi đó, tinh lực dồi dào, khí thế áp người.

Trong khi nói chuyện thì hắn vẫy tay, Khuyển diệp đằng bay lại rồi rơi vào bàn tay hắn.

Mười mấy người nhìn về phía hắn, khi thấy cảnh này thì không cam lòng, cách làm quá bá đạo, cho rằng họ là người chết rồi sao?

Chỉ là, tức thì có tức nhưng không dám nói gì, tất cả đều ẩn nhẫn, bởi vì phát hiện phía trước còn có một vài người mờ ảo, hiển nhiên đều là cường giả của cung Hoả Ma.

Đây là một đại giáo có tiếng tăm lừng lẫy, có cường giả nhen nhóm Thần hoả bên trong, cũng không phải là một hai người, bọn họ cũng chỉ là Tôn giả mà thôi.

Thạch Hạo đứng xa nhìn thấy cảnh này thì tức giận, cung Hoả Ma quá bá đạo và tàn nhẫn, thế nhưng việc này chứng tỏ họ đã phát hiện một thứ không tầm thường ở phía trước, cho nên mới khiến giáo này gấp gáp như thế.

Những người có cùng suy nghĩ như hắn cũng không phải ít, mấy người cảm thấy ngứa ngáy thế nhưng sau khi đánh giá thực lực đôi bên thì không khỏi lắc đầu, bất đắc dĩ rút lui.

Còn có một vài người hai chần chờ, ẩn vào trong rừng, biến mất từ đó.

Thạch Hạo cũng không có xông vào, hắn không hề xem thường bất kỳ

cường giả Thần cấp nào, huống hồ không chỉ có một người, hành xử cần phải cẩn trọng.

Thế nhưng, hắn cũng không muốn rời đi như vầy mà di chuyển quanh khu vực này, muốn biết phía trước đã xuất thế bảo vật thần thánh gì.

"Đừng nói là huyết trì của chí tôn thái cổ xuất hiện chứ?"

Địa thế chập trùng, cổ thụ thưa thớt có thể nhìn ra nơi xa, linh khí dồi dào thế nhưng lại không có mãnh thú độc trùng, xem như là một khu tịnh thổ an lành.

Thạch Hạo đứng trên một ngọn núi cao dõi mắt nhìn xuống, trung tâm khu vực này là một sơn cốc hùng vĩ, rộng lớn. Ở chỗ đó, ánh tím mịt mờ, tựa như có từng tiếng rồng ngâm, dị tượng siêu phàm.

"Một bảo địa tuyệt vời, trong đó có thứ gì?" Thạch Hạo khẽ nói.

Người của cung Hoả Ma canh giữ lối vào sơn cốc, tư thế chuẩn bị đầu đủ, không cho phép bất cứ ai tiếp cận, mà bốn phía lại có rất nhiều người nghiêm mật bảo vệ.

Thạch Hạo lưỡng lự một lúc thì hướng về khu vực càng xa hơn để tìm kiếm cơ duyên, cùng với đi tra xét xem những khu vực khác có trận pháp truyền tống hay không.

Trước lúc tiến vào đây thì hắn từng nghe nói, bí cảnh Nguyên Thiên rộng lớn vô biên thế nhưng có thể sẽ phát hiện một vài truyền tống rận cổ đại, có thể giúp rút ngắn lộ trình đi rất nhiều.

"Ồ, không hay rồi." Rất nhanh, Thạch Hạo phát hiện điểm lạ thường, chỉ ngoài mấy chục dặm thì bị người ngăn cản, có đại trận phong thiên!

Hắn cua mày rồi đi nhanh dọc theo biên giới của trận pháp phong ấn ấy, muốn xem thử tới cùng có lối ra hay không.

Kết quả khiến hắn kinh ngạc, phạm vi trăm dặm đều có trận pháp Thần cấp cổ đại bao phủm không có chỗ hổng nào, không cách nào thoát ly khỏi nơi này.

Cũng giống như hắn, mấy chục người khác cũng gặp vấn đề tương tự, đang thăm dò trong khu vực này thì phát hiện đường xá bị đứt đoạn, không cách nào rời khỏi nơi đây.

"Đây là địa phương nào, sao lại bị một toà đại trận phong ấn, muốn rời khỏi cung Hoả Ma thì thì vô phương!" Có người biến sắc, sinh ra cảm giác khác lạ.

Sơn cố màu tím kia nằm ở trung tâm khu vực, thế nhưng lại bị cung Hoả Ma chiếm cứ, lẽ nào bọn họ phát hiện ra thứ gì, đó là lối thoát?

Cuối cùng mọi người cũng hiểu, vì sao nơi đây lại không có độc trùng mãnh thú, bởi vì nơi đây là nơi phong ấn ngăn cách với bên ngoài, dù là hung thú và chim thần cũng không cách nào vào được.

Có người thử nghiệm, muốn thoát đi khỏi cổ trận này thế nhưng rất nhanh sẽ gặp nạn, có mấy người bị phù văn giết chết, việc này khiến mọi người biến sắc, cưỡng ép xông vào chắc chắn không được.

Mọi người hai mắt nhìn nhau, chuyện này thật sự không còn cách nào nữa.

Thạch Hạo dọc theo đường cũ trở về, tiếp cận sơn cốc đầy trống trải hừng hực khí tím kia.

Rất nhiều người cũng đã trở lại, đứng ở phía xa quan sát, bọn họ cảm thấy nếu đi đường kia không được vậy thì vòng ra sau cung Hoả Ma, xem thử bọn chúng rời đi như thế nào.

Ầm!

Bên trong sơn cốc truyền ra tiếng vang kịch liệt đi kèm là ánh đỏ, một

con Xích vũ hạc to lớn vọt ra, nửa người bốc cháy máu me khắp thân, ngã nhào ngoài sơn cốc.

Nơi đó náo loạn, tiếng kinh ngạc truyền khắp nơi.

“Nó bị trọng thương rồi.”

Đám Thạch Hạo kinh ngạc, cường giả đã nhen nhóm Thần hoả của cung Hoả Ma ở trong sơm cốc gặp phải thương nặng, thế nhưng bọ họ cũng không dám làm bậy bởi vì tộc này cũng không phải có có một cường giả cấp Thần.

“Vẫn là nên đi tìm tạo hoá của mình thì hơn.” Thạch Hạo lẩm bẩm, hắn vốn không muốn trì hoãn thời gian thế nhưng cũng chẳng có biện pháp rời đi, bắt đấu đi tìm dược xung quanh.

Những người khác cũng do dự, quan sát động thái của bộ tộc Xích vũ hạc của cung Hoả Ma.

Rất nhanh, sự yên tĩnh bị phá vỡ.

Thạch Hạo leo lên một vách núi thì phát hiện có một cây linh dược, vừa muốn hái thì có một xích tiễn bắn tới, khiến vách núi nổ tung, cát đá lăn lộn.

Hắn bay lên trời, nhìn về xa xa.

Một người trẻ tuổi yêu dị, đầu tóc đỏ như lửa, vô cùng đẹp trai thế nhưng lại mang theo một luồng khí âm nhu, con mắt híp lại như cười như không, nói: “Đi thôi, sư thúc của ta gọi các ngươi.”

Ở sau người hắn còn có mấy cường giả của cung Hoả Ma, ai nấy đều nắm cự cung, vẻ mặt lạnh lẽo, đằng đằng sát khí.

“Có chuyện gì sao?” Thạch Hạo hỏi.

“Bớt nói nhảm, nói đi nhanh thì đi nhanh đi.” Người trẻ tuổi yêu dị kia tựa như không kiên nhẫn được, mắt nhìn xuống dưới không thèm để Thạch Hạo trong mắt.

Cùng lúc đó, những tu sĩ gần đó cũng bị nhân mã của bộ tộc Xích vũ hạc gom tới một chỗ, thúc ép bọn họ phải tới phương hướng này, muốn dẫn bọn họ vào sơn cốc.

Thạch Hạo liếm môi một cái, đánh giá người trẻ tuổi này.

Tên trẻ tuổi yêu dị này không phải do thân thể phát lạnh thế nhưng cảm giác này lại rất nhanh biến mất, khiến hắn nghi ngờ có phải là ảo giác hay không.

“Đi thôi, các ngươi không còn lựa chọn nào khác nữa, khu vực này sắp bị đại trận phong toả, chỉ có thể thông qua sơn cốc để rời đi mà thôi, hiện giờ chúng ta cần phải đồng tâm hợp lực.” Một ông lão mở miệng,

Mọi người nghe thế thì hai mắt nhìn nhau.

Cùng lúc đó, một vị cường giả tuổi trung niên xuất hiện, cặp mắt cứ như mặt trời phát ra ánh sáng chói mắt xuất hiện nơi đây, là một cường giả đã nhen nhóm Thần hoả, đại biểu cho thành tựu cao nhất ở chỗ này.

“Các vị, lên đường thôi.” Hắn thản nhiên nói.

Mọi người bất đắc dĩ đi về phía sơn cốc.

Gần sơn cốc, linh khí càng nồng đậm hơn, những cây cỏ bình thường đều toả ra ánh sáng lộng lẫy lấp lánh, đây là kết quả do được tinh khí tẩm bổ trong thời gian dài.

Nói là mời mười mấy tu giả tới không bằng nói là áp giải, bắt buộc họ phải vào cốc, thế nhưng mọi người hết cách, cung Hoả Ma có tới bốn vị cường giả Thần cấp toạ trấn ở nơi này.

Việc này khiến người khác sợ hãi, dù là sơ đại thì cũng chẳng đáng chú ý ở nơi này, không cách nào tranh cướp tạo hoá với bọn họ được.

Sơn cốc được hình thành từ những ngọn núi lớn màu tím, mỗi một ngọn

núi đều tràn ra khí tím mờ ảo vô cùng. Trong cốc thì rất trống trải, có di tích của những tảng đá lớn, có mấy chục toà cự cung sụp đổ, ngày xưa đây chắc hẳn là một thánh thổ.

Làm người khác giật mình nhất chính là, ở giữa sơn cốc còn có một ngọn núi màu vàng óng cứ như được đúc bằng vàng vậy, nơi đó không ngừng toả ra ánh sáng thần thánh, bên trên có một gốc cây.

"Lôi kích mộc?!" Mọi người kinh ngạc thốt lên, tuy rằng bị ép phải vào đây thế nhưng lúc này cũng phải khiếp sợ, ánh mắt sáng rực.

Ngọn núi màu vàng ấy nguy nga và hùng vĩ, cây cổ mộc bên trên rất bất phàm, vô cùng to lớn, toàn thân cháy đen đi kèm là vô số ánh chớp, thế nhưng trên cây còn có mấy phiến lá xanh mơn mởn, toả ra thánh quang, cũng không có héo úa.

Cặp mắt của mọi người đăm đăm, không cần nói sự khác thường của ngọn núi vàng kia, chính là gốc cây này cũng là bảo vật vô giá rồi!

Ngoài ra, gần hoàng kim sơn kia còn có một vườn dược cực lớn đã hoang phế, tuy rằng bị cỏ dại nhấn chìm nhưng vẫn có thể nhìn thấy không ít lão dược sinh sống, dược hương nồng đậm.

Chỉ là những địa phương này quá nguy hiểm, phù văn loé lên không ngừng.

"Chư vị, đây là một mật địa, khả năng ẩn giấu một bí mật động trời, chúng ta cùng nhau thăm dò thôi." Người của cung Hoả Ma nói.

Tuy là những lời thành nói thành khẩn nhưng người của bộ tộc Xích vũ hạt lại buộc mọi người tiến về trước, đi dò đường giúp bọn họ, người của mình lại theo sau.

"Tiền bối, nơi này có cấm chế, vô cùng nguy hiểm." Có người nhỏ giọng nói.

“Không sao, có lão hủ ở phía sau, nếu như có biến cố gì thì sẽ cứu viện ngay.” Một cường giả đã nhen nhóm Thần hoả thản nhiên nói.

Trong lòng mọi người đều sinh ra lửa giận, cường giả đã nhen nhóm Thần hoả của cung Hoả Ma cũng đã bị thương một người, không cách nào bảo vệ được thì làm sao bảo vệ người khác chứ.

Bắt buộc họ tiến về trước, tương đương ép mọi người đi chịu chết.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 650: Ma Quỷ Huyết Thần Thụ

Hoàng kim sơn rạn nứt, đá lớn rơi ầm ầm.

Toàn thân Lôi kích mộc cháy đen, nó to lớn cực kỳ, ánh chớp đã thu lại thế nhưng rễ cây lại quấn chặt lấy cung điện hoàng kim từ từ bay lên rồi lơ lững giữa không trung.

Ngọn thần sơn màu vàng kia sụp đổ, tiếng vang điếc tai.

Thạch Hạo nhìn chằm chằm lôi kích mộc ở không trung kia, vốn hắn cảm thấy gốc cây này không có chút ý chí nào thế nhưng giờ có chút ngờ vực, đây hoàn toàn xuất phát từ bản năng và trực giác.

“Hả?”

Chợt hắn phát hiện, cung điện hoàng kim mà rễ cây quấn lấy biến mất, sau đó lại hoá thành một khung xương khổng lồ, ánh sáng chói mắt.

“Long, không đúng, ngao khuyển?” Thạch Hạo giật nảy mình, đó là một bộ khung xương màu vàng khổng lồ và tráng lệ lơ lững nơi đó, nơi đó toả ra khí thế kinh người.

Cung điện lại có thể biến hoá?

“Bộ xương thú này là do Thiểm điện khuyển tiến hoá thành, là Long ngao trong truyền thuyết đây sao?” Thạch Hạo trợn tròn mắt, trong lòng đập rộn, đây là hung thú trong truyền thuyết.

Từ xưa tới nay, có một vài hung thú sẽ tiến hoá tới mức cao nhất là chuyển biến về Chân long, hiển nhiên con này cũng nằm trong số này!

Trên đầu nó có hai chiếc sừng, thân dưới đã hoá thành Chân long, xương cốt óng ánh chói mắt, khí tức toả ra khiến vạn thú run rẩy.

Nếu không phải đoạn thân trên vẫn là thân ngao thì chắc chắn sẽ khiến người khác tưởng đây là một con rồng!

"Lợi hại!" Thạch Hạo thán phục đồng thời ánh mắt toả sáng, con cự thú này tuyệt đối sở hữu pháp tắc cực hạn, có năng lực thông thiên triệt địa, không biết có còn lưu lại truyền thừa hay không.

Con Thiểm điện khuyển trước mắt này chính là di chủng thái cổ, rất ít nhìn thấy thuần huyết, mỗi lần xuất hiện thì vô cùng kinh khủng, điều khiển tia chớp lướt đi, đáng sợ tới dị thường.

Có một ít thần ngao trong bộ tộc này có khả năng thôn nhật thực nguyệt, "nhật thực" trong truyền thuyết có đối chút quan hệ với chúng, cho nên mới để lại truyền thuyết đó.

"Có thần ngao cá biệt có thể tiến hoá về phía Chân long, con trước mắt là ví dụ, nếu vậy, pháp tắc lôi đạo chắc chắn sẽ kinh thế!"

Ánh mắt của Thạch Hạo càng ngày càng rực sáng, vô cùng khát khao, bởi vì hắn đang nghiên cứu bảo thuật Lôi đình nên cần nhất là loại truyền thừa này.

Bỗng nhiên, gợn sóng lao tới, trong xương sọ của Long ngao khổng lồ kia có tu sĩ lao ra, tất cả đều tái nhợt mặt mày kèm theo là vẻ kinh sợ.

Thạch Hạo kinh ngạc, hai mươi mấy tu sĩ bị ép phải tiến vào trong cung điện hoàng kim kia cũng chưa có chết, mà những tia chớp lúc này cũng chỉ nhắm và bốn dại cường giả chứ không có giết chết đám người này.

"Đạo huynh, thủ đoạn thật sự rất cao nhen, khiến cho bốn tên sinh linh nhen nhóm Thần hoả phải nuốt hận, bội phục!"

Những người còn sống sót này vừa mừng rỡ và cũng vừa sợ hãi, vô cùng

kính nể Thạch Hạo, nếu như không có hắn thì chắc chắn đám người họ sẽ phải chết rồi.

“Đạo huynh xưng hô thế nào, vẫn nên là rời đi nhanh đi kẻo đám cung Hoả Ma lại quay lại, lúc đó tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu.” Có người thiện ý nhắc nhở.

Thạch Hạo gật đầu, hắn biết thời gian gấp gáp thế nhưng vẫn khao khát truyền thừa của long ngao, con cự thú này có một chút khí tức Chân long nên đáng để hắn mạo hiểm.

“Ma vương, uhm, đây chính là bộ tộc Xích Vũ Hạc gọi ta.” Thạch Hạo cười nói khiến những người kia chẳng biết nói gì cả, sau đó lại khiêm tốn thỉnh giáo, nói: “Các vị đạo hữu có thể nói cho ta biết bên trong có gì không?”

Những người này cũng chẳng hề giấu giếm gì với hắn, nói cho hắn biết trong đó có một bồ đoàn rất quái lạ, còn có một bức tượng thần nữa, chính là bốn đại cường giả vì đụng vào thứ này nên mới tạo nên sát cơ như vừa rồi.

Bỗng nhiên Thạch Hạo cảm nhận được một luồng khí tức đặc biệt, trong chớp mắt ngửa đầu nhìn chằm chằm vào Lôi kích mộc kia thì lập tức cảnh báo mọi người, nói: “Lui mau!”

Giờ khắc này, cây cổ thụ vốn không chút động tĩnh gì lại đột nhiên hiện lên một luồng ý chí mờ ảo quấn quanh lấy khung xương màu vàng của long ngao, từng tia điện được phóng ra ngoài.

Không cần Thạch Hạo nhiều lời, toàn bộ đám tu sĩ mặt mày trắng bạch ra sức bỏ trốn.

Nên biết, trước đây không lâu bốn đại cường giả cũng phải gặp nạn nên không cần nói bọn họ, chỉ cần bị đánh trúng thì chắc chắn sẽ phải chết.

Thạch Hạo không ngừng lại, hoá ra một chùm phù văn sấm chớp bao quanh lấy mình, nhanh chóng bỏ chạy về phương xa.

Nhưng mà, sự tình phát sinh lại khiến mọi người giật mình, lôi kích mộc buông xuống mấy chục luồng ánh chớp như thác nước này nhanh chóng đuổi theo hướng Thạch Hạo.

"Quái lạ, sao lại tập trung vào ta, tao đâu có chọc giận gì mày!" Thạch Hạo thầm hô không ổn, chuyện này có chút xui xẻo, hắn cũng chưa hề tiến vào cung điện hoàng kim thế nhưng giờ lại trở thành mục tiêu.

"Răng rắc!"

Cũng trong lúc đó, hắn nghe được thanh âm khác thường nào đó, cây cổ thụ bị đánh cháy đen kia bỗng nhiên mở rộng cành cây, một nhánh cây với nồng đậm tử khí kèm theo ánh chớp nhanh chóng phóng tới.

"Ồ, có chút ý chí sinh mệnh, không phải là pháp khí?" Trong lòng hắn giật mình.

Lúc này, những người kia cũng đã cảm nhận được, vốn ý chí rất mờ ảo thế nhưng đang dần tỉnh táo lại, nó có phản ứng, gốc cây này đang phục sinh.

Thạch Hạo trở nên nghiêm túc, cây cổ thụ bị sấm chớp đầy đáng sợ đánh cho cháy khét thế nhưng chẳng hề chết, hắn lập tức nhớ tới Liễu Thần, gốc cây trước mắt này không cách nào so sánh với Liễu Thần thế nhưng lại khiến hắn hoảng sợ.

Nhánh cây đầy cừng rắn mang theo hàng chục ánh chớp to lớn nhanh chóng buông xuống, gần như đã đuổi kịp hắn.

"Đây là một cường giả!" Thạch Hạo phán đoán, cảnh giới của hắn rất cao, không biết vì sao lại trầm miên ở nơi này.

Hắn không chút do dự lập tức lấy ra lò luyện đan, giở nắp lên chuẩn bị tiến thân vào trong hòng tự vệ.

ĐƯơng nhiên, hắn cũng vô cùng cẩn thận, bởi vì bên trong lò còn có những vật khác, ví như đất của Mộ tiên, nước trong thiên hà…

Nhưng mà, khiến hắn kinh ngạc là, nguồn sức mạnh đầy kinh khủng đang lao tới từ đằng sau lại muốn nuốt lấy chiếc lò này, muốn tranh cướp với hắn!

"Không phải nhằm về ta mà là muốn đoạt chiếc lò này?" Thạch Hạo chấn động.

Cùng lúc đó, xung quanh tia chớp nhảy múa tựa như là vô ngàn kim xà, cảnh tượng kỳ lạ khiến người khác sợ hãi.

"A…"

Trong đó, có tám chím người bỏ chạy cùng hướng với hắn thì bị đánh trúng, nổ tung ngay tại chỗ hoá thành mưa máu, sao đó lại bị đốt thành tro tàn.

Việc này khiến mọi người sợ hãi, có thể thấy được cây cổ mộc này lợi hại cỡ nào rồi.

Xa xa, những người khác nhìn thấy cảnh này thì run sợ tới tận linh hồn, cây Lôi kích mộc này quá mạnh mẽ, bọn họ không ngừng chạy trốn không dám quay đầu lại.

Một trong số đó có tu sĩ run giọng nói: "Đây chẳng lẽ là…. Ma huyết quỷ thần thụ trong truyền thuyết?"

Thạch Hạo không ngừng biến hoá phương vị, dựa vào tốc độ kinh người để tránh khỏi công kích.

Hắn cực tốc bỏ chốn, hoá thành một luồng ánh chớp hình người, chớp mắt đã chạy về phía chân trời. Thế nhưng, khiến người khác kinh ngạc lại, một nhánh cây khác lại xuất hiện ngăn cản ở phía trước.

Ánh điện đánh trúng Thạch Hạo khiến hắn phun đầy máu tươi, không chỉ vấn đề về tia chớp mà còn là thần lực đầy khủng bố nữa.

Hắn quay đầu nhìn lại thì hoảng sợ, xa xa toàn thân cây Lôi kích mộc phát ra ánh sáng xanh lục, gần như phục sinh hoàn toàn.

“Cho mày!”

Thạch Hạo cắn răng nén lò luyện đan về sau, thế nhưng vẫn giữ nắm lò lại để bảo vệ bản thân, ngăn cản những tia chớp và thần lực đầy trời kia.

Hai cành cây cứ rồng lượn nhanh chóng mở rộng ra, một trong đó quấn nhanh lấy lò luyện đan, một cái khác thì đâm thẳng vào bên trong rút lấy tia chớp.

“Nó tới là vì khí tức lôi đình Tiên đạo?” Thạch Hạo đã hiểu, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Cành cây kia cứ như là thực vật khô héo trong sa mạc chờ đợi những cơn giông kéo tới, nó điên cuồng hấp thu, có thể nhìn thấy từng luồng ánh chớp đang lao ra từ lò luyện đan tiến vào trong thân cây.

Thạch Hạo có chút đau lòng, đây là hắn dùng tất cả khí lực thì mới cướp được thứ trong Mộ tiên và thiên hà, nhưng giờ lại bị gốc cây này chiếm đoạt.

Nhưng mà, hắn không không quá mức đau buồn, ánh mắt loé lên, trái lại đang chờ mong một chuyện.

Quả nhiên không lâu, cạch cây toả ra ánh sáng xanh biếc run rẩy kịch liệt, sau đó là biến thành màu đen, cứ như gặp phải chuyện đáng sợ gì đó, nó không ngừng vùng vẫy.

Cùng lúc đó, cây cổ thụ xa xa kia cũng y như vậy, trên thân cây cũng xuất hiện một cái lỗi như là cái miệng, nó bắt đầu nôn ói, cả thân đây đều cúi gập xuống.

Nguyền rủa!

Thạch Hạo tin chắc đây chính là nguyền rủa của Mộ tiên, hiện giờ đang

phát tác trên thân lôi kích mộc, khiến nó gặp phải kiếp nạn khó mà tưởng tượng được.

Bởi vì nguyền rủa này vô cùng thần bí, sinh linh càng mạnh khi dính phải thì càng đáng sợ, dù là Giáo chủ thì xưa kia cũng vì thế mà chết trong thiên hà, khiến người khác phải kiêng kỵ.

Vì vậy, vô số năm qua, các đại Giáo chủ thượng giới ít có người dám đặt chân tới Mộ tiên.

Hiện giờ, lôi kích mộc muốn hút lấy khí tức của lôi đình Tiên đạo kết quả lại dẫn phát nguyền rủa lên trên người tự nhiên đã gặp phải xui xẻo, ứng phó mà không được thì chắc chắn sẽ chết đi.

Quả nhiên, chỉ trong nháy mắt những ánh sáng xanh biếc của nó đã biến mất, thân cành trở nên khô héo biến thành màu đen, đồng thời toàn thân rung lên dữ dội.

"Oẹ…" Lỗ lớn trên thân nó cứ như đang nôn mửa những điện quang, lôi mang, còn có từng tia sức mạnh nguyền rủa.

Hơn nữa, bên trên cành cây của nó, hai chiếc lá còn xanh mơn mởn trước kia thì một trong hai chiếc này nhanh chóng khô héo mất đi sức sống, sau đó là rơi xuống dưới.

Một chiếc lá còn lại kia cũng lờ mờ, tình huống vô cùng gay go!

Việc này khiến Thạch Hạo giật mình, không ngờ nguyền rủa của Mộ tiên lại kinh khủng với những cường giả có cảnh giới cao như vậy!

Vù một tiếng, cổ thụ buông khung xương màu vàng của Long ngao ra, rễ cây hạ xuống mặt dất cứ như là hay chân nhanh chóng bỏ chạy thật nhanh!

Thạch Hạo đờ người, cảm thấy khó mà tin nổi.

Hắn dụi dụi hai mắt, tin chắc mình không nhìn lầm.

Gốc Lôi kích mộc này lại vô cùng sợ hãi lò luyện đan, hiện tại lại đang chạy trốn, nó một bên "nôn mửa" một bên chạy trốn, không ngừng ép những nguyền rủa, anh chớp ra ngoài.

Thạch Hạo không biết khóc hay cười nữa, rõ ràng rất nguy hiểm hơi tí sẽ bị người ta giết chết nhưng giờ lại xuất hiên tình cảnh buồn cười như vầy?

Sau đó, hắn có chút sợ hãi, những dòng máu đen mà gốc cây kia phun ra rất nhanh đã biến mất.

Hắn thu lại lò luyện đan rồi xông thẳng vào trong Long ngao màu vàng kia, cũng không muốn trì hoãn thời gian nữa bởi vì thời gian cấp bách, hắn tính được bốn đại cường giả kia chuẩn bị tới nơi rồi.

Sau khi tiến vào trong xương sọ thì hắn nhìn thấy một chiếc bồ đoàn và một bức tượng thần.

Thạch Hạo dùng Trung đồng quan sát thật kỹ thì vui mừng, bên trong bồ đoàn có một tờ giấy màu vàng sáng chói!

Trong lòng hắn nhảy rộn, khẩn trương không gì bằng, nếu như không có bất ngờ gì thì hơn nửa đó chính là truyền thừa mà Long ngao lưu lại, nên mới khiến hắn phấn khích như vầy.

Hắn cẩn thận chạm vào thì phát hiện chẳng hề có chút ánh chớp nào bắn ra nên thở dài một hơi, trước đây không lâu bốn đại cường giả không cách nào luyện hoá và cướp đoạt được hơn nửa có quan hệ với Lôi kích mộc kia.

Thạch Hạo cẩn thận kiểm tra một phen thì vững tin, bồ đoàn này tuy có chất liệu bất phàm thế nhưng cũng không có gì cổ quái, hắn nhanh chóng lại gần lấy ra một tờ giấy màu vàng.

"Xoẹt!"

Hắn hoá thành một ánh chớp hình người nhanh chóng rời xa, cũng không muốn ở lại nữa. Bởi vì hắn sợ gốc cây kia trờ lại, lúc đó chắc chắn sẽ

gặp nạn.

Hơn nửa, nói không chừng bốn tên cường giả nhen nhóm Thần hoả của cung Hoả Ma kia cũng đã tới.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 651: Bí Cảnh Đầy Nguy Hiểm

Tộc độ của Thạch Hạo cực nhanh cứ như tia chớp cắt phá trời cao, hắn không ngừng trốn chạy, đã đuổi kịp mười mấy người đã rời đi trước kia.

"Ồ, Ma vương huynh, ngươi cũng trốn ra rồi à, vừa nãy nguy hiểm thật đó." Có người mừng rỡ nói.

"Đạo huynh quả nhiên lợi hại, trong tình huống nguy hiểm vậy mà vẫn tự vệ được, bình yên trở lại." Có người than thở, thật sự phục sát đất.

Tới cuối cùng, chỉ còn mười mấy người còn sống sót chạy ra, những người khác đều chết cả.

"May mắn mà thôi, cửu tử nhất sinh, gian nan trốn thoát." Thạch Hạo khiêm tốn, hắn cũng không muốn giải thích gì nhiều, tờ giấy màu vàng kia tuyệt đối bất phàm nên không không muốn người khác biết tới.

Theo việc hoàng kim sơn sụp đổ, lôi kích mộc phục sinh, trận pháp trăm dặm xung quanh đều phá huỷ và tan rã, mọi người một đường chạy trốn, thuận lợi thoát khỏi hiểm địa.

"Rốt cuộc cũng thoát rồi!" Tất cả mọi người đều thở dài một cái, có thể sống chính là thắng lợi to lớn nhất rồi.

Mọi người cảm thán không thôi, lần này bọn họ quá xui xẻo, bị truyền tống vào một khu vực bị phong ấn, muốn rời đi cũng chẳng được sau đó lại bị đám cung Hoả Ma ép làm việc.

Cũng may, hiện tại lại thấy ánh mặt trời, thoát khỏi tai ách.

"Ta nghĩ, nhóm của chúng ta chắc chắn là chết nhiều nhất, những tu sĩ ở

khu vực khác cũng chẳng thế bất hạnh như chúng ta.” Một tu sĩ thở dài nói.

Hắn vừa dứt lời từ phương xa truyền tới một tiếng hét kinh thiê động địa, chấn cho quần sơn run rẩy, vạn mộc múa lượn, vô số lá rơi.

“Đó là…”

Sâu trong dãy núi ở phương xa có một bóng hình khổng lồ, cả người là lông dày đen thui không ngừng dùng tay nện vào lồng ngực mình, mà bên người lại có hoả diễm đang nhảy múa.

Đó là một con vượn lớn cao hơn cả núi, lúc nó đánh vào lồng ngực thì phát ra tiếng sấm rền vang, lúc nó hét lớn thì những ngọn núi xung quanh đều rạn nứt.

Nó đột nhiên nhảy lên rồi đánh thẳng về một “dãy núi”, hai bên chém giết.

Mà “dãy núi” kia chính là một con rắn to lớn tới mức khiến người khác sợ hãi, lúc này bên thân nó cũng dập dờn hoả diễm màu xanh.

Hai vị thần linh đang chiến đâu!

Mọi người kinh ngạc, sợ hãi không thôi.

“Xem như ta… ta nói gì!” Tên tu sĩ vừa nói kia chợt run giọng.

Bọn họ cuối cùng cũng hiểu được, bên trong bí cánh Nguyên Thiên đâu đâu cũng là tuyệt địa, tràn đầy tính nguy hiểm, chỉ lơ là chút xíu chết ngay tức khắc.

Quả nhiên, cái gọi là cơ duyên lớn và vận may lớn cũng không phải ai vào cũng dễ dàng kiếm được, đều phải vượt qua kiếp nạn “thân tử đạo tiêu” thì mới có cơ hội.

“Ta quyết định tìm một chỗ để trốn, chờ tới lúc kết thúc thì sẽ rời khỏi bí cảnh, thật sự quá đáng ợ.” Có người tái mặt nói.

Những người khác cũng đồng cảm, đều cảm thấy vận may lớn kia quá xa với, muốn tìm kiếm, tranh cướp thì hơn nửa khó toàn thây.

"Chư vị, chúng ta từ biệt từ đây vậy." Thạch Hạo nói, xoay người rời đi.

"Đa tạ Ma vương huynh!" Những người này đều dồn dập tỏ vẻ cảm ơn, bọn họ biết, Thạch Hạo vô cùng mạnh mẽ, một người diệt toàn bộ đám người cung Hoả Ma, tuyệt đối có lai lịch kinh người.

Trong lòng bọn họ nhận định, đây quá nửa là một vị "sơ đại"!

"Các ngươi nói, hắn có thể là Hoang không." Một ông lão lên tiếng tiếng nói, bởi vì hắn từng thấy Thạch Hạo lấy ra lò luyện đan, bên trong có "thiên hà" nên nghĩ tới dòng sông lôi đình của đảo Ác Ma.

"Hoang, sao nghe quen tai vậy ta?" Một người bỗng nói.

"Lẽn nào là… Hoang đã lưu danh trên thần bia do Ma tôn lập?!" Có người lộ vẻ sợ hãi, khó mà tin được.

Những người khác cũng y như gặp ma, chỉ miếng há hốc miệng chứ chẳng biết làm gì nữa.

Bọn họ linh cảm được, vị thiếu niên Ma vương đã cứu bọn họ kia chắc chắn sẽ tranh đầu cùng với các lộ sơ đại trong bí cảnh này, sẽ khiến các giáo ngoại giới giật nảy mình.

"Nếu như là hắn, bí cảnh sẽ càng thêm náo nhiệt, sóng lớn gần nổi rồi…"

Bọn họ cũng không dám nán lại lâu, ai nấu đều nhanh chóng biến mất.

"Cái gì, hoàng kim sơn rạn nứt, ánh chớp thu hồi, vận may lớn đã xuất hiện, mà chúng ta… giúp đỡ không công cho kẻ khác?" Ở nơi lối ra, đám người cung Hoả Ma đều cắn chặt răng.

Vốn là, Xích Lăng Không muốn giết trở vào, thế nhưng những người của cung Hoả Ma không đồng ý, bởi vì khu vực phong ấn đó quá nguy hiểm, không có mệnh phù răng thú thì nói không chừng sẽ chết ở nơi đó.

Nhưng sau khi nghe được hắn nói cặn kẻ, vận may lớn xuất hiện, tất cả mọi người đều đứng ngồi không yên.

"Nhanh chóng mở tế đàn, ta phải tiến vào bắt cho bằng được tên nghiệt súc kia, phải cho hắn sống không bằng chết!" Xích Lăng Không ủ một bụng tức giận, mặt mày thì bị người khác đạp lên, tức muốn chết đi.

Cuối cùng, bốn đại cường giả của cung Hoả Ma lên đường, những người khác ở lại.

Thạch Hạo cùng những người kia vừa biến mất thì đám Xích Lăng Không vừa tới, thời gian như kẻ trước người sau, sau khi nhìn thấy khung xương màu vàng khổng lồ nơi đó cả bốn người đều thèm thuồng.

"Cự cung là do khung xương Long ngao biến thành, không nói thứ khác, chỉ riêng thần cốt này cũng là bảo liệu của luyện khí rồi, giá trị khó mà đánh giá được."

"Lôi kích mộc đâu?" Bọn họ nghi hoặc, bởi vì cây cổ thụ kia mới thật sự là thiên tài địa bảo, ẩn chứa lôi điện đủ giết chết bọn họ, giá trị càng lớn hơn.

"Còn tên nghiệt súc kia đi nơi nào?" XÍch Lăng Không nghiếng răng nghiếng lợi, oán hận vô cùng.

"Chúng ta tìm kiếm thử." Bọn họ không vội vàng thu lấy khung xương khổng lồ kia vì sợ xảy ra nguy hiểm, bốn người hết sức cẩn thận nhằm về bốn phía, ra sức tìm kiếm manh mối của mấy người Thạch Hạo.

Sau đó không lâu, từ phương Tây truyền tới âm thanh lớn, tia điện ngập trời.

"Xảy ra chuyện gì thế?" Cả ba phương hướng còn lại kêu kinh ngạc,

đám Xích Lăng Không nhanh chóng bay vút lên trời cao nhìn về nơi đó.

“Cứu mạng!” Trong ánh chớp truyền tới tiếng kêu la đầy sợ hãi.

Phương hướng đấy có một tên cường giả nhen nhóm Thần hoả phát hiện ra Lôi kích mộc, ánh mắt đỏ kè nhưng không cách nào tiếp cận được, sau đó thì gốc cây đó chuyển động tấn công hắn.

Việc này khiến hắn hoảng sợ, đây không phải là pháp khí mà là một sinh linh có ý chí.

Tia điện bổ tới khiến hắn cháy khét, lập tức hắn sinh ra cảm giác sợ hãi, gốc cây này không ngừng nôn mửa, cái lỗ trên thân cứ như là miệng rộng ói ra một chút máu đen rơi lên thân hắn, khiến nửa người hắn bắt đầu thối rửa.

“A, chẳng lẽ đây là… Ma huyết quỷ thần hụ?!” Tiếng gào thét truyền ra biểu đại vẻ sợ hãi của hắn, mà âm thành kia cũng là lời nói cuối cùng của hắn.

Rất nhanh, hắn bỏ mạng, cả người thối rửa hoá thành một vũng máu đen.

Phương xa, ba người Xích Lăng Không nhìn thấy cảnh này thì tê dại da đầu, cơ bản không dám tới cứu viện, đặc biệt khi nghe được cái tên cây cổ thụ kia thì càng sợ hãi hơn.

“Ma huyết quỷ thần thụ… thật sự có sinh linh này à?” Bọn họ sợ hãi.

Truyền thuyết, loại cây này ẩn chứa ma huyết, đồng thời có thể hoá thành cây và cũng có thể hoá thành quỷ thần hình người, vô cùng đáng sợ.

Từ xưa tới nay, sinh linh này đều cực kỳ ít ỏi, nó tới từ khu vực không người đầy rộng lớn của thượng giới, tương tự như Bồ ma thụ, cực kỳ khó dây vào.

Trên thực tế, trong khu vực không người kia, bất luận sinh linh nào cũng đều rất kỳ lạ, vô cùng mạnh mẽ.

Tỷ như, từng có một vị bá chủ tiến vào khu vực không người tìm kiếm, sau khi bước qua một bãi bùn nhão màu vàng thì liền "thân tử đạo tiêu".

Còn có Giáo chủ đầy mạnh mẽ từng phát hiện ra một giọt nước toả ánh sáng lung linh, vừa mới chạm vào thì thần hồn tan rã.

Cũng có người phát hiên được trứng Chân long kèm theo khí hỗn độn, thế nhưng cũng không cách nào mang ra được.

"Chúng ta đi!" Ba người Xích Lăng Không rời đi, cơ bản không dám nán lại lâu và cũng chẳng dám đi trả thù.

"Hòng rồi, nó bị chọc điên, đang đuổi tới."

"Chết tiệt, nhất định là tên nghiệt súc chuyên gây phiền toái kia, những món nợ vừa rồi đều đổ hết lên đầu chúng ta." Bọn họ nhanh chóng bỏ chạy, rầm rộ trở lại để tìm kiếm tạo hoá, giờ thành kẻ bị Ma huyết quỷ thần thụ truy sát!

"Chúng ta phải truyền tin tức này ra, các Giáo chủ thượng giới đều muốn biết về khu vực không người kia, mà nơi đây lại có một Ma huyết quỷ thần thụ cổ xưa." Xích Lăng Không nói.

Lẽ nào bí cảnh này nối liền với một khu vực không người nào đó? Bọn họ cảm thấy, những bị bá chủ kia nhất định sẽ cảm thấy thích thú. Chỉ là, trước mắt thoát thân là quan trọng nhất, có thể sống thì mới tính được những chuyện sau.

Ngoài chín ngàn dặm, Thạch Hạo ngừng lại, hắn vô cùng cẩn thận, khu bí cảnh này quá đáng sợ, dọc theo đường đi hắn mấy lần gặp phải nguy hiểm, từng suýt chút nữa đã đối đầu với thần linh.

"Ầm!"

Đột nhiên, trong một hang động cổ trên vách núi có một con sâu vàng đang bò ra, nó dài như cánh tay, phun ra vô số ánh kím loại cứ như ánh tím,

không ngừng cắt đứt các cự mộc vách đá.

“Hắc lân trùng?”

Thạch Hạo kinh ngạc, đây là một loại dị trùng, bên ngoài thân thể có vẽ kỳ lân, vô cùng hung mạnh đồng thời sống kiểu quần cư.

Khiến hắn nhớ kỹ cũng không phải sự đáng sợ của loại trùng này, mà giá trị dùng làm dược của nó cực cao, trong đan phương của Thạch tộc có nhắc qua con cổ trùng này.

Vốn hắn cũng đã được đủ linh dược, chỉ còn thiếu chút khoáng vật, rết, rắn… có thể dùng những thánh dược để bù đắp cũng được, nhưng giờ lại thấy một bảo trùng quý giá như vậy thì đương nhiên sẽ không bỏ qua.

“Vù!”

Cỏ động truyền ra tiếng nổ vang, sau đó là mấy vạn con Hắc lân trùng lao ra ngoài, đồng thời phu ra khí kim loại hoá thành ánh kiếm, không gì không xuyên thủng được.

Hung tàn như Thạch Hạo cũng phải tránh lui, sợ hãi không thôi.

Bỗng nhiên, bên trong hang động loé lên ánh bạc, một con Trùng vương xuất hiện, nó cũng chỉ dài bằng cánh tay thế nhưng cả người phát ra ánh bạc, bên ngoài cơ thể có một bóng mờ của kỳ lân.

Thứ đó được hình thành từ phù văn, bên ngoài cơ thể hoá thành một con kỳ lân bạc lơ lững giữa hư không, thần dị và mạnh mẽ.

“Một con Ngân trùng vương hiếm thấy!” Thạch Hạo vừa mừng vừa sợ, thứ này quá hi hữu rất khó phát hiện, dù là các dược liệu trong bảo khố của đại giáo bất hủ cũng rất hiếm có.

Trùng vương bạc này, có thể xưng là thần trùng!

Danh xưng như thế này thì có thể thấy được sự quý giá của nó. Rất nhiều

thần đan muốn luyện thành thì cần phải dùng tới nó, có thể rèn luyện ra thần dược hi thế.

“Bắt được nó, ta có thể bế quan ngay, tiến hành trùng tu rồi.” Thạch Hạo lộ ra ý cười.

Căn cứ vào đan phương của Thạch tộc, phối luyện những linh dược và thần trùng vào một lò, khi trùng tu cảnh giới thì sẽ có tác dụng cực lớn, tiến thêm viên mãn hơn.

Trên thực tế, đám Hắc lân trùng này đã xem hắn là con mồi, tiếng ông ông không ngừng phát ra đồng thời nhào về trước, đặc biệt là con trùng vương màu bạc kia, toàn thân lấp lánh ánh sáng không ngừng xây dựng ra một con kỳ lân trong hư không, phát ra kiếm khí sắc bén chém về phía hắn.

Thạch Hạo né qua đại quân thần trùng, nhìn chằm chằm vào ánh bạc kia, cũng không chống lại với hàng vạn con dị trùng màu đen, khí kim loại dâng lên, hình thành nên hàng ngàn hàng vạn ánh kiếm, khiến cho vô số đất cả và cổ mộc nổ tung.

“Xoẹt!”

Thạch Hạo hoá thành một tia điện, lợi dụng bay thẳng lên trời cao, dùng hết khả năng tung ra một bàn tay lớn bằng sấm sét chụp lấy con trùng vương kia.

Đột nhiên, một luồng ánh tím xẹt qua, đó là một luồng ma âm kèm theo một mũi tên rực rỡ đầy phù văn phá không tiến tới, xuyên thẳng bàn tay bằng ánh chớp kia của Thạch Hạo.

Ánh mắt của Thạch Hạo lạnh lẽo, thu lại thủ chường nhìn về cách đó không xa.

“Ngươi có thể đi rồi, con trùng vương này ta sớm đã để ý, đợi chờ từ lâu.” Một chàng trai xuất hiện, nơi lưng mang một đại cung màu tím, vóc người cao ráo, mắt như sao sáng.

Thần sắc của hắn bình tĩnh, tự tin và ung dung, đứng nơi đó nhìn về phía Thạch Hạo.

Thạch Hạo nhìn hắn, rốt cuộc cũng nhận ra, đây là một trong hai người mà đại nhân của Tiên điện đã mang vào trong bí cảnh, là người hầu của hắn.

Thế nhưng, ngoại giới đều đồn rằng, hai tên người hầu này đều lợi hại hơn đám thánh nữ thần tử nhiều, thiên phú tuyệt luân, vô cùng kinh khủng.

"Một tên đầy tớ mà cũng dám nói chuyện với ta như vậy?" Thạch Hạo cười cười, hắn nhìn ra được tên này quả thật lợi hại, thế nhưng hắn chẳng hề có chút thiện cảm gì với đám Tiên điện, cộng thêm dáng vẻ của đối phương như vậy tự nhiên hắn cũng chẳng nể nang làm gì.

Xoẹt!

Thánh quang loé lên, một cô gái áo trắng mang theo khí tức Tiên đạo từ trên trời giáng xuống, phong thái tuyệt thế, mờ ảo linh động và xuất trần, đó chính là chủ thân Nguyệt Thiền.

"Xoẹt!"

Thần hà năm màu toả ra, một thiếu niên anh tư xuất hêện, trên người mặc chiến y Trường sinh, long hành hổ bộ, thần tư khiếp người, ánh mắt đầy tự tin, chính là Tần Hạo, hắn cũng xuất hiện ở nơi này.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 655: Ma Vương Giết Thiên Kiêu

Lời này vừa ra, bất kể là thiếu nữ với dáng người cảm động, hay là Trần Thanh hoặc Chân hống tử kim cũng biến sắc, đây quá tự phụ, một người dám độc chiến với ba người bọn hắn!

"Ngươi tưởng mình là Tiên vương chuyển thế hả?" Trần Thanh quát lớn, tràn ngập địch ý với Thạch Hạo, hắn sớm đã muốn ra tay rồi.

"Có người gọi là là Ma vương." Thạch Hạo cười nhạt, một bước tiến tới khiến hồ nước bắt đầu run rẩy, tiếng bước chân của hắn có một loại nhịp điệu kỳ lại.

Tiếp sau đó thì cứ như là đạo âm khiến thiên hạ cũng cộng hưởng theo, một luồng uy áp mênh mông dâng trào, chấn động lòng người.

Bụp!

Xa xa, hai tên sinh linh canh gác đều rất mạnh mẽ, là Tôn giả cảnh thế nhưng khi nghe thấy tiếng bước chân này thì lại ho ra đầy máu, lảo đảo thối lui.

Sắc mặt bọn họ trắng bệch, đây là người nào, chỉ mỗi bước chân mà đã có thể đánh bại địch?

Hiển nhiên, đây là một loại "thế", ngoài ta còn ai, quân lâm thiên hạ!

"Đạo huynh, thật sự rất có khí phách, bội phục!" Cô dáng với dáng người khó tả cười nói, vóc dáng uyển chuyển, xinh đẹp mê người, cả người đều đang phát sáng, lúc nào cũng có thể ra tay.

"Dễ bàn." Thạch Hạo bình tĩnh đáp thế nhưng vẫn bước về trước, tiếng

bước chân đó vẫn đang vang lên, cảm giác tiết tấu tăng mạnh, dường như là trống thần của thiên đình đang vang mạnh.

"Tên người hầu, ngươi quá mức kiêu ngạo, hôm nay tất đánh gãy xương ngươi!" Chân hống tử kim mở miệng, hắn rít gào, ầm, trong hư không xuất hiện một bí bảo phát ra ánh sao vô tận bao phủ lấy Thạch Hạo.

Đó là một sợi dây thừng sáng lấp lánh, cứ như là Ly long đang bay giữa trời cao muốn trói buộc Thạch Hạo lại, đồng thời trên mặt đất còn có những trận văn sáng rực lên, bắt đầu giết về hắn.

"Răng rắc!"

Một tia chớp nổ tung, một cây bảo xử dài hơn nửa xích hiện ra, xương cốt trắng bóng, đây chính là binh khí mà Thạch Hạo mang từ hạ giới lên, nó chặng lại sợi dây thừng kia.

Sau đó, bảo xử xương trắng nện mạnh lên trên mặt đất, phá nát trận pháp.

"Hả, pháp khí Chân thần?" Ánh mắt của Chân hống tử kim sáng rực, bí bảo của hắn – Khốn thần tác cũng là binh khí ở cấp bậc này, lúc này nó đã bị chặn lại.

Vào lúc này, những con ngân lông dài hơn nửa mét đang bơi lội trong hồ nước trong veo kia chấn kinh, nhanh chóng trốn vào nơi sâu biến mất không thấy tăm hơi.

"Nếu như thánh dược của ta sợ quá chạy mất thì sẽ lấy máu của ngươi để luyện dược." Chân hống tử kim nói, thân hình cao lớn, tóc tím rối bời, con ngươi khiếp người.

"Ai nói thứ kia là dược của ngươi, Ngân long liên là của ta." Thạch Hạo nói.

"Các ngươi lùi lại, để ta tới!" Trần Thanh mở miệng, hắn từng bị Thạch

Hạo đạp thẳng trên đầu nên luôn muốn tự tay đánh bại hắn, nếu không khó mà nuốt trôi nổi hận này.

"Chỉ là tên đầy tớ mà thôi, người khác khen ngươi vài câu thì tưởng mình có thể đứng ngang hàng với chí tôn trẻ tuổi à? Không biết trời cao đất rộng." Thạch Hạo lạnh nhạt nói.

Trần Thanh giận giữ, sắc mặt u ám, ánh mắt nham hiểm, mặc dù hắn là người hầu của vị đại nhân tuổi trẻ của Tiên điện thế nhưng cũng được đặt ngang hàng với các thần thử thánh nữ, ai dám xem thường hắn như thế?

Hào quang lóe lên, trong tay hắn xuất hiện một cây cung lớn màu tím, mũi tên tỏa ra thần mang, chớp mắt gài tên, hàn ý bùng phát.

"Chọc người của Tiên điện, dù là thánh tử một giáo cũng khó có thể sống, nhìn xem ta giết ngươi như thế nào nè."

Trần Thanh mở cung, chỉ trong nháy mắt bão táp vù vù, mũi tên hóa thành một cầu vòng kinh thiên kèm theo là ánh chớp, bóng mờ thần ma, vô cùng đáng sợ.

Trong hư không, tiếng vù vù điếc tai, sấm chớp vang dội, bùng phát ra các loại dị tượng!

Đây là một mũi sát tiễn, muốn một chiêu lấy luôn mạng Thạch Hạo, hắn không lưu chút hậu chiêu nào, tình cảnh rất đáng sợ.

Ở bên cạnh, cô gái cùng Chân hống tử kim không khỏi gật đầu, có thể bắn ra một tiễn đó thì quả thật phi phàm, đủ để giết chết Tôn giả mạnh mẽ.

Nhưng mà, Thạch Hạo đứng nơi đó, cơ bản chẳng hề né tránh, bên người hiện ra ánh sáng mờ ảo bao phủ hắn lại, cứ như nhật nguyệt giao hòa, hóa thành vòng thần bất hủ.

Thần tiễn tiến vào trong "vực" cứ như tiến vào ma thổ, tốc độ giảm mạnh, cuối cùng gần như là ngừng lại, bị Thạch Hạo nhẹ nhàng nắm ở trong

tay.

“Đây chính là mũi tên ngươi bắn à, nực cười, vậy mà đòi sánh vai cùng với thần tử các giáo, còn muốn lấy tính mạng ta?” Thạch Hạo cười nhạo.

Điệu vộ này đầy vẻ coi thường, khiến Trần Thanh mặt mày đỏ kè, sau đó mở cung, nói: “Ít nói nhảm, xem bảy tên Tru thần!”

Trần Thanh nhảy lên lơ lững giữa không trung, liên tiếp mở cung, xung quanh có những đóa hoa nở rộ, đó là phù văn thần bí, sáng rực chói mắt.

Xoẹt!

Mũi tên thứ nhất phóng tới, hỏa diễm ngập trời.

Xoẹt!

Mũi tên thứ hai phóng tới, khí kim loại dâng trào, cứ như vạn kiếm cùng lên.

Xoẹt!

Mũi tên thứ ba phóng tới, tựa như mặt đất cuôn trào, một khối lcuj địa đập về không trung.

….

Đây là thần tiễn ngũ hành, sức mạnh của năm loại nguyên tố đều hiên jra, uy thế kinh người, mang theo tiếng rít khiến đám Chân hống tử kim cũng phải lộ vẻ nghiêm túc.

Mà đây cũng không phải là toàn bộ, hai mũi tên cuối cùng lần lượt bắn ra, một mũi đi kèm thiên nhật cực kỳ chói mắt, khó có thể nhìn trực diện, còn một mũi đen kịt như mây, âm u như hư vô.

Hai mũi tên cuối cùng hiện ra áo nghĩa của quang và ám, những phù văn lưu chuyển đầy thần bí và phức tạp, mạnh mẽ dị thường.

Thạch Hạo nhíu mày, từ áo nghĩa của Trần Thanh thì hắn cảm nhận được sự đáng sợ của Tiên điện, chỉ một tên đầy tớ mà đã có truyền thừa kinh người như vậy rồi, có thể thấy được sự mạnh mẽ của Thiên điện.

Ầm ầm!

Thạch Hạo chuyển động, động thiên duy nhất mở rộng càng thêm rực rỡ hơn, mà cả người hắn thì nhằm về phía Trần Thanh, toàn lực ra tay.

"Mở cho ta!"

Trần Thanh hét lớn, bảy mũi tên Tru thần bùng phát, vô cùng kinh khủng truy đuổi theo Thạch Hạo, trước sau nổ tung hóa thành phù văn chói mắt nhất, chặn đánh đối thủ.

Nhưng mà, khiến người khác kinh ngạc là, "tràng vực" lấp lánh bên ngoài cơ thể Thạch Hạo lại bao lấy những mũi tên đã vỡ vụn kia, không cách nào tới gần thân của hắn.

Mà phù văn của Tru thần tiễn lại nhanh chóng lu mờ, từ từ bị tiêu diệt.

"Bị làm sao vậy?" Trần Thanh giật mình lộ vẻ khó hiểu, đó là gì, động thiên sao, hay là thánh quang hộ thể đặc biệt, làm sao lại lợi hại như thế.

"Vạn pháp bất xâm?" Bên cạnh, cô gái yêu diễm thướt tha nói, trong lòng chấn động không thôi.

"Không ai có thể "vạn pháp bất xâm" được, bất quá thánh quang hộ thể của người này rất kỳ lại, quá lợi hại mà thôi." Chân hống tử kim nói, hắn có chút hoài nghi, cảm thấy đó là động thiên thế nhưng vì sao chỉ có một cái.

"Giết!"

Trần Thanh hét lớn, cự cung trong tay lần nữa được gắng tên, cùng lúc đó, trong cơ thể hắn tỏa ra hào quang bảy màu nhằm về phía Thạch Hạo, chủ động nghênh chiến.

“Ầm!”

Chỉ một đòn ngắn ngủi, cả hai cũng không có lui tranh, dùng thân thể chống lại, phù văn giao kích, đây là lấy cứng chọi cừng, so đấu sức mạnh thực sự, đều muốn đè ép đối phương.

Bụp!

Trần Thanh ho ra đầy máu, nhanh chóng rút lui, mặt mày méo xẹo, bởi vì bàn tay bị một quyền đánh vỡ, quả thật khó mà tưởng tượng nổi, hắn lại thất bại như vậy.

Nên biết, hắn từng ngâm qua thần dịch kim cương để rèn luyện thân thể, tuy rằng không phải là tu sĩ luyện thể nhưng lại vô cùng phi phàm, hiện tại lại bị một quyền đánh nát bàn tay.

“Kẻ hầu vẫn là kẻ hầu, người khác chỉ vì giữ thể diện cho Tiên điện nên mới không khó dễ với ngươi, nhưng ta thì chẳng có cảm tình như vậy.” Thạch Hạo nói.

Những lời này cứ như là dao đam vào lòng Trần Thanh khiến hắn vô cùng khó chịu, ngửa mặt lên trời gào thét, lần nữa xuất kích.

“Trần huynh trở lại đi.” Cô gái kia đồng thời xuất thủ, một chiếc lông thần như là ánh kiếm bán tới, chỉ thẳng về mi tâm Thạch Hạo.

“Răng rắc!”

Thạch Hạo ấn tay một cái, lôi đình như thác nước chặn đánh về thần vực, mà bản thân thì tốc độ chẳng giảm, phương hướng bất biến nhằm thẳng về phía Trần Thanh hòng lấy tính mạng hắn.

“Để cho ngươi biết rõ, ta mực dù không phải là đệ tử chính thức của Tiên điện thế nhưng cũng đủ giết ngươi rồi, ở trước mặt Tiên điện thì ngươi chẳng đáng chút chú ý nào!” Trần Thanh gầm nhẹ, trên mặt lộ ý cười đầy sát khí.

Trong lòng bàn tay của hắn lóe lên một rỉ đồng màu xanh lục, thứ đó hóa thành ánh sáng vô lượng nổ tung trong hư không, nhấn chìm lấy Thạch Hạo.

Đây chính là "rỉ đồng nguyền rủa", tại hạ giới thì Thạch Hạo vì thứ này nên mới tịch diệt, tốn mất một năm mới chiến thắng tử vong, lần nữa thức tỉnh.

Nhìn thấy thứ rỉ đồng này thì ánh mắt của Thạch Hạo đầy lạnh lẽo, động thiên tỏa ra, đạo âm ầm ầm bao phủ lấy toàn bộ phù văn của rỉ đồng, giam cầm ở nơi đó.

"Hả, cái gì?" Trần Thanh thất kinh, phù văn này là thứ đáng sợ nhất, giết người vô hình, sao lại bị đối phương tóm được.

"Một tên sơ đại ở dưới hạ giới không biết trời cao đất rộng còn bị đánh chết, ngươi làm sao có thể…." Hắn run rẩy nói.

Nghe những lời này, trong lòng Thạch Hạo càng lạnh hơn, hắn hóa thành tia chớp hình người, đồng thời chấn động động thiên duy thất bắn mạnh thứ rỉ đồng đó.

"A… Không nên!" Trần Thanh gào thét, sắc mặt trắng bệch, hắn đã bị trúng đòn, cả người đều là ánh sáng xanh lục, lúc này đang lăn lộn kêu gào thảm thiết.

Thạch Hạo có thể dễ dàng phá giải là bởi vì hắn từng trải qua, loại phù văn này dù có ẩn giấu tốt tới mấy thì cũng không thể nào thoát khỏi cảm nhận của hắn, có thể giam cầm trong tay.

"Đầy tớ vẫn là đầy tớ." Thạch Hạo bước về trước, một cước đá hắn thay lên cao, nửa đoạn thân thể nổ tung trong hư không, hóa thành mưa máu.

Nửa đoạn còn lại thì rơi xuống đất, lăn lộn nơi đó.

"Bụp!"

Sau một khắc, Thạch Hạo giơ tay bắn ra một luồng kiếm khí, chém rời đầu của hắn.

Phù văn lóe lên, hắn hóa thành mưa ánh sáng nhanh chóng gây dựng lại, được mệnh phù răng thú cứu giúp, truyền tống về lối ra của tế đàn.

“Một tên tôi tớ của Tiên điện mà cũng có thể sở hữu mệnh phù bảo mệnh này, ha ha!” Thạch Hạo cười gằn không thôi.

Lối ra bí cảnh, trên tế đàn.

Trần Thanh xuất hiện, hắn cực kỳ tức giận, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, không nhịn được thét dài.

Mọi người ngạc nhiên, rất nhiều người đều biết hắn, đây chẳng phải là người hầu của vị đại nhân tuổi trẻ Tiên điện hay sao, được cho là có thể sánh vai cùng thần tử thánh nữ, sao lại bị đánh giết?

Tiếp theo, tất cả mọi người đều ồ lên, ý chứng tỏ có người ra tay về phía Tiên điện, rất có khả năng là nhằm về vị đại nhân tuổi trẻ của Tiên điện kia!

“Tiểu hữu, là ai đã chém giết ngươi?” Nguyên lão của cung Hỏa Ma hỏi.

“Hừ!” Trần Thanh hừ lạnh, sắc mặt cực khó coi chẳng buồn đáp trả.

“Ngươi gặp phải đối thủ cỡ nào, nói một chút.” Lúc này, một ông lão đang ngồi xếp bằng trong hư không ngoài bí cảnh mở miệng, hiển nhiên là một vị Giáo chủ.

Trần Thanh rùng mình, hắn không dám làm càn trước mặt nhân vật như thế này, nhanh chóng hành đại lễ rồi nói sự thật, cũng miêu tả ra dung mạo của người kia.

“Thiếu niên Ma vương, lại là hắn!” Người của cung Hỏa Ma sợ hãi.

Sau đó, nơi này sôi sùng sục, mọi người sớm cảm nhận được, thiếu niên thần bí kia sẽ quật khởi, có thể trở thành một con ngựa ô, hiện tại đang dần

trả lời vấn đề này.

Đầu tiên là giết người của cung Hỏa Ma, sau đó lại diệt đầy tớ của địa nhân tuổi trẻ Tiên điện, đây là khí phách cỡ nào, hắn không chút lo sợ mà quét sạch các cao thủ.

“Ta phải trở lại!” Trần Thanh nói.

“Chuyện này…” Những người bảo vệ tế đàn do dự, để hắn trở lại chỗ cũ vạn nhất lại bị giết thì sẽ không cách nào phục sinh được nữa.

“Đưa ta tới chỗ đại nhân!” Trần Thanh cắn răng rồi nói ra tọa độ, hặc ngược lại cũng hiểu, nếu tìm Thạch Hạo thì chỉ có con đường chết.

Vào lúc này, nơi sâu trong bí cảnh, bên cạnh hồ nước là tiếng gào rung trời, Thạch Hạo đang đại chiến với một con Hống tử kim đã hiện ra chân thân, hắn liên tiếp nện khiến con này ho ra đầy máu.

Chân hống tử kim dùng hình người để đối địch thế nhưng lại bị Thạch Hạo đánh bại, cắt đứt mười mấy khúc xương, sau đó thì mới hiện ra bản thể, hét lên đầy giận dữ.

Loại sinh linh này, một khi trưởng thành thì sẽ là chí cường giả, há miệng hét một tiếng, một đòn toàn lực đủ để đánh rơi thần nguyệt trên trời, vô cùng kinh khủng.

Tiếng gào ấy chính là một đại thần thông, uy năng kinh người, đầy trời đều là phù văn nhấn chìm lấy Thạch Hạo.

“Ầm!”

Thạch Hạo từ trên trời giáng xuống, đạp cho nó một cái lăn quay, sau đó là ngồi lên trên người nó, nói: “Trở thành thú cưỡi của ta thì thế nào?”

“Gào…”

Chân hống tử kim tức giận, trong bộ tộc thì nó được xưng là vô địch

trong thế hệ tuổi trẻ, hiện giờ lại bị người cưỡi trên lưng trấn áp như thế, sỉ nhục này lớn biết chừng nào.

Cách đó không xa, cô gái kia hoảng sợ, xoay người muốn rời đi.

“Nè, ta đang muốn luyện quạt Ngũ cầm, đạo hữu có thể giúp đỡ hay không, cho ta mượn môt cọng long chim đi?” Thạch Hạo mở miệng.

Hắn sớm đã nhìn ra, cô gái này là một chim thần, đồng thời sở hữu chân vũ nguyên thủy rất quý báu, loại linh vũ này thì trong rất nhiều chim thần cũng chưa chắc có thể sinh ra một cái!

“Ngươi…” Cô gái tức giận đồng thời cũng xấu hổ.

Cuối cùng, Chân hống bị Thạch Hạo áp chế khó mà nhúc nhích được, thế nhưng vẫn không hề khuất phục không muốn làm thú cưỡi, dù sao cũng là kiệt xuất của một tộc, sao chịu làm tọa kỵ của người khác.

“Vậy thì ngươi yên tâm lên đường đi.” Thạch Hạo nói, rất quyết đoán một chưởng cắt rời đầu cuả nó.

Sau đó, Thạch Hạo ép sát về phía cô gái kia, nàng nhanh chóng bay trốn, thế nhưng phía sau lại có tia chớp hình người đuổi theo.

Đây là một con long tước, một chim thần có huyết thống kinh người, hai bên đại chiến, tiếng rồng gầm phượng hót phá nát trời cao, hai người bùng phát ra ánh sáng vô lượng.

Thạch Hạo cứ như là một vị Tiên vương, mỗi đấm phát ra là kèm theo tia chớp, tinh lực cuồn cuộn, chấn cho long tước không ngừng lảo đảo rút lui.

Trên tế đàn, Trần Thanh vừa biến mất thì một con Chân hống lại xuất hiện, việc này khiến quần hùng giật mình, đây chính là thiên kiêu tuổi trẻ của bộ tộc Chân hống tử kim, lại có người đánh giết?

“Đáng chết, muốn ta làm tọa kỵ…” Tiếng gầm của hắn chấn động bốn phía, cũng chưa có phục hồi lại tinh thần trong cuộc đại chiến, lời này vừa ra khiến mọi người đều choáng váng.

Có người muốn thu hắn làm tọa kỵ, quá kinh người!

“Tỉnh lại.” Một lão Giáo chủ quát lên đánh thức hắn lại.

Cuối cùng, hắn miêu tả bị một thiếu niên thanh tú đánh giết, sau một hồi miêu tả thì nơi đây sục sôi, lại là thiếu niên Ma vương kia!

Tiếp theo, tử kim Hống còn chưa rời khỏi tế đàn thì ánh sáng lóe lên, một cô gái xuất hiện, nàng tức tới nổ phổi, bộ ngực cao vút chập trùng, sắc mặt trắng bệch cư như sợ hãi cực độ.

“Cái gì, thiên kiêu của Long tước tộc cũng bị đánh giết?” Lúc này, không riêng là những người bảo vệ bí cảnh, dù là một vài Giáo chủ cũng lộ vẻ kinh ngạc.

“Là ai đánh bại ngươi?”

“Là một thiếu niên, ánh mắt trong veo thế nhưng sau khi động thủ thì tinh lực ngập trời…”

Ngoại giới náo loạn xôn xao hoàn toàn, thiếu niên Ma vương xuất thủ, liên tiếp không ngừng nghỉ, đánh giết những thiên kiêu thuộc hàng ngũ mạnh nhất trong bí cảnh, chấn động lòng người!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 656

"Ta muốn trở lại!" Tử Tiêu Không đứng trên tế đàn, mái tóc tím bay loạn trong gió, con ngươi bắn ra thần mang trong veo, hắn vô cùng điên cuồng.

Hắn là một con Chân hống, muốn thu Thạch Hạo làm người hầu thế nhưng lại bị đối phương cưỡi trên lưng, còn muốn bắt mình làm tọa kỵ nên đã khiến Tử Tiêu Khôn phát điên, nhục nhã vô cùng.

"Quay lại đi." Bên ngoài bí cảnh, trong hư không, một ông lão gầy gò ngồi xếp bằng nơi đó thế nhưng khi chớp mắt, ánh tím như tia chớp, sắc bén kinh người khiến người khác đều rùng mình.

Tóc của hắn rất ít, vẻ già nua trên mặt, ngăn cản lại Chân hống tử kim, nói: "Ngươi trở lại cũng không phải là đối thủ của người ta, không được lỗ mãng, nơi này không có cơ duyên dành cho ngươi."

Tử Tiêu Khôn nghe thế thì sắc mặt đỏ bùng, muốn phản bác thế nhưng khi há miệng chỉ nói được hai chữ, nói: "Lão tổ!"

Mọi người nghe thấy thế thì thất kinh, sau đó là ồ lên, bộ tộc Chân hống tử kim cũng có một lão tổ, hắn ta cũng tới? Chuyện nào tạo nên chấn động, đây là một cự phách từ thời thái cổ!

Liên quan tới hắn tuyệt đối là một truyền kỳ, tộc Chân hống hé miệng hét một tiếng thì có thể khiến nhật nguyệt ở thiên ngoại rơi rụng, đây chính là truyền thuyết do hắn tạo nên.

Trận chiến năm đó, hắn hét lớn một tiếng khiến đối thủ bỏ mạng, trong đó cũng không thiếu Giáo chủ, khiến ngân nguyệt và ngôi sao của vực ngoại rơi xuống, thần uy cái thế!

Khó tin nhất chính là, nhìn thì tưởng tuổi thọ của hắn đã cạn thế nhưng vẫn còn sống!

Năm tháng dài đằng đẵng qua đi, trời mới biết hiện tại hắn đáng sợ tới dường nào rồi.

Đây là cự hung thái cổ nổi danh cùng với lão tổ Thao thiết, trong tình huồng bình thường thì rất ít khi xuất hiện, thế gian này ít có ai nhìn thấy bóng dáng của hắn.

"Tử Mông huynh, tiểu bối muốn đi rèn luyện thì cứ để hắn đi, không bằng ta cho hắn thêm một miếng mệnh phù răng thú." Bất lão Thiên tôn xuất hiện, người cũng như tên, trông chỉ có mười tám mười chín tổi, trẻ tuổi và nhiệt huyết, đồng thời tướng mạo cũng vô cùng đẹp trai, chỉ là trong mắt có từng điểm tang thương.

"Quên đi, đây không hợp quy củ, hơn nữa hắn tuy rằng xưng là chí tôn trẻ tuổi Hống tộc thế nhưng vẫn thua sơ đại một đoạn. Bộ tộc ta thật sự không có người nối nghiệp rồi." Lão Hống cảm thán.

Bên cạnh, Tử Tiêu Khôn mặt mày xanh lét, thế nhưng cũng không dám phản bác câu nào.

"Đúng là thứ không có chí tiến thủ, chỉ biết cặp kè với nô bộc của người ta, như vậy mà cũng dám xứng đi tranh bá, dám xưng tôn trước mặt kẻ khác?" Lão Hống Tử Mông liếc nhìn hắn, khiến Tử Tiêu Khôn chấn động hai tai, sắc mặt trắng bệch.

Hắn muốn hét lớn, hắn làm như thế cũng vì kiếm chút mặt mũi, muốn kết bạn cùng với truyền nhân của Tiên điện, không muốn đắc tội với người hầu của hắn thế nhưng những lời này không cách nào phát ra được.

Cuối cùng, tính cách bướng bỉnh của Tử Tiêu Khôn nổi lên, nói: "Ta muốn trở lại, dù có chết cũng được!"

Hắn xoay người đối mặt với bí cảnh, không chịu rời đi.

“Đưa hắn tới khu vực của Tần tộc, tới thời điểm đó có thể giúp đỡ lẫn nhau.” Tần Trường Sinh mở miệng, kỳ thực muốn chăm sóc Tử Tiêu Khôn đôi chút.

“Ta không muốn đi!” Thiếu nữ của bộ tộc Long tước sắc mặt tái nhợt nói, nàng bị thương quá nặng, thân thể run rẩy nhanh chóng rời khỏi tế đàn.

Tất cả mọi người đều giật mình, thiếu niên Ma vương kia là ai? Trảm phụ tá đắc lực của đại nhân Tiên điện, giết kiệt xuất trẻ tuổi của bộ tộc Chân hống, càng đánh cho thiếu nữ của bộ tộc Long tước không dám tái chiến.

Việc này quá kinh người!

Nơi sâu trong bí cảnh, linh hồ xanh thẳm.

Hơi nước lượn lờ, sương mù như mây, cứ như là tiên cảnh.

Thạch Hạo thưởng thức chiếc linh vũ xinh đẹp trong tay, vô cùng hài lòng, bên trên dày dặc phù văn, nhẹ vung một cái thì nó bắn ra thần mang đầy sắc bén. Đồng thời, còn đi kèm sương khói vô cùng rực rỡ, đây là một chiếc chân vũ nguyên thủy có giá trị kinh người, thuộc về bộ tộc Long tước.

“Không biết con Hống và Long tước kia có xuất hiện nữa không, thế nhưng cũng chả rảnh chờ các ngươi.”

Thạch Hạo thu lại chân vũ, đứng trên một tảng đá ven hồ, dùng Trùng đồng thượng cổ quan sát hồ nước trong veo và lấp lánh này, hắn đang tìm kiếm Ngân long liên.

“Sao lại không thấy?”

Hắn lộ vẻ kinh ngạc, hồ nước này cũng không phải rất sâu nên hắn có thể quét tới tận đáy hồ, những loại tôm cá đều nhìn thấy thế nhưng bóng hình của cây bảo dược kia thì không.

Chủm!

Thạch Hạo nhảy vào trong hồ rồi lặn xuống tới tận đáy, nơi này rất yên tĩnh, không có chút kỳ lạ gì, mùi thơm ngát nhàn nhạt lưu chuyển.

“Không hổ là thánh dược!”

Rất nhanh, Thạch Hạo phát hiện ra vấn đề, trong hồ nước này có một dòng sông ngầm dẫn tới một nhánh sông lớn khác, hắn nhanh chóng truy đuổi, không muốn bỏ qua bảo dược hi thế này.

Dòng sông ngầm dưới lòng đất này rất dài đồng thời chảy rất xiết, bên trong dòng chảy này có hương thơm phiêu đãng. Thạch Hạo lộ nét mừng, phát hiện những tàn tích trên đường đi.

Xuôi theo mấy trăm dặm thì dòng nước mới bắt đầu hiền hòa lại, sau đó chảy dần lên trên cao tiến vào một hồ nước khổng lồ.

Ầm!

Một luồng kiếm khí kinh thiên bổ suýt trúng đầu Thạch Hạo khiến hắn tức giận, vừa mới vào hồ lớn này thì đã có người ra tay với hắn, không thể tha thứ được.

Xoẹt!

Một ánh kiếm đỏ đậm lao tới xẻ đôi dòng nước, khiến đáy hồ sụp lún, vô cùng kinh khủng, thế nhưng kiếm khí lần này lại cách xa vị trí khi nãy.

Việc này khiến Thạch Hạo kinh ngạc, sự chính xác quá kém, cơ bản không cần tránh cũng được, chẳng lẽ không phải công kích hắn?

Hắn cẩn thận dò ra thần niệm thì phát hiện bên ngoài đang có rất nhiều bóng người đang hỗn chiến, họ đang triển khai đối quyết kinh thiên, trong đó cũng có sơ đại, có chí tôn trẻ tuổi!

Ngoài ra còn có sinh linh đã nhen nhóm Thần hỏa!

Hắn tỉnh ngộ, mình tiến vào trong chiến trường hỗn loạn này, và cũng

chẳng có ai cố giết hắn, chỉ là lan tới nơi này mà thôi.

“Hỏng rồi, Ngân long liên là một cây thánh dược, vô cùng hi hữu, đừng rơi vào tay của người khác nhen.” Thạch Hạo thầm kêu không ổn, hắn rất cẩn thận, cũng không có ngoi khỏi mặt mà truy tìm bên trong lòng hồ.

“Rầm!”

Sóng nước bắn lên rất cao, khắp nơi trắng xóa suýt chút nữa đã hất bay hắn lên trời cao.

Chiến đấu trên không trung vô cùng kịch liệt, mấy trăm dặm của hồ nước hoàn toàn mờ ảo, sóng nước ngập trời, khó có thể yên tĩnh được, có rất nhiều phù văn tiến vào trong hồ.

Có thể nói, bên dưới mặt nước cũng hỗn loạn không kém.

Không chỉ có thần lực dâng trào mà còn có cả đạo văn dày đặc, vô cùng nguy hiểm, chỉ cần sơ sẩy chút là sẽ gặp nạn ngay, rất có khả năng bỏ mạng.

Thạch Hạo chửi thầm, việc này chẳng hề thuận lợi gì, vì hắn lần theo con Ngân long liên kia nên đã gặp phiền toái lớn.

Mà một khi thánh dược này bị người khác phát giác thì chắc chắn sẽ nảy sinh đại chiến siêu cấp, những sinh linh bên trên kia đều sẽ lao xuống tranh đoạt với hắn.

“Xuất hiện đi!” Miệng hắn khẽ nhẩm, một đường truy tìm.

May là, tốc độ của hắn cực nhanh, né trái tránh phải những phù văn bảo thuật tiến vào trong hồ.

“Ồ, phát hiện ra rồi!”

Rốt cuộc, Thạch Hạo cũng nhìn thấy vài luồng ánh bạc, chúng nó có tốc độ cực nhanh, tuy rằng chỉ dài bằng cánh tay thế nhưng lại rất dễ phân biệt được, nó giống như chân long trắng bạc bóng lưỡng.

Ầm!

Sóng lớn ngập trời, nơi đây sôi trào.

Thạch Hạo cau mày, vô cùng tức giận, nếu không phải vì thánh dược thì hắn đã nhào lên chiến một trận rồi, những kiếm khí này suýt chút nữa đã bắn trúng hắn.

Mà những con Ngân long liên này càng không cần phải nói, vô cùng hoảng sợ.

"Hả?" Đột nhiên Thạch Hạo thất kinh, hắn nhìn thấy một tiên thể trắng bóng lóe lên rồi biến mất dưới mặt nước, đang đuổi theo con Ngân long liên kia.

Có người cũng đã phát hiện ra thánh dược sao? Muốn cướp đi.

Một bàn tay trắng dò ra trong nháy mắt bắt lấy được một con Ngân long, sau khi quan sát thật kỹ thì thân thể run lên, tựa như vô cùng bất ngờ và vui sướng.

Thạch Hạo tới gần, yên lặng không chút tiến động, nhìn thấy một cô gái, thân thể cao ráo, trắng mịn như tuyết, thướt tha cảm động, giống như là một tinh linh vậy.

Hơn nữa, người này ẩn giấu truy đuổi, bản lĩnh vô cùng cao thâm, gần trong gang tấc cũng khó mà cảm ứng được, nếu không tận mắt nhìn thầy và lại gần thì khó mà biết được bên dưới mặt nước có một cô gái.

Nàng xuất thủ lần nữa, lại bắt thêm được một con Ngân long.

Thạch Hạo biết, không thể chờ đợi được nữa, hắn tới phụ cận, nhanh như tia chớp chụp lấy chiếc đùi trơn mịn và thẳng tắp của này, dùng phù văn giam cầm lại.

Sau một khắc, hắn nhanh chóng chuyển động,trong nháy mắt đã thu lấy

hai con Ngân long liên trong tay nàng.

Hiển nhiên, cô gái này vô cùng khiếp sợ, thân thể trắng mịn lấp lánh ánh sáng nổi hết cả da gà lên, bị tập kích bất ngờ khiến thân thể nàng căng thẳng.

Đồng thời, cả người nàng phát sáng, vận dụng bảo thuật hòng đánh văng Thạch Hạo ra xa.

Việc này khiến Thạch Hạo kinh ngạc, cặp đùi thon trắng mịn như là ngọc thạch này lại còn cứng hơn cả bảo cụ, gợn sóng đáng sợ tỏa ra, nếu như người thường thì đã bị đá chết tươi rồi.

"Tới đây cho ta!"

Hắn chụp mạnh mắt cá chân của đối phương.

"Là ngươi!"

Tóc đen của cô gái này tung bay, quay người lại thì lộ ra dung nhan tuyệt thế, trong con ngươi tràn ngập vẻ hoảng hốt, nàng nhận ra Thạch Hạo bởi vì trước đây không lâu đã từng thấy qua.

Toàn thân áo trắng phấp phới dưới mặt nước lộ ra những vùng da thịt trắng mịn, mặt trái xoan, lông mi dài, mắt to trong veo, tóc đen như thác nước, cả người xinh đẹp khiến người khác nghẹt thở.

Thạch Hạo tự nhiên nhận ra ràng – Nguyệt Thiền tiên tử.

Ngay sau đó, hắn không chút lưu tình phóng ra động thiên duy nhất, tiến hành trấn phong nàng.

Sự mạnh mẽ của Nguyệt Thiền tiên tử vượt quá tưởng tượng của hắn, mi tâm của nàng phát sáng, một gợn sóng đáng sợ tỏa ra, cái trán trắng mịn phát sáng, lực thần hồn cũng mạnh mẽ không kém.

Mi tâm Thạch Hạo đau nhức, trước mắt biến thành màu đen suýt chút nữa đã bất tỉnh, nếu như là Tôn giả bình thường thì thần thức sẽ nổ tung, vứ

vậy tử vong.

Hắn càng vững tin hơn, trong thức hải của Nguyệt Thiền đang có một nguồn sức mạnh không thể tưởng tượng nổi đang ngủ say, có thể là một vị nữ thần đang ngủ!

Nhưng, chung quy lại hắn đã chống lại được, động thiên duy nhất mở ra, hào quang mông lung lóng lánh làm suy yếu thần thức đáng sợ kia, khiến cho thứ này không cách nào xuyên vào đầu lâu của hắn.

Chủ thân Nguyệt Thiền hoảng sợ, gần đây nàng đã thức tỉnh được một phần hồn lực, trong cự ly ngắn có thể chém giết thiên kiêu trong tộc, chính xác, đây là lá bài tẩy lớn nhất của nàng!

Cũng chính vì vậy, những sơ đại bình thường sẽ không đám giao phong cùng àng.

Mà hiện tại, đòn chủ lực này lại thất bại, không có hạ gục kẻ này, đồng thời cặp chân trắng mịn của nàng bị người này ôm lấy giam cầm trong chùm sáng.

“Chém!”

Thạch Hạo khẽ quát, sau khi nhận ra nàng thì cũng chẳng thương hoa tiếc ngọc gì nữa, tay phải phát sáng, phù văn đan dệt hóa thành một chưởng đao cắt thẳng về phía chân thon mịn kia.

Nói đi nói lại, hắn vẫn tính có “giao tình” với thứ thân Nguyệt Thiền, thế nhưng lại chẳng có chút gì với tiên tử tuyệt thế trước mặt này, đây là quyết chiến sinh tử.

Vì vậy, hắn không chút do dự mà xuất thủ!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 657: Thiên Thiền Y*

(*): Y phục được chế tác từ cánh ve.

Thạch Hạo năm ngón tay khép lại lưu chuyển hào quang, vô cùng lấp lánh!

Mặc dù là bàn tay thế nhưng còn sắc bén hơn thần binh lợi khí, đủ để chặt đứt thân thể máu thịt, có thể cắt đứt rất nhiều bảo cụ.

Bụp!

Xích hà lóe lên, máu tươi nhuộm đỏ hồ nước.

Nhưng mà, sát theo đó thì vang lên tiếng kim loại khiến Thạch Hạo ngạc nhiên.

Hắn ôm chân ngọc trắng mịn của Nguyệt Thiền tiên tử, rõ ràng cảm nhận được độ nóng, là máu thịt thân thể nhưng tại sao lại vang lên tiếng kim loại?

Tay phải của hắn cắt đứt cơ thể trắng mịn, máu tươi cũng chảy ra ngoài thế nhưng lại bị ngăn cản, chỉ cắt đứt một vết mà thôi bởi vì đã bị một lớp phù văn ngăn trở.

Đồng thời, phù văn này lóe lên, nhanh chóng lao ra hiển háo bên ngoài thân thể, trở thành một lớp ánh sáng thần thánh, khiến bàn tay đó không thể tiến sâu hơn nữa.

Đây là thân thể máu thịt hay là kim loại? Hắn có chút không rõ, hắn tin chắc, trong cự ly gần thì ít ai có thể dùng thân thể tranh đấu với hắn.

Hắn biết, Bổ Thiên giáo có Kim thân dịch, Trùng đồng giả Thạch Nghị năm xưa chính là dựa vào dịch này nên mới có thể chiến đấu trên phương diện thân thể với hắn mà không rơi xuống hạ phong.

Tin chắc, chủ thân Nguyệt Thiền cũng đã ngâm qua một lượng lớn Kim thân dịch, luyện thành tiên cơ ngọc cốt bất hoại.

Thế nhưng, trước mắt lại không phải là chuyện như thế, đây căn bản không phải là cảm giác mà thân thể nên có, lấp lánh sáng chói, lạnh lẽo cứng rắn như kim thạch.

Cùng lúc đó, chủ thân Nguyệt Thiền phản kích, nơi mi tâm toa ra một năng lượng màu vàng, cứ như là quả cầu lửa lại như là một vị thần đang phát sáng, thần hồn tỏa ra gợn sóng kinh người.

Mi tâm Thạch Hạo lần nữa đau nhói, lảo đảo một cái thế nhưng cũng không buông tay mà hào quang của động thiên duy nhất kia càng rực rỡ hơn, trấn áp tất cả khiến lực thần hồn của đối phương đang lao tới bị suy yếu.

“Keeng!”

Lần này, hắn đánh ra một quyền nhưng kết quả càng rõ ràng hơn, chiếc chân của Nguyệt Thiền bắn ta những tia lửa, keng keng, khiến người khác kinh ngạc, đây tuyệt không phải là huyết nhục.

“Thiên thiền y!”

Đột nhiên, sau khi suy nghĩ thật kỹ thì Thạch Hạo hiểu, hắn cảm giác được, bên ngoài thân thể của Nguyệt Thiền có một lớp giáp trụ lẫn vào trong huyết nhục, trong suốt và không có màu sắc gì.

Nhưng, nó đang tỏa ra thánh huy, diễn biến phù văn ngăn chặn lại đòn đánh giết của hắn.

Đây là bí bảo hi thế khó mà tế luyện được trong truyền thuyết, thế gian rất hiếm thấy.

Bởi vì, nó được chế tạo từ cánh ve trong suốt của "thiên thiền" thời thái. cổ, mà thứ này giá trị vô lượng!

Tương truyền, thế gian này chỉ có vài con thiên thiền, mỗi mỗi cánh ve sẽ bị đẩy giá lên trời, ngay cả Giáo chủ cũng sẽ tham gia đấu giá.

Bởi gì, chất liệu này rất đặc biệt, có thể rèn luyện cùng với những thần liệu tuyệt thế khác, trở thành một chất liệu trong suốt, rồi thêm một ít tiên kim hư không thì có thể thành chất liệu vô thượng!

Lấy chất liệu này luyện thành thần y thì sẽ có sức phòng ngự kinh người, hơn xa những bảo y thần thánh khác, nếu không thì làm sao có thể khiến các Giáo chủ động lòng chứ?

Huống hồ, bộ tộc Thiên thiền không dễ dây vào, tuy rằng chỉ còn sót lại vài con thế nhưng nghe đồn bộ tộc này có một lão tổ Tiên Thiền Tử, pháp lực cái thế!

Vì vậy, tộc này tuy rằng muốn biến mất, số ít có thể đếm được nhưng cũng không ai dám chọc vào, càng không cần nói tới dùng cánh để làm thần y.

"Đồ tốt!"

Thạch Hạo cảm nhận được sự phi phàm của thần giáp cánh ve này, trong suốt khó có thể công phá, bên trong thần giáp này có tiên kim hư không, pháp thạch kỳ dị…

Bởi vì bảo y quá mức hi thế cho nên ngày thường Nguyệt Thiền sẽ không dám lộ ra, sợ bị người phát hiện nên chỉ hòa vào trong tiên cơ ngọc cốt, tới thời khắc nguy hiểm thì mới hiện lên.

"Keeng!"

Thạch Hạo lần nữa thử nghiệm, một quyền hạ xuống, năm màu sáng rực, thần há bán ra bốn phía thế nhưng cũng không cách nào đánh tan Thiên thiền

y. Hắn biết, công phá trực diện vày là không được, bên trong thần y trong suốt này có những bảo liệu vô thượng, thân thể không cách nào lay động được.

Dù là giáo chủ tới, cũng khó hủy được chất liệu này.

Keeng!

Nguyệt Thiền rút ra một thanh thần kiếm tỏa ra ráng lành, thần mang năm màu lưu chuyển, sắc bén tuyệt thế chém thẳng về đầu lâu của Thạch Hạo.

Nàng đương nhiên sẽ không trơ mắt nhìn Thạch Hạo công kích về chân của mình nên triển khai cuộc giết chóc tuyệt thế, tiên tử xuất trần toát ra vẻ cay nghiệt, sử dụng một chiêu kiếm kinh thiên.

“Vù!”

Hư không run lên, động thiên duy nhất của Thạch Hạo phát sáng, gặp phải công kích này nên nó trở nên sáng rực, hư không méo mó, năng lượng tràng vực mạnh mẽ phát ra ảnh hưởng tới ổn định của không gian.

Giam cầm hư không, đây cũng không phải là công năng duy nhất, động thiên còn có thể tiêu diệt các phù văn từ ngoại giới tràn vào, cũng chính là có thể làm suy yếu công kích của bảo thuật.

Thanh kiếm thần này hạ xuống thì lập tức chậm lại, những cốt văn lờ mờ, thanh kiếm cũng bị cố định lại.

Chủ thân Nguyệt Thiền hít vào ngụm khí lạnh, đó là động thiên hay là thánh quang hộ thể, sao lại kinh khủng như vậy? Thật sự có thần uy ” vạn pháp bất xâm”.

Loại thủ đoạn tương tự này thì nàng từng thấy qua ở hạ giới, năm đó thiếu niên sở hữu Chí tôn cốt kia khác với tất cả mọi người, khi mở ra mười Động thiên và nối liền với nhau sẽ hóa thành một vòng thần lấp lánh, có thể

giam cầm tất cả.

Nhưng, thiếu niên kia đã chết cách đây một năm. Đồng thời, thập đại Động thiên của thiếu niên chí tôn kia cũng không thể tiêu diệt được phù văn, chỉ có thể giam cầm mà thôi.

Người trước mặt này là ai?

Nguyệt Thiền ngạc nhiên không thôi!

Chùm sáng bên ngoài thân của người này tương tự như một cái động thiên thế nhưng uy thế lại tăng mạnh, có thể tiêu diệt phù văn, có thể giam cầm tất cả vật chất!

“Keeng!”

Nguyệt Thiền gian nan rút thần kiếm về, sau đó lần nữa vận dụng thần hồn để công kích, có thể đây mới là cách hữu hiệu nhất, nếu không rất có thể sẽ mất luôn thanh thần kiếm này.

Nhưng là nàng lúng túng nhất chính là, giãy giụa mấy lần đều không thể thu chân lại được, bị thiếu niên kia ôm chặt trong ngực, đến chết cũng không buông tay.

Chùm sáng được cho là “động thiên; kia quá kỳ lạ, vô cùng đáng sợ, giam cầm tất cả, tiêu diệt hết thảy phù văn.

“Hả?” Nguyệt Thiền kinh hãi, cảm giác đại sự không ổn, phù văn của Thiên thiền y bị áp chế hoàn toàn, từ từ mờ đi, chuyện này không tốt.

Điều duy nhất khiến nàng vui chính là, Thiên thiền y cứng rắn không hủy, dù Giáo chủ cũng khó mà xuyên thủng, là thần bảo vô giá, Thạch Hạo mặc dù có thể áp chế phù văn thế nhưng không thể lay động được.

Trận đối lập này nếu bị người khác nhìn thấy thì sẽ rất kinh ngạc, cảm thấy quá gợi tình, tư thế hai người quá thân mật.

Nhưng trên thực tế, tràn đây nguy hiểm!

Thần hồn của Nguyệt Thiền như là tiên kiếm, bất cứ lúc nào cũng có thể đánh giết người khác.

Thạch Hạo thì có động thiên vô địch, phóng thích bảo huy, giam cầm một chân của đối phương, muốn kéo toàn bộ thân thể nào vào trong để trấn áp vĩnh viễn.

"Mở!"

Nguyệt Thiền khẽ quát, trong mi tâm lấp lánh xuất hiện một tiểu tiên tử cao bằng nắm đấm, thần thánh bất hủ, tỏa ra uy thế kinh khủng khiến người khác khiếp sợ.

Thạch Hạo rùng mình, thần hồn của đối phương quá mạnh, trong khoảng cách ngắn thì có thể chém giết chí tôn trẻ tuổi của các bộ tộc!

Cũng may là hắn đủ mạnh, động thiên khác với tất cả mọi người, phá hết vạn pháp, có thể giam cầm cả lực thần hồn, ngăn cản bên ngoài chùm sáng.

"Như vậy không ổn… Thiên thiền y không tệ, có thể cởi ra được không?" Thạch Hạo ôm chặt chiếc đùi xinh đẹp rồi vuốt nhè nhẹ, đây là động tác theo bản năng, hắn đang cảm thán về sự lợi hại của bảo y.

Nhưng khi rơi vào trong tai của Nguyệt Thiền tiên tử thì cứ như là lời giỡn cợt, là điệu bộ của một tên sắc lang.

"Ngươi… khốn nạn!" Đôi mắt xinh đẹp lưu chuyển khí lành cực kỳ ép người, dùng đạo âm quát lớn, dung nhan khiến người khác nghẹt thở lộ vẻ giận dữ.

Thạch Hạo vô cùng kinh ngạc, sau đó là tỉnh ngộ.

Hắn "không biết hối cải", đồng thời "càng làm trầm trọng hơn", cười ha hả, ôm chặt lấy chiếc đùi sờ mó, cứ như đang thưởng thức một tác phẩm

nghệ thuật tuyệt vời vậy.

“Chân rất dài, mịn, trắng thế nhưng lại không bằng chân của Xích Vũ Hạc, Thao thiết, có thể ăn hai ngày.” Thạch Hạo liếm liếm miệng, làm bộ thèm thuồng.

Nguyệt Thiền tức giận, đây là tên nào, lại còn ví dụ như vậy sao?

Nàng hét lớn, mi tâm vô cùng chói mắt, cuối cùng tạo nên một bóng mờ công kích thẳng về động thiên của Thạch Hạo, tuy mơ hồ thế nhưng mạnh mẽ khiến người khác run sợ.

Thạch Hạo lần đầu lộ vẻ nghiêm túc, đây là thứ gì?

Đây là lá bài tẩy mạnh nhất của Nguyệt Thiền sao, thần hồn mạnh mẽ lẽ nào tương tự như bảo thuật trời sinh của các sơ đại kia, từ lúc sinh ra đã có năng lực này?

Thần hồn của nàng có thể trở thành binh khí, lúc là kiếm, lúc là mâu, không gì không xuyên thủng, muốn giết vào trong động thiên.

Lúc này, Thạch Hạo chịu phải áp lực không nhỏ, không thể không nghiêm túc chống lại.

“Mở cho ta!” Thạch Hạo ôm lấy chân ngọc của Nguyệt Thiền, còn muốn chắm đứt nàng ra.

“Hừm, màu đen, còn có cả hình vẽ?” Vào lúc quan trọng hắn chợt nhớ tới một câu như thế.

Nguyệt Thiền đầu tiên là kinh ngạc, sau đó mặt đỏ bừng, khó có thể duy trì vẻ thánh khiết hoàn mỹ, tên này thiếu đạo đức nghiêm trọng, khi nhìn thấy nội y của nàng thì nói như vậy.

Cuối cùng, nàng khôi phục lại vẻ bình tĩnh, khóng chế bóng mờ ly thể chém thẳng vào trong động thiên, muốn quyết chiến với Thạch Hạo.

Thạch Hạo đã thử mấy lần nhưng không cách nào chém rời được đối phương, hắn ung dung từ tốn lấy ra một lò luyện đan, giở nắp rồi bôi một ít nước lên chiếc chân ngọc kia.

Chỉ trong nháy mắt, sấm vang chớp giật!

Đồng thời, hắn cầm theo lò luyện đan, bắt đầu nện lên cái chân này, vận dụng pháp khó thần bí này.

"Keeng!"

Hồn ảnh mờ ảo của Nguyệt Thiền xuất hiện bên trong động thiên, thứ này nắm giữ đại sát khí, đó là một chiếc Hoàng kim đỉnh lưu chuyển hào quang thần thánh, va chạm với lò luyện đan.

"Không ổn!"

Chủ thân Nguyệt Thiền biến sắc, trên đùi nàng, tia chớp điên cuồng chấn cho khi huyết của nàng sôi lên, nếu không phải có Thiên thiền y hộ thể thì hơn nửa chân nàng đã không chịu nổi rồi.

Dòng nước kia ẩn chứa lôi lình cỡ nào chứ?

Nhưng, đây cũng không phải là điều đáng sợ nhất, khiến nàng khiếp đảng nhất chính là có một luồng sức mạnh nguyền rủa đang lan tràn, bao vây và tiến vào trong cơ thể nàng.

"Mở cho ta!"

Thạch Hạo quát lên, nện mạnh lò luyện đan trong tay đồng thời lần nữa lấy ra ít thiên hà bao phủ lấy toàn thân Nguyệt Thiền.

Trong nháy mắt, ở ngoài động thiên cũng là ánh chớp nhấn chìm cả Nguyệt Thiền, đáng sợ nhất chính là nguyền rủa đang len lỏi từ mũi miệng da thịt tiến vào trong cơ thể của nàng.

Thiên thiền y rất nghịch thiên thế nhưng cũng không phải là bao phủ

toàn bộ, mặt cổ… đều hở, có thể nhiễm phải nguyền rủa.

“Vào cho ta!” Thạch Hạo hét lớn, toàn lực ra tay, chiến đầu cùng thần hồn kia, vật lộn với thân thể Nguyệt Thiền, hai người quấn chặt lấy nhau.

Tên khốn này… Nguyệt Thiền mắng chửi, đối phương đang ra sức lột bộ Thiên thần y của nàng ra!

“Đi chết!” Nguyệt Thiền nổi giận, thần hồn bay ra từ mi tâm kia vô cùng suy yếu, đã dính phải nguyền rủa nên nàng không thể không rút lui, thu lại bóng mờ đó.

Mà cũng trong lúc này, Thạch Hạo đắc thủ, từ trên người đùi của nàng kéo ra được một giáp trụ bằng lòng bàn tay, lấp lánh trong suốt.

Nguyệt Thiền lợi dụng cơ hội này tránh khỏi trói buộc, ánh mắt lạnh lẽ nhìn chằm chằm tên đối thủ đầy đáng ghét trước mặt.

Thạch Hạo mừng rỡ, mang khối giáp trụ này vào đầu gối, trong nháy mắt nó nhanh chóng lan ra hóa thành một bộ cánh trong suốt bảo vệ toàn bộ chân trái.

Loại thần y này gồm nhiều khối ghép lại, khi hòa vào cơ thể thì có thể bao phủ một khu vực lớn, đây là thần giáp của chân trái!

Con ngươi đầy linh động của Nguyệt Thiền hiện sát ý, sau khi trở lại thượng giới thì nàng mới sở hữu Thiên thiền y, là bảo cụ nàng vô cùng yêu thích, nay lại bị tên khốn không biết tên này đoạt mất một khối.

Chính xác, dưới cái nhìn của nàng, cuộc chiến nđầu này chẳng ra làm sao khiến nàng tức giận và xấu hổ, sao lại gặp phải thiếu niên Ma vương này chứ, lại thất bại như vậy!

“Thiên thiền y trong truyền thuyết nghen, ta lại có thể sở hữu một khối, rất nhiều Giáo chủ cũng không cách nào chiếm được, thực lực bản thân càng mạnh thì pháp y càng mạnh, thật sự rất mong chờ nghe.” Thạch Hạo vô cùng

thỏa mãn.

Điều này khiến Nguyệt Thiền tức giận, tên khối này chắc chắn đang cố ý hả hê trước mặt nàng.

“Tiên tử, thương lượng đôi chút đi, bán bảo y còn lại cho ta đi.” Thạch Hạo mở miệng, mặt mày hớn hở.

Nguyệt Thiền không nói lời nào, đoan trang và thánh khiết, tập sức sức lực chuẩn bị tuyệt sát.

“Xoẹt!”

Một luồng ánh kiếm đảo qua, đáy hồ đổ nát, động đất xuất hiện, đây là công kích của Nguyệt Thiền.

Thạch Hạo kêu kỳ quái, vội vàng lao về trước, đuổi theo Ngân long liên, nói: “Ngươi đã khiến thánh dược của ta sợ quá chạy mất rồi.”

“Chạy đi đâu!” Nguyệt Thiền truy sát phía sau.

Rất nhanh, Thạch Hạo đuổi theo mấy ánh bạc kia, sau khi bắt được thì đưa chúng vào một chỗ, ánh bạc tỏa ra hóa thành một cây sen, nó rất đặc biệt, lá hoa và rễ đều có vảy màu bạc.

Hương thơm nức mũi, đây là một cây thánh dược, có hình thái kỳ dị!

Nguyệt Thiền giết tới, lần nữa triển khai công kích tuyệt thế.

Thạch Hạo xoay người, nói: “Nè, hai chúng ta tuy rằng có một chân, nhưng có cần tới mức này không?”

Nguyệt Thiền mày ngài dựng thẳng, con ngươi xinh đẹp lộ sát khí, tên quỷ này đã cướp đi Thiên thiền y ở chân trái của nàng, vậy mà từ trong miệng hắn lại thành có một chân, nếu như truyền đi thì nói không được tả không xong.

Xoẹt!

Ánh kiếm động thiên, sây khô mấy chục dặm của hồ nước, hồ nước xa hơn nhanh chóng chảy tới để lấp đầy.

Cứ như thế, đã kinh động tới người trên trời cao.

“Nguyệt Thiền, ngươi trốn ở dưới có phải đang muốn phục kích ta chứ gì, giờ sao lại chiến với người khác thế?” Ma nữ truyền tới tiếng cười vang, vẫn như trước, cơ thể uyển chuyển, mái tóc đen như thác nước, xinh đẹp động lòng người, xảo quyệt và kỳ ảo, có thần vận đặc biệt.

Nàng đang chiến đấu kịch liệt một một chàng trai áo lam, Thạch Hạo cũng chưa từng gặp qua người này.

Ma phía xa, còn có một đại chiến khác, là nơi loạn chiến.

“Ta nói sai rồi, Thiên thiền y… chúng ta mỗi người một chân.” Thạch Hạo giải thích, dựa theo cách nói của hắn thì có thể gọi tắt là, có một chân!

“Tên điên, da mặt của ngươi còn dày hơn cả tường thành, ngươi chạy đi đâu!” Chủ thân Nguyệt Thiền truy sát.

Thạch Hạo dừng lại, cười lạnh nói: “Thiếu một phần Thiên thiền y hộ thể, để ta xem ngươi phòng ngự bằng cách nào, hôm nay sẽ bắt giết ngươi!

“Chư vị, hắn đã đoạt được Ngân long liên, các vị chắc chắn biết được tác dụng của thánh dược này, là chủ dược luyện chế Thần hỏa đan!” Nguyệt Thiền đột nhiên lớn tiếng nói, tiếng vang vang vọng khắp bầu trời.

Sau Tôn giả cảnh là Thần hỏa cảnh, đối với tất cả sơ đại thì gần như đã đạt tới, nhưng tuyệt đại đa số vẫn không chọn cách đột khá, phải không ngừng áp chế.

Bởi vì, đại chiến thiên tài của ba ngàn châu thượng giới, cơ duyên như thế chỉ hữu dụng nhất với Tôn giả mà thôi!

Hơn nữa, mỗi người đều muốn đốt lên Thần hỏa hoàn mỹ nhất, để tương lai có thể vô địch trong cảnh giới!

Hiển nhiên, Thần hỏa đan là một bảo dược hi thế, có thể khi sinh linh nhen nhóm Thần hỏa thì sẽ rèn luyện thần diễm, giúp bước về phái hoàn mỹ.

Ngân long liên rất hi hữ, vì vậy Thần hỏa đan cũng rất khó luyện thành, thế gian hiếm thấy.

“Chư vị, trên người nàng có Thiên thần y!” Thạch Hạo cũng chẳng hề lép vế, cùng kéo nàng xuống nước với mình.

“Ầm!”

Trên bầu trời yên tĩnh được đôi chút thì lập tức bùng phát ánh sáng vô lượng, toàn bộ đánh về phía hai người.

Một đám cường giả lao nhanh tới.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 661: Tổ Tôn Gặp Lại

Thạch Hạo thân hình run run, đó là tổ phụ sao? Hắn kích động và cũng rất hồi hộp.

Ngọn núi cũng không cao, cây cỏ um tùm, thanh niên đứng trên một tảng đó nhìn Tần Hạo ở xa xa, miệng khẽ mỉm như muốn nói điều gì đó, nhưng rồi lại khép lại.

"Gào!" Đột nhiên, một tiếng gào thét truyền tới, trên ngọn núi đó hiện ra một con gấu khổng lồ màu vàng cao tới mười trượng, một tát vồ tới thanh niên ấy, những chiếc răng trắng như tuyết cứ như là lợi kiếm vậy.

Đây là sinh linh thuộc Tôn giả cảnh, cương khí cuồn cuộn, phù văn vàng như lửa.

Thạch Hạo thất kinh, không nhịn được hét lớn, bởi vì thanh niên kia tâm tình không ổn, trong tình huống này rất dễ bị đánh lén, sau lưng xuất hiện hai cánh mơ hồ, gia tốc vọt tới.

Hắn cũng không muốn xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn, nếu là tổ phụ vạn nhất gặp nạn thì hắn không dám tưởng tượng nữa.

Xoẹt!

Thần quang lóe lên, thanh niên kia biến mất, tốc độ cực kỳ nhanh né tranh con gấu khổng lồ màu vàng kia.

Thạch Hạo thoải mái, "thanh niên" này có tính cảnh giác rất cao, đồng thời thân thủ siêu phàm, để lại một chuỗi tàn ảnh nơi đó, là cao thủ.

Ầm!

Thạch Hạo vọt tới phụ cận, tiện tay vung lên, gió mạnh cuộn trào, thực lực của con gấu vàng kia tuy mạnh thế nhưng vị bị hắn đập bay.

Hắn nhìn thanh niên kia, há miện như muốn nói gì thế nhưng phát hiện, đối phương đang nhanh chóng thối lui, kéo dài khoảng cách với hắn.

Hiển nhiên, đối phương rất cảnh giác, ôm lòng đề phòng với hắn.

Trong bí cảnh này, ai cũng không thể tin tưởng, tất cả mọi người đều đề phòng lẫn nhau, nếu không lúc nào cũng có thể bị chém chết.

"Xin hỏi, ngươi là…" Trong khi nói chuyện thì giọng nói của hắn run run, hắn nhìn thanh niên trước mặt, tình cảm chợt ùa về.

"Ầm!"

Một tia chớp bổ tới, vô cùng to lớn đánh thẳng lên thiên linh cái của Thạch Hạo, cứ như là một dải ngân hà trút xuống vậy.

Thạch Hạo ngửa đầu, nhìn thấy Thiểm Điện Tử đang ra tay, viên "cốt phù" kia bị đánh bay tới phương hướng này, tốc độ của Thiểm Điện Tử cực nhanh, cực tốc đuổi theo.

Hiển nhiên, Thiểm Điện Tử coi hắn là đối thủ cạnh tranh, tiên hạ thủ vi cường.

Thạch Hạo tức giận, vừa mới gặp lại người nghi là tổ phụ thì lại bị quấy rầy như vầy, hắn vô cùng bất mãn.

Cùng lúc đó, hắn vung lên một quyền về phía trời cao, đồng dạng cũng là lôi điện kèm theo lực Côn bằng, mà lại có áo nghĩa của Nguyên thủy chân giải bên trong.

Cú đấm này khiến hư không nổ vang, cứ như bức tranh bị xé rách vậy.

Thiểm Điện Tử thất kinh, hắn có chút không thể hiểu được người này, Thạch Hạo cũng không hề tranh cướp cốt phù, chỉ là tức giận vì cú đấm này.

Tiếp theo, mấy tên sơ đại vọt tới, có người oanh kích xuống dưới.

Việc này càng khiến Thạch Hạo khó chịu hơn nên lập tức ra tay, thậm chí tạo ra động thiên muốn giam cầm kẻ đang tiến tới.

Người thanh niên kia lùi lại, thần sắc bất định, lòng đề phòng vô cùng cao, nhìn ra được Thạch Hạo lợi hại và bất phàm.

Cốt phù đi xa, nơi đây có mấy tên sơ đại vọt tới, không có quấy rầy với Thạch Hạo nữa, Thạch Hạo ở phía sau truyền âm, nói: "Xin hỏi, ngươi tới từ hạ giới?"

Người thanh niên kia dừng lại, lộ vẻ khác thường.

Thạch Hạo cũng biết, đuổi theo và đặt câu hỏi như vậy thì có vẻ đường đột, khiến người khác sinh lòng đề phòng.

"Ta không có ác ý!" Hắn dừng lại, vô cùng căng thẳng, ánh mắt trong suốt, tận lực ép mình bình tĩnh lại, lời nói không còn run run nữa.

"Ngươi là ai?" Thanh niên kia vừa nhìn là biết người có kinh nghiệm sóng gió lâu năm, vô cùng bình tĩnh.

"Ta cũng tới từ hạ giới." Thạch Hạo khẽ nói, nói như vầy thì hắn cảm thấy rất phiêu lưu, nếu như người này không phải là Thập ngũ gia vậy thì phiền toái lớn rồi, hắn đã làm lộ một kẻ hở!

Thiên niên kia ánh mắt thâm thúy, không biết suy nghĩ gì.

Trong lòng Thạch Hạo càng lo lắng hơn, đối phương lại đề phòng như thế, nếu không phải tổ phụ thì tình hình rất nghiêm trọng.

"Ta không biết ngươi là ai, nhưng ta có thể cảm giác được, ngươi không có ác ý." Thanh niên mở miệng, hắn có "thần giác" nhạy cảm, xuất phát từ bản năng.

Điểm này rất giống Thạch Hạo, trực giác mạnh mẽ.

Thạch Hạo khao khát nhìn hắn, thời khắc này lại có chút giày vò, vô cùng căng thẳng, bởi vì, hắn quá quan tâm, chỉ sợ bỏ lỡ hoặc là nhận lầm người.

“Ta cũng tới từ hạ giới.” Thanh niên đứng đối diện bình tĩnh nói, nhìn chằm chằm con mắt của Thạch Hạo, quan sát vẻ mặt của hắn.

Thời khắc này, Thạch Hạo run lên, hắn suýt nữa đã gọi lớn, cố nén kích động, nói: “Ngươi là người của Thạch tộc, được gọi là Đại ma thần?”

Cặp mắt của thanh niên kia co rút lại, quan sát kỹ hắn, không nói gì.

“Ngươi tiến vào bí cảnh, là muốn nhìn Tần Hạo?”

“Ngươi có một người con trai, tên Thạch Tử Lăng.”

Thạch Hạo không ngừng nói, nhìn người đối diện, hắn rất kích động.

“Xem ra, ngươi biết rất rõ thân phận của ta, biết ta là ai.” Thanh niên kia nói, hắn nhìn Thạch Hạo có chút không hiểu, và cũng sinh ra chút nghi ngờ, bắt đầu đề phòng.

Bởi vì, hắn thật sự không nghĩ ra, thiếu niên này là ai, vì sao lại biết nhiều như thế, chỉ sợ cũng là người của Tần tộc có tới cũng không cách nào nhận ra hắn mới đúng.

Nếu không phải có thần giác nhạy cảm, cảm ứng được thiếu niên trước mặt không có ác ý thì hắn đã sớm ra tay, hoặc trốn về phương xa, cơ bản không thèm nói chuyện và để ý tới.

“Ngươi tại hạ tới còn có một người tôn nhi, đúng không?” Thạch Hạo nói, cặp mặt to thoáng ửng hồng, có vui sướng và cũng có kích động.

Thanh niên nghe được câu này thì lập tức trầm mặc, có thương cảm khó mà che giấu được, nói: “Đúng, tôn nhi của ta ở hạ giới, hắn không được phép

lên đây.”

Nói tới đây, thanh niên này nhìn về phía chân trời, lòng vô cùng kích động, lộ vẻ bi thương, hắn cố gắng điều chỉnh lại tâm tình của chính mình.

“Nêu như hắn còn sống, nhất định sẽ không kém đám sơ đại ở hại giới này!”

Nói tới đây thì trên mặt thanh niên này có thương cảm, cũng có vẻ bất đắc dĩ, còn có thê lương, Tôn nhi này hắn rất yêu quý, thiên tư ngút trời thế nhưng lại chết trận.

Hiển nhiên, thanh niên này chính là Đại ma thần Thập ngũ gia.

Hắn nghĩ tới năm xưa, tôn nhi của mình chính là trời sinh chí tôn, kết quả lại bị người móc đi chân cốt, nhận hết mọi đau khổ, từ nhỏ lưu lạc bên ngoài. Cuối cùng, đứa bé đó tự dựa vào chính mình để quật khởi, tiếc rằng vận mệnh biết bao thăng trầm, tử trận lúc tuổi đang còn rất trẻ.

Nghĩ tới những việc này, Thập ngũ gia đau lòng, nói: “Tôn nhi của ta không hề yếu hơn bất luận kẻ nào, vốn là trời sinh Chí tôn… Thế nhưng, nó không cách nào tới thượng giới được.”

“Có biện pháp, nó đã tới rồi!” Thạch Hạo cũng không nhịn dược nữa, con mắt đỏ hoe vọt tới phụ cận.

“Ngươi nói cái gì?” Thập ngũ gia ánh mắt sáng rực, nhìn chằm chằm Thạch Hạo.

“Nó không có chết.” Thạch Hạo mỉm cười mang theo lệ nóng.

“Hạo nhi của ta không có chết, nhất định sẽ gào thét cả trời cao, chống lại tất cả mọi sơ đại.” Thanh niên này run giọng nói, sau đó tập trung thẳng về phía Thạch Hạo.

“Sẽ có một ngày như vậy.” Thạch Hạo rơi lệ.

“Ngươi là ai, đến tột cùng là ai?” Đại ma thần quát hỏi, hắn không thể tin được bởi vì tin tức đã xác thực từ lâu, tôn nhi của mình đã chết.

“Gia gia, con là Hạo nhi của người đây, con còn sống!” Thạch Hạo vọt tới, đồng thời không che giấu khí tức của mình nữa, phóng ra sức mạnh huyết thống chân chính của mình.

Thời khắc này, Đại ma thần khiếp sợ, hắn cũng cảm giác được người này rất thân quen, huyết dịch hai người tựa như cộng hưởng cùng nhau, đây là một người rất thân thiết.

“Hạo nhi của ta!” Hắn run rẩy, duỗi thẳng hai tay xoa xoa gương mặt ấy, dù đây là giâc mơ, dù là Liệp sát giả của Thiên quốc ngụy trang thì hắn cũng muốn chìm đắm bên trong.

“Hạo nhi của ta… không phải chết ở hạ giới rồi sao?” Thập ngũ gia nghẹn giọng, nghĩ tới những chuyện này thì trái tim của hắn càng đau đớn hơn.

“Không có, gia gia, là con nè, con không có chết, vẫn còn sống.” Thạch Hạo nháy mắt lộ ra hình dáng, để tổ phụ nhìn mình rõ ràng hơn.

“Gì, đây là…” Thân thể Thập ngũ gia run rẩy, hắn đã nhìn qua chân dung khi lớn lên của Thạch Hạo, lúc này lảo đảo khó mà tin được, nói: “Đây… là mộng ư?”

“Ta là ai? Tôn nhi của Đại ma thần, dù mất đi Chí tôn cốt vẫn có thể mạnh mẽ, chỉ là trúng một loại nguyền rủa của Tiên điện, một miếng rỉ đồng nát thì làm sao có thể lấy tính mạng của ta được!” Thạch Hạo mỉm cười rơi lệ.

“Ha ha…” Thập ngũ gia cười to, trong cặp mắt tràn đầy nước mắt, hắn có bi thường và cũng có vui sướng.

Hiện tại, dù là mộng hay thật, hắn cũng không nhận ra bởi vì trong lòng nổi sóng, khó mà kìm ném nổi, niềm vui này xuất hiện quá đột ngột.

“Tên điên nào đó, vừa khóc vừa cười vậy.” Xa xa có tiếng cười lạnh lẽo liếc nhìn về bên này.

Thạch Hạo đưa lưng về phía người đó chứ không xoay người lại, nhanh chóng thu lại hình dáng, vận dụng thần thông Bảy mươi hai biến của bộ tộc Chu Yếm thay đổi dung mạo.

Sau đó, hắn xoay người, nói: “Cút ra.!”

Hiển nhiên, đây là một tên sơ đại, trước đây cũng chưa từng thấy qua thế nhưng có thể biết được, trong cơ thể của hắn có tinh khí sinh mệnh dồi dào, vô cùng bàng bạc.

“Bắt ta đi ra?!” Người kia lạnh lùng quét tới, trên người mặc giáp trụ đen với khí tức lạnh lẽo, ép người cực điểm.

Xoẹt!”

Toàn thân tỏa ra ánh đne, giáp trụ đen bóng lưỡng xuất thủ, nắm thanh thần kiếm màu đen chém về trước, đồng thời mắng chửi: “Cút!”

Luồng kiếm khí tuyệt thế khiến bầu trời vặn vẹo, bao phủ toàn bộ Thập ngũ gia và Thạch Hạo.

Đây không thể dùng kiếm khí để hình dung nữa, mà cứ như là một mảnh kiếm hải, kinh sợ lòng người.

“Gia gia, chờ xí!” Thạch Hạo nói, sau đó xông thẳng vào kiếm hải này, khống chế tinh khí thần toàn thân ra tay chẳng hề bảo lưu gì nữa.

Động thiên của hắn phát sáng, không ngừng hóa lớn ngăn chặn lại toàn bộ kiếm hải, đồng thời khi hắn vung đầu nắm đấm thì, toàn bộ Chu tước, Chân long, Toan nghê, Lôi thiên tước đều hiện lên.

Phù văn của Vạn linh đồ và Nguyên thủy chân giải kết hợp, được hắn ngộ ra áo nghĩ chí cao, một đòn toàn lực lúc này chấn động cả thiên địa.

“Ầm!”

Thiên địa run rẩy, nơi đây bắt đầu lay động.

“Ồ, tên đến từ Minh thổ gặp phải đối thủ?”

“Đó là Minh Tử, vô cùng mạnh mẽ, lại bị người ngăn trở.”

“Là cái tên được xưng là Ma vương, trước đây không lâu đã giết Kim Liệt, hiện nay lại hướng về Minh Tử!”

Trận chiến này thu hút rất nhiều sự quan tâm của người khác, ai nấy đều lộ sắc lạ thường.

Thạch Hạo thừa nhận, tên Minh Tử này vô cùng mạnh mẽ, lợi hại hơn Kim Liệt không ít, là một địch thủ đáng gờm, ở xung quanh minh quang sôi trào ăn mòn thần lực.

“Ầm!”

“Minh Tử bị đẩy lui?”

…

Hai người chém giết kịch liệt tới hơn trăm hiệp, khiến người khác giật mình chính là, tên Ma vương kia vẫn chẳng hề lộ ra bảo thuật bẩm sinh của bản thân.

“Minh Tử không phải là kẻ bình thường, từng giết qua sơ đại, cực kỳ lợi hại, vậy mà lại gặp đối thủ.”

Răng rắc!

Tia điện ngập trời, hàng loạt chim thần mãnh thú hiện lên, Thạch Hạo diễn biến Vạn linh đồ, đánh tan minh quang màu đen ngoài cơ thể của Minh Tử, một quyền tiến thẳng vào.

“Bụp!”

Máu tươi bắn lên, đại chiến hơn ba trăm hiệp Thạch Hạo đánh giết Minh Tử ngay giữa không trung.

Khi mệnh phù gây dựng lại Minh Tử thì Thạch Hạo chỉ lạnh lùng liếc nhìn hắn, nói: “Cút!”

“Ngươi…” Minh Tử tức giận, hắn trả lại câu nói mà mình vừa nói ra, cũng không phải đối phương đánh giết mình rồi mới nói như vậy.

“Không muốn nhục thì cứ việc trở lại, tới lúc đó sẽ giết chết chân thân ngươi.” Thạch Hạo bình tĩnh mở miệng.

Sau đó hắn xoay người, nhanh chóng tiến tới gần tổ phụ.

“Ngươi là tôn nhi của ta…” Thập ngũ gia kích động và khiếp sợ, thiếu niên này lại lợi hại như thế, cứ thế đánh giết một tên sơ đại.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 662: Truyền Thừa Vô Thượng

Tất cả mọi ánh mắt đều hướng về nơi này, Minh Tử lại bị giết!

Lại một vị sơ đại bị chém giết, đây tuyệt đối là một chuyện lớn, đặc biệt lại là Minh Tử chẳng hề tầm thường, hắn tới từ Minh thổ, thực lực mạnh tới cực điểm.

Dù là những sơ đại đang truy theo "cốt phù" cũng kinh động, bọn họ nhìn xuyên qua hơi nước mông lung nhìn về phía này.

"Gia gia… còn con!" Thạch Hạo dùng phương thức truyền âm đỡ lấy một cánh tay của Thập ngũ gia, ánh mắt hắn đỏ bừng, trải qua nhiều đầu khổ như thế giờ tổ phụ hai người mới gặp nhau.

Lúc này, hắn vui sướng và cảm động, mà lòng lại cay cay.

"Hạo nhi… của ta!" Đại ma thần vốn là một người kiên cường nhưng giờ lại khẽ run, nhìn chằm chằm về thiếu niên có thể chém giết sơ đại này.

Lúc trước khi nhận được tin dữ thì cứ như sấm giữa trời xanh, trong lòng hắn đau khổ, vô cùng tiếc nuối và cay đắng, người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, trai tim đau đớn cực kỳ.

Thời gian đã qua lâu như vậy, nội tâm của hắn vẫn mù mịt, Thập ngũ gia cứ như mất đi một phần nghị lực, một năm qua già đi rất nhanh.

Bởi vì, lòng hắn đã như tro tàn, khát vọng muốn gặp người Tôn nhi của mình nhưng hắn lại chết đi, gặp phải đả kích quá lớn.

"Ha ha…" Thập ngũ gia cười to, lệ đắng hoen mi, nay bất ngờ gặp lại khiến hắn không thể nào tin được, đây là một kỳ tích, an ủi tâm thần buồn

khổ của hắn.

Hai con thần sư màu đen, năm sáu ác điểu thuần huyết, trong đó có vài cây cổ thụ nhanh chóng biến mất khỏi khu vực gần Thạch Hạo, tất cả đều là sinh linh trong bí cảnh này.

Rất nhanh, tu sĩ gần đó rút lui, giữ một khoảng cách nhất định thì mới dừng lại.

Chính là mấy tên cường giả nhen nhóm Thần hỏa đều lộ sắc khác thường nhìn về nơi này, cảm giác thiếu niên này là một sinh linh khó giải quyết.

Lối ra nơi bí cảnh, trên tế đàn.

Khói đen tràn ngập, một bóng người xuất hiện, hắn mặc giáp trụ lạnh lẽo tỏa ra ánh đen, một khí tức của cái chết hiện ra, trong cặp mắt đầy vẻ u tối, lạnh lẽo và vô tình.

Hắn cứ như tử thần tới từ địa ngục, khiến mọi người run rẩy.

“Lại thêm một tu sĩ không tầm thường bị đánh gục, người này là ai, khí tức sao lại đáng sợ như vậy, ta cảm thấy hắn còn lợi hại hơn Thần Tử của bộ tộc Thái dương thần đằng nữa.”

Có tu sĩ thì thầm, cảm nhận được gợn sóng lạnh lẽo, nội tâm hiện lên vẻ khó tả, sinh ra ý sợ hãi.

Chính là nguyên lão các giáo bảo vệ bí cảnh cũng cau mày, người này vô tình và lạnh lùng, từ sau khi quay lại thì không nói chút lời nào, bị minh vụ màu đen bao phủ khiến họ không thoải mái chút nào.

“Là hắn, Minh Tử!”

Có người kinh ngạc thốt lên, rốt cuộc cũng nhận ra được thân phận của hắn.

Chân tướng vừa ra liền gợi nên chấn động, Minh Tử là ai? Hắn tới từ vùng đất chết đầy lạnh lẽo và quạnh huy, cũng có người xưng là "Minh giới".

Được gọi là Minh Tử, thân phận của hắn rất siêu nhiên, thực lực mạnh mẽ, tuyệt đối không phải là kiệt xuất trẻ tuổi bình thường có thể so sánh được!

Ngoại giới có lời đồn, hắn từng giết qua "sơ đại", sở hữu chiến tích huy hoàng, đánh đâu thắng đó, từ khi xuất thế tới giờ chưa có ai có thể ngăn chặn được hắn!

"Tiểu hữu, ngươi đã chinh chiến với người nào?" Một vị Giáo chủ hỏi, cũng không đề cập tới việc hắn bị giết chết mà chỉ hỏi như thế, cũng coi như giữ thể diện cho hắn.

"Một thiếu niên…" Minh Tử lạnh lùng nói, lần này hắn đã áp chế lại cơn giận dữ, cũng không ủ rủ, băng hàn và cay nghiệt nữa.

"Lại là hắn!"

Lần này, không cần nói người thường, chính là mấy vị lão Giáo chủ cũng nhíu mày, thần mang ẩn hiển, hiển nhiên thiếu niên Ma vương kia khiến họ vo cùng quan tâm.

"Siêu phàm thoát tục, thiếu niên Ma vương!"

"Thật không tầm thường, quá lợi hại, trước giết mấy chục cường giả của bộ tộc Xích Vũ Hạc, lại bại Long tước và Chân hống tử kim, sau giết Kim Liệt của Thái dương thần đằng, nay lại chém Minh Tử!"

Có người bàn luận.

Mọi người của cung Hỏa Ma đều ủ rủ, vì sao mỗi lần đều nhắc tới bọn họ, thật sự quá bi thương!

Đây là “sơ đại” thứ hai bị giết trong bí cảnh, đều do một người gây nên, không cần nói những tu sĩ quan sát cuộc chiến, dù là những người chỉ nghe nói thôi cũng biết, đây tuyệt không phải là một người bình thường!

Trong lúc nhất thời, thiếu niên Ma vương này trở thành tâm điểm bàn luận của mọi người, ai nấy đều suy đoán thân phận của hắn.

“Thiếu niên này quá lợi hại đi mà.” Vợ chồng Thạch Tử Lăng cũng bàn luận, ưu sầu thay cho Tần Hạo.

Cái tên “Hoang” này lại lần nữa được mọi người nhắc tới, cường giả bí ẩn xuất hiện gần đây nhất của Ngũ hành châu ngoài hắn ra thì không ai khác, lưu danh trên thần bia do Ma tôn lập, lực ép Tần Trường Sinh, ngạo thị mười châu.

“Mở tế đàn lại cho ta, ta phải đi vào.” Minh Tử trầm giọng nói, sương mù màu đen cùng với khí tức của Minh thổ lượn lờ, hắn muốn tiến vào bí cảnh lần nữa.

Nơi sâu trong bí cảnh, khu vực hồ nước.

Hơi nước bốc hơi, ngọn núi xinh đẹp tỏa ra ánh sáng lung linh, sương khói mờ ảo, cứ như là tiên cảnh.

Thạch Hạo và Đại ma thần rời khỏi cuộc loạn chiến, bởi vì nơi đó không phải là nơi để nói chuyện, bọn họ có quá nhiều chuyện đển nói, sâu trong nội tâm khó mà bình tĩnh được.

Tới hiện tại, Thập ngũ gia đã tỉnh táo trở lại, ha ha cười to không thôi, kích động và vui sướng tới cực điểm, từ lâu cho rằng Tôn nhi đã chết đi, tâm trạng chìm trong đau đớn, có thể nào nghĩ tới, tôn nhi sống sờ sờ xuất hiện ngay trước mặt mình.

Ở một nơi hẻo lánh, tổ tôn hai người hợp lực bố trí trận pháp ngăn cách với bên ngoài, ai cũng lộ ra hình dáng của chính mình.

“Gia gia, tóc cửa người đều trắng cả.” Thạch Hạo cay cay sóng mũi, con mắt đỏ hoe, Đại ma thần mới năm sáu mươi tuổi, chính là thời địa hoàng kim, tinh lực cuồn cuộn mới đúng thế nhưng hiện nay tóc bạc trắng phơ, đồng thời quanh khóe mắt có rất nhiều nếp nhăn, vô cùng tang thương.

“Tuy bề ngoài gia gia già một chút thế nhưng tinh khí thần vẫn còn, biết ngươi còn sống thì sẽ trẻ lại thôi, khôi phục như cũ, ha ha!” Đại ma thần nói lớn.

Hắn nhìn kỹ dung mạo của Thạch Hạo, vỗ vỗ bã vai trông cực kỳ cao hứng, tôn nhi mà mình quan tâm nhất không chỉ sống sót mà còn giết thẳng lên thượng giới, chém giết các sơ đại nơi đây.

Thạch Hạo tuy rằng sớm đã gặp được linh thân của Đại ma thần thế nhưng lần này gặp lại, vẫn có chút cảm động trong lời nói, tâm vô cùng cảm khái và vui sướng.

Đáng tiếc, trước đó chỉ là một bộ linh thân sớm chết đi, không cách nào truyền tin tức cho tổ phụ biết được.

“Tổ phụ, người đây là…” Đột nhiên, Thạch Hạo chấn động, hắn tìm thấy một ống tay áo của Thập ngũ gia, nơi đó trống không, vẫn cụt tay như trước.

Hắn xốc ống tay áo lên, quả nhiên là như thế!

Thanh niên trước kia thì hai tay đầy đủ, nay khôi phục lại hình dáng sao lại thành một tay?

Nhìn Đại ma thần tóc bạc phơ, nếp nhăn và tang thương trên mặt, tay thì cụt trong lòng Thạch Hạo đau xót, chẳng hề dễ chịu chút nào, gia gia của mình những năm này trả qua không ít cực khổ.

Thập ngũ gia an ủ hắn: “Không sao đâu, gia gia giờ đã là Tôn giả, đồng thời bất cứ lúc nào cũng có thể sẽ nhen nhóm Thần hỏa, tới cảnh giới này thì có thể mọc lại tay chân, không bao lâu sẽ mọc ra lại thôi.”

Đại ma thần lật tay, lòng bàn tay xuất hiện một tượng ngọc, nói cho Thạch Hạo biết, khi hắn kết hợp với bức tượng này thì có thể hóa thành dáng vẻ thanh niên, mà cánh tay cũng đầy đủ.

Lúc bị đuổi giết ở đảo Ác Ma thì hắn đã đoạt được bảo cụ này trong một cổ động, là tiền nhân sau khi chết lưu lại.

Thạch Hạo gật đầu, cánh tay cụt của Gia Gia có thể mọc ra, tới cảnh giới Tôn giả thì có thể tái sinh huyết nhục, chỉ là gần đây bị Thiên quốc truy sát nên không thể phục hồi lại chân thân.

Nhưng mà, hắn vẫn không yên lòng muốn kiểm tra lại cho tổ phụ mình thế nhưng, tinh lực của Thập ngũ gia quá nồng đậm, thực lực lại rất kinh người!

“Sau khi nuốt chân huyết của Ma tôn thì không cách nào luyện hóa được, tất cả đều phong ấn trong huyết nhục và xương cốt của ta.” Thập ngũ gia nói, đây chính là cơ duyên lớn nhất của hắn trên đảo Ác Ma.

Thạch Hạo vui mừng, sau khi kiểm tra kỹ thì phát hiện được một chùm chân huyết trong huyết nhục, thứ này đang từ từ gột rửa thân thể của tổ phụ, sớm muộn gì cũng sẽ thoát thai hoán cốt.

“Gia gia không nên gấp gáp nhen nhóm THần hỏa làm gì, chờ cánh tay cụt của người mọc lại, khi đó con cũng chiếm được nhiều bảo dược thần thánh hơn nữa, lúc đó sẽ luyện chế cho người một lò Thần hỏa đan, khi đó hẳn tấn cấp sau.”

Đồng thời, hắn không ngừng nhíu mày, trong cơ thể của tổ phụ hắn phát hiện ra một luồng âm khí bám chặt lên trên xương cốt, rất kì lạ.

“Đây là gì?”

“Ngươi phát hiện ra à.” Thập ngũ gia thở dài, đây chính là tác dụng phụ khi nuốt chân huyết của Ma tôn.

Chân huyết Ma tôn, không cần nói to như nắm đấm, dù chỉ một giọt thôi thì người thường cũng khó mà chịu đựng được, trực tiếp nuốt xuống nhất định sẽ bạo thể mà chết.

Vui mừng chính là, chùm chân huyết mà Ma tôn lưu lại này sớm đã hóa hết sát khí tiên thiên, toàn bộ vật chất tai hại cơ hồ không còn tồn tại.

Nếu không, dù là một vị Chân thần ăn vào cũng có thể nổ tung, hình thần đều diệt.

Tuy rằng chùm chân huyết này không có sát cơ thế nhưng dù sao cũng là thứ do nhân vật cấm kỵ chất đi lưu lại, hắn đã chết, cả hòn đảo đều tối tăm và âm u, nên chùm máu này cũng đã nhiễm phải một tia tử khí.

Tuy rằng một tia nhưng lại là phiền phức cho hậu nhân, Thập ngũ gia ban đầu còn khắc chế được, thế nhưng khi bị Quang thiên sứ của Thiên quốc truy sát và bị thương nặng nên xảy ra vấn đề, âm khí nhanh chóng tràn về xương cốt toàn thân.

Đặc biệt, Liệt sát giả của Thiên quốc đều đang ở trong bóng tối, bọn họ sống sót từu máu chảy thành sông, từ thây thành núi, trên người họ nhiễm tử khí và âm vụ vô cùng nồng.

Sát kiếm của bọn họ vô cùng tàn ác, dùng huyết nhục để tẩm bổ, dùng thần hồn để nuôi sống, cứ thế bổ trúng Thập ngũ gia thì liền khiến cho tia âm khí kia bạo động.

Thạch Hạo sau khi biết được thì nắm chặt song quyền, nói: “Ta sớm muộn gì cũng sẽ đăng lâm Thiên quốc, sới tung đạo thống này!”

Bất kể là tổ phụ của mình, hay là Quỷ gia của Bổ thiên các, hoặc là chính bản thân hắn, đều có mối thù với đám này, khó có thể hóa giải món nợ bằng máu này, hắn từ lâu đã lập lời thề, muốn một lần tới thăm hỏi.

“Đây cũng không phải là vấn đề lớn gì.” Thập ngũ gia an ủi, lấy ra một vò rượu uống một hơi, đối với hắn, loại rượu này có thể giảm bớt chút hàn ý

của âm khí.

“Rượu nặng sẽ hữu hiệu?” Thạch Hạo kinh ngạc.

“Hữu hiệu.” Đại ma thần gật đầu.

“Sau này con sẽ tìm thần nhưỡng* cho gia gia, chắc rượu được sản xuất từ thánh dược của đám Hầu nhi nhen nhóm Thần hỏa sẽ diệt trừ tận gốc âm khí này!” Thạch Hạo nói.

(*): Ủ lên men.

Hắn từng uống qua rượu Hầu nhi bình thường nên cảm thấy là thần nhưỡng, mùi vị vô cùng ngon, cũng không biết rượu mà đám Hầu nhi nhen nhóm Thần hỏa sẽ ngon như thế nào.

“Trong chân huyết của Ma tôn có ẩn chứa một ít phù văn, ta cũng hiểu được chân nghĩa, là diệu thuật rèn luyện thân thể, có thể mài giũa thân thể, từ từ lột xác trở nên mạnh mẽ hơn.”

Thập ngũ gia vì Thạch Hạo mà diễn biến một tổ phù văn, cũng không phải quá phức tạp thế nhưng thần kỳ không thể tả được, do những cốt văn tầm thường tổ hợp lại, hóa mục nát thành hiếm thấy, có thể nói là một truyền thừa vô thượng!

Thạch Hạo yên lặng quan sát, vô cùng kinh ngạc.

Thời mà Ma tôn quật khởi và náo loạn, ban đầu cũng chẳng hề chói mắt gì, bị rất nhiều thiên tài che đi ánh sáng, nhưng hắn từng bước từng bước tiến lên, chậm rãi hóa mạnh, cuối cùng xưng tôn trên đời.

Bởi vì, từ lúc nhỏ yếu tới lúc quật khởi thì bắt đầu từ cốt văn bình thường nhất, vì lẽ đó nên diệu thuật này cũng theo phong cách này.

Hắn dựa vào bí thuật này để không ngừng lột xác, để thể chất càng ngày mạnh mẽ hơn, chẳng khác gì từ từ thoát thai hoán cốt, từng bước từng bước

niết bàn, cuối cùng là ngạo thị cả thượng giới.

"Có hiệu quả tuyệt diệu như Nguyên thủy chân giải, đều là bắt đầu từ thứ cốt văn bình thường nhất, nguyên thủy nhất, sau đó khiến nó thăng hoa bùng phát ra ánh sáng rực rỡ."

Thạch Hạo cảm thán, lấy Nguyên thủy chân giải ra rồi đưa cho gia gia quan sát, để hắn xác minh và tìm hiểu.

Hắn cảm thấy, tuy rằng cẩn thận tìm hiểu Chân giải thế nhưng vẫn chưa thể thấu triệt, hẳn là tiếp tục quan sát, ngộ thấu đáo toàn diện, tới lúc đó cũng có thể dùng "vô pháp" mà thắng rất nhiều thần thuật mạnh nhất!

Đương nhiên, những bảo thuật Thập hung như Côn bằng, Chân hoàng cũng không thể vứt bỏ được, bởi vì những truyền thừa như này đã tới cực hạn của thế gian, có thể coi như là những pháp môn bảo vệ bản thân.

Hiểu toàn một các pháp môn là một chuyện, cũng không có nghĩa là quên đi tất cả, như trước vẫn cần phải sở hữu một vài loại thần thông mạnh nhất, cũng giống như những người sử dụng kiếm đều cần phải có hung khí để thi pháp!

"Con à, con luôn luôn tu hành quy tắc bí thuật này nhen, có thể sẽ sản sinh ra Chí tôn huyết lần nữa đó." Thập ngũ gia nói.

Tôn nhi hai lần mất đi Chí tôn cốt nên khiến hắn khó đành lòng cho qua, tiếc nuối không thôi, đặc biệt trong lần thứ hai, tôn nhi khác không thể cứu được Thạch Hạo nhưng đã lấy đi chân cốt khiến Thập ngũ gia khó chịu trong lòng.

Giờ đây, Chí tôn huyết của Thạch Hạo khô cạn, hoàn toàn mất đi, đã không tính là sơ đại rồi.

Thập ngũ gia nghĩ tới, nếu như tôn nhi mình khôi phục lại, thì sẽ mạnh tới mức nào?

“Con sẽ tu hành.” Thạch Hạo gật đầu, sau đó như nhớ ra gì đó, nói: “Gia gia, bên trong người gia gia có âm khí, có thể tu luyện một vài pháp môn chí dương để tiêu trừ.”

Hắn nghĩ lới lực Thái dương của pháp môn Côn Bằng, sau đó lại nghĩ tới bảo thuật Lôi đình thuần dương kia!

“Gia gia, trước tiên hãy tu Lôi pháp đi, con đoạt được vài cây bảo dược hi thế trên Mộ tiên, ăn vào một cây thì có thể nhanh chóng hiểu được loại thần thông Lôi đạo!”

Hắn có bảo thuật Toan nghê, có thần thông Lôi thiên tước, đương nhiên mạnh nhất hẳn là tờ giấy vàng mà Long Ngao lưu lại kia.

Mấy ngày nay hắn đều nghiền ngẫm tờ giấy vàng này, thứ này thủy hỏa bất xâm, khó có thể hủy diệt thế nhưng lại không có phù văn, thi thoảng phát ra đạo âm, cũng không cách nào tìm hiểu được khiến hắn khó xử.

“Hai chúng ta cùng tìm hiểu, xem thử là thứ gì.” Đại ma thần tiếp nhận tờ giấy vàng.

Hai người thử nghiệm các loại biện pháp thế nhưng đều vô dụng.

Cuối cùng, Thạch Hạo ném tờ giấy này vào trong lò luyện đan, trong đó có thiên hà, có đất của Mộ tiên, đều ẩn chứa vô tận lôi đình đồng thời đi kèm khí tức Tiên đạo.

“Ầm!”

Tia điện lóe lên, ánh chớp bùng phát, tờ giấy vàng này biến hóa kinh người, nó hấp thu lấy khí tức Tiên đạo, tỏa ra ánh sáng chói mắt giữa biển chớp.

“Đây là…” Hai tổ tôn đều giật mình.

Trên tờ giấy vàng xuất hiện liên miên cốt văn, rõ ràng đều do tia chớp

hóa thành, phức tạp loằng ngoằng tới cực hạn, cũng có một luồng uy thế vô thượng!

“Đây nhất định không phải là truyền thừa của Long Ngao lưu lại!” Đại ma thần nói, hắn vô cùng giật mình.

“Chuyện này… tại sao con có cảm giác như lúc đối mặt với pháp môn Côn bằng vậy, đây là thần thông cấm kỵ vô thượng!” Thạch Hạo chấn động.

“Rất mạnh!” Thập ngũ gia gật đầu.

“Tổ tôn chúng ta cùng tìm hiểu cho thấy đáo, sau đó liên thủ quét ngang đám kia trong bí cảnh này!” Thạch Hạo cười ha ha, “hùng tính” lại nổi lên.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 663: Tứ Tuyệt Thiên

Thạch Hạo và Thập ngũ gia nhìn chằm chằm bản thần thư đại đạo này.

Tờ giấy vàng này rất đặc biệt, nó cố định trong hư không, sáng rực chói mắt, những cốt văn có cấu trúc từ tia chớp vô cùng dày đặc.

Nó lấp lánh chói mắt, tỏa ra uy thế uy nghiêm khiến linh hồn của người khác rung lên, tựa như là một vị tồn tại cấm kỵ phục sinh.

Không cần nghĩ nhiều cũng có thể biết, nó có giá trị vô lượng.

Muốn mở nó ra cần phải có thiên hà, đất trên Mộ tiên ẩn chứa khí tức Tiên đạo, đây thật là kinh người, không thể tưởng tượng!

Nếu không phải vậy, Thạch Hạo cũng không biết lúc nào mới có thể nhìn thấy kinh văn.

Hai tổ tôn đều mê mẫn, chìm đắm bên trong, nỗ lực ghi nhớ các loại cốt văn, thể ngộ ra áo nghĩa vô thượng ẩn chứa trong chân kinh.

Chính xác, hai người họ đều mê võ nghệ, sau khi nhìn thấy bảo thuật Lôi dình chí cao này thì tập trung mọi tinh thần, nghiên cứu tới say sưa quên đi những thứ khác.

Cũng không biết qua bao lâu, tờ giấy vàng này dần mờ đi, lúc này hai người mới phục hồi lại tinh thần.

Thạch Hạo không nói hai lời, ném nó vào lại trong lò luyện đan, ngâm ở trong thiên hà, thứ này rút lấy lực lôi đình, hấp thu khí tức Tiên đạo.

Trong phút chốc, tờ giấy vàng phát sáng càng lấp lánh hơn, trong suốt

bóng loáng, bên trên phù văn được xây dựng từ tia chớp ấy phát ra thần há sáng rực, hiện lên áo nghĩa vô thượng.

“Gia gia, ăn gốc dược này rồi tìm hiểu, chúng ta có thể trong thời gian ngắn nhất lĩnh ngộ bảo thuật Lôi đình.” Thạch Hạo nói.

Hắn lấy ra một gốc cây nhỏ cao khoảng một tấc, toàn thân đỏ tươi như mã não đỏ, nhưng mà thông suốt cứ như một vầng mặt trời đang tỏa ra ánh sáng thần thánh.

Hơn nữa, toàn thân cây này đều là hoa văn, lượn lờ lôi điện đỏ thẫm, phát ra từng tiếng sấm và kèm theo không ít sương mù, không thể nào tả được vẻ thần bí của nó.

Đây là hắn liều mạng đi lấy, là một trong năm cây thực vật tuyệt thế lấy ở Mộ tiên.

Lúc đó, vì hái mấy cây linh căn này mà Thạch Hạo bị lôi điện đánh thừa sống thiếu chết, suýt chút nữa đã mất mạng.

Đại ma thần ngạc nhiên, hắn tự nhiên có thể cảm ứng được, cây nhỏ này ẩn chứa mảnh vỡ pháp tắc đại đạo, có khí tức Tiên đạo, chỉ bàn về ngộ đạo và tu hành thì quý giá hơn thánh dược nhiều!

“Cẩn thận, mỗi lần chỉ có thể nuốt một phần nhỏ, từ từ luyện hóa, nếu không thân thể sẽ không chịu nổi đâu.” Thạch Hạo có kinh nghiệm nên nhắc nhỏ.

“Được, tổ tôn chúng ta ở đây ngộ pháp, sau khi xuất quan thì hợp lực mở ra bảo tàng cao nhất trong bí cảnh.” Thập ngũ gia cười to nói.

“Đúng, ai dám phục kích chúng ta, nếu như là hung thú chim thần thì nướng chín rồi ăn sạch!” Thạch Hạo vung vung nắm đấm nói.

“Ha ha…” Đại ma thần phát hiện, người cháu này càng ngày càng hợp với mình, không hổ là hậu nhân của hắn.

Thạch Hạo cũng lấy ra một cây nấm màu vàng to bằng đầu người, tia chớp vang đùng đùng kèm theo hương thơm, phù văn thiểm điện dày đặc.

Chính xác, tính nguy hiểm khi nuốt thực lực ở Mộ tiên ắt là lớn, bất kể là Thạch Hạo hay là Đại ma thần đều bị tia chớp đánh tới thảm thương.

Hai người không chỉ da tróc thịt bong mà cơ thể đều cháy đen, mái tóc dựng thẳng, trên mặt đen như mực.

Thạch Hạo nhe răng trợn mắt, hắn cảm thấy dược hiệu của gốc cây này mạnh hơn mấy lần so với lúc trước, khí tức Tiên đạo nồng đậm dị thường, mảnh vỡ pháp tắc cũng nhiều hơn.

Hắn rất loa lắng cho tổ phụ thế nhưng phát hiện được, ông lão này tuy người đầy vết máu, thân thể cháy đen như than nhưng dáng vẻ vô cùng thoải mái và sảng khoái.

Hắn sợ hết hồn, nói: “Tổ phụ không sao chứ?”

“Không sao, thứ dương cương khí này không thể nào tốt hơn được nữa, có thể loại bỏ âm khí trên xương cốt ta, rất khoan khoái!” Đại ma thần đáp.

Rất nhanh, tổ tôn hai người yên lặng, một người ôm một gốc cây nhỏ như mã não đỏ, toàn thân bị tia chấp đỏ thẫm bao vậy. Còn một người thì trước người lơ lững một cây nấm màu vàng, ánh điện vàng chói lượn lờ.

Hai người yên lặng, thi thoảng lại nuốt một góc nhỏ của kỳ dược lôi điện, tìm hiểu bảo thuật trên tờ giấy màu vàng kia.

Theo thời gian trôi qua, nơi đây xuất hiện hai chùm sáng, hai người trở nên mơ hồ, dược mảnh vỡ đại đạo bao bọc bên trong, càng ngày càng thần bí, khí tức lưu chuyển vô cùng kinh người.

Nơi Đại ma thần, ánh điện như cầu vòng, phù quang ngút trời hóa thành một mặt trời màu máu, sau đó lại chuyển thành vàng óng, khí tức TIên đạo tràn ngập, cuối cùng tựa như xuất hiện cả khí hỗn độn.

Biến hóa này vô cùng kinh người!

Mà Thạch Hạo cũng thu hoạch cực lớn, hắn được tàn văn Tiên đạo bao lấy, bên tai vang lên tiếng tụng kinh, có vô số vặn tự kim loại khắc dấu trong hư không.

THời gian dần trôi, chớp mắt đã hai ngày hai đêm.

Tổ tôn hai người chìm đắm trong cảnh ngộ đạo, hoàn toàn quên đi mọi thứ.

Trong quá trình này, bọn họ vô thức tỉnh dậy, bởi vì tờ giấy vàng kia mờ di, cần phải cho vào trong lò luyện đan để nó rút lấy tia chớp và khí Tiên đạo lần nữa.

Đây là cảnh tượng thần thánh, một tờ giấy vàng cố định trong hư không, bên trên ghi đầy kinh văn, tỏa ra thần hà sáng rực, làn truyền áo nghĩ vô thượng từ cổ đại.

Mà bên dưới, hai người chẳng có chút động tĩnh gì, yên lặng thể ngộ, xung quanh đều là mảnh vỡ pháp tắc vờn quanh bọn họ.

Càng về sau thì hai người cảm ngộ càng sâu, tựa như hợp nhất cùng với tờ giấy vàng đó, muốn hòa vào trong.

Đây khiến người khác phải kinh ngạc, thực vật mọc trên Mộ tiên quá mức quý giá, có thể giúp người khác tìm hiểu áo nghĩa cao thâm của lôi đình trong thời gian ngắn nhất, lý giải mọi cốt văn phức tạp.

Sau lưng Đại ma thần hiện lên một đôi cánh do lôi điện biến thành, đỏ đậm lấp lánh, hai cánh khẽ chạm vào nhau thì bùng phát ra vô tận lôi đình, kinh khủng không thôi.

Sau đó, hắn lại bị phù văn nhấn chìm, những kinh văn đó dung hợp lại cùng nhau, dường như là một chiếc kém bọc hắn lại, vẻ siêu phàm thoát tục tỏa ra.

Ở trong chỗ hắn, sương mù lượn lờ, cứ như là tiên vụ vậy.

Mà bên khác, Thạch Hạo cảm ngộ cũng cực sâu, xung quanh hắn xuất hiện từng cây cỏ, có vàng, có tím, có xanh, tất cả đều phát sáng.

Đây cũng không phải là cây cỏ thật sự mà là lôi đình, tất cả đều do tia chớp biến thánh, hắn thể ngộ một loại lực sinh mệnh.

Lôi đình không chỉ là pháp môn công kích mạnh nhất, ẩn chứa sức mạnh hủy diệt mà nó còn có sinh mệnh, cũng có thể khiến người chết sống lại.

Lĩnh ngộ được tầng áo nghĩa này thì mới có thể xem như tiến nhập trên con đường tu bảo thuật Lôi đạo, chân chính tiến vào lĩnh vực ở tầng cao nhất, trong Lôi đạo ẩn chứa tân sinh!

Đến một bước này, lôi pháp xem như đã thành công!

Xung quanh Thạch Hạo, cây cỏ sinh trưởng kinh người, xanh tươi um tùm, các loại hoa tươi tỏa sáng, vô cùng xinh đẹp, đó là tinh hoa lôi đình, xinh đẹp tới kinh tâm động phách!

Sau đó, toàn bộ cây cỏ bắt đầu khô héo.

Lặp lại nhiều lần như vậy, cây cỏ khô héo rồi lại xanh tươi, cứ như là một luận hồ suýt nữa dẫn ra bảo thuật của chính Thạch Hạo – Luân hồi.

Cuối cùng, cây cỏ đều biến mất, khí kim loại lạnh lẽo hiện ra, trước người và sau lưng Thạch Hạo lần lượt xuất hiện những thanh chiến mâu kim loại chỉ thẳng hướng trời cao.

Tiếp theo, kiếm khí động thiên, vang lên vù vù.

Hiển nhiên, trước đây là lửa, ban nãy là cây cỏ, hiện tại lại ngộ ra khí kim loại trong lôi đình, cảm ngộ càng ngày càng sâu hơn.

Keeng!

Một thanh chiến mâu ngưng tụ thành hình trong tay hắn, đây là kim loại hay là lôi định, đã không thể nào phân biệt được, hai thứ giao hòa, cảm giác và chân thật y như binh khí vậy, nhưng uy lực càng mạnh hơn.

Thạch Hạo dứng dậy, cầm chiến mâu trong tay đâm thẳng về hư không, tiếng ầm vang lên, dường như đại dương cuộn trào cỏ rửa bầu trời!

Một mâu đâm ra, uy lực quá mạnh mẽ, trời đất tựa như rách ra, ngoại trừ có sực sắc bén của thần mâu còn có vẻ hưng hăng của lôi đình, không gì là không xuyên thủng được, thần dũng không thể đỡ.

Sau đó, Thạch Hạo bình tĩnh lại, ngồi xếp bằng dưới đất, chiến mâu biến mất.

Loại cảm ngộ này, chủ sát khí, khí kim loại như bẻ cành khô, phá diệt toàn bộ đại địch.

Xung quanh hắn là những mảnh vỡ pháp tắc đại đạo, còn có khí Tiên đạo dung hợp lại cùng nhau, tựa như chiếc kén khiến hắn bất phàm vô cùng.

Cây nấm hái ở Mộ tiên ẩn chứa phù văn kinh người đã phát huy tác dụng, đã giúp đỡ Thạch Hạo tìm hiểu bảo thuật Lôi đình, dung hợp với tia chớp vào một thể.

Tờ giấy vàng kia phát sáng, cốt văn bên trên mặt vô cùng thần bí, còn có từng luồng khí hỗn độn, kinh người cực điểm!

Thạch Hạo tiếp tục tìm hiểu, thu hoạch cực lớn, lôi đạo kết hợp với bản thân, hắn ở lĩnh vực này tăng nhanh như gió.

“Ào ào ào…”

Tiếng nước chảy vang lên, chất lỏng màu xanh xuất hiện trong hư không chảy quanh Thạch Hạo, lấp lánh trong suốt, thậm chí còn có cá bơi lội bên trong, tràn ngập trức sống, hoạt bát và linh động.

Đây cũng không phải chất lỏng thật sự mà do lôi đình biến thành, là tia chớp biến thành chất lỏng, có thể nói kinh người cực điểm.

Tia chớp là gì? Làm sao có thể hóa thành chất lỏng, độ khó cực kỳ lớn, không phải người thường có thể làm được, việc này cần phải có sự lý giải thấu triệt, tìm hiểu được pháp tắc phức tạp nhất.

Chất lỏng màu xanh chảy xuôi, càng ngày càng nhiều, gần như hóa thành dòng sông, Thạch Hạo ngồi xếp bằng ở trung tâm mặc cho dòng xức xung kích.

Cuối cùng, trên trời xuất hiện một thác nước xanh thăm thẳm, từ trong hư không đổ xuống dưới cọ rửa thân thể hắn, nơi này trong suốt và rực rỡ.

Rồi, dòng sông và thác nước hóa thành hồ nước, không ngừng mở rộng, toàn bộ hư không đều trở thành một đại dương màu xanh, xinh đẹp lạ thường.

Mà khi Thạch Hạo điểm ra một chỉ, lôi đình vô tận, toàn bộ chất lỏng màu xanh trở đên điên cuồng bao phủ về trước.

Thứ sức mạnh này, kinh khủng cực điểm!

Đây chính là chất lỏng xanh thẳm, loại biến hóa thứ tư của lôi đình sau Lửa, Cây, Kim loại.

Tu hành tới một bước này, ở lĩnh vực lôi đạo xem như là nhân vật có thành tự cao nhất rồi, rất nhiều người có cảnh giới cao hơn Thạch Hạo dù tu hành cả đời cũng không thể đặt chân vào linh vực như vầy.

Ở trong lĩnh vực lôi đạo, thành tựa như vầy được gọi là Lôi đạo Tứ tuyệt thiên!

Thạch Hạo còn ở Tôn giả cảnh mà đã có lĩnh ngộ như vầy thì xem như rất hiếm có, theo cảnh giới và tu vi của hắn tăng lên thì uy lực của Tứ tuyệt thiên này càng lớn hơn!

Đến đây, Thạch Hạo mở mắt ra, cây nấm màu vàng đều đã bị luyện hóa sạch.

Mà tờ giấy vàng kia sớm đã tìm hiểu từ đầu tới đuôi, ngấm tận vào tâm, tràn ngập cảm giác vui sướng.

Nhưng mà, sau khi cảm thấy thỏa mãn này thì hắn cũng có chút tiếc nuối, luôn cảm thấy bảo thuật cấm kỵ được ghi trên tờ giấy màu vàng vẫn còn chưa kết thúc, đáng lẽ phải có phần sau nữa.

Một tiên âm vang lên, tại thời mấu chốt, tại giai đoạn cao vút lại đứt gãy, còn thiếu một chút nữa thì sẽ đăng phong tạo cực.

Vào lúc này, Thập ngũ gia cũng tỉnh lại, nơi hắn rất kỳ quái, phù văn đại đạo và mảnh vỡ pháp tắc cứ như là huyết thanh hóa thành một cái kém bao phủ lấy hắn, từng làn sương trắng tràn ngập cứ như là tiên khí, lại như là sương mù hỗn độn, vô cùng thần bí.

“Răng rắc!”

Chiếc kén được phù văn đại đạo hóa thành vỡ nát, toàn bộ mảnh vỡ pháp tắc đều lao vào trong thân thể của Đại ma thần, sau lưng hắn có một cặp cánh một đen một trắng, chấn động nhẹ lôi đình như biển!

Hắn lĩnh ngộ khác Thạch Hạo, hắn thể ngộ ra quang và ám, cùng với lôi điện hiển hóa ra những vật chất, cũng là pháp tắc lôi đình, những lại hoàn toàn khác.

Thập ngũ gia kết hợp cốt văn trên tờ giấy vàng với truyền thừa Thần ma chiếm được từ nhỏ lại với nhau, cho nên mới nhộ ra được bảo thuật cương mãnh hoàn toàn khác này.

Chính xác, bọn họ đều có thu hoạch lớn!

“Chưa đã, vẫn còn thèm một chút.” Thập ngũ gia nói lời này, cảm giác rất khác.

“Gia gia, người cũng giống như con, chỉ thiếu một chút nữa thì bảo thuật Lôi đình của con có thể đăng phong tạo cực.” Thạch Hạo nói.

Mặc dù như vậy, tổ tôn hai người cũng tin chắc, đây đã xem như là bảo thuật đại đạo chí cường rồi, có thể ngạo thị thiên hạ.

Cốt văn được ghi trên tờ giấy vàng phù hợp với toàn bộ sinh linh tu hành, bên trên cũng không có dấu vết của chủng tộc nào cả.

“Chúng ta nên xuất quan rồi, đi tìm hiểu thử con Long Ngao kia tới cùng có lai lịch ra sao, nó làm sao chiếm được tờ giấy vàng này.”

Tu hành xong xuôi, tổ tổ hai người đều cảm thấy tờ giấy vàng không phải là đạo thống do con thần ngao kia lưu lại. Ngược nại, rất có thể nó dựa vào thứ này để lột xác và tiến hóa, thành tự thân Long Ngao.

Suy đoán này nếu là sự thật thì sẽ rất kinh người, càng ngày càng thấy tờ giấy vàng này quý giá hơn!

Sau đó không lâu, bọn họ biết được chút tin tức, Ngũ hành châu có liên quan tới một vài truyền thừa của chí tôn Nguyên Thiên, tu sĩ ở trong bí cảnh này đều tìm hiểu ngọn ngành.

“Trước khi chí tôn Nguyên Thiên chết có khả năng đã tiến vào một di tích nào đó, và chiếm được áo nghĩa Lôi đạo thần bí.”

“Hắn có nuôi một con Thiểm điện khuyển.”

Chỉ hai tin tức này cũng đã khiến Thạch Hạo và Thập ngũ gia phấn chấn, con mắt đều sáng lên, vô cùng chờ mong, rất muốn mở ra nơi truyền thừa trong bí cảnh này.

“Tổ tôn chúng ta nên hành động rồi, đi gặp đám người kia thôi.” Đại ma thần nói.

“Được, bắt hai tên sơ đại là chim thần hoặc hung thú ăn thử, mong rằng

tờ giấy vàng khác sẽ xuất hiện!” Thạch Hạo ước ao, mắt sáng rực, chiến ý vang dội.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 664: Cổ Thổ Hiểm Ác

Dịch: Độc Nhân

Biên: ronkute

Vùng núi bao la, cỏ cây phong phú, có một số cây cối cao hơn cả núi, to lớn cực kỳ, những cây dây leo phát sáng rủ xuống bên dưới.

Một vài chim thần thuần huyết làm tổ trên cây, những chiếc tổ được tạo thành những cây cỏ bạc nhỏ phát ra hào quang.

Cự xà mấy trăm trượng quấn quanh trên cây, thi thoảng thè thè chiếc lưỡi ra ngoài, bản thân chúng tỏa ra khí tức nguy hiểm.

Trên mặt đất, lá rụng đầy hình thành nên thổ nhưỡng màu mỡ, nhện lớn màu tím to như cái chậu, rét bạc dài hơn một mét, bọ cạp vàng cao nửa người tới lui.

Những sinh vật nơi đây vô cùng nguy hiểm, một khi bước vào lãnh thổ của chúng thì sẽ rước lấy đại họa sát thân.

Thạch Hạo và tổ phụ xuyên hành trong núi rừng, giẫm lên những chiếc lá vàng rụng bên dưới, vô cùng cẩn thận, ngay vừa nãy bọn họ đi ngang qua một hang động cổ thì kinh động tới một con Cóc thần.

Đó là một con cóc đã thành tinh, thế nhưng lại tròn mập và cực kỳ nguy hiểm, mạnh hơn những sinh linh đã nhen nhóm Thần hỏa mà đã thấy trước đây.

Nếu không phải hai người đủ mạnh, đồng thời phản ứng cực nhanh, điều khiển tia chớp vụt qua vùng núi này, nếu không rất có thể đã bị nuốt chửng.

Bọn họ hoài nghi, có thể nó đã vượt qua Thần hỏa cảnh.

“Oa!”

Hiển nhiên, con cóc tinh này chẳng hề từ bỏ, vẫn không ngừng tìm kiếm, phát ra những âm thanh như sấm nổ, chấn động khiến khí huyết người nghe cuồn cuộn.

Hai người phóng tầm mắt nhìn lại, có thể thấy được, trên một ngọn núi nơi xa có một con cóc vàng, nó cũng không lớn chỉ xấp xỉ bàn tròn.

Nó cứ như đúc từ vàng, cả người lấp lánh ánh vàng rất rực rỡ, miệng mở lớn, âm thanh oa oa khiến người khác thấp thỏm, còn điếc tai hơn cả sấm sét.

“Vù…”

Cuồng phong gào thét, con cóc há cái miệng rộng, dường như là cơn lốc cấp mười hai khiến cổ thụ khu vực đó gãy rời, nhiều rễ cây bật gốc, cảnh tượng dọa người.

Việc này đã làm kinh động tới con cự xà mấy trăm trượng kia, còn có một vài chim thần thuần huyết, tất cả đều không vừa lòng lao thẳng lên trời cao.

Một dải lụa màu đỏ ngòm trong nháy mắt cuốn lấy chúng nó rồi cuốn vào trong miệng của con cóc thần kia, dãi lụa đó chính là đầu lưỡi của nó.

“Những hung cầm Tôn giả cảnh, còn có mấy con cự xà cứ thế bị ăn sạch?” Ngay cả Đại ma thần cũng thoáng sợ hãi.

Thạch Hạo thì hai mắt tỏa sáng, vô cùng hài lòng, đây dần dần đã chứng thực được suy đoán của hắn, nói: “Con cóc tinh này đã vượt qua Thần hỏa cảnh, bí cảnh này cũng không thể nào ràng buộc được sự trưởng thành của nó.”

Hắn cảm thấy, năm tháng dài đằng đẵng qua đi, quy tắc của bí cảnh

Nguyên Thiên này đã xảy ra một chút biến hóa, cho phép sinh linh tu hành càng thêm mạnh mẽ hơn.

Bởi vì, hắn cảm ứng được mấy lần, trong dãy núi và hồ nước lớn kia có khí tức của sinh vật kinh khủng, từng lóe lên rồi biến mất.

"Nếu đúng là như thế thì chúng ta đi không được rồi, tốt nhất tu hành bên trong khu tiểu thiên thế giới này, mãi tới khi thực lực đủ mạnh rồi hẳn nghĩ cách ra ngoài." Thạch Hạo nắm chặt nắm đấm.

Ở đây có thánh dược, cổ trùng, thần quáng… tài nguyên phong phú, linh khí đậm đặc hơn ngoại giới nhiều, đồng thời không cần phải sợ đám Giáo chủ truy sát.

Lúc hắn nhìn thấy Ma huyết quỷ thần đằng kia thì liền nghĩ tới vấn đề này, cảm thấy cảnh giới của nó quá cao, đã vượt qua hạn chế của bí cánh Nguyên Thiên.

"Cũng chưa chắc." Đại ma thần lắc đầu, dựa theo kế hoạch ban đầu thì hai người sẽ đi thu hái linh dược, bắt lấy các loại dị trùng thượng cổ như rết bạc, bọ cạp vàng…

Những thứ này đều là vật liệu quý giá để luyện chế bảo dược, tổ tôn hai người đều cần những thứ này.

Thạch Hạo gật đầu, nói: "Mặc kệ gì đi nữa thì cũng phải cẩn trọng hơn, có thể sẽ có một vài sinh linh khác như con cóc tinh này, tới cuối cùng cũng sẽ chưa chắc đã là người chiến thắng."

Khắp bí cảnh có rất nhiều di chủng thần trùng, xuất hiện ở bên ngoài thì đều là thứ hi hữu hiếm thấy, giá trị thì không sao đo lường được.

Trong túi càn khôn của Thạch Hạo chất đống các lão dược, mùi hương thơm ngát, mà trong đỉnh thì lại đầy rẫy, đều là các loại bảo trùng kỵ dị, ngoài ra còn có các khoáng vật mang thần tính đang phát sáng.

Đây chính là nguyên nhân mà hắn không nỡ bỏ ra ngoài.

Sau đó không lâu, bọn họ đi tới hồ nước, sau khi nhìn thấy rất nhiều tàn tích thì bất ngờ biết được một tin tức kinh người.

Cốt phù xuất thế lúc trước là giả! Việc này khiến người khác ngạc nhiên không thôi.

Có mấy người ở lại tìm kiếm những vũ khí, thần vật được lưu lại ở hồ nước bị đánh cho bốc hơi khô cạn, ở ngọn núi xinh đẹp bị đánh sụp đổ.

"Thật là thê thảm mà, có một vài sơ đại bị thương nặng, cũng có người bị giết."

"Lòng người thật hiểm ác!"

Không ngờ lại là một cái bẫy, có sinh linh cố ý tung lời đồn nhảm và chế tạo một cốt phù hòng thu hút dẫn tới chém giết và tranh cướp.

Dựa theo suy đoán của mọi người, có người đang âm thầm bố trí, kỳ thực là muốn tạo nên sự phân tranh giữa vị đại nhân trẻ tuổi Tiên điện và người thanh niên lơ lững kim đăng trên vai kia.

Người đang âm thầm này có khả năng kiêng kỵ với hai bọn họ, muốn hai người bùng phát đại chiến, cùng nhau liều mạng, tốt nhất là lưỡng bại câu thương.

Khối 'cốt phù' đầu tiên rất là quan trọng, vượt qua những khối cốt phù phía sau, người đầu tiên tiến vào nơi truyền thừa của Nguyên Thiên sẽ đạt được tạo hóa càng nhiều hơn.

Nhưng mà, đại nhân tuổi trẻ của Tiên điện và thanh niên lơ lửng kim đăng nơi vai lại không có quyết chiến tới cùng, sau đó hai bên tách nhau truy đuổi những thứ Thạch Hạo lấy vừa biến mất.

Kết quả, sơ đại khác bùng phát huyết chiến, có người trọng thương và

cũng có người tiêu tốn mệnh phù, bị chém giết một lần.

“Nham hiểm thật.” Thạch Hạo nói.

“Phải cẩn thận hơn nữa.” Đại ma thần gật đầu, luận về sức chiến đấu thì hai người bọn họ đi chung với nhau thì sẽ không sợ bất kỳ ai, thế nhưng với thủ đoạn thì khó lòng phòng bị được.

Đến tột cùng thì ai là người bố trí cục diện này, mọi người bàn luận sôi nổi, trong nhất thời khó có thể xác định được.

Cũng có người cảm thấy, có thể đây là ám cục do đại nhân Tiên điện hoặc thanh niên lơ lững kim đăng trên vai kia bố trí, là muốn tranh trừ các đối đủ cạnh tranh.

Thậm chí có người còn suy đoán, có thể đây là sự chuẩn bị dành cho các sơ đại chiến đấu.

Bởi vì, có một vài sơ đại sau khi mất đi mệnh phù nếu như còn dám tiến vào bí cảnh, một khi chết trận thì coi như là tử vong thật sự.

Cũng có người nói, đây là sinh linh của bí cảnh Nguyên Thiên làm nên.

“Mặc kệ hắn là ai, chúng ta cũng chẳng sợ.” Thạch Hạo nói.

Hai ngày sau, cốt phù thật sự đã xuất thế, hơn nữa xuất hiện tới sáu bảy khối, việc này khiến người khác kinh ngạc, đại chiến bùng nổ.

Thạch Hạo và Đại ma thần đều bỏ qua, bởi vì hai người đang tiến vào một vùng đất cổ, hái một cây thánh dược hi thế – Kim huyết thảo.

Toàn thân nó vàng óng cao chưa tới một mét, mọc ra rất nhiều lá, đây là một trong những chủ dược để luyện chế Bất diệt kim thân dịch và Kim cương dịch, đồng thời không cần chiết lọc mà chỉ cần luyện chế trực tiếp thì đã có giá trị cực cao rồi.

Đương nhiên, quan trọng nhất chính là, nếu hòa vào trong đan phương

của Thạch thôn thì giá trị càng cao hơn nữa, có thể rèn luyện bản thân, giúp con đường thân thể thành thánh càng rộng mở hơn.

“Bỏ qua cốt phù coi như là sẽ không biết địa phương truyền thừa ở nơi nào, cũng coi như sẽ không ai tiến vào nơi này.” Thạch Hạo an ủi mình.

“Cơ duyên sẽ tới.” Đại ma thần nói.

Tổ tôn hai người bàn luận, quyết định chủ động xuất kích.

“Chân huyết xuất thế rồi!”

“Bảo huyết vô thượng của chí tôn Nguyên Thiên đã xuất hiện rồi!”

Đúng lúc này, nơi xa truyền tới tiếng la hét nên đã kinh động tất cả mọi người.

Nơi sâu trong khu hồ nước, ánh đỏ ngút trời, khí lành bốc hơi nối liền trời đất, việc này khiến người khác hoài nghi, nơi đó có một cái hồ đựng toàn là bảo huyết vô thượng.

Nghe đồn, nếu muốn tiến vào nơi truyền thừa thì nhất định phải tới tiên trì, cũng chính là nơi mà Chí tôn niết bàn.

Hiện giờ, ánh đỏ ngút trời mang ý nghĩa khả năng có người đã tìm được nơi đó, sắp sửa mở ra bảo địa rồi.

Rất nhiều người nghe thấy thế thì chạy lại, nhốn nháo không thôi.

Trong đó có hai vị sơ đại chạy tới trước tiên liền cuốn lấy mấy khối thủy tinh, rồi vọt thẳng vào trong quang môn*.

(*): Cửa ánh sáng.

“Hả, bọn họ là người đã đạt được cốt phù và đã tiến vào nơi truyền thừa rồi!”

Nhìn thấy cảnh tượng này thì lòng của rất nhiều người đều lạnh đi, việc này khiến họ khó chấp nhận được, hai người vọt vào đầu tiên, chính là tạo hóa lớn nhất sắp sửa bị bọn họ đoạt mất.

Những người này thất vọng tới giậm chân nện ngực, tiến vào bí cảnh chính là muốn đoạt được truyền thừa của nơi này, thế nhưng giờ lại bị người khác nhanh chân đến trước!

Bỗng nhiên, cả hòn đảo phát sáng, phù văn dày đặc, sau đó là sát khí ngập trời từ quang môn tràn ra ngoài.

"Bụp!"

Trên hòn đảo, mười mấy người nổ tung, xương trắng nhiễm phải tơ máu nhằm về bốn phía, vô cùng thê thảm.

Ngoài ra còn có một vài người trọng thương khó mà tưởng tượng nổi, ai cũng nhanh chóng lùi lại, rời xa hòn đảo này.

Mọi người choáng váng, nơi truyền thừa mở ra nhưng lại nguy hiểm đến thế? Lan tới bên ngoài khiến người khác sợ hãi.

"Đi, chúng ta cũng tới xem một chút!"

Ngay khi mọi người lùi ra xa thì Thạch Hạo tạo ra động thiên, Đại ma thần cũng tạo ra hai khí Trắng Đen hộ thể, khi phù văn ở bên ngoài hai người yếu bớt thì bắt đầu mạnh mẽ xông đảo.

Lúc này, bọn họ nhìn thấy một màn kinh người, khi tiếp cận quang môn thì phát hiện bên trong là một tòa sát trận kinh thế, hai tên sơ đại máu thịt be bét, một trong hai người đã bị đánh giết ngay tại chỗ.

Hắn chết không nhắm mắt, không biết đối thủ của mình là ai.

Hắn bị tòa trận pháp đáng sợ này giết chết, vô cùng thê thảm, thân thể chia năm xẻ bảy, cuối cùng hóa thành thịt nát, xương cốt trắng bóng nổ tung,

mưa máu bay tung tóe.

Hắn vô cùng uất ức, lúc chết cũng chỉ biết gầm nhẹ, mệnh phù răng thú bao bọc rồi biến mất từ đây.

Hắn là người đầu tiên tiến vào 'nơi truyền thừa', thế nhưng lại nhận lấy kết cục như vậy.

Tên sơ đại còn lại thì vết thương đầy người, đầu lâu nứt toác, có thể tưởng tượng được gặp phải thương tích tới cỡ nào, hơi tiến vào trong quang môn chậm hơn một bước cho nên cũng chỉ mới trọng thương như thế, hên là vẫn chưa chết.

Hắn gian nan rút lui, sắc mặt tái xanh.

Cùng lúc đó, không gian trong quang môn xuất hiện một thiếu niên chỉ khoảng mười sáu mười bảy tuổi đang nở nụ cười tươi, hắn nhặt 'cốt phù' mà tên sơ đại đầu tiên kia vào lòng.

Thạch Hạo và Đại ma thần ẩn núp cách đó không xa, bốn mắt nhìn nhau, ai nấy đều giật nảy mình, tất cả những việc này đều do thiếu niên này gây ra?

"Ha ha, rốt cuộc ta cũng đạt được một khối cốt phù." Thiếu niên này có tuổi tác xấp xỉ Thạch Hạo, mặt trái táo, mập úc núc nói như thế.

"Là ngươi…" Tên sơ đại thứ hai tiến vào quang môn nhìn thấy cảnh này thì làm sao không hiểu chuyện gì đang xảy ra chứ, hắn và tên sơ đại vừa chết kia đều bị người khác mưu hại.

Đây là có người cố ý dẫn bọn họ vào cuộc, chỉ vì muốn đoạt lấy một khối cốt phù.

"Ta giết chết người!" Tên sơ đại này thẹn quá hóa giận, thân là chí tôn trẻ tuổi của bộ tộc, nội tâm kiêu ngạo thế nhưng lại rơi vào bố cục do người khác bố trí, bản thân gần như tử trận, vô cùng nhục nhã.

Gương mặt của thiếu niên kia tròn vo, bụ bẫm cứ như quả táo vậy, luc này vẻ mặt đỏ bừng cứ như rất ngại ngừng, nói: “Xin lỗi, ta không có ý định đó.”

“Ngươi chết đi cho ta!” Tên sơ đại thứ hai kia muốn xuất thủ.

“Đã thế, ta cũng tiễn ngươi về chầu ông trời hỉ.” Gã thiếu niên này khẽ nói, con mắt sáng rực tiến về trước.

Đột nhiên, hắn dừng lại rồi nhìn về phía đám Thạch Hạo đang ẩn núp lộ vẻ đề phòng, sau đó lẩm bẩm câu gì rồi e thẹn cười nói: “Huynh đệ, đã gặp thì mỗi người một nửa, phù cốt còn lại tặng ngươi vậy.”

Dứt lời, hắn không chút do dự xoay người rời đi, bước lên một truyền tống trận đã được bố trí hoàn tất rồi biến mất từ đây.

Đại ma thần nói: “Cái con thỏ nhát gan này thật cảnh giác, vô cùng cẩn thận.”

Thạch Hạo cũng chẳng biết nói gì hơn, tên quỷ này là nhân vật hung ác.

Vốn là, hắn và Đại ma thần từng thương lượng qua, muốn tạo nên một bố cục giả, đổi bị động thành chủ động hòng giết chết đối thủ để đoạt lấy một viên cốt phù, nhưng vừa mới bàn bạc xong thì bên này liền có chân huyết Chí tôn xuất thế.

Bên trong cổ thổ này càng hiểm ác hơn, canh tranh kịch liệt, hơi bất cẩn chút xíu là sẽ bỏ mình. Hiện giờ tất cả mọi người đều đồng loạt giở thủ đoạn, chỉ vì muốn cơ duyên của mình tăng cao hơn một chút.

“Như vậy cũng được!” Thạch Hạo không sợ, hơn nữa hai mắt phát sáng, trăm tàu tranh lưu, sơ đại tranh bá, tất cả mọi người cùng ra tay thì mới có thể tạo nên những chùm lửa rực rỡ nhất.

“Hết thảy đều tới đây đi, rất chờ mong cuộc đại chiến này!” Thạch Hạo lộ ra hàm răng trắng như tuyết, e sợ thiên hạ sẽ không loạn.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 665: Cuộc Đối Diện Đỉnh Cao

Dịch: Độc Nhân

Biên: ronkute

"Hả?!" Đại ma thần kinh ngạc, thần giác của hắn rất mạnh mẽ, bén nhạy dị thường nên phát hiện có một bộ linh thân muốn tiến vào trong quang môn hòng báo thù, tên sơ đại kia mặc dù hung ác thế nhưng chân thân kỳ thực vẫn núp trong bóng tối, cũng không hề tiến vào.

Như thể đây chỉ là kim thiền thoát xác, hiển nhiên hắn đã cảm ứng được thiếu niên có bộ dáng e thẹn, mặt bụ bẫm kia rất đáng sợ.

Mà lúc này, hắn cảm giác có gì đó không đúng, cảm thấy trong bóng tối còn có người khác, dùng chân thân ở lại trong quang môn để hấp dẫn sự chú ý còn chân thân thì rời đi hòng bỏ trốn.

"Đạo huynh, bí thuật ẩn hình quả không tồi, nhưng chúng ta cũng đã nhìn thấy." Thạch Hạo nói.

Người này lộ ra chân thân, hắn có mái tóc bạc, trên đầu nhô ra một chiếc sừng, sau lưng là cặp cánh bạc, hắn xuất thân từ Thánh Vũ tộc, là một sơ đại vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng mà, lúc này hắn lại rơi vào tình cảnh chẳng hề tốt, trên đầu tràn đầy vết máu.

"Cút!" Ánh mắt của hắn lóe lên, sắc mặt âm u, lập tức quát thẳng tổ tôn hai người.

"Tính tình hơi nóng, người dụ ngươi vào tròng đã rời đi, giờ lại trút giận

lên đầu chúng ta, muốn chết thì phải?" Thạch Hạo chẳng hề tức giận, chỉ là lạnh lùng nhìn hắn.

"Không muốn sống thì cứ tới." Sơ đại của Thánh vũ tộc âm trầm, trong con ngươi bắn ra hai chùm sáng bạc, cánh thần phía sau khẽ vỗ khiến phù văn dày đặc, bùng phát ra khí tức ngập trời.

"Ngươi rất muốn chúng ta nổi giận, rồi nhanh chóng giết tới ngươi?" Thạch Hạo bình tĩnh nói.

Ánh mắt của tên sơ đại Thánh vũ tộc trở nên lạnh lẽo chẳng nói lời nào, khóe miệng lộ sát ý, nụ cười vô cùng lạnh.

"Ta đoán, trên người của ngươi có một đại sát khí rất ghê gớm thế nhưng số lần sử dụng lại có hạn nên ngươi không muốn lãng phí, hiện tại là muốn dẫn dụ chúng ta lại gần rồi một đòn dọn sạch."

Thạch Hạo cảm thấy phản ứng của tên này rất khác thường, rõ ràng là đã trọng thương thế nhưng lại còn khiêu khích ngang ngược, như vầy có gì đó sai sai.

"Nếu là sợ, vậy thì cút đi!" Sơ đại của THánh vũ tộc lạnh giọng nói.

"Nếu như ngươi nói thật thì ngược lại ta cũng chẳng hề làm khó gì ngươi cả. Con người của ta ân oán rõ ràng, người không phạm ta thì ta cũng chẳng phạm người, nếu như ngươi đã không biết điều vậy thì tiễn ngươi lên đường đồng thời lưu lại cốt phù đi." Thạch Hạo nói, cả người phát sáng tạo ra động thiên duy nhất rồi ép thẳng về trước, hắn đã ra tay!

"Muốn tìm chết, ta sẽ giúp ngươi!" Thanh niên tóc trắng của Thánh vũ tộc lạnh giọng nói, ầm, một bức tranh lao ra, bên trong mặt trời nổ tung ngôi sao rớt xuống, cảnh tượng vô cùng kinh khủng.

Chỉ trong nháy mắt, cả bức tranh hư ảo chợt hóa thành cảnh tượng chân thật, sao lớn lao nhanh xuống, mặt trời nổ tung nhấm chìm Thạch Hạo ở nơi đó.

“Cẩn thận!” Đại ma thần đứng phía sau biến sắc mặt, lớn tiếng nhắc nhở.

Đây tuyệt đối là một bí bảo đáng sợ, là một sát khí cực mạnh.

Nếu không phải động thiên của Thạch Hạo kinh người, có thể làm suy yếu phù văn công kích tới, chỉ riêng ánh sáng của đòn này thôi cũng đủ khiến Thạch Hạo khó chống đỡ được rồi.

“Ầm!”

Hắn không chút do dự, vì đối phương có pháp khí cấm kỵ cho nên hắn cũng không hề giữ lại gì nữa, lò luyện lại xuất hiện, nắp lò nhấc lên chuẩn bị phóng thích thiên hà ẩn chứa nguyền rủa và lôi điện.

“Hả!”

Bỗng nhiên, Thạch Hạo vẻ đầy kinh ngạc, cũng chưa có phóng ra thiên hà thì ba chân của lò luyện đại chợt phát sáng rồi hóa ra một bóng mờ nuốt chửng lấy những ngôi sao, mặt trời đang nổ tung kia, cứ thế hóa giải đòn đánh này.

Lúc này, một trong ba con chân long quấn quanh chân của lò luyện đan đang phát sáng.

Việc này khiến Thạch Hạo kinh ngạc, hắn đã từng thử nhiều lần, chiếc lò này vô cùng thần bí, lúc khống chế thì cũng chẳng có công kích gì kinh khủng cả thế nhưng lực phòng ngự thì lại đặc biệt kinh người.

Hiện giờ, quả nhiên đã thể hiện ra một mặt kỳ lạ của nó, lại có thể chặn lại một đại sát khí!

Lúc trước Đả Thần Thạch từng nói đùa, thân lò cao bằng nắm đấm này có thể được chế tác từ xương của chân long, và Thạch Hạo cũng đã bác bỏ, nhưng giờ nghĩ lại thì hẳn phải là một bảo cốt kỳ dị nào đó.

Bức tranh run run, liên miên ngôi sao và mặt trời nổ tung kia đều biến

mất, bị chân long mờ ảo kia nuốt sạch sẽ.

Cùng lúc đó, Thạch Hạo xuất thủ, roẹt, một thanh chiến mâu màu vàng xuất hiện trong tay, thanh chiến mâu này lượn lờ đầy lôi điện, là do tia chớp ngưng tụ mà thành, khí kim loại và lôi đình kết hợp lại cùng với nhau, đây là lần đầu tiên được triển khai!

"Ngươi có thể ra đi được rồi!" Thạch Hạo nói, hắn hóa thành một bóng mờ, sau lưng là cánh chim bằng lôi điện, cặp cánh khẽ vỗ, ánh chớp ngút trời vọt tới bên cạnh sơ đại Thánh vũ tộc.

Cánh thần trời sinh của Thánh vũ tộc khẽ rung lên, tốc độ cực nhanh thế nhưng lúc này hắn không cách nào kéo giãn khoảng cách được, bị tia chớp hình người kia càng lúc càng gần mình hơn.

Một là, tốc độ của Thạch Hạo quá nhanh vượt qua lẽ thường; hai là, sơ đại Thánh vũ tộc đã bị trọng thương nên bản thân cũng yếu nhiều.

"Giết!"

Hai người đồng thanh hét lớn, tất cả đều dùng hết khả năng, phù văn tỏa ra.

"Leng keng!"

Bảo thuật bẩm sinh của sơ đại Thánh vũ tộc ẩn chứa bên trên cánh thần của hắn, lúc này bùng phát ra vô tận phù văn Sát đạo, cánh bạc biến mất hóa thành hai thanh kiếm thần chém ngang đánh dọc.

"Thật mạnh!"

Thạch Hạo giật mình, thiên kiếm trắng bạc này tựa như không gì không thể xuyên thủng, chém thẳng tiến vào bên trong động thiên của hắn, tuy rằng tốc độ đã bị giảm sút thế nhưng vẫn có thể hại người.

"Ầm!"

Thạch Hạo bùng phát hoàn toàn, tinh lực cuồn cuộn, đánh bay hai thanh kiếm thần màu bạc kia ra xa đồng thời động thiên khuếch đại tiêu diệt phù văn đó.

"Đi chết!" Cường giả Thánh vũ tộc hét lớn, dòng máu của chiếc sừng trên đỉnh đầu hắn chảy xuống song kiếm, đây là dùng tinh huyết bẩm sinh để tế luyện khiến uy lực hai thanh thần kiếm tăng mạnh.

Chính xác, thứ máu này tương đương với Chí tôn huyết ngày xưa của Thạch Hạo, khi gia trì lên trên thanh hung kiếm này thì cực kỳ kinh khủng.

"Hả?" Sợi tóc của Thạch Hạo mát lạnh, hắn bị chém đứt một cọng tóc đen, suýt nữa đã tổn thương tới huyệt Thái dương, trên mặt có chút huyết dịch chảy xuống.

Hắn dính phải vết xước nhẹ, bị kiếm khí cắt đứt.

"Lên đường thôi!" Trong mắt của Thạch Hạo lóe lên ánh sáng, như trước vẫn chẳng hề sử dụng các bí thuật như pháp môn Côn Bằng, mà bùng phát ra vô tận lôi đình nhấn chìm cả phía trước lại.

Dòng sông xanh thẳm xuất hiện rồi nhanh chóng hóa thành hồ nước, lập tức khiến tên sơ đại của Thánh vũ tộc kinh hãi, thân thể của hắn chịu phải ảnh hưởng quá lớn, gần như muốn hãm vào trong.

Cùng lúc đó, chiến mâu màu vàng tràn ngập sát khí trong tay phát sáng, đầu tóc của hắn bay lượn mang theo vô tận lôi đình màu vàng bổ nhào tới.

"Giết!"

Hai người giao thủ, keng keng vang vọng, không ngừng va chạm với nhua.

"Bụp!"

Cuối cùng, ánh vàng lóe lên, chiến mâu trong tay Thạch Hạo đâm thủng

mi tâm của sơ đại Thánh vũ tộc, khiến vẻ mặt của hắn cứng đờ, máu tươi bắn lên rất cao.

Răng rắc!

Cùng lúc đó, chiến mâu màu vàng trong tay Thạch Hạo trở về trạng thái tia chớp, nổ tung ở nơi đây.

Cường giả Thánh vũ tộc giải thể, máu tươi bay tán loạn, vẻ mặt khi chết đầy vẻ khó tin, hắn được xưng là vô địch nhưng lại bị giết chết như vầy, thân thể chia năm xẻ bảy đồng thời cháy khét.

Giao chiến hơn trăm hiệp, hắn bị người khác một mâu đâm thủng mi tâm, nhanh chóng và gọn lẹ, chết oan chết uổng! Cho dù có không bị thương đi chăng nữa thì chừng hơn hai trăm hiệp là sẽ phân thằng bại rồi.

“Thiêu đốt thánh huyết!” Hắn rống lên.

Hiển nhiên, hắn không cam lòng nên muốn thi triển đại thuật sát sinh cấm kỵ. Đáng tiếc là đã chậm, hắn bị đánh gục, không cách nào thi triển được, mệnh phù răng thú bay lên bao vây lấy hắn và bức tranh kia, đồng thời bao phủ lấy một khối ‘cốt phù’ trắng loáng kia rời đi.

“Trả lại đây, sau đó lên đường đi!” Thạch Hạo cười gằn, ấn tay một cái, lôi đình xanh thẳm kia bùng phát nhấn chím nơi đó và cũng mang cốt phù trở lại bên người hắn.

Mệnh phù răng thú có linh tính nên nhanh chóng tránh né, cứ thế rời đi xa.

Cùng lúc đó, Đại ma thần cũng đã đánh giết bộ linh thân của cường giả Thánh vũ tộc kia.

Tổ tôn hai người không dám nán lại, nhanh chóng rời đi, bọn họ cũng không muốn vì tên mập mặt bầu bĩnh kia mà chịu oan ức.

Phía sau, nơi này hỗn loạn không thôi, tiếng hô quát chửi nới không dứt, sấm chớp giựt đùng đùng, bóng người lóe lên.

Mọi người phát hiện, cái gọi là Chí tôn huyết kỳ thực là giả mạo, chỉ có điều phỏng theo quá mức giống mà thôi.

“Xem ra cái tên mập nhìn vừa hiền lành vừa e thẹn kia chẳng hề tử tế gì, không đơn giản đây.” Đại ma thần cười nói.

Thạch Hạo lấy ra cốt phù, nó óng ánh ôn nhu, cứ như được chế tác từ dương chi ngọc thạch vậy, có ký hiệu kỳ dị lấp lóe, lưu chuyển sức mạnh thần bí, đây chính là lệnh bài để tiến vào được nơi truyền thừa.

Lối ra nơi bí cảnh, mấy ngày gần đây chẳng hề yên tĩnh gì, bởi vì đã có vài tên sơ đại chết đi đồng nghĩa có mấy người đã mất đi mệnh phù lại tiến vào lần nữa.

Tất cả mọi người đều cảm thấy trận quyết đấu lần này nhất định sẽ vô cùng kịch liệt, chắc chắn sẽ có sơ đại thật sự chết đi.

Sau khi sơ đại của Thánh vũ tộc xuất hiện thì bị một vị Giáo chủ tra hỏi chuyện gì xảy ra, lần nữa lại khơi dậy niềm tò mò của mọi người.

Thiếu niên Ma vương ra tay, đây là tên sơ đại thứ ba mà hắn đã chém xuống!

“Phong cách tương tự như Hạo nhi mà.” Thạch Tử Lăng nói, ngơ ngẩn xuất thần, hắn nghĩ tới con trai trưởng thì trong lòng buồn khổ, tâm trạng bất ổn.

Hắn đang chờ con trai thứ của mình bình an trở ra thì sẽ rời đi, tìm lấy con đường của chính mình, muốn buông bỏ tất cả, bước lên hành trình của chính mình.

“Gia gia, chúng ta nên chủ động chút, cũng nên săn bắt những kẻ cừu địch rồi, trước kia họ tìm chúng ta gây phiền phức, nay chúng ta giúp họ trải

nghiệm lại cảm giác này.” Thạch Hạo nói.

Lúc chưa bị phát hiện ở cổ địa truyền thừa này thì hắn quyết định xuất kích.

Sau khi Đại ma thần tiến vào thượng giới thì bị Thiên quốc săn giết, còn bị một phần cường giả của Tần tộc truy kích khiến cửu tử nhất sinh, bị thương nặng suýt nữa bỏ mạng.

Đồng thời lúc ở đảo Ác Ma, Thạch Hạo từng mắt thấy tai nghe, người của Tần tộc thiếu chút nữa thôi đã chèn ép chết tổ phụ mình, khiến lúc đó cơn tức giận sục sôi gần như nổi khủng.

Hắn khó mà chịu đựng nổi, người phải lại làm vậy với tổ phụ mình.

Thập ngũ gia chần chớ chút xíu, hắn là người thẳng tính, trọng tình trọng nghĩa, mặc dù trở mặt với Tần tộc thế nhưng cũng không nghĩ tới việc trả thù, bởi vì tôn nhi thứ hai của hắn đang ở đó.

Tuy rằng, hai người cũng không tính là quen biết nhau.

Xét theo nội tâm hắn, Tần Hạo họ Tần cũng được, chỉ cần có thể bình an, được che chở bao bọc ở nơi đó, dù không gọi mình là gia gia thì cũng chẳng sao.

“Trước tiên không bàn tới Tần tộc, người của Thiên quốc nhất định phải giải quyết.” Thạch Hạo nói.

Hắn biết, đôi thiên tài nam nữ của Thiên quốc đã đi vào và vẫn chẳng hề từ bỏ, vẫn còn đang tìm tung tích của tổ phụ hòng trừ khử sạch.

Trong lúc này, đấu tranh trong bí cảnh càng thêm kịch liệt hơn, đại nhân tuổi trẻ của Tiên điện ra tay đả bại các lộ thiên kiêu, khiến cả bí cảnh chấn động, cũng gây náo động lớn ở bên ngoài.

Trên đường Thạch Hạo và tổ phụ tìm kiếm cặp sát thủ kia thì gặp phải

Nguyệt Thiền tiên tử và đại nhân tuổi trẻ của Tiên điện.

“Hả?”

Hiển nhiên, kẻ này là một đại địch tuyệt thế của Thạch Hạo.

Song phương vừa mới gặp nhau liền gợi ra sự chú ý của các sinh linh xung quanh, khiến người khác phấn chấn, họ nhận ra đó là thiếu niên Ma vương, còn bên kia lại là truyền nhân Tiên điện.

Đại nhân tuổi trẻ của Tiên điện có vóc người cao ráo cường tráng, được phù văn mông lung bao quanh không cách nào nhìn thấy được hình dáng, chỉ hở một cặp mắt cứ như là ánh điện ép người.

Hắn siêu phàm nhập thánh, hai con ngươi cứ như là hai ký hiệu chói mắt vậy!

Đây là một vị thiên kiêu như là Thần vương đầy đáng sợ, được xưng làm một trong những vị chí tôn trẻ tuổi mạnh mẽ nhất thượng giới này, thần tư siêu trần, quanh thân là ký hiệu óng ánh.

Đầu tóc của hắn tung bay, tay nắm chiến kích hư không ngạo thị quần hùng, chấn động hồn người.

Bên cạnh hắn, Nguyệt Thiền tiên tử phong thái tuyệt thế, bạch y phấp phới, xinh đẹp tựa như hư ảo, trên gương mặt xinh đẹp là cặp mắt linh động nhìn chằm chằm phía trước.

Tổ hợp này cứ như là một đôi bích nhân, còn giống như là thần tiên quyến lữ.

Thạch Hạo bất động như núi, đứng ở trong hư không, con mắt trong suốt, cơ thể lấp lánh, động thiên duy nhất bao phủ hắn lại, hào quang bất hủ được phóng thích!

Bên cạnh hắn, dáng người của Thập ngũ gia đầy oai hùng, khí tức ép

người, dường như là một vị Ma thần.

Song phương gặp nhau đã lại nên một cơn địa chấn, sinh linh xung quanh đều đã bị kinh động, chuyện này có ý nghĩa là, rất có thể sẽ bùng phát ra một cuộc đối quyết kinh thiên!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 666: Quyết Đấu TruyềN Nhân CủA Tiên Điện

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Cuộc gặp gỡ này nhất định không hề dễ dàng, có thể nói đây là một trận chiến sinh tử đối với Thạch Hạo!

Vị đại nhân trẻ tuổi của Tiên điện một tay cầm chiến kích hư không chếch hướng trời cao, trong đồng tử sáng rực phù văn, tóc đen rối bù, tràn đầy uy thế không thể nào chiến thắng.

Ở thượng giới này, trong cùng thế hệ trẻ tuổi hắn vẫn được xem như là một ngọn núi lớn không thể vượt qua, cũng chỉ có một ít kỳ tài của đạo thống bí ẩn cổ xưa mới có thể cùng hắn tranh hùng!

Xoạt!

Đại kích xẹt qua, mang theo sức mạnh hư không mờ mịt, tỏa ra sát khí nồng nặc chém thẳng xuống chỗ Thạch Hạo.

Không nói một lời, cứ như thế cuộc chiến bắt đầu!

Đại Ma Thần bước tới chắn trước người Thạch Hạo, hai luồng khí đen trắng hiện lên quanh thân tạo thành thần cương bảo vệ, hắn muốn thay Thạch Hạo ra tay, bởi vì hắn cảm thấy người này quá mức đáng sợ.

“Để đó cho con!” Thạch Hạo nói rồi lấy ra lò luyện đan, chiến ý dâng trào.

“Con chỉ mới bước vào cảnh giới Tôn giả, mà hắn đã là Tôn giả đại viên

mãn, lúc này con không phải là đối thủ của hắn”. Đại Ma Thần cau mày, hết sức lo lắng.

Thạch Hạo lắc đầu, khăng khăng muốn ra tay. Hắn sao có thể không biết cảnh giới chênh lệch của đôi bên chứ, người trước mắt này rất nguy hiểm. Thế nhưng hắn càng không muốn để cho tổ phụ mạo hiểm, bởi vì lão nhân chỉ còn một cánh tay, vả lại âm khí trong cơ thể cũng chưa được loại bỏ hẳn, đương nhiên không thể chiến đấu.

Cheng!

Trong tích tắc, chiến kích kia đã giết tới, thần âm điếc tai.

Tuy rằng khoảng cách của đôi bên rất xa, thế nhưng vị đại nhân trẻ tuổi của Tiên điện siêu phàm nhập thánh, ngạo thị đồng đại, chiến kích hư không phát ra ánh sáng chói lọi bổ thẳng tới trước!

Thạch Hạo cố chấp ra tay, nắm lấy lò luyện đan kiên cường xông tới.

Đại Ma Thần chỉ đành thở dài rồi lui lại, có điều vẫn chăm chú nhìn cẩn thận, bất cứ giá nào hắn cũng không thể để tôn nhi mình xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Coong!

Trời đất quay cuồng, một vệt cầu vồng lạnh lẽo thê lương phát ra đạo âm chấn động càn khôn, trông như hoa máu rơi vãi, mê hoặc vô cùng.

Chiến kích Hư không cực kỳ đáng sợ, chém xuống ngay trên lò luyện đan cao bằng nắm đấm khiến bắn ra từng cột ráng lành diễm lệ tựa như máu đang chảy xuôi.

Đòn thứ nhất này khiến cho bầu trời dường như lật úp lại, phù văn tỏa ra, hàng loạt ký hiệu thần bí khắc dấu vào trong hư không, bùng nổ ra âm thanh cuồng bạo đầy trời như là núi sông đang nứt vỡ, đinh tai nhức óc!

Thạch Hạo rung bần bật, cánh tay cầm lò luyện đan xông tới đón đánh tê dại, sản sinh đau nhức làm cho hắn hoảng sợ ngây người, tên này quả nhiên lợi hại!

Đây là cường địch bất thế mà từ khi hắn sinh ra tới nay mới gặp, không nói thứ khác, chỉ riêng về thân thể, người này cũng đã cực kỳ kinh khủng, quả thực chính là một con chân long hình người, thân thể bất hủ.

Đại nhân trẻ tuổi của Tiên điện rất kinh ngạc, một đòn lại không thể làm cho đối phương bị thương, dưới cái nhìn của hắn, cảnh giới của đối phương thấp hơn hắn hẳn phải bị giết chết ngay mới đúng!

Đây chính là tự tin của người thừa kế đến từ Tiên điện, vô địch cùng cấp, đây vừa là sự kiêu ngạo của hắn vừa là đánh giá của hắn về vị trí thực lực của những người đồng lứa, chỉ cần cảnh giới thấp hơn hắn thì không ai có thể cùng tranh hùng, có thể nhanh chóng giết chết!

Ngay khi va chạm thì không cách dừng lại chút nào, chiến kích hư không đổi hướng phát ra ánh sáng chói mắt mãnh liệt như một đoàn sương mù mờ mịt vần vũ ngoài vũ trụ, lần thứ hai chém xuống.

Luồng ánh sáng kinh khủng này soi rọi toàn bộ bầu trời.

Rất nhiều người phản ứng không kịp, đầu lâu bị chém rụng bởi vì đại kích được chế tác từ xương cốt quý báu của Hư Không Thú có khả năng nhanh chóng bổ nát hư không chỉ trong tích tắc đến ngay trước mặt!

Khoảng cách mấy trăm trượng đối với chiến kích hư không cũng chỉ là một tấc mà thôi !

Một vệt tiên quang lạnh lẽo thê lương tỏa ra, đại kích hạ xuống tựa như chém trúng ngay cổ của Thạch Hạo, có ánh đỏ bắn ra khiến lòng người rúng động.

Là máu sao? Đầu lâu rơi xuống!

Hô hấp của tất cả mọi người như ngừng lại, đều đang suy nghĩ nếu không phải là Thạch Hạo mà là chính mình thì tình hình sẽ như thế nào, có lẽ đã bị giết rồi!

Ánh đỏ bắn ra như sương máu dày đặc, mông lung và thê thảm.

"Ồ, kết thúc rồi, đại nhân trẻ tuổi của Tiên điện đã giết chết thiếu niên Ma vương!"

Nhìn thấy một màn này có người không nhịn được mà hô lên thất thanh, quá nhanh, người thừa kế của Tiên điện mạnh mẽ khiếp người, chỉ mới chém xuống hai kích liên tục mà đã giết được đối thủ rồi sao?

Đây là một loại phong thái vô địch, khiến mỗi người đều khiếp đảm, ai có thể ngăn được? Quả thực khó ngăn cản!

Nơi đó, sương mù lung linh uốn lượn tản mát ánh đỏ lạnh lẽo thê lương, kinh động lòng người. Đó là máu của thiếu niên Ma vương sao? Thật khiến người ta hãi hùng khiếp vía.

"Thật là quá nhanh mà, đại nhân trẻ tuổi của Tiên điện thật là đáng sợ, quả thật vô địch". Mọi người lạnh lẽo, ai có thể cùng hắn quyết đấu, thiếu niên Ma vương mạnh mẽ như thế mà cũng thất bại sao?

Nên biết rằng, trước đây Thạch Hạo đã đánh bại hai, ba tên sơ đại, thế nhưng bây giờ lại rơi vào kết cục như vậy.

Tuy nhiên, vẫn có mấy người đang trầm mặc nhìn chăm chú như là Thập Ngũ gia, Nguyệt Thiền tiên tử cùng một vài tên sơ đại khác.

"Không đúng, các ngươi nhìn lầm rồi". Một ông lão nói ra.

Ánh đỏ chảy xuôi, tuy rằng giống như máu nhưng lại không phải là máu, vẫn có một bóng người đang đứng nơi đó, đầu vẫn chưa rơi xuống.

Một số người ngạc nhiên nghi ngờ nhìn chằm chằm nơi đó, sắc mặt cả

đám đều kinh dị.

“Đây là bảo cụ gì mà giống như có máu đang chảy”. Một vị sơ đại kinh ngạc, sau đó ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm vào lò luyện đan cao bằng nắm đấm kia.

Tay trái Thạch Hạo nắm lấy thân lò tay phải nắm nắp lò, lấy nắp lò đặt ở ngang cổ chặn lại chiến kích hư không.

Bên trên nắp lò có một con chân hoàng nằm ngủ trông rất sống động, đất vàng ở bên trong nắp lò cũng mang theo ánh đỏ như dòng máu chảy trong cơ thể, vô cùng chân thực.

Đại kích tới quá nhanh rồi, đổi lại là người khác tuyệt đối đã bị đánh chết, đây chính là chỗ đáng sợ của vị đại nhân trẻ tuổi Tiên điện, có thể trong nháy mắt chấm dứt sinh mệnh của kẻ địch, dũng mãnh phi thường không có đối thủ!

Nhưng mà Thạch Hạo đã chặn lại được! Hắn nhanh như chớp cầm nắp lò trong tay đánh lên mũi kích, con chân hoàng trên đó dường như thức tỉnh, lông chim phập phồng tỏa ra ánh đỏ, sương mù mông lung giống như huyết dịch đang lưu chuyển.

Lò luyện đan chế tác theo phong cách cổ xưa, phía dưới thân lò có từng con chân long uốn lượn quấn quanh ba chân, mà phía trên nắp lò có một con chân hoàng nằm ngủ cúi đầu xuống dưới, đều giống y như thật.

Ầm!

Đúng lúc này, Thạch Hạo bùng phát, chủ động tấn công, tay phải cầm nắp lò đập tới.

Nắp lò này đã được thêm vào phù văn, nhanh chóng phóng to như một mặt tấm khiên, hào quang mông lung tỏa ra, ánh đỏ theo sau trào lên giống như một con chân hoàng dục hỏa trùng sinh*.

(*): Sống dậy từ trong lửa đỏ.

Đòn đánh này kèm theo tiếng vang, loáng thoáng còn có tiếng kêu của phượng hoàng khiến hồn phách con người như nứt ra, rất nhiều người đều hít vào một hơi lạnh.

Vị thiếu niên Ma vương này quả thật không đơn giản, không chỉ không có việc gì mà còn bắt đầu chủ động xuất kích muốn giết đại nhân trẻ tuổi của Tiên điện, quả nhiên dũng cảm hơn người.

Nắp lò phóng to hóa thành tấm thuẫn trong suốt bằng xương chân hoàng được Thạch Hạo xoay tròn như một ngọn núi cao điên cuồng đè xuống.

Xoạt!

Tên đại nhân trẻ tuổi của Tiên điện giơ ngang chiến kích, dùng cán kích ngăn cản, động tác của hắn cực kỳ nhanh chóng, vượt xa lý giải của người thường.

Một tiếng "Coong" vang lên, hai tai của mọi người ong ong, nơi này vặn vẹo, tia chớp hạ xuống từ trời xanh, tiếng sấm inh ỏi. Thực tế đây chỉ là một lần va chạm mạnh của hai người, là đốm lửa cùng tiếng kim loại phát ra khi binh khí va chạm.

Ghê gớm, nghịch thiên rồi!

Đây là tâm tình của tất cả mọi người, đều khiếp sợ không gì sánh nổi, lại có người có thể dám cứng rắn chống đỡ cùng người thừa kế của Tiên điện như vậy.

Một tiếng "Ầm" vang vọng, Thạch Hạo lại xoay chuyển nắp lò, chân hoàng kêu khẽ, ánh đỏ đầy trời, một bóng mờ chân hoàng bao phủ lấy hắn, tiên quang chiếu khắp giết thẳng tới trước.

Hai người càng đánh càng làm cho người ta chấn động, hết sức mạnh mẽ, quá mức điên cuồng.

Ngay sau khi gặp mặt hai người đều không nói gì, không một lời thừa thãi thế nhưng loại cảnh tượng điên cuồng ngang ngược này đủ để khiến tất cả mọi người đang xem cuộc chiến phải rung động.

Coong!

Thần âm điếc tai khiến người ta khó chịu, màng tai như muốn vỡ tan, nơi đó ráng lành dâng lên không ngừng, kèm theo sương mù đáng sợ giống như khí hỗn độn.

Đây là một hồi va chạm kịch liệt nhất, tám, chín lần liên tiếp, phảng phất như thần phạt hạ xuống từ trời xanh!

Trên thực tế, trong lòng Thạch Hạo cũng đang giật mình, hắn biết đã gặp phải một đối thủ khó lường, hai tay của đối phương khẽ vẫy lập tức thần lực phát ra đầy chấn thế, ít nhất trong thế hệ trẻ tuổi khó có thể tìm được đối thủ.

Mạnh mẽ như hắn mà cánh tay cũng bị chấn đến tê dại, đau đớn từng cơn, thế gian đồn đại, vị đại nhân trẻ tuổi Tiên điện có thể áp chế người cùng thế hệ, tuyệt đối không phải giả.

Thanh niên Kim đăng không ra, truyền nhân của mấy đại đạo thống bí ẩn cổ xưa không xuất hiện, ai có thể tranh hùng? !

Bất quá, Thạch Hạo tin tưởng, hai tay của đối phương cũng không phải dễ chịu, bởi vì hắn trông thấy trong đôi mắt thâm thúy đó có ký hiệu lập lòe, hiển nhiên cũng rất giật mình.

Nói tóm lại, thân thể của hai người đều mạnh mẽ đến cực hạn!

“Ngươi rất thông minh, biết lấy sở trường so sở đoản*”. Vị đại nhân trẻ tuổi của Tiên điện khẽ nói, tóc đen rối tung, quanh thân đều được ký hiệu thần thánh bao phủ, giống như một vị Tiên vương giáng thế, không cách nào so sánh được.

(*): Tránh nặng tìm nhẹ.

Hắn mấy lần liên tục đỡ lấy những cú đánh mạnh mẽ của Thạch Hạo, trong mắt tuy có kinh dị thế nhưng vẫn bình tĩnh như thường, trấn định như thường, phảng phất đều nắm tất cả trong lòng bàn tay.

Thạch Hạo hiểu rõ ý tứ của hắn, bởi vì vừa mới giao thủ Thạch Hạo liền lựa chọn rút ngắn khoảng cách liều mạng cận chiến, chứ không phải muốn kéo dài khoảng cách để dùng pháp lực phù văn chống lại.

Bởi vì hắn biết rõ, cảnh giới của đối phương cao hơn hắn, pháp lực hùng hồn như biển, nếu như vận dụng các loại bí thuật phù văn hắn sẽ chịu thiệt.

Mặc dù thần lực của đối phương hơn người thế nhưng thân thể của hắn cũng không kém, dù sao đây cũng là lĩnh vực giống nhau nhất mà cả hai có thể so sánh hơn thua, vì lẽ đó hắn mới lựa chọn cận chiến.

“Coong!”

Lại là một tiếng vang động trời xanh, cánh tay Thạch Hạo tê dại, gan bàn tay rách ra máu tươi bắn lên, điều này làm cho hắn giật mình, quả nhiên người này không dễ đối phó.

Hắn chằm chằm nhìn vào bàn tay của đối phương, muốn biết đại địch bất thế này cũng như thế hay không, bất quá nơi đó phù hiệu màu vàng óng ánh bao lấy đối phương, không thể nào nhìn rõ được.

Thế nhưng hắn tin tưởng gan bàn tay của đối phương phần lớn cũng nứt ra rồi.

Đại nhân trẻ tuổi của Tiên điện không buồn không vui, trên mặt không hề có cảm xúc gì, tuy đã nói ra tình huống cùng thủ đoạn của Thạch Hạo, thế nhưng vẫn chưa kéo dài khoảng cách, vẫn cận chiến như cũ.

Tất nhiên bọn họ cũng thúc giục phù văn, đủ loại ký hiệu thần bí được phóng thích.

Bất quá loại sức mạnh này đều bị hai binh khí gánh chịu, ở giữa lò luyện

đan và chiến kích hư không phát ra ánh sáng rực rỡ, sau đó lại phai mờ.

“Thật là lợi hại, lại có thể giao đấu mười mấy chiêu cùng đại nhân trẻ tuổi của Tiên điện!”

Có người than thở, từ đánh giá này cũng có thể thấy được,là một ngọn núi lớn trong lòng các thế hệ trẻ tuổi thì kinh khủng cỡ nào, nếu như có người giao thủ với hắn mà không hề yếu thế thì xem như rất kinh diễm rồi!

Nguyệt Thiền đứng ở đằng xa, một bộ áo trắng tung bay, dáng điệu xuất trần, phong tư tuyệt thế, có một không hai. Nàng rất kinh ngạc, đôi mắt linh động lấp lóe ráng lành, nhìn chằm chằm Thạch Hạo.

Nàng cảm thấy người này có chút quen thuộc dường như đã từng gặp qua ở đâu, thế nhưng nhìn không thấu, người này lấy tia chớp lôi đình bảo vệ thân thể, trước đây chưa hề dùng cách này.

Quả thật nàng rất giật mình, người này chỉ mới bước vào cảnh giới Tôn giả vậy mà dám tranh đấu cùng truyền nhân của Tiên điện, thân thể có thần lực hơn người như vậy, quả thật có thể ngạo thị thượng giới.

Ánh mắt nàng lưu chuyển tỏa ra ráng lành ngũ sắc, tỉ mỉ nhìn chằm chằm vào Thạch Hạo, tập trung quan sát.

Một bên khác, Đại Ma Thần nhíu mày vô cùng lo lắng, cảnh giới của tôn nhi dù sao cũng hơi thấp, sợ hắn gặp bất lợi.

Trận chiến này làm bí cảnh rung động, cũng không biết đã thu hút bao nhiêu sinh linh, những sơ đại tự phụ và kiêu ngạo kia khi nhận được tin tức thì chắc chắn sẽ đến.

Hơn nữa, trận chiến này cũng truyền ra bên ngoài rất nhanh.

Lối ra bí cảnh, khi có người xuất hiện ở tế đàn mang tin tức về thì tất cả mọi người đều kinh ngạc, thiếu niên Ma vương dám tranh hùng cùng người thừa kế của Tiên điện? !

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 667: CuộC ChiếN Tiên Ma

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

“Cái gì, hắn lại quyết đấu cùng truyền nhân trẻ tuổi của Tiên điện, phát động một trận đại chiến?”

“Rốt cuộc vẫn còn đánh giá thấp hắn, vốn nghĩ rằng hắn rất lợi hại rồi những không ngờ hắn dám đi khiêu chiến người thừa kế trẻ tuổi của Tiên điện!”

“Sai, không phải khiêu chiến mà là tình cờ chạm mặt, hai người ngay lập tức lao vào ác chiến, hắn căn bản không có rút lui!”

Lối ra bí cảnh hoàn toàn sôi sục, tất cả mọi người đều đang bàn luận chuyện này, tin tức này phi thường giật gân làm cho tâm tình của rất nhiều cường giả lay động, vô cùng chờ mong.

Trong mắt họ, thiếu niên Ma vương dường như là đội quân bất ngờ nổi lên, trận chiến sau kinh người hơn trận chiến trước, cực hạn của hắn là ở đâu?

Nếu như nói hắn có thể chiến sơ đại, có thể tranh đấu với người nổi bật cùng thế hệ, thậm chí là toàn thằng thì mọi người còn có thể hiểu được. Dù sao, thế gian này không chỉ có một vị sơ đại, có thể hắn là thần tử của một cổ giáo nào đó bí mật lặng lẽ đi vào, cho nên mới có thể có chiến tích huy hoàng như thế.

Thế nhưng hiện tại hắn lại đang tranh đấu cùng vị đại nhân trẻ tuổi của Tiên điện, chuyện này thật không tầm thường rồi!

Trong những cao thủ trẻ tuổi đã biết, vị đại nhân này là một người khó lường, tuyệt đối là dũng mãnh không có đối thủ, nhìn xuống cùng thế hệ, không thể địch lại được.

Vì lẽ đó, tin tức này truyền đến đã gây ra náo động lớn, khiến người ta trợn mắt líu lưỡi.

"Lẽ nào là kỳ tài của mấy đạo thống bí ẩn cổ xưa kia đã xuất thế?" Có một ông lão nói nhỏ, vẻ mặt nghiêm túc, bởi vì thế gian vẫn có loại đồn đại này.

"Có lẽ đúng vậy, nghe nói còn một thanh niên cầm Kim đăng trong tay, chắc là cũng đến từ nơi ấy."

Một số người suy đoán và cho rằng sự thật cũng gần như vậy.

Nếu không rất khó giải thích được, vị thiếu niên Ma vương này xuất hiện quá đột ngột, trước đây căn bản chưa từng nghe qua, chỉ có những người cố gắng che giấu thì mới như vậy.

Đến giờ phút này rồi, vô số tu sĩ bên ngoài đang nghị luận, tất cả đều rất kích động cùng phấn chấn, nếu suy đoán trở thành sự thật thì đây tuyệt đối sẽ là một trận đại chiến có một không hai!

Mấy vị giáo chủ ngồi xếp bằng trong hư không cũng đang nhỏ giọng trao đổi với nhau, thần sắc bọn họ đều nghiêm túc, nhắc tới mấy đạo thống cổ xưa trong truyền thuyết kia đều rất thận trọng.

"Kỳ thực, ta ngược lại hi vọng hắn là một tán tu, nếu thế cũng xem như là phá vỡ một câu chuyện thần thoại bất bại". Một vị giáo chủ nói.

Nếu Thạch Hạo là một tán tu, không phải là đến từ mấy đạo thống cổ xưa kia thì nhất định sẽ càng náo động hơn, e rằng rất nhiều đại giáo sẽ vội vàng chạy đến thu hắn làm đệ tử.

"Hi vọng không phải là Hoang, ha ha . . ." Một lão giáo chủ cười to, ánh

mắt lấp lóe, vẻ mặt khác thường, hắn rất muốn thu một tên đệ tử như vậy.

Thế nhưng, hắn cũng biết, nếu như đúng là một tán tu không có sư thừa, hơn phân nửa không tới lượt hắn đến thu đồ đệ mà sẽ là sự tranh giành của những lão già lợi hại hơn.

Đương nhiên, nếu mọi người biết thân phận chính thức của Thạch Hạo, đoán chừng rất nhiều người sẽ ngơ ngẩn, không có mấy người dám thu nhận.

Bởi vì, tại hạ giới hắn đã từng quét ngang mấy đạo thống bất hủ, càng là giết chết bảy thần do một số bá chủ thượng giới phái xuống, phá hỏng đại sự của bọn họ.

Đúng lúc này, trên tế đàn bóng người mờ ảo hiện lên, hiển nhiên lại có người bị giết chết xuất hiện ở đây.

“Ta bị dư âm chiến đấu của hai người giết chết . . .” Hắn giận dữ và xấu hổ không thôi, khi được hỏi thì chỉ dám nói nhỏ, hắn đến từ một đại giáo ở Ngũ hành châu, cũng không phải là sơ đại.

Thế nhưng điều này cũng đã quá kinh người, bất luận là Bất Lão sơn hay là cung Hỏa Ma các loại đều là truyền thừa không bình thường, đệ tử được phép tiến vào trong cũng không hề kém.

Hắn mang lại một tin tức, vị đại nhân trẻ tuổi của Tiên điện còn chưa vận dụng pháp lực, chỉ là đang cùng người kia tiến hành cận chiến cho nên qua hơn mười chiêu vẫn chưa phân ra sinh tử.

“Thì ra là vậy, Tiên điện lấy bí thuật chấn thế, dùng pháp lực xưng hùng, hắn vẫn còn chưa sử dụng át chủ bài.” Một ông lão than thở.

Nhưng điều này cũng làm người ta giật mình, thân thể của thiếu niên Ma vương không ngờ lại sánh cùng người thừa kế của Tiên điện, đây là lợi hại đến cỡ nào?

Bởi vì người đi ra từ Tiên điện là không có khuyết điểm, dù là thân thể

cũng tuyệt đối ngạo thị đồng đại, kim thân bất hủ, quả thực cũng tựa như là thân thể bất diệt!

“Ta có linh cảm, thiếu niên Ma vương kia hơn phân nửa là chưa tu hành pháp lực đến nơi đến chốn, hắn cũng không phải xuất thân từ đạo thống cổ xưa gì, chắc sẽ không địch lại.” Có một vị lớn tuổi than nhẹ.

“Thật đáng tiếc, ta cho rằng mấy người ẩn giấu kia xuất thế, xem ra là không phải rồi.” Một lão Giáo chủ cũng nói.

Mặc dù như vậy, mọi người ngoài bí cảnh cũng rất chờ mong, muốn nhìn một chút thiếu niên Ma vương đến tột cùng mạnh bao nhiêu, có thể trong tay vị đại nhân trẻ tuổi của Tiên điện kiên trì bao nhiêu chiêu thì mới bị đánh bại.

Mọi người mặc dù biết hắn mạnh mẽ thế nhưng cũng không coi trọng hắn, không nghĩ là hắn có thể sống sót được, chắc chắn cuối cùng sẽ bị chém giết.

Nơi sâu trong bí cảnh, tiếng leng keng điếc tai, hai người đang chém giết kịch liệt.

Nắp lò đỏ thẫm, Chân hoàng bay lượn, lông chim xinh đẹp phát sáng tỏa ra ráng lành óng ánh. Thạch Hạo cực kỳ dũng mãnh, một tay nắm thân lò một tay nắm nắp lò chiến đấu cùng đại địch bất thế này.

Ở giữa bọn họ, thần lực cuồn cuộn không ngừng nhưng đều bị hai binh khí tiêu trừ mất.

Tiếng kim loại rung chấn động cả bầu trời, hai người chiến đấu đã hơn sáu mươi chiêu, nếu là người bình thường thì không nói làm gì, nhưng nếu là người thừa kế của Tiên điện thì đây lại là chuyện hiếm có.

Lúc đầu, một số người cho rằng, truyền nhân của Tiên điện hơn mười chiêu là có thể giết chết đối thủ, không ngờ hôm nay lại gặp phải thiếu niên Ma vương thâm bất khả trắc* đến như vậy.

(*): Sâu không thể dò.

Đương nhiên, có người cũng đã nhìn ra được manh mối, bí thuật, pháp lực của hai người vẫn chưa bùng phát, lúc này cơ bản chỉ là cận chiến mà thôi.

Dù là như thế cũng vô cùng kinh người, khiến cho các cường giả cũng phải choáng váng!

Một tiếng "Vù" nổi lên làm run rẩy hư không, đại kích biến mất, cắt qua bầu trời rồi xuất hiện đột ngột tại bả vai Thạch Hạo hòng cắt rời một cánh tay của hắn.

Coong!

Chân hoàng đỏ như máu bay lượn kết hợp cùng với ánh sáng màu vàng kim trông vô cùng đẹp đẽ cùng huyễn lệ, chắn ở nơi đó, giải trừ nguy cơ.

Xèo!

Thần quang lại hiện lên, đại kích rực rỡ xoay tròn bắn ra vô số thần mang, hóa thành một vầng mặt trời vĩnh hằng trấn áp xuống.

Ánh mắt Thạch Hạo khiếp người, tay trái nắm lò luyện đan mặc cho ánh sáng vô tận chiếu xuống, đồng thời hướng miệng lò về phía đại kích thần bí, muốn thu lấy nó.

Ánh mắt của truyền nhân Tiên điện sáng rực, mái tóc dày bay lượn như thiên thần hạ phàm, thần dũng vô địch, một tiếng quát khẽ vang lên, mạnh mẽ đâm vào bên trong lò luyện đan.

Hắn bùng phát rồi, khống chế chiến kích hư không để phá hủy lò luyện đan có sức phòng ngự kinh người này, khiến cho nó vỡ tung.

"Trời ạ!"

"Đây là Hư Không Đại Liệt trảm!"

Mọi người kinh ngạc thốt lên, cực kỳ chấn động.

Lúc này rất nhiều người lùi về sau, như sợ tránh không kịp khi đối mặt với mãnh thú thời hồng hoang.

Đây chính là chỗ đáng sợ của chiến kích hư không, một khi xuất ra thì sẽ phát huy hết uy năng cực hạn của nó, có thể tạo thành sức phá hoại khủng khiếp không gì sánh được, cắt đứt hư không tạo nên từng tiếng nổ lớn.

Sức sát thương như vậy khó có thể tưởng tượng được!

Bởi vì, sau khi hư không nổ tung thì đủ để giết chết thần linh, còn như các loại pháp khí thì càng bị chấn thành bột mịn, uy lực cực mạnh khiến người ta sợ hãi.

Thế nên không có ai cho rằng Thạch Hạo có thể sống sót, lò luyện đan của hắn mặc dù rất bất phàm nhưng e rằng cũng không chịu nổi hư không nổ tung.

Trước đây, rất nhiều pháp khí cấp Thần đều từng chôn vùi dưới bảo kích vô thượng này, bị đánh nứt, phù văn phai mờ, hóa thành đồng nát sắt vụn.

“Hay, đại nhân đã giết chết hắn!” Có người hô lên, đó là một chàng trai có diện mạo bất phàm, thế nhưng lúc này sắc mặt âm trầm, nắm nắm đấm, kêu to sảng khoái.

Đó là Trần Thanh, một trong hai tên tôi tớ của truyền nhân Tiên điện, trước đây hắn từng bị Thạch Hạo đánh chết một lần, mệnh phù đã hủy nhưng rất không cam lòng nên lại đi vào.

Theo nhận định của hắn, Hư Không Đại Liệt Trảm vừa ra, không ai có thể chống cự!

Trên thực tế, nếu không có chuyện ngoài ý muốn, quả thực khó mà đối phó, cho dù là cường giả Sơ đại cũng phải bị đánh giết.

Trong suốt lóng lánh, chiến kích hư không toả ra vô tận ánh sáng đâm xuyên vào bên trong lò luyện đan, sức chấn động mãnh liệt khiến cả hư không rạn nứt kèm theo từng tiếng nổ lớn!

Lúc này, mọi người đều lùi xa, tất cả đều tránh đi, e sợ khi không gian sụp đổ khiến cho bản thân gặp nạn, chết oan chết uổng.

Làm người ta giật mình chính là, hư không nơi đó tuy rằng nứt ra, Hư Không Đại Liệt trảm sắp bộc phát ra uy năng khủng khiếp thế nhưng trước đó lại có một luồng chớp chói mắt đã kịp bùng phát.

"Hả?"

Kết quả này khiến rất nhiều người kinh hãi, bên trong lò luyện đan ẩn chứa lôi đình, uy năng mạnh mẽ quá sức tưởng tượng!

"Ầm!"

Tia điện khổng lồ vọt lên, vừa như kim xà uốn lượn lại vừa như tử hoàng ngang trời, bên trong lò có đủ loại tia chớp, trong nháy mắt tất cả đều bùng phát.

Đó chính là lôi đình kèm theo một tia khí tức Tiên đạo ẩn chứa trong đất trên Mộ tiên và trong Thiên hà, trước kia lúc thu lấy đã từng bổ cho Thạch Hạo gần chết.

Hiện tại đại kích đâm vào bên trong lò luyện đan đã khuấy động Thiên hà, tự nhiên đã làm thứ lôi đình này nổ tung.

"Á . . ."

Không cần nói bên trong chiến trường, chính là mấy bóng người ở trên không trung khi lui về phía sau hơi chậm đã bị tia chớp bắn trúng cháy đen tại chỗ và rơi nhào xuống dưới.

"Mau lui lại!"

Mọi người giật mình, đây là lò thánh chứa đựng lôi đình sao? Thật là khủng khiếp!

"Đại nhân!" Trần Thanh kêu to, lôi đình này quá mức đáng sợ, vốn hắn cho rằng có thể dễ dàng giết chết thiếu niên Ma vương nhưng không ngờ còn có biến cố cỡ này.

Lôi đình dọc theo chiến kích hư không chạy về truyền nhân của Tiên điện làm cho thân thể hắn rung bần bật không ngớt, thời khắc này thân thể hắn bùng phát ra vô tận phù văn, tạo thành giáp Thần ngăn cản lại.

Điều này khiến trong lòng Thạch Hạo chấn động, người này quả nhiên lợi hại, pháp lực như biển, trên người còn có một tầng giáp trụ thần bí không hề kém Thiên Thiền y bao nhiêu, rất khó giết chết hắn.

"Mở cho ta!" Âm thanh của vị đại nhân trẻ tuổi của Tiên điện trầm thấp cứ như là một vị Thần vương dưới trần thế muốn phá tan lò luyện đan, khiến cho đối thủ và pháp khí lúc lúc trở thành tro bụi.

Chiến kích hư không run rẩy mãnh liệt, hư không bị xé ra một vệt hình chữ thập, Đại Liệt trảm phóng ra!

Ầm ầm!

Khí hủy diệt ngập trời, sức mạnh hư không bùng phát làm cho nơi này bị tàn phá nghiêm trọng.

"Hay, chỉ bằng ngươi mà cũng dám tranh đấu cùng đại nhân nhà ta, đáng bị hành hạ đến chết!" Trần Thanh kích động quát, cảm giác như chính mình đang chém giết trong chiến trường vậy.

Nguồn sức mạnh này hết sức khủng khiếp, toàn thân người xem cuộc chiến ở phía xa đều rét run, nổi da gà, phảng phất như đến ngày tận thế vậy, khiến cho người người kinh hồn bạt vía.

Xa trong hư không có hai khe nứt ngang dọc giao nhau như hình chữ

thập, ầm ầm nổ tung.

Vô vàn ánh sáng cuộn trào mãnh liệt, thần năng đáng sợ sục sôi làm cho mọi thứ đều như biến mất, sinh linh đã đốt lên Thần hỏa đi vào cũng sẽ bị giết chết!

Nhưng mà, sự tình khiến người ta kinh ngạc đã xảy ra.

Lò luyện đan phát sáng truyền ra tiếng rồng ngâm, một con Chân long mơ hồ hiện lên quấn quanh thân lò, ngẩng đầu rít vang luyện hóa hư không, giam cầm thần năng vô tận!

Thạch Hạo trầm ngâm, lò luyện đan này quả thật thần bí, giống như hắn từng suy đoán, có thể chống cự được chiến kích hư không, giá trị của kiện bảo cụ này không thể nào đo lường được!

Tuy rằng hư không nổ tung nhưng đã bị giam cầm lại, không cách nào lan ra xung quanh, càng không thể hủy diệt lò luyện đan cũng không thể làm cho Thạch Hạo bị thương.

Vị đại nhân trẻ tuổi của Tiên điện rất quyết đoán rút thần kích về rồi nhanh chóng thối lui, bởi vì hắn gánh chịu không chỉ lôi đình đáng sợ mà còn có một loại nguyền rủa khác, khiến hắn chau mày hoảng sợ.

“Giết!”

Thạch Hạo hét lớn, nắm lấy thân lò luyện đan đánh về chiến kích hư không kia.

Cùng lúc hắn cầm nắp lò đưa lên bảo vệ trên đỉnh đầu, chính mình hóa thành một tia chớp hình người vọt tới gần tiếp tục cận chiến, song quyền đánh thẳng về cơ thể đối phương.

“Coong!”

Đại nhân trẻ tuổi của Tiên điện lấy chiến kích đón đỡ lò luyện đan, bản

thân thì duỗi ra nắm đấm, sắc mặt lạnh lùng, cứng rắn chống đỡ song quyền của Thạch Hạo.

Hắn có loại tự tin, càng có loại kiêu ngạo cùng tự phụ này, muốn liếc mắt nhìn khắp người cùng thế hệ, nếu như không thể giết chết tu sĩ cùng cấp một cách dễ dàng thì hắn lấy sức lực gì đi chinh chiến Cấm khu không người?

"Ầm!"

Nắm đấm của hai người chạm mạnh vào nhau, thần quang soi sáng tứ phương, uy thế rất lớn, ngay cả ngọn núi bên dưới chân của họ cũng nổ tung theo quyền phong ấy, cực kỳ khủng khiếp.

Trong chốc lát, máu tươi bắn lên nhuộm đỏ cả bầu trời.

Toàn bộ lòng bàn tay của Thạch Hạo nứt toác, ngay cả nắm đấm cũng có chút tả tơi.

Bên kia, vị đại nhân trẻ tuổi của Tiên điện cũng biến sắc, lòng bàn tay của hắn cũng xuất hiện vết rách, ngón tay cũng vỡ ra, máu tươi nhỏ xuống.

"Cái gì, đại nhân . . . vậy mà lại bị thương, đây là lần đầu tiên trong đời, chuyện chưa từng xảy ra! Vị thiếu niên Ma vương này rốt cuộc là ai?" Trần Thanh khiếp sợ, không nhịn được mở miệng, lẩm bẩm: "Nhất định là kỳ tài của mấy đạo thống bí ẩn cổ xưa kia!"

Nói tới đây, sắc mặt của hắn trở nên trắng bệch!

Xa xa, trong con ngươi linh động của Nguyệt Thiền tiên tử tỏa ra ráng lành, trên gương mặt tuyệt trần khiến người ta nghẹt thở kia tràn ngập kinh sợ, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm phía trước, thân thể người này quá mạnh mẽ . . . lại có thể đối đầu cùng người thừa kế của Tiên điện.

Hơn nữa, vì sao lại có chút quen thuộc?

Xa xa, Ma nữ cũng đã tới, da thịt trắng noãn như ngọc, giống như Tinh Linh, hoạt bát và linh động, giảo hoạt nhưng thông minh, chớp đôi mắt đẹp, lẩm bẩm: “Giống như đã từng quen biết.”

Rất nhanh, tin tức cấp tốc truyền ra bên ngoài, mọi người dự đoán Thạch Hạo sẽ bị chém giết đều ngạc nhiên, sau đó vẻ mặt hoàn toàn khiếp sợ.

“Một đời Ma chủ quật khởi, dĩ nhiên đối đầu cùng người thừa kế của Tiên điện!”

Mấy vị lão giáo chủ đều mở to đôi mắt lim dim, trong lòng chấn động, càng lúc càng giật mình.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 668: Tiên Vương CửU Phong

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Giọt máu đỏ tươi như kim cương, một đôi tay tả tơi tơi tả, hậu quả của lần đấu quyền này là nghiêm trọng nhất từ khi Thạch Hạo xuất đạo tới nay, ngay cả xương ngón tay cũng đều rạn nứt!

Phía đối diện, đại nhân trẻ tuổi của Tiên điện hai tay buông ra, cũng tổn hại nghiêm trọng, máu của hắn mang theo ánh bạc rất là kỳ dị, nắm giữ sức mạnh đặc biệt và kinh khủng.

Như có như không, ánh bạc từ trong máu bốc lên, tràn ngập tinh khí mịt mờ, giống như tiên vụ vậy, toả ra gợn sóng càng khiến người ta nhịn không được mà run rẩy!

Đây là cái gì? Tất cả mọi người đều giật mình.

Tương truyền, bên trong thân thể người của Tiên điện có "Tiên huyết", đạo thống này cực kỳ cổ xưa, vượt qua thế gian, ẩn chứa bí mật trường sinh, có tạo hóa bất hủ!

"Máu của ta không dễ dàng đổ". Truyền nhân của Tiên điện nói.

Hắn đứng trong hư không, được ký hiệu rực rỡ bao vây, máu tươi chảy xuống ánh bạc bốc lên rồi hóa thành một bộ hình người toả ra khí thế bất hủ.

Tiếp đó, bộ hình người này thoát khỏi sự ràng buộc của không gian, trong nháy mắt vụt tới muốn giết chết Thạch Hạo.

Đây là sinh vật hình người được tụ thành từ tinh huyết màu bạc tỏa ra gợn sóng khó tả, xương cốt, gân mạch đều được xây dựng từ phù văn, cực kỳ mạnh mẽ.

"Tiêu diệt!" Đại nhân trẻ tuổi của Tiên điện quát lên. Đây là sức mạnh huyết thống, là mô hình* "Tiên huyết" trong mắt thế nhân, bên trong ánh bạc mang theo kim văn, rực rỡ mà mạnh mẽ.

*: hình thái ban đầu

Trước đó, Thạch Hạo đã mở ra Động Thiên, làm giảm bớt công kích phù văn của nó, hình thành một khu vực riêng biệt ở nơi này!

Một tiếng vang dữ dội phát ra, toàn thân bộ sinh vật hình người hừng hực ký hiệu, như một đoàn tiên hỏa đang thiêu đốt, tản ra khí tức ngập trời, đập mạnh vào Động Thiên này.

"Mở cho ta!"

Đại nhân trẻ tuổi của Tiên điện quát lên, mạnh mẽ phóng ra chiến kích hư không, như một vệt cầu vồng xuyên phá chín tầng trời đâm vào bên trong Động Thiên.

Hắn chính là muốn hủy đi Động Thiên của Thạch Hạo hòng giết chết ngay hắn.

Vù!

Hư không run rẩy, Động Thiên duy nhất của Thạch Hạo phát sáng giam cầm hư không, dù là thời gian dường như cũng dừng lại, nơi này như là thoát ra khỏi thượng giới.

Nắp lò phát sáng, đỏ tươi như máu, một con Chân hoàng đập cánh hót dài chặn lại đại kích này, hai bên giằng co ở đây.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, luồng ánh sáng bên ngoài cơ thể của

Thạch Hạo quá rực rỡ, sức phòng ngự quá mức mạnh mẽ, kết hợp với nắp lò đã chặn đứng loại xung kích này.

Phải biết là, máu này cũng không phải là vật bình thường, mà là mô hình "Tiên huyết"!

Thế gian có đồn đại rằng, không thể chạm vào máu của người Tiên điện, một chút bất cẩn thôi hoặc là sẽ bị đốt thành tro tàn, hoặc là đạo hạnh phù văn của một đời sẽ bị tiêu diệt, cực kỳ bá đạo.

"Máu của ta còn không đủ tinh khiết, vẫn còn cần tiến hóa thêm." Đại nhân trẻ tuổi của Tiên điện khẽ nói.

Dù vậy, hắn cho rằng như thế cũng đủ rồi, hét lên một tiếng, bộ sinh vật hình người kia tan rã, sương bạc mờ mịt bốc lên hóa thành từng giọt chân huyết!

Xoạt!

Thần quang khắp nơi, ký hiệu đầy trời.

Những huyết châu dính ánh bạc này sắp xếp lại trong hư không tạo thành hoa văn dày đặc, bao phủ Thạch Hạo ở trong đó.

"Tiên vương Cửu phong!" Hắn quát lớn.

Ánh bạc mờ mịt di chuyển kèm theo một ít kim văn tỏa ra, khí tức Tiên đạo khuếch tán, chấn động lòng người.

Giờ phút này, không cần nói bên trong chiến trường, chính là quần hùng đang ở phía xa xem chiến đấu cũng đều lạnh từ đầu đến chân, đây là một loại sức mạnh khó tả phảng phất như mở ra một thế giới nhằm trấn phong tất cả mọi người.

Đây là một toà lao tù, không thể đột phá!

Trong hư không, một giọt máu tương ứng với một cái ký hiệu lóe ra ánh

bạc cùng kim văn, cực kỳ chói mắt như một đoàn tiên hỏa bắt đầu cháy rừng rực, bao vây Thạch Hạo.

Những ký hiệu đang biến đổi, hình thành một cái lao tù, phù văn ngút trời.

"Ồ, hình dạng này . . . như là một toà cổ điện!"

Mọi người sợ hãi rút lui, bởi vì bị một luồng sức mạnh thần bí làm cho kinh hãi, cảm giác nếu tới gần thì thần hồn đều sẽ bị hút vào.

Vị đại nhân trẻ tuổi của Tiên điện hai tay kết ấn, khống chế tòa lao tu bằng phù văn này, khiến cho nó càng ngày càng rõ ràng và rực rỡ, tiên hỏa thiêu đốt hóa thành cổ điện.

Có người tinh mắt, ngay lập tức nhận ra, toà lao tù trông như cung điện này rất giống Tiên điện Thanh Đồng trong truyền thuyết, như là mô phỏng chế tạo theo nó!

"Lao tù Tiên điện, thủ đoạn thật là đáng sợ!" Ngay cả những sinh linh đã đốt lên Thần Hỏa đều híp mắt lộ ra kinh sợ, không muốn trêu chọc loại sức mạnh này.

Tiên vương Cửu phong, đây chính là áo nghĩa và là vẻ thần bí của nó.

Lại có thể tạo thành một Cổ điện Thanh đồng hóa thành lao tù, trấn phong kẻ địch bên trong, cuối cùng luyện hóa cho đến khi "thân tử đạo tiêu".

"Ngươi cũng không tồi, đáng tiếc". Vị đại nhân trẻ tuổi của Tiên điện khẽ nói, nhìn toà đồng điện do phù văn cấu thành kia.

"Bớt nói nhảm đi, nếu ngươi ta cảnh giới ngang nhau, ngươi không có cơ hội!" Thạch Hạo nói.

Những lời này nghe vào trong tai mọi người có vẻ quá mức ngang ngược, thiếu niên Ma vương cũng không khỏi quá tự phụ, lại dám nói như

vậy.

“Chiến đấu cùng cấp, truyền nhân bất thế của đạo thống cổ xưa có thể có người cùng ta ngang nhau nhưng đó cũng không phải là ngươi.” Vị đại nhân trẻ tuổi của Tiên điện bình thản nói, hắn đứng thẳng trong hư không, nhìn xuống phía trước, nói: “Ngươi quá tự tin.”

Trong cùng cấp thì không người nào có thể ngang hàng với hắn, cũng không xem Thạch Hạo là đối thủ mạnh nhất.

Chiến kích hư không chìm nổi, chặn lại lò luyện đan!

Chân huyết màu bạc lấp lóe phù văn bao vây Thạch Hạo cùng Động Thiên, hết thảy hoa văn đan xen vào nhau hóa thành đồng điện, niêm phong Thạch Hạo ở bên trong, tiến hành luyện hóa.

Truyền nhân Tiên điện hai tay không ngừng kết ra pháp ấn phức tạp, xuất ra từng đoàn tiên hỏa đốt cháy toà “Đồng điện” này, phải luyện hóa đối thủ thành tro tàn.

“Vạn pháp bất xâm!” Thạch Hạo nói nhỏ, ngồi xếp bằng xuống, lấy Động Thiên duy nhất bảo vệ thân thể.

Cùng lúc, hắn cũng vận chuyển cốt văn, lấy Nguyên Thủy Chân Giải làm chủ, đang nghĩ biện pháp rút lấy từng giọt chân huyết màu bạc kia, muốn cướp đoạt “Tiên huyết” trong truyền thuyết này.

Mọi người ngạc nhiên, thiếu niên Ma vương thật là gan to bằng trời, rõ ràng đang trong tình thế nguy cấp đến tính mạng vậy mà còn nghĩ đến chân huyết của người ta!

Thạch Hạo cũng biết, cảnh giới của đối phương cao hơn hắn pháp lực tất nhiên lớn hơn, hiện tại địch thủ bắt đầu vận dụng sức mạnh ở phương diện này khiến tình huống của hắn có chút không ổn.

Thế nhưng, hắn chắc chắn sẽ không chịu thua, trời sinh tính hắn quật

cường, tự tin và cứng cỏi nên toàn lực chống cự, thậm chí còn muốn luyện hóa "Tiên huyết" hiếm thấy của đối phương.

"Cái gì, đã vận dụng Tiên vương Cửu phong?" Lối ra bí cảnh, mọi người nhận được tin tức thì ai cũng kinh hãi, đây thế nhưng là một trong những bảo thuật vô thượng của Tiên điện nhen.

Ngay cả mấy vị lão Giáo chủ cũng thay đổi sắc mặt, ngồi xếp bằng trong hư không, thân ảnh mịt mờ, thần sắc không rõ, bọn họ cực kỳ kiêng kỵ loại thần thông phong ấn cổ xưa này.

"Xem ra thiếu niên Ma vương kia nguy rồi, khó có thể tránh được tai nạn này." Có người than nhẹ.

Loại bí pháp này vừa ra, có thể tiêu diệt rất nhiều cường địch cùng cấp thậm chí là vượt cấp, càng không cần nói là thiếu niên Ma vương có cảnh giới thấp hơn truyền nhân của Tiên điện kia!

Ngoài bí cảnh, quần hùng biết được tin tức này đều rất chấn động, dự đoán rằng hai người nếu cận chiến thì kẻ tám lạng người nửa cân, hiện tại đại nhân trẻ tuổi của Tiên điện rốt cục cũng sử dụng pháp lực để chiến đấu rồi!

"Có thể chống đỡ được sao?" Mọi người phỏng đoán, sau đó đều lắc đầu.

Từ trước tới nay, phàm là người đối đầu cùng Tiên điện, không biết có bao nhiêu thiên kiêu chết ở bảo thuật này, khó có thể phá giải chiêu này.

Hiện tại rất nhiều người đều cảm thấy, chỉ cần Thạch Hạo còn sống sót thì đã là kỳ tích, căn bản không hy vọng xa vời hắn có thể lật ngược tình thế, làm bị thương người thừa kế Tiên điện.

Sâu trong bí cảnh, bầu không khí căng thẳng, tất cả mọi người đều đang chăm chú quan sát.

Đại Ma Thần lo lắng, gần như nhịn không được muốn ra tay cứu viện,

nhưng vẫn dằn lại được.

Thân thể Ma nữ lung linh uyển chuyển, lồi lõm nhấp nhô, nhưng lúc bình tĩnh lại rất tinh khiết, dường như Tinh Linh từ cõi Tiên đi ra, lông mi rất dài, đôi mắt trong veo nhìn chằm chằm chiến trường, nhỏ giọng thầm thì: "Đáng tiếc nha, tiểu quỷ này rất mạnh nhưng vẫn là khó thoát khỏi cái chết."

Các sơ đại khác cũng đều chấn động trong lòng, thấy được chỗ đáng sợ của truyền nhân Tiên điện, mỗi người đều sinh ra cảnh giác, sắc mặt cực kỳ nghiêm túc.

"Thân thể rất mạnh, nhưng pháp lực cùng phù văn lại bình thường. Hãy kết thúc đi, mở ra khu truyền thừa của Chí Tôn quan trọng hơn. Trước tiên bắt giữ ngươi, sau đó lại tìm hiểu gốc tích của ngươi." Truyền nhân Tiên điện nói, hắn không muốn tiếp tục trì hoãn, còn có chuyện quan trọng hơn muốn làm.

Nói tới đây, hắn ấn tay, phù văn như biển, toàn diện bùng phát, như mười vạn núi lửa cùng lúc phun trào, rực rỡ cùng mãnh liệt khiến người ta rúng động!

Tất cả phù văn cùng một chỗ vụt tới trước hòa vào toà "Đồng điện" trong hư không kia, cùng nhau trấn áp Thạch Hạo.

Cùng lúc đó, hai mắt của hắn cũng phát sáng, tròng trắng mắt cùng người thường giống nhau, chỉ có đôi con ngươi là yêu dị và thần bí, ký hiệu càng thêm sáng lạn, cực kỳ rực rỡ.

Nơi đó, mặt trời dường như ngưng tụ, lại như vô số ngôi sao kết hợp cùng nhau, tỏa ra ánh sáng bất diệt.

Chuyện này. . . còn là con ngươi của người sao!

Trong con ngươi ấy bắn ra vô số ánh bạc còn có ánh vàng, tất cả nhằm về phía "Đồng điện", đạo hỏa bùng cháy thiêu đốt toà lao tù được tạo thành từ phù văn này.

Trong nháy mắt, nơi này uy năng ngập trời, khủng bố đến cực hạn, rất nhiều người không nhịn được rùng mình, thần hồn run rẩy.

“Kết thúc ở đây đi, thu ngươi vào Trấn Ma điện.” Truyền nhân Tiên điện nói, con ngươi khiếp người, ký hiệu tỏa ra càng nhiều, cùng lúc đó trong tay hắn hiện lên một tòa điện* bằng đồng.

(*) Điện thờ.

Tòa điện này xanh biếc, chỉ to bằng lòng bàn tay, cổ điển và tự nhiên, tràn ngập một loại đạo vận, lúc này bị hắn ném ra, hướng về phía Thạch Hạo ép xuống, nhanh chóng phóng to, hợp nhất cùng phù văn nơi đó!

Phù văn cùng đồng điện giao hòa tản ra ánh sáng kinh người, như thiên hỏa đang thiêu đốt, một phần bầu trời sáng rực!

“Hừm, tòa cổ điện này. . .”

Tất cả mọi người rút lui, lông tơ cả người dựng đứng, cổ điện to bằng lòng bàn tay này nhanh chóng phóng to, phảng phất có thể trấn áp chư thiên vạn đạo!

Sắc mặt Thạch Hạo lộ ra khác thường, quả nhiên đối phương vận dụng hậu chiêu*, muốn nhanh chóng tiêu diệt hắn, kết thúc chiến đấu.

*: chiêu thức cuối ^_^.

Hắn thở dài, thật sự không muốn sử dụng át chủ bài, bởi vì dưới con mắt mọi người, nếu như bị phát hiện thì lần sau liền khó sử dụng lại. Hắn “mưu đồ rất lớn”, nơi này không chỉ có sơ đại, còn có sinh linh đã đốt lên Thần Hỏa, hắn muốn vào thời khắc mấu chốt thì sẽ làm loạn lên một trận.

“Vậy trước tiên hãy tuyệt sát đi!” Hắn khẽ nói.

Một tiếng “Vù” vang lên, Thạch Hạo khống chế lò luyện đan đập bay chiến kích hư không, đón đánh toà đồng điện kia!

Sau đó chiếc lò bắt đầu nghiêng về một bên, vô tận "Thiên hà" sắp trào ra ngoài thế nhưng trong lòng khẽ động rồi nhịn xuống, thanh thế như vậy quá lớn. Hắn vỗ mạnh đáy lò một cái, phù văn tỏa ra, lò luyện đan phát ra ánh sáng màu vàng, bên trong có một ít đất vàng đổ ra.

Đây là đất trên Mộ tiên, rất kỳ dị, nó cũng không hòa tan vào trong Thiên hà, trọng lượng rất nặng nên chìm dưới đáy lò, lúc này chấn động rơi ra một đống.

Xoạt!

Nó tản ra lôi đình kinh người kèm theo cả nguyền rủa, khi tiếp xúc với giọt máu màu bạc trong hư không thì nhanh chóng hấp thu, không ngừng chiếm đoạt lấy bảo huyết.

"Hả?" Vị truyền nhân trẻ tuổi của Tiên điện kinh hãi, máu này là tinh hoa trong cơ thể hắn nên cần phải thu hồi, thế mà lại bị một ít đất vàng làm "bẩn".

"Tiêu diệt!" Hắn hét lớn, khống chế điện bằng đồng ép xuống phía trước, đại kích cũng vung lên, chém tới.

"Mở!"

Cùng lúc đó, Thạch Hạo cũng hét lớn khống chế lò luyện đan, bất kể là đất trên Mộ tiên hay là Thiên hà đều trút xuống không ít, nhấn chìm nơi đây.

Ầm!

Trời đất mịt mờ, lôi đình bạo phát, toàn bộ trời cao đều là tia chớp, chói lọi đến khiến người ta gần như mù mắt, con ngươi đau đớn như là bị kim đâm.

Chuyện này làm người ta kinh hãi, uy năng lôi đình khó có thể tưởng tượng, khủng bố kinh thiên, hơn nữa còn kèm theo nguyền rủa thần bí và đáng sợ!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 669: Hắn Là Hoang

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Thạch Hạo nhe răng nhếch miệng, dù đã lấy nắp lò bảo vệ bản thân, lôi điện cũng bị chặn lại gần hết, nhưng da thịt vẫn bị bong tróc ra, máu tươi đầm đìa.

Lông tơ cả người hắn dựng thẳng, dòng điện xoèn xoẹt vang vọng, cả người lóng lánh, tia điện từ lỗ chân lông, miệng, mũi không ngừng bắn ra bên ngoài.

Muốn chém người phải làm bản thân bị thương trước!

Lôi đình này quá dữ dội, ẩn chứa khí tức Tiên đạo khiến người ta rung động, uy năng mạnh mẽ vượt quá tưởng tượng.

Nên nhớ rằng, lúc trước Thạch Hạo tốn hao rất nhiều ngày, từng chút từng chút đưa Thiên hà cùng đất trên Mộ tiên vào lò luyện đan, chỉ vậy thôi mà đã bị đánh cho chết đi sống lại.

Mà hiện tại, đột nhiên phóng thích chỉ trong nháy mắt thì ai chịu nổi chứ, quả là một đại kiếp nạn!

Truyền nhân của Tiên điện, trước tiên gặp phải lôi đình nên bị đánh trực diện, cả người đen kịt tại chỗ, một tia khói nhẹ bốc lên, miệng phun máu.

Thế nhưng, ngay lúc đó thân thể của hắn lại phát sáng, hiện lên một loại giáp trụ như từng cọng lông chim màu bạc lấp loé dán sát lên người, bảo vệ thân thể hắn.

Lôi đình này vốn là hướng về phía hắn, cuồn cuộn như thác đổ, thế nhưng loại giáp trụ này vừa hiện ra lại chống đỡ được hơn một nửa.

“Chiến giáp Tiên vũ!” Có người giật mình, đây là báu vật bí chế* của Tiên điện, người bên ngoài không thể học được, khó có thể phỏng chế (làm nhái), được xưng là giáp trụ cấp Giáo chủ, sức phòng ngự kinh người.

*: được chế tạo theo phương pháp bí mật

Loại giáp Thần này nếu là đưa đi phòng đấu giá, bất kỳ cái nào cũng làm cho cường giả cấp Giáo chủ phải động tâm, bảo y cấp bậc đó là vô giá!

Có truyền thuyết rằng, Tiên điện có quan hệ với Chân Tiên, ẩn chứa bí mật Trường sinh, nắm giữ truyền thừa chí cao vô thượng, dù là bí pháp tế luyện giáp trụ đều vượt xa thế tục.

Chiến giáp Tiên vũ, có thể phát ra ánh sáng như vũ hóa phi tiên, cực kỳ rực rỡ, phòng ngự kinh thế!

Có thể nói, loại giáp trụ này đặt ngang hàng cùng Thiên Thiền y nổi danh của thượng giới, đều là chí bảo cấp Thần, khó mà trao đổi.

“Thằng cha này không chỉ bản thân siêu phàm nhập thánh mà bảo cụ trên người cũng rất kinh người, bất kỳ một cái nào xuất hiện bên ngoài đều có thể tạo ra sóng to gió lớn.” Thạch Hạo lẩm bẩm.

“Ầm!”

Tuy vậy, thần uy lôi đình vẫn có tác dụng nhấn chìm chiến giáp Tiên vũ, tia điện xoèn xoẹt, bùm bùm vang vọng, toàn bộ đánh lên người vị truyền nhân của Tiên điện.

Giờ phút này, nơi đây vô cùng rực rỡ, lông chim bay lượn, lóng lánh trong suốt, ánh sáng như mưa, phảng phất Vũ Hóa Phi Thăng, bảo y đang phát sáng.

“Phốc!”

Dù vậy, vị đại nhân trẻ tuổi của Tiên điện vẫn phun máu, lôi đình như thác nước, toàn bộ trút lên người hắn, từ trong hư không hạ xuống, chỉ là chấn động thôi cũng làm người ta khó có thể chịu đựng.

Đặc biệt là đất trên Mộ tiên, cùng với lôi đình trút xuống càng khiến “Tiên Vũ” ảm đạm đi khá nhiều, ẩn chứa sức mạnh kỳ lạ.

“Nguyền rủa!” Có người hô khẽ.

Đất trên Mộ tiên ẩn chứa nguyền rủa yêu tà và nghịch thiên, người nào có thực lực càng mạnh mẽ sau khi bị nhiễm phải thì hậu quả càng nghiêm trọng, lúc trước ngay cả một vị lão Giáo chủ cũng vì vậy mà chết đi.

Lôi điện như thác nước đập cho Tiên điện truyền nhân phun máu, sắc mặt rất khó coi, hắn đã nhiễm phải một chút nguyền rủa.

“Không được, dùng một chút thì ít đi một chút, pháp khí trên người hắn quá nhiều, cho dù trút ra hơn phân nửa Thiên Hà cũng chưa chắc giết được hắn”. Thạch Hạo nghiêm nghị.

Bởi vì, lúc này đối phương đã thu toà đồng điện kia về để chống lại nguyền rủa, hơn nữa còn hút lấy lôi đình đầy trời vào trong đồng điện, bản thân hắn nắm đại kích, cắt ra hư không, muốn rời khỏi.

Thạch Hạo thu lại lò luyện đan, thôi không trút xuống Thiên hà cùng đất trên Mộ tiên nữa, tạm dập tắt lôi đình, rồi vung tay ném nắp lò ra ngoài, đập vào chiến kích hư không làm vang lên từng tiếng loảng xoảng.

Cũng ngay lúc đó, một đôi cánh bằng tia chớp hiện ra sau lưng hắn, vút qua hư không, song quyền vung lên, tiếp tục tấn công.

Phốc!

Máu tươi bắn ra, trong phút chốc hai người đã va chạm mấy chục lần,

toàn bộ bốn cái nắm đấm đều bị phá vỡ, máu tươi óng ánh đầm đìa rơi xuống.

So đấu thân thể, không ai chiếm được ưu thế, cả hai có thực lực ngang nhau, bởi vì trên con đường này bọn họ đều đã đi đến tận cùng, kim cương bất hoại, thân thể bất diệt.

Ánh mắt của truyền nhân Tiên điện truyền lạnh lẽo, khống chế phù văn, triển khai bảo thuật, muốn nhanh chóng tiêu diệt Thạch Hạo.

Ầm!

Bên cạnh, lò luyện đan nghiêng nghiêng, lần thứ hai trút xuống Thiên hà cùng đất trên Mộ tiên, lôi đình thăm thẳm, nổ tung trong vùng hư không này, lặp lại một màn lúc nãy.

Tia chớp vô tận, nguyền rủa dày đặc, truyền nhân của Tiên điện bị đánh phụt máu, bên ngoài thân cũng hiện ra màu sắc khác thường, đó là nguyền rủa đang phát tác.

Thạch Hạo lại vọt tới, ép hắn cận chiến, máu tươi của hai người bắn lên rất cao, từng quyền phá vỡ da thịt, hết sức khốc liệt!

Ầm!

Lại một đòn, chân của hai người đập mạnh vào nhau, máu tung xối xả.

Thạch Hạo thở dài, thần giáp Tiên vũ của đối phương quá lợi hại, lần va chạm này nếu chân của mình không có Thiên Thiền y chắc chắn phải chịu thiệt thòi, khá tốt là sức phòng ngự của nắp lò bên cạnh cũng rất kinh người.

Sắc mặt của truyền nhân Tiên điện bối rối, lực nguyền rủa lan tràn đã ảnh hưởng đến sức chiến đấu của hắn, mà tinh lực* của đối phương càng ngày càng mạnh mẽ.

*: tinh thần và sức lực.

Trận chiến này khiến hắn không thoải mái, một thân pháp lực không thể thi triển, đều bị lôi đình vô tận này áp chế, ngăn chặn.

“Ầm!”

Một đòn cuối cùng, hai người bay ngang ra ngoài, xa xa nhìn chòng chọc vào đối phương.

“Qua khỏi hôm nay, lại chém ngươi!” Truyền nhân của Tiên điện lạnh giọng nói, hắn không muốn tiếp tục nữa, lò luyện đan của đối phương rất kỳ lạ, chứa đựng quá nhiều nguyền rủa cùng lôi đình.

“Qua khỏi hôm nay, ngươi đã không có cơ hội rồi, khi cảnh giới của ta nâng cao, ai dám so tài?” Thạch Hạo tự sướng nói.

Chẳng qua, vào lúc này không có ai cười hắn, thiếu niên Ma vương đã đánh ra uy danh hiển hách, tuy rằng hắn dùng tiểu xảo, pháp lực không bằng truyền nhân Tiên điện thế nhưng có thể sống sót đã xem như là rất nghịch thiên.

Chiến tích này nhất định phải truyền về các giáo, náo động tứ phương.

Người thừa kế của Tiên điện chiến đấu cùng người khác nhưng lại không thể giết được đối thủ, đây là một sự kiện lớn, đối thủ của hắn sẽ được chú ý bội phần.

Thân thể Nguyệt Thiền duyên dáng, tóc đen xõa ra, con mắt linh động, nàng tiên cơ ngọc cốt, thông minh kỳ ảo, lúc này cảm thấy rất giật mình, người này lại có thể ngăn chặn công kích của truyền nhân Tiên điện.

Mặc dù nói là thân thể ngang nhau, pháp lực vẫn còn chênh lệch rất lớn. Thế nhưng, tiềm lực mà người này thể hiện ra quá kinh người, một khi cảnh giới nâng lên, chắc chắn sẽ là một chí tôn trẻ tuổi không thể nào tưởng tượng được.

“Các ngươi có để ý, nước sông mà hắn trút ra có ẩn chứa lôi đình, hình

như là đến từ đảo Ác Ma “.

Có người khẽ nói, hắn nói xong, tất cả mọi người đều bừng tỉnh, sau đó sắc mặt hoảng sợ.

“Không sai, đúng là nước sông kia!”

“Hắn lại dám đến nơi đó thu Thiên hà, quả thật là có khí phách!”

Thế nhân đều biết nơi đó hết sức yêu tà, người có thực lực càng mạnh mẽ đi vào lại càng nguy hiểm, sẽ bị nhiễm nguyền rủa mà chết.

Thực lực yếu không có nghĩa là an toàn, sẽ bị lôi đình bổ chết, từ xưa tới nay có rất nhiều thần thi bay ở giữa sông, thế nhưng không có mấy người dám đi vớt.

Mà người này lại dám thu Thiên Hà, thật là làm người ta cực kỳ kinh ngạc!

“Sao ta cảm thấy đất vàng trong lò luyện đan kia quen quen, đừng nói là hắn đào từ trên Mộ tiên lên nghe”. Có người nói thầm.

Phải biết rằng, Mộ tiên kia chỉ là cổ địa thần thánh trong truyền thuyết, từ xưa tới nay có mấy người đi tới tận cùng? Trên cốt thư không có ghi chép, có người nói số lượng sẽ không vượt quá một bàn tay.

“Hắn lợi hại như vậy, chẳng lẽ là — Hoang? !”

Có một ít người bừng tỉnh, lập tức nghĩ đến người bí ẩn được lưu danh trên thần bi do Ma tôn lập kia — Hoang!

Thiếu niên Ma vương lai lịch kỳ lạ, đến nay còn không người nào biết được đạo thống cùng xuất thân của hắn, mãi đến tận bây giờ rốt cục đã có manh mối.

“Không sai, nhất định là hắn!”

Rất nhiều người phấn chấn, người này đi qua Thiên hà, lấy được đất trên Mộ tiên, sức chiến đấu mạnh mẽ như thế, rất phù hợp với thân phận của "Hoang".

Ánh mắt Nguyệt Thiền tiên tử tỏa ra ráng lành nhìn chằm chằm Thạch Hạo, cảm thấy có chút quen thuộc, rất là nghi hoặc, người này là Hoang, chắc chắn vẫn không phải là thân phận thật sự của hắn, rốt cuộc là đến từ đạo thống nào?

Ma nữ da thịt trắng nõn, đôi mắt to đảo qua đảo lại nói: "Kẻ địch của kẻ địch chính là bằng hữu, tên này không tệ, ta nên tìm hắn uống một chén. Chỉ là . . . tại sao càng ngày càng cảm thấy quen thuộc đây?"

Các sơ đại khác cũng đều rất giật mình, hắn chính là Hoang?

Người thừa kế của Tiên điện đứng đối diện cách rất xa Thạch Hạo, hai bên đều yên lặng không tiếp tục ra tay.

"Vù!"

Đột nhiên, một cành cây quất tới khiến hư không run rẩy vặn vẹo như bị một cái roi thần quét ngang qua.

Một tiếng "Ầm" vang lên, truyền nhân trẻ tuổi của Tiên điện tuy rằng tránh né rất nhanh, nhưng vẫn bị đọt cây quét trúng bay ngang ra ngoài, máu tươi trong miệng phun tung toé.

Điều này khiến người ta hoảng sợ, sao lại đột nhiên xảy ra chuyện như vậy?

Đại kích phát sáng, truyền nhân của Tiên điện cắt ra hư không, bước vào trong, biến mất khỏi nơi này.

Cách đó không xa, một cây già đen thui, rễ cây như hai chân đang nhanh chóng chạy tới như điên, dĩ nhiên là nó — Ma quỷ huyết thần thụ!

Đây là tồn tại thế nào? Tất cả mọi người đều bối rối, cảm giác quá kinh khủng, ngay cả sinh linh đã đốt lên Thần Hỏa cũng đều bay trốn.

Thạch Hạo thất kinh, hắn biết rõ cây này rất yêu tà, cảnh giới cao đến đáng sợ, vượt khỏi quy tắc cực hạn cho phép của tiểu thiên thế giới này, mà một đòn như vậy lại không đánh chết được truyền nhân của Tiên điện.

Tại thời khắc này, Thạch Hạo đã xem truyền nhân Tiên điện là một trong những nhân vật nguy hiểm nhất!

Đây là chiến đấu cùng cấp, pháp lực xấp xỉ, ai sống ai chết cũng khó nói.

Hắn đương nhiên sẽ không lưu lại, nói với tổ phụ một tiếng rồi tung ra một mảnh Thiên hà chặn lại phía sau, sau đó bắt đầu "trốn mất dép", hắn đoán hơn phân nửa Ma quỷ huyết thần thụ vì hắn mà đến.

Khá tốt, nguyền rủa ẩn chứa trong Thiên Hà có sức uy hiếp lớn, dù sao cũng từng khiến một vị lão Giáo chủ gặp xui xẻo, mà Ma quỷ huyết thần thụ cũng biết lợi hại.

Xèo!

Thạch Hạo cùng Đại Ma Thần điều động tia chớp, biến khỏi nơi này.

Lối ra bí cảnh, khắp nơi ầm ĩ, tin tức truyền lại làm mọi người bàn tán sôi nổi.

Ma quỷ huyết thần thụ kinh hiện, quấy nhiễu, làm người ta kinh ngạc, cũng làm người ta nghi hoặc, vì sao nó không bị quy tắc bí cảnh hạn chế?

Đương nhiên, khiến người ta giật mình nhất vẫn là thân phận của thiếu niên Ma vương, trước kia tuy có người lén lút bàn luận, nhưng dù sao không có chứng cứ, mà hiện tại các loại manh mối đều chỉ ra, hắn chính là — Hoang!

Một người lưu danh trên thần bia do Ma tôn lập, sức chiến đấu đứng

đầu, ngạo thị cường giả trẻ tuổi cổ kim mười châu lại ở đây, chân chính xuất hiện.

“Hoang, dĩ nhiên là hắn, khó trách có thể hoành hành bên trong bí cảnh, có thể chém sơ đại, nếu như là người này, mọi chuyện đều sáng tỏ.”

“Tất cả mọi người đều đang suy đoán Hoang là ai, trời ơi, hắn dĩ nhiên đã xuất hiện, là thiếu niên Ma vương, thực sự là chấn động!”

Đây quả cơn lốc lớn, hiệu ứng chấn động mà nó mang lại vượt qua trước kia, là đại sự làm cho người ta khiếp sợ nhất mấy ngày qua.

Thân phận của thiếu niên Ma vương lộ ra, hắn là Hoang, đây thật sự là chấn động mạnh khiến cho người ta vô cùng hắn giật mình, truyền về rất nhiều cổ giáo, thu hút sự chú ý của một ít đạo thống bất hủ!

Rất nhiều người đều nhìn về phía Tần tộc, bởi vì dấu ấn mà Hoang lưu lại trên bia đá, ngồi xếp bằng trên đỉnh đầu của Tần Trường Sinh, từng khiến cho cao thủ các giáo bàn tán.

Hiện tại, chính chủ đến rồi!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 670: Con Đường Của Chính Mình

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Nơi sâu trong bí cảnh, dãy núi màu nâu không cao, một ngọn tiếp một ngọn, thế nhưng có linh khí màu tím bốc lên, trông như là tiên sơn.

Trên vách núi màu tím, một dây leo màu tím phát sáng, ráng lành rực rỡ, đó là bụi linh dược — Xích Giao đằng, tỏa hương thơm ngát.

Dưới chân núi, trên một cái bệ đá có con kỳ thú nằm dài hiện rõ khí lành, xung quanh còn có các loài Kim ô, Tiên hạc, Thọ viên cùng các loài chim thần dị thú qua lại.

Đây là một chốn bồng lai, an lành và yên tĩnh, rất ít độc trùng mãnh thú, khe hở của vách núi có linh chi sinh trưởng, các loại lão dược tỏa ra ánh tím mông lung.

Cách đó không xa có một dòng linh tuyền, tinh khí lượn lờ phiêu đãng như tiên khí thanh khiết đang bao phủ. Thạch Hạo ngồi xếp bằng ở giữa, tẩy rửa máu bẩn, lấy linh tuyền chữa trị thân thể.

“Cháu không sao chứ?” Thập Ngũ gia ở bên cạnh bảo vệ, thấy hắn mở mắt ra, hỏi.

“Gia gia không cần lo lắng, con rất khỏe.” Thạch Hạo đứng dậy, hai nắm đấm rách nát đã khỏi hẳn, khi nắm chặt lại thì lóng lánh và trong suốt.

“Người này pháp lực như biển, đã đạt đến cảnh giới Tôn giả đại viên mãn, nếu như không phải cố ý áp chế thì từ lâu đã là cường giả Thần Hỏa

cảnh rồi, trước khi cảnh giới của con chưa nâng lên vẫn là không nên giao thủ cùng hắn.” Thập Ngũ gia nhắc nhở.

“Con biết rõ.” Thạch Hạo gật đầu, truyền nhân của Tiên điện quả thực đáng sợ, thủ đoạn hơn người, thực lực mạnh mẽ, dù là quyết đấu cùng cấp cũng là một tên đại địch sống chết.

Lúc bên ngoài đang sôi trào, đều bàn luận về “Hoang” thì tổ tôn hai người tránh ở địa phương thanh tịnh này chuẩn bị bắt đầu tiềm tu.

Mấy ngày nay, bọn họ hái được rất nhiều linh dược gom lại thành một đống đủ mọi màu sắc tỏa ra ánh sáng lung linh, mùi thuốc nồng nặc khiến người ta say mê.

“Gia gia, việc này hết sức quan trọng, tu bổ pháp tắc, tái tạo mấy đại cảnh giới, đối với người có chỗ tốt cực lớn.” Thạch Hạo nói.

Thập Ngũ gia đạt được chân huyết của Ma tôn, gột rửa thân thể, rèn luyện nguyên thần, nhưng chỉ hấp thu được một ít những tinh hoa thần tính kia, còn có lượng lớn được niêm phong bên trong máu thịt cùng xương cốt.

Lần này, Thạch Hạo để cho tổ phụ mình tu hành mấy đại cảnh giới một lần nữa, chính là muốn tiến tới mở ra bảo tàng thân thể, dẫn ra tinh hoa chân huyết của Ma tôn.

Đồng thời, chính hắn cũng phải trùng tu lại cảnh giới Hóa Linh!

Tuy hắn từng nói, cảnh giới Động Thiên quan trọng nhất, tái tạo bí cảnh này là đủ rồi, đó là bởi vì linh dược không đủ, mà hiện tại nếu đầy đủ, vì sao không tận thiện tận mỹ đây?

“Tốt!”

Thập Ngũ gia gật đầu, sau khi tới thượng giới, vì tôn nhi chết đi nên cõi lòng của hắn tan nát. Nhưng bây giờ nhìn thấy Thạch Hạo còn sống, hắn dường như trẻ lại, ý chí mạnh mẽ, khí thế tràn đầy, có rất nhiều tinh khí cùng

sức lực.

Hắn lấy ra một cái đỉnh đá rồi đổ nước suối vào bên trong, sau đó cùng Thạch Hạo lựa chọn linh dược bỏ liên tiếp vào, còn có cả rết bạc, bò cạp vàng, nhện tím óng ánh, còn có khoáng vật.

“Phương thuốc cả Thạch tộc ta thật sự rất thần bí, rèn luyện bản thân, có diệu dụng* khó thể tưởng tượng”. Thạch Hạo nói.

*: tác dụng kỳ diệu.

Hắn cùng Thập Ngũ gia thảo luận, lại lấy Niết bàn pháp của Bất Lão sơn, Niết bàn pháp Chu tước của Hỏa quốc, cùng cổ pháp mà Hồng Hoàng giao cho hắn ra nghiên cứu.

Mùi thuốc thơm lừng, trong đỉnh nhện xanh mơn mởn trôi nổi, tinh khí của nhân sâm già màu vàng chảy xuôi, rết bạc dài một mét giống như rồng phát sáng …. Đây là một lò thuốc lớn.

Có thể nói là vô cùng xa xỉ, bởi vì bên trong còn có thánh dược cỡ như nhân sâm vàng, đại giáo bình thường cũng chỉ có thể để cho đệ tử trọng yếu nhất rèn luyện.

Mà tổ tôn hai người nếu là ở bên ngoài, căn bản không có cách nào thu đủ nhiều thực vật quí hiếm, các loại thần trùng, mà nơi này lại có thể thực hiện nguyện vọng, tái tạo đạo thân*.

(*): Đạo của thân thể.

Thập Ngũ gia ngồi xếp bằng trong đỉnh, tắm rửa bảo dịch, bắt đầu bế quan.

Một bên khác, Thạch Hạo cũng đang tiến hành, lấy ra một cái cốt đỉnh màu tím óng ánh, đây là cốt đỉnh đoạt được từ bộ tộc Xích Vũ Hạc, cũng là dược đỉnh cấp Thần.

Các loại linh dược đưa vào, cổ trùng chi chít trôi nổi ở trong đỉnh, vậy mà không hề có khí tanh hôi, trái lại có tinh khí dâng lên, những thứ này đều là thần trùng đời sau.

Sau nửa canh giờ, dược đỉnh sôi trào, dược dịch trở nên đậm đặc óng ánh, Thạch Hạo tiến vào ngồi xuống, bắt đầu rèn luyện bản thân, tái tạo đạo ngã*.

(*): Đạo của mình.

Cảnh giới Hóa Linh tổng cộng chia làm ba giai đoạn, là: "Thân thể thành linh", "Đắp lại chân ngã", "Động Thiên dưỡng linh".

Đây là rèn luyện toàn diện từ thân thể đến tinh thần tới phù văn, có thể để cho một người từng bước từng bước tiếp cận đại đạo, leo lên đỉnh cao chính cuộc đời mình.

Trong lòng hắn yên tĩnh lặng lẽ vận chuyển cốt văn bên trong Nguyên Thủy Chân Giải, ngồi xếp bằng trong đỉnh, rèn luyện bản thân, tái tạo đạo thân cùng thần thức.

Sau một đêm, Thạch Hạo thở ra, trên phương diện tu hành thân thể, hắn đã đi đến cực hạn, tái tạo bản thân như thế quả thực đã làm thể chất lần thứ hai mạnh hơn một chút, càng ngày càng óng ánh.

Nhưng mà, cũng không thể như trước đây, một lần nữa lột xác giống như tân sinh.

"Là ta đã quá tham lam, người làm sao có khả năng lúc nào cũng niết bàn đây, nếu quả như vậy, thiên hạ ai có thể địch?" Thạch Hạo nở nụ cười.

Nếu như luôn có thể lột xác, không ngừng niết bàn, lần sau mạnh hơn lần trước như vậy cuối cùng nhất định có thể xưng tôn trên thế gian, cửu thiên thập địa đều không có đối thủ.

Điều này không thực tế!

Giống như Thiên tằm không cần lột xác, phá kén thành bướm, một cơ hội là đủ.

"Hừm?!" Bỗng nhiên, Thạch Hạo trầm ngâm một lúc, hắn nghĩ tới một ít thủ đoạn, cũng có thể tái sinh, như rắn lột da, như tằm hoá bướm vậy.

"Cũng không phải tuyệt đối không có cách nào, chỉ có điều là cửu tử nhất sinh." Hắn khẽ nói.

Ví dụ như, chém xuống Chí tôn cốt rồi đợi nó mọc lại, bản thân cũng theo đó thực hiện một lần niết bàn, loại lột xác này giá trị to lớn khó có thể đánh giá!

Hiện nay, hắn không có máu Chí tôn, cũng đã mất đi khối cốt này, nghiêm khắc mà nói hắn chỉ là phàm thể một giới, vì sao có thể đấu với "Sơ đại", nguyên nhân chính là đây, hắn từng nhờ bảo cốt nguyên thủy mọc lại mà niết bàn.

"Liễu Thần từng nói, Chí tôn cốt cùng chân huyết mất đi rồi tái sinh lại cũng như là cắt rau hẹ, cũng như cây cỏ khô héo rồi phát triển lại, sẽ càng thêm 'khỏe mạnh', có thể bắt đầu cân nhắc từ hướng này!"

Thạch Hạo phấn chấn, trong mắt tỏa ra ráng lành.

Chỉ là, làm như vậy quá khó khăn, lần thứ nhất mất cốt, trong một đêm hắn đã bắt đầu suy kiệt, khí huyết khô héo, từ một hài đồng thông tuệ và có thiên tư hóa thành một đứa bé mê mang ngu si, chức năng của thân thể thụt lùi nghiêm trọng, điều trị tại Thạch thôn gần hai năm mới khôi phục lại.

Mặt khác, đợi được chân huyết vốn có trong cơ thể tái sinh, tốn thời gian khoảng mười năm!

Lần thứ hai gặp nguyền rủa gỉ đồng xanh của Tiên điện, đồng dạng cũng mất đi chân cốt, đều đáng sợ như nhau, giả chết hơn một năm, cả thế gian đều cho rằng hắn đã chết.

Đến hiện tại, Chí tôn huyết vốn có vẫn không có sinh cơ, vẫn khô héo như cũ.

Làm như vậy nguy hiểm quá lớn, hai lần trước hắn chịu đựng nổi cũng không có nghĩa là lần thứ ba, lần thứ tư như cũ có thể bình an, con đường này cửu tử nhất sinh!

Bất quá, chuyện này lại rất cám dỗ, có thể khiến người ta không ngừng niết bàn, tăng lên thể chất cùng với tinh thần cho bản thân, thăng hoa lột xác toàn diện!

"Hiện tại còn không thể cân nhắc, nhưng đây cũng là một phương hướng, tương lai cũng có thể là một con đường thành Đạo… Muốn vô địch nhân gian, chỉ có mở ra con đường riêng!" Thạch Hạo lẩm bẩm, trong lòng vùi xuống một hạt giống.

Sau đó, hắn lần thứ hai bắt đầu tái tạo cảnh giới Hóa Linh.

Thân thể trong suốt, xác thực đã trở nên mạnh mẽ, tuy không rõ ràng, nhưng khiến hắn rất mừng rỡ, sau đó sức mạnh tinh thần phát sáng lấp lánh, tại trong mi tâm có một chùm sáng đang tỏa ra sức mạnh hùng hồn.

Lúc tiến hành đến giai đoạn cuối cùng — Động Thiên dưỡng linh, Động Thiên duy nhất của Thạch Hạo mở ra, phóng thích ánh sáng bất diệt.

Giờ phút này, Côn Bằng đã lâu không gặp hiện lên bay lượn ở bên trong Động Thiên, phóng thích thần uy cái thế, từ sau khi đi tới thượng giới hắn vẫn không có chân chính vận dụng bảo thuật này.

Sau đó, Toan Nghê, Lôi Thiên tước, Chu Yếm lần lượt hiện lên, toàn bộ ở chung trong cùng một Động thiên.

Trên thực tế, Động Thiên này có thể xưng là một vực, rất nhiều linh thân đều có thể nuôi dưỡng ở trong cùng "một lò" .

Cảnh giới Hóa linh cuối cùng này là một giai đoạn thần bí nhất, chẳng

khác nào tạo ra sinh mệnh, đoạt thiên địa nghiên cứu tới cực điểm của sự biến hóa đầy ảo diệu, có điều cuối cùng chỉ là thu về dấu ấn của những sinh mạng này, mà không phải linh thân.

Hiển nhiên, muốn vậy cần đến cấp độ cảnh giới cực cao mới làm được.

Ngiên cứu cực hạn, thành tựu cuối cùng chính là chân thân của chính mình!

"Ầm!"

Trong máu thịt của Thạch Hạo từng tia thần hi hoá hình, biến thành đỉnh nhỏ, đạo chuông, tiên kiếm các loại, sáng loá.

Đây là việc hắn đã từng làm, nghiên cứu cảnh giới Hóa Linh đến cực điểm, từ phù văn thần hi cơ bản nhất rồi ngưng tụ thành hoa văn.

Giờ phút này, không riêng là trong máu thịt của hắn, mà là bên trong Động Thiên cũng đã xuất hiện các loại đỉnh, chuông, tháp, khoáng đạt và chậm chạp, tràn đầy khí thế.

Trên thực tế, cảnh giới này đã cùng cảnh giới tiếp theo — Minh Văn có liên hệ, kế thừa đôi chút.

Chỉ là, cảnh giới tiếp theo, khắc dấu đều là cốt văn.

Mà lúc này ở cảnh giới Hóa Linh hắn chính là đang đúc luyện lại các loại pháp khí.

Thân thể của hắn đang phát sáng, vì bây giờ cảnh giới đã cao hơn cho nên đi trên đường này dễ dàng hơn nhiều so với trước đây.

Phù văn trong cơ thể của Thạch Hạo chuyển động, trong máu thịt xuất hiện từng chiếc đỉnh nhỏ, vô cùng vô tận, giống như dòng máu đang chảy xuôi thay cho phù văn.

Đây là một loại biến hóa rất kỳ lạ!

Sau đó, ngoài thân Thạch Hạo phát sáng, tiểu đỉnh nằm dày đặc ở mỗi một tấc trên da thịt để bảo vệ bản thân, mà chính hắn cũng giống như hóa thành một cái đại đỉnh tràn ngập khí vận đại đạo.

"Đi lại lần nữa con đường này mới phát hiện vô cùng ảo diệu, năm đó ta mới chỉ đi được một nửa thôi." Thạch Hạo lẩm bẩm.

Đây là đột phá lớn nhất của hắn ở cảnh giới Hóa Linh trước kia, phá vỡ quy tắc thông thường, rèn luyện thần hi cùng hoa văn trong cơ thể, bước ra con đường khác của bản thân, chỉ là cảnh giới năm đó thấp, quá gian nan.

Bây giờ nhìn lại, hắn phát hiện đây chưa chắc đã không phải là một con đường vận dụng pháp lực cực hạn để siêu thoát !

Cheng!

Một khắc* sau, tinh khí thần của Thạch Hạo lần thứ hai thay đổi, từ thân thể đến tinh thần, tất cả đều rạng ngời rực rỡ, trong máu thịt cùng thần niệm hoa văn hoá hình, biến hành từng thanh tiên kiếm.

*: một khắc = 15 phút.

Lúc này, hắn lập tức mạnh mẽ hẳn lên, lộ ra hết sự sắc bén, giơ tay nhấc chân bản thân giống như một cái thiên kiếm ngang trời.

Toàn bộ thân thể hắn gồm vô tận tiểu kiếm nhỏ bé đang chảy xuôi như từng dòng máu, đây là sự diễn biến của thần hi cùng hoa văn, bản thân hắn phảng phất hóa thành một thanh tiên kiếm!

Tiếp đó, từ trong cơ thể hắn truyền ra tiếng chuông văng vẳng, tiểu kiếm lại hóa thành đạo chuông, vô số chuông nhỏ màu vàng tụ lại cùng một chỗ, chảy xuôi ở bên trong cùng bên ngoài thân thể.

. . .

Hắn đang biến hóa không ngừng, trên thực tế lúc này có thể xưng là

công thủ đại thuật!

Nói thí dụ như, sau khi hoa văn trong cơ thể đều hóa thành kiếm, hắn có thể chém giết vạn vật, cả người giống như một thanh thiên kiếm.

Mà sau khi hoa văn trong cơ thể hóa thành chuông nhỏ, vô cùng vô tận, hợp lại cùng nhau thì sức phòng ngự lại kinh người, hình thành thân thể đạo chuông, rồi lại có thể phát ra tiếng chuông, tiêu diệt kẻ địch.

"Con đường này rất tốt!"

Thạch Hạo lẩm bẩm, sáng tạo pháp môn đến bước này, đạo tắc ngưng tụ, mở ra bảo thuật sát lục cùng phòng ngự.

Chỉ có điều, con đường này rất khó, dù sao hoa văn trong cơ thể là vô tận, ai có thể chắc chắn khống chế chính xác, biến đổi toàn bộ thành đồ vật có hình dạng, điều này cần khả năng thao túng khó mà tin nổi.

Thạch Hạo lần lượt diễn biến, hắn cảm thấy pháp lực có tăng trưởng!

Mấy ngày sau, Thập Ngũ gia xuất quan, mặt mày hồng hào, bảo tàng thân thể mở ra khiến tóc bạc của hắn đều chuyển về đen nhánh!

Nhưng mà, Thạch Hạo vẫn chưa xuất quan, chìm đắm bên trong thế giới của mình, từ từ diễn biến.

Một con chim nhỏ màu vàng đất đậu lên bả vai Thập Ngũ gia, líu lo hót lên, bẩm báo tin tức.

Đây là dị cầm mà bọn họ thu phục, sợ bỏ qua thời gian tiến vào địa phương truyền thừa của bí cảnh, hàng phục một ít chim quý hiếm, giám thị động thái bí bên trong cảnh, bẩm báo bất cứ lúc nào.

Nhiều ngày như vậy trôi qua, bên ngoài tuy rằng xảy ra một chút đại sự, có sơ đại chết đi, có thần linh chết đi, nhưng địa phương truyền thừa vẫn chưa có mở ra.

Thập Ngũ gia ngồi xuống hộ pháp cho tôn nhi của mình, lẳng lặng đợi hắn xuất quan.

Rốt cục, Thạch Hạo cũng không biết đã diễn hóa bao nhiêu lần, đã đi đến cuối con đường của cảnh giới Hóa linh này!

Hắn có thể hóa đỉnh, hóa tiên kiếm, hóa thiên tháp, hóa đạo chuông . . . muôn hình muôn vẻ.

Hắn mở mắt ra, sâu lắng và mạnh mẽ, chỗ sâu trong con ngươi có đạo chuông nổ vang, có tiên kiếm bay lượn, cùng cổ đỉnh toả ra khí hỗn độn, hiển hiện tất cả quy tắc cùng áo nghĩa thiên địa.

Ngoài ra, còn có nhật nguyệt lóng lánh, chư thiên lộ ra!

Con ngươi của Thạch Hạo cũng biến thành ký hiệu, chiếu sáng đại đạo, hiển thị ra quy tắc thiên địa.

Đây là pháp lực tăng cường, nói lên sự giác ngộ quy tắc cùng áo nghĩa của càn khôn!

Chỉ trong chốc lát, đôi mắt của Thạch Hạo như cầu vồng, hắn cúi nhìn thiên địa vạn vật phảng phất có thể nhìn thấu được căn nguyên, có thể thấy rõ "nội bộ", vô cùng thần bí.

"Hừm, lẽ nào là võ đạo Thiên nhãn, muốn mở ra rồi sao? Vừa xuất hiện manh mối!" Thạch Hạo chấn động.

Đây là khát vọng của hắn, lúc nào cũng muốn thành công nhưng đáng tiếc quá khó khăn, bởi vì dù là nhân vật cấp bậc Giáo chủ cũng không cách nào nắm giữ, chuyện này cùng cảnh giới không quan hệ, hoàn toàn là cơ duyên cùng linh cảm của bản thân!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 671: Mạnh Mẽ Săn Giết

Cảnh vật trước mặt chợt mờ chợt tỏ, "nội bộ" của vạn vật trong thiên địa đều bày ra trước mắt, chỉ là không quá ổn định mà thôi.

Cuối cùng, tất cả bình thường trở lại.

Thạch Hạo bình tĩnh, tuy rằng không có hoàn toàn thành công mở ra Thiên nhãn võ đạo thế nhưng lần này đã xuất hiện manh mối, hắn cảm thấy nhất định có một ngày sẽ mở ra được.

Tổ tôn hai người đứng dậy, ai cũng đều có thu hoạch lớn cả.

Bởi vì, bọn họ tới từ hạ giới, sau khi bù đắp bổ sung những pháp tắc thiếu hụt, tái tạo chân thân thì sẽ càng khiến bản thân càng phù hợp với thượng giới hơn, giúp thực lực bản thân tăng mạnh hơn một đoạn.

"Truyền thừa của chí tôn Nguyên Thiên vẫn chưa xuất thế, không bằng lợi dụng lúc này hai chúng ta tiếp tục bế quan, tăng cường thực lực." Thạch Hạo đề xuất.

Bên trong bí cảnh này có linh khí dồi dào, lão dược vô số, vừa vặn có thể tái tạo chân thân, tu hành tất cả cảnh giới lại lần nữa.

Đại ma thần gật đầu, trong bí cảnh này có những sơ đại như truyền nhân Tiên điện, cũng có những sinh linh đã nhen nhóm Thần hỏa đầy mạnh mẽ, tràn ngập nguy hiểm, một khi tranh đoạt truyền thừa Chí Tôn, nhất định sẽ đổ máu, thực lực là quan trọng nhất.

"Ồ, có sinh vật tới gần." Thạch Hạo bỗng mở miệng, Thập Ngũ gia cũng quay đầu, bọn họ cảm giác được có một sinh linh tại cách đó không xa đang hoạt động, tuy ẩn giấu khí tức rồi thế nhưng vẫn có thể khiến người khác

cảm thấy không bình thường.

Bọn họ đứng dậy, lặng yên không chút tiếng động tiến tới thì phát hiện một con… thỏ!

Đấy là một con thỏ nhỏ màu trắng lớn bằng bàn tay, cả người không có chút lông khác màu nào, trắng như tuyết như ngọc, con mắt cứ như hồng ngọc, tràn ngập linh khí.

Lúc này, nó đang gặm một củ cải màu tím, phải nói là đang gặm một gốc Tử kim tham.

“Ấy da, con thỏ kia… Ngươi đúng là phung phí của trời, một cây chuẩn Thánh dược lại bị ngươi giày xéo như vậy.” Thạch Hạo tức giận, cách gần như vậy mà lại không hề phát hiện, đó là một gốc Tử kim tham vạn năm, rất nhanh sẽ chuyển thành thánh dược.

Dễ thấy, con thỏ trắng ấy sợ tới giật mình, bụp, ném củ cải màu tím kia xuống đất rồi nhảy bật lên cao, trái tim đập loạn.

Cặp mắt hồng ngọc to kia chớp chớp nhìn về phía Thạch Hạo.

“Con thỏ này không tầm thường.” Thập Ngũ gia thấp giọng nói.

Thạch Hạo gật đầu, có thể gặm một cây chuẩn thánh dược như là gặm củ cải, có thể chịu đựng nổi tinh hoa nồng đậm như vậy, chắc chắn không phải là thứ tầm thường.

“Con thỏ này tuy không lớn thế nhưng con lại thấy nếu hầm chín thì ăn cũng ngon. Đúng rồi, thịt thỏ ăn ngon không vậy?” Thạch Hạo hỏi tổ phụ mình.

“Để xem con thỏ này như thế nào đã, với lại chắc ăn cũng ngon lắm.” Đại ma thần nói, bởi vì toàn thân của con thỏ này đang phát sáng và lượn lờ một tầng sương trắng nhàn nhạt cứ như là tiên khí vậy.

“Hả, ngươi là Ma vương – Hoang!”

Bỗng nhiên, con thỏ nhỏ này kêu lên sợ hãi rồi lùi lại sau, cặp mắt trợn tròn lộ vẻ sợ hãi.

“Ta ăn dở lắm, rất ốm, không hề giống thịt chim đâu.” Nó phân bua.

“Con thỏ tinh này sao lại là lạ vậy, ta cảm thấy nó còn lợi hại hơn cả Tôn giả bình thường, không phải là giả heo ăn thịt hổ chứ?” Thập ngũ gia nói.

“Con cũng cảm thấy vậy, lẽ nào nó muốn thịt chúng ta? Không bằng chúng ta ăn nó trước vậy.” Thạch Hạo lộ ra hàm răng trắng như tuyết hù họa con thỏ này.

Vèo!

Thỏ nhỏ to bằng lòng bàn tay trợn mắt rồi ngậm lấy Tử kim tham rớt trong bụi cỏ kia vào trong miệng rồi quay đầu bỏ chạy, nó cứ như làn khói không thấy bóng dáng nữa.

Hai người đờ ra, tốc độ quá nhanh.

“Đuổi theo!”

Sau lưng hai người xuất hiện cặp cánh được hình thành từ tia chớp, hai người cứ như là phù quang xẹt qua trời cao, sau đó không lâu thì đuổi kịp con thỏ nhỏ này.

Khiến hai người trợn mắt không biết nói gì là, mỗi lần bật nhảy nó đều giẫm trên đỉnh một ngọn núi, mỗi lần nhảy xa tới vài ngàn trượng.

Đây cứ như là con hung thú khổng lồ, thực lực đầy mạnh mẽ.

“Ấy chết, đừng ăn thịt ta!” Mắt thấy bị đuổi theo nên con thỏ nhỏ ném “cây củ cải tím” kia xuống, mắt đỏ mở to đầy vẻ tội nghiệp, nói: “Thịt của ta ăn dở lắm.” Bộ dáng tựa như sắp khóc.

Thạch Hạo thấy thế thì khá là thích thú, nói: “Ngươi có lai lịch là gì?”

“Ta…. là Thái âm ngọc thỏ.” Nó nhỏ giọng nói, đồng thời hóa thành hình người, trở thành một tiểu cô nương mười mấy tuổi, tóc trắng như tuyết, cặp mắt hồng như là kim cương, đáng yêu vô cùng.

Thạch Hạo thất kinh, đây là một… sơ đại!

Thao thiết, Hoàng kim loan, Thái âm ngọc thỏ, Hắc lan… đều đi vào, ai cũng đều là sơ đại của các dị tộc, không ngờ lại có thể gặp ở đây, thế nhưng tiểu cô nương này quá yếu đuối.

“Ta chỉ đi ngang qua đây thôi, chỉ hái dược mà thôi, ngươi sao lại hung tàn như vậy chứ?” Tiểu cô nương nhíu mũi nói, vô cùng bất mãn.

Thạch Hạo trợn mắt khiến nàng sợ hết hồn nên lập tức nhảy vọt sang một ngọn núi khác, rưng rưng muốn khóc, cặp mắt hồng ngọc to tròn ẩn chứa lệ nóng, nói: “Ta chỉ là cầm mệnh phù đi vào tham quan chút xíu thôi mà, hái chút dược, ngươi nếu như gây bất lợi cho ta thì ta chỉ có thể dùng mệnh phù rời đi thôi.”

Thạch Hạo và Thập ngũ gia cứng họng, những tên sơ đại mà hai người nhìn thấy đều cay nghiệt vô tình, thủ đoạn tàn nhẫn, nhưng giờ lại thấy một con thỏ nhỏ như thế này.

“Ngươi như vậy mà cũng dám tiến vào bí cảnh để tranh đoạt tạo hóa à?” Thạch Hạo nói.

“Ta chỉ là mượn danh tỷ tỷ để tới đây thôi.” Tiểu cô nương xấu hổ, lại bổ sung: “Ta tiến vào đây cũng chỉ là muốn xem có gì vui không thôi, cũng không có đi đánh giết gì cả.”

“Được rồi, tiếp tục ăn củ cải của ngươi đi.” Thạch Hạo cũng không muốn nhiều lời với nàng, đây rõ ràng chỉ là tiểu cô nương bình thường, có thể sống sót quả thật không dễ.

“Ta không ăn củ cải!” Tiểu cô nương tức giận, bĩu môi, nói: “Ta chỉ ăn Tử kim tham, linh chi… Còn có, ngươi đừng có kinh thường ta, tu vi ta cũng không hề yếu hơn ngươi, chỉ là không có học pháp môn công kích mà thôi, vẫn còn đang củng cố, tương lai…”

Vèo!

Nhìn thấy Thạch Hạo nhe răng thì tiểu cô nương này sợ hãi tới mức ôm chặt lấy củ cải rồi chạy thật nhanh, khi chạy được một khoảng không thấy hắn đuổi theo nữa thì mới tức giận vung lên nắm đấm.

“Đi đi, người có lòng tốt như ta cũng không phải nhiều, người khác nhìn thấy ngươi thì chắc chắn sẽ làm thịt đó.”

“Ọe, vừa thấy đã muốn ăn ta, người khác cũng chẳng hề có chút ý nghĩ này!” Tiểu cô nương ấm ức.

Thạch Hạo lúng túng, trừng mắt hù dọa nàng.

Bộ tộc Thái âm ngọc thỏ vô cùng bất phàm và số lượng cũng cực ít, chí cường giả trong tộc khi chết sẽ hóa thành mặt trăng soi sáng trong trời đêm, rất là nghịch thiên.

Thần giác của tiểu cô nương này rất mạnh, có thể cảm giác được nguy hiểm mà tránh né, cho nên ở nơi này cứ như cá gặp nước vậy.

Nàng tin chắc, Thạch Hạo không có sát niệm và ác ý, lườm hắn một cái, nói: “Thấy ngươi nhìn cũng được cho nên ta cho ngươi biết một tin tức, trong một dãy núi khác ta có nhìn thấy người của Tần tộc, bọn họ tựa như muốn đối phó ngươi thì phải, còn có tên mặc chiến y Trường sinh hùng hồn tuyên bố sẽ đánh giết Hoang.”

Sau đó, nàng hóa thành một con thỏ nhỏ trắng như tuyết, miệng ngậm chuẩn thánh dược Tử kim tham biến mất không thấy đâu nữa.

Đại ma thần thở dài, có chút bất dắc dĩ.

Tổ tôn hai người chẳng hề rời đi mà tiếp tục bế quan.

Lần này, hiệu quả kinh người, tóc bạc phơ của Đại ma thần đã hóa đen, sắc mặt càng thêm hồng hào mà lấp lánh, cơ bản chẳng hề giống một ông già mà cứ như một thanh niên vậy.

Đồng dạng, cánh tay cụt của hắn cũng đã mọc ra được chút xíu.

Mà Thạch Hạo cũng đang trùng tu Minh văn cảnh, thu hoạch vô cùng lớn!

Bởi vì, ở cảnh giới này hắn kết hợp Nguyên thủy chân giải với Vạn linh đồ, khắc hai bộ cốt văn này vào trong cơ thể, đây chính là minh văn* của hắn.

*: khắc cốt văn

“Gia gia, người cũng có thể thử nghiệm như thế này.” Hai tổ tôn ngồi trao đổi với nhau.

Bọn họ cùng nhau đàm pháp luận đạo, Thạch Hạo nhận được truyền thừa Ma thần từ tổ phụ mình, là do Đại ma thần đã phát hiện bên trong một di tích cổ thần bí dưới hạ giới.

Mà hắn cũng diễn biến các loại bảo thuật của chính mình cho Đại ma thần xem, hai bên cùng nghiên cứu.

“Truyền thừa Ma thần này mạnh thật!” Thạch Hạo thán phục.

Đương nhiên, việc này cần phải từ từ nghiên cứu, thành tựu to lớn nhất của lần này chính là tái tạo minh văn, thành công hòa Nguyên thủy chân giải vào trong huyết nhục xương cốt giúp hắn tựa như phản phác quy chân, hiểu được bản nguyên nguyên thủy của vạn pháp.

Sau đó, khi hắn chấn động nhẹ thì cơ thể liền phát sáng, cốt văn nguyên thủy hiện lên tạo thành đỉnh, chuông, tháp, kiếm, kích… tất cả kết hợp với

con đường mà hắn đã bước lên, uy thế đại thịnh.

“Gia gia, chúng ta nên đi qua dãy núi kia xem một chút đi.” Thạch Hạo ra hiệu, hắn muốn qua dãy núi kia, nơi đó có người của Tần tộc.

Từ khi hắn biết Tần tộc xem tổ phụ như là tù phạm, áp giải vào trong đảo Ác Ma để đào mỏ, cũng suýt chút nữa ép chết tổ phụ ở nơi này cho nên khó lòng dẹp tan được.

“Cũng được, chúng ta đi qua đó xem thử, nhưng mà Tần Hạo… Để nó sống ở đó đi.” Thập ngũ gia nói.

“Dạ, mỗi người đều có con đường của chính mình, không nên cho nó biết chúng ta đã tới, như vậy đều tốt cho mọi người.” Thạch Hạo gật đầu.

Mấy ngày nay, Tần tộc lòng mang địch ý không ngừng tìm kiếm Hoang, bởi vì khi Hoang lưu lại dấu ấn trên thần bia do Ma tôn lập thì đã ngồi xếp bằng trên đỉnh đầu của Tần Trường Sinh.

Mà Tần Hạo còn thẳng thắn hơn, muốn chiến một trận với Hoang và đánh gục hắn.

Có rất nhiều cường giả nhen nhóm Thần hỏa của Tần tộc đã tiến vào bí cảnh, đây là một thế lực cực mạnh, dù sao mệnh phù răng thú là do Tần Trường Sinh chế tạo cho nên sẽ chiếu cố người của tộc mình hơn.

Thạch Hạo và tổ phụ đã tới nơi, đang quan sát đám người Tần tộc từ đằng xa chứ cũng không vội lại gần.

“Đến rồi, là hai người này!” Sau một ngày, mắt Thạch Hạo lộ ra tinh quang.

Hắn nhìn thấy một đôi nam nữ trẻ tuổi cứ như là làn khói tiến vào nơi nghỉ ngơi của Tần tộc, đây chính là hai thiên tài trẻ tuổi của Thiên quốc.

Hắn sớm đã dự đoán, hai Liệp sát giả này có qua lại và liên thủ với Tần

tộc ở trong này, quả nhiên khi theo dõi thì cũng đã nhìn thấy.

Quang thiên sứ của Thiên quốc từng dẫn theo hai người này truy sát chém chết linh thân của Đại ma thần, và còn suýt nữa đã đánh gục chân thân của Thập ngũ gia khiến hắn bị thương cực nặng.

“Huyết tế của Thiên quốc… Hiện giờ thu lại chút lời lãi, sau này khi ta trở thành Thiên Thần thì nhất định sẽ giết thẳng vào trong Thiên quốc!” Thạch Hạo lẩm bẩm.

Hắn biết, Tiên quốc có quan hệ với Tần tộc, nhất định sẽ có mệnh phù răng thú, mặc dù có chém giết họ đi nữa thì vẫn có thể phục sinh ở trên tế đàn nơi lối ra kia.

“Không được, phải bố trí một truyền tống trận dẫn tới lối ra kia.” Thạch Hạo nói.

Tiến vào bí cảnh đã quá lâu cho nên cả hai đã tìm hiểu rất nhiều nơi, biết lối ra nằm ở nơi nào.

“Có thể đừng mạo hiểm, nơi lối ra có cao thủ bảo vệ.” Thập ngũ gia nói.

“Không sao, không ai chú ý đâu, đồng thời con cũng không lại gần, chỉ đánh giết từ đằng xa thôi.” Thạch Hạo nói.

Nửa canh giờ sau, hai người đã xây dựng một tế đàn, bố trí một tòa truyền tống trận đơn giản.

“Rời khỏi rồi.”

Thạch Hạo nói, vẫn chưa làm khó dễ mà là chờ hai người rời khỏi khu vực này thì mới lặng yên bám đuôi, không thể không nói, hai đại sát thủ này có tính cảnh giác cực cao, không hổ xuất thân từ Thiên quốc.

Bọn họ tuy rằng nhỏ tuổi thế nhưng kinh nghiệm lại rất nhiều, cộng với tính cảnh giác cao!

Thế nhưng lúc này Thạch Hạo và tổ phụ cùng nhau ra tay, hắn không tiếc mà vận dụng pháp môn Côn Bằng, đương nhiên đã che giấu bằng lôi điện, cực tốc đến trước mặt bọn họ.

"Ầm!"

Động thiên duy nhất được tạo ra giam cầm nơi đây lại, hai tên sát thủ này thân pháp hết sức kỳ lạ không ngờ lại biến mất, thế nhưng Thạch Hạo vẫn như cũ xuất thủ về trong hư không.

"Ầm!"

Quyền chưởng tấn công, tên nam sát thủ ho ra đầy máu, hành tung bị lộ.

"Ngươi…" Hắn giật mình, đối phương lại có thể nhìn thấy hành tung của mình.

"Trò mèo, đám sâu bọ âm u như các ngươi chỉ hiểu được hại người sau lưng, lần này ta cho các ngươi biết mùi vị của kẻ bị săn giết nhá." Thạch Hạo quát lớn.

Hắn tạo ra động thiên để ánh sáng càng thêm dữ dội hơn, giam cầm nơi đây lại, đồng thời bùng phát ra sức chiến đấu mạnh nhất, hắn không muốn xảy ra bất trắc gì, chỉ muốn tốc chiến tốc thắng.

Trước kia, Nguyệt Thiền tiên tử rơi vào trong động thiên thì cũng chỉ biết nuốt hận nhìn Thạch Hạo lột Thiên thiền giáp, tên nam sát thủ này rơi trọn vào trong tự nhiên không cách nào trốn thoát được kiếp nạn này.

"Bụp!"

Thạch Hạo một quyền đánh giết khiến hắn nổ tung trong hư không, hóa thành một đám mưa máu.

Cùng lúc đó, Đại ma thần cũng nhìn chằm chằm tên nữ sát thủ kia, vận dụng lôi đình bao phủ nơi này lại khiến ả không cách nào chạy thoát được.

Thạch Hạo nhanh chóng lao tới, dưới sát phạt của hai đại cao thủ thì ả cũng chỉ biết ôm hận, mang theo vẻ oán độc biến mất khi được mệnh phù bao quanh.

"Tổ phụ, con đi tới đó, người chờ con!" Thạch Hạo bước lên truyền tống trận kia, nhanh chóng biến mất.

Lối ra bí cảnh, trên tế đàn.

Hai bóng người hiện ra với vẻ mặt tái xanh không cam lòng, bọn họ thân là Liệp sát giả nhưng nay lại bị săn giết, thật là vô cùng nhục nhã.

Đồng thời, giờ lại bại lộ ngay dưới mắt của mọi người, chuyện này chẳng hề tốt tí nào cả, dù sao thường ngày đều âm thầm hành động.

Bên ngoài bí cảnh, lúc này Quang thiên sứ cũng chỉ như một người bình thường đứng lẫn trong đám người bên dưới, khi nhìn lên tế đàn thì liền biến sắc, đây chính là thiên tài hiếm có trong Thiên quốc đi theo hắn ra ngoài rèn luyện, vậy mà lại bị giết trong bí cảnh?

Nên biết, người của Thiên quốc mạnh nhất chính là tự vệ, luôn luôn săn giết người khác, hiện nay sao lại gặp nạn?

"Đây là người nào, khí tức của hai người này rất không bình thường, là cao thủ hiếm có vậy mà lại bị giết." Mọi người nghị luận.

Đang lúc này, một bóng mờ không chút tiếng động xuất hiện sau tế đàn nhanh chóng giương cung cài tên, cực tốc bắn giết.

"Vèo!"

Tia chớp xuất hiện, tiễn quang như cầu vồng xuyên qua bầu trời!

Hai thiên tài của Thiên quốc vừa mới trải qua một phen tử vong đang đứng trên tế đàn, vẫn chưa hồi phục lại tinh thần thì hai mũi thần tiễn phóng tới.

Khoảng cách rất gần, hơn nữa quá đột ngột!

Ai có thể nghĩ đến sẽ có người dám truy sát tới tận nơi này, bắn giết người phục sinh bên trên tế đàn ngay dưới sự chú ý của muôn vàn sinh linh.

“Bụp!”

Máu tươi tung tóe, trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người thì hai mũi thần tiễn phân biệt bắn vào sau ót của hai người khiến bọn họ nổ tung, hóa thành mưa máu.

“Chuyện này…”

“Làm càn!”

Mấy vị nguyên lão bảo vệ tế đàn khiếp sợ, trên mặt bị dính phải chút huyết dịch, họ cũng chưa từng nghĩ tới sẽ phát sinh biến cố như này.

Trước kia, chưa từng xảy ra chuyện như thế này!

Thạch Hạo xoay người rời đi, nhanh chóng biến mất.

Lối ra bí cảnh, tất cả mọi người đều xôn xao, sau đó là sôi trào!

“Trời à, người này là ai mà lại dám làm như thế chứ, quả đoán và tàn nhẫn kinh.”

“Các ngươi xem, mũi tên bắn ra chính là của cung Hỏa Ma.”

Ngay tại chỗ, sắc mặt của bộ tộc Xích Vũ Hạc liền tái xanh, trời ạ, quá hổ thẹn, lại dùng mũi tên của bọn họ đi giết người.

“Là thiếu niên Ma vương!” Vài tên Tôn giả may mắn còn sống sót của cung Hỏa Ma kêu lên sợ hãi, sau khi bọn họ trở lại thì cũng không có tiến vào lại bí cảnh, chỉ có bốn đại cường giả đã nhen nhóm Thần hỏa mới quay lại vào trong.

“Cái gì, hắn chính là thiếu niên Ma vương kia sao, cũng chính là Hoang?!”

Lối ra bí cảnh, nơi đây sôi sục, tất cả mọi người đều la ó.

Thiên niên Ma vương – Hoang.

Lại là hắn, quả đoán và thần dũng, tới lối ra của bí cảnh để giết chết địch thủ.

Hai người kia là ai? Lại đáng giá để hắn mạo hiểm như vậy.

Lúc này, ngay cả mấy vị lão Giáo chủ cũng lộ mặt khó hiểu, bọn họ cũng không nghĩ tới lại có người sẽ to gan như vầy, tới tận đây để giết địch, hơn nữa lại là Hoang!

Nguyên lão bảo vệ bí cảnh kiểm tra di vật của hai người chết, bất ngờ phát hiện được sát kiếm của Thiên quốc, lúc này vẻ mặt đại biến..

“Ồ, là người của Thiên quốc!”

Có người tinh mắt phát hiện ra chân tướng, lớn tiếng la lên.

Nơi đây càng thêm náo loạn hơn, thiếu niên Ma vương Hoang lại săn giết người của Thiên quốc, gan to bằng trời, đồng thời cũng có thể xưng là kinh diễm!

“Liệt sát giả tiếng tăm lừng lẫy lại trở thành con mồi, hai người này trẻ tuổi như thế nhất định là kỳ tài danh tiếng của Thiên quốc, ấy vậy lại bị giết sạch!”

…

Lối ra bí cảnh, tiếng người huyên náo, quần hùng chấn động, bàn luận sôi nổi, tất cả đều hưng phấn và giật mình.

Trong đám người này, Quang thiên sứ vẻ mặt tối đen, vô cùng tức giận,

nắm đấm nắm chặt, người này quả nhiên lớn mật, lại kiêu căng giết chết kỳ tài của Thiên quốc như vầy, ngay trước mặt quần hùng trong thiên hạ lại làm chuyện như vầy, cứ như là giáng một cái bạt tai giòn tan lên mặt Thiên quốc.

Bởi vì, bọn họ là Liệp sát giả, hiện tại lại bị liệp sát*!

(*): Liệp sát: Săn giết, săn bắt.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 672: Tào Vũ Sinh

Hoang, lại trẻ như vậy, sợ còn nhỏ hơn đại nhân tuổi trẻ của Tiên điện vài tuổi, có ưu thế về tuổi tác so với các "sơ đại" khác khiến người khác khó mà tin được!

"Người trẻ nhất chắc là Tần Hạo và Thái âm ngọc thỏ thì phải? Thế nhưng tu vi của Tần Hạo lại chưa thành chỉ có thể dựa vào chiến y Trường sinh, mà bản thân Thái âm ngọc thỏ cũng có chút vấn đề.

"Lại nói, thiếu niên Ma vương kia quá siêu phàm thoát tục, thời gian tu hành cũng không phải là rất dài thế nhưng có thể đặt ngang hàng với những sơ đại kia!"

Việc này tạo nên sóng lớn không thôi, mọi người vô cùng giật mình.

Mấy vị Giáo chủ thì mắt như ngân hà, sáng tối chập chờn, ai nấy cũng đang suy nghĩ, thiếu niên này có sư môn ra sao? Nhân tài cỡ này nếu có thể mời chào tiến vào trong giáo thì ngày kia tất dõi mắt mấy chục châu, bảo hộ hưng thịnh một giáo!

Thậm chí, có thể ngạo thị trăm châu, tiến tới trường sinh, quân lâm thiên hạ!

Nơi sâu trong bí cảnh, Thạch Hạo bình an trở lại khiến Đại Ma thần thở dài một hơi, vừa nãy hắn thật sự rất lo lắng cho tôn nhi mình, dù sao nơi lối ra đó cũng có chí cường giả bảo vệ.

"Gia gia, tất cả đều thuận lợi, thu chút lợi nhuận từ Thiên quốc. Chờ khi con trở thành một đại Thiên Thần thì nhất định sẽ tới tận nơi hỏi thăm một lần!" Thạch Hạo nói chắc nịch.

Rừng rậm rộng lớn, một vài cây cối lâu năm cao hơn nghìn mét, mà có vài gốc cây cứ như là cự xà quấn quanh ngọn núi, tỏa ra ánh sáng xanh lục.

Trong núi rừng rậm rạp, lá rụng dày tới mấy thước, các độc trùng mãnh thú qua lại, khí ẩm mục nát bốc hơi.

"Người của Tần tộc thật đáng ghét!" Thạch Hạo nói.

Tổ tôn hai người giám thị trong rừng rậm hòng tìm manh mối, tộc này có hàng phục một ít mãnh thú hung cầm để chúng đi tra xét, tìm tung tích của Hoang.

Đây chính là kết luận mà hai người đã quan sát rất kỹ mới đưa ra được, đồng thời sau khi giám sát một thời gian ngắn thì chính tai nghe được người của tộc này trò chuyện nên đã chứng thực được.

Tần tộc ngập tràn địch ý với Hoang, muốn đánh gục hắn trong bí cảnh này, hắn còn tồn tại và xếp hạng bên trên thần bia kia thì chính là nhục nhã của Bất Lão sơn.

Nhưng mà, đây cũng không phải do Thạch Hạo cố ý làm nên, thứ tự là do thần bia điều chỉnh cũng không phải dùng ý chí của người khác làm chuẩn.

"Các ngươi nói thiếu niên Ma vương kia ở nơi nào, tìm kiếm lâu như vậy mà cũng chẳng hề nhìn thấy, người này tuyệt đối không lưu lại được, nhất định phải diệt trừ!"

Phụ cận nơi Tần tộc dừng lại nghỉ ngơi có người đang canh gác, bọn họ thấp giọng trò chuyện.

"Yên tâm đi, tộc ta phái tới nhiều vị đại nhân nhen nhóm Thần hỏa như thế, chỉ cần phát hiện ra tung tích thôi là sẽ lập tức giết chết ngay."

Vô thanh vô tức, một lão bộc xuất hiện nhìn hai người, nói: "Một khi có tin tức, trước phải bẩm lên tiểu chủ nhân của tộc ta, để hắn ra tay."

“Dạ!”

Hai người gật đầu, ai cũng chờ mong, hiện giờ Chí tôn song cốt là một thần thoại, quả thật đã tuyên bố, một khi có manh mối thì báo ngay cho hắn, muốn đích thân đánh gục tên “Hoang” kia!

Cách đó không xa, con ngươi của Thạch Hạo sâu thẳm, không nói lời nào.

Đại Ma thần cau mày, hắn chẳng hề ưa gì đám người Tần tộc này.

“Gia gia, chúng ta đi thôi.” Thạch Hạo nói, một là không muốn quyết chiến với Tần Hạo, hai là nơi này còn có cường giả cấp Thần tọa trấn, nếu như kinh động tới bọn họ thì rất khó ứng phó.

Thập Ngũ gia gật đầu, hai người yên lặng rút đi.

Núi lớn nguy nga mọc lên rất nhiều linh mộc, tỏa ra bảo quang lấp lánh, thác nước bạc như là dải lụa buông xuống, hơi nước trắng mờ bốc hơi, đẹp như là tiên cảnh.

Chỉ có điều, một thiếu niên đang phá hoại mỹ cảnh này, cặp mông tròn không mảnh vải lúc lắc, hắn đang tắm rửa thân thể.

“Ồ, là hắn!”

Thạch Hạo và tổ phụ khi đi tới nơi đây thì tình cờ thấy cảnh này.

Mặt của thiếu niên này trông như quả táo lớn, rất giản dị nhưng mà cặp mắt to kia có chút gian xảo, tuổi tác của hắn xấp xỉ với Thạch Hạo chỉ khoảng mười sáu mười bảy mà thôi, đang bơi lội bên dưới dòng thác kia.

Đại Ma thần lộ vẻ khác thường, tên quỷ này từng bố trí sát trận cướp lấy cốt phù của hai tên sơ đại, nhìn như vô hại thế nhưng kỳ thật lại là một thiếu niên tâm cơ không hề thấp.

Tổ tôn hai người không chút tiếng động tiến về trước hòng bọc đánh tên

mập này.

“Ấy da, hai vị đạo huynh, các ngươi tới lúc nào thế? Nam nhân thụ thụ bất thân, đừng có lại gần như vậy chớ.” Thiếu niên kêu lên sợ hãi, hắn rất cảnh giác nên đã phát hiện ra hai người.

Thạch Hạo vừa muốn nói gì đó thì chợt thấy tên béo này lấy một nửa mái tóc đen che lại trước mặt, tên mập này tựa như bị ai đó cào bấu, bên má phải có mấy vết xước rất chướng mắt.

“Ngươi bị sao thế?” Đại Ma thần cười hỏi.

“Hai vị đạo huynh nhất định phải cẩn thận đó, bên trong bí cảnh này có một con thỏ pháp lực cao thâm, vô cùng lợi hại. Lúc ta không chú ý thì suýt nữa bị nó giết chết, các ngươi xem gương mặt anh tuấn của ta nè, dính phải một đòn của nó đó.” Tên mập kể khổ.

“Con thỏ đó ra sao?” Thạch Hạo cười hỏi.

“To bằng lòng bàn tay, cả người trắng bóng, con mắt cứ như mã não đỏ vậy, trông rất đáng yêu thế nhưng lại là một con đại hung đó.” Tên mập nói.

“Nói hưu nói vượn.” Thạch Hạo trừng mắt, cảm thấy hắn nói hơi quá, thông qua miêu tả của hắn thì ngoại hình của con thỏ này rất giống Thái âm ngọc thỏ, nó nhát gan và yếu đối, làm sao là đại hung chứ?

“Các ngươi phải tin ta, đây là bằng chứng nè.” Tên mập vén mái tóc chỉ lên gương mặt mình, vô cùng tức giận.

“Có phải ngươi đã làm chuyện xấu gì đó chớ gì?” Đại Ma thần liếc mắt hắn một cái.

“Oan uổng ta quá, các ngươi nhất định đã bị vẻ bề ngoài của nó lừa dối rồi, con thỏ nhỏ đó rất hung tàn, một cước đạp ra suýt nữa đã đạp chết ta, còn đạp sụp một ngọn núi lớn nữa kìa.”

Tên mập nhổ một ngụm nước bọt vào trong hồ nước, chỉ chỉ vào lồng ngực, bên trên quả nhiên có dấu chân như bị người khác đạp thẳng lên vậy.

Tổ tôn hai người cứng họng, tên mập này bị con thỏ nhỏ đó đạp suýt ngất thật sao? Tình cảnh này khó có thể tưởng tượng ra được.

"Ngươi tên gì?" Đại Ma thần hỏi.

"Ta, đại danh đỉnh đỉnh, nhất định phải hô quát thiên hạ, uy chấn cả thời đại này, ta tên Tào Vũ Sinh." Tên mạp này mặt mày hớn hở tự giới thiệu bản thân.

"Tào Vũ Sinh suýt chút nữa đã bị thỏ nhỏ đạp chết." Thạch Hạo tổng kết gật gật đầu.

Mặt mày của tên mập này xị xuống, buồn bã ỉu xìu, nói: "Ta bị đánh lén, ai biết con thỏ kia gian xảo đến thế, mạnh mẽ đến thế."

Sau đó, hắn ngàn vạn dặn dò, nhắc hở hai người nhất định phải cẩn thận, con thỏ kia rất lợi hại.

Thạch Hạo trách: "Ngươi toàn nói bậy bạ, chúng ta cũng không phải chưa thấy con thỏ kia, lại nói, ngươi thân là sơ đại, bị cào chút xíu thế thì bất cứ lúc nào cũng có thể phục hồi như cũ, cần gì phải càu nhàu như vậy?"

Tên mập Tào Vũ Sinh lúc này cuống lên, chỉ thẳng về phía mặt mình, nói: "Các ngươi xem cho kỹ đi, móng vuốt của con thỏ này có sức mạnh pháp tắc, vết thương của ta trong thời gian ngắn này rất khó khép lại đó."

Thạch Hạo và Đại Ma thần nhìn nhau cẩn thận tra xét, phát hiện có sức mạnh nào đó ngăn cản vết thương tự khép lại.

Hai người có chút hoài nghi, con thỏ nhỏ đáng yêu, mắt như hồng ngọc kia lại hung tàn như vậy?

"Ngươi làm gì ở đây?" Thập Ngũ gia hỏi.

“Ta đang hái dược!” Tên mập đáp.

Sau đó, hắn một hơi lặn sâu xuống dưới đáy thác nước, cũng không biết qua bao lâu thì hắn mới nổi lên.

Tên mập vung tay vung chân mặt đầy đắc ý, trong tay hắn là một củ ấu màu vàng tỏa ra kim quang chói mắt nhuộm kín cả cánh tay và gương mặt trong trẻo của hắn, hương thơm nức mũi.

“Một cây thánh dược!” Tổ tôn hai người sợ hết hồn, tên mập này có lai lịch như thế nào, tại sao có thể biết được sâu bên dưới đáy thác lại có bảo dược hi thế như vậy.

“Cho ngươi đó!”

Tên mập vô cùng hào phóng bẻ một nửa đưa cho Thạch Hạo, chất lỏng màu vàng chảy xuôi, mùi thơm nồng nặc khiến lỗ chân lông mọi người thư giãn, cứ như muốn vũ hóa phi thăng.

Tào Vũ Sinh ăn nửa kia trước, sau đó lấy chất lỏng màu vàng bôi lên trên mặt để vết thương khép lại.

“Hai vị, non xanh còn đó nước biếc còn đây, chúng ta sau này còn gặp lại.” Hắn mặc nhanh lấy áo quần trên bờ rồi xoay người bỏ chạy.

“Tên béo này sao lại hào phóng như thế chứ, là sợ chúng ta trừng trị hắn sao?” Thạch Hạo nói.

Tên mập quay đầu lại nở nụ cười tơi, sau đó túm mông vắt chân mà chạy.

“Ầm!”

Đột nhiên, bên dưới hồ nước truyền lên khí tức kinh người, ánh lửa ngập trời khiến cả hồ sâu đều bị sấy khô, khiến thác nước chuyển hướng chảy ngược lên cao.

“Chạy!”

Thạch Hạo và Đại Ma thần chửi rủa, cũng bắt đầu nhanh chân chạy trốn, truy đuổi theo tên béo vô sỉ kia.

Bên dưới thác nước này có một thần linh mạnh mẽ tới dị thường, thánh dược có chủ thế nhưng lại bị tên mập này lén lút trộm mất, hiện tại phát hiện thánh dược đã bị trộm nên mới nổi giận!

“Thằng nhóc con, ngay cả chúng ta mà cũng dám hãm hại?” Đại Ma thần quát lớn đuổi sát theo sau.

“Gào…” Đây là một con bích giao giống chân long, hình thể khổng lồ, nó vọt thẳng lên trời cao đầy điên cuồng, xung quanh sấm vang chớp giật, cảnh tượng kinh người.

Ở xung quanh nó lại có lửa xanh ngập trời, ngọn lửa đang bốc cháy của vị thần linh này khiến cả bầu trời có màu xanh biếc, vô cùng đáng sợ.

Trong lòng Thạch Hạo giật mình, con bích giao này giống với con cóc vàng mà hắn từng thấy trước kia, đều vô cùng mạnh mẽ, vượt qua những sinh linh nhen nhóm Thần hỏa bình thường, không thể nào địch lại.

Ba người trốn mất tăm hơi, đường chạy trốn của tên mập rất kỳ lạ, mấy lần muốn bỏ rơi tổ tôn hai người thế nhưng cũng không thể thành công, cuối cùng đành phải dẫn bọn họ bước vào truyền tống trận rời khỏi nơi này.

Khi từ truyền tống trận ra ngoài thì bọn họ tiến vào một vùng núi khác, tên mập lại tiếp tục chạy trối chết, bị Thạch Hạo truy sát không yên.

“Cứu với, giết người rồi, thiếu niên Ma vương ăn thịt người kìa!” Hắn la hét mấy ngày liền.

Tổ tôn hai người biến sắc, tên mập chết bầm này lại chạy về phía đám Tần tộc, hiển nhiên cũng đã nghe được phong thanh cho nên muốn mượn nhờ đám Tần tộc để chạy thoát.

“Ầm!”

Đột nhiên, ánh trắng lóe lên, một con thỏ nhỏ nhảy ra ngoài, tung một cước khiến Tào Vũ Sinh kêu thảm thiết, cả người bay vụt sang ngang.

“Ngươi dám trộm cây củ cải của ta, à không đúng, là Bạch ngọc tham vương!” Con thỏ nhỏ to bằng lòng bàn tay, trắng như tuyết, mắt hồng như kim cương tức giận thế nhưng khi nó nhìn thấy tổ tôn hai người thì cũng xoay người bỏ chạy luôn.

Thạch Hạo và Thập Ngũ gia cảm thấy rối bời.

“Ầm!”

Người của Tần tộc đã bị kinh động, lửa thần ngập trời, lập tức xuất hiện năm đại cường giả giết thẳng tới.

“Đi mau!”

Thạch Hạo và Thập Ngũ gia bay nhanh, như trước vẫn đuổi theo Tào Vũ Sinh.

Đúng lúc này, phương xa ngập trời ráng đỏ, thần quang dâng trào, gợn sóng thần năng kinh người, tinh khí kinh khủng tản ra, tất cả mọi người đều ngửa đầu nhìn về nơi đó.

“Tiên trì xuất hiện rồi, cái hồ mà chí tôn Nguyên Thiên niết bàn thất bại đã mở ra phong ấn!”

Mọi người kinh ngạc thốt lên, nếu muốn vào nơi truyền thừa thì cần phải đi tiên trì, nơi đó chắc chắn phải qua.

Thạch Hạo và Thập Ngũ gia nhanh chóng chạy về nơi đó, Tào Vũ Sinh cũng lao nhanh, cặp mắt gian tà đang phát sáng, trên gương mặt béo mập đầy thật thà và chất phác tràn ngập vẻ kích động.

Từ xa nhìn lại, trong vùng núi đó có một cái hồ bốc lên làn khí lành, tỏa

ra ánh sáng lung linh đi kèm là ánh đỏ, tràn ngập tinh khí kinh người!

Không sai, chính là nơi đây!

Hiển nhiên, nơi này không hề liên quan gì tới khu hồ nước kia, nơi đây mới thật sự là cổ địa, chỉ có một cái hồ duy nhất.

Thật ra, rất nhiều người căn cứ vào những manh mối thì đã tìm được tới gần, chính là có người không cẩn thận mà chạm tới trận pháp và vén mở phong ấn, dẫn tới tinh khí của tinh trì lộ ra ngoài nên mới có dị tượng kinh thiên như thế.

Truyền nhân của Tiên điện đã tới, thân thể được ký hiệu vây quanh, tóc dài bay lượn, tay cầm đại kích bễ nghễ tứ phương, có khí phách duy ngã độc tôn.

Bên cạnh hắn, Nguyệt Thiền đẹp như thiên tiên, quần áo phấp phới, tóc đen bay lượn, cặp mắt trong veo, tay cầm một thanh ngọc kiếm.

Mà những sơ đại kia cũng đã tới, tay cầm pháp khí chuẩn bị sẵn sàng.

Ngoài ra, còn có Đằng Nhất của tộc Hỏa Kim, Thiểm Điện Tử, Chân Cổ, từng người đều tỏa ra uy năng ngập trời, bởi vì vào lúc mấu chốt thì sẽ quyết tranh hơn thua, cướp giật truyền thừa!

Tào Vũ Sinh lao nhanh tới nơi này.

“Huynh đệ, chậm đã, chúng ta cùng nhau xông vào.” Thạch Hạo ở phía sau hét lớn.

Vừa mới nghe thấy lời đó thì mặt của tên mập này liền tái xanh, bởi vì khi nhìn lại thì xung quanh rất nhiều ánh mắt bất thiện, như Thái dương thần đằng, Minh Tử, tử kim Chân hống, còn có sơ đại bị hắn giết chết chiếm lấy “cốt phù” đang tỏa ra sát ý.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 673: Sát Trận Trước Lúc Khai Thiên

"Ta chẳng hề có chút quan hệ gì với hắn, hắn đang đuổi giết ta!" Sắc mặt của Tào Vũ Sinh xám ngắt lớn tiếng giải thích.

Bởi vì, một đám người đang tản ra địch ý, đều là những sinh linh có ân oán, chiến bại với Thạch Hạo, lúc này đều nhằm ngay tới hắn.

"Tên mập ăn cướp kia, ngươi bố trí sát cục dẫn dụ chúng ta vào tròng rồi cướp lấy cốt phù tiến vào nơi truyền thừa này, ta từng tận mắt thấy ngươi đi chung với Hoang, nạp mạng đi." Sơ đại của Thánh Vũ tộc quát lớn.

Hắn có mái tóc dài màu trắng, những chiếc lông cánh sau lưng cứ như là thiên kiếm lượn lờ thần hà, được tinh khí mịt mờ bao vây, lúc này cánh bạc vỗ mạnh bổ về phía tên mập.

Đây là tên đã chịu phải đau khổ khi bị Tào Vũ Sinh dụ vào tròng, hắn bị thương nặng sau đó thì bị Thạch Hạo chém giết, mất cốt phù nên không thể không tìm lại.

Nghe hắn nói những lời như vầy thì những người còn đang chần chờ lập tức nhìn chằm chằm về phía Tào Vũ Sinh, bởi vì bọn họ nghĩ ngay tới sát cục trước kia.

Đầu tiên, có người tung ra một khối cốt phù để hấp dẫn nhằm khiến truyền nhân Tiên điện và chàng trai Kim đăng tử chiến cùng nhau, nhưng sau đó không biết vì sao hai người lại rời đi, dẫn tới một vài sơ đại bùng phát ra đại chiến.

"Tên mập kia, trả ta lại cốt phù!" Có người hét lớn xông về trước, hắn còn thảm hơn sơ đại của Thánh Vũ tộc, trước kia hắn là người đầu tiên xông vào quang môn, kết quả bị sát trận giết chết ngay lập tức, đều không nhìn rõ

đối thủ là ai, giờ biết thì vô cùng tức giận.

“Quá thảm.” Tên mập quay đầu lại chạy.

“Huynh đệ đừng sợ, vi huynh đã tới.” Thạch Hạo hô to, đứng đằng sau làm bộ như muốn ra tay, kỳ thật là đang âm thầm vận chuyển thần lực, hình thành nên một tường khí vô hình ngăn cản tên mập trốn ra sau.

“Ầm!”

Sơ đại của Thánh Vũ tộc giết tới, cánh tay hóa thành một pháp kiếm màu bạc, hư không bị chém trở nên mơ hồ, pháp kiếm nhanh chóng bổ xuống dưới mang theo pháp lực ngập trời.

Tên mập cứ như cá bơi trong nước, vô cùng linh hoạt lóe lên sang bên né tránh đòn đánh này.

“Xoẹt!”

Một tên sơ đại khác cũng từng vào tròng, bị trận pháp giết chết mất đi cốt phù giết tới, hắn há miệng phun ra một dãi lụa bằng tơ nhện, thứ này hóa thành một chiếc lưới lớn hòng thu Tào Vũ Sinh vào trong.

Hắn lần nữa né tránh, tuy rằng mập mạp thế nhưng lại vô cùng mềm dẻo nhanh chóng thoát sang bên, tránh thoát đòn đánh kia.

“Cũng khá đấy!” Minh Tử khẽ nói, hắn cũng nhịn không được mà ra tay hòng ước lượng tên mập này.

Trong nháy mắt, khói đen ngập trời, khí tức độc nhất của Minh tộc bùng phát, dường như mở ra cánh cửa địa ngục muốn kéo tên mập vào trong Minh giới!

“Cọp không phát uy thì các ngươi cho ta là mèo bệnh mà!” Tên mập tức giận, thế nhưng gương mặt bầu bĩnh khi giận thì lại rất buồn cười.

Thân thể hắn duỗi thẳng rồi hóa thành một vệt sáng hướng về phía tiên

trì đang dâng lên khí lành kia, giơ tay oanh kích, bộ dáng như không thèm để ý tới, vô cùng hung mãnh.

Hắn đang thể hiện, ai dám ép hắn nữa thì sẽ phá hủy luôn nơi này, đừng mơ mà tiến vào cái gì gọi là nơi truyền thừa nữa!

Tiếng hừ lạnh vang lên, có người không vừa lòng.

Con ngươi của vị đại nhân tuổi trẻ Tiên điện sâu thẳm cực kỳ, tròng trắng bình thường thế nhưng con ngươi lại phát sáng hóa thành ký hiệu vô cùng kinh khủng, đi kèm là cảnh tượng nhật hủy sao rơi đầy đáng sợ.

Hắn giơ tay ngăn tên mập lại, lòng bàn tay dâng lên ánh bạc bùng phát ra một đòn kinh thiên.

Tất cả mọi người đều thất kinh, ai cũng đều lùi lại.

Ngay cả Ma nữ cùng thanh niên cầm kim đăng đứng bên cạnh ánh mắt cũng sáng rực lên, lộ vẻ khác thường, hắn tuyệt đối là sơ đại mạnh mẽ, có thể dõi mắt khắp người cùng lứa.

Tên mập hiển nhiên đã bị chọc tức, khi nhìn thấy người thừa kế Tiên điện động võ với hắn thì cơ thể phát ra ánh sáng vô tận, toàn thân đều là ký hiệu lấp lánh hóa thành đại thuật sát sinh.

Sau khi đạt tới Liệt Trận cảnh thì có thể khắc họa những trận pháp đã cô đọng vào trong máu thịt hòng tăng cường sức chiến đấu, mà tên mập này hiển nhiên là đang sử dụng loại phù văn đáng sợ này.

“Ồ, không đúng, tên mập này lợi hại quá!”

Đúng lúc này, tất cả mọi người đều giật mình, khí tức mà tên mập bùng phát ra quá kinh khủng, quả thật tình cảnh như thần cản giết thần vậy, phù quang trùng thiên.

Cùng lúc đó, bên ngoài cơ thể hắn còn có từng tia sương mù, mặc dù chỉ

có vài tia thế nhưng mọi người lại khiếp sợ phát hiện rằng, đó tựa như là khí hỗn độn.

Đây là người nào, có thể như vậy?!

“Xoẹt!”

Ánh kiếm động thiên, thân thể của tên mập này tỏa ra kiếm khí như là cầu vồng, lại như là tia chớp khiến hư không vặn vẹo xuất hiện vết rách, lực công kích cực mạnh.

Ngay cả truyền nhân trẻ tuổi của Tiên điện cũng giật cả mình, lộ vẻ khó tin nổi.

Thần quang màu bạc phát ra từ lòng bàn tay của hắn bị chặn lại, đồng thời dần tán đi, hóa giải ở trong hư không.

Tất cả mọi người đều hít vào ngụm khí lạnh, thật sự không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, nước biển không thể cân đo, tên mập này nhìn thật thà chất phác nhưng một khi bùng phát thì lại lợi hại như vầy.

“Sát trận thứ ba!”

Truyền nhân Tiên điện nhìn chằm chằm Tào Vũ Sinh mà nói vài chữ như vậy, kết quả khiến mọi người nơi này đều chấn động, trong lòng dâng lên sóng lớn ngập trời, tỏ vẻ đầy khó tin.

Cái gọi là sát trận thứ ba, từ khai thiên tích địa tới nay, đây chính là tòa sát trận Hỗn độn mạnh thứ ba ở thượng giới này, từ xưa tới nay, hung danh hiển hách, chuyên giết các bá chủ, quét ngang tất cả.

Tòa sát trận này có thể nói là vang dội cổ kim, được dùng máu tươi của bá chủ vô thượng để tạo nên uy danh, nó hình thành trong hỗn độn, là trận pháp vô thượng!

Thiếu niên này lại có thể sở hữu sát trận thứ ba được xưng tôn trên thế

gian này, đến cùng là lai lịch gì? Khiến người khác hoài nghi không thôi, tâm thần của hết thảy sơ đại đều chấn động.

Xa xa, Thạch Hạo cũng ngạc nhiên không kém, đụng tới một cái hố lửa rồi, tên mập này có lai lịch kinh người như thế, thật không đơn giản.

"Thật là ghê gớm, hắn khắc một góc nhỏ của tàn trận vào trong cơ thể, lực công kích vô cùng đáng sợ, nếu như lấy công thay thủ thì hơn nửa có thể ngăn được sự tiến đánh của truyền nhân Tiên điện."

Bên cạnh Ma nữ, thanh niên cầm kim đăng trong tay nói thế, thân thể của hắn được bảo quang bao phủ rất mờ ảo, thế nhưng có thể nhìn thấy được vẻ khôi ngô, anh tư kiên cường.

Tất cả mọi người đều nheo mắt lại, tên mập này chẳng hề đơn giản.

Có thể nắm giữ sát trận thứ ba thì cổ giáo sau lưng của hắn tuyệt đối kinh khủng, vượt qua tưởng tượng của thế nhân.

Tu sĩ bắt đầu từ Liệt Trận cảnh là có thể khắc những trận pháp cô đọng vào trong người, mà hắn lại lựa chọn là sát trận thứ ba, việc này khiến người ta kinh sợ.

"Thú vị." Truyền nhân của Tiên điện lẩm bẩm rồi ép tới trước hòng bắt lấy Tào Vũ Sinh, hắn đặc biệt khao khát tòa sát trận cấm kỵ vô thượng trước cả khai thiên này.

Trên thực tế, không cần nói tới hắn thì dù là đại Giáo chủ mà biết cũng trở nên điên cuồng.

Chỉ là, khi Giáo chủ tới đây cũng cần phải cân nhắc ước lượng đôi chút, không dễ dàng gì mà bắt lấy Tào Vũ Sinh, bởi vì có loại truyền thừa này thì đại biểu sau lưng hắn có một đạo thống vô thượng!

Nhưng mà, Tiên điện không giống với những giáo khác, bọn họ xa xưa vô cùng, có đồn đại nói rằng, bọn họ thật sự có quan hệ với "Tiên", vì thế có

thể không sợ bất cứ thứ gì.

Hay cũng có thể nói, Tiên điện là một trong những đạo thống cổ lão nhất, mạnh mẽ nhất thượng giới này, cho nên không hề sợ bất kỳ đại giáo nào.

“Chớ có chọc ta, nếu không đừng trách ta đánh nát tòa tiên trì này, ai cũng đừng hòng lấy được.” Tào Vũ Sinh uy hiếp.

Hắn chỉ mới mười sáu mười bảy tuổi, mặt tròn nung núc, trông hiền lành phúc hậu, rất khó khiến người khác liên tưởng tới hắn lại là một kỳ tài ngút trời sở hữu sát trận thứ ba.

Dù là đám sơ đại của Thánh Vũ tộc, Minh Tử cũng phải dừng tay, một là lo lắng, hai là kiêng kỵ, sát trận thứ ba vừa hiện liền khiến bất kỳ ai cũng sợ hãi.

“Ha ha, thật là to gan, ngươi còn dám tới đoạt tạo hóa à.”

Hai con Xích Vũ Hạc hóa thành hai tia chớp đỏ ngòm đáp xuống đất rồi hóa thành hình người chặn ngay trước tiên trì, mặt lộ sát ý, họ chính là hai đại cường giả của cung Hỏa Ma, đều là cao thủ Thần Hỏa cảnh.

“Mắc mớ gì tới ngươi.” Thạch Hạo liếc Xích Lăng Không, cũng chẳng thèm để ý.

“Lớn mật!” Xích Lăng Không bước lên, giơ tay, vô số lông thần đỏ đậm như mũi tên trấn áp về phía Thạch Hạo, đây chính là tuyệt sát.

Thạch Hạo không lơ là, lấy nhanh lò luyện đan rồi mở nắp lò ra, trút thiên hà xuống chống lại người này.

Tiên trì xuất hiện, nơi đây có bảo huyết chí tôn, còn có cánh cửa tới nơi truyền thừa, giờ khắc này nhất định phải liều mạng, không thể để lại chút biện pháp dự phòng nào, nếu không sẽ không cách nào vào được.

Vì vậy Thạch Hạo cũng chẳng hề bảo lưu gì cả, vận dụng tới đại sát khí chống lại người này.

“Ngươi…”

Xích Lăng Không vừa mới tới gần thì nơi đây đã ngập trời tia chớp, lôi đình vạn trượng, tất cả đều là tia điện kích hắn phải lùi về sau, bởi vì vừa mới đụng vào thì đã nhiễm phải nguyền rủa.

Sắc mặt hắn vô cùng khó coi, cả người phát ra ánh tím nhanh chóng luyện hóa.

Việc này khiến lông tóc của hắn dựng đứng, sợ hãi không thôi.

Bởi vì hắn đã biết, Thạch Hạo chính là Hoang, đã từng qua Mộ tiên, nguyền rủa nơi đó dù là Giáo chủ tới cũng có thể tiêu diệt thì sao không làm lòng hắn bồn chồn.

Những sơ đại khác cũng lùi về sau, không muốn đụng phải nguyền rủa và lôi đình kia.

“Ta tưởng là ai hóa ra lại là chó con không biết trời cao đất rộng này, lại còn dám đánh giết khách quý của tộc ta, lại hạ thủ ở lối ra nơi bí cảnh, tiêu diệt hai đại thiên tài, hôm nay sẽ không cho phép ngươi rời khỏi nơi này!”

Người của Tần tộc cũng đã tới, phong ấn của nơi truyền thừa sắp mở ra, các lộ thế lực và sơ đại dồn dập hiện thân.

“Không biết xấu hổ, thuê người của Thiên quốc để săn giết họ hàng của mình, cũng không thấy dị khi đứng đây diễu võ dương oai, chỉ điểm giang sơn, nói người khác phải chịu tội à.” Thạch Hạo chẳng hề khiêm nhường đáp trả.

“Ngươi dám đánh với ta một trận?” Tần Hạo xuất hiện, một thân chiến y Trường sinh lưu chuyển ánh sáng năm màu, tôn hắn lên như là một vị Thần vậy.

Đây chính là thiếu niên sở hữu hai khối Tiên cốt? Tất cả mọi người đều nhìn lại, dù là những sơ đại kia cũng rất tò mò muốn biết thần thông của hắn mạnh mẽ tới dường nào.

"Ngươi có biết ở đảo Ác Ma, bọn họ ép tổ phụ ngươi gần chết không, còn sai cao thủ trong tộc truy sát giết chết không thôi, ngươi không nên bị người khác lừa gạt!" Thạch Hạo mặt chẳng hề cảm xúc trầm giọng nói.

"Ngươi làm sao biết được? Ở chỗ này gây xích mích hòng ly gián chứ gì!" Tròng mắt Tần Hạo bắn ra từng tia thần mang kèm theo sương mù, dưới sự gia trì của chiến y Trường sinh khiến khí tức của hắn trở nên vô cùng kinh khủng.

"Ta là Hoang, từng đi qua đảo Ác Ma, người ở đó đều biết nhưng chỉ mình ngươi không biết!" Thạch Hạo lạnh lùng nói.

Đây là đệ đệ của hắn, trong cơ thể có Chí tôn cốt mà ngày xưa hắn từng tung hoành ngang dọc, lúc này đối diện với thiếu niên này ánh mắt của hắn trở nên sâu lắng, bản thân tựa như là một tòa tiên sơn đại đạo.

"Ít nói nhảm, những việc này ta sẽ điều tra sau, ngươi có dám đánh với ta một trận?" Tần Hạo áp sát về trước.

"Các ngươi là đang tôi luyện hắn sao?" Thạch Hạo quét mắt nhìn những người của Tần tộc, trong đó có mấy vị đã nhen nhóm Thần hỏa nhiều năm, pháp lực hùng hồn, ánh mắt như đèn thần, tinh lực như biển.

"Muốn giết ta thì các ngươi cứ tới, ta cùng các ngươi chiến một trận!" Thạch Hạo tay nâng lò luyện đan bình tĩnh nói, hắn không hề lo sợ gì cả thế nhưng cũng không nghĩ là sẽ giao thủ với đệ đệ mình.

Xoẹt!

Bên trong tiên trì tỏa ra hào quang, điềm lành phồn thịnh, có kim cương máu ẩn hiện, đó chính là tinh thạch thần bí phong ấn Chí tôn huyết, thứ này khiến mọi người đều thèm thuồng.

Nhưng mà, không ai động thủ cả, tiên trì còn biến ảo, khí lành từ trong nguồn suối trào ra, tất cả mọi người chăm chú nhìn vào bên trong.

“Ta đây đánh một trận đi, ngươi chạy trốn không được đâu!” Tần Hạo đi tới, trước khi mở ra nơi truyền thừa thì vừa khéo muốn so hơn thua với người này.

“Vù!”

Bỗng dưng hắn tiến bước về trước, cơn lốc xuất hiện nhưng lại mang theo sấm chớp, mưa to tầm tã, thiên địa chấn động theo.

Ầm!

Tần Hạo xuất thủ, một quyền bổ về trước.

Thạch Hạo với ánh mắt sâu lắng đứng yên tại chỗ, một tay vung tới nghênh tiếp va chạm với cú đấm kia.

Tiếng nổ vang lên, thiên địa run rẩy, hư không rung bần bật không thôi, đi kèm là tiên quang bùng phát, hai người đã giao thủ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 674: Va Chạm

Chí tôn song cốt đại chiến thiếu niên Ma vương Hoang!

Cuộc chiến này đã chấn động tứ phương, hấp dẫn mọi chú ý của người nơi đây, rất nhiều người muốn xem năng lực nghịch thiên tới cỡ nào của người sở hữu hai khối tiên cốt.

Đồng thời, mọi người cũng rất chờ mong, muốn tận mắt thấy biểu hiện của Hoang. Nên biết, đây là người dám hò hét trước mặt truyền nhân Tiên điện, đánh bại mấy vị sơ đại.

"Keeng!"

Tia lửa khắp nơi, thần hà ngập trời, nắm đấm của hai người chạm vào nhau cứ như là Chân hoàng đang đắm chìm giữa tiên hỏa, lưu chuyển phù văn vô cùng sáng chói.

Màng nhĩ của mọi người như bị đâm đau nhói, hai mắt như bị đốt cháy, ngũ giác mơ hồ, tất cả đều híp mắt đóng chặt thính giác nếu không sẽ bị thương ngay.

Tóc của Thạch Hạo bay lượn, ánh mắt khiếp người, nắm đấm của hắn phát sáng, tinh lực cuồn cuộn, khi vung lên cứ như là đang thúc đẩy vòng tròn sinh tử, giống như Thần vương cái thế giáng trần!

Cả người Tần Hạo cứ như là ánh kim loại tỏa ra ánh sáng năm màu, nắm đấm cũng được chiến y bao quanh va chạm với bàn tay của Thạch Hạo khiến thần lực dâng trào.

Chỉ trong nháy mắt, hai người đã quyết đấu tới mấy chục quyền, tiếng kim loại rung trời, phù văn sáng rực, khi va chạm là sấm vang chớp dội, dị

tượng kinh người.

Người của Tần tộc biến sắc, chiến y Trường sinh là gì? Đó chính là pháp y vô thượng do chính tay của Bất lão Thiên tôn luyện chế, có thể giúp tu vi của một người tăng lên một cảnh giới lớn. Đồng thời, có thể bảo vệ thân thể, vững chắc không hư, giúp người khác nắm giữ khí lực tốt nhất, được xưng là kim cương bất diệt.

Nhưng mà, thiếu niên Ma vương đối diện kia càng thêm mạnh mẽ, chỉ dùng thân thể đơn thuần nhất chống lại Tần Hạo mặc chiến y Trường sinh, thể chất mạnh cỡ nào?

Đương nhiên, dựa theo suy diễn của Tần Trường Sinh, thể chất của Tần Hạo sau này cũng có thể như vậy, không cần chiến y, chỉ cần đủ tuổi, đạt đủ cảnh giới thì có thể khiến kim thân bất hủ.

Bởi vì, hắn có hai khối tiên cốt, có thể tẩm bổ thân thể khiến hắn càng ngày càng mạnh mẽ hơn, thể chất sẽ vượt qua mọi sơ đại khác, đạt tới mức tận cùng và hoàn mỹ nhất.

“Thật là lợi hại, thiếu niên Ma vương Hoang có lai lịch như thế nào đây, hắn không thể có hai khối tiên cốt thì làm sao thân thể có thể đạt tới mức này, thân thể bất hoại sao?!”

Một cường giả Thần hỏa cảnh lẩm nhẩm, trong lúc nháy mắt thì có chùm sáng trắng bạc bắn ra, ẩn hiện sát cơ, lúc nào cũng có thể giết thẳng vào, hạ gục Thạch Hạo.

Hắn cho rằng đây là một mối họa lớn nên cần phải bóp chết ngay lập tức, nếu không một khi đã kết thù như vầy thì tương lai sẽ là phiền phức vô cùng!

Những người khác cũng căng thẳng theo, uy danh của chiến y Trường sinh uy chấn thiên hạ, là báu vật của thế nhân, ai đạt được thì có thể giúp tu vi bản thân tăng lên một cảnh giới lớn, việc này kinh khủng tới mức nào?

Mấu chốt nhất chính là, nó vững bền không diệt!

Nhưng mà, thiếu niên Hoang lại kinh người như thế, chống đỡ trực diện thần y bất hủ mà không hề rơi xuống hạ phong, nắm đấm va chạm với chiến y năm màu phát ra những đốm lửa văng tứ tung, ràng lành ngập trời.

Kinh người tới cỡ nào chứ?!

Con mắt của Tần Hạo híp lại lộ vẻ nghiêm túc, sức chiến đấu của người trước mắt này quả nhiên đáng sợ, chẳng trách có thể xếp hạng nhất trên cổ bia do Ma tôn lập.

Nhưng mà, hắn cũng chẳng hề ủ rủ mà vẫn tự tin y như trước, hắn có hai khối tiên cốt, và được Tần Trường Sinh suy diễn, cơ thể hắn nhất định sẽ được tẩm bổ tới trạng thái mạnh nhất, không kém bất cứ người nào.

Vì vậy, hắn đại chiến cùng thiếu niên Ma vương vẫn tự tin và bình tĩnh như trước.

Huống hồ, chỗ mạnh mẽ nhất lại là bảo thuật vô địch của hắn, hai khối chân cốt đủ để hắn bễ nghễ thượng giới, có thể ngạo thị hết thảy đạo và pháp.

“Xoẹt!”

Nắm đấm của Tần Hạo phát sáng, hắn phát hiện chỉ dựa vào thân thể thì không làm gì được Hoang cả, thân thể của người này đã đạt tới cảnh giới cực điểm khó có thể vượt qua được, lúc này hắn vận dụng tới bảo thuật.

Sức mạnh Luân hồi, cướp đoạt năm tháng, loại thần thông cái thế này bước đầu đã hình thành, đang bắt đầu tỏa ra ở nơi đây.

Chỉ trong nháy mắt, phù văn sáng rực khuếch tán hướng thẳng về phía Thạch Hạo, cứ như là thủy triều mênh mông chém sạch lấy toàn bộ cừu địch.

Con ngươi của Thạch Hạo sâu lắng, đây vốn là thần thông của hắn thế

nhưng khối cốt này bị thiếu khuyết, hiện vẫn còn chưa dài ra như cũ, không thể theo kịp uy thế năm đó của hắn.

Nếu là trước kia, thần thông này vừa ra thì sẽ nhấn chìm bốn phía, bao phủ toàn bộ cừu địch ở xung quanh, thế nhưng hiện tại không gian vẫn còn chưa bị phong tỏa.

Đương nhiên, nếu đổi lại là người bình thường thì đây đã là tuyệt sát, cơ bản không thể phát hiện ra những tỳ vết như vầy, chỉ có thể bị đánh trúng và cướp đoạt đi năm tháng.

Xoẹt!

Sau lưng Thạch Hạo hiện lên cánh chim bằng lôi điện, chân đạp trong hư không dọc theo một quỹ tích khó tả đi vòng qua, cứ như là quả lắc đồng hồ tiến về trước vậy.

Nhìn thì rất chậm thế nhưng tốc độ lại nhanh tới cực điểm, chỉ là lưu lại từng bóng mờ nên mới khiến người khác tưởng là hắn vẫn còn lại chỗ, hắn đi theo hình zíc zắc giết tới gần.

Hắn ngồi chồm hổm xuống, chân phải quét về trước bùng phát ra hơn trăm luồng ánh điện, lôi đình nổ tung bao quanh lấy cẳng chân này bổ về phía đầu lâu của Tần Hạo.

“Hả?” Tần Hạo giật mình, đây chính là lần đầu tiên hắn vận dụng bảo thuật vô địch, tuy rằng hiện nay còn thiếu khuyết thế nhưng kẻ địch không thể phát hiện ra nhanh như thế mới đúng, kết quả này nằm ngoài ý muốn.

“Ầm!”

Hắn không thể không giơ tay lên che ở bên tai để bảo vệ đầu lâu, thần quang bùng phát chống lại uy phong của đòn chân phải kia.

Thạch Hạo rất quen thuộc bảo thuật Luân hồi, ghi nhớ sâu trong lòng, khắc in trong tận huyết nhục xương cốt cho nên biết phải đối phó ra sao, hắn

sau khi né tránh phù văn thì áp sát ngay tới phụ cận, thần quang vạn trượng, chân phải này còn đáng sợ hơn cả bảo cụ đánh vào cánh tay đưa lên chống đỡ kia.

"Ầm!"

Sức mạnh của một chân này quá lớn, cả cánh tay của Tần Hạo tê dại, mặc cho có chiến y Trường sinh bảo vệ thế nhưng cũng phải lảo đảo lùi lại mấy bước.

"Luân hồi!"

Tần Hạo lộ sát cơ, phù văn của Chí tôn cốt cũng chưa có tắt mà lại lần nữa bị hắn thúc đẩy bao phủ về phía Thạch Hạo, lần này cũng không để lại chút lỗ hổng nào.

Hắn tin chắc, trong trận chiến cùng thế hệ thì thứ thần thông này có thể giết địch dễ dàng. Nên biết, năm đó người ấy lấy yếu chống mạnh, cảnh giới tuy không đủ thế nhưng lại dùng thần thông này để giết Thần chứ đừng nói hôm nay lại là chiến với người cùng cấp!

"Ầm!"

Cùng lúc đó, người của Tần tộc chuyển động, có cường giả nhen nhóm Thần hỏa nhanh chóng ập tới hòng chặt đứt đường lui của Thạch Hạo, một quyền nện ra muốn giết chết ngay hắn.

Hơn nữa cũng không chỉ có một người, hai đại cường giả Thần hỏa cảnh đồng thời xuất thủ, một người có con mắt trắng bạc gần như không có tròng đen, bùng phát ra bạch quang chói mắt.

Tên còn lại bắn ra ánh đỏ, lửa thần che kín thân thể, tay cầm cốt kiếm chém thẳng về phía Thạch Hạo!

"Hừ!"

Thạch Hạo hừ lạnh một tiếng, lấy ra lò luyện đan, không chút do dự mở nắp lò trút thiên hà ra ngoài.

Hắn không có công kích Tần Hạo, dù sao cũng là đệ đệ mình, mà tập trung đón lấy hai người kia, lần này ngay cả đất của Mộ tiên cũng lao ra ngoài một ít.

"Ầm!"

Tia điện đan xen giống như là mạng nhện, tiếng sấm đinh tai nhức óc, ánh chớp tóe tung.

Đồng thời, sức mạnh nguyền rủa không chỗ nào không lọt bao phủ hai người, cơ bản không cách nào tránh né được.

"A…"

Một trong hai người hét lớn, bị tia điện đánh cho lông tóc dựng đứng. Hắn cảm giác mình ở Thần hỏa cảnh thì có thể mạo hiểm đỡ lấy đòn đánh này sau đó sẽ giết chết Thạch Hạo. Tuy nhiên chuyện có thể không như mong muốn, lôi đình đáng sợ nhưng kém xa nguyền rủa, khiến cả người hắn hiện lên phù văn thần bí, thân thể run rẩy, miệng môi đen xì.

"Giết!"

Thạch Hạo hét lớn, tóc bay vù vù, mắt tỏa ánh điện, tay cầm nắp lò nện mạnh tới va chạm cùng kẻ kia.

"Bụp!"

Người này bởi vì trúng nguyền rủa cho nên hành động chậm chạp, cả người không còn chút sức lực nào cả nên đưa tay đỡ lấy, nhưng khi nắp lò đập trúng thì nổ tung, máu tươi tràn ngập.

"Đi chết đi!"

Thạch Hạo hét lớn, khống chế lò luyện đan trấn áp về trước, đi kèm là

ánh chớp và nguyền rủa.

Keeng!

Bên cạnh, cường giả Thần Hỏa cảnh tay cầm cốt kiếm rất cẩn thận tới trợ giúp, hắn dùng pháp kiếm làm bằng xương cốt màu tím đánh thẳng lên trên lò luyện đan, vận dụng pháp lực mạnh mẽ hòng đón đỡ đòn đánh này.

Lò luyện đan run lên thế nhưng lại trút thiên hà về phía sau chảy thẳng lên trên thanh kiếm này, lúc này hắn cứ như gặp rắn rết nhanh chóng rút lui lại.

Cùng lúc đó Thạch Hạo quét chân, bịch một tiếng, cú đá này quét trúng lên trên mặt của tên cường giả Thần Hỏa cảnh đã trúng nguyền rủa kia.

Tiếng rên vang lên, xương gò má của hắn vỡ nát đồng thời sáu bảy cái răng kèm theo máu tươi phụt ra ngoài.

Nhưng mà, chung quy lại hắn vẫn là cường giả Thần Hỏa cảnh, mặc dù trúng nguyền rủa thế nhưng vẫn phát ra thần diễm để bảo hộ thân thể, bảo vệ đầu lâu, gian nan rút lui.

Hết thảy chuyện này đều xảy ra trong nháy mắt, lúc này song phương lại tách ra.

Ánh mắt của Tần Hạo lấp lánh, có chút tức giận khi hai đại cường giả xuất thủ.

Con ngươi của mọi người đều co rút, phục kích như thế, hai đại cường giả Thần Hỏa cảnh đánh giết thế nhưng cũng không thể đánh gục được Thạch Hạo, một người trong số đó còn chật vật như vậy.

Chuyện này vô cùng kinh người!

“Lò luyện đan rất thần bí, có thể chứa đựng thiên hà trước Mộ tiên!” Có người nhỏ giọng nói.

Trên thực tế, trong lòng mọi người chẳng hề yên được.

Thạch Hạo nhìn về trước, chế nhạo nói: “Là cao thủ Thần Hỏa cảnh luôn đấy, ấy vậy lại đi đánh lén ta, ngươi còn muốn giữ mặt mũi không hả? Chẳng biết xấu hổ!”

Hai đại cường giả đều lộ vẻ tức giận, lần này quả thật chẳng chút vẻ vang gì, cả hai cùng xuất thủ thế nhưng lại không thể bắt được đối phương, thật sự đúng là mất mặt.

“Tên nghiệt súc không biết trời cao đất rộng này, ngươi sống không qua được hôm nay rồi!” Phía sau có người lạnh giọng nói, người của cung Hỏa Ma đã vây tới.

“Giết hắn!” Đồng thời, những người khác của Tần tộc cũng muốn động thủ.

Đại ma thần tiến lên đứng chung một chỗ với Thạch Hạo, đối mặt với mọi người.

“Xoẹt!” Thạch Hạo giơ tay, trong lòng bàn tay lấp lóe phù văn lôi đình nổ vang tiên trì, khiến nơi đó bùng phát.

Việc này quá đột ngột, cũng rất ngông cuồng bá đạo, bởi vì hắn còn vận dụng cả lôi đình trong lò luyện đan nữa, dung hợp như thế này thì đủ để khiến thần linh kiêng kỵ.

“Ầm!”

Ánh điện đan xen, mọi người rút lui.

“Ồ, tinh thạch chân huyết!” Tên mập hét lên nhanh chóng xuất thủ.

Tiên trì bị công kích, bên trong con suối không ngừng bắn linh vật, thần liệu hi thế ra ngoài, còn có tinh thạch thần bí phong ấn tinh huyết đỏ đậm tỏa ra hào quang.

Con mắt của mọi người đều đỏ hoe, nếu như cân bằng của tiên trì bị đánh vỡ thì không một ai chịu ngồi yên nữa, tất cả đều xông lên tranh cướp.

Nơi đây náo loạn!

Ngay cả Thiểm Điện Tử, Chân Cổ, Đằng Nhất, Thanh Tiên cũng di chuyển, tất cả đều xuất thủ, phù quang bùng phát ngập trời.

Ầm ầm!

Cùng lúc đó xuất hiện một cánh cửa sáng lấp lánh, bên trong lượn lờ sương mù dẫn tới nơi truyền thừa đầy thần bí kia!

Các cường giả của cung Hỏa Ma và Tần tộc trở nên điên cuồng, không lo nổi chuyện vây công Thạch Hạo nữa, ai nấy đều xông thẳng về trước, những sơ đại khác thì không cần phải nói.

Nếu đi vào trước tiên thì sẽ chiếm được tiên cơ, có thể đạt được vận may lớn.

Thạch Hạo và tổ phụ liếc mắt nhìn nhau rồi nhanh chóng ra tay, hai người cướp được hai khối thần liệu, còn có một viên tinh thạch đỏ đậm phong ấn chân huyết khiến những người xung quanh đố kỵ.

Nhưng mà, loại tranh cướp này cũng không tới mức không màng sống chết, bởi vì mọi người không muốn trì hoãn ở nơi này, nếu như thuận lợi chờ trong con suối bay ra hết thần vật thì lúc đó sẽ tiến vào trong cánh cửa kia.

“Đây chính là nơi truyền thừa?” Thạch Hạo giật mình, hắn nhìn thấy những dị tượng, phù văn in dấu trong hư không, bắn ra thần âm, hắn và Thập ngũ gia đã giết thẳng vào trong.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 675: Liên Tục Chém Sơ Đại

Rừng đá dày đặc, phù văn khắc in vào trong hư không.

Sương mù mờ mịt bay lượn vườn quanh rừng đá khiến nơi đây tựa như tiên cảnh.

Đáng tiếc lại đi kèm mùi máu tanh, cuộc đại chiến đã bùng phát, có một vài sinh linh mạnh mẽ bị giết, ngay cả sơ đại cũng đã chết mấy người hóa thành mưa ánh sáng rời đi.

Nơi đây rộng lớn bao la và cũng rất yêu tà, trong hư không xuất hiện dày đặc những ký tự như kim loại như có tình cảm thế nhưng lại giam cầm nơi đây lại.

Tất cả mọi người như sa vào đầm lầy, hành động chậm chạp, mặc dù có thân pháp cực nhanh thì tốc độ cũng giảm mạnh, muốn di chuyển thì chậm chạp như con bò già vậy.

Từ khi giết thẳng vào đây cho tới khi yên tĩnh trở lại thì cũng đã qua một ngày một đêm, mà những thế lực lớn khác cũng đã tự tìm tới những khu vực riêng của mình, mỗi người một nơi canh chừng lẫn nhau.

“Gia gia, người không có sao chứ?” Thạch Hạo quẹt đi vết máu nơi khóe miệng, hắn bị thương, thế nhưng cũng không tính là nặng.

Đồng dạng, nơi ngực của Đại ma thần cũng có vết thương sâu tới tận xương, thế nhưng cũng không đáng ngại là mấy.

Nhớ lại những gì khi vừa vào đây, đại chiến liền bùng phát khiến hai người khó có thể thả lỏng được, tất cả mọi người sau khi tiến vào trong rừng đá như rơi vào đầm lầy này thì đều toàn lực xuất thủ.

Trận chiến này rất khốc liệt, mọi người đều muốn là người đầu tiên xông vào nơi sâu nhất, đạt được truyền thừa Chí tôn, không có một ai bảo lưu thực lực cả.

Hoàn toàn chính xác, trận chiến này chính là một hồi đại đối quyết đáng sợ nhất sau khi tiến vào bí cảnh, sơ đại tranh đấu, thần linh rít gào, hàng loạt bảo thuật cấm kỵ và lửa thần va chạm, chém giết tới điên cuồng.

Nếu không phải Thạch Hạo có lò luyện đan cất giữ tiên thổ thì hơn nửa đã gặp nguy hiểm rồi, bởi vì hắn bị mấy tên thần linh của Tần tộc và cung Hỏa Ma chú ý, gặp phải sự vây công.

Ngoài ra, đại nhân tuổi trẻ của Tiên điện, còn có nhóm cường giả sơ đại như Minh Tử, Thái dương thần đằng, Thánh Vũ tộc thi thoảng qua lại, kẻ thù gặp nhau đương nhiên sẽ không dễ bỏ qua.

Tổ tôn hai người mở một đường máu tiến vào khu vực này.

Trên thực tế, không riêng là hai người, dù là Ma nữ hay là chàng trai thần bí cầm kim đăng trong tay cũng đã bị thương, Thiểm Điện Tử, Chân Cổ, Thanh Tiên, Thao Thiết… cũng đều đổ máu.

Có thể nói, không một ai lành lặn cả.

Ngay cả truyền nhân trẻ tuổi của Tiên điện cũng chảy máu bên một cánh tay, Nguyệt Thiền tiên tử đứng cạnh cánh tay áo cũng dính chút máu tươi, tất cả cao thủ đều đã bị thương.

Mà nếu như bàn về trọng thương nghiêm trọng nhất thì phải kể tới cường giả Thần Hỏa cảnh, bọn họ gặp phải phục kích nên tử thương càng lớn.

Thời khắc mấu chốt, mấy sinh linh mạnh mẽ siêu cấp như cóc vàng, bích giao… xuất hiện giết chết những người thuộc hàng ngũ mạnh mẽ nhất, tạo nên huyết án cực lớn.

Đây là sinh linh trong bí cảnh, cũng là những sinh linh mà trước đây Thạch Hạo từng thấy qua nên không ngừng trốn tránh, nay chúng nó cũng đã giết vào trong này.

Đáng mừng nhất chính là, khu rừng đá này đã giam cầm thần lực của cóc vàng, bích giao, tuy rằng chúng mạnh mẽ, vượt qua Thần Hỏa cảnh thế nhưng càng vào sâu trong thì càng bị áp chế, cuối cùng cũng chỉ tương đương với tu vi Thần Hỏa cảnh mà thôi.

Nếu không, tình huống sẽ rất nguy nan.

Mọi người đều ở một phương, đều cảm nhận được những ký tự sáng rực trong hư không của rừng đá kia ẩn chứa tình cảm, những ký tự này có thể là một loại truyền thừa thần bí nào đó.

"Rất thâm ảo, chỉ là quá rời rạc mà thôi, hẳn đây cũng không phải là truyền thừa chân chính."

Tổ tôn hai người sau khi nghiên cứu kỹ thì bắt đầu rời đi, cũng không có trì hoãn thêm ở đây nữa, dựa vào cảm giác của bọn họ thì truyền thừa chân chính của Chí tôn nằm ở nơi sâu nhất.

Những người khác sau khi nghỉ ngơi thì cũng lên đường, tất cả đều có ý định tách nhau ra giữ một khoảng cách nhất định, trận chiến đầu tiên quá thảm khốc khiến trong khoảng thời gian ngắn mọi người cũng không thể liều mạng tái chiến lần nữa.

Dễ nhận thấy, có một vài thế lực liên thủ, vài sơ đại kết hợp lại với nhau.

Tình huống vô cùng phức tạp, tạo thành một tiểu đội có chút đáng sợ.

Phía trước, rừng đá giảm bớt thay vào đó là mây mù ngập tràn, càng ngày càng khó nhìn rõ.

Tốc độ của mọi người vẫn chậm như trước, dường như là trâu già cất bước, không cách nào đi nhanh được.

“A…” Bỗng nhiên phía trước truyền tới tiếng kêu thảm thiết, vô cùng thê thảm nên đã kinh động tới rất nhiều cường giả, tất cả đều dựng đứng lông tóc.

“Cẩn thận, nơi đây là vực sâu!” Có người nhỏ giọng nói.

Phía trước rừng đá có một khu vực sâu đen kịt bị sương mù bao phủ, không chú ý thì cơ bản không cách nào phát hiện được, sau khi tới gần thì xuất hiện lực cắn nuốt cực đáng sợ có thể hút tu sĩ vào trong.

Hơn nữa, đây là một phạm vi cấm không, không cách nào phi hành được.

Khi ném một hàng đá lớn xuống thì qua nửa khắc đồng hồ cũng không nghe được tiếng hồi âm trở lại, không cách nào xác định được phía dưới như thế nào.

Rốt cuộc cũng có người phát hiện ra một cây cầu khỉ được tạo nên từ một cây cổ mộc đen thui vắt ngang qua hai bờ vực, hình thành nên một con đường đơn giản.

Mọi người biến sắc, là muốn ép mọi người phải quyết chiến sao?

“Ồ, người của Tần tộc đã chuyển động rồi kìa, họ đi trước tiên.”

Có người phát hiện ra, Tần tộc đã sớm phát hiện con đường nhỏ này nên chiếm được tiên cơ, bảo vệ Tần Hạo rồi bóng lưng của đám người dần biến mất.

“Bên này còn có nè, cũng không phải chỉ có một cây!”

Rất nhanh mọi người phát hiện một con đường khác, Tần tộc cũng không nhất định là nhóm đầu tiên vượt qua.

Thạch Hạo và Đại ma thần cau mày, tổng cộng có tới mười mấy câu cầu khỉ, bọn họ phát hiện một cây thế nhưng cũng không biết có phải là nhóm

đầu tiên đi vào con đường này hay không.

Liếc mắt nhìn xuống bên dưới, sương mù dày đặc tình cờ bị thổi tan thì chỉ là một mảnh đen kẹt, cứ như là một con cự thú từ tiền sử đang há rộng miệng hòng nuốt toàn bộ sinh cơ vậy.

“Nhanh lên, chúng ta cũng phải nhanh tới bờ bên kia.” Thập ngũ gia nói.

Ầm!

Đột nhiên, một luồng khí tức kinh người bùng phát, có người đang công kích cây cầu khỉ này hòng phá hủy nó.

“Đáng chết!” Thạch Hạo thất kinh.

Bọn họ lập tức vượt qua, mơ hồ thấy được vách núi bên kia, chỉ là nơi đó hiện lên cặp mắt đầy lạnh lẽo nhìn chằm chằm bên này, hắn muốn nhân cơ hộ này đánh Thạch Hạo rớt xuống vực sâu.

“Minh Tử!”

Thạch Hạo liền nhận ra, đó chính là thần tử của Minh thổ, là một cường giả trẻ tuổi tràn ngập khí tức tử vong, thiếu khuyết sức sống, con mắt lạnh lẽo vô tình.

Nhưng mà, cây cầu khỉ này rất cứng chắc ẩn chứa hoa văn bí ẩn, khó mà hủy diệt được.

Đột nhiên, Minh Tử rút ra một thanh minh kiếm đen xì bổ thẳng xuống vực sâu.

“Không xong!” Thạch Hạo kêu to.

Sau khi vực sâu đen kịt kia bị công kích thì có một cơn lốc đầy đáng sợ vọt lên, sau đó xoay tròn hóa thành một hố đen nuốt chửng lấy hắn và Đại ma thần rồi kéo họ xuống dưới.

“Minh Tử, ngươi muốn chết!” Thạch Hạo hét lớn.

Đáng tiếc, nơi này là phạm vi cấm không rất khó mà phi hành được.

Hắn và tổ phụ gặp phải phiền toái lớn, thứ sức mạnh kia quá kinh khủng kéo bọn họ xuống, không cách nào đứng thẳng được, lúc nào cũng có thể ngã nhào xuống dưới, đồng thời cứ như là những lưỡi dao sắc chém lên trên người họ khiến xuất hiện không ít vết thương.

“Gào…” Đối diện rít lên tiếng gào chấn cho hư không run rẩy, cây cầu khỉ lăn tròn càng khiến cho sức mạnh dưới vực sâu càng điên cuồng hơn.

Đó chính là Chân hống Tử kim, nó đang chung sức với Minh Tử, lúc này phát ra thần thông thiên phú của tộc mình, tiếng gào động thiên địa!

Một trận chiến ở thái cổ, lão tổ của tộc này gào lên một tiếng thì có nhân vật cấp Giáo chủ nổ tung, ngay cả ngôi sao trên trời cũng rơi xuống, mặt trăng cũng mất đi mấy cái, có thể thấy được sự kinh khủng của môn thần thông này.

Bất kể là Minh Tử hay là Chân hống Tử kim thì từng bị Thạch Hạo chém giết qua, thế nhưng bọn họ lại quay trở lại và liên thủ cùng nhau.

“Mở!”

Thời khắc mấu chốt, Thạch Hạo tạo ra động thiên duy nhất chặn lại sự ăn mòn của vực sâu, bảo vệ mình và tổ phụ.

“Không cần phải để ý tới ta.” Đại ma thần nói, cơ thể của hắn phát sáng, làn khói trắng đen lưu chuyển hóa thành lực thần ma bảo vệ bản thân.

“Gia gia, vậy con giết về trước đây!”

Tới lúc này, con mắt của Thạch Hạo phát sáng, sát khí ngập trời, không có che giấu khí tức của bản thân nữa, hắn muốn giết chết hai người này, không cho chúng có chút cơ hội tiết lộ nào nữa.

Ầm!

Chỉ trong nháy mắt, khí tức cuồng bạo tỏa ra, sau lưng Thạch Hạo xuất hiện một cặp cánh côn bằng, hắn hóa thành một con côn bằng hình người giẫm lên trên cây cầu khỉ, tốc độ biến nhanh rất nhiều.

Ở nơi này tốc độ bị ảnh hưởng, khiến người khác di chuyển rất chậm.

Thế nhưng, hắn tạo ra động thiên duy nhất làm suy yếu phù văn của phạm vi cấm không tới mức thấp nhất, sau đó lại triển khai pháp môn Côn Bằng của mình, cho nên có thể phi hành!

Tuy rằng không nhanh thế nhưng hắn đã phá tan ngăn cản, áp sát tới bờ bên kia.

"Cái gì?!" Minh Tử khiếp sợ, người này sao có thể phi hành? Ngoài cả dự liệu của hắn. Chiến y ô kim trên người tỏa ra ánh đen, tay cầm thanh minh khí màu đen cật lực đánh về trước.

Cùng lúc đó, Chân hống Tử kim cũng hét lớn, ánh tím ngập trời bùng phát ra thần uy mạnh nhất công kích về phía Thạch Hạo.

"Đây là bí pháp gì?" Trái tim của hai đại cường giả đập thình thịch, đối phương thật sự đang phi hành trên hư không lại đây, tình huống không hề ổn chút nào.

Sớm biết đối phương có thể phi hành thì bọn họ nhất định sẽ ước lượng một phen, trái tim của hai người đập rộn, xuyên qua sương mù thì có thể thấy được cánh côn bằng của Thạch Hạo đang vỗ mạnh lập tức lộ vẻ chấn động.

Đây là…. Côn bằng trong truyền thuyết?

Bọn họ khó mà tin được, bảo thuật thập hung làm sao sẽ xuất hiện ở nơi này, côn bằng sớm đã biến mất ở thượng giới bị đẩy xuống lao tù ở hạ giới.

“Không đúng, có người từng học được, hắn là một thiếu niên ở hạ giới, chẳng lẽ, ngươi…”

“Ta hiểu rồi, Hoang vực hạ giới, ngươi là Hoang, ngươi là người kia!”

Hai người này đều có lai lịch bất phàm cho nên hiểu rõ được ẩn tình, biết hạ giới đã xảy ra náo loạn cỡ nào, từng nghe qua tin đồn về pháp môn Côn Bằng xuất thế.

Đặc biệt là Minh Tử, Minh thổ từng tham gia náo loạn ở hạ giới này nên hiểu rõ hơn ai hết.

“Là ngươi… sống không nổi nữa đâu!” Hắn hét lớn.

Nhưng mà cũng chỉ có thể la hét mà thôi, Thạch Hạo bùng phát, triển khai sức chiến đấu mạnh nhất, bên ngoài thân phát sáng, cánh côn bằng giang rộng chấn động thiên địa.

“Họ Thạch kia, ta cũng là sơ đại, ngươi giết không được ta đâu!” Minh Tử gặp phải áp lực cực lớn, khó khăn nói ra mấy chữ thế nhưng cũng không cách nào truyền đi xa được.

Thạch Hạo đã phong ấn phạm vi này, động thiên duy nhất của hắn hiện ra, không cầu trấn áp tuyệt đối mà chỉ cầu trói buộc thiên địa, phòng người tiết lộ tin tức.

“Giết!”

Một hồi đại chiết kịch liệt diễn ra!

Minh Tử biết đã gặp phải địch thủ cỡ nào, một người đã chết trước kia nay sống lại khiến hắn khiếp sợ, lập tức vận dụng tới bảo thuật sơ đại của chính mình.

Tử khí ngập tràn, một sợi xích màu đen lao ra từ lòng bàn tay hắn, đây chính là thần thông xiềng xích Minh thần khi sinh ra thì đã nắm giữ.

Hắn muốn trói Thạch Hạo lại rồi phong ấn. Mà ít nhất cũng phải đột phá giam cầm nơi này rồi giết thẳng ra ngoài, xiềng xích Minh thần màu đen xuyên qua hư không, vang lên vù vù, ánh đen kinh thiên.

Xích sắt màu đen này do quy tắc trật tự biến thành, không ngừng va chạm với cánh tay và cánh côn bằng của Thạch Hạo, tiếng leng keng vang vọng, tia lửa văng khắp nơi.

Không thể không nói, bảo thuật độc nhất của sơ đại thật sự lợi hại phi phàm, nghịch thiên dị thường, nếu không phải có đại thuật sát sinh như pháp môn Côn Bằng thì những pháp môn bình thường khác khó mà chống lại được.

Sơ đại là gì? Từ khi sinh ra đã có, đã sở hữu bảo thuật thiên phú độc nhất vô nhị, trước nay chưa từng có, mạnh mẽ vô cùng, nhân tài cùng với sở hữu bảo thuật như thế này thì mới có được gọi như vậy.

Nói như thế, bảo thuật của sơ đại rất khó truyền thừa tiếp, bởi vì là do trời cao ban tặng mà có!

Hai người đại chiến, trong nháy mắt đã hơn tám mươi mấy chiêu, ầm một tiếng, hai cánh của Thạch Hạo chấn động, một cánh vàng óng một cánh đen sì chạm vào nhau bùng phát ra từng tia khí hỗn độn.

“A!”

Minh Tử kêu thảm, xiềng xích Minh thần của hắn bị cánh côn bằng cắt đứt, một cánh tay cũng bị cắt lìa chảy xuôi minh huyết, hắn bị thương rất nặng.

Hắn xoay người bỏ chạy, điều động bí bảo hòng chạy trốn.

“Chạy đi đâu!”

Thạch Hạo hét lớn, cánh côn bằng giang rộng, tốc độ nhanh hơn đối phương rất nhiều lần.

“Nổ!”

Minh Tử hét lớn, ngược lại cũng rất kiên cường vận dụng tới bí bảo của bản thân hòng khiến nó nổ tung, ngọc đá cùng nát.

“Xoẹt!”

Cánh côn bằng giang rộng, Thạch Hạo bay vụt qua hắn rồi cắt đứt đầu lâu, bản thân mình thì lóe lên rồi biến mất.

Ầm!

Bí bảo nổ tung, nơi đây trở nên sáng rực, đất đá xuyên mây, Minh Tử đã chết!

“Tổ phụ, để con!” Thạch Hạo giết về hướng kia.

Đại ma thần cũng lại đây, hắn đang quyết đấu cùng Chân hống Tử kim nên nó không cách nào trốn đi được.

“Gàoo…” Chân hống gào lớn.

Trên thực tế, động thiên của Thạch Hạo sớm đã được tạo ra đè ép khu vực này, chỉ có điều là khuếch tán ra rất rộng nên chỉ có thể ngăn cản không cho âm thanh lan xa, uy năng giảm xuống mà thôi.

Nay, hắn chạy nhanh tới, toàn lực đánh giết Chân hống Tử kim.

Đại ma thần lui về sau, nhường chỗ cho tôn nhi mình.

Trận chiến này không có chút bất ngờ nào, mặc cho Chân hống Tử kim rít gào triển khai bảo thuật thì cũng không cách nào phá tan được động thiên này, Thạch Hạo hóa chưởng thành đao bổ loạn xạ xuống dưới, chém đứt đầu lâu của nó.

Máu tươi tung tóe, một thần thú thuần huyết đầy mạnh mẽ chết oan chết uổng.

Thạch Hạo lộ ra chân thân nên chắc chắn sẽ không cho kẻ nào sống sót, hai đại cường giả đều bỏ mạng.

"Đồ ngon, chút nữa bỏ vào trong lò rồi hầm nhừ hai chân của con Chân hống này, là mỹ vị nhân gian đó!"

Tổ tôn hai người nhất trí, thu hồi lại thân thể của nó.

Lúc này, bọn họ cũng không có dừng lại mà nhanh chóng chạy về trước, bởi vì nơi truyền thừa đã mở ra, không muốn để người khác tới trước một bước.

"Giết!"

Phía trước hỗn chiến bùng phát, có thần linh giao thủ, cũng có các lộ sơ đại tranh đấu.

"Ầm!"

Trong cuộc loạn chiến có người ra tay với Thạch Hạo, con mắt của hắn cay nghiệt, tới giờ phút này vẫn không chút lưu tình, xoay người truy giết lại.

Hiện tại, đã tới gần nơi truyền thừa nên ai ra tay với hắn thì hắn sẽ chém giết kẻ đó, thề không bảo lưu.

"Ngươi là…" Thái dương thần đằng khiếp sợ, lúc hắn đánh lén Thạch Hạo thì dùng mọt dây leo đen thui trời sinh đâm thủng hư không, không nghĩ rằng khi lại gần đối phương lại gặp nạn bất ngờ như vầy.

Da thịt của Thạch Hạo phát sáng, phù văn hiện ra, sau khi tới thượng giới này thì đây là lần thứ nhất hắn triển khai thần thông của chính mình – Luân hồi!

Tuy hắn đã mất đi Chí tôn cốt thế nhưng đã nhớ kỹ thứ phù văn này, ghi nhớ trong đầu óc, khắc in trong huyết nhục xương cốt, lần này đối mặt với một tên sơ đại trong mảnh sương mù dày đặc này liền quyết đoán sử dụng.

Chỉ trong nháy mắt, thần đằng màu đen trời sinh của đối phương héo tàn, lão hóa, chưởng đao của Thạch Hạo hạ xuống chém lìa thứ này.

"Ầm!"

Đồng thời, lực Luân hồi của hắn bao trùm lấy đối phương, lập tức khiến Thái dương thần đằng kêu to và suy yếu.

Thái dương thần đằng khiếp sợ, hắn đã từng thấy Tần Hạo thi triển lực Luân hồi ở tiên trì để chống lại kẻ này, lúc đó cảm thấy rất đáng sợ.

Nhưng mà, hiện tại người này lại đang triển khai thì mới biết được, cái gì mới thật sự được gọi là Luân hồi, người này là ai? Có thể cướp đoạt năm tháng của hắn!

"Là ngươi…" Đột nhiên hắn tỉnh ngộ, lão tổ của điện Thái dương thần đằng từng can thiệp xuống hạ giới, hắn cũng có hiểu đôi chút tình hình nên biết ngay thiếu niên này là ai!

Hoang, cái tên này đã xác minh suy đoán của hắn.

Thời khắc này, Thái dương thần đường hoảng sợ, hắn làm sao còn sống, lại còn có thể lên thượng giới!

"Bụp!"

Đáng tiếc, hắn không có thời gian để suy nghĩ nhiều, Thạch Hạo quyết đoán vô tình, một chưởng hạ xuống cắt lìa cổ của hắn, đầu ngươi bay lên cao.

Sau đó, hắn hóa thành một cây thần đằng màu vàng nồng nặc dược hương.

Thạch Hạo mặt chẳng chút cảm xúc, thu hồ thứ đó lại.

Lúc này, Thạch Hạo hóa thành một tên Ma vương cùng tổ phụ mình chém giết về nơi trung tâm, thần cản giết thần, Phật cản giết Phật, hắn nhất

định phải chiếm được truyền thừa chí tôn này!

Dọc theo đường đi, hắn lại giết thêm hai tên sơ đại, trên tay dính đầy máu của bọn họ.

Đáng tiếc, hai người này vẫn còn mệnh phù cho nên tránh được một kiếp, cứ thế rời đi, xuất hiện trên tế đàn ở lối ra của bí cảnh.

Phía trước, chín ngọn núi lớn đầy nguy nga, ánh tím bốc lên, vô cùng hùng vĩ tựa như trường tồn từ vạn cổ.

Đã tới nơi truyền thừa!

"Là ngươi!"

Bên dưới một ngọn núi màu tím, sau khi trải qua một cuộc chiến đầy khốc liệt thì sơ đại Thánh Vũ tộc thất kinh, người mà hắn công kích lại là đối thủ cũ – thiếu niên Ma vương.

Thạch Hạo nghe thế thì nở nụ cười tươi, sau đó xuất thủ đầy vô tình.

Ầm!

Song phương dùng cánh thần đối kích, chém giết về nhau.

Cường giả Thánh Vũ tộc khiếp sợ, đôi cánh của hắn bị thương tổn, có máu chảy ra, nhưng cặp cánh của đối phương lại chẳng có chút việc gì, còn tràn ngập đầy khí hỗn độn.

"Côn bằng!"

Hắn cắn răng, phun ra hai chữ đầy khó khăn.

Hiển nhiên, người biết bí mật này đều đã chết cả, khó có thể sống được.

Thạch Hạo dùng thần thông Luân hồi đánh hắn bay ngược ra sau.

Sau đó vọt tới, một cánh côn bằng chém đứt ngang bả vai, lại thêm một vị sơ đại lại mất mạng, máu tươi dâng trào.

Thạch Hạo tắm rửa máu huyết của sơ đại để tiến lên, ác độc vô tình, áp sát thánh sơn màu tím kia!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 676: Máu Nhuộm Thánh Sơn

Ánh tím tản ra, chín ngọn thánh sơn xếp theo thứ tự, rộng lớn và khổng lồ, bao la và hùng vĩ.

Đây chính là nơi truyền thừa!

Quần hùng đồng loạt giết tới nơi này, rất nhiều người vẫn còn đang chảy máu, bị thương trong lúc tranh đấu, mỗi người một phương, ánh mắt lấp lóe ngước nhìn dãy núi rậm rạp kia.

Một đám quạ lửa vỗ cánh, cánh chim đen thui cứ như mười mấy vầng mặt trời đen láy bay tới từ đằng trước, chúng nó đều tới từ một tộc, thuộc về dân gốc trong bí cảnh này.

Con dẫn đầu là một thần linh, bên ngoài hừng hực thần diễm màu đen đốt cháy cả hư không, nó dẫn theo bộ tộc nhằm thẳng về phía cổ địa!

"Xoẹt!"

Một con rết màu tím dài chừng hai mét thế nhưng lại hừng hực lửa tím, nó là một vị thần, từ trên đất nhảy vụt lên cao vồ giết về giữa không trung.

Lúc này có tới tám con quạ lửa bị khí độc do con rết này phun ra ăn mòn hết cả huyết nhục, trở thành chất lỏng màu đen nhỏ đầy trên mặt đất.

Thần linh dẫn đầu ánh mắt lạnh lẽo, giương cánh tấn công, hai con bùng phát đại chiến.

Không trung, lông chim tứ tung rơi đầy xuống dưới.

Bên ngoài thân của con rết cứng như là kim loại, chiếc móng sắc bén bị

cái mỏ cứng rắn của quạ lửa mổ trúng, tiếng leng keng vang vọng, thế nhưng cũng chỉ có tia lửa tung tóe, khó mà thương tổn được.

Đại chiến cấp Thần rất khốc liệt, rất nhanh sẽ phân được thắng bại, quạ lửa trọng thương, nửa người bị ăn mòn, xương trắng hếu lộ ra ngoài, nó giang cánh bỏ chạy về nơi xa, còn con cháu của nó thì bị diệt sạch.

Con rết tím được sương mù bao phủ, khí độc hóa thành ký hiệu màu tím tràn ngập bên ngoài, những sinh linh nào chỉ cần hơi dính phải thì sẽ sinh mủ nhọt.

"Ầm!"

Cách đó không xa, một con trâu đỏ giẫm trên dung nham, lửa thần hừng hực, hai chiếc sừng tỏa ra hào quang công kích về phía Thiểm Điện Tử.

Thiểm Điện Tử nhảy lên cao, chỗ này đã có thể phi hành.

Xương sọ của hắn phát sáng, phù văn lôi đình được trời xanh ban tặng hiện ra ngoài, ánh chớp lên tới hàng ngàn hàng vạn tia, tất cả đều bổ hết về phía con trâu đó, hai bên tia chớp đan xen, hỏa diễm cuồn cuộn.

"Muốn chết!" Bên ngoài ngàn trượng, truyền nhân Tiên điện quát khẽ, hắn cũng gặp phải địch thủ.

Đấy là một con voi ma mút hóa thành thân người thế nhưng đầu vẫn là voi cao tới mười trượng, to lớn vô biên, trong tay cầm một thanh đao to tới mấy trượng, khi xoay tròn liền khiến hư không uốn éo.

Bên ngoài thân thể con voi này có thần diễm nhàn nhạt vờn quanh, nó sắp sửa nhen nhóm Thần hỏa, thanh đao trắng bóng trong tay nó rất cổ xưa, là do ngà voi biến thành, bùng phát ra thần lực kinh thế.

Đây là thiên phú của chủng tộc chúng, nó có thể nâng cự sơn lên một cách dễ dàng, đạp nát bình nguyên như ăn cơm.

“Keeng!”

Thanh đao ngà voi to lớn ấy phát sáng tới chói mắt va chạm cùng đại kích.

Truyền nhân của Tiên điện tràn đầy oai phong, con ngươi hóa thành ký hiệu, chỉ trong nháy mắt thì động tác của con voi kia chợt chậm lại, hiện lên rõ ràng trong lòng hắn.

Đây chính là thần năng thiên phú của hắn, thường ngày rất ít dùng khi đối địch thế nhưng lúc này đối diện lại là một con voi chuẩn bị bước vào Thần hỏa cảnh cho nên không hề giữ lại gì nữa, bởi vì hắn không muốn trì hoãn thời gian, không muốn bị ngăn cản bước chân.

Đại kích và đao ngà va chạm mấy lần với nhau, cốt văn đan dệt tỏa ra từng âm thanh đại đạo!

Bụp!

Truyền nhân Tiên điện xoay tay, máu tươi vọt lên chém bay đầu lâu của con voi khổng lồ kia, máu tươi trong thi thể không đầu ào ào chảy ra cứ như dòng sông nhỏ vậy.

“A…” Ngoài năm trăm bước truyền tới tiếng hét thảm, một tên sơ đại có thực lực rất nhanh bị giết.

Đối thủ của hắn là một con bò cạp lấp lánh ánh xanh cứ như là đại dương vậy.

Nó lớn như chiếc cối xay, chiếc đuôi như lưỡi móc sắc bén khiếp người, nó đứng trong hư không, vào lúc quan trọng chiếc đuôi lại hóa thành một luồng điện xanh đâm về phía mặt đất.

“Bụp!”

Máu tươi bắn lên cao, tiếng hét thảm vang vọng.

Tàn nhẫn, chính xác, độc ác, chiếc đuôi còn sắc bén hơn cả chiến mâu xuyên thủng từ sau lưng ra trước của tên sơ đại kia, máu tươi văng tung tóe.

Tên sơ đại này giãy giụa trong đau đớn, không cần nói là hắn dù là những người nhìn thấy cũng cảm giác thân thể mát lạnh, tựa như chính mình bị đâm thủng, đau nhức không thôi.

Là một đòn trí mạng, mặc dù không có kịch độc thế nhưng cũng đủ để tước đi tính mạng của tên này, đuôi bò cạp này quá sắc bén đâm thẳng vào trong cơ thể của tên sơ đại ấy, máu tươi theo đó chảy ra rất nhiều.

Rầm!

Đuôi xanh run lên, tên sơ đại bị chấn chia năm xẻ bảy nổ tung trong hư không.

Con bò cạp này là một thần linh, mạnh mẽ khiếp người.

Chiến trường là tàn khốc như vậy, dù là chí tôn trẻ tuổi của một bộ tộc khi đi vào cũng rất có thể sẽ chết đi.

Mà đây cũng chỉ là một chiến trường bên trên một ngọn núi tím mà thôi, chỉ là một góc nhỏ.

Tổng cộng có chín tòa thánh sơn, ánh tím ngập tràn, bên trên mọc đầy lão dược.

Một chiến trường khác, dưới chân một ngọn núi tím, Ma nữ đã bị thương và đang ngồi xếp bằng trị liệu. Bên khác, Hắc Lan – sơ đại của hệ thực vật, lá cây héo úa đã bị thương rất nặng.

Đột nhiên, trong hư không truyền tới âm thanh của kim loại ma sát với nhau, đó là một đám bọ cánh cứng tới mấy vạn con, được một vài Tôn giả chỉ huy lao nhanh xuống nơi đây.

Mọi người đều tê dại da đầu, số lượng quá nhiều, loại kỳ trùng này thứ

gì cũng có thể ăn, bao gồm huyết nhục, kim loại, bảo cụ… mấy vạn con cùng hợp lại thì uy năng kinh người.

Ầm!

Dưới chân ngọn núi màu tím, một thanh niên tóc đen rối tung tay cầm một chiếc kim đăng ngửa đầu nhìn trời, sau đó hét dài một tiếng bắn ra vô tận tinh lực.

Hắn bùng phát, thôi thúc bảo đăng trong tay, lửa thần như là cơn lốc cuốn lên trên bao phủ hết thảy đám bọ cánh cứng kia lại rồi không ngừng đốt cháy, nơi ấy truyền ra tiếng rít chói tai.

Mấy vạn con dị trùng, trong đó có một vài Tôn giả bị đốt cháy giãy giụa không thôi, chúng nó kêu thảm hóa thành từng khuôn mặt người, cuối cùng là rơi lả chả xuống dưới.

Sau khi chúng bị nung chảy thì trở thành một chất lỏng kim loại xuyên thủng đất đá cỏ cây bên dưới.

Là một trận đại chiến, hỗn loạn và tàn khốc, vô cùng đáng sợ, không ngừng có người chết đi, dù là cường giả Thần Hỏa cảnh lúc nào cũng sẽ gặp nạn, chết oan chết uổng.

Bên phía Thạch Hạo cũng như vậy, tràn ngập nguy hiểm, hàng loạt bảo cụ bay lượn giữa trời cao, chiến mâu pháp kiếm va chạm, ánh điện đùng đùng, ánh lửa hừng hực.

Thạch Hạo gặp phải phiền toái lớn, có thần linh đang công kích hắn, đây là một con chim thần thuần huyết Tất Phương mạnh tới kỳ lạ.

Nó giống như là hạc trắng thế nhưng lại có màu xanh thẫm đan xen từng chấm đỏ nhỏ, chiếc mỏ trắng bóng, chỉ có một chân, mỗi lần vỗ cánh thì hỏa diễm sôi trào, con chim thần này tu luyện Hỏa đạo.

Thạch Hạo và Đại ma thần đứng sau lò luyện đan, dùng bảo cụ này để

đối kháng, lôi đình trút xuống, phóng thích nguyền rửa.

Trong ngọn lửa và ánh chớp, song phương đều lộ vẻ nghiêm túc.

Cũng còn may là, nắp lò cũng là thần vật, bên trên có chân hoàng, nó có thể hấp thu ánh lửa.

Chiến đấu thời gian dài thì Tất Phương không chịu nổi nữa, thần diễm được phóng ra từ những chấm nhỏ màu đỏ trên người nó yếu bớt, lộ vẻ uể oải mệt mỏi, bởi vì gặp phải nguyền rủa quá mạnh mẽ.

"Ầm!"

Đột nhiên, một chiếc roi màu vàng đánh tới, Tất Phương kêu thảm, nó gặp phải tập kích.

Đây là một con voi vàng đã hiện ra bản thể cao tới mấy trượng, cái vòi voi màu vàng dài to còn đáng sợ hơn cả roi thần đánh thẳng lên trên người Tất Phương khiến nó đứt gãy gân cốt.

Voi vàng đánh lén thành công, sau đó lại công kích về phía Thạch Hạo.

"Hừ!"

Thạch Hạo hừ lạnh một tiếng, mấy con sinh linh mạnh mẽ nhất dưới ngọn thánh sơn màu tím này đều đã lộ diện, ngoài trừ hắn vào mấy vị sơ đại ra thì tất cả đều là cao thủ Thần Hỏa cảnh.

Động tác của hắn đầy bí ẩn, được điện quang bao quanh, cánh côn bằng yên lặng giương ra, tốc độ đạt tới kinh người quấn chặt lấy cái vòi voi kia.

Nhưng mà, kinh biến lại xuất hiện, lò luyện đan bị chấn mạnh, thiên hà cuộn ngược đẩy mạnh lên không trung rơi vào trong vòi voi kia.

Lần này, voi vàng hét ầm lên, đột nhiên vứt mạnh lò luyện đan ra rồi hóa thành một ngọn lửa vàng óng ánh gầm thét chạy về nơi xa.

Phần đầu vòi voi nổ tung, cháy khét một mảnh, nguyền rủa đầy nghiêm trọng khuếch tán khiến nó chẳng hề ổn chút nào.

Tất Phương chưa chết, ánh mắt ác độc tránh né về một bên.

“Xoẹt!”

Ánh đao sáng như tuyết, đây là một con bọ ngựa xanh biếc như ngọc, chiều cao hơn một người, hai càng sắc bén bùng phát ra ngọn lửa thần linh, nó đang chiến đấu với một vị sơ đại.

Bụp!

Hàn quang ngập trời kinh động hết thảy sinh linh ở khu vực này, con bọ ngựa như ngọc bích mạnh tới dị thường chém lìa đầu lâu của một tên sơ đại, máu tươi bắn lên rất cao.

May mắn nhất chính là, “mệnh phù” của tên sơ đại này cũng chưa hề được dùng qua, nó hóa thành màn mưa ánh sáng rồi biến mất nơi đây.

Thạch Hạo và Thập ngũ gia bắt đầu tiến lên, cùng lúc đó voi vàng bọ ngựa cũng tới, ba bên đứng ngang nhau, ai cũng không dám dễ dàng xuất thủ.

Phía sau họ cũng không thiếu các sinh linh, có cường giả trong bí cảnh và cũng có cao thủ tới từ ngoại giới, thế nhưng cũng không cách nào tranh đấu cùng ba phe phía trước, chỉ có thể đi sau mà thôi.

“Xoẹt!”

Thần hỏa che trời, Tất Phương không cam lòng nên tìm cơ hội đánh lén Thạch Hạo, nó muốn thế chỗ.

“Cảm thấy ta rất dễ bắt nạt à?” Thạch Hạo nói nhỏ, mặt không hề biến sắc, mãi tới khi con chim thần này tới gần thì mới cùng gia gia khống chế lấy lò luyện đan.

“Vèo!”

Lò luyện đan đột nhiên hóa lớn thu Tất Phương vào bên trong.

Tất Phương từng gặp phải một đòn của voi vàng nên xương cốt gãy nát, thực lực giảm mạnh, đồng thời cũng bị nguyền rủa rất nghiêm trọng cho nên hành động chậm chạp, lần này cũng không thể nào thoát khốn được.

“Loảng xoảng!”

Nắp lò khép lại, ánh chớp đầy rẫy bên trong, nguyền rủa vô tận.

Thời gian không lâu, Thạch Hạo xoay chuyển lò luyện đan, thân thể héo khô của chim thần rớt ra ngoài.

“Đáng tiếc mà, dù gì cũng là một hung cầm thuần huyết Thần Hỏa cảnh mà.” Hắn vô cùng tiếc nuối, dưới cái nhìn của hắn, đây chính là mỹ vị hi thế và huyết nhục đại dược, thế nhưng lại bị hủy cả.

Những sinh linh khác khi thấy cảnh này thì sợ hãi, không ai dám tới gần.

Rất nhanh, đám Thạch Hạo đã leo lên ngọn thánh sơn này, đi tới trên đỉnh núi được mây mù bao phủ, nơi này có một tòa cung điện khổng lồ.

Tám tòa thánh sơn khác cũng như thế, một vài sinh linh mạnh mẽ bắt đầu tiến lên.

Bên trên mỗi ngọn núi màu tím đều có một cung điện khổng lồ, rộng rãi và bao la, trang nghiêm và thần thánh, đều là nơi truyền thừa!

Tiến vào trong cung điện, thần âm đại đạo điếc tai khiến thân thể người khác run lên, linh hồn cũng cộng hưởng theo.

Trong cung điện khắc đầy những cảm ngộ và phù văn, đây chính là kinh nghiệm và tâm đắc của chí tôn Nguyên Thiên, không có pháp môn cụ thể mà chỉ có một ít thể ngộ trong quá trình tu hành của hắn.

Nhưng thứ này lại rất quý giá.

“Đây là chọn đồ và chọn người, ai có thể cảm ngộ những phù văn này tốt nhất thì sẽ được truyền tống vào cung điện cao nhất!” Có người nhỏ giọng nói, đã nhìn ra được đầu mối.

Hay có thể nói, đây chính là thử thách thử thách dành cho thế hệ sau, chí tôn Nguyên Thiên đang lựa chọn người thừa kế thích hợp.

Thạch Hạo và Đại ma thần ngồi xếp bằng, cảm ngộ thật tỉ mỉ, lắng nghe thần âm đại đạo, quan sát những cảm ngộ này, cả người bị khuấy động không thôi.

Trong lúc nhất thời, bọn họ nhìn thấy nhân sinh của một người khác, quật khởi ở trong một tộc nhỏ, chiến cường giả các tộc cho tới lúc chém thiên kiêu, một đường hát vang và sau đó là chết đi.

“Là một gợi ý vô cùng lớn cho ta!”

Thạch Hạo khẽ nói, hắn đang tái tạo lại các cảnh giới cho nên kiểm chứng lại qua cảm ngộ của vị chí tôn này, cảm thấy sáng tỏ thông suốt, ánh mắt càng thêm rực rỡ, thu hoạch to lớn.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 677: Tổn Nhân Bất Lợi Kỷ*

(*): Dù mình không được lợi gì nhưng vẫn cứ hại người khác.

Đến đây, một đám cường nhân có thực lực xếp đầu đều đã tới, tất cả đều phân biệt tiến vào trong chín cung điện lớn kia.

Đại điện cổ xưa, bất kể là vách tường hay là những cây cột to lớn đều là cốt văn, khắc họa một ít cảm ngộ của chí tôn.

Đây không chỉ là kinh nghiệm đầy quý giá đối với Thạch Hạo, mà đây cũng là một thứ văn chương quý báu với những người khác, tâm đắc ngộ đạo của Chí tôn, bất kỳ một phần nào cũng là chí bảo vô giá.

Phàm là người tiến vào trong cung điện đều lộ nét mừng, thu hoạch cực lớn.

Trong lúc nhất thời, chín tòa thánh sơn trở nên yên lặng, sau khi tiến vào cung điện thì tất cả mọi người đều ngồi xếp bằng cảm ngộ, lĩnh hội văn chương ngộ được từ truyền thừa thái cổ kia.

Thạch Hạo đọc thật kỹ, bắt đầu từ Bàn Huyết cảnh, mãi cho tới Tôn giả cảnh thì rất thuận lợi khiến hắn si mê, thế nhưng khi tới Thần Hỏa cảnh thì lại im bặt đi, không có gì cả.

“Không đúng, con voi vàng và bọ ngựa xanh vẫn còn đang cảm ngộ, thần diễm hừng hực, bọn họ rõ ràng đã đạt được thiên Thần hỏa.” Hắn lộ vẻ khác thường.

“Hẳn là tu vi tới đâu thì sẽ nhận được tâm đắc tới đó.” Đại ma thần nói.

Thạch Hạo suy nghĩ thì cảm thấy có lý, chí tôn Nguyên Thiên không

muốn để người khác rập khuôn theo con đường của hắn mà chỉ muốn hậu nhân tham khảo, nếu như còn chưa tới cảnh giới kia thì tìm hiểu đạo của hắn thì chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới con đường của bản thân.

Nếu như đã không có thiên Thần hỏa thì Thạch Hạo cũng không cưỡng cầu nữa, mà bắt đầu phỏng đoán tới những cảnh giới của chính mình.

Chỉ hai canh giờ sau thì hắn lại mở mắt, hoàn toàn hiểu rõ, xác minh với đạo ấn của chính mình, trong lòng con đường càng thêm rộng rãi hơn.

Những người khác cũng đã phát hiện được biểu hiện của hắn nên lộ vẻ hoảng sợ!

Bởi vì, rất nhiều người ngay cả đường mòn cũng chỉ mới tiến vào, liền cảnh giới lớn cũng chỉ tìm hiểu được đôi chút, không cách nào tiếp thu được thứ ảo diệu kia, nhưng hắn lại như vậy, nói rõ việc gì?

Hoang, cùng nhau tiến vào, ý cảnh của hắn có thể sánh vai cùng với Chí tôn thời thái cổ?

Trên thực tế, mấy đại cảnh giới mà Thạch Hạo tái tạo cũng gần như đã tới hoàn mỹ, quả thật không cần phải khổ tu nữa, hắn chỉ là đang xác minh, so sánh giữa hai bên cho nên mới nhanh chóng hiểu rõ như vậy.

Mà những người khác không thể so sánh với chí tôn Nguyên Thiên, mỗi một cảnh giới đều còn thua kém xa, còn có đường phải đi, bởi vậy cần phải thể ngộ.

Ngoài ý muốn chính là, ngoại trừ thần âm đại đạo không ngừng vang lên thì những dị thường khác vẫn chưa xuất hiện, Thạch Hạo không có được truyền tống vào cung điện chí cao.

Thạch Hạo vẫn ngồi xếp bằng như trước để hộ pháp cho tổ phụ, đồng thời quan sát thật kỹ tòa đại điện này.

Bỗng nhiên, bên ngoài cung điện vang lên tiếng bước chân rất rõ ràng,

đang đạp lên trên bậc thang truyền vào trong đại điện rộng lớn trông rất xa xưa này.

Nhiệt độ trong tòa kiến trúc này chợt tăng lên, ba chùm lửa hừng hực nhấp nháy vô cùng mạnh, ba vị thần linh cùng nhau tiến vào, ngăn ở cửa lớn.

Mí mắt của Thạch Hạo giật giật, hắn đều biết những người này, một người là Xích Lăng Không của cung Hỏa Ma, hai người còn lại là cường giả Thần Hỏa cảnh của Tần tộc, bọn họ không phải ở một tòa thánh sơn khác hay sao?

"Ha ha…" Xích Lăng Không nở nụ cười tươi, mái tóc đỏ rối tung, trong con mắt mang theo tàn nhẫn và sát cơ lóe lên rồi biến mất nhìn chằm chằm Thạch Hạo.

Hai vị cường giả Thần Hỏa cảnh của Tần tộc cũng lộ ra nụ cười gằn, đồng thời nhìn về phái Thạch Hạo.

"Các ngươi có ý gì?" Thạch Hạo lạnh lùng mở miệng.

"Ta cảm thấy, vị trí của ngươi không tồi, muốn ngươi chuyển sang chỗ khác." Một vị cường giả của Tần tộc chế nhạo nói.

Xích Lăng Không của cung Hỏa Ma lại thẳng thắng hơn, nói: "Thánh sơn tuy có chín tòa, cung điện cũng có không ít thế nhưng đây cũng không phải là nơi ngươi ngộ đạo, cút ra ngoài đi!"

Chỉ trong nháy mắt, hắn vung ra mười ngón tay, lông thần màu đỏ đậm hiện lên, trong hư không đâu đâu cũng có, bất cứ lúc nào cũng sẽ bùng phát.

Thạch Hạo và Đại ma thần đồng thời đứng dậy lấy ra lò luyện đan đứng đối diện bọn họ, nhưng mà song phương cũng không có ra tay ngay.

Bởi vì, voi vàng, bọ ngựa xanh ở bên cạnh bị quấy phá nên đã mở mắt, vô cùng tức giận.

“Ha ha… Người trẻ tuổi nên đi theo chúng ta một chuyến, đừng có ở đây quấy rầy sự ngộ đạo của những người khác.” Một vị cường giả Thần Hỏa cảnh của Tần tộc mở miệng.

“Các ngươi thật sự muốn tổn nhân bất lợi kỷ! Tới đây quấy rầy ta, không cho ta tìm hiểu mà chính các ngươi cũng bỏ đi cơ hội lĩnh ngộ tâm đắc của chí tôn, chỉ vì ngăn ta tiến vào cung điện cao nhất?” Thạch Hạo bình tĩnh nói.

Sự thật chính xác là như thế, bọn họ cũng không muốn Hoang thành công tiến vào cung điện cao nhất kia, đạt được truyền thừa cuối cùng cho nên mới tới đây để đánh giết hắn!

“Không cần ngươi quan tâm, bạn bè của chúng ta sẽ khắc ra cảm ngộ, sau khi rời khỏi đây chúng ta sẽ bế quan lĩnh ngộ sau.” Một trong số đó nói.

“Thật là làm người khác khinh miệt!” Đại ma thần lạnh giọng nói, những người này quá bỉ ổi, chỉ vì ngăn cản Thạch Hạo mà không tiếc thứ gì.

Chủ yếu cũng là vì “Hoang” quá mức kinh người, song phương đều đã kết oán nên khiến bọn họ bất an, không muốn mặc kệ hắn trưởng thành, muốn giết chết hắn ngay trong bí cảnh này.

“Xin lỗi người trẻ tuổi, lão hủ muốn bóp chết kỳ tài!” Một ông lão của Tần tộc nói.

“Ha ha…” Xích Lăng Không của cung Hỏa Ma thì lại cười lớn, từng bước áp sát về trước.

“Hừm, còn có người nữa!” Đại ma thần rùng mình, nơi cửa cung điện xuất hiện cường giả thứ tư đã nhen nhóm Thần hỏa, bọn họ cùng nhau vây chặt lấy Thạch Hạo.

Hiển nhiên, bọn họ rất kiêng kỵ lò luyện đan này, lần này đã chuẩn bị đầy đủ, bốn đại cường giả đồng thời xuất thủ, đã lường trước được dù thiếu niên Ma vương này có nghịch thiên đi nữa cũng phải nuốt hận.

“Hai vị đạo hữu, không bằng liên thủ cùng chúng ta được không, nơi đây sẽ trở nên yên tĩnh mặc các ngươi an tâm ngộ đạo.”

Người của Tần tộc mở miệng mời voi vàng và bọ ngựa xanh cùng nhau ra tay đối phó Thạch Hạo và Đại ma thần, muốn tuyệt sát.

Không cần nói tổ tôn hai người, dù là những tu sĩ khác ở trong cung điện nghe thấy thế cũng thay đổi sắc mặt, nếu là sáu đại cường giả cấp Thần đồng thời xuất kích thì hai người này chắc chắn phải chết!

“Các vị đạo hữu, không bằng cùng nhau ra tay được không?” Xích Lăng Không của cung Hỏa Ma cũng mỉm cười nhìn về phía tất cả mọi người, nhờ bọn họ giúp một tay.

Voi vàng, bọ ngựa xanh toàn thân phát sáng, cả hai suy nghĩ chốc lát rồi khéo léo từ chối, bọn họ không muốn bị dính vào, những người này giết Thạch Hạo là đủ rồi, không cần thiết làm việc xấu này.

“Đi!”

Thạch Hạo hét lớn liên thủ cùng tổ phụ khống chế lò luyện đan bùng phát ra vô tận lôi điện, đổ ra một lượng lớn “thiên hà”, mạnh mẽ mở đường giết thẳng ra ngoài.

“Ha ha…” Người của Tần tộc cười gằn mang theo chế nhạo, còn có chút vui sướng, ép Thạch Hạo phải rời khỏi cung điện ý nghĩa là hắn đã mất đi tư cách để đến truyền thừa tuyệt vời kia.

Bọn họ không muốn cho Thạch Hạo tìm hiểu thấu đáo cảm ngộ và tâm đắc của chí tôn.

“Được rồi, nếu muốn ra tay thì cũng ta cũng không nên trì hoãn nữa, giải quyết sạch thôi.” Xích Lăng Không mở miệng truy sát về trước.

“Tiễn hắn lên đường!” Ba đại cường giả của Tần tộc đáp trả.

Bọn họ không cho Thạch Hạo bất cứ cơ hội nào, nhiều người vây công như vậy dù cho có lò luyện đan thần bí trong tay thì cũng phải chết.

Nhưng nằm ngoài dự liệu của họ, Thạch Hạo và Thập ngũ gia cũng chẳng hề đào tẩu mà nhằm về cung điện nằm ở trên tòa thánh sơn thứ sáu, là địa phương mà Tần tộc và cung Hỏa Ma chiếm cứ.

"Mở cho ta!" Thạch Hạo và Đại ma thần hét lớn đồng thời khống chế lò luyện đan, ánh chớp bên trong sôi trào bao phủ nơi này.

"Ngươi dám?!" Có người giận dữ, ngoài trừ một ít cường giả của tộc khác ra thì hơn nửa đều là cao thủ của Tần tộc đang tìm hiểu, kết quả tất cả đều bị cắt đứt.

"Các ngươi đã chọn cách tổn nhân bất lợi kỷ, vậy thì ai cũng đừng tìm hiểu nữa, mọi người cùng chiến đi!" Thạch Hạo lạnh giọng nói.

Người của Tần tộc tức giận, thứ này liên quan tới truyền thừa Chí tôn thì làm sao muốn bị quấy rầy chứ, nên khiến tất cả đều lộ sát cơ.

Thạch Hạo cười gằn, nói; "Các ngươi đã quấy nhiễu ta, rất bình tĩnh, giờ ta cũng chỉ làm ngược lại thôi, không được sao?"

"Nghiệt súc, muốn chết!" Cường giả Thần Hỏa cảnh của Tần tộc lúc này giết thẳng tới.

Thế nhưng, lôi đình nơi này quá nhiều, tổ tôn hai người lại trốn đằng sau và khống chế lò luyện đan khiến tia chớp và nguyền rủa nằm dày đặc trong cung điện, bảo phủ tất cả mọi người.

Trong không gian kín mít này, hai người chiếm ưu thế rất lớn.

"Ầm!"

Tần Hạo vốn đang ngồi xếp bằng thì chợt mở mắt rồi đứng thẳng dậy, một quyền đánh về trước, dùng chiến y Trường sinh để chống lại lôi đình và

nguyền rủa.

Con ngươi của Thạch Hạo sâu thẳm, đối diện với đệ đệ ruột của mình mấy lần hắn muốn hét lớn thế nhưng vẫn phải nhịn xuống, bất quá trong lòng lại có một cơn nộ khí.

Hắn hét lớn, lần này chẳng chút lưu tình, âm thầm vận chuyển lực côn bằng, xoay mạnh nắp lò luyện đan trấn áp về phía Tần Hạo.

“Keeng!”

Tiếng vang điếc tai, chiến y Trường sinh phát sáng, phù văn rực rỡ bắn ra chống lại thần lực của Thạch Hạo.

Keeng keeng keeng…

Tiếng vang truyền ra, tia lửa khắp nơi, Thạch Hạo thần dũng vô địch, lúc này vô cùng bất mãn với Tần tộc, ra tay với lực đạo cực mạnh, giao kích mấy chục lần cuối cùng bùm một tiếng, nắp lò đánh thẳng lên trên đầu lâu của Tần Hạo chấn cho hắn lảo đảo lùi lại về sau.

Nói cho cùng, Tần Hạo tuổi vẫn còn nhỏ, kinh nghiệm chiến đấu làm sao có thể so với Thạch Hạo? Hiện giờ cảnh giới không bằng, chỉ là nhờ vào sự giúp đỡ của chiến y Trường sinh mà thôi.

“Keeng!”

Thạch Hạo lạnh lùng ngăn cản Tần Hạo đang lần thứ hai giết tới, chân phải vung lên đá thẳng lên trên ngực khiến hắn bay ngược ra sau, nện thẳng lên trên một cây cột to trong cung điện.

Tần Hạo lại tiếp tục lao tới, ánh mắt lạnh lẽo, sát khí ngập trời, vận chuyển chân cốt chí tôn.

Con mắt của Thạch Hạo khẽ híp lại, hắn biết rõ đây chính là bảo thuật Luân hồi của chính mình, lúc này tia chớp bùng phát, hắn dùng lôi đình che

kín toàn thân thế nhưng bên trong cũng đang khống chế bảo thuật Luân hồi, đây cũng không phải là muốn đánh giết đệ đệ mình mà chỉ là muốn hóa giải thần thông Luân hồi của đối phương mà thôi.

Quả nhiên, Tần Hạo thất kinh, Luân hồi vừa ra thế nhưng không thể quét bay đối phương, không có làm đối phương già yếu đi, lại vô hiệu.

"Ầm!"

Ngược lại, một tia chớp bay tới đánh văng hắn ra xa.

Cùng lúc đó, Thạch Hạo lăng không lao tới, một cước nện mạnh đồng thời xoay bàn tay, bốp, một vết bàn tay hằn rõ trên gương mặt hắn.

"Mạnh mẽ chỉ có thể là bản thân, chứ không phải là bảo thuật!" Thạch Hạo lạnh lùng nói, từ từ đáp xuống đất.

Tần Hạo tức giận, muốn phản kích thế nhưng lại bị một cường giả Thần Hỏa cảnh ngăn cản kéo lại.

"Ngươi còn nhỏ, nhỏ hơn hắn tới ba bốn tuổi, kinh nghiệm chiến đấu vẫn còn chưa phong phú, chỉ có tiên cốt chứ chưa thể nào triển khai vận dụng tốt được, chờ thêm hai năm nữa khi ngươi đã vô địch trong đồng đại thì giết hắn như thái rau cắt cỏ!" Lão cường giả Thần Hỏa cảnh nói thế, ngăn lại Tần Hạo.

Những người khác cũng chuyển động, từng người lấy ra bảo cụ chống đỡ lôi đình, hóa giải nguyền rủa và nhằm về phía Thạch Hạo.

Nơi đây bùng phát ra ánh sáng chói mắt nhất, cả tòa cung điện chấn động ầm ầm, toàn bộ phù văn trong cung điện này đều thức tỉnh bắt đầu bảo vệ.

Trận chiến này đã kinh động tới tất cả mọi người, những sơ đại, cường giả Thần Hỏa cảnh ở tám tòa thánh sơn khác cũng mở mắt, giật mình nhìn về nơi này.

“Tất cả mọi tranh chấp ở nơi truyền thừa đều tiến hành ở trên võ đài, dựa theo quy củ của thái cổ?”

Thanh âm này vô cùng lớn, chấn động khiến hai tai của mọi người vang lên ong ong.

“Đây là một quy tắc vô hình nào đó, hay là khí linh đang bảo vệ nơi truyền thừa?” Có người nhỏ giọng nói.

“Vù” một tiếng, Thạch Hạo bị truyền tống đi tới giữa không trung rồi hạ xuống trên một đài đá vô cùng rộng lớn.

Cũng trong lúc đó, Xích Lăng Không, còn có vài tên cường giả Thần Hỏa cảnh của Tần tộc đã vây công Thạch Hạo cũng đồng thời xuất hiện ở nơi này.

Đây là một khu chiến trường, có thể nói là một võ đài khổng lồ, nó lơ lững trên trời cao.

Đứng trên chín ngọn thánh sơn thì có thể nhìn thấy được rất rõ ràng, có thể quan chiến, tất cả mọi người đều giật mình.

“Ồ, không đúng, Thần hỏa làm sao lại mờ đi, nó tắt rồi.” Xích Lăng Không giật mình.

Mấy người của Tần tộc cũng khiếp sợ, sau đó là sợ hãi.

“Làm sao thế?”

Bọn họ bất an nên bắt đầu tụ lại cùng với nhau.

“Chí tôn Nguyên Thiên lựa chọn người thừa kế cũng không phải dựa vào tu vi mà là muốn xem thiên phú, sức chiến đấu và nghị lực khi ở cùng một cấp độ.” Có âm thanh lạnh lùng vang lên.

“Chuyện này không công bằng!” Mấy người kêu to, linh cảm đại sự không ổn.

“Tiền bối, ta có thể tuyển thêm mấy đối thủ nữa được không?” Thạch Hạo nở nụ cười, hàm răng trắng bóng lấp lánh ánh sáng.

“Có thể, nhưng chỉ giới hạn trong nhóm người muốn phân tranh vừa rồi.” Thanh âm to lớn ấy lại vang lên.

“Ngươi, ngươi, còn có ngươi, tất cả đều lên đây đi!” Thạch Hạo chỉ.

Chỉ trong nháy mắt lại xuất hiện thêm ba bóng người, tất cả đều là cường giả Thần Hỏa cảnh.

“Khà khà…” Thạch Hạo nở nụ cười.

“Ngươi!” Cao thủ của Tần tộc, còn có Xích Lăng Không của cung Hỏa Ma vừa giận vừa sợ.

Xoẹt!

Trong giây lát này Thạch Hạo đã chuyển động, hóa thành một tia chớp hình người vồ giết về trước, hắn tạo ra động thiên duy nhất giam cầm một người gần đó, một quyền đấm ra là lôi đình vạn trượng.

“Bụp!”

Người này nổ tung ngay tại chỗ, hóa thành một màn mưa máu.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 678: Ma Vương Thu HoạCh.

Một vị cường giả Thần Hỏa cảnh nổ tung, chết oan chết uổng, Thạch Hạo vọt tới, đắm chìm trong mưa máu, đứng trên võ đài.

Cảnh tượng này rất chấn động, một vị thần linh cứ thế bị đánh chết!

Võ đài rộng lớn cứ như một ngọn núi bị cắt ngang, bề mặt bằng phẳng và trống trải lơ lững giữa trời, hết thảy tu sĩ đều quan chiến, ai cũng thấy cảnh ấy.

Chỉ một đòn, thiếu niên Ma vương – Hoang, lại giết chết một vị thần linh?

Những người tiến vào bí cảnh đều là cao thủ, không phải là hạng vô danh, việc này khiến không ít người kinh ngạc, nội tâm chấn động mạnh, chiến tích như thế này quá huy hoàng!

“Là một đối thủ mạnh, nếu cứ tiếp tục như vậy thì ai có thể đối đầu?” Có sơ đại thì thầm.

“Võ đài này có thể dập tắt thần hỏa, khiến thần linh trở lại bình thường, ưu thế chẳng còn chút gì nữa.” Có người tự tin, giọng nói bình thản.

Rất nhanh, có người phát hiện ra điều không đúng, sau khi cao thủ cảnh giới Thần hỏa của Tần tộc bị đánh giết thì xương cốt và huyết nhục không cách nào quy làm một thể, cũng không hề được mệnh phù bao phủ cuốn đi.

Dù là Thạch Hạo cũng kinh ngạc, võ đài này có gì đó quái lạ, còn hạn chế những thứ này nữa!

Máu tươi lênh láng trên đất, vũ khí pháp bảo rách nát, còn có một miếng

răng thú trắng bóng, đây chính là mệnh phù.

"Ồ, là chuẩn bị cho ta sao?" Thạch Hạo nở nụ cười khom lưng nhặt lên đặt trong lòng bàn tay quan sát kỹ, thứ này trơn bóng như ngọc, lấp lánh ánh sáng nhu hòa lộng lẫy.

Lúc này, vẻ mặt của đám tu sĩ Tần tộc ở trên tòa thần sơn thứ sáu tái nhợt, giật mình không thôi, chuyện này có ý nghĩa là, một vị cao thủ Thần Hỏa cảnh trong tộc đã "thân tử đạo tiêu"?

"Sư thúc!" Có người đau đớn hét lớn.

"Tại sao lại như thế, mệnh phù do Thiên tôn luyện chế vậy mà lại mất đi hiệu lực…" Một vài tu sĩ Tần tộc có quan hệ với tên cao thủ kia khó mà tiếp nhận được sự thật này.

"Khà khà…" Thạch Hạo nở nụ cười y như là Ma vương vậy, tóc đen múa tung nhanh chân ép về trước, một người đối mặt với tất cả cường giả Thần Hỏa cảnh trên võ đài này.

Ánh mắt của hắn sắc bén cực kỳ nhìn từng người, cứ như là đang nhìn từng con mồi ngon của mình, nở nụ cười đầy gian ác.

Việc này khiến cho đám cao thủ của Tần tộc, Xích Lăng Không tức giận, ánh mắt của tên này khiến người khác cảm thấy chán ghét, hắn cứ như là đang nhìn đám dã thú, bộ dáng như muốn ra tay săn bắt vậy.

Đối với bọn họ, đây là một loại nhục nhã!

"Trước đây không lâu, không phải các ngươi đặc biệt tới tìm ta, quấy rối ta ngộ đạo, khiến ta không thể tiến vào cung điện cao nhất, hành động này càn rỡ và bỉ ổi cỡ nào chứ, hiện tại sao lại im như hến vậy?" Thạch Hạo nói.

Lật tẩy toàn bộ, trách móc thẳng thừng khiến đám người này tái xanh mặt.

“Tần tộc quả nhiên không bình thường mà, không ngờ lại có nhiều Thần Hỏa cảnh vào đây như vậy.” Hiện tại trên võ đài có hai đại cao thủ của cung Hỏa Ma, còn có năm đại cao thủ của Tần tộc.

“Giết!”

Lúc này, đại chiến bắt đầu bùng phát, cao thủ trên đài đồng loạt xông về trước.

Lối ra bí cảnh, ngoài tế đàn.

Vô số tu sĩ đang chờ đợi, muốn biến chuyện gì diễn ra bên trong, muốn biết được kết quả cuối cùng.

Trong hư không, mấy vị lão Giáo chủ ngồi xếp bằng, thân thể rất mờ ảo, im lặng ít nói, ngồi im bất động tựa như là hóa thạch chìm vào trong năm tháng.

Mấy ngày này, sâu trong bí cảnh không ngừng diễn ra đại chiến, vô cùng thê thảm, Minh Tử, sơ đại Thánh Vũ tộc mất mạng, tất cả đều bị thiếu niên Ma vương Hoang giết chết!

Ngoài ra còn có một vài sơ đại khác chết đi, có người bị Thần ở trong bí cảnh đánh chết, cũng có người bị chí tôn trẻ tuổi Tiên điện đánh gục.

Nơi đây tựa như xảy ra động đất, bởi vì bọn họ đã chết trận thật sự, mệnh phù răng thú chỉ có thể sử dụng một lần, lần thứ hai mà bị giết chết thì không cách nào dựa vào thứ này để đào mạng.

Ngoài ra, còn có cao thủ các giáo chết đi, điều này cũng không sao thế nhưng sơ đại bị chém giết thì lại ảnh hưởng rất sâu, việc này liên quan không chỉ là sóng gió của mấy châu!

Sơ đại, một châu rộng lớn cũng chưa chắc có một người, đại biểu cho báu vật và mạnh mẽ của họ, mấy người chết như thế thì những đạo thống kia sẽ cam tâm?

Sơ đại, mang ý nghĩa là có thể uy hiếp một châu, có thể giúp một giáo hưng thịnh hướng tới huy hoàng tột cùng, có thể bảo hộ cho đạo thống hưng thịnh trong năm tháng dài đằng đẵng sau này.

Bất kỳ một sơ đại nào chết đi thì đều là tổn thất cực nặng!

Đáng tiếc, mấy người bị chém giết này đều quá bướng bỉnh, liên tục được khuyến cáo thế nhưng sau khi chết trận vẫn khăng khăng đi vào lại, không thể nào trách được người bảo vệ ở lối ra bí cảnh được.

Thế nhưng, chuyện này không hề đơn giản như vậy.

Tần Trường Sinh ngồi xếp bằng ở nơi đó, sắc mặt hắn lạnh lẽo, sự việc lần này là do hắn chính mình ra mặt mời các giáo thế nhưng giờ lại có sơ đại chết ở nơi này, hắn nhất định sẽ rơi vào cảnh thị phi.

Mặc dù những cổ giáo kia không nói gì thế nhưng trong lòng sẽ có lửa giận khó mà dập tắt!

Những người kia quá bướng bỉnh, bị giết một lần và được phục sinh ở trên tế đàn, thế nhưng cơ bản không nghe lời khuyên bảo của mọi người, mặc cho các trưởng bối của bọn họ khuyên bảo vẫn cố ý tiến vào lần nữa.

Hoặc là, bởi vì bọn họ là "sơ đại", ngày thường được mọi người vây quanh, chưa hề nếm mùi vị thất bại cho nên nhất thời khó mà tiếp nhận được kết quả này.

Cũng bởi vì như vậy cho nên họ đều không nghe lời của những trưởng lão, lựa chọn lần nữa tiến vào bí cảnh.

"Tần huynh, việc này không thể trách huynh được, hậu nhân của ta gieo gió thì sẽ gặt bão, thực lực bản thân không đủ, không oán được kẻ khác." Ông lão của bộ tộc Tử kim chân hống nói.

Hắn gầy đéc, còm nhom ngồi xếp bằng nơi đó, cơ bản không chút tức giận, ông ta từng quát mắng hậu nhân của mình, nói là người trẻ tuổi Tử kim

chân hống đời này quá yếu.

Nghe ông ta nói như thế thì sắc mặt của Tần Trường Sinh tốt hơn chút, coi như một cường tộc như này không trách hắn.

Đặc biệt, con Hống trước mắt này sống từ thời đại thái cổ tới giờ, được xưng là 'đại hung cổ đại' cùng với cổ tổ của Thao Thiết tộc, vô cùng đáng sợ.

Sau đó, hắn nghĩ tới Minh thổ có truyền thừa vô cùng thần bí, một vài sinh linh mạnh nhất của tộc này đều do kỳ thi* biến thành, cũng không phải là sinh linh bình thường.

(*): Xác chết kỳ li.

Ví như, thiên kiêu của thượng cổ chết đi, sơ đại vô địch bị chôn cất trong đất vàng, sau vô tận năm tháng qua đi thì thông linh, được bọn họ tìm thấy rồi mang về bồi dưỡng thành cường giả kinh thế!

"Tộc này có gốc gác thâm hậu, khó có thể đoán chừng được!" Tần Trường Sinh tự nhủ, quan hệ giữa hắn và Minh chủ cũng tàm tạm, không tới nỗi sẽ trở mặt.

Cứ suy tính như vậy thì nguy cơ cũng không hề nghiêm trọng như trong tưởng tượng, mấy cổ giáo kia chưa tới mức trở mặt, cho nên hắn thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Tần huynh, mấy ngày nay những đệ tử trọng yếu của Bất Lão sơn ngươi đều chưa hề vận dụng mệnh phù, hiển nhiên chưa hề xảy ra chuyện gì, công nhận ghê thật đó nghe."

Có ngươi phá vỡ vẻ im ắng, nói như thế.

"Xem ra lần này Tần tộc thu hoạch là lớn nhất, có thể sẽ nhận được truyền thừa vô thượng của chí tôn Nguyên Thiên rồi." Có người khác gật đầu.

Tần Trường Sinh nghe thấy thế thì khẽ mỉm cười, tuy rằng có mấy tên sơ đại chết đi nên ảnh hưởng tới tâm trạng của hắn thế nhưng chuyện này lại khiến hắn vô cùng vui sướng.

Trên thực tế, hắn vẫn đang chờ mong, khát khao đạt được truyền thừa của chí tôn thái cổ!

Hắn cười nhạt nói: "Cũng không nhất định, cấm địa nơi truyền thừa đó rất quái lạ, có chút cấm chế và chiến trường đầy đáng sợ, khó có thể đặt chân được."

"Tần huynh nói giỡn rồi, ta thấy thu hoạch lần này của các ngươi rất dồi dào đó."

"Nếu như bộ tộc ta có thu hoạch thật, có thể đạt được truyền thừa cấm kỵ trong bí cảnh thì ta nguyện chia sẻ cùng với các vị, mọi người cùng nhau tìm hiểu." Tần Trường Sinh nói.

Trong lòng hắn thật không muốn thế nhưng không thể không tỏ thái độ được, chỉ vì dẹp đi sóng gió mà mấy tên sơ đại kia chết trận gây ra nên phải giảm cơn tức giận của mấy cổ giáo này xuống mức thấp nhất.

"Ha ha… Vậy thì chúng ta chỉ biết chúc Tần tộc thành công thôi." Có người cười to.

Những người khác cũng hùa theo, cường giả Thần Hỏa cảnh của Tần tộc tiến vào nhiều nhất, tới nay ngay cả một người cũng chưa hề chết đi, nhất định sẽ có thu hoạch cực lớn, những người này ai cũng muốn tìm hiểu truyền thừa cấm kỵ cả.

Tần Trường Sinh nở nụ cười, hắn cũng cảm thấy, lần này nếu như không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì Tần tộc chắc chắn sẽ thành công, đạt được tạo hóa to lớn nhất.

"Hi vọng nhanh nhanh kết thúc, chờ đám thiên tài trong bí cảnh trở ra." Đây là lời từ tận đáy lòng của hắn.

Nơi xa trong bí cảnh, trên chín ngọn thần sơn.

Tất cả mọi người đều đang quan chiến, ai cũng không tài nào bình tĩnh được, đặt biệt đám người Tần tộc, sắc mặt từng người đều trắng bệch, tay nắm chặt.

"Giết!"

Trên võ đài, con mắt của một người Tần tộc phát ra chùm sáng bạc, nếu như người bị bắn trúng thì hành động sẽ chậm chạp, đây chính là bí pháp được truyền thừa từ cổ đại, thế nhưng phù văn cũng không có hoàn thiện.

Thạch Hạo cười khẩy, hắn từng chiến qua Trùng đồng chân chính thì làm sao e ngại thứ Đồng thuật không trọn vẹn này chứ, Động thiên duy nhất được tạo ra, lúc này liền tiêu diệt thứ phù văn ấy.

Hắn hóa thành một tia chớp vọt tới, lòng bàn tay dâng lên ánh chớp nhấn chìm kẻ này.

Đây chính là uy năng kinh người và mạnh mẽ mà sau khi hắn lĩnh ngộ Lôi đạo tới tầng thứ tư, dù là sơ đại cũng có thể chống lại, tu sĩ cùng cấp thì làm sao là đối thủ?

Người này bị ánh chớp bắn trúng, nửa người cháy đen, huyết nhục bong tróc bay ngược ra sau.

Tốc độ của Thạch Hạo quá nhanh, hóa thành tia chớp hình người lao theo, rầm, một cước giẫm xuống đạp nổ đầu của kẻ này.

"A…" Bốn vị cường giả Thần Hỏa cảnh của Tần tộc hét lớn, thần hỏa của bọn họ đã tắt, trong lòng uất ức, mất đi chỗ dựa mạnh nhất, tất cả đồng loạt xông về trước.

"Keeeng!"

Thạch Hạo đứng thẳng, giơ tay, lòng bàn tay phát sáng ngưng tụ thành

một thanh chiến mâu màu vàng lấp lánh ánh kim loại cũng như lượn lờ đầy tia chớp.

“Giết!”

Con mắt của hắn khiếp người, tóc bay phất phới xông về trước.

“Keeeng!”

Tiếng kim loại điếc tai, thanh chiến mâu được hóa từ tia chớp này va chạm với mấy người kia phát ra lôi đình cao vạn trượng, thần uy kinh người.

Chỉ trong thời gian ngắn Thạch Hạo liền đánh bay ba người, chiến mâu trong tay vọt về trước đâm thủng mi tâm của một người, máu tươi phụt lên cao.

Ầm!

Ánh chớp nổ tung, chiến mâu hóa thành tia chớp khiến tên này hóa thành mưa máu, chết oan chết uổng.

Cũng trong lúc này, tiếng rung vang lên, trong tay Thạch Hạo lần nữa xuất hiện một thanh kiếm thần lượn lờ đầy tia điện tím, đây vẫn là do lôi đình biến thành, hắn cầm nơi tay ép về đằng trước.

“Ta liều mạng với ngươi!” Có người gào thét.

Lúc này, Thạch Hạo hóa thành một tên Ma vương, trên người nhiễm đầy máu nhấc theo kiếm tím lượn lờ đầy ánh chớp thảo phạt những tên địch thủ này.

Trong tiếng ngân vang của kiếm thần, hắn nâng tay bổ ra một chiêu chém lìa đầu lâu của kẻ đó, máu tươi chảy xối xả, chết ngay đương trường.

“Trời ạ, cao thủ tiền bối của Tần tộc ta cứ thế chết đi như vậy sao?”

Trên ngọn thần sơn thứ sáu, cặp mắt của đám Tần tộc đều đỏ ửng,

chuyện này quá đáng sợ, cường giả Thần Hỏa cảnh lại liên tiếp bỏ mạng, đây là một tổn thất khó mà so sánh được của tộc này.

“Xoẹt!”

Lại là một tia sấm sét đi kèm là một chiêu kiếm sắc bén tuyệt thế, Thạch Hạo bay vút lên trời cao bổ đôi kẻ địch thành hai nữa, hắn giết tới điên cuồng, tắm rửa trong sương máu.

“Ma vương… Đây là một tên Ma vương mà!” Người Tần tộc hét lớn, nắm chặt nắm đấm khó mà bình tĩnh được, mắt trợn tròn gần như lồi ra.

“Thiên tôn đã biết chuyện xảy ra ở nơi này chưa? Mệnh phù lại vô hiệu, nhanh đi bẩm báo!” Có người hét lớn trần đầy vẻ không cam, lòng có lửa giận và thù hận.

Lối ra nơi bí cảnh, mấy vị lão Giáo chủ trò chuyện rất ăn ý, Tần Trường Sinh cứ như bàn thạch tọa trấn nơi đó, tự mình bảo vệ lối ra chờ đợi kết quả.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 679: Chiến Tích Huy Hoàng

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Nơi lối ra, mọi người chờ đợi, cho rằng cuộc thảo phạt sâu trong bí cảnh hơn nửa sắp kết thúc, chung quy lại cũng phải có kết quả.

Không nghi ngờ gì, rất nhiều người đều cho rằng, Tần tộc có thể sẽ đạt được lợi ích lớn nhất, nhiều vị thần linh của tộc đã đi vào nhưng không một ai chết trận, chưa từng bị mệnh phù cuốn trở về, thu hoạch nhất định cực kỳ to lớn.

Ngay cả sắc mặt của mấy vị lão Giáo chủ cũng đều khác thường không ngừng bắt chuyện với Tần Trường Sinh, hy vọng có thể thông qua Tần tộc mà quan sát truyền thừa của chí tôn thái cổ.

Tất cả đều yên tĩnh, những người này rất hiền hoà, ngôn ngữ hòa hợp, lẳng lặng đợi thám hiểm bí cảnh kết thúc.

Nơi sâu xa nhất của Tiểu Thiên Thế Giới, trên võ đài chiến đấu vẫn đang tiếp tục nhưng đã không có bất ngờ, Thạch Hạo tóc đen tung bay, hai mắt như đèn thần khiếp người, đại sát tứ phương.

Từ lúc bước lên võ đài đến giờ, hắn đã đánh gục mấy tên cao thủ Thần Hỏa cảnh, tắm rửa máu tươi, giống như một tôn Ma thần, uy hiếp tứ phương!

“Tiểu bối, ta liều mạng với ngươi!” Một vị cao thủ Tần tộc tóc tai bù xù, máu me đầy mặt xông về phía trước, hắn bị ép vào tuyệt cảnh đã khó có đường sống, chỉ có thể liều mạng.

Ở xung quanh tỏa ra phù văn, từng thanh cốt kiếm treo lơ lửng trên bầu trời với đủ mọi màu sắc, rạng ngời rực rỡ, có tới bảy, tám kiện bảo cụ phóng thích uy năng rồi hóa thành cầu vồng, tất cả đều phóng tới trước.

"Để ta giúp ngươi, lên đường thôi!" Thạch Hạo bễ nghễ, tinh quang trong mắt bùng phát, thân thể cao ráo, phạm vi hắn đứng chảy xuôi hào quang màu xanh lam hình thành nên một mảnh hồ nước.

Nếu nhìn kỹ thì đây là lôi đình hóa thành một hồ lớn màu xanh lam đẹp đẽ đến say lòng người, long lanh và mộng ảo, óng ánh và xanh thẳm.

"Giết!"

Hồ lớn màu xanh lam sôi trào, trong chớp mắt mà thôi, nước hồ bạo động hóa thành từng tia chớp đáng sợ nhất đan xen đè ép mỗi một tấc trong hư không!

Các loại bảo cụ cùng cốt kiếm đang lao tới đều bị đánh rơi, đi kèm là những ký hiệu và ánh lửa, nổ tung ở nơi ấy.

Dù là cường giả Thần Hỏa cảnh cũng không thể luyện chế từng kiện bảo cụ thành pháp khí thần linh, có thể có một kiện là tốt lắm rồi, với lại do bọn họ có nhiệm vụ nên khi đi vào mới nhận được pháp bảo trong tộc.

Lôi đình xanh thẳm bùng phát, uy lực vô cùng bổ tan bảo cụ, nhấn chìm người này.

"A…"

Hắn chỉ có thể hét thảm một tiếng, cả người bay ngang ra ngoài, bởi vì hắn đã bị ánh điện đầy đáng sợ xuyên thủng, xương sọ cháy đen bị hất bay vút ra xa.

Đồng thời thân thể của hắn cũng nhanh chóng trở thành than cốc, chia năm xẻ bảy trong hư không rồi nổ tung.

Đây chính là thần uy của lôi đình tầng thứ tư, tất cả người xem đều biến sắc, có thể uy hiếp đến sơ đại tự nhiên có thể chém giết cao thủ Tôn giả cảnh khác.

"A…"

Trên ngọn thánh sơn thứ sáu, tu sĩ Tần tộc kêu to, tình cảnh khốc liệt như vậy khiến bọn họ khó có thể tiếp thu, cao thủ trong tộc cứ như vậy bị giết chết!

Khắp nơi trên võ đài đều bừa bộn, tất cả người của Tần tộc đều đã ngã xuống, còn có mấy người hình thể đều bị hủy cả.

"Ồ, ngươi còn sống, mạng cũng lớn quá mà." Khóe miệng Thạch Hạo lộ ra vẻ chế nhạo, chăm chú nhìn một người trong đó.

Người này tuy rằng ngã vào trong vũng máu thế nhưng kỳ thực vẫn còn sống, chỉ có điều ẩn giấu hơi thở của mình mà thôi.

"Ta nhớ được, trước đây không lâu ngươi xông vào trong cung điện trên thánh sơn ngăn trở ta ngộ đạo, vô cùng bỉ ổi, còn muốn đánh giết ta không cho ta tiến vào cung điện truyền thừa cao nhất của chí tôn Nguyên Thiên, bây giờ làm sao lại nằm giả chết trên đất thế này, oai phong và uy nghiêm từng có của ngươi vứt đâu rồi?"

Lời như thế vừa nói ra, tựa như một cái tát chói tai đánh lên mặt người của Tần tộc.

Người này xanh mặt, từ trong đống xác bò lên lạnh giọng nói: "Ta cùng ngươi liều mạng, chó con, ngươi chết đi cho ta!"

"Cỡ như ngươi còn không có tư cách liều mạng với ta, đã muốn chết thì để ta giúp ngươi." Thạch Hạo nói rất bình thản, giơ tay, lập tức xuất hiện một thanh cốt đao được lấy từ trên mặt đất.

"Xèo!"

Quá nhanh rồi, nơi đây chỉ có một tia sáng trắng thoáng qua, cốt đao trắng như tuyết và óng ánh liền xẹt qua đầu người nọ, chẻ hắn thành hai nửa, máu tươi bắn lên.

Mà Thạch Hạo vụt qua giữa hai nửa thi thể đang ngã xuống kia, phảng phất như một tia sáng trong nháy mắt giết đi một đại cường giả.

Chủ yếu là người này trọng thương từ lâu nên sức chiến đấu không còn bao nhiêu, hơn nữa Thạch Hạo vô địch cùng cấp, quét ngang đối thủ, ngạo thị sơ đại, tự nhiên có thể nhanh chóng chém chết hắn!

Chín toà Thánh sơn, tất cả mọi người đều chấn động.

Ngay cả chí tôn trẻ tuổi, còn có cường giả Thần hỏa cảnh mạnh mẽ nhất ánh mắt đều lấp loé lộ vẻ nghiêm túc, thiếu niên Ma vương Hoang mạnh mẽ và quyết đoán, ngày sau chắc chắn là đại địch.

"Hai người các ngươi thực sự rất trấn tĩnh, kẻ hợp tác với mình bị giết thế nhưng vẫn bình tĩnh đứng ở nơi đó, tiết chế cảm xúc thực là không tồi." Thạch Hạo chế nhạo, nhìn chằm chằm hai đại cường giả cung Hỏa Ma.

Sắc mặt Xích Lăng Không trắng bệch, hắn căn bản không nghĩ tới sự tình sẽ phát triển đến một bước này, quá đột ngột, đường đường là cường giả Thần Hỏa cảnh nhưng khi đối mặt với một tên tiểu bối thì lại nhút nhát, run sợ!

Thạch Hạo nhấc theo cốt đao, bước chân nhẹ nhàng đi tới, hắn nếu như không phát uy thì sợi tóc óng ánh, khuôn mặt thanh tú, xem ra phong thần như ngọc, rất là anh tuấn.

Thế nhưng, lúc này trong mắt mọi người, loại khí chất siêu trần thoát tục này của hắn lại đặc biệt đáng sợ, đây là một tên Ma vương ẩn dưới hình dáng "Trích Tiên"!

"Liều mạng!" Tên còn lại của cung Hỏa Ma quát lên, hắn biết đã không có đường lui, chỉ có thể tử chiến.

Trước đó, ai có thể ngờ tới kết cục này.

Cung Hỏa Ma toàn quân bị diệt, chỉ còn dư lại hai đại cao thủ Thần Hỏa cảnh bọn họ, những đệ tử khác đều là bị Thạch Hạo chém giết, hai đại cường giả khác thì bị Ma quỷ huyết thần thụ đánh gục.

"Thần linh, ta còn chưa từng ăn qua." Thạch Hạo liếm liếm môi, chẳng hề tương xứng với khí chất xuất trần.

Trong hư không, từng cánh hoa bồng bềnh, còn có từng cây cỏ đâm chồi nhanh chóng sinh trưởng, tràn trề sức sống, toàn bộ bao quanh Thạch Hạo.

Nơi này tràn đầy sức sống, thực vật um tùm.

Những người khác vô cùng kinh ngạc, chỉ có Thiểm Điện Tử hít vào một hơi lạnh, đối phương lại lĩnh ngộ lôi đình đến một bước này, khiến bên trong pháp tắc mang tính hủy diệt lại hiển lộ hết áo nghĩa sinh mệnh.

Hắn là chuyên gia trong vấn đề này, biết rõ để làm đến một bước này thì gian nan và kinh khủng cỡ nào!

"Loạn thiên động địa!" cường giả cung Hỏa Ma hét lớn, vào lúc này, ráng lành dâng trào, hàng vạn lông đỏ hiện lên hóa thành thần tiễn, toàn bộ nhằm phía Thạch Hạo.

Tiếng boong boong vang vọng, thần tiễn nổ vang!

Đáng tiếc, cuối cùng là vô dụng, sau khi rơi khỏi Thần Hỏa cảnh, đối mặt với Thạch Hạo thì hắn căn bản không phải là đối thủ.

Nơi đó cây cỏ rậm rạp lan tràn ra xung quanh chặn đứng vạn mũi tên, từng luồng lôi đình nổ tung đánh nát lông thần đỏ đậm đầy trời, hóa thành bột mịn.

"Lên đường thôi!"

Một cây cổ mộc to lớn từ trên trời giáng xuống, đập vào trên người tên

cao thủ này, cắm rễ ở trong cơ thể hắn.

“A…” Hắn kêu thảm thiết không ngớt.

Đây là bảo thụ lôi đình đang mọc rễ ở trong cơ thể hắn, biến hắn thành một đoạn than cốc khô héo ngay tại chỗ.

“Đáng tiếc, khống chế không tốt, hủy diệt huyết nhục thần linh rồi.” Thạch Hạo tiếc nuối, sau đó chăm chú nhìn Xích Lăng Không.

Con mắt Xích Lăng Không đỏ sòng sọc, lúc đầu chính hắn truy sát Thạch Hạo, trước đây không lâu còn từng tiến vào toà cung điện to lớn kia, cao cao tại thượng, nhìn xuống đối phương, muốn lấy tính mạng của hắn, ngăn cản Thạch Hạo tiến vào cung điện cao nhất.

Ai có thể ngờ, hiện tại hắn lại trở thành “người yếu”, bị thiếu niên này coi rẻ, chuyển biến quá nhanh mà, hắn giờ đã trở thành con mồi.

“Lần này cần khống chế tốt hơn!” Thạch Hạo lẩm bẩm, từng bước từng bước ép tới trước, cẩn thận từng li từng tí một.

“Ngươi…” Xích Lăng Không nổi giận đùng đùng, đối phương xem hắn là nguyên liệu nấu ăn nên săn bắt phải thật cẩn thận.

Coong, coong…

Tiếng vang không dứt bên tai, hai người khống chế bảo cụ, đánh nhau kịch liệt.

Thanh cốt đao mà Thạch Hạo chiến được rất không tầm thường, nó nhanh chóng chém pháp khí cấp thần của đối phương thành mười mấy đoạn, rơi rụng trên đất.

Trận chiến này không có chút gây cấn nào, một tiếng phù khẽ vang, đầu người bay lên, Xích Lăng Không bị chém bay đầu mang theo vẻ không cam lòng, phát ra tiếng rít cuối cùng rồi ngã xuống.

Ầm, hắn hóa ra bản thể, là một con tiên hạc lấp lóe ráng đỏ, là Xích Vũ Hạc thuần huyết.

Đến đây, trận chiến này kết thúc, trên võ đài ngoại trừ Thạch Hạo đứng sừng sững thì không còn sinh linh nào khác, toàn bộ bị giết chết.

Thạch Hạo dùng túi Càn Khôn cất đi thân thể phát sáng của Xích Vũ Hạc, hắn chưa từng được ăn hung cầm Thần Hỏa cảnh, tràn ngập chờ mong, đây là mỹ vị, càng là huyết nhục đại dược.

"A a a…" Có người của Tần tộc hét lớn, không thể tiếp thu hiện thực này.

Một tiếng xoạt phát ra, ánh sáng lóe lên, Thạch Hạo bị truyền tống đến ngọn thánh sơn thứ sáu, rời khỏi võ đài.

"Gia gia!" Thạch Hạo bí mật truyền âm, sau đó ánh mắt lạnh lẽo lên.

Có người Tần tộc ra tay đang đối phó Đại Ma Thần.

Bất quá không có cao thủ Thần Hỏa cảnh, người khác khó có thể làm gì được Thập Ngũ gia. Tần Hạo tuy rằng rất đáng sợ nhưng đã bị người đưa đi, không có ở chỗ này.

Xoạt!

Một tia sáng trắng xẹt qua, Thạch Hạo một đao liền chém xuống hai tên cường giả, đều là chặt đứt ngang hông, những người còn lại thấy thế toàn bộ rút lui, bỏ chạy tán loạn.

Cả tòa cung điện to lớn đều yên tĩnh lại không người nào dám tới gần tổ tôn hai người.

Lối ra bí cảnh, trên tế đàn.

Phù văn lấp loé, hai bóng người hiện lên, trên mặt không hề có một chút máu nào, vẻ mặt bọn họ cực kỳ khó coi, mang theo tiếng khóc nức nở ở đây

kêu to.

“Tần huynh, đây là con cháu của ngươi, thật không đơn giản, lâu như vậy mới có hai người bị giết chết, tu sĩ Thần Hỏa cảnh như trước chưa từng chết đi một người.” Một vị Giáo chủ nói.

Tần Trường Sinh gật gật đầu lộ ra một tia cười nhạt, nếu không có chuyện ngoài ý muốn thì Tần tộc sắp trở thành người đạt được thắng lợi lớn nhất.

“Các ngươi bị người phương nào giết chết?” Một vị nguyên lão Tần tộc mở miệng, dò hỏi hai tên đệ tử này.

“Trưởng lão, lão tổ tông, việc lớn không tốt rồi!” Hai người tan nát cõi lòng kêu to.

“Hoảng cái gì, có chuyện gì từ từ nói.” Vị nguyên lão kia trách mắng, quét mắt nhìn bọn họ, nói: “Đến tột cùng xảy ra chuyện gì, ai đem bọn ngươi đánh giết.”

“Thiếu niên Ma vương – Hoang!” Một người trong đó đau đớn mở miệng, túm chặt tóc dài đầy đầu.

“Lại là hắn!” Sắc mặt mọi người lộ ra khác thường, tên Ma vương trẻ tuổi này quả nhiên khí phách hơn người, ngay cả người của Tần tộc cũng giết không tha.

“Không sao, có vài tên cường giả cấp thần tọa trấn, đoán chừng hắn cũng không gợi lên nổi sóng gió gì. Hai người các ngươi không cần ảo não cùng tự trách, sẽ có người tiêu diệt hắn.” Nguyên lão rất bình tĩnh nói, an ủi hai người.

Trong hư không, mấy vị Giáo chủ cũng gật gật đầu, Tần Trường Sinh lại càng bình thản, hắn biết “Hoang” lợi hại, nhưng không tin một mình hắn có thể đối phó nhiều vị thần linh.

Trong mắt hắn, ngay cả truyền nhân của Tiên điện cũng không có tư cách này, căn bản không cách gì làm được!

Chứng cứ xác thực nhất là, những người kia đều còn sống, bởi vì không có một người nào bị mệnh phù truyền trả lại, nếu đi chung với nhau thì tuyệt đối có thể quét ngang địch thủ.

"Không phải như vậy, những đại nhân kia… Bọn họ…" Hai tên đệ tử trở về nghẹn ngào.

"Bọn họ làm sao rồi?" Một vị Giáo chủ tự mình dò hỏi.

"Bọn họ đều bị giết rồi, bị thiếu niên Ma vương ngông nghênh đánh gục, không có một người sống sót!" Hai người khóc lớn, ngã ngồi trên tế đàn.

"Cái gì?!" Lối ra bí cảnh, rất nhiều người đều khiếp sợ, khó có thể tin.

Ngay cả Tần Trường Sinh cũng khó có thể bình tĩnh được nữa, khóe môi lập tức cứng lại, tựa như trúng nguyền rủa mà hoá đá.

"Thật vậy không?" Một vị Giáo chủ hỏi.

"Thật!" Hai người gian nan đáp lại.

"Rào!"

Ngoài bí cảnh, ở đây cũng không biết có bao nhiêu tu sĩ, đều đã nghe được, không người nào không chấn động, trong nháy mắt ồ lên!

Chiến tích thế này, đã không đủ dùng từ huy hoàng để mà hình dung.

Chuyện này… như là ác mộng, có chút không chân thực!

"Trời ạ, thiếu niên Ma vương làm thế nào làm được, khó mà tin nổi, quá mạnh mẽ rồi!"

"Huy hoàng như mặt trời, chiến tích kinh thiên!",

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 680: Viên Mãn

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Lối ra bí cảnh, mọi người kinh ngạc thốt lên, khắp nơi náo động cùng bàn tán sôi nổi, trên mặt Tần Trường Sinh không hề có cảm xúc, ngồi xếp bằng trong hư không, con ngươi cực kỳ sâu lắng.

Thế nhưng, tất cả mọi người đều cảm giác được một luồng hàn khí lạnh lẽo tới thấu xương, tựa như bị một lưỡi mâu sắc bén đặt sau lưng khiến người ta nổi da gà.

Sắc mặt mấy vị Giáo chủ khác cũng đều lộ ra vẻ khác thường, trong tròng mắt như có ngân hà đang lưu chuyển, mênh mông bát ngát, tràn ngập khí tức tĩnh mịch và hủy diệt, khiến người ta sinh ra sợ hãi.

"Đến cùng là đệ tử của cổ giáo nào, không chút kiêng dè gì hết thế này." Một bà lão mặc pháp y màu vàng mở miệng, bà là một con Hoàng kim Loan đang ngồi xếp bằng nơi đó, ngay cả con ngươi cũng là màu vàng.

Mặc dù là mấy vị bá chủ thì tâm tình cũng đều rung động mạnh, nhưng bề ngoài lại yên lặng như hóa đá, thân thể loáng thoáng có khí hỗn độn lượn lờ, bầu không khí rất vi diệu.

Lẽ nào là một trong những đệ tử của mấy đạo thống bí ẩn cổ xưa trong truyền thuyết kia, thế nhưng nếu là đệ tử của bọn họ thì cũng nên thông báo một tiếng, sao không chào hỏi chủ nhân nơi đây?

Mấy đạo thống kia khiến người ta kiêng kỵ, mà việc này lại khiến người ta ngạc nhiên nghi ngờ.

“Bất luận hắn là ai, đều cũng phải đi ra.” Tử Mông mở miệng, hắn còm nhom, trong hư không rất mơ hồ, yên tĩnh như bàn thạch, là cổ tổ Hống tộc.

Lời của hắn rất bình thản nhưng cũng khiến người ta sợ hãi, rất rõ ràng, một khi ra khỏi bí cảnh thì tất cả mọi người đều phải bị kiểm tra, không có chỗ trốn.

Hắn là đại hung sống từ thời thái cổ đến nay, nếu muốn ra tay thì bất kể là ai cũng phải sợ hãi!

Miệng mũi Tần Trường Sinh phun ra một luồng tinh khí tiên thiên, con mắt lạnh lùng vô tình, hắn cho rằng đây là đang gây hấn với uy nghiêm của hắn, nhất định phải có lời giải thích.

Thần linh của Tần tộc đi vào bị giết nhiều người như vậy, chuyện này như là một cái bạt tai vang dội, đánh chan chát vào trên mặt mọi người Bất Lão sơn.

Bất kể là ai, chỉ cần đi ra từ bí cảnh đều phải bị tra xét rõ ràng, cái gọi là thiếu niên Ma vương cũng trốn không khỏi rồi!

Sát ý lạnh lẽo tràn ngập, mọi người run rẩy rùng mình một cái, nhiệt độ cả đất trời đang nhanh chóng giảm xuống, biểu hiện tâm tư của Bất lão Thiên tôn!

Trong lòng hắn có một cơn lửa giận, cho rằng đây là đang làm nhục hắn.

Quần hùng nghị luận, chuyện này nhất định muốn truyền khắp các châu, thiếu niên Ma vương – Hoang chắc chắn danh chấn đại giáo.

Nơi sâu trong bí cảnh, chín toà Thánh sơn.

Đại chiến kết thúc, khôi phục yên tĩnh. Tất cả mọi người đều trở lại trong cung điện to lớn, tìm hiểu tâm đắc cùng lĩnh ngộ mà chí tôn Nguyên Thiên lưu lại.

Tòa Thánh sơn thứ sáu, người Tần tộc rút đi hết. Đại Ma Thần ngồi xếp bằng tiếp tục tìm hiểu.

Thạch Hạo thì lại lang thang xung quanh khiến những sinh linh ở lại hoảng hốt, cẩn thận đề phòng, Thạch Hạo đã lĩnh ngộ những kinh nghiệm cùng tâm đắc kia, không cần tiếp tục bế quan nữa.

Trên núi khí tím rực rỡ, lão dược tỏa hương. Thạch Hạo ra khỏi cung điện, tìm tới một con suối mịt mờ linh khí, bắt đầu xử lý nguyên liệu nấu ăn.

Trong tay hắn cầm pháp khí cấp Thần – cốt đao, động tác khóe léo mổ bụng lột da một con tử kim Chân Hống, máu chảy ra phát sáng lấp lánh, tinh khí cuồn cuộn.

Không ít người nhìn thấy một màn này, mở to hai mắt giật mình, hắn đang làm cái gì?

“Trời ạ, tuổi trẻ kiệt xuất của bộ tộc tử kim Chân Hống liền như vậy bị giết mất? Nhìn dáng dấp, là xem nó như một con dã thú, muốn ăn thịt!”

Mọi người trợn mắt cả lên, Hống tộc khủng bố cỡ nào, đặc biệt là con này, đó là nhân vật thủ lĩnh trong thế hệ trẻ tuổi của tộc này, lại lưu lạc làm thức ăn.

Động tác Thạch Hạo rất nhanh, rửa sạch da, chất thịt óng ánh toả ra ánh tím, khí lành mãnh liệt, đây là huyết thống dòng chính tinh khiết nhất của Hống tộc.

“Chất thịt tuyệt không thể tả.”

Động tác hắn thành thạo, xẻ thịt Chân Hống, chỉ để lại bốn cái chân Hống phát sáng, đặt khối thịt xán lạn vào trong cốt đỉnh màu tím, thêm vào một ít nước suối, chuẩn bị hầm nhừ.

“Muốn ăn thì ăn cho thoải mái, một con khác cũng không nên để lại.” Thạch Hạo lẩm bẩm.

Rất nhanh, mọi người lần thứ hai trợn to hai mắt, dáng vẻ lạ lùng, chỉ thấy hắn nhổ lông một con Hạc lông đỏ, mổ bụng lấy máu, ở bên bờ suối rửa sạch.

“Trời ạ, đây lại là một con thần linh, cũng rơi xuống mức độ này!”

Mọi người nghẹn họng, cường giả cung Hỏa Ma cũng trở thành đồ ăn rồi, đồng dạng cũng bị hầm nhừ, thành mỹ vị trong miệng thiếu niên Ma vương này.

“Nó nhưng là nhen nhóm Thần Hỏa nhen, vậy mà rơi xuống làm thức ăn cho người khác!”

Một đám người vẻ mặt muốn bao nhiêu quái lạ có bấy nhiêu quái lạ, việc này quá điên cuồng rồi!

“Ta còn chưa từng ăn Thần đấy.” Thạch Hạo lẩm bẩm.

Cốt đao trong tay hắn xoay chuyển, chỉ lưu lại một đôi cánh cùng chân Hạc, những bộ vị khác bị chặt ra quăng vào trong cốt đỉnh màu tím, chất thịt phát sáng nhấp nháy.

“Thứ tốt đây.” Hắn bắt đầu xuất ra ngọn lửa của bản thân, hầm nhừ một nồi xương thịt xán lạn này.

Thạch Hạo mạnh mẽ cỡ nào, hiện nay đã bước vào Tôn giả cảnh, ngọn lửa xuất ra nóng rực, rất nhanh đun sôi nước trong đỉnh, bên trong dâng lên khí lành, toả ra ánh sáng.

Càng có một mùi thơm mê người bay ra, khiến người khác chảy nước miếng.

Thịt trong đỉnh đích quá đặc biệt, thơm ngon óng ánh, rạng ngời rực rỡ, căn bản không giống như đồ ăn mà như là kỳ trân dị bảo, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

“Thơm quá đi!”

Thạch Hạo cực kỳ say sưa, nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu.

Đối với phàm nhân mà nói, thịt này giống như là thịt Tiên, ăn một miếng liền có thể kéo dài tuổi thọ, mà với hắn thì đây là huyết nhục đại dược, dù sao chính là Chân Hống thuần huyết cùng thần linh hầm nhừ!

Hương thơm này cùng với hào quang xán lạn, chỉ tràn ra một chút cũng đủ để những người khác không nhịn được nuốt từng ngụm nước miếng.

Mọi người biết, một nồi thịt quý này có dược hiệu kinh người!

“Phải hầm nhừ, như vậy chất thịt mới ngon nhất!” Thạch Hạo lại lẩm bẩm.

Sau đó hắn bắt đầu lấy bốn cái chân Hống cùng với cặp cánh óng ánh của Hạc lông đỏ, toàn bộ gác lên ngọn lửa, bắt đầu nướng.

“A, thật là thơm!”

Đôi mắt Thạch Hạo sáng lên, nướng đùi chân Hống và cánh Hạc đến vàng óng bóng loáng, mùi thơm nồng nặc, dầu mỡ nhỏ xuống ngọn lửa phát ra từng tiếng xèo xèo.

Rất nhanh, mọi người không còn gì để nói, thân là tu sĩ, vậy mà tiểu quỷ này lại mang theo mật ong, bôi lên đùi Hống và cánh Hạc màu vàng, động tác nhanh nhẹn.

Đây thực sự là sơ đại sao? Thấy thế nào cũng giống như là một tên tham ăn!

“Gia gia, chúng ta vừa ăn vừa thảo luận tâm đắc và cảm ngộ của chí tôn thái cổ đi.” Thạch Hạo bắt chuyện với gia gia của mình.

“Được!” Đại Ma Thần vô cùng sảng khoái đáp ứng, rất phóng khoáng lấy ra mấy vò rượu mạnh, gỡ bỏ miệng nút lập tức hương thơm nức mũi,

khiến người ta thèm thuồng.

“Quá đã rồi, ăn miếng thịt lớn, cạn chén rượu đầy, thế này mới sảng khoái.” Thạch Hạo cười hắc hắc nói.

Nơi này mùi thơm nồng nặc, trong đỉnh sôi trào, xương thịt đã hầm nát, hào quang xông loạn.

Thạch Hạo lập tức lấy ra một miếng nếm thử, hô to đã ghiền, hương thom sực nức.

“Thêm vào một loại gia vị, con nghĩ mùi vị sẽ càng ngon, có thể làm tan đầu lưỡi người ta.”

Thạch Hạo lấy ra một cây thần đằng, toả ra màu vàng kim, chỗ gãy vỡ có chất lỏng màu vàng chảy xuôi, mang theo mùi hương thơm ngát, đây là một phần của Thái dương thần đằng.

Thật đáng tiếc, hắn không thể đạt được bảo thuật bên trong của loại thực vật này, những phù văn kia tự mình tan vỡ.

“Bộ tộc này tuy không phải dược thảo, nhưng dù sao cũng là thực vật hi hữu linh tính mười phần, dược tính ẩn chứa phỏng chừng không kém thánh dược!” Đại Ma Thần bình luận.

Thạch Hạo không chút do dự, ném cây thần đằng màu vàng này vào trong đỉnh.

Mọi người ngơ ngẩn, chưa từng nghe thấy còn có cách ăn này, Thái dương Thần đằng là chủng tộc mạnh mẽ cỡ nào, vậy mà trở thành gia vị, bị người coi như dược thảo!

“Được rồi, tiếp tục!”

Tổ tôn hai người ăn ngấy ngấu nghiến.

Mỗi người cầm lấy một cánh Hạc đã nướng vàng óng bóng loáng, ăn đến

miệng đầy nước mỡ, sau đó lại uống từng chén lớn rượu mạnh, liên tục hô sảng khoái.

Tất cả mọi người đều không còn gì để nói, đây là tranh bá cùng thám hiểm bí cảnh sao? Thấy thế nào lại như là đang đi dã ngoại, hai người này cũng thật quá phận rồi.

“Gia gia nếm thử thịt hầm trong nồi, sau khi thêm vào Thái dương Thần đằng thì mùi vị ngon không thể tả nhen.”

Thạch Hạo nhắm mắt cảm nhận, sau đó rầm một tiếng, lại uống một chén rượu lớn, lỗ chân lông cả người hắn đều dâng lên tinh khí, hào quang vòng quanh thân thể.

Bởi vì một nồi thịt xương đại dược này thực sự quá bổ, dược tính quá mãnh liệt, dù sao ở bên trong có một con thần linh, có một cây thánh dược, còn có một con Chân Hống thuần huyết.

Đại Ma Thần cũng giống như thế, mỗi một lỗ chân lông đều dâng lên hào quang, bị phù văn vây lấy.

“Ăn như vậy có chút lãng phí, không bằng thêm một ít linh dược nữa, luyện thành một lò bảo dược thần thánh, dùng để tu hành đắp nặn lại cảnh giới.” Thạch Hạo nói.

Bởi vì, dược tính quá nồng, chỉ cần thêm vào một ít dược thảo, tuyệt đối là một lò trân dược hi thế.

“Đúng, nên làm như vậy.” Thập Ngũ gia gật đầu.

Rất nhanh, Thạch Hạo trái một cây linh dược phải một cây linh dược không ngừng thả vào bên trong đỉnh, như sâm hoàng kim, sen đỏ như ngọc, nấm tử kim, đều tập trung vào trong đỉnh, hầm nhừ cùng một lúc.

Dược tề óng ánh, hào quang ngút trời, dị tượng kinh người.

Tổ tôn hai người lúc thì uống rượu mạnh ăn thịt thần linh, lúc thì uống dược thang, nơi này lập tức bị Thánh quang nhấn chìm, kèm theo mùi thơm cùng phù văn, cực kỳ kinh người.

Đồng thời, bọn họ cũng đang thảo luận các loại kinh nghiệm cùng tâm đắc chí tôn thái cổ lưu lại.

Tất cả mọi người đều há hốc mồm, như thế không sợ bổ quá mức sao? Vật chất thần tính cũng quá nhiều rồi!

Đương nhiên, cũng có rất nhiều người đố kị, đây cũng quá xa xỉ mà, không có thiên lý mà, người bình thường ai có thể làm như thế.

Dưới chân thánh sơn, một con thỏ to bằng bàn tay, cả người trắng sáng như tuyết, con mắt hồng như kim cương, mũi mấp máy, ngửi mùi thuốc, dọc theo đường núi đi lên.

Nó nhìn thấy các loại bảo dược trong đỉnh, còn có Thái dương Thần đằng kia, con mắt hoả hồng lập tức trợn tròn.

“Thật nhiều đồ ăn ngon, thánh dược sao phải đun sôi, ăn sống mới đúng chứ!” Nó giận giữ không thôi, trừng hai mắt.

Sau đó, nó nhìn thấy thịt trong đỉnh, lập tức nhảy lên thật cao, không ngừng lùi lại, vỗ vỗ ngực nhỏ của mình, nói: “Thật đáng sợ, ác ôn ăn thịt!”

“Thỏ nhỏ, ngươi cũng đã tới, muốn ăn Thái dương Thần đằng không.” Thạch Hạo tự nhiên đã nhìn thấy nó, mê hoặc nói.

Thái Âm Ngọc thỏ tức giận, nó xác thực rất muốn ăn thần đằng màu vàng kia, vật đó có tác dụng lớn đối với nó, thế nhưng đã hầm với thịt, để nó bối rối.

“Đến đây đi, nếm thử.”

“Ta không thèm đâu!”

“Đây chính là thứ tốt, ngươi là Thái Âm Ngọc thỏ, nếu như bổ sung tinh túy Thái Dương, lợi ích đối với ngươi rất lớn.” Thạch Hạo cười hắc hắc nói.

Con thỏ nhỏ xoắn xuýt.

“Nếm thử một cái, bảo đảm đạo hạnh ngươi tinh tiến.” Thạch Hạo từng bước dụ dỗ.

“Ta ăn chay!”

Nhưng mà, nửa canh giờ sau, con thỏ nhỏ trắng như tuyết trừng đôi mắt to đỏ chót, rốt cục không nhịn được, nếm thử một miếng, sau đó lập tức ngoác mồm lè lưỡi.

“Thế nào?” Thạch Hạo hỏi.

“Mùi vị thật lạ.” Trắng như tuyết thỏ ngọc thầm thì.

“Chính là mùi vị này, lại nếm thử cái nữa.” Thạch Hạo cười hắc hắc nói, đưa cho nó một lá cây màu vàng cuộn lại.

“Mùi vị vẫn vậy, vẫn là… có điểm lạ.” Nói đến đây, thỏ nhỏ trợn tròn cặp mắt, nó nhìn thấy lá cây màu vàng óng lại cuốn lấy một ít thịt, bị nó… ăn hơn nửa!

“A, ta muốn giết ngươi!” Thỏ nhỏ kêu to, con mắt đỏ chót.

“Thôi đi nhen, là chính ngươi muốn ăn, vừa nãy không phải ăn rất ngon sao?” Thạch Hạo cười to.

“Trời ạ ta ăn thịt rồi, trời ạ, ta ăn thịt rồi… ” Con mắt thỏ nhỏ đỏ chót, vừa nhảy vừa la, không ngừng lặp lại câu nói kia.

Nhưng mà, làm cho tất cả mọi người không nói gì chính là một canh giờ sau đó, nơi này có thêm một con thỏ say lừ đừ, ôm vò rượu, nấc cụt cùng Thạch Hạo bọn họ giành thịt ăn.

“Ai nha, thịt ngon thật, quá thơm rồi!” Thỏ đang ăn thịt!

“Xong, một con thỏ nhỏ thuần khiết… liền như thế sa đọa rồi.” Có người tay day huyệt Thái dương, nói như vậy.

“Ngươi dẹp đi, biết nó là ai không? Thái Âm Ngọc thỏ mạnh mẽ khủng khiếp, đừng nói lung tung.”

Ngay cả Thạch Hạo cùng Đại Ma Thần cũng đều không còn gì để nói, vốn là muốn đùa con thỏ nhỏ một chút, đến cuối cùng tiểu cô nương này lại uống say, tranh giành đồ ăn với bọn họ.

Cũng may, Chân Hống cùng một con thần linh hợp lại cũng đủ cho bọn họ ăn.

Đây là một cảnh tượng rất thú vị, con thỏ nhỏ mượn rượu làm càn, nhảy tưng nhảy loạn, suýt chút nữa rơi vào luộc ở trong đỉnh.

Cuối cùng, Thạch Hạo không để ý nó nữa, sau khi ăn đầy đủ bảo dược, bắt đầu nhắm mắt, đắp nặn Liệt Trận cảnh, cả người phát sáng.

Đồng dạng, Đại Ma Thần cũng là như thế, luyện hóa dược lực, một lần nữa tu hành.

Bọn họ cũng không lo lắng có người đánh lén, bởi vì bất cứ lúc nào có thể thức tỉnh.

Năm đó, Thạch Hạo vì chống lại bảy thần, ăn một viên tiểu Niết Bàn đan, từ Liệt trận cảnh đột phá vào Tôn giả cảnh, hắn vẫn muốn quay đầu lại tái tạo, củng cố lại cảnh giới này.

Sau khi sống lại hắn vẫn đang suy nghĩ và nghiên cứu, từ lâu đã thông suốt hết thảy áo nghĩa của cảnh giới này.

Hiện tại tái tạo, có thể nói nước chảy thành sông, thuận lợi đến kỳ lạ!

Ở Minh Văn cảnh, hắn khắc cốt văn Nguyên Thủy Chân Giải vào trong

máu thịt, sau khi đến Liệt Trận cảnh, hắn lại khắc từng cái Vạn Linh đồ vào trong cơ thể, tương ứng với cảnh giới này.

Đồng thời, còn có các loại cảm ngộ của chính hắn!

Ngoài ra, cũng không thiếu được pháp môn Côn Bằng, các loại phù văn Luân Hồi, từng cái hiện ra giao hòa với xương thịt, việc này cực kỳ kinh người.

Tên béo Tào Vũ Sinh nắm giữ sát trận thứ ba của Thượng giới, khắc sát trận này vào trong cơ thể, uy lực vô cùng.

Thạch Hạo cảm thấy khắc vào Vạn Linh đồ, hơn nữa là cốt văn Nguyên Thủy Chân Giải trước đây, về lâu về dài mà nói, hẳn là sẽ không kém, cũng có thể hóa mục nát thành thần kỳ.

Đương nhiên, sau khi tiến vào Tôn giả cảnh, Thần Hỏa cảnh, hắn còn có thể tiếp tục khác các loại trận pháp vào trong người, đến thời điểm đó nếu có thể tìm được sát trận trước lúc khai thiên thì lại khắc vào cũng không muộn.

Ầm!

Cuối cùng, Thạch Hạo công đức viên mãn.

Hắn tái tạo xong xuôi toàn bộ mấy đại cảnh giới đã tu hành qua, hoàn toàn viên mãn. Tôn giả cảnh, bởi vì mới bước vào mà thôi, có thể từ từ tiến hành dần.

Trong tiếng đùng đùng, toàn thân hắn óng ánh trong suốt, cả người trong vắt không chút tì vết, càng ngày càng không linh* như là tiên thể. Thế nhưng, mỗi khi hắn chớp mắt, đều sẽ có thần quang tăng vọt, lộ ra một loại khí tức mạnh mẽ.

*: linh hoạt kỳ ảo.

Tĩnh như chân Tiên, động như Ma thần, đây là một loại khí tức mạnh mẽ

và thần bí, đồng thời đang không ngừng lớn mạnh, làm hắn xem ra càng ngày càng thâm thúy.

Thập Ngũ gia thức tỉnh từ lâu, đang nhìn Thạch Hạo.

Hai người đều nở nụ cười, con thỏ nhỏ say khướt, ngã nằm trên đất chỏng vó lên trời, một cái vò rượu đặt trên người chẳng có chút hình tượng, say đến không biết trời trăng là gì.

“Con thỏ này, đủ hầm một nồi.” Thạch Hạo cười nói.

Nghe được câu nói này của hắn, thỏ nhỏ dị thường cảnh giác nên trở mình một cái ngồi phắt dậy, trừng mắt đỏ lên hăm dọa.

Sau đó, Đại Ma Thần dựa theo các loại cảm ngộ mà chí tôn Nguyên Thiên lưu lại bắt đầu tu hành.

Thời gian rất nhanh, hai ngày sau chín toà Thánh sơn phát sáng, phát ra âm thanh đại đạo, rất nhiều người từ nơi này biến mất.

“Tổng cộng cho năm ngày, để tất cả mọi người cảm ngộ, người hợp lệ được truyền tống vào cung điện cao nhất.” Có người kinh ngạc thốt lên.

Đa số người đều bị ở lại nơi này, dù sao, chỉ có số ít người thành công thông qua thử thách, tiến vào cung điện cao nhất!

Toà Thánh sơn thứ sáu, Thạch Hạo, Thập Ngũ gia, thỏ nhỏ thành công, được truyền tống vào một toà cổ điện tràn ngập khí hỗn độn.

Mới vừa vào đến, Thạch Hạo lập tức chấn động, tờ giấy màu vàng kim trong lồng ngực của hắn nóng lên, có lôi đình ẩn hiện, giật cho hắn tê dại!

“Quả nhiên, nơi này có bản hạ thần bí, đây tuyệt đối là một loại pháp thuật cấm kỵ chí cao vô thượng!” Hắn có thể xác định như vậy.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 681: Cung ĐiệN Cao Nhất

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

“Bí thiên lôi đình ở nơi sâu xa!” Thạch Hạo thản nhiên, kiềm chế lại kích động trong lòng.

Cổ điện phi thường bao la, tràn ngập khí hỗn độn, tựa như đã tới nơi tận cùng thế giới.

Ở đây có thể cảm nhận được hơi thở của thời gian, phảng phất ngược dòng thời gian nhìn thấy thiên cổ thay đổi, vạn tộc hưng suy, cuối cùng toàn bộ quay về hư vô yên tĩnh.

Cách bên ngoài không xa, một khối cổ bia bằng kim loại màu bạc lơ lửng trong hư không, khí hỗn độn lượn lờ, rạng ngời rực rỡ, mặt trên chỉ có hai chữ: Mộ binh! (Mồ chôn binh khí)

Cái gọi Mộ binh là một toà mộ cổ, lấy thạch anh thay đất mai táng một thanh pháp khí, ở trong có một bộ giáp trụ, hiện lên màu xanh nhạt, lờ mờ tối tăm, đầy rẫy vết rách.

“Đây là bảo y gì?” Thạch Hạo kinh dị, không cảm ứng được sự mạnh mẽ của nó, thế nhưng dựa vào trực giác, hắn biết chắc hết sức phi phàm.

“Đây là — Thiên khuyết thạch, pháp y là được luyện chế từ nó, loại thần liệu này là chí bảo!” Đại Ma Thần ánh mắt sắc bén, đã nhận ra chất liệu của chiến y.

“Thiên khuyết thạch, được xưng có thể tu bổ, rèn đúc trời xanh, là vô

thượng tiên liệu?” Thỏ nhỏ trợn to hai mắt tựa như mã não đỏ tươi trong suốt.

Thạch Hạo hoảng sợ, loại vật liệu này quá hi hữu, tuy rằng được gọi là đá nhưng giống một loại kim loại màu xanh hơn, là thần liệu chí bảo để luyện chế bảo cụ.

Đáng tiếc thứ này quá hiếm có, từ xưa đến nay cũng không phát hiện được mấy khối, nó được xưng có thể tu bổ trời xanh, là vật liệu thần thánh hi thế.

Nơi này lại có một kiện pháp y luyện chế từ nó, chí tôn Nguyên Thiên quả nhiên ghê gớm.

“Có thể mang đi sao?” Thỏ nhỏ mắt to xoay tròn chuyển động, mừng rỡ xoay quanh ngôi mộ mà nhảy nhót.

Thạch Hạo và Đại Ma Thần cũng động lòng, liếc mắt nhìn nhau, muốn động thủ.

Con thỏ nhỏ rất cơ trí, một tiếng vèo khẽ vang, phun ra một tia sáng trắng, giành trước giật lấy.

“Xoạt!”

Bỗng nhiên, một cái đuôi bò cạp như một cái móc câu, cắt ra một tia sáng xanh thẳm, cực tốc đâm tới, Thiên Hạt đã từng giết qua sơ đại xuất hiện, đâm về phía Thái Âm Ngọc thỏ.

Thạch Hạo ra tay, nhằm về phía mộ thạch anh.

“Cheng!”

Đại kích ngang trời sáng bóng lạnh lẽo, truyền nhân của Tiên điện tư thế oai hùng kiêu ngạo, cầm chiến kích trong tay đánh giết, ngăn lối Thạch Hạo.

Coong!

Thạch Hạo lay động lò luyện đan, hai người đụng vào nhau, tiếng rung điếc tai, hồn phách cũng chấn động.

Trong nháy mắt, những người khác đều hiện thân, đồng thời nhằm về phía Mộ binh.

Trên người truyền nhân Tiên điện mặc chiến y Tiên Vũ, toả ra ánh sáng lộng lẫy tựa như vũ hóa phi tiên, bị mưa ánh sáng bao phủ, cầm trong tay chiến kích hư không, thần uy lẫm liệt.

Bên cạnh hắn là Nguyệt Thiền tiên tử, áo trắng phất phới, phong thái tuyệt thế, hai người nắm tay nhau tới.

Mấy người Chân Cổ, Thanh Tiên, Thiểm Điện tử, Đằng Nhất cũng đều xuất hiện. Ngoài ra, còn có mấy con Tử Thiên ngô, Hoàng kim Tượng, bọ ngựa xanh, bọn chúng đều là thần linh!

Mọi người mới vừa tiến vào, liền bùng phát đại chiến.

Ầm!

Một chiếc kim đăng trôi nổi, buông xuống vô tận hỏa diễm, một người thanh niên tiến hành công kích trên diện rộng, bao trùm tất cả mọi người, chỉ vì muốn đoạt được chiến y Thiên Khuyết thạch.

Mọi người đánh trả, đều bùng phát bảo thuật, trong lúc nhất thời nơi này sấm vang chớp giật, hào quang vạn trượng.

“Bên ta một đời, theo ta mà kết thúc.” Bên trên cổ bia bằng kim loại màu bạc hiện lên những chữ như vậy, cho biết lai lịch của bảo y, đây là chiến y của chí tôn Nguyên Thiên, được chôn ở nơi này.

Đồng thời, mặt trên còn có một ít chữ nhỏ, giảng giải một đoạn bí ẩn ngày xưa.

Chí tôn Nguyên Thiên sở dĩ niết bàn là bởi vì đã từng chinh chiến ở Khu

không người, gặp phải sinh linh thần bí, cuối cùng cửu tử nhất sinh trở về và chỉ có thể lựa chọn niết bàn.

Đáng tiếc, không thể khôi phục, cuối cùng tọa hóa.

Tất cả mọi người đều giật mình, ngày xưa Chí tôn Nguyên Thiên uy chấn thượng giới, hoành hành ba ngàn châu, hắn niết bàn thất bại mà chết, lại còn có ẩn tình này.

Mọi người trầm mặc, dù gì cũng là một vị Thái cổ Chí Tôn, vang dội cổ kim, huy hoàng như mặt trời ban trưa, có thể chiếu sáng cổ kim, là một nhân vật cái thế, vậy mà lại rơi vào kết cục như thế.

Xoạt!

Đột nhiên, hào quang vạn sợi, điềm lành ngàn tia, khu vực Mộ binh này phóng to, xung quanh hiện lên từng bộ giáp trụ, không nhiều không ít, vừa vặn chín bộ.

Trên cổ bi bằng kim loại màu bạc có ghi lại, chiến y của Chí tôn Nguyên Thiên đã tổn hại nên được mai tái cùng với hắn ở chỗ này, sẽ không để lại cho hậu nhân, những giáp trụ khác mà ông gom góp được từ lúc trung niên đều được đặt ở chỗ này, đợi người hữu duyên.

Con mắt của mọi người lập tức đỏ lên, đây có thể đều là báu vật, tất cả mọi người đều ra tay, tranh đoạt bảo y.

Nhưng mà, những giáp trụ này đều đang phóng thích thần uy, cực kỳ mãnh liệt, nắm giữ linh tính kết hợp với nhau khiến người ta khó có thể tiếp cận, như một từng vầng mặt trời gay gắt.

“Giết!”

Mọi người đánh nhau quyết liệt, cầm bảo cụ trong tay tiến hành trấn áp nhưng mà những giáp trụ này quá mạnh mẽ, đều là giáp trụ cấp Thiên Thần.

Những thứ này đều là giáp trụ được Chí tôn Nguyên Thiên cất giữ thời trung niên, chuyện này có nghĩa là, khi đó ông ta đã là Thiên Thần!

Mọi người không nói gì, không cách nào hàng phục một bộ giáp trụ, bất luận một cái nào đều vượt qua thực lực của bọn họ.

"Còn có thần liệu!" Có người kinh ngạc thốt lên, bỏ qua pháp y, nhằm phía mặt đất, cướp giật thần liệu.

Thạch Hạo cùng Đại Ma Thần không nói gì, thử thách của Chí tôn Nguyên Thiên cũng quá bất hợp lý rồi, những chiến y cấp Thiên Thần này rõ ràng không muốn tách ra, chỉ có thể dùng sức mạnh để hàng phục, ở đây có ai có thể làm được?

Bọn họ cũng đi tìm thần liệu, tình cờ Thạch Hạo phát hiện một giáp trụ rách nát, rỉ sét loang lổ, thủng trăm ngàn lỗ, nếu như nó lơ lửng ở trong hư không có thể là bộ giáp trụ thứ mười.

Hắn thử nhặt lên, kết quả rỉ sét bong ra một mảnh.

Vốn còn có người mắt nhìn chằm chằm, muốn qua đây tranh cướp, kết quả vừa nhìn thấy bộ dạng này, liền dừng lại.

"Giáp trụ rách nát này cũng để ở đây sao?" Thạch Hạo thật không biết nói cái gì nữa rồi, nhẹ nhàng rung rung, rỉ sét trên giáp trụ kim loại ào ào rơi xuống dưới, quá bất hợp lí rồi.

Thỏ nhỏ ngồi chồm hỗm trên mặt đất cười ngặt nghẽo, đôi mắt to như hồng ngọc đều sắp híp thành hình trăng lưỡi liềm, cười đến đôi chân co giật.

"Đưa đây!"

Vị truyền nhân Tiên điện khẽ quát, đại kích xoay chuyển, chém thẳng về phía Thạch Hạo, hắn dán mắt vào giáp trụ này không rời, không muốn bỏ qua bất kỳ vật gì.

“Cút!”

Thạch Hạo tức giận, bị một con thỏ chế nhạo cũng coi như thôi, giờ lại còn bị địch thủ quát tháo, lập tức khống chế lò luyện đan, lấy ra lôi đình không khác biệt công kích là mấy làm nơi đây nổ tung.

Vốn hắn còn muốn ném bộ chiến y này xuống đây, hiện tại thì lại lập tức cất đi, chính là không cho truyền nhân Tiên điện xem.

Ầm!

Hai người va chạm, toàn bộ Mộ binh đều lay động lên.

Bỗng nhiên, thần âm đại đạo vang lên, trong sương mù hỗn độn phía trước có tiếng người giảng kinh vang ra.

Mọi người ngừng đánh nhau, xông về phía trước, đi tới nơi sâu xa nhất, đây là một toà đạo đài hoàng kim, to lớn và bao la, óng ánh loá mắt, bị khí hỗn độn vờn quanh.

Tòa đạo đài này quả thật như là một ngọn núi, quá to lớn.

Xung quanh đạo đài hoàng kim có mấy trăm cái bồ đoàn, có thể chứa rất nhiều người ngồi xếp bằng, ở đây lắng nghe kinh văn.

Mọi người lao tới, lộ ra vẻ nghi hoặc, bất luận nghe như thế nào thì đều không bắt giữ được chân nghĩa, chỉ loáng thoáng cảm thấy đó là một phần cổ kinh chí tôn.

Bẹp!

Con thỏ nhỏ không kiêng kỵ gì nhảy lên một chiếc bồ đoàn, lúc đầu còn rất hưởng thụ, ngay sau đó dáng vẻ trang nghiêm, nó lại tựa như đang ngộ đạo.

Sắc mặt mọi người lộ vẻ khác thường, đều không phải người thường, lập tức cảm thấy được điều gì nên nhanh chóng ngồi xếp bằng trên bồ đoàn.

“Hừm, kinh văn!”

Mọi người kinh ngạc, bọn họ đã nghe được một phần cổ kinh tối nghĩa và khó hiểu, tuyệt đối thuộc về tuyệt học.

Rất nhanh, mọi người hiểu ra, lắng nghe đại đạo của chí tôn Nguyên Thiên, cửa ải đầu tiên của bọn họ là cần phải lĩnh hội thứ văn chương ban đầu này, người có thành tựu mới có thể leo lên đạo đài hoàng kim thu được kinh văn hoàn chỉnh.

Hơn nữa, mặc dù không thể tiến về phía cao nhất thì mỗi lần tiến lên một đoạn cũng có thể có thu hoạch, đạt được kinh văn tương ứng.

Hết thảy sơ đại cùng với thần linh đều ngưng thần chăm chú cảm ngộ, rất nhanh liên tiếp có người đứng dậy tiến tới, mọi người nhìn nhau phát hiện văn chương ban đầu này không làm khó được sơ đại, chênh lệch giữa bọn họ không lớn.

Ầm!

Khi có người bắt đầu leo lên Hoàng kim sơn thì một luồng áp lực không tên hiện ra, ép mọi người muốn nghẹt thở.

Tất cả mọi người đều tiến lên, cả Thạch Hạo và Đại Ma Thần cũng từng bước đi lên, vừa chống lại áp lực vừa ngộ đạo, lắng nghe kinh văn.

Nơi này tràn ngập nguy hiểm, ngoại trừ áp lực lớn lao thì còn có tranh đấu, vào lúc này sơ đại và sinh linh mạnh mẽ bên trong bí cảnh đều ra tay rồi.

“Ầm!”

Đằng Nhất của tộc Hỏa Kim hai tay hợp ấn, trên đỉnh đầu xuất hiện một chiếc bảo bình óng ánh, phóng thích thần uy bất hủ, cùng Thiểm Điện Tử đụng vào nhau, giữa hai người thần quang sáng rực.

“Giết!”

Truyền nhân trẻ tuổi của Tiên điện cùng thanh niên cầm kim đăng trong tay gặp gỡ, hai người này là kình địch, tiếp đó đều quát lớn, bắt đầu chiến đấu.

“Phốc!”

Chỉ chớp mắt thôi mà bả vai của truyền nhân Tiên điện liền đổ máu, ngay cả chiến giáp Tiên Vũ cũng chưa kịp lấy ra. Có thể thấy được thanh niên kia nhanh đến cỡ nào, hắn thổi một hơi vào ngọn lửa trên tim đèn liền xuyên thủng phù văn hộ thể của đối phương!

Bất quá, chiến kích của truyền nhân Tiên điện cũng phát ra tiếng ô ô, cùng lúc hạ xuống chấn cho lòng bàn tay của thanh niên kia nứt ra, máu tươi chảy xuống.

Tất cả mọi người đều đang chém giết, dù là Nguyệt Thiền tiên tử và Ma nữ cũng đang đánh nhau, đều đã bị thương.

“Xoạt!”

Sau lưng Thạch Hạo nổi gió, một cái đuôi bọ cạp xanh thẳm đâm tới, khiến hắn rùng mình, không nói hai lời, cầm lò luyện đan tiến lên nghênh tiếp, muốn thu nó vào trong miệng lò.

Miệng lò phóng to, đuôi bò cạp vừa mới thò vào, lôi đình bùng phát, bất quá con Thiên Hạt này quá lợi hại, là một vị thần linh mạnh mẽ nên cấp tốc rút lui, bỏ qua hắn.

Đạo đài hoàng kim rất lớn, thế nhưng nhiều người như vậy leo lên phía trước, vẫn không thể tránh khỏi gặp nhau, rất nhanh Hoàng kim Loan cùng Thạch Hạo đụng nhau, ai cũng không muốn lùi, bùng phát đại chiến.

“Xoạt!”

Thạch Hạo cũng không bảo lưu, toàn diện ra tay, ẩn dấu pháp thuật Côn Bằng trong sấm sét, cùng nó giao thủ.

“Phốc!”

Cuối cùng, Hoàng kim Loan phát ra một tiếng hí dài thê thảm, sau hơn trăm hiệp, bị Thạch Hạo dùng cốt đao chém bay đầu, cả người bay xuống dưới đạo đài.

May mắn chính là mệnh phù của nó vẫn còn, bị bao bọc lại rời khỏi đây.

Nơi này bùng phát hỗn chiến, mọi người một bên muốn ngộ đạo một bên muốn leo lên trên và chiến đấu.

“Phốc!”

Hoàng kim Tượng không biết đại chiến cùng ai, máu tươi đầm đìa đã bị thương nặng, tinh lực giảm mạnh, rơi xuống chỗ Thạch Hạo, nó phát điên, ánh mắt đỏ như máu, tấn công về phía tổ tôn hai người.

Lại là một hồi hỗn chiến, một tiếng phù nhẹ vang, Thạch Hạo đâm cốt đao vào mi tâm của nó, phịch, pháp đao cấp Thần rạn nứt, tuy nhiên Hoàng kim Tượng cũng phát ra tiếng gầm giận dữ, ngửa đầu ngã chổng vó, mưa máu phun mạnh, chết oan chết uổng.

Nơi này rất khốc liệt, trên đạo đài hoàng kim tràn ngập ánh đao bóng kiếm, mọi người không cách nào phi hành, chống lại áp lực lớn lao leo lên, nhìn thoáng qua rất nhiều người đẫm máu.

Bỗng nhiên, một luồng ánh sáng đỏ đậm chói mắt xuất hiện khiến Thạch Hạo khó có thể mở mắt ra, hắn biết đã gặp phải một đối thủ cực kỳ đáng sợ, binh khí của người này quá sắc bén.

“Phốc ”

Hai người lướt qua nhau, máu tươi tỏa ra.

Thạch Hạo quay đầu lại rốt cục thấy rõ, đây là một người toàn thân vàng óng, là cường giả Linh tộc mọc ra hai cái cánh hoàng kim, chính là Chân Cổ!

Trong tay trái của hắn có nắm một cây chiến mâu đỏ đậm, vừa nãy chính chiến mâu này đâm thủng bàn tay Thạch Hạo, máu tươi chảy ròng ròng.

Chân Cổ tay cầm Ngưng huyết khi mới sinh, là một sơ đại mạnh mẽ, Ngưng huyết kia cuối cùng hóa thành chiến mâu được xưng không có gì không phá, cái gì cũng có thể đâm thủng.

"Danh bất hư truyền mà." Thạch Hạo lẩm bẩm.

Hai người rất nhanh lao vào nhau, lần thứ hai đại chiến.

"Phốc!"

Lần này, Chân Cổ chảy máu, cánh hoàng kim bị Thạch Hạo xé xuống một góc.

Một tiếng xoạt vang lên, hai người lướt xéo qua nhau.

Ánh mắt Thạch Hạo thâm thúy, đây là một đối thủ không được đánh giá đúng mức, hơn hẳn mấy người Minh Tử, Hoàng kim Loan, sơ đại Thánh Vũ tộc, hơi bất cẩn một chút sẽ phải ôm hận.

Xèo!

Chân Cổ tuy rằng bị xé một góc cánh hoàng kim thế nhưng không có tái chiến, lựa chọn rút đi, từ một hướng khác leo lên, hiển nhiên hắn biết Thạch Hạo không dễ chọc, không muốn ở đây tử chiến.

"Hả?"

Thạch Hạo ánh mắt lạnh lẽo, gặp phải người của Ma Quỳ viên, đây là một vị sơ đại, vóc người cao gầy, sợi tóc rối tung, hai mắt bắn ra từng tia sáng màu đen.

“Giết!” Thạch Hạo đối với Minh thổ, Ma Quỳ viên, Thiên quốc không hề có một chút thiện cảm, gặp phải người những tộc này lập tức vô tình ra tay.

Người này rất lợi hại, toàn thân áo đen phần phật, mặt trời đen của Ma Quỳ tộc hiện lên, soi sáng hư không, vặn vẹo không gian, nóng rực cực kỳ, khiến Thạch Hạo suýt chút nữa bị thương.

“Ầm!”

Thế nhưng, người này cuối cùng vẫn không địch lại, bị Thạch Hạo một quyền đập nát, hóa thành mưa máu, ở đây nổ tung.

Không nghi ngờ gì nữa, đây là một con đường nhuốm máu, mọi người chiến đấu loạn xạ.

Đại Ma Thần, Thái âm Ngọc thỏ cũng đều đã nhuốm máu, một đường xông lên phía trên, cùng Thạch Hạo làm thành thế chân vạc, đánh ra một con đường máu, từng bước leo lên trên đỉnh.

Cuối cùng, bọn họ thành công tới nơi, thế nhưng áp lực lại càng lớn hơn, đến giờ phút này rồi, mọi người mới phát hiện trên đạo đài phù văn nằm dày đặc.

Vị trí trung tâm, có một cái bồ đoàn, bên trên đặt một khối cốt thư, ánh sáng màu xanh lưu chuyển, phù văn chằng chịt.

Đây chính là truyền thừa của Chí tôn Nguyên Thiên!

Thạch Hạo chú ý, ở dưới cái bồ đoàn kia có vật hắn muốn, một tờ giấy màu vàng kim bị đề ở phía dưới, hắn đã cảm ứng được!

Lần này tới không chỉ một người, Thạch Hạo, truyền nhân Tiên điện, thanh niên Kim đăng, Tên béo Tào Vũ Sinh, Chân Cổ, những người không chết đều leo lên đây.

“Sức chiến đấu của ai mạnh nhất, người đó được kinh thư!” Truyền nhân Tiên điện lạnh lùng nói.

“Vậy ngươi có thể bị loại rồi!” Thạch Hạo đứng dậy, đối mặt hắn, lúc này không phải là thời điểm khiêm tốn.

“Ngươi đang nói chuyện với ta?” Truyền nhân Tiên điện tóc dài rối tung, ánh mắt lạnh lùng vô tình, đại kích ở xa chỉ qua đây, nhắm ngay mi tâm Thạch Hạo.

“Ngươi là cái đếch gì!” Thạch Hạo đáp lại, nhanh chân bước về phía trước, đối đầu người này.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 682: Quyết Đấu Đỉnh Cao

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Mũi nhọn đấu với đao sắc, hai đại cao thủ trẻ tuổi đối đầu rồi!

Một người là đại nhân trẻ tuổi của Tiên điện, được xưng áp chế đồng đại Thượng giới không nhấc đầu lên nổi. Một người khác thì mới quật khởi gần đây, thiếu niên Ma vương liên tiếp đánh gục sơ đại.

Keeng!

Truyền nhân Tiên điện nắm đại kích trong tay, lưỡi kích trắng như tuyết phát ra ánh sáng chói mắt, lạnh lẽo mà âm trầm, trong cổ điện dày đặc khí hỗn độn này có vẻ đặc biệt đáng sợ.

Thạch Hạo đứng trên đạo đài hoàng kim, bình tĩnh như không, hai mắt thâm thúy, tay trái nâng lò luyện đan nhìn chằm chằm chí tôn trẻ tuổi được xưng là không thể chiến thắng này.

Bầu không khí nơi này vô cùng căng thẳng, vô cùng ngột ngạt, hai người đối đầu như vậy tác động đến tinh thần của mọi người.

“Những người cùng ta nói chuyện như vậy đều chết cả.” Truyền nhân Tiên điện mở miệng, không có mùi thuốc súng, chỉ có một loại lạnh nhạt, còn có một loại áp lực vô hình.

Hắn không phẫn nộ, tâm tình trước sau như một, như là đá tảng. Tinh khí thần như cầu vồng, hắn cũng không phải tự phụ đơn thuần mà là dưỡng thành tâm chí vô địch.

“Ngươi thật sự coi mình là chí tôn thế hệ trẻ tuổi sao, lúc nữa sẽ chém xuống cái đầu của ngươi, chẻ đôi cái gương mặt tự cho là đúng kia luôn!” Thạch Hạo nói.

Hắn mặc dù biết kẻ địch mạnh mẽ, danh chấn thượng giới, nhưng đã không có đường lui, hắn nhất định phải lấy được tờ giấy màu vàng kim kia, không thể bỏ qua cơ duyên này.

Hắn có một loại cảm giác, tờ giấy màu vàng kim kia rất quan trọng!

Vù!

Hư không run rẩy, truyền nhân Tiên điện rung lên đại kích, chém thẳng về phía trước, tựa như một tia sét chói lóa soi sáng hư không.

Sợi tóc Thạch Hạo tung bay, ánh mắt trong suốt, cực kỳ không linh, thân cùng đạo kết hợp lại, điều chỉnh trạng thái của chính mình đến đỉnh cao, cầm trong tay lò luyện đan đón đánh.

Keeng!

Trong vòm trời này, như là có một tiếng tiên lôi nổ tung, chấn cho cổ điện rung động, tiếng nổ vang vọng khắp đạo đài hoàng kim.

Hai người giao thủ rồi!

Tất cả những người khác đều rút lui, nhường ra một không gian rộng lớn cho bọn họ.

Nguyệt Thiền tiên tử áo trắng xuất trần, da thịt như tuyết, trắng mịn và long lanh, đôi mắt đẹp của nàng lưu chuyển ráng lành, nhìn chằm chằm vào chỗ hai người đang giao thủ, mi tâm rực rỡ sáng ngời.

Một bên khác, Chân Cổ toàn thân vàng óng, hình thành một tầng áo giáp, sau lưng càng là có một đôi cánh hoàng kim, tay cầm chiến mâu đỏ đậm như máu, làm người khác kính nể.

Qua việc giao thủ cùng Thạch Hạo đủ để chứng minh hắn mạnh mẽ cùng đáng sợ, tay cầm ngưng huyết khi mới sinh, lưỡi mâu không có gì không thể đâm thủng!

Tất cả mọi người mắt nhìn chằm chằm, ánh mắt như lửa, lúc nào cũng có thể ra tay, tranh cướp cốt thư màu xanh trên cái bồ đoàn kia.

Rốt cục, thanh niên cầm kim đăng trong tay là người đầu tiên xuất thủ. Trong lúc hai đại cao thủ tranh đấu, có thể nào bỏ qua cơ hội như vậy? Phải đi đoạt cốt thư màu xanh.

Ma nữ quần áo phấp phới, tựa như Tinh Linh từ trong bóng tối đi ra, cùng hắn liên thủ, hướng về bồ đoàn đánh tới.

"Ra tay!"

Đám người Nguyệt Thiền tiên tử khẽ quát, liên hợp lại. Chân Cổ là người đầu tiên ngăn chặn, chiến mâu màu máu trong tay phát ra ánh sáng lạnh lẽo, đâm về phía thanh niên kim đăng.

"Ầm!"

Đòn đánh này, hoàn toàn bùng phát ra ánh đỏ chói mắt, tựa như sấm sét, chấn động cả tòa đạo đài, rõ ràng là một lưỡi mâu, nhưng lại tựa như Thiên Đình giáng lâm trần thế, ầm ầm nổ vang.

"Xèo!"

Cũng trong lúc đó, sinh linh mạnh mẽ bên trong bí cảnh chuyển động, cái đuôi màu xanh lam của Thiên Hạt dựng đứng, sắc bén và xanh thẳm xuyên qua hư không, đến trước mắt!

"Giết!"

Thiểm Điện tử cũng bùng phát, nhào tới, ngăn cản bọn họ đạt được truyền thừa.

Mấy người Thanh Tiên, Thao Thiết, Hắc Lan, Dương tử, Đằng Nhất đồng dạng cả người đều là ký hiệu, ánh sáng rực rỡ, đều ra tay, tất cả đều cướp đoạt cốt thư.

Sơ đại, thần linh cùng tranh đấu, nơi này sôi trào, hỗn chiến diễn ra.

Đương nhiên, nếu bàn về nơi kịch liệt nhất, còn là thuộc về chỗ của Thạch Hạo cùng truyền nhân Tiên điện, hai người đang tử chiến. Mọi người tuy rằng hỗn chiến nhưng đều có bảo lưu, vì bọn họ lưu lại sân đấu đủ rộng.

Rất nhiều người hi vọng, bọn họ đánh đến lưỡng bại câu thương!

Giữa hai người, hàn quang lóng lánh, chiến khí ngút trời, quấn chặt lấy nhau, đại chiến liên tục.

Mà những người khác thì lại dành thời gian tranh cướp truyền thừa.

Ầm!

Không thể không nói, thanh niên kim đăng rất đáng sợ, há miệng thổi một hơi, ký hiệu trong bấc đèn bay ra liên miên, so với lửa càng rừng rực hơn, so với tia chớp còn muốn chói mắt hơn.

Hắn cùng Ma nữ liên thủ phát ra phù quang mạnh nhất, chặn lại áp lực của đạo đài hoàng kim, tốc độ rất nhanh, tới gần cốt thư trên bồ đoàn.

Xoạt!

Ánh kiếm chấn động trời cao, càng có từng tia từng dòng khí hỗn độn, thời khắc mấu chốt tên béo Tào Vũ Sinh ra tay, trên thân thể của hắn có khắc một phần phù văn sát trận thứ ba của thượng giới.

Kiếm khí cùng kim đăng va chạm, tia lửa văng gắp nơi, dị thường khủng bố.

“Bản lĩnh chỉ bấy nhiêu thôi sao? Nạp mạng đi!” Truyền nhân Tiên điện gầm nhẹ, mặc dù áp lực trên đạo đài hoàng kim rất lớn, nhưng hắn vẫn có

thể nhảy lên, cầm đại kích trong tay, chém thẳng phía trước.

Lưỡi kích như tuyết phát sáng, chặt đứt một vài cọng tóc của Thạch Hạo khiến cơ thể hắn cảm thấy đau đớn, đây là sát khí vô hình.

Thạch Hạo rất bình tĩnh, lướt ngang né qua một đòn kinh thiên này. Chiến kích hư không lướt sát thân thể của hắn bổ vào đạo đài hoàng kim, một tiếng vang ầm ầm, ánh sáng bùng phát, chấn động nơi đây.

Một số người không đứng thẳng được, suýt nữa rơi xuống khỏi đài cao.

Thạch Hạo tạo ra Động Thiên duy nhất, ngăn cản ánh sáng gần trong gang tấc này, hắn dán vào đại kích vọt tới, một quyền đấm thẳng vào mặt truyền nhân Tiên điện, cương mãnh và thô bạo.

Truyền nhân Tiên điện ngửa người ra sau, tựa như một cây trúc xanh vô cùng dẻo dai trong bão tố, né qua cú đấm này.

Tiếp đó, vai hắn đột nhiên hất lên, phù quang bùng phát, cánh tay phải cực kỳ to lớn tràn ngập ánh sáng trắng va vào thân thể của Thạch Hạo, mang theo khí thế bá chủ ngông cuồng.

Giờ phút này, tất cả mọi người đều chấn động, không nhịn được quay đầu lại, đây tuyệt đối là một loại bảo thuật đáng sợ.

Bạch Hổ tí! (Cánh tay Bạch Hổ)

Loáng thoáng, mọi người nghe được tiếng hổ gầm, chỗ đó xuất hiện một con Bạch Hổ to lớn thoát ra từ hư không, giương nanh múa vuốt, tựa như muốn diệt thế.

Bạch Hổ, không phải hung thú tầm thường, cũng không phải một con hổ trắng dữ tợn trong rừng núi, mà là một trong những chân linh có thể cùng Chu Tước đặt ngang hàng, do sát khí trong thiên địa hóa ra tạo thành ma thân kinh khủng nhất.

Lúc này bả vai của truyền nhân trẻ tuổi Tiên điện run run, cánh tay phải cực kỳ thô to, ánh sáng trắng ngập trời, gợn sóng kinh người, đây chính là một trong những sát chiêu của Bạch Hổ: Bạch Hổ tí.

Thạch Hạo biến sắc, thân thể của đối phương được thúc giục đến cực hạn, ánh sáng trắng chói mắt, cánh tay kia đập mạnh tới, quả thực là không có gì không phá được!

Hiển nhiên, truyền nhân Tiên điện kiêu ngạo và tự phụ, không tin đồng đại trên thế gian này có thể cùng hắn tranh đấu, dù cho là so đấu thân thể cũng không thể không phân thắng bại mà dừng lại!

Lần trước, hai người đại chiến, lòng bàn tay hắn nứt vỡ, về thân thể vẫn chưa có thể áp chế được Thạch Hạo, lần này tinh lực hắn cuồn cuộn, triển khai Bạch Hổ tí, muốn trên lĩnh vực thân thể cực hạn này trấn áp Thạch Hạo.

Gần trong gang tấc, muốn tránh cũng không được.

Thạch Hạo thét dài, bùng phát vô tận lôi đình phù văn, cùng hắn liều mạng.

Cơ thể hắn phát sáng, trong nháy mắt, bảo thuật Côn Bằng bên trong cơ thể điên cuồng vận chuyển gia trì bản thân, đặc biệt là nơi bả vai có màu vàng cùng màu đen đan xen, tinh lực ngập trời.

Dưới sự che giấu của tia chớp, trong lúc nhất thời khó có thể phát hiện loại phù quang khác thường này.

“Ầm!”

Đòn đánh này, hư không bị chấn động vặn vẹo tựa như trống trận rách nát, phát ra tiếng vang rền kỳ lạ, hất bay một số người trên đạo đài hoàng kim rơi xuống khỏi đài cao.

Có thể thấy được đòn đánh này kinh khủng như thế nào, chỉ là gợn sóng đã kịch liệt như thế, khiến người không thể chống đối.

Lúc này, cho dù là mấy con thần linh như bọ ngựa xanh, Thiên Hạt đều biến sắc, đây là người đi trên con đường lấy thân thành thánh trong truyền thuyết sao? Tu hành huyết nhục cùng xương cốt đã đạt đến cực hạn!

Giữa sân đấu, hai người tách nhau, khóe miệng đều có máu tươi chảy ra, đủ thấy lần lấy cứng chọi cứng này kinh người cỡ nào, va chạm chân chính, khiến bọn họ bị thương.

Đây là quyết đấu đỉnh cao, đại biểu thân thể cực hạn ở Tôn giả cảnh!

Đời này, ở cảnh giới này, thân thể mạnh nhất cùng lắm cũng chỉ như thế này mà thôi.

Bạch Hổ chủ sát phạt, sức sát thương của nó lớn biết bao, khó mà phòng ngự, thế nhưng lần này hai người kẻ tám lạng người nửa cân, song phương bị thương, đều chịu thiệt.

Điều này khiến người ta chấn động!

Mà hai người thì lại chăm chú đối mắt nhìn nhau, cả hai đều lộ ra ngạc nhiên nghi ngờ cùng sát ý.

“Xèo!”

Truyền nhân Tiên điện lần thứ hai lao tới, nhanh hơn thần tiễn, lần này bùng phát ra phù văn màu tím, chân đạp hư không, đánh về phía Thạch Hạo.

Thần thông thay đổi, không còn là bảo thuật Bạch Hổ mà là một loại sức mạnh kinh khủng khác, trong nháy mắt mà thôi, toàn bộ thân thể hắn đều hóa thành màu tím, đặc biệt là hai chân, đạp cho hư không như muốn sụp xuống.

Đây là thần thông cỡ nào? Rất nhiều người đều hít một hơi lạnh.

“Kỳ Lân túc*!” Có sơ đại khẽ nói, lộ ra vẻ nghiêm túc.

*: Chân Kỳ Lân.

Tiên điện quả nhiên đáng sợ, gốc gác kinh người!

Bất kể là Bạch Hổ tí, hay là Kỳ Lân túc, đều cũng không phải đạo thống hoàn chỉnh của hai đại chủng tộc kia, chỉ là sát chiêu danh chấn thiên hạ của hai tộc mà thôi.

Thế nhưng, chính vì như thế mới thấy được Tiên điện đáng sợ.

Bọn họ thu thập một ít sát chiêu của chân linh, đều là kỳ thuật chấn động cổ kim, rồi tổ hợp lại với nhau, quá mức khủng bố, tuyệt đối để các giáo kiêng kỵ.

Không như thế lấy cái gì xưng là Tiên điện?

Bọn họ nắm giữ Bạch Hổ tí, Kỳ Lân túc đều là "Tán thủ" của cường tộc vô địch, những "Tán thủ" dạng này đều có thể coi là bảo thuật cấm kỵ.

Hư không nổ vang, tựa như muốn sụp đổ.

Hai chân của vị truyền nhân trẻ tuổi Tiên điện hiện ra một lớp vảy màu tím, trở nên to lớn vô cùng, từ trên trời giáng xuống, giẫm hướng đỉnh đầu của Thạch Hạo.

Hắn cuồng dã mà bá đạo!

Ánh mắt Thạch Hạo lấp loé, sau lưng hiện lên vô tận ánh đỏ, một đôi cánh lộ ra, đỏ tươi trong suốt, đây là sát thuật Chân Hoàng học được từ thứ thân Nguyệt Thiền, cũng chỉ có một thức này mà thôi.

Tuy nhiên đây cũng không phải là "Tán thủ" mạnh nhất của bộ tộc Chân Hoàng mà chỉ là thức mở đầu.

Thạch Hạo quen thuộc Nguyên Thủy Chân Giải, gần đây nhất có thu hoạch to lớn, nắm giữ áo nghĩa hóa mục nát thành thần kỳ, hắn lấy cảm ngộ của bản thân để hoàn thiện thức mở đầu này.

Hai tay hắn khua nhẹ, các loại chim bay cá nhảy hiện lên, ẩn trong đôi cánh thần đỏ tươi hiển hóa ra kia, khí thế khủng bố ngập trời, một tiếng vang ầm ầm, đập mạnh vào Kỳ Lân túc kia.

Lại lần nữa hai người cùng bị đánh bay, lần lượt phun máu.

Hai người kinh dị!

Thân thể được gia trì, hai người đều đã đạt đến đỉnh cao, kết quả vẫn không thay đổi, làm ánh mắt bọn họ càng thêm thâm thúy, chằm chằm nhìn đối phương, sát ý tràn ngập.

"Thái Âm chỉ!"

Truyền nhân Tiên điện hét lớn, cánh tay phải mở rộng, chỉ tay về phía trước điểm một cái, khí Thái Âm dày đặc đen kịt như mực, sau đó bạo động, hướng về phía Thạch Hạo ép xuống.

Một cái chỉ tay đơn giản lại có thể xuyên thủng rất nhiều vật chất thần thánh, tựa như có thể phá diệt vạn vật. Quần hùng đang hỗn chiến cách đó không xa, có pháp khí của cường giả văng ra rơi vào chiến trường này, kết quả một tiếng phù khẽ vang, bí bảo đã bị cái chỉ tay này xuyên thủng, sau đó nổ tung.

"Thái Dương quyền!"

Thạch Hạo hét lớn, duỗi người ra, lần này là triển khai ra một mặt cương mãnh của bảo thuật Côn Bằng, sức mạnh Thái Dương sôi trào, nắm đấm kia cũng biến hóa thành màu vàng.

"Ầm!"

Hai người đụng vào nhau, Thái Âm cùng Thái Dương giao hòa sinh ra biến hóa kỳ dị, vỡ phát ra khí hỗn độn, hư không nứt ra một cái khe hở chấn động lòng người.

Hiển nhiên, tình thế cũng không thay đổi gì, hai người đều nắm giữ bảo thuật "Tán thủ" chí cao, sau khi va chạm thiên địa đều run rẩy.

"A…"

Thạch Hạo bùng phát, chủ động ra tay, trong nháy mắt mà thôi, hắn hóa thành ba đầu sáu tay, toàn thân vàng óng, Thái Dương quyền vung lên, có một tư thế đại sát tứ phương.

"Ầm!"

Quyền chỉ đối kháng, cả người hắn phát sáng, ráng lành màu vàng dâng trào, cả người tựa như một lò lửa lớn, áp bức tứ phương.

"Ầm!"

Bả vai của truyền nhân Tiên điện bị trúng chiêu, nếu không có Bạch Hổ tí nơi cánh tay phải phát sáng chặn lại được, cả cánh tay đều phải nổ tung.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 683: BảO ThuậT TuyệT Thế

Dịch: Độc Nhân

Biên: ronkute

“Hống…”

Vị truyền nhân trẻ tuổi của Tiên điện nhân đã xuất ra thực lực chân chính của mình, tóc đen rối tung ngửa đầu thét dài, sóng âm như tiếng sét, chấn động làm cho khí huyết người ta đảo lộn!

Trong chớp mắt, hắn sinh ra một đôi cánh màu đen, hóa ra chim thần chín đầu, chống lại ba đầu sáu tay của Thạch Hạo.

“Cửu đầu Điểu!” (Chim chín đầu)

Có người thất kinh, đây chính là đại hung thời thái cổ, một loại chim hiếm thấy, cũng như Chu Yếm, ở một số lĩnh vực chỉ đứng sau Thập Hung Thái Cổ, hung uy hiển hách!

Sáu cánh tay Thạch Hạo vung lên, tất cả đều là Thái Dương quyền, thần quang màu vàng nổ tung, đánh đến nơi này sôi trào.

Tất cả chín cái đầu của hung cầm thái cổ đều phụt lên ánh sáng màu đen đối kháng bí thuật Chu Yếm, cùng Thái Dương quyền chống lại, hai bên đụng vào nhau, sát khí dâng trào.

Ầm!

Hai người từng quyền va chạm, bàn tay giao kích, lông chim màu đen bay tán loạn, hào quang màu vàng lờ mờ, máu tươi bắn lên rất cao.

Chém giết kịch liệt, hai người ai cũng không chịu lùi lại một bước, dùng khí thế ta là vô địch mà chiến đấu, muốn đánh chết tươi đối phương. Trận chiến này vẫn là lấy thân thể làm chủ.

Truyền nhân Tiên điện tự phụ và kiêu ngạo, không tin có người có thể vượt qua hắn, dù là thân thể rơi vào thế hoà cũng không thể, tin chắc chính mình mạnh nhất, không ngừng công kích.

"Giết!"

Ánh mắt hắn lạnh lẽo, khí tức lại thay đổi, Cửu đầu Điểu biến mất, một cánh tay hiện lên lớp vảy phát ra khí tức đáng sợ, hướng về Thạch Hạo chộp tới.

"Hả?"

Thạch Hạo kinh hãi, đây là khí tức Chân Long sao? Tiên điện quả nhiên đáng sợ. Đương nhiên, vẫn chỉ là một thức "Tán thủ" như trước, cũng không phải là bảo thuật Chân Long chân chính.

Dù là như thế cũng vô cùng sắc bén, khiến lòng người kinh sợ, một trảo này chộp xuống vẽ ra một chuỗi tàn ảnh. Thạch Hạo đá mảnh vỡ của một khối pháp khí trên mặt đất lên, thăm dò đòn đánh này.

"Xoạt!"

Chỉ trong tích tắc, mảnh vỡ pháp khí trở thành bột mịn, bị một trảo này chấn thành mảnh vụn.

Phải biết, đây chính là binh khí của thần linh bị hủy khi quyết đấu ở phía xa kia, mặc dù là tàn binh cũng tuyệt đối cứng rắn khó tổn hại, vậy mà vẫn bị chấn bể.

"Mở!"

Thạch Hạo hét lớn, lần này không sử dụng bảo thuật khác, mà là triển

khai những áo nghĩa mà mình ngộ ra được, ngoài thân hắn phát sáng, phù văn ngưng tụ thành chuông.

Trong máu của hắn, vô số "Đạo chuông" bé nhỏ mắt thường khó có thể thấy rõ, nhanh chóng chảy xuôi, cuối cùng cả người hắn đều xuất hiện một luồng khí tức đại đạo.

Keeng!

Tiếng chuông vang trời, Thạch Hạo phảng phất hóa thành một cái đạo chuông, cơ thể phát sinh gợn sóng tỏa ra bên ngoài, đây là thứ mà hắn ngộ ra được ở Hóa Linh cảnh.

Kết hợp Nguyên Thủy Chân Giải hắn diễn hóa ra các loại diệu thủ* phi phàm.

*: thủ pháp thần kỳ.

Lúc này, hai tay hắn hợp ấn, phát ra thánh quang xán lạn, ầm, một cái chuông lớn hình thành gắn vào bên ngoài cơ thể, đây là sự thể hiện của vô số chuông nhỏ trong cơ thể dung hợp lại.

Trảo Chân Long chộp tới, đánh vào trên đạo chuông, nổ vang rung trời, khiến tinh lực người ta bốc lên nhưng cuối cùng cũng không thể xuyên thủng thân thể Thạch Hạo.

Chuông lớn tuy lay động cùng xuất hiện vết rách, nhưng cuối cùng Thạch Hạo lấy hai tay kết thành pháp ấn đạo chuông, rốt cuộc cũng chặn lại được truyền nhân Tiên điện, đẩy lui hắn.

"Đây là bảo thuật gì?" Truyền nhân Tiên điện kinh ngạc.

"Bảo thuật ta sáng chế!" Thạch Hạo khẽ quát.

"Chẳng qua là phù văn diễn biến đến cực điểm mà thôi, có chút môn đạo." Truyền nhân Tiên điện thiên phú cực kỳ cao nên nhìn ra manh mối,

nhưng trong lòng lại rất giật mình.

Xoạt!

Thạch Hạo phát sáng, ngoài thân cùng trong máu thịt từng thanh tiểu kiếm hừng hực xuất hiện, chảy xuôi trong máu, đó lại là một loại phù văn diễn biến khác.

Sau đó, cả người hắn sắc bén hẳn lên, tựa như một thanh tiên kiếm tuyệt thế xuất thế, lộ rõ sự sắc bén, đằng đằng sát khí.

Vù!

Thạch Hạo nhảy lên, cả người như đã biến thành một tờ giấy mỏng, hóa thành sát kiếm tuyệt thế, chém về phía vị truyền nhân trẻ tuổi của Tiên điện.

“Đây là cái gì?”

Lúc này, tất cả mọi người đều lấy làm kinh hãi, thân thể của hắn thật sự hoá thành kiếm, lóng lánh loá mắt, tuyệt thế vô cùng.

“Xoạt!”

Cách đó không xa, Nguyệt Thiền tiên tử ra tay, lấy ra một cái cốt thuẫn, xuất hiện giữa trường, ngăn cản Thạch Hạo, nàng là có ý định thăm dò cùng ước lượng.

“Răng rắc!”

Tiếng vang lanh lảnh truyền đến, thân thể Thạch Hạo hóa thành kiếm vọt qua, đem cốt thuẫn cắt thành hai nửa, mặt cắt cực kỳ trơn nhẵn khiến mọi người sợ hãi không nói nên lời.

Quá yêu tà, thân thể hắn thành kiếm, các loại bí bảo cũng không thể ngăn cản.

“Giết!”

Truyền nhân Tiên điện hét lớn, toàn bộ mái tóc bay lượn, bàn tay phóng to, tay phải tựa hồ đã biến thành thần bia kim loại, cực kỳ quái dị, hơn nữa còn khắc rõ các loại phù văn.

"Đây là… Suất bia thủ!"

Trong lòng mọi người nhảy rộn, đây chính là thần thông tiếng tăm lững lẫy của Nhân tộc, có thể diễn biến bàn tay thành một thần bia hình vuông màu vàng, nếu luyện đến cực điểm thì được xưng là có thể trấn áp vạn vật.

"Coong!"

Thần bia màu vàng cùng kiếm thể kia va chạm kịch liệt, phát ra từng tiếng kim loại rung, khiến màng tai người ta đau đớn, đều muốn phá nát.

Tất cả mọi người đều lộ ra vẻ nghiêm túc, hai người này giao phong đến hiện tại, thủ pháp không ngừng biến hóa, đều là pháp môn cực Đạo gia trì thân thể, bất kỳ một thức nào cũng đều là diệu thủ, hiếm thấy lưu truyền trên thế gian.

Đây là một loạt tán thủ mạnh nhất, có thể phát huy tiềm năng thân thể đến cực điểm, là một lần va chạm mạnh nhất.

Mọi người thầm than, tại cảnh giới này, hai người xem như là đã đi đến cuối con đường lấy thân thể thành thánh, không thể tăng lên nữa, bọn họ đã đạt đến đỉnh cao nhất.

Một phen va chạm, thiên kiếm rốt cục biến lại thành hình người, Thạch Hạo rút lui có chút lảo đảo, cũng không phải rất dễ chịu, phủ tạng đau đớn.

Truyền nhân Tiên điện cũng như thế, cúi đầu nhìn vào bàn tay của mình, huyết nhục vậy mà bị vỡ lộ ra xương trắng, thương thế này có thể không tính là nhẹ.

Song phương đều bị thương, quan sát đối thủ.

Một luồng khí tức không tên lưu chuyển, cuối cùng như lũ quét chợt bùng phát, khí thế hai người lại tăng lên, lần thứ hai giáp lá cà, tinh huyết cả người thiêu đốt, tạo ra ánh sáng đáng sợ.

Bọn họ thỉnh thoảng bay lên, chống lại áp lực lớn lao từ đạo đài hoàng kim, có thể trong hư không ngắn ngủi ngừng lại, diễn biến thành các loại chim thần, thụy thú, mạnh mẽ liều mạng.

Sau cùng, truyền nhân của Tiên điện bất đắc dĩ chấp nhận hiện thực, tại lĩnh vực thân thể hắn khó có thể áp chế đối phương, nhiều nhất cũng chỉ là ngang tay mà thôi.

Không thể tiếp tục như vậy rồi, hắn tại sao đến đây? Không phải đánh nhau vì thể diện, hiện tại hắn cần đánh gục đối thủ, đoạt truyền thừa vô thượng nơi này.

Đây cũng là yêu cầu của Tiên điện, thu lấy đạo thống của Chí tôn Nguyên Thiên, tăng cường gốc gác của bản giáo.

“Ầm!”

Trong tích tắc, khí tức của truyền nhân Tiên điện khác hẳn đi, pháp lực dâng trào, toàn bộ mái tóc như là thác nước trút xuống, con mắt sáng rực ánh bạc hóa thành ký hiệu. Quanh người hình thành tràng vực vô hình, các loại mảnh vỡ binh khí trên mặt đất bay lên, xoay tròn xung quanh hắn, sau đó lại vỡ vụn, nổ tung.

Đây là một luồng khí tức kinh người, tựa như một vị Thiên Thần sống lại bễ nghễ nhân gian.

Ầm!

Truyền nhân Tiên điện giơ tay, phù văn đan xen, trong nháy mắt sấm vang chớp giật, được pháp tắc thần thánh bao vây, quả thực không cách nào chống lại.

Không cần nói tới người cùng thế hệ, chính là mấy con thần linh đứng cách đó không xa cũng hít vào hơi lạnh, bởi vì hắn bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá vào Thần Hỏa cảnh, từ lâu đã ở lĩnh vực Tôn giả đại viên mãn, chỉ là áp chế mà thôi.

Hiển nhiên, hắn là vì tranh bá Trăm sông tụ biển của ba ngàn châu, đến lúc đó sẽ có một hồi vận may kinh thế!

"Ta thừa nhận, cơ thể ngươi đã đến Kim thân bất hoại, cảnh giới Đạo thể bất hủ, có thể cùng ta ngang hàng, không phân thắng bại." Hắn lạnh lùng nói.

Mọi người kinh ngạc, đây vẫn là lần đầu tiên từ khi xuất thế tới nay hắn đánh giá một người như vậy, thân thể của hai người đều đã đến cực hạn, tương đương nhau.

Thạch Hạo bình tĩnh đáp lại, nói: "Đánh tiếp nữa, ngươi sẽ biết thân thể ai mạnh hơn!"

"Không cần, nhiều nhất cũng chỉ là lưỡng bại câu thương, ta không có thời gian cùng ngươi triền đấu*, nên kết thúc thôi." Truyền nhân Tiên điện lãnh khốc nói.

*: chiến đấu lâu dài.

Ầm.

Ráng lành bay lên, hồ quang đan xen, hắn ra tay rồi, sử dụng pháp lực, tay nắm thần ấn, trước người hiện lên bóng dáng một Tiên nhân to lớn.

Người này dáng vẻ trang nghiêm cực kỳ mơ hồ, thế nhưng khí tức toả ra lại rất khủng khiếp, đây là bí pháp cấm kỵ của Tiên điện, được xưng là pháp tắc Tiên đạo!

Hai tay hắn kết ấn, diễn biến thành một vị Nhân tiên!

Loại bảo thuật được xưng pháp tắc cấm kỵ này là — Nhân tiên ấn.

Nhìn thấy cảnh này, tất cả mọi người đều chấn động, cực kỳ giật mình, người này quả nhiên nghịch thiên, loại pháp tắc này cực kỳ khó học, trong tình huống bình thường mà nói, sẽ không dễ dàng truyền cho đệ tử.

"Ngươi lấy cái gì cùng ta tranh đấu, bằng thực lực chân chính, ta đủ đưa ngươi hành hạ đến chết!" Truyền nhân Tiên điện nói, ánh mắt lạnh lẽo vô tình, lời nói chói tai.

Ở trước người, cái bóng người mơ hồ kia càng ngày càng ngưng tụ, nhanh chóng đánh ra một bàn tay, tựa như pháp tắc tiên đạo hiện lên, chấn động cả tòa cổ điện, muốn bổ ra đạo đài hoàng kim.

Nhân Tiên ấn, được xưng bảo thuật vô thượng, có người nói là nhân vật cấm kỵ ngày xưa sau khi tu hành đến cực điểm khai sáng ra. Cũng có người nói, thần thông này khả năng thực sự là của Tiên Nhân để lại nhân gian.

"Bất quá cũng chỉ là thuật mà thôi, nên biết, người mới là vô địch!" Cả người Thạch Hạo phát sáng, phù văn trong cơ thể sôi trào, lúc này phù văn Luân hồi trong máu thịt của hắn phục sinh.

Hình thành một màn ánh sáng, nằm dày đặc ngoài thân, đồng thời thêm vào không ít những cảm ngộ gần đây, nghênh chiến đại địch bất thế!

"Hừm, đây là cái gì?" Có người kinh ngạc, ngoài thân Thạch Hạo có rất nhiều phù văn, loại hoa văn kia kỳ lạ mà thần bí, kèm theo sương mù, ngoài ra còn có tia chớp.

"Hắn đang vận dụng bảo thuật gì, đây là tia chớp và phù văn khác trốn lẫn với nhau sao?" Mọi người hoài nghi, Thạch Hạo lần này chính thức vận dụng bí mật của mình.

Bất quá, hắn tựa hồ vẫn còn che giấu, không muốn lập tức triển khai thần thông cấm kỵ.

Đã đến một bước này hắn còn tự tin như thế, cũng không vội biểu diễn.

Ầm!

Sấm vang chớp giật, chung quanh Thạch Hạo tất cả đều là tia chớp, phù văn Luân Hồi nằm dày đặc trong máu thịt, hình thành hoa văn tựa như giáp trụ, cực kỳ cường đại.

"Ầm!"

Nhân Tiên ấn đã đến, khủng bố ngập trời.

Nhưng mà, Thạch Hạo cũng thần bí khó lường, cấp tốc tan rã pháp ấn xung kích đến, bàn tay mơ hồ kia đi vào bên trong lôi đình, từ từ mờ đi, lúc cùng phù văn ngoài thân Thạch Hạo tiếp xúc thì cùng nhau dập tắt.

Thạch Hạo khiếp sợ, Nhân Tiên ấn quả nhiên lợi hại vượt quá tưởng tượng, có thể ngăn cản thần thông Luân Hồi của hắn, tiêu diệt lẫn nhau, không ngừng lờ mờ.

Bên kia, truyền nhân Tiên điện cũng chấn động không thôi, hắn vận dụng đến bảo thuật trấn giáo, được xưng là thần thông vô địch vậy mà bị chặn lại rồi, đây là chuyện kinh người đến cỡ nào?!

"Khó mà tin nổi, Hoang đến cùng là ai?" Sơ đại ở đây ai cũng đều hoảng sợ, cứ ngỡ rằng Thạch Hạo phải chết đi, lại không hề nghĩ rằng hắn chặn lại được Nhân Tiên ấn.

"Giết!"

Truyền nhân Tiên điện hét lớn, đến cùng vẫn là pháp lực hùng hồn, hắn muốn dùng thần lực vô tận đánh chết tươi Thạch Hạo.

Đồng thời, thân thể hắn phát sáng, chiến giáp Tiên vũ hiện lên, khiến hắn tựa như vũ hóa phi thăng, toả ra hào quang thánh khiết, vô tận tiên quang ngút trời sáng loá.

Không nghi ngờ gì nữa, lúc này trông hắn chói mắt cực kỳ, như là con trai của trời xanh, trở thành duy nhất trong trời đất!

“Giết ngươi!” Truyền nhân Tiên điện hét lớn.

“Mơ à! Có cái gì đều triển khai ra đi, nếu không ngươi không còn cơ hội.” Thạch Hạo trách mắng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 684: ChéM Tiên

Dịch: Độc Nhân

Biên: ronkute

Vào lúc này, truyền nhân của Tiên điện đã vận dụng tất cả thủ đoạn, hắn thực sự không muốn tiếp tục kéo dài nữa, hi vọng chiếm lấy truyền thừa sớm một chút.

Keeng

Một toà đồng điện hiện lên lơ lửng trên đầu, cùng chiến giáp Tiên vũ trên người hắn giao hòa, đồng thời bên người cũng xuất hiện một cây đại kích nhắm ngay Thạch Hạo.

Đương nhiên, đáng sợ nhất chính là, hai tay hắn diễn biến, một lần nữa kết thành — Nhân Tiên ấn!

Lần này không giống lần trước, hắn vận dụng tất cả pháp lực, đảm bảo có thể chấn cho Thạch Hạo thành thịt vụn, mặc dù áo nghĩa bảo thuật của hai bên ngang hàng, cũng có thể đánh giết đối phương.

Dù sao, pháp lực của hắn hùng hồn hơn!

Ầm!

Khí tức đáng sợ tràn ngập, một vị Tiên Nhân lần thứ hai hiện lên, mơ hồ và mông lung, thế nhưng sức chấn động kia làm cho tất cả mọi người đều khiếp đảm, có một luồng áp lực khó tả như muốn thần phục.

Thạch Hạo nhìn pháp ấn của hắn, lại nhìn tới các loại bảo cụ của hắn, vẻ

mặt lạnh lẽo lấy ra lò luyện đan treo lơ lửng trên đỉnh đầu, bất cứ lúc nào có thể trút ra Thiên hà từ bên trong.

Hơn nữa, không dừng lại tại đây, hắn cũng lấy ra một bộ giáp trụ rách rách rưới rưới, thủng trăm ngàn lỗ, tràn ngập rỉ sét, lập tức mặc vào người.

Mọi người ngạc nhiên, đây không phải là pháp y hắn nhặt được trước đây sao? Lẽ nào thật sự là một báu vật.

Rất nhanh, mọi người rõ ràng, Thạch Hạo đây là đang cố ý hạ nhục truyền nhân Tiên điện, cho rằng hắn đang dựa vào ngoại vật, không ra gì cả.

Thạch Hạo mặc bộ giáp trụ này, hơi hơi rung động thì rỉ sét liền như giọt mưa rì rào bóc ra rơi xuống, khiến người ta không biết nên khóc hay cười.

“Bố dù là mặc một bộ thiết y* rách nát, cũng giết được ngươi như thường!” Thạch Hạo nói, kiêu ngạo mà vô lại, mặc vào bộ pháp y này, quả thực là đang cười nhạo đối phương.

*: áo giáp bằng sắt.

Sắc mặt của truyền nhân Tiên điện lập tức trở nên âm trầm, hắn cùng đối phương chiến hòa ở phương diện thân thể, mà pháp lực lại tuyệt đối chiếm ưu thế, hắn tin chắc nếu đánh một trận có thể chém giết đối thủ.

Thế nhưng, hắn không muốn kéo dài, hi vọng mau chóng kết thúc chiến đấu, phòng ngừa đêm dài lắm mộng, truyền thừa nơi đây rơi vào tay người khác.

Ầm!

Đại kích phóng ra xé rách hư không, đánh về phía trước.

Đồng điện rung động, phóng thích sức mạnh kinh khủng bao phủ lấy hắn, tiến hành bảo vệ.

Đồng thời, Nhân Tiên ấn mà hắn kết đã hoàn thành, ầm ầm nhấn về phía

trước, chặn giết Thạch Hạo.

Giờ phút này, chiến giáp Tiên Vũ phát sáng, hắn tựa như Tiên vương chuyển thế, soi rọi thiên địa.

Một bên khác, thì lại hình thành sự chênh lệch rõ ràng, Thạch Hạo một thân giáp trụ rách nát, đâu đâu cũng có rỉ sét, lờ mờ tối tăm, tựa hồ động tác hơi lớn một chút, bộ giáp y này sẽ tan rã.

Thời khắc này, Thạch Hạo sẽ không bảo lưu, bất kể là Luân Hồi, hay là bảo thuật Côn Bằng, đều triển khai, đồng thời cũng dựa vào bảo thuật chính mình sáng chế.

Đầu tiên, trong cơ thể thần quang trong suốt hóa thành từng cái đỉnh nhỏ, cực kỳ nhỏ bé, cuối cùng cả người hắn đều giống như một cái đỉnh cổ xưa.

Chẳng qua đây chỉ là một loại ảo giác, chứng tỏ hắn càng thêm gần đại đạo rồi!

Trong máu có đỉnh đang chảy xuôi, hai tay thì lại diễn biến ra thần thông tuyệt thế khác, tay phải Luân Hồi, tỏa ra ánh sáng rực rỡ, tay trái Côn Bằng, lưu chuyển khí tức bất hủ.

Hắn lấy đỉnh văn mà bản thân sáng chế làm phòng ngự, cũng tạo ra Động Thiên duy nhất, lấy thần thông Luân Hồi còn có bảo thuật Côn Bằng đưa vào nắm đấm, tiến hành công kích.

Khí tức Thạch Hạo tăng vọt, trong tích tắc, hai nắm đấm nổ vang, đây là quyền pháp cô đọng cùng hỗn hợp áo nghĩa chí cao của hắn!

“Giết!” Hắn lớn tiếng hét.

Nhân Tiên ấn đã đến, cùng bảo thuật của Thạch Hạo chạm vào nhau.

Tiếng nổ điếc tai, phù văn ngút trời, phảng phất như mặt trời nổ tung,

mọi người khó có thể nhìn thẳng vào, loại ánh sáng này quá mức chói lọi, hai người vận dụng hết tất cả các loại thủ đoạn.

Nhưng mà, điều không ai từng nghĩ tới chính là, dưới áp lực đáng sợ đè nén, giáp trụ rách nát trên người Thạch Hạo lại phát sáng, từng lỗ hổng lớn bắt đầu dâng lên ráng lành.

Đến cuối cùng, trong những lỗ hổng đó phun ra những áng mây nhiều màu sắc, cuồn cuộn như sương khói bao phủ Thạch Hạo.

Biến cố này quả thật rất kinh người, vượt qua dự liệu của tất cả, mọi người không biết tại sao lại xảy ra chuyện như vậy.

Ngay cả truyền nhân Tiên điện cũng ngạc nhiên, hắn vận dụng thủ đoạn mạnh nhất hi vọng một đòn giết chết, cấp tốc giải quyết đối thủ, làm sao lại gặp phải phiền toái?

Giáp trụ rách nát kia phát sinh biến hóa, tuy rằng rỉ sét loang lổ như trước thế nhưng trăm ngàn lỗ hổng bây giời phảng phất trở thành dòng suối pháp lực chảy cuồn cuộn, nhấn chìm Thạch Hạo.

Đinh tai nhức óc, tiếng nổ vang rền, tòa đồng điện trên đỉnh đầu truyền nhân Tiên điện kia phóng to, đại kích trước người phát sáng, đồng loạt hướng về phía trước tiêu diệt.

Chính là bởi vì những áp lực này đè nén khiến pháp y rách nát kia thức tỉnh, hoàn toàn khác trước.

Vốn là Thạch Hạo còn muốn vận dụng lò luyện đan, bởi vì bảo cụ của đối phương quá mạnh mẽ, hiện tại có loại chuyển biến này, hắn cũng không phóng thích Thiên hà.

“Nạp mạng đi thôi!” Cảm giác của Thạch Hạo tương đối tốt, bởi vì giáp trụ rách nát dâng lên ráng lành, đi vào trong cơ thể hắn, để cho pháp lực của hắn tăng vọt, trong nháy mắt đạt đến trạng thái cao nhất.

Chiến y thần bí này rất kỳ lạ, khí lành mà nó phun trào quá mức kinh người, lại ẩn chứa bí mật bực này, rót pháp lực thần thánh vào trong cơ thể hắn.

Nếu không phải hắn còn ở Tôn giả cảnh, chưa từng đột phá, có bình phong cản trở, hắn rất hoài ngh, pháp lực sẽ còn tiếp tục truyền vào!

Hiện tại, cơ thể hắn óng ánh trong suốt, pháp lực ẩn chứa so với những người đạt tới Tôn giả cảnh đại viên mãn không yếu hơn một chút nào, tất cả đều nhờ vào chiến y này ban tặng.

Đây tuyệt đối là một báu vật hi thế!

Ầm!

Lò luyện đan phát sáng, nắp lò rời khỏi thân, Thạch Hạo dùng thần niệm khống chế, thân lò va về phía đồng điện của đối phương còn nắp lò đón đánh chiến kích hư không.

Về phần bản thân hắn thì lại khoác pháp y rách nát, rớt xuống một ít rỉ sắt, vồ giết về phía truyền nhân Tiên điện.

“Mặc kệ xảy ra chuyện gì, ngươi vẫn phải chết!” Truyền nhân Tiên điện nói, pháp ấn đã kết thành trong tay càng óng ánh, Nhân Tiên ấn hiển uy!

Lúc này, vị Nhân tiên này bắt đầu cùng bàn tay bằng thịt của hắn dung hợp, ngưng kết thành một thể, theo cái đập tới của hắn, trời đất quay cuồng, tựa như muốn tan vỡ.

Muốn tu Nhân Tiên ấn, đầu tiên là tụng kinh, tạo thành vị Nhân tiên này, sau đó mới dung hợp, hóa nhập vào bên trong pháp ấn.

Hắn đã làm đến một bước này, hiện nay dung hợp, uy lực của pháp ấn tăng lên một khoảng lớn.

Nhưng mà, hiện tại pháp lực của Thạch Hạo dạt dào hoàn toàn khác

trước, hắn tự tin không cần vận dụng lò luyện đan cũng có thể ngạo thị trên đạo đài, đây là tâm chí vô địch của hắn!

Ầm!

Áo nghĩa Luân Hồi ẩn vào bên trong tay phải hắn, có thể tăng lên Luân Hồi quyền, bởi vì quyền thế này là cô đọng từ bảo thuật thiên phú của bản thân!

Không có phù văn bắn ra, cũng không có thần quang xuất hiện, chỉ có một khí thế đáng sợ tràn ngập làm người run rẩy.

Đồng thời trên tay trái của hắn bắn ra màu đen cùng màu vàng, loé lên rồi biến mất rất nhanh lại trở nên bình thường, áo nghĩa Côn Bằng đồng dạng cô đọng, ẩn vào trong tay trái, tích trữ thần uy!

Đây lại là một lần va chạm mạnh kinh thiên, giữa hai người thần uy bùng phát!

Truyền nhân Tiên điện khiếp sợ, cái pháp y rách nát này quả nhiên ghê gớm, thúc đẩy pháp lực của Thạch Hạo đến Tôn giả đỉnh phong, đã có thể cùng hắn sánh vai.

Điều này rất không ổn!

Quả nhiên, Nhân Tiên ấn của hắn bị ngăn cản.

Hai nắm đấm kia thật đáng sợ, không có bắn ra phù văn, lờ mờ tối tăm, ngay lập tức tấn công tới, xuyên thủng các loại phù văn của hắn nhanh chóng đến gần.

Hắn biết, đối phương vẫn như cũ đang cười nhạo hắn.

Đến giờ phút này, đối phương vẫn cố ý không lộ bảo thuật chân chính, mà dạng công kích như vậy, biểu lộ ra thô bạo cùng tự phụ.

Tất cả các bộ vị trên thân thể của truyền nhân Tiên điện đều phát sáng,

Bạch Hổ tí, Kỳ Lân túc hiển hiện, ngoài ra còn có một đôi cánh màu vàng, hiện lên sau lưng, những "Tán thủ" này trải qua chiến y Tiên Vũ gia trì, uy lực mênh mông, làm cho thân thể của hắn bùng phát ra vô số phù văn.

Nhưng mà mặc ngươi muôn vạn thần thông, vạn loại pháp tắc, Thạch Hạo chỉ lấy một đôi nắm đấm hóa giải!

Đây là lần thứ nhất hắn đồng thời diễn biến hai loại pháp môn cao nhất, song quyền vung lên, đánh tan bầu trời, một tay Luân Hồi quyền, một tay Côn Bằng quyền, không gì có thể kháng cự.

"Phá!"

Quả nhiên, hai loại thần thông này vừa ra, hợp lại triển khai cùng nhau miễn cưỡng xuyên thủng Nhân Tiên ấn, khiến phù văn không ngừng bị tiêu diệt.

"Diệt cho ta!" Truyền nhân Tiên điện hét lớn, hắn chấn động bảo y thiêu đốt pháp lực, khống chế một thân tinh khí thần.

Một tiếng vang ầm ầm, Nhân Tiên ấn lần nữa phát sáng, hơn nữa lần dung hợp này Tiên Nhân kia lại từ bên trong bàn tay hắn bay ra, hóa thành bóng mờ cao bằng người bình thường, xông giết về phía Thạch Hạo.

Đây là giai đoạn thứ ba trong ba cấp độ Hiện ra, Dung hợp, Siêu thoát, hắn tu hành đến một bước này, xác thực có thể xưng tụng là kỳ tài xưa nay hiếm có.

"Ầm!"

Thạch Hạo dùng hữu quyền ứng chiến, quyền này đại biểu Luân Hồi, cùng bóng người này đụng vào nhau, một tiếng vù vang lên, áo nghĩa bảo thuật hiển lộ hết, đánh vào cơ thể "Nhân tiên".

Quả đấm của hắn đổ máu, tựa như là muốn vỡ nát.

Thế nhưng, vị Nhân tiên này cũng chia năm xẻ bảy, từ từ mơ hồ cho đến biến mất.

Mọi người cho rằng "Nhân tiên" là bị quyền này đánh tan, chỉ có truyền nhân Tiên điện biết rõ, phảng phất có một luồng sức mạnh nào đó nuốt chửng, cướp đoạt tinh khí thần của "Nhân tiên"!

Trên thực tế, Thạch Hạo triển khai Luân Hồi, khiến "Nhân tiên" bị lão hóa, mơ hồ suy yếu và kết thúc.

Bất quá, áo nghĩa Luân Hồi cũng bị tiêu hao hết, nắm đấm của Thạch Hạo đầm đìa máu tươi, có thể thấy được Nhân Tiên ấn khủng bố như thế nào!

Bất quá, Côn Bằng quyền của hắn vẫn còn đang vung về phía trước, tránh qua pháp ấn kia, chấn lên phù văn hộ thể của đối phương, một tiếng vang ầm ầm, sức mạnh Thái Âm và Thái Dương cùng bùng phát.

"Phốc!"

Truyền nhân Tiên điện phun máu, lần này bị thiệt thòi lớn, lảo đảo rút lui.

"Ngươi dám khinh thường ta?!" Truyền nhân Tiên điện lần đầu tiên nổi giận, đối phương lại không có bạo lộ ra loại bảo thuật nào, phù văn như trước nội liễm bên trong quyền, không xuất hiện dị tượng.

Hắn biết, đó là một loại âm dương giao hòa, bảo thuật nắm giữ uy thế có một không hai.

Người khác nhau tu hành bảo thuật Côn Bằng thì thành tựu cũng sẽ khác nhau, Thạch Hạo sau khi luyện thành, hiểu thấu Thái Âm cùng Thái Dương, cũng không có nghĩa là người khác cũng như vậy.

Cho tới thần thông Luân hồi của Thạch Hạo, vừa nãy chỉ là lập tức giết chết vị "Nhân tiên" này, vẫn chưa va chạm cùng thân thể của truyền nhân

Tiên điện, càng không thể phán đoán là bảo thuật gì.

Đấu đến một bước này rồi, truyền nhân Tiên điện cũng không biết đối phương đến tột cùng là dùng loại thần thông nào, vì vậy mới tức giận, đối phương là đang cố ý xem thường cùng nhục nhã hắn sao?

"Tiên vương Cửu phong!" Hắn hét lớn, khống chế một loại bảo thuật chí cường khác.

Sau đó, con ngươi của hắn phát sáng, phù hiệu màu bạc đan xen, hóa thành hai dây thừng màu bạc, đây là xích thần trật tự, lại từ trong mắt một người bay ra.

Phốc!

Thạch Hạo sơ ý, gò má chảy máu, suýt chút nữa bị xuyên thủng.

"Giết!"

Đại chiến kịch liệt nhất lại bùng phát, hai người lưu lại chuỗi tàn ảnh, tựa như tia chớp đan xen, quấn chặt lấy nhau.

Không ai từng nghĩ tới, trận chiến này lại gian nan như vậy, hai người đã ác chiến hơn một nghìn chiêu, vẫn chưa phân ra thắng bại.

Chủ yếu là truyền nhân Tiên điện thật quá đáng sợ, thủ đoạn vô tận, áo nghĩa kinh thế, còn có một hai loại thần thông cái thế không kém Nhân Tiên ấn!

Từ đầu đến cuối, Thạch Hạo đều là dùng nắm đấm đối địch, phá diệt vạn pháp, xuyên thủng tất cả ngăn cản.

Chỉ là, thần thông Luân Hồi còn chưa đạt tới đỉnh phong, tuy rằng so với trước kia mạnh hơn không ít nhưng là không thể lúc nào cũng triển khai, dùng qua một hai lần liền cần một quãng thời gian khôi phục.

Trong quá trình này, cách đó không xa những người khác cũng đang hỗn

chiến, nhưng bất kỳ ai cũng đều không thể đến gần bồ đoàn, nếu không sẽ bị vây công. Đồng thời, mọi người cũng đang chăm chú theo dõi đại chiến giữa Thạch Hạo và truyền nhân Tiên điện.

"Ầm!"

Đại chiến đến ba ngàn hiệp thì truyền nhân Tiên điện há mồm thở dốc, hắn rất khó tưởng tượng ra chính mình sẽ trải qua khổ chiến như vậy.

Hắn cảm thấy không ổn, đã bị trọng thương.

Khóe miệng của Thạch Hạo cũng đang chảy máu, không có khống chế Thiên Hà trong lò luyện đan, đại chiến đến bây giờ hắn cũng đã bị thương, tình huống thân thể hơi bất ổn.

Tuy vậy, hắn càng ngày càng bình tĩnh, bởi vì trải qua một hồi đại chiến gian khổ nhất như thế, cùng Nguyên Thủy Chân Giải kiểm chứng, cùng pháp và đạo của bản thân so sánh, hắn càng thêm rõ ràng con đường của chính mình.

Dần dần, lúc Thạch Hạo vung quyền, sức mạnh của trời đất cũng bị kéo theo, rất nhanh hình thành một đại dương bao phủ toàn bộ đạo đài.

"Phốc!"

Vị truyền nhân của Tiên điện phun máu nhưng ánh mắt càng mãnh liệt, cắn răng một cái, quyết định tiến hành trận chiến cuối cùng.

Hắn lần lượt triển khai Nhân Tiên ấn cùng vài loại bảo thuật trấn giáo, cuối cùng tiến hành chồng chất, muốn một lần đánh giết Thạch Hạo.

Nhưng mà lúc này, Thạch Hạo cực kỳ không linh, không ngừng nhìn ra sơ hở, dồn ép về phía trước.

Truyền nhân của Tiên điện bỗng nhiên biến sắc, cảm giác chuyện lớn không ổn, hắn vận dụng sức mạnh đã vượt quá cực hạn bản thân, vài loại bảo

thuật trấn giáo quá mức đáng sợ, hắn đã chịu không nổi.

“Phốc!”

Mặt hắn như tờ giấy vàng, phun ra một ngụm tâm huyết, tổn thương nguyên khí.

Ầm!

Cảm giác của Thạch Hạo lại rất thông thuận, duỗi người ra, quyền lực cái thế, đúng vào lúc này — xuất kích!

Một tiếng phịch nặng nề vang lên, truyền nhân của Tiên điện bị một quyền đập cho bay lên, trong miệng phun ra một chuỗi hoa máu đỏ tươi.

Tiếp đó Thạch Hạo lao theo, một cước lăng không đá hắn lên, sau đó vồ giết, một quyền đánh xuống, xuyên qua, tiến vào trong mi tâm của hắn, máu tươi thê lương lạnh lẽo!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 685: Ngàn Cân Treo Sợi Tóc

Dịch: Độc Nhân

Biên: ronkute

Một quyền kinh thần!

Cú đấm này quá bá đạo, xuyên thủng xương trán của truyền nhân Tiên điện, máu tươi vọt lên rất cao.

Không ai từng nghĩ tới, Thạch Hạo nhanh chóng và ngang ngược như vậy, lướt qua hư không, một quyền đánh vào trong mi tâm đối thủ, dũng mãnh hơn người!

"A…"

Truyền nhân trẻ tuổi của Tiên điện rống to, cả người phát sáng, đặc biệt là xương trán, tuy rằng nứt thành mấy khối, xương cốt trắng loáng lộ ra ngoài da thịt nhưng như trước vẫn đang toả ra ký hiệu.

Hắn thế nào bị đánh giết như vậy, kết thúc như vậy, dùng hết khả năng để phản kháng, ngăn cản nắm đấm kia tiến vào bên trong đầu lâu.

Đặc biệt hai tay của hắn trong nháy mắt kết thành pháp ấn chí cường, bùng phát ra vô tận ánh sáng muốn cứu vãn bại cục này, hắn thực sự không cam lòng chết đi như vậy.

Trong nháy mắt mà thôi, nơi này ký hiệu vô tận, thánh quang chiếu khắp, khí lành trăm nghìn sợi, bao phủ đạo đài hoàng kim, thần thánh mà kinh người.

Nhưng mà, đối mặt tất cả những thứ này, Thạch Hạo lại cực kỳ ác nghiệt, tóc đen rối tung, trên người dính đầy máu, vô tình dùng sức xuyên cú đấm này vào!

Cảnh tượng này cực kỳ đáng sợ, tất cả mọi người kinh hãi lạnh cả sống lưng, cả người nổi da gà.

Đây là tình cảnh ngang ngược đến cỡ nào, một người thiếu niên đã đánh gục chí tôn trẻ tuổi của Tiên điện – người được xưng là đè ép thế hệ tuổi trẻ, khiến người ta không thở nổi.

Cú đấm này xuyên vào, mi tâm của truyền nhân Tiên điện xuất hiện một cái lỗ thủng to, máu tươi tuôn ra, ánh mắt của hắn bắt đầu tan rã, tinh khí thần toàn thân mất đi.

Cho dù là Chân Thần, đầu lâu bị xuyên thủng cũng không thể cứu vãn!

Thân thể của truyền nhân Tiên điện đã tu hành đến cực hạn, cùng Thạch Hạo không phân cao thấp, kiên cố khó hỏng, có danh xưng bất diệt thể, cú đấm này có thể đánh vào quả thật không dễ.

Nắm đấm của Thạch Hạo đang chảy máu, có của chính mình, cũng có của đối phương.

Đòn đánh này, quả đấm của hắn nhìn như lờ mờ, thế nhưng ẩn chứa bảo thuật Côn Bằng trong năm ngón tay, bùng nổ ra sức mạnh cực hạn do Thái Âm cùng Thái Dương dung hợp mà thành.

Vì vậy, không gì không xuyên thủng!

Tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngây người, cực kỳ hoảng sợ, nhìn xương trán của truyền nhân Tiên điện bị xuyên thủng, máu tươi lạnh lẽo bắn lên, sau đó đổ xuống dưới, trong lòng kinh ngạc khó tả.

Đây là chuyện lớn, chắc chắn hóa thành một cơn bão táp, truyền khắp các châu.

Hiển nhiên, thiếu niên Ma vương — Hoang, một trận chiến thành danh, dùng sự quả cảm, thiết huyết, thô bạo của hắn cùng với chiến tích huy hoàng nói cho thế nhân, hắn chính thức quật khởi!

Truyền nhân trẻ tuổi của Tiên điện, tuyệt đối kinh diễm, hiện nay gặp phải tai nạn này sẽ gợi lên một hồi sóng lớn mênh mông, nhất định khiến cho các đại cổ giáo chấn động kịch liệt.

Cái gọi là thần thoại không thể chiến thắng đã bị đánh vỡ!

Mà kẻ ra tay này còn rất có thể không phải là kỳ tài của mấy đạo thống bí ẩn cổ xưa, các loại dấu hiệu cho thấy, hắn quá nửa là một tán tu.

Mưa ánh sáng rơi ra, lúc trận chiến này phân ra kết quả thì truyền nhân Tiên điện ngã vào trong vũng máu và được ánh sáng thần thánh bao vây, nhanh chóng rời đi hoàng kim đạo đài.

"Đáng tiếc mà…" Thạch Hạo lẩm bẩm, đối phương có mệnh phù bảo vệ, rốt cuộc là tránh được một kiếp, có nghĩa là cũng không chân chính chết đi.

Hắn không có ngăn cản, bởi vì trước đây đã từng thử nhưng vô hiệu, hiện giờ không muốn làm chuyện vô ích.

Thạch Hạo đứng tại chỗ, lẳng lặng suy tư, tổng kết kinh nghiệm của trận chiến này, hiển nhiên thu hoạch to lớn, đã xác minh được đạo và pháp của chính mình, đường trong lòng càng ngày càng rõ ràng, càng rộng lớn hơn.

Đồng thời, hắn ý thức được, truyền nhân Tiên điện thật sự rất đáng sợ, nếu đổi lại một chiến trường khác, ai thắng ai thua khó mà đoán được.

Lúc đầu, truyền nhân trẻ tuổi của Tiên điện đã quá tự phụ, nếu không, lấy toàn lực đi ứng phó, kết quả chiến đấu như thế nào khó có thể nói rõ.

Ngoài ra, cảnh giới của bản thân Thạch Hạo còn chưa đạt tới đỉnh cao, nếu trên người không có chiến y rách nát bất ngờ bạo động, pháp lực chảy cuồn cuộn như suối, hắn chỉ có thể phải sử dụng đến lò luyện đan.

Quan trọng nhất chính là trận chiến này thời gian kéo dài lâu như vậy, đầy đủ hơn ba ngàn hiệp, quá mức gian khổ, đây là so sức chịu đựng.

Cũng chính bởi vì vậy, song phương hao tổn quá lớn, truyền nhân Tiên điện ở thời khắc sống còn dung hợp vài loại pháp môn cấm kỵ thì mới xảy ra vấn đề lớn, dẫn đến khó mà chống đỡ được.

Nếu không phải như thế thì cơ thể hắn còn có thể chịu được.

Nói tóm lại, truyền nhân Tiên điện bất cẩn rồi, quá mức tự phụ!

"Hả?" Đột nhiên, trong lòng Thạch Hạo giật mình, nội tâm sinh ra bất an, hắn phản ứng nhanh chóng, dùng hết khả năng chống cự.

Không cần nói là hắn, chính là những người khác cũng đều không ngờ rằng còn có biến cố này xảy ra, gần trong gang tấc, một sinh vật hình người hiện ra, vồ giết Thạch Hạo.

Đây là thời điểm hắn buông lỏng nhất, mới vừa trải qua một trận đại chiến, chỉ chú ý đến những sơ đại khác, có thể là thần linh nữa, dù thế nào cũng không ngờ rằng bên người còn có nguy hiểm.

Nhân Tiên ấn!

Lại là nó, vào lúc này, còn có thể phát uy.

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên, khó có thể tin, pháp môn cấm kỵ này quả nhiên khó lường, khiến người ta sợ hãi.

Truyền nhân Tiên điện trước khi chết phát ra một đòn cuối cùng, đó là kết thành ấn này, nhưng đáng tiếc mới vừa phát ra, Thạch Hạo đã đâm thủng xương trán của hắn, giết chết hắn.

Pháp ấn này tất nhiên cũng đã ảm đạm, có một luồng sức mạnh thần bí tiêu tán trong hư không.

Ai có thể nghĩ tới, lúc này nó lại hiện ra lần nữa, hóa thành một vị "Nhân

tiên", đánh vào trong cơ thể của Thạch Hạo, đây là biến cố kinh hoàng mà không thể nào đoán trước được!

"Ầm!"

Thạch Hạo phun ra một ngụm máu lớn, bởi vì khi hắn phản ứng lại thì đã trúng một đòn, không có cách nào thoát khỏi, quá gần rồi, "Nhân tiên" đã sát bên người.

"A…" Tóc hắn rối bời như thác nước, trong miệng không ngừng phun máu, thân thể gặp phải trọng thương khó có thể tưởng tượng được, lúc nào cũng có thể sẽ tan rã, sẽ chết ở nơi này.

Nhân Tiên ấn, được xưng là một trong những thần thông mạnh nhất của thế gian, vang dội cổ kim! Chỉ có vài loại bảo thuật có thể ngang hàng với nó, nó là pháp môn cấm kỵ cực hạn của thượng giới.

Thật sự quá bất cẩn rồi, hắn không ngờ rằng Nhân Tiên ấn còn có thể như vậy.

Những người khác cũng đều nghiêm nghị, vào lúc này cuối cùng cũng rõ ràng ý nghĩa ba loại cảnh giới của pháp môn cấm kỵ này, Hiện ra, Dung hợp, Siêu thoát, rất đáng phải để ý cẩn thận.

Cảnh giới Siêu thoát cuối cùng này lại thần bí đến như vậy, không chỉ là lần thứ hai hiện ra, càng đúng với ý nghĩa "Siêu thoát", nếu người kết ấn bị giết thì nó như trước vẫn có thể ngưng tụ không tan.

Nếu như suy nghĩ sâu xa hơn, điều này khiến người ta sởn cả tóc gáy, nếu có một ngày, người của Tiên điện tu hành đến cảnh giới cực hạn, có hay không sẽ lấy ấn pháp này ngưng tụ ra một vị Nhân tiên vĩnh viễn không biến mất?

Có thể nói đây cũng là một con đường, tương lai có thể dựa vào cái này thành Đạo, bỏ qua chính mình, đem đạo quả ký thác Nhân tiên.

Điều này khiến người ta đăm chiêu, Tiên điện quả nhiên khủng bố, làm người ta kính nể!

Tất cả những chuyện này đều chỉ xảy ra trong tích tắc, quá nhanh rồi, trong chớp mắt mọi người đồng loạt phản ứng, bảo thuật nổi lên trong hư không, có mấy người ra tay.

"Ngươi dám!" Đại Ma Thần thét lớn, toàn bộ mái tóc tung bay, điên cuồng xông về phía trước bảo vệ Thạch Hạo.

Bởi vì, có một ít sơ đại và thần linh khác đã ra tay, muốn giết chết Thạch Hạo tại đây, tiêu diệt đối thủ vô cùng đáng sợ này.

Hiện tại Thạch Hạo cực kỳ suy yếu, mặc dù không có người tấn công, thân thể cũng nhanh tan rã rồi, dù sao đó là — Nhân Tiên ấn, đã bắn trúng hắn!

Pháp ấn kia toàn diện bùng phát, dưới tình huống không kịp phòng bị, bị bắn trúng trực diện, tại Tôn giả cảnh hầu như có thể nói không có ai có thể chống đỡ được.

Ầm!

Lôi đình vạn đạo, Thiểm Điện tử là người đầu tiên đến gần, lấy tốc độ mà nói, trong tất cả những sơ đại ở đây không có ai nhanh hơn hắn, hắn điều động hồ quang, đánh tới.

"Cút!"

Đại Ma Thần tức giận, ông vẫn một mực quan tâm đến tôn nhi của mình, vì vậy trong phút chốc xảy ra kinh biến đã là người đầu tiên lướt đến bên cạnh Thạch Hạo.

Sau lưng của ông nửa đen nửa trắng, hai cánh chấn động, hai khí Âm Dương lưu chuyển, đồng thời còn có lôi đình đi kèm, vút qua hư không lướt tới, tinh huyết thiêu đốt, tức giận đánh giết.

Cả tòa đạo thai này, ánh chớp vạn tầng, hai người bùng phát vô tận ánh sáng lóa mắt, lập tức nhấn chìm nơi đây.

"Xoạt!"

Một cái đuôi bò cạp xanh thẳm tựa như mộng ảo, xuyên qua hư không nhanh chóng đâm tới áp sát Thạch Hạo, nhắm thẳng vào mi tâm của hắn.

Thiên Hạt cũng ra tay, trong những con Thần linh ở đây nó là một trong những sinh linh đứng đầu, cực kỳ mạnh mẽ, lúc này một đòn như vậy có thể nói là độc ác, nham hiểm và tàn nhẫn.

Đây là muốn một đòn mất mạng!

Mi tâm Thạch Hạo phát sáng, khống chế thần niệm, lấy ra lò luyện đan, một tiếng keeng chát chúa, ngăn cản lại đuôi bò cạp, chậm một chút thôi là sẽ bị con thần linh này đâm thủng cơ thể.

"Xèo!"

Cách đó không xa, một nữ tử cả người đen kịt cũng ra tay, lòng bàn tay hiện lên một cây dây leo dài màu đen, hóa thành một cây chiến mâu, nhanh chóng đâm tới.

Ả là Hắc Lan, là một sơ đại của hệ thực vật, vô tình ra tay, muốn tiêu diệt đối thủ cạnh tranh này.

Trên thực tế, không chỉ riêng mấy người này, còn có những người khác cũng là như thế, cơ hội hiếm có, nếu để cho Thạch Hạo khôi phục như cũ, quá khó đối phó. Mọi người tận mắt nhìn thấy hắn đã chém chết truyền nhân của Tiên điện!

Đại Ma Thần phát điên, đông chặn tây giết, ngăn cản địch thủ.

"Các ngươi quá xấu rồi!"

Một con thỏ nhỏ trắng như tuyết như ngọc nhảy vào trong trận, trừng đôi

mắt to óng ánh trong suốt như san hô màu hồng, mở ra miệng nhỏ, soàn soạt cắn vào trường mâu do dây leo biến thành kia của Hắc Lan.

Nó phun ra khí Thái Âm, vô cùng dày đặc, la hét: “Phong lan khó ăn nhất!”

“Hống…” Thao Thiết rít gào, điên cuồng nhào tới, nhìn chằm chằm Thạch Hạo, đây chính là một cơ hội hiếm có, nếu nuốt gã thiếu niên này thì lợi ích sẽ rất lớn đối với nó.

Bởi vì, tộc của nó có thể nuốt vạn vật, ngay cả pháp tắc cũng đều có thể nuốt chửng rồi luyện hóa, chỉ cần nuốt lấy một phần tinh huyết bẩm sinh của Thạch Hạo, nó liền có thể hiểu được rất nhiều thứ, đạt được tạo hóa của mình.

“Tên Béo, ngươi thiếu nợ ta, giờ trả lại đi.” Con thỏ nhỏ kêu lên.

Tên béo Tào Vũ Sinh không vừa lòng, trong miệng lẩm bẩm nhưng vẫn lựa chọn ra tay, bởi vì hắn rõ ràng ý tứ của Thái âm Ngọc thỏ.

Sát trận thứ ba của Thượng giới bùng phát, ngăn cản Thao Thiết.

Nhưng mà vẫn có những người khác vọt tới đánh giết Thạch Hạo, ai cũng không muốn bỏ qua cơ hội này!

Con mắt Thạch Hạo tràn ngập sát khí nhìn chằm chằm những người này, thế nhưng hiện tại hắn thật sự khó có thể giãy giụa, thân thể đầy những vết rách lúc nào cũng có thể tan rã, chỉ có thể khống chế lò luyện đan ngăn cản.

Hắn lấy trạng thái như thế này liên tiếp tránh được mấy lần tuyệt sát, rốt cục cũng gặp sự cố, cả người phun máu, sắp sửa nổ tung.

Một đôi nam nữ trẻ tuổi đập tới, chính là một đôi tôi tớ của truyền nhân Tiên điện, một người là Trần Thanh, một nữ tử khác không biết tên, được xem là không yếu hơn Thần tử, Thần nữ của đạo thống bình thường, được truyền nhân Tiên điện thu nhận, mang vào nơi đây.

Vào lúc này, hai người điên cuồng lao tới chém giết, khuôn mặt vốn là tuấn tú cùng thanh lệ lúc này cũng đã vặn vẹo.

“Hổ lạc đồng bằng bị chó khinh mà.” Thạch Hạo lẩm bẩm, sau khi chống lại công kích của mấy vị sơ đại, hắn thật sự hết sức rồi, không chống đỡ nổi.

Hơn nữa, đúng lúc này hắn nhìn thấy Nguyệt Thiền tiên tử hóa thành một vệt cầu vồng, cực tốc vọt tới, quyết đoán mà vô tình hướng về phía hắn ra tay.

Thạch Hạo thất kinh, trong mắt nàng có một loại tâm tình đặc biệt phức tạp, hắn giật mình trong lòng, loại sát ý phức tạp kia khiến hắn cảnh giác.

“Xèo!”

Ma nữ cũng quyết đoán ra tay, vượt ra ngoài dự đoán của mọi người, lại là ngăn cản Nguyệt Thiền tiên tử, ánh mắt của nàng ngạc nhiên, trong tầm mắt lúc nhìn về Thạch Hạo thì có chút quái lạ.

Thạch Hạo trong lòng nghiêm nghị, hắn biết rõ hai người này hơn phân nửa… đã nhìn ra được thân phận của hắn!

Bởi vì, hai người này từng đến hạ giới, từng phát sinh qua nhiều chuyện với hắn, hiện tại liền phát hiện manh mối.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 686: Không Đề

Dịch + Biên: ronkute

Nguyệt Thiền tiên tử quần áo phấp phới, đôi tay như ngó sen vung ra kèm theo đó là tiếng hót vang của phượng hoàng, sau lưng nàng vọt lên một con tiên cầm, giương cánh kích thiên!

Hào quang đỏ rực, đạo đài hoàng kim to lớn chợt đỏ au, Chân hoàng từ trên trời vồ giết về phía Thạch Hạo. Chủ thân Nguyệt Thiền thi triển Chân hoàng tán thủ, đây cũng không phải là bảo thuật hoàn thiện.

Ma nữ hét lên một tiếng cứ như là một Tinh linh hoạt bát và kỳ ảo, giơ tay lên, lòng bàn tay phóng ra một chùm ký hiệu đan xen với nhau ngăn cản lại Chân hoàng.

Cặp mắt của Thạch Hạo trở nên sâu lắng nhìn chằm chằm hai người, trong lòng chẳng thể bình tĩnh được, như vầy lại bị bại lộ rồi sao? Nhưng cũng không thể gọi là bại lộ được!

Ầm!

Một bàng tay màu vàng đất vỗ xuống chụp lấy Thạch Hạo, Thiểm Điện Tử di chuyển, hắn hóa ra một bàn tay che kín bầu trời, nặng như núi, bao phủ lấy Thạch Hạo.

Đại ma thần thì tóc tai bù xù, máu me khắp người, bởi vì hắn hết chặn phía này rồi lại giết về phía kia, va chạm với rất nhiều người, ngăn cản bọn họ tiếp cận Thạch Hạo. Lúc này, khi thấy tình hình đang diễn ra kia thì trợn tròn mắt, thiêu đốt huyết khí rồi liều lĩnh bay vụt lên trời cao, dù sau lưng đã trúng một chưởng thế nhưng cũng liều mạng đón đỡ bàn tay màu vàng kia.

Chỉ trong nháy mắt, ánh điện hàng vạn, tia chớp ngàn tầng, dường như là sóng lớn đang bùng nổ vậy.

Bàn tay màu vàng đất kia nhìn thì cứ như là ngọn núi nhưng thật ra lại là do lôi đình tụ lại, tia chớp đan dệt mà thành, thế nhưng khí tức lại ngưng tụ cùng với mặt đất.

Cũng giống như áo nghĩa Sinh trưởng mà Thạch Hạo ngộ ra trong lôi đình vậy, có thể diễn biến ra những cây cỏ bằng sấm sét trong hư không, vô cùng đáng sợ.

Đại ma thần gặp phải công kích của mấy tên địch thủ, máu phun xối xả, đặt biệt có một ít lôi đình hóa thành bàn tay vàng kia đã xâm nhập vào trong cơ thể khiến ông không ngừng phun máu, cơ thể cháy đen.

Cũng may là, ông từng học qua bí thuật Lôi đình cho nên đã hóa giải hơn nửa.

Lúc này, bốn mặt của ông đều là địch, thân hãm trong loạn cục, không màn sống chết ngăn cản sơ đại, thần linh, không cho bọn họ tiếp cận tôn nhi của mình.

“Gia gia…” Thạch Hạo âm thầm gọi, hắn đã khống chế lò luyện đan trút xuống Thiên hà, thế nhưng vẫn khó mà có hiệu quả được, nhân lúc mọi người lui tránh chờ lôi đình và nguyền rủa tan hết thì mới có thể xông về trước.

Chủ yếu là, Thạch Hạo khó có thể di chuyển được, đứng yên một chỗ, không thể truy kích.

“Đám súc vật các ngươi!” Đại ma thần hét lớn, tác tai bù xù, máu me khắp người quyết không chùn bước, hắn quyết không cho bất cứ kẻ nào thương tổn tới Thạch Hạo.

“Chém đại nhân Tiên điện trẻ tuổi của chúng ta, ngươi cũng đi chết đi!” Trần Thanh hét lớn, sắc mặt đầy dữ tợn giết tới gần, trong tay cầm một thanh

cốt đao màu đen chém thẳng về phía đầu lâu của Thạch Hạo.

“Bụp!”

Trong phút nguy nan, Thạch Hạo há miệng phun ra một ngụm tinh huyết, thứ này hóa thành ánh đỏ cùng với ký hiệu đánh lên trên thân cốt đao đó.

Tinh huyết đánh văng cốt đao đen thế nhưng cũng không tản đi, mà lại hóa thành một màn mưa ánh sáng đỏ phóng lên trên người của Trần Thanh.

Trần Thanh né tránh tuy nhiên vẫn bị một chút mưa máu dính phải, bụng bên trái bị xuyên thủng mấy lỗ nhỏ khiến hắn khẽ rên một tiếng, thế nhưng việc này cũng không thể bức lui được hắn.

Trần Thanh giơ tay, cách không đám ra một quyền, một con hổ trắng gầm rú đi kèm là phù văn vồ giết Thạch Hạo.

Thạch Hạo khó mà nhúc nhích được nên gắng gượng tạo ra Động thiên duy nhất ngăn chặn lại Bạch hổ quyền kia, thế nhưng vẫn gặp phải xung kích, Động thiên không ổn định khiến thân thể hắn rung bần bật.

Trên cơ thể hắn, vết nhương cứ như là mạng nhện lan tràng, máu tươi phun tung tóe, một chút nữa thôi là giải thể.

“Giết!”

Một tên tôi tớ khác của Tiên điện đánh tới, cô gái này giơ tay, đó là Thái âm chỉ, chính là bí pháp bất thế của Tiên điện mà nàng may mắn học được, pháp lực siêu phàm.

Cũng chính vì vậy nên nàng và Trần Thanh mới được ngoại giới xem trọng, cho rằng bọn họ không kém bất cứ một thánh tử của một vài đại giáo, thiên phú và sức chiến đầu cực kỳ xuất chúng.

Chỉ này hạ xuống, Thạch Hạo run rẩy, thân thể rạn nứt, máu me be bét,

khó mà chống đỡ nổi nữa.

“Các ngươi đều cút ngay cho ta!” Đại ma thần nổi giận, liều mạng chém giết, xông loạn khắp nơi, chống lại hai cai thủ của truyền nhân Tiên điện.

“Xoẹt!”

Thiểm Điện Tử xuất thủ, trong tay xuất hiện một thanh chiến mâu màu bạc đâm thẳng về sau ót của Đại ma thần, hiển nhiên đây cũng là do lôi đình biến thành, uy lực kinh người.

“Đi chết đi!” Thiên Hạt với ánh mắt đầy lạnh lẽo, chiếc đuôi sau người lấp lánh ánh xanh đâm thủng hư không, tiến về thiên linh cái của Thạch Hạo.

Còn những người khác cũng ra tay, Thạch Hạo lúc nào cũng có thể bị đánh giết, nguy cấp tới tận cùng.

“Chẳng ưa gì các ngươi!” Thỏ nhỏ lên tiếng, vù, cặp mắt như hồng ngọc sáng rực, bắn ra từng ký hiệu màu đỏ ngăn chặn đám người kia.

Đồng thời, nó hóa thành một tiểu cô nương như được đúc từ ngọc vậy, giơ chân ngọc lên, ầm, đá ra một cước, bàn chân hóa lớn đè ép cả bầu trời.

Nàng chống lại Hắc Lan, ngăn chặn Thao Thiết, thể hiện ra tu vi vô cùng đáng sợ của mình.

“Đây chính là chiêu thỏ duỗi chân trong truyền thuyết à?” Có người chế nhạo, mang theo sát ý.

“Keeng!”

Sát trận của Tào Vũ Sinh hiện ra thần uy đầy đáng sợ, bổ ra từng luồng ánh kiếm đi kèm là từng làn khí hỗn độn bắn trúng lên đuôi của Thiên Hạt, khiến nó chấn động toàn thân.

“Phụt!”

Đại ma thần phun ra mấy ngụm máu lớn, đồng thời chống lại Thiểm Điện Tử, Dương tử tới từ học viện Âm Dương… nên gánh phải đòn nặng nề.

Thế nhưng, hắn không hề lùi bước mà vụt tới gần Thạch Hạo để bảo vệ, không cho bất luận kẻ nào làm thương tổn tới Thạch Hạo, bản thân mình thì máu me đầy người, thương thế vô cùng nặng.

"Gia gia, người rút đi đi, chúng ta tạm thời không thèm lấy truyền thừa này nữa." Thạch Hạo bí mật truyền âm, hắn tuyệt đối không thể để cho tổ phụ mình xảy ra nguy hiểm, không đành lòng nhìn người liều mạng.

"Xoẹt!"

Một ánh đao sáng như tuyết bổ tới, chém thẳng vào trong Động thiên của Thạch Hạo, gần như quét trúng thân thể của hắn, con bọ ngựa có tu vi Hóa Thần cảnh đã ra tay.

"Gào…" Đại ma thần hét lớn, bùng phát ra vô tận vôi đình, nhào tới đập mạnh vào con bọ ngựa xanh biếc đầy đáng sợ kia.

"Xoẹt!"

Kiếm khí của tên mập kia phóng tới trợ giúp hóa giải tình thế nguy cấp ấy, ngăn cản con bọ ngựa giết tới nếu không thì nguy rồi!

"Gia gia, lùi lại!" Thạch Hạo âm thầm hô, không muốn hắn liều mạng.

"Chết đi!" Trần Thanh, còn có cô gái kia toàn lực đánh tới hòng giết chết Thạch Hạo.

"Ầm!"

Cùng lúc đó, Nguyệt Thiền đang giao thủ cùng Ma nữ cũng đã xuất thủ, nàng lấy ra một chiếc đỉnh nhỏ trấn áp về Thạch Hạo.

Keeng!

Thạch Hạo bị ép không thể không lấy ra lò luyện đan đỡ lấy chiếc đỉnh kia, hai bên va chạm bùng phát ra ánh sáng rực rỡ.

Nhiều người vây công, Thạch Hạo gần như bị xuyên thủng!

Cùng lúc đó, Nguyệt Thiền tiên tử sử dụng Bổ Thiên thuật tiếng tăm lừng lẫy đối kháng với Ma nữ, trong nháy mắt khi thoát thân được thì chân thân của nàng lại giết về Thạch Hạo.

Thần sắc của Thạch Hạo cứng đờ sau đó lại nhìn thấy chàng trai cầm kim đăng nơi xa xa kia, người này vô cùng mạnh mẽ, có thể sánh vai cùng với truyền nhân Tiên điện, hắn vẫn chưa hề tỏ thái độ, không biết địch hay bạn.

Hắn thở nhẹ, thân thể khó mà chống đỡ nổi nữa, muốn lấy đi tờ giấy màu vàng kia thì khó mà thành công được.

"Đi chết!"

Vào lúc này, một đám người đang giết tới, Đại ma thần, Thái âm ngọc thỏ tuy rằng ra sức ngăn cản thế nhưng dù sao số lượng quá ít, không thể hóa giải được tình thế nguy cấp này.

Hai tên người hầu của Tiên điện thì sắc mặt tái xanh, ánh mắt đáng sợ mang theo vẻ sung sướng, giúp đỡ những người khác công phá Động thiên duy nhất.

Lò luyện đan va chạm với chiếc đỉnh hoàng kim kia vẫn chưa trở lại, Thạch Hạo gần như muốn mất mạng rồi!

"Gia gia, lò luyện đan đưa người, giữ lại để tự vệ!" Thạch Hạo bí mật truyền ấm, sau khi đánh bay chiếc đỉnh nhỏ kia thì để lò luyện đan bay về phía Đại ma thần.

Cùng lúc đó, hắn cũng bắt đầu chuyển động, cả người nứt toác gần như nổ tung, máu tươi xối xả, thế nhưng lại liều mạng, ra tay toàn lực!

“Xoẹt!”

Lôi đình như thác nước đánh thẳng tới Thiểm Điện Tử.

“Đi chết đi!” Hai tên người hầu của Tiên điện cười to đầy dữ tợn, vốn hai người có khí chất siêu phàm thế nhưng giờ lại trông rất đáng sợ.

“Giết!”

Con mắt của Thao Thiết đỏ rực, nó không cần nuốt toàn bộ thân thể Thạch Hạo mà chỉ cần hút đi một phần huyết tinh bẩm sinh của hắn là đủ rồi!

Hắc Lan phát ra một cành cây quấn về phía cổ của Thạch Hạo!

Thiên Hạt, bọ ngựa xanh cũng giết tới!

…

Tình huống vô cùng nguy cấp, Thạch Hạo thế nhưng lại cười to, ánh mắt lạnh lẽo, mặc cho thân thể giải thể nhưng vẫn sử dụng áo nghĩa mạnh mẽ nhất của chính mình, nắm đấm vung ra.

Một tay là Luân hồi, một tay là Côn bằng, hai bảo thuật cấm kỵ được cô đọng lại trong hai quyền, đánh giết về đối thủ.

“Bụp!”

Chỉ vừa đối mặt mà Trần Thanh liền hét thảm, cốt đao đen nát bấy đồng thời cánh tay hắn cũng nổ tung, sau đó là nửa người hóa thành thịt nát bay ngược ra sau.

“Ngươi…” Thiểm Điện Tử giật mình, lúc này nơi ngực của hắn cũng vô cùng khó chịu, bị chấn phun ra đầy máu.

Cũng trong lúc này, Thạch Hạo vung mạnh cánh tay, nhánh cây của Hắc Lan đang quấn trên cánh tay của hắn bị chấn đứt rời.

“Gào…” Thao Thiết gào hét, muốn hút lấy huyết tinh của Thạch Hạo, nhưng lại bị một quyền đánh cho văng ngược.

“Bụp!”

Chỉ trong nháy mắt, một quyền của Thạch Hạo xuyên thủng đầu lâu của cô gái là người hầu của Tiên điện kia, khiến nàng nổ tung.

“Xoẹt!”

Không chút tiếng động, một thanh ngọc kiếm của Nguyệt Thiền tiên tử đâm xuyên qua ngực của Thạch Hạo, hắn khó mà tránh né được nữa bởi vì thân thể đang nứt toác.

“Các ngươi hãy chờ ta quay trở lại!” Thạch Hạo hét lớn, lần nữa vung hai nắm đấm, thiên địa nổ tung, chấn cho rất nhiều người cảm thấy nơi yết hầu ngọt ngọt, gần như muốn thổ huyết.

Mà chính hắn thì trụ không được nữa, bởi vì liều mạng cho nên không để ý tới thân thể, lúc này đang từ từ nứt ra.

Nhưng mà, hắn cũng không có hình thần đều diệt mà lại được hào quang của mệnh phù răng thú bao lấy nhằm về phương xa, đây chính là chiến lợi phẩm đã đoạt được khi đánh giết cao thủ Tần tộc ở trên võ đài.

Đồng dạng, cô gái là người hầu của Tiên điện cũng biến mất khỏi thế gian này.

Những người khác trầm mặc, nhưng dù nói gì đi nữa thì thiếu niên Ma vương đã biến mất, một đối thủ cạnh tranh đầy đáng sợ đã lui khỏi cuộc chiến tranh đoạt này.

“Hi vọng hắn không kịp trở lại đây.” Có người nói nhỏ.

Mà cũng có sinh linh không vừa lòng, Thao Thiết cũng chẳng hề hút được chút tinh huyết nào, trên đất tuy là có máu tươi thế nhưng cũng không

phải là tinh huyết bẩm sinh mà nó cần.

Đại ma thần gào thét, tay nâng lò luyện đan.

Lối ra nơi bí cảnh, truyền nhân Tiên điện đứng yên trên tế đàn, hắn được phù văn bao quanh, tỏa ra thần uy ngập trời, lần này hắn vô cùng tức giận.

Lại bị người khác đánh giết rồi quay trở lại nơi này, đây là sỉ nhục, người xuất thân từ Tiên điện chưa hề bị chém bại như vầy!

Bên ngoài, tất cả mọi người đều giật mình, người trẻ tuổi trên tế đàn kia là ai? Tuy rằng được phù văn bao vây, không thể nhìn thấy hình dáng thế nhưng ai cũng biết thân phận của hắn cả.

Tất cả mọi người khó mà tin được, hắn lại bị giết, phục sinh ngay trên tế đàn này.

Là muốn tạo phản sao? Là người phương nào gây nên, quả thật khiến người khác khó mà tin được.

Dù là mấy vị lão Giáo chủ cũng kinh ngạc, trong lòng chấn động, dù thế nào cũng không ngờ, truyền nhân của Tiên điện lại xảy ra chuyện này, bị người đánh giết.

“Có thật không đây, hắn lại bị chém, nhận phải thất bại trong bí cảnh!”

Tu sĩ ở ngoại giới sục sôi, phá vỡ không gian yên tĩnh, đây là sự thật.

Mọi người ồ lên, nơi đây sôi trào.

Trên tế đàn, sắc mặt của truyền nhân Tiên điện tái xanh, chiến giáp Tiên vũ trong nháy mắt vang lên những tiếng leng keng, phát ra ánh sáng chói mắt bao phủ lấy bản thân, người khác không cách nào nhìn thẳng vào hắn được.

Vẻ mặt của mấy vị lão Giáo chủ khó tả, biểu cảm trên gương mặt cực kỳ quái dị, bọn họ đều kinh sợ, khó mà tưởng tượng được truyền nhân Tiên điện sẽ bị thua, bị người chém giết.

“Đến cùng là ai?” Có người hỏi.

Nhưng, truyền nhân Tiên điện lại không nói lời nào, không đáng để hắn đáp trả.

Sau đó, một vị lão Giáo chủ tự mình mở miệng hỏi, hắn cũng chỉ trầm mặc, chưa hề hé nửa câu.

Tình cảnh này có chút căng thẳng, truyền nhân Tiên điện đứng trên tế đàn, tóc đen rối bời, được phù văn bao phủ, hắn chẳng hề nhúc nhích.

Ngoại giới, ngoại trừ mấy vị Giáo chủ ra thì những người khác bắt đầu bàn luận không ngớt.

Một lát sau, trên tế đàn đột nhiên xuất hiện bóng người thon thả của một cô gái, lại có người bị giết trở về, sau khi lộ ra chân thân thì đây chính là người hầu gái của Tiên điện.

“Ầm!”

Đột nhiên, gợn sóng kinh khủng tỏa ra, một thiếu niên xuất hiện, quá nhanh, hắn bất ngờ xuất thủ, dáng vẻ đầy lộ liễu và ngang tàng, bay vọt tới.

“Bụp!”

Thạch Hạo lăng không đá một cước thẳng lên trên người nữ phụ tá đắc lực của truyền nhân Tiên điện này, khiến nàng nổ tung.

Cặp mắt của cô gái này trợn tròn, chỉ kịp quay đầu liếc nhìn Thạch Hạo, trong mắt tràn ngập vẻ sợ hãi và tuyệt vọng, thiếu niên Ma vương cũng tới nơi này.

Nàng chia năm xẻ bảy, mưa máu tung tóe chết ngay trên tế đàn.

Thạch Hạo quá nhanh, làm liền một mạch, lúc này còn chưa hạ xuống thì cả người lại đánh một quyền về phía truyền nhân Tiên điện, quát lên:

“Anh mày truy tới đây rồi!”

Việc này quá đột ngột, truyền nhân Tiên điện quay đầu nhìn lại thì chỉ thấy người hầu gái của mình bị đánh nổ tung, sau đó thì thấy một nắm đấm đến trước mặt.

Hắn vội vàng chống lại, tuy nhiên cú đấm này đến quá đột ngột cho nên hắn bị thiệt lớn, thân thể bay ngược ra xa rớt khỏi tế đàn.

Tất cả mọi người đều chấn động, thiếu niên mặc giáp trụ rách nát kia là ai, cả gan truy sát truyền nhân Tiên điện, mà lại cùng trở lại tế đàn, việc này quá điên cuồng mà!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 687: Kỳ Hoa

Dịch + Biên: ronkute

Tất cả mọi người đều ngây dại, đây chính là người đã chém giết truyền nhân Tiên điện, khiến hắn bị loại? Hắn cũng truy sát tới nơi này, ngang tàng và tự phụ tới cỡ nào chứ, khiến người khác cứng họng!

Quần hùng khiếp sợ, chuyện này vượt quá tưởng tượng của mọi người, đây là dạng người nào lại dám làm như thế.

Tiên điện, nhân số từ trước tới giờ không vượt qua năm người, một cổ giáo trường tồn cùng thế gian, truyền nhân mà đi ra thì có thể trấn áp các thiên kiêu trẻ tuổi, được xưng là thần thoại bất bại!

Truyền nhân của giáo này lại bị người khác đánh bại, chắc chắn sẽ khiến thượng giới chấn động, gợi ra địa chấn trong các cổ giáo lớn, nhất định sẽ là một trận sóng lớn mênh mông.

Kẻ ra tay nhất định sẽ trở thành tâm điểm và nổi tiếng trong sự chú ý của các đạo thống cổ lão, tất cả mọi người đều đang suy đoán kẻ này là ai, tới tột cùng là người như thế nào, không ngờ hắn lại xuất hiện!

Hơn nữa, dùng dáng vẻ ngang tàng thẳng thắn này để ra mắt, lăng không một cước đánh gục phụ tá đắc lực của truyền nhân Tiên điện, sau đó lại đánh chính chủ rớt khỏi tế đàn, ngông nghênh truy sát tới nơi này.

“Quá tự phụ mà, hắn dám làm như vậy thì là người tài cao gan lớn hay là có lai lịch đủ kinh người đây?”

“Hơn phân nửa là một trong những cổ giáo bất thế đi ra, không kém gì Tiên điện!”

Mọi người run sợ, người này nhất định phải quật khởi, dựa vào trận chiến hôm nay, dựa vào chiến tích huy hoàng và ngang tàng này thì nhất định phải danh chấn thượng giới.

Không cần nói những người khác, dù là mấy vị Giáo chủ cũng ngẩn ngơ, con mắt huyết diệt khó tả, việc này khiến họ vô cùng ngạc nhiên, không biết thế nào.

Thiến niên này điên cuồng tới cỡ nào thì mới dám làm như thế, tự chém bản thân để trở lại tế đàn hòng giết người thừa kế Tiên điện? Làm người khác cảm thấy kỳ quái.

"Ồ, người đâu?"

Khiến người khác ngạc nhiên là, sau khi bóng người đó quyết đoán ra tay, động tác liền mạch, mượn sự phản chấn khi quyết đấu với truyền nhân Tiên điện thì thân hình bay ngược ra sau, lại tiến vào trong bí cảnh.

Thế nhưng, hắn cũng không có đi ra, vẫn chưa tiến hành cái gọi là "truy sát", lóe lên một cái thì đã rời xa khu vực này!

Rất nhiều người há miệng, cảm thấy khó hiểu.

"Vèo!"

Một vị lão Giáo chủ nhanh chóng dò ra một bàn tay che kín cả bầu trời, lao vào trong bí cảnh, nói: "Tiểu hữu, ngươi đã bị thương, để lão hủ giúp ngươi trị liệu, trở lại nào."

"Không cần, ta chỉ tới để truy sát bại tướng Tiên điện dưới tay ta mà thôi." Thạch Hạo nói, thân pháp thúc giục tới cực hạn, chỉ trong nháy mắt đã đi vào trong vùng núi bao phủ đầy sương mù kia rồi.

Bàn tay lớn kia tuy rằng mò vào bên trong thế nhưng cũng đã chịu phải áp chế, uy năng giảm mạnh, cảnh giới nhanh chóng tụt dốc, chịu phải giam cầm đầy mãnh liệt của bí cảnh.

Vị lão Giáo chủ này nhíu mày, nói chung là đã chậm, hắn thu tay lại, cũng không có tiếp tục tiến vào sâu hơn.

Toàn bộ chuyện này diễn ra quá nhanh, từ khi Thạch Hạo xuất hiện cho tới lúc giết chết đầy tớ Tiên điện, mượn lực phản chấn khi giao chiến với truyền nhân Tiên điện để rời đi, tất cả chỉ diễn ra trong nháy mắt mà thôi.

Đừng nói là những người khác, dù là mấy vị lão Giáo chủ cũng ngây người, sự tình quá đột ngột diễn ra trong lúc ngạc nhiên vì truyền nhân Tiên điện bị đánh giết, lúc này không biết tỏ thái độ ra sao.

Vì vậy, Thạch Hạo mới thong dong lùi lại vào trong bí cảnh.

Những người ngoại giới thì lại choáng váng, khi thấy hắn tiến vào trong bí cảnh, đứng trong sương mù thì không khỏi nhìn nhau.

"Ngươi nạp mạng đi!" Truyền nhân tiên điện nhổ ra một ngụm máu, một nửa là do bị đánh lén còn nửa kia là do tức giận, kẻ địch quá vô sỉ.

Hắn biết rõ, đối phương hơn phân nửa là bị người vây công đánh giết, bị ép phải trở lại đây. Thế nhưng, tên quỷ này lại lớn tiếng hô vậy, kêu gào là truy sát hắn nên mới tới đây, quá xấu hổ mà!

Đối phương làm như thế, một là mê hoặc tất cả mọi người, trong nháy mắt khi mọi người đang kinh ngạc thì thong dong lùi vào trong bí cảnh, hai là muốn làm nhục hắn, nói cho thế nhân biết người thắng là ai.

"Giết!" Truyền nhân Tiên điện hét lớn xông vào trong bí cảnh, chinh phạt đối thủ.

"Bại tướng mà còn tranh hùng với ta, nay vì truy sát ngươi cho nên mới đi ra đấy, giết!" Thạch Hạo nói say sưa, bộ dáng mình ta là nhất.

Truyền nhân Tiên điện tức muốn thổ huyết, da mặt của tên khốn này quả nhiên quá dày, rõ ràng bị người khác vây giết thế nhưng lại vô liên sỉ dát vàng lên mặt mình.

“Ầm!”

Hắn giết tới, phủ đầu là một đòn Bạch hổ tí, thánh quang trắng bóng mãnh liệt, một con hổ trắng tỏa ra sát khí đánh về phía Thạch Hạo.

“Trò mèo, ngươi không phải là đối thủ của ta, có sư tỷ không, nói nàng tới chiến với ta một trận đi.” Thạch Hạo chắp hai tay sau lưng, ngạo nghễ đứng đó.

Trước người hắn hình thành nên một hồ nước xanh thẳm do lôi đình biến thành, ngăn cản lại “”tán thủ”” của đối phương, nhìn thì có vẻ ung dung mang theo sự sỉ nhục, thế nhưng lại vô cùng đáng sợ.

Tất cả mọi người ở ngoại giới đều sững sờ, người này lại mạnh mẽ như thế sao?

“Tiên điện còn có một vị sư tỷ sao?”

“Chắc chắn, hắn ngang tàng tới tận cùng, tự nhận mình vô địch trong đồng đại, hơn phân nửa là muốn khiêu chiến thế hệ trước của Tiên điện.” Có người nói.

Chỉ có mấy vị Giáo chủ là lộ vẻ khác thường, bọn họ tuy rằng không biết sâu trong bí cảnh diễn ra chuyện gì thế nhưng giờ cũng hiểu được, tên nhóc này đang bốc phét!

Truyền nhân của Tiên điện sắc mặt tái xanh, nếu không phải được phù văn bao phủ, cả người chói mắt thì vẻ mặt này nhất định sẽ khiến người khác kinh ngạc, hắn tức tới nổi run rẩy cả người.

Nhưng mà, đổi lại là bất kỳ người nào thì cũng sẽ hộc cả máu, địch thủ có da mặt dày như vầy cũng coi là ít có, có thể nói là kỳ hoa.

Ầm!

Bạch hổ tí va chạm với hồ nước lôi đình màu xanh kia liền bùng phát ra

vô tận ánh điện, phá hủy rất nhiều cây cỏ, núi đá trong bí cảnh.

Trong thiên địa này, thánh quang lấp lánh, vô cùng chói mắt khiến người khác khó có thể nhìn rõ được.

Hai người đại chiến, lúc này hình thành nên sự chênh lệch rõ ràng.

Bên ngoài cơ thể của truyền nhân Tiên điện có chiếp giáp Tiên vũ lóa mắt bảo vệ hắn vô cùng kỹ càng. Mà trên người thiếu niên kia lại là giáp trụ rách nát, có rất nhiều lỗ thủng lớn, rất khó coi.

Đến tột cùng là từ cổ giáo đi ra sao, sao lại nghèo như thế, ngay cả một bộ chiến y cũng không có, việc này khiến người khác ngây ngốc, hóa đá.

Đặc biệt, khi Thạch Hạo chuyển động mạnh thì những miếng nhỏ trên giáp trụ bóc ra rơi xuống dưới, việc này khiến người khác không biết nói gì cả.

“Hoang, ngươi nạp mạng đi!” Truyền nhân Tiên điện chiến tới phát điên, Nhân tiên ấn hiện ra, lần thứ hai vận dụng tới tuyệt học cấm kỵ mạnh mẽ nhất, bùng phát ra ánh sáng rực rỡ.

“Cái gì?!” Tất cả mọi người đều ngây ngốc, sau đó là vỡ oà.

Hắn là Hoang? Lại là hắn!

Lần này, Thạch Hạo mặc giáp trụ rách nát xuất hiện, mũ giáp thì lủng mấy lỗ thật to, khí tức ngăn lại nên không ai có thể nhận ra hắn được.

Hoặc là, đây chính là chỗ bất phàm duy nhất mà giáp trụ rách nát này thể hiện, có thể cách trở khí thế.

“Trời ạ, lại là thiếu niên Ma vương, hắn có chiến lực mạnh mẽ như vậy sao?!”

Nơi đây sục sôi, tất cả mọi người đã biết hắn là ai, trước kia đã tạo nên những chiến tích hiển hách, giờ lại càng thêm kinh người khiến người khác

khó mà tin được.

“Vậy mà lại là hắn, chém giết cả truyền nhân của Tiên điện, còn truy sát ra tận nơi đây, Ma vương này thật mạnh, không hổ là Hoang đã lưu danh trên thần bia của Ma tôn!”

Những lời này vừa ra, ánh mắt của truyền nhân Tiên điện càng khiếp người hơn, nén giận trong lòng, mặc dù đã bị chém một lần thế nhưng hắn tự nhận sức chiến đấu của mình hơn hẳn Hoang, chỉ là trước kia quá tự phụ và bất cẩn mà thôi.

“Chiến tích huy hoàng, nhất định sẽ chấn động các giáo!”

“Ai cũng không thể ngăn cản sự quật khởi của hắn, thiếu niên Ma vương, sắp sửa danh chấn thượng giới rồi!”

Bên ngoài bí cảnh, quần hùng nghị luận, ai cũng phấn chấn, bọn họ tận mắt nhìn thấy một chí tôn trẻ tuổi quật khởi, tỏa ánh hào quang rực rỡ khắp ba ngàn châu.

Con ngươi của mấy vị lão Giáo chủ thì sâu thẳm, tất cả đều nhìn chằm chằm Thạch Hạo, có người mang vẻ địch ý bởi vì sự tình mà Thạch Hạo đã gây ra trước đây không lâu.

Đáng tiếc, bọn họ không cách nào đi vào được.

“Lão tổ, còn có mệnh phù không ạ, cho con một khối, con vào giết hắn!” Một tên thần linh của Tần tộc âm thầm lên tiếng, thỉnh cầu Tần Trường Sinh.

Tần Trường Sinh ngồi xếp bằng, tĩnh lặng như tảng đá, cũng chẳng hề đáp ứng, hắn biết, cường giả sau khi tiến vào thì sẽ bị áp chế, nói như vậy, Thần Hỏa cảnh đã là cực hạn rồi.

Trong tay hắn chỉ còn sót lại hai khối mệnh phù, phái hai đại cường giả đi vào mà nói thì không đủ để thay đổi được gì.

Dù sao, thần linh của Tần tộc đã đi vào cũng không ít, nhưng đều bị đánh giết cả.

"Ầm!"

Nhận phải sự khuấy động của Nhân tiên ấn, còn có áp chế của chiến giáp Tiên vũ cho nên giáp trụ rách nát trên người của Thạch Hạo lần nữa bùng phát, từ những lỗ thủng lớn trên giáp trụ phun ra chùm ánh sáng cứ như là mây khói nhấn chìm lấy hắn.

Lần này, mọi người đều run sợ, cuối cùng cũng đã thấy được sự kinh khủng của bộ giáp trụ rách nát này, đặc biệt là mấy vị lão Giáo chủ lại càng hoảng sợ hơn.

Lão Hống sống từ thời thái cổ, thân thể gầy còm của lão run lên, mặt lộ ánh sáng kỳ lạ, nói: "Ta cảm giác được khí tức ở nơi đó, giáp trụ này có lai lịch không nhỏ."

Tần Trường Sinh nghe thế thì gật gật đầu, nói: "Chính xác, bộ giáp trụ rách nát này tới từ khu vực không người, nhiễm phải khí tức đặc biệt kia!"

Bên trong bí cảnh, hai người chiến đấu kịch liệt, ánh sáng ngút trời, chiến tới điên cuồng và sôi trào!

Mọi người không thể nhìn rõ thế nhưng có thể cảm nhận được ý cảnh đó thì sợ hãi, đây cơ bản không phải là hai Tôn giả, quá mức kinh khủng.

"Hoang, thật sự là một cường nhân đời này, tuổi tác không lớn thế nhưng lại chém tới mấy tên sơ đại, còn giết qua một lần truyền nhân của Tiên điện!"

"Ta nhớ rõ, người trêu thiếu niên Ma vương này đầu tiên chính là cung Hỏa Ma, họ xem hắn như là tạp ngư đưa vào trong khu vực của tộc nhân mình, kết quả gặp phải đại họa."

Có người bàn luận.

Sắc mặt của những người cung Hỏa Ma đều rất khó coi, mỗi lần nhắc tới thiếu niên Ma vương này thì đều sẽ nhớ ngay tới họ, quả thật là bi thương mà, khiến người khác đau buồn.

"Ngươi quá yếu, cơ bản không phải là đối thủ của ta, đi gọi sư tỷ của ngươi tới luận bàn với ta."

Thạch Hạo nói lớn đầy lộ liễu, nơi này lôi đình xoèn xoẹt, phù quang ngút trời.

Sắc mặt của truyền nhân Tiên điện âm u, rõ ràng là sức lực như nhau, trong thời gian ngắn khó mà làm gì được đối phương, hơn nữa đối phương còn mượn nhờ giáp trụ này để bù đắp pháp lực yếu hơn của mình, vậy mà còn dám nói như thế.

Hiển nhiên, tên khốn này da mặt dày như quạt mo, đây là hắn đang cố ý chế nhạo mình trước mặt mọi người.

Ngoại giới, mọi người kinh hãi, thật sự là như thế sao?

Ầm!

Lại là một đòn, chiến trường chuyển sang chỗ khác, hướng sâu vào trong bí cảnh, mà Thạch Hạo cũng không rảnh chiến đấu cùng hắn, hắn muốn nhanh chóng chạy về đạo đài hoàng kim kia.

Một là hắn lo lắng cho an nguy của tổ phụ mình, hai là hắn không muốn bỏ qua tờ giấy vàng kia.

Dần dần, mọi người ở ngoại giới thất vọng, bởi vì không thể quan sát được trận chiến đó, hai người đã biến mất, không cách nào cảm ứng được khí tức của bọn họ nữa.

"Trận chiến sống còn, ngươi có dám?" Truyền nhân Tiên điện quát lớn.

"Đã sớm phân sinh tử rồi, ngươi đã bị ta giết." Thạch Hạo bình tĩnh đáp,

sau đó bay thẳng về nơi xa, nói: “Ta không có thời gian chơi đùa với ngươi, muốn đi đoạt truyền thừa.”

Trên thực tế, truyền nhân Tiên điện tuy rằng tức giận thế nhưng cũng dần dần áp chế lại, hắn cũng biết, hiện nay quan trọng nhất chính là trở lại tranh cướp đạo thống của cung điện cao nhất kia.

Cứ như thế, hai người vừa chiến vừa nhằm về nơi truyền thừa, cuối cùng cũng tách nhau ra.

Thạch Hạo lấy ra nửa đoạn thánh dược, là củ ấu vàng, sau đó nuốt xuống, chất lỏng màu vàng chảy xuôi phát ra ánh sáng chói mắt tan vào trong cơ thể của hắn.

Lần này, hắn đã bị thương trí mạng lúc ở trên đạo đài, mệnh phù răng thú tuy mang hắn trở lại, thương thế khôi phục hơn nửa thế nhưng nguyên khí vẫn đại thương.

Vì vậy, hắn bằng giá nào cũng sẽ đánh đổi nên mới dùng thánh dược, chính là muốn trong thời gian ngắn nhất khôi phục lại, muốn huyết chiến lần cuối cùng.

Sau hai canh giờ thì lại vào nơi truyền thừa, leo lên từng tòa thánh sơn, Thạch Hạo có chút lo lắng, ở đây đả tọa và tìm hiểu.

Đáng mừng là, âm thanh to lớn kia xuất hiện và cho phép hắn đi vào, được truyền tống vào trong điện phủ cao nhất kia.

“Hả?”

Nơi này quả nhiên rất khốc liệt, mọi người chém giết vây quanh bồ đoàn kia, thi thoảng lại có người đưa tay vồ lấy khối xương xanh kia, thế nhưng nó chỉ phát ra phù quang chứ chẳng hề bị lay động gì cả.

“A, ngươi….”

Trần Thanh kêu to, hắn còn chưa chết mà đang trốn ở trong một góc, lúc này nhìn thấy Thạch Hạo thì cứ như là gặp ma, sắc mặt tái nhợt.

“Anh mày trở lại rồi!” Thạch Hạo vẫy tay, từ trên mặt đất nhặt lên một thanh cốt kiếm đã mất chủ, vèo, ánh kiếm bổ qua cực nhanh.

Tên hầu Trần Thanh của truyền nhân Tiên điện trước khi Thạch Hạo rời đi đã bị đánh cho trọng thương, giờ khắc này làm sao mà chống lại được?

“Bụp!”

Một cái đầu lâu mang theo đầy máu bay vút ra ngoài, trên mặt lộ vẻ sợ hãi. Mà lúc này lại vang lên lời nói của Thạch Hạo, tình cảnh vô cùng kinh sợ lòng người.

Thạch Hạo nhanh chân đi tới, nhìm chằm chằm những kẻ địch từng ra tay với mình, lạnh lùng nói: “Bổn tọa đã trở lại, tiễn các ngươi lên đường!”

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 688: Bảo Thuật Truyền Thừa

Dịch + Biên: ronkute

Thiếu niên Ma vương – Hoang, lại giết tới nữa rồi!

Tất cả mọi người đều thất kinh, quá nhanh, không ngờ hắn lại nhanh như thế, chỉ mới hai canh giờ mà đã xuất hiện lại rồi. Phàm là những ai từng ra tay với hắn thì đều giật mình, cảm thấy vô cùng bất an.

Nên biết, ngay cả truyền nhân Tiên điện cũng bị chém giết, sớm đã chứng minh được sức chiến đấu của hắn.

Thiểm Điện Tử, Hắc Lan, Thao Thiết, Thiên Hạt… ánh mắt của tất cả sinh linh đều lóe lên, phát ra thần hà trong trẻo, đại địch tái hiện khiến bầu không khí lập tức trở nên căng thẳng.

"Ngươi nhận lấy cái chết đi!" Thạch Hạo chỉ thẳng một tên sơ đại phía trước, đồng thời cũng đang tìm kiếm tổ phụ Đại ma thần, hiện tại tổ phụ chính là nỗi lo lắng nhất của hắn.

Nhưng mà, hắn tìm mãi cũng không hề phát hiện ra Thập ngũ gia, trong lòng liền trùng xuống.

"Giết hắn, chỉ một tên thì mạnh tới mức nào chứ." Có người mở miệng, đề xuất liên thủ cùng đánh gục Thạch Hạo, diệt trừ mối họa này.

Toàn thân Thạch Hạo phát sáng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm những người kia, bất cứ lúc nào cũng sẽ bùng phát.

"Hạo nhi, con trở lại rồi à!" Đúng lúc này, Thập ngũ gia bí mật truyền âm, biểu hiện vẻ mừng rỡ.

Thạch Hạo quay đầu lại thì thấy Thập ngũ gia đang bám vào một phần của đạo đài hoàng kim, thân thể toàn là máu, thương thế không hề nhẹ, trên người có vết thương lôi đình cũng có một đoạn ngắn thân cây đâm xuyên thân thể, máu tươi chảy ròng ròng.

Ngoài ra vẫn còn một vài vết thương trên người, rất không ổn.

Con mắt của Thạch Hạo liền đỏ, sau khi hắn rời đi thì Đại ma thần đã trải qua một cuộc ác chiến, rất nhiều người đều nhằm vào hắn, bị thương vô cùng nặng.

Thân thể cháy đen, hiển nhiên là do Thiểm Điện Tử gây nên. Mà đoạn cành cây đâm xuyên thân thể, máu tươi nhuộm đỏ nửa người kia rõ ràng do Hắc Lan làm.

Thạch Hạo mày kiếm dựng thẳng, ánh mắt khiếp người, nhìn thấy tổ phụ máu chảy ròng ròng hắn không thể kìm lòng được!

“Giết!”

Thạch Hạo đã ra tay, chủ động xuất kích, tập trung vào một tên sơ đại, quyết định chém giết khiến tất cả mọi người đều sợ hãi.

“Không xong!” Hắc Lan thất kinh, nhanh chóng rút lui.

Toàn thân ả là áo đen, vóc người thướt tha, gương mặt cũng xem như là dễ thương, còn có khí chất xuất trần, cái gọi là hoa lan trong hang vắng chính là khắc họa chân thật nhất của ả.

Nhưng ngay vừa nãy, ả từng ra tay vô tình, cùng người khác đánh giết Thập ngũ gia, một đoạn cây đâm xuyên Đại ma thần là do ả gây nên.

Thạch Hạo nhìn chằm chằm cô gái áo đen này, vào lúc hắn nguy hiểm nhất thì cô gái này đã vô tình ra tay, sau khi trở lại chắc chắn phải có một trận chiến, chứ đừng nói là ả còn cùng người khác vây công Đại ma thần.

“Xoẹt!”

Ánh đen lóe lên, ả lùi lại mấy trăm trượng, tới sát biên giới của đạo đài hoàng kim thế nhưng Thạch Hạo vẫn đuổi theo, vận chuyển tia chớp tốc độ còn nhanh hơn cả ả.

Ầm!

Đơn giản và trực tiếp, Thạch Hạo vung mạnh một quyền về trước, lúc này giáp trụ rách nát của hắn phát sáng khiến hắn như hổ thêm cánh, pháp lực hùng hồn, cùng cấp thì ai dám chạm trán?

“Ngươi…”

Hắc Lan biến sắc, thân thể thướt tha lắc lư, cứ như là một cây trúc dẻo dai trong cơn mưa bão, tách lôi đình ra, theo thế mà động, hóa giải đòn công phạt này.

“Vèo!”

Trong phút chốc, Thạch Hạo mơ hồ, cả người mỏng như giấy, tiếng kiếm ngân vang trời, trong máu của hắn có vô số phù văn hóa thành tiểu kiếm, mà khí chất của hắn cũng vì thế mà biến đổi theo.

Hiện giờ, hắn chính là một thanh tiên kiếm, ngay cả thân thể cũng bẹp dí hóa thành ánh kiếm vụt tới, tốc độ rất nhanh.

Đây chính là pháp môn mà hắn đã hiểu được khi ở Hóa Linh cảnh, bởi vậy mới có thể khai sáng ra một loại thần thông, bản thân có thể hóa thành đỉnh, đạo chuông, tiên kiếm, vô cùng mạnh mẽ.

Kiếm sắc hình người, chém phá hư không, bổ tới phụ cận!

Hắc Lan thét dài, mặc dù là một cô gái thế nhưng sức chiến đấu lại kinh người, lúc này ả phát điên, chẳng còn chút khí chất của Hoa lan trong hang vắng nữa, dường như là một mụ điên vậy.

Toàn bộ mái tóc của ả múa tung sau đó dài ra hóa thành một cành phong lan thật dài thẳng tắp, tựa như từng thanh chiến mâu màu đen vậy.

“Keeng!”

Tia lửa văng khắp nơi, thân thể thành kiếm chém thẳng lên trên thân chiến mâu đen, tiếng vang leng keng truyền khắp, từng luồng hào quang tỏa ra.

Cuối cùng, từng thanh chiến mâu màu đen bị cắt đứt hóa thành từng cành phong lan rớt đầy đất, cô gái áo đen này nhanh chóng rút lui.

Vẻ mặt của ả biến hóa liên tục nhìn về những người khác, nói: “Các ngươi còn không mau ra tay?”

Lúc này, có người đang lay động cốt thư màu xanh trên bồ đoàn, cũng có người đang quan sát bên này, tình huống rất phức tạp.

“Vèo!”

Quả nhiên đã có người ra tay, đánh giết về phía Thạch Hạo.

“Ai cản ta thì phải chết!” Thạch Hạo hét lớn, chân thân xuất hiện, Động thiên duy nhất hiện ra, ánh mắt rét lạnh.

Hắn tiếp tục xuất thủ, vẫn là đánh về phía Hắc Lan, cả người cứ như là một chiếc lò lửa, bởi vì máu huyết trong cơ thể hắn chảy xuôi thứ phù văn này.

Thời khắc này, cả người hắn tựa như biến thành một chiếc lò thần kết hợp làm một thể cùng với Động thiên bên ngoài, bùng nổ ra khí tức vô cùng kinh khủng.

“Không xong!”

Hắc Lan biến sắc, ả đã bị khắc chế hoàn toàn, ánh sáng nóng rực này bao phủ lấy thân thể thực vật khiến ả gần như bốc cháy.

Ả há miệng phun liên miên phù văn màu đen ra ngoài, thứ này hóa thành đầm nước, ngoài ra trong hư không còn sinh ra các loại phong lan trấn áp về phía Thạch Hạo, muốn cắm rễ sinh trưởng trên người của hắn.

Cường giả hệ thực vật có công kích rất quái lạ, hơi bất cẩn chút xíu là có thể sẽ rơi vào trong sát cục của nó.

Nhưng, Thạch Hạo không nằm trong số này, tiếng ầm vang lên, tinh lực cả người ngập trời, phù văn càng hừng hực hơn nữa, bản thân ngưng kết thành một lò lửa vàng đốt cháy cả thiên địa này.

"A…" Hắc Lan hét lớn.

Những cây phong lan trong hư không dần khô héo rồi hóa thành tro tàn, tuy rằng bản thể của ả không việc gì thế nhưng lại rơi vào tình thế rất nguy cấp.

"Giết!"

Thạch Hạo bùng phát, Động thiên duy nhất mở rộng cùng kết hợp với lò thần, phải giam cầm ả ngay tại nơi đây.

Hắc Lan giãy giụa đầy gian nan, ả hóa thành một cây thần lan màu đen bùng phát ra sương mù nồng nặc cùng với ánh đen kinh khủng hòng chống lại Thạch Hạo.

"Rất bất phàm!" Thạch Hạo âm thầm tán thưởng.

Thế nhưng, vẫn như trước rất khó mà ngăn trở được uy thế của hắn, Động thiên duy nhất giam cầm tất cả, trấn áp cây hắc lan này, ả khó mà có thể giãy giụa được nữa.

Nhưng mà, đúng vào lúc này một luồng ánh sáng chói mắt bay ra, ngay trung tâm màu đen ấy có một đóa ma hoa đầy đáng sợ tỏa ra, bên trong có một thanh thần kiếm màu bạc vô cùng rực rỡ đột nhiên bổ ra.

“Xèo!”

Ánh kiếm vô cùng sắc bén nằm ngoài dự đoán của mọi người, thứ này cắt ra hư không, nhanh chóng quét tới phụ cận, quẹt vào thân thể của Thạch Hạo, lúc này từng giọt huyết dịch bắn mạnh lên.

Một chiêu kiếm vô cùng kinh thế!

Đây là bảo thuật thiên phú của Hắc Lan, là bí mật của ả, ở trong đóa hoa có thai nghén ra một thanh bảo kiếm bẩm sinh, vào lúc mấu chốt có thể trong nháy mắt chém giết địch thủ.

Bởi vì một kiếm này rất đáng sợ, phù văn khắc rõ bên trên khác với tất cả mọi người, nó rút lấy tinh hoa trong thiên địa, chớp bắt bùng phát thì có thể cộng hưởng cùng thiên địa này.

Chính vì thế nên Thạch Hạo đã chịu thiệt, cảm thấy toàn bộ đất trời đều bị đè ép xuống tác dụng hết lên trên người hắn, khiến cho bản thân hơi khựng lại, cơ thể bị kiếm khí màu bạc quẹt trúng tỏa ra mưa máu.

Kiếm này quá sắc bén, nếu không thì làm sao có thể chết đi Kim cương bất hoại thân của hắn chứ.

Nhưng mà, cũng chỉ tới nhiêu đó mà thôi, Thạch Hạo lướt ngang, hai tay phát sáng, một tay là Luân hồi, một tay là Côn bằng kẹp chặt lấy thanh kiếm này.

“Mở!”

Răng rắc vang lên, thanh thần kiếm này bị bẻ gãy, bị hai tay hắn gắng gượng hủy diệt, phù văn tỏa ra vô cùng chói mắt nhấn chìm cả thiên địa này.

Tất cả mọi người đều khiếp sợ, sức lực của hai tay này mạnh tới cỡ nào?

Hắc Lan kêu thảm thiết, đây chính là lá bài tẩy của ả và cũng là thần thông mạnh nhất của ả, kết quả lại thua dưới hai tay của đối phương, việc

này khiến ả sợ hãi không thôi.

Nhưng mà, nếu như ả biết, đây chính là pháp môn Côn Bằng cùng với bảo thuật bẩm sinh của Thạch Hạo thì sẽ không ủ rủ như vầy.

"Ầm!"

Động thiên duy nhất đóng kín lần nữa giam cầm ả lại, Hắc Lan mất đi thần kiếm bẩm sinh mạnh nhất, bị người khác phá hủy Chí tôn cốt thì chắc chắn đã đại thương nguyên khí, không cách nào chống lại được.

"Bụp!"

Thạch Hạo xuất thủ đánh gục ả, tại chỗ xuất hiện một cây phong lan màu đen bị chém thành hai nửa, dược hương nức mũi, bảo huy phát sáng.

Trước đây ả từng bị chém giết qua cho nên không cách nào sử dụng mệnh phù được nữa, việc này khiến Thạch Hạo lộ nét mừng nên nhanh chóng thu lại, hiển nhiên dược hiệu của thứ này không hề kém hơn thánh dược hi thế.

Thời gian cũng không phải là lâu, nhưng một sơ đại cứ thế chết đi!

"Trước tiên tới truyền thừa, lúc nữa ra tay sau." Lúc này thì có người truyền âm, giọng nói như trẻ con, đó chính là thỏ nhỏ trắng như tuyết kia, nó trừng cặp mắt đỏ kết hợp với Tào Vũ Sinh vẫy tay về phía Thạch Hạo.

"Hạo nhi, trước tiên nên đoạt bảo thuật đã!" Đại ma thần cũng âm thần nói, cốt thư màu xanh ở ngay phía trước, rất nhiều người đều tới tranh cướp thế nhưng không một ai có thể lay động được, nhưng mỗi lần như thế là có thể đạt được một đoạn phù văn.

Cốt thư phát sáng, tay chỉ cần đụng vào bên trên là có thể đoạt được.

Trong hai canh giờ này, thu hoạch lớn nhất chính là chàng trai Kim đăng cùng với Ma nữ, còn có đám Thiên Hạt, bọn họ đã chạm qua cốt thư xanh

này tới mấy lần.

“Được!”

Thạch Hạo nhanh chân đi về trước, cầm lò luyện đan mà tổ phụ đưa tới, quyết chí tiến lên, thần cản thì giết thần, Phật cản thì giết Phật, cùng giao thủ với rất nhiều người.

Chàng trai Kim đăng kia đang tiêu hóa những thứ mà mình đạt được, hắn vừa mới đụng qua cốt thư nên lui sang một bên yên lặng cảm ngộ, không có ngăn cản ai nữa.

Còn có những người khác, đặt biệt là mấy vị thần linh, thần hỏa bốc cháy hừng hực vô cùng khiếp người.

“Giết!” Tên mập rất mạnh, sát trận thứ ba vừa ra thì lực công kích tăng vọt, ngay cả thần linh cũng phải kiêng kỵ không dám đón đỡ trực diện.

“Ầm!”

Vào lúc này, Thạch Hạo cũng chẳng thèm quan tâm về sự công bằng khi chiến đấu, nghiêng lò luyện đan đổ ra lượng lớn Thiên hà xung kích về mọi người, giết thẳng về trước.

Quả nhiên, sau khi bốn người liên thủ, là một tổ hợp siêu cấp, một đường giết tới gần thì tất cả cùng đưa tay chạm vào cốt thư, phù quang bùng phát.

“Hả?!”

Chỉ trong nháy mắt Thạch Hạo liền lộ vẻ mừng rỡ, một đoạn phù văn chảy dọc theo cánh tay vào trong cơ thể của hắn, khắc dấu trong lòng khiến hắn đạt được một loại bí thuật.

Hơn nữa, đây là một bảo thuật vô giá – Súc địa thành thốn!

Đây tuyệt đối mà một đại thần thông, được xưng là có tốc độ cực hạn,

ngang hàng với pháp môn Côn Bằng, là do nhân tộc khai sáng, nói theo một ý nghĩa nào đó thì thứ này thích hợp với Thạch Hạo hơn nhiều.

Trong nháy mắt hắn liền hiểu, khúc xương màu xanh chính là đạo thống của chí tôn Nguyên Thiên lưu lại, tuyệt đối không chỉ có một môn bảo thuật, thân là chí cường giả một đời thì bảo thuật thu gom cả đời làm sao ít được chứ?

Thái âm ngọc thỏ, Thập ngũ gia, Tào Vũ Sinh cũng đều ngộ ra, đều đạt được thần thông.

Phù văn hoàn chỉnh hiện lên trong lòng Thạch Hạo, hắn đạt được môn bảo thuật cái thế – Súc địa thành thốn, đây không chỉ là pháp môn tốc độ mà còn có thể hoá thành bảo thuật công kích.

Sau một khắc, Thạch Hạo rút tay về rời khỏi cốt thư, muốn nhấc lên bồ đoàn để lấy tờ giấy vàng bị đè bên dưới kia.

Nhưng mà hắn không cách nào xê dịch được, cũng như khúc xương xanh kia vậy, nó tựa như mọc rễ ở nơi đó, khó mà di chuyển mảy may.

“Không tốt lắm!” Thạch Hạo nhíu mày.

“Còn không mau tìm hiểu!” Con thỏ nhỏ lẩm bẩm, nàng vô cùng đắc ý bởi vì đã đạt được một loại đại thần thông.

Thạch Hạo thở dài, lần nữa đặt tay lên khúc xương màu xanh, lần này không có thuận lợi như trước, sau khi đạt được một loại thần thông thì khúc xương này sẽ có chút bài xích.

“Ầm!”

Những người khác đánh tới, không thể trơ mắt nhìn bọn họ đoạt được bí pháp, không thể thờ ơ không động lòng được.

Thạch Hạo chống đỡ, một tay đặt trên khúc xương còn tay kia đánh giết

đối thủ.

“Ồ, lại có rồi!” Hắn vui mừng trong lòng, dấu ấn Chân long hiện lên trong lòng khiến hắn vô cùng chấn động, đây tuyệt đối là một pháp môn thực dụng vô cùng và cũng là pháp môn chấn thế.

Chân long trảo – đây chính là một tán thủ* danh chấn cổ kim, không phải là bảo thuật Chân long đầy đủ mà chỉ là một đại sát thức tiếng tăm lừng lẫy mà thôi!

(*) Tán thủ (tiếng Trung: 散手, tiếng Anh: Sanshou) là võ chiến đấu tay không tự do ra đời ở Trung Quốc chú trọng vào các dạng chiến đấu tự do thực tế, đòi hỏi sự thành thạo các kỹ thuật võ thuật Trung Hoa (còn gọi là kungfu).

Rất nhanh, dấu ấn phù văn này tiến vào trong tâm hải*, Thạch Hạo tràn ngập cảm giác vui sướng vì thu hoạch lần này, thế nhưng cũng không thể nào trì hoãn được, công kích của đối thủ quá mãnh liệt.

(*): Biển tâm.

Hắn thu tay lại để ba người kia tiếp tục tìm hiểu, còn mình thì bắt đầu nghênh địch.

“Vù!”

Khi khống chế lò luyện đan, trút Thiên hà ra thì hắn phát hiện tờ giấy màu vàng bên dưới bồ đoàn kia lại phát sáng, loáng thoáng cộng hưởng theo.

Thạch Hạo vui mừng, hắn biết mình đã tìm ra biện pháp, dùng khí tức của lôi đình Tiên đạo sẽ có thể lấy ra trang giấy thần bí này.

Nhưng, trước mắt giết địch quan trọng hơn, đối diện là một con hung thú vô cùng kinh khủng đập tới, nó há cái miệng lớn như là chậu máu có thể nuốt chửng phù văn, luyện hóa thần quang.

Đây chính là Thao Thiết, được xưng là một trong những chủng tộc đáng sợ nhất từ trước tới nay.

“Xoẹt!”

Thạch Hạo xuất thủ, vừa học vừa thực hành, một bên cảm ngộ Chân long trảo một bên lại vận dụng, tiếng rồng gầm rung trời, một móng vuốt của rồng đầy đáng sợ hiện lên chụp về phía Thao Thiết.

“Ầm!”

Thao Thiết rung bần bật, cái miệng lớn như chậu máu kia buộc phải thu lại.

Sau đó, tiếp tục mấy chục lần sau liền khiến nó kinh sợ, đối phương vẫn sử dụng một chiêu này thế nhưng uy lực đang không ngừng tăng cường.

“Bụp!”

Sau đó không lâu, huyết quang lóe lên, vuốt rồng xé rách da thịt của Thao Thiết khiến nơi bả vai nó be bét máu thịt.

Rốt cuộc, Thạch Hạo, Đại ma thần, Thái âm ngọc thỏ, Tào Vũ Sinh phải rút lui trong sự xung kích của mọi người, không thể nào chiếm cứ nơi đó được nữa, bởi vì kẻ địch quá nhiều ai cũng không thể nào thủ được nữa.

Thạch Hạo cũng không có vội vàng lấy đi tờ giấy vàng kia mà lại đang hưởng thụ loại sát phạt này, bắt đầu ra tay đuổi giết con Thao Thiết kia.

Mọi người đã nhìn ra được, không thể dễ dàng làm nhục thiếu niên Ma vương này, nếu không hắn sẽ không chết không thôi, tóm lại sẽ điên cuồng đồ sát một người, tuyệt không dừng lại.

“Bụp!”

Thao Thiết nuốt hận, nó ở bên trong Động thiên mà Thạch Hạo tạo ra, đầu tiên là bị oanh kích một quyền Luân hồi, sau đó lại mà một trảo Chân

long hạ xuống xé rách nó, mưa máu văng tung tóe.

“Tới ngươi, lên đường thôi!” Thạch Hạo quát lên nhìn chằm chằm Thiểm Điện Tử.

Mọi người hút vào hơi khí lạnh, tên quỷ này không chỉ là nói suông, những ai từng ra tay với hắn thì đều phải bị thanh toán cả sao?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 689

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Thiểm Điện Tử có khí chất xuất chúng, đi kèm là lôi đình, cả người đắm chìm trong kim quang dường như là một pho tượng Chiến thần, hắn là người tài giỏi trong đám sơ đại, sở hữu uy danh hiển hách.

"Ầm!"

Ở phía trên đỉnh đầu của hắn xuất hiện một tòa cốt tháp đi kèm khí thế kinh khủng, nơi đó rủ xuống từng sợi dây lụa bảo vệ bản thân hắn.

"Keeng!"

Tiếp theo, lòng bàn tay của hắn phát sáng, một cây thiên mâu vàng hiện lên bị hắn nắm chặt trong tay, chỉ xéo trời cao, sắc bén vô cùng, khiếp người cực điểm.

Từng ký hiệu xuất hiện khắc họa bên trên thiên mâu, thần bí và phức tạp, đây cũng không phải là binh khí kim loại thật sự mà là do lôi đình biến thành!

"Giết!"

Thiểm Điện Tử xuất thủ, chủ động tấn công về phía Thạch Hạo, bởi vì hắn biết hai người thể nào cũng phải xảy ra trận chiến sinh tử, thà rằng như thế thì không bằng trước tiên chiếm lấy tiên cơ.

Hắn cầm thiên mâu trong tay vung mạnh về trước mang theo sương mù

dày đặc, đồng thời đi kèm là ánh vàng chói mắt, cả khu vực này đều cộng hưởng theo, tất cả cùng chấn động.

Đòn đánh này, uy thế kinh người!

Thạch Hạo không hề khinh địch, người này được trời cao chiếu cố trên con đường tu hành Lôi đạo, trong đêm khi hắn sinh ra thì mưa xối xả, thiên lôi đánh trúng đầu hắn nhưng vẫn không chết nên được trời xanh ban tặng phù văn vô thượng.

Keng một tiếng, trong tay Thạch Hạo xuất hiện thanh Phương thiên họa kích đầy lấp lánh, lưỡi kích sáng như tuyết, đây cũng là do tia chớp hóa thành nhưng lại mang theo khí tức sát phạt của kim loại.

Ầm một tiếng, hắn xoay tròn thanh kích đón lấy thanh thiên mâu vàng kia, mũi nhọn đấu với đao sắc, không chịu nhượng bộ.

Lúc này, tia sáng chói mắt, cả tòa đạo đài đều sáng rực như ban ngày, trở nên vô cùng chói mắt, tất cả mọi người vô thức nhắm chặt hai mắt lại.

Bởi vì ánh sáng quá chói lọi, hai binh khí này đều do tia chớp biến thành, trong nháy mắt va chạm thì lập tức bùng phát, tia chớp vàng óng nhấn chìm cả hư không.

Ầm ầm ầm!

Như là trời long đất lở, dường như quỷ khóc thần gào, trong thiên địa đều mờ mịt, đâu đâu cũng là tia điện, mỗi một tấc trong hư không đều là tia chớp, cứ như quần quại trong biển lớn vàng óng vậy.

Rất nhiều người quát lớn, lớn tiếng chửi rủa.

Hai người này quyết đấu lại lan ra rất xa, mọi người không thể không chống đỡ, điều may mắn nhất chính là đã rời xa nơi trung tâm của lôi đình.

Dù vậy cũng có không ít người gặp phải tập kích cả người cháy đen, râu

tóc dựng thẳng, cũng có một số người bị rớt khỏi đạo đài hoàng kim kia, miệng phun đầy máu tươi.

“Hả?”

Ánh mắt của Thạch Hạo ngưng lại, hắn cảm thấy biến hóa bên dưới chiếc bồ đoàn kia, tờ giấy vàng đang hấp thu lực lôi đình, nhẹ nhàng rung động.

Cũng trong lúc đó, Thiểm Điện Tử cũng lộ vẻ khác thường, trong lúc vô tình liếc nhìn về hướng đó.

Thạch Hạo giật mình, linh giác của tên này quả nhiên nhạy cảm, không ngờ có thể phát hiện ra một truyền thừa thần bí đó, cũng là đang chú ý và chờ cơ hội!

Tờ giấy vàng kim này bị đè bên dưới bồ đoàn, người thường cơ bản không thể pháp hiện ra, Thạch Hạo cảm ứng được cũng là do trong lồng ngực của hắn có một tờ giấy vàng kim như thế.

“Keeng!”

Ánh mắt của Thiểm Điện Tử sáng rực dường như là hai mặt trời, lạnh giọng nói: “Nếu như bàn về pháp tắc Lôi đình thì ngươi còn chưa đủ trình!”

Thiên mâu trong tay hắn càng thêm lấp lánh, sắc bén vô cùng, hắn dùng hai tay nắm chặt vung về phía Thạch Hạo, dáng vẻ tựa như quét ngang vạn cân, tiếng vù vù phát ra.

Trong lúc này, hào quang màu vàng chói mắt đi kèm là lôi đình, còn có bóng mờ của thần ma, thanh thiên mâu này mềm mại cứ như là binh khí Chiến thần trong truyền thuyết vậy.

“Keeeng!”

Thạch Hạo nghênh địch, đại kích trong tay cũng bùng phát ra ráng lành

va chạm cùng thanh hung binh kia, ánh sáng chói mắt tỏa ra, tiếng vang đinh tai nhức óc.

Không chỉ có tiếng rung của kim loại mà còn có lôi đình tỏa ra nữa.

Ngoài ra, từng ký hiệu đầy đáng sợ xuất hiện, tất cả đều là pháp tắc Lôi đạo không ngừng đan xen trong hư không, nhuộm kín hai người cứ như là hai vị thần linh vàng óng vậy.

"Giết!" Thạch Hạo quát lên, không thèm nhiều lời vung chiến kích lại tiếp tục giết tới.

Cùng lúc đó, trong hư không xuất hiện hàng loạt cây thực vật đang không ngừng sinh trưởng, ngoài ra còn có một hồ nước màu xanh đang được hình thành, tất cả vờn quanh lấy Thạch Hạo, dường như là một thế giới chân thực vậy.

Một bên khác cũng giống như thế, hư không xuất hiện bảo thụ, những cánh hoa trắng như tuyết tung bay vờn quanh Thiểm Điện Tử, đồng thời bên dưới chân hắn hình thành nên một đại địa màu vàng dất.

Hiển nhiên, cả hai người đã tu hành bảo thuật Lôi đình tới cấp độ đáng sợ, những thứ hiện ra, nhập đạo này đã vượt quá tưởng tượng của người bình thường.

"Răng rắc!"

Hai người va chạm với nhau, nơi đây xảy ra vụ nổ lớn, hư không đều mờ đi trở thành nơi đầu nguồn của sự hủy diệt.

"Nhận lấy cái chết!" Thiển Điện Tử quát lớn, hắn thật sự rất mạnh, phù văn trời ban, lôi đình vờn quanh thân thể, được xưng là Con trai của tia chớp, trình độ trên con đường Lôi đạo khiến người khác run sợ!

Ở trước người hắn xuất hiện 108 con thiên long, tất cả đều do phù văn biến thành, tiếng rồng ngâm đinh tai nhức óc phát sinh chấn động tâm hồn.

Đồng thời, cốt tháp trên đầu hắn cũng bắt đầu phát sáng buông xuống khí tức thần thánh truyền vào bên trong những con thiên long này, khiến chúng càng thêm chân thực đồng thời mở mắt cứ như có sinh mệnh vậy, tất cả đồng loạt vồ giết về phía Thạch Hạo.

Hắn chính là Thiểm Điện Tử, pháp khí tự nhiên cũng có quan hệ với lôi đình.

"Gào…"

Tiếng rồng gầm mãnh liệt khiến cả thiên địa run rẩy, khí tức khiếp người, đây chính là thiên long do lôi đình hóa thành, những con này lắc đầu vẫy đuôi, 108 con nhào giết về trước.

"Ầm!'

Thạch Hạo cũng khống chế pháp khí, lò luyện đan lơ lửng trên đỉnh đầu để hộ thể, thế nhưng cũng không hề trút xuống Thiên hà mà chỉ là phòng ngự chống đỡ cốt pháp trên đầu của đối phương.

Vào lúc này, sau lưng hắn hiện một một cặp cánh bằng tia chớp thế nhưng cũng có truyền vào lực Côn bằng, hai bên giao hòa khiến khí tức của Thạch Hạo tăng vọt, sau đó vọt nhanh tới.

Keeeng!

Binh khí giao nhau, đi kèm là tiếng thiên long rít gào, càng ngày càng kịch liệt.

Loáng thoáng có thể thấy được, Thạch Hạo rơi vào trong tình thế vô cùng nguy cấp liên quan tới cả sinh tử, từng con thiên long uốn lượn nhấn chìm lấy hắn, vảy rồng lấp lánh hàn quang, vuốt rồng sắc bén vô biên, cái miệng há lớn mấy lần gần như nuốt hắn vào trong.

"Bụp!"

Thạch Hạo khống chế pháp môn Côn Bằng được tia chớp bao phủ, không màng tới sống chết đồ sát những con thiên long này khiến cho chúng nổ tung, giống như là máu tươi phun ra vậy, kỳ thật đó chính là những tia chớp màu đỏ.

Hai mắt của Thiểm Điện Tử phát sáng, trong con ngươi bay ra hai tia chớp vô cùng đặc biệt, một đen và một trắng xuyên thủng phù văn hộ thể của Thạch Hạo, cứa một đường ngay trên cổ của hắn khiến máu tươi tung tóe, uy năng kinh người.

Việc này khiến nhiều người thất kinh, thực lực của Thiểm Điện Tử bị mọi người đánh giá thấp, nhưng hiện tại thủ đoạn của hắn quá đáng sợ, sức chiến đấu cũng kinh người.

Ầm!

Hai mắt của Thạch Hạo ngưng lại, sức mạnh Thái âm và Thái dương phân biệt tỏa ra từ hai tay của hắn, hắn kết ấn sau đó là đánh mạnh ra, chỉ trong nháy mắt, chí âm và chí dương va chạm với nhau bùng nổ ra từng tia khí hỗn độn.

“Bụp!”

Thiểm Điện Tử phun máu bay ngược ra xa thì mới ổn định lại được, bản thân đứng trong lôi đình, ánh điện xoèn xoẹt, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Thạch Hạo.

“Nên kết thúc rồi!” Thạch Hạo quát lên, hai người đại chiến hơn trăm hiệp rồi nên hắn quyết định bắt đầu tuyệt sát, không thể trì hoãn thêm nữa.

“Lấy mạng của ngươi!” Thiểm Điện Tử tuy rằng đã bị thương thế nhưng vẫn tự phụ như trước, không hề chịu thua, lúc này nơi thiên linh cái của hắn đột nhiên phát sáng nối liền với trời mây, chói mắt vô cùng.

“Cái gì?!”

Tất cả mọi người đều giật mình, ai cũng liếc nhìn, dù là những người đang đại chiến ở nơi khác cũng quay đầu nhìn về nơi này, cảnh tượng quá kinh người.

Đó là một tia chớp vọt lên từ thiên linh cái của Thiểm Điện Tử xuyên thẳng qua trời cao, uy phong này khiến người khác kinh sợ, đáng sợ nhất lại là có từng luồng khí tức Tiên đạo.

"Kinh khủng thật, không hổ là phù văn mà trời xanh ban tặng, lại có chấn động như thế này!"

Mọi người tin tưởng, dù là Thiểm Điện Tử cũng chỉ có thể dựa vào khối cốt ở thiên linh cái này thì mới có thể sử dụng toàn bộ áo nghĩa lôi đình được, nếu không, chỉ dựa vào huyết nhục mà không nhờ vào khối chân cốt nguyên thủy này thì rất khó mà có uy năng lớn như thế.

Chỉ trong giây lát, lôi đình ngút trời ấy cô đọng lại hóa thành một mảnh hoa văn vô cùng chói mắt, trấn áp thẳng về phía Thạch Hạo!

Đây chính là bảo thuật của sơ đại, là phù văn lôi đình do trời xanh ban tặng hoàn toàn hiện ra, uy năng vô lượng!

Vù một tiếng, bên ngoài thân thể của Thạch Hạo phát sáng, áo nghĩa Luân hồi hiện lên đồng thời trên nắm tay của hắn cũng phát sáng, đó chính là pháp môn Côn Bằng, hắn cũng chẳng hề lo lắng, hai loại bảo thuật này cùng nhau thi triển thì chắc chắn có thể đánh giết được Thiểm Điện Tử.

Đột nhiên, chuyện khiến người khác giật mình lại xảy ra, lôi đình do thiên linh cái của Thiểm Điện Tử phát ra đi kèm khí tức Tiên đạo lại nhanh chóng bổ về phía bồ đoàn kia, không ngờ lại thay đổi phương hướng.

Thạch Hạo kinh ngạc, là tờ giấy màu vàng kim kia, nó đang hấp thu bảo thuật lôi đạo này, tờ giấy vàng này càng thêm sáng rực. Đồng thời, nó cũng đang chấn động tựa như muốn lật tung bồ đoàn để thoát đi.

"Không!" Thiểm Điện Tử hoảng sợ, kêu lên không tốt, bảo thuật của hắn

đã mất đi hiệu lực, mà đối phương lại đang nhào giết tới.

Thạch Hạo đương nhiên sẽ không buông tha cơ hội này, đột nhiên bùng phát xông về trước, ầm, một quyền xuyên thủng màn ánh sáng lôi điện kia, sau đó là xuyên thủng lồng ngực của Thiểm Điện Tử, máu lúc này cũng đã bắn lên cao mười mấy mét.

Xương ngực trắng như tuyết bị bẻ gẫy kèm theo là huyết đỏ bay lên, còn trái tim nơi lồng ngực cũng tách ra rồi nổ tung.

Sức mạnh của cú đấm này quá lớn, pháp môn Côn Bằng được cô đọng trong quyền ý, tụ mà không tan, tuy rằng không hóa ra thế nhưng thần lực này không gì là không thể xuyên thủng.

"Ầm!"

Tiếp theo, thần thông thiên phú của Thạch Hạo cũng cô đọng hóa ở bàn tay, ẩn kín chứ không hề hiện ra, xuyên thủng thân thể của Thiểm Điện Tử, chấn cho hắn chia năm xẻ bảy.

"Hả?" Thạch Hạo thất kinh, muốn vồ lấy khối cốt có ẩn chứa phù văn lôi đình ở thiên linh cái kia thì cốt tháp lại phát sáng bao quanh lấy thân thể đã chia năm xẻ bảy của Thiểm Điện Tử rồi nhanh chóng rời đi.

Thạch Hạo muốn đuổi theo thế nhưng lại nhịn xuống, bởi vì nơi đây đã xảy ra một chuyện khác còn quan trọng hơn.

Tờ giấy màu vàng kia chấn động muốn lật tung bồ đoàn lên, kết quả khiến nơi đó tỏa ra phù văn, cốt thư màu xanh cũng bất ổn như muốn rơi xuống.

Thiên Hạt ra tay, bọ ngựa xanh biếc cũng xuất thủ, mấy con thần linh trong bí cảnh vận dụng tới sức mạnh lớn nhất của mình cùng nhau hợp lực bắt lấy khối xương kia.

Chủ yếu nhất là, tờ giấy vàng kim kia lại đang run lên khuấy động cấm

chế, sau đó nâng bồ đoàn lên cho nên khối xương xanh này đã được hóa giải phong ấn, chớp mắt đã mang theo nó bay vụt lên sắp sửa thoát ly khỏi đạo đài hoàng kim này.

"Đáng chết!"

"Là người, giết!"

Mọi người giật mình, đặc biệt là mấy con thần linh kia lại càng tức giận hơn, bọn họ tốn biết bao khí lực mới nắm được cốt thư màu xanh kia lên nhưng giờ nửa đường lại bị người khác hớt ngang.

Đó là một chàng trai cả người sáng rực, chiến giáp Tiên vũ phát sáng bảo hộ thân thể, đó chính là truyền nhân Tiên điện, hắn biến mất thời gian quá lâu chỉ là một mực chờ đợi cơ hội mà thôi.

"Đại na di phù!" Có người giật mình, luồng phù quang kia chính là một cái phù triện lưu chuyển khí tức thần bí, đó chính là thần phù mà bá chủ của Tiên điện luyện chế.

Sở hữu nó thì có thể di chuyển núi sông, dịch chuyển đại dương, chớp mắt rời đi xa.

Ánh mắt của Thạch Hạo đầy sâu lắng, hắn biết người này sớm đã tới, bởi vì hắn có chiến kích hư không cho nên phải nhanh hơn mình nhiều, có thể đã tới trước một bước thế nhưng vẫn đang chờ đợi cơ hội, hiện tại đã quyết đoán ra tay.

"Ầm!"

Đại na di phù bay ra đánh thẳng lên trên tầng ánh sáng kia.

Chàng trai kim đăng kia lấy ra thần đăng*, nó cứ như là một vầng mặt trời rực rỡ hào quang, hình thành nên màn ánh sáng giam cầm phù triện kia lại, khiến cho nó không thể trốn thoát.

(*): Đèn thần.

“Chờ ngươi đã lâu rồi!” Chàng trai Kim đăng nói, dường như là một con hung thú từ tiền sử nhào tới đánh giết với truyền nhân Tiên điện, đoạt lấy khối cốt thư màu xanh kia.

Cùng lúc đó, những người khác cũng dồn dập ra tay tranh cướp truyền thừa của chí tôn Nguyên Thiên, bởi vì đã tới thời khắc mấu chốt.

Ánh mắt của Thạch Hạo sáng rực đánh thẳng về phía bồ đoàn, đối với hắn, tờ giấy vàng kim này còn quan trọng hơn cả khối xương xanh đó!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 690: Tờ Giấy Vàng Thứ Hai

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Thạch Hạo vận dụng sức mạnh toàn thân thế nhưng cũng không cách nào lay động được chiếc bồ đoàn này, nó quá nặng tựa như là một ngôi sao lớn không gì có thể phá nổi.

“Bên dưới có thứ gì à?” Thỏ nhỏ chạy tới, hai chiếc tai trắng như tuyết dựng thẳng, mắt đỏ hồng chớp chớp lộ vẻ tham tài, nói: “Để ta giúp cho, ngươi chia ta phân nửa!”

“Ầm!”

Có người công kích, một đại ấn màu đen đập về phía sau lưng Thạch Hạo, lúc này, đầu hắn đầy mồ hôi gần như kiệt sức nhưng vẫn không cách nào lay động được bồ đoàn.

“Ngươi có đáp ứng không?” Thỏ nhỏ làm như không thấy đại ấn màu đen kia vậy.

Thạch Hạo tức giận, con thỏ tham tài này rảnh rang đi mặc cả với mình mà cũng chẳng hề ra tay giúp đỡ, sau đó hắn xoay người một quyền đánh bay đại ấn kia.

Đại ma thần vọt tới ngăn cản quần địch giúp Thạch Hạo nhanh chóng hành động.

Linh giác nhạy cảm cũng không chỉ có mỗi mình Thạch Hạo, những người khác cũng đã phát hiện ra được bên dưới bồ đoàn có gì đó quái lạ.

Đồng thời, mặc dù không có phát hiện thì khi thấy hắn bỏ công nhấc chiếc bồ đoàn lên thì cũng đoán được đôi chút.

“Có được hay không?” Thái âm ngọc thỏ hỏi, mắt to như mã não đỏ chớp chớp.

“Được, chỉ cần ngươi có thể lay động thứ này là đươc!” Thạch Hạo nói.

“Tên mập, lại đây!” Thỏ nhỏ trắng như tuyết kêu Tào Vũ Sinh lại, cùng lúc đó Đại ma thần cũng ra tay, bốn người cùng nhau nhấc lên bồ đoàn.

Đáng tiếc, mặc dù bọn họ hiệp lực tới toát mồ hôi, phù văn thiêu đốt nhưng vẫn vô dụng.

“Hơn phân nửa là phải dùng tới lò luyện đan rồi!” Thạch Hạo tự nói.

“Vèo!”

Thiên Hạt ra tay, chiếc đuôi bọ cạp xanh biếc đầy kịch độc đánh giết mấy người.

Bốn người Thạch Hạo lùi về sau né tránh đuôi bò cạp ấy, mặc cho những người khác xông lên hòng lay động bồ đoàn, bọn họ rút lui khôi phục lại nguyên khí.

Trên đạo đài hoàng kim trở nên hỗn loạn, mọi người ai cũng tranh giành cốt thư màu xanh kia, đại chiến không thôi, tiếng la hét ‘giết’ rung trời, còn có một vài người đánh chú ý lên bồ đoàn này.

Đương nhiên, nơi kịch liệt nhất là nơi của truyền nhân Tiên điện với chàng trai Kim đăng, mấy con thần linh cũng gia nhập tranh đoạt cốt thư màu xanh.

“Bụp!”

Hai trường đao của bọ ngựa xanh biếc kia quá sắc bén, liên tục chém đánh làm suy yếu đi ánh sáng của Đại na di phù kia.

Đương nhiên, sơ đại ở nơi này đều rất bất phàm, bởi vì trên người mỗi người đều có bí bảo, có thể bảo vệ bản thân nếu không sớm đã bị mấy con thần linh này làm hại rồi.

“Keeeng!”

Đại kích hư không va chạm với kim đăng bùng phát ra ánh lửa sáng rực, lửa thánh bốc cháy, vết rách hư không xuất hiện khiến cho cường giả Thần Hỏa cảnh cũng phải tránh lui.

Hư không hở ra hình thành nên đại liệt trảm, vô cùng đáng sợ, dù là thần linh rơi vào cũng sẽ nguy hiểm tới tính mạng!

“Con Thiên Hạt chết tiệt này, sao không đi tranh cướp cốt thư màu xanh đi chứ, sao cứ để ý chằm chằm tới chúng ta thế.” Thạch Hạo cắn răng, hắn một mực chờ đợi thế nhưng một trong những tên thần linh mạnh mẽ nhất này lại tập trung lấy hắn.

“Ầm!”

Bỗng nhiên, thánh quang dâng trào, một bức tranh nổ tung trên trời cao hủy diệt đi Đại na di phù kia, khiến cốt thư rơi xuống.

Cùng lúc đó, một cô gái với phong thái tràn đầy tự tin xuất hiện, giơ tay chính là một luồng ánh kiếm bức lui một tên sơ đại, sau đó là chụp vào cốt thư màu xanh đó.

Trong lòng mọi người chấn động, dễ dàng hủy diệt đi Đại na di phù thì bức tranh đó tuyệt đối là báu vật, là thứ đồ do chính tay bá chủ thượng giới luyện chế.

Mọi người biết người tới là ai, đó chính là Phượng Vũ của học viện Thiên Tiên, nàng là sơ đại của Thiên Tiên châu!

Nàng trước giờ vẫn chưa hề lộ diện, mãi tới khi sắp phân kết quả thì mới

ra tay, tranh cướp vận may lớn cuối cùng này.

Nơi đây sục sôi, cốt thư màu xanh thoát ly khỏi giam cầm trở thành vật vô chủ, tất cả mọi người đều điên cuồng, đồng thời đánh giết về trước.

Phượng Vũ tuy lợi hại thế nhưng lại bị một chiếc đuôi bọ cạp ngăn cản, không thể chụp được cốt thư, dã tràng xe cát, nơi đây lại rơi vào loạn chiến.

Chính là hiện tại! Thạch Hạo chuyển động, bởi vì mấy con thần linh như Thiên Hạt đã rút đi tranh đoạt cốt thư màu xanh kia.

"Ầm!"

Hắn không giữ lại chút gì nữa, nghiêng lò luyện đan dùng Thiên hà tưới lên bồ đoàn, nơi này lôi đình bùng phát, khí tức Tiên đạo tràn ngập, sức mạnh nguyền rủa lan tràn.

Không cần nói là kẻ địch, dù là Đại ma thần, Thái âm ngọc thỏ… đều muốn tránh lui, không dám tới lại gần.

Tờ giấy vàng kim phát sáng rút lấy khí tức Tiên đạo, nó càng ngày càng lấp lánh, bên trên lưu chuyển các loại phù văn bùng phát ra âm thanh thiên lôi, ầm, chấn động cả bồ đoàn.

Tiếp theo, nó hóa thành một vệt kim quang lùi tránh ra xa, xông thẳng lên trời cao giống như là một vầng mặt trời đang phát sáng vậy.

"Không tốt!" Thạch Hạo giật mình, chung quy là không có đoạt được, nó quá nhanh, Thạch Hạo dùng hết khả năng bay thẳng lên không trung chụp lấy tờ giấy vàng kim kia.

Mọi người kinh ngạc, bên dưới bồ đoàn quả nhiên có điều quái lạ nên khiến thiếu niên Ma vương tò mò, con mắt của rất nhiều người đỏ ửng lên, đồng loạt bay lên cao.

"Ai cản ta thì phải chết!" Thạch Hạo hét lớn, tờ giấy này không thể từ

bỏ, hắn liều mạng xuất thủ tiến hành tranh cướp.

“Vèo!”

Một thần tiễn màu bạc phóng tới bị hắn đánh bay, mũi tên đứt thành từng khúc trong hư không.

“Gào…” Hung thú rít gào, tất cả đều là sinh linh trong bí cảnh này, lâu nay vẫn đang ẩn náu nhưng giờ đã hiện thân, vồ giết lên trời cao.

“Cút!”

Thạch Hạo tốn hết sức lực mới có thể đẩy ra tờ giấy vàng này thì làm sao có thể nhường lại cho kẻ khác.

Thời khắc này, hắn không hề bảo lưu gì, pháp môn Côn Bằng hiện lên, ầm ầm, tấn công đầy dữ dội, liên tiếp bốn đại cường giả mất mạng nổ tung trong hư không, hóa thành mưa máu.

“Xoẹt!”

Một luồng ánh kiếm bắn tới, sắc bén tuyệt thế đâm thẳng về sau ót của Thạch Hạo hòng một chiêu xuyên thủng hắn!

Thạch Hạo đột nhiên quay đầu lại nhìn, đó chính là Nguyệt Thiền tiên tử, trên đầu nàng lơ lững một chiếc đỉnh hoàng kim đang bảo vệ thân thể, tay cần tiên kiếm nhắm vào chỗ yếu hại của hắn.

Thạch Hạo hét dài, toàn lực ra tay.

“Mạng của ngươi thật là lớn, không ngờ lại còn sống, cũng đã tới thượng giới rồi.” Nguyệt Thiền tiên tử bí mật truyền âm, trên dung nhan hiện vẻ kỳ lạ.

“Ngươi đang nói cái gì?” Thạch Hạo giả bộ không hiểu.

“Thạch Hạo, dù ngươi có hóa thành tro ta cũng nhận ra, đừng che giấu

nữa!” Nguyệt Thiền tiên tử cười gằn, trong con ngươi xinh đẹp tỏa ra ánh sáng hừng hực, thế nhưng vẫn là dùng thần thức để truyền âm.

“Ha ha, vợ chồng với nhau, quả nhiên mẫn cảm thật, có thể nhận ra chồng trước tiên như thế.” Thạch Hạo cười cười đầy lưu manh.

“Nói linh tinh gì thế hả!” Bạch y của Nguyệt Thiền tiên tử phất phới, xinh đẹp và kỳ ảo, tiên cơ ngọc cốt, lúc này cặp mắt mở to, ra tay toàn lực, sát khí tràn ngập.

“Thứ thân của ngươi đã động phòng với ta rồi, bây giờ đã sinh ra một bé gái kháu khỉnh gọi là Thạch Tiểu Thiền, nếu như có thể gặp thì gọi ngươi một tiếng là mẹ cũng được đó.” Thạch Hạo nói.

“Nói bậy!” Đôi mắt đẹp của Nguyệt Thiền tiên tử mở to như là đã trúng phải một đòn, thân thể lảo đảo suýt nữa bị một quyền của Thạch Hạo đánh trúng.

“Không tin thì thôi, dù gì ta với thứ thân sẽ nuôi lớn đứa con này, không hề có quan hệ gì với ngươi.” Thạch Hạo bình tĩnh nói.

“A….” Chủ thân Nguyệt Thiền hét lớn, mất đi vẻ kỳ ảo của mình, nàng tuy rằng không tin thế nhưng vẫn cảm thấy sợ hãi, nghĩ tới khả năng kia thì quả là một cơn ác mộng.

“Bé gái này kỳ thực cũng là con của nàng, đi theo ta đi, đi gặp mặt con mình. Truyền nhân Tiên điện cũng chỉ đến thế, là bại tướng dưới tay ta mà thôi, nàng không cần phải kết hôn với hắn…”

Thạch Hạo nói năng say sưa.

“Ta giết ngươi!” Nguyệt Thiền tiên tử ánh mắt đầy lạnh lẽo, nàng tuy rằng sợ sệt và tức giận thế nhưng cũng nhanh chóng khôi phục lại bình tĩnh.

Thạch Hạo ra tay toàn lực, trước đây không lâu hắn đã bị đánh giết và đi tới tế đàn phục sinh cũng là vì trúng một chiêu kiếm do Nguyệt Thiền tiên tử

này gây nên.

“Nàng không nuôi con thì, ta nuôi.” Độ dày da mặt của Thạch Hạo có thể so với tường thành.

Nhưng, hắn cũng chẳng hề lưu tình, nếu đối phương đã biết hắn là ai thì cũng không cần che giấu làm gì nữa, phù văn Luân hồi xuất hiện trong lòng bàn tay đánh mạnh về trước.

“Bổ thiên thuật!” Nguyệt Thiền biến sắc, vận dụng tới bí pháp cấm kỵ mạnh nhất, sau đó bản thân quyết đoán rút lui.

“Xoẹt!”

Trước sau có mấy luồng thần quang vọt tới, mấy người chàng trai kim đăng, truyền nhân Tiên điện, Thiên Hạt, Thiên ngô tím… đồng thời chụp vào tờ giấy vàng kia.

Hai mắt Thạch Hạo sâu lắng khống chế lò luyện đan đổ ra Thiên hà, sau đó lại đổ ra đất trên Mộ tiên chống lại những người này, đồng thời nghĩ trăm phương ngàn kế để thu lấy tờ giấy vàng kim này.

“Ấy da, không được!”

Một bên khác có người kêu to, bởi vì khối xương xanh kia đã bị người khác tóm lấy, Tào Vũ Sinh rất nghịch thiên nên ôm chặt vào lòng rồi bỏ chạy.

“Ầm!”

Mọi người đồng loạt xuất thủ cắt đứt con đường phía trước, dù là truyền nhân Tiên điện cũng quay trở lại tiêu diệt tên mập này.

“Mẹ nó!” Hắn chửi thề, chỉ lấy được bảo thư rồi chăm chú tìm hiểu, cuối cùng khi chịu không nổi áp lực nữa thì ném về Thái âm ngọc thỏ, nói: “Cốt thư này, mọi người thay nhau lĩnh ngộ vậy!”

Giữa không trung, Thạch Hạo cắn răng lấy tờ giấy màu vàng kim trong lòng ra rồi ném vào trong lò luyện đan, sau đó khống chế chiếc lò để tờ giấy này rút lấy lôi đình vàng kim cùng cộng hưởng với vệt kim quang giữa trời kia.

"Xoẹt!"

Kim quang lóe lên, lần thử nghiệm này không ngờ lại thành công, tờ giấy vàng kim kia tiến vào trong lò luyện đan.

Trong chớp nhoáng này thì cứ như núi lửa phun trào, nơi đây bạo động! Tất cả mọi người đều đang mơ ước, ai cũng nhìn ra được, tờ giấy vàng kim này chỉ có hơn chứ không kém so với khúc xương xanh kia, là truyền thừa vô thượng.

"Giết!"

Tất cả mọi người đều hô to đồng thời giết về trước, bao gồm mấy tên thần linh, bọn họ hận không thể giết chết Thạch Hạo ngay lập tức.

Răng rắc!

Trong lò luyện đan, hai tờ giấy vàng sau khi gặp nhau thì phát sinh sấm chớp, xúc động tới Thiên hà, chấn động cả tiên thổ, bùng phát ra lực lôi đình không gì sánh được.

Thời khắc này, nó bắt đầu công kích, quét sạch tứ phương, những tia chớp mang theo khí tức Tiên đạo xuất hiện dày đặc trong hư không.

Không cần nói những người khác, ngay cả Thạch Hạo đang nắm giữ lò luyện đan và tờ giấy vàng này cũng gặp phải xui xẻo, bị sét đánh tới mức lông tóc dựng đứng, cả người cháy khét.

Cũng còn may là, lôi đình mà hai tờ giấy vàng này phun trào xuất phát từ miệng lò rồi nhằm về bốn phương tám hướng, hơn nữa cũng biết là do Thạch Hạo cung cấp khí tức lôi đình Tiên đạo cho nên cũng không có công

kích trực diện hắn, chỉ là bị liên lụy mà thôi.

Xa xa truyền tới tiếng kêu thảm thiết, mấy người bị xuyên thủng thân thể, còn có vài người bốc khói bị đánh văng về nơi xa.

Mọi người nhanh chóng rút lui, không dám tới gần nữa.

Thạch Hạo hạ xuống, lò luyện đan phát sáng không ngừng bùng phát ra lôi đình bao phủ toàn bộ nơi này, hắn chỉ có thể ngồi xếp bằng chứ không dám làm bậy gì.

Hai tờ giấy vàng đang điên cuồng hút lấy lôi đình và thần lực ẩn chứa trong Thiên hà cùng tiên thổ hòng bổ sung cho mình, cả hai tờ giấy càng ngày càng lấp lánh hơn.

"Lôi hoàng!"

Thạch Hạo thấy được hai chữ cổ xuất hiện trên tờ giấy thứ vàng thứ hai, hiểu rõ được lai lịch của bảo thuật vô thượng này.

Trong lòng hắn chấn động, nội tâm dâng lên sóng lớn ngập trời!

Khi hắn tu hành pháp môn lôi dình ở đảo Ác Ma, sau khi ra ngoài thì từng tìm hiểu kỹ những truyền thuyết và đạo thống chuyên tu về pháp tắc lôi đạo.

"Lôi đế, được xưng là người có thành tựu cao nhất của Lôi đạo."

Một người mạnh mẽ như thế này nhưng cũng chỉ lưu lại một câu như thế này mà thôi, không còn gì khác.

Lúc trước khi Thạch Hạo nghe tới thì cảm thấy kỳ quái, sau khi tìm hiểu cẩn thận thì biết được một vài tin tức chưa được xác minh.

Có truyền thuyết nói, Lôi hoàng là Tiên, tới từ khu vực không người đầy rộng lớn kia, cơ bản không phải là sinh linh thuộc ba ngàn châu này, là người xưa bị cấm kỵ, không được đề cập tới lai lịch của người này cho nên

truyền thuyết càng ngày càng ít.

“Chí tôn Nguyên Thiên thăm dò khu vực không người sau đó trọng thương quay về cho nên mới chết đi, tờ giấy vàng này lẽ nào được hắn mang ra từ Cấm khu không người?” Thạch Hạo suy đoán.

“Vù!”

Nhưng lúc này, giáp trụ rách nát trên người Thạch Hạo lại phát sáng, lưu chuyển ra khí tức kỳ lạ khiến hắn giật mình.

“Lẽ nào thứ này cũng tới từ khu vực không người rộng lớn đó?” Thạch Hạo vuốt nhẹ giáp trụ loang lỗ rỉ sét này, hắn ở lối ra bí cảnh từng loáng thoáng nghe được những lời này từ mấy vị lão Giáo chủ, cho nên mới suy đoán như vậy.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 691: Truyền Thừa Kết Thúc

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Thạch Hạo ngồi xếp bằng sát bên bồ đoàn.

Bên trong lò luyện đan đầy rẫy ánh điện màu bạc, lôi đình màu đỏ thẫm, tia chớp vàng óng, ánh chớp đen kịt… đan xen với nhau, tràn ngập khí tức Tiên đạo.

Hai tờ giấy vàng kim lơ lửng hấp thu lôi điện trong Thiên hà, cả hai càng ngày càng sáng rực, cuối cùng chiếu ra một tiểu thiên thế giới rất mơ hồ.

Thạch Hạo kinh ngạc, hắn cảm thấy mình không hề nhìn nhầm, trong ánh điện hiện lên một tàn ảnh, chiếu ra một khu di tích.

Nơi đó có rất nhiều núi đen cao chót vót chỉ là đều bị đứt gãy, có những cung điện vàng tọa lạc bên trên thế nhưng hơn nửa đều bị sụp đổ, còn có dòng sông màu bạc nhưng lại khô cạn cả.

Đó là một khu phế tích trông rất thần bí và mờ ảo, đất đá vụn khắp nơi, tia chớp lượn lờ, người thường không cách nào tiếp cận được.

“Cung Lôi Đế!”

Thạch Hạo hít một hơi khí lạnh, hắn nhìn thấy một tấm biển trong phế tích, bên trên viết ba chữ như thế, chỉ là sớm đã bị bụi phủ kín từ lâu.

“Đây chính là nơi sâu trong khu vực không người ư?” Hắn lẩm bẩm, bởi vì căn cứ theo như truyền thuyết thì Lôi đế không thuộc về ba ngàn châu của

thượng giới này, mà là tới từ Cấm khu thần bí càng rộng lớn mênh mông hơn nữa.

Đột nhiên, bồ đoàn bên cạnh Thạch Hạo chấn động phát ra hào quang mịt mù, ngoài ra giáp trụ rách nát trên người hắn cũng như thế, cộng hưởng cùng với tờ giấy vàng kim kia.

“Hả?” Hắn kinh ngạc, cảnh tượng mơ hồ mà hắn thấy khi nãy phát sinh biến hóa, có sinh linh xuất hiện.

Trong nháy mắt, Thạch Hạo cảm thấy một luồng khí tức mênh mông to lớn phả vào mặt, tựa như đang đối mặt với toàn bộ vũ trụ này, vô lực chống trả, bị đè ép muốn nghẹt thở.

Đây là một sinh linh hình người đứng bên ngoài phế tích cung Lôi đế, giống như là chúa tể của thời địa hồng hoang đang nhìn xuống cửu thiên thập địa, cả người được sương mù lượn lờ thế nhưng khí thế này lại quá khiếp người.

Mặc dù cách cả thiên cổ, cách vô tận năm tháng, không cùng một thời không nhưng Thạch Hạo lại cảm thấy khiếp đảm, khiến hắn cảm giác mình như là một con giun con dế khi đối diện với Thương long*.

(*) Chòm sao Thương Long; chòm sao Thanh Long (tên gọi chung của chòm 7 ngôi sao ở phía Đông trong chòm Nhị thập bát tú).

Sinh linh này quá mạnh mẽ!

“Chí tôn Nguyên Thiên?” Thạch Hạo khẽ nói, bởi vì hắn nhận ra được giáp trụ trên người của người này được luyện chế từ Thiên khuyết thạch, hiện lên màu xanh nhạt, có thể sửa chữa thương khung, luyện thanh thiên thành tiên liệu vô thượng.

Hắn ở mộ phần từng thấy qua bộ giáp trụ với vô vàn vết rách được chôn lấp ở bên trong, không cách nào lay động, làm bạn với chí tôn cổ đại đang trầm miên ở nơi đấy.

Rất nhanh, một bóng người khác hiện ra, từ sâu trong Cấm khu không người rộng lớn ấy đi tới, tiến vào bên trong phế tích cung Lôi đế, đứng đối diện với chí tôn Nguyên Thiên.

Hai người nổi lên xung đột rồi nhanh chóng đại chiến.

Hình ảnh rất mơ hồ, loại chiến đấu này thì chỉ cần khí tức cũng đủ khiến các thần phải kinh hãi, quá mức kinh khủng, sát khí hỗn độn xung kích tựa như phá hủy thế giới.

Sắc mặt của Thạch Hạo tái nhợt, vội vàng vận chuyển Nguyên thủy chân giải để bảo vệ tâm thần!

Đây chính là hình chiếu mà tờ giấy vàng ghi chép lại hay sao?

Sau đó, bồ đoàn phát sáng hiện lên một chùm cốt văn ghi lại một đoạn bí ẩn.

Chí tôn Nguyên Thiên trọng thương sắp chết liều mạng xông ra khỏi di tích Cấm khu, hai tờ giấy vàng mang về này chính là truyền thừa của Lôi đế, sau đó hắn bắt đầu bế quan.

“Lôi đế, nghe đồn đã thành Tiên, ngay cả chí tôn Nguyên Thiên mà cũng muốn nghiên cứu pháp môn của người này.” Thạch Hạo kinh ngạc, không ngờ lại nhận được tin tức như thế này.

Rất đáng tiếc, chí tôn Nguyên Thiên niết bàn thất bại, trọng thương không cách nào trị khỏi nên cuối cùng ‘thân tử đạo tiêu’.

Hắn có nuôi một con Thiểm điện khuyển, con này nhận được bản thượng của truyền thừa Lôi đế thì sau này hóa thành Long ngao, đủ thấy bảo thuật này kinh thế cỡ nào, tuyệt đối vang dội cả cổ kim.

“Hừm, bộ giáp trụ rách nát trên người của ta cũng được mang ra từ nơi sâu trong Cấm khu vô tận ư?” Tuy rằng Thạch Hạo sớm đã suy đoán thế nhưng cũng đã tìm được những vết tích chứng minh trên bồ đoàn, lúc này

cũng có chút kinh dị.

Đáng tiếc, chỉ là nhắc sơ qua chứ không hề nói cặn kẽ.

“Cái gì, Lôi đế có thể là một trong Thập hung?” Khi thấy đoạn ghi chép trên cốt văn này thì Thạch Hạo thật sự đã bị kinh sợ, không thể tưởng tượng nổi, tâm thần chấn động kịch liệt.

Cái gọi là Thập hung thái cổ, chính là lời giải thích của hậu nhân.

Trên thực tế, thái cổ đã là cuối thời của bọn họ, Thập hung tồn tại vô cùng cổ xưa, rất khó mà nói rõ bọn họ bắt nguồn từ thời đại nào.

Đương nhiên, cũng có người nói, hiện giờ Thập hung vẫn còn tồn tại trên thế gian này, xưa nay chưa hề tiêu vong, là Tiên thật sự.

“Thần đạo, Tiên đạo, sao ta cảm thấy trong này còn có bí mật động trời?” Thạch Hạo lẩm bẩm, hiện nay đều là giảng Thần đạo, ngay cả cảnh giới tu hành cũng là như thế.

Nhưng mà, cứ nhắc tới những quá khứ cổ xưa thì chắc chắn sẽ nói ra Tiên.

Bất kể nói gì, hắn đã biết lai lịch của tờ giấy vàng này, đồng thời hiểu rõ giá trị vô thượng của nó, ngay cả chí tôn Nguyên Thiên cũng muốn tu luyện phương pháp này sau khi niết bàn thành công!

Thạch Hạo không có trì hoãn thời gian nữa, nhanh chóng quan sát cốt văn bên trên tờ giấy vàng kim này, bởi vì chỉ khi đang hấp thu khí tức lôi đình Tiên đạo thì nó mới hiện ra mà thôi.

Trên đạo đài hoàng kim, khắp nơi đâu đâu cũng chém giết, tranh cướp khúc xương xanh kia, mà có một số người lại đang tập trung về phía hắn không hề từ bỏ, lẳng lặng đợi chờ lực lôi đình tiêu tan.

Đây là một hồi giết chóc, đạo đài nhuốm máu, khắp nơi tranh hùng, toàn

bộ đều muốn cướp giật truyền thừa cao nhất trong bí cảnh này.

“Hỏng rồi!” Thạch Hạo thất kinh, bởi vì hai tờ giấy vàng kim này rốt cuộc cũng yên tĩnh trở lại, đám Thiên Hạt, bọ ngựa xanh biếc, còn có mấy tên sơ đại đang nhìn chằm chằm vào hắn và cùng nhau xông tới.

“Anh mày không phát uy thì các ngươi cho rằng anh là mèo bệnh à!” Thạch Hạo hét lớn, đứng thẳng dậy.

“Hạo nhi, không được lỗ mãng, đi bên này!” Đại ma thần bí mật truyền âm, bọn họ coi như có thu hoạch không hề nhỏ, đạt được tờ giấy vàng kim này thì đã quan trọng hơn bất cứ thứ gì rồi.

Ngoài ra, bọn họ còn lĩnh ngộ một vài thần thông bên trên khúc xương xanh kia nữa.

Đặc biệt là Thái âm ngọc thỏ và tên mập, vừa nãy tuy rằng bị quần hùng rượt đuổi chạy trối chết thế nhưng cũng thay nhau cầm khúc xương xanh này trong thời gian rất lâu, hiện tại đạt được lợi ích vô cùng khổng lồ.

“Còn muốn đi à?!” Chàng trai cầm kim đăng trong tay rốt cuộc cũng đã ra tay với Thạch Hạo, vẻ mặt hắn lạnh lùng, hiện tại nơi đây đều là những sơ đại mạnh mẽ nhất.

Hắn có khí phách kinh người, sức mạnh linh hồn giống như đại dương đầy mãnh liệt, long hành hổ bộ bức ép tới.

Trên đầu hắn, bảo đăng màu vàng phát sáng, tim đèn tỏa ra màn mưa ánh sáng hóa thành từng ngôi sao lớn đỏ rực tiêu diệt Thạch Hạo, đồng thời bên trên mỗi ngôi sao lớn này đều có một vị thần linh ngồi xếp bằng, thần bí và kinh khủng!

“Xoẹt!”

Cùng lúc đó, Chân Cổ cũng xuất thủ, tay cầm Ngưng huyết hóa thành chiến mâu đỏ thẫm đâm xuyên hư không, tiếng vù vù phát ra, lưỡi mâu mang

theo một đám bóng mờ thần ma giết tới gần.

Ngoài ra, đám bọ ngựa xanh biếc cũng ra tay, sát khí sôi trào.

Đây là một trận đại chiến, Thạch Hạo tung hoành thế nhưng trên người rất nhanh liền nhuốm máu, nhiều cường địch như vậy vây công hắn, trong đó còn có cả thần linh thì không chết ngay lập tức đã là rất kinh người rồi.

Không chút tiếng động, chiếc đuôi bò cạp xanh biếc xuất hiện đâm thủng phù văn hộ thể của Thạch Hạo, nếu không phải Động thiên duy nhất ngăn cản thì hắn tuyệt đối đã bị ghim chết tươi rồi.

Chiếc đuôi bò cạp này quá lợi hại, trước đây không lâu còn đâm thủng thân thể của một vị sơ đại, đẫm máu và tàn khốc, thứ này cứ như là một độc mâu sắc bén nhất vậy.

Thạch Hạo suýt nữa thì gặp nạn, Động thiên làm suy giảm phù văn khiến tốc độ của đuôi bọ cạp này giảm mạnh thế nhưng nơi bả vai của hắn vẫn có máu đen chảy ròng ròng.

“Ầm!”

Hắn nhanh chóng vận chuyển cốt văn, máu tươi phóng lên mười mấy mét lúc này mới ép toàn bộ máu độc ra ngoài, mà nơi đó huyết nhục không ngừng nổ tung tách khỏi thân thể.

Nên biết, Thạch Hạo được mệnh danh nắm giữ Kim cương bất hoại thân, dù vậy vẫn bị đuôi bò cạp đâm lủng một lỗ nhỏ.

“Giáp trụ rách nát này!” Nơi bả vai có một lỗ thủng to của giáp trụ này, vừa khéo chiếc đuôi của Thiên Hạt đâm lọt vào đây.

Đây mặc dù là một báu vật thần bí thế nhưng nhiều lúc tựa như chẳng có chút đáng tin gì.

Tất cả mọi người đều biến sắc, dù là truyền nhân Tiên điện, chàng trai

Kim đăng cũng rét lạnh, con Thiên Hạt này chính là một trong những cường giả Thần Hỏa cảnh đáng sợ nhất trong bí cảnh này.

"Nếu như ở cùng một cảnh giới để nó đâm thủng cũng chẳng sao, thế nhưng hiện tại nó lại là thần linh, cơ thể ta khó mà ngăn cản được lưỡi móc nơi chiếc đuôi này." Ánh mắt của Thạch Hạo lạnh giá, ăn phải thiệt thòi lớn như vầy khiến hắn lập tức phản kích.

"Vù!"

Đuôi bò cạp ngang trời, trắng trợn không chút e sợ lần nữa đâm tới, bởi vì Thiên Hạt từng thấy đại chiến giữa Thạch Hạo và truyền nhân Tiên điện nên cảm thấy có thể tiêu diệt được hắn, dù sao bản thân nó cũng là thần linh.

"Bụp!"

Sau một khắc, chiếc đuôi bò cạp này đâm trúng ngay trước ngực của Thạch Hạo, tia huyết dịch bắn lên cao khiến một số người khiếp sợ.

"Thiếu niên Ma vương… cứ thế bị giết chết?"

"Thành công rồi!"

Nhưng mà, tiếng kêu thảm thiết đau đớn liền làm cho vẻ mặt của mọi người cứng lại, tiếng hét này lại phát sinh từ Thiên Hạt.

Trước ngực của Thạch Hạo có một cục bùn nhão màu vàng, thứ này bị đuôi bò cạp đâm trúng thế nhưng chiếc đuôi xanh biếc chứa đầy chất kịch độc này lại nhanh chóng bị hòa tan rồi hóa thành thịt nát.

Không chỉ như thế, xu thế này nhanh chóng lan tràn, từ móc câu chót đuôi nhanh chóng lan lên trên, toàn bộ chiếc đuôi xanh ố vàng hóa thành một bãi bùn nhão, máu tươi bắn lên rất cao.

"A…"

Thiên Hạt kêu thảm thiết, một thân thần thông của nó đều tập trung hết

trên đuôi nay lại bị hủy, chẳng khác này rút lấy Chí tôn cốt của Nhân tộc vậy, không nói là phế bỏ hoàn toàn thì cũng gần như là vậy rồi.

Đây là một biến cố kinh người.

Rất nhiều người đều biến sắc, đây chính là bùn vàng đầy yêu tà mà Thái dương thần đằng mang vào, xuất phát từ khu vực không người đầy rộng lớn kia, lúc đó đã bị lò luyện đan của Thạch Hạo hút lấy nay lại thể hiện ra uy lực rồi.

Ầm!

Thạch Hạo không chút lưu tình, vọt tới, đôi tay phát sáng, áo nghĩa của Luân hồi và Côn bằng ẩn chứa bên trong đánh giết Thiên Hạt.

Cũng trong lúc đó, những người khác liền lộ vẻ khác thường, sợ Thiên Hạt sẽ phục hồi như cũ nên dồn dập ra tay, bọn họ đều muốn diệt trừ con thần linh đầy đáng sợ này.

Đáng tiếc cho Thiên Hạt, thần uy lẫm liệt thế nhưng lại bị mọi người đánh nổ hóa thành sương máu, hình thần đều diệt.

“Đáng tiếc quá, thịt trắng bên trong cơ thể con bò cạp này rất ngon, nhìn giống như là thịt cua vậy, ai lại làm hỏng như thế chứ.” Thạch Hạo tiếc nuối nói.

Những người khác nghe thấy thế thì trợn tròn mắt.

Thạch Hạo dùng nắp của lò luyện đan đỡ lấy bùn vàng, tất cả mọi người đều căng thẳng không một ai dám manh động, thứ này có uy hiếp cực lớn.

“Đón lấy!”

Thái âm ngọc thỏ bị đám người truy đuổi nhảy loạn xạ, lập tức ném khúc xương xanh cho Thạch Hạo, vù, xương xanh phát sáng, một chùm phù văn tiến vào trong lòng hắn.

“Kim xà thối.”

Lúc này Thạch Hạo tựa như choáng váng, rắn mà có chân? Rất nhanh hắn liền hiểu được bí thuật này, đây chính là pháp môn của Nhân tộc, quan sát xà long rồi khai sáng ra bảo thuật này.

Nhưng mà, cuối cùng cũng không có chữ Long, chỉ được gọi là Kim xà thối, cái tên này cũng không tính kinh người và ngông cuồng nhưng chỉ cần suy nghĩ chút thì thần thông này chẳng hề đơn giản, thậm chí có thể nói là vô cùng phi thường!

Nếu không thì chắc chắn sẽ không được nằm trong bảo thư mà vị chí tôn này thu thập, hơn nữa còn là bí pháp trong bí pháp!

Vào lúc này, tất cả mọi người trên đạo đài hoàng kim đồng loạt xuất thủ, tất cả đều vây công lấy Thạch Hạo, bởi vì hắn đã khiến chúng nhân tức giận, không chỉ đạt được tờ giấy vàng kim mà còn đoạt được cốt thư xanh này, không thể chấp nhận được.

Thạch Hạo bỏ chạy, muốn tiếp tục tìm hiểu thế nhưng cốt thư này rất quái lạ, một người chỉ nhận được một loại bảo thuật, trong thời gian ngắn khó có thể ngộ ra môn thần thông khác được.

Thạch Hạo run tay, ném cốt thư màu xanh ra ngoài, nên lấy hay là bỏ, nếu không tất cả mọi người sẽ công kích hắn, mặc dù trong lò luyện đan còn nhiều Thiên hà để dùng thế nhưng cũng khó chống đỡ nổi.

“Gia gia, chúng ta đi thôi!” Thạch Hạo bí mật truyền âm, lợi dụng cơ hội này mà hướng về đằng sau, bắt đầu phá vòng vây.

Tổ tôn hai người nhanh chóng nhảy xuống đạo đài hoàng kim, cả hai điên cuồng xung kích rời khỏi nơi này, có thể có tới một nửa số người truy kích, nửa số người kia lưu lại tranh cướp cốt thư màu xanh kia.

“Làm thế nào để rời khỏi tòa cổ điện tràn ngập khí hỗn độn này đây?” Thạch Hạo lẩm bẩm, lúc đi vào là được truyền tống tới, muốn rời đi thì rất

khó tìm thấy đường.

Tổ tôn hai người vội vàng chạy nhanh, cuối cùng đầu đầy mồ hôi, có chút lo lắng.

“Tiền bối, chúng ta làm sao có thể rời khỏi nơi này?” Thạch Hạo quát lớn, mở miệng hỏi quy tắc chủ trì nơi truyền thừa này, hoặc có thể gọi là khí linh.

“Ngươi chắc chắn muốn rời khỏi, không muốn tranh cướp đạo thống chí tôn nữa?” Âm thanh to lớn hỏi.

Sau khi nhận được đáp án thì Thạch Hạo vui mừng, nói: “Chắc chắn!

Người nên biết lấy hay bỏ, cũng nên cảm thấy thế nào là đủ, đã đạt được tờ giấy vàng kim kia thì còn có cái gì để lưu luyến chứ, nếu như quá tham thì chắc chắn sẽ chết ở nơi này.

“Xoẹt!”

Phù quang xuất hiện bao phủ lấy Thạch Hạo và Đại ma thần, sau đó bọn họ rời khỏi nơi này.

“Còn có ta, còn có ta!” Thỏ nhỏ trắng như tuyết kêu réo không ngừng đá chân, vô cùng không cam.

Những người khác thì do dự, nếu như đuổi theo ra ngoài thì như vậy sẽ từ bỏ luôn cổ thư màu xanh kia, khiến người khác khó xử.

“Xoẹt!”

Hào quang lấp lánh xuất hiện, cuối cùng một số người rời đi và cũng có một số người quay trở lại tranh cướp cốt thư màu xanh.

Lần này, đám Thạch Hạo được truyền tống ra khỏi chín ngọn thần sơn, xuất hiện ở bên ngoài nơi truyền thừa, từ bên trong quang môn của tiên trì chui ra ngoài.

“Ầm!”

Vừa mới ra ngoài thì bọn họ gặp phải đánh lén, một con cóc vàng lè lưỡi, thứ này cứ như là thác nước xoắn nhanh tới.

“Xoẹt!”

Thạch Hạo lấy ra bùn vàng kèm theo một chút Thiên hà, dùng thứ này để bảo vệ thân thể, con cóc vàng này có linh giác rất nhạy cảm cho nên nhanh chóng né tránh, lộ vẻ cảnh giác.

“A!”

Sau một khắc, tiếng kêu thảm truyền tới, đầu lưỡi của con cóc vàng cuộn tròn quấn lấy một con rết Thần Hỏa cảnh đang truy đuổi từ trong quang môn vào trong miệng.

“Bụp!”

Cùng lúc đó, con bích giao cũng xuất thủ, xoắn đứt con bọ ngựa xanh biếc đang truy kích ở trong quang môn kia rồi nuốt ực vào trong miệng.

Thạch Hạo giật mình, cóc vàng, bích giao đều là những sinh linh mạnh mẽ nhất trong bí cảnh này, hắn trước kia từng gặp qua và nghi ngờ đã vượt qua Thần Hỏa cảnh, vô cùng kinh khủng, không hề nghĩ rằng chúng nó lại thủ ở nơi này.

Nơi truyền thừa có hạn chế, những sinh linh này cũng từng đi vào thế nhưng còn chưa tới chín ngọn thần sơn thì phải rút lui, bởi vì cảnh giới của chúng bị áp chế rớt xuống Thần Hỏa cảnh, sợ gặp nạn ở bên trong khi đó quá mức oan ức.

“Tiểu hữu, chớ vội, chúng ta có thể ngồi lại nói chuyện đôi chút không.” Đúng lúc này, có sinh linh mở miệng.

Thạch Hạo cảm thấy mình có thể phá vòng vây thế nhưng liếc nhìn

những sinh linh này thì lại cảm thấy hơi hơi sợ, dù mình có lò luyện đan, Thiên hà và bùn vàng thì cũng hơi phiêu lưu.

Đây là một cây cổ thụ cháy đen toàn thân, cứ như già yếu sắp chết, dùng rễ cây làm chân cất bước tới, đây chính là Ma huyết quỷ thần thụ.

“Tiền bối, người muốn nói chuyện gì?” Thạch Hạo ổn định lại tâm thần rồi hỏi nó.

“Ngươi và ta hữu duyên, ta không có ý hại ngươi, ngươi yên tâm.” Ma huyết quỷ thần thụ mở miệng, âm thanh rất ôn hòa.

Thạch Hạo khó mà tin được, lúc trước đã truyền nguyền rủa của nước Thiên hà vào trong cơ thể của cây già này khiến nó ho khan không thôi, sau đó là rút lui thì làm sao bỏ qua cho mình được?

“Bên ngoài ba ngàn châu ở thượng giới chính là cố hương của ta, mà chiến y trên người của ngươi cũng là xuất phát từ nơi đó, đây là duyên phận, chúng ta không phải là địch.” Cây già nói.

Thạch Hạo chấn động, hắn rất muốn biết khu vực không người bên ngoài ba ngàn châu là địa phương như thế nào nên tinh thần lập tức tỉnh táo.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 692: Rời Khỏi Bí Cảnh

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Thạch Hạo vẫn đang đề phòng, tuy rằng có chút hiếu kỳ trong lòng thế nhưng cũng không hề lơ là cảnh giác, dù sao hai bên từng xảy ra xung đột.

Hiện tại, toàn thân cây già này cháy đen và khô héo, còn có khí tức tang thương của năm tháng, không biết đã sống bao nhiêu năm rồi, nó quả thật không hề có địch ý, chỉ muốn trò chuyện cùng với Thạch Hạo.

“Nói đủ chưa.” Bên cạnh bích giao cười khẩy liếc mắt nhìn về bên này, nó nhìn chằm chằm không rời.

“Người lớn đang nói chuyện, người bạn nhỏ đứng sang một góc chơi đi.” Ma huyết quỷ thần thụ trầm giọng nói.

“Ngươi đang nói chuyện với ta?” Cả người bích giao phát ra ánh sáng lấp lánh, những chiếc vảy cứ như được đúc từ kim loại bóng loáng và lạnh lẽo, con mắt mở to đằng đằng sát khí.

Nó có vốn để tự cao, bởi vì nó đã vượt qua Thần Hỏa cảnh, là một trong những con thần linh mạnh mẽ nhất trong bí cảnh này!

Khí tức của Ma quỷ huyết thần thụ tăng vọt, nó chẳng phải là kẻ hiền từ gì, bên trong bí cảnh này không chút tên tuổi cũng bởi vì bị phong ấn trong đại trận kia, chưa hề xuất thế mà thôi.

“Răng rắc !”

Một nhánh cây đen vụt tới, thứ này cứ như là roi thần quất mạnh, ánh đen tăng mạnh đồng thời đi kèm tia chớp, tiếng sấm chớp đinh tai nhức óc.

Bích giao biến sắc, từ xưa tới nay nó chưa hề nhìn thấy cây này, trong bí cảnh này nó đã là một trong những kẻ thống lĩnh rồi, mà nếu như đây là sinh linh tới từ ngoại giới thì cao nhất cũng chỉ là Thần Hỏa cảnh mới đúng.

"Gào…" Nó rít gào, cố gắng hết sức lực, phù văn xanh biếc tỏa ra, giao trảo xé trời đón lấy cành cây kia.

"Bụp!"

Tiếng vang nhỏ xuất hiện, giao trảo đầy sắc bén kia bị đánh cho máu thịt be bét, sau đó là gãy nứt, máu tươi chảy ròng ròng.

Chỉ một đòn tùy ý của Ma quỷ huyết thần thụ mà đã chém đứt giao tí của nó khiến bích giao khiếp sợ, đây là thần thánh phương nào, làm sao vào đây được, vượt qua sự cho phép tồn tại cực hạn của bí cảnh này!

"Oa!"

Cóc vàng đứng bên cạnh cũng sợ hãi, cây già này quá lợi hại, kích thương bích giao dễ như trở bàn tay, cảnh giới gì đây?

Bích giao, cóc vàng đều bỏ chạy về nơi xa, không dám tới gần nữa.

Thạch Hạo cũng sợ hãi, không ngờ cây già này lại mạnh mẽ như vậy, nếu ngày đó không trúng phải nguyền rủa cộng với vừa mới thức tỉnh thì quả thật giết hắn vô cùng dễ dàng.

"Chớ lo lắng, ta không có ác ý, chúng ta cùng ôn lại chút chuyện xưa." Ma quỷ huyết thần thụ nói.

Bên trong quang môn có vài sơ đại truy sát ra khi thấy cảnh này thì không ai không chấn động, tất cả đều rút lui, có một số người chạy ở sau không biết chuyện vừa phát sinh cho nên xuất thủ về trước.

Kết quả, bụp, bụp hai tiếng, một con thiên ngô màu tím bị dập tắt thần hỏa, cả người nát bét, còn một tên sơ đại thì hét lớn hóa thành mưa ánh sáng bay về tế đàn nơi lối ra bí cảnh.

"Phong ấn bản thân lâu như thế, sức mạnh cũng mới hồi phục từ từ, không cách nào khống chế được, kỳ thực ta cũng không muốn lấy mạng của bọn họ." Ma huyết quỷ thần thụ giải thích.

Đám người kia không biết nói gì nữa, kẻ này vừa nhìn đã biết là người quyết đoán, vậy mà có thể lưu tình?

"Ta tin." Thạch Hạo gật đầu.

Lời đồn, loại cây này ẩn chứa Ma huyết cho nên có thể hóa thành cây, cũng có thể hóa thành quỷ thần hình người, số lượng ít ỏi, chỉ nơi sâu trong khu vực không người rộng lớn kia mới có mà thôi.

"Chúng ta nói tới đâu rồi nhỉ?" Quỷ thần thụ hỏi.

"Nói tới việc hữu duyên giữa hai ta về bộ giáp trụ…" Thạch Hạo nhắc.

"Năm đó, ta chỉ là một hạt giống, lúc mới xuất hiện trên thế gian thì rơi vào trong khe hở của giáp trụ này, thế nhưng đang tiếc là chỉ có chút ý thức mà thôi." Ma huyết quỷ thần thụ nói.

Những lời này nói ra khiến Thạch Hạo sững sờ, cây già này đã sống bao nhiêu vạn năm? Quá xa xưa!

Nên biết, bộ giáp trụ này là thứ từ thời đại thái cổ được chí tôn Nguyên Thiên mang ra từ khu vực không người, đã trôi qua biết bao năm rồi.

"Hạt giống của Ma huyết quỷ thần thụ chúng ta sinh trưởng rất chậm, ta tích trữ vô tận năm tháng trong bí cảnh này thì mới có thể mọc rễ nẩy mầm." Cây già giải thích, năm đó nó hơi có chút ý thức nên biết mình đã được mang khỏi Cấm khu, thế nhưng rất nhiều thứ cũng không biết được.

Nó chỉ biết thần thông thiên phú của bộ tộc mình, còn những tình huống của Cấm khu kia thì biết quá ít.

Năm đó, chỉ bay theo gió, là một hạt giống rớt vào trong kẽ hở của giáp trụ, được chí tôn Nguyên Thiên phát giác, nhìn ra được độ hi hữu của nó cho nên mới mang về cùng.

"Như vậy thì…" Thạch Hạo không biết nói gì cho đúng.

"Nói như thế cũng là muốn nói cho ngươi biết, giáp trụ mà ngươi mặc trên người từng che chở ta nên cũng coi như là hữu duyên, người thường không thể mặc được thế nhưng ngươi lại có thể, ta cũng sẽ không làm khó dễ ngươi, nợ cũ trước kia coi như xóa bỏ." Ma huyết quỷ thần thụ nói.

Thạch Hạo thở dài một hơi, tu vi của đối phương mạnh hơn hắn, bỏ qua như vậy thì không gì tốt hơn nữa.

"Nhưng mà, đã có duyên thì ngươi cũng nên giúp ta một chuyện, ta cảm thấy rất hứng thú với khí tức Tiên đạo của dòng nước bên trong lò luyện đan của ngươi, phải giúp ta luyện hóa một chút và xóa đi nguyền rủa."

Lúc này Đại ma thần liền biến sắc, bởi vì trong lò luyện đan này có bí mât, hai tờ giấy vàng kia đều nằm bên trong.

Thạch Hạo cũng khó xử, trầm ngâm một lúc, cây già bắt đầu cười ha hả, nói: "Lẽ nào ngươi đã đạt được một tờ giấy vàng kim của Lôi đế?"

Thạch Hạo thở dài, cảm thấy trốn không cách nào thoát được.

"Ngươi lấy đi một tờ giấy vàng kim của ta, nay hãy để ta xem một tờ giấy khác, coi như huề nhau." Ma huyết quỷ thần thụ nói.

Nó biết nơi này có cái gì, năm tháng dài đằng đẳng qua đi cũng đã từng đi vào thế nhưng sẽ bị áp chế cảnh giới, khó có thể lay động được bồ đoàn kia, hiện nay ánh mắt sáng rực.

Nó có thể xưng là quỷ thần mà cũng có thể gọi là thụ, bởi vì trên thân cây có con mắt chớp mở.

"Được rồi!" Thạch Hạo suy nghĩ đôi chút rồi đáp ứng. Ma huyết quỷ thần thụ chỉ có thể là bạn chứ không thể là địch, nếu không hơn phân nửa sẽ rất nguy hiểm.

"Ta cũng không lấy không kinh văn, tới thời điểm sẽ đưa cho ngươi một hồi thiện duyên."

"Thiện duyên như thế nào?" Thạch Hạo kinh ngạc.

"Mang bọn ngươi bình an rời khỏi nơi này, đi ra khỏi bí cảnh." Ma huyết quỷ thần thụ cười nói, nó biết thiếu niên trước mắt này đã giết không ít đối thủ cạnh tranh, ở lối ra chắc chắn sẽ gặp phải ngăn chặn.

"Ta cơ bản không có ý định rời đi đâu." Thạch Hạo lẩm bẩm, sớm cùng thương lượng qua với Đại ma thần, tài nguyên trong bí cảnh này quá phong phú, bảo dược khắp nơi, chính là thánh địa tu luyện.

Nếu như rời khỏi thì quá nguy hiểm, những tên Giáo chủ ở lối ra chắc chắn sẽ không buông tha cơ hội kiểm tra hắn, tới lúc đó chân thân chắc chắn sẽ lộ ra ánh sáng, khó có thể toàn mạng.

"Ngươi muốn lưu lại?" Ma huyết quỷ thần thụ kinh ngạc.

Thạch Hạo nói: "Nơi này khắp nơi đều là thiên tài địa bảo hơn xa ngoài ngoại giới, tại sao phải ra ngoài chứ, cứ ở đây phá quan, tới thời điểm cảnh giới đủ cao thì hẳn ra ngoài, lúc đó ai có thể làm khó ta."

"Nơi này sinh linh bị áp chế, khó có thể vượt qua cảnh giới Thần Hỏa, mà hơn trăm năm lại xảy ra một lần đại kiếp nạn chém giết những sinh linh vượt qua Thần Hỏa cảnh, quy tắc trật tự vô cùng đáng sợ."

Cây già nói thế liền khiến Thạch Hạo biến sắc. Vì không muốn bí cảnh bị phá hỏng cho nên nhất định phải hạn chế cảnh giới của sinh linh nơi này.

“Vậy ngươi…”

“Ta có thể sống là bởi vì được chí tôn Nguyên Thiên trồng trong bí cảnh này, đồng thời ta đổi trắng thay đen niêm phong bản thân trong đại trận, ngưng tụ một thể với di cốt Thiểm điện ngao nên mới có thể tránh được quy tắc, các ngươi cũng muốn như thế à?”

Thập ngũ gia và Thạch Hạo nhìn nhau, lòng đều căng thẳng, vốn là muốn ở lại nhưng lại thành ra thế này.

“Nhưng, với thiên tư của các ngươi, nếu như kết hợp với Long ngao kia thì có thể chịu đựng được đó, nếu không sẽ rất thảm.” Cây già cười nói.

Đã nhiều năm như thế nên nó sớm tra rõ bí cảnh này, hoàn toàn đối lập với đám cường giả siêu cấp như cóc vàng, bích giao kia, nó càng thêm kinh khủng, là một lão già.

Gần nhất, Ma huyết quỷ thần thủ phát hiện một đầu mối không gian không ổn định ở trong bí cảnh này, có thể từ chỗ đó đi ra ngoài trốn khỏi vùng lao tù này.

Đối với nó, nơi đây cứ như là một nhà giam vậy.

“Đáng tiếc thật!” Thạch Hạo vô cùng tiếc nuối, hắn rất muốn lưu lại, đi đâu tìm thánh địa tu hành đây.

“Nè, các ngươi tưởng có thể lừa gạt được lão già ta sao?” Ma huyết quỷ thần thụ nhìn về nơi xa, nói: “Lén lút giở trò linh tinh, cho rằng ta không tồn tại?”

“Vèo!”

Một nhánh cây vụt tới, lập tức bích giao kêu thảm thiết, lại một đoạn giao tí đứt lìa mang theo mưa máu, ngoài ra cái bụng của cóc vàng cũng bị đâm thành một cái lỗ lớn, sợ hãi tới tận linh hồn, cả hai chạy trốn mất dép.

“Thịt giao thật tươi nhen.” Thạch Hạo hùng hổ chạy tới, cắt đi hai giao tí của bích giao.

“Còn có các người…” Ma huyết quỷ thần thụ chỉ về những sinh linh truy sát từ nơi truyền thừa ra đây.

“Bụp, bụp…”

Máu tươi bắn tung tóe, lúc này có mấy con sinh linh bên trong bí cảnh này bị xuyên thủng, còn có những sinh linh của ngoại giới cũng bị giết chết, dựa vào mệnh phù phục sinh mà rời đi.

Chỉ trong nháy mắt, nơi đây gần như bị thanh tẩy hết!

Thái âm ngọc thỏ sợ hãi tới nỗi tim đập thình thịch, giọng nói như trẻ con réo lên: “Người nhà!”

Nhưng mà nó cũng không dám tiến lại gần, cặp mắt như thủy tinh hồng mở to, lập tức như một làn khói chạy trốn, nó không muốn tới gần loại quái thụ này, đối với thỏ nhỏ đây là một loài rất đáng sợ.

“Rốt cuộc cũng yên tĩnh.”

Sau đó, Thạch Hạo không thể không lấy ra lò luyện đan giúp cây già luyện hóa một phần Thiên hà, bởi vì nguyền rủa ở bên trong chính là một đòn trí mạng đối với những người có tu vi cao thâm.

Thực lực càng mạnh thì nguyền rủa càng nguy hiểm, năm đó dù là Giáo chủ cũng vì thế mà chết đi.

Cây già đã được đền bù như mong muốn nên vô cùng hài lòng, nó lĩnh hội khí tức lôi đình Tiên đạo, rất lâu sau cũng không nói gì, sau đó nhìn thấy bùn vàng trong lò luyện đan thì lập tức sợ hãi.

“Thì ra cũng chỉ nhiễm có chút khí tức của bùn vàng thật sự mà thôi, cũng không phải là thứ kia.” Nó thở dài một hơi, vừa nãy quả thật nó rất sợ

hãi.

Con mắt của Thạch Hạo tỏa sáng vội vàng thỉnh giáo, bùn vàng thật sự đến cùng như thế nào, nên biết bá chủ thượng giới hơi chạm vào thứ này cũng bị hòa tan, nhanh chóng chết đi.

“Ta cũng không hiểu rõ, nghe đâu đó chính là thứ được lưu lại từ tiên cổ, không thể đụng vào.” Vẻ mặt của cây già đầy nghiêm túc.

Thạch Hạo giật mình, nói: “Đó là thời đại như thế nào?”

“Đó là một niên đại bất hủ và huy hoàng.” Quỷ thần thụ lắc lắc đầu, nó cũng không biết rõ lắm, dù sao năm đó cũng chỉ là một hạt giống, những việc này nó nghe loáng thoáng khi chí tôn Nguyên Thủy nói với Long ngao.

“Thần đạo, Tiên đạo…”

Thạch Hạo khẽ nói, quả nhiên có bí mật cực lớn, hiện nay chỉ luận Thần đạo, nhưng khi nhắc về quá khứ xa xôi thì sẽ nói tới Tiên.

Sau đó, Ma huyết quỷ thần thụ, Thập ngũ gia, Thạch Hạo cùng nhau quan sát kinh văn Lôi đế, mấy người nhìn chằm chằm tờ giấy vàng kim không hề rời mắt, yên lặng ghi nhớ trong lòng.

Đây chính là bí pháp vô thượng, nếu truyền đi sẽ dẫn tới đại họa sát thân!

Bởi vì, bất kể một cổ giáo nào cũng đều thèm thuồng, không chiếm được không thôi.

Cũng không biết qua bao lâu thì Ma quỷ huyết thần thụ mới ngẩng đầu, tốn thời gian dài như vậy cũng chỉ ghi nhớ những phù văn này ở trong lòng, không cách nào lĩnh ngộ nhanh như thế được.

“Được rồi, ta đã hoàn thành lời hứa với tiền bối.” Thạch Hạo nói.

“Vậy ta mang bọn ngươi rời đi.” Ma huyết quỷ thần thụ gật đầu.

“Khoan đã, chúng ta thủ ở đây, chờ cốt thư màu xanh được mang ra đã.” Thạch Hạo cười nói thế nhưng lại có chút lãnh khốc, hắn từng bị người vây công trong thời gian rất lâu, hiện tại muốn tính sổ toàn bộ.

“Khối cốt thư này không người nào có thể mang đi được, chỉ có thể tìm hiểu ở nơi này.” Ma huyết quỷ thần thụ lắc đầu.

Thạch Hạo ngạc nhiên, còn có chuyện này?

“Quên đi, chúng ta cũng nên thỏa mãn rồi, đạt được bí thuật cao nhất của Lôi đế, còn lĩnh ngộ được một vài thần thông trên cốt thư xanh kia nữa, nên rời đi thôi.” Thập ngũ gia rất thận trọng.

Ma huyết quỷ thần thụ cũng gật đầu, nói: “Đi thôi, đầu mối không gian nơi đó rất bất ổn, không bao lâu sẽ biến mất, không thể trì hoãn được.”

“Hên cho các ngươi đấy.” Thạch Hạo lẩm bẩm. Bọn họ một đường hướng Đông thì phát hiện một đầu mối cách lối ra của bí cảnh không phải rất xa, việc này khiến Thạch Hạo nhảy dựng lên, đi ra ngoài như vầy thì không phải rất dễ bị bắt sao?

“Yên tâm, rời đi từ đầu mối không gian này thì có thể sẽ xuất hiện ngoài mấy ngàn vạn dặm, thậm chí cách xa mấy châu, thông đạo hư không cũng không phải như ngươi tưởng tượng đâu.” Ma huyết quỷ thần thủ nói.

Lúc đi ngang qua lối ra của bí cảnh thì Thạch Hạo dừng chân quan sát, loáng thoáng có thể nhìn thấy tế đàn kia, thậm chí có thể nghe được một vài âm thanh của ngoại giới.

“Trời ạ, lại chết thêm mấy người, đại chiến tranh cướp nơi truyền thừa đã tới mức gay cấn rồi.”

“Thiếu niên Ma vương đã đạt được một tờ giấy màu vàng kim, đã rời khỏi cổ điện? Thật đúng là vận may lớn mà, cũng không biết hắn sẽ ra khỏi bí cảnh như thế nào đây.”

Ngoại giới, quần hùng đang bàn luận.

Vẻ mặt của mấy vị lão Giáo chủ rất bình thản, tất cả đều im lặng thế nhưng trong con ngươi lại lưu chuyển tinh quang. Bất kể là ai khi đạt được tờ giấy vàng kim và khúc xương màu xanh kia, muốn rời khỏi bí cảnh thì cũng phải qua cửa ải của bọn họ trước tiên.

Bất luận thế nào, bọn họ đều muốn chiếm được loại truyền thừa kia, lĩnh ngộ một phen.

Đặc biệt là, nếu như thiếu niên Ma vương – Hoang chỉ là tán tu một giới, sau lưng không có đại giáo đáng sợ nào, vậy thì xin lỗi, tờ giấy vàng kim này đừng hòng mang đi.

"Quá kiêu ngạo, hắn liên thủ với một cây già làm hại vài tuấn kiệt? Để ta mở to mắt xem hắn đi ra bằng cách nào, bà đây muốn đòi một lời giải thích!" Một bà lão mặc áo lông vàng óng nói.

Bà ta chính là bá chủ của Hoàng kim loan tộc, đứng ngang hàng với mấy vị lão Giáo chủ, chỉ vì một sơ đại tuổi trẻ Hoàng kim loan đã bị Thạch Hạo giết chết khiến bà ta tức giận.

"Ha ha, bà già thúi, bà đang nói ta sao?" Bên trong bí cảnh, Thạch Hạo mặc giáp trụ nát trên người, lộ liễu đứng nơi đó phất phất tay, khoảng cách đủ xa nên hắn cũng chẳng hề lo sợ gì.

"Hả?" Con mắt của bà lão bắn ra hai luồng kim quang.

Bà ta đã sớm cảm ứng được nơi đó có người, chỉ là bí cảnh có chút kỳ lạ áp chế tất cả đám bọn họ, dù có đưa thần thức tiến vào thì cũng sẽ bị áp chế tới trình độ khiến họ tức giận.

"Là hắn, thiếu niên Ma vương – Hoang!"

"Trời ạ, thật sự là hắn, dám khiêu khích với một vị Giáo chủ, tên quỷ này có lai lịch gì!"

…

Bên ngoài bí cảnh lập tức sôi trào, tất cả mọi người đếu căng mắt quan sát.

“Người trẻ tuổi, ngươi quá ngông cuồng đó, đừng quên, ngươi chung quy cũng phải đi ra.” Tần Trường Sinh bình tĩnh nói.

Đám người của cung Hỏa Ma thì càng tức giận hơn, tên thiếu niên Ma vương này đã khiến bọn họ mất hết mặt mũi, vô cùng tức giận, hận không thể xông vào giết chết ngay.

Quang thiên sứ của Thiên quốc ẩn trong đám người, ánh mắt lóe lên tinh quang, hắn đang suy nghĩ có nên lẻn vào trong giết chết tên thiếu niên này hay không!

Ngoài ra, những bộ tộc và nhân mã các cổ giáo như Minh thổ, Thái dương thần đằng, Hăc Lan, Chân Hống, Thánh Vũ… đằng đằng sát khí, ánh mắt của rất nhiều người âm trầm theo dõi hắn, muốn đánh gục hắn ngay lập tức.

Có thể nói, Thạch Hạo vừa xuất hiện nơi đó thì cừu hận lập tức bùng nổ, hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều sinh linh, ai cũng muốn giết chết hắn.

“Ta nói nè, các vị, các vị nhìn ta như thế ta cảm thấy rất ngại đó nghe. Sao vậy, là đang hoan nghênh ta sao, thật là muôn người chú ý mà, là tiêu điểm duy nhất trong thiên địa này.” Thạch Hạo tự sướng nói.

Một đám người tức tới tối đen mặt mày, vậy mà còn dám lý sự như thế.

“Người trẻ tuổi không biết trời cao đất rộng, ta xem ngươi đi ra bằng cách nào!” Bà lão của Hoàng kim loan tộc lạnh giọng nói.

“Ha ha!” Có Giáo chủ lạnh giọng.

“Ai nói là ta muốn ra ngoài, trong đây rất tốt, anh không đi.” Thạch Hạo

khệnh khạng nói, chẳng hề để ý tới đám nhân vật cấp độ Giáo chủ này.

“Ta đi giết hắn!”

“Ta cũng đi!”

Lúc này có một nhóm người nhịn không được, có người của cung Hỏa ma, có người Minh thổ, sinh linh của Hoàng kim loan tộc, cường giả Bất Lão sơn.

“Ai sợ ai, có gan thì vào đây, diệt toàn bộ các người!” Thạch Hạo lớn tiếng khoác lác.

“Giết hắn!”

Rốt cuộc, cũng có sinh linh mạnh mẽ không nhịn nổi cùng liên thủ với cường giả của một vài đại giáo tiến vào trong bí cảnh, bọn họ bị áp chế thế nhưng vẫn có thể phát ra thực lực của cảnh giới nhất định.

“Diệt toàn bộ các ngươi!” Thạch Hạo nói.

Ma huyết quỷ thần thụ chờ đám kia tới gần thì quyết đoán ra tay! Nó chính là một sinh linh đã siêu thoát duy nhất bên trong bí cảnh này, không hề bị ảnh hưởng, có thể phát huy ra sức chiếc đấu vô cùng kinh khủng.

“Bụp!”

Máu tươi tỏa ra, một đám người bị quét ngang, tất cả đều nhuộm đỏ máu tươi, chấn kinh toàn bộ ngoại giới.

Mấy vị lão Giáo chủ thấy thế thì trái tim đập thình thịch, lại có người không bị quy tắc hạn chế, sinh linh này nhất định có quan hệ với chí tôn Nguyên Thiên!

“Ta nói nè, các vị còn muốn đi vào không, tới bao nhiêu đều được, ta tiếp hết!” Thạch Hạo xảo trá nói.

Yên lặng như tờ, rất nhiều người bị đè ép.

“Đã thế thì ta đi tu hành vậy, các vị, năm ngàn năm sau gặp lại, lần mở bí cảnh sau ta sẽ chờ các ngươi.” Thạch Hạo phất tay, tiêu sái xoay người rời đi.

“Con mẹ nhà ngươi!”

“Nghiệp chướng, ta giết ngươi!”

…

Phía sau, đám người chửi bới, tức giận không thể nào kìm nén nổi.

“Lại nói nữa thì ta sẽ giết sạch đám con cháu sâu trong bí cảnh của các ngươi đấy!” Thạch Hạo uy hiếp.

Lúc này, đám người càng thêm tức giận.

Thế nhưng, Thạch Hạo cũng không có thời gian nán lại nữa mà nhanh chóng bay theo Ma huyết quỷ thần thụ hướng về đầu mối kia, sợ bỏ lỡ cơ hội.

Rốt cuộc, tiếng run rẩy vang lên, bọn họ bước vào một nơi kỳ lạ, rời khỏi bí cảnh này.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 693: Ma Châu

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Lối ra bí cảnh, một đám người tức giận, thiếu niên Ma vương quá đáng ghét, làm việc bừa bãi, thái độ hung hăng không thèm để bọn họ trong mắt.

Không cần nói những người khác, dù là đám Giáo chủ sắc mặt cũng âm u, hận không thể một cái tát đập chết hắn, làm sao có lý đó chứ!

"Hắn dám ở lại bên trong? Đơn giản chỉ là nói bậy! Muốn dụ chúng ta vào giết hắn, quá ngây thơ." Bà lão mặc áo lông vàng óng nói, bà ta chính là tộc chủ của Hoàng kim loan tộc.

Con ngươi của mấy vị Giáo chủ sâu thẳm, bị thiếu niên Ma vương – Hoang chế nhạo trước mặt rất nhiều người khiến vẻ mặt bọn họ tối đen, thân thể có sương mù bao phủ, sát khí lan tràn.

Quần hùng đều bàn tán sôi nổi, hôm nay phát sinh một chuyện quá bất ngờ, một thiếu niên mà cả gan khiêu khích các giáo, thờ ơ quyền uy, quá dũng mãnh mà!

Chính xác, đây là một cơn bão táp khiến những ngày kế tiếp thiếu niên Ma vương – Hoang sẽ trở thành tiêu điểm bàn luận của các giáo, sẽ trở thành nhân vật nổi tiếng của thượng giới.

Mỗi một chỗ đầu mối không gian đều mang ý nghĩa là ẩn chứa sự hỗn loạn trong hư không, vô cùng nguy hiểm, nếu như xông bừa vào thì hơi chút sẽ hình thần đều diệt!

Cũng may có Ma huyết quỷ thần thụ đồng hành theo, đạo hạnh của nó cao thâm, có thể hóa người cũng có thể hóa thụ, lúc này nó hóa thành một ông lão áo đen tỏa ra chùm sáng đen chống lại không gian loạn lưu này.

Xuyên hành trong không gian như vầy, thông đạo không hề chắc chắn.

"Vèo!"

Ở đây, không gian bị uốn éo, có những khe hở lớn, sơ sót chút sẽ bị chém đứt thân thể.

"Vù!"

Thạch Hạo hít một ngụm khí lạnh, bọn họ di chuyển trong thông đạo không vững chắc này thì thấy một con thanh giao dài tới ngàn trượng, tuyệt đối đã vượt qua Thần Hỏa cảnh thế nhưng thi thể lại lạnh lẽo, nửa thân trên cũng không biết bị vết rách hư không chặt đứt ở nơi nào.

Bọn họ nhanh chóng tiến tới, xung quanh có sương mù mờ mịt lượn lờ cứ như tiến vào trong hỗn độn vậy.

"Cẩn thận!"

Phía trước có vô số quang nhận*, đó là do quy tắc biến thành, có thể chém nát thần linh. Xung quanh có cả đống tàn cốt, tất cả đều là những cường giả đã xảy ra bất trắc khi vượt qua hư không.

(*): Lưỡi dao ánh sáng.

Một phút sau, Thạch Hạo thất kinh, bên trong một vết rách hư không nhìn thấy một chiếc cổ thuyền màu đen bị nhuộm máu, không ngừng phiêu lưu không bến bờ trong hư không.

Không biết vì sao trong nháy mắt nhìn thấy thì cả đám người hoảng sợ, gần như muốn nghẹt thở.

Quá khó chịu, mạnh mẽ như bọn họ mà tựa như bị bóng đen của cái chết

bao phủ, tựa như muốn chết đi.

“Đó là thứ gì?” Thập ngũ gia nhíu mày.

“Im lặng!” Ma quỷ huyết thần thụ rất hồi hộp, lông tơ dựng thẳng, cẩn thận vượt qua vết rách hư không này, hắn không nói lời nào mang theo hai người rời đi nhanh.

Cũng không biết qua bao lâu thì hắn mới thở dài một hơi, trên người toát ra mồ hôi lạnh.

“Ta từng nghe chí tôn Nguyên Thiên nói, trong lúc vượt hư không, nếu như bị lạc vào trong một khe hở lớn, điều đáng sợ nhất chính là gặp phải một chiếc cổ thuyền màu đen nhuộm máu, cùng với Hỗn độn điện được sương mù bao phủ, còn có những kỳ cảnh phi tiên đầy đáng sợ khác.” Ma huyết quỷ thần thụ giải thích.

Cảnh tượng và những thứ này, trường tồn hằng cổ, hết sức kỳ lạ, dù là Giáo chủ xông vào cũng chắc chắn sẽ phải chết.

Mà hôm nay bọn họ lại bắt gặp chiếc cổ thuyền màu đen nhuốm máu kia, chuyện này quả đúng như là ‘quá đen đủi’. Cũng may là ở rất xa còn chưa tới gần, nếu không thật sự nguy rồi.

“Ngàn tỉ sinh linh, không có mấy người có thể nhìn thấy, chúng ta coi như đã trải qua một lữ trình bất phàm.”

Sau đó cũng không có chuyện bất ngờ gì nữa, hư không không chắc chắn nhưng bọn họ hữu kinh vô hiểm, dọc theo đầu mối không gian này mà đi tới phần cuối.

Rất nhanh, ánh tráng lóe lên, bọn họ từ ‘đầu mối’ không vững chắc thoát ra ngoài, đi tới một thế giới lớn bên ngoài.

Dung nham đỏ đậm đập vào mặt, nhiệt độ nóng rực tựa như muốn đốt người khác thành tro tàn, đây là một dãy núi lửa, sóng nhiệt hừng hực, mùi

lưu huỳnh ngai ngái dày đặc.

Hiển nhiên, đây là một nơi tuyệt địa, không có thảm thực vật, thiếu sức sống, chỉ có những miệng núi lửa bốc lên khói đen cùng với những ngọn núi lớn chảy đầy dung nham.

“Hai vị, cáo từ, nơi này không thích hợp cho ta ở lâu.” Ma huyết quỷ thần thụ nói, dù sao nó cũng là một cây thực vật nên ở đây cảm thấy không dễ chịu.

“Tiền bối, tạm biệt!” Thạch Hạo ôm quyền, nhìn nó phá không rời đi.

“Cứ thế rời đi à.” Đại ma thần nói, thấy có chút như đang mơ, một khắc trước còn ở một tiểu thiên thế giới của Ngũ Hành châu, giờ phân nửa đã cách ngàn vạn dặm rồi.

Đây là nơi nào, vẫn thuộc một châu sao? Tổ tôn hai người mơ hồ, không biết chút gì về khu vực này, không biết mình đang ở đâu.

“Ta cảm thấy không tệ, rất thoải mái.” Đại ma thần nói, sau đó lặn một hơi vào trong miệng núi lửa, dung nham màu đỏ tung tóe.

Thạch Hạo thất kinh, tổ phụ mình thật là dũng mãnh, cứ thế nhảy thẳng vào trong miệng núi lửa, nơi đó đỏ đậm, sóng nhiệt cuồn cuộn, chất lỏng màu đỏ sôi sục!

“Gia gia, người không sao chứ?”

Rầm một tiếng, dung nham bị tách ra, Đại ma thần lộ đầu lên cứ như là một chiếc phao đang chìm nổi trên dung nham vậy, khuôn mặt đỏ ửng, sợi tóc bị nhiệt độ làm cho bốc hơi.

“Ta rất khỏe!” Thập ngũ gia mở miệng, hắn nuốt chân huyết Ma tôn nên trong cơ thể vẫn ẩn chứa âm khí, chỉ có thể dùng rượu để áp chế thì mới thấy dễ chịu hơn chút xíu.

Trong bí cảnh, hắn tu luyện pháp môn Lôi điện nên có thể giảm thêm chút đau đớn, nhưng chung quy vẫn không có trị tận gốc được, khi ngâm mình trong dung nham này thì lại cảm thấy rất thư thái.

“Gia gia, con nhất định sẽ kiếm rượu Hầu nhi của cấp thần linh cho người uống!” Thạch Hạo nói, có lẽ chỉ có thứ bảo tửu cấp bậc này thì mới có thể trừ khử được âm khí.

“Không sao đâu, ta cảm thấy sau khi tu hành Lôi đế pháp thì thân thể càng ngày càng linh hoạt hơn, sớm muộn gì cũng sẽ khỏi hẳn.” Đại ma thần nói.

Thạch Hạo gật đầu, nói: “Cũng đúng, trước tiên con đi tìm hiểu nơi này là nơi nào, sau đó là cùng nhau bế quan tu hành bí pháp trên tờ giấy vàng thứ hai kia.”

Sau đó, hắn và Đại ma thần đi thăm dò khu vực này, muốn biết nơi đây là địa phương nào.

Đây là một vùng bình nguyên hoang vu, diện tích vô cùng rộng tới mười mấy vạn dặm, người rất hiếm thấy, bọn họ khi đi được mấy vạn dặm thì mới thấy được một ít phàm nhân.

Nơi đây điều kiện sinh hoạt rất khắc khổ, gần như không nhìn thấy sinh linh mạnh mẽ nào, bởi vì nơi đây chẳng phải là thánh địa tu luyện gì cả, linh dược thiếu hụt, chẳng có hồ mát núi xanh.

Thật sự vô cùng hoang vu, đất đai cằn cỗi, bình nguyên mênh mông chẳng có đạo thống tu hành nào.

“Ma châu!”

Nguyên lai bọn họ đang ở Ma châu, thật cũng không biết cách Ngũ Hành châu bao xa, tìm hiểu kĩ chút thì những phàm nhân này cơ bản không biết tới những đại châu khác.

Trong mắt người thường, một châu đã rộng lớn vô ngần, dù sống tới trăm đời cũng không đi tới phần cuối.

Cuối cùng, vất vả lắm họ mới gặp được một vài tên tu sĩ thế nhưng tu vi cũng không cao, từ bọn họ nên mới biết rõ được đôi chút tình huống.

Được gọi là Ma châu là bởi vì thời cổ đại sinh ra Ma, là nơi loạn chiến sát phạt không dứt, hung khí ngập trời, dựa vào những thứ này nên mới đặt tên cho châu này.

Mà mười mấy vạn dặm này đều là bình nguyên đất vàng, rất ít thảm thực vật, cũng là do đại chiến từ cổ đại lan tới nên mới thành ra vầy, một vị đại năng viễn cổ từng há miệng phun ra một ngọn lửa đốt trụi nơi này.

Tổ tôn hai người nghe thấy thế thì sợ hãi, tu vi tới cỡ nào đây? Một ngọn lửa đốt cháy mười mấy vạn dặm!

Ngoài ra, sở dĩ gọi là Ma châu, không chỉ thời cổ đại châu này đều là Ma, không ngừng chiến, mà còn có một nguyên nhân trọng yếu nữa, Ma Quỳ viên nằm ở châu này.

Thạch Hạo nghe thấy thế thì liền lộ vẻ khác thường.

Hắn có cừu hận vô cùng lớn với mạch này. Lúc ở hạ giới thì từng đại chiến qua, không chết không thôi, mà khi bảy thần hạ giới cũng do tộc này chỉ đạo.

Ngoài ra, trong bí cảnh Nguyên Thiên hắn từng đánh giết một vị kiệt xuất tuổi trẻ của Ma Quỳ viên này!

Khu vực này rất quạnh hiu, cũng không phải toàn bộ Ma châu thiếu khuyết linh khí, mà ngược lại, có rất nhiều đại giáo và núi sông xanh mướt đếm không xuể, đặc biệt là vị trí của Ma Quỳ viên, nơi này chảy xuôi thiên tinh và thụy hoa.

Phạm vi mười mấy vạn dặm này cũng chỉ là một góc nhỏ của Ma châu

mà thôi, không có bất kỳ sinh linh mạnh mẽ nào đặt chân tới.

Tổ tôn hai người vô cùng hài lòng, bởi vùng bình nguyên hoang vu này thật sự quá thích hợp để bế quan, mặc kệ xảy ra động tĩnh lớn như thế nào thì cũng không cần phải lo lắng.

"Đáng tiếc thật, cách Ngũ Hành châu quá xa, cách tới mấy chục châu lận, muốn trở về thì vô cùng khó khăn!" Thạch Hạo than thở, đây chính là tin tức hắn bỏ công sức nhiều nhất mới tìm hiểu được.

Một châu còn rộng lớn hơn so với tám vực ở hạ giới gộp lại, phạm vi ít nhất cũng mấy ngàn vạn dặm trở lên, khó mà tưởng tượng nổi.

Mấy ngày gần đây, bên trong những dãy núi lửa lấp lánh ánh chớp, tia điện đan xen, cảnh tượng kinh người.

Tổ tôn hai người đang bế quan, cơ bản không lo lắng có người quấy rối, nơi này chỉ có khói đen cuồn cuộn, dung nham đỏ đậm sôi sục cùng với mùi lưu huỳnh ngai ngái.

Trước người của Đại ma thần có một cây cỏ màu tím mịt mờ linh khí, tia chớp vô tận vờn quanh hắn, vang lên đùng đùng.

Còn trước người Thạch Hạo thì lại có một cây trúc xanh lớn bằng chiếc đũa, cao hơn hai thước, toàn thân xanh biếc mang theo ánh xanh, đồng dạng cũng cuồn cuộn lôi đình.

Hai cây thực vật này có thể nói là vô giá, hái từ trên Mộ tiên xuống, khi nuốt chúng thì có thể giúp tu thành thần thông Lôi đạo trong thời gian ngắn nhất.

Đây không phải là lần đầu Thạch Hạo được lợi, hiện nay đang cùng tổ phụ tìm hiểu tờ giấy vàng kim thứ hai cho nên lập tức vận dụng hai cây, hiện tại trên người hắn cũng chỉ còn một cây cuối cùng mà thôi.

Lôi đế, thần bí và mạnh mẽ, có người nói hắn là Tiên, sở học một thân,

mênh mông khó lường!

Mà hai tờ giấy vàng kim này tự nhiên rất kinh thế, một khi truyền đi thì đủ khiến các giáo điên cuồng, thứ này ghi chép phương pháp tu luyện Lôi đạo cao nhất!

Liên tiếp mấy ngày, cỏ tím cùng trúc xanh nhanh chóng ít đi, trên người hai người lượn lờ đầy ánh điện, cuối cùng bị phù văn bao lấy cứ như đang niết bàn vậy.

Bọn họ hóa thành hai chiếc kén, được tia chớp ngưng tụ thành!

Lại qua hai ngày nữa, lôi đình ngút trời, tia điện kinh người, ngọn núi lửa gần hình thành đều bị đánh cho nổ tung, dung nham phun tung tóe, trên đất hoàn toàn là màu đỏ đậm, cảnh tượng dọa người.

"Xong rồi!" Thạch Hạo mở mắt lấp lánh đầy tinh quang, trong con ngươi bắn ra hai ký hiệu sấm chớp, sắc bén và ép người.

Bên dưới chân hắn, khí tức màu vàng đất ngưng tụ tựa như hình thành nên một mảnh đại địa, kỳ thật là tia chớp, tiếp đó phía sau hắn lại có ánh sáng và bóng tối hiện lên, hóa thành cặp cánh quang ám, đây cũng là lôi đình!

Trình độ lĩnh ngộ về Lôi đạo của hắn đã đạt tới mức khiến người khác kinh hãi, bảo thuật của Lôi đế ở trong lòng, thiên biến vạn hóa, các loại áo nghĩa đều nắm ở trong tay.

Thạch Hạo cảm thấy, nếu như lại tiến vào bí cảnh Nguyên Thiên thì cơ bản không cần vận dụng tới pháp môn Côn Bằng, chỉ cần dùng lôi đình xuất kích thì có thể giết chết các lộ đối thủ.

Loại pháp này có thể sánh vai cùng Côn bằng pháp, có thể nói là thần thông chí cao vang dội cổ kim!

Sau đó không lâu thì Đại ma thần cũng xuất quan, hắn cũng thu hoạch

rất lớn.

“Gia gia, con nghĩ chúng ta nên tham gia đại chiến kỳ tài của ba ngàn châu rồi, nghe đâu có cơ duyên vô thượng. Tới thời điểm trăm sông tụ biển, tinh anh các tộc, toàn bộ sơ đại đều sẽ tới.” Thạch Hạo nói, hắn muốn tranh cướp tạo hóa.

“Cháu ngoan, ta vẫn là ẩn cư ở đây vậy, ngày sau nếu muốn tìm ta thì cứ tới dãy núi lửa này là được.” Đại ma thần nói, hắn vẫn muốn tiếp tục tu hành.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 694: Sắp Biến Thiên

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Ma châu, bình nguyên hỏa diễm.

Đại năng thời viễn cổ chỉ phun một ngọn lửa mà đã khiến phạm vi mấy vạn dặm không chút ngọn cỏ nào và trở thành vùng đất chết.

Năm tháng dài đằng đẵng qua đi, như trước sinh linh vẫn hiếm thấy, cỏ cây thưa thớt.

Trên bình nguyên quạnh hiu này có một người đang cất bước, một bước là mấy ngàn trượng, súc địa thành thốn, tốc độ quá nhanh cứ như là một luồng phù quang đang di chuyển, đó chính là Thạch Hạo.

Hắn tạm biệt tổ phụ, muốn tung hoành thiên hạ, tranh cướp vận may lớn của thiên tài thời đại này, sớm đã có tin tức, Trăm sông tụ biển, sẽ có đại chiến kinh thế.

Hắn vừa ngộ ra môn đại thần thông 'súc địa thành thốn' của Nhân tộc này, đây chính là bảo thuật đã đạt được bên trong bí cảnh Nguyên Thiên, một đường không ngừng nghiên cứu không ngừng thực hành, sự lý giải với bảo thuật này càng nắm rõ hơn.

Cát vàng đầy trời do gió cuốn lên.

Xa xa, mấy chục con Hoàng long rít gào vụt qua bên dưới mặt đất, Thạch Hạo bay nhanh cuốn theo gió cát, hắn đã đi được mười mấy vạn dặm, cũng sắp rời khỏi vùng bình nguyên này.

“Không biết lúc nào mới có thể gặp lại Đả Thần Thạch và Hoàng điệp đây.” Thạch Hạo lẩm bẩm.

Đầu tiên, hắn muốn đi ra ngoài, rời khỏi địa vực hoang vu này, tìm hiểu rõ cuộc thịnh hội thiên tài khi nào thì bắt đầu, hắn chưa hề tiến hành cuộc tuyển chọn nên không biết có được tham gia trận chiến cuối cùng này không?

Tiếp đó, hắn muốn vượt qua mấy chục châu để đi tìm Đả Thần Thạch và Hoàng điệp.

“Con Ngân hoàng kia hẳn là thức tỉnh rồi?” Thạch Hạo nôn nao, con chim kia hẳn là cô gái tóc bạc, trên người có bí mật cực lớn.

Ma châu, thật sự rất loạn.

Thạch Hạo rời khỏi cảnh hoang vu kia không lâu thì tiến vào một vùng núi có nhiều sinh linh hơn, lập tức gặp phải giết chóc, có ma cầm và có cả giặc cỏ.

Mấy ngày sau, hắn biết được không ít tình huống, tiến vào một địa vực cỏ cây um tùm thế nhưng trộm cướp và ma quỷ vẫn nhiều như trước.

“Gào… Nhóc con, trên người ngươi nếu có linh dược, bảo vật gì thì lấy ra hết đây, như vậy thì có thể cho ngươi đi qua.” Một tiếng rít lên, một con mãnh hổ màu đen xuất hiên chặn ngang con đường.

“A…” Tiếng hét thảm vang lên, tiếng hổ gầm rung trời.

Sau nửa canh giờ, bên cạnh dòng sông tỏa ra mùi thịt nướng, Thạch Hạo nướng con hổ đã tới cảnh giới Liệt Trận tới vàng óng, bắt đầu hưởng thụ mỹ vị.

“Thì ra cuộc thịnh hội thiên tài này còn quan trọng hơn cả tưởng tượng của mình, có quan hệ với Tiên cổ nữa!” Thạch Hạo khẽ nói.

Trên mặt đất có một một đống xương cốt, hắn ăn nửa con hổ, nửa còn lại thì mang đi hầm, chậm rãi ăn uống, sắp xếp lại những tin tức mà mình đã đạt được.

Cái gọi là Tiên cổ, đó là một kỷ nguyên!

Việc này khiến hắn khiếp sợ, vậy rốt cuộc chuyện đó như thế nào, vì sao lại biến mất?

Mà thế giới này, thời không mà hắn đang sống này cũng sẽ có ngày đi tới bến bờ diệt vong, nhất định sẽ có kết thúc của một kỷ nguyên.

Có thể tới lúc ấy sẽ có một tên gọi khác, để giải thích ý nghĩa kỷ nguyên này của bọn họ.

Bất kể là kỷ nguyên Tiên cổ hay là kỷ nguyên này đều có thể phân thành Tiền sử, Thái cổ, Viễn cổ, Cận cổ, Hiện tại. Đây là khoảng thời gian dài cỡ nào chứ.

"Tới tột cùng là tạo hóa như thế nào mà lại khiến toàn bộ thiên tài của thượng giới phải điên cuồng, các giáo đều thèm thuồng?"

Thạch Hạo càng tìm hiểu thì càng kinh ngạc, bởi vì rất nhiều người sớm đã có thể nhen nhóm Thần hỏa, thế nhưng lại mạnh mẽ áp chế cũng chỉ vì để tham gia, tham dự vào cuộc tranh cướp tạo hóa cái thế này.

Tục truyền, chỉ có Tôn giả cảnh mới có thể tiến vào vùng thế giới kia, mới có thể có thu hoạch.

Có tin đồn rằng, quần hùng chinh chiến, sơ đại tranh bá, nếu ai có thể thắng thì nhất định sẽ soi sáng vạn cổ, sửa chữa cổ kim!

"Cũng may là không có tiến hành cái gọi là chọn lựa kia, chỉ cần đủ mạnh thì có thể bước lên con đường đó, đi tới tạo hóa Tiên cổ."

Nửa tháng sau, Thạch Hạo lại hiểu càng nhiều hơn, hắn du lịch ở Ma

châu, tìm kiếm truyền tống trận thật lớn, muốn hội họp với Đả Thần Thạch và Hoàng điệp.

"Ồ, chuyện gì thế?"

Thạch Hạo rất nhạy cảm, thậm chí cảm thấy có nguy cơ nên khiến hắn không dám tới những truyền tống trận kia.

Ma châu rất loạn, từ xưa tới nay rồi, đó là quần ma loạn vũ, sát phạt không ngừng.

Nhưng mà, hắn không nghĩ lại sẽ loạn tới mức này. Hắn ghé vào hai tòa thành lớn, tất cả đều có truyền tống trận siêu cấp, có thể vượt châu thế nhưng lại có người nhìn chằm chằm ẩn hiện sát cơ.

"Không đúng!"

Sau đó không lâu, hắn cảm giác được Ma châu có chút dị thường, bầu không khí có gì đó sai sai.

Loại truyền tống trận siêu cấp này, một châu cùng lắm chỉ có tới bốn năm cái mà thôi và được cao thủ bảo vệ, thế nhưng nơi đây lại có người âm thầm quan sát chặt chẽ, hắn nếu không phải có Trùng đồng báo động sớm, hiểu rõ tất cả thì lơ là đi tới chắc chắn sẽ bị kiểm tra ngay.

Thạch Hạo thầm hô chuyện không ổn, lẽ nào tin tức hắn tới Ma châu đã bị lộ cho nên mới giăng thiên la địa võng chờ hắn lộ diện?

Hắn phát hiện, nếu không đi những truyền tống trận siêu cấp này thì đừng mơ đi được qua mấy chục hoặc trăm châu, chắc chắn sẽ chết vì mệt, phi hành trăm năm cũng không tới đích.

"Hay là ta đi Thiên châu sát châu này vậy."

Thạch Hạo lẩm bẩm, phát hiện mình cách biên giới Ma châu cũng không tính là xa chỉ có mấy trăm ngàn dặm, tới Thiên châu lúc đó có thể từ châu

này rời đi được.

Thiên châu là cái nôi của Thiên Nhân tộc, là một trong những châu mạnh nhất của thượng giới, nơi này có mấy cổ giáo vô cùng nổi tiếng.

Rất nhanh, hắn đã tháo gỡ được tình huống khó khăn này.

“Cũng được, Ma châu quá loạn đồng thời còn có kẻ thù Ma Quỳ viên, ta qua lại nơi này thì có chút nguy hiểm.”

Thạch Hạo chuẩn bị vượt châu, khoảng cách tính ra cũng không xa, hắn hơi nghi ngờ mấy cái truyền tống trận kia bị thần linh bảo vệ canh phòng, thật sự là vì hắn sao?

Theo lý thuyết thì hẳn không thể!

Bởi vì, tin tức hẳn chưa thể rò rỉ nhanh như thế, hắn chưa hề lộ diện ở châu này.

Bình nguyên màu máu, đây chính là một trong những khu vực ranh giới giữa Ma châu với Thiên châu, phạm vi tới mười vạn dặm, nhìn thì rộng lớn thế nhưng đối với hai châu mà nói thì chẳng là cái gì.

Ở cổ đại, nơi này từng là chiến trường, đại chiến bách tộc, quần ma tranh bá, thần linh cũng không biết chết bao nhiêu, yêu ma quỷ quái hoành hành, máu chảy thành sông.

“Rất nhiều năm đã trôi qua nhưng chẳng hề có chút thay đổi gì, vẫn đầy ma đầu hoành hành mà.” Thạch Hạo không biết nói gì cả.

Từ khi biến vào bình nguyên màu máu này thì hắn gặp ít nhất cũng phải tới tám chín lần bị chặn giết, khu địa ngục này hung nhân rất nhiều, kẻ làm thuê cũng không ít, quả thật là thiên đường của tội phạm.

Bình nguyên mấy trăm ngàn dặm, toàn bộ đều là màu đỏ thắm, nghe đâu trận chiến năm đó máu của cường giả các tộc đã nhuộm đỏ khiến nơi đây

vĩnh viễn không phai mờ.

Trong đó, có lão tổ của hai tộc Thao Thiết, Chân Hống, người trước nuốt chửng Giáo chủ, kẻ sau hống một tiếng làm rớt mặt trăng ngôi sao.

Nhưng, trận chiến năm đó tuy mạnh thế nhưng cũng không phải là những ma đầu điên cuồng nhất, trong truyền thuyết còn kinh khủng hơn nữa.

Thạch Hạo vừa đi được vạn dặm thì gặp phải không biết bao nhiêu lần chặn giết, có thể thấy được nguy hiểm cỡ nào.

Hắn thu hoạch cũng không ít, đối mặt với những cường nhân muốn giết mình thì hắn giết ngược lại, đoạt được không ít chiến lợi phẩm.

Đương nhiên, cũng có mấy lần hắn kết hợp sử dụng đại thần thông Côn Bằng pháp, Súc địa thành thốn, phát huy tốc độ tới cực hạn hòng bỏ chạy.

Bởi vì hắn gặp phải thần linh quá đáng sợ, có cảnh giới khó mà tưởng tượng nổi!

Nếu không phải có tốc độ nhanh thì chắc chắn phải chết rồi, thứ tồn tại đó chỉ cần một cái tát đủ để giết chết hắn rồi.

“Thật là biến thái mà, chỉ một bình nguyên màu máu thôi làm sao lại có nhiều cường giả như thế chứ, quá hỗn loạn.” Thạch Hạo không rõ.

Chính là một ít đạo thống bất hủ ở những khu vực mình thống trị cũng chỉ đến thế này mà thôi, cao thủ nơi đây quá nhiều, quá đáng sợ.

Hai ngay sau, tiếng ong ong truyền tới, trên vòm trời của bình nguyên màu máu đều lóe lên phù văn đầy thần bí, thi thoảng lại có khí hỗn độn hiện lên.

“Trời ạ, sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?” Mấy người kinh ngạc thốt lên.

Trung tâm khu vực ấy có một tòa cự thành, bên trong có ma đầu, hung thú, ác điểu sinh sống, sinh linh với các chủng loại đông đảo, là một tòa

thành Tội Ác nổi danh trên bình nguyên màu máu này.

“Đại trận giam cầm hư không đã mở ra, không ai có thể xuyên qua không gian rồi!”

Trên bình nguyên màu máu có một đại trận cổ xưa đang bị người khác mở ra, chuyện này có nghĩa là khu vực này sẽ bị phong cấm, hiển nhiên đã có đại sự xảy ra.

Thạch Hạo càng thêm nghi ngờ, chẳng lẽ mình bị bại lộ thật rồi sao?

“Bao nhiêu năm rồi chưa hề xảy ra chuyện như vầy, muốn thế này thì cần phải có sự đồng ý của mười hai Ma vương của bình nguyên màu máu này, mười hai người cùng nhau ra tay, đại trận giam cầm hư không mở ra rất khó. Là ai lại có mặt mũi lớn như thế, đến cùng là làm cái gì?”

Bình nguyên màu máu, hiện tại bị mười hai Ma vương cùng nhau điều hành.

“Chư vị, phải thật cẩn thận, không nên chỉ nghĩ tới việc chặn giết thu chiến lợi phẩm, nơi này không phải là thiên đường tội phạm gì nữa mà sắp trở thành một chiến trường nhuốm đầy máu!”

“Báo lão lục, có phải ngươi đã nghe được tin tức gì hay không, mau mau nói một chút đi.”

Bình nguyên màu máu có mười hai tòa thành Tộc Ác cực lớn, đây là một trong những tòa thành này, lúc này có nhiều loại sinh linh khác nhau ngồi trong tửu lâu bàn luận.

“Một vị huynh đệ kết bái với ta tiết lộ, một vị thúc tổ của hắn cũng là một thành viên chủ lực thuộc đoàn lính đánh thuê Luân hồi nhắc nhở, không nên đi lung tung, bởi vì muốn ‘biến thiên’ rồi!”

“Biến thiên là cái gì?”

“Không nên hỏi nhiều, ta cũng không biết, các ngươi chỉ cần hiểu, ngay cả tổ chức như đoàn lính đánh thuê Luân hồi cũng bị cuốn vào, thì sẽ thấy được đáng sợ tới cỡ nào rồi!”

Mọi người hít vào hơi lạnh, đoàn lính đánh thuê Luân hồi rất có tiếng tăm, không chỉ ở bình nguyên màu máu này, mà dõi mắt khắp Ma châu thì cũng có tên tuổi.

Bởi vì, đoàn trưởng của đoàn lính đánh thuê này đã tiếp cận tới cảnh giới Thiên Thần!

Mà tổ chức như này không chỉ có một nhánh, tất cả đều làm thuê cho người khác, ra tay ở bình nguyên màu máu này, đây tuyệt đối là chuyện lớn, ảnh hưởng rất sâu, vô cùng đáng sợ!

“Tới lúc đó chắc chắn sẽ có đại chiến Thiên Thần, sẽ có Giáo chủ liều mạng, chư vị cần phải cẩn thận đó!”

Không thể không nói, tin tức này khiến Thạch Hạo chấn động không thôi, linh cảm tới một hồi bão tố trong tương lai, bình nguyên màu máu này lại sắp bị máu tươi nhiễm đỏ.

Hắn biết, nơi này hơn nửa không có quan hệ với hắn, tại hắn chột dạ mà thôi.

“Hả?” Đột nhiên trong lòng Thạch Hạo chấn động, trên đường phố hắn thấy một bóng lưng khá là quen mắt, hắn lộ vẻ ngạc nhiên nghi ngờ.

Đây là một cô gái thướt tha, bóng lưng xinh đẹp, làn tóc óng ánh và nhu hòa, vừa nhìn là biết một mỹ nhân xinh đẹp, thế nhưng lại cảm thấy như từng quen biết.

Đây là người nào? Thạch Hạo nghi hoặc, hắn tin tưởng vào trực giác của mình, âm thầm lấy ra Trùng đồng nhìn thật cẩn thận.

Tòa thành Tội Ác này rất lớn, đường phố rộng rãi, sinh linh nhiều chủng

loại, vô cùng náo nhiệt thế nhưng chẳng hề yên bình, thường xuyên xảy ra tranh đấu máu me.

Thạch Hạo rất biết điều nên cẩn thận quan sát, Trùng đồng phát sáng lộ ra chân thân của một thiếu nữ.

“Là nàng!”

Hắn lập tức chấn động và kinh hãi, không nghĩ lại gặp nàng ở đây, từ biệt mấy năm vậy mà có thể gặp lại.

Nên biết, thượng giới gồm ba ngàn châu, địa vực mênh mông vô ngần, muốn đi khắp một châu cũng đã rất khó, đạo thống san sát, chủng tộc vô tận, muốn tìm người thì càng khó khăn hơn.

“Biến thiên, lẽ nào có quan hệ với bộ tộc nàng?” Trong lòng Thạch Hạo run dữ dội.

Thiếu nữ này rất xinh đẹp, từng khiến hắn khắc sâu hình bóng, không muốn quên đi ký ức này? Ánh mắt của Thạch Hạo trở nên sâu lắng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 695: Lộ Trình Đáng Sợ

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

“Quên đi.” Thạch Hạo khẽ lắc lắc đầu, thân phận của hắn hiện tại quá nhạy cảm, một khi bại lộ thì cả thiên hạ này chẳng có chỗ để dung thân.

Bỗng nhiên, Thạch Hạo phát hiện những người bên cạnh cô gái này chẳng hề đơn giản, có người đang âm thầm bảo vệ, nếu không phải hắn có Trùng đồng thì cơ bản không cách nào phát hiện ra được những người giả như không quen biết kia.

Cứ như thế, hắn càng lo lắng hơn.

“Tu vi của một số người thật sự rất cao.” Thạch Hạo khẽ nói, dù hắn sở hữu Trùng đồng thế nhưng cũng không cách nào nhìn ra được sâu cạn, chỉ có thể cảm nhận được bọn họ cứ như là tinh không vậy.

“Muốn chết hả, đi mà không nhìn à?” Có người quát lớn, một con voi đầu lĩnh hình người rất cao lớn, chiếc mũi vàng rất dài, hai cái ngà voi trắng bóng như lai lưỡi đao.

“Cút!” Thạch Hạo trừng mắt, thành Tội Ác này đúng là chẳng hề yên ổn, rõ ràng hắn va vào mình thế mà còn lớn tiếng hất giọng.

“Đụng ta còn muốn đi à, không đưa ra hai mươi cây linh dược hoặc một món chí bảo thì đừng hòng rời khỏi.” Con voi đầu lĩnh nói, chiếc mũi vàng cuốn tròn quấn quanh về cánh tay của Thạch Hạo.

Đây là một đời sau của Nhân tộc và voi vàng, sở hữu ưu điểm của hai

tộc, thần lực kinh người vượt xa chủng tộc bình thường. Chiếc vòi màu vàng vừa mới chạm vào tay của Thạch Hạo thì bị nắm chặt rồi xoay tròn cả con voi hình người này lên sau đó nện mạnh xuống mặt đất.

Mọi người thất kinh, cùng là Tôn giả thế nhưng lực cánh tay của tên Nhân tộc lại quá kinh người, sức lực cực kỳ lớn, chỉ một tay đã đập bay con voi thủ lĩnh này, tuyệt đối siêu phàm!

Động tác của Thạch Hạo vô cùng nhanh nhẹn, lột sạch tài sản của tên Tôn giả này, bởi vì hắn hoàn toàn dựa vào quy củ trên vùng bình nguyên màu máu này, nơi đây ác bá chiếm đa số nên ai cũng làm như vậy.

Phía trước, thiếu nữ kia nhìn lại hơi chút kinh ngạc, sau đó lại tiếp tục cất bước.

Thạch Hạo đi dạo, cố ý tiếp cận thiếu nữ kia để nắm chút ít tình hình xem thử chuyện gì đang xảy ra, nàng tại sao lại xuất hiện ở chỗ này.

Vóc người của thiếu nữ này rất chuẩn, dung mạo không tệ thế nhưng nếu so sánh với dung mạo thật sự thì quả thật kém xa.

Nghĩ tới hình ảnh xưa kia Thạch Hạo cảm giác như trở lại hạ giới, trở lại mấy năm về trước.

Hắn từ từ bước đi, lúc lướt qua nhau thì Thạch Hạo cảm thấy có vài luồng khí tức vô tình lướt qua hắn, ít nhất cũng có cao thủ cấp Chân Thần.

Người thường khó mà cảm giác được thế nhưng thần giác của Thạch Hạo vô cùng nhạy cảm, tu luyện hai ba loại bảo thuật cái thế, ở phương diện này nên vô cùng thông linh.

“Vân Hi.” Thạch Hạo âm thầm đọc cái tên này.

Ngày xưa, hắn từng đại chiến với thiếu nữ mặc áo tím ở Bách Đoạn sơn, ngã nhào lăn lộn với nhau giữa mặt đất rồi còn cắn chặt lấy lỗ tai của nàng, ký ức này vô cùng ‘sâu sắc’ đối với hai người.

Quãng thời gian dài qua đi thế nhưng Vân Hi vẫn vô cùng hận hắn, nàng mỹ lệ xuất trần, là thần nữ của thế hệ trẻ tuổi ở Thái Cổ Thần Sơn, ai ai cũng tôn kính, thế nhưng chỉ có mỗi Hùng hài tử khi thấy nàng là giơ tay múa chân, cắn nàng không chỉ có một lần.

"Thân phận hiện giờ của nàng không tầm thường." Thạch Hạo tự nhủ, xuất hành như vầy lại có thần linh bảo vệ, hơn nữa còn là cường giả trong cường giả, khiến người khác cảm thấy thời gian biến hóa quá nhanh.

Trước kia Thạch Hạo và Vân Hi không được hòa thuận, hai bên căm thù nhau thế nhưng sau này lại chuyển biến, dần dần cải thiện.

Trước khi Vân Hi muốn rời khỏi hạ giới thì từng một đường bầu bạn với Thạch Hạo, còn được mang tới Thạch thôn, thay đổi lập trường đối lập khiến Thạch thôn còn tưởng Thạch Hạo mang vợ về.

Đặc biệt khi Thạch Hạo và Nhị Ngốc Tử đi cầu sự giúp đỡ của Thiên Thần sơn, nhờ bọn họ sửa chữa tòa truyền tống trận thái cổ để rời khỏi hạ giới thì càng xảy ra chút chuyện nữa.

Nhị Ngốc Tử chủ động muốn Thạch Hạo được thông gia với Thiên Nhân tộc, cả hai trao đổi tín vật thế nhưng bất ngờ lại phát hiện, thứ sáng bóng mà Thạch Hạo cắn và cướp đi nơi tai của Vân Hi lại là một 'Hoa tai' có ý nghĩa vô cùng quan trọng.

"Nói theo ý nghĩa nào đó, nàng là vợ của ta?" Trong lòng Thạch Hạo cười ha hả, cảm thấy kỳ quái, không ngờ lại gặp lại nhau như thế này.

Chỉ là không cách nào gặp mặt được, chỉ có thể yên lặng đi theo, thân phận của hắn quá nhạy cảm, không biết đoạn giao tình ở hạ giới kia còn đáng được xem trọng không.

Với tình hình phức tạp của thượng giới này thì hắn không dám đi mạo hiểm, vạn nhất Thiên Nhân tộc vô tình mà trở mặt thì lúc đó đại nạn sẽ kéo tới.

“Nhị Ngốc Tử thế nào rồi ta?” Thạch Hạo cũng rất muốn biết tình hình hiện giờ của Khổng Cầu Kỳ, năm đó nó theo Thiên Nhân Tộc tiến vào thượng giới, mấy năm rồi không có gặp lại.

Hắn không quay đầu lại mà cứ thế đi xa, tương phùng với thiếu nữ áo tím Vân Hi thế nhưng không cách nào chào hỏi, chỉ thoáng lướt qua nhau.

“Chư vị, gần đây trên bình nguyên màu máu có khả năng đã xảy ra đại loạn, đoàn đánh thuê Sói trắng ta chiêu mộ nhân thủ, ai muốn gia nhập thì thù lao sẽ rất phong phú.”

Bên trong cổ thành này có không ít người đang chiêu mộ nhân thủ.

Hiển nhiên, toàn bộ bầu không khí của bình nguyên màu máu này đều vô cùng căng thẳng, các đoàn đánh thuê lớn đều đang hành động, muốn phát triển thực lực cho đoàn mình.

Thạch Hạo chỉ nghỉ một đêm trong tòa thành này, ngày thứ hai hắn muốn tiếp tục lên đường, tuy rằng có cố nhân ở đây nhưng không thể đi chào hỏi, chỉ có thể bỏ qua mà thôi.

Cửa thành có một ít đội buôn, còn có một vài tán tu, cũng có không ít đoàn lính đánh thuê muốn di chuyển vượt qua bình nguyên màu máu này.

“Tiểu huynh đệ, muốn thuê lính đánh thuê bảo vệ à, thuê chúng ta đi, chỉ cần vài cây linh dược là được.” Nơi cửa thành có người chào hỏi, thấy hắn sang nên muốn bắt quàng làm họ, đây là một người lính đánh thuê già.

“Không cần.” Thạch Hạo lắc đầu.

“Nói cho vị tiểu huynh đệ nghe nè, tiểu huynh đệ là người tài cao gan lớn, hiện nay biến thiên sắp diễn ra, ngươi còn dám đi một mình ra ngoài?” Lính đánh thuê già lộ vẻ kinh ngạc.

“Biến thiên là cái gì?” Thạch Hạo hỏi.

“Bình nguyên màu máu sẽ có đại chiến, có Thiên Thần xuất thế, sẽ long trời lở đất.” Lính đánh thuê già nói đầy thần bí, nhưng mà tình huống cụ thể như thế nào thì hắn cũng không biết.

Thạch Hạo đứng ngoài cửa thành thì kinh ngạc phát hiện, quả nhiên như tên lính đánh thuê già này nói, bầu không khí có chút không đúng, những đoàn lính đánh thuê làm ăn rất khấm khá, rất ít người một mình rời đi.

Đồng thời, rất nhiều đoàn lính đánh thuê cũng bắt tay liên thủ, muốn kết bạn cùng nhau rời đi, cùng nhau bảo vệ nhóm của mình.

Thạch Hạo không muốn đi một mình gây sự chú ý nên cuối cùng gia nhập đội ngũ của lính đánh thuê già này, hiển nhiên đây chỉ là một đoàn lính đánh thuê cỡ nhỏ, có tên gọi là Cơn Lốc, chỉ có mười mấy người, đầu lĩnh là một tên cao thủ Hóa Thần cảnh.

Thạch Hạo tặc lưỡi, quả nhiên những sinh linh sống trên bình nguyên màu máu này chẳng hề đơn giản, chỉ là một đoàn lính đánh thuê cỡ nhỏ cũng đã có thần linh tọa trấn rồi.

Đương nhiên, bọn họ không chỉ nhận mỗi mình Thạch Hạo, còn có tới hơn trăm người được bảo vệ nữa.

Đây chỉ là một đoàn lính đánh thuê cỡ nhỏ mà đã như vậy rồi, có thể hình dung ra những đoàn khác như thế nào.

Quả nhiên, sau đó có mấy đoàn lính đánh thuê cỡ lớn rời đi, xếp thành một hàng dài khá là đồ sộ.

Thạch Hạo thuộc tiểu đoàn lính đánh thuê Cơn Lốc, đi theo phía sau những đoàn lính đánh thuê lớn kia nên khiến người khác cảm thấy an tâm.

Hắn vô cùng ngạc nhiên khi phát hiện Vân Hi cũng ở trong đoàn lính đánh thuê Cơn Lốc này, là đối tượng được bảo vệ.

“Nàng sao lại chọn một đội nghũ có thực lực yếu như thế này?” Thạch

Hạo không rõ lắm nên dùng Thần đồng quan sát, lập tức lòng chấn động, phát hiện những cường giả bảo vệ Vân Hi đang bí mật lẩn ở xung quanh, cũng có người ẩn thân ở bên trong những đoàn lính đánh thuê cỡ lớn phía trước kia.

"Có gì đó quái lạ." Hắn chấn động trong lòng, đối phương có ý định chia rẽ đội ngũ và không muốn hiển lộ tung tích, lẽ nào đang tránh né thứ gì?

Sau đó Thạch Hạo giật mình phát hiện, từng đoàn lính đánh thuê lần lượt ra khỏi thành, tổng cộng những đối tượng được bảo vệ phải tới mấy vạn người.

"Thật đáng chết, ta có chuyện trọng yếu muốn tới Thiên châu, giờ bình nguyên màu máu lại bị phong tỏa, truyền tống trận không cách nào vận dụng được, dù là phi hành cũng chịu phải ảnh hưởng cực lớn." Trên đường có người tức giận.

"Bớt tranh cãi chút đi, chuyện lớn động trời muốn diễn ra, đừng bỏ tính mạng của mình ở trong đó là tốt lắm rồi, thật sự không nên đi quá xa trong mấy ngày này." Có người ảo não.

Trên đường đi, sinh linh của mỗi chủng tộc đều có cả, có Vũ tộc, có Hôi giao, có Linh đằng bạc, có Voi khổng lồ, cũng có rất nhiều Nhân tộc.

"Cái gọi là biến thiên, đến cùng là xảy ra chuyện gì?"

"Ai biết, trên đường đi cần phải cẩn trọng hơn, người của đoàn lính đánh thuê Luân Hồi có truyền tới, khu loạn chiến này hơn nửa sẽ nhuốm máu, có Thiên Thần giáng thế."

Trên đường đi mọi người nói chuyện, ai cũng thấy sốt sắng thế nhưng cũng không quá hoảng loạn, luôn cảm thấy tin đồn này không quá đáng tin.

Đột nhiên, giữa bầu trời xuất hiện một thanh chiến mâu bạc vô cùng to lớn cứ như là một ngọn núi vậy, đỉnh thiên lập địa, chấn động lòng người, mang theo uy thế ngập trời trấn áp xuống dưới.

Khí tức này vô cùng đáng sợ, khiến mỗi tấc trong hư không đều run rẩy, sinh linh trong thiên địa đều chấn động, mấy vạn người gần như muốn ngã nhào trên mặt đất.

Ầm!

Chiến mâu bạc cao tới mấy ngàn trượng, bịch, đâm xuyên trên mặt đất, bùng phát ra uy thế không gì sánh được, ánh bạc soi sáng cửu trùng thiên.

"A…"

Lúc này có người kêu thảm, liên tiếp những tiếng kêu vang lên đồng thời mặt đất rạn nứt, cứ như là tờ giấy không cách nào đỡ nỗi đòn này.

Một đoàn lính đánh thuê với quy mô rất lớn, bảo vệ hơn hai ngàn người vậy mà lại bị diệt sạch, lưỡi mâu đâm trên mặt đất, ánh bạc đan xen đè chết tất cả mọi người.

Là một cảnh tượng vô cùng thê thảm, máu tươi bắn lên rất cao, sinh linh các tộc nổ tung hàng loạt, hơn hai ngàn sinh linh chớp mắt hóa thành thịt nát.

Thạch Hạo đứng phía xa nên thấy rất rõ ràng, kinh ngạc không thôi, hít vào ngụm khí lạnh, đây là nhân vật mạnh cỡ nào, chưa từng xuất hiện chỉ mới lấy ra binh khí mà đã hủy diệt mấy ngàn cường giả.

Chiến mâu kia chọc thẳng vào trời cao, đâm thủng mây trắng, khí tức tỏa ra vô cùng kinh khủng, hơn phân nửa sinh linh đều bị áp chế tới run lẩy bẩy.

"Thiên Thần!"

"Thiên Thần xuất hiện rồi!"

Có người kêu to tràn đầy hoảng loạn, đây quả thật chẳng hề xem trọng sinh mệnh của người khác.

"Ngươi là ai, vì sao vô cớ giết người, ngăn cản đường của chúng ta?" Có người mở miệng, nơi đây cũng có cao thủ vô cùng đáng sợ, dù sao nhân số

cũng có tới mấy vạn.

“Biến thiên bắt đầu, người trốn trong bóng tối hãy đi ra đi, ta sẽ cho các ngươi rời đi.” Thanh âm lạnh lùng vang lên.

Không chút tiếng động, một người trung niên mặc chiếc áo bào màu bạc xuất hiện, đứng ở trên đỉnh thanh mâu, mắt nhìn xuống phía dưới, lạnh lùng vô tình.

“Không có quan hệ gì với bọn ta, chúng ta không phải là người mà ngươi muốn tìm.” Thủ lĩnh của đoàn lính đánh thuê nói.

“Bụp!”

Thiên Thần mặc chiến y màu bạc tỏa ra uy phong, sát khí ngập trời, một chỉ điểm ra, bụp một tiếng, tên thủ lĩnh của đoàn lính đánh thuê đầy mạnh mẽ kia nổ tung, chết oan chết uổng.

Quá ngông nghênh, cơ bản không cho cãi lại.

“Chính ta tìm, không cần ngươi giải thích.” Hắn lạnh lùng nói.

Thạch Hạo rùng mình, bởi vì hắn phát hiện lúc nãy Vân Hi không tự chủ được nắm chặt nắm đấm, trong ánh mắt có vẻ sốt sắng, tuy rằng rất nhanh thả lỏng thế nhưng tuyệt đối có vấn đề.

Hắn thấy đã chọc phải phiền toái lớn rồi, cái gọi là biến thiên kia hơn nửa là có quan hệ với nhóm của nàng!

Mà lúc này hắn cách Vân Hi cũng không phải là xa, hơn nửa là bị liên lụy rồi.

==========

Bật mí với các bạn, Vân Hi sau này sẽ sống và sinh một đứa con cho Thạch Hạo =))

Rất muốn Thạch Hạo cặp kè ăn ngủ với Nguyệt Thiền nhưng mà….. =))

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 696: Thiên Thần

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Cây trường mâu màu bạc này quá lớn, tựa như một ngọn núi dựng đứng đâm thẳng trong mây, người mặc áo bào màu bạc đứng ở bên trên nhìn xuống tất cả sinh linh.

Trời đất yên tĩnh, mọi người không dám nhúc nhích.

Đột nhiên, hắn giơ tay lên chỉ vào một đoàn lính đánh thuê khác ở phía xa, xoạt, một luồng sáng phát ra, lại một vị cường giả bị tiêu diệt, nổ tung ở nơi đó.

"Đoàn trưởng!" Một đám người kêu lớn, quá oan uổng rồi, một vị thủ lĩnh của đoàn lính đánh thuê vô cớ bị giết chết như vậy.

"Ta liều mạng với ngươi!" Có một số người kêu to, máu xông lên não phóng tới trước.

"Báo thù cho đoàn trưởng!" Bảo cụ hiện ra, phù văn bay lên, mấy người dùng hết sức bình sinh ra tay.

Nhưng quá đáng tiếc, cảnh giới hai bên quá chênh lệch, Thiên Thần vừa ra ai có thể ngăn cản. Trừ phi Giáo chủ tới nếu không làm sao là đối thủ.

Cây chiến mâu bạc này rung động, phá đất bay lên, tiếp đó tiếng ầm ầm vang vọng, đoàn lính đánh thuê kia cùng với hơn một ngàn người được họ bảo vệ bên trong đều hóa thành thịt vụn.

Tình cảnh này cực kỳ tanh máu, khiến người ta kinh hãi.

“Không ra, ta liền giết toàn bộ bọn họ”. Thiên thần áo bào bạc lạnh giọng nói.

Nơi này có hơn vạn người vậy mà hắn lại tuyên bố muốn giết sạch, lạnh lùng và vô tình, căn bản là xem thường tất cả những sinh linh này, như là nhìn xuống một đám sâu bọ.

Trong lòng Thạch Hạo hiện lên ý lạnh, trên vùng bình nguyên màu máu này quả nhiên tràn ngập tội ác, cảnh tượng tàn nhẫn quá nhiều.

Sau một khắc, chiến mâu bạc phá đất bay lên nhanh chóng nhỏ lại khoảng chừng một trượng thế nhưng uy năng không giảm, hư không vẫn bị áp chế vặn vẹo khiến người ta run rẩy.

Người áo bạc vẫy tay, trường mâu rơi vào tay hắn, giơ cao lên chỉ vào mọi người trên mặt đất, chuẩn bị ra tay.

Một khắc này, hơn vạn sinh linh đều muốn nghẹt thở, sắc mặt trắng nhợt, loại sức mạnh này cũng quá bá đạo.

“Xoạt!”

Cuối cùng có người không chịu được, lao thẳng lên trời, nhanh chóng bay về nơi xa muốn rời khỏi vùng đất thị phi này.

Có người dẫn đầu liền có người hưởng ứng, trong chốc lát mà thôi, bóng người chi chít phóng lên trời cao bay tứ tán.

Mọi người không tin chỉ bằng một người lại có thể giết chết tất cả mọi người, tất cả đều chạy trối chết.

Đáng tiếc, vùng bình nguyên màu máu này đã bị giam cầm, không cần nói đến việc xuyên qua hư không chỉ là phi hành thôi cũng đã quá gian nan, chậm hơn rất nhiều so với bình thường.

“Hô!”

Cuồng phong gào thét, người đàn ông áo bạc trên không trung một tay vung lên chiến mâu tựa như thiên phong múa lượn, trên hư không liên tiếp từng thi thể nổ tung hóa thành sương máu.

Loại thần uy này quả nhiên không tưởng tượng được.

Hắn tùy ý vung tay mà sinh linh lần lượt nổ tung, dù là người đã bay ra xa cũng đều rớt xuống lộp độp như sủi cảo, xác chết nằm đầy mặt đất.

Loại cảnh tượng này quá mức kinh người, Thiên Thần ra tay chỉ trong phút chốc hơn vạn người mất mạng.

Thạch Hạo không có bỏ chạy mà lựa chọn đứng yên tại chỗ, hắn chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể mặc vào giáp trụ rách nát và lấy ra lò luyện đan kia.

Nói thật, loại cảnh tượng này cũng làm Thạch Hạo chấn động, đây chính là uy thế của Thiên Thần sao?

Hắn cũng không phải là chưa từng thấy qua chiến đấu của cấp bậc càng cao hơn, chỉ là Thiên Thần ra tay với nhiều cường giả cấp thấp hơn, loại cảnh tượng này quả thật quá mức đáng sợ, áp chế tuyệt đối.

Khó trách được mệnh danh là Thiên Thần, cao cao tại thượng, đối với những cường giả Thần cảnh mà nói, căn bản là không thể chiến thắng, quá xa vời.

Vân Hi cũng không nhúc nhích, tối thiểu nhìn bề ngoài vẫn xem như là bình tĩnh nhưng lại đang chờ cơ hội, nàng biết lao ra như thế căn bản là không thể thoát được, chết oan mà thôi.

“Các ngươi còn không ra sao? Giết!”

Giọng nói của người áo bạc trên không trung lạnh lẽo vô tình, nâng cao

chiến mâu màu bạc chậm rãi phóng về mặt đất, bởi vì lúc này những người muốn trốn đều đã chết, trên trời xanh ngoài hắn ra không còn một bóng người.

"Xoạt!"

Hắn quẹt nhẹ một cái, một luồng sáng bạc từ lưỡi mâu bay ra tựa như một dòng sông lớn hướng về mặt đất quét tới, chấn động lòng người, ầm ầm điếc tai.

"Ầm!"

Một lát sau, mặt đất rách ra tựa như trang giấy bị xé nát, từng khe lớn ngang dọc đan xen rộng không biết bao nhiêu trượng.

"A…"

Vô số tiếng kêu thảm thiết vọng đến, những nơi ánh bạc đảo qua lập tức nổ tung, những sinh linh kia làm sao có thể sống được? Cho dù kiệt lực chống đỡ nhưng trong chốc lát vẫn nổ tung.

Lại là hơn vạn sinh linh chết đi, sương máu nhẹ bay nhuộm đỏ cả hư không, trên mặt đất đổ nát càng thêm thê thảm.

"Ầm!"

Đá vụn bắn đầy trời, cảnh tượng khủng bố.

Đoàn lính đánh thuê Cơn Lốc ở nơi này cũng bị lan đến, may mắn chính là không ở trong phạm vi bao phủ của ánh bạc, dẫu vậy vẫn có một ít người bị chết, số bị thương càng nhiều hơn.

Khí huyết Thạch Hạo đảo lộn, thân thể của hắn mạnh mẽ như vậy mà cũng run rẩy từng cơn, khá tốt hắn không có việc gì, còn chưa bị thương.

Thật bất hạnh, một tảng đá lớn đập lên trên người Vân Hi, đánh bay nàng, trong miệng phun máu.

Tảng đá tuy lớn nhưng chỉ riêng mình nó thì cũng không tính là gì, chỉ là nhiễm phải một tia thần quang màu bạc của Thiên Thần, vậy mà làm cho Vân Hi bây giờ đã vô cùng mạnh mẽ cũng gặp phải tai ương.

Ánh mắt Thạch Hạo chợt nhảy, hai tay vẫy động trong hư không, đỡ nàng lại đây, sau đó giúp nàng trị thương, tinh lực bốc lên, nhanh chóng ngăn lại thương thế chuyển biến xấu.

May mắn là, thương thế này cũng không quá nặng, chỉ là sức mạnh Thiên Thần quá mạnh mẽ mà thôi.

Thạch Hạo hoảng sợ, chỉ là một tia thần quang màu bạc thôi cũng làm cho hắn cảm giác được khí thế nguy hiểm, nếu là toàn bộ quét xuống ai cùng tranh đấu?

Phải trở nên mạnh mẽ, trong lòng hắn chỉ có một ý nghĩ như vậy, nhất định phải thành Thiên Thần.

"Đa tạ ngươi!" Cả người Vân Hi lưu chuyển hào quang, tinh lực thu lại, từ dưới đất dứng dậy nhẹ nhàng cúi đầu hướng về Thạch Hạo cảm ơn.

Hiện giờ, nàng không lộ ra chân thân nhưng Thạch Hạo lại nắm giữ một viên Trùng Đồng có thể nhìn thấu nàng, thân thể trắng nõn như ngọc, mặt mày như vẽ, tựa như một vị Thần nữ.

"Tiện tay mà thôi, không cần cảm ơn." Thạch Hạo nói, thần sắc căng thẳng nhìn chằm chằm lên trời, hắn biết đại nạn sắp sửa ập đến, không biết có thể chống đỡ được không.

Làm hắn kỳ quái chính là mấy bóng người trong tối bảo vệ Vân Hi, tuy bồn chồn nhưng vẫn chưa ra tay, hiển nhiên bọn họ còn chưa phải là Thiên Thần.

Ngay khi người áo bạc lần nữa giơ lên chiến mâu chuẩn bị diệt sát toàn bộ hơn vạn tên sinh linh còn lại thì ở xa tuyền đến tiếng thét dài, đồng thời

phù văn thần thánh kinh người bay lên.

Ngay lúc này, những đỉnh núi thuộc dãy núi lớn ở xa xôi cuối tầm mắt chợt nổ tung!

“Đại chiến Thiên Thần!”

Trong lòng mọi người thoáng hiện lên bốn chữ này, đại chiến cùng cấp bậc đã bùng phát.

“Kim thiền thoát xác, vậy mà lại tách khỏi đội ngũ này, đang chạy trốn ở trong dãy núi kia, may là bị chặn lại.”

Đây là âm thanh sau cùng của người đàn ông áo bạc lưu lại, bởi vì khi tiếng nói truyền đến tai mọi người thì hắn đã biến mất ở phía cuối chân trời, giết về phía dãy núi kia.

Trên mặt đất, vết máu loang lỗ, mảnh xương trắng nõn trộn lẫn trong máu, thảm thiết không dám nhìn tựa như địa ngục tu la.

Toàn trường lặng ngắt, rất nhiều người đều rung động, chuyện này cũng quá tàn khốc rồi, mặc dù là tu sĩ cũng chưa từng trải qua thảm họa như thế này, thực sự là quá đáng sợ.

“Đi!”

“Không đi Thiên châu nữa, quá đáng sợ rồi, quả thực là một cơn ác mộng!”

…

Còn lại hơn vạn sinh linh sống sót đều kêu to, điên cuồng nhằm về bốn phương tám hướng, chuyện này đối với bọn họ mà nói thực sự là quá đáng sợ.

Dù là đoàn lính đánh thuê hay là các nhóm tán tu khác toàn bộ đều tách ra hóa thành hơn trăm đội nhân mã, tán loạn khắp nơi, con đường lựa chọn

không giống nhau.

Vốn là mọi người nghe được một ít tin đồn nên hi vọng "Quây quần sưởi ấm" hỗ trợ lẫn nhau, nào đâu nghĩ đến gặp phải một tên Thiên Thần không có tình người như vậy, chỉ vì diệt trừ người trong mục tiêu mà không ngại đại khai sát giới, vô cớ giết chóc lung tung.

Đây là một tràng huyết kiếp đối với bọn họ.

"Cảm ơn ngươi giúp đỡ." Vân Hi cảm tạ lần nữa.

Nàng cùng Thạch Hạo đồng dạng, lựa chọn tiếp tục lên đường, chạy hướng Thiên châu, trên thực tế tuy rất nhiều người rời đi nhưng vẫn còn một nửa số người tiếp tục đi tới, có hơn mấy ngàn người.

Chỉ là mọi người đều tách ra không muốn "Tụ tập" nữa.

"Các ngươi nói, đến cùng là xảy ra chuyện gì mà để cho một vị Thiên Thần xuất thế?"

"Ngươi nói thiếu rồi, không thấy đại chiến nơi xa sao, ít nhất còn có hai vị Thiên Thần, thiệt là sợ quá mà!"

Dọc theo đường này mọi người bàn tán sôi nổi.

Thạch Hạo lựa chọn lên đường là vì hắn cảm thấy vị Thiên Thần kia đã đi rồi hẳn là sẽ không trở lại, nói chung con đường này còn là tương đối an toàn.

"Cái gọi là biến thiên đến cùng là gì, gần đây có tin tức gì không, vị Thiên Thần kia rốt cuộc là tìm ai?"

Đây là nghi vấn của rất nhiều người, mọi người nghĩ không ra, đến mức nào mà để cho một vị Thiên Thần bất chấp thân phận muốn tiêu diệt một cái mục tiêu như vậy.

"Chẳng lẽ sóng gió của Ngũ Hành châu đã lan tới nơi đây."

“Ý ngươi nói về chuyện bí cảnh Nguyên Thiên, là tai vạ mà thiếu niên Ma vương Hoang gây ra sao?”

Thạch Hạo nghe vậy trong lòng giật mình, liền những người này cũng đã biết chuyện của hắn.

“Thiếu niên Ma vương Hoang là ai, đã xảy ra chuyện gì?” Cũng có một ít người còn không biết.

“Vượt qua hơn mười châu, quá xa xôi, tin tức vẫn không hoàn toàn truyền tới được…” Có người nói.

“Nói nhanh đi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, lẽ nào vị gọi là thiếu niên Ma vương kia còn ảnh hưởng đến cả Ma châu hay sao?”

“Các ngươi quá mức thiển cận rồi, không ít người tin tức nhanh nhạy đều đã biết. Một người thiếu niên tên là Hoang lưu danh trên thần bia Ma tôn, áp chế Tần Trường Sinh. Đồng thời trong một phương Tiểu thiên Thế giới, quét ngang quần địch không có đối thủ, kinh động Giáo chủ các nơi.”

“Cái gì, có thể cụ thể hơn chút được không?”

Mọi người bàn tán, ngay cả Vân Hi cũng kinh ngạc, tỉ mỉ lắng nghe, bởi vì các nàng mới từ trong một chỗ cấm địa đi ra hoàn toàn không biết những chuyện gần đây ở bên ngoài.

“Thiếu niên Ma vương Hoang trong một phương Tiểu thiên Thế giới giết chết cùng đánh bại nhiều tên sơ đại, bao gồm mấy người Minh tử, Thái dương thần đằng, Thiểm Điện Tử, Tử kim chân Hống, khiến các giáo chấn động.”

“Một người mà giết chết nhiều vị sơ đại như thế? Chuyện này quá không hợp lý đi. Hắn là ai, lẽ nào là một vị chí tôn chân chính sao? Chẳng lẽ có thể sánh ngang cùng truyền nhân Tiên điện.”

“Ngươi nói đúng, người này rất lợi hại, nghe nói đã đánh bại vị đại nhân trẻ tuổi của Tiên điện, trong phương Tiểu thiên thế giới kia mặc sức hoành hành, tạo nên thần thoại bất bại.”

“Chuyện này … là thật sao?”

Hiển nhiên, tin tức như vậy khiến mọi người sôi trào.

Ma châu là nơi loạn chiến, từ xưa tới nay đều có đại ma, sinh linh hiếu chiến, nghe được tin đồn như vậy, mặc dù mới vừa gặp phải một trận đại kiếp cũng vẫn là nhiệt huyết dâng trào.

Vân Hi cũng giật mình, còn có người như vậy? Một người thiếu niên mà thôi, đột nhiên quật khởi, lại quét ngang rất nhiều nhân tài trẻ tuổi, liền truyền nhân Tiên điện cũng bị đánh bại.

Chuyện này làm cho nàng cảm thấy chấn động vô cùng, nên biết, lần này Thiên Nhân tộc các nàng mưu đồ rất lớn chính là muốn tạo ra được loại kỳ tài vô địch này, vậy mà có người … chỉ dựa vào bản thân lại có thành tựu như vậy!

“Thiên Nhân, từ Nhân đến Thiên, quá khó khăn.”

Lần này nàng là một trong những hạt giống, coi như đã thành công cần phải gấp rút chạy về trong tộc.

Tâm tư Vân Hi lay động, nàng nghĩ về hạ giới, đã từng có một thiếu niên có thể quét ngang đối thủ cùng tuổi, một đường vô địch khó gặp đối thủ.

Có thể nói, người kia tại hạ giới đã sáng lập nên uy danh hiển hách, chiến tích huy hoàng kinh thế.

Nhưng là, nếu thiếu niên kia đi tới thượng giới chắc chắn sẽ mất đi vinh quang và huy hoàng của ngày xưa, dù sao thượng giới quá rộng lớn, mỗi một châu đều không khác nhau mấy sẽ có một vị sơ đại, được xưng là kỳ tài ngút trời.

Hơn nữa, nàng nghe nói, thiếu niên kia đã chết trận ở hạ giới.

“Thiếu niên Ma vương Hoang kia đã đạt được truyền thừa quan trọng nhất của phương Tiểu thiên thế giới nọ, mấy vị lão Giáo chủ bảo vệ lối ra muốn giam cầm hắn, kết quả thất bại, vì thế mà rất tức giận.

“Nghe nói, rất nhiều đại giáo đều đang hành động hòng tìm kiếm hắn, có người muốn giết hắn để khỏi gặp tai họa về sau, cũng có người muốn đạt bảo thư của hắn. Nói tóm lại, từ Ngũ Hành châu lan ra một cơn thịnh nộ, chấn động tứ phương.

“Lẽ nào Thiên Thần xuất thế chính là vì thiếu niên Ma vương Hoang mà tới, tại Ma châu đã phát hiện được tung tích của hắn?”

….

Mọi người bàn tán sôi nổi, thảo luận nguyên nhân của biến thiên.

Vân Hi thu hồi tâm tư, nàng biết, tên thiếu niên ngày xưa mệnh danh bất bại kia hẳn là vĩnh viễn chôn thây tại hạ giới rồi, đã không có khả năng xuất hiện nữa rồi.

Mắt nàng lóe lên, nhìn về Thạch Hạo ở phía trước, vừa nãy chính là thiếu niên này giúp nàng hóa giải ánh sáng đáng sợ của Thiên thần mới khiến nàng nhanh chóng hồi phục.

“Còn chưa hỏi tên của ngươi, lúc nãy thật sự rất cảm ơn!” Vân Hi nhìn vào Thạch Hạo, cảm giác rất hiếu kỳ đối với thiếu niên này, người này tuổi tác không lớn, thế nhưng thực lực lại rất bất phàm.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 697: Biến Thiên

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

“Ma Hi!” Thạch Hạo nói ra cái tên này, cũng bảo nàng không cần khách sáo, cũng chỉ là tiện tay mà thôi.

Vân Hi sửng sốt, trên gương mặt xinh đẹp trắng nõn như mỡ dê kia có chút mất tự nhiên, đôi môi nhỏ đỏ tươi khẽ nhếch, nàng cảm giác là lạ, bởi vì người này có tên gần giống nàng.

“Thiếu niên Ma vương Hoang thật sự rất tuyệt, lẽ nào cơn sóng gió này thật sự là vì hắn mà nổi lên?”

Những người khác cũng đang bàn luận, không nói cái khác chỉ riêng chuyện hắn chém giết sơ đại, đánh bại truyền nhân Tiên điện, mấy loại chiến tích huy hoàng này cũng đủ để gây ra náo động.

Người như vậy nhất định phải quật khởi ở thượng giới, trở thành thiên kiêu phong vân.

Rất nhiều người cho rằng kiếp nạn này có liên quan đến hắn.

“Không biết hai tờ giấy vàng kim kia có lai lịch gì mà ngay cả Thiên Thần cũng mơ ước, đoán rằng nhất định là chí bảo vô giá.”

“Cỡ như ngươi ta thì quên đi, tên tàn nhẫn kia ngay cả sơ đại cũng đều không tha, sẽ có một ngày khiến cho thượng giới gió nổi mây phun.”

Thạch Hạo lẳng lặng lắng nghe, hăn cũng không nghĩ tới cơn sóng này

ảnh hưởng lại lớn như vậy, cứ thế truyền khắp nơi.

Dọc theo đường này, các cường giả căng thẳng, ai cũng không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, cũng đã tiến sâu vào trong bình nguyên màu máu rồi mà vẫn còn loáng thoáng thấy được từng luồng phù quang bay lên từ cuối chân trời.

Đây chính là Thiên Thần, một khi ra tay thì trời long đất lở kéo theo các loại dị tượng trong thiên địa.

"Một người áo bạc, một tay che trời, áp chế hơn vạn cường giả, thật sự quá lợi hại rồi." Thạch Hạo lẩm bẩm, khẽ than.

"Bởi vì hắn là Thiên Thần, công tham tạo hóa, cao cao tại thượng, có thể bao quát chúng sinh." Vân Hi nói.

Thiên Thần, loại tồn tại mạnh mẽ này, ngày bình thường đều bế quan không dễ dàng nhuốm bụi trần, đều đang tìm hiểu đạo Trường sinh, tìm kiếm con đường bất diệt.

Bình nguyên màu máu rộng mênh mông, phạm vi có thể hơn mười vạn dặm, mặc dù mọi người tiến sâu vào trong rất lâu nhưng đường đi vẫn còn dài dằng dặc.

Mấy ngày sau, bọn họ nhìn thấy một tòa thành lớn được nên từ những tảng đá đỏ, nguy nga và mang theo vết tích loang lỗ của thời gian, nó nhô cao trên đường chân trời.

Vùng bình nguyên này tổng cộng có mười hai tòa thành lớn, do mười hai vị Ma vương quản lý, cũng chính bọn họ thao túng đại trận "Giam cầm hư không" giam cầm cả bình nguyên.

Người có thể ảnh hưởng bọn họ, để cho mười hai vị Ma vương làm ra những loại quyết định cỡ này hiển nhiên khủng bố, lai lịch kinh người.

"Ngươi muốn vào thành sao?" Vân Hi hỏi.

Thạch Hạo gật gật đầu, hắn cảm giác dừng lại nơi này một khoảng thời gian có lẽ an toàn hơn, nếu không nói không chừng còn có thể bị người ở dọc đường chú ý.

“Ta cũng vào thành.” Vân Hi nói, nàng linh cảm được cơn cuồng phong đáng sợ này tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy, con đường phía trước chắc chắn sẽ có nguy hiểm.

Tiến vào tòa thành này, rất nhiều người lựa chọn đi tiếp chứ không có dừng lại, hi vọng sớm một chút rời khỏi vùng bình nguyên màu máu này, còn có người sợ mất mật ở lại luôn.

Mấy ngày sau, Thạch Hạo lần nữa lên đường, bởi vì nghe được một tin tức, đại chiến Thiên Thân cả hai đều bị thương, dường như kết thúc rồi.

Dù vậy, khi ra khỏi thành thì mọi người vẫn rất cẩn thận và lưu ý, trong khoảng thời gian này giá cả của lính đánh thuê tăng vọt, bởi vì tất cả đều không muốn mạo hiểm.

Cũng may, trong nửa tháng sau đó dù sao cũng coi như là yên bình, cũng không phát sinh nguy hiểm gì.

Hơn một vạn dặm bình nguyên màu máu, bởi vì bị đại trận phong tỏa, dù phi hành cũng đều rất khó khăn cho nên mãi đến tận bây giờ vẫn chưa đi ra khỏi, còn cần một khoảng thời gian nhất định nữa.

“Ta cảm giác ngươi có chút quen thuộc.” Vân Hi nhìn thiếu niên bên cạnh nói, một đường đi chung đến giờ cũng tính là đã “quen thuộc.”

“Lẽ nào trước đây chúng ta đã gặp nhau?” Thạch Hạo giả vờ ngạc nhiên, nói cho nàng biết chính mình là người Ma châu nhưng vẫn một mực theo sư phụ tu hành trong thâm sơn, rất ít ra ngoài.

“Thời gian dài ở chung, ta cảm thấy ngươi tựa như đã từng quen biết, trước đây dường như đã gặp qua.” Vân Hi lắc đầu, mái tóc như suối nước, nàng không lộ ra dung nhan chân thật mà vẫn rất xinh đẹp.

Trong lòng Thạch Hạo khẽ run, thần giác của Vân Hi quả nhiên siêu phàm, sợ rằng cứ đi chung như vậy rất có khả năng sẽ bị nàng nhận ra.

"Ngươi ra ngoài để rèn luyện à, thịnh hội thiên tài toàn bộ ba ngàn châu còn một quãng thời gian nữa là bắt đầu rồi, ngươi cũng muốn tham gia sao?" Vân Hi hỏi, mắt to linh động.

Thạch Hạo gật đầu nói: "Tu hành trong núi thiếu hụt sự rèn luyện nên sư phụ bảo ta ra ngoài. Hơn nữa, thịnh hội này cả thế gian đều chờ mong, nhất định chấn động ba ngàn châu thượng giới, ta có thể nào bỏ qua."

Trên đường đi, Thạch Hạo nhìn thấy một ít tán tu, cũng không thiếu lính đánh thuê qua lại trên bình nguyên màu máu.

Đây là một mảnh chiến trường thượng cổ, đất ở đây sở dĩ có màu đỏ chính là do máu Thần nhuộm thành, chôn vùi xuống quá nhiều sinh linh, càng có một ít nhân vật cấm kỵ.

Cái gọi là vùng đất loạn chiến, có thể không phải chỉ là nói suông, đã từng quần ma loạn vũ, đại chiến không ngớt.

Mà cũng chính vì như thế nên nơi này được tẩm bổ bởi tiên huyết cùng âm khí, lâu dần mọc lên một cây Huyết Hồn thảo trân quí, có thể tăng cường thần hồn của con người.

Bởi vậy, mặc dù rất nguy hiểm, có vài nơi quanh năm âm vụ lượn lờ, quỷ vật hoành hành, cũng có rất nhiều tu sĩ đến đây tìm kiếm và ngắt lấy loại cỏ quý này.

Dù sao những người từ Thiên châu chạy tới này cũng đều đi trên tuyến đường an toàn, căn bản là không có tiến vào những di tích chiến trường đáng sợ kia, trên đường không gặp phải chuyện lạ nào.

"Còn mười mấy vạn dặm đường nữa là chúng ta sẽ đến Thiên châu, mong rằng sẽ không có chuyện gì nữa, trái tim của lão già ta có thể không chịu đựng nổi nữa rồi, sinh thời lại có thể gặp phải ngăn trở của Thiên

Thần.” Một ông già nát rượu nói, mặc một chiếc áo lông chim màu đen, giọng khàn khàn như vịt đực.

“Lão quạ đen, ông lại nói nữa hả, tuyệt đối đừng linh nghiệm nhen. Ta phát hiện bộ tộc các ông quả thực là sao quả tạ, nói chuyện xui xẻo gì thì đều sẽ phát sinh.” Có người khẩn trương, nói nửa đùa nửa thật.

“Sao lại thế… ” Lão già nát rượu áo lông chim màu đen mới nói được bấy nhiêu, vẻ mặt chợt cứng đờ, nhìn về nơi xa.

Mà xung quanh, thần sắc mọi người càng đờ đẫn, trong lòng lo sợ không yên, một bóng người đáng sợ đang bay nhanh lại đây, cảnh tượng tạo ra quá mức kinh người.

Sinh linh kia phi hành trong tầng trời thấp tạo nên gợn sóng dữ dội khiến mặt đất nứt toác xuất hiện từng khe lớn nhanh chóng lan tràn, đồng thời còn mang theo một cơn lốc, bầu trời cũng vặn vẹo.

Âm thanh chưa truyền tới mà người sớm một bước tới rồi, khí tức kinh khủng, mọi ngượi bị áp chế muốn nghẹt thở.

Sau khi nó đến gần, thân hình đột nhiên dừng lại, cơn lốc không dừng lại, như cũ quét tới trước, rất nhiều người kêu to, bị cuốn lên trời, sau đó bị xé xác hóa thành mưa máu.

Đồng thời trên mặt đất cũng có từng vết nứt lan tràn đến nơi đây, đều là do hắn phi hành gây ra, tạo thành gợn sóng mãnh liệt.

Cho đến lúc này mới có một tiếng nổ vang rền như tiếng sấm đáng sợ truyền vào tai mọi người, khiến trời đất quay cuồng, chuyện này thực sự quá đáng sợ.

Thiên Thần!

Quả thật là một vị Thiên Thần giáng xuống, xuất hiện tại nơi này, vô cùng kinh khungr.

Đây là một sinh linh kỳ lạ, mọc ra ba cái đầu. Đầu ở giữa là một cô gái, khuôn mặt đẹp đẽ và duyên dáng, có một mái tóc dài màu vàng kim. Trên vai trái mọc ra một đầu trâu, sáng bóng đen kịt, ngay cả sừng trâu cũng một màu đen nhánh. Mà trên vai phải thì lại mọc ra một đầu voi, trắng bệt như kim loại, cái mũi cuộn tròn mang theo tia điện.

Tướng mạo của vị Thiên Thần này quái dị nhưng so với người áo bạc kia mạnh hơn không ít, khí tức khiếp người. Chỉ là đứng ở nơi đó thôi mà đã làm cho hư không vặn vẹo, đại địa rạn nứt, gợn sóng kinh khủng tràn ra.

Nàng chỉ bay tới thôi mà cơn lốc do thần lực tạo nên liền cuốn bay gần ngàn người rồi nổ tung trên trời, có thể tưởng tượng thực lực của nàng đáng sợ cỡ nào.

“Thú vị, lại giấu diếm được áo bạc, vẫn còn trong đội ngũ này, lần này ngươi đã không còn may mắn như vậy!” Cái đầu đẹp đẽ ở giữa của sinh linh này mở miệng, tóc dài vàng kim phát sáng.

“Tiền bối, chuyện này cùng ta không liên quan, kính xin bỏ qua cho.”

“Thiên thần đáng kính, không biết ngài rốt cuộc đang tìm người nào, chúng ta tình nguyện giúp ngài tìm.”

Mọi người bị dọa chết khiếp nhao nhao lên tiếng, bọn họ hi vọng bi kịch không tái diễn, trước đây không lâu vị Thiên Thần áo bạc kia đã giết hại hơn vạn sinh linh rồi.

Mà vị Thiên Thần này cũng kinh khủng như nhau, mới chỉ bay tới thôi mà đã khiến hơn ngàn người chết đi, ai dám tranh đấu.

“Ta tìm người trẻ tuổi của Thiên Nhân tộc.” Sinh linh mạnh mẽ trong hư không lạnh lùng nói.

Thạch Hạo yên lặng thở dài, quả nhiên là hướng về phía Vân Hi bọn họ mà đến.

Rất nhiều người ngạc nhiên, muốn tìm Thiên Nhân tộc gây hấn sao?

Phải biết, Thiên Nhân tộc cực kỳ đáng sợ, thật lâu trước đây đã từng đứng trong hàng ngũ mười đại bộ tộc mạnh mẽ, nhìn xuống vô số chủng tộc thượng giới, là một trong những "Hoàng tộc" chân chính của ba ngàn châu.

Đương nhiên, đó là chuyện thời thái cổ, chỉ có mấy đại tộc xếp hạng đầu mới có tư cách trở thành Đế tộc, Hoàng tộc.

Ngày nay, tuy rằng Thiên Nhân tộc không còn hưng thịnh nhưng vẫn đáng sợ như trước, gốc gác thâm hậu, không ai muốn trêu chọc, nghe nói một lão Thiên Nhân trước thái cổ vẫn còn sống, còn ở trong tộc này, có thể uy hiếp ba ngàn châu.

Lão Thiên Nhân này, trải qua thời đại Hoàng tộc huy hoàng nhất của tộc này, là một hóa thạch sống.

"Thiên Nhân tộc, có thể từ Nhân thành Thiên, ngày nay còn muốn tái hiện lại huy hoàng thời thái cổ sao, chuyện này không thể được!" Thiên Thần trong hư không lạnh giọng.

Mọi người run sợ nghĩ đến một truyền thuyết.

Thiên Nhân tộc sở dĩ có tên này là vì tiến hóa đến tận cùng có thể "Từ Nhân thành Thiên", thực hiện việc lột xác sinh mệnh đến cấp độ cực hạn.

Nhưng mà từ xưa tới giờ có Thiên nhân nào có thể chân chính "Từ Nhân thành Thiên" đây?

Nghe nói, thời thái cổ, cũng là thời đại mà Thiên Nhân tộc có thể mệnh danh là Hoàng tộc thượng giới, tổng cộng xuất hiện sáu nhân vật như vậy, vì thế mà ngạo thị quần luân.

Vốn là bao nhiêu đời có được một người là tốt lắm rồi, mà lần đó là vì xảy ra một sự kiện đặc biệt.

Một đám người trẻ tuổi có thiên phú cực mạnh của tộc này tiến vào một địa phương đặc thù, đạt được sáu viên "Thiên Mệnh thạch", cuối cùng sáu người tiến hóa đến cực hạn, tạo nên thần thoại vô địch của tộc này.

Lúc này, Thiên Thần trên không trung nói như vậy là có ý gì, chẳng lẽ tộc này lại tìm được địa phương lúc xưa kia.

"Đời này, loại huy hoàng kia không thể xuất hiện nữa, dù cho lần nữa tiến vào khu cổ địa đó, đạt được mấy viên Thiên Mệnh thạch cũng không thể để bọn ngươi tiến hóa!"

Lời nói của vị Thiên Thần này làm cho mọi người trong lòng chấn động.

Quả nhiên truyền thuyết là thật. Mà đời này Thiên Nhân tộc lại đi tìm kiếm Thiên mệnh thạch, muốn tạo ra được mấy vị cao thủ tuyệt thế, từ người thành trời.

Cái gọi là biến thiên, có liên quan tới chuyện này.

Đối với Thiên Nhân tộc mà nói là muốn tái hiện lại truyền thuyết huy hoàng, trở thành Hoàng tộc.

Mà đối với những đạo thống có thù hận với tộc này mà nói, tuyệt đối muốn ngăn cản, tiến hành lật đổ, đây chính là nguyên nhân của hành động biến thiên.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 698: Chạy Trối Chết

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

“Còn không ra sao?” Trên không trung bình nguyên màu máu, Thiên Thần đứng nơi đó nhìn xuống phía dưới, nói đến đây thì khí tức của nàng hoàn toàn thay đổi, như một ngọn núi lớn đặt trong lòng mọi người.

“Tiền bối, chuyện không liên quan đến chúng ta!” Có người hoảng sợ, sợ nàng đại khai sát giới.

“Ò o o… ”

Giữa không trung, một tiếng gào thét trầm thấp của mãng ngưu vang lên, cùng với sóng khí màu đen cuồn cuộn, sóng âm như thiên lôi chấn thế, vang vọng khắp bình nguyên.

Đầu trâu màu đen trên vai trái Thiên Thần kia mở mắt, phát ra tiếng gào vô cùng khủng bố, càng có gợn sóng màu đen lan tỏa, chấn động hư không!

“A…”

Rất nhiều người kêu to, trên bình nguyên bên dưới có hơn ngàn người, nhưng vào lúc này, rất nhiều bóng người nổ tung, dưới tiếng mãng ngưu gào thét chia năm xẻ bảy, sương máu bốc lên.

Loại cảnh tượng này quá mức kinh người, gợn sóng màu đen lan rộng, sóng âm chấn động bầu trời, trong chớp mắt thôi lập tức có hơn ba ngàn người thân thể bị nứt toác, chết oan uổng.

Còn có một số người tuy còn sống nhưng thất khiếu chảy máu, tất cả đều đang cật lực chống cự, có không ít đều là thần linh, kết quả vẫn không được.

Nơi này như địa ngục trần gian, sinh linh đốt lên Thần hỏa cũng không đủ trình, thần diễm ngoài cơ thể bọn họ mờ dần rồi tắt hẳn sau đó hình thần nổ tung.

Vốn Thạch Hạo muốn mặc vào giáp trụ rách nát, cũng muốn thi triển đại thần thông Súc địa thành thốn, cùng với lấy ra thiên hà nguyền rủa trong lò luyện đan, kết quả phát hiện xung quanh phù quang bay lên.

Có vài tên cường giả tay cầm bí bảo đang phòng thủ ở khu vực này, mà Vân Hi lại càng kéo hắn vào trong khu vực trung tâm phù văn bảo vệ.

"Hi nhi, ngươi kéo hắn làm gì?" Một ông lão cau mày, kéo một người ngoài vào dễ xảy ra biến cố.

"Hắn đã từng cứu ta." Vân Hi nói, để Thạch Hạo đứng bên trong phù văn, không cần đi ra ngoài phạm vi bao phủ của bí bảo.

Vài tên cường giả không nói gì, chuyện kia sao có thể tính là cứu. Bất quá bọn họ cũng không để ý chuyện này lắm, thần sắc đều nghiêm túc, nhìn hướng trời cao.

"Ha ha… Trên con đường này thật có cá lọt lưới, xem ra ta đến đúng rồi!" Thiên Thần trên không trung mở miệng mang theo túc sát* cùng hàn ý.

(*): Xơ xác tiêu điều.

Trước kia sinh linh này cũng không thể xác định nhưng bây giờ đã đạt được chứng thực.

"Tiền bối, ngươi lạm sát người vô tội, giết hàng loạt sinh linh như vậy không sợ làm trời nổi giận sao?" Một ông lão Thiên Nhân tộc mở miệng.

"Các ngươi nếu sớm đứng ra thì đã không có chuyện gì rồi sao?" Thiên

Thần ba đầu lạnh lùng nói, đã đến cảnh giới này, thích làm gì làm, căn bản không cần để ý.

Nàng nhìn chằm chằm Vân Hi rồi cười nhạt, ác nghiệt nói: “Thiên Mệnh thạch trên người ngươi, đã cùng ngươi dung hợp nhưng hẳn là còn có thể tinh luyện ra lại.”

Mọi người nghe vậy không ai không biến sắc, vị Thiên Thần này quá vô tình, muốn đoạt tạo hóa, phá hủy căn cơ người ta.

Thiên Nhân tộc tuyệt đối không thể nào khoan nhượng, nên biết từ Nhân thành Thiên quá mức khó khăn, bây giờ sắp sửa xuất hiện người như vậy sao có thể để người ngoài sát hại.

“Lần này, Thiên Nhân tộc các ngươi thu hoạch không nhỏ nhen. Thời Thái cổ đạt được sáu viên Thiên Mệnh thạch khiến cấp độ sinh mệnh của sáu người tiến hóa đến mức tận cùng. Đời này, lại đạt được bốn viên đồng dạng kinh người. Chỉ là kết quả đã hoàn toàn khác, không cho các ngươi thời gian trưởng thành, Thiên nhân Hoàng tộc khó xuất hiện!”

“Tiền bối, ngươi chặn giết như vậy, lấy lớn hiếp nhỏ, liền không sợ gặp phải trả thù sao? Một vị cổ tổ của Thiên Nhân tộc ta vẫn còn sống!” Một ông lão quát lên.

“Ngươi đang uy hiếp ta sao, ngươi là nói trong sáu người tiến hóa đến cấp độ cực hạn những năm trước thái cổ còn lại một người sống đến tận ngày nay sao? Không cần doạ ta, ha ha. . .” Nữ tử cười to, sau đó ánh mắt chợt lạnh, nói: “Ta nhận được tin tức, hắn đã không thể xuất hiện, không cách nào uy hiếp thiên hạ.”

“Cổ tổ tộc ta sẽ thức tỉnh!” Một bà lão lớn tiếng nói.

Thạch Hạo nghe vậy, trong lòng chấn động, trong sáu đại Thiên nhân của Thiên Nhân tộc ngày xưa khai sáng thần thoại Hoàng tộc lại có một người còn sống đến bây giờ, chỉ là tựa hồ xảy ra vấn đề.

“Thiên mệnh thạch chỉ có thể dung hợp với cơ thể trẻ tuổi, bây giờ nếu không diệt trừ bốn tên thiên tài trẻ tuổi này, tương lai sẽ tạo ra được bốn đại Thiên nhân vô địch, tình huống như thế không cho phép xuất hiện!” Nữ Thiên Thần lạnh lẽo, nói: “Ba đội nhân mã khác có thể khó đối phó, nhưng một đội các ngươi nhất định sẽ dễ dàng bị xoá bỏ.”

Nói tới đây, nàng giơ tay lên, chậm rãi hướng phía dưới đè xuống, tay ngọc trắng loáng toả ra hào quang, toàn bộ đại địa bị chấn động đều đang vỡ ra, đá vụn bắn tung trời.

“A. . .” Mấy trăm người còn lại Thần hỏa ngoài cơ thể bị dập tắt, thân thể đứt thành từng khúc, chết oan chết uổng.

Cảnh tượng như thế này vô cùng đáng sợ, nàng cực kỳ bình tĩnh, chỉ là một bàn tay nhẹ nhàng đè xuống dưới liền tạo thành cảnh tượng đại địa lún xuống như thế, quá kinh khủng.

Hơn nữa, một tay diệt quần thần!

Thiên Nhân tộc nơi này, tiếng bí bảo rạn nứt truyền ra, mấy đại cao thủ hiển nhiên không chống đỡ nổi, căn bản không phải là đối thủ, dù sao không phải là Thiên Thần.

“Sư thúc tổ, ngươi ở phương nào, xin mau mau hiển linh!” Vài tên Thiên nhân hét lớn.

“Ầm!”

Nơi xa, một bóng người nhỏ gầy đập tới, so với người thường thấp hơn một cái đầu, thế nhưng lại mang theo một cái chùy đồng to như cái thớt, xoay xoay, đập về phía Thiên Thần trong hư không.

“Ngươi tuổi thọ đã hết, còn cùng ta đánh nhau sống chết, sớm muộn cũng sẽ bị tiêu hao đến chết tươi.” Nữ Thiên Thần ba đầu lạnh lùng nói, đầu voi trên vai phải của nàng rống lên, cái vòi màu bạc vung vẩy, tựa như thiên đao, một tiếng keng đập lên chùy đồng, tiếng vang điếc tai.

“Nạp mạng đi!” Cường giả Thiên Nhân tộc gầm lên, tuy rằng còm nhom nhưng thần lực cái thế, là một vị Thiên Thần, hắn xoay chuyển chùy đồng, đập nát hư không, rầm rầm vang vọng.

Giờ phút này, một ít ngọn núi nơi xa tựa như rơm rạ, dưới loại sóng thần lực kinh thế này, bay lên trời cao, có vẻ nhẹ nhàng.

“Giết!”

Thiên Thần ba đầu phản kích, thò ra bàn tay như ngó sen, cả người bùng phát ánh sáng thần thánh, đón giết Thiên Thần của Thiên Nhân tộc.

“Các ngươi đi mau!” Ông lão Thiên Nhân tộc tay cầm chùy thần mở miệng, hắn đã ngăn được nữ Thiên Thần.

“Vô dụng, trừ phi ba đội nhân mã khác của các ngươi thành công phá vây thoát ra một vài người, nếu không bốn đội nhân mã có thể sẽ bị diệt sạch, tối thiểu đội này sẽ toàn diệt.” Nữ Thiên Thần lạnh lùng nói.

“Không sai, Thiên nhân trên đường này có thể diệt sạch.” Một thanh âm vô tình truyền đến, Thiên Thần áo bạc lại xuất hiện, cầm trong tay chiến mâu bóng lưỡng.

Lấy hắn làm trung tâm, ánh bạc hướng ra phía ngoài khuếch tán, khí tức khủng bố, thần uy kinh thế.

“Thiên Nhân tộc ta dù có sa sút cũng là một đạo thống bất hủ, không phải ai cũng có thể có ý đồ.” Đúng lúc này, nơi trời xa lại xuất hiện một bóng người, đây là một người trung niên tóc tím.

“Thú vị, một đội nhân mã này có hai tên Thiên Thần, nhưng vẫn còn kém, các ngươi vẫn phải chết!” Thiên Thần áo bạc quát, tiến lên nghênh tiếp.

“Ầm!”

Bầu trời bị đâm thủng, trong tay hắn cầm chiến mâu màu bạc, giết về

Thiên Thần tóc tím kia.

Đại chiến kinh thế bùng nổ, hai cặp Thiên Thần đánh nhau sống chết.

“Đi mau!” Hai đại Thiên Thần Thiên Nhân tộc ra lệnh, bởi vì hắn linh cảm được không ổn, phương xa ma ảnh chập chùng, lại có một đoàn cường giả vây tới.

Những người này không tham gia được vào đại chiến cấp Thiên Thần, thế nhưng chống đỡ Thiên Thần một thoáng thì dư sức, thực lực mạnh mẽ.

“Vù!”

Thiên Thần tay cầm đại chùy của Thiên Nhân tộc kia, một bên đại chiến cùng cô gái ba đầu một bên đánh ra một chưởng giết chết một mảnh ma ảnh. Đồng thời bàn tay lớn chộp một cái đưa đám người Vân Hi ra ngoài, quăng về trời xa.

Đây là một hồi chạy trối chết.

Thạch Hạo hoàn toàn không còn gì để nói, lại bị mang theo, muốn rời đi một mình cũng không được, bởi vì hắn đã nghe được bí mật không nên nghe.

Vài tên cường giả bảo vệ Vân Hi sắc mặt khó chịu, hiển nhiên có kích động muốn diệt khẩu nhưng lại bị Vân Hi ngăn cản.

“Đi mau, nhất định phải sống sót trở về!” Một ông lão Thiên Nhân tộc quay đầu liếc nhìn đại chiến, trên mặt tràn ngập lo lắng, ông không biết hai đại Thiên Thần trong tộc có thể thắng hay không.

Nhất định phải mang Vân Hi đã dung hợp Thiên Mệnh thạch trở lại, nếu không tất cả nỗ lực đều uổng phí rồi.

“Không biết ba đội nhân mã khác thế nào rồi?” Bọn họ cũng lo lắng cho ba tên kỳ tài đã dung hợp Thiên mệnh thạch khác, khó đoán sống chết.

“Ầm!”

Phía sau, trời đất cùng run rẩy, ánh sáng vạn trượng, bốn đại Thiên Thần đã đánh nhau thật sự, có người thêu đốt bản thân muốn tự bạo.

“Thiên Nhân tộc có thể huy hoàng quật khởi, lần nữa trở thành Hoàng tộc thượng giới, thành bại tại lần này thôi, nếu bốn tên trẻ tuổi đều còn sống trở về ngày sau còn sợ ai!” Ông lão Thiên Nhân tộc đang chạy trốn thấp giọng gào thét.

“Xin tộc lão yên tâm, tộc ta nhất định có thể tái hiện vinh quang ngày xưa.” Vân Hi nói.

Đáng tiếc, hiện thực quá tàn khốc, không lâu sau, phía sau truyền đến tiếng rống giận dữ, một vị Thiên Thần của Thiên Nhân tộc tự bạo, máu nhuộm trời cao, lấy loại phương thức thảm thiết này kết thúc cùng thu cục.

Đại chiến Thiên Thần đã kết thúc, một người tự bạo lan cả đến Thiên Thần bên địch và bên mình. khiến cường giả gần đó bị thương nặng.

“Thiên Thần sống sót thương thế rất nặng, đều đi tìm chỗ trị thương, trong thời gian ngắn sẽ không đuổi kịp, bọn họ cũng lo lắng bị người giết chết” Một ông lão bên cạnh Vân Hi nói.

“Phốc!”

Máu tươi bay lên, một ông lão Thiên Nhân tộc cánh tay phải đổ máu, suýt bị chem đứt.

Ngẩng đầu nhìn lên, giữa bầu trời xuất hiện một đám hung cầm, nhiều chủng tộc, thế nhưng đều cực kỳ mạnh mẽ.

“Trốn!”

Đây là một cuộc đại truy sát, Thạch Hạo thầm kêu không may, vốn là hắn không có chuyện gì lại bị mang theo bỏ chạy, thực sự có chút không cam lòng.

“Tộc lão, thả hắn đi, ném đại ở chỗ nào đó, đừng để hắn theo chúng ta.” Vân Hi nói, bởi vì hiện tại mang theo Thạch Hạo bên cạnh ngược lại là hại hắn.

Hai ngày sau, mấy tên bảo vệ trước sau bỏ mạng, trong lúc bị truy sát từng người đều chết đi, tất cả đều chết trận.

Vân Hi cũng bị thương, nửa người chảy máu, suýt chút bị quang nhận từ trong miệng một con hung cầm trong miệng phun ra trúng chỗ yếu hại.

Mà Thạch Hạo vốn là bị mang theo lại không có việc gì, khôi phục tự do.

Thạch Hạo thở dài, lần này thực sự là cực kỳ không may, tự nhiên lại bị cuốn vào một hồi phân tranh vậy, hiển nhiên là hắn không thể nhìn Vân Hi bị giết.

“Ngươi có biết rõ về bình nguyên màu máu không?” Hắn nhẹ giọng hỏi, cõng Vân Hi nhanh như chớp, vận dụng thần thông Súc địa thành thốn cực tốc chạy trốn.

“Nếu thực sự không có cách nào, chúng ta chỉ có thể xông vào chiến trường màu máu âm khí ngập trời, quỷ vật hoành hành kia thôi.” Vân Hi khẽ nói, vô cùng thương tâm, cường giả bảo vệ nàng đều đã chết trận.

Nàng không biết trong tộc ba tên thiên tài khác có trốn được hay không, Thiên mệnh thạch quá quan trọng nhưng cũng gặp phải đại họa như vậy.

Liên tiếp mấy ngày, bọn họ đều trong sống chết trốn chạy vượt qua, sợ truy sát phía sau tìm được, đặc biệt nếu như Thiên Thần xuất hiện thì chết chắc.

Cuối cùng không còn cách nào. Thạch Hạo lựa chọn tiến vào tuyệt địa, cõng Vân Hi vọt vào trong âm vụ cuồn cuộn, ngăn cách khí tức với bên ngoài.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 699: Thân Thể

Dịch + Biên: ronkute

Vùng bình nguyên này vô cùng rộng lớn, phải tới mười mấy vạn dặm, chu vi đều là màu đỏ thắm, là máu của thần ma nhuộm mà thành.

Mặc dù có một vài con đường bằng phẳng, quanh năm có người cất bước thế nhưng cũng có rất nhiều khu vực quanh năm bị sương mù màu máu bao phủ, từ viễn cổ tới giờ chưa hề tiêu tán.

"Gào…"

Thạch Hạo cõng Vân Hi, vừa mới vọt vào trong màn âm vụ này thì liền thấy một sinh linh đầy dữ tợn, trông như là người vượn thế nhưng trên người lại đầy vảy đen, con mắt thì đỏ đậm tỏa ra sát khí.

"Vèo!"

Lúc này, nó nhào tới với tốc độ kinh người, mười ngón tay giơ ra, móng vuốt sắc bén dài tới một thước cứ như là móc sắc uốn lượn, lấp lánh ánh đen.

Thạch Hạo đứng yên tại chỗ, quyền phải phát ra ánh vàng nhạt oanh kích về trước.

"Keeng!"

Hai quyền va chạm cứ như là sắt đá đụng nhau, vô cùng chói tai.

Con sinh linh này gào thét, cả người bay ngược ra sau vẽ nên một ánh đen trong hư không, tốc độ của nó cực nhanh, hơn xa Tôn giả bình thường.

Lúc này, cánh tay của nó đang co giật, móng tay đen thui dài hơn một

thước bị gãy hơn nửa, máu tươi không ngừng ứa ra, vẻ mặt kinh sợ nhìn chằm chằm Thạch Hạo.

"Đây là một con vượn ma!" Vân Hi giật mình, trong chiến trường thượng cổ như thế này đều có những sinh linh vô cùng hung tàn, vượn ma có số lượng vô cùng ít ỏi thế nhưng lại mạnh mẽ một cách lạ thường.

Có lúc, trong phạm vi vạn dặm trên chiến trường cũng chưa chắc phát hiện ra bóng dáng của vượn ma.

Thân thể của chúng nó cứng như thép, không thể lay động, thân thể có thể đỡ lấy binh khí, tay không có thể đánh nát bảo cụ, phá diệt các đại thần thông.

Vân Hi lộ vẻ khác thường, thân thể của con vượn ma này ngang ngửa với cường giả Thần Hỏa cảnh, khó mà đỡ nổi, ít nhất Tôn giả không phải là đối thủ của nó. Nhưng mà, thiếu niên đang cõng nàng lại dùng đúng một quyền là đã kích thương nó, thật là kinh người.

Ầm!

Âm khí ngập trời, con vượn ma này hét lớn một tiếng, sương mù màu đỏ trở nên sôi trào, nó lưu lại một bóng mờ rồi lần nữa đánh tới, hai tay đen thui khiến hư không vặn vẹo.

Nó quá nhanh, thân thể cứ như là tia chớp hình cung chớp mắt đã tới, hơn xa cao thủ Tôn giả cảnh, chớp mắt đã xuất hiện sau lưng của Thạch Hạo, nó chộp về giữa lưng của Vân Hi.

Thạch Hạo rùng mình, không hề quay người thế nhưng chân phải lại tựa như chiếc đuôi bò cạp đá mạnh về sau, lập tức ánh sáng chói mắt phát ra va chạm với móng vuốt của con vượn ma kia.

Con vượn ma rên lên, một trong hai cánh tay chảy xuôi máu đen, trên đất có một vài móng tay sắc bén bị gãy đứt, nó nhanh chóng lùi lại lộ vẻ khó tin.

“Cơ thể của ngươi làm người khác giật mình đó nghe!” Vân Hi nói kèm theo vẻ quái dị, thiếu niên trước mặt này lại mạnh mẽ vượt ngoài dự đoán của nàng.

“Con này là cao thủ cấp Thần?” Thạch Hạo lộ vẻ nghiêm túc, hắn không sợ thân thể của đối phương thế nhưng cũng sợ gặp phải công kích đầy mạnh mẽ ở phương diện pháp lực.

“Chiến trường thượng cổ này có âm khí nồng đậm nên sinh linh sinh ra đều rất quái lạ, thân thể của con vượn ma này vô cùng mạnh mẽ, quả thật là ở Thần Hỏa cảnh thế nhưng cũng không có tu pháp lực.” Vân Hi nói.

“Còn có sinh linh như thế à?” Thạch Hạo kinh ngạc sau đó là hài lòng, nếu đã thế thì còn gì lo lắng nữa chứ, ở lĩnh vực thân thể thì dù là người của Tiên điện hắn cũng không sợ!

“Nhưng mà, nó cũng có thể chống lại pháp lực, gần như là miễn dịch, con đường mà nó đi chính là chuyên về luyện thể.” Vân Hi giải thích rõ hơn.

“Lợi hại như thế à!” Thạch Hạo kinh hãi.

Có một vài người chuyên luyện thể, không tu pháp lực thế nhưng cũng có thể gần như miễn dịch với công kích phù văn, thân thể mạnh tới cực hạn.

“Ầm!”

Vượn ma rít lớn, vận dụng sức mạnh mạnh mẽ nhất, thân thể hơi phát sáng, vảy đen cả người khép mở, bàn tay lúc này càng là phát sáng.

“Ầm!”

Thạch Hạo đón đánh, nắm đấm hơi tê tê và đau đớn, thế nhưng con vượn ma đối diện kia lại hét lớn một tiếng, nắm đấm rách nát, máu đen tí tách, cả người bay ngược ra sau.

Thạch Hạo muốn đuổi theo thế nhưng lại phát hiện, phía trước chỉ lưu

lại một vũng máu, con vượn ma này lóe lên vài cái thì đã biến mất trong chiến trường cổ này rồi.

“Thân thể mạnh ghê, nhận một quyền của ta mà cũng không hề nổ tung.” Thạch Hạo lẩm bẩm, không vừa ý.

Vân Hi chẳng biết nói gì, dù là sơ đại cũng chưa chắc có thể đánh giết một con vượn ma mạnh mẽ như thế, tên thiếu niên trước mặt này quá tự kiêu rồi.

“Chiến tích như vầy là kinh người rồi, nên biết, nó là vượn ma đi theo con đường luyện thể cực điểm, những sinh linh khác rất khó so với nó ở trên phương diện thân thể này.” Vân Hi nói, đôi mắt xinh đẹp của nàng tỏa ra thần hà.

Nàng có chút hoài nghi, thiếu niên trước mắt này có khả năng là một tên sơ đại ghê gớm, nếu không thì tuyệt đối không thể có thể phách lợi hại như vậy.

Nên biết, con đường luyện thể của vượn ma không phải là bình thường, đây là một con đường tạo hóa cực cảnh!

“Đi thôi, dù gì cũng tiến vào rồi nên cần phải cẩn thận tí, chiến trường cổ này quá yêu tà.” Thạch Hạo tự nói.

“Cảm ơn ngươi.” Vân Hi cảm ơn, nàng bị thương không hề nhẹ, nếu như không có Thạch Hạo cõng nàng trốn tới đây thì khẳng định khó mà sống sót được rồi.

Mặc dù rất nhiều vạn năm trôi qua thế nhưng chiến trường này vẫn còn có những trường mâu, khiên mục nát, còn có những di cốt thần ma, đi kèm là âm vụ, vô cùng thê lương và đáng sợ.

Bỗng nhiên, Thạch Hạo xoay người nhìn về sau, hắn nghe được tiếng đập cánh, nói: “Đuổi tới rồi.”

Hắn ám chỉ chính là đám hung cầm kia, bọn chúng không ngừng truy giết, trong đó có không ít cường giả cấp Thần, nếu không phải có đại thần thông Súc địa thành thốn cùng với mượn địa thế phức tạp để trốn tránh thì sớm đã bị đuổi kịp rồi.

Thạch Hạo nhanh chóng chạy về trước, tại chỗ chỉ lưu lại một chuỗi bóng mờ, sau đó biến mất, hắn im lặng tiến vào nơi sâu trong chiến trường cổ.

"Đi không được rồi!"

Con hung cầm cầm đầu phát sáng, ánh lửa hừng hực, nó là một con Kim ô ba chân, chủng tộc có thiên phú mạnh mẽ, âm khí khó có thể tiến tới gần thân thể của nó.

Bên cạnh nó có một con Hỏa Vân tước đỏ như máu, cũng có thần diễm đầy đáng sợ, hư không bị đốt cháy tới mơ hồ, bức lui âm vụ kia.

Trong đám hung cầm này không thiếu cao thủ cấp Thần, chúng nó đều thuộc về đoàn lính đánh thuê Bách Cầm, đã nhận được thù lao lớn chỉ để săn giết hậu đại của Thiên Nhân tộc.

Chúng nó rất nổi danh ở Ma châu này, có thể không phải là đoàn lính đánh thuê nằm trong hàng ngũ mạnh nhất thế nhưng lại có tốc độ nhanh nhất, nếu như truy tìm manh mối thì ít có thế lực có thể so sánh.

"Ầm!"

Một con Lôi điểu phát sáng, há miệng chính là một tia chớp phóng ra đánh nát một ngọn núi thấp trong chiến trường này, bụi mù tứ tung.

"Không ổn, khó có thể cắt đuôi được." Thạch Hạo nhíu mày.

"Ồ, vượn ma đang gào thét." Vân Hi kinh dị sau đó là biến sắc.

"Sao thế?" Thạch Hạo không hiểu.

“Trong phạm vi mấy dặm, tuy rằng chỉ có mấy con vượn ma thế nhưng bọn nó rất đoàn kết, có khả năng con vượn ma vừa này đã triệu tập đồng bọn để đối phó chúng ta.” Vân Hi giải tích.

Trước có địch thủ sau lại có truy binh, tình huống không ổn.

Giữa không trung, đám hung cầm lượn lờ trên cao.

“Bọn họ hẳn là đi từ đó tới.” Một con hung cầm mở miệng, đầu của nó giống như chó ngao thế nhưng thân thể và những bộ phận khác đều là ác điểu.

Nó có thần thông thiên phú, cái mũi vô cùng thông linh, dù địch thủ có che dấu khí tức thì nó vẫn có thể dùng phù văn thần thông đặc biệt này để nhận biết phương ở nơi nào.

Mấy chục con hung cầm giương cánh, nhằm về phía sâu trong chiến trường cổ.

“Gào…”

Một con vượn ma rít gào, ánh mắt đỏ đậm, vảy đen cả người khép mở, từ trên một đỉnh núi nhảy vụt lên vồ giết về một trong hung cầm giữa không trung kia.

Việc này rất đột ngột, lực vượn ma vô cùng lớn, thân thể mạnh vô song, tốc độ lại cực nhanh hạ xuống trên người của con chim vàng kia, sau đó nó bùng phát xé tung con này ra, máu tươi bắn lên rất cao.

“Đáng chết!”

Con Kim ô cầm đầu tức giận, há miệng phun ra một phù văn lửa giết chết con ma vật này.

“Vèo!”

Nhưng mà, con vượn ma này quá nhanh, tuy rằng bị phù văn quẹt trúng

thế nhưng chẳng hề hấn gì, thân thể nó miễn dịch với pháp lực, đồng thời nó rơi xuống trên thân của một con hung cầm khác.

Nó vô cùng hung tàn, một quyền nện xuống đánh cho đầu lâu của con này nổ tung, máu tươi bắn tứ tung.

Sau đó, nó nhanh chóng nhảy xuống mặt đất, rầm, mặt đất rạn nứt, nó biến mất trong màn sương mù.

Trong bóng tối, Thạch Hạo và Vân Hi đều thấy rất rõ ràng, thán phục sự lợi hại của con vượn ma này.

"Con này đáng sợ hơn con kia, chắc chắn là Thần Hỏa cảnh đỉnh cao, thân thể mạnh tới mức không còn gì để nói. Vượn ma ý thức về lãnh địa của mình rất mạnh, không cho phép bất cứ ai xông vào, lần này có trò hay xem rồi." Vân Hi mỉm cười.

Thạch Hạo lộ vẻ khác thường, không nghĩ rằng, mình còn chưa đuổi sói nuốt hổ mà song phương đã tự giao chiến với nhau rồi.

"Giết nó!" Một đám hung cầm tức giận, giương cánh kích thiên nhanh chóng đuổi theo.

"Vèo!"

Trên mặt đất, một con vượn già với mái tóc xám trắng đột nhiên bật nhảy lên cao tới mấy trăm trượng, nhanh cứ như là một tia chớp đen nắm chặt lấy một con hung cầm, trong nháy mắt liền xé đôi nó ra.

"Muốn chết!" Kim ô tức giận, hỏa diễm phóng lên, lao về phía con vượn già kia.

"Vèo!"

Sau một khắc, những bóng ma lập lờ trên mặt đất, tám chín con vượn ma cùng xuất hiện, tất cả cứ như là tên rời cung, phóng thẳng lên cao, bùng phát

ra thần uy.

Cả người chúng phát sáng, thể phách của chúng mạnh mẽ khiến Thạch Hạo cũng phải căng thẳng, chỉ là một góc chiến trường cổ thế nhưng lại xuất hiện một đám luyện thể giả đáng sợ như thế này.

“Bụp!”

Giữa bầu trời, mưa máu tỏa ra, vừa mới giao thủ mà đã có bảy tám con hung cầm bị đánh gục, tiên huyết nhuộm đỏ trời cao, lông chim xinh đẹp bay lượn, tử thi rơi ầm ầm xuống.

Đương nhiên, con vượn già sau khi bị con Kim ô đầu lĩnh chú ý thì đã bị thương, cái gọi là miễn dịch pháp lực thì cũng có cực hạn nhất định.

“Gào…”

Một con vượn ma vô cùng lớn gào to rồi nhảy lên cao, ánh đen tăng mạnh đón đánh con Kim ô kia, nó dựa vào thân thể để đánh tan thần hỏa và phù văn của đối phương.

Đây là trận đại chiến, hung cầm của đoàn lính đánh thuê Bách Cầm bị thiệt lớn, không hề thích ứng được với âm khí nồng nặc ở nơi này, mười một tên cường giả bị đánh giết, trong đó có hai sinh linh cấp Thần.

Mà vượn ma chẳng hề chết đi dù chỉ một con, chỉ có một con bị trọng thương, hai con xây xát nhẹ.

“Đi!”

Kim ô và Hỏa Vân tước khiếp sợ, gặp phải quái vật có khả năng miễn dịch với pháp lực như thế này khiến chúng sinh ra cảm giác vô lực, tuy rằng tức giận thế nhưng cũng lựa chọn rút lui.

Hiện trường yên tĩnh, Thạch Hạo ẩn thân nơi xa xa, tất cả tình hình đều bị hắn nhìn rõ, hai mắt phát sáng, trong lòng sục sôi tựa như có một luồng

cảm xúc hừng hực chảy toàn thân.

Con đường luyện thể cực hạn như vầy quá sức mê hoặc với hắn, nếu như có Miễn dịch pháp lực, phù văn không thể thương tổn thân thể thì có thể khiến thực lực của hắn tăng mạnh!

"Đây là con đường như thế nào?"

Đột nhiên, tiếng gào thét đánh gãy suy nghĩ của hắn, chín con vượn ma hóa thành chín tia chớp đen trong nháy mắt bao vây hắn lại.

"Trốn mau!" Vân Hi tái mặt, đối đầu với sinh linh như vầy thì còn đau đầu hơn cả khi đối mặt với Thần Hỏa cảnh, thân thể vô cùng mạnh mẽ, pháp lực thì bị vô hiệu, đây chính là việc khó dây dưa nhất.

Thạch Hạo vẻ mặt nghiêm túc thế nhưng cũng không hề sợ hãi, nếu như đã bị bao vây vậy thì giết ra ngoài thôi!

Mặc dù chín con vượn ma này tương đương với chín cao thủ Thần Hỏa cảnh nhưng mà hắn không sợ, nếu so sánh về thân thể thì thể phách của hắn không hề kém chín con sinh linh này.

Cho dù đối phương có thể miễn dịch được pháp lực thì cũng chẳng có ý nghĩa gì đối với hắn cả.

"Mặc kệ ta, ngươi trốn đi." Sắc mặt Vân Hi trắng bệch, nàng biết, dù là một sơ đại khi gặp cùng lúc chín con vượn ma thì hơn nửa là phải chết.

"Đừng lo lắng, ta sao yếu hơn chúng chứ." Thạch Hạo thả nàng xuống, cười cười với nàng.

Trong nháy mắt, đáy lòng của Vân Hi run lên, nhìn thấy nụ cười tươi rói, hàm răng trắng bóng, không biết vì sao nàng lại cảm thấy hoảng hốt, bởi vì trông rất quen thuộc, ở hạ giới cũng từng có người tự tin như thế này.

"Ta muốn biết rõ bí mật của Miễn dịch pháp lực, đối với ta, đây chính là

một con đường chí cường!” Thạch Hạo lẩm bẩm.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 700: Miễn Dịch Pháp Lực

Dịch + Biên: ronkute

Chín con vượn ma với thân thể đầy mạnh mẽ, lúc này cả người tỏa ra ánh đen, cơ thể lấp lánh, con đường mà chúng nó đi chính là luyện thể cực hạn, khí tức kinh khủng.

Vèo!

Chỉ trong nháy mắt chúng liền đánh tới, thể thuật kinh người trấn áp Thạch Hạo.

Sau một khắc, Thạch Hạo chuyển động, đưa Vân Hi vào trong cốt đỉnh lấp lánh, xóa đi nỗi lo sau đó thì toàn lực ứng chiến với đám đối thủ này.

Ầm!

Tiếng rung mạnh vang lên, quyền của hắn va chạm với chưởng của một con vượn ma, lập tức gió mạnh nổi lên, sóng khí ngập trời chấn động khiến chiến trường cổ nơi đây rung lên.

Đây là một con vượn ma Thần Hỏa cảnh chuyên tu thể thuật, thân thể mạnh mẽ vượt qua tưởng tượng!

Nhưng, một đòn như thế Thạch Hạo vẫn đủ khả năng chịu được, không hề rơi xuống hạ phong, sợi tóc phất phới, ánh mắt trong veo, tinh lực cuồn cuộn từ trong cơ thể lao ra ngoài.

“Thật mạnh!” Vượn ma gào thét, nó không thể ngờ được lại như thế này.

Sau một khắc, ma khí ngập trời, tám con vượn ma khác cũng xông tới,

dùng hết khả năng tiêu diệt Thạch Hạo, đây là một trận huyết chiến.

Mạnh như Thạch Hạo mà cũng phải rơi vào tình thế nguy cấp, không phải là quyết đấu ở phương diện pháp lực thế nhưng cũng là một trận đại chiến sinh tử.

Cơ thể quả thật rất đáng sợ, đạt tới cực cảnh, chỉ riêng bàn về thể phách thì hắn dù đối đầu với cường giả Thần Hỏa cảnh cũng chẳng hề sợ hãi, thế nhưng chín con vượn ma này lại khác, bản thân chúng cũng đi trên con đường đưa thân thể tới cực điểm.

Chín con vượn ma với thân thể kinh khủng, cũng ở Thần Hỏa cảnh, đây tuyệt đối là một cơn ác mộng đối với những người khác, không cách nào chiến thắng được.

Thạch Hạo cũng đang rơi vào trong hiểm cảnh.

Chỉ giao thủ một chiêu mà tinh lực của hắn bị chấn cho sục sôi, bởi vì chín con vượn ma đồng loạt xuất thủ, tốc độ của hắn có nhanh hơn nữa thì cũng khó có thể chặn lại toàn bộ, hắn trúng phải một quyền!

Đây cũng không thể mang ra so sánh với việc dùng pháp lực để đối kháng, phù văn đầy trời có thể ngăn cản được hàng loạt công kích, hiện tại là đang chiến đấu ở phương diện thân thể.

Hắn có cảnh giới quá thấp, có thể ngăn cản lại như thế cũng xem như là một kỳ tích rồi!

“Giết!”

Tốc độ của Thạch Hạo quá nhanh, đại thần thông Súc địa thành thốn bày ra, mặc dù phù văn không cách nào tác dụng lên người đối phương được, sẽ bị miễn dịch thế nhưng chính bản thân mình lại có thể tăng tốc lên nhiều.

Liều mạng chiến đấu, hắn không hề bảo lưu thứ gì nữa, tinh lực cả người dâng trào giết tới mức sôi máu.

Ầm ầm!

Sau hơn trăm hiệp, tinh quang trong mắt Thạch Hạo bắn mạnh, một quyền nện ra đồng thời tốc độ tăng lên tới cực hạn đuổi theo đánh giết một con vượn ma già.

Con vượn này trước kia chiến đấu cùng với Kim ô, Hỏa Vân tước nên đã bị thương nặng, sức chiến đấu giảm mạnh, hiện tại nó trở thành mục tiêu của Thạch Hạo.

Ầm!

Thạch Hạo liều mạng nên trúng một chưởng, hai quyền và ba trảo của những con vượn ma khác, huyết dịch dính đầy trên người, thế nhưng vẫn quyết chí tiến lên, giết thẳng tới gần con vượn ma già kia.

Cú đấm của hắn phát sáng gần như trong suốt, mang theo màu vàng nhạt, sức mạnh lại tăng tới cực hạn, ầm ầm, đánh tới.

Răng rắc!

Vượn già vừa đỡ lấy thì xương cánh tay bị đấm gãy và bay ngược ra sau.

Thạch Hạo nhảy lên giết tới, gân cốt thả lỏng, cánh tay phải tựa như là lợi kiếm chém mạnh xuống, bụp, chớp mắt tước lấy đầu lâu của con vượn già này, máu đen vọt lên rất cao.

“Gào…”

Tám con vượn ma khác gào to, điên cuồng giết tới, sợ còn kinh khủng hơn lúc nãy nữa.

“Giết!”

Tới một trăm năm mươi hiệp thì Thạch Hạo khẽ quát, một quyền xuyên thủng lồng ngực của một con vượn ma mang theo từng dòng máu tươi bắn ra ngoài, đánh gục nó ngay tại trận. Mà bản thân hắn lại dính hai trảo, máu tươi

đầm đìa.

Tới ba trăm hiệp thì Thạch Hạo vung chân, cứ như là một cây roi đá thẳng lên trên đầu lâu của một con vượn ma lập tức cứ như là quả dưa hấu nổ tung vậy.

Đây là một cuộc ác chiến, Thạch Hạo máu me be bét, mỗi lần giết một tên cường địch thì bản thân cũng nhận lấy thương thế.

Dù sao, con vượn ma mà lúc hắn vừa mới tiến vào chiến trường cổ này có thực lực thấp nhất trong chín con, mà tám con còn lại này mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Hiển nhiên, con vừa nãy bị đánh gục là con từng đại chiến với hắn.

Giết tới khi kết thúc thì Thạch Hạo khắp người đều là máu, tuy rằng bị thương nặng thế nhưng cũng không hề ngã xuống, việc này khiến cho mấy con vượn ma sợ hãi.

Cũng không biết qua bao lâu thì Vân Hi cảm thấy thân thể của mình chấn động, được đưa từ trong cốt đỉnh lấp lánh ánh tím kia ra ngoài.

Khi thấy cảnh tượng trước mắt thì nàng giật nảy ra mình, có tới sáu con vượn ma phơi thây trên mặt đất, máu me chảy lai láng, bị người khác giết chết tươi, ba con còn lại cũng chẳng biết đi đâu.

Mà cách đó không xa có một thiếu niên đang nằm trong vũng máu, máu me khắp người, bị thương rất nặng.

“Ngươi sao thế?” Nàng nhanh chóng vọt tới nâng Thạch Hạo dậy, kết quả này khiến nàng chấn động, đều do một mình hắn gây nên?

“Ta không có chuyện gì, nghỉ ngơi chút xíu là ổn thôi.” Thạch Hạo sức cùng lực kiệt, không hề nghĩ tới lại gặp đám vượn ma đầy mạnh mẽ trong chiến trường cổ này, thật sự nằm ngoài dự liệu của người khác.

Nếu luận về thân thể, chín con vượn ma này tuyệt đối hiếm thấy, có thể nói là kình địch.

“Một mình ngươi giết chết sáu con vượn ma?” Vân Hi thật sự đã bị kinh sợ, chiến tích như thế này nếu mà truyền ra ngoài thì nhất định sẽ tạo nên náo động, Tôn giả cảnh giết chết sáu con vượn ma cấp Thần đi trên con đường luyện thể cực điểm, cứ như nằm mơ giữa ban ngày vậy, đây là một thần thoại!

“Ráng lắm mới giết được, nhưng tiếc là ba con đã chạy thoát, ta không đủ sức lực.” Sau khi được Vân Hi nâng dậy thì lắc đầu nói.

“Chuyện này… quá kinh người, dù là sơ đại tới đây cũng chưa chắc có chiến tích như vầy, chắc chắn sẽ chết.” Vân Hi thật sự không biết nói gì cho phải, quá bất ngờ.

Hàng lông mi của nàng run run, cặp mắt to tràn ngập vẻ không tin, trên gương mặt xinh đẹp là biểu hiện kinh sợ, chiến tích này quá mức huy hoàng.

“Ta cũng là một người đi trên con đường luyện thể nên có chút thủ đoạn, chúng nó tuy mạnh thế nhưng vẫn không có làm gì được ta.” Thạch Hạo giả bộ ung dung nói.

Hắn không dám trì hoãn nữa, nhanh chóng xếp bằng, cả người phát sáng bắt đầu chữa thương, trong lúc này phù văn thần thánh bao phủ toàn thân.

Sau hai canh giờ Thạch Hạo mới mở mắt, khí huyết dồi dào, tuy rằng thương thể không thể khỏi ngay tức khắc thế nhưng sức chiến đấu gần như đã khôi phục hoàn toàn.

Vân Hi cũng dựa vào thời gian nghỉ ngơi này để chữa thương, nuốt thêm một viên bảo đan nên cũng đã khỏe lại.

“Đi, nhanh đi tới sào huyệt của vượn ma, thừa dịp bọn chúng sợ quá bỏ chạy tìm xem có chút thu hoạch gì không.” Thạch Hạo vô cùng chờ mong.

Chiến trường cổ rất lớn, sương mù lượn lờ, hai người dừng lại trước một sườn dốc đá, nơi đây chính là sào huyệt của vượn ma, bên trên sườn dốc này có vài hang đá.

Mà bên dưới sườn dốc này lại có một ít dược thảo màu máu cứ như là san hô đỏ vậy, lấp lánh trong suốt, tản ra hương thơm nồng đậm.

"Huyết Hồn thảo!" Vân Hi kinh ngạc, không ngờ lại phát hiện tới mấy chục cây, loại bảo thảo này vô cùng quý giá, có thể tăng hồn lực cho người khác, chính là đặc sản hiếm có của bình nguyên màu máu này.

"Loại dược thảo này dùng như thế nào?" Thạch Hạo hỏi, hắn muốn tìm hiểu bí mật về Miễn dịch pháp lực của đám vượn ma này.

"Cần luyện chế với nhiều loại linh dược khác nữa, sau khi chế luyện ra tinh hoa của chúng thì mới có thể ăn được, tác dụng bổ dưỡng thần hồn." Vân Hi nói.

Thạch Hạo gật đầu sau đó là bay lên trời, tiến vào trong hang đá và tìm kiếm thật kỹ, tuy có một vài thứ thế nhưng không phải là thứ hắn cần.

"Ngươi có biết, vì sao vượn ma có thể Miễn dịch pháp lực không thế?" Thạch Hạo hỏi, đây mới chính là vấn đề mà hắn quan tâm nhất.

"Có quan hệ với việc chúng quanh năm ăn Huyết Hồn thảo, Kim Bồ quả." Vân Hi kể những gì mình biết.

"Chính là thứ cỏ này?" Ánh mắt của Thạch Hạo sáng rực đi tới bên dưới sườn dốc.

Tổng cộng có năm mươi mấy cây, mỗi một cây đều cao một thước lấp lánh ánh đỏ, trong suốt như ngọc.

Vân Hi tiếp tục giải thích, nói: "Thứ này cũng chẳng hề có hiệu quả như trong tưởng tượng đối với những chủng tộc khác, bởi vì vượn ma ăn trực tiếp, còn chúng ta cần phải luyện chế với những dược thảo khác, loại bỏ đi

tám phần mười dược tính không thích hợp với chúng ta.”

“Còn có chuyện này nữa à.” Thạch Hạo kinh ngạc.

Vượn ma có thể chất đặc thù, có thể ăn trực tiếp Huyết Hồn thảo thế nhưng những tộc khác thì lại khác, không cách nào rút lấy được thứ dược tính kia, chỉ có thể hấp thu một phần tinh hoa có lợi mà thôi.

Vân Hi nói: “Cái gọi là cặn bã, cũng chính là tám phần mười dược tính đã loại bỏ kia, đó là thứ trí mạng với chúng ta thế nhưng lại là đại bổ đối với vượn ma.”

Thượng giới quá lớn, chủng tộc trên ba ngàn châu quá nhiều, luôn có một vài chủng tộc đặc biệt và kỳ lạ, cho nên mới có một vài tộc có vẻ khác với tất cả tộc còn lại.

Ngoại trừ những sinh linh sinh ra ở trong tử địa như vượn ma này, thì những chủng tộc có được năng lực Miễn dịch pháp lực thật sự cũng chỉ có ba năm tộc mà thôi.

“Thể chất của Nhân tộc bị giới hạn nên không thể ăn à? Ta không tin, để ta thử chút.” Năm xưa vì muốn đề tăng thực lực, dù là ngay cả Thái nhất chân thủy mà hắn cũng dám nuốt tới mấy cân.

“Ngươi đừng có làm bậy được không hả, cũng từng có người muốn sở hữu năng lực Miễn dịch pháp lực như vượn ma nên đã ăn thẳng Huyết Hồn thảo, thế nhưng đều chết cả, thân thể nứt toác thành bốn mảnh.” Vân Hi cảnh cáo.

“Không sao, cứ để ta thử một lần.” Thạch Hạo không hề sợ.

Vân Hi lo lắng, nói: “Không được, có rất nhiều thiên tài cũng như thế, cũng không hề từ bỏ, muốn có loại năng lực này thế nhưng khi cố gắng thử nghiệm thì đều chết cả, xưa nay chưa hề có ai thành công.”

“Những người kia đều chết hết?” Vẻ mặt của Thạch Hạo chợt nghiêm

túc.

“Gần như chết hết, trong đó thậm chí có mấy tên sơ đại sau khi ăn hơn trăm cây thì đã bỏ mạng.” Vân Hi vô cùng nghiêm túc nhắc nhở hắn.

“Vậy thì không có vấn đề gì rồi.” Thạch Hạo cười nói, nơi đây có tới mấy chục cây mà thôi, cách hạn mức cao nhất trước kia còn rất xa, hắn cũng không cần lo lắng điều gì.

Loại thảo này có hương thơm nồng, ánh đỏ say lòng người, Thạch Hạo ngồi xếp bằng sau đó ngắt lấy một cây đưa vào trong miệng, nhai nhai mấy cái rồi nuốt ực.

“Ngươi không thể làm thế được!” Vân Hi lo lắng, muốn ngăn cản thế nhưng thiếu niên này quá bướng bỉnh.

“Ta rất cần tăng mạnh thực lực, nếu như có thể đạt được loại năng lực này thì có rất nhiều chỗ tốt đối với ta.” Thạch Hạo nói, sau dó cười cười, nói: “Hương vị cũng không tệ, chua chua ngọt ngọt, giống như quả mâm xôi vậy.”

Vân Hi nghe thấy thế thì suýt nữa té xỉu, đã ăn như vậy mà còn cảm nhận mùi vị nữa, thần kinh cần phải vững như thế nào đây.

Rất nhanh, trên người Thạch Hạo phát ra ánh đỏ lưu chuyển bên ngoài cơ thể, tựa như muốn đốt cháy cả hắn, hắn cẩn thận quan sát bên trong cơ thể thì phát hiện có một loại bí lực quái lạ đang chảy xuôi.

Tiếp theo, hắn lại nhai tới cây thứ hai, cây thứ ba….

“Mau dừng lại, mặc dù vài tên sơ đại kia đã ăn hơn trăm cây thế nhưng là trong vòng nhiều ngày, ngươi ăn như thế thì quá nhanh.” Vân Hi hãi hùng khiếp vía.

Nàng khó mà lý giải được, thiếu niên này gan quá lớn, làm như thế chẳng khác gì tự sát cả.

Thạch Hạo một hơi ăn tới hai mươi cây thì quả nhiên cảm nhận được điều lạ, bên ngoài cơ thể của hắn hình thành nên một loại bí lực kỳ lạ dường như muốn xé rách hắn ra vậy.

Đồng thời, loại bí lực này không ngừng thẩm thấu vào trong huyết nhục xương cốt, khiến hắn tựa như muốn nổ tung ra.

"Phong tỏa!"

Thạch Hạo ngồi xếp bằng tạo ra Động thiên duy nhất bao phủ lấy chính mình, giam cầm lại thân thể của bản thân, ngăn ngừa thân thể giải thể, đồng thời bắt đầu nuốt lấy Huyết Hồn thảo.

"Trời ạ, ngươi đang làm gì thế hả, không thể ăn nhiều như thế được!" Vân Hi cuống lên, dù sao thiếu niên này cũng là ân nhân cứu mạng nàng, có thể nào trơ mắt nhìn hắn chịu chết chứ.

"Không cần lo lắng, ta cảm thấy có chút hiệu quả." Thạch Hạo khẽ nói, một hơi nuốt vào mười mấy cây.

"Ngươi…" Vân Hi khiếp sợ, nàng rất muốn tiến lên ngăn cản thế nhưng khi vừa mới chạm vào Động thiên duy nhất thì lập tức bị trói buộc, không thể nào phá tan được.

Đây là thứ gì, lẽ nào là Động thiên?

Trong lòng nàng chấn động, quan sát thật kỹ trong khoảng cách gần sau đó lại chạm vào mấy lần, nàng nghi ngờ rất có thể đây là Động thiên!

Chỉ là, làm sao lại đặc biệt như thế này?

Chuyện này cứ như là toàn bộ Động thiên nổ tung sau đó dung hợp hình thành nên một Động thiên to lớn hơn, khí tức kinh khủng hơn, thần uy kinh người hơn.

Vân Hi liền nghĩ tới Thạch Hạo ở hạ giới, từng nghe nói, Động thiên của

hắn cũng rất đặc biệt, mười tòa Động thiên khi nối lại với nhau thì sẽ hình thành nên một thần bàn.

Mà người trước mắt này thì lại đặc biệt hơn nữa, tu thành Động thiên duy nhất đầy đáng sợ và thần bí, gần như đang mơ vậy.

Nàng muốn kiểm tra xem thử có phải chân thật hay không, thông qua nhiều phương pháp khác nhau, vận dụng bí bảo, tạo ra Động thiên của bản thân để kiểm nghiệm, kết quả liền chấn động.

"Đây thật sự là … một Động thiên!?"

Mà khi nàng tiến vào trong phạm vi của Động thiên này thì liền bị trói buộc và giam cần, bị 'đánh về nguyên hình', lộ ra dung mạo thật sự.

Trong nháy mắt, tóc tím phát sáng, phất phới bay lượn, Vân Hi lộ ra tiên nhan tuyệt sắc, trán căng mịn, mắt to đầy linh tính, cứ như là giai nhân tuyệt đại từ trong tranh đi ra vậy.

Thạch Hạo mở mắt, thu hồi lại Động thiên, lực trói buộc biến mất.

Vân Hi lập tức vọt tới, nói: "Đừng dùng Huyết Hồn thảo nữa." Nàng chụp lấy bả vai của Thạch Hạo rồi ra sức kéo kéo, rất lo lắng sợ hắn đột nhiên nổ tung mà chết.

Sợi tóc lấp lánh ánh tím xõa xuống trên người của Thạch Hạo, hương thơm lan tỏa.

Cô gái này đứng sát bên cạnh hắn, da thịt trắng mịn, lập tức khiến hắn nghĩ tới những chuyện đã diễn ra ở Bách Đoạn sơn, năm đó hai người từng ôm chặt lấy nhau cuộn tròn trên mặt đất, luôn tiện còn cắn lỗ tai của nàng nữa.

Hắn giơ tay ra hiệu, mình không có chuyện gì đâu, bàn tay khẽ lướt qua mái tóc tím, trong phút lơ đãng đụng vào vành tai của đối phương.

“Ngươi!” Vân Hi thất kinh, vội vàng rút lui rồi nhìn chằm chằm Thạch Hạo. Vành tai xinh đẹp bị Thạch Hạo chạm phải khiến nàng giật mình, lập tức nghĩ tới rất nhiều chuyện trong quá khứ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 701: Tạo Hóa Nơi Chiến Trường

Dịch + Biên: ronkute

"Ngươi là ai?" Vân Hi lùi lại, trong lúc vô tình chạm vào vành tai khiến mặt nàng ửng hồng, có chút ảo não cùng ngượng ngùng.

Lúc này, nàng nghĩ tới nhiều chuyện, nhớ lại thiếu niên tại hạ giới năm xưa khiến lòng chập chùng, ngươi kia chết quá đáng tiếc.

"Ta là Ma Hi." Thạch Hạo đáp, hắn có nhiều lo lắng, nếu như nói cho đối phương biết mình là ai như thế Thiên Nhân tộc cũng sẽ biết, lúc ấy có thể sẽ sinh ra biến cố.

Không biết vì sao, Vân Hi nhìn người trước mặt này lại luôn cảm thấy giống người mà mình từng quen, cũng là răng trắng như tuyết, nụ cười rạng ngời, còn cái vẻ mặt dửng dưng như không, quá giống mà.

Chỉ là nàng biết, người kia không thể xuất hiện nữa, đã chết cách đây một hai năm và được mai táng trong Đại hoang dưới hạ giới.

"Ngươi rất giống với một người mà ta đã biết." Vân Hi khẽ nói, mái tóc tím, gương mặt trái xoan trắng mịn, cặp mi cong cong, mắt to linh động cùng bờ môi anh đào đỏ tươi tôn lên vẻ đẹp hoàn hảo của nàng.

"Còn có một người như thế à, hắn tới từ bộ tộc nào, thật sự rất giống sao?" Thạch Hạo hỏi.

"Đã từng là kẻ thù của ta, sau đó ân oán được giải và còn cứu ta nữa, người này vô cùng kinh diễm, nhưng đáng tiếc mà." Vân Hi lắc đầu, hoài niệm nhiều chuyện trước kia, tâm thần nàng chợt hoảng hốt.

“Gào…”

Nơi sâu trong chiến trường viễn cổ có tiếng gầm rú đáng sợ truyền tới cắt đứt suy nghĩ của nàng, việc này cũng làm Thạch Hạo cảnh giác hơn, nơi đây cũng chẳng phải là nơi tốt lành gì.

“Chúng ta không nên nán lại lâu.” Thạch Hạo nói, bất kể là nguy hiểm tới từ khu ma thổ này hay là vì tránh né truy binh ở phía sau thì cũng đều phải rời đi.

“Ngươi đi trước đi, ta không muốn liên lụy tới người.” Vân Hi thể hiện lòng biết ơn, Thạch Hạo đã cứu nàng nhưng nếu tiếp tục cùng đồng hành thì chắc chắn vì vậy sẽ dẫn tới họa sát thân.

Thạch Hạo lắc đầu, nói: “Bây giờ đã muộn rồi, những truy binh kia đều thấy ta cùng đi với ngươi nên sẽ không bỏ qua, nhiện vụ hiện tại chính là rời khỏi bình nguyên màu máu này, cắt đuôi được bọn họ.”

Hắn không tiết lộ thân phận của mình thế nhưng vẫn muốn giúp Vân Hi vượt qua được cửa ải khó khăn này, không đành lòng nhìn nàng bị người khác đuổi giết rồi cướp đi Thiên Mệnh thạch, cuối cùng hương tiêu ngọc vẫn.

Thạch Hạo hái hết mười hai cây Huyết Hồn thảo còn lại sau đó cùng Vân Hi rời đi, đi ngang qua chiến trường cổ này, một đường Nam tiến.

“Ngươi còn ăn loại kỳ thảo này à?” Vân Hi giật mình, trên đường đi nàng phát hiện Thạch Hạo tạo ra Động thiên khiến cả người lấp lóe ký hiệu, vận chuyển cốt văn thần bí hòng luyện hóa Huyết Hồn thảo.

“Mùi vị cũng không tệ, hơi chua chua, rất ngon miệng.” Thạch Hạo làm dáng vẻ thả lỏng, nếu như người ngoài thấy được thì nhất định sẽ trợn tròn mắt.

Đây chính là ‘cỏ tử vong’ trí mạng, người thường dám ăn sao? Sẽ khiến hồn huyết bốc cháy, thân thể bong tróc, chết ngay tức khắc!

Vân Hi vô cùng lo lắng, đối phương lại bướng bỉnh như thế, nếu cứ tiếp tục thì khả năng không bao lâu nữa sẽ chết đi, đây chính là ân nhân cứu mạng nàng thì làm sao bỏ mặc không quan tâm chứ.

"Nếu như ngươi cần thực lực thì đợi về tới Thiên Nhân tộc, để Thiên Thần trong bộ tộc ta giúp ngươi một tay, ngàn vạn đừng lấy tính mệnh bản thân để thử nghiệm như thế này." Nàng thật lòng khuyên bảo.

"Ngươi xem, ta là người liều lĩnh như vậy sao, bằng vào thiên tư của ta thì đã ngạo thị ba ngàn châu, làm sao sẽ ngu xuẩn tự sát chứ." Da mặt của Thạch Hạo rất dày, vừa nói vừa nhét thêm một cây vào trong miệng mình.

Vân Không không nói nữa, đây còn không phải là liều lĩnh chắc? Hơn nữa, càng nhìn thì càng cảm thấy, phong cách hành xử đều 'đáng ghét' như thiếu niên ở hạ giới kia, và cũng là người vô cùng thích 'tự sướng'.

Tổng cộng phát hiện được năm mươi mấy cây Huyết Hồn thảo ở bên dưới dốc đá kia, thứ này cứ như là ngọc thạch đỏ lấp lánh sáng ngời, dọc trên đường đi đều bị Thạch Hạo ăn sạch.

Mà lúc này, hắn cảm thấy không được khỏe, thân thể đau đớn, huyết dịch dường như muốn bốc cháy, ngay cả thần hồn cũng vô cùng nóng rực gần như muốn hóa thành một ngọn lửa.

"Dược tính bá đạo thật!" Thạch Hạo lẩm bẩm, tâm thần tập trung cao độ, hắn biết nếu như là Tôn giả bình thường chắc chắn thân thể sẽ nứt toác, hồn và máu đều sẽ bị đốt cháy.

Thế nhưng, hắn áp chế lại, trước kia không chỉ có tự phụ mà còn có sức lực và thực lực, lấy Động thiên giam cầm bản thân, dùng thực lực vượt qua cực cảnh để trấn thủ bản tâm.

Đã từng có người ăn trăm cây Huyết Hồn thảo thì mới bỏ mạng, hắn tin chắc mình luyện hóa năm mươi mấy cây này thì sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Dọc theo đường đi, Thạch Hạo đều vận chuyển cốt văn bên trong

Nguyên thủy chân giải, toàn thân trở nên lấp lánh, tinh lực cuồn cuộn xung kích trong người, thể phách kiên cố không thôi.

"Chính là loại bí lực này sao?" Thạch Hạo thì thào, một luồng sức mạnh thần bí tràn ngập trong máu thịt, thẩm thấu tiến vào trong xương cốt, đây chính là nguyên nhân cơ bản nhất của pháp lực miễn dịch sao?

Vân Hi thì càng giật mình hơn, thiếu niên này quá mức đáng sợ, thiên phú kinh người, ăn hơn năm mươi cây Huyết Hồn thảo mà lại không có chút vấn đề gì, luyện hóa hết dược tính đầy đáng sợ kia.

"Tốt nhất là có thể bắt sống một con vượn ma, tìm hiểu kỹ thể chất của nó thì mới có thể hiểu biết tình huống hơn chút nữa."

Thạch Hạo lấy làm tiếc, hắn tuy rằng đánh gục sáu con, cũng từng nghiên cứu qua thế nhưng không cách nào dò xét được bí mật thật sự của bộ tộc này, cần phải bắt sống một con thì mới được.

"Gào…"

Đột nhiên, tiếng gầm gừ đinh tai nhức óc đầy đáng sợ vang lên, một luồng khí tức khốc liệt che kín bầu trời truyền tới từ nơi sâu trong chiến trường, khoảng cách cũng không phải là rất xa.

"Không xong, có ba con vượn ma đang kéo người chủ chiến trường tới nơi này, chúng ta trốn mau." Vân Hi hiểu rõ rất nhiều thứ, nhìn bóng người đang bay nhanh trong sương mù tới nơi này khiến nàng khiếp sợ không thôi.

Thạch Hạo âm thầm sử dụng Trùng đồng để quan sát, phát hiện ngoại trừ ba con vượn ma ra thì nơi xa còn có một bộ khung trắng hừng hực lửa thần, tay cầm cốt kiếm nhanh chóng đánh về nơi này.

Tiếng thét dài đó là do nó phát ra chấn cho chiến trường run rẩy, đây là tiếng rít gào bằng linh hồn cũng không phải là tiếng gào phát ra từ miệng.

"Chân Thần!" Thạch Hạo giật nảy người, đây là sinh linh đã vượt qua

Thần Hỏa cảnh, cũng chính là Chân Nhất cảnh.

Thần Hỏa cảnh, bình thường đều bị người khác gọi là Ngụy Thần, bởi vì bọn họ cũng chỉ mới chạm vào lĩnh vực Thần đạo mà thôi, cũng chỉ là mới nhập môn, địa vị không cao lắm.

Dù sao, bên trên Thần Hỏa cảnh chính là Chân Nhất cảnh, bởi vì bọn họ mang theo một cái chữ Chân, mà thực lực lại mạnh mẽ cho nên mới được gọi là Chân Thần.

Kỳ thực, Chân Nhất cảnh cũng chỉ là bước ra một bước dài trong lĩnh vực Thần đạo mà thôi.

Bộ xương trắng hếu kia được thần diễm màu trắng bao phủ cứ như là một vầng thái dương ngang trời, khí tức không hề biến mất, chỉ có sự nóng rực như muốn đốt cháy thiên địa này.

Đây chính là cường giả Chân Nhất cảnh, cơ bản không cách nào đối đầu, kinh diễm như Thạch Hạo cũng phải thối lui, mang theo Vân Hi triển khai đại thần thông Súc địa thành thốn nhanh chóng rút lui.

“Xoẹt!”

Cùng lúc đó, Thạch Hạo cũng vận dụng thần thông Lôi đạo, sau lưng hiện lên một cặp cánh Quang Ám lượn lờ tia chớp, gia tốc rời đi.

“Người kia mà ta biết cũng có học bảo thuật Lôi điện.” Vân Hi nói, nàng có chút hoài nghi thế nhưng rồi lại lắc đầu, ý nghĩ này không hiện thực.

“Ta tinh thông bảo thuật Lôi Thiên tước.” Thạch Hạo nói.

Lưu vong một hồi, Thạch Hạo mang theo Vân Hi trốn xa ngoài vạn dặm, xuyên qua chiến trường rời khỏi nơi này.

Rất nhanh, tên Chân Thần kia dừng lại, cũng không hề rời khỏi khu di tích đó, xuyên qua sương mù nhìn về bên ngoài, trong hốc mắt có ánh lửa

linh hồn nhảy nhót liên tục.

“Đi thẳng tới Thiên châu quá nguy hiểm, cần phải xuyên hành qua một khu chiến trường cổ, nếu không ở bên ngoài này bất cứ lúc nào cũng sẽ bị phát hiện.” Thạch Hạo nói.

Vân Hi gật đầu, nàng nói cho Thạch Hạo biết hiện tại tốt nhất chính là kéo dài thời gian, chờ cổ tổ trong tộc thức tỉnh, chỉ cần lão Thiên Nhân kia tỉnh lại thì sẽ thay đổi hết thảy.

“Là người nhưng gọi là thiên, thật đáng sợ như vậy?” Thạch Hạo khẽ nói, nhìn về thiếu nữ xinh đẹp này.

Hắn biết lão Thiên Nhân kia từng cùng với năm đại cường giả khác tự tay sáng lập ra huy hoàng của tộc này, đứng hàng thứ mười trong đại tộc, được xưng là Hoàng tộc ở thượng giới.

Một tồn tại xuất hiện từ cổ xưa tới nay, đến tột cùng đáng sợ như thế nào, không một ai nói rõ.

“Dung hợp với Thiên Mệnh thạch thì có thể giúp cho ta lột xác, trên phương diện bản chất xảy ra biến hóa đạt tới mức tận cùng, dù sao cũng sẽ tương đương với sơ đại mạnh nhất.” Vân Hi không hề ẩn giấu, nàng tin tưởng Thạch Hạo, nếu như đối phương mang ý xấu thì đã có rất nhiều cơ hội rồi, sẽ không chờ tới hiện tại.

Sau đó không lâu, bọn họ lại tiến vào một khu chiến trường cổ khác càng to lớn hơn, phạm vi tới năm vạn dặm, càng đi vào sâu thì bọn họ thậm chí phát hiện ra hài cốt của một vị Thiên Thần!

Hai người hít vào hơi lạnh, có thể tưởng tượng cuộc chiến đấu năm đó kịch liệt cỡ nào, dù là Thiên Thần cũng bất lực chết ở nơi này.

Nơi đây âm khí rất dày, sương mù tràn ngập, bên trong chiến trường này có rất nhiều di cốt, cũng có không ít binh khí và bảo cụ gãy vỡ, hoen rỉ hoặc là mục nát từ lâu.

“Huyết Hồn thảo!” Thạch Hạo vui mừng, tiến vào chiến trường cổ này lại có thể phát hiện loại bảo thảo này thì chính là thu hoạch lớn nhất, lần này thấy được tới sáu cây.

Loại linh vật này một khi xuất hiện thì không thể chỉ một cây, ít nhất cũng phải ba cây trở lên.

“Ngươi thật sự phải chú ý, không được mù quáng luyện hóa.” Vân Hi nhắc nhở.

“Đi thôi, đây là tạo hóa của ta, có thể ta sẽ đạt được năng lực thần kỳ là miễn dịch với pháp lực!” Thạch Hạo sục sôi trong lòng.

Hai ngày sau, Thạch Hạo vui mừng hơn, chính là Vân Hi cũng khiếp sợ, dưới một ngọn núi đá trọc lóc có một dãy ánh đỏ chói mắt cứ như là ngọn lửa đang bốc cháy vậy.

Đó là một dãy Huyết Hồn thảo lấp lánh ánh sáng, xinh đẹp và chói mắt vô cùng, ánh đỏ vờn quanh.

“Phải hơn hai trăm cây!” Âm thanh của Vân Hi hơi run, đây là một tài sản khổng lồ, nếu như mang ra ngoài thì nhất định sẽ tạo nên náo động.

“Ngươi muốn ăn không, chúng ta mỗi người một nửa!” Thạch Hạo nói.

Vân Hi lắc đầu, nói: “Ta không ăn, ngươi cũng không nên mạo hiểm nữa.”

“Vậy thì ta không khách sáo nữa, cứ tin ta, ta nhất định sẽ sống sót, đạt được loại năng lực miễn dịch pháp lực kia, đây là một vận may lớn đó!” Thạch Hạo nói.

Nhưng mà, sự tình không hề thuận lợi như hắn tưởng tượng, không chút tiếng động có hai con vượn ma to lớn xuất hiện, vảy giáp màu đen kèm theo nhàn nhạt ánh bạc.

“Hai con sinh linh này quá mạnh, sợ còn lợi hại hơn cả chín con trước gộp lại.” Vân Hi khuyên Thạch Hạo rời đi, không nên mạo hiểm.

“Chậm rồi, chúng nó đang nhìn chằm chằm chúng ta, sẽ không bỏ qua đâu.” Thần sắc của Thạch Hạo trở nên nghiêm túc, vô cùng tập trung, hắn để Vân Hi trốn trước.

“Gào…” Hai con vượn ma gào thét, cả người phát sáng, thể phách lấp lánh không khác gì ngọc thạch, thân thể khi triển khai thì phát ra âm thanh sấm nổ.

Hiển nhiên, đây là một hồi ác chiến, bất kỳ một con vượn ma nào cũng đều tạo thành uy hiếp cho Thạch Hạo, mà một lần hai con thì càng kinh khủng hơn, vảy giáp đen chuyển hóa thành trắng bạc.

Thân thể mạnh như Thạch Hạo mà mỗi lần vung quyền cũng khó có thể tổn thương được chúng nó, vảy giáp hộ thể quá chắc chắn.

“Ầm!”

Thạch Hạo bùng phát liều mạng với hai con vượn ma, lúc này không còn đường lui nữa rồi.

“Thừa lúc này ngươi mau trốn đi!” Hắn âm thầm nói với Vân Hi, bởi vì hắn không biết có thể chiến thắng được hay không.

“Ta không đi!” Vân Hi lắc đầu, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng ra tay giúp đỡ.

“Ngươi không giúp được gì cả, cảnh giới của chúng quá cao, thân thể lại kinh khủng, ngươi không gây thương tổn gì cho chúng cả.” Thạch Hạo quát lên bắt nàng nhanh chóng rời đi.

Vù vù!

Đất trời rung chuyển, hai con vượn ma phát sáng, tinh lực cuồn cuộn vọt

lên trời cao, cả người chúng nó óng ánh, giẫm một phát đủ khiến mặt đất nứt toác, sụp đổ.

Đặc biệt, khi chúng nó vung quyền thì hư không vặn vẹo, chỉ một quyền đã oanh kích ngọn núi thành bột mịn, thuần túy là sức mạnh thân thể mà thôi!

Thạch Hạo hét lớn dùng hết khả năng đại chiến, không lâu sau thì cả người be bét máu, tóc tai bù xù vô cùng thảm hại, suýt nữa thì đã bị đánh giết.

"Ầm!"

Đương nhiên, hai con vượn ma này cũng không có chiếm bất cứ lợi thế nào, một trong hai con bị nắm đấm của Thạch Hạo đấm trúng khiến vảy tróc đầy ra, máu đen chảy xuống suýt nữa thì đã xuyên thủng lồng ngực.

Tình hình của trận chiến quá kịch liệt, đại chiến tới hơn nghìn chiêu, đây tuyệt đối là một hồi ác chiến từ khi Thạch Hạo xuất đạo tới giờ, đại chiến trên ngàn chiêu cũng chỉ có vài ba lần.

"Bụp!"

Rốt cuộc, Thạch Hạo một quyền xuyên thủng lồng ngực của một con vượn ma khiến trái tim của nó vỡ nát, sau đó cánh tay phải chấn động chấn cho thân thể như kim cương của con này bị xé nát.

Một màn mưa máu tỏa ra, con sinh linh đầy đáng sợ này đã mất mạng.

Nhưng vào lúc này, Thạch Hạo cũng gặp phải công kích đầy điên cuồng của con vượn ma còn lại và bị trọng thương, nơi bụng thiếu chút nữa đã bị xé rách, máu tươi đầm đìa.

Đồng thời, nơi ngực cũng có vết thương rất lớn lộ thấy xương trắng, máu tươi cuộn cuộn trào ra.

“Ầm!”

Cuối cùng, Thạch Hạo lưỡng bại câu thương với con vượn ma này, song phương đều ngã nhào xuống đất, há miệng thở dốc.

“Kết thúc thôi!” Thạch Hạo hét lớn, đứng bật dậy xoay tròn chân phải quét hướng đầu con vượn ma này.

Tới lúc này con vượn ma liền cảm thấy sợ hãi, tiếng gào vang lên, nó giãy giụa đứng dậy tránh né ra sau, sau đó là một mạch trốn thẳng về nơi xa.

“Ầm!”

Vân Hi ra tay, nàng cũng chưa hề rời đi mà âm thầm theo dõi, nàng lấy ra một bảo kính nện lên trên người của con vượn ma này khiến nó phun đầy máu, lảo đảo thối thui, suýt nữa ngã nhào trên đất.

“Giết!” Thạch Hạo hét lớn vọt nhanh tới, dùng toàn bộ sức lực còn sót lại của mình tung ra một chưởng chém đứt lìa đầu lâu của con vượn ma này.

Lúc này thì hắn ngã chổng vó trên mặt đất, hai con vượn ma này quá mạnh khiến hắn suýt nữa cũng chết theo.

“Hên là giết chết toàn bộ, nếu như chỉ cần một con chạy thoát thì sẽ dẫn tới những sự giúp đỡ đầy đáng sợ khác, lúc đó lại phiền toái nữa.” Vân Hi nói.

Thạch Hạo cười to, gắng gượng ngồi dậy rồi nhìn về phía hơn hai trăm cây Huyết Hồn thảo kia, hắn cảm thấy rất đáng giá, nếu như tiếp tục ăn hơn phân nửa sẽ có thể nắm giữ được năng lực kinh thế kia.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 702: Thành Công

Hào quang màu đỏ tỏa ra, Thạch Hạo ngồi xếp bằng bên trong dãy Huyết Hồn thảo này, bàn tay liên tục nhét từng cây vào trong miệng, trong cơ thể trong suốt như kim cương của hắn lưu chuyển một loại sức mạnh thần bí nào đó.

Thời khắc này, thân thể của hắn gần như nứt toác, huyết dịch phát sáng, xương cốt nổ vang cứ như là đang bốc cháy vậy.

Loại kỳ thảo này quả nhiên không thích hợp với những chủng tộc khác, dược tính quá bá đạo, nếu cưỡng ép luyện hóa thì sẽ phá hoại sinh cơ và sự cân bằng của cơ thể, khiến người ta bạo thể mà chết.

Mùi thơm của Huyết Hồn thảo vô cùng nồng đậm, Thạch Hạo gắng gượng nhịn đau, áp chế loại biến hóa này, mỗi tấc cơ thể đều lấp lánh cốt văn nguyên thủy ngăn cản lại xu hướng giải thể của bản thân.

Vân Hi thì bảo vệ ở bên cạnh, hiện tại nói gì cũng đã không được, hơn nữa đối phương vô cùng bướng bỉnh không hề nghe khuyên ngăn.

“Dược tính thật bá đạo mà, thật là lợi hại.” Thạch Hạo cắn răng nói, bên ngoài thân thể xuất hiện một màn ánh đỏ cứ như là ánh lửa, đây là tinh lực đang bốc hơi, hồn phách của hắn sắp sửa bị đốt cháy.

Vẫn như trước, hắn cố gắng áp chế xu thế này, ngồi xếp bằng bên trong dược hương nức mũi kia, vận dụng các loại sức mạnh để trấn áp bản thân, đảm bảo thân thể không chuyển biến xấu.

“Ngươi có thể đưa dược tính ra bên ngoài, đừng có bắt bản thân phải gắng gượng, quá nguy hiểm mà.” Vân Hi nói.

“Không sao đâu!” Thạch Hạo cắn răng, cho tới bây giờ thì hắn tổng cộng đã ăn hơn một trăm năm mươi cây Huyết Hồn thảo rồi.

Bên ngoài thân thể hắn là màu đỏ tươi như máu, một luồng sức mạnh thần bí như muốn làm tan rã cả xương cốt lẫn thân thể, kèm theo đó là sức mạnh ma quái đầy đáng sợ gần như rạn nứt.

“Kiên trì!” Hắn không ngừng kiên trì, thích ứng với loại biến hóa này.

Nghe đồn, vượn ma nuốt Huyết Hồn thảo cũng sẽ xuất hiện cơn đau nhức, thế nhưng thể chất của chúng nó đặc thù nên có thể hấp thu đầy đủ dược tính giúp bản thân lột xác.

Ánh mắt của Thạch Hạo sâu lắng ngồi xếp bằng ở đó, thân thể run rẩy, cơ thể mạnh như hắn mà đã bị như thế thì có thể tưởng tượng ra được loại đau đớn đó như thế nào rồi.

Trước kia, từng có sơ đại nuốt hơn trăm cây Huyết Hồn thảo thì liền phun ra đầy máu tươi, cuối cùng thần hồn bốc cháy thân thể nổ tung.

Mà hiện tại, hắn đã ăn tới một trăm năm mươi cây, việc này đủ khiến người khác chấn động rồi.

“Rốp!”

Một tiếng vang nhỏ xuất hiện, bả vai của Thạch Hạo nổ tung, một chùm huyết hoa bắn ra, rất là lạnh lẽo ướt át. Cũng may, vết thương này không lớn, chỉ to bằng nắm đấm của con nít, cũng không coi là trọng thương.

Nhưng đây lại là một xu thế, là một biến hóa không hề tốt, lúc vết thương này xuất hiện thì cánh tay của hắn co giật, không ngừng tỏa ra mưa máu.

“Trấn áp!”

Thạch Hạo gầm nhẹ, Động thiên duy nhất cô đọng áp chế về phía cánh

tay, phù quang sáng rực lấp lánh ổn định lại thương thế.

“Ngươi muốn noi theo vượn ma sao, gánh chịu toàn bộ dược tính, cưỡng ép thay đổi bản thân? Nên biết, thể chất của ngươi hoàn toàn khác với chúng.” Vân Hi càng lo lắng hơn.

“Thể chất của ta còn mạnh hơn cả vượn ma thì tại sao lại không làm được chứ, nhất định có thể.” Thạch Hạo lẩm bẩm, nhưng khóe miệng lại co rút bởi vì quá đau đớn.

Tới lúc này cả người hắn đều có thể nổ tung nguy hiểm tới tính mạng, một ít mạch máu cứ như là long xà nổi đầy trên làn da, gần như muốn đứt đoạn.

“Răng rắc!”

Ngay cả xương cốt của hắn cũng như thế, quả thật muốn bị bẻ gãy, những tiếng răng rắc vang lên, trong cơ thể tỏa ra hào quang hừng hực.

Một luồng bí lực không ngừng xung kích từ bên ngoài vào bên trong, vào huyết nhục, vào xương cốt khiến hắn càng thêm đau đớn khó tả.

“Bụp!”

Máu mà hắn phun ra vô cùng đỏ, đồng thời quanh thân xuất hiện rất nhiều vết rách, tình huống rất tệ.

Thạch Hạo khẽ quát, trong cơ thể lưu chuyển thần hà, phù văn nằm dày đặc, từng chiếc đỉnh nhỏ xuất hiện không ngừng lưu chuyển trong máu, mà sau đó bản thân tựa như hóa thành một chiếc đỉnh lớn.

Đây chính là pháp môn mà hắn đã ngộ được ở Hóa Linh cảnh, thân thể có thể hóa thành đạo chuông, đỉnh, thần kiếm… giờ khắc này hắn hóa thành đỉnh bảo vệ chắc bản thân.

Đồng thời, thân thể cũng là đỉnh kết hợp với Động thiên bên ngoài cơ

thể hình thành nên một thể thống nhất không thể rung chuyển, việc này đã ngăn cản hữu hiệu chuyển biến xấu của thương thế.

Dù vậy, cả người Thạch Hạo cũng đầy máu, hắn dùng hết khả năng để chống lại, thích ứng với biến hóa này để hấp thu dược tính đáng sợ kia.

Hai ngày hai đêm qua đi, Thạch Hạo vẫn gắng gượng vượt qua, thứ đau nhức kia yếu dần, hắn cũng hấp thu lấy dược tính thần bí kia, thích ứng với loại rèn luyện này.

"Chuyện này… là một kỳ tích!" Vân Hi nói.

Thạch Hạo ăn tổng cộng hơn một trăm năm mươi cây Huyết Hồn thảo, vượt qua kỷ lục mà tên sơ đại kia sáng lập nên, đồng thời hắn cũng không có việc gì, vẫn còn sống.

Hắn yên lặng thể ngộ, sau đó nhờ Vân Hi dùng phù quang công kích về phía hắn để kiểm nghiệm, quả thật đã có hiệu quả!

"Pháp lực mà ta công kích bị suy yếu rồi!"

Tuy rằng không phải là miễn dịch thế nhưng như vậy cũng rất kinh người rồi, nếu là trong lúc đối quyết thì có thể làm yếu bớt pháp lực mà đối phương công kích, chiếm ưu thế rất lớn.

"Độ mạnh còn chưa đủ." Thạch Hạo khẽ nói, nhìn về cả dãy Huyết Hồn thảo kia, tối thiểu còn hơn một trăm cây, chỉ có điều nếu như tiếp tục ăn thì sẽ rất nguy hiểm.

Thế nhưng, hắn quyết định tiếp tục tiến hành, khiêu chiến cực hạn của bản thân, nhìn xem có thể luyện hóa được bao nhiêu cây.

"156, 156…"

Thạch Hạo yên lặng ghi nhớ, tiếp tục nuốt Huyết Hồn thảo, dựa vào cách này để khiêu chiến bản thân, hi vọng bản thân có thể miễn dịch pháp lực.

Vân Hi lộ vẻ âu lo, nàng biết không cách nào khuyên can được nên chỉ có thể yên lặng, hộ pháp cho ân nhân cứu mạng này.

Tốn một ngày một đêm Thạch Hạo đã tăng con số lên tới hai trăm, rốt cuộc cũng xuất hiện nguy hiểm, thân thể rạn nứt, thần hồn phát sáng muốn bốc cháy.

Hắn phát ra tiếng rít gào trầm thấp, dấu ấn Nguyên thủy chân giải, Vạn linh đồ trong lòng hiện lên, hắn dùng cốt văn trong chân giải để đúc ra Vạn linh đồ, thứ này nằm dày đặc trong huyết nhục.

Thân thể nhuốm máu, những vết rạn nứt khép lại, dược tính này quả thật là chất kịch độc gây tổn thương nghiêm trọng cho những sinh linh không thuộc tộc Vượn ma, khó mà chịu đựng nổi.

“Răng rắc!”

Nơi bộ ngực của Thạch Hạo lòi ra một khúc xương gãy vô cùng đáng sợ. Đồng thời, máu chảy ra cũng không phải nhỏ xuống mặt đất mà là bốc cháy trong hư không, độ nóng cực cao, vô cùng đáng sợ.

“Không!”

Vân Hi kinh ngạc thốt lên, cầm bảo kính trong tay chiếu ra một vệt thần quang ổn định lại thân thể của Thạch Hạo, giúp hắn ngăn cản chuyển biến xấu của thương thế.

“Thật là đáng sợ mà.” Thạch Hạo lẩm bẩm, Động thiên duy nhất co rút lại gần như áp sát lên trên thân thể, miễn cưỡng bao vây lấy hắn duy trì cho thân thể không bị tan vỡ.

Đồng thời, hắn tái hiện lại Vạn linh đồ được xây dựng từ cốt văn trong Chân giải trấn áp bản thân mình.

Cứ thế lại qua một ngày một đêm, Thạch Hạo kiên trì chống đỡ, rốt cuộc hết thảy đều được củng cố, máu sôi trào dần ôn hòa lại, thân thể không còn

nứt toác và phát sáng nữa.

“Đẩy cực hạn của bản thân về hai trăm cây!” Vân Hi không biết nói gì cho phải, việc này quá kinh người, đây là một kỷ lục hoàn toàn mới.

Lần này, Thạch Hạo cũng không có làm bậy nữa, hắn ngồi xếp bằng nơi đó điều trị thân thể, để bản thân khôi phục lại trạng thái tốt nhất.

Nửa ngày sau, hắn bắt đầu kiểm tra thành quả, bảo Vân Hi công kích mình.

“Thành công rồi!” Thạch Hạo phấn chấn, đợt công kích thứ nhất này đã vô hiệu với hắn, toàn bộ bị hóa giải, miễn dịch với pháp lực.

Nhưng mà, đợt công kích thứ hai liền khôi phục lại dáng vẻ bình thường, pháp lực xâm lấn tiến vào trong cơ thể.

Hắn ngồi xếp bằng điều tức, tu dưỡng thêm một thời gian nữa rồi tiếp tục thử nghiệm, kết quả vẫn giống như trước, đầu tiên là miễn dịch pháp lực, khó phá được phòng ngự của hắn thế nhưng đợt thứ hai lại lại có thể xâm nhập vào.

“Chuyện này…” Vân Hi khiếp sợ, không ngờ hắn đã đạt được loại năng lực này, quá nghịch thiên, một khi truyền ra thì tuyệt đối sẽ khiến cho các giáo chấn động mạnh.

“Chỉ có thể như vậy, cũng không phải được như vượn ma mà.” Thạch Hạo lẩm bẩm, dù vậy cũng khiến hắn hài lòng rồi, có thể vô hiệu đợt pháp lực đầu tiên cũng đủ để hắn làm nhiều việc rồi!

“Tiếp tục, tiếp tục ăn, nhìn xem thử còn có hiệu quả gì không.” Ánh mắt của Thạch Hạo trong vắt.

Nhưng mà, từ cây 201 trở đi thì Huyết Hồn thảo tựa như vô hiệu với hắn, cũng không có làm thân thể hắn bị thương nữa, dược tính bá đạo cũng không có hiển hóa ra ngoài.

Cứ như thế, Thạch Hạo không ngừng ăn, những Huyết Hồn thảo còn lại đều bị ngắt sạch, tổng cộng hắn đã luyện hóa hơn 270 cây rồi.

Sau khi ăn vào một lượng lớn thì quả thật cũng có chút hiệu quả thế nhưng cũng không đáng là bao, lúc này Thạch Hạo kiểm tra lại thì phát hiện, vẫn có thể miễn dịch pháp lực ở đòn thứ nhất, hơn nữa còn có đột phá mới.

"Khó tin thật, ngươi thật sự đạt được loại năng lực này!" Vân Hi thán phục, thần hà bắn ra trong đôi mắt đẹp kia.

"Tàm tạm ấy mà, coi như cũng có thành quả nhất định rồi." Thạch Hạo cười nói.

Sau đó, bọn họ rời khỏi nơi này, tiến vào nơi sâu trong chiến trường cổ, theo như lời giải thích của Vân Hi thì cần phải kéo dài thời gian, chờ cổ tổ Thiên Nhân tộc thức tỉnh.

Nếu không, bằng vào bọn họ muốn tới Thiên châu thì không hiện thực, toàn bộ bình nguyên màu máu này đều bị phong tỏa, sát cơ tràn ngập.

"Đến rồi, bọn họ tìm tới rồi."

Hai ngày sau, Thạch Hạo và Vân Hi ngẩng đầu nhìn thấy một đám hung cầm vờn quanh bầu trời, lập tức cả hai lộ vẻ nghiêm túc, biết rằng không thể thoát được nữa.

Đây chính là sinh linh của đoàn lính đánh thuê Bách Cầm, người suất lĩnh là một con Kim ô và một con Hỏa Vân tước, chúng nó xoay tròn trên bầu trời rồi nhằm về phương này.

"Đám ma cầm này quá nhạy cảm, sớm muộn gì cũng bị phát hiện." Thạch Hạo than nhẹ.

Hiện giờ chỉ có thể tiếp tục tiến lên, chọn một nơi nào đó có một sinh linh hung ác, tốt nhất là làm kinh động tới một sinh vật cấp Chân Thần để chống lại đám sinh linh của đoàn lính đánh thuê Bách Cầm kia.

“Ồ, còn có hai người.”

Thạch Hạo phát hiện, trên lưng của con Kim ô kia có một người trung niên đang xếp bằng, trên lưng của Hỏa vân tước là một người trẻ tuổi đang đứng thẳng, bọn họ đang nhìn xuống mặt đất.

“Hai sinh linh hình người kia thuộc tộc nào đây?” Thạch Hạo phát hiện, nơi mi tâm của hai sinh linh này có dấu ấn phù văn màu tím, cứ như là Thiên nhãn có thể mở ra.

Ngoài ra, gần giống như Nhân tộc.

“Chiến tộc, là bọn họ!” Ánh mắt Vân Hi đầy lạnh lẽo, nàng biết đây chính là một trong những đạo thống ngăn chặn Thiên Nhân tộc, Chiến tộc tuyệt đối là chủ lực bởi vì hai tộc từ trước tới nay đối địch như nước với lửa vậy.

“Chiến tộc rất lợi hại à?” Thạch Hạo hỏi.

“Thời đại thái cổ, trong một khoảng thời gian nào đó thì bọn họ từng đứng trong hàng ngũ mười chủng tộc lớn, được gọi là Chiến Đế tộc, huy hoàng cực điểm, thiên hạ cùng tôn sùng.” Vân Hi nói.

Thạch Hạo thất kinh, ở thượng giới được gọi là Đế tộc, Hoàng tộc thì có thể tưởng tượng được vinh quang tới cỡ nào rồi, năm đó có sáu vị Thiên Nhân tộc tiến hóa tới mức cao nhất thành Thiên Nhân vô địch thì mới có thành tựu như kia.

Mà năm đó, Chiến tộc có nội tình như thế nào? Bất luận nói gì đi nữa thì tuyệt đối mạnh mẽ!

“Hỏng rồi, họ phát hiện ra chúng ta rồi!” Thạch Hạo nhíu mày, đoàn lính đánh thuê Bách Cầm không phải nổi danh nhờ sức chiến đấu thế nhưng luận về việc truy lùng thì tuyệt đối đứng hạng đầu ở Ma châu.

Dọc theo đường đi này vốn sớm đã cắt đuôi được đám truy binh đằng

sau thế nhưng cũng bởi vì bọn họ nên mới lại bị tìm thấy.

“Rốt cuộc cũng tìm thấy rồi.” Có người mở miệng, không phải Kim ô và Hỏa Vân tước mà là người trung niên Chiến tộc ngồi trên lưng hung cầm kia.

“Thiên Mệnh thạch ở trên người của ngươi?” Một thanh niên khác mở miệng, diện mạo bất phàm, tóc đen bay xõa, con mắt sáng ngời tập trung vào Vân Hi không hề rời mắt.

“Chiến tộc, các ngươi chơi với lửa chắc chắn sẽ có ngày chết cháy, chờ cổ tổ ta thức tỉnh tới lúc đó các ngươi chịu không nổi đâu!” Vân Hi lạnh giọng nói.

“Chuyện tương lai ai mà đoán trước được, cho dù là lão Thiên Nhân kia thật sự có thể sống lại thì cũng sẽ có người ngăn cản hắn.” Thiên tài trẻ tuổi của Chiến tộc mỉm cười lắc lắc đầu, sau đó nói: “Ngươi đã dung hợp với Thiên Mệnh thạch rồi, nếu như cưỡng ép tinh luyện thì kỳ thạch này sẽ giảm mạnh uy năng, thật khiến người khác đau đầu mà.”

Hắn lộ vẻ gian tà, khóe miệng hơi nhếch lên, ánh mắt ẩn chứa ánh vàng, nói: “Không bằng ngươi gả vào Chiến tộc ta được không?”

“Nằm mơ!” Vân Hi chỉ nói hai chữ, thân thể nàng thướt tha, sợi tóc mềm mại, hai mắt linh động, phong thái tuyệt thế cứ như là thần nữ bước ra từ trong bức tranh vậy, vô cùng xinh đẹp động lòng.

“Ta cảm thấy ngươi cũng không tệ, gả vào Chiến tộc ta thì vẫn tính là môn đăng hộ đối.” Hắn bình thản nói.

“Bắt bọn họ lại.” Lúc này người trung niên trên lưng Kim ô mở miệng, uy nghiêm vô cùng.

“Cũng may là không có Chân Thần.” Thạch Hạo nói, thế nhưng như vầy cũng rất đáng sợ rồi, nếu như chống đỡ trực diện thì hắn chắc chắn phải chết, đối phương có quá nhiều cao thủ.

Tuy vậy, hắn có một cơ hội tuyệt sát duy nhất, muốn sử dụng cái gọi là miễn dịch pháp lực kia, xem thử hiệu quả tới dường nhào!

“Muốn giết người nào?” Thạch Hạo nói toạc ra, hỏi ý kiến của Vân Hi.

“Điếc không sợ súng!” Giữa bầu trời, tất cả đám hung cầm cùng với hai cao thủ Chiến tộc kia đều cười khẩy.

“Giết Chiến tộc!” Vân Hi nói, song phương đều là địch thủ truyền kiếp.

“Giết chúng ta?” Người trẻ tuổi Chiến tộc ngửa mặt cười to, lắc lắc đầu, trong mắt mang theo vẻ cay nghiệt cùng sát ý, nói: “Ta không giết ngươi mà sẽ đưa về bộ tộc ta thành hôn, cái gì mà là người nhưng gọi là thiên, vậy thì tiến hành ở Chiến tộc ta đi.”

Cường giả trung niên Chiến tộc gật đầu, nói: “Một thiếu nữ đã dung hợp Thiên Mệnh thạch gả vào Chiến tộc ta, nếu như Thiên Nhân tộc biết thì vẻ mặt nhất định rất đặc sắc.”

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 703: Vẫn Là Phong Cách Vô Địch

"Cóc ghẻ mà muốn ăn thịt thiên nga, để ta đánh ngươi té sang một bên." Thạch Hạo chế nhạo, đứng ở chỗ mặt đất không có một ngọn cỏ nào, cặp mắt liếc xéo đám cường giả trên không trung.

Trên người hắn có một bông tai của Vân Hi, mà theo ý nghĩa nào đó thì đã có quan hệ thân thiết với Vân Hi rồi, cũng bởi vì bông tai này có ý nghĩa vô cùng quan trọng với Thiên Nhân tộc.

Cường giả trung niên của Chiến tộc sắc mặt chẳng hề thay đổi, khinh thường khi hắn mở miệng, bởi vì tộc này từng được xưng là Chiến Đế tộc, là một trong những chủng tộc có huyết thống tôn quý nhất thượng giới.

Thiên tài trẻ tuổi của Chiến tộc ánh mắt đầy nham hiểm, nói: "Ngươi tính là cái gì, Thiên Nhân tộc, Chiến tộc đều từng uy chấn ba ngàn châu, được xưng là Đế tộc, Hoàng tộc, thiên hạ đều tôn sùng, bằng ngươi cũng xứng đứng ở bên trong?"

Chiến trường màu máu rất hoang vu, có các loại tàn binh cùng với rất nhiều di cốt, lượn mờ những dải sương mù trông vô cùng đáng sợ và thần bí.

Khóe miệng Thạch Hạo lộ tia cười gằn, giễu cợt nói: "Ta không là cái gì cả thế nhưng cái gọi là thiên tài Chiến tộc như ngươi thì trong mắt ta cũng chỉ là gà đất chó sành mà thôi."

Người trẻ tuổi Chiến tộc nghe thấy vậy thì thần quang trong mắt tăng vọt, hoa văn nơi mi tâm chuyển hóa rất rạng ngời, nó biến thành màu xanh tỏa ra ánh đỏ, đằng đằng sát khí.

"Cường giả tâm chí như sắt đá, có thể nào vì lời nói của người khác sinh ra sóng lớn, cần gì phải tức giận, giết hắn là được." Người trung niên của

Chiến tộc rất vô tình nói.

“Đúng!” Người trẻ tuổi gật đầu khôi phục lại vẻ bình tĩnh rồi nhìn về phía Thạch Hạo, có lạnh lùng, có sát ý.

“Nói dóc không biết dị, ta đứng ở đây, có ngon lại giết đi.” Thạch Hạo bễ nghễ nhìn người trung niên, sỉ nhục tên thiên tài trẻ tuổi của Chiến tộc, cố ý khiêu khích.

“Muốn chết!” Người trung niên chỉ nói ra hai chữ, bàn tay lớn mở ra lấp lánh ánh sáng cứ như ngọc thạch, chộp về phái bên dưới.

Thạch Hạo và Vân Hi lướt sang bên, né tránh đòn đánh này.

“Đây chính là tâm chí như sắt đá, bất động như núi của ngươi à? Ta thấy cũng chỉ là múa lưỡi mà thôi, đến thế là cùng.” Thạch Hạo chế nhạo.

Sau đó, hắn chỉ thẳng mặt cường giả của đoàn lính đánh thuê Bách Cầm, nói: “Cái đám điểu nhân* các ngươi, đồng loạt tới đây đi, lúc đó hầm sạch các ngươi!”

(*): Người chim.

Đám hung cầm hót vang giữa trời cao, cánh chim vô cùng xinh đẹp, rất nhiều con lượn lờ ngọn lửa thần linh vô cùng mạnh mẽ, trong mắt tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo nhìn về phía hắn.

“Hắn là một kẻ đã chết, không cần để ý tới, xuống giết hắn ngay đi.” Cường giả trung niên của Chiến tộc nói, sau đó nhìn về Vân Hi, đây mới chính là mục tiêu quan trọng nhất, nếu như có thể bắt sống và gả vào Chiến tộc thì không còn gì tốt hơn nữa, còn có giá trị hơn nhiều so với việc giết chết.

Thiên tài tuổi trẻ Chiến tộc hiểu ý, mỉm cười mở miệng, nói: “Thiên Nhân tộc từng quân lâm thiên hạ, hiển hách một thời, nếu gả vào Chiến tộc ta thì tới lúc đó sẽ cử nhân vật trọng yếu nhất tới tộc ngươi đưa thiệp mời,

ngươi thấy thế nào?”

Hai tộc này có đại thù, làm như thế chính là một đòn nặng nề đánh về phía Thiên Nhân tộc, không chỉ diệt trừ hi vọng phục hưng của Thiên Nhân tộc mà còn khiến Chiến tộc chiếm Thiên Mệnh thạch làm của riêng.

Vẻ mặt xinh đẹp của Vân Hi có chút tức giận, dưới cái nhìn của nàng thì việc này vô cùng nhục nhã, còn là giáng một bạt tai lên tất cả Thiên Nhân tộc, đối phương liên tục đề cập thì làm sao chịu đựng được chứ?

“Giúp ta!” Nàng nhẹ giọng nói.

Thạch Hạo gật đầu, nói: “Yên tâm!”

Hắn tuy rằng ở Tôn giả cảnh thế nhưng lại thể hiện ra vẻ tự tin mang theo nụ cười tươi, hàm răng trắng bóng ấy khiến Vân Hi bình tĩnh trở lại, có cảm giác vô cùng an toàn.

“Các ngươi đã không dám ra tay, vậy thì ta chủ động giết các ngươi vậy.” Thạch Hạo nói tới chỗ này thì ra hiệu để Vân Hi lùi lại, hắn từng bước đạp trên hư không bước lên trời cao.

“Ngươi quá ngang tàng.” Không cần nói tới hai cao thủ của Chiến tộc, dù là người của đoàn lính đánh thuê Bách Cầm cũng không thể nhịn được nữa.

Vốn là, mọi người sẽ lùi về sau tạo thành một chiến trường, thế nhưng hiện tại, không một con chim thần nào lùi lại, tất cả lạnh lùng quan sát hắn, lúc nào cũng có thể ra tay.

Thạch Hạo nở nụ cười, nhìn chằm chằm người trung niên của Chiến tộc rồi lại nhìn về con Kim ô – đầu lĩnh của đoàn lính đánh thuê Bách Cầm, hai đại cường giả này chính là mục tiêu của hắn.

Mà lại khéo chính là, người trung niên của Chiến tộc này lại đang ngồi trên lưng của Kim ô.

“Ha ha…” Hắn cười to, trong cự ly ngắn như thế thì có thể ra tay được, sau một khắc cả người hắn phát sáng, phù văn hừng hực dâng trào xông về trước.

“Chó con điếc không sợ súng.” Đối với việc này, người trung niên Chiến tộc vô cùng lạnh lùng, đương nhiên hắn cũng đang phòng bị sợ đối phương có thủ đoạn phi thường nào đó.

Thế nhưng, hắn tin tưởng thực lực quyết định tất cả, đối phương không có lấy ra bí bảo gì mà chỉ cố ý tự sát xông tới, kết cục có thể đoán trước được.

“Ầm!”

Hắn đánh ra một chưởng, phù văn như thủy triều dâng lên, bàn tay hóa thành một thế giới nhỏ hòng bao phủ rồi tiêu diệt lấy Thạch Hạo.

“Ồ!”

Đột nhiên hắn cảm thấy có gì đó không đúng, phù văn óng ánh kia lưu chuyển thế nhưng không thể nào tổn thương tới thiếu niên này, ngược lại đối phương lại vọt thẳng tới nhảy vào Thế giới trong lòng bàn tay mà chẳng hề có chút trở ngại nào.

Thần thông vô hiệu!

Hắn rất nhanh phát hiện được chuyện không đúng, phù văn trong lòng bàn tay lờ mờ, càn khôn bị hủy diệt, thiếu niên này một quyền giết tới.

Chỉ trong nháy mắt, quyền và chưởng chạm nhau, máu tươi vọt lên rất cao!

Thạch Hạo đánh một quyền hết khả năng của mình, tuôn trào sức mạnh toàn thân của hắn, đại biểu cho một đòn đỉnh cao!

Cú đấm này, không chỉ có pháp môn Côn Bằng mà còn có cả bảo thuật

Luân hồi, còn có thần thông Lôi đế hòa vào nhau, thần uy kinh thế!

Người khác có thể không nhận ra thế nhưng không có nghĩa là đòn trí mạng này không đáng sợ, cường giả Chiến tộc hét thảm, bàn tay rạn nứt sau đó đứt thành từng khúc, sương máu ngập tràn.

Ai cũng không ngờ rằng kết cục sẽ như thế này, cả cánh tay cao thủ Thần Hỏa cảnh của Chiến tộc lại bị tan rã, nổ tung, đầm đìa máu tươi, nhanh chóng biến mất.

"A…"

Hắn ngửa mặt lên trời hét lớn, vội vàng rút lui, trong lòng vô cùng khiếp sợ, bên trong lại có một luồng sức mạnh Luân hồi đang "ăn mòn", muốn phá hủy sinh cơ khiến cơ năng trong cơ thể của hắn suy yếu.

Hắn là thần linh, sức phòng ngự kinh người, bề ngoài thì vẫn chưa có lão hóa.

"Không!"

Một luồng sức mạnh Lôi đình vọt vào điên cuồng phá hoại phủ tạng của hắn, đây là phù văn đáng sợ thứ hai.

"Ngươi…" Hắn khiếp sợ, bởi vì phù văn thứ ba xuất hiện, tàn phá bừa bãi trong cơ thể của hắn, đó là một con Côn bằng khiến hắn khó mà tin được.

Trong nháy mắt hắn nghĩ tới rất nhiều chuyện, và cũng từng nghe nói qua, pháp môn Côn Bằng vô thượng đã rơi xuống hạ giới, và bị một thiếu niên đoạt được.

Hắn muốn nói thứ gì đó thế nhưng không kịp, bởi vì đòn trí mạng đã tới.

Thạch Hạo bùng phát, nắm quyền ấn tựa như là đang thúc giục ngôi sao trên trời cao, kinh khủng vô cùng, toàn bộ mái tóc của hắn bay loạn, con ngươi như là thái dương, đại khai sát giới.

Dùng thân thể để thảo phạt, đây mới chính là đòn công kích mạnh nhất giờ phút này!

Bởi vì, cường giả trung niên của Chiến tộc này dù sao cũng là thần linh, tuy rằng pháp lực vô hiệu với Thạch Hạo thế nhưng cơ thể lại hình thành nên phòng ngự ngăn cản lại tam đại bảo thuật kia.

Cảnh giới cao, quyết định tất cả.

Nhưng, hết thảy mọi cân bằng đều bị thân thể của Thạch Hạo phá hủy, hắn nắm quyền ấn cứ như là một vị Thiên đế cái thế, mạnh mẽ đánh xuống, từng cú đấm thấu thịt, từng chưởng tung máu.

Phù văn của cường giả Chiến tộc bị vô hiệu, sau khi tác dụng lên thân thể của Thạch Hạo thì đều bị hóa giải, không cách nào chống lại được.

Đây mới thật sự là dùng thân thể để chém giết, không có lựa chọn!

Lúc này, hắn chấn động, tuy rằng là thần linh thế nhưng thân thể lại không cách nào mạnh hơn đối phương, cánh tay trước kia liền bị đánh nát, lúc này mới thật sự là "cụt tay khó đỡ".

Thạch Hạo không nói lời nào, nắm quyền ấn cứ như là một Thần vương vô cùng kinh khủng, từng quyền đánh tới khiến hai tay của cường giả Chiến tộc nổ tung.

"Bụp!"

Cuối cùng, một quyền xuyên qua lồng ngực của cường giả Chiến tộc, máu tươi bắn lên rất cao, vô cùng thê thảm, sau đó chấn động mạnh khiến thân thể của hắn chia năm xẻ bảy!

Tất cả những thứ này diễn ra quá nhanh, hoàn thành trong nháy mắt.

"Giết!"

Gần đó, những con hung cầm hét lớn, tất cả đều xuất kích há miệng

phun ra phù văn giết về Thạch Hạo.

“Sư thúc!” Người trẻ tuổi của Chiến tộc chấn động, lớn tiếng kêu lên đầy sợ hãi.

Ầm!

Chỉ trong giây lát, Thạch Hạo lăng không một cước đá nổ tung cái đầu của cường giả Chiến tộc, máu tươi cùng óc trắng xóa văng tung tóe.

Quá nhanh, ai có thể nghĩ tới một vị thần linh chỉ trong nháy mắt lại bị một Tôn giả đánh giết, muốn cứu viện thì đã chậm.

Kim quang hừng hực, đầu lĩnh Kim ô của đoàn lính đánh thuê Bách Cầm đập cánh hót vang, cả người toàn là ký hiệu và ngọn lửa bao vây lấy Thạch Hạo, mục đích là đốt cho Thạch Hạo thành tro bụi.

Bởi vì, nó cách rất gần, trên lưng là vị cường giả Chiến tộc, cho nên phát động công kích về phía Thạch Hạo.

Nhưng, nó tính đã sai, phù văn vô hiệu, pháp lực tiêu tan trong hư không, không thể nào gây tổn thương cho Thạch Hạo được.

Đồng thời, công kích của những hung cầm khác cũng lao tới, xảy ra tình huống tương tự.

“Tranh thủ thời gian.” Thạch Hạo trong lòng vô cùng lo lắng, hắn chỉ có thể chịu đựng được công kích với thời gian ngắn và có hạn, miễn dịch pháp lực nhanh chóng bị vô hiệu.

“Ầm!”

Hắn một cước đạp xuống, dùng hết sức lực của bản thân nhằm thẳng lên trên lưng của Kim ô, dường như là một ngọn núi trấn áp xuống vậy.

“A…”

Thời khắc này, Kim ô kêu thảm, lưng của nó xuất hiện một cái hang lớn đẫm máu.

Thạch Hạo cũng gầm hét chấn động thiên dịa, cả người hắn thiêu đốt tinh huyết, mỗi một lỗ chân lông đều phun máu, bởi vì hắn vận dụng tới sức mạnh cực hạn, muốn tốc chiến tốc thắng.

"Ầm!"

Tốc độ của hắn quá nhanh, vọt tới nơi cổ của Kim ô, sau đó dùng hai tay ôm chặt rồi vặn mạnh một phát, tiếng răng rắc vang lên, hắn vận dụng thần lực kinh thế bẻ lìa đầu lâu của Kim ô.

"Bụp!"

Máu tươi bắn lên mười mấy thước!

Cảnh tượng này vô cùng chấn động, toàn bộ hung cầm như đang mơ, Kim ô chính là đầu lĩnh của đội ngũ, đã nhen nhóm Thần hỏa hơn trăm năm thế nhưng lại bị người khác vặt lấy đầu lâu như thế.

Kim ô, tuyệt đối là một chủng tộc mạnh mẽ, bảo thuật kinh người, pháp lực có thể xưng hùng trong cùng cấp nhưng lại bị giết chết.

Bọn họ muốn tới cứu thế nhưng đã chậm, Thạch Hạo điểm một chỉ vào nơi mi tâm của Kim ô, sau đó nhảy lên nhằm về phía Hỏa Vân tước, đây chính là vị phó đầu lĩnh.

"Ngươi…"

Hỏa Vân tước rất mạnh mẽ, toàn thân dày đặc phù văn đỏ thẫm, ánh lửa hừng hực đốt cho hư không mờ ảo, nó khiếp sợ không gì tả nổi, Kim ô lại chết trận!

Lúc này khi thấy Thạch Hạo đánh tới thì từ trong bản năng sinh ra một luồng sợ hãi, thiếu niên này cứ như là một tên Ma vương, chỉ trong nháy mắt

đã đánh gục hai đại cường giả, nó có thể chống lại sao?

Chỉ trong nháy mắt do dự này thì Thạch Hạo đã lao tới khiến nó kinh hãi!

“A, không!” Người trẻ tuổi Chiến tộc đứng trên lưng Hỏa Vân tước hét lớn, trong mắt tràn ngập vẻ sợ hãi.

Thạch Hạo dò ra bàn tay lớn, miễn dịch pháp lực, một tay xách cổ hắn lên, cứ như là một đại bằng giương cánh bay vút ngang bầu trời, vẫn chưa hề đại chiến với Hỏa Vân tước, bởi vì đã hết thời gian rồi.

Hắn nhanh chóng lao xuống mặt đất, cùng lúc đó tiếng bụp bụp vang lên, vài tên Tôn giả của đoàn lính đánh thuê Bách Cầm bị giết chết, thần thông Lôi đế được xưng là bảo thuật cái thế!

Mi tâm của mấy con chim thần bị xuyên thủng, ánh điện xoèn xoẹt, đầm đìa máu tươi rơi từ trên trời xuống.

Vân Hi khiếp sợ, thiếu niên này anh tư khiếp người, quả thật cứ như là Thiên Thần giáng thế, xung kích ngang dọc trong đám thần linh, đánh giết hai đại cường giả cầm đầu khiến nàng hoa hết cả mắt.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 704: Ngươi Là Ai

Thời khắc này, nàng nghĩ tới rất nhiều thứ, trong lòng run rẩy, lầm bẩm: "Thần võ ngút trời, thì ra cũng có người có khí chất giống nhau, đều bất phàm như thế."

Tình cảnh trước mắt này khiến Vân Hi không cách nào không nghĩ tới thiếu niên ở hạ giới kia, hai người rất giống nhau, trong loạn quân lấy đầu địch thủ dễ như trở bàn tay, có thể nói là tài năng ngất trời.

Năm đó, lúc Thạch Hạo ở tổ Côn bằng Bắc Hải từng quát tháo phong vân, đứng thẳng trên đạo đài, đại chiến cường giả bát phương, đánh đâu thắng đó, không ai là đối thủ.

Ở Hóa Linh cảnh mà đã chém giết Tôn giả rồi!

Mà thiếu niên trước mắt này cũng y như thế, ngông cuồng đánh chết thần linh, vô cùng kinh diễm, có khí phách vô địch, thần uy lẫm liệt.

"Đi!"

Thạch Hạo lao nhanh xuống, nhấc theo tên thiên tài trẻ tuổi của Chiến tộc chạy về phía Vân Hi rồi cùng nàng bỏ chạy.

Giữa bầu trời, Hỏa Vân tước nghi ngờ không thôi, thiếu niên này có thể một kích giết chết đầu lĩnh của bọn họ, có thể giết chết cao thủ của Chiến tộc, mạnh mẽ tới đáng sợ thế nhưng sao lại phải chạy trốn?

Ngay cả đám hung cầm cũng như thế, biểu hiện lúc nãy của thiếu niên kia có thể nói là quá kinh khủng, quả thật là một tên ma đầu, nhẹ nhàng quyết đoán đánh gục Kim ô đầy mạnh mẽ.

Đồng thời, hắn còn tiện tay chém giết mấy con hung cầm nên khiến bọn họ kinh sợ.

“Đuổi theo!”

Đám chim thần Hỏa Vân tước cũng không phải là hạng thường nên liền tỉnh ngộ, đối phương không dám ham chiến chính là biết địch không lại.

Rất nhanh bọn họ hiểu được, đối phương có thủ đoạn thế nhưng thời gian thi triển không được lâu, hiện giờ không cách nào làm được nữa nên đây chính là cơ hội diệt trừ tốt nhất.

“Ta không ngại giết mấy tên các ngươi, ai cản thì phải chết.” Thạch Hạo quát lớn.

Lời của hắn có tính uy hiếp vô cùng cao, một vài ác điểu dừng lại không dám xông lên.

Nhưng, đám Hỏa Vân tước không nằm trong số này, như trước vẫn vồ giết tới.

Thạch Hạo phong ấn tên thiên tài trẻ tuổi của Chiến tộc lại rồi ném vào trong đỉnh, sau đó nhanh chóng cất thi thể của Kim ô đi.

Đối với hắn đây chính là thức ăn ngon, là huyết nhục đại dược!

“Ngươi…” Đoàn lính đánh thuê Bách Cầm tức giận, đối phương dám đánh giết đầu lĩnh Kim ô, giờ còn cướp luôn thi thể nữa thì làm sao chịu đựng được, đây là sỉ nhục.

“Vèo!”

Sau một khắc, bọn họ đờ người, Thạch Hạo kéo theo Vân Hi triển khai đại thần thông Súc địa thành thốn, sau khi lao ra không xa thì chui vào trong lòng đất, thâm nhập xuống dưới biến mất không thấy tăm hơi.

Đám hung cầm đập cánh phát động công kích mãnh liệt nhất, đánh về

phía mặt đất của chiến trường cổ, tất cả đều há miệng phun ra phù văn, có không ít ác điểu vung lên cánh thần cắt đứt đại địa.

Thế nhưng đều vô dụng, tuy rằng đã phá hủy đi tầng đất này cũng không cách nào tìm thấy Thạch Hạo.

Súc địa thành thốn, chính là đại thần thông của Nhân tộc, được xưng là cực tốc trên thế gian, sở hữu nó thì trên trời dưới đất đâu cũng có thể đi, luyện tới mức cao nhất thì có thể tiến vào nhật nguyệt, ngao du vũ trụ.

Thậm chí, có thể tiến lên trên cửu thiên, xuống dưới cửu u, ra vào một thiên địa khác.

Bảo thuật như thế này tự nhiên có thể xuống đất, như vậy được gọi là độn thổ, thế nhưng Thạch Hạo cũng chỉ vừa nắm giữ không lâu, mới lĩnh ngộ thấu đáo thuật độn thổ này cho nên giờ mới triển khai.

Đoàn lính đánh thuê Bách Cầm tức giận thế nhưng không có cách nào cả, Thạch Hạo và thiếu nữ Thiên Nhân tộc xông thẳng vào trong tầng đất cứ thế biến mất không thấy đâu, bọn chúng là chim không thích hợp độn thổ.

“Lần sau phải mang theo bí bảo hệ Thổ!” Hỏa Vân tước căm hận nói, lần này tổn thất quá lớn khó mà bàn giao với đoàn trưởng được.

Thời gian rất lâu sau, Thạch Hạo và Vân Hi mới lao ra từ dưới mặt đất, cả hai mang theo sương mù màu vàng đất xuất hiện bên trên.

“Bình nguyên màu máu này bị giam cầm và phong tỏa, ngay cả lòng đất cũng chịu phải ảnh hưởng.” Vân Hi nhíu mày, bọn họ vượt qua tầm tám trăm dặm thì cảm thấy chịu không nổi nữa.

Chiến trường viễn cổ này có phạm vi lên tới năm vạn dặm, bọn họ tiếp tục xuất phát về nơi sâu nhất.

Hiện tại mục tiêu không phải là Thiên châu nữa mà chỉ là kéo dài thời gian để chờ cứu viện. Một khi vị cổ tổ một tay sáng lập nên huy hoàng từ

thái cổ cho Thiên Nhân tộc thức tỉnh thì toàn bộ sẽ được thay đổi.

Lão Thiên Nhân khí thôn sơn hà, ngày xưa uy chấn ba ngàn châu, sức chiến đấu khiến thượng giới chấn động!

Chiến trường viễn cổ này có rất nhiều thứ kỳ lạ, cũng có u linh qua lại nên cần phải đề phòng.

Đặc biệt sau khi tiến vào nơi càng sâu hơn thì sẽ có rất nhiều loại ma linh, rất là nguy hiểm, hai người Thạch Hạo né qua mấy khu hung địa, tránh né mấy con Chân Thần, vô cùng cẩn thận.

Ở bên dưới một ngọn núi, bọn họ dừng chân nơi này.

“Nghỉ ngơi một chút đi.”

Nơi này không có một ngọn cỏ nào, yên tĩnh không chút tiếng động.

Trong quá trình chạy trối chết này lẽ ra rất là khô khan khiến người ta run rẩy, thế nhưng đối với Thạch Hạo thì hoàn toàn khác.

Hắn có tinh lực dồi dào, vô cùng khát khao thăm dò chiến trường viễn cổ này, mà hiện tại tâm tình cực tốt, xử lý con Kim ô, vặt lông, mổ bụng, rửa sạch, động tác thành thạo và khéo léo.

Vân Hi thấy vậy cũng chẳng biết nói gì, thần kinh của tên này không bị gì chứ? Bị đuổi giết tới mức này, lúc nào cũng có thể sẽ xuất hiện Chân Thần ấy vậy còn nhớ tới ăn uống.

“May là ta mang rất nhiều nước, còn có các loại gia vị, quả nhiên đã tính trước những chuyện này rồi.” Thạch Hạo nói, vô cùng thỏa mãn.

Rất nhanh hắn đã làm sạch con Kim ô, treo lên, dùng đạo hỏa của bản thân bắt đầu nướng, sau đó mang cốt đỉnh ra bắt đầu hầm nhừ.

“Ngươi…”

Thiên tài trẻ tuổi của Chiến tộc được thả ra, khi nhìn thấy cảnh này liền sợ hãi, tình cảnh thế nào đây?

Kim ô cấp Thần bị nướng tới thịt vàng óng, thơm phức, nước mỡ không ngừng nhỏ xuống vang lên những tiếng xèo xèo khi rơi vào trong ngọn lửa.

Thiên tài trẻ tuổi của Chiến tộc làm sao không sợ hãi chứ?

Sau đó, lông tóc hắn đều dựng đứng, tên quỷ này quá hung tàn, đánh giết đối thủ thì thôi đi vậy mà còn ăn nữa!

"Nói đi, lần này các ngươi phát động bao nhiêu cường giả, đưa tới bao nhiêu Thiên Thần, có bao nhiêu Chân Thần, còn có đoàn lính đánh thuê nào xuất hiện nữa không?" Thạch Hạo một bên nướng Kim ô một bên hờ hững thẩm vấn, muốn có được tin tức đáng giá.

"Ta… không biết." Người trẻ tuổi của Chiến tộc run giọng nói.

"Miệng chặt như vậy à, lẽ nào ngươi cũng muốn ta quay chín như thế này?" Thạch Hạo cười nhạo, ánh mắt quét qua tạo nên một luồng áp lực vô hình, còn đôi tay kia thì vẫn không ngừng "làm việc".

Hắn lấy ra chút gia vị rắc lên Kim ô, sau đó quét một lớp mật ong lên trên chiếc cánh vàng ươm của Kim ô, động tác vô cùng điêu luyện.

Người trẻ tuổi của Chiến tộc sợ hãi tới đờ người, tên quỷ này lại còn mang theo những thứ này? Chưa từng nghe nói tu sĩ nào như thế này, quá lập dị.

Đương nhiên, hắn càng sợ hãi hơn là lỡ như hắn cũng quay chín mình như vậy thì sao? Nghĩ tới khả năng này lập tức cả người lạnh toát từ đầu tới chân, lông tơ dựng đứng.

"Ta thật sự không biết, sau khi đại nhân trong tộc thảo luận với nhau thì đưa ra quyết định này, mà ta cũng chỉ là một hậu bối có thiên tư không tệ thì làm sao hiểu rõ được chứ. Ta đi ra ngoài với sư thúc, chính là để rèn luyện."

Hắn vô cùng lo âu, sắc mặt trắng bệch, cẩn thận đáp lại, chỉ sợ làm tên Ma vương này tức giận mà thôi.

Trước đây không lâu còn hăng hái, chỉ điểm giang sơn, nhưng lúc này trong lòng hắn tràn ngập sợ hãi, ngay cả sư thúc cũng bị giết một cách đơn giản thì hắn làm sao là đối thủ.

"Việc gì cũng không biết, giết cho rồi." Thạch Hạo nói.

"Không nên!" Tên trẻ tuổi Chiến tộc này bị dọa cho sợ hãi, giãy giụa trên mặt đất, cơ thể bị phong ấn không cách nào đào tẩu được.

"Thế hệ trẻ tuổi của Chiến tộc có nhân vật nào lợi hại?" Thạch Hạo hỏi, hắn không hề nghĩ cái tên được cho là thiên tài này sẽ đại biểu cho hàng ngũ người trẻ tuổi mạnh nhất trong tộc.

"Thế hệ tuổi trẻ của bộ tộc ta có ba đại Chiến vương, bất luận một ai đi ra đều sẽ trở thành nhân vật nổi tiếng, mạnh tới mức không cách nào phỏng đoán được."

Thạch Hạo gật đầu, lúc này mới thấy hợp lý, đường đường là Chiến tộc, là một trong những Đế tộc xưa kia thì làm sao không có tuổi trẻ kiệt xuất chân chính chứ? Tên trước mắt này quá kém.

"Vốn là Chiến tộc, được gọi là ba đại Chiến vương, nói vậy thì rất bất phàm, làm sao còn không dám phong Chiến đế luôn đi?" Thạch Hạo trêu chọc.

"Chuyện này… trong truyền thuyết có khả năng tồn tại." Sắc mặt của tên trẻ tuổi này trắng bệch, chần chờ hơi lâu thì đáp thế.

"Cái gì?" Thạch Hạo thất kinh, chỉ là buột miệng hỏi nhưng lại biết được một tin tức như thế.

"Ta cũng không biết có tồn tại hay không, thế nhưng trong tộc vẫn đồn rằng, Chiến tộc đời này có khả năng có người đạt được danh xưng Chiến

đế.”

Danh xưng này đại biểu cái gì? Không cần nói cũng biết.

Thạch Hạo hỏi kỹ hơn.

Chiến tộc, chỉ có những hậu nhân vô cùng tuyệt diễm vượt qua các đời tiên hiền thì mới có khả năng phong hào làm Chiến đế.

Từ xưa tới nay, trong Chiến tộc những kỳ tài được phong hào làm Chiến đế cũng chỉ có mấy người mà thôi, có thể đếm được, quá ít.

Đồng thời, những người này đều tập trung ở thời kỳ thái cổ, là do bọn họ khai sáng ra huy hoàng vô thượng khiến bộ tộc được tôn làm Chiến Đế tộc.

Đời này, lại xuất hiện Chiến đế?!

Thạch Hạo quay đầu nhìn Vân Hi thì phát hiện nàng mất tập trung, không có quan tâm tới câu hỏi của hắn, thế nhưng vẫn đang nhìn hắn nướng Kim ô, là đang xuất thần.

Hắn lập tức nở nụ cười, nói: “Cũng bởi vì yêu thích đồ ăn ngon, ta cũng thường xuyên bị người khác quở trách nay rốt cuộc cũng gặp được tri âm rồi, ha ha!”

Hắn rất vui vẻ, có người giống hắn nên nở nụ cười tươi, lấy tay kéo xuống một chiếc cánh Kim ô vàng óng đã được bôi mật ong đưa cho Vân Hi, mời nàng thưởng thức.

Mái tóc tím của Vân Hi vô cùng bồng bềnh, mắt to như bảo thạch đầy linh tính kèm theo là hào quang, chiếc mũi tinh xảo cao thẳng, môi đỏ nhỏ nhắn, xinh đẹp khiến người khác khó thở.

Nàng nghe thấy Thạch Hạo nói thế thì chẳng biết nói gì nữa, nàng cũng không phải là cái gì tri âm, xưa nay chưa hề đam mê thứ này, tu giả đời nào như thế.

Nàng mới vừa xuất thần là bởi vì nghĩ tới một số chuyện cũ, đã từng có một thiếu niên khi tiến vào Bách Đoạn sơn thì vác theo một cái bao cực lớn, bên trong nào là nồi đất gia vị, nơi đó có rất nhiều chuyện vui phát sinh.

Sau đó, sự thực chứng minh tên đó là một kẻ tham ăn, cái gì cũng ăn được, từ trên trời cho xuống dưới đất, gồm cả Thái nhất chân thủy, thậm chí còn cắn lỗ tai người khác.

Vân Hi từng hoài nghi, cái tên lăn nhào dưới đất với nàng, còn cắn vào vành tai của nàng có phải xem nàng là thức ăn và muốn ăn hay không nữa?

Tâm tư trở lại hiện thực, nàng tiếp lấy chiếc cánh vàng, nhìn nó tỏa ra hào quang, tinh khí phân tán thì phát hiện cảnh tượng này rất quen thuộc, đã từng diễn ra rồi.

Vân Hi cột lại bộ tóc dài, đôi mắt to linh động nhìn thiếu niên trước mặt, vì sao hắn lại có cái tính này, cũng thích mỹ vị, bên người cũng mang theo gia vị, quả thật quá giống người kia!

Đồng thời, hai người đều vô cùng tự tin, cứ như ánh mặt trời sáng rực, lúc đại chiến với địch thủ thì không chút lo sợ, có phong thái "vô địch".

Quá giống!

Vân Hi run lên biểu lộ vẻ hoảng hốt nhìn chằm chằm thiếu niên trước mặt này, lẽ nào… cùng một người? Nàng không tài nào tin được, người kia đã được chôn cất trong Đại hoang ở hạ giới rồi mà.

Nhưng, nàng nghi ngờ không thôi, vô cùng không cam lòng muốn tìm hiểu, giơ tay ngọc lên phất về tóc đen của Thạch Hạo.

Vào lúc này, Vân Hi làm ra động tác to gan như này, lấy cánh tay ngọc trắng mịn của mình nhéo lỗ tai của Thạch Hạo.

"Ngươi là ai?" Nàng nhẹ giọng hỏi, tiếng nói mang theo vẻ tình tứ nhìn chằm chằm hai mắt của Thạch Hạo, muốn xem thấu linh hồn của hắn.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 705: Quyến Rũ

Thạch Hạo ngạc nhiên, thân thể thướt tha, dáng người quyến rũ, là thần nữ của biết bao thế thế trẻ tuổi Thái Cổ Thần Sơn lại chủ động véo tai của hắn?

Vân Hi với mái tóc tím như là thác nước buông xõa, lông mi cong dài, mắt to linh động, trên gương mặt trắng mịn hiện vẻ ửng hồng, cũng là vì hành động này quá to gan.

Thạch Hạo rất nhanh đáp trả, vô cùng tự nhiên, đưa cánh tay ra khoác lấy chiếc eo thon của Vân Hi rồi nhẹ nhàng kéo tấm thân mềm mại ấy lại gần, có thể nghe thấy được mùi hương cơ thể khiến lòng người chập chờn.

Động tác tự nhiên, dáng vẻ trông rất điêu luyện ôm lấy tuyệt đại giai nhân này, sau đó nâng chiếc cằm lên chăm chú ngắm gương mặt của nàng.

Khuôn mặt của Vân Hi đỏ ửng, trong vẻ quyến rũ ấy mang theo nét xấu hổ, nàng cảm thấy người này tựa như đang đùa giỡn lại nàng.

Nhưng mà, nàng cảm thấy cũng là do mình trước, bởi vì động tác của nàng tựa như bày tỏ bật đèn xanh cho hành động ám muội nào đó, có chút vẻ khiêu khích.

Chỉ là, tên quỷ này quá nhanh, không chút chậm trễ, vô cùng tự nhiên, cứ thế ôm chặt lấy vòng eo thon và mềm mại của nàng, cánh tay rất ấm áp và mạnh mẽ.

Thạch Hạo nâng chiếc cằm xinh đẹp của nàng lên, bộ mặt tựa như sâu lắng và trưởng thành, nói: “Cảm ơn ông trời đã để ta gặp nàng, đây đúng là một duyên phận trời định.”

Lúc này Vân Hi tựa như bị hôn mê, chuyện này là thế nào!

Nàng cảm thấy hiểu lầm quá lớn rồi, cũng không phải là người kia thế nhưng suy nghĩ của nàng lại quá mức kỳ lạ, tên quỷ này quá hả hê cùng với nụ cười hơi híp híp mắt.

Đây chính là muốn "quyến rũ" nàng, động tác lại điêu luyện vừa nhìn là biết chẳng phải kẻ tốt lành gì, việc này khiến nàng ngượng ngịu, hối hận không thôi.

"Rầm!"

Vân Hi nhanh chóng đánh bay bàn tay đang nâng chiếc cằm của nàng ra, nàng cũng không muốn bị đùa giỡn, hành động này quá mức thân mật.

Mặc dù người này đã cứu tính mạng của nàng thế nhưng không thể "xằng bậy" được.

"Không cần phải nghi ngờ đâu, nàng và ta có thể gặp gỡ ở bình nguyên màu máu này thì tuyệt đối do ông trời sắp xếp." Thạch Hạo ôm lấy tấm thân cao ráo và nhỏ nhắn của nàng, cảm nhận vẻ mềm mại cùng với mùi hương đặc biệt của thiếu nữ, biểu hiện vẻ chẳng hề sợ chết.

"Ta nhận lầm người rồi!" Vân Hi xấu hổ, vùng vẫy để hắn buông mình ra.

Nàng xinh đẹp vô cùng, tóc tím bóng loáng tung bay như tơ lụa, cặp mắt to như nước hồ thu, lúc này nàng nhíu mũi, vẻ ảo não này trông vô cùng quyến rũ khiến người khác mê mẩn.

Thạch Hạo cũng không buông tay, vẫn ôm chặt lấy eo thon, còn tay khác thì luồn vào mái tóc mềm mại nhẹ nhàng vuốt vuốt cái lỗ tai xinh đẹp của nàng.

Vân Hi kinh hãi, động tác của tên quỷ này quá nhanh và ngang tàng, không ngờ lại to gan như thế nên nàng lập tức né tránh.

Tuy rằng nàng trách chính mình sao lại có hoài nghi như thế, cho rằng người ở hạ giới kia chưa chết nên mới kích động làm ra như vậy, kết quả thật là tồi tệ.

"Ngươi…" Vân Hi lùi về sau tránh né thế nhưng thân thể khẽ run, gần như co giật.

Bởi vì, tên khốn này đang nắm lấy vành tai của nàng, ngón cái và ngón trỏ khẽ vê vê sau đó kéo kéo khiến nàng sợ hãi, tỏ vẻ giận dữ, xấu hổ và đỏ mặt, mà thân thể lại cứ như bị điện giật.

"Ầm!"

Vân Hi thật sự nhịn không được nữa, mặc dù là ân nhân cứu mạng mình nhưng tuyệt đối không cho phép làm xằng bậy như vầy nên cả người bùng phát ra phù văn hòng chấn Thạch Hạo lùi lại.

Nhung mà bất ngờ lại xảy ra, bảo thuật mạnh mẽ, ký hiệu lấp lánh khi đánh lên thân thể hắn thì chẳng hề có chút tác dụng nào, toàn bộ tiêu tán trong vô hình.

Vân Hi ngạc nhiên sau đó là tỉnh ngộ, thứ miễn dịch pháp lực… chết tiệt này!

Trong giây phút này, đối phương lại sử dụng năng lực kỳ lạ đã thu hoạch được chống lại rồi làm tan rã phù văn và pháp lực của nàng, phát uy vào lúc này thật khiến người khác dở khóc dở cười.

Nàng cảm thấy có chút vô lý, đồng thời vô cùng lúng túng.

"Buông tay!" Sắc mặt nàng ửng hồng trầm giọng nói.

Thạch Hạo không rõ nên càng xiết chặt hơn, nói: "Tại sao?"

Vân Hi phát điên, còn hỏi tại sao nữa chứ, tuyệt đối là cố ý thế nhưng khi nghĩ tới do mình "ngả ngớn" trước, có ý "khiêu khích" thì nàng đành

đuối lý.

“Ngươi hiểu lầm rồi!” Nàng tiên cơ ngọc cốt, lúc này tỏa ra hào quang, thân thể trắng mịn và lấp lánh, thánh khiết xuất trần, có một loại thần vận không thể xâm phạm, cứ như là thần nữ bị giáng xuống phàm trần vậy.

Thạch Hạo nở nụ cười tươi rói vô cùng cuốn hút, kéo kéo vành tai của nàng, cuối cùng buông tay, nói: “Được rồi, chỉ là hiểu lầm, mong rằng lần sau sẽ càng hấp dẫn hơn.”

Lại còn lần sau nữa? Vân Hi rất muốn lý sự, muốn cắn hắn!

“Ta nhận lầm người thôi, ngươi rất giống với một vị cố nhân của ta.” Vân Hi giải thích, cố khiến nỗi lòng của mình bình tĩnh lại, cột lấy mái tóc rồi lùi ra sau mười mấy bước, vẫn là sợ hắn nhảy tới ôm chặt lấy mình.

“Hắn ở đâu, là tình địch của ta sao, nói hắn phóng ngựa tới đây, chỉ một tay chắc chắn đập bay hắn!” Thạch Hạo hả hê.

Vân Hi không nói gì, lúc đầu gặp gỡ thì thiếu niên này gây ấn tượng tốt với nàng, thế nhưng từ từ tiếp xúc thì tên quỷ này quả là “Hùng”!

“Hắn đã chết ở hạ giới rồi.”

“Đây là một chuyện khiến người khác đau buồn, thế nhưng ngươi không cảm thấy chúng ta gặp nhau, đi chung với nhau, còn diễn ra nhiều chuyện muôn màu muôn vẻ hay sao?” Thạch Hạo cười nói.

Vân Hi xoay người, nếu không phải là ân nhân cứu mạng thì nàng tuyệt đối đã cho hắn biết tay rồi.

“Ta cảm thấy chúng ta…” Thạch Hạo vừa nói tới đoạn này thì đã bị Vân Hi cắt ngang, nàng căm giận, nói; “Chúng ta nên đi thôi!”

“Haizzz, thật khiến người khác đau buồn mà.” Thạch Hạo lắc đầu, sau đó là bắt đầu ăn một chiếc cánh còn lại của Kim ô, miệng đầy thần hà, mùi

hương lay động.

Đồng thời hắn ra hiệu với Vân Hi, đừng nên làm khách gì cả.

“Ngươi mạnh như thế sao lại… là một kẻ tham ăn vậy?!” Vân Hi thật sự tò mò nên hỏi thế.

Thế nhưng nhìn chiếc cánh Kim ô vàng óng nơi tay mình thì nàng cũng rất muốn ăn, đây là cánh của thần linh thế nhưng lại bị mang đi nướng, đúng là khiến người khác tức giận mà.

Cuối cùng, nàng nhịn không được mà cắn nhẹ, thịt tươi của Kim ô vừa vào miệng đã tan ra, hương thơm khiến người khác thèm thuồng.

Bởi vì chất thịt này ẩn chứa tinh hoa bẩm sinh quá nhiều, là huyết nhục đại dược.

“Nè, ngươi nhìn thì cũng nhìn đủ rồi, có phải muốn nói gì không?” Thạch Hạo vừa gặm Kim ô vừa trừng mắt nhìn tên cường giả trẻ tuổi của Chiến tộc.

“Ta…” Người trẻ tuổi Chiến tộc há miệng không biết nói gì cho phải, hắn không ngừng oán thầm, tên quỷ này đùa giỡn mỹ nhân Thiên Nhân tộc không thành giờ lại qua sang trả đũa mình, quá tức mà!

Thạch Hạo gỡ nút của một vò rượu, sau đó ra hiệu mời nàng uống.

“Ta không uống.” Vân Hi lắc đầu.

“Thật khiến người khác đau buồn mà.” Thạch Hạo nói, rồi nâng vò uống một hơi, sau đó tiếp tục ăn thịt Kim ô, rất nhanh thân thể hắn bùng phát ra ánh sáng chói mắt.

Đây là biểu hiện của tinh hoa bẩm sinh quá nhiều, hắn ngồi xếp bằng bắt đầu luyện hóa, trị liệu một ít vết thương trước kia để bản thân khôi phục lại trạng thái đỉnh cao.

Dáng vẻ của hắn trang nghiêm, mỗi tấc trên cơ thể đều bốc lên thần hà, trong suốt như tiên kim lưu ly, thân thể hoàn mỹ, mạnh mẽ tới cực điểm.

“Đi thôi.” Thạch Hạo đứng dậy, khôi phục vẻ bình tĩnh nhìn về phía Vân Hi.

“Xin lỗi, vừa nãy thật sự là ta nhận lầm người.” Vân Hi giải thích.

“Ngươi không cần áy náy, lần gặp gỡ này rất vui vẻ, bỏ đi, sau này còn nữa, không nên bỏ qua.” Thạch Hạo nói.

“Ngươi…chẳng có chút thể diện gì cả!” Vân Hi ảo não.

“Được rồi, chúng ta đi thôi!” Thạch Hạo nói tới đây thì chậm rãi xoay người, sau đó điểm ra một chỉ đánh gục cao thủ trẻ tuổi của Chiến tộc kia rồi nhanh chân hướng về nơi sâu trong chiến trường.

Lúc này, hắn khôi phục lại vẻ quyết đoán, không có ngả ngớn nữa mà có chút oai hùng ngang tàng.

Vân Hi ngẩn người, luôn cảm thấy người này có chút kỳ lạ, nàng tựa như nghe được tiếng thở dài, tựa như có chút tiếc nuối.

Thạch Hạo nhanh chân đi về trước, tâm tư rối bời, hắn nghĩ đi nghĩ lại vẫn chọn cách không nên nói cho Vân Hi biết thân phận của mình, chỉ có âm thầm thở dài mà thôi.

Bởi vì hắn biết, thân phận hiện tại của Vân Hi không phải là tầm thường, đã dung hợp với Thiên Mệnh thạch thì sau này khi tiến hóa tới mức tận cùng, sẽ là từ Nhân thành Thiên!

Hiển nhiên, một khi nàng trở lại Thiên Nhân tộc sẽ có Thiên Thần chỉ dạy, thậm chí là lão Thiên Nhân tự tay sáng lập ra huy hoàng của tộc này từ thái cổ sẽ đích thân truyền thụ các bí pháp cho nàng.

Một cô gái như vầy sẽ được toàn bộ Thiên Nhân tộc cưng chiều, không

cho phép xảy ra bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào, chắc chắn sẽ được bảo vệ nghiêm mật.

Nếu Thạch Hạo nói ra thân phận của mình, sau khi Vân Hi biết thì tuyệt đối không cách nào ẩn giấu được nữa, sẽ không có bí mật gì nữa, bởi vì lão Thiên Nhân công tham tạo hóa, chớp mắt có thể hiểu rõ hết thảy.

Thậm chí, lúc ở chung với Thiên Thần thì cũng có thể bị phát hiện ra, thần thức của những người này quá mạnh mẽ, dạy nàng tu hành, giúp nàng luyện thần thì làm sao có thể giữ bí mật được?

Thạch Hạo đã trải qua quá nhiều chuyện, tuy rằng lòng không hại người thế nhưng hắn biết nhân tình phức tạp, dù là cứu Vân Hi nhưng nếu người khác biết được chân thân của hắn thì sẽ có biến ngay.

Trên người hắn có bảo thuật cấm kỵ vô thượng, bất kỳ một bộ tộc nào cũng sẽ thèm thuồng.

Vì muốn dành đường lui cho mình và cũng tránh tới lúc đó khiến Vân Hi rơi vào tình cảnh khó xử nên hắn không có nói ra thân phận, tạm gác lại ngày sau tính tiếp.

“Chung quy là thực lực ta không đủ mạnh, nếu như có thể trở thành Thiên Thần thì cũng không kiêng kỵ gì nữa, có thể tung hoành thiên hạ, cần gì phải lo nghĩ nhiều như thế?!”

Vân Hi nghe hắn nói thế thì than nhẹ, có chút không rõ, tự nhiên sao hắn lại nói ra câu này?

“Vân Hi, điều kiện để Thiên Nhân tộc chọn rể là gì?” Thạch Hạo thu lại vẻ trang nghiêm, lại bắt đầu cười hì hì.

Vân Hi đờ người, tên quỷ này không biết đang suy nghĩ cái gì, chuyển biến quá nhanh khiến người khác lần mò không ra.

“Ngươi muốn nói gì á?” Nàng lùi lại mấy bước.

“Ngươi cảm thấy ta đi cầu hôn Thiên Nhân tộc thì có thể ở rể được không, trong tình huống bình thường thì ta cũng không muốn ở rể đâu.” Thạch Hạo cười ha hả nói.

“Ngươi nói linh tinh gì thế hả!” Vân Hi đỏ mặt trừng hắn một cái, tên quỷ này thật khiến người khác cứng họng, chẳng hề giữ mồm giữ miệng gì cả.

“Vân Hi, ta và nàng cùng đi du lịch thiên hạ, về Thiên Nhân tộc chán lắm, khổ tu suốt ngày thì quá khô khan, cường giả thật sự thì cần phải biết các tộc trong thiên hạ, cần phải chiến để viết nên uy danh.” Thạch Hạo khuyến khích.

Vân Hi lắc đầu, cảm thấy tên quỷ này quá không đáng tin, đây là muốn quyến rũ nàng sao?

“Haizz, đệ nhất cao thủ từ cổ chí kim đang đứng trước mặt nàng, nàng không lo đi thỉnh giáo đi, nếu không sẽ hối hận đó.”

Vân Hi nghe thấy thế thì nở nụ cười, nói: “Ngươi nguyện gia nhập Thiên Nhân tộc ta không, với thiên tư của ngươi thì có thể bái làm môn hạ của một vị Thiên Thần, thành tựu trong tương lai khó mà đoán trước được.”

“Thiên Thần là cái quái gì.” Thạch Hạo bĩu môi, nói: “Ta sợ tới lúc đó, toàn bộ Thiên Nhân tộc sẽ chạy toán loạn, lúc đó tất cả sẽ làm khó dễ ta mà thôi.”

“Độ tự sướng của ngươi đâu có kém.” Vân Hi lườm hắn một cái.

“Cái gọi là mười đại chủng tộc ở thượng giới, cũng chỉ là huy hoàng ngày xưa mà thôi, chàng trai trước mặt nàng nhất định sẽ quật khởi, một người cũng có thể trở thành Đế tộc, một người cũng sẽ là Hoàng tộc, một người cũng sẽ được tôn làm Thiên đế. Nàng không nên bỏ qua!” Thạch Hạo trêu chọc.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 706: Kim Bồ Quả

Vân Hi cảm thấy "độ tự sướng" của tên này quá ghê, hơn nữa da mặt vô cùng dày, trên thượng giới này nàng cũng chưa hề gặp một người nào như thế.

"Ngươi tuy rằng đã cứu tính mạng của ta thế nhưng giữa chúng ta không thể xảy ra chuyện đó được." Nàng cẩn thận từng từ biểu đạt ý của mình, khéo léo từ chối hắn.

"Thật là khiến người khác đau buồn mà, cứ thế bỏ đi sao, lại gặp nhau, có thể năm tháng đã thay đổi, thương hải tang điền." Thạch Hạo lắc đầu.

"Ngươi đang nói linh tinh gì thế, nhanh lên đi, truy binh phía sau kìa." Vân Hi nói, nàng cũng không thèm nói chuyện nữa, thiếu niên này chẳng hề kiêng kỵ thứ gì, thứ gì cũng nói được.

Chiến trường thời viễn cổ vô cùng rộng lớn, từng màn sương mù đỏ thẫm lượn lờ, có người nói đây chính là sương máu bay lượn của thần ma sau khi chết đi từ thời xưa.

Mặt đất khô cằn không có một ngọn cỏ. Có thể nhìn thấy những di cốt, có vàng có trắng có đen, rất nhiều vạn năm qua đi thế nhưng vẫn lấp lánh ánh sáng.

Hai người tiến bước, trên đường đi không ngừng biến đổi phương hướng, bởi vì phát hiện được sinh linh vô cùng kinh người, tối thiểu phải là Chân Thần nên tìm cách vòng qua lãnh địa của chúng.

"Thơm quá!" Thạch Hạo hít hít mũi, ngũ giác của hắn vô cùng nhạy cảm, thần giác siêu phàm nên cảm ứng được làn hương thơm ngát từ xa lan tới.

Rất nhanh, Vân Hi cũng nghe thấy được không khỏi thay đổi sắc mặt, dựa vào cảm giác thì đây có khả năng là thiên tài địa bảo sắp chín.

Hai người nhìn nhau sau đó thu lại khí tức, cẩn thận tiếp cận về trước, rất nhanh đi vào một khu rừng đá thì liền lộ vẻ kinh dị.

Bởi vì, xuyên qua màn sương mù, nơi sâu trong rừng đá kia tỏa ra hào quang óng ánh cứ như là ngọn lửa hoàng kim đang nhảy múa, khiến sương mù đều tản ra.

Đến nơi này thì mùi thơm càng thêm nồng nặc, thấm ruột thấm gan khiến người khác say sưa.

"Đó là thứ gì?" Thạch Hạo chấn động trong lòng, trong chiến trường quạnh hiu này lại có dược hương, tuyệt đối không phải là chuyện nhỏ.

Hắn và Vân Hi đều khép kín lỗ chân lông để bản thân dường như tịch diệt, không hề tỏa ra chút sinh cơ nào, không hề có chút tiếng động xuyên qua rừng đá rồi áp sát về nơi đó.

Một ngọn núi vắt ngang, sương mù bao phủ, sát khí tỏa ra, khiến lông tơ người khác dựng đứng.

"Đây là… một ngọn cốt sơn?!" Vân Hi âm thầm hoảng sợ, sau lưng toát ra luồng khí lạnh.

Thạch Hạo nheo mắt lại, cũng giật mình trong lòng, nơi này quả nhiên không bình thường, phía trước rừng đá có một ngọn cốt sơn cao tới mấy ngàn trượng, lượn lờ từng đám mây đen, sát khí bức người.

Vô hình tựa như có một luồng xu thể bàng bạc ép người khác không thở nổi.

Cốt sơn yên lặng, nó được hình thành từ xương cốt, có di cốt của hoàng kim Cự nhân, có hài cốt của Giao, còn có khung xương của Nhân tộc, vô số xương cốt chồng lên nhau hình thành nên ngọn núi này.

Đây tuyệt đối là nơi chẳng tốt lành gì, vừa mới tới đây đã khiến người khác rét run.

Mùi thơm truyền tới từ bên trong ngọn cốt sơn này, nơi đó lấp lánh vàng óng, ngọn lửa hừng hực, hương thơm đặc sệt tiến vào miệng mũi khiến người khác mê say.

Hai người nhìn nhau, càng cẩn thận hơn, chỗ này rất yêu tà, vạn nhất gặp phải một con Chân Thần thì phiền phức lớn rồi.

Khi vừa ra khỏi rừng đá, đi vòng quanh ngọn cốt sơn từ đằng xa, khi tới phương vị này thì bọn họ biết được đó là thứ gì, cả hai đều giật nảy mình.

Một cây nhỏ cao hơn nửa mét phân thành ba nhánh cây, lá vàng sum xuê thế nhưng có chút lờ mờ, thân cây khô héo rất nhanh.

Ở cành cây có một quả vàng óng to bằng nắm đấm đang tỏa ra hương thơm nồng đậm, nó sáng chói, ánh sáng hoàng kim mà nó tỏa ra cứ như là ngọn lửa đang nhảy múa vậy.

Thiên tài địa bảo!

Đây tuyệt đối là một quả có giá trị tột cùng, chỉ cần liếc nhìn có thể đưa ra kết luận như thế rồi, bởi vì nó rất không bình thường.

“Đây là kỳ dược gì?” Thạch Hạo cân nhắc.

“Ta nghĩ ta biết, có khả năng là Kim Bồ quả trong truyền thuyết.” Vân Hi nói.

Khi quả này chín, cành cây nhanh chóng khô héo đi, bởi vì tiêu hao hết tinh khí, tất cả đều cung cấp cho Kim Bồ quả này, cô đọng toàn bộ tinh hoa cho quả này.

“Kim Bồ quả, là thánh vật còn quý giá hơn Huyết Hồn thảo vô số lần?” Thạch Hạo kinh hãi.

“Chính xác, hẳn là nó.” Vân Hi gật đầu.

Trong bình nguyên màu máu này có những dược thảo vô cùng đặc biệt, vô cùng quý báu, Huyết Hồn thảo thì không cần phải nói, là thứ mà người thám hiểm vô cùng yêu thích, nếu như mang ra ngoài vài cây thì có thể bán được giá rất cao.

Còn Kim Bồ quả, thì chỉ có thể gặp chứ không thể cầu, quá mức ít ỏi hơn nữa cũng rất khó hái, bởi vì đều ở những khu vực nguy hiểm, có sinh linh mạnh mẽ bảo vệ.

Nghe đồn, thứ này không thể ăn trực tiếp được nếu không sẽ bạo thể mà chết, dược tính quá nồng, còn nguy hiểm hơn cả Huyết Hồn thảo.

“Ngươi từng nói, vượn ma có thể đi tới con đường cực hạn của luyện thể cũng bởi vì ăn Huyết Hồn thảo và Kim Bồ quả, chính là thứ này?” Thạch Hạo hỏi.

“Những vượn ma bình thường đều chỉ ăn Huyết Hồn thảo mà thôi, rất khó tìm được Kim Bồ quả, thứ sau quý giá vô số lần so với thứ trước, một khi ăn thì có thể giúp vượn ma hóa thành kim cương ma, sẽ trở thành một sinh linh khác.” Vân Hi nói.

“Còn có khả năng này nữa à?” Thạch Hạo kinh ngạc.

Vân Hi gật đầu, lộ vẻ nghiêm túc.

Dựa theo lời giải thích của nàng thì loại quả này là kỳ trân, hi hữu trên thế gian, là thiên tài địa bảo thật sự, bên ngoài có vô số người dùng cái giá trên trời để ước mong mua được thế nhưng khó mà thành hiện thực.

Nó hoàn toàn khác với những linh dược khác, trải qua quá trình tinh luyện, những vật chất tinh hoa được lưu lại có thể khiến hồn phách của người lớn mạnh, mạnh hơn rất nhiều so với Huyết Hồn thảo.

Đương nhiên, nó cũng có thể giúp miễn dịch pháp lực tiến tới một bước

cao hơn, vững chắc hơn!

Đồng dạng, nó cũng vô cùng nguy hiểm, nếu cưỡng ép nuốt xuống thì thân thể sẽ nổ tung, thần hồn sẽ hóa thành tro tàn, không còn sót lại chút gì.

“Bảo dược hi thế!” Thạch Hạo liếm liếm, hai mắt tỏa ra hào quang trong vắt.

Vân Hi sợ hết hồn nên nhắc nhở hắn, loại quả này tuyệt đối không thể ăn bậy nếu không chắc chắn phải chết, ngoại trừ một vài chủng tộc ra thì những tộc khác khó mà có thể hấp thụ được dược tính này.

Hai người yên lặng quan sát, tìm kiếm sinh linh, bọn họ cảm thấy bên cạnh loại thiên tài địa bảo này nhất định có sinh vật kinh khủng bảo vệ.

“Thật sự là không có sao.” Vân Hi kinh ngạc.

“Không đúng, ngươi xem kia.” Thạch Hạo chỉ về bên dưới cốt sơn.

“Một cái khô lâu*” Vân Hi kinh ngạc.

(*): Đầu lâu của người đã chết.

Nếu như không quan sát kỹ thì cơ bản sẽ không biết được, cứ tưởng nó là một phần của cốt sơn, bởi vì nơi đây đâu đâu cũng là xương cả.

Bộ xương khô này trắng như tuyết chẳng hề có chút gợn sóng gì, ngồi xếp bằng nơi đó, không cảm nhận được khí tức sinh mệnh, nếu không phải trên đầu gối của hắn đặt ngang một thanh cốt đao thì tuyệt đối sẽ bị bỏ qua.

Thạch Hạo đánh giá, âm thầm quan sát, sau đó thì giật mình, hắn cảm thấy bên trong xương sọ tịch diệt kia có một ngọn lửa đang ngủ đông, một khi bùng phát thì long trời lở đất.

“Đây là một Chân Thần!” Hắn đưa ra kết luận này.

Vân Hi biến sắc, sinh linh mạnh mẽ như vầy thì bọn họ cơ bản không

cách nào trêu chọc nổi, tuyệt đối không phải là đối thủ.

“Đáng tiếc mà, một quả như thế nếu có thể mang ra ngoài thì đủ để trao đổi thần thông vô cùng mạnh mẽ.” Vân Hi lần nữa đánh giá giá trị của nó.

“Xem ra giá trị của nó vượt qua tưởng tượng của ta rồi.” Thạch Hạo nói.

“Nếu luyện hóa đúng phương pháp, Huyết Hồn thảo có thể tẩm bổ hồn phách của người, mà dược hiệu của Kim Bồ quả này lại càng siêu phàm hơn, có thể khiến thần thức của người khác tăng lên một đoạn, ngươi có thể tưởng tượng rồi đó!”

Thạch Hạo hít ngụm khí lạnh, khiến thần hồn mạnh thêm một đoạn vậy tuyệt đối là một đại dược thần thánh vô giá. Ánh mắt của hắn càng thêm sáng rực, nhất quyết phải đoạt được.

“Phải nghĩ biện pháp.” Hắn nhẹ giọng nói.

“Hên là chỉ có một tên cốt thần cứ không phải là vượn ma, nó cũng không thích hợp để ăn cho nên hẳn không để ý tới quả này.” Vân Hi nói.

“Thế thì quá tốt rồi!” Thạch Hạo phấn chấn.

“Kỳ quái, chỉ một tên cốt thần thì không chắc có thể bảo vệ được Kim Bồ quả, cây nhỏ này sao sống tới giờ chứ?” Vân Hi mang theo nghi hoặc.

“Một tên Chân Thần không cách nào bảo vệ nổi Kim Bồ quả?” Thạch Hạo hoảng sợ.

“Đúng, Kim Bồ quả rất quý giá, một khi bị tiết lộ thì sẽ tạo nên vô số đại chiến.” Vân Hi nghiêm túc nói.

Thạch Hạo quan sát thật kỹ lần nữa nhưng vẫn chưa hề thấy sinh linh thứ hai thì nghi hoặc trong lòng, mãi tới khi ngẩng đầu đánh giá cả tòa cốt sơn thì hắn mới chấn động.

“Không đúng, Vân Hi, ngươi xem kìa, hình dáng của tòa cốt sơn này

không phải rất đặc biệt hay sao?”

“Đây là… một ngôi mộ lớn!” Vân Hi sợ hãi.

Phân tích kỹ thì ngọn núi xương cốt cao mấy ngàn trượng này rất giống với một ngôi mộ, việc này khiến người khác run rẩy.

Bộ khung xương trắng như tuyết có thanh cốt đao đặt ngang trên gối kia hình như là một người bảo vệ mộ.

“Nơi này vô cùng nguy hiểm!”

Hai người nhìn nhau rồi âm thầm rút lui, Thạch Hạo miễn dịch pháp lực cũng có cực hạn, cảnh giới vượt quá xa thì nhất định sẽ gặp nguy hiểm.

“Có thể đạt được Kim Bồ quả sẽ khiến năng lực này tăng một bước dài.” Hắn rất chờ mong.

Bọn họ cũng không có làm bậy mà lựa chọn rút lui, chuẩn bị kéo một vài tên tới chịu tội thay, tốt nhất là chờ đám truy binh ở đằng sau kia tới rồi dẫn vào cốt sơn này.

Mãi tới hai ngày sau thì tung tích địch nhân mới xuất hiện.

Nơi xa, mấy chục con ác điểu đang bay tới, trông rất là đồ sộ, trong đó có rất nhiều con đã nhen nhóm Thần hỏa, mà một trong số đó lại vô cùng rực rỡ.

“Trên lưng của Hỏa Vân tước có ngồi xếp bằng một người, hẳn là… Chân Thần!” Thạch Hạo híp mắt lại, cảm thấy đại sự không ổn.

“Hắn là do Long tước biến thành, chính là đoàn trưởng của đoàn lính đánh thuê Bách Cầm.” Vân Hi suy đoán ra thân phận của hắn.

Không chỉ có thế, trên lưng của hung cầm phía sau còn có một nam một nữ, khí tức kinh khủng, thần diễm hừng hực, mi tâm đều có dấu ấn phù văn màu tím, chính là hai đại Chân Thần của Chiến tộc.

Thạch Hạo hít vào một ngụm khí lạnh, tam đại Chân Thần cùng tới thì làm sao chống nổi, nếu như bọn họ phát hiện ra mình thì chắc chắn sẽ chết!

Cũng may là hai người bố trí rất nhiều trận pháp, hiện giờ đang ẩn giấu bên trong nên không thể cảm ứng được.

"Đi!"

Tuyệt không thể chạy trốn ở nơi này, phải nhanh chóng rút lui nếu không, chắc chắn sẽ chết.

Thạch Hạo kéo lấy Vân Hi triển khai đại thần thông Súc địa thành thốn chui vào trong lòng đất, bắt đầu chạy trốn.

Bởi vì tất cả đã bố trí sẵn sàng, tất cả tung tích của hai người đều dẫn tới tòa cốt sơn kia, có thể dẫn một đám cường giả tới đó.

Chỉ cần tới đó, mặc cho những tên cường giả này không thấy tung tích hai người thế nhưng cũng sẽ tự xuất thủ, bởi vì sau khi phát hiện ra Kim Bồ quả thì bất kỳ sinh linh nào cũng khó mà bình tĩnh được.

Dù biết rằng sẽ nguy hiểm thế nhưng bọn họ cũng phải thử nghiệm trộm lấy, tính người là vậy, bởi vì giá trị của Kim Bồ quả quá cao, có thể giúp thần thức của người khác tăng lên một đoạn, nghịch thiên cỡ nào.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, thần hồn còn thần bí hơn cả thân thể, có cơ hội giúp nó mạnh mẽ hơn, giống như bản thân tăng mạnh về chất, ai mà không động tâm?

"Chuyện này… không ngờ lại nhìn thấy quả thần thánh trong truyền thuyết!" Rất nhanh, đoàn lính đánh thuê Bách Cầm đều phát hiện ra quả cây vàng óng kia, ai cũng không thể giữ được vẻ bình tĩnh nữa.

Ba đại Chân Thần đều thay đổi sắc mặt, thần thức đảo kỹ qua vùng đất này, tuy rằng cảm thấy kỳ quái thế nhưng vẫn quyết đoán ra tay, từng người

dò ra một bàn tay lớn chộp về phía mặt đất.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 707: Thiên Thần Niết Bàn

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Cốt sơn cao mấy ngàn trượng, dưới chân núi có quả Kim Bồ đang phát sáng.

Giữa không trung, ba bàn tay lớn đồng loạt hạ xuống, không ai nhường ai, đối mặt với loại thiên tài địa bảo này, quả cây thần thánh hiếm thấy cả thế gian thì ba đại Chân Thần cũng đều muốn chiếm làm của riêng.

Đồng thời, trong lúc này ba bàn tay cũng lưu chuyển bí lực, phát ra ký hiệu chói mắt đánh về phía nhau.

Răng rắc!

Hư không phát sinh tia điện, trật tự Chân thần hiện ra cứ như là từng sợi xích đan xen trong hư không, lấp lánh ánh sáng lộng lẫy, bất kỳ một sợi nào cũng đủ để cắt đứt ngọn núi, chém rời đại địa.

Vèo!

Đột nhiên, một tia sáng trắng vụt ngang trời chặt hết toàn bộ xích thần trật tự này, áp sát vào ba bàn tay lớn kia.

Đó là một thanh cốt đao trắng như ngọc, vô cùng sắc bén khiến ba đại Chân Thần rung động, nhanh chóng lùi lại, một trong ba người hơi chậm một chút thôi mà nơi bàn tay đã có máu ứa ra rồi.

Một đao ngang trời!

“Ba vị xông vào lãnh địa của ta là muốn cướp lấy quả Kim Bồ, chẳng lẽ không có một câu chào hỏi nào sao?” Bên dưới cốt sơn, bộ khung xương trắng như tuyết thức tỉnh, hắn vẫn ngồi xếp bằng thế nhưng trong hốc mắt lại phun ra ánh lửa.

Ầm!

Đồng thời, trong thoáng chốc xương sọ của hắn phát sáng, một luồng hồn quang bàng bạc phóng thích cứ như là đại dương bao phủ chiến trường cổ này.

Đây là một sinh linh mạnh mẽ, tuy rằng không có huyết nhục thế nhưng đạt tới lĩnh vực Chân Thần đã rất nhiều năm, đăng phong tạo cực, bên trên xương cốt đều khắc đầy những ký hiệu thần bí.

Giữa bầu trời, ba thần nheo mắt lại, linh cảm được đây là một đối thủ mạnh cực kỳ khó đối phó.

Đám hung cầm thái cổ như Hỏa Vân tước đều rút hết, chúng nó cảm nhận được áp lực cực lớn, uy thế của Chân Thần khiến chúng run rẩy, có cảm giác nghẹt thở.

“Đạo hữu có yêu cầu gì không, quả Kim Bồ này cũng không có tác dụng lớn gì với ngươi cả.” Đoàn trưởng của đoàn lính đánh thuê Bách Cầm nói, hắn là một con Long tước thế nhưng lúc này hiển hóa ra hình người. Mái tóc đỏ rối bời, khuôn mặt đẹp trai, hai hàng lông mày kéo dài tới tóc mai, con mắt lấp lánh có thần, cả người lộ vẻ vô cùng sắc bén!

“Mặc dù vô dụng với ta, thế nhưng có thể dùng bảo vật thần thánh để trao đổi.” Cốt thần nói, nó không phải vượn ma nên cũng không thể ăn quả Kim Bồ được. Đồng thời cũng không hiểu được cách luyện dược, không cách nào luyện chế tinh hoa như các đại tộc khác.

Một nam một nữ của Chiến tộc nhìn nhau, sau đó người nam mở miệng, nói: “Chúng ta tới từ Chiến tộc, trong tộc không hề thiếu bí bảo, đạo hữu

muốn thứ gì có thể nói với chúng ta.”

Tới cấp bậc này thì có thể không khai chiến là tốt nhất, dù sao đôi bên đều là Chân Thần, vạn nhất liều mạng thì cũng khó nói sẽ phát sinh bất trắc gì.

“Ta muốn một cây Độ kiếp thần liên.” Cốt thần bình tĩnh nói.

Ba người tập tức biến sắc, đối phương giở trò hô cao giá khó mà đáp ứng được, nên biết đó chính là cổ dược thần thánh trong truyền thuyết, bọn họ làm sao có khả năng đạt được chứ.

Độ kiếp thần liên, có thể giúp người ta niết bàn, huyết nhục tái sinh, còn có thể khiến người khác đột phá bình cảnh tiến lên một cảnh giới lớn.

Thứ này đừng nói là bọn họ, dù là Thiên Thần cũng chiếm không được, một là số lượng quá ít cả thế gian hiếm thấy, hai là giá trị cực lớn.

Ai không muốn nâng cao một bước? Chỉ cần chiếm được là có thể đột phá cửa ải vốn có, còn có thể tái tạo huyết nhục, đạt tới hoàn mỹ.

Hiển nhiên, bộ xương trắng này muốn tái tạo thân thể, và cũng muốn đột phá cảnh giới bây giờ, muốn niết bàn, dục hỏa trùng sinh.

“Đạo huynh, ngươi làm thế là làm khó bọn ta rồi. Quả Kim Bồ cũng chưa chắc có giá trị lớn như thế.” Người phụ nữ của Chiến tộc nói, tóc mây lượn lờ, tuy rằng đã gần trung niên thế nhưng da dẻ trắng như tuyết, ánh mắt trong suốt, khí chất xuất chúng, ung dung quý phái.

“Vậy thôi, ta cũng không muốn thứ khác.” Cốt thần bình thản nói, dáng vẻ hờ hững.

Ba đại Chân Thần cũng không có lên tiếng mà trầm mặc, bầu không khí trở nên ngột ngạt.

“Đạo huynh, lợi người lợi mình, quả Kim Bồ này chẳng hề có tác dụng

gì với ngươi không bằng đưa cho bọn ta, chúng ta có thể dùng bí bảo, thần binh để bồi thường.” Long tước nói.

“Không cần, một đao ở tay là đủ rồi.” Trong hốc mắt khô lâu nhảy lên hồn hỏa vô cùng nóng rực, cả xương sọ được chiếu rọi trong suốt như ngọc.

“Đạo hữu cần gì phải cố chấp như thế, ngươi ta đều là người tu hành, hòa khí thì mới có thể sống lâu, phân tranh cũng chỉ là tai họa và kiếp nạn.” Người trung niên của Chiến tộc khuyên bảo.

“Các ngươi đang uy hiếp ta?” Cốt thần vẫn ngồi xếp bằng ở đó thế nhưng cốt đao trên đầu gối rung động vang vọng, lập tức một luồng sát ý lạnh lẽo khuếch tán.

Tình cảnh lập tức căng thẳng, cốt thần rất kiên quyết, mà ba đại Chân Thần cũng không thể lùi bước, muốn đoạt cho bằng được quả Kim Bồ này, bởi vì có tác dụng rất lớn với họ.

“Đạo huynh, có nhìn thấy một đôi nam nữ trẻ tuổi đi qua đây không?” Người đàn bà trung niên của Chiến tộc nói, muốn xoa dịu bầu không khí.

“Có cảm giác nhưng không để ý.” Cốt thần nói ngắn gọn.

Ba đại cường giả nhìn nhau đôi chút rồi sau lưng phát sáng, từng người xuất ra một bộ linh thân của mình, triển khai bí pháp tìm kiếm khu cổ địa này.

“Các ngươi đi đi, không có Độ kiếp thần liên thì ta sẽ không trao đổi quả Kim Bồ.” Cốt thần liếc nhìn bọn họ.

“Vậy thì đắc tội rồi!” Ba đại Chân Thần đồng thời chuyển động, hóa thành ba tia chớp vồ giết xuống.

“Trong lãnh địa của ta mà dám ngang tàng, các ngươi thử xem đi!” Cốt thần mở miệng, keng, vung lên cốt đao trắng bóng kia, chém về ba đại cường giả.

Đại chiến bùng phát.

Chân Thần chiến đấu, năng lượng cuồn cuộn, phù văn nằm dày đặc khắp không gian tạo nên lực phá hoại vô cùng kinh khủng.

Xa xa, thành viên đoàn lính đánh thuê Bách Cầm đều sợ hãi, lần nữa rút lui rời xa chiến trường này, bọn họ không cách nào tham gia được, hai bên chênh lệch quá lớn.

Xa xa còn có ba bóng người đang triển khai thân pháp, chia mỗi người một phương rồi biến mất ở cuối chân trời, đó chính là linh thân của ba đại Chân Thần.

Trong đó, người đàn bà của Chiến tộc lấy ra một bí bảo, là một chiếc gương đồng đầy gỉ sắt, bà ta há miệng phun ra một ngụm tinh khí lập tức chiếc gương này sáng rực, bên trong xuất hiện những chuyện xảy ra cách đây không lâu, bà ta nhìn thấy bóng hình của Thạch Hạo và Vân Hi.

“Gương Tuế Nguyệt quả nhiên là chí bảo vô thượng, mặc dù chỉ là hàng dựng thế nhưng cũng có kỳ hiệu như thế này.” Bà ta nhẹ giọng nói.

Thân hình của bà lóe lên một cái rồi chui sâu xuống lòng đất, bởi vì đã biết hai người này trốn về phương nào rồi.

Nơi sâu dưới lòng đất, ầm một tiếng, có trận pháp nổ tung, mặt đất sụp lún, hình thành nên động đất.

“Không xong, có người đuổi tới rồi, đã phát hiện ra tung tích của chúng ta.” Thạch Hạo giật mình, một tòa trận pháp mà hắn bố trí trên đường chạy trốn đã bị người phá hỏng.

“Chân Thần!” Vân Hi biến sắc, cường giả cấp số này bọn họ không cách nào ứng phó nổi.

“Thay cái phương vị.” Thạch Hạo quyết đoán hành động.

“Đây là bên dưới tòa cốt sơn kia à?” Vân Hi lập tức hiểu rõ ý đồ của Thạch Hạo, muốn tiến vào chỗ chết để tìm đường sống.

Hiện giờ Chân Thần xuất hiện, hai người không phải là đối thủ, mà bên dưới tòa cốt sơn kia có gì đó quái lạ nên có thể ngăn trở được địch nhân.

Thạch Hạo triển khai độn thổ thuật nhanh chóng tiến vào bên dưới ngọn cốt sơn kia, vừa mới đến gần lập tức thấy một mảnh ánh đen chập chờn.

Nơi đó vô cùng thần bí, có sương mù dày đặc còn có ánh lửa màu đen chập chờn, không cách nào nhìn thấu bên trong.

Thạch Hạo âm thầm dùng Trùng đồng quan sát liền chấn động trong lòng, bên trong có một tòa huyết trì rất lớn phải tới mấy chục dặm, máu tươi dâng trào cứ như là sóng biển vậy.

Nhìn thấy cảnh này thì da đầu của hắn tê dại, tuyệt đối không phải là nơi tốt lành gì.

Đồng thời hắn dùng Trùng đồng quan sát thật cẩn thận, phát hiện bên trong huyết trì đó có một con quái vật khổng lồ, khí thế ấy khiến người khác sợ tới tận linh hồn.

“Thật khủng khiếp, bên dưới mộ lớn là huyết trì, bên trong lại thai nghén ra một sinh linh, mà một vị Chân Thần lại cam tâm làm người bảo vệ.” Hắn nhanh chóng dừng lại rồi cùng Vân Hi từ từ tiếp cận ánh lửa đen kia.

“Vân Hi, ngươi trốn trước đi.” Hắn đưa Vân Hi trốn vào trong cốt đỉnh màu tím.

Sau đó, bản thân mình từ từ từng bước tiến vào trong ánh đen kia, lúc này phát hiện thân thể cũng chưa hề bị tổn thương cho nên tiếp tục ẩn nấp tiến vào.

Người đàn bà trung niên Chiến tộc truy tìm, cầm “gương Tuế Nguyệt” trong tay mang theo sát ý cay nghiệt tiến vào đây, lập tức bà ta lộ vẻ sợ hãi,

khi gương Tuế Nguyệt chiếu về phía sương mù và ánh đen kia thì lại mất đi hiệu quả.

Thạch Hạo trong bóng tối thấy rõ thì không khỏi kinh hãi, thì ra trên tay của đối phương có bí bảo như thế này cho nên mới tìm được tới nơi đây.

“Hai người các ngươi đều ở đây chứ gì, tưởng ta không biết chắc?” Bà ta cầm gương Tuế Nguyệt trong tay bắt đầu phòng ngự, sau đó tiến vào trong ánh đen tiếp cận huyết trì.

Thạch Hạo vô cùng sốt sắng, cũng không phải vì bà ta lại gần mà bởi vì hắn muốn công kích huyết trì kia!

Làm như thế sẽ có hậu quả vô cùng đáng sợ, không chỉ nơi đây sẽ trở thành kiếp thổ mà còn có thể quấy phá cuộc đại chiến bên trên mặt đất kia, quả Kim Bồ sẽ lọt vào tay người nào, hơn phân nửa sẽ có kết quả.

Người đàn bà của Chiến tộc đờ ra, mặc dù bà là một vị Chân Thần thế nhưng khi tới gần huyết trì này thì liền sợ hãi nói: “Thiên Thần niết bàn?”

“Ầm!”

Đúng lúc này thì Thạch Hạo chuyển động, đánh ra vài luồng lôi đình cực lớn xuống huyết trì kia. Sau đó, hắn không hề quay đầu lại cứ thế bỏ chạy, dùng đại thần thông Súc địa thành thốn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Sóng máu ngập trời, một gợn sóng kinh khủng bùng phát, tràng vực to lớn trong nháy mắt bao phủ lòng đất này, ánh đỏ trong huyết trì dâng trào cứ như đang khai thiên tích địa vậy.

Người đàn bà trung niên của Chiến tộc kinh sợ, bà vừa mới tới thì đã gặp phải tình cảnh này, bảo kính trước người phát sáng ngăn cản xung kích của tràng vực này rồi sau đó bà ta nhanh chóng rút lui.

“Răng rắc!””

Gương Tuế Nguyệt bị phá nát, cả người bà ta bay vụt ra sau, máu phun ào ào, sau đó thì quay đầu đào tẩu, xông thẳng lên mặt đất.

Một luồng khí tức điên cuồng chấn động toàn bộ đại địa, sương mù màu máu bao phủ chấn động trời cao, mấy người đang đại chiến trên mặt đất đều thất kinh, mà tên Cốt thần kia lại trở nên điên cuồng hơn.

“Các ngươi muốn chết, dám quấy nhiễu đại nhân!”

Nó nổi giận, tuy rằng chỉ một mình thế nhưng lại chống lại ba đại Chân Thần mà không hề rơi xuống hạ phong, hiển nhiên tu vi của nó cao hơn, siêu thoát cảnh giới này.

“Xoẹt!”

Cốt đao trong tay nó vô cùng sắc bén, bùng phát ra phù văn vô lượng chém nát hư không, bụp, cắt thân thể của Long tước thành những lỗ hổng đầy đáng sợ, máu tươi phun tung tóe.

“Không đúng, chúng ta mau rút lui.”

Long tước, hai đại cường giả của Chiến tộc linh cảm điều không lành, trong lòng đất có một tràng vực đầy mạnh mẽ đang khuếch tán khiến bọn họ khiếp sợ, vô cùng bất an.

Mà trên mặt đất, tên Cốt thần lại rất khó giải quyết, rất khó trừ khử.

“Đi!”

Trong lòng bọn họ hiện lên vẻ sợ hãi, tràng vực kia thật đáng sợ có thể giam cầm bọn họ lại, cho nên cũng không quản nổi quả Kim Bồ nữa, tất cả toàn lực bỏ chạy.

Cặp mắt của Cốt thần lạnh lẽo, liếc nhìn bọn họ một cái rồi sau đó vọt vào trong mộ xương!

Mà lúc này, Thạch Hạo lại đang áp sát mặt đất nhằm về phía cây Kim

Bồ kia, hắn muốn hái lấy quả cây này. Bởi vì đã dự liệu được, sau khi khuấy động huyết trì thì chắc chắn sẽ phát sinh biến cố, quấy nhiễu khắp nơi, lúc này sẽ là cơ hội hiếm có!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 708: Không Đề

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Thạch Hạo tiến lên, từ trong đất chui ra ngoài, thời cơ vừa tới liền đi hái quả Kim Bồ.

Kim quang như ngọn lửa chiếu ra ngoài, hương thơm ngát đắm say lòng người, thấm tận xương cốt người khác, chỉ trong nháy mắt đã khiến tinh thần sảng khoái như muốn vũ hóa phi thăng.

"Hả?" Trong lòng hắn kinh dị, hái không được!

Cây nhỏ này mặc dù đang khô héo thế nhưng lại vô cùng cứng chắc cứ như được đúc từ thần kim vậy, cuống của quả này cũng là như thế cũng không cách nào vặt xuống được.

Hắn từng nghe Vân Hi nói nói, cây Kim Bồ là một tài liệu luyện khí hiếm thấy, hoàn toàn chính xác, cơ thể mạnh như hắn mà cũng không cách nào bẻ gẫy được.

"Xuống đây nào." Hắn hơi dùng sức, cây Kim Bồ phát sáng, cuống quả bị vặt đứt.

Nhưng lúc này lại xảy ra kinh biến, lông tóc cả người Thạch Hạo dựng đứng, một luồng sức mạnh kinh khủng từ dưới đất lao lên chấn hắn bay sang ngang, máu tươi phun xối xả.

Nếu không phải năng lực của miễn dịch pháp lực tác dụng thì hắn chắc chắn đã bị đánh gục rồi! Đó là một chùm ký hiệu sáng rực đánh lên trên

người hắn.

Người đàn bà trung niên của Chiến tộc xuất hiện, tóc mây kéo dài, chân vàng đong đưa phát sáng, tay ngọc vung lên lao ra từ trong lòng đất, nhanh chóng cướp lấy quả Kim Bồ ngập tràn hương thơm kia.

Thạch Hạo đại hận, vào thời khắc sống còn lại bị người khác cướp mất, việc này khiến hắn tức giận.

Đây cũng chỉ là linh thân của người đàn bà Chiến tộc đuổi theo Thạch Hạo vào sâu trong lòng đất, tuy rằng bị kích thương ở huyết trì thế nhưng cũng không đáng ngại, bà ta ẩn mình tiến về nơi này.

Có thể nói, mục đích của bà ta giống như Thạch Hạo, là muốn bên dưới lòng đất xảy ra biến cố để rồi đi hái quả này, đồng thời làm chim sẻ, đứng sau chờ bọ ngựa bắt ve.

"Bà…" Thạch Hạo suýt nữa thổ huyết, vốn là tính toán người khác thế nhưng giờ mình lại trở thành con mồi, làm việc không công.

Vù một tiếng, thiên địa rung động, một tràng năng lượng đáng sợ tỏa ra bao phủ khu cổ địa này.

Thạch Hạo biến sắc, tuy rằng không cam lòng thế nhưng cũng lập tức triển khai đại thần thông Súc địa thành thốn trốn về nơi xa, bởi vì thứ tồn tại được thai nghén trong huyết trì tựa như đang thức tỉnh.

Hiện tại chạy trốn là quan trọng nhất, chuyện khác không còn quan trọng.

"Muốn đi à, không dễ vậy đâu, lưu mạng lại." Người đàn bà trung niên Chiến tộc tiếp tục truy kích, muốn giết hắn cho bằng được.

Thạch Hạo vẻ mặt rất khó coi, cái gọi là miễn dịch pháp lực cũng có hạn, hiển nhiên với cảnh giới Tôn giả trước mắt thì không cách nào có thể đối kháng lại được Chân Thần.

Lần này đã chịu thiệt lớn, bản thân lại bị thương, đánh mất quả Kim Bồ là tổn thất nặng nề nhất.

Ầm!

Đại địa nứt toác, một thanh cốt đao vọt tới, ánh trắng hừng hực, tên Cốt thần kia vụt lên phát ra tiếng rít chói tai, nói: "Muốn trộm thần quả của ta thì lưu lại mạng đi."

Xoẹt một tiếng, ánh đao như cầu vồng dài tới ngàn trượng, chém về người đàn bà trung niên của Chiến tộc kia, sát khí ngập trời!

Nơi xa, tam đại Chân Thần đều dừng lại, bọn họ cũng chưa hề rời đi xa, phóng mắt nhìn tới vùng đất cổ kia thì thấy cảnh tượng ấy liền giật mình và lộ nét mừng.

"Quả Kim Bồ đã đoạt được, mau tới giúp!" Chân Thân của bà trung niên Chiến tộc vui mừng, vòng qua cốt sơn rồi nhanh chóng đuổi theo, bà ta vô cùng kích động, linh thân đã thành công.

Trên thực tế, bọn họ cơ bản không muốn rời đi, quả Kim Bồ quá mê người, mặc dù biết nơi đây nguy hiểm thế nhưng cũng muốn xem tình hình thế nào rồi hành động.

"Keeng!"

Bên trong chiến trường, cốt đao như cầu vồng chặt đứt pháp khí mà linh thân của bà trung niên Chiến tộc lấy ra chống đỡ, sau đó thúc ép về trước, ánh đao trắng xóa như là đại dương tàn phá bừa bãi, vô cùng khiếp người.

"Chớ có ngông cuồng!" Phía sau, ba đại cao thủ đã tới, bùng phát đại chiến.

Thạch Hạo thoát khỏi chiến trường, hắn không những ói máu, lần chịu thiệt này khiến lồng ngực hắn khó chịu, lại bị người đánh lén phía sau và cướp đi bảo dược, cơn giận này khó mà nuốt trôi được.

Hiển nhiên, trong mắt ba đại Chân Thần thì quả Kim Bồ quan trọng hơn hắn nhiều, không người nào đuổi theo hắn, tất cả đều ở lại đại chiến với Cốt thần.

Khiến người khác kinh ngạc chính là, tòa cốt sơn cách đó không xa chấn động một lát rồi bình tĩnh trở lại, tràng vực sâu trong lòng đất đã biến mất.

"Thiên Thần niết bàn sao?" Thạch Hạo khẽ nói, hắn biến mất khỏi nơi đó, không muốn trở thành con mồi bị đuổi giết sau khi đại chiến kết thúc.

"Pháp đao Thiên Thần, xin hãy phát uy!"

Đúng lúc này Cốt thần mở miệng, cứ thế hét lớn cùng với ngâm tụng một đoạn thần chú, cốt sơn liền phát sáng, thần mang mãnh liệt.

Ba thần đồng loạt biến sắc, đầu tiên là xoay người bỏ chạy, sát khí lạnh lẽo đang áp sát tới khiến họ run rẩy.

"Xoẹt!"

Ánh đao ngút trời, nơi đó có một thanh cốt đao cứ như là mặt trời trên cao từ trong cốt sơn vọt lên, nhanh chóng chém tới.

"Bụp!"

Máu tươi tung tóe, Long tước kêu thảm hóa ra bản thể, một cánh đã bị chém đứt máu tươi lai láng, hoảng sợ bỏ chạy.

"Chạy đi đâu!"

Cốt thần hét lớn, một chưởng đập tới, bịch, Long tước bị đánh trúng, lông vũ tung bay, gào thét rồi bay ra sau.

Cùng lúc đó, đao mang của pháp đao Thiên Thần ép tới, không gì không xuyên thủng, lượn lờ phù văn sáng rực, một đao chém qua bổ đôi linh thân của bà Chiến tộc kia.

Người đàn ông trung niên Chiến tộc cùng với chân thân của bà ta thấy thế thì ngẩn ngơ, thế nhưng cũng không thể nào vứt bỏ được quả Kim Bồ nên nhanh chóng lao xuống, chụp vào quả vàng óng kia.

"Chém!" Cốt thần hét lớn, thanh pháp đao Thiên Thần cứ như sao băng kéo theo một đuôi sáng xẹt qua trời xanh, bùng phát ra gợn sóng không gì sánh được.

"Bụp!"

Hai người này đều bị trúng chiêu, người đàn ông thì mất tay trái, còn người đàn bà thì mất chân phải, bảo huyết Chiến tộc bắn tung tóe.

Thế nhưng, người đàn bà trung niên cũng đã nắm được quả Kim Bồ, nhẫn nhịn chịu đau rồi phóng nhanh lên trời.

"Chém!"

Cốt thần quát lên, thanh pháp khí Thiên Thần này bay lên cao thế nhưng ánh sáng lộng lẫy đã mờ đi, uy lực lần này giảm mạnh.

Đây là binh khí của Thiên Thần, Cốt thần chỉ dựa vào một đoạn thần chú để khống chế, nhưng tiếc là đã hết giờ, lần này không thể đả thương được địch thủ và chính mình cũng tiêu hao quá lớn.

"Vèo!"

Cặp nam nữ của Chiến tộc này thấy thế thì không ham chiến nữa liền xoay người bỏ chạy, chỉ cần có thể mang đi quả Kim Bồ thì đều quan trọng hơn bất cứ chuyện gì.

"Đồ của ta, các ngươi cũng muốn trộm, để lại!" Khô lâu trắng như tuyết cầm cốt đao của mình trong tay đuổi theo, bùng phát sát khí ngập trời.

Xa xa, Long tước bay vụt lên, nó đã bị thương, cùng một chỗ với hai đại cường giả của Chiến tộc chạy trốn, hiển nhiên là muốn cùng nhau đi chung,

sợ tách ra dễ bị đánh giết.

Cốt thần cười gằn, hắn chỉ thiếu chút nữa thì sẽ siêu thoát cảnh giới này, mạnh hơn ba người này nhiều nên cũng chẳng hề sợ bọn họ liên thủ.

Đây là một trận hỗn chiến, một đường truy sát, không ngừng liều mạng, ba thần phải chịu thiệt dưới pháp khí Thiên Thần kia, sức chiến đấu bị giảm mạnh cho nên không cách nào địch lại.

Lúc sau, ba người đứt gân gãy xương, không chỉ trúng đao mà còn dính phải rất nhiều chưởng, thân thể rạn nứt nhiều chỗ, gần như giải thể.

Long tước thê thảm nhất, sau khi hóa ra bản thể thì hai cánh đều bị chặt đứt, một móng vuốt cũng bị nổ tung, mà thân thể tràn ngập lỗ máu gần như bỏ mạng.

Cuối cùng, nó chạy thoát, lảo đảo bay về nơi xa.

Đám thủ hạ của Long tước đã sớm rút đi, Chân Thần đại chiến khiến chúng nó sợ hãi, tất cả đều rời khỏi khu cổ địa này.

Cốt thần cũng bị thương, nơi ngực bị gãy mấy khúc, hắn liếc nhìn Long tước có chút không cam thế nhưng cũng không có phân ra linh thân đuổi theo mà tiếp tục tập trung tinh thần đại chiến với hai cường giả Chiến tộc này.

“Liều mạng!” Người đàn ông trung niên của Chiến tộc hét lớn, triệu hoán bộ linh thân của mình lại tham chiến, đồng thời thiêu đốt pháp khí đại chiến với Cốt thần.

Kết quả vẫn không khả quan, linh thân bị đánh giết, hắn rơi xuống mặt đất, nằm trong vũng máu.

“Chỉ còn lại mình ngươi!” Cốt thần nói, nhìn chằm chằm bà này.

Xoẹt!

Lúc này, người đàn bà trung niên của Chiến tộc chỉ có biết chạy trốn, thiêu đốt tinh huyết điên cuồng hướng về nơi xa, bà mất đi một chân, chỉ dựa vào pháp lực để chống đỡ.

Trong chớp mắt hai người rời đi xa, người đàn ông trung niên Chiến tộc nằm trong vũng máu dưới mặt đất kia bò dậy, sắc mặt âm trầm, hơi chút do dự rồi nhanh chóng rời khỏi chiến trường này.

Hiển nhiên, tuy rằng bị thương thế nhưng tuyệt đối không hề nghiêm trọng như thế, vì sống sót nên ông ta không ngại chịu nhục làm bộ chống đỡ không nổi nữa mà ngã vào trong vũng máu này.

Không thể không nói, tốc độ của người đàn bà Chiến tộc này rất siêu phàm, Cốt thần tuy truy sát phía sau, thi thoảng ra tay thế nhưng vẫn khó mà chặn đứng được bà ta lại.

Thời gian qua đi, Cốt thần thấy bất an, bởi vì khoảng cách đã quá xa cốt sơn, hắn có nhiệm vụ nên không thể tự ý rời đi khoảng cách xa được.

Với lại quả Kim Bồ cũng không có tác dụng lớn với hắn, hắn chỉ là không muốn tặng không cho người khác, thời gian trôi qua hắn không kiên trì được nữa nên đành trở về.

“Gào…”

Hắn tiến hành đợt thử nghiệm cuối cùng, phát ra tiếng rít bằng linh hồn, cả xương sọ phát sáng, một luồng sóng linh hồn bùng phát sau đó nhằm về phía trước.

“A…” Người đàn bà trung niên của Chiến tộc kêu thảm, tay ôm chặt đầu, thế nhưng cũng không có rơi khỏi không trung mà gia tốc bỏ chạy rời khỏi khu vực này.

Cốt thần sắc mặt âm trầm, nhấc trường đao trắng nõn rút lui, trận chiến này hạ màn.

Trên mặt đất, một bóng người hiện lên rồi đuổi theo phương hướng của người đàn bà Chiến tộc đã chạy thoát kia, cả người hắn lượn lờ đầy phù văn, cánh Côn bằng sau lưng, đồng thời hai chân tỏa ra hào quang.

Chỉ trong giây lát này, Thạch Hạo vận dụng hai đại thần thông là pháp môn Côn Bằng và Súc địa thành thốn khiến bản thân tựa như là một tia phù quang, xẹt qua đại địa.

Hắn vẫn âm thầm theo đuôi, âm thầm quan sát đại chiến, chỉ là đứng ở rất xa không hề tới gần. Mãi tới khi Cốt thần rời đi thật xa thì hắn mới bùng phát đuổi theo tung tích của bà kia.

Trên một ngọn núi đá, người đàn bà trung niên Chiến tộc hạ xuống, máu me khắp người, xương cốt đứt lìa gặp phải trọng thương khó mà tưởng tượng nổi, thân thể đầy vết rách gần như nứt cả ra, gắng gượng mới chạy thoát tới đây được.

Bà ta thật sự không cách nào kiên trì được nữa nên mới hạ xuống, lập tức ăn vào linh đan, đả tọa nghỉ ngơi ở nơi này.

Thạch Hạo không chút tiếng động lại gần, cả người tựa như hòa vào trong hư không, sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt vô tình, chớp mắt tiến lên ngọn núi đá rồi đột ngột gia tốc.

“Ai?”

Người đàn bà Chiến tộc rất cảnh giác, phát hiện chuyện lạ liền mở to cặp mắt lập tức thấy một thiếu niên đang giết lại gần.

Chuyện này nếu là ngày thường thì khó mà tưởng tượng nổi, thân là Chân Thần nhưng lại bị người khác áp sát lại gần lúc này mới phát hiện ra, chủ yếu là hiện tại bà bị thương quá nặng, suýt nữa thì bỏ mạng.

Ầm!

Thạch Hạo xuất thủ, cả người bùng phát phù văn, thần thông Luân Hồi

được thể hiện hoàn toàn bao phủ lấy thân thể đầy máu ở trước mặt.

“Hả, đây là bảo thuật gì?” Người đàn bà Chiến tộc kinh hãi, bà bị thương nặng, tinh khí sinh mệnh thiếu hụt vô cùng nghiêm trọng lúc này lại đang chuyển biến xấu dần.

Bà cảm thấy sức sống đang nhanh chóng giảm đi, quả thật như đang cướp đoạt đi tính mạng của mình nên lập tức phản kích, cả người bùng phát ra phù văn muốn đánh chết tươi thiếu niên này!

Thạch Hạo khá là giật mình, một đòn trí mạng, phù văn Luân hồi tác dụng lên huyết nhục của đối thương, nếu đổi lại là người khác thì chắc chắn đã lão hóa, nhanh chóng suy kiệt rồi.

Bà trung niên này thật là mạnh, trận chiến vừa rồi dù trọng thương sắp chết nhưng lúc này vẫn có thể phản kháng, không hề chết đi trong đòn này.

“Nạp mạng đi!” Thạch Hạo hét lớn vồ về trước, muốn giết đi kẻ địch này để đoạt lấy quả Kim Bồ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 709: Cổ Tổ

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Cũng không phải phù văn Luân hồi không đủ mạnh mà là cảnh giới Chân Thần quá cao, Thạch Hạo cũng mới chỉ là Tôn giả cảnh cho nên không thể tiêu diệt được.

"Ngươi còn dám truy sát ta à, đi chết đi!" Người đàn bà Chiến tộc hét lớn, toàn thân bà phát sáng, pháp lực dâng trào, thế nhưng thân thể không cách nào chịu được xung kích này nên nhanh chóng rạn nứt.

Đồng thời, sự tình khiến bà hoảng sợ hơn là, tuy rằng pháp lực hùng hồn nhưng những ký hiệu đó ép lên trên người của Thạch Hạo lại không có chút hữu hiệu nào, không thể làm đối thủ trọng thương được.

Thạch Hạo phun ra đầy máu nhưng cũng đã chặn lại được đòn đánh này, hắn có năng lực miễn dịch pháp lực thế nhưng đối phương lại là Chân Thần, hắn không thể tiêu diệt toàn bộ phù văn được.

Thạch Hạo hét lớn áp sát lại gần, nắm quyền ấn đánh giết, hai nắm đấm phát sáng bùng phát ra thần lực không gì sánh nổi, thân thể của hắn đủ để chấn một ngọn núi thành bột mịn.

Người đàn bà Chiến tộc khiếp vía, pháp lực của bà bị hóa giải, bản thân thì trọng thương sắp chết từ lâu, chỉ có dựa vào cảnh giới cao thâm nhưng rất khó phát uy.

Máu tươi chảy ra ồ ạt từ cơ thể bà, bởi vì lúc nãy thi triển pháp lực nên những vết rách trên toàn bộ thân thể đều tách ra, đã rơi vào nguy hiểm cực

điểm.

“Ầm!”

Bà ta dùng hai tay ngăn cản thế nhưng quyền ấn chấn cho bàn tay tê dại, thân thể của đối phương mạnh tới đáng sợ, cơ bản không giống như một Tôn giả.

Chỉ đòn đánh này đã khiến thân thể của bà rung động rồi nứt toác ra nhiều chỗ, máu tươi bắn lên rất cao gần như muốn giải thể.

Bởi vì vết thương trên người quá nhiều, xương cốt gãy nứt, còn có một vài vị trí gần như rời khỏi thân thể, giờ lại phải chấn động như thế này thì chuyển biến tới tình trạng xấu nhất.

“Con giun con dế, hôm nay còn dám đè đầu ta nữa à, ngươi muốn chết!” Người đàn bà Chiến tộc quát lớn, mi tâm phát sáng hóa thành một dấu ấn phù văn tiến vào trong thân thể của Thạch Hạo.

Nhưng mà, Thạch Hạo lấy ra lò luyện đan rồi phóng lớn ép về phía trước, ngăn cản đám phù văn kia.

Đòn thứ nhất vừa rồi đã chịu thiệt, không nghĩ rằng trước khi chết mà đối phương lại còn mạnh mẽ như thế, có thể khiến mình bị thương, miệng phun đầy máu tươi cho nên giờ lấy ra bảo vật này, không muốn bản thân mạo hiểm nữa.

“Keeeng!”

Lò luyện đan rung động rồi nổ vang.

Thạch Hạo nắm quyền ấn, bắt đầu tuyệt sát.

“Ầm!”

Hai tay giương ra như đẩy mạnh nhật nguyệt sao trời, xung quanh đều là hào quang, siêu nhiên và thần thánh, hai quyền ấn nổ vang, thần dũng vô

địch.

Người đàn bà Chiến tộc rên lên, tuy rằng hai tay đã chặn lại được thế nhưng bộ ngực lại nứt ra, bả vai vỡ tan, trên đầu có vết thương đầy đáng sợ, cả người cứ như là đồ sứ bắt đầu rạn nứt, rõ ràng là đã nứt toác ra thế nhưng lại cưỡng ép hợp lại với nhau.

"Giết!"

Thạch Hạo hét lớn, đột nhiên vung chân, hai chân cứ như là long xà đầy mạnh mẽ quất tới, đây chính là bảo thuật đã học được trong bí cảnh Nguyên Thiên, là đại thần thông đã học được cùng với Súc địa thành thốn ở trên cốt thư xanh kia.

Hiện tại sử dụng pháp lực đều vô dụng cho nên Thạch Hạo cũng chỉ có thể dùng thứ này, dùng thân thể mạnh mẽ nhất tấn công, hai chân cứ như long xà đung đưa bổ lên trên người của đối phương.

"Bụp!"

Rốt cuộc, người đàn bà Chiến tộc này không chống đỡ nổi nữa, thân thể nhanh chóng rạn nứt, quanh thân khắp nơi đều tứa ra mưa máu, thân thể từ từ tan rã.

"Ta không cam lòng!"

Bà ngửa đầu gầm lớn, nếu không phải do Cốt thần đánh cho tàn phế thì đời nào thành ra như vầy? Thân là Chân Thần, lại bại trong tay một tên Tôn giả, thật sự quá oan uổng.

"Không cam lòng thì bà cũng chẳng làm được gì!" Thạch Hạo lạnh lùng nói, rồi tiếp tục điên cuồng công kích, bởi vì thời gian của miễn dịch pháp lực gần hết rồi.

"Ầm!"

Lần này, Thạch Hạo đấm ra một quyền, nửa người của bà ta nhuốm máu, bờ vai vỡ tung rớt xuống dưới.

“Ầm!”

Sau đó, Thạch Hạo xoay tròn quét ra một cước, bà ta không thể nào chịu nổi nữa nên hét lớn, thân thể chia năm xẻ bảy, những vết thương cùng lúc nứt ra, hoàn toàn giải thể.

“Ngươi cũng chết đi!”

Trong nháy mắt khi đầu của bà rơi xuống thì mi tâm phát sáng, thần hỏa bốc cháy, bà ta muốn thiêu đốt chính bản thân mình và kéo theo Thạch Hạo, cả hai cùng lên đường.

Thạch Hạo sợ hết hồn, cú rít gào từ linh hồn cuối cùng của Cốt thần rõ ràng đã làm trọng thương thần hồn của bà ta, thế nhưng giờ không ngờ lại còn uy lực như thế!

“Xoẹt!”

Hai bàn tay như đao chém thẳng lên đầu bà ta, đánh nó văng ra, sau đó hắn nhanh chóng mở nắp lò luyện đan đá cái đầu lâu đó vào trong rồi đậy nắp lại.

Tia điện lấp lánh, nguyền rủa mãnh liệt, không lâu sau thì tiếng rống giận ở bên trong dần dần dừng lại.

Thạch Hạo lắc lò luyện đan, một cái đầu lâu cháy đen rớt ra ngoài sau đó chia năm xẻ bảy, tiêu tán trong hư không.

Còn thân thể trên núi đá kia thì sớm đã bị Thạch Hạo dùng đạo hỏa vốn có của mình đốt cháy thành tro.

Lần này, gọn gàng nhanh chóng, hắn đã đánh gục một vị Chân Thần. Ở trong tay hắn, một quả trái cây đang phát sáng, hương thơm nức mũi, khiến

lỗ chân lông người ta thư giãn, cả người thư thái.

“Ngươi đã giết chết bà ta?”

Khi Vân Hi từ trong đỉnh đi ra và biết được kết quả, nhìn thấy tàn tích thì vô cùng khiếp sợ, đây không phải là cao thủ Thần Hỏa cảnh, mà là một đại nhân vật Chân Nhất cảnh, thế mà lại bị giết!

Cũng từng nghe nói qua, sơ đại có cảnh giới Tôn giả đại viên mãn có thể giết cao thủ Thần Hỏa thế nhưng chưa bao giờ nghe qua có người nào giết được cường giả siêu cấp Chân Nhất cảnh.

Đồng thời, thiếu niên trước mặt này còn chưa đạt tới Tôn giả đại viên mãn.

Việc này khiến người khác khó tin!

Vân Hi trợn tròn mắt, tuy tao nhã tuyệt đại thế nhưng lúc này không khỏi thất thố, nhìn hắn cứ như là nhìn quái vật, dáng vẻ vô cùng kỳ lạ.

“Đã nói rồi, ta là thần thoại bất bại, thế nào, cùng nhau lang bạc chân trời, sau đó ta sẽ dạy nàng.” Thạch Hạo trêu đùa nói.

Vân Hi hất quai hàm, gương mặt trắng mịn hiện vẻ phức tạp, môi đỏ xinh đẹp há ra, sau đó kinh ngạc thốt lên, nói: “Ngươi làm cách nào thế hả?”

“Bà ta bị Cốt thần đánh gần chết, ta chỉ đuổi theo và đánh gục thôi.” Thạch Hạo hời hợt nói, cũng không hề đề cập tới sự mạo hiểm của trận chiến này.

Nếu muộn một bước thôi, thời gian miễn dịch pháp lực hết hiệu quả thì người chết chính là hắn.

“Được rồi.” Vân Hi gật đầu, nội tâm vô cùng bội phục, bất kể nói gì đi nữa, một thiếu niên đánh chết một vị Chân Thần, là một chuyện hoang đường, nếu như truyền đi thì chắc chắn sẽ chấn động các cổ giáo.

Thạch Hạo cũng rất vui sướng, hiện nay hắn cũng chỉ mới mười bảy tuổi, đây chính là địch thủ mạnh mẽ nhất mà mình đã giết chết, đáng phải ăn mừng.

"Đi thôi." Thạch Hạo bắt chuyện với Vân Hi.

"Rời khỏi chiến trường cổ này sao?" Vân Hi nhíu mày, đại sự đã xảy ra như vầy, đánh giết một vị Chân Thần, Chiến tộc nhất định sẽ "nổi giận".

"Đi săn thú, trước hết giết con Long tước kia rồi chúng ta sẽ rời đi." Thạch Hạo nói dứt lời thì kéo nàng đi, nhanh chóng hướng về một vùng núi.

"Ngươi còn muốn ra tay nữa?"

Đây là một dãy núi, Thạch Hạo tận mắt thấy Long tước trốn vào khu vực này, hắn cảm thấy sẽ chạy không được bao xa bởi vì hai cánh của Long tước đã bị chém lìa, máu tươi khắp người sắp chết tới nơi.

Sau khi tới dãy núi này thì Thạch Hạo phát hiện vết máu, lập tức hai mắt phát sáng, liếm liếm miệng, dáng vẻ vô cùng phấn chấn.

Vân Hi cảm thấy choáng, tên quỷ này chẳng lẽ vì thỏa mãn chí ăn uống nên mới tới? Nàng không nhịn được mở miệng, hỏi: "Ngươi săn giết Long tước là để ăn?"

"Chuẩn!"

Thấy hắn trả lời thẳng thắn, như là chuyện đương nhiên khiến Vân Hi chẳng biết nói gì nữa, đây là người nào chứ!

Thạch Hạo không ngừng truy tìm, sau đó thì mất đi manh mối, con Long tước này biến mất trong một dãy núi, không còn bất cứ khí tức gì nữa.

"Mất dấu rồi." Vân Hi tiếc nuối.

"Không thể nào, với kinh nghiệm săn thú nhiều năm của ta thì nó sao chạy thoát được, không thể biến mất đột ngột như vầy. Rõ ràng trong lòng nó

đang hoảng sợ, hơn phân nửa đã dùng bí pháp nào đó, trong nháy mắt rời đi thật xa vì sợ Cốt thần tìm tới, muốn ẩn giấu.” Thạch Hạo làm ra vẻ kinh nghiệm đầy mình.

“Ngươi xác định chứ?”

“Đương nhiên, ta là thợ săn điêu luyện, Cốt thần có thể lừa chứ ta thì không.” Thạch Hạo từ nhỏ đã lớn lên trong Đại hoang, kinh nghiệm săn bắn rất phong phú.

Quả nhiên, hai canh giờ sau thì bọn họ phát hiện được manh mối, truy tìm vào một dãy núi khác, cuối cùng phát hiện được Long tước trọng thương sắp chết.

Bên trong sơn cốc này toàn là máu của Long tước, nó còn nguy kịch hơn cả người đàn bà của Chiến tộc kia, nó ăn không ít đan dược hòng chữa trị vết thương.

Hai cánh của nó đã bị chém, một móng vuốt bị nổ tung, hoàn toàn dựa vào một hơi, vận dụng pháp lực cuối cùng bay tới đây.

“Các ngươi… tự tìm đường chết!” Nó rất cảnh giác, lúc này liền thức tỉnh, khi nhìn thấy hai người tới gần thì trong mắt bắn ra thần mang.

“Đừng dọa người khác, ta đã thịt một tên rồi, hiện tại đặc biệt tìm tới ngươi đó.” Thạch Hạo bình tĩnh nói.

Ánh mắt của Long tước băng hàn, thân thể phát sáng, phù văn dày đặc, tuy rằng đã mất đi cặp cánh thế nhưng cũng đã mượn pháp lực bay lên trời cao. Nó không muốn mình rơi vào thế bị động nên chuẩn bị tốt để đại chiến và rút lui.

“Các ngươi muốn đối phó ta thì phải trả cái giá là mạng sống!”

Thạch Hạo nghe thấy thế thì cười lạnh, nói: “Đoàn đánh thuê Bách Cầm các ngươi không ngừng truy sát ta, hiện tại là lúc trả nợ rồi, giết đoàn trưởng

như ngươi coi như cũng đủ.”

Sau đó, hắn bảo Vân Hi trốn vào trong đỉnh, còn mình bắt đầu đại chiến!

Mặc dù sinh mệnh của đối phương đang hấp hối, trận chiến cũng rất kịch liệt, cũng rất mạo hiểm, dù sao cũng là một vị Chân Thần.

Cuối cùng, Thạch Hạo xuyên thủng thân thể đối phương, nhưng vào thời khắc sống còn không cách nào điều khiển được nên con Long tước lao thẳng vào trong lò luyện đan, bị nguyền rủa ăn mòn và bị tia chớp đánh cho cháy đen.

Hắn đấm ngực giậm chân, thế này thì sao mà ăn được? Quá đáng tiếc mà!

Cuối cùng, hắn xử lý xong thi thể của Long tước thì mới thả Vân Hi ra, bộ mặt như đưa đám, vô cùng ủ rủ.

Vân Hi kích động tới phát điên, rõ ràng việc này khiến thiên hạ khiếp sợ, chiến tích ngạo thị đồng đại nhưng kẻ này sau khi thắng lợi lại làm bộ dạng này, khiến người khác chẳng nói thành lời.

Lần này, hai người nhanh chóng trốn đi thật xa, thoát ly khỏi chiến trường này.

Bởi vì, bọn họ biết, không lâu sau nơi đây chắc chắn sẽ sục sôi, hai đại Chân Thần chết đi, quả Kim Bồ xuất thế, những thế lực kia làm sao để yên được?

Đặc biệt là bên dưới ngọn cốt sơn kia lại có Thiên Thần niết bàn, tất cả sẽ tạo nên sóng lớn, có thể bùng phát đại chiến kinh thiên.

Hai người vận dụng tốc độ nhanh nhất, dùng hết khả năng trốn đi thật xa, muốn rời khỏi vòng xoáy này.

Mấy ngày sau, Thạch Hạo và Vân Hi tiến vào trong chiến trường cổ to

lớn nhất của bình nguyên màu máu này, nó rộng tới hai mươi vạn dặm, chiếm một phần ba đất đai của bình nguyên.

Nơi đây âm khí rất nặng, là một hung địa đáng sợ nhất, nghe đâu từng có nhân vật cấm kỵ chết ở nơi này sau đó biến nơi đây thành ma thổ, ngăn cách khí tức với ngoại giới, mà những bí bảo sẽ mất đi hiệu lực khi ở nơi này.

Chính cũng bởi vì thế hai người cảm thấy tiến vào nơi đây thì mới có thêm mấy phần sinh cơ, cũng có thể tránh thoát được một kiếp.

Chiến trường rộng lớn này vô cùng kỳ lạ và đáng sợ, dọc theo đường đi hai người nhìn thấy rất nhiều hiểm địa, đều có những xương trắng Chân Thần tọa trấn, cứ như tiến vào Minh giới vậy.

"Ầm!"

Hai ngày sau, một luồng gợn sóng khổng lồ bao trùm toàn bộ bình nguyên màu máu chấn động cả trời lẫn đất, nơi xa không còn bị phong ấn, sức chấn động ấy cứ như là tinh không nổ tung!

"Đây là cái gì?"

Thạch Hạo hoảng sợ, sức mạnh này quá kinh người, giữa bầu trời tỏa ra phù văn lấp lánh chiếu rọi chư thiên, tựa như mở ra ba ngàn đại thế giới vậy!

Chỉ trong máy mắt mà thôi, vô số thần ma hiện lên vờn quanh một bóng người đang ngồi xếp bằng tụng kinh nơi đó.

"Cổ tổ… phục sinh rồi!" Vân Hi run giọng, sau đó vô cùng vui mừng, nàng biết ngày được giải thoát đã tới, rốt cuộc cũng đã chờ tới giây phút này.

"Đừng có làm bậy!" Thạch Hạo kéo nàng lại, thần sắc vô cùng nghiêm túc nhìn về nơi xa.

Phía cuối chân trời xuất hiện một thân ảnh khổng lồ vô cùng mơ hồ đang ngồi xếp bằng, hắn đứng trên trời cao nhìn khắp chúng sinh.

“Đó là cái gì?” Vân Hi run sợ.

Sinh linh đó chỉ ngồi xếp bằng mà đã khiến thiên địa như chật ních, tựa như tổ tiên của chúng thần giáng thế, muốn giảng đạo ở nơi đó.

Từng ngôi sao lớn hiện lên, ở sợi tóc của hắn, ở đầu ngón tay của hắn, ở ngoài thân thể của hắn, sau đó tất cả xoay tròn quanh người hắn.

Hắn rất mơ hồ, tỏa ra khí tức tang thương vạn cổ, như là sống quá lâu, là từ thái cổ trở về đây!

“Chiến đế, vẫn còn một vị Chiến đế còn sống trên thế gian!” Cuối cùng Vân Hi cũng hiểu nên cơ thể run rẩy, đây là tồn tại cấm kỵ đã sáng lập nên thần thoại vô thượng của Chiến tộc.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 710: Chiến Đế

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

“Một niệm sinh, trăm đời cô quạnh. Ánh mắt chuyển, thương hải tang điền.”

Phần cuối thiên địa, bóng ảnh khổng lồ mơ hồ kia mở miệng, hắn vẫn ngồi xếp bằng ở đó cứ như sống cùng trong năm tháng trước kia, quan sát ba ngàn châu của thượng giới.

Đó là một vị Chiến đế!

Hắn xưng hùng ở thái cổ, sáng lập thần thoại, khai sáng một truyền thuyết Đế tộc, là một vị tồn tại cổ xưa vô thượng.

Không ai nghĩ tới hắn vẫn còn sống. Dựa theo cốt thư ghi lại thì hắn sớm đã tọa hóa trong dòng sông thời gian rồi, trở thành bụi và đất, làm sao có thể trở lại?

Đây là cảnh tượng khó tin khiến người khác khó tưởng tượng được!

Chiến đế, quân lâm thiên hạ, từng chinh chiến ba ngàn châu, ngạo thị Cửu thiên Thập địa, tắm rửa máu của vô số bá chủ, là tồn tại chí cao với uy danh vô địch.

Ai cũng nói hắn đã chết, sớm đã đưa ra kết luận thế nhưng nay hắn lại tái hiện ở thượng giới khiến các thần run sợ, không ai không kinh hãi.

“Đại mộng trăm vạn năm, xưa nay ai biết được?”

Một bên, ký hiệu lấp lánh đầy trời, lão Thiên Nhân ngồi xếp bằng ở trong hư không lộ ra chư thiên, ba ngàn đại giới chuyển động theo hắn, vô số thần ma hiện lên tụng kinh quanh hắn, tôn hắn thành vị thần chí cao.

Đây là một cấm kỵ, từ Nhân thành Thiên, sáng lập Hoàng tộc ở thượng giới, chinh phạt chư thiên, tắm rửa máu huyết chúng thần, khai sáng ra huy hoàng thái cổ!

Hai người hình thành nên sự chênh lệch rõ ràng, một là mơ hồ còn một soi sáng tương lai cổ kim.

Hai người vừa gặp mặt, cũng tính là nhã nhặn, không có đại chiến kịch liệt với nhau, cứ như hai chiếc chuông thái cổ vừa khai quật, rũ xuống những bụi trần của năm tháng, phát sinh đạo âm.

"Con đường của ngươi đã lệch, quên tu hành thế nào rồi à." Lão Thiên Nhân mở miệng, ý tứ tang thương thế nhưng cũng vô cùng to lớn, toàn bộ bình nguyên màu máu, phạm vi mấy trăm ngàn dặm đều vang vọng tiếng nói của hắn, thậm chí chấn động hướng về Ma châu.

Chỉ trong nháy mắt, vô số nhân vật mạnh mẽ trong thiên địa này đều bị kinh động, đặc biệt là phương hướng Ma châu, rất nhiều người kinh sợ, có Thiên Thần lạnh cả sống lưng.

"Lão Thiên Nhân phục sinh rồi." Có Giáo chủ khẽ nói lộ vẻ nghiêm túc, lời nói rung rung khiến mặt đất Ma châu như run theo.

Chớp mắt, bóng hình của lão Thiên Nhân trên bình nguyên màu máu kia tựa như vượt qua thời không, đâu đâu cũng cảm nhận được, vô số ánh mắt đều dõi về nơi đây, không ai là không sợ hãi.

"Nhân sinh và tu hành, chính là không ngừng sửa chữa sai lầm của chính mình, nói gì tới việc quên và lệch." Chiến đế mở miệng, bóng người mơ hồ ấy càng thêm to lớn chiếm cứ toàn bộ trời đất.

Tiếng nói của hắn rất bình thản thế nhưng cứ như là tia chớp xuyên

thủng đại địa, vượt qua núi sông rộng lớn, chấn động cả mặt đất bao la, khiến chúng sinh đều run rẩy.

Chiến đế tái hiện! Hắn vẫn chưa tiến vào trong bình nguyên màu máu, bóng người mơ hồ kia cũng chỉ là pháp tướng, chân thân vẫn còn ở Ma châu, mở miệng như thế càng thêm chấn thế.

Vô số cổ giáo ở Ma châu đều nghe thấy, hết thảy sinh linh đều sợ hãi.

"Hắn… vẫn còn sống!"

"Chiến đế, vẫn còn trên thế gian!"

Thiên Thần run rẩy, lời nói như vậy đủ để làm sáng tỏ tất cả. Phong thái của Chiến đế không gì sánh được, mặc dù trăm ngàn đời không hiện, ai cũng tưởng hắn đã chết, nay xuất hiện liền khiến thiên hạ kinh sợ.

"Sở dĩ ngươi đau khổ cũng chỉ vì theo đổi sai thứ." Lời nói của lão Thiên Nhân trầm thấp.

"Đường có sai, cũng không phải là sai. Khi ngươi cho rằng bước qua con đường đó, đều đúng, nhưng lúc đó mới là đáng thương nhất." Chiến đế đáp lại.

"Người trong lòng chứa đầy chấp niệm, vĩnh viễn không nghe được thanh âm nào khác." Lão Thiên Nhân nói.

Hai người vừa xuất hiện đã đối đáp với nhau, đạo bất đồng, đường không cùng, suy nghĩ trong lòng càng không giống.

"Ầm!"

Trong phút chốc, đất trời run rẩy, bình nguyên màu máu chấn động, mấy chục dặm ầm ầm rung lên, khe lớn màu đen xuất hiện, núi sông cùng chuyển động, nhật nguyệt như rơi xuống.

Đây là tràng vực vô hình của hai người, thẩm thấu qua thời không, trộn

lẫn vào nhau nên đã xảy ra va chạm nhẹ, thế mà lại tạo nên kết quả đáng sợ như vậy.

Lúc này, không cần nói Thạch Hạo và Vân Hi, dù là Cốt thần, Kim cương ma… trên chiến trường viễn cổ cũng sợ hãi, toàn bộ tránh lui ngủ đông không dám thở mạnh.

Đây là tồn tại cỡ nào? Chỉ trong nháy mắt gợn sóng của tràng vực lại tạo nên tình cảnh đáng sợ như vậy, nếu như phát uy thì có thể tưởng tượng ra!

Chiến đế, chiến giả vô địch, đế vương trong chiến đấu, tung hoành một đời, đánh đâu thắng đó!

Lão Thiên Nhân, sáng lập ra thần thoại bất bại, thiên hạ khó gặp được đối thủ.

Hai người như thế gặp mặt, đây là đại chiến của một thời đại, là đỉnh cao đối lập xưa nay ít có, mọi cử động của bọn họ đều được ghi vào trong cổ sử của thượng giới.

“Tự cho mình là người nắm giữ Đạo, kỳ thật là bị Đạo nắm giữ.” Chiến đế mở miệng, âm thanh như sấm chấn động cả mãng hoang, đè ép bầu rời, khiến nhật nguyệt run rẩy.

Hắn đã chuyển động, chân thân vượt qua Ma châu đến gần bình nguyên màu máu, mà cũng chính vì thế, toàn bộ Ma châu với cương vực bao la vô tận, rộng lớn không biết bao nhiêu vạn dặm cũng run rẩy theo.

Hơi thở ngột ngạt bao phủ tất cả mọi người, chúng sinh kinh sợ, rất nhiều sinh linh không nhịn được quỳ lạy, hướng về trời cao cúng bái!

Đây chính là Chiến đế, sau khi hiện thế, hình thể hơi động liền cộng hưởng cùng thiên địa, vô số sinh linh trên Ma châu cảm ứng thấy liền khấu đầu về phía hắn.

“Ngươi ta đều đang đi tìm Đạo, nói gì tới nắm giữ.” Lão Thiên Nhân đáp

lễ.

Cả người hắn phát sáng, từng tia tinh lực bốc lên, từ lỗ chân lông lao ra ngoài, chớp mắt đã chấn động cả trời đất.

“Trời ạ!”

Chúng thần run rẩy, tất cả đều sợ hãi, cảm thấy một luồng áp lực cuồn cuộn trong bình nguyên màu máu, sau đó bao phủ Ma châu và Thiên châu, chấn động tứ hải.

Rất nhiều người khó có thể tin được, một số bá chủ hít vào hơi lạnh, vẻ mặt cứng đờ, không tự chủ rút lui, trống ngực đập liên hồi.

Xuyên qua bí bảo, thông qua trận pháp thông thiên to lớn, bọn họ nhìn thấy một màn đó, tất cả đều rung động tới tận linh hồn.

Trên không trung bình nguyên màu máu, từng tia tinh lực của lão Thiên Nhân khiến không gian vặn vẹo, cắt rời bầu trời, khiến thời không tựa như hỗn loạn.

Có thể thấy rõ ràng, lấy hắn làm trung tâm, từng vết rách hư không cực lớn xuất hiện, hắn tựa như không phải tồn tại ở trong đời này mà là ở trăm ngàn đời trước, xé rách hư không, giáng lâm nơi này.

Cảnh tượng này quá kinh khủng, trong lúc nhất thời mọi người tựa như thấy một dòng sông thời gian đang xuyên qua vết rách hư không to lớn ấy, mà hắn lại ngồi xếp bằng ở bên trên.

Hắn… tột cùng là ở nơi nào, là phục sinh hay là hiện ra thần uy từ cổ đại ảnh hưởng tới đời này?

Đây chính là nghi vấn của không ít người, cảm thấy hai tai nổ vang, âm thanh này xuyên vào trong đầu, không tự chủ mà sợ hãi và run rẩy.

Thiên uy, đây mới thật sự là thiên uy chí cao!

Từ Nhân thành Thiên, không phải thích là nói, thật sự có uy phong trong đó.

“Sao lại như vậy, thật là đáng sợ, ai có thể chống đỡ được chứ?”

“Đây chính là tồn tại cấm kỵ vô thượng của Thiên Nhân tộc sao, quá kinh khủng, chẳng trách có thể ngang dọc ba ngàn châu ở thời thái cổ, tranh bá nhân gian khó gặp đối thủ.”

Không nói những người khác, dù là một ít Giáo chủ nhìn thấy cảnh này cũng căng thẳng, thần hồn rung động, hành động này có thể xem như đã đạt tới đỉnh cao nhất của nhân đạo.

Có lẽ tiến thêm bước nữa sẽ trở thành một sinh linh khác, không thuộc về thượng giới!

Những tinh lực tràn ra từ lỗ chân lông của lão Thiên Nhân tạo thành vô số khe không gian lớn lan ra mấy trăm ngàn dặm, bao phủ toàn bộ bình nguyên màu máu này.

Cảnh tượng này khiến chúng sinh đều sợ.

“Chiến đế, đến đây đi, chiến một trận!” Lão Thiên Nhân mở miệng, âm thanh như chuông lớn vang vọng trời đất, cả vùng hư không này trở nên không vững chắc muốn nổ tung.

Trong nháy mắt, toàn bộ phù văn bên dưới đại trận cấm kỵ của vùng bình nguyên này đều bị tiêu diệt, chỉ trong một ý nghĩ của lão Thiên Nhân đã bị phá nát.

Cùng lúc đó, kẻ thống trị của vùng bình nguyên này, mười hai tòa thành Tội Ác đều đổ nát, mười hai Ma vương mạnh mẽ nhất nổ tung hóa thành mưa máu.

“Trời ạ, chủ thượng chết rồi!”

“Ngao Khổ Ma vương chết rồi!”

“Đại Uy Ma vương hình thần đều diệt!”

…

Chỉ trong giây lát, những tiếng kinh hô truyền khắp từ mười hai tòa thành Tội Ác trên bình nguyên màu máu, mọi người hoảng sợ, uy thế này cỡ nào chứ?

Mười hai vị Ma vương mạnh mẽ nhất thống trị vùng đất trong vô tận năm tháng đều chết hết, chỉ trong chớp mắt đã bị người khác đánh giết và đại trận Tiên Thiên do mấy vị Giáo chủ xưa kia bố trí cũng bị phá tan.

Thần uy cái thế!

Cái gì là cường giả vô thượng, cấm kỵ là như thế nào, giờ khắc này đều biểu hiệu ra cả, lão Thiên Nhân tái hiện lại thần thoại vô địch!

“Ngươi mà hành động nữa thì ta cũng ra tay đấy, diệt sạch cường giả của Thiên Nhân tộc còn sót lại trên bình nguyên này luôn.” Một âm thanh hờ hững mở miệng, Chiến đế đã tới!

Chân thân của hắn đã xuất hiện, vượt qua Ma châu xuất hiện trên vùng bình nguyên màu máu này, vẫn là bóng người cao lớn ấy, vô cùng mơ hồ, đỉnh thiên lập địa.

Theo cùng hắn đi về trước là những khe hư không lớn đều khép lại và biến mất, hắn tựa như tổ tiên chí cao của chúng thần, quan sát núi sông, bễ nghễ thiên hạ.

Phạm vi mấy trăm ngàn dặm, chiến trường màu máu rộng mênh mông, cường giả Thiên Nhân tộc có, đoàn lính đánh thuê có, chiến mã Chiến tộc cũng có, vô cùng phức tạp.

Bên trong cổ địa bao phủ đầy âm khí kia, Thạch Hạo căng thẳng, ánh

mắt sâu lắng, đứng yên trầm mặc.

Vân Hi há miệng như muốn nói gì đó thế nhưng lại không thể thốt thành lời. Uy thế như vầy khiến nàng chấn động không hề nhỏ, nỗi lòng khó mà bình tĩnh được, đây chính là lĩnh vực cực hạn hay sao?

“Cổ tổ có phát hiện ra chúng ta không?” Nàng khẽ nói.

“Đừng nghĩ nhiều, có Chiến đế ở đây thì Cổ tổ ngươi không thể làm bừa nếu không thì hắn sẽ đánh nát vùng bình nguyên này, hậu quả rất khó lường.” Thạch Hạo nói.

Âm thanh như là sấm nổ của Chiến đế truyền tới, trời đất tựa như lật ngược, Thiên châu và Ma châu đều run nhè nhẹ, bình nguyên màu máu lại xảy ra động đất kịch liệt.

“Thương hải thành bụi trăm vạn năm, Thần lộ gập ghềnh đạo nơi nào, ngươi ta đều đã tới tuổi này rồi, cũng khó sống thêm mấy năm nữa, trận chiến này, hi vọng có điều ngộ ra!”

“Một trận chiến ở thiên ngoại!” Lão Thiên Nhân mở miệng, bóng người loáng cái biến mất ở bình nguyên màu máu này, tại chỗ chỉ xuất hiện một khe lớn mà thôi.

“Được!” Chiến đế đáp, tia chớp xuất hiện, hắn biến mất.

Bình nguyên màu máu khôi phục lại vẻ yên tĩnh như chưa hề xảy ra chuyện gì, thế nhưng khí tức ngột ngạt kia rất lâu sau cũng khó mà tiêu tán.

Yên lặng trong ngắn ngủi chợt bị đánh vỡ, cứ như sao chổi vụt ngang trời, một người mặc ngân bào xuất hiện, tay cầm chiến mâu lăng không đứng trên trời cao, chỉ về chiến trường nơi xa.

“Thiên Nhân tộc, tới đây đi, ta với ngươi một trận, nếu không thì các ngươi đừng mơ mà rời khỏi!”

Tiếp theo, giữa bầu trời xuất hiện ánh sáng chói mắt, những cường giả khác bay lên không, Thiên Thần phong tỏa chiến trường không muốn để con mồi chạy thoát.

“Thiên Nhân tộc ta há sợ các ngươi!” Một nữ tử bay lên không, tay cầm cốt chuông vàng tỏa ra uy thế Thiên Thần.

Trận chiến này, khó mà tránh khỏi.

Lão Thiên Nhân quyết đấu Chiến đế, mà những cường giả cấp bậc khác cũng tranh đấu, đây là ân oán đã kéo dài rất nhiều năm giữa hai tộc.

Ngoài ra, một vài đoàn lính đánh thuê cao cấp nhất của Thiên châu và Ma châu cũng bị cuốn vào, ví như đoàn lính đánh thuê Luân Hồi, đoàn lính đánh thuê Ma Huyết, đoàn lính đánh thuê Thiên Dực, có khả năng đều có thống lĩnh là Thiên Thần, tình cảnh vô cùng đáng sợ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 711: Huyết Địa Đại Loạn

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Trên bầu trời, Thiên Thần gào thét mang theo hào quang yêu diễm, chiếu khắp mặt đất đỏ ngòm bên dưới.

Huyết dịch tỏa ra, kẻ thù lâu năm chiến đấu, toàn bộ bình nguyên màu máu đều run rẩy tựa như tái hiện lại trận chiến viễn cổ, lần nữa máu chảy thành sông.

Đây chính là ân oán giữa hai tộc và còn liên lụy tới những thế lực phức tạp rắc rối khác, khiến chiến trường trở nên vô cùng thê thảm, thần huyết nhuộm đỏ trời cao.

Sau khi Thiên Thần tham chiến thì những cường giả cấp bậc khác cũng ra tay nhằm về sâu trong đại địa, phong tỏa những nơi hiểm yếu ngăn cản Thiên Nhân tộc mang Thiên Mệnh thạch trở về.

“Giết…”

Tiếng kêu “giết” rầm trời, trận chiến này còn kinh khủng hơn cả dự liệu, quá nhiều người bị cuốn vào, ngay cả các đoàn linh đánh thuê lớn nhận được những chỗ tốt cực lớn nên đều tham dự vào cả.

Có thể tưởng tượng được, Thiên Nhân tộc và Chiến tộc đã xuất động bao nhiêu người, bọn họ cứ như là dòng lũ vụt qua mặt đất, thiên quân vạn mã đang lao nhanh sát phạt lẫn nhau.

Đây là một đại thế, huy hoàng tới đỉnh điểm, trận chiến này đã đốt lên sự

điên cuồng của đại thế, Ma châu có Ma, Thiên châu có Thần, thần ma chiến đấu, huyết chiến bầu trời!

Không cần suy nghĩ nhiều, trận chiến này chắc chắn sẽ được ghi vào trong sử sách bởi vì nó ảnh hưởng rất sâu, giật tung ngòi nổ yên tĩnh của thượng giới, là một sợi dây dẫn lửa.

Đương nhiên, lão Thiên Nhân và Chiến đế xuất thế, sự rầm rộ này cũng không cần phải nói, bất luận họ làm chuyện gì cũng đều được in khắc vào cốt thư.

"Thao Thiết thôn thiên!"

Có man thú gào thét há cái miệng to như chậu máu ra rồi nuốt lấy mấy tên thần linh, máu tanh vô cùng.

"Chân Hống khiếu nguyệt!"

Một con hung thú cao lớn hơn núi xuất hiện, há miệng rít gào, trong hư không hàng loạt cường giả nổ tung, những khối xương trắng bóng đầy máu tươi rơi trên mặt đất, sương máu tràn ngập, vô cùng thê thảm.

Chủng tộc tham chiến quá nhiều, có người của các đoàn lính đánh thuê lớn, cũng có cao thủ do hai đại tộc mời tới, giết tới sôi trào.

Bởi vì, lão Thiên Nhân và Chiến đế đều đã đi thiên ngoại quyết chiến, hai tộc há có thể bỏ qua dễ dàng, đôi bên đều liều mạng mời những minh hữu của mình tới, bắt đầu liều mạng và chém giết.

Trận chiến này, liên quan tới tộc vận của tương lai!

"Gào…" Thần rít gào, ma gầm rú, loạn thiên động địa.

Ngoài trừ cường giả cấp Thần đang chiến đấu bên trên thì còn có Tôn giả, thậm chí có cả những người trẻ tuổi Liệt Trận cảnh đang lui tới tìm kiếm các nơi trên mặt đất.

Hai tộc phát động rất nhiều nhân mã, toàn bộ đều tiến vào bình nguyên màu máu.

Bởi vì, đại trận phong tỏa bình nguyên màu máu đã bị lão Thiên Nhân trong nháy mắt phá hủy, cho nên rất nhiều truyền tống trận có thể sử dụng lại.

Đương nhiên, những kẻ thống trị của vùng bình nguyên này, mười hai vị Ma vương đáng sợ đều chết hết cả, lão Thiên Nhân nổi giận, trách bọn họ vì sao đi giúp đỡ Chiến tộc nên phát ra mười hai sợi tinh lực chấn bọn họ nổ tung.

Đại quân không ngừng kéo tới, tiến vào trong chiến trường màu máu này.

Bất kể là Thiên Nhân tộc hay là Chiến tộc đều từng là một trong thập đại chủng tộc hàng đầu thượng giới, là Đế tộc Hoàng tộc của ngày xưa, cho nên có lượng người vô cùng đông đảo.

Lần này hai Tổ đại chiến, những người tới đều là tinh anh, gót sắt chấn động bầu trời, tọa kỵ rít gào vang tận trời xanh.

Có thể nhìn thấy rõ, từng đám kỵ sĩ mang thiết giáp lần lượt tiến vào truyền tống trận, sau đó giẫm trên hư không đánh về phía chân trời, giết vào chiến trường mênh mông kia.

Đại chiến chia làm rất nhiều khu vực, lấy mười hai tòa thành Tội Ác đã đổ nát làm trung tâm không ngừng lan tràn ra xung quanh, trùng kích sâu vào bên trong chiến trường thời viễn cổ.

Thạch Hạo và Vân Hi khiếp sợ, trận chiến này vượt quá tưởng tượng của hai người, không chỉ vì Thiên Mệnh thạch mà là tranh đấu tộc vận, sẽ ảnh hưởng tới mười vạn năm tương lai.

Hiển nhiên, trận chiến cũng lan tới chỗ bọn họ.

“Chúng ta ra ngoài thôi, đó đều là tộc nhân của ta.” Vân Hi nói.

“Không ổn lắm, Thiên Nhân tộc đang rơi vào hạ phong, tình thế không tốt, đặc biệt là những sinh linh tiến vào trong chiến trường thì hầu như đều là Chiến tộc, nếu cứ đi ra ngoài như thế thì ngươi sẽ là mục tiêu sống.” Thạch Hạo cau mày.

“Là do Chiến tộc chuẩn bị rất đầy đủ, mưu đồ rất lớn, bọn họ mời tới đều là những cường tộc có tiếng liên hợp vây quét bộ tộc ta.” Vân Hi nói.

Ngày xưa, có sáu đại Thiên Nhân xuất thế, khai sáng nên huy hoàng.

Hiện này, có bốn người đạt được Thiên Mệnh thạch, mang ý nghĩa là có bốn đại cao thủ, những tộc khác làm sao khoan nhượng chứ cho nên mới âm thầm liên kết với nhau.

Vị trí của Thạch Hạo và Vân Hi là ở trên chiến trường viễn cổ có diện tích rộng lớn nhất, phạm vi tới hai mươi vạn dặm và cũng là nguy hiểm nhất, bên trong sương mù dày đặc ngăn cách với bên ngoài.

Thậm chí, khi đi vào sâu bên trong thì có một vài bí bảo sẽ mất đi hiệu lực, quy tắc kỳ lạ ở nơi này đều ảnh hưởng tới toàn bộ sinh linh.

Bởi vì, nghe đồn nơi đây cũng có chí cường giả công tham tạo hóa chết đi, máu của hắn, xương của hắn, đạo hạnh của hắn đều khắc vào núi sông, cũng chưa hề tiêu tan.

Và đây cũng chính là nguyên nhân mà Thạch Hạo và Vân Hi chọn để vào đây trốn, là để tự vệ.

Bọn họ không hề biết, đại trận của bình nguyên màu máu đã bị hủy diệt, ngay cả mười hai Ma vương cũng bị lão Thiên Nhân đánh gục, chỉ biết là, không còn lựa chọn khác.

Bởi vì, toàn bộ đại địa đều rối loạn, sát phạt không ngừng, thiên quân vạn mã đang trùng kích, còn không bằng cứ trốn ở nơi này.

“Ầm ầm!”

Mặt đất rung chuyển, cờ lớn phần phật, một đám kỵ binh đang vọt tới, tất cả đều giương cung lắp tên bắn giết về đám tàn binh ở đằng trước.

“Vèo!”

Loạn tiễn bay lên, giữa bầu trời sặc sỡ chói mắt, các loại cầu vồng xẹt qua mang theo đuôi ánh sáng thật dài, vô cùng rực rỡ.

Mười mấy người bỏ chạy phía trước đều kêu thảm, bị những mũi tên kia xuyên thủng thân thể, ngã nhào trên mặt đất, trong đó nhỏ nhất cũng chỉ mười mấy tuổi, còn chưa tới tuổi trưởng thành.

“Là nhân mã của bộ tộc ta!” Vân Hi lo lắng và tức giận, thế nhưng cứu viện đã không kịp.

Bình nguyên màu máu, đại chiến không ngừng chia làm nhiều khu vực, Thiên Nhân tộc ở khu vực này chiến bại, trong đó có một vài nhóm nhỏ trốn vào nơi đây thế nhưng vẫn khó thoát khỏi họa sát thân.

“Cứu… cứu ta.” Một thiếu niên với vẻ mặt non nớt khi nhìn thấy Thạch Hạo và Vân Hi thì vô lực đưa tay ra, trong miệng không ngừng phun máu.

Đáng tiếc, hết thảy đều đã muộn, ánh mắt của thiếu niên kia mờ đi, bụp, ngã xuống cùng với những tộc nhân kia.

“Không!” Sống mũi của Vân Hi cay cay.

Chiến tới một bước này quả thật đã lệch ra khỏi dự tính ban đầu, không phải đơn thuần là chặn giết Thiên Mệnh thạch mà là đại chiến vì tộc vận, mục đích là tiêu diệt kẻ thù bấy lâu nay.

“Còn có hai người, chính xác, vận may vẫn còn tốt.” Một gã đầu lĩnh trong đám kỵ binh kia nói, liếc mắt nhìn Thạch Hạo, sau đó tập trung về Vân Hi, cảm thấy nàng vô cùng xinh đẹp.

“Cô gái xinh đẹp như thế cũng là hiếm thấy thiên hạ, nơi đây lại có mỹ nhân như thế này, bắt lại rồi mang về tộc!” Hắn vung tay lên, mấy chục kỵ binh nhằm tới vây quanh Thạch Hạo và Vân Hi.

“Kéo tên nhóc chướng mắt này ra ngoài chém cho ta, không nên cản trở ở nơi này.” Đầu lĩnh kỵ binh nói, hắn là cao thủ Thần Hỏa cảnh nên cũng sẽ không thèm để ý tới một tên Tôn giả.

“Vâng!”

Lúc này có mười mấy tên kỵ binh giương cung cài tên nhằm về phía Thạch Hạo, sau đó mười mấy luồng cầu vồng vọt nhanh tới.

“Răng rắc!”

Thạch Hạo không giận mà uy, bên ngoài cơ thể hiện lên một đám chia tớp bao quanh hắn, toàn bộ những mũi tên kia bắn trúng đều phát ra phù văn chói mắt.

Sau đó, tiếng vang không dứt, mười mấy mũi tên đó đều nổ tung.

“Đại nhân, có gì đó không đúng, hai người này tựa như giống với trong mật báo, khả năng là người mà chúng ta cần tìm.” Có người nói nhỏ.

“Thật sao?!” Đầu lĩnh kỵ binh trợn tròn hai mắt, hào quang bắn ra, lập tức cười ha hả, quả là vận may lớn rồi.

“Đại nhân cẩn thận, nghe nói hai người này không dễ đối phó đâu, ngay cả cao thủ Thần Hỏa cảnh cũng bị chết, chúng ta cần đề phòng.” Có người âm thầm nhắc nhở.

“Ta biết, bày trận, giết bọn chúng.” Đầu lĩnh kỵ binh vung tay ra hiệu, tất cả kỵ binh đều rút lui, ném đại kỳ hòng phong tỏa nơi này.

“Giết!” Vân Hi chuyển động, tộc nhân chết thảm khiến nàng bi thương, nàng lấy ra bảo kính một mặt soi sáng bốn phương, hào quang tỏa ra đánh

giết đối phương.

Mà Thạch Hạo lại càng nhanh hơn, chớp mắt đã đột phá vòng vây bay vút lên trời, giết thẳng về tên đầu lĩnh kia.

“Ầm!”

Hai người đối chưởng, phù quang ngút trời.

“Đi chết đi!” Đột nhiên, bên cạnh có người ra tay, thần hỏa hừng hực còn mạnh hơn cả tên đầu lĩnh kia, tập kích về phía Thạch Hạo, dùng bảo thuật Tỳ Hưu oanh kích lại đây.

“Ta mới thật sự là đầu lĩnh nè.” Hắn cười gằn, mà tên đầu lĩnh ra hiệu kia lại là linh thân của hắn.

Ầm!

Khiến hắn giật mình chính là, phù văn vô hiệu, sau khi đánh lên trên người Thạch Hạo thì đều bị tiêu diệt sạch.

Cùng lúc đó, bộ linh thân của hắn kêu thảm, bảo thuật vô dụng, thân thể va chạm liền bị Thạch Hạo liên tiếp xuất thủ đánh chết giữa không trung, kể cả con man thú tọa kỵ kia cũng bị xé rách.

“Ngươi nạp mạng đi!” Thạch Hạo vụt qua, hắn không có nhiều thời gian nên nhất định phải sớm kết thúc trận chiến này.

Chân thân tên đầu lĩnh biến sắc nhanh chóng rút lui, thế nhưng cơ bản vô dụng, bàn tay của Thạch Hạo phát sáng, nhanh chóng vọt tới bùng phát ra thần uy chí cường của thân thể.

Trận chiến này, hữu kinh vô hiểm, trước lúc Miễn dịch pháp lực của Thạch Hạo biến mất thì đã đánh tên này nổ tung, máu và xương bắn lên rất cao hóa thành sương máu, chết oan chết uổng.

Thạch Hạo đoạt lấy một cây cung lớn, liên tiếp mở cung và liên tiếp

tiếng kêu thảm vang lên, những tên muốn chạy trốn đều nằm trong vũng máu, còn có một số người cùng với tọa kỵ đều bị Thạch Hạo bắn nổ tung.

Chinh chiến luôn là như thế, xưa này không hề ôn hòa, tràn ngập máu tanh, đội nhân mã này bị diệt sạch thế nhưng cũng không phải vì thế mà Thạch Hạo vui mừng, hắn linh cảm tới chuyện không ổn, đại quân xung kích, sớm muộn gì cũng sẽ bị phát hiện.

"Đi!"

Hắn dẫn Vân Hi nhanh chóng rời khỏi nơi này, hướng về sâu trong chiến trường cổ.

Quả nhiên, chẳng hề yên ổn, đám người này sau khi bị giết thì lại có đám kỵ binh khác tiến tới tìm tòi, khi phát hiện ra manh mối thì truy sát theo sau.

Từ sau đó trở đi, hai nguời Thạch Hạo huyết chiến một đường, chém giết tới mười mấy đội ngũ, tắm rửa máu tươi mà chạy trốn.

"Nếu không ổn, ngươi để ta lại, tự mình chạy đi." Vân Hi nói.

Một lần nguy hiểm nhất là có một tên Chân Thần xuất hiện, nếu không phải Thạch Hạo tiến vào trong hang ổ của một con Kim cương ma thì hơn phân nửa bọn họ đã tiêu rồi.

"Không sao, bọn họ còn chưa đuổi tới." Thạch Hạo nói.

"Ồ, các ngươi là người bị truy nã à?" Sau đó không lâu bọn họ lại gặp một đội ngũ khác, trong đó có một người trẻ tuổi khi nhìn thấy Vân Hi thì liên tục dùng bảo kính chiếu tới, quan sát dung mạo chân thân của nàng.

"Là bọn họ, bao vây lại!" Hắn vui mừng, hạ lệnh cho mấy chục cao thủ tiến lên.

"Tiểu vương gia, xin hãy cẩn thận." Một vị lão bộc mở miệng.

Người trẻ tuổi này là hậu đại của một vị vương giả, thế nhưng bản thân hắn cũng chưa được phong Vương nên vẫn canh cánh trong lòng, nói: “Đời này của chúng ta có tam đại Chiến vương, một trong số đó đang ở gần đây, trước tiên ta muốn bắt cô gái này.”

Vân Hi giật mình, tam đại Chiến vương đã tới, cũng chính là chí tôn trẻ tuổi có uy danh hiển hách, không ngờ một trong số này lại ở gần ngay đây, nàng nhìn về phía Thạch Hạo lộ vẻ ưu sầu.

Trong Chiến tộc, một khi được phong làm Chiến vương thì có ý nghĩa là thiên tư siêu tuyệt, đè ép tiên hiền, có thực lực ngạo thị đồng đại.

Bên người đám nhân vật như thế này đều có một ít nhân vật lợi hại bảo vệ, theo bọn họ xuất chinh bảo đảm không bị người khác ám hại.

“Ta ngược lại cũng rất chờ mong, cái gọi là Chiến vương sẽ lợi hại tới mức nào?!” Thạch Hạo lẩm bẩm, con mắt phát sáng.

Nên biết, đây chính là Chiến Đế tộc, một trong thập đại chủng tộc thái cổ, Chiến vương của bọn họ thì mấy chục đời cũng khó mà xuất hiện được một người!

Nhưng một đời này lại xuất hiện ba người, đúng là ngoại lệ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 712: Một Người

"Ra tay, bắt tất cả lại." Người trẻ tuổi đó ra lệnh.

Vừa mới xuất thủ thì Thạch Hạo liền bất cẩn, cảm thấy Miễn dịch pháp lực trong nháy mắt có thể giải quyết tên lão bộc kia và sẽ bắt được tên hậu đại Vương tộc này lại.

Không nghĩ rằng, người trẻ tuổi này lặng lẽ xuất thủ lấy ra một kiện pháp khí quái lạ, đó là một Ngọc tịnh bình trắng nõn muốn hút hắn vào trong, Miễn dịch pháp lực vô hiệu!

Có thể thấy được, thân thể của Thạch Hạo từ từ nhỏ lại, từ chiều cao bình thường hóa nhỏ thành cao hai tấc và đang bay về ngay nơi miệng bình.

Lão bộc kia ra tay giúp đỡ, cùng nhau khống chế chiếc bình này.

Chiếc bình trơn bóng như ngọc, có một loại phù văn vô cùng đặc biệt, có thể hút lấy núi cao sông lớn, vô cùng đáng sợ và siêu phàm.

"Các ngươi bắt cô gái kia lại, để ta diệt hắn." Người trẻ tuổi tự đắc, đây chính là lần đầu tiên hắn khống chế chiếc bình này và đã thành công.

"Mở!"

Thạch Hạo hét lớn, lúc này không thể lo nghĩ nhiều nữa, cả người bùng phát phù văn, lấy cục bùn vàng trong lò luyện đan ra rồi ném về phía trước.

"Đó là vật gì?" Người trẻ tuổi kêu quái dị.

Bởi vì khi cục bùn vàng được ném tới ngay miệng bình thì liền chặn ở nơi đó, những hoa văn trên bảo bình bị ăn mòn khiến chiếc bình nhanh

chóng mờ đi, mất đi ánh sáng lộng lẫy.

Thạch Hạo cách miệng bình không xa, hiểm trong hiểm, suýt chút nữa thì bị thu vào trong, chỉ còn cách vài thước, mượn cơ hội này rốt cuộc thoát vây.

“Không thể, bảo cụ này là bí bảo hi thế, gần hóa thành pháp khí Thiên Thần thì làm sao mất đi hiệu lực chứ!?” Người trẻ tuổi phát điên.

Một vị lão tổ của Chiến tộc vô cùng yêu quý hắn nên mới ban cho pháp khí này, để hắn mang vào bình nguyên màu máu thí luyện, theo lý thuyết thì không thể bị phá mới đúng thế nhưng lại bị ăn mòn.

Thạch Hạo nhanh chóng hóa lớn, từ cao hai tấc thành chiều cao người bình thường đáp lên mặt đất, sau đó mạnh mẽ xuất thủ đánh giết tên lão bộc Thần Hỏa cảnh kia.

Dưới cái nhìn của hắn, người này mới nguy hiểm nhất, trừ khử đi thì đại cục liền định.

Ầm!

Lúc này, Miễn dịch pháp lực còn chưa hết tác dụng, còn một chút thời gian cuối cùng nên hai người nhanh chóng giao thủ, máu tươi tung tóe, hai tay của lão bộc bị bẻ gãy bay vụt lên.

“Ngươi…” Hắn kinh hãi.

“Thu cho ta!” Bên cạnh, người trẻ tuổi hét lớn, vẫn đang không ngừng khống chế Ngọc Tịnh bình thế nhưng đáng tiếc là vô dụng, hắn lấy pháp khí này đụng vào bùn vàng lập tức chiếc bình bị hủy.

Bùn vàng có lai lịch bất phàm, xuất từ Cấm khu không người rộng lớn, đương nhiên cũng không phải là khối bùn vàng thật sự, mà nó có mang một ít đất vàng hóa thành mà thôi.

Dù vậy thì cũng đủ khiến bí bảo này mất đi hiệu lực.

“Bụp!”

Lão bộc địch không lại, bị Thạch Hạo đánh chết.

Đám người vây công Vân Hi thấy thế thì sợ hãi muốn bỏ chạy nhưng đáng tiếc là đã chậm, Thạch Hạo quyết đoán đánh gục từng người, không một ai chạy thoát.

“Đến phiên ngươi rồi.” Thạch Hạo ép về trước, ra tay với người trẻ tuổi này.

Trận chiến này chẳng chút kịch tính, người trẻ tuổi của Chiến tộc tuy bất phàm thế nhưng cũng chỉ kiên trì được hơn mười chiêu thì liền bị giết.

Trên thực tế, trong cùng thế hệ, người có thể chống đỡ được hơn mười chiêu của Thạch Hạo cũng không nhiều, hắn cũng tính là kẻ hiếm thấy, ít người được như hắn.

Thạch Hạo thu lại Ngọc Tịnh bình này, đây là một bảo bối tốt ấy vậy mà hiện tại phù văn đã tổn hại không ít, thật chẳng biết nói gì nữa.

“Quá đáng tiếc.” Hắn vô cùng đau lòng.

“Ngươi có thể chặn lại được một Thần khí.” Vân Hi giật mình.

Thông qua lần này Thạch Hạo càng cảnh giác hơn, Miễn dịch pháp lực cũng không phải là vô địch, gặn phải Chân Thần thì chỉ có thể rút lui, mà gặp phải pháp khí cấp độ cực cao thì cũng khó tạo nên tác dụng.

Hai người nhanh chóng rời khỏi nơi này.

“Có phải chúng ta bị người khác khóa chặt, ta đã trốn vào trong đỉnh của ngươi mà sao vẫn bị người khác tìm thấy?” Vân Hi lộ vẻ ưu lo.

Bởi vì, trên đường rời đi sau này thì Thạch Hạo gặp phải mấy lần nguy

hiểm, Vân Hi núp ở trong đỉnh thế nhưng có thể cảm giác được đại chiến ở bên ngoài kịch liệt cỡ nào.

Mấy lần sau, nàng thoát ra ngoài thì thấy sắc mặt của Thạch Hạo tái nhợt, bên trên vạt áo dính đầy vết máu.

“Không phải là bị khóa chặt mà là sau khi rất nhiều toán nhân mã bị chúng ta giải quyết sạch thì bọn họ hạ mệnh lệnh, chỉ cần không phải là người của Chiến tộc, nhìn thấy ai thì cứ giết ngay tại chỗ.” Sắc mặt của Thạch Hạo vô cùng khó coi, đại chiến liên tục khiến hắn rơi vào tình trạng không ổn.

Hắn tựa vào một khối nham thạch, trên mặt trắng bệch, trước đó không lâu hắn gặp phải một tên Chiến vương, là kỳ tài tuyệt thế của tộc này, thế nhưng chỉ gặp qua chứ chưa hề giao thủ, bên cạnh tên Chiến vương này xuất hiện một tên Chân Thần không ngừng truy sát hắn, khiến hắn suýt nữa thì tiêu đời.

Sau khi chạy trối chết, Thạch Hạo trốn xa tới mười vạn dặm, tiến vào nơi sâu nhất của khu chiến trường này.

Sau nửa đêm, hắn lại tiếp tục bị thương, người đầy máu, suýt nữa thì bị tên Chân Thần bên cạnh Chiến vương kia đánh gục, xương gãy tới mười mấy khúc, nơi mi tâm có một vết nứt.

Thương thế của Thạch Hạo vô cùng nghiêm trọng, nếu không phải nhờ vào đại thần thông Súc địa thành thốn, hắn triển khai thuật độn thổ tiến vào nơi sâu nhất của chiến trường thì chắc đã chết rồi.

Dù vậy, thương thế của hắn cũng vô cùng nghiêm trọng, tổn hại tới bản nguyên.

Vân Hi rời khỏi cốt đỉnh, xuất hiện trước mặt hắn, khi thấy cảnh này thì vô cùng khó chịu, mắt rưng rưng, nói: “Xin lỗi, ta làm liên lụy tới ngươi rồi.” Nàng bảo Thạch Hạo cứ đi đi, không cần lo cho mình.

“Không cần phải tự trách mình, ta mặc dù rời đi một mình thì cũng chạy không thoát, Chiến tộc sẽ không dừng tay.” Thạch Hạo nói.

Vân Hi thầm than, phần ân tình này quá lớn, Thạch Hạo đã hộ tống nàng đi xa mười mấy vạn dặm, nếu không phải có thiếu niên này thì nàng sớm bị bắt hoặc bị chết rồi.

“Cảm ơn ngươi.” Nàng không biết nói gì nữa.

“Các ngươi chạy không thoát đâu.” Bỗng nhiên, từ xa truyền tới giọng nói lạnh lẽo, nơi đó có đoàn người áp sát tới.

Trong đó có một người trẻ tuổi chừng hai mươi, lông mày dài tới tóc mai, mắt phượng có thần, da trắng như ngọc lấp lánh hào quang, hắn có một loại thần vận đặc biệt.

Chiến vương!

Hắn đã tới, và chính hắn là người mở miệng.

“Ngươi có dám một mình đánh với ta một trận?” Thạch Hạo máu me khắp người, đứng thẳng dậy, không giận mà uy.

“Vốn ta còn muốn xuất thủ với ngươi thế nhưng hiện tại ngươi không xứng, bị thương quá nặng, chỉ cần một tên Tôn giả cũng có thể giết được.” Chiến vương lạnh lùng vô tình nói.

Hắn có loại sức lực này, còn có loại khí phách vô địch, Chiến tộc từng hiệu lệnh thiên hạ, là Đế tộc, một bộ tộc cổ xưa kinh khủng như vầy mà mấy chục đời mới xuất hiện được một vị Chiến vương thì làm sao là kẻ phàm tục chứ?

Nhưng đời này lại xuất hiện lần ba vương, là một đặc thù.

“Ít nói nhảm, nạp mạng đi.” Thạch Hạo quát lên.

“Chỉ sợ dơ tay của ta mà thôi.” Chiến vương chắp hai tay sau lưng, mặt

phượng lạnh lẽo, cơ thể giống như là ngọc thạch, ngay cả những sợi tóc cũng phát sáng khiến khí chất trở nên xuất trần.

Hắn khinh thường trạng thái hiện tại của Thạch Hạo, xem thường khi đánh một trận với hắn, cảm thấy người này không xứng để mình ra tay.

"Giết hắn cho ta." Hắn xoay người, đầy vẻ khinh bỉ.

Một vài Tôn giả nhận được mệnh lệnh thì giết về trước.

Vị Chân Thần kia cũng âm thầm chuyển động, nhanh chóng lại gần.

Thạch Hạo thở dài rồi xoay người bỏ chạy, lần nữa tiến sâu vào trong đất, tên Chân Thần kia truy sát ở phía sau!

Khi lần nữa xuất hiện trên mặt đất thì giữa bầu trời có ba vầng huyết nguyệt đang chiếu xuyên qua lớp sương mù của chiến trường cổ này những ánh hồng lạnh lẽo xinh đẹp, thế nhưng vẫn khó có thể che đi vẻ mặt tái nhợt của Thạch Hạo.

Hắn bị thương quá nặng, gãy mười mấy khúc xương, xương cánh tay, đùi đều gãy thành mấy đoạn, nếu không phải dùng pháp lực chống đỡ thì hắn sớm đã gục trên mặt đất rồi.

Đồng thời, bất kể là nguyên thần hay là thân thể thì đều gặp phải thương tích hết sức đáng sợ, tổn thương tới bản nguyên, cứ theo đà này thì hắn sẽ chết vì khô cạn bản nguyên mất.

"Ngươi… thế nào rồi?" Vân Hi lo lắng, lấy ra một ít linh tuyền cho hắn uống, trên gương mặt tuyệt sắc tràn ngập vẻ lo lắng.

"Để ta nghỉ ngơi chút." Thạch Hạo vô cùng uể oải, vừa nãy từ xa đã bị trúng một đòn của tên Chần Thần kia.

Thân thể của hắn chút nữa thì nổ tung, nguyên thần tán loạn.

Hô hấp bất ổn, lồng ngực chập chùng, đại chiến tới bước này khiến thân

thể tiêu hao nghiêm trọng, rất khó có thể đứng lên được, thương thế quá đáng sợ.

"Không có chuyện gì đâu, ngươi sẽ khỏe lại thôi." Vân Hi như nhớ ra thứ gì đó, vừa khóc vừa nhanh chóng lấy ra một viên đan dược bảo hắn ăn vào.

"Đây là gì?" Thạch Hạo giật mình, viên đan dược này cỡ quả nhãn lượn lờ đầy ánh tím, phù văn cuộn tròn cứ như có sinh mệnh vậy, nó không ngừng va chạm ở trong bình ngọc tựa như muốn bỏ chạy.

"Đây chính là Thiên Nhân đan, là bảo dược tuyệt thế, bất cứ người nào bị thương tới đâu thì khi dùng đều sẽ phục hồi như cũ." Vân Hi giải thích.

Thạch Hạo giật mình, đan dược này quả nhiên vô giá, giống như Bổ Thiên đan vậy, có thể cứu một mạng người dùng.

Lúc ở hạ giới, hắn từng đoạt được một viên Bổ Thiên đan từ tay Nguyệt Thiền, thế nhưng khi bảy thần hạ giới, sau trận chiến cuối cùng đã bị tộc nhân ép phải nuốt vào.

Hắn có thể khởi tử hoàn sinh, có thể không riêng gì những thánh dược kia, hồ Niết Bàn, cùng với ý chí cầu sinh vô cùng mạnh mẽ của hắn, và nói không chừng cũng có chút liên quan tới Bổ Thiên đan kia.

"Ăn nhanh đi, không được chậm trễ." Tay ngọc đưa Thiên Nhân đan tới sát ngay môi của hắn.

Thạch Hạo gật đầu, không nói năng gì nữa, bởi vì thương thế của hắn quá nặng gần như chống đỡ không nổi nữa, có thể thoát thân từ trong tay Chân Thần thì đã rất nghịch thiên rồi.

Nếu như không thể lập tức khôi phục lại như cũ, truy binh vừa tới thì hắn và Vân Hi chắc chắn phải chết.

Bảo đan màu tím vừa vào miệng liền hóa thành chất lỏng tỏa ra phù văn,

chỉ trong nháy mắt đã lan vào tứ chi bách hài, tẩm bổ cơ thể và nguyên thần của hắn, hiệu quả rất nghịch thiên!

Không có bất kỳ tác dụng phụ nào, mới nửa canh giờ thì Thạch Hạo khỏe mạnh như rồng như hổ đứng thẳng dậy, tinh lực cuồn cuộn, xương gãy dài ra, tinh thần dồi dào, hắn khôi phục lại trạng thái đỉnh cao.

"Hiệu quả rõ ràng như vậy?!" Dù đã chuẩn bị tâm lý sẵn thế nhưng vẫn rất là giật mình.

"Ngươi không có chuyện gì là tốt rồi." Vân Hi thu lại vẻ lo lắng, miệng cười tươi, đôi mắt đẹp chớp chớp, da dẻ trắng như tuyết, chỉ một nụ cười mà sinh ra trăm ngàn vẻ đẹp.

Hiển nhiên, độ quý giá của bảo đan hi thế này rất dị thường, bởi thân phận của nàng rất đặc thù nên mới có được một viên.

"Bọn họ tới nữa rồi!" Thạch Hạo nắm lấy tay ngọc của Vân Hi nhanh chóng xoay người rời đi.

Thời gian rất lâu sau thì bọn họ dừng lại ở một chỗ mật địa, Thạch Hạo lạnh giọng nói: "Muốn ép ta giết chết Chiến vương của bọn họ sao?"

Hắn nổi giận, đoàn người Chiến vương không ngừng truy sát khó mà tránh thoát được, hắn quyết định mạo hiểm một lần!

"Chớ làm loạn." Vân Hi nói, rất lo lắng.

"Tên Chân Thần này mỗi lần truy sát ta thì sẽ rời xa Chiến vương một đoạn thời gian, ta có cơ hội ra tay, có thể đánh gục hắn!" Thạch Hạo nói, ánh mắt như cầu vồng.

Vân Hi phát hiện thiếu niên này có một vẻ đẹp khó tả, đó là phong thái vô địch, tự tin và dứt khoát, cả người được bao phủ bởi một tầng ánh sáng thần thánh.

Người tự tin là có phong cách nhất, chính như Thạch Hạo lúc này, niềm tin vững vàng, phong thái tự tin, rạng ngời rực rỡ, hắn muốn đánh giết Chiến vương!

Đây là khí phách cỡ nào chứ? Nên biết, đây chính là một trong thập đại chủng tộc ngày xưa của thượng giới, là Chiến Đế tộc mạnh mẽ nhất, Chiến vương của bọn họ tuyệt đối nghịch thiên.

Vân Hi nhìn hắn thì hơi ngẩn người và có chút xuất thần, sau đó nhanh chóng hồi tỉnh, sắc mặt mang theo vẻ ửng hồng.

"Không nên mạo hiểm!" Nàng khuyên can, lo lắng tới an nguy của Thạch Hạo.

"Ta là ai, thần võ ngút trời thì há sợ một tên Chiến vương sao, phải chém hắn!" Thạch Hạo phấn chấn tinh thần.

Vân Hi ngẩn ngơ, cảm thấy hắn rất tự tin cùng có chút tự sướng, cảm giác này rất quen thuộc, thế nhưng nàng lắc lắc đầu rồi không ngừng khuyên can.

"Không cần sợ, nhìn ta chém hắn như thế nào nè." Thạch Hạo quyết định mạo hiểm, hắn hóa ra một bộ linh thân mang theo Vân Hi bỏ chạy, mục đích là lôi kéo tên Chân Thần kia.

"Hắn là Chân Thần, rất nhanh phát hiện ra dối trá trong đó, sẽ lập tức quay lại giết ngươi đấy." Vân Hi lo lắng.

"Không sao, ta chỉ cần chút xíu thời gian là được, mặt khác khi cần thiết thì chỉ cần hắn thấy sơ qua quả Kim Bồ thì nhất định hắn không chần chờ, sẽ đuổi theo thêm chút thời gian nữa." Thạch Hạo đưa quả Kim Bồ cho linh thân.

Sau đó, hắn xoay người dứt khoát lên đường, muốn đi giết tên Chiến vương!

Ba vầng huyết nguyệt treo lơ lửng, nơi sâu trong chiến trường viễn cổ, thi thoảng có thần ma gào thét thế nhưng vùng đất trước mắt này lại rất yên tĩnh, mặt đất khô cứng cứ như đạp trên sắt đá vậy.

Cộp, cộp, cộp…

Tiếng bước chân vang vọng, ánh trăng màu máu chiếu rọi khiến một người nơi đây vô cùng thần võ, hắn đối mặt với một đám người.

Thạch Hạo đã trở lại, tìm được đoàn người Chiến vương!

"Lá gan của ngươi thật sự không hề nhỏ, còn dám tìm ta." Chiến vương siêu phàm thoát tục, hàng lông mày kéo dài tới tóc mai, mắt phượng có thần, cơ thể như ngọc thạch, cả người đều lấp lánh hào quang, vô cùng đáng sợ và mạnh mẽ.

"Ngươi là cái thá gì? Trở lại để giết ngươi!" Thạch Hạo khẽ nói thế nhưng lại có một loại uy nghiêm không thể nào nghi ngờ được, từng bước đi tới, dưới huyết nguyệt hắn oai hùng kiên cường, ánh mắt lấp lánh.

Theo tiếng bước chân của hắn thì vùng đất này đều chuyển động theo, cộng hưởng cùng hắn, đập theo nhịp bước của hắn, thánh huy chói mắt tỏa ra từ trên người cứ như đại Đế giáng thế.

"Ta là ai, ta là Chiến vương vô địch của Chiến Đế tộc, ngươi tính là gì!" Chiến vương với ánh mắt lạnh lùng và vô tình nhìn hắn.

"Ta không là gì cả nhưng sẽ có một ngày, ta một người sẽ là Đế tộc, một người là Hoàng tộc, ta không cần nhờ vào dư âm che chở của tổ tiên, chính ta sẽ thành Đế!" Thạch Hạo bình tĩnh nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 713: Kiếp Quang Cửu Thiên

Chiến Thiên Ca ngửa mặt cười to, mái tóc tung bay, từng sợi lấp lánh, hiển lộ hết vẻ bất phàm.

Hắn là Chiến vương một đời, thiên tư tuyệt thế, nếu không phải trong tộc xuất hiện một cặp sinh đôi "Chiến tử", đánh vỡ sự cân bằng thì hắn chính là Vương duy nhất trong mấy chục đời này.

Vốn hắn sinh ra trong Chiến Đế tộc, cũng quật khởi từ trăm triệu nhân khẩu, bộc lộ tài năng, vượt qua mấy chục đời tiên hiền, hắn có thể không mạnh?

"Chuyện hài của ngươi chẳng chút vui tai gì cả." Hắn có phong thái khí thôn sơn hà, trong hai mươi năm này hắn đã đi khắp mấy châu nhưng chưa hề gặp phải đối thủ!

Nếu không phải kiêng kỵ tổ huấn, hắn đã khiêu chiến và đánh bại hai Chiến vương sinh đôi trong tộc, thành Vương vô thượng duy nhất rồi.

"Chuyện cười cũng được, thật cũng được, ngươi chỉ cần biết rằng, đêm nay chính ta sẽ giết ngươi là được." Thạch Hạo bình tĩnh nói, từng bước áp sát về trước.

Hắn trầm ổn và điềm tĩnh, cũng không phải vì không có thời gian mà liều lĩnh ra tay, hắn đang tích tụ sức mạnh để khí thế của mình tăng lên, muốn đạt tới đỉnh cao nhất.

Hắn chưa bao giờ xem thường đối thủ, dù cho có khí phách vô địch thì cũng sẽ dốc toàn lực xuất thủ, đây cũng chính một trong những nguyên nhân trọng yếu mà Thạch Hạo có thể một đường hát vang, có thể đi tới ngày hôm nay.

“Trước kia ta không muốn chiến đấu với ngươi là bởi vì ngươi không xứng, sợ làm dơ tay của ta. Bây giờ, ngươi tràn đầy tự tin, khôi phục lại đỉnh cao, vậy thì sẽ giúp ngươi toại nguyện, cắt đầu ngươi.” Chiến Thiên Ca nói.

Vóc người hắn cao lớn, sợi tóc phất phới, mắt phượng có thần, cả người trắng sáng như tuyết cứ như được tạc từ ngọc thạch vậy, có một cảm nhận khó nói thành lời.

Khí thế của hắn tăng vọt, rõ ràng chỉ là một bóng người cao ráo thế nhưng lúc này dường như là hung thú từ tiền sử rời khỏi hang ổ, ép người khác phải nghẹt thở.

Xung quanh, toàn bộ thủ hạ đều rút lui, thân thể không ngừng run rẩy, không thể nào chịu nổi uy thế đó, mặc dù đều là Tôn giả nhưng tinh lực cũng quay cuồng, lảo đảo rút lui, suýt nữa thì phun máu.

Đây chính là oai phong của Chiến giả, hắn thân là Vương của bộ tộc, tuy rằng còn trẻ thế nhưng đã lộ ra tài năng, phong thái tuyệt thế, khó có thể đối đầu!

Ba vầng huyết nguyệt treo lơ lững trên cao, ánh trăng chiếu rọi xuyên qua màn sương mù trên chiến trường, ánh đỏ tươi và thê diễm, chiếu lên trên mặt đất khô cứng và lạnh lẽo kia.

“Nói nhảm nhiều quá, giết ngươi thiên địa sẽ yên tĩnh.” Thạch Hạo bước đi đầy mạnh mẽ, khoảng cách mỗi bước, thời gian bước đi, chẳng hề có chút biến hóa gì, đạp trên mặt đất hình thành nên một nhịp điệu nhất định.

Sau đó, nhịp điệu đáng sợ này không chỉ cộng hưởng với thiên địa, mà còn khiến sắc mặt của cường giả Chiến tộc gần đó trắng bệch, không ngừng lảo đảo.

Sao thế này? Những Tôn giả kia đều lộ vẻ nghiêm túc.

Bước chân của Thạch Hạo cứ như trống thần của thiên đình không ngừng vang vọng đương đại, khiến trái tim mỗi người đều phải đập mạnh

theo.

Thùng, thùng, thùng…

Đây là một khúc thần âm đáng sợ, nhịp điệu nhàm chán và đơn giản thế nhưng lại chấn cho huyết khí của mọi người đều bạo động, có mấy người chịu không được, cảm thấy mình muốn nổ tung.

“Bụp!”

Cuối cùng, có người há miệng phun máu tươi, gian nan thoát khỏi nhịp điệu đáng sợ này, sau đó nhanh chóng lùi ra xa nếu không quả thật sẽ nhập ma làm nổ tung bản thân mình.

“Ầm!”

Chiến Thiên Ca cất bước, một bước hạ xuống, mặt đất run lên, vết nứt lan xa tới mấy dặm, một cước dẫm lên mặt đất liền ảnh hưởng và quấy rầy nhịp điệu này.

“Bụp!”

Mấy người kia miệng phun máu, mượn cơ hội này để phá tan ràng buộc, phá tan thần âm trốn về nơi xa.

Tất cả mọi người đều sợ hãi, thiếu niên này là người như thế nào, chỉ dựa vào nhịp điệu của bước chân mà đã khiến bọn họ suýt chết.

Chiến vương xuất thủ, hắn một bước là trăm trượng, chớp mắt vọt tới gần.

Trong nháy mắt, hắn hoàn toàn khác hẳn, cứ như là một ngọn núi thái cổ khó có thể vượt qua được xuất hiện, đánh tan mây mù, hiện ra ở đương đại, kinh sợ lòng người.

Đồng thời, những tầng ký hiệu lấp lánh, những dấu ấn trên cơ thể, choàng lấy thánh huy giống như là ngọn lửa màu bạc cháy hừng hực che kín

thân thể, có vẻ siêu phàm nhập thánh!

Hai tay của hắn bắt ấn, chính là một loại chiến ấn tiếng tăm lừng lẫy của Chiến tộc, không ngừng ngưng kết thành một bia kim loại trước người do phù văn tạo thành, thần âm cổ xưa không ngừng vang vọng.

Ầm!

Chiến bia như núi, tuy không cao lớn thế nhưng khí thế lại tựa như núi cao đè ép xuống Thạch Hạo, hoa văn sáng rực nằm dày đặc ở bên trên.

Thạch Hạo không hề sợ, cả người phát sáng, nhanh chân tiến tới, hắn nắm giữ loại năng lực Miễn dịch pháp lực nên cũng chẳng hề sợ đòn thứ nhất này, thân thể xuyên qua thần bia đánh thẳng về phía Chiến Thiên Ca.

Ầm!

Bàn tay của hắn phát ra ánh sáng lộng lẫy đầy kinh người, lúc đánh về Chiến vương thì dường như là một vầng thái dương đang bốc cháy hừng hực, hào quang kinh khủng phát ra, vô cùng chói mắt.

“Keeeng!”

Một thanh Kim cốt giản vụt tới va chạm với bàn tay của Thạch Hạo, cả hai bắn ra từng tia lửa, âm thanh lạnh lẽo cứ như là hai cái cối xay bằng đồng va chạm vậy.

Chiến Thiên Ca sớm đã biết rõ, giai đoạn đầu thì Thạch Hạo có năng lực Miễn dịch pháp lực nên đã phòng bị, tay phải sớm đã nắm chặt binh khí chờ đòn đánh này của hắn, và cũng đã chặn lại được.

Cùng lúc đó, tay trái của hắn đang bắt ấn tiếp tục chuyển động, kết quả trong hư không liên tục xuất hiện thần bia lóe ra ánh kim loại, điêu khắc đầy ký hiệu đáng sợ.

Vô số thần bia từ bốn phương hạ xuống trấn áp lấy Thạch Hạo, tất cả

đều lưu chuyển bí lực, tràn ra gợn sóng mạnh mẽ, phóng thích thần uy Chiến giả.

Đây chính là Chiến bia ấn, thủ đoạn của Chiến Thiên Ca!

Chỉ trong nháy mắt, mấy chục khối cổ bia dày đặc khắp nơi, phong tỏa khắp nơi, đối thủ quá hiểu thủ đoạn của Thạch Hạo cho nên dùng công kích này thể chặn đứng vòng thứ nhất dùng thân thể để chém giết này lại, chờ thời gian Miễn dịch pháp lực trôi qua.

Hiển nhiên việc này đã có hiệu quả, ở phía xa thì Chiến Thiên Ca sử dụng thần bia làm tiêu hao đi, còn lại gần thì dùng Kim cốt giản đối kháng, tiếng keng keng vang vọng, tia lửa khắp nơi.

Đây là một đối thủ mạnh!

“Ngay cả cận chiến mà cũng không dám sao?” Thạch Hạo nói.

“Ta tuy tu thành bảo thể bất hạo thế nhưng vì sao lại đáp ứng với ngươi, lại quyết chiến với lĩnh vực mà ngươi am hiểu nhất? Hành động theo cảm tính không phải là anh hùng, mà là ngu xuẩn.” Chiến Thiên Ca bình thản nói, chẳng hề bị khiêu khích.

Ầm!

Thần bia ầm ầm, bùng phát toàn diện, phù văn nằm dày đặc trong hư không không ngừng ép xuống dưới, bởi vì thời gian Miễn dịch pháp lực của Thạch Hạo gần hết rồi.

“Nên xuất thủ rồi!” Chiến vương hét lên, mắt phượng tỏa ra hào quang chói mắt, như một luồng cầu vồng kinh thiên lao thẳng tới, đồng thời xoay chuyển Kim cốt giản, há miệng phun ra một vầng ánh bạc.

Chiến kiếm khí!

Đây chính là một chân khí Tiên thiên, ngưng tụ từ một phù văn đặc biệt

chém về mi tâm của Thạch Hạo, lộ hết sự sắc bén.

Cũng lúc đó, Kim cốt giản trong tay của hắn ép xuống, giống như là một ngọn núi vậy, mang theo ký hiệu hoàng kim ngập trời, sở hữu thần uy kinh thế.

Xoẹt!

Mi tâm của Thạch Hạo phát sáng, kiếm ý cọng cỏ tỏa ra, tiếng leng keng vang lên, từ trán của hắn, từ thân thể của hắn, từ mỗi lỗ chân lông của hắn đều bắn ra kiếm khí.

Nơi đây vô cùng lấp lánh, kiếm khí tung hoành, hư không tựa như bị xuyên thủng!

Chỉ trong nháy mắt là hơn trăm hiệp, động tác của hai người quá nhanh, kiếm khí biến ảo, mưa gió cuồn cuộn, từ xa nhìn lại tựa như từng làn ánh kiếm ngang trời, rực rỡ năm màu, vô cùng chói mắt.

Ầm!

Kim cốt giản là một đại sát khí ép cho hư không vặn vẹo, mỗi lần xoay chuyển khiến toàn bộ mái tóc của Chiến Thiên Ca đều bay múa, thần lực vô cùng.

Thạch Hạo kết ấn, cũng chẳng hề lưu thủ chống lại bảo cụ này, tiếng keeng keeng vang vọng, đinh tai nhức óc, sự mạnh mẽ của đối thủ nằm ngoài dự đoán của hắn.

“Chiến ý bất diệt!” Chiến vương nói nhỏ, nơi mi tâm xuất hiện một dấu ấn màu tím, đó là một bức tranh nhỏ thần bí hiện ra, vô cùng rạng rỡ.

Xoẹt! Giây lát, từng ký hiệu màu tím lao ra từ mi tâm của hắn cứ như là những nét bút cổ xưa đầy phức tạp được mở ra, hiện khắp trong hư không.

Xung quanh Thạch Hạo, từng trật tự màu tím hình thành nối liền cùng

nhau, xây dựng nên một Tiểu thiên thế giới nhốt hắn lại.

Ầm!

Cả người Thạch Hạo phát sáng, dùng phù văn lấp lánh đánh về những hoa văn kia, nhưng bất ngờ phát hiện, những hoa văn này sau khi bị phá hủy thì nhanh chóng phục sinh đồng thời kéo lấy nguyên thần của hắn.

Đây là tinh thần không gian hữu hình, là một tòa lao tù bằng thần niệm, được gọi là Chiến ý bất diệt.

Thạch Hạo yên lặng, mi tâm phát sáng tỏa ra từng tia thần hà, một loại pháp thuật đặc biệt hiện ra, đây là Nguyên thần pháp trong bảo thuật Lôi đế, thần niệm hóa lôi.

Ầm!

Nguyên thần cô đọng, một người tí hon ngồi xếp bằng nơi mi tâm của hắn, tay cầm một cái búa nện mạnh xuống, lao tù bằng tinh thần ở xung quanh lập tức rạn nứt, từng sợ dây trật tự đều bị đứt doạn.

Thạch Hạo thoát vây, thân thể tỏa ra bảo huy.

Chiến Thiên Ca kinh hãi, Chiến ý bất diệt, diễn biến ra nhà giam tinh thần, vô cùng thuận lợi, y theo những lời giải thích của tộc nhân thì có thể giết nguyên thần của sơ đại, là đòn sát thủ.

Lúc này ấy vậy mà lại mất đi hiệu lực, khiến hắn cau mày.

“Chiến vương thân!”

Chiến vương hét lớn, cả người dâng lên hào quang như là lửa thần, trong thiên linh cái của hắn lao ra từng luồng tinh khí bản nguyên bẩm sinh, sau đó ngưng tụ trong hư không hóa thành chín hình người giống nhau như đúc.

Những người này chẳng hề khác chân thân gì cả!

Một đám Chiến vương xông về trước, hoặc kết ấn, hoặc cầm Kim cốt giản trong tay, hoặc vung lên thần quyền, hoặc phù văn ngập trời, thần uy kinh thiên.

Thạch Hạo kinh hãi, bảo thuật này vô cùng kỳ lạ, vậy mà đồng loạt xuất hiện nhiều Chiến vương như thế, thần uy không thể nào tưởng tượng nổi.

Vù một tiếng, trong Động thiên duy nhất của hắn từng bóng người lao ra, khống chế linh thân tham gia đại chiến!

Chiến Thiên Ca cười gằn, hắn cũng khống chế linh thân chống lại linh thân của Thạch Hạo, rồi dùng Chiến vương thân được ngưng tụ từ nguyên khí bản nguyên bẩm sinh vọt mạnh về trước.

Đây là một hồi chém giết kịch liệt, Thạch Hạo bay lên trời, phương pháp của đối phương quá kỳ lạ, nếu như bị vây ở giữa thì tình huống không ổn chút nào.

Trong hư không, đại dương xanh lam cuộn trào, hắn vận dụng bí thuật Lôi đế, thần lôi hóa thành chất lỏng nằm đầy trong hư không, tất cả hạ xuống tiêu diệt toàn bộ Chiến vương thân kia.

Ầm!

Trời long đất lở, phù văn nơi đây bị đốt cháy, bóng người ngang dọc.

Xoẹt!

Rất nhanh, dưới chân Thạch Hạo xuất hiện một màn sương mù màu vàng, là mặt đất do thiên lôi hóa thành, đồng thời trên mặt đất này còn có sinh cơ, những thực vật sinh trưởng, tất cả đều do tia chớp hóa thành.

Tiếp theo, bên ngoài thân thể của hắn bốc lên ngọn lửa hừng hực, khí kim loại và lôi đình cùng nhau phóng thích, sắc bén kinh thế.

Ngũ hành hình thành, lôi đình ngưng tụ thành một thế giới nhỏ đánh về

phía Chiến vương thân bên dưới, mà Thạch Hạo cũng lao xuống theo.

Một đòn trời long đất lở, ánh sáng bắn ra, tia chớp đan xen đánh tan chín Chiến vương thân, lộ ra bản thể của Chiến Thiên Ca.

Trên thực tế, loại bí thuật Chiến vương thân này cũng không thể kéo dài lâu được, cũng chỉ có thể phát động một đòn, nếu không thì đã vô địch rồi, tương đương xuất hiện thêm chín người mình.

Chiến Thiên Ca lộ vẻ nghiêm túc, đối phương dùng lôi đình diễn biến thành một thế giới nhỏ, bản thân ở bên trong, có một loại uy thế bất bại bẩm sinh.

"Giết!"

Hắn quát lớn, muốn đánh vỡ sự cân bằng này, tay cầm Kim cốt giản, cả người phát sáng xông về trước.

Chém giết kịch liệt, chỉ trong nháy mắt đã qua ba trăm hiệp, động tác của hai người nhanh tới cực điểm, quấn chặt lấy nhau, không hề nhận ai ra ai được.

Chiến vương linh cảm có điều không ổn, áp lực càng lớn hơn, trong lòng hắn càng nặng nề bởi vì khí thế của đối phương không ngừng tăng mạnh, bảo thuật triển khai đang diễn hóa hình thành nên một giới.

Dưới chân Thạch Hạo, mặt đất vàng sum xuê cảnh xanh, các loại thảm thực vật mọc rễ đâm chồi, hồ nước xanh thẳm hình thành tẩm bổ cho cây cỏ, cũng có thiên hỏa hạ xuống khống chế vẻ hưng suy.

Thậm chí, bên trong thế giới này còn có những sinh linh, sinh sống trong rừng núi, bơi lội trong ao hồ.

Khí kim loại đan xen hình thành nên từng thanh thần binh trong hư không, trấn thủ thế giớ nhỏ này.

Hết thảy những thứ này, đều do lôi đình biến thành!

Thạch Hạo đứng sừng sững bên trong, điều khiển hết thảy.

“Ngươi là Thiểm Điện Tử?” Chiến vương trầm giọng hỏi.

Hắn cảm giác thế giới nhỏ này của đối phương càng ngày càng chân thực, bùng phát ra uy lực càng lớn hơn, đang hướng tới sự nguy hiểm cực điểm, nếu cứ tiếp tục thì sẽ không ổn.

“Không phải!” Thạch Hạo bình tĩnh đáp, sau đó mang theo thế giới lôi đình này trấn áp tới.

Ầm!

Chiến vương phun máu, lần này đã ăn thiệt thòi không hề nhỏ, cả người đầy tia điện.

“Chiến đế thủ!” Hắn hét lớn, đây là bảo thuật cấm kỵ, Chiến đế năm xưa cũng từng tìm hiểu tuyệt học trong tộc này thì mới thành tựu một thân vô địch, được xưng là Chiến đế.

Chỉ trong nháy mắt, Chiến Thiên Ca bắt ấn, một bàn tay lớn xuất hiện trong hư không rồi nhanh chóng thành hình, vô cùng kinh khủng, do phù văn tạo thành.

“Ầm!”

Trời long đất lở, bàn tay này phát sáng, không gì không xuyên thủng được, đập mạnh tiến vào trong thế giới nhỏ lôi đình của Thạch Hạo, đánh cho mặt đất nứt toác, hồ nước khô cạn, rừng rậm khô héo, hỏa diễm tắt đi.

“Keeng!”

Bên trong thế giới nhỏ, khí kim loại vọt lên diễn biến thành mười vạn thần binh đồng loạt chém xuống, thần quang chói mắt, tiếng kim loại không dứt bên tai, đều nện thẳng lên trên bàn tay lớn này.

Tia lửa văng khắp nơi, chiến khí ngút trời, vậy mà Chiến đế thủ vẫn chưa hề bị diệt.

Loại thần thông này có lai lịch bí ẩn khó lường, Chiến tộc hưng thịnh cũng vì nó, ẩn chứa tạo hóa thiên địa, kinh khủng tuyệt luân.

Chém giết vô cùng đáng sợ, hai người giao thủ hơn bốn trăm hiệp, Chiến Thiên Ca vô cùng phi thường, có thể chiến với Thạch Hạo tới một bước này cũng tuyệt đối là người tài ba.

Đặc biệt là, Chiến đế thủ vừa ra không ngờ lại có khí thế thiên hạ chỉ riêng mình ta!

Bàn tay lớn màu vàng nghiền ép tất cả, phá hoại vạn vật trong thế giới nhỏ kia, khó mà chống đỡ được.

“Kiếp quang Cửu thiên!”

Thạch Hạo nói nhỏ, không biết từ khi nào hắn đứng đối diện với thế giới nhỏ kia, trời xanh xuất hiện bóng mờ cửu trùng thiên, mơ hồ và kinh khủng, khí tức kinh thế.

“Ầm!”

Lúc này, cửu trùng thiên giao hòa bao phủ trăm dặm, không ngừng đánh xuống từng luồng lôi đình cứ như là tiên quang.

Chiến Thiên Ca thất kinh, sởn cả tóc gáy, đột nhiên ngửa đầu thì mới phát hiện, một chùm sáng rực rỡ như phi tiên đã thành hình, đang từ sâu trong bầu trời lao xuống.

Ầm ầm!

Thiên địa run rẩy, ánh sáng này quá mức đáng sợ, lực phá hoại kinh người.

Chiến tới một bước này, Chiến Thiên Ca sớm đã mệt mỏi, Chiến đế thủ đã không còn vững chắc nữa, lúc này trong lòng hắn chấn động mạnh lộ vẻ lo lắng và sợ hãi, dùng hết khả năng chống lại.

Hào quang phủ kín nơi đây, hắn hét thảm một tiếng, cả người bị lôi đình xuyên thủng, đầm đìa máu tươi!

Thạch Hạo từ trên giời giáng xuống, nói: "Ta đã nói rồi, tối nay ta tới chỉ là để giết chết ngươi!"

"Ngươi là… Hoang?" Chiến Thiên Ca nói, cái tên thiếu niên Ma vương gần đây đều được thiên hạ nhắc tới, hắn dùng lôi đình đại chiến với Thiểm Điện Tử, đánh bại các lộ kiệt xuất, lúc này đã đoán được thân phận của hắn.

Xung quanh, những Tôn giả khác đều chấn động, không ngờ lại là – Hoang, hắn đã tới!

"Xoẹt!"

Trong tay Thạch Hạo xuất hiện một thanh đao lôi đình, chém qua hư không, bịch, máu tươi bắn lên rất cao!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 714: Hoang, Tái Hiện

Chiến Thiên Ca rên khẽ một tiếng, mặc dù đã nhanh chóng dịch chuyển cơ thể nhưng vẫn bị chặt đứt lìa. Nửa thân thể phía dưới rớt xuống mặt đất, còn nửa trên thì lơ lửng giữa trời.

Sắc mặt của hắn tái nhợt, không hề có chút màu máu, lại đại bại như thế này!

Thạch Hạo vô tình, thanh chiến đao trong tay chém về trước kéo theo Tiểu thiên thế giới lôi đình kia, bên trong, cây cỏ càng xanh tươi, hồ nước thêm xanh thẳm, vô cùng chân thực.

Mà giữa không trung lại có một luồng hào quang như là phi tiên hạ xuống, Chiến vương muốn chạy trốn thế nhưng không thể.

"Bụp!"

Nửa thân thể còn lại của hắn tả tơi, bị chùm sáng xuyên thủng, sức chiến đấu một thân tiêu hao tới bảy phần, thảm hại không thể tả nổi, bị kích rơi nhào xuống mặt đất.

"Bí thuật Lôi đế!" Hắn cắn răng nói, Chiến đế – vị cổ tổ trong tộc sớm đã đoán được chí tôn Nguyên Thiên sở hữu truyền thừa Lôi đế.

Trước mắt, hắn tự mình trải nghiệm cho nên hoàn toàn chứng thực được, trong bí cảnh đó Hoang đã đạt được bảo thuật Lôi đế.

Kiếp quang Cửu thiên chính là thể hiện hữu hình nhất của bí thuật cấm kỵ Lôi đế, cùng tương ứng với Tiểu thiên thế giới lôi đình mà Thạch Hạo xây dựng thành khắc dấu vào trong hư không, như là tiên quang đánh xuống vậy.

“Chiến vương!”

Những người xung quanh đều hét lớn và xông về trước, nếu như Chiến Thiên Ca chết ở nơi này thì bọn họ cũng chẳng cần sống nữa.

Răng rắc!

Thạch Hạo bước về trước, khắp nơi đều là tia chớp, đầu tiên là xuyên thủng bốn tên Tôn giả, mi tâm chảy máu, bọn họ ngửa đầu ngã nhào về sau.

“Liều mạng với hắn!” Đây chính là tử sĩ Chiến tộc, trong mắt hiện ra hung quang vồ giết về trước.

“Keeng!”

Bên trong Tiểu thiên thế giới lôi đình mà Thạch Hạo xây dựng nên không ngừng vọt lên từng thanh binh khí, thứ này hóa thành một mảnh cầu vồng nhằm về phía trước.

Tiếng bụp bụp không dứt bên tai, chỉ trong nháy mắt, mười mấy người đã bị đánh chết, khó có thể ngăn cản được bước chân của hắn.

“Đây chính là sự tự phụ của ngươi? Chỉ đến thế mà thôi.” Thạch Hạo nhìn Chiến Thiên Ca, giọng nói bình thản, nâng chiến đao trong tay lên cao, ánh đao lấp lánh khiến người khác sợ hãi.

Sắc mặt của Chiến Thiên Ca trắng bệch bởi vì nửa thân thể dưới đã mất đi, mất máu vô cùng nghiêm trọng, sức chiến đấu giảm mạnh, không thể chống lại được.

“Dừng tay!”

“Giết!”

Xung quanh, những bộ hạ còn sót lại của Chiến vương hét lên, dũng mãnh không hề sợ chết áp sát về trước, một khi Chiến vương bị chết thì bọn họ cũng chẳng có kết quả tốt lành gì.

Ầm!

Thạch Hạo cất bước, thời khắc này thể xác và tinh thần hắn rất trong sáng, đạt tới một trạng thái kỳ diệu, cảm ngộ bảo thuật Lôi đế, tìm hiểu tạo hóa ở bên trong, lý giải hiểu rõ hơn một bước nữa.

Hắn cất bước như trước kia, kết hợp cùng thiên địa này, đi kèm là ánh chớp, từng bước tiến lên như là tiếng trống nổ vang.

"A…" Có người kêu thảm rơi vào trong nhịp điệu này, dòng máu khắp người đều chập chùng, run rẩy theo bước chân của hắn.

"Bụp!"

Hơn mười tu sĩ Liệt Trận cảnh sắc mặt tái nhợt, trong nhịp điệu đặc biệt cộng hưởng theo bước chân của hắn thì trái tim của những người này nổ tung, sau đó cả người phun đầy máu, ngửa đầu ngã về sau.

Lúc này tâm tình của Thạch Hạo ôn hòa ngưng kết thành một thể với thế giới này, cả người lưu chuyển phù văn, bí lực hiện lên.

Cuối cùng, cơ thể của hắn rung lên bần bật, cả người dâng lên pháp lực vô lượng, tu vi lại tiến lên một bậc nữa, từ Tôn giả sơ kỳ tiến lên trung kỳ.

Cả người hắn lưu chuyển hào quang, lôi điện quấn quanh, gột rửa thân thể, vẻ uể oải của cuộc đại chiến đều bị cuốn sạch, tinh thần dồi dào, tinh lực tràn đầy.

Hắn rơi vào trong võ cảnh đầy kỳ diệu, giác ngộ, một khi phá bỏ ràng buộc thì tiến lên thêm một bậc nữa, đây cũng không phải hắn cố ý làm mà chỉ là nước chảy thành sông mà thôi.

Mọi người xung quanh cảm thấy như gặp ma, người này đáng sợ tới cỡ nào, bước chân như là chiếc trống truy hồn chấn động khiến một số cao thủ chết vì bạo thể, mà bản thân thì cảnh giới tăng lên.

Đây chính là kết quả ngưng tụ cùng thiên địa, đạt được cộng hưởng với đại Đạo, tiến tới việc gột rửa.

Năm đó, lúc Thạch Hạo ở hạ giới, vì nghênh chiến bảy thần cho nên vội vàng ăn vào tiểu Niết bàn đan để thành Tôn giả, hắn luôn cảm thấy vẫn không vững chắc, vượt ải như thế đạo cơ không vững vàng.

Sau khi đi tới thượng giới, hắn tự mình bù đắp pháp tắc đồng thời cũng không ngừng áp chế bản thân, cũng là để cô đọng vẻ "phù phiếm" của ngày xưa, để đạo cơ của bản thân thêm hoàn mỹ không chút tì vết nào.

Nếu không, thời gian trôi qua lâu như thế hắn sớm đã đột phá rồi.

Cho tới gần đây thì cũng không cách nào áp chế được nữa, căn cơ đã vững chắc, hoàn toàn hoàn mỹ, hiện giờ lại rơi vào cảnh ngộ pháp kỳ diệu này nên đột phá một cách tự nhiên.

Cứ như thế, sau này tất cả đều trở nên trọn vẹn, có thể yên tâm mà tu hành rồi.

Lúc này, hắn giao hòa cùng thiên địa, lôi đình ngập tràn, tia chớp quấn quanh người, Tiểu thiên thế giới lôi đình kia càng thêm chân thật sinh động hơn!

Theo bước chân của hắn, nhịp điệu này càng đáng sợ hơn, một vài Tôn giả cũng vì thế mà trái tim nổ tung, phun ra đầy máu.

Keeng!

Vào thời khắc mấu chốt, trong nháy mắt, chiến đao trong tay Thạch Hạo run lên, âm thanh điếc tai, kết thúc tiếng bước chân có nhịp diệu quá mạnh mẽ này.

Nhưng mà, thứ này cũng quá đáng sợ, trái tim của mấy tên Tôn giả bị xé rách, lồng ngực nổ tung, máu tươi dâng trào, chỉ trong nháy mắt liền mất mạng!

Tiếng đao rít như là lá bùa đòi mạng chém chết sinh cơ của những tên Tôn giả bị cuốn vào trong nhịp điệu này.

Bóng người ngã xuống, đâu đâu cũng là vết máu, Thạch Hạo cứ như là một vị Ma vương xuất hiện, những chỗ đi qua thì ai ai cũng bại vong, ngã xuống hàng loạt.

"Không!"

Chỉ còn có một người sống sót thế nhưng lại bị thương nặng, hắn hét lên trong tuyệt vọng.

"Bụp!"

Thạch Hạo giơ đao, quét ngang ngàn quân, mấy cái đầu lâu bay vèo, máu tươi bắn lên rất cao tới mười mấy thước, sau đó keeng, nguyên thần cũng bị chém.

"Gào…"

Phương xa, trời đất rung chuyển, tiếng gào chấn động thiên địa, vị Chân Thần đang từ xa xông tới, rất nhanh, hắn tựa như là một tia sáng bình minh, từ đường chân trời vọt tới đây.

"Truy sát ta lâu như thế, người tới đã chậm rồi!" Thạch Hạo ngước nhìn, từ từ nâng đao rồi chém xuống.

"Bụp!"

Chiến vương không cam lòng, ngửa mặt lên trời hét lớn thế nhưng đầu lâu vẫn bị bổ thành hai nửa, máu tươi kèm theo lôi điện vọt lên, vẻ mặt của hắn cứ thế cứng lại.

Toàn bộ tia chớp thu vào trong cơ thể của Thạch Hạo, lôi đình tiêu tan, hắn triển khai bí thuật, triển khai đại thần thông Súc địa thành thốn kết hợp với bảo thuật Lôi đình, biến mất khỏi nơi đây.

Chân Thần giận dữ, thoáng chốc đã tới liền ôm lấy thân thể tàn phế của Chiến vương, sắc mặt dữ tợn, ánh mắt đỏ đậm, mái tóc dựng đứng, trật tự trong thiên địa đan xen cứ như lôi đình nổ tung.

"Sao lại như thế này?!" Hắn trở nên điên cuồng.

Đây chính là Chiến vương một đời, dưới sự bảo vệ của hắn nhưng lại chết sớm, hắn là Chân Thần, khi trở lại trong tộc sẽ chịu phải hình phạt vô cùng nghiêm khắc.

Lúc này, thời gian trôi qua cũng không bao lâu nhưng người kiệt xuất một đời của Chiến tộc lại bị đánh gục, chết một cách thê thảm, mà đối phương cũng chỉ là một thiếu niên mà thôi.

"Chúng ta là Chiến Đế tộc đấy!" Hắn ngửa mặt kêu to, vô cùng dữ tợn.

Nếu không phải Thạch Hạo vận dụng bảo thuật Lôi đế, dùng lôi vân bao phủ phạm vi trăm dặm thì đã kinh động hắn rồi, hắn cũng không hề biết đại chiến thê thảm như thế này lại đang diễn ra.

"Ngươi đến tột cùng là ai?"

Thời đại này, trong thế hệ trẻ tuổi thì người có thể đánh giết Chiến Thiên Ca cũng chẳng có mấy ai, trừ phi có thiếu niên trẻ tuổi với phong thái "Chiến đế"!

Đột nhiên, hắn tập trung xuống mặt đất, dòng máu tươi mơ hồ chảy ra từ thân thể tàn phế của Chiến Thiên Ca viết thành một chữ – Hoang.

"Hoang!"

Chân Thần gào thét, toàn bộ mái tóc đều hóa dài phóng về trời cao, hắn trở nên điên cuồng.

…

Thạch Hạo gặp lại Vân Hi, bộ linh thân của hắn bị thương rất nghiêm

trọng, bị tên Chân Thân truy kích lâu như thế suýt nữa đã bị đánh gục.

“Người trở lại rồi!” Vân Hi vui mừng.

Thạch Hạo gật đầu, thu bộ linh thân kia vào lại trong cơ thể, cốt văn vận chuyển, tinh lực cuồn cuộn, khôi phục lại nguyên khí giúp bản thân từ từ hướng về trạng thái đỉnh cao.

Dược hiệu của Thiên Nhân đan vẫn còn, cũng không hề tiêu tán.

“Ngươi… đã giết Chiến vương?!” Khi Vân Hi biết được chiến tích của hắn thì cái miệng nhỏ đỏ tươi há lớn, vô cùng kinh ngạc.

“Ta là ai, nói sẽ giết hắn thì chắc chắn sẽ thành công, chẳng lẽ muốn công cốc một chuyến à?” Thạch Hạo nói.

“Ngươi cái gì cũng tốt… chỉ có điều tự sướng quá cao.” Vâm Hi lẩm bẩm.

Chiến tích này khiến nàng hoảng sợ, một đời Chiến vương được xưng là chí tôn trẻ tuổi, xuất phát từ Chiến Đế tộc, cứ như thế bị thiếu niên trước mắt này chém chết.

Không cần nghĩ ngợi nhiều, đây nhất định sẽ là một trận sóng lớn chấn động hai đại tộc.

Không chỉ Chiến tộc tức giận, mà Thiên Nhân tộc cũng sẽ kinh ngạc không thôi, đại địch trong tương lai thế mà lại bị một người tiêu diệt, đáng để ăn mừng.

Trận chiến này Thạch Hạo thu hoạch rất lớn, không chỉ đột phá cảnh giới vốn có mà thông qua trận chiến này hắn hiểu rõ cốt văn, bảo thuật của Chiến tộc hơn, giá trị rất lớn.

“Thiên Nhân tộc có bảo thuật đặc biệt gì?” Trên đường đi Thạch Hạo thỉnh giáo Vân Hi, không chỉ vậy, hắn mặt dày còn muốn học một vài thần

thông nhỏ của Thiên Nhân tộc.

“Từ Nhân thành Thiên, đến cùng là xảy ra chuyện gì?” Thạch Hạo muốn biết được bí mật của Thiên Nhân tộc.

“Cái gọi là Thiên Nhân, Nhân mới là giai đoạn mở đầu, muốn trở thành một cao thủ cái thế thật sự thì phải tiến hóa tới lĩnh vực tận cùng – Thiên, là tiến hóa tới cấp độ sinh mệnh càng cao hơn.

Vân Hi cũng không hề đề phòng gì với hắn nên nói rất chi tiết, nói ra không ít huyền ảo khiến Thạch Hạo hiểu biết không ít.

“Ngươi dung hợp với Thiên Mệnh thạch, sau khi trở về thì có thuận lợi niết bàn không?” Thạch Hạo hỏi.

“Sẽ có một đoạn thời gian nguy hiểm, cần người bảo vệ.” Vân Hi đáp.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, Thạch Hạo hiểu biết thêm rất nhiều, thậm chí còn biết trong giai đoạn nguy hiểm kia, Thiên Mệnh thạch có thể sẽ bị đoạt khỏi cơ thể.

Hiển nhiên, tên Chân Thần ở phía sau trở nên điên cuồng, không ngừng truy sát muốn tìm cho bằng được Hoang, báo thù cho Chiến vương.

Thế nhưng, Thạch Hạo vừa đột phá nên tốc độ cũng tăng lên nhiều, lúc này càng khó mà đuổi theo kịp, hắn mang theo Vân Hi tiến vào nơi trung tâm của chiến trường cổ này.

Tương truyền, chiến trường cổ lớn nhất này từng có một vị cao thủ tuyệt thế tọa hóa, máu, xương, phù văn… của hắn đều vương vãi ra khiến nơi đây mới đáng sợ như vậy.

Khi hai người tiếp cận khu vực này thì phát hiện trong hư không tỏa ra ánh sáng lung linh, đó chính là xích thần trật tự bị gãy nát, sắp xếp chẳng có chút quy tắc nào, các loại hào quang tỏa ra hỗn loạn vô cùng.

Nơi trung tâm cấm địa này khó tới gần bởi vì hơi chút bất cẩn thì có thể sẽ bị quy tắc xích thần cắt lìa thân thể, chỉ có thể phóng mắt nhìn mà thôi.

“Nơi này có thực vật!” bọn họ kinh ngạc, bên trong cấm địa thảm thực vật tươi tốt um tùm, xanh mơn mởn, tỏa ra hào quang, còn có những cây dây leo và bông hoa, hoa khoe sắc thắm, lượn lờ đầy hào quang.

Thạch Hạo âm thầm vận dụng Trùng đồng, muốn xem rõ ngọn ngành.

Lúc này hắn chấn động, bởi vì hắn nhìn thấy một bóng người, một thân tuyết y, tuyệt thế và độc lập, lẳng lặng đứng trong cấm địa, siêu nhiên vô cùng!

Đây là một cô gái, nàng phát hiện ra Thạch Hạo thì nở nụ cười nhạt, hàm răng lấp lánh, phong thái yểu điệu, thanh diễm tuyệt lệ, trong nhất thời khiến Thạch Hạo có chút hoảng hốt.

Cảm giác này hắn chưa bao giờ gặp phải, cô gái này quá đặc biệt, tóc đen mềm mại, da trắng như tuyết, cặp mặt tinh tế, có thể gọi là phong thái tuyệt thế khiến Thạch Hạo thất thần trong giây lát.

Một người đứng trong bạch cốt, trung tâm cấm địa là hoa cỏ xanh tốt, nàng vô cùng đặc biệt, tuyết y phất phới, thần vận siêu thoát, tuyệt thế và độc lập thật sự.

Đột nhiên, trên vòm trời rung mạnh, đại đạo như thác nước, quy tắc như biển, gần như lật úp cả bình nguyên màu máu này lại.

Trận chiến giữa Chiến đế và lão Thiên Nhân đã kết thúc!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 715: Người Cổ Xưa Nhất

Cấm địa – trung tâm chiến trường màu máu, bạch cốt chồng chất, hoa tươi muôn màu, mỹ nhân mặc tuyết y đứng một mình nơi đó, đây là một hình ảnh vô cùng yêu dị, khó mà hòa hợp với nhau được, thể hiện sự thần bí.

Thiên địa run bần bật, Thạch Hạo hoàn hồn trong cơn hoảng hốt, thu hồi ánh mắt nhìn lên bầu trời.

Trận chiến đã kết thúc, hai tồn tại cấm kỵ đã phân được thắng bại?

Đến tột cùng là ai thắng ai bại, yên tĩnh trong ngắn ngủi khiến phạm vi mười mấy vạn dặm của bình nguyên màu máu ngột ngạt vô cùng, toàn bộ chiến đấu đều đình chỉ, mọi người ngẩng mặt nhìn trời.

Huyết nguyệt treo lơ lửng trên không, âm vụ mờ ảo, thiên địa mông lung và đỏ sẫm khiến lòng người căng thẳng.

Bởi vì, trận chiến này rất quan trọng, ảnh hưởng tới tộc vận, thất bại mà nói, một Đế tộc, Hoàng tộc rất có thể tan thành mây khói.

Huy hoàng từng có, đạo thống bất hủ, trong trận chiến này sẽ hóa thành tro bụi, trở thành quá khứ.

Yên tĩnh!

Thiên địa không hề có chút tiếng động, “không chút âm thanh”, rơi vào yên lặng đầy đáng sợ.

Bình nguyên màu máu vừa rồi còn chinh phạt không ngớt, Thiên Nhân tộc, Chiến tộc sát phạt không thôi, kỵ binh đuổi giết, máu nhuộm binh đao, mà hiện tại thời gian tựa như ngừng trôi.

Tất cả mọi người đều đang chờ đợi, muốn biết kết quả cuối cùng.

Đoàn linh đánh thuê Luân Hồi, đoàn lính đánh thuê Thiên Thần, những thế lực tiếng tăm lừng lẫy nhất cũng đều ngừng chiến, chờ đợi kết quả.

"Ò ò ò…!"

Đột nhiên, kèn lệnh sừng châu vang lên, mênh mang và hùng hồn, nặng nề mà to lớn khuấy động mười mấy vạn dặm, đây là Chiến tộc đang thông báo cho tộc nhân mình mau chóng rút lui.

"Sao lại là chúng ta, Chiến đế thất bại ư!?"

Trong nháy mắt kèn lệnh vang lên, đối với Chiến tộc mà nói, đây tựa như là ngày tận thế, sắc mặt tất cả mọi người đều trắng bệch, gặp phải đả kích vô cùng lớn.

Đây là thông báo cho bọn họ, rút lui vô điều kiện, hơn nữa phải ngay lập tức, không được động võ gì nữa, ý là như thế sao?

"Sao lại như vậy, chúng ta là Chiến Đế tộc, lấy chiến mà sống, vì chiến mà cuồng, tung hoành ba ngàn châu, cổ tổ Chiến đế lại bị bại?" Có người kêu to, khó mà tiếp thu được kết quả này.

Phương xa, kèn lệnh sừng trâu vang lên đầy nặng nề, dường như từ dưới nền đất truyền tới khiến mặt đất run rẩy, toàn bộ nhân mã Chiến tộc phải rút ngay lập tức.

Đây là đả kích vô cùng lớn!

Đại quân Chiến tộc như là thủy triều rút đi, mang theo vẻ không cam, mang theo vẻ hoảng loạn, còn có sợ hãi, đại quân mất hết sĩ khí, để lại thi thể đầy trên mặt đất.

Một ít tiểu đoàn lính đánh thuê đều run sợ, sắc mặt trắng bệch, bọn họ sợ hãi, lo lắng sẽ bị Thiên Nhân tộc thanh toán, lần này vì đầu cơ thế nhưng kết

quả lại như thế này.

“Chúng ta thắng rồi ư?” Thiên Nhân tộc choáng váng sau đó hoan hô, bình nguyên màu máu truyền ra từng tiếng rít, ăn mừng kết quả này.

Vốn bọn họ rất lo lắng, dù sao lão Thiên Nhân cũng vừa mới thức tỉnh, gian nan sống lại, chỉ sợ không phải là đối thủ của Chiến đế, không nghĩ rằng sẽ có kết quả đáng mừng như vầy.

“Giết, chúng ta nên phản kích, hôm nay phải diệt Chiến tộc khiến bọn họ trở thành quá khứ, cũng không bao giờ sẽ trở thành mối họa nữa!” Có người hét lớn.

Tiếng la giết ngập trời, sĩ khí của Thiên Nhân tộc tăng mạnh, tất cả đều lấy ra bảo cụ chuẩn bị công kích đối phương.

Nhưng mà, việc xảy ra lại khiến người khác kinh ngạc hơn.

“Ô ô ô….”

Tiếng kèn tê giác vang lên mang theo vẻ thê lương, tựa như thổi lên từ viễn cổ xông vào thời không này, có vẻ tang thương cổ xưa.

Đây là bảo cụ của Thiên Nhân tộc, cũng không phải là kèn lệnh tấn công mà là yêu cầu lùi lại, kêu gọi toàn bộ tộc nhân rời khỏi bình nguyên màu máu, trở về lại Thiên châu.

Tại sao lại như thế? Rất nhiều người đều bối rối.

Thiên Nhân tộc cũng thu quân, cũng không có thừa thắng xông lên, lão Thiên Nhân và Chiến đế đã có kết quả như thế nào?

Rất nhiều người không rõ, ngước nhìn trời đêm.

“Biết ngay là sẽ có kết quả như thế này mà.” Đoàn trưởng đoàn lính đánh thuê Luân Hồi khẽ nói, sau đó vung tay nhanh chóng hướng về nơi xa.

Cách đó không xa, đoàn lính đánh thuê Thiên Thần cũng rời đi trong yên lặng, tất cả mọi người đều không nói lời nào.

Trên thực tế, cao tầng của Chiến tộc, Thiên Nhân tộc, những vị Thiên Thần kia vẫn luôn không mở miệng bởi vì sớm đã biết được kết quả.

Hai đại chí cường quả thật đã giao thủ thế nhưng cũng không có tử chiến tới cùng, tới cấp bậc như bọn họ thì quá rõ đôi bên, thậm chí còn hiểu rõ đối phương hơn cả người thân của mình.

Nếu như quyết chiến đến cùng thì có thể sẽ có một người chết đi, nhưng người còn lại tinh lực cũng sẽ cạn kiệt, sẽ bị đẩy vào tuyệt cảnh, không bao lâu cũng sẽ qua đời.

Cho nên, trận chiến ở thiên ngoại tuy cũng rất kịch liệt thế nhưng không tới mức sẽ có người ngã xuống, liều mạng tới cùng.

Nếu không, chỉ là vô cớ làm lợi cho những tộc khác, mà hai tộc này chấp nhận đại thương nguyên khí, không có mười vạn năm thì đừng hòng khôi phục lại như cũ, thậm chí là thất bại hoàn toàn, từ đó sa sút đi.

Mà cao tầng của hai tộc, Thiên Thần đều biết được, cho nên khi hai vị cường giả vô thượng quyết đấu thì lập tức suất lĩnh quyết đấu với nhau, muốn tranh kết quả.

Đây là một ký kết ngầm, là cơ hội duy nhất để buông tay đánh một trận, cũng là hai đại cổ tổ ngầm đồng ý, chém giết trong phạm vi này để phân thắng thua.

Bởi vì loại chiến đấu này còn có thể khống chế, nếu như lão Thiên Nhân liều mạng với Chiến đế, vậy chính là tai nạn, khó có thể dự liệu được hướng đi và tộc vận tương lai của hai tộc.

Bọn họ không dám liều, không dám được ăn cả ngã về không.

“Kết thúc rồi.” Vân Hi mừng rỡ, lưu vong nhiều ngày như thế, đi qua

mười mấy vạn dặm, tất cả đã kết thúc.

Nàng không có phát hiện ra cô gái mặc tuyết y trong cấm địa kia mà mắt nhìn về phía chân trời, vô cùng kích động, chuyện này có ý nghĩa rằng nàng có thể trở lại trong tộc, kết thúc cuộc lưu vong này.

“Ngươi đang nhìn cái gì vậy?” Nàng kinh ngạc phát hiện Thạch Hạo có chút xuất thần, là đang nhìn về sâu trong cấm địa, ánh mắt lóe hào quang.

“Không có gì, ngươi rời khỏi nơi này trước đi.” Thạch Hạo nói nhỏ với nàng.

Vân Hi ngẩn ra sau đó tỉnh ngộ, ngầm hiểu Thạch Hạo nói gì, biết tình huống không ổn nên cũng không nhiều chuyện, biết nếu mình ở lại cũng sẽ trở thành trói buộc, bởi vì nàng chưa có bắt đầu “từ Nhân thành Thiên”.

Thạch Hạo ngưng thần quan sát, trong hư không lưu quang lượn lờ che kín những xích thần trật tự bị gãy vỡ kia, trên một cấm địa toàn xương trắng như vậy lại có một cô gái, sao không khiến người đề phòng chứ?

“Trước đây không lâu, lôi đình đó là do ngươi thi triển?” Cô gái mặc tuyết y nhìn hắn đầy thú vị, đôi mắt sáng lấp lánh hào quang, truyền tới lời nói.

Thạch Hạo chấn động, hắn đại chiến với Chân Thần lẽ nào cũng bị cô gái này phát hiện? Bảo thuật Lôi đế có thanh thế to lớn, quả thật rất dễ lôi kéo chú ý của người khác.

Lưu quang xoay chuyển, một cây cầu bạch ngọc từ nơi sâu trong cấm địa kéo tới dưới chân của hắn, tạo thành một con đường, tách những sợi dây xích trật tự hỗn loạn kia ra.

Thạch Hạo hơi chần chờ rồi cất bước đi tới tiến vào trong cấm địa kia, mặt đất màu máu, xương trắng vô tận cứ như là địa ngục thế nhưng lại mọc hoa cỏ, đối diện lại có một cô gái khuynh thế đứng đó.

Ánh mắt của hắn quét nhìn mặt đất, trong lòng run rẩy, hắn nhìn thấy một chiếc kén đã bị phá nát đang phát sáng, xung quanh có một ít tàn tích lột xác, lập tức lạnh run cả người.

Cô gái này… Lẽ nào mới đi ra từ trong chiếc kén kia?

Trong lòng hắn ngập tràn sóng lớn vì sợ hãi với loại suy nghĩ này, viễn cổ từng có một vị cao thủ tuyệt thế chết đi, lẽ nào là nàng?

Thạch Hạo nhìn chằm chằm chiếc kén, chắc chắn mới bị phá không bao lâu, trong lòng bồn chồn, việc này khiến hắn sợ hãi, còn khiếp sợ hơn cả khi Chiến đế và lão Thiên Nhân quyết đấu nữa.

Sắc mặt của hắn không hề đổi, duy trì vẻ trấn định, giả vờ thâm trầm và trưởng thành, nói: "Xa xôi mười vạn năm, thương hải tang điền, chúc mừng bạn đã niết bàn sống lại."

"Lôi đế, ngươi cũng chuyển thế?" Cô gái mỉm cười, khiến người khác cảm thấy vô cùng kinh diễm, địa ngục, bạch cốt, nàng bạch y khuynh thành.

Thạch Hạo lúc này liền chấn động, đờ người, hắn vốn muốn giả vờ thêm đôi chút, thế nhưng lại kinh ngạc không thôi, nàng có lai lịch như thế nào, quả thật muốn hù chết người mà!

"Tưởng tượng năm đó, ngươi về dưới trướng của ta, tuổi xuân còn trẻ cỡ nào, chí hướng rộng lớn, nay sao lại si ngốc, ngơ ngác sững sờ, trong mắt vô thần, thật đáng thương." Lời nói của cô gái vô cùng du dương, thở dài lắc đầu ở đó.

Thạch Hạo bối rối, đây là một lão quái vật? Nghe nàng nói cứ như là sư tôn của Lôi đế, nhân vật này cần sống lâu tới cỡ nào, sợ còn xa hơn cả thái cổ.

Chuyện này… chỉ sợ là người cổ xưa nhất rồi!

"Tiên cổ nhất mộng, kỷ nguyên huyễn diệt, còn không lại bái kiến sư

phụ?" Cô gái nghiêm túc nói: "Ta giúp ngươi mở ra trí nhớ, nhớ lại luân hồi."

Thạch Hạo ngẩn người, đây là ý gì, mình là Lôi đế chuyển thế? Hắn choáng váng.

"Ngươi có thể… nhận ra ta?" Thạch Hạo nhắm mắt hỏi.

"Vạn vật đang thuyết pháp, hiểu rõ căn nguyên." Cô gái tuyết y với đôi mắt đẹp thâm thúy, làm bộ trách trời thương người nhìn Thạch Hạo.

"Ngươi… biết quá khứ, có thể biết kiếp trước?" Thạch Hạo rất loạn, mình gặp một tồn tại cấm kỵ ư, hiểu được vãn sinh?

"Xoay người chính là kiếp trước, dõi mắt chính là kiếp sau, tồn niệm chính là đương đại." Cô gái với dáng vẻ trang nghiêm, phong hoa tuyệt đại, mỹ lệ thánh khiết nhìn Thạch Hạo, tựa như đang dạy dỗ vậy.

Thạch Hạo tê dại da đầu, có chút không hiểu được, đây rốt cuộc là một tồn tại thông thiên như thế nào, có thủ đoạn như thế sao?

"Đồ nhi, còn không lễ bái sư phụ?" Cô gái nói.

Thạch Hạo chần chờ, bái một cao nhân tiền bối ngược lại cũng không tính là chịu thiệt, thế nhưng trong lòng hắn lại rất loạn, cũng không cách nào hiểu được sao lại gặp được một tồn tại vô thượng như vầy.

Bỗng nhiên, hắn nhìn thấy hàm răng trắng bóng của cô gái này, khóe miệng hơi vểnh lên, trong mắt lóe ra tia gian xảo, trong đầu lập tức xẹt qua một vệt sáng, không đúng!

Biểu hiện sơ hở này thì sao có khả năng là một lão bà được, rõ ràng chỉ là một thiếu nữ lanh trí, hắn rất nhanh hiểu rõ, mình… bị chọc!

Hắn liếc xéo, bất mãn lộ rõ trên mặt, cô gái này chẳng hề tử tế chút nào.

Hiển nhiên, cô gái này biết hắn tỉnh ngộ nên cười cười, nói: "Nhóc con,

còn muốn lừa ta à, ngươi chính là cái tên tham ăn mà Ma huyết quỷ thần thụ nói à?”

Thạch Hạo như muốn ngất đi, cô gái này chuyển biến quá nhanh, vừa nãy còn thâm trầm hiện tại lại hoạt bát, hơn nữa nói thẳng ra cây già bên trong bí cảnh Nguyên Thiên kia.

“Ma huyết quỷ thần thụ đi đâu rồi?” Hắn hỏi.

“Về với tổ tiên rồi.” Thiế nữ nhẹ nhàng đáp.

“Ngươi… tới từ nơi sâu của Cấm khu không người rộng lớn kia?” Thạch Hạo rùng mình.

“Cũng không hề ngu ngốc, bản tiên mới từ cố hương ra đây, nể mặt cây già nên ta không có đánh ngươi, nếu là người khác thì phải treo lên mà đánh!” Thiếu nữ nói một cách ngang ngược.

Thần thái của nàng rất phong phú, tĩnh thì tuyệt thế và cô độc, động thì gian xảo và linh động, khi khoác lác thì lại ngang tàng như thế.

Thạch Hạo nghe thế thì sắc mặt liền biến đổi, không tin nàng tới từ khu vực không người nữa.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 716: Diệp Khuynh Tiên

"Ngươi… có lai lịch như thế nào vậy?" Thạch Hạo hỏi.

"Đã nói rồi, ta tới từ quê hương của Tiên, vậy theo ngươi ta là ai? Sống cùng thiên địa, tỏa sáng cùng nhật nguyệt." Cô gái mặc tuyết y cũng tự sướng không kém.

Thạch Hạo liếc xéo nàng, đánh giá sơ qua thực lực của nàng thế nhưng không cách nào đoán được sâu cạn, nếu không thì đã ra tay rồi.

"Nhìn gì mà nhìn, ngươi đang gây hấn với ta phải không, muốn bị treo lên rồi đánh à?" Cô gái mặc tuyết y nhẹ nhàng cất bước, cả người phát sáng, chẳng chút thiện ý nhìn chằm chằm Thạch Hạo.

Thạch Hạo không nói gì, mình lại bị uy hiếp rồi!

"Ta chỉ là muốn tìm hiểu chút tình hình, không có ác ý, ngươi là người như thế nào?" Thạch Hạo liếc nhìn chiếc kén đã bị phá nát trên mặt đất kia.

Cô ái mặc tuyết y nở nụ cười, nói: "Ngươi cho rằng ta đi ra từ trong chiếc kén đó? Bôi nhọ tôn nghiêm của bản Tiên rồi đó nhen."

Nói tới đây thì nàng lấy ra một chiếc bình ngọc, loáng thoáng có thể thấy được bên trong có một con thần trùng kỳ dị, dài hai tấc vô cùng rực rỡ, rất giống Kỳ lân!

"Vận may tốt vô cùng, tìm khắp thiên hạ rốt cuộc cũng bắt được một con trùng Vương, có thể sẽ hóa thành trùng Đế." Nàng đắc ý, lật qua lật lại quan sát.

Thạch Hạo kinh hãi, hắn biết được trùng Đế là như thế nào khi ở bí cảnh

Nguyên Thiên, trong Tiểu thiên thế giới đó thì có trùng Vương thế nhưng hắn cũng chưa từng nhìn thấy.

Con trùng mà cô gái mặc tuyết y này bắt được, có thể sẽ hóa thành trùng Đế?

“Ngươi chắc chắn?” Thạch Hạo hoài nghi, bởi vì hắn nghe nói một khi trở thành trùng Đế thì sẽ hiện ra những năng lực không cách nào tưởng tượng nổi.

“Tất nhiên rồi, hà hà, con này rất bất phàm, là Kỳ Lân trùng trong truyền thuyết, trăm ngàn đời mới có thể sinh ra một con như thế này, là bảo trùng trong truyền thuyết. Một khi hóa thành trùng Đế thì sức chiến đấu không chỉ tăng mạnh mà còn có thần giác để tìm kiếm tiên liệu cùng báu vật vô thượng, vô giá nhất.”

Hiển nhiên cô gái này vô cùng hài lòng, đùa nghịch thần trùng trong bình ngọc kia, tâm tình rất vui vẻ.

“Hiện giờ thì nó lợi hại như thế nào?” Thạch Hạo cũng rất tò mò, muốn biến sự bất phàm của con Kỳ Lân trùng này.

“Hiện giờ hả, có thể ăn binh khí cấp Tôn giả.” Cô gái nói, lấy ra một thanh mâu Kim thiên rồi thu nhỏ nó lại, ném vào trong bình.

Răng rắc!

Trong ánh mắt kinh ngạc của Thạch Hạo thì con Kỳ Lân trùng chảy xuôi ánh tím kia, cắt đứt thanh binh khí được ném vào, bắt đầu hùng hổ ăn.

“Nó ăn binh khí Tôn giả?” Hắn vô cùng ngạc nhiên!

“Bất kỳ bảo liệu có linh tính nào thì nó cũng đều thích ăn, nếu không thì sau này làm sao tìm kiếm tiên liệu vô thượng chứ.” Cô gái lườm hắn.

Tán thưởng con thần trùng xong thì nàng thu bình ngọc dày đặc phù văn

này lại, sau đó nhìn về phía Thạch Hạo, cặp mắt to tròn chớp chớp như đang ngó chừng một con mồi vậy, rồi đi quanh hắn một vòng.

"Ngươi… muốn làm gì hả?" Thạch Hạo thấy không được tự nhiên khi lại bị nhìn kỹ như vầy, cô gái này vô cùng thần bí, cảnh giới không cách nào nhìn thấu được, thực lực mạnh bao nhiêu cũng khó nói.

"Ngươi trông cũng không tệ, ta quyết định…" Cô gái gật đầu thỏa mãn, nói tới đây thì dừng lại một chút.

"Ta không phải là một người dễ dãi!" Thạch Hạo nghĩa chính ngôn từ, sau đó nhỏ giọng bổ sung: "Ta cần phải có thời gian suy nghĩ."

"Dễ dãi cái đầu ngươi!" Cô gái suýt nữa thì thưởng cho hắn một đòn, trong cặp mắt to tròn xinh đẹp kia đan xen những ký hiệu khiếp người.

Thạch Hạo chấn động trong lòng, cô gái này thật đáng sợ, hắn hơi hơi cảm nhận được đó là hình thức ban đầu của võ đạo Thiên nhãn, không ngờ đã mở ra được rồi!

Năng lực này không hề liên quan gì tới cảnh giới, cũng chẳng phải tu vi thâm hậu là sẽ nắm giữ được, cho nên năng lực này khiến Giáo chủ cũng phải hâm mộ, cả thế gian khó tìm.

"Ta quyết định, sẽ thu ngươi làm người hầu." Quần áo của nàng phất phới, thân thể thướt tha lưu chuyển bảo huy, nhìn chẳng dính chút khói bụi trần gian nào.

Thế nhưng lời nói của nàng lại khiến Thạch Hạo muốn đánh nàng hơn, cô gái này như muốn ăn đòn thì phải?

"Ta không thể làm hết mọi việc được, nói chung cần phải có người xử lý giúp ta." Nàng nhỏ giọng nói, không coi ai ra gì cả, cứ như đang nghĩ tới một vài đại sự gì đấy.

"Ngươi bận như thế là muốn tới Tiên điện để ngộ đạo à, hay là muốn

luận pháp với Chiến đế?” Thạch Hạo chế nhạo.

Cô gái mở to hai mắt, nói: “Ồ, sao ngươi biết thế, ta vừa mới đi qua chỗ Tiên điện xong, chỗ đó chán phèo, cái đồng điện tiên cổ kia dơ òm, toàn rỉ đồng không.”

“Thân là cô gái xinh đẹp không thể tả, lại một mực thích chém gió!” Thạch Hạo thật sự chẳng biết nói gì nữa.

“Nửa câu trước có thể nhớ, nửa câu sau có thể quên!” Nàng cẩn thận sửa lại.

Thạch Hạo: “…”

Hắn thừa nhận, quả thật cô gái này rất kinh diễm, lúc đầu gặp thì khiến hắn hơi chú ý, có chút hoảng hốt, thanh diễm tuyệt lệ, đẹp gần như là mộng ảo.

Nhưng, càng ngày thì càng phát hiện được tính cách của nàng, thích tự sướng, giả dối, yêu khoác lác, còn mạnh mẽ kỳ lạ, lúc động và lúc tĩnh hoàn toàn khác nhau.

“Không còn chuyện gì nữa, ta đi đây.” Thạch Hạo cáo từ, hắn cảm thấy nếu ở lại thì chắc chắn sẽ phải chịu thiệt, cô gái này rất kỳ lạ!

“Ngươi muốn đi Thiên Nhân tộc à? Cô gái bên ngoài kia cũng có chút bất phàm đó, hình như nàng là người đạt được Thiên Mệnh thạch thì phải.” Cô gái mặc tuyết y nói, cặp mắt to tròn phát sáng.

Đến đây, cái gọi là tuyệt thế và đơn độc, kỳ ảo xuất trần đều biến mất cả, hoàn toàn khác với những gì mà Thạch Hạo thấy hồi nãy.

“Vận may đó nhen, bắt nàng thì Thiên Mệnh thạch sẽ là của ta, đó là thứ tốt.” Nàng lẩm bẩm nhìn về phía ngoài vùng cấm kia, ký hiệu trong cặp mắt kia càng sáng rõ hơn, võ đạo Thiên nhãn hiện ra, hai chùm sáng vô cùng vàng óng bắn ra.

“Ngươi chớ làm bậy, lão Thiên Nhân cũng chưa đi xa đâu.” Thạch Hạo chấn động, lập tức nhắc nhở và cảnh cáo.

“Xí, hắn và Chiến đế sớm đã chạy rồi, có thể chiến một trận như thế thì đã tốt lắm rồi, lo mà về ẩn núp đề phòng tinh lực giảm sạch và chết khô.” Cô gái mặc tuyết y thờ ơ nói.

Nhưng, nàng lại lẩm bẩm, nói: “Quên đi, tảng đá này sớm muộn gì cũng có thể tìm được, lần này không làm khó dễ nàng, dù sao vẫn còn muốn đi gặp lão Thiên Nhân này, như vậy thì không nể mặt mũi lão ta rồi.”

Thạch Hạo hoàn toàn chẳng biết nói gì, những lời nói của thiếu nữ này khiến người khác chẳng thể tin tưởng, nổ banh xác quá!

“Được rồi, ngươi có thể rời đi, làm người hầu của ta thì khi nào bị bắt nạt cứ nói ra danh hiệu của ta là được.” Nàng phất tay ra hiệu cho Thạch Hạo rời đi.

“Có thể đừng nổ nữa không hả?” Thạch Hạo trợn mắt, nói: “Lại nói, không biết tên ngươi thì báo bằng niềm tin à?”

Lập tức hắn thấy hối hận về câu nói của mình, bởi vì thiếu nữ này bắt đầu tự sướng về bản thân mình.

“Haizzz, rầu rĩ thật chớ, thu một tên tùy tùng mà còn phải bợ đỡ hắn nữa chớ. Nếu là hai năm trước đây, thì sớm đã treo ngươi lên đánh một trận rồi.”

Thạch Hạo trừng mắt, cuối cùng cũng đã gặp được người còn hung hăng hơn cả mình.

“Nhớ kỹ, ta tên là Diệp Khuynh Tiên, ai mà bắt nạt ngươi thì chỉ cần nói cái tên này ra, bảo đảm ngươi sẽ không bị gì cả.” Cô gái này nói, sau đó khoát tay để hắn rời đi.

Thạch Hạo không muốn ở lại thêm chút nào nữa, nếu không phải đắn đo về sự “chênh lệch” thực lực giữa đôi bên thì hắn chắc chắn đã nhào tới trấn

áp thiếu nữ nào rồi.

“À, quên nói cho ngươi biết, đừng có nói tên ta tùy tiện đó, trừ phi đối mặt với những người có cấp bậc như lão Thiên Nhân, Chiến đế á.” Diệp Khuynh Tiên cẩn thận nhắc nhở.

Thạch Hạo muốn té xỉu, suýt nữa thì ngã nhào từ trên cây cầu bạch ngọc xuống trung tâm vùng cấm này rồi, sau đó thì thào: “Sau này, ta cũng không thể khoác lác nữa rồi!”

Rời khỏi vùng chiến trường này, đi xa trăm dặm thì Thạch Hạo tìm được Vân Hi, tụ hợp lại với nàng.

“Bên trong cấm khu đó có gì vậy?” Vân Hi hỏi, nàng rất kinh hãi, bởi vì đột nhiên có hai chùm sáng vàng từ nơi đó vọt tới mình.

“Không có gì, đều là những quy tắc bị phá nát, vừa nãy chắc là do xích thần trật tự bị hỗn loạn nên mới bị thế đó.” Thạch Hạo nói, hắn không muốn đề cập tới cô gái mặc tuyết y kia, bởi vì vừa nãy mình quá thảm hại.

Tiếng kèn lệnh từ phương xa vang lên, nặng về và to lớn, dường như một con cổ thú đang gầm thét từ trên chín tầng trời, vang vọng toàn bộ bình nguyên màu máu này.

“Ngươi nên về rồi.” Thạch Hạo nói, nhìn cô gái trước mặt này.

Vân Hi nghe thấy vậy thì thần sắc ngưng lại, thiếu niên trước mắt này đã bảo vệ đồng hành cùng nàng trong bình nguyên màu máu rộng hơn mười mấy vạn dặm này, nếu không phải có hắn thì chắc nàng đã bị bắt hoặc là chết rồi.

“Ngươi không đi Thiên châu với ta sao?” Nàng hé bờ môi đỏ, muốn mời Thạch Hạo tới Thiên Nhân tộc.

“Vạn dặm đồng hành nhưng cũng có lúc từ biệt, sẽ có ngày gặp lại, lần này ta cũng không thể đi cùng với ngươi được nữa.” Thạch Hạo nói, hắn

không muốn tới Thiên Nhân tộc.

“Nhưng, hiện giờ rất nguy hiểm, ngươi giết Chiến vương, gây nên đại họa, Chiến tộc sẽ không bỏ qua như vậy đâu, hay là về trong tộc với ta đi.” Vân Hi khuyên.

Thạch Hạo lắc đầu, nếu như hắn đi Thiên Nhân tộc thì sau một quãng thời gian thân phận chắc chắn sẽ bại lộ, nơi đó có Thiên Thần, còn có một lão Thiên Nhân đã sáng lập thên thần thoại huy hoàng từ thái cổ.

“Cảm ơn ngươi, nếu như không có ngươi thì hơn phân nửa ta đã chết rồi.” Vân Hi cảm ơn.

“Đi thôi, ta dẫn ngươi tới nơi an toàn, sau này ta sẽ tới Thiên Nhân tộc làm khách, tới lúc đó nhớ phải chiêu đãi ta thật nồng nhiệt đó.” Thạch Hạo cười nói.

Nhìn sự hào hiệp của hắn, nụ cười tươi rói thì Vân Hi than nhẹ, sau đó gật đầu, nói: “Cần phải cẩn thận đó, Chiến tộc rất đáng sợ.”

Thạch Hạo triển khai đại thần thông Súc địa thành thốn rời khỏi nơi giữa chiến trường này, sau đó không lâu thì gặp được một nhóm nhân mã của Thiên Nhân tộc.

“Hẹn gặp lại!”

Dứt lời hắn xoay người, bóng người mơ hồ ở đường chân trời, nhanh chóng đi xa.

Cuối cùng, khi tới chỗ không người thì hắn triển khai pháp môn Côn Bằng, vài cái bật nhảy, chỉ lưu lại một bóng mờ, bản thân biến mất ở khu vực này.

Thạch Hạo bắt đầu chạy trốn, hắn biết rõ, bất kể là Thiên Nhân tộc hay là Chiến tộc thì đều có cao thủ Thiên Thần đang ở trong vùng bình nguyên này cho nên hắn tiến vào trong lòng đất, thu lại toàn bộ sinh cơ, chờ đợi cơn

phong ba này qua đi.

Thế nhưng, hắn đã tính sai, chỉ hai ngày trôi qua thì những làn sóng năng lượng đầy kịch liệt truyền vào trong lòng đất.

Hắn ẩn nấp bên dưới không được nữa nên nhanh chóng trốn đi xa, vận dụng đại thần thông, rút mấy chục dặm thành một thốn, nhanh chóng rời đi, muốn tách khỏi những kẻ xâm phạm này.

Đáng tiếc, một luồng sức mạnh to lớn bao phủ giam cầm hắn lại, đó là những sợi xích thần trật tự rực rỡ đan xen vào nhau, cuốn chặt lấy hắn kéo lên khỏi lòng đất.

Thiên Thần pháp liên*!

(*): Liên – Dây xích.

Thạch Hạo hoảng sợ, hắn tin chắc có một vị Thiên Thần đang ra tay bắt hắn lại rồi kéo lên mặt đất này.

“Tiểu hữu, vì sao không chào mà đã đi thế?” Đó là một người đàn ông trung niên, dáng người to lớn, con ngươi thâm thúy, như có thể hiểu thấu lòng người.

Hắn mặc một bộ tử y*, bên ngoài cơ thể có từng mảnh Thiên Thần pháp liên bảo vệ, sáng rực và lấp lánh, đan xen từng tấc trong hư không, vờn quanh hắn.

*tử y: bộ đồ màu tím.

Đây là một vị Thiên Thần, hắn tới từ Thiên Nhân tộc.

“Ta muốn biết, vì sao ông lại tìm được ta?” Thạch Hạo không sợ hãi, mà bình tĩnh hỏi.

“Ngươi đã ăn Thiên Nhân đan, chỉ cần không đi quá xa thì ta đều có thể tìm được.” Người đàn ông trung niên mỉm cười.

Thạch Hạo yên lặng, không ngờ lại còn có vấn đề này nữa.

“Tiểu hữu không cần lo lắng, ta không có ác ý, chỉ là muốn mời tiểu hữu tới tộc ta làm khách nhằm cảm ơn vì đã cứu Vân Hi.” Vị Thiên Thần này buông ra pháp liên.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 717: Thiên Chi Thành

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"Tiền bối, ý tốt ta xin ghi nhớ, nhưng ta còn có chút chuyện quan trọng nên không thể quấy rầy Thiên Nhân tộc được." Thạch Hạo uyển chuyển từ chối.

Khu bình nguyên màu máu này không còn sục sôi nữa mà khôi phục lại vẻ yên tĩnh, các phe nhân mã lần lượt rút đi, mặt đất dần trống trải, chỉ còn một vài cường giả đang lảng vảng bên trên.

"Đây há lại là đạo đãi khách chứ, tiểu hữu đã cứu Vân Hi, hộ tống đoạn đường dài, về tình về lý thì bộ tộc ta đều phải cảm tạ thật lớn mới đúng." Thích Thác nói.

Bộ tử y tung bay, hiển lộ khí chất cao quý, được Thiên Thần pháp liên vờn quanh, quanh thân mờ mịt quang vụ, bề ngoài cũng chỉ tầm bốn mươi tuổi, ánh mắt lấp lánh.

Thạch Hạo cũng không muốn đi Thiên Nhân tộc, nhưng mà hắn biết, hơn phân nửa là không thể từ chối được lời mời của vị Thiên Thần này, đánh giá tình cảnh và thực lực thì khó có thể chạy thoát.

"Ta luôn kính ngưỡng Hoàng tộc, ngày khác nhất định sẽ tới bái phỏng." Hắn cũng không muốn từ bỏ nỗ lực cuối cùng này.

Thích Thác nở nụ cười, nói: "Tiểu hữu lo lắng quá nhiều, kỳ thật cũng không cần như vậy, chúng ta chỉ là muốn tận hết tâm ý mà thôi."

Xung quanh, từng pháp liên đan dệt hình thành nên chiếc lưới rạng ngời, thần bí và mạnh mẽ, vẻ siêu phàm và vô cùng thần võ của vị Thiên Thần đứng ở giữa nơi đó được tôn lên.

Cuối cùng, Thạch Hạo và Thích Thác rời đi, một vị Thiên Thần mời nhiệt tình như vầy thì hắn không còn lựa chọn nào khác, không cách nào từ chối được.

Bình nguyên màu máu xa dần, từ từ mơ hồ, cuối cùng trên chân trời chỉ còn lại một vệt màu đỏ sậm mà thôi.

Thiên châu, cây cỏ xanh tốt, núi non rộng lớn, linh khí vờn quanh.

Đối lập với Ma châu, Thiên châu bao la, mênh mông, an lành, địa linh nhân kiệt, các tộc hưng thịnh, các thần đều có, chiến sự ít diễn ra.

Ven đường, có động phủ tiên cổ, có núi lớn hỗn độn, có rừng bia mai nha*, có những nơi thông thiên, các kỳ cảnh và di tích cổ xưa đếm không xuể.

(*): Mai nha – Chữ viết và tượng Phật trên vách núi.

“Ma Hi!”

Vân Hi kinh ngạc, nàng thấy Thạch Hạo trong một tòa thành, nàng cũng chưa hề quay lại trong tộc thế nhưng địa vực này tuyệt đối an toàn, đây là một tòa thành của Thiên Nhân tộc.

“Lại gặp nhau nữa rồi.” Thạch Hạo cười nói.

Thiên Nhân xung quanh đều nhìn lại, bởi vì thân phận của Vân Hi hiện tại không hề tầm thường, tương lai nhất định sẽ trở thành chí cường giả.

Thạch Hạo không rõ, nhân vật trọng yếu của Thiên Nhân tộc cũng chưa hề rời đi mà nghỉ ngơi ở nơi này.

“Đang tìm hai người khác.” Vân Hi khẽ nói.

Thiên Nhân tộc có một nhóm người trẻ tuổi cùng tiến vào vùng đất cổ thần bí kia, thế nhưng cũng chỉ có bốn người tìm và dung hợp được với Thiên Mệnh thạch, là biểu hiện về tiềm lực đầy mạnh mẽ của mình.

Trên đường trở về thì bọn họ bị chia tách, những Thiên Thần bảo vệ bọn họ đã tách nhau ra bỏ chạy.

Hiện giờ tính cả Vân Hi nữa thì cũng chỉ có hai người thoát hiểm, còn hai người kia chẳng rõ tung tích, cao tầng của Thiên Nhân tộc không hề từ bỏ, vẫn không ngừng tìm kiếm quanh đây.

"Phát hiện được manh mối của bọn họ, bất kể là sống hay chết thì sẽ có kết quả trong mấy ngày kế tiếp này." Vân Hi nói.

"Gào!"

Sau đó một ngày, tiếng gào rú rất lớn truyền tới, xa xa có núi sụp đổ, phía chân trời xuất hiện một vị Thiên Thần, mái tóc dựng đứng, thần lực cuồn cuộn, quang diễm ngút trời.

Hắn tức giận vô cùng, trong lòng ôm lấy một thân thể be bét thịt hạ xuống trong thành Thiên Nhân này khiến nơi đây trở nên đại loạn, nhân vật trọng yếu đều xuất hiện.

"Lập tức trở lại trong tộc, đưa hắn vào trong thần trì, có thể còn cứu được." Thích Thác nói nhỏ.

Hai người mất tích kia thì một người đã chết, mà người này thì chỉ còn một tia sinh cơ cuối cùng, nguyên thần bị kích nứt, vô cùng nghiêm trọng.

"Đi!" Thiên Thần đầu đầy tơ máu ôm người trẻ tuổi này vọt nhanh vào trong trung tâm tòa thành trì này. Bởi vì, nơi này có một truyền tống trận rất lớn, có thể đi xa tới mấy ngàn vạn dặm.

Thiên châu, mênh mông bao la, có rất nhiều chủng tộc, mà tổ địa của

Thiên Nhân tộc cách nơi này vô cùng xa, cần phải mượn trận pháp như thế này thì mới tới được.

Vẻ mặt của đoàn người đầy nghiêm túc, một tòa tế đàn cổ được mở ra, đoàn người tiến vào trong, cứ thế rời đi.

Những người này biến mất trong tòa thành, đi tới môt nơi bốc đầy linh khí, nơi này có thành trì, có núi lớn thanh tú, là lãnh địa của Thiên Nhân tộc.

Tiến vào nơi này thì có thể cảm nhận được linh khí phả vào mặt, nồng đậm hơn xa ngoài hạ giới, tu hành quanh năm suốt tháng ở nơi này thì làm ít hiệu quả nhiều.

Truyền tống trận không thể đưa họ vào ngay trong tổ địa, nếu không, khi ngoại địch xâm lấn thì quá thuận tiện rồi.

Một chiếc cốt thuyền màu tím vắt ngang trên bầu trời, to lớn vô cùng, sớm đã chờ sẵn ở nơi đây.

Khi mọi người xuất hiện thì nó lập tức hạ xuống, mang tất cả mọi người nhằm về phần cuối đại địa, đi tới thánh địa của Thiên Nhân tộc.

Bên dưới, thành trì không hề ít, đều rất to lớn, là nơi dừng chân của Thiên Nhân tộc, địa vực rộng lớn, khí tức của cường giả thi thoảng xông thẳng lên tầng mây cao.

Sau đó không lâu, bọn họ tới trước một dãy núi hừng hực tử khí, giống như là một đám Chân Long đang ngủ đông vậy, khí tức Tiên đạo mơ hồ hiện lên.

Đây chính là tổ địa của bọn họ, chiếc thuyền bằng xương cốt lấp lánh này sau khi dừng lại để kiểm ra thì bị một luồng thánh quang chiếu tới, rồi biến mất ở nơi đó.

Thạch Hạo kinh ngạc, khu thánh địa này phòng ngự nghiêm mật, người của ngoại tộc khó mà lẻn vào được.

Hào quang lóe lên, chiến thuyền xuất hiện trong hư không, đáp xuống mặt đất, đã tới nơi sâu trong dãy núi.

Xung quanh, núi lớn vạn trượng, cao vút chọc thẳng trời mây, nguy nga và hào hùng, thác nước buông từ trên cao xuống cứ như là ngân hà chảy khỏi chín tầng mây, khắp nơi là màu trắng xóa.

Đồng thời, mỗi một tòa núi lớn đều có từng dải tiên vụ vờn quanh, tỏa ra ánh sáng lung linh, rất là tráng lệ.

"Ầm ầm ầm!"

Mặt đất rung động, một đám voi vàng di chuyển trong vùng núi, thân thể vàng óng phát ra hào quang, vòi vươn lên cao phát ra những tiếng kêu như sấm rền.

"Hú!"

Xa xa, có Bạo Viên bạc gào thét, không ngừng nện mạnh vào lồng ngực, tinh lực ngập trời, còn là Chân Thần cảnh, nó đang bảo vệ một đám thụy thú.

Xa hơn, một bầy chim thần bảy màu bay lượn, xẹt qua phía chân trời, hào quang chợp chờn tỏa ra.

Trên núi lớn dược hương nức mũi, trong khe đá… những bảo thụ quý báu mới trồng, cũng có những trái vây màu vàng, những đóa hoa đỏ đậm…

"Linh cầm dị thú nhiều ghê, những thảm thực vật vô cùng hi hữu, quả nhiên là nơi tốt." Thạch Hạo khẽ nói.

"Đây chính là bãi chăn thả của Thiên Nhân tộc ta, cộng cả những dược viên thì phạm vi cũng tới mười vạn dặm." Vân Hi giới thiệu.

"Cái gì?" Cằm của Thạch Hạo suýt nữa rớt trên mặt đất, cho rằng nơi đây là thánh địa, nào biết chỉ là một góc nhỏ, dãy núi này lại tới mười vạn dặm.

Ở khu vực này, có các loại thần thú, kỳ trùng, còn có rất nhiều bảo thụ, thảo dược hiếm có, những thứ mà cao tầng của Thiên Nhân tộc cần hầu hết đều được lấy từ đây.

Ví như con voi vàng, trâu lớn bốc lửa, linh cầm bảy màu… đều là những nguyên liệu để nấu ăn, thế nhưng ở ngoài ngoại giới đều là những con hung thú đầy mạnh mẽ khó mà đối phó được.

Mười vạn dặm này có đại trận bảo vệ, năm đó khi khai chiến với Chiến tộc, chịu phải công kích của một vị Chiến đế thì cũng chỉ nổ nát sông núi, chứ không có bị hủy diệt.

Có thể thấy được, nơi đây chắc chắn cỡ nào, sức phòng ngự của trận pháp cũng phải xếp hàng đầu trong ba ngàn châu.

“Các ngươi ở nơi nào?” Thạch Hạo hỏi.

“Nơi đó.” Vân Hi chỉ, ngửa đầu nhìn trời.

“Đó là…” Thạch Hạo giật mình, trên ngọn núi cao tới mấy vạn trượng, tử khí hừng hực đỡ lấy một cổ thành rộng lớn, tọa lạc trên vòm trời.

Trong khi nói chuyện, đạo âm ầm ầm, một cầu thang bằng ngọc trắng rất lớn xuất hiện từ trên đó kéo dài xuống mặt đất, ánh sáng lung linh tỏa ra kèm theo tiên vụ mờ mịt.

“Nghiêm ngặt như thế luôn à?” Thạch Hạo tương đối kinh dị.

Sau khi tiến về trước, muốn vào khu thần thổ cao nhất của Thiên Nhân tộc thì cần phải qua hàng loạt lớp kiểm nghiệm đầy nghiêm ngặt.

“Đúng, mặc dù cao tầng trong tộc trở về nhưng cũng phải như thế, phòng ngừa ngoại địch xâm nhập.” Vân Hi đáp, còn những người khác sớm đã quen nên cũng chẳng nói lời nào.

Bọn họ bước lên bậc thang bằng ngọc trắng, quang vụ mờ ảo, chớp mắt

phá không rời đi, được chuyển lên trời cao, xuất hiện trước tòa thành khổng lồ đầy hùng vĩ kia.

Trong lúc này vẫn có phù văn thần bí đảo qua, kiểm tra có nguy hiểm gì không.

Cự thành bao la vô biên khiến Thạch Hạo chấn động không thôi, đây tuyệt đối là tòa thành trì lớn nhất mà hắn từng nhìn thấy, đứng ở dưới bức tường thì cảm thấy mình như là kiến cỏ vậy.

Trên lầu của cửa thành lơ lửng một tấm biển bằng xương lưu chuyển thánh huy, tràn ngập sương mù, thi thoảng có thể thấy được ba chữ lớn đầy cổ xưa: Thiên Chi Thành.

Đây mới thật sự là tổ địa, là tịnh thổ cao nhất mà Hoàng tộc phải có, là nơi cư trú của Thiên Nhân có huyết thống cao quý nhất.

Nó cũng không phải ở trên đỉnh ngọn núi mà là ở trên bầu trời, phía dưới là những dãy núi liên miên chập trùng tỏa ra tử khí, quang vụ nâng đỡ lấy tòa thành này, tử quang chảy xuôi bốc lên dường như là lửa khói.

“Không hổ đã từng là một trong thập đại chủng tộc, được xưng là Hoàng tộc thượng giới.” Thạch Hạo cảm phục, thông qua một góc nhỏ này thì có thể đoán được vẻ huy hoàng năm đó như thế nào.

Tộc này ngồi trên chín tầng trời, bao quát chúng sinh, từng có tư cách và khí phách này.

Ngoài ý muốn là, trong thành cũng không phải chi chít kiến trúc, mà có cảnh sắc tú lệ, có rất nhiều linh sơn, cũng có những kiến trúc đường phố, thế nhưng động phủ cũng càng nhiều hơn.

Chẳng trách thành trì khổng lồ như vầy, bên trong còn có càn khôn khác.

Sau khi trở về, mấy vị Thiên Thần kia liền biến mất, ôm người trẻ tuổi bị thương kia nhằm vào thần trì thái cổ trong thành, để chữa thương và gột rửa

cho hắn.

Thạch Hạo được sắp xếp tới bên cạnh một bờ hồ xanh thẳm, cảnh sắc mỹ lệ, rừng trúc xanh mơn mởn có mấy ngôi tịnh xá, linh khí lượn lờ.

Ban đầu, Vân Hi dẫn Thạch Hạo đi tham quan xung quanh nhưng sau đó đã bị triệu về.

“Tiểu hữu, cảm ơn tiểu hữu đã cứu Vân Hi, Thiên Nhân tộc ta vô cùng cảm kích.” Một bà lão xuất hiện, trên người mặc pháp bào vàng óng, trông rất hiền từ.

Thạch Hạo không dám bất cẩn, khom người đáp lễ, bởi vì đây là một vị Chân Thần tới tiếp đãi hắn, mang lên một bàn trân hào cùng thần nhưỡng (rượu nếp).

“Xin hỏi tiểu hữu, hiện nay có đạo lữ chưa vậy?” Bà lão cười híp mắt, sợi tóc bạc sáng lấp lánh, trên thân thể thần diễm đã nội liễm, vô cùng hiền hòa.

Thạch Hạo suy nghĩ, hơi chần chờ, nói: “Vẫn chưa có.”

“Tốt, tốt, tốt!” Bà lão rất hài lòng, liên tục nói ba chữ “tốt”, tự mình gắp thức ăn cho Thạch Hạo.

Thạch Hạo được bà làm như thế này thì thấy không được tự nhiên, đây chính là một vị Chân Thần, hơn nữa lại là cường giả cấp đại viên mãn ở lĩnh vực này.

“Tiểu hữu anh tư bộc phát, là rồng phượng trong loài người, tiềm lực tuyệt thế, dõi mắt khắp ba ngàn châu cũng vô cùng hiếm thấy, chẳng trách có thể chém giết được Chiến vương.” Bà lão tán thưởng.

“Tiền bối quá khen rồi.” Thạch Hạo nói và nâng ly cụng với bà.

“Có thể chém giết sơ địa, xứng danh thiếu niên anh hùng, thật là thiên tư

hiếm có.” Bà lão càng thích thú, những nếp nhăn đều dãn ra.

Hồ nước xanh thẳm, rừng trúc xanh tươi, gió thổi hiu hiu, vô cùng yên tĩnh.

“Tu hành chính là thể ngộ nhân sinh, đạo lữ không thể thiếu, nếu không thì làm sao tính là trọn vẹn được, tiểu hữu cũng nên lựa chọn một vị đạo lữ đi.” Bà lão cười nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 718: Ở Rể?

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

“Đạo lữ, tu hành, nhân sinh.” Thạch Hạo sờ sờ cằm, không có tỏ thái độ.

“Tuổi trẻ là tuổi rực rỡ nhất, tựa như ánh bình minh, như đang mùa hè, giữ lại mỹ lệ. Đừng chờ sự buồn tẻ của mùa thu, loanh quanh trong sự hiu quạnh cùng tiếc nuối.” Bà lão cảm khán.

Sau đó, bà đứng dậy, cũng không mở miệng nữa.

Bà để lại hai thiếu nữ, tươi mát xinh đẹp, quyến rũ hơn người, phụ trách việc chăm sóc những sinh hoạt thường ngày của Thạch Hạo.

“Cứ vậy đi sao, nói là cần phải có đạo lữ, tuyệt đại mỹ nhân đâu, vì sao không đề cập với ta?” Thạch Hạo nhỏ giọng nói, trơ mắt nhìn bóng lưng của bà lão rời đi.

Hai thiếu nữ đầu tiên là kinh gạc, sau đó là lén cười, cuối cùng là cười ngặt nghẽo.

“Kỳ thật ta cũng không nhát như thế đâu, có thể ngồi nói chuyện với ta lâu một chút cũng được mà.” Hắn tự rót tự uống.

Hai thiếu nữ không biết nên khóc hay nên cười nữa, đây là kỳ tài nguýt trời mà thần linh trong tộc xem trọng ư? Nói năng chẳng cẩn thận gì cả, hai người cười thầm.

“Ồ, lẽ nào chính là hai nàng, cái gọi là đạo lữ là đưa tới một đôi luôn à?”

Thạch Hạo xoay người nhìn về hai thiếu nữ này, cặp mắt chớp chớp đầy rạng rỡ.

“Ấy, không phải!” Hai thiếu nữ hoảng sợ, tim đập loạn xạ, vội vàng lùi lại.

“Hẳn đúng là như thế chớ?” Thạch Hạo cười nói, chăm chú nhìn hai người.

“Vèo!”

Hai thiếu nữ nhanh chóng chạy trốn, lao ra khỏi rừng trúc, rời xa hồ nước xanh thẳm, lúc này mới vỗ vỗ ngực nhìn nhau.

“Muốn hù chết người ta à, tên khốn này là thiên tài sao, giết một vị Chiến vương?”

“Ta lại có cảm giác bất lương, chẳng có chút tiết tháo* gì cả!”

(*): Tiết tháo – Chí khí cương trực và trong sạch.

Bên cạnh hồ nước xanh thẳm, Thạch Hạo thu lại nụ cười nhìn về phía hai người vừa rời đi, cau mày nhẹ giọng lẩm bẩm: “Một đời thanh danh của ta.”

Hắn có chút sầu não, làm sao mới có thể rời khỏi Thiên Nhân tộc đây, ở càng lâu thì chắc chắn sẽ bại lộ thân phận, không thể che giấu được.

Hắn bưng ly rượu đứng dậy, cất bước dọc theo con đường mòn trong rừng trúc tới trước một ngọn núi đá rồi nhảy lên, phóng tầm mắt chiêm ngưỡng kỳ cảnh hồ nước kia nhưng thật ra đang âm thầm quan sát cả tòa thành lớn.

Đáng tiếc, tòa thành trì này quá lớn, tựa như là một Tiểu thiên thế giới, không nhìn thấy điểm cuối, động phủ vô số, ngọn núi tú lệ được tiên vụ trắng vờn quanh.

Ngoài ra, những tuyến đường chính rất lớn, cùng với hàng loạt cung điện lầu các, giống như kiến trúc bình thường của những thành trì khác vậy.

Không cần nghĩ cũng biết, rõ ràng tòa Thiên Chi Thành này được đại trận kinh thế bảo vệ, đừng nói là hắn, dù là Thiên Thần cũng khó công phá được, không cách nào xông ra.

Sau đó không lâu thì hai thiếu nữ trở lại, chăm sóc thật chu đáo, từ giới thiệu cảnh vật xung quanh cho tới bưng trà rót nước, rót rượu gắp thức ăn đều rất nghiêm túc.

Đương nhiên, chủ yếu là do Thạch Hạo không có trêu chọc các nàng nữa.

"Nơi đây còn có thắng cảnh đẹp nào nữa không?" Thạch Hạo thấy buồn chán nên hỏi hai thiếu nữ.

"Cả tòa Thiên Chi Thành này đều là thánh địa, là tịnh thổ vô thượng, biết bao tộc nhân ao ước muốn vào thế nhưng đều không có tư cách, khắp nơi đều là thắng cảnh cả." Một thiếu nữ đáp.

"Có nơi nào đặc biệt chút không? Ví như hang động chân long, ổ tiên hoàng, mộ Chiến đế, à không, là mộ Thiên Nhân vô thượng chứ." Thạch Hạo nêu ví dụ.

Hai thiếu nữ này trợn tròn mắt, đó là nơi nào chứ, chân long, tiên hoàng cũng chẳng phải là giun hay là gà, được xưng là thập hung thì làm sao có di tích của chúng được chứ.

"Đại nhân, ngài nói chuyện nên cân nhắc chút, chúng ta là Thiên Nhân tộc thì làm sao có mộ Chiến đế được chứ, và mộ Thiên Nhân cũng không được nói, phạm vào điều kiêng kỵ." Một thiếu nữ lầu bầu.

"Được rồi!" Thạch Hạo vỗ trán nói.

Cặp mắt to của thiếu nữ còn lại chớp chớp, khóe miệng mỉm cười, nói:

“Đại nhân, ta biết một cổ địa, nghe đâu có quan hệ với Tiên á.”

“Ở đâu, nhanh dẫn ta đi!” Thạch Hạo hứng thú, bị nhốt ở nơi này thật sự là tẻ nhạt.

Hai thiếu nữ nhìn nhau, nguyên vốn muốn dẫn hắn đi nơi này thế nhưng không có lý do, hiện tại lại vừa khéo.

Xuyên qua khu náo nhiệt đầy phồn hoa, sau đó lại lướt qua một vài động phủ, bọn họ đi tới một sân diễn võ trang nghiêm và thần thánh, nơi này cũng có người tu hành thế nhưng không phải là rất nhiều.

Sân diễn võ rất rộng, tới mấy chục dặm.

Có người ngồi xếp bằng, có người thổ nạp, nơi đây có đạo tắc khó tả, còn có linh khí nồng đậm hơn những nơi khác tới mấy phần, rất thích hợp cho việc tu hành.

Sâu trong sân diễn võ có một khối kỳ thạch, cứ như là một cổ bia bằng ngọc, cao một trượng, cũng không phải rất lớn, được đặt nơi đó.

“Chính là nó, có chỗ gì đặc biệt à?” Thạch Hạo không hiểu.

“Đại nhân, nó tên là Phi Tiên thạch, rất kỳ dị, có lúc sẽ phát ra mưa ánh sáng như phi tiên vậy, vô cùng chói mắt, hơn nữa khi đứng trước thứ này thì có thể chiếu rọi bản thân, hiểu hơn về chính mình, có thể ngộ đạo.” Một thiếu nữ giải thích.

“Hà hà, nói rõ chút được không.” Thạch Hạo hứng thú.

“Liên quan tới phi tiên quang vũ* thì có chút ít thông tin, bởi vì mấy chục đời cũng khó mà nhìn thấy được một lần. Mà chiếu rọi bản thân thì bất cứ lúc nào cũng có thể tiến hành, đặc biệt là sơ đại thì có thể quan sát cốt, huyết, nhục của bản thân để tiến thêm một bước về cảm ngộ pháp và đạo của chính mình.”

*: quang vũ – mưa ánh sáng.

“Như vậy luôn à…” Thạch Hạo suy tư, đi dạo xung quanh, sau đó là đứng trước Phi Tiên thạch.

Thời khắc này, không riêng gì hai thiếu nữ, mà những người khác cũng liếc mắt ngưng thần quan sát.

Phi Tiên thạch khẽ run, việc này khiến mọi người chấn động, trợn tròn mắt, nhưng mà khi quan sát thật kỹ thì phát hiện nó lờ mờ không chút ánh sáng, sau đó yên tĩnh không còn phản ứng gì nữa.

“Haizzz!” Mấy người than nhẹ.

Hai thiếu nữ này thất vọng, một trong số đó nói: “Đại nhân không phải là sơ đại à?”

“Tại sao lại nói như thế?” Thạch Hạo chẳng hề quay đầu lại, trong lòng chấn động vô cùng, bởi vì hắn đang áp chế bản thân, ngăn cản kích động ngộ đạo lúc nãy!

Đây là một khối chí bảo, nếu như có thể tu hành ở đây thì nhất định sẽ có thu hoạch lớn!

“Khối đá này rất đặc biệt, nếu trong cơ thể có tiên cốt, thần bì, thiên tứ* ngân huyết… thì có thể sẽ chiếu rọi ra ngoài.” Một thiếu nữ giải thích, nói đơn giản chính là những chân cốt có thể đo lường các sơ đại.

* thiên tứ: trời ban.

Rất nhanh, chuyện phát sinh nơi này đã được người bẩm báo cho bà lão kia biết, sau khi biết thì bà ta lẩm bẩm: “Đáng tiếc, không phải là sơ đại.”

Sau đó, bà lão lại hỏi: “Không có để hắn thử nghiệm việc lay động Phi Tiên thạch à?”

“Dạ không,” Người tới lắc đầu.

“Có thể giết Chiến vương thì đủ chứng minh sự bất phàm của hắn, sức chiến đấu rất đáng sợ nhưng không được hoàn mỹ, không phải là sơ đại.” Bà lão khẽ nói.

Sân diễn võ, Thạch Hạo lưu luyến, thật sự không muốn rời đi, rất muốn ăn cắp khối đá này, vừa nãy hắn suýt nữa thì rơi vào trạng thái ngộ đạo.

Đồng thời, trong một giây ngắn ngủi kia hắn tựa như nhìn thấy hào quang như là phi tiên, thần bí và kinh khủng!

Thiên Chi Thành, rộng lớn bao la vô cùng, nhưng rất nhiều nơi không thể tới gần, có hỏa nhai luyện đan, có cổ động tàng kinh, có đạo sơn ngộ đạo… còn có chỗ ở của Chân Thần.

Hai ngày sau, Thạch Hạo đứng ngồi không yên, nếu ở lại nữa chắc chắn sẽ bị phát hiện ngay, nói không chừng khi lão Thiên Nhân thức tỉnh và quan tâm hắn, điều này sẽ vô cùng tồi tệ.

“Phiền thông báo giúp ta một tiếng, nói là ta may mắn được đi tới tịnh thổ của Thiên Nhân tộc, cảm thấy vô cùng vinh hạnh thế nhưng lại có chuyện quan trọng không thể không cáo từ.” Thạch Hạo nhờ hai thiếu nữ chuyển đạt lại.

Bà lão Tê Hà nhận được bẩm báo thì tự mình đi tới, tuy rằng Chân Thần nhưng vẫn phụ trách tiếp đón Thạch Hạo.

Một kỳ tài ngút trời như vầy rất đáng để lôi léo, khi nghe được Vân Hi nói hắn đã giết chết một tên Chiến vương thì khiến rất nhiều người trong tộc hoảng sợ.

“Tiểu hữu, không cần rời đi vội vàng như thế, hai ngày nay chúng ta đang luyện một lò bảo đan, nếu có thất lễ nào thì khi mở lò sẽ tặng cho tiểu hữu.”

“Tiền bối khách sáo rồi, ta không cần đan dược.” Thạch Hạo khiêm tốn,

chỉ muốn rời đi ngay, tuy rằng cũng không nỡ từ bỏ khối Phi Tiên thạch kia.

"Đây chính là Thần Hỏa đan, được luyện chế từ nhiều loại thánh dược và thiên tài địa bảo, vô cùng quý báu, hiện tại vô cùng quan trọng với ngươi." Bà lão nói.

Thạch Hạo nghe thấy thế thì lòng hơi động.

Thần Hỏa cảnh rất quan trọng, đây là một ranh giới, nếu như khi đột phá mà có nội tình đủ mạnh thì có thể trùng kích lên rất cao, liên quan tới thành tựu trong tương lai!

Thần Hỏa đan, chính là để chuẩn bị cho lần đột phá này.

Đương nhiên, cũng có những người tuyệt diễm dựa vào cơ sở này sẽ đi tìm những thần diễm trong truyền thuyết như Cửu u minh hỏa để rèn đúc cảnh giới này, nguy hiểm và đáng sợ thế nhưng thành tựu sau này càng lớn hơn.

Ngoài ra, còn có người từng chiếm được Tiên hỏa, Hỗn độn hỏa… hiếm thấy, thế nhưng lại khiến bản thân bị bốc cháy, chưa hề thành công.

Dù thế nào đi nữa, Thần Hỏa đan đều rất trọng yếu, nhen nhóm Thần Hỏa thì cần nó "gia trì", như là củi để đốt vậy.

"Tiểu hữu đã cứu Vân Hi nhưng không hề muốn báo đáp gì, chúng ta dự định tặng một lò Thần Hỏa đan này cho tiểu hữu." Bà lão nói.

Một hạt Thần Hỏa đan thì đã có giá trị kinh người rồi, bởi vì cần rất nhiều bảo dược hi thế, mà Thiên Nhân tộc lại muốn tặng cho hắn một lò, coi như vô cùng bạo tay rồi.

"Cảm ơn tiền bối đã ưu ái!" Thạch Hạo còn biết nói gì nữa, có người muốn cho… thì đành phải nhận thôi!

Bà lão Tê Hà mỉm cười, nếu như có thể khiến Thạch Hạo lưu lại thì

đừng nói là một lò Thần Hỏa đan, dù là một vài thứ quý giá hơn nữa cũng chẳng sao, đây chính là kiệt xuất trẻ tuổi có thể giết chết Chiến vương!

“Vấn đề đạo lữ mà ta nói lần trước, tiểu hữu thấy như thế nào?” Tê Hà hỏi.

“Cũng không tốt lắm, Vân Hi là minh châu của Thiên Nhân tộc, đã dung hợp với Thiên Mệnh thạch nên nhận được sự chú ý, nếu như ta làm đạo lữ với nàng thì e rằng sẽ là kẻ thù chung của thế hệ trẻ tuổi Thiên Nhân tộc mất.” Thạch Hạo nói.

Chân Thần Tê Hà không biết nói gì nữa, tên nhóc này da mặt sao lại dày như thế chứ, bà còn chưa có ý kiến mà hắn đã tự lựa chọn, đưa ra mục tiêu?

Ngoài ra, trước kia tên nhóc này la hét ở sau lưng nàng, nói là mình không phải là người dễ dãi, cứ đưa tuyệt đại mỹ nhân làm đạo lữ cho hắn, trên trán của bà lão Tê Hà này càng xuất hiện nhiều nếp nhăn hơn.

Tên nhóc này đáng tin sao? Để tộc nhân làm đạo lữ với hắn, có phải là đẩy vào hố lửa hay không đây.

“À, đúng rồi, tiền bối cho hỏi, Vân Hi đâu rồi, mấy ngày nay ta cũng không hề gặp nàng.” Thạch Hạo hỏi.

“Nàng đang dung hợp Thiên Mệnh thạch, mấy ngày nữa mới có thể ra ngoài được.” Tề Hà đáp, càng nhìn tên nhóc này càng cảm thấy không đáng tin, quá chủ động mà!

Đừng nói là một tên trác táng nhen? Bà nhíu mày.

“Thiên Nhân tộc ta có ba viên minh châu, mỗi một người đều là tuyệt đại mỹ nhân, danh chấn mấy chục châu, rất nhiều đại tộc muốn dùng sính lễ vô giá tới cầu hôn thế nhưng đều bị chúng ta từ chối cả.” Bà lão Tê Hà nói.

Thân là Chân Thần, ở phương diện này bà không hề nói dối, nhân khẩu của Thiên Nhân tộc tới hàng trăm triệu, đồng thời cũng là Hoàng tộc ngày

xưa, có ba vị giai nhân tuyệt đại sáng chói mắt cũng không phải là chuyện hiếm, danh chấn các tộc.

“Ba viên minh châu lấp lánh, mỹ nữ tuyệt thế… Tiền bối muốn cả ba nàng kết đạo lữ tới ta ư, hay là gặp mặt một lần được không.” Thạch Hạo nói.

Mí mắt của Tê Hà giựt giựt!

“Không có ai có thể cưới một lúc ba nàng được!” Bà có chút hối hận, tên nhóc này quá chủ động khiến người khác không yên lòng, chưa từng thấy cái gọi là “không dễ dãi”!

“Vân Hi cũng là một trong ba người chứ?” Thạch Hạo hỏi.

“Đúng!” Chân Thần Tê Hà tức giận đáp.

“Nàng thì ta gặp rồi, còn hai người kia không biết ra sao, lát nữa cả hai nàng cùng xuất hiện hay sao?” Da mặt của Thạch Hạo vô cùng dày.

Bên cạnh, hai thiếu nữ phụ trách việc sinh hoạt hàng ngày cho hắn lập tức cười trộm, chưa thấy ai lại hấp tấp như vậy, không sợ làm nhà gái khiếp sợ hay sao? May là, hai viên minh châu kia không có ở đây, nếu không nhất định đã đánh hắn một trận nhừ tử rồi.

“Minh châu của Thiên Nhân tộc ta sẽ không gả ra ngoài, nói như thế có nghĩa là, mời đạo lữ gia nhập vào Thiên Nhân tộc ta.” Mặt mày của Tê Hà tối sầm lại.

“Không phải là ở rể hay sao, ta hiểu mà!” Thạch Hạo gật đầu tỏ vẻ mình biết và cũng không quan tâm tới việc này.

Chân Thần Tê Hà: “…”

Hai người trừng nhau, bà muốn đổi ý, cảm thấy tên nhóc này cũng không phải là “hạng người lương thiện” gì.

Lập tức, nơi này trở nên yên tĩnh.

“Tiền bối, cũng không thể kết thành đạo lữ cùng lúc với bốn người hay sao?” Thạch Hạo chủ động bắt chuyện.

Bốn người… thêm cả ba viên minh châu kia nữa? Tê Hà lông mày dựng thẳng, gân xanh trên trán nổi lên, rất muốn đánh hắn một trận.

Sau đó không lâu, hai vị tuyệt đại giai nhân của Thiên Nhân tộc nhận được tin tức thì chạy tới đây, vẻ mặt chẳng lành, bộ dáng như muốn hưng binh vấn tội vậy.

“Muốn kết đạo lữ với chúng ta, trừ khi nhấc được Phi Tiên thạch lên, nếu không dù là sơ đại cũng không thể!”

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 719: Hai Mỹ Nhân Tuyệt Sắc.

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Trong thành, đường xá rộng rãi, đá xanh làm nền, ven đường có quần thể kiến trúc vô cùng nhiều, cũng có những linh sơn tươi sáng rực rỡ liền kề với nhau, trông rất đặc biệt.

Hai cô gái này chân không hề chạm đất, lăng không vụt tới, nhanh chóng tiếp cận hồ nước xanh thẳm nơi Thạch Hạo ở, tiến tới gần tịnh xá trong rừng trúc kia.

"Ồ, có người tới, mùi hương thơm thiệt, hình như là hai cô thiếu nữ." Thạch Hạo nói.

Chân Thần Tê Hà tức giận liếc hắn, chẳng còn vẻ nghiêm túc của vị thần nên có, tâm tình không ổn định, luôn cảm thấy thiếu niên này chẳng chút đáng tin gì.

Trong cơn gió thoảng qua, rừng trúc xanh mơn mởn phát sáng, xuyên qua những hàng cây có thể nhìn thấy hai thiếu nữ đang nhanh chóng lại gần, lướt nhanh trên mặt hồ, quần áo phấp phới.

"Tiên tử đạp sóng." Thạch Hạo mở to hai mắt nhìn về nơi đấy, đây là một hình ảnh vô cùng mỹ lệ, hai giai nhân tuyệt đại đang lướt nhanh trên mặt hồ xanh thẳm, tóc đen bay lượn, cặp mắt như nước, như tiên giáng trần.

"Tiền bối, là hai người mà tiền bối nhắc đây sao? Ta… tuyệt đối không có ý kiến gì!" Thạch Hạo thẳng thắn nói.

Bà lão lập tức không vui, bà cảm thấy, bản thân không bằng lòng, hơn nữa là vô cùng lớn!

Đây là hai thiếu nữ với khí chất hoàn toàn khác nhau, nhưng đều vô cùng mỹ lệ.

Một cô gái áo quần màu đỏ thước tha, như Mạn Châu Sa Hoa*, yêu diễm và thịnh liệt, mang theo khí tức thần bí, mái tóc cũng là màu đỏ rối bời trước sau nơi cổ.

(*): Các bạn tham khảo ở đây https://vi.wikipedia.org/wiki/Lycoris_radiata

Mà một người khác áo trắng xuất trần, tóc xanh lục phấp phới, thanh lệ nhã trí, như bông sen mới nở, châm ngọc đạp trên mặt hồ, những gợn sóng màu xanh lam nhẹ nhàng lan ra.

Trên mặt hai người chẳng có chút tươi cười nào, lẽ ra phải xinh đẹp quyến rũ nhưng nay mặt chẳng hề cảm xúc, đi vào rừng trúc cúi chào bà lão rồi sau đó ngồi xuống.

Các nàng cũng chẳng hề liếc nhìn Thạch Hạo, vừa nãy nhận được tin tức có một tên "không phải người dễ dãi" đánh chủ ý lên các nàng nên mới vội vàng tới đây.

Hai cô gái rất bất mãn, bởi vì các nàng luôn là người nắm giữ chủ động, việc hôn nhân chưa bao giờ bị sắp xếp, vậy mà gần đây lại có người gợi ý tuyển đạo lữ cho các nàng.

Hiển nhiên, chính là người trước mặt này.

Những kiệt xuất trẻ tuổi của các tộc trong những năm vừa qua đều mang những lễ vật vô cùng quý giá tới bái phỏng với ý định cầu hôn thế nhưng đều bị cự tuyệt cả, nay sao lại tùy ý như vầy?

Hai người như quên đi Thạch Hạo, dù liếc nhìn cũng chẳng có lấy một

cái, mà chỉ ngồi nói chuyện với Tê Hà, ba người ngồi trên đôn đá thưởng thức trà ngon đàm luận cảm ứng Thiên Nhân.

Dưới bầu không khí quái lạ này thì Thạch Hạo cũng chẳng hề lúng túng gì cả, ngược lại lại dùng dáng vẻ hứng thú đánh giá hai thiếu nữ mỹ lệ này.

Hắn cũng không nói lời nào mà chỉ nhìn chằm chằm các nàng, quan sát ngũ quan xinh xắn tới tóc dài bóng loáng, tiếp tới cái cổ trắng ngần, vòng eo nhỏ bé mảnh mai, cặp đù thon dài, nhìn từ trên xuống dưới, không hề rời mắt.

Cuối cùng, hai thiếu nữ này cũng không cách nào chịu đựng được loại ánh mắt đầy tính xâm lược kia nữa, cứ như bị con sâu bò khắp cơ thể vậy nên lập tức trừng hắn.

"Cái tên xấu xa nhà ngươi, nhìn cái gì hả?" Thiếu nữ mặc áo đỏ quay đầu nhìn hắn, trong đôi mắt đẹp tóe lên ngọn lửa, bộ dạng rất tức giận.

"Xin hỏi quý danh?" Thạch Hạo mỉm cười.

Cô gái áo đỏ cau mày, tên quỷ này da mặt không ngờ lại dày như vậy, nhìn chằm chằm người khác như thế mà còn không biết ngại đi hỏi tên nữa, ánh mắt của nàng lấp lánh càng thêm không vừa lòng.

"Nàng chính là một trong ba viên minh châu diễm lệ nhất, Mạn Châu Sa Hoa." Chân Thần Tê Hà nói.

Thạch Hạo kinh ngạc, cái tên này… quả nhiên chuẩn xác, cô gái này chẳng hề tức giận, yêu diễm và rực rỡ, như là ma hoa đang nở rộ.

"Ta đang chiêm ngưỡng Mạn châu sa hoa*." Thạch Hạo cười nói, đáp lại lời chất vấn của cô gái này.

(*) Ở đây có nghĩa là đang ngắm bông hoa Bỉ Ngạn, chứ không phải ngắm cô gái này.

Mạn Châu Sa Hoa trừng hắn, phát hiện da mặt tên này vô cùng dày, tuyệt không phải là người tốt.

“Còn vị này là…” Khiến Mạn Châu Sa Hoa không vừa lòng chính là, tên quỷ nhìn chằm chằm nàng vừa nãy lại thay đổi mục tiêu, hỏi cô gái áo trắng bên cạnh.

“Nàng tên là Hoa Sen, cũng là một trong những minh châu trong tộc ta.” Chân Thần Tề Hà giới thiệu.

Thạch Hạo ngẩn ra, rõ ràng lấy hoa làm tên thế nhưng quả thật rất hợp với khí chất của nàng, thanh nhã và xuất trần, xinh đẹp tuyệt trần và không hề yêu dị.

“Viễn nhi vọng chi, kiểu nhược thái dương thăng triêu hà; bách nhi sát chi, chước nhược phù cừ xuất lục ba*.” Thạch Hạo nói, ngâm một đoạn thơ để ca tụng, rồi bổ sung thêm: “Trạc thanh liên nhi bất yêu.”

Trích dẫn Gửi bởi Kensin_KaoruXem bài vit(*)

+ Viễn nhi vọng chi, kiểu nhược thái dương thăng triêu hà; bách nhi sát chi, chước nhược phù cừ xuất lục ba.

Hai câu trong bài Lạc Thần Phú của Tào Thực.

Dịch:

Từ xa mà ngắm, trắng như ráng mặt trời lúc ban mai,

Tới gần mà xem, tươi như đoá phù dung trên dòng biếc.

+ Trạc thanh liên nhi bất yêu

Một câu trong bài Ái Liên Thuyết của Chu Đôn Di

Dư độc ái liên chi xuất ứ nê nhi bất nhiễm, trạc thanh liên nhi bất yêu.

Dịch:

Riêng ta lại chỉ thích sen, mọc từ bùn lầy mà không nhiễm, tắm trên nước trong mà chẳng lẳng lơ. Hoa Sen cười cười thế nhưng cũng lộ vẻ giữ khoảng cách với Thạch Hạo, cũng không hề nhiệt tình và cũng chẳng hề đáp lại gì.

"Ngươi có ý gì?" Mạn Châu Sa Hoa không vừa lòng, liếc xéo hắn, nói: "Ngươi là đang mỉa mai chúng ta yêu dã* à?"

(*): Lẳng lơ diêm dúa.

"Không, nàng suy nghĩ nhiều rồi, ta làm sao lại đi mỉa mai đạo lữ của mình chứ." Thạch Hạo cười toe toét nói.

Lời này vừa ra, ai nấy đều kinh sợ.

Mạn Châu Sa Hoa đứng phắt dậy, thân thể tức đến run khẽ, đừng nói là nàng còn chưa đáp ứng, cho dù có tộc nhân sắp xếp đi nữa thì cũng không thể thẳng thắn như vầy chứ?

Thạch Hạo ngờ vực, biểu thị vẻ không hiểu, nhìn về phía bà lão, nói: "Tiền bối, không phải là do ngài bố trí sao, hai người này không phải là đạo lữ của ta?"

Vụt một phát, dù là Hoa Sen xinh đẹp và yên lặng kia cũng đứng ngay dậy, sợi tóc phất phới, tay áo vung ra, da mặt của tên này quá dày rồi mà!

Mạn Châu Sa Hoa càng không cần phải nói, quai hàm dài tới cổ, suýt nữa thì bùng phát cơn tức giận, quần áo đỏ chói múa tung, cả người lượn lờ ánh đỏ, trên gương mặt xinh đẹp trắng mịn kia tràn ngập vẻ tức giận.

Nàng không cách nào bình tĩnh được nữa, nói: "Ngươi muốn kết thành đạo lữ cùng lúc với hai người chúng ta?!"

Nếu đã không ngại ngùng gì nữa thì nàng cũng cứ thế nói toẹt ra, tên tiểu

tử này lòng tham không đáy, lại còn muốn thành hôn cùng lúc với hai tuyệt đại giai nhân này.

"Không phải như thế sao, tiền bối, lẽ nào ta đã hiểu lầm ư?" Thạch Hạo bất đắc dĩ nhìn về phía Chân Thần Tê Hà.

Khuôn mặt của bà lão đen thui, tên nhóc này không ngờ sở thích lại lớn như thế, không sợ trời đánh sao? Thật sự rất muốn đập hắn một trận!

"Nếu không… chọn một thôi vậy!" Thạch Hạo lẩm bẩm, làm bộ không tình nguyện, sau đó nhìn chằm chằm hai thiếu nữ rồi làm ra vẻ chọn lựa.

"Ngươi!" Dù là Mạn Châu Sa Hoa hay là Hoa Sen thì đều tức muốn chết.

Bên cạnh, hai cô hầu gái thiếu chút nữa đã cười thành tiếng, tên quỷ này không ngờ lại đùa tới mức này, quá tham lam mà, lẽ nào là kẻ cuồng võ? Không biết những thứ khác, không biết tính cách của thiếu nữ.

"Khó có thể lấy hay bỏ, nếu không, hai người các nàng thương lượng thử đi, ai muốn…" Thạch Hạo đùn đẩy, thế nhưng chưa nói hết câu thì hai vị mỹ nhân đều giận dữ, đồng loạt mở miệng: "Ngươi đi chết đi!"

Hai tuyệt đại giai nhân phẩy tay áo rời đi, bị chọc tới tức điên, bụng đầy hỏa khí, chưa từng thấy ai lại như thế này, quá hiếm mà!

Mấy năm vừa qua, tới tuổi dậy thì các nàng càng ngày càng xinh đẹp, danh chấn các tộc, người tới cầu hôn đếm không xuể, tất cả đều là người nho nhã lễ độ, những kiệt xuất trẻ tuổi này ai chẳng phải là người có phong thái hơn người chứ?

Hôm nay, vậy mà gặp phải tên khốn nạn này, tâm tình đều bị chọc gần như nổi điên.

"Hắn dù có lợi hại hơn sơ đại cũng không được, dù có chết ta cũng không chịu!" Hai thiếu nữ xinh đẹp vô cùng tức giận, căm hận nói.

“Nè, đạo lữ cần phải ăn nói cẩn thận nhen, các nàng đi thẳng một mạch không chào hỏi ai hết, còn ra thể thống gì hả?” Thạch Hạo ở phía sau hô lớn.

“Đi chết, đi chết, đi chết!” Hai thiếu nữ hét lớn, vô cùng chói tai, phù văn tỏa ra khiến hồ nước xanh thẳm này đều nổi lên gợn sóng.

“Dù sao cũng phải đưa ra lý do, nói ra điều kiện chứ.” Thạch Hạo lẩm bẩm.

“Không điều kiện!” Hoa Sen nói.

“Không, có một điều kiện.” Mạn Châu Sa Hoa đột nhiên xoay người, nói: “Ngươi chỉ cần giơ Phi Tiên thạch lên là được!”

Ánh sáng trong con ngươi của nàng lóe lên rồi nhanh chóng biến mất, hận thấu xương tên thiếu niên đáng ghét này nên quyết định để hắn gặp phải đại kiếp nạn.

Khối Phi Tiên thạch này vô cùng kỳ lạ, không một Tôn giả nào có thể nhấc lên nổi, thậm chí trong lịch sử từng có kỳ tài ngút trời cưỡng ép nâng lên, kết quả vừa qua khỏi bả vai thì miệng liền phun máu tươi, hai tay bị bẻ gãy.

Cuối cùng, vị kỳ tài hiếm thấy trong thế gian này bị tổn thương đạo cơ, trải qua mấy chục năm thì mới khôi phục lại như cũ.

Phi Tiên thạch rất thần bí, thậm chí có thể nói là có một loại ma tính, bên trong ẩn chứa quy tắc kỳ lạ dễ khiến người khác bị thương tới đại đạo!

“Đây chính là do các nàng nói đó, ta nếu giơ lên được thì hai người các nàng đồng thời làm đạo lữ của ta đấy.” Thạch Hạo hả hê nói.

“Ngươi…” Hai vị giai nhân tuyệt đại này rất muốn đánh hắn một trận, tên quỷ này cứ như bò gặm cỏ*, thật là xấu xa.

*: bò gặm cỏ – ý nói cứ nhắc đi nhắc lại chuyện đồng thời làm đạo lữ cả

hai nàng.

“Được, nếu như ngươi nâng lên được thì sẽ như ngươi mong muốn, nếu như thất bại thì sao?” Hoa Sen hỏi.

“Nếu như thất bại thì chỉ chọn một đạo lữ thôi.” Thạch Hạo dửng dưng như không nói.

“Ngươi… quá vô sỉ mà!” Hoa Sen yên lặng và xinh đẹp nhịn không được trầm giọng mắng.

“Chuyện này…. thật làm khó người khác mà?” Thạch Hạo có chút không vừa lòng.

“Là đàn ông thì cần phải dứt khoát.” Hai cô gái khích hắn.

“Được, nếu thất bại thì ta sẽ cút đi, nếu thành công thì chúng ta cùng kết làm đạo lữ, viết nên một giai thoại.” Thạch Hạo nói.

“Nhớ kỹ lời của ngươi đó!” Hai cô gái đồng thời xoay người rời đi, không muốn ở lại đây thêm chút nào nữa.

“Chờ một tí, ta nghĩ ra rồi, nếu như thành công thì hay là thêm một minh châu khác nữa chứ?” Thạch Hạo bổ sung, la lớn ở phía sau.

Lúc này, khóe miệng của hai thị nữ bên cạnh đều co rút, cố nén nụ cười lại, đây là người nào thế.

Mà Mạn Châu Sa Hoa với Hoa Sen đang ở phía trước bị chọc cho tức điên, suýt nữa thì ngã từ trên không trung xuống, thân thể xinh đẹp run rẩy.

Các nàng cố nén cơn tức, không hề xoay người mà chỉ đưa lưng về phía hắn, nắm đấm nắm chặt cắn răng nói: “Được!”

Sau đó, các nàng đi thẳng một mạch, nếu như còn ở lại thì nhất định sẽ tức tới chết, sẽ không thể giữ được vẻ thục nữ nữa.

“Tên nhóc này… đáng bị thiên lôi đánh!” Chân Thần Tê Hà phất tay áo bỏ đi.

Dưới cái nhìn của bà thì thiếu niên này có thể là kỳ tài võ đạo, cực kỳ siêu tuyệt thế nhưng “nhân phẩm” thật sự không thể chấp nhận được.

Đương nhiên, bà cũng cảm thấy có một khả năng, trong lòng tên nhóc này đang suy tính điều gì, khi đối mặt với hai vị mỹ nhân này nên dùng phương pháp hoàn toàn khác. Chắc đã từng nghe nói qua rất nhiều kiệt xuất, thiên kiêu các tộc gặp phải trắc trở mà quay về, hắn muốn khác với tất cả mọi người, đầu tiên là lưu lại một ấn tượng thật sâu trong lòng của hai vị minh châu này, sau đó từ từ tiến tới. Chỉ là, làm như này thì hơi quá mức.

“Công tử, hai vị tiểu thư nói với ta rằng, sau một canh giờ nữa đi tới sân diễn võ để nhấc Phi Tiên thạch.” Hai hầu gái xinh đẹp nhỏ giọng nói.

“Uhm.” Thạch Hạo gật đầu, phất tay ra hiệu cho các nàng lui.

Lúc này, Thạch Hạo khôi phục lại yên lặng, dáng vẻ khác một trời một vực với lúc nãy, ánh mắt trong suốt, điềm tĩnh và ung dung.

“Thanh danh một đời của ta!” Thạch Hạo cảm thán.

Thật sự đây cũng là cách cuối cùng, hắn muốn rời đi ngay bởi vì ở lâu thêm một ngày thì sẽ thêm một phần nguy hiểm.

Hiển nhiên, hắn không muốn nhấc Phi Tiên thạch lên, lúc này bị đuổi thẳng thì không còn việc này tốt hơn nữa.

Nhưng Thạch Hạo biết, Thiên Thần nếu đã muốn giữ hắn lại thì dù hai cô gái này có làm loạn lên cũng không được, thủ đoạn nhỏ này không có hiệu quả gì.

Chỉ là hắn không muốn từ bỏ, chỉ cần có một con đường nhỏ thì cũng muốn thử nghiệm, nói tóm lại, hắn thật sự bị ép tới nước không còn đường lui nữa.

Thân phận của hai cô gái này rất cao quý, dòng dõi phía sau hai người chắc chắn đều có Thiên Thần, nếu không thì làm sao có thể siêu nhiên, bản thân lại xinh đẹp hoàn mỹ, có thể phát huy ra được sức mạnh không ngờ chứ.

Thạch Hạo tin chắc, một khi tuyệt đại giai nhân đã "bất chấp" thì có thể sử dụng tới mối quan hệ vô cùng đáng sợ, hơn nữa thêm vào bối cảnh của các nàng, hoặc có thủ đoạn nào đó sẽ âm thầm "đánh đuổi" hắn rời khỏi đây.

"Mong rằng các nàng có thể sử dụng các thế lực ngầm ném ta ra khỏi Thiên Chi Thành, chỉ cần có thể rời khỏi thiên địa được bao phủ đầy đại trận này, chỉ cần cho ta chút thời gian là ổn!" Hắn tự nhủ trong lòng.

Sau đó, hắn lầu bầu nói: "Cái cục đá vụn kia rất quái lạ, mong rằng đừng xảy ra bất ngờ gì nhen, vạn nhất ta nhấc lên được thì sao đây?"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 720: Phi Tiên Thạch

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Thiên Chi Thành, rộng lớn bao la.

Thạch Hạo sải bước trên con phố bằng đá, đầu tiên là đi xuyên qua một khu sầm uất, sau đó lại lướt qua những linh sơn động phủ, từ từ tới gần sân diễn võ nổi danh kia.

Tin tức tuyệt đại giai nhân trong tộc chuẩn bị lập gia đình lập tức lan truyền một cách nhanh chóng!

Rất nhiều người của Thiên Nhân tộc đều biết, trong thành có tới một vị kỳ tài có thể sẽ kết thành đạo lữ với minh châu trong tộc, đây là một hồi sóng lớn mênh mông, chấn động thế hệ trẻ tuổi.

Các cường giả trẻ tuổi đều giật mình, quá đột ngột, bọn họ còn chưa có chuẩn bị tâm lý, rất khó tiếp thu kết quả này. Mạn Châu Sa Hoa, Hoa Sen đều là những mỹ nhân tiếng tăm lừng lẫy của Thiên Nhân tộc, sao lại đột nhiên lập gia đình thế này?

Trong thành trở nên rối loạn, rất nhiều thiếu niên trẻ tuổi biểu hiện vẻ không phục.

“Kẻ này là ai, chúng ta muốn gặp mặt!”

“Hắn dựa vào cái gì mà đòi kết đạo lữ với minh châu tỷ tộc ta chứ, trước giờ có nghe chút tin tức gì đâu, chuyện này không công bằng, lẽ nào là do một Đế tộc nào đó tạo sức ép hay sao?”

Một vài Thiên Nhân trẻ tuổi có huyết thống nồng đậm đều xuất quan, tập trung lại nơi này.

Rõ ràng, tin tức bị tiết lộ cũng không phải là vô duyên vô cớ, trước kia không hề có chuyện gì nhưng lúc này lại truyền ra, là có người cố ý tung tin.

Y như dự liệu của Thạch Hạo, việc này có liên quan tới hai vị mỹ nhân tuyệt đại này, lấy "năng lực đen tối" để đổ thêm dầu vào lửa, dùng phương thức này để làm ảnh hưởng cùng phản đối sự sắp xếp của trong tộc.

Thiên Chi Thành, không thể bình tĩnh!

Thạch Hạo đi trên đường, ban đầu còn không quá để ý thế nhưng sau đó khi nghe được những tiếng huyên náo kia thì khóe miệng lộ ra ý cười.

Lần này tuy rằng nguy hiểm có thể dẫn lửa đốt bản thân, thế nhưng dựa vào tình hình hiện nay thì Mạn Châu Sa Hoa và Hoa Sen đã "ra tay", thật sự muốn "đuổi" hắn ra khỏi tòa thành lớn này.

Hắn cũng muốn rời đi, mong rằng sẽ thành hiện thực.

Nhưng mà, rất nhanh Thạch Hạo đã thất vọng, có Chân Thần xuất hiện cảnh cáo thế hệ trẻ tuổi rằng, không được làm xằng làm bậy trong thành, lập tức tiếng ồn ào dần yếu đi.

Chỉ là đoàn người vẫn chưa hề tản đi, vẫn vây kín nơi này.

"Đừng nói là, hắn muốn kết đạo lữ cùng lúc với hai minh châu trong tộc ta nghen."

"Theo như tin bên lề, rất có thể là như thế!"

Chuyện ở bên hồ nước xanh thẳm kia đã bị người truyền ra ngoài, mọi người cảm thấy hết sức bất ngờ, sau khi biết được tình hình thì rất nhiều người kinh ngạc.

Mọi người không biết nên tức giận hay là cười to nữa.

“Quá vô liêm sỉ và càn quấy, người này là ai, ta thật sự rất muốn gặp mặt hắn đó!”

“Còn có người như vậy nữa à? Chúng ta cùng đi sân diễn võ, nhìn xem thử là thần thánh phương nào, dám khoác lác nhấc lên Phi Tiên thạch, ta muốn nhìn thấy hắn bị ép tới đứt gân gãy xương, miệng phun đầy máu.”

Xung quanh sân diễn võ rất nhiều bóng người, nơi đây trở nên sục sôi.

Vốn cũng chỉ là đánh cược giữa hai thiếu nữ với Thạch Hạo, nhưng giờ lại tạo nên sóng lớn như thế này, thu hút sự chú ý của rất nhiều người, chắc chắn sẽ không yên ắng được rồi.

Thạch Hạo đi tới nơi này, chen lấn vất vả cũng không thể xông qua được, cả sân diễn võ chật tới mức một giọt nước cũng không thể lọt qua, đặc biệt là lối vào thì càng không được.

Dù là ở trên không trung thì cũng đã bị cấm không, không thể tự tiện xông lên được.

“Đạo huynh, nhờ chút, có thể nhường đường được không?” Thạch Hạo chen chúc tiến tới.

“Ngươi là ai, không thấy ta vẫn còn đang đợi đấy hả, tới sau thì xếp sau đi, phải có thứ tự trước sau chứ.” Người kia trợn mắt.

“Cần gì phải như thế chứ.” Thạch Hạo lẩm bẩm.

“Thừa hơi, tất cả mọi người đều tới xem tên điên kia, muốn xem hình dáng của tên quỷ này ra sao, ngươi cũng không phải tới vì điều này hay sao?”

“Ta cũng chỉ hứng thú mà tới xem thôi, người dám nâng Phi Tiên thạch thì nhất định là kỳ tài ngút trời rồi.” Thạch Hạo nói.

“Thái độ này là gì thế hả, uổng cho ngươi là con cháu của Thiên Nhân

tộc ta, nghiêng về người ngoại tộc, phải là mối thù chung mới đúng.” Bên cạnh, một Thiên nhân hai mươi mấy tuổi lên lớp hắn.

Thiên Nhân tộc rất giống Nhân tộc, nếu không nhìn kỹ thì khó mà phân biệt được.

“Ngươi không cảm thấy đó là một hành động vĩ đại hay sao, thần võ ngút trời, là anh hùng một phương thì mới dám làm thế!” Thạch Hạo biện bạch.

Kết quả, một đám người xung quanh không vừa lòng, không ngừng khẩu chiến chế nhạo hắn.

Thạch Hạo “dựa vào lý lẽ để biện luận”, tranh cãi cùng với một đám người, hình thành nên một cảnh tượng rất thú vị, một mình hắn gân cổ lên cãi với một đám người.

Trong lúc nhất thời, nơi đây trở nên náo nhiệt, miệng lưỡi sắc bén như đao kiếm, người tới ta đi, rất nhiều người gia nhập, lên lớp cái tên “phản bội” bao che cho ngoại nhân này.

“Nè, ngươi bị sao thế hả, sao lại bao che cho ngoại tộc vậy?” Dù là một vài thiếu nữ cũng chịu không nổi chất vấn Thạch Hạo.

“Chân lý không phân chủng tộc, cũng không phân lãnh thổ quốc gia, chúng ta phải có tâm rộng lớn và bao dung, làm người há có thể hẹp hòi như thế?” Lời nói của Thạch Hạo đầy chính trực.

Lối vào bị chắn nên hắn không thể vào được, chỉ biết tranh luận ở nơi này, không ngừng khen người dám nhấc Phi Tiên thạch, đơn độc đấu khẩu với quần hùng.

“Ta không tin là ngươi sẽ thờ ơ lạnh nhạt khi thấy Mạn Châu Sa Hoa kết đạo lữ với người khác, lúc đó xem thử tâm còn bao dung nữa hay không!” Có người bác bỏ.

“Trên thực tế, tâm của ta quả thật rộng lớn bao la, hai mắt của ta thâm thúy như tinh không, tình cảm của ta không giới hạn, lòng luôn bằng phẳng.” Thạch Hạo trịnh trọng nói.

“Lung ta lung tung, ngươi có ý gì hả?” Một cường giả trẻ tuổi chất vấn, sắc mặt chẳng chút dễ nhìn gì.

“Yêu một người không nhất định phải sở hữu. Chỉ cần nàng hạnh phúc thì bản thân mình cũng có thể chúc phúc trong thầm lặng, dõi theo, chỉ cần nàng vui sướng là được rồi, nên buông tay đúng lúc…” Thạch Hạo hả hê thế nhưng vẻ mặt đầy nghiêm túc.

“Ngươi là ai, nói năng linh tinh gì thế?!” Có người không hài lòng nói.

Thế nhưng, cũng có một số thiếu niên xấu hổ, cảm thấy mình không hề đủ cao thượng như người trước mắt này.

“Ngươi cho rằng như thế?” Có thiếu nữ tuổi còn chưa lớn cũng ước ao, cặp mắt trong veo hướng hắn mà hỏi, cùng hắn thảo luận khiến nơi đây càng thêm rối loạn.

Người tụ lại càng nhiều hơn, Thạch Hạo đấu võ mồm với từng người.

“Không đúng lắm, ngươi làm sao lại luôn nói tốt cho tên quỷ kia, hắn ngông cuồng như thế, khoác lác nhấc lên Phi Tiên thạch, rõ ràng không biết trời cao đất rộng mà.”

“Sai, đó là anh hùng cái thế.” Thạch Hạo sửa lại.

“Im, ngươi đừng có thổi phồng lên nữa?”

…

Đúng lúc này, âm thanh truyền ra từ trong sân diễn võ, hỏi dò là Ma Hi đã tới hay chưa, vì sao vẫn chưa xuất hiện, lẽ nào ân hận rồi sao?

Thạch Hạo ho khan một tiếng, nói: “Chư vị nhường đường một chút, ta

nên đi vào rồi.”

“Ngươi có ý gì?” Tranh luận lâu như thế, một đám người bu quanh tự nhiên có không ít người không vừa mắt hắn, làm sao có khả năng sẽ nhường đường chứ.

“Người bên trong gọi ta, không xuất hiện thì chắc muộn luôn á.” Thạch Hạo giải thích.

“Ngươi… ngươi là ai?” Mọi người cảm thấy không tốt.

“Ta là Ma Hi.” Thạch Hạo vừa nói vừa chen về trước, bước vào cánh cửa kia.

Bên ngoài sân diễn võ, mọi người như hóa đá.

Một đám ngẩn ngơ, từng người trợn tròn mắt, nghẹn lời cứng họng.

Cuối cùng, có người hét lớn phá vỡ sự yên tĩnh.

“Là cái tên điên kia!”

“Quá hổ thẹn mà!”

“Chẳng trách lại nói đỡ cho “người ngoài”, không ngừng khen ngợi, mẹ nhà nó chứ, đang khoe khoang tâng bốc chính mình!”

…

Đám người như vỡ tổ, chưa hề thấy một ai mà mặt lại dày như thế này, cái gọi là dựa vào lý lẽ để biện luận, khẩu chiến với mọi người, kỳ thật là đang khen, đang khích lệ chính mình.

Ven đường, rất nhiều người nhìn chằm chằm Thạch Hạo, hắn ngông nghênh tiến vào, điềm tĩnh và ung dung chẳng có chút căng thẳng gì.

Rất nhanh, chuyện bên ngoài truyền vào, một đám người đều trợn tròn

mắt, tự sướng tới mức độ này luôn sao?

“Rào!”

Cả sân diễn võ trở nên rối loạn, khi biết được tên quỷ này đang khoe khoang bản thân mình thì ai nấy cũng đều tức giận.

“Quá xấu hổ!”

Mọi người nhao nhao.

“Ngươi cũng dám tới à!” Tóc đỏ của Mạn Châu Sa Hoa bay lượn, trên gương mặt trắng mịn xinh đẹp hiện vẻ lạnh lùng.

Nếu không phải nàng và Hoa Sen cùng xuất hiện, ra hiệu cho mọi người bình tĩnh lại thì có thể hiện giờ đã có cả đám người lao lên tính sổ với Thạch Hạo rồi, chắc chắn sẽ tạo nên trận đánh hội đồng.

“Vì sao không dám tới chứ, đây là duyên phận trời định, nàng và ta chuẩn bị trở thành đạo lữ, sẽ viết nên một giai thoại mới.” Thạch Hạo nói.

“Câm miệng!” Mạn Châu Sa Hoa chẳng hề muốn nói chuyện với hắn, nàng sợ bản thân không nhịn nổi rồi quyết đấu với hắn một trận.

Hoa Sen với bạch y phất phới, tươi đẹp xuất trần, ánh mắt chuyển động nhìn về mười mấy người xung quanh.

Trong lòng Thạch Hạo cũng hơi động, mười mấy người này đều rất trẻ, ngoại trừ vài kỳ tài của Thiên Nhân tộc thì cũng có một vài người ngoại tộc, đều rất mạnh mẽ.

Bên trong có sơ đại!

Việc này khiến hắn lấy làm kinh hãi, năng lực của Mạn Châu Sa Hoa cùng với Hoa Sen không ngờ lại lớn như thế, có thể kêu gọi được sứ giả bảo vệ như thế này tới đây?

Nhưng cũng không đúng lắm, trong này còn có một cô gái tóc bạc, một thiếu nữ áo lam đều xinh đẹp, đều là phái nữ, đáng lẽ không nằm trong số người kia mới đúng.

"Đây là một vài bằng hữu tới Thiên Nhân tộc ta làm khách." Hoa Sen nở nụ cười nhạt nói, cũng chưa hề giới thiệu qua từng người.

Trong lòng Thạch Hạo hơi động rồi hiểu ra. Thiên Nhân tộc liều mạng với Chiến tộc cho nên đây chính là một chuyện lớn, hai ngày này thi thoảng sẽ có vài đại tộc khác tới chơi để tìm hiểu tình hình. Hiển nhiên, những người trẻ tuổi kiệt xuất này đều tới từ những cổ giáo kia.

"Nghe nói ngươi muốn nhấc Phi Tiên thạch, can đảm lắm đó." Có người châm biếm.

Chuyện Ma Hi giết Chiến vương thì hai nàng vẫn chưa hề nói, mọi người vẫn chưa biết, chỉ có một số ít người của Thiên Nhân tộc mới biết được "nội tình" của Ma Hi.

"Không phải chỉ là một cục đá thôi sao, có gì mà không dám." Thạch Hạo hời hợt.

"Không biết trời cao đất rộng, dù là sơ đại cũng khó mà nhấc bổng được, xưa nay không có một Tôn giả nào thành công cả, chẳng lẽ ngươi muốn lập lên một hành động vĩ đại chắc?" Có người chế nhạo.

"Xem ra ngươi cũng chỉ tới thế này mà thôi, vậy mà cũng dám làm bậy với Phi Tiên thạch, tự nếm mùi đau khổ mà."

…

Hiển nhiên, đám người này đều xem thường hắn, không chỉ có địch ý mà còn đang cố ý chế nhạo, khích hắn đi mạo hiểm, dùng hết khả năng để nhấc Phi Tiên thạch, như vậy hơn phân nữa là muốn hắn "chịu phải vết thương đại đạo".

Đối mặt với sự khiêu khích Thạch Hạo vô cùng bình tĩnh, nói: “Các ngươi có tư cách gì mà nói ta, bản thân các ngươi có dám thử không?”

“Ít nhất, chúng ta nếu cố hết sức thì có thể lay động được nó, còn ngươi, có thể làm tới mức nào?” Có một chàng trai cười khẩy.

Mà một tên sơ đại trào phúng, nói: “Nghe nói, nếu như ngươi thất bại thì sẽ cút khỏi Thiên Chi Thành, không biết có đúng hay không.”

“Lời ta nói như đinh đóng cột.” Thạch Hạo nói.

Mạn Châu Sa Hoa và Hoa Sen lập tức lộ ý cười, các nàng biết mình chắc chắn sẽ thắng, tên quỷ này phải nếm lấy mùi đau khổ, mặt mày đen kịt rời khỏi nơi này.

“Cẩn thận, đừng khiến bản thân mình bị thương quá nặng, đến lúc đó phải nhờ người khác ném ra khỏi Thiên Chi Thành nữa thì khổ.” Có người cười to.

“Nếu là đàn ông thì hãy thử một lần, đừng có chỉ biết nói mà thôi, có dám nhấc lên không?” Thạch Hạo khiêu khích nhìn về mười mấy vị kỳ tài tuổi trẻ này.

Tình cảnh liền hơi yên tĩnh, không ai nói chuyện.

“Là đàn ông thì tới nhấc nó lên, các ngươi không nhấc à?” Thạch Hạo hỏi.

“Ngươi…” Đám người sắc mặt vô cùng khó coi, miệng của tên này “quá cay độc”, dám chơi chữ để chọc tức bọn họ, thật sự quá đáng trách.

“Chúng ta nếu ra tay thì chắc chắn có thể lay động được Phi Tiên thạch, hiển nhiên là mạnh hơn ngươi rồi.”

“Đừng nói nhảm, chúng ta thử so một hồi đi, xem thử bản lĩnh ai cao hơn.” Thạch Hạo hạ chiến thư.

Khiến người khác ngạc nhiên là cục diện lại biến thành đánh nhau vì thể diện, có một vài cường giả trẻ tuổi đang hoạt động gân cốt, muốn ra tay rồi.

“Lên!”

Có người hét lớn, cả người phát sáng ôm lấy Phi Tiên thạch, muốn nhấc nó lên khỏi mặt đất.

“Ngươi quá yếu, ngay cả lay động mà cũng không được.” Thạch Hạo chế nhạo.

“Nói bậy!” Người vừa xuất thủ kia tức giận, thần lực trời sinh, tư chất kinh người nên đã lay động được Phi Tiên thạch, việc này khiến rất nhiều người giật mình.

Sau đó, một tên sơ đại ra tay, vậy mà có thể ôm Phi Tiên thạch lên, cách mặt đất tới nửa thước, thế nhưng cũng chỉ được nhiêu đó, mặt mày hắn đỏ bừng.

“Quá kém đi mà.” Thạch Hạo nói, tên sơ đại kia tức tới xém thổ huyết nên vội vàng hạ Phi Tiên thạch xuống, nơi khóe miệng xuất hiện một tia máu đỏ sẫm.

“Ngươi thử đi.” Mạn Châu Sa Hoa nói, mang theo vẻ khiêu khích.

“Được thôi, nếu như thất bại thì ta sẽ rời khỏi Thiên Chi Thành.” Thạch Hạo nói.

“Mong ngóng ngươi sẽ đại hiển thần uy.” Hoa Sen tuy yên tĩnh và xinh đẹp thế nhưng lúc này cũng mở miệng chế nhạo, bởi vì trước đây thật sự đã bị chọc tới tức điên.

Thạch Hạo đi về trước, tất cả mọi người đều chăm chú.

“Tuyệt đối phải cẩn thận đó, dùng lực quá mức thì sẽ nhấc nó lên mất.” Thạch Hạo lầm bầm, đây là lời thật lòng của hắn thế nhưng mọi người nghe

rất chói tai.

Quá kiêu ngạo!

Mọi người đương nhiên sẽ không cảm thấy đây là lời thật lòng của hắn, cho rằng hắn càn quấy, đang gây hấn với mọi người.

“Nếu có thực lực thì ngươi cứ nhấc lên, ta mở mắt nhìn nè!” Mạn Châu Sa Hoa nói, trên gương mặt trắng mịn tràn ngập vẻ tức giận, nàng tự nhiên không tin Thạch Hạo sẽ thành công, chờ xem hắn sẽ bị thương tới đại đạo.

Hoa Sen cũng thế, khóe miệng mang theo nụ cười, chờ hắn thất bại, thể hiện vẻ thảm hại của mình.

Tất cả mọi người đều nhìn theo hắn, ánh mắt tập trung vào một mình hắn.

Thạch Hạo đi tới giữa sân, ôm chặt lấy Phi Tiên thạch sau đó hơi dùng sức.

Vừa mới tiếp xúc thì Thạch Hạo đã rùng mình, tuy rằng ánh sáng lộng lẫy của Phi Tiên thạch mờ đi thế nhưng hắn lại cảm giác được huyết nhục óng ánh trong cơ thể mình đang cộng hưởng theo!

Bên trong Phi Tiên thạch tựa như có một quy tắc nào đó khiến hắn run sợ.

“Hả… ôm lấy rồi, cũng nhấc lên khỏi mặt đất ba thước.” Một đám người kinh ngạc tới biến sắc.

“Ta còn chưa dùng lực mà.” Thạch Hạo lấy làm kinh hãi, không tự chủ thốt ra lời này, nhưng khi mọi người nghe thấy thì cho rằng hắn tỏ vẻ ta đây.

“Sao lại như thế này ta?” Thạch Hạo đờ ra, bởi vì hắn cơ bản chưa hề dùng lực thế nhưng Phi Tiên thạch lại dính chặt với bàn tay của hắn rồi hòn đá này tự động nổi lên.

Mạn Châu Sa Hoa và Hoa Sen tức giận, đây là đang nhạo báng và đùa giỡn các nàng sao, tên quỷ này thật sự muốn làm nên một hành động vĩ đại à?

Trên thực tế, Thạch Hạo cũng không để ý tới những người kia, bởi vì hắn kinh ngạc tới ngây người, bên trong Phi Tiên thạch có một loại sức mạnh và quy tắc khó tả, đang thức tỉnh một loại bí lực nào đó trong cơ thể hắn!

Lúc này, phù văn ẩn hiện hỗn loạn, lấp lóe nơi sâu trong huyết nhục rồi từ từ hiện ra.

"Đây là…" Nội tâm hắn run rẩy, vô cùng khiếp sợ.

Lúc hắn còn nằm trong tã lót thì đã mất Chí tôn cốt, bên trên có phù văn nguyên thủy ẩn chứa bảo thuật vô địch, thế nhưng lại không có duyên với hắn, đã bị Thạch Nghị đoạt mất.

Nhưng mà, hiện giờ lại phát sinh ra chuyện này đã lật đổ mọi nhận thức của hắn, loại phù văn này, loại bí lực này rất quen thuộc, giống hệt lúc Thạch Nghị triển khai!

Đây chính là bảo thuật trên khối Chí tôn cốt thứ nhất, hiện nay lại đang lấp lóe nơi sâu nhất trong huyết nhục, nơi ấy xuất hiện dấu vết, xuất hiện ký hiệu thần bí!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 721: Thượng Thương Chi Thủ*

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

(*): Bàn tay của trời xanh.

"Nó lại xuất hiện nữa…" Thạch Hạo nhỏ giọng, có vui, có buồn, có mất mát, vô số cảm xúc ngổn ngang, tâm tình phức tạp.

Hắn quan sát bên trong cơ thể mình, cốt văn như là những nét bút xoay ngang, dựng thẳng, cong tròn, nén lại… xây dựng với nhau, sáng rực như ánh bình minh, dày đặc như sao trời, thánh lực tự hiện ra.

Năm xưa, bởi vì khối cốt này mà máu và nước mắt cùng chảy, xảy ra quá nhiều chuyện, buồn vui hợp tan, một đời này của hắn cũng vì thế mà thay đổi theo.

Từ lúc cơ thể bị móc cốt đẫm đầy máu, cho tới khi sinh mệnh hấp hối, bị lãng quên ở Thạch thôn trong Đại hoang, lại tới một người quật khởi, chinh chiến thiên hạ… tất cả đều do khối chân cốt này gây nên.

Cốt văn sao lại tái hiện? Nỗi lòng của Thạch Hạo như sóng lớn, không cách nào bình tĩnh được, những dấu vết này đang ngưng tụ lại với nhau.

"Rầm!"

Bên trong Phi Tiên thạch cứ như chuông sớm trống chiều, có đạo âm xuyên thấu qua cánh tay truyền vào trong cơ thể của hắn, lay động để hắn cẩn thận giác ngộ, chịu phải sự dẫn dắt vô cùng lớn.

Cốt văn dày đặc trong máu thịt cứ như là nước thép nóng rực mà hừng hực chảy xuôi, không ngừng tràn về toàn bộ thân thể, hiển lộ toàn bộ màu sắc của loại bảo thuật kia!

Thạch Hạo áp chế xúc động thu hồi lại tâm tình, tập trung toàn bộ tinh thần để cảm ngộ hoa văn này, muốn mình nắm giữ trọn vẹn, đây là một cơ hội hiếm có.

Cả người hắn rơi vào trạng thái không minh, vùi đầu vào trong trạng thái vong ngã, trong mắt chỉ có bảo thuật, chỉ có cốt văn!

Đây là một loại cảm ngộ ở cấp độ cực sâu, tâm tình bình tĩnh, từng tia ký hiệu ngưng tụ thành hình hiện ra trong người hắn, bị hắn hiểu rõ cặn kẽ.

Bảo thuật của Chí tôn cốt trời sinh sinh ra thì đáng sợ biết dường nào, phức tạp tới cực điểm, toàn bộ phù văn đan xen với nhau cứ như bầu trời đầy sao, rất khó nhớ hết.

Thạch Hạo không biết khi bỏ qua cơ hội này thì lần sau còn có thể nhìn thấy loại bảo thuật này nữa hay không, cho nên vứt bỏ hết tạp niệm, chỉ muốn ghi nhớ loại bí pháp này.

Trong nhất thời, hắn yên lặng không hề có chút cựa quậy nào, vùi đầu vào thế giới trong cơ thể mình.

Xung quanh, tất cả mọi người lộ ra sắc mặt khác thường, tên quỷ này sao không lên tiếng nữa?

Dù nói gì đi nữa thì mọi người cũng đều giật mình, hắn nhấc Phi Tiên thạch lên ba thước so với mặt đất nhưng rồi đứng yên, duy trì trạng thái này vô cùng lâu.

Đây cần phải có lực đạo đáng sợ tới mức nào?

Nên biết, mấy vị kỳ tài vừa nãy đã tốn hết tinh lực mà cũng chỉ lay động được, còn vị sơ đại kia thì nhấc lên được một hai thước thì không cách nào

kiên trì được nữa.

Hắn lại có biểu hiện cỡ này, thật là đè ép cả đám người này!

Mạn Châu Sa Hoa và Hoa Sen đều biến sắc, đây là một tên quái vật như thế nào? Thật sự rất sợ hắn thừa thế xông lên, nhấc bổng giơ lên cao, hai người nhìn nhau, vừa khiếp sợ lại vừa lo lắng.

"Thật là lợi hại, tên điên này quả nhiên có tiền vốn để tự kiêu, lẽ nào hôm nay hắn sẽ giơ khối kỳ thạch này lên ư?"

Trong lòng mấy người này bồn chồn, tất cả cảm thấy khó mà tin nổi.

Bất kể là Thiên Nhân tộc hay là mười mấy kỳ tài của ngoại tộc đều đố kỵ, không muốn hắn thành công, một hành động vĩ đại này sẽ do người này tạo ra sao?

Đột nhiên, mọi người phát hiện thân thể hắn hơi run, sau đó thân thể tựa như không thể kiên trì nổi nữa.

"Ồ, nhìn bộ dáng của hắn tựa như trụ không nổi nữa, sắp ngã rồi." Có người nhỏ giọng nói, lộ ra nét mừng.

Thân thể của Thạch Hạo lay động, càng ngày càng kịch liệt hơn, Phi Tiên thạch trong tay hắn có một chút ánh sáng lộng lẫy chảy qua tựa như muốn tuột khỏi tay rơi xuống vậy.

"Ta biết hắn sẽ thất bại mà, không một ai có thể thành công, hắn tưởng mình là ai?"

"Dị thạch của kỷ nguyên tiên cổ, không người nào có thể giơ lên cao nổi!"

Mọi người của Thiên Nhân tộc đều thở dài, bộ tộc của bọn họ không có một ai giơ Phi Tiên thạch lên được, nếu như bị một ngoại nhân làm được thì còn mặt mũi gì nữa?

Những cường giả trẻ tuổi tới từ các đại giáo khác, ai cũng đều là tuấn kiệt một phương, giờ phút này cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nếu không thì hạ thấp bản thân mình rồi.

Mạn Châu Sa Hoa và Hoa Sen không còn căng thẳng nữa, cả người thả lỏng, nếu như người này thành công thì các nàng chắc phun máu luôn quá.

"Đừng có cậy mạnh, ngươi cơ bản làm không được đâu." Mạn Châu Sa Hoa cười trên nỗi đau của người khác, cố ý khích Thạch Hạo hòng muốn nhìn thấy vẻ mặt xám xịt khi thất bại của hắn.

"Cố cũng không được đâu, ngươi không có loại thiên tư kia. Gượng ép giữ chặt thì sẽ khiến ngươi đứt gân gãy xương, thậm chí bị chém cả căn cơ." Hoa Sen nhẹ giọng nói.

Hiển nhiên, nàng đang trả thù, khích bác Thạch Hạo dùng sức, bởi vì trước đây nàng bị chọc tức tới phát điên.

Hơn mười cường giả tuổi trẻ của ngoại tọc đều lộ ý cười, lẳng lặng đợi Thạch Hạo bị bẽ mặt, bị Phi Tiên thạch đè ép.

Nhưng mà chờ mãi vẫn không thấy gì, thân thể Thạch Hạo không ngừng lắc lư chứ không có ngã xuống.

"Ta thấy cũng gần rồi đó." Có người bắt đầu đếm ngược, miệng nở nụ cười hi vọng có thể thấy được hình ảnh sụp đổ của cái tên được gọi là kỳ tài này.

Trên sân diễn võ có rất nhiều người, tất cả đều là cường giả trẻ tuổi, bọn họ lẳng lặng chờ đợi sự thất bại của thiếu niên đứng giữa sân kia.

Thời gian trôi qua, hơn trăm giây đã trôi qua!

"Ồ, sao vẫn chưa ngã ta?"

"Thật là kỳ lạ, rõ ràng hắn đứng không vững thì làm sao có thể gắng

gượng được nữa chứ, có gì đó không đúng á.”

Mọi người ngạc nhiên, lộ vẻ không hiểu.

Mọi người thất vọng, ai cũng hoài nghi, hắn đáng ra bị ép cho vỡ nát, vì sao vẫn còn lắc lư nơi đó?

“Ta đoán chừng hắn sẽ bại vong đột ngột, rõ ràng không trụ nổi nữa thế nhưng vẫn gắng gượng đứng đó, chắc chắn thân thể sẽ chia năm xẻ bảy mà thôi!”

“Thú vị, xem ngươi kiên trì tới khi nào.” Mạn Châu Sa Hoa khẽ nói.

Bỗng nhiên, Thạch Hạo chuyển động, hai tay khẽ đưa lên cao, Phi Tiên thạch cũng dâng lên một thước, tức là cách mặt đất đã bốn thước rồi. Đồng thời, thân hình hắn ổn định như bàn thạch chứ không còn lắc lư như trước nữa, ngừng lại “xu hướng suy tàn”, đứng vững nơi đó.

Mọi người đờ ra, đặc biệt là những người vừa hí ha hí hửng vừa nãy, ai cũng đều ngậm miệng lại.

Ngay cả Mạn Châu Sa Hoa cũng kinh ngạc, gương mặt xinh đẹp và tinh xảo cứng đờ, tên quỷ này là đang cố ý, chờ nàng nói ra câu đó?

Tất cả mọi người đều giật mình, hắn lại chịu nổi, hơn nữa còn kiên trì hơn trăm giây, mạnh có chút kỳ quái.

Lẽ nào nãy giờ hắn đang cố ý?

“Quá xấu hổ, trêu người khác à, dám làm thế không sợ bản thân mình trụ không nổi bạo thể mà chết à.” Có người lạnh lùng nói.

Vừa nãy có không ít cường giả trẻ tuổi mở miệng đưa ra kết luận, giờ nhìn lại thì bọn họ đã sai, trên mặt ai nấy đều nhịn không được, thiếu niên giữa sân kia dùng hành động này như tát vào mặt bọn họ vậy.

“Da mặt dày thật, tâm địa thì đen và xấu, đây chính là miêu tả chân thật

nhất về hắn.” Hoa Sen nói, nàng cũng chẳng hề vừa lòng.

Trên thực tế, việc này cũng không thể trách được Thạch Hạo, hắn từ đầu chỉ tập trung vào thế giới trong cơ thể mình, sao còn nghĩ tới chuyện khác chứ, tất cả đều dựa vào phản ứng bản năng mà thôi.

Trong mắt hắn, chỉ có cốt văn thần bí, hắn như kẻ si kẻ mê chìm đắm bên trong, nghiên cứu thật cẩn thận, quan sát thật nghiêm túc, ghi nhớ từng cốt văn.

Thời gian này vô cùng quý giá với hắn, không được lãng phí.

“Kiếp quang Thượng Thương*…”

(*): Trời xanh.

Trong cơ thể của hắn xuất hiện ánh sáng chói lọi, cắt đứt vĩnh hằng khiến thế giới trong lòng của hắn trở nên trong suốt, khí tức bất hủ tràn ra ngoài.

Ngày trước, hắn đại chiến với Trùng Đồng giả tới mức cửu tử nhất sinh, và cũng từng gặp ánh sáng như thế này, chính là pháp môn vô thượng do Chí tôn cốt sinh ra.

Từng tia cứ như là tiên hà ở thiên ngoại soi sáng hóa thành cốt văn, hóa thành gợn sóng, hóa thành vạn vật, có mặt khắp nơi, chiếu rọi thượng thương.

Thạch Hạo chìm đắm ở bên trong, không thể tự kiềm chế được, thể ngộ các loại biến hóa ở trong, để tâm đi ngộ pháp.

Trời cao giáng phạt, xét xử nhân gian, cốt văn đan dệt, mạnh mẽ và đáng sợ.

“Ồ?”

Thạch Hạo tỉnh lại trong cảnh ngộ đạo thì hơi kinh ngạc, cốt văn đang

biến hóa, đang diễn biến, hoàn toàn khác với trước đây.

Thiên ngoại, kiếp quang Thượng Thương không ngừng buông xuống rồi bắt đầu ngưng tụ lại hóa thành một cánh tay chiếu vào trong tầm mắt của hắn, ẩn chứa biến hóa của chư thiên.

Bàn tay trắng như ngọc nằm dày đặc ký hiệu, ẩn chứa sức mạnh đáng sợ như có thể phá diệt tất cả!

"Thì ra là thế!" Trong lòng Thạch Hạo hiểu ra, đây mới chính là bảo thuật đầy đủ nhất.

Chẳng lẽ nói, lần Thạch Nghị thi triển trước kia cũng là chưa hoàn toàn nắm giữ, khối cốt ấy cũng chưa hòa vào làm một thể để trở nên hoàn thiện?

Nếu như Trùng Đồng giả còn sống, nếu như còn gặp lại có thể sẽ sử dụng thần thông không thiếu sót này.

"Thượng Thương chi thủ!" Thạch Hạo đã hiểu, biết tên gọi của bảo thuật mà khối cốt thứ nhất thai nghén ra.

Hắn đã mất đi khối cốt này và cũng không có Chí tôn huyết thì làm sao có thể nhìn thấy được cốt văn? Thạch Hạo kinh ngạc, lúc này thức tỉnh thì bắt đầu suy xét tới vấn đề này.

"Thân thể làm gốc, mọc ra khối cốt này, thai nghén ra bảo thuật bẩm sinh, có thể bên trong nguồn gốc này còn có dấu vết bản chất nhất kia nữa." Sau khi suy đoán thì hắn đưa ra kết luận.

Sau đó, hắn nghĩ tới Phi Tiên thạch, vật này có giá trị quá lớn, lại có thể làm thức tỉnh vết tích nơi sâu nhất trong cơ thể, tái hiện lại cốt văn Chí tôn.

Đến tột cùng là kỳ vật gì thế này? Thạch Hạo âm thầm khống chế Trùng đồng quan sát thật kỹ thì phát hiện bên trong khối đá này có một vật nhìn không rõ.

“Một bộ cổ kinh?”

Vật kia được sương mù bao phủ ẩn trong khối đá này, khó mà nhìn xuyên vào được, dù là Trùng đồng cũng không có tác dụng, không cách nào có thể nhìn ra được hình thể thật sự của nó.

Hắn âm thầm cảm thán, chẳng trách như lời đồn, khối kỳ thạch này có thể chiếu rọi chân cốt, thần bì, bảo huyết… của sơ đại, quả nhiên không hề đơn giản, dựa vào thứ này để tu hành thì có thể thấy được bản thân rõ ràng hơn.

Đồ vật của kỷ nguyên tiên cổ, quả nhiên lợi hại, Thạch Hạo âm thầm thán phục.

Năm xưa, Thiên Nhân tộc uy chấn ba ngàn châu, được xưng là Hoàng tộc ở thượng giới, vì vậy mới có thể sở hữu khối tiên thạch vô giá này, tìm khắp thượng giới cũng không thấy khối thứ hai.

Thạch Hạo tĩnh tâm, lần nữa ngộ pháp, dứt bỏ tất cả, cẩn thận cảm ứng cốt văn của Thượng Thương chi thủ, từng cốt văn từ từ được ghi nhớ sâu trong tận đáy lòng.

Đây là một cơ hội hiếm có!

Xung quanh, mọi người trơ mắt nhìn còn Thạch Hạo lại nhắm nghiền hai mắt, ôm chặt lấy Phi Tiên thạch, thần sắc bình tĩnh không buồn mà cũng chẳng vui.

Mạn Châu Sa Hoa thật sự tức tới phát điên, tên quỷ này diễn quá đạt, người khác tốn biết bao sức lực thì cũng chỉ xê dịch được khối đá này, hắn lại thoải mái như vậy.

“Đừng có làm ra vẻ, ta biết ngươi sẽ không kiên trì lâu nữa đâu, chỉ là cố ý làm vẻ như thế, một lúc nữa khi thân thể tổn hại thì đừng có trách sao không nhắc nhở đó.”

“Ngươi đang tích trữ sức lực sao, còn muốn nhấc lên nữa? Ta đoán, ngươi nhất định sẽ thất bại.” Hoa Sen mỉm cười, đả kích và khiêu khích hắn.

Trên thực tế, Thạch Hạo cơ bản không thể nghe được lời nói của hai cô gái này, hắn đã rơi vào trong thế giới của bảo thuật, đang thể ngộ Thượng Thương chi thủ.

“Ta không tin rằng hắn có thể nhấc bổng Phi Tiên thạch được!” Một vị sơ đại trẻ tuổi của ngoại tộc cười khẩy.

Những cường giả của Thiên Nhân tộc cũng âm thầm gật đầu, không cho rằng hắn sẽ thành công, bởi vì trước kia, một vị thiên tài lợi hại nhất trong tộc đã nhấc lên ngang vai, thế nhưng lúc đó hai tay lại nổ tung.

“Hả… hắn đang nhấc lên nữa kìa!”

Trong ánh mắt chấn động của mọi người, Thạch Hạo chuyển động trong vô thức, hai tay ôm lấy Phi Tiên thạch rồi từ từ giơ lên, lần này thân thể dù một chút run rẩy cũng không có, vững chắc như là ngọn núi lớn.

Sau đó, hai tay của hắn nâng kỳ thạch lên, ngang vai, rồi qua vai!

Hắn đứng nơi đó, giơ Phi Tiên thạch lên thật cao.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 722: Tiên Linh Lung

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Thạch Hạo cơ bản không có ý thức được rằng mình đang nhấc Phi Tiên thạch lên, hiện trường yên lặng như tờ, hắn thì chìm đắm trong thế giới của mình.

“Chuyện này… còn có thiên lý nữa hay không?!” Một đám Thiên Nhân kinh hãi sau đó là biến sắc, tộc này xưa nay chưa hề có ai thành công nhưng thiếu niên trước mắt này lại đang nhấc kỳ thạch kia lên.

Ai nấy đều ồ lên, có Thiên Nhân tộc trẻ tuổi chịu không nổi, nhốn nháo khắp nơi.

Hơn mười vị thiên tài của ngoại tộc cũng khiếp sợ, bọn họ có quan hệ thân thiết với tộc này nên tự nhiên biết lai lịch của khối đá này, đây chính là đá thời tiên cổ, khó mà lay động được.

Hiện giờ có người đánh tan nhận thức nhấc Phi Tiên thạch qua khỏi đỉnh đầu, đồng thời cũng chẳng mấy vất vả, vô cùng tự nhiên.

“Thần lực kinh thật!” Dù là tên sơ đại kia cũng chỉ có thể giương mắt mà nhìn, phát ra sự thán phục như vậy, hắn từng ôm lấy thế nhưng cũng chỉ nhấc lên được có một thước, kiên trì trong chốc lát mà thôi.

Tất cả mọi người đều thất kinh, cảm thấy khó mà chấp nhận được.

Đôi mắt của Mạn Châu Sa Hoa mở to, tuyệt đối không ngờ rằng sẽ có kết quả như thế này, cái tên quỷ chẳng hề vừa mắt, da mặt dày cộm lại thành

công!

“Thảm!” Nàng lẩm bẩm và muốn chạy trốn, từng cá cược với Thạch Hạo thế nhưng giờ lại thất bại, hậu quả khó mà lường được.

Hoa Sen cũng thay đổi sắc mặt, hiện giờ làm gì cho phải đây? Dù thế nào cũng không nghĩ tới người này thật sự có thể nhấc bổng khối đá tiên cổ này, cứ như đang mơ vậy.

Trước đây không lâu nàng còn khiêu khích còn cười nhạo Thạch Hạo, cho rằng hắn không bao giờ nhấc tiên thạch lên nổi, giờ thì kết quả ngay trước mắt.

Hai cô gái nhìn nhau, cảm thấy đại sự không ổn, nghĩ tới vụ cá cược vừa nãy thì khiến cả người khó chịu, thật sự sẽ là đạo lữ của thiếu niên này hay sao?

Nghĩ tới kết quả này thì vẻ mặt hai người liền biến đổi, bị dọa cho sợ hãi, cảm thấy tự mình hại mình. Điều kiện mà mình đưa ra không ngờ đối phương lại thực hiện dễ dàng như vậy.

Hai cô gái kiêu căng tự mãn, trước nay ăn nói chưa bao giờ khép nép, vẫn luôn giữ phong thái tự tin, từ chối thiên tài của các tộc, hiện giờ phải cùng gả cho một người?

Nghĩ tới kết quả này thì thà giết các nàng đi còn dễ chịu hơn, nếu như chuyện này truyền đi thì các nàng chịu sao nổi, quá mất mặt mà!

“Trời ạ, có người nhấc bổng được Phi Tiên thạch!”

Sân diễn võ nhất thời loạn cả lên. Có người hét lớn truyền về nơi xa, chuyện này có sức chấn động nên đã kinh động tới rất nhiều Thiên Nhân.

“Tên quỷ kia thành công?”

Có không ít người không có đi vào mà chỉ đứng bên ngoài sân diễn võ,

bởi vì quá nhiều người bên trong rồi. Lúc nhận được tin tức này thì không ai không ngạc nhiên, tất cả đều vô cùng chấn động.

Xưa nay chưa hề có một ai giơ tiên thạch lên được cả nhưng giờ lại có người làm được, duy trì tư thế đó rất lâu, tin tức này liền lan nhanh.

"Chẳng lẽ nói, ba viên minh châu xinh đẹp nhất của tộc ta đều sẽ trở thành đạo lữ của hắn hay sao? Ông trời ơi, ông hãy mau mau hạ xuống tia sét đánh chết ta đi cho rồi!" Có người kêu la đầy tuyệt vọng.

Sự yên tĩnh ở khu vực này bị phá vỡ. Mọi người khó có thể bình tĩnh được nữa, khắp nơi sôi trào.

Mạn Châu Sa Hoa, Hoa Sen khi nghe được lời nói của mọi người thì vẻ mặt càng không thể kìm nén được nữa, đặc biệt cảm nhận được tất cả ánh mắt đều tập trung về phía mình, hai người hận không thể có khe nứt nào chui xuống cho xong.

"Làm sao bây giờ?"

Hai người bốn mắt nhìn nhau, không có chút biện pháp nào.

Mạn Châu Sa Hoa với một thân y phục màu đỏ lấp lánh như ngọn lửa rực cháy, da thịt trắng như tuyết, giờ phút này nhíu chặt lông mày. Thật sự sầu lo.

Hoa Sen bạch y thánh khiết, nàng vô cùng khó chịu nhưng cũng không có cách nào, nghĩ tới việc sắp trở thành đạo lữ của tên quỷ kia, mấy năm sau lại sinh con, nàng gần như phát điên.

"Hắn sao còn chưa động đậy gì thế, vẫn duy trì tư thế này?" Tiếng người huyên náo, mọi người đứng trong sân diễn võ hỏi, có người chú ý tới điểm lạ của Thạch Hạo nên đưa ra câu hỏi.

Chuyện này quá bất hợp lý!

Hắn vững như bàn thạch, không động đậy giơ cao Phi Tiên thạch, chẳng thấy chút mệt mỏi gì, tư thế như có thể giữ được rất lâu.

“Sao có khả năng chứ, có thể giơ cao là tốt lắm rồi, vì sao còn kiên trì lâu như vậy?”

Tất cả mọi người cảm thấy khó tin, vẻ mặt như gặp ma vậy.

“Ồ, đừng nói tên quỷ này đã bị đè chết, hiện giờ chỉ là bộ xác khô nên đứng yên nơi đó.” Có người nói thầm.

Mạn Châu Sa Hoa và Hoa Sen nghe thấy thế thì liền nhìn lại, các nàng hi vọng sẽ xảy ra biến cố gì đó, sau đó có thể hủy đi cá cược kia.

“Nhịp hô hấp của hắn đều và dài, tinh lực trong cơ thể đang ngủ đông, như rồng ở vực sâu, rõ ràng đang ở trạng thái đỉnh cao.” Có người đưa ra kết luận.

“Là đang khiêu khích hay sao?” Tên sơ đại ngoại tộc kia hoài nghi, nếu không thì làm sao lại như thế.

Mạn Châu Sa Hoa và Hoa Sen xem đi xem lại thì thấy hơi có lý, tên quỷ này mắt thì nhắm nghiền, dáng vẻ nhẹ nhàng như mây gió, quá đáng trách và đáng giận mà.

“La hét cái gì?!” Có nhân vật tiền bối tới, sau khi biết được tình huống thì vô cùng kinh ngạc, đứng ngây dại nơi đây.

Chân Thần Tê Hà là người chạy tới đầu tiên, cổ tổ đang bế quan, Thiên Thần đang giúp đỡ Vân Hi dung hợp Thiên Mệnh thạch, những Chân Thần khác thì xử lý việc trong tộc.

“Thành công rồi, tên nhóc này đã làm được?!” Dù là Chân Thần cũng khiếp sợ, cảm thấy vô cùng bất ngờ, trong lòng nổi lên sóng lớn ngập trời.

Đây không phải là việc nhỏ, tuyệt đối sẽ làm cho Thiên Thần giật mình

và sẽ xuất quan tìm hiểu rõ tình hình, việc này khó mà tin nổi được.

“Tên quỷ này đang diễn kịch mà, còn không hạ Phi Tiên thạch xuống đi, coi chừng mệt quá rồi ói máu mà chết đó!” Mạn Châu Sa Hoa căn phẫn.

“Không phải, hắn đang ngộ đạo, các ngươi không được quấy rầy hắn.” Chân Thần Tê Hà nhìn rõ vấn đề nên vẻ mặt trở nên nghiêm túc, nhắc nhở mọi người không được đụng vào hắn.

Lời này vừa ra càng khiến nhiều người ghen tỵ, rất nhiều người trợn tròn mắt theo dõi hắn.

“Hoa Sen, Mạn Châu Sa Hoa, các con thấy thiếu niên này như thế nào? Hắn làm ra chuyện vĩ đại này, thế nhưng đã vượt qua các đời tiên hiền của Thiên Nhân tộc ta đấy.” Bà lão Tê Hà than thở.

Hai thiếu nữ yên lặng, thiếu niên này quả nhiên siêu phàm, có hành động này thì tuyệt không phải là người thường, thế nhưng khi nghĩ tới bộ dáng trước đây không lâu của hắn thì hai cô gái thật sự chịu không được.

“Đúng là một cơn ác mộng mà!” Mạn Châu Sa Hoa chẳng hề khiêm nhường nói.

“Ta hộ pháp cho hắn!” Chân Thần Tê Hà nói, mệnh lệnh cho một đám người tản ra, còn bản thân bà bảo vệ nơi đây.

Sau một canh giờ, rốt cuộc Thạch Hạo cũng mở mắt.

Hắn nhẹ nhàng thở dài, Thượng Thương chi thủ quá phức tạp, nếu muốn hiểu và nắm giữ toàn bộ thì cần phải có thời gian, không thể hiểu và ghi nhớ toàn bộ trong nhất thời được.

Lúc này, hắn đã rời khỏi cảnh ngộ đạo, lần sau còn có cơ hội ư?

“Ồ, ta… nhấc bổng Phi Tiên thạch lên?” Thạch Hạo kinh ngạc, phát hiện ra trạng thái của mình. Trên thực tế là hắn không có nâng mà do khối đá này

giao cảm cùng với thần văn trong cơ thể hắn nên tự mình lơ lửng lên.

Gần đó, mọi người chẳng biết nói gì!

“Trời ạ, ta lại nhấc lên được sao. Chẳng lẽ còn phải cưới hai đóa hoa kia nữa?” Hắn như phát điên, mình là người chuẩn bị chạy trốn, nghĩ trăm phương ngàn kế để trốn, giờ lại thành ra một bước này.

Tất cả mọi người đều đờ ra, tên quỷ này… đang lên mặt?

Mọi người sẽ không hề tin đây là lời nói thật lòng của hắn, đều cảm thấy hắn đang hả hê, cố ý chế nhạo hai vị giai nhân tuyệt đại kia.

Mạn Châu Sa Hoa lúc này liền tức giận, nói: “Ngươi có ý gì, là cố ý phải không?” Nàng rất muốn đánh cho tên này một trận nhừ tử.

“Ta thật không muốn nhấc lên mà.” Thạch Hạo kêu oan, hắn cảm thấy không cách nào rời khỏi tòa thành này được rồi, nên không ngại nói chút lời thật tình.

Nhưng khi vào trong tai mọi người thì quả thật quá kiêu ngạo, tuyệt đối là đang lên mặt!

Cường giả trẻ tuổi của Thiên Nhân tộc đều trợn tròn mắt, cho rằng hắn đang cố ý, đang xem thường mọi người.

“Ngươi…” Hoa Sen trong bộ bạch y cũng bị chọc cho tức điên, khó mà duy trì được vẻ nhã nhặn, cùng với Mạn Châu Sa Hoa hận không thể cắn hắn mấy phát.

Hơn mười kỳ tài của ngoại tộc đều không biết nói gì. Bọn họ còn muốn cầu hôn về phía Thiên Nhân tộc, nhưng tên điên này lại xuất hiện, mạnh tới mức khiến người khác không biết nói gì luôn.

Đây là một hồi phong ba bao phủ khắp Thiên Chi Thành, Thạch Hạo muốn yên phận cũng không được, bất ngờ nâng lên khối đá này nên đã khiến

khắp nơi chấn động.

Nếu không phải cao tầng chưa thể đi ra được thì Thạch Hạo chắc chắn sẽ bị gọi tới tra hỏi vài câu rồi.

Hai ngày sau, hắn trở lại bên hồ nước xanh thẳm kia, người tới thăm hỏi nối liền không dứt, gồm cả những thiên tài có thù với hắn trước đây.

Bởi vì, có một sự thật khó mà sửa được là, Thạch Hạo chắc chắn sẽ kết thành đạo lữ với hai vị minh châu kia.

Còn Vân Hi thì mọi người không thể phán đoán được, bởi vì nàng đã dung hợp Thiên Mệnh thạch, nên sẽ được lão Thiên Nhân tự mình truyền pháp, người ngoài khó có thể sắp xếp được!

Hai ngày qua, Mạn Châu Sa Hoa và Hoa Sen rầu rĩ không thôi, mỗi lần nghĩ tới sắp phải kết hôn với Thạch Hạo, làm đạo lữ với hắn thì hai người liền phát điên.

Đặc biệt, khi nghĩ tới cảnh đấu võ miệng, rồi giao kèo cá cược với hắn thì mặt của các nàng liền nóng lên, vô cùng tức giận, nói tóm lại, các nàng đã đặt mình vào cửa cá cược thua!

Hai cô gái cảm thấy mình làm hơi bậy, vô cùng hối hận.

“Không được, ta không chịu, hắn mặc dù mạnh thế nhưng… quá xấu, da mặt lại quá dày, song tu với hắn thì sẽ khó chịu tới chết mất!” Mạn Châu Sa Hoa nói.

Nàng và Hoa Sen bàn bạc với nhau, âm thầm vận dụng toàn bộ mọi thủ đoạn và năng lực trong bóng tối của mình, muốn thay đổi tất cả mọi chuyện này.

Trong hai ngày này, Thạch Hạo xin Chân Thần Tê Hà được ngồi xếp bằng trước Phi Tiên thạch để tìm hiểu, và đã được phá lệ cho phép.

“Cái gì, các nàng mời ta tới?” Thạch Hạo kinh ngạc, có người truyền tin rằng hai vị minh châu mời hắn tới.

Hắn suy nghĩ một chút rồi đáp ứng, sau đó đi theo người này.

“Đi săn bắn, hái dược?” Thạch Hạo lộ vẻ khác thường, sau khi đi tới một tòa động phủ, nhìn thấy hai cô gái này thì nhận được tin như vậy.

Thời gian này của hàng năm đều là thời gian mở cửa của vườn linh dược và khu nuôi thú, cho phép con em trẻ tuổi trong tộc đi vào săn bắn và hái dược.

Thạch Hạo nhận được tin như thế này thì tinh thần liền phấn chấn, hắn biết, cơ hội khả năng đã tới, hai cô gái này vẫn chưa hề từ bỏ ý định, hắn cầu còn không được nữa là.

Sức ảnh hưởng của hai tuyệt đại giai nhân này vô cùng kinh người, chỉ sau một ngày thì Thạch Hạo sẽ rời khỏi Thiên Chi Thành với một nhóm trẻ tuổi, tiến vào trong dãy núi với phạm vi mười vạn dặm ở phía trước kia.

Trong lúc săn bắn hái dược thì rất bình thường, chỉ là sau cùng Thạch Hạo được dẫn tới trước một vực sâu.

“Có người nói, phía dưới là một đầu mối không gian không tên dẫn tới một tàn tích đầy hùng vĩ được lưu lại từ kỷ nguyên Tiên cổ, Phi Tiên thạch là được tìm thấy ở đây.” Mạn Châu Sa Hoa giới thiệu.

Thạch Hạo yên lặng cảm ứng, phát hiện tựa như có vết nứt không gian thật và sẽ dẫn tới nơi xa!

Đây có thể là cơ hội chạy trốn của mình?

Thạch Hạo âm thầm lấy Trùng đồng quan sát, không chờ Mạn Châu Sa Hoa và Hoa Sa mê hoặc mà hắn liền phi thẳng xuống, nói: “Ta đi tìm thực hư!”

Hai cô gái cùng với những cao thủ do họ dẫn tới đều ngạc nhiên, tên khốn này sao lại trở nên ngu đần thế? Nghe lời như vậy luôn sao, bọn họ còn chưa kịp triển khai thủ đoạn khác mà đã tự mình đi rồi!

"Xoẹt!"

Nhưng, một pháp liên xuất hiện quấn quanh lấy Thạch Hạo kéo hắn trở lại, không cho hắn nhảy xuống vực sâu kia.

Một bóng người xuất hiện, chính là Thiên Thần Thích Thác đã dẫn hắn từ bình nguyên màu máu về đây!

"Tiểu hữu, phía dưới rất nguy hiểm, không thể đi vào." Hắn cười nói với Thạch Hạo, sau nó nhìn chằm chằm Mạn Châu Sa Hoa và Hoa Sen khiến hai nàng gục đầu xuống.

Đoàn người được mang trở về Thiên Chi Thành, bất kể là hai cô gái hay là Thạch Hạo trong lòng đều rất thất vọng.

Thích Thác đã xuất quan, ý nghĩa rằng những cao tầng kia sẽ xuất hiện.

Thiên Thần Thích Thác biết được cá cược giữa Mạn Châu Sa Hoa, Hoa Sen và Thạch Hạo, nên quyết định, không lâu sau ba người sẽ kết làm đạo lữ.

"Trời ạ!" Hai cô gái mặt mày ủ rủ, hai mặt nhìn nhau, tựa như bị trúng phải nguyền rủa, tự nhiên lấy đá đè chân mình, lần này thiệt thòi lớn rồi.

Không chỉ như thế, Thiên Thần Thích Thác cũng âm thầm đưa ra một quyết định mà chưa định công bố, sẽ phong Thạch Hạo làm Người hộ đạo của thế hệ trẻ tuổi Thiên Nhân tộc, điều này mang ý nghĩa, tương lai sau này hắn sẽ là Người hộ đạo của toàn bộ Thiên Nhân tộc!

Chính xác, quyền lực Người hộ đạo của một bộ tộc vô cùng lớn, chỉ đứng sau tộc chủ.

Thích Thác lôi kéo, coi trọng như thế khiến một vài Chân Thần giật mình, có người đưa ra dị nghị, hắn chỉ có một câu: "Ngươi có thể lắng nghe được đạo âm của Phi Tiên thạch à? Ở trong đó có tiên kinh!"

…

"Bắt ta phải bưng trà rót nước à?" Mạn Châu Sa Hoa tức giận, thật sự tức chịu không nổi luôn.

Việc này khiến hai cô gái phát điên, quá đáng rồi đó, lôi kéo người khác cũng không cần phải tới mức này chứ? Hai người giận dữ vào xấu hổ.

Hai ngày gần đây, Thạch Hạo lại được cho phép đặc biệt, có thể vác Phi Tiên thạch trở về chỗ ở, đả tọa, tu hành, tìm hiểu đại đạo cả ngày cũng được.

Hiển nhiên, tình huống này đã tạo nên sóng lớn, trong Thiên Nhân tộc xuất hiện nhiều lời bàn tán.

Dù là những thiên tài của ngoại tộc cũng vậy, ai cũng đều khiếp sợ.

"Người này nhất định phải lưu lại, đáng để lôi kéo." Thiên Thần Thích Thác mở miệng, dặn Mạn Châu Sa Hoa và Hoa Sen, nói các nàng không được tức giận.

Hai cô gái bất bình, mặc dù tổ tiên cũng có Thiên Thần thế nhưng hai người lại phải đi tới bên hồ, phụng mệnh chăm sóc sinh hoạt hàng ngày cho Thạch Hạo.

"Ồ, các nàng tới đây làm gì, tới lúc kết làm đạo lữ rồi à?" Thạch Hạo kinh ngạc, sau đó nhỏ giọng bổ sung, nói: "Còn nôn nóng hơn cả ta, thật sự ta không phải là người dễ dãi."

Hai cô gái suýt nữa thì cào cấu cái mặt dày này của hắn, sao không làm người khác tức cho được chứ, ai không phải là người dễ dãi? Hai cô gái cắn răng, cố nhịn.

“Huyền tổ, trong Phi Tiên thạch có thứ gì vậy?” Chân Thần Tê Hà khiêm tốn thỉnh giáo Thiên Thần Thích Thác, rất muốn biết bên trong là thứ gì, bà cảm thấy Thích Thác “sủng ái” Thạch Hạo quá mức.

“Nó ẩn chứa – Tiên Linh Lung.” Thiên Thần Thích Thác nghiêm túc nói.

“Tiên Linh Lung là thứ gì?” Tê Hà ngạc nhiên.

“Thiên thư vô thượng được truyền lại từ kỷ nguyên Tiên cổ, có thể khắc họa kinh văn đại đạo.” Thích Thác nói, ánh mắt sâu lắng.

“Hả!” Tê Hà khiếp sợ, đây chính là bí bảo vô giá, đồng thời nàng cũng hơi không hiểu, vì sao người của mình không thể tìm hiểu?

“Bản thân Tiên Linh Lung cũng không phải là đạo thống truyền thừa, chỉ là một tiên khí, khi được vật chất bất tử tẩm bổ thì nó sẽ có cảm ứng kỳ diệu,có thể khai thông thiên địa, hiện ra một phần cốt văn đại đạo.”

Sau khi nghe vậy thì Tê Hà đờ ra một lúc, nói: “Nói như thế, hắn có thể phát động một phần tiên kinh?”

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 723: Lừa Nam Gạt Nữ

Chân Thần Tê Hà khó mà tin được, pháp bảo vàng óng phát sáng, tóc bạc phấp phới, hai mắt trợn tơ, run giọng nói: "Sao thế được chứ, hắn sao có thể phát động được tiên kinh?!"

Nàng khó mà chấp nhận được, bởi vì chí cường giả trong tộc cũng không làm được nhưng một thiếu niên lại có thể nghe được tiếng tụng kinh, khó mà tưởng tượng nổi.

"Đúng là ngoài ý muốn thiệt, nhưng hắn đã ngộ pháp, nếu không có Tiên Linh Lung hiện lên một chút cốt văn đại đạo, vậy giải thích như thế nào?" Thiên Thần Thích Thác nói.

"Trên người hắn có tiên khí, có vật chất bất hủ?" Tê Hà lộ vẻ khác thường, nói thế.

Hiện giờ nàng đã hiểu, Tiên Linh Lung là bảo vật hi thế, dù lấy báu vật của thế gian để so sánh thì giá trị của nó vẫn cao hơn nhiều, thứ này tìm khắp thế gian cũng không có khối thứ hai.

Bản thân nó không có ghi chép bí pháp thế nhưng lại có thể khắc lại tạo hóa của vùng thế giới này, hiện lên vết tích đại đạo, bởi vậy mới được gọi là tiên kinh.

Thích Thác gật đầu, cho rằng trên người của Thạch Hạo có một chút vật chất bất tử còn sót lại.

"Hiện tại Tiên Linh Lung không phải là khắc họa lại đại đạo của vùng thế giới này, mà là tu bổ lại một số đạo pháp không đầy đủ trên người của kẻ này." Thiên Thần Thích Thác phán đoán.

Nếu là vế trước thì rất dễ hiểu, bởi vì đây là giá trị của Tiên Linh Lung nên thể hiện ra. Mà nếu là vế sau, thì nói rõ trên người Ma Hi có truyền thừa vô thượng, tuy có khuyết thế nhưng là đang bù đắp.

Nhưng nếu nói theo vế nào thì đều có ý nghĩa trọng đại, thứ này có ý nghĩa là một loại bảo thuật tuyệt thế đang thành hình!

"Tên nhóc này có lai lịch ra sao, sao lại có vật chất bất tử chứ" Chân Thần Tê Hà nói.

Chỉ cần so sánh thì Thiên Thần Thích Thác xem trọng kết quả hơn, lưu ý tới pháp mà Thạch Hạo đang ngộ, nếu như giao cho Thiên Nhân tộc thì đây chính là một truyền thừa vô thương!

"Con có chút không hiểu được." Tê Hà không rõ, một thiếu niên thì sao lại nhận được một tiên khí với vật chất bất tử chứ.

"Chuyện tình thế gian không có gì là tuyệt đối, có thể chỉ là một vật nhỏ nào đó lại dẫn tới loại biến hóa thế này, bởi vì bản thân Phi Tiên thạch có lẽ đã hấp thu một chút vật chất bất tử từ trước." Thiên Thiền Thích Thác nói, nghĩ tới một vài chuyện cũ.

"Ngài nói là…" Tê Hà thỉnh giáo.

"Năm xưa, bộ tộc ta có sáu đại Thiên Nhân." Thiên Thần Thích Thác hơi híp mắt nghĩ tới quá khứ xa xưa kia, có chút hoài mong và có nhiều tiếc nuối.

Ở thời thái cổ, Thiên Nhân tộc huy hoàng tới cực điểm, uy chấn ba ngàn châu, được xưng là Hoàng tộc thượng giới, mở ra một thời đại hoàng kim.

Trong lòng Tê Hà hơi động, bà cũng từng nghe chút lời đồn liên quan tới hướng đi của sáu địa Thiên Nhân cuối cùng này nên cũng khó mà biết đúng sai, trong tộc cũng có rất nhiều người không biết thế nào.

Dù là Chân Thần cũng khó hiểu rõ được, bọn họ đã chết như thế nào?

Đó là một đề tài cấm kỵ!

"Vào thời điểm mạnh mẽ nhất và huy hoàng nhất, bộ tộc ta khó gặp được đối thủ, xưng tôn thiên hạ." Trong ánh mắt của Thiên Thần Thích Thác lóe lên hào quang, vô cùng ngóng trong thời kỳ đó.

"Họ đã đi nơi nào?" Chân Thần Tê Hà cẩn thận hỏi, hiển nhiên đang nói tới sáu đại Thiên Nhân kia, thừa cơ hội này mà hỏi tiếp.

Thiên Thần Thích Thác khẽ thở dài, nói: "Sáu đại Thiên Nhân cuối cùng này đều tới khu vực không người, vừa đi là mấy chục, mấy trăm vạn năm, trong đó năm người kia không một ai trở về nữa."

Đây chính là nguyên nhân dẫn tới Thiên Nhân tộc sa sút, nếu không, sáu đại Thiên Nhân cùng trở về thì vẫn là Hoàng tộc thượng giới này!

Chân Thần Tê Hà rung động, mấy vị cổ tổ trong tộc thì ra là biến mất như vậy!

Sáu đại cường giả vô thượng "từ Nhân thành Thiên", cuối cùng chỉ có một người sống sót trở lại, mà hắn một chữ không đề cập tới, không hề nói đã xảy ra tai họa gì ở khu vực không người kia.

"Năm đó, bọn họ mang theo Tiên Linh Lung vào nơi sâu trong Cấm khu mênh mông không có phần cuối kia, lúc đó phát hiện ra một chút vật chất bất tử." Thiên Thần Thích Thác nói, vén mở bí ẩn này.

Chân Thần Tê Hà chấn động, sáu đại Thiên Nhân này đều có mưu đồ rất lớn.

Đáng tiếc chính là, năm người đã chết, chỉ một người còn sống trở về, sự thật này đáng sợ vô cùng. Nên biết, sáu người này khi cất bước trong thiên hạ đều quét ngang tất cả địch thủ, thế nhưng lại rơi vào kết cục như thế.

Cũng không biết bên trong Cấm khu kia có cái gì? Không ai nói rõ được.

“Phi Tiên thạch rất quan trọng, có thể sẽ giành được một phần tiên kinh vô thượng, nhất định phải giữ hắn ở lại tộc ta.” Thiên Thần Thích Thác phục hồi lại tinh thần rồi phân phó như thế.

Năm đại Thiên Nhân biến mất, đánh đổi như thế mới có thể thu được một chút vật chất bất tử cho Tiên Linh Lung hấp thu, tuy rằng không đủ nhưng nay lại bị người khác phát động được, đương nhiên phải quý trọng cơ hội này.

Chân Thần Tê hà hiểu rõ, không thể để Thạch Hạo rời đi được.

Thạch Hạo trở thành Người hộ đạo, tin tức này vẫn chưa được công khai, chỉ là âm thầm báo cho hắn, bởi vì ảnh hướng quá lớn nên Thiên Nhân tộc lo lắng.

Thế nhưng, tình cảnh trước mắt nhanh chóng chuyển hướng tốt, có được người chuyên bảo vệ thì khiến hắn an tậm ngộ pháp.

Mấy ngày nay Thạch Hạo đạt được rất nhiều chỗ tốt, trong Phi Tiên thạch có ánh sáng mông lung tỏa ra xuyên qua cánh tay chiếu vào trong cơ thể của hắn, phù văn hiển hiện.

Đồng thời, có âm thanh đại đạo như là hoàng chuông đại lữ nổ vang bên tai, giúp hắn ngộ đạo.

Hắn mượn Phi Tiên thạch nên càng hiểu rõ phù văn trong cơ thể hơn, từng cái được hắn nắm giữ thế nhưng không thể xong ngay một lần được, dù sao Chí tôn cốt đã mất từ lâu.

Trong quá trình này, Thạch Hạo quan sát biến hóa trong cơ thể mình, xem thử nó khác biệt ra sao, vì sao có thể cảm ứng được bí lực của Phi Tiên thạch.

Hắn phát hiện, có thể có quan hệ với hai tờ giấy vàng kim của Lôi đế, khí tức Tiên đạo trong tờ giấy này đã kích thích điều đặc biệt trong Phi Tiên thạch.

Rất nhanh, lần ngộ đạo này kết thúc, hắn buông Phi Tiên thạch ra.

Mạn Châu Sa Hoa, Hoa Sen xuất hiện, vẻ mặt chẳng hề tình nguyện, trên gương mặt tuyệt mỹ tràn ngập vẻ không cam, chăm sóc tên này khiến nàng cảm thấy chẳng hề vui vẻ chút nào.

"Đây là thực đơn, ngươi chọn món đi?" Mạn Châu Sa Hoa mặt chẳng hề cảm xúc.

"Gan rồng trăm cân, tủy phượng ba bàn." Thạch Hạo trêu chọc.

"Ngươi!" Hoa Sen trừng hắn, cảm thấy tên quỷ này vô cùng đáng ghét, luôn luôn chống đối với mình.

Thiên Nhân tộc vì Thạch Hạo mà chuẩn bị thực đơn rất kinh người, đều là bảo dược, linh dược, bất kỳ thứ nào cũng đều có giá trị rất cao, chỉ vì để hắn ngộ đạo.

Ví như Tử Phủ dịch có thể gột rửa thần thức, khiến thân thể trong sạch, là người bình thường dù là nghĩ cũng chưa nghĩ tới, đều là thứ chưa hề thấy bao giờ.

Nguyên liệu nấu ăn đều là những tinh hoa linh dược, huyết nhục đại dược, chỉ cần một trong những món này nếu đưa ra bên ngoài thì khiến bao nhiêu người thèm khát, bởi vì giá trị vô cùng lớn.

"Da mặt dày thì có gì là tốt, đáng giá để Thiên Thần Thích Thác phải chăm lo như vậy không." Mạn Châu Sa Hoa không vừa lòng, dù là nàng khi thấy những nguyên liệu kia cũng phải líu lưỡi.

Ví như chén canh kia, bên trong có được một chút thánh dược được luyện chế đặc sệt lại, tỏa ra ánh sáng lung linh.

Trong tình huống bình thường, chỉ có Thiên Thần bế quan thì mới được hưởng đãi ngộ như vậy.

Thạch Hạo khó mà bật cười được, tuy rằng mấy ngày nay đều được Thiên Nhân tộc "cung cấp" thế nhưng trời mới biết sau khi thân phận của hắn bị lộ thì sẽ phát sinh chuyện gì.

"Khi nào thì chúng ta kết thành đạo lữ đây?" Hắn nhìn về hai người, cố ý hù.

Lập tức hai cô gái sợ tới tái mặt, rất muốn trốn khỏi Thiên Chi Thành này, vạn nhất bị ép hôn gả cho tên đáng ghét này thì quả thật còn đáng sợ hơn cả trừng phạt nữa.

Cứ như vậy, mấy ngày tiếp theo Thạch Hạo vô cùng thích thú, mượn Tiên Linh Lung tu hành, có hai viên minh châu của Thiên Nhân tộc bầu bạn, quả thật tựa như công tử bột đỉnh cấp vậy.

"Làm cách nào mới có thể rời khỏi đây đây?" Lúc không có người thì Thạch Hạo sầu não, than thở, hắn không có bất kỳ biện pháp nào.

Thiên Chi Thành, một đám Thiên nhân tuổi trẻ đều hâm mộ, bọn họ có nghe tới một vài tin tức.

"Các ngươi cũng biết, tên quỷ nhấc Phi Tiên thạch lên kia hiện được xem như là bảo bối, có thể hưởng dụng các bảo dược thần thánh."

"Haizz, nếu như vậy cũng kệ, hai viên minh châu của bộ tộc ta lại bị hắn độc chiếm trong phòng, thiên lý khó dung mà."

"Cái gì, sao có lý đó được chứ, không được khinh nhờn hai vị tiên tử!"

Một đám người cãi vã trong thành, đều là cường giả Thiên Nhân tộc trẻ tuổi.

"Từng câu ta nói đều là sự thật, Mạn Châu Sa Hoa và Hoa Sen đều ở cùng một chỗ với hắn, không tin ngươi có thể đi kiểm tra."

Tin tức này chấn động không thôi!

Thiên Nhân tộc coi trọng Ma Hi, cho hắn bảo dược để tìm hiểu đại đạo, những thứ này bọn họ có thể chấp nhận được nhưng tin tức còn lại thì khiến rất nhiều Thiên nhân trẻ tuổi tức giận.

Hôm đó tin tức truyền ra, hầu như tất cả Thiên nhân của thế hệ trẻ tuổi đều trở nên sục sôi, ầm ĩ khắp chốn.

"Hai vị tuyệt đại giai nhân của bộ tộc ta lại bị một tên nhóc ngoại tộc thu vào trong phòng?"

"Trời ạ, người hãy hạ xuống một tia sét đánh chết ta đi cho xong, sống trên đời này thì còn có mục tiêu gì nữa, khiến người khác thất vọng quá mà!"

Ngoại giới, hoàn toàn sôi sục.

"Tiểu thư, không tốt, có người đang chửi bới tiểu thư." Có hầu gái vội vàng truyền tin.

"Ai, kẻ nào?" Mạn Châu Sa Hoa hỏi.

"Tiểu thư thử đi dạo một vòng thì biết." Người hầu gái không dám nói thẳng.

Mạn Châu Sa Hoa và Hoa Sen cùng đứng dậy, mới vừa bước xuống đường lập tức gây nên rối loạn, rất nhiều cường giả trẻ tuổi xông tới.

Rất nhanh, các nàng đã biết xảy ra chuyện gì, cảm thấy tức giận và xấu hổ vô cùng, chuyện này quả thật hủy sạch đi hình tượng trước nay, tất cả mọi người đều bàn luận chuyện này.

"Mạn Châu Sa Hoa, đừng sợ, không phải chỉ là một tên ngoại tộc hay sao, chúng ta sẽ giúp nàng đuổi hắn đi, Thiên Chi Thành này không cho hắn hắn bắt nạt đàn ông trọc ghẹo đàn bà!"

"Hoa Sen, ta sẽ chiến vì nàng, đánh đuổi tên vô liêm sỉ kia, ta… sẽ không ghét bỏ nàng!"

Nghe thấy những lời này thì hai vị giai nhân tuyệt sắc này chịu sao nổi chứ, càng nghe thì càng cảm thấy không đúng, sắc mặt vô cùng khó coi.

Cuối cùng, hai người tức tới mức tái xanh mặt, phẩy tay áo rời đi.

Hiển nhiên, chuyện này cũng có người cố ý gây nên, các nàng tạo nên sự oán giận của mọi người, muốn mượn tay mọi người để đối phó với Thạch Hạo, hiện giờ đã thành công một nửa.

Quả nhiên, quần hùng phẫn nộ, một nhóm Thiên nhân tuổi trẻ dẫn đầu đi tới phía trước hồ nước xanh thẳm kia, muốn bao vây lấy chỗ ở của Thạch Hạo.

"Cái tên ác bá nhà ngươi, thả minh châu Thiên Nhân tộc tộc trở về nhanh!"

"Dựa vào cái gì mà dám làm thế hả, dám làm mưa làm gió ở Thiên Chi Thành ta, ngươi cũng chẳng phải là người của Đế tộc gì, bộ tộc ta đời nào thỏa hiệp với ngươi."

Thạch Hạo không hiểu gì cả, bị quấy rầy tu hành nên rời khỏi, nhìn về đám cường giả trẻ tuổi Thiên Nhân tộc với số lượng lên tới hàng ngàn kia, hắn cảm thấy mình vô tội.

"Cút khỏi Thiên Chi Thành, nơi đây không phải là nơi để ngươi ở!"

"Tên nhóc này thì có tài cán gì, bắt nạt đàn ông trọc ghẹo đàn bà ở bộ tộc ta, ta muốn khiêu chiến với ngươi, ở đây trừ ác!"

Thạch Hạo nghe thấy những lời kêu gào này thì liếc xéo tất cả mọi người.

"Ta kết đạo lữ, liên quan quái gì tới các ngươi?"

Chi một câu đơn giản liền như ném lửa vào thuốc súng, rất nhiều người đều muốn xông tới vây đánh hắn.

Thạch Hạo liếc nhìn Mạn Châu Sa Hoa và Hoa Sen thì phát hiện khóe miệng của hai người hơi nhếch lên, ý thức được tất cả mọi người ở đây đều do các nàng gây nên, lập tức nhanh chân đi tới.

"Mạn Châu Sa Hoa, Hoa Sen, các nàng lại đây, đừng hoạt động mạnh mà ảnh hưởng tới thai nhi, đừng chấp nhặt bọn họ làm gì, nào, đi với ta về dưỡng thai nào!"

Lời này vừa ra nơi đây trở nên yên tĩnh, có Thiên nhân trẻ tuổi há miệng, khiếp sợ, ủ rủ sau đó là tuyệt vọng.

"Cái tên khốn nhà ngươi!" Cuối cùng, cường giả tuổi trẻ của Thiên Nhân tộc đều hét lớn, nơi đây đại loạn.

Mạn Châu Sa Hoa, Hoa Sen đều hét lên, tên quỷ này ăn nói hàm hồ, lần này dù có giải thích ra sao thì cũng sẽ không rõ ràng được, khó có thể nói rõ.

Các nàng đều hét lớn, thế nhưng những người kia cũng gầm thét cho nên âm thanh của các nàng bị nhấn chìm, hai người giận dữ và xấu hổ, ảo não, hận không thể cắn chết Thạch Hạo.

Thạch Hạo ra tay, thân hình như ma quỷ tới bên cạnh kéo các nàng đi, tu vi của hắn mạnh hơn các nàng nhiều nên cơ bản không cách nào phản kháng.

Mọi người nổi giận, muốn công kích.

Kết quả, Chân Thần Tê Hà xuất hiện, hét lớn một tiếng áp chế tất cả mọi người, ra lệnh cho bọn họ rời đi.

Phong ba không thể nào ngừng lại được, hôm đó có không ít thiên tài xuất quan tới đây khiêu chiến, muốn cùng quyết chiến với Ma Hi.

Thạch Hạo lấy Phi Tiên thạch ra vứt tại ven hồ, nói cho mọi người biết, ai có thể nhấc bổng lên được thì hắn khiêu chiến với mình, nếu không xin hãy trả lại vẻ yên tĩnh cho nơi này.

“Quá kiêu ngạo mà!” Mọi người oán giận thế nhưng chẳng còn cách nào khác, bởi vì không ai có thể nhấc lên nổi.

Ngày hôm đó, Mạn Châu Sa Hoa và Hoa Sen tức muốn ói máu, muốn liều mạng với Thạch Hạo, thế nhưng lại không phải là đối thủ, cả hai đều bị trấn áp, lần này hiểu được ác danh bắt nạt đàn ông chọc ghẹo đàn bà.

“Chúng ta không phục, muốn gặp Thiên Thần!”

“Mời cổ tổ xuất quan, giữ gìn lẽ phải!”

Ngày hôm đó, rất nhiều người kêu la.

Ngoài dự liệu của mọi người là, Thiên Thần đồng thời xuất quan!

Bởi vì, Vân Hi đã dung hợp xong xuôi với Thiên Mệnh thạch, không cần bọn họ giúp đỡ và hộ pháp nữa, tất cả đều xuất hiện.

Thạch Hạo thở dài, việc nên tới cuối cùng cũng đã tới.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 724: Thân Phận Bị Tiết Lộ

Thiên Thần xuất quan, ảnh hưởng cực lớn!

Nhưng mà, ngoài ý muốn chính là, Thạch Hạo vẫn chưa hề bị gọi tới, chỗ của hắn ngược lại rất yên tĩnh, Tê Hà nói hắn cứ yên tâm mà ngộ đạo, không nên nghĩ ngợi tới những chuyện khác.

Hiển nhiên, bà hi vọng Ma Hi dựa mà sự giúp đỡ của Tiên Linh Lung sẽ hiểu được bí pháp vô thượng, sau đó sẽ giao cho Thiên Nhân tộc.

Thế hệ trẻ tuổi của Thiên Nhân tộc thất vọng, cao tầng trong tộc chưa hề xử trí Thạch Hạo, ngược lại càng thêm "ưu ái" hơn, sẽ có người bảo vệ quanh hồ nước và sẽ không cho bất kỳ ai tiếp cận.

Rất nhanh, mọi người tập trung về một chuyện khác, một trong ba đại kỳ tài Vân Hi đã xuất quan, đã thành công dung hợp Thiên Mệnh thạch, từ đây sẽ mở ra một con đường vô thượng.

Chuyện này ảnh hưởng tới rất sâu, lúc thái cổ đã có sáu đại Thiên Nhân và sau đó đã khai sáng ra Hoàng tộc thượng giới, nay lại xuất hiện một người như thế, dù hiện tại cũng chỉ tính là một hạt giống mà thôi!

Làm người khác tiếc nuối chính là, vốn có bốn người những một người bị giết chết trên đường trở về. May mắn là, còn có một người tuy đã trọng thương nhưng đã được cứu trị kịp thời.

Hôm nay, cả tòa thành náo động!

Tam đại kỳ tài xuất hiện khiến mọi người tạm bỏ qua những việc khác, tất cả đứng hai bên đường hoan hô, biểu thị niềm hi vọng và huy hoàng, có thể sẽ dẫn dắt Thiên Nhân tộc quân lâm thiên hạ thêm một lần nữa!

Mạn Châu Sa Hoa và Hoa Sen thần sắc đầy phức tạp, nhìn ba đại cường giả được muôn người chú ý kia, đặc biệt là cô gái mặc áo tím, khiến hai người khó nén được buồn bã.

Trước đó, Vân Hi và các nàng đều giống nhau, cũng không phải dùng sức chiến đấu, tu hành để nổi danh mà chỉ là vì dung mạo khuynh thành, được đặt ngang hàng với các nàng, là ba viên minh châu của Thiên Nhân tộc.

Nhưng, Thiên Mệnh thạch đã thay đổi tất cả vận mệnh của các nàng!

Trong tộc có một khối phế thạch, tên là Thiên Mệnh, có thể kiểm tra được tiềm lực của thế hệ trẻ tuổi, có thể sẽ dung hợp hoàn hoãn nhất với Thiên Mệnh thạch.

Vân Hi đã thông qua được kiểm tra, nàng và một đám người đi tới vị trí bí ẩn, cuối cùng đã siêu thoát dung hợp với thần thạch này. Từ nay về sau, con đường của các nàng hoàn toàn khác nhau.

Trên thực tế đây cũng chẳng phải có gì ngạc nhiên, Thiên Nhân tộc rất đặc biệt, bọn họ chia làm hai giai đoạn, Nhân và Thiên. Ở giai đoạn Nhân thì cũng không cần phải kinh diễm, nhưng khi tới Thiên thì có thể bùng phát ra tiềm năng của mình!

Đạt được Thiên Mệnh thạch và dung hợp hoàn mỹ. Chứng thực rằng, tương lai ba người này có tiềm năng vô tận, ở giai đoạn Thiên sẽ vang dội cổ kim.

Còn như căn cơ ở giai đoạn trước thì cơ bản không thành vấn đề, từ Nhân thành Thiên, vốn là một quá trình niết bàn, con đường đã đi qua sắp sửa bị “chỉnh sửa”.

Bắt đầu lại từ đầu, chính là bắt đầu lại con đường từ Nhân thành Thiên!

Giai đoạn Nhân không quan trọng lắm, quan trọng là khi bước lên con đường này, một khi niết bàn thì giai đoạn Thiên sẽ thật sự bùng nổ ra hào quang nên có.

Mạn Châu Sa Hoa và Hoa Sen làm sao không buồn rầu? Vốn là một thiếu nữ nổi danh cùng với các nàng, nhưng nay lại sắp trở thành một thành viên trọng nhất nhất trong tộc.

Gương mặt của Vân Hi chẳng hề thua kèm các nàng, đều là giai nhân tuyệt đại thế nhưng thân phận, thành tựu trong tương lai sẽ đạt được trước nay chưa hề có, nhất định sẽ vượt lên trên các nàng.

Tương lai, Vân Hi có lẽ sẽ quân lâm thiên hạ, hai bên sẽ không cùng một thế giới.

Giờ khắc này, tất cả mọi người của Thiên Nhân tộc đều đang quan sát Vân Hi, nàng với tử y phấp phới, lọn tóc phát ra ánh sáng dịu dàng, chiếc trán trắng mịn, lông mi cong cong, mắt to như bảo thạch, môi anh đào tươi đẹp, dáng điệu thước tha, cả người thanh lệ tuyệt tục, cứ như tiên nữ từ tranh bước ra, xinh đẹp không gì tả nổi.

Đồng thời, trên người nàng toát lên một loại thần vận khác với tất cả mọi người, đây chính là kết quả sau khi dung hợp Thiên Mệnh thạch, được trời xanh tán thành, tập hợp trí tuệ của đất trời, có thể xưng tụng là tài hoa phong nhã.

Thế hệ trẻ tuổi Thiên Nhân tộc vẻ mặt đều ngẩn ngơ, con mắt đăm đăm nhìn chằm chằm nàng, cảm thấy tự ti mặc cảm.

Ngoại trừ Vân Hi ra thì hai người khác đều là nam, cũng thu hút sự chú ý của người khác.

Một trong hai người này trước kia cũng giống Vân Hi, cũng không tính là Thiên nhân trẻ tuổi mạnh nhất, nhưng tuân theo số mệnh mà quật khởi, đạt được Thiên Mệnh thạch và đã dung hợp.

Còn người còn lại thì càng thêm chói mắt, hắn và Vân Hi đều có tóc tím sáng như thác nước, có một loại thần vận đặc biệt, đây là một chàng trai siêu phàm nhập thánh.

Hắn tên là U Vũ, thân hình cao ráo, cường tráng như giao long, cơ thể lấp lánh, cả người cứ như là tiên nhân hạ giới, ánh mắt trong suốt, mày kiếm nhập tấn*, ánh tuấn và thần võ.

(*): Mày kiếm nhập tấn: hiểu nôm na chân mày hình kiếm, dài chạm tới tóc mai hai bên.

Đây chính là thiên tài mạnh mẽ nhất của Thiên Nhân tộc, hắn là một sơ đại, vốn là một hậu thế kinh diễm, nay lại nhận được tán thành của Thiên Mệnh thạch thì càng thêm đáng sợ, không gì sánh được!

Hai bên đường có thiếu nữ hò hét, ánh mắt hiện vẻ khó tả, tất cả đều nhìn về hắn, bởi vì từ nhỏ U Vũ đã được xưng là cao thủ đệ nhất trong thế hệ trẻ tuổi của Thiên Nhân tộc.

Sau khi dung hợp Thiên Mệnh thạch thì thành tựu của hắn lại càng khó mà tưởng tượng nữa!

Cứ như thế, thanh niên nhìn về Vân Hi, còn thiếu nữ thì nhìn về U Vũ, có mấy người không cách nào kìm chế được sự quý mến nên đứng bên dưới gào thét.

Mạn Châu Sa Hoa và Hoa Sen đều thở dài, nhìn Vân Hi đi chung với U Vũ, có thể nói là quần anh hội tụ, hai người đi lại ăn ý, sóng vai cùng đi, các nàng cảm thấy chua xót.

Hai người đều biết, nếu không có chuyện ngoài ý muốn gì thì hai người này sẽ là một cặp ngọc bích, trong tộc có truyền thống, Thiên nhân mạnh mẽ nhất sẽ sánh vai cùng nữ hoàn mỹ nhất.

Từ nhỏ, Mạn Châu Sa Hoa và Hoa Sen đều ngưỡng mộ U Vũ, mà nay hai người đã không còn lực để cạnh tranh nữa, hiển nhiên Vân Hi có quan hệ thân thiết với U Vũ, người ngoài khó mà chen vào được.

Lúc này, Mạn Châu Sa Hoa và Hoa Sen đều ủ rủ, thậm chí sinh ra một vài suy nghĩ khác, nếu như kết làm đạo lữ với Ma Hi đáng ghét kia thì sẽ

như thế nào?

Có thể, nói riêng về thiên tư thì Ma Hi chẳng hề kém với U Vũ chứ?

Hai người này giật mình, là đang buông xuôi hay sao?

“Các ngươi nói thử, tam đại chí tôn trẻ tuổi của Thiên Nhân tộc ta khi xuất quan thì sẽ đè ép được tên Ma Hi kia không?” Có người bỗng nói thế.

“Tuyệt đối không kém!” Một người nói chắc như đinh đóng cột, sau đó giải thích, nói: “Ma Hi mặc dù có thể nhấc bổng Phi Tiên thạch, theo như một vị Chân Thần nói, đó là bởi vì trên người hắn có một vật chất bất hủ đặc biệt nào đó.”

Tin tức này vừa ra liền khiến nhiều người kinh ngạc, sau khi tìm hiểu kỹ thì không ai không mừng, không ít tự tin đã trở lại.

“Dù thế nào đi nữa, ta tin chắc hắn không phải là đối thủ của U Vũ, sơ đại của bộ tộc ta đã dung hợp với Thiên Mệnh thạch, ai có thể tranh hùng?!”

Rất nhiều Thiên nhân trẻ tuổi gật đầu biểu thị vẻ đồng ý, bọn họ từng là Hoàng tộc thượng giới, một khi xuất hiện sơ đại thì sẽ đáng sợ tới mức không gì có thể sánh được, mà lại còn dung hợp với Thiên Mệnh thạch thì càng phải ép chư hùng đồng đại.

“Ma Hi rất mạnh à?” Đang đi giữa phố, U Vũ – một trong ba đại chí tôn trẻ tuổi được muôn người chú ý mở miệng, nhìn về phía mỹ nhân đang đi cùng bên cạnh hắn.

Vân Hi gật đầu, nói: “Mạnh vô cùng!”

Mọi người kinh ngạc, không nghĩ tới ngay cả chí cường giả trong thế hệ trẻ tuổi cũng thừa nhận người này.

“Hắn giết một vị Chiến vương?” Một thanh niên đã dung hợp thành công Thiên Mệnh thạch nói.

Mấy người này nghe xong thì không khỏi khiếp sợ.

U Vũ nghe thấy thế thì gật đầu, nói: “Nghe đồn, đời này của Chiến tộc có khả năng sẽ xuất hiện một vị Chiến đế trẻ tuổi, ta rất chờ người này xuất thế.”

Ánh mắt của hắn trong suốt, phong thái tự tin, ý tứ siêu phàm.

Ba người đi chung, vốn muốn đi gặp Thạch Hạo thế nhưng lại được bẩm báo rằng hắn đang bế quan, không cách nào ra gặp được.

Cùng lúc đó, cao tầng của Thiên Nhân tộc đang thảo luận.

“Chúng ta đã xuất quan, cũng nên đi gặp Ma Hi một lần rồi, có thể nhấc bổng Phi Tiên thạch, có thể dựa vào thứ này để phát động được kinh văn vô thượng, ghê gớm.”

“Lúc này tuyệt không thể quấy rầy, phải dành cho hắn những điều kiện để ngộ đạo tốt nhất, không cho bất cứ người nào quấy rầy.”

Trong cung điện mông lung bởi sương mù kia, mấy đại Thiên Thần vô cùng nghiêm túc, tất cả đều coi trọng thiếu niên ngoại tộc này, hi vọng trong mấy ngày nữa hắn sẽ đạt được pháp môn trọn vẹn.

Mà chuyện này có ý nghĩa là, Thiên Nhân tộc sẽ nhận được một truyền thừa vô thượng.

“Chư vị, người mà chúng ta phái đi đã trở về, có lẽ sẽ có chút tin mừng.” Thiên Thần Thích Thác mở miệng, vỗ tay một cái, một bóng mờ xuất hiện.

Trong lúc nhất thời mọi người đều hứng thú, bởi vì đây chính là người mà họ đã phái ra ngoài, tiến vào Chiến tộc để tìm hiểu chân tướng.

“Thông qua một vài con đường đặc biệt thì đã tìm được chứng cứ, một vị Chiến vương trẻ tuổi quả thật đã bị đánh chết trên vùng bình nguyên màu máu kia.” Bóng mờ bẩm báo.

“Chiến tộc giữ bình tĩnh thật, phong tỏa tin tức này, tới giờ cũng chưa hề truyền ra khỏi ngoại giới.” Một vị Thiên Thần cười khẩy, bọn họ chết một vị kỳ tài đạt được Thiên Mệnh thạch, mà đối phương cũng chết đi một người, thôi thì cũng coi như là bằng nhau.

“Khởi bẩm các đại nhân, Chiến tộc đã phong tỏa tin tức, bởi vì có một chuyện không hề tầm thường, người đánh chết Chiến vương kia thân phận không bình thường.” Bóng mờ ấy nói.

“Hả, có gì mà không bình thường?” Một vị Thiên Thần tỏa ra uy thế đầy mạnh mẽ trong cung điển cổ này, lớn tiếng hỏi.

“Nghe đâu, hắn là Hoang!”

Lời này vừa ra, trong cung điện liền yên tĩnh, mà lát sau lại bùng phát ra khí thế không gì sánh được, hiển nhiên mấy vị Thiên Thần bị chấn động mạnh.

“Lại là Hoang à!” Một vị Thiên Thần đứng dậy, con mắt lưu chuyển hào quang đáng sợ, trong hư không đan dệt đầy Thiên Thần pháp liên.

Bọn họ tuy cao cao tại thượng thế nhưng cũng từng nghe nói qua cái tên này, trong bí cảnh Nguyên Thiên, thiếu niên Ma vương Hoang đại chiến với các lộ kiệt xuất trẻ tuổi, giết không dưới một vị sơ đại, đạt được tờ giấy vàng kim.

Thân là Thiên Nhân tộc nên biết rất nhiều, cổ tổ lão Thiên Nhân cũng từng nói, hẳn là truyền thừa của Lôi đế.

“Ha ha, Chiến tộc, chẳng trách ngươi lại phong tỏa tin tức, thì ra là như thế. Ta đoán rằng bọn họ bí quá sẽ hóa liều, muốn bắt thiếu niên Ma vương Hoang kia!” Một vị Thiên Thần nói.

Chuyện này tuyệt đối không phải là chuyện nhỏ, trên người của thiếu niên Ma vương Hoang có bảo thuật chí cao, ai không thèm chứ?

“Hắn lại xuất hiện ở bộ tộc ta, thật sự không ngờ!” Một vị Thiên Thần bắt đầu cười lớn.

“Chúng ta cũng nên thể hiện thái độ như thế nào đây?” Một người nhíu mày.

Hoang, trên người có đại bí mật, có bảo thuật vô thượng kinh thế, ai không muốn bắt được hắn, đạt được hết thảy.

Mà suy xét về một góc độ khác, hắn từng khiến truyền nhân Tiên điện ăn phải cứ thiệt lớn, thiên tư kinh thế, nếu như tiếp tục bồi dưỡng thì có thể trở thành uy hiếp vô cùng đáng sợ.

“Trước tiên gọi hắn tới, chúng ta gặp mặt cái đã.” Một vị Thiên Thần nói.

Sau đó không lâu, Thạch Hạo xuất quan và được dẫn tới cung điện cổ xưa này, người dẫn đường rất giật mình, bởi vì trong tình huống bình thường thì rất ít người được đặt chân tới nơi này.

Cung điện này rất cổ xưa, thường được dùng để giải quyết những sự kiện lớn.

Thạch Hạo linh cảm được, che giấu không được nữa rồi, dọc theo cầu thang tiến vào cung điện cổ tràn ngập sương mù này, hắn thấy mấy vị Thiên Thần.

Hơn nữa, hắn còn phát hiện, Vân Hi và hai thanh niên trẻ tuổi khác cũng ở đây, được phép đứng ở bên cạnh nghe bí mật, coi như là bồi dưỡng thành viên trọng yếu.

“Ngươi đến cùng là ai?” Một vị Thiên Thần mở miệng với uy nghiêm đầy đáng sợ, hắn ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, được một ít sương mù hỗn độn vờn quanh, thần bí và mạnh mẽ.

Lúc này, trong lòng Thạch Hạo yên tĩnh, hắn vô cùng thản nhiên, nói:

“Ta là Hoang!”

“Cái gì?” Bên cạnh, Vân Hi giật mình, đôi mắt đẹp mở to.

U Vũ và một gã chí tôn trẻ tuổi khác cũng chấn động, lộ vẻ kinh sợ, cảm thấy khó mà tin được, người này lại còn có thân phận khác.

Bên trên, mấy Thiên Thần yên lặng, không nghĩ tới hắn lại thẳng thắn như vậy, nói thẳng ra thân phận của mình, khiến nơi đây rơi vào yên tĩnh.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 725: Mưa To Gió Lớn Đã Tới

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Hắn là Hoang, nắm giữ tờ giấy vàng kim – tiên kinh của Tiên đế, hiện giờ lại đang ở Thiên Chi Thành, mọi người đều lộ vẻ khác thường.

Trong cung điện yên tĩnh này lượn lờ đầy sương mù, mấy đại Thiên Thần ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, mông lung và mạnh mẽ, tất cả mọi người không mở miệng nói chuyện, yên tĩnh vô cùng.

"Sao lại như thế?!" Sọi tóc bóng loáng của Vân Hi phấp phới, trên gương mặt xinh đẹp lộ vẻ kinh ngạc, Ma Hi đồng hành với mình lại là Hoang, có thân phận khác.

U Vũ khí vũ hiên ngang, ánh mắt đại thịnh, hắn nhìn chằm chằm thiếu niên đầy bình tĩnh phía trước, đây chính là Hoang? Từng giết qua sơ đại, chém qua Chiến vương, có bộ dáng này.

Trong cung điện, bầu không khí căng thẳng, rất khó chịu.

Thạch Hạo đứng đó chờ kết quả, hắn biết sau khi tiết lộ thân phận thì sẽ rất nguy hiểm, bất kỳ đại tộc nào cũng khó mà cưỡng lại được mê hoặc kia.

Dù sao, pháp của Lôi đế được xưng là thiên pháp, tiên kinh, đại thiên chấp pháp hạ xuống thần kiếp vô cùng đáng sợ, chính là nhân vật cấm kỵ khiến lòng người run sợ.

"Ngươi từ nơi nào tới, xuất từ giáo nào?" Một vị Thiên Thần ngồi xếp bằng trong sương mù bình tĩnh hỏi, trong cung điện lượn lờ sương mù hỗn

độn, có một loại uy thế hùng vĩ.

“Ta tới từ nơi sâu của Cấm khu rộng lớn ở ngoài ba ngàn châu.” Thạch Hạo đáp, lúc này bản thân hắn ôn hòa, trong mắt không chút gợn sóng, nhìn trực diện Thiên Thần.

Lời này vừa ra thì cao tầng Thiên Nhân tộc không ai không chấn động, nhưng bọn họ thân là Thiên Thần, vui buồn không hiện rõ, trông vẫn bình thản nhưng trong lòng sớm đã cuộn đầy sóng lớn.

Thiếu niên này tới từ khu vực không người đầy đáng sợ kia? Bọn họ vô cùng hoài nghi, vô cùng coi trọng.

Bởi vì, chỗ đó đại biểu cho kỳ lạ, cho mạnh mẽ, cho kinh khủng, cho thần bí, tràn ngập những thứ không biết và đáng sợ, dù là Thiên Thần cũng sẽ không tự đại cho rằng có thể chinh phục được.

“Trong khu vực không người có đạo thống sao?” Một vị Thiên Thần mở miệng, không thấy buồn vui, không biểu hiện bất kỳ vẻ gì trên gương mặt.

“Gia tộc ta sống ở trong, nhưng ta không thể nói.” Thạch Hạo vẫn thể hiện vẻ đúng mực, giải đáp vấn đề của Thiên Thần, tới bước này hắn đã không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể kéo cờ lớn làm da hổ, chỉ có vậy mới có thể tự vệ được.

Vân Hi khó mà tin được, trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy vẻ kinh ngạc, thiếu niên đồng hành mấy chục vạn dặm, vậy mà lại chẳng biết gì về họ.

Trong cung điện, mấy vị Thiên Thần cũng yên lặng, thời gian lâu cũng không nói gì, ai nấy đều chẳng thể bình tĩnh được.

Thời đại thái cổ, Thiên Nhân tộc huy hoàng vô cùng, có tới sáu đại Thiên Nhân cùng một đời, khai sáng ra Hoàng tộc, chinh chiến thiên hạ, tứ phương cùng tôn. Chính là sáu đại chí cường giả với vinh quang vô tận, cuối cùng tiến vào khu vực không người nhưng lại xảy ra bất trắc!

Sáu đại Thiên Nhân, một khi nhắc tới thì thiên hạ ai không kính nể, không ai kiêng kỵ? Đó là một thần thoại bất bại, thế nhưng chỉ có một người trở lại, năm người kia không còn xuất hiện nữa.

Trong cung điện, mấy đại Thiên Thần trầm mặc, làm sao không coi trọng Hoang chứ, nếu như thiếu niên này nói thật thì phải đối xử thật nghiêm túc, không được quyết định tùy tiện được.

Việc này có lẽ sẽ là một sự cố to lớn!

"Ngươi tới từ khu vực này, cảm thấy khác biệt gì với ngoại giới?" Một vị Thiên Thần mở miệng, ánh mắt sâu lắng nhìn chằm chằm thiếu niên phía dưới này.

Thạch Hạo rùng mình, đây là đang kiểm tra hắn sao? Hắn biết, với những gì mình nói thì họ không hề tin, cũng không cách nào kinh sợ được, những người này đều có kinh nghiệm lâu năm, không dễ lừa gạt.

"Bởi vị vướng tổ huấn, tất cả những gì liên quan tới nơi này ta không thể nói." Thạch Hạo nói, bởi vì hắn chẳng biết gì cả, mà Thiên Nhân tộc lại có lão Thiên Nhân trở về nên sẽ biết được đôi chút, một khi ứng phó không được thì sẽ lòi đuôi ngay.

"Không sao." Thiên Thần Thích Thác nở nụ cười rất ôn hóa, xung quanh hư không đan dệt pháp liên.

Thạch Hạo giật mình trong lòng, hắn cảm thấy hôm nay khó mà đối phó được.

"Ma Hi, ngươi là…. Hoang?" Bên cạnh, Vân Hi mở miệng, tuyệt mỹ và thanh lệ, thân thể lấp lánh, da thịt trắng như tuyết, lúc này thần sắc vô cùng phức tạp.

"Đúng!" Thạch Hạo gật đầu.

Vân Hi há miệng nhưng cũng không nói gì, đồng hành cồng nhau thế

nhưng lại không biết thân phận thật sự của hắn.

Sau đó, mấy đại Thiên Thần hỏi thêm mấy vấn đề nữa, bọn họ vô cùng thận trọng, uy phong và nghiêm túc, đứng trước mặt mấy người này khiến người khác cảm thấy hô hấp vô cùng khó khăn.

Thạch Hạo thì trả lời từng câu một, vô cùng bình tĩnh.

"Được rồi, ngươi lui xuống đi." Thiên Thần Thích Thác nói, để hắn rời đi cung điện, lúc này nơi đây rơi vào yên tĩnh.

Thạch Hạo ngẩn ra, có người dẫn hắn ra khỏi thánh địa quyết sách này, hắn đi rất xa, từ đầu tới cuối cũng không hề biểu hiện gì, chẳng hiện vui hay buồn.

Trong cung điện mấy Thiên Thần thảo luận, cẩn thận suy nghĩ.

"Các ngươi tin lời hắn nói không?" Thích Thác hỏi.

"Tất nhiên là không." Có người mang theo nụ cười nhạt.

Những người khác cũng gật đầu, vẻ mặt đều thả lỏng, không cho rằng Thạch Hạo tới từ khu vực không người rộng lớn kia, bọn họ cũng hiểu được một chút chân tướng nào đó.

Bên cạnh, ba đại chí tôn trẻ tuổi kinh ngạc, đều lộ vẻ khác thường tò mò mở miệng, thỉnh giáo mấy đại Thiên Thần này, làm sao có thể phán đoán như thế?

Thích Thác nói: "Không cần nói những biểu hiện của hắn khi ở bí cảnh Nguyên Thiên, những phán đoán mà các Giáo chủ cho rằng là tán tu, chỉ nói về chúng ta thân là Thiên Thần thì há dễ lừa gạt được sao, thần giác của bản thân sẽ phán đoán."

Đây chính là trực giác của Thiên Thần, bọn họ suy nghĩ thật kỹ, dựa vào thần giác thì cảm thấy lời nói của Thạch Hạo không chính xác.

“Hắn dám nói dóc, chính là bất kính với Thiên Thần.” U Vũ cau mày.

“Vậy thì dùng thái độ gì với hắn?” Một Thiên Thần mở miệng, đây là một vấn đề nan giải. Trong lòng mấy đại Thiên Thần đều suy nghĩ, tới tột cùng sẽ đối xử ra sao với thiếu niên này?

Tiên kinh Lôi đế không thể bỏ qua, bọn họ muốn có được, bí pháp vô thượng cỡ này có lợi vô cùng lớn cho cổ tổ lão Thiên Nhân, có thể tiến thêm một bước nữa.

Nhưng mà, thiếu niên này tư chất lại kinh người, có thể khiến truyền nhân Tiên điện phải ăn thiệt thòi lớn, thật sự rất ghê, nếu như có thể bồi dưỡng thì sẽ trở thành Người hộ đạo của Thiên Thần, giá trị rất lớn.

“Ta cảm thấy, nếu lấy cốt kinh trong tộc ra, soi sáng xem rõ ngọn ngành.” Một vị Thiên Thần nói.

Có người gật đầu, biểu thị đồng ý, lại nói: “Có thể cứ để hắn ngộ pháp trước đã, mượn Tiên Linh Lung bế quan, còn những chuyện này khi khác bàn.”

Rõ ràng, Thạch Hạo mượn Phi Tiên thạch để ngộ ra pháp môn vô thượng, thứ này khiến bọn họ rất muốn có được.

“Cho hắn thời gian, và cũng chính là cho chúng ta thời gian, không cần vội vã kết luận. Trong lúc này, có thể hơi mời chào, nếu như hắn nguyện ở lại thì chúng ta sẽ bồi dưỡng hắn thành Người hộ đạo.” Một ông lão nói.

Những người khác cũng gật đầu, đây cũng là ý kiến hay.

Đương nhiên, nói là ở lại, chính là Thạch Hạo đồng ý để bảo thuật vô thượng ở lại Thiên Nhân tộc, mà không chỉ mình hắn ở lại.

Nói như vậy, bọn họ có thể bồi dưỡng thiếu niên này, khiến hắn có thời gian quật khởi trở thành chí cường giả, hùng bá mấy chục châu, chuyện này có chỗ tốt vô cùng lớn đối với Thiên Nhân tộc.

“Được rồi, quyết thế đi, trước hết cứ cho hắn dùng Phi Tiên thạch để ngộ pháp, bảo thuật và tiên kinh Lôi đế này rất quan trọng.” Tới đây, bọn họ đã đạt được nhất trí.

“Cũng có chút phải đề phòng, hiện giờ thì hắn thuận theo, nhưng tương lai nếu ôm hận, một khi trưởng thành thì có thể sẽ là mối họa.” Khi mấy đại Thiên Thần sắp rời đi thì có người nói ra đâu này.

“Cần phải đề phòng.”

Mọi người gật đầu, trong lòng hơi lạnh lẽo.

Thạch Hạo trở lại bên hồ nhỏ, thời gian rất lâu mới có thể tĩnh tâm được, hắn không biết sẽ phát sinh chuyện gì, Thiên Nhân tộc sẽ lấy hay bỏ, sẽ quyết định ra sao.

Nhưng, tất cả đều bình tĩnh, như chưa hề xảy ra chuyện gì, Chân Thần Tê Hà nói cho hắn biết đừng suy nghĩ gì cả, chỉ cần ngộ pháp và tu hành là được rồi.

Thạch Hạo yên lặng, hắn ý thức được có thể mưa to gió lớn đã tới, yên lặng sẽ bị đánh vỡ, những ngày yên bình của Thiên Nhân tộc sắp qua đi.

Hắn biết, Thiên Nhân tộc rất lưu ý tới pháp môn mà hắn đang ngộ, càng nghĩ tới tiên kinh Lôi đế, hiện giờ cũng chưa đưa ra quyết định và hành động, đó là bởi vì hắn không cách nào chạy thoát khỏi Thiên Chi Thành, vẫn có thời gian để giành lấy.

Thạch Hạo tĩnh tâm để mình khôi phục lại trạng thái tốt nhất, yên lặng suy nghĩ trong thời gian lâu cuối cùng cũng bắt đầu tìm hiểu Bàn tay Thượng Thương.

Sau hôm đó, không một ai quấy rầy Thạch Hạo nữa, tạo điều kiện tốt nhất để hắn tu hành, dù là những Thiên nhân trẻ tuổi thích gây sự kia cũng không hề xuất hiện nữa.

Thạch Hạo không suy nghĩ tới chuyện khác, trong lòng chỉ có pháp và đạo.

“Báo, có cường giả của Chiến tộc xuất hiện ở khu vực bên ngoài của Thiên Nhân tộc ta.” Mấy ngày sau có người bẩm báo, nói cho cao tầng Thiên Nhân tộc tin tức này.

Sau đó, có một vài cường giả xuất quan tự mình kiểm tra, hiểu rõ ý nghĩa của chuyện này, lẽ nào lại muốn khai chiến nữa?

“Rầm!””

Sau đó không lâu, trống trời vang lên, đã kinh động Thiên Thần.

“Có chuyện gì mà lại gõ trống?” Thích Thác xuất hiện, vẻ mặt nghiêm túc.

Rất nhanh, những Thiên Thần khác cũng xuất hiện, tất cả nhìn về trước nhìn chằm chằm mấy tên Chân Thần.

“Tiền bối, việc lớn, không tốt, Chiến tộc có Thiên Thần xuất hiện.”

Một vị Chân Thần nói, sắc mặt trắng bệch, họ lấy nắm được manh mối của Thiên Thần, linh cảm tới tình thế nghiêm trọng cho nên nhanh chóng chạy về bẩm báo.

“Xem ra bọn họ đứng ngồi không yên rồi, tới là vì Hoang!” Thích Thác nói.

Chiếc tộc biết được là Hoang đã giết Chiến vương, nói theo phương diện gì thì cũng sẽ không bao giờ giảng hòa, một là muốn báo thù thế nhưng thật ra là muốn chiếm bảo thuật vô thượng trong tay hắn.

Hiện giờ, người của Chiến tộc đã tới.

“Tớii nơi dừng chân của bộ tộc ta thì họ còn muốn chiếm được thứ tốt à?” Một vị Thiên Thần cười khẩy, sát khí vô hình tràn ngập, quyết định trả

thù, đại sát cường giả Chiến tộc này.

Lần trước, bọn họ bị phục kích ở bình nguyên màu máu nên đã chịu thiệt lớn, sớm muốn gì cũng phải trả lại.

Thiên Nhân tộc từng là Hoàng tộc thượng giới, dù là sa sút so với thái cổ thì cũng không phải muốn thì cứ tới cửa bắt nạt, bọn họ quyết định quét sạch những kẻ địch xâm lấn.

“Sư thúc, không tốt rồi, phát hiện cốt thuyền của đại giáo khác, vượt qua hư không tiến vào khu vực bên ngoài của Thiên Nhân tộc ta, có Thiên Thần tọa trấn!” Lại có người trở về bẩm báo.

Tất cả mọi người đều ngẩn ra, dù là cao tầng như Thích Thác cũng tỏa ra ánh mắt khiếp người, nhìn thẳng trời xa.

Rất nhanh, có người lại thông báo, bên ngoài mười vạn dặm có một chiến thuyền cấp Thiên Thần, có cường giả đáng sợ cầu kiến, muốn vào Thiên Chi Thành.

“Ta hiểu rồi, Chiến tộc tung tin tức, bọn họ không dám xâm lấn bộ tộc ta với quy mô lớn, mà là cùng với một vài đại giáo tạo áp lực lên chúng ta.” Thiên Thần Thích Thác phán đoán.

Mấy đại Thiên Thần đều hiểu, mưa to gió lớn đã tới, nơi dừng chân của Thiên Nhân tộc nhất định sẽ nổi lên cuồng phong, khó mà yên bình được.

Những người kia tới đây cũng đều vì Hoang, nghĩ tới bộ tiên kinh kia!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 726: Báo Đáp Như Thế Này

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Một chiến chuyến thuyền dừng ở ngoài mười vạn dặm, chỉ có một người đi ra và tiến với trọng địa của Thiên Nhân tộc, sau đó lại tiến vào Thiên Chi Thành.

Đây là một vị Thiên Thần, một thân áo bào đen, quanh người có ánh đen bao phủ, sắc mặt tái nhợt không chút màu máu, giống như là cương thi vậy.

Hắn là người của Minh tộc, tới từ Minh thổ, tiến vào Thiên Thần cảnh rất nhiều năm rồi, dù vậy trên người vẫn tràn ngập một luồng tử khí u tối.

"Ta không mời mà tới, kính xin chư vị đạo huynh thứ lỗi." Hắn cười nói, chỉ là sắc mặt trắng tái trông không được tự nhiên, hơi thở lạnh lẽo như băng.

"Quý khách tới cửa, thứ cho tại hạ không có nghênh đón." Một nhân vật cao tầng của Thiên Nhân tộc nói, ôm quyền, mặc dù khó chịu trong lòng nhưng sẽ không biểu lộ ra.

Bởi vì, Minh thổ vô cùng mạnh mẽ, thượng giới có một vài nơi tử địa, đều mênh mông vô tận, hiện giờ đã hóa thành một luồng sức mạnh thống nhất, ai cũng không muốn dễ dàng đắc tội với người của Minh thổ.

"Chư vị đạo huynh, ta tuyệt không có ác ý." Thiên Thần của Minh thổ đầu tiên nêu lên lập trường của mình, loại bỏ vẻ nghi ngờ của Thiên Nhân tộc, nói: "Chỉ là nghe nói, có một thiếu niên đi vào Thiên Chi Thành này, ta tới là vì hắn."

Lời này vừa ra, mấy đại Thiên Thần của Thiên Nhân tộc không nói gì, hiển nhiên trong lòng vô cùng khó chịu, hoàn toàn chính xác, đối phương tới là vì Hoang, muốn chiếm bảo thuật.

"Ngươi ta đều là Thiên Thần, không cần nói chuyện vô căn cứ, thiếu niên kia là Hoang, đúng không? Ta biết mấy vị đều biết cả." Cường giả của Minh tộc thấy được điều không vui của bọn họ nên giải thích tiếp: "Hắn đã giết Minh tử của chính ta ở bí cảnh Nguyên Thiên."

Một vị cường giả của Thiên Nhân tộc nói: "Tần tộc mời cường giả trẻ tuổi đi luận bàn, có người chết ở trong bí cảnh thì khó tránh khỏi được, không nên trách người khác. Còn nữa, nếu muốn truy trách nhiệm thì cũng nên tới Bất Lão sơn."

Đúng, hậu bối của bộ tộc ta thực lực không đủ, không thể trách người khác." Thiên Thần Minh tộc gật đầu.

Việc này khiến mấy đại cường giả của Thiên Nhân tộc khó hiểu, chờ đợi câu sau.

Nhân vật trọng yếu tới từ Minh tộc mở miệng lần nữa, nói: "Ta rất thẳng thắng, có sao nói vậy, bộ tộc ta cũng chưa tới mức huy động nhân lực, dùng toàn bộ lực của tộc để chém giết một thiếu niên ở Thiên Nhân tộc tộc. Hôm nay ta tới, cũng chỉ là thỉnh cầu kinh văn Lôi đế ngày đó, muốn mượn nhìn sơ qua."

Mấy đại Thiên Thần Thiên Nhân tộc ngạc nhiên, không nghĩ tới hắn lại thẳng thắn như vậy, cơ bản không che giấu gì, nói thẳng ý đồ của mình.

"Mấy vị đạo huynh còn chưa biết, lần này trong lãnh địa của Thiên Nhân tộc còn có rất nhiều cường gỉa của các đại giáo, tuyệt đối không phải chỉ mình Minh thổ ta, Thiên Nhân tộc nếu như muốn độc chiếm tờ giấy vàng kim kia thì e rằng không quá thực tế." Thiên Thần Minh tộc nói.

Lời nói của hắn rất rõ, lần này có không ít đại giáo tới đây, ở bí cảnh

Nguyên Thiên thì Hoang đã đạt được vận may lớn khiến chư giáo đều động lòng.

“Chiến tộc, giỏi lắm!” Thích Thác lạnh giọng nói, tiết lộ tin tức này ra ngoài, liên hợp với các giáo để gây sức ép lên Thiên Nhân tộc, nước cờ này thật hay.

Thiên Thần của Minh tộc rời đi, Thiên Chi Thành khó mà yên lặng được, cao tầng của Thiên Nhân tộc tập trung lại một chỗ, thương thảo nên đối phó ra sao.

“Thật là chuyện cười, liên kết các giáo lại với nhau để gây sức ép cho chúng ta, tưởng đại trận của tộc ta chỉ để làm cảnh thôi à? Trận pháp tuyệt thế mà sáu đại Thiên Nhân bố trí bao phủ cả tòa thành cổ này, ai tới, giết không tha!” Một lão Thiên Thần nóng tính nói.

“Không cần phải nóng như thế, bộ tộc ta không sợ kẻ khác, có đại trận Hỗn độn bảo vệ thì không cần lo lắng gì cả, không cần phải ăn nói giữ kẽ.” Thích Thác nói, sau đó cau mày: “Nhưng mà, cũng cần phải chuẩn bị thật kỹ càng.”

“Cần lấy ra cốt kính trấn giáo không, trước tiên nhìn ra hình dáng thật của Hoang đã.” Có người nói.

Mấy đại Thiên Thần tuy rằng không có Thiên nhãn thế nhưng cũng đã suy đoán ra được đó không phải là hình dáng thật của Thạch Hạo, muốn dùng tổ kính để quan sát tất cả về hắn, thậm chí soi rõ thần hồn nữa.

“Được, để ta nhìn xem thử hắn có lai lịch ra sao, đến cùng là có căn nguyên như thế nào.” Một vị Thiên Thần nói, lấy ra một tấm gương trắng.

Bên hồ nước xanh thẳm, một mình Thạch Hạo dõi bước, vừa đi vừa nhắm cảnh, hắn thở dài, mưa to gió lớn trong tương lai hắn hắn thấy ngột ngạt trong lòng.

“Hả?”

Bỗng nhiên hắn cảm thấy cơ thể cứng ngắt, sau lưng xuất hiện một luồng sức mạnh thần bí cố định hắn lại, thánh huy trong sáng từ trong hư không buông xuống bao phủ lấy thân thể của hắn.

"Ồ, tên nhóc này trước giờ chưa hề hiện ra hình dáng thật của mình, đây mới chính là diện mạo của hắn." Trong cung điện, mấy vị Thiên Thần đều lộ vẻ khác thường, nhìn chằm chằm người trong gương.

Đây là bảo kính có một mặt, có thể chiếu xuất ra hình dáng thật của bất kỳ ai, hơn nữa còn có thể chiếu rõ bí mật của thần hồn.

"Sao ta cảm thấy quen thế." Có một vị Thiên Thần nghi ngờ, thế nhưng cũng không có kịp nghĩ nhiều, chỉ phát hiện ra chuyện không đúng.

"Ngừng lại!" Có người kêu lên, bởi vì phát hiện nơi mi tâm của Thạch Hạo đang chảy ra một tia máu, xương trán xuýt nữa thì rạn nứt.

Việc này khiến cho mấy vị Thiên Thần hoảng sợ, nhanh chóng thu lại cốt kinh, không dám soi sáng nữa vì sợ thân thể của thiếu niên kia tan rã.

"Bảo thuật thật là lợi hại, hắn sợ người khác tìm hiểu thức hải của mình cho nên bản thân đã khắc xuống phù văn bảo vệ, muốn ngọc đá cùng vỡ." Thiên Thần Thích Thác nói.

Bên hồ nhỏ, thân thể Thạch Hạo chấn động, khôi phục lại tự do, hắn ngửa đầu nhìn trời sau đó lau đi vết máu nơi mi tâm, trong lòng chấn động mạnh, vừa này có người muốn nhìn thấy nguyên thần của hắn!

Nếu không phải trải qua mấy ngày này, hắn dùng Côn bằng phù, Luân hồi văn, Lôi đình pháp…. khắc vào nguyên thần để bảo vệ bản thân, thì sớm đã bị người kia xâm nhập vào trong thức hải rồi.

Đây chính là cấm chế mà hắn đã bố trí cho bản thân, nếu như Thiên Thần cố gắng mở ra ý thức hải của hắn thì đầu lâu của hắn sẽ rạn nứt, tiêu vong cùng bảo thuật.

Bởi vì hắn biết, một khi người khác thăm dò ra bí mật của mình, đạt được thứ cần đạt thì hắn sẽ cách cái chết không xa.

“Ngươi làm sao thế, vẻ mặt hơi khó coi.” Chân Thần Tê Hà xuất hiện.

“Không có gì.” Thạch Hạo lắc đầu, hắn tin chắc, Tê Hà không biết chuyện vừa rồi, nhất định có Thiên Thần đang do thám hắn.

“Ngươi phải chăm chỉ bế quan, Thiên Nhân tộc ta sẽ lập ngươi làm Người hộ đạo, hiện giờ bên ngoài có một vài cường giả của các đại giáo, thế nhưng Thiên Thần của bộ tộc ta không thỏa hiệp, sẽ ra sức bảo vệ ngươi.” Chân Thần Tê Hà nói.

Thạch Hạo cũng đã hiểu, vì sao mấy vị Thiên Thần lại muốn thăm dò nguyên thần của hắn, bởi vì cảm nhận được áp lực của ngoại giới, muốn sớm nắm giữ tiên kinh Lôi đế.

“Ta lâm vào tuyệt cảnh rồi.” Hắn khẽ nói, đây chính là nguy cơ to lớn nhất từ khi hắn tiến vào thượng giới.

Hắn dọc theo bờ hồ, vừa đi vừa thở dài, ở bình nguyên màu máu đã gặp phải Vân Hi, vì muốn cứu một mạng giúp nàng nên giờ lại rơi vào khốn cảnh.

Thạch Hạo tự kiểm điểm mình, người tốt khó làm, vốn là có ý tốt, huyết chiến một đường, bảo vệ nàng hơn mười mấy vạn dặm nhưng giờ bản thân đã gặp nguy.

Hai ngày sau đó, lại có một vài đạo giáo xuất hiện tới bái phỏng Thiên Nhân tộc, trong đó có Bất Lão sơn, Ma Quỳ viên, Thiên quốc…

Lần này đã tạo nên áp lực lớn cho Thiên Nhân tộc, bọn họ không thể không suy nghĩ lại.

“Keeng!”

Đột nhiên, tiếng chuông vang vọng, lại có khách tới.

Nhưng, lần này không phải là sinh linh mà chỉ là một cái chuông đi kèm khí hỗn độn, cổ xưa và thần bí xuất hiện bên trong Thiên Chi Thành, đối mặt với Thiên Thần.

"Là hắn!" Mấy đại Thiên Thần cảu Thiên Nhân tộc giật mình.

Thạch Hạo cũng kinh ngạc, nghe được tiếng chuong này thì ngửa đầu quan sát, mà trong lòng lại vô cùng chấn động. Bởi vì khi ở hạ giới hắn từng thấy qua chiếc chuông này, sớm đã biết đây chính là pháp khí hỗn độn của thượng giới, xếp vào hàng đầu trên bảng bảo cụ.

Ngày đó, Liễu Thần cũng khó mà lay chuyển được chiếc chuông này!

"Mượn kinh văn Lôi đế để nhìn một chút." Chuông lớn ngân vang truyền ra âm thanh rõ ràng, phát ra từng gợn sóng, người nắm giữ nó không xuất hiện chỉ là phát ra tiếng nói này mà thôi.

Thiên Nhân tộc căng thẳng, chiếc tiên chuông này không tầm thường, được cường giả vô thượng nắm giữ, nếu như phát uy hoàn toàn thì có thể sẽ phá tan đại trận của Thiên Nhân tộc.

Trên thân chuông có hai chữ, chữ thứ nhất chính là: Vô!

Chữ thứ hai rất mơ hồ không cách nào thấy rõ, tỏa ra phong cách cổ xưa tang thương.

Cuối cùng, chuông lớn rời đi biến mất ở Thiên Chi Thành, sắc mặt của đám cao thủ Thiên Nhân tộc vô cùng khó coi.

Người của các giáo tới ngày càng nhiều khiến trong lòng họ nặng nề, nếu như một lòng lưu lại Hoang thì hơn nửa sẽ tạo nên sóng lớn ngập trời.

"Người của Minh thổ nói đúng, bộ tộc ta không thể độc chiếm tờ giấy màu vàng kim kia." Một vị lão Thiên Thần than thở.

“Không đúng, vừa nãy cốt kính chiếu ra hình dáng thật của Hoang, cũng chưa hề phát hiện ra tờ giấy vàng kim trên người hắn.” Thiên Thần Thích Thác cau mày, lẽ nào chỉ có thể đạt được từ bên trong nguyên thần?

Trên thực tế, bất kể là hai tờ giấy vàng kim kia hay là Nguyên thủy chân giải thì Thạch Hạo đều đưa cho Thập ngũ gia tìm hiểu, vẫn chưa hề mang theo. Trên người hắn có giá trị cao nhất chính là lò luyện đan, bên trong có tiên thổ và Thiên hà, còn có bộ giáp trụ rách nát đầy rỉ sét kia nữa.

Trong cung điện cổ của Thiên Nhân tộc, một trong những vị Thiên Thần bỗng chấn động, tự nói: “Ta nghĩ ra rồi, lẽ nào là hắn?”

Hắn tuy là Thiên Thần thế nhưng trên mặt lại lộ vẻ vô cùng giật mình, chẳng hề tương xứng với vẻ uy nghiêm, nghiêm túc của những Thiên Thần khác.

“Thật sự là kỳ tài mà lại là hắn!” Tên Thiên Thần này lẩm bẩm, hắn cũng từng quan tâm tới một chuyện của hạ giới.

“Ngươi đang nói gì thế?” Đám người Thích Thác nhìn hắn.

Tên Thiên Thần này phấn chấn, vô cùng kích động, nói: “Các ngươi cũng biết hắn là ai đấy? Hắn tới từ hạ giới, đã từng có tên tuổi rất lớn!”

Hắn từng xem qua biển ý thức hải của tổ phụ Vân Hi, dựa vào thứ này mà hiểu rõ hơn về hạ giới, từng nhìn thấy một cái bóng của thiếu niên này, khi dùng cốt kính chiếu ra hành dáng thật thì cảm thấy có chút quen mắt, hiện giờ rốt cuộc cũng nhớ ra.

“Hắn từng phá hỏng đại sự của Minh thổ, Thiên quốc, Bất Lão sơn, tại hạ giới giết qua bảy thần, khiến thượng giới cũng phải nổi lên sóng lớn đấy.”

“Cái gì, ngươi nói hắn tới từ hạ giới?” Đám người Thích Thác giật nảy mình, hỏi kỹ hơn.

Tên Thiên Thần này nói ra chân thân và lai lịch của Thạch Hạo, lập tức

khiến đám người lộ sắc khác thường, trong lòng khó mà bình tĩnh được.

"pháp môn Côn Bằng… trên người hắn?"

"Ngoài ra, hắn còn có bảo thuật Luân Hồi bẩm sinh của chính mình!"

Dù là Thiên Thần thì giọng nói cũng run lên, vốn tưởng rằng chỉ có mỗi pháp môn Lôi đế, không ngờ rằng còn có bảo thuật Côn Bằng, chuyện này thật sự chấn động lòng người.

"Không được tiết lộ thân phận của hắn, dù có muốn giao ra thật đi nữa thì cũng chỉ là Hoang, chứ không phải là Thạch Hạo của hạ giới!" Một vị Thiên Thần nói nhỏ.

Thiên Chi Thành, bầu không khí càng thêm sốt sắng, lão Thiên Nhân vẫn chưa xuất quan, mấy đại Thiên Thần khác muốn thương lượng với hắn nhưng dù bẩm báo cũng không được.

Ngày hôm đó, Thạch Hạo chấn động, khóe miệng chảy máu, mi tâm rạn nứt, Phi Tiên thạch rơi trên mặt đất phát ra tiếng vang lớn.

"Ngươi làm sao vậy, bị đạo thương?" Chân Thần Tê Hà giật nảy mình.

Mạn Châu Sa Hoa, Hoa Sen đều kinh sợ, nếu là vì Phi Tiên thạch mà bị thương thì hậu quả vô cùng nghiêm trọng, năm xưa thiên tài kinh diễm nhất của Thiên Nhân tộc cũng bị thương vì nhấc Phi Tiên thạch này, gần trăm năm sau mới chưa khõi vết thương đại đạo kia.

Thạch Hạo không nói gì, tra xét thật cẩn thận.

Mấy ngày nay hắn cảm thấy càng khó phát động Tiên Linh Lung, bởi vì tia khí tức Tiên đạo còn sót lại trên người hắn đã tiêu sạch, rốt cuộc hôm nay đã đi tới phần cuối.

Để hắn mừng nhất chính là, dấu ấn của phù văn mơ hồ Bàn tay Thượng Thương vẫn ở trong huyết nhục, nếu như có hắn thời gian thì sau này nhất

định sẽ tái hiện lại.

Chỉ là giờ có chút phiền phức, hắn đã bị thương, nhưng hắn cảm thấy không có nghiêm trọng như trong tưởng tượng.

Nhưng mà, khi rơi vào mắt của Thiên Nhân tộc thì đây là đại sự, bởi vì ngày xưa từng có thảm kịch xảy ra!

"Cái gì, hắn bị thương?"

Trong tòa cung điện cổ, mấy đại Thiên Thần nhận được bẩm báo.

"Bất luận thương thế nặng hay nhẹ thì đều mang ý nghĩa, hắn không còn sử dụng được Tiên Linh Lung nữa, ngộ đạo coi như kết thúc, đây là ý trời sao? Bắt chúng ta đưa ra quyết định."

Trong mắt Thiên Nhân tộc, vết thương đại đạo vô cùng đáng sợ, dù là nhẹ thì cũng phải hao thí thời gian mấy năm mới có thể điều trị khỏi.

Đồng thời, áp lực ở bên ngoài quá lớn, bọn họ sớm đã lung lay, cho tới giờ cũng không đi kiểm chứng tổn thương của hắn tới mức nào, mà chỉ dựa vào yếu tố này để đưa ra quyết định.

Thạch Hạo lau đi vết máu rồi đứng dậy, vòng qua hồ nước, đi tới mấy tuyến phố, hắn linh cảm tới tình huống xấu.

Ầm!

Đúng lúc này, giữa bầu trời truyền tới tiếng vang phá không, khí thế kinh khủng tràn ngập, mấy vị Thiên Thần giáng lâm.

Cách đó không xa, Vân Hi và U Vũ đang sóng vai với nhau cũng nhìn thấy, hai người dắt tay nhau tới đây, vừa khéo lại thấy Thiên Thần ra tay bắt lấy Thạch Hạo.

"Lão tổ, người đang làm gì vậy?" Vân Hi giật mình, vội vàng hỏi.

U Vũ lộ vẻ khác thường, đi chung với Vân Hi nên cũng nhìn về phía này.

“Vân Hi, biết người biết mặt nhưng không biết lòng, dù có sờ sờ trước mặt cũng không phải là sự thật.” Một vị Thiên Thần mở miệng.

“Lão tổ, con không biết người đang nói gì cả.” Vân Hi không rõ.

“Người này không chỉ lừa ngươi mà còn lừa cả chúng ta, hắn không chỉ là Hoang, mà còn có thân phận khác nữa.” Thiên Thần Thích Thác nói.

Sau đó, hắn không chế Thiên Thần pháp liên phá giải thần thông Bảy mươi hai biến cảu Thạch Hạo, khiến hắn lộ ra hình dáng thật.

“Cái gì, là ngươi!” Vân Hi sợ hãi, nàng khó mà tin được thiếu niên này lại không có chết, làm sao lại trở thành Hoang, đi tới thượng giới?

“Ngươi… tại sao lại giấu, không nói cho ta biết sự thật?!” Vân Hi hỏi.

“Người này bụng dạ khó lường, cái gì cũng là giả, cố ý che giấu sự thật.” U Vũ nói.

“Ta cái gì cũng không nói thế nhưng vẫn bị Thiên Nhân tộc bắt giữ đấy thôi, nếu ta nói ra có lẽ sẽ thảm hơn nữa.” Thạch Hạo châm biếm nhìn về phía họ.

“Hắn ẩn giấu chân thân với mưu đồ rất lớn, nhập vào Thiên Nhân tộc ta là rắp tâm hại người.” Một vị Thiên Thần lạnh lùng nói.

Đối với lời này Thạch Hạo lộ vẻ khinh bỉ, nói: “Đây chính là Thiên Nhân tộc các ngươi ư?”

Mặc dù hắn biết người này mang bảo kinh, nắm giữ bảo thuật vô thượng, nếu như chân thân tiết lộ sẽ có đại họa, thế nhưng lúc này khó mà có thể chấp nhận được, chỉ biết thở dài một tiếng.

“Ngươi sao không nói rằng… ngươi là Thạch Hạo?” Vân Hi run giọng.

“Ngươi rõ ràng đang lợi dụng Vân Hi, mượn nhờ quan hệ để tiến vào Thiên Nhân tộc ta, mưu đồ rất lớn. Buồn cười là ta lại sớm đưa ngươi vào Thiên Chi Thành này.” Thiên Thần Thích Thác nói.

“Ta một đường huyết chiến, bảo vệ mấy chục vạn dặm, các ngươi thử tự hỏi lòng mình, như thế có giả tạo được không, đây chính là bảo đáp mà các ngươi dành cho ta?!” Âm thanh của Thạch Hạo rất lớn, ánh mắt trong suốt nhìn tất cả mọi người.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 727: Tù Nhân

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"Lòng người đều là khúc thịt dài, tâm của Thiên Nhân tộc các ngươi đâu?" Thạch Hạo lớn tiếng quát.

Trong cơ thể hắn có một luồng tức tối khó mà tiêu tán, bảo vệ Vân Hi mấy chục vạn dặm, đại chiến một đường, bản thân suýt nữa thì chết đi, nhưng giờ Thiên Nhân tộc lại đối xử như vầy.

Hắn tự hỏi rằng mình có thể làm được như vầy không. Nếu như có người có nhân với mình như vậy thì hắn sẽ báo đáp bằng tất cả khả năng của mình, mà người trước mặt mình lại bắt giữ, dội gáo nước dơ lên người, muốn đoạt lấy bảo thuật của mình.

U Vũ với mái tóc tím dày và lấp lánh sáng sáng, hai mắt trong suốt, trong cơ thể ẩn hiện phù văn, hắn có khí chất siêu phàm nhập thánh, lúc này bình tĩnh mở miệng, nói: "Lòng người hiểm ác, đây chính là chú thích chuẩn xác nhất của Nhân tộc. Ngươi quen biết với Vân Hi thì làm sao không chịu lộ ra chân thân? Cố gắng ẩn giấu, mưu đồ thứ gì thì trong lòng mình rõ ràng nhất."

"Buồn cười, quá xấu hổ, hiện giờ chỉ có mấy người các ngươi ở đây, vậy trong nội khố của ngươi có gì có thể kéo xuống không, không biết xấu hổ thì cứ kéo, còn nói những lời này à?!" Thạch Hạo quát lớn.

Vẻ mặt của mấy đại Thiên Thần đều lạnh lùng đứng yên nơi đó, cứ như là từng ngọn núi lớn đè ép khiến người khó thở, mỗi người đều được sương mù bao phủ, ánh mắt lạnh lẽo.

“Giải hắn xuống, thẩm tra thì sẽ biết.” Thiên Thần Thích Thác hờ hững mở miệng.

“Lý do và lấy cớ gì thì cứ nói toẹt ra đi.” Thạch Hạo bình tĩnh, hắn cũng không muốn nói nhiều.

“Lão tổ, xin người hãy thu lại mệnh lệnh.” Vân Hi cầu tình.

Bất kể là ở hạ giới hay là thượng giới thì Thạch Hạo đều từng cứu mạng nàng, lúc này nàng đứng ra cầu xin, không muốn hắn xảy ra bất trắc gì.

“Vân Hi, ngươi cảm thấy hắn cứu ngươi, nhưng trên thật tế là hắn đang có mưu đồ với ngươi, muốn nhằm vào Thiên Nhân tộc ta, không thể hành động theo tình cảm được.” Thích Thác mở miệng, dắc mặt nghiêm túc, lời nói ẩn dụ sâu xa.

“Nhưng mà…” Vân Hi vừa muốn nói thế nhưng đã bị một vị Thiên Thần ngăn lại.

“Đi xuống đi.” Một vị lão Thiên Thần vung ống tay áo thổi Vân Hi và U Vũ đi nơi xa, hai người cứ như là cưỡi sóng rời đi vậy.

“U Vũ đưa Vân Hi đi đi, tốt nhất là đi bế quan, tai họa này cứ để chúng ta xử lý, hai người các ngươi không cần quan tâm.” Một vị Thiên Thần nói.

Cuối chân trời, Vân Hi vừa muốn mở miệng thì đã bị U Vũ kéo đi, nói: “Đi thôi, đừng vì hắn mà làm buồn rầu, không cần nhiều lời, trong tộc sẽ có công bằng.”

Cùng lúc đó, một ông lão xuất hiện, điều khiển cốt thuyền tràn ngập phù quang bảo phủ hai người, sau đó mang về hướng bế quan.

“Tiểu hữu, người còn có gì để nói nữa không?” Một vị Thiên Thần hỏi.

Thạch Hạo im lặng, hắn không còn gì để nói, không muốn nhìn bọn họ chút nào.

“Tiểu hữu, thế này này không có chuyện tuyệt đối, Thiên Nhân tộc ta không muốn đuổi tận giết tuyệt, nếu như ngươi phối hợp thì cũng ta sẽ đưa ngươi rời khỏi thành.” Thích Thác nói.

Thạch Hạo nhìn nơi xa, cũng chẳng để ý tới lời nói của hắn.

Một lão Thiên Thần xua tay, bọn họ dẫn theo Thạch Hạo bay lên trời sau đó đi tới con đường dẫn vào cung điển cổ kia, nơi đây phòng thủ nghiêm mật, người ngoài không cách nào tiếp cận nữa bước.

“Ngươi còn trẻ hà tất phải làm khó dễ với mình, hãy cho mình hi vọng cũng chính là chừa một đường lui, đây mới chính là lựa chọn tốt nhất.” Một nhân vật cao tầng cảu Thiên Nhân tộc ngồi xếp bằng trên bồ đoàn nói.

“Không phải muốn bảo thuật sao?” Thạch Hạo cười nhạo, nói nhiều lợi ích gì đi nữa thì cũng sẽ quay về lại vấn đề này.

Sắc mặt của đám người Thích Thác tự nhiên và bình thản, không hề có chút lúng túng và khó coi gì, cơ bản không để những điều chế nhạo này trong lòng, với nụ cười ôn hòa nhìn hắn.

“Tiểu hữu, ngươi là người thông minh, với thiên tư của ngươi nếu có đủ thời gian thì có thể sẽ quật khởi ở thượng giới, hà tất phải làm khó dễ mình như thế?” Một người than thở.

“Nói thật là dễ nghe, muốn cướp bảo thuật cảu ta thì cứ động thủ đi.” Thạch Hạo nói.

Mọi người nhíu mày, bọn họ thông qua cốt kinh nên đã sớm biết, bên trong nguyên thần của Thạch Hạo đã khắc xuống cấm chế, một khi cưỡng ép mở ra thức hải thì hắn sẽ tự bạo.

Nếu không, bọn họ sớm đã động thủ, cần gì chờ tới bây giờ.

“Áp giải xuống!” Thích Thác vung tay lên, thu lại ý cười, mặt mày trầm xuống, để người khác dẫn hắn đi.

Bên trong cung điện trở nên yên tĩnh, trước mắt cần phải nhanh chóng mở ra nguyên thần của Thạch Hạo và đoạt lấy toàn bộ, nếu không đêm dài lắm mộng, dù sao rất nhiều đại giáo đang ở ngay bên ngoài.

“Có mấy phương pháp có thể dò tới dấu ấn nguyên thần của hắn, thế nhưng cần phải có thời gian chuẩn bị.” Một người lên tiếng.

“Biện pháp tốt nhất chính là chờ lão tổ tỉnh lại, với thần niệm mạnh mẽ của người thì cùng với thần thông “Lục thiên” không gì không làm được kia thì cơ bản chẳng là vấn đề gì.” Có người nói.

Bọn họ biết, Thạch Hạo vận dụng Lôi Đế pháp, Côn Bằng thuật gia trì trong mình, chính là bí thuật cấm kỵ vô thượng này mới khiến bọn họ không dám dễ dàng thử nghiệm.

Thiếu niên này rất kiên cường, nếu như tự vẫn thì coi như chẳng được thứ gì.

“Xây dựng nên một đại trận thần hồn, phối hợp với một ít bí bảo của tộc ta thì có thể dễ dàng mở ra được, sẽ không tổn hại dấu ấn nguyên thần.” Người còn lại nói.

Trận pháp này rất vô tình,chỉ cần đưa người vào trong thì chẳng khác gì hủy diệt, chỉ có thể lưu lại dấu ấn thần thức hữu dụng, thân thể thì sẽ bị tiêu diệt.

“Uhm, phối hợp với sáu luồng pháp tắc không đầy đủ mà bộ tộc ta nắm giữ, để thần hồn của hắn vào trong đại trận “vãng sinh”.” Có người cười khẩy, nói thẳng như thế.

“Được!” Mọi người gật đầu.

Những chuyện này cần phải có thời gian để chuẩn bị, bởi vì đều là những phương pháp tàn khốc, đều được chuẩn bị cho những cực hình, cần phải có những bí bảo, trận pháp để phối hợp lại.

“Trước tiên cần thẩm vấn kẻ này đã, lỡ như hắn chịu nói ra thì càng khỏe.” Có người nói.

Mấy vị Thiên Thần khác đồng ý, sau đó nơi này trở nên yên tĩnh.

Bên dưới cung điện thần thánh là một nhà giam dưới lòng đất, giam dữ những tội phạm nghiêm trọng với tội ác tày trời của Thiên Nhân tộc, mỗi một người đều có lai lịch rất lớn, có bổn tộc và cũng có ngoại tộc.

Ở đây yếu nhất cũng có cấp bậc Chân Thần, nếu không thì không có tư cách được chuyển tới nơi này.

Hôm nay, một tên tù còn trẻ bị đưa tới nên đã tạo nên sự quan tâm của rất nhiều tên hung ác, ai cũng lộ vẻ khác thường, một thiếu niên thì làm sao có tư cách bị giam ở đây?

“Người trẻ tuổi, ngươi có thể suy nghĩ cho thật kỹ, sớm nói ra đi nếu không chẳng có kết quả tốt gì đâu.” Một ông già phụ trách việc áp giải lạnh lẽo nói.

Thạch Hạo không để ý, cái gì cũng không muốn nói.

“Rượu mời không muốn uống mà cứ lăm le uống rượu phạt, ngươi thấy cái nhà giam kia không?” Ông già chỉ ngón tay về hướng một cái động cổ đen kịt, có dây sắt chặn kín, còn có trật tự phát liên đầy bần bí bao phủ, phát ra khí tức uy nghiêm đáng sợ.

“Nơi này giam giữ một tên chuẩn Thiên Thần, chỉ thiếu chút thôi sẽ đạt tới cấp độ kia, bị nhốt hơn vạn năm, hắn rất thích trai tân, ngươi mà không biết điều thì ta cũng chẳng ngại đưa ngươi vào trong đâu.” Ông lão nói.

“Cút!” Thạch Hạo không nhịn được hét lớn.

“Ngươi đang gây hấn với uy nghiêm của ta à?” Ông lão là quản ngục nên bản thân ở Chân Thần cảnh, lúc này trầm mặt xuống, cay nghiệt nhìn chằm chằm Thạch Hạo.

“KHà khà… có huyết nhục tươi nào thì cứ đưa vào đây?” Bên trong nhà giam tối thui kia truyền ra tiếng nói, một bóng đen mơ hồ xuất hiện ở cửa động, to lớn và khiếp người.

Hiển nhiên đây là một tên Ma vương, là một cường giả cổ đại yêu thích trai tân.

“Nhóc con, không biết tốt xấu!” Quản ngục lạnh lẽo nhìn Thạch Hạo, lộ ra hàm răng trắng như tuyết, sau đó xách cổ áo hắn lên nhấc tới nhà giam này.

“Thịt non da mỏng như vầy ta rất thích, thế nhưng tên quản ngục như ngươi cũng tính là biết điều, không tính già, chỉ cần đẩy vào thì lão phu có thể truyền cho ngươi pháp môn cao nhất.” Bên trong hang cổ tuyền ra tiếng cười lớn.

“Mau đi đi, mau vào học đạo pháp của tên ma vương kia kìa.” Thạch Hạo cười lạnh.

“Nhóc con, ngươi tự tìm đau đớn đó.” Quản ngục nhìn hắn, đi tới trước hang cổ làm bộ như muốn đẩy hắn vào.

Thạch Hạo chẳng hề sợ, ánh mắt lạnh lẽo, nói: “Muốn làm nhục ta? Chủ là nếu ta không may chết thì Thiên Thần tộc ngươi mà biết, ngươi muốn chết cũng không được.”

Sắc mặt của tên quản ngục này rất dữ tợn, thật sự rất muốn vứt hắn vào trong hang cổ này thế nhưng khi nghĩ tới lời dặn của cao tầng trong tộc nên cũng không dám làm bậy.

“Nhãi con, ngươi sẽ hối hận đấy!” Quản ngục cay cú nói.

Thạch Hạo không để ý, cơ bản chẳng thèm nhìn lấy hắn.

“Nhóc con quản ngục kia, nhanh đưa hắn vào đây!” Tồn tại trong hang cổ giục.

Quản ngục hừ lạnh một tiếng, nhấc Thạch Hạo rời đi.

“Gào…” Bên trong truyền ra tiếng gầm gừ kinh khùng, mà khi hắn vừa rút lên thì những cường giả bên trong những phòng giam khác đều gào theo.

Thậm chí, còn có cả Thiên Thần!

Thạch Hạo kinh ngạc, chỗ này thật đáng sợ, có mấy Thiên Thần bị giam cầm, hắn không khỏi liếc mắt về phía đó, mà trong âm thầm truyền âm.

“Chư vị, các vị không muốn biết vì sao ta bị áp giải tới đây sao, bởi vì ta chiếm được tiên kinh Lôi đế, Thiên Nhân tộc vô liên sĩ, buộc ta phải giao ra…”

Thạch Hạo dùng thần niềm truyền âm, tốc độ rất nhanh, chỉ trong nháy mắt đã hoàn thành, hắn nói cho rất nhiều tên tù tội biết, nếu như có thể bạo động ra ngoài thì hắn đồng ý giao bảo thuật cho bọn họ.

“Gào!”

Nhà tù dưới lòng đất rung động dường như muốn sụp đổ, nhiều loại khí tức tràn ngập, vô cùng kinh khủng.

Thạch Hạo vừa mới gợi nên bạo động liền khiến tên quản ngục sắc mặt trắng bệch, đồng thời vô cùng tức giận, việc khiến hắn an tâm nhất chính là nhà tù này vô cùng kiên cố, không người nào có thể vượt ngục được.

“Nhóc con, chính ngươi gây nên đúng không?” Tên quản ngục nhấc theo hắn mang vào trong một tòa thạch thất, nén thẳng lên vách tường.

Thạch Hạo không muốn nhiều lời với hắn, vẻ mặt này khiến tên quản ngục tức giận, chỉ một tên thiếu niên mà lại dám xem thường hắn, không thể nhịn được nữa.

Xoẹt!

Hắn rút ra một thanh thiết kiếm sắc bén đâm thẳng tới lồng ngực của

Thạch Hạo, bụp, ánh máu thoáng hiện, máu tươi bắn lên, đâm thủng Thạch Hạo.

Tên quản ngục cười khẩy nói: “Ngươi cho rằng ta không dám hành hạ ngươi à, chỉ cần không quá nặng tay, trong phạm vi cho phép là được, ngươi đã rơi vào tay của ta mà còn dám khiêu khích, ta khuyên ngươi nên nói ra hết, nếu không sẽ hối hận vì sinh ra trên đời này đó!”

Gió lạnh lẽo thổi vào, trong thạch thất tràn ngập mùi máu tanh.

Thiên Chi Thành, có khách quý tới, nhạc trống cùng vang, mấy vị Thiên Thần tự mình nghênh tiếp ra ngoài, vô cùng long trọng.

Khách tới là một người trung niên đi đầu, mặt như ngọc, chỉ có con mắt rất tang thương và sâu lắng, hắn khí vũ hiên ngang, dáng người to lớn, vờn quanh khí hỗn độn đồng thời kèm theo hào quang năm màu.

Người này thần thánh và uy nghiêm, rõ ràng đứng đó thế nhưng lại khiến người khác cảm thấy tựa như siêu thoát ở ngoài thế giới này, không thuộc về nhân gian, chưa từng tỏa ra thần lực nhưng lại khiến cho mấy đại Thiên Thần của Thiên Nhân tộc cảm thấy vô cùng thấp bé.

Mấy vị Thiên Thần vô cùng khách sáo, lấy lễ vãn đối nghênh tiếp vô cùng long trọng người này.

“Xin chào thần chủ Khổng Tước.” Thiên Thần Thích Thác có chút cẩn trọng.

Nếu như có Thạch Hạo ở đây thì nhất định sẽ nhận ra, bên cạnh thần chủ Khổng Tước có một người, là người quen của Thạch Hạo, lúc này đôi mắt như kẻ trộm tìm kiếm xung quanh.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 728: Đại Náo Thiên Nhân Tộc

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Đây là một thanh niên với con mắt lấp lánh có thần, quan sát xung quanh, ánh mắt tựa như lưỡi câu vậy.

"Ừm!"

Bên cạnh, tộc nhân của hắn nhắc nhở, kho nhẹ một tiếng, Khổng Tước tộc tới một nhóm người, cũng không phải là ba tên lăm băm, đều là cao thủ cả.

Người này lập tức nghiêm túc lại, không còn dùng ánh mắt tìm kiếm kia nữa. Hắn với một thân đạo y năm màu, nghiên túc đứng thẳng, tiên phong đạo cốt, có một luồng khí xuất trần, hoàn toàn khác xa hồi nãy.

Thiên Nhân tộc không nói gì, đã sớm chú ý tới hắn, bởi vì chỉ có mình hắn đang ở Thần Hỏa cảnh, thực lực yếu nhất, đối lập hoàn toàn với những Khổng Tước đầy đáng sợ kia.

"Vị đạo huynh này không biết xưng hô ra sao?" Một vị Chân Thần hỏi, thần chủ Khổng Tước đi phía trước nên có Thiên Thần tiếp đón, mà người này dù sao cảnh giới cũng không cao nhưng lại đi phía sau hiển nhiên thân phận không bình thường, cho nên tiến tới chào hỏi.

"Bần đạo Cầu Kỳ, ha ha…" Người này bắt đầu cười lớn, nói: "Ta có duyên phận cực sâu với tộc các ngươi, đạo lữ của ta chính là Thiên Nhân tộc."

Hắn chính là Khổng Cầu Kỳ, cũng chính là Nhị Ngốc Tử năm xưa, nhờ vào trận pháp của Thiên Nhân tộc để tới thượng giới.

Mấy người Thiên Nhân tộc ngạc nhiên rồi nhớ lại, con Khổng tước này năm xưa từng xuất hiện trong lãnh địa của Thiên Nhân tộc, hắn tới từ hạ giới!

"Là đạo hữu của tên Vân Thương Hải kia?" Có người nhỏ giọng nói, Vân Thương Hải là tổ phụ của Vân Hi.

"Vân Hi đâu, bé gái dó phải gọi ta một tiếng là cô tổ phụ*." Khỏng Cầu Kỳ tóc đen như mực, con mắt rất sáng cười nói.

"Vân Hi đang bế quan." Một tên Thiên Thần mở miệng.

Nhị ngốc tử kinh ngạc, hắn chỉ là đang nói chuyện với Chân Thần, chỉ sơ ý nhắc tới Vân Hi vậy mà lại có Thiên Thần đáp lại.

"Tiền bối, mời đi bên này." Mấy vị Thiên Thần rất lễ kính, mời thần chủ Khổng Tước tiến vào trong một cung điện hùng vĩ, coi như là khách quý, đối xử long trọng.

Khổng Cầu Kỳ cũng không có đi vào bàn tản bộ bên ngoài, chuẩn bị tìm tổ phụ Vân Thương Hải của Vân Hi nhờ chút việc.

"Nghe nói Thiên Nhân tộc phát sinh biến, ta tới là xem thử." Thần chủ Khổng Tước nói, ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế báu, hắn được sương mù hỗn độn bao phủ đồng thời có hào quang năm màu, khí tượng kinh người.

Nên biết, bất kể là ở hạ giới hay là thượng giới thì bộ tộc Khổng tước đều rất đáng sợ, cường giả xuất hiện lớp lớp, không thiếu Thiên Thần, tung hoành thế gian, là một trong những chủng tộc đáng sợ nhất.

Dù là Thiên Nhân tộc ngày xưa huy hoàng tới mấy thì cũng chỉ kết minh với bộ tộc này, không hề có chuyện trên cao nhìn xuống, chứ đừng nói là hiện tại!

Mà chủ của tộc này há là phàm tục? Đây tuyệt đối là chúa tể một phương, được xưng là thần chủ Khổng Tước, cái danh hào này đủ để chứng minh tất cả.

"Đa tạ tiền bối." Thiên Thần Thích Thác cảm ơn, hiện giờ bọn họ nhận phải áp lực không nhỏ, bên ngoài có rất nhiều đại giáo tới, lúc này thần chủ Khổng Tước lại giá lâm thì không tính là chuyện xấu.

Dù sao, quan hệ giữa hai tộc vẫn tĩnh là hòa thuận, không đến nỗi kết thù và đối địch.

"Thiếu niên Hoang kia đang ở Thiên Chi Thành?" Thần chủ Khổng Tước hỏi.

Trong lòng đám Thiên Thần của Thiên Nhân tộc đều nhảy rộn, nhân vật như vầy tới đây tuyệt đối không phải chỉ vấn đề này, nhưng lại khiến bọn họ thấy khó khăn.

"Cổ tổ làm sao còn chưa tỉnh lại chứ?" Trong lòng bọn họ sầu lo, thần chủ Khổng Tước quá lợn hại, bọn họ dù là Thiên Thần cũng không thể chống lại hắn.

Trong tộc chỉ có mỗi lão Thiên Nhân mới có thể đè ép hắn nửa phần, ngoài ra thì chẳng có người nào.

Trên thực tế, bối phận của thần chủ Khổng Tước không phải là cao nhất, tuy rằng sinh ra ở thái cổ thế nhưng so với lão Thiên Nhân thì cũng chỉ là hậu bối mà thôi.

Nhưng, hiện giờ thực lực giữa hai bên cũng không cách biệt là mấy, nói theo một ý nghĩa nào đó, đều là cùng một cảnh giới, chỉ là một người ở trên và một người vừa tiến vào.

"Quả thật Hoang đang ở trong bộ tộc ta." Thiên Thần Thích Thác nhắm mắt đáp, kỳ thật hắn không muốn người khác hỏi về vấn đề này.

“Lôi đế, rất thần bí, vẫn luôn đồn đại rằng hắn là tiên, sống ở kỳ nguyên tiên cổ, từ xưa tới nay vẫn chưa hề được chứng thực.” Thần thủ Khổng Tước nói, sau đó chuyển đề tài, nói: “Ta rất hiếu kỳ, muốn gặp truyền nhân Lôi đến này, muốn cảm ứng trên người hắn một chút, xem thử có khí tức Tiên hay không?”

Mấy đại Thiên Thần của Thiên Nhân tộc vẻ mặt cứng đờ, quả nhiên là muốn như thế, bọn họ khó mà lảng tránh được, một là đối phương đủ mạnh, hai là quan hệ kết minh.

Nếu như đắc tội với người này thì hậu quả khó lường được.

Cuối cùng, Thiên Thần Thích Thác sai người áp giải Thạch Hạo tới đây.

Có người đứng đậy, muốn dẫn Thạch Hạo đi.

Trên đường đi, Khổng Cầu Kỳ vẫy vẫy tay, nói: “Các ngươi đi đâu đó?”

“Đi dẫn Hoang.” Một vị Chân Thần đáp.

“Ha ha, ta cũng muốn đi xem vui một chút, nghe nói tên Hoang này rất ghê, đánh giết một tên Chiến vương, lại khiến truyền nhân Tiên điện ăn thiệt lớn, không tầm thường.” Hắn cứ như quen thân, cơ bản không coi mình là người ngoài.

Hai tên Chân Thần dừng lại, muốn từ chối.

Nhưng mà, miệng của Khổng Cầu Kỳ vô cùng dẽo, nói lớn về quan hệ của mình, nói là Vân Hi – hi vọng của Thiên Nhân tộc hiện giờ phải gọi hắn là cô tổ phụ, hắn cũng không phải là người ngoài nữa.

Hai tên Chân Thần suy nghĩ một chút thì cũng không muốn đắc tội, trên thực tế để hắn gặp Hoang trước cũng không có chuyện gì cả.

Nhà tù dưới lòng đất, gió lạnh thổi qua, bên trong hang cổ phát ra tiếng gầm gừ, có rất nhiều cự hung thái cổ bị giam ở nơi này, trước nay chưa hề

thấy ánh mặt trời.

Trong một tòa thạch thất, mùi máu tanh gay mũi.

Đi vào không bao lâu thì Thạch Hạo đã trúng mười mấy kiếm, thân thể bị xuyên thủng, máu tươi đầm đìa, cảnh tượng rất thảm.

Một thân áo xanh của hắn sớm đã rách tả tơi, đầy vết rách do kiếm đâm, máu đỏ tươi đầy người không ngừng chảy xuống đất, tiếng tí tách vang lên.

Máu tanh nồng, trên người toàn là những vết thương xuyên thủng từ trước ra sau, đây cũng không khiến Tôn giả sẽ chết ngay thế nhưng sẽ bị đại thương nguyên khí.

"Nhóc con, ngươi đúng là rất kiên cường, ta cảm thấy di chuyển vài khối xương thì ngươi sẽ tốt lên đấy." Tên quản ngục cười khẩy, kiếm trong tay rơi vào bả vai của Thạch Hạo, muốn dịch chuyển xương nơi bả vai của hắn.

"Bảo thuật Lôi dế, tộc ngươi đừng mơ nữa, nếu có người hỏi thì ta chỉ có thể nói là tự mình tu hành, ta sẽ không mở miệng đâu." Thạch Hạo nói.

"Ngươi đang uy hiếp ta?" Ánh mắt của tên quản ngục lóe lên hàn quang.

"Bụp!"

Cánh tay cảu Thạch Hạo ứa máu, bị đâm xuyên qua.

Nhưng hắn cũng chưa hề cau mày, ngược lại nở nụ cười, nói: "Các ngươi sẽ không nhận được thứ gì hết, cũng chỉ có thể giết ta mà thôi."

"Ngươi tưởng ta không dám?" Quản ngục lạnh giọng nói.

"Ngươi dám thì cứ làm." Thạch Hạo bình tĩnh nói, máu tươi ròng ròng, nội tâm ra lời thế, nếu hắn không chết thì sẽ có một ngày quay trở lại, quét ngang Thiên Chi Thành, Hoàng tộc là gì, Đế tộc là gì, xóa khỏi danh sách hết!

“Hoang không phải cứu Vân Hi tộc ngươi hay sao, làm sao bị ném vào ngục tối này?” Khổng Cầu Kỳ không hiểu, hắn đi theo vào trong nhà tù này.

“Hắn có mưu đồ gây rối, cố ý tiếp cận Vân Hi sau đó bị tộc ta phát hiện điểm lạ.” Một vị Chân Thần đáp, đi tới gần thạch thất.

“Không thể nào, sao lại như thế chứ? Hoang, khiến ta nể phục, khai đao cùng Chiến tộc, dám chinh phạt người của Tiên điện, dễ dàng giết chết sơ đại.” Nhị ngốc tử nói thầm, lắc đầu không thôi.

“Mùi máu tanh nồng như thế?” Khi vừa mới đẩy cửa thạch thất ra, bước vào bên trong trận pháp thì mấy người này nhíu mày.

Hiển nhiên, nơi này diễn ra việc tra tấn, hơn nữa lại là đại hình, máu tanh và tàn khốc.

Sau khi Nhị ngốc tử đi tới thì thấy một người be bét thịt, cả người đỏ sẫm, chiến bào bị phá tung, bị kiếm đâm rất nghiêm trọng.

Thạch Hạo ngẩng đầu, vừa nhìn liền nhận ra Khổng Cầu Kỳ, đó chính là Nhị ngốc tử ở Thạch thôn năm đó, hắn từng nhìn thấy dáng vẻ sau khí Khổng Cầu Kỳ hóa thành hình người.

“Nhị ngốc tử…” Hắn mở miệng, tuyệt không ngờ rằng lại có thể thấy một vị cố nhân ở nơi này.

“Con mẹ nó, ai gọi ta…” Khổng Cầu Kỳ tức giận, ngoại trừ ở dưới hạ giới ra thì ai dám gọi hắn như thế, hiện giờ hắn chính là thành viên thuộc dòng chính của Khổng Tước tộc, thuộc về kẻ mạnh của “phái trẻ trung”.

“Ngươi là…” Rất nhanh hắn trợn tròn hai mắt, nhìn thấy chân thân Thạch Hạo, quả thật không cách nào tin được, tiếp theo lông tơ nổ lốp bốp, đây chính là kết quả của vui mừng tức giận đan xen.

Chuyện này khiến hắn khó mà tin được, thiếu niên Thạch thôn này không phải chết ở hạ giới hay sao? Năm đó khi hắn nhận được tin tức thì khổ

sở và gào rú không thôi.

Có thể nào nghĩ tới, nay lại được gặp Thạch Hạo ở đây, nhìn thấy hắn vẫn còn sống!

Chuyện này cứ như là một niềm vui bất ngờ, khó mà tin được, hắn cảm thấy cứ như đang mơ, chẳng có chút chân thực gì.

Thạch Hạo đang cười, nhìn thấy bộ dáng này của Nhị ngốc tử thì lại nhớ tới năm đó, tiếng cười ha hả, lúc Thạch Hạo nhỏ xíu, làm rất nhiều chuyện nhân thần cộng phẫn, lúc đó Nhị ngốc tử đã bị hắn bắt sống từ Bách Đoạn sơn về Thạch thôn.

Quả thật trái đất tròn mà, hiện giờ hắn vẫn cảm thán như vậy, thế nhưng lại mang theo bi thương và đau xót.

"Con mẹ hắn, đứa nào làm, là lão điên nhà ông hả?!" Trong giây lát thất thần sau đó thì Nhị ngốc tử lập tức giận dữ, hơn nữa nổi giận lôi đình.

Hắn nhìn thấy Thạch Hạo cả người đầy máu, có tới mười mấy vết thương bị xuyên thủng từ trước ra sau, quá thê thảm mà, lại bị tra tấn dằn vặt tới nước này.

Hắn xoay người nhìn về tên quản ngục, bàn tay xoay chuyển vỗ tới, mặc dù là Chân Thần thế nhưng hắn cũng dám động thủ, quá tức giận mà.

Tên quản ngục nhanh chóng tránh né, mặt mày tức giận, đối phương cũng chỉ là một con Khổng tước Thần Hỏa cảnh vậy mà lại vô lễ như thế với hắn, nhưng mà hắn không có đáp trả lại ngay, bởi vì hắn biết rõ người ngoại tộc mà có thể tới nơi này thì tuyệt đối có lai lịch lớn.

"Đây là huynh đệ ta, Thiên Nhân tộc các ngươi muốn tìm chết hả?" Nhị ngốc tử nổi giận không thôi, cánh chim hiện ra, hào quang năm màu lưu chuyển, gân xanh nổi đầy.

"Răng rắc!"

Hắn lấy ra một bí bảo vô cùng kinh khủng chặt đứt xiềng xích trên người của Thạch Hạo rồi nhanh chóng giúp hắn cầm máu.

Năm xưa, hai người tuy hay đấu võ miệng thế nhưng giao tình vô cùng tốt, đặc biệt Nhị ngốc tử từng được Liễu Thần giúp đỡ, thu được lợi ích to lớn khi ở Thạch thôn!

Mấy năm đó khiến Nhị ngốc tử sản sinh ra một lòng trung thành, cảm thấy Thạch thôn chính là hang ổ vui vẻ yên bình của hắn, người trong thôn chân chất rất dễ thương.

"Ngươi muốn làm gì, cướp ngục à?" Quản ngục hét lớn, mặc kệ đối phương có lai lịch gì thế nhưng nếu tới đây để cướp ngục thì phải tiêu diệt.

"Tổ cha tổ tông nhà ngươi!" Nhị ngốc tử chửi ầm lên, thật sự rất tức giận thế nhưng vẫn chưa hề mất đi lý trí, truyền âm hướng ra bên ngoài, nói: "Hoang, một đường hộ tống thiếu nữ thiên tài của tộc nhà ngươi, máu chảy dài mấy chục vạn dặm, các ngươi đối xử ân nhân như thế này đấy hả? Ta muốn chất vấn Thiên Thần của Thiên Nhân tộc các ngươi."

Từ khi bọn họ tiến vào trong nhà tù này thì cửa cũng chưa hề đóng, âm thanh có thể truyền ra ngoài, hắn đang cầu viện các cao thủ Khổng Tước tộc.

"Ngươi cả gan làm loạn, dù Thiên Thần tới cũng không cứu được ngươi!" Quản ngục quát lên thế nhưng cũng không dám ra tay, hắn cảm thấy tên nhóc này có lai lịch rất lớn, chỉ là hù dọa và khép tội để khiến cao thủ trong tộc tới tiêu diệt.

"Cút, ngươi biết ta phụng mệnh của ai tới không, là thần chủ Khổng Tước, ngươi cút sang một bên!" Khổng Cầu Kỳ quát lui hắn.

Sau đó, hắn xoay người lại, lần nữa trị thương cho Thạch Hạo, lúc này vô cùng khiếp sợ thế nhưng lại rất bất ngờ, có thể nào nghĩ tới sẽ gặp lại nhau trong hoàn cảnh như thế này chứ?

"Ta cứ tưởng ngươi chết ở hạ giới, chết non nữa chứ, ai nghĩ rằng ngươi

lại là Hoang, đại chiến các lộ sơ đại thượng giới, thật không bình thường nhen!”

Nhị ngốc tử kích động, vui mừng, nói năng lộn xộn thế nhưng cũng rất tỉnh táo, đề phòng thật nghiêm mật không cho tên quản ngục tới gần.

“Tao cũng không nghĩ tới… sẽ gặp nhau trong hoàn cảnh này.” Thạch Hạo lau đi vết máu nơi khóe miệng, thế sự thật khó liệu.

“Không cần lo lắng, thần chủ của Khổng Tước tộc biết Liễu Thần, có quan hệ không nhỏ, dù là Thiên Nhân tộc cũng không làm khó được ngươi!” Nhị ngốc tử nói.

Lúc này, trong cung điện hùng vĩ, một đám người nghe được Nhị ngốc tử gào to khi nãy thì lộ vẻ khác thường.

“Đưa đứa nhỏ kia về đây.” Thần chủ Khổng Tước mở miệng.

Mấy vị Thiên Thần của Thiên Nhân tộc cau mày, bọn họ biết bên trong nhà tù kia đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn rồi.

Rất nhanh, Thạch Hạo máu tươi đầm đìa cùng với Nhị ngốc tử tức giận được dẫn tới, tạo nên sự kinh dị cho tất cả mọi người trong điện.

“Lão tổ, đây không chỉ là Hoang, hắn là huynh đệ ở hạ giới của con, tới từ Thạch thôn thần bí kia, là đệ tử của Liễu Thần, người nhất định phải cứu hắn!”

Tiế đó, Nhị ngốc tử chửi ầm lên, đứng thẳng trong cung điện, chỉ thẳng mặt từng cường giả của Thiên Nhân tộc, nói: “Các ngươi còn có lương tâm không vậy hả, huynh đệ của ta bảo vệ thiên tài tộc ngươi trở về, kết quả lại bị đối xử như vầy, muốn bảo thuật của hắn, còn muốn chém cả chân thân của hắn nữa hà, ta

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 729: Thần Chủ Khổng Tước

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Khi đó, lúc hắn còn trẻ, chỉ là một con khổng tước, trong một vùng núi nọ thấy một cây liễu với chín chạc cây tạo thành chín cửu thiên, khí hỗn độn lượn lờ.

Bên trên mỗi chiếc lá liễu đều nâng một ngôi sao, cành cây đâm vào trên chín tầng trời, cô đọng huyền hoàng, đại đạo như thác nước từ trên trời buông xuống nhấn chìm lấy nó.

Cảnh tượng đó, vĩ đại không gì sánh được, đấy là một ấn tượng vô cùng sâu sắc của thần chủ Khổng Tước khi còn nhỏ, một đời cũng khó mà quên được.

Sau đó, cây liễu xanh mơn mỡn đó nhỏ xuống một giọt chất lỏng lưu chuyển hào quang, chiếu rọi ra cảnh tượng chư thiên!

Giọt chất lỏng này khác với tất cả những giọt khác, phối hợp với khí tức của Đạo, những dị tượng chư thiên tinh thần vờm quanh, cuối cùng lại trùng hợp nhỏ trúng lên trên người chú khổng tước nhỏ này.

Từ đó về sau, vận mệnh của thần chủ Khổng Tước đã thay đổi, hắn nhanh chóng bộc lộ tài năng rồi quật khởi trong tộc. Nhưng từ ngày đó trở đi, hắn cũng không còn thấy cây liễu kia nữa.

Sau khi hắn trưởng thành, thực lực càng ngày càng mạnh mẽ, đi qua vực ngoại thì bất ngờ phát hiện được một thần quốc cổ xưa, nơi này có điêu khắc một cây liễu, được vô tận sinh linh cúng bái.

Sau đó, ở một châu nào đó, hắn từng thấy qua một thần ma vô cùng cổ xưa và có đề cập tới cây liễu này, kết quả người này biến bắc.

Sinh linh cổ xưa kia khi còn trẻ từng thấy một cây liễu nổ tung dưới đại đạo và cửu thiên, hóa thành một hạt giống dung hợp đạo tắc, cứ thế biến mất.

…

Hết thảy những thứ này, từ trước tới nay đều khiến thần chủ Khổng Tước không thể nào quên được, hiện giờ đã mạnh tới mức này, thế nhưng hắn vẫn cảm thấy sự mạnh mẽ và đáng sợ của Liễu Thần, khiến người khác kính nể.

Vì vậy, mặc dù người của thượng giới đều cho rằng Liễu Thần tiến vào cánh cửa Nguyên thủy thì sẽ phải chết, nhưng hắn lại cảm thấy, sẽ có một ngày cây liễu này sẽ tái hiện trên thế gian.

“Lương tâm của Thiên Nhân tộc các ngươi bị chó ăn rồi à? Một người liều mạng bảo vệ thiên tài của các ngươi, hi vọng của tương lại, kết quả lại rơi vào kết cục này, không sợ làm trái tim của người các nguội lạnh à, từ nay về sau thì ai dám giao du với các ngươi nữa?!”

Khổng Cầu Kỳ tức giận, chỉ mắng từng người một trong cung điện to lớn này, hắn chửi ầm lên, nước miếng văng tung tóe thiếu chút nữa đã văng đầy mặt của một vài Chân Thần rồi.

Thậm chí, có mấy lần hắn định phun thẳng mặt Thiên Thần thế nhưng thấy hơi quá trớn, dù là Khổng Tước tộc cũng sẽ trách phạt hắn cho nên phải nhịn lại.

Nhưng, về phía Chân Thần thì hắn chẳng kiêng kỵ gì cả, đầu ngón tay giơ ra chỉ thẳng ngay mũi của một số người, đặc biệt có người đang cười khẩy.

Hắn nhảy tới, nước miếng tua bay tóm chặt lấy cổ áo của đối phương, mắng to: “Ngu xuẩn, ngươi cười cái gì, lòng lang dạ sói, không hiểu được

cảm hơn à, còn đấy mà cười, vẻ cay nghiệt vô tình của ngươi thì đáng để kiêu hãnh hả?”

Người bị nắm cổ áo kia tức giận, đường đường là Chân Thần thế nhưng lại bị người khác khinh nhờn, lúc này muốn nổi giận thế nhưng thần chủ Khổng Tước nhìn quét qua, lúc này liền ráng nhịn xuống.

“Vân Hi đâu, ngươi đi gọi nàng tới đây, có người liều mạng bảo vệ như thế, nàng ở đâu, đứng ra đây nói chuyện cho ta!”

Khổng Cầu Kỳ kêu to, mặc dù là hình người thế nhưng trên đầu lại có một chùm linh vũ, từng chiếc dựng thẳng, hào quang năm màu xinh đẹp chiếu sáng cả tòa cung điện to lớn này.

Rất nhiều người biến sắc, hắn đại náo như thế này thì còn ra thể thống gì nữa?

“Vân Hi, nàng đang ở đâu, hay là bị giam lỏng rồi hay là không dám lên tiếng?” Nhị ngốc tử hét lớn.

Một vị Thiên Thần của Thiên Nhân tộc mở miệng, khí tức mạnh mẽ khiếp người, nhìn Nhị ngốc tử, nói: “Tiểu đạo hữu, ngươi làm như vậy có ý gì?”

Hắn không nói nhiều thế nhưng lại rất uy nghiêm, lời nói rõ ràng, nhắc nhở hắn đây chính là cung điện của Thiên Nhân tộc, không được ồn ào vô lễ, đây coi như là cảnh cáo.

“Tiểu đạo hữu, ngươi hay là ngồi xuống đi.” Một vị Thiên Thần khác mở miệng.

“Ta chính là muốn đòi là một lời giải thích, vì sao các ngươi lại đối xử với huynh đệ của ta như vậy, hắn có gì sai, các ngươi vong ân phụ nghĩa, còn có thiên lý nữa hay không?!” Nhị ngốc tử rống to.

Hắn đi lên trước, đỡ Thạch Hạo ngồi xuống một chiếc bồ đoàn, từ nơi

tộc nhân xin một viên thánh đan để Thạch Hạo chữa thương, vô cùng phẫn uất.

“Hắn trở thành kẻ tù tội của bộ tộc ta tất nhiên là phạm vào sai lầm lớn, những chuyện này sau này hẵn nói.” Thiên Thần Thích Thác nói, không muốn đề cập tới vấn đề này nữa, hắn nhìn về thần chủ Khổng Tước, nói: “Tiền bối, đây chính là hoang, tiền bối hãy xem tử có khí tức của Lôi đế hay không?”

Hắn muốn thần chủ Khổng Tước tra xét sau đó sẽ mang Thạch Hạo đi, bởi vì hắn cảm nhận được vẻ dị thường trong ánh mắt của vị chủ của Khổng Tước tộc này.

“Mấy vị, người này có chút nhân quả với ta, ta nghĩ sẽ bảo vệ hắn một mạng.” thần chủ Khổng Tước mở miệng, trong lời nói mang theo vẻ tang thương còn có một loại uy nghiêm.

Cách đó không xa, Nhị ngốc tử lộ nét mừng, hắn biết mình đã thắng ván này, thần chủ quả nhiên có chút quan hệ với Liễu Thần. Năm đó, khi hắn tới thượng giới, chỉ vì trong tay có một cành nhỏ của Liễu Thần nên mới được thần chủ coi trọng, sau đó trở thành thành viên dòng chính.

Năm đó, Nhị ngốc tử đi Thiên Thần sơn, giúp Thiên Nhân tộc tu lại tòa truyền tống trận để tiến vào thượng giới, lúc đó Liễu Thần đưa cho hắn cành cây này, nói cho hắn biết nếu như có chuyện ngoài ý muốn gì thì có thể dựa vào thứ này để trở lại Thạch thôn, thế nhưng vẫn chưa hề dùng tới.

“Tiền bối có nhân quả với hắn?” Mọi người của Thiên Nhân tộc biến sắc, dù là Thiên Thần cũng nhíu mày, cảm thấy không lành.

“Sư tôn của hắn có ân với ta.” thần chủ Khổng Tước đáp.

“Cái gì?” Mấy đại Thiên Thần thất kinh, một vài Chân Thần cũng suýt nữa nhảy dựng lên, là nhân vật cỡ nào vậy lại có ân với thần chủ của Khổng Tước tộc? Việc này hơi dọa người!

“Tiền bối, tiền bối đang nói giỡn hay sao vậy, hắn tới từ hạ giới, chỉ là một thiếu niên của quốc gia Nhân tộc, sư tôn của hắn làm sao có thể có ân với tiền bối ở thượng giới này chứ?” Thiên Thần Thích Thác hỏi, sắc mặt biến ảo không thôi.

“Ngươi cảm thấy ta đang nói đùa à?” thần chủ Khổng Tước hờ hững hỏi.

Lập tức, Thích Thác rùng mình, liên tục nói không dám.

Tới đây, bầu không khí trong cung điện có chút sốt sắng, đây chính là trọng đại của Thiên Nhân tộc thế nhưng lại xuất hiện một vị bá chủ, khiến ơi này trở nên ngột ngạt.

Dù thế nào thì Thiên Nhân tộc cũng sẽ không giao Thạch Hạo, thế nhưng làm sao từ chối thần chủ Khổng Tước đây? Bọn họ cũng chỉ đi mời lão Thiên Nhân ra mặt mà thôi.

“Sinh linh kia là một cây liễu, các ngươi hẳn biết.” Lúc này, thần chủ Khổng Tước mở miệng lần nữa, hắn cũng không lấy khí thế đề ép người, cũng không làm căng với Thiên Nhân tộc.

“Là nó…” Mấy đại Thiên Thần nghe vậy thì lộ vẻ khác thường, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Bọn họ cũng từng nghe qua chuyện của hạ giới, đều cảm thấy sau khi Liễu Thần giết vào trong cánh cửa bằng xương kia thì chắc chắn phải chết, từ nay sẽ không có khả năng xuất hiên nữa.

Bởi vì, từ xưa tới nay, phàm là sinh linh tiến vào trong cốt môn kia thì chưa có ai sống sót trẻ về.

“Ngươi này quả có chút liên quan tới ta.” thần chủ Khổng Tước nói rõ ý định bảo vệ Thạch Hạo của mình.

“Tiền bối, hắn phạm vào lỗi lới, trà trộn vào Thiên Chi Thành ta để chiếm lấy bí mật Phi Tiên thạch của bộ tộc ta, không thể bỏ qua được.” Một

vị Chân Thần mở miệng, muốn biện bạch.

“Hừ!”

Thần chủ Khổng Tước hừ lạnh, người kia lập tức ho ra máu, cả người cứ như bị một cây búa đập phải bay ngược ra sau, sắc mặt tái nhợt.

Tộc chủ của Khổng Tước tộc mở miệng, Chân Thần bình thường không có tư cách chen ngang, hắn hừ lạnh rồi lướt nhìn tất cả moi người, dù là mấy đại Thiên Thần Thiên Nhân tộc thì sắc mặt cũng rất khó coi, khó mà oán trách được.

“Tiền bối, người này… chúng ta thật sự không thể để hắn đi được.”

Do dự mãi, Thiên Thần Thích Thác mở miệng, đây chính là quyết định của mấy đại Thiên Thần, không thể để đối phương mang Thạch Hạo đi được.

Bất luận từ phương diện nào thì cũng không thể cho phép thiếu niên này rời đi được, một là trên người hắn có bảo thuật, tiên kinh, giá trị vô cùng to lớn, có thể coi là thần thuật trấn giáo, giúp một giáo hưng thịnh, vinh quan thiên cổ.

Hai là thiếu niên này có thiên tư quá đáng sợ, hiện nay đã đắc tội, nếu như thả ra thì sau này có thể sẽ trở thành mối họa, thiên tài chưa trưởng thành thì chưa là gì cả! Nhưng nếu cho hắn cơ hội, một khi quật khởi thì khó mà liệu được.

“Mấy vị suy nghĩ thật kỹ đi.” thần chủ Khổng Tước nói, nếu như không có cây liễu kia thì có thể sẽ không có hắn như hiện tại, vì vậy hắn sẽ ra sức bảo vệ thiếu niên này.

“Xin lỗi tiền bối, chúng ta thật sự không thể đáp ứng!” Mấy đại Thiên Thần Thiên Nhân tộc tuy lòng bồn chồn thế nhưng vẫn từ chối, mặc dù có quan hệ kết minh nhưng đối phương lại đoạn tuyệt như vầy, nên họ cũng không thể buông được.

“Nếu như ta cứ mang đi thì sao?!” Thần chủ Khổng Tước trong khi chớp mắt thì lưu chuyển hào quang năm màu, quanh thân tỏa ra khí tức mạnh mẽ, kinh sợ lòng người.

“Đạo huynh, không nên bức người quá mức.”

Đúng lúc này, một giọng nói già nua vang lên truyền vào trong cung điện cổ, cùng lúc đó một bóng đen tuổi già sức yếu chống gậy xuất hiện.

Người này da bọc xương, trên đầu có một cặp sừng, cơ thể khô quắc cứ như là khô lâu, hai mắt hãm sâu trong hốc mắt khiến người khác cảm thấy như là vực sâu, thần hồn bị cuốn hút vào trong.

“Tiền bối!” Mấy đại Thiên Thần Thiên Nhân tộc đồng loạt đứng dậy, lộ ra nét mừng.

Đây chính là Người hộ đạo của Thiên Nhân tộc, cũng là sinh linh từ thời đại của lão Thiên Nhân, năm đó nếu như không có sáu đại Thiên Nhân quật khỏi thì hắn đã trở thành Tế linh của tộc này rồi.

Dù vậy, hắn cũng rất mạnh mẽ, chỉ đứng sau sáu địa Thiên Nhân, sống qua vô tận năm tháng, vô cùng đáng sợ.

Chỉ là, tuổi của hắn quá cao, sắp tọa hóa, không thể đi khỏi Thiên Chi Thành, bởi vì nếu không có vật chất thần tính ở nơi này thì hắn sẽ chết khô ngay.

“Ngươi cảm thấy, ta đang bức bách các ngươi à, ta nghĩ Thiên Nhân tộc các ngươi đừng có quá đáng, thiếu niên này đã bảo vệ thiên tài của các ngươi trở về, sai ở đâu?” Thần chủ Khổng Tước nói.

“Đạo huynh, ngươi muốn bảo thuật Lôi đế trên người của hắn, đúng không?” Ông lão lạnh nhạt nói.

“Tiền bối, chúng ta sẽ không thể để hắn rời đi, việc này rất quan trọng.” Thích Thác nói, Người hộ đạo xuất hiện khiến hắn tự tin lên không ít.

Mặc dù lão già này khó có thể đại chiến kéo dài thế nhưng đứng điều khiển trận pháp thì tuyệt đối đủ!

Rầm một tiếng, thần chủ Khổng Tước bước về trước một bước, khi tức mạnh mẽ tràn ra, thần quang năm màu ngút trời, sau lưng xuất hiện cánh Hỗn độn, hắn lạnh lùng nhìn tất cả mọi người.

"Đại huynh, chẳng lẽ ngươi còn muốn làm phiền tới quyết định của bộ tộc ta, là muốn động võ hay sao?" Người hộ đạo nói.

"Các ngươi rất quá đáng, đã xảy ra chuyện gì thì trong lòng các ngươi hiểu rõ nhất, vì đạt được bảo thuật mà muốn làm mất đi cả lượng tri sao?" Thần chủ Khổng Tước lạnh lẽo nói.

Lúc này hắn đã nổi giận, với thân phận của hắn nói ra một câu, muốn bảo vệ tính mạng của Thạch Hạo ấy vậy lại bị cự tuyệt mấy lần.

"Muốn mang người này đi, không được!" Ông lão nói, sừng trâu trên đầu phát sáng, bởi vì hắn nhận được bẩm báo của mấy tên Thiên Nhân tộc, việc này rất quan trọng.

"Có đúng không, vậy ta cứ mang đi đấy!" Thân thể của thần chủ Khổng Tước phát ra hào quang năm màu, bễ nghễ chúng nhân.

"Ngươi chưa đủ trình!" Ông lão tiến lên, chặn hắn lại.

"Có mấy lời, ta nghĩ nên nhắc nhở các ngươi vậy, hôm nay gieo nhân ngày khác hái quả, Thiên Nhân tộc có thể vì thế mà sa sút, toàn bộ huy hoàng sẽ thành quá khứ!" Thần chủ Khổng Tước nói.

"Ngươi đang uy hiếp ta à?"

Thần chủ Khổng Tước nói: "Không cần phải uy hiếp, ta chỉ nói sự thật cho các ngươi nghe, hôm nay ta làm những việc này chính là cứu các ngươi, nếu có một ngày, cây liễu kia tái hiện thế gian này và biết được các ngươi đã giết đệ tử của nó, thì Thiên Nhân tộc sẽ bị xóa tên khỏi thượng giới này!"

Ầm!

Thời hắn này, hắn xuất thủ, hào quang năm màu trộn lẫn với sương mù hỗn độn, kinh người tới cực điểm, Người hộ đạo kia tuy cũng vận dụng thần thông mạnh nhất thế nhưng lại ói ra ngụm máu, lùi lại.

“Răng rắc!”

Cùng lúc đó, chiếc sừng trâu trên đầu của Người hộ đạo Thiên Nhân tộc bị gãy mất một cái, bịp, rơi xuống đất.

“Cái gì?!” Mấy vị Thiên Thần Thiên Nhân tộc khiếp sợ, chỉ vừa mới bắt đầu mà Người hộ đạo đã thất bại?

“Ngươi…” Khóe miệng của ông lão ứa máu, thân thể không thể đứng thẳng đợc.

“Ngươi già rồi.” Thần chủ Khổng Tước chỉ nói vày chữ như thế.

“Thần chủ vô địch!” Nhị ngốc tử hưng phấn hét lớn, đỡ Thạch Hạo đứng một bên, cảm thấy cả người vô cùng sảng khoái, hơi hơi xả được cơn tức giận.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 730: Chư Giáo Cùng Tới

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"Ngươi!" Người hộ đạo Thiên Nhân tộc rút lui, hỗn độn hiện lên, miệng nhuốm máu, hắn đã bị thương rất nặng nhất là khi nhìn thấy chiếc sừng trên mặt đất kia thì khiến hắn giật mình, nơi đó dính máu lấp lánh ánh đen.

Đây là đại thần thông tuyệt thế của hắn, chiếc sừng này có thể khiến trời xanh cũng phải nứt, chém rớt nhận nguyệt sao trời, thế nhưng giờ lại bị chém gãy, vô cùng đáng sợ.

Thần chủ Khổng Tước nói chỉ một câu, ông già rồi, khiến cho lồng ngực của Người hộ đạo chập trùng, vô cùng tức giận và không phục!

"Mỹ nhân từ xưa than xế chiều, anh hùng không muốn thấy đầu bạc." Thần chủ Khổng Tước khẽ nói, đây là một cảm ngộ và cũng là bất đắc dĩ, hắn nghĩ tới tương lai của mình, thể nào cũng sẽ có ngày như vầy.

Bởi vì, tới cảnh giới cỡ này của bọn họ thì hiểu rõ, nhân vật dù mạnh tới đâu thì cũng sẽ có một ngày hủ diệt*.

(*): Diệt vong mục nát.

Thậm chí, thập hung cùng lắm cũng tới thế này, bọn họ dù có đạt tới đỉnh cao không thể cao hơn nữa thì chung lại vẫn phải đi tới cuối con đường, muốn tọa hóa trong dòng sông thời gian.

Hắn hoài nghi Lôi đế, Côn Bằng… đều là bị năm tháng chém một đao, sau đó bại vong, hiện giờ hẳn là không thể trên đời nữa.

Lúc này, Khổng Cầu Kỳ vui sướng, tuy là thân người thế nhưng cũng hiện ra một chút phần vốn có, lông đuổi tỏa ra, lông chim năm màu xinh đẹp, một con khổng tước đang xòe đuôi.

Dù là Thiên Nhân tộc thì sắc mặt của ai nấy đều rất khó coi, Thần chủ Khổng Tước quá đáng sợ, vừa đối mặt thì đã làm trọng thương Người hộ đạo.

"Ầm!"

Khí thế kinh khủng tỏa ra, hỗn độn buông xuống từ trời cao bao phủ nơi này, Người hộ dạo tuy gầy gò, da bọc xương thế nhưng lúc này lại phát ra uy thế không gì sánh được.

Đây chính là cơn giận của chí cường giả, kéo lấy sức mạnh chư thiên, loáng thoáng có ánh sao hạ xuống Thiên Chi Thành này.

Trước và sau lưng Người hộ đạo nằm dày đặc pháp liên đan dệt với thiên và hòa vào với nhau, lúc này tựa như là thiên phạt, rất nhiều sao lớn xuất hiện trên bầu trời, Thiên Chi Thành có chí cường giả xung đột, đây là vấn đề rất lớn.

"Tinh lực của ông đã khô cạn, không bằng một phần mười lúc toàn thịnh, hiện giờ đánh một trận với ta thì chẳng có chút phần thắng nào." Thần chủ Khổng Tước bình thản nói.

Hắn sẽ không lưu tình, không thích vẻ lấy thế đè người của Thiên Nhân tộc, bắt nạt một thiếu niên như vầy, cộng thêm quan hệ giữa hắn và Liễu Thần thì chắc chắn sẽ không ngồi nhìn.

"Xoẹt!"

Sau lưng Thần chủ Khổng Tước hiện lên năm luồng cầu vồng cao ngút trời, tỏa ra hào quang rực rỡ cứ như là năm thanh tiên kiếm tuyệt thế cắt ra hỗn độn, chặt đứt quy tắc trật tự đang từ trên trời giáng xuống kia.

Lúc này, sắc mặt của Người hộ đạo ửng hồng, nuốt xuống một ngụm máu, cả người hắn cứ như đang đạp trên một vách đá cheo leo, một cước giẫm hư không rồi từ từ hạ xuống.

Sợ hãi, bất đắc dĩ, càng nhiều chính là vô lực!

Lập tức hắn mất đi nhuệ khí, không có chút tinh khí thần gì, đòn đánh này đã đánh tan mọi niềm tin của hắn, chung quy lại hắn đã già yếu không thể chịu nổi một trận.

Mấy vị đại Thiên Thần Thiên Nhân tộc đều biến sắc, trong lòng âm u, Người hộ đạo tuổi quá lớn, sớm đã không còn sức chiến đấu đỉnh cao nữa.

Ầm!

Người hộ đạo đạp mạnh một cước lập tức trong thiên địa hiện lên ký hiệu lấp lánh, một luồng sức mạnh khó tả hiện lên bao phủ cả tòa Thiên Chi Thành này, hình thành nên thần uy vô thượng.

"Hả!"

Giờ khắc này, toàn bộ Thiên Nhân tộc đều ngẩn đầu, dù là xa tới mấy thì ai cũng đều kinh ngạc không thôi, bởi vì có người đang mở ra đại trận Hỗn độn do sáu đại Thiên Nhân bố trí từ thời đại thái cổ.

Áp lực mênh mông xuất hiện, hỗn độn tràn ngập trừ trên trời tràn xuống bao phủ tòa thành này!

Sự tình chuyển lớn rồi!

Lúc này, đừng nói là người đang trong cung điện, dù là tu sĩ Thiên Nhân tộc cũng căng thẳng, trong lòng sinh ra luồng hoảng sợ, quan hệ tới "tộc vận" trong tương lai!

Mấy vị đại Thiên Thần Thiên Nhân tộc sắc mặt trắng như tuyết, trong lòng bồn chồn, không hề hi vọng sẽ xảy ra tình huống như thế này, bọn họ

kết minh với Khổng Tước tộc, hiện giờ đã bị làm lộn tùng phèo lên, hậu quá khó mà lường được.

Vốn muốn dựa vào Người hộ đạo thế nhưng lại tới mức này, Thần chủ Khổng Tước lại đang giữa lúc đỉnh cao, không thể chiến thắng được!

"Haizzz!"

Tiếng thở dài vang lên, trận pháp và ký hiệu, còn có hỗn độn trong thiên địa này bỗng tiêu tán, khôi phục lại thanh tĩnh.

Bên ngoài đại diện có một lão già đang bước tới, rõ ràng đứng nơi đó thế nhưng lại cảm thấy rất mơ hồ, như hòa thành một thể với thiên địa, là vật dẫn cho đại đạo, khó có thể thấy rõ được.

Lão Thiên Nhân đã xuất quan!

Hắn một cước hạ xuống, cả tòa thành lớn đều phát ra ánh sáng an lành đi kèm điềm lành, cảnh tượng kinh người, hóa giải một hồi đại kiếp nạn.

Trên thực tế, Thần chủ Khổng Tước chuẩn bị chém giết, lấy ra chí bảo trấn tộc hòng nối liền với trời đất, khiến nơi này nứt ra.

"Khổng Tước, ngươi làm thế đáng sao, vì một thiếu niên mà muốn hai tộc khai chiến?" Lão Thiên Nhân mở miệng.

"Ta muốn bảo vệ hắn một mạng." Thần chủ Khổng Tước nhẹ nhàng nói.

Lão Thiên Nhân vừa muốn nói gì thì đột nhiên vẻ mặt thay đổi, biến mất tại chỗ.

"Chiến đế, ngươi đã tới à?"

Hắn lao lên bầu trời, phóng tầm mắt nhìn về ngoài mười vạn dặm, mạnh mẽ như chân long, tinh lực như đại dương, nếu so với Người hộ đạo kia thì hắn tựa như đang ở thời thanh niên, mạnh mẽ không cách nào suy đoán ra được!

Rất nhanh, hắn lại biến mất, không có chút âm thanh nào, không biết đã rời khỏi thành này hay chưa.

Thiên Chi Thành, khôi phục lại yên tĩnh.

Trong lúc nhất thời, bên trong cung điện lại trở nên yên tĩnh.

“Báo, Minh chủ giáng lâm, muốn bái phỏng Thiên Chi Thành ta.” Đột nhiên, Chân Thần tự mình tới bẩm báo tin tức này, lập tức cả cung điện chấn động lên.

Minh chủ, tuyệt đối không phải là chuyện đơn giản, hiện nay mấy vùng tử đại của thượng giới đã bị thống nhất, hợp thành một thế lực cực lớn siêu tuyệt, quả thực sẽ diễn biến thành Minh giới, chủ của nơi này đích thân tới nên khiến người khác chấn động.

“Mời!”

Cuối cùng, mấy vị Thiên Thần cùng nhau thương lượng, rồi lại xin chỉ thị của Người hộ đạo nên nghênh tiếp Minh chủ vào thành.

Bởi vì, dù Thiên Nhân tộc có tức giận, để một vài bá chủ đi vào trong thế nhưng đại trận Hỗn độn do sáu đại Thiên Nhân bố trí vẫn còn, thì không sợ biến cố gì cả.

Chủ yếu nhất là, lão Thiên Nhân đã thức tỉnh!

Một chiếc Minh xa màu đen xuất hiện, cao to và thần bí, được chín con hung thú thái cổ kéo lấy tiến vào trong Thiên Chi Thành, minh vụ ngập tràn cứ như mở ra Minh giới vậy.

“Không mời mà tới, kính xin mấy vị đạo hữu thứ lỗi.”

Một người đàn ông bước ra từ minh xa, một thân chiến y hắc kim lấp lánh ánh đen đầy lạnh lẽo, cả người yêu dị và đẹp trai, trông chỉ chừng ba mươi mấy tuổi, hắn chính là Minh chủ, một chí cường giả đầy đáng sợ.

Không ai biết hắn sống bao nhiêu lâu, nghe đồn hắn là một xác ướp cổ hỗn độn, sau khi thông linh, thần thức tái sinh thì hóa thành chủ của Minh giới.

Cũng có người nói, kiếp trước của hắn là một nhân vật vô địch, không phải vậy thì làm sao chỉ dựa vào một thân thể mà có khả năng sẽ sống lại, trở thành chúa tể một phương.

Còn có người nói, hiện tại hắn đang hồi tưởng lại kiếp trước, nếu như có thể nhớ lại tất cả, kiếp trước và kiếp này dung hợp thì có thể sẽ không có địch thủ trong ba ngàn châu này!

Minh chủ với mái tóc màu đen vô cùng rậm, chỉ là vẻ mặt trắng bệch một cách yêu dị và rất đẹp trai, lúc này khi thấy Thần chủ Khổng Tước thì mỉm cười gật đầu.

“Nghe nói thiếu niên Hoang đang ở Thiên Nhân tộc, hắn đã giết Minh tử của bộ tộc ta, hôm nay cũng chính vì chuyện này nên ta mới tới.” Hắn mang theo ý cười nói.

Trên thực tế, tất cả mọi người đều biết tại sao hắn lại tới đây, muốn nhìn qua tiên kinh Lôi đế, bởi vì hắn là Hỗn độn thi đã thông linh, bất luận tu vi mạnh tới cỡ nào thì cũng sẽ mang theo một tia âm khí, khó mà rút đi được.

Hắn nghĩ tới bảo thuật Lôi đạo, với loại tiên kinh dương cương nhất và bá liệt nhất có thể gột rửa bản thân này, thì có thể giúp bản thân tiến thêm một bước nữa.

Minh chủ đã tới, nói rõ sẽ không bỏ qua cho Thạch Hạo, bầu không khí đây càng thêm căng thẳng. Lúc này, dù là Thiên Nhân tộc cũng phải thu tay lại, Thần chủ Khổng Tước muốn bảo vệ Thạch Hạo thì cũng gặp phải vấn đề lớn.

“Báo!”

Rất nhanh, bên ngoài đại điện lại có tiếng truyền tới, có Chân Thần tiến vào bẩm báo cao tầng nơi này, giáo chủ của Bổ thiên giáo đã tới, muốn bái phỏng Thiên Chi Thành.

Lần này, không riêng là Thiên Nhân tộc chấn động mà dù là Thạch Hạo cũng lộ vẻ kinh sợ, hắn giao tiếp với đại giáo này cũng không ít, thế nhưng cũng chỉ hạn chế ở hạ giới. Nay, các Giáo chủ chí cao thật sự của thượng giới lại xuất hiện, việc này khiến hắn sinh ra cảm giác kỳ lạ.

Minh chủ cũng lộ vẻ khác thường, không hề nghĩ tới người này cũng sẽ tới.

Tay áo giương ra cứ như là một người đang hóa thành Tiên, đây là một ông già không dính chút khói lửa, từ từ tiến vào trong cung điện hùng vĩ này.

Tất cả mọi người đều giật mình, không ai dám khinh thường, người này nếu như là phát uy thì có thể quét ngang mấy chục châu, tuyệt đối đáng sợ!

Bổ Thiên giáo có tiếng tăm rất lớn ở thượng giới, đồng thời có quan hệ với Tiên điện, cùng tiến cùng lui nên ít người dám trêu chọc.

“Tiểu hữu, ta thấy ngươi và giáo ta có duyên, không bằng đi theo ta đi?” Ông lão của Bổ Thiên giáo nói, mang theo nụ cười mỉm.

Câu nói này vừa ra, tất cả mọi người đều biến sắc.

Thạch Hạo lắc dầu, nói: “Ta chỉ đi cùng với Thần chủ Khổng Tước.”

“Ta không có ác ý, Nguyệt Thiền đánh giá ngươi không thấp, ta chỉ muốn hỏi ngươi mấy lời mà thôi.” Ông lão cười nói, rất là hiền hòa.

Thế nhưng, không một ai dám coi thường lời nói của hắn, là có ý gì đây, là đang xoa dịu hay là muốn bảo vệ Thạch Hạo rời đi?

Có một vài người tin chắc, giáo chủ Bổ Thiên giáo tuyệt đối động lòng với tiên kinh Lôi đế, không thể không thèm khát.

Thạch Hạo giật mình, người này là đang nói chuyện với hắn ở thân phận Hoang hay là trò chuyện với thân phận Thạch Hạo.

Tiếp đó, người của học viện Âm Dương cũng tới, sau đó là chủ của Thú hải đã khai sáng ra chân kinh Bách Thú cũng giáng lâm, lập tức khiến bầu không khí của Thiên Chi Thành càng thêm áp lực và căng thẳng hơn.

"Hoang ở đây à, nghe nói đạo huynh Thiên Nhân tộc biết rõ đại nghĩa nên đã bắt giữ, thật đúng là may mắn." Chủ của cung Hỏa Ma cũng tới, đây là một con Xích Vũ Hạc đã hóa thành hình người, là một ông lão mặc đạo bào đỏ thẫm.

Hắn mang theo ý lạnh, vừa mới giáng lâm thì đã lên tiếng, lần này cần phải giết chết Hoang, chắc chắn sẽ không để hắn sống tiếp được nữa, cũng coi như là giúp đỡ Thiên Nhân tộc, nói giúp cho bọn họ.

Ở bí cảnh Nguyên Thiên thì Thạch Hạo đã đại sát toàn bộ người của cung Hỏa Ma, khiến Giáo chủ của tộc này tức giận chờ hắn xuất hiện ở lối ra, nhưng lại không thể bắt được, hôm nay tới là để xử tội.

"Thật sự nói khoác không biết ngượng, ngươi là cái thá gì mà cũng dám ở đây nói năng linh tinh?" Đột nhiên, thanh âm của một cô gái từ trên trời truyền tới, chửi thẳng chủ nhân của cung Hỏa Ma.

"Ai?" Chủ của cung Hỏa Ma tức giận.

"Ngươi không xứng để biết tên." Cô gái này tuy chỉ quát khẽ thế nhưng lời nói lại rất êm tai.

Sau đó, thiên địa trở nên yên lặng, cô gái kia cũng chưa có tiến vào thành.

Sau đó, Tần Trường Sinh xuất hiện, đi tới Thiên Chi Thành.

Lại sau đó, chủ của Ma Quỳ viên hiện thân, đây là một sinh linh vô cùng kinh khủng cứ như là một vầng mặt trời màu đen tỏa ra ánh đen, hóa thành

thân người tiến vào cổ điện, khiến trong lòng mọi người run lên.

Sau đó không lâu, Vân Hi xuất hiện, tiến vào trong tòa cung điện này, há miệng muốn nói gì đó thế nhưng nơi đây đều là cao tầng, có một vài vị Giáo chủ, không khí rất ngột ngạt.

Mấy đại Thiên Thần Thiên Nhân tộc nhíu mày, rất muốn nàng rời đi.

“Chủ của Thiên quốc cầu kiến!” Có người bẩm báo.

“Cái gì?” Mọi người kinh ngạc, chủ của một quốc đầy máu tanh lại tới? Quả thật khó mà tin được, đây là một sát thủ, xưa này đều đi lại trong bóng tối.

“Lão phu chỉ là phó giáo chủ, cũng không phải là chủ của Thiên quốc thật sự.” Chiếc bóng kia mờ ảo không cách nào nhìn rõ và không cách nào nhìn thấu được, thế nhưng tất cả mọi người đều cảm giác được, sự đáng sợ và mạnh mẽ của hắn, cùng với mùi máu tanh tanh tưởi không hề che giấu chút nào.

Trong lúc nhất thời, có những hình ảnh thây chất thành núi, máu chảy thành sông ở trước mắt, rất khó có thể tưởng tượng được người này đã giết bao nhiêu sinh linh rồi.

Dù là các đại Giáo chủ cũng cảm thấy khó chịu, người này bốc mùi máu tanh nồng nặc, quá kinh khủng, hắn đạt được đại đạo, công tham tạo hóa.

“Hoang, không thể lưu.”

Lời nói của vị phó chủ Thiên quốc rất ngắn gọn, chỉ có vài chữ thế nhưng lại đại biểu quyết định của giáo này.

Mọi người rùng mình, bất kể là ai thì cũng đều nhìn về phía Thạch Hạo, cảm thấy hắn sống không nổi nữa rồi.

“Ta vẫn bảo vệ hắn đấy?” Thần chủ Khổng Tước mở miệng.

“Thần chủ, cần gì phải thế, hắn không đáng.” Có người nói.

“Ha ha…” Phó chủ Thiên quốc nở nụ cười.

Những cường giả của đạo thống khác cũng lộ vẻ khác thường, chủ của cung Hỏa Ma càng lắc đầu, nói: “Nhiều người ở đây như thế, hắn… sống không nổi.”

Lúc này, lần nữa có người bái phỏng tiến vào trong Thiên Chi Thành, và cũng truyền tới âm thanh trong trẻo, chấn động tâm hồn người khác, nói: “Ta muốn bảo vệ hắn.”

Mọi người lộ vẻ khác thường, đây tuyệt đối là âm thanh truyền tới trước đây không lâu.

Mọi người lộ vẻ khói chịu, đặc biệt là đám chủ nhân của cung Hỏa Ma, tất cả đều đứng thẳng dậy, sát ý ngập tràn nhìn chằm chằm lối vào đại điện.

Một cô gái mặc áo trắng xuất hiện, băng cơ ngọc cốt, tóc đen mềm mại phát sáng, cặp mắt như đá quý màu đen ẩn chứa linh tính, phong thái tuyệt thế.

Dù là những Giáo chủ này đã hiểu rõ nhân kiệt trên thế gian, lúc này cũng lộ vẻ khác thường, cảm thấy khá là giật mình, cô gái này quá đặc biệt, lại có luồng khí tức Tiên đạo.

Nàng đứng nơi đó, đối mặt với bá chủ thế nhưng vẫn rất tự tin, tuyết y tung bay, mắt ngọc mày ngài, thần vận siêu thoát, tuyệt thế và cô độc thật sự.

“Ngươi là ai, bằng vào ngươi mà cũng dám cản ý nghĩ của các giáo?” Có người mở miệng, chủ của cung Hỏa Ma thì hừ lạnh một tiếng, lộ ra sát ý.

“Chỉ bằng vào việc ta là Diệp Khuynh Tiên, người của ta, các ngươi cũng dám động?” Lời nói của nàng nhẹ nhàn thế nhưng lại khiến ánh mắt của một đám người ngưng lại, nàng lại dám nói như vậy.

“Người trẻ tuổi, ngươi hơi quá phận đấy.” Một vị Thiên Thần Thiên Nhân tộc lạnh lùng mở miệng, cô gái này lại dám nói chuyện như vậy ngay trong cung điện của bọn họ.

“Thiên Nhân tộc, các ngươi không biết xấu hổ mà!” Cô gái nói thẳng như vậy, lời nói trong trỏe cứ như giọt nước mắt rơi vào khay ngọc.

Mọi người biến sắc, ở Thiên Chi Thành mà lại dám nói như thế.

Vân Hi giật mình, cô gái này tuổi cũng ngang ngang nàng thế nhưng lại dám khiến trách mấy đại Thiên Thần của Thiên Nhân tộc.

“Ngươi… đang nói chuyện với chúng ta à!?” Thiên Thần Thích Thác ánh mắt lạnh lùng nhìn xuống phía dưới.

“Ừ, thì sao nào?” Nàng chẳng hề để ý.

Diệp Khuynh Tiên với bộ áo trắng như tuyết, vóc người cao ráo duyên dáng, từng bước đi tới, cứ như là “Trích tiên” giáng thế, đứng bên cạnh Thạch Hạo.

“Ngươi dám tới quấy phá, là đệ tử của phái nào?” Có người khẽ quát, người mở miệng chính là chủ của một đại tộc nào đó.

“Câm miệng!” Diệp Khuynh Tiên xoay người, quát mắng người đứng đầu một giáo.

Mọi người gật mình, cô gái này lại cả gan làn thế!

Lập tức, có Giáo chủ phóng thích thần uy hòng trấn áp nàng, thế nhưng thải quang lưu chuyển, áp lực mênh mông kia tiêu tán thành vô hình.

“Ta nói muốn bảo vệ hắn, ta xem tên nào dám động!” Diệp Khuynh Tiên đứng bên cạnh Thạch Hạo, ánh mắt trong suốt, cả người như có linh tính nhìn quét mọi người.

Nàng mặc dù là con gái thế nhưng hiện tại lại vô cùng hào hoa phong

nhã, bễ nghễ mọi người, đơn độc chống lại đông đảo Giáo chủ, khiến mọi người giật nảy mình.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 731: Diệp Khuynh Tiên Đầy Ngang Ngược

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Một cô gái áo trắng, tóc đen phấp phới, mắt như thủy tinh đen lấp lánh thần hi, cứ như là một vị tiên tử đi ra từ tranh, đứng ngạo nghễ trong cung điện, phong thái tuyệt thế.

Một cô gái băng cơ ngọc cốt và linh động tuyệt trần như vầy lại quát lớn các Thiên Thần, đơn độc đối kháng với chúng Giáo chủ, việc này khiến nhiều người kinh ngạc và không hiểu rõ.

Nhìn theo cách nào thì tuổi của nàng cũng không quá lớn, thân thể mềm mại kỳ ảo sáng rực, bên trong mang theo sức sống tràn trề, phải nói là vô cùng trẻ tuổi.

Chính vì thế nên mới khiến người khác ngạc nhiên, cảm thấy khó mà tin được, nàng lại đứng đối lập với Giáo chủ, rất khó khiến người khác tưởng tượng ra nàng có sức lực như thế nào.

“Làm càn!” Thiên Thần của Thiên Nhân tộc trách mắng, nơi đây dù sao cũng là trọng địa của tộc mình, thế nhưng lại để một hậu bối tiến vào và còn hung hăng vênh váo, không có thể thống gì cả.

“Ta thấy các ngươi mới làm càn đó!” Diệp Khuynh Tiên ngẩng đầu nhìn về mấy đại Thiên Thần ngồi trên cao kia, lời nói bất kính, cơ bản không thèm để ý.

“Người trẻ tuổi, nơi đây không phải là nơi ngươi nên đến!” Có Giáo chủ mở miệng, tỏa ra uy thế.

Vù một tiếng, ánh đỏ đột nhiên xuất hiện trong cung điện, cứ như là nắng chiều từ chân trời chiếu tới, bên trong vẻ đỏ au lại mang theo ánh vàng chói mắt, lúc này chém thẳng về Diệp Khuynh Tiên.

Có người ra tay, muốn dạy dỗ nàng một phen, để nàng biết nơi đây chính là cung điện của Giáo chủ, không phải là nơi mà một kẻ hậu bối ngang ngược và thích làm gì thì làm được.

Bỗng nhiên, ánh đỏ đọng lại cứ như là bị đóng băng vậy, bị cố định trong hư không, một chiếc linh vũ bên trong vẻ đỏ sậm mang theo chút ánh vàng đứng yên nơi đó.

Xoẹt một tiếng, nó bốc cháy, lúc cách Diệp Khuynh Tiên một trượng thì hóa thành thần hỏa hừng hực, rọi sáng cả tòa cung điện, cuối cùng bụp, hóa thành tro tàn tung bay xuống mặt đất.

Sắc mặt của mọi người cứng đờ, lần này họ thấy được, có một gợn sóng thần bí ngăn lại những thứ này, khiến chiếc lông thần không cách nào lại gần và bị hóa thành bụi trần.

Chủ của cung Hỏa Ma hoảng sợ, đây chính là một lông hạc màu đỏ do hắn bắn tới, bên trong ẩn chứa thần lực cùng với phù văn bảo thuật vô cùng đặc biệt của tộc này, kết quả lại nổ tung hóa thành tro tàn.

Thời khắc này, mọi người thay đổi sắc mặt, không hề coi thường nữa.

“Ông rất thích nhổ lông của chính mình à, ta cũng không ngại giúp ông vặt sạch luôn đâu, vặt sạch hết, tin không?” Diệp Khuynh Tiên nói, uy hiếp một cách trắng trợn vị chủ của một cung này, nàng nhìn thẳng Thần hạc lông đỏ kia.

Mặt của chủ nhân cung Hỏa Ma tối đen thế nhưng lại vô cùng kinh ngạc, cô gái này quá thần bí, lại có thể ngăn cản được một đòn của mình, trong lòng hắn không yên.

“Người trẻ tuổi, ngươi tới từ giáo nào, trưởng bối có biết ngươi đang

quậy phá ở nơi này không, đứng mắc sai lầm, đừng gây phiền phức cho tộc nhân mình.” Có người nói.

“Ta không muốn làm khó dễ với ngươi, tốt nhất nên lui sang một bên, hôm nay chủ của các giáo tới đây, ngươi chỉ cần nghe nhiều và ít nói là được.” Thần hạc lông đỏ của cung Hỏa Ma nói.

“Ta không tìm các ông để gây phiền phức thì thôi, vậy mà còn uy hiếp và dạy dỗ ta như thế nữa à?” Diệp Khuynh Tiên nở nụ cười.

Chủ của cung Hỏa Ma đột nhiên biến đổi sắc mặt, trước mặt nhiều người như thế mà lại khiến hắn mất mặt như vậy, da mặt tựa như bị đốt tới đau nhức.

“Ngươi không phục?!” Diệp Khuynh Tiên răng trắng môi hồng, áo trắng phấp phới như cưỡi gió lướt đi, có thể lời nói trong lúc này vô cùng ngông cuồng!

Đây là một thứ khí chất rất đối lập, nàng xinh đẹp không gì tả nổi thế nhưng lại bễ nghễ, nhưng lại ngang ngược kinh người, thể hiện toàn bộ thái độ tự tin và siêu thoát.

Chủ của cung Hỏa Ma tức giận, đỉnh đầu phát sáng, bất cứ lúc nào cũng sẽ phát ra một đòn lôi đình, hắn xoay người nhìn về Thiên Thần của Thiên Nhân tộc, nói; “Mấy vị đạo huynh, các ngươi thấy sao?”

Thiên Thần Thích Thác nhíu mày, vấn đề về thiếu nữ này rất phức tạp, hiện giờ bọn họ cũng không hề nhìn ra nông cạn, không biết lai lịch ra sao, mà con hạc già này khẳng định đang chột dạ, cho nên muốn kéo bọn họ vào, mà đây lại là Thiên Chi Thành, bọn không không quản không được.

“Thấy gì mà thấy, vừa nãy ông dám đánh lén ta, đương nhiên phải rút thêm một vài cọng lông nữa, coi như là trừng phạt được.” Diệp Khuynh Tiên thờ ơ nói, âm thanh êm tai du dương như là tiên nhạc.

Cơ thể nàng phát sáng tựa như ánh bình minh, rực rỡ và lộng lẫy, trên

thân thể thước tha ấy khoác lên một tầng hào quang thần thánh, nhẹ nhàng cất bước ép về phía Thần hạc lông đỏ.

Mọi người giật mình, nàng dám động thủ? Chủ động như thế!

"Tiểu bối, ta nể mặt mà còn không biết cảm ơn, dám động thủ với lão phu, bắt ngươi!" Xích Vũ hạc đương nhiên sẽ không lùi bước, tới nước này rồi tất nhiên phải mạnh mẽ tới cùng, nếu không thì còn mặt mũi nào để đặt chân trên thế gian chứ?

Ầm, cả tòa cung điện cổ run rẩy, sườn trái của hắn phát sáng, một chiếc cánh khổng lồ vụt ngang trời, ánh đỏ như là lửa, bốc cháy hừng hực đồng thời bùng phát ra lôi đình.

Nơi này vô cùng chói mắt, tiếng sấm điếm tai, phù văn dày đặc, rực rỡ và hừng hực, nhanh chóng bao phủ Diệp Khuynh Tiên bên dưới.

Xoẹt!

Diệp Khuynh Tiên cất bước, miệng khẽ quát, thân thể tỏa ra điềm lành hóa thành gợn sóng tãn ra trong cung điện cổ này, cứ như là tiếng chuông ngân còn phát ra tiếng nổ vang rền.

"Đây là thứ gì?" Rất nhiều người đều kinh hãi.

Gợn sóng này nhìn thì nhẹ nhàng thế nhưng âm thanh mà nó phát ra lại rất to lớn, muốn người khác giác ngộ, là đạo âm lớn xuyên thủng qua màn khói dẹp sạch ánh lửa, tiêu diệt ký hiệu bằng lông đỏ kia.

"Hả?!" Chủ của cung Hỏa Ma nhảy rộn, bảo thuật của hắn bị phá giải, thần thông Hỏa đạo lại lu mờ, gợn sóng ấy xung kích tới hòng chém vào bên trong cơ thể của hắn.

Hắn quát lớn, chiếc cánh hạc màu đỏ cứ như là thiên đao, vô cùng sắc bén, trong màu đỏ máu mang theo sát khí chém tới nơi này.

“Keeng!”

Gợn sóng bắn trúng cánh thần của hắn liền phát ra âm thanh kim thạch đầy lanh lảnh, tiếp theo chuyện khiến người khác kinh hãi lại phát sinh, chiếc cánh hạc kia lại rạn nứt, linh vũ bay tán loạn rời đầy trên mặt đất.

“A…” Chủ của cung Hỏa Ma tức giận, bị một tên tiểu bối kích thương, linh vũ của bản thân lại bị đốt cháy phai tàn, thật sự là vô cùng nhục nhã.

“Ầm!”

Trên người của Diệp Khuynh Tiên lưu chuyển hào quang thần bí, thân thể chấn động mạnh, gợn sóng phát ra sáng nhiều hơn, toàn bộ đánh thẳng lên trên người của lão hạc phía đối diện, cơ bản hắn không cách nào tránh né được.

Trong nháy mắt này, cung chủ của cung Hỏa Ma hét thảm, nửa người cháy đen, đạo bào đỏ thẫm bị hủy đi nửa hóa thành tro tàn, cả người bay ngược ra sau, khóe miệng mứa máu.

Hiển nhiên, đạo bào kia chính là do linh vũ của hắn biến thành, bị hủy đi gần nửa thì tựa như nhổ trụi lông của hắn vậy.

Trong cung điện không thể yên tĩnh được nữa, những Chân Thần của Thiên Nhân tộc đều bị đè ép, đây là lần đầu tiên họ thấy cao thủ trẻ tuổi lại mạnh mẽ như thế.

“Ngươi này là ai, lẽ nào nàng chính là hậu đại nòng cốt của một Đế tộc nào đó?”

“Một thiếu nữ mà lại có thể kích thương chủ của cung Hỏa Ma, không thể tưởng tượng được, vì sao nàng lại nhằm vào Thiên Nhân tộc ta?”

Kết quả này gợi nên chấn động mạnh, không cần là bọn họ, dù là những Giáo chủ cũng nheo mắt lại, lộ vẻ khác thường, khó có thể bình tĩnh.

Cung Hỏa Ma không phải là đại giáo cao cấp nhất thế nhưng cũng không phải là con tôm chân mềm, cung chủ của bọn họ đạt tới cảnh giới Thiên Thần thế nhưng lại bị thất bại như vậy, bị thiệt hại nặng.

Lúc này, đám Thiên Thần Thích Thác ngồi không yên được nữa, chỉ một thiếu nữ lại xông tới tận cửa phát uy, thực lực cũng không hề kém bọn họ, việc này thật khiến người khác sợ hãi.

"Ngươi phục chưa?" Diệp Khuynh Tiên nhìn về chủ của cung Hỏa Ma, hỏi như thế, lời nói mang theo sức hút, có một loại lẳng lơ cảm động lòng người.

Nhưng vào lúc này, không có bất kỳ ai sẽ cho rằng nàng là một thiếu nữ xinh đẹp đầy yếu đuối, mà là một cường giả siêu phàm nhập thánh, kinh diễm tới mức khó tin.

Chủ của cung Hỏa Ma không biết nói gì, sắc mặt đỏ bừng, ho ra một ngụm máu, quả thật quá mất mặt.

"Phục rồi, phục sát đất luôn, tỷ tỷ, tỷ là Chân Tiên!" Cách đó không xa, Khổng Cầu Kỳ lớn tiếng cổ vũ, nếu không phải bị Thần chủ Khổng Tước trừng mắt thì hơn nửa hắn sẽ hì hục chạy tới đây rồi.

Diệp Khuynh Tiên lườm hắn một cái, không vui nói: "Ta có già như vậy đâu, tuổi cũng chẳng hề lớn hơn ngươi."

Lời này vừa ra lại khiến nơi đây chấn động, đây là một tên yêu nghiệt cỡ nào đây? Mọi người tin chắc, trên người nàng tuyệt đối có bí mật lớn, nếu không thì làm sao ở độ tuổi này lại có thực lực như thế.

"Tiểu hữu kinh tài tuyệt diễm, xưa nay hiếm thấy thế nhưng ngươi cũng chỉ có một mình." Trên cung điện, một vị Thiên Thần Thiên Nhân tộc mở miệng, muốn ngăn cản nàng.

Dù sao, chủ của cung Hỏa Ma từng giúp đỡ bọn họ, nói đỡ cho bọn họ, lúc này lại gặp chuyện ở đây, nếu như không quan tâm thì sẽ bị người khác

nói là khinh thường người ta.

“Thiên Nhân tộc nhà ngươi, vô cùng đê hèn.” Diệp Khuynh Tiên xoay người nhìn mấy đại Thiên Thần, chẳng hề có chút sợ hãi, cứ nói những lời bất kính như thế.

Ánh mắt của mấy đại Thiên Thần lạnh lẽo, đang ở trong cung điện của Thiên Thần, nàng lại chẳng hề giữ chút mặt mũi nào.

“Tiểu hữu, ngươi hơi quá rồi đó!” Thích Thác mở miệng.

“Chuyện hơi quá thì ở phía sau kìa, hắn có ý tốt đưa thiên tài tộc ngươi trở về, các ngươi vì sao lại lấy ân đề oán vậy?” Diệp Khuynh Tiên chỉ về Thạch Hạo, sau đó vừa nhìn về phía bọn họ vừa lớn tiếng chất vấn, trong mắt mang theo sát khí.

“Loại ẩn tình này là do hắn có ý đồ xấu, muốn cướp lấy chí bảo Thiên Nhân tộc ta!” Một vị Thiên Thần lạnh lùng nói.

“Nực cười, ngày đó ta cũng ở bình nguyên màu máu, nhìn cũng rất rõ, ngươi rất vô liêm sỉ.” Diệp Khuynh Tiên làm người khác không kinh ngạc tới chết thì không thôi, chỉ thẳng mặt cao tầng của Thiên Chi Thành.

“Đại nhân, xin bỏ qua cho Hoang, hắn bảo vệ con tới mấy chục vạn dặm, đó là đại ân.” Vân Hi mở miệng, vẻ mặt phức tạp, cô gái áo trắng đối diện kia lại có thể quát mắng Thiên Thần, mà tuổi tác của nàng cũng không quá lớn.

“Ngươi làm sao hiểu được lòng người hiểm ác, lui ra!” Thích Thác trầm mặt xuống nói, một luồng uy áp mênh mông bao phủ khiến Vân Hi khó mà nói thêm được.

Vẻ mặt của mấy đại Thiên Thần lạnh lẽo, âm thầm trách mắng, vì sao tộc nhân lại để Vân Hi xuất hiện, hẳn lại bắt nàng đi “bế quan” mới đúng.

“Ta cũng lười tranh luận với các ngươi, người của ta mà các ngươi cũng

dám động, hôm nay cần phải cho ta một lời giải thích, nếu không tuyệt đối không dễ dàng cho qua!" Diệp Khuynh Tiên nói.

Nàng áo trắng tuyệt thế, chẳng hề giống như một thiếu nữ yếu đuối mà tựa như muốn quân lâm thiên hạ, quan sát ba ngàn châu, là một đại Quân vương.

Tất cả mọi người đều chấn động, đều cho rằng nàng chỉ vì muốn cứu viện cho Hoang, là muốn mang rời đi, không nghĩ tới nàng còn muốn đòi một câu trả lời hợp lý, ngang ngược tới mức thái quá.

Mọi người càng thêm hiếu kỳ, nàng tới từ nơi nào?

Cùng lúc đó, tất cả đám Giáo chủ như phó chủ Thiên quốc, Tần Trường Sinh, cổ tổ của Ma Quỳ viên, Minh chủ, Bổ Thiên giáo chủ đều lộ vẻ khác thường, đưa thần niệm thăm dò nàng.

"Ầm!"

Thời khắc này, bạch y của Diệp Khuynh Tiên dựng lên từng mảng hào quang, giợn sóng thần bí lần nữa hiện ra hóa thành màn ánh sáng hộ thể ngăn cách với bên ngoài.

"Không đơn giản!"

Dù là đại Giáo chủ cũng nghiêm túc, trên người cô gái này có bí mật rất lớn.

"Thiên Nhân tộc, cần phải giải thích hợp lý, phải có thứ để bàn giao với thành ý nhất, nếu không chuyện hôm nay không để yên!" Diệp Khuynh Tiên nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 732: Thần Hình Tiên Đạo

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"Ngươi muốn chúng ta cho ngươi một câu trả lời hợp lý?" Thiên Thần Thích Thác với vẻ mặt âm trầm ngồi ở bên trên nhìn xuống cô gái mặc đồ trắng này, sát ý tràn ngập.

Dù gì đây cũng là Thiên Chi Thành, không cho kẻ khác ăn nói thô lỗ, cho dù Thiên Nhân tộc làm cái gì thì người ngoài cũng không nên can thiệp và uy hiếp.

Ánh mắt của mấy Thiên Thần khác lạnh lẽo, đã là Thiên Thần thì tâm tình rất ít dao động nhưng lần này bọn họ khó nén tức giận, đều phóng ra phù quang chuẩn bị xuất thủ.

"Một mình ngươi đối phó bọn họ không được, đi nhanh lên đi." Thạch Hạo truyền âm, hắn không cho là Diệp Khuynh Tiên có thể địch lại cả Thiên Chi Thành.

"Yên tâm, ngươi là tiểu đệ của ta, tất nhiên ta sẽ mang ngươi đi ra ngoài". Diệp Khuynh Tiên cười nói, cũng không lo lắng gì.

Thạch Hạo yên lặng, muốn thu hắn làm tiểu đệ?!

"Tiên tử, thu huynh trưởng à?" Khổng Cầu Kỷ không chút xấu hổ, liếm mặt áp sát tới.

"Cút!" Diệp Khuynh Tiên tuy rằng phong thái tuyệt thế, đẹp đến mức gần như mộng ảo, nhưng giờ phút mấu chốt cũng không một chút ẩu tả, một

chữ chặn ngang khiến Nhị Ngốc tử trợn tròn mắt.

“Được rồi!” Thích Thác mở miệng, thấy nàng không coi ai ra gì dám chuyện trò với người khác trước mặt bọn họ, không để ý gì đến mấy đại Thiên Thần nên ánh mắt càng lạnh hơn.

“Ngươi muốn ta cho một câu trả lời sao?” Diệp Khuynh Tiên xoay người hỏi.

“Đây là Thiên Nhân tộc, không phải môn phái của ngươi, đừng nói là chúng ta bắt giữ Hoang với ý đồ khác, chính là lập tức đánh chết hắn cũng không tới phiên ngươi quản!” Thích Thác lạnh giọng nói, cũng nhìn lướt qua Thạch Hạo.

“Người có ơn với Thiên Nhân tộc lại trở thành cuồng đồ mang ý xấu, lời như thế mà ngươi cũng nói được, lại là muốn giết liền giết, cũng thật bá đạo nhen!” Diệp Khuynh Tiên cười lạnh, tóc đen bay lượn, thân thể thon dài thướt tha phát ra ánh sáng trong suốt.

Ánh mắt Thích Thác uy nghiêm đáng sợ, không chần chừ nữa há miệng phun ra một cái hồ lô vỏ tím tỏa ra khí lành.

“Thu!” Hắn hét lên một tiếng, vận dụng pháp khí Thiên thần.

Hồ lô vỏ tím phóng to, nơi miệng hồ lô phù văn nằm dày đặc hóa thành một vòng xoáy màu tím, nuốt chửng vạn vật, sương mù mông lung muốn thu Diệp Khuynh Thành vào trong.

Thân thể Diệp Khuynh Tiên phát sáng, giơ tay chỉ một cái, vẫn là một vệt sóng gợn dập dờn phát ra tiếng chuông vang rền đánh vào hồ lô vỏ tím kia.

Keeng!

Như chuông sớm trống chiều vang vọng trong trời đất.

Đồng thời tia lửa tung tóe, hồ lô vỏ tím sau khi bị gợn sóng đập trúng, boong boong vang vọng, cũng có phù văn bắn ra.

"Trấn!"

Thích Thác hét lớn, không nghĩ tới pháp khí Thiên thần lại không làm gì được Diệp Khuynh Tiên dù là một chút lay động cũng không có, lúc này nhanh chóng lấy hồ lô vỏ tím đập mạnh tới.

Đây là một trong những pháp khí Thiên thần xếp hạng đầu phi thường lợi hại, giờ phút này tựa như một ngọn thần sơn tỏa ra khí tím ép xuống.

"Thu!"

Sự tình khiến người ta kinh ngạc xảy ra, Diệp Khuynh Tiên quát khẽ một tiếng, thân thể nàng phát sáng, gợn sóng tựa như dây thừng, tầng tầng lớp lớp cuốn lấy hồ lô vỏ tím.

"Hả?" Thiên thần Thích Thác thất kinh, cảm giác mình cùng pháp khí kia đã mất đi liên hệ, không thể khống chế.

Gợn sóng lan rộng, chằng chịt, hướng lên trên hồ lô vỏ tím, cuối cùng bao quanh rồi luyện hóa nó.

"Đây là…" Tất cả mọi người đều kinh hãi, nha đầu này quá lợi hại rồi, tuổi còn nhỏ mà có thể dễ dàng lấy đi pháp khí Thiên thần?

"Trong cơ thể nàng có bảo vật thần thánh!" Tần Trường Sinh mở miệng.

"Rất có thể là… pháp khí Hỗn độn!" Cổ tổ của Ma Quỳ viên nói, toàn thân được một vầng mặt trời màu đen bao phủ tựa như ánh sáng đen của Ma diễm, cực kỳ khủng bố.

Vừa nghe xong, mọi người nhất thời giật mình, pháp khí Hỗn độn tuyệt đối kinh người, tất cả Giáo chủ đều đỏ mắt bởi vì sự hiếm có của nó.

"Nha đầu, ngươi cho rằng có một kiện pháp khí thì có thể hoành hành

Thiên Chi Thành, ngông cuồng ở bộ tộc ta sao?" Mấy vị Thiên Thần khác đứng lên, một người trong đó quát lên.

"Ha ha ha…" Diệp Khuynh Tiên cười châm biếm mà chẳng hề đáp, tiếng cười như chuông bạc, trong mắt có hào quang kinh người, cực kỳ tự tin.

"Mang tù nhân đi." Một vị Thiên Thần phân phó, ra lệnh cho người dẫn Thạch Hạo đi.

"Ta xem ai dám." Diệp Khuynh Tiên chặn lại.

"Nha đầu, ngươi không cần dựa vào sự lợi hại của pháp khí rồi muốn làm gì thì làm, chuyện của Thiên Nhân tộc ta ngươi quản không được." Thiên thần Thích Thác nói.

"Hôm nay ta muốn quản đấy!" Diệp Khuynh Tiên nói tiếp: "Các ngươi đã không cho câu trả lời, ta tự mình tới lấy."

Nành nhìn về phía Thạch Hạo, thấy vết máu trên người hắn thì hỏi: "Ai làm?"

"Một tên quản ngục." Khổng Cầu Kỷ đáp.

"Thật sao?" Diệp Khuynh Tiên đứng thẳng tại chỗ, trong đôi mắt to như ngọc thạch màu đen phát ra hai chùm sáng màu vàng óng do phù văn biến thành chăm chú nhìn Thạch Hạo.

"Võ đạo Thiên nhãn!?" Giờ phút này, không cần nói là Chân Thần mà ngay cả Thiên Thần cùng với mấy vị Giáo chủ đáng sợ kia cũng đều chấn động đến kinh ngạc.

Hai chùm ánh sáng màu vàng óng đảo qua Thạch Hạo, chậm rãi chiếu lại một đoạn ngắn sự việc xảy ra trong địa lao, hiện lên cảnh tên quản ngục dữ tợn lấy pháp khí xuyên thủng thân thể Thạch Hạo, máu tươi đầm đìa, cực kỳ tanh máu.

“Thiên Nhân tộc, được lắm!” Diệp Khuynh Tiên khẽ nói.

Tất cả mọi người vô cùng chấn động, võ đạo Thiên nhãn quả nhiên thần kỳ, lại có thể tìm hiểu sự việc xảy ra không lâu khiến người ta cảm giác rất kỳ lạ.

“Làm sao có thể, nàng tuổi còn nhỏ sao lại có võ đạo Thiên nhãn!”

Đừng nói là Chân Thần, dù là Thiên Thần hay những Giáo chủ kia đều không có ai tu thành, thứ này không liên quan gì tới thực lực, tất cả đều dựa vào thân thể và linh hồn của chính bản thân mình.

Cả cung điện đều xôn xao, những Giáo chủ kia cũng lộ vẻ kinh dị.

“Nghe nói võ đạo Thiên nhãn có thể ‘Gán’?” Có người nói nhỏ, âm hiểm thức tỉnh những cao thủ ở đây, có thể nói là rắp tâm hại người.

“Chính là người, tới đây.” Diệp Khuynh Tiên ra tay, một mảnh phù quang bay ra, giam cầm một tên Chân Thần ngoài đại điện, chính là quản ngục.

Hắn theo người áp giải Thạch Hạo tới, vẫn ở ngoài đại điện chưa rời đi, lúc này bị bắt sống.

“Có khí tức hỗn độn, nàng sử dụng sức mạnh pháp khí, hơn nữa là một kiện chí bảo vô thượng có ý chí mạnh mẽ của riêng mình.” Minh chủ nói, trên khuôn mặt đẹp trai mà tái nhợt lộ vẻ khác thường.

“Không được làm càn!”

Mấy đại Thiên Thần của Thiên Nhân tộc đều ra tay cùng trấn áp Diệp Khuynh Tiên, bảo cụ phát sáng, phù văn đan dệt, Thiên thần pháp liên giống như mạng nhện nằm dày đặc trong hư không.

“Mở!”

Diệp Khuynh Tiên hô, tuyết y phát sáng, từ trong cơ thể bay ra một đám

phù văn rực rỡ khắc họa thành một bức tranh, phóng thích khí tức bất hủ.

"Ồ?!"

Lúc này đừng nói là thần linh, ngay cả mấy vị đại Giáo chủ trong lòng đều căng thẳng, bởi vì bọn họ cảm giác được khí tức Tiên Đạo lưu chuyển trong hư không.

"Đây là gì?!" Mấy đại Thiên Thần kinh ngạc thốt lên, bởi vì pháp khí của bọn họ như đá chìm đáy biển, hãm sâu trong hư không, đã bị giam cầm không nhúc nhích được nữa.

Trong hư không hào quang óng ánh tựa như ngọc bích xuất hiện một bộ thần hình, đó là một bức thần đồ.

Đó là một người, nhìn không rõ ràng do ánh sáng mông lung tạo thành, ngồi xếp bằng ở nơi đó tỏa ra tiên văn giam cầm vài món pháp khí Thiên thần.

"Quả nhiên là chí bảo!" Một vị Giáo chủ nói nhỏ, ánh mắt nóng rực, loại thần vật này quá hiếm có rồi, ngay cả hắn cũng động tâm.

Tuy nhiên, sắc mặt của mấy vị đại Giáo chủ cổ xưa nhất như Giáo chủ Bổ Thiên giáo, Cổ tổ Ma Quỳ viên, Minh chủ lại căng thẳng hẳn lên, chưa tỏ rỏ thái độ gì, bọn họ tựa như nhớ ra điều gì nhưng cũng không quá chắc chắn.

Ầm!

Thân thể Diệp Khuynh Tiên hừng hực, bùng phát ánh sáng càng xán lạn hơn khiến cho bức Thần đồ kia cô đọng lại một chút, phảng phất như thật sự có người đang ngồi xếp bằng phóng thích tiên uy.

Mấy vị Thiên Thần kêu rên lảo đảo rút lui, dáng vẻ như đang nhìn thấy quỷ, sắc mặt đỏ ửng, khóe miệng chảy máu, không thể tin được những chuyện đang xảy ra.

Bởi vì bọn họ bị tiên quang từ bóng người mông lung ngồi xếp bằng trong hư không dâng lên quét trúng khiến cho bị thương nặng, không chống cự được.

“Ta muốn đòi công đạo, các ngươi còn muốn ngăn cản sao?” Diệp Khuynh Tiên nhìn về phía mấy người sau đó giam cầm tên quản ngục kia lại rồi nhẹ nhàng điểm ra một chỉ, thánh quang tỏa ra.

“Không!” Tên quản ngục kêu to, tuy là Chân Thần nhưng căn bản thoát không được, bị hào quang thần bí báo phủ không thể động đậy.

Tiếng xương nứt trong cơ thể hắn răng rắc vang lên, đồng thời tất cả phù văn trong máu thịt nháy mắt bị tiêu diệt, cả người trở nên uể oải.

“Ngươi… phế bỏ tu vi của ta?” Quản ngục kêu to, tràn ngập sợ hãi.

“Ta trước giờ không sát sinh, nhưng lại không muốn tha cho loại người như ngươi nên không thể làm gì khác hơn.” Diệp Khuynh Tiên lạnh nhạt nói rồi không để ý tới hắn nữa.

“Chân Tiên muội muội thủ đoạn quá cao cường.” Khổng Cầu Kỷ nịnh.

Bên trong điện phủ, rất nhiều Thiên Thần tức giận, đây là địa bàn của họ vậy mà bị một thiếu nữ đẩy lui cùng lúc mấy vị đại Thiên Thần và phế bỏ một vị Chân Thần, thật không thể tưởng tượng.

“Ầm!”

Đột nhiên có một vị Giáo chủ xuất thủ trấn áp Diệp Khuynh Tiên.

Nhưng Diệp Khuynh Tiên vẫn bình tĩnh, thân thể phát sáng, đồng thời bộ thần hình hiện ra trong hư không kia càng lại rõ ràng một chút, dấu ấn ở đó lưu chuyển phù quang.

Đó là một người ngồi xếp bằng bất động nhưng lại đang phóng thích khí tức Tiên đạo kinh sợ lòng người.

Vị Giáo chủ kia chấn động mạnh lui ra, đòn đánh ra đã bị hóa giải.

Mọi người hít vào hơi lạnh, đây là cái gì?

“Các ngươi không nên làm bậy.” Giáo chủ Bổ Thiên giáo nói.

“Đây chính là dấu ấn Tiên đạo trong truyền thuyết sao?”

Minh chủ chớp mắt, ánh sáng màu đen tăng vọt, minh vụ bao phủ thân thể hắn.

“Nghe đâu, thời cổ có vô thượng sinh linh – Tiên đã chết đi và lưu lại thần hình, đã từng khắc dấu trên pháp khí, đời sau có thể hiện ra.” Cổ tổ Ma Quỳ viên nhìn xa xăm nói.

“Cái gọi là thần hình, đó là hình thể của thần thức.” Có người bổ sung.

“Cái gì?!” Tất cả mọi người đều kinh hãi, trên người của thiếu nữ lại có thứ này chẳng trách có thể ngạo thị quần hùng, đây là đang mượn sức mạnh của dấu ấn Tiên đạo.

“Ngươi đến từ sâu trong khu không người rộng lớn kia?” Phó chủ Thiên quốc mở miệng, thân thể hắn mơ hồ, đứng lên mang theo một luồng máu tanh.

Diệp Khuynh Tiên mỉm cười, cũng không nói nhiều.

“Để ta thử xem, rốt cuộc có phải hay không là thần hình Tiên đạo.” Phó chủ Thiên quốc cầm một thanh huyết kiếm, đột ngột bùng phát khiến cả Thiên Chi Thành run rẩy, tựa như mở ra địa ngục sâm la, rất nhiều người xụi lơ trên đất.

Lông tóc mọi người dựng đứng khó có thể chịu đựng loại sát cơ này, ngay cả một ít Giáo chủ cũng đều kiêng kỵ lui về phía sau, không ai dám đến gần đầu lĩnh của sát thủ Thần đình.

Hắn biến mất chỉ còn có thây chất thành núi, máu chảy thành sông và vô

tận sát khí đáng sợ, sau đó bùng nổ ra ngút trời mưa máu.

"Rầm!"

Một chuôi huyết kiếm vụt qua hư không đột ngột chém về phía trước.

Phù văn tỏa ra, bóng người mông lung kia phát sáng từ từ ngưng tụ thành một người ngồi xếp bằng trong hư không, quay lưng về phía mọi người phóng thích khí thế bất hủ.

Keeng!

Huyết kiếm bị đánh văng ra, chủ nhân Thiên quốc lập tức lộ ra thân thể, lảo đảo rút lui lộ vẻ khiếp sợ.

"Đều nghe nói thế gian này chỉ có hai bộ thần hình Tiên đạo, ta lại có vinh hạnh nhìn thấy một bộ." Hắn tự nói, muốn rút lui không ra tay nữa.

Đòn đánh này tuy bị thần hình Tiên đạo ngăn trở nhưng cũng khiến cho Diệp Khuynh Tiên chịu một chút xung kích, nàng nhẹ nhàng rung động rồi rất nhanh ngừng lại.

Lần này, tất cả mọi người đều trầm mặc, ngay cả mấy vị Giáo chủ cũng đều choáng váng.

"Hai bộ thần hình Tiên đạo đều ở nơi sâu trong khu không người rộng lớn, xưa kia có người đã từng nhìn thấy." Giáo chủ Bổ Thiên giáo mở miệng.

"Xoạt!"

Lòng bàn tay Diệp Khuynh Tiên phát sáng, một tấm thuẫn cổ xưa hiện lên thu thần hình kia vào, trên mặt thuẫn có một người mơ hồ ngồi xếp bằng tỏa ra khí tức Tiên đạo.

Chính là cái pháp khí cổ lão này sao?

Mọi người nhìn chằm chằm, nói là thuẫn nhưng thật ra nó là một góc của

cái chuông bị đánh vỡ.

“Ta nói mang hắn đi và đòi một lời giải thích, Thiên Nhân tộc các ngươi có đồng ý không?” Diệp Khuynh Tiên mở miệng.

Thiên Nhân tộc trầm mặc, thiếu nữ này đến từ sâu trong khu không người thần bí, rất khó trêu chọc.

“Lão Thiên Nhân, ta đến rồi, ngươi không ra gặp một lần sao?” Diệp Khuynh Tiên lên tiếng.

Lão Thiên Nhân xuất hiện, thở dài nói: “Ngươi có thể mang người đi rồi.”

Nhưng mà Diệp Khuynh Tiên vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích.

“Ngươi còn việc gì sao? Thần hình Tiên đạo cũng không phải là khó phá.” Lão Thiên Nhân nói, ông giao hòa cùng trời đất, tựa như vật dẫn của Đạo.

“Ngươi còn nhớ Minh ước Thái cổ sao?” Diệp Khuynh Tiên nói.

“Vẫn nhớ.” Lão Thiên Nhân gật đầu.

Rất nhiều người không rõ, chỉ có vài vị Giáo chủ cổ xưa nhất hít vào hơi lạnh, rất giật mình, nhìn chằm chằm Diệp Khuynh Tiên.

Ngày xưa sáu đại Thiên Nhân tiến vào khu không người rộng lớn nhưng cuối cùng chỉ có lão Thiên Nhân này trở về, lẽ nào khi đó đã lập ra Minh ước?

Hay là từng có một nhóm người tham dự lập ra Minh ước Thái cổ? Mọi người nín thở, đều muốn biết.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 733: Rời Đi

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Minh ước Thái cổ, chỉ nghe tên thôi cũng khiến người ta run sợ, mang theo khí tức năm tháng trĩu nặng, đây là một loại thệ ước như thế nào?!

Tất cả mọi người đều cảm thấy trong này có ẩn giấu một bí mật động trời, một khi lộ ra chắc chắn sẽ chấn thế.

“Sáu đại Thiên Nhân được xưng là truyền thuyết bất bại, kết quả chỉ có ta còn sống trở về, sao có thể quên.” Lão Thiên Nhân lẩm bẩm, lời nói trầm thấp.

Các cường giả sợ hãi, quả nhiên minh ước Thái cổ được định ra vào lúc ấy, thật sự có liên quan đến sáu đại Thiên Nhân, đã từng huy hoàng cỡ nào….

“Trước đây không lâu có người từng truyền tin cho ông nhưng ông không trả lời, vì vậy ta đến đây gặp mặt.” Diệp Khuynh Tiên nói, tay áo trắng như tuyết tung bay, kỳ ảo như tiên.

“Khi đó ta còn chưa thức tỉnh, cũng sắp tọa hóa rồi.” Lão Thiên Nhân đáp.

“Ý của ta đến đây là muốn ông thực hiện minh ước Thái cổ, đến lúc xuất lực rồi.” Diệp Khuynh Tiên nói.

Âm thanh của nàng rất êm ái thế nhưng rơi vào tai mọi người lại như tiếng sấm, đây là loại thệ ước gì mà sau bao năm tháng đằng đẵng, đến nỗi

lão Thiên Nhân gần chết đi vẫn phải thực hiện.

Chính lão Thiên Nhân cũng ngạc nhiên, dáng vẻ rất khiếp sợ, nói: “Lại xuất hiện sao, ta đã nhanh xóa tên khỏi thế gian vậy mà vẫn có một ngày phải thực hiện thệ ước.”

Chúng thần đều rất hồi hộp muốn biết rõ ràng thế nhưng hai người kia đều không nói hết, không muốn nhiều lời.

Chỉ có đám người Giáo chủ Bổ Thiên giáo, Tần Trường Sinh, Minh chủ, Cổ tổ Ma Quỳ viên hiểu đôi chút, hiển nhiên bọn họ từng nghe nói biết một ít ẩn tình.

“Ông có muốn đi không?” Diệp Khuynh Tiên hỏi.

“Đi chứ!” Ngoài dự liệu của mọi người, lão Thiên Nhân đáp lại rõ ràng, âm thanh vang vang như sắt đá chạm nhau, vô cùng thẳng thắn và quả quyết.

“Cổ tổ, rốt cuộc chuyện này là thế nào?” Thiên Thần Thích Thác cẩn thận hỏi, trong lòng hắn tràn ngập sương mù, cấp thiết muốn biết.

“Nếu ngày nào đó các ngươi có thể đưa Thiên Nhân tộc lần nữa trở thành Hoàng tộc của ba ngàn châu thì có tư cách biết.” Lão Thiên Nhân nói, ánh mắt sâu thẳm nhìn phía chân trời, tựa như muốn xuyên qua thái cổ nhìn về một nơi.

“Cái gì?!” Tất cả mọi người đều hít vào một hơi lạnh, đây là loại thệ ước gì mà lại đáng sợ và kỳ lạ đến vậy.

“Tiên hà về đông, Trường sinh tận, anh hùng thiên hạ suy tàn. Trăm đời hồng trần, thiên kiêu đều diệt, tà dương đỏ máu, chúng ta về đâu?!” Lão Thiên Nhân nói nhỏ, mang theo vô tận bi thương, linh cảm đã đến đường cùng.

“Lão tổ!” Chúng thần Thiên Nhân tộc kêu to, đều muốn ngăn cản ông, không muốn ông đi thực hiện minh ước.

Mọi người càng sợ hãi!

Diệp Khuynh Tiên rất bình tĩnh không nói gì thêm, nhưng khi mọi người nhìn về phía nàng thì rõ ràng đã khác trước, càng cảm thấy thiếu nữ này đáng sợ và thần bí, từ vùng cấm rộng lớn đến truyền lời cho lão Thiên Nhân.

Theo hướng đó mọi người nhìn thấy Thạch Hạo thì sắc mặt cũng đều lộ vẻ khác thường, thiếu niên này chắc chắn đã được bảo vệ, ai muốn giết hắn phải cân nhắc một phen.

"Minh ước thái cổ, trang nghiêm mà thần thánh, nếu đã định ra thì ta nghĩ ông cũng sẽ không chối từ. Được rồi, chuyện này đã xong, giờ nói tới hắn đi, bỗng dưng bị Thiên Nhân tộc ngươi bắt nạt dù sao cũng phải có một câu trả lời hợp lý." Diệp Khuynh Tiên chỉ vào Thạch Hạo.

"Còn thế nào nữa, ngươi mang đi là được rồi. Thần hình Tiên đạo cũng không khó phá, không phải sức mạnh của ngươi, căn bản không có khả năng vô địch." Lão Thiên Nhân nói.

"Việc đã đến nước này tộc ông dù sao cũng phải cho một ít bồi thường đi." Diệp Khuynh Tiên nói, mắt to lấp lánh hào quang, nói tiếp: "Nghe nói tộc ông có Tiên Linh Lung, cho ta mượn mấy năm được không?"

"Không được!" Lão Thiên Nhân từ chối thẳng thừng.

"Ông nếu nói bồi thường như vậy thì ta nghĩ đã xong rồi, bởi vì hắn tìm hiểu Phi Tiên thạch rất nhiều ngày đã không thể tiếp tục nữa." Thiên Thần Thích Thác lúc này nói ra.

"Cũng không phải ta tìm hiểu quá nhiều ngày mà… " Diệp Khuynh Tiên lẩm bẩm, chợt cảm thấy mình lỡ miệng vội vàng ngừng lại.

Mọi người ngạc nhiên, nàng là đang để ý đến Phi Tiên thạch sao? Khi Thiên Nhân tộc nhìn về phía nàng thì đều lộ ra sắc mặt khác thường.

"Để bồi thường có thể tìm hiểu mười ngày sau đó lập tức rời đi!" Lão

Thiên Nhân quả quyết nói.

Mọi người nghe vậy đều đờ ra.

“Có thể, quyết định như vậy đi.” Diệp Khuynh Tiên nhanh chóng gật đầu.

“Minh ước thái cổ chúng ta có biết ít nhiều, nhưng không có quan hệ gì với chúng ta, mà người này chúng ta muốn bắt, không thể đi như vậy được.” Minh chủ lên tiếng.

“Ông chắc chắn là vẫn muốn ra tay sao?” Diệp Khuynh Tiên xoay người, lấy ánh sáng mông lung che kín thân thể.

“Nơi này là ba ngàn châu thượng giới chứ không phải là vùng cấm rộng lớn kia.” Minh chủ nói.

“Ta cảm thấy tương lai ông cũng phải thực hiện minh ước thái cổ.” Diệp Khuynh Tiên bảo.

“Không có khả năng, ta không muốn lập ước.” Minh chủ bình thản trả lời.

“Chiến đế cũng chưa từng đi đến nơi đó thế nhưng trước đây không lâu ta gặp được hắn, hắn cũng đã lập minh ước kia.” Diệp Khuynh Tiên lại nói.

Bên trong cung điện, thần sắc của tất cả mọi người đều đọng lại, hô hấp dồn dập cả lên, đây là ước định gì? Lại để Chiến đế cùng Lão Thiên Nhân cổ lão và mạnh mẽ đều như thế.

“Ta không hiểu vì sao ngươi lại bảo vệ hắn?” Chủ nhân Ma Quỳ viên hỏi, một vầng mặt trời màu đen bao phủ hắn, ngọn lửa đen hừng hực, mạnh mẽ đến khiếp người.

“Bởi vì ta từng gặp một người nhờ ta chiếu cố cho hắn. Mặt khác hắn có thể mặc được cái giáp trụ rách nát này cũng đáng giá cho ta ra tay.” Diệp

Khuynh Tiên đáp.

“Để hắn rời đi, hắn là do Thiên Nhân tộc ta bắt giữ.” Đúng lúc này Lão Thiên Nhân đứng ra nói, không muốn dây dưa mãi vấn đề này.

Mấy vị Giáo chủ mạnh mẽ nhất nghe vậy đều lặng thinh không phản đối, bởi vì đây là Thiên Chi Thành, không nói Lão Thiên Nhân mạnh mẽ khó giải quyết, nơi này còn có đại trận Hỗn độn do sáu đại Thiên Nhân hợp lực bày xuống, rất đáng sợ.

“Lập tức chuẩn bị cho ta một tòa truyền tống trận siêu cấp, loại có thể vượt châu đi xa.” Diệp Khuynh Tiên nói, quyết định nhanh chóng đưa Thạch Hạo rời đi.

“Hắn không phải còn muốn tìm hiểu Tiên Linh Lung sao?” Thiên Thần Thích Thác hỏi, trong mắt lấp lóe ánh sáng mập mờ, ở thêm một ngày thì cơ hội nhiều hơn.

“Hắn đã tìm hiểu xong, còn lại ta có thể giúp hắn.” Diệp Khuynh Tiên bỡn cợt.

Mọi người im lặng, bỗng nhiên cảm giác da mặt của nàng rất dày, chẳng trách vì sao lão Thiên Nhân lại đổi giọng đáp ứng, hóa ra là đang thỏa mãn yêu cầu của nàng.

Trung tâm Thiên Chi Thành.

Một tòa truyền trống trận to lớn, lâu đời, tồn tại từ xưa đến nay.

Thạch Hạo đứng ở trước tế đàn, xoay người nhìn về Diệp Khuynh Tiên, vẻ mặt có chút phức tạp.

Diệp Khuynh Tiên mỉm cười, áo trắng như tuyết, phong hoa tuyệt đại, chính là nàng đã đến, cứu và thay đổi vận mệnh của Thạch Hạo.

Thạch Hạo há miệng muốn nói lời cảm ơn.

“Nếu muốn cảm ơn thì làm chiến phó cho ta đi, được không?” Diệp Khuynh Tiên chủ động nói, híp mắt cười, mắt to đen tròn xán lạn hào quang.

Tất cả lời cảm ơn của Thạch Hạo lập tức nuốt xuống, mặt nhăn nhó.

“Sao, làm tiểu đệ của ta mà không phục hả?” Diệp Khuynh Tiên cười hì hì.

“Không cùng đi với chúng ta sao? Nếu không ta đi với ngươi.” Khổng Cầu Kỷ chen lên tế đàn kề vai sát cánh cùng Thạch Hạo sau đó vừa nhìn Diệp Khuynh Tiên vừa nói: “Ta muốn lập minh ước thái cố, bây giờ có thể ký không?”

“Tầm của ngươi, tu luyện thêm một triệu năm nữa đi.” Diệp Khuynh Tiên vung ống tay áo trắng như tuyết đánh bay hắn.

“Cảm ơn tiền bối!” Thạch Hạo hướng về Thần chủ Khổng Tước phía xa, trịnh trọng thi lễ chân thành cảm ơn.

Thần chủ Khổng Tước gật gật đầu, Khổng Cầu Kỷ muốn đi qua thì bị ông ngăn lại.

“Ngươi không đi sao?” Thạch Hạo lo lắng hỏi Diệp Khuynh Tiên, dù sao những Giáo chủ kia cũng không phải hạng lương thiện, nếu bất chấp thì cái gì cũng có thể làm.

“Ta muốn tìm hiểu Tiên Linh Lung, đồng thời ở đây tránh né một nhân vật đáng sợ.” Diệp Khuynh Tiên nói.

“Ngươi có chí bảo Hỗn độn kia mà còn phải né tránh kẻ địch?” Thạch Hạo giật mình, năm đó khi có tiểu Tháp thì hắn có thể tung hoành thiên hạ, nơi nào cũng có thể đi.

“Thần hình Tiên đạo rốt cuộc cũng không phải là sức mạnh của mình.” Diệp Khuynh Tiên chỉ ra ngoài nói: “Nơi đó có một tên khốn vẫn đang tìm ta, muốn dùng cổ thuẫn của ta tu bổ chiếc chuông nát kia của hắn.”

Thạch Hạo thất kinh, nghĩ đến tiên chuông từng hiện ra ở hạ giới, trước đây không lâu cũng xuất hiện ở Thiên Chi Thành.

“Cổ thuẫn của ngươi có quan hệ với cái chuông kia?” Hắn hỏi.

“Của ta là hồn chuông, của hắn là thân chuông.” Diệp Khuynh Tiên khinh thường, lại bắt đầu khoác lác nói tương lai sẽ đánh người kia tè ra quần.

“Ngươi sẽ không gặp nguy hiểm chứ?” Thạch Hạo hỏi.

“Ta không sao, có lão Thiên Nhân còn có Chiến đế bên ngoài là đủ rồi. Kỳ thật ta chỉ là không muốn chạy trốn mà thôi, nếu không ai có thể làm gì được ta.” Diệp Khuynh Tiên nói.

“Ngươi có thể đừng thích khoác lác được không?” Thạch Hạo chịu không nổi nàng.

“Ngươi có ý gì, ta là người thích nổ sao?” Nàng lập tức phóng lên tế đàn, vung ống tay áo lên để hắn lên đường.

Bỗng nhiên Thạch Hạo cảm thấy trong lòng có thêm một cái thần phù vô cùng thần bí, có khí tức tựa như Hỗn độn.

Cùng lúc đó hắn nghe Diệp Khuynh Tiên truyền âm: “Sau khi truyền tống đi, ngươi lập tức sử dụng ‘Phá giới phù’ này, nếu không thì nguy hiểm.”

Thạch Hạo nghiêm nghị, sau đó gật đầu.

Đúng lúc này đại trận phát sáng, nhanh chóng tạo ra một thông đạo* óng ánh không biết nối tới đâu.

*thông đạo: đường nối.

“Ngoài mấy chục châu, Tử Vi châu.” Lão Thiên Nhân âm thầm truyền âm cho Diệp Khuynh Tiên.

“Được!” Nàng gật gật đầu đồng ý.

Thạch Hạo bước vào thông đạo, quay đầu nhìn lại lần cuối, hắn thấy vẻ mặt của rất nhiều người, có sát cơ, có tiếc nuối, có thân thiết ví dụ như Khổng Cầu Kỷ.

“Lần sau gặp phiền phức hãy báo tên của ta.” Lời của Diệp Khuynh Tiên khiến cho một đám người nín lặng, ngay cả lão Thiên Nhân cũng bất đắc dĩ nhíu mày.

Vân Hi xuất hiện, há miệng đứng ở đằng xa khẽ nói: “Ngươi phải cẩn thận!”

Thạch Hạo đảo qua mọi người. cuối cùng liếc nhìn những cường giả của Thiên Nhân tộc, sau đó cũng không quay đầu lại, đi xa.

Giờ phút này, thân thể của mấy đại Thiên Thần đều lạnh lẽo, ngay cả lão Thiên Nhân cũng cau mày, có chút hối hận, để thiếu niên này chạy thoát tương lai sẽ là một mối họa sao?

Đường hầm hư không khép kín, quang vụ biến mất.

Thạch Hạo nghe lời Diệp Khuynh Tiên lập tức sử dụng Phá giới phù.

Quang vụ mịt mờ tràn ngập, thần phù này phát ra ánh sáng rực rỡ, sau đó đột nhiên xuyên thủng thông đạo, đổi hướng.

Cùng lúc đó trong lòng Thạch Hạo nghiêm nghị, hắn nhìn tháy một bàn tay lớn màu đen xuất hiện ở phía sau, đó là bàn tay của chủ nhân Ma Quỳ viên.

Ngoài ra một luồng phong mang màu máu tỏa ra, Phó chủ Thiên quốc đột ngột xuất hiện trong đường hầm, cũng muốn bắt giết hắn.

Ầm!

Còn có một bàn tay lớn trắng như tuyết mang theo minh vụ ngập trời, chính là Minh chủ, tuy nhiên bị Thần chủ Khổng tước chặn lại, chậm một nhịp.

Quả nhiên có Giáo chủ âm thầm triển khai thủ đoạn, lấy các loại linh thân bổ ra hư không tiến vào trong thông đạo muốn bắt giữ Thạch Hạo.

Thậm chí Thạch Hạo còn nhìn thấy đám người Thiên Thần Thích Thác cùng Người hộ đạo của tộc này.

Bất quá, không cho phép hắn suy nghĩ nhiều, Phá giới phù xé ra một vùng không gian khác, vặn vẹo thông đạo, mang theo hắn cực tốc rời đi.

Lần này không ngừng biến hóa phương hướng, thay đổi tọa độ, trong nháy mắt mà thôi hắn liền biến mất, đã thoát khỏi tất cả mọi người.

Phía sau, một đám người vẻ mặt âm trầm, Phá giới phù kia thật không đơn giản, đủ để phá tan các loại Đại Thiên thế giới, căn bản không ngăn được, cũng không cách nào xác định vị trí tọa độ.

Thạch Hạo cứ như vậy rời đi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 734: Hỏa Châu

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Phá giới phù to bằng lòng bàn tay xuyên qua hư không với tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt ngắn ngủi Thạch Hạo cũng không biết đã bay được bao xa.

Cuối cùng phù này mờ dần, phóng ra ánh lửa đốt cháy hư không tạo thành một cánh cửa đưa hắn ra ngoài.

Thạch Hạo cảm thán, loại bí bảo hi thế này quả nhiên không bình thường, chính xác như vậy, trong nháy mắt tiêu hao hết thần năng cuối cùng lại nối liền với bên ngoài tạo thành một con đường an toàn.

Ầm!

Thạch Hạo rơi xuống, đất đá bắn lên, lực xung kích quá lớn tạo thành một cái hố sâu, hắn đứng dậy quan sát xung quanh.

Cỏ dại cao quá eo, vô cùng hoang vu.

Đây là một mảnh đại thảo nguyên, bao la bát ngát, Thạch Hạo không biết đang ở phương nào, cách Thiên châu bao xa.

Gió thổi tới, tất cả cây cỏ đều đang lay động phát ra tiếng xào xạc kèm theo mùi đất và cỏ cây.

Thạch Hạo bay lên, thân thể có máu tràn ra, hắn không khỏi nhíu mày, ở bên trong hắc lao bị Chân Thần lấy pháp kiếm xuyên thủng thân thể nên đã

bị thương nặng, tuy rằng đã ăn bảo dược của Khổng Tước tộc, nhưng vẫn chưa khỏi hẳn.

“Thiên Nhân tộc!” Hắn khẽ nói, ánh mắt lạnh lẽo.

Lần này, lại gặp phải kiếp nạn như vầy, bảo vệ Vân Hi mấy chục vạn dặm, có ân với Thiên Nhân tộc, kết quả lại rơi vào một kết cục như vầy, bị người giam cầm, làm nhục.

Hắn nghĩ lại, có đại tộc vì một loại truyền thừa vô thượng thì đừng nói là lương tâm, e là chuyện dối trá và tàn bạo hơn cũng có thể thản nhiên mà làm.

Hắn nghiêm túc suy nghĩ, sau này dù như thế nào, đều không để chính mình rơi vào trong tuyệt cảnh.

Thực lực mới là căn bản, hắn nhẹ nhàng thở dài.

“Ta nếu thành Đế, chắc chắn sẽ lại đến, dù là Hoàng tộc, Đế tộc cũng phải diệt.” Thạch Hạo tự nói, lúc rời khỏi Thiên Nhân tộc thì hắn cũng không thề thốt hay nói bất kỳ lời nào, chỉ là liếc mắt nhìn chằm chằm.

Bởi vì, có nói nhiều hơn nữa cũng không bằng một lần hành động chân chính.

“Ma Quỳ viên, Minh thổ, Thiên quốc… Ta sẽ đến từng chỗ một, viết nên khúc ca bằng máu và lửa.”

Đây cũng chẳng phải lời thề của hắn mà chỉ là chuyện cần làm trong tương lai, Thạch Hạo nhìn về hướng trời xa nói nhỏ, lúc rời đi, mấy đại Giáo chủ còn muốn ra tay bắt giết hắn, vài bóng người lạnh lùng vô tình vẫn còn hiện lên ở trước mắt.

Phía cuối đường chân trời cũng có dãy núi biểu thị đây cũng không phải là đại thảo nguyên thuần túy.

Thạch Hạo đứng ở giữa không trung, phóng tầm mắt nhìn tới, hắn phun

ra một ít vết máu, ở Thiên Nhân tộc bị thương rất nặng, trên người có mười mấy cái lỗ máu.

Kiếp nạn lần này khiến hắn cảm thấy mình bị áp bức và lăng nhục.

“Ta muốn quật khởi, tăng lên thực lực của mình, dù chỉ là một người cũng có một ngày trở thành Đế tộc!” Hắn đáp xuống đất, dọc theo đại thảo nguyên đi về phía trước.

Cỏ dại um tùm, vùng đất này rộng mênh mông.

Hắn triển khai đại thần thông Súc địa thành thốn, một đường đi về phía trước, hắn muốn tìm đến nơi có người ở để hiểu rõ hiện nay đang ở nơi nào.

Trên đường đi Thạch Hạo lần thứ hai phun máu thì không khỏi cau mày, cảm giác cần phải tìm một chỗ trị thương, đây là lần đầu tiên không chiến mà lại bị thương nặng.

Đột nhiên hắn dừng lại vì nghe được tiếng sấm vang đặc biệt nặng nề.

Sau đó mặt đất nổ vang, run rẩy dữ dội kèm theo tiếng rít như thác lũ.

Rất nhanh hắn nhìn thấy một dòng lũ đen ngòm vọt tới tốc độ cực nhanh, chấn động mảnh đại thảo nguyên này.

“Là kỵ binh!” Thạch Hạo thất kinh, đó là một nhóm kỵ sĩ thiết giáp đều ăn mặc áo giáp màu đen, ngang dọc trên đại thảo nguyên, phóng đến rất nhanh, nhìn từ xa tựa như một dòng lũ màu đen tràn qua mặt đất.

Cách nhau rất xa, vô tận sát khí cũng đã tràn ngập lại đây, tựa như giá rét trời đông giáng xuống.

Trong mắt Thạch Hạo bắn ra tia điện, tỉ mỉ quan sát, không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc, những toạ kỵ này đều rất bất phàm, tất cả đều là cùng loại hung thú — cự lang*.

*: sói lớn.

Mỗi một con sói đều đen kịt như mực, to như voi, đồng thời lớp vảy lạnh lẽo lấp lóe ánh đen bao phủ, chúng nó chạy còn nhanh hơn cả gió thổi.

Quái vật to lớn như vậy lại có tới mấy ngàn con, thành đàn mà đến tự nhiên giống như dòng lũ đen ngòm.

Tất cả kỵ sĩ đều cầm các loại thiên mâu, chiến mâu, chỉ về trước, sát khí tràn ngập.

Cùng lúc đó Thạch Hạo nghe được trên mặt đất sau lưng cũng truyền đến tiếng vang, âm thanh gót sắt điếc tai, giẫm nát cỏ dại cao bằng nửa người.

Hắn quay đầu lại thì nhìn thấy một dòng lũ đỏ thẫm, sát khí nặng hơn, cũng là một nhóm kỵ binh, nhưng thú cưỡi không giống, là một đám hung sư* màu đỏ.

* hung sư: sư tử hung ác.

Bờm của đám sư tử này đỏ đậm, dài đến hai, ba mét, đón gió mà bay tựa như ngọn lửa đỏ thẫm đang cháy hừng hực.

Đây là một đám hung thú vô cùng hung ác, một một con đều to như một ngọn núi nhỏ, mấy ngàn con cùng chạy và điên cuồng gào thét giẫm cho đại thảo nguyên rung động dữ dội.

Trên người hung sư đều có chiến sĩ mặc giáp trụ đỏ thẫm ngồi thẳng, nâng lên binh khí màu máu đáng sợ, bùng phát chiến khí giết tới.

Giờ phút này, yên tĩnh sớm bị đánh vỡ, sư tử màu đỏ và cự lang màu đen cùng xông vào nhau, chiến đấu đẫm máu.

Thạch Hạo ngạc nhiên, vừa mới đi tới đại thảo nguyên này liền thấy được một trận đại chiến ngoài dự liệu, cũng may hắn tin tưởng trận chiến này không liên quan đến hắn.

Hắn hóa thành một cái bóng mờ đi ngang qua đại thảo nguyên, né qua kỵ binh hai bên, ở phía xa lẳng lặng quan chiến.

“Giết!”

“Hống…”

Tiếng kêu “giết” vang trời, kèm theo tiếng sư tử gầm cùng tiếng sói tru, chấn động toàn bộ đại thảo nguyên, hai bên vừa tiếp xúc, máu tươi lập tức vọt lên.

Cuộc chiến đấu này vô cùng kịch liệt, sư trảo to lớn xoay tròn mang theo sức mạnh phá núi xé rách mặt đất, mà sói đen có vảy chi chít, đồng dạng cực kỳ hung ác điên cuồng.

“Phốc!”

Có hung sư xé ra một con cự lang, máu tươi phụt lên mười mấy mét.

“Gào…” Sói tru điếc tai, một con cự lang màu đen há mồm phun ra một vệt đao ánh sáng xuyên thủng thần quang bảo vệ của một con sử tử rồi chém nó thành hai nửa.

“Đạo chích Hắc lang, các ngươi nạp mạng đi!” Mấy ngàn tu sĩ trên lưng sư tử đỏ hét lớn, đồng thời vung lên binh khí, phù văn bắn ra, chém về phía trước.

“Bọn giặc Huyết Sư, các ngươi là đồ chết tiệt!” Kỵ sĩ Hắc Lang cũng đều đang gầm thét, giơ lên các loại trường mâu, bắn ra hàng ngàn hàng vạn tia sáng đen đâm hướng đối thủ.

Phốc!

Cuộc chiến này rất khốc liệt, thỉnh thoảng có người rơi xuống khỏi cự thú, bị chém đầu, bị đâm thủng ngực, máu nhuộm đỏ đại thảo nguyên.

Còn có rất nhiều người bay lên trời chiến đấu, lấy ra bảo cụ, triển khai

thần thông, kịch liệt chém giết.

Cũng có rất nhiều huyết sư và cự lang màu đen vọt lên trời cao, chở chủ nhân đại chiến, rất nguyên thủy cũng rất máu tanh và dã man, hai bên đều chém giết rất hung hãn.

Thạch Hạo kinh dị, đây rõ ràng chỉ là trộm cướp, đều là hạng người không lương thiện gì, vậy mà cả hai bên đều có cao thủ Thần Hỏa cảnh, thậm chí còn có hai Chân Thần chém giết lẫn nhau.

"Thật lợi hại, đây là địa phương nào?" Thạch Hạo không rõ, chỉ là hai phe giặc cỏ cùng thổ phỉ vậy mà đều hung tàn và mạnh mẽ như thế, thật không biết mình đã đến nơi nào.

Không lâu sau, hai bên lưu lại sáu, bảy trăm thi thể, có cự thú cũng có tu sĩ, máu nhuộm đỏ cả thảo nguyên này.

"Hỗn độn diễm chỉ là truyền thuyết cổ đại, các ngươi lại chỉ nghe lời đồn mà lại tin chúng ta thật sự phát hiện, rồi tập kích Huyết sư đoàn chúng ta, vậy thì chờ bị trả thù đi."

"Hừ, khu vực này từ lâu vẫn có truyền thuyết về Hỗn độn diễm, rõ ràng cao thủ Hắc Lang tộc chúng ta bất ngờ phát hiện được manh mối, lại bị tộc ngươi sát hại cướp đi, đương nhiên phải cho chúng ta một lời giải thích."

Hai bên chém giết, đại chiến dữ dội, giữa bầu trời các loại bảo cụ bay vèo vèo, chằng chịt, đâu đâu cũng có bóng người, còn có các loại sư tử to lớn, sói đen, tất cả đều có thể bay, phát ra bảo thuật.

Răng rắc!

Thỉnh thoảng có binh khí bị gãy và máu tươi tỏa ra, càng có một ít thi thể to lớn rơi xuống, đập trên thảo nguyên.

Trong lòng Thạch Hạo chấn động, hắn ở xa nghe được rõ ràng, dĩ nhiên là Hỗn độn diễm!

Đây là thứ trong truyền thuyết, chẳng lẽ trên đời này thật sự còn có ngọn lửa sao?

Bất kỳ sinh linh nào muốn tiến vào Thần Hỏa cảnh đều cần "nhen nhóm Thần Hỏa", chỉ cái tên của cảnh giới này thôi cũng đã nói lên tất cả.

Có người mượn nhờ Thần Hỏa đan, có người dựa vào sức mạnh bản thân, còn có người sẽ tìm những ngọn lửa thần bí nhất trên thế gian này để gột rửa bản thân, tôi luyện thân thể cùng thần hồn, càng bá đạo hiệu quả càng cao.

Như các loại Trọc Thần hỏa, Ngũ Sắc Thiên hỏa, đều là kỳ vật xếp hạng hàng đầu.

Mà các loại Địa ngục hỏa, Thiên đường hỏa càng là vang dội xưa nay, nếu chiếm được thì sự tiến hóa có thể được hoàn mỹ nhất, xây dựng nên đạo cơ mạnh mẽ, một bước lên trời, sức chiến đấu người cùng cấp không thể so sánh được, nhưng đáng tiếc xưa nay không có mấy người tìm được.

Như Hỗn độn diễm vẫn chỉ là truyền thuyết, đương nhiên cũng có người tin tưởng người cổ đại đã từng chiếm được nhưng đều bị thiêu chết không cách nào lấy nó trúc cơ được.

Hỏa diễm khác nhau, thực lực tu sĩ nhen nhóm Thần Hỏa cũng rất khác nhau, bởi vậy bất kỳ cường giả nào muốn tiến vào Thần Hỏa cảnh đều vô cùng cẩn thận, không dám dễ dàng phá vào.

Bởi vì chuyện này liên quan đến thành tựu tương lai của một người, tầm ảnh hưởng rất lớn, đồng dạng ở Thần Hỏa cảnh, thần hỏa khác nhau thì thực lực khả năng chính là khác biệt một trời một vực, chênh lệch to lớn.

Đây là địa phương nào, sao lại có manh mối của Hỗn độn diễm? Thạch Hạo khá giật mình, đồng thời tim đập thình thịch, trước mắt hắn đang ở Tôn giả cảnh, tiếp theo liền muốn cân nhắc nhen nhóm Thần Hỏa.

Hỗn độn diễm có sức mê hoặc quá lớn, tuy rằng từ xưa đến nay đều chỉ

là truyền thuyết, không chắc là có thật, đồng thời mặc dù có những người nghe nói từng chiếm được Hỗn độn diễm, nhưng đều là tự thiêu chính mình, không một ai thành công lấy nó xây dựng đạo cơ dưới thần đạo, vậy mà cũng khiến bất kỳ người nào sau khi nghe tin thì tâm tình đều rung động.

Đại chiến phía xa đã kết thúc, hai tên Chân Thần lưỡng bại câu thương, hai nhóm giặc cỏ cũng rút đi lưu lại một đám thi thể lớn.

Huyết sư to lớn, cự lang màu đen như ngọn núi nhỏ, đặt chung một chỗ, máu tươi đầm đìa, ngoài ra còn có các loại cao thủ và hơn hai ngàn kỵ binh cùng mất mạng ở nơi này.

Thạch Hạo đi tới, tỉ mỉ cảm ứng, quả nhiên phát hiện vài tên kỵ sĩ tuy bị trọng thương nhưng vẫn còn chưa tắt thở, hắn triển khai bí pháp kéo dài tính mạng của một người dò hỏi chuyện mình muốn biết.

Kết quả những giặc cỏ này đều rất hung tàn, căn bản không phối hợp thậm chí còn muốn đánh thương hắn.

Thạch Hạo không thể không vận dụng thần thông, quấy nhiễu tâm thần của bọn họ, khiến bọn họ như tượng gỗ hỏi gì đáp nấy.

“Đây là địa phương nào?”

“Hỏa châu.”

Tuy gọi là Hỏa châu thế nhưng căn bản không nhìn thấy ngọn lửa nào, chỉ có đại thảo nguyên mênh mông khiến Thạch Hạo kinh ngạc, không lâu sau hắn đã hiểu được vì sao châu này lại lấy tên là Hỏa châu.

“Cách Thiên Châu bao xa?”

“Không biết, chưa từng nghe tới Thiên Châu.”

Thông qua đáp án này, Thạch Hạo có thể xác định, bây giờ tối thiểu cũng đã ngang qua mấy chục tới gần trăm châu, nếu không, một tên Tôn giả

không thể không biết.

“Nơi này giáp với châu nào?”

“Giáp với Thiên Tiên châu, Côn châu.”

Sắc mặt Thạch Hạo lộ ra khác thường, Thiên Tiên châu có học viện Thiên Tiên vô cùng nổi tiếng, Phượng Vũ từng chiến đấu với hắn ở trên đàn Đồng Tước hình như là ở nơi đó.

Sau đó hỏi đến vấn đề mà hắn quan tâm nhất: “Các ngươi có manh mối về Hỗn độn diễm.”

Một hồi dò hỏi hắn cũng biết được một ít tình huống.

Cuối cùng Thạch Hạo lại hỏi rất nhiều vấn đề khác, có hiểu biết nhất định đối với nơi này, Hỏa châu rất loạn, giặc cỏ khắp nơi, trộm cướp hoành hành, thế lực phân bố rắc rối phức tạp.

Ở nơi này, sản sinh ra các loại thần liệu hi hữu, trên thảo nguyên đủ loại thần quáng, các thế lực lớn đều có quân trú đóng chỉ để thu được thiên tài địa bảo quý báu nhất.

Thậm chí nghe nói nơi này còn có tiên kim được chôn trong một tòa cổ quáng thần bí trong truyền thuyết.

Nơi này là thiên đường của người mạo hiểm, là sào huyệt của trộm cướp, cũng là nơi thí luyện của thiên tài các học viện lớn, là chiến trường của kiệt xuất trẻ tuổi các đại tộc đỉnh cấp, vô cùng náo nhiệt.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 735: Vùng Đất Hiếm Thấy

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

“Vùng đất tranh đấu giữa các tộc, tương đối thích hợp với ta.” Thạch Hạo tự nói.

Bỗng nhiên từng tia lửa màu xanh lam đột ngột từ lòng đất bốc lên, lấp lóe ánh sáng âm u, nóng rực mà quỷ dị, đốt sạch một mảnh thi thể.

Con ngươi Thạch Hạo co rút lại, cuối cùng cũng rõ vì sao nơi này lại có tên là Hỏa châu.

Ngay cả ngày thường trong lòng đất thỉnh thoảng lại có ngọn lửa kỳ dị bốc lên, thường có quan hệ với sinh linh đã chết và các loại thần liệu được khai quật, mang theo khí tức thần bí.

Tất nhiên cũng không hoàn toàn như vậy, sẽ có các loại tình huống không tên xảy ra, thậm chí có cả chuyện thần linh đang sống sót tự bốc cháy.

“Thật sự là lạ lùng.” Thạch Hạo thử chạm vào thế nhưng ngọn lửa lại vòng sang hai bên thân thể hắn, sau khi đốt sạch thi thể thì thu lại rồi biến mất trong lòng đất.

Hắn vốn còn muốn tìm chỗ bế quan chữa trị vết thương trên người, nhưng bây giờ lại cảm thấy không ổn, cần tìm được nơi có người ở, dân gốc ở đây hẳn là biết rõ khu vực nào là an toàn.

Thạch Hạo dựa vào tin tức đạt được từ bọn giặc cỏ sắp chết lúc nãy đi về phía Đông, hướng về một tòa thành trì nổi danh trên đại thảo nguyên này.

Trên đường đi hắn nhìn thấy một nơi không có ngọn cỏ nào, là một mỏ quặng bị vứt bỏ, đã từng sản xuất thần liệu nhưng sớm bị đại giáo đào sạch.

“Này tiểu huynh đệ, ngươi cũng một mình đi đãi vàng sao, như vậy rất nguy hiểm.” Một ông già xuất hiện trên đại thảo nguyên nói, tu vi hẳn là rất thâm hậu.

Hỏa châu là nơi sản xuất rất nhiều loại kim loại thần tính, vì vậy có rất nhiều tán tu tìm đến, được gọi là người đãi vàng.

Thạch Hạo vì an toàn đã sớm điều chỉnh tu vi bản thân về Liệt Trận cảnh, không muốn khiến người ta chú ý, hắn nở nụ cười, hướng về ông già hỏi xem Phù Phong thành có còn xa lắm không.

Ông lão rất nhiệt tình chỉ cho hắn rồi nói: “Nơi này trộm cướp thành tai họa, còn có các loại tranh đoạt hầm mỏ giữa các đại giáo, vô cùng rối loạn và nguy hiểm, nhất định phải cẩn thận.”

“Cảm tạ cụ, không cần đưa đường, tự con có thể đi tới đó.” Thạch Hạo nói.

Ông lão rất nhiệt tình, mỉm cười nói: “Không sao, ta không có chuyện gì làm, đúng lúc cũng muốn dạo một vòng.”

Không lâu sau, một dãy núi vắt ngàn trên thảo nguyên, từ trên đó có một bóng người nhanh chóng lao xuống chặn hai người lại.

“Lão Mặc, hôm nay hiệu suất không cao nhen, mới đưa tới hai tên nô lệ à, hiện tại các mỏ quặng lớn cần người gấp, càng nhiều càng tốt.” Người kia mở miệng nói.

Thạch Hạo ngạc nhiên, quay đầu nhìn về ông lão, đây là kẻ buôn người sao? Thần sắc hắn lạnh lẽo, tất cả thiện cảm nháy mắt đều biến mất không còn.

“Tiểu hữu, một mình ngươi đi lại trên thảo nguyên sẽ rất nguy hiểm,

không cẩn thận một chút sẽ bị thiên lang ăn, bị giặc cỏ chém giết, không cần đi đãi vàng ta đã tìm cho ngươi một việc làm không tệ rồi.” Lão già cười híp mắt.

Đang khi nói chuyện, hắn đã từ trong tay người đối diện nhận lấy thù lao là một khối thần liệu dài bằng ngón tay cái, phất phất tay liền muốn rời đi.

“Lão già dịch ông!” Thạch Hạo xoay người ép về phía hắn.

“Quay lại!” Người phía sau quát lên, quất tới một roi mang theo ánh lửa, vậy mà lại là pháp khí cấp Thần hóa thành một con giao long quấn về Thạch Hạo.

Thực lực của hắn không cao lắm, cũng chỉ là Tôn giả cảnh nhưng binh khí hắn sử dụng lại rất lợi hại, hiển nhiên là binh khí thường dùng để trấn áp nô lệ được đưa tới hàng ngày.

Thạch Hạo vận dụng thần thông Súc địa thành thốn biến mất rồi lại xuất hiện sau lưng người nọ, nắm lấy cổ hắn, rắc, bẻ gãy cổ và đoạt lấy chiếc roi cấp Thần kia.

Sau đó, một tiếng bộp, Thạch Hạo vọt lui, phóng ra một luồng thần hỏa, đánh về phía lão già kia.

“Ồ, có chút thực lực, hôm nay nhìn nhầm rồi, là cao thủ Tôn giả cảnh.” Lão già buôn nô lệ kinh ngạc, thân thể vọt lên hỏa diễm giết về phía Thạch Hạo.

Cùng lúc đó hắn hướng về phía trên dãy núi hô: “Hắc Ưng còn không mau xuống đây, có chút vấn đề, hôm nay đưa cho ngươi một nô lệ không tồi đâu.”

Một bóng người lao xuống, thân thể là hình người nhưng sau lưng lại có hai cánh chộp về pjias Thạch Hạo, đây là một con đại bàng đen thành tinh.

Thạch Hạo tản ra thần niệm, phát hiện nơi đây chỉ có hai người này là

mạnh nhất, đều là Thần Hỏa cảnh, những người khác không đáng để lo.

Hắn nhanh chóng ra tay, thân thể phát sáng, bí lực không tên xuất hiện, lúc hai đại cường giả tấn công hắn thì tất cả pháp lực đều tan biến, hoàn toàn miễn dịch.

"Phốc!"

Hắc ưng kinh sợ, hắn giật mình phát hiện, mình bị một quyền xuyên qua lồng ngực, thân thể của thiếu niên này so với hắn còn đáng sợ hơn, đã giết chết hắn.

"Ngươi… Làm sao có thể miễn dịch pháp lực?" Lão già buôn nô lệ kia biến sắc, nhanh chóng rút lui muốn chạy trốn.

"Ầm!"

Thạch Hạo một cước quét ngang, như long xà vẫy đuôi, đá ông ta bay lên, thân thể nứt ra, máu tươi tung toé.

Một phút sau Thạch Hạo rời khỏi đây, đoạt được một chút thần liệu không tệ là Lam Linh kim, sau đó quăng một cây đuốc thiêu rụi nơi đây.

Sau nửa canh giờ, một tòa thành trì to lớn hiện ra trong tầm mắt, Thạch Hạo đã đến gần Phù Phong thành, đi tới nơi có người ở.

Tòa thành này rất cao, khắc họa trận pháp, toàn bộ tựa như được đúc từ kim loại màu đen, rất rộng rãi và cao lớn.

"Tên lừa đảo kia, đứng lại cho ta, đây là bảo cụ gì, căn bản một chút tác dụng cũng không có!"

Mới vào cửa thành, Thạch Hạo đã nhìn thấy hai tên tu sĩ đang rượt nhau, không ngừng chiến đấu, trên người cả hai đều có máu chảy.

Hắn cau mày, rối loạn đến thế luôn sao?

Thạch Hạo mới đi không được bao xa lại nhìn thấy bên đường có tu sĩ đánh nhau, vận dụng bảo cụ để chiến đấu, rất nhanh một người bị đánh bay đầu, máu tươi vọt lên rất cao, thi thể không đầu vọt đến trước mặt hắn rồi ngã xuống.

Điều này làm cho hắn ngạc nhiên, Phù Phong thành thật sự quá rối loạn, mới vào thành thôi mà đã chứng kiến hai trận đánh nhau thế nhưng không có ai quản.

Đồng thời khi hắn nhìn những người xung quanh thì phát hiện tất cả đều rất bình tĩnh, nhiều lắm cũng chỉ là nói vài câu chứ cũng không hề rối loạn hay hoảng sợ.

Rõ ràng chuyện như vậy phát sinh không ít, không phải chuyện lớn lao gì.

"Người anh em, mua linh dược không, ta có một cây vô cùng đặc biệt, xưa nay chưa từng nhìn thấy." Có người đi tới gần nói nhỏ với Thạch Hạo.

Thạch Hạo xoay người thì nhìn thấy một người đàn ông hiền lành, tay áo xăn lên, trên chân còn dính bùn đất giống như mới hái thuốc về đang rất căng thẳng.

"Ngươi đi Đan dược các thì không phải bán được giá cao hơn sao?" Thạch Hạo nói.

Vừa nghe lời này, con mắt người đàn ông lập tức đỏ lên nói: "Tòa thành này đâu đâu cũng có trộm cướp, giặc cỏ ác độc, ta lần trước bán một cây thuốc quí, kết quả bọn họ lại bảo chẳng qua chỉ là cây thuốc bình thường, trả cho ta một chút thù lao, ức hiếp người quá đáng."

Thạch Hạo yên lặng, có chút đồng tình.

"Đi theo ta, ta cho ngươi xem, lần này trong một khu di tích ta đào được một cây thuốc quý, vô cùng kỳ lạ, ta cũng không nhận ra." Hắn kéo Thạch Hạo vào một góc, lấy ra một cái túi, hé mở lộ ra một đoạn bảo dược.

Trong nháy mắt mùi thuốc nồng nặc, đồng thời phát ra ánh sáng trắng bạc và thánh khiết tựa như ánh trăng.

Ánh mắt Thạch Hạo hơi ngưng lại, nghe mùi thơm, nhìn đoạn bảo dược kia, bỗng chốc giật mình, đây không phải là thánh dược Tuyết Nguyệt trong truyền thuyết sao?

Đóa hoa trắng nõn xán lạn, to bằng nắm tay, tỏa ra ráng lành mông lung, tựa như một vầng mặt trăng trên trời, hương thơm làm tinh thần người ta sảng khoái, mùi thuốc nồng nặc đến kinh người.

"Ồ, có kỳ dược, ở nơi nào thế?" Cách đó không xa có người ngửi được sắc mặt khác thường nhìn về phía này.

"Như thế nào người anh em, cây thuốc này được chứ?" Người đàn ông hỏi, lộ vẻ khao khát, sắc mặt thật thà và ngốc nghếch.

Thạch Hạo khá là giật mình, dĩ nhiên trên đường lại phát hiện một cây thánh dược, thực sự là vận may quá lớn.

Nên biết dù là trong bí cảnh Nguyên Thiên cũng rất khó hái được.

"Ngươi có mua không, nếu không thì ta đi." Người đàn ông vội vàng cột lại túi da thú, sợ có chuyện chẳng lành.

"Mua chứ, chỉ là ta muốn biết tại sao ngươi lại bán cho ta."

"Phù Phong thành quá rối loạn, kẻ ác quá nhiều, mà ta thấy ngươi tựa hồ vừa mới tới, sắc mặt hiền lành không giống người xấu."

"Lại để ta nhìn lại một chút." Thạch Hạo nói, lần này hắn vận dụng Trùng đồng quan sát kỹ đoạn thánh dược kia, lập tức rùng mình, trong lòng cười gằn.

Người đàn ông kia nói đúng một chút, Phù Phong thành rồng rắn lẫn lộn, quá rối loạn bao gồm cả người trước mắt này, đoạn thánh dược được làm giả

giống y như thật, có thể lừa được cả Luyện dược sư.

“Ồ, thật sự có bảo dược, ở đây, chúng ta muốn.” Có mấy người đi tới.

“Anh bạn nhỏ còn muốn mua không, nếu không mua ta bán cho bọn họ à.” Người đàn ông trung thực lộ vẻ khó khăn.

“Hừm, ngươi bán cho bọn họ đi.” Thạch Hạo xoay người rời đi.

Hắn cảm thấy sau này cũng không thể tin tưởng ai ở vùng đất rối loạn này, chẳng trách trên đường đi lại gặp một bọn buôn người, bởi vì bầu không khí thực sự quá tệ.

“Ngươi… ” Người đàn ông há miệng lè lưỡi, vẻ mặt của mấy người khác cũng đột nhiên biến đổi.

“Nơi này có một cây thánh dược, các ngươi mua đi ta mua không nổi.” Thạch Hạo thật thà cười, hướng mọi người xung quanh hô lên, rồi nhanh chân rời đi.

“Đây không phải là người của Kim dược đường sao, lại đi lừa gạt nữa rồi.” Có người nhỏ giọng lẩm bẩm.

“A a a, ăn cướp.” Bỗng nhiên có người kêu to, điên cuồng đuổi theo một người ở phía trước, trên đường nhất thời rối loạn.

Thạch Hạo né qua, thản nhiên hất tay một người trung niên, đối phương lại lấy bảo thuật để lục lọi trộm đồ trên người hắn.

“Trời đánh mà, túi linh dược của ta đã bị mất.”

“Đáng chết, bao tay bằng xương giao của ta đâu?”

Có người nguyền rủa, không ngừng mắng to, rõ ràng đã trúng chiêu.

Thạch Hạo không biết nói gì nữa, tên trộm vừa nãy tuyệt đối là một cao thủ Thần Hỏa cảnh, vậy mà lại có thể làm ra chuyện như vậy, quá kỳ hoa và

cực phẩm mà.

Hay là có thể nói, cả tòa thành này đều kỳ dị như thế, bầu không khí quá tệ.

Tiến vào Phù Phong thành, dọc theo đường đi Thạch Hạo toàn thấy cảnh hỗn loạn, nơi này không có trật tự, không có ràng buộc, hỗn loạn không thể tả.

"Ầm!"

Đột nhiên, giữa bầu trời vang lên tiếng sấm sét, đồng thời có tiếng bước chân gõ xuống, tựa như trống trận đánh vào trong lòng mọi người làm cho máu chảy ngược, tim phổi như muốn nứt ra.

Mọi người kinh ngạc đến đờ ra, bởi vì giữa bầu trời có hai con Xích Long lao xuống đây, có loại khí thế quân lâm thiên hạ, ngẩng đầu rít lên, âm thanh chấn động đất trời.

Chúng nó đáp xuống đất, xuất hiện trên đường phố, trong nháy mắt thu lại thân rồng, hóa thành hai con ngựa cao to không chút lông tạp, đỏ đậm như kim cương máu, thoáng nhìn cũng biết là thần câu*!

* câu: con ngựa khỏe mạnh, chạy nhanh.

Rất nhiều người hít hơi lạnh, tiếng kinh hô vang lên.

"Đây là Xích Long câu của thư viện Thần Nhai!"

"Thư viện Thần Nhai tổng cộng cũng chỉ có bốn, năm con Xich Long câu mà thôi, hôm nay vậy mà xuất hiện một lúc hai con."

Loại thần câu này trong cơ thể có máu Xích Long, là đời sau của Chân Long, có thể nhanh như gió chớp, là thú cưỡi cao cấp nhất trên đời, là đặc trưng của thư viện Thần Nhai.

Thư viện Thần Nhai nằm ở Hỏa châu, là một trong những đạo thống cao

cấp nhất thế gian, nơi đó có mười vạn vách đá cổ, nghe đồn là động phủ ngộ đạo của Chân Tiên thời cổ.

Đời này nơi đây trở thành cái nôi của một thư viện mạnh mẽ.

Nơi đó có một ao huyết long*, mỗi đời đều có thể thai nghén ra mấy con Xích Long câu, loại tọa kỵ này một khi bồi dưỡng lớn lên sẽ khiến tu sĩ khắp thiên hạ đều đỏ mắt.

*huyết long: máu của rồng.

Nó có thể bay lên mặt trời mặt trăng, cũng có thể giẫm lên ngôi sao, thực lực bản thân cũng đủ mạnh, một khi trưởng thành không yếu hơn chủ nhân, là một loại sinh linh vô cùng mạnh mẽ.

Trên hai con long câu có một nam một nữ, mau cao lớn oai hùng, mặt giáp trụ bằng vàng ròng giống như một vị thần vương, khí thế kinh người, kèm theo phù văn và thần quang.

"Người đàn ông thật thần võ!" Rất nhiều người vô cùng kinh ngạc, người này tựa như một vị Đế vương giáng trần, quá xuất chúng, người cùng thế hệ so với hắn liền giống như gà mái so với phượng hoàng.

Mà trên một con Xích Long câu khác, cô gái kia vóc dáng tuyệt mỹ, tóc tím bay bay, mắt phượng, cũng mặc giáp trụ bằng vàng ròng, rạng ngời rực rỡ, nàng oai hùng hiên ngang, đẹp đẽ hiếm thấy.

Đây cũng không phải là người đẹp yếu đuối, nàng có một luồng anh khí, tựa như một vị nữ Chiến thần, thân thể phát sáng, tóc xõa ngang vai, mắt phượng sâu lắng mà mộng ảo.

Hai người này vừa nhìn chính là rồng phượng trong loài người, cả hai đều vô cùng xuất chúng, có khí chất siêu phàm.

"Đây là tuyệt đại thiên kiêu của thư viện Thần Nhai, bọn họ rốt cuộc đến rồi!" Có người nhận ra thân phận của bọn họ.

Thạch Hạo cũng nhìn ra hai người này hết sức phi phàm, trong có thể thai nghén chân huyết nguyên thủy, khẳng định là sơ đại siêu tuyệt thiên hạ, vô cùng mạnh mẽ.

Đây cũng không phải là việc khiến hắn kinh ngạc, thật sự hấp dẫn hắn chính là hắn nhìn thấy một cô gái quen thuộc xuất hiện ở nơi này đón tiếp hai người kia.

Tất nhiên đây là hắn dùng Trùng đồng mới thấy rõ bởi vì cô gái kia ẩn dấu chân thân, dung mạo hoàn mỹ, tựa như Hằng Nga không nhiễm chút bụi trần.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 736: Chuẩn Bị Tranh Tài Trăm Sông Tụ Biển

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Nguyệt Thiền!

Là nàng, lại xuất hiện ở đây.

Thạch Hạo lộ vẻ kinh ngạc, chăm chú nhìn nàng nơi xa, người của Bổ Thiên giáo tới rồi sao? Có chuyện gì mà nghênh tiếp người của Thư viện Thần Nhai.

Tuy hiện tại Nguyệt Thiền cũng có diện mạo khuynh thành nhưng nàng vẫn chưa hề lộ ra hình dáng thật của mình, cũng chỉ có người có thiên nhãn, trùng đồng mới có thể nhìn thấu vẻ đẹp tuyệt thế của nàng, thế nhưng cả thế gian có mấy người như vậy.

Hiển nhiên, nàng học được thần thuật tương tự như Bảy mươi hai phép biến hóa.

Nàng thu lại dung nhan tuyệt mỹ, toàn thân mặc quần áo màu vàng nhạt, thanh tân mà tao nhã, tuy không thể so với diện mạo tiên tử ngày xưa nhưng khí chất vẫn xuất chúng như trước.

“Tử Tiêu huynh, Tiểu Địch tỷ, tha lỗi cho ta chậm trễ nghênh đón.” Nguyệt Thiền cười nhẹ, lúc này nàng rất thanh tú, tuy diện mạo không hoa nhường nguyệt thẹn nhưng cũng rất quyến rũ.

Mọi người vững tin, quả nhiên là hai thiên tài kiệt xuất của Thư viên Thần Nhai đến rồi.

Thanh niên trên Xích Long câu tên là Mục Tử Tiêu, hắn cao lớn oai hùng, thần văn bảo vệ cơ thể, ánh sáng thần thánh tràn ngập, giáp trụ bằng vàng cũng bóng lưỡng, lấp lóe ráng lành, có một luồng khí thế ép người.

Còn cô gái kia tên là Tả Tiểu Địch, cũng không phải là Nhân tộc, con ngươi màu tím óng ánh, lưu chuyển ánh sáng như mộng ảo, cô gái tựa như chiến thần này nghe nói là công chúa của một quốc gia cổ xưa nào đó, hiện nay tu hành ở Thư viện Thần Nhai.

"Đây chính là Thanh Y muội muội đúng không." Tả Tiểu Địch mỉm cười, vóc người cao ráo nhảy xuống Xích Long câu, đứng trên mặt đất cao gần bằng thanh niên bình thường, trong vẻ đẹp đẽ lại có khí thế anh hùng.

"Chào Thanh Y muội muội." Mục Tử Tiêu cũng nhảy xuống long câu, nụ cười ôn hòa nhưng cũng có loại uy nghiêm của vương giả.

Xa xa, Thạch Hạo kinh ngạc, Nguyệt Thiền tại sao lại dùng tên giả? Trong tích tắc trong lòng hắn hơi động, chẳng lẽ là… thứ thân Nguyệt Thiền!

"Đây chính là một vị kỳ tài khác của học viện Thiên Tiên, có người nói mới gia nhập được một năm, thiên tư xuất chúng, là tỷ muội tốt nhất của Phượng Vũ."

Có người nói ra lai lịch của Thanh Y.

"Đương nhiên ta biết nàng đến từ học viện Thiên Tiên, xem dấu ấn trên tay áo nàng thì biết, chỉ là không nghĩ đến nàng chính là Thanh Y, là có chuyện gì?"

Rất nhiều người kinh ngạc, Thanh Y là thiên kiêu mới xuất hiện của học viện Thiên Tiên, danh chấn Hỏa châu, Thiên Tiên châu, Côn châu, là thiếu nữ kinh diễm nhất trong những năm gần đây của học viện này.

Lúc này, Thạch Hạo đã tin chắc nàng chính là thứ thân Nguyện Thiền, từng bái đường và động phòng với hắn.

Bất ngờ gặp lại khiến sắc mặt của Thạch Hạo lộ vẻ khác thường, trong lòng dâng cảm xúc, thứ thân Nguyệt Thiền không đi Bổ Thiên giáo mà lại lựa chọn một con đường khác.

Rõ ràng là nàng sợ bị chủ thân diệt khẩu, dù sao ngày đó nàng kết hôn với Thạch Hạo ở dưới ánh trăng, phong quang kiều diễm, rất là mập mờ, Thạch Hạo từng nhìn thấy thân thể trắng nõn của nàng, phong tình vô hạn.

Chủ thân biết những điều này, hiểu rõ bọn họ có quan hệ xác thịt.

Thứ thân nếu tùy ý trở về Bổ Thiên giáo, rất có khả năng sẽ xảy ra nguy hiểm.

Đồng thời Thạch Hạo cũng hiểu được vì sao lúc ở trong bí cảnh Nguyên Thiên, chủ thân nhìn thấu thân phận của hắn nhưng không có lộ ra, là vì sợ hắn ăn nói linh tinh, nếu nói ra quan hệ với thứ thân sẽ tổn hại đến hào quang thánh khiết và phong thái hoàn mỹ của tiên tử Bổ Thiên giáo.

“Khi nào phải mang theo thứ thân Nguyệt Thiền đi đến gặp chủ thân một lần.” Trong bóng tối, Thạch Hạo cười khà khà không ngừng, nếu gặp lại như vậy thì vẻ mặt và thần thái của chủ thân sẽ như thế nào đây?

Thạch Hạo không khỏi nở nụ cười gian. Đương nhiên, hiện tại cũng chỉ nghĩ mà thôi, ngay cả thứ thân hắn vẫn chưa thể đi gặp nếu không sẽ xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Thanh Y, Mục Tử Tiêu, Tả Tiểu Địch tiến vào một tòa phủ đệ*, hiển nhiên là có việc thương lượng, xung quanh bọn họ có mấy người với khí thế mạnh mẽ ẩn thân bảo vệ.

*phủ đệ: nơi ở của quý tộc.

“Ta biết họ muốn bàn về chuyện gì.” Có người nói.

“Hả, nói nghe chút coi.” Rất nhiều người đều cảm thấy hứng thú, muốn biệt kiệt xuất của hai đại thư viện vì sao gặp nhau.

“Nhất định là vì hỏa diễm* Đại Xích Thiên.”

*hỏa diễm: ngọn lửa.

“Cái gì?”

Rất nhiều người kinh ngạc thốt lên, đó là một loại hỏa diễm xếp hạng đầu, dựa vào thứ này để nhen nhóm, sau khi phá tan Chí tôn cảnh có thể thực hiện tiến hóa hoàn mỹ, căn cơ vững chắc, sức chiến đấu kinh thế.

Cùng ở Thần Hỏa cảnh, những tu sĩ được bồi dưỡng từ Đại Xích Thiên hỏa thì đánh đâu thắng đó, chinh phạt thế gian khó có đối thủ.

Đại Xích Thiên hỏa, tên của nó đã nói lên tất cả, thời cổ ba chữ “Đại Xích Thiên” cũng là truyền thuyết, nặng tựa Thần sơn không thể lay động, hỏa diễm lấy nó làm tên tự nhiên siêu thoát khỏi thế gian.

Từ xưa tới nay, không có mấy người đạt được, là một trong những bảo hỏa mạnh nhất.

Nó cũng giống như Thiên Đường điễm, chỉ có thể gặp mà không thể cầu!

Nghe nói học viện Thiên Tiên có manh mối của Đại Xích Thiên hỏa nên người của Thần Nhai đã rung động, và cử đích thân hai thiên kiêu tuyệt đại tới để đàm phán hòng nhận được loại hỏa diễm kia.

Trên thực tế, báu vật thần diễm trên thế gian có một ít, nhưng cũng không phải mỗi một loại đều thích hợp tu sĩ, mà Đại Xích Thiên hỏa lại là thứ mà đạo thống Thần Nhai cần nhất.

Bởi vì trong mười vạn vách đá cổ có một hồ Xích Long, thai nghén ra Chân Long xích huyết ẩn chứa vô tận huyền bí. Người kinh diễm nhất trong thư viện mới có tư cách ngâm mình trong hồ để gột rửa, vì vậy mà nắm giữ một ít năng lực và biến hóa của Xích Long.

Mà Đại Xích Thiên hỏa lại rất hợp với thứ này, nếu có thể đạt được thì như hổ thêm cánh, như rồng vào biển, sức chiến đấu sẽ tăng vọt, có thể sinh ra lột xác và tiến hóa kinh người nhất.

Vì vậy lần này Thư viện Thần Nhai gấp rút đến Phù Phong thành để bàn bạc với người của học viện Thiên Tiên, đồng ý trả giá khổng lồ để đạt được manh mối bảo hỏa.

Phù Phong thành nằm ở Hỏa châu, giáp với Thiên Tiên châu, Côn châu, gần với mấy thư viện lớn, các đạo thống lớn đều thiết lập phủ đệ ở đây, căn cơ rất mạnh.

"Trời ạ. Đại Xích Thiên hỏa lại muốn hiện ra trên đời, thật sự sẽ tạo nên một đôi thiên kiêu vô địch sao?" Sau khi hiểu rõ thì mọi người sợ hãi than.

Hiện tại, hai đại kỳ tài của Thần Nhai là Mục Tử Tiêu và Tả Tiểu Địch đích thân tới tự nhiên là thứ mà bọn họ cần nhất, cộng thêm nhân vật cấp cao nhất có ý định dốc hết khả năng để bồi dưỡng.

Đại Xích Thiên hỏa từ xưa đến nay chỉ xuất hiện mấy lần, rất khó tìm kiếm, chỉ cần có một chút manh mối thư viện Thần Nhai chắc chắn sẽ không bỏ qua.

"Hai thiên tài tuyệt thế của Thần Nhai đang chuẩn bị, muốn bằng phong thái mạnh mẽ nghênh tiếp đại chiến trăm sông tụ biển của ba ngàn châu, nói không chừng bọn họ có thể đè ép cường giả các tộc."

Có người khẽ nói ra nguyên nhân thật sự.

Nếu có thể đạt được Đại Xích Thiên hỏa mang vào địa điểm quyết chiến, bọn họ có thể nhanh chóng đột phá ở trong di tích Tiên cổ, hai người có thể xây dựng nền tảng mạnh nhất dưới đại Đạo, trong quyết đấu quy mô lớn với thiên tài của vô số chủng tộc, ai cùng tranh hùng?

Có tin tức truyền ra, chiến trường cuối cùng có quan hệ với kỷ nguyên Tiên cổ, nếu không thì sao các giáo làm lớn chuyện làm gì, nơi đó có cơ

duyên lớn đến mức không tưởng tượng được.

Không được vượt qua Tôn giả cảnh, xem như là viên đá chặn đường, nhưng sau khi tiến vào thì sẽ không có nhiều hạn chế như thế nữa.

“Các tộc đều đang chuẩn bị, đều muốn đệ tử của mình một bước lên trời, dù không thể giành chiến thắng cuối cùng nhưng cũng phải có thể tự vệ lấy được vận may lớn.”

Rất rõ ràng, không chỉ có Thần Nhai đang chuẩn bị mà các đạo thống khác cũng đều như vậy, một ít sơ đại đều áp chế cảnh giới của mình, chờ sau khi tiến vào thì mới đột phá, chỉ là Thần Nhai khá may mắn, bất ngờ biết được Đại Thiên Xích hỏa.

Thạch Hạo nghe thế thì không khỏi nhíu mày, hắn không muốn bỏ qua vì vậy cũng phải bắt đầu chuẩn bị.

“Học viện Thiên Tiên đưa ra điều kiện gì, dù sao Đại Xích Thiên hỏa quá mức kinh người, có manh mối thì làm sao có thể giao dịch với người khác chứ, đời nào khiến đối thủ cạnh tranh mạnh hơn chứ.

“Tất nhiên là cần thứ có giá trị tương đương để trao đổi.” Có người than thở nói ra tên của một loại vật chất, kết quả khiến tất cả mọi người đều hít một hơi lạnh.

“Tiên kim bảy màu, lòng tham của học viện Thiên Tiên thật lớn mà, lại muốn loại đồ vật trong truyền thuyết này, ai có thể lấy ra?”

Rất nhiều người đều biết, Phượng Vũ của học viên Thiên Tiên am hiểu dùng tiễn, đương nhiên không phải dùng cung lớn để bắn mà là phối hợp với bảo thuật của nàng mà bắn ra trực tiếp, có thể làm rung chuyển trời đất.

Hiển nhiên đây là sự chuẩn bị mà học viện Thiên Tiên dành cho nàng, lấy tiên kim quý giá nhất thế gian tế luyện ra binh khí vô thượng cho nàng.

Đều nói, tiên kim bảy màu là bảy loại tiên liệu phối hợp với nhau, một

khi hợp sử dụng cùng với nhau thì uy năng vô địch.

Nếu là dựa vào nó để chế tạo bảy mũi tên, lúc binh khí vô thượng lấp lánh bảy loại ánh sáng này vừa ra thì quả thật có thể khiến trời long đất lở, ai cùng so tài?

Ít nhất trong đồng đại chắc chắn khó có đối thủ.

Mọi người biết được lão viện trưởng của học viên Thiên Tiên là một vị đại sư chế tạo bảo cụ, có thể vì nàng rèn ra binh khí kinh diễm nhất.

"Tin động trời, thư viện Thần Nhai và học viên Thiên Tiên đã đạt được thỏa thuận ban đầu, có thể tiến hành trao đổi."

"Cái gì, Đại Xích Thiên hỏa và tiên kim đều muốn xuất thế sao?"

Mọi người chấn động, chỉ vừa thương lượng được có một canh giờ mà lại có thể có đột phá quan trọng như vậy, vượt khỏi dự đoán của mọi người.

Sau nửa giờ, quảng trường trung tâm Phù Phong thành ánh sáng rực rỡ, Phượng Vũ của học viện Thiên Tiên đã đến, tiến vào phủ đệ kia và tiến hành trao đổi.

Sau đó không lâu, bụi bặm lắng xuống, hai đại giáo bước đầu đạt được thỏa thuận theo nhu cầu mỗi bên.

Chỉ là học viện Thiên Tiên cung cấp manh mối chỉ về hướng một chỗ di tích, nơi đó vô cùng nguy hiểm, có thể đạt được Đại Thiên Xích hỏa hay không cũng khó nói.

Mà thư viện Thần Nhai cũng chỉ là cho một khối khoáng thạch rất nhỏ mà thôi, lấy từ bên trong di tích của thư viện, chỉ có một bộ phận tiên kim bảy màu, không đủ để chết tạo bảy mũi tên.

Điều này khiến người ta ngờ vực, đây là hỏa mù hai bên thả ra hay là chơi nhau, không muốn giữ bí mật của đối phương, vì sao lại lộ nhanh như

vậy?

Thạch Hạo suy nghĩ, xem ra hắn cần nỗ lực hơn, đại chiến ba ngàn châu trong tương lai sẽ đáng sợ hơn hắn tưởng, cường giả xuất hiện lớp lớp, thủ đoạn đều rất kinh người.

“Hỗn Độn diễm, thật sự tồn tại trên thế gian ở Hỏa châu sao?” Hắn khẽ nói, nghĩ đến tin tức bí ẩn đạt được trong miệng mấy tên giặc cỏ, rơi vào trầm tư.

Sau đó không lâu có một tin tức truyền ra, học viện Thiên Tiên treo giải thưởng cho tất cả đoàn lính đánh thuê và tán tu, bọn họ cung cấp địa chỉ của mấy cấm địa lớn, ai có thể tìm thấy bên trong có tiên kim bảy màu hay không thì sẽ có hậu tạ.

Vị trí tiên kim sẽ có dị tượng bí ẩn, không cần mọi người tự tay đào, bởi vì đó chính là tuyệt địa, cửu tử nhất sinh cũng khó có thể lấy được, nếu không xưa nay vì sao mới đào tiên kim bảy màu được mấy lần?

Học viện Thiên Tiên chỉ cần mọi người cung cấp chứng cứ và manh mối chính xác, nơi nào có tiên kim bảy màu là được rồi.

“Bọn họ đồng ý trả thù lao ra sao?” Có người hỏi.

“Bọn học cung cấp nước hồ, có thể ngâm trong đó một ngày một đêm.”

“Vậy không phải quá hẹp hòi sao?” Rất nhiều người lắc đầu, quả thực khó có thể tin, càng không thể tiếp thu.

“Là hồ nước có trồng Thần liên độ kiếp.” Một người bổ sung.

Nghe câu này tất cả âm thanh bất mãn đều biến mất, khắp nơi chỉ còn tiếng kinh ngạc còn có tiếng nuốt nước miếng.

Thần liên độ kiếp thật sự là thần dược, nó có thể tái tạo huyết nhục, có thể khiến người ta đột phá bình cảnh, vượt ải thành công, nó một khi trưởng

thành thì lá và hoa sẽ tan chảy bên trong hồ hóa thành bảo dịch thần thánh, chỉ để lại rễ cây sống lại.

Đây là đồ vật nghịch thiên, toàn bộ thượng giới nghe nói chỉ có một cây ở học viện Thiên Tiên, dù là Thiên Thần của các giáo đều đỏ mắt, nhìn chằm chằm không tha.

Thạch Hạo nghe nói mà tim đập thình thịch, bởi vì trong tay hắn có một quả thần – Kim Bồ quả, vẫn không dám dùng mà cần phải có thần dược trợ giúp.

“Học viện Thiên Tiên có thứ này sao?” Hắn nhẹ giọng lẩm bẩm.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 737: Quan Tài Đồng Nơi Vực Sâu

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Kim Bồ quả là loại quả vô cùng thần bí trong trời đất, có thần hiệu phi phàm nhưng đáng tiếc chỉ có vài loại sinh linh mới có thể ăn, đối với các chủng tộc khác thì chỉ có bào chế rút ra một ít tinh hoa rồi phối hợp cùng các loại bảo dược khác mới có thể ăn, lãng phí hết chín phần mười.

"Ta nếu có thể ăn vào cả một quả thì có thể nhiều hơn một đòn sát thủ nữa." Thạch Hạo khẽ nói.

Hắn đã ăn gần ba trăm cây Huyết Hồn thảo mới có thể có được miễn dịch pháp lực trong chốc lát, lúc đối địch có được hiệu quả đáng sợ, trước mắt hắn có khả năng giết được thần linh.

Nhưng mà loại năng lực này sẽ suy giảm cho đến biến mất khi cảnh giới tăng lên.

Sẽ có một ngày, một khi hắn nhen nhóm Thần Hỏa, loại năng lực này sẽ không tăng theo mà vẫn duy trì trạng thái vốn có, cảnh giới của hắn càng cao thì hiển nhiên sẽ càng vô dụng.

Nghe đồn, chỉ có Kim Bồ quả mới có thể để cho loại năng lực này tiến hóa cùng với bản thân, giống như Vượn ma ở bình nguyên màu máu kia, một khi có thể đạt được Kim Bồ quả sẽ thay đổi tất cả, trở thành một loại sinh linh khác, sinh ra sự lột xác căn bản.

"Loại năng lực này nếu có thể duy trì lâu dài, cùng trưởng thành với ta thì nhất định sẽ tỏa sáng rực rỡ." Thạch Hạo rất chờ mong.

Nhưng mà để cho hắn đau đầu là Kim Bồ quả quá bá đạo, Nhân tộc không thể chịu đựng được, xung đột với thể chất, vì vậy hắn mới có chủ ý tới Thần liên độ kiếp.

"Nhất định phải nghĩ biện pháp ăn vào Kim Bồ quả, được như vậy thì lúc đại chiến thiên tài ba ngàn châu, bọn họ tuy có hậu chiêu nhưng ta cũng nhiều hơn một loại chiêu thức sát thủ."

Khi nãy lúc nghe được những thứ nghịch thiên như Đại Xích Thiên hỏa, tiên kim bảy màu xuất hiện thì hắn liền không dám sơ ý, tuyệt đối không thể xem thường bất cứ ai, nếu không chắc chắn gặp nạn.

"Anh bạn nhỏ, muốn tham gia vào đoàn lính đánh thuê Ma Phong không? Chúng ta cùng nhau tìm kiếm tiên kim bảy màu." Đúng lúc này có người mời chào.

Thạch Hạo xoay người thì thấy một ông già mang theo nụ cười thân thiện, nhiệt tình mời hắn gia nhập vào đoàn, hắn nghĩ kỹ rồi lập tức từ chối.

Bởi vì người trong thành Phù Phong quá hiếm thấy, không nói tất cả đều là xấu xa nhưng cũng không thiếu kẻ giả dối và nguy hiểm, phần lớn mọi người đều mang tiếng trộm cướp cả.

Quả nhiên mới vừa xoay người thì ông lão kia liền lẩm bẩm: "Bia đỡ đạn không đủ rồi, khó tìm quá."

Thạch Hạo mặt đen thui, rất muốn quay lại đập hắn một trận, mình giống như bia đỡ đạn lắm sao? Từ khi bước vào vùng đất này hắn phát hiện mình liên tiếp gặp phải toàn loại vô lại.

Nói tóm lại đây là mảnh đất rối loạn rất ít có người tốt.

Đương nhiên nghĩ lại thì toán giặc cỏ cũng rất "Đáng yêu", lừa tới gạt lui, dựa vào "thủ đoạn" kiếm ăn.

Một ít cấm địa mà Học viện Thiên Tiên công bố đều ở Hỏa châu, nghi

ngờ có tiên kim bảy màu, chỉ cần có người có thể tìm được chứng cứ chính xác liền có cơ hội ngâm mình trong ao có trồng Thần liên độ kiếp một ngày một đêm.

Bởi vì học viện Thiên Tiên có mạnh đến đâu cũng không cách nào mỗi một người đều đi vào tìm kiếm, bởi vì những cấm địa kia quá nguy hiểm, thiệt hại sẽ rất lớn, chỉ có xác định chính xác được nơi đó rồi tập trung lực lượng thăm dò thì mới là an toàn nhất.

Hỏa châu sản xuất nhiều thần kim, có nhiều loại thiên tài địa bảo, đều là tài liệu luyện khí tuyệt phẩm, vì vậy các đại giáo ở thượng giới mới tranh giành chiếm cứ địa bàn.

Hỏa châu rộng lớn chia làm nhiều khu vực, khoáng sản phong phú. Cũng chính vì vậy mà lời đồn nơi này có tiên kim trong truyền thuyết từ xưa đến nay chưa từng dứt.

Đồng thời Hỏa châu cũng có một nơi kỳ lạ, thường xuyên có hỏa diễm từ lòng đất bất ngờ phụt lên đốt cháy mọi thứ, tạo nên không ít chuyện thần bí.

Mà cũng chính vì vậy mới có những câu chuyện về mấy cấm địa lớn.

Mọi người tin chắc, Hỏa châu tuyệt đối có bí mật động trời, chỉ là rất khó dò xét hết được mà thôi.

Quả nhiên rất nhiều đoàn lính đánh thuê, tán tu đều nhanh chóng đến khu vực bên ngoài những cấm địa kia để dò xét manh mối, muốn lấy thật nhiều thù lao.

Giặc cỏ, tán tu… tuy rằng hung tàn thế nhưng cũng biết có nhiều nơi chỉ được thăm dò từ xa chứ không thể tiến vào, nếu không chết chắc.

Có cấm địa còn tàn trận Tiên cổ, đã từng vây giết qua lão Giáo chủ, có nơi lại giống như biển Mê Thất, sau khi tiến vào sẽ lạc mất hồn phách, kỳ lạ khó hiểu.

Phù Phong thành tưng bừng náo nhiệt, từng nhóm người xuất phát biến mất ở phương xa.

Thạch Hạo cũng rời đi, hắn muốn tìm một địa phương yên tĩnh để dưỡng thương cho khỏi hẳn rồi tính tiếp.

Đại thảo nguyên bao la bát ngát thế nhưng cũng không phải đều là bãi cỏ, hắn bay được mấy ngàn dặm thì phát hiện một vùng núi, muốn ở đây bế quan thế nhưng mới tới gần thì một luồng ngọn lửa màu trắng liền vọt lên.

Điều này làm cho hắn nghiêm nghị hẳn, chẳng trách nghe đồn có thần linh tự cháy, chết oan, một vài chỗ ở Hỏa châu cũng thật là nguy hiểm.

Cuối cùng hắn tìm được một ngôi làng có hàng rào bao quanh, đang sinh sống mấy trăm gia đinh, muốn ở lại nơi này bởi vì nơi có người ở chắc chắn sẽ không phải là hiểm địa.

Kết quả vừa mới tiến đến liền bị các loại kiểm tra, người trong làng hoàn toàn xem hắn như là một tên ác ôn.

Đối với chuyện này hắn cũng có thể hiểu được, trên vùng đất này giặc cỏ quá nhiều, hắn mới tới không lâu mà đã gặp được rất nhiều chuyện lạ.

Cuối cùng, Thạch Hạo đưa ra một khối thần liệu mới được phép ở lại.

Hắn ở lì trong phòng, tốn năm ngày mới chữa khỏi vết thương, chủ yếu là nhờ tác dụng của hạt bảo đan mà Khổng Cầu Kỷ đưa hắn ăn, nếu không chắc còn lâu.

Việc này khiến ánh mắt hắn trở nên lạnh lẽo, với thể chất của hắn mà thân thể cũng bị hủy hoại đến mức này, có thể thấy được thủ đoạn của Thiên Nhân tộc, sau khi phong ấn tu vi lại lấy hung kiếm làm thương tổn đến nhiều chỗ yếu hại và sinh cơ trong thân thể.

Thạch Hạo đứng dậy, lặng yên thể ngộ, cảm giác đã khôi phục lại trạng thái đỉnh cao mới quyết định đi tới một chỗ cấm địa.

Hắn muốn đi xem một chút chỗ đó đến cùng có hay không Hỗn Độn diễm, trong lòng hắn ước ao, chỉ là không biết biết manh mới mà những giặc cỏ kia đạt được có chuẩn xác hay không.

Dọc đường đi hắn thấy rất nhiều sinh linh đủ chủng tộc lui tới trên mặt đất Hỏa châu.

Trên đường hắn cũng thấy một vài mỏ quặng lâu năm dâng lên khí lành, tỏa ra ánh sáng, hiển nhiên là có thần liệu hi thế, đáng tiếc đều bị một số đại giáo chiếm đóng.

Cuối cùng hắn hạ xuống trước một khe nứt lớn rất tịch mịch, trống trơn, bởi vì nó quá rộng lớn, tới hơn vạn dặm.

Giống như là từ trên mặt đất đột nhiên sụp đổ xuống tạo nên một hẻm núi lớn đen kịt và sâu hun hút, nói là vực sâu cũng không quá chút nào.

Thạch Hạo nhíu mày, nơi này rất kỳ lạ, phía dưới có Hỗn Độn hỏa sao? Hắn hơi do dự, rõ ràng có thể nhìn thấy xung quanh khe nứt từng bị nóng chảy hình thành ánh sáng lộng lẫy như lưu ly, tất nhiên thỉnh thoảng cũng có những ngọn lửa phụt lên từ lòng đất.

Hắn lấy lò luyện đan ra, mặc giáp trụ rách nát vào, công tác bảo vệ đầy đủ, thực sự không được thì lập tức trốn.

Sau đó hắn lao xuống tiến vào vực sâu, ánh sáng càng lúc càng mờ cuối cùng đen kịt, đưa tay không thấy được năm ngón đồng thời cũng không có một chút âm thanh nào.

Nơi như thế này khiến người ta sợ hãi, phảng phất như tiến vào trong vũ trụ cô quạnh, không cảm giác được chút khí tức sinh mệnh nào.

Thạch Hào tản ra thần thức đồng thời lấy trùng đồng ra quan sát cảnh tượng xung quanh.

Quá sâu rồi, hắn đã lao xuống được mấy chục dặm mà còn chưa tới nơi,

mãi đến hơn trăm dặm rốt cuộc mới nhìn thấy một ít cảnh tượng mơ hồ, đây là một khu phế tích.

Điều này khiến Thạch Hạo kinh ngạc vô cùng, lòng đất sâu như thế làm sao có gạch vụn, ngày xưa nơi này có người ở sao?

Hơn nưa nơi đầy còn rất rộng lớn, đá tảng sắt vụn… cùng một chút vết tích còn sót lại nói lên năm đó nơi này có một khu kiến trúc rộng mênh mông.

"Ồ, không đúng, những thứ đồ này gần đây mới xuất hiện!" Thạch Hạo sau khi thăm dò một khu vực lớn cuối cùng ngừng lại.

Các loại gạch vụn, đá tảng, sắt vụn tuy rằng loang lỗ phong cách cổ xưa thế nhưng còn dính đất mới, những thứ này tựa như từ trong tâm lòng đất xông lên.

Sắc mặt hắn khác thường, cầm trùng đồng trong tay, vận chuyển pháp lực toàn thân đồng thời tản ra thần thức, bắt đầu tra xét lại từ đầu.

Không thể không nói khu vực này rất rộng, Thạch Hạo thăm dò một ngày một đêm, vững tin vực sâu có gì đó quái lạ, rất nhiều đá tảng, di tích… từ nơi sâu trong lòng đất cuồn cuộn trào lên.

Bỗng nhiên hắn rùng mình, cảm giác được chuyện khác thường, dưới đáy vực sâu xuất hiện một tia sương mù.

"Khí hỗn độn!"

Thạch Hạo giật mình sau đó lông tơ dựng đứng, lẽ nào Hỗn Độn diễm thật sự xuất hiện ở nơi này?

Hắn cầm lò luyện đan trong tay, âm thầm cân nhắc, cũng không chắc có thể lấy được ngọn lửa này.

Sau đó vực sâu phát sáng, mặt đất càng là nứt ra, một luồng sức mạnh

không tên đang chấn động, một ít gạch vụn, đá tảng… từ nơi sâu dưới nền đất cuồn cuộn lao tới.

“Quả nhiên!” Thạch Hạo lẩm bẩm.

Vết nứt kia càng lúc càng lớn, có ánh sáng tỏa ra, Thạch Hạo hơi căng thẳng và chờ mong, sau đó không lâu hắn phát hiện các loại gạch vụn, đá tảng không còn dâng lên phế tích nữa, chỉ có vết nứt ngày càng lớn.

“Đó là… một quần thể cung điện dưới lòng đất?!”

Thạch Hạo khiếp sợ, xuyên qua khe nứt lớn hắn nhìn thấy một loạt cung điện đáng phát sáng dưới lòng đất, đương nhiên đã bị hủy hoại, nằm ở nơi sâu trong lòng đất, từng tia khí hỗn độn tràn ra.

Hắn tập trung tinh thần, cẩn thận phòng ngự, chờ rất lâu cũng không có chuyện khác thường gì cuối cùng cắn răng dọc theo khe lớn bay xuống.

Đây là một quần thể cung điện hùng vĩ dưới lòng đất cũng có thể gọi là một tòa thành dưới lòng đất.

Nếu không ở dưới lòng đất nó chỉ là một tòa thành lớn sụp đổ, cổ xưa mà trống vắng, vô tận năm tháng trôi qua vẫn có một chút phù văn rách nát đang phát sáng.

Thạch Hạo không hứng thú với những thứ này, hắn chỉ trông ngóng về nơi có khí hỗn độn tràn ngập.

“Đó là cái gì?” Hắn thất kinh, bên trong phế tích có một tòa đạo đài lớn tựa như núi cao, trên mặt dọc ngang vài thứ tỏa ra khí hỗn độn.

Hắn tản ra thần thức, điều khiển trùng đồng tỉ mỉ quan sát, càng lúc càng kinh hãi.

Ngang trên đạo đài to như núi kia có chín bộ khung xương khổng lồ sáng lóng lánh, phóng thích khí tức bất hủ, phù văn nằm dày đặc, cực kỳ

giống một loại sinh vật — Chân Long!

Đây là thi thể của rồng? Thạch Hạo không biết.

Làm cho hắn sợ hãi nhất là, sau chín bộ khung xương khổng lồ là một quan tài lớn bằng đồng, phủ đầy rỉ đồng xanh loang lổ, phảng phất chịu đựng tang thương từ năm tháng vạn cổ.

Quan tài này rất lớn, nắp quan tài mở ra một góc, khí hỗn độn chính là tràn ra từ bên trong.

Thạch Hạo sợ hãi, luôn cảm thấy nơi này thần bí rất không giống bình thường, nhìn thấy quan tài này tim hắn đập nhanh hơn.

“Còn có… một cái!”

Xuyên qua nắp quan tài hé mở hắn thấy rõ bên trong còn có một quan tài nhỏ hơn, cũng bằng đồng, cũng cổ xưa, khí hỗn độn từ đây tràn ra ngoài.

Nói là quan tài nhỏ nhưng cũng đủ để chứa một người.

Đây là ai mà mai táng ở đây?

Trong lòng Thạch Hạo nghi hoặc, lẽ nào Hỗn Độn diễm ở trong quan tài nhỏ kia?

Hắn nghi ngờ không dứt, đây là nơi nào, sao lại có quan tài đồng kỳ lạ như thế, đến cùng là bí mật động trời gì?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 738: Quan Tài Kỳ Lạ

Răng rắc!

Một tiếng vang nhỏ, trong thế giới dưới lòng đất tịch mịch này lại vô cùng chói tai, mỗi dây thần kinh của Thạch Hạo đều căng thẳng, nhanh chóng thối lui mấy chục bước.

Đây là một tòa thành sụp đổ chết chóc, một khi có tiếng vang thì vô cùng đáng sợ.

Ánh mắt hắn sắc bén, nguyên thần trong mi tâm hóa thành một vầng mặt trời sáng rực, tản ra năng lực tinh thần mạnh mẽ nhất để nhận biết thăm dò cảnh tượng chung quanh.

Đồng thời Trùng đồng hắn đang giữ cũng có ký hiệu nằm dày đặc, đan xen tạo ra một chùm ánh sáng rực rỡ nắm bắt tất cả dị thường lân cận.

Yên tĩnh một cách chết chóc, không một tiếng động, phế tích to lớn trở lại vẻ quạnh hiu, Thạch Hạo không phát hiện bất cứ cái gì, trong lòng hắn sợ hãi, là vật gì đang ở trong bóng tối?

Tòa thành chết chóc này không biết tồn tại từ năm tháng nào, ngay cả thần kim của phù văn được điêu khắc thành cũng đã biến thành sắt vụn, tảng đá lớn kia càng đã phong hóa thành bụi bặm.

Phải biết nơi này còn có tàn văn rất thần bí và mạnh mẽ vậy mà cũng không bảo vệ được thành trì, đủ để chứng minh năm tháng đã vô cùng xa xưa.

Mà tòa đạo đài này lại càng cổ xưa, đứng ở đây phảng phất như đi tới thời tiền sử, đi tới thời khai thiên tích địa, có cảm giác như tìm hiểu dòng

sông thời gian, đi tới nơi khởi nguồn.

Đùng!

Đột nhiên lần này một tiếng kim loại rung truyền đến rất rõ, bắt nguồn từ quan tài đồng kia phảng phất như có thứ gì muốn đi ra!

Thạch Hạo biến sắc, quan tài đồng này rỉ sét loang lổ, tồn tại vô cùng xa xưa, bên trong nó làm sao có thể có vật còn sống được chứ?

Giờ phút này toàn thân hắn lạnh lẽo, trên lưng và cổ nổi da gà, nhìn chằm chằm vào quan tài to lớn và cổ xưa phía trước, yên lặng cảm ứng.

Lò luyện đan mở ra, bên trong có ánh chớp lấp lóe, đó là nước Thiên hà trước Mộ tiên, tuy không còn nhiều nhưng hẳn là có thể dùng để trừ tà.

Mấy thứ ô uế sâu trong lòng đất hay âm thi trong mộ cổ chắc là sợ nhất loại lôi đình chí dương này, Thạch Hạo chăm chú nhìn, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị lấy ra tia chớp vô tận kia.

Nhưng đợi rất lâu cũng không thấy động tĩnh gì.

Trong quan tài đồng tràn ra khí hỗn độn tựa như tiên vụ, lượn lờ bên trong phế tích dưới lòng đất này, kỳ lạ mà u tĩnh, ngột ngạt đến nghẹt thở.

Trong quan tài đồng này phong ấn vật gì đó sao?

Thứ này còn sống?

Chuyện này thực sự có chút đáng sợ, được chôn xuống vô tận năm tháng, thi thể còn có thể giữ được nữa sao, điều này khiến da đầu người ta lạnh lẽo, thật không dễ chịu.

Ánh mắt Thạch Hạo ngưng tụ lại hóa thành hai luồng tia lửa hữu hình nhìn chằm chằm phía trước, đề phòng kỹ hơn, cũng cẩn thận mở ra phù quang phòng ngự.

Nhưng từng tia khí thế tràn ngập có thể quấy rối thần niệm của người ta, ngăn cản sự thăm dò của Trùng đồng, Thạch Hạo nhìn không rõ quan tài đồng kia nữa, khó có thể tra xét.

Đây là chuyện hiếm xảy ra, ngay cả Trùng đồng cũng mất hiệu lực rồi!

Phải rời khỏi sao?

Thạch Hạo suy nghĩ, nơi lòng đất quá kỳ quái, tuy rằng có thể có Hỗn Độn diễm nhưng cũng có thể xuất hiện điềm xấu, quá nguy hiểm và khủng bố!

Đột nhiên trên đỉnh đầu truyền đến cảm giác mát mẻ, gió mạnh gào thét, có đồ vật mang theo khí tức âm lãnh đập về phía hắn.

Hắn nhanh chóng tránh né, chân đạp thần bộ, súc địa thành thốn. Cũng ngửa đầu quan sát, lập tức rùng mình, đây là sinh linh gì?

Thân thể con người nhưng lại mọc ra cánh dơi, đuôi màu đen to lớn, tựa như ác quỷ, ánh mắt âm u, hàm răng đen kịt vồ giết tới.

Trên người nó có phù văn mạnh mẽ tỏa ra, hình thành gợn sóng cực kỳ kinh khủng sánh ngang với Thiên Thần, uy thế vô cùng to lớn bao phủ cả hư không.

Thạch Hạo kinh ngạc dị thường, bởi vì hắn phát hiện đây cũng không phải vật sống, chỉ là một bức tượng, tuy lúc này đang phát uy nhưng cũng bắt đầu giải thể.

Rốt cuộc kèm theo thần uy lớn lao thì nó đã đáp xuống, nhưng còn chưa tới mặt đất đã nổ tung hóa thành đá vụn màu đen.

"Chuyện gì vậy?" Hắn nhìn pho tượng chia năm xẻ bảy này, nếu ghép lại thì trông rất sống động, nó có thể phát ra thần uy là vì được khắc lên một tấm phù văn.

Như vậy liền tạo nên một cao thủ cấp Thần, thủ đoạn này nghịch thiên đến cỡ nào?

Thạch Hạo đảo qua phế tích, ở cửa thành sụp đổ đó nhìn thấy một ít bức tượng tương tự nhưng đã bị hủy sạch không có hình thù gì nữa.

Ngoại trừ bức tượng sinh vật này còn có chim thần, ma quỷ, thú vương cổ xưa không biết tên, điều này làm người ta kinh ngạc, tòa thành cổ xưa này huy hoàng đến cỡ nào, những bức tượng này ngày xưa đều có thể phát ra thần uy cực kỳ mạnh mẽ quá mức khủng bố.

Bức tượng lao xuống lúc nãy tựa như bắt nguồn từ dưới nền đất, theo lòng đất chuyển động mà bị đẩy lên phía trên rồi mới rơi xuống.

"Răng rắc!"

Đúng lúc này, đạo đài nứt ra rơi xuống một khối lớn nặng mấy trăm ngàn cân, phát ra tiếng vang ầm ầm, đây là bức tượng rơi xuống khi nãy bị phá hủy.

Cùng lúc đó quan tài đồng lần thứ hai phát ra một tiếng bịch vang vọng.

Lẽ nào đạo đài không chịu nổi trọng lượng của quan tài đồng nên mới sụp lún gây ra động tĩnh nãy giờ, chứ không phải có vật còn sống? Thạch Hạo ngờ vực, bắt đầu đi quanh quan tài này.

Tra xét một lúc hắn vững tin đạo đài ở bên dưới quan tài đồng bị nứt, vừa nãy có thể đúng vì thế mà phát ra âm thanh.

"Chỉ là sợ bóng sợ gió một hồi?" Hắn lẩm bẩm.

Cuối cùng trong ánh mắt kinh ngạc của hắn thì cả tòa đạo đài tan rã, phù văn lưu lại phát ra ánh sáng cuối cùng sau đó là lờ mờ trong thế giới dưới lòng đất.

"Ầm!"

Quan tài đồng cổ xưa cùng chín bộ khung xương khổng lồ bắt đầu chìm xuống và ngang bằng với phế tích, rơi vào bên cạnh tòa thành chết chóc.

Thạch Hạo chờ một lúc lâu cũng không thấy ở đây có động tĩnh gì, cuối cùng nhịn không được đi về phía quan tài đồng, hắn muốn làm kẻ trộm mộ.

"Một bộ quan tài cổ xưa như vậy đến cùng là mai táng nhân vật cỡ nào, có hay không các loại truyền thừa cùng bảo cụ?" Hắn khẽ nói, bởi vì vô cùng căng thẳng lo lắng, lỡ đột nhiên từ trong lao ra Hỗn Độn diễm hay những thứ không biết khác thì sao.

Cách một khoảng, Thạch Hạo bắt đầu vận dụng bảo thuật mở quan tài ra xem bên trong đến cùng có cái gì.

Nhưng nằm ngoài dự liệu của hắn, cốt văn xuất hiện, phù quang rơi ra nhưng hoàn toàn vô hiệu tựa như đá chìm đáy biển, quan tài cũng chưa từng di động chút nào.

"Miễn dịch pháp lực? Còn hoàn thiện hơn cả ta!" Ánh mắt Thạch Hạo ngưng lại, càng phát giác quan tài đồng này không bình thường.

Cuối cùng hắn nắm chặt tay quyết định men theo khe hở trên nắp quan tài tiến vào trong, từ từ đến gần quan tài đồng nhỏ!

Thạch Hạo luôn luôn lớn mật, từ khi xuất đạo đến nay chưa bao giờ thay đổi, đồng thời từ khi sinh ra đã mang theo dục vong thăm dò vô cùng mãnh liệt.

Đương nhiên điều này là do lúc này thần giác của hắn ôn hòa, không cảm giác được nguy cơ đáng sợ vì vậy mới dám tra xét hư thực.

Khí hỗn độn lượn lờ, Thạch Hạo cảm giác áp lực lớn lao, hắn cảm thấy mỗi tia khí đều nặng như núi lớn, nếu là tu sĩ bình thường chắc chắn là bị ép thành thịt vụn.

"Mở!"

Hắn đến gần rồi vận dụng bảo thuật. Kết quả phát hiện vẫn không có tác dụng gì, quan tài đồng vẫn không lay động chút nào.

Thạch Hạo cắn răng, vận dụng sức mạnh thân thể, hai tay cầm nắp quan tài đồng nhỏ, hét lớn, dùng hết sức bình sinh, sức mạnh này có thể nâng lên núi lớn.

Thế nhưng lần này hắn thất bại rồi!

Không phải sức mạnh hắn không đủ mà là nắp quan tài có gì đó quái lạ. Vừa nãy quả thật đã mở ra nắp quan tài thế nhưng nó bỗng nhiên phát sáng, vang lên tiếng loảng xoảng rồi đóng lại.

Hiển nhiên bên trong có sức mạnh thần bí ngăn cản tất cả.

"Lên!"

Thạch Hạo hét lớn, gân mạch trên người đều nổi cả lên, dùng hết khả năng muốn mở nắp quan tài tìm kiếm nơi này đến cùng là có bì mật gì.

Nắp quan tài lại một lần nữa bị giơ lên cao một tấc, trong nháy mắt một làn khí lành mông lung tỏa ra, tựa như tiên quang xinh đẹp cũng bốc lên từng tia khí hỗn độn.

"Keeng!"

Đáng tiếc sức mạnh kỳ lạ lại xuất hiện, mạnh mẽ đóng lại quan tài đồng.

"Lại mở!" Thạch Hạo quát lớn, nhưng lần này hắn gặp phải bất ngờ, một luồng âm thanh lớn vọng vào trong tai hắn.

Đồng thời những hình ảnh đáng sợ xuất hiện xung kích vào thức hải khiến linh hồn hắn cũng rung động.

Đó là cái gì?

"Giết!"

"Gào gừ. . ."

"Giết vào, nhất định phải giết vào!"

Hắn nhìn thấy một trận đại chiến kinh thiên, vô tận sinh linh đang chém giết, phương Đại Thiên thế giới kia đều nứt ra, hỗn độn mãnh liệt, thi thể liên tục rơi xuống.

Khiến hắn kinh sợ chính là, những người kia quá mạnh mẽ, khó có thể đoán được sâu cạn, ngang dọc trong trời đất, xông lên Cửu Thiên, phủ xuống Cửu U, giết tới chân trời góc biển khiến trời long đất lở.

Máu tung tóe, tiên huy tràn ngập, tất cả đều bị hủy diệt.

Đây là cao thủ cấp bậc gì?

Đùng!

Vào lúc này, quan tài đồng đang run lên, phát ra tiếng vang ầm ầm khiến thân thể Thạch Hạo chấn động thế nhưng hắn vẫn không phát hiện, vẫn đắm chìm trong những hình ảnh kia.

Chuyện này quả thật xung kích tận linh hồn khiến hắn chấn động.

Hình ảnh kéo dài không lâu rồi chậm rãi tiêu tán, cuối cùng hắn chỉ thấy được chín con rồng kéo theo quan tài đồng rời khỏi thế giới đáng sợ kia.

Cái khác... đã không thấy.

Quan tài đồng vượt qua một dòng sông dài, chấn động gây nên sóng lớn ngập trời.

Đó là dòng sông thời gian sao?

Hay là một bờ tiên hà đi thông Đại thế giới?

Cuối cùng tất cả đều biến mất không thể nhìn thấy.

Điều này làm cho Thạch Hạo sợ hãi, buông tay ra, rời khỏi nắp quan tài, lùi lại mấy bước, trong lòng chấn động không ngớt, khó có thể bình tĩnh.

"Đây là chuyện xảy ra ở thời đại nào, ở đâu?" Tâm tình hắn rối bời bởi vì trong lúc hoảng hốt hắn đã nhìn thấy một bóng người quen thuộc.

"Ta tựa hồ... đã nhìn thấy Liễu Thần?!" Thạch Hạo rung động sau đó lắc mạnh đầu.

Thạch Hạo đứng ở chỗ này rất lâu, yên lặng suy nghĩ, không nhúc nhích tựa như hóa đá.

Rất lâu sau hắn mới thở dài một hơi, nhìn quan tài đồng, hắn biết mình không cách nào mở ra được, vật này ẩn chứa bí mật động trời, nếu mở ra có thể chấn động ba ngàn châu.

"Một ngày nào đó, ta muốn đứng trên đỉnh trời xanh, nhìn thấu hết tất cả bí mật, ngang dọc thế gian." Thạch Hạo lẩm bẩm.

Hắn tự nhiên không cam lòng, còn muốn thăm dò biết nhiều bí mật hơn, nhưng thử nghiệm nhiều lần đến nỗi khí huyết bị chấn động cuồn cuộn cũng chỉ nghe quan tài đồng nổ vang, không có cái khác.

Cuối cùng, hắn vận dụng các loại bí pháp, bảo thuật Luân Hồi cũng triển khai, thậm chí lấy máu của mình nhuộm lên quan tài đồng.

Ngoài ý muốn lần này lại có phản ứng, hắn nghe được tiếng gào thê lương, rất nhiều cường giả vô thương bi thương thét dài.

"Tại sao tuổi thọ lại giảm mạnh, tại sao?"

"Minh ước của chúng ta mà... "

Thạch Hạo nảy ra một cảm giác kỳ lại, nghe được chính mình đang nói khẽ: "Ta vì các ngươi đánh mở một con đường!"

Hắn ngạc nhiên, thần sắc đọng lại, nhanh chóng buông tay, bịt miệng

mình rồi kỳ quái nhìn quan tài đông, lui về sau mấy bước, chuyện này quá yêu tà rồi.

"Gặp quỷ rồi." Thạch Hạo sợ hãi, chính mình vừa nãy sao lại mở miệng?!

Sau đó dù hắn làm thế nào, cố gắng thế nào quan tài đồng cũng không có phản ứng, Thạch Hạo không biết làm sao, đành lui ra.

"Vật này có thể vác đi không?" Thạch Hạo đứng trước phế tích nhìn chằm chằm quan tài đồng to lớn, nếu dùng vật này đi đánh người phỏng chừng đập nát các loại bảo cụ.

Đáng tiếc hắn thử rất nhiều lần quan tài đồng này căn bản không thể thu nhỏ lại, lớn vô cùng nằm ở chỗ này thật làm cho người ta đau đầu.

"Đây là di cốt của Chân Long sao?" Thạch Hạo xoay người, đặt sự chú ý trên khung xương óng ánh kia, chúng nó đang phát sáng, thần thánh mà an lành.

"Đáng tiếc mà, không có thịt, bất quá xương này vẫn có thể nấu canh chứ?" Hắn lao tới sờ qua mỗi cái xương, xem xét tỉ mỉ.

Cuối cùng hai mắt Thạch Hạo phát sáng nói: "Hy vọng có thể hầm ra được tủy rồng!" Nói đến đây nước miếng hắn đều sắp chảy ra.

Lúc này hắn lại hóa thành một kẻ tham ăn!

Bỗng nhiên không gian im ắng, hắn cảm thấy không đúng, đột ngột ngẩng đầu, vẻ mặt lập tức hơi ngưng lại, bởi vì hắn nhìn thấy một đám lửa bên trong phế tích.

"Ngươi... là đến giúp ta hầm canh xương rồng sao?" Hắn ngoài cười nhưng trong lòng căng thẳng, vẻ mặt tương đối cứng đờ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 739: Bảo Hỏa*

*: Ngọn lửa hiếm.

Một ngọn lửa màu xanh thẳm chỉ to bằng nắm đấm thế nhưng cách rất xa mà vẫn khiến Thạch Hạo cảm thấy thần hồn của mình như muốn bị đốt cháy, đây là một loại bảo hỏa thần bí.

Xung quanh nó có từng tia sương mù tản ra, vô cùng thần bí, đồng thời còn có một loại gợn sóng khiến người ta run sợ, giống như sóng gợn đại Đạo đang khuếch tán.

Đây còn là hỏa diễm sao?

Thạch Hạo kinh ngạc, cẩn thận nhìn chằm chằm, sao lại có thể có khí tức đại Đạo? Khiến người ta ngạc nhiên.

"Đạo huynh, qua giúp tí, hầm ra được canh xương rồng ta mời ngươi một nồi!" Thạch Hạo nói, thế nhưng trong lòng lại đang căng thẳng bởi vì hắn cảm giác được khí tức nguy hiểm.

Hắn cảm thấy bảo hỏa này không dễ thu phục, phải nghĩ biện pháp khác.

Đúng ra hắn chuẩn bị rút lui, cánh Côn Bằng sau lưng ẩn hiện, hắn nếu như vỗ cánh tốc độ sẽ cực nhanh, không tin bảo hỏa này có thể đuổi kịp hắn.

Xoạt!

Ánh sáng xanh tràn ngập giống như bầu trời được rửa sạch, không hề có một chút tạp chất nào, mà lúc nó bốc cháy lên thì màu xanh càng thăm thẳm, càng giống màu trời.

Thạch Hạo khiếp sợ, dựa vào cảm giác hắn biết bảo hỏa này vô cùng không đơn giản, thế nhưng tựa hồ không thích hắn, muốn "Đánh" hắn.

Quả nhiên, vèo, từ phía trước bay tới một tia lửa màu xanh, thiêu đốt hư không đến vặn vẹo đồng thời còn phát ra gợn sóng đạo tắc*.

* đạo tắc: quy tắc đại Đạo.

Thạch Hạo thất kinh, thân thể lướt ngang, chỉ là một tia lửa thôi mà nung chảy một tảng đá nặng mười mấy vạn cân bên cạnh, càng là thiêu đốt mặt đất thành hồ dung nham.

Hắn hít một hơi lạnh, uy thế của gợn sóng đạo tắc kia quá đáng sợ, tuyệt đối có thể dễ dàng giết chết thần linh.

"Thu phục không được rồi!" Thạch Hạo hiểu rõ hiện thực này, bảo hỏa kia tựa như có ý chí, có địch ý đối với hắn.

"Đạo huynh, chuyện gì cũng từ từ, ngươi muốn ăn xương, ta tặng ngươi được không?" Thạch Hạo cười gượng.

"Ầm!"

Đột nhiên ngọn lửa kia càng xanh thêm, hơn nữa còn nhanh chóng lan tràn lập tức bao phủ toàn bộ khu phế tích, phảng phất bầu trời rụng xuống, màu xanh lam như được gột rửa!

Thạch Hạo vỗ cánh, đồng thời tia điện quấn quanh người, dưới chân cũng có phù văn xuất hiện, hợp nhất ba loại bảo thuật Côn Bằng, lôi điện, súc địa thành thốn hình thành cực tốc chuẩn bị bay vút lên trời.

Nhưng đúng lúc này hắn đột nhiên cảm thấy chuyện dị thường nên dừng lại, bởi vì "Thanh Thiên" kia lại rút lui không vọt tới công kích hắn.

Cùng lúc đó hắn cảm thấy cách đó không xa có một ánh lửa ấm áp, trong sáng và óng ánh xuất hiện bên cạnh quan tài đồng dọa lui ngọn lửa màu

xanh.

Ngọn lửa này đồng dạng cũng chỉ to bằng nắm tay, ký hiệu dày đặc, nếu nhìn kỹ thì lại cảm thấy không phải là lửa thật sự mà là lửa do phù văn tạo thành.

Nó càng lạ lùng hơn!

Tại sao lại xuất hiện một ngọn lửa? Thạch Hạo đờ ra, hơn nữa

lại biến thái như vậy, tuyệt đối không phải là ngọn lửa bình thường.

"Là ngọn lửa Hỗn Độn sao?"

Nơi này khí hỗn độn tràn ngập, bắt nguồn từ quan tài cổ, hắn không cách nào biết rõ bản thân ngọn lửa có hay không cũng tự mang theo khí hỗn độn.

Ầm!

Đột nhiên, ngọn lửa màu xanh chuyển động bùng phát ra ánh sáng vô tận, hình thành sức mạnh mang tính áp chế hóa thành bầu trời xanh thẳm hướng bên này rơi xuống.

Mà trước quan tài đồng một chùm ánh sáng dìu dịu lan ra, sau đó ánh lửa dày đặc ký hiệu kia xuất hiện, không giống lửa mà tựa như đạo văn dễ dàng tạo ra "Bích Thiên" bảo vệ nơi này.

Con ngươi Thạch Hạo nhanh chóng co rút lại, ngọn lửa này thật mạnh!

Ánh lửa màu xanh biến mất không một tiếng động, nó chấn kinh và càng bị đánh đuổi xuống dưới nền đất, điều này khiến Thạch Hạo giật mình!

Mà đốm lửa óng ánh bên quan tài đồng kia cũng lóe lên phù quang rồi mờ đi và nhanh chóng không thấy bóng dáng.

"Đi hết cả rồi sao?" Thạch Hạo xoa tay, bỗng nhiên phát hiện cả hai bảo hỏa này rất đáng sợ không phải dễ dàng hấp thu như vậy.

"Ta không biết tập tính của chúng nó, phải tra ghi chép trong cốt văn mới hiểu được nhiều hơn!" Hắn cảm thấy cần phải chuẩn bị cẩn thận nếu không thì không có cách nào.

Nơi này yên tĩnh trở lại, Thạch Hạo tiếp tục cân nhắc về canh xương rồng, kết quả đốt nửa ngày trời mà khúc xương kia đều trắng loáng, không có bất kỳ thay đổi nào, mà nước trong đỉnh đều bị bốc hơi sạch.

"Lẽ nào là... Chân Long?" Thạch Hạo ôm một khúc xương, dùng răng cắn thử, kết quả hàm răng như ngà voi của hắn đau muốn chết, khóc không ra nước mắt, căn bản là cắn không nổi.

"Thật giống có tủy rồng mà sao ta lại không thể lấy ra?" Hắn ôm khúc xương, nhìn phải nhìn trái, bộ dạng như kiến bò trên chảo.

Sau đó hắn giống như tên trộm quyết định phải mang vật này giấu đi, để ở nơi này quá không an toàn bởi vì có hai nhóm giặc cỏ đã biết địa điểm này.

Nhưng khiến hắn thất vọng chính là tất cả bảo cụ đều vô dụng, khó có thể thu được quan tài đồng cũng không thể nào mang đi được chín bộ khung xương khổng lồ. Bất kể là túi càn không hay là đỉnh cũng không có hiệu lực.

"Lên cho ta!" Thạch Hạo rống to, nâng cả quan tài đồng lên, mặc dù không cách nào mở được nắp thế nhưng với thần lực của mình hắn vẫn có thể cố gắng nhấc lên.

Thạch Hạo giật mình, quan tài này còn nặng hơn cả núi lớn khiến hắn cảm thấy vất vả vô cùng!

"Không được rồi, vật này quá lớn, mang ra ngoài như vậy nhất định sẽ bị người nhìn thấy." Thạch Hạo phát sầu.

Hắn chắp hai tay sau lưng loanh quanh trong phế tích âm thầm tìm biện pháp. Lúc ngọn lửa màu xanh bao phủ thì vẫn chưa hủy đi phế tích, toàn bộ tàn tích vẫn ở nơi này.

Hắn muốn tìm một tế đàn để từ đó mang quan tài cổ thoát đi.

Nhưng tìm khắp cả thành trì yên tĩnh này thì cũng chỉ tìm được một tế đàn cổ xưa nhưng đã bị hủy từ lâu, chỉ còn lại đá tảng.

"Ồ?"

Đang lúc tìm kiếm trong thành trì thì Thạch Hạo kinh ngạc vì phát hiện được một chút tàn khí, là thần liệu có giá trị rất cao, trong lòng hơi động nên bắt đầu vơ vét.

"Kho thuốc!"

Khiến hắn kinh ngạc là sau khi phát hiện được một nơi chứa thuốc, lại tìm thấy mấy bình ngọc không chút tổn hại, sau khi mở ra có từng luồng ánh sáng.

Rất rõ ràng, bình ngọc đã từng được khắc lên phù văn đáng sợ, chỉ là hiện nay gần như mất hẳn chỉ bảo tồn được cái bình.

"Thật đáng tiếc, thời gian dài dằng dặc khiến thần đan cũng mất công hiệu chỉ còn lưu lại mùi thuốc mỏng manh."

Hắn rất tiếc nuối, bởi vì cảm giác được đây ít nhất cũng là thánh dược, thậm chí còn có cả thần dược.

Đồng thời hắn cũng tìm được kho binh khí nhưng tất cả cũng đều bị hủy diệt, phù văn phai mờ, binh khí bẽ gãy căn bản không chịu nổi sự ăn mòn của thời gian.

Thạch Hạo tìm tòi toàn bộ cổ thành, lòng đầy nghi hoặc, cảm giác nơi này tồn tại vô cùng cổ xưa, sợ còn xa xưa hơn cả tưởng tượng của hắn.

"Đây là... một Thế giới hộp quý sao?" Thạch Hạo bỗng mừng rỡ, hắn phát hiện được một pháp khí rất giống một hộp quý bằng đồng ẩn chứa một thế giới nhỏ.

Có điều trên hộp có vô số vết rách tuy tràn ra tia sáng nhàn nhạt như mặt trời nhưng khi Thạch Hạo nhẹ nhàng quăng ra thì nó phát ra tiếng răng rắc rồi lập tức vỡ nát.

Ầm, dù gì cũng là một thế giới nhỏ nên khi tan vỡ cũng tạo ra một vụ nổ lớn vô cùng đáng sợ và kinh người.

Nếu tốc độ Thạch Hạo không nhanh có thể đã gặp phải nguy hiểm.

Hắn vô cùng tiếc nuối, hộp quý này cũng không chịu được thử thách của thời gian, khi nổ tung thì đồ vật bên trong chắc chắn cũng đã bị hủy diệt.

"Đây là vật gì?" Bỗng nhiên hắn kinh ngạc, nơi bị nổ bỗng bay ra một khối đá đen thùi lùi lớn như đầu trẻ con đáng về hướng hắn.

Đồ vật bên trong hộp quý lại có một khối chưa bị hủy, hoàn hảo không chút tổn hại, chuyện này quá kinh người, ngay cả hư không nổ tung cũng không ảnh hưởng đến nó.

Đùng!

Ngay khi bắt được thì Thạch Hạo nhịn không được rên khẽ một tiếng, bởi vì tảng đá trông không lớn này lại nặng khủng khiếp, tới mười vạn cân, hơn nữa do bị nổ tung mà bay tới nên tựa như một ngọn núi đập trên người hắn.

Nếu là một Tôn giả khác tuyệt đối phải đứt gân gãy xương rồi.

"Thế giới hộp quý nổ tung mà cũng không hủy hoại được nó, lẽ nào đây là tiên liệu tuyệt thế sao?" Trong lòng Thạch Hạo không thể bình tĩnh.

Một khối nhỏ như thế mà lại nặng mười vạn cân, quá đáng sợ!

Hắn cảm thấy vật này chắc chắn rất nghịch thiên, nếu không sao có thể được lưu giữ trong thế giới hộp quý, hắn cẩn thận cất đi.

Khi nơi vụ nổ yên tĩnh trở lại thì Thạch Hạo nhìn thấy nơi đó có ánh

sáng óng ánh, đầy mảnh vỡ, lúc này kêu to: "Trời ơi, bảo bối của ta, thánh phù của ta!"

Hắn gào lớn, chuyện này quả thực quá đáng tiếc, khắp mặt đất đều là thần phù nhưng toàn bộ đều bị nứt ra, chỉ nhìn chất liệu cũng biết tuyệt đối kinh người.

Thế giới hộp quý có thể chứa đựng tất cả, là một bảo tàng chân chính!

Nhưng mà một khi bị vỡ kết quả tạo thành cũng vô cùng đáng sợ, đồ vật bên trong đều bị hủy hoại.

Thạch Hạo đếm sơ qua có tới hơn nghìn tấm thần phù, đây là kho tàng lớn đến cỡ nào chứ? Tất cả đều được khắc từ thiên tài địa bảo cả.

"Ông trời ơi, ông cho sét đánh chết ta đi!" Thạch Hạo tiếc nuối không thôi.

Cuối cùng hắn bất ngờ nhìn thấy nơi xa có một tấm phù đang phát ra một màn sáng, vẫn chưa có chính thức bị hủy và bên trong màn sáng đó còn có mấy tấm phù còn nguyên vẹn không chút tổn hại.

"Thần phù bảo vệ?" Thạch Hạo khiếp sợ, lại có thể nhìn thấy bảo phù trong truyền thuyết này, ngay cả khi Thế giới hộp quý nổ tung mà nó cũng không bị hủy hoại đủ thấy cấp bậc cao cỡ nào.

"Có vết nứt, không biết lần sau có thể sử dụng hay không." Thạch Hạo khẽ nói, chờ thần phù này thu lại ánh sáng thì nhặt lên.

Hiển nhiên, những tấm thần phù trên mặt đất kia đã được tấm thần phù Bảo vệ này bảo vệ nên mới có thể bảo tồn lại như thế này.

"Phá giới phù?" Thạch Hạo kinh ngạc, ở đây lại có hai tấm phá giới phù tương tự như tấm mà Diệp Khuynh Tiên đưa cho hắn, thậm chí khí tức cùng có chút gần giống.

Hiển nhiên nó có thể xuyên qua bức tường thế giới, ngang dọc vô tận xa xôi, đây là báu vật vậy mà cùng lúc lại xuất hiện hai tấm.

Còn có hai tấm, trong đó một tấm hắn nghiên cứu cả nửa ngày mà cũng không biết tác dụng đành cất đi, một tấm khác thì hiểu được sơ lược là một tấm Phá không phù.

Tác dụng của nó rất rõ ràng, có thể xé ra hư không đi đến một khoảng cách nhất định, là bản đơn giản của phá giới phù.

"Thử xem uy lực như thế nào." Thạch Hạo tìm khắp tòa thành chết chóc cũng không có thu hoạch khác nên muốn thử nghiệm hiệu quả của phá không phù, hắn đi tới phía trước quan tài đồng.

"Xoạt!"

Cuối cùng hắn khống chế phương vị mang theo quan tài đồng cùng chín bộ khung xương biến mất khỏi nơi này, đi đến nơi sâu trong lòng đất mấy trăm ngàn dặm.

Lòng đất là một không gian khép kín, tối thui.

"Để quan tài đồng ở chỗ này chắc không có vấn đề chứ?"

Đột nhiên hắn kinh hãi, nơi này bỗng sáng lên, quầng sáng kia óng ánh trong suốt, hỏa diễm hoàn toàn là do ký hiệu thần bí tạo thành lại xuất hiện.

Nó cũng theo tới rồi sao, Thạch Hạo kinh ngạc sau đó thì vui mừng, đồng thời lại có chút hoài nghi, lẽ nào hỏa diễm này là ở trong quan tài?

Trong vòng nửa tháng sau đó, Thạch Hạo dùng tất cả thủ đoạn muốn thu phục ngọn lửa này nhưng đều bị nó ngó lơ, lúc tức giận còn biến mất mấy ngày sau mới lại xuất hiện.

Cuối cùng hắn đành phải phiền muộn mà rời đi, quyết định tìm hiểu cốt thư, sau khi hiểu rõ mới trở lại lần nữa.

Quan tài đồng, xương rồng, bảo hỏa đều dịch chuyển đi nơi khác, hắn tin chắc người ngoài không thể tìm được.

Hắn một đường trở về, cũng tới địa bàn của hai nhóm giặc cỏ kia và âm thầm tìm hiểu thì bất ngờ biết được hai nhóm này đã đến vực sâu trước hắn nhưng lại không phát hiện được phế tích trong lòng đất.

Ngược lại, có một lần bọn họ đã chọc tức ngọn lửa màu xanh kia, bị nó hủy diệt đi một nửa nhân mã, những người còn lại hoảng sợ bỏ chạy.

"Tin mừng mà, có Phá giới phù ta có thể dạo một vòng quanh Học viên Thiên tiên." Thạch Hạo lẩm bẩm, không lo lắng khi thân phận bị tiết lộ mà không thể chạy trốn.

Đồng thời hắn còn muốn lấy được một ít chất lỏng của Thần liên độ kiếp để thuận lợi ăn vào Kim Bồ quả, từ đó năng lực miễn dịch với phù văn có thể tiếp tục tiến hóa cùng cảnh giới của bản thân.

"Thứ thân Nguyệt Thiền cũng ở đó, làm thế nào để gặp nàng đây?" Thạch Hạo suy nghĩ.

Cùng lúc hắn cũng nghĩ tới một chuyện khác, năm đó cùng Phượng Vũ chiến đầu trên đàn Đồng Tước, đối phương vẫn gọi hắn là đại hung và muốn thu làm thú cưỡi, kết quả nàng không kịp triển khai bảo thuật đã bị Thạch Hạo đánh bại.

Lúc đó Thạch Hạo từng chế giễu, sẽ có một ngày đi Học viện Thiên tiên, Phượng Vũ cần trả tiền cá cược làm thú cưỡi của hắn.

Hắn thật không nghĩ tới sẽ có một ngày lại đi tới biên giới Hỏa châu, cách nơi đó rất gần.

Mấy ngày sau Thạch Hạo trở lại Phù Phong thành, sau đó hỏi đường thì phát hiện tiếp giáp với Học viện Thiên tiên, bởi vì nơi này là giao giới giữa Hỏa châu, Thiên tiên châu và Côn châu.

Học viện Thiên tiên ở gần khu vực này.

Hắn không thông qua truyền tống trận mà bay thẳng qua, chỉ cần một ngày thôi là đã chạy tới Thánh địa tu đạo náo nhiệt mà thần thánh này.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 740: Thư Viện Thiên Tiên

Thư viện Thiên Tiên, nằm ở biên giới khu vực Côn châu, vô cùng rộng lớn và bao la, nó chiếm diện tích cực lớn hơn xa những tòa thành khổng lồ bình thường.

Nơi đây, mây màu bốc lên, những kiến trúc hùng vĩ và to lớn, thậm chí ở bên trong thư viện còn có rất nhiều linh sơn, phi bộc, còn có những con sông lớn vắt ngang, vô cùng xinh đẹp.

Nơi đây rất nổi danh, tuy rằng thượng giới mênh mông vô ngần nhưng thư viện lâu đời này lại vô cùng mạnh mẽ, danh chấn ba ngàn châu, là đạo thống cao cấp nhất.

"Thư viện Thiên Tiên với mười bức tranh tuyệt mỹ, chẳng lẽ có người không thèm? Là mười cô gái kinh diễm nhất đó."

"Thái Dương Thần tước để lại bảo thuật, ngươi cần phải trả giá thật cao. Tuy không đầy đủ nhưng cũng là hướng thẳng về phía đỉnh cao Hỏa đạo, tìm hiểu rõ ngọn ngành thì có thể thông hiểu chân lý Hỏa đại đạo, đạp lên trên con đường của chính mình."

"Chuẩn thánh dược, cổ dược tám ngàn năm, đã tỏa ra thánh quang, gần như hóa thành thánh dược, những người đến đây đều có ý định tranh giành, là bảo dược hi thế đó!"

Thạch Hạo đi tới khu vực cách Thư viện Thiên Tiên rất xa thì thấy cảnh tượng này, dòng người dày đặc, nơi đây có một khu chợ để trao đổi các loại bảo vật rất lớn.

Trên thực tế, phóng tầm mắt mà nhìn, xung quanh khu vực thư viện có rất nhiều tòa thành vệ tinh liền sát với nhau, hơn hẳn những tòa thành trì lớn,

chiếm diện tích rộng tới đáng sợ.

Đương nhiên, chỗ này không có tường thành mà chỉ là những kiến trúc, là khu phố chợ náo nhiệt, bởi vì nơi đây tiếp giáp với một số đại giáo, cơ bản không cần xây dựng các tường thành để bảo vệ làm gì.

Có ai dám tới nơi này hống hách?

Hiển nhiên, những khu vực bên ngoài này đều phát triển ăn theo Thư viện Thiên Tiên, tất cả hợp lại hình thành nên một nội thành bao la, hoặc có thể nói là khu phố chợ, nó còn lớn hơn rất nhiều so với Thư viện Thiên Tiên.

Có người từng thống kê qua, mười mấy tòa thành vệ tinh này hợp lại, nhân khẩu thường trú hoặc tạm trú phải có tới mấy trăm vạn.

Có người đời đời ở nơi này, cũng có người lại là tu sĩ làm ăn buôn bán ở nơi này, còn có một nhóm người trẻ tuổi vượt châu tới đây, chỉ vì tu hành nên gia nhập thư viện.

Thạch Hạo vô cùng kinh ngạc, khu vực này quá lớn, loay hoay hơn một canh giờ mà vẫn chưa hề tới cửa lớn thư viện, chỉ là ở khu vực bên ngoài mà thôi.

Hắn vô cùng phấn khởi, hắn không ngừng loanh quanh trong khu phố chợ và tòa thành vệ tinh này, không thể không nói nơi này có nhiều bảo bối, có thể trao đổi những bí bảo hi hữu.

Thậm chí, hắn còn nhìn thấy bản niêm yết công khai bảo thuật của hung thú thái cổ, đủ tiền thì có thể mua!

Đương nhiên, đó là cái giá trên trời, đủ để chôn sống một vài gia tộc lớn, quá mức đắt đỏ, người bình thường cơ bản không đáp ứng đủ.

Hiển nhiên, nơi đây có rất nhiều người không bình thường, ít nhất Thạch Hạo nhìn thấy một vài người trẻ tuổi đứng ở nơi đó, nhìn chằm chằm cốt thư, suy nghĩ giá trị của bảo thuật.

Mà cũng không phải chỉ nơi đó, những nơi khác cũng có những bản niêm yết về các đại thần thông hi thế.

Đương nhiên, những nơi đó đều được xây dựng với những màu sắc sặc sỡ, khí thế phi phàm, đấy là những phòng đấu giá rộng lớn, không phải là phố chợ bình thường có thể tới mua sắm.

"Thật là lợi hại, ngay cả những thần thông như vậy mà cũng có bán, Thư viện Thiên Tiên thật không bình thường." Thạch Hạo không thể không thán phục.

Bên cạnh có người nghe được lời nói của hắn, tiếp lời nói: "Tất nhiên rồi, nơi đây chính là một trong những thánh địa tu đạo cao nhất của thượng giới, rất nhiều gia tộc muốn đưa con cháu mình tới nơi này, tập trung vô số anh tài, thế lực có nội tình đứng ở đằng sau nhiều không đếm xuể, không thiếu những thiếu niên trẻ tuổi đằng sau là những gia tộc đều có năng lực mua những thứ này."

"Nhưng mà, những bảo thuật kia cũng không phải là không thiếu sót, vẫn có tỳ vết, ngoài ra sau khi mua thì không được tiết lộ, nếu không sẽ bị truy trách nhiệm, bởi vì người sở hữu đầu tiên đều muốn bán cho nhiều người." Có người nói.

Thạch Hạo kinh ngạc, cẩn thận hỏi thăm.

"Người trẻ tuổi, ngươi vừa tới đúng không, hiểu biết về Thư viện Thiên Tiên quá ít, những phòng đấu giá này không đơn giản đâu, phía sau bọn họ đều có đại nhân vật đỡ đầu, nếu không dùng cái gì mà dám làm thế. Nghe nói, sau lưng hẳn là Thiên Thần của Thư viện Thiên Tiên, bọn họ đưa những chiến lợi phẩm và bảo thuật ra nơi này để gửi bán."

Những bảo thuật này co thể là của những cường giả siêu cấp khi du lịch bên ngoài, hay là có duyên đạt được, cũng không phải là của thư viện, hoặc là thứ mà bọn họ không cần.

Ngoài ra, còn có những anh tài trong thư viện ra bên ngoài rèn luyện thì chiếm được những bộ thần thông, nếu như không cần thì có thể bán ở đây.

Thạch Hạo tìm kiếm bốn phía thì có một vài thứ khiến hắn hứng thú, đi quanh một vòng thì biết rất nhiều đồ, thứ tốt có mà thứ đều cũng chẳng thiếu, hàng giả hàng nhái tràn lan.

Trong lúc vô tình, hắn đi tới trước một cửa lớn hùng vĩ của Thư viện Thiên Tiên, đây chính là cánh cửa đã đứng sững ở đây từ thái cổ.

Mười hai cây trụ đá vô cùng to lớn, mỗi một cái phải tới mấy người ôm mới đủ, bên trên có khắc những thụy thú, chim thần, phong cách tang thương cổ xưa, cánh cửa to lớn và rộng rãi, có sự lắng đọng của năm tháng, nói lên gốc gác của chính mình.

Chính xác, Thư viện Thiên Tiên là thần thánh, là thánh địa tu đạo trong lòng của tất cả mọi người, dù là tinh anh con cháu của những gia tộc lớn cũng không ngại vượt châu tới đây, chỉ vì cầu đạo.

Bên trong thư viện, có những vết tích thiên liêng từ thượng cổ, có nơi giảng đạo Thiên Thần, có mật thất Giáo chủ, chỉ cần có thể tiến vào thì có thể sẽ thu hoạch rất to lớn.

Bởi vì, bên trong có cảm ngộ của thánh hiền, ghi chép lại tâm đắc mà bọn họ từng tu luyện!

Các loại như bảo thuật cấm kỵ trong thư viện sẽ không truyền ra ngoài, đây chính là thứ để kéo dài đạo thống, dùng để trấn giáo, thế nhưng có rất nhiều rừng bia ghi chép lại cảm ngộ thì vô cùng hữu ích cho những đệ tử kiệt xuất.

Đây cũng chính là nơi mà rất nhiều thanh niên kiệt xuất ngóng trông, vì vậy hàng năm sẽ có lượng lớn thiên tài mang theo tâm chí hành hương tới đây hòng bái vào trong thư viện.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là nơi để tìm tòi học hỏi, những môn đồ này

sau này nhất định phải rời đi, đi tìm hiểu và cầu đạo, cần phải dùng giá lớn để đánh đổi.

Bởi vì, thiên hạ này không có cuộc ban ân nào vô duyên vô cớ cả.

"Ầm!"

Nơi sâu trong thư viện hiên lên từng đám khói to lớn, đi kèm là một bóng người lớn lao đè ép thiên hạ, chọc thẳng vào tầng mây.

Người này khiến bầu trời run rẩy, cứ như là một vị nhân tiên vô thượng xuất hiện trên thế gian, đang giảng đạo, tụng kinh trong thư viện, chấn động toàn bộ cổ địa.

Khí thế ấy quá mức to lớn, chấn động lòng người, rất nhiều người nhịn không được mà phải quỳ xuống cúi lạy, vô cùng thành kính.

Mưa ánh sáng dày đặc buông xuống làm cho tất cả mọi người gần như muốn tỉnh ngộ, tất cả như có chút thu hoạch gì đó, thân thể và linh hồn như được tịnh hóa thêm một lần.

Thời gian rất lâu sau, mọi người khôi phục lại tinh thần.

"Đó là di tích tiên hiền, bên trong có di khắc của Chân Tiên, có cảm ngộ của Giáo chủ, cũng có những tấm bia đá tâm đắc của Đế tộc, vô cùng thần thánh, dù là những bá chủ của đại giáo khác cũng khát khao, hi vọng có một cơ hội duy nhất để tiến vào?"

"Là ai? Lại có cơ duyên lớn như thế, tạo hóa lớn như vậy à!"

"Không cần đoán, chắc chắn là Phượng Vũ, tuyệt thế tiên tư, nàng tới đó mấy lần liên tiếp là để chuẩn bị cho đại quyết chiến thiên tài của ba ngàn châu!"

Mọi người bàn luận sôi nổi, vô cùng ước ao, bởi vì dù là ở ngoài thư viện thì cũng có thể thấy những dị tượng đó.

Thạch Hạo cũng chấn động, lòng nổi gợn sóng.

Nơi đó tràn ngập màn khói, một bóng người với uy thế to lớn xông lên cửu tiêu, rất lâu sau cũng không hề tiêu tan, sợ rằng không hề kém hơn Chiến đế, lão Thiên Nhân.

Mà đây tựa như do một vài dấu ấn khắc trên bia đá tạo thành, có thể thấy được kinh người tới cỡ nào, thai nghén ra vận may lớn kinh thiên tới dường nào.

Bóng người đó thu lại biến mất không thấy tăm hơi, chỉ có nơi làm xuất hiện cảnh tượng đó thì mới biết được xảy ra thứ gì, có thể thấy được một khi tiến vào trong thì sẽ thu hoạch tới mức nào rồi.

"Bên trong có di khắc của Chân Tiên, thật không?" Thạch Hạo hỏi người bên cạnh, bởi vì trong lòng hắn vô cùng chấn động.

"Nhà quê! Cái gì cũng không biết, vậy mà cũng đòi tiến vào Thư viện Thiên Tiên? Xem ra lại là một tên tới tìm vận may, muốn ăn may vượt ải, ngươi nhất định sẽ vào không được." Nơi cửa thư viện có một cô gái nói, khuôn mặt xinh đẹp, dáng điệu kinh người, mang theo vẻ khinh thường nhìn Thạch Hạo, hiển nhiên là học viên của thư viện.

Thạch Hạo kinh ngạc, nhìn kỹ thì cũng là thiếu nữ vô cùng xinh đẹp, vô cùng hiếm có.

"Nhìn cái gì, đừng có đứng trước cửa thư viện ta." Thiếu nữ kia chán ghét, tâm tình tựa hồ không được vui.

"Sư muội nói quá đúng, thư viện chúng ta cũng không phải tiến vào được, ngàn tên thiên tài chỉ chọn một, đều là tinh anh các tộc." Một người trẻ tuổi đi phía sau cười nói với vẻ lấy lòng, nhìn về phía cô gái ấy với vẻ mặt ấm áp. Sau đó hắn nhìn về phía Thạch Hạo, khinh bỉ nói: "Ta thấy ngươi cũng chỉ hai mốt hai hai tuổi, mới chỉ là Liệt Trận cảnh mà cũng muốn tiến vào thư viện ta, ta khuyên ngươi nên trở lại khổ tu thêm mấy năm nữa đi."

Thạch Hạo không nói gì, khí tức mà hắn lộ ra vẫn chưa hề biểu hiện ra tu vi thật sự của mình, thế nhưng chỉ có hỏi một câu liền bị người khác nói một lèo như thế, hắn mở miệng nói: "Ta già như vậy à, chưa đủ mười tám mà."

"Mười tám tuổi là Liệt Trận cảnh thì có gì đáng để khoe hả, một vài người tài ba cùng tuổi với ngươi thì đã có người nhen nhóm Thần hỏa rồi đó!" Cô gái vô cùng xinh đẹp kia hừ lạnh một tiếng.

Nàng một thân y phục xanh lục cứ như là lá sen, tôn lên như là một nụ hoa nổi bật, tươi mới và xinh đẹp, vô cùng xuất chúng, đường cong khiêu gợi, nước da trắng như tuyết, dung mạo xuất chúng, quả thật rất đẹp.

Rất hiển nhiên, những người xung quanh vì lời nói to kia mà bị thu hút, rất nhiều người trông lại, không thiếu môn đồ của thư viện.

"Ồ, không phải là Trần Lâm, một trong mười mỹ nhân đó sao, sao lại tức giận như thế chứ, tâm tình rất không vui thì phải." Có người lộ vẻ quý mến.

"Ấy, nói nhỏ thôi. Thư viện mới cập nhật lại bảng tuyệt sắc, Trần Lâm bị đẩy xuống thứ mười một rồi, không phải trong hàng mười nữa. Nghe nói, Thanh Y sư muội vừa mới tới đã lọt vào bảng này, khí chất thanh tân tuyệt tục khiến nhiều sư huynh sư đệ bị hấp dẫn dù chỉ là dáng điệu khi cất bước mà thôi đó."

Mọi người nghị luân, âm thanh rất nhỏ.

Thế nhưng lại lọt vào tai của Thạch Hạo, thần giác của hắn nhạy cảm cỡ nào chứ, lập tức kinh ngạc, chẳng trách vừa gặp lại là một thiếu nữ xinh đẹp như vầy, hóa ra là người thuộc bảng tuyệt sắc của Thư viện Thiên Tiên.

Mà hắn cũng biết, Thanh Y chính là Nguyệt Thiền, nàng vẫn chưa hề hiện thân, nếu không sẽ càng thêm náo động và thứ hạng càng cao hơn nữa.

Thư viện Thiên Tiên bởi vì nổi danh cũng là còn có một chuyện, là sở hữu những tuyệt sắc, từ xưa tới nay cũng không biết xuất hiện bao nhiêu mỹ

nhân tuyệt đại.

"Nói cho mà biết, ngươi đừng có đứng ngây làm gì, mau cút đi đi, đừng có chặn đường ở đây." Thanh niên trẻ tuổi vừa nãy lấy lòng Trần Lâm lại lên tiếng.

"Đây không phải là Ngô Phong à, nằm trong tóp 100 cao thủ học sinh thuộc cấp Trung niên của thư viện, thành danh đã nhiều năm rồi."

"Nghe nói hắn đang theo đuổi Trần Lâm, là một sứ giả bảo vệ người đẹp vô cùng mạnh mẽ."

Có người nói nhỏ.

Đồng thời lúc này có vài ngươi tới vây quanh đứng sau lưng của Trần Lâm, không thể không nói cô gái nằm trên bảng tuyệt sắc này có độ nóng cực kỳ cao, đi tới đâu thì cũng có cả đám sứ giả tới bảo vệ.

"Dựa vào gì mà đuổi ta hả, ta còn muốn tiến vào Thư viện Thiên Tiên đấy, tới lúc đó không phải là đồng môn rồi hay sao." Thạch Hạo mỉm cười nói, cũng chẳng hề tức giận.

Bên cạnh có người nhắc nhở Thạch Hạo, hiện giờ cũng không phải là lúc thu môn đồ, bởi vì vừa kết thúc không lâu, muốn vào thì cần phải chờ vài năm nữa.

"Cũng không phải là không có biện pháp, cửa lớn của thư viện luôn mở rộng đối với kỳ tài tuyệt thế, nếu như có thể bước qua thang trời thành công thì sẽ nhận được đặc cách, bất cứ lúc nào cũng có thể tiến vào thư viện." Có người nói.

"Còn có chuyện này à?" Thạch Hạo kinh ngạc.

"Ngươi tỉnh lại đi, bằng vào ngươi mà cũng muốn đi thang trời, sao không nhìn lại mình là ai đi!" Trần Lâm nói, vẻ mặt khinh bỉ, nói: "Không biết trời cao đất rộng."

"Càng ngày càng sa sút, con chó con mèo cũng dám tới thư viện ta nói khoác." Ngô Phong hùa theo chế nhạo Thạch Hạo, lấy lòng mỹ nhân trên bảng tuyệt sắc này.

Xung quanh truyền tới tiếng cười, có thiện ý mà cũng có châm biếm, tất cả đều tập trung lên Thạch Hạo.

"Bước qua tháng trời thì chắc chắn không phải là đệ tử bình thường, có lợi gì thế?" Thạch Hạo cũng không tức giận, khiêm tốn thỉnh giáo người bên ngoài.

Mấy người này lộ vẻ kinh ngạc, thiếu niên này là muốn thử nghiệm à?

"Bước qua thang trời thì sẽ trở thành đệ tử siêu tuyệt, tới lúc đó có thể tiến vào tiên trì gột rửa, còn có thể tắm chung cùng với những giai nhân tuyệt đại nổi danh trên bảng tuyệt sắc, bởi vì các nàng thường xuyên tới nơi đây tắm rửa và tu hành."

"Cái gì? Có lợi tới vậy luôn à!" Thạch Hạo hưng phấn tới mức suýt nữa thì gào to lên.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía hắn, đặc biệt là một vài thanh niên trẻ tuổi đều lộ vẻ quái dị, đen tối.

Mà một vài thiếu nữ thì lại đỏ mặt, âm thầm lườm hắn một cái.

Hiển nhiên, tất cả mọi người đều không cho rằng hắn ngạc nhiên về tiên trì, mà chú ý tới giai nhân khuynh thành trên bảng tuyệt sắc kia.

Chỉ trong nháy mắt, trước cửa lớn của Thư viện Thiên Tiên yên tĩnh lại.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 741: Mạnh Bạo Vượt Ải

Rất nhanh, nơi đây phát ra tiếng cười.

"Ha ha, ha ha..."

Một vài đệ tử trẻ tuổi trong thư viện nở nụ cười, ánh mắt đều quái lạ, còn có nhiều người giơ ngón cái lên với Thạch Hạo.

"Sư đệ, chúng ta chờ ngươi tiến vào, tới lúc đó nhất định phải nói cho chúng ta biết về sự xuất chúng của những mỹ nữ trên bảng tuyệt sắc đấy nhé, chỉ vừa tưởng tượng là sướng hết cả người rồi, thần nữ vừa tắm vừa giặt đồ, nhất định sẽ rất lôi cuốn!"

Hiển nhiên, nơi này cũng có một ít người cùng chung suy nghĩ, chẳng hề tức giận hắn, cũng chẳng khinh thường, trái lại cười to với thiện ý nháy mắt với Thạch Hạo.

"Tên xấu xa, bỉ ổi, vô liêm sỉ!" Lông mày Trần Lâm dựng đứng nghiến răng nghiến lợi nơi đó, vô cùng xem thường và căm ghét Thạch Hạo cùng những tên đồng quan điểm với hắn.

Ngô Phong thì lời nói đàng hoàng, nói: "Còn thể thống gì nữa, như thế mà xừng để tiến vào thư viện ta à? Đuổi, cút." Hàn quang trong mắt của hắn lóe lên.

Gần đó, tự nhiên sẽ có những tên sứ giả bảo vệ người đẹp bắt đầu quở trách Thạch Hạo, đương nhiên cũng không có nữ đệ tử nào tham gia cả, chỉ có những học sinh cười đầy xấu xa lúc nãy mà thôi.

Nơi đây càng thêm ồn ào hơn.

Thạch Hạo làm vẻ vô tội, nói: "Các ngươi đang nói gì thế hả, ý của ta là, nếu như vượt qua được thang trời kia thì không phải đã có tư cách để tiến vào tiên trì rồi à, dùng nước của Thần liên độ kiếp để gột rửa, chuyện này... thật sự là rất rồi mà!"

"Đều là đàn ông con trai, đừng có ra vẻ nghiêm túc như thế, huynh đệ, ngươi cứ việc nói thẳng, tiến vào tiên trì là để tắm cùng các mỹ nhân thì không phải hay hơn à." Có người cười nói.

Đương nhiên, việc này cũng gây nên sự phê phán của một vài người, đặc biệt là đám người Ngô Phong không ngừng cười lạnh.

"Ta nói nè, các ngươi sao cứ suy nghĩ như thế chứ?" Thạch Hạo nhìn Trần Lâm, Ngô Phong rồi nói: "Ta cũng đâu có nói gì đâu, sao các ngươi cứ phải liên tưởng tới vấn đề đó chứ, các ngươi chẳng trong sáng tí nào."

Hắn với vẻ mặt nghiêm túc trách ngược lại người khác, lập tức Trần Lâm biến sắc, tựa như rất để ý tới câu nói này, nói: "Cái tên háo sắc này, chắc chắn sẽ không thể tiến vào thư viện được. tới lúc đó sẽ đánh cho cút ra ngoài."

"Không cần nghĩ nhiều, hắn có thể đi tới được thang trời à? Nhất định sẽ trở thành trò cười, bằng hắn mà cũng xứng sao?!" Ngô Phong chế nhạo, lắc lắc đầu.

"Tự nhiên là được rồi, lúc nữa sẽ cho các ngươi trợn tròn mắt mà nhìn luôn!" Thạch Hạo nói.

"Nguơi nói cái gì?!" Mắt phượng của Trần lâm dựng thẳng, trên gương mặt xinh đẹp hiện ý lạnh, mà Ngô Phong thì lại giận tái mặt nhìn chằm chằm hắn.

"Ta muốn hỏi chút, những lời nói hồi nãy là thật à?" Thạch Hạo cũng chẳng thèm để ý tới đám người kia, xoay người hỏi người bên cạnh.

"Tất nhiên rồi!"

"Vậy thì tốt, kỳ thật phục vụ cho mấy vị mỹ nhân tắm thì cũng không có vấn đề gì." Thạch Hạo nói, xoa xoa hai tay, mặt nở nụ cười tươi rói.

"Dâm dê, hạ lưu!"

"Khốn nạn, tên dê xòm này tới từ đâu thế?!"

Hiển nhiên, cả đám người tức giận, đại đa số đều là nữ sinh và cũng có không ít kẻ lấy lòng người đẹp, còn những kẻ trước kia lên tiếng ủng hộ thì đều trốn cả, sợ làm cho chúng nhân phẫn nộ.

Nơi đây xảy ra chuyện này nên đã gây nên sự chú ý của những người xa xa, không chỉ có người của thư viện mà tất cả tu sĩ trong khu phố chợ đều lộ vẻ khác thường.

Có người muốn đi thang trời? Bao nhiêu năm rồi không xảy ra chuyện này, bởi vì quá khó khăn, gần như không thể thông qua được.

Rất nhanh, tin tức cứ như quả bom, gây nên sự chú ý của rất nhiều người.

Thạch Hạo cũng chẳng hề để ý tới những chuyện này, hắn muốn thông qua thử thách một cách quang minh chính đại, sau đó là tiến vào trong ao để dùng Thần liên độ kiếp gột rửa, nếu như có bá chủ nhìn thấy chân thân của hắn, vậy thì cứ lấy Phá giới phù bỏ chạy thôi, đây là cơ hội tuyệt vời tràn đầy mê hoặc, không cách nào từ bỏ được.

Chỉ cần mượn chất lỏng Thần liên độ kiếp, thì mới có thể thành công ăn Kim bồ quả.

"Không thể nào, thang trời được bụi phủi dày giờ lại mở ra, lại có người dám đi khiêu chiến à?!"

"Ta nhớ tới, thang trời kia không cách nào vượt qua được, trong tình huống bình thường thì phải thất bại, nhiều năm rồi vẫn chưa có người thành công."

Tin tức truyền sâu vào trong thư viện, rất nhiều học sinh giật mình, đều cảm thấy khó mà tin được.

Những người này đều là tinh anh, ngàn chọn vạn tuyển, bộc lộ tài năng từ trong vô số thiên tài, sau đó thì mới tới nơi đây, thế nhưng bọn họ cũng không có dũng khí này, đi khiêu chiến thang trời.

"Tin tức lớn, sức bùng nổ kinh khủng, xếp hạng mười mỹ nữ vừa công bố, một mỹ nữ vừa chen chân vào được bảng tuyệt sắc, quốc sắc thiên hương. Có người lớn tiếng nói, muốn cùng ngắm trăng cùng mười mỹ nữ, phát động cuộc thách thức!"

Đây cứ như là sấm sét, có người sợ đời không loạn, mượn nhờ sự công bố bảng tuyệt sắc của Thư viện Thiên Tiên để tung những tin nặng ký như thế, quả nhiên đã gợi nên sóng gió cực lớn.

"Tên nào lại mạnh miệng như thế?"

"Ai vậy, tên biến thái nào lại dám đùa giỡn mười người đẹp, muốn chết à? Phượng Vũ vừa hiện, ai cùng so tài, chắc chắn sẽ... trấn áp toàn bộ!"

Tin tức vừa ra, trong thư viện liền chấn động, một ít người biết, vài tu sĩ trẻ tuổi đang vùi đầu khổ tu sẽ xuất hiện.

"Chư vị, đạp thang trời, ai tiến hành? Nghe nói là một tên nhóc đứng trước cửa muốn khiêu chiến cực hạn."

"Đi, xem thử là thần thánh phương nào."

Một ít thiên tài cũng tới xem trò vui.

Chỉ trong thời gian ngắn tin tức cứ như mọc ra cánh, nhanh chóng truyền về bốn phương tám hướng, tạo nên tiếng vang vô cùng lớn.

Đương nhiên, thư viện quá lớn, cũng có rất nhiều người mỉa mai cho rằng chỉ là chuyện cười, cơ bản không thèm để ý.

Đặc biệt là mỹ nhân tuyệt đại trên bảng tuyệt sắc kia thì càng không thèm nhìn, cơ bản chẳng có chút hứng thú gì, cảm thấy người này làm sao có khả năng vượt qua được thang trời chứ.

Mà những kỳ tài mạnh mẽ trong viện cũng đều cười lạnh, bế quan thì bế quan, ngộ đạo thì ngộ đạo, chẳng thèm để ý.

"Haizz, tính sai rồi, mười đại giai nhân tuyệt sắc, một người cũng chẳng hề xuất hiện, cơ bản không thèm đếm xỉa, cố gắng cũng vô ích thôi." Mấy người than thở.

Vốn có rất nhiều người ra sức đồn thổi hi vọng có thể gợi nên sóng lớn, dẫn tới mười đại mỹ nhân sẽ xuất hiện, thế nhưng đều thất vọng cả.

Nhân vật mà mọi người chờ mong chưa hề xuất hiện, thế nhưng nơi cửa lớn của thư viện cũng rất náo nhiệt, người tới không ít, muốn nhìn thử là kẻ nào dám bước qua thang trời.

Đương nhiên, tính toán sơ sơ, thì những học sinh của thư viện cũng chưa tới một phần.

Cái gọi là thang trời, là nằm bên trong cánh cửa rộng lớn kia, phía trước đối diện cửa có một tòa đài cao vô vùng khổng lồ, bao la, thường ngày ít người để ý tới, không một ai đi tới.

Nhưng nay lại có người triển khai pháp lực, thổi đi bụi bặm ở trên mặt, nơi đó lộ ra bệ đá cổ điển, có khắc những hoa văn thần bí và phức tạp.

Thạch Hạo đi về trước, chuẩn bị lên đài.

"Từ!" Ngô Phong tiến lên ngăn lại đường đi của Thạch Hạo, giễu cợt nói: "Thư viện Thiên Tiên ta chính là một trong những đạo thống cao nhất của ba ngàn châu, cũng không phải là một con chó con mèo nơi đâu chạy tới quấy rầy, ngươi muốn đạp thang trời? Trước tiên phải qua cửa ải của ta đã, nếu không thì cũng chỉ đi lấy lòng người khác mà thôi." Hắn chẳng hề nể mặt gì, cứ nói thẳng trước mặt mọi người như thế.

Phía sau, đâu đâu cũng có người, có tu giả của phố chợ, cũng có học sinh của thư viện đều nhìn tới nơi đây.

"Nếu như ngươi mong muốn!" Tượng đất thì còn có ba phần tức giận, nãy giờ Thạch Hạo cũng chẳng hề tính toán với hắn làm gì, giờ đang chuẩn bị vượt ải thì lại bị chặn lại, sao không tức chứ.

"Bùm" một tiếng, thân thể hắn phát sáng, tóc dài phấp phới, tuy rằng khuôn mặt anh tú thế nhưng cả người tựa như là thần diễm đang bốc cháy, khí thế đáng sợ ngập trời xanh, cứ như là một vị Thần vương, hắn được hào quang rực rỡ nhấn chìm.

"Đốt!"

Thạch Hạo quát lớn một tiếng, cứ như là thần lôi nổ tung chấn cho Ngô Phong miệng phun máu phè phè, phù văn cả người lờ mờ, sau đó bay thẳng ra sau.

Lúc này, nơi đây liền yên lặng, yên tĩnh như tờ.

Toàn bộ tiếng xì xào đều biến mất, mọi người khiếp sợ.

Trần Lâm với vẻ mặt đầy khó tin nhìn về trước, thiếu niên kia cứ như là Ma thần, cả người đều là ánh lửa hừng hực không ngừng chập chờn ngoài cơ thể, khiến nàng run sợ.

"Trời ạ, tên háo sắc này thật là mạnh, tựa như là một thiếu niên thiên thần đang xuất hành vậy!" Một vài thiếu nữ rít gào.

Mới vừa rồi còn có người khinh bỉ Thạch Hạo, nhưng giờ lại cảm thấy khó chịu, cứ như đang đè ép bọn họ vậy.

Nơi đây yên tĩnh, tất cả mọi người linh cảm được, hôm nay sẽ có đại sự diễn ra!

Xa xa, Ngô Phong gian nan bò dậy từ mặt đất, thân thể run rẩy, lúc này

nhổ ra một ngụm máu thì mới cảm thấy dễ chịu đôi chút, mặt tái nhợt, kinh sợ nhìn về bóng lưng kia.

Xoẹt một tiếng, Thạch Hạo như là chân long ngang trời, nhảy lên đài cao.

Chỉ trong nháy mắt, cảnh tượng biến đổi, đài cao biến thành một góc đấu trường!

Giữa sân, có một tảng đá lớn, mọi người đánh giá phỏng đoán, ít nhất cũng phải nặng tới mười lăm mười sáu vạn cân, yêu cầu người vượt ải phải giơ nó lên.

"Quá đơn giản mà, đi lên thang trời là như vầy à? Ta mà tới thì dễ như ăn cháo." Có người nhạc nhiên, cảm thấy quá dễ dàng.

Nhưng, theo bước chân của Thạch Hạo thì rất nhiều người liền ngậm miệng lại, bởi vì họ phát hiện Thạch Hạo đang thu nhỏ lại, hóa thành một đứa bé tầm bảy tám tuổi.

Cùng lúc đó, sân thi đấu cũng phát ra những gợn sóng ảnh hưởng tới tất cả mọi người, ai nấy cũng cảm thấy mình tựa như nhỏ lại, trở về Bàn Huyết cảnh.

"Trời ạ, xảy ra chuyện gì thế, sao ta lại cảm thấy mình quay trở lại thời trẻ con thế này?"

"Đây chính là chỗ đáng sợ của sân thi đấu này!"

Mọi người liền hiểu, đây chính là thử thách ở Bàn Huyết cảnh đại viên mãn, xem thử người thử thách sẽ có sức mạnh tới cỡ nào.

Nói như thế, cực cảnh của hậu đại hung thú cấp Thiên lúc tuổi nhỏ thì cũng chỉ mười vạn cân mà thôi, khó mà vượt qua được, nơi đây thế nhưng lại có một tảng đá nặng tới mười lăm vạn cân.

Đây có ý gì? Vượt qua khỏi cực hạn một đoạn dài của chủng tộc mạnh mẽ nhất đã được công nhận!

Gợn sóng khuếch tán, rất nhiều người cảm thấy có một tảng đá cực lớn đang đè chính bản thân mình khi đang ở tuổi thơ ấu, cảm thấy mình không có chút sức lực nào, gần như muốn nghẹt thở, cảnh tượng quá mức chân thực.

Thạch Hạo rất bình tĩnh, khi còn nhỏ thì hắn đã có thể lăn những tảng đá nặng tới mười mấy vạn cân trong thác nước rồi, còn những tảng đá hơn hai mươi vạn cân thì có thể nhấc bổng dễ dàng.

Đi tới gần, hắn ôm lấy rồi dùng lực nhất lên quá đỉnh đầu mình.

"A..."

Rất nhiều người đứng gần đó kêu to, sắc mặt trắng bệch, bởi vì bọn họ cảm thấy tựa như mình cũng đang tham gia vào, bản thân đang ở thời trẻ thơ lại đang nâng một tảng đá mười lăm vạn cân, lúc này bị sức nặng ép xuống tựa như muốn tan vỡ cả thân thể.

"Chuyện này... thật là khủng khiếp!"

Rất nhiều người toát đầy mồ hôi hột, nhanh chóng lùi lại, cũng không dám tới quá gần, tách khỏi những gợn sóng kia.

Khi còn nhỏ, tên này có thể nhấc bổng tảng đá nặng mười lăm vạn cân? Nghịch thiên mà, tất cả mọi người đều chấn động!

Nhưng, để bọn họ càng chấn động hơn thì còn màn ở phía sau, Thạch Hạo thả tảng đá đó xuống, rồi xoay chân phải đá mạnh tảng đá đó lên cao khiến nó nổ tung ở trong không trung.

"Đây là... thần lực cái thế mà!"

"Thần uy! Hắn uống máu chân long từ nhỏ tới lớn ư?"

Rất nhiều người kinh ngạc bật thốt lên, khó mà tin vào mắt mình, Trần Lâm thì trợn tròn cặp mắt, tay thì che đi môi hồng, nàng sợ bản thân mình sẽ rít lên tiếng chói tai mất.

Đám người Ngô Phong thì mặt mày chẳng còn chút máu, da đầu tê dại, cảm giác được đây chính là một con quái vật!

"Boong!"

Một tiêngs chuông vang lên truyền khắp Thư viện Thiên Tiên, chấn động cả phố chợ bên ngoài, biểu thị Thạch Hạo thuận lợi vượt qua cửa thứ nhất.

"Ồ, người này không đơn giản, bước đầu tiên của việc bước lên thang trời đã thành công."

"Cũng không phải là hạng người tỏ vẻ thích thể hiện."

Nơi sâu thư viện có mỹ nhân trên bảng tuyệt sắc kinh ngạc, cũng có kỳ tài ngút trời ngạc nhiên, thế nhưng cũng chưa hề đi ra.

Cảnh tượng trên đài cao lại biến đổi, bên trong sân thi đấu xuất hiện mười vầng mặt trời đồng loạt cùng ép xuống, muốn trấn áp thiếu niên giữa sân kia.

"Ư!"

Mọi người hít vào hơi lạnh, đây là mười tòa Động thiên, hơn nữa đã xây dựng tới mức tận cùng, đạt tới sức mạnh cực điểm của Nhân tộc, muốn áp chế người giữa sân kia.

"Cửa ải này không dễ, có thể hòa là tốt lắn rồi, trừ phi là một ít chủng tộc đặc biệt khác, lực Động thiên vượt qua cực hạn." Có người bình luận.

Nhưng mà, chuyện giật mình lại xảy ra, Thạch Hạo mặc cho mười tòa Động thiên ép xuống thế nhưng cơ thể hắn lại phát ra ánh sáng lấp lánh,

xuyên thủng toàn bộ mười tòa này.

Boong!

Lại một tiếng chuông vang vọng trong Thư viện Thiên Tiên, báo rằng hắn đã qua ải.

"Nhanh như vậy à, đã thành công ở cửa thứ hai?"

"Một con quái vật đã xuất hiện?"

Nơi sâu trong thư viện có mấy người đứng bật dậy, vài mỹ nhân trên bảng tuyệt sắc cũng kinh ngạc thốt lên, khó mà nén được vẻ kinh ngạc.

Cho tới những người nơi cửa thư viện, nơi đây ầm ĩ bàn luận không thôi.

Boong!

Thời gian không lâu sau, tiếng chuông thứ ba lại truyền tới, truyền đi vô cùng xa.

"Không thể nào, cửa thứ ba cũng qua, quá nhanh đấy chứ, là đang vượt ải à?"

Trong thư viện, một vài kỳ tài ngút trời đứng ngồi không yên, khó có thể duy trì vẻ điềm tĩnh thường ngày.

Boong!

Tiếng chuông thứ tư vang lên, đại âm như lôi không ngừng nổ vang.

"Trời ạ, xông qua cửa thứ tư, không được, ta phải tới xem hắn là kẻ như thế nào!" Có mỹ nhân tuyệt sắc đang bế quan xuất hiện, chạy về cửa thư viện.

"Đã khơi dậy lòng hiếu kỳ của ta rồi đó, đây là người nào?" Đồng dạng, bên trong một quỳnh lâu cũng có mỹ nhân tuyệt sắc đứng lên, vứt đi những

vẻ xem thường trước đây, cũng muốn chạy tới thang trời để quan sát.

"Đi xem thử là nhân vật thế nào!" Một vài thanh niên tự cao, được xưng là kỳ tài ngút trời trong thư viện cũng đã chuyển động.

Boong!

Nhưng mà, lúc mà bọn họ vừa đi ra thì tiếng chuông thứ năm rung lên, thật sự có thể xưng là hoàng chuông đại lữ đang nổ vang.

Những kỳ tài và mỹ nhân tuyệt đại này đều ngây người, quá mãnh liệt mà, bọn họ vội vàng gia tốc sợ sẽ không thể nào gặp được tình cảnh kia.

"Chuyện này... trước nay chưa từng có, tốc độ như thế này thì đã phá vỡ những ghi chép trước kia?" Có người đang sợ hãi.

Những người đứng trước của thư viện, sôi trào đã từ lâu.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 742: Bước Qua Thang Trời

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"Đây là một tên quái thai, vượt qua được năm ải, hơn nữa tốc độ lại cực nhanh, thật sự khó mà tin được!"

"Hôm nay sẽ không phải xảy ra sự kiện lớn đấy chứ? Tên quỷ này trâu thật!"

Nơi cửa thư viện, cả đám người kinh ngạc, rất nhiều người không tin vào mắt mình, một thiếu niên hiền lành lại yêu nghiệt như thế, vượt liên tiếp năm cửa, tiến thẳng một đường.

Đã bao nhiêu năm rồi không có ai tới khiêu chiến? Thang trời khó bước, làm khó các đời thánh hiền, xưa kia họ đều là những người tuyệt diễm, đều là Thiên Thần cổ đại, ai cũng đã từng vượt ải thế nhưng ai cũng đều đại bại.

Trên đài cao, một chùm sáng dựng lên, Thạch Hạo vung tay chống đỡ kịch liệt, nơi đó xuất hiện từng sợi pháp liên phát ra tiếng kim loại lanh lảnh vờn quanh lấy hắn.

Đây là cửa thứ sáu, hắn đang chống lại xích thần trật tự, dùng tu vi của Tôn giả cảnh để phá giải.

"Tên quỷ này, trước kia trông rất đáng ghét, là một tên sở khanh, giờ nhìn lại thì cũng khá hơn chút, thật đẹp trai, rất lợi hại!"

"Nè, đừng dùng ánh mắt dại trai đó được nữa không."

“Kỳ thật hắn cũng đâu kém đâu, tóc lấp lánh, mắt có thần, mặt thanh tú, hơn nữa còn rất lợi hại, quả thật trông rất anh tuấn nha.”

Một đám thiếu nữ hưng phấn, trên mặt ngập tràn kích động, có một số người thay đổi ngay lập trường, không còn cay ghét Thạch Hạo nữa mà thái độ dần dần dịu lại.

Mọi người nhìn về trước, Thạch Hạo phát ra ánh hào quang lóa mắt, những làn khí xung quanh không ngừng hiện lên, cứ như là thần diễm đang nhảy múa vô cùng hực hực, làm nổi bật lên vẻ oai hùng mà ép người của hắn.

“Rầm!”

Hắn đang xuất thủ, nắm quyền ấn đập mạnh tới, một luồng âm thanh cứ như là nước lũ gào thét vang lên ù ù bên tai người khác, thứ này kéo lấy nguyên khí của bốn phía, khiến cả vùng xung quanh đều run rẩy.

Bóng người cao to, thần quang ngập trời, cứ như là thần trong chí tôn, đánh đâu thắng đó, quét ngang tất cả, chấn động nơi này.

“Sao lại… như vậy?” Giọng nói của Ngô Phong đang run run, không thể tiếp thu được hiện thực này, nghĩ tới cảnh gay gắt trước kia của mình rồi lại nhìn thấy dáng vẻ thần võ ngút trời của đối phương, sắc mặt của hắn liền trắng bệch.

Bên cạnh hắn cũng có một nhóm người, ai nấy đều ngậm chặt miệng, trước kia bọn họ cùng nhau chế nhạo Thạch Hạo, châm chọc rằng hắn không biết trời cao đất rộng, ảo tưởng bước lên thang trời.

Chuyện lại phát sinh như thế này, lại là cú đánh trả ngoại mục nhất khiến bọn họ cứng đờ, trong lòng chấn động, tất cả đều hiện lên vẻ hoảng hốt, nội tâm dâng lên sóng lớn.

“Ta vẫn chưa tới chậm.” Một thiếu nữ áo lam nhẹ nhàng đi tới, con ngươi như ngọc thạch, tóc cũng có màu lam nhẹ nhàng đung đưa cứ như là

thác nước màu xanh lam vậy.

Nàng mang theo ý cười, cả người đều đang phát sáng sáng, vẻ đẹp dịu dàng khó nói thành lời, cứ như là được hình thành từ nước, trong vẻ thông minh tài trí còn có cảm giác thần thánh lôi kéo sự chú ý của người khác.

“Ồ, Thiên Dao kìa, không ngờ tiếng chuông đó đã kinh động tới nàng!”

Chỉ trong nháy mắt, nơi đây liền sục sôi, rất nhiều chàng trai lộ ra ánh mắt nóng bỏng nhìn về nơi đó, nhìn về bóng người xinh đẹp kia.

“Ha ha, đã kinh động tới mỹ nhân trên bảng tuyệt sắc rồi, Thiên Dao xếp hạng thứ tư đã lộ diện.”

Không riêng là các chàng trai đang kinh ngạc, lộ ánh mắt bỏng rát, dù là một vài cô gái cũng kinh ngạc, dành sự quan tâm cực cao cho cô gái xinh đẹp tựa như tinh linh này.

“Tin tức lớn, Thiên Dao sư muội đã xuất quan rồi, chư vị sư huynh sư đệ còn giữ được bình tĩnh à? Nhanh tới nhìn kìa!”

Rất nhiều người nơi sâu trong thư viện đã nhận được tin tức, ai nấy cũng đều kinh ngạc, tất cả đều đứng dậy chạy về phía cửa thư viện.

“Là hắn đang đạp thang trời?” Thiên Dao buộc lại mái tóc dài xanh nước biển kia, trên gò má trắng mịn mang theo nụ cười nhìn chằm chằm nơi đó.

Rầm rầm, một đám người chạy tới, có nam lẫn nữ.

“Thiên Dao sư muội, tên quỷ này chẳng hề có ý tốt đâu, hắn muốn tắm với muội đó.” Có người mở miệng nhắc nhở, ngàn vạn lần phải cẩn thận.

“Nè, Liễu sư huynh, huynh đừng có chửi bới người ta được không hả?” Có nữ học sinh tức giận nói thế cho Thạch Hạo.

Thiên Dao nghe thế thì cười khẽ, hàm răng phát sáng, nàng cũng không hề biểu hiện gì mà chỉ nhìn chằm chằm bóng người đang ở trên đài cao kia.

“Ầm!”

Đang lúc này, trên đài cao xảy ra dị biến, những pháp liên trật tự kia đều phát sáng, bắt đầu chảy hừng hực rồi hóa thành màu hoàng kim, tiếp đó quấn lấy Thạch Hạo.

“Khí tức thật là mạnh!” Mọi người đều ngưng thần, ai nấy cũng hồi hộp, cách rất xa thế nhưng cũng cảm giác thấy hô hấp không được thoải mái, nơi ngực rất khó chịu.

“Đây là trật tự thẩm phán*, thử thách về sự lý giải đối với pháp!” Thiên Dao nói, đôi mắt đẹp chớp chớp, thần hi lấp lánh, quần áo xanh lam phấp phới rất là kinh diễm.

(*): Thẩm phán: Xét xử.

Răng rắc!

Tiếng vang truyền tới, tất cả mọi người đều rùng mình, xích thần màu vàng kia đang áp sát lại gần, sau đó tiến vào trong máu thịt của Thạch Hạo hòng cắt đứt hắn thành vài đoạn.

Cùng lúc đó, vòng sáng lượn lờ, âm thanh nổ vang, pháp liên vang lên lóc bóc, đốm lửa bắn tứ tung.

Tất cả mọi người đều biết, Thạch Hạo đang gặp phải phiền phức lớn, nếu như không thể phá giải thì hắn có thể sẽ bị xích thần cắt đứt thân thể, máu nhuộm thang trời.

Sắc mặt trắng bệch của Ngô Phong lúc này biến hồng hơn chút, nói: “Ta biết mà, hắn sẽ thất bại, trước đây cũng chỉ lừa dối mà thôi, liền lộ nguyên hình rồi.”

“Ồ?” Có người kinh ngạc, đây là một người đàn ông, tử y tung bay, oai hùng vô cùng, trong lúc chớp mắt thì sự sắc bén cứ như là tia điện lạnh rét.

“Dạ Lăng Tuyết sư huynh cũng tới rồi, hắn đã xuất quan.” Có người bật thốt lên vì kinh ngạc, hiển nhiên đây là một người có tiếng tăm, chính là kỳ tài của Thư viện Thiên Tiên, là một cao thủ hết sức mạnh mẽ.

Dạ Lăng Tuyết nhìn lên đài cao rồi lộ ra nụ cười nhạt, nói: “Xem ra hắn đã gặp phải phiền toái lớn rồi, chưa chắc đã vượt ải được.”

“Thất bại rồi, thân thể chuẩn bị cắt lìa, Thư viện Thiên Tiên cũng không phải nơi mà ngươi có thể đi vào!” Ngô Phong nói nhỏ, vẻ mặt đầy căm ghét và dữ tợn mất đi tâm tư ngày thường, hắn nắm chặt nắm đấm, căng thẳng quan sát, vô cùng hi vọng Thạch Hạo sẽ thất bại.

Răng rắc!

Đột nhiên, những pháp liên trên đài cao ấy bị đứt đoạn, đã bị Thạch Hạo cắt đứt, hắn cứ như là ma thần tắm trong biển lửa, khắp người đều là cốt văn, thần diễm bốc lên cao mấy chục trượng.

Chỉ trong máy mắt, toàn bộ pháp liên đều tách ra trở thành ánh sáng lung linh, phân tán về tám phương.

Thạch Hạo đứng nơi đó, quay lưng về phía mọi người, cứ như là một chiếc lò thần đang phóng tích thần uy bàng bạc, ánh lửa ngập trời.

Boong!

Tiếng chuông thứ sáu vang lên, truyền khắp trong ngoài Thư viện Thiên Tiên.

Vào lúc này, dù là những học sinh không biết tiếng chuông này đại biểu cho ý gì cũng phải ngẩn đầu lên, cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, quan sát xem chuyện gì sắp sửa xẽ xảy ra.

Mà trong phố chợ thì lạ là đại loạn.

Cho tới cửa thư viện, tiếng người huyên náo, rất nhiều người há to

miệng.

Tần Lâm, người đã bị đẩy khỏi danh sách mười người đẹp, là mỹ nhân xếp hạng thứ mười một, vốn tâm tình vô cùng tồi tệ, chế giễu Thạch Hạo, nhưng không ngờ lại gặp phải một tên quái thai, lại có biểu hiện kinh người như vậy.

Môi anh đào đỏ mọng khép chặt, cặp mắt mở to, vẻ mặt kinh sợ, cảm thấy không tin vào mắt mình, nội tâm nhảy thình thịch không thôi, thiếu niên bị nàng khinh bỉ, vậy mà hôm nay lại khai sáng ra một truyền kỳ, phá tan thần thoại phủi đầy bụi bặm kia?!

"Thành công ải thứ sáu, còn ba quan nữa thì hắn sẽ thành công, khó tưởng tượng được mà, bao năm rồi chưa hề có ai xông thang trời, nay đã bị xông qua."

"Hắn nếu thành công thì nhất định sẽ được ghi vào sử sách của Thư viện Thiên Tiên ta!"

"Cũng chưa chắc, nghe nói khả năng Phượng Vũ vượt qua ải này cũng khá cao, chỉ là không có bị lộ ra ngoài, có cao thủ đã che đi đạo chuông, chưa từng để nó vang lên."

Đám người bàn luận sôi nổi, tất cả đều kích động và phấn chấn, đương nhiên cũng có không ít người đố kỵ, thần sắc phức tạp, nghĩ tới cảnh công kích Thạch Hạo trước đây thì không khỏi luống cuống.

Hiển nhiên, một vài giáo đầu* của Thư viện Thiên Tiên cũng đã biết, Chân Thần, Thánh giả, Thiên Nhân tộc lần lượt xuất hiện.

(*): Người dạy học, giáo viên.

"Ồ, ta vẫn chưa hề thấy hình dáng của hắn, sao còn chưa xoay người lại chứ." Thiên Dao nói, nhíu nhíu chiếc mũi xinh đẹp, nàng chỉ thấy được một bóng lưng mà thôi.

Dạ Lăng Tuyết im lặng, mới vừa rồi còn cho rằng Thạch Hạo sẽ thất bại, nhưng vừa mới phán ra một câu thì đối phương liền phá ải.

Trên đài cao, cảnh tượng lại biến.

Sương trắng khuếch tán, vảy rồng lấp lóe trên không trung, một chiếc long trảo* cứ như là ngọn núi nhỏ chụp tới, hàn quang lấp lánh vô cùng sắc bén bao phủ thiếu niên kia.

(*): vuốt rồng.

Ầm!

Rất nhiều người hoảng sợ lùi lại, đây là một loại thiên uy khiến lòng người kinh sợ, cứ như là chí tôn một phương giáng lâm, nhìn xuống đám giun dế bọn họ.

"Uy thế tinh thần, suy tính sức chịu đựng." Một vị Chân Thần nói nhỏ, nói ra chân nghĩ của cửa ải này.

Thạch Hạo đứng nơi đó, mi tâm phát sáng, thần thức như mặt trời, thân thể tuy rung động nhưng chẳng hề lùi lại nửa bước.

Boong!

Một lát sau, cự long biến mất, tiếng chuông vang lên, hắn đã vượt qua cửa thứ bảy.

"Uy thế như thế dù là người đã nhen nhóm Thần hỏa cũng không chịu nổi, hắn lại chặn được!" Có Thiên Thần kinh ngạc.

Phụ cận, rất nhiều người cứ như từ trong nước đi ra vậy, mặc dù không có ở trên đài cao thế nhưng lại ăn lây theo, đặc biệt là những học sinh kia, có người suýt nữa thì đã bất tỉnh.

Cửa ải này nhìn thì dễ nhưng kỳ thực là đối kháng của tinh thần, là mài giũa ý chí, thiếu niên này chưa hề ngã xuống.

“Chính là hắn sao?” Vào lúc này lại có người tới, là mấy vị kỳ tài mạnh mẽ nhất của thư viện.

Đồng thời, cách đó không xa còn có hai mỹ nhân trên bảng tuyệt sắc đang cùng nhau đi tới nhìn về nơi này, đều là quốc sắc thiên thương.

Lúc này liền xuất hiện vẻ ngạc nhiên đầy thú vị, không ngờ lại có thể nhìn thấy những người này, thế nhưng rất nhanh sau đó mọi người lại quay đầu, chưa hề quan tâm nhiều tới đó mà nhìn chằm chằm bóng người đang đứng trên đài cao kia, bởi vì chỉ còn hai cửa ải nữa mà thôi.

Thiên địa tối tăm, dù là bóng lưng của Thạch Hạo cũng mờ đi khó mà thấy rõ được, tựa như rơi vào u minh, trong hư không xuất hiện một chiếc đèn xanh to bằng hạt đậu.

Thạch Hạo ngồi xếp bằng nơi đó, đối diện với đèn xanh.

“Đạo là thế nào?” Bên trong đèn xanh truyền ra lời nói, truyền vào tai mỗi người.

Thạch Hạo yên tĩnh trong chốc lát, mở miệng: “Không gốc không thân, không lá không tốt. Vạn vật vì sinh, vạn vật vì thành, sinh mệnh là Đạo.”

“Đạo là thế nào?” Bên trong đèn xanh vẫn là câu nói đó.

“Sinh trước thiên địa, buồn tẻ tĩnh mịch, độc lập nhưng không đổi, đi vòng nhưng không hiểm, có thể là mẹ thiên hạ, có thể gọi là Đạo.” Thạch Hạo lại đáp.

“Đạo là thế nào?”

“Lẽ phải xuất hiện, thứ này có thể thao túng.”

“Đạo là thế nào?”

“Một Âm một Dương, chính là Đạo.”

“Đạo là thế nào?”

…

Một hỏi một đáp, Thạch Hạo giải thích trên mỗi phương diện khác nhau thế nhưng mỗi vấn đề đều rất sâu xa, dù là bá chủ nói mấy ngày mấy đêm cũng khó mà thấu đáo được.

Cũng bởi vậy trên thế gian này, tất cả mọi người đều cầu đạo và tu đạo.

Sau đó hắn đứng dậy, một cước đá lăn đèn xanh, nói: “Đây chính là Đạo!”

Mọi người trợn tròn mắt, không biết ra sao.

“Tên này điên rồi à? Lại dám vô lễ như thế!” Lâu sau có người mở liệng.

Cũng có người lại cười trên nỗi đau của người khác, ha hả cười lớn.

Nhưng mà, nằm ngoài dự liệu của người khác, đèn xanh biến mất, trong thiên địa truyền tới tiếng chuông ngân vang, xưa xưa và trong trẻo.

Thạch Hạo đi về trước, tiến tới cửa ải cuối cùng, áp chế tất cả mọi người, không một ai biết nói gì.

Nơi đó tối tăm, đi kèm là từng làn sương mù thần bí, lúc này đã không còn cách nào nhìn rõ được hình dáng của Thạch Hạo, bóng lưng ấy đã trở thành một hình nét mà thôi.

“Chúng ta tới chậm rồi sao, đã bỏ qua việc trọng đại, ngay cả hình dáng kia cũng không thấy được.” Có cô gái khuynh thành tựa như bước ra từ tranh mở miệng, mang theo vẻ tiếc nuối.

Đây lại là mỹ nhân trên bảng tuyệt sắc, có tới hai người xuất hiện cùng một chỗ, ai nấy đều mang vẻ kinh ngạc nhìn lên đài cao, không hề nghĩ rằng người kia lại đạt tới mức ấy.

Cho tới mấy vị kỳ tài cũng lộ vẻ nghiêm túc, giữ sự im lặng.

“Còn lại cửa cuối cùng, hắn có thể qua không?”

Tới lúc này thì mọi người chợt tỉnh giấc, ai nấy cũng hồi hộp chờ mong, phải chứng kiến kết quả cuối cùng.

Nơi đó xuất hiện một cánh cửa bằng xương, bên trong tràn ra hỗn độn, ngập tràn khí tức thần bí.

“Bước vào cánh cửa này, lúc đó sẽ đối mặt với trời, nếu không chịu nổi, hình thần đều diệt.”

Bên trên cánh cửa bằng xương xuất hiện một hàng chữ vô cùng rực rỡ, khiến tất cả mọi người đều run trong lòng, âm thầm so sánh nếu đổi là bản thân mình thì có dám tiến vào không?

Thạch Hạo cơ bản chưa hề do dự chút nào, cứ thế tiến vào trong, két quả… cửa xương đổ nát, chớp mắt đã diệt vong.

“Đạo tâm kiên định, qua.” Thanh âm to lớn vang lên, đang than nhẹ, cũng như thấy đáng tiếc rằng hắn đã vượt ải thành công.

Chuyện này… mọi người cảnh giác, tám cửa ải đầu đủ để ngăn cản tất cả mọi người, cửa ải cuối cùng thì cũng chỉ là suy tính xem niềm tin của một người có đủ kiên định hay không mà thôi, nói dễ thì dễ mà khó cũng quá khó.

Nếu như chần chờ thì tự nhiên thất bại, hoài nghi bản thân mình, thì còn có đường gì để mà đi nữa.

Mọi người khiếp sợ, có người thành công rồi, vượt qua thang trời, phá tan lịch sử phủi đầy bụi này!

Nơi đây hoàn toàn yên tĩnh!

“Cầu thang đâu, ở nơi nào, sao còn chưa thấy, cứ vậy thôi sao?”

Mọi người đang kinh ngạc thì một âm thanh đột ngột vang lên, chính là Thạch Hạo, lời nói này đã phá tan yên tĩnh, khiến mọi người trợn trừng, tên này… quá hùng hổ mà!

“Vượt ải như thế, có được tắm cùng mười mỹ nhân không?” Sau đó, lời lầm bẩm này lại làm bùng nổ nơi đây.

Ầm, mọi người nhao nhao lên.

Dù là mấy mỹ nhân trên bảng tuyệt sắc cũng có người nhếch miệng, có người nổi gân xanh đầy trán, còn có người tức giận!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 743: Nhập Giáo

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Nơi cửa lớn thư viện trở nên sục sôi!

Mười hai cây trụ đá trắng như ngọc đỡ lấy môn khuyết*, hùng vĩ và bao la.

(*): Khuyết: Cổng hai tầng, hai đai làm ngoài cửa, bên trên làm một tòa lầu, ở giữa được bỏ trống để làm lối đi.

Tất cả mọi người đều bán tán sôi nổi, hôm nay trời đã bị chọc thủng, có người đã bước qua thang trời, vượt ải thành công, phá vỡ sự yên tĩnh của Thư viện Thiên Tiên.

Trên đài cao, Thạch Hạo xoay người, hắn nhìn thấy Thanh Y, cũng chính là Nguyệt Thiền, một thân quần áo trắng tôn nàng tựa như là một cây hoa bách hợp vậy.

Mặc dù không có lộ ra dung nhan thật sự thế nhưng Nguyệt Thiền vẫn xinh đẹp kinh người, có một loại khí chất siêu phàm thoát tục, hai chân thon gọn, dáng vẻ kiêu ngạo, đường cong lồi lõm, chiếc cổ trắng ngần, gương mặt thanh tú, hai con mắt trong suốt có linh tính khiến người khác không đành lòng khinh nhờn.

Đương nhiên, Thạch Hạo từng gặp qua một Nguyệt Thiền khác cho nên sẽ không bị lừa gạt, cô gái này có thủ đoạn hơn người, người bình thường cơ bản không cách nào có thể hàng phục được nàng.

Hắn không tự chủ nghĩ tới, ngày xưa từng bắt sống nàng, sau đó là bái đường, nhìn thấy ngọc thể trắng mịn kia thì liền nộ ra nét cười.

"Ồ, hắn đang mỉm cười với Thanh Y sư muội kìa, đúng là tên háo…" Có người vừa định nói hai chữ "háo sắc" thế nhưng lại cố gắng kìm nén lại, sau đó đổi giọng, nói: "Thanh xuân chín mùi, hào hoa phóng khoáng."

Rất nhiều người lộ vẻ kỳ lạ, nghĩ tới những gì Thạch Hạo lẩm bẩm vừa nãy, muốn tắm cùng mười mỹ nhân thì cũng không biết nói gì cho phải, quá thẳng thắn mà.

Mà giờ hắn lại nhìn chằm chằm Thanh Y, lẽ nào có ý đồ xấu thật?

Một đám thanh niên với vẻ mặt chẳng tốt, tuy rằng không có liều mạng thế nhưng ai nấy đều không cam lòng.

Thạch Hạo yên lặng, dù gì đó cũng là vợ của hắn, dù ngày xưa chưa động phòng thật nhưng cũng là cảnh tượng kiều diễm, nhìn thấy một mặt khác của tiên tử tuyệt thế này.

"Nhìn gì mà nhìn, đó là vợ ta đó!"

Đương nhiên, câu này hắn cũng chỉ dám nói thầm trong lòng, nếu không để mọi người nghe thấy thì khó mà lường được chuyện gì sẽ xảy ra.

"Thanh Y, ngươi để tâm tới hắn như thế, lẽ nào muốn tắm với hắn à?" Thiên Dao pha trò, cả hai đều cùng trên bảng tuyệt sắc, con mắt của nàng tựa như ngọc thạch phát sáng, trêu chọc Nguyệt Thiền.

"Không cần nói bậy, Trần Lâm không phải đã nói rồi à, đây là một kẻ bại hoại." Nguyệt Thiền mỉm cười, làn da trắng như tuyết, thần thánh hoàn mỹ.

Xung quanh, một đám thanh niên trẻ tuổi nghe thế thì đều thở phào nhẹ nhõm, nếu không khi đối mặt với Thạch Hạo thì tất cả đều cảm thấy nhụt chí.

Chỉ có Trần Lâm là làm vẻ lúng túng.

“Ta nhìn nhầm thật rồi, hắn sao lại lợi hại như vậy chứ, lẽ nào vượt qua các đời tiên hiền, là dạng người ra sao đây?” Trần Lâm thì thào, nàng còn yêu kiều hơn hoa, hai gò má ửng đỏ, vô cùng hối hận.

Mà bên cạnh, sắc mặt của Ngô Phong lại vô cùng khó coi, một thiếu niên chí tôn như thế này tiến vào trong thư viện thì hắn sẽ còn có đất dung thân à? Trước đây, hắn khiêu khích, nói rằng Thư viện Thiên Tiên không phải là nơi đám chó đám mèo có thể đi vào, nhưng người này lại đi xông thang trời, chỉ cần nghỉ tới đây thì sắc mặt của hắn đã trắng bệch, lảo đảo suýt nữa ngã nhào xuống đất.

Có người tiến lên đỡ lấy hắn, thế nhưng người này nhanh chóng lùi lại giữ khoảng cách với hắn, tỏ vẻ ý xa lánh. Bởi vì tất cả mọi người đều biết, thiếu niên thành công xông thang trời kia sẽ trở thành đệ tử nòng cốt nhất của thư viện, nhân vật cao tầng sẽ ra mặt. Thậm chí còn có thể, người này sẽ trở thành người thừa kế đạo thống đặt ngang hàng với Phượng Vũ. Vào lúc này thì ai sẽ đắc tội với thiếu niên kia chứ, ai dám thân cận với Ngô Phong này?

“Sư đệ, biểu hiện tốt lắm, hôm nay phá Thiên quan, một việc làm cao cả như thế này tất ghi vào trong sử sách giáo ta. Đúng rồi, nếu như ngươi có cơ hội tới bảo trì của Thần liên độ kiếp thì nhất định phải chọn một cơ hội thật tốt, những người trên bảng tuyệt sắc khi tiến vào nơi đó thì đều có thứ tự cả đấy.” Có người đứng bên dưới đài cao nhắc nhở.

Lời nói này vừa ra liền khiến nơi đây càng ầm ĩ, càng ồn ào hơn.

“Sư đệ, sau này chúng ta phải giao lưu một phen đó.” Có người lớn tiếng nói.

“Hạ lưu, háo sắc!”

“Vô liêm sỉ, khốn nạn!”

Toàn bộ nữ học sinh đều gắt lên, trừng mắt với những người kia.

Trên đài cao, Thạch Hạo xoay người lại, bởi vì hắn cảm giác có người đang đến nên âm thầm lấy thần phù bảo vệ, chuẩn bị Phá giới phù thật kỹ, hắn tin chắc có thể thong dong rời đi.

Đương nhiên, không phải vạn bất đắc dĩ thì không thể lãng phí bảo phù này được, hắn thật sự rất muốn tiến vào trong tiên trì của Thần liên độ kiếp kia.

"Chính xác." Đây là một ông lão, cũng đứng trên đài cao mỉm cười với Thạch Hạo.

Ông ta với một thân đạo bào vàng óng, tóc trắng như tuyết, con ngươi sâu thẳm, tiên phong đạo cốt, vừa nhìn đã biết là thế ngoại cao nhân, toát lên vẻ siêu phàm thoát tục.

Lão rất hiền lành, đang mỉm cười với Thạch Hạo, không có tỏa ra uy thế bá chủ, chỉ có vẻ ôn hòa khiến người khác cảm thấy ấm áp.

Nhưng, tất cả mọi người đều biết, ông ta mạnh tới tuyệt đối, bởi vì lúc nãy không chút tiếng động nào xuất hiện ở trên đài cao này, ai cũng không cách nào phát hiện ra được.

"Đừng nói là lão viện trưởng xuất quan nhen?"

Rất nhiều người nhịp tim tăng mạnh, khó mà kìm chế vẻ kích động trong lòng.

Dù là mấy mỹ nhân trên bảng tuyệt sắc cũng trợn to cặp mắt đẹp nhìn chằm chằm về trước, bởi vì các nàng phát hiện ra, hai vị Thiên Thần như hóa đá, không hề nhúc nhích, nhìn lên đài cao.

Thạch Hạo xông thang trời nên có ảnh hưởng rất lớn, đã kinh động với hai vị Thiên Thần này, bọn họ không ngừng quan sát, thế nhưng giờ khắc này lại cứ như tượng đất, đứng ngẩn ở nơi đó.

Chuyện này nhất thời gây nên sự chú ý của mọi người, ai nấy đều khiếp sợ không gì sánh nổi, gần như tất cả mọi người đều biết, khả năng đó chính là lão viện trưởng nhiều năm qua chưa từng xuất quan.

“Trời ạ, lão viện trưởng muốn thu hắn làm đệ tử ư?”

“Đây đúng là một bước lên trời, thu hút được sự chú ý của người mạnh nhất, muốn đích thân truyền thụ sao?”

Rất nhiều người đố kỵ và hâm mộ, quả thật khó mà tin được.

“Chưa chắc đã là viện trưởng?” Có người nhỏ giọng nói.

“Ngươi không thấy đại nhân Thiên Thần kia à, ai cũng trợn tròn cả mắt lên.” Có người bác bỏ.

Trên đài cao, Thạch Hạo cẩn thận từng li từng tí, đối mặt với cao nhân bực này thì hắn sao dám khinh thường, lập tức hành lễ vấn an.

“Ngươi có nguyện gia nhập vào đạo trường của ta không?” Ông lão hỏi, tóc bạc mặt hồng, tiên tư đạo thể, khiến người cảm giác tựa như sắp sửa vũ hóa đăng tiên, khí chất quá xuất trần mà.

“Có thể để cho con tiến vào thần trì thêm mấy ngày nữa không?” Thạch Hạo lầu bầu nói.

Bên dưới, mọi người hóa đá, ai nấy đờ ngây người, tạo hóa to lớn ngay trước mặt mà tên quỷ này còn không biết quý trọng, còn cò kè mặc cả?

“Ha ha, đừng nói là muốn trộm hương cắp ngọc, muốn tìm một đạo lữ nhá?” Ông lão trêu ghẹo, trong con mắt thâm thúy ấy léo lên vẻ trí tuệ, trên gương mặt vẻ châm biếm ngày càng nhiều.

Lão cũng chẳng hề kiêu căng gì cả mà rất hiền hòa nói chuyện với Thạch Hạo, đồng thời liếc mắt nhìn Thanh Y bên dưới, nói: “Không tệ.”

Mọi người đờ ra, lão viện trượng có ý gì đây, còn muốn làm mai làm

mối à?

Nguyệt Thiền giật nảy trong lòng, bị ông lão này liếc một cái thì nàng cảm thấy chẳng chút dễ chịu, rồi còn bị mấy mỹ nhân bên cạnh trêu ghẹo nữa.

“Thanh Y sư muội, khả năng chuẩn bị có đạo lữ rồi nhá, xem ra lão viện trưởng rất sốt sắng đó.”

“Đây là phúc duyên vô cùng to lớn, hâm mộ ghê á, hay là tỷ muội chúng ta cùng làm đạo lữ với người ta được không?”

Không thể không nói, một vài mỹ nhân vô cùng lớn mật, nhỏ giọng trêu chọc với Nguyệt Thiền, cười ngả cười nghiêng khiến đám thanh niên đứng gần đều ngẩn ngơ.

“Yên tâm đi, nhập đạo trường của ta thì ngươi tha hồ tiến vào Thần liên độ kiếp trì kia, đương nhiên cũng đừng vì tắm rửa này bỏ bê tu hành.” Ông lão cười nói.

Một đám người chảy toát mồ hôi, mấy vị trên bảng tuyệt sắc thì trợn tròn mắt, cảm thấy tâm lý của lão viện trưởng cứ như người trẻ tuổi vậy.

“Xin tiền bối cứ yên tâm!” Thạch Hạo vỗ ngực tự tin nói.

Xa xa, sắc mặt của Ngô Phong tái nhợt, ngồi bệt xuống dưới đất, quả thật đã mất đi hết niềm tin, cảnh tượng này khiến hắn sợ hãi, sợ sau này sẽ bị thanh toán.

Ông lão giương ống tay ra, mấy chiếc mai rùa màu trắng vang lên đùng đùng, lão mở miệng nói: “Vừa rồi ta xem tới một quẻ, ngươi hữu duyên với một vị đạo lữ ở gần đây của Thư viện Thiên Tiên.”

Nói tới đây thì lão không quên liếc nhìn Nguyệt Thiền, ý tứ rất rõ ràng.

Rất nhiều người kinh ngạc, chuyện này… lão viện trưởng sao… quản

nhiều thế! Đây chính là tiếng lòng của rất nhiều nam đệ tử trẻ tuổi.

Hơn nữa, mọi người còn chú ý tới lời giải thích của lão, có một vị, lẽ nào sau này còn nhiều hơn nữa?!

"Phượng Vũ không có ở nơi này, đang đi tìm hiểu những di khắc do Nhân Tiên lưu lại, nếu không thì cũng là một lựa chọn không tệ." Ông lão mỉm cười nói.

Thạch Hạo buồn bực, bá chủ của Thư viện Thiên Tiên sao nóng lòng muốn làm mai thế? Việc này khiến hắn không hiểu.

"Được rồi, nhập đạo trường ta, trở thành đệ tử giáo ta thì cứ quyết thế, đi theo ta." Lão nhân nói.

"Không đi tiên trì sao, Thần liên độ kiếp ở nơi đó…" Thạch Hạo nhỏ giọng nhắc nhở, đây là mục đích lớn nhất của hắn, hắn sợ sau khi đi tới đạo trường với ông già này thì sẽ lộ ra sơ hở.

"Tên nhóc thúi nhà ngươi, chẳng có chút tiền đồ gì, sau này có rất nhiều cơ hội để tiến vào tiên trì, chẳng lẽ không chờ được chút thời gian nữa à?" Ông lão mỉm cười trách mắng.

"Viện trưởng còn muốn đưa hắn tới bảo trì nữa, lỡ đâu hắn sẽ tắm thật thì sao?" Một đám người lẩm bẩm, rất nhiều người không vừa lòng.

"Đi thôi."

Ông lão vung ống tay áo vàng, hư không mờ ảo rồi mơ hồ, nơi đó xuất hiện một thông đạo, chỉ riêng một cái phất tay này đã đè ép tất cả mọi người rồi, đúng là bá chủ mà.

Thạch Hạo cùng với lão tiến vào, cứ thế biến mất.

"Boong…"

Đúng lúc này, đạo chuông vang lên chấn động Thư viện Thiên Tiên, tất

cả mọi người đều đờ ra.

“Đây chính là đạo chuông của cửa ải thứ chín à?” Rất nhiều người không hiểu.

Rất nhanh, mọi người đều phát hiện ra, hai vị Thiên Thần kia cứ như vừa tỉnh lại sau giấc mộng rồi đột nhiên kêu lớn, tiếp đó lắc lắc mạnh đầu, hai người ngơ ngác nhìn nhau.

“Vừa nãy có người đã che đi đạo chuông, không cho chuông ngân?” Một vị Thiên Thần run sợ, khẽ nói thế.

“Chúng ta bất tri bất giác bị rơi vào trong giấc ngủ?” Một vị Thiên Thần khác khiếp sợ.

Chỉ có tiếng chuông thứ chín thì mới kinh động tới mấy nhân vật mạnh mẽ nhất của Thư viện Thiên Tiên, thế nhưng vừa nãy lại bị người khống chế không cho vang lên.

“Nhanh lên, đi đại điện Thiên Tiên!” Hai người xoay người rời đi.

Phía sau, có một vài học sinh nghe được thì giật mình, bọn họ sợ hãi, cảm thấy đã xảy ra chuyện lớn thật rồi.

Gió lớn bất giờ nổi lên, biến cố liên tiếp xuất hiện!

“Có người thành công xông qua Thiên quan?” Bên trong cung điện Thiên Tiên, có một ông lão mở miệng hỏi.

“Đã thành công, thế nhưng… hắn không có gia nhập viện ta, chúng ta hoài nghi là người kia đã trở về!” Một vị Thiên Thần run giọng nói.

“Cái gì?!”

Thư viện Thiên Tiên, sóng biển ngập trời chấn động, lập tức bùng phát ra mấy luồng sáng ngút trời, đó chính là tinh lực của chí cường giả.

Ngày hôm đó, cả thư viện như gặp phải sóng lớn, khó mà yên tĩnh trở lại được.

Hư không vặn vẹo, hi quang mờ ảo hiện ra, ông lão mặc đạo bào vàng óng dẫn theo Thạch Hạo xuất hiện, đi vào một khu núi rừng.

“Tiền bối, đây chính là nơi sâu nhất của Thư viện Thiên Tiên?” Thạch Hạo hiếu kỳ.

“Hả, không phải, thế nhưng cách cũng rất gần.” Ông lão nói.

“Hả?” Rất nhanh, Thạch Hạo kinh ngạc, hắn nhìn thấy phía trước có hai cánh cửa chọc thủng vào mây trắng, cánh môn khuyết này khá mức to lớn và hùng vĩ.

Môn khuyết to lớn này có phong cách cổ xưa, là tích lũy trong vô tận năm tháng, còn có một khí tức của “đại đạo”, thật sự quá mức phi phàm, đứng ở đây tựa như đang đứng trước Thiên đình vậy.

Sau đó, hắn ngẩng đầu nhìn lên một tấm biển, bên trên có bốn chữ cổ: Đạo Tràng Chí Tôn.

Thạch Hạo giật nảy mình, tại sao không có hai chữ Thiên Tiên? Lẽ nào đây là nơi bế quan của ông già này, dùng nó làm tên, thế nhưng lại rất ngông cùng và ngang tàn quá đi mà.

Đồng thời. hắn liền nghĩ ngay tới Cung điện Chí Tôn, đạo thống này mỗi đời chỉ có một người, là truyền thừa vô thượng, đối địch đời đời với Tiên điện.

Thạch Hạo thầm nói.

“Nhớ kỹ, đạo trường này là truyền thừa cao nhất cả thế gian này, vào đây thì không được đổi ý, cho nên phải chiến vì nó!” Ông lão nghiêm túc nói, khí chất hoàn toàn khác xưa, cứ như là một vị chí tôn vô thượng giáng lâm, bễ nghễ thiên hạ, ngạo thị ba ngàn châu.

———————————-

Tiết lộ với các bạn, Cung điện Chí Tôn thuộc sở hữu của đạo thống này. Từ đây, chiến tích của Thạch Hạo sẽ càng vang dội hơn nữa. Thằng cha già này tu vi cực kỳ cao, dù là Giáo chủ như đám Bổ Thiên giáo cũng phải nể mặt nể mũi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 744: Đạo Tràng Chí Tôn

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Thư viện Thiên Tiên nối danh như thế luôn à?

Thư viện công nhận là rất mạnh, có di khắc của Tiên, thế nhưng nếu dõi khắp ba ngàn châu, xưng là đạo thống cao nhất ba ngàn châu thì Thạch Hạo chẳng hề tin tưởng, cảm thấy hình như hơi "nổ".

Trăm nhà đua danh, chư giáo tranh bá, ai dám nói mình sẽ là số một tuyệt đối, cao nhất trong thế gian?

"Nguyện gia nhập giáo ta, vì nó mà chiến không?" Ông lão uy nghiêm hỏi, đỉnh đầu buông xuống từng sợi khí hỗn độn, chân thân tựa như muốn thiên địa này nổ tung, còn như là chúa tể của các vị thần đang bao quát chúng sinh.

Thạch Hạo xoắn xuýt, nhắm mắt nói: "Đồng ý."

Vì Thần liên độ kiếp nên hắn tạm thời bỏ đi những thứ khác, ví dụ như hiện tại, trước tiên cứ ứng phó qua loa cái đã, sau này rời đi thì cùng lắm sẽ cố gắng bổ sung và báo danh Thư viện Thiên Tiên được.

Ông lão gật đầu, dáng vẻ trang nghiêm, có một lại đại khí phách ta vô địch khắp nhân gian, nói: "Nhớ kỹ, ngươi là đệ tử của đạo trường ta, ngày khác nếu không thể xưng tôn trong thiên hạ thì sẽ trục xuất ngươi ra khỏi đạo trường."

Thạch Hạo oán thầm, yêu cầu sao cao dữ vậy, sức lực của Thư viện

Thiên Tiên thì đủ như vậy luôn chắc? Đệ tử các đời xuất hiện thì làm sao có khả năng đều quân lâm thiên hạ chứ.

Đồng thời, hắn cũng có chút hoài nghi, sao không đề cập tới Thư viện Thiên Tiên mà cứ nói tới đạo trường?

"Tiền bối, nơi đây là nơi trung tâm của Thư viện Thiên Tiên à?" Hắn hỏi thế.

"Không phải là nơi trung tâm của Thư viện Thiên Tiên, thế nhưng siêu thoát ở bên trên." Ông lão trịnh trọng nói, dáng vẻ trang nghiêm.

Thạch Hạo ngẩn ra, còn có địa phương trọng yếu hơn cả nơi trung tâm? Thân phận của ông già này tuyệt đối siêu phàm, dám nói như thế thì tuyệt không phải là viện trưởng, chính là Người hộ đạo, cũng có thể là Tế linh của Thư viện Thiên Tiên!

"Được rồi, phải đi qua cánh cửa này, một khi đi vào thì cả đời ngươi cũng không thể đổi ý, cho ngươi một cơ hội cuối cùng, có thể suy nghĩ thật kỹ."

Tuy rằng lão rất bình tĩnh và uy nghiêm, thế nhưng Thạch Hạo lại có chút nhút nhát, cảm thấy dù là lông mi của ông già này cũng không nhúc nhích, sẽ không phải là một con cáo gìa gian trá chứ?

"Có thể quyết định?" Ông lão bình tĩnh hỏi.

"Tiền bối, khi nào thì có thể đi hái Thần liên độ kiếp thế ạ?" Thạch Hạo nhỏ giọng nói, mục đích lớn nhất khi tiến vào Thư viện Thiên Tiên chính là thứ này, ngàn vạn lần không được quên cho nên hắn mặc cả như vầy.

"Thần liên độ kiếp có thì tốt, dù sao, đồ chơi như thế này thì cứ như là thức ăn cho heo, không cần quá để ý." Ông lão nói.

"Cái gì?" Thạch Hạo mở to hai mắt, ông già này nói chuyện quá huênh hoang, nói dóc mà không biết dị miệng, nên biết rằng dù là Thiên Thần cũng

vì nó mà không màng sống chết, đánh nhau tới vỡ đầu chảy máu.

“Khụ khụ khụ.” Ông lão ho một hơi, nói: “Ngươi nên biết, ngày xưa giáo ta có linh căn đệ nhất thượng giới, thế là đủ rồi.”

Thạch Hạo cảm thấy choáng váng, Thư viện Thiên Tiên từng nắm giữ linh căn đệ nhất? Hắn nhanh chóng nghĩ tới một cây dược ngày xưa từng nhìn thấy, lúc đó ở trong thung lũng bên ngoài Dược đô, được vô số trận pháp bảo vệ.

Tiểu Tháp từng nói, đó là cây dược thần thánh nhất, muốn sánh vai cùng nó thì nhất định phải là nơi sâu xa trong cấm khu không người rộng lớn kia.

Lẽ nào là cây dược đó? Tục truyền, nó được người của thượng giới trồng ở nơi đó, lúc đại kiếp nạn trong thiên địa diễn ra thì quả thật có vài vị cường giả đại chiến để tranh cướp.

“Giờ chắc đã bị vứt đi tám đời rồi?” Thạch Hạo nhỏ giọng nói, từ lời nói của ông già này thì hắn có thể đoán được đôi chút.

“Sớm muốn gì cũng tìm lại được?” Ánh mắt của ông lão sâu lắng nhìn về phần cuối bầu trời, cả người tỏa ra luồng khí xơ xác.

“Vậy… hay là nên nói tới chuyện Thần liên độ kiếp đi.” Thạch Hạo lầm bầm, dùng giọng nói yếu ớt trong cổ họng nói ra, trong lòng lo sợ, có chút bồn chồn.

“Ngươi muốn đi tắm với mấy con bé đó lắm hả? Chẳng có chút tiền đồ gì cả!” Ông lão trách mắng.

“Yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu!” Thạch Hạo mạnh miệng.

“Ta hơi phân vân rồi, nhớ tới thanh danh một đời của ta, nếu như lại dạy dỗ ra một tên háo sắc, không phải tự tát lên mặt mình à?” Ông lão trầm ngâm.

“Tiền bối, xin yên tâm, ngày khác con nhất định sẽ phát quang môn hộ!” Âm thanh của Thạch Hạo chắc nịch, nói năng đầy khí phách.

Phía trước cửa lớn, ông lão gật đầu, một thân đạo bào vàng óng phấp phới tôn lên vẻ xuất chúng của lão, mưa ánh sáng buông rơi cứ như muốn vũ hóa phi tiên vậy.

“Thần liên độ kiếp coi như không tệ lắm, tới lúc đó ngươi nên vào bảo trì đó nhiều một chút, không có vấn đề gì.” Lão giục Thạch Hạo tiến vào trong cửa lớn.

“Tốt, nếu như tiền bối đã nói như vậy thì con tự nhiên phải làm theo mệnh lệnh thôi.” Thạch Hạo và lão cùng nhau bước vào trong môn khuyết to lớn và hùng vĩ kia.

“Vậy thì lập xuống lời thề ngay nơi này thôi.” Ông lão trịnh trọng nói.

Còn muốn lập lời thề nữa à, việc này sao ràng buộc quá vậy? Thạch Hạo âm thầm bĩu môi.

“Cùng tuyên thề cùng với ta, nào!” Ông lão nói.

Một đoạn không dài, thế nhưng lại là một đoạn lời thề vô cùng nghiêm khắc, sau đó ông lão nói Thạch Hạo phun ra một chút tinh huyết vào đoạn văn vừa thề kia, và rồi đốt lên.

“Làm vậy để làm gì?” Thạch Hạo không rõ.

“Đây chính là đoạn văn nguyền rủa, một phi phản giáo thì sẽ bị thiên phạt, vĩnh viên rơi xuống kiếp thổ, gặp phải các loại đau khổ cho tới chết.” Ông lão hờ hững nói.

“Cái gì? Lại ác độc như thế, tàn nhẫn như vậy?!” Thạch Hạo ngẩn người, cảm giác tựa như mình rơi vào thuyền của kẻ trộm cướp, rồi lại bắt hạ xuống lời thề để ràng buộc.

“Chưa gì mà đã muốn phản giáo hả?” Ông lão cười ha hả, nhắc nhở: “Lời nguyền này rất lợi hại đấy ku.”

Thạch Hạo trợn tròn mắt nhìn lão, cảm thấy chẳng có chút nghiêm túc gì cả, lão già này nhìn thì hiền lành, tiên phong đại cốt thế nhưng lại không phải như thế.

“Được rồi, vừa gia nhập giáo ta, cần phải tuân theo lời thề.” Ông lão nói.

“Không biết tiền bối xưng hô thế nào?” Thạch Hạo hỏi.

“Tề Đạo Lâm.” Ông lão mỉm cười nhìn hắn, nói: “Nghe qua cái tên này chưa?”

Thạch Hạo lúng túng, hắn tới thượng giới bao lâu chứ, hiểu biết về những đại nhân vật thì vô cùng ít ỏi, thế nhưng vẫn che giấu sự ngu dốt, nói: “Ngưỡng mộ đại danh của tiền bối đã lâu, như sấm bên tai.”

Ông lão lộ vẻ khác thường, nói: “Thật sao?”

Hiển nhiên, lão cảm thấy Thạch Hạo không hề biết, chưa hề nghe qua cái tên này.

Không hiểu vì sao mà Thạch Hạo lại cảm thấy, ông già này cứ như là trút được gánh nặng, là ảo giác sao? Vị lão viện trượng hay là Tế linh của Thư viện Thiên Tiên này lại không có người nhận ra?

Đứng trước của hùng vĩ và nhìn về phía trước, những cảnh tượng nhìn thấy cũng không phải là cả dãy cung điện mà là dãy núi bao la bát ngát, là mây mù mờ ảo, rộng lớn và tự nhiên.

“Đây chính là đạo trường của thư viện à, nó lớn như thế nào?” Thạch Hạo hỏi.

Tề Đạo Lâm mỉm cười, nói: “Tâm lớn bao nhiêu thì thế giới liền lớn bấy nhiêu, đạo trường của chúng ta cũng sẽ lớn như vậy.”

“Khí thế của chúng ta nuốt lấy toàn bộ sơn hà!” Thạch Hạo nói.

“Đúng không, đã như thế thì đạo trường của chúng ta sẽ là vô ngần, ta dẫn ngươi đi xem một chút.” Tề Đạo Lâm nói, tay áo phất lên mang theo Thạch Hạo lăng không rời đi.

Bên dưới chân bọn họ, núi sông lùi lại, hồ lớn như chân trâu, sông dài như dây lưng, cực tốc đi xa cũng không biết bao nhiêu vạn dặm.

Mạnh như Thạch Hạo cũng cảm thấy hai tai nổ vang, con mắt đau đớn, bởi vì tốc độ quá nhanh, gió cứ như là dao cắt mạnh trên mặt, quần áo ma sát tựa như bốc cháy.

“Tiền bối, chúng ta tới nơi nào thế, sao con cảm thấy có gì đó không đúng, Thư viện Thiên Tiên dù có lớn gấp vạn lần thì cũng chưa chắc chứa nổi vùng đất này.” Thạch Hạo nghi ngờ.

Sau đó, hắn trợn tròn mắt, bởi vì nhìn thấy một vài thành trì, còn có nơi dừng chân của những sinh linh khác, rõ ràng không phải thuộc phạm vi của đạo trường này.

Hắn nghi hoặc, nổi lên nghi vấn, ông già này đang mê hoặc mình sao?

“Ta đã nói rồi, tâm lớn bao nhiều thì đạo trường sẽ lớn bấy nhiêu, ngươi không có tiếp thu ý nghĩa của ta sao?” Tề Đạo Lâm cũng là nụ cười hiền hòa đó, chậm rãi lên tiếng.

Trán của Thạch Hạo đầy đường đen, nói: “Đừng nói đạo tràng kia chỉ có mỗi môn khuyết kia thôi nhen?

“Đáp án chính xác.” Ông lão gật đầu nói: “Tiến vào trong môn phái này thì ngươi sẽ đối mặt với toàn bộ thế giới, đây cũng chính là đạo trường của chúng ta, nếu như giáo của những kẻ khác có quy định phạm vi nhất định thì đó cũng chỉ là nơi nhỏ bé chật hẹp, há có thể xưng là đạo thống như chúng ta, đừng quên tên của nó – Đạo tràng Chí Tôn, nếu có năng lực thì cả ba ngàn châu của thượng giới cũng sẽ là sân sau của chúng ta.”

Thạch Hạo trợn tròn mắt, cũng có thể à?

Mặc khác, Tề Đạo Lâm lại vô cùng nghiêm khắc, chỉ điểm giang sơn, một loại đại khí phách khí thôn cửu thiên, cẩn thận nhắc nhở hắn phải có tầm mắt bao quát cả trên trời lẫn dưới đất, phải cả cổ kim tương lai.

"Trước đây, những tiền bối của chúng ta đã ở đâu, đạo trường lớn như thế, phóng mắt khắp ba ngàn châu này thì đâu đâu cũng là sân sau của chúng ta, vậy chúng ta đi xem Tiên điện nằm ở đâu, hay là đi tới chỗ bến quan của Đế tộc thử?" Thạch Hạo nói.

"Tiên điện, cái nơi đó tương lai sau này cũng chỉ là làm nhà cầu của chúng ta thôi." Tề Đạo Lâm nói, trong mắt ngập tràn vẻ tức giận, lần đầu tiên tâm tình lại nổi sóng như vầy.

Xoẹt một tiếng, lão mang theo Thạch Hạo bước vào hư không mơ hồ, trở về lại sơn môn trước đây không lâu, sau đó ấn tay một cái, ngọn núi phía trước phát sáng, xuất hiện ra một cung điện to lớn, cứ như là thiên cung vậy.

"Rốt cuộc, đây chính là Thư viện Thiên Tiên à, cũng không phải mà?!" Thạch Hạo nhỏ giọng nói.

"Sau này đừng nhắc tới Thư viện Thiên Tiên nữa, cứ nhận mình là truyền nhân của Đạo tràng Chí Tôn đi." Tề Đạo Lâm cười nói.

"Vì sao?" Thạch Hạo không rõ. vì sao viện trưởng hay Tế linh này lại không cho nhắc tới đạo thống của mình.

"Nhập Đạo tràng Chí Tôn ta thì đã siêu thoát trên cả Thư viện Thiên Tiên, sống ở nơi này mới gọi là gốc là rễ, chứ không phải là những thứ khác!" Tề Đạo Lâm nghiêm túc nhắc nhở, nói: "Cũng nói, ngươi cứ cho rằng mình chính là đệ tử của Đạo tràng Chí Tôn là được. những thứ khác có thể quên."

Thạch Hạo ngạc nhiên, trên mặt lộ vẻ hoài nghi, cảm thấy có gì đó sai sai?

“Nơi đây cũng chỉ có hai chúng ta?” Hắn hỏi.

“Ngươi cho lằng Đạo tràng Chí Tôn là nơi nào, ai cũng có thể tới à? Mỗi đời cũng chỉ có một đệ tử duy nhất, trên nguyên tắc nếu như ngươi chưa bị đuổi khỏi đạo trường thì không thể có truyền nhân thứ hai được!” Tề Đạo Lâm nói.

Thạch Hạo càng hoài nghi hơn, mụ nội nhà nó, chẳng lẽ mình bị lừa bán mất rồi ư?

Nghĩ tới khả năng này thì hắn suýt nữa thì thổ huyết, xưa nay đều là hắn lừa người khác, hôm nay lại bị người khác hãm hại?

Đạo tràng chỉ có đúng một truyền nhân, sao lại giống Cung điện Chí Tôn thế?

“Về việc tu hành, nếu có nghi vấn nghì thì có thể hỏi ta. Đương nhiên, không phải pháp môn cụ thế mà lại nằm ở phương diện lớn hơn, vô địch đạo thật sự thì phải hơn hai ngày nữa mới có thể truyền cho ngươi được.” Tề Đạo Lâm nói.

“Vô địch đạo?” Trong lòng Thạch Hạo nóng rực, hắn rất muốn học, là “thiên Siêu Thoát” của Nguyên thủy chân giải ư?

“Tuyệt học quét ngang ba ngàn châu, tự nhiên được coi là vô địch rồi.” Tề Đạo Lâm ngạo nghễ nói, đương nhiên hiện tại hắn vẫn chưa truyền pháp môn này.

Thạch Hạo suy tư cẩn thận, nghĩ tới chín bộ long cốt, còn có quan tài bằng đồng cổ, nói: “Tiền bối, thế gian này có người luân hồi sao?”

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 745: Bị Lừa

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Hiển nhiên là vấn đề này rất lớn, từ xưa tới nay không biết đã làm khó bao nhiêu người, luôn có chí cường giả tin tưởng, người là có thể Luân Hồi, còn có thể tái hiện.

Giống như một bông hoa, mùa hạ héo tàn xuân tới lại nở ra và còn có hương thơm ngào ngạt.

Chỉ là liên quan đến luân hồi của con người thì chưa được kiểm chứng, chưa ai có thể hiểu rõ hoặc giả đó chỉ là một giấc mơ đẹp đẽ của những nhân vật cấm kỵ, hi vọng còn có kiếp sau.

Tề Đạo Lâm nhíu mày nói: "Vấn đề này rất phức tạp, người khác khó có thể trả lời nhưng ta có thể nói rõ cho ngươi biết, thế gian này tuyệt đối không có ai có thể liên tục chuyển thế!"

Thạch Hạo yên lặng suy nghĩ, chính mình có bảo thuật tên là — Luân Hồi, hắn từng tiến hành suy diễn thì thấy cũng có siêu thoát, nhưng nếu tiến thêm một bước nữa thì lại không biết như thế nào.

"Không có Luân hồi sao?" Hắn khẽ nói.

"Có Luân hồi." Tề Đạo Lâm nói.

"Vậy cùng ông nói không phải… mâu thuẫn sao?" Thạch Hạo ngạc nhiên.

“Không mâu thuẫn.” Tề Đạo Lâm nhìn về nơi xa rồi thong thả nói: “Không có người luân hồi nhưng khả năng có chuyện xưa luân hồi.”

Thạch Hạo không nói, hắn nghĩ tới cảnh tượng nhìn thấy trong quan tài đồng, nói: “Kỷ nguyên Tiên cổ có tiên giáng trần, lẽ nào bọn họ sau khi chết trận cũng không cách nào luân hồi sống lại sao?”

“Người trẻ tuổi ngươi nghĩ quá nhiều rồi, chết chính là hết, tất cả thành không, sao có thể sống lại, nếu nhất định tin tưởng… vậy thì khi gặp lại đã là mấy kỷ nguyên sau rồi.”

“Tiền bối nói như vậy không phải đang mâu thuẫn!” Thạch Hạo không vừa lòng.

“Hiểu là hiểu, không hiểu là không hiểu, nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng, ngươi chỉ cần nhớ kỹ, thế gian này không có người luân hồi là được, tất cả đều ở hiện tại, đều ở đây!” Ông nghiêm túc nhắc nhở.

“Được.” Thạch Hạo gật đầu.

“Còn có vấn đề gì không? Chú ý là tầm nhìn rộng chứ không phải là bảo thuật cụ thể.” Tề Đạo Lâm hỏi.

“Kỷ nguyên Tiên cổ, nói chính là Tiên đạo, học chính là Tiên pháp, mà đời này lại là Thần đạo, vậy cái nào mạnh cái nào yếu?” Thạch Hạo hỏi.

“Tiểu tử ngươi cũng thật là, hỏi khó ta rồi.” Tề Đạo Lâm kinh ngạc, sau đó gật gật đầu, ông để Thạch Hạo hỏi vấn đề rộng lớn là muốn nhìn xem chí hướng và khí phách của hắn, trầm ngâm giây lát ông nói: “Vạn pháp trăm sông đổ về một biển, không phân cao thấp. Thế nhưng tương lai sẽ có đại loạn, ngươi vẫn là nỗ lực tăng lên cảnh giới đi.”

“Loạn ở nơi nào?” Thạch Hạo hỏi.

“Ở phương xa, ta đã cảm giác được nó gần tới rồi!” Vẻ mặt Tề Đạo Lâm nghiêm túc nhìn về phía chân trời, nơi đó có cái gì, vùng cấm không người

rộng lớn sao?

“Rốt cuộc là cái gì?” Thạch Hạo hỏi dồn.

“Bất diệt!” Tề Đạo Lâm chỉ nói hai chữ, nhưng lại vẻ mặt trịnh trọng, vô cùng nghiêm túc, thu lại tất cả vẻ cợt nhả nãy giờ.

Lúc nói những lời này thì trên đỉnh đầu của ông hiện ra bức vẽ một mảnh ngôi sao thần bí khó lường, phảng phất như một dải ngân hà trên vũ trụ kéo dài mãi vào trong địa phủ.

Cùng lúc đó ở một địa phương khác.

Trong điện phủ của Học viện Thiên Tiên một đám người đều đờ ra, có chí cường giả đang vô cùng tức giận, gầm thét lên: “Nhất định là tên kia, tiếng xấu quá rõ mà!”

Có người hùa theo nói: “Thôi xong, một tuyệt thế kỳ tài lại bị người đoạt đi như vậy, nếu rơi vào tay hắn thật không biết sau này thành ra cái dạng gì!”

“Mau mau đi tìm rồi đoạt hắn về, nếu không đã hủy diệt đi một nhân kiệt rồi!” Có người đứng bật dậy.

Chỉ có lão Viện trưởng ngồi yên thở dài: “Ài!”

“Chúng ta làm sao biết hắn đi đâu, đã mấy ngàn năm chưa xuất hiện rồi, trời mới biết hắn mang theo thiếu niên chạy đi đâu.” Có người bất đắc dĩ.

“Các ngươi có cho rằng hắn chạy về cái sơn môn rách nát nhỏ kia không?” Một ông lão mắt như đèn thần nói ra.

“Đi, đi xem một chút dù sao cũng hơn là ngồi không.” Người còn lại nói.

“Được!”

Ngay lập tức trong điện phủ Thiên Tiên có ba luồng tinh lực nhuộm đỏ cả bầu trời vọt lên, bước vào trong một cánh cửa hư không mơ hồ rồi biến

mất.

Bởi vì bọn họ đều là chí cường giả, là người sáng lập Học viện nên một bước có thể đi tới chân trời.

Trong cung điện to lớn Tề Đạo Lâm đang giải thích nghi hoặc vấn đề tầm nhìn rộng lớn cho Thạch Hạo thì đột nhiên chớp chớp mắt, nói: "Đi thôi, bần đạo dẫn ngươi đi tìm một ít địa phương tu hành sau đó ngươi cũng nên bắt đầu chuẩn bị học đại pháp của ta rồi."

Xoạt, bọn họ biến mất không thấy đâu.

Hầu như vừa đi khỏi thì bầu trời xa xa hé mở, ba bóng người trong đó bước ra nhìn xuống dưới nhíu mày.

"Hắn mới vừa ở đây, trong chốc lát đã rời đi." Người hộ đạo của Học viện Thiên Tiên mở miệng.

Cùng lúc đó, môn khuyết trước kia lúc này không ra hình thù gì, rách nát không thể tả, làm gì còn vẻ chọc trời, đâm vào trong tầng mây, chỉ còn vẻ tả tơi đến gần như sụp đổ.

Có thể nói khác biệt một trời một vực.

Ngoài ra cung điện to lớn trên ngọn núi kia cũng thay đổi hóa thành một vùng phế tích, ngói vỡ tường đổ rất thê lương, đều sắp bị cỏ dại nhấn chìm.

Nếu như Thạch Hạo ở đây nhất định sẽ trợn mắt ngoác mồm.

"Cái tên già mất nết này tu vi lại tăng mạnh, chúng ta khả năng không phải là đối thủ." Một người nói.

Cùng lúc hư không vặn vẹo, lão Viện trưởng đi ra liếc mắt nhìn nơi này rồi nhẹ nhàng thở dài: "Đi thôi, năm đó dù sao chúng ta cũng có lỗi với hắn, tuy sau đó hắn làm ra chuyện hoang đường như vậy nhưng cũng có thể thông cảm. Mặt khác bây giờ các ngươi có thể chế ngự được hắn sao?"

Những người kia trầm mặc trong giây lát rồi há miệng nhưng cũng không phản bác được.

“Lẽ nào cứ như vậy để mặc hắn cướp đi một kỳ tài tuyệt thế của viện ta, bao nhiêu năm rồi mới xuất hiện một người mà!” Có người không cam lòng.

“Có một người như Phượng Vũ là đủ rồi. Hơn nữa năm đó Tề Đạo Lâm cũng đâu phải đi qua thang trời đâu, giữ lại rồi sao?” Lão Viện trưởng hỏi.

“Đó là bởi vì hắn muốn ăn trộm, hắn là người bị Chí Tôn… vứt bỏ!” Có người nói.

“Quên đi, cứ thế thôi.” Lão Viện trưởng bảo.

Một cơn gió thoáng qua nơi đây lại yên tĩnh, mấy bóng người biến mất.

Hai ngày sau trong một vùng hoang mạc.

Thạch Hạo ngồi xếp bằng trên mặt cát, đối diện với Tề Đạo Lâm.

“Ta có chín đại thần thông, càng có năm Đại Niết bàn pháp cùng đạo thống các giáo, ngươi muốn học cái gì?” Tề Đạo Lâm hỏi.

“Chừng nào thì đi tiên trì xem Thần liên độ kiếp đây?” Thạch Hạo nhỏ giọng hỏi, luôn có cảm giác mình đã bị lừa.

“Thật không ra gì, không tu thành một loại thần thuật thì quên đi cho lành, sao cứ trầm mê trong nữ sắc thế chứ.” Tề Đạo Lâm trách mắng.

Thạch Hạo tắt tiếng.

“Con học Đạo vô địch, ông không phải nói muốn dạy con sao?” Cuối cùng hắn mới cắn răng nói.

“Coi như ngươi có con mắt tinh tường, tuy nhiên nếu muốn học loại Đạo này thì phải tạm thời bỏ qua những bảo thuật khác, không thể phân tâm bởi vì nó quá khó khăn rồi!” Tề Đạo Lâm nghiêm mặt nói.

Thạch Hạo quả thật có chút tò mò, đến tột cùng là pháp thuật gì lại được ông già tôn sùng như vậy.

“Nó tên là Bát Cửu Thiên Công!” Tề Đạo Lâm nói.

“Là công pháp cùi bắp gì, vừa nghe tên thôi đã biết không ra gì.” Thạch Hạo bĩu môi, đồng thời lầu bầu nói: “Con còn có bảy mươi hai biến đây.”

“Nghiệt đồ, ngươi thì biết quái gì, đây mà là tên sao, ngươi biết Bát Cửu thiên công mà ta nói có ý nghĩa gì sao?” Tề Đạo Lâm thổi râu mép trừng mắt.

“Ý nghĩa gì?” Thạch Hạo hỏi.

“Nó không phải là bảo thuật cũng không phải là thần thông.” Tề Đạo Lâm bảo.

“Vậy là cốt văn à, con cũng có cần gì học!” Thạch Hạo kiêu ngạo, hắn có Nguyên Thủy chân giải, hắn hiểu cốt văn nguyên thủy còn rõ hơn những người khác.

“Ngươi biết cái gì? Thứ ta nói tới vượt trên thần thông, cao hơn bảo thuật!” Tề Đạo Lâm trừng mắt.

Thạch Hạo giật mình, lão già nói thật không đây? Nổ cũng banh xác quá.

“Nói đúng hơn nó là pháp thuật khống chế bảo thuật, là một loại Đạo vô địch, trình của ngươi không biết có thể tha thứ.” Tề Đạo Lâm liếc hắn dáng vẻ lười chấp nhặt.

Trong lòng Thạch Hạo chấn động, hắn lập tức nghĩ đến một loại thủ đoạn được mệnh danh là vang dội cổ kim trong truyền thuyết.

Quả nhiên Tề Đạo Lâm cũng nhắc tới: “Từng nghe qua Lục đạo luân hồi chưa, đó là thủ đoạn khống chế bảo thuật, dùng nó khi xuất ra sáu loại bảo thuật thì quét ngang tất cả, vô địch thiên hạ!”

“Cái này… từng nghe qua.” Thạch Hạo gật đầu.

Thủ đoạn Lục đạo luân hồi này quá mức đáng sợ, ngay khi tại hạ giới hắn cũng đã tìm hiểu qua và vô cùng mơ ước.

Nghe đồn, trên thế gian có người muốn tập hợp đủ bảo thuật Thập Hung, dùng một đoạn quy tắc chung để điều khiển và triển khai, từ đó mới có loại pháp thuật vô thượng như Lục đạo luân hồi.

Đương nhiên từ xưa tới nay căn bản không có ai tập hợp đầy đủ bảo thuật Thập Hung, nhiều nhất khoảng bốn, năm loại, thậm chí Lục đạo luân hồi chẳng qua cũng chỉ là suy diễn mà thôi.

Bảo thuật của sơ đại chỉ thích hợp với bản thân, không thể lưu truyền, xương cốt mất đi thì khó có lại. Trải qua năm tháng tích lũy, thời gian kiểm nghiệm, sinh linh các tộc phát hiện chỉ có bảo thuật của Thập Hung là mạnh nhất, và sau khi tộc nhân học được thì uy lực sẽ không hề giảm mạnh.

Tất nhiên bất kỳ thần thông nào, nếu không phải người sáng lập tự mình triển khai thì uy lực cũng sẽ giảm, tùy vào trình độ của từng người mà thôi.

“Lục đạo luân hồi cũng xem như là bảo thuật khống chế, một trong những thần thông vô thượng, mà chỉ riêng cái tên Bát Cửu thiên công thôi thì ngươi đã có thể biết được ít nhiều.” Tề Đạo Lâm ánh mắt thâm thúy nói.

Hai mắt Thạch Hạo lập tức phát sáng, dáng vẻ cực kỳ khát vọng hỏi: “Pháp thuật này do ai sáng chế?”

“Ta học bảo thuật khắp thiên hạ, tỉ mỉ nghiên cứu các loại đại pháp, cuối cùng lại bế quan mười vạn năm mới sáng chế được pháp thuật này!” Tề Đạo Lâm ngạo nghễ nói.

Thế nhưng Thạch Hạo vừa nghe liền đứng hình, có chút chán nản, bởi vì hắn vẫn hoài nghi lão già này lừa gạt, hãm hại hắn, căn bản không phải là ở Học viện Thiện Tiên, hiện tại lại nghe lão nói phét tự nhiên là cảm thấy khoác lác.

“Ánh mắt của nhóc con nhà ngươi là sao, có ý gì? Ta dạy ngươi Đạo vô địch ngươi lại có thái độ này, không muốn học đúng không?” Tề Đạo Lâm rất thương tâm, bứt râu trừng mắt.

“Con học!” Thạch Hạo nói, mặc kệ nói gì thì hắn cũng muốn nhìn một chút cái gọi là Bát Cửu thiên công có hình dáng gì.

Sau đó hắn liền niếm mùi đau khổ, Tề Đạo Lâm bảo hắn gánh theo núi lớn, mỗi ngày chạy hơn mấy vạn dặm, chuyện này quả thật là như bị hành hạ trong địa ngục vậy.

Lấy thần lực trời sinh của Thạch Hạo thì gánh một ngọn núi lớn chỉ là chuyện nhỏ, nhưng Tề Đạo Lâm lại yêu cầu hắn chạy bộ, chuyện này thực sự làm khó người ta, chỉ cần sơ sẩy một chút thôi là cả người liền lún sâu trong đất chỉ còn lại một ngọn núi đặt ở nơi đó.

“Đây chỉ là rèn luyện đơn giản nhất, để thân thể, pháp thuật cùng tinh thần trở thành một thể thống nhất, chỉ là điều kiện đầu tiên để bắt đầu tu luyện Bát Cửu thiên công thôi.” Tề Đạo Lâm nghiêm túc nói.

“Khi ngươi tu hành tới trình độ nhất định ngươi sẽ phát hiện cái gọi là thân thể, cốt văn, tinh thần chẳng qua là cùng một loại, chỉ đến khi đó ngươi mới có thể coi như là chân chính bước vào cung điện huy hoàng của người tu đạo.”

Những câu nói này để cho Thạch Hạo xúc động một chút vì vậy không có chống lại, dựa theo lời ông ta mà rèn luyện bản thân mình.

“Cho ngươi biết, một khi xuất sưtừ chỗ ta nếu không thể đứng đầu trong cùng thế hệ thì ta sẽ tự tay diệt ngươi.” Tề Đạo Lâm nói.

Thạch Hạo không nói gì, rốt cuộc là đã gia nhập tà giáo nào đây?

“Ta sẽ sắp xếp một ít đối thủ cho ngươi, trận đầu tiên, là trong chiến đấu công bằng đấy, phải diệt truyền nhân Tiên điện, ngươi có thể làm được không?” Tề Đạo Lâm nói.

“Không thành vấn đề!” Thạch Hạo rất thẳng thắn trả lời.

“Tốt, luyện tiếp đi, pháp của ta nhất định sẽ khiến thượng giới ba ngàn châu khiếp sợ, thiên hạ vô địch. Bất hủ… ngươi tới chưa? Ta chờ!” Tề Đạo Lâm híp mắt lại nhìn lên trời.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 746: Lai Lịch

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Bất hủ?

Thạch Hạo cũng nheo mắt lại, trong lúc này thần hi lấp lánh, hắn không phải lần đầu tiên nghe được hai chữ này, hiển nhiên rất quan trọng!

Hắn cảm thấy đó hẳn không phải chỉ một người mà có thể là một nhóm sinh linh, có thể là một thời đại đặc biệt nào đó cũng có thể là những thứ đồ vật khó lường khác!

Quả nhiên, Tề Đạo Lâm nói xong từ này thì rất trầm mặc, thật lâu không nói gì, chăm chăm nhìn vào bầu trời tựa như muốn xuyên qua ngân hà vũ trụ nhìn thấy cái gì đó.

“Hả? Không được lười biếng, nhanh tu hành đi.” Tề Đạo Lâm quay đầu lại liếc hắn nói, sau đó lại chăm chú nhìn tinh không xa xăm kia.

“Đã nửa đêm rồi còn tu hành nỗi gì? Phải tĩnh tọa để tìm hiểu cốt văn chứ.” Thạch Hạo làu bàu.

“Nhanh đi, không muốn học Bát Cửu thiên công hả, nếu không ta sẽ lập tức thanh lý môn hộ.” Tề Đạo Lâm mặt không biểu tình nói, hiển nhiên là tâm tình rất tồi tệ.

“Trời đánh mà!” Thạch Hạo chỉ đành vác lên một ngọn núi lớn rồi chạy như điên, trong lòng oán thầm, quá mụ nội nó xui xẻo rồi, tuyệt đối là đã gia nhập một cái tà giáo rồi, có kiểu tu hành như vậy sao?

Hắn tự nhận mình vẫn luôn rất chăm chỉ, ngoài tính tham ăn ra thì vẫn tu luyện như điên chưa bao giờ lười biến, vậy mà hôm nay lại bị "thúc giục" như vậy, càng là phải cố gắng nỗ lực nếu không phải bị thanh lý môn hộ!

"Ầm ầm ầm!"

Mặt đất rung động, tất cả sinh linh trong vùng hoang mạc này đều đờ ra, trong màn đêm chỉ thấy một ngọn núi lớn đang lao nhanh, vô cùng quái lạ.

Bởi vì chiều cao của Thạch Hạo so với núi thì quả thật không đáng kể, vì vậy khi gánh ngọn núi mà chạy thì xa xa nhìn tới căn bản không thấy hắn.

Đêm đó trong hoang mạc xuất hiện truyền thuyết "núi bay"!

Mấy ngày sau, dấu chân của Thạch Hạo trải rộng khắp nơi, cuối cùng một hôm đặt chân lên thảo nguyên, tiến vào khu vực biên giới của Hỏa châu, Thiên Tiên châu, cách Học viện Thiên tiên không quá xa.

"Ta nói, đó là vật gì, một ngọn núi biết đi sao?" Có người ngạc nhiên, bộ dạng như nhìn thấy quỷ.

Đặc biệt những học viên của Học viện Thiên Tiên đang ở trong thảo nguyên tìm kiếm thần quáng khi nhìn thấy cảnh tượng này càng là đờ ra, kinh ngạc khi thấy một ngọn núi lớn đang lao đi với tốc độ cực nhanh.

"Đây là… Sơn thần!"

"Không phải, là sơn bảo, núi lớn thai nghén tinh hoa thần tiên mà thành bảo, hiện giờ thông linh rồi, mau đuổi theo nào!"

Kết quả nơi đây trở nên náo nhiệt, rất nhiều người triển khai thân pháp, hoặc bay lên trời, hoặc lao nhanh dưới đất vội vàng đuổi theo.

"Bắt lấy, mặc dù là Sơn thần nhưng nhất định cũng dưỡng dục ra tinh hạch hệ thổ, thần liệu hi thế."

Thạch Hạo buộc lòng phải gắng sức, hợp nhất thân thể, cốt văn, tinh

thần làm một hóa thành một vệt sáng, lưng cõng núi lớn biến mất ở đường chân trời.

Chuyện này dọa cho mọi người sững sờ, thật lâu không nói gì, quá hoang đường rồi!

Cái ngọn núi kia nếu là bay đi thì cũng không nói gì đằng này lại lắc lư, run rẩy cắm đầu chạy nhanh như thế, có công lý hay không cơ chứ?

Mấy ngày sau, Thạch Hạo ỉu xìu đặt mông ngồi trên mặt đất, cực kỳ oán hận nhìn Tề Đạo Lâm, lão già đáng chết này vậy mà để hắn loanh quanh lao nhanh ba ngày ba đêm!

"Đi… " Tề Đạo Lâm mới vừa nói ra một chữ này thì lập tức bị tiếng rên của Thạch Hạo cắt ngang: "Lão giết ta đi!"

Ngày xưa hắn bị người nguyền rủa xưng là nhân thần cộng phẫn nhưng bây giờ lại bị người áp chế thảm thiết như vậy, khá giống như là làm ác bị báo ứng vậy, khiến hắn không biết nói gì.

Thạch Hạo quả thực chịu không nổi, tu luyện kiểu này quá khô khan, mỗi ngày đều gánh núi lao nhanh, vô vị gần chết.

"Ta bảo đi là đi nghỉ ngơi một chút, tích lũy sức mạnh. Việc tu hành phải hiểu được thả lỏng, một căng một chùng mới là lẽ phải." Tề Đạo Lâm nói.

"Ta

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 747: Truyền Nhân

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Thạch Hạo cau mặt lại, trong lòng cảm giác quá khó chịu, vậy mà lại bị lừa gạt vào một cái đạo trường như vậy, hắn thật muốn đập đầu chết, quá mất mặt mà.

Ngày sau nếu đi ra ngoài nhất định bị ngàn người công kích, vạn dân phỉ nhổ, có thể tưởng tượng được tình cảnh đó, đoán chừng đi tới đâu cũng sẽ bị người vây đánh tới đó.

Hắn lúc này mới chợt nhớ, chẳng trách Tề Đạo Lâm hỏi hắn có nghe qua tên của ông ta hay không, nguyên lai chính lão già kia cũng chột dạ mà!

"Khà khà, thực là chuyện lạ mà, còn có người bái nhập vào môn phái này, ngay cả Tề đạo chủ kia cũng đã chạy trốn, rất nhiều năm chưa từng xuất hiện lại còn có người tự xưng là đệ tử."

"Ngươi nhất định là báo danh vào Học viện Thiên Tiên chúng ta mà không được chứ gì?" Liễu sư huynh nói, khẽ nhếch cằm, có chút kiêu ngạo, bởi vì người có thể tiến vào Học viện Thiên tiên đều là tinh anh của các tộc.

Người không được tuyển chọn, dưới cái nhìn của hắn tự nhiên là người thất bại, hai người không cùng một đẳng cấp.

Lộc Minh cũng nở nụ cười, hắn là thiên tài mới vừa gia nhập Học viện Thiên Tiên mới đây, là dòng chính của bộ tộc Hươu năm màu, mạnh mẽ và tự phụ, mang theo nụ cười rụt rè nói: "Nếu thất bại năm sau có thể trở lại, nói không chừng có thể trở thành sư đệ của ta đấy, cũng không đến nỗi đi tới

sơn môn nhỏ rách nát này, ngươi lẽ nào muốn xem đây như là nơi tạm trú?”

Những người khác cũng đều nở nụ cười, ánh mắt khác thường nhìn Thạch Hạo.

Thạch Hạo phát bực, nhưng không phải bởi vì bọn họ mà là vì Tề Đạo Lâm, lão già này gạt hắn thật thê thảm, hắn còn nghĩ rằng đạo trường Chí tôn vô cùng ghê gớm đây!

“Cố gắng nỗ lực, ta coi trọng ngươi, nói không chừng năm sau ngươi thật có thể trở thành sư đệ của chúng ta?” Một thiếu nữ mười sáu, mười bảy tuổi cũng nói, rất kiêu ngạo, tựa như một con khổng tước nhỏ đang xòe đuôi.

Thạch Hạo rất khó chịu, chính mình rõ ràng đã thông qua Thiên quan khó nhất của Học viện Thiên Tiên, bước qua thang trời, hiện tại ngược lại lại trở thành người sa cơ lỡ vận bị đệ tử viện này nhìn xuống.

“Được rồi, ở nơi nào thì về nơi đó đi, không có chuyện chớ quấy rầy ta, lại càng không được đi loạn trong đạo trường Chí tốn này.” Thạch Hạo sầm mặt nói.

“Ui, còn có chút nóng nảy nhen!” Lộc Minh trêu chọc, sừng hươu năm màu trên đầu phát sáng.

Rất nhiều người cười to tỏ vẻ xem thường.

“Đúng rồi, nơi đây từng có kiến trúc rộng lớn, đến cùng vì sao mà sụp đổ rồi?” Có người hỏi.

Mọi người nghe vậy lập tức dời đi sự chú ý, không nhìn Thạch Hạo nữa mà quan tâm đến vấn đề này.

“Các ngươi nghĩ coi, Tề đạo chủ nhân thần cộng phẫn, thực là tiếng xấu rõ ràng, làm quá nhiều chuyện ác, dãy núi này ở một thời kỳ nào đó lầu vàng điện ngọc liên miên, hết sức đồ sộ nhưng tất cả đều là trộm và cướp từ các đại giáo khác đến, có thể không có chuyện sao?” Liễu sư huynh nói.

“Cuối cùng cao thủ của những đại giáo này cùng xuất hiện, cả thiên hạ đồng lòng đánh đuổi lão, sao có thể để yên khi bảng hiệu kiến trúc của mình bị đặt ở chỗ này, thực sự quá mất mặt. Cuối cùng thà hủy diệt nơi này cũng không cho lão rêu rao, vì thế mà đều trở thành phế tích cả.” Một vị sư tỷ bổ sung.

“Sao ta lại nghe nói tư chất của Tề Đạo Lâm hiếm có trong thiên hạ?” Cảnh Tiểu Nhu nói.

“Ài, người này tuy tiếng xấu rõ ràng nhưng quả thực lợi hại, nếu không sao có thể trở thành đệ tử nòng cốt của mười mấy đại giáo, trộm cắp thành công chứ.”

“Ông ta tại sao phải làm vậy, là có ý gì?” Có người mang theo nghi hoặc.

“Một là lão rất mê võ nghệ, muốn dung hợp cốt văn trăm nhà sáng chế thiên công mạnh nhất. Hai là vì hắn có tâm tư muốn khôi phục lại một cổ giáo cấm kỵ nào đó.” Vẻ mặt Liễu sư huynh có chút kỳ quái.

“Là đại giáo nào mà đáng giá hắn làm như vậy?” Có người kinh ngạc.

“Không biết, chỉ là nghe nói, đại giáo kia người ít đến đáng thương nhưng cũng kinh khủng đến không thể nào tưởng tượng được.” Một vị sư tỷ nói.

Liễu sư huynh tiếp lời: “Nghe đồn, đạo thống kia tại giờ phút chuyển giao chức vị, tuyển trúng Tề Đạo Lâm thì bị đại địch xâm lấn, vị lão Giáo chủ nọ quyết đoán để Tề Đạo Lâm rời đi nhằm bảo vệ tính mạng cho lão.”

“Uhm, theo tin tức ngầm thì nghe nói đại địch vây công đạo thống kia đáng sợ đến mức tới các ngươi cũng sẽ không tưởng tượng ra được.” Một vị sư huynh khác nhỏ giọng nói.

“Là những ai?”

“Nghe nói là người cổ xưa nhất của Tiên điện, ngủ say từ thời thái cổ thức tỉnh, mời thêm vài vị nhân vật chí cao khác đồng thời tham gia tiến hành vây công.”

Mọi người hít vào một hơi lạnh, Tiên điện là nơi nào chứ? Chưa bao giờ có nhiều hơn năm người, thế nhưng luôn bề nghễ thiên hạ uy chấn vạn cổ.

“Xuỵt, những chuyện cũ năm xưa không nên đánh giá nhiều.” Một vị sư huynh nhắc nhở, cẩn thận tai họa từ miệng mà ra.

Liễu sư huynh lại nói: “Nghe đồn sau khi bị đưa đi, Tề Đạo Lâm vốn là muốn đi tìm truyền thừa của sư môn nhưng cuối cùng không thu hoạch được gì nên mới ăn trộm trăm nhà để tăng cường thực lực bản thân.”

“Có thể thông cảm được.” Cảnh Tiểu Nhu nói.

“Này, sư muội tuyệt đối không nên đồng tình với lão, còn trẻ quả thật là không may nhưng ngươi xem sau đó lão đã làm chuyện gì khiến nhân thần cộng phẫn, tiếng xấu lan truyền!” Liễu sư huynh nhấn mạnh.

“Đúng rồi, mọi người xem nơi đó không phải có một đống rỉ đồng xanh hay sao?” Có người chỉ về một ngọn núi, nơi đó có một khu vực xám ngắt, đều là rỉ đồng xanh.

“Tề Đạo Lâm đã từng đi đến Tiên điện, trộm về một cái phòng bằng đồng dùng làm nhà vệ sinh.”

Mọi người yên lặng, biết thêm một điều là vị đạo chủ này thù dai ra sao và hiếm thấy cỡ nào.

Thế gian có đồn đại, nếu Tiên điện không phải có hai người sống tới mức quá cổ lão, tu vi sâu không thể dò thì Tề Đạo Lâm sớm đã tới báo thù.

Thạch Hạo đang suy nghĩ, yên lặng không nói.

“Ồ, ngươi cũng nghe rất chăm chú, còn bảo vệ sơn môn rách nát này

sao? Cố gắng tu hành đi, năm sau còn có thể có cơ hội gia nhập Học viện Thiên Tiên chúng ta.” Có người rất kiêu ngạo nói, lấy điệu bộ của người thành công bảo ban.

“Nhanh biến hết đi, phiền lắm.” Thạch Hạo phất tay.

“Đừng nói là vô cùng hi vọng trở thành đệ tử nơi này đấy chứ?” Lộc Minh cười khà khà không ngừng.

Liễu sư huynh tựa như nhớ ra điều gì nói: “Mấy ngàn năm trước Tề Đạo Lâm tâm huyết dâng trào, quả thật từng xuất hiện ở đây một lần, dạy một ít đệ tử, kết quả… ”

“Kết quả thế nào?” Mọi người hiếu kỳ.

“Kết quả bị đệ tử các giáo đánh chạy, những người kia đều rời khỏi đạo trường Chí tôn, cũng không còn xuất hiện nữa, có thể hiện tại rất thê thảm.” Liễu sư huynh nói, hơn nữa còn liếc Thạch Hạo không có ý tốt.

“Không phải có người nói, đó cũng chẳng phải là do Tề Đạo Lâm dạy dỗ, mà chỉ là có người phát hiện Tề Đạo Lâm lưu lại một bộ phận truyền thừa thôi sao.”

“Sai rồi, có hai người là do chính ông ta tự mình dạy dỗ, kết quả bị đệ tử các giáo đánh đập rất thê thảm, sau đó bỏ chạy biệt tăm cũng không trở về nữa.”

…

Thạch Hạo nghe bọn họ bàn tán thì phát hiện mấy ngàn năm trước thật giống có chuyện như vậy.

“Người anh em, ngươi có phải hay không ở đây đạt được truyền thừa gì?” Có người ánh mắt lấp lóe nhìn về phía hắn.

Suy nghĩ của Thạch Hạo không đặt trên người bọn họ, mà là đang nghĩ

nếu ngày sau hắn cất bước thiên hạ mà nói ra tên đạo trường Chí tôn thì không biết có giống như hai vị sư huynh kia bị đệ tử các giáo đuổi giết hay không?

Bất quá dù tệ tới mức nào thì có thể hơn cả việc hắn bại lộ thân phận không?

“Mấy ngàn năm rồi, cũng không thiếu người đến đây tìm cơ duyên, tự xưng là đệ tử của giáo này, muốn chiếm núi, kết quả đều bị đánh đến thảm thương.” Liễu sư huynh nói.

“Khà khà… ” Có vài tên học viên cũ không có ý tốt cười rất kỳ lạ nhìn về phía Thạch Hạo.

“Cười cái đầu các ngươi, biến hết cho ta, nói lại lần nữa, đây là đạo trường của ta.” Thạch Hạo nói.

“Ui, tính tình cũng nóng quá đi mà, ngươi đã tự xưng là đệ tử của đạo trường Chí tôn vậy thì cứ dựa theo quy tắc cũ trong lịch sử mà làm!” Liễu sư huynh nói.

“Là quy tắc cũ gì?” Lộc Minh nóng lòng muốn thử.

“Tất nhiên là đập hắn, khiến hắn giống như mấy vị sư huynh kia của hắn, chạy trối chết rồi biến mất.” Liễu sư huynh cười cợt.

Đồng thời có người nói thêm: “Thật muốn truyền tin tức ra để đệ tử các giáo cùng tới!”

“Xem ta đây!” Lộc Minh ra tay, sừng hươu năm màu trên đầu phát sáng, bắn ra một mảnh cốt văn.

Thế nhưng trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, một chiếc sừng hươu bị bẽ gãy phát ra tiếng cọt kẹt, xuất hiện trong tay Thạch Hạo dọa cho mọi người giật mình.

“Mấy ngày nay mệt gần chết, ngươi đúng là người cẩn thận, lại đưa sừng hươu cho ta tẩm bổ thân thể.” Thạch Hạo nói, thời gian dài như vậy nghe bọn họ nói ra không ít bí mật, càng lúc càng khó chịu.

“Ầm!”

Một khắc sau, Lộc Minh bay ra, lăn xuống núi.

Mọi người đờ ra, đây là một sơ đại sao? Cũng quá lợi hại mà, tuy Lộc Minh là học viên mới nhưng chỉ một chiêu đã bị đánh bay thì khó mà tưởng tượng được.

Sắc mặt Liễu sư huynh thay đổi, lập tức xoay người muốn đi.

“Vèo!” Thạch Hạo như một mũi tên rời cung chớp mắt đến sau lưng hắn, túm cổ hắn nói: “Cây liễu thành tinh sao?”

Thạch Hạo thở dài, xem hắn cùng tộc với Liễu Thần nên không có nặng tay, tát bay hắn xuống chân núi.

Lông tơ Liễu sư huynh lạnh lẽo, đây là quái vật gì? Đập hắn cứ như đập gà.

“Ngươi là tộc Hoàng Kim Loan sao?” Thạch Hạo tập trung mục tiêu tiếp theo, không chút khách khí, gọn gàng nhanh chóng lấy xuống một miếng thịt nơi đùi chim phượng màu vàng, với thân thể khổng lồ của nó thì cũng không đến nỗi bị thương nặng.

Sau đó Thạch Hạo lại tập trung tên còn lại nói: “Ngươi là một con thuồng luồng sao? Gỡ xuống một tảng thịt rồi biến đi.”

Một đám người trợn mắt ngoác mồm, đặc biệt là những học viên mới càng bị đả kích bội phần, mang theo lý tưởng lớn lao cuối cùng mới tiến được vào Học viên Thiên tiên, kết quả lại bị nghiền ép trước một môn phái nhỏ đã lụn bại.

Đây không phải chỉ là một đạo thống có tiếng xấu lan xa sao, chỉ một thiếu niên xuất hiện thôi mà đã lợi hại đến dường này?

Hơn nữa thiếu niên này cũng thật hiếm thấy, nhìn chằm chằm bọn họ như nhìn thức ăn, muốn nhai muốn nuốt, thật quá khủng bố mà.

"Mau đi báo cho cao thủ trong Học viện, nơi này lại xuất hiện ác ôn rồi, môn phái có tiếng xấu lan xa tro tàn lại cháy lên lại rồi." Có người hô to.

"Ầm!"

Thạch Hạo ra tay, một đám người bị chấn đến lảo đảo, hắn kiểm tra từng người một, cướp đoạt nguyên liệu nấu ăn khiến nơi này liên tục truyền ra tiếng hét thảm.

"Các sư huynh nói tầm xàm thôi, đây rõ ràng là một cái đạo thống kinh khủng mà."

"Sư đệ, đạo trường lụn bại này quả thực tiếng ác đầy rẫy thế nhưng chúng ta chưa từng nói thực lực của bọn hắn yếu ớt, năm đó là đệ tử của các giáo cùng ra tay mới đánh cho mấy tên truyền nhân kia tàn phế và bỏ chạy." Một tên sư huynh giải thích.

Cuối cùng ngoại trừ nữ đệ tử tên Cảnh Tiểu Nhu kia thì tất cả những người khác đều bị cắt lấy một phần thân thể làm nguyên liệu nấu ăn, sau đó lăn xuống núi lớn, tất cả đều rên la.

"Xem ngươi làm người cũng không đến nỗi nào, không xem thường đạo trường Chí tôn, ngươi đi đi." Thạch Hạo khoát tay áo.

"Ngươi… tên là gì?" Sắc mặt Cảnh Tiểu Nhu hơi trắng bệch hỏi, nàng cảm thấy người này cũng hiếm thấy và đáng sợ giống như Tề Đạo Lâm trong truyền thuyết kia, không phải hô đánh hô giết mà là hô ăn hô uống, coi mọi người thành nguyên liệu nấu ăn.

"Đạo trường Chí tôn… Đại sư huynh." Thạch Hạo nói.

Rốt cuộc nơi này cũng yên tĩnh lại, Thạch Hạo quét tan phiền muộn, bắt đầu đắc ý nhóm lửa, rửa sạch một đống lớn đồ ăn như sừng hươu, thịt chim phượng, râu thuồng luồng rồi hầm chung với nhau.

"Cái này gọi là canh hỗn hợp, đại bổ đây." Hắn chờ thức ăn ngon chín rục.

Tề Đạo Lâm không một tiếng động xuất hiện, gật gật đầu nói: "Không tồi, so với hai tên sư huynh ngươi mạnh hơn nhiều, cũng không do dự thiếu quyết đoán, đừng kiêng kỵ, nên ra tay cứ ra tay."

Vẻ mặt Thạch Hạo cứng đờ, đối với chuyện bị bắt cóc này cùng lời đồn nghe được về đạo trường Chí tôn khiến hắn rất tức tối.

"Đừng có bí xị như vậy, bao nhiêu người cầu ta dạy thần thông cho đáy, ngươi nên thấy đủ đi." Tề Đạo Lâm nói, không chút khách khí bắt đầu ăn thức ăn trong đỉnh.

"Con cảm giác khi trở thành đệ tử của đạo trường Chí tôn thì giống như chuột chạy qua đường, ngày sau nếu ra ngoài không phải bị người người đuổi đánh sao." Thạch Hạo chất vấn.

"Không cần ra ngoài, tương lai núi này sẽ náo nhiệt rồi, người ta sẽ chủ động đến. Muốn ăn sinh linh gì, các chủng tộc lớn đều sẽ xuất hiện, đồng thời trên thân thể vài người còn có thánh dược, binh khí hi thế… đủ cả, tùy ngươi thu thập." Tề Đạo Lâm rất vô trách nhiệm nói.

"Ông… " Thạch Hạo bó tay rồi, cuối cùng nhỏ giọng nói: "Nếu như con ăn một ít hung thú, đánh cho bọn họ gào khóc thảm thiết, sư môn bọn họ tìm ta gây phiền phức thì làm sao bây giờ?"

"Không phải còn có ta sao, chỉ cần ta còn tiêu dao trong trời đất này thì ai dám đụng đến đệ tử của ta thì ta sẽ diệt sạch tất cả môn đồ của bọn họ!" Tề Đạo Lâm thô lỗ nói.

Thạch Hạo yên lặng nhìn ông ta, lão già này trông có vẻ tiên phong đạo

cốt, nhưng lại cực kỳ giống một lão lưu manh.

“Ông chắc chứ? Ví dụ như con đi quanh Học viện Thiên Tiên một lát, mấy lão già trong đó sẽ không trừng trị con chứ?”

Tề Đạo Lâm vung tay lên nói: “Ta mới từ nơi đó về, bọn họ thiếu ta món nợ ân tình, bây giờ hoàn toàn đồng ý rồi, ngươi là người của đạo trường Chí tôn sẽ không ai làm gì ngươi.”

Rất nhanh Tề Đạo Lâm liền hối hận, khóe miệng âm thầm co giật, tên nhóc này đúng là chuyện gì cũng có thể gây sự, không khiến người ta bớt lo!

Bởi vì tên nhóc này không chờ đám người kia tìm đến mà lại chủ động xuống núi, tới trước cổng Học viện Thiên Tiên tìm người làm một cái bảng hiệu rằng tiếp nhận các loại nhiệm vụ.

Hắn ở đây thu phí, giúp người chiến đấu, viết rõ rằng có thể đánh học viên lớp dưới cũng có thể đánh cả cấp sư huynh có tuổi, tất cả đều không thành vấn đề, chỉ cần trả đúng giá là được.

“Tiểu tử thúi ngươi quay về ngay cho ta!” Tề Đạo Lâm cảm thấy nhức răng.

Thạch Hạo mặc dù rời khỏi cổng Học viện Thiên Tiên nhưng vẫn tạo nên sóng to gió lớn nở nơi này.

“Ngươi muốn đối nghịch với ta phải không?” Tề Đạo Lâm quắc mắt nhìn hắn.

“Không, con chỉ muốn tìm cơ hội trà trộn vào trong, con cần Thần liên độ kiếp.” Thạch Hạo chột dạ nói.

“Nói tào lao, tên nhóc nhà ngươi không phải là muốn thăm dò ta sao?” Tề Đạo Lâm trừng hắn, sau đó suy nghĩ một chút nói: “Quên đi, cho ngươi cái này, tìm cơ hội tiến vào tiên trì kia đi, tiện thể vác đạo lữ của ngươi về luôn.”

“Cái gì?” Thạch Hạo đờ ra, nhìn cái thẻ bài bằng kim loại màu đen ở trong tay.

“Đây là đồ vật của Học viện Thiên Tiên, cầm nó ngươi có thể đi thẳng tới thần trì mà không gặp trở ngại gì.” Tề Đạo Lâm nói.

Thạch Hạo rất hoài nghi, nhìn ông ta ra vẻ ta mới là người không làm chuyện ngu đần như vậy.

“Còn không mau biến đi!” Tề Đạo Lâm giận dữ.

Cuối cùng Thạch Hạo đi tới Học viện Thiên Tiên!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 748: Đại Sư Huynh Đến Rồi!

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Học viện Thiên Tiên, rộng rãi và tráng lệ.

Ánh nắng chiều đỏ au với những viền vàng chiếu xuống trên kiến trúc khiến nơi đây trông rất thần thánh và yên tĩnh, có một loại vẻ đẹp xuất thế.

Xa xa, từng quầy hàng trên phố chợ đều đang thu dọn, kết thúc một ngày bận rộn và nhộn nhịp.

Cổng Học viện có một ít học viên ra vào, có không ít kết thành đạo lữ, sau một ngày tu hành đi ra thả lỏng, đang chậm rãi bước đi dưới ánh chiều tà, thưởng lãm loại đẹp đẽ mà yên tĩnh của buổi hoàng hôn.

Hậu duệ chim thần — Thanh điểu, đang đập cánh trong ánh tà dương, cánh chim như những thanh kim loại màu xanh lấp lánh, trong miệng ngậm thư từ phát ra ánh sáng dìu dịu vô cùng an lành.

Đáng tiếc yên tĩnh rất nhanh bị phá vỡ.

Trong phố chợ xa xa truyền đến tiếng quát mắng, tiếng kêu đau đớn, tiếng nữ sinh gào thét, bảo thuật phát sáng vô cùng rực rỡ, tỏa ra liên tục, cảnh tượng lộn xộn.

“Ồ, là học viên của Học viên chúng ta đang cùng người khai chiến!”

“Bọn họ đang bị thiệt thòi lớn, chớp mắt bị đánh ngã, mau tới nhìn một chút!”

Học viên ở cổng Học viện cùng nhau vọt tới, đặc biệt là những cao thủ nhanh như chớp tới gần.

“Xảy ra chuyện gì?” Một vị sư huynh lớn tuổi hỏi, cả đám người cốt văn lấp lánh, đều là cao thủ.

“Tên lúc ban ngày kia đến rồi, ở đây tiếp nhận nhiệm vụ, đánh ngã một đám người rồi!” Có người chỉ vào vài tên học viên nằm trên đất nói.

“Lộn xộn cái gì, tên ban ngày là ai?”

Có người nhanh chóng giải thích: “Híc, lúc ban ngày có một tên khốn tới đây bày ra một cái quầy tiếp nhận các loại nhiệm vụ, đồng ý giúp người trong Học viện quyết chiến, có thể đánh học viên lớp dưới cũng có thể treo học viên cấp sư huynh lớn tuổi lên đánh!”

“Chuyện lạ mà, dám chạy đến Học viên Thiên Tiên chúng ta tiếp nhận nhiệm vụ, đánh đập tinh anh của Học viện, hắn muốn ăn đòn sao?”

Người của đội chấp pháp học viên cũng vừa tới, nghe vậy thì tức xì khói mũi, thật là gan to bằng trời, ai cũng khó có thể chịu được.

“Láo lếu như vậy, hắn vẫn đúng là dám tới nơi này?”

Trong ánh tà dương mọi người bàn tán chuyện lúc sáng, sục sôi căm phẫn, chạy đến cổng Học viên Thiên Tiên làm chuyện bảo kê là muốn xem thường học viên của Học viện sao?

Sau đó mọi người mới hiểu rõ ràng, một thiếu niên tán tu mới vừa gia nhập học viện bị người của Minh tộc bắt nạt, tìm đến chỗ này nhờ người kia ra tay.

Thực tế là Thạch Hạo cầm thẻ bài bằng kim loại màu đen kia, chuẩn bị tiến vào Học viện Thiên Tiên thì bất ngờ phát hiện có một thiếu niên mặt mũi sưng vù hỏi thăm hắn.

Sau khi biết chuyện hắn mới tiện tay đập cho mấy tên tinh anh của Minh tộc đang vênh váo đắc ý ức hiếp tán tu một trận, đánh đến từng tên sùi bọt mép, nằm co giật trên đất.

Thạch Hạo chỉ lấy một chút tiền công tượng trưng, nói với thiếu niên kia rằng bởi vì đây là chuyện làm ăn đầu tiên nên miễn phí và muốn thiếu niên kia lan truyền dùm, đánh ai cũng được miễn là phải có các loại bảo dược hi thế.

"Phụt!"

Mấy vị tinh anh của Minh tộc vừa thức tỉnh, nghe được đầu đuôi xong thì tức giận phun máu ra ngoài.

Một đám người sau khi nghe thấy cũng không còn biết nói gì, thật có một người kỳ quặc như vậy sao? Ở Học viện Thiên Tiên chỉ cần có tiền công thì đánh học viên lớp dưới, treo học viên lớn tuổi cấp sư huynh lên đánh luôn, quá vô liêm sỉ và hung hăng.

"Hắn có nói tên là gì không?" Một học viên lớn tuổi hỏi.

"Hắn nói là Đại sư huynh!"

Một đám người nhìn nhau đều lộ vẻ kỳ lạ.

"Các ngươi chắc đã nghe qua hôm nay còn xảy ra một chuyện. Nghe nói cái sơn môn bị lụn bại đến nỗi bị cỏ dại nhấn chìm lại xuất hiện một tên đệ tử, cũng gọi là Đại sư huynh, đánh một vài sư đệ của Học viện chúng ta tơi bời hoa lá, gây náo động trong thư viện.

"Đây là chuyện lớn, ngày mai có thể sẽ có một nhóm lớn cao thủ tới đó tìm hiểu ngọn ngành, nếu thực sự cái đạo thống tiếng xấu rõ ràng kia hồi phục, chắc chắn phải chinh phạt quy mô lớn."

Đến lúc này tất cả mọi người đều lộ vẻ kinh dị, hai chuyện này lẽ nào là cùng một người gây ra?

“Ta nghĩ rất có thể là một người!”

“Quả nhiên là một mạch kế thừa, một giáo tiếng xấu lan truyền này thối nát đến tận gốc rễ, ngay mai nhất định phải chinh phạt quy mô lớn, trấn áp tên truyền nhân kia!”

Cổng thư viện như vỡ tung, tất cả mọi người đều đứng ngồi không yên, đặc biệt là thành viên của đội chấp pháp rất muốn lập tức vào núi.

“Để cho Học viện Thiên Tiên chúng ta yên tĩnh lại thì cần tiêu diệt những tên còn sót lại của đạo trường có tiếng xấu rõ ràng này.

“Thảo phạt bọn cặn bã!”

“Mặt trời sắp lặn rồi mà đạo thống lụn bại kia có gì đó quái lạ, vẫn nên chờ đến ngày mai hãy vào núi, mời cao thủ cùng trừ khử ác đồ!”

Xa xa, Thạch Hạo nhìn tận mắt, nghe tận tai và không còn gì để nói, mang tiếng Đại sư huynh của đạo trường Chí tôn thật sự là người gặp người hận mà, tiếng ác truyền xa.

Hắn cũng không sợ sệt, chuyện ngày mai để ngày mai tính, hiện tại quan trọng nhất là tìm Thần liên độ kiếp, sau khi chuyện lớn này thành công thì phủi mông mà biến.

Học viện Thiên tiên là một Học viện mở, bởi vì đủ mạnh mẽ nên công tác kiểm tra ở cổng chính cũng không nghiêm ngặt lắm, cho phép người trong phố chợ ra vào.

Bởi vậy cũng đủ để chứng minh được sự mạnh mẽ của Học viện, nói rõ với bên ngoài rằng Học viện không sợ người ngoài tới xâm phạm!

Thạch Hạo rất thuận lợi đi tới, vẫn chưa bị ngăn trở.

Ánh nắng chiều đỏ rực làm toàn bộ Học viện có vẻ an lành, học viên ra vào rất nhiều, rất trật tự và yên tĩnh, không có người nào lớn tiếng ồn ào.

Thạch Hạo rất tuấn tú, chỉ mới mười bảy mười tám thôi, đi trong này cũng không gây chú ý, tất cả mọi người đều cho rằng hắn là một học viên.

Hắn dạo quanh, vẫn chưa vội vã tìm nơi Thần liên độ kiếp mọc, mà thỉnh thoảng nghỉ chân thưởng thức phong cảnh như tranh vẽ trong Học viện và các loại ấn ký đại Đạo trên bia đá ma nhai*.

*ma nhai: chữ viết và tượng Phật trên vách núi.

Nơi này có nhiều quần thể kiến trúc, cũng có một vài linh sơn tỏa ra khí lành, còn có sông lớn chảy xuyên trong Học viện, càng có thác nước bay bay và chim thần thú lạ qua lại.

Cảnh sắc giữa lưng chừng núi vô cùng xinh đẹp, sương mù trắng nõn nhàn nhạt di chuyển, là sự thể hiện cô đọng của tinh khí đất trời chứ không phải hơi nước.

Bỗng nhiên Thạch Hạo phát hiện một nơi rất náo nhiệt, rất nhiều học viên đều đi tới đó, cách rất xa mà vẫn nghe được mùi rượu cùng mùi thức ăn ngon khiến người ta chảy nước miếng.

“Thật sự là một chỗ tốt mà.”

Con mắt Thạch Hạo đăm đăm, bởi vì hắn nhìn thấy các loại trân hào như vòi Hoàng Kim Tượng, bướu Tử Kim Lạc Đà, nấm Linh Dược Hầu, tay Phi Thiên Hùng, thậm chí còn có cánh lớn của Kim Sí Đại Bàng được nướng vàng óng ánh.

“Quên đi, chuyện chính quan trọng hơn.” Hắn nuốt từng ngụm nước miếng, lưu luyến bước đi, tạm thời rời khỏi nơi này bởi vì đêm nay có chuyện quan trọng hơn muốn làm.

Hắn dựa vào tấm địa đồ rách mà Tề Đạo Lâm đưa cho, phân biệt phương hướng rồi dọc theo đường đá cuội nhỏ đi đến một khu vực tĩnh lặng, tiến vào nơi sâu nhất của thư viện.

Trên đường Thạch Hạo để ý thấy những khu vực trọng yếu kia đều có trận pháp nằm dày đặc, ký hiệu lấp lánh khó có thể đi vào, vì vậy không lo lắng có người bên ngoài vào Học viện phá hoại.

Quẹo trái quẹo phải, hắn bước qua một vùng núi, khí lành bốc trên đường, ánh sáng rực rỡ, hiển nhiên đã tiến vào bảo địa quan trọng nhất.

Dọc đường cũng có người ngăn trở hắn, thế nhưng khi nhìn thấy thẻ bài bằng kim loại màu đen kia thì tất cả đều lùi về sau không xuất hiện nữa.

Đặc biệt lúc Thạch Hạo bước vào bên trong một trận pháp, thẻ bài kim loại đen này phát sáng ngăn cản lại công kích của phù văn tạo ra một con đường an toàn có thể đi vào.

Thạch Hạo giật mình, đến giờ mới tin những lời Tề Đạo Lâm đã nói, lệnh bài kia quả nhiên ghê gớm, là báu vật của Học viện!

“Lão khốn nhân thần cộng phẫn kia đến cùng là bán bao nhiêu ân tình mà có thể khiến những nhân vật cao cấp của Học viện vừa kính vừa hận, dành cho tấm lệnh bài bí ẩn này đây?”

Hắn âm thầm suy đoán, tuy rằng Tề Đạo Lâm tiếng xấu rõ ràng nhưng cũng là một người có cố sự*, không chỉ làm hại thiên hạ mà cũng có lúc “trượng nghĩa”.

*cố sự: chuyện xưa.

Mặt trời khuất sau dãy núi, tiếng côn trùng vang lên trong bụi cỏ, có uyển chuyển êm tai, có tiếng gọi ục ục như sấm rền.

Thạch Hạo kinh ngạc, nơi này tuyệt đối có trùng Vương, thật không đơn giản.

Hắn lấy trùng đồng quan sát phát hiện mấy chục luồng thần quang, đều tỏa ra từ thân thể côn trùng, nằm nhoài trên lá cây, giấu trên núi đá vô cùng kinh người.

Thạch Hạo hít vào một ngụm hơi lạnh, hắn nhìn thấy một con côn trùng kỳ lạ hết sức phi phàm, tuy rằng chỉ lớn cỡ đầu ngón tay cái thế nhưng tản ra ráng lành nhuộm đỏ cả một ngọn núi.

Đồng thời dáng dấp nó rất quái lạ, cực kỳ giống một con Huyết Hoàng*.

*huyết hoàng: Phượng hoàng màu máu.

"Đây sẽ không phải là trùng Vương có hi vọng trở thành trùng Đế mà Phượng Vũ mang ra từ trong bí cảnh Nguyên Thiên chứ?" Thạch Hạo nghiêm nghị, tương lai sẽ có hay không đại chiến trùng Đế?

Mặt trăng bay lên tỏa ra ánh bạc.

Hắn liền xuyên qua mấy chục trận pháp, dựa vào lệnh bài màu đen thuận lợi đi tới một nơi ráng lành mông lung.

"Nơi này chính là tiên trì trồng Thần liên độ kiếp rồi." Thạch Hạo lẩm bẩm, nhìn về phía trước, hơi nước tràn ngập, hi quang lưu chuyển, vô cùng xán lạn.

Cách rất xa hắn cũng đã ngửi được mùi hương thơm ngát.

"Tiên trì lớn như vậy hèn gì Học viện Thiên tiên dám tuyên bố với bên ngoài, người nào có thể cung cấp tiên kim bảy màu sẽ được phép tới đây ngâm một ngày một đêm." Thạch Hạo lẩm bẩm.

Nói nó là một cái tiên trì không bằng nói nó là một cái hồ nước óng ánh, ráng lành khuếch tán, vô cùng rộng lớn.

Bỗng nhiên vẻ mặt Thạch Hạo hơi động, thần giác hơn người của hắn cảm ứng được phương xa có người, lập tức thu lại khí tức toàn thân, đồng thời sử dụng trùng đồng quan sát nhất thời ngây người.

Bởi vì hắn nhìn thấy một hình ảnh vô cùng xinh đẹp.

Dưới ánh trăng có một bóng người tuyệt đẹp, mái tóc đen óng xõa xuống

eo thon, cổ trắng như thiên nga, quần áo cởi ra một nửa, hiện ra vai đẹp nõn nà, đôi mắt như sao, lông mi rất dài đang nhẹ nhàng lay động.

Đây là một vị tiên tử tuyệt thế đang chuẩn bị tắm rửa, quần áo nửa mở, đẹp đẽ kinh người, như thơ như họa, khiến tim người đập rộn rã.

Chính là Nguyệt Thiền!

Tư thái nàng thướt tha, da thịt trắng như tuyết, sau lưng là một vầng trăng sáng, nàng đứng bên bờ tiên trì, cánh hoa óng ánh bay bay, hơi nước lượn lờ tựa như tiên tử giáng trần.

"Vô lễ đừng nhìn." Thạch Hạo lẩm bẩm, sau đó lại bổ sung: "Sợ quái gì, vợ ta!" Đồng thời trợn to hắn mắt nhìn chằm chằm.

Hắn không nghĩ tới lại nhìn thấy Nguyệt Thiền, sờ sờ cằm yên lặng thưởng thức.

Tất nhiên, linh giác của Nguyệt Thiền cũng rất nhạy cảm, xoay người có chút ngờ vực, nhưng đáng tiếc nàng không có trùng đồng mà Thạch Hạo từ lâu đã thu lại khí tức, nàng hơi chần chờ rồi cũng tiến vào trong nước.

"Quên đi, ta tạm thời không đi qua." Thạch Hạo nói rồi chọn một hướng khác, tiến vào trong thần trì.

Hiện tại hắn có chuyện quan trọng hơn, cũng không thể kéo dài thời gian, lặng yên bơi lội trong hồ nước dưới ánh trăng, đến gần nơi tỏa ra mùi thuốc.

Chỉ là nếu lỡ chạm mặt nhau thì làm sao bây giờ?

Thạch Hạo cảm thấy mình đã tránh xa đối phương rồi, xem như là có ý tứ lắm rồi, huống hồ nàng còn là "người vợ" của hắn.

"Nàng tuyệt đối đừng đến quyến rũ ta nhen, định lực của ta luôn luôn… rất kém cỏi đó!" Hắn mặt dày lẩm bẩm.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 749: Thần Liên Độ Kiếp

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Ánh trăng như nước, trong sáng mà nõn nà.

Hồ nước xán lạn, dường như thần trấp ngọc dịch, mang theo một mùi thơm ngát, dựng lên từng màn ráng lành.

"Có hiệu quả, hoạt tính thân thể trở nên mạnh mẽ, có thể tăng lên tinh khí sinh mệnh thân thể." Thạch Hạo lẩm bẩm, đây là cảm giác trực quan nhất của hắn.

Đây là một tiên trì ẩn chứa tinh hoa trời sinh, được xem là có khí tức Tiên đạo, đây là một trong những bảo địa quan trọng nhất của Học viện Thiên tiên, chỉ đứng sau di khắc Nhân tiên lưu lại.

Đương nhiên tất cả những tinh hoa Tiên Đạo đều phong ấn ở đáy hồ, cũng không có khả năng tuôn ra hết mà từ từ tràn ra tẩm bổ cho toàn Học viện, làm cho nơi đây trở thành nơi địa linh nhân kiệt.

Cũng có đồn đại, thực ra trong lòng đất có một thi thể của Tiên dung hợp với Đạo hóa thành cam tuyền, chảy cuồn cuộn. Chân Tiên khi chết đi thi thể sẽ không hủy mà trở thành tiên tinh* nguyên thủy nhất.

*tiên tinh: tinh hoa của Tiên.

Năm xưa người có chủ ý với cái hồ này không ít bao gồm cả Tề Đạo Lâm lúc trẻ, kết quả đều tay không trở về.

“Địa phương tốt, nếu đến gần Thần liên độ kiếp ta chắc chắn có thể luyện hóa Kim Bồ quả rồi.”

Thạch Hạo tăng nhanh tốc độ tiến vào giữa hồ, đến nơi này tự nhiên khác hẳn, tựa như là tiến vào bên trong một Tiểu thiên thế giới tươi sáng rực rỡ, thần quang cuồn cuộn.

Đại trận được bố trí dày đặc, cốt văn chập chùng, rực rỡ óng ánh, nơi đây không tầm thường, tự hình thành nên Tiểu thiên thế giới.

Thậm chí nơi này còn có tia chớp!

Thạch Hạo ngạc nhiên nghi hoặc, không dám buông lệnh bài bằng kim loại màu đen trong tay, hắn vững tin đây là báu vật bảo đảm an toàn, có nó mới có thể đến gần Thần liên độ kiếp.

Quả nhiên hắn bình yên đi xuyên vào, mà tinh khí sinh mệnh trong vùng hồ nước này lập tức nồng nặc không chỉ gấp mười lần!

“Thật lợi hại, có thể gọi là suối thần rồi, nếu là bị trọng thương mà ngâm ở đây thì chắc chắn rất nhanh có thể khỏi hẳn.”

Bỗng nhiên hắn nhìn thấy một bóng người trắng như tuyết, hắn vội vàng lặn xuống đáy hồ, thu lại tất cả sinh cơ, yên lặng không động đậy.

Hắn không nghĩ tới nơi này ngoài Nguyệt Thiền còn có những người khác qua lại, hiển nhiên đây cũng là một thiếu nữ tuổi còn trẻ tu hành và tắm rửa ở đây.

Học viện Thiên tiên rất rộng rãi, những đệ tử có tư chất hơn người mỗi tháng đều có cơ hội tiến vào đây bế quan, đương nhiên bình thường đều có sự chênh lệch về thời gian để tránh gặp mặt.

Người này chính là muốn rời đi, tựa như nàng tiên cá trắng nõn, từ trên mặt hồ bơi qua, lưu lại những đường cong đẹp đẽ rung động lòng người.

Thạch Hạo nhìn theo nàng rời đi, sau đó chậm rãi trồi lên, tiếp tục bơi về phía trung tâm, mùi thơm càng lúc càng nồng, khiến thân thể người ta mạnh mẽ mà nhẹ nhàng như muốn bay lên.

Hơn nữa hào quang nơi này quá tươi đẹp, cực kỳ xán lạn, chói lọi đến mức không mở mắt được.

"Có gì đó sai sai!" Thạch Hạo nhíu mày, nơi sâu Tiểu thiên thế giới này thì linh thức bị áp chế, thầm niệm không thể thăm dò quá xa, cũng có nghĩa là không thể tra xét tốt hơn.

Ngay cả trùng đồng cũng mất đi hiệu quả.

Từng tia hào quang tràn ra hóa thành cầu vồng che kín hư không, đan xen vào nhau, rực rỡ khiến người ta say mê, còn có tia điện xẹt qua càng thêm mỹ lệ.

Nơi này rất lớn, mà các loại như thần giác đều mất đi hiệu quả, nếu có người lại đây chắc chắn khi gặp nhau mới phát hiện được.

Nguyệt Thiền ở phía đối diện, trong tình huống bình thường sẽ không hướng về bên này, Thạch Hạo cảm thấy nếu gặp gỡ cũng không có gì, không quá lo lắng.

"Ồ, đến rồi!"

Hắn cảm nhận được một làn sức sống mạnh mẽ của sinh mệnh khiến toàn thân bồng bềnh như muốn bay lên, đó là một làn tinh hoa Thần Đạo ẩn chứa một lượng lớn sức sống.

Thạch Hạo nhìn tới trước, trợn tròn mắt, cái gọi là Thần liên độ kiếp lại là một cây cổ thụ.

Nó rất rậm rạp, toàn thân rực rỡ ánh vàng, cứng cáp như rồng, rất nhiều người đều ôm không hết, tựa như một lão Hoàng Kim Long ngủ đông ở đây, mọc ra vô số lá sen màu vàng.

Cũng có thể xem như là một cây sen, bởi vì nhìn kỹ thân cây cổ thụ cứng cáp kia chính là thể hiện của rễ cây thần liên, có điều quá to lớn rồi.

Nó sinh trưởng ở đây, rất bao la, chiếm một khu vực lớn mặt hồ.

Đồng thời khiến người ta giật mình chính là bốn phía của nó đều là tia chớp dày đặc, cực kỳ thô to, tựa như từng con Ngân Long, Kim Long, Tử Long quấn quanh, bao vây và bảo vệ nó.

Màu sắc tia chớp khác nhau nhưng uy lực đều rất lớn!

Đây chính là Thần liên độ kiếp, dáng vẻ cùng trong tưởng tượng không giống lắm, đồng thời trạng thái thể hiện ra cũng không quá giống nhau.

"Chẳng trách có tên như vậy, quả nhiên là đang độ kiếp, mỗi giờ mỗi phút đều có tia chớp dày đặc." Thạch Hạo lẩm bẩm.

Có rất nhiều truyền thuyết liên quan đến Thần liên độ kiếp.

Đều nói sau thời Tiên cổ trời đất thay đổi, pháp tắc cũng thay đổi, tất cả sinh linh khi đột phá sẽ không có thiên kiếp giáng xuống, chỉ có Thần liên độ kiếp là trường hợp đặc biệt.

Đương nhiên thế gian cũng có một ít cá biệt, ví dụ như Ma tôn của đảo Ác Ma năm xưa muốn sống mãi với thế gian nên độ kiếp thất bại mà chết.

Rất nhiều bá chủ biết tiếng mà đến muốn nghiên cứu Thần liên này.

Có một loại giải thích đáng sợ khác là bởi vì Thần liên độ kiếp bất ngờ thông qua kiếp nạn của trời đất, có thể sống rất thoải mái ở kỷ nguyên này, mà những sinh linh khác thì lại đang tích lũy kiếp nạn, tương lai nhất định phải độ kiếp.

Có nhân vật vô thượng nhìn trộm thiên cơ nói rằng, sớm muộn có một ngày sinh linh khi thăng cấp và đột phá Sinh Tử Quan thì thiên kiếp còn có thể xuất hiện lại, mà đến lúc ấy chính là thảm họa.

Bởi vì trước đây chưa từng chịu qua lôi kiếp, đến ngày đó lôi kếp sẽ giáng xuống toàn bộ, dung hợp nhau lại, kinh khủng tới cỡ nào nào thì khó có thể nói rõ.

Đặc biệt một ít kỳ tài và yêu nghiệt sẽ càng thêm nguy hiểm, bởi vì nếu có người như thế thì thiên kiếp càng sẽ tìm tới cửa, có thể ở kỷ nguyên này trước giờ vẫn chưa hiện ra.

Tất cả những thứ này đều sẽ tích lũy đến tương lai.

Đương nhiên rất nhiều người không thể chờ được đến ngày đó mà đã chết trước theo thời gian.

Chỉ khi nào một ngày kia thực sự đến, bất kể là kỳ tài hay là những lão Giáo chủ kia thì đều là thảm họa!

"Cây này có bí mật lớn đây, vì sao hiện nay chỉ có một mình ngươi mới có khả năng độ kiếp?" Thạch Hạo khẽ nói.

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến truyền thừa Lôi Đế, quyết định sau này phải cẩn thận nghiên cứu lại từ đầu, rồi trong những ngày mưa gió lấy sấm sét rèn luyện thân thể, tiến hành gột rửa.

"Đây mới là tiên trì thực sự!"

Thạch Hạo để ý thấy, nơi Thần liên độ kiếp cắm rễ có thêm một cái nội hồ* — ao nước to lớn, chất lỏng phát sáng tựa như dung nham màu vàng, cuồn cuộn phun lên.

*nội hồ: hồ trong hồ.

Một cây cổ thụ như vậy mọc ở nơi này, cành lá xanh tốt, tia chớp và ánh vàng đan xen che kín tất cả, thần niệm cũng không thể thăm dò.

"Nguyệt Thiền ở đối diện còn ta ở nơi này, đã bị ngăn cách, khó có thể nhìn thấy nhau."

Thạch Hạo cẩn thận đến gần Thần liên, muốn áp sát rút lấy thần dịch, thậm chí hái lá Thần liên, nhưng mà đã khiến hắn thất vọng rồi, sát bên tiên trì có quá nhiều cốt văn.

Mặc dù hắn cầm lệnh bài kim loại màu đen trong tay cũng không cách nào đi xuyên qua, bị ngăn cản bên ngoài, bất kỳ ai cũng không thể đến sát Thần liên.

Đồng thời sau khi thực sự đã tới gần thì tiếng sấm nổ đinh tai tựa như thiên quân vạn mã đang lao nhanh, khiến khí huyết người ta sôi sục, người bình thường chắc chắn phải bất tỉnh.

Thạch Hạo ngưng thần, phát hiện bên rìa tiên trì thỉnh thoảng có chất lỏng màu vàng chảy vào hồ lớn bên ngoài làm cho linh khí tăng vọt, tiên khí tràn ngập.

Đây mới là căn bản, hắn tuy không thể tiến vào tiên trì thế nhưng có thể đến gần, ở bên ngoài thu thập loại chất lỏng màu vàng này, tuy cũng không phải lý tưởng nhưng có còn hơn không.

Bởi vì hoạt tính sinh mệnh của loại chất lỏng này cực kỳ mạnh mẽ, sau khi đứng ở đây thì cơ thể của hắn lập tức không giống trước, xương cốt kêu lách cách dường như muốn dài ra.

“A, Thần liên độ kiếp chín rồi, cả cây sắp tan chảy vào trong tiên trì, chất lỏng màu vàng lúc này là kết quả dung hợp thành phần của Thần liên với nước quý của tiên trì.”

Thạch Hạo đã thấy được bản chất, chẳng trách nơi đây ánh chớp lấp lóe, bởi vì sinh mệnh Thần liên nở rộ đạt đến đỉnh điểm.

Hắn yên lặng điều tức để bản thân đạt đến trạng thái đỉnh cao nhất, cốt văn cả người nằm dày đặc, tinh lực cuồn cuộn, sau đó lấy ra trái cây màu vàng óng to bằng nắm tay.

“Ồ, hai thứ này hòa lẫn vào nhau thật có cảm giác như quần anh tụ hội.”

Thạch Hạo hít một hơi lạnh, tương đối giật mình bởi vì tỉ mỉ xem xét thì thấy Kim Bồ quả cùng Thần liên độ kiếp loáng thoáng cộng hưởng, đều là màu vàng, đều rất nghịch thiên, bên trong tựa như có liên hệ nào đó.

"Chẳng lẽ nói… hai thứ này vốn là bù đắp cho nhau?" Trong lòng Thạch Hạo hơi động.

Sau đó hắn ổn định lại tâm tình, bắt đầu rút lấy chất lỏng màu vàng chảy ra từ bên trong tiên trì, cơ thể hắn tựa như một cái động không đáy hấp thu toàn bộ và tiến hành cất giữ.

Nếu những người khác nhìn thấy nhất định sẽ nghẹn họng trân trối khó có thể tin, thứ này mặc dù là thần dịch vô giá thế nhưng trực tiếp hấp thu như vậy cũng không khỏi phung phí của trời.

Nhiều chất lỏng màu vàng như vậy, một Tôn giả chắc chắn là chịu không nổi, khó có thể luyện hóa.

Bởi vì Thần liên độ kiếp là thứ mà ngay cả Thiên Thần cũng đỏ mắt, khát vọng có được dùng để đột phá, đừng nói chi Thạch Hạo đang cảnh giới cỡ này.

Quả nhiên không lâu sau Thạch Hạo liện gặp phải áp lực lớn lao, thân thể hắn tựa như quả cầu da phồng căng lên, ánh vàng xán lạn, khí tức sinh mệnh mênh mông.

Đồng thời hắn còn có một loại cảm giác sắp sửa ngộ Đạo.

"Bắt đầu thôi!" Thạch Hạo cắn Kim Bồ quả, cẩn thận hút một miếng nhỏ ngậm trong miệng, tiến hành luyện hóa.

Chỉ trong nháy mắt, thân thể của hắn như bị sét đánh, thứ này một khi tiến vào thân thể thì tan ra nhằm về tứ chi bách hài của hắn, càng xông thẳng vào thần niệm, vô cùng bá đạo.

Phụt!

Thạch Hạo phun máu tại chỗ, gân đứt xương gãy, một miếng nhỏ mà hắn cắn vào kia không để hắn luyện hóa mà tiến vào khắp thân thể tạo thành thương thế rất nặng.

Hắn biến sắc, thứ này quả nhiên đáng sợ, đối với Nhân tộc mà nói nó là thứ kịch độc, ẩn chứa đại Đạo đáng sợ, hủy đi Đạo quả con người, thực sự khủng bố tới cực điểm.

Nếu là một Tôn giả thì phỏng chừng hiện giờ đã lập tức nổ tung.

Dù là Thạch Hạo lúc này cũng như là bị sét đánh, xương cốt đứt đoạn mất rất nhiều cái, thừa nhận đau đớn vô cùng.

Chuyện này quả thật không dám tưởng tượng, một bộ phận chất lỏng của trái cây thôi mà có lực phá hoại như vậy, chuyên diệt sinh linh mạnh mẽ!

Tinh hoa của Thần liên độ kiếp và tiên trì mà Thạch Hạo hấp thu được cuối cùng cũng phát huy tác dụng, nhanh chóng chữa trị thân thể, nối lại xương gãy, khiến sinh cơ đang suy nhược của hắn từ từ khôi phục.

“Ầm!”

Một loại đạo tắc không tên nào đó càng là đánh về nguyên thần của Thạch Hạo, hiển nhiên là ẩn chứa trong Kim Bồ quả vừa nuốt vào lúc nãy, lúc này khiến cho Đạo tâm của hắn không ổn định, nguyên thần suýt nữa thì nứt ra.

“Phong ấn!”

Thạch Hạo hét lớn, vận chuyển Nguyên Thủy Chân Giải, cốt văn cổ xưa nhất đan xen, chống lại sức mạnh quy tắc thần bí này.

Đây là một trận đau khổ sống còn, chỉ trong chốc lát thôi mà Thạch Hạo từ thân thể đến nguyên thần đều cơ hồ bị vỡ nát suýt nữa thì tử vong.

Có thể nói nếu cao thủ Thần Hỏa cảnh mà gặp phải kiếp nạn như vậy

đều chắc chắn phải chết, thế nhưng hắn lại gắng gượng vượt qua.

“Có hiệu quả!”

Thạch Hạo mừng rỡ, năng lực miễn dịch pháp lực của thân thể càng rõ ràng hơn, quan trọng nhất là hắn cảm nhận được một luồng sức sống tràn trề, có thể làm cho loại năng lực này trưởng thành cùng với hắn.

Sau đó hắn ổn định lại tâm tình, vừa uống chất lỏng màu vàng trong tiên trì vừa cẩn thận nuốt vào một chút Kim Bồ quả, đến đêm khuya thì hắn đã luyện hóa được hơn một nửa.

Nhưng quá trình này cũng quá nguy hiểm rồi, mặc dù có Thần liên độ kiếp nhưng cơ thể hắn cũng bị nổ tung mấy lần, một lần thảm thiết nhất là gần như tan rã, tứ chi đều chia lìa, xương bả vai đều bị nổ bay.

Qua một canh giờ nữa thì Kim Bồ quả đã hết ba phần tư.

“Ồ, dường như có một loại gợn sóng trật tự thần bí đang khuếch tán?” Một bên khác của tiên trì nơi có Thần liên độ kiếp, một thiếu nữ thân thể trắng nõn như mỡ dê lẩm bẩm, nàng thanh diễm vô song, tắm rửa bảo dịch, thân thể hoàn mỹ không tì vết.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 750: Sự Cuốn Hút Trong Tiên Trì

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

“A a a!”

Thạch Hạo rên la thảm thiết, vai phải nứt ra rồi lan về bộ ngực, máu tuôn như suối, nửa người suýt bị xé đứt. Hắn nhịn đau khống chế cốt văn trị liệu thương thế, khuấy động tinh khí của tiên trì cùng với chất lỏng màu vàng của Thần liên độ kiếp nhập thể để chữa trị vết thương.

Bộ ngực khép lại cũng không rách ra nữa thế nhưng cánh tay phải cùng bả vai lại không may mắn như vậy, đã lìa khỏi cơ thể, máu nhuộm đỏ cả nước hồ.

Sắc mặt Thạch Hạo trắng bệch, cắn chặt răng nhặt cánh tay kia lên, hút lấy tinh hoa trong tiên trì để nối lại tay đứt, chữa trị vết thương nghiêm trọng này.

Đây cũng không biết là lần thứ mấy thân thể bị xé nứt, máu nhuộm đỏ nước hồ, toàn thân tựa như bị phân thây trong địa ngục vậy.

Nếu ở nơi khác thì dù là Thạch Hạo cũng chịu không nổi, bởi vì thân thể bị chém đứt, đạo cơ bản nguyên của thân thể bị tổn thương nghiêm trọng. May là ở nơi này có Thần liên độ kiếp tan vào trong nước hồ, vật chất sinh mệnh màu vàng có thể làm cho xương trắng sinh ra máu thịt, giúp cho người sắp chết sẽ sống lại.

Thạch Hạo lựa chọn nơi này để luyện hóa Kim Bồ quả quả là đúng đắn, nếu đổi lại là một nơi khác thì dù tinh lực của hắn như rồng cũng phải gặp

nạn mà chết.

“Phần thịt quả đã ít hơn nhiều, hiện chỉ còn lại một phần bảy, gần thành công rồi!”

Hiện tại niềm tin mà hắn dựa vào chính là không lâu nữa sẽ hoàn toàn luyện hóa hết Kim Bồ quả, đã thấy ánh sáng cuối đường hầm, tuy rằng rất giày vò, đẫm máu, sống không bằng chết, những thứ này xem như là bóng đêm cuối cùng trước ánh bình minh thôi.

Thạch Hạo hít sâu, điều chỉnh lại trạng thái của bản thân, có thể nhìn thấy rõ ràng, chất lỏng màu vàng bên trong tiên trì nhanh chóng kéo đến đi vào trong cơ thể hắn để chữa trị vết nứt trên người, tẩm bổ xương gãy.

Đây thật là một kỳ tích!

Bởi vì xương gãy nối liền, tay chân nối lại, thương tích nghiêm trọng trước kia đều đang khép lại gần như hoàn hảo, khôi phục thần tốc.

Đây chính là Thần liên độ kiếp, hiệu quả chẳng hề khác trong truyền thuyết là mấy, giúp cho xương trắng phát sinh sức sống hình thành máu thịt, khiến cho Thiên Thần cổ xưa cũng phải điên cuồng liều mạng vì nó.

Rất lâu sau Thạch Hạo mở mắt, trong lúc chớp mắt lại có ký hiệu đan xen, tựa như một vùng sao trời thai nghén trong con ngươi, đã hồi phục, tỏa ra sự sống.

“Bắt đầu!”

Hắn chịu đựng đau đớn và hành hạ như trong địa ngục, tiếp tục luyện hóa quả thần, từng chùm sáng bốc lên quấn quanh trên người.

Trong Tiểu thiên thế giới có đạo văn, có trận pháp che đậy thiên cơ, thần niệm của con người không cách nào thăm dò, vì vậy dù cách nhau không xa lắm cũng khó có thể nhận biết.

Phía đối diện tiên trì có trồng Thần liên độ kiếp, một mỹ nhân thần giác kinh người, con mắt tựa như hai viên bảo thạch rạng ngời rực rỡ, nàng lại cảm giác được điều lạ thường.

Hồ nước trong suốt, óng ánh, đường cong Nguyệt Thiền mềm mại, thân thể trắng nõn như ngà voi không một chút tì vết, ánh mắt nàng lấp lóe, rẽ ra một làn sóng nước bơi về một hướng khác.

Đương nhiên, nàng rất cẩn thận không có xông bừa lại gần, bởi vì nàng cũng chỉ hoài nghi thôi.

Dưới ánh trăng sáng trong, nàng thanh lệ tuyệt thế, tóc đen xõa ra, mắt lấp lóe thần quang, thân thể nhẵn nhụi trắng như mỡ dê chảy xuôi từng tia sáng lộng lẫy.

Nàng, yên lặng tới gần!

Trong tay Thạch Hạo chỉ có một phần thịt quả rất nhỏ dính vào trên hạt tỏa ra ánh sáng rực rỡ, quy tắc ẩn hiện, xích thần đan xen bên trong thịt quả này.

Mà cái hạt kia thì to bằng trứng bồ câu màu xanh lục, có một loại ma tính, khi cầm nó khiến người ta sợ hãi, ánh sáng xanh thẳm làm nổi bật lên vẻ trong suốt nơi bàn tay của Thạch Hạo.

Thạch Hạo liều mạng há miệng cắn lấy, phần thịt quả cuối cùng này hóa thành tia sáng rực rỡ điên cuồng xông vào thân thể cứ như ngựa hoang mất cương, một lần nữa nữa bắt đầu chém sinh cơ của hắn.

Trong tay hắn chỉ còn sót lại một cái hạt xanh thẳm!

Thạch Hạo kêu rên, thân thể run rẩy, lần này xương ngực nổ tung đồng thời trái tim phát ra một tiếng nứt vang, việc này tương đối nghiêm trọng như là gặp phải một đòn đánh trí mạng.

“Roẹt!”

Trái tim của hắn bị xé ra, một sợi xích thần trật tự xuyên qua làm thân thể lủng một lỗ từ trước ra sau, và lấy nơi đây làm trung tâm không ngừng lan tràn ra xung quanh.

Trong nháy mắt mà thôi, bộ ngực của hắn xuất hiện rất nhiều vết rách, tựa như vỏ trái đất bằng phẳng bị nứt ra, dung nham tuôn trào, xuất hiện từng khe hở tràn đầy ánh sáng rực rỡ.

Nếu nơi này hoàn toàn nổ tung thì Thạch Hạo xem như bị hủy nửa người!

"Đau quá!" Thạch Hạo nhếch miệng, khuôn mặt thanh tú méo mó, ngã sấp xuống vùng vẫy lăn lộn bên dưới đáy hồ nước, thương thế của hắn quá nặng rồi.

Thánh quang nhảy loạn, bộ ngực của hắn tan rã hóa thành một chùm sáng chói lọi muốn đốt hắn thành tro bụi, nơi đó có xương trắng lộ ra, nguy hiểm tột độ.

"Luân Hồi!"

Thạch Hạo gầm nhẹ, thần hi nằm dày đặc trong cơ thể, cốt văn xán lạn tựa như Phượng Hoàng tắm trong lửa khoác lên một màn sáng thần thánh rực rỡ bảo vệ thân thể hắn, gia trì ở ngực.

Hắn lấy trình độ bảo thuật cao siêu nhất chống lại sự ăn mòn của Kim Bồ quả nhằm hóa giải nguy cơ tan rã của thân thể.

Quy tắc kia xông tới, bộ ngực Thạch Hạo nứt ra rồi khép lại, xương gãy rồi nối liền, cứ thế lặp đi lặp lại nhiều lần, rơi vào trạng thái giằng co.

Lần này là lần nguy hiểm nhất, ở nháy mắt ngắn ngủi, bắt đầu từ xương ngực vết rách đan xen lan tràn khắp toàn thân, cả người đều bị xé rách.

Sức mạnh Luân Hồi không chỉ có thể giết địch mà còn có thể ảnh hưởng thời gian, lúc này phảng phất có thể khiến năm tháng chảy ngược, Thạch

Hạo dựa vào điều này phục hồi, giãy giụa và chống đỡ.

Đương nhiên, giá phải trả là rất lớn, tinh khí thân thể sắp bị sấy khô, tiềm năng hoàn toàn bị phóng thích, hắn đang dùng mạng tranh đấu, hi vọng vượt qua quẻ Khảm này.

Đây là một cuộc tai nạn vô cùng to lớn trong đời hắn, cũng là một lần đánh cược, nếu không vượt qua được thì "thân tử đạo tiêu", vĩnh viễn biến mất.

Chỉ chốc lát như thế thôi mà thân thể Thạch Hạo đã tan vỡ không dưới mười lần, hắn dùng tất cả thủ đoạn để chống cự, cốt văn sáng lên, thân thể lại tiếp tục gãy vỡ.

Rất lâu sau đó Thạch Hạo ngã chổng vó lên trời, máu tươi nhuộm đỏ mặt nước nơi đó, thân thể rách nát, xương cũng không biết gãy bao nhiêu khúc, nằm im không nhúc nhích, vô cùng mệt mỏi. Vui mừng duy nhất chính là hắn đã chịu đựng được!

Dược tính đáng sợ của Kim Bồ quả đã bị hấp thu, hắn đã vượt qua được giày vò lần này, chặng đường tựa như luyện ngục này đã kết thúc.

Chỉ là hắn mệt mỏi quá rồi, sau khi khó nhọc nối lại tứ chi, thân thể tan rã thì hắn đã không còn chút sức lực nào, khó có thể cựa quậy.

Giờ phút này hắn rất muốn ngủ, không muốn làm gì nữa.

Cùng còn tốt là hắn ở gần Thần liên độ kiếp, chất lỏng màu vàng từ trong tiên trì chảy ra, từng tia chảy vào bên trong lỗ chân lông của Thạch Hạo.

Hắn mệt nhoài gần như đèn cạn dầu, hiện tại hoàn toàn bị động hấy thu thần dịch khôi phục thể xác và tinh khí thần.

"Mình thành công rồi sao?" Thạch Hạo nở nụ cười, tuy mệt mỏi đến mức con mắt đều muốn nhắm lại thế nhưng có một loại cảm giác thỏa mãn,

rốt cuộc cũng chịu đựng nổi rồi.

Xa xa sóng nước lóe lên, một thân thể giống như nàng tiên cá trồi lên mặt nước, mái tóc ướt đẫm như từng viên trân châu óng ánh, khuôn mặt xinh đẹp đến nghẹt thở yên tĩnh nhìn kỹ phía trước.

Đây là khuôn mặt đẹp tựa tranh vẽ, nàng tựa như tinh linh đang nghịch nước dưới trăng, kỳ ảo và xuất trần, không nhiễm khói bụi trần gian, tựa như mộng ảo.

"Một người con trai!" Nguyệt Thiền khiếp sợ.

Ánh sáng lóe lên, trên người nàng xuất hiện chiến giáp cấp thần, nhanh chóng điều chỉnh đến trạng trái chiến đấu.

Mỗi tháng ngày chẵn là ngày học viên nữ được phép sử dụng, ngày lẻ mới là của học viên nam, hiển nhiên người này đã vi phạm nội quy, ngày chẵn cũng xông tới.

Đây là muốn làm loạn sao?

Mặt cười của Nguyệt Thiền lạnh lẽo, một người đàn ông xông vào đây, cách nhau không xa chẳng khác nào là tắm chung với nàng.

Chuyện này không thể nào chấp nhận được, không cách nào tưởng tượng ra lại có một người con trai tắm rửa thần dịch với nàng, không có chuyện nào tồi tệ hơn với tiên tử thánh khiết như nàng.

Trong lòng nàng sinh ra cơn giận dữ không thể nhịn được!

Cùng lúc đó, chưa đợi nàng làm ra động tĩnh gì thì Thạch Hạo cũng cảm giác được, nén lại mệt mỏi, đột nhiên đứng dậy nhìn về mỹ nhân đối diện, làm tung tóe mảng bọt nước lớn.

"Xoạt!"

Thân thể hai người đều phát sáng tiến hành phòng ngự, kết quả làm cho

những cốt văn nằm dày đặc bên trong hồ nước va chạm kịch liệt với nhau.

Bởi vì khoảng cách giữa bọn họ quá gần mà cốt văn va chạm lẫn nhau như vậy thì không muốn ra tay cũng không được.

“Vèo”, trong mi tâm của Nguyệt Thiền bay ra một cầu vồng bảy màu, đây là công kích thần thức mạnh mẽ nhất, muốn làm Thạch Hạo kinh sợ khiến hắn mất tinh thần.

Thạch Hạo mới vừa trải qua tai nạn lớn, hiện đang vô cùng suy yếu nên không chống lại trực diện mà lao ra khỏi hồ nước tránh về một bên.

“Tên xấu xa, ngươi đêm nay lại tiến vào tiên trì, quá vô liêm sỉ.” Nguyệt Thiền quát khẽ, nhưng nếu cho rằng đây là chỉ là một loại quát nạt thôi vậy thì sai rồi, những tiếng quát này đã được thêm vào sức mạnh nguyền rủa.

Mỗi một chữ đều hóa thành một ký hiệu, từng chữ như là ngọn núi bằng kim loại hiện ra trên không trung rồi ép về phía đối thủ, tựa như một đại ấn to bằng cả núi non đập xuống.

Nếu không chú ý, chỉ cho rằng nàng xấu hổ thì chắc chắn chịu thiệt, đây là một loại bảo thuật rất lợi hại.

Con mắt Thạch Hạo lóe sáng, cũng không có chống đỡ chưa từng dùng năng lực miễn dịch pháp lực tạm thời chống cự, cũng chỉ là tránh né về một bên mà thôi.

Mắt đẹp của Nguyệt Thiền sáng như sao, chốc lát đã nhìn ra được Thạch Hạo đang suy yếu, sắc mặt hắn tái nhợt, đồng thời nơi đó nước trong hồ đỏ tươi hiển nhiên là bị thương nặng, mất rất nhiều tinh huyết, trạng thái không được tốt.

Nàng là Thánh nữ của Bổ Thiên giáo, là đệ tử kiệt xuất nhất, thần giác siêu phàm nhập thánh, tự nhiên có thể biết được tất cả những thứ này, nàng vững tin tinh khí của đối phương đã tiêu hao hết nên có thể dễ dàng bắt được.

Khóe miệng Nguyệt Thiền lộ ra một tia cười nhạt, khuôn mặt yêu kiều trắng loáng và thanh diễm, giờ phút này giống như Hằng Nga lướt sóng mà đi, tấn công về phía Thạch Hạo hòng trấn áp hắn.

Nàng vững tin, sau khi tính toán cẩn thận vừa rồi thì có thể bắt giữ đối phương dễ như trở bàn tay.

Sóng gợn như cầu vồng, khắp trời đều là ráng lành, trong nháy mắt Nguyệt Thiền phong tỏa mọi đường lui, đưa hắn vào chính giữa không thể tránh né.

Ầm!

Nguyệt Thiền trước sau sử dụng năm loại bảo thuật lớn, ánh sáng chói mắt, mấy loại thần thông mạnh mẽ cùng lúc giáng xuống chiếu khắp hồ nước, khóa chặt Thạch Hạo.

Dưới tình huống bình thường mà nói thì đòn đánh này của nảng có thể khiến tất cả sơ đại căng thẳng, bởi vì quá là kinh người, đây là lần va chạm mạnh nhất.

Nhưng mà đôi lúc sự thật thường không như tưởng tượng.

Trong phút chốc, Nguyệt Thiền ngạc nhiên, nàng phát hiện tất cả bảo thuật đều mất hiệu quả, khi đến gần thân thể của đối phương thì bị một luồng ánh sáng quét ra, bảo thuật tán loạn.

Mà bản thân nàng đã tấn công tới gần đối phương, suy tính việc bắt vào trong tay cũng đã không thành, nàng không thể không cận chiến với đối phương.

Thạch Hạo nuốt Kim Bồ quả, miễn dịch pháp lực được kiên cố thêm một bước khiến mạnh mẽ hơn trước đây, tự nhiên ở giai đoạn đầu chặn lại được năm đại thần thông.

Vốn thân thể hắn suy yếu muốn rời đi, nhưng khi nhìn thấy đối phương

hạ xuống gần trong gang tấc, hắn quyết đoán đánh lại.

Trên người hắn có Phá giới phù, đêm nay căn bản không cần lo lắng đi không được.

“Ầm!”

Trong nháy mắt, hai người đều bắt được một cánh tay của đối phương nên nhanh chóng quấn chặt lẫn nhau.

“Đêm trăng bắt người đẹp.” Thạch Hạo trêu chọc.

“Ngươi đi không được rồi!” Trên dung nhan hoàn mỹ của Nguyệt Thiền lấp lóe ánh sáng thánh thiện, mái tóc tung bay, làn da như mỡ đông, thần quang trong con ngươi rực rỡ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 751: Thân Phận Bị Tiết Lộ

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Con ngươi của Nguyệt Thiền cứ như viên đá quý màu đen, thần mang cực thịnh, tuy ngoài miệng nàng tỏ ra mạnh mẽ thế nhưng trong lòng lại giật nảy mình, bởi vì đối phương vẫn chưa hề hiển lộ ra đại thần thông vậy mà lại có thể làm tan rã đi năm đại bảo thuật của nàng rồi.

Việc này khó mà tin nổi!

"Chiến Thiên thuật!" Nguyệt Thiền khẽ quát, bảo thuật này sau khi được chú ngôn gia trì thì uy thế càng tăng mạnh, từ đôi môi anh đào của nàng phát ra, một đoàn ánh lửa cứ như là mặt trời ban trưa tỏa ra đánh về phía Thạch Hạo.

Đáng tiếc, vẫn vô hiệu như trước!

Mặt trời chói chang vàng óng đánh lên trên người Thạch Hạo thế nhưng cơ thể của hắn lại phát ra một lớp bảo huy, hóa giải và làm tiêu tán trong hư không cái gọi là Chiến Thiên thuật kia.

Thạch Hạo nuốt Kim Bồ quả nên năng lực miễn dịch pháp lực đã được tăng cường, thời gian kéo dài cũng tăng lên đôi chút, chính vì thế mới hiện ra tình cảnh như thế này, mặc cho pháp lực của đối phương dâng trào, cả người tỏa ra ký hiệu cỡ nào thì cũng đều vô dụng.

Hai người dây dưa với nhau, cánh tay phát sáng, mà Nguyệt Thiền thì lại vận chuyển cốt văn, tinh lực của đối phương đang suy yếu cho nên bắt đầu trả đũa, trấn áp mãnh liệt.

“Ầm!”

Hai bên va chạm, cứ như là kim loại giao kích vậy.

Quả thật là Thạch Hạo không có ở trạng thái đỉnh cao, tinh lực bản thân hao tổn, trong lĩnh vực am hiểu nhất – cận chiến, lại không thể có hiệu quả ngay lập tức.

Nếu là ngày thường, nếu có ai áp sát tới gần như thế này thì Thạch Hạo chắc chắn sẽ chiếm thế thượng phong, người bình thường khó có thể có ưu thế bẩm sinh như thế này.

“Không ổn, phải tốc chiến tốc thắng thôi, nếu không nhất định sẽ thua trong tay “người vợ” này mất, sẽ bị nàng áp chế, nếu thế thì hậu quả khó mà lường được.” Thạch Hạo nghiêm nghị.

Tình thế xoay chuyển, lần này hắn đã bị thương nặng, tinh lực khô cạn chưa có khôi phục lại như cũ, vạn nhất bị Nguyệt Thiền bắt thì chắc chắn sẽ sống không bằng chết.

Xoẹt!

Năm luồng hào quang xuất hiện, bàn tay của Thạch Hạo vô cùng sắc bén diễn biến thành áo nghĩa của móng vuốt Chân long, đây chính là tán thủ đã đạt được trong bí cảnh Nguyên Thiên, là tuyệt học thần thánh của cận chiến.

Keeng!

Việc khiến người khác giật mình chính là, bàn tay như ngọc ngà, trắng mịn và lấp lánh của Nguyệt Thiền lại có thể chặn đứng đòn đánh này.

“Gào!”

Từng tiếng rồng gầm vang lên, Thạch Hạo nắm long ấn, một con Chân long lao ra từ lòng bàn tay của hắn rồi bao phủ lấy Nguyệt Thiền bắt đầu trấn áp, như trước vẫn là một loại thể thuật vô thượng.

Kỳ thật, hắn rất muốn triển khai những pháp môn khác, ví như thần thông Luân hồi thế nhưng hiện tại pháp lực đã tiêu hao hết, tuyệt học hoàn chỉnh khó lòng triển khai, chỉ có loại tán thủ này mới tốn ít sức lực nhất.

Bàn tay như ngó sen của Nguyệt Thiền lấp lánh, nhìn thì mềm mại thế nhưng khi vung lên lại cứ như sức mạnh ngàn vạn quân, có thể đánh bay bất cứ ngọn núi nào, dung mạo như "trích tiên" thế nhưng lại là một cường địch đầy đáng sợ.

Một tiếng phượng hót to rõ phát ra, từ trong lòng bàn tay của nàng bay ra một con Tiên hoàng đỏ rực đón lấy Chân long kia, hai bên quấn lấy nhau, phát ra hào quang chói mắt.

"Long phượng sum vầy, xem ra hai ta hữu duyên thật!" Thạch Hạo trêu chọc, mặc dù mình đang hãm trong hiểm cảnh thế nhưng cũng không quên chọc tức nàng.

Vèo!

Tiên hoàng bay lượn, cặp cánh đỏ như lửa mang theo ánh lửa ngập trời phủ xuống, đồng thời bàn tay thon dài của Nguyệt Thiền cũng vung tới trước.

Trái tim của Thạch Hạo đập thình thịch, bởi vì miễn dịch pháp lực rất nhanh sẽ mất đi hiệu lực, nhất định phải có hành động đột phá phong tỏa của đối phương.

Hắn hét lớn một tiếng, cả người xuất hiện phù văn dày đặc, vận dụng sức mạnh mạnh mẽ nhất gia trì pháp lực không còn nhiều kia lên toàn bộ bản thân trấn áp về đối phương.

"Vèo!"

Thạch Hạo phát sáng, hắn vận dụng pháp môn Côn Bằng biến dị, vòng xoáy màu vàng xoay tròn quanh người, vừa giống như là lớp vảy vừa giống như là lông chim vàng đang cuộn tròn hóa thành một vòng xoáy.

Bằng tộc bình thường cũng có thể triển khai thế nhưng để đạt tới trình độ này thì cực khó, bởi vì Thạch Hạo âm thầm dùng pháp môn Côn Bằng khống chế, đây chính là thăng hoa của Kim Truyền Ba Văn công.

Lúc nhỏ khi hắn ở Bổ Thiên các thì đã từng học qua tàn pháp của Bằng tộc – Kim Tuyền Ba Văn công này, bây giờ triển khai thì hoàn toàn khác xưa.

Hắn vận dụng thủ đoạn miễn dịch pháp lực để hóa giải đi Tiên hoàng đỏ đậm của đối phương, sau đó dùng Kim Tuyền Ba Văn công điên cuồng nuốt chửng tinh khí và thần lực đang tản ra kia để cung cấp cho bản thân.

Bởi vì, đây là cơ hội cuối cùng, miễn dịch pháp lực sẽ mất đi hiệu lực.

Vòng xoáy màu vàng óng kia chuyển động, Thạch Hạo phát sáng cứ như là một con chim thần hình người quân lâm thiên hạ, nuốt chửng tinh hoa thiên địa tám phương để cung cấp cho bản thân mình.

Đây chính là thần kỹ lấy yếu chống mạnh, chỉ trong nháy mắt Thạch Hạo đã khỏe hơn không ít, hắn tới gần Nguyệt Thiền sau đó giơ tay phản công, bàn tay cứ như là vuốt rồng.

“Ầm!”

Lần này, Nguyệt Thiền biến sắc mặt, vừa nãy do thấy tinh lực của đối phương khô cạn cho nên mới dũng mãnh phản đòn, nhưng nay lại gặp phải tình huống như thế này thì lập tức cánh tay cảm thấy đau nhức.

Trên thực tế, trong đám thế hệ tuổi trẻ thì cũng không có mấy ai có thể sánh ngang ở mặt thân thể với Thạch Hạo, dù là truyền nhân Tiên điện từ thuở nhỏ được tiếp thu truyền thừa đạo thống vô thượng, tìm mọi cách để rèn luyện thì cũng chỉ ngang tài cân sức với Thạch Hạo mà thôi.

Thân thể Nguyệt Thiền dù rất mạnh thế nhưng đây cũng không phải là phương diện chủ tu của nàng, cho nên mới lộ ra vẻ kinh sợ như thế này.

Thạch Hạo được thế nên tiến mạnh, dùng hết khả năng, vòng xoáy màu vàng cuộn tròn nuốt chửng lấy tinh khí tám phương, hút lấy chất lỏng màu vàng của Thần liên độ kiếp luyện hóa để bản thân sử dụng.

Chỉ trong nháy mắt, hắn liên tục xuất thủ cận chiến với Nguyệt Thiền.

Sóng nước chập chùng, cốt văn hai bên đan dệt, kình phong ập vào mặt, hào quang sáng rực chiếu rọi, chỉ trong chốc lát mà đã quyết chiến hơn trăm chiêu.

Nguyệt Thiền nghiêm nghị, với khoảng cách gần này thì nàng gặp phải bất lợi.

Mà Thạch Hạo lại càng giật mình hơn, Nguyệt Thiền quả nhiên lợi hại, mạnh hơn những sơ đại bình thường khác, ánh sáng phát ra từ mi tâm của nàng khiến hắn vô cùng kiêng kỵ, sức mạnh tinh thần ngưng tụ thành chùm sáng có thể tiêu diệt nguyên thần của người khác.

“Vèo!”

Thạch Hạo bật lên, triển khai ngay đại thần thông Súc địa thành thốn, tốc độ nhanh tới cực hạn quấn chặt lấy Nguyệt Thiền.

Thế nhưng, Nguyệt Thiền cũng có loại bảo thuật tương tự như thế, đồng thời mi tâm không ngừng phát sáng cứ như là lưỡi dao chém tiên không gì không xuyên thủng, đó chính là Dao thần thức vô cùng đáng sợ!

Thiên phú dị bẩm, chẳng lẽ đây chính là thần thông đã có khi nàng vừa chào đời, vẫn ẩn giấu trong thức hải, bây giờ mới sử dụng?!

Ở hạ giới thì Thạch Hạo đã biết được ý thức hải của nàng có bí mật, giờ chứng kiến thì cảm thấy càng đáng sợ hơn, người bình thường khó mà phá giải được.

Vèo một tiếng, Thạch Hạo lướt sang ngang đi tới bên cạnh tiên trì rồi điên cuồng rút lấy bảo dịch của Thần liên độ kiếp, hắn nhất định phải khôi

phục lại trạng thái đỉnh cao trong thời gian ngắn nhất, nếu không tinh lực hao tổn, pháp lực suy kiệt thì khó có thể bắt giữ được Nguyệt Thiền.

Hắn có mấy đại bảo thuật nhưng hiện giờ không đủ sức để triển khai!

"Hừ!"

Nguyệt Thiền hừ lạnh, phát hiện được chủ ý của hắn, đối phương tuy đã được tăng cường thế nhưng vẫn không thể so được với nàng, thân thể vẫn rất suy yếu, đây chính là cơ hội.

Nàng từ bỏ phòng thủ, không kiêng kỵ nữa mà bắt đầu toàn lực phản kích, mi tâm xuất hiện dấu ấn cứ như là một vị Chân tiên nhảy múa nơi đó, ánh sáng rực rỡ trông vô cùng xinh đẹp.

Giờ phút này, ánh sáng phát ra từ mi tâm chiếu khắp hư không, phong tỏa đường lui của Thạch Hạo, mạnh mẽ vô cùng.

Thạch Hạo chấn động, không chỉ bởi vì sự đáng sợ của Dao thần thức mà hắn phát hiện ra được dấu ấn nơi mi tâm của Nguyệt Thiền, cứ như là thần hình Tiên đạo khiến người khác sợ hãi.

Cũng may là thứ "thần hình" này cũng không giống như thứ mà Diệp Khuynh Tiên sở hữu, thứ này còn có thể chống cự được.

Thạch Hạo âm thầm suy nghĩ, thế gian này cũng chỉ có hai cái thần hình Tiên đạo mà thôi, một trong hai cái chắc chắn sẽ không ở trên người Nguyệt Thiền.

Tủm một tiếng, Thạch Hạo lặn sâu xuống đáy hồ, vòng qua Thần liên độ kiếp để rút lấy thần lực tăng cường cho bản thân, chỉ cần khôi phục lại như cũ thì tất cả đã không còn là vấn đề nữa.

"Còn có cái hạt này, không biết có hiệu quả hay không." Thạch Hạo lẩm bẩm rồi lấy ra cái hạt màu xanh biếc của Kim Bồ quả, thử rút lấy một chút sức mạnh của thứ này.

Vì thứ này có thể giúp bản thân tiếp tục sử dụng thứ năng lực miễn dịch pháp lực kia thêm lần nữa!

Đương nhiên, hắn cũng không dám luyện hóa sợ sẽ xảy ra vấn đề lớn.

Có hiệu quả? Thạch Hạo giật mình, hiệu quả cũng không phải rõ ràng thế nhưng quả thật là có thể phát động và thân thể hắn có phản ứng, có thể giúp sử dụng thêm lần nữa trong thời gian ngắn.

Thạch Hạo thử nghiệm nhiều lần nhưng liền lộ vẻ kỳ quái, hắn lại thành công thế nhưng mỗi lần thì năng lực của miễn dịch pháp lực lại yếu đi một chút, cũng chỉ có thể chống đỡ trong nháy mắt mà thôi.

"Ầm!"

Lần này, hắn quay ngược trở lại, toàn lực xuất thủ, tạo ra màn ánh sáng, cốt văn trong Nguyên thủy chân giải hóa thứ mục nát thành hiếm thấy trấn áp về phía Nguyệt Thiền.

"Cái gì?" Nguyệt Thiền hoảng sợ, bảo thuật lần nữa mất đi hiệu lực, đối phương nhanh chóng lao tới trói buộc nàng.

Thạch Hạo tạo ra Động thiên duy nhất, toàn lực ra tay tiêu hao hết thảy pháp lực nhằm giam cầm Nguyệt Thiền, cố định nàng trong thời gian ngắn ngủi.

"Ầm!"

Hắn giơ tay trấn áp, phong ấn Nguyệt Thiền.

Tất cả những việc này chỉ xảy ra trong nháy mắt, kinh biến liền xuất hiện như thế.

Mi tâm của Nguyệt Thiền phát sáng hòng chống lại, thế nhưng Thạch Hạo lại giơ tay điểm ngay lên trên cái trán trắng bóng đó, lập tức nàng cảm thấy đau nhức, không thể phát ra đòn đánh ấy.

Hơn nữa, bên trong Động thiên duy nhất của Thạch Hạo thì nàng vốn đã gánh lấy hạn chế, bất luận triển khai thứ gì thì đều rất gian nan.

Thạch Hạo không ngừng xuất thủ lên trên người của Nguyệt Thiền, tiến hành quá trình phong ấn, bởi vì hắn không yên tâm cho lắm.

"Hữu duyên ngàn dặm nay lại gặp mặt, xem ra chúng ta thật sự có duyên phu thê mà." Thạch Hạo cười nói.

Cơ thể của Nguyệt Thiền trắng mịn, chiến y thần linh trên người phát sáng thế nhưng không hề có chút tác dụng nào, vẫn bị phong ấn những chỗ yếu hại.

Đặc biệt, Thạch Hạo lại còn ôm chặt chiếc eo nhỏ của nàng, thổi một hơi nhẹ lên tai nàng cứ như đang đùa giỡn, việc này khiến da gà nơi chiếc cổ trắng ngần ấy nổi lên, khó có thể tĩnh tâm được.

Đây là một tiên tử tuyệt thế, thân thể mềm mại, thướt tha yểu điệu, Thạch Hạo ôm chặt, có thể nghe thấy mùi hương thấm gan thấm ruột thế nhưng vẫn ra sức phong ấn chứ không hề dừng lại.

Đương nhiên, việc này thì không cách nào không thể tiếp xúc da thịt với nhau được.

"Dám chiến một trận công bằng với ta không?" Nguyệt Thiền khẽ nói, tận lực giúp bản thân bình tĩnh lại.

"Tinh lực của ta đã khô cạn thế nhưng cũng chưa hề bị ngươi trấn áp, nếu thật sự đối đầu thì ngươi cho rằng ta sẽ sợ ngươi à?" Thạch Hạo vừa nói vừa dùng lực ôm chặt lấy chiếc eo thon của nàng, sau đó tiếp tục phong ấn.

"Có thể nói cho ta biết, ngươi là ai không?" Nguyệt Thiền bình tĩnh mở miệng, cơ thể trắng mịn phát sáng, khuôn mặt xinh đẹp vô cùng.

Thạch Hạo kinh ngạc, nàng vì sao lại bình tĩnh như thế chứ, giọng điệu y chang hắn vậy, chẳng lẽ còn có thủ đoạn gì nữa ư?

Đột nhiên, Thạch Hạo biến sắt rồi quát to một tiếng không ổn.

Hắn phát hiện, hạt của Kim Bồ quả nứt ra, bên trong lại có một hạt màu xanh biếc rớt ra tiến vào thân thể và điên cuồng tấn công cơ thể của hắn.

"Làm sao lại như thế chứ?!" Thạch Hạo kêu to, việc này quá đột ngột, hắn cũng không hề hay biết hạt giống này kinh khủng như thế, có thể cảm ứng được dược hiệu bên trong cơ thể và muốn dung hợp lại với nhau.

Cơn đau đớn cứ như là địa ngục này bắt đầu lan tỏa, hơn nữa lần ngày nguy hiểm hơn rất nhiều!

Việc vui duy nhất chính là, Nguyệt Thiền đã bị phong ấn.

Thân thể của Thạch Hạo phát ra ánh xanh, hạt giống đó bắt đầu tan ra, pháp tắc kỳ dị và thần lực đấu đá bừa bãi với nhau, lúc này cơ thể hắn xuất hiện những vết rách.

Mi tâm của hắn phát sáng, xương trán xuất hiện những vết nứt dày đặc, sau đó răng rắc rồi bong tróc ra, nguyên thần của hắn bất ổn, gặp phải xung kích của pháp tắc ẩn chứa trong hạt Kim Bồ.

Đây là chuyện vô cùng đáng sợ, con người chết thì như đèn đã tắt, mà nguyên thần lại là "chiếc đèn" của sinh linh, một khi nó bị tán loạn thì tất cả sẽ thành không, muôn đời yên lặng.

"Dừng!"

Thạch Hạo hét lớn thế nhưng không cách nào triển khai được những bảo thuật mạnh nhất vì hắn đã sức cùng lực kiệt, pháp lực tiêu hao gần như sạch sẽ.

"Chỉ có thể như vậy thôi!"

Tinh thần lực* của hắn phân giải trở thành những chiếc đỉnh, đạo chuông, thần kiếm… đây chính là cảm ngộ ở Hóa Linh cảnh, hóa cốt văn,

tinh thần thành những thánh vật hữu hình.

*tinh thần lực: sức mạnh tinh thần.

Boong!

Đạo chuông vang xa, vạn chuông cùng ngân, đó chính là từng nhóm đạo chuông do nguyên thần phân giải mà thành.

Keeng!

Tiếng kiếm reo rung động lòng người, tiếng keeng vang trời, đó chính là những thanh thần kiếm do nguyên thần của Thạch Hạo hóa thành, lên tới hàng ngàn hàng vạn thanh.

Ầm!

Khí đại Đạo lưu chuyển trấn áp hư không bảo vệ bản thân. Đó chính là những chiếc đỉnh mà nguyên thần của Thạch Hạo hóa thành, sắp xếp bố trí san sát lại với nhau, những làn khí từ miệng đỉnh không ngừng tràn xuống.

…

Cùng lúc đó, hắn vận chuyển Nguyên thủy chân giải, dựa vào những thứ cốt văn đơn giản và tiêu hao ít nhất nằm dày đặc trong thân thể và tinh thần hòng đối kháng lại toàn bộ.

Đây là cuộc đối kháng sinh tử, lúc nào "chiếc đèn" của Thạch Hạo cũng có thể tắt, thân thể gần như nứt ra, máu tươi nhuộm đỏ thần trì.

Chuông, đỉnh, tháp, kiếm, vô cùng vô tận, đó chính là những gửi gắm của thần niệm hóa thành những thánh vật hữu hình, tiếp thu sự rèn luyện sinh tử, lúc nào cũng có thể hủy diệt.

Đây là một quá trình vô cùng đáng sợ, Thạch Hạo rơi vào tình cảnh nguy hiểm khôn cùng.

Cũng không biết trôi qua bao lâu thì hắn mới dần ổn định lại, lực phá hoại và sinh cơ đã đạt tới mức cân bằng, cả người đều rách toát, nguyên thần lờ mờ.

Thế nhưng, hắn biết, đây là một cơ hội, nếu như có thể chịu được thì thu hoạch sẽ không hề nhỏ, đây là một quá trình gột rửa của sinh tử!

Nhưng mà, sự tình không ngờ tới lại diễn ra, Nguyệt Thiền chuyển động, đôi mắt sáng ấy lưu chuyển tuệ quang, băng cơ ngọc cốt, tóc đen buông xõa, hào quang trên dung nhan khuynh thành ấy tỏa sáng.

"Quả nhiên là ngươi!" Nàng khẽ mở môi hồng.

Trái tim của Thạch Hạo đập thình thịch, nói:" Sao ngươi có thể thoát ra vậy?!"

"Ở hạ giới thì đã từng bị ngươi áp chế một lần, ta cũng sẽ không bao giờ bị lại lần thứ hai nữa đâu." Nguyệt Thiền nói.

Thạch Hạo thở dài, cuối cùng lại phải dùng thần phù để bảo vệ sao? Hắn thật sự không muốn tiêu đi thứ này, bởi vì quá quý giá.

Nhưng mà, ngoài dự liệu của hắn là Nguyệt Thiền rất yên lặng, tư thái duyên dáng đứng yên nơi đó chứ cũng chưa hề ra tay và cũng chẳng có chút sát khí gì.

"Vợ của anh?" Thạch Hạo mở miệng.

Cặp mắt của Nguyệt Thiền lóe lên, tay áo phất phới, càng thêm xuất trần hơn.

"Có thể giúp không?" Tâm tư của Thạch Hạo chuyển biến cực nhanh, liền hỏi thế.

"Cần à?" Cặp mắt của Nguyệt Thiền chớp chớp, tiên cơ ngọc cốt, thân thể uyển chuyển đang phát sáng, không hề dính chút khói bụi hồng trần nào.

“Cần!”

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 752: Dùng Thân Báo Đáp.

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

“Mặt ngươi dày thật đó.” Nguyệt Thiền cười nhạo.

Trăng bạc treo trên cao, ánh trăng vương xuống từng tia ánh sáng êm dịu tựa như từng làn khói mỏng nhàn nhạt, chiếu lên trên mặt hồ trong suốt, mờ ảo mộc mạc.

Nàng đứng bên dưới ánh trăng an lành, bên trên mặt hồ lấp lánh, chiến y phát sáng, tay áo phất phới cứ như là một vị Tinh linh xuất thế, hai mắt tựa như ngọc thạch đen mang theo ánh sáng đầy linh tính.

Nơi đây yên lặng và cũng rất xinh đẹp, nhưng Thạch Hạo lại chẳng có chút lòng dạ nào thưởng thức cả, hắn lúc này đang chịu phải cơn đau đớn nhất, bất cứ lúc nào cũng có thể chết đi.

“Hoạn nạn mới thấy chân tình, nàng với ta từng có hiểu lầm thế nhưng tóm lại cũng đã mở được nút thắt, chúng ta từng cùng nhau ở hạ giới, đáng ra phải giúp đỡ lẫn nhau mới đúng.” Thạch Hạo mở miệng mà tim không đập mặt không đỏ.

Đương nhiên, dù mặt hắn đỏ thì cũng không cách nào thấy được, bởi vì thân thể của hắn rách nát tả tơi lắm rồi.

Nguyên thần của hắn đã phân thành từng tia thần hi, tạo thành đỉnh, chuông, tháp, kiếm, diễn biến thành những thứ thần thánh, chính vì thế nên mới chặn lại được đợt tập kích này, chưa hề tiêu vong.

Nhưng sự cân bằng này rất mỏng manh, một khi bị mất thì hắn rất có thể sẽ trở thành một làn khói rực rỡ, cứ thế hóa thành tro bụi.

“Ngươi từng đắc tội với ta như thế, từng giam cầm ta, nay không cầu xin tha thứ mà còn muốn ta giúp ngươi nữa à?” Khóe miệng của Nguyệt Thiền nhếch lên cứ như đang giễu cợt, lại nhẹ nhàng tựa như mây gió.

“Trước khi ta chết thì ta chẳng chút do dự để nàng rời đi, cầu mong nàng sẽ gặp được may mắn, đủ để chứng minh tất cả rồi.” Thạch Hạo nhớ lại chuyện xưa.

Đây là sự thật, trước khi hắn chết thì từng nhắc nhở người thân bạn bè như đám người Bóng Lông, nếu như hắn chết thì hãy để Nguyệt Thiền rời đi, không được làm khó nàng.

Trăng sáng treo cao, ánh bạc mờ ảo rủ xuống, Nguyệt Thiền phong thái vẫn tuyệt thế, nàng yên lặng một hồi, làn da trắng mịn lấp lánh hi quang, rất lâu sau nàng cũng không hề có động tĩnh gì.

“Ngươi sao có thể vào đây?” Rất lâu sau thì nàng hỏi thế.

“Sở hữu một lệnh bài kim loại màu đen.” Thạch Hạo cũng không hề giấu, hắn cảm thấy đã có hi vọng, đối phương tựa như không hề lộ ra sát ý.

“Xông Thiên quan, bước qua thang trời, chính là ngươi?” Lông mi của Nguyệt Thiền rất dài, đôi môi đỏ tuy xinh đẹp thế nhưng trong lúc vô tình lại có chút phong tình cuốn hút hồn người.

Ngày đó, nàng cũng không hề tới tới hiện trường để chứng kiến Thạch Hạo vượt qua những Thiên Thần cổ đại, ngông nghênh thành công bước qua thang trời.

(*): Thằng tác giả nhớ cmn nhầm hay sao thì phải.

“Đúng!” Thạch Hạo đáp.

Giờ khắc này, thần niệm của hắn hóa thành trăm ngàn chuông nhỏ đều rung lên, chuông ngân vang trời. Đồng thời, những chiếc đỉnh, kiếm cũng như thế, tất cả ngân vang hòa vào với nhau.

Bởi vì, tình thế có chút nguy cấp, hạt giống kia tựa như hàm chứa sức mạnh ma quái của Kim Bồ quả đáng sợ, hủy sinh cơ của con người, lúc này đang xông loạn trong cơ thể và muốn tiêu diệt đi nguyên thần của hắn.

Dược tính của loại quả này còn mạnh mẽ gấp trăm ngàn lần Huyết Hồn thảo, trên danh nghĩa là có thể làm lớn mạnh thần hồn thế nhưng Nhân tộc lại hấp thu vô cùng khó, hiện tại mới gặp tình cảnh nguy hiểm như vầy.

Giờ khắc này chính là cơ hội tốt nhất của Nguyệt Thiền, chỉ cần điểm ra một chỉ thì sự cân bằng của Thạch Hạo sẽ bị phá hỏng, bất kể là thân thể hay là nguyên thần đều sẽ sụp đổ!

Thạch Hạo rất hồi hộp, thần phù bảo vệ đã chuẩn bị kỹ, lúc nào cũng có thể kích hoạt tạo ra màn ánh sáng phòng ngự.

Nguyệt Thiền đạp sóng tiến bước trên mặt hồ, tuyệt thế và đơn độc, có một vẻ đẹp thoát tục khó có thể nói rõ, giống như là Chân tiên thần thánh nhất và linh động nhất chuyển thế vậy.

Nhưng mà, nàng không hề nói lời nào, không có thể hiện ra sao cả, khó có thể suy đoán được ý nghĩ của nàng.

Bầu không khí vô cùng căng thẳng!

Thạch Hạo không biết nàng sẽ làm gì, chỉ có thể cẩn thận quan sát.

Rốt cuộc, nàng giơ cánh tay như ngó sen kia lên, chuẩn bị ra tay, nhắm về phía trước!

Trái tim của Thạch Hạo đập thình thịch, lông tơ dựng ngược.

Xoẹt!

Một luồng ánh sáng lấp lánh bay ra trúng lên trên người Thạch Hạo mang theo khí tức vô cùng mạnh mẽ, còn có một luồng sức mạnh hùng hồn, hào quang chiếu sáng toàn bộ hư không.

Trong nháy mắt, Thạch Hạo gần như muốn lấy ra thần phù bảo vệ thế nhưng sau đó lại ngừng lại.

Bởi vì, hắn cảm giác được một luồng mềm mại và có chút thần thánh, chùm sáng này cũng không có bất kỳ sát cơ nào mà cứ như là cam lộ đang buông xuống, vô cùng thoải mái tiến vào thân thể của hắn.

Đây cứ như là cơn mưa giữa trời hè, thân thể Thạch Hạo vốn sắp khô cạn, tinh khí sinh mệnh thiếu trầm trọng, từ lâu sớm đã tiêu hao sạch, vài loại bảo thuật của bản thân cũng không cách nào vận dụng được.

Bên ngoài cơ thể của hắn phát sáng, vết thương đang run lên và sau đó từ từ khép lại, đồng thời sức sống tràn trề lan tỏa khiến cho căn cơ và bản nguyên của hắn tỏa ra hào quang, những khúc xương gãy mạnh mẽ nối liền lại.

Ráng lành bốc lên, mờ ảo mịt mù bao phủ lấy Thạch Hạo, cứ như là một chiếc kén lớn bao bọc lấy hắn, bắt đầu cuộc lột xác thần thánh.

Sau một khắc, mi tâm của Nguyệt Thiền phát sáng, một cái dấu ấn hiện lên, nơi đó trở nên trong suốt hóa thành một “Tiên hình*” đầy sống động, cứ như là một cô gái đang nhảy múa, tỏa ra khí tức thần bí khó có thể tả được.

(*): Hình dáng của Tiên.

Ánh sáng thần thánh buông xuống, nơi mi tâm của nàng trở nên mịt mờ sau đó là chùm sáng hừng hực ngập tràn nhằm về phía Thạch Hạo, tẩm bổ cho nguyên thần của hắn.

Đây là ánh sáng tinh thần, anh lành và cao thượng, không hề có chút tạp chất, như là tiên tinh bất hủ soi sáng bốn phương, cực kỳ tinh khiết.

Cũng chỉ có nhân tài như Nguyệt Thiền, có thần thức siêu phàm nhập thánh như này thì mới dám làm thế, bởi vì ánh sáng tinh thần rất khó điều khiển, những người khác không bao giờ mạo hiểm thử nghiệm để cứu người.

Thạch Hạo được giúp đỡ nên nhanh chóng ổn định lại cục diện, thân thể không còn hư hao gì nữa, hơn nữa xương cốt bắt đầu nối lại, huyết nhục sản sinh, nguyên thần cứ như được giải thoát, từ tình cảnh nguy hiểm nhất thoát khốn lao ra ngoài.

Sương mù ánh sáng lượn lờ, hắn không hề nhúc nhích mà lơ lửng trong tiên trì chữa trị thương thế, luyện hóa quy tắc và dược lực cuối cùng ẩn chứa trong hạt giống kia.

Sau đó, đã không còn nỗi lo gì nữa thì hắn lớn mật rút lấy chất lỏng màu vàng từ Thần liên độ kiếp chảy ra trong tiên trì rồi hút vào trong cơ thể.

Một chùm sáng vàng nhấn chìm lấy hắn, thân thể đã nứt toác kia bắt đầu khép lại, xương sinh trưởng, đây là quá trình tái sinh!

Thần liên độ kiếp bắt đầu thể hiện công hiệu của chính mình, giống y như đúc lời đồn, đồng thời giúp Thạch Hạo ngộ đạo ngay ở nơi này.

“Đúng rồi, thì ra là như thế, Kim Bồ quả cung cấp bí lực, có thể thực hiện miễn dịch pháp lực, mà hạt giống của nó lại cung cấp sinh cơ, có thể giúp cho thứ sức mạnh này phát triển.”

Thạch Hạo ngộ đạo, mượn nhờ Thần liên độ kiếp nên biết được ý nghĩa trong đó, biết được hạt của thần quả này không phải ẩn chứa vật chất và quy tắc phi phàm mà là ẩn chứa tính chất phát triển.

Chỉ là phần thịt cần phải phối hợp với phần hạt, không thể tách nhau nếu không hiệu quả sẽ giảm đi rất nhiều lần.

Trước giờ hắn không hề nghĩ tới việc hạt giống cũng sẽ có công dụng, khi bất ngờ gặp nạn họa phúc đan xen thì mới biết được.

Thời gian rất lâu sau, rốt cuộc Thạch Hạo cũng hoàn toàn luyện hóa Kim Bồ quả và hạt giống, hòa vào trong máu thịt tẩm bổ bản thân, đại công cáo thành!

Hắn cẩn thận lĩnh hội, thời gian của miễn dịch pháp lực đã tăng lên một chút, quan trọng nhất chính là, hắn đã cảm nhận được một luồng sinh sôi liên tục có thể giúp bí lực trưởng thành, đây mới là cơ bản nhất!

Ngày sau, cùng với cảnh giới tăng cao thì năng lực này cũng sẽ lớn mạnh theo, chứ không cần lo lắng bản thân mạnh quá thì thủ đoạn này sẽ thành vô bổ không có tác dụng.

Đòn sát thủ!

Hai mắt của Thạch Hạo lấp lánh có thần, phát ra ánh lửa cứ như là bó đuốc, nếu có thể lợi dụng đúng cách thì thủ đoạn này sẽ phát ra hiệu quả kỳ diệu, có thể chẳng hề kém với một loại bảo thuật cái thế!

Hành trình trên bình nguyên màu máu, hộ tống Vân Hi mấy chục vạn dặm, tuy rằng rất buồn bã đau xót, bị Thiên Nhân tộc phản bội làm nhục, thế nhưng lại thu hoạch cực kỳ lớn.

“Trăm sông tụ biển, đại chiến ba ngàn châu, kỳ tài ngút trời ở thượng giới tranh bá, chí tôn trẻ tuổi quyết đấu, ta rất mong ngóng!” Hắn khẽ nói, vô cùng tự tin.

Sau đó, hắn bắt đầu tĩnh tâm trị liệu thương thế, chất lỏng màu vàng từ trong ao sen chảy ra không ngừng bị hắn hấp thu và luyện hóa.

Răng rắc!

Khúc xương cuối cùng bị hao tổn phát sáng, những vết nứt biến mất, xương cốt lấp lánh trắng bóng gần như trong suốt, cốt tủy đỏ tươi kèm theo thánh quang cứ như là ngọn lửa đang bốc cháy vậy.

Mà huyết nhục cũng như thế, ẩn chứa cốt văn, cô đọng đủ kiểu, tiến

hành tái tạo, cứng chắc và dẻo dai, ẩn chứa sức mạnh của sự bùng nổ.

Toàn bộ vết máu trên người hắn biến mất, vết thương khép lại, thể phách phát sáng không có chút tỳ vết nào, cứ như là thần kim lưu ly đúc thành vậy, lấp lánh bảo huy.

Những vết thương của Thạch Hạo từ từ khôi phục, sau khi được chất lỏng màu vàng bổ sung và chữa trị thì từ từ hướng về đỉnh cao, vượt qua được đại kiếp nạn khó có thể tượng tượng kia.

Thạch Hạo lúc này chính là hình dáng thật sự của hắn, cũng không phải là khuôn mặt diễn biến từ bảy mươi hai biến, ánh mắt trong suốt, vô cùng tự tin, mà cả người lại rất thanh tú, cơ thể tỏa ra thánh huy.

"Rốt cuộc đã hoàn thành!" Hắn thở dài một cái, bước khỏi mặt nước nhìn về mỹ nhân phía trước kia.

Nguyệt Thiền xoay người lại rồi trách: "Mặc y phục vào đi!"

Thạch Hạo lấy ra một bộ chiến y từ trong túi càn khôn rồi mặc lên người, da mặt dày tới cả thước cho nên mặt chẳng hề thay đổi, đi về trước, nói: "Cảm ơn nhé vợ yêu!"

Nguyệt Thiền đột nhiên xoay người lại trừng mắt hắn, thần quang trong mắt tăng vọt có chút ép người, trên mặt mang theo vẻ lạnh lẽo nhìn hắn.

Thạch Hạo nói với vẻ ngượng ngùng: "Lần này nhờ có nàng ra tay nên cũng không biết cảm ơn ra sao cả, nói đi, chỉ cần có thể thì cái gì ta cũng làm được."

"Không cần." Nguyệt Thiền nói nhẹ một câu, cũng không yêu cầu gì.

Việc này khiến Thạch Hạo kinh ngạc, nói: "Không được, dù thế nào thì nàng cũng phải đưa ra một điều kiện."

Nhưng mà, Nguyệt Thiền rất bình tĩnh, lắc lắc đầu.

Thạch Hạo ngẩn người, sau đó suy nghĩ một chút, hắn cảm thấy Nguyệt Thiền chẳng hề đơn giản, vô cùng thông minh, cũng không muốn mang ân báo đáp, biểu hiện vô cùng bình tĩnh.

Nhưng, dựa vào tính cách của hắn thì đời nào sẽ cho qua? Tương lai nếu như nàng gặp nạn hoặc có phiền phức gì, dù cho thế nào thì hắn nhất định sẽ ra tay.

"Vợ yêu, nàng sao khôn vậy hả, là muốn chơi khó chồng à?" Thạch Hạo nói, hắn cảm thấy nàng phải nhờ hắn hàng phục chủ thân mới đúng, thế nhưng Nguyệt Thiền lại chẳng hề đưa ra lựa chọn như thế.

Khóe miệng của Nguyệt Thiền hơi nhếch lên, cười nói: "Đừng có nghĩ nhiều như thế!"

"Haizzz, đau đầu thiệt!" Thạch Hạo lẩm bẩm.

Sau đó, vẻ mặt đầy nghiêm túc, bộ dạng nghiêm túc nhìn Nguyệt Thiền, nói: "Ta quyết định rồi, sẽ dùng thành ý lớn nhất để báo đáp nàng."

Nguyệt Thiền lộ vẻ kinh ngạc, con mắt chơp chớp nhìn hắn, hỏi: "Báo đáp ra sao?"

"Đã nói rồi, phải dùng thành ý lớn nhất, đương nhiên phải dùng hết khả năng, ta quyết định — lấy thân báo đáp." Da mặt của Thạch Hạo cứ như là tấm khiên, trịnh trọng đàng hoàng nói.

Nguyệt Thiền ngạc nhiên, vẻ cười chợt ngưng lại, nàng cảm thấy đã đánh giá cao thành ý của kẻ này, vậy mà lại có thể nói ra được những lời như thế này?!

Nàng thu lại ý cười, khuôn mặt xinh đẹp tỏa ra hào quang thánh khiết khiến người khác không muốn nhìn thẳng, nhưng lại không dám khinh nhờn, trách: "Đừng có nói lung tung!"

"Ta nói thật sự mà, hôm nay không có gì để báo đáp thì chỉ còn cách

dùng thân này dành cho nàng thôi.” Thạch Hạo chẳng chút đỏ mặt nói.

Nguyệt Thiền nhã khiết xuất thế, dùng vẻ lạnh lùng và khí tức thánh khiết nhìn chằm chằm hắn, vẻ mặt lạnh tanh cứ như là một ngọn núi băng vậy.

Thần quang lóe lên, Thạch Hạo kết hợp pháp môn Côn Bằng và đại thần thông Súc địa thành thốn, phát huy tới mức tận cùng tiến thẳng tới bên cạnh nàng, vô cùng tự nhiên, cầm lấy bàn tay trắng nõn của nàng, nói: “Chúng ta vốn là vợ chồng, đây chỉ là nối lại tình duyên thôi!”

Nguyệt Thiền không thể không than, da mặt của tên quỷ này dày tới mức tận cùng rồi!

Sợi tóc của nàng phát sáng, dung nhan tuyệt mỹ, con ngươi có thần và sâu lắng, đứng trên hồ nước lấp lánh ánh trắng cứ như thơ như vẽ vậy.

Nhưng mà, mặc dù vẻ mặt lạnh tanh thế nhưng tên khốn này lại chẳng hề để ý, đến chết cũng không hề buông tay.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 753: Ước Định

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"Buông ra." Nguyệt Thiền với dáng vẻ lạnh lùng, khi bị nắm chặt tay thì càng thêm băng giá hơn, nàng mắng Thạch Hạo.

Nếu là người khác có lẽ đã đắm say trong phong thái, vẻ băng cơ ngọc cốt của vị tiên tử trước mặt này rồi, rất khó mà bình tĩnh, thậm chí tự mặc cảm nữa.

Hiển nhiên, Thạch Hạo cũng không phải hạng người này, ánh mắt của hắn trong suốt ngắm thật kỹ Nguyệt Thiền, nói: "Ta thật lòng mà, vợ yêu, nàng đừng quên chúng ta từng bái đường thành thân ở dưới hạ giới chứ?"

Hai chữ "Vợ yêu" khiến mày ngài của Nguyệt Thiền nhíu lại, mi tâm xuất hiện dấu ấn lập tức hào quang cực thịnh, nàng cảm thấy tên mặt dày này không cách nào chữa trị được nữa rồi, vẻ tự nhiên và gần gũi này khiến người khác sinh ra cảm giác vô lực.

Nguyệt Thiền đánh bật tay hắn ra, bởi vì nàng biết dựa vào tính khí của mình thì không thể nào áp đảo được hắn, không thể khiến hắn xấu hổ, và chỉ sẽ càng khiến hắn được nước làm tới mà thôi.

Nhưng mà, Thạch Hạo vẫn nắm chặt lấy không hề buông tay, ánh sáng rạng rỡ hiện trong mắt đứng đối diện với nàng.

"Ta cứu ngươi, không phải vì thế mà ngươi đùa bỡn với ta." Nguyệt Thiền bình tĩnh nói chứ cũng không hề hoảng loạn, cứ như là một đóa hoa sen xanh nổi trên mặt nước, không chút khỏi lửa.

“Ta nào dám, cũng chỉ biểu lộ chân tình mà thôi.” Thạch Hạo làm bộ mặt thành khẩn, dù chết cũng không thả.

Nguyệt Thiền lại đánh bật tay hắn lần nữa thế nhưng vẫn khó lay chuyển được, toàn bộ bàn tay như ngó sen phát sáng thế nhưng lại bị Thạch Hạo nắm chặt, khó có thể thoát vây.

“Hai chúng ta đều có hiểu lầm thế nhưng nay nàng cứu ta nên ta đã nhìn ra tâm ý của nàng, không hề buông bỏ được ta.” Rất rõ ràng, da mặt của Thạch Hạo dày tới cả tấc, mèo khen mèo dài đuôi.

Nhưng, sau đó hắn chuyển sang không hài lòng, nói; “Nguyệt Thiền, nàng có ý gì thế? Ta chân thành như vầy nhưng nàng lại nổi cả da gà? Tim ta rất đau đó!”

“Buồn nôn quá!” Nguyệt Thiền chẳng hề nể nang gì, nàng biết, để đối phó với tên mặt dày này thì quyết không thể khiến hắn đắc ý.

Đáng tiếc, mặc cho cốt văn đan dệt thế nhưng vẫn không cách nào đánh bay được bàn tay của Thạch Hạo, bởi vì bí lực mới vừa tu thành sau khi Thạch Hạo nuốt Kim Bồ quả phát huy tác dụng đã âm thầm hóa giải phù văn rồi.

“Vợ yêu, nàng đã quên hết những tình cảm xưa kia rồi ư?” Thạch Hạo hỏi đầy nghiêm túc.

Nghe thấy cách gọi này thì Nguyệt Thiền rất muốn đánh cho hắn một trận, nàng cảm thấy tên mặt dày này quá vô lại, khiến người khác đau cả đầu.

“Có lúc ta còn muốn không quen biết ngươi nữa kia.” Nàng khẽ thở dài.

Nàng từng thấy bộ dáng thiên tư ngút trời của Thạch Hạo khi đại chiến với bảy thần, dù biết rõ chắc chắn phải chết nhưng vẫn quyết tâm đi tới, tình cảnh đó bi hùng cỡ nào chứ? Cũng từng biết được vẻ khí thôn sơn hà của hắn, thân là Thạch Hoàng nên dẹp loạn, gạt bỏ đi hết những căn cơ của từng đại giáo như Bổ Thiên giáo, Tây Phương giáo, Bất Lão sơn.

Vào lúc ấy, quả thật hắn mang theo phong thái khiếp người, quân lâm thiên hạ, bễ nghễ quần hùng, là một chí tôn trẻ tuổi danh xứng với thực.

Chỉ là, một khi để tên mặt dày này rảnh rang thì tuyệt đối là một tên nhân thần cộng phẫn, vẻ oai hùng của hắn cũng chỉ thể hiện trong những tình huống nguy cấp mà thôi.

Thạch Hạo lắc đầu, nói: "Người sống cả đời, tại sao lại buồn bã đến thế, Nguyệt Thiền, nàng nghĩ nhiều quá rồi đó."

Những lời này tuy Nguyệt Thiền chẳng thèm đếm xỉa gì tới thế nhưng nàng có thể lý giải được, cũng hiểu rõ, chung quy lại hắn vẫn là cái tên ở hạ giới từng khuấy động nên vô số phong ba.

"Những hiểu lầm giữa ta với ngươi nên bỏ qua đi." Nguyệt Thiền nói, thân thể như là thần liên lấp lánh đứng đó, lưu chuyển ánh sáng xuất trần.

"Hiểu lầm đã bỏ qua, đương nhiên phải chúc mừng khi gặp lại." Thạch Hạo cười nói, hắn giang hai tay muốn ôm chầm lấy nàng.

Dấu ấn nơi trán của Nguyệt Thiền lại hiện lên và hơi rung động thế nhưng lại rất chói mắt, chiếu ra ánh sáng chói chang!

"Đừng mà, cần gì phải làm thế?" Thạch Hạo lập tức thu lại dáng vẻ đó.

Nguyệt Thiền lườm hắn một cái, khẽ nói: "Cái thời điểm oai hùng trông ngươi khí phách hơn những lúc đùa giỡn nhiều, cần thể hiện vẻ đó nhiều hơn."

"Vậy thì ta sẽ chú ý, sau này sẽ là anh hùng cái thế!" Thạch Hạo nói khoác không biết ngượng, sau đó thì dùng ngay hành động để chứng minh, ôm chặt lấy chiếc eo thon của nàng rồi nhanh chân đi ra ngoài.

"Cái tên khốn nhà ngươi!" Nguyệt Thiền không thể bình tĩnh được nữa, từ tiên tử cao cao tại thượng liền xuống tới phàm trần, quả thật nàng cảm thấy chút xấu hổ, nói cái gì với tên mặt dày này thì cũng chẳng có chút hiệu

quả gì.

“Không phải ta đang chứng minh đó sao?” Thạch Hạo nói, sau đó dừng lại rồi nói tiếp: “Chúng ta đều đã bái đường cả rồi, chẳng lẽ nàng còn gả cho kẻ khác được chắc?”

“Được rồi, chúng ta nói chút chính sự đi.” Nguyệt Thiền nói, ngừng chân lại.

Thạch Hạo tuy mặt dày thế nhưng cũng không phải là loại người trơ trẽn, dây dưa không bỏ, khi nghe thấy thế liền buông tay sóng vai cùng nàng bước đi.

“Ngươi tới thượng giới này, đã đi nơi nào và làm những gi?” Nguyệt Thiền hỏi.

Thạch Hạo cũng không hề giấu diếm, kể từ đầu tới đuôi.

Nguyệt Thiền kinh ngạc, Hoang chính là hắn? Quả thật nàng bị chấn động mạnh, rất lâu sau không biết nói gì cả!

“Nói vậy không lâu sau đó thì thân phận của ngươi cũng sẽ bị tiết lộ mà thôi, ta nghĩ Thiên Nhân tộc không giữ kín quá lâu đâu.” Nàng khẽ nói.

Nguyệt Thiền cũng rất thẳng thắn, nói ra hết tình huống của nàng, nàng đang né tránh chủ thân, với tình huống trước mắt thì nàng không phải là đối thủ của chủ thân nên đang trốn tránh sát kiếp.

“Có ta ở đây thì sẽ không phải là vấn đề gì cả, tương lai sẽ bắt lấy ả!” Thạch Hạo nói với vẻ chắc như đinh đóng cột.

“Ngươi đừng có coi thường nàng.” Nguyệt Thiền lắc đầu, sau đó chỉ mi tâm, nói: “Một khi thần thức của nàng niết bàn và thức tỉnh toàn diện thì ta rất khó ngang hàng.”

Thạch Hạo muốn hỏi đến cùng là như thế nào nhưng Nguyệt Thiền chỉ

nói đây chính là năng lực từ khi sinh ra đã có rồi.

Hai người trò chuyện rất lâu, hiểu rõ những gì mà đối phương đã trải qua ở thượng giới này.

“Nàng và ta đều đang tránh cường địch, không cách nào dùng chân thân để xuất hiện, mà lại tới từ hạ giới cho nên nàng không thấy chúng ta rất hữu duyên đấy sao?” Thạch Hạo cười nói.

Nguyệt Thiền có chút xúc động, quả thật có cảm giác như đồng bệnh tương liên*.

(*): Cùng cảnh ngộ nên thông cảm với nhau.

“Ngươi có thể đúng mực một chút không hả, khí thế oai hùng nhiều hơn chút, như thế mới tốt được.” Nguyệt Thiền nói.

“Được, chắc chắn!” Thạch Hạo nói rồi bổ sung: “Quả thật chúng ta đã thành thân rồi, chẳng lẽ coi như chưa xảy ra chuyện gì à?”

Nguyệt Thiền vỗ trán, thua với tên này luôn, cơ thể trắng mịn lưu chuyển phù văn và bảo quang để áp chế tức giận.

“Nếu như ngươi chiến thắng ở trăm sông tụ biển, đại chiến thiên tài ba ngàn châu thì ta sẽ thừa nhận, chúng ta từng bái đường thành thân.” Cuối cùng, Nguyệt Thiền nói thế.

“Chỉ đơn giản như vậy?” Thạch Hạo hỏi.

“Ngươi bớt nổ được không hả?!” Thật sự nàng không thể chịu được nữa, bẻ ngược lại ngay.

“Ta là ai? Tương lai nhất định phải quật khởi, diệt Thiên quốc, san Minh thổ, trừ Tiên điện, giết thẳng vào khu không người rộng lớn kia, hiểu được những căn nguyên và bí mật của tồn tại chí cao, há có thể làm khó ta!” Thạch Hạo hả hê.

“Thế gian này còn lớn hơn cả tưởng tượng của ngươi nữa.” Nguyệt Thiền khẽ than thở một tiếng sau đó chỉ hướng trời cao, nói: “Ngay cả Tiên cổ mà cũng trở thành lịch sử, là bị chôn vùi đó!”

Về vấn đề này thì Thạch Hạo cảm thấy vô cùng hứng thú nên hỏi thăm, đáng tiếc Nguyệt Thiền cũng chỉ biết lẻ tẻ mà thôi.

Hai người nói chuyện thêm chút nữa, nhắc tới những chuẩn bị cho đại chiến ba ngàn châu và những hậu chiêu nên có, Nguyệt Thiền thấy đáng tiếc rằng mình vẫn chưa tìm được hỏa diễm mà mình mong muốn.

“Nàng muốn hỏa diễm gì? Dùng để thành thần, đốt cháy bản thân.” Thạch Hạo hỏi.

“Ta có thể mượn sức mạnh của mặt trăng, có thể cộng hưởng cùng trăng, hy vọng có thể tìm được thần diễm liên quan tới thứ này.” Nguyệt Thiền nói.

Thạch Hạo lắc đầu, nói: “Vậy thì đáng tiếc rồi, ở trên thảo nguyên của Hỏa châu ta phát hiện một chùm thần hỏa, xanh biếc như bầu trời, vô cùng thần bí và mạnh mẽ, ta gặp thứ đó thì cũng chỉ chạy trốn mà thôi.”

“Ngươi nói cái gì?” Nguyệt Thiền giật nảy mình sau đó là trợn mắt nhìn hắn, gấp gáp hỏi, chẳng hề tương xứng với khí chất yên tĩnh xuất trần ngày thường của nàng.

Thạch Hạo yên lặng miêu tả một phen, nói ra những tính chất và trạng thái của chùm lửa màu xanh này.

“Thanh Nguyệt diễm!” Nguyệt Thiền khiếp sợ, chỉ nói ra ba chữ như thế.

“Nàng chắc chắn?” Thạch Hạo kinh ngạc.

“Nếu như theo miêu tả của ngươi thì hẳn chính là nó, xanh biếc như bầu trời, kỳ thật là một chùm thanh nguyệt, đè ép khắp bầu trời!” Nguyệt Thiền nói.

Thạch Hạo ngạc nhiên, suy nghĩ kỹ lại thì quả thật giống như thế.

Hắn không ngờ tới, thứ này thế nhưng lại cần thiết với Nguyệt Thiền như vậy, là bảo hỏa hi thế.

“Nó đặc biệt lắm à, giá trị rất lớn?” Thạch Hạo hỏi.

Nguyệt Thiền gật đầu, nói: “Nó cùng cấp với Đại Xích Thiên hỏa, Thiên Đường diễm… là thần diễm mạnh nhất thế gian, không gì sánh được, chỉ cần đạt được thì có thể thực hiện việc tiến hóa hoàn mỹ, thành tựu trong tương lai không tài nào đoán được.”

“Cũng là hỏa thế nhưng sao lại khác biệt như thế chứ.” Thạch Hạo lẩm bẩm.

Đồng thời, hắn cũng nghĩ tới đoàn hỏa diễm thần bí xuất hiện nơi quan tài đồng và bộ xương chín con rồng kia, tột cùng là có lai lịch ra sao?

“Bảo hỏa hi thế rất đặc biệt đó là bởi vì mức phi phàm của chúng nó, kinh người tới dị thường.” Nguyệt Thiền nói.

Thạch Hạo hỏi: “Chúng nó còn có lai lịch ra sao nữa à?”

“Chuẩn, chính bởi như thế nên mới là báu vật, cao quý không tả được.” Vẻ mặt của Nguyệt Thiền trở nên nghiêm túc.

Thạch Hạo hứng thú, hỏi rõ nàng.

“Bởi vì, chúng nó tới từ kỷ nguyên Tiên cổ, việc này gần như đã được công nhận.” Nguyệt Thiền nói.

“Cái gì?!” Thạch Hạo kêu lên thành tiếng.

Nguyệt Thiền nghiêm túc, cẩn thận giải thích về giá trị kinh người của bảo hỏa này, nghi ngờ là Chân tiên sau khi chết đi đã lưu lại, bản thân đốt thành tro tàn chỉ để lại một chùm lửa.

“Chuyện này… không thể chứ?!” Thật sự Thạch Hạo đã bị chấn kinh.

Nguyệt Thiền nói: “Đây cũng chỉ là suy đoán, cũng chưa được chứng thực, chỉ là khi thăm dò một chút di tích Tiên cổ thì mọi người tìm được chút chân tướng bên trong mà thôi.”

Thạch Hạo đờ ra, một vài bảo hỏa hi thế không ngờ lại còn có lai lịch như vầy?

“Ví như Đại Xích Thiên hỏa, nghe nói, rất có thể là Đại Xích Thiên chủ từng uy chấn kỷ nguyên Tiên cổ sau khi chết thì lưu lại.” Nguyệt Thiền nói.

Thạch Hạo chấn kinh, lai lịch lớn như vậy luôn à?

“Mà Thanh Nguyệt diễm, có lời đồn nói rằng đó chính là do một vị nữ Chân tiên có tên là Thanh Nguyệt lưu lại, địa vị của nàng sánh ngang cùng với Đại Xích Thiên chủ.” Nguyệt Thiền giải thích rõ hơn.

Những câu này khiến Thạch Hạo chấn động mạnh, lại có bí ẩn đáng sợ như vầy!

Chỉ là, những thứ này cũng không biết có đúng hay không, chỉ là những thứ được ghi chép lại trong những bí cảnh Tiên cổ, từ sâu dưới lòng đất mà thôi, với thêm đa phần cũng là suy đoán.

“Đại Xích Thiên chủ chết đi, hỏa được lưu lại thì cũng không có lấy tên là Tiên hỏa, mà như Hỗn Độn diễm của thế gian kia, còn có hỏa dùng Tiên để mệnh danh, chuyện gì xảy ra với những thứ này?” Thạch Hạo hỏi.

“Tiên hỏa, Hỗn Độn diễm cũng không phải Chân tiên chết đi lưu lại, chúng nó vô cùng thần bí, khó có thể nói rõ.” Nguyệt Thiền nói.

Thạch Hạo gật đầu, sau đó rời khỏi nơi đây với Nguyệt Thiền, bọn họ thương lượng sau mấy ngày nữa sẽ cùng nhau đi thu Thanh Nguyệt diễm.

“Có thể đối phó được với nó à?” Thạch Hạo cảm thấy cơ bản không

cách nào thu phục được.

“Tiên hiền từng có kinh nghiệm, cũng không phải dùng sức mà tổng kết ra bí pháp, tới lúc đó ta sẽ cho ngươi biết.” Nguyệt Thiền nói.

Khi rời khỏi hồ nước, xuyên qua các trận pháp để ra ngoài thì có người thấy bọn họ sóng vai cùng đi nên vô cùng kinh ngạc.

“Thanh Y sư muội, muội đi tiên trì, còn hắn….”

Người này không cách nào tin được, bởi vì trên sợi tóc của Thạch Hạo vẫn còn đọng những giọt nước, có khí tức của tiên trì nên khiến hắn khiếp sợ, chẳng lẽ… tắm chung sao?

“Hôm nay là ngày chẵn, ngươi thân là con trai lại dám xông vào cấm địa cùng với Thanh Y sư muội?!” Có người quát lớn, đây chính là mấy người của đội chấp pháp, khi nhìn thấy cảnh này thì bọn họ tựa như gặp tập kích vậy.

“Quát cái gì, đây là vợ ta đó!” Thạch Hạo hét lớn một tiếng, đồng thời ôm chặt lấy eo nhỏ của Nguyệt Thiền kéo sát lại mình, nhìn chằm chằm mọi người.

“Buông ra!” Hai gò má của Nguyệt Thiền ửng hồng, tên mặt dày này không thể chữa được nữa rồi.

“Ta biết rồi, ngươi chính là cái tên khốn đã tiếp nhận chuyện làm ăn ở cửa thư viện?” Có người kêu lên sợ hãi.

“Cái gì, là người của sơn môn nhỏ bị phá hủy kia? Lại dám chạy tới đây chọc ghẹo mỹ nhân trên bảng tuyệt sắc của Thư viện Thiên Tiên à, không thể tha thứ!” Mấy người nổi giận.

Hiển nhiên, bọn họ biết Thạch Hạo lợi hại cho nên la lớn để kêu gọi nhân thủ giúp đỡ.

“Mấy ngày nữa ta tới tìm nàng.” Thạch Hạo nói với Nguyệt Thiền, mà sau lưng lại nắm chặt lệnh bài kim loại màu đen rồi hóa thành một vệt sáng, biến mất từ nơi đây.

Thư viện Thiên Tiên trở nên rối loạn, dù cho là đêm khuya thì cũng gây nên sóng lớn, không ít học sinh tới đây.

“Không thể nào tha thứ được nữa, đạo thống thối rửa này quá rõ ràng rồi, muốn trở lại rồi à? Hơn nữa, hắn còn dám mơ tưởng tới sắc đẹp của Thanh Y sư muội!”

Đám người tức giận, hận không thể chinh phạt ngay Đạo tràng Chí Tôn kia.

Tất cả những thứ này chẳng hề có quan hệ gì với Thạch Hạo, uổng công Nguyệt Thiền giải thích.

Bên trong sơn môn lụi bại, Tề Đạo Lâm đang ngồi xếp bằng.

“Đạo chủ, con hỏi thăm chút, ông biết chuyện về một cái quan tài đồng cổ cùng với chín con rồng không?” Sau khi quay lại thì Thạch Hạo liền hỏi thăm, mấy ngày nữa phải giúp Nguyệt Thiền đi thu Thanh Nguyệt diễm thế nhưng hắn không cách nào bỏ qua được bảo hỏa thần bí ở nơi quan tài đồng kia.

Lời này vừa ra thì Tề Đạo Lâm lập tức đứng bật dậy, khó có thể bình tĩnh được nữa.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 754: Một Đám Biến Thái

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Ống tay áo vàng của Tề Đạo Lâm phần phật, thần sắc vô cùng nghiêm túc, trong đôi mắt ấy có vũ trụ tinh không huyễn diệt, trên đầu bốc lên từng tia khí lành.

“Ngươi biết?” Lão cẩn trọng hỏi.

Thạch Hạo giật nảy mình, chín con rồng và quan tài đồng kia lại khiến lão già này phản ứng như thế, hiển nhiên lão biết chút ẩn tình bên trong, cũng có thể tiết lộ.

“Con từng ở Thư viện Thiên Tiên nghe người ta nói.” Thạch Hạo không có lập tức nói rõ sự tình, bởi vì đối phương có danh xấu quá rõ, có quá nhiều chuyện chẳng hề vẻ vang gì, hắn sợ lão già này trộm mất.

“Người nào nhắc tới?” Tề Đạo Lâm hỏi.

“Đại chiến ba ngàn châu sắp tới rồi, một vài kỳ tài của Thư viện Thiên Tiên bàn luận về những chí bảo nên có người nhắc tới chuyện này, nói rằng đáng sợ vô cùng.” Thạch Hạo nói, lần nữa thỉnh giáo lão.

Tề Đạo Lâm nhìn nhắn, rất lâu sau không có nói gì.

“Đạo chủ, ông biết à? Giải thích chút nghi hoặc cho con đi.” Thạch Hạo tâm có sóng thế nhưng trên mặt rất bình tĩnh.

“Thôi, dù biết ở nơi nào thì có làm sao, ngươi không cách nào mở ra

được, chỉ khiến càng nhiều người chết mà thôi.” Tề Đạo Lâm thở dài thế nhưng tâm tư lại thả lỏng, không còn nghiêm túc như trước nữa.

“Có bí ẩn ra sao?” Thạch Hạo hỏi.

“Nó tên là Tam thế đồng quan*.” Tề Đạo Lâm nói.

(*): Quan tài đồng gồm Quá khứ – Hiện tại – Tương lai.

Thạch Hạo chấn động, cái tên này cũng không phải là lần đầu tiên hắn nghe được, lúc vừa mới lên thượng giới không lâu thì đã nghe thấy, với lại suýt nữa thì bị cuốn vào trong phong ba đó.

Truyền nhân Tiên điện, Chân Cổ, Ma nữ cùng một đám sơ đại truy tìm một cô gái tóc bạc nên khiến nàng trọng thương, nghe nói cũng không phải có quan hệ với Cung điện Chí Tôn mà có quan hệ với Tam thế đồng quan này.

Lúc ấy Thạch Hạo có loáng thoáng nghe được, Tam thế đồng quan này chính là chí bảo của thượng giới.

Hắn không ngờ tới, cái gọi là chín con rồng cùng với quan tài đồng kia lại chính là Tam thế đồng quan, tên rất kêu, không biết có ẩn chứa ý nghĩa phi phàm hay không.

“Liên quan tới thứ này ta biết cũng không nhiều thế nhưng lại biết nó rất đáng sợ, cũng rất thần bí, bắt nguồn Tiên cổ.” Tề Đạo Lâm mở miệng đầy yếu ớt.

Thạch Hạo tin chắc lời nói này, hắn từng kéo lên một góc của nắp quan tài, từng nhìn thấy một màn đại chiến với những tiếng gầm “giết” đầy trời, nghi rằng có Chân tiên giáng thế và tham gia.

“Sư môn của ta, mỗi đời cũng chỉ có một người, tuy rằng ta chưa từng thật sự bái vào… ” Tề Đạo Lâm nói tới đây thì lộ vẻ thương cảm, cũng có chút phiền muộn.

Thạch Hạo không có cắt đứt cảm xúc của lão, dù đã đại khái đoán được đạo thống gì thế nhưng vẫn không có vạch trần.

“Chín con rồng cùng với quan tài đồng kia có chút quan hệ với sư môn của chúng ta.” Tề Đạo Lâm nhắc tới truyền thừa kia, nói rằng có lão nhân vô thượng của một đạo thống từng truy tìm chiếc quan tài này trong vô số năm.

Cũng chính vì thế, vị lão nhân chí cao kia đã bỏ dỡ rất nhiều chuyện và không cách nào truyền lại một truyền nhân đầy mạnh mẽ để trưởng thành, xem như truyền đạo đã thất bại.

“Vị lão nhân gia từng tìm ra thứ gì?” Thạch Hạo hỏi.

“Ông ta chứng thực được, quan tài đồng kia không cách nào mở ra nếu không dù mạnh mẽ tới đỉnh cao nhất cũng có khả năng chết đi.” Tề Đạo Lâm với vẻ mặt nghiêm túc nói, còn có chút tiếc nuối.

Năm đó, vị lão nhân kia truy tìm trong năm tháng dài đằng đẵng và sau đó cũng đã tìm được, khi đẩy nắp quan tài cổ này lên thì đã xảy ra chút chuyện dị thường dẫn tới đạo cơ của lão bị thương.

Sau đó lão nhận phải truy kích của đại địch, cường giả vô thượng đã ngủ say từ thời Thái cổ của Tiên điện thức tỉnh và liên hợp với một số người khác triển khai đại vây quét với lão.

Cuối cùng, lão bỏ mạng.

Nếu không với thực lực công tham tạo hóa của lão thì rất có thể tuổi thọ vẫn còn kéo tới đời này, không tới nỗi hóa thành tro bụi, cũng chính vì thế lão không có gấp gáp tuyển một truyền nhân để đào tạo trở nên mạnh mẽ.

Những chuyện ngoài ý muốn này đều do chín con rồng và quan tài kia gây nên!

“Toàn bộ Tiên cổ đều bị chôn vùi cả.” Tề Đạo Lâm nói tới đây thì ngửa đầu nhìn trời, ánh mắt sâu lắng cứ như muốn nhìn xuyên thiên khung, muốn

thấy thứ gì đó, rồi khẽ nói: “Chỉ có chín con rồng và chiếc quan tài kia rời đi, tất cả đều bị chôn vùi.”

Lão gần như nói mê về một vài chuyện cũ.

Sư môn của lão, lão nhân chí cao vô thượng kia chỉ vì vạch trần đại bí mật cổ đại, tìm kiếm chân tướng của Tiên cổ, nửa cuộc đời đều truy tìm thế nhưng lại ôm hận mà kết thúc.

Vì vậy, việc này chính là khúc mắc của Tề Đạo Lâm.

Thạch Hạo yên lặng, ác danh của lão già này lan xa thế nhưng thông qua việc gần gũi bấy lâu nên hắn cảm thấy lão không hẳn xấu tới nỗi phải giấu diếm lão, thế nhưng hắn vẫn không có nói ra chân tướng.

Bởi vì, hắn rất lo lắng, vạn nhất vì khúc mắc này của Tề Đạo Lâm nên bất chấp tất cả để mở Tam thế đồng quan kia thì hậu quả khó mà lường được.

Thạch Hạo quyết định, mấy ngày nữa rồi hẳn nói, chờ lão già này bình tĩnh lại phòng ngừa xuất hiện bất ngờ gì đó.

“Đạo chủ, ông có biện pháp nào hàng phục thần diễm hi thế không?” Thạch Hạo thỉnh giáo lão về vấn đề này, bởi vì chuyện này rất quan trọng với hắn, cần phải hiểu rõ.

“Hả, ngươi phát hiện ra bảo hỏa, muốn nhen nhóm bản thân để thành Thần?” Tề Đạo Lâm hứng thú.

“Đại chiến thiên tài ba ngàn châu gần tới rồi, con cũng phải chuẩn bị đôi chút chứ?” Thạch Hạo nói, hắn rất đau đầu, nhìn thấy hai loại hỏa kia thế nhưng lại không có chút biện pháp nào.

Tuy rằng Nguyệt Thiền từng nói, nàng biết một vài biện pháp, tới lúc đó sẽ nói cho hắn biết thế nhưng cũng cảm thấy không ổn lắm.

“Haizzz, thân là truyền nhân của Đạo tràng Chí Tôn, lần này nếu như ngươi không thể quật khởi ở đại chiến ba ngàn châu này thì ta sẽ trực tiếp thanh lý môn hộ!” Tề Đạo Lâm híp mắt nói.

“Dựa vào thứ gì?” Thạch Hạo kêu oan ức, chuyện này còn đáng sợ hơn cả quỷ quái, hơi tí sẽ bị “hủy diệt nhân đạo”. Không phải vì sai lầm mà là vì những yêu cầu đầy biến thái khó đạt tới kia.

“Nếu như ngươi đứng sau mười thì cũng không cần quay lại nữa, cứ tự xử luôn đi.” Tề Đạo Lâm nói.

“Hả, không phải ông muốn con đứng số một à?” Thạch Hạo ngạc nhiên, không phải tiêu chuẩn của lão già này luôn luôn cao ngất ngưỡng sao, lần này nói dễ chịu như thế.

“Ba ngàn châu thượng giới, anh tài vô tận, thiên kiêu vô số, dù là sơ đại cũng xuất hiện cả bầy, muốn vào tóp mười nói thì dễ, đặc biệt là lần này.” Tề Đạo Lâm thở dài, rất hiển nhiên lão biết một số chuyện và hiểu rõ không ít ẩn tình.

“Dù là tên Tiên điện kia, được xưng là đè ép toàn bộ thế hệ trẻ tuổi tới không thở được, ngạo thị trong cùng lứa, con nhất định sẽ trấn áp hắn, chẳng lẽ còn không thể đứng trước vài tên à, thậm chí còn đứng vị quán quân đấy chớ?” Thạch Hạo không hề thiếu tự tin, đương nhiên trong mắt rất nhiều người thì hắn là đang khoác lác.

“Ta nói rồi, muốn trở thành người của Đạo tràng Chí tôn thì phải đánh bại người kế thừa Tiên điện, tên đó đích xác rất mạnh thế nhưng không phải là uy hiếp lớn nhất.” Tề Đạo Lâm nói.

“Đừng nói ông muốn nói, dù hắn mạnh mẽ như thế, là số một số hai trong đồng đại cũng không thể tiến vào mười vị trí đầu nhen?” Thạch Hạo kinh ngạc.

“Số một số hai? Ai phong, chó ghẻ!” Tề Đạo Lâm trừng mắt, cơ bản

không thừa nhận.

Thạch Hạo thất kinh, lần quyết chiến thiên tài này lẽ nào truyền nhân Tiên điện không phải là nhân vật đệ nhất?

“Nên biết, nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên, ai dám xưng số một? Năm đó không phải một vài kỳ tài tự phong cho mình, kết quả chỉ trong chốc lát có người đứng lên đánh bại toàn bộ, xưa nay ai dám nói mình là vô địch?!” Tề Đạo Lâm kích động vô cùng.

“Con!” Thạch Hạo nói dóc mặt chẳng hề biến sắc.

Tề Đạo Lâm phì cười, không những không giận mà cười, nói; “Được, nhóc con, nếu như ngươi tiến không được tóp mười thì hãy trừng mắt nhìn ta trừng trị ngươi!”

Thạch Hạo lẩm bẩm: “Đạo chủ, ông nâng chí khí của người khác lên quá cao rồi diệt đi uy phong của chính mình. Cái gọi là Đạo tràng Chí Tôn đương nhiên phải là đệ nhất thiên hạ rồi, phải có khí phách như thế này chứ, không phải không từng nói thế à? Vì sao khi nhắc tới đại chiến ba ngàn châu này lại ủ rủ như vầy chứ.”

“Ta cho ngươi phấn đấu tới một mục tiêu, chính là sau này sẽ xưng tôn, ngươi cần tích lũy, chờ đợi trong tương lai. Mà không phải tranh giành trong nhất thời, lần này khác với tất cả những lần khác, không muốn ngươi đi… chịu chết!” Tề Đạo Lâm nghiêm khắc nhắc nhở.

Tề Đạo Lâm với tiếng xấu rõ ràng, yêu cầu luôn luôn nghiêm khắc với Thạch Hạo, muốn hắn phải đi tới vị trí cao nhất, nhưng thái độ lúc này lại khiêm nhường nên khiến Thạch Hạo giật nảy mình.

Rõ ràng, đó là ý tốt của đối phương, lo lắng hắn gặp nạn cho nên mới giải thích tỉ mỉ như thế.

“Là bởi vì một vài sinh linh trẻ tuổi che giấu à?” Thạch Hạo hỏi, hắn từng nghe nói, đương đại này có những đạo thống cổ lão ẩn giấu thiên kiêu

tuyệt thế, có thể xưng hùng trong đồng đại, khó có đối thủ.

“Cũng đúng mà cũng không.” Tề Đạo Lâm lắc đầu, nói ra ẩn tình trong đó.

Những sinh linh tuổi trẻ đương đại ẩn tàng thì không cần phải nói, coi như không tệ, ví như truyền nhân Tiên điện đủ để đứng hàng thứ nhất, tiến vào top mười cũng không thành vấn đề.

Đáng sợ chính là, còn có bí ẩn khác.

“Đại chiến thiên tài ba ngàn châu, cách mỗi hơn ngàn năm tới vạn năm mới tổ chức một lần, từ xưa tới nay không hề đứt đoạn, chỉ vì nó ẩn chứa quá nhiều tạo hóa, nếu như ai đạt được thứ gì đó thì sẽ bất diệt, đứng ngạo nghễ trên đỉnh cao muôn đời!” Tề Đạo Lâm than thở.

Thạch Hạo lẳng lặng lắng nghe, chưa từng chen ngang.

“Ngươi cho rằng những người ẩn tàng mà ta nói cũng chỉ là mấy tên sinh linh kỳ dị của đương đại này chắc, ta còn có ám chỉ khác, còn có người khác!” Con mắt của Tề Đạo Lâm phát sáng, sắc bén như tia chớp.

Thạch Hạo không rõ, có gì đó khác à?

“Ẩn tàng mà ta nói, chính là những người tự phong ấn dưới núi băng, mai táng trong những hang tuyết cổ đại, bên dưới những cấm địa băng tuyết đè ép một vài chí tôn trẻ tuổi khó mà tưởng tượng được, đủ để ngạo thị tương lai cổ kim!”

“Cái gì?” Thạch Hạo rốt cuộc cũng nhịn không được hét lên.

“Chỉ vì để siêu thoát, để đạt được những vận may lớn được lưu lại từ kỷ nguyên Tiên cổ nên có một số người một mực chờ đợi, vẫn ra sức ngủ đông, muốn xuất hiện ở thời cơ tốt nhất để phá cục.” Tề Đạo Lâm khẽ nói, ngay cả lão cũng không biết làm gì.

Thạch Hạo đủ kinh diễm thế nhưng nếu so với những chí tôn vô địch được tích lũy từ cổ đại thì có thể không bằng.

Nhưng mà, Thạch Hạo bĩu môi, vẫn tự tin như trước nói: "Con là ai, hóa ra là một đám như thế thôi à, tới lúc đó đánh bại từng tên, nam thì trấn áp còn nữ cứ thế bắt gọn làm ấm giường!"

"Bụp!"

Tề Đạo Lâm thiếu chút nữa đã phun ra ngụm máu, trình độ tung bom của tên này cũng quá điêu luyện, cũng phải có một mức độ nào đó thôi chứ.

"Ngươi biết cái gì?" Lão trách mắng.

Thạch Hạo bĩu môi, nói: "Không phải chỉ là một vài mầm đậu ủ trong chỗ ấm thôi à, hơn nữa còn bị đóng băng, sau này hết xào rồi lại rang, đó chính là một bàn rau tập tàng."

"Nói dóc thì phải biết chừng mực, tự phụ cũng phải biết cân nhắc." Tề Đạo Lâm dạy dỗ, nói: "Những người chôn vùi bên dưới cấm địa núi băng kia cũng không phải là những đóa hoa trong nhà ấm, có những người không chỉ tham dự một lần đại quyết chiến ba ngàn châu này đâu."

"Hả?!" Lần này, quả thật Thạch Hạo đã kinh sợ.

"Những người này gần như đã tham gia thứ đại chiến có một không hai này, hơn nữa còn chiếm được vị trí đầu tiên của đời đó! Từng có một đời huy hoàng, quân lâm thiên hạ, nhìn xuống ba ngàn châu!" Tề Đạo Lâm nghiêm túc nói, chỉ là những người đó ở từng đời kia không có phát hiện ra vận may lớn nhất cho nên tay trắng trở về.

"Biến thái dữ, cả đám người đứng số một trong lịch sử?" Lần này, vẻ mặt của Thạch Hạo trở nên nghiêm túc, cảm thấy áp lực đã tăng lên rất nhiều, đại chiến trong tương lai nhất định sẽ rất gian nan, chinh phạt phải đổ máu.

“Nghe đồn, trong đó còn có người từng tham gia tới mười lần đại chiến, phảng phất có xu thế của đệ nhất từ cổ kim!” Tề Đạo Lâm lần nữa nói.

Từng có một người, xuất hiện ở từng thời đại khác nhau, tham gia tới mười lần thì cả mười đều đứng đầu, đệ nhất thiên hạ!

Thạch Hạo nghe thấy thế thì lông tơ dựng đứng, trên người lạnh lẽo, mấy người này còn là người sống nữa hay không? Một đám biến thái tới mức này chuẩn bị xuất hiện!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 755: Đối Thủ Đáng Sợ

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"Không đúng!" Thạch Hạo rất rõ một chuyện, chẳng hề phù hợp với cách nói của Tề Đạo Lâm cả, khó có thể khiến người khác tin phục.

"Có gì mà không đúng?" Tề Đạo Lâm hỏi, lão ngồi xếp bằng trên một tảng đá xanh lớn, đạo bào tung bay hiện lên dáng vẻ tiên phong đạo cốt.

Thạch Hạo nói: "Đại quyết chiến thiên tài ba ngàn châu, điều kiện đầu tiên chính là người dự tuyển không được cao hơn Tôn giả cảnh, tuyệt không thể trái với quy định, cũng chính bởi vì thế nên những sinh linh rất mạnh ở đương đại đều áp chế bản thân, chờ sau khi tiến vào mảnh tiên thổ kia sẽ đột phá."

Có một cánh cửa thần ngăn cản những tu sĩ Tôn giả cảnh tiến vào, mà một khi tiến vào trong thì sẽ không còn bất kỳ hạn chế gì nữa, dù có đột phá tới Thiên Thần cảnh thì cũng coi như là vận may của đời ngươi.

Tề Đạo Lâm gật đầu, nói: "Chính xác."

"Đã như thế, những tên biến thái kia đều đã tham gia đại quyết chiến, đồng thời còn đạt được vị trí đầu, thế bọn họ làm sao có thể có thể lại tái chiến? Nhất định phải đột phá vào Thần Hỏa cảnh thì mới được nếu không sẽ không thể nào quân lâm thiên hạ, bễ nghễ ba ngàn châu thượng giới." Thạch Hạo đưa ra nghi vấn.

Một khi trở thành cao thủ THần Hỏa cảnh thì ở đời này làm sao họ lại đi vào được, rõ ràng không phù hợp điều kiện!

Cho tới những người đã tham gia đại quyết chiến mấy lần thì càng thêm không chân thật, còn người đã tham gia tới mười lần mà lão già này nói thì càng khó thành sự thật.

Tề Đạo Lâm thở nhẹ, nói: "Vì sao ta lại muốn ngươi cố gắng giữ ở vị trí mười chứ không đưa ra yêu cầu cao hơn, đó là bởi vì bọn họ rất đáng sợ. Thậm chí, ta có thể cho phép ngươi đứng trong top hai mươi nữa kia, có thể giữ được tính mạng, chờ tương lai sau này để tích lũy và trưởng thành, dù sao ngươi vẫn còn quá nhỏ."

"Nè, đạo chủ, cấm nói lung tung nhen. Ông cũng quá xem thường con đấy, người được xưng là cường giả đệ nhất từ cổ kim mà nói như vậy à?" Thạch Hạo không vừa lòng, và cũng không quên tự sướng bản thân.

"Điều kiện tiên quyết theo lời ngươi nói, tự nhiên phải thực hiện." Tề Đạo Lâm gật đầu, tán thành với những lời hắn nói, sau đó nhìn về phía hắn, nói: "Bọn họ cũng chưa hề làm trái quy định, ngươi cũng biết mà?"

"Đừng nói là, bọn họ chôn vùi trong hầm băng, mỗi một người đều đóng băng không tu luyện, khi trở lại thì thực lực sẽ thụt lùi một bước lớn." Thạch Hạo nói, đồng thời trong lòng giật mình.

Tề Đạo Lâm yên lặng sau đó là thở dài, nói: "Khi ngươi bị trấn áp, tính mạng hấp hối thì ngươi sẽ không bao giờ lạc quan và tự tin như thế nữa, ngươi sẽ phát hiện, những người kia sẽ kinh khủng tới dường nào."

Lão hơi ngừng một chút, nói tiếp: "Những người này đều có khí phách đầy mình, khi thi tuyển trở về thì sẽ tự phế từ Thần Hỏa cảnh sẽ thụt lùi, sau đó lại củng cố lần nữa."

"Đúng là đám… biến thái!" Thạch Hạo biết sẽ không hề đơn giản như thế, quả thật, những người này quá tà ác, từng người từng người lại dám làm như thế.

Thế gian có lời đồn, một khi thành Thần thì sẽ không cách nào tự phế

được, bởi vì quá nguy hiểm, căn cơ thần đạo bị vỡ nát đó là trí mạng, người bình thường tuyệt đối không thể thử nghiệm.

Mà những người này lại có thể trùng tu, chỉ vì để thỏa mãn điều kiện để tiến vào chiến trường.

"Có vài người trùng tu tới mấy lần, ngươi có thể tưởng tượng được căn cơ thần đạo của hắn kinh khủng tới cỡ nào, đang không ngừng lột xác đó." Tề Đạo Lâm khẽ thở dài, dù là lão cũng cảm thấy đáng sợ, thật là kinh người.

Thạch Hạo cũng nhíu mày, lần đại chiến này rất nguy hiểm, nhất định sẽ vô cùng gian khổ, dùng máu để đổi lấy.

"Thậm chí, còn có người thẳng thừng hơn, sau khi ra ngoài thì tự chém mình xuống Bàn Huyết cảnh, làm lại từ đầu!" Tề Đạo Lâm bổ sung.

Thạch Hạo nghe thấy thế thì hoàn toàn biến sắc, chém căn cơ và làm lại từ đầu nhiều lần như thế thật sự rất biến thái, cũng quá đáng sợ, có thể đoán được đạo quả này kiên cố và mạnh mẽ tới cỡ nào.

Vẻ mặt của hắn không lành, nói; "Lão già, ông có ý gì đó, cố ý giội nước lạnh lên đầu con à?"

"Nhóc con, ta nhắc nhở ngươi, những người kia kinh người quá mức, tuyệt diễm cổ kim, rất khó có kẻ sánh vai, trừ phi tương tự như bọn họ. Để ngươi biết được, một khi gặp phải bọn họ thì giữ được tính mạng là tốt lắm rồi, không được cậy mạnh." Tề Đạo Lâm căn dặn.

Thạch Hạo suy nghĩ, nhíu chặt lông mày, những người này quả thật đã đi tới một đỉnh cao nào đó, bất luận gặp phải ai thì chắc chắn sẽ lành ít dữ nhiều.

Nhưng, hắn cũng chẳng hề nhụt chí, suy nghĩ một chút sau đó tự tin nói: "Đó là bọn họ cho rằng bản thân mình còn tỳ vết cho nên mới muốn tự phế bản thân, nói cho cùng thì vẫn chưa làm tốt được. Sự mạnh mẽ của thực lực

cũng không phải dùng số lần chém xuống căn cơ thần đạo rồi xây dựng lại lần nữa để xác định. Ví như con, hiện nay các cảnh giới đều hoàn mỹ cả, thăng hoa tới cực điểm, không cần phải tự phế căn cơ thần đạo thì cũng có thể trấn áp bọn họ!”

“Con à, ngươi đừng có thích tự kỷ cỡ đó được không hả?” Tề Đạo Lâm bị Thạch Hạo chọc cho cười ha hả.

“Cứ tin tưởng con, con có thể chiến thắng!” Thạch Hạo nói.

“Ha ha, được, chúng ta đợi ngươi phát uy, theo như lời ngươi nói, nam thì trấn áp, nữ thì cứ bắt về làm ấm giường.” Tề Đạo Lâm mỉm cười.

“Tất nhiên!” Thạch Hạo gật đầu.

“Mới khen xí mà đã nở cả mũi, có cần ta thông báo cho ngoại giới biết sự tự tin này không.” Tề Đạo Lâm nói.

“Chuyện này… con cũng không muốn thành kẻ thù chung của mọi người.” Thạch Hạo cười khẩy, nam trấn áp thì không nói, chứ nữ… nói như thế thì nhất định sẽ trở thành địch của mọi người.

Tề Đạo Lâm như nhớ ra chuyện gì đó, nói; “Cho ngươi một ví dụ, nói rõ sự bất phàm của những người này, có người chỉ có tham gia một lần đại quyết chiến, dùng tu vi Tôn giả cảnh đoạt chiếm ngôi vị số một.”

Lão nói cho Thạch Hạo, mỗi người đều khác nhau, con đường đều khác nhau, cũng không nhất định phải phế bỏ căn cơ rồi trùng tu lại thần đạo.

“Không cần nghĩ nhiều như thế làm gì, tới lúc đó con sẽ dựa vào tư thái đầy mạnh mẽ để đón đánh là được!” Thạch Hạo nói, niềm tin kiên định.

Đương nhiên, hắn cũng không quên lần nữa khoác lác.

Sau đó, Tề Đạo Lâm truyền cho hắn Dục Hỏa thuật, Tầm Hỏa thuật, Tế Hỏa đạo… tất cả đều có quan hệ với bảo hỏa hi thế.

Nói tóm lại, cũng không phải cưỡng ép thu lấy thần hỏa, bởi vì có một vài thần diễm còn lợi hại hơn thần linh gấp nhiều lần, Tôn giả muốn hàng phục thì vô cùng khó khăn.

Đặc biệt là một "cổ hỏa", thiêu chết Thiên Thần cũng không thành vấn đề.

Nói tóm lại, Thần Hỏa cảnh cũng chỉ là mượn nhờ xu thế của hỏa để nhen lửa thần nguyên của bản thân, vĩnh viễn không ngừng, xây thành đạo cơ vô thượng.

Quá trình này cũng không phải gọi là sai khiến hỏa diễm, cũng không phải dung hợp với nhau mà chỉ là mượn sức mạnh thần đạo của nó để luyện hóa bản thân, gột rửa căn nguyên thần tính.

Đương nhiên, còn có một cách nói nữa, cái gọi là nhen nhóm Thần hỏa kỳ thật là gieo xuống một hạt giống thần đạo, một mồi lửa tốt nhất cho tương lai khi đó sẽ kết ra quả to lớn nhất.

"Nhớ kỹ, không phải hàng phục mà là giao lưu cùng với nó, đạt được sự tán thành của nó, nhận lời hứa và sau này báo đáp lại." Tề Đạo Lâm truyền thụ các thủ đoạn cho Thạch Hạo, trong đó Tế Hỏa đạo là quan trọng nhất.

Cũng đều là hỏa diễm, từ xưa tới nay cũng không biết đã giúp cho bao nhiêu thiên tài xây nên căn cơ thần đạo, cũng sẽ không bao giờ hòa làm một thể với một người nào.

"Nếu như ngươi có thể tìm được một "cổ hỏa" cao cấp nhất thì sau này những thứ ta dạy ngươi sẽ có tác dụng vô cùng lớn." Tề Đạo Lâm nói.

Sau đó, lão cũng không phải là dạy thuật gì cả, cũng không phải là cốt văn mà là một ngôn ngữ tế tự, cổ xưa, thần bí, trầm thấp cứ như tụng kinh vậy.

"Đó là thứ gì?" Thạch Hạo khá là giật mình.

“Đây là một thứ ngôn ngữ truyền thừa từ kỷ nguyên Tiên cổ, được phát hiện trong phế tích và được đời sau phiên dịch lại, dùng để cúng tế.” Tề Đạo Lâm nói.

Đồn đại, cổ hỏa có thể nối liền thậm chí có thể xây dựng nên một quan hệ khế ước.

“Chuyện này…” Trong lòng Thạch Hạo không hề yên tĩnh được.

“Từ lúc kỷ nguyên Tiên cổ thì mọi người đã cúng tế thần hỏa siêu phàm.” Tề Đạo Lâm nói.

“Cổ hỏa mà ông nói là ám chỉ loại nào thế?” Thạch Hạo hỏi.

“Là bảo hỏa còn sót lại từ thời đại Tiên cổ, ví như Thiên đường diễm, Vạn Nghiệt hỏa…, cũng chính là mồi lửa cao cấp nhất thế gian.” Tề Đạo Lâm nói, chỉ có những cổ hỏa như vậy thì mới có thể sử dụng ngôn ngữ cúng tế kia để khơi thông, thành lập quan hệ.

Lão nói cho Thạch Hạo biết, ở thượng giới hiện nay những đạo thống nắm giữ cổ ngữ này đều vô cùng cổ xưa, đều là đại giáo vô thượng, những giáo bình thường không có tư cách biết, giữ bí mật không được nói ra ngoài.

Thạch Hạo sau khi tiêu hóa những tin tức này thì lại tiếp tục thỉnh giáo Tề Đạo Lâm, những “cổ hỏa” là có phải là những Chân tiên sau khi chết hình thành nên hay không.

“Có những lời đồn này thế nhưng thiếu một vài chứng cứ.” Tề Đạo Lâm gật đầu.

Đồng thời, lão cũng trình bày một vài nhận thức của chính mình, lão cho rằng, hẳn là kết quả cuối cùng khi Chân tiên chết đi lưu lại, cho nên mới có thể bị cho rằng là mồi lửa để đốt cháy bản thân, dựa vào thứ này để xây dựng căn cơ đại đạo mạnh mẽ nhất.

Hơn nữa, Tề Đạo Lâm cho rằng là do con người tạo ra, từ lúc ở Tiên cổ

thì mọi người đều làm như thế, thậm chí còn hoàn thiện hơn so với hiện tại nữa, căn cứ vào một chút chân nghĩa từ bên trong những lời cúng tế cổ kia mà suy đoán ra, những người khi đó có khả năng cấy mồi lửa này vào trong cơ thể của những Chân tiên chết đi lưu lại, sau đó dùng bí pháp để đề cao thành tựu cho bản thân mình.

"Không phải là của mình thì chung quy lại cũng không phải là của mình." Thạch Hạo nghe như thế thì nhíu mày nói.

"Ngươi phát hiện ra bảo hỏa gì?" Tề Đạo Lâm hỏi.

"Thanh Nguyệt diễm."

Tề Đạo Lâm giật mình, sắc mặt đều thay đổi, bởi vì cổ hỏa này có tiếng tăm lừng lẫy, là một trong những "mồi lửa" mạnh mẽ nhất.

"Từ một vài manh mối đã chiếm được trong di tích thì thứ đó hẳn là do nữ tiên Thanh Nguyệt sau khi chết lưu lại, vị Chân tiên này tựa hồ có danh tiếng rất lớn lúc ở Tiên cổ."

Thạch Hạo nghe thế thì vững tin, Thanh Nguyệt diễm quả nhiên ghê gớm!

Tề Đạo Lâm mở miệng, nói: "Ài, ta vốn tưởng còn muốn đi tìm Đại Xích Thiên hỏa cho ngươi nữa, không nghĩ rằng ngươi lại phát hiện ra Thanh Nguyệt diễm sánh ngang cùng thứ này."

Thạch Hạo nói: "Đại Xích Thiên hỏa? Thư viện Thiên Tiên và Thư viện Thần Nhai từng trao đổi tiên kim bảy màu để cung cấp manh mối về loại hỏa này."

"Sau khi ta nhận được tin tức thì lấy về cho ngươi." Tề Đạo Lâm gật đầu.

Thạch Hạo cảm kích thế nhưng cũng cảm thấy sự bá đạo của vị đạo chủ này, chẳng trách tiếng ác lan xa, manh mối mà hai đại thư viện trao đổi sau

khi bị lão biết thì lại muốn đi cướp lấy.

“Ngươi có rồi thì ta không thèm nữa, chính mình đi lấy thì mới có ý nghĩa.” Tề Đạo Lâm nói.

Thạch Hạo há miệng thế nhưng cũng không có nói là muốn đi lấy mồi lửa cho Nguyệt Thiền, hắn không hi vọng Tề Đạo Lâm sẽ đối địch với hai đại thư viện để mạo hiểm đoạt Đại Xích Thiên hỏa.

“Đại Xích Thiên hỏa, đó là do một vị Thiên chủ khi chết rồi hình thành, diệu dụng vô cùng.” Tề Đạo Lâm cảm thấy không thể ra tay nên khá là tiếc nuối.

Sau đó, Tề Đạo Lâm để Thạch Hạo đi chuẩn bị, cho hắn thời gian, không cần phải vác núi rèn luyện thân thể, cốt văn và tinh thần nữa, tạm thời không cần tu Bát Cửu thiên công làm gì, cứ toàn lực thu cổ hỏa kia.

Mấy ngày sau, Thạch Hạo đều bế quan củng cố những hỏa thuật mà Tề Đạo Lâm truyền thụ, cùng với những lời cúng tế trong vô tận năm tháng kia.

Hắn lựa chọn một nơi u tĩnh và ước đoán thời gian nhằm né tránh phiền phức và náo loạn, bởi vì mấy ngày nay có rất nhiều cao thủ trẻ tuổi đi tới trước sơn môn bại lụi của Đạo tràng Chí Tôn.

Sau năm ngày, Thạch Hạo xuất quan, đi tới Thư viện Thiên Tiên để tìm Nguyệt Thiền, muốn động thủ thu Thanh Nguyệt diễm.

Hắn rất chờ mong, bởi vì đây là lần đầu tiên thử nghiệm, nếu như thành công thì hắn có thể đi tới quan tài đồng kia và lấy đi mồi lửa càng thần bí hơn kia.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 756: Nắm Tay Nhau Cùng Đi

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Thư viện Thiên Tiên, các tòa thành lớn kết hợp với những ngọn thần sơn, thác nước trắng xóa rủ từ trên núi cao xuống cứ như là những con rồng bạc, mà nơi đó những cổ thụ che trời cắm rễ ngay trên vách đá. Còn trong nội thành thì kiến trúc đồ sộ, đường phố rộng rãi, vô cùng hùng vĩ.

"Ồ, tên kia sao nhìn quen ghê ta." Bên trong thư viện có người nhìn bóng lưng nơi xa thì lộ vẻ suy tư.

"Ngươi cũng cảm thấy quen à?" Tên còn lại kinh ngạc, sau đó là cau mày và rồi kêu lên sợ hãi: "Con mẹ nó, là hắn, hắn lại tới rồi!"

Khu vực này hỗn loạn, có mấy người nhận ra được Thạch Hạo chính là người đã tiếp nhận 'chuyện làm ăn' ngay cửa thư viện, tuyên bố rằng có thể ức hiếp sư đệ lớp dưới, có thể treo sư huynh cấp trên lên mà đánh.

Một đám người tức tới ngứa cả răng, bởi vì ai cũng đoán được, hắn tới từ sơn môn lụi bại kia, đạo thống có tiếng xấu lâu nay.

Hơn nữa đám người Lộc Minh, Liễu sư huynh tới Đạo tràng Chí Tôn để 'tưởng nhớ di tích cổ' thì bị đánh tới thảm bại, sau khi mọi người biết ai nấy đều tức giận.

"Mau đuổi theo, không được để hắn chạy thoát!"

Một nhóm lớn học sinh trong thư viện tỉnh ngộ, 'vèo vèo' đuổi theo hòng chặn đứng Thạch Hạo, vì dân trừ hại.

Đáng tiếc, bọn họ muốn nhưng cũng chẳng có cách nào vì tốc độ của người phía trước quá nhanh, quẹo trái rẽ phải, mới mười mấy bước đã biến mất nơi sâu trong thư viện.

"Gan to bằng trời, hắn quá kiêu ngạo mà, sau khi gây sự mà còn dám tiến vào trong thư viện chúng ta nữa, khiêu khích trắng trợn quá mà, các huynh đệ tỷ muội, cùng nhau lục soát không nên để hắn chạy thoát."

Có người kêu gọi phát động lực lượng, cùng nhau tìm kiếm.

Trên thực tế, trong mấy ngày nay có một nhóm lớn sớm đã đi tới phế tích Đạo tràng Chí Tôn bị cỏ nhấn chìm kia để 'hỏi han'.

Đáng tiếc, nơi đó trống trơn, không gặp được truyền nhân của đạo thống.

"Có người phát hiện tung tích của hắn ở phía trước." Một tên sư huynh nhận được thông báo thì nói ngay cho mọi người biết, lập tức cả đám người nhanh chóng đuổi theo.

Đây là một cảnh tượng hiếm có, cứ như là vết dầu loang, người ngày càng nhiều tiến nhanh về trước.

Rất nhanh có người biến sắc, bởi vì nhìn thấy mặt mũi của tên kia rất rõ ràng, còn là đang đi tới ký túc xá nữ sinh, là cố ý chọc tức người khác ư?

"Quá đáng ghét mà, ban ngày ban mặt lại dám xông tới khu vực nữ sinh, đúng là đồ ác ôn cha truyền con nối mà." Có người tức giận hét lớn.

Cũng có một số ít người biểu hiện quái lạ, bởi vì nghĩ tới buổi tối mấy ngày trước, có người nói, tên ác ôn này từng sóng vai rảo bước cùng với Thanh Y tiên tử trên bảng tuyệt sắc, cứ như cả hai từ trong tiên trì đi ra vậy.

Tin tức này chỉ lan truyền trong phạm vi nhỏ, mọi người cũng không hề tin, chỉ cho rằng thâm tâm của tên ác ôn kia không ngay thẳng nên nói năng bậy bạ để khiến người khác hiểu lầm.

“Quá bỉ ổi, đi vào rồi kìa. Con bà nó, tên ác ôn này lại dám vào trong khu nữ sinh, trận pháp kia sao lại mất đi hiệu lực thế, không cách nào cản được hắn?”

Có người kêu to, mắt thấy Thạch Hạo đi vào khu thần thánh kia, hơn nữa còn nghênh ngang tiến vào, những trận pháp nơi đó cũng chưa hề phát sáng, cốt văn không tác dụng.

“Quá đáng giận mà. Tưởng Thư viện Thiên Tiên ta là nơi nào chứ, chỗ tịnh thổ thanh tịnh của nữ sinh mà cũng dám xông vào, không thể tha thứ, tuyệt không thể bỏ qua!”

Lần này tựa như là vỡ tổ, đám người tức giận, nhóm lớn vọt tới chất vấn người bảo vệ nơi này, vì sao lại để hắn đi vào.

“Hắn có lệnh bài đặc biệt của thư viện ta, có thể đi qua, vẫn không hề làm trái quy định.” Người bảo vệ tịnh thổ nơi này cảm thấy mình oan ức quá, không đáng bị chỉ trích như vầy.

Mọi người không ai tin hắn có trọng bảo như thế, nhất định là dùng thủ đoạn đen tối nào đó để trộm cắp hoặc là cướp giật, nhất thời mọi người càng thêm căm phẫn hơn.

Nơi đây rối loạn, người càng thêm nhiều, đội chấp pháp đã bị kinh động nên nhanh chóng lại đây, yêu cầu được đi vào để thanh lý tên ‘bại hoại’ kia.

Đương nhiên, những nữ sinh trong ký túc xá đã bị kinh động, rất nhiều cô gái ra khỏi phòng tra hỏi xem đã xảy ra chuyện gì.

Nơi đây, hồ nước xanh thẳm, cổ thụ phát sáng, từng dãy tịnh xá nằm trên vách núi, trên rừng tùng, vẻ u tĩnh và tao nhã không cách nào diễn tả được.

Thạch Hạo rất dễ dàng tiến vào, trên đường đi chưa hề gặp chút ngăn cản nào, hắn thầm oán, có phải năm đó Tề Đạo Lâm dựa vào tấm lệnh bài này mà xém chút nữa trộm luôn huyền tôn nữ của viện trưởng hay không?

Tuy hắn biết đằng sau đang náo loạn thế nhưng cũng chẳng hề để ý, nhanh chóng tiến tới linh sơn của Nguyệt Thiền, nơi đây khí lành lượn lờ, yên tĩnh vô cùng.

"Nên xuất phát rồi." Hắn bí mật truyền âm.

Nguyệt Thiền xuất hiện trong màn sương, tóc đen phất phới, mắt sáng như sao, quần áo phần phật theo gió, nàng đứng trên linh sơn, vẻ xuất thế và thánh khiết không cách nào nói ra được.

"Vợ yêu, nàng càng ngày càng dễ thương mà!" Thạch Hạo than thở.

Nếu là người khác, khi đối mặt với một giai nhân thần tư ngọc cốt như thế này thì nhất định sẽ khép nép, không dám mạo phạm thậm chí còn cảm thấy tự ti mặc cảm, thế nhưng Thạch Hạo không phải thuộc hạng người này.

Sắc mặt của Nguyệt Thiền ôn hòa, xuất trần và thanh lịch, cũng chẳng hề quát mắng, cũng không sửa lời, bởi vì nàng quá hiểu rõ bản tính của tên bại hoại này, nói cũng vô dụng mà thôi.

"Mười lăm năm không gặp, khiến người khác nhớ nhung quá đi thôi." Thạch Hạo tới gần, ngắm kỹ cô gái trước mặt.

"Ngươi lại nói linh tinh gì thế hả."

"Một ngày không gặp tựa như là ba năm, năm ngày thì phải mười lăm năm rồi." Thạch Hạo đi tới, mặt chẳng hề đỏ, cánh tay mở ra, cười nói: "Để ăn mừng sự gặp lại giữa đôi ta, cùng nhau ôm một cái thật chặt nào."

Nguyệt Thiền lùi lại, vẻ xinh đẹp hơn người, ánh mắt lưu chuyển, phong thái khuynh thế, nói: "Cứ theo ước định, đừng có động tay động chân."

Đương nhiên, là không muốn xem cái bộ mặt 'cười xấu xa' của Thạch Hạo.

Hai bên bàn bạc làm sao để thu được Thanh Nguyệt diễm, vừa đi vừa

bàn, vô cùng chăm chú.

Trong lúc vô tình, Thạch Hạo nắm lấy bàn tay trắng của Nguyệt Thiền, vẻ mặt đầy tha thiết, nói: “Ta nhất định sẽ giúp nàng thành công, tái hiện lại phong thái của Thanh Nguyệt thời Tiên cổ.”

Nguyệt Thiền hết cách, nếu là người ngoài thì ai dám khinh nhờn? Cả người nàng phát sáng, khí tức thánh khiết ngập tràn, nhẹ nhàng rút bàn tay lại thế nhưng tên bại hoại này lại dùng pháp môn Côn Bằng với đại thần thông Súc địa thành thốn để sử dụng cho hành động này, phát huy tới cảnh giới xuất thần nhập hóa, tuy không có ôm chiếc eo nhỏ của nàng thế nhưng vẫn là nắm chặt lấy bàn tay trắng ấy.

“Ồ, không phải là sư muội Thanh Y đó sao, người đang đi bên cạnh là ai?” Có một vài nữ sinh thấy Nguyệt Thiền và Thạch Hạo.

Hai người bay lên không, làn khí lành lan tỏa, xa xa nhìn lại cứ như là một cặp Chân tiên lâm thế, cưỡi gió rời đi.

“Nhìn sơ qua rất giống với tên kỳ tài vượt qua thang trời kia, chỉ là mặt không giống mà thôi.” Có cô gái chớp chớp mắt.

Mà cùng lúc đó, sự rối loạn đã lan tới nơi này, đội chấp pháp dẫn theo một nhóm người kích động tiến vào nơi thanh tĩnh này đòi tìm ác đồ.

“Cái gì, sư muội Thanh Y đi với người khác rồi? Hỏng rồi, đó chính là tên ác đồ với tiếng xấu lan xa mà, sao các ngươi có thể để hắn rời đi thế, nhanh đi cứu viện.” Sau khi hiểu rõ tình hình thì rất nhiều người hét lớn.

“Nói bậy, sư huynh kia không phải là ác đồ, dáng vẻ rất giống vị kỳ tài ngút trời đã bước qua thang trời kia. Các ngươi là đang đố kỵ chứ gì, cố ý vu oan cho người ta?” Có nữ sinh bênh vực.

“Sao lại thế được chứ?!” Đám người không tin, hai mắt nhìn nhau.

Mấy người này cảm thấy không ổn, chẳng lẽ đã tính sai, người kia chỉ

xuất hiện một lần ở thang trời rồi sau đó biến mất một cách thần bí, là kỳ tài được thư viện ẩn giấu?

“Chắc chắc là không sai, trước cứ đưa muội muội Thanh Y về rồi tính sau.” Có người lớn tiếng nói, kỳ thực là hơi do dự

Đương nhiên, cũng có rất nhiều người không cam lòng, cứ cho rằng hắn là tên đệ tử của sơn môn lụi bại Đạo tràng Chí Tôn kia.

“Nói gì thì nói, môn phái này quả thật đã phục hồi, nay chúng ta đi vây quét bắt gọn tên kia!”

Cơn tức cần phải trút, mâu thuẫn cần xóa bỏ. Một đám người bắt đầu chinh phạt khu phế tích kia.

Hỏa châu, đại thảo nguyên.

Nơi đây chính là vùng đất của đám giặc cỏ, là thiên đường của giới tội phạm. Cũng chính là thiên đường của người ưa mạo hiểm, tam giáo cửu lưu, muôn hình muôn vẻ.

Chỉ vì nơi đây sản xuất ra những thần liệu hi hữu. Cổ quáng* vô số, các đại giáo ở thượng giới đều có nhân mã đóng quân ở đây để đào bới địa bảo, vận chuyển về gia tộc từng người.

(*): Quáng – hầm, mỏ.

Trên thảo nguyên này tràn lan những tội ác, máu me phát sinh không ngừng hòng tranh mỏ, những chuyện cướp đoạt thần liệu lúc nào cũng có.

“Nghe nói, trên thảo nguyên này có một tiên quáng chấn động cả cổ kim, bên trong sản sinh ra tiên kim bảy màu?” Thạch Hạo hỏi.

Nguyệt Thiền gật đầu, cái tiên quáng kia rất kỳ lạ và cũng rất đáng sợ, là quáng động sản sinh ra tiên kim bảy màu, là vật liệu quý hiếm vô thượng được thượng giới ghi chép lại, thế nhưng không một ai có thể khai thác

được.

Nghe nói, từ xưa tới nay, có vài người chủ của những đại giáo bễ nghễ thiên hạ sau khi thâm nhập và chết đi thì sau đó rất ít người tới thăm dò.

“Phượng Vũ cần vật liệu chí bảo kia thế nhưng Thư viện Thiên Tiên cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp để tìm ở những nơi khác.” Nguyệt Thiền nhắc nhở.

“Vậy thôi, ta không nghĩ tới chuyện này nữa, thế nhưng để khi nào ta rảnh rỗi thì có thể tới thần động của một vài đại giáo dạo chơi, tiện thể thu chút lợi nhuận mới được.” Thạch Hạo khẽ nói.

Hắn sớm đã nghe nói, thiên tài của các giáo đều được cử tới nơi đây, rèn luyện trong khu vực tội ác và bảo vệ những cái mỏ này, có thể nói vô cùng náo nhiệt.

Dù sao, hắn từng đặt chân qua thảo nguyên Hỏa châu này cũng chỉ một góc nhỏ mà thôi, nếu như so sánh với thần thổ đầy rộng lớn của Hỏa châu thì không đáng là gì.

“Chính là đây!” Thạch Hạo chỉ, trên đường đi không có gặp chút phiền toái nào nên bọn họ đã tới chỗ cần tới.

Hẻm núi lớn vô cùng yên tĩnh, sâu không thấy đáy, âm u tăm tối cứ như là một cái miệng rộng có thể nuốt gọn cả trời xanh của con cự thú, nó chắn ngang phía trước.

“Là chỗ này à?” Nguyệt Thiền thay đổi sắc mặt, phía dưới quá sâu, phạm vi sợ tới cả vạn dặm.

Dù sao, khu vực này rất hoang vu bởi vì nơi đây cũng chẳng có thần quáng nổi tiếng nào, sinh linh ít ỏi, cho nên cũng không sợ người khác tới quấy phá.

Hai người cùng nhau tiến xuống vực sâu, từ từ đi xuống, rất nhanh đã

xuống tới nền đất, sau đó được Thạch Hạo dẫn đường, xuyên qua những khe hở của những lớp đất đi tới bên trong khu phế tích kia.

"Đây là… di tích của Tiên cổ?" Nguyệt Thiền thay đổi sắc mặt!

Nơi đây cũng không phải tối thui, bởi vì bên trong phế tích này còn có những phù văn còn sót lại lấp lánh ánh sáng, khiến nơi đây trở nên mờ ảo mịt mù.

"Chuyện cũ thành bụi, bao nhiêu huy hoàng thịnh thế đều mai táng trong năm tháng cả." Nguyệt Thiền tự nói.

Thạch Hạo gật đầu thế nhưng hiện tại không phải là lúc tưởng nhớ, đại chiến ba ngàn châu càng ngày càng gần cho nên cần phải cố gắng chuẩn bị, với tư thái mạnh mẽ để tham chiến, hắn và Nguyệt Thiền cất bước bên trên nền gạch vụn để tìm kiếm mồi lửa kia.

Thời gian trôi qua, đi hơn nửa canh giờ, trong lúc vô tình thì hai người cảm nhận được một thứ nhu hòa, có hào quang mờ ảo buông xuống.

"Ánh trăng đêm nay sao lại êm dịu thế…" Nói tới đây thì Thạch Hạo kinh ngạc, đột nhiên ngẩng đầu, mà Nguyệt Thiền thì càng giật mình hơn, ngước lên trời cao.

Trên vòm trời, có một mặt trăng màu xanh vô cùng êm dịu mang theo mà sương mù mỏng manh, ánh trăng như nước rủ xuống dưới, không cách nào nói hết được vẻ thánh khiết của nó.

"Thanh Nguyệt diễm!" Thạch Hạo kêu lên.

Bởi vì đây chính là thế giới bên dưới nền đất thì làm sao có khả năng có trăng chứ, rõ ràng là một chùm cổ hỏa!

Nguyệt Thiền cũng kích động không kém, khó mà giữ được vẻ bình tĩnh, trên dung nhan tuyệt mỹ ấy ngập tràn vẻ mừng rỡ, trong cặp mắt to lại có ánh sáng kinh người, run giọng nói: "Chính là nó!"

Nhưng vào lúc này, hai người cảm giác được một luồng nóng rực, ánh trăng giữa trời kia đang buông xuống khiến y phục của hai người nhanh chóng cháy trụi hóa thành tro tàn.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 757: Thanh Nguyệt

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Nóng rực!

Ánh trăng êm dịu chiếu xuống, quần áo liền hóa thành tro tàn.

Nhưng mà, cũng không có tai ương nào giáng lâm cả, chẳng hề có chuyện nguy hiểm gì diễn ra. Có thể thấy được, vầng Thanh nguyệt kia rất an lành, không hề phát sinh ra khí thế đáng sợ.

Thân thể cao ráo của Nguyệt Thiền trắng mịn như ngà voi, tóc đen tung bay che khuất một nửa dung nhan hoàn mỹ, nàng đứng trên gạch vụn, tiên cơ ngọc cốt, lấp lánh ánh sáng dìu dịu.

Mà đối diện, Thạch Hạo cũng chẳng có mảnh vải che thân, quần áo đều bị cổ hỏa kia đốt cháy lộ ra thể phách cường tráng, có bảo huy lấp lánh, tóc đen rối tung, ánh mắt sáng rực như ngân hà.

Bên trên phế tích Tiên cổ, hai người đứng đối diện, khoảng cách cũng không xa, có thể nhìn thấy được tất cả, biến cố này quá đột ngột!

Nguyệt Thiền biến sắc, gần như hét toáng lên, còn Thạch Hạo thì kêu to: “Không xong, cẩn thận!” Đồng thời, hắn dùng tốc độ nhanh nhất vọt tới ngăn lại ánh trăng xanh kia, đứng trước người của Nguyệt Thiền rồi dùng một tay ôm trọn thân thể trắng mịn ấy vào lòng.

Hai người đứng sát nhau, hương thơm của thiếu nữ thoang thoảng nơi mũi lan khắp dưới ánh trăng.

Việc này quá đột ngột, thánh khiết và yên tĩnh như Nguyệt Thiền cũng không cách nào duy trì được tâm tư như nước được, lúc này nàng biến sắc, khẽ than nhẹ rồi nhanh chóng lùi về sau.

"Không cần lo lắng." Thạch Hạo với bộ mặt nghiêm túc, nơi đó để lại một chuỗi bóng mờ, hắn dính sát lấy Nguyệt Thiền, nói: "Để ta chống lại nó, nàng trốn ở bên cạnh ta."

"Buông ra!" Gương mặt xinh đẹp của Nguyệt Thiền chuyển hồng, tên khùng này quá vô liêm sỉ, rõ ràng đang sàm sỡ vậy mà còn dám 'nói năng chính trực' như vậy.

Da mặt của hắn quá dày, nói năng trịnh trọng, cũng không quên lấy cánh tay ôm chặt lấy vòng eo mềm mại của nàng, vô cùng điêu luyện.

Việc này khiến thân thể của Nguyệt Thiền cứng đờ, bởi vì áo quần của hai người đều đã bị hủy, thân thể giống như dương chi ngọc thạch trơn bóng, cứ thế chạm vào nhau, thật sự rất khó chịu.

Xoẹt một tiếng, Nguyệt Thiền cứ như một vị tinh linh lưu lại một bóng mờ xinh đẹp, thân thể với đường cong nhấp nhô nhanh chóng tách khỏi hắn rồi cấp tốc tránh ra bên ngoài.

"Có ta ở đây thì sẽ không để nàng bị thương đâu!"

Việc này khiến Nguyệt Thiền không biết nói gì cả, Thạch Hạo cứ 'oai phong lẫm liệt', như hình với bóng, phát huy pháp môn Côn Bằng và đại thần thông Súc địa thành thốn tới cực hạn dán chặt lấy nàng, vẫn với tư thế trước giờ.

"Cách xa ta ra!" Gò má trắng mịn của Nguyệt Thiền ửng hồng kèm theo là vẻ xấu hổ trầm giọng mắng, chuyện này quá khó xử, vừa mới tới thì đã gặp ngay tình huống này.

Đáng ghét nhất chính là, mặt của tên này dày như quạt mo, làm bộ nghiêm túc thế nhưng lại sánh bước cùng nàng, ôm chặt lấy vòng eo thon

khiến nàng khẽ run, cặp mắt đẹp trợn tròn.

“Ta sẽ không bao giờ để nàng mạo hiểm, có ta ở đây thì nàng sẽ không phải chịu một chút thương tổn nào!” Thạch Hạo mặt chẳng hề biến sắc lớn tiếng nói, hơn nữa cánh tay đồng thời siết mạnh ôm lấy chiếc eo thon ấy, hai người gần như đã dán chặt vào nhau.

“Cái tên khốn nạn nhà ngươi, buông tay ra mau!” Nguyệt Thiền quát lên, nơi vòng eo nổi lên từng lớp da gà, gò má thì càng nóng rực, tình cảnh này khiến nàng lúng túng, vô cùng xấu hổ.

“Ta sẽ không buông, nguy hiểm đang trước mặt nên ta nhất định sẽ kiên trì, nhất định sẽ đứng phía trước để chặn lại tai họa này cho nàng!” Thạch Hạo nói chắc như đinh đóng cột.

“Ai cần ngươi bảo vệ!” Nguyệt Thiền cảm thấy gương mặt của mình chắc chắn đã đỏ chót lên rồi, bởi vì nàng có thể cảm nhận được hơi nóng từ đó, hai người dính sát với nhau, cảnh tượng kiều diễm, thật sự rất thân mật.

Nàng có thể cảm giác được nhiệt độ của cánh tay đang ôm lấy eo của mình, còn có thể cảm nhận được vẻ xấu xa của bàn tay ấy, nó đang xoa nhẹ và vân vê trước bụng của nàng.

Vèo một tiếng, Nguyệt Thiền cứ như là một mũi tên rời cung khiến cả hư không uốn éo, nàng lướt ngang mấy trăm trượng, muốn dựa vào cách này để thoát khỏi cánh tay kia, rời ra Thạch Hạo.

Nhưng mà, khiến nàng giật mình chính là, tốc độ của Thạch Hạo quá nhanh, nhanh tới mức khó tin, vẫn như trước dính sát lấy nàng.

Đôi mắt đẹp của Nguyệt Thiền trừng lớn, cánh tay kia… vẫn còn đó, vẫn ôm chặt eo thon của nàng, chưa hề bỏ ra.

Nếu như Côn Bằng mà biết thì chắc sẽ ngạc nhiên, rồi thở dài và sau đó là chấp nhận buông xuôi. Pháp môn của nó lại bị người người diễn biến tới cực điểm, gần như không thể tưởng tượng được nữa.

“Thần thông mà ngươi học chỉ để khoe khoang vào lúc này à?!” Nguyệt Thiền giận dữ và xấu hổ, trách mắng hắn.

“Là vì bảo vệ nàng mà!” Thạch Hạo lớn tiếng nói, mặt mày chính trực.

“Đi chết đi!” Nguyệt Thiền phát điên, không thể nào kìm chế được nữa, cả người tỏa ra hào quang, hàng loạt phù văn hiện ra đồng thời phát sáng toàn thân, tiếng kim loại vang lên, một bộ giáp trụ thần linh xuất hiện.

Nàng cảm thấy mình tức tới nỗi muốn ngất đi, tốt nhất nên mặc vào lớp áo giáp thần thánh này.

Nhưng mà lúc này, vầng Thanh nguyệt trên cao kia lại phát sáng, vẻ rực rỡ càng tăng lên, khí tức khó tả lan xuống.

Thạch Hạo ngẩng đầu lộ vẻ nghiêm túc, lông mày cau lại nhìn chằm chằm mặt trăng xanh treo trên cao kia, tìm hiểu vì sao lại như thế, nguy hiểm đã thay đổi.

“Xoẹt!”

Đột nhiên, một chùm ánh trăng bay tới, nó cứ như là một dải lụa xanh, tuy không chói lọi quá mức thế nhưng khi tập hợp lại thành một chùm sáng thì không hề bình thường.

“Hả?” Thạch Hạo thất kinh, chùm sáng này đang hướng về phía Nguyệt Thiền, hắn lập tức nghiêm túc hẳn, thu hồi lại tâm tư chọc ghẹo, nhanh chóng lấy ra một pháp khí thần linh để ngăn cản.

“Xoẹt!”

Việc khiến người khác kinh hãi chính là, chùm sáng thứ hai lại hiện lên rồi lao xuống, một chùm công kích một người bọn họ!

“Keeng!”

Chỉ trong nháy mắt, pháp khí trong tay của Thạch Hạo bị bẻ gãy hóa

thành chất lỏng kim loại, nên biết đây chính là một chiếc roi thần thu được của bọn giặc cỏ trên vùng thảo nguyên kia, chính là bảo vật cấp Thần.

Nhưng mà, thứ này đỡ không nổi một đòn, nhanh chóng bị nung chảy nhỏ xuống dưới đất hóa thành phế liệu, cốt văn đều bị tiêu diệt.

Cùng lúc đó, Nguyệt Thiền kinh ngạc thốt lên, pháp y trên người của nàng vặn vẹo biến hình, nếu không phải nàng phản ứng nhanh thì cả người chắc cũng tan chảy luôn rồi, nàng đánh văng giáp trụ ra ngoài, tách khỏi cơ thể mình.

Một bộ áo giáp thần linh mạnh mẽ cứ thế bị hủy diệt trở thành đống sắt vụn.

Lần này, Thạch Hạo hoàn toàn thành tâm chứ không có ý đùa cợt, thần sắc đầy nghiêm túc che chắn phía trước người đưa lưng về phía Nguyệt Thiền, một mình đối mặt với vầng Thanh nguyệt kia.

Nhưng mà, khi hai chùm sáng biến mất thì Thanh nguyệt lại khôi phục lại vẻ êm dịu, cũng không còn vẻ nguy hiểm nữa, việc này khiến người khác khó hiểu.

“Chuyện gì thế?” Thạch Hạo lẩm bẩm.

Nguyệt Thiền cũng nghi ngờ không thôi, hiện tại nàng không mảnh vải che thân, làn da trắng mịn phơi hết ra ngoài khiến nàng ngại ngùng vô cùng.

“Lẽ nào vầng Thanh nguyệt này đang tác thành cho đôi ta?” Thạch Hạo quay đầu nhìn Nguyệt Thiền.

“Lảm nhảm gì hả!” Nguyệt Thiền trừng hắn một cái.

Thanh nguyệt treo trên cao, êm dịu và mờ ảo, quả thật cũng không có bất ngờ gì xảy ra nữa, hai người đứng sát với nhau nên có vẻ mờ ám và xinh đẹp không thôi.

Thạch Hạo ngẩng đầu cảm ứng thật cẩn thạn, sau đó mở miệng tụng ngôn ngữ cúng tế của Tiên cổ.

Chỉ trong nháy mắt hắn liền khiếp sợ, bởi vì hắn cảm ứng được một gợn sóng, là một thứ tâm tình gần như có thể nối liền, ngôn ngữ Tiên cổ quả nhiên siêu phàm!

Sau đó, Thạch Hạo nhận ra được một vài tình huống.

"Đốt cháy quần áo của chúng ta, nó đang cảnh cáo, không được làm bậy làm bạ ở nơi này."

"Giáp trụ thần linh trên người, tay cầm binh khí cấp Thần, nó nghĩ là đang khiêu khích, cho nên mới hủy diệt."

Đây chính là tin tức đạt được sau khi hắn tìm hiểu từ bên trong tâm tình kia, hắn nói cho Nguyệt Thiền biết và sau đó hai bên cùng thảo luận nên làm gì tiếp theo.

"Tình huống như thế luôn à." Nguyệt Thiền liền hiểu, lập tức nàng lấy ra một bộ áo quần phổ thông khoác lên trên người.

Thạch Hạo lấy làm tiếc, nhỏ giọng lầm bầm, đồng thời mặt mày đều biểu lộ vẻ tiếc nuối.

"Ngươi… có ý gì thế hả? Mặc y phục của mình vào đi!" Nguyệt Thiền trừng hắn.

Khi hai người đối mặt nhau lần nữa thì y phục đã tươm tất, Thạch Hạo không còn trêu ghẹo tiên tử của Bổ Thiên giáo nữa, mà cả hai bắt đầu thảo luận cách để thu lấy Thanh Nguyệt diễm.

"Cổ ngữ vừa nãy của ngươi hình như rất có tác dụng." Nguyệt Thiền nói, nàng cũng hiểu được một ít do được truyền thừa từ Bổ Thiên giáo, dù sao cũng là một trong những đạo thống cổ xưa và mạnh mẽ nhất thượng giới, nên cũng có bí pháp.

Lúc trên đường đi thì hai người từng trao đổi qua, hiện giờ lại càng trao đổi đạo tế hỏa cùng với ngôn ngữ cúng tế cổ kia, cũng không giấu làm của riêng gì cả.

Bởi vì cả hai phát hiện, ngôn ngữ Tiên cổ đặc biệt mà hai người sở hữu đều không giống nhau và có thể bổ sung cho nhau, có thể càng hoàn thiện hơn nữa.

"Tuy đạo chủ có danh tiếng xấu thế nhưng thủ đoạn quả nhiên rất nhiều, lão trộm trăm nhà, cổ ngữ chiếm được còn nhiều hơn cả Bổ Thiên giáo!" Nguyệt Thiền than nhẹ, không thể không bội phục.

Hai người đều có thiên tư hơn người, bởi vì đã nắm giữ đạo tế hỏa cùng với một chút cổ ngữ cho nên hai bên tìm hiểu rất thuận lợi, suy luận nhanh chóng, rất nhanh đã nắm giữ.

Trong lúc này, bọn họ thử nghiệm nhiều lần hòng trò chuyện với vầng Thanh nguyệt kia, quả nhiên rất có hiệu quả!

"Ngươi hộ pháp cho ta, ta muốn bắt đầu." Nguyệt Thiền nói.

Sau một khắc, dáng vẻ của nàng trở nên trang nghiêm, tóc đen phất phới, con mắt linh động, cả người không minh như tiên, đứng nơi đó ngước nhìn trên cao, đối mặt với vầng Thanh nguyệt kia.

Từng đoạn ngôn ngữ cúng tế từ môi anh đào phát ra, truyền về trên cao.

Thạch Hạo hộ pháp bên cạnh, cũng lẩm nhẩm ngôn ngữ cúng tế cổ kia để nối liền với Thanh nguyệt, mục đích là trợ giúp Nguyệt Thiền liên hệ thành công với nó, nối liền hoàn toàn.

Việc này… có hiệu quả!

Vầng Thanh nguyệt kia từ từ hạ xuống, êm dịu và sáng tỏ, cứ như là ngọc thạch xuất hiện ở cách đó không xa.

Thứ ngôn ngữ này vốn là lời cúng tế ở thời đại Thiên cổ, dùng để giao lưu với mồi lửa hi thế, thành lập quan hệ khế ước, cho nên giờ đã mang tới tác dụng lớn.

Thanh nguyệt sáng tỏ, xinh đẹp hiếm có tới tận cùng, quan sát ở khoảng cách gần thì vô cùng lấp lánh, cơ bản chẳng phải là một chùm cổ hỏa gì cả.

Càng ngày càng gần, nó đã tới ngay trước mắt treo bên trên hai người, cách nhau cũng chỉ mấy trượng mà thôi.

Xoẹt!

Ánh trăng chiếu xuống, quần áo của hai người lần nữa trở thành tro tàn, bởi vì ánh lửa của nó quá nóng, cũng không phải cố ý gây nên.

Hai người không ai dám làm bậy, cũng không có lấy đồ ra che thân thể, bởi vì giờ là lúc then chốt, lần nữa tụng ngôn ngữ cổ để cúng tế và nối liền.

Sau đó, Thanh nguyệt từ từ lại gần, càng ngày càng êm dịu thế nhưng dù vậy, da dẻ của hai người bị sức nóng làm cho phát sáng, thần văn hiện lên để bảo vệ bản thân.

Tới giờ phút này, cả hai người thở ra một hơi dài, nếu không có chuyện ngoài ý muốn gì thì sẽ thành công, xem như đã tạo nên một mối quan hệ hài hòa với Thanh Nguyệt diễm này.

Thạch Hạo thả lỏng, hai mắt quan sát xung quanh, bắt đầu ngắm nhìn cảnh đẹp phía trước.

Thanh nguyệt giữa trời cao, ánh trăng chiếu xuống dưới.

Trên phế tích, một thiếu nữ với thân thể cao ráo, trắng trẻo như ngọc, từng sợi tóc phát sáng, không nhiễm chút bụi trần, con mắt long lanh, môi đỏ mọng nước, chiếc cổ trắng ngần như thiên nga.

Xuống dưới là đường cong uốn lượn lên xuống gần như là hoàn mỹ, bộ

ngực to căng, eo thon mịn màng, hai chân suông thẳng, cơ thể trắng như tuyết.

Hình ảnh này khiến lòng người chấn động, không chút tỳ vết nào, vô cùng hoàn mỹ, dễ khiến người khác lầm đường lạc lối.

Nguyệt Thiền trừng hắn, ánh mắt này quá trắng trợn, lại dám nhìn ngắm thân thể của nàng một cách thẳng thừng như thế, việc này khiến nàng xấu hổ thế nhưng không có bất kỳ biện pháp gì, bởi vì đã tới thời khắc mấu chốt khi thu lấy mồi lửa.

Nhưng, làm nàng tức khí hơn là, tên háo sắc này còn trả đũa lại nàng.

"Bất lịch sự quá nhen, đừng có nhìn chằm chằm ta như thế, thu bảo hỏa Tiên cổ quan trọng hơn!" Thạch Hạo nghiêm túc nói.

"Ai thèm nhìn ngươi?!" Nguyệt Thiền giận dữ và xấu hổ, chẳng hề giống với vẻ không chút bụi trần ngày thường của nàng, cứ như là Trích tiên lạc vào hồng trần vậy.

Thạch Hạo vận động thân thể cường tráng của mình, tự nhủ: "Hết cách, ai biểu mình lại đẹp trai vô song, dù là tiên tử của Bổ Thiên giáo cũng không thể kìm nén được, đã bị hấp dẫn rồi."

Vào lúc này, trong mắt của Nguyệt Thiền bắn ra thần hà, hàm răng nghiến chặt, thật sự rất muốn trấn áp hắn, hành hạ hắn một trận thật mạnh.

"Tới rồi kìa!" Thạch Hạo nhắc nhở, Thanh nguyệt đang hạ xuống lại sát gần thân thể trắng mịn của Nguyệt Thiền, chiếu sáng cả cơ thể nàng, nó treo trên đỉnh đầu, truyền ra một tâm ý nhẹ nhàng, sắp thành công rồi.

Nguyệt Thiền ngưng thần, môi đỏ khẽ hé, ngâm tụng ngôn ngữ cúng tế nối liền với nó, thành lập quan hệ thân thiết.

Khiến nàng bất đắc dĩ đó là, hiện tại không cần Thạch Hạo giúp đỡ nữa cho nên hắn đảo tới đảo lui, ngắm nghía nàng từ đầu tới chân, khiến cả cơ

thể nàng đều hiện lên vẻ ửng hồng.

“Ngươi có thể cách xa ta một chút không hả!” Nàng cắn răng, bởi vì tâm thần không yên, sợ bị quấy rầy rồi xảy ra sự cố gì đó.

“Được rồi, nhưng nàng phải chịu trách nhiệm với ta đó, dù gì cũng đã nhìn thấy toàn bộ của ta rồi.” Thạch Hạo nói.

Đôi môi anh đào của Nguyệt Thiền khẽ nhếch, tức tới mức xém phun máu, hàm răng cắn chặt, sau cùng cũng chỉ biết lườm hắn một cái mà thôi.

“Có hiệu quả, Nguyệt Thiền, gần thành công rồi, chắc ta cũng phải đi thu lấy cổ hỏa còn thần bí hơn kia nữa quá?” Thạch Hạo lẩm bẩm, rất mong đợi.

Đương nhiên, cảnh đẹp xuất hiện trước mắt này hắn cũng vô cùng ước ao, không muốn bỏ lỡ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 758: Tiên Ảnh

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Mười thước, chín thước, tám thước…

Thanh nguyệt hạ độ cao, tựa như là một ngôi pha lê chiếu rọi chư thiên, sáng ngời rực rỡ, từ từ tiếp cận hai người bên dưới.

Tới đây, Thạch Hạo bỏ đi vẻ cợt nhã, thủ thế chuẩn bị, chứ đừng nói là Nguyệt Thiền đang đứng nơi giữa kia.

Lúc đầu, còn cảm nhận được vẻ ấm áp thế nhưng sau đó là bỏng rát, tựa như dao bén cắt đi lớp da, cuối cùng là khiến người khác cảm thấy máu mình như bốc hơi từ lỗ chân lông tràn ra ngoài!

Nguyệt Thiền cả người vốn trắng mịn thế nhưng hiện tại bên ngoài cơ thể lại hiện ra một màn tinh lực nhàn nhạt bốc cháy cùng với tia hoa bẩm sinh.

Việc này rất nguy hiểm, chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ đốt cả thân thể mình thành tro bụi!

Bởi vì, đây chính là Thanh Nguyệt diễm, cường giả cổ kim đều biết rõ! Được xưng là cổ hỏa tuyệt thế do Chân tiên sau khi chết đi thì lưu lại, dù là Thiên Thần cổ đại cũng không cách nào ngăn được, sẽ bị thiêu chết không biết bao nhiêu lần.

Không thể liều mạng, không cách nào chống lại, chỉ có nối liền với nó, hình thành nên một quan hệ khế ước ổn định, nếu không chắc chắn sẽ phải

chết.

Nguyệt Thiền thần thánh hoàn mỹ, môi đỏ hồng hào tỏa ra phù văn, nàng đang ngâm tụng ngôn ngữ cúng tế Tiên cổ nhằm cộng hưởng với Thanh Nguyệt diễm, muốn hòa làm một thể với nó, tuy hai mà một.

Nhưng mà, tuy nàng có thể kiên trì tiếp, không hề chống đối thế nhưng vẫn đã tiêu hết một lượng lớn bản nguyên bẩm sinh, tinh lực từ trong lỗ chân lông tuôn ra ngoài rồi bốc cháy trong hư không.

Bởi vì, Thanh Nguyệt diễm quá kinh khủng, tuy rằng không có hạ xuống thiên uy nhưng chỉ với ánh sáng bình thường vốn có đã khiến người khác không cách nào chịu được rồi.

Trên thân thể trắng mịn của Nguyệt Thiền bắt đầu xuất hiện từng giọt mồ hôi hột thế nhưng sau đó liền bốc hơi hóa thành sương trắng, thiêu đốt cùng với tinh huyết đang tràn ra kia.

Tình huống của hàng không được ổn cho lắm, nàng lảo đảo cả người, quá vất vả, nếu cứ tiếp tục thì sẽ không cách nào chịu được nữa.

Thạch Hạo nhíu mày, thân thể phát sáng phun ra tinh hoa bẩm sinh của mình, thứ này hóa thành một dải lụa tiến vào trong thân thể trắng mịn của Nguyệt Thiền, trợ giúp nàng bổ sung chân nguyên.

Nguyệt Thiền ổn định lại thân hình, cặp mắt thăm thẳm, từng ký hiệu hình hoa sen nở rộ từ trong miệng nàng bay ra trao đổi cùng với mồi lửa kia.

“Ồ, thành công rồi sao?” Thạch Hạo lộ nét mừng, nhìn thấy Thanh nguyệt kia êm dịu đi không ít, hơn nữa nhiệt độ chợt giảm xuống, mồi lửa kia tựa như cảm ứng thấy Nguyệt Thiền đang rất vất vả.

Thanh nguyệt hạ xuống cách đỉnh đầu Nguyệt Thiền không quá năm thước, khoảng cách quá gần thế nhưng mà nàng cũng chưa hề bị bỏng rát vì ánh lửa, tình huống lại tốt hơn rất nhiều.

Thạch Hạo không thể không than thở, mỗi người một khác, lần đầu khi hắn vừa nhìn thấy đoàn cổ hỏa Thanh Nguyệt diễm này thì suýt nữa đã bị một ánh lửa bao phủ trục xuất rời khỏi nơi này.

Hiện giờ, Nguyệt Thiền lại gần như đã thành công, nếu như truyền ra ngoài thì nhất định sẽ chấn động khắp thiên hạ!

Nên biết, thứ cổ hỏa có quan hệ với Chân tiên là thứ quý giá nhất, thiên hạ hiếm có, dùng thứ này để thành Thần thì tiềm lực sẽ tiến hóa tới mức kinh người nhất.

Bốn thước, ba thước, hai thước…

Thanh nguyệt xuống gần, vẻ an lành và yên bình càng ngày càng tăng, tựa như tất cả đã là chắc chắn, đã là thành công.

“Ầm!”

Đột nhiên, thân thể Nguyệt Thiền run rẩy, khi còn cách nàng khoảng một thước thì mồi lửa xảy ra biến cố, mơ hồ có một bóng mờ hiện lên, thứ này khiến mồi lửa phát ra ánh hào quang sáng chói.

“Không xong!”

Thạch Hạo không chút do dự, cả người phát sáng, khống chế bản nguyên bẩm sinh của bản thân hóa thành hàng vạn tia khí lành tiến vào trong thân thể của Nguyệt Thiền, dùng hết khả năng giúp đỡ nàng.

Hơn nữa, trong miệng không ngừng ngâm tụng ngôn ngữ cúng tế để nối liền với nó.

Ánh trăng xanh sáng rực buông xuống từng nhóm lớn bao vây lấy Nguyệt Thiền, khí tức tỏa ra khiến người khác sợ hãi, dù là Thạch Hạo không có ở bên trong thế nhưng cũng cảm thấy vô cùng đáng sợ.

Thứ ánh sáng này nếu như bạo động thì đủ khiến cho Thiên Thần hóa

thành tro tàn!

Lúc này, Nguyệt Thiền không hề nhúc nhích mà chỉ phát ra âm thanh nơi miệng, mặc cho ánh trăng xanh vờn quanh ngoài thân thể thì biểu hiện của nàng vẫn bình tĩnh và tự tin, không buồn cũng chẳng vui.

Thạch Hạo rất hồi hộp, nếu như có chuyện ngoài ý muốn gì, dù thu cổ hỏa thất bại đi nữa thì hình thần cũng sẽ bị diệt, tất cả thành không cả!

Hiện tại lại không biết giúp như thế nào, không dám ra tay lung tung, sợ sẽ khiến chùm ánh trăng kia phát sinh dị biến.

Bỗng nhiên, vẻ mặt của Thạch Hạo cứng dờ, bên trong Thanh nguyệt hắn lại nhìn thấy một bóng người thướt tha kiên cường, một thân một mình đứng trong mặt trăng, giống như là một vị Chân tiên tái sinh vậy!

"Đây là… Thanh Nguyệt nữ tiên?" Thạch Hạo giật nảy cả mình, khó mà tin được, tại sao lại có lạc ảnh* như thế.

(*): Hình ảnh được in dấu.

Hắn từng hỏi qua Tề Đạo Lâm, dò hỏi thử cổ hỏa hi thế như thế này có xảy ra chuyện gì kỳ lạ hay không, khi đó đạt được đáp án rằng, không cần phải lo lắng gì cả, không hề có quan hệ gì với Chân tiên ngày xưa.

Giờ, trước mắt sao lại xuất hiện một bóng người? Cổ hỏa này không tầm thường!

Đột nhiên, Nguyệt Thiền phát ra tiếng hừ nhẹ, cố gắng nhịn xuống nỗi đau đớn tột cùng, thân thể run rẩy, nàng không gắng gượng nổi nữa rồi.

"Nguyệt Thiền!"

Thạch Hạo biến sắc, ánh trăng xanh đang bao phủ thân thể của nàng từ từ co rút rồi chạm vào thân thể nàng, nhiệt độ cao ấy đủ khiến cho Thần cũng phải run rẩy.

“Sao lại như vậy, không phải nó đã thu lại vẻ nóng rực, thay vào đó là sự êm dịu, nay sao lại trở nên đáng sợ vậy?!” Thạch Hạo nắm chặt nắm đấm.

“Không xong rồi, khả năng ta đã thất bại.” Nguyệt Thiền mở miệng, nhiệt độ đáng sợ này có thể đốt cháy bất kỳ vị Thần nào thành bụi trần, huống chi chỉ là một Tôn giả.

Đang nói những lời này thì bóng hình kia mơ hồ đi chút ít, sinh cơ gặp phải sự phá hoại nghiêm trọng.

Biến cố đột nhiên xảy ra, ánh trăng trước kia đã đụng vào thân thể thế nhưng cũng không có làm thương tổn gì tới nàng, nay lại cứ như là ngựa hoang mất cương ùa nhanh vào trong huyết nhục, như muốn đốt cháy lấy nàng.

“Không!”

Thạch Hạo hét lớn, miệng tụng ngôn ngữ cúng tế nối liền với Thanh nguyệt, muốn thu hút nó về phía mình để ngăn cản tai ương kia.

“Không ngờ sẽ có kết cục như vậy.” Nguyệt Thiền tiếc hận, vô cùng tiếc nuối, nàng chịu đựng đau đớn tột cùng, thân thể trắng mịn ấy bị bỏng nặng khó mà gắng gượng được nữa.

Hiện tại nàng có thể mở miệng cũng chỉ dựa vào luồng ý chí đầy mạnh mẽ của mình, nếu không sớm đã ngã xuống rồi.

“Ta ở đây, sẽ không để cho nàng chết!” Thạch Hạo dùng thần niệm để hấp dẫn ngọn lửa, dùng phương pháp dữ dội nhất để kích thích đoàn lửa này với hi vọng có thể thu hút nó qua đây, để Nguyệt Thiền tránh thoát một mạng.

Ầm!

Một vệt sáng hạ xuống, vô cùng nóng rát đánh bay Thạch Hạo, đồng thời cả người hắn cháy đen, bỏng rát lan tỏa toàn thân.

Hắn ngẩn ngơ, chỉ là một tia hào quang mà lại khiến hắn thành ra như vậy, có thể tưởng tượng được Nguyệt Thiền đang ở giữa kia đã gặp phải tai ương như thế nào, chuẩn bị hóa thành tro bụi.

"Yêu hỏa như ngươi thì có vẻ Chân tiên quái gì, so đo với một cô gái thì được gì, có gan thì nhằm vào ta nè!" Thạch Hạo bỏ luôn ngôn ngữ cúng tế cổ kia, mở miệng nói.

Bởi vì hắn biết, ngọn lửa này rất lạ thường, bên trong mặt trăng lại có một tiên ảnh, hoàn toàn khác xa những bảo hỏa hi thế khác.

Leng keng, hắn mặc vào giáp trụ rách nát, dù sao đây cũng là thứ xuất phát từ khu vực không người, dù gì cũng có lai lịch vô cùng ghê gớm.

Vào lúc này, Thạch Hạo cũng chẳng thể lo nghĩ nhiều, tuy rằng không thể chống lại cổ hỏa này, chỉ có thể nối liền thành lập quan hệ khế ước, thế nhưng nãy giờ chẳng có chút tác dụng gì nên hắn cũng chỉ có thể động võ.

"Xoẹt!"

Hắn liều lĩnh tới mức có thể nguy hiểm đến tính mạng mình cứ thế vọt tới chụp lấy bóng hình của Nguyệt Thiền đang từ từ mơ hồ kia, muốn mang nàng rời đi.

Nhìn thấy hắn liều chết xông tới cứu mình, Nguyệt Thiền đang ở trong ánh lửa há miệng, vô cùng suy yếu nói: "Đừng chịu chết… ngươi trốn đi!"

"Mở!"

Thạch Hạo quát lớn, dùng tay chấn tan ánh lửa muốn đánh bay ánh trăng để kéo Nguyệt Thiền ra ngoài, thoát khỏi tử kiếp.

Thân thể của Nguyệt Thiền mơ hồ, hình thể đã bị tổn hại nghiêm trọng, ánh mắt của nàng sớm mờ đi thế nhưng lúc thấy Thạch Hạo tới cứu mình thì trong cặp mắt lóe lên chút hào quang, khẽ nói: "Ngươi đi nhanh đi, đừng có điên khùng như thế nữa."

Đây chính là mồi lửa của Chân tiên, đừng nói là Tôn giả, dù là một tên Thần mạnh mẽ nhất tới cũng chỉ là uổng mạng, cơ bản không phải là đối thủ.

"Ầm!"

Thạch Hạo không đợi nàng nói nhiều, cánh tay của hắn xuyên qua màn ánh sáng, chụp lấy nàng rồi kéo mạnh tới mình, sau đó là nhanh chóng lùi lại.

Nhưng mà, vầng Thanh nguyệt kia lại đi theo, thánh huy màu xanh chiếu rọi bao phủ Nguyệt Thiền, cơ bản không hề lùi lại, phải khiến thân thể của nàng hóa thành hư vô cho bằng được.

Mà lúc này, cánh tay của Thạch Hạo đau nhức, hắn cảm thấy tựa như mình thiêu đốt đi một khúc xương, ít nhất huyết nhục đã khô cạn sạch.

Nếu như có người ở đây thì nhất định sẽ khiếp sợ, đây là giáp trụ rách nát gì? Lại có thể ngăn chặn được uy phong của ngọn lửa này, không có làm cho Thạch Hạo bốc cháy.

"Hỏa của Chân tiên lưu lại, không thể chống lại…" Trong mắt của Nguyệt Thiền lóe lên ánh sáng nhìn Thạch Hạo, muốn nói cái gì đó thế nhưng cũng chỉ nói được một câu như vậy, sau đó dùng sức đẩy hắn ra.

Lúc này, thần hồn của nàng đã bị đốt cháy thì không cần phải bàn tới da thịt và xương cốt làm gì, sinh mệnh tựa như đã đi tới phần cuối.

Mà vầng Thanh nguyệt này cũng không có dữ dội, chỉ là ánh trăng buông xuống nên mới dẫn tới hậu quả như vậy, nếu không sẽ đốt thành bụi trần từ lâu rồi!

"Ngươi muốn cái gì hả, hủy diệt một người thì cần có phải tra tấn hành hạ dằn vặt người ta như vậy không?!" Thạch Hạo quát Thanh nguyệt, sau đó chấn động thật mạnh, giáp trụ trên người thoát ly nhanh chóng mặc lên trên người của Nguyệt Thiền.

Sau đó, hắn triển khai thần thông đưa Nguyệt Thiền ra ngoài, còn hắn thì cũng nhanh chóng tránh né.

Giáp trụ tuy lủng thủng đầy lỗ nhưng vẫn có tác dụng nhất định.

Thân thể mờ nhạt của Nguyệt Thiền sau khi được bao phủ lại thì tạm thời ngăn cách với Thanh nguyệt, thế nhưng nguy hiểm lập tức chuyển hướng về Thạch Hạo ở nơi đó, bên trong Thần nguyệt màu xanh tựa như đã nổi giận rồi.

Ầm!

Ánh lửa chiếu rọi đánh bay Thạch Hạo, nếu như là người khác thì chắc chắn đã hóa thành tro tàn, mà hắn sau khi va mạnh vào nơi sâu trong phế tích thì cả người đau nhức, ánh lửa bốc cháy hừng hực.

Thạch Hạo cắn răn, ráng chặn lại đòn đánh này.

"Con mẹ nó!" Thạch Hạo chửi thầm, một kích liều chết hòng cứu Nguyệt Thiền, kết quả vẫn thất bại.

Thanh nguyệt quấn lấy Nguyệt Thiền, giáp trụ rách nát kia bị đánh văng ra ngoài thoát khỏi thân thể mờ nhạt của Nguyệt Thiền, không thể bảo vệ được nàng nữa.

Thạch Hạo quyết đoán lấy ra lò luyện đan hòng liều mạng, nếu không Nguyệt Thiền không có chút cơ hội nhỏ nhoi nào, sẽ hình thần đều diệt.

"Ngươi…đừng tới!" Đây chính là lời nói dùng ý chí cuối cùng của Nguyệt Thiền nói với Thạch Hạo.

Thần sắc của nàng phức tạp nhìn Thạch Hạo nơi xa, cánh tay mờ nhạt ấy cố gắng giơ giơ.

"Nói bậy nói bạ, nàng là vợ ta, đương nhiên ta phải cứu!" Thạch Hạo ném lò luyện đan, muốn phóng thích lôi đình có khí tức Tiên đạo kia, còn có

cục bùn nhão, vận dụng toàn bộ thủ đoạn của mình.

Đồng thời, cả người hắn vụt tới muốn dẫn Thanh nguyệt theo mình.

Nguyệt Thiền há miệng thế nhưng cũng không thể nào nói được, dù là thần niệm cũng không thể truyền ra.

Ầm!

Một vệt ánh sáng chiếu tới, thần thánh vô cùng đập bay Thạch Hạo.

Nhưng, ngoài ý muốn chính là, hắn cũng không hề bị đánh giết, thậm chí vết bỏng cũng không, ánh trăng rất đặc biệt, cũng chỉ là đẩy hắn rời đi mà thôi.

Cùng lúc đó, Thanh nguyệt óng ánh, dấu ấn nữ tiên bên trong rõ hơn một chút, tựa như phát ra một tiếng thở dài.

Đồng thời, ánh lửa bao phủ lấy Nguyệt Thiền cũng không có điên cuồng nữa, trong nháy mắt trở nên êm dịu, toàn bộ đều nghịch chuyển.

Khí tức suy nhược của Nguyệt Thiền trở nên mạnh mẽ, thân thể mờ nhạt dần tái hiện, cứ như là Phượng hoàng tắm lửa sống lại, khí tức sinh mệnh dạt dào lan tràn.

Dần dần, nơi đó có một bộ tiên khu* trắng mịn và lấp lánh, Nguyệt Thiền tái hiện, nàng đang tái tạo cơ thể, tái sinh xuất hiện.

(*): Khu – Thân thể, cơ thể.

“Đây là…” Thạch Hạo giật mình.

Mi tâm của Nguyệt Thiền đang phát sáng, dấu ấn mà nàng nghi là ‘Thần hình Tiên đạo’ đang hóa thành một bóng mờ, cứ như là một cô gái đang nhảy múa cộng hưởng cùng với dấu ấn nữ tiên trong Thanh nguyệt kia.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 759: Đạo Chủng Mồi Lửa

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Nguyệt Thiền đứng yên, mi tâm sáng ngời, nơi đó có một cô gái đang nhảy múa, tuy rằng chỉ dùng hình thức dấu ấn để hiện ra thế nhưng cũng rất sống động.

Việc này rất kỳ lạ, mi tâm một người mà lại như vậy!

Dù nói gì thì nàng đã không có việc gì nữa nên Thạch Hạo thở phào nhẹ nhõm, coi như cũng đã trải qua một kiếp.

Dáng vẻ của Nguyệt Thiền cao ráo, làn da trắng mịn như tuyết, dĩ nhiên là hoàn hảo như lúc ban đầu, ngay cả từng sợi tóc cũng càng thêm sáng bóng, cả người dồi dào sinh cơ.

Trên đỉnh đầu, vầng Thanh nguyệt kia vẫn còn đang biến hóa, nó từ từ phóng to, tiên ảnh ở bên trong càng thêm rõ ràng tựa như đứng ngạo nghễ trong mây trắng, như là một vị Chân tiên muốn giáng thế.

“Bụp!”

Nàng tựa như là giọt nước tan ra hóa thành sương mù, hòa vào bên trong Thanh nguyệt, cuối cùng cả vầng Thanh nguyệt hóa thành ánh lửa bao phủ lấy Nguyệt Thiền, vô cùng anh lành, sức nóng không hề có.

Thanh Nguyệt diễm thay đổi, chưa hề làm tổn thương Nguyệt Thiền mà chỉ bao phủ lấy nàng.

Thạch Hạo kinh ngạc, ngọn lửa do Chân tiên lưu lại này vô cùng êm dịu rồi hóa thành quần áo khoác lên người Nguyệt Thiền, bảo vệ nàng ở trung tâm.

Nguyệt Thiền yên lặng, ánh mắt thăm thẳm lấp lánh tuệ quang, nàng hoàn toàn bình tĩnh trở lại, trong miệng không ngừng tụng ngôn ngữ cúng tế xây dựng nên quan hệ khế ước thần bí với ngọn lửa kia.

Hiện tại, đã thành công!

Trên người nàng tựa như có một bảo y màu xanh đang lóe lên, cổ hỏa hóa thành quần áo, xinh đẹp và thần thánh, còn có vẻ như là kim loại lấp lánh ánh sáng khiến phong thái của Nguyệt Thiền càng thêm khác xưa.

"Có thể hóa thành áo để chiến đấu?" Thạch Hạo kinh ngạc, luôn cảm thấy Thanh Nguyệt diễm khác với tất cả những cổ hỏa khác, vô cùng phù hợp với Nguyệt Thiền!

"Xoẹt!"

Sau một khắc, ánh trăng xanh lóe lên, quần áo biến mất, Nguyệt Thiền lần nữa lộ ra thân thể trắng mịn như ngà voi, là đoàn hỏa kia hóa thành sương mù xuất hiện ở mi tâm.

Tiếng kêu khẽ truyền tới, thứ đó lại hợp làm một với dấu ấn đang nhảy múa kia, cư trú ở nơi đó luôn!

"So với những cổ hỏa trong truyền thuyết khác, như Vạn Nghiệt hỏa, Đại Thích Thiên hỏa… thì thứ này hoàn toàn khác." Thạch Hạo khẽ nói.

Vào lúc này, phế tích yên tĩnh lại, Thanh nguyệt biến mất hòa cùng một thể với dấu ấn trong mi tâm của Nguyệt Thiền, không kêu gọi thì sẽ không hóa ra.

Nguyệt Thiền đứng lên, yên lặng lĩnh hội, cẩn thận cảm ứng, dần dần trên mặt lộ ra ý cười, trong lòng cảm thấy mình đã thu hoạch cực lớn, nàng

đã thành công rồi.

Bỗng nhiên nàng ngẩng đầu, nhìn thấy cặp mắt sở khanh của Thạch Hạo, là đang ngắm nhìn thân thể trắng trẻo của nàng một cách đắm đuối, lập tức toàn thân tỏa ra ánh sáng hừng hực.

Ngọc thể sở hữu đường cong uốn lượn cứ như vầng mặt trời khiến người khác chói mắt, kỳ thực đó chính là ánh trăng màu xanh đang chiếu sáng, từ mi tâm của nàng chiếu ra ngoài bao phủ toàn thân.

Cùng lúc đó, một bộ áo quần được mặc lên người, sau khi mặc xong xuôi thì thu lại ánh sáng thần thánh nơi mi tâm.

"Ngắm đủ chưa?" Âm thanh của Nguyệt Thiền rất êm tai, không có chút khói lửa, vô cùng bình tĩnh.

"Chưa!" Thạch Hạo nhanh chóng đáp.

Nguyệt Thiền cột lấy mái tóc rồi nở nụ cười tươi, cứ như là thần nguyệt chiếu sáng, vẻ xuất trần và thánh khiết còn hơn trước đây nhiều, cũng có chút linh dộng nói: "Ta nói thì sẽ giữ lời, mà đạo tâm của ngươi phải thật vững chắc đó."

Thạch Hạo vô cùng kinh ngạc, sau đó nở nụ cười đáp trả: "Nàng đang nhắc tới ước định kia hả?"

"Uhm!" Nguyệt Thiền gật đầu.

"Sao nàng lại thoáng và chơi mạnh dữ vậy?" Thạch Hạo kinh ngạc.

Nguyệt Thiền khẽ nói: "Sau khi trận đại chiến thiên tài ba ngàn châu kết thúc, nếu như ngươi thất bại, sau này hãy bình tâm tích lũy thì ngày khác chắc chắn sẽ quật khởi, thành tựu rất lớn."

Thạch Hạo nghe thấy thế thì nụ cười chợt khựng lại, cái gọi là ước định kia hóa ra là cho rằng hắn sẽ chắc chắn bại, sau đó hãy bình tâm tìm hiểu.

“Nguyệt Thiền, ta vừa cứu nàng, giờ lại dám khinh thường ta như vậy à?”

Nguyệt Thiền lắc đầu, nói: “Ta cảm thấy, với thiên tư của ngươi thì tương lai chắc chắn sẽ vô cùng huy hoàng, không cần phải phân tâm tới những chuyện khác, cứ coi trọng việc tu hành.”

“Người khác sở dĩ làm như thế chính là vì những thứ tâm tình khác, theo như lời nàng nói, coi trọng tu hành, quên đi những chuyện khác, vậy thì sẽ bỏ qua rất nhiều thứ trên con đường này.” Thạch Hạo không đồng tình.

Nguyệt Thiền khẽ nói: “Thứ gọi là mỹ nhân xương khô thì dù phong thái tuyệt đại, cũng có một ngày sẽ quy về đất vàng, nên cần phải có mục đích theo đuổi to lớn hơn, siêu thoát khỏi trần thế.”

“Ta vẫn đang siêu thoát đấy thôi, trên con đường này thì chắc chắn sẽ tiến lên, sẽ không bao giờ xảy ra chuyện thất tình lục dục với người bình thường.” Thạch Hạo nói, sau đó nghi ngờ: “Nàng sao thế, sau khi nhận được cổ hỏa hi thế này thì sao lại có chút vẻ xuất thế, như muốn rời khỏi trần gian.”

“Sau khi đạt được ngọn lửa do Chân tiên lưu lại thì ta có một cảm giác khó tả, đột nhiên cảm thấy, hết thảy hồng trần đều như là mây khói, cuối cùng rồi sẽ tiêu tan, chỉ có siêu thoát thì mới chính là con đường duy nhất.” Nguyệt Thiền nói, mái tóc đen mượt, cả người mang theo sương trắng mờ ảo và xuất trần, tựa như không thuộc về nhân gian này.

“Nè, Nguyệt Thiền, nàng cũng không cần phải chán đời như thế, sau này ráng sinh con đẻ cái, cứ thế là không tốt đâu nhen!” Thạch Hạo mặt dày nói.

Mở ảo, linh động như Nguyệt Thiền, dù rất yên lặng, có tư tưởng xuất thế cũng phải ngạc nhiên, sau đó trên mặt hiện lên những biểu hiện sinh động như bị chọc tức quá mức.

“Coi như cũng còn có thể cứu chữa được.” Thạch Hạo thì thào.

“Hồng trần có phần cuối, ngàn núi vạn sông này, tất cả thế gian cuối cùng rồi sẽ biến mất, sẽ có một ngày hiu quạnh, không còn tồn tại bất kỳ thứ gì nữa. Con người nhỏ bé, những dục vọng, vạn ngàn ý nghĩ đều là bụi băm, hà tất phải dừng chân ở lâu. Dưới chân thật ra cũng chỉ có một con đường…” Nguyệt Thiền nói tới đây thì nhìn lên bầu trời.

“Nàng nhập ma à, để ta kéo nàng về lại.” Thạch Hạo nghĩa chính ngôn từ, kéo lấy tay Nguyệt Thiền rồi dùng sư tử hống, hét: “Tỉnh lại chưa!”

Thánh huy xanh lóe lên, Nguyệt Thiền thoát khỏi cánh tay của Thạch Hạo rồi lườm lườm hắn, ý là, đừng có mà lợi dụng sàm sỡ đó!

“Nếu như ta đạt được vị trí thứ nhất trong đại chiến ba ngàn châu, lúc đó sẽ tự mình bế nàng về, để nàng cảm nhận vẻ xinh đẹp nơi hồng trần, ví như giúp chồng dạy con nè.” Thạch Hạo cười nói.

“Được, nếu như người là đệ nhất thiên hạ.” Nguyệt Thiền mỉm cười hờ hững nói.

“Cứ quyết thế đi!” Thạch Hạo nhìn vẻ hờ hững của nàng thì hắn hiện lên ý chí chiến đấu, một lòng háo thắng, hi vọng có thể quật khởi trong đại chiến ba ngàn châu này.

Sau đó, hắn hỏi sự ảo diệu của Thanh Nguyệt diễm, sau khi thu được bảo hỏa hi thế này thì có khác biệt gì.

Nguyệt Thiền nói toàn bộ, không hề giấu diếm gì, nói cho hắn biết, cứ như mình tỉnh ngộ hiểu biết được một vài thứ, phía trước tựa như có một ngọn hải đăng đang phát sáng giúp mình có thể nhìn thấy được con đường trong tương lai.

Nói như thế, một khi thành thần, đốt cháy bản thân, bảo hỏa hi thế sẽ rời đi.

Trong nháy mắt thành thần thì bất kỳ một tu sĩ nào cũng sẽ có cảm ngộ vô cùng lớn, trong phút chốc có thể “dõi mắt nhìn xa”, thấy rõ con đường

phía trước, nháy mắt này chính là vẻ kỳ lạ nhất trong cuộc đời của tu sĩ.

Mà Nguyệt Thiền lại chưa có thành Thần thế nhưng chỉ trong chớp mắt đã hiểu ra thứ này.

Bảo hỏa hi thế này dành cho thiên tài tiềm năng cực lớn, xây dựng nên quan hệ khế ước, là ngay trong giây phút đó sẽ được báo đáp lại.

"Con đường phía trước, cảm ngộ đại Đạo, đây chính là do bảo hỏa hi thế tạo thành à, dựa trên cơ sở này để ngộ đạo, bước ra con đường của chính mình?" Thạch Hạo tự nói.

"Không nói được, Đạo không rõ, cổ hỏa có thể là lửa do Tiên lưu lại, dùng "chủng đạo*" của nó xem như là mồi lửa, tất nhiên sẽ có vị trí đứng càng cao hơn rồi." Nguyệt Thiền nói.

(*): Chủng – Hạt giống.

"Tại sao lại dùng chúng xem như là mồi lửa, như vậy không phải là đã kiềm chế đạo chủng hay sao?" Thời khắc này, Thạch Hạo lại có ý nghĩ này, có chút không tin tưởng cái gọi là nhen nhóm Thần hỏa.

Nguyệt Thiền kinh ngạc, nói: "Cổ hỏa hi thế, là Chân tiên chết đi lưu lại, cũng có thể xưng là tiên chủng, lấy nó làm hạt giống Đạo thì con đường sẽ trở nên bằng phẳng, ngày sau sẽ có hi vọng siêu thoát."

"Nếu là như thế thì ta hi vọng ngược lại, dùng một hạt cát, một cây cỏ, một thân cây hay một ngọn núi, dùng thứ hữu hình để học hỏi theo, dùng toàn bộ nhật nguyệt sao trời thiên địa núi non làm mồi lửa trồng xuống làm đạo cho ta." Thạch Hạo nói.

Nguyệt Thiền lộ vẻ khác thường, nói: "Ngươi muốn làm thế nào?"

"Không cần cổ hỏa, cứ đốt cháy bản thân, không được à?" Thạch Hạo giải thích.

Nguyệt Thiền đáp trả: “Rất nhiều người tìm không thấy bảo hỏa hi thế nên đã lợi dùng một thần diễm khác để nhen lửa bản thân mình, còn có một phần lớn người dù là thần diễm cũng chẳng chiếm được, vậy chỉ có thể tự đốt cháy bản thân thôi.”

“Nói như thế, người bình thường đều giống ta, người tài sẽ như vậy?” Thạch Hạo hỏi.

“Uhm!” Nguyệt Thiền gật đầu.

“Vì sao ta lại cảm thấy con đường này đâu có sai đây?” Thạch Hạo khẽ nói, sau đó bổ sung: “Lẽ nào bước đầu phải thu lấy một loại cổ hỏa để nghiên cứu thật kỹ lưỡng, sau đó làm như thế?”

Ầm!

Một tia sấm sét đánh thẳng vào thân thể của Thạch Hạo, khiến đỉnh đầu của hắn bóc khói, cả người cháy khét bay ngược ra sau.

Nếu là Tôn giả bình thường nhất định đã hình thần đều diệt rồi!

Mà hắn thì chỉ bị dựng thẳng tóc gáy, há miệng phun ra tia điện chứ chưa hề chết, bị thương cũng không nghiêm trọng, chỉ là hơi kinh ngạc sợ hãi đôi chút, lập tức ngẩng đầu nhìn lên trên.

“Tiên sư nhà nó, ai đánh ta đấy?!” Thạch Hạo nổi giận, lại dám đánh lén hắn.

Nguyệt Thiền cũng đờ ra, vừa nãy nàng thấy rõ, tia chớp này phát ra từ trong hư không, không có ai ra tay cả mà từ trên trời hạ xuống.

Thạch Hạo lấy Trùng đồng tìm kiếm thật cẩn thận, kết quả chẳng phát hiện ra thứ gì.

“Thời kỳ Tiên cổ, bàn pháp, luận đạo, nếu như có người nói những lời nói khinh thường thì sẽ có sấm sét giáng xuống, có thể hiện nay thiên kiếp

bình thường cũng chẳng có, vừa nãy sao lại…” Nguyệt Thiền tự nhủ trong lòng, trong mắt nàng lóe lên thần hà nhìn Thạch Hạo.

Thạch Hạo cảm thấy tức giận, khi không bị ăn sét, khó mà nuốt trôi cơn tức này.

“Đi thôi!” Hắn cúi đầu, vô duyên vô cớ bị trời đánh, nói thì dễ nhưng nghe lại rất khó.

Nguyệt Thiền muốn cười thế nhưng cũng phải nhịn lại, làm bộ như chưa có chuyện gì xảy ra, đương nhiên cũng không quên nói một câu nhẹ nhàng như mấy gió là, làm người cần phải biết điều thì ông trời mới thương.

Thạch Hạo đỏ mặt, một phút một giây cũng chẳng muốn ở đây nữa.

Sau đó, bọn họ trở lại vị trí của Thư viện Thiên Tiên.

“Keeng!”

Tiếng chuông lớn ngân vang khắp đất trời.

“Là đạo chuông của thư viện, xảy ra chuyện gì thế, tại sao lại vang lên?” Nguyệt Thiền lộ vẻ khác thường, trong tình huống bình thường nếu không có chuyện trọng đại thì chuông lớn sẽ không ngân.

Cùng lúc đó, nơi phương xa truyền tới tiếng chuông vang chấn động thiên địa.

“Từ Côn châu truyền tới!” Nguyệt Thiền vững tin.

Nơi này là chỗ giao giới giữa Thiên Tiên châu, Hỏa châu và Côn châu, vị trí rất đặc thù.

Sau một khắc, lại một tiếng chuông nữa nổ vang, cổ xưa, tang thương, truyền đi vô cùng xa xưa đến từ phương hướng Hỏa châu!

“Lẽ nào…” Tuy rằng Nguyệt Thiền mờ ảo xuất trần thế nhưng lúc này

trong con ngươi liền lóe lên hào quang chói mắt, khó có thể bình tĩnh được.

“Sao thế?” Thạch Hạo hỏi.

Nguyệt Thiền nói: “Trăm sông tụ biển, đại chiến thiên tài ba ngàn châu, ta nghĩ đã tới rồi, có thể sẽ bắt đầu. Cũng giống như trong truyền thuyết, vạn chuông trong thiên địa sẽ cùng vang lên, các cổ giáo lớn, đông đảo các đạo thống sau khi nhận được tin tức thì sẽ đồng loạt ngân lên đạo chuông!”

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 760

Chưa có. Update sau.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 761: Khởi Binh Hỏi Tội

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"U Vũ muốn tới?" Rất nhiều người thay đổi sắc mặt, bởi vì đây là đệ nhất thiên tài trẻ tuổi của Thiên Nhân tộc, là một vị sơ đại chân chính, thiên tư siêu việt.

Hơn nữa cần nhớ rằng Thiên Nhân tộc đã từng là Hoàng tộc vô thượng, như vậy thì sơ đại sinh ra bên trong đạo thống cổ xưa đó sẽ mạnh mẽ đến mức nào, khó mà tưởng tượng được!

Quan trọng nhất chính là hắn đã dung hợp cùng Thiên Mệnh thạch, tương đương với hai lần siêu thoát, đủ để bễ nghễ người cùng thế hệ!

"Đúng vậy, U Vũ sư huynh chắc sẽ đến." Mạc Khôn nói, trên mặt lộ ra tia cười nhạt, có chút e dè, dù sao tên của U Vũ cũng vang dội bốn phương, thiên tài các giáo khi nghe đến cũng phải thay đổi sắc mặt.

Làm thế hệ sau của Hoàng tộc, đã dung hợp cùng Thiên Mệnh thạch, bản thân lại là "Sơ đại", rất nhiều người suy đoán thành tựu tương lai của U Vũ chắc chắn muốn vượt qua sáu đại Thiên Nhân thái cổ!

Sẽ có một ngày, rất có thể đây là một trong những nhân vật chúa tể cấm kỵ của thượng giới.

"U Vũ huynh, kinh tài tuyệt diễm, ta sớm đã nghe qua, nếu như có thể gặp mặt thực sự là hết sức vinh hạnh." Có người khen tặng, rất xem trọng thiên kiêu của Thiên Nhân tộc.

“Đúng thế, nghe nói U Vũ huynh đã bước đầu diễn hóa được bảo thuật duy nhất của bản thân, tài hoa kinh thế, đến lúc đó nhất định phải nhờ chỉ giáo.” Có người hùa theo.

Những người khác cũng dồn dập gật đầu, liên tục khen ngợi.

“Nghe nói nữ thiên kiêu của quý tộc là Vân Hi có sắc đẹp tuyệt thế, khuôn mặt như hoa, bây giờ dung hợp cùng Thiên Mệnh thạch nên quật khởi, Thiên Nhân tộc đúng là nhân kiệt xuất hiện liên miên mà.” Tên còn lại cũng nói.

Bất kể là Cửu Đầu xà tộc hay là cổ động Tà Nguyệt… cũng đều được xem là những thế lực mạnh mẽ nhất thế nhưng vẫn kính nể Hoàng tộc ngày xưa này.

“Các vị hẳn tin chắc, với sự tuyệt diễm của mình thì U Vũ sư huynh đủ trấn áp cái tên gọi là thiếu niên Hoang kia chứ?” Mạc Khôn nói, luôn cảm thấy lúc Thanh Y nghi ngờ thì bản thân trả lời không đủ tự tin, hiện tại nói tới vấn đề này thì tràn đầy phấn khích.

Có không ít người hùa theo, gật đầu tán thành, tiếng tăm của U Vũ rất lớn, khiến nhiều người kiêng kỵ.

Thế nhưng cũng có một số người khóe miệng mang theo ý cười sâu xa, cũng không biểu hiện gì, bọn họ nghe được bí mật, Hoang kia tuyệt đối không đơn giản!

Nguyệt Thiền nhỏ nhẹ cười, xinh đẹp tuyệt trần nói: “Hi vọng gặp mặt còn hơn là nghe danh.”

“Ngươi là người nơi nào?” Mạc Khôn hỏi, rất bất mãn với cô gái này, lại nhiều lần nghi ngờ hắn.

“Nàng là Thanh Y, sư muội của ta.” Đúng lúc này Phượng Vũ mở miệng, nàng mặc một bộ quần áo màu vàng, trong vẻ hoạt bát còn có vẻ trí tuệ, ngoài ra còn có một loại tự tin đến ngông cuồng.

Nàng vừa mở miệng thì tất cả mọi người đều chú ý, bởi vì đây là đệ nhất kỳ tài của Thư viện Thiên tiên, được chọn là người thừa kế, không chỉ bản thân mạnh mẽ khủng khiếp mà còn là người nắm giữ Thư viện trong tương lai.

"Ồ, sư muội Phượng Vũ từng tiến vào bí cảnh Nguyên Thiên, tin rằng có hiểu biết về thiếu niên Ma vương kia, sư muội nói là chính xác nhất, hắn tột cùng là người thế nào, mạnh hay không mạnh"?

Có người hỏi, tuy hờ hững tùy ý thế nhưng rõ ràng là đang chất vấn lại lời giải thích của Thiên Nhân tộc.

Những người khác nghe vậy cũng đều rất quan tâm, rất muốn biết ngọn ngành.

"Ta chưa từng giao thủ với hắn." Phượng Vũ nói, ở nơi này nàng rất thận trọng bởi vì nàng còn phải đại biểu cho cả Thư viện, năm đó chiến đấu cùng Thạch Hạo ở đàn Đồng Tước thì bộ dáng của nàng không phải thế này.

Mạc Khôn vừa nghe, trên mặt lộ ra ý cười, nói: "Đã nói mà, người này chỉ có hư danh, nếu sư muội Phượng Vũ ra tay thì nhất định có thể dễ dàng trấn áp."

Phượng Vũ liếc mắt nhìn hắn nói: "Ta biết chiến tích của hắn. Giết Minh tử, chém Thái Dương thần đằng, lại càng hầm chín kiệt xuất Tử Kim của Chân Hống tộc trong đỉnh, trực tiếp ăn."

Lời kỳ lạ này vừa ra, nụ cười trên khuôn mặt của Mạc Khôn lập tức đọng lại, cái này chẳng khác nào giáng cho hắn một bạt tai thật mạnh.

Phải biết rằng ba tên sinh linh mà Phượng Vũ nhắc tới kia đều là sơ đại, kết quả toàn bộ ôm hận mà chết, chiến tích như thế đủ để chứng minh Hoang có sức chiến đấu vô cùng mạnh mẽ.

Rất nhiều người đều lộ ra sắc mặt khác thường nhìn về phía Mạc Khôn, cảm thấy bối rối thay cho hắn, chuyện này quả thực là khó xử.

“Sư tỷ Phượng Vũ chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi, với lại những việc này không phải bên ngoài đã sớm đồn đại rồi hay sao?” Thanh Y hóa thân của Nguyệt Thiền bình tĩnh nói.

“Các vị, chuyện này đến đây thôi, ta muốn đi bế quan rồi.” Phượng Vũ đứng dậy, gật đầu cười với Thanh Y rồi rời đi luôn.

Tất cả mọi người đi theo, đều biết nàng là sơ đại tiếng tăm lừng lẫy, bây giờ đi tìm hiểu di khắc Nhân tiên, thời gian quý giá, muốn chiến thắng trong đại quyết chiến thiên tài ba ngàn châu.

Tinh anh các giáo còn lại tuy rằng không rời đi nhưng cũng không còn hứng thú nói chuyện.

Bỗng nhiên, thư viện có chút rối loạn, ngay cả đông đảo cao thủ bên trong điện cũng biết được, không khỏi lộ ra sắc mặt kỳ lạ.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Một đệ tử của sơn môn nhỏ rách nát đã đánh một ít sư huynh của thư viện bị thương.”

Rất nhanh mọi người đã cơ bản rõ ràng xảy ra chuyện gì, trong lúc nhất thời đều hứng thú đi ra ngoài, muốn tỉ mỉ hiểu rõ.

“Đây là người nào vậy, dám khiêu khích Thư viện Thiên tiên, xem nơi này là cái gì, xem thường đạo thống cổ lão này sao?” Mạc Khôn nói.

Trên mặt hắn mang vẻ cười nhạt, lúc nãy trong điện phủ bị nghi ngờ khiến mặt mũi khá lúng túng, trước mắt xảy ra chuyện hiếm thấy như vậy nên có chút châm biếm và cười trên sự đau khổ của người khác.

Rất nhanh hắn liền không cười nổi nữa, bởi vì một đám người tuy là bị thương nhưng dù sao vẫn còn đứng được, riêng một người của Thiên Nhân tộc là bị khiêng về, xương gãy gân đứt, hàm răng rụng sạch.

“Ai làm chuyện này?” Hắn nhịn không được hỏi.

Thiên Nhân tộc dân số hàng trăm triệu, tự nhiên có đệ tử gia nhập các đại giáo khác để tu hành ở bên ngoài, có thể vẫn chung dòng máu, cũng không ít người sau khi thành tài sẽ trở lại trong tộc.

Có người mở miệng, giải thích sơ qua. Mà vẻ mặt của tên đệ tử Thiên Nhân tộc này càng như đưa đám, nói với Mạc Khôn rằng người kia thấy hắn là Thiên Nhân tộc nên “chăm sóc” thật đặc biệt.

“Đệ tử của một môn phái nhỏ cũng dám như thế, khiêu khích Thiên Nhân tộc ta, hắn không muốn sống nữa sao?” Mặt Mạc Khôn âm trầm, bọn họ là một trong những đại tộc của thượng giới, bình thường khắp nơi không dám nhằm vào.

Trong cung điện lúc nãy, hăn đã rất không thoải mái bây giờ lại gặp chuyện như vậy nên tự nhiên nóng nảy, nói: “Hắn ở đâu, ta đến môn phái kia đòi một lời giải thích!”

Mạc Khôn có loại tự tin này, dù sao ở bên ngoài hắn cũng nổi tiếng, là một trong Lục kiệt của Thiên Nhân tộc, nếu chỉ đến một môn phái nhỏ thì hắn tin tưởng những tộc lão kia dù thực lực mạnh hơn hắn cũng phải cân nhắc một phen, sau đó tươi cười đón tiếp, dù sao hắn cũng đại biểu cho Thiên Nhân tộc.

Tinh anh các giáo khác đều lộ ra sắc mặt khác thường, bọn họ biết Mạc Khôn muốn lấy thế đè người, chắc chắn sẽ làm cho môn phái nhỏ kia giao ra hung thủ hại người.

“Sư huynh… người kia thật không đơn giản.” Tu sĩ bị trọng thương của Thiên Nhân tộc sắc mặt trắng bệch, khắp người đều là mồ hôi lạnh, muốn giải thích.

Nhưng mà hắn lập tức ngất đi không thể nói thêm gì nữa.

Sắc mặt Nguyệt Thiền bình tĩnh, trên thực tế vừa nãy nàng cố ý phẩy

nhẹ tay khiến người kia ngất đi.

“Ai có thể nói cho ta cái môn phái nhỏ kia ở nơi nào. Ta muốn đến thăm hỏi!” Mạc Khôn lạnh lùng nói, nhìn về những đệ tử bị thương khác của Thư viện Thiên tiên.

Hắn kiêng kỵ Phượng Vũ thế nhưng lại rất cao ngạo với những người này, Thiên Nhân tộc cũng là một trong những đạo thống mạnh mẽ nhất, là một trong Lục kiệt tự nhiên bễ nghễ đông đảo cao thủ cùng thế hệ.

Có người muốn giải thích cặn kẽ, thế nhưng khi nghe Nguyệt Thiền âm thầm truyền âm thì lập tức ngậm miệng.

Có thể nói, tuy rằng Thanh Y là hóa thân của Nguyệt Thiền không có lộ ra dung mạo hoàn mỹ chân thật nhưng vẫn là người đẹp trên Bảng tuyệt sắc, trong Thư viện cũng là mỹ nữ có sức cuốn hút lớn, mọi người rất ủng hộ nàng.

“Để ta dẫn sư huynh đi!” Những người kia không nói ra chỗ đặc biệt của môn phái nhỏ kia mà lập tức vỗ ngực muốn dẫn Mạc Khôn đi.

Ngay cả tinh anh các đại giáo như Cửu Đầu xà, Thư viện Âm Dương, Thánh Vũ tộc… cũng hứng thú muốn đi xem Mạc Khôn phát uy như thế nào để bức ép môn phái nhỏ kia.

“Dẫn đường!” Mạc Không nói, âm thanh trầm thấp có chút thô bạo.

Người bị thương gật đầu, lập tức dẫn đường chuẩn bị dẫn hắn đến đạo tràng lụn bại ở phương xa kia, đây là theo ý của Nguyệt Thiền.

Thiên tài tinh anh của cổ động Tà Nguyệt, Thư viện Thần Nhai… hiện tại đã đến không ít, vốn là đang giao lưu trong thư viện, lúc này toàn bộ cùng nhau theo tới.

Ngoại trừ người của Thư viện Thiên tiên, các giáo khác hiện nay còn không biết chuyện gì xảy ra ở cái sơn môn rách nát kia.

Phía ngoài đoàn người, Nguyệt Thiền nhẹ như mây gió, cười nhạt cũng không nói gì.

Trên đường, ánh mắt Mạc Khôn hung ác, hắn đã nghĩ kỹ lý do, sau khi đi tới lập tức chụp mũ để môn phái kia giao người, lấy thế lớn của Thiên Nhân tộc áp bức.

Dưới mắt hắn, Thiên Nhân tộc dù kém xa trước đây, đã rời khỏi hàng ngũ Hoàng tộc nhưng hoàn toàn không phải là một môn phái bình thường có thể khiêu khích, càng không nói đến chỉ là một môn phái nhỏ.

"Đường này đều là cỏ dại, quá hoang vu, nhìn là biết đạo thống này đã suy sụp, nội tình hẳn là không mạnh." Một vị đệ tử tinh anh của Thư viện Âm Dương nói.

"Đúng thế, đã suy sụp vài ngàn năm rồi, truyền thừa gần như đã thất truyền, gần nhất mới ra một tên tốt đẹp." Một tên sư huynh bị thương của Thư viện Thiên tiên đáp.

Mạc Khôn nghe vậy càng thêm tức giận, nơi đây cũng không bằng với môn phái nhỏ bình thường, một đạo thống lụn bại như vầy mà cũng dám đả thương con cháu của Thiên Nhân tộc? Thực sự làm cho hắn lửa giận ngập trời.

Người của đại giáo khác cũng đều kinh ngạc, môn phái này cũng thật là yếu đến kỳ cục mà.

Sau đó mọi người càng tin tưởng một giáo này nhất định đã sa sút đến không ra hình dạng gì, bởi vì đường lên núi này gồ ghề, cỏ dại và bụi gai um tùm, đây nào có vẻ gì của một phái, rõ ràng là đất hoang.

"Sắp đến rồi, ngay ở phía trước." Người dẫn đường của Thư viện Thiên tiên nói.

Mạc Khôn càng đi càng tức giận, mặt trầm như nước, đây là địa phương quái quỷ nào? Bị một môn phái như vầy đánh thương tộc nhân quả thực là

vô cùng nhục nhã!

Cuối cùng cũng đến, sơn môn này, một cái cổng chào đổ sụp còn gắng gượng đứng thẳng nửa đoạn, còn những nơi khác gạch vụ tràn lan, mọc đầy cỏ dại.

Đây còn là một môn phái sao? Rõ ràng là di tích, là phế tích!

Mọi người thật không còn gì để nói.

Bọn họ nhìn thấy tất nhiên là cảnh tượng chân thật, hoàn toàn khác với cảnh tượng mà Thạch Hạo từng nhìn thấy.

Lúc này lửa giận của Mạc Khôn tăng vọt, chuyện hôm nay nếu như truyền đi thì thực sự sẽ là một chuyện cười, đây chính là môn phái mà hắn khởi binh hỏi tội sao?

Hắn rất hối hận, thật sự là không nên tới, nơi này cũng quá bần hàn mà, cơ bản không đáng cho tự mình tới rồi, quát lên: “Ai ở trong đó, lăn ra đây cho ta!”

Người các đại giáo khác muốn cười nhưng lại thấy không tiện nên kìm nén lại.

Chỉ có người của Thư viện Thiên tiên rất hồi hộp, không dám thả lỏng chút nào, đều trong tư thế sẵn sàng đối địch.

Phía sau cỏ dại, trên một tảng đá xanh lớn, Thạch Hạo quặm mặt xuất hiện, hắn rất khó chịu bởi vì vừa nãy lại bị Tề Đạo Lâm quở trách một trận.

“Gào cái gì, cút!” Hắn không vui nói.

Mạc Khôn nghe vậy thì tức muốn nổ phổi, ngay cả một thanh niên từ địa phương rách nát này đi ra cũng dám nói chuyện với hắn như vậy, thực sự nhịn cũng không nhịn được.

“Nhóc con, ngươi có biết là đang nói chuyện với ai sao, gọi người lớn

trong đó ra đây, ta muốn nói chuyện với họ!” Mạc Không lạnh giọng nói.

Tuy rằng hắn rất tức giận thế nhưng vẫn kiêng kỵ nhân mã của các giáo phía sau, hắn không muốn quá mức, tự cao tự đại, nên chỉ dùng thái độ bề trên nhìn xuống Thạch Hạo rồi ra lệnh như vậy.

Mặt Thạch Hạo càng đen hơn, bị lão già buộc núi vào rồi vác chạy thật nhanh, mệt tới gần chết, sau khi trở lại còn không yên, có người nói chuyện như vậy với hắn thì sao có thể để yên.

Trên thực tế hắn cũng có chút sơ ý, đây là cường giả của Thiên Nhân tộc, bởi vì cùng con người gần giống nhau nên lần này hơi lơ là.

Nếu không mặt của hắn sẽ càng đen.

Dù vậy Thạch Hạo cũng rất bực tức.

“Còn không mau gọi người lớn trong môn phái ngươi đến, không nghe thấy hả, ngươi điếc sao? Ta có lời muốn nói với hắn!” Mạc Khôn quát lớn, dáng vẻ như là Thánh sứ giá lâm, cao cao tại thượng.

Phía sau, thiên tài của các giáo đều đứng đó xem trò hề.

Chỉ có thần sắc những người của Thư viện Thiên viện là quái dị, lông tơ vèo vèo dựng thẳng, bọn họ nín thở, vô cùng hồi hộp. Nhưng mà bọn họ từng được Thanh Y truyền âm, cũng không tiện nhắc nhở thêm gì.

“Ầm!”

Thạch Hạo mặt tối sầm xuất thủ nhanh tới mức khiến người ta khiếp sợ, lạnh cả linh hồn, hắn kết hợp pháp thuật Côn Bằng và đại thần thông Súc địa thành thốn, tựa như là phù quang.

Với lại trên người hắn có một luồng tinh lực ngập trời tỏa ra, như một con thú lớn thời tiền sử rời hang, dũng mãnh vô địch.

Con ngươi Mạc Khôn co rút lại, hắn là cao thủ, hơn nữa vô cùng mạnh

mẽ thế nhưng hiện tại lại phát hiện mình quá bất cẩn rồi, đã trúng chiêu, bị vực trường không tên của người khác giam cầm khó có thể nhúc nhích.

Thạch Hạo sử dụng chính là Động Thiên duy nhất, bất quá rất bí mật, sau khi cố định Mạc Khôn thì lập tức thu lại.

"Ngươi… buông tay!" Mạc Khôn có thể chuyển động thế nhưng vẫn không thoát được, tay chân vùng vẫy, cốt văn bắn ra muốn đánh chết Thạch Hạo, kết quả lại vô hiệu.

"Ầm!"

Thạch Hạo tựa như ném búp bê vải, cầm mắt cá chân của hắn rồi đập mạnh xuống đất làm cho nơi ấy sụp lún, đá văng tung tóe.

Mạc Khôn kêu rên, quá nhục nhã rồi, đối phương không thèm vận dụng bảo thuật mà chỉ dùng sức mạnh cơ bắp cứ thế đập hắn.

"Ầm!"

Thạch Hạo xem hắn như người rơm mà đập loạn xạ, suýt chút nữa khiến Mạc Khôn tan rã, xương cốt cả người gãy vỡ nhiều chỗ, sau đó lại xách lên đấm mấy phát khiến răng hắn rụng sạch, con mắt sưng đen thùi lùi, xương mũi sụp xuống, không ngừng hét thảm.

Bên cạnh, tất cả thiên tài các giáo đều há hốc mồm, từng người lè lưỡi, sau đó dùng sức nuốt nước bọt, quả thực không tin được những thứ này.

Phải biết rằng đây chính là một trong Lục kiệt của Thiên Nhân tộc, nhưng lại bị người coi như là búp bê, đánh không còn hình người, mà chỉ là sử dụng sức mạnh cơ bắp.

Chuyện này thực sự đã dọa sợ một đám người.

"Hàng này đến cùng là ai vậy?" Thạch Hạo ném Mạc Khôn đã không còn hình người xuống đất, quay sang hỏi mấy người của Thư viện Thiên tiên

kia.

Một đám người đứng hình, quá hùng hổ mà, đến bây giờ mới chịu hỏi?

Mạc Khôn cả người đau nhức, giận dữ và xấu hổ muốn bất tỉnh đi, đường đường là tuấn kiệt của Thiên Nhân tộc lại không được một đệ tử của môn phái nhỏ xem vào trong mắt, đánh xong mới tùy tiện hỏi, quá nhục nhã người khác rồi.

“Ngươi có biết ta là ai, đến từ bộ tộc nào không hả?!” Hắn tức giận âm thanh run run, nhẫn nhịn đau nhức, lớn tiếng nói.

“Ngươi đến từ bộ tộc nào?” Mặt Thạch Hạo tối sầm hỏi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 762: Nhằm Vào Thiên Nhân Tộc

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Tường đổ, trên nền đất bị cỏ dại phủ đầy, gạch ngói cổ xưa vỡ nát… tất cả những thứ này đều nói lên sự tả tơi của nơi này.

Một đám người ngẩn ngơ, chỉ là một môn phái nhỏ rách nát, một thiếu niên đi ra lại đánh cho một trong Lục kiệt của Thiên Nhân tộc gào khóc thảm thiết, quá thê thảm.

"Ta… đến từ… Thiên Nhân tộc!" Mạc Khôn dùng hết sức lực run run rống lên.

Con mắt của hắn chảy nước, nhìn chằm chằm Thạch Hạo xem phản ứng của hắn, một đại tộc như htees này kéo bè kéo lũ đến thì có ý nghĩa vô cùng lớn, tuyệt đối có thể dọa sợ rất nhiều môn phái nhỏ.

Bởi vì hắn đại biểu không phải là một người mà là một giáo.

Thạch Hạo trợn to mắt, tỉ mỉ quan sát hắn.

Mạc Khôn vốn lửa giận bừng bừng, nhưng khi thấy bộ dáng này của Thạch Hạo thì cảm thấy hắn đã sợ hãi, trong lòng kiêu ngạo, Thiên Nhân tộc quả nhiên vẫn có uy thế lớn lao như trước, khiến khắp thiên hạ kiêng kỵ.

"Ngươi gây ra lỗi lầm lớn rồi, nhưng có hối hận thì cũng đã chậm!" Mạc Khôn nói vô tình, tự mình ngồi lên, liên tục cười lạnh với Thạch Hạo.

Xung quanh, một đám người than nhẹ, đạo thống nhỏ thật xui xẻo, chọc

ai không chọc lại chọc nhầm Thiên Nhân tộc, làm cho một trong Lục kiệt phải tự mình tới.

Thế nhưng mọi người cũng khâm phục, môn phái nhỏ này quả thật ghê gớm, xuất hiện một nhân vật phi phàm, lại túm được cả Mạc Khôn, khó mà tin nổi.

Chỉ có đám người của Thư viện Thiên tiên là vẻ mặt rất quái lạ, từng người mấp máy môi, muốn nói nhưng lại không cách nào nói được, bứt rứt rất khó chịu.

Bọn họ không tin tên "bại hoại" này hoảng sợ, dám tới Thư viện Thiên tiên tiếp nhận chuyện làm ăn, tuyên bố có thể treo anh tài lớn tuổi lên đánh, còn có thể sợ Thiên Nhân tộc sao?

"Ngươi là người Thiên Nhân tộc?" Thạch Hạo mở miệng, đi vòng quanh hắn một lượt, khuôn mặt kỳ lạ, đây thật sự là gặp quỷ rồi, hắn vẫn chưa có đánh tới cửa thế mà người của tộc này là có thể tới đây vênh váo, tìm hắn gây sự!

"Tất nhiên, ai dám giả mạo Thiên Nhân tộc ta." Mạc Khôn nói. Sức khỏe càng lúc càng tốt, dưới mắt hắn, Thạch Hạo đã sợ, đang cẩn thận tìm lời giải thích.

Hắn ngồi đó chữa thương, tinh lực bốc lên, ánh mắt lại đang dòm chừng Thạch Hạo, mang theo cay nghiệt mà thoải mái, nói: "Bởi ngươi không biết nên mới rước lấy thảm họa cho môn phái ngươi, bây giờ có mời thầy ngươi ra xin lỗi đều đã chậm!"

"Có đúng không. Ta nên làm thế nào đây?" Thạch Hạo hỏi.

Mạc Khôn đứng dậy, không thể không nói, là cường giả trẻ tuổi nổi tiếng của Thiên Nhân tộc, căn cơ của hắn rất vững, bị thương nặng còn thể đứng dậy được.

Tuy rằng rất vất vả và gắng gượng nhưng hắn vẫn chắp hai tay sau lưng,

lấy thái độ bề trên nhìn xuống thiếu niên phía trước, đe dọa nói: “Đã chậm!”

“Đạo huynh, tội không mắc mớ đến môn phái, không nên nghiêm khắc quá mới tốt.” Bên cạnh có người xin tha thứ.

“Không cần xin xỏ, uy nghiêm của Thiên Nhân tộc ở đâu?” Cũng có người cười trên sự đau khổ của người khác, ở đây xem trò vui.

Chỉ có một đám người của Thư viện Thiên tiên là lặng im không lên tiếng. Trên thực tế bọn họ… rất thông cảm cho Mạc Khôn, bởi vì biết ý của thiếu niên kia không phải như vậy!

Học viên của Thư viện tin tưởng, Mạc Khôn xui xẻo rồi. Kỳ thực… hắn rất đáng thương.

“Cho ngươi một cơ hội, cố gắng biểu hiện lấy lòng để ta hài lòng tha thứ đi.” Nói đến đây thì Mạc Khôn liếc nhìn hai chân của Thạch Hạo nói: “Đầu gối của ngươi rất cứng đấy.”

Đây là ý gì, muốn thiếu niên quỳ xuống sao? Sau khi nghe đến đó, không ít người của Thư viện Thiên tiên che miệng lại, thậm chí có mấy người lập tức quay đầu đi, không đành lòng nhìn.

“Được!” Thạch Hạo gật đầu, chẳng muốn nhìn cái vẻ vênh váo của hắn, bởi vì quan sát tỉ mỉ trong đám người thì phát hiện đây chính là thủ lĩnh của Thiên Nhân tộc, là người mạnh nhất.

Sau đó hắn ra chân, một tiếng răng rắc giòn giã truyền đến, tiếng xương vỡ rất chói tai, khiến người cảm thấy tê răng, không nhịn được muốn run.

“A… ” Mạc Khôn hét lớn, khuôn mặt vặn vẹo, mồ hôi lạnh túa ra, lập tức quỳ trên mặt đất, hai chân khó có thể chống đỡ được thân thể.

Bởi vì đầu gối của hắn nứt ra, hai chân gãy xương đã biến hình ngã nhào xuống mặt đất, cơn đau này tan nát cõi lòng.

Tinh anh các đại giáo đứng hình, thiếu niên này ra tay rồi, biết Thiên Nhân tộc tới hỏi tộc vậy mà còn dám hung hăng như vầy, nằm ngoài dự tính của bọn họ!

Người của Thư viện Thiên tiên thì tương đối bình tĩnh, bởi vì bọn họ biết nhất định sẽ như vậy, đạo thống này là cha truyền con nối, không bao giờ chịu thiệt, tiếng ác lan xa.

"Ngươi… đang chuốc họa cho sư môn của mình." Mạc Khôn la lớn.

Hắn có chút bối rối, vì sao lại khác hoàn toàn tưởng tượng của mình thế chứ, thiếu niên kia vừa nãy không phải hoảng sợ sao, sao lại đột nhiên trở mặt, đột nhiên gây khó khăn như vậy?

"Ta tên Mạc Khôn."

Trong lòng hắn sợ hãi, sau khi hơi tỉnh tảo thì vội vàng nói ra thân phận Lục kiệt của mình, hi vọng đối phương kiêng kỵ, có thể có cơ hội thoát khỏi tai họa này.

"Ầm!"

Thạch Hạo một cước quét ngang làm cho cằm của hắn nứt ra, lại khó có thể mở miệng nói chuyện, đồng thời bay ngang ra ngoài đập vào một tảng đá lớn, miệng mũi máu phun xối xả.

"Ngươi rất nổi tiếng sao?" Mặt Thạch Hạo tối sầm lại hỏi.

Mạc Khôn vừa sợ vừa hận, tràn ngập cảm giác nhục nhã, là một trong những cao thủ hạt giống nổi tiếng nhất Thiên Nhân tộc lại bị người khinh bỉ như vậy, người ta cơ bản chưa từng nghe nói tới.

"Hắn từng là một trong sáu đại cao thủ trẻ tuổi của Thiên Nhân tộc, thế nhưng bây giờ đã bị cho ra rìa, đứng hàng thứ tám." Tự nhiên có người xem Mạc Khôn chướng mắt, âm thầm nói.

“Ba vị trí đầu tiên ta còn chưa biết, mới thứ tám, chưa từng nghe nói.” Thạch Hạo lẩm bẩm.

Đây là lời nói thật, thế nhưng rơi vào tai mọi người thì từng người vẻ mặt quái lạ, tên khốn này quá mạnh rồi, dáng vẻ này cơ bản là xem thường Thiên Nhân tộc, thực sự là đệ tử của một đạo thống nhỏ sao?

“Gào… ” Tiếp đó, tiếng kêu của Mạc Khôn phát ra không giống như tiếng người, tựa như một con dã thú đang gào thét, cực kỳ thê thảm.

Thạch Hạo không có chút thiện cảm nào với Thiên Nhân tộc, thậm chí còn hận thấu xương, hắn hộ tống Vân Hi mấy trăm ngàn dặm xuyên qua bình nguyên màu máu, một đường liều mạng, kết quả đối phương lấy oán trả ơn, giam cầm hắn trong hắc lao, muốn đoạt bảo thuật của hắn.

Hôm nay lại có một tên gọi là cấp “Hạt giống” của Thiên Nhân tộc đến trước mặt hắn huênh hoang, biểu diễn sự mạnh mẽ và ngang ngược của Thiên Nhân tộc, đây không phải là muốn chết sao?

Thạch Hạo không nói vô ích gì, đập hắn trăm ngàn lần, một cái tát xuống, đừng nói là hàm răng, ngay cả cái cằm cũng đều sắp không còn, còn xương cốt thì từ lâu gãy đã gãy, nứt đã nứt, không còn hình người.

“Dừng tay, đạo hữu cần gì vô tình như vậy, tìm chỗ mà khoan dung độ lượng!” Có người mở miệng, xem như là xin tha, muốn ngăn Thạch Hạo lại, tạo quan hệ tốt với Thiên Nhân tộc.

“Ngươi phán đoán sai tình thế rồi!” Thạch Hạo nói, một tia chớp lập tức bay tới, đùng đùng vang vọng, đây chính là bảo thuật Lôi đế, khiến người kia cháy đen tại chỗ, cả người co giật, ngã trên mặt đất.

Rất nhiều người biến sắc, kia là người của một mạch Cửu Đầu xà, là tộc thù dai nhất, tên này lại triển khai thủ đoạn ác độc với tộc này.

“Đạo huynh, nên thu tay lại đi, nếu không thì môn phái này của ngươi chắc chắn sẽ có thảm họa.” Có người uyển chuyển ngăn cản, sợ nói chuyện

cứng rắn cũng bị đánh ngã.

Thạch Hạo cười gằn nói: “Thiên Nhân tộc ta cũng đánh, đừng nói là hắn, cho dù là tất cả sáu kiệt đều đến cũng bị đánh không sót.”

Lời này vừa ra, mọi người liền giật mình, việc này đã không thể dùng từ hung hăng để hình dung và so sánh nữa rồi, đây là hạ chiến thư sao? Muốn chống lại Thiên Nhân tộc!

Phải biết rằng, người đứng đầu thế hệ trẻ tuổi Thiên Nhân tộc là U Vũ sắp xuất hiện, ngoài ra còn có Vân Hi quốc sắc thiên hương cũng dắt tay nhau tới, hắn lại dám buông lời như vậy.

Mạc Khôn hoàn toàn choáng váng, bị đánh đến nhìn không ra, dáng vẻ si ngốc, người này đến cùng là ai? Cơ bản không sợ Thiên Nhân tộc mà là nhằm vào.

“Các ngươi mang địch ý với ta, muốn ra mặt dùm Thiên Nhân tộc hả?” Vẻ mặt Thạch Hạo không tốt, tập trung một nhóm người trong những đệ tử các giáo lớn kia.

Ngoại trừ Thư viện Thiên tiên thì những người khác rất không thoải mái. Bị truyền nhân của một sơn môn lụn bại uy hiếp như vậy thực sự là có chút hoang đường, thế nhưng không thể không thừa nhận là hắn rất mạnh!

Sau đó trong lòng mọi người kinh hoàng, tên khốn này quá bá đạo. Dĩ nhiên lập tức ra tay, nhằm vào những người vừa mới lộ ra địch ý với hắn kia.

“Ngươi… ”

Những người kia vừa giận vừa sợ, tuy rằng hai bên nói chuyện và lộ ra địch ý, nhưng dù sao cũng chưa ra tay, đối phương vậy mà chủ động đánh tới.

“Đã có địch ý thì ta giúp các ngươi!” Cả người Thạch Hạo đều là vòng xoáy màu vàng óng, hút lấy tinh khí đất trời, đây là Kim Tuyền Ba Văn công

bên trong pháp môn Côn Bằng, bù đắp chân nguyên bản thân.

Tiếp theo sấm nổ vang trời, hàng ngàn hàng vạn tia điện màu vàng tỏa ra từ thân thể hắn rồi lần lượt bao phủ những người kia lại.

Thạch Hạo bây giờ mạnh mẽ cỡ nào, ngay cả Minh tử cũng đều giết, đun sôi ăn đi đời sau mạnh nhất của Tử Kim Chân Hống, đối phó những người này đương nhiên sẽ không vất vả gì.

Trong chốc lát, một đám lớn cường giả trẻ tuổi các giáo đều bị tia điện giật trúng tựa như sủi cảo thả bủm bủm vào nồi để luộc vậy.

Mạc Khôn sợ hãi, khi tỉnh táo hắn mới rõ ràng đã chọc phải một tên Ma vương, tên khốn này quá kinh khủng rồi, cơ bản là không sợ các giáo, mạnh mẽ và trắng trợn không kiêng dè.

Mọi người cũng sợ hãi, cao thủ các giáo đều bị đè ép kinh hoàng, trong lúc nhất thời không ai dám ra mặt, cũng không ai nói chuyện, tình cảnh yên tĩnh.

“Cách!”

Cuối cùng một tia điện hạ xuống tiến vào trong cơ thể của Mạc Khôn, khiến thần hồn hắn run run, trong lòng gào thét, mất hết niềm tin.

Bởi vì Thạch Hạo đã phế bỏ toàn bộ đạo hạnh của hắn rồi!

“Cút đi!” Thạch Hạo đá bay hắn rơi vào trong đám người, đồng thời nghiêm túc cảnh cáo mọi người lập tức rời đi.

Rất nhiều người lộ ra sắc mặt khác thường, tên này cũng quá tà môn rồi, thật sự muốn phá bảng hiệu Thiên Nhân tộc sao?

“Đạo huynh, ngươi làm như vậy có thể sẽ có tai họa tới cửa, nên sớm chuẩn bị đi.” Có người thiện ý nhắc nhở, bí mật truyền âm.

“Không sao, ta liền chờ ở chỗ này, nhìn một chút Thiên Nhân tộc có cao

thủ gì, sáu kiệt có thể đồng thời đến, ta chờ!" Thạch Hạo nói.

Mọi người đầu tiên là ngẩn ra, sau đó trong lòng chấn động mạnh, đây là hạ chiến thư sao? Mọi người đều ý thức được sẽ có sóng to gió lớn. U Vũ cùng Vân Hi sắp đến, chắc chắn sẽ tới nơi đây tranh đấu!

Việc đã đến nước này, không ai dám ra tay, đệ tử các giáo hai mặt nhìn nhau, cuối cùng dọc theo đường cũ xuống núi.

Không ít người có lòng nghi ngờ, đây rốt cuộc là một cái đạo thống ra sao, đã lụn bại thành bộ dáng này rồi thì vì sao còn có truyền nhân đáng sợ như thế, tất cả mọi người đều kinh ngạc, chuyện này rất không đúng lắm.

Mọi người nhìn về phía học viên của Thư viện Thiên tiên, mang theo sắc mặt nghi ngờ muốn hỏi cho ra lẽ.

Sơn môn, yên tĩnh lại.

Thạch Hạo đi vào trong, nhìn thấy Tề Đạo Lâm đang nhập định trên một khối "Đá hổ vồ" nhỏ giọng nói: "Đạo chủ, con có mấy lời muốn nói với người."

"Chuyện gì?" Tề Đạo Lâm nhắm mắt nhập định.

"Trên người con có chút bí mật." Thạch Hạo nói.

"Ai không có bí mật, đáng là gì." Tề Đạo Lâm rất bình tĩnh.

"Đạo chủ, các giáo đều đang tìm con." Thạch Hạo thẳng thắn.

Tề Đạo Lâm ừ một tiếng rồi mở mắt ra, ý là đã biết.

"Người biết?" Thạch Hạo giật mình.

"Nếu không ta mang ngươi về làm gì, không phải ai cũng có thể trở thành đệ tử ký danh của Đạo tràng Chí tôn." Tề Đạo Lâm nói, lão lúc này mặc đạo bào màu vàng óng, tiên phong đạo cốt, con ngươi sâu thẳm, có loại

uy nghiêm lớn lao.

Thạch Hạo đờ ra, sau đó nói: “Nếu biết ta là ai, vậy ta không kiêng kị điều gì nữa, đạo chủ, ta muốn san bằng đạo tràng ở bên ngoài của Thiên Nhân tộc, ví dục như quặng mỏ ở Hỏa châu, không sẽ gây ra tai họa chứ?”

“Đi đi.” Tề Đạo Lâm chỉ hai chữ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 763: Tạo Hóa

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Con mắt Thạch Hạo sáng lên, không nói thêm gì nữa, lão già quả thật ngang tàn, hai chữ đó đã nói lên tất cả và hắn cũng chỉ cần như vậy!

Thạch Hạo vốn đã xoay người, lúc này thân thể thoáng ngừng lại rồi mới đi tiếp, lão già này chỉ nhắc tới Hoang mà sao không gọi tên thật của hắn là Thạch Hạo.

"Chắc là đã biết ta đến từ hạ giới chứ?" Trong lòng hắn ngờ vực nhưng cũng không nói ra.

Bởi vì Tề Đạo Lâm bình chân như vại, mỗi lần đều lập tức cắt ngang lời hắn, không cho hắn cơ hội nói ra, vậy chắc là hiểu rõ tất cả rồi.

Thạch Hạo rời đi, bắt đầu chuẩn bị, đầu tiên là phải biết rõ tình hình quặng mỏ ở Hỏa châu của Thiên Nhân tộc.

Dưới núi, một đám người đang quay trở về, bầu không khí có chút ngột ngạt, hôm nay đi tới một môn phái nhỏ và những chuyện đã trải qua khiến người ta khó có thể tin.

"Các vị đạo huynh Thư viện Thiên tiên, người kia tên là gì vậy?" Một tên Thiên Nhân tộc mở miệng, giọng nói không quá thân mật, bởi vì cảm thấy hôm nay đã bị lừa dối.

Một nhân vật lợi hại như thế, Thư viện Thiên tiên tại sao không sớm nói?

Mạc Khôn mặt xám như tro tàn, được người cõng đi, nắm chặt nắm đấm, nghiến răng nghiến lợi, trong mắt ngập tràn oán độc, hôm nay quá thảm lại bị phế bỏ.

Loại trừng phạt này so với giết chết hắn thì khó chịu hơn, đây là lấy hắn làm chiến thư để đưa cho Thiên Nhân tộc!

“Không biết, hắn nói hắn là Đại sư huynh.” Một người của Thư viện Thiên tiên đáp.

“Đại sư huynh?” Con cháu các giáo còn lại đều lộ ra sắc mặt khác thường, đây cũng thật là một xưng hô đặc biệt, tên khốn này giọng điệu không nhỏ, thế nhưng quả thật là mạnh đến mức không còn gì để nói.

“Thật sự là đệ tử của một đạo thống nhỏ sao?” Có người mở miệng, mà điều này cũng là nghi hoặc của tất cả mọi người. chuyện hôm nay cũng quá hoang đường rồi.

“Đúng, lụn bại đã mấy ngàn năm, vốn đã bị đứt đoạn truyền thừa, gần nhất từ trong tro tàn lại bùng cháy.” Có người ở Thư viên Thiên tiên đáp nhưng lại có chút bất đắc dĩ.

“Đến tột cùng là môn phái nào?” Có người không kiên nhẫn hỏi kỹ hơn.

“Đạo tràng Chí tôn.” Một vị nữ đệ tử của Thư viện Thiên tiên nhỏ giọng nói.

“Nghe quen quen, ta thế nào cảm giác nghe nói qua, một môn phái nhỏ sao có thể khiến ta có ấn tượng chứ?” Anh tài của Thánh Vũ tộc lẩm bẩm.

Người của cổ động Tà Nguyệt thì lại kinh ngạc thốt lên, tựa như nhớ đến cái gì đó.

“Đạo tràng… Chí tôn?” Mạc Không cắn răng, cực kỳ căm phẫn, sau đó hắn tỉnh ngộ bởi vì hắn đã nhớ được, đây là một tà giáo!

Chủ nhân của đạo thống này từng là người có tiếng tăm ở thượng giới, ăn trộm trăm nhà, bái vào rất nhiều đại môn phái khác nhau, học tập bí pháp của các tộc, tiếng xấu truyền xa.

Người của Thư viện Âm Dương cũng ngạc nhiên, hiển nhiên hiểu rõ nguyên nhân, thầm than lại là đạo thống này, thực sự là ngoài ý muốn.

"Một giáo này cũng không thấy dị mà mở lại sơn môn à?" Có người ôm địch ý, bởi vì đây tuyệt đối là một trong những đạo thống hiếm thấy ở thượng giới, trộm cung điện lầu các của các tộc, thứ gì cũng trộm, khắp nơi vây quét.

Thời gian đã qua nhiều năm, môn phái này lại tái hiện, có thể gọi là tro tàn lại cháy, ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

"Ta nhớ tới mấy ngàn năm trước đạo tràng này có mấy tên đệ tử, kết quả bị môn sinh các giáo đánh đến không dám quay lại nữa, trở thành trò cười, bây giờ lại còn dám lập môn phái?

Nói đến môn phái này, rất nhiều đại giáo đều cảm thấy ngứa răng, chủ yếu là Tề Đạo Lâm năm đó quá không coi ai ra gì, học trộm trăm nhà còn trộm kiến trúc mang tính biểu tượng, tiêu chí của các tộc.

"Một môn phái tiếng xấu rõ ràng nhất lại xuất hiện, ta cảm thấy nơi đó nhất định sẽ rất náo nhiệt."

"Không cần làm những cái khác, chỉ cần truyền ra tin tức, phỏng chừng rất nhiều người đều muốn tìm tới cửa, tái diễn lại một màn mấy ngàn năm trước kia, đệ tử của môn phái đó sẽ bị người đánh cho bỏ chạy không còn dám trở lại." Có người nói.

Hiển nhiên, vùng đất này muốn náo nhiệt rồi.

Thế nhưng cũng có người nhíu mày bởi vì biết Tề Đạo Lâm rất khó trêu chọc.

Lão tiếng xấu rõ ràng, năm đó từng bị các giáo vây quét, kết quả bình yên chẳng việc gì và chạy thoát, đã nhiều năm như vậy nhất định càng thêm đáng sợ.

Hỏa châu, đồng cỏ mênh mông.

Một thiếu niên bước đi với tốc độ cực nhanh, chính là Thạch Hạo. Hắn từng bí mật đi tới Thư viện Thiên tiên, từ chỗ Nguyệt Thiền đạt được rất nhiều tư liệu, lúc này lao đi như chớp trên mặt đất bao la.

Hắn đã tìm hiểu cặn kẽ, xem xét tỉ mỉ bản đồ Hỏa châu, biết rõ phạm vi thế lực của các đại giáo, một đường hướng về mục mà tiêu phóng tới.

Ầm!

Phía trước, một đám lửa bạc phụt lên, bao phủ phạm vi mặt đất đến mấy dặm, cây cỏ không tổn hại thế nhưng lại có sinh linh bị đốt thành tro tàn.

Thạch Hạo tập trung tinh thần cao độ, hiểu rõ thêm về hoàn cảnh ác liệt của Hỏa châu, có một số nơi thường có đám lửa phụt lên, tới nhanh mà đi cũng nhanh, kỳ lạ khó đoán.

“Thật là một vùng đất kỳ lạ, dưới lòng đất nơi này đến tột cùng có cái gì, vì sao đều có ngọn lửa kỳ lạ phụt lên?”

Cho đến bây giờ Thạch Hạo vẫn không biết vì sao lại có những ngọn lửa này.

Trên thực tế không chỉ hắn mà các đại đạo thống của Hỏa châu cũng khó có thể thật sự hiểu rõ chuyện này đến cùng là như thế nào.

Quặng mỏ mà Thiên Nhân tộc chiếm đóng gần với Thiên Tiên châu, cũng không ở sâu trong Hỏa châu, vì vậy Thạch Hạo cũng không cần phải dựa vào truyền tống trận mà chỉ một đường chạy như bay.

Mấy canh giờ sau hắn đã tới khu vực này.

Đây là khu mỏ quặng của Thiên Nhân tộc, chiếm diện tích cực lớn, vật liệu quý hiếm phong phú, là một bảo địa vô cùng nổi tiếng.

Bên trong vùng lãnh thổ mà Thiên Nhân tộc chiếm cứ này nổi tiếng nhất chính là hai nơi mỏ quặng, đào đã nhiều năm nhưng thần liệu bên trong vẫn không hết.

Nghe nói có một mỏ quặng thậm chí đào được một viên tiên kim tròn vo nên gợi ra náo động lớn, rất nhiều đại giáo cùng đến, thiếu chút nữa đánh nhau, rối loạn không thôi.

Đáng tiếc chính là, cuối cùng phát hiện cũng chỉ là một viên tiên kim có tạp chất chứ không phải là tiên kim thật sự, phong ba mới lập tức yên tĩnh.

Thạch Hạo đến nơi, xa xa nhìn tới, yên lặng đánh giá, hắn cũng không phải rất lo lắng bởi vì biết nơi này không có Thiên Thần, người mạnh nhất cũng chỉ là Chân Thần.

Dù sao thì Thiên Thần quá mức siêu việt, trong tình huống bình thường sẽ không tọa trấn bên trong quặng mỏ, đều được gia tộc cung phụng, toàn lực tu hành để bảo vệ bộ tộc.

Trên thực tế Chân Thần là tốt rồi, Thiên Nhân tộc là đạo thống cực kỳ mạnh mẽ ở thượng giới, cũng không có bao nhiêu người dám đoạt thức ăn trước miệng cọp mà tới đoạt quặng.

Trừ khi tiên kim xuất thế!

Thạch Hạo không sợ, bây giờ hắn đã kết hợp được pháp thuật Côn Bằng với Súc địa thành thốn, tốc độ càng nhanh hơn, dù là gặp phải Chân Thần cũng có thể chạy thoát.

Hắn vẫn chưa vội vã ra tay mà là chuyển qua một chỗ khác, xem

xét toàn bộ hai mỏ quặng nổi tiếng nhất.

“Ồ?!”

Bỗng nhiên Thạch Hạo lấy làm kinh hãi, hắn cầm trùng đồng và nhìn thấy được trong một quặng mỏ có tia khí đại Đạo dao động, có vẻ rất không bình thường.

Khi hắn thu hồi trùng đồng thì lập tức không thấy gì cả.

“Có chút bất thường.” Thạch Hạo lần nữa cầm trùng đồng tỉ mỉ đánh giá, nơi đó yên tĩnh không chút tiếng động, sau khi đợi rất lâu mới thấy một tia sương trắng từ lòng đất bốc lên, rất nhạt và mỏng manh.

Dưới lòng đất nơi này có món đồ gì? Thạch Hạo nghi hoặc.

Dù là cầm trùng đồng cũng rất khó bắt lấy tia sương kia, rất lâu mới có thể nhìn thấy từng tia một tràn ra.

Hắn không ra tay mà ẩn nấp ở đây chăm chú quan sát, phát hiện mỏ quặng lâu năm này nhìn thì đơn giản nhưng bảo vệ rất nghiêm mật, ngay cả Chân Thần cũng có đến mười người.

Đây vẫn chỉ là hắn nhìn thấy, điều này khiến hắn kinh ngạc, trong tình huống bình thường, Chân Thân dù là tới đây thì cũng chỉ là tọa trấn, sao có thể canh gác?

“Nơi này e là có chuyện gì muốn xảy ra.” Hắn lẩm bẩm.

…

“Bọn U Vũ sao vẫn chưa đến, cơ hội hiếm có, nếu bỏ qua thì đáng tiếc lắm.” Có người nói, Thạch Hạo dựa vào thần giác mạnh mẽ đã nghe được.

Khu vực này mặc dù là thảo nguyên nhưng vẫn có mấy ngọn núi nằm đó.

Quặng mỏ cổ này nằm dưới chân một ngọn núi, có mấy vị Chân Thần ngồi xếp bằng trên những ngọn núi khác nhau đang khẽ bàn luận.

“U Vũ mới dung hợp Thiên Mệnh thạch cần phải củng cố, hơn nữa mấy vị Thiên Thần trong tộc sau khi trải qua chuyện lần trước đã bế quan, vẫn chưa xuất quan… ”

Nghe ý tứ của bọn họ thì sẽ có Thiên Thần bảo vệ U Vũ tới đây, điều này làm cho Thạch Hạo kinh dị gấp bội, kỳ tài của Thiên Nhân tộc là vì đồ vật bên trên mỏ quặng cổ nên mới đến?

U Vũ muốn tới Hỏa châu, tuần tra mỏ quặng và đến Thư viện Thiên tiên giao lưu chỉ là danh nghĩa, thật ra là có mục đích khác.

Điều này làm cho Thạch Hạo hứng thú, tập trung nhìn kỹ, ở đây quan sát.

Có lúc trong chốc lát liền xuất hiện một tia sương mù thần bí, có lúc cần đợi hơn một canh giờ, loại sương mù cực kỳ mỏng manh kia khiến trong lòng Thạch Hạo chấn động kỳ lạ.

“Tảng đá kia rất không bình thường, có thể làm người ta hầu như giác ngộ, chứng minh giá trị rất lớn.”

“Ban đầu thì không để ái, ai biết lại kỳ dị như vậy chứ, nếu sớm biết vậy khi báo lên chúng ta nên nói thêm một chút để gợi ra chấn động cho cấp trên rồi.”

“Haizz, ta đã báo lên tin tức rõ ràng thêm lần nữa rồi, tin tưởng trong tộc nhất định sẽ khiếp sợ và sẽ có Thiên Thần giáng lâm.”

Thông qua câu chuyện của bọn họ thì Thạch Hạo vững tin, dưới lòng đất nơi đó có báu vật!

“Đáng tiếc tảng đá kỳ lạ này quá mỏng manh, mới tiếp xúc thì gần như nổ tung, chỉ có thể chờ đợi Thiên Thần đến rồi tính tiếp.”

Thạch Hạo kinh ngạc, đây là lời nói hắn nghe được khi chờ ở chỗ này

mấy canh giờ.

Chỉ trong nháy mắt này Thạch Hạo đã thay đổi chủ ý, tạm thời thu hồi quyết định tấn công khu mỏ quặng của Thiên Nhân tộc, hắn chuẩn bị nghĩ biện pháp tiến vào bên trọng mỏ quặng cổ này.

Nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn thì nơi này khả năng có một hồi tạo hóa.

"Có thể là Tiên chủng* không, ta thế nhưng từng nghe nói, từng có tinh huyết và xương của Tiên… bị phong ấn lại, nếu là đạt được thì dựa vào cái này đủ để thực hiện tiến hóa hoàn mỹ."

*Tiên chủng: hạt giống Tiên.

"À, không sai, nghe nói thời cổ có người cũng không phải lấy thần diễm nhen nhóm bản thân mà là dựa vào "Đạo chủng" tiên huyết, hiệu quả tốt ngoài dự đoán.

Thạch Hạo kinh ngạc, lại còn có thể nghe được bí mật như vậy, hắn càng thêm chờ mong.

Cuối cùng hắn bắt đầu hành động, cảm thấy không thể chờ đợi thêm được nữa, bởi vì người ở nơi này đã một lần nữa báo tin, có thể không lâu sau sẽ có Thiên Thần giáng lâm.

Thạch Hạo dùng đại thần thông Súc địa thành thốn chui xuống đất, lặng yên không một tiếng động đến gần từng chút từng chút một, cuối cùng tiến vào bên trong một mỏ quặng cổ.

Hắn tuy rằng vẫn chưa thể cùng Chân Thần liều mạng thế nhưng thân pháp hiện nay quả thật cũng xem như là số một nên không chút tiếng động tiến vào trong.

Đi tới nơi sâu trong mỏ quặng cổ, từ xa hắn đã nhìn thấy một tảng đá kỳ lạ, có thể dài tới bốn trượng, càng có từng tia sương mù như là tiên khí tỏa

ra, khiến lòng người run rẩy.

Trên khối đá này có rất nhiều vết rách, hiển nhiên giống như lời Chân Thần từng nói, nếu đụng vào nó thì nó sẽ rạn nứt.

Cao thủ của Thiên Nhân tộc rất chú ý, vì vậy ngừng lại không dám làm liều, sợ phá hoại bảo vật.

Ánh mắt Thạch Hạo lấp lóe, hắn cũng sẽ không quá cẩn thận, nếu có cơ hội thì trực tiếp vác đi!

Chỉ là dưới lòng đất nơi này cũng có Chân Thần ngồi xếp bằng cách tảng đá kỳ lạ này không xa, hơn nữa không chỉ một người, bảo vệ nghiêm ngặt.

"Liều mạng!"

Thạch Hạo nói thầm, bất ngờ nhìn thấy tạo hóa này hắn quyết định làm chuyện mạo hiểm, đương nhiên cũng không quá mức lo lắng, dù sao trên người hắn có Phá giới phù.

Ẩn nhẫn một ngày một đêm, cuối cùng lúc Chân Thần gặp nhau tiến hành đổi ca thì Thạch Hạo chuyển động, nắm lấy cơ hội duy nhất này hóa thành một vệt thần quang vọt tới.

"Ầm!"

Hắn nâng tảng đá kỳ là này lên, lập tức khí tức đại Đạo mênh mông, vô tận mẫu khí trời đất buông xuống, khiến hắn chấn động mạnh.

Trong nháy mắt Thạch Hạo liền biết được, nếu có thể mang thứ bên trong tảng đá kỳ lạ này đi thì Thiên Nhân tộc nhất định điên cuồng, đây tuyệt đối là báu vật trần gian.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 764: Trời Đất Sinh Ra

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Răng rắc!

Tảng đá kỳ lạ này phát ra âm thanh giòn giã và xuất hiện từng vết rách, khí tức đại Đạo lan ra thì nó cũng rạn nứt theo, khe hở đan xen.

“A… ”

Chân Thần của Thiên Nhân tộc kêu lo, mắt trợn trừng, đây là đoạt thức ăn trước miệng cọp, bên trong mỏ quặng cổ quan trọng bậc nhất của Thiên Nhân tộc vậy mà xuất hiện một người ngoài cướp giật báu vật.

“Mẫu khí!” Có tiếng người run run, vững tin không nhìn lầm thì thân thể run rẩy, hai mắt đỏ au, điên cuồng đuổi theo.

“Vèo!”

Trong nháy mắt có bốn người ra tay, bốn đại Chân Thần hiện ra đánh giết Thạch Hạo, tuyệt đối không thể để hắn thoát.

“Cẩn thận, không được để cho tảng đá kỳ lạ đó bị hao tổn!” Một vị Chân Thần nhắc nhở, trầm thấp rít gào, kinh biến này vượt qua dự liệu của tất cả mọi người bọn họ.

Thạch Hạo rất quyết đoán, lấy tảng đá kỳ lạ ngăn cản phù quang của bọn họ hòng bảo vệ chính mình, nếu đối phương sợ ném chuột vỡ bình thì không cần phải do dự gì.

“Súc sinh!” Một vị Chân Thần gào thét rồi nhanh chóng thu hồi cốt văn phát ra, không dám đánh thẳng sợ làm hỏng tảng đá thần bí kỳ lạ này.

Răng rắc!

Sự thật đã chứng minh, tảng đá này thật sự rất giòn, cho dù Thạch Hạo mang nó trên lưng chạy trốn thì loại chấn động này cũng khiến nó xuất hiện thêm vài khe hở đáng sợ.

“Ngươi muốn hủy diệt kỳ trân của trời đất sao, mau buông ra nếu không thì chính là tội phạm muôn đời, trăm cái mạng cũng khó có thể chuộc tội!” Một vị Chân Thần nổi giận quát lớn, nắm chặt nắm đấm.

Đồng thời hắn há miệng phun ra một đám ký hiệu, hóa thành từng chữ kim loại chạm vào nhau như chòm sao lấp lánh phát ra tiếng leng keng. Những ký hiệu thành hình này nối liền với nhau hóa thành một sợi xích thần bắn về Thạch Hạo muốn chặn đứng hắn.

“Xoẹt”, Thạch Hạo hóa thành một tia sáng, lướt ngang mười mấy trượng, qua lại trong mỏ quặng dưới đất để né tránh đòn đánh này, tốc độ của hắn khiến Chân Thần phải sợ hãi.

Sao lại nhanh như vậy? Con ngươi bốn đại cường giả ở phía sau co rút lại, thật sự sợ hắn chạy thoát.

“Đây có khả năng đúng là mẫu khí đang tẩm bổ một vật thần thánh sắp thành hình, không được sai sót đấy!” Bốn vị Chân Thần cuống lên.

Bọn họ cho rằng vật khác thường trong tảng đá có thể là máu hoặc vật còn sót lại của Tiên, gọi là Tiên chủng, đã có trí tuệ và bị nhốt bên trong, bây giờ đang tiến hành một loại biến hóa nào đó.

Ầm!

Bốn người lại ra tay, chỉ là không công kích bản thân Thạch Hạo mà là dùng phương pháp chặn con đường phía trước và quấy rối cách thức tiến lên

của hắn. Cốt văn tràn ngập từng tấc không gian.

Đúng lúc này, Thạch Hạo lấy thân pháp khó mà tin nổi tránh né đi ra ngoài, thân thể dường như vặn vẹo trong hư không, rút mấy trăm trượng không gian thành một tấc, xuyên qua khu vực cốt văn.

Đây là thể hiện của thần thông Súc địa thành thốn diễn biến đến một cảnh giới nhất định, thân thể mơ hồ theo đó tránh thoát rất nhiều công kích, hóa thành một tia khói nhẹ xuất hiện ở một chỗ khác.

"Ở lại!"

Một người hét lớn, giậm chân mạnh một cái, mỏ quặng cổ này phát sáng, một xích thần trật tự hiện ra quấn ngang hông Thạch Hạo, tựa như vũ khí sắc bén chém tới, việc này cũng quá đột nhiên rồi.

Rất rõ ràng bên trong mỏ quặng cổ dưới lòng đất này có bố trí một số trận pháp bí ẩn, lúc này phát huy tác dụng đủ để có thể giết chết cấp bậc Chân Thần.

Sắc mặt Thạch Hạo biến đổi, sau lưng hiện lên đôi cánh nhàn nhạt bỗng chấn động. Vốn hắn như một tia sáng vọt tới trước bất ngờ gắng gượng đổi hướng trái với lẽ thường.

Đây là thân pháp Côn Bằng, có thể đảo ngược trời cao mà đi!

"Xẹt!"

Xích thần trật tự kia thất bại, cắt đứt một vùng khiến mỏ quặng hóa thành hai phần, đồng thời lao lên đồng cỏ trên mặt đất nổ tung.

Có thể thấy được đòn đánh này đáng sợ cỡ nào!

Lúc này, cao thủ của Thiên Nhân tộc ở khu vực này đều đã bị kinh động nên chen chúc tiến đến, đặc biệt là Chân Thần, từng người từng người phát sáng, tựa như mấy vầng mặt trời nhỏ soi sáng trời đất.

Tất cả mọi người đều tức ói máu, người nào dám làm như vậy? Một người xông vào cấm địa của Thiên Nhân tộc cướp đoạt tạo hóa, đây là chuyện chưa từng xảy ra!

Cho dù là một ít đại giáo cũng không thể làm chuyện như vậy, bởi vì như thế thì khác nào đang gởi thư quyết chiến, hai giáo sẽ khai chiến nhất định tử thương vô số, hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

"Xoạt!"

Thạch Hạo chạy trốn, lại một luồng thánh quang vọt lên, là cấm chế trong mỏ quặng thiếu chút nữa thì bao phủ hắn, hiểm trong hiểm tránh đi.

Cũng may cấm chế trong mỏ quặng không nhiều lắm, bởi vì mỗi ngày đều có người đến đào thần liệu, nếu như bố trí quá nhiều các loại trận pháp đáng sợ đan xen vào nhau thì người của mình đều sẽ bị tổn thất.

Thạch Hạo điên cuồng chạy trốn, trong quá trình này tảng đá kỳ lạ trên đầu vai thỉnh thoảng phát ra tiếng nứt, đồng thời khí tức đại Đạo tràn ra càng nhiều.

Nơi sâu trong lòng đất của mỏ quặng cổ có rất nhiều hang động tăm tối, có tới hơn mấy trăm ngàn đường đã được đào, tựa như mê cung, Thạch Hạo đâm đầu tiến vào một cái lối rẽ.

Đây đều là những hang động vừa được đào trong trăm ngàn năm qua, ở năm tháng càng cổ xưa thì còn có rất nhiều hang động cũ như mạng nhện, vô cùng vô tận, nằm dày đặc ở phía xa.

Những hang động này làm cho việc chạy trốn của Thạch Hạo thuận lợi không ít. Mà tổng cộng có mười một vị Chân Thần vẫn đang qua lại trong các hang động để vây đuổi, chặn đường.

"Răng rắc!"

Đột nhiên một tiếng vang lớn truyền tới, tảng đá kỳ lạ trên vai Thạch

Hạo đã gãy vỡ một đoạn, nó vốn dài bốn trượng, bây giờ lập tức bong ra một trượng đập xuống đất.

"Sẽ không bị hủy chứ?" Thạch Hạo thất kính, vật này quá giòn mà, chỉ mang theo chạy đi thôi vậy mà cũng bị chấn nứt.

"Ngươi dám làm thế thì giết ngươi trăm lần, ngàn lần cũng không hết tội!" Chân Thần phía sau tức giận, tình huống như vầy quá tệ rồi.

Bọn họ cho rằng, ngoại trừ khả năng ẩn chứa "Tiên chủng" thì còn có thể là một bảo vật thần thánh, thuộc về thiên tài địa bảo vượt qua tưởng tượng đang hình thành bên trong, nếu vì vậy mà bị hủy thì quá đáng tiếc rồi.

Nếu không nhiều khả năng thứ này sẽ trở thành nội tình của Thiên Nhân tộc, dùng để trấn giáo.

Trời đất có kỳ trân, ở giai đoạn ban đầu được thai nghén sẽ có mẫu khí bên cạnh tẩm bổ cho các loại linh tính của nó, khi nó hoàn toàn thành hình thì mới biến mất.

Hễ là vật như vật thì tuyệt đối là kỳ vật vô thượng, giá trị không thể đo lường, một khi xuất thế sẽ khiến cho người người điên cuồng!

Thạch Hạo quay đầu lại liếc mắt nhìn thì phát hiện tảng đá cao rơi xuống kia cũng không phải là bộ phận chính, khí tức đại Đạo rất nhanh biến mất, mà tảng đá hắn đang vác thì sương mù tỏa ra càng dày đặc.

Hắn cũng không muốn thu lại tảng đá trên vai, bởi vì hắn muốn dùng nó làm tấm chắn ngăn cản công kích của Chân Thần phía sau, khiến bọ họ không dám ra tay hết sức.

"Có gì đó sai sai, với tốc độ của mình lẽ ra sớm đã lao ra khỏi mỏ quặng, sao còn quanh quẩn trong các hang đá này?"

Thạch Hạo chợt phát hiện dị thường, nơi này quá kỳ lạ tựa như mê cung, hắn cảm thấy khả năng đã lạc mất phương hướng rồi, có trận pháp mê hoặc

hắn, vô cùng bất ổn.

“Ầm!”

Thạch Hạo lao thẳng sang ngang, không đi đường mê cung dưới lòng đất nữa mà là phá tan vách đá đâm vào trong nham thạch, chọn một phương hướng rồi chính mình mở một còn đường tiến lên.

“Ầm!”

Đột nhiên một luồng sức mạnh vô cùng bất ngờ xuất hiệntruyền lên từ dưới đất, muốn xuyên qua hai chân Thạch Hạo chấn hắn thành thịt vụ, một vị Chân Thân ra tay không hề giữ lại nữa.

Thạch Hạo muốn dùng tảng đá kỳ lạ ngăn cản cũng không thể, có thể thấy rõ ràng, cốt văn hừng hực tỏa ra ở nơi này.

Cùng lúc đó vách đá nổ tung, xuất hiện một cái sân to lớn và trống trải, mấy vị Chân Thần xuất hiện, chặn ở nơi này.

“Đã chết rồi sao?” Một người mở miệng.

Rất nhanh mọi người kinh dị, phát hiện giữa sân phát ra ánh sáng nhu hòa mà thần thánh, chặn lại cốt văn xán lạn lúc nãy, để nơi trung tâm không bị ảnh hưởng.

“Thần phù bảo vệ, thần phù này có cấp bậc gì?” Mấy đại Chân Thần hoảng sợ.

Ở giữa sân, Thạch Hạo vác tảng đá, lông tóc không tổn thương, bên ngoài cơ thể xuất hiện một màn ánh sáng bao phủ hắn ở bên trong, chính là từ một trong mấy tấm phù cổ mang ra từ khu phế tích ẩn giấu Tam Thế Đồng Quan kia.

Đây cũng là nguyên nhân Thạch Hạo dám mạo hiểm nhận một kích, tấm phù này ngay cả Tiểu thế giới bên trong hộp báu đồng thau nổ tung mà cũng

có thể chặn lại, vết rách hư không vô cùng lớn cũng không thể phá được nó, tuyệt đối có thể ngăn cản công kích của Chân Thần.

Điều lo lắng duy nhất là phù này vì thế mà hao tổn, thật quá đáng tiếc rồi.

"Không sao?" Thạch Hạo vui mừng, một đòn đánh của Chân Thần đều không thể làm cho phù cổ tăng thêm vết rách nào, nó không việc gì, đây là một tấm phù có thể sử dụng nhiều lần.

"Vèo!"

Trước khi chờ màn sáng tắt, thân thể Thạch Hạo uốn éo, dùng thân pháp khó mà tin nổi trốn về phương xa, mấy vị Chân Thần mặt mũi âm trầm, tốc độ cực nhanh đuổi giết.

Trên người của người này có bảo phù nên nằm ngoài dự tính của bọn họ, có thứ này trong tay sao có thể là đệ tử bình thường của đại giáo, lai lịch tất nhiên không bình thường.

Răng rắc!

Tiếng giòn giã vang lên truyền đến, lần này càng vang vọng hơn, tảng đá kỳ lạ này rớt xuống hai trượng nữa khiến Thạch Hạo hãi hùng khiếp vía, lập tức ném cái khối đá trong tay kia rồi nhặt tảng đá trên mặt đất lên, bởi vì nơi đó tỏa ra nguồn gốc của khí tức đại Đạo.

Phía sau, mặt mày của Chân Thần Thiên Nhân tộc biến thành màu đen, vừa kinh vừa sợ, thứ này nếu bị hủy thì bọn họ phải chịu trách nhiệm to lớn.

"Khí tức càng lúc càng nồng đậm, quả nhiên là kỳ vật không thể tưởng tượng, chắc chắn có ẩn chứa "Tiên chủng" có thể khiến người ta thực hiện tiến hóa kinh người nhất."

Một vị Chân Thần run sợ, máu nóng sôi trào bốc lên, nếu Thiên Nhân tộc đạt được thì có thể bồi dưỡng được một nhân vật siêu việt.

Mặt đất phá nát, Thạch Hạo vọt ra khỏi mỏ quặng cổ, mà mười một tên Chân Thần cũng xuất hiện điên cuồng chặn đường, tựa như không thèm nghĩ đến hậu quả nên phát động tấn công mạnh mẽ.

"Quá lợi hại!"

Thạch Hạo kinh sợ, thiếu chút nữa là hắn bị vài sợi quy tắc quét trúng, hiển nhiên Chân Thần của Thiên Nhân tộc đã phát điên, dù vật liệu đá có tổn hại thì cũng phải giữ lại.

Ầm!

Lúc hắn phá vòng vây thì thần phù bảo vệ lần thứ hai sáng lên, lại lần nữa giúp hắn ngăn cản một đòn, hắn thuận thế chạy vào trong đồng cỏ lớn, bỏ chạy cực kỳ nhanh chóng.

"Ngươi chạy không thoát đâu!"

Có người rống to, lấy ra một thanh đao hình lưỡi liềm màu đỏ đậm, mang theo ánh lửa cắt rời mặt đất, nhanh chóng chém xuống đây.

"Pháp khí Thiên Thần sao?" Trái tim Thạch Hạo đập bình bịch, nhanh chóng trốn mất dạng.

Thế nhưng cái pháp khí kia rất đáng sợ, một đường lao theo, dưới sự khống chế của Chân Thân thì ánh sáng đỏ đậm càng lúc càng mạnh, tựa như binh khí của Thần chết rơi xuống.

Dù cách rất xa nhưng Thạch Hạo vẫn cảm thấy lông tóc trên cổ dựng thẳng, nổi hết da gà, hiển nhiên pháp khí đang hướng về phía cổ, muốn cắt đầu của hắn.

"Đáng thương cho thần phù bảo vệ của ta!" Thạch Hạo cau mày, sợ rằng dưới đòn đánh này thì bảo phù trên người sẽ bị hủy.

Thế nhưng biến cố kinh người xảy ra, tảng đá kỳ lạ hắn đang vác rung

động rồi vọt lên từng làn sương mù, tựa như hàng trăm hàng ngàn thác nước bao phủ lấy thân đá.

Thạch Hạo giật mình, hắn cảm giác trên lưng tựa nặng nề như là vác rất nhiều ngọn núi lớn, bả vai hắn bị đè ép rất đau đớn.

Nếu không phải thân thể hắn hơn xa Tôn giả khác thì tuyệt đối bị đè nát rồi, thân thể nhất định phải hóa thành thịt vụn, đây là gánh nặng không thể chịu nổi, hơn nữa lại quá đột ngột.

"Dừng lại!"

Phía sau có Chân Thần kêu to, đồng thời thu lại thanh đao hình lưỡi liềm màu đỏ thẫm kia lại sợ hủy nhầm tảng đá kỳ lạ ấy.

Bởi vì lúc này bọn họ phát hiện tốc độ của Thạch Hạo bị ngăn cản biến thành chậm chạp, hầu như muốn lún xuống đất, tảng đá kia đã xảy ra biến hóa kỳ lạ.

Chân Thần của Thiên Nhân tộc đáp xuống, đồng thời nhào tới giết.

Thạch Hạo cắn răng, trong lòng thầm rủa, sao lại xảy ra dị thường vào lúc này chứ, xem ra chỉ có thể dựa vào phù cổ trong tay rồi, chỉ là không biết còn có thể mang đi tảng đá kỳ lạ này hay không.

Mọi người lao xuống, khí tức tràn đầy, mấy bàn tay lớn cùng lúc chộp vào tảng đá kỳ lạ, còn có mấy người thì giam cầm Thạch Hạo.

"Ầm!"

Đột nhiên tảng đá kỳ lạ trên người Thạch Hạo nứt thành bốn mảnh, bùng phát ra chùm sáng và khí tức đại Đạo vô cùng đáng sợ khiến vẻ mặt tất cả mọi người đều trắng bệch.

Thạch Hạo càng là kêu to một tiếng, thần phù bảo vệ trong tay chớp mắt phát ra ánh sáng rực rỡ bao phủ lấy hắn.

Cũng trong lúc đó, Chân Thần của Thiên Nhân tộc cũng nhanh chóng rút lui, cảm giác rất không ổn, hư không nơi này đã bị đánh nứt và đang lan về phía bọn họ.

“Răng rắc!”

Thần phù bảo vệ của Thạch Hạo có thêm một vết nứt vô cùng rõ ràng, lại bị hỏng dưới loại bạo động này, việc này khiến hắn khiếp sợ.

Phải biết rằng ngày đó Tiểu thế giới nổ tung cũng chưa từng khiến tấm phù này bị hỏng.

“Đây là trời đất phản phệ*, quả nhiên thai nghén bảo vật vô thượng.” Chân Thần của Thiên Nhân tộc kêu to, vừa mừng vừa sợ, bởi vì vết rách hư không đã lan lại đây khiến mấy người bị thương, thân thể nứt ra, còn có người phun đầy máu, suýt nữa chết đi.

*phản phệ: cắn trả.

Tảng đá kỳ lạ hoàn toàn nứt ra rồi rơi xuống một vật, mẫu khí dày đặc bao quanh, lúc thì lớn như cối xay lúc thì lại nhỏ khoảng một tấc, vô cùng quỷ dị.

“Trời ơi, sẽ không bị hủy đấy chứ.” Chân Thần bị thương nặng phát điên, thứ này nếu không được thai nghén chín mùi mà sớm sinh ra thì thật là quá đáng tiếc.

Thạch Hạo ra tay, bởi vì hắn ở gần trong gang tấc, có thần phù bảo vệ thân thể nên vẫn chưa lùi ra xa, thấy được vật này không có phát ra gợn sóng đáng sợ nữa thì nhặt lên rồi bỏ chạy.

“Đuổi!” Mấy Chân Thần mặt mày âm trầm đuổi sát phía sau.

Cuối cùng Thạch Hạo đã biến mất, hắn dùng một cái Phá không phù đổi được trong Phù Phong thành thêm nữa là Súc địa thành thốn, pháp môn Côn Bằng để thoái khỏi nơi đây.

Còn như Phá giới phù, tuy hắn từ trong di tích đạt được hai tấm nhưng không muốn dùng dưới tay đám Chân Thần này.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 765: Vật Thần Thánh

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Trên thảo nguyên, mười mấy vị Chân Thần của Thiên Nhân tộc đã phát điên, tìm khắp mọi nơi chung quanh nhưng vẫ tay trắng trở về.

“Thiên Thần trong tộc làm sao vẫn chưa tới?” Con mắt bọn họ đều đỏ, vậy mà lại để mất vật thần thánh quan trọng bậc này.

Nếu là bọn họ đủ cẩn thận, nếu là Thiên Thần đến sớm hơn thì chắc chắn sẽ không có kết quả này, hối hận cùng tự trách khiến trái tim của bọn họ như đang bị dã thú gặm nhấm.

“Người này là ai?” Một đám cao thủ sắc mặt tái xanh, mong ước có thể tìm thấy ngay lập tức rồi lăng trì kẻ này, dùng cực hình đáng sợ nhất để tra tấn.

“Chỉ dựa vào một Phá không phù thì hắn trốn không được, tọa độ hoàn toàn có thể xác định nên có thể đuổi theo, chỉ là thân pháp kia của hắn quá kỳ lạ, nhanh quá mức.” Một vị Chân Thần sắc mặt tái xanh.

Vẻ mặt những người khác cũng khó coi, phải biết rằng bọn họ là Chân Thần, mà đối phương chỉ là một tên Tôn giả, lại có thể nhanh bọn họ một bậc, cứ như vậy chạy thoát.

“Thân pháp của hắn, một loại là Súc địa thành thốn, là đại thần thông nhân tộc, mà một loại khác thuộc về chim thần.” Một Chân Thần cao tuổi nói rằng, kinh nghiệm của ông ta cực kỳ phong phú.

“Ta cảm thấy tựa như là thân pháp Kim Bằng.” Người còn lại nói, bởi vì mơ hồ nhìn thấy sau lưng Thạch Hạo hiện ra một đôi cánh vàng.

“Sai, nó còn nhanh hơn cả thân pháp Kim Bằng!” Lão Chân Thần nói rằng.

“Nhanh hơn cả Kim Bằng, lẽ nào là…” Có người trợn to hai mắt.

“Không sai, hẳn là tên nhóc kia, hắn đang trả thù!” Lão Chân Thần mặt trầm như nước, trong mắt lấp lóe hàn quang.

“Là thằng nhóc bị bộ tộc ta bắt, sau cùng lại chạy thoát kia?” Một vị cường giả khác ánh mắt thâm độc, nắm chặt nắm đấm, một tên đã từng là tù nhân lại cướp đi vận may lớn của bọn họ?!

“Ngoại trừ hắn, còn có ai sẽ có pháp môn Côn Bằng?” Lão Chân Thần sắc mặt khó coi, hắn suy đoán ra đó là Hoang, cũng là Thạch Hạo ở hạ giới!

“Hắn chán sống rồi sao?!” Một người đứng lên, nhe hàm răng trắng như tuyết, cực kỳ lạnh lẽo và âm trầm, nói: “Con chó con này, bộ tộc ta vẫn đang tìm hắn thế mà giờ lại bại lộ, lần này không thể để cho hắn chạy thoát!”

Các Chân Thần khác cũng tức giận, tất cả đều toả ra sát khí, nhiệt độ chung quanh mỏ quặng lập tức chợt giảm xuống.

“Ta nghĩ, hắn cố ý lộ ra điểm đáng ngờ, cố ý để chúng ta đoán được là hắn, là đang dằn mặt nói cho chúng ta biết, hắn đến rồi, khiến Thiên Nhân tộc ta khó chịu.” Có người nói.

“Một tên Tôn giả nho nhỏ, đánh cắp Thánh vật thuộc về bộ tộc ta, không thể bỏ qua, trái tim của ta… như bị lửa địa ngục đốt cháy!” Có Chân Thần nói nhỏ, nghĩ đến rất có thể là Thạch Hạo đang trả thù thì liền phát điên, máu giận sôi trào.

“Hắn đã thành công khi khiến trong lòng chúng ta hối hận cùng dày vò, hừ, tuyệt đối không nên rơi vào trong tay ta!” Có người toàn bộ mái tóc múa

tung, ánh mắt như dao.

Bọn họ cho rằng, tảng đá kỳ lạ bị mất đi chắc chắn bao quanh một "Tiên chủng" đang thai nghén, sự tổn thất này quá to lớn, bất kỳ đại giáo nào biết đều sẽ phát rồ.

Vật này… có thể tạo nên một vị cao thủ vô thượng!

Bởi vì, bọn họ từng nghe nói, trong đại quyết chiến ba ngàn châu thời xưa, sinh linh đạt được vị trí thứ nhất là người lấy "Tiên chủng" tu thành Thần Hỏa cảnh, ngạo thị đồng đại, vô địch thiên hạ.

Bên trong đại thảo nguyên, Thạch Hạo không biết mình đã chạy xa bao nhiêu vạn dặm, sau khi lợi dụng Phá không phù để trốn ra ngoài thì cũng chưa hề dừng bước, thay đổi phương hướng, một đường bay nhanh.

Cuối cùng, mặt trời lặn xuống thì hắn mới dừng lại, cảm thấy hoàn toàn thoát khỏi cường giả của Thiên Nhân tộc.

"Đây đến tột cùng là vật gì?" Hắn nhìn đồ vật trong tay.

Nó được một đoàn sương mù bao quanh, một lúc hóa lớn một lúc lại thu nhỏ lại, cũng không ổn định, lớn thì như cối xay, lúc nhỏ như mắt rồng.

Đồng thời, trọng lượng của nó cũng thay đổi, có lúc còn nặng hơn cả núi cao, có khi lại nhẹ như rơm rạ, không thể phỏng đoán.

Toàn thân Thạch Hạo đều là cốt văn, vận chuyển thần lực đỡ lấy vật ấy, bởi vì vật này có lúc quá nặng, nếu không làm như vậy thì có khả năng sẽ bị đè lún vào lòng đất cũng nên.

Cuối cùng nó cũng ổn định lại, tựa hồ ngoại giới bình tĩnh thì nó cũng yên tĩnh theo, trở nên rất nhẹ, có thể đặt trên đồng cỏ mà không hề lún xuống.

Thạch Hạo ngồi xếp bằng, tản ra thần thức, tỉ mỉ kiểm tra.

Đoàn sương mù này rất đậm, bao phủ vật lạ ở bên trong.

"Đây là mẫu khí trời đất sao?" Hắn rất hoài nghi, bởi vì đó là vật trong truyền thuyết mà Chân Thần của Thiên Nhân tộc từng kinh ngạc thốt lên, nên rất có thể là đúng.

Nghe đồn, mẫu khí trời đất có thể tẩm bổ sinh linh, cũng có thể tạo ra được báu vật vô thượng, bản thân nó là một loại vật chất kỳ lạ, nếu là ngưng kết đủ nhiều thì có thể sử dụng gần như là tiên liệu.

Đương nhiên, chỗ kỳ lạ nhất của nó là nơi có nó xuất hiện thì chắc chắn có vật thần thánh vô thượng sẽ xuất thế, bởi vì vật thần thánh này sẽ dựa vào thứ này để hấp thu tinh hoa của thế giới.

Sở dĩ gọi là mẫu khí, cũng là bởi vì nó tựa như cuống rốn nối liền với chí bảo được thai nghén, lấy nó làm cây cầu nối đến bản nguyên và đại Đạo của đất trời.

Thạch Hạo xem đi xem lại, cuối cùng vững tin, đây thật sự là mẫu khí trời đất, giống như đúc ghi chép trên cốt thư!

Loại vật chất này lúc nặng thì một tia cũng đủ để ép sụp núi lớn, mà lúc nhẹ thì lại có thể tung bay trong hư không.

Hơn nữa nó rất dễ dàng tồn tại cùng Đạo, tiếp nhận dấu ấn đất trời và đại Đạo, "vận chuyển" vào bên trong tiên liệu và chí bảo vô thượng.

"Lấy mẫu khí tẩm bổ, bảo vật thật sự bên trong sẽ quý giá đến cỡ nào?" Thạch Hạo kích động, mắt sáng rực.

Trên thế gian, chỉ riêng mẫu khí cũng là bảo vật hi thế, nếu như có đủ nhiều thì có thể cô đọng thành tiên liệu, vì vậy vật được nó bao bọc sao có thể là vật bình thường?

Mẫu khí rất đặc biệt, mặc dù là Trùng Đồng cũng rất khó nhìn thấu, Thạch Hạo cẩn thận từng li từng tí một, dùng tay thò vào bên trong mẫu khí,

tìm tòi tỉ mỉ, muốn biết đến tột cùng là cái gì.

Không thể không nói, mẫu khí trời đất rất đặc biệt, lúc nào cũng đẩy tay của hắn ra khiến ngăn cách với bên ngoài.

Thạch Hạo thử nghiệm nhiều lần thì rốt cục đã thành công, lập tức lộ ra vẻ quái lạ.

Bởi vì, hình dạng của nó lại là… một quả trứng!

"Tiên chủng?" Hắn có chút đờ ra.

Tiên chủng trong lời mọi người đề cập đến như là một giọt Tiên huyết, một khối Tiên cốt các loại, có thể dùng để thành tựu bản thân, ở Thần Hỏa cảnh thì ươm mầm Đạo, thực hiện tiến hóa mạnh nhất.

Mà hắn đạt được một "Hạt giống" thật sự vậy mà lại là một quả trứng, chắc chắn sẽ nở ra một con sinh linh.

Trứng Tiên… nghĩ đến đây, con mắt Thạch Hạo liền đảo liên hồi, có thể là trứng Chân Long cũng có thể là trứng Tiên Hoàng, khó mà nói được!

"Nếu như ăn quả trứng này thì ta có thể đạt được vận may bao lớn đây?" Hắn lẩm bẩm, cảm thấy nước miếng đều sắp chảy ra rồi.

Nếu như có người ở đây nghe được thì nhất định sẽ đờ ra, sau đó nổi giận mắng hắn là kẻ tham ăn, là tên phá của, ý tưởng này quá khác với tất cả mọi người rồi.

Trứng này đang thong thả biến hóa, từ đường kính ba thước đến một tấc, lại từ một tấc biến trở về ba thước, biến hoa qua lại, thay đổi liên tục khiến người ta không hiểu.

Thạch Hạo đương nhiên sẽ không làm bậy nên bắt đầu thăm dò, đặt tay lên quả trứng, nhắm mắt lại chăm chú cảm ứng.

Cuối cùng, hắn kinh ngạc đến ngây người, thân thể chấn động, cảm thấy

khó mà tin nổi, lộ ra vẻ chấn động.

Vỏ trứng này ẩn chứa các loại dấu ấn, được đại Đạo trời đất gia trì, như có thể nối liền với toàn bộ thế giới, hắn phảng phất nhìn thấy vạn vật trong trời đất, từng cọng cây ngọn cỏ.

"Trứng này không thể ăn." Trong lòng hắn bị chấn động mạnh, hắn vẫn đang nghĩ, không lấy những thứ như Đại Xích Thiên hỏa nhen lửa bản thân mà là tìm phương pháp khác để thành Thần.

Bởi vì hắn vẫn cảm thấy, ngọn lửa do Chân Tiên để lại tuy rằng mạnh mẽ, có thể giúp người tiến hóa hoàn mỹ, nhưng suy cho cùng thì là tạo thành một khuôn mẫu, đi lại chính con đường của người xưa.

"Lấy toàn bộ thế giới làm lò nung, lấy đạo tắc chư thiên làm lửa để rèn luyện bản thân như vậy, khi thành Thần có thể càng mạnh hơn."

Mà hiện tại hắn đã nhìn thấy một tia hi vọng, bởi vì quả trứng này như là liên kết cùng các loại đạo tắc trong đất trời, có thể loáng thoáng cảm nhận được một số thứ khác biệt.

"Đúng rồi, theo như cốt thư ghi lại, một ít vật thần thánh khi thành hình thì cần đất trời nuôi dưỡng, cần các loại đạo tắc rèn luyện, xem ra chính là như vậy rồi!"

Thạch Hạo sau khi hiểu rõ thì thân thể khẽ run, đây là kích động, cơ hội hiếm có, nếu như hắn cầm quả trứng này cảm ngộ, dựa vào đó khơi thông với các loại đại đạo, coi như mồi lửa thì chắc chắn mạnh hơn tất cả những thứ khác!

"Không được, phải đi hỏi lão già đó thôi, lão biết nhiều hơn ta." Thạch Hạo một chút cũng không chờ được nữa, bởi vì chuyện này liên quan đến tương lai của hắn.

Chỉ là, sau khi hơi bình tĩnh, hắn lại có chút chần chờ, Tề Đạo Lâm không phải là người hiền lành, tiếng xấu rõ ràng, nhìn thấy quả trứng lỡ như

giết hắn, chiếm làm của riêng thì làm sao bây giờ?

"Ta tin tưởng ông ta!" Một hồi suy nghĩ, Thạch Hạo dứt khoát ra đi.

Mặc dù thời gian ở chung không lâu, mà lại nghe được các loại tiếng ác của Tề Đạo Lâm, thế nhưng trực giác cho hắn biết, lão già có một quy tắc chuẩn mực làm việc rất đặc biệt, sẽ không làm như vậy.

Dù sao, đối phương biết được thân phận của hắn mà vẫn không đoạt bảo thuật Lôi Đế và pháp môn Côn Bằng.

Thạch Hạo trở về, tiến vào bên trong sơn môn lụn bại để nhờ chỉ bảo.

"Ồ, ngươi nói là tìm một tổ chim và đạt được một quả trứng?" Tề Đạo Lâm mở hai mắt, kết quả hai mắt lập tức trợn tròn.

"Đạo chủ, ông xem đây là trứng gì, nếu như ăn thì có thể có hiệu quả gì?" Thạch Hạo vẫn có chút nhớ mãi không quên, nếu như ăn một quả trứng Tiên mà có thể ngộ Đạo thì hắn tình nguyện nếm thử.

"Ngươi cái tên phá của này, còn muốn ăn? Ta không đánh chết ngươi thì không được mà!" Tề Đạo Lâm đứng bật dậy, đuổi theo Thạch Hạo vung mạnh nắm đấm.

"Ui da!" Thạch Hạo kêu thảm thiết, mau mau bay trốn, hắn không nghĩ tới lão già lại phản ứng lớn như vậy, căn bản không cho hắn nói thêm, đập cho một trận.

"Oan chết con rồi, chuyện không phải như vậy!" Thạch Hạo kêu to, đùa quá trớn rồi, không hiểu ra sao lại bị đánh, hắn thực sự cảm thấy oan uổng, muốn vỗ miệng mình.

Làm sao cũng không nghĩ tới, một câu nói mà thôi lại kích thích lão già đuổi theo đánh hắn.

Cuối cùng, Thạch Hạo giải thích rõ ràng, hắn nhe răng nhếch miệng, trên

người đau nhức, căm giận lầm bầm: “Con… chọc tức ai thế?!”

“Con nói đây là một quả trứng?” Tề Đạo Lâm nhìn hắn lah lùng.

“Chẳng lẽ không phải sao?” Thạch Hạo ngờ vực.

“Chỉ biết ăn thôi, hình dạng như trứng thì là trứng?” Tề Đạo Lâm răng dạy, đây tuyệt đối không phải trứng Tiên gì, chỉ vì trời đất nuôi nấng nó nên hình thành một lớp vỏ mà thôi.

“Đến tột cùng là cái gì?” Thạch Hạo hỏi.

“Quá nửa là một loại Tiên kim, có thể là Tiên kim bảy màu, có thể là Tiên kim hư không… Nói chung không phải là trứng gì cả!” Tề Đạo Lâm than thở, tên nhóc này vận may quá lớn, lão Thiên Nhân kia nếu biết chân tướng, phỏng chừng muốn phát điên.

“Tiên kim…” Thạch Hạo lẩm bẩm, thoả mãn gật đầu, thứ này khiến các đại giáo đều điên cuồng, có thể gặp không thể cầu.

“Tiên kim tuy rằng khiến người ta si mê, có thể để các đại Giáo chủ liều mạng, nhưng… cũng không phải là chỗ quý giá nhất của nó.” Tề Đạo Lâm nói.

“Còn có bí ẩn gì?” Thạch Hạo hỏi.

“Ngươi cũng đã cảm ứng được, lớp vỏ ngoài này quấy nhiễu các loại đạo tắc trong trời đất, đây mới là vận may xưa nay khó cầu!” Tề Đạo Lâm trịnh trọng nói.

Dựa theo Tề Đạo Lâm từng nói, mặc kệ bên trong thai nghén cái gì, thế nhưng bản thân Tiên kim không phải có giá trị lớn nhất mà chính là “cuống rốn” hiện tại này.

Cái gọi là cuống rốn, chính là chỉ vật chất hợp lại từ các loại như mẫu khí, vỏ trứng mà thành, nó có thể hòa hợp với các loại Đạo trong trời đất này

để hút lấy chất dinh dưỡng.

Từ xưa tới nay, có mấy người có thể có thể nhìn thấy quá trình hình thành đồ vật thần thánh?

Tại lúc thai nghén và thành hình thì phối hợp với "cuống rốn" sẽ có hiệu quả thần kỳ đến khó tin, liên thông giao hào với vạn Đạo trong trời đất, giá trị vô lượng.

Một mẫu khí duy nhất cùng với một "vỏ trứng" duy nhất đều không có hiệu quả này, chỉ có thai nghén thì rất nhiều vật chất như vậy kết hợp với nhau, mới là tạo hóa.

"Như vậy con có cần thần hỏa nữa không, hay dựa vào hạt giống Đạo này là có thể tiến vào Thần Hỏa cảnh?" Thạch Hạo rất không bình tĩnh, nói ra những ý nghĩ trước kia.

"Chỉ có thể nói là có một chút khả năng, có một chút hy vọng." Tề Đạo Lâm nghiêm túc lên, nói tiếp: "Xưa nay kỳ tài nhiều bao nhiêu, không chỉ một mình ngươi từng có loại ý nghĩ này, có rất nhiều, chỉ là… Hẳn là đều thất bại rồi, chưa từng có ai thành công."

Nếu là dùng Tiên chủng khác thì không sao, nhưng muốn mượn trời đất làm lò, các loại Đạo làm lửa, thành thần như vậy quá khó khăn.

"Đạo chủ, con nên làm như thế nào?" Thạch Hạo hỏi.

"Dựa vào cuống rốn này để cho bản thân sử dụng, nếu lợi dụng tốt thì có hai phần tỷ lệ thành công, mà nếu thất bại thì ngay cả Tiên kim bên trong đều sẽ bị phế bỏ, đương nhiên ngươi cũng sẽ thành tro tàn." Tề Đạo Lâm trịnh trọng nhắc nhở.

"Đừng nói chuyện xui xẻo như thế, nói nhiều chuyện may mắn đi chớ." Thạch Hạo lẩm bẩm.

"Kết quả tốt nhất là ngươi có bốn phần tỷ lệ thành công, hơn nữa Tiên

kim thai nghén sẽ không tổn hại, thậm chí còn có thể như em bé cộng sinh với ngươi, hóa thành vũ khí thuận tay nhất của ngươi, trời đất sẽ rèn ra đạo ngân* cho nó, diễn biến quy tắc.” Tề Đạo Lâm nói.

(*): Vết tích của Đạo.

“Kết quả tốt nhất, cũng mới chỉ có bốn phần mười hi vọng thành công?” Thạch Hạo đờ ra, đường chết lớn hơn đường sống thì làm sao đi đây?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 764: Trời Đất Sinh Ra

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Răng rắc!

Tảng đá kỳ lạ này phát ra âm thanh giòn giã và xuất hiện từng vết rách, khí tức đại Đạo lan ra thì nó cũng rạn nứt theo, khe hở đan xen.

“A… ”

Chân Thần của Thiên Nhân tộc kêu lo, mắt trợn trừng, đây là đoạt thức ăn trước miệng cọp, bên trong mỏ quặng cổ quan trọng bậc nhất của Thiên Nhân tộc vậy mà xuất hiện một người ngoài cướp giật báu vật.

“Mẫu khí!” Có tiếng người run run, vững tin không nhìn lầm thì thân thể run rẩy, hai mắt đỏ au, điên cuồng đuổi theo.

“Vèo!”

Trong nháy mắt có bốn người ra tay, bốn đại Chân Thần hiện ra đánh giết Thạch Hạo, tuyệt đối không thể để hắn thoát.

“Cẩn thận, không được để cho tảng đá kỳ lạ đó bị hao tổn!” Một vị Chân Thần nhắc nhở, trầm thấp rít gào, kinh biến này vượt qua dự liệu của tất cả mọi người bọn họ.

Thạch Hạo rất quyết đoán, lấy tảng đá kỳ lạ ngăn cản phù quang của bọn họ hòng bảo vệ chính mình, nếu đối phương sợ ném chuột vỡ bình thì không cần phải do dự gì.

“Súc sinh!” Một vị Chân Thần gào thét rồi nhanh chóng thu hồi cốt văn phát ra, không dám đánh thẳng sợ làm hỏng tảng đá thần bí kỳ lạ này.

Răng rắc!

Sự thật đã chứng minh, tảng đá này thật sự rất giòn, cho dù Thạch Hạo mang nó trên lưng chạy trốn thì loại chấn động này cũng khiến nó xuất hiện thêm vài khe hở đáng sợ.

“Ngươi muốn hủy diệt kỳ trân của trời đất sao, mau buông ra nếu không thì chính là tội phạm muôn đời, trăm cái mạng cũng khó có thể chuộc tội!” Một vị Chân Thần nổi giận quát lớn, nắm chặt nắm đấm.

Đồng thời hắn há miệng phun ra một đám ký hiệu, hóa thành từng chữ kim loại chạm vào nhau như chòm sao lấp lánh phát ra tiếng leng keng. Những ký hiệu thành hình này nối liền với nhau hóa thành một sợi xích thần bắn về Thạch Hạo muốn chặn đứng hắn.

“Xoẹt”, Thạch Hạo hóa thành một tia sáng, lướt ngang mười mấy trượng, qua lại trong mỏ quặng dưới đất để né tránh đòn đánh này, tốc độ của hắn khiến Chân Thần phải sợ hãi.

Sao lại nhanh như vậy? Con ngươi bốn đại cường giả ở phía sau co rút lại, thật sự sợ hắn chạy thoát.

“Đây có khả năng đúng là mẫu khí đang tẩm bổ một vật thần thánh sắp thành hình, không được sai sót đấy!” Bốn vị Chân Thần cuống lên.

Bọn họ cho rằng vật khác thường trong tảng đá có thể là máu hoặc vật còn sót lại của Tiên, gọi là Tiên chủng, đã có trí tuệ và bị nhốt bên trong, bây giờ đang tiến hành một loại biến hóa nào đó.

Ầm!

Bốn người lại ra tay, chỉ là không công kích bản thân Thạch Hạo mà là dùng phương pháp chặn con đường phía trước và quấy rối cách thức tiến lên

của hắn. Cốt văn tràn ngập từng tấc không gian.

Đúng lúc này, Thạch Hạo lấy thân pháp khó mà tin nổi tránh né đi ra ngoài, thân thể dường như vặn vẹo trong hư không, rút mấy trăm trượng không gian thành một tấc, xuyên qua khu vực cốt văn.

Đây là thể hiện của thần thông Súc địa thành thốn diễn biến đến một cảnh giới nhất định, thân thể mơ hồ theo đó tránh thoát rất nhiều công kích, hóa thành một tia khói nhẹ xuất hiện ở một chỗ khác.

"Ở lại!"

Một người hét lớn, giậm chân mạnh một cái, mỏ quặng cổ này phát sáng, một xích thần trật tự hiện ra quấn ngang hông Thạch Hạo, tựa như vũ khí sắc bén chém tới, việc này cũng quá đột nhiên rồi.

Rất rõ ràng bên trong mỏ quặng cổ dưới lòng đất này có bố trí một số trận pháp bí ẩn, lúc này phát huy tác dụng đủ để có thể giết chết cấp bậc Chân Thần.

Sắc mặt Thạch Hạo biến đổi, sau lưng hiện lên đôi cánh nhàn nhạt bỗng chấn động. Vốn hắn như một tia sáng vọt tới trước bất ngờ gắng gượng đổi hướng trái với lẽ thường.

Đây là thân pháp Côn Bằng, có thể đảo ngược trời cao mà đi!

"Xẹt!"

Xích thần trật tự kia thất bại, cắt đứt một vùng khiến mỏ quặng hóa thành hai phần, đồng thời lao lên đồng cỏ trên mặt đất nổ tung.

Có thể thấy được đòn đánh này đáng sợ cỡ nào!

Lúc này, cao thủ của Thiên Nhân tộc ở khu vực này đều đã bị kinh động nên chen chúc tiến đến, đặc biệt là Chân Thần, từng người từng người phát sáng, tựa như mấy vầng mặt trời nhỏ soi sáng trời đất.

Tất cả mọi người đều tức ói máu, người nào dám làm như vậy? Một người xông vào cấm địa của Thiên Nhân tộc cướp đoạt tạo hóa, đây là chuyện chưa từng xảy ra!

Cho dù là một ít đại giáo cũng không thể làm chuyện như vậy, bởi vì như thế thì khác nào đang gởi thư quyết chiến, hai giáo sẽ khai chiến nhất định tử thương vô số, hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

"Xoạt!"

Thạch Hạo chạy trốn, lại một luồng thánh quang vọt lên, là cấm chế trong mỏ quặng thiếu chút nữa thì bao phủ hắn, hiểm trong hiểm tránh đi.

Cũng may cấm chế trong mỏ quặng không nhiều lắm, bởi vì mỗi ngày đều có người đến đào thần liệu, nếu như bố trí quá nhiều các loại trận pháp đáng sợ đan xen vào nhau thì người của mình đều sẽ bị tổn thất.

Thạch Hạo điên cuồng chạy trốn, trong quá trình này tảng đá kỳ lạ trên đầu vai thỉnh thoảng phát ra tiếng nứt, đồng thời khí tức đại Đạo tràn ra càng nhiều.

Nơi sâu trong lòng đất của mỏ quặng cổ có rất nhiều hang động tăm tối, có tới hơn mấy trăm ngàn đường đã được đào, tựa như mê cung, Thạch Hạo đâm đầu tiến vào một cái lối rẽ.

Đây đều là những hang động vừa được đào trong trăm ngàn năm qua, ở năm tháng càng cổ xưa thì còn có rất nhiều hang động cũ như mạng nhện, vô cùng vô tận, nằm dày đặc ở phía xa.

Những hang động này làm cho việc chạy trốn của Thạch Hạo thuận lợi không ít. Mà tổng cộng có mười một vị Chân Thần vẫn đang qua lại trong các hang động để vây đuổi, chặn đường.

"Răng rắc!"

Đột nhiên một tiếng vang lớn truyền tới, tảng đá kỳ lạ trên vai Thạch

Hạo đã gãy vỡ một đoạn, nó vốn dài bốn trượng, bây giờ lập tức bong ra một trượng đập xuống đất.

"Sẽ không bị hủy chứ?" Thạch Hạo thất kính, vật này quá giòn mà, chỉ mang theo chạy đi thôi vậy mà cũng bị chấn nứt.

"Ngươi dám làm thế thì giết ngươi trăm lần, ngàn lần cũng không hết tội!" Chân Thần phía sau tức giận, tình huống như vầy quá tệ rồi.

Bọn họ cho rằng, ngoại trừ khả năng ẩn chứa "Tiên chủng" thì còn có thể là một bảo vật thần thánh, thuộc về thiên tài địa bảo vượt qua tưởng tượng đang hình thành bên trong, nếu vì vậy mà bị hủy thì quá đáng tiếc rồi.

Nếu không nhiều khả năng thứ này sẽ trở thành nội tình của Thiên Nhân tộc, dùng để trấn giáo.

Trời đất có kỳ trân, ở giai đoạn ban đầu được thai nghén sẽ có mẫu khí bên cạnh tẩm bổ cho các loại linh tính của nó, khi nó hoàn toàn thành hình thì mới biến mất.

Hễ là vật như vật thì tuyệt đối là kỳ vật vô thượng, giá trị không thể đo lường, một khi xuất thế sẽ khiến cho người người điên cuồng!

Thạch Hạo quay đầu lại liếc mắt nhìn thì phát hiện tảng đá cao rơi xuống kia cũng không phải là bộ phận chính, khí tức đại Đạo rất nhanh biến mất, mà tảng đá hắn đang vác thì sương mù tỏa ra càng dày đặc.

Hắn cũng không muốn thu lại tảng đá trên vai, bởi vì hắn muốn dùng nó làm tấm chắn ngăn cản công kích của Chân Thần phía sau, khiến bọ họ không dám ra tay hết sức.

"Có gì đó sai sai, với tốc độ của mình lẽ ra sớm đã lao ra khỏi mỏ quặng, sao còn quanh quẩn trong các hang đá này?"

Thạch Hạo chợt phát hiện dị thường, nơi này quá kỳ lạ tựa như mê cung, hắn cảm thấy khả năng đã lạc mất phương hướng rồi, có trận pháp mê hoặc

hắn, vô cùng bất ổn.

“Ầm!”

Thạch Hạo lao thẳng sang ngang, không đi đường mê cung dưới lòng đất nữa mà là phá tan vách đá đâm vào trong nham thạch, chọn một phương hướng rồi chính mình mở một còn đường tiến lên.

“Ầm!”

Đột nhiên một luồng sức mạnh vô cùng bất ngờ xuất hiệntruyền lên từ dưới đất, muốn xuyên qua hai chân Thạch Hạo chấn hắn thành thịt vụ, một vị Chân Thân ra tay không hề giữ lại nữa.

Thạch Hạo muốn dùng tảng đá kỳ lạ ngăn cản cũng không thể, có thể thấy rõ ràng, cốt văn hừng hực tỏa ra ở nơi này.

Cùng lúc đó vách đá nổ tung, xuất hiện một cái sân to lớn và trống trải, mấy vị Chân Thần xuất hiện, chặn ở nơi này.

“Đã chết rồi sao?” Một người mở miệng.

Rất nhanh mọi người kinh dị, phát hiện giữa sân phát ra ánh sáng nhu hòa mà thần thánh, chặn lại cốt văn xán lạn lúc nãy, để nơi trung tâm không bị ảnh hưởng.

“Thần phù bảo vệ, thần phù này có cấp bậc gì?” Mấy đại Chân Thần hoảng sợ.

Ở giữa sân, Thạch Hạo vác tảng đá, lông tóc không tổn thương, bên ngoài cơ thể xuất hiện một màn ánh sáng bao phủ hắn ở bên trong, chính là từ một trong mấy tấm phù cổ mang ra từ khu phế tích ẩn giấu Tam Thế Đồng Quan kia.

Đây cũng là nguyên nhân Thạch Hạo dám mạo hiểm nhận một kích, tấm phù này ngay cả Tiểu thế giới bên trong hộp báu đồng thau nổ tung mà cũng

có thể chặn lại, vết rách hư không vô cùng lớn cũng không thể phá được nó, tuyệt đối có thể ngăn cản công kích của Chân Thần.

Điều lo lắng duy nhất là phù này vì thế mà hao tổn, thật quá đáng tiếc rồi.

"Không sao?" Thạch Hạo vui mừng, một đòn đánh của Chân Thần đều không thể làm cho phù cổ tăng thêm vết rách nào, nó không việc gì, đây là một tấm phù có thể sử dụng nhiều lần.

"Vèo!"

Trước khi chờ màn sáng tắt, thân thể Thạch Hạo uốn éo, dùng thân pháp khó mà tin nổi trốn về phương xa, mấy vị Chân Thần mặt mũi âm trầm, tốc độ cực nhanh đuổi giết.

Trên người của người này có bảo phù nên nằm ngoài dự tính của bọn họ, có thứ này trong tay sao có thể là đệ tử bình thường của đại giáo, lai lịch tất nhiên không bình thường.

Răng rắc!

Tiếng giòn giã vang lên truyền đến, lần này càng vang vọng hơn, tảng đá kỳ lạ này rớt xuống hai trượng nữa khiến Thạch Hạo hãi hùng khiếp vía, lập tức ném cái khối đá trong tay kia rồi nhặt tảng đá trên mặt đất lên, bởi vì nơi đó tỏa ra nguồn gốc của khí tức đại Đạo.

Phía sau, mặt mày của Chân Thần Thiên Nhân tộc biến thành màu đen, vừa kinh vừa sợ, thứ này nếu bị hủy thì bọn họ phải chịu trách nhiệm to lớn.

"Khí tức càng lúc càng nồng đậm, quả nhiên là kỳ vật không thể tưởng tượng, chắc chắn có ẩn chứa "Tiên chủng" có thể khiến người ta thực hiện tiến hóa kinh người nhất."

Một vị Chân Thần run sợ, máu nóng sôi trào bốc lên, nếu Thiên Nhân tộc đạt được thì có thể bồi dưỡng được một nhân vật siêu việt.

Mặt đất phá nát, Thạch Hạo vọt ra khỏi mỏ quặng cổ, mà mười một tên Chân Thần cũng xuất hiện điên cuồng chặn đường, tựa như không thèm nghĩ đến hậu quả nên phát động tấn công mạnh mẽ.

"Quá lợi hại!"

Thạch Hạo kinh sợ, thiếu chút nữa là hắn bị vài sợi quy tắc quét trúng, hiển nhiên Chân Thần của Thiên Nhân tộc đã phát điên, dù vật liệu đá có tổn hại thì cũng phải giữ lại.

Ầm!

Lúc hắn phá vòng vây thì thần phù bảo vệ lần thứ hai sáng lên, lại lần nữa giúp hắn ngăn cản một đòn, hắn thuận thế chạy vào trong đồng cỏ lớn, bỏ chạy cực kỳ nhanh chóng.

"Ngươi chạy không thoát đâu!"

Có người rống to, lấy ra một thanh đao hình lưỡi liềm màu đỏ đậm, mang theo ánh lửa cắt rời mặt đất, nhanh chóng chém xuống đây.

"Pháp khí Thiên Thần sao?" Trái tim Thạch Hạo đập bình bịch, nhanh chóng trốn mất dạng.

Thế nhưng cái pháp khí kia rất đáng sợ, một đường lao theo, dưới sự khống chế của Chân Thân thì ánh sáng đỏ đậm càng lúc càng mạnh, tựa như binh khí của Thần chết rơi xuống.

Dù cách rất xa nhưng Thạch Hạo vẫn cảm thấy lông tóc trên cổ dựng thẳng, nổi hết da gà, hiển nhiên pháp khí đang hướng về phía cổ, muốn cắt đầu của hắn.

"Đáng thương cho thần phù bảo vệ của ta!" Thạch Hạo cau mày, sợ rằng dưới đòn đánh này thì bảo phù trên người sẽ bị hủy.

Thế nhưng biến cố kinh người xảy ra, tảng đá kỳ lạ hắn đang vác rung

động rồi vọt lên từng làn sương mù, tựa như hàng trăm hàng ngàn thác nước bao phủ lấy thân đá.

Thạch Hạo giật mình, hắn cảm giác trên lưng tựa nặng nề như là vác rất nhiều ngọn núi lớn, bả vai hắn bị đè ép rất đau đớn.

Nếu không phải thân thể hắn hơn xa Tôn giả khác thì tuyệt đối bị đè nát rồi, thân thể nhất định phải hóa thành thịt vụn, đây là gánh nặng không thể chịu nổi, hơn nữa lại quá đột ngột.

"Dừng lại!"

Phía sau có Chân Thần kêu to, đồng thời thu lại thanh đao hình lưỡi liềm màu đỏ thẫm kia lại sợ hủy nhầm tảng đá kỳ lạ ấy.

Bởi vì lúc này bọn họ phát hiện tốc độ của Thạch Hạo bị ngăn cản biến thành chậm chạp, hầu như muốn lún xuống đất, tảng đá kia đã xảy ra biến hóa kỳ lạ.

Chân Thần của Thiên Nhân tộc đáp xuống, đồng thời nhào tới giết.

Thạch Hạo cắn răng, trong lòng thầm rủa, sao lại xảy ra dị thường vào lúc này chứ, xem ra chỉ có thể dựa vào phù cổ trong tay rồi, chỉ là không biết còn có thể mang đi tảng đá kỳ lạ này hay không.

Mọi người lao xuống, khí tức tràn đầy, mấy bàn tay lớn cùng lúc chộp vào tảng đá kỳ lạ, còn có mấy người thì giam cầm Thạch Hạo.

"Ầm!"

Đột nhiên tảng đá kỳ lạ trên người Thạch Hạo nứt thành bốn mảnh, bùng phát ra chùm sáng và khí tức đại Đạo vô cùng đáng sợ khiến vẻ mặt tất cả mọi người đều trắng bệch.

Thạch Hạo càng là kêu to một tiếng, thần phù bảo vệ trong tay chớp mắt phát ra ánh sáng rực rỡ bao phủ lấy hắn.

Cũng trong lúc đó, Chân Thần của Thiên Nhân tộc cũng nhanh chóng rút lui, cảm giác rất không ổn, hư không nơi này đã bị đánh nứt và đang lan về phía bọn họ.

“Răng rắc!”

Thần phù bảo vệ của Thạch Hạo có thêm một vết nứt vô cùng rõ ràng, lại bị hỏng dưới loại bạo động này, việc này khiến hắn khiếp sợ.

Phải biết rằng ngày đó Tiểu thế giới nổ tung cũng chưa từng khiến tấm phù này bị hỏng.

“Đây là trời đất phản phệ*, quả nhiên thai nghén bảo vật vô thượng.” Chân Thần của Thiên Nhân tộc kêu to, vừa mừng vừa sợ, bởi vì vết rách hư không đã lan lại đây khiến mấy người bị thương, thân thể nứt ra, còn có người phun đầy máu, suýt nữa chết đi.

*phản phệ: cắn trả.

Tảng đá kỳ lạ hoàn toàn nứt ra rồi rơi xuống một vật, mẫu khí dày đặc bao quanh, lúc thì lớn như cối xay lúc thì lại nhỏ khoảng một tấc, vô cùng quỷ dị.

“Trời ơi, sẽ không bị hủy đấy chứ.” Chân Thần bị thương nặng phát điên, thứ này nếu không được thai nghén chín mùi mà sớm sinh ra thì thật là quá đáng tiếc.

Thạch Hạo ra tay, bởi vì hắn ở gần trong gang tấc, có thần phù bảo vệ thân thể nên vẫn chưa lùi ra xa, thấy được vật này không có phát ra gợn sóng đáng sợ nữa thì nhặt lên rồi bỏ chạy.

“Đuổi!” Mấy Chân Thần mặt mày âm trầm đuổi sát phía sau.

Cuối cùng Thạch Hạo đã biến mất, hắn dùng một cái Phá không phù đổi được trong Phù Phong thành thêm nữa là Súc địa thành thốn, pháp môn Côn Bằng để thoái khỏi nơi đây.

Còn như Phá giới phù, tuy hắn từ trong di tích đạt được hai tấm nhưng không muốn dùng dưới tay đám Chân Thần này.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 765: Vật Thần Thánh

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Trên thảo nguyên, mười mấy vị Chân Thần của Thiên Nhân tộc đã phát điên, tìm khắp mọi nơi chung quanh nhưng vẫ tay trắng trở về.

“Thiên Thần trong tộc làm sao vẫn chưa tới?” Con mắt bọn họ đều đỏ, vậy mà lại để mất vật thần thánh quan trọng bậc này.

Nếu là bọn họ đủ cẩn thận, nếu là Thiên Thần đến sớm hơn thì chắc chắn sẽ không có kết quả này, hối hận cùng tự trách khiến trái tim của bọn họ như đang bị dã thú gặm nhấm.

“Người này là ai?” Một đám cao thủ sắc mặt tái xanh, mong ước có thể tìm thấy ngay lập tức rồi lăng trì kẻ này, dùng cực hình đáng sợ nhất để tra tấn.

“Chỉ dựa vào một Phá không phù thì hắn trốn không được, tọa độ hoàn toàn có thể xác định nên có thể đuổi theo, chỉ là thân pháp kia của hắn quá kỳ lạ, nhanh quá mức.” Một vị Chân Thần sắc mặt tái xanh.

Vẻ mặt những người khác cũng khó coi, phải biết rằng bọn họ là Chân Thần, mà đối phương chỉ là một tên Tôn giả, lại có thể nhanh bọn họ một bậc, cứ như vậy chạy thoát.

“Thân pháp của hắn, một loại là Súc địa thành thốn, là đại thần thông nhân tộc, mà một loại khác thuộc về chim thần.” Một Chân Thần cao tuổi nói rằng, kinh nghiệm của ông ta cực kỳ phong phú.

“Ta cảm thấy tựa như là thân pháp Kim Bằng.” Người còn lại nói, bởi vì mơ hồ nhìn thấy sau lưng Thạch Hạo hiện ra một đôi cánh vàng.

“Sai, nó còn nhanh hơn cả thân pháp Kim Bằng!” Lão Chân Thần nói rằng.

“Nhanh hơn cả Kim Bằng, lẽ nào là…” Có người trợn to hai mắt.

“Không sai, hẳn là tên nhóc kia, hắn đang trả thù!” Lão Chân Thần mặt trầm như nước, trong mắt lấp lóe hàn quang.

“Là thằng nhóc bị bộ tộc ta bắt, sau cùng lại chạy thoát kia?” Một vị cường giả khác ánh mắt thâm độc, nắm chặt nắm đấm, một tên đã từng là tù nhân lại cướp đi vận may lớn của bọn họ?!

“Ngoại trừ hắn, còn có ai sẽ có pháp môn Côn Bằng?” Lão Chân Thần sắc mặt khó coi, hắn suy đoán ra đó là Hoang, cũng là Thạch Hạo ở hạ giới!

“Hắn chán sống rồi sao?!” Một người đứng lên, nhe hàm răng trắng như tuyết, cực kỳ lạnh lẽo và âm trầm, nói: “Con chó con này, bộ tộc ta vẫn đang tìm hắn thế mà giờ lại bại lộ, lần này không thể để cho hắn chạy thoát!”

Các Chân Thần khác cũng tức giận, tất cả đều toả ra sát khí, nhiệt độ chung quanh mỏ quặng lập tức chợt giảm xuống.

“Ta nghĩ, hắn cố ý lộ ra điểm đáng ngờ, cố ý để chúng ta đoán được là hắn, là đang dằn mặt nói cho chúng ta biết, hắn đến rồi, khiến Thiên Nhân tộc ta khó chịu.” Có người nói.

“Một tên Tôn giả nho nhỏ, đánh cắp Thánh vật thuộc về bộ tộc ta, không thể bỏ qua, trái tim của ta… như bị lửa địa ngục đốt cháy!” Có Chân Thần nói nhỏ, nghĩ đến rất có thể là Thạch Hạo đang trả thù thì liền phát điên, máu giận sôi trào.

“Hắn đã thành công khi khiến trong lòng chúng ta hối hận cùng dày vò, hừ, tuyệt đối không nên rơi vào trong tay ta!” Có người toàn bộ mái tóc múa

tung, ánh mắt như dao.

Bọn họ cho rằng, tảng đá kỳ lạ bị mất đi chắc chắn bao quanh một "Tiên chủng" đang thai nghén, sự tổn thất này quá to lớn, bất kỳ đại giáo nào biết đều sẽ phát rồ.

Vật này… có thể tạo nên một vị cao thủ vô thượng!

Bởi vì, bọn họ từng nghe nói, trong đại quyết chiến ba ngàn châu thời xưa, sinh linh đạt được vị trí thứ nhất là người lấy "Tiên chủng" tu thành Thần Hỏa cảnh, ngạo thị đồng đại, vô địch thiên hạ.

Bên trong đại thảo nguyên, Thạch Hạo không biết mình đã chạy xa bao nhiêu vạn dặm, sau khi lợi dụng Phá không phù để trốn ra ngoài thì cũng chưa hề dừng bước, thay đổi phương hướng, một đường bay nhanh.

Cuối cùng, mặt trời lặn xuống thì hắn mới dừng lại, cảm thấy hoàn toàn thoát khỏi cường giả của Thiên Nhân tộc.

"Đây đến tột cùng là vật gì?" Hắn nhìn đồ vật trong tay.

Nó được một đoàn sương mù bao quanh, một lúc hóa lớn một lúc lại thu nhỏ lại, cũng không ổn định, lớn thì như cối xay, lúc nhỏ như mắt rồng.

Đồng thời, trọng lượng của nó cũng thay đổi, có lúc còn nặng hơn cả núi cao, có khi lại nhẹ như rơm rạ, không thể phỏng đoán.

Toàn thân Thạch Hạo đều là cốt văn, vận chuyển thần lực đỡ lấy vật ấy, bởi vì vật này có lúc quá nặng, nếu không làm như vậy thì có khả năng sẽ bị đè lún vào lòng đất cũng nên.

Cuối cùng nó cũng ổn định lại, tựa hồ ngoại giới bình tĩnh thì nó cũng yên tĩnh theo, trở nên rất nhẹ, có thể đặt trên đồng cỏ mà không hề lún xuống.

Thạch Hạo ngồi xếp bằng, tản ra thần thức, tỉ mỉ kiểm tra.

Đoàn sương mù này rất đậm, bao phủ vật lạ ở bên trong.

"Đây là mẫu khí trời đất sao?" Hắn rất hoài nghi, bởi vì đó là vật trong truyền thuyết mà Chân Thần của Thiên Nhân tộc từng kinh ngạc thốt lên, nên rất có thể là đúng.

Nghe đồn, mẫu khí trời đất có thể tẩm bổ sinh linh, cũng có thể tạo ra được báu vật vô thượng, bản thân nó là một loại vật chất kỳ lạ, nếu là ngưng kết đủ nhiều thì có thể sử dụng gần như là tiên liệu.

Đương nhiên, chỗ kỳ lạ nhất của nó là nơi có nó xuất hiện thì chắc chắn có vật thần thánh vô thượng sẽ xuất thế, bởi vì vật thần thánh này sẽ dựa vào thứ này để hấp thu tinh hoa của thế giới.

Sở dĩ gọi là mẫu khí, cũng là bởi vì nó tựa như cuống rốn nối liền với chí bảo được thai nghén, lấy nó làm cây cầu nối đến bản nguyên và đại Đạo của đất trời.

Thạch Hạo xem đi xem lại, cuối cùng vững tin, đây thật sự là mẫu khí trời đất, giống như đúc ghi chép trên cốt thư!

Loại vật chất này lúc nặng thì một tia cũng đủ để ép sụp núi lớn, mà lúc nhẹ thì lại có thể tung bay trong hư không.

Hơn nữa nó rất dễ dàng tồn tại cùng Đạo, tiếp nhận dấu ấn đất trời và đại Đạo, "vận chuyển" vào bên trong tiên liệu và chí bảo vô thượng.

"Lấy mẫu khí tẩm bổ, bảo vật thật sự bên trong sẽ quý giá đến cỡ nào?" Thạch Hạo kích động, mắt sáng rực.

Trên thế gian, chỉ riêng mẫu khí cũng là bảo vật hi thế, nếu như có đủ nhiều thì có thể cô đọng thành tiên liệu, vì vậy vật được nó bao bọc sao có thể là vật bình thường?

Mẫu khí rất đặc biệt, mặc dù là Trùng Đồng cũng rất khó nhìn thấu, Thạch Hạo cẩn thận từng li từng tí một, dùng tay thò vào bên trong mẫu khí,

tìm tòi tỉ mỉ, muốn biết đến tột cùng là cái gì.

Không thể không nói, mẫu khí trời đất rất đặc biệt, lúc nào cũng đẩy tay của hắn ra khiến ngăn cách với bên ngoài.

Thạch Hạo thử nghiệm nhiều lần thì rốt cục đã thành công, lập tức lộ ra vẻ quái lạ.

Bởi vì, hình dạng của nó lại là… một quả trứng!

"Tiên chủng?" Hắn có chút đờ ra.

Tiên chủng trong lời mọi người đề cập đến như là một giọt Tiên huyết, một khối Tiên cốt các loại, có thể dùng để thành tựu bản thân, ở Thần Hỏa cảnh thì ươm mầm Đạo, thực hiện tiến hóa mạnh nhất.

Mà hắn đạt được một "Hạt giống" thật sự vậy mà lại là một quả trứng, chắc chắn sẽ nở ra một con sinh linh.

Trứng Tiên… nghĩ đến đây, con mắt Thạch Hạo liền đảo liên hồi, có thể là trứng Chân Long cũng có thể là trứng Tiên Hoàng, khó mà nói được!

"Nếu như ăn quả trứng này thì ta có thể đạt được vận may bao lớn đây?" Hắn lẩm bẩm, cảm thấy nước miếng đều sắp chảy ra rồi.

Nếu như có người ở đây nghe được thì nhất định sẽ đờ ra, sau đó nổi giận mắng hắn là kẻ tham ăn, là tên phá của, ý tưởng này quá khác với tất cả mọi người rồi.

Trứng này đang thong thả biến hóa, từ đường kính ba thước đến một tấc, lại từ một tấc biến trở về ba thước, biến hoa qua lại, thay đổi liên tục khiến người ta không hiểu.

Thạch Hạo đương nhiên sẽ không làm bậy nên bắt đầu thăm dò, đặt tay lên quả trứng, nhắm mắt lại chăm chú cảm ứng.

Cuối cùng, hắn kinh ngạc đến ngây người, thân thể chấn động, cảm thấy

khó mà tin nổi, lộ ra vẻ chấn động.

Vỏ trứng này ẩn chứa các loại dấu ấn, được đại Đạo trời đất gia trì, như có thể nối liền với toàn bộ thế giới, hắn phảng phất nhìn thấy vạn vật trong trời đất, từng cọng cây ngọn cỏ.

"Trứng này không thể ăn." Trong lòng hắn bị chấn động mạnh, hắn vẫn đang nghĩ, không lấy những thứ như Đại Xích Thiên hỏa nhen lửa bản thân mà là tìm phương pháp khác để thành Thần.

Bởi vì hắn vẫn cảm thấy, ngọn lửa do Chân Tiên để lại tuy rằng mạnh mẽ, có thể giúp người tiến hóa hoàn mỹ, nhưng suy cho cùng thì là tạo thành một khuôn mẫu, đi lại chính con đường của người xưa.

"Lấy toàn bộ thế giới làm lò nung, lấy đạo tắc chư thiên làm lửa để rèn luyện bản thân như vậy, khi thành Thần có thể càng mạnh hơn."

Mà hiện tại hắn đã nhìn thấy một tia hi vọng, bởi vì quả trứng này như là liên kết cùng các loại đạo tắc trong đất trời, có thể loáng thoáng cảm nhận được một số thứ khác biệt.

"Đúng rồi, theo như cốt thư ghi lại, một ít vật thần thánh khi thành hình thì cần đất trời nuôi dưỡng, cần các loại đạo tắc rèn luyện, xem ra chính là như vậy rồi!"

Thạch Hạo sau khi hiểu rõ thì thân thể khẽ run, đây là kích động, cơ hội hiếm có, nếu như hắn cầm quả trứng này cảm ngộ, dựa vào đó khơi thông với các loại đại đạo, coi như mồi lửa thì chắc chắn mạnh hơn tất cả những thứ khác!

"Không được, phải đi hỏi lão già đó thôi, lão biết nhiều hơn ta." Thạch Hạo một chút cũng không chờ được nữa, bởi vì chuyện này liên quan đến tương lai của hắn.

Chỉ là, sau khi hơi bình tĩnh, hắn lại có chút chần chờ, Tề Đạo Lâm không phải là người hiền lành, tiếng xấu rõ ràng, nhìn thấy quả trứng lỡ như

giết hắn, chiếm làm của riêng thì làm sao bây giờ?

"Ta tin tưởng ông ta!" Một hồi suy nghĩ, Thạch Hạo dứt khoát ra đi.

Mặc dù thời gian ở chung không lâu, mà lại nghe được các loại tiếng ác của Tề Đạo Lâm, thế nhưng trực giác cho hắn biết, lão già có một quy tắc chuẩn mực làm việc rất đặc biệt, sẽ không làm như vậy.

Dù sao, đối phương biết được thân phận của hắn mà vẫn không đoạt bảo thuật Lôi Đế và pháp môn Côn Bằng.

Thạch Hạo trở về, tiến vào bên trong sơn môn lụn bại để nhờ chỉ bảo.

"Ồ, ngươi nói là tìm một tổ chim và đạt được một quả trứng?" Tề Đạo Lâm mở hai mắt, kết quả hai mắt lập tức trợn tròn.

"Đạo chủ, ông xem đây là trứng gì, nếu như ăn thì có thể có hiệu quả gì?" Thạch Hạo vẫn có chút nhớ mãi không quên, nếu như ăn một quả trứng Tiên mà có thể ngộ Đạo thì hắn tình nguyện nếm thử.

"Ngươi cái tên phá của này, còn muốn ăn? Ta không đánh chết ngươi thì không được mà!" Tề Đạo Lâm đứng bật dậy, đuổi theo Thạch Hạo vung mạnh nắm đấm.

"Ui da!" Thạch Hạo kêu thảm thiết, mau mau bay trốn, hắn không nghĩ tới lão già lại phản ứng lớn như vậy, căn bản không cho hắn nói thêm, đập cho một trận.

"Oan chết con rồi, chuyện không phải như vậy!" Thạch Hạo kêu to, đùa quá trớn rồi, không hiểu ra sao lại bị đánh, hắn thực sự cảm thấy oan uổng, muốn vỗ miệng mình.

Làm sao cũng không nghĩ tới, một câu nói mà thôi lại kích thích lão già đuổi theo đánh hắn.

Cuối cùng, Thạch Hạo giải thích rõ ràng, hắn nhe răng nhếch miệng, trên

người đau nhức, căm giận lầm bầm: “Con… chọc tức ai thế?!”

“Con nói đây là một quả trứng?” Tề Đạo Lâm nhìn hắn lah lùng.

“Chẳng lẽ không phải sao?” Thạch Hạo ngờ vực.

“Chỉ biết ăn thôi, hình dạng như trứng thì là trứng?” Tề Đạo Lâm răng dạy, đây tuyệt đối không phải trứng Tiên gì, chỉ vì trời đất nuôi nấng nó nên hình thành một lớp vỏ mà thôi.

“Đến tột cùng là cái gì?” Thạch Hạo hỏi.

“Quá nửa là một loại Tiên kim, có thể là Tiên kim bảy màu, có thể là Tiên kim hư không… Nói chung không phải là trứng gì cả!” Tề Đạo Lâm than thở, tên nhóc này vận may quá lớn, lão Thiên Nhân kia nếu biết chân tướng, phỏng chừng muốn phát điên.

“Tiên kim…” Thạch Hạo lẩm bẩm, thoả mãn gật đầu, thứ này khiến các đại giáo đều điên cuồng, có thể gặp không thể cầu.

“Tiên kim tuy rằng khiến người ta si mê, có thể để các đại Giáo chủ liều mạng, nhưng… cũng không phải là chỗ quý giá nhất của nó.” Tề Đạo Lâm nói.

“Còn có bí ẩn gì?” Thạch Hạo hỏi.

“Ngươi cũng đã cảm ứng được, lớp vỏ ngoài này quấy nhiễu các loại đạo tắc trong trời đất, đây mới là vận may xưa nay khó cầu!” Tề Đạo Lâm trịnh trọng nói.

Dựa theo Tề Đạo Lâm từng nói, mặc kệ bên trong thai nghén cái gì, thế nhưng bản thân Tiên kim không phải có giá trị lớn nhất mà chính là “cuống rốn” hiện tại này.

Cái gọi là cuống rốn, chính là chỉ vật chất hợp lại từ các loại như mẫu khí, vỏ trứng mà thành, nó có thể hòa hợp với các loại Đạo trong trời đất này

để hút lấy chất dinh dưỡng.

Từ xưa tới nay, có mấy người có thể có thể nhìn thấy quá trình hình thành đồ vật thần thánh?

Tại lúc thai nghén và thành hình thì phối hợp với "cuống rốn" sẽ có hiệu quả thần kỳ đến khó tin, liên thông giao hào với vạn Đạo trong trời đất, giá trị vô lượng.

Một mẫu khí duy nhất cùng với một "vỏ trứng" duy nhất đều không có hiệu quả này, chỉ có thai nghén thì rất nhiều vật chất như vậy kết hợp với nhau, mới là tạo hóa.

"Như vậy con có cần thần hỏa nữa không, hay dựa vào hạt giống Đạo này là có thể tiến vào Thần Hỏa cảnh?" Thạch Hạo rất không bình tĩnh, nói ra những ý nghĩ trước kia.

"Chỉ có thể nói là có một chút khả năng, có một chút hy vọng." Tề Đạo Lâm nghiêm túc lên, nói tiếp: "Xưa nay kỳ tài nhiều bao nhiêu, không chỉ một mình ngươi từng có loại ý nghĩ này, có rất nhiều, chỉ là… Hẳn là đều thất bại rồi, chưa từng có ai thành công."

Nếu là dùng Tiên chủng khác thì không sao, nhưng muốn mượn trời đất làm lò, các loại Đạo làm lửa, thành thần như vậy quá khó khăn.

"Đạo chủ, con nên làm như thế nào?" Thạch Hạo hỏi.

"Dựa vào cuống rốn này để cho bản thân sử dụng, nếu lợi dụng tốt thì có hai phần tỷ lệ thành công, mà nếu thất bại thì ngay cả Tiên kim bên trong đều sẽ bị phế bỏ, đương nhiên ngươi cũng sẽ thành tro tàn." Tề Đạo Lâm trịnh trọng nhắc nhở.

"Đừng nói chuyện xui xẻo như thế, nói nhiều chuyện may mắn đi chớ." Thạch Hạo lẩm bẩm.

"Kết quả tốt nhất là ngươi có bốn phần tỷ lệ thành công, hơn nữa Tiên

kim thai nghén sẽ không tổn hại, thậm chí còn có thể như em bé cộng sinh với ngươi, hóa thành vũ khí thuận tay nhất của ngươi, trời đất sẽ rèn ra đạo ngân* cho nó, diễn biến quy tắc.” Tề Đạo Lâm nói.

(*): Vết tích của Đạo.

“Kết quả tốt nhất, cũng mới chỉ có bốn phần mười hi vọng thành công?” Thạch Hạo đờ ra, đường chết lớn hơn đường sống thì làm sao đi đây?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 766: Con Đường Khác Nhau

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"Con vẫn muốn đi." Thạch Hạo khẽ nói, con đường này rất khó, từ xưa tới nay sinh linh đạp lên hầu như đều chết rồi, lấy thất bại mà kết thúc.

Hắn không cam lòng, muôn bước ra một bước mang tính then chốt kia, nhìn phong cảnh của một thế giới khác.

"Ngươi cần suy nghĩ cho kỹ, khả năng chết đi sẽ càng lớn hơn, còn xa hơn cả một tia hi vọng kia nữa, thậm chí có thể nói đây chính là một con đường chết." Tề Đạo Lâm bình tĩnh nhắc nhở.

Dưới cái nhìn của hắn loại hi vọng này cứ như là một loại mê hoặc, không tính là bình minh thật sự, nếu cố ý tiếp tục, cuối cùng sẽ như những người trước vậy, lấy máu viết tiếp một phần tàn quyển* thất bại.

*tàn quyển: cuốn sách còn dang dở (thiếu sót).

"Không đi qua làm sao biết không được, chậm rãi tìm tòi, sẽ có ngày đi ra một con đường khác." Thạch Hạo lẩm bẩm, sau đó tập trung vào Tề Đạo Lâm, chăm chú nhờ ông giảng giải các con đường của người xưa.

Tề Đạo Lâm không nói gì chỉ nhìn hắn, thấy hắn thản nhiên, vẻ mặt yên tĩnh, cũng không phải xúc động nhất thời, cuối cùng gật gật đầu nói: "Xem ra ta cần sớm tìm một tên đệ tử ký danh khác."

Thạch Hạo yên lặng, chưa gì đã không coi trọng hắn rồi, cho rằng hắn nhất định sẽ thất bại mà chết sao?

Ống tay áo rộng lớn của Tề Đạo Lâm giương ra, một đống cốt thư rơi xuống phát ra tiếng "rầm" chôn Thạch Hạo ở phía dưới, những thứ này đều là sách cổ của người xưa.

Thạch Hạo khá giật mình, xung quanh hắn cốt thư chất thành một núi nhỏ, xương trắng từng khối từng khối, có cái vàng óng, có cái trắng bạc bóng lưỡng, có cái mang theo khí tím... tất cả đều không phải là vật bình thường, hiện ra ráng lành.

Bên trong cũng có mảnh xương phản phác quy chân, vô cùng cổ xưa, không hề có một chút ánh sáng lộng lẫy mang theo hơi thở của thời gian, ghi lại kinh nghiệm và con đường của những bậc kỳ tài thời trước.

Thạch Hạo từ trong đống cốt thư tùy ý cầm một khối, xem xét tỉ mỉ, nháy mắt liền đã bị hấp dẫn.

"Lịch Thú Hải, năm 936852, Côn Vũ xuất thế, lưng mang Thiên đồ, ánh sáng chiếu khắp bốn phương... "

Thạch Hạo đọc tới đây khá là kinh ngạc, đây là một vị Cổ nhân của khu vực Thú Hải, lúc sinh ra đời có đại dị tượng*, hắn đọc tiếp xuống dưới phát hiện người này quả nhiên xuất chúng.

*đại dị tượng: trời đất xuất hiện hiện tượng kỳ lạ.

"Côn Vũ ngang trời, chòm sao lờ mờ, mười chín tuổi vượt sông vào biển, đè ép sơ đại ba ngàn châu, đứng đầu thiên hạ, sau đó bỏ qua cổ hỏa, tìm con đường khác, chết yểu."

Cuộc đời người này rất ngắn ngủi, nhưng huy hoàng tột độ, xưa nay hiếm có, nhưng đáng tiếc chỉ vì bước ra một con đường khác cuối cùng bỏ mạng.

Mặt sau có kết luận của người sau, ghi lại con đường kia của Côn Vũ khiến trong lòng Thạch Hạo chấn động mạnh, tiếp tục đọc nghiền ngẫm.

Đây tuyệt đối là sách quý, dù là bên trong các đạo thống lớn cũng chưa chắc đã có, nói như vậy đây là sách cấm, bởi vì sẽ mê hoặc các loại thiên tài thế hệ sau.

Thạch Hạo đọc say sưa, mỗi một hàng cốt văn đọc tới mấy chục lần, chăm chú suy nghĩ và phỏng đoán, phân tích đến cùng con đường thất bại của nhân vật ngất trời Côn Vũ kia.

Hắn thả xuống bộ cốt thư này, đã ghi nhớ xong tất cả.

Sau đó Thạch Hạo nhặt lên một khúc xương cổ xưa khác, phủ đầy dấu vết năm tháng, nghiền ngẫm đọc, trong lòng hắn khó thể yên tĩnh, đây lại là một nhân vật không tầm thường.

"Lịch Hỏa Kim, năm 1243291, Ngũ Hoàng rực bầu trời, nhưng lúc này là gần xế chiều, xuất từ mạch Hỏa Kim... "

Sau khi xem xong trong lòng Thạch Hạo chấn động mạnh.

Năm xưa, Hỏa Kim tộc đứng trong hàng mười tộc lớn, được gọi là Đế tộc, Hoàng tộc, từng có Ngũ Hoàng thống lĩnh thời đại kia, lúc sinh mạng Ngũ Hoàng sắp tới thì muốn cho kỳ tài ngút trời, thần thoại vô địch của mạch Hỏa Kim kéo dài đến cảnh giới cao hơn, thế nhưng cuối cùng lại bi thương bỏ mạng.

"Ngũ Hoàng mời bạn cũ, nhờ danh túc, kết hợp Đạo của nhiều người là lửa, rèn luyện mạch Hỏa Kim thành Thần. Tuy nhiên trồng Đạo thất bại, Hoàng tộc mất. Nhân thế chìm nổi, Hỏa Kim Bảo Bình ấn thành thất truyền."

Thạch Hạo thở dài, thực sự là đáng tiếc.

Hắn nhanh chóng kiểm tra, cốt thư khác cũng đều tương tự, đều là con đường của người xưa, được người đời sau ghi lại, đây là kinh nghiệm quý giá nhất, có thể coi là sách cấm.

Giá trị của những cốt thư này là không thể đánh giá, rơi vào trong tay

người đương thời thì chỉ có thể coi là bí ẩn lịch sử, nhưng nếu rơi vào những người cá biệt như hắn thì đây chính là sách quý của trời!

"Những cốt thư này... " Thạch Hạo ngẩng đầu nhìn về Tề Đạo Lâm, một người rất khó có nhiều bộ như vậy, bởi vì liên quan đến một ít bí mật của đại giáo.

"Đều là ta ăn trộm cả." Tề Đạo Lâm rất thản nhiên, thậm chí có chút kiêu ngạo.

Thạch Hạo không nói gì, không thể không bái phục, chẳng trách lão bị các giáo vây quét, ngay cả loại cốt thư này cũng có thể sưu tập một đống, có thể tưởng tượng được bảo thuật khác như thế nào.

Chỉ có thể nói vị Đạo chủ này là "kỳ nhân" không thẹn tiếng xấu rõ ràng, quá ghê gớm.

Đương nhiên Thạch Hạo sẽ không khinh bỉ mà là bái phục, theo người ngoài nhìn thấy thì hai người quả thật là ngưu tầm ngưu, mã tầm mã.

"Thế gian này không phải chỉ mình ngươi là thiên tài, người muốn đi con đường khác quá nhiều, ta cũng chính là một người trong đó." Tề Đạo Lâm nói.

Rõ ràng ông cũng thất bại, vui mừng chính là ông không giống như một ít chí tôn trẻ tuổi trong lịch sử chết đi mà vẫn còn sống...

Ông nói thẳng, trên con đường đó đi rất xa, sau khi suy đoán kết quả đến tận cùng ông quyết đoán từ bỏ, sẽ không dùng tính mạng ngu xuẩn đi vật lộn.

"Anh kiệt, có việc nên làm có việc không nên làm. Nếu biết hẳn phải chết còn như thiêu thân lao đầu vào lửa thì không khôn ngoan." Tề Đạo Lâm nói, chẳng hề đỏ mặt vì rời bỏ con đường kia, trái lại còn xem là quanh vinh.

Thạch Hạo biết ông có ý tốt, đây là nói cho hắn biết đang đi vào ngõ cụt,

nên có chừng mực.

Dù sao thì con đường này quá khó khăn, hẳn là chưa từng có người thành công, được gọi là ngõ cụt đẫm máu của thiên kiêu.

"Con biết!" Thạch Hạo gật đầu, cuối cùng toàn tâm toàn ý đọc xem các loại cốt thư, hiểu rõ con đường và pháp tắc của tiên hiền thời xưa, tổng kết kinh nghiệm.

Đây là nền tảng cũng là cơ sở thành công, chỉ có trên đường của người đi trước rút ra kinh nghiệm, hấp thu ánh sáng trí tuệ mới có khả năng thành công.

Không ai có thể tự nhiên đột phá, nhắm mắt làm liều chắc chắn không được.

Bên ngoài không thể yên tĩnh, đặc biệt là khu quặng mỏ của Hỏa châu, thế nhưng chuyện này chẳng hề có quan hệ với Thạch Hạo, hắn chìm đắm trong thế giới rực rỡ rạng ngời truy tìm đường đi.

Trong lúc này, hắn hóa thành tên mê võ nghệ, thỉnh thoảng quấy rầy Tề Đạo Lâm bắt lão giảng giải, mất ăn mất ngủ, toàn tâm toàn ý đặt vào nơi đây.

Tề Đạo Lâm mặc dù nói muốn đi tìm một đệ tử khác nhưng nhìn thấy trước cảnh thất bại của mình trươc kia thì vẫn chỉ điểm cho hắn, chăm chú vô cùng.

Sau đó, Thạch Hạo thoát ra khỏi con đường của người xưa, tạm thời tĩnh tâm để mình thoát ra khỏi tất cả tâm tư, yên lặng suy nghĩ và suy diễn.

"Thực sự là một con đường chết mà." Hắn nói khẽ đồng thời luận chứng* với Tề Đạo Lâm, mặc dù có vật thần thánh kia, là cuống rốn đất trời thì tỷ lệ thất bại cũng lớn đến khiến người ta thở dài.

*luận chứng: trình bày và chứng minh.

"Mặc kệ cái khác, trước tiên cứ tiến lên." Ánh mắt Thạch Hạo kiên nghị, nếu hiện tại mà lui bước vậy thì cái gì cũng không cần nghĩ đến nữa.

Trên mặt đất, "tiên liệu" hình bầu dục đã ổn định lại từ lâu, được lớp lớp mẫu khí bao bọc, được trời đất nuôi dưỡng rút lấy các loại Đạo tắc, vẫn đang được thai nghén bên trong.

Thạch Hạo thảo luận cùng Tề Đạo Lâm xong thì cảm thấy, cuống rốn ẩn chứa tiên kim này nối iền với các loại đại Đạo, chỗ để tốt nhất chính là trong mi tâm.

Trong quá trình này, nguyên thần của Thạch Hạo có thể quan sát, vì là ngày sau lấy trời đất làm lò nung, dùng các loại đạo tắc nhen lửa bản thân để làm chuẩn bị, hiện tại cần trước tiên cảm ứng.

Sẽ có một ngày, sau khi đại chiến thiên tài ba ngàn châu mở ra thì hắn cần lấy tiên kim thay thế, giấu bản thân vào trong "trứng", cứ như vậy đốt cháy bản thân.

"Hả?" Dựa vào sự hộ pháp của Tề Đạo Lâm, khi Thạch Hạo thu vật thần thánh được mẫu khí bao quanh lại thì suýt nữa xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, Bởi vì trọng lượng của mẫu khí tùy thời thay đổi, vừa mới bạo động thì đã làm xương trán của hắn rạn nứt, nó quá nặng, chỉ một tia thôi cũng đủ đè sập núi.

Cũng may Tề Đạo Lâm vô cùng ghê gớm, bản thô của Bát Cửu thiên công mà ông truyền cho, pháp thuật Côn Bằng, bảo thuật Lôi Đế cùng nhau xuất hiện, cùng nhau chuyển động bao phủ vật ấy lại nên ngăn cách và làm cho nó bình tĩnh lại

Y thức hải rất thần bí, có thể thu nhận các loại khí tức đại Đạo tu thành tính mệnh, dù có thêm một vật nữa thì cũng có thể chứa đựng được.

"Đây chính là Bát Cửu thiên công, pháp môn của bảo thuật khống chế. Trước đây không phải ta không muốn truyền cho ngươi mà là sợ ngươi vì thế

sẽ bị thương, bởi vì ở cảnh giới này căn bản không thể triển khai."

Tề Đạo Lâm trịnh trọng nói cho hắn nguyên nhân, muốn học phương pháp này nhất định phải đạt đến cảnh giới cực cao, thân thể, cốt văn, tinh thần phải dung hợp hết mức, tuy hai mà một.

Thạch Hạo cũng coi như là dị bẩm*, thân thể mạnh đến mức không còn gì để nói, vì vậy có thể sử dụng tới "pháp môn bản thô".

Nói như vậy có nghĩa là tu sĩ Tôn giả cảnh, Thần Hỏa cảnh nếu cưỡng ép triển khai pháp môn này thì thân thể sẽ nứt toác, cần phải có thân thể mạnh mẽ đến tận cùng làm căn cơ, đây chỉ là yêu cầu cơ bản nhất mà thôi.

Nếu không phải cần trấn áp vật thần thánh này thì Tề Đạo Lâm tạm thời sẽ không truyền cho hắn, sợ hắn xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Thạch Hạo cảm nhận được cốt văn bên trong xương sọ đang lấp lóe, cảm giác có chút khiếp sợ nên hình thành một luồng áp lực rất lớn.

"Như vậy cũng tốt, lấy thiên công này làm nhà tù giam tiên kim lại, có thể rèn luyện các loại bảo thuật của ngươi." Tề Đạo Lâm mỉm cười nói.

Thạch Hạo chăm chú thể ngộ, quả nhiên có chỗ tốt, hình thành áp lực như vậy tựa như làm cho hắn thỉnh thoảng phải vận dụng bản thô Bát Cửu thiên công kèm theo vài loại bảo thuật và phóng thích cốt văn, đây cũng là một loại tu hành.

Ngoài ra khi Thạch Hạo quan sát "cuống rốn" thì cũng chạm phải các loại Đạo tắc nên đã mang lại rất nhiều lợi ích cho nguyên thần, tuy rằng còn chưa thể thay thế tiên kim tiến vào bên trong cuống rốn nhưng là có thể quan sát và lĩnh ngộ Đạo.

Bên ngoài không yên tĩnh, đệ tử các giáo đều đang chờ mong, nghe nói U Vũ và Vân Hi có khả năng sẽ đến Đạo tràng Chí tôn.

Ngoài ra, khắp Hỏa châu đều náo động, thần quáng của Thiên Nhân tộc

gặp nạn đã tạo nên sóng gió to lớn.

"Ầm!"

Bên trong sơn môn nhỏ rách nát, xương sọ của Thạch Hạo vọt lên ánh lửa đáng sợ, bên trong thần thức gợn sóng kịch liệt khiến Tề Đạo Lâm phải mở mắt ra nhìn về phía hắn.

"Thằng nhóc này vẫn kêu gào muốn đi đến hồ trồng Thần liên độ kiếp, xem ra là muốn hòa tan một loại kỳ dược có thể tẩm bổ linh hồn đây, bây giờ dược lực đã hiện ra."

Tề Đạo Lâm là nhân vật cỡ nào chứ, chỉ nhìn thoáng qua liền biết được đại khái. Lông mày của ông dựng lên, sắc mặt lộ vẻ khác thường, nói: "Lẽ nào là Kim Bồ quả, có khí tức này, nó... vậy mà có thể thành công!"

Chính ông cũng có chút giật mình, phải biết rằng thời xưa rất nhiều người ở cảnh giới này đã từng thử nghiệm, kết quả bản thân nố tung, tất cả ghi chép lại đều là thất bại.

Tuy nhiên Tề Đạo Lâm biết vẫn có người từng thành công, chỉ là chưa từng được ghi vào cốt thư mà thôi, nếu không thì đã không lưu lại loại pháp môn cổ xưa này để người đời sau tìm tòi.

Thạch Hạo xếp bằng ngồi im tựa như một tảng đá lớn, đầu hắn phát sáng, xương sọ được chiếu đến óng ánh, từng sợi tóc đều tỏa ra ráng lành.

Hắn vẫn biết là Kim Bồ quả có thể làm thần thức lớn mạnh, tẩm bổ nguyên thần, thế nhưng sau khi luyện hóa vẫn không thấy động tĩnh gì, hôm nay trong xương sọ có thêm một vật vậy mà lại kích thích ý thức hải khiến nó xảy ra biến hóa kỳ lạ.

Nguyên thần của hắn đang lớn mạnh, hiệu quả của thuốc phát huy, toàn bộ phóng thích làm cho sức mạnh tinh thần đang nhanh chóng phát sinh.

Có thể nhìn thấy thân thức bên trong xương sọ của Thạch Hạo đang hóa

hình, cuối cùng lột xác trở thành một người nhỏ rực rỡ thánh quang sáng lóa ngồi xếp bằng nơi đó, mạnh mẽ vô cùng.

"Mạnh mẽ hơn nhiều so với trước đây." Thạch Hạo có thể cảm ứng rõ ràng loại biến hóa này, đây là sự lột xác của nguyên thần, đã hóa thành hình người.

Cùng lúc đó, thân thể hắn phát ra từng đám cốt văn sáng lóa bao phủ toàn thân, tất cả lỗ chân lông đều dâng lên tinh lực kinh khủng vọt lên tận trời, xa xa nhìn tới tựa như một vùng trời màu máu.

Cuối cùng vang lên một tiếng ầm, rất nhiều máu tươi trở về tiến vào trong thể phách của hắn.

Hắn đã đột phá!

Ánh sáng trong con ngươi Thạch Hạo tăng vọt, tựa như một thanh kiếm sắc bén dài mấy trăm trượng bắn ra rất xa. Hắn đã thăng cấp Tôn giả cảnh hậu kỳ.

Tích lũy quá nhiều, hôm nay theo nguyên thần lớn mạnh thì cảnh giới của hắn cũng đột phá, nâng cao một cấp khiến hắn mạnh mẽ vô cùng.

Thạch Hạo đứng dậy nhìn ra ngoài sơn môn.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 767: Tắm Máu Thiên Nhân Tộc

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Thạch Hạo đột phá, cảm giác mạnh mẽ chưa từng có, chùm sáng trong đôi mắt tựa như kiếm sắc, khi đảo qua vách đá thì vang vọng leng keng, mũi nhọn trong vắt chém xuống một đoạn vách đá!

Ầm ầm!

Tảng đá lăn xuống bụi mù vọt lên!

Cùng lúc này tinh lực trong cơ thể hắn dâng lên, không ngừng vùng vẫy rồi biến hình, cuối cùng thân thể phát ra tiếng gào tựa như Chân Long đang ngâm nga.

Đây không phải phát ra từ miệng của hắn mà là phản ứng của thân thể, máu thịt và xương cốt cộng hưởng rung động phát ra một tiếng rồng gầm!

Đồng thời bên trong thiên linh cái của hắn vọt lên một vệt sáng màu máu tựa như làn khói cuộn trào, cuối cùng hóa thành một con Chân Long đánh tan đám mây, nhìn xuống bát hoang!

"Đây là... " Ngay cả Tề Đạo Lâm cũng giật mình, ánh mắt thâm thúy nhìn chằm chằm Thạch Hạo như muốn xem hết ngọn ngành của hắn.

Lúc này mái tóc Thạch Hạo rối tung, toàn thân phát sáng, mây lành lượn lờ tỏa ra một gợn sóng vô cùng kinh người, mà tinh lực Chân Long kia thì bay lên trời và gầm vang không dứt.

Giờ phút này trời rung đất chuyển!

Xung quanh sơn môn lụn bại ầm ầm run rẩy, các ngọn núi đều đang run theo như muốn sụp xuống.

"Tôn giả cảnh, tinh lực ngút trời thì cũng thôi lại còn có thể hóa thành Chân Long quay quanh đầu, nhìn xuống bát hoang, dị tượng cỡ này thì xưa nay có mấy người?!"

Đây là nguyên nhân khiến Tề Đạo Lâm giật mình, người ở thời xưa có thành tựu này nếu không phải là Cổ tổ phái luyện thể thì chính là dị nhân ăn được kỳ quả thiên địa.

Ông không nghĩ tới Thạch Hạo lại có thể đi đến một bước này!

Không lâu sau, Chân Long màu máu lao xuống quấn chặt quanh Thạch Hạo rồi tiến vào thân thể hắn, làm cho bên ngoài thân thể càng thêm trong suốt như ngọc thạch lại có chút giống tiên kim.

"Rất tốt!" Tề Đạo Lâm gật đầu, được ông tán thưởng như vầy có thể nói là lần đầu tiên, những người hiểu ông đều biết, đạo chủ tiếng xấu truyền xa này chưa từng khen ai bao giờ.

"Đạo chủ, con muốn đi xem bên ngoài thế nào một chút." Thạch Hạo nói.

"Đi đi, không cần nể nang cái gì." Tề Đạo Lâm gật đầu cười ôn hòa.

Bên ngoài, sóng gió ngập trời!

Cao thủ Thiên Nhân tộc đã đến, bởi vì sau khi được bẩm báo và biết bên trong cổ quáng ở Hỏa châu xuất hiện tảng đá kỳ lạ được thiên địa nuôi nấng thì cao tầng đều bị chấn động.

Mẫu khí vờn quanh thai nghén tiên chủng, chí bảo xưa nay hiếm thấy cỡ này thì bất kỳ đại giáo nào cũng đỏ mắt nên tất nhiên có Thiên Thần xuất

quan, hơn nữa không chỉ một người nhanh chóng chạy tới.

Đáng tiếc bọn họ đã tới chậm, khi đến nơi thì mới biết vật thần thánh đã mất nên liền phát điên.

Trong hai ngày này, có Thiên Thần gọi trăng (kiểu như sói nhìn trăng mà rú vậy), sau khi đưa U Vũ và Vân Hi tới Thư viện Thiên tiên thì bọn họ bôn ba trên khắp đại thảo nguyên Hỏa châu, lật tung từng tấc đất, bùng phát cơn giận lôi đình!

Đây là tổn thất không cách nào đánh giá mà Thiên Nhân tộc cũng không thể nào chịu nổi. "Tiên chủng" như vậy ẩn chứa vận may quá lớn, cực kỳ quan trọng với bộ tộc.

"Thiên Nhân tộc lại lập tức phái hai vị Thiên Thần đến Hỏa châu, không biết đã đào được thần liệu gì lại khiến họ phát rồ như vậy?"

Lúc này trong Phù Phong thành ở biên giới Hỏa châu, giáp với Thư viện Thiên tiên có rất nhiều người đang bàn luận.

Thạch Hạo đi đến đây, lặng yên nghe ngóng biến động bất ngờ trong hai ngày nay.

Náo động gợi ra này khiến cho hai đại Thiên Thần cũng không giữ được bình tĩnh, gào thét khắp đại thảo nguyên, kinh động đại giáo khắp nơi, tất cả mọi người đều đang suy đoán khả năng là bọn họ đã mất đi một thứ không tầm thường.

"Sẽ không phải là đào được tiên kim mà bị người cướp đi chứ?"

Có người to gan suy đoán, trong nhất thời khiến mọi người giật mình rồi sau đó trái tim đập loạn, loại đồ vật này một khi khai quật được thì tất nhiên gây ra sóng gió ngập trời, sẽ dẫn tới đại chiến cấp Giáo chủ.

Dù là ở thời đại Tiên cổ thì nó cũng là bảo liệu tuyệt thế, có thể nói là thế gian hiếm có, muốn thành Tiên thì nhất định phải có vũ khí tương ứng

được rèn từ tiên liệu.

Đừng nói chi ở thời đại này, loại "Thiên tài*" kia từ lâu đã cạn kiệt hầu như khó có thể tìm được một khối.

*chữ tài ở đây là vật liệu chứ không phải người.

Phù Phong thành ầm ĩ, tam giáo cửu lưu, sinh linh đủ mọi hình dạng đều có, tất cả đều đang ước ao, ánh mắt cực kỳ nóng bỏng, khát vọng được nhìn thấy báu vật kia.

"Thiên Nhân tộc không nói là ai đã cướp đi bảo liệu sao?" Thạch Hạo hỏi sinh linh trong thành.

Một ông lão lắc đầu nói: "Chỉ nói là Nhân tộc đê hèn đã đánh cắp thiên tại địa bảo, nếu không giao ra thì bọn họ sẽ làm cho người kia hối hận, sống không bằng chết."

Thạch Hạo nghe vậy, không khỏi cười gằn.

Từ sau khi hắn rời khỏi Thiên Nhân tộc thì vẫn chưa nghe tộc này vạch trần thân phận của hắn, là Hoang và cũng là Thạch Hạo, rõ ràng là vẫn đang có ý đồ xấu với hắn.

Không vạch trần thân phận là sợ các đại giáo khác cũng biết hắn không chỉ có bảo thuật Lôi Đế mà còn đến từ hạ giới có bảo thuật Côn Bằng, Thiên Nhân tộc muốn ăn một mình, hi vọng trước khi người thượng giới biết được thì bắt giết hắn.

"Tin nóng đây, hành tung của người bị nghi là trộm đã bại lộ."

Bỗng nhiên, Phù Phong thành truyền đến tiếng la, có người mang đến tin tức mới nhất của nơi sâu trong Hỏa châu.

"Dưới cơn nóng giận, hai đại Thiên Thần triển khai bí pháp cấm kỵ, dựa vào manh mối phân ra đuổi theo, rất có thể nhằm vào mấy cái đạo thống mà

ra nặng tay."

Thạch Hạo kinh ngạc, Thiên Nhân tộc là mù quáng hay là điên rồi, lúc rời đi rõ ràng là hắn để lại chút manh mối để bọn họ biết là do hắn gây ra, thế nào giờ lại đi trút giận lên người khác?

"Đạo thống khả nghi nào đang bị bức ép vậy?" Có người hỏi.

"Nghe nói, hai đại Thiên Thần đi đến khu mỏ quặng của Khổng Tước tộc trước tiên, muốn mạnh mẽ xông vào nhưng cuối cùng dùng lại cũng không xảy ra xung đột. Sau đó lại đi tới mấy cái đạo thống đối lập yếu hơn một chút."

Khi Thạch Hạo nghe đến đó thì trong lòng hơi động, Thiên Nhân tộc từng muốn tìm Khổng Tước tộc gây phiền phức, đây là đang mượn cớ sao? Bởi vì thần chủ Khổng Tước từng bảo vệ hắn ở Thiên Chi Thành.

Cũng may là bộ tộc Khổng Tước mạnh mẽ bẩm sinh, là vọng tộc tiếng tăm lừng lẫy ở thượng giới mà ngay cả Thiên Nhân tộc khi còn là Hoàng tộc cũng không dám dễ dàng trêu chọc.

Hai tên Thiên Thần kia đã rút đi, nói thế có nghĩa là bọn họ cũng ý thức được bộ tộc này hiện nay không phải là nơi bọn họ có thể tùy ý đụng vào.

Thế nhưng khi nghe được một ít tin tức khác thì Thạch Hạo rất tức giận vì phút chốc hắn đã hiểu rõ ý đồ của Thiên Nhân tộc.

"Nghĩ cũng lạ, hai đại Thiên Thần nhận định các tộc khác, ví như Hỏa tộc có hiềm nghi rất lớn, tự mình giáng lâm cổ quáng của mấy tộc này thúc ép, đòi giải thích."

"Đây không phải là mấy cái đạo thống ở Tội châu sao, tựa hồ đều đến từ hạ giới."

Thượng giới có một số tộc như Hỏa tộc vậy, đều đến từ hạ giới, điều này không thể không khiến Thạch Hạo sinh ra liên tưởng, hắn chợt nhớ đến mấy

người Hỏa Linh Nhi!

Nói như vậy ở thượng giới này một ít đại tộc dưới hạ giới cũng có căn cơ? Trong lòng hắn khó có thể bình tĩnh, đến hôm nay mới nghe được một ít tin tức của bọn họ.

Đồng thời Thạch Hạo nắm chặt nắm đấm, một luồng máu nóng giận dữ sôi lên!

Chuyện đến lúc này đã quá rõ ràng, Thiên Nhân tộc là đang cố ý đe dọa và cảnh cáo hắn, muốn uy hiếp Hỏa tộc để ép hắn xuất hiện và giao ra "Tiên chủng" đã lấy đi kia.

"Nơi sâu trong Hỏa châu truyền đến tin tức, hai đại Thiên Thần thật sự đã chạy tới khu vực này, vô cùng nghiêm khắc uy hiếp mấy đạo thống, cho rằng bọn họ có dính líu trong chuyện này."

Hai đại Thiên Thần vô cùng ngang ngược, tuyên bố rằng nếu mấy tộc không thể cho một lời giải thích thì bọn họ không ngại đại khai sát giới, giết sạch.

Sau khi nhận được những tin tức này thì ánh mắt Thạch Hạo lạnh lẽo, đùng đùng nổi giận. Hắn nhanh chóng rời khỏi Phù Phong thành và tiến vào đại thảo nguyên ở Hỏa châu.

Tiếp đó, hắn đi đến khu mỏ quặng của Thiên Nhân tộc rồi trong chớp mắt bùng phát ra một luồng sát ý lạnh lẽo, tinh lực cuồn cuộn lan tràn ra.

"Thiên Nhân tộc, ta lại trở về để đại khai sát giới!"

Thạch Hạo nói nhỏ, đầu tiên hắn đến một mỏ quặng cỡ trung, nơi đây chỉ có cường giả Thần Hỏa cảnh tọa trấn mà không có Chân Thần.

Thân thể hắn phát sáng tựa như ngọn lửa nóng rực vọt thẳng lên trời cao, xa xa nhìn lại giống như một vị Chiến Thần lâm thế, ngọn lửa màu vàng xoáy thẳng lên trời rồi nổ ầm ầm.

"Ai?"

Cao thủ nơi này cảm giác được nên đã bị kinh động rồi lập tức vọt ra.

Tổng cộng có hai vị cường giả Thần Hỏa cảnh, lúc nhìn thấy một màn kia của Thạch Hạo thì ngạc nhiên, bởi vì bọn họ nhận ra đây không phải là Hoang sao? Lộ ra hình dáng mà không thèm ẩn giấu!

"Ngươi còn dám xuất hiện?"

"Haha, thực sự là muốn chết, đưa tới tận cửa luôn!"

Hai người vừa mừng vừa sợ cười to, vậy mà lại gặp Hoang ở đây, nếu có thể bắt được thì tuyện đối là một cái công lớn.

Tuy nhiên, rất nhanh bọn họ lại lạnh lẽo, Hoang nếu dám đến thì chứng minh hắn có đủ niềm tin, không sợ bọn họ, khiến trong lòng bọn họ run lên, bắt đầu đề phòng.

Toàn bộ mái tóc của Thạch Hạo xõa xuống và phát sáng, ánh mắt như đèn vàng khiếp người, ngoài dự liệu của hai Thần thì hắn cũng không có âm mưu gì mà là trực tiếp áp tới.

"Giết!"

Hai người nhìn nhau rồi lấy ra bảo cụ cùng công kích về phía Thạch Hạo, trong nháy mắt cốt văn dày đặc nằm kín thảo nguyên, bọn họ ỷ tu vi cao hơn một cảnh giới mà trấn áp!

"Rắc!"

Chuyện xảy ra khiến bọn họ giật mình, một quyền của Thạch Hạo đánh xuyên qua bảo cụ khiến nó nổ tung trong hư không, ánh sáng rực rỡ.

"Cái gì, đây là pháp khí cấp Thần đó, vậy mà hắn lại dễ dàng dùng tay không đánh nát!"

Hai người đều biến sắc, cùng lúc đó một pháp khí khác cũng bị Thạch Hạo đập nổ tung cái bùm, hóa thành một màn sáng vàng tản ra bốn phương tám hướng. "Miễn dịch pháp lực, truyền thuyết là thật!" Cuối cùng hai người cũng đã rõ, pháp khí bị khắc chế, uy lực giảm mạnh vì vậy dễ dàng bị đánh nát.

Là người ở cảnh giới này bọn họ cũng từng nghe được tin tức rằng trong khoảng thời gian ngắn Thạch Hạo sẽ miễn dịch được pháp lực, giờ tận mắt chứng kiến mới biết đáng sợ đến đâu.

Thạch Hạo vọt tới, mang theo ánh lửa sôi trào tựa như từ trong ngọn lửa hừng hực lao tới, hắn cuốn chặt vồ giết hai đại cường giả.

Hai người vừa tức giận vừa có cảm giác hoang đường, chỉ là một Tôn giả vậy mà lại săn giết Thần linh như bọn hắn, Hoang tuy là kỳ tài ngút trời nhưng dù sao cảnh giới cũng không đủ.

"Tiêu rồi, thời gian miễn dịch pháp lực của hắn sao lại dài như vậy, lẽ nào đã thành công hấp thu Kim Bồ quả?"

Hai người kinh sợ rồi, bọn họ đang tính toán thời gian và cảm thấy loại năng lực của Thạch Hạo sắp biến mất nên mới ra tay, thế nhưng vẫn bị khắc chế như trước, toàn thân pháp lực như đá chìm đáy biển.

"Phụt!"

Một khắc sau, vẻ mặt của một vị Thần Hỏa cảnh đọng lại, một nắm đấm của Thạch Hạo đã xuyên thủng thân thể hắn khiến hắn nhanh chóng rạn nứt rồi sau đó nổ tung.

Một màn máu bay ra, một cường giả mất mạng.

Tên còn lại bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, xoay người bỏ chạy, đây còn là Tôn giả sao? Lại dễ dàng giết một vị thần linh như vậy.

"Chạy đi đâu, Thiên Nhân tộc không phải uy thế tám phương sao, ngày

hôm nay ta đến rồi, muốn ở khu vực này đại khai sát giới!" Thạch Hạo quát lên, tốc độ của hắn quá nhanh rồi, lập tức lao tới.

"A... "

Kèm theo tiếng gào là từng mảng cốt văn, cao thủ Thần Hỏa cảnh đánh trả thế nhưng vẫn không tránh được bại vong, bị giết thành mảnh nhỏ, máu nhuộm bãi cỏ, cứ như thế chết đi.

Đến giời thời gian miễn dịch pháp lực của Thạch Hại mới chậm rãi biến mất.

"Ầm!"

Một tiếng vang thật lớn, cả mỏ quặng bị Thạch Hạo đánh sụp hoàn toàn, đã bị hủy diệt.

Một khắc sau hắn lại nhằm một mỏ quặng khác ở phương xa phía trước, hắn chờ loại năng lực của bản thân xuất hiện trở lại thì quyết đoán ra tay.

"Ngươi là ai?" Có người hét lớn.

"Hắn là Hoang, không để cho hắn chạy!" Vẫn là hai vị cao thủ Thần Hỏa cảnh.

"Đúng, ta là Hoang, cũng là người giết các ngươi!" Thạch Hạo quát lên rồi xông tới, bùng phát ánh lửa ngập trời, mạnh mẽ ra tay.

"Phụt!"

Mưa máu bắn tung tóe, trận chiến này cũng không có bất ngờ gì, hai thần nhanh chóng bị đánh gục, cứ như thế bại vong, đồng thời cả mỏ quặng đều sụp xuống, bị đất đá đè lên.

...

"Trời ơi, tin tức lớn đây, người cướp đoạt tiên liệu của Thiên Nhân tộc

đã xuất hiện, các ngươi dù thế nào cũng không nghĩ ra hắn ai đâu, vậy mà lại là Hoang!"

Bởi vì cách Phù Phong thành không xa nên tin tức truyền đến nơi này trước tiên, lập tức gây ra náo động.

"Hoang lại ra tay rồi, đang đại khai sát giới, hủy đi tám mỏ quặng của Thiên Nhân tộc và vẫn còn tiếp tục, đánh đâu thắng đó, đã giết mười mấy vị cường giả Thần Hỏa cảnh!"

Tin tức như thế vừa xuất hiện khiến cho Phù Phong thành sôi trào, đây tuyệt đối là tin tức có sức bùng nổ, quá mức chấn động.

Rất nhiều năm trở lại đây, mặc dù có một ít đại giáo có mâu thuẫn với Thiên Nhân tộc nhưng không dám nhằm vào như thế, nếu không sẽ gây ra đại chiến giữa hai tộc, mà hôm nay lại có người phá vỡ truyền thống đó.

Hoang, tái hiện thế gian, ra tay bá đạo!

Không còn nghi ngờ gì, đây là một loại sỉ nhục với Thiên Nhân tộc, dám ra tay như thế nghĩa là đang khiêu chiến uy nghiêm của bộ tộc bọn họ.

Đồng thời đây cũng là mỉa mai hai đại Thiên Thần, Hoang đang nói cho bọn họ biết tất cả đều là hắn làm, các ngươi ngu xuẩn tìm nhầm người!

Hiển nhiên sự "liều lĩnh" của hai đại Thiên Thần sẽ trở thành trò cười bị người đời lên án.

Đương nhiên quan trọng nhất là sự ngang ngược của Hoang, dám tắm máu trọng địa Thiên Nhân tộc, chuyện này nhất định làm nổ tung Hỏa châu, truyền khắp thượng giới và chấn động các đại tộc.

"Quá đã, sớm không vừa mắt Thiên Nhân tộc, giết rất hay!"

"Giết, nên ra tay như thế!"

Có nhiều người cảm xúc dâng trào kéo theo máu nóng sục sôi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 768: Giết Chóc Bốn Phương

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"Tin tức mới nhất truyền đến rồi đây, mỏ quặng thứ chín của Thiên Nhân tộc bị chấn sụp, một mình Hoang đại khai sát giới, xông vào trọng địa đánh gục một đám cao thủ Thiên Nhân tộc!"

Tin tức dọa người không ngừng truyền đến!

"Một thiếu niên thôi mà lại dám làm vậy, khiêu chiến uy nghiêm của Thiên Nhân tộc, cứ thế đánh tới cửa thật là kinh người!"

Sinh linh các tộc khó có thể bình tĩnh, tất cả đều khiếp sợ, bởi vì tin tức không dứt, thỉnh thoảng được người từ trong thảo nguyên mang về, chiến công của Hoang vẫn đang mở rộng trong đó!

"Thiên Nhân tộc gặp phiền toái rồi, bị một người trẻ tuổi khiêu chiến, nếu như không thể bắt giết hắn và để hắn thoát đi mà không chút thương tích nào, vậy tiếng tăm Hoàng tộc sẽ bị phá hỏng rồi."

Thần kinh của mọi người theo đó mà căng thẳng, tâm tình theo đó đảo lộn nhấp nhô, người trong Phù Phong thành đều rung động, tin tức ở đây chấn động như sóng lớn ngập trời.

Đương nhiên bọn họ biết, tuy tin tức truyền ra nhanh nhưng chắc chắn là có chênh lệch về mặt thời gian, chắc chắn là là quá khứ rồi.

Những thứ này đều là chiến công đã được xác định, nhưng dựa theo tình hình này thì chắc là còn có thể có một ít chiến tích kinh người đã xảy ra hoặc

đang diễn ra trong đó.

Nếu những tin tức kia truyền đến có thể càng kinh người hơn!

Thạch Hạo lao nhanh như chớp trong tầng trời thấp, ngoài thân có một vầng hào quang, cây cỏ phía dưới những nơi đi qua tan nát, núi đá đổ sụp, mặt đất bị kéo ra tạo thành một cái khe đáng sợ.

Bởi vì tốc độ của hắn hơn xa tốc độ âm thanh nên khi xông về trước rất xa thì mới có tiếng vang rền điếc tai truyền tới, phía sau không khí nổ đùng đùng tựa như sấm sét.

Một tòa cung điện xanh vàng rực rỡ nằm trên thảo nguyên, khí lành lượn lờ bay lên, đây là một đạo tràng bên trong khu mỏ quặng của Thiên Nhân tộc.

Thường ngày nơi này có cao thủ tọa trấn, quản lý tất cả các loại công việc của mỏ quặng lớn.

Hai ngày trước, mỏ quặng lớn nhất xảy ra vấn đề, đánh mất tiên trân vô giá, tất cả Chân Thần đều phát điên đi theo hai đại Thiên Thần tìm kiếm khắp nơi khiến nơi này trống trải.

Thạch Hạo dừng lại đây, yên lặng điều tức, sau khi tỉ mỉ cảm ứng thì bùng phát ra thần quang chói mắt, tinh lực cuồn cuộn, hắn đã ra tay.

Tuy rằng không còn nhiều cao thủ tọa trấn nhưng dù sao đây cũng là khu mỏ quặng quan trọng, vẫn phải có cường giả Thần Hỏa cảnh trú đóng, lúc này đều bị hấp dẫn vọt ra.

"Chỉ có bốn thần linh các ngươi thôi sao?" Hai mắt Thạch Hạo thâm thúy, cánh Côn Bằng sau lưng giương ra, tựa như sấm sét kèm theo tiếng nổ vang và lướt tới.

Đây là một giọng điệu ngông cuồng, chỉ là Tôn giả mà lại sỉ nhục cao thủ Thần Hỏa cảnh như vậy làm cho mấy đại cao thủ giận tím mặt, sát ý lan

tràn.

"Người làm nhục Hoàng tộc xưa nay sống không thọ, đặc biệt là kẻ sinh sau đẻ muộn như ngươi vậy, tự cho là đúng, nhất định sẽ chết yểu!" Một người nói giọng âm trầm lạnh lẽo.

Đã đắc tội Thiên Nhân tộc, bất kể là kỳ tài gì bọn họ cũng dám chém xuống, lúc đó sẽ có Thiên Thần, Tế linh trong tộc đứng ra chống đỡ.

"Không nghĩ tới là ngươi -- Hoang!" Có người ánh mắt sáng lên, đã nhận ra hắn, cười gằn một tiếng, phù văn ngoài cơ thể càng thêm chói mắt.

Hiển nhiên chân dung của Thạch Hạo đều được đưa đến khắp nơi, trên dưới Thiên Nhân tộc vẫn luôn tìm kiếm, không muốn buông tha hắn, muốn đoạt bảo thuật và tiêu diệt hình thần của hắn.

"Hoang, ngươi có biết đã thiếu bộ tộc ta một cái mạng không? Ở lại đây đi." Tên còn lại lạnh giọng nói, ánh mắt sáng rực, nhanh chóng khởi động các loại trận pháp nơi đây.

"Cái thứ lấy oán trả ân, ta cứu Thiên nữ tộc các ngươi thế nhưng lại nhằm vào ta như vậy, thực sự lòng lang dạ sói, hiện tại giết các ngươi không có một chút cảm giác áy náy!"

Thạch Hạo nói, từ khi bị Thiên Nhân tộc giam cầm và rồi chạy ra, trong lòng hắn vẫn tức giận vô cùng, hôm nay liên tục chém cao thủ Thần Hỏa cảnh của tộc này, phá hủy mỏ quặng thì vẻ kích động dâng trào trong lòng!

"Báo!"

Phương xa truyền đến tiếng la, có người từ giữa không trung ngã xuống, mệt đến xụi lơ hoảng sợ hô: "Hoang đã xuất hiện, chính hắn trộm tiên trân của bộ tộc ta, hiện tại lại đang trả thù và đã hủy đi mười bốn mỏ quặng, giết chóc khắp nơi!"

"Cái gì?!" Người trong Đạo tràng này khiếp sợ, giờ mới biết có chuyện

như vậy xảy ra.

"Ngươi tới hơi chậm, ta đã đích thân tới nơi đây và đây là mục tiêu lần này." Thạch Hạo nói rồi nhìn chằm chằm người kia, cuối cùng vẫn có cá lọt lưới chạy tới báo tin.

Hiển nhiên chuyện đang xảy ra thì Phù Phong thành cơ bản không biết được, phải sau đó rất lâu mới hay tin.

"Ầm!"

Bãi cỏ sụp xuống, đất đá cùng cây cỏ tựa như gió lớn cuốn lên cao mấy chục mét, từ dưới chân Thạch Hạo lan tràn ra ngoài bao phù tòa cung điện kia, đây chính là uy thế của hắn.

Hắn tuy chỉ là một Tôn giả nhưng lại liếc nhìn Thần linh, quá đáng đến ngông cuồng.

"Giết hắn!" Tiếng gào vang lên, cao thủ nơi này ra hết.

Thạch Hạo không hề e sợ mà giết tới trước.

Một trận chiến đấu lần nữa diễn ra, tầng đất nứt toác, thần quang chiếu khắp nơi như có một vầng mặt trời bay lên từ trong lòng đất, nóng rực và kinh khủng cùng tồn tại, tỏa ra uy thế mạnh mẽ nhất.

Thạch Hạo dám đến tự nhiên sẽ nắm chắc, sau cùng khiến nơi đây hóa thành phế tích, cung điện xanh vàng rực rỡ sụp xuống, một vũng máu thần linh đang phát sáng thấy mà giật minh.

Thạch Hạo đi xa, tới mục tiêu tiếp theo!

Đây là một ngày giết chóc, Thạch Hạo đường dài đánh chớp nhoáng, di chuyển chiến đấu bốn phương, Thiên Nhân tộc đẫm máu, nhấc lên sóng lớn mênh mông chấn động khắp đại thảo nguyên này.

Ngay cả Phù Phong thành cách đó không xa cũng đã nhận được tin tức,

từng nhóm Thiên Nhân tộc tự nhiên cũng biết nên gấp rút tiếp viện, vây quét Thạch Hạo, truyền lệnh tiêu diệt Hoang!

"Bắt giết hắn, chỉ cần để lại một tia thần niệm là được, bất cứ giá nào cũng chặn hắn lại cho ta!" Có Chân Thần nổi giận đùng đùng, gầm thét lên, chấn động khu mỏ quặng.

Chuyện lần này đã quá nghiêm trọng rồi, một người trẻ tuổi huyết chiến tám phương, tiêu diệt cứ điểm của Thiên Nhân tộc, là sự coi thường và nhục nhã lớn nhất với bọn họ, nếu không bắt được thì mặt mũi để ở đâu?

Thần quáng nổi tiếng của Thiên Nhân tộc tổng cộng chỉ có mấy chục mỏ, vậy mà trong vòng một ngày đã bị hủy diệt một phần ba, thậm chí ngày cả đạo tràng trong thảo nguyên cũng bị san bằng, giết sạch sành sanh, là sỉ nhục chưa bao giờ có.

"Giết cho ta, đào ba thước đất cũng phải tìm cho được!"

Chân Thần nhận được tin tức, ngang dọc bốn phía chạy nhảy khắp nơi, gấp rút trợ giúp, tìm kiếm tung tích của Thạch Hạo.

Thế nhưng khiến người ta khiếp sợ chính là Hoang vẫn chưa bỏ chạy, vẫn đang hành đông, né qua sự vây đuổi chặn đường của Chân Thần để tìm cơ hội ra tay.

"Ầm!"

Một tia chớp đặc biệt chói mắt cắt ra bầu trời đen kịt!

Mây đen như đáy nồi muốn ép xuống mặt đất, đồng thời hạt mưa rơi xuống vang lên từng tiếng bùm bụp, trời đất mờ mịt.

Thạch Hạo ngẩng đầu khẽ nói: "Trời cũng giúp ta!"

Răng rắc!

Tia chớp chói lòa như một dải ngân hà to lớn vượt qua bầu trời, tiếp đó

mưa như trút rơi xuống, trên thảo nguyên nước đọng thành sông.

Chỉ khi tia chớp xuất hiện thì mới có thể xé tan bóng đêm nhìn thấy cảnh vật xung quanh, nếu không thì cứ như đêm đen, đưa tay không thấy được năm ngón, con mưa điên cuồng trút xuống.

Thạch Hạo biến mất, bên trong màn mưa hắn tựa như một bóng ma đáng sợ đang lảng vảng xuất kích!

Sau đó hắn xuất hiện quanh quẩn các mỏ quặng gần đấy, ra tay chém giết cao thủ!

Lệnh tiêu diệt Hoang đã truyền xuống thế nhưng lại mang tác dụng ngược, tìm không được Thạch Hạo nhưng lại bị hắn đánh du kích hủy thần quáng, Thiên Nhân tộc tổn thất nặng nề.

"Ôm cây đợi thỏ vậy, không cần tìm nữa!" Có Chân Thân mắt đỏ kè, tóc dựng thẳng, thân thể tràn ra vô tận sát khí, đây là ngày sỉ nhục.

Ngày hôm nay nhất định phải được ghi lại, một Tôn giả nho nhỏ thôi lại giết cho bọn họ rơi vào thế bị động như vậy, liên tục có cao thủ Thần Hỏa cảnh chết đi, đây là nhục nhã và tai nạn khó có thể tiếp thu.

Mưa to trút xuống, Thạch Hạo tiến lên, hắn đã đến trước mỏ quặng lớn nhất, cũng là nơi hắn đã lấy đi "Tiên kim", hắn ngẩng đầu nhìn trời.

Miệng hắn phát sáng, ký hiệu cũng sáng rực vọt lên từng cái một rồi tiến vào màn mưa và mây đen phía trên.

"Ngươi... đến rồi!" Linh thức của Chân Thần vô cùng nhạy cảm, trước tiên cảm nhận được gợn sóng của cốt văn, nhanh như chớp lao ra.

Có ba vị Chân Thần canh giữ nơi này, chính là để phòng ngừa lỡ như Thạch Hạo gan to bằng trời công kích mỏ quặng quan trọng nhất này, lúc này tất cả đều tản ra sát khí ngập trời.

"Thật sự là quá can đảm, một tên thiếu niên đã giết cao thủ bộ tộc ta, vậy mà còn dám xông đến nơi này, ta thật bội phục dũng khí của ngươi!" Một vị Chân Thần nghiến răng nghiến lợi, mắt đầy tơ máu tựa như một con mãnh thú muốn nuốt người.

"Người kính ta một thước ta kính người một trượng. Các ngươi muốn giết ta đoạt bảo thuật, hôm nay chính ta đã đến tận cửa để cho các ngươi giết đây!" Lời Thạch Hạo nói rất lạnh lẽo, nói tiếp: "Nhưng nếu giết không được thì ta sẽ đưa tất cả bọn ngươi lên đường!"

"Hắn điên rồi!" Một vị Chân Thần giận quá hóa cười, nụ cười mang theo cay nghiệt và châm biếm, tuy rằng trước kia nhận được các loại tin tức thì giận đến run rẩy nhưng lúc này lại thật sự nở nụ cười.

Bởi vì cho dù Tôn giả kinh diễm đến cỡ nào cuối cùng cũng không thể vượt qua hai cảnh giới để chiến đấu với Chân Thần, như vậy chắc chắn phải chết.

"Được, Hoang, huyết thống đời sau của tội nhân tại hạ giới, đến đây đi, cho ta nhìn một chút ngươi có bản lĩnh gì mà dám tùy tiện!" Một vị Chân Thần hét lớn, giết tới.

Thạch Hạo không có tránh né, lao tới, lần thứ hai ngẩng đầu nhìn trời, mưa to tầm tã, mây đen vần vũ đè ép mặt đất.

"Lôi động cửu thiên!"

Đúng lúc này hắn khẽ mở đôi môi, trong nháy mắt cốt văn ngút trời, hắn đang tụng thần chú, sử dụng tới bảo thuật cổ xưa mà quỷ dị khó lường.

"Đây là khí tức gì?" Lúc này, ngay cả Chân Thần cũng đều sợ hãi, linh cảm có chuyện không lành, sau khi nhìn trời thì lập tức xoay người tránh né nguy cơ đến từ cõi u minh.

"Ầm!"

Đáng tiếc đã chậm, bên trong mây đen kia có một chuỗi tia chớp hạ xuống, không phải đánh xuống mà là trút xuống!

Ba tên Chân Thần phát lạnh, đây không phải tia chớp bình thường mà tu sĩ có thể sử dụng được, đây là thiên uy bị kích phát.

Tia chớp vô số, hơi một chút là tới mười mấy ức, thậm chí mấy chục gần trăm ức tia chớp, hơn xa cực hạn mà sinh linh Thần Hỏa cảnh có thể triển khai, vượt quá xa sức chống cự của bọn họ.

(*): 1 úc = 100 triệu.

"A!"

Một vị Chân Thần kêu thảm thiết, thân thể rung bần bật, dù đã thành tựu thần linh cũng không được, dưới đòn đánh này cả người cháy đen máu thịt be bét.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn là Thần, đòn thứ nhất vẫn chưa chết mở to mắt muốn chạy trốn.

Mà hai người khác càng là sợ vãi linh hồn, muốn nhanh chóng biến mất về cuối trời.

Nhưng mà đã không kịp rồi, đây chỉ là luồng thiên uy thứ nhất, phía trên vẫn còn, tiếng vang ầm ầm, lần này lôi đình trong mây đen liên miên bất tận giáng xuống như nước, nối liền trên trời dưới đất.

Xa xa nhìn tới, trong trời đất đen kịt, màn mưa mịt mù, từng luồng tia chớp to lớn tựa như cột chống trời nối liền trời đất tràn lan nơi này.

Đây là một cảnh tượng kỳ dị!

Đây chính là bảo thuật Lôi Đế, được gọi là đại thần thông, dưới điều kiện đặc biết có thể phát ra thiên uy khó có thể tưởng tượng được, vượt qua cực hạn của bản thân tu sĩ.

Đương nhiên điều kiện rất ngặt nghèo, không thể lần nào cũng triển khai được. Dù sao thì cũng rất khó gặp được trời mưa lớn như thế, mây đen phủ đầy đại thảo nguyên rộng lớn thì mới có thể có được lực lượng sấm sét vô tận như thế.

Tự mình tạo thành mây mưa cũng không được, chỉ có loại lôi vân vô tận trong trời đất này mới được.

Dù là Chân Thần cũng không thể nào chịu nổi loại thiên uy này, nhịn không được kêu thảm, đây không phải là lôi điện có ý nghĩa bình thường mà là thần chú Lôi Đế phác họa ra kiếp phạt của trời.

"Không, sao lại như vậy?"

Ba tên Chân Thần vô cùng thê thảm, bị đánh đến máu thịt vỡ nát, xương trắng gãy vụn, cháy đen thui, cuối cùng toàn bộ chết đi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 769: Sóng Gió Và Chú Ý

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Mưa to đập xuống đất, làn khói mỏng màu trắng tung tóe, tia điện to lớn trong trời đất tựa như từng cây cột kim loại cắm rễ trong mặt đất tạo nên bầu trời.

Cuối cùng tia điện biến mất màn đêm khôi phục lại vẻ đưa tay không thấy được năm ngón.

Thạch Hạo xoay người đi vào trong đất trời đen kịt đó, biến mất khỏi thảo nguyên này.

Bởi vì hắn biết nếu không đi có thể sẽ gặp nguy hiểm, hai đại Thiên Thần đã tiến vào nơi sâu nhất của thảo nguyên, tuy rằng cách rất xa nhưng cuối cùng cũng sẽ nghe được tin tức.

Thảo nguyên nhất định sẽ rối loạn, mỏ quặng lớn nhất của Thiên Nhân tộc bị phá hủy, chuyện này không phải nhỏ, uy danh của Hoàng tộc bị làm cho hao tổn nghiêm trọng.

Quả nhiên sau đó không lâu nơi này sôi sục, mà tất cả lại không quan hệ gì với Thạch Hạo, hắn đã rút đi rời khỏi đại thảo nguyên.

Mây đen tản ra, trên lá cây mang theo giọt sương, dưới ánh mặt trời lấp lóe ánh sáng bảy màu, mưa to ngừng rơi.

Phù Phong thành ở biên giới ba châu, vị trí đặc thù, dòng người lui tới, tam giáo cửu lưu, mọi chủng tộc đều có, dị thường phồn hoa và náo nhiệt.

Hiển nhiên nơi đây tin tức nhanh nhạy.

Bất kể là thảo nguyên Hỏa châu hay là Thiên Tiên châu hoặc là Côn châu, một khi có tin tức gì thì sẽ truyền đến nơi này trước tiên.

"Có tin chấn động đây, ngay lúc mưa to giàn giụa khi nãy thì Hoang lại ra tay, hóa thành vị Thần chết thu gặt đầu lâu của một đám cường giả Thiên Nhân tộc, đại khai sát giới, hủy diệt hết một nửa mỏ quặng của Thiên Nhân tộc.

Theo mây đen tản đi, trời đất sáng sủa thì cuộc chiến trên thảo nguyên nhanh chóng được người biết rõ, mỗi người đều kinh ngạc đến ngây ngốc, Hoang quá bá đạo rồi, ra tay quả quyết và tàn ác.

"Quặng mỏ lớn nhất của Thiên Nhân tộc cũng bị hủy diệt, hơn nữa tổng cộng có ba vị Chân Thần đẫm máu, thần hình đều bị tiêu diệt!"

Tin tức này vừa xuất hiện thì cả thành Phù Phong náo động, tin tức này chấn động hơn tất cả trước kia, quần hùng hoảng sợ, tất cả đều trợn tròn mắt.

"Hoang, giết Chân Thân, đùa à, hơn nữa một lần lại giết ba vị?"

Tin tức loại này khiến người ta cảm thấy rất không chân thật, gần như hoang đường, bởi vì chiến tích như vậy thực sự đã vượt qua lẽ thường, Hoang làm thế nào làm được việc ấy?

"Chính xác trăm phần trăm, Thiên Nhân tộc hiện đang sôi trào, tất cả Chân Thần tập hợp, sát khí ngút trời, tuyên bố phải lột da róc thịt Hoang!"

Kết quả như vậy có thể nào không kinh thế? Một ít truyền tống trận trong Phù Phong thành liền sáng lên, chiến tích như thế này quá mức phi phàm, con cháu một ít đại tốc cấp tốc về báo.

Trong chốc lát, trận chiến này truyền khắp bốn phương, sau đó không lâu xuất hiện trên bàn của rất nhiều đại giáo, được một số nhân vật trong yếu chăm chú xem.

"Hoang, một trận chiến thành danh, không chỉ nổi tiếng khắp khu vực lân cận Ngũ Hành châu mà còn kinh động mấy chục châu này, không muốn người chú ý thì không được."

"Lần này Thiên Nhân tộc thảm hại rồi, bị rất nhiều đại giáo cười nhạo!"

"Bọn họ chọc phải một thiếu niên Ma vương đáng sợ, tiềm lực to lớn, rất có thể trở thành họa lớn của tộc này trong tương lai."

Ngày hôm đó gió nổi mây phun, bốn phương chấn động mạnh, rất nhiều người đều đang phân tích và nghị luận, cho rằng Hoang ghê gớm, lần này Thiên Nhân tộc thật sự quá bị động rồi.

Rất nhiều đại giáo đều đang nhìn chằm chằm vùng đất rối loạn này.

Thiên Nhân tộc sừng sững nhiều vạn năm như vậy thì tự có nội tình huy hoàng của họ, nhưng cũng có rất nhiều kẻ địch, khoảng thời gian này không quên bỏ đá xuống giếng mỉa mai không thôi.

"Ôi, Thiên Nhân tộc thật sự sa sút rồi, để một thiếu niên giết đến người ngã ngựa đổ, ngay cả Chân Thần cũng chết mất ba người, mà đối phương chỉ là một Tôn giả, tộc này nát rồi."

"Đúng rồi, Hoang ở nơi nào, có thể gia nhập giáo ta để được bảo vệ an toàn, chờ ngươi trưởng thành chúng ta giúp ngươi giệt trừ toàn bộ Thiên Nhân tộc!"

Không nghi ngờ gì nữa, khi Thạch Hạo xuất hiện thì sẽ khiến muôn người chú ý, hắn đã trở thành tiêu điểm của mảnh đất này, tất cả mọi người đều đang bàn luận.

Mà các đại giáo nơi xa cũng đang phân tích, quan tâm sát sao.

Quả thực có ngươi muốn lôi kéo hắn, cũng không phải là nói suông, ước ao bồi dưỡng hắn, sẽ có một ngày lôi Thiên Nhân tộc lên võ đài tiến hành đại quyết chiến.

Chiến tích của Thạch Hạo có thể nói rất huy hoàng, thân phận tán tu của hắn khiến rất nhiều đại giáo cảm thấy hứng thú!

Nơi sâu trong đại thảo nguyên cách Phù Phong thành hơn chín triệu dặm, trong một khu quặng mỏ, hai đại Thiên Thần giận dữ hét lớn, chấn động cả khu vực này, khiến mây trên trời cũng muốn vỡ tan.

Trước đây không lâu bọn họ kéo theo rất nhiều người, mang theo một ít Chân Thần tới cửa thúc ép Hỏa tộc, áp chế một ít đại tộc đến từ hạ giới bảo bọn họ giao ra Hoang.

Loại tư thế uy nghiêm này của hai đại Thiên Thần rõ ràng là đang kiếm chuyện, cố ý uy hiếp để Thạch Hạo tự mình đi ra.

Nhưng mà lúc này mới bao lâu chứ? Phía sau lại truyền ra tai họa như vầy!

Chuyện này quả thật như là một cái bạt tai vang dội đánh lên mặt họ, quá kêu rồi.

Quặng mỏ trong tộc bị hủy hơn một nửa, cao thủ tổn thất nặng nề, tất cả đều là Hoang gây nên và hắn cũng thừa nhận "Tiên chủng" là do hắn cướp đi.

Điều này làm cho hai đại Thiên Thần làm sao chịu nổi? Hành động của bọn họ lúc này nhìn lại hoàn toàn là một nước cờ dở, không những không đưa Thạch Hạo vào thế của mình bức hắn đi ra mà ngược lại tạo thành loại sỉ nhục này.

"Hai vị đại nhân còn muốn kiểm tra nữa không?" Bên trong khu quặng mỏ này cũng có cao thủ của mấy đại tộc, có người hỏi với giọng thờ ơ.

Dạng như Hỏa tộc tuy rằng không có nhân vật cấm kỵ như Lão Thiên Nhân nhưng trong tộc cũng có Thiên Thần, cũng không yếu đến nỗi không có sức chống lại, hôm nay bị người leo lên trên đâu tất nhiên sẽ không khách khí.

Một vị Thiên Thần của Thiên Nhân tộc thực sự cảm thấy lúng túng, vung ống tay áo một cái rồi xoay người rời đi,

"Được rồi, các vị đạo hữu cũng có thể tản đi rồi, không cần xem náo nhiệt nữa, hai vị đại nhân của Thiên Nhân tộc đã tính nhầm." Có người mở miệng.

Khu vực này có không ít đạo thống chiếm giữ các loại mỏ quặng, rất nhiều người tới xem, lúc nghe được cách nói này thì tất cả đều nở nụ cười.

"Thiên Nhân muốn làm gì thế, không có chứng cứ liền vu oan cho người khác, mất đi khí phách mà Hoàng tộc nên có."

"Hàaa, nhỏ tiếng một chút, nếu không hai đại Thiên Thần lại chặn trước cửa khu mỏ quặng và tiếp tục ức hiếp các ngươi, đến lúc đó muốn khóc cũng không được đâu đó.'

Một số đạo thống cũng không sợ Thiên Nhân tộc nên cố ý chế nhạo.

Hai đại Thiên Thần Thiên Nhân tộc không muốn dừng lại dù chỉ một giây, bọn họ tuy mạnh mẽ nhưng cũng không thể làm việc bừa bãi, nếu thật dám làm bậy thì sẽ bị các giáo lên án.

Hành vi hiện tại của bọn họ cũng đã bị người phê phán rồi, đại giáo đối địch càng là bỏ đá xuống giếng, trào phúng họ.

"Tính sai rồi, tên nhóc này vậy mà gan to bằng trời, dám đánh du kích, đến phía sau chúng ta đại khai sát giới, hơn nữa hắn lại trở nên lợi hại hơn."

Một vị Thiên Thần sắc mặt tái xanh, đang trên đường trở về, ánh mắt âm trầm, nếu tốc độ trưởng thành của Thạch Hạo cứ như thế này thì tương lai sẽ thành tai hoạ.

"Nhất định phải giết chết hắn!" Tên còn lại cay nghiệt mở miệng.

Thiên Nhân tộc mặt mày xám xịt rút khỏi khu quặng mỏ của Hỏa tộc, về

lại bên ngoài khu vực đại thảo nguyên.

Cuối cùng những việc này truyền đến Phù Phong thành khiến mọi người thở dài, lần này Thiên Nhân tộc té một cú quá, bị một tên Tôn giả nho nhỏ giết cho vô cùng thảm hại.

Thư viện Thiên tiên cũng rất không bình tĩnh.

Bởi vì xảy ra chuyện lớn như vậy nên tất cả học sinh bên trong Thư viện đều đã nghe nói, gợi ra náo động, ầm ĩ khắp nơi, tất cả đều đang bàn luận sôi nổi.

"Nghe nói thiên tài số một của Thiên Nhân tộc là U Vũ đến rồi, ở ngay trong thư viện chúng ta, không biết hắn có đi ra ngoài tìm Hoang quyết chiến hay không."

Hoang, đã chứng minh khí phách và dũng cảm của hắn, bốn phương chú ý, làm cho nhiều học sinh nữ hai mắt lập tức long lanh và càng làm cho rất nhiều học sinh nam kính phục không thôi.

Một người dám xông vào trọng địa của Thiên Nhân tộc, giết các thần đến người ngã ngựa đổ, đây là khí phách cỡ nào, sức chiến đấu đáng sợ đến đâu?

Đối với người trẻ tuổi mà nói, đây chính là Vương trong cùng thế hệ, một Chiến Thần đáng giá ngưỡng mộ làm người ta kính nể, càng làm cho một số người sùng bái.

Thạch Hạo đến, sự xuất hiện của hắn gợi ra xôn xao, tên khốn của sơn môn nhỏ rách nát kia lại xuống núi sao?!

Rất nhiều người đờ ra, hắn lại đến nơi này.

Quả thật không biết, tên khốn tiếng xấu rõ ràng trong mắt bọn họ này, cái tên tuyên bố có thể treo sư huynh lên đánh và ức hiếp sư đệ lại chính là tiêu điểm bàn tán sôi nổi của bọn họ, là Hoang thật sự.

"Hắn tiến vào Thư viện, đây là... đang khiêu khích sao?" Tên khốn này to gan khiến một đám người giật mình.

Thạch Hạo rất ung dung, hắn muốn đi tìm Nguyệt Thiền, khi tiến vào khuôn viên kia thì rất xa đã nhìn thấy vài người quen rồi, Vân Hi, U Vũ, Phượng Vũ... đều ở đó.

Đệ tử kiệt xuất của các giáo đang ngồi trên thảm cỏ xanh bên hồ nước luận đạo, mà Nguyệt Thiền thì lại đang gảy một cây đàn ngọc, âm thanh êm tai khiến hoa cỏ xung quanh phát sáng, nụ hoa nhanh chóng lớn lên rồi nở ra, ánh sáng lan tỏa, âm thanh đó cũng làm cho một ít chim tước nhảy múa theo.

Tiếng đàn chấm dứt, mọi người than thở.

Sau đó mọi người tự do trao đổi với nhau.

"Vân Hi muội muội thật là đẹp đẽ và thanh tao, ta thấy cũng yêu luôn đó." Nguyệt Thiền mỉm cười rồi chuyển đề tài nói: "Bên ngoài đang sục sôi bàn tán về Hoang, hình như có quan hệ cùng muội muội, ta nghe nói hắn từng bảo vệ muội đi xa mấy trăm ngàn dặm liều mạng với Chiến tốc, có thật hay không?"

Chuyện này bên ngoài có đồn đại, thế nhưng Thiên Nhân tộc lời lẽ nghiêm nghị phủ nhận, trách cứ có người đồn bậy.

Tất cả mọi người đều ngẩn ra, bất kể là đệ tự mạnh nhất của Thư viện Thần Nhai là Mục Tử Tiêu, Tả Tiểu Địch, hay là Phượng Vũ của Thư viện Thiên tiên hoặc là kiệt xuất của các đại giáo khác đều lộ ra sắc mặt khác thường, bởi vì ít có người nào dám hỏi trực tiếp trước mặt Thiên Nhân tộc như vậy.

Vân Hi than nhẹ, nhìn về phía Nguyệt Thiền.

Thạch Hạo xa xa thấy cảnh ấy cũng không đi qua mà xoay người rời đi, không muốn tụ tập náo nhiệt.

Như là có cảm giác, Nguyệt Thiền, Vân Hi đều liếc mắt nhìn về hướng đó và thấy bóng lưng của hắn.

"Ồ, sao ngươi lại đi thế, lẽ nào sợ rồi sao?"

Ở cửa thư viện, rất nhiều người khi thấy hắn đi ra thì lộ ra sắc mặt khác thường.

Trên thực tế vừa nãy không ít người đều đi truyền tin đến cường giả khắp nơi, báo cho bọn họ là truyền nhân của Đạo tràng Chí tôn đã đến rồi.

Thạch Hạo cười nhạt không để ý lắm, hắn biết thân phận thật sự của mình hơn phân nửa sắp lộ ra ánh sáng, lúc ấy vẻ mặt của mọi người sẽ như thế nào đây?

"Lục kiệt Thiên Nhân tộc đến rồi, vốn còn muốn nhìn bọn họ chạm mặt với người này đây, hắn đi rồi không phải là bỏ mất một trận chiến đặc sắc sao, dù không khiến người ta nhiệt huyết sôi trào như Hoang."

"Lục kiệt trước sau đều đã đến, có mấy người từng nói muốn lên núi đòi một lời giải thích."

Thạch Hạo kinh ngạc, nghe câu đó xong thì cười nhạt nói: "Đúng không, ta ở Đạo tràng Chí tôn chờ bọn hắn, ai dám đến sơn môn ta khiêu chiến ta diệt kẻ đó!"

Nói xong hắn vung tay áo rồi nhanh chóng biến mất ở nơi xa.

Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, mãi đến khi hắn biến mất thì rất nhiều người quái dị kêu lên, người của sơn môn nhỏ rách nát cũng thật hung hăng lại dám lớn tiếng như vậy, quá ngông cuồng mà.

"Đi, nhanh đi nói cho bọn người kia, bọn họ không phải muốn đòi giải thích sao, 'Đại sư huynh' của Đạo tràng Chí tôn đã lên tiếng rồi, muốn chờ bọn hắn đến khiêu chiến."

Hiển nhiên, nơi này không thể yên tĩnh được nữa mà gợi ra rối loạn rất lớn.

Trên đường, thần sắc Thạch Hạo bình tĩnh, lẩm bẩm: "Lục kiệt nếu không đến thì thôi, ngược lai thì Thiên Nhân tộc chắc chắn sẽ đau lòng rồi!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 770: Tương Lai Không Tốt

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Một trận mưa tầm tã đen kịt như ban đêm, sấm chớp vang dội qua đi, thảo nguyên rộng lớn bao la này càng thêm trong mát, xanh biếc vô biên.

Những vùng đất trũng trở thành đầm lớn, hóa thành hồ nước xanh thẳm và lấp lánh. Một bầy Độc Giác thú có tới mấy trăm con trắng bóng xuất hiện tỏa ra thánh huy tập hợp tới bên hồ nước.

Đây là điều đáng mừng, những người chăn nuôi trên thảo nguyên này nếu nhìn thấy sẽ rất mừng rỡ. Nhưng mà, Thiên Nhân tộc lại không có tâm tình này, hầm mỏ trước mắt bị sụp đổ, thần linh đẫm máu, tổn thất quá lớn, ai nấy đều tái sắc mặt.

"Đây là thần quáng* đệ nhất, nhiều năm qua đã đào được một lượng lớn thiên tài địa bảo thế nhưng giờ lại bị chỉ một người hủy sạch, sét đánh nhếch nhác, còn có ba vị Chân Thần bị đánh gục."

(*): Mỏ quặng.

Thiên Thần Mạc La của Thiên Nhân tộc chẳng hề cảm xúc nhìn khu phế tích, khí tức mạnh mẽ tỏa ra cứ như là núi lớn đè xuống khiến người khác không tài nào thở nổi..

"Đây không phải quan trọng, thần quáng không còn thì có thể có cái khác! Quan trọng nhất chính là lại do Hoang gây nên, hắn chỉ là một tên Tôn giả mà cả đám các ngươi không tài nào bắt được hắn, mặc hắn cứ thế rời đi, còn có chuyện nào hoang đường hơn chuyện này chứ? Thậm chí ngay cả

Chân Thần cũng không cách nào cản được hắn, đều là rác rưởi!"

Mạc La hét lớn, hắn không kìm nén được nữa, những chuyện đã phát sinh trong mấy ngày của Thiên Nhân tộc đúng là sự sỉ nhục, mặt mày của hắn và những Thiên Thần khác đều xám đen cả.

"Chúng tôi biết sai rồi ạ." Một đám cúi đầu chứ chẳng hề dám nhìn thẳng, thân thể run rẩy, dưới uy thế của Thiên Thần thì không ít người phải quỳ rạp xuống.

"Biết sai thì có lợi gì chứ?!" Một vị Thiên Thần khác quát lên: "Các ngươi có thể tìm tiên chủng đã mất tích trở về được à? Thứ đó vô giá, nó rất có thể tạo nên một vị Thiên Nhân hoàng đấy!"

Mà chuyện khiến hai đại Thiên Thần không cách nào nhịn nổi chính là, kẻ ra tay lại là Hoang, là nhân tài mới xuất hiện mà họ muốn tiêu diệt, thế nhưng tên này lại không kiêng dè xuất thủ, cố tình làm bậy như thế này.

Sự nhục nhã đầy trắng trợn của Thạch Hạo chính là sự phản kích và trả thù, chuyện ngày đó hai bọn họ biết cả, đều hiểu rõ ẩn tình và tin tức bên trong.

Bọn họ đẩy Thạch Hạo vào hắc lao, biến hắn thành tù nhân và dùng cực hình tàn nhẫn và nghiêm khắc để tra khảo, khiến trên người hắn xuất hiện những lỗ máu thông từ trước ra sau.

Từ cái ngày mà Thạch Hạo chạy thoát thì chuyện tình chắc chắn sẽ không thể bỏ qua dễ dàng rồi!

Giờ bắt đầu trả thù rồi sao?

Nhưng mà hai đại Thiên Thần cũng không hề hối hận, quyết định của Thiên Nhân tộc là vì toàn bộ tộc nhân, nếu như có thể đạt được pháp môn Côn Bằng, bảo thuật Lôi Đế thì có thể giúp cho thực lực của tộc nhân tăng mạnh!

Sự ảnh hưởng này quá sâu, nếu như cho bọn họ thêm thời gian cộng với sự tích lũy một quãng thời gian nữa thì Thiên Nhân tộc có thể sẽ phục hưng, tái hiện lại oai phong vô thượng của Hoàng tộc.

"Vừa rồi chúng ta đạt được mật báo, Hộ đạo đại nhân sẽ đích thân tới nơi đây, các ngươi tự lo liệu đi!" Thiên Thần Mạc La lạnh giọng nói.

"Cái gì, Hộ đạo đại nhân..." Mọi người ngẩn ra, người Hộ đạo trong tộc có lai lịch vô cùng đáng sợ, nếu ở thời thái cổ không phải sáu đại Thiên Nhân trở về thì hắn đã trở thành Tế linh được tộc này kính bái rồi.

"Đại nhân không phải đã đi tới cuối đời rồi sao?" Có người nhỏ giọng nói.

Tất cả mọi người đều biết, người Hộ đạo đã gần đất xa trời, tuổi thọ gần muốn kết thúc, cũng không cách nào đại chiến được nữa, lần này sao lại tự mình xuất động thế này?

"Các ngươi đã làm nên chuyện rất tốt rồi đấy!" Một vị Thiên Thần khác trách mắng.

Nếu như bọn không có làm mất đi chí bảo vô thượng Mẫu khí thiên địa thì người Hộ đạo làm sao sẽ bị quấy rầy và xuất quan chứ, muốn dựa vào hơi sức cuối cùng để tra xét.

"Hộ đạo đại nhân muốn dùng bói toán số mệnh cuối cùng của mình để tính xem thử hắn ở phương nào, tất cả đều là chuyện tốt của các ngươi gây nên đó!" Mạc La nổi giận khiến những sợi tóc múa loạn.

Chỉ trong nháy mắt thì nơi hư không hắn đứng đã uốn éo, xuất hiện những vệt khe hở ngang dọc giao nhau, mà nơi đó trời đất cũng tối sầm lại.

"Vù vù!"

Cả đám người quỳ rạp xuống, kể cả đám Chân Thần.

Bởi vì bọn họ biết được, người Hộ đạo làm như vậy, đồng nghĩa với việc muốn dùng tia sinh mệnh cuối cùng của mình để suy diễn ra vị trí chính xác của Hoang, nắm bắt chuẩn xác nhất quỹ tích của hắn.

Chuyện này có ý nghĩa rằng, người Hộ đạo này sẽ qua đời.

Đồng thời, mọi người cũng kinh ngạc và sợ hãi, người Hộ đạo làm như thế, một là coi trọng "tiên chủng" kia, hai là quá quan tâm tới người trẻ tuổi tới từ hạ giới ấy.

"Người trẻ tuổi kia đáng sợ như thế sao, đáng giá để Hộ đạo đại nhân làm như vậy..." Có người thầm nhủ, linh cảm tới hậu quả vô cùng nghiêm trọng sắp xảy ra.

Từ xưa tới nay, thi thoảng sẽ có vài thiếu niên kinh diễm quật khởi ở các châu, thế nhưng rất nhiều người chưa trưởng thành đã chết sớm, còn phần lớn người thì càng về sau càng phai mờ không đáng nhắc tới, sẽ không thể khiến một Hoàng tộc sốt sắng như thế này.

Nhưng lần này không phải vậy, người Hộ đạo lại lựa chọn làm như thế này, muốn phát huy "sức lực cuối cùng", hắn sẽ nhìn thấy thứ gì? Người có tu vi mạnh mẽ tới nghịch thiên, tuy tuổi đã già, tinh lực khô cạn, sức chiếm đấu giảm mạnh thế nhưng cảm ứng sẽ vô cùng thông linh, nhìn thấy được một vài thứ khó nói.

Nghĩ tới vấn đề này thì tất cả mọi người đều rùng mình một cái, việc này thật sự không tốt, ai nấy cũng cảm thấy người Hộ đạo có thể sẽ bắt lấy được mảnh vỡ thời gian nào đó và sẽ nhìn thấy được tương lai không tốt.

Vì vậy, hắn muốn làm thế, không tiếc dùng bói toán số phận cuối cùng của mình để tìm ra Hoang, bắt giết Thạch Hạo!

"Các ngươi đã biết hậu quả nghiêm trọng rồi sao?" Mạc La quát mắng, những vết rách hư không đen kịt kia càng kinh khủng hơn, chấn động cả thảo nguyên này.

Một vị Thiên Thần khác hét lớn: "Việc mà các ngươi có thể sửa chữa chính là, trước khi vị Hộ đạo đại nhân tới đây thì tìm cho bằng được rồi giết chết hắn!"

Khu thảo nguyên này dần băng lạnh, tất cả mọi người câm như hến, bọn họ biết đã xảy ra chuyện lớn rồi.

"Phát động toàn bộ lực lượng, những đạo thống có quan hệ với chúng ta cũng điều động hết nhân mã, mấy ngày nay phải tra xét, tìm cho ra đầu mối nào đó!" Mạc La ra lệnh.

"Dạ!" Mọi người nhắm mắt hét lớn, giờ ai có vẻ khác thường gì thì chắc chắn phải chết, không một ai dám chọc tức con giận dữ của Thiên Thần.

Tiếng diệt Hoang vang vọng khắp thảo nguyên này, Thiên Nhân tộc điều động tất cả, những chủng tộc có giao tình cùng với toàn bộ môn phái nơi đây cũng được nhờ vả để tìm kiếm Thạch Hạo.

Thanh thế của lần vây quét này vô cùng to lớn, dù đánh đổi thứ gì cũng phải tìm cho ra kết quả!

Thế nhưng, Thiên Nhân tộc cũng không hề tiết lộ thân phận của Hoang chính là Thạch Hạo ở hạ giới, rõ ràng bọn họ vẫn muốn độc chiếm lấy bảo thuật của hắn.

Khu vực này rối loạn, gió nổi mây vần, vô số nhân mã hành động, ánh đao bóng kiếm, chiến y kim loại phát ra ánh sáng lạnh lẽo, đâu đâu cũng là vẻ xác xơ tiêu điều.

Thạch Hạo nghe được tin tức thế nhưng cũng chẳng hề để ý làm gì.

Hắn từng đứng ở trước sơn môn dõi mắt nhìn về nơi đó, tự nhủ: "Thân phận của ta hơn nửa sẽ lộ ra ánh sáng rồi."

Hiếm thấy nhất chính là, lòng hắn vô cùng yên tĩnh, cũng chẳng hề có chút sợ hãi nào mà ngược lại có thể nhìn thấy rõ con đường của chính mình,

ánh mắt kiên định hơn, hắn muốn càng thêm mạnh mẽ!

"Ta nếu thành Đế thì ai dám làm nhục, ai dám đoạt bảo thuật của ta, ai dám giam ta làm tù nhân?"

Thạch Hạo khẽ thở dài, đây chính là ba ngàn châu ở thượng giới đầy hùng vĩ, kẻ yếu sẽ bị kẻ mạnh ức hiếp, rất là tàn khốc, nhiều lúc không cần nói tới đạo lý lý lẽ gì cả.

Mà một khi ngươi có thể quật khởi thì các tộc sẽ kính phục, các cường giả nể nang, sẽ là một cảnh tượng hoàn toàn khác.

Thư viện Thiên Tiên, Thiên Nhân tộc, mấy người trong Lục kiệt không cách nào ngồi yên được.

Ngoại trừ U Vũ và Vân Hi ra thì những người khác đều chạy tới, bởi vì nơi này có tiên chủng, có thể ngộ đạo, cho nên cao tầng trong tộc đã để bọn họ tới đây.

Chỉ là không ai nghĩ sẽ xuất hiện bất ngờ này, khu thảo nguyên kia đại loạn mà cao thủ cấp Thần trong tộc lại sứt đầu mẻ trán, không lo nổi những chuyện khác.

"Ta muốn chém tên Hoang thành trăm ngàn mảnh, dám làm nhục bộ tộc ta như vậy thì phải chết!" Vũ Luân nói, toàn thân áo trắng, tóc tím đầy đầu, phong thần như ngọc.

Hắn là một trong những người tài giỏi nhất ở đương đại của Thiên Nhân tộc, tu vi cao tuyệt, từng đối đầu với U Vũ và kích đấu với nhau.

Hắn không có Thiên Mệnh thạch thế nhưng xếp hạng trong Lục kiệt lại rất cao, hơn xa Khôn Mạc kia.

"Đáng tiếc, chúng ta không phải là đối thủ của hắn, dù là U Vũ cũng chưa chắc có thể chiến thắng." Có người nói, hắn xếp thứ sáu trong Lục kiệt.

"Hắn đã giết qua Chân Thần nhưng chắc chắn có bí bảo gì đó hoặc dùng thủ đoạn đặc biệt, chứ với sức chiến đấu thật thì không tài nào làm được." Tên còn lại suy đoán ra chân tướng bên trong.

Trên thực tế, tất cả mọi người của ngoại giới đều cho rằng như thế cả, bởi vì dù một tên Tôn giả có nghịch thiên cỡ nào mà chỉ dựa vào sức chiến đấu của bản thân thì không cách nào giết chết được Chân Thần.

"Không cần nói chuyện khác, cái tên gọi là Đại sư huynh của sơn môn nhỏ rách nát kia lại dám khiêu khích như thế, các ngươi cảm thấy hắn có đáng sống tiếp hay không?" Vũ Luân mở miệng, ánh mắt lạnh lẽo.

Hắn sớm đã nhận được bẩm báo, tộc nhân từng bị đánh bại, mà Khôn Mạc ở vị thứ tám cũng bị phế bỏ tu vi nên hắn muốn đi tới đó để phế bỏ lại tên kia.

Đặc biệt là vừa nãy khi nhận được tin tức, cái tên gọi là "Đại sư huynh" từng tới Thư viện Thiên Tiên, lớn tiếng nói rằng ai dám tới khiêu chiến thì sẽ diệt ngay kẻ đó nên trong lòng hắn sớm đã bốc lửa rồi.

Thiên Nhân tộc dạo này vốn rất xui, nay lại có người khiêu khích như vậy nên sát ý trong lòng tăng mạnh, muốn đi giải quyết ngay lập tức.

"Không được bất cẩn, nghe nói hắn rất mạnh nếu không thì sao có thể phế bỏ được Khôn Mạc chứ, chúng ta đừng có làm bừa." Người đứng vị thứ sáu trong Lục kiệt nói, tuy rằng hắn cũng rất muốn động thủ.

"Sợ cái gì chứ, ta nhìn qua thương thế của Khôn Mạc nên hiểu rõ thực lực của tên đó, chắc chắn sẽ không mạnh hơn ta. Hoặc cho dù có thể đối đầu với ta đi nữa, nhưng ta sở hữu vũ khí bí mật do Thiên Thần ban xuống, giết hắn dễ như trở bàn tay." Vũ Luân nói.

"Cũng đừng có làm bậy, tộc ta đã gặp quá nhiều chuyện rồi nên chúng ta cần phải giữ bình tĩnh thì hay hơn." Người đứng vị thứ sáu trong Lục kiệt khuyên.

"Chính là vì thế nên ta mới muốn trút đi cơn giận này, ngay cả chó cả mèo cũng dám nhảy lên đầu bộ tộc ta bắt nạt thì không thể nhịn được!"

"Ta đi mời U Vũ sư huynh, để xem huynh ấy có ý kiến gì không." Người đứng thứ sáu trong Lục kiệt nói, những tên còn lại cũng gật đầu biểu thị vẻ đồng ý.

Sau cùng, bọn họ tức giận tản đi.

Vũ Luân kiêu căng tự mãn, hắn cảm thấy nếu không phải U Vũ là sơ đại thì mình chắc chắn sẽ mạnh hơn, mà đối phương đạt được Thiên Mệnh thạch cũng là do quá may mắn mà thôi.

"Vũ Luân huynh, huynh đã nghe gì chưa thế, tên quỷ của sơn môn nhỏ rách nát kia lớn tiếng nói rằng, sẽ chờ chúng ta tới khiêu chiến và lúc đó sẽ diệt toàn bộ."

Nhìn thấy Vũ Luân xuất hiện thì có người mở miệng chào hỏi.

Lúc này Vũ Luân đang tản bộ thì vẻ u ám càng tăng thêm, nói: "Hắn là cái thá gì mà dám khiêu khích Thiên Nhân tộc ta chứ, chút nữa ta đi ngắm cảnh rồi tiện thể diệt hắn luôn!"

Người trong thư viện đều nhìn về phương này, sau khi biết được thân phận của hắn thì bắt đầu bàn tán, ai nấy cũng lộ vẻ khác thường.

"Thiên Nhân tộc đã bị sứt đầu mẻ trán, bị Hoang làm nhục, cũng không biết có thể bắt được hắn hay không nữa."

"Ồ, Lục kiệt cũng chưa tới đạo tràng đó à, ta nghĩ rằng họ sẽ xuất thủ trấn áp ngay tên đại sư huynh kia chứ, không nghĩ rằng thời gian qua lâu như vậy mà cũng chưa hề rời đi, lẽ nào là sợ ư?"

Nghe được những lời nghị luận này thì sắc mặt của Vũ Luân càng khó coi hơn, hắn rất anh tuấn, áo trắng toàn thân trông rất tiêu sái thế nhưng lúc này lại ngập tràn sát ý.

Từng lời bàn tán đều cay nghiệt như thế khiến hắn hoàn toàn mất tập trung, hơn nữa hắn vốn là kẻ kiêu căng tự mãn cho nên khó lòng chịu được.

Bởi vì, hắn là con cháu Hoàng tộc, là một trong Lục kiệt, là kiệt xuất trong tộc, nếu không phải không có Thiên Mệnh thạch thì hắn sớm đã trở thành một trong những cao thủ mạnh nhất của bộ tộc rồi.

"Ai có thể dẫn đường không, ta đi làm thịt tên kia, chỉ là một môn phái nho nhỏ đã lụi bại mà lại dám làm bậy như vầy, một tên cuồng đồ không biết trời cao đất rộng là gì, ngươi là cái thá gì, một kích của ta đủ giết chết ngươi!" Vũ Luân lạnh lùng nói.

Lời nói vừa ra lập tức tạo nên náo động lớn, rất nhiều người dồn dập biểu thị mình sẽ dẫn đường.

"Nếu tộc nhân có tìm ta thì cứ nói cho họ biết, lấy một bình rượu chờ ta trở lại, khi chặt xong đầu lâu của tên cuồng đồ này thì sẽ trở về uống rượu, à nói luôn cho Khôn Mạc biết, ta đi trút giận dùm hắn." Vũ Luân nói.

Nơi cửa thư viện sục sôi, cũng không biết đã có bao nhiêu người nghe được nên bắt đầu di chuyển, rất nhiều tu sĩ hào hứng chờ mong kết quả.

Vũ Luân hét lên một tiếng, một con giao thú trắng tinh vút qua hư không, tiếng sấm nổ vang nhanh chóng vọt tới đây.

Con giao thú này có thân thể là ngựa nhưng đầu lại là giao, toàn thân là vảy trắng tinh lấp lánh hào quang, vô cùng thần tuấn, một luồng khí tức đáng sợ tỏa ra đầy mạnh mẽ, hơn xa những cường giả tuổi trẻ bình thường.

"Dẫn đường, ta muốn đi thịt hắn!" Hắn tung người nhảy lên tọa kỵ

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 771: Tiểu Thạch Phát Uy

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Cửa thư viện, rất nhiều học sinh bay lên không!

Một đám người đi theo đằng sau Vũ Luận, chạy tới đạo tràng lụn bại kia.

Mà tin tức sau khi được truyền ra thì liền tạo nên ầm ĩ trong thư viện, rất nhiều người bắt đầu di chuyển và đuổi theo, ai cũng muốn nhìn xem một trong Lục kiệt sẽ kinh diễm tới cỡ nào.

Giao thú thần tuấn, trắng tinh hoàn mỹ, vảy bạc lấp lánh chiếu rọi thánh quang và rực rỡ, cứ như là ánh trăng chiếu khắp vậy.

Nó mang theo Vũ Luân một hơi đi tới ba ngàn dặm, những dãy núi dần lùi sau lưng, cứ như là một tia sáng trắng đang lướt đi vậy.

"Không tốt, tốc độ nhanh quá, không đuổi kịp."

Có vài người dẫn đường dừng lại thở dốc, họ không cách nào sánh được với giao thú này, bị bỏ lại quá xa.

Tọa kỵ này vô cùng hiếm thấy, là một dị chủng* được bồi dưỡng rất cẩn thận, sở hữu máu giao, hồn hống, thân ngựa, mạnh mẽ lạ thường, dù chỉ mới Tôn giả cảnh thế nhưng đều hơn xa những người được gọi là tinh anh.

*dị chủng: loại khác biệt trong chủng tộc của mình – kiểu như biến dị.

Vũ Luận nắm dây cương rồi quay đầu nhìn lại.

"Quả là thần thú!" Đám người đuổi theo phía sau đều thán phục, ai nấy cũng lộ vẻ hâm mộ, con tọa kỵ này vô cùng phi phàm mạnh hơn không ít người ở nơi này.

"Đi thôi, đừng có trì hoãn quá lâu." Vũ Luân nói.

Khu vực này rất nguyên thủy, cây cối lâu năm, một vài ma cầm giương cánh cứ như là mây đen đè ép bầu trời, còn có một vài mãnh thú cứ như núi nhỏ gầm thét trời cao.

Thế nhưng, chuyện này chẳng hề ảnh hưởng gì tới những người nơi đây, đều là tinh anh của thư viện nên nhiều người có thực lực đầy mạnh mẽ, đã quá quen thuộc với những sinh linh hung tàn này.

"Đến rồi, là chỗ này." Có người chỉ về trước, nơi đó trống trơn, núi lớn nguy nga, quang cảnh rất đẹp.

"Là chỗ này à." Vũ Luân gật đầu nhìn vùng núi phía trước mặt, nếu như bỏ công bố trí thêm chút nữa thì nơi đây cũng coi như là một nơi linh thổ, chỉ là hiện giờ quá hoang vu.

Bậc thang đá xanh đã sớm bị cỏ che khuất, những dây leo già cỗi còn có một vài cổ thụ che đi con đường đi lên, những bụi gai trải rộng. Nhưng mà, những ngọn núi lớn bao la chiếu lên từng ráng lành cho thấy vẻ bất phàm nơi này.

"Keeng!"

Vũ Luân giơ tay, lòng bàn tay hướng lên trời cao, một luồng ánh sáng hừng hực tỏa ra, nơi lòng bàn tay xuất hiện một thanh Phương Thiên Họa kích được chế tạo từ xương giao, trong vẻ trắng mịn kèm theo ánh vàng nhạt, khí tức khó tả tỏa ra.

Chỉ trong nháy mắt, khí thế của hắn hoàn toàn khác trước, phù quang tỏa ra khiến cây khối xung quanh nổ tung, hình thành nên một tràng vực vô hình.

"Làm nhục Thiên Nhân tộc ta, hôm nay ngựa chiến của ta sẽ đạp nát ngọn núi này!" Hắn khẽ nói, thế nhưng lời nói lại trầm thấp cứ như là sấm nổ khiến đám người phía sau chấn động theo.

Khí tức thật mạnh, những gợn sóng kinh người tới kỳ dị, chắc chắn đã quấy rầy được tên "đại sư huynh" trên núi kia, là đang yêu cầu một trận chiến!

Bên trong sơn môn, Thạch Hạo đang ngồi trên một tảng đá xanh thì mở mắt cất bước đi ra, dõi mắt nhìn về ngọn núi lớn kia, ánh mắt hòa nhã, không buồn không vui.

Hắn hiện giờ cũng chưa đủ mười tám, thân thể cao ráo, tóc đen buông xõa, tướng mạo thanh tú, ánh mắt lấp lánh, đứng ở nơi này chẳng hề có một chút sát khí và áp lực bức người nào.

Bên dưới, tất cả mọi người đều nhìn thấy hắn, không ít người kinh ngạc thốt lên.

"Chính là hắn, đại sư huynh của Đạo tràng Chí Tôn, chỉ một người thế nhưng chẳng hề sợ đại chiến, từ trước tới giờ chưa bao giờ bại."

Xa xa đang có rất nhiều người lao tới, ai cũng thầm hô may mắn, đại chiến vẫn chưa mở ra, coi như cũng không có bỏ qua trận long tranh hổ đấu ai cũng chờ mong này.

Sinh linh các tộc đều có cả, cũng không phải chỉ có mình học sinh của Thư viện Thiên Tiên mà còn có những kiệt xuất tới từ cổ động Tà Nguyệt, Thư viện Thần Nhai... ai cũng dồn dập tới xem trò vui, tới xem cuộc chiến này.

"Ta nghĩ, thế lực của cuộc chiến này là ngang nhau. Một trong những đệ tử mạnh nhất của Thiên Nhân tộc, Vũ Luân với uy danh lan xa, tiếng tăm lớn hơn. Còn vị đại sư huynh kia thì cũng rất tà môn khiến người khác không cách nào nhìn thấu được."

"Có phải đánh giá cao vị đại sư huynh kia quá không, Thiên Nhân tộc được xưng là Hoàng tộc, mà Vũ Luân lại là người tài ba ở bên trong, mạnh hơn Khôn Mạc rất nhiều đấy, hắn nếu muốn thắng mà sẽ rất gian khổ và vất vả sao?"

Người tới ngày càng nhiều, người dưới chân núi càng ngày càng nhốn nháo, đâu đâu cũng có bóng người.

Hiển nhiên, sức ảnh hưởng của trận chiến này rất lớn, dù sao Thiên Nhân tộc cũng từng là Hoàng tộc, Vũ Luân xuất chiến là đại biểu cho toàn bộ tộc này, bất kể là đệ tử của một giáo nào cũng không muốn bỏ lỡ.

"Ngươi chính là tên cuồng đồ kia?" Vũ Luân chỉ Phương Thiên Họa kích về đỉnh ngọn núi, hắn với một thân chiến y bạc, ánh kim loại bóng loáng, khí lành tản ra.

Không thể không nói, hắn rất anh tuấn, mái tóc tím rối bời, nước da trắng hồng như ngọc, mày kiếm dựng thẳng, mắt sáng rực như sao, có thể gọi là phong thần như ngọc.

Áo bào trắng phần phật, hắn ngồi bên trên một con giao thú trắng tinh tỏa ra thánh quang, cả hai như hòa thành một thể, thần thánh và mạnh mẽ, cứ như là một vị Chiến thần màu trắng lâm thế!

Cường giả trẻ tuổi anh tư khiếp người như thế, cầm trong tay Phương Thiên Họa kích, uy phong lẫm liệt khiến cho ánh mắt của rất nhiều nữ sinh trong thư viện đều lấp lánh ánh sáng.

"Đẹp trai quá đi mà, gợn sóng mạnh mẽ đang tỏa ra ấy đủ để chứng minh tu vi siêu tuyệt của hắn, không hổ là một trong những người mạnh nhất của Hoàng tộc!"

"Hoang, danh chấn thảo nguyên, chấn động cả khu vực này, thế nhưng sao ta lại cảm thấy, Vũ Luân cũng rất anh tuấn, là một anh hùng mạnh mẽ."

"Đừng dùng ánh mắt si mê đó nữa được không hả, chắc chắn hắn không

thể nào mạnh hơn Hoang được."

Rất nhiều người thì thầm, đặc biệt là một vài thiếu nữ đã bị vẻ anh tư đó cuốn hút.

Nhưng mà, mọi người cũng chú ý tới thiếu niên đứng trên đỉnh núi kia, hắn rất bình tĩnh, đứng nơi đó nhìn xuống dưới, hai mắt thăm thẳm như siêu thoát khỏi nơi đây.

"Không phải nói là hắn có danh tiếng xấu xa à, người này rất độc ác tàn nhẫn, làm sao lại thanh tú tuyệt luân như thế chứ, là một thiếu niên rất dễ thương."

Rất nhiều người lần đầu tiên thấy Thạch Hạo, đặc biệt là những nữ học sinh kia, ai cũng đều thầm giật mình, đây là đại sư huynh đầy đáng ghét mà mọi người bàn luận sôi nổi mấy ngày nay?

"Ta đang nói chuyện với ngươi đó, không nghe hả?" Vũ Luân hét lớn.

Thạch Hạo nhìn xuống dưới, bình tĩnh đáp: "Muốn khiêu chiến ta thì cứ việc lên đây."

"Ngươi cũng xứng để ta khiêu chiến à, ta tới đây là để chém bay đầu của ngươi, ta từng nói người tộc ta chuẩn bị mâm rượu, chờ ta lấy thủ cấp của ngươi rồi quay về nâng ly ăn mừng!" Vũ Luân nói, âm thanh cứ như sấm sét vang vọng trong vùng nùi này.

"Có khí phách lắm, phong độ của anh hùng cổ đại!" Mấy người than thở, vẻ tự phụ này cùng với thần thái bay bổng kia làm nổi bật vẻ thần võ của hắn.

"Nạp mạng đi!" Vũ Luân hét lớn khống chế tọa kỵ, tay cầm Phương Thiên Họa kích hóa thành một luồng sáng trắng phóng lên đỉnh núi.

Giao thú cất bước như gió, sức lực vô cùng lớn có thể dễ dàng đạp nứt núi cao, vác cả núi cổ, có thể tiến vào dung nham ly hỏa, xuống dưới âm thổ

cửu u đều như giẫm trên đất bằng.

Ầm ầm!

Vụt qua trời cao, giao thú chẳng hề chạm đất, những nơi nó giẫm qua thì hư không rung động ầm ầm như sấm nổ, tốc độ của nó quá nhanh chưa gì đã tới trước sơn môn rồi.

"Giết!"

Vũ Luân hét lớn, chiến y bạc phát sáng, tọa kỵ rít gào, một người một thú tỏa ra thánh quang ngập trời, tay hắn cầm Phương Thiên Họa kích cứ như là một vị Chiến thần áo bạc giáng thế!

Thời khắc này, tất cả mọi người đều chấn động theo, khí tức mà hắn tỏa ra quá mạnh mẽ, cuồn cuộn không dứt khiến người khác rung động trong lòng, không tự chủ được khẽ run một cái.

Đây chính là một trong những cường giả trẻ tuổi kiệt xuất nhất của Thiên Nhân tộc ư? Không thẹn với uy danh Hoàng tộc, quả nhiên lợi hại vô cùng.

Trạng thái của Vũ Luân tốt tới kỳ lạ, vào đúng lúc này tinh khí thần đều đạt đến đỉnh cao nhất, phát huy ra trạng thái mạnh nhất, cốt văn nằm dày đặc bên ngoài cơ thể, lấp lánh tựa như thần diễm trắng bạc đang bốc cháy.

Đồng thời, hắn triển khai thần thông và bảo thuật mạnh nhất của mình, thúc đẩy sức chiến đấu tới cực điểm, hắn muốn một đòn quyết định sinh tử, không chừa bất cứ đường lui nào cho bản thân mình!

Đây là tự tin của hắn, tin tưởng có thể giết chết cường địch này, chắc chắn sẽ không hề thua cho nên muốn thắng một cách vẻ vang, thắng một cách đẹp mắt, muốn trong vòng một chiêu kẻ địch sẽ chết dưới tọa kỵ của mình!

Thạch Hạo gật đầu, người này quả nhiên không tầm thường, có thể gọi

là trẻ tuổi kiệt xuất, ở tình huống bình thường thì nhất định phải chiến đấu một trận.

Nhưng mà, tên này quá tự phụ, còn muốn một chiêu phân định sinh tử chém bay đầu lâu của hắn, dung hợp thần thông với sức chiến đấu lại, phát ra một đòn mạnh nhất.

"Đã như vậy, ta tác thành cho ngươi vậy." Thạch Hạo bình tĩnh nói.

"Chém!" Vũ Luân hét lớn, toàn thân là ánh bạc, người mượn nhờ sức mạnh của giao thú, mà giao thú lại mượn nhờ oai phong của người, cả hai hóa thành một thể bùng phát ra gợn sóng kinh người, thánh quang ngập trời.

Khi Vũ Luân hét lớn thì đại kích đã chém tới chiếu sáng cả thiên địa, tựa như một vầng thái dương nổ tung!

"Keeng" một tiếng, trong tay phải của Thạch Hạo xuất hiện một thanh chiến mâu vàng, đồng thời thân thể của hắn cũng phát sáng lượn lờ ánh điện chói mắt, cứ như được bọc thêm một giáp trụ màu vàng vậy.

Hắn cầm chiến mâu trong tay, hai mắt sâu lắng hét lớn một tiếng, bắt đầu xuất kích!

Bất kể là áo giáp vàng kim hay là chiến mâu thì đều do lôi điện ngưng tụ thành, hóa thành thực thể hữu hình bao trùm trên người và xuất hiện nơi tay của hắn.

"Keeng!"

Chỉ trong nháy mắt, chiến mâu vàng đánh bay Phương Thiên Họa kích, đồng thời xoẹt một tiếng, lồng ngực của Vũ Luân bị đâm thủng từ trước ra sau, máu tươi bắn lên rất cao!

Hình ảnh này bị ngắt quãng, thiên địa yên tĩnh, tất cả mọi người đều trợn tròn hai mắt nhìn hình ảnh ở phía trước, thật sự rất khó tin vào mắt mình, ai cũng khiếp sợ!

Vũ Luân mạnh mẽ biết chừng nào, khí thế đạt tới đỉnh điểm, người và tọa kỵ hợp nhất bùng phát ra thánh quang vô tận, một đòn mạnh nhất xuất ra thế nhưng hiện tại lại im bặt đi.

Trận chiến đấu như bị đứt đoạn, vô cùng sục sôi, cao vút trời cao, lòng người phấn chấn thế nhưng khi diễn tới thời khắc mấu chốt thì lại như dây đàn đứt đi, khúc âm ngưng trệ!

Quá đột ngột, thiên địa yên tĩnh, bức tranh ấy bất động.

Chỉ một đòn, thiếu niên trước sơn môn kia đã đâm thủng Vũ Luân, đánh giết một trong những cường giả mạnh nhất của Hoàng tộc, gọn gàng nhanh chóng, phong thái không gì sánh được!

Tất cả mọi người đều há hốc miệng nhìn lên núi cao, nhìn chằm chằm nơi sơn môn.

Một thiếu niên đón gió đứng đó, một thân giáp trụ vàng phát sáng, tóc đen bay lượn, hai mắt có thần, tay cầm chiến mâu ghim Vũ Luân ở trong hư không!

Vũ Luân mở to hai mắt, miệng chảy đầy máu tươi há ra như muốn nói gì đó.

Hắn không cam lòng, sao lại như thế, hắn là một trong những truyền nhân mạnh nhất của Hoàng tộc, tại sao lại thua vào tay một tên truyền nhân của môn phái nhỏ lụn bại này?

"Lẽ nào là hắn!" Lúc này, hắn lại tỉnh táo lạ thường, mới vừa rồi đối phương chẳng thèm để ý tới cốt văn của hắn rồi đâm thủng tất cả mọi ngăn cản, một đòn tuyệt sát!

Thủ đoạn này, không phải là Hoang sao? Nghe nói, hắn có thể miễn dịch pháp lực trong chốc lát.

Hắn há miệng như muốn nói cái gì, đồng thời dùng cốt văn còn sót lại

khống chế một bí bảo hòng phản công trước lúc ra đi, muốn thay đổi kết cục.

Nhưng, tất cả đều đã chậm.

"Bụp!"

Thạch Hạo khẽ rung tay, cả người bùng phát ra hào quang màu vàng xông thẳng lên trời cao, chiến mâu vàng run run lập tức khiến cho Vũ Luân chia năm xẻ bảy, chết ngay tại chỗ.

Tất cả mọi người đều chấn động, uy thế cỡ nào đây, chỉ một mâu đã giết chết một trong những truyền nhân mạnh mẽ nhất của Thiên Nhân tộc!

Thời khắc này, mọi người không ai không kinh ngạc, trong lòng sợ hãi không thôi, thiếu niên này quá tàn ác, giáp trụ vàng sáng rực chói mắt, thần uy lẫm liệt, có vẻ anh tư nhìn xuống bát hoang!

Nơi phương xa truyền tới tiếng thét dài, một bóng người nhanh chóng lại gần kèm theo là sát ý.

"Đây là... một người khác trong Lục kiệt của Thiên Nhân tộc, hắn đang nhanh chóng tới cứu viện!" Có người nhận ra thân phận của kẻ đang tới.

Hiển nhiên, sau khi nhận được tin tức thì đã nhanh chóng đuổi theo, sợ Vũ Luân sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn nào đó, thế nhưng vẫn chậm một bước.

Hắn đằng đằng sát khí, nhanh chóng lao tới.

"Xoẹt!"

Đúng lúc này Thạch Hạo xuất thủ, cả người tuôn ra hào quang sáng rực cứ như là thần diễm màu vàng bốc cháy bao phủ cả trời cao, hắn đột nhiên ném thanh chiến mâu trong tay mình ra ngoài.

Đây chính là thanh mâu được ngưng tụ từ bảo thuật Lôi Đế, phù văn mạnh mẽ, uy năng kinh người.

Ngoài ra, lúc này hắn cũng truyền phù văn Côn Bằng vào nên có thể nói là sự kết hợp của hai đại bảo thuật, hóa thành một thanh chiến mâu vàng phá trời lao đi.

"Bụp!"

Chỉ trong nháy mắt, một luồng thần quang như từ thiên ngoại bay ra, đâm thủng tất cả, xuyên thủng thân thể của tên Thiên Nhân tộc đang lao tới kia.

Tiếp theo, chiến mâu nổ tung, kim quang sôi trào chấn động cả trời lẫn đất, kẻ này cứ thế nổ tung, bị thanh mâu lao tới kia đánh giết giữa trời cao!

Tất cả mọi người đều ngây hết cả người, thần uy cỡ nào đây? Trước sơn môn, thiếu niên này tung ra một đòn như thế không ngờ lại tước đi tính mạng một trong những anh kiệt mạnh nhất của Thiên Nhân tộc.

Yên tĩnh trong giây lát rồi sôi trào không yên.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 772: Bão Táp

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Vùng núi nơi đây trở nên nhốn náo, rất nhiều người đã tới, lúc này ai cũng đều rung động.

Vô số người la hét biểu đạt vẻ kích động.

Tiếng huyên náo, tiếng hét lớn vang vọng khắp dãy núi, âm thanh to lớn xông thẳng lên trời cao, bởi vì cuộc chiến đấu vừa rồi đã vô cùng chấn động lòng người.

Giữa không trung, có một một chút ánh điện màu vàng chưa có tản đi hết, mà trên đất lại là máu tươi lấp lánh, nhìn mà rợn cả người.

Không nói tới cảnh tượng đánh giết Vũ Luân, chỉ với uy thế một mâu cuối cùng kia thôi cũng đã khắc sâu trong đầu óc của mọi người, mặc dù nhiều năm trôi qua cũng khó mà tiêu tan được.

Một mâu kinh trời, xuyên thủng một trong Lục kiệt, ngông nghênh giết chết hắn và người tới cứu viện, mưa máu xối xả.

Kinh người cỡ nào chứ?

Thiếu niên trên núi kia chưa từng di chuyển, cũng không hề hạ sơn, càng không có chút máu của đối phương dính trên người mình, cứ thế kết thúc trận đấu!

Thần dũng!

Mấy người run rẩy không muốn thừa nhận kết quả này, thế nhưng không kìm được gầm nhẹ, truyền nhân của Đạo tràng Chí Tôn đã siêu phàm nhập thánh, đáng sợ tới mức khiến người kính nể.

Vùng núi nơi đây đại loạn, học sinh của Thư viện Thiên Tiên cùng với con cháu của những đại giáo khác đều không cách nào bình tĩnh được, nhao nhao khắp nơi.

Keeng!

Âm thanh chát chúa vang lên, cứ như là kim thạch va nhau.

Trên núi, một khúc xương xanh thẫm rớt xuống.

Đó chính là thứ mà sau khi Vũ Luân chia năm xẻ bảy lưu lại, dài nửa thước, đỏ au, cốt văn ẩn vào trong.

Con ngươi của Thạch Hạo co lại, thứ này khiến người ta sợ hãi, hắn cảm thấy có gì đó không đúng, tuyệt không phải là vật phàm.

"Phù triện Thiên Thần!" Sau cùng thì hắn cũng nhận ra được, đây là một bí bảo, tuyệt đối là sát khí đáng sợ, nếu như phát huy ra uy lực thì dù là Chân Thần cũng gặp nguy.

Vũ Luân quá tự phụ, tay cầm Phương Thiên Họa kích vọt lên trời lao tới, muốn dùng tọa kỵ của mình để giết chết đối phương chứ vẫn chưa kịp dùng tới tấm phù triện này.

Thạch Hạo nhặt lên rồi cẩn thận xem xét.

Nó đỏ tươi như ngọc, to bằng lòng bàn tay, ký hiệu vô cùng dày đặc, bên trong khối xương đỏ như là ngọc thạch được khắc vẽ lên tỏa ra khí tức thần bí.

Vũ Luân không hề đơn giản, được một vị Thiên Thần cưng chiều cho nên mới được ban tặng tấm phù triện có lực sát thương lớn như thế này, nếu

người bình thường gặp phải thì chắc chắn sẽ nuốt hận.

Ngược lại, Thạch Hạo cũng chẳng hề sợ, bởi vì trên người hắn có Bảo vệ phù nên hắn tin chắc có thể chặn đứng được thứ này, thế nhưng chắc chắn sẽ tiêu hao cốt văn của tấm phù này, khá là phiền toái.

"Ngươi đúng là xui xẻo, tự phụ không chịu lấy ra rồi rước lấy họa sát thân." Thạch Hạo nói.

"Cứ thế kết thúc hả?"

Thời gian rất lâu sau, rất nhiều người không tin vào mắt mình, mạnh mẽ như Vũ Luân, bay vút trên trời, hợp nhất với tọa kỵ, thánh quang ngập trời, thể hiện ra uy thế kinh diễm khắp thế gian nhưng lại bị một mâu đâm chết!

Trước sơn môn, giáp trụ màu vàng của thiếu niên kia biến mất, khôi phục lại vẻ nhẹ dàng và bình tĩnh của mình, hiện giờ trông vô cùng tuấn tú và xuất trần, rất khó tưởng tượng ra hắn từng xuất một đòn kinh thiên động địa.

Phong thái như thế này của hắn khiến người khác vô cùng ấn tượng, lúc động thì như Chiến thần, bễ nghễ quần hùng, tĩnh thì lại như xử nữ, hoạt bát mà linh động.

"Lục kiệt chết lần hai người, cả hai đều bị hạ gục trong nháy mắt, chuyện này... trời cao đã bị chọc thủng rồi, là một sự kiến lớn chấn động bốn phương!"

Có người nói với sắc mặt biến ảo.

Lúc này, tất cả mọi người đều bừng tỉnh, trận chiến này tuy kết thúc nhưng ảnh hưởng và hậu quả cũng chỉ vừa mới bắt đầu, là đang ấp ủ nên một cơn bão táp cực lớn.

Thiên Nhân tộc cam tâm ư? Một lúc chết đi hai truyền nhân kiệt xuất nhất của tộc mình. Ai cũng biết, chuyện này chẳng hề dễ dàng gì.

Đặc biệt, những ngày gần đây Thiên Nhân tộc gặp quá nhiều chuyện không thuận lợi, bởi vì sự xuất hiện của Hoang khiến bọn họ mặt mày xám đen, sứt đầu mẻ trán, dưới tình huống này thì chắc chắn sẽ điên cuồng vô cùng.

"Đã từng là Hoàng tộc, gần đây liên tiếp xảy ra chuyện, ta nghĩ họ nhất định sẽ tức giận cho coi!"

"Thiên Nhân tộc quá xui xẻo mà, bị Hoang khiêu chiến thì không bàn tới, nhưng nay lại bị đại sư huynh chém bay hai truyền nhân kiệt xuất của họ..."

Tất cả đều lộ vẻ khác thường, gần đây quả đúng là Thiên Nhân tộc gặp đủ chuyện không may.

Đồng thời, cũng có người thầm than, nói chung lại cũng chỉ là Hoàng tộc của ngày xưa mà thôi, đã mất đi huy hoàng vô thượng của năm đó, khó có thể uy thế thiên hạ được.

Rất nhanh, tin tức này lan truyền.

"Cái gì, Vũ Luân đã chết?!"

Khi mọi người ở Thư viện Thiên Tiên biết được thì chỉ biết trợn mắt, mới qua được bao lâu, anh tài áo trắng kia cưỡi giao rời đi, thế nhưng... lại chết rồi.

Trước đây không lâu, lời lẽ đầy hào hùng, nói người khác chuẩn bị tiệc rượu chờ hắn quay lại, hắn muốn đi chém giết tên truyền nhân của sơn môn nhỏ rách nát kia, thế nhưng đầu lâu của mình lại vĩnh viễn nằm ở nơi đó.

"Không thể!" Thiên Nhân tộc nhận được tin tức thì ai cũng trợn to hai mắt, đứng phắt dậy nhìn tên truyền tin đầy căm tức.

Không chỉ Vũ Luân mà một trong Lục kiệt khác cũng đã chết, bị mâu phóng đâm chết, nổ tung giữa trời cao, tin tức này truyền tới liền chấn động

cả Thư viện Thiên Tiên, các tộc đều kinh hãi.

Sóng lớn mênh mông hiện lên, kiệt xuất của các giáo tới đây để luận bàn, luận đạo vô cùng sôi nổi.

Chỉ có mỗi Thiên Nhân tộc là im lìm, không thể tiếp thu được!

"Nhanh đi báo cho U Vũ sư huynh đi, đừng cùng Phượng Vũ bàn luận di khắc Nhân Tiên nữa!" Có người hét lớn.

Thư viện Thiên Tiên ầm ĩ khắp chốn, khắp nơi đều bàn về sự tình phát sinh, ai ai cũng đại loạn.

Trước sơn môn bị cỏ dại nhấn chìm, Thạch Hạo cẩn thận quan sát bên dưới, nói: "Ta cảm giác được lòng đau xót của cao tầng Thiên Nhân tộc, Lục kiệt không trọn vẹn, rất đau đớn."

Tất cả mọi người đều kinh hoàng, sơn môn sa sút này xưa kia bị người người tiến đánh, có thể nói là tiếng xấu khắp thượng giới, nay lại nhảy ra một người như thế này.

Mọi người linh cảm được nơi đây sẽ dấy lên gió nổi mây vần!

Ngoài trừ Thiên Nhân tộc ra thì e rằng tất cả các đại giáo khác sẽ phái người tới nơi này.

"Ta cảm thấy... hắn đâu giống ác đồ đâu, trông thanh tú, linh động như vậy thì sao có tiếng xấu được chứ?"

Có nữ học sinh khẽ nói.

"Do liên lụy từ môn phái, kỳ thật hắn đâu có hung ác đâu."

...

Hỏa châu, nơi sâu trong thảo nguyên.

Độc Giác thú trắng tinh đang uống nước, một cơn mưa lớn đi qua, thần quáng của Thiên Nhân tộc bị hủy biến thành hồ nước, có thần liệu tan ra hòa vào bên trong phát ra ánh sáng chói mắt.

Một vị Chân Thần nhìn những thụy thú ở nơi xa thì nhớ tới một chuyện, lòng hơi động liền bẩm báo với Thiên Thần Mạc La.

"Đại nhân, trên thảo nguyên Hỏa châu này có một con Độc Giác thú cấp Thiên Thần, thống lĩnh các loài ngựa hoang, tọa kỵ."

"Ý ngươi là gì?" Mạc La lạnh lùng hỏi.

"Nghe nói, vị Thiên Thần kia không chỉ sinh ra móng chân Thiên mã mà còn mọc ra một chiếc sừng ngọc thông linh, có thể biết được rất nhiều chuyện khó hiểu, nếu như đại nhân có thể mời được con này thì có thể cảm ứng được chút manh mối."

Mạc La nghe thấy thế thì hơi ngẩn ra rồi gật gật đầu, sau đó lại hỏi: "Trên thảo nguyên này còn có nhân vật nào đáng để thăm hỏi."

"Còn có một con sói già cũng là Thiên Thần, suất lĩnh vô số con sói hành tẩu trên thảo nguyên rộng lớn này, nếu như thỉnh cầu nó thì chắc có thể tìm được Hoang." Tên còn lại đáp.

Chỉ là Thiên lang này tính tình rất kỳ quái, tính cách tàn nhẫn, táo bạo, bình thường sẽ không chịu nhận lấy ân tình, hơn nữa hành tung rất kỳ lạ.

"Được, hai chúng ta chia nhau đi thăm hỏi, bất luận là tốn cỡ nào cũng phải tìm cho bằng được thiếu niên kia, hiện tại không thể để hắn sống thêm một ngày nào nữa!" Mạc La lạnh giọng nói.

Hiển nhiên, hai đại Thiên Thần này có chút nôn nóng, người Hộ đạo lựa chọn cách kia thì chứng minh một chuyện, hắn đã nhìn thấy tương lai không tốt đẹp gì cho nên mới muốn dùng cách bói toàn cuối cùng này để giải quyết Thạch Hạo.

Chỉ một thiếu niên mà lại đáng sợ như vậy à? Khiến nhân vật cấm kỵ dù đã tới cuối đời cũng không yên tâm, sinh ra sợ hãi cho nên mới khiến đám Mạc La bất an.

Hai đại Thiên Thần di chuyển, đầu tiên là đến thánh sơn Độc giác rồi sau đó tiến vào hang sói để thỉnh cầu hai tộc.

Sói thảo nguyên là một thế lực vô cùng đáng sợ vì số lượng của chúng quá nhiều, từ sói hoang cấp thấp nhất tới Tôn giả cảnh, rồi Thần Hỏa cảnh, Chân Thần... tất cả đều có.

Đây là một quần thể khổng lồ không một ai dám trêu chọc.

"Đại nhân, Độc Giác thú thông linh và Lang tộc phát hiện được một chút manh mối, sau khi kết hợp lại thì có thể sẽ tìm được Hoang!" Chỉ hơn nửa ngày thì cường giả Thần Hỏa cảnh đã trở lại bẩm báo.

"Mục tiêu ở nơi nào?"

Hư không xung quanh hai đại Thiên Nhân tộc xuất hiện hơn trăm khe lớn màu đen, thần sắc bọn họ vô cùng nghiêm túc!

"Không phải ở nơi sâu trong thảo nguyên mà cần phải lùi lại ở phía sau!"

Lang tộc rất đáng sợ, số lượng cực lớn, từng phát hiện ra tung tích của Thạch Hạo cho nên đã đưa ra một phương hướng đại khái, tuy rằng không quá chính xác thế nhưng cơ bản sẽ không sai.

Mà sau khi thần giác của Độc Giác thú xác định thì chắc chắn sẽ không có sai sót gì.

Thiên Nhân tộc từ từ lùi lại, tìm về hướng đối diện, bắt đầu tung thiên la địa võng hòng bắt giết Thạch Hạo. Bọn họ nhất định phải tìm được kẻ này trước người Hộ đạo nếu không hậu quả khó mà lường được.

Việc đã tới nước này, bão táp bắt đầu từ Hỏa châu hướng về phía Thiên

Tiên châu.

Thư viện Thiên Tiên, U Vũ đã bị kinh động, ánh mắt của hắn lạnh lẽo nhìn chằm chằm tộc nhân, rất lâu sau cũng không nói gì cả.

"Chúng ta từng ngăn cản Vũ Luân thế nhưng hắn lại không nghe khuyên bảo!" Có người giải thích với vẻ sợ hãi.

"Ngu xuẩn, sỉ nhục, nếu giết chết tên kia thì không nói làm gì nhưng lại đại bại, làm tổn hại uy danh của bộ tộc ta!" Lời nói của U Vũ đầy lạnh lẽo.

Trước kia, hắn từng nhắc nhở tộc nhân của mình rằng, hiện giờ là thời buổi rối loạn nên không được hành động ngông cuồng, miễn rước lấy phiền phức cho cao thủ trong tộc.

Kết quả, vẫn xảy ra chuyện như thế này!

"Không cần phải trách bọn họ, chủ yếu là tên đại sư huynh kia quá tàn nhẫn, Vũ Luân tuổi trẻ nên nóng tính thì làm sao có thể trơ mắt nhìn hắn phế đi cao thủ của bộ tộc ta chứ, cho nên mới đi đòi một lời giải thích." Một ông lão nói.

"Ta vốn muốn chiến một trận với Hoang thế nhưng hiện giờ cần phải đi với sơn môn nhỏ đã lụn bại kia rồi." U Vũ nói, hắn có mái tóc màu tím, vóc người cường tráng, mắt như đèn thần rạng ngời rực rỡ, khí vũ hiên ngang.

Hiện giờ hắn không thể không xuất thủ, nếu không Thiên Nhân tộc còn mặt mũi gì nữa? Nếu như ngay cả đệ tử một đời của sơn môn nhỏ rách nát thôi mà bọn họ không thể hạ gục thì còn xứng là Hoàng tộc nữa hay không.

Bây giờ, sỉ nhục đã mang, chỉ còn dựa vào người của một đời bọn họ để san bằng sơn môn kia thì mới có thể cứu vớt danh dự được.

Nếu không chỉ dựa vào Chân Thần trong tộc ra tay thì Thiên Nhân tộc càng xấu mặt hơn.

Chỉ là, U Vũ rời đi thì đời nào không có cao thủ đi theo, dù sao hắn và Vân Hi quá đặc biệt, đã dung hợp Thiên Mệnh thạch cho nên là hi vọng của tộc này.

Tin tức vừa ra thì Thư viện Thiên Tiên liền ồ lên.

Cường giả đệ nhất của Thiên Nhân tộc đã chuyển động muốn đi Đạo tràng Chí Tôn đấu với đại sư huynh!

Không chỉ vậy, những Lục kiệt khác của Thiên Nhân tộc cũng đồng hành theo, muốn đi tới sơn môn rách nát kia.

Chuyện này có ảnh hưởng rất lớn, U Vũ là nhân vật cỡ nào? Thân là sơ đại, đã dung hợp Thiên Mệnh thạch, ngoài ra trong cơ thể còn chảy Hoàng huyết.

"Sự kiện lớn, U Vũ muốn ra tay rồi, phải tiêu diệt đại sư huynh!"

Đây như là cơn bão táp bao phủ toàn bộ Thư viện Thiên Tiên.

Trên thực tế cũng không chỉ như thế, một vài học sinh thông qua truyền tống trận để báo tin cho gia tộc mình, tuổi trẻ chí tôn cỡ này muốn đại khai sát giới thì đáng giá để quan chiến.

Đặc biệt là một ít đại tộc, những người có tâm chí với đại quyết chiến thiên tài ba ngàn châu, tranh cướp tạo hóa thì đều muốn hiểu rõ nội tình của nhân vật tuyệt đại như thế này.

Trong tình huống bình thường thì bọn họ có cơ hội để quan chiến sao?

Hiển nhiên, sẽ có sơ đại xuất hiện, những chí tôn trẻ tuổi trẻ sẽ xuất hiện để chứng kiến trận chiến nầy!

"Thiên Nhân tộc trên thỏa nguyên Hỏa châu chắc chắn sẽ nhận được tin tức, không biết sẽ phản ứng ra sao?" Có người khẽ nói.

Trên thực tế, Thiên Nhân tộc đang lùi lại, bão táp đang hướng về Thiên

Tiên châu.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 773: Không Đề

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"Đi mau, không được tới trễ, ta không muốn bỏ lỡ trận đại chiến này đâu!"

Thư viện Thiên Tiên, một vài chiến thuyền ngang trời, còn có một ít tọa kỵ rít gào nhanh chóng rời đi.

Rất nhiều người chạy tới Đạo tràng Chí Tôn.

"Mấy tỷ mấy muội nhanh chút đi, nếu trận chiến đó kết thúc thì tiếc lắm."Có vài thiếu nữ dung mạo xuất chúng cùng nhau rời đi nên đã thu hút rất nhiều ánh mắt của người khác.

"Điên rồi sao, đó không phải là mấy vị giai nhân trên bảng tuyệt sắc à, các nàng cũng không bình tĩnh được nên tới quan chiến." Mọi người giật mình.

Vào lúc này, cả Thư viện Thiên Tiên đều đại loạn, sau khi tin tức truyền ra thì ai cũng đều rời đi nhằm về dãy núi hoang vu kia.

Trên thực tế, không chỉ là bọn họ mà những đạo thống của Hỏa châu, Côn châu sau khi nhận được tin tức cũng cấp tốc mở ra truyền tống trận để nhanh chóng tới nơi này.

Thậm chí, những đại giáo xa xôi hơn nữa cũng có sơ đại lên đường!

Thiên Nhân tộc U Vũ, tài năng ngút trời, được xưng là cao thủ đệ nhất

của tộc này nên sớm đã được phong làm thiên kiêu đời này, uy chấn mười mấy châu, đánh đâu thắng đó, chưa bao giờ bại trận!

Hơn nữa, đó là chiến tích trước khi hắn dung hợp Thiên Mệnh thạch, hiện tại mạnh tới mức nào thì không một ai biết được.

Vì vậy, tất cả mọi người đều chờ mong, không ai không muốn lần ra chút đầu mối trong lần đại chiến này, những sơ đại có chí hướng tranh bá ba ngàn châu thì nhất định phải hiểu rõ hắn, đây tuyệt đối là một ngọn núi lớn chắn ngang đường!

"U Vũ đã thực hiện tiến hóa hoàn mỹ rồi sao?" Có người khẽ hỏi.

"Chắc chắn đã thực hiện xong một chút tiến hóa nên khiến hắn càng mạnh hơn nữa, chỉ là không thể một lần là xong được, đây là một quá trình dài dằng dặc, thời gian càng lâu thì hắn sẽ càng đáng sợ!"

Hiển nhiên, đây là một tên kiệt xuất của đại giáo đang phân tích, bọn họ hiểu biết nhất định về Thiên Mệnh thạch nên cũng không quá dè dặt với U Vũ.

Từ Thư viện Thiên Tiên tới Đạo tràng Chí Tôn, dọc theo con đường này có thể thấy rất nhiều tu sĩ, tất cả đều nhanh chóng chạy đi, có người ngự không lướt đi, có người điều khiển chiến xa, còn có người dùng thuyền lớn vượt trên trời cao.

Nếu là không biết thì còn tưởng rằng có Thiên Thần, thậm chí là Giáo chủ quyết chiến với nhau, hấp dẫn tu sĩ tám phương tới xem chiến.

Trên thực tế, đây chỉ là chiến đấu giữa hai tên Tôn giả nhưng thanh thế lại to lớn như vầy, hấp dẫn vô số sinh linh tới để quan sát trận chiến quan trọng này.

Một đường chạy nhanh, rất nhiều tu sĩ đều thở dốc, rốt cuộc cũng đã tới nơi cần tới, ai cũng thầm kêu may mắn rằng quyết chiến vẫn chưa bắt đầu!

Sau khi tới nơi này thì tất cả mọi người đều kinh ngạc, sinh linh quá nhiều, Nhân, Bằng, Hống, Thụ linh, Vũ tộc, Linh tộc... không biết đâu là bến bờ.

Trên núi, sườn dốc, hễ là địa hình có lợi đều đã bị chiếm cứ, những địa phương có lợi để quan chiến đều chật ních bóng người.

Đương nhiên, Nhân tộc là nhiều nhất, chiếm hơn phân nửa.

"Nhiều người đến thế à, có một vài lão già tới đây làm gì, họ tới từ đâu?"

"Hừ, nhỏ giọng chút, đó là những lão già trong Thư viện đó, mỗi người đều là Chân Thần cảnh, nói bậy đắc tội với họ thì coi chừng đấy."

...

Rất nhanh, cường giả tới nơi đây càng ngày càng nhiều, đồng thời ai cũng đều xa lạ chưa hề thấy bao giờ.

"Đó là Tiêu Đồ tộc, bọn họ cách chúng ta hai châu vậy mà có một đám cường giả tới nơi này, chắc chắn đã có người dựa vào tế đàn để truyền tin và dựa vào truyền tống trận để tới đây!"

Cách đó không xa có một ít sinh linh bên ngoài mọc ra vỏ trai thế nhưng thân thể lại là rồng tỏa ra khí thế kinh khủng, ai nấy đều mạnh mẽ, đặc biệt một trong số đó hơi có khí thế Chân long.

"Một tên sơ đại, chí tôn trẻ tuổi của Tiêu Đồ tộc tới rồi!" Mọi người thán phục, rõ ràng hắn muốn quan sát nội tình của U Vũ.

"Ầm!"

Cùng lúc đó, hư không nứt ra, một nhóm người lao ra ngoài, ai nấy đều có khí tượng phi phàm mang theo thần quang, lượn lờ đầy cốt văn.

"Liệt Thiên Ma điệp!"

Có người hít vào hơi lạnh vì nhận ra sinh linh này là ai.

Chúng nó không phải rất lớn, dài chỉ một hai mét, những lốm đốm che kín thân thể sáng rực không thôi, khiến người khác kinh ngạc là tộc ma điệp này có hung danh hiển hách là dựa vào chém giết mà ra.

Ma điệp thuần huyết sau khi trưởng thành, chỉ cần hai cánh khẽ vỗ thì có thể kích nứt vạn dặm trời xanh, mạnh mẽ tới lạ thường.

Trong mười mấy con ma điệp này lại có một con rất đặc biệt, không chỉ có thân thể lấp lánh, lượn lờ thánh quang mà trên đầu nó còn mọc ra một chiếc sừng đáng sợ, ngoài ra phần đuôi cũng có mấy cọng lông phượng.

Mọi người ngớ ra, đó còn là Liệt Thiên Ma điệp ư?

"Ma điệp biến dị, huyết thống cao quý, là sơ đại thuộc hàng ngũ mạnh nhất, không ngờ có thể nhìn thấy được hình thái này của Liệt Thiên Ma điệp!"

Mọi người thán phục.

Bộ tộc này rất ngang tàn, sau khi nhận được tin tức thì lập tức mở ra truyền tống trận rồi truyền tới nơi cần tới.

Việc này khiến người khác líu lưỡi, đại chiến còn chưa bắt đầu mà đã xuất hiện một vài sinh linh ghê gớm muốn quan sát trận chiến này rồi.

Nơi đây cỏ hoang tươi tốt, cổ mộc san sát thành rừng.

Thế nhưng, vẻ hoang vu này cũng không cách nào che giấu được sự nguy nga của dãy núi lớn phía trước, từng tia khí lành bốc lên từ những ngọn núi, những vách đá, khe hở.

Ngọn núi kia rất yên tĩnh, cổng chào tả tơi đổ sập chỉ còn sót lại phân nửa chứng minh nơi đây từng có người ở, từng có một đạo thống.

Cường giả Thiên Nhân tộc tới sớm nhất và đứng chung một chỗ hướng

về núi lớn trước mặt, nhìn chằm chằm vào sơn môn nơi đó, sắc mặt từng người đều rất khó coi.

"U Vũ đâu rồi, ai là hắn, sớm nghe nói sự mạnh mẽ của hắn che khuất đồng đại, không biết có hình dáng ra sao?"

Rất nhiều người hiếu kỳ nhìn về phía đó, thế nhưng cũng không thấy người đâu, không biết hắn là người như thế nào.

"Cô gái kia là ai mà sao lại xinh đẹp vậy ta, xinh đẹp tới mức kinh ngạc." Không ít người thốt lên khi nhìn thấy Vân Hi đang đứng trong Thiên Nhân tộc kia.

Cứ thế nàng lôi kéo sự chú ý của người khác bởi vẻ xuất chúng lạ thường, không muốn người khác chú ý cũng không được, dáng vẻ nàng cao ráo, tóc tím kéo dài tới phần eo phát sáng nhè nhẹ cứ như là tơ lụa màu tím vậy.

Làn da nàng mỏng manh tựa như chỉ cần chạm vào là rách, trắng mịn trơn bóng, cặp mắt như nước mùa thu, lông mi dài cong, môi anh đào đỏ tươi, có phong thái hơn người, tuy rằng không nở nụ cười nhưng lại rất động lòng người.

"Đó là mỹ nữ vô cùng xinh đẹp của Thiên Nhân tộc, tên là Vân Hi, nghe đâu nàng tới từ hạ giới và giờ đã dung hợp Thiên Mệnh thạch, trở thành minh châu sáng chói nhất của tộc này."

Có người hiểu rõ nội tình nên nhỏ giọng nói.

Mọi người nghe thế thì thở dài, minh châu của Thiên Nhân tộc lại đã dung hợp Thiên Mệnh thạch, người ngoài cũng không cần mơ tưởng tới, chắc chắn sẽ không cho phép gả ra ngoài rồi.

Đặc biệt, có chí tôn trẻ tuổi mạnh mẽ như U Vũ, nếu như tộc này cân nhắc để huyết thống càng thêm mạnh mẽ thì sẽ tác hợp cho hai người.

"Gào.."

Thiên lang khiếu nguyệt, nơi cuối chân trời xuất hiện một luồng gió xoáy màu vàng khiến cho cỗ mộc bị bẻ gẫy, đá bay tán loạn, cảnh tượng kinh khủng vô cùng.

Nơi đó gió lớn gào thét mang theo khí tức kinh khủng phá hủy cả vùng núi, sau cùng một bóng người màu vàng xuất hiện, đó là một thanh niên tóc vàng với khí thế kinh người.

"Một tên sơ đại của Kim lang tộc trên thảo nguyên Hỏa châu!" Có người căng thẳng.

"Ầm!"

Một hướng khác, tử khí đông lai, một cô gái vô cùng lạnh băng lưng mang một thanh kiếm thần từ trong hư không bước ra, nàng nhờ Phá vực phù nên mới tới được đây. Việc này khiến mọi người giật mình, Phá vực phù là loại phù nằm giữa Phá không phù và Phá giới phù, vô cùng quý giá, có thể vượt châu đi xa.

Đây là ai mà chỉ vì để quan chiến lại lãng phí một bảo phù quý giá như vầy!

"Đó chính là thánh nữ của Kiếm cung, nghe đâu một chiêu kiếm kinh thiên, giết khắp mười châu không gặp đối thủ!"

Có rất nhiều người tự hào với kiến thức uyên bác của mình nên nhận ra được cô gái này, khiến cho người nghe không khỏi kinh ngạc bật thốt.

Sau đó có một thanh niên tóc tím xuất hiện, trông chừng hai mươi mấy tuổi, lưng mọc cặp cánh máu, cả người tỏa ra ánh đỏ với khí tức huyết sát kinh khủng.

"Vù!"

Người này làm cho những ai nhìn thấy phải phát khiếp, tựa như tới từ địa ngục vậy, những người xung quanh đều nổi hết cả da gà.

"Đây là thiếu chủ của Huyết hải, cách Thư viện Thiên Tiên ít nhất hơn trăm châu, sao hắn lại tới đây?" Một ông lão nói nhỏ.

"Hỏa châu có nhiều thần liệu và cũng có cổ hỏa, chắc là hắn tới đây để rèn luyện, vừa khéo lại gặp phải cuộc tỷ thí này." Một ông lão khác nói.

Sau đó, bọn họ kêu những người trong tộc phải nhớ kỹ lấy đám này, ai cũng đều là kỳ tài cả, đại chiến ba ngàn châu tương lai nhất định sẽ tỏa hào quang rực rỡ.

"Người dám tới tìm hiểu nội tình của U Vũ, xem hắn là đối thủ thì bản thân chắc chắn cũng đủ mạnh mẽ!"

Kim lang, Tiêu Đồ, Liệt Thiên Ma điệp, thánh nữ Kiếm cung, thiếu chủ Huyết hải... những người này đều là cường giả ngút trời, không phải sơ đại thì cũng là chí tôn trẻ tuổi của các bộ tộc, ai nấy mạnh mẽ vô cùng, mỗi người đứng một phương nên vô cùng thu hút sự chú ý của người khác, khiến mọi người vừa nhìn là biết họ khác với tất cả những người còn lại.

Ngoài ra còn có Mục Tử Tiêu, Tả Tiểu Địch của Thư viện Thần Nhai; Phượng Vũ, Thanh Y của Thư viện Thiên Tiên... tất cả kiệt xuất đều hội tụ, thiên tài đều xuất hiện.

"Kìa, U Vũ ở nơi đó!"

Cũng không biết khi nào mà mọi người giật mình phát hiện ra, nơi sơn môn lại tràn ngập khí tức đáng sợ, có gợn sóng mạnh mẽ tỏa ra.

Tới lúc này, mọi người mới chú ý, trong cỏ dại có một bóng lưng chẳng biết xuất hiện từ khi nào, hắn đang đứng trên phế tích kia.

Chính là U Vũ, vóc người kiên cường, tóc tím tung bay quay lưng về phía mọi người, mặt hướng về sơn môn nhỏ rách nát kia, khiến người khác

cảm thấy hắn mạnh mẽ và cao không thể với tới, mạnh tới ép người.

"Ra chiến một trận!" U Vũ nói, âm thanh mang theo lực hút cũng có chút ý lạnh, còn có lực xuyên thấu đầy đáng sợ.

Ầm ầm!

Trong đạo trường có từng tảng đá nổ tung, có gạch vụn bay tứ phía, hình thành nên một tràng vực đáng sợ, cực kỳ khiếp người.

Mà mọi người lại giật mình nhận ra U Vũ vô cùng trịnh trọng, không có chút bất cẩn nào, hắn muốn ứng phó toàn lực sao? Đại chiến với truyền nhân của nơi sa sút này.

Mặc dù biết 'đại sư huynh' rất lợi hại, thậm chí có thể nói là rất quỷ quái thế nhưng mọi người vẫn tin chắc, U Vũ còn mạnh hơn.

Chỉ là, tình cảnh trước mắt lại khiến mọi người nghiêm túc nhìn về nơi đó, chuyện này.... chẳng lẽ sẽ là long tranh hổ đấu?

"Đừng nói là, U Vũ lại muốn liều mạng với đại sư huynh tà môn kia, hắn cần ra tay toàn lực, chuyện này... có chút hơi quá nhen!"

"Quả thật là khó tin được, hắn sao lại mạnh tới thế chứ?"

Cũng có người cười nhạo không thèm để ý, nói: "Các ngươi thì biết cái gì, đây chính là biểu hiện trước giờ của U Vũ, sư tử vồ thỏ cũng phải xuất toàn lực, hắn chưa bao giờ khinh địch và bất cẩn."

Nhiều người sau khi nghe thấy thế thì thoải mái hơn không ít, quả thật U Vũ có căn cơ để làm sư tử, dù sao, ai cũng cho rằng 'đại sư huynh' là người yếu hơn.

Tiếng bước chân vô cùng rõ ràng truyền tới, một thiếu niên anh tuấn xuất hiện, rất nhiều người lần đầu tiên nhìn thấy đại sư huynh thì liền ngạc nhiên, quá trẻ tuổi!

Trái ngược với một vài sơ đại, người trẻ tuổi này còn chưa tới mười tám, trông có vẻ non nớt, ánh mắt thuần khiết cứ như là thủy tinh trong suốt vậy.

Chỉ là, không một ai dám khinh thường hắn, một mâu đâm chết Vũ Luân của Thiên Nhân tộc, dù thế nào đi nữa thì cũng đều nói lên sự kinh khủng của hắn!

"Bên này!" Thạch Hạo mở miệng, một bước bước ra chớp mắt đã đi rất xa, tiến vào trên đỉnh núi ở phương xa, hắn không muốn đại chiến ở nơi đó vì có thể sẽ hủy diệt Đạo tràng Chí Tôn.

"Ầm!"

U Vũ đi theo và xuất thủ, hắn không muốn lãng phí thời gian nữa, lòng bàn tay phát sáng chiếu ra năm luồng thần hà, mỗi luồng đều hóa thành một dãy núi.

Thời khắc này, hư không đều bị giam cầm, chỉ có năm dãy núi với năm màu thần hà khác nhau từ trời cao hạ xuống, óng ánh tới chói mắt.

Đây là Ngũ sơn ấn, là đại thần thông của Tây Phương giáo, mọi người hãi hùng khiếp vía không nghĩ rằng hắn cũng biết đại thần thông này.

Loại thần thông này, cần hiểu được áo nghĩa hành Thổ cùng với hiểu biết nhất định về quy tắc không gian thì mới có thể diễn hóa ra ngọn núi lớn năm màu có thể tiêu diệt cả Thần.

Đừng nói là một người, dù là tới mấy vạn tu sĩ khi bị năm ngọn núi này ép xuống thì rất có thể sẽ biến thành tro bụi.

"Rầm!"

Tiếng vang nặng nề phát ra, nơi đó thần quang ngút trời, năm ngọn núi lớn nổ tung, thiếu niên của Đạo tràng Chí Tôn đứng sừng sững, chỉ có một nắm đấm đang giơ lên hướng về trời cao.

Thật là khủng khiếp! Đây là lời nói từ đáy lòng của mọi người.

Ai cũng biết hắn mạnh mẽ thế nhưng không nghĩ tới lại lợi hại và bá đạo như vậy, người khác muốn phá giải Ngũ sơn ấn này thì cần phải dùng các loại cốt văn bí pháp. Nhưng hắn lại hoàn toàn khác, mặc cho năm ngọn thần sơn ép xuống thì chỉ dùng một quyền là đánh nổ, đơn giản, trực tiếp, ngang ngược!

"Gào..."

Vạn thú gào thét, chấn động thiên địa, linh hồn của rất nhiều tu sĩ đều run lên, đó là một thứ uy thế to lớn khó có thể chống cự được.

U Vũ lại ra tay, hắn vung quyền, lập tức trên trời dưới đất đâu đâu cũng là ánh sáng, đâu đâu cũng là hình ảnh của hung thú che kín cả bầu trời, khí tức mạnh mẽ tới mức làm người khác khó mà tưởng tượng được.

"Vạn thú quyền!"

Dù là một ít lão già cũng thay đổi sắc mặt, những bí pháp mà U Vũ biết đều vô cùng phi phàm, đây là tuyệt học của Thú hải, được xưng là Quyền phổ vô địch!

Thời khắc này, vạn thú rít gào trong thiên địa, trong không trung có Tỳ Hưu, Bạch Hổ, Nhai Tí..., còn có Chân Long, Kỳ Lân... đều là những sinh linh vô cùng đáng sợ.

Trên trời dưới đất đâu đâu cũng có hung thú, tất cả đều gầm thét phát ra thần uy vồ giết về phía trước.

Vạn thú cùng chạy tự nhiên là trời long đất lở rồi, chiến trường này chấn động, ảnh hưởng tới tâm thần của mọi người.

Nhưng mà, việc không ngờ lại diễn ra, Thạch Hạo vẫn đứng nơi đó chứ chẳng hề sợ hãi sự xung kích của vạn thú, ngông nghênh chống đỡ thần thông của Quyền phổ vô địch.

Thần mang trong mắt của U Vũ bắn mạnh, những công kích ở khoảng cách xa này vốn hắn chuẩn bị cho Hoang, bởi vì lúc ban đầu thì Hoang sẽ có năng lực miễn dịch pháp lực.

Hiện tại, hắn cũng chỉ là luyện tập với đại sư huynh nhưng không hề nghĩ tới lại không cách nào làm hại được người này!

Sau một hồi công kích đầy dữ dội thì phù văn đã che kín đầy phía trước.

Sau đó, U Vũ cứ như là một tên Ma thần vọt tới, hắn dễ dàng xé tan một ngọn núi lớn rồi ném hai nửa về phía trước, Thạch Hạo lập tức nhảy lên không tránh né đòn này.

Mọi người hít vào hơi lạnh, đây là thần uy cỡ nào? Xé tan một ngọn núi lớn cứ như là xé rách người rơm vậy, quá rung động.

"Ầm!"

Cứ như trời long đất lở, toàn bộ hư không run rẩy kịch liệt, hai người phát ra quyền ấn, ánh sáng kinh thế chiếu rọi!

"Máu!"

"Mới bắt đầu mà đã có người tứa máu rồi!"

Mọi người giật mình, chém giết vô cùng kịch liệt như thế đã phân ra sinh tử rồi sao?!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 774: U Vũ Quyết Đấu Đại Sư Huynh

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Thiên địa chấn động, cốt văn lấp lánh.

Huyết dịch bắn lên chói mắt, đi kèm là ánh đỏ vô cùng rực rỡ.

"Thần huyết, vậy mà lại có cảnh tượng kỳ lạ như vậy!" Dù là một vài cao thủ đời trước cũng trở nên nghiêm túc, trong con ngươi bắn ra từng luồng tinh mang.

Máu rớt ra lại phát sinh ánh đỏ rực gần như đang bốc cháy, tỏa ra gợn sóng kinh khủng, mỗi giọt đều rực rỡ và óng ánh hơn cả hồng ngọc.

"Rầm!"

Bàn tay lần nữa giao kích cứ như là sấm rền.

Hai đại cao thủ trẻ tuổi lướt tới, phù văn đan dệt, thần quang ngút trời, mỗi người rút lui rồi thu quyền, đứng đối diện nhau trên đỉnh núi.

"Một nhân vật từ Đạo tràng Chí Tôn lại có thể đỡ một chưởng của U Vũ mà không chết, bàn tay chỉ chảy máu chút xíu mà thôi." Có người than nhẹ.

Mọi người nhìn thấy, cánh tay của thiếu niên thanh tú kia đỏ tươi dính phải mấy giọt máu, hắn đang cúi đầu nhìn bàn tay của mình.

"Có thể tới một bước này cũng là giỏi lắm rồi, có thể chặn được một đòn của U Vũ thì cũng coi là nhân vật kinh diễm, tìm khắp các châu thì có mấy ai làm được?"

Sơ đại của Hoàng tộc, dung hợp Thiên Mệnh thạch, sức chiến đấu không cách nào suy đoán được, thế nhưng đệ tử của một sơn môn nhỏ lụn bại lại có thể chặn được mà không hề bỏ mạng.

Trên một đỉnh núi khác, U Vũ đứng sừng sững, tóc tím tung bay theo gió, hai mắt như đèn thần phóng ra ánh sáng đáng sợ, tỏa ra khí phách vô địch.

"U Vũ vô địch, ai dám so tài chứ!?" Tất cả đám trẻ tuổi của Thiên Nhân tộc đều phấn chấn, U Vũ một đòn đã gây ra sát thương cho thiếu niên của sơn môn lụn bại kia nên khiến bọn họ đều phấn chấn.

Gần đây, Thiên Nhân tộc gặp phải nhiều chuyện xui xẻo, tiên trân thì bị đoạt, Hoang lại đại khai sát giới, sau đó Vũ Luân bị đệ tử của một môn phái nhỏ giết chết, không ổn tí nào.

Hiện giờ U Vũ xuất kích với phong thái tung hoành ngang dọc ngoài ta còn ai, khiến cho thế hệ trẻ tuổi của Thiên Nhân tộc nhiệt huyết dâng trào.

"Đứa nhỏ U Vũ quả thật siêu phàm nhập thánh, còn mạnh hơn cả chúng ta tưởng tượng, chỉ là một đệ tử của sơn môn đã sa sút thì làm sao có thể so với chí tôn trẻ tuổi của tộc ta chứ."

Một ông lão Thần Hỏa cảnh nói, trong mắt tràn đầy vẻ khen ngợi, hắn rất vui khi Thiên Nhân tộc đã có người nối nghiệp, tương lai chắc chắn sẽ tái hiện lại vẻ huy hoàng.

"Chắc chắn rồi, trong cơ thể của sơ đại nhà ta có chảy Hoàng huyết cổ xưa, trong xương cốt có dấu ấn vô địch, nếu như ngay cả đệ tử của một môn phái nhỏ cũng không áp chế dễ dàng thì làm sao ngạo thị ba ngàn châu thượng giới chứ?" Một lão già Thần Hỏa cảnh khác ngạo nghễ nói.

Đám Thiên Nhân trẻ tuổi càng thêm kích động, tự hào bộ tộc của chính mình. Có thể đoán rằng, U Vũ sẽ chỉ huy bọn họ hướng về con đường phục hưng, nhất định phải quật khởi, khí thôn sơn hà, lưu danh trong lịch sử.

Thiên Nhân tộc có Chân Thần tới, chỉ là sắc mặt bọn họ nghiêm túc, cũng chưa hề lộ nét mừng như những đệ tử kia, trái lại ánh mắt lạnh lẽo, ước rằng mình có thể ra tay ngay lập tức.

"U Vũ mạnh như thế sẽ chiến bại truyền nhân của Đạo tràng Chí Tôn một cách dễ dàng, không quá lâu đâu."

"Chỉ một quyền mà U Vũ đã khiến thiếu niên kia bị thương rồi."

Sinh linh các tộc bắt đầu bàn tán, Kim lang, Liệt Thiên Ma điệp, chủ nhân của Huyết hải, Phượng Vũ, Tiêu Đồ đều lộ vẻ khác thường nhìn chằm chằm giữa trường.

"Câm miệng, các ngươi thì biết cái gì, máu là của U Vũ!" Kim Lang quát lên, hắn đã hóa thành một thanh niên với tóc vàng đầy đầu cứ như là thái dương phát ra ánh sáng chói mắt, mà con ngươi lại cứ như dao ép người khác.

Đầu tiên là mọi người run lên, bị uy thế đáng sợ của hắn chấn nhiếp rồi sau đó là sợ hãi, lời hắn có ý gì, máu không phải của đệ tử Đạo tràng Chí Tôn sao?

Tất cả mọi người đều ngẩn ngơ, vẻ mặt cứng đờ.

Vốn là có rất nhiều người đang xì xào, ngạc nhiên với sự mạnh mẽ của U Vũ, cho rằng một quyền đã đánh thương địch thủ, nhưng giờ lại nghe được đáp án này, quá đột ngột.

"Máu của U Vũ?" Không ít người cố gắng nuốt nước bọt, cảm thấy không thể tin được, tỏ vẻ khiếp sợ nhìn giữa trường.

Thân thể U Vũ đầy kiên cường đứng trên ngọn núi cứ như là một vị Ma thần, uy thế tinh thần mạnh tới khiếp người khiến ai ai cũng nghẹt thở, hai mắt sâu lắng, ống tay áo phất phới không cách nào nhìn thấy tình huống ở hai tay.

Mà bên kia, tuy rằng bàn tay của thiếu niên Đạo tràng Chí Tôn có máu đỏ tươi đang nhỏ xuống, thế nhưng hình như... không có vết thương nào cả.

Mọi người ồ lên, chỉ mới đòn thứ nhất mà U Vũ đã ăn thiệt thòi rồi, cũng không phải đệ tử của sơn môn nhỏ rách nát bị thương? Việc này khiến người khác khó mà tin được.

"Đây không phải là sự thật!" Một đám trẻ tuổi của Thiên Nhân tộc sắc mặt trắng bệch, cố gắng nắm chặt nắm đấm nhìn chằm chằm về trước.

Thì ra kết quả là như thế, hoàn toàn trái ngược với những lời hoan hô vừa nãy của bọn họ, cơ bản không cùng một chuyện, việc này khiến bọn họ giật mình cộng chút sợ hãi, lo lắng U Vũ sẽ bị thua.

Lão già Thần Hỏa cảnh của tộc này cũng ngạc nhiên, dù là bọn họ cũng không cách nào nhận ra được đầu đuôi, chủ yếu là quá tin tưởng vào sự mạnh mẽ của U Vũ, không ngờ thân thể của thiếu niên kia lại đáng sợ tới lạ thường như vậy.

Xa xa, những người quan chiến càng thêm ồn ào, âm thanh ầm ĩ khắp chốn.

"Hả?"

Ánh mắt của tên Chân Thần Thiên Nhân tộc lóe lên, có chút thoải mái, thở dài một hơi.

Ngoài ra, một vài nhân vật kiệt xuất của các giáo cũng trợn hai mắt, lộ vẻ hoảng sợ.

Mà Kim Lang, thánh nữ của Kiếm cung, Phượng Vũ, Mục Tử Tiêu, Liệp Thiên Ma điệp thì lộ vẻ nghiêm túc, nhìn chằm chằm biến hóa trên chiến trường.

Bàn tay phải của Thạch Hạo đỏ chót phát ra ánh lửa đỏ đậm, đồng thời đang lan tràn về toàn bộ cánh tay của hắn, cốt văn quấn quanh phát ra từng

tiếng nổ vang rền.

"Huyết nê thủ!"

Mục Tử Tiêu của Thư viện Thần Nhai trầm giọng nói, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, ba chữ này tựa như có ma tính vậy.

Những người khác nghe thấy thế thì đều biến sắc.

Dù là một vài ông lão cũng run lên, lông mày dựng thẳng nhìn cánh tay của Thạch Hạo, sau đó nhịn không được hít vào một ngụm khí lạnh.

Tu sĩ các giáo cũng phát lạnh, trên người nổi hết da gà.

Huyết nê thủ là một quyền ấn đầy đáng sợ, một khi luyện thành thì khi đánh lên trên người cùng cấp, có thể khiến huyết nhục của người đó khô kiệt, tinh khí cháy sạch hóa thành thịt nát.

Loại bí thuật này rất độc ác, được cho là một thủ đoạn bị ngăn cấm.

Trước kia, từng có không ít Thiên Thần chết dưới quyền ấn này, thậm chí còn có một vài Giáo chủ vì thế mà nuốt hận, được xưng là 'Ma thủ' có thể giết đại nhân vật.

Luyện thành phương pháp này vô cùng khó, đây cũng không phải là bí mật bất truyền gì của bất kỳ giáo nào, nếu như có tâm và chịu chi lớn thì có thể đoạt được kinh văn hoàn chỉnh. Chỉ là nó quá khó tu thành, sơ sẩy một chút là tiêu sạch huyết tinh của chính mình khiến bản thân nhận lấy thiệt thòi, không mấy ai có thể luyện thành.

Mọi người không nghĩ tới, U Vũ lại sở hữu bí thuật này, lấy máu của mình làm vật dẫn để thi triển Huyết nê thủ!

Hiển nhiên, truyền nhân của Đạo tràng Chí Tôn đã gặp phiền toái lớn.

Cả cánh tay của Thạch Hạo đều bị đốt cháy như muốn hóa tan đi, cảm giác này không tốt chút nào, có chút phiền phức, Huyết nê thủ là một trong

những loại quyền ấn sắc bén nhất của thượng giới.

"Phá!"

Hắn quát lớn một tiếng, thở mạnh như sấm, hư không sinh ra tia điện, cả cánh tay dâng lên từng làn khí lành, hắn vận dụng bảo thuật mạnh nhất của chính mình để xóa đi phù văn màu máu này.

Chỉ là loại bí thuật này quá đặc biệt, cứ như là mụt nhọt gắn liền trên xương cốt, một khi dính phải thì khó mà tiêu trừ, muốn dung hợp làm một thể với huyết nhục.

Đây chính là chỗ đáng sợ của Huyết nê thủ, thân thể sẽ hóa thành bùn, quá trình này khó có thể ngăn cản!

"Ầm!"

Thạch Hạo sẽ không buông tay mà lấy công thay thủ, huyết nhục cả cánh tay rung lên, huyết dịch kịch liệt hóa thành một thanh thần kiếm, phát ra ánh kiếm hừng hực.

Xoẹt!

Lỗ chân lông của hắn phát sáng phun ra từng màn sương máu. Sau đó, cốt văn lờ mờ cứ như cả cánh tay đang bốc cháy kia từ từ bình thường trở lại, không còn gợn sóng nữa.

"Đại sư huynh của Đạo tràng Chí Tôn lợi hại thật, có thể phá giải được Huyết nê thủ!"

Đừng nói là người trẻ tuổi, dù là một vài ông lão cũng trợn tròn mắt, vô cùng khiếp sợ.

Trước kia, vì sao lại có Thiên Thần Giáo chủ chết dưới cú đấm này, đó là bởi vì nó quá kỳ lạ và độc ác, nếu đánh trúng cùng cấp thì rất khó phá giải.

"Ầm!"

Trong vùng núi này phát ra ánh sáng chói mắt, bởi vì hai cường giả trẻ tuổi lại tiếp tục xuất thủ, cả hai xông về phía nhau cứ như là hai ngọn núi va chạm, thanh thế to lớn.

Hai người giao thủ với tốc độ cực nhanh, hóa thành hai bóng mờ, xung quanh hình thành nên từng mảng thần quang, tốc độ quá nhanh, thoáng cái đã chém giết hơn trăm hiệp.

Việc này khiến người khác chấn động, nguyên tưởng rằng chỉ hơn mười chiêu là chiến đâu sẽ kết thúc thế nhưng sự mạnh mẽ của đại sư huynh Đạo tràng Chí Tôn lại vượt quá tưởng tượng mọi người, không ngờ lại ngang ngửa với U Vũ.

Kết quả này đã lật đổ mọi suy đoán trước khi hai người khai chiến. Song hùng tranh bá, mưa gió biến đổi, đây nhất định sẽ là một cuộc đại chiến khó mà dự đoán được.

U Vũ rất mạnh bạo, vừa bắt đầu đã chủ động thảo phạt, sát chiêu không dứt, cứ như là Chu Yếm nhảy bật lên, một lúc lại như Đại bằng giương cánh vồ về trước.

"Ầm!"

Cả hai tay nắm pháp ấn khiến hư không chấn động, một tay như hổ tay kia như rồng kèm theo là những tiếng gầm gừ, một hổ một rồng hiện ra, long hổ tranh bá bảo ấn kinh người đánh giết Thạch Hạo.

"Xoẹt!"

Song quyền của Thạch Hạo cũng phát ra ánh sáng lấp lánh, trời cao bị chấn cho uốn éo, thần lực xung kích, chùm sáng ngập trời.

Nếu như người khác dính phải thì chắc chắn sẽ nổ tung trong chớp mắt, bốc lên từng làn sương máu.

Thạch Hạo ngăn cản đối phương sau đó cả người tỏa ra điềm lành, lộ ra gợn sóng kinh người, một chân của hắn cứ như là long xà vẫy đuôi quật mạnh ra ngoài, vô cùng mạnh mẽ.

Đây là Kim Xà thối, là bảo thuật đã đạt được trong bí cảnh Nguyên Thiên, tên gọi tuy bình thường thế nhưng lại có uy lực kinh người, cứ như là chiếc roi do long xà hóa thành khiến cả hư không run rẩy.

U Vũ vô cùng mạnh mẽ, giơ tay nắm lên một ngọn núi lớn rồi ném thẳng tới Thạch Hạo.

Răng rắc!

Kim Xà thối của Thạch Hạo lưu lại một vệt bóng roi màu vàng đánh thẳng lên ngọn núi, lập tức thứ này nổ tung, đá vỡ tung tóe, cắt bay đá chạy. Mà bóng roi này cũng không biến đổi phương hướng, nó cộng hưởng với long xà và khóa chặt rồi quật mạnh tới U Vũ.

Ầm!

U Vũ dùng hai tay đỡ lấy, lập tức khí huyết bị chấn cho cuộn trào, tóc tím múa tung, hai mắt phát sáng, trong con ngươi bắn ra hai thanh chiến mâu vô cùng chói mắt.

Keeng!

Thạch Hạo há miệng phun ra một chùm tia chớp đánh bay chiến mâu khiến nó tiêu tán trong hư không.

Cùng lúc đó, bàn tay phải của Thạch Hạo vỗ xuống, một chùm sáng bao phủ rồi hóa thành một quả cầu lôi đình cực lớn đập về phía U Vũ.

Đây chính là ứng dụng của bảo thuật Lôi Đế, thứ này hóa thành Thiểm điện chưởng, trong nháy mắt bùng phát.

"Gào..."

U Vũ hét lớn chấn động ra thiên âm, trong miệng như có gợn sóng khuếch tán ra ngoài, sau đó hóa thành phù văn cứ như biển gầm.

Tựa như là thần thông Sư tử hống, đây chính là "Thiên Nhân khiếu", vô cùng điên cuồng khiến cho hư không rung động, mấy ngọn núi ở phương xa nổ tung, cảnh tượng rất kinh khủng.

Thạch Hạo đưa tay vạch một đường, vô số cốt văn hiện lên hòng ngăn cách thiên âm, đồng thời trong hai tay của hắn xuất hiện thanh chiến mâu màu vàng được tạo thành từ lôi điện, thanh mâu này đâm thẳng ra ngoài hướng về mi tâm của U Vũ.

"Ầm!"

Thiên địa bạo động, hai tay U Vũ hợp ấn kẹp chặt lưỡi mâu đang đâm tới, lập tức ánh sáng vô lượng bùng phát.

Rất nhiều người chấn động, đây chính là Thiên Ấn, hai tay kết hợp lại thì có thể cắt đứt mọi vật chất hữu hình nào trên thế gian, chính là một trong những tuyệt học cấm kỵ của Thiên Nhân tộc!

Quả nhiên, lưỡi mâu nổ tung hóa thành lôi điện kinh thiên nhấn chìm nơi đó, ánh điện nhằm về bốn phương tám hướng khiến mọi người sợ hãi, nó cứ như là đại dương màu vàng bao phủ cả trời cao.

Nhưng mà, không ít người biến sắc khi nhìn thấy một giọt máu từ trên ngón tay của U Vũ chảy xuống, nơi đó xuất hiện vết thương.

"Là chỗ đó, là chỗ bị thương lúc lần đầu tiên va chạm với truyền nhân của Đạo tràng Chí Tôn, lúc đó bàn tay bị thương, máu chảy ra cho nên mới sử dụng tới Huyết nê thủ."

Mọi người thay đổi sắc mặt, hoàn toàn ý thức được U Vũ mượn nhờ ngón tay bị thương của mình nên mới thi triển bí thuật Huyết nê thủ đáng sợ kia.

Truyền nhân của Đạo tràng Chí Tôn quả nhiên đáng sợ, thân thể của hắn mạnh tới mức nào? Chỉ mới đòn thứ nhất đã khiến U Vũ xuất hiện vết thương nhẹ, đáng sợ tới quỷ quái, có chút khó tin.

Một sơn môn đã sa sút thế nhưng im hơi lặng tiếng bồi dưỡng ra một chí tôn trẻ tuổi? Trước đây thanh danh chẳng nổi, không ai biết đến, việc này quá kỳ lạ!

Rất nhiều người nhìn chằm chằm Thạch Hạo, cũng có mấy người lộ vẻ khác thường.

Thiên ấn lần nữa kết hợp, U Vũ lạnh lùng vô tình, hai bàn tay cứ như là hai thế giới va chạm hợp lại với nhau rồi đánh tan một đám phù văn của Thạch Hạo khiến bầu trời nơi đây rung lên dữ dội.

"Ầm!"

Thân thể Thạch Hạo phát sáng, cốt văn dày đặc, Thượng Thương kiếp quang xuất hiện, nó cứ như diệt thế nhấn về phía trước, đây chính là bảo thuật được hình thành từ Chí Tôn cốt ngày xưa của hắn.

Nơi đây trở nên sôi trào!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 775: Ông Nội Mày Là Hoang

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Cốt văn dày đặc, kiếp quang liên miên cứ như từng dải ngân hà từ trời cao hạ xuống nhấn chìm nơi U Vũ đứng, đây cứ như là lời trách phạt đầy nghiêm khắc của trời xanh.

"Thiên ấn!"

U Vũ hét lớn, hắn linh cảm điều không ổn nên lần này xuất ra bảo thuật cấm kỵ của Thiên Nhân tộc, hai tay hợp lại cùng nhau tạo nên vô tận phù văn, lấy hắn làm trung tâm những gợn sóng đầy mạnh mẽ cứ như biển gầm lan tràn ra ngoài.

"Ầm!"

Nơi đó hoàn toàn mù mịt, cái gì cũng không thể thấy được, tất cả đều bị cốt văn bao phủ.

Phía dưới, một ít núi lớn cứ như là băng tuyết bị hòa tan nhanh chóng tan ra rồi biến mất, dưới uy lực của đại bảo thuật này hóa thành tro bụi.

Người quan chiến đều lạnh lẽo cả sống lưng, không tự chủ mà rút lui, rất nhiều người nơm nớp lo sợ, thiên uy cỡ nào đây chứ! Cùng là Tôn giả thế nhưng có mấy ai có thể đỡ lấy?

"Ầm!"

Nơi đây run lên, hư không mở ảo biến hình tới nghiêm trọng cứ như

muốn nổ tung vậy.

Khi mưa ánh sáng tản đi, U Vũ với mái tóc rối bời, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm phía trước, một tay của hắn đang chảy máu, đó cũng là cánh tay lúc nãy bị thương tích kia.

Trải qua lần va chạm mạnh này thì vết thương lại lần nữa nứt to hơn, không cách nào khép lại được, ánh sáng đỏ au phát sinh, huyết dịch tựa như có một loại ma lực kỳ lạ nào đó.

Thạch Hạo bình tĩnh, trên người không có bất kỳ khó chịu nào cả, chỉ là trong lòng thấy tiếc nuối, đây chính là bảo thuật được ghi chép ở khối cốt đầu tiên mà hắn đã bị móc, hiện giờ cũng chưa có hoàn thiện nên không thể phát huy ra uy lực thật sự.

Nếu như tu bổ cẩn thận, nó có tên là Thượng thương chi thủ.

Lúc ở Thiên Nhân tộc mượn nhờ Tiên Linh Lung để ngộ đạo, tuy rằng có thể khiến cho dấu ấn của bảo thuật này hiện lên trong máu thịt, thế nhưng một chút cốt văn hiện ra còn rất mơ hồ, hắn cũng chưa hề ngộ ra toàn bộ nên cần phải có thời gian.

"Đáng tiếc, thiếu một chút xíu nữa, nếu không vừa nãy đã đánh nứt thân thể của tên U Vũ này rồi!"

Thạch Hạo thừa nhận rằng, trước kia mình đã xem thường kẻ này, không hổ là sơ đại của Thiên Nhân tộc, sau khi dung hợp với Thiên Mệnh thạch thì xứng đáng là địch thủ đáng sợ.

Trên thực tế thì trong lòng U Vũ vô cùng kinh hoàng, một sơn môn nhỏ đã sa sút thì làm sao xuất hiện một truyền nhân như thế này chứ?!

Phương xa, Thiên Nhân tộc khó mà bình tĩnh được, Thiên ấn được xưng là "thiên thuật" chí cường, mà gần nhất đây U Vũ đã thực hiện xong lần tiến hóa hoàn mỹ đầu tiên và tu vi đã tăng lên rất nhiều, những thứ này kết hợp lại tuyệt đối có thể nhìn xuống những sơ đại bình thường!

Nhưng mà khi đối phó với một thiếu niên chẳng chút danh tiếng trước mặt này lại vất vả như thế, tay phải có máu rơi, vết thương khó có thể khép lại, chuyện này quả thật quá kinh người.

Khắp nơi im lặng, kết quả này đã vượt qua tất cả dự liệu của tu sĩ các giáo, truyền nhân của sơn môn nhỏ lụn bại này mạnh mẽ kinh khủng, dù là chí tôn trẻ tuổi của Hoàng tộc cũng khó mà trấn áp được hắn.

"Được rồi, kết thúc ở đây thôi!" U Vũ nói tới đây thì khí thế tăng lên đột ngột bùng phát ra sóng thần lực kinh người, khiến cho mặt đất nứt toác, những ngọn núi nơi xa rạn nứt, khiến trời cao vặn vẹo.

Khí tức của hắn mạnh mẽ trước nay chưa từng có, thay đổi trong nháy mắt tựa như một con chân long từ tiền sử thức tỉnh, muốn nổi loạn trong trần thế này.

Linh hồn của tất cả mọi người đều run rẩy theo.

Thế nhưng, chỉ trong chớp mắt thì loại khí tức kinh khủng này biến mất, tới nhanh và đi cũng nhanh.

Cùng lúc đó, U Vũ biến mất trong vùng thế giới này, bóng người mờ ảo rồi hoàn toàn biến mất.

Là sao thế? Mọi người ngớ ra, tìm kiếm xung quanh.

"U Vũ thân là sơ đại nên đây chắc hẳn là bảo thuật của hắn, giờ đang thể hiện!" Có người nói.

Tu sĩ các giáo chấn động, bảo thuật này rất đặc biệt, lại biến mất trong thiên địa này, mạnh mẽ như một vài vị Thần ở nơi đây cũng không cách nào phát hiện ra được tung tích của hắn.

Hơn nữa, đây cũng chỉ là một góc của bảo thuật mà thôi, tất nhiên còn có oai phong đầy dũng mãnh nữa!

Rất nhiều người sợ hãi, thần thông này phòng bị như thế nào đây, nếu U Vũ dựa nào đòn này để đánh giết thì ai có thể ngăn cản?

Nhưng mà, cũng có một vài người hưng phấn, tỷ như Kim Lang, Liệt Thiên Ma điệp, Tiêu Đồ, thiếu chủ Huyết hải... rốt cuộc cũng đã thấy được thần thuật trời ban của sơ đại Thiên Nhân tộc rồi!

Tuổi trẻ kiệt xuất bực này tới đây cũng là để tìm hiểu rõ tình hình, thăm dò thực hư, nay đã nhìn thấy được bảo thuật của U Vũ.

Trừ bọn họ ra, Thiên Nhân tộc cũng đều phấn chấn và kích động, rốt cuộc thanh niên chí tôn trong tộc đã phát uy, trận chiến này hơn nửa sẽ vì vậy mà kết thúc.

Mấy người tuy chưa từng thấy thế nhưng ai cũng biết bảo thuật của U Vũ kinh khủng tới cỡ nào, đó chính là bảo thuật vô địch thích hợp nhất với chính mình.

Tử y của Vân Hi tung bay, dung nhan tuyệt mỹ, dáng vóc kiêu ngạo, lúc này sắc mặt nàng vô cùng bình tĩnh lẳng lặng quan sát chiến trường.

Một nơi khác, Nguyệt Thiền thanh lệ xuất thế, vẻ mặt điềm đạm, an lành và yên tĩnh, không có chút lo lắng gì.

Thạch Hạo bất động như núi, đứng ở trong hư không mắt nhìn xuống núi sông, nói: "U Vũ, đây chính là thủ đoạn của ngươi à? Trốn trong bóng tối."

"Ta đứng trên vòm trời nhìn xuống ngươi bên dưới, tất cả những thứ này nên kết thúc rồi." Lời nói của U Vũ truyền tới thế nhưng cũng không biết thật sự đang ở phương nào.

Ầm!

Đột nhiên, trong hư không tuôn ra gợn sóng kinh người, Thạch Hạo cảm thấy hai mắt đau nhói lại thêm phù văn khó tả tác dụng lên trên người.

"Quyết định của trời - Cướp đoạt ánh sáng!"

Âm thanh của U Vũ truyền tới đầy lạnh lùng vô tình, cứ như là tâm tình đều mất hết cả, cao cao tại thượng, tiến hành quyết định đầy đáng sợ.

Hai mắt của Thạch Hạo bị đâm đau nhói, ánh sáng trước mắt biến mất, vô biên bóng đêm ập tới, hắn đánh ra một quyền về phía nơi âm thanh kia phát ra thế nhưng đòn này đã hụt.

"Ầm!"

Ngược lại, một pháp ấn mãnh liệt đánh tới, mạnh mẽ mà ngang ngược đánh về sau ót của hắn, vô cùng đáng sợ, cốt văn thành biển.

Tuy rằng hai mắt của Thạch Hạo đều là tối đen, chẳng khác gì là không nhìn thấy thế nhưng cũng không dễ bị đánh trúng như vậy, hắn nhanh chóng tránh né.

"Quyết định của trời - Cướp đoạt âm thanh thế gian!" Âm thanh cay nghiệt của U Vũ lần nữa truyền tới, một pháp tắc khó tả xuất hiện bao phủ cả vùng thế giới này.

Thạch Hạo phát hiện, âm thanh tựa như biến mất sạch, thế giới này yên tĩnh không chút tiếng động, quạnh hiu như vùng đất chết, hai lỗ tai của hắn tựa như đã không còn.

"Ngươi còn có di ngôn gì không?"

Bên trong thế giới đen tối và im ắng kia, Thạch Hạo chỉ có nghe được lời nói của U Vũ, những âm thanh cảnh vật khác đều chẳng thấy.

Loại bảo thuật này rất kỳ lạ, lại có thể cướp đoạt lấy ngũ quan của người khác.

"Quyết định của trời - Cướp đoạt thân thể!" Lời nói của U Vũ lại truyền tới, đây chính là sát chiêu, sát cơ thật sự đã tới, nó phủ xuống cốt văn dày

đặc.

"Ầm!"

Tuy Thạch Hạo không nhìn thấy, không nghe được thế nhưng trong lòng lại sinh ra cảm giác nguy hiểm, phù văn tỏa ra ngoài thân, hai tay bắt ấn chuẩn bị đánh ra một đòn.

"Rầm!"

Như là một thanh thần chùy đập tới tác dụng lên mỗi tấc trên cơ thể của Thạch Hạo, thứ phù văn kia ở khắp nơi công kích toàn diện lên thân thể của hắn, muốn ép nát thành thịt vụn.

Thạch Hạo run bần bật, mặc dù cốt văn hộ thể của hắn dựng lên đồng thời hai tay nắm quyền ấn oanh kích ra ngoài, nhưng vẫn không phòng ngự được toàn bộ.

Bảo thuật của đối phương quá đặc biệt, không lọt bất cứ chỗ nào, tác dụng toàn bộ lên thân thể hòng tiêu diệt hắn.

Việc này hoàn toàn khác với trước đây!

Thạch Hạo tựa như cảm thấy trong hư không xuất hiện một cái cối xay khổng lồ đang xoay chuyển nghiền ép thân thể của hắn, kinh khủng vô cùng.

Trên thực tế, bên trong vùng thế giới này quả thật là có một cái cối xay được diễn biến từ cốt văn hòng tranh đoạt thân thể của Thạch Hạo, biểu diễn ra sự kinh khủng của môn bảo thuật này.

"Diệt!"

Thạch Hạo hét lớn, Thượng Thương kiếp quang tái xuất nối liền không dứt, cũng công kích về bốn phía, đây vốn là một đại thần thông cấm kỵ tác dụng ở phạm vi cực lớn.

"Sự giãy giụa của ngươi cũng chỉ là phí công mà thôi, đây chính là quyết

định cướp đoạt ánh sáng và âm thanh của trời, tiêu diệt cơ thể ngươi, cứ thế mà hủy diệt." U Vũ lạnh lùng nói.

Cũng không biết hắn ở nơi nào, cứ như là vị Thần rời xa thế giới dõi mắt nhìn sự đau khổ của phàm nhân trong nhân gian.

"Ầm!"

Thượng Thương kiếp quang bùng phát đánh văng ra cối xay khiến cốt văn của nó lu mờ đi rất nhiều, khó mà có thể hủy diệt được thân thể của Thạch Hạo.

"Quyết định của trời – Cướp đoạt nguyên thần!" U Vũ nghiêm túc và lạnh lẽo quát lên, vận dụng thủ đoạn kinh khủng hơn nữa, thúc dục bảo thuật tới cực hạn.

Vù một tiếng, mi tâm của Thạch Hạo đau nhức, nguyên thần từ trong xương trán kéo mạnh ra ngoài, gần như lìa khỏi thân thể.

Chuyện này vô cùng nghiêm trọng, một khi hai bên rời nhau thì hắn chắc chắn gặp nguy hiểm, thân thể trở nên vô thức thì sẽ bị đối phương hủy diệt toàn bộ, mà mất đi thể xác thì nguyên thần cũng sẽ trở thành bèo không rễ.

Đây là thần thông kỳ lạ như thế nào?

Thạch Hạo chống đỡ, hiện giờ hắn không tìm được chút manh mối nào, đối phương cứ như vô hình, bảo thuật bắt nguồn từ bốn phía tác dụng khắp thân thể hắn, khó có thể tránh né.

Mà hắn muốn công kích đối phương nhưng không cách nào tìm thấy mục tiêu, dẫn tới hắn rơi vào thế bị động.

"Phụt!"

Thạch Hạo phun ra một ngụm máu, bởi vì cướp lấy ánh sáng, cướp lấy âm thanh, cướp lấy thân thể vẫn còn đang tiếp tục diễn ra, hơn nữa giờ đang

còn cướp đoạt nguyên thần nên khiến hắn ứng phó rất mệt mỏi.

Thân thể của Thạch Hạo bị cối xay nghiền ép, đồng thời nguyên thần còn bị một sợi xích thần khóa chặt rồi lôi đi, muốn tiến hành phán quyết và chém đứt.

"Tại sao không thể đả thương được hắn?" Thạch Hạo tự hỏi, hắn đã bị thương, nơi khóe miệng có máu ứa ra thế nhưng cũng không phải thương tổn căn cơ.

Một màn ánh sáng vô hình tạo ra, Động thiên duy nhất mơ hồ xuất hiện.

Thế nhưng, Động thiên duy nhất cũng không có tạo ra toàn bộ được, bởi vì chịu phải một luồng áp lực nào đó, cần phải đánh thủng áp lực trong hư không thì mới có thể hiện ra toàn bộ được.

Trong giây lát, trong lòng hắn xẹt qua một tia sáng, hoàn toàn hiểu rõ, cái gọi là cướp đoạt ánh sáng, âm thanh, thân thể, nguyên thần cũng chỉ là trên danh nghĩa, lừa bịp hắn mà thôi.

Bảo thuật thật sự của đối phương có quan hệ với không gian!

Trong nháy mắt hiểu ra thì Thạch Hạo biết mình đã rơi vào trong một nhà giam hư không, những công kích vừa rồi cũng chỉ là biểu tượng chứ bảo thuật thật sự thì chính là Hư không đạo!

Quả nhiên là phi phàm, nếu không thể tỉnh ngộ thì nhất định sẽ không hiểu vì sao mình lại chết, lừa bịp quá điêu luyện, dù là sơ đại mạnh mẽ cũng khó mà phát hiện ra được.

Chuyện gì đã xảy ra, Thạch Hạo suy nghĩ một phen, hắn biết muốn phá giải pháp này thì thủ đoạn hữu hiệu nhất chính là dùng thần thông mạnh mẽ xuyên thủng nhà giam này.

"Ầm!"

Thạch Hạo nắm quyền ấn, thể hiện ra bảo thuật trọn vẹn của bản thân - Luân Hồi!

Lúc này, thứ sức mạnh này không chỉ thể hiện ở mặt thời gian mà còn có thần lực đầy dũng mãnh, dùng sức mạnh thời gian ngưng tụ thành quyền, nắm đấm của hắn bùng phát ra ánh sáng vạn trượng đánh thẳng về phía bầu trời.

Bụp!

U Vũ phun ra máu lộ vẻ giật mình, đối phương lại có thể hiểu được bí mật bảo thuật của hắn, kích nứt nhà giam, làm rung chuyển trung tâm bảo thuật của hắn.

Hư không rung bần bật khiến hắn tổn thương theo, thân thể run rẩy, máu ứa ra từ miệng không ngừng nhuộm đỏ vạt áo.

Hư không đạo đã bị nhìn thấu nên xuất hiện vết rách, nhà giam không gian không ổn định, lập tức Thạch Hạo khôi phục lại ánh sáng, tai có thể nghe, nguyên thần vững chắc, thân thể phát sáng, toàn bộ hợp nhất.

"Ngươi lại có thể nhìn thấu!" U Vũ lau máu nơi khóe miệng, cơ thể cường tráng phát sáng bùng phát ra khí thế kinh khủng, uy năng tăng vọt.

"Ta mở ra nhà giam hư không, chỉ cần ta đồng ý thì có thể nhốt ngươi cả đời, ở đó ta chính là pháp luật, ngươi đã đi vào thì đừng hòng đi ra nữa!" U Vũ lạnh lùng nói.

Đông đảo tu sĩ không cách nào thấy được, nơi đây đã ngăn cách với ngoại giới!

U Vũ bay lên cao, đứng trên vòm trời nhìn xuống Thạch Hạo, nói: "Dưới sự ảnh hưởng của Hư không đạo thì ta chính là chúa tể, mà ngươi cũng chỉ là tù nhân, là thuộc về thế giới của ta!"

Thạch Hạo bình tĩnh, nói: "Ngươi đã cho là như thế thì ta sẽ đánh bại

ngươi ngay trong chính thế giới của ngươi."

Hắn không vội xé rách vùng không gian này mà chuẩn bị chiến một trận ở đây.

"Ràng buộc hư không, cướp đạt nhận thức!" U Vũ hét lớn, lần nữa triển khai bảo thuật thiên phú đầy mạnh mẽ và kỳ lạ của mình hòng giam cầm Thạch Hạo.

Chỉ là, lần này Thạch Hạo đã có chuẩn bị, bản thân không sợ, hắn từ từ mở ra Động thiên duy nhất của mình, tuy rằng bị áp lực cực lớn nhưng cũng đã thành công.

Đến đây, những thứ kỳ lạ và kỳ quái kia không thể chạm tới người Thạch Hạo nữa.

"Hả?!" U Vũ giật mình, dưới Hư không đạo của hắn thế mà lại có người có thể thể hiện ra lĩnh vực khiến lòng hắn kinh hoàng.

"Là ngươi!" Hắn liền bừng tỉnh, trước kia từng có hoài nghi thì giờ càng thêm xác định, bởi vì hắn biết Hoang có thủ đoạn này.

"Chính xác, ông nội ngươi là Hoang, xin chào!" Thạch Hạo nói.

U Vũ nghe thấy thế thì nhịn không được hét lớn, bùng phát ra toàn bộ tiềm năng đồng thời bùng nổ cơn tức giận!

"Ta đang tìm ngươi!" Hắn hét lớn.

Hoang, mấy ngày gần đây đã hủy diệt thần quáng của Thiên Nhân tộc, giết chết cường giả của tộc này khiến bọn họ sứt đầu mẻ trán, khiến các tộc chế giễu, quan trọng nhất là Hoang đã cướp lấy tiên trân, không thể bỏ qua được.

Đồng thời, Thạch Hạo lại còn là đệ tử của sơn môn nhỏ lụn bại kia, giết chết đệ tử kiệt xuất của Thiên Nhân tộc, khiến uy danh của giáo này bị tổn

hại nghiêm trọng, gần như trở thành trò cười của thiên hạ.

"Giết ngươi!" U Vũ hét lớn, dù thế nào đi nữa thì trận chiến này tuyệt đối phải tiến hành tới cùng, không cách nào tránh thoát.

"Nếu biết ta là ai rồi thì đành chiến với ngươi một trận vậy!"

Thạch Hạo phát sáng, pháp môn Côn Bằng hiện lên, lâu rồi cũng không có vận dụng hoàn toàn bảo thuật này, vẫn luôn áp chế khi sử dụng để phòng ngừa bại lộ, hiện giờ mặc sức triển khai.

"Giết!" Hai người đồng thanh hét lớn.

Trận chiến này rất kinh người, nhà giam hư không run rẩy, hai bên giết tới điên cuồng, chiến tới sôi trào chân huyết.

"Hú!" U Vũ thét dài, tóc tai bù xù, không chỉ vận dụng Hư không đạo của bản thân mà còn dùng tới bảo thuật cao nhất của Thiên Nhân tộc - Thiên ấn.

Hai người chém giết kịch liệt, sớm đã hơn bốn năm trăm chiêu.

Thạch Hạo càng đánh càng hăng, sau cùng phát điên, dùng Động thiên duy nhất hộ thể và diễn biến pháp môn Côn Bằng tới cực điểm, chiến đấu vô cùng sảng khoái.

"Lâu rồi chưa hề buông tay đánh một trận đã đời như vầy, pháp môn Côn Bằng im hơi quá lâu, Thiên Nhân tộc ngươi không phải rất muốn à, để ta cho ngươi xem!" Thạch Hạo quát lớn.

Đến đây, hắn bắt đầu phát uy, không còn ẩn giấu nữa, thân thể kết hợp với cốt văn, hợp nhất với tinh thần, sức chiến đấu lập tức tăng lên một đoạn dài.

Chỉ trong chớp mắt, U Vũ đã cảm thấy áp lực tăng lên gấp bội!

"Côn bằng phá vạn pháp!"

Thạch Hạo hét lớn, cả người lấp lánh, bên ngoài cơ thể của hắn hình thành nên những cọng lông chim lấp lánh mang theo những đốm đen nhỏ, sức mạnh tỏa ra khiến người khác run sợ.

Đây cũng không phải là cánh chim thật sự, chỉ là do cốt văn hóa thành mà thôi.

"Giết!"

Hắn hét lớn một tiếng, toàn bộ lông chim phát sáng phóng thích ra khí tức bất hủ, sau đó toàn bộ bắn mạnh về trước, thứ gọi là phá vạn pháp chính là như thế, việc này khiến U Vũ sợ hãi.

Chân vũ Côn bằng lên tới hàng ngàn hàng vạn cọng, tất cả đều hóa thành thiên tiễn xuyên thủng đất trời, nhanh chóng vụt về trước, nhấn chìm toàn bộ nơi đó.

"Hư không đạo!" U Vũ hét lớn, muốn dùng pháp tắc không gian để quấy phá trói buộc lại thứ này.

Đồng thời, hai tay hợp lại triển khai Thiên ấn để ngăn cản, thứ này ngăn cản một mảng lớn chân vũ, tỏa ra sức mạnh chí cường.

Nhưng mà, đây chính là sự thể hiện tới mức tận cùng khi diễn biến bảo thuật, thủ đoạn thông thiên, sức chiến đấu mà hắn ngưng kết ra vô cùng đáng sợ, coi như là một đòn đỉnh cao cũng không quá.

Hư không đạo không thể trói buộc được, Thiên ấn cũng khó mà phá hủy toàn bộ.

"Bụp!"

Chân vũ Côn bằng phá không xuyên thủng đất trời, vô số chân vũ lao tới, sau cùng có rất nhiều cọng bắn thủng thân thể của U Vũ, máu tươi bắn lên rất cao.

"A..."

U Vũ hét lớn, thân thể run rẩy, nhà giam này không còn vững chắc nữa mà đã bị những gợn sóng còn sót lại của Côn bằng xé rách, hai người đồng thời hiện ra bên ngoài.

Tất cả mọi người đều chấn động, vừa nãy hai người biến mất nhưng giờ đột nhiên hiện ra, U Vũ thì máu me khắp người, chuyện này... quá đột ngột mà.

"Xảy ra chuyện gì thế?"

"Trên người chí tôn trẻ tuổi đệ nhất của Thiên Nhân tộc lại cắm đầy lông thần vàng óng?"

Mọi người chấn động, ai cũng ngớ người.

Thạch Hạo cất bước rời khỏi nhà giam hư không với phong thái vô địch liếc nhìn U vũ, nói: "Bằng ngươi mà cũng muốn khiêu chiến ta?"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 776: Thần Thoại Thiên Mệnh

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"Gió bão bất ngờ nổi, U Vũ sẽ bại ư!?"

Rất nhiều người trợn to mắt, cuộc chiến đi tới mức này đã vượt qua dự liệu của mọi người, biến chuyển quá nhanh.

Bất kể là thế hệ trẻ tuổi hay là nhân vật già cỗi đều khiếp sợ, U Vũ - vô địch mười mấy châu, thế nhưng lại ăn phải thiệt thòi lớn như thế, tựa như gặp nguy rồi!

"Khụ... phụt!"

U Vũ lảo đảo lùi về sau, lần nữa phun ra ngụm máu tươi, trên thân thể cường tráng cắm đầy lông chim vàng, máu me khắp người, cảnh tượng vô cùng dọa người.

Hắn thần dũng biết bao, từ khi xuất đạo tới nay thì đánh đâu thắng đó, một đường tiến mạnh, chưa ai có thể đỡ hơn mười chiêu của hắn, mạnh tới mức khiến thế hệ trẻ tuổi phải tuyệt vọng.

Nhưng hiện giờ, hắn lại bị thương nặng như vậy!

Đám sơ đại Kim lang, thánh nữ của Kiếm cung, Liệt Thiên Ma điệp, thiếu chủ Huyết hải, Tiêu Đồ đều lộ vẻ kỳ lạ, cuộc chiến đột nhiên biến đổi khiến bọn họ giật cả mình.

Thiên Nhân tộc tựa như vỡ tổ, thế hệ trẻ tuổi đều tái mặt, cao thủ trẻ tuổi

số một trong tộc lại thảm như thế, bọn họ chưa bao giờ tưởng tượng kết quả sẽ như vầy, trong lòng bọn họ U Vũ chính là vô địch.

Nhưng mà những gì trước mắt này lại khiến trái tim của bọn họ nguội lạnh một nửa, cảm thấy đã thất bại, U Vũ - người có hi vọng sẽ phục hưng Thiên Nhân tộc sẽ bại vong ư?

Ánh sáng trong mắt của cao thủ Thần Hỏa cảnh của Thiên Nhân tộc tăng mạnh, ánh lửa bên ngoài cơ thể ngút trời, sát khí tràn ngập, bọn họ muốn xuất thủ đánh chết tên thiếu niên thanh tú trước mặt này.

Một đệ tử của sơn môn nhỏ lại mạnh mẽ như thế!

"Không thể tha được!" Chân Thần trong Thiên Nhân tộc lạnh giọng nói, đây chính là lời nói từ trong tâm của hắn, dùng thần niệm để truyền âm cho mỗi tộc nhân của mình.

Kết quả như thế này chính là một sỉ nhục không cách nào tiếp nhận được, bọn họ không cho phép một thiếu niên giẫm đạp lên chí tôn trẻ tuổi số một của Thiên Nhân tộc mình!

Nhưng dưới mắt của mọi người, nếu như ra tay một cách thẳng thừng thì sẽ mang tới ảnh hưởng rất xấu, chắc chắn sẽ bị người đời phê phán, sẽ bị một vài đại giáo bỏ đá xuống giếng.

"Tạo nên hỗn loạn rồi giết hắn!" Có người nói nhỏ, chuẩn bị để thế hệ trẻ tuổi của Thiên Nhân tộc phản kích, muốn khu vực này trở nên hỗn loạn rồi âm thầm ra tay.

Thế hệ trẻ tuổi của Thiên Nhân tộc không ít người mắt đều đỏ ngòm, đây là bị áp bức và lăng nhục, tấm bia đá vĩ đại vô địch trong lòng bọn họ muốn sụp đổ nên khó mà tiếp thu được.

"Giết hắn!" Mấy người kêu gào, tay cầm bảo cụ muốn xông lên.

Vân Hi thì quần áo phất phới theo gió, áo quần dính sát vào người tôn

lên vóc dáng hoàn mỹ của nàng, mà mái tóc tím tung bay, mặt trái xoan trắng mịn, con ngươi như bảo thạch, chiếc mũi tinh xảo nhô cao, vô cùng xinh đẹp.

Nàng không bình tĩnh nổi, mạnh như U Vũ mà cũng thất bại, chuyện này nằm ngoài dự liệu khiến nàng thay đổi sắc mặt, sự vinh quang của thế hệ trẻ tuổi Thiên Nhân tộc sẽ lu mờ trong trận chiến này ư?

Chỉ là một sơn môn nhỏ đã sa sút thì làm sao có thể xuất hiện một đệ tử mạnh mẽ như thế? Trong lòng nàng nổi sóng chập chùng nhìn về U Vũ rồi nhìn về thiếu niên thanh tú kia.

"Vân Hi, ngươi cũng ra tay." Có Chân Thần bí mật truyền âm, bảo nàng lấy ra bí bảo được cao tầng trong tộc ban tặng.

Vân Hi nghe thế thì thần sắc ngưng lại, nàng do dự thế nhưng tộc nhân lại không ngừng giục nàng, nói rằng nhất định phải ra tay thật nhanh quấy nhiễu sự yên tĩnh nơi chiến trường này.

Trên gương mặt xinh đẹp của nàng hiện vẻ chần chờ, tuy rằng thân là thành viên của Thiên Nhân tộc thì chắc chắn phải phục tùng mệnh lệnh, ra tay nhanh chóng, thế nhưng làm như thế thì không quang minh chính đại gì cả.

"Nhanh lên, thời gian không còn kịp nữa!" Có tộc lão khẽ quát.

Lòng bàn tay của Vân Hi phát sáng rồi hiện ra một vật, điềm lành dâng lên, thứ này cứ như là đóa hoa sen đầy lấp lánh được nàng kẹp ở ngón tay, đây chính là thánh vật mà Thiên Thần ban tặng!

Nàng biết, bí bảo này mạnh tới cỡ nào, nếu như đánh ra thì chắc chắn có thể giết chết một vị Chân Thần.

Bỗng nhiên, cách đó không xa có gợn sóng thần bí tràn ra, nơi đó có một cô gái đang nhìn về phía này, nàng xinh đẹp tuyệt trần, áo trắng phất phới cứ như là tiên tử từ cung trăng giáng trần.

Vân Hi nhìn Thanh Y, trong lòng nàng hiện lên sóng lớn, nghĩ tới cuộc đối thoại ở Thư viện Thiên Tiên trước đây không lâu thì hơi xuất thần, tâm tình phức tạp, lúc ấy chính thiếu nữ áo trắng này đã can thiệp hỏi rõ chuyện của Thạch Hạo.

Mà hiện tại, thiếu nữ áo trắng này lại khẽ mỉm cười, mi tâm xuất hiện một ngọn lửa màu xanh cứ như là một dấu ấn rạng ngời, tỏa ra gợn sóng thần bí và đáng sợ.

Ngoài ra, Thanh Y còn kéo lấy Phượng Vũ và mấy ông lão của Thư viện Thiên Tiên.

Vân Hi ngẩn ra, đối phương muốn ngăn cản Thiên Nhân tộc ra tay sao.

"Trưởng lão..." Vân Hi quay đầu nhìn về vị Thần trong tộc.

"Còn do dự gì nữa, lẽ nào ngươi muốn nhìn U Vũ chết trận à, không hổ thẹn với Thiên Nhân tộc ta?" Một vị cường giả Thần Hỏa cảnh sắc mặt vô cùng khó coi.

Đột nhiên, toàn bộ thân thể cao thủ cấp Thần của Thiên Nhân tộc đều chấn động, tất cả đều biến sắc sau đó là trợn tròn mắt nhìn về trong chiến trường.

Bởi vì, đúng lúc này thì bọn họ nghe được một tin tức động trời, cứ như là sấm sét nổ vang, là U Vũ đang bí mật truyền âm bẩm báo cho bọn họ.

"Hắn là Hoang, là Thạch Hạo tới từ hạ giới!"

Cả người U Vũ đều là vết thương, máu tươi đầm đìa, chân vũ màu vàng không chỉ xuyên thủng thân thể mà còn cắm thẳng vào trong xương cốt của hắn nữa.

Hắn nổi giận đùng đùng, tên này đã cướp đi tiên trân bất thế trong thần quáng của bọn họ, còn đánh giết anh kiệt trong tộc, là hạ nhục một cách trắng trợn.

"Không ngờ là hắn, không cần nói gì nữa, không cần kiêng kỵ gì hết, cứ thế tiêu diệt!" Có Chân Thần âm thầm nói, lập tức bùng phát ra sát khí, hắn không muốn ẩn nhẫn nữa, muốn giải quyết một cách nhanh nhất.

"Không!" U Vũ ngăn cản, hắn rất muốn tự mình giết chết Hoang, đạp chân lên xác của Thạch Hạo, không muốn bại dưới tay người này, muốn đòi lại tôn nghiêm của mình.

"Ngươi đang nói cái gì thế?!" Tên Chân Thần âm thầm cau mày mang theo vẻ không vừa lòng, đã biết được thân phận của thiếu niên kia thì làm sao có thể ngồi im chứ.

"Đây là chiến đấu của ta, ta không hi vọng các ngươi ra tay, ta muốn buông tay đánh một trận, một trận chiến đỉnh cao!" U Vũ nói, nếu hôm nay thất bại thì hắn còn mặt mũi nào nữa?

Hắn chính là cao thủ trẻ tuổi số một của Thiên Nhân tộc, dù chiến bại trong đại chiến thiên tài ba ngàn châu thì cũng không thể thua Hoang, kẻ chống đối với Thiên Nhân tộc được, hắn không nuốt trôi cơn giận này.

Dù thế nào thì hắn cũng muốn thắng, phải chém Thạch Hạo cho bằng được, dùng chân huyết đó để rửa đi sự lăng nhục vừa nãy!

Hơn nữa, cân nhắc tình hình chung nên hắn đã nói ra thân phận của Thạch Hạo cho tộc nhân mình biết, thế này đã đủ rồi, trước mắt hắn muốn chiến một trận với Hoang.

U Vũ sớm lui ra đủ xa, trong cơ thể lấp lánh phù văn vô cùng chói mắt, hắn đang đốt cháy chân vũ Côn bằng, muốn hóa giải đi thứ đau nhức này.

Thạch Hạo khá là kinh ngạc, nếu như Tôn giả bình thường thì sớm đã chết chứ đừng nói là hóa giải, nhưng U Vũ lại kiên trì nổi.

Nên biết, đây không phải là lông chim thật sự mà chính là cốt văn ẩn chứa lực Côn bằng, khi bắn trúng vào huyết nhục thì sẽ xé rách cả người đối phương ra.

Dù là sơ đại mạnh mẽ thì cũng khó thoát khỏi bại vong!

U Vũ quá đặc biệt, tuy thân thể xuất hiện vết rách thế nhưng vẫn áp chế thương thế bản thân, trong cơ thể sinh ra từng tiếng vang như chuông thần, đinh tai nhức óc.

Đây không phải là bí pháp kinh người mà là vì trong cơ thể hắn có thứ gì đó giúp hắn hóa giải tử cục, vượt qua cửa ải khó khăn này.

Thạch Hạo cất bước ép sát về trước.

U Vũ thì rút lui, thân thể mơ hồ từ từ biến mất trong thiên địa này, hắn đang sử dụng Hư không đạo, đây chính là thần thuật trời ban, nếu như cố ý tránh né và ẩn nấp thì khó mà tìm và tiếp cận được.

Ầm!

Đột nhiên, một luồng thánh quang lao ra từ trong cơ thể của U Vũ.

Bên trong thân thể hắn có một khối kỳ thạch đang dâng lên ráng lành, có lúc đỏ đậm có lúc lại mờ mịt tử khí một lúc sau lại trắng mịn như ngọc, chiếu sáng cả vùng trời nơi đây.

"Xoẹt!"

Những chân vũ Côn bằng cắm trên người hắn đều bị ép ra bắn ngược trong không trung, tất cả hóa thành cốt văn, trở thành năng lượng rồi tiêu tán trong hư vô.

"Đó là... Thiên Mệnh thạch!"

Tất cả mọi người đều trợn tròn hai mắt, nhìn thấy thân thể của hắn phát sáng, một khối kỳ thạch đang dâng lên từng làn khí lành, nơi đây được chiếu rọi trở nên an lành thần thánh, có đại đạo đang cộng hưởng.

Rất nhiều người đều đỏ mắt, thứ này chính là vật hi thế, mỗi một khối sẽ tạo ra một cao thủ tuyệt thế, mọi người sẽ không bao giờ quên thần thoại của

sáu đại Thiên Nhân thời thái cổ.

Chính là bởi vì có sáu khối Thiên Mệnh thạch cho nên mới tạo nên được một Hoàng tộc vô thượng!

"Đáng tiếc, một khi Thiên Mệnh thạch đã bắt đầu dung hợp với người khác thì dù có chiếm được cũng không tác dụng gì nữa, nó đã chọn chủ rồi."

"Thế nhưng, sau khi nghiền nát thì vẫn có tính chất của một vật thần thánh."

U Vũ xảy ra biến hóa kinh người, vết thương khép lại, xương cốt nối liền, những nơi bị chân vũ Côn bằng làm thương tổn thì nhanh chóng khỏi hẳn, đồng thời mỗi tấc trên da thịt xương cốt của hắn đều tỏa ra ánh sáng.

Mọi người thán phục, thứ kỳ thạch này quả nhiên là vật tạo hóa.

Thiên Mệnh thạch, cũng không phải đặt một cách tùy ý mà là có thâm ý bên trong, khi đạt được thì giống như đạt được sự công nhận của trời, đại biểu cho mệnh trời (Thiên mệnh).

Sở hữu một khối Thiên Mệnh thạch thì tương đương với thêm mấy cái mạng, chỉ cần thứ này còn thì có thể nhanh chóng phục hồi như cũ, ngoài ra nó còn ẩn chứa chân nghĩa đại đạo đồng thời có vật chất kỳ dị có thể khiến người ta tiến hóa tới hoàn mỹ.

Cho nên, giá trị của nó không cách nào tưởng tượng được!

Bên trong vùng núi này trở nên rối loạn, ai cũng nhao nhao cả lên, âm thanh ồn ào vang trời.

Không chỉ vì sự quý giá của Thiên Mệnh thạch, mà bởi vì hai người bắt đầu giao thủ tiếp.

"Chỉ là một cục đá mà thôi, có gì hay ho." Thạch Hạo bình tĩnh nói rồi ép về trước, những lọn tóc trước và sau ngực, ánh mắt lấp lánh, phong thái tự

tin.

"Một tên vô tri, ngươi sẽ chết không có chỗ chôn." U Vũ lạnh giọng nói, âm thanh trầm thấp cứ như là sấm sét chấn động cả vùng núi này.

Thân thể hắn phát sáng khôi phục lại trạng thái đỉnh cao nhất, đồng thời khí lành bốc lên, hoàn toàn khác với những người khác.

"Ồ, có gì đó không đúng, U Vũ... xảy ra lột xác nào đó." Ngay cả mọi người của Thiên Nhân tộc cũng lộ vẻ kinh sợ chứ đừng nói là những người khác.

"Các ngươi lùi lại hết, không nên ra tay nữa." Lúc này, Chân Thần của Thiên Nhân tộc lộ vẻ khác thường, ra hiệu cho Vân Hi và đám đệ tử trẻ tuổi đừng làm bậy, bởi vì hắn linh cảm được thứ gì đó nên ánh mắt nóng rực, tựa như chờ mong.

Trên một dãy núi khác, Thanh Y cũng thu lại thanh diễm nơi mi tâm, khôi phục lại vẻ yên lặng, cặp mắt trong suốt nhìn một cặp chí tôn trẻ tuổi giữa chiến trường kia.

"Ầm!"

Chuyện tình khiến người khác giật mình phát sinh, sau lưng U Vũ ngập trời ánh bạc cứ như là núi lửa dâng trào chấn động cả bầu trời, đánh tan toàn bộ những đám mây gần đó.

Sau lưng hắn xuất hiện một cặp Ngân dực* vô cùng to lớn, lượn lờ đầy thánh huy, thần dị vô cùng, hào quang trắng noãn vương xuống cứ như vô số ngôi sao đang sắp xếp vậy.

(*): Cặp cánh bạc.

"Thiên chi dực*!" Một cao thủ Thần Hỏa cảnh của Thiên Nhân tộc run run giọng nói.

(*): Cánh của trời.

"Ầm ầm!"

Trong cơ thể của U Vũ phát ra âm thanh như biển gầm, đó là do máu của hắn đang lưu chuyển tạo nên uy thế như vầy, chấn cho mấy người không cách nào đứng thẳng được.

Xoẹt!

Ở trên đầu sinh ra một cặp sừng rồng.

"Thiên chi giác!" Một vị Chân Thần của Thiên Nhân tộc kích động tới mức thân thể run rẩy.

"Keeng!"

Sau một khắc, trên người U Vũ xuất hiện từng mảnh giáp trụ lấp lánh hào quang, đó là do phù văn ngưng tụ, cũng không phải là vật chất hữu hình.

"Thần giáp trời ban hiển hiện, hắn lại đạt tới trạng thái như thế này!" Rất nhiều ông lão của Thiên Nhân tộc kích động và vui mừng.

Sau đó, bọn họ càng yên lòng chứ không còn sầu lo gì nữa, tất cả lùi lại để quan chiến.

"Đây chính là thần thoại Thiên Mệnh trong truyền thuyết ư?" Tu sĩ các tộc ban đầu thì không hiểu thế nhưng rất nhanh sau đó liền tỉnh ngộ, nghĩ tới truyền thuyết của Thiên Nhân tộc.

Đạt được Thiên Mệnh thạch và sau đó dung hợp, tương đương với việc được thiên địa đồng ý, mà nếu như kỳ tài có thiên tư siêu tuyệt thì sẽ tiến thêm một bước, tạo nên một vài lột xác thì năng lực sẽ tăng vọt.

Có người có thể chiếm được Thiên chi dực, cũng có thể sinh Thiên chi giác, cũng có người phủ thêm giáp trụ thần thánh, có thể chinh phạt thế gian!

Loại biến hóa này, gọi là - Thần thoại Thiên Mệnh!

Từ xưa tới nay, người có thể thể hiện ra Thần thoại Thiên Mệnh hiếm như lá mùa thu, thế nhưng ai nấy đều vô cùng mạnh mẽ!

"Nhận lấy cái chết!" U Vũ vọt tới, người mặc giáp trụ phát ra ánh sáng thần thánh, hắn giết thẳng về đại địch trước mắt.

"Mạnh hơn cũng là chỉ tái hiện lại chút huy hoàng của sáu đại Thiên Nhân thời thái cổ mà thôi, chẳng có gì to tát, nhìn ta trấn áp ngươi đây!" Thạch Hạo nói, sắc mặt bình tĩnh, hai mắt sâu lắng không chút gợn sóng gì.

Hắn yên lặng, không sợ không vui, phong thái tự tin!

Mọi người chấn động, một Thần thoại Thiên Mệnh xuất hiện mà hắn lại còn phấn chấn tinh thần như thế, hắn là quái thai như thế nào đây?

Thạch Hạo đứng yên tại chỗ, bất động như núi, sau cùng vung mạnh quyền, chỉ trong nháy mắt kim quang vạn trượng, chấn động trời xanh!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 777: Hoang Vô Địch

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Một quyền này của Thạch Hạo kinh thiên, kim quang vạn trượng, gió mạnh vù vù, một vài ngọn núi từ mặt đất vút lên không rồi nổ tung.

Một thiếu niên thanh tú, chỉ vung ra một quyền nhưng lại mạnh mẽ mãnh liệt như thế.

Đối diện, thân thể của U Vũ dâng lên ráng lành giết tới gần, người mặc giáp trụ được cốt văn hóa thành, thần hà tế nhật, nắm đấm khiến hư không vặn vẹo.

Ầm!

Cú va chạm này kinh sợ tới tận linh hồn, tiếng vang vô cùng lớn tỏa ra những kí hiệu thần thánh in dấu trong hư không, thần lực chí cường dâng trào.

Thời khắc này, cứ như trời long đất lở vậy!

Hư không mơ hồ, mặt đất nứt ra, từng khe hở lớn đen ngòm trải dài trong dãy núi khiến không ít ngọn núi sụp lún, hình thành nên hình ảnh kinh khủng trong lòng mọi người.

Lưỡng hùng tranh bá cứ như thoát khỏi ràng buộc của nhân gian, cứ như hai con chân long cuộn mình, từ thời Tiên cổ vọt tới chiến đấu ở đương đại này.

"Vù!"

Gió to nổi lên, U Vũ lùi về sau, cặp Ngân dực to lớn vỗ mạnh, thánh huy trắng nõn và sương mù đồng loạt khuếch tán khiến một vài ngọn núi nơi xa đều rung chuyển.

Hắn mạnh tới lạ thường, đây là kết quả tiến hóa sau khi dung hợp Thiên Mệnh thạch, thần thoại Thiên Mệnh khiến hắn mạnh hơn trước đây một đoạn!

Một bên khác, Thạch Hạo đứng yên nơi đó không chút tổn hại nào, tay áo phất phới, sợi tóc tung bay, ánh mắt sắc bén, thân thể cao ráo, cốt văn hừng hực, hắn ung dung và bình tĩnh.

Uy thế cỡ nào đây, lại có thể chống lại thần thoại Thiên Mệnh!

Khắp nơi yên tĩnh như tờ thế nhưng trong thâm tâm mọi người đều run rẩy liên hồi, một thiếu niên thật là mạnh, sơn môn nhỏ lụn bại này lại xuất hiện một đệ tử như thế, muốn nghịch thiên sao?

Đến giờ cũng không ai biết, hắn là Hoang!

Rất nhiều người của Thiên Nhân tộc đều bất an, đối thủ lại mạnh tới mức này, dù U Vũ đã lột xác tới trình độ này cũng không thể trấn áp hắn ngay tức khắc ư?

Gương mặt mỏng manh của Vân Hi tràn ngập vẻ kinh sợ, đôi mắt đẹp lấp lóe nhìn chiến trường không rời.

Trong lòng của Chân Thần Thiên Nhân tộc hơi hồi hộp, sự mạnh mẽ của Hoang khiến người khác cảm thấy áp lực nặng nề.

Nhưng mà, rất nhanh sau đó họ ổn định lại tâm thần, bởi vì Thiên chi dực, Thiên chi giác và Giáp trụ trời ban U Vũ đều chưa vận dụng, đây mới là đòn sát thủ thật sự!

"Tên không biết gì kia, dám khiêu chiến thần thoại Thiên Mệnh, chết sẽ không có chỗ chôn." U Vũ khẽ nói, tiếng nói của hắn rất lạnh không có chút cảm tình gì, cứ như là chúa tể nhìn xuống nhân gian, nhìn chúng sinh trên thế gian đau khổ luân hồi.

Sau một khắc, hắn biến mất.

Hắn triển khai thần thuật trời ban của chính mình kéo Thạch Hạo vào trong nhà giam hư không kia, tiến hành cuộc đối quyết cuối cùng!

Bóng tối kéo tới, lạnh lẽo và yên tĩnh.

Đã trải qua lần đầu tiên nên Thạch Hạo hiểu được bí mật của hắn, cướp đoạt ánh sáng, âm thanh, thân thể, nguyên thần, nhưng mà cũng chỉ là lừa phỉnh, bản chất thật sự là Hư không đạo.

"Hả?"

Thạch Hạo thất kinh, khi tạo ra Động thiên duy nhất thì hắn chịu phải lực cản cực lớn, vô cùng khó khăn.

Hắn hét lên một tiếng, vận chuyển Nguyên thủy chân giải, cốt văn ẩn giấu trong từng tấc huyết nhục, tinh khí thần bản thân cũng nhanh chóng leo tới đỉnh cao nhất, cả người bắt đầu phát sáng.

Cùng lúc đó, Động thiên duy nhất rốt cuộc cũng đã mở rộng ra vừa như là một mặt trăng lại vừa như là mặt trời vàng óng bao phủ hắn ở bên trong.

U Vũ kinh hãi, thần thuật thiên phú của hắn mạnh hơn trước đây không ít, thần thoại Thiên Mệnh xuất hiện cũng không phải là nói suông, việc này giúp cho thực lực của hắn tăng lên một đoạn, uy năng của Hư không đạo càng mạnh mẽ hơn nhiều.

Hắn không nghĩ tới, Thạch Hạo vẫn có thể phóng ra màn sáng để bảo vệ mình, việc này rất quái lạ.

"Là lĩnh vực gì đây?" Hắn nhìn màn ánh sáng đó, trong khi chớp mắt thì có tinh quang bắn mạnh.

"Ra tay đi, để ta xem thử sự huy hoàng của thần thoại Thiên Mệnh tới cỡ nào!" Thạch Hạo nói, Động thiên hộ thể cứ như là mặt trời ban trưa bao phủ nơi đó lại, dù là sợi tóc cũng hóa thành vàng óng.

"Vô địch Thiên Mệnh, ngươi có thể ra đi rồi!" U Vũ vô cùng tự tin nên quát to một tiếng, phát động đòn công kích đáng sợ nhất.

Ầm!

Cặp sừng rồng trên đầu hắn phát sáng, hai lưỡi dao sắc lao ra chém nát hư không, cắt đứt thiên địa, tiếng rồng ngâm ra phát tựa như chấn động cả cửu thiên thập địa.

Khí tức vô cùng đáng sợ nhanh chóng lao tới, một đao chém về mi tâm đao còn lại chém về ngay phần bụng của Thạch Hạo.

Thiên chi giác!

Đây chính là thể hiện của thần thoại Thiên Mệnh, là sừng mà trời xanh ban tặng, uy năng to lớn, có thể xé đứt núi sông, nếu đủ mạnh thì sau này có thể chém rớt nhật nguyệt tinh thần!

Hai mắt của Thạch Hạo đầy sâu lắng, cốt văn trong cơ thể nổ vang, lần này hắn không có sử dụng bảo thuật cái thế nào mà chỉ vận chuyển Nguyên thủy chân giải và cũng khống chế pháp môn mà mình đã ngộ ra ở Hóa Linh cảnh.

Huyết nhục của hắn lấp lánh, thần hi lên tới hàng ngàn hàng vạn sợi ngưng tụ lại hình thành vô số lò luyện, chỉ có điều mỗi lò đều rất nhỏ bé ngưng tụ lại cùng nhau tựa như là huyết dịch đang chảy xuôi vậy.

"Ầm!"

Hai tay Thạch Hạo kết ấn, thông qua Nguyên thủy chân giải thể hiện ra pháp môn mà trước kia mình ngộ được, tinh lực dâng trào, trước người hiện ra một chiếc lò cực kỳ lớn.

Đây là kết quả do cốt văn nguyên thủy ngưng tụ đồng thời đi kèm một ít tinh lực và gợn sóng mênh mông, tiếng loảng xoảng vang lên, nắp lò mở ra thu hai lưỡi dao sắc bén kia vào trong.

Thần hỏa sôi trào, thiên địa rung động.

"Trấn áp!"

Thạch Hạo hét lớn một tiếng, không chỉ có luyện hóa hai lưỡi ánh sáng kia mà còn khống chế lò thần ép về phía Thiên chi giác trên đầu U Vũ, chủ động thảo phạt.

"Keeng!"

Thiên chi giác phát uy, vô số lưỡi đao ánh sáng bay ra cứ như là ánh sao lấp lánh chiếu sáng nơi này.

Mà Thạch Hạo cũng mờ ảo, trong cơ thể vang lên những tiếng leng keng, sau một khắc, không chỉ có lò lửa mà còn có những đạo chuông, thiên kiếm, đỉnh, tháp, tất cả đều hóa hình nhằm về phía trước.

Đồng thời, không chỉ là từng cái mà vô biên vô hạn lên tới hàng ngàn hàng vạn, tất cả đều do cốt văn cô đọng thành chống lại Thiên chi giác.

Một hồi đại đối quyết nổ ra, hai bên phát sáng, thần mang vọt lên tận mây xanh.

Chỉ trong nháy mắt hai người đã đại chiếm hơn trăm hiệp.

"Không phải ngươi có bảo thuật Lôi đế, thần thông Luân hồi à? Cứ thể hiện ra đi, ta tiếp toàn bộ!" U Vũ lạnh giọng nói.

"Sợ ngươi tiếp không nổi!" Thạch Hạo nói, hắn cũng không muốn vận

dụng toàn bộ, chỉ muốn thi triển một vài bảo thuật đã diễn dịch tới cảnh giới xuất thần nhập hóa là đủ rồi.

"Giết!"

U Vũ trở nên điên cuồng, vận dụng tới sức mạnh mạnh nhất, lúc này thần giáp trời ban phát sáng, cả người cứ như là Kim cương bất hoại va chạm kịch liệt với Thạch Hạo, tiếng leng keng vang vọng.

Đồng thời, không chỉ cặp sừng trên đầu hắn phát sáng mà hai tay cũng kết ấn, vận dụng bảo thuật chí cao của Thiên Nhân tộc – Thiên ấn!

Thiên địa bùng nổ, thánh quang vô biên, cả nhà giam hư không khắp nơi đều là ký hiệu, cốt văn và pháp tắc đan dệt, vô cùng đáng sợ.

Nếu không phải Thạch Hạo có Động thiên duy nhất hộ thể, đổi lại là người khác thì chắc chắn sẽ nhận phải thiệt thòi vô cùng lớn, sẽ bị áp chế tột cùng.

Bởi vì, U Vũ là người nắm giữ nhà giam hư không này, như hắn từng nói thì theo một ý nghĩa nào đó, hắn chính là chúa tể ở trong đây.

Sợi tóc của U Vũ múa tung, thánh quang trên người càng sáng rực hơn, giáp trụ vang vọng tạo nên áp lực cực lớn cho Thạch Hạo, thần giáp của đối phương quá lợi hại, rất khó xuyên thủng.

Hai người cứ như hai con chân long quấn lấy nhau, chỉ trong nháy mắt hơn hai trăm hiệp lại qua, Thạch Hạo từ lâu đã vận dụng bảo thuật cấm kỵ!

"Chém!" U Vũ hét lớn, ánh sáng trong mắt hừng hực đầy vẻ vô tình, hắn vận dụng tới đòn sát thủ, phải nhanh chóng giải quyết kẻ này.

Chỉ trong nháy mắt, đâu đâu cũng là hình bóng của hắn!

Thiên chi dực vỗ mạnh lập tức hư không xuất hiện vết rách và bị đánh tan, một cặp Ngân dực cứ như là cặp đao rộng lớn chém về thân thể của

Thạch Hạo, kinh khủng vô cùng.

Thạch Hạo lần đầu tiên giật nảy mình, hắn lấy hai tay đón đỡ liền khiến lòng bàn tay xuất hiện vết rách, máu tươi chảy xuống, quả nhiên Thiên chi dực kinh khủng tới lạ thường.

Nếu không phải cơ thể của hắn đã đi tới cực hạn thì chắc đã bị chém thành hai đoạn rồi!

Con ngươi của U Vũ co rút lại, nếu là một tên sơ địa khác thì chắc chắn đã bị Thiên chi dực cắt đứt, làm sao có khả năng dùng tay không đỡ lấy chứ?

Bởi vì, đây không phải là lông cánh bình thường mà là thứ được hóa thành từ dấu ấn quy tắc, là đại đạo ẩn chứa trong Thiên Mệnh thạch, không gì là không xuyên thủng!

Thạch Hạo lạnh lùng nói: "Thần thoại Thiên Mệnh ta sớm đã lĩnh giáo từ đầu tới đuôi rồi, còn có kiểu gì mới nữa không?"

Chém giết kịch liệt với nhau, hai bên đã đại chiến tới năm trăm hiệp.

Ánh mắt của U Vũ lạnh lẽo, đối phương có ý gì? Tự kiêu thành liều lĩnh, giáp trụ của hắn vang vọng, Thiên chi dực đập mạnh muốn đánh nứt hư không, đánh giết Thạch Hạo.

Ầm!

Trên người của Thạch Hạo dựng lên vô tận ánh lửa vàng cứ như là Ma thần thức tỉnh, hắn diễn biến pháp môn Côn Bằng tới cực điểm, tinh khí thần của bản thân sôi trào, tiêu hao vô cùng lớn.

Sau lưng hắn, đôi cánh chim to lớn, trong màu vàng là những đốm đen nhẹ nhàng vỗ cánh, bên trong tựa như có khí hỗn độn tràn ra.

Đây là cánh Côn bằng, sau khi tới thượng giới thì Thạch Hạo vẫn chưa hề vận dụng thật sự, chưa bao giờ dùng tới thần uy vô thượng của nó, lúc ở

hạ giới từng quét ngang chư địch, thần dũng vô song!

"Keeng!"

Sau lưng của hắn, hai cánh do cốt văn hóa thành giao nhau phát ra âm thanh như chuông thần thời gian chấn động, bắn ra vô tận ký hiệu, tràn ngập khí hỗn độn.

Ầm!

Sau một khắc, cánh Côn bằng giương rộng điên cuồng đánh về trước, việc này khiến nhà tù hư không xuất hiện rất nhiều vết rách gần như là nổ tung.

"Xoẹt!"

U Vũ vung lên Thiên chi dực, thánh quang trắng bạc ngập trời.

Trận chiến này đến đây có thể sẽ kết thúc, phân định ai thắng ai bại!

"Răng rắc!"

U Vũ ngạc nhiên, vẻ tự tin và phấn chấn trên mặt đọng lại, Thiên chi dực của hắn bị cắt đứt đi kèm là cặp cánh Côn bằng lượn lờ từng tia sương mù, thứ này đã cắt lìa cặp cánh màu bạc của hắn ra, âm thanh vô cùng chói tai.

"A..."

Hắn gào thét, toàn bộ mái tóc dựng thẳng, cả người phát sáng, thần giáp trời ban vang lên keeng keeng, hắn đột ngột va về phía Thạch Hạo.

"Giết!"

Thạch Hạo hét lớn, đứng yên nơi đó thế nhưng sau lưng lại hình thành nên một cặp cánh chim to lớn màu vàng do cốt văn hóa thành, cứ như là mây che trời bổ nhào xuống.

"Ầm!"

Thần giáp hộ thể không cách nào phá hủy kia lại bị cánh Côn bằng cắt thành vết rách, lập tức trở nên lờ mờ.

"Giáp trụ trời ban gì chứ, cũng chỉ ngưng tụ từ cốt văn thì làm sao không có cách hủy chứ!" Thạch Hạo khẽ nói, thân thể được Động thiên duy nhất bao phủ nên cứ như đứng bên trong mặt trời vàng vậy, sợi tóc lấp lánh mà cánh Côn bằng sau lưng càng thêm óng ánh.

"Bụp!"

U Vũ phun đầy máu, bay ngược về sau.

"Bạo!"

U Vũ hét lớn, toàn bộ giáp trụ trên người bóc ra và hóa thành từng khúc xương rồi sau đó phát sáng, bùng cháy, vọt tới Thạch Hạo, phải nổ tung cho bằng được Thạch Hạo.

Con ngươi của Thạch Hạo co rút lại, phù văn màu vàng ẩn vào trong thế nhưng khói đen lại hiện ra ngoài, một con cá lớn xuất hiện vùng vẫy trong đại dương đen bao la đang bao phủ trời cao kia, nhấn về phía trước.

Bản thân hắn lại nhanh chóng lướt sang ngang, tránh sang một bên.

Đây là một hình thái khác của pháp môn Côn Bằng.

Những miếng giáp trụ kia nổ tung, dập tắt thế nhưng khi ở bên trong đại dương đen kia thì không có kết quả gì cả, cứ như sa vào đầm lầy, nhiều lắm cũng chỉ gợi nên sóng lớn ngập trời mà thôi.

Tất cả những thứ này đều do cốt văn biến thành thế nhưng cảnh tượng lại y như thật vậy.

"A... "

U Vũ hét lớn, vận dụng toàn bộ sức mạnh thiêu đốt cốt văn ngưng tụ ra Thiên ấn, kết hợp với hư không để tiến hành đòn đánh mạnh nhất.

"Xoẹt!"

Thạch Hạo nhanh tới cực hạn, tái hiện lại cánh Côn bằng, một đòn hết sức khiến bản thân tiêu hao rất lớn, cánh chim vàng như che trời nhanh chóng hạ xuống.

"Bụp!"

Máu me của U Vũ dính khắp người, thân thể rách rưới bay tạt sang ngang.

Thạch Hạo lao theo, thu lại cánh chim do cốt văn hóa thành, một quyền đấm ra, ánh vàng phá nhật quyệt xuyên thủng U Vũ, lập tức U Vũ bay ngược ra sau, máu tươi đỏ ngầu cả bầu trời.

Đồng thời, nhà giam hư không này nổ tung, bọn họ xuất hiện ở thế giới hiện thực.

Mọi người chấn động, ai cũng đều thấy cảnh đó cả, Thạch Hạo một quyền đánh rát nửa người của U Vũ, huyết dịch phụt lên rất cao, bay vút ngang trời.

"Thần thoại Thiên Mệnh.... cũng thất bại ư?!" Mọi người run sợ, rất nhiều người bật thốt lên vì kinh ngạc.

U Vũ ánh mắt lạnh lẽo, một kiện bí bảo trong cơ thể phát sáng tỏa ra uy thế Thiên Thần.

"Xoẹt!"

Nhưng mà, Thạch Hạo cũng chẳng hề sợ, hắn lấy ra cục bùn nhão rồi ném ra dính ngay lên bí bảo này, lập tức ánh sáng của pháp khí này mờ hẳn.

"Giết hắn!" Chân Thần Thiên Nhân tộc âm thầm quát lên, hiện giờ nhất

định phải xuất thủ nếu không U Vũ sẽ nguy mất.

Mà Vân Hi và những thế hệ trẻ tuổi khác đều nhận được mệnh lệnh, dù là Thần Hỏa cảnh cũng xuất thủ xông thẳng về trước.

Thần giác của Thạch Hạo vô cùng nhạy cảm nên nhanh chóng lùi lại, tốc độ nhanh tới mức khó tin, cùng lúc đó trong tay hắn lại phát sáng, một thanh đao to lớn xuất hiện, dài tới mấy trăm trượng,

Hơi vung lên, sơn hà biến sắc, nhật nguyệt ảm đạm.

"Không ngăn được, hắn quá nhanh!" Cường giả của Thiên Nhân tộc kêu to, trơ mắt mà nhìn.

Ngoài mấy trăm trượng, Thạch Hạo xoay chuyển đao Thiểm điện, bụp một tiếng chém U Vũ thành hai nửa, máu tuôn như mưa, ánh đao ẩn đi, đao Thiểm điện hóa thành tia chớp giao long quấn chặt lấy một khối kỳ thạch rồi nhanh chóng quay lại, xuất hiện ở lòng bàn tay của Thạch Hạo.

"Hoang..." U Vũ hét lớn, trên mặt chẳng còn chút màu máu nào, trắng bệch tới khó tả, hắn bị chém ngang hông đồng thời mất đi Thiên Mệnh thạch, coi như là phế bỏ!

"Cái gì, hắn là Hoang?!"

Tu sĩ các giáo nghe thế thì khiếp sợ.

Vùng núi này khó có thể yên tĩnh được nữa, cứ như dòng nước cuộn trào.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 778: Muôn Người Chú Ý

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Hoang, một danh xưng tràn đầy sức mạnh kỳ lạ.

Sau khi thân phận bị tiết lộ thì tiếng người huyên náo, quần hùng khiếp sợ.

"Sao lại là hắn chứ, đệ tử của sơn môn nhỏ sa sút lại là Hoang?!"

Sóng lớn mênh mông tỏa ra, tiếng huyên náo điếc tai, tốc độ máu chảy của nhiều người tăng nhanh, ai cũng trợn tròn mắt nhìn chằm chằm thiếu niên thanh tú phía trước.

Từ tu sĩ bình thường cho tới Tôn giả, nam nữ già trẻ đều chấn động không thôi, chuyện này thật khiến lòng người sục sôi, cảm xúc lao nhanh trong cơ thể.

"Trời ạ, hắn là Hoang, cuối cùng cũng gặp được, không ngờ lại có thủ đoạn thế này, quá nghịch thiên!"

Rất nhiều người hét lớn, cảm thấy không cách nào tưởng tượng được.

Tin tức quá kinh người, chân tướng bị vạch trần quá đột ngột, mọi người chưa có chuẩn bị tâm lý, khi biết được thì vô cùng kích động, khó mà tin được.

Hoang, quật khởi ở Ngũ Hành châu, đại chiến với các lộ sơ đại, danh chấn mấy chục châu. Sau đó dây dưa ân oán với Thiên Nhân tộc, nghe đâu

còn có rất nhiều Giáo chủ tới cho nên mưa bão ngưng tụ ở Thiên Chi Thành.

Hiện giờ hắn lại tới đây, thân phận phơi bày ngoài ánh sáng cho nên sẽ thành tâm điểm, tất cả mọi người đều bàn luận trợn tròn mắt, cứ như xem một con quái vật vậy.

"Giết Minh tử, chém Thái dương Thần đằng, hầm rục Tử kim Chân hống, đối đầu với truyền nhân Tiên điện, giết Chiến vương... lần lượt từng người một, chiến tích quá huy hoàng!"

"Hiện giờ hắn đánh bại U Vũ, chém ngang hông thanh niên chí tôn đệ nhất của Thiên Nhân tộc, thật sự là thần dũng!"

Rất nhiều thiếu niên với ánh mắt nóng rực, nhiệt huyết sôi trào, tràn ngập vẻ kính nể nhìn thiếu niên trên cao kia, đây chính là cường giả tuyệt thế trong đồng đại.

"Ta đã nói rồi, hắn thanh tú như vậy, khí chất lại xuất chúng cứ như là "Trích tiên" thì làm sao có thể là tên bại hoại mà các ngươi gọi chứ, cũng chỉ là ở trong sơn môn nhỏ sa sút này mà thôi, hắn là Hoang!"

Thư viện Thiên Tiên, mắt của một vài nữ sinh phát sáng, nắm chặt nắm tay, vẻ mặt kích động không thôi, trước kia cũng vì vấn đề này nên các nàng đã từng tranh luận rất nhiều.

"Quá lợi hại, hắn chính là Hoang, dù là thần thoại Thiên Mệnh cũng bị hạ gục, thần nhân ngút trời nhen!"

Rất nhiều người hưng phấn, một vài người còn sùng bái, cũng có người sợ hãi nhìn về thiếu niên đầy mạnh mẽ giữa trường kia, trong lòng khó có thể bình tĩnh được.

Nếu như nói ai là người buồn bã nhất thì chắc chắn là Thiên Nhân tộc, lúc này bọn họ cứ như một bước đã vào vực sâu vạn trượng, trời long đất lở, trong mắt đều biến thành màu đen.

Kết quả này làm ai nấy run rẩy, cảm thấy vô cùng nhục nhã, không ngờ ngay cả U Vũ cũng đại bại, suýt nữa chết thảm tại chỗ.

Cao thủ cấp Thần đều đang phát sáng, ánh lửa hừng hực, sát khí ngập trời, vừa nãy bọn họ đã đánh hụt không cách nào theo kịp thiếu niên kia, trơ mắt nhìn hắn chém xuống một đao.

"A..." Có thần linh gào thét, mái tóc rối bời, hắn tức giận không thôi, tỏa ra sát khí vô biên khiến vô số lá cây rơi lã chã.

Có người ôm lấy U Vũ và giúp hắn chữa thương, ngăn cản cốt văn tia chớp kia ăn mòn thương thế, phòng ngừa hắn chết đi.

U Vũ đã mất đi nửa thân bên dưới, máu tươi văng tung tóe, vẻ mặt trắng xám, một thanh niên cường giả tuyệt đại, vốn là khí thôn sơn hà, có thể ngạo thị kiệt xuất các tộc nhưng giờ đại bại, rơi vào một bước này.

Chuyện này cứ như là một cú đánh cực mạnh vào thế hệ tuổi trẻ của Thiên Nhân tộc, một đao kia đã chém sạch tự tin của bọn họ, hủy đi sự kiêu ngạo của Hoàng tộc, phá tan huy hoàng của thái cổ!

Sơ đại trong tộc, dung hợp Thiên Mệnh thạch và đã mở ra thần thoại Thiên Mệnh, đạt tới sự mạnh mẽ nhất thế nhưng vẫn bị người chém ngang hông, việc này đáng sợ tới chừng nào.

U Vũ không phải là người bình thường, đại biểu cho sự mạnh mẽ của Thiên Nhân tộc, ở đỉnh cao nhất nhưng lại bị người khác chém một cách nhẹ nhàng.

Đây cứ như bắn trúng vào nơi đau đớn nhất của toàn bộ bộ tộc, làm trọng thương tới niềm tin nào đó của bọn họ!

"A... đây không phải là sự thật!" Một vài người trẻ tuổi hét lớn, không cách nào tiếp thu được sự thật này.

Rất nhiều người nhìn về nơi đó tỏ vẻ cảm thông với Thiên Nhân tộc,

chọc ai không chọc lại chọc phải một tên yêu nghiệt như vậy, trận chiến này đã đánh tan đạo tâm của thế hệ trẻ tuổi này rồi!

Trong Thiên Nhân tộc, Vân Hi ngớ người, tuyệt không nghĩ rằng người kia lại là Hoang, là Thạch Hạo tới từ hạ giới, thân thể mềm mại của nàng run rẩy, trong tâm rối bời.

Trước kia U Vũ từng bí mật truyền âm nói cho cao thủ cấp Thần trong tộc biết, đối thủ của hắn là Hoang thế nhưng thế hệ trẻ tuổi kể cả Vân Hi đều không từng biết tin này.

Cho tới phút chót, đại chiến kết thúc, thân phận thật sự của Hoang lộ ra ánh sáng thì Vân Hi mới sáng tỏ nên khẽ run rẩy, nhìn về thiếu niên kia.

Quật khởi dưới hạ giới, cười đùa chinh phạt, từng là nhân thần cộng phẫn, từng ngang ngược như Ma vương, từng sân si như tên vô sỉ, từng là anh hùng hát vang bài ca bi thương khi đại chiến với bảy thần và ngăn cản cơn sóng dữ...

Thiếu niên này tính cách tùy ý, một đường đi tới, dựa vào chính bản thân để mạnh mẽ giết thẳng lên thượng giới, tạo nên cái tên Hoang khiến khắp nơi phải chú ý, kinh động tới các đại giáo.

Vân Hi yên lặng, trên dung nhan xinh đẹp ngập tràn vẻ phức tạp, vì bảo vệ nàng mà Thạch Hạo đã đổ máu mấy chục vạn dặm, thế nhưng lại trở thành tù nhân của Thiên Nhân tộc. Nay lại xuất hiện ở đây, gặp lại nhau dưới tình cảnh này, Thạch Hạo mạnh mẽ vô cùng, chém chết tuyệt đại thiên kiêu U Vũ của Thiên Nhân tộc khiến lòng Vân Hi nổi lên sóng lớn...

Xa xa, Thanh Y nở nụ cười nhạt, vẫn bộ tuyết y, mái tóc đen bóng, con mắt trong suốt, yên lặng và xuất trần, lẳng lặng nhìn bóng người giữa trường kia.

Nàng sớm đã biết, thiếu niên này tất có thủ đoạn mạnh mẽ nên sẽ không bị thua, mặc dù gặp phải thần thoại Thiên Mệnh thì cũng có thể tự vệ, bởi vì

nàng rất hiểu tên này, quả nhiên kết quả nằm trong dự tính của nàng.

"Thanh Y sư muội, có phải ngươi sớm biết hắn là Hoang rồi?" Phượng Vũ hỏi.

"Cũng đoán được đôi chút." Thanh Y mỉm cười.

"Đáng tiếc quá, hắn vốn thành công xông thang trời, gần như nhập vào Thư viện Thiên Tiên ta, nhưng bất ngờ lại xảy ra." Một ông lão tức tối hối hận không thôi.

Thế nhưng giờ biết nói gì nữa, bị thằng cha xấu tính cướp đi, giờ còn hi vọng để cướp lại được sao?!

"Cái gì, hắn là Hoang, là người từng xông qua thang trời của Thư viện Thiên Tiên ta?" Một vài học sinh trong thư viện nghe được thì khiếp sợ, ai nấy cũng ngớ người.

"Ngươi này là đại sư huynh..." Rất nhiều người chẳng biết nói gì, bọn họ từng xem thường và còn muốn tổ chức mọi người đi chinh phạt trấn áp tên cuồng đồ này, sao có thể nghĩ ra thân phận của hắn lại nhiều tới vậy, cái gọi là đệ tử của sơn môn lụn bại cũng chỉ là để che giấu, thật sự không thể nào trêu nổi!

"Hắn từng bước qua thang trời của Thư viện Thiên Tiên sao?!" Sau khi tu sĩ các tộc nghe xong thì lần nữa ồ lên.

Bởi vì, Thư viện Thiên Tiên quá nổi tiếng, mà thử thách cao nhất của họ thì tự nhiên gợi nên sự hứng thú của những đệ tử các đại giáo khác, ai cũng từng tìm hiểu cả. Ai chẳng biết nó khó cỡ nào? Vô số thời đại qua đi thế nhưng không một ai thành công.

"Đúng rồi, bởi vì hắn là Hoang cho nên mới mạnh mẽ như thế, có thể thành công thì cũng hợp tình hợp lý!"

Vẻ giật mình qua đi, sự thoải mái quay về, dù gì người này cũng là

Hoang nên vượt qua là bình thường.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, mọi người đều công nhận độ cao của hắn, cho rằng Hoang có thể đứng tóp đầu trong hàng tuổi trẻ kiệt xuất hiện nay.

Nhất thời, tất cả mọi người đều hướng về trước, nhìn chằm chằm bóng người kia.

Bên trên vùng núi, Thạch Hạo đứng sừng sững, tay cầm một khối kỳ thạch, thứ này phát ra ánh sáng chói mắt xông thẳng trời cao, lúc thì nó trắng mịn lúc lại đỏ đậm như nắng chiều rồi chuyển sang ánh tím mịt mờ.

Thiên Mệnh thạch chỉ to bằng nắm đấm thế nhưng tán phát ra sóng năng lượng vô cùng kinh khủng, cứ như là đại dương đang cuộn trào khiến cây cỏ khắp vùng núi này đều lay động theo.

Đồng thời ánh sáng của nó rất lấp lánh, ví như: Đỏ đậm thì nhuộm đỏ cả trời cao, khi hóa thành ánh tím thì như tử khí đông lai, như là cả đám mây lớn đổ ập xuống.

Khí tức thánh khiết ngập tràn, hào quang vạn trượng tỏa ra từ lòng bàn tay của Thạch Hạo.

Không cần nghĩ nhiều, đây là vật thần thánh tuyệt thế!

Hoàn toàn chính xác, hiện tại Thạch Hạo được mọi người chú ý, trở thành tiêu điểm quan tâm của mọi người.

"Hoang, tính tình hèn nhác, thủ đoạn tàn nhẫn, mạo phạm nhiều lần Thiên Nhân tộc ta, nay không cho phép ngươi tồn tại trên thế gian!"

Giọng nói lạnh lùng vang lên, đó là cao thủ của Thiên Nhân tộc, thần hỏa nhảy múa hừng hực vô biên, cũng có sát khí ngập tràn theo tới.

Trong lòng mọi người giật nảy, chung quy cái gì tới sẽ tới.

Hoang và Thiên Nhân tộc như nước với lửa, việc này ai ai cũng biết thì

làm sao có khả năng bỏ qua dễ dàng chứ.

Toàn bộ Thiên Nhân tộc đều tức giận không nguôi, sát khí ngập trời, lúc nãy bọn họ cũng không có nóng lòng ra tay mà chỉ lạnh lùng quan sát.

Trước kia nóng lòng muốn xuất thủ cũng là lo lắng sợ U Vũ bị thua, nhưng hiện tại thì gạo đã thành cơm, giết sớm hay muộn cũng như nhau cả.

Không cứu được U Vũ, nhìn hắn bị chém lìa ngang hông và mất đi Thiên Mệnh thạch khiến đám cường giả Thiên Nhân tộc đau đớn trong lòng, tức giận cực kỳ.

"Còn tạt cả gáo nước dơ lên người ta, các ngươi còn muốn giữ thể diện không hả? Đừng đạo đức giả nữa, có thể đưa ra ví dụ dẫn chứng không, lúc đó ta sẽ xin lỗi các ngươi!"

Giữa trường, thiếu niên này vô cùng bình tĩnh, Động thiên duy nhất phát sáng cứ như là một ánh mặt trời vàng óng bao phủ hắn lại, cả người trông mạnh mẽ và rực rỡ, cứ như là Chiến tiên vậy.

"Ngươi trà trộn vào Thiên Chi Thành, tính cách đê tiện hòng trộm lấy chí bảo Phi Tiên thạch, sau khi bị phát hiện còn già miệng hãm hại tộc ta. Giờ còn đi tới Hỏa châu, giết chết cao thủ của bộ tộc ta, hủy đi thần quáng, hành động này nhân thần cộng phẫn, nhân tính mất sạch, chắc chắn sẽ bị trời phạt!" Một tên thần linh lạnh lùng nói.

Những ngày gần đây sục sôi cũng vì chuyện này, rất nhiều người đều hay tin cả.

"Ta từng nghe nói, Thiên Nhân tộc muốn chiếm lấy bảo thuật của hắn."

"Thật sự lần này Hoang vô cùng dũng mãnh, một mình đại khai sát gới, hủy đi thần quáng Thiên Nhân tộc, thủ đoạn kinh người."

Có người châm biếm, có người tán thưởng, sinh linh đông đảo nên cái gì cũng nói cả, nhưng chung quy lại là giấy không gói được lửa, chân tướng ra

sao thì sớm muộn cũng lộ ra bên ngoài.

"Nực cười, ta cứu thiên nữ tộc ngươi, rồi còn bị bộ tộc các ngươi ép phải vào Thiên Chi Thành để chiếm lấy bảo thuật của ta nên đã giam vào hắc lao, những việc này vô liêm sỉ và vong ân phụ nghĩa tới cỡ nào?!" Thạch Hạo lớn giọng trách.

Trong mắt một số cao thủ, không cần nói nhiều chỉ cần dùng hành động là được. Nhưng Thạch Hạo lại tin chắc, bác bỏ phơi bày trước bàn dân thiên hạ thì đừng nói là chân tướng, dù là giả dối cũng sẽ khiến người liên tưởng tưởng tượng rồi bàn luận trái chiều, sau cùng sẽ khiến đám Thiên Nhân tộc mặt mày xám xịt, sứt đầu mẻ trán.

Xa xa, Vân Hi chỉ biết cúi đầu, sắc mặt nóng rực khó chịu trong lòng.

Thạch Hạo tiếp tục mở miệng, nói: "Thần quáng là do ta hủy, là thu lấy chút lãi mà thôi, nhưng Thiên Nhân tộc các ngươi quá yếu, uổng cho gọi là Hoàng tộc, thứ gọi là cao thủ thì cũng như chó gà làm cảnh, dù là chí tôn trẻ tuổi cũng quá kém cỏi, không đỡ nổi một đòn!"

Lời này vừa ra liền khiến mọi người của Thiên Nhân tộc tái nhợt sắc mặt, tức đến nỗi run lẩy bẩy cả người.

Mọi người ồ lên, thiếu niên mạnh mẽ này chẳng hề nể mặt nể mũi gì cả, chuyện gì cũng dám nói, đâm thẳng vào nỗi đau của Thiên Nhân tộc như vậy thì bọn họ còn trốn vào đâu được nữa? Không nể nang gì cả!

Hơn nữa, bọn họ rất khó phản bác.

Bởi vì, hiện giờ ai chẳng biết Hoang đại náo Hỏa châu, khuấy động thảo nguyên tới long trời lở đất, khiến Thiên Nhân tộc đại bại, mấy ngày gần đây dù là Thần cũng ríu rít tới cứu giúp.

Cho tới việc tuấn kiệt tuổi trẻ của Thiên Nhân tộc đại bại thì càng không cách nào cãi lại được, hàng trăm cặp mắt đổ dồn tới, tất cả mọi người đều chứng kiến.

Hoang kéo rách vết sẹo như thế thì vô cùng đau đớn, còn khó chịu hơn cả cái chết, khiến tộc này cảm thấy thất bại nặng nề cùng với việc bị áp bức và lăng nhục.

Trên thực tế, Thạch Hạo ở trước mặt mọi người nói đơn giản mấy câu này tựa như đã đại chiến mấy lần, lực sát thương đáng sợ hơn việc hủy diệt thần quáng, đánh bại U Vũ nữa!

Cặp mắt của rất nhiều người Thiên Nhân tộc đều đỏ kè, không cách nào chịu đựng được, tức tới phát điên muốn ngửa cổ hét dài!

Có lúc, chỉ mấy câu nói thế nhưng lại còn đau đớn hơn cả một đòn toàn lực của Giáo chủ, có thể khiến cả bộ tộc thấy thất bại, sỉ nhục, hiện giờ cả Thiên Nhân tộc đều run rẩy, nắm đấm nắm chặt.

"Tên nghiệt súc, ăn nói hàm hồ hãm hại bộ tộc ta, không cần nói những chuyện khác chỉ riêng việc vô cớ hủy thần quáng, giết tộc nhân của ta thì không cách nào để ngươi sống thêm giờ thêm phút nào nữa!" Có người quát lớn.

"Vân Hi, dùng pháp khí Thiên Thần của ngươi giết hắn đi!" Có cao tầng lạnh lùng truyền âm, bắt nàng động thủ.

Thân thể của Vân Hi run rẩy, đột nhiên ngẩng đầu.

"Đây là sỉ nhục của bộ tộc ta, nếu như ngươi và thế hệ này đánh giết hắn thì còn có thể giữ chút mặt mũi." Âm thanh kia rất lạnh lùng.

Vân Hi run rẩy, ngẩng đầu nhìn về thiếu niên giữa trường kia.

Cùng lúc, Thạch Hạo cũng nhận ra được ánh mắt đó nên trông lại.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 779: Hóa Trang Diễn Kịch

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Thân thể của Vân Hi khẽ run nhìn Hoang, nhìn Thạch Hạo của hạ giới, hắn còn chưa tới mười tám thế nhưng đã có thể ngạo thị sơ đại của thượng giới.

"Mau xuất thủ giết hắn!" Có thần linh âm thầm truyền âm.

Sau cùng, Vân Hi ổn định lại tinh thần, nàng cất bước trên bầu trời đi tới ngọn núi đối diện, tiếp cận lấy Thạch Hạo.

"Ồ, thế hệ trẻ tuổi của Thiên Nhân tộc muốn xuất chiến à?" Mọi người kinh ngạc, đã tới nước này, Hoàng tộc của ngày xưa vẫn chưa từ bỏ ư?

Việc thành ra vậy, tất cả mọi người đều tin chắc, người trẻ tuổi ở thượng giới có thể đứng ngang hàng với Thạch Hạo không nhiều, hiển nhiên những người kiệt xuất của Thiên Nhân tộc không nằm trong số này.

"Cô gái này rất đẹp, cứ như là tiên tử bước ra từ tranh vậy!" Rất nhiều người thán phục, Vân Hi quả thật quá đẹp, làn da trắng mịn, mắt như bảo thạch, vóc người với đường cong hút hồn, áo tím tung bay, có thể gọi là giai nhân tuyệt thế.

"Nàng là minh châu của Thiên Nhân tộc và cũng đã dung hợp Thiên Mệnh thạch, địa vị rất cao." Có người nhận ra.

Làn da của Vân Hi trắng bóng ngẩng đầu nhìn ngọn núi đối diện, thiếu niên kia lại quá bình tĩnh, tay nâng Thiên Mệnh thạch, ánh sáng đầy trời,

thánh huy ngút ngàn, cứ như là thần chủ vậy.

Tâm tình của nàng phức tạp, cũng từng đối địch, cũng từng đồng sinh cộng tử, cũng từng đồng hành một đoạn đường dài, nhưng nay lại thành ra vầy.

"Đừng nên tới quá gần!" Có người Thiên Nhân tộc truyền âm nhắc nhở nàng.

Rất rõ ràng, Vân Hi không phải là đối thủ của Hoang, chỉ có thể lợi dụng sự gút mắc giữa hai người để làm đối phương phân tâm, đứng ở khoảng cách an toàn rồi đột ngột dùng pháp khí Thiên Thần mới có thể phát động một đòn trí mạng được.

Vị thần của Thiên Nhân tộc căn dặn, đồng thời lúc nào cũng có thể ra tay.

"Nàng là...." Phượng Vũ mắt lộ thần quang nhìn về giữa trường rồi nhìn về phía Thiên Nhân tộc, nói: "Hoang nguy rồi, dù thế nào thì Thiên Nhân tộc cũng sẽ không bỏ qua cho hắn."

Mi tâm của Thanh Y phát sáng, một chùm lửa nhảy nhót vô cùng rạng ngời, áo trắng không dính chút bụi trần, bản thân kỳ ảo mà xuất thế, khẽ nói: "Ta tin chắc hắn sẽ không có chuyện gì đâu, mạng của hắn rất lớn."

"Ngươi muốn ra tay giúp hắn à?" Phượng Vũ nhìn mi tâm của Thanh Y, biết đó là cổ hỏa Thanh Nguyệt diễm, là một trong những mồi lửa quý báu nhất thế gian.

Trong hư không, Vân Hi thở dài, thân thể thướt tha, chân sen khẽ nhích, áo tím phát sáng cứ như mây khói hiện lên, cả người trông rất mờ ảo.

Hàng mi cau lại, trong mắt lấp lánh ánh sáng nhìn chằm chằm Thạch Hạo, môi anh đào đỏ tươi mấp máy mấy lần thế nhưng cũng không cách nào nói được.

Giờ gặp lại, còn biết nói gì đây?

Đối diện, Thạch Hạo vô cùng bình tĩnh, vô cùng thản nhiên, hắn không thẹn với lương tâm, cùng tới từ hạ giới nên hắn đã làm được cái gọi là giúp đỡ hết mình.

Ở Thiên Chi Thành, Vân Hi không có năng lực giải quyết, không thể quyết đoán chỉ biết bị Thiên Thần dẫn đi bế quan, không cách nào giải cứu hắn được, vì thế hắn cũng không có oán giận gì nàng.

Nhưng giờ hai bên đối lập, nếu như đối phương xuất thủ thì sẽ hoàn toàn khác, Thạch Hạo sẽ không lưu tình.

Vân Hi cảm giác được vẻ nóng rực, ánh mắt của đối phương khiến bản thân nàng nóng lên, lập tức bước chân dừng lại, vẻ thất thần hiện ra cũng có chút khó chịu nhìn về trước.

Hai người vẫn không nói gì, thế nhưng Vân Hi đã dừng lại, không tiến lên nữa.

Phía sau, vị thần của Thiên Nhân tộc gật đầu, vẫn trong khoảng cách an toàn, đây cũng coi như là một thử thách cho Vân Hi, thử xem tâm tính của nàng có dành cho tộc nhân hay không.

Nơi đây yên tĩnh, Thạch Hạo không nói lời nào.

Vân Hi thì thần sắc phức tạp, chuyện xưa hiện lên, tiếng nói quen thuộc hiện lên, vẻ ngỗ ngược và dây dưa của ngày xưa hiện lên, bảo vệ một đường hiện lên, tới giờ gặp lại chỉ biết nhìn nhau mà thôi.

Sau cùng, nàng thu lại vẻ phiền muộn, sắc mặt bình tĩnh, ánh mắt dần dần có thần, ánh sáng rực rỡ.

Nàng ra tay dứt khoát, vận dụng bảo cụ.

Keeng!

Tiếng kim loại vang lên khắp đất trời, lòng bàn tay của nàng dâng lên khí lành, nơi đó có vật hiện lên phóng thích ra thần lực và phù văn chí cường.

Chỉ trong nháy mắt, bầu không khí nơi đây trở nên căng thẳng!

Con ngươi của Thạch Hạo co rút lại nhìn chằm chằm Vân Hi nơi đó, cả người hắn hừng hực cốt văn.

"Hỏng rồi!" Có người nói nhỏ linh cảm điều không ổn, có gợn góng Thiên Thần, có pháp khí rất đặc biệt không cần tốn công khống thế cũng có thể phát ra uy lực mạnh mẽ.

Ánh mắt của Vân Hi đầy kiên định nhìn về phía Thạch Hạo, giơ bàn tay lên, bên trong có một hoa sen tinh khiết tỏa ra thánh huy ngút trời, gợn sóng cốt văn kinh khủng phát sinh.

Nàng nắm chặt lấy bông hoa đứng đó, thần thánh và an lành chỉ về trước, nhằm ngay Thạch Hạo.

Tu sĩ các tộc lộ vẻ khác thường, nghe đồn Thạch Hạo từng bảo vệ một cô gái tới mấy chục vạn dặm, giờ xem ra đó cũng chỉ là tin đồn không căn cứ, nếu không thì sao có thể đối lập nhau như vầy.

Một vài cường giả của Thiên Nhân tộc lộ nụ cười nhạt.

Rất nhanh Thanh Y ý thức được, chiêu này vô cùng tàn nhẫn, bắt người trong tộc ra tay nhằm vào Thạch Hạo, bắt buộc phải xuất thủ không được cãi lại.

Nếu như Vân Hi ra tay thì việc Thạch Hạo bảo vệ Vân Hi ở bình nguyên màu máu sẽ là thật ư? Chuyện này không ổn.

Quả nhiên, nhiều người khi thấy cảnh này thì vẻ mặt biến đổi, nhỏ giọng thảo luận.

"Hoang, tàn nhẫn vô cùng mà, xem ra Thiên Nhân tộc nói cũng chưa chắc là giả!"

"Ấn tượng ban đầu là tốt nhất, giờ chân tướng chưa chắc đã là như vậy."

Vân Hi nắm bông hoa nơi tay đồng thời khống chế cốt văn, pháp khí Thiên Thần vang lên leeng keeng, ráng lành tăng mạnh nhấn chìm cả dãy núi này.

"Ý thức chiến đấu không đủ mạnh, sao như thế được chứ, cứ giết thẳng một mạch thì mới có cơ hội." Vị thần linh của Thiên Nhân tộc cau mày, có chút tức giận.

Sắc mặt của U Vũ tái nhợt không nói lời nào mà nhìn về giữa trường, hôm nay hắn hoàn toàn đại bại, chỉ có thể nhìn Vân Hi ra tay mà thôi.

"Bắt đầu rồi!" Tu sĩ các giáo kinh ngạc thốt lên.

Minh châu của Thiên Nhân tộc nắm pháp khí giết tới gần Thạch Hạo.

"Xin lỗi!" Mắt của Vân Hi đỏ chót nhìn Thạch Hạo đồng thời ép tới.

Ở phương hướng Thư viện Thiên Tiên có mấy ông lão nhíu mày, ngọn lửa trên người hừng hực, tỏa ra khí tức mạnh mẽ.

"Haizz, có nên giúp thiếu niên này hay không, rất phiền phức đó, Thiên Nhân tộc chắc chắn có cao thủ ở đây lúc đó không tránh được một cuộc đại chiến." Có người thấp giọng nói.

Phượng Vũ cau mày, nàng thấy thiếu niên này vô cùng quen mắt, khá giống với tên quỷ đã gặp ở đàn Đồng Tước kia.

Mi tâm của Thanh Y phát sáng, thần diễm màu xanh lượn lờ cứ như là Thanh nguyệt lơ lửng giữa bầu trời, tỏa ra hào quang bất hủ, nàng nhìn chằm chằm về giữa trường đồng thời cũng để ý tới phương hướng Thiên Nhân tộc.

Thạch Hạo thở dài, lại tới một bước này sao, phải động thủ với nàng ư!

Hắn lướt ra xa mấy trăm trượng rồi chuẩn bị triển khai công kích, trên người hắn không hề thiếu pháp khí đáng sợ, ai dám khinh thường hắn thì chắc chắn sẽ bại vong.

Vân Hi nhanh chóng lao tới, pháp khí trong tay sáng rực đánh nứt hư không, có thể tưởng tượng được nó mạnh tới mức nào!

Thạch Hạo vô cùng kinh ngạc, né tránh một cách dễ dàng.

Nơi đó xuất hiện một khe lớn, hư không không ổn định!

"Xin lỗi... ở Thiên Chi Thành ta không hề có biện pháp nào cả." Vân Hi nói, trên mặt mang theo vẻ hổ thẹn, tựa hồ trong lòng rất khó chịu.

Vết rách hư không làn tràn, quấy nhiễu thần giác của mọi người, nàng nhanh chóng truyền âm, nói: "Ta đưa pháp khí Thiên Thần này cho ngươi, ngươi có thể dựa vào nó để vượt qua hư không rời đi, nó có thể phá không!"

Thạch Hạo ngẩn ra, cốt văn hừng hực trên người ẩn đi, hắn không có ra tay nữa, vô cùng kinh ngạc nhìn Vân Hi, không nghĩ rằng nàng sẽ nói ra những lời này.

"Đi mau, ta không biết họ có tới hay không thế nhưng sắp rồi, đây là cơ hội cuối cùng đó!" Sau khi Vân Hi quấy nhiễu hư không thì dùng thần niệm truyền âm, hiển nhiên rất lo lắng và vô cùng cẩn thận.

"Ai?" Thạch Hạo hỏi.

"Hai vị Thiên Thần, bọn họ đang nghênh đón người Hộ đạo, vị tồn tại cấm kỵ này giá lâm thì không ai có thể bảo vệ ngươi được, nhanh rời đi đi!"

Vân Hi nói tới đây thì vung tay ném hoa sen tinh khiết kia về phía Thạch Hạo, cũng không có chút sát cơ nào.

Ánh mắt của Thạch Hạo nóng rực, việc này nằm ngoài dự liệu của hắn, cho rằng Vân Hi muốn ra tay mới mình nên cảm thấy thất vọng. Nhưng giờ

lại hoàn toàn khác!

"Đi mau, nếu không sẽ muộn mất!" Vân Hi giục.

"Ta là ai, ta là Hoang, Thiên Nhân tộc không làm gì được ta cả, không cần ngươi phải mạo hiểm làm việc này." Thạch Hạo bình tĩnh thế nhưng lại có sự tự tin đầy mạnh mẽ.

Hắn ấn tay chặn thần liên kia lại, để nó quay ngược về tay Vân Hi.

Vân Hi ngớ người và có chút đau lòng, nàng cảm thấy tựa như Thạch Hạo giữ khoảng cách nhất định với nàng, không có tha thứ chuyện ở Thiên Chi Thành nên hiện giờ không muốn nàng giúp đỡ, lệ nóng trong mắt lăn xuống.

"Ta... có lỗi với ngươi!" Lời nói của Vân Hi run run.

Dù nói gì đi nữa thì thiếu niên mạnh mẽ này đã trải qua đau khổ sinh tử, bảo vệ nàng quay lại trong tộc nhưng lại bị đối xử giam cầm vào hắc lao, quả thật không cách nào tha thứ được.

"Mau đi đi, nếu không sẽ chết đó." Vân Hi lau đi nước mắt nói, năn nỉ Thạch Hạo cầm lấy pháp khí Thiên Thần rời đi.

"Vân Hi, ngươi hiểu lầm rồi, ta không có trách cứ gì ngươi cả." Thạch Hạo lắc đầu lộ ý cười, hàm răng trắng như tuyết, vô cùng sáng chói.

Vân Hi nhìn bộ dạng này của hắn thì hoảng hốt, vì sao người này lại như thế, tới lúc này mà không chịu chạy trốn, y như quá khứ vậy.

"Không đúng!"

Hiển nhiên có rất nhiều người đã phát hiện ra việc dị thường, không phải giao thủ sao nhưng hai người lại đứng yên nơi đó.

Tuy Vân Hi xuất thủ đánh nứt hư không, thế nhưng vết rách này không cách nào ngăn cản được toàn bộ thần niệm của mọi người, vẫn có người tra

xét xem tình hình ra sao.

"Quả nhiên Thiên Nhân tộc đã đuối lý, cô bé kia đang trợ giúp Hoang!"

Lời này vừa ra lập tức khiến tu sĩ các tộc ồ lên, lại xảy ra chuyện như vầy!

Chỉ trong phút chốc, Thiên Nhân tộc đều cứng đờ, không ngờ Vân Hi lại làm thế, vứt bỏ tộc nhân giúp đỡ Thạch Hạo đào tẩu.

"Việc này tựa như tát thật mạnh lên mặt Thiên Nhân tộc sao? Có ác danh lấy ân đền oán!" Có người nói.

Trong vùng núi này nổi lên sóng lớn không tài nào yên tĩnh được.

Ầm!

Sắc mặt của rất nhiều Thiên Nhân tộc tái xanh, cao thủ cấp Thần tức giận nên cũng chẳng thèm để ý tới danh dự gì nữa, họ ra tay vồ giết về trước.

"Ngươi còn không lo đi!" Vân Hi hét lên đầy lo lắng, trên dung nhan xinh đẹp tràn ngập sầu lo, phải đưa bằng được pháp khí Thiên Thần cho Thạch Hạo.

"Không cần!" Thạch Hạo lắc đầu, đồng thời sau lưng hiện lên một cặp cánh lôi điện vỗ nhẹ một cái, ánh chớp vạn trượng, hắn hóa thành tia chớp nhanh chóng lướt sang ngang đón đánh vị thần kia!

Tất cả mọi người đều đờ ra, thiếu niên này lại không có trốn mà nghênh chiến các Thần?!

Tới hiện tại, mặt mũi cũng không cần giữ nữa, Thần Hỏa cảnh của Thiên Nhân tộc lên tới mười hai người bùng phát lấy ra bảo cụ.

"Ồ!"

Thạch Hạo giật mình, bên trong có đại sát khí, thật không đơn giản, tuy

rằng chưa đạt tới cấp bậc Thiên Thần thế nhưng rất kinh khủng.

Xoẹt!

Hắn không bảo lưu nữa, nước Thiên hà, tia chớp, bùn nhão trong lò luyện đan đều trút ra cả, những thứ này nhấn chìm về phía trước không khác gì công kích, bên trong mang theo nguyền rủa vô cùng mạnh.

Đồng thời một chiếc bình xinh đẹp lấp lánh hào quang tiêu diệt về trước.

Đây là chiến lợi phẩm thu được từ hậu đại của một vị Vương ở trên bình nguyên màu máu khi Thạch Hạo bảo vệ Vân Hi, chiếc bình này đã tiếp cận cấp Thiên Thần, từng bị bùn nhão ăn mòn nên cũng gắng gượng sử dụng mà thôi.

Mười hai vị Thần Hỏa cảnh tránh né, ai cũng không muốn dính phải nguyền rủa trong lò luyện đan, cũng không muốn bị pháp khí bắn trúng.

Bọn họ không nghĩ tới, bảo vật trên người Thạch Hạo lại nhiều như thế, có thể chặn được đại sát khí đồng thời áp chế ngược lại bọn họ.

"Xoẹt!"

Thạch Hạo đập cánh, cánh ánh sáng do lôi điện hóa thành vô cùng mạnh mẽ nhanh chóng rời đi, hắn cứ như là tia chớp hình người vậy!

"Bụp!"

Sau khi hắn và một vị cường giả Thần Hỏa cảnh va chạm thì khiến ai nấy cũng run sợ, vị cao thủ cấp thần kia nổ tung hóa thành mưa máu.

"Cái gì?!" Rất nhiều người kinh ngạc không biết đã xảy ra chuyện gì.

Thạch Hạo biến hướng giết về một tên khác, vẫn như trước ra tay toàn lực bùng phát ra thần quang lấp lánh, một quyền đập vỡ tên cao thủ Thần Hỏa cảnh thứ hai.

Trong dãy núi này, mọi người khiếp sợ.

"Bụp!"

Tiếp theo, dưới tốc độ nhanh như chớp của Thạch Hạo thì cao thủ Thần Hỏa cảnh thứ ba bị đánh nổ tung, hóa thành mưa máu.

Đây là kết quả của miễn dịch pháp lực, không cần nói những tu sĩ các giáo dù là thần linh của Thiên Nhân tộc cũng không ngờ năng lực này lại mạnh mẽ và đáng sợ như vầy.

Bởi vì, lúc đại chiến ở thần quáng tất cả những cao thủ Thần Hỏa cảnh từng nếm qua năng lực này thì đều chết hết sạch nên không cách nào tiết lộ được.

Thiên Nhân tộc tuy biết Thạch Hạo có năng lực này nhưng tuyệt không ngờ rằng lại kinh người như thế, có thể miễn dịch cả pháp lực công kích của Thần Hỏa cảnh!

Bọn họ cho rằng Thạch Hạo có thủ đoạn riêng, dựa vào đại sát khí nào đó cho nên cũng đã chuẩn bị, nhưng không ngờ lại không phải như thế.

"A..."

Lại một người hét thảm, Thạch Hạo một quyền đánh chết vị thần thứ tư, máu tươi bắn tung tóe trong hư không.

Tất cả mọi người sợ hãi, con mẹ nó chứ... đây là Tôn giả à? Lại đuổi giết cao thủ Thần Hỏa cảnh.

Mười hai cao thủ Thần Hỏa cảnh vây công khóa chặt Thạch Hạo ở giữa, kết quả hắn lại rút ngắn khoảng cách lại, bọn họ cứ như đang tiếp cận một con hung thú đang phát điên vậy.

Thạch Hạo như hổ nhập bầy sói, sợi tóc rối tung, con ngươi lanh lẽo, đại khai sát giới!

"Tiểu nghiệt súc, ngươi dám!" Phía sau có năm vị Chân Thần đầy dữ tợn xuất hiện, tức tới mức phát điên đồng loạt đánh tới.

Kết quả này bọn họ không tài nào chấp nhận được, lại bị đối phương giết chết cao thủ Thiên Nhân tộc.

Bọn họ sớm đã nghiên cứu qua, hôm đó Thạch Hạo có thể giết chết Chân Thần cũng là do rơi vào lúc mưa gió nên đã quấy nhiễu lôi kiếp kinh thế, nhưng nay trời quang mây tạnh thì làm sao có thể dùng được phương pháp cấm kỵ kia chứ.

"Ầm!"

Thạch Hạo không chút suy nghĩ, lấy ra một phù triện đỏ đậm như máu ném thẳng về phía bọn họ, lập tức hư không nổ tung!

Tiếng vang rung trời, làn khói đỏ thẫm tỏa ra bao phủ hơn nửa bầu trời, vô cùng kinh khủng, pháp lực tựa như đại dương cuộn trào đầy dữ dội.

Đây là phù triện mà Thạch Hạo đã đạt được từ Vũ Luân - một trong Lục kiệt, hiện giờ lấy ra sử dụng.

Vũ Luân có thân phận đặc thù, cũng không phải vì là Lục kiệt mà vì hắn là đời sau của một vị Thiên Thần nào đó và rất được nuông chiều nên mới được ban tặng thần phù hi thế như vầy.

Dù là tộc nhân cũng không có mấy người biết được trên người hắn lại có thứ này, càng không biết lại rơi vào trong tay Thạch Hạo.

Hiện giờ thần phù nổ tung khiến năm đại Chân Thần sợ hãi, nhanh chóng lùi về sau.

Bọn họ từng nắm đại sát khí phóng tới nhưng dưới sự bùng phát của thần phù thì đều bị hủy cả, những bí bảo kia nổ nát hóa thành mảnh vỡ.

Đồng thời, có hai người bị ánh sáng của phù triện quét trúng, một trong

hai người hình thần đều diệt không cách nào chịu nổi oai phong của Thiên Thần, còn một người thì bị trọng thương bay vụt ra sau, cả người đều là máu.

Ba người còn lại phản ứng rất nhanh nên tránh được một kiếp.

"Bụp!"

Chuyện tình khiến cả Thiên Nhân tộc rách mí mắt lại phát sinh, cánh thần lôi điện sau lưng Thạch Hạo chấn động, hắn vụt tới chém lìa đầu lâu của tên Chân Thần bị thương nặng kia, đánh tan nguyên thần của hắn.

"A..." Một đám người phát điên, tức giận hét lớn.

Chỉ trong chốc lát ngắn ngủi, bốn đại cao thủ Thần Hỏa cảnh bị Thạch Hạo giết chết, hai vị Chân Thần cũng ôm hận chết không nhắm mắt.

Kết quả này, đừng nói là Thiên Nhân tộc dù là tu sĩ các giáo cũng điên cuồng theo, chuyện này... quá khó tin, không ngờ lại thành ra như vầy!

Miễn dịch pháp lực đã sắp hết, Thạch Hạo quyết đoán lùi về sau, thu hồi các pháp khí rồi bảo vệ bản thân, hạ xuống trước sơn môn Đạo tràng Chí Tôn.

Kết quả của trận chiến này quá mức huy hoàng, đè ép tất cả sinh linh!

Tại sao lại như thế? Rất nhiều người khiếp sợ, thiếu niên này quá yêu nghiệt mà!

"Ầm!"

Một lát sau, nơi xa truyền tới tiếng nổ vang rền, ánh sáng hừng hực bốc lên, một bóng người kinh khủng xuất hiện khiến toàn bộ trời đất đều run rẩy.

"Làm càn!"

Hiển nhiên, sinh linh đang tới đã cảm ứng được chuyện gì xảy ra ở nơi này nên vô cùng tức giận, âm thanh của hắn chấn động thiên địa.

"Thiên Thần!" Rất nhiều người run rẩy vì uy thế đáng sợ đó.

"Lão tổ!" Mọi người của Thiên Nhân tộc gọi lớn, hôm nay liên tiếp chiến bại khiến lòng bọn họ tựa như có ngọn lửa đang bốc cháy.

"Một con giun con dế nho nhỏ lại dám mạo phạm bộ tộc ta, hôm nay để xem ngươi trốn đi đâu!"

Còn cách rất xa thế nhưng bàn tay kia lại nhanh chóng dò tới, bàn tay này còn to lớn hơn cả dãy núi bao phủ cả vùng thế giới này, bao trùm về sơn môn của Đạo tràng Chí Tôn.

Sắc mặt của mọi người đều tái nhợt, thiên uy như vầy thì ai có thể chống lại?

Đột nhiên, bên trong Đạo tràng Chí Tôn cũng xuất hiện một bàn tay lớn phẩy mạnh, đồng thời kèm theo lời nói: "Dế con, ngươi dám đụng đệ tử ông à? Cút!"

Ai nấy cũng ngẩn người gần như là cho rằng mình nghe nhầm, ngươi kia lại nói Thiên Thần là dế con?

Chuyện tình ở phía sau càng khiến họ kinh ngạc, bàn tay kia sau khi phẩy mạnh thì đánh tan bàn tay đang đánh tới của vị Thiên Thần kia khiến nó nổ tung rồi biến mất.

Hơn nữa, nơi xa truyền tới tiếng nổ vang, quái vật khổng lồ kia bay ngược ra sau rồi nện mạnh xuống dãy núi bên dưới, có không ít ngọn núi bị đánh tan, hiển nhiên đó là thân thể của vị Thiên Thần kia!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 780: Đạo Chủ

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Tất cả mọi người đều ngơ ngẩn nhìn về phương xa, nơi đó bụi bặm đầy trời, ai nấy đều như tượng đất đứng nơi đó chẳng hề nhúc nhích, khó có thể mở miệng nói chuyện.

Sơn môn nhỏ rách nát, ngói vỡ gạch vụn, những cây già chết khô cùng với cỏ dại cao nửa người, vô cùng hoang vu.

Nhưng hiện giờ ai dám khinh miệt?

Một bàn tay lớn màu vàng thối lui khỏi hư không, biến mất trong sơn môn.

Hình ảnh này chấn nhiếp tất cả mọi người! Tu sĩ các giáo đứng bất động, ai cũng bối rối còn chút ngẩn ngơ, cảnh tượng và kết quả ấy đều khắc sâu trong mỗi người.

Phương xa, dãy núi nứt đổ. Đó là một vị Thiên Thần thế nhưng lại bị đập bay ra xa khiến hai mươi mấy ngọn núi đều đứt đoạn, mặt đất nứt ra, đá tảng tứ tung!

Trên đất có máu chảy cứ như là sông nhỏ vậy, khiến vùng núi đó đỏ sẫm trông rợn người.

“Là thật sao?” Có người nhỏ giọng nói, chỉ sợ làm cấm kỵ kia tức giận.

“Ta… vừa thấy cái gì vậy? Trời ạ, một vị Thiên Thần cao cao tại

thượng, nhìn xuống sinh linh các tộc lại bị đập bay!" Có người hét lớn, cứ như vừa thức tỉnh trong giấc mơ vậy.

Mọi người miệng lưỡi khô cứng, tiếng nuốt nước bọt ừng ực cảm thấy không thể nào là sự thật được, kết quả này khiến mọi người chấn động không thôi!

Trước sơn môn tàn tạ chỉ có một mình thiếu niên đứng trên phế tích, tóc đen dài buông xõa, ánh mắt tinh khiết khiến bản thân hắn toát lên vẻ ung dung và bình tĩnh.

"Ầm!"

Nơi phương xa trên dãy núi có một thân ảnh khổng lồ bay lên, lập tức khiến cả vùng núi đó rung chuyển, đá to lăn lông lốc, hàng loạt cổ thụ che trời rụng hết cả lá.

Tu sĩ các giáo đều sợ hãi không tự chủ rút lui về sau, nội tâm trở nên lạnh lẽo, dưới áp lực kinh khủng kia thì linh hồn cũng phải run rẩy.

Rất nhiều người run lẩy bẩy, dưới uy thế vô thượng thì có không ít người quỳ rạp xuống, cốt văn hừng hực cả người quỳ lạy về vị Thiên Thần kia.

Đây là một loại thần phục chứ không hề bị ép buộc, bắt nguồn từ linh hồn và bản năng, kính nể và phục tùng vô điều kiện với vị Thiên Thần kia!

Uy phong của Thiên Thần không thể đỡ được, những tu sĩ cấp thấp một khi thấy thì không cách nào chống lại được, có một loại sợ hãi trời sinh nên không ngừng khấu đầu.

Chỉ là, một cường giả cao cao tại thượng như thế vừa rồi còn bị một người tát bay, khiến hắn đứt lìa một cánh tay!

"Tề Đạo Lâm!"

Thiên Thần Mạc La nổi giận, lời nói chấn động khắp nơi, cứ như là sấm

sét xuất hiện, mây trắng bốn phía đều tán loạn.

“A!” Mấy người hét lớn bịt kín lỗ tai của mình, còn có một số người thất khiếu chảy máu, ngơ ngẩn rút lui.

Uy thế cỡ này, thật kinh người.

“Lão tổ!” Mọi người của Thiên Nhân tộc hét lớn nhìn về Thiên Thần đang tới kia.

“Ồn cái gì, nếu như không biết đúng sai thì mạng không còn!” Bên trong sơn môn nhỏ rách nát kia truyền tới lời nói thiếu kiên nhẫn, biểu lộ vẻ ngông cuồng, xem thường.

Sau lưng tất cả mọi người đổ mồ hôi lạnh, sợ hãi không thôi, há miệng là muốn diệt một vị Thiên Thần, mà cách nói của hắn lại như là chuyện đương nhiên vậy.

“Tề Đạo chủ, vì sao ông lại làm thế? Ta không hề có thù oán gì với ông.”

Mặt đất rung lên, mỗi lần Thiên Thần cất bước là những tảng đá lớn nhảy dựng khỏi mặt đất, cứ như là những hạt thóc trong chiếc thúng nhảy lên rồi hạ xuống.

Mỗi bước hắn bước ra, núi đá cây khô trên mặt đất đều như thế, bị chấn lên giữa không trung, mà những cây to cắm rễ trong đất thì rung lên liên hồi như muốn bẻ gẫy.

Cứ như động đất!

Tới rồi, mọi người đã thấy hắn!

“Không oán không thù thì ngươi chạy tới sơn môn của ta làm cái gì hả, ức hiếp đệ tử của ta, ngươi đang tìm cái chết hả, muốn hóa thành tro bụi?!” Âm thanh của Tề Đạo Lâm truyền ra đầy cương quyết khiến mọi người

chẳng biết nói gì.

Đây không phải là con chó con mèo gì cả, đó là một vị Thiên Thần thế nhưng Tề Đạo chủ lại tỏ thái độ cương quyết, lời nói lạnh lẽo, có thể bóp chết hắn bất cứ lúc nào.

"Lão tổ bị thương rồi!" Những người của Thiên Nhân tộc cảm thấy hoảng sợ, nhân vật mạnh mẽ trong tộc lại bị người khác đánh tới mức này.

Đối với bọn họ, việc này cứ như là trời sập vậy, cao tầng trong tộc vì bảo vệ cho Thiên Nhân tộc không suy bại, giúp cho bộ tộc càng thêm mạnh mẽ ở thượng giới nay lại bị chém mất một tay!

Hết thảy những chuyện này đều do thiếu niên kia tạo thành.

Thiên Thần tới gần, giáp trụ tử kim trên người lấp lánh hào quang đáng sợ, một luồng khí sát phạt khiếp người tỏa ra, bên trên đội một chiếc mũ tử kim bó lấy mái tóc dài.

Ánh mắt của hắn còn đáng sợ hơn cả thái dương, không một ai dám nhìn thẳng, khi ánh mắt của mọi người chạm phải thì cảm thấy linh hồn đau nhức!

Mọi người chỉ biết cúi đầu hoặc là liếc nhìn chứ không dám nhìn thẳng, đây là một loại thiên uy!

Chỉ là tình trạng của vị Thiên Thần này không được tốt cho lắm, nửa người chảy đầy máu, cánh tay phải đứt lìa, giáp trụ tử kim phá nát, huyết dịch chảy dài dính trên tóc.

"Vù!"

Thiên Thần Mạc La phát sáng, hư không run rẩy, xương cánh tay nổ tung vừa nãy cùng với máu huyết đã chảy ra kia nhanh chóng chảy ngược lại rồi tụ lại một chỗ, xây dựng lại cánh tay của hắn. Cuối cùng, phù quang hừng hực, sức sống tràn trề, tay cụt tái sinh.

Đây chính là uy thế của Thiên Thần, tứ chi có nổ tung đứt lìa thì có thể hình thành lại như cũ, không cần tu dưỡng thời gian dài, bởi vì đã tới cảnh giới này thì coi như là cao cao tại thượng, vượt qua những lý giải của chúng nhân.

"Hắn chỉ là một tán tu, ai ai cũng biết, giờ sao lại là đệ tử của Tề Đạo chủ được chứ?" Thái độ của Thiên Thần Mạc La mềm đi không ít.

"Trước đây không lâu ta vừa nhận, không được hả? Lại thêm, dựa vào cái gì mà ta phải giải thích cho ngươi biết, không biết tốt xấu thì đừng trách ta vô tình!" Tề Đạo Lâm quát lớn.

"Tề Đạo chủ, đừng nên quên, ông từng học nghệ ở Thiên Nhân tộc ta." Mạc La nhắc nhở.

"Câm miệng, ta tới cũng chỉ để trộm mà thôi. Lại nói, ngươi cút hay không?" Tề Đạo Lâm nói mà chẳng hề xấu hổ, cứ như điều đó là đương nhiên vậy.

Rất nhiều người chẳng biết nói gì, không ngờ lão lại ngông nghênh như thế, thế nhưng không ai không thán phục, vị đạo chủ này quả nhiên quái lạ.

Chỉ có một vài nhân vật già cả mới biết được nguyên nhân, hơn một nửa những đại giáo mà Tề Đạo Lâm tới ăn trộm là do lão căm ghét nên mới cố ý làm thế.

Tề Đạo Lâm từng là truyền nhân duy nhất của một đạo thống cổ xưa nào đó, sau đó một giáo này bị Tiên điện cùng nhiều người khác liên thủ công kích, rất nhiều đại giáo đổ thêm dầu vào lửa, còn có một số đại giáo quan hệ không tệ thấy chết nhưng không hề tới cứu.

Vì vậy, sau đó Tề Đạo Lâm điên cuồng đi trộm cướp, tu luyện để bản thân mạnh mẽ hơn với ý định quấy phá một vài đại giáo.

Thiên Thần Mạc La sắc mặt tái xanh, nếu như cứng với kẻ này thì quả thật rất mất mặt, Tề Đạo chủ không chút nể nang, ngang tàn và cứng rắn

khiến hắn bối rối.

Đồng thời trong lòng hắn cũng vô cùng khiếp sợ, năm đó Tề Đạo Lâm bị các giáo vây công, tuy rằng sức chiến đấu không hề yếu hơn Giáo chủ bình thường thế nhưng cảnh giới vẫn chênh lệch giữa đôi bên.

Khi đó, Tề Đạo Lâm cũng chỉ mới là Thiên Thần nhưng nay nhìn lại, Tề Đạo Lâm đã sớm siêu thoát lên trên, trong lòng Mạc La cảm thấy khó chịu cực kỳ!

Mạc La lớn tuổi hơn Tề Đạo Lâm không ít thế nhưng đối phương lại quật khởi cực nhanh, chỉ trong thời gian ngắn đã thành chúa tể một phương bỏ xa hắn.

Trong lòng hắn không thăng bằng cho nên ban đầu gặp thì gọi thẳng tên của đối phương nên có chút bất cẩn.

Nhưng hiện tại, hắn chỉ biết trầm mặc.

“Lão tổ, Lục kiệt tổn thất một nửa, Chân Thần cũng chết đi, hơn nữa U Vũ bị chém lìa ngang hông, mất đi Thiên Mệnh thạch và đã rơi vào tay của tên tiểu nghiệt súc kia!” Một vị thần của Thiên Nhân tộc bí mật truyền âm với vẻ không cam lòng.

“Cái gì?!” Mạc La tức giận, những chuyện khác không nói làm gì thế nhưng U Vũ lại bị chém, mất đi chí bảo vô giá Thiên Mệnh thạch, việc này không cách nào chịu đựng nổi.

Bởi vì, mỗi một khối Thiên Mệnh thạch đều có ý nghĩa sẽ có thể tạo nên một cao thủ tuyệt đại, sẽ bảo vệ Thiên Nhân tộc không suy, thậm chí còn có thể phục hưng tái hiện lại huy hoàng vô thượng.

Hắn tập trung về phía Thạch Hạo, trong con ngươi bắn ra vẻ lạnh lẽo, sát khí ngập trời, vẻ quyết tâm không cách nào xóa bỏ được.

“Tề Đạo chủ, nói hắn giao ra kỳ thạch của tộc ta!” Mạc La nói.

“Ngươi có tư cách gì mà ở đây lớn lối, ta không giết ngươi còn tưởng rằng tính tình của ta rộng lượng lắm hả?”

Âm thanh to lớn từ bên trong sơn môn nhỏ truyền ra khiến tất cả mọi người đều kinh hãi, bởi vì họ nhìn thấy có từng gợn sóng màu vàng đang khuếch tán nhằm về phía Mạc La.

Đó cũng chỉ là âm thanh thế nhưng hiện tại lại hóa hình, thứ này còn ghê gớm hơn cả cốt văn, mênh mông hơn cả đại dương, tất cả ép về phía vị Thiên Thần cao cao tại thượng kia.

Mạc La khiếp sợ, lần đầu thì không nói nhưng lần này hắn đã chuẩn bị đầy đủ, đồng thời lấy ra bí bảo mà lão Thiên Nhân ban tặng để hộ thể, nếu không không tài nào đỡ nổi!

Dưới sóng âm này, bên trong gợn sóng vàng ấy, cả người hắn bay ngược ra sau, cứ như là bị một chiếc búa lớn nện xuống, khung xương toàn thân vang lên tiếng gãy vỡ, máu tươi phun ào ào.

Thiên Thần Mạc La nện mạnh vào trong dãy núi ở phương xa, hắn bị thương rất nặng, rất lâu sau cũng khó mà bò lên được.

Nơi đây yên lặng như tờ, tất cả mọi người đều sợ hãi, uy thế cỡ nào đây?!

Thiên Nhân tộc thì mặt xám như tro tàn, từ Tôn giả tới thần linh đều run rẩy, làm sao chinh chiến được nữa đây, ngay cả Thiên Thần trong tộc cũng đỡ không nổi một đòn, cứ thế bị đánh bay.

Bọn họ nhìn thiếu niên nơi sơn môn kia, lần đầu tiên phát hiện ra mình đã rước lấy một phiền phức lớn, lại dẫn ra một mối họa như thế này!

Nhưng, nói gì cũng đã muộn, đại thù sớm đã kết.

Bỗng nhiên, một gợn sóng truyền tới, một đại lộ kim quang trải dài không biết bao nhiêu vạn dặm nhanh chóng lan tới phụ cận, bên trên có hai

người tỏa ra ánh sáng thần thánh ngút trời.

Một người đàn ông trung niên với ánh mắt sắc bén đang dìu một ông già, hai người bước đi bên trên đại lộ kim quang dài mấy vạn trượng kia thì có âm thanh đại đạo cộng hưởng theo, từ từ xuất hiện ở nơi này!

Thủ đoạn này khiến tu sĩ các giáo sợ hãi, mọi người câm như hến, không ai dám nói bậy.

"Hộ đạo đại nhân!"

Tất cả mọi người của Thiên Nhân tộc đều hô lên gần như phát khóc, lần này bị áp chế rất thảm, khi nhìn thấy nhân vật cấm kỵ trong tộc thì bọn họ tựa như vớ được điểm tựa vậy.

Trước kia, bọn họ luôn luôn là người áp chế người khác, mạnh bạo vô cùng, nhưng hôm nay lại gặp khó khăn tới nhiều lần, ngay cả Thiên Thần cũng bị đánh cho phun máu, tâm tình khó mà tưởng tượng được.

"Tề huynh, ngươi muốn khai chiến với Thiên Nhân tộc ta?" Người trung niên trên đại lộ kim quang mở miệng, hắn cũng là một vị Thiên Thần, cũng là người từng thuộc một cảnh giới với Tề Đạo Lâm ngày xưa.

"Các ngươi dám chiến không?" Âm thanh bình thản từ trong sơn môn truyền ra, sau đó lại bồi thêm một câu: "Ta tiếp hết!"

Tất cả mọi người đều run lên, Tề Đạo Lâm chỉ có một người thế nhưng lại khiêu chiến với cả một bộ tộc? Đã từng là Hoàng tộc!

Nơi đây yên lặng.

Vị Thiên Thần kia không dám nói nữa bởi vì ảnh hưởng quá lớn, nếu như hắn nói dám thì chắc chắn sẽ là tộc chiến, ảnh hưởng tới tộc vận mười vạn năm của bọn họ!

"Tiểu Tề, tính khí của ngươi càng lúc càng nóng đó." Người Hộ đạo của

Thiên Nhân tộc nói, thân thể của hắn khô quắc, trên đầu mọc một chiếc sừng đen được hào quang mờ ảo bao phủ.

Hào quang vô cùng sáng rực, trước sơn môn Đạo tràng Chí Tôn xuất hiện thêm một bóng người, Tề Đạo Lâm xuất hiện, một thân đạo bào vàng óng phần phật theo gió, tiên phong đạo cốt, siêu nhiên trên thế gian.

"Tuổi trẻ tranh bá, Thần Hỏa cảnh ra tay can thiệp cũng coi như thôi." Tề Đạo Lâm đứng nơi đó, ánh mắt thần thánh chiếu khắp nơi, âm thanh trở nên lạnh lẽo, nói: "Nếu như Thiên Thần dám ra tay thì chính là chán sống, tới bao nhiêu ta giết bấy nhiêu!"

Lời nói của lão vang vọng như kiếm ngân, chấn động lòng người, khiến ai nấy đều sợ hãi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 781: Thông Báo Thiên Hạ

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Tề Đạo Lâm đứng trên gạch vụn của sơn môn, đạo bào theo gió bay phần phật, ánh sáng thần thánh dâng trào xông lên tận mây xanh, khiến cho toàn bộ Đạo tràng Chí Tôn trở nên thần thánh chứ không còn hoang vu như trước nữa.

"Tiểu Tề, cặp cánh của ngươi đã cứng khỏe, há miệng là muốn giết Thiên Thần, ngậm miệng là muốn chém Hoàng tộc." Người Hộ đạo lạnh lẽo nói, hắn cũng không phải là Thiên Nhân tộc, cũng không biết chủng tộc nào nhưng chỗ đặc biệt chính là chiếc sừng ngay trên đỉnh đầu kia.

"Đã giết tới trước sơn môn của ta mà còn bắt ta phải vui vẻ à? Nếu không để khi nào rảnh ta đi dạo loanh quanh vài vòng ở Thiên Chi Thành, tiện thể đại khai sát giới một phen." Tề Đạo Lâm bình tĩnh nói thế nhưng không một ai dám cho rằng đó là lời nói đùa.

Dựa trên cách làm việc của vị đạo chủ này thì lão nói được thì sẽ làm được.

"Tề Đạo chủ, từ lúc ngươi quá trớn lần trước thì Hộ đạo tiền bối của bộ tộc ta sớm đã muốn tự mình tới nói chuyện với ngươi, thế nhưng với điệu bộ này thì thật sự cho rằng Thiên Nhân tộc ta yếu mềm ư?" Vị trung niên Thiên Thần kia mở miệng.

Hắn rất bất phàm, thân thể được ánh sáng bao phủ, cốt văn đan dệt thành áo giáp khoác lên mình, gợn sóng kinh người tản ra, ánh mắt cứ như bó đuốc rực cháy.

Nhưng thân phận hiện tại của hắn cũng chỉ là ‘đạo đồng*’, phụ trách việc dìu đỡ người Hộ đạo.

(*) Đồng: Người đầy tớ nhỏ.

Trên thực tế, xác thật ngày xưa hắn chính là đồng tử bên cạnh của người Hộ đạo, chỉ có điều thời gian dài đằng đẵng qua đi nên đã trưởng thành, có thể bễ nghễ một phương, ngạo thị sinh linh các tộc.

“Nếu là quá trớn quá đáng thì ta đã sớm đại khai sát giới rồi, đám các ngươi chẳng ai biết xấu hổ là gì, mặc kệ là Tôn giả, Chân Thần, Thiên Thần, ta chẳng thèm quan tâm tới thân phận của mình mà giết sạch toàn bộ rồi.”

Tề Đạo Lâm nói tùy ý thế nhưng trong tai mọi người lại như là sấm sét, đẫm máu, tựa như có một luồng sát khí ngập trời bao phủ nơi đây.

“Tiểu Tề, ta chỉ hỏi một câu, có thể giao thiếu niên đó ra đây được không?” Người Hộ đạo của Thiên Nhân tộc nói, lão chống một cây gậy, thân thể lọm khọm thế nhưng trong lúc nháy mắt thì bắn ra những chùm sáng khiếp người.

Ánh mắt của lão lướt qua chỗ nào thì chỗ đó đều sáng rực lên cứ như tia chớp xẹt qua vậy, sau đó lão đưa mắt nhìn về phía Thạch Hạo không hề rời mắt.

Thạch Hạo chấn động trong lòng, ông lão này quả nhiên kinh khủng, chỉ là ánh mắt quét nhìn mà cứ như là thiên đạo bổ xuống sát khí cuồn cuộn, tuyệt đối có thể đánh sụp cả ngọn núi.

Cũng may là Tề Đạo Lâm đứng bên cạnh, tỏa ra từng tia ánh sáng thần thánh bao phủ cảo tòa sơn môn này, luồng sát khí kia không cách nào tới gần được.

“Không thể!” Tề Đạo Lâm từ chối thẳng.

“Hắn là mầm họa mà tộc ta chắc chắn phải diệt, Tề Đạo chủ đang muốn

làm căng ư? Trước đây, hắn chưa có bất cứ quan hệ gì với ngươi cả.” Nơi phương xa trong dãy núi kia, Thiên Thần Mạc La đứng dậy, lau đi máu nơi khóe miệng, nối lại xương gãy rồi đi về nơi đây, việc này khiến cho dãy núi đó lần nữa rung lên.

“Ta nói một câu thật nghiêm túc nhé, Hoang chính là truyền nhân duy nhất của Đạo tràng Chí Tôn, lời này không phải nói cho có mà là muốn báo cho cả thiên hạ biết, nghe cho thật rõ!” Tề Đạo Lâm quát lên.

Thời khắc này, cả người lão phát sáng, âm thanh của lão cứ như gió lớn càn quét bát hoang, truyền về các phương, chấn động cả mảnh thiên vực này.

Là đang thông báo với thiên hạ sao? Tất cả mọi người đều thất kinh.

Chỉ trong nháy mắt, Hỏa châu, Thiên Tiên châu, Côn châu, những sinh linh ở gần nơi này đều nghe thấy, ai nấy cũng ngẩng đầu nhìn trời.

Rõ ràng, từ hôm nay trở đi, thân phận của Hoang đã được xác định, chính là truyền nhân duy nhất của Đạo tràng Chí Tôn, không còn là tán tu nữa, ai muốn động thủ thì trước tiên phải ước lượng một phen cái đã.

“Ngươi… ” Thiên Thần Mạc La biến sắc, tới nước này thì cả bầu không khí đều cứng lại, hiển nhiên không thể nào thay đổi được quyết định của Tề Đạo Lâm.

Tất cả mọi người ở nơi đây đều giật mình, bàn luận sôi nổi.

Đặc biệt là những nhân vật lớn tuổi lại lộ vẻ khác thường, biết rõ tính khí của vị đạo chủ này, nếu như chọc giận lão thì ngay cả trời cũng có thể lật tung.

“Haizzz, người già thế nhưng lại không nhận mình đã già, tiểu Tề, chúng ta làm vài chiêu được không?” Người Hộ đạo mở miệng, chiếc sừng trên đầu phát sáng, ánh mắt cũng lóe lên thần mang.

Lão nhất định phải ra tay, tuy tuổi thọ còn không nhiều thế nhưng ở tuổi

này lão lại rất thông linh, ngẫu nhiên lại nhìn thấy được một hình ảnh đầy đáng sợ, linh cảm được Thạch Hạo chính là một mầm họa lớn của Thiên Nhân tộc.

"Không thành vấn đề!" Tề Đạo Lâm đáp ứng đầy dứt khoát, nhưng sau đó nhìn lướt qua người Hộ đạo, nói: "Tinh lực của ông đã khô cạn, có thể chiến được không?"

Lời như thế, mọi người nghe thấy không biết nói gì, Tề Đạo Lâm đang tự phụ hay là mạnh mẽ tới cực điểm, là đang khinh thường người Hộ đạo của Thiên Nhân tộc đó.

"Không sao, gần đây vô tình đạt được một giọt thần dịch bất lão, có thể giúp ta giữ được hơi tàn này thêm mấy năm, tiến hành trận chiến này cũng không thành vấn đề." Người Hộ đạo nói, tung người bay lên trời cao, lập tức đã tới trên thương vũ.

Tất cả mọi người đều kinh hãi, nhìn lão già tới không tả được nhưng lại không ngờ nhanh tới như thế, để lại một chuỗi bóng người trước mặt mọi người rồi biến mất.

Tề Đạo Lâm ung dung và bình tĩnh, xoẹt một tiếng, cũng đã xuất hiện trên bầu trời, tiếp cận tới vực ngoại.

Mà trong dãy núi này, con mắt của đám Thiên Nhân tộc đều nóng rực nhìn chằm chằm Thạch Hạo, sát khí ngập tràn, rất nhiều người muốn động thủ.

Mạc La cũng như thế, trong mắt lóe lên vẻ hung ác, nếu như lợi dụng lúc này ra tay, giải quyết hoàn toàn hậu hoạn này thì Tề Đạo Lâm sẽ phát điên thật sao?

Hắn bàn bạc với một vị Thiên Thần bên cạnh.

"Hắn là một tên điên, tiếng xấu vang xa, cái gì cũng có thể làm."

“Như vậy đi, ta thu Thiên Mệnh thạch lại cái đã.” Mạc La nói, nếu không làm gì thì không cam lòng.

Mạc La đứng ở nơi xa lạnh lùng nhìn Thạch Hạo ở bên dưới, tuy rằng không có ra tay thế nhưng nguyên thần cứ như lợi kiếm đang phát sáng, mưa ánh sáng đáng sợ dâng lên.

Hắn kích động không thôi, tuy không thể giết Thạch Hạo nhưng có thể im lặng lưu lại một mầm họa trên người của Thạch Hạo, ngày sau sẽ phá đi đạo tâm, cản trở sự quật khởi của Thạch Hạo!

Nếu như thật cẩn thận thì hắn có thể qua mặt được Tề Đạo Lâm, cho nên hắn cũng không có vội vã lấy Thiên Mệnh thạch, còn không bằng sử dụng cách ‘xóa bỏ hoàn toàn’ này.

Sau đó, hắn thu lại thần quang nơi mi tâm, âm thầm dùng bí pháp ngưng tụ ra một hạt giống bằng thần niệm, chuẩn bị triển khai bí pháp cổ xưa tên là ‘Chủng ma thuật’.

Bí pháp này rất bí ẩn, khó lòng bị phát hiện, mà đây cũng là trong lúc vô tình hắn đạt được.

Nhưng mà, ma chủng này vừa mới ra thì không cách nào tới gần được, thần giác của Thạch Hạo có cảm giác lập tức cốt văn ghi chép Nguyên thủy chân giải lấp lánh nhanh chóng hiện ra.

“Ầm!”

Đồng thời, một bàn tay to lớn từ trên trời hạ xuống, bao trùm tất cả dãy núi rồi ép Mạc La xuống bên dưới, không cách nào tránh né được.

“Cái gì?” Hắn giật nảy mình, bí mật như vậy mà vẫn bị phát hiện.

“Ông mày là ai, trộm cắp trăm nhà, Chủng ma thuật ông cũng biết, còn dám múa rìu qua mắt thợ hả?” Tề Đạo Lâm lạnh lùng bùng phát ra cốt văn ngưng tụ thành bàn tay kia, vô cùng kinh khủng.

“A…”

Mạnh như Mạc La cũng chỉ biết hét thảm, không cách nào chống lại được, một vài pháp khí hắn lấy ra đều bị nổ tung, sau đó cơ thể của hắn từ từ nứt toác, máu tươi nhuộm đỏ bầu trời.

“Dừng tay!” Người Hộ đạo hét lớn, ánh mắt sáng rực ngăn cản Tề Đạo Lâm.

“Ở địa bàn của ta mà còn dám thi triển hậu chiêu, chính là muốn chết!” Tề Đạo Lâm không hề bị lay động, vẫn đánh thẳng xuống dưới.

Mạc La máu me khắp người, thân thể đầy mạnh mẽ nứt ra, xương cốt vỡ nát, dưới bàn tay lớn kia hắn không cách nào chống lại được, tiên huyết nhuộm đỏ cả vùng núi.

Sau cùng, hắn chỉ còn sót lại một tia nguyên thần chưa có bị diệt.

“Đại nhân cứu ta!” Mạc La sợ hãi tới cực điểm.

“Tự làm tự chịu!” Tề Đạo Lâm hừ lạnh thế nhưng hắn cũng lưu lại một con đường sống, nói: “Ta lưu lại nguyên thần của ngươi, để ngươi tu dưỡng mấy chục năm và tìm được thân thể thích hợp, tới lúc đó đệ tử ta tự mình tới giết ngươi, coi như là thử thách cho hắn.”

Cường giả các giáo đều sợ hãi, quá mạnh mẽ, là Tề Đạo Lâm sao? Năm đó còn bị các giáo truy sát nhưng giờ nhìn lại, lão sẽ khuấy lên vô tận mưa gió, không có bao nhiêu người có thể chế ngự được lão.

Trên bầu trời, người Hộ đạo sắc mặt âm trầm, nói: “Tiểu Tề, ngươi hơi quá đáng rồi đó, để ta xem thử mấy năm nay ngươi đã mạnh tới đâu rồi!”

Thời khắc này, tinh lực của lão ngập trời, chấn động cả giao giới giữa ba châu, cũng không biết có bao nhiêu cao thủ của các đại giáo ngẩng đầu nhìn về phương này.

Ở bên người lão, khe nứt hư không lan tràn không biết bao nhiêu vạn dặm bao phủ cả vực ngoại, toàn bộ thế giới tựa như muốn phá tan đi.

Giờ khắc này lão không còn già nua như trước, mà thay vào đó da thịt lấp lánh, eo lưng thẳng tắp, mái tóc đen buông xõa như thác nước, lập tức hóa thành thanh niên, cơn giận dữ bùng phát.

"Có chút ý nghĩa, thần dịch bất lão kia trông ra đã phát huy tác dụng rồi, vừa khéo để xem Bát Cửu thiên công của ta mạnh tới mức nào." Tề Đạo Lâm bình tĩnh nói, không hề sợ người Hộ đạo của bộ tộc này.

"Ầm!"

Tề Đạo Lâm đứng ở vực ngoại, một thân đạo bào vàng óng phần phật, một tay chắp sau lưng thế nhưng bốn phía lại mịt mờ vô biên, ánh sáng thần thánh chiếu khắp thế gian.

Lão triển khai Bát Cửu thiên công, tám chín bảo thuật mạnh nhất đồng loạt tỏa ra, tất cả dung hợp lại phát ra thần âm đại đạo như đang tuyên truyền giác ngộ vậy.

Thiên địa mênh mông, có lôi điện ngút trời, có Chân hoàng bốc lửa hí dài, có cự Bằng giương cánh, có Thương long rít gào, có ngôi sao nối liền một dãy, tất cả hóa thành gợn sóng khuếch tán ra ngoài.

Bát Cửu thiên công chuyển động mang theo khí thế kinh khủng, đây là vài môn bảo thuật dung hợp chồng chất lên nhau, lập tức các dị tượng kinh thế xuất hiện!

"Bụp!"

Cuối cùng, người Hộ đạo phun ra đầy máu, cả người bay ngược ra sau, thần thông mạnh nhất mà lão thi triển đã bị đánh tan và bị thương rất nặng.

"Răng rắc!"

Vào lúc quan trọng, lão vận dụng thuật thế mạng, dùng hai chiếc sừng thay thế bản thân, kết quả hai chiếc sừng đều bị bẻ gẫy, máu tươi rơi xuống.

Người Hộ đạo nhanh chóng rời đi, không quay đầu lại nữa.

Cũng không phải người Hộ đạo không đủ mạnh mà là do Bát Cửu thiên công quá lợi hại, đồng thời khi hai người xuất thủ thì đều dùng tới thủ đoạn mạnh nhất, chịu không được tức là bại.

Quyết đấu như thế này, một chiêu cũng chẳng hề khác với ngàn chiêu là mấy.

“Ai còn dám nói ta là tiểu Tề nữa.” Tề Đạo Lâm hạ xuống trước sơn môn rồi nói như thế.

Thạch Hạo oán thầm, lão già này thật kỳ quái, bởi vì ra tay là do người Hộ đạo của Thiên Nhân tộc dám gọi lão là tiểu Tề.

Vị Hộ đạo kia mà biết được thì nhất định sẽ tức tới ói máu, sớm biết thế thì sẽ không chuốc họa như vậy.

Vùng núi nơi đây yên lặng như tờ.

Tất cả mọi người đều chấn kinh, Tề Đạo Lâm đã đánh bại người Hộ đạo của Hoàng tộc? Sóng lớn kinh thiên cỡ nào chứ!

Nhân vật lớn tuổi ý thức được, trời đã thay đổi, Thiên Thần Tề Đạo Lâm với danh tiếng xấu xa năm đó hiện nay đã có thể đứng ngang hàng với Giáo chủ, trở thành bá chủ rồi.

Mà tuổi của lão cũng nhỏ hơn rất nhiều so với những người kia, đây là một ưu thế rất lớn!

Ầm!

Nơi đây tiếng người văng vẳng.

Thiên Nhân tộc hoảng sợ, tên Thiên Thần còn lại sắc mặt cũng tái nhợt như con cháu mình.

Dưới tình huống này, chỉ có lão Thiên Nhân ra tay mới có thể trấn áp được Tề Đạo Lâm, nếu không thì tuyệt không có hy vọng, thế nhưng lão Thiên Nhân còn sống được bao lâu.

Tề Đạo Lâm nhìn thì tóc bạc râu trắng thế nhưng tinh lực lại vô cùng cường thịnh, dù sao cũng mới cất bước, vẫn còn rất nhiều thời gian, có thể sống thêm vô số năm nữa!

Nếu lão muốn trẻ thì chỉ chớp mắt là có thể thành thanh niên.

"Bát Cửu thiên công vẫn còn thiếu sót nhiều, không thể sánh được với Lục đạo luân hồi, cần phải cải tiến nữa." Lão cau mày nói.

Sau đó, Tề Đạo Lâm đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt quét nhìn về bát phương, nói: "Hôm nay, ta báo với thiên hạ, Hoang chính là truyền nhân của một mạch Chí tôn ta!"

Lão nói đầy trịnh trọng, hiển nhiên là để bảo vệ Thạch Hạo, phòng ngừa có người có ý đồ xấu với hắn.

"Nhưng ta cho phép toàn bộ Tôn giả tới giết hắn!"

Câu sau lại khiến mọi người ngạc nhiên.

"Thần Hỏa cảnh cũng được, cứ việc ra tay với hắn." Tề Đạo Lâm bổ sung lần nữa.

Thạch Hạo nghe thấy thế lông mày nhíu chặt, lão già này có ý gì đây, lão muốn cả thế gian đều là kẻ địch của mình sao?

"Nếu như là Thiên Thần không để ý tới thân phận mà tới hại đệ tử của ta, vậy thì chớ trách bổn tọa không nể tình, diệt sạch đạo vận của giáo các ngươi, chém sạch đệ tử của các ngươi!" Âm thanh của Tề Đạo Lâm vô cùng

to lớn, chấn động thiên địa.

Việc đã tới nước này thì mọi người đều đã hiểu.

Tiểu bối tranh bá, Tề Đạo Lâm sẽ không quản, giống như mấy ngàn năm trước hai tên đệ tử của lão khi bị môn đồ các giáo vây công thì lão không hề để ý tới.

Nhưng nếu có Thiên Thần không để ý tới thân phận của mình mà nhằm vào đệ tử của lão, như vậy nhất định sẽ tới tận cửa đại khai sát giới.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 782: Thiên Hạ Lay Chuyển

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Tề Đạo Lâm với tiếng xấu lan xa, lão nếu như muốn trả thù một đại giáo thì không ai có thể ngăn cản được.

Đạo tràng Chí Tôn có quá ít môn đồ, chỉ có hai người bọn họ nên Tề Đạo Lâm cũng không cần lo lắng tới việc người khác trả thù, vì lẽ đó nên lão mới ngông cuồng lớn tiếng nói thế.

Sơn môn phủ đầy cỏ dại, nền đất nứt toác, ngói vỡ khắp nơi thế nhưng hào quang của hai thầy trò chiếu khắp muôn nơi, lại có chút thần thánh khác lạ.

“Hoang, là truyền nhân của Đạo tràng Chí Tôn, Tề Đạo Lâm thông báo cả thiên hạ, từ nay về sau người nhằm vào hắn sẽ giảm không?”

“Ngươi sai rồi, chắc chắn sau này sẽ còn, hơn nữa chắc chắn đều là những kẻ tàn nhẫn!”

“Mặt ngoài thì không dám thôi.”

Tu sĩ các giáo thảo luận, bọn họ vô cùng kích động, trận chiến vừa nãy khiến máu của mọi người sục sôi, người Hộ đạo của Thiên Nhân tộc cũng thất bại, chuyện này ảnh hưởng rất sâu.

Hoang, trở thành một cái tên đầy nổi tiếng, được Tề Đạo Lâm với tiếng xấu lan xa tuyên bố rằng là đệ tử của mình, việc này chắc chắn sẽ truyền khắp các đại tộc, dù đúng hay sai thì cũng sẽ nhờ đó trở thành ‘tu sĩ bất

lương’.

Thiên Nhân tộc mất mát quá nhiều, ai nấy mặt mày xám ngắt, cú sốc này quá lớn, Thiên Thần không địch lại, ngay cả người Hộ đạo cũng bị người ta chém rớt hai sừng.

Đường đường là Hoàng tộc thì làm sao chịu cho thấu?!

Tất cả mọi người đều cúi đầu, nắm chặt nắm đấm, sỉ nhục vô cùng lớn thế nhưng không có bất cứ biện pháp nào, lão Thiên Nhân sẽ xuất thủ ư? Nhưng lão sẽ phải tiến vào khu không người rộng lớn kia.

Đồng thời, có mấy người hối hận, lúc trước nếu đừng thèm thuồng bảo thuật của Thạch Hạo và làm thân với hắn thì bây giờ sẽ là tình hình khác rồi.

Nhưng mà giờ nói cái gì cũng đã muộn!

“Hoang, một thiếu niên nhưng lại khiến cả Thiên Thần của bộ tộc ta gặp nạn, Hộ đạo đại nhân bị thương, tuổi trẻ kiệt xuất bị chém, đúng là vô cùng nhục nhã!”

Ai nấy đều tức giận, đau đớn nhưng chẳng biết phải làm gì, kết quả này quá tệ.

Chỉ là hiện tại dù có tức giận cỡ nào cũng chỉ biết cúi đầu che giấu, nếu không tên Tề Đạo Lâm kia sẽ không bao giờ bỏ qua, sơ sót một chút thì bọn họ sẽ bị quét sạch cũng nên.

Vân Hi đứng trên một ngọn núi, quần áo phất phới, trên gương mặt xinh đẹp đầy phiền muộn, cặp mắt mộng ảo như có sương mù, mái tóc tung bay, cả người yên tĩnh, nàng chìm đắm trong mê man.

“Ngươi vẫn tốt chứ?” Thạch Hạo truyền âm, ngày hôm nay Vân Hi đã bất chấp hậu quả để giúp Thạch Hạo chạy trốn thì làm sao hắn có thể mặc kệ chứ.

“Cũng được!” Vân Hi cười gượng gạo, hôm nay nàng đã làm những chuyện ‘khác người’ như thế, cũng không phải giúp Thiên Nhân tộc mà là hiềm nghi tư thông với địch.

“Đừng về Thiên Chi Thành nữa.” Thạch Hạo nói, sợ nàng bị Thiên Nhân tộc làm khó.

Vân Hi lắc đầu, tổ phụ và người thân của nàng đều ở đó thì sao không trở về được chứ, hơn nữa nàng là thành viên của Thiên Nhân tộc, dù thế nào cũng không thể phản tộc được.

“Ngươi không cần lo lắng, ta không có việc gì đâu, lão Thiên Nhân và mấy vị Thiên Thần đều rất tốt với ta, bọn họ sẽ hiểu cho ta. Đồng thời, hiện giờ người có thể dung hợp với Thiên Mệnh thạch cũng không nhiều.”

U Vũ thì tàn phế, giờ nàng sắp trở thành thiên tài mạnh mẽ nhất Thiên Nhân tộc, Hoàng tộc sẽ không tự hủy đi bức tường này, chỉ có thể bồi dưỡng khiến nàng trung thành với bộ tộc mà thôi.

“Nếu không, ta chém thêm một kẻ nữa nhá?” Thạch Hạo nói rồi tìm kiếm trong đám người, hắn rất muốn xử lý tên Thiên nhân đã dung hợp Thiên Mệnh thạch kia.

“Đừng!” Vân Hi giật mình.

“Chỉ cần ngươi còn sống, mà ta vẫn đang còn đang phơi phới, Thiên Nhân tộc sẽ không manh động đâu, sẽ không có những hành vi quá khích nào.” Tề Đạo Lâm xen ngang nói với Thạch Hạo.

Vân Hi liếc nhìn, ánh mắt mang theo vẻ ngẩn ngơ, trên dung nhan xinh đẹp có chút thương cảm, con mắt hơi rưng rưng, hiện giờ đã tới nước thì này nàng cũng không mong muốn gì cả, chỉ là có quá nhiều chuyện xảy ra mà thôi.

Nàng phẩy tay rồi nhanh chóng rời đi.

Thiên Nhân tộc rời đi không dám làm bậy ở đây nữa, nếu như dám làm bừa nói lời hung ác thì chắc dù một người cũng chạy không thoát.

Việc coi như đã xong, bão táp lần này coi như kết thúc!

Có thể nói, lần này Thiên Nhân tộc tổn thất nặng nề, thần quáng bị hủy, cao tầng trong tộc chiến bại, Chân Thần, chí tôn trẻ tuổi bị Thạch Hạo chém giết, quá mức chấn kinh.

"Nói chung cũng chỉ là Hoàng tộc xưa kia mà thôi, không còn uy phong của năm đó nữa." Mọi người cảm thán.

"Huy hoàng của bọn họ chỉ ở thái cổ, cũng không phải là Đế tộc của ngày hôm nay."

Sau khi mọi người rời đi thì vùng núi nơi đây khôi phục lại vẻ yên tĩnh.

Tin tức truyền ra, các châu chấn động!

Một vài đại giáo khi nhận được tin tức thì kinh hãi, thiếu niên Hoang này không ngờ lại khuấy lên phong ba lớn như vậy, ngay cả cái tên Tề Đạo Lâm tiếng xấu lan xa cũng bị kéo vào trong.

Thiên Nhân tộc đại bại, có thể nói là mất hết mặt mũi.

"Được lắm, Hoang, trước giết Minh tử, lại chém Thái dương Thần đằng, sau đánh bại sơ đại Thánh Vũ tộc, chiến qua Thiểm Điện Tử, giờ lại đánh bại thần thoại Thiên Mệnh, chiến tích này huy hoàng cỡ nào chứ?"

Khắp nơi náo động, tu sĩ các châu đều bàn luận.

Trong lúc nhất thời, cái tên Hoang đã chấn động mấy chục tới trăm châu, tạo nên sự quan tâm của khắp nơi.

"Hắn đã có thành tựu như vậy rồi sao?" Trong một ngôi điện đồng cổ xưa vô cùng to lớn cứ như là một ngọn núi vậy, có một thiếu niên ngồi xếp bằng, lúc mở mắt thì như có hai tia chớp lạnh lẽo bắn ra.

Nơi đây chính là Tiên điện, được gọi là một trong những đạo thống có truyền thừa cổ xưa và thần bí nhất thượng giới!

Truyền nhân Tiên điện nhận được bẩm báo thì ánh mắt trở nên sâu thẳm, khí tức kinh khủng, mạnh hơn một đoạn dài so với 'đại nhân tuổi trẻ' của Tiên điện ở bí cảnh Nguyên Thiên.

Nếu như có người ở đây thì nhất định sẽ giật nảy mình.

Hai người tuy rằng dung mạo giống nhau thế nhưng lại khác nhau về bản chất, người này quá kinh khủng, chỉ hơi chớp mắt thì có những ký hiệu màu vàng và màu bạc không ngừng hiện ra, cứ như có thể nhìn thấy hư không vậy.

Từng tia khí tức đại đạo lan ra từ trong cơ thể hắn.

"Đại nhân, không cần nổi giận, hắn tuyệt đối không phải là đối thủ của đại nhân." Một lão bộc nói, sau lưng có cánh chim màu vàng, khí tức kinh người, đây là một vị thần linh đỉnh cấp thế nhưng cũng chỉ là nô tài cho Tiên điện.

"Để thứ thân trở về đi, hắn thay ta cất bước trên thế gian này nên đã bỏ bê việc tu hành, hắn thất bại thì ta cũng chẳng có gì tốt." Người thanh niên lạnh nhạt nói.

"Đại nhân là muốn?" Vẻ mặt của lão bộc biến đổi, chủ thân muốn giết thứ thân để ngưng tự ra một thứ thân càng mạnh hơn nữa sao?

"Ta biết ông có quan hệ không tệ với hắn thế nhưng không cần lo lắng, hiện giờ không có thời gian nên ta cũng không thể nào tiêu hao nguyên khí để phân ra một thân khác được." Người thanh niên lạnh lùng nói.

Hắn đứng dậy nhìn khí hỗn độn ở ngoài tiên điện bằng đồng kia, nói: "Trăm sông tụ biển, đại quyết chiến thiên tài ba ngàn châu sắp bắt đầu rồi, ta muốn đạt tới trạng thái mạnh nhất!"

Lão bộc run lên, lão biết thanh niên này sẽ làm gì.

“Đại nhân, không đợi nữa hay sao, giờ muốn hợp nhất hai thân ư?”

“Không sai, chủ thân và thứ thân dung hợp làm một, ta muốn dùng tư thái mạnh mẽ nhất đánh vào ‘Tiên cổ’.” Thanh niên này lạnh lùng nói, toát lên vẻ vô địch ngoài ta còn ai.

Nếu như người ngoài nghe được tin này thì nhất định sẽ hóa đá ngay tại chỗ, khó mà tin được.

Bên ngoài, truyền nhân Tiên điện mạnh mẽ kia lại chỉ là một thứ thân đầy yếu kém chứ không phải là chân thân, chuyện này quá kinh khủng.

“Rất nhiều người đều cho rằng ta không thể vô địch thiên hạ, thậm chí ở đương đại này sẽ có đối thủ, càng không so sánh với những tên quái vật cổ đại kia. Ta muốn tạo một niềm vui bất ngờ cho bọn họ!” Chủ thân của truyền nhân Tiên điện lạnh lùng nói.

“Đại nhân tài năng ngút trời, xưa nay chỉ có một, nhất định sẽ quét ngang địch thủ!” Ông lão nói, cánh chim màu vàng sau lưng khẽ đập, từng sợi đạo khí ngập tràn, lão vô cùng mạnh mẽ thế nhưng cũng chỉ có thể làm nô tài ở nơi này.

Tiên điện bằng đồng được khí hỗn độn vờn quanh, lại còn có mẫu khí thiên địa đang ngưng tụ, cảnh tượng kinh người, là nơi cướp đoạt tạo hóa thiên địa.

Người bình thường nếu tới đây thì chắc chắn sẽ khiếp sợ.

Mà nơi này, dù là các đại Giáo chủ cũng muốn tới, chỉ cần ở bên trong cung điện cổ này tìm hiểu vài ngày thôi cũng là quá tốt rồi. Nơi đây có di khắc cổ đại, có truyền thừa Nhân Tiên!

“Có thể rất nhiều người cho rằng, vì có những tên quái vật cổ đại kia xuất hiện cho nên ta không cách nào xếp tóp mười thậm chí là tóp hai mươi,

ha ha!” Thanh niên này lẩm bẩm kèm theo vẻ trào phúng.

“Với thiên tư của đại nhân thì chắc chắn vượt xa sự tưởng tượng của bọn họ, tới lúc đó mọi người sẽ kinh hãi cho xem.” Lão bộc nói.

Lão cũng không phải nịnh hót mà người thanh niên này quả thật rất mạnh, chỉ cần chủ thân này ra ngoài thì đủ để lật tung cả thế giới.

Mà sau đó không lâu, chủ thân và thứ thân dung hợp, vậy sẽ mạnh mẽ tới mức nào? Không thể suy đoán được.

Trên thực tế, chỉ có Bổ Thiên giáo mới có thể đoán được hắn vẫn chưa có thể hiện ra tư thái mạnh mẽ nhất của mình, bởi vì Nguyệt Thiền có thể phân chủ thân thứ nhân cũng là do nhận được pháp môn của Tiên điện.

Ở một vùng đất khác, một ngọn núi lớn lượn lờ ánh tím trường tồn từ tuyên cổ, lúc này nơi đây rung lên ầm ầm, một người đá bay tảng đá nặng cả trăm vạn cân bên dưới chân núi lên tít trời cao, cứ thế biến mất không thấy đâu nữa.

“Ha ha…”

Có tiếng cười truyền tới, chấn cho bầu trời run lên, một chàng trai bước ra trong hang cổ, tóc đỏ như máu, nơi mi tâm sinh ra một con mắt dọc, hắn ngẩng đầu nhìn trời xanh.

“Rốt cuộc cũng xuất quan, lão già ẩn tàng ta hai mươi năm, mỗi lần ra ngoài đều dẫn ta đi rèn luyện sống chết, chiến đấu với những người có cảnh giới cao hơn, hiện giờ ta muốn tự do, ha ha ha…”

Hắn vui sướng cười to, tóc tím đầy đầu cứ như ngọn lửa đang bốc cháy, ngoại trừ con mắt dọc ra thì hai con mắt kia vô cùng yêu tà cứ như là yêu ma chuyển sinh vậy.

“Ta đã tu luyện thành Phần Thiên công rồi, ở tuổi này thì chưa từng có ai tu tới tầng thứ chín, có thể đi giết người rồi, để nghĩ xem nào, làm thịt ai

đây?”

Chàng trai tóc tím lẩm bẩm, ánh mắt đáng sợ, vẻ yêu tà ngập tràn thân thể.

“À, hẳn là cắt đầu của truyền nhân Tiên điện đi chứ người khác quá yếu, hoặc là đi tìm những tên đang ẩn giấu của các đạo thống.”

Lúc này, một ông lão hạ xuống, ánh mắt thần thánh chiếu rọi thế nhưng lại vô cùng khiêm nhường với thanh niên này, hiển nhiên lão là người hầu.

“Ngươi tới thật đúng lúc đó, nói ta nghe một chút đi, hiện giờ những ai là lợi hại nhất, ta phải giết vài ba tên cái đã!”

Những cổ châu thần bí khác cũng diễn ra chuyện tương tự, những kỳ tài bất thế đang ẩn giấu đều xuất quan, tạo nên cảnh tượng kỳ dị trong trời đất.

Một hồ nước màu vàng, nơi đây sôi trào.

Trong thủy phủ dưới mặt nước phát ra thần quang ngút trời, rất nhiều người ngây dại nhìn về nơi đây.

Một cô gái thức tỉnh ở trong thủy phủ rồi lao vút lên trời cao, bùng phát ra kim quang vạn trượng, mái tóc vàng bay lượn, ngay cả con ngươi cũng có màu vàng, nàng nhìn núi sông vạn vật.

Khí tức của nàng mạnh tới đặc biệt, rõ ràng vẫn chưa có nhen nhóm Thần hỏa thế nhưng lại kinh khủng vô cùng.

“Đạo thống này đã rất nhiều năm không ai xuất hiện, đều nghĩ rằng bọn họ đã biến mất, không nghĩ rằng Hỗn độn trận trong thủy phủ tuyệt thế này lại mở ra, một thiếu nữ tóc vàng xuất hiện!”

Có nhân vật mạnh mẽ thán phục, khá là bùi ngùi.

Ngoài ra, những châu khác cũng tương tự, đại chiến thiên tài ba ngàn châu sắp mở ra nên một số người đang ẩn tàng đều bắt đầu xuất quan!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 783: Tận Thế Rực Rỡ

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Trong vùng núi yên tĩnh, Tề Đạo Lâm ngồi xếp bằng trên một tảng đá lớn, đạo bào vàng phần phật, râu tóc bạc phơ, đầy vẻ cao nhân Tiên đạo.

Thế nhưng Thạch Hạo lại biết, lão già này có nhiều lúc rất bỉ ổi, đệ tử như hắn là bị 'trộm tới', mỗi lần nghĩ tới là cảm giác bị hãm hại lại ùa lên.

"Đạo chủ, ông mạnh như thế, dù gì cũng là chúa tể một phương, hay là cho con chút pháp khí đi, yêu cầu của con cũng không cao lắm đâu, những thứ mà ông từng dùng qua á, cứ đưa cho con một vài món cũng dược." Thạch Hạo nói.

Lão nở nụ cười hiền lành, nói: "Chuyện này thì đáng là gì chứ."

Thạch Hạo nghe thấy thế thì nhanh chóng bổ sung, nói: "Đạo chủ, đừng có đưa pháp khí Thiên Thần gì đó nghe, ông đã là cấp Giáo chủ thì cũng phải đưa ra một vài bảo vật trấn giáo chứ?"

Nụ cười của Tề Đạo Lâm càng rạng ngời hơn, nói: "Đưa những pháp khí này thì quá keo kiệt rồi."

Thạch Hạo kinh ngạc thế nhưng lại cảm thấy không ổn, lão già này đời nào thoáng như vậy chứ?

"Ngươi xem thử đây là thứ gì?" Tề Đạo Lâm mở bàn tay, nụ cười rạng ngời, đạo bào vàng phát sáng, bàn tay vạch một đường trong hư không lập tức thiên địa vang lên ong ong.

“Pháp khí ẩn thân à?” Thạch Hạo nghi ngờ, trong lòng bàn tay của lão chẳng hề có thứ gì.

“Pháp khí, kết cấu của nó quá nhỏ, thứ mà ta đưa cho ngươi thì có giá trị vô lượng, còn lớn hơn nó nhiều.” Tề Đạo Lâm bình tĩnh nói.

“Là cái gì?” Thạch Hạo tìm kiếm.

“Toàn bộ thế giới.” Tề Đạo Lâm ngạo nghễ nói, một tay chỉ thiên một tay chỉ địa rồi nói: “Những thứ này đều cho ngươi hết!”

Thạch Hạo: “…”

Hắn biết, danh tiếng của lão già này chẳng hề tốt lành gì, hay phải nói là rất tồi tệ, với phong cách của lão thì không đời nào sẽ cho hắn chí bảo, quả nhiên… là đang lừa gạt hắn.

Dang vẻ của Tề Đạo Lâm nghiêm trang, nói: “Thế giới lớn như thế, rộng như thế, cửu thiên thập địa mặc ngươi tung hoành, muốn cái gì thì cứ việc đi lấy!”

“Lão già, đừng có nghiêm túc như thế, nổi hết da gà rồi nè.” Thạch Hạo nhỏ giọng nói.

Tề Đạo Lâm cảnh tỉnh, nói: “Tên nghiệt đồ, thái độ gì đó hả, không thấy sự dụng tâm lương khổ* của sư phụ à? Người khác đưa kỳ trân, bí bảo còn sư phụ đưa cả toàn bộ thế giới cho ngươi, giúp ngươi có thể trên kích cửu thiên, dưới tìm cửu u, thiên địa rộng lớn tới mức nào thì tâm ngươi rộng tới mức đó, thành tựa tương lai của ngươi cũng sẽ tới mức ấy!

(*): Dùng nhiều tâm tư trí lực để suy đi tính lại.

Thạch Hạo không nói gì, lão già này cái gì cũng có thể nói, cộng thêm việc vận dụng bí pháp khiến cả người tỏa ra ánh sáng thần thánh trông rất là dọa người, dáng vẻ thì y như kẻ xấu vậy.

Thế nhưng, xưa nay hắn cũng không phải là người dễ bị lừa gạt, cốt văn Nguyên thủy chân giải trong cơ thể vận chuyển giúp bản thân tỉnh táo, cơ bản không hề bị ảnh hưởng gì, lầu bầu nói: "Kỳ thực, con chỉ muốn một bí bảo, có thể dùng cả thế giới này để đổi với ông."

"Nghiệt đồ, ngươi muốn ta tức chết à, năm đó hai vị sư huynh của ngươi từng trải nghiệm qua bổng hát* của ta cho nên mới tỉnh ngộ, trong lòng dâng trào ý chí tới tận trời cao, lệ nóng hoen mi, hát vang không ngừng, muốn sở hữu toàn bộ đại thế giới thì phải đi chém giết, anh hùng cái thế! Ngươi xem lại mình đi, bộ dạng như thế nào, tính giác ngộ quá thấp!" Tề Đạo Lâm trách mắng.

(*) Bổng hát: https://rongmotamhon.net/tu-dien_thu…o-tam-hon.html

"Là tỉnh ngộ hay là nước mắt đầy mặt, vì sao sau đó lại bị đánh cho chạy mât dép, không dám trở về nữa?" Thạch Hạo nhỏ giọng nói.

"Ngươi nói cái gì đó hả? Chuyện đã qua thì cho qua đi! Nghi ngờ đạo chủ, hoài nghi sư huynh, ngươi muốn làm phản môn phái đó hả?!" Tề Đạo Lâm tức giận không thôi, bất kể nói gì thì chuyện xưa khiến lão vô cùng mất mặt, dù là Tề Đạo Lâm với tiếng xấu lan xa cũng không muốn đề cập tới vấn đề này.

"Lại nói, đạo chủ, hai vị sư huynh của con đi đâu mất tiêu rồi, sao ông không đi tìm về?" Thạch Hạo ra vẻ hí hửng.

"Câm miệng cho ta, còn dám nhắc tới chuyện này thì ta sẽ thanh lý môn hộ!" Tề Đạo Lâm trừng mắt.

"Con cũng chỉ hiếu kỳ mà thôi, với sức chiến đấu của đạo chủ thì giáo dục nên một vị đệ tử sao lại kém được chứ, là nhân vật cỡ nào mà có thể đánh tới mức hai vị sư huynh bỏ chạy luôn vậy, vứt bỏ sư môn không dám quay về nữa."

"Nhóc con, muốn ăn đòn hả?" Lông mày của Tề Đạo Lâm dựng thẳng.

Mặc dù biết tên nghiệt đồ này đang cố ý khiêu khích mình thế nhưng lão vẫn nói ra một chút chuyện xưa, nói: “Lần này, nói không chừng ngươi có thể thấy được hắn đó.”

“Cái gì, người đánh hai vị sư huynh vẫn còn sống, đạo chủ, ông quá hèn nhát, nếu là con thì sớm đã diệt hắn rồi!”

“Cái tên khi sư diệt tổ, đại nghịch bất đạo, vô liêm sỉ nhà ngươi, ta phải phế ngươi!”

“Đừng mà, đạo chủ là người có khí phách hơn người, ông vừa mới nói, tâm lớn bao nhiêu thì thế giới lớn bấy nhiêu, thành tựu trong tương lai sẽ lớn bấy nhiêu mà.” Thạch Hạo hả hê.

“Ta chưa bao giờ lấy lớn hiếp bé.” Tề Đạo Lâm cắn răng nói.

Rất nhanh Thạch Hạo liền hiểu ra, mặc dù là một đám tới vây công Đạo tràng Chí Tôn thế nhưng kỳ thật là có người khác âm thầm ra tay đánh bại hai vị sư huynh.

Người đó, sau khi tham gia đại quyết chiến thiên tài ba ngàn châu thì giành được ngôi đệ nhất thiên hạ!

“Đúng là một quái vật cổ đại, khả năng là phong ấn tới đời này, ông nói là con chắc chắn sẽ gặp được?” Thạch Hạo vuốt vuốt cằm.

Hắn cảm thấy lần đại quyết chiến này sẽ có rất nhiều cao thủ, với chiến tích bất bại trước mắt của hắn thì hơn phân nửa cũng sẽ gặp địch thủ không tài nào tưởng tượng nổi, nhất định sẽ phải liều mạng.

“Đạo chủ, ngay cả thần thoại Thiên Mệnh con cũng đánh bại thì giờ ông thử đánh giá lại, con có thể xếp top mấy?” Thạch Hạo nói.

Tề Đạo Lâm thở dài, hiếm lúc nào trịnh trọng như bây giờ, nói: “Ta hiểu được chút tình huống, cố gắng tiến vào top hai mươi, nếu không được thì ráng vào top ba mươi cũng được.”

Thạch Hạo nghe thấy thế thì mặt mày bí xị, lần đầu còn bắt hắn tranh vào top mười, giờ dù là hai mươi cũng không được, thế mà lại thụt xuống thêm mười bậc?

"Ông già, ông có ý gì đó, sao lại đánh giá con thấp vậy chứ?" Hắn không hài lòng nói.

Tề Đạo Lâm than nhẹ, vẻ mặt nghiêm túc, nói: "Bởi vì ta chiếm được chút bí ẩn không bình thường."

"Bí ẩn gì thế?" Thạch Hạo tò mò.

"Ta từng đưa cho ngươi chồng cốt thư kia, bên trong ghi lại những kỳ tài kinh diễm nhất ở cổ đại, bọn họ từng muốn bước đi trên những con đường khác nhau ở Thần Hỏa cảnh, vậy ngươi đã xem qua chưa?"

"Rồi!" Thạch Hạo gật đầu, những người kia đều thất bại, kết cục rất thảm, chết có, phế có, đáng tiếc cho một đám thiên kiêu vô thượng kinh diễm nhất cổ kim.

"Những ngày gần đây ta biết được một số chuyện, một số người ẩn nấp trong cấm địa kia không có chết." Tề Đạo Lâm nghiêm túc và cẩn thận nói: "Chuyện này có ý nghĩa là, những quái vật của cổ đại sẽ càng nhiều hơn, hơn nữa hết sức kinh khủng!"

Thạch Hạo ngạc nhiên, hắn từng nghiền ngẫm đọc đống cốt thư kia và cảm thấy tiếc nuối, một đám thiên kiêu tuyệt thế với hào quang rực rỡ trong lịch sử lại bỏ mạng, không thể luận bàn, thật sự quá đáng tiếc.

Nhưng nay lại nghe được tin này, có người vẫn còn sống sót!

"Sao con lại thấy áp lực tăng gấp bội thế ta, đạo chủ, đừng nói là ông đang thổi phồng lên đấy chứ?" Thạch Hạo cảm thấy trận chiến này sẽ vô cùng khó khăn, không chảy máu thì không được rồi.

Mà từ khi hắn xuất thế tới giờ thì cũng chưa bao giờ trải qua cảnh thất

bại!

“Vì không muốn đả kích niềm tin của ngươi nên những gì ta nói rất dễ nghe rồi, ngươi… đừng để ý, con đường nhân sinh còn dài mà ngươi tích lũy quá ít, dù sao bọn họ cũng đã là những quái vật đã trưởng thành, ngươi chỉ cần sống sót thì trong tương lai sẽ quật khởi thôi.” Tề Đạo Lâm nói.

Thạch Hạo càng nghe càng thấy khó chịu nên liếc xéo lão, nói dễ nghe? Quả thật rất muốn đấm thẳng mặt ổng mà.

“Chòm sao lấp lánh, toàn bộ những quái vật mạnh nhất của cổ đại sẽ tới, tới tột cùng ai sẽ trở thành một mặt trời vàng chói bay lên cao đây, ngạo thị tất cả đây?” Tề Đạo Lâm tự nói.

“Con chứ ai!” Thạch Hạo chỉ mình.

Tề Đạo Lâm lắc đầu, nói: “Ta nói ba mươi nhưng ngươi lại nghĩ quá thấp, cố gắng củng cố căn cơ, nỗ lực sống sót là tốt rồi.”

Ban đầu Thạch Hạo cũng không biết ba mươi nghĩ là gì nhưng sau đó liền tỉnh ngộ, cắn chặt răng, lão già này chẳng biết lựa chọn mặt hàng gì cả, lại nói hắn nhiều nhất cũng dừng lại ở ba mươi người.

“Xem thường con như thế à, tới lúc tiến vào chiến trường tạo hóa kia thì sẽ đánh bay từng người một, những tên quái vật nào dám chặn đường con, nếu không phải là hình người thì cứ nấu chín hết, còn hình người thì nam trấn áp, nữ bắt về làm ấm giường!” Thạch Hạo hét lớn, biểu đạt ý nguyện vĩ đại của mình.

“Có chí hướng có lý tưởng thì rất tốt, thế nhưng sau khi tiến vào ‘Tiên cổ’ thì sớm tỉnh lại nhen, cái gì cũng không quý bằng sống sót đâu.” Tề Đạo Lâm than thở, cẩn thận nhắc nhở, đây cũng không phải đùa giỡn và đả kích mà sự thật chính là như thế.

Bởi vì, những chòm sao của đời này, những quái vật mạnh nhất của cổ đại đều sẽ xuất hiện.

“Tại sao cứ dồn cả cục lại thế, muốn đầu thai à?” Thạch Hạo tức giận.

“Đã nói rồi, đây là cơ hội cuối cùng, chỉ khi nào đóa hoa Chân tiên nở rộ thì mới có thể tiến vào ‘Tiên cổ’, một khi hoa tàn thì sẽ đóng lại ba ngàn đường, một đường đại đạo cuối cùng cũng phải rớt ra, sẽ héo tàn.” Tề Đạo Lâm nói.

Thạch Hạo thất kinh, hắn hiểu được muốn tiến vào nơi tạo hóa thì nhất thiết phải chờ đóa hoa kia nở ra thì mới có thể mở ra đường đi được.

Hoa nở hoa tàn, chỉ có thể nở rộ lần cuối cùng sau đó vĩnh viễn hóa tàn, đời này không cách nào có cơ hội đi vào nữa.

“Hơn nữa, có người đã suy đoán ra, bông hoa Chân tiên này sẽ là lần cuối cùng nở ra, kỷ nguyên của chúng ta có khả năng sẽ kết thúc, tương lai bất hủ, tận thế sắp tới.” Tề Đạo Lâm yên lặng, con mắt nhìn về phương xa nơi cuối chân trời.

“Cái gì, tận thế?” Thạch Hạo kinh hãi trong lòng.

“Có thể không phải là tận thế nhưng mà từng có nhân vật cấm kỵ liên thủ, tiêu hao toàn bộ pháp lực và tâm huyết để suy diễn, con đường phía trước rất mù mịt, không thể nhìn thấy tương lai. Cho nên, tất cả mọi người đều tranh giành bến đỗ, chỉ có siêu thoát thì mới có khả năng vượt qua!”

Thạch Hạo sững sờ vì kích động, rất lâu sau không có lên tiếng.

Mãi tới tận rất lâu sau thì Tề Đạo Lâm mỉm cười, nói: “Sợ rồi à?”

“Sợ gì chứ!” Thạch Hạo tràn đầy tự tin nhìn về Tề Đạo Lâm, nói: “Nếu không còn nhiều thời gian nữa, tương lai mù mịt, thì nhân sinh phải hát vang mới được! Đạo chủ, ông mạnh mẽ như thế hay là con sẽ trở thành một Ma vương, cướp giật thánh nữ của các giáo, mở nên một hậu cung thật to thì không có vấn đề gì chứ?”

Nụ cười của Tề Đạo Lâm chợt cứng đờ lại, tiếp đó giơ tay đập hắn một

cái, nói: “Nghiệt đồ, ngươi suy nghĩ cái gì thế hả, ta tưởng rằng sẽ sục sôi ý chí chiến đấu thế nhưng lại dám mở hậu cung to lớn, tạo phản mà!”

Thạch Hạo chạy trối chết, bị đánh tới mức kêu réo, hét lớn: “Đây chính là lý tưởng cao thượng trong cuộc sống của con thì ông phải tôn trọng chứ, gửi gắm hi vọng lên người ông không được rồi, xem ra chỉ có thể dựa vào bản thân mình, là đàn ông thì tự mình gắng vươn lên thôi!”

Sau cùng, Thạch Hạo bị đánh tới kêu cha gọi mẹ, thật sự chịu không nổi nữa nên thỏa hiệp: “Đừng đánh nữa, liên quan tới lý tưởng của con thì khi khác hẳn nói, tự mình nỗ lực được! Hiện giờ, có một chuyện khác, bảo đảm ông sẽ hứng thú.”

Tề Đạo Lâm không hề bị dao động, vẫn tiếp tục đánh hắn.

“Đạo chủ, ông có muốn biết sư phụ của mình đi đâu không, đừng có cầu xin con nói cho đấy nhá!” Thạch Hạo tức giận hét lên.

Lập tức Tề Đạo Lâm cứng đờ, tay giữ nguyên nơi đó, không hề nhúc nhích, hai mắt sâu lắng nhìn chằm chằm Thạch Hạo khiến hắn dựng cả lông tóc.

“Nói… ngươi biết cái gì rồi?” Lời nói của Tề Đạo Lâm run run, thân thể cũng run theo.

Thạch Hạo thấy thế thì vẫn cứ ung dung, đầu tiên là chỉnh lại quần áo của mình, sau đó lại ho khan một tiếng, hắng giọng một cái, kết quả… rước lấy một bàn tay lớn vụt tới!

“Lão già đáng chết, ông còn dám bất kính với con thì dù đánh chết cũng chẳng thèm nói!” Hắn hét lên.

“Đồ nhi ngoan, sư phụ sai rồi, nói đi mà.” Lời nói của Tề Đạo Lâm trở nên êm dịu.

Thạch Hạo rùng mình một cái, có chút sợ hãi nói: “Quên đi, con nói vậy,

tất cả là vì lý tưởng cuộc đời con, là muốn đoạt cơ duyên, tăng cường thực lực.” Hắn an ủi mình.

Hắn nhìn Tề Đạo Lâm rồi nói: “Sau khi con nói ra thì tuyệt đối không được kích động, vạn nhất không khống chế được chính mình thì đừng có làm xằng làm bậy, nếu không con phải thực hiện chí nguyện của người đã chết, trở thành đạo chủ của Đạo tràng Chí Tôn nữa.”

“Thằng nhóc con, dám trù ta à.” Tề Đạo Lâm mặt đen như đêm khuya.

“Bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh.” Thạch Hạo nói, sau đó đợi rất lâu để Tề Đạo Lâm điều chỉnh lại tâm tình của bản thân, mãi tới khi lão muốn đánh hắn thêm lần nữa thì mới nói: “Ta thấy qua Tam thế đồng quan, chín con rồng đang kéo nó, dừng lại ở trong một cổ địa.”

“Cái gì?!” Tề Đạo Lâm đứng thẳng dậy, cả người tỏa ra vô số phù văn, một luồng khí thế kinh khủng từ thiên linh cái vút lên trời cao, xé rách cao thiên, chấn động cả vùng núi này.

“Bình tĩnh, đừng có làm bậy nhen.” Thạch Hạo nói, hắn rất sợ sau khi kích động quá mức thì sẽ chạy tới mở luôn quan tài kia.

“Nói mau, chuyện gì xảy ra!” Tề Đạo Lâm giục.

Thạch Hạo cũng không giấu diếm gì nữa, nói từ đầu tới cuối, nói việc hắn lấy long cốt của chín con rồng để ngầm nhừ, muốn hầm ra một nồi long tủy thế nhưng thất bại, còn không quên việc tiếc nuối nữa.

“Ấy da, chết ta mất!” Thạch Hạo kêu la đau đớn.

“Cái con thỏ nhỏ này, ta đánh chết ngươi, cái gì cũng dám ăn là sao hả, ngay cả thứ đó mà cũng dám hầm?!”

Thạch Hạo đầy đáng thương, bị đánh một trận ê ẩm cả người khiến hắn căm giận không thôi, hò hét la lối với lão già, tuyên bố sẽ không dẫn lão theo.

Cuối cùng, hai thầy trò cùng nhau đi tới bình nguyên màu máu để mở Tam thế đồng quan ra.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 784: Mở Ra Tam Thế Đồng Quan

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Hỏa châu, rộng lớn vô biên.

Nơi sâu trong thảo nguyên, hai thầy trò từ trên trời hạ xuống.

“Bình tĩnh, tuyệt đối không được làm bậy.” Thạch Hạo rất sợ lão kích động rồi mở toang quan tài đồng kia, lúc đó nguy hiểm khó mà lường được.

“Dẫn đường!” Tề Đạo Lâm nói ngắn gọn, thần sắc nghiêm túc, một thân đạo bào vàng óng bay phần phật, Bát Cửu thiên công tự động vận chuyển.

Hai người cứ như tên rời cung, cũng không có tiến sâu vào trong lòng đất mà chớp mắt đã biến vào trong bóng tối vô biên kia, bọn họ sử dụng pháp môn hành Thổ từ từ chìm xuống dưới.

Dưới lòng đất yên tĩnh không chút tiếng động, mênh mông vô cùng, đây chính là hang lớn mà Thạch Hạo đã đào sau khi đưa Tam thế đồng quan xuống đây, nơi đây cách mặt đất cũng không biết bao nhiêu vạn dặm, đưa tay ra không hề thấy năm ngón tay.

Vừa mới lại gần thì mạnh như Tề Đạo Lâm cũng dựng thẳng lông tóc, bộ đạo bào phần phật bùng phát ra thần quang óng ánh.

Xung quanh lão hình thành nên tràng vực vô hình bao phủ Thạch Hạo ở bên trong, lão nhìn chằm chằm về trước.

Thế giới dưới lòng đất được chiếu sáng, nơi đó có chín bộ khung xương

lấp lánh nằm ngang trong lớp đất, còn có một quan tài đồng khổng lồ đầy rỉ yên lặng không chút tiếng động nào.

"Đúng là… Tam thế đồng quan!" Tề Đạo Lâm run rẩy đưa tay ra, từng bước tiến về trước, lão muốn lại gần xoa lên trên, mặt mày vô cùng kích động.

"Cẩn thận!" Thạch Hạo nhắc nhở, trong lòng rối loạn, lần này sẽ không phải là hại vị đạo chủ này chứ.

Tề Đạo Lâm dừng nơi này, phù văn dày đặc chiếu sáng cả thế giới dưới lòng đất này, tất cả đều sáng trưng thấy rõ hoàn toàn.

Chín bộ long cốt trắng tinh, quan tài đồng thì cổ xưa nặng nề, mang dáng vẻ của năm tháng tang thương, hai thứ nối liền với nhau hình thành nên một hình ảnh kỳ lạ.

Như có như không, tựa như âm thanh thờ cúng cổ đại văng vẳng thế nhưng lại có tiếng giết chóc vô biên như biển gầm đánh tới.

Thạch Hạo kinh ngạc, lúc trước khi mà hắn tới thì không hề có tình cảnh như thế này, hiện tại vẫn chưa tiếp xúc quan tài đồng kia thì làm sao lại có dị tượng bực này chứ?

"Người khác nhau thì cảnh sẽ khác nhau." Tề Đạo Lâm nói, tuy nỗi lòng lão bất ổn thế nhưng cũng không có kích động tới mức mất đi lý trí, đạo hạnh cao thâm như lão thì cũng không thể nào phạm phải sai lầm sơ đẳng này.

Đoàn hỏa diễm thần bí kia đâu? Thạch Hạo tìm kiếm thế nhưng không hề nhìn thấy.

"Sư phụ, năm đó người truy đuổi Tam thế đồng quan này nên đã đặt cả tính mạng lên trên nó, khiến Cung điện Chí Tôn trở trên sa sút, hôm nay con rốt cuộc cũng nhìn thấy nó rồi." Tề Đạo Lâm mở lời.

Đây là lần đầu tiên chính miệng lão nói ra, mình xuất từ nơi nào!

Thạch Hạo cũng không hề ngạc nhiên, sớm đã nghi ngờ rằng vị đạo chủ của Đạo tràng Chí Tôn này chính là truyền nhân cuối cùng của Cung điện Chí Tôn, đạo thống này xưa nay đều đối lập với Tiên điện.

"Sư phụ, người từng nói quan tài đồng này rất quan trọng, nó tới từ Tiên cổ và mang theo tin tức trọng yếu, cũng có thể có quan hệ với truyền thừa của chúng ta, cho nên mới không ngừng tìm kiếm và mở nó ra. Hôm nay, con đang đứng trước mặt nó, cũng không biết có thể hoàn thành tâm nguyện của người hay không nữa." Tề Đạo Lâm nói tiếp.

Thạch Hạo sởn cả tóc gáy vội vàng mở miệng, cản: "Đạo chủ, chớ làm bậy, ông đã thấy thứ mà lâu nay mình luôn tưởng nhớ rồi, hãy nhìn xem thử bên trên quan tài này có manh mối do lão đạo chủ trước lưu lại hay không đi, thế nhưng ngàn vạn đừng đưa mình vào tuyệt cảnh đấy nhá."

Hắn đã hiểu rõ, Tam thế đồng quan này không cách nào mở ra hoàn toàn được, một khi đụng và mở nó ra thì sẽ là đại họa sinh tử.

Chủ nhân của Cung điện Chí Tôn trước kia mạnh tới cỡ nào, nhưng vì mở ra quan tài này nên đã bị thương rất nặng, sau đó bị tồn tại cổ xưa của Tiên điện cùng với người khác liên hợp vây giết.

"Ta biết chứ." Tề Đạo Lâm gật đầu, lão cũng không phải là một người có tính làm liều.

Theo sát với sự tiếp cận của Tề Đạo Lâm thì quan tài đồng bắt đầu phát sáng, thứ này chợt hoàn toàn khác xưa nó bắt đầu trở nên trong suốt như ngọc, tỏa ra khí tức mạnh mẽ và bất hủ đầy thần bí!

"Người càng mạnh khi tiếp cận nó thì gặp phải phản kích càng lớn?" Thạch Hạo lộ vẻ kinh sợ, có lẽ chỉ khi vượt qua một giới hạn nào đó thì mới có thể không sợ luồng hào quang này.

Trong lòng Tề Đạo Lâm run bần bật, mạnh như lão mà khi tới gần quan

tài đồng thì cũng thấy thân thể rung động, nguyên thần như bị thiên đao áp sát, kèm với nguy cơ bị chém ra.

“Thật là lợi hại, không hổ là Tam thế đồng quan, là vật thần thánh truyền thừa với Tiên cổ.” Tề Đạo Lâm nói.

Vù!

Cả người Tề Đạo Lâm đan dệt đầy cốt văn, lão triển khai Bát Cửu thiên công, nhiều loại bảo thuật gộp lại và dung hợp với nhau khiến khí tức của lão trở nên vô cùng lớn lao!

Bên trên đầu lão, từng ngôi sao lớn lấp lánh hình thành nên một mảnh, có gợn sóng ngân hà khuếch tán cứ như là mở ra thế giới vậy. Ở xung quanh, có Thương long nhảy lên trời cao, vắt ngang thương vũ; có phượng hí dài, hoàn toàn đỏ đậm; có bằng giương cánh, kim quang vạn sợi…

Thạch Hạo chấn động, uy thế này quá đáng sợ, như vậy khi thi triển bảo thuật này tuyệt đối sẽ vượt qua được sức mạnh của từng bảo thuật cộng lại với nhau!

Thế nhưng, quan tài đồng cũng bất phàm, rỉ đồng biến mất, nó tựa như là ngọc thạch trong suốt trơn bóng, phóng thích hào quang bất hủ khiến Tề Đạo Lâm chấn động.

“Ta sẽ gặp nạn sao, sẽ bị dư âm đánh nát!” Thạch Hạo lẩm bẩm, hắn cảm thấy mình dẫn lão già này tới đây là một sai lầm, quá liều mạng.

“Không cần lo lắng, ta có chừng mực, sẽ không tự tìm chết.” Tề Đạo Lâm truyền âm, hiển nhiên lão cũng chịu phải áp lực cực lớn nên há miệng thở dốc.

Thực lực càng mạnh thì sự áp chế của Tam thế đồng quan càng lợi hại.

Lão từng bước tiến về trước, cốt văn cả người bốc cháy, Bát Cửu thiên công được lão phát huy tới cực hạn nên mới có thể tiếp cận bước tới quan tài

lớn kia, sau đó lão đưa tay lên chạm vào quan tài nhỏ bên trong.

Ầm!

Tề Đạo Lâm rung bần bật, phun ra đầy máu thế nhưng lão cũng chưa hề rút tay lại, kiên định và bướng bỉnh mở nắp quan tài.

"Đạo chủ, ông chớ gượng ép bản thân, nếu như ông muốn nhìn thì để con tới mở giúp cho, ông làm thế thì quá nguy hiểm." Thạch Hạo ở phía sau nói.

"Người không cùng cảnh giới thì sẽ nhìn thấy hoàn toàn khác nhau." Tề Đạo Lâm kiên định lắc đầu, chỉ có nhân vật đứng đầu như lão thì mới có thể thăm dò được bí mật cùng cực.

Thân thể lão chấn động lúc nào cũng có thể ngã xuống, thế nhưng vẫn đưa tay tới nhấc lên một góc nắp quan tài!

Thời khắc này, bảo âm Tiên đạo nổ vang truyền từ góc hở kia ra ngoài, chấn cho Tề Đạo Lâm run rẩy cả người đồng thời máu phun xối xả.

"Lão già này, ông còn không dừng tay, muốn để con thừa kế vị trí đạo chủ hả." Thạch Hạo hét lớn.

"Ầm!"

Cả người Tề Đạo Lâm bay ngược ra sau, bị một luồng uy thế to lớn đẩy lùi, sau khi va mạnh vào tầng đất kia thì hình thành nên một lỗ hình người.

Thạch Hạo thất kinh, nhanh chóng đuổi theo.

Đi tới trăm dặm thì mới phát hiện được Tề Đạo Lâm! Lão bị chấn khiến cả vùng không gian này sụp đổ, bị đất đá chôn vùi, miệng phun đầy máu, vô cùng thê thảm.

Một thân đạo bào vàng óng đều rách tả tơi, nếu không phải có Bát Cửu thiên công hộ thể thì lúc nãy lão hơn phân nửa đã bị cắt thành mấy khúc rồi!

“Lợi hại thật, Tam thế đồng quan kinh khủng ghê đó, không hổ là chí bảo tồn tại cùng thế gian!” Tề Đạo Lâm than thở.

Sau đó, con mắt của lão sáng rực không còn vẻ ủ rủ mà trái lại vô cùng phấn chấn và kích động, nói: “Ta cảm nhận được khí tức của sư phụ lưu lại, có vết tích ở bên trong, là muốn nhắc nhở ta ư? Ta muốn xem cho rõ ràng!”

“Đạo chủ, ông đừng có mạo hiểm nữa, sẽ nguy hiểm tới tính mạng đó.” Thạch Hạo khuyên can.

“Tề Đạo chủ ta là ai chứ, làm sao có khả năng đi chịu chết được, yên tâm, ta có chừng mực.” Tề Đạo Lâm nói rồi hóa thành một vệt sáng lần nữa xuất hiện ở trước quan tài đồng.

Thạch Hạo yên lặng đi theo, lần này hắn phát hiện ra con đường tu hành này rất dài, tối thiểu hiện giờ mình không nhìn thấy được điểm cuối, ai dám nói rằng ta đứng trên đỉnh cao nhất? Dù là lão già này cũng bị thương nơi đây.

Tề Đạo Lâm phát sáng, Bát Cửu thiên công lại lần nữa vận chuyển tiếp cận tới quan tài đồng, nó phát sáng chói mắt tựa như hóa thành ngọc thạch trắng tinh vậy.

“Mở!” Tề Đạo Lâm hét lớn, thiên công phát huy tới cực điểm, quả thật tựa như nắm giữ sức mạnh có thể xuyên thủng vách ngăn giữa các đại thế giới, rốt cuộc cũng có thể nhấc lên một góc nhỏ của nắp quan tài lần nữa.

“Cảnh báo của sư tôn!” Lão rùng mình, cảm ứng được những dấu vết thiếu sót nên khiến lão khiếp sợ và run rẩy.

Xa xa, Thạch Hạo thất kinh, chủ của Cung điện Chí Tôn năm xưa mạnh tới mức nào lại có thể lưu lại dấu vết trong Tam thế đồng quan này, tu vi chắc chắn vang dội cổ kim!

Nhưng mà, Tề Đạo Lâm lần nữa bị đánh bay, máu phun xối xả, tu vi

càng mạnh thì gặp phải xung kích càng lớn.

Thế nhưng, lão chẳng hề nhụt chí, lần nữa quay trở lại, kiên trì mở nắp quan tài lên, muốn xem những dấu vết không đầy đủ mà lão Chí tôn lưu lại ghi chép thứ gì.

Tới lần thứ sáu thì rốt cuộc lão cũng đã thành công, nhìn thấy được một đoạn thần thức không đầy đủ.

"Đến rồi, bọn họ muốn tới rồi… " Chỉ ngăn ngủi vài chữ hóa thành phù văn thần thức tiến vào bên trong đầu của Tề Đạo Lâm, khi lão nhận được thì sợ hãi, chấn động, còn có tuyệt vọng.

Ở phía xa, ngay cả Thạch Hạo cũng có thể cảm nhận được gợn sóng tâm tình này, mà hắn cũng nghe được đoạn chữ cổ bằng thần thức lấp lánh kia, lập tức biến sắc, trong lòng hồi hộp không thôi.

Một vị lão Chí tôn, công tham tạo hóa, xưa nay hiếm có đối thủ, tuyệt đối là nhân vật cấm kỵ vô thượng, tu vi còn trên cả Tề Đạo Lâm, là lão lưu lại ý niệm thần thức này.

Lão là hoảng sợ, là đang sợ hãi, là đang tuyệt vọng, đây có ý gì?

Tề Đạo Lâm lạnh từ đầu tới chân, vị chí tôn này tuy rằng chỉ giúp mình trúc cơ, cũng chưa từng lưu lại pháp môn tuyệt thế nào thế nhưng trước giờ vẫn là người quan trọng nhất trong lòng lão, cũng chính là thần thoại vô địch trong mắt lão. Nhưng hiện giờ, dù là lão Chí tôn này cũng phải phát run, chuyện này… không thể nào tưởng tượng được!

Lão không ngừng rút lui, đỉnh đầu chảy máu, rời xa quan tài đồng rồi ngồi xếp bằng trên mặt đất, yên lặng suy nghĩ.

"Có lẽ chỉ có thể tóm lấy vị tồn tại cổ xưa vẫn đang ngủ say từ thái cổ của Tiên điện kia thì mới có thể biết toàn bộ." Thạch Hạo cau màu nói.

Bởi vì, lão Chí tôn từng chiến một trận cuối cùng với Tiên điện, có thể

nói ra những chuyện gì đó, chỉ là giáo này chưa từng tiết lộ.

Rất lâu sau, Tề Đạo Lâm mở mắt đồng thời thương thế cũng khá hơn một chút, lần nữa vận chuyển Bát Cửu thiên công, nói: “Thử một lần cuối cùng.”

“Ầm!”

Chín long cốt phát sáng, quan tài đồng cứ như thái dương màu vàng vô cùng sáng rực, chiếu rọi hào quang bất hủ óng ánh gần như là trong suốt!

Ầm!

Tề Đạo Lâm bị chấn tới mức rút lui, từng bước phun máu thế nhưng quan tài đồng kia lại xảy ra dị biến, nó tự động mở nắp quan tài kia ra tới một nửa.

Không chỉ có Thạch Hạo trợn tròng mà cả Tề Đạo Lâm cũng đơ người, lão chỉ muốn thử nghiệm thêm một lần nữa thế nhưng lại dẫn tới biến hóa này, thật sự đã thành công mở ra quan tài rồi sao.

Mưa ánh sáng chiếu rọi, thánh khiết hoàn mỹ từ trong quan tài kia chiếu ra.

Đột nhiên, một bóng người lao ra đứng giữa không trung!

Đừng nói là Thạch Hạo đến cả như Tề Đạo Lâm cũng nổi hết cả da gà, hơi lạnh bốc lên, da đầu tê dại, việc này quá đột ngột, là một sự thay đổi đầy kinh sợ.

Quan tài đồng yên lặng từ vạn cổ, nhưng nay lại lao ra một bóng người!

Hào quang vạn sợi soi sáng cổ kim, viết nên bất hủ, người này cứ như đứng ngạo nghễ ở trên dòng sông thời gian vậy.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 785: Mười Vị Tiên

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Mưa ánh sáng chiếu rọi đi kèm là cánh hoa lấp lánh, đây là một người đàn ông mặc áo trắng, phong thần như ngọc, tỳ vết duy nhất là đầu trơn bóng, không có một cọng tóc nào.

Con ngươi của hắn rất đặc biệt, được tạo nên từ ký hiệu hình chữ "Vạn" (卍) vô cùng sáng rực cứ như là tiên hỏa đang bốc cháy, thế nhưng lại có một luồng sức mạnh hiểu thấu lòng người.

Đây là người nào? Đừng nói là Thạch Hạo dù là Tề Đạo Lâm cũng sợ hãi, người này thật đáng sợ, loại thần vận này khó có thể nói nên lời, siêu thoát trên nhân thế đi kèm khí tức bất hủ.

Hắn đứng thẳng đỡ lấy bông hoa, có phong thái tuyệt đại.

Nếu là đàn ông bình thường, trên đầu không tóc, tay cầm hoa thì nhất định sẽ khiến người khác cảm thấy buồn nôn, thế nhưng hắn lại có phong thái vô song, nói rõ thần vận đại đạo vô tận.

"Một vị cổ tăng!" Con ngươi của Tề Đạo Lâm co rút lại hít vào ngụm khí lạnh, hắn nghĩ tới một ít lời đồn.

Lúc Tiên cổ, từng có người kiểu này tu hành, Tây Phương giáo hiện giờ chính là tham khảo giáo lý của bọn họ, từng chiếm được pháp môn không đầy đủ của họ nên từ đó quật khởi, trở thành đạo thống cao nhất.

Thạch Hạo sau khi được Tề Đạo Lâm truyền thần niệm thì không khỏi

sợ hãi, việc này… quá dọa người mà!

Vị cổ tăng này có cảnh giới ra sao?

Năm tháng đằng đẵng qua đi thế nhưng hắn vẫn còn sống, chẳng lẽ nói rằng khả năng vị này thật sự là — Tiên!

Những gì hôm nay nhìn thấy quá mức chấn động, khiến Tề Đạo Lâm và Thạch Hạo đều nghẹn họng, luồng khí lạnh chạy từ đầu tới chân, vẻ kính nể hiện lên trong lòng.

Nhưng mà, bọn họ cũng không có cảm giác chút áp lực nào, vị cổ tăng áo trắng này chưa hề ra tay, ánh mắt dịu dàng, cũng chỉ có phong thái vô thượng đã siêu thoát ngoài thế gian mà thôi.

Hai người còn chưa phục hồi lại tinh thần thì trong quan tài đồng sáng rực như mặt trời kia lại lao ra bóng người thứ hai, người này cũng đứng giữa không trung.

Thân đạo bào tung bay, mái tóc dầy xõa trước ngực và sau lưng, ánh mắt sâu lắng, thân thể được mẫu khí nguyên thủy lượn lờ, cao cao tại thượng, khiến người khác không nhịn được muốn quỳ lạy.

Quan sát cẩn thận thì hắn khiến người khác sợ hãi.

Bởi vì, ở trong con mắt lại có mặt trời đang mọc, có cảnh tượng mặt trăng lặn về tây, còn có chùm sao bị phá nát, vũ trụ khô tàn, chấn động lòng người.

Hắn tựa như bước qua dòng sông thời gian, chứng kiến thương hải tang điền, thời đại biến thiên.

Mà trong tay của hắn lại nắm lấy một cây cổ phiên* tràn ngập khí hỗn độn, thứ này khiến người khác cảm thấy như có thể khai thiên tích địa, uy lực vô tận!

(*) Cờ hiệu.

Tề Đạo Lâm hóa đá như si ngốc, thật sự đã bị áp chế.

“Đây chẳng lẽ là Thanh Vi Thiên chủ?” Lão gần như nói mê, lời nói mơ hồ không rõ, cả người như choáng váng.

Từng có người khai quật ra di tích Tiên cổ và phát hiện được một vài ghi chép, từng có một vị Tiên được xưng là vô địch, đánh đâu thắng đó nhưng đã chết ở niên đại Tiên cổ.

Mà đạo nhân kia có hình thái như vầy, tay cầm một cây cổ phiên có thể kích nứt thiên địa, có thể diễn hỗn độn, pháp lực vô biên.

Khi Thạch Hạo cẩn thận dò hỏi và biết được thì kinh sợ tới ngây người, vị Tiên chân chính lại còn sống, lại xuất hiện ư?

Lông tơ của hắn dựng đứng, cả ngươi lạnh toát.

“Nghe đồn, Thanh Vi Thiên chủ và Đại Xích Thiên chủ là sư huynh đệ.” Tề Đạo Lâm nói, giọng vẫn như nói mê nhìn về trước, việc này khiến lão khó mà tin được.

Thạch Hạo cũng không biết gì về Tiên cổ thế nhưng cũng không xa lạ gì với Thanh Vi Thiên và Đại Xích Thiên cả, sớm đã nghe tới danh tiếng của họ, hiểu được ý nghĩa siêu phàm của đạo gia này.

“Xoẹt!”

Quan tài đồng lần nữa bùng phát ra hào quang sáng rực, dung nham màu vàng phun trào, một thanh niên tóc tai bù xù xuất hiện, ánh mắt yêu dị cứ như là một yêu Tiên giáng thế.

Người này, Tề Đạo Lâm không nhận ra và cũng không biết lai lịch.

Cảnh tượng này khiến thần hồn người khác sợ hãi, chỉ có điều duy nhất làm người an tâm là, ba đại cường giả sau khi xuất hiện cũng không có nhằm

vào bọn họ, chỉ siêu nhiên bên trên mà thôi.

Mà cũng chưa hết, không ngừng có bóng người xuất hiện, tất cả đều có thần tư cái thế đủ để bao quát chúng sinh, đạo vận mà họ thể hiện không cách nào tưởng tượng được.

Mạnh như Tề Đạo Lâm lúc này cũng phải bối rối, gần như ngây người ngẩng đầu nhìn những người này.

"Xoạt xoạt!"

Cũng không biết bao lâu trôi qua thì nắp quan tài tự động khép lại, cũng không còn có người nào xuất hiện nữa, mà những bóng người kia sớm đã xếp thành một hàng đứng trên không trung.

Đếm số lượng, không nhiều cũng không ít, tròn mười người.

Bất kể là thần tăng áo trắng hay là Thanh Vi Thiên chủ, hoặc là những người xuất hiện sau đó thì đều có thần vận không tài nào tả được, không phóng thích uy thế nhưng cũng khiến người khác thần phục từ tận đáy lòng muốn quỳ lạy.

Thạch Hạo gắng gượng chống đỡ, Tề Đạo Lâm cũng như thế, tu vi mạnh thì sẽ chịu phải áp lực càng lớn, người run run, gian nan chống lại.

Hai người quá kiêu ngạo, mặc dù đối mặt với sinh linh vô thượng như vậy cũng không hề chịu khuất phục, dùng hết khả năng chống lại và kiên trì.

"Không phải đều… đã chết rồi à? Sao lại xuất hiện chứ!" Thạch Hạo gian nan mở miệng, âm thanh yếu ớt như muỗi bay.

Tề Đạo Lâm không hiểu, lão tin chắc những chứng cứ đã khai quật được ở di tích kia, nói: "Có gì đó quái lạ!"

Từ đầu tới cuối, mười sinh linh này không hề nhìn bọn họ mà chỉ chăm chú về một hướng, như có thể nhìn xuyên qua tầng đất, có thể phá hư không

nhìn thấy tương lai vậy.

Cuối cùng, có tiếng vang nhỏ xuất hiện, khí hỗn độn dâng trào, mười bóng người phóng lên trời.

“Đi!”

Tề Đạo Lâm có cảm giác rồi mang theo Thạch Hạo rời đi, chớp mắt đã đến mặt đất.

“Ầm!”

Mười bóng người đứt thành từng khúc trên bầu trời, hóa thành mười luồng ánh sáng vô cùng chói lọi, rọi sáng quá khứ, hiện tại và tương lai, kinh thiên động địa.

“Là sao thế?” Thạch Hạo kinh ngạc, rung động trong lòng.

“Không phải là người sống.” Tề Đạo Lâm nhìn chằm chằm cao thiên nói.

Bọn họ không phải là thân thể thật sự mà cũng chỉ là ánh sáng, ánh sáng chói mắt rung trời, dù là cổ phiên của Thanh Vi Thiên cũng không phải là thực thể mà chỉ là một chùm sáng kết hợp với hắn mà thôi.

“Con mẹ nhà nó… đây là chuyện xưa luân hồi hay là người thế?!” Tề Đạo Lâm nghiến răng nghiến lợi, nghĩ tới chuyện vừa nãy khiến lão xấu hổ, ánh mắt như thần mâu, sợi tóc múa tung.

Cuối cùng, mười luồng sáng đó đều bay về cùng một phương, nhanh chóng biến mất cuối chân trời.

“Phương hướng đó là…” Tề Đạo Lâm biến sắc, tâm tình của lão còn chập chờn hơn cả khi nhìn thấy những người này xuất hiện.

“Đạo chủ, ông làm sao thế?” Thạch Hạo hỏi.

“Hướng đó là khu vực không người đầy rộng lớn kia!” Thần sắc của Tề Đạo Lâm trở nên nghiêm túc, hít sâu một hơi rồi day day huyệt Thái dương của mình.

Chẳng lẽ phát sinh chuyện gì? Không ai nói rõ.

“Bọn họ còn sống không thế?” Thạch Hạo hỏi.

“Không còn!” Tề Đạo Lâm lắc đầu, suy nghĩ thật kỹ thì mười bóng người vừa nãy không phải là sinh linh còn sống, cũng không có chút ý chí nào.

Hai người yên lặng nhìn về nơi xa, ai cũng không thể đoán trước được sẽ có biến cố gì diễn ra, tại sao lại xảy ra chuyện như vầy?

“Khả năng là chúng ta đã gia tốc một tiến trình nào đó rồi, không biết tốt hay xấu thế nhưng có thể trong mấy ngày này sẽ xảy ra chuyện gì đó. Tam thế đồng quan rất thần bí, có nhân quả vô cùng to lớn, xem ra không sai!” Tề Đạo Lâm thở dài, cau mày.

Sau đó, bọn họ lại xuống dưới lòng đất quan sát quan tài đồng, rất lâu sau cũng không nói gì.

“Trong quan tài này còn có đồ vật, không thể chỉ có mười luồng ánh sáng kia được.” Rất lâu sau thì Thạch Hạo mở miệng.

“Uh, ít nhất người vừa nãy mà ta thấy còn chưa đi ra.” Tề Đạo Lâm gật đầu.

Bọn họ nhìn chằm chằm quan tài cổ, cũng không dám manh động gì.

Bỗng nhiên, trong không gian tối tăm nơi xa sáng lên một chùm sáng từ từ tiến tới nơi này.

“Chính là nó!” Thạch Hạo kích động, lần nữa lại thấy đoàn hỏa diễm thần bí kia.

Nó chỉ lớn như nắm tay, rất đặc biệt, được tạo thành từ những ký hiệu thuần túy, cũng không phải là thần diễm thật sự, có khí tức cổ xưa, vô tận đạo vận.

Hai mắt của Tề Đạo Lâm sâu lắng nhìn đoàn hỏa này, mạnh như lão mà cũng phải nhíu mày, cũng không có nhìn ra nguyên do.

"Đây là Hỗn Độn diễm à?" Thạch Hạo nhỏ giọng hỏi.

"Không phải!" Tề Đạo Lâm lắc đầu, lão chưa từng thấy Hỗn Độn diễm thế nhưng đã từng đọc qua ghi chép trên cốt thư, tuyệt đối không phải như thế này.

"Tiên hỏa?"

Dù là Tề Đạo chủ với kiến thức uyên bác, tiếng xấu vang xa, ăn trộm trăm nhà cũng phải đau đầu, lão không cách nào nhìn thấu đoàn hỏa này, càng nhìn càng cảm thấy hoang đường, không cách nào hiểu rõ được.

"Sự hình thành của Hỏa châu là có quan hệ với nó sao?" Thạch Hạo nhỏ giọng hỏi.

Tề Đạo Lâm hơi động, Hỏa châu rộng lớn vô biên, đoán chừng phải tới mấy ngàn vạn dặm thậm chí còn gấp mười lần, chỉ là một chùm lửa dưới lòng đất thì sẽ tạo nên những ngọn lửa thi thoảng bốc lên trên châu này?

"Dựa vào ngôn ngữ cúng tế Tiên cổ mà ta đã truyền cho ngươi để nối liền với nó xem sao, làm nó đi theo ngươi."

Thạch Hạo nghe thế thì nhanh chóng hành động.

Nhưng mà, đoàn hỏa này lại rất bình tĩnh, trong veo và thông suốt lơ lững giữa hư không, đứng đối diện với hai người chứ chưa hề có bất kỳ biến hóa nào.

Thạch Hạo miệng lưỡi khô quắc, đã hai canh giờ trôi qua tới mức cổ

họng phát rát thế nhưng đoàn hỏa kia vẫn không hề nhúc nhích tí nào.

Việc này khiến hắn tức giận, muốn tới tát bay đoàn hỏa này đi luôn.

“Đạo chủ, không có tác dụng gì cả, hay là ông ra tay đi, dùng Bát Cửu thiên công thu lấy nó sau đó hẳn truyền cho con.” Thạch Hạo đề nghị Tề Đạo Lâm ra tay.

Tề Đạo Lâm nhìn chằm chằm đoàn hỏa nơi xa kia, sau khi quan sát một lát thì gật đầu, lão cảm thấy đoàn lửa này rất kỳ lạ, đáng giá nên tìm hiểu chân tướng.

Nhưng mà, lão chỉ vừa mới động, cốt văn tỏa ra thì đoàn lửa kia như có cảm giác, chớp mắt đánh tới với tốc độ cực nhanh.

Toàn bộ đất trời đều lấp lánh, hào quang của nó mạnh mẽ hơn cả vạn lần khiến hai người như muốn mù mắt, Tề Đạo Lâm hoảng sợ kêu lên không tốt!

Hỏa này quá yêu tà, kinh khủng tới quỷ quái, tuyệt đối có thể đốt cháy bá chủ.

Thân thể lão phát sáng muốn quấn lấy Thạch Hạo rời đi thế nhưng lại giật mình phát hiện ra, đoàn hỏa kia với tốc độ khó tin tiến tới và đứng giữa thầy trò hai người.

Việc khiến lão yên lâm chính là, đoàn lửa này đánh về lão chứ chưa hề nhằm về Thạch Hạo.

Tề Đạo Lâm không nghĩ nhiều, nhanh chóng bay vút lên cao rời khỏi vùng thế giới dưới lòng đất này.

Ánh lửa hừng hực mờ đi rất nhiều, đoàn lửa này khôi phục lại dáng vẻ như cũ, trở nên nhu hòa và lơ lững gần Thạch Hạo.

“Lão già này chạy sao nhanh dữ quá vậy, ông… lại vứt ta một mình ở đây à!” Thạch Hạo tức giận.

Đoàn hỏa to bằng nắm tay xảy ra biến hóa, bắt đầu kéo dài ra hóa thành một cái cây nhỏ cao tầm nửa mét đều do ký hiệu tạo thành, thần bí tới dị thường.

Con mắt của Thạch Hạo trừng to, cây nhỏ này sao lại giống… Liễu Thần?

Chỉ trong phút chốc, đoàn lửa này lại thay đổi hóa thành một tia chớp nằm dày đặc ở trong hư không, cũng là do ký hiệu tạo thành.

“Đang mô phỏng theo pháp môn Lôi đế?” Hắn giật nảy mình.

Tiếp đó, chùm lửa này lại biến hóa thành một con chim vỗ cánh, sau đó lao nhanh xuống hóa thành cá bơi lội một vòng trong hư không xung quanh hắn.

“Côn bằng!” Vẻ mặt của Thạch Hạo biến ảo không ngừng, chùm hỏa này có thể cảm ứng được pháp môn mà hắn học qua, tiếp xúc với bảo thuật vô thượng, là đang học hỏi hay là nối liền với hắn?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 786: Lửa Chính Là Gương

Đây là lửa gì? Thần kinh mạnh mẽ như Thạch Hạo mà lúc này cũng có chút bối rối.

Ngọn lửa này quá kỳ lạ, ánh lửa thì ôn hòa và bề mặt thì không ngừng biến hóa, từng ký hiệu bên trong ngọn lửa như được đúc từ kim loại, ánh sáng rực rỡ nhảy múa tựa như có cảm giác gì đó..

“Lại bắt đầu rồi!” Con ngươi Thạch Hạo như lưỡi dao, hồi hộp nhìn chằm chằm.

Sự biến hóa của nó càng lúc càng rõ ràng, chân thực, thậm chí có khí tức sinh mệnh.

Lúc này đốm lửa lại hóa thành một cây cổ thụ, thân cây như một Cầu Long* uốn thẳng lên trời, từng cành buông xuống tựa như xích thần trật tự vang lên ào ào.

* Cầu long: rồng có sừng.

“Rất giống Liễu Thần!”

Sau đó là bảo thuật Lôi Đế với tia chớp dày đặc ngưng tụ thành hình người đứng ngạo nghễ trời trên trời xanh, suy diễn pháp môn bất diệt muôn đời, vô cùng thần bí.

“Thì ra là như vậy!”

Trong lòng Thạch Hạo run bần bật, đốm lửa này vẫn chưa biểu diễn bảo thuật cụ thể, chỉ là đang suy diễn sau đó thể hiện ra một loại ý cảnh siêu thoát nào đó khuấy động đến tâm thần hắn.

Nó tựa như một chiếc gương phản chiếu pháp môn vô thượng!

Trong nháy mắt Thạch Hạo phảng phất thấy được chỗ thiếu sót của bản thân, nhìn chằm chằm pháp và Đạo mà đốm lửa này "phản chiếu", phát hiện ra những thiếu hụt trong pháp và Đạo của mình.

"Lấy lửa làm gương!" Con mắt Thạch Hạo sáng rực.

Hắn tĩnh tâm lại rồi nhìn những pháp và Đạo kia, quan sát đốm lửa diễn dịch đang diễn dịch và đối chiếu với bản thân, quan sát nhược điểm con đường của bản thân.

"Nếu cứ như thế này, mặc dù ta không phải là Lôi Đế, Côn Bằng thì có thể sẽ có một ngày thể hiện ra sức chiến đấu mạnh nhất mà chỉ bọn họ mới có thể phát huy ra hay không?"

Bất kỳ một bảo thuật nào thì người sáng tạo ra mới có thể phát huy đến mức mạnh nhất, bởi vì đó là thứ thích hợp nhất với bọn họ, người sau rất khó phù hợp đến hoàn mỹ.

Gió mạnh đập vào mặt, thế giới dưới lòng đất run run, Tề Đạo Lâm đã trở lại, không những triển khai Bát Cửu thiên công mà còn vận chuyển một cái pháp luân lao thẳng xuống nơi này.

Một luồng khí nóng khó tả khiến người ta cảm thấy đau nhức phủ xuống toàn thân, cả máu thịt và linh hồn đều sắp bị đốt thành tro tàn.

Nơi đây trở nên nóng rực, hai mắt Thạch Hạo đau nhói, thần niệm như bị thiên đao chém trúng suýt chút bất tỉnh, giống như rơi vào trong luyện ngục tàn khốc nhất lịch sử.

Hắn kêu to không tốt, đốm lửa này đang muốn phát uy, vì thế có thể khiến Thạch Hạo gặp nạn.

Bất quá, hư vô và tăm tối muôn đời như dự đoán cũng không đến, hắn vẫn còn sống, vẫn còn đứng đó nhưng đốm lửa kia đã biến mất, hắn giang

hai tay thì thấy vẫn chưa bị thương tích gì.

“Thật lợi hại, đốm lửa này đủ để thiêu chết nhân vật cấm kỵ vô thượng.” Thần sắc Tề Đạo Lâm phức tạp, nghi ngờ tìm kiếm không thôi.

Đốm lửa kia khi yên tĩnh thì nhu hòa mà thần thánh, như một đèn cổ sáng tỏ không thôi, kèm theo chư thiên, theo dõi đại Đạo, nhưng một khi bùng phát thì lại cực kỳ đáng sợ.

Tề Đạo Lâm cảm nhận vô cùng sâu sắc, dù là lão Thiên Nhân tại thời kỳ đỉnh cao nhất khi tới nơi này thì chắc chắn cũng phải nuốt hận, đốm lửa do ký hiệu tạo thành kia quá kỳ lạ rồi.

“Nó đã đi đâu rồi?” Tề Đạo Lâm hỏi.

Thạch Hạo lắc đầu, ánh sáng vừa nãy quá chói lòa, hắn ngỡ rằng mình đã bị đốt thành tro bụi, cơ bản không thấy rõ ánh lửa thần bí kia tột cùng là bay về phương nào.

Tề Đạo Lâm nhíu mày, thần giác của ông mạnh mẽ biết bao, thế nhưng vừa rồi lại không thể ngay tức khắc bắt được khí tức của đốm lửa thần bí kia, tựa như là biến mất không còn tăm hơi.

Điều này rất quái lạ, phảng phất như đốm lửa kia bùng cháy đến cực hạn rồi biến mất khỏi thế gian.

“Sẽ không phải đã tiến vào thân thể ngươi chứ?” Tề Đạo Lâm nghi hoặc nên nắm lấy tay Thạch Hạo tra xét một phen, dù vậy cũng không thấy tung tích gì.

Thạch Hạo quan sát bên trong thân thể cũng không thấy bất kỳ dấu hiệu lạ nào.

“Kỳ lạ quá, đi đâu rồi?” Hai thầy trò tìm kiếm.

“Phải hay không đã tiến vào quan tài đồng rồi?” Thạch Hạo nói.

“Không thể, ta vừa nãy ở ngay phương hướng này.” Tề Đạo Lâm lắc đầu, lsoc đứng ở giữa quan tài đồng và đốm lửa nên đốm lửa kia tuyệt đối không đến gần chín bộ xương rồng và quan tài cổ.

Tìm kiếm một vòng lớn ở thế giới dưới lòng đất nhưng bọn họ cũng không có bất kỳ phát hiện nào.

“Ồ, nó chuyển động kìa.” Thạch Hạo kinh ngạc, nhìn thấy quan tài đồng rung động, chín bộ xương rồng phát sáng, sương mù mịt mờ tràn ngập tản ra một luồng gợn sóng kinh người.

Sau đó hư không mơ hồ sụp đổ, nơi này bắt đầu vặn vẹo.

“Rời đi rồi!” Ánh mắt Tề Đạo Lâm như điện nhìn chằm chằm nơi đó, thế nhưng cũng không có chút hành động gì cả.

Bởi vì trong quá trình này rất có thể sẽ gặp nguy hiểm, năm đó sư tôn của ông chính vì đuổi theo Tam Thế Đồng Quan đang rời đi nên bị thương nặng và sau đó mới chết đi.

“Ầm!”

Nơi này gợn sóng kịch liệt, hư không nứt ra tựa như một vầng mặt trời màu vàng nổ tung, chín bộ xương rồng và Tam Thế Đồng Quan biến mất khỏi nơi đây.

“Mười luồng tiên quang xuất thế không biết sẽ xảy ra chuyện gì, sau khi rời đi thì cần phải quan sát thật kỹ biến hóa của thượng giới trong mấy ngày tới.” Tề Đạo Lâm nghiêm túc nói.

Loại biến cố này không biết là tốt hay xấu, rất khó đoán trước ảnh hưởng và kết quả của nó.

Trước khi đi, Tề Đạo Lâm kiểm tra Thạch Hạo thêm một lần nữa, sau khi vững tĩn không có đốm lửa kia thì mới rời khỏi, nói: “Nếu không được thì phải đi đoạt Đại Xích Thiên hỏa rồi.”

Căn cứ vào di tích cổ được khai quật thì cổ hỏa nổi tiếng kia vô cùng kinh người, Đại Xích Thiên chủ năm xưa tung hoành Cửu thiên Thập địa, đáng sợ đến tận cùng.

"Không cần đâu!" Thạch Hạo lắc đầu, một là không muốn đi con đường của người khác, hai là không muốn Tề Đạo Lâm mạo hiểm, bởi vì ngọn lửa kia là thứ giao dịch giữa Thư viện Thiên Tiên và Thư viện Thần Nhai.

Ánh sáng lóe lên, bọn họ biến mất khỏi nơi này đi lên mặt đất, sau đó trở về sơn môn yên tĩnh của mình.

Hai ngày sau, Tề Đạo Lâm nhìn trời và thỉnh thoảng lại biến mất, chạy tới các nơi để tìm hiểu xem thượng giới có xảy ra điều dị thường gì hay không, ông rất hồi hộp.

Bởi vì mười luồng tiên quang lao ra từ quan tài đồng đã hướng về khu không người rộng lớn, nên không thể không có lý do được.

"Ha ha…" Tiếng cười lớn truyền đến.

Lúc Tề Đạo Lâm lần nữa biến mất thì sơn môn nghênh đón khách tới thăm.

Thạch Hạo vui mừng ra ngoài đón, dĩ nhiên là Nhị Ngốc Tử Khổng Cầu Kỷ.

Đương nhiên hiện tại con khổng tước này cũng không còn là tên trọc, khi ra ngoài thì cánh chim năm màu xinh đẹp tựa như tiên kim bất diệt ngang trời, sáng lóa.

"Ngươi thế nào lại đến?" Sau khi tới thượng giới Thạch Hạo đặc biệt nhớ nhung người hạ giới, không biết những người quen thuộc tới được mấy người.

"Ngươi gây náo động lớn như vậy thì ta muốn không biết cũng không được, đánh bại thần thoại Thiên Mệnh, chém ngang hông U Vũ, việc này lưu

truyền rộng rãi trong đệ tử trẻ tuổi của các đại giáo rồi, ta có thể không biết sao?”

Toàn thân Nhị ngốc tử là lông vũ năm màu, hắn hóa thành dáng vẻ của một thanh niên càng trẻ tuổi và càng có khí chất hơn trước đây nhiều, người không biết còn tưởng hắn là công tử danh môn quyền quý.

“Đến, đến, đến, hôm nay không say không về.”

Bạn cũ gặp lại tự nhiên có nhiều chuyện để nói, Thạch Hạo muốn biết tình huống của thượng giới, còn Nhị Ngốc Tử lại muốn biết tình hình hạ giới, hai người chuyện trò luyên thuyên với nhau.

Rất nhanh Thạch Hạo cảm ứng được ngoài sơn môn có rất nhiều khí tức mạnh mẽ, hắn phát hiện được mấy trăm luồng thần niệm lảng vảng chung quanh.

“Là những ai thế?” Thạch Hạo nhíu mày.

“Tất nhiên là cường giả các tộc, ngươi chém gục U Vũ quả thực đã gây nên sóng gió ngất trời, sau khi biết Hoang ở đây thì rất nhiều người muốn tới gặp mặt, ngươi giờ đã thành người nổi tiếng rồi đó.” Nhị ngốc tử cười khà khà nói, dáng vẻ rất hèn mọn, nhỏ giọng bổ sung: “Trong đó không thiếu mỹ nữ của các tộc đâu.”

“Có mỹ nữ Khổng Tước tộc không?”

“Cút, đó là hậu viện của ta, nếu ngươi dám giở trò linh tinh với mỹ nhân Khổng Tước tộc thì cẩn thận ta bẩm báo thần chủ phế ngươi đó!”

Hai người thì khoác lác với nhau, còn bên ngoài thì chẳng thể yên tĩnh được.

Sau đó không lâu, trước sơn môn đã đến một tên mập rất bình dị, mặt bánh bao, mắt to trong sáng tựa thủy tinh, dáng vẻ thì lại e thẹn.

“Là con cái nhà ai mà lại ngây thơ quá vậy, bị người khác mang đi bán chắc cũng không biết.” Nhị Ngốc Tử vừa nhìn thì đã mắc cười.

Thạch Hạo lộ vẻ cổ quái nói: “Đoán chừng hắn bán ngươi đi thì có.”

Hắn cũng không thấy tên mập này ngây thơ chút nào cả, lúc ở bí cảnh Nguyên Thiên thì tên mập này rất âm hiểm, chôn giết sơ đại dễ như không vậy mà lại còn giả bộ khiến người khác cảm thấy hắn là người hiền lành.

Chính là Tào Vũ Sinh, tên khốn này cũng tới.

“Lại đây nhậu cùng đi.” Thạch Hạo bắt chuyện.

“Tên mập này rất lợi hại à?” Nhị Ngốc Tử ngờ vực.

Tên béo ngượng ngùng cười nói: “Ta chỉ là một Tôn giả còn nhỏ, cũng chưa trưởng thành luôn mà.”

“Bớt nói nhảm, trong cơ thể có khắc Sát trận thứ ba, có thể phát ra kiếm khí hỗn độn, dễ dàng giết chết sơ đại, cũng bày đặt giả ngu.” Thạch Hạo thẳng thừng vạch mặt, tên mập chết bầm này còn bẫy cả hắn và Thập Ngũ gia nữa.

Lúc này Nhị Ngốc Tử hoảng loạn trợn tròn cặp mắt nói: “Con mẹ nó, Sát trận thứ ba cũng khắc vào trong cơ thể luôn à? Dù là tộc ta cũng không có! Tên mập chết bầm này chẳng lẽ lại là loại quái vật bị ẩn giấu trong truyền thuyết kia?”

“Đúng, hắn chính là quái vật, gầm gầm gừ gừ tiến vào một khu di tích, đang tìm Sát trận thứ hai để in khắc vào trong huyết nhục của mình nữa đó.” Đúng lúc này, một con thỏ trắng như tuyết nhỏ bằng bàn tay nhảy tới, con mắt tựa như bảo thạch, lớn tiếng nói.

Đồng thời, trong miệng của nó còn nhai một cây thuốc phát ra ánh sáng, mùi thơm tràn ngập.

Con mắt Thạch Hạo lúc đó liền trợn tròn cả giận nói: “Thỏ nhỏ, ngươi dám trộm chuẩn Thánh dược của ta!”

Hắn tức giận đuổi tới, mấy ngày nay hắn ở trong bảo địa thần thánh nhất của sơn môn mở ra một vườn thuốc, trồng một ít linh dược, trong đó còn có có một cây chuẩn Thánh dược nữa.

Kết quả, con thỏ này không biết đã trà trộn vào lúc nào mà trộm được, vài cú gặm thì gần như đã ăn sạch cây chuẩn thánh dược này rồi.

Con mắt Nhị Ngốc Tử cũng trợn lên, đây chính là chuẩn Thánh dược đấy nhen.

Thấy Thạch Hạo đập tới, con thỏ nhỏ trắng như tuyết thét to: “Trong bí cảnh Nguyên Thiên ngươi còn đoạt của ta một cây Thánh dược đó, keo kiệt!”

Chính là Thái âm Ngọc thỏ, nàng tự xưng là em gái của chí tôn trẻ tuổi tộc này, thế nhưng rất nhiều người hoài nghi nàng chính là người này.

Thạch Hạo ngượng ngùng ngừng lại, dù sao hắn, Tào Vũ Sinh còn có thỏ nhỏ này từng liên thủ đại chiến quần hùng, cũng coi như là cùng chung hoạn nạn.

Thỏ trắng như tuyết to bằng lòng bàn tay hóa thành một cô gái nhỏ múp máp, đẹp như em bé bằng sứ, đặc biệt đôi mắt to như hồng ngọc khiến Nhị ngốc tử ngắm nhìn tới ngẩn ngơ.

Mấy người ngồi trong núi bắt đầu nướng hung thú, uống rượu chén lớn, đương nhiên thỏ nhỏ lấy cớ không ăn mặn, gặm gần hết vườn thuốc của Thạch Hạo khiến hắn tức ngứa răng.

Cũng may hắn đã để lại cho Thập Ngũ gia những kỳ dược và vài cây Thánh dược, nếu không thì tổn thất nặng nề rồi.

Đương nhiên, thỏ nhỏ nói chỉ ăn chay nhưng khi có mấy chén vào thì bắt

đầu tê tê, nhảy nhót tưng bừng, tranh giành thịt nướng thơm phức trên đống lửa, ăn đến nỗi miệng đầy mỡ.

Nhị ngốc tử nở nụ cười đầy giả dối, chủ động làm quen rồi chúc rượu, sau cùng bị con thỏ nhỏ duỗi chân, bịch một tiếng, đạp hắn bắn lên tận tầng mây.

"Ta #￥%… Lực chân của con thỏ này sao mạnh dữ vậy nè!" Nhị ngốc tử nhe răng, nếu không phải tiến vào Thần Hỏa cảnh từ lâu thì chắc đã bị đạp cho trợn trắng mắt.

Tên mập Tào Vũ Sinh vô cùng thông cảm về vấn đề này, nói rất đồng tình: "Lúc rảnh rỗi thì nàng hay chạy lên núi của Kim Sí Đại Bằng dạo chơi, thế nhưng mỗi ngày đều đạp bay Kim Sí Đại Bằng, chính vì thế dù là Bằng chủ cũng thấy khó chịu nên tự mình đến cửa tìm tộc trưởng tộc Thái âm Ngọc thỏ."

"Nói lung tung gì đó hả, hàng năm ta chỉ đi có mấy tháng mà, chỉ ngồi đợi chim Bằng tới chớ bộ." Tiểu cô nương sửa lại.

"Tiên sư nó, biến thái!" Nhị ngốc tử phát hiện, không thể đối xử tên mập và cô gái nhỏ tròn trịa có cặp mắt đỏ này như người bình thường được.

"Đúng rồi, ngươi quá nổi tiếng rồi đó nghe, chuyện này cũng không phải là chuyện tốt, đặc biệt Tề Đạo chủ đã buông lời, tất cả Tôn giả và cường giả Thần Hỏa cảnh đều có thể tới khiêu chiến, việc này khiến không ít người chộn rộn."

"Còn có ai dám đến?"

Mấy người vừa uống rượu vừa tán gẫu vui vẻ nên nhắc tới vấn đề này.

"Sẽ có kẻ tàn nhẫn, theo ta được biết, khả năng có người đã cầm đại sát khí ra ngoài, ngoài ra chắc còn có thể có sơ đại Thần Hỏa cảnh nữa." Tên mập nói.

Thạch Hạo biến sắc, sơ đại Thần Hỏa cảnh ở đời này rất ít, bởi vì tất cả mọi người đều đang liều mạng áp chế cảnh giới để chờ vận may lớn của đại quyết chiến ba ngàn châu.

“Thật không biết xấu hổ mà.” Nhị Ngốc Tử nói, vẻ mặt nghiêm túc.

“Không sao, trăm sông tụ biển sắp bắt đầu rồi, chờ ta đi tham chiến, lần nữa trở về nói không chừng đã là Thần Hỏa cảnh rồi.” Thạch Hạo cười nói.

“Cẩn thận một chút đi, quả thật có kẻ hung tàn đến đó.”

“Thật sao?” Thạch Hạo nghe vậy hơi động.

“Truyền nhân Tiên điện đến rồi, còn có thánh nữ Bổ Thiên giáo kia nữa.” Tên mập nhìn Thạch Hạo nói rất thần bí.

Thạch Hạo quay đầu lại, nói: “Tin tức của ngươi cũng rất nhanh nhạy nhen.”

“Chỉ là trùng hợp nhìn thấy mà thôi, mấy ngày gần đây không ít người đến Thư viện Thiên Tiên, đều là tu sĩ các giáo vì khiếp sợ hung uy của Tề Đạo chủ nên không ai dám lập tức xông tới đây mà tạm thời tới Thư viện Thiên Tiên. Truyền nhân Tiên điện và thánh nữ Bổ Thiên giáo Nguyệt Thiền tựa hồ có hứng thú rất lớn với một thiếu nữ tên là Thanh Y nào đó.” Tên mập dáo dác nói.

“Tên mập đáng chết, ngươi biết cũng không ít đó.” Thạch Hạo thất kinh, cảm giác tên mập này tựa hồ đã nhìn ra vấn đề chủ và thứ thân của Nguyệt Thiền.

“Ta cũng nghe nói, truyền nhân Tiên điện đã xuất hiện ở Thư viện Thiên Tiên, muốn tự mình dẫn đi một nữ đệ tử trong vhư viện.” Nhị Ngốc Tử nói, hắn cũng đi qua nơi đó, là từ thư viện chạy đến chỗ này.

“Muốn chết!” Thạch Hạo đứng phắt lên, hắn giờ mới hiểu được vì sao hai ngày nay cũng không thấy Thanh Y xuất hiện, nguyên lai là bị người

chặn lại bên trong thư viện.

“Này, ngươi muốn đi làm gì, đánh giết truyền nhân Tiên điện sao?” Con thỏ nhỏ hưng phấn nhảy lên.

“Đi Thư viện Thiên tiên!” Thạch Hạo nói rồi bay ra ngoài trước tiên.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 787: Tiên Điện Vs Đạo Trường Chí Tôn

Thỏ nhỏ nhảy nhót loạn xạ e thiên hạ không loạn, là người đi theo đầu tiên.

Nhị Ngốc Tử ở phía sau hô: "Giết đi, đánh yêu ma đi!"

Hoang làm loạn ở Hỏa châu, phá thần thoại Thiên mệnh, chém gục U Vũ, dấy lên sóng gió cực lớn.

Một ít đại giáo phái ra không ít cao thủ đều là kiệt xuất tới đây điều tra, không thiếu anh kiệt tuổi trẻ nhân dịp này muốn tận mắt nhìn xem Hoang đến tột cùng như thế nào.

Thư viện Thiên Tiên trở thành nơi tá túc của bọn họ, bởi vì hiện tại hung danh của Tề Đạo Lâm lan xa, không ai có can đảm xông vào sơn môn nhỏ rách nát nữa.

"Thiếu chủ Huyết hải, Kim Lang thảo nguyên, thánh nữ Kiếm cung… vẫn chưa rời đi, hơn nữa lại tới thêm vài tên sơ đại vô cùng mạnh mẽ nữa, thực sự là ngoài dự đoán của mọi người."

Trong Thư viện Thiên Tiên, rất nhiều học sinh đều đang bàn luận. Hai ngày gần nhất này vô cùng náo nhiệt, không chỉ có con cháu tinh anh của các tộc mà còn có một ít chí tôn trẻ tuổi cũng xuất hiện ở đây.

Theo truyền nhân Tiên điện giá lâm thì trong thư viện càng nổi lên sóng to gió lớn, ở thượng giới hắn là thanh niên chí tôn rất nổi tiếng, dựa theo rất nhiều người thì hắn là người khó mà đối phó được!

"Một trận chiến trong bí cảnh Nguyên Thiên, đại nhân trẻ tuổi của Tiên điện vì không sử dụng pháp lực mà chỉ dùng cách cận chiến với Hoang nên

đã bị thiệt thòi lớn, lần tới này là vì hắn sao?”

Mọi người suy đoán, vô cùng chờ mong.

Hai người này nếu như gặp lại thì tuyệt đối là một trận long tranh hổ đấu, vấy máu trời cao.

Cũng chính bởi vì người đến là truyền nhân Tiên điện nên tiếng tăm của Hoang càng lớn hơn!

Nhưng có một bí mật truyền ra lật ngược mọi hiểu biết, khác hoàn toàn với suy đoán của mọi người, gợi ra một trận động đất.

“Truyền nhân Tiên điện đi lại bên ngoài từ trước tới giờ… chỉ là thứ thân mà không phải là hắn thật sự!”

“Cái gì?!”

Sau khi tin tức bất ngờ được tiết lộ đã tạo thành sóng to gió lớn, khiến khu vực này rung bần bật.

Rất nhanh, hành động đầu tiên của đệ tử các giáo là đưa tin tức truyền về, bởi vì ảnh hưởng quá to lớn, tuyệt đối là tin tức mang tính chấn động!

Tất cả mọi người đều bị đè ép, khó có thể tin được.

Cường giả khắp nơi thông qua các loại thủ đoạn để tìm chứng cứ, khi biết tin này là do “Bí cốc” truyền ra thì kinh ngạc nhiên đến ngây người, vì đó là một đạo thống rất thần bí.

Bọn họ hiểu rõ các loại bí ẩn, thường thường lấy giá rất cao để trao đổi với người cần nhất.

Theo kinh nghiệm từ xưa tới nay, bí ẩn do đạo thống này truyền ra thì tính chính xác lên tới tám phần mười.

“Chuyện này… quá kinh khủng mà!”

Chỉ là thứ thân mà tư chất đã thần dũng trong lứa đồng đại, nếu là chủ thân xuất thế, vậy thì mạnh đến đâu?!

Đồng thời có tin tức truyền ra là, chủ thân và thứ thân của truyền nhân Tiên điện sắp sửa dung hợp, chính vì đại quyết chiến thiên tà ba ngàn châu.

Tất cả mọi người đều choáng váng và lạnh từ đầu đến chân, người thừa kế Tiên điện như vậy thì còn có ai sẽ là đối thủ?

Các giáo nhận được tin tức, nhưng hễ là sơ đại mạnh mẽ, có chí hướng quật khởi trong đại chiến ba ngàn châu để đoạt được vận may của môn phái cổ xưa kia cũng đều bắt đầu nghiên cứu.

Bởi vì hắn chính là phiền toái đau đầu chung của các đại giáo.

"Hắn tới đây làm gì, muốn chém giết Hoang sao?"

"Thứ thân đã nhận lấy thiệt thòi lớn, lần này chẳng lẻ muốn tái chiến với Hoang một trận?"

Mọi người ngờ vực, rất nhiều ánh mắt tập trung đến khu vực này, tỉ mỉ chú ý, đều muốn biết liệu truyền nhân Tiên điện có va chạm nảy lửa với Hoang không.

Đồng thời không ít người đều biết, tiền thân của Đạo tràng Chí tôn là gì, cùng Tiên điện đối lập từ xưa tới nay, hai bên không thể tồn tại cùng một đời, chắc chắn có đại chiến.

"Hoang, thần dũng, quật khởi nhanh chóng, thế nhưng truyền nhân Tiên điện tựa hồ kinh khủng hơn cả lần trước, trước đây bất quá chỉ là thứ thấn, nếu là hai thân dung hợp thì còn đến mức nào!"

Rất nhanh mọi người cảm thấy có điều không đúng, lần này truyền nhân Tiên điện đến Thư viện Thiên Tiên là có liên quan đến Thanh Y.

Rất nhiều người cau mày, hắn và thánh nữ Bổ Thiên giáo Nguyệt Thiền

cùng nhau tới đây, những lần đi gặp Thanh Y thì đều phát sinh những tranh chấp liên hồi, bọn họ muốn mang nàng đi bằng mọi giá.

Nếu không có Phượng Vũ đuổi tới cùng lão nhân trong thư viện lại đứng ra thì hậu quả khó mà lường được.

"Quá đáng quá mà, lại có ý định với mỹ nhân trên bảng tuyệt sắc của thư viện chúng ta, ta ủng hộ Hoang lần thứ hai đánh bại truyền nhân Tiên điện!"

"Vốn ta còn cảm thấy gần đây Hoang quá ngông cuồng, bây giờ ta cũng ủng hộ hắn, tốt nhất đánh đuổi truyền nhân Tiên điện!"

Bên trong thư viện rất nhiều học sinh không vừa lòng, cảm thấy truyền nhân Tiên điện quá ngang ngược, vậy mà lại nhằm vào Thanh Y, muốn vô lễ mang đi mỹ nhân trên bảng tuyệt sắc, bọn họ không thể nào chấp nhận được.

Sâu trong thư viện, một vùng đạo thổ an lành.

Ngọn núi xinh đẹp, hồ nước óng ánh như bảo thạch, đây là nơi tu đạo của Nguyệt Thiền và một số nữ sinh khác.

Hôm nay, yên tĩnh bị phá vỡ, rất nhiều người xuất hiện, nhưng chỉ có thể ở xa không thể tới gần được.

Trước núi, toàn thân truyền nhân Tiên điện được sương mù và ký hiệu thần bí bao phủ, mạnh mẽ và khó lường, cả người khó có thể nhìn rõ, chỉ là lực chấn động ấy khiến người cùng thế hệ run rẩy.

Một đôi mắt của hắn vô cùng đáng sợ, trong con người có phù văn màu bạc đan xen cực kỳ khiếp người, tựa như có thể nhìn thấu tất cả.

Đây là dấu hiệu sắp hình thành Thiên nhãn!

Thành tựu như vậy không cần nói là những người khác mà ngay cả những Giáo chủ cũng thầm than, bọn họ đều chưa từng tu thành bởi vì võ đạo Thiên nhãn không quan hệ gì với tu vi.

“Tiền bối, ta đã giải thích, nàng là thứ thân của Nguyệt Thiền, chúng ta nhất định phải mang đi.” Truyền nhân Tiên điện nhẹ nhàng nói, đối mặt với nhân vật lớn tuổi của Thư viện Thiên Tiên thì vẫn vô cùng ung dung và tự tin.

“Trở về đi, ngươi và ta vốn là một thể, nhất định phải dung hợp làm một.” Thánh nữ Bổ Thiên giáo Nguyệt Thiền mở miệng, âm thanh như tiếng trời êm tai.

Nàng tuyết y xuất trần, mái tóc tung bay, mắt to linh động, mang theo tuệ quang, mũi ngọc tinh xảo vểnh cao, môi đỏ trơn bóng, tựa như Hằng Nga chuyển thế, thuần khiết và siêu thoát khó tả.

“Ta là Thanh Y, là một người đơn độc, sẽ không đi cùng các ngươi.” Thanh Y nói, ánh mắt nàng trong suốt, yên tĩnh không một gợn sóng nhìn hai người.

Nếu nàng lộ ra hình dáng thì sẽ không khác chút nào cô gái đối diện kia.

Ở bên cạnh là một vị cường giả của Thư viện Thiên tiên đang cau mày suy tư.

“Không được, Thanh Y hiện tại là đệ tử của thư viện ta, cũng không thể xác định được các ngươi nói là chính xác hay không, không thể mang đi.” Ông lão ngẩng đầu nói.

Phượng Vũ cũng có mặt, quần áo màu vàng phất phới, khí tức mạnh mẽ, mi tâm phát sáng nói: “Ta chỉ biết, nàng chính là Thanh Y và không muốn đi với các ngươi, vậy đủ rồi, xin rời đi thôi.”

“Sự thật nàng chính là thứ thân Nguyệt Thiền, dù như thế nào chúng ta cũng phải dẫn nàng đi!” Truyền nhân Tiên điện lạnh lùng nói.

Hắn sở dĩ làm như vậy một là bởi vì không muốn thứ thân lẫn trốn, phòng ngừa nhược điểm và bí pháp một thân chia làm hai bị truyền đi gây bất lợi cho hắn.

Loại cổ pháp này tuyệt đối không thể cho thiên hạ biết rõ, người người đều hiểu.

Còn có một chút và cũng là nguyên nhân quan trọng nhất, hắn muốn tận mắt thấy quá trình dung hợp hai thân Nguyệt Thiên, để tích lũy kinh nghiệm hợp nhất bản thân khiến mình càng mạnh hơn.

"Người trẻ tuổi, đây là Thư viện Thiên Tiên ta, không phải Đồng điện." Ông lão nói, lời nói bình thản nhưng cũng lộ ra một luồng ngang ngược thấy rõ.

Bởi vì Thanh Y là người của thư viện, nếu như cấp trên không thể bảo vệ được một đệ tử xuất sắc thì còn là đại giáo từ xưa sừng sững ba ngàn châu nữa chứ.

"Tiền bối, nàng chính là ta, ta chính là nàng, bây giờ chỉ là muốn hợp nhất hoàn toàn, ông nhẫn tâm ngăn cản sao?" Chủ thân Nguyệt Thiền mở miệng, âm thanh nhu hòa, sắc mặt thành khẩn.

"Nếu ngươi chính là ta, ta chính là ngươi thì ta vì sao phải phản đối đây? Đừng làm khó nữa, ngươi là ngươi, ta là Thanh Y." Bên này, Thanh Y điềm đạm, yêu kiều xuất trần, mi tâm có một dấu ấn màu xanh phát sáng, càng tôn phong thái của nàng lên tuyệt thế.

"Ngươi ta hiện giờ chỉ là có chút gút mắt, sau khi cùng một chỗ rồi thì tất cả đều sẽ qua." Chủ thân Nguyệt Thiền mở miệng.

"Tiền bối, chúng ta quả thực muốn mang cô gái này rời đi, nhưng vì suy nghĩ đến cảm nhận của Thư viện Thiên Tiên nên chúng ta sẽ có bồi thường." Truyền nhân Tiên điện nói.

Ông lão lắc đầu nói: "Chỉ cần Thanh Y không muốn, ở trong thư viện này thì chúng ta có chức trách bảo vệ đệ tử, không cho phép người ngoài làm khó nàng."

Truyền nhân Tiên điện rất quả quyết, xoay người rời đi nói: "Ta sẽ trở

lại.”

Giọng nói của hắn rất lạnh, dù là đối mặt với cao thủ thế hệ trước, người đã gần đến Thiên Thần cảnh cũng là tràn đầy tự tin, bình thản như không.

Rất rõ ràng hắn sẽ không để yên, nhất định sẽ mời tới nhân vật cảnh giới tương ứng của thế hệ trước, đòi một lời “giải thích”.

Xa xa, rất nhiều người đều đang quan sát thật kỹ, tuy không thể nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ nhưng cũng nhận được tin tức là muốn mang Thanh Y đi.

“Hắn dựa vào cái gì mà ngông cuồng như vậy chứ, Tiên điện thì ngon à, còn không phải là bị Hoang đánh bại!”

“Đúng vậy, năm đó lúc Cung điện Chí tôn còn huy hoàng trên thế gian thì các ngươi không phải cũng tránh né sao, hiện tại bày ra tư thái duy ngã độc tôn thì tính là cái gì?”

Rất nhiều người không vừa lòng, lớn tiếng nghị luận.

Đương nhiên cũng có một ít tu sĩ bên ngoài, hiện đang tạm trú tại Thư viện Thiên Tiên thì nghiêng về truyền nhân Tiên điện.

“Dù như thế nào ta cũng sẽ mang Thanh Y đi!” Khi truyền nhân Tiên điện rời nơi này đi thì lạnh lùng nói.

Rất nhiều người nghe được câu nói này, lập tức khiến mấy người bên trong thư viện không cam lòng, ầm ĩ cả lên, tiếng người huyên náo.

Đương nhiên có một số tu sĩ đến từ đại giáo khác đứng về phía hắn, đều gật đầu thán phục sự mạnh mẽ của hắn, không sợ tất cả ngăn cản.

Trên thực tế thì truyền nhân Tiên điện rất buồn bực, tâm tình nhất thời khó có thể khống chế, bởi vì hắn là thứ thân và chuẩn bị dung hợp cùng chủ thân nên có chút sợ hãi trong lòng.

“Ngươi là cái quái gì, muốn mang ai đi thì mang chắc!” Đúng lúc này, một âm thanh trong trẻo truyền tới, giữa bầu trời một thiếu niên lao xuống, lưng mang một đôi cánh bằng tia chớp, nhanh đến cực hạn.

“Hoang, hắn chính là Hoang!” Rất nhiều người sợ hãi kêu lên.

Gần đây tiếng tăm của Hoang quá lớn, chấn động khắp nơi, dám khiêu chiến Thiên Nhân tộc, khiến khắp nơi chú ý, là một trong những chí tôn trẻ tuổi chói mắt nhất hiện giờ.

Đồng thời hắn cũng là người duy nhất khiến thứ thân truyền nhân Tiên điện ăn phải thiệt thòi. Giờ này phút này xuất hiện thì đặc biệt náo động, khiến người ta phấn chấn.

“Đại sư huynh của Đạo tràng Chí tôn đã đến, lần này náo nhiệt rồi đây!”

Cho đến bây giờ, rất nhiều người đều không quên chuyện hắn là “Đại sư huynh”, cũng nhớ tới hắn chính là quái thai xông qua thang trời của Thư viện Thiên Tiên.

Hai đại thiên kiêu gặp gỡ, khiến nơi đây lập tức sôi trào.

“Là ngươi!” Truyền nhân Tiên điện ngẩng đầu, nhìn thấy Thạch Hạo đang lơ lửng trong hư không, ánh mắt lạnh lẽo, phù văn màu bạc trong con ngươi lập tức sáng rực lên, đan dệt thành chùm sáng khủng bố.

“Là ta, cỡ như ngươi cũng xứng tới đây hò hét à, nói dóc mang Thanh Y rời đi!” Thạch Hạo nói, tóc đen dày đặc, khuôn mặt thanh tú, cơ thể phát sáng, thể hiện ra một loại tư thái ngoài ta còn ai, gợn sóng thần năng mạnh mẽ khuếch tán.

Lời vừa nói ra khiến nơi ồn ào này càng tăng nhiệt.

“Hoang thật là mạnh mẽ, vậy mà lại không hề sợ truyền nhân Tiên điện, đây là hò hét chửi thẳng mặt, gần như là sỉ nhục rồi còn gì!”

Rất nhiều người phấn chấn, còn có người kích động, cũng có người xem thường, nơi này một mảnh ồn ào.

Chuyện lớn như vậy tự nhiên gây ra náo động, toàn bộ người của Thư viện đã bị kinh động, mà người của các giáo ở tạm nơi này cũng đều giật mình, tất cả nhanh chóng lao tới.

Truyền nhân Tiên điện đáp lại đầy lạnh lẽo: "Ngươi tới thật đúng lúc, ta vốn là muốn tìm ngươi. Cung điện Chí tôn đã diệt, cái gọi là Đạo tràng còn muốn gây sóng gió gì nữa chứ, không có cơ hội! Hôm nay ta muốn dẫn Thanh Y đi, ngươi có thể làm khó dễ được ta sao?"

Thanh Y bay lên trời hướng về bên này, nàng băng cơ ngọc cốt, mái tóc đen tuyền rủ xuống tới eo nhỏ tựa như tơ lụa bóng loáng.

Quần dài phất phới, Thanh Y tựa như tiên tử đạp sóng đến gần, tiên cơ ngọc cốt, tỏa ra hào quang, trên gương mặt trái xoan trắng mịn lông mày uốn cong, con mắt linh động, phong thái vô thượng.

Nàng ôn hòa mà yên lặng, khi lộ ra một nụ cười yếu ớt thì long lanh cuốn hút khiến mặt trời cũng phải ảm đạm phai mờ.

Thạch Hạo tiến tới, tay rất tự nhiên ôm eo Thanh Y, đứng cùng một chỗ với nàng.

Vốn Thanh Y muốn tránh né nhưng cuối cùng ngừng lại đứng sánh vai với hắn, cũng không có phản ứng gì.

Ánh mắt Thạch Hạo sáng rực nhìn xuống truyền nhân Tiên điện nói: "Bại tướng dưới tay, cũng dám lớn lối? Nếu ngươi không phục, hôm nay vì Thanh Y, ta lại chém ngươi lần nữa!"

Tóc đen của hắn xõa tới eo, ánh mắt lấp lánh hiển lộ hết vẻ ngông nghênh, hoàn toàn không để truyền nhân Tiên điện vào trong mắt!

Ai dám như thế, có mấy người dám tùy ý nhằm vào người thừa kế của

Tiên điện như vậy? Tất cả mọi người đều rung động!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 788: Hai Cường Giả Quyết Đấu

Yên lặng như tờ!

Phóng tầm mắt khắp ba ngàn châu, trong thế hệ trẻ tuổi có mấy người dám khiêu khích và mang theo khinh bỉ với thanh niên chí tôn của Tiên điện như vậy?

Bầu không khí căng thẳng, rất nhiều người hô hấp dồn dập, nhìn chằm chằm vào nhân vật xuất chúng giữa sân, bão tố sắp tới, một trận đại chiến đầy nhiệt huyết có ý nghĩa phi phàm sắp mở ra rồi.

“Leng keng… ”

Truyền nhân Tiên điện sừng sững bất động, thế nhưng hai bên thân thể hắn vọt lên hàng ngàn vệt kiếm khí lưu chuyển thần hà năm màu, cảnh tượng kinh người.

“Cung điện Chí tôn đã mục nát, lại không có truyền thừa, cái gọi là dư nghiệt của đạo trường cuối cùng cũng chỉ là chuyện cười mà thôi.” Âm thanh của hắn lạnh lẽo, đầy vẻ vô tình.

Một luồng sát ý bao phủ tựa như sóng lớn ngập trời quét ngang khu vực này, hắn như thần linh đứng giữa sân, kiếm khí toàn thân rực rỡ, hào quang óng ánh.

Cách đó không xa, nội tâm chủ thân Nguyệt Thiền càng không yên tĩnh, tâm tình xao động hơn nhiều so với truyền nhân Tiên điện, thiếu niên kia đang ôm eo Thanh Y, tuyệt đối là cố ý.

Trên thực tế nàng tin chắc, Thạch Hạo thân mật với Thanh Y như vậy là muốn cho nàng nhìn thấy, làm cho nàng lúng túng. Nàng thậm chí có thể

nhìn ra nét trêu tức trong con mắt của đối phương.

Bởi vì khi khoảng cách giữa chủ thân và thứ thân quá gần thì tâm tình có thể cảm ứng lẫn nhau, nhận biết rõ ràng.

Thạch Hạo ôm eo Thanh Y như thế khiến chủ thân Nguyệt Thiền có thể cảm nhận theo, eo nhỏ của bản thân nàng tựa như cũng có một cánh tay siết chặt, dùng sức ôm nàng.

Loại trải nghiệm này, thứ cảm giác này quá tệ khiến thân thể nàng nổi cả da gà, chưa có một người đàn ông nào có thể đến gần như vậy.

"Xoạt!"

Chủ thân Nguyệt Thiền được ký hiện thần bí bao phủ, thân thể thướt tha yểu điệu bốc lên từng làn sương mù mờ mịt, mông lung và thánh thiện, càng có gợn sóng mạnh mẽ khuếch tán ra, nàng cắn răng chịu đựng.

Keeng!

Thần kiếm ngang trời, tiếng vang điếc tai.

Truyền nhân Tiên điện đứng bất động nơi đó, thế nhưng trong nháy mắt có mấy trăm tia kiếm khí quét tới, tựa như một vệt cầu vồng cực kỳ rực rỡ vụt qua bầu trời.

Lòng bàn tay Thạch Hạo phát sáng, từng phù văn cổ xưa ngưng tụ, sau đó mãnh liệt đánh xuống, cốt văn nằm dày đặc tỏa ra khắp trời.

Đây là kiếm ý của cọng cỏ!

Cốt văn hóa làm kiếm khí đụng vào ánh kiếm của truyền nhân Tiên điện nên vang vọng leng keng, màu sắc rực rỡ, sau khi va chạm thì tựa như vô vàn ngôi sao xuất hiện.

"Khục!"

Khi kiếm khí tiêu tan thì một tiếng ho khan vang lên, trong hư không một bàn tay dò tới cứ như một ngọn núi nhỏ đột ngột ngăn cách giữa hai người, ngăn cản một trận chiến tiếp theo của bọn họ.

"Đây là Thư viện Thiên Tiên, và lại là nơi tĩnh tu của đệ tử nữ, không được làm ồn và chiến đấu." Một lão Thiên Thần xuất hiện.

"Đổi sang nơi khác, lúc đó sẽ chém chết ngươi." Thạch Hạo mở miệng, sợi tóc tung bay, vẫn ngang ngược như trước nhìn xuống phía dưới.

"Muốn chết thì ta giúp ngươi." Truyền nhân Tiên điện xoay người rời đi.

Đến đây thì mọi người tựa như thở dài một hơi, vừa nãy rất nhiều người ngừng thở, tỉ mỉ quan sát, bầu không khí thật sự quá ngột ngạt và căng thẳng.

Kiếm ý lúc nãy cách xa nhau như vậy mà đã khiến không ít người khó có thể chịu đựng được, hai người này đều là long phượng trong sinh linh, thần dũng không thể địch.

"Thật chờ mong, hai đại cường giả chuẩn bị chạm trán, hôm nay nhất định gió mây vang chín tầng trời!"

Hai đại chí tôn trẻ tuổi cũng không hề đi xa mà trực tiếp tiến vào sân diễn võ của Thư viện Thiên Tiên, muốn mượn võ đài kiên cố nơi này tiến hành chiến đấu, phân ra thắng bại sống còn.

Chuyện này gây nên náo động, tất cả học sinh trong thư viện đều vọt tới, đông đảo tu sĩ đang làm khách của các tộc thì càng không cần phải nói, chen lấn quan chiến.

Thậm chí, trong phố chợ nối liền không dứt bên ngoài Thư viện cũng nhấc lên sóng lớn, mọi người nhận được tin tức đều nhanh chóng lao tới muốn quan sát trận chiến này.

"Ai có thể thắng, người tới là chủ thân hay thứ thân của truyền nhân Tiên điện, hay là chân thân sau khi dung hợp?"

“Không biết, chúng ta cũng vừa mới tới thôi, không nghĩ tới một trận đại chiến kịch liệt lại tới đột ngột như thế.”

Rất nhiều người đang hưng phấn, nhưng cũng không thiếu người choáng váng, bởi vì tất cả những thứ này quá đột ngột, một trận đại quyết chiến ý nghĩa phi phàm sắp bắt đầu.

Tiên điện đối đầu Cung điện Chí tôn, đây tuyệt đối là chấn động lòng người, ý nghĩa siêu phàm.

Đạo thống cổ xưa của hai người này đã đối lập từ lâu, đồng thời đều mạnh mẽ khủng khiếp vượt quá tưởng tượng của thế nhân, đây là chiến đấu kéo dài vô tận năm tháng.

Rất nhanh, chung quanh sân diễn võ hùng vĩ người người nhốn nháo, ầm ĩ, chật kín, người đến hơi chậm thì đã không có chỗ đặt chân.

Rất nhiều người không thể không bay lên trời cao, đứng ở đằng xa nhìn lại.

“Hoang rất mạnh mẽ, từ khi xuất thế tới nay chưa từng bại, thần thoại còn kéo dài được không?”

Có người không đồng ý nói: “Các ngươi còn không biết, truyền nhân Tiên điện chỉ là cho thứ thân cất bước trên thế gian mà đã tạo ra uy danh to lớn như thế. Chân thân hắn vừa ra ai cùng so tài? Nhất định phải quân lâm thiên hạ, nhìn xuống đồng đại.”

Rất nhiều người đã đến, mỗi người đều có cách nhìn và ôm hi vọng khác nhau về hai người này, cho nên trận doanh giữa hai bên được phân biệt rõ ràng.

“Truyền nhân Tiên điện chắc chắn thất bại!” Một cô gái nhỏ tóc bạc, mắt to lấp lóe như hồng ngọc trông rất hoạt bát, lời nói êm tai nên thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Mọi người kinh ngạc vì sự múp máp của nàng, nhưng vẫn có không ít người mở miệng phản đối.

Thỏ nhỏ không chút yếu thế cãi lại.

“Hắn từng bị Hoang chém.”

“Nhóc con biết cái gì, truyền nhân Tiên điện nhất định vô địch thiên hạ.”

Thái âm Ngọc thỏ: “Hắn từng bị Hoang chém.”

“Đó là vì hắn chỉ là thứ thân, cũng không phải chân thân giá lâm.”

Thái âm Ngọc thỏ: “Hắn từng bị Hoang chém.”

“Nếu như chân thân tự mình đến, ai có thể áp chế hắn? Sức chiến đấu tuyệt đối vô song.”

Thái âm Ngọc thỏ: “Hắn từng bị Hoang chém.”

…

Chuyện này như rơi vào một vòng tuần hoàn càng ngày càng xấu, những tu sĩ ủng hộ truyền nhân Tiên điện kia bó tay, bất luận ngươi nói cái gì, cô nhóc này chỉ có một câu như thế.

“Hắn từng bị Hoang chém.”

Thỏ nhỏ không biết mệt mỏi, mắt to đỏ lưỡng. Rất nhiều người không còn lời gì để nói, câu này nhất định trở thành sát khí lớn lao.

Sân diễn võ, phần eo chủ thân Nguyệt Thiền đau đớn sau đó tê dại, lông mày nhíu lại, đôi mắt đẹp phát sáng, thật muốn hét lớn một tiếng, vung kiếm chém qua.

Nàng thật sự tức giận, rất rõ ràng tên kia đang nhắm vào nàng mà Thanh Y cũng không có phản đối gì cả.

Chủ thân Nguyệt Thiền thuần khiết xuất trần, rực rỡ tuyệt thế, thường ngày cao cao tại thượng, đừng nói là có người khinh nhờn động tay động chân như vậy, chính là đến gần cũng không thể, mọi người nói chuyện với nàng rất lịch sự, chưa bao giờ có chuyện lúng túng như vậy xảy ra.

Sau đó thân thể nàng lại chấn động, thực sự không chịu đựng được, đôi mắt đẹp trợn trừng nhìn về phía đối diện.

"Hoang, ngươi không được quá đáng." Âm thanh nàng khẽ run, quát lớn một tiếng, bởi vì lá gan đối phương quá lớn đang tiến thêm bước nữa.

Nàng cảm thầy lông tơ trên cái cổ trắng ngần rì rào, cả người giống như bị sâu nhỏ bò qua, tên khốn kiếp này chẳng biết xấu hổ là gì, lại dùng thủ đoạn như vậy nhằm vào nàng.

Thạch Hạo nở nụ cười để Thanh Y rời đi, đứng ở bên quan chiến, hắn chỉ hai người phía trước nói: "Hay là các ngươi cùng tiến lên đi?"

Chủ thân Nguyệt Thiền tốn thời gian rất lâu mới yên tĩnh lại, người ngoài không biết nhưng bản thân nàng cực kỳ tức giận, trong đôi mắt sáng tình cờ có một tia xấu hổ lộ ra, rất khác dáng vẻ thánh thiện thường ngày của nàng, khiến người ta sau khi cẩn thận nhìn thì vô cùng kinh ngạc.

"Keeng!"

Ánh kiếm chấn động bầu trời, người thừa kế của Tiên điện vọt lên tận trời vồ giết về phía Thạch Hạo, màu sắc tất cả kiếm khí hai bên thân thể hắn đều trở nên đỏ chót.

Giờ phút này những kiếm khí kia thay đổi, vô cùng sắc bén, tựa như cánh chim!

Tốc độ của hắn càng nhanh hơn lao thẳng tới, một tiếng vù khiến hư không run rẩy, hơn mấy trăm ngàn ánh kiếm đồng thời quét tới làm nhiệt độ nơi đây chợt giảm xuống.

Đây là sát ý lạnh lẽo, càng là kiếm ý mạnh mẽ nhất.

Con mắt Thạch Hạo mở to cũng bùng phát kiếm ý, trong hư không sinh ra từng cọng cỏ xanh biếc lơ lửng nơi này, phóng thích ra sát ý vô biên.

Đã đến cảnh giới trước mắt này của hắn thì khống chế bất luận loại bảo thuật nào cũng đều khác xưa, liền đừng nói chi là kiếm ý cọng cỏ thần bí này.

"Ầm!"

Hai bên va chạm, tiếng vang rung trời, ngoại trừ tiếng kiếm reo boong boong còn có pháp lực cực kỳ mạnh mẽ tranh đấu, bùng nổ ra gợn sóng không gì sánh được.

Chớp mắt tiếp xúc, ánh sáng rừng rực, tựa như mặt trời nổ tung.

Hai người đan xen mà qua, đều lộ ra sắc mặt khác thường.

Trong phút chốc truyền nhân Tiên điện quay lại, tựa như một con chim thần lần thứ hai vọt tới, lần này tất cả mọi người đều nhìn thấy rõ thì không khỏi giật mình, kiếm khí hai bên thân thể hắn hóa thành hai cánh chim.

Kiếm khí càng kinh khủng hơn.

Cánh chim màu đỏ thẫm được tạo thành từ hàng trăm hàng ngày vệt kiếm khí, tựa như Phượng Hoàng giương cánh, đỏ tươi ướt át, óng ánh lóa mắt khiến người ta muốn nghẹt thở.

"Hoàng vũ kiếm dực!"

Có người kêu to, đây là bí mật bất truyền của Tiên điện rất khó luyện thành và vô cùng đáng sợ.

Loại kiếm dực này một khi luyện thành thì không chỉ tốc độ cực tốc tăng lên mà sức chiến đấu cũng tăng vọt, khiến người ta khó có thể chống đỡ, chủ yếu là phong mang của nó quá rực rỡ, có thể chém phá tất cả ngăn cách.

Thạch Hạo cũng kinh ngạc, mới một khoảng thời gian không gặp mà truyền nhân Tiên điện lại có thêm một loại bảo thuật cấm kỵ.

Sau lưng Thạch Hạo xuất hiện một đôi cánh tia chớp, tựa như được đúc bằng vàng ròng óng ánh lóa mắt, cũng phe phẩy, hắn lao tới, hai cánh cùng lúc mơ hồ và một tia khí hỗn độn tràn ra.

Người khác nhìn không thấu nhưng chủ thân Nguyệt Thiền lại rùng mình, nàng biết đây là Thạch Hạo, cũng biết rõ hắn đang vận dùng cánh Côn Bằng, ẩn dấu bên trong tia chớp.

Hoàng vũ kiếm dực quyết đấu cánh Côn Bằng!

Giờ phút này phảng phất hóa thành vĩnh hằng, hai người va chạm cực mạnh, tiếng leng keng điếc tai.

Lông cánh giao kích, kiếm khí ngút trời, pháp lực mãnh liệt như nước biển, bầu trời bị ánh sáng nhấn chìm chỉ có thể nhìn thấy hai bóng người mơ hồ không ngừng va chạm dùng cánh thần để quyết đấu.

“Ầm!”

Cuối cùng cả hai người đều lùi ra ngoài.

Ánh mắt truyền nhân Tiên điện lạnh lẽo, không ai phát hiện được hắn lau đi một vết máu nơi cổ, suýt chút nữa hắn đã bị quét bay đầu.

Ánh sáng màu vàng trên người Thạch Hạo tỏa ra, ngoài cơ thể bao phủ từng cộng lông chim màu vàng, đều là tia chớp biến thành vờn quanh hắn, phóng thích khí tức mạnh mẽ.

“Hoang thật là lợi hại!” Có người nói nhỏ.

Ai cũng có thể nhìn ra, tuổi tác của hắn cũng không lớn nhưng lại tới mức độ này, sự mạnh mẽ của hắn rõ như ban ngày, truyền nhân Tiên điện uy danh hiển hách cũng không làm gì được hắn.

Trong lòng truyền nhân Tiên điện khó có thể bình tĩnh, Hoàng vũ kiếm dực này tuy mới vừa luyện thành thế nhưng không ai rõ ràng được sự đáng sợ hơn hắn, được xưng có thể chém vạn vật.

Thế nhưng mới vừa rồi đối phương cũng lấy cánh đón lấy nhưng lại chặn được và thành công phản kích suýt nữa cắt rời cổ hắn.

Đây cũng quá mức kinh khủng, trước đây hắn đã gặp qua địch thủ bất thế, thiếu niên này quá khó đối phó rồi.

Hắn đã rõ ràng sau khi cảnh giới của Hoang tăng lên thì pháp lực cũng tăng vọt, đã đuổi kịp và cũng không hề thua mình.

Lẽ nào chỉ có thể dung hợp cùng chủ thân thì mới có thể tiêu diệt được thiếu niên này sao? Hắn cũng tin chắc chỉ cần dung hợp thành chân thân thì hắn nhất định sẽ không có đối thủ.

“Truyền nhân Tiên điện chỉ có thế, nếu tài năng chỉ như vậy thì tiễn ngươi chầu trời nhen.” Thạch Hạo ngang ngược nói.

Tất cả mọi người rùng mình, chỉ mới bắt đầu thôi mà Hoang liền lớn tiếng đời đánh giết đại nhân trẻ tuổi của Tiên điện rồi sao?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 789: Một Mạch Chí Tôn

"Một đạo thống rác rưởi, một truyền thừa mục nát, bị Tiên điện ta tiêu diệt rất nhiều năm mà cũng dám nói khoác không biết ngượng như vậy à."

Âm thanh của truyền nhân Tiên điện trầm thấp, ánh mắt lạnh lẽo mang theo vẻ vô tình nhìn Thạch Hạo, cánh tay phải vung lên, lòng bàn tay phát sáng, một thanh thần kiếm đỏ đậm xuất hiện vang lên một tiếng keng.

Lời nói của hắn cay nghiệt, đủ khiến truyền nhân của đạo thống bị hủy bào đó sẽ nổi giận đùng đùng.

Mặc dù Thạch Hạo chỉ là "thay đổi giữa chừng", mới trở thành đệ tử của Đạo tràng Chí tôn, khi nghe mấy lời nói này cũng không nhịn được nhíu mày, trong lòng vô cùng khó chịu.

Hắn nhìn kỹ phía trước rồi nói: "Tiên điện thật là uy phong nhen, nhưng vì sao truyền nhân chính thống như ngươi lại vẫn bị tên đệ tử của đạo tràng sa sút này như ta chém qua vậy?"

"Xoẹt!"

Một luồng thần quang đỏ đậm vọt lên, ánh kiếm sắc bén, truyền nhân Tiên điện cầm trong tay thanh thần kiếm tỏa ra ánh đỏ giết tới, lời của Thạch Hạo khiến hắn đau nhói.

Từ khi hắn xuất thế thì đã được xưng là bất bại, được khen là một trong những thanh niên trẻ tuổi mạnh mẽ nhất đời này trong ba ngàn châu ở thượng giới!

Nhưng khi ở bí cảnh Nguyên Thiên hắn lại nếm phải một thất bại, đây là một vết nhơ, cho dù đời này hắn huy hoàng đến đâu, đạt đến độ cao cỡ nào

thì khi nói đến trận chiến ấy đều mất hết ánh sáng.

“Răng rắc!”

Thạch Hạo trấn định và thong dong, giơ tay điểm ra, một tia chớp to lớn bay tới đập vào trên thanh kiếm đỏ này, cốt văn hai bên đều sôi trào.

Một tiếng phượng hót vang lên, bảo kiếm đỏ đậm trong tay truyền nhân Tiên điện phát sáng, đây cũng không phải thực thể mà chính là kiếm thai hữu hình được Hoàng vũ kiếm dực ngưng tụ thành.

Thứ này sắc bén tuyệt thế!

Hoàng vũ kiếm dực được xưng có thể chém vạn vật, thần kiếm do loại bảo thuật này hóa hình ra thì sao có thể tầm thường, chém giết người cùng cấp không nói giống như thái ra nhưng cũng không kém nhiều.

Chỉ là mọi việc đều có ngoại lệ, Thạch Hạo hiển nhiên không phải là “món ăn” bị người xào nấu!

“Cheng!”

Hắn khoát tay, lòng bàn tay dâng lên ánh điện, một tấm phù văn cổ xưa hiện lên và phát sáng, sau đó hóa thành một thanh chiến mâu hoàng kim, đây là mâu Thiểm điện!

Bảo thuật Lôi Đế được xưng là một trong những thần thông mạnh nhất thế gian, có thể nào yếu hơn thứ khác?

Mặc dù truyền thừa của Tiên điện có quan hệ với Tiên, được xưng là bảo thuật cấm kỵ thì bí pháp Lôi Đế vẫn có thể chống cự, cả hai bùng nổ ra ánh sáng chói lọi nhất tựa như lửa thần đang thiêu đốt.

“Giết!”

Truyền nhân Tiên điện gào thét, hai bên thân thể xuất hiện từng cọng hoàng vũ* đỏ đậm như máu hóa thành cánh chim, mà bảo kiếm đỏ thẫm

trong tay thì càng kéo theo ráng đỏ ngập trời chém thẳng vào Thạch Hạo.

*hoàng vũ: lông phượng hoàng.

Ánh mắt Thạch Hạo sâu lắng, khí thế tăng vọt, được vô số lôi điện quấn quanh, mâu Thiểm điện trong tay cực kỳ chói mắt, lấp lóe hoa văn cổ xưa và phức tạp nhất.

“Keeng!”

Hắn vung mâu về phía trước, cán mâu màu vàng chặn lại lưỡi kiếm, nơi này đầu tiên là phát ra một tiếng kim loại rung cực kỳ chói tai, sau đó lại như sấm nổ vang vọng không ngừng.

Trong mắt truyền nhân Tiên điện lạnh lẽo, một tiếng “vèo” vang lên, thần kiếm mạnh mẽ chém thẳng xuống cán dài của chiến mâu màu vàng, sau đó mũi kiếm càng cực tốc đâm về phía trước.

Tàn nhẫn, chuẩn, độc!

Đương nhiên đây cũng không phải chỉ là công kích của binh khí mà còn kèm theo ký hiệu dày đặc, nhanh chóng lan tràn khắp nơi đây.

Thạch Hạo bình tĩnh, giơ chiến mâu màu vàng lên, bùng nổ ra thần lực mà người ngoài rất khó tưởng tượng, chấn vỡ kiếm đỏ thẫm, truyền nhân Tiên điện bị chấn động khiến cánh tay đau nhức, sau đó tê dại đi.

Xoẹt!

Tốc độ của Thạch Hạo quá nhanh, một tay cầm chiến mâu xoay tròn, dùng mâu Thiểm điện như đao kiếm chém về trước.

Đây là vì thần lực của hắn vô cùng mạnh mẽ, mặc dù dùng cán mâu như đao kiếm nhưng cũng đủ có thể chém người, sau đó nổ tung.

Sau khi chiến mâu hạ xuống còn mang theo tia chớp vô tận, dày đặc đè ép khắp cả vùng hư không này.

Truyền nhân Tiên điện khẽ rung kiếm, cốt văn đan dệt hóa thành một màn ánh sáng, ngăn cản mâu Thiểm điện.

“Ba!”

Nhưng mà Thạch Hạo di chuyển thanh mâu Thiểm điện rất tự nhiên, đưa về hình dạng vốn có rồi cầm nó đâm về phía trước, tuy rằng ráng đỏ đầy trời hình thành nrrn màn ánh sáng kia thế nhưng vẫn bị đâm thủng.

Mâu Thiểm điện tựa như một con long xà màu vàng ngẩng đầu phun ra ánh sáng tập kích về phía mi tâm của truyền nhân Tiên điện.

“Keng!”

Thời khắc quan trọng, từng cọng lông chim đỏ đậm ở hai bên thân thể của truyền nhân Tiên điện vọt tới đánh lên trên mâu Thiểm điện, chặn lại một đòn đáng sợ này.

Cứ như vậy, hai người đại chiến, một người cầm bảo kiếm đỏ đậm trong tay, một người nâng mâu Thiểm điện vàng óng, cốt văn phóng thích như thủy triều, khuấy động giữa bọn họ, hình thành lực phá hoại to lớn.

Cũng may đây là võ đài kiên cố và rộng lớn của Thư viện Thiên Tiên, nếu không chắc chắn phải nổ tung.

Bọn họ dây dưa lẫn nhau, như hai con giao long quay quanh, liều mạng tranh đấu khiến người xem hoa mắt.

“Chém hắn đi!” Nhị ngốc tử kêu to, rất chăm chú, thân thể lắc lư, cả người phát ra ánh sáng năm màu.

Ngay cả thỏ nhỏ, một đôi mắt hồng hồng cũng đã sớm trợn tròn, đang xem chiến vô cùng tập trung.

Tào Vũ Sinh mặt bánh bao chăm chú theo dõi, không ngừng gật đầu.

“Phụt!”

Truyền nhân Tiên điện bay nghiêng, một vệt máu trên bả vai hắn tỏa ra, lần này tất cả mọi người đều nhìn thấy rõ nên ai nấy cũng giật nảy minh, Hoang thật sự quá mạnh mẽ.

Trước mắt mọi người, hắn đánh cho truyền nhân Tiên điện bị thương.

Tất cả mọi người đều thở dài, xem ra lần này là thứ thân, cũng không phải là chủ thân hay chân thân mạnh nhất khi dung hợp.

“Ngươi không phải là đối thủ của ta!” Thạch Hạo lạnh lùng nói, một tay xách chiến mâu ép tới trước, muốn đánh chết truyền nhân Tiên điện.

“Dung hợp!” Truyền nhân Tiên điện quát khẽ, cả người phát sáng, khí tức lập tức mạnh mẽ hơn một đoạn, tinh lực sôi trào tựa như một người khổng lồ ngủ say đột nhiên thức tỉnh.

Tất cả mọi người đều giật mình, làm sao mà hắn bất chợt trở nên mạnh mẽ như vậy. Chẳng lẽ nói chân thân đến rồi, tựa như vừa nãy hắn quát lên như vậy, hai người… dung hợp sao? Nhưng cũng không giống lắm, làm sao có khả năng nhanh chóng như vậy!

“Tiên chủng không trọn vẹn!

Một ông lão là cao tầng của Thư viện Thiên Tiên nói nhỏ, đã nhìn thấy thứ thân truyền nhân Tiên điện dung hợp là vật gì, đó là một giọt máu, không nhiều lắm nhưng cũng vô cùng tươi đẹp kinh người.

Chân huyết còn sót lại từ Tiên cổ, luyện bỏ vật chất có hại thì giọt máu còn lại là bảo vật vô giá, có thể coi là Tiên chủng để cấy vào cơ thể, lúc đột phá Thần Hỏa cảnh thì dựa vào cái này bùng phát.

Tiên chủng như vậy lợi hại hơn rất nhiều hỏa diễm, là siêu phàm nhất.

Mà đây chỉ là một giọt máu, không được xem là “Tiên chủng” hoàn

chỉnh nhưng cũng hết sức đáng sợ, trong nháy mắt làm cho pháp lực của truyền nhân Tiên điện sôi trào, tinh lực ngập trời.

"Sao đột nhiên lại mạnh mẽ đến như vậy?" Rất nhiều người không rõ.

Thạch Hạo chịu áp lực to lớn, vẻ mặt nghiêm túc thế nhưng vẫn không sợ, tiến lên đón đánh, tiếp tục đại chiến.

Nơi này lập tức như biển lớn cuốn lấy bầu trời, ánh sáng chói mắt, hai người tựa như hai vị chiến thần đang va chạm mạnh.

"Ồ, Hoang đang tránh né mũi nhọn, không có chống trả trực diện, truyền nhân Tiên điện bùng phát quả nhiên thần dũng không thể đỡ!"

Mọi người kinh dị, vô cùng giật mình.

Mỗi một lỗ chân lông của truyền nhân Tiên điện đều đang dâng lên thần lực tựa như một vầng mặt trời, hai bên thân thể xuất hiện Hoàng vũ kiếm dực, mà trong tay thì đang kết ấn triển khai Nhân Tiên ấn, một trong những tuyệt học tối cao của giáo này.

Sau một lúc tránh lui thì ánh sáng trên người Thạch Hạo lờ mờ, đã bị áp chế.

Nhưng mà truyền nhân Tiên điện cũng không dám hấp thu hết "tàn chủng" này, hắn sợ nhen nhóm Thần Hỏa rồi cứ thế lên cấp, như vậy thì không cách nào tham gia đại chiến thiên tài ba ngàn châu.

Hơn nữa cho dù hắn muốn dung hợp thì cũng cần thời gian.

Hiện tại chẳng qua là dùng giọt máu này để tẩm bổ thân thể, chân huyết cuối cùng vẫn là phải trở về nơi sâu trong cơ thể, lại bị phong ấn.

Quả nhiên theo thời gian trôi đi, khí tức mạnh mẽ của hắn dần giảm xuống.

"Ầm!"

Thạch Hạo bùng phát, trên đỉnh đầu ánh chớp lượn lờ hóa thành chín tầng trời, ép xuống từng tầng từng tầng một, tiêu diệt lấy truyền nhân Tiên điện.

Mọi người sợ hãi, thấy được chỗ kinh khủng của bảo thuật Lôi Đế, cứ như là thay trời trừng phạt hủy diệt tất những ai phản kích, ánh chớp kia quá rực rỡ.

Thiên địa mênh mông, mỗi một tầng trời ép xuống, nơi này sẽ nổ đùng đùng, trời đất tựa như muốn phá nát.

Truyền nhân Tiên điện chống lại thế nhưng tóc tai rối bù, hắn gặp phải áp lực cực lớn.

Ầm!

Kèm theo ánh chớp, Thạch Hạo ném mâu Thiểm điện ra ngoài, xa xa một đóa hoa máu bắn lên, nơi truyền nhân Tiên điện đang đứng lại bùng phát bão táp lôi đình, bả vai của hắn bị đâm xuyên.

Chiến mâu lập tức nổ tung, nếu hắn không phải nhanh chóng lấy chiến giáp Tiên vũ để bảo vệ thân thể thì cả cánh tay chắc chắn bị rớt lìa rồi.

Dù vậy thì bả vai cũng là máu thịt be bét, máu tươi đầm đìa, ánh chớp hung ác mãnh liệt bừa bãi tàn phá.

“A…” Truyền nhân Tiên điện hét to, giáp trụ bao phủ thân thể, trong tay xuất hiện một thanh chiến kích hư không, lập tức xé rách hư không đánh tới trước.

Thạch Hạo không nói hai lời, lấy lò luyện đan ra chống lại đại kích bá đạo của đối phương.

Ánh mắt truyền nhân Tiên điện lạnh lẽo, đại chiến rất kịch liệt thế nhưng đã biết, thứ thân không làm gì được kẻ địch đó, trừ phi chủ thân ra tay.

Đương nhiên, nếu là dung hợp, chân thân giáng lâm, hắn tin chắc ở ba ngàn châu này sẽ không có đối thủ trẻ tuổi nào cả!

Thạch Hạo dùng sự thực chứng minh, sau khi pháp lực của truyền nhân Tiên điện tăng lên, thứ thân không cách nào uy hiếp được thì Thạch Hạo đã chiếm đủ thượng phong, có thể chém xuống người này.

"Keng!"

Trong lòng bàn tay Thạch Hạo xuất hiện một thanh kiếm bằng tia chớp, phun ra nuốt vào phong mang màu vàng, chỉ xa phía trước.

"Hả?" Bỗng nhiên, hắn cảm thấy khiếp đảm, một sự sợ hãi khó hiểu hiện ra nên cực tốc tránh lui.

Chính truyền nhân Tiên điện cũng cả kinh, hắn cảm thấy cả người được truyền vào một sức lực mạnh mẽ đến cực điểm, phát ra một đòn có thể dễ dàng giết chết địch thủ.

"Đại nhân, mau mau ra tay chém giết hắn." Trong bóng tối có người truyền âm cho hắn.

Chính là một vị lão bộc của Tiên điện vô cùng trung thành, lúc này mang theo hàn ý bất chấp ra tay giúp đỡ, lặng yên rót pháp lực vào thân thể hắn.

Tất cả chỉ vì đánh giết Hoang!

"Hả?" Nơi này là Thư viện Thiên Tiên, có một vị Thiên Thần ở đây nên lúc này cũng cảm giác được có gì đó sai sai, ánh mắt liền rực rỡ.

Ánh mắt lão bộc lạnh lẽo âm trầm, cắn răng kiên trì muốn giết chết Thạch Hạo.

Thế nhưng hắn cuối cùng cũng lùi lại, áp chế lại cảm giác kích động này, một khi bại lộ, bằng vào tính cách của hung nhân Tề Đạo Lâm kia thì từ đây trở đi Tiên điện khẳng định không thể có truyền nhân nữa.

Đến lúc này rung động trong lòng Thạch Hạo mới biến mất, hắn khẽ nói: "Suýt chút nữa buộc mình vận dụng Bảo vệ phù, tuyệt đối có gì đó quái lạ, có người muốn ám hại mình!"

"Xoẹt!"

Hắn hóa thành một vệt cầu vồng kinh thiên hợp nhất với lôi đình, trong tay cầm một thanh kiếm tia chớp, nhanh chóng vọt tới, đâm vào mi tâm của truyền nhân Tiên điện.

Đòn đánh này được rót vào tinh khí thần toàn thân của hắn, cũng chính là một đòn cuối cùng, sức chiến đấu tăng vọt đẩy hắn lên đỉnh cao nhất, muốn kết thúc trận chiến này!

Lò luyện đan, chiến kích… đều đang phát sáng, kịch liệt va chạm.

Mà chính truyền nhân Tiên điện cũng bùng phát, thiêu đốt cốt văn chống đỡ đòn đánh này.

Trong lòng Thạch Hạo thông suốt tựa như như thăng hoa, thân thể giao hòa cùng tia chớp, hợp cùng tia chớp, hóa thành một đòn mạnh nhất, không thể ngăn cản!

"A… "

Truyền nhân Tiên điện hét lên giận dữ, chiến giáp Tiên vũ leng keng vang vọng, phát ra ánh sáng chói lọi.

"Ba!"

Kiếm ý lạnh lẽo kéo tới, thanh kiếm tia chớp vàng óng đâm thủng pháp ấn mà hắn kết ra, vụt ra một vệt cầu vồng trải rộng trên toàn thân hắn.

Mọi người kinh ngạc bật thốt, tất cả đều vô cùng căng thẳng nhìn cảnh này.

Không thể không nói chiến giáp Tiên vũ là bảo vật hi thế, sức phòng ngự

kinh người, đã ngăn cản được ánh vàng chói lọi kia.

Rất nhiều người thở dài, nhưng cũng đang tiếc cho chiêu kiếm kinh thiên như vậy.

Đương nhiên cũng có người thở phào, vui mừng thay truyền nhân Tiên điện.

“Ba!”

Ngay khí tất cả mọi người đều cho rằng chiêu kiếm này khó có thể có hiệu quả thì mi tâm của truyền nhân Tiên điện nứt ra, xuất hiện một vệt đỏ bừng, con ngươi hắn co rút lại phát ra tiếng gào, dùng hết khả năng chống cự và nhanh chóng lui về sau.

Xương trán của hắn đã nứt ra, máu tươi phun tung tóe, nơi đó không hề có giáp trụ.

Một tia kiếm ý vô hình không gì là không xuyên thủng, chém tới gần khiến hắn bị thương nặng!

Hơn nữa, kiếm ý đang cuộn trào mãnh liệt muốn đâm vào trong đầu hắn, chém nguyên thần của hắn.

“Xoẹt!”

Một luồng ánh sáng rực rỡ bọc lấy hắn, đưa truyền nhân Tiên điện lướt ngang ra ngoài né qua tai nạn cuối cùng.

Thạch Hạo giận dữ nói: “Ai can thiệp trận đánh của ta và hắn?”

Sắp giết được rồi lại bị người bên trong cản trở, phá hoại chiến cuộc.

“Người trẻ tuổi nóng nảy kêu gào cái gì, tính tính nóng nảy, thiếu hụt tu dưỡng tâm thần.” Một lão bộc xuất hiện, thân thể hiện lên ánh sáng óng ánh, đứng ở đó nhìn hắn lạnh lùng.

Thạch Hạo biết rõ trước kia có người giúp đỡ truyền nhân Tiên điện, người trong bóng tối muốn hại hắn chắc chắn cũng là lão bộc này, lúc này mắng: “Lão già khốn nạn, ông còn mặt mũi sao, muốn thay chủ của ông ra tay hả?”

Hắn cũng không ngán, nếu cường giả của Thư viện Thiên Tiên mặc kệ thì hắn sẽ sử dụng Phá giới phù rời đi.

“Quá trẻ khí thịnh, như vậy không tốt, dễ dàng chết yểu.” Lão bộc Tiên điện tỏa ra hàn ý ánh mắt âm u lạnh nhạt nói: “Ngươi không biết đại nhân nhà ta đang nhường ngươi sao, còn không biết điều xuống tay độc ác như vậy.”

“Không biết xấu hổ, rõ ràng là người Tiên điện thua, còn chống chế như vậy.” Thỏ nhỏ kêu lên, tóc trắng nhu thuận, đôi mắt như hồng bảo ngọc trợn tròn thở phì phò.

“Chính xác, ông có ý gì thế hả.” Nhị ngốc tử cũng nói.

“Rõ ràng thua.” Tên mập cũng lẩm bẩm.

Lão bộc cười nhạt không để ý đến mà nhìn về Thạch Hạo nói: “Đại nhân nhà ta chỉ xuất ra thứ thân mà thôi, nếu là chủ thân của hắn giá lâm ngươi có thể ngăn cản sao? Nếu là chân thân xuất hiện thì giết ngươi dễ như trở bàn tay! Ngươi không biết, không hiểu không cảm ơn mà còn mơ tưởng đối địch với đại nhân nhà ta.”

“Lão già chẳng biết xấu hổ, ông còn chút mặt mũi nào sao, dù chủ nhân ông lại đây thì ta cũng giết như thường.” Thạch Hạo tức giận quát.

“Ngươi phải biết, ngay cả Cung điện Chí Tôn đều bị diệt, không phải đối thủ của Tiên điện ta. Chỉ là Đạo tràng Chí Tôn vẫn nên biết điều một chút đi, nếu không đời này chắc chắn sẽ hoàn toàn tàn héo, vĩnh viễn xoá tên.” Lão bộc lạnh nhạt nói.

Hơn nữa hắn tỏa ra một luồng uy thế vô hình bức ép muốn làm xấu mặt

Thạch Hạo.

Đương nhiên hắn không dám giết Thạch Hạo, bởi vì biết Tề Đạo Lâm là người điên, hắn nếu như dám không để ý quy củ, Tiên điện sau này đoán chừng muốn thiếu hụt hai ba thế hệ.

Cùng lúc đó hắn mượn chiến kích hư không của truyền nhân Tiên điện, đánh nứt hư không muốn dẫn người đi lập tức, không muốn ở lâu.

"Một tên nô tài mà thôi, cũng dám giả dạng cao nhân trước mặt một mạch Chí tôn, không biết xấu hổ, chẳng có chút mặt mũi gì! Lại còn âm thầm gian lận với đệ tử của ta, không sợ ta lập tức giết ba thế hệ Tiên điện ngươi sao?"

Hư không nứt ra hoàn toàn mơ hồ, một bàn tay lớn thò ra, bịch, bắt lấy lão bộc kia khiến hắn sợ hãi đến sắc mặt trắng bệch, thân thể co giật.

Tất cả mọi người đều chấn động, hiển nhiên là Tề Đạo Lâm đã đến, cách không ra tay.

Trong thời gian ngắn như vậy mà đã xảy ra một loạt biến cố, không ai nghĩ tới ngay cả vị này cũng bị kinh động đi ra.

Pháp lực của lão bộc Tiên điện thâm hậu, đã sắp chạm tới lĩnh vực Thiên Thần thế nhưng hiện tại lại như gà con, bị bàn tay lớn màu vàng đất kia bắt lấy, bị uy thế khủng bố làm cho run rẩy kinh hãi.

"Tề Đạo chủ… chuyện này… là hiểu lầm, ta… chỉ là muốn mang đi truyền nhân Tiên điện." Hắn kêu to,

"Hiểu lầm cái đếch!" Tề Đạo Lâm hừ lạnh, bàn tay lớn kia chậm rãi khép lại, đồng thời có âm thanh lạnh lùng tiếp tục truyền ra, nói: "Chỉ một tên nô tài như ngươi mà cũng xứng à!"

"Phụt!"

Máu tươi lóe lên, tất cả mọi người đều rung động, một cường giả gần đến Thiên Thần cảnh lại bị một bàn tay lớn bóp nát, tựa như bóp chết một con kiến.

“Một nô bộc của Tiên điện mà cũng dám dài tay, dám sủa vào một mạch Chí tôn ta, điếc không sợ súng!” Tề Đạo Lâm nói, âm thanh cực kỳ lớn, chấn động thiên địa

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 790: Chiến Lợi Phẩm

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Trời xanh trở nên vàng chói cứ như là đại dương sa mạc vậy, trên thực tế chỉ là hư không uốn éo do bàn tay to lớn của Tề Đạo chủ thò ra mà thôi!

Lão ngang ngược vô cùng, chân thân chưa từng tới đây thế nhưng một tay lại bóp chết lão bộc của Tiên điện hóa thành ánh sáng máu, đốt cháy thành tro tàn, chấn động không thôi.

Tất cả mọi người ở Thư viện Thiên Tiên đều dựng hết cả lông tóc, khiếp sợ cực kỳ, một nhân vật đầy mạnh mẽ gần như đã tiếp cận tới lĩnh vực Thiên Thần nhưng lại bị xóa bỏ một cách dễ dàng như vầy.

"Ầm!"

Sau cùng, nơi đây sôi trào, Tề Đạo Lâm bá đạo vô song khiến ấn tượng của người khác vô cùng sâu sắc, ai cũng hiểu ý chí và quyết tâm của lão.

Lão từng nói, Tôn giả, Thần Hỏa cảnh có thể xuất hiện chém giết đệ tử của lão lúc nào cũng được, lão sẽ không thèm để ý, giống như mấy ngàn năm trước vậy, hai tên đệ tử bị người khác đánh cho chạy mất dép không dám trở về. Nhưng nếu như có cường giả quá cao muốn làm hại đệ tử của lão vậy thì tuyệt đối không cho phép.

Lúc này, hành động này tựa như giải thích lời của lão thêm một lần nữa, dù là người của Tiên điện có 'vi phạm' thì lão cũng sẽ không bao giờ tha.

Lão là một người mạnh mẽ, những giáo khác thì có vô số đệ tử, đặc biệt

những tộc lớn số lượng đệ tử lên tới hàng ngàn hàng vạn, nhưng nếu ồn ào thì Tề Đạo Lâm chắc chắn sẽ diệt sạch sành sanh, lấy gậy ông đập lưng ông.

Thời khắc này, mọi người đều cảm nhận được quyết tâm của lão, cũng biết được hậu quả nghiêm trọng bên trong.

"Lão Tề quá lợi hại, tuy nói là danh xấu lan xa nhưng sự bá đạo này cũng coi như là một loại may mắn cho đệ tử của hắn, là một chiếc ô chiếc dù to lớn nhất."

Dù là cao tầng của Thư viện Thiên Tiên cũng thầm than, nhoáng cái đã hơn ngàn năm trôi qua mà Tề Đạo Lâm lại mạnh mẽ hơn xưa, hiện giờ không một ai nguyện ý tới vây quét lão cả.

Cho tới những nhân vật tiểu bối khác, họ chỉ biết nghẹn họng ngước nhìn, bàn luận sôi nổi, bị chân nhiếp vô cùng, đây mới là kẻ tàn nhẫn, dù là Tiên điện cũng chẳng bận tâm.

Bàn tay vàng to lớn kia cũng chưa hề biến mất, lần nữa mò tới một phát bắt lấy truyền nhân Tiên điện.

"Trời ạ, người kế thừa Tiên điện bị nắm ở trong lòng bàn tay, cũng muốn giết luôn à?" Mấy người kinh ngạc.

Không cần nói là học sinh của thư viện, dù là người của các giáo tới chơi hay là Tế linh, người Hộ đạo, viện trưởng của thư viện cũng giật nảy mình, nếu như truyền nhân Tiên điện chết ở đây thì ảnh hưởng quá lớn.

Việc này lão nô bộc kia không cách nào so sánh được, bất kể là vì bản thân đệ tử hay là bộ mặt của đạo thống Tiên điện thì nhất định sẽ quấy phá tới long trời lở đất, nói không chừng tồn tại cổ xưa ngủ say từ thời thái cổ sẽ lần nữa thức tỉnh, gây nên một trường máu me ở thượng giới này.

"Chuyện này… muốn ra tay thật sao?"

"Đáng thương cho truyền nhân Tiên điện, thương xót thay, ai dè gặp

phải Hoang, lại chọc tới Tề Đạo chủ biến thái, sẽ chết sớm ư.”

Không ít người thầm nói, nhìn về nơi không trung.

Bàn tay vàng kia nắm chặt lấy truyền nhân Tiên điện cứ như là một người khổng lồ nắm lấy một con bò sát, hai bên dù là hình thể hay là uy thế đều cách biệt nhau như trời với vực.

Tuyệt đối là sự kiện lớn, Tề Đạo Lâm quả nhiên không thẹn với hung danh của mình.

“Tiện điện dám động vào đệ tử ta, lẽ nào ta không thể giết các ngươi à?” Tề Đạo chủ mở miệng.

“Đạo Lâm.” Trong bóng tối, lão viện trưởng của Thư viện Thiên Tiên ho khan một tiếng nhắc nhở lão, nếu như giết truyền nhân Tiên điện thì có khả năng đệ tử của lão cũng sống không nổi.

Bởi vì, đây là một việc xoay chuyển theo hướng ngày càng xấu, nếu như các giáo đều như thế, các lão bối điên cuồng giết chết thế hệ trẻ tuổi thì đôi bên đều bất lợi cả.

“Thua dưới tay đệ tử của ta, nói chủ thân ngươi tới đây đi, ta cho ngươi cơ hội, cho ngươi dung hợp, để xem ngươi có thể đạt tới bước nào!”

Tề Đạo Lâm mèo già hóa cáo nên lông mi cũng không hề nhảy, đã giết chết một tên chuẩn Thiên Thần nên lão sẽ không giết tên truyền nhân này, nếu không tháng ngày sau này của Thạch Hạo sẽ không dễ chịu chút nào.

Trừ phi, có thể đánh gục cổ tổ cứ như hóa thạch của Tiên điện kia!

Lão vừa nói thế thì rất nhiều người thở dài, không chỉ là sợ mưa gió quá lớn nháo loạn tới mức không thể dẹp yên được, mà cũng bởi vì truyền nhân Tiên đện cũng chưa bùng phát tư thái mạnh mẽ nhất của mình, cũng chỉ chém giết thứ thân thì sẽ khiến người tiếc nuối.

Một nhóm lớn người muốn nhìn thử trạng thái mạnh mẽ nhất của người thừa kế Tiên đện có thể dõi mắt nhìn khắp đồng đại, đệ nhất thiên hạ hay không!

Nhưng mà, lấy sự mạnh mẽ của thứ thân thì có thể suy ra được, tựa hồ không có gì là khó tin cả, chủ thân nhất định sẽ khó mà gặp được đối thủ trên thế gian.

"Tội chế cho thể bỏ qua nhưng phải dùng bảo bối để chuộc mạng mới được."

Bàn tay vàng trong hư không kia nắm chặt lấy truyền nhân Tiên điện rồi rung mạnh, bịch một tiếng, một cung điện đồng rớt ra ngoài, nó chỉ to bằng nắm tay, đây chính là pháp khí được phỏng chế theo chí bảo vô thượng Tiên điện được rèn đúc bằng đồng.

Tiếp theo, hào quang tỏa ra, chiến giáp Tiên Vũ bóc ra cứ như là từng cọng lông chim ngưng tụ trong hư không vậy.

Sau đó, lại là một cây đại kích lượn lờ kích lành xuất hiện, cốt văn dày đặc, là vật bất phàm nhất.

Ngoài ra, còn có một cặp bình chứa những bảo dược với giá trị khó lường.

Truyền nhân Tiên điện uất ức, bị một người nắm lấy cứ như là con sâu con trùng và rồi rung mạnh như thế này, đây chính là sỉ nhục cả đời của hắn, dù ngày sau có mạnh tới cỡ nào thì vết nhớp này khó mà rửa sạch.

Sắc mặt của hắn tái xanh, ánh mắt lạnh lẽo, hàm răng cắn chặt, từng tia máu từ miệng chảy ra ngoài.

Tất cả mọi người đều lộ vẻ khác thường, người thừa kế Tiên điện hôm nay quá xui xẻo mà, gặp phải một cặp thầy trò như vầy thì mặt mày sẽ chẳng còn gì, sẽ không còn chút tôn nghiêm nào nữa.

“Nhóc con, đây là đang dạy dỗ ngươi, làm nhục một mạch Chí tôn nhà ta, nói cái gì mà đồi bại, rách nát, không phải là bại dưới tay đệ tử ta à!” Tề Đạo Lâm lạnh lùng nói.

Lão cầm ba món chí bảo lên rồi lật xem từng cái, sau đó ném chiến giáp Tiên Vũ lại cho truyền nhân Tiên điện, bởi vì đây là bảo y mang tính đặc trưng của đạo thống này.

Một mạch Chí tôn mặc vào thì chẳng ra ngô ra khoai gì cả. Đồng thời, lão biết Thạch Hạo đã có một bộ giáp trụ rách nát kia đủ để chống lại thần y này.

Sau đó, lão nhặt lên chiến kích Hư không, lúc này không cần nói những người khác dù là rất nhiều nhân vật già cả cũng đều mê tít mắt, vật này quá nghịch thiên mà.

Nắm giữ nó thì có thể dễ dàng xé rách hư không trong chớp mắt trốn đi xa, là một bảo vật vô giá.

“Thứ này cũng không tồi, không có dấu ấn Tiên điện gì cả, cũng không phải là vật của các ngươi, lần này xem như là chiến lợi phẩm dành cho phần thắng lợi của đệ tử ta vậy.” Lão ném thẳng cho Thạch Hạo.

Lão già này… chẳng hề nể nang gì cả, quả nhiên tiếng xấu lan xa, thứ mà lão thích thì cứ thế lấy đi, quả làm người khác… thèm thuồng mà.

Thạch Hạo vui mừng, sau khi đi tới thượng giới thì hắn luôn mê tít thanh chiến kích này, không nghĩ rằng hôm nay nó sẽ rơi vào tay của mình, hoàn toàn chính xác, có thể làm cho sức chiến đấu của hắn tăng vụt.

Đại chiến với truyền nhân Tiên điện mấy lần, nếu không phải hắn có lò luyện đan thì tuyệt đối sẽ bị chiến kích này đánh giết, bảo kích quá lợi hại, có thể phá nát hư không, dù là thần cũng bắt không được.

Quan trọng nhất chính là, có thanh chiến kích này trong tay thì dù là Thiên Thần cũng không cách nào chặn được hắn, trừ phi nhân vật như Tề

Đạo Lâm âm thầm tới và giam cầm cả hư không thì may ra mới tóm được hắn.

“Cung điện đồng rác rưởi này trả lại cho người!” Tề Đạo Lâm nén cung điện đồng lên, đột nhiên thứ này che ở trên người của truyền nhân Tiên điện rồi thu hắn vào bên trong, sau đó lão đánh nát hư không một tát đập bay hắn đi xa.

“Nhiều bảo dược như thế luôn!”

Thạch Hạo chỉ vừa liếc nhìn thì lòng thấy kinh hoàng, những bình lon này đều bồng bềnh trôi lại gần đây, bên trong không thiếu những tuyệt phẩm do thánh dược luyện chế ra, thậm chí bên trong bảo đan còn có thành phần của thần dược nữa.

Hắn quyết đoán thu toàn bộ, lần này quả là mùa thu hoạch bội thu, không nói những thứ khác, chỉ riêng những bảo dược này thì có giá trị vô lượng rồi.

Tề Đạo Lâm không có ở lâu nên bàn tay lớn kia mơ hồ rồi biến mất ở nơi này.

Mãi tới tận khi lão rời đi thì mọi người mới ồ lên, nhiều người nuốt nước miếng ừng ực nhìn Thạch Hạo, đố kị ao ước thù hận.

Thạch Hạo ngẩng đầu nhìn về chủ thân Nguyệt Thiền nơi đó, tuy rằng phản ứng nhanh thế nhưng vẫn chậm một bước, nàng vận dụng một tấm Phá vực phù biến mất từ nơi đây.

Hiển nhiên, Tề Đạo Lâm cũng sẽ không quản tới mấy ‘việc nhỏ’ tranh đấu giữa hắn và người cùng thế hệ.

Hắn vận dụng chiến kích Hư không đồng thời lấy ra bảo phù đuổi theo, thế nhưng lại bị Thanh Y ngăn cản, bởi vì nàng biết hi vọng không lớn và hiện giờ cũng chưa chuẩn bị tâm lý kết thúc với chủ thân.

Trận chiến này trở nên xôn xao, truyền khắp các giáo.

Rất hiển nhiên, bọn họ cũng chưa hề xem thường truyền nhân Tiên điện, cho rằng hắn nguy hiểm hơn nhiều, bởi vì hắn nhất định sẽ dung hợp với chủ thân, tới thời điển đại quyết chiến thiên tài ba ngàn châu thì nhất định sẽ là chân thân xuất hiện.

Nhị ngốc tử rời đi, sau khi biết được Thạch Hạo mạnh khỏe thì yên tâm quay lại trong tộc.

Thỏ nhỏ trắng như tuyết giao hẹn với Thạch Hạo, sau khi cuộc chiến thiên tài thượng giới diễn ra thì cùng nhau kết minh cùng nhau đoạt tạo hóa, sau đó là tung tăng rời đi.

Tên mập cũng nở nụ cười hòa ái, phất tay rời đi.

Đêm tối tĩnh lặng, dưới ánh trăng, Thạch Hạo và Thanh Y đảo bước.

“Ta phải đi rồi, trăm sông tụ biển, đại chiến sắp bắt đầu rồi.” Thanh Y khẽ nói, nàng không phải tham gia thi đấu ở Thiên Tiên châu mà sẽ tìm một nơi khác.

Thạch Hạo nói muốn hai người cùng đồng hành với nhau.

Thanh Y lắc đầu cũng không hề đáp ứng, nàng nói trước tiên cần tìm một đạo thổ thần bí, một mình tĩnh tu mấy ngày.

Thạch Hạo biết, quá nửa là nàng đang suy nghĩ làm thế nào để kết thúc với chủ thân, toàn bộ những chuyện này sẽ tiến hành bên trong đại chiến không lâu kia.

“Vậy cũng được, hẹn gặp lại ở trong trận thi đấu kia, nhìn ta chém giết cường địch ra sao, tới lúc đó sẽ mời nàng ăn những món ngon.” Thạch Hạo cười nói.

Thanh Y không nói gì, nàng biết hắn muốn nướng những sinh linh mạnh

mẽ kia.

Dưới ánh trăng êm dịu, hai người cùng nhau cất bước đi về nơi xa, cả hai cứ như là một đôi thần tiên quyến lữ vậy.

Có mấy học sinh của Thư viện Thiên Tiên thấy được thế nhưng không ai dám quấy rầy.

Thanh Y rời đi, mà Thạch Hạo cũng trở về Đạo tràng Chí Tôn.

"Ta phải đi rồi." Vừa mới tới thì Thạch Hạo đã nghe Tề Đạo Lâm nói thế.

"Lão già, sao ông hèn hạ vậy hả, lại học theo Thanh Y à?" Thạch Hạo lẩm bẩm, trước khi đi thì Thanh Y cũng nói câu y chang vầy, giờ lão gì này cũng nói câu như thế.

"Tên mất dạy này, ăn nói linh tinh gì thế hả, ta rảnh mà đi rình các ngươi à?" Tề Đạo Lâm trừng mắt.

Thạch Hạo nhìn thấy vẻ nghiêm túc, cũng không phải cười nói vui vẻ nên nhanh chóng trong nghiêm túc theo, nghe lão nói rõ.

"Bên trong Tam thế đồng quan đã lao ra mười luồng tiên quang, nơi sâu trong khu vực không người rộng lớn kia tựa như đã xảy ra một vài vấn đề, ta nghĩ cần phải đi tìm hiểu một phen." Lão cau mày nói.

Hai ngày nay, lão tìm khiếp nhiều nơi nên hiểu được chút tin tức.

Thạch Hạo chấn động trong longg, nói: "Những người đi vào đều chết cả, ông…. muốn mạo hiểm à?"

"Có tử địa thì cũng sẽ có một số nơi yên lành do các giáo chiếm giữ, ta sẽ không mạo hiểm đâu." Tề Đạo Lâm nói.

Thạch Hạo yên tâm, lão già này đã sống lâu như thế rồi mà các giáo không cách nào tiêu diệt được lão thì khẳng định sẽ có thủ đoạn để tự bảo vệ

bản thân, sẽ không vì thiếu kiên nhẫn mà đi chịu chết.

Chỉ là, lông mày của hắn nhanh chóng cau lại, hắn vừa mới có chỗ dựa mà giờ lại lão già này lại rời đi, đây không phải là chuyện tốt đẹp gì.

“Trước khi rời đi thì ta có mấy lời muốn nói với ngươi, sau đó đi tới một nơi quan trọng nhất của Hỏa châu rồi sẽ biến mất khoảng một thời gian, bản thân ngươi cần phải cẩn thận đó.”

Thạch Hạo nghe vậy thì gật đầu, hắn cũng chuẩn bị rời đi để tìm Đả Thần Thạch và Hoàng điệp, sau đó là tham chiến!

“Nhớ kỹ, sau khi đại chiến mở ra thì phải làm thịt thằng nhóc Tiên điện kia, đừng để một mạch Chí tôn mất mặt!” Tề Đạo Lâm trịnh trọng nói đầy nghiêm túc, mà con mắt lại dựng đứng lên!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 791: Tiên Quáng

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Thạch Hạo vừa muốn gật đầu thì Tề Đạo Lâm lại bổ sung, nói: "Mặc dù hắn rất mạnh, hơn nửa ngươi sẽ không phải là đối thủ, nhưng… nhất định phải nghĩ biện pháp giết chết hắn!"

Thạch Hạo lập tức tức giận, mặt xụ xuống nói: "Lão già, ông có ý gì thế hả, hắn đã bị con đánh bại tới hai lần thì chẳng lẽ còn không giết được chắc? Đừng hạ thấp uy phong của con!"

Tề Đạo Lâm thở dài nói: "Nếu không phải mấy ngày gần đây ta nghe được chút tin tức thì ta cũng không biết, người cất bước ở ngoại giới lâu nay cũng chỉ là thứ thân mà thôi."

Đây là một vấn đề nghiêm trọng, lão vô cùng hiểu rõ chủ thân người thừa kế Tiên điện sẽ càng mạnh hơn nữa, mà một khi dung hợp thì tu vi khó mà suy đoán được.

Dưới cái nhìn của lão thì sức lực và vốn liếng của truyền nhân Tiên điện thậm chí còn có thể so sánh hơn thua với đám quái thai kia.

Khi Thạch Hạo nghe được những lời này thì không bội phục, nói: "Có thể mạnh bao nhiêu chứ?"

"Mạnh tới biến thái, tuyệt đối chỉ không phải chủ thứ dung hợp đơn giản như thế, mà sẽ là bùng phát đột ngột, một khi dung hợp thì sức chiến đấu của tên nhóc này cứ như núi lửa phun trào vậy." Tề Đạo Lâm nói.

Dù là lão cũng không ngờ rằng, truyền nhân Tiên điện bí mật tu thành cổ pháp này, bởi vì thứ này rất khó luyện thành, vô cùng hung hiểm.

Vốn tưởng rằng, Tiên điện cũng chỉ là dùng Nguyệt Thiền để làm thí nghiệm nhưng mà, hắn cũng sẽ tu hành theo.

Đời này, lại có hai người thành công!

Thạch Hạo nhíu mày, nói: "Đáng sợ như thế luôn à, cổ pháp kia có lai lịch ra sao, không được, con phải đi hỏi Thanh Y mới được, cũng muốn tu hành xem sao."

"Nó còn đáng sợ hơn cả ngươi tưởng tượng đó, là một sinh linh bất diệt sáng chế ra. Nhưng mà cũng đừng nên học làm gì, một khi chia làm hai thân thì sơ sẩy một chút sẽ xảy ra vấn đề lớn ngay."

"Sinh linh bất diệt?" Thạch Hạo thất kinh, lập tức nghĩ ngay tới sinh linh chí cường bị trấn áp bên dưới Ngũ Hành sơn ở hạ giới kia.

"Tồn tại này rất đáng sợ, nghe nói sinh linh vô thượng cổ xưa nhất ở kỷ nguyên này đã mồ côi từ trong bụng mẹ, hơn nữa còn có quan hệ với Côn bằng, đương nhiên đây cũng chỉ là đồn đại mà thôi." Tề Đạo Lâm nói.

Thạch Hạo nghe thấy thế thì nội tâm hừng hực, lúc này lập tức hỏi tên là gì.

Tề Đạo Lâm lắc đầu, lão cũng chỉ nghe được một chút lời đồn mà thôi, sau khi sinh linh bất diệt này được sinh ra thì đã bị phong ấn trăm vạn năm ở trong hỗn độn, sau đó thì mới xuất thế.

Thạch Hạo ngớ người, quả nhiên là vị bị phong ấn ở dưới hạ giới kia!

"Tiên điện có một vài bí pháp cái thế nhưng mà cũng không phải do bọn họ sáng chế mà là chiếm được từ trên tay của những đạo thống khác, có thể nói là dính đầy máu." Tề Đạo Lâm cười gằn.

Thạch Hạo cũng đã rõ ràng, vì sao sinh linh bất diệt kia lại bị trấn áp ở dưới Ngũ Hành sơn mà lại khó có thể chết như thế.

"Tiên điện đoạt được pháp môn thiếu sót chứ cũng không phải hoàn chỉnh. Sinh linh bất diệt kia cũng là một phân thành hai, chỉ cần một thân chết đi mà thân còn lại vẫn còn sống thì có thể tái sinh. Đồng thời, mỗi lần chết đi thì sau đó niết bàn, tiến hành thêm một lần cảm ngộ sinh tử thì sẽ càng mạnh hơn chút nữa. Đây chính là sự khác nhau về bản chất giữa pháp môn không thiếu sót và pháp môn thiếu sót mà Tiên điện đoạt được."

Hai thân chia nhau tu hành sau đó khi dung hợp lại thì sẽ biến tới mức mạnh nhất. Thế nhưng pháp môn trọn vẹn của sinh linh bất diệt lại còn có thể niết bàn sinh tử để tăng mạnh thực lực bản thân.

"Cho nên mới nói, muốn giết chết sinh linh bất diệt kia thì trừ phi đánh chết cả hai thân cùng lúc, nếu không mỗi lần giết chết một thân thì sẽ càng khiến hắn cảm ngộ càng sâu hơn, sẽ càng mạnh hơn nữa."

Thạch Hạo hỏi sinh linh bất diệt hiện đang ở đâu, vị tồn tại này tuyệt đối đứng về phía hắn, kết quả tin tức nhận được cũng chỉ là tin đồn, hắn sớm đã tiến vào nơi sâu khu vực không người rộng lớn kia rồi.

"Nguồn gốc của tất cả, lẽ nào phải tới nơi đó mới biết?" Thạch Hạo khẽ nói, hắn cảm thấy, Liễu Thần và tiểu Tháp có khả năng đã tiến vào nơi sâu khu cấm địa này.

Hiện giờ, ngay cả Tề Đạo Lâm cũng muốn rời đi.

"Ngươi phải cẩn thận với sự quyết tâm của Thiên Nhân tộc, lúc ta không có mặt thì cần phải tự bảo vệ bản thân." Tề Đạo Lâm nhắc nhở.

Lão nói kỹ, người được gọi là Hộ đạo kia sinh mệnh đã không còn nhiều, lần chiến bại trước thì đã chạy trốn, quá nửa là vẫn có thể phát huy được hơi sức cuối cùng của mình rồi sau đó sẽ chết đi.

Đương nhiên, người Hộ đạo của Thiên Nhân tộc mà ra tay thì chắc chắn

sẽ không lưu lại sơ hở nào, giải quyết hắn trong êm thấm.

“Con tự cách bảo vệ minh.” Thạch Hạo nói, trên người hắn có hai tấm Phá giới phù nên cũng không cần quá lo lắng, chỉ cần im lặng đợi cuộc chiến bắt đầu là ổn.

Hắn từng nghe nói, đại chiến thiên tài có một không hai này diễn ra trong khoảng thời gian ngắn nhất là một năm và dài nhất lại lên tới trăm năm, tới đây thì những nhân tài này mới bắt đầu ra đi.

Thời gian dài nhất kia, thậm chí có người nghịch thiên cứ thế thành tựu Thiên Thần luôn.

“Cố lên, tiến vào ‘Tiên cổ’ ngoại trừ tạo hóa to lớn thì còn có những thần quả, tiên liệu tuyệt thế khác, nếu như đạt được thì có lợi cả đời, ví như ăn được ‘Thiên Thần quả’ thì… ha ha!”

Trong mắt của Tề Đạo Lâm sáng rực, lão rất tiếc nuối vì bản thân mình không thể vào được, nếu không nhất định sẽ càn quét sạch “Thánh Nhân mộc”, “Thiên Thần quả”, “Tiên thai”.

Vật thần thánh ở bên trong nhiều vô kể, dù là các đại giáo nhìn thấy cũng phải phát thèm, dù gì đây cũng chính là thứ để bồi dưỡng và cổ vũ cho các đệ tử tới tham gia thi đấu, mặc dù không được số một nhưng chỉ cần còn sống thì tuyệt đối sẽ có thu hoạch khổng lồ.

“Còn có điều gì cần chú ý không thế, ví dụ như các loại nguy hiểm chẳng hạn?” Thạch Hạo thỉnh giáo kinh nghiệm của lão.

“Nguy hiểm thì rất nhiều, mỗi lần mỗi khác.” Tề Đạo Lâm nói, sau đó lại nhắc nhở tiếp, Thiên Nhân tộc tuy rằng thất bại thế nhưng không thể khinh thường.

Thạch Hạo lầu bầu, là một tộc đã sa sút, dù là cái tên sơ đại U Vũ không phải gần đây đã dung hợp Thiên Mệnh thạch, mạnh tới mức thái quá thì làm sao đủ trình độ liều mạng với hắn trong thời gian dài như thế chứ.

“Biết chắc ngươi sẽ sơ ý mà, Thiên Thần không đơn giản đâu, trong lịch sử từng có người trẻ tuổi dung hợp tới ba khối Thiên Mệnh thạch đó, được xưng là Tam thạch Thiên quân.” Tề Đạo Lâm lắc đầu.

“Cái gì, dung hợp lần ba khối Thiên Mệnh thạch luôn à, tư chất nghịch thiên tới vậy sao?” Thạch Hạo giật mình, thời đại thái cổ xuất hiện sáu đại Thiên nhân thế nhưng cũng chỉ là sáu khối Thiên Mệnh thạch mà thôi.

Nhưng chỉ có một người lại dung hợp được ba khối Thiên Mệnh thạch.

“Tư chất của hắn cũng bình thường, không phải là sơ đại, lúc chưa dung hợp thì chẳng có chút tiếng tăm gì.” Tề Đạo Lâm nói thế nhưng lại nghiêm tức bổ sung, nói: “Nhưng, khi hắn thực hiện tiến hóa hoàn mỹ lần thứ ba thì tư chất lại chênh lệch một trời một vực, không thể nào tưởng tượng nổi.”

“Còn sống không?” Thạch Hạo nhíu mày.

“Nghe nói, lúc đó hắn đi thăm dò một di tích Tiên cổ thì bất ngờ mất tích.” Tề Đạo Lâm nói.

Lão lại nói tiếp: “Trăm sông tự biển chuẩn bị đã sớm bắt đầu chọn lọc và báo danh rồi, ngươi cũng không cần quá để tâm làm gì, mà giờ thời gian không còn nhiều nữa nên lo nghĩ biện pháp đi.”

Thạch Hạo: “…”

Ông già này chẳng có chút tính trách nhiệm gì cả khiến Thạch Hạo oán thầm, không phải nói một vài đại giáo cứ thế tiến cử hay sao, không cần phải rườm rà phức tạp như thế.

“Tìm đại một đạo thống nào đó để lừa gạt là được, cũng không có nghiêm ngặt như kia đâu.” Tề Đạo Lâm vỗ vỗ bả vai hắn.

Sau đó lão căn dặn thêm chút vấn đề cần chú ý, nói: “Ta cũng nên đi rồi, đi tiên quáng của Hỏa châu thôi, nhìn xem thử có đạt được chút tạo hóa nào hay không.”

“Tiên quáng?!” Thạch Hạo giật mình.

Hắn biết, Hỏa châu có rất nhiều thần quáng sản sinh ra các loại thiên tài địa bảo, cũng từng có nghe qua có một tiên quáng nào đó thế nhưng xưa nay không có mấy ai có thể đi vào, nơi đây nguy hiểm tới kỳ lạ.

“Tại sao ta lại đặt đạo tràng ở đây, cũng là vì tập trung vào mỏ quặng cổ kia mà thôi, chờ đợi nhiều năm qua hiện tại có khả năng có chút cơ hội ngắn ngủi, chỉ chớp mắt là qua.”

Tề Đạo Lâm từng ăn trộm trăm nhà, từng chôm được một khối cốt trong một thánh địa, bên trên có ghi chép chút bí ẩn, dựa vào thứ này có thể phát hiện ra dấu hiệu mà tiên quáng xuất thế.

Chờ rất nhiều năm, rốt cuộc lão cũng đã thấy được manh mối.

“Đạo chủ, dẫn con đi chơi với.”

“Uh!” Tề Đạo Lâm đáp ứng đầy thoải mái.

Hỏa châu, cũng không phải đâu đâu cũng là thảo nguyên lớn cả, trong sâu nhất còn có những loại địa hình khác.

Đây là một vùng sa mạc không chút ngọn cỏ nào, đâu đâu cũng là cát.

Hai thầy trò đợi đủ sáu ngày, gần như mất kiên nhẫn thì rốt cuộc dị thường cũng xuất hiện, mặt cát nơi phương xa xuất hiện vết nứt, tiên quang xinh đẹp chiếu rọi.

Hơn nữa, thời gian trôi qua thì nơi đó lại truyền tới tiếng nổ đại đạo vang rền, càng ngày càng vang dội.

Thạch Hạo hít vào hơi lạnh mà Tề Đạo Lâm sớm đã đứng thẳng người nhìn chằm chằm nơi đó, ánh mắt sáng rực cứ như là bó đuốc đang bốc cháy, cả người hiện lên cốt văn.

“Ầm!”

Mặt cát nứt ra, một ngọn núi từ lòng đất bay lên lượn lờ từng dải sương mù hỗn độn, nguy nga và to lớn vô cùng.

Ở giữa sườn núi có một động cổ phun ra khí lành, tiên vụ ngập tràn, cảnh tượng kinh người, tiếng nổ đại đạo vang rền đinh tai nhức óc cứ như là biển gầm.

"Đợi lâu như thế rồi, cuối cùng cũng có một ngày này!" Tề Đạo Lâm không bình tĩnh được nữa, vẻ mặt kích động không thôi, phù văn rực rỡ phát ra dẫn Thạch Hạo vọt tới trước.

Đây là một quáng động cổ xưa, vừa mới tiến vào thì cảm thấy một luồng khí tức thần thánh nồng đậm khiến Tề Đạo Lâm run bần bật.

"Khí tức Tiên đạo?!"

Nếu là như vậy thì lão quyết biến nơi đây thành động phủ dù trả cái giá cỡ nào!

Nhưng mà, rất nhanh lão liền biết ước mơ chỉ là ước mơ, lão cảm ứng được một luồng khí tức khiến cả người kinh sợ, nơi đây không phải là nơi tốt lành gì, có nguy hiểm khó mà tránh được!

"Động này… không phải hình thành từ tự nhiên mà là do người đào ra!" Thạch Hạo nói.

Nói là một tòa cổ quáng không bằng nói là một tòa động phủ, khi đi vào thì cứ như là cung điện vậy, hơn nữa trên vách đá có vết tích của kiếm của búa của rìu rất rõ ràng, đây là do người khác tạc nên.

"Không đúng, những vết kiếm, búa này… là do cao thủ tuyệt đại lưu lại!" Tề Đạo Lâm hoảng sợ, mạnh mẽ như lão, đã tới cảnh giới như thế này thì ngoại vật rất khó khiến lão thay đổi sắc mặt, thế nhưng khi tới đây thì khiến lão biến sắc không thôi.

“Đây là… cao thủ cấm kỵ vô thượng lưu lại!”

Hai con mắt của lão co rút lại nhìn chằm chằm vách động, càng nhìn thì càng khiếp sợ, bởi vì mỗi một vết tích đều là thần vận đại đạo như muốn truyền thụ lời nào đó, huyền ảo vô cùng.

Nên biết, đây không phải là người kia cố ý gây nên, cũng không phải là truyền thừa nào mà chỉ là những vết tích bình thường, là để đào nên động phủ này.

Đã như thế lại còn có thể bày ra áo nghĩa đại đạo, chuyện quả thật không cách nào tưởng tượng ra được, những người kia mạnh tới mức nào?!

Tề Đạo Lâm nhìn ra được, tuyệt không phải do một người lưu lại, ít nhất nơi đây có năm sáu vết tích của binh khí, đều là cao thủ cái thế tạo nên, mạnh tới khiến lòng người run sợ.

“Đây là Hỗn Nguyên thạch?!” Rốt cuộc Tề Đạo Lâm cũng nhận ra được lai lịch của động phủ này, đúng là kinh động thiên hạ, khiến lão trợn tròn hai mắt.

Quá xa xỉ, lại là Hỗn Nguyên thạch!

Cái được gọi là Hỗn Nguyên thạch là được sinh ra trong hỗn độn, cứng tới mức khó mà lý giải được, giá trị có thể sánh ngang với Thế Giới thạch, làm như vầy thì quá lãng phí.

Hỗn Nguyên, thường gắn liền với Chân tiên, đây chính là bảo liệu Tiên đạo, những kỷ nguyên đã trôi qua trước kia thì mới có Hỗn Nguyên Chân tiên.

Đây là động phủ từ thời đại Tiên cổ? Sau khi nghĩ thông suốt thì hai thầy trò đều giật nảy mình.

Tề Đạo Lâm muốn tìm kiếm nhưng khi vừa chạm tay lên những vêt tích trên vách đá thì cả người rung bần bật và nhanh chóng thối lui, sắc mặt vô

cùng khó coi.

Hiển nhiên, những vết tích mà mấy vị cao thủ năm đó lưu lại quá kinh khủng, hàm chứa sức mạnh đại đạo vô thượng.

Lão cũng không tiếp tục thử nghiệm nữa, bởi vì thời gian không còn nhiều, không thể trì hoãn lâu được nên nhanh chóng mang theo Thạch Hạo lao vào trong.

Rất nhanh, cả hai người đã thấy được chút tình hình bên trong, bởi vì trên vách động không còn vết tích nữa, cứ như là pháp lực bị chấn động, càng là chí bảo đối đầu với nhau thì bị hao tổn.

“Ta hiểu rồi, đây là một mảnh vỡ Hỗn Nguyên thạch, vốn là một chí bảo nhưng khi đại chiến với người khác thì bị phá nát, cho nên đã được dùng để làm động phủ.” Tề Đạo Lâm nói.

Nếu không, thì ai sẽ xa xỉ tới mức này!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 792: Bảo Điện Của Tiên

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"Quả nhiên là Hỗn Nguyên thạch bị hao tổn trong đại chiến." Tề Đạo Lâm nhìn chằm chằm phía trước, vẻ mặt càng lúc càng nghiêm túc.

Tiên quáng rất trống trải, ở trên đường đi có một khối vật liệu Hỗn Nguyên thạch rất lớn rơi xuống từ trên vách đá có dày đặc biệt rách.

Điều này khiến người ta mơ tưởng viễn vông, năm nó đến cùng là xảy ra va chạm mạnh cỡ nào? Ngay cả chí bảo được luyện chế từ Hỗn Nguyên thạch cũng vỡ tan, chuyện này có gì đó sai sai.

Hỗn Nguyên Chân Tiên tồn tại cùng với thế gian, muôn đời bất diệt, kết quả loại Tiên liệu cao cấp nhất này vẫn vỡ nát, ngoài việc khiến người ta suy tư vô hạn thì còn có sợ hãi.

"Thu lại đi, tuy rằng đã rạn nứt thế nhưng mang ra ngoài vẫn là bảo liệu thần thánh, khi luyện chế bí bảo thì ném đại vào một khối nhỏ cũng có thể làm cho chất lượng tăng lên một đoạn dài." Tề Đạo Lâm nói.

Trước mặt có một khối lớn như vậy, dài hơn chín thước, nếu bán đấu giá thì cái giá nhận được tuyệt đối là kinh hoàng khiến ngươi khác rớt cả mắt.

Từ xưa tới nay, chỉ phát hiện được mấy khối Hỗn Nguyên thạch mà thôi!

Đương nhiên khối này không thể luyện chế bí bảo, bởi vì bên trong có những vết nứt còn dày hơn cả mạng nhện, từng bị xung kích và va chạm của đại đạo mạnh nhất nên đã tổn hao nghiêm trọng.

Thạch Hạo chẳng chút ngại ngùng thu ngay nó vào trong túi càn khôn.

“Không ổn lắm, lực cản càng lúc càng lớn rồi.” Tề Đạo Lâm nhíu mày.

Theo bước đi tới, các vết búa, rảnh kiếm, áo nghĩa đại Đạo trên vách đá tiên quáng lan ra càng rõ ràng, hình thành một loại áp lực thật lớn khiến không gian đều mơ hồ.

Thạch Hạo thầm than, chỗ này khiến người ta kinh sợ, đến cùng là cường giả cấm kỵ có cảnh giới cỡ nào lưu lại? Chỉ là động phủ được đào bới bình thường mà đã như vậy, thực là biến thái.

Sau đó, trên vách động xuất hiện một ít hình chạm khắc cổ xưa rất thần bí, hơn nữa còn tỏa ra sương mù, bên trong đồ án có Tiên dân cổ xưa cùng các loại sinh linh kỳ dị chưa từng thấy.

“Không tốt, áo nghĩa đại Đạo trên những đồ án này càng lúc càng nhiều hơn.”

Tề Đạo Lâm bước chậm lại, gương mặt nghiêm túc, trên trán đổ mồ hôi, tinh quang trong con ngươi bắn mạnh, ông vận chuyển toàn lực Bát Cửu thiên công hòng chống lại.

“Xoẹt!”

Trong đó, bên trong một bức chạm khắc có một vị Tiên dân cầm thanh kiếm trong tay, lúc này lại bắn ra kiếm khí rồi chém về tới.

Ánh kiếm như cầu vồng, xuyên thủng hư không!

Thạch Hạo trợn tròn mắt, chuyện này… quá biến thái rồi!

Không thể nào tưởng tượng được sự lợi hại của người năm đó đến cỡ nào, chỉ tiện tay khắc những đồ án này mà lại trở nên kinh khủng đến như vậy, việc này khiến Tề Đạo Lâm chỉ biết tránh né, không dám chống đỡ trực diện.

“Còn may, chỉ là một vị Tiên dân cầm kiếm mà thôi!” Tề Đạo chủ lau mồ hôi hột.

Thạch Hạo cũng không nói gì, nếu là do một vị Chân Tiên cầm pháp kiếm trong tay khắc dấu lại thì chẳng lẽ sẽ chém lìa Tiên quang sao? Cũng không phải là không thể được, dù sao bên trong đồ án có chân nghĩa đại Đạo.

Rất nhanh, sắc mặt Tề Đạo chủ khó coi hẳn lên, bởi vì thanh kiếm bên trong đồ án kia là kiếm gãy, chạm khắc đã sớm bị hao tổn.

“Thứ này… quả thật là bức vẽ Chiến Tiên, nếu có thể tu hành ở đây, tìm hiểu thấu đáo tất cả vết búa, kiếm ý và các loại đồ vật của sinh linh cổ xưa thì tuyệt đối được lợi cả đời.” Thạch Hạo khẽ nói.

“Dù là thời Tiên cổ thì nơi này e rằng cũng là một địa phương rất ghê gớm!” Tề Đạo Lâm trịnh trọng gật đầu.

Ngay cả ông cũng có chút không nỡ đi, rất muốn xếp bằng trên mặt đất, cứ thế bế quan cảm ngộ Chân đồ mà người xưa tiện tay khắc xuống, tìm hiểu Chân nghĩa vô thượng bên trong.

“Đáng tiếc thời gian không nhiều. Dựa theo ghi chép trên mảnh xương mà ta chiếm được kia thì cơ hội chỉ chớp mắt là trôi qua, thời gian ở đây không được bao lâu. Hiện tại cũng đã đến lúc chúng ta phải đi, nếu có thể lấy đi cả tòa động phủ này thì nghịch thiên rồi.!” Tề Đạo Lâm nói.

Rốt cuộc, Tề Đạo Lâm đẩy ra áp lực cực lớn mang Thạch Hạo tới nơi sâu trong Tiên quáng, nói chính xác hơn thì đây là một tòa điện cổ to lớn, tiên khí mịt mờ.

Nơi này quá thần bí, sương mù trắng noãn lượn lờ tựa như tiến vào nơi ở của Nhân Tiên, hít vào một hơi khiến cả người thư thái không ít, cơ thể phát sáng kèm theo mưa ánh sáng tựa như muốn thoát xác bay lên.

“Cổ địa thần thánh quá ghê gớm, thực sự là không thể tưởng tượng

được!” Dù là Tề Đạo Lâm cũng đều mở to mắt, đưa ra đánh giá như vậy.

Cung điện tịch mịch, cực kỳ to lớn, xuyên qua sương mù có thể thể nhìn thấy ở phía trước có rất nhiều vị thần được thờ cúng bên trên có bí lực lưu động.

Mà bốn vách tường cũng không tầm thường, có khắc rất nhiều đồ án, từ hoa, chim, cá, sâu đến tế tự cổ xưa, rồi đến Tiên dân, trời trăng, các loại sinh linh, tiên liệu….

Nơi này có chút đặc biệt, tất cả áp lực đều biến mất, ẩn vào trong đồ án.

“Tạm thời an toàn rồi.” Tề Đạo Lâm nói.

“Đạo chủ, ông mau mau tìm kiếm vật liệu chí bảo mình muốn đi, con ở đây cảm ngộ một lúc xem có thu hoạch gì không.”

“Được, ngươi cẩn thận chút, đừng cách ta quá xa.” Tề Đạo Lâm nói.

Thạch Hạo lúc này ngồi xếp bằng xuống, trên vách đá có rất nhiều đồ án, từng bộ từng bộ ẩn chứa khí tức đại Đạo, sau khi hắn lướt nhìn thì tâm thần rung động tựa như muốn rơi vào trong một Đại thế giới.

Sau đó không lâu, lúc Thạch Hạo không có cảm giác gì thì Tề Đạo Lâm lại thất kinh, quay đầu nhìn về phía hắn, lộ vẻ ngạc nhiên.

Ở sau đầu Thạch Hạo xuất hiện một vòng ánh sáng đang ngưng tụ lại, an lành mà xán lạn, tựa như tấm gương tôn hắn lên thành người tu hành, lại vừa như cổ tăng rồi vừa như một vị Thần chủ.

Vòng ánh sáng sau đầu hắn lưu chuyển, chiếu rọi ra từng đồ án, vết đao, vết búa, Tiên dân, trời trăng, các loại sinh linh, như là đang mô phỏng tất cả đồ án cổ xưa đó.

“Tên nhóc này còn có loại năng lực này sao?” Tề Đạo Lâm cảm thấy hoang đường, vô cùng giật mình, bởi vì ông cảm giác được đồ án mà vòng

ánh sáng kia lộ ra rất giống trên vách đá, cũng ẩn chứa rất nhiều chân nghĩa đại Đạo.

"Đạo chủ đang nói gì vậy?" Thạch Hạo nghi ngờ, ngẩng đầu nhìn về phía ông.

Lúc hắn nói chuyện thì vầng sáng phù văn của thứ tựa như tấm gương sau đầu kia biến mất, ông không còn cảm giác được.

Tề Đạo Chủ kinh dị, sau đó nói: "Không có gì, ngươi cứ tiếp tục không cần để ý đến ta, đừng phân tâm, cứ tìm hiểu như lúc nãy đi."

Kết quả không lâu sau, lúc Thạch Hạo còn đang suy nghĩ tìm hiểu thì sau đầu của hắn lại xuất hiện quầng sáng phù văn tựa như gương báu chiếu rọi đại Đạo, hiện ra các loại đồ án cổ xưa bên trong động phủ.

Con ngươi Tề Đạo Lâm co rút lại nhìn chằm chằm quầng sáng tựa như tấm gương kia, ông như phát giác được cái gì thế nhưng không mở miệng.

Rất nhanh ông xoay người đi về phía trước, sợ không đủ thời gian nên cần nhanh chóng hành động, hướng thẳng về những thần vị được thờ cũng phía trước kia.

Rất nhanh, Thạch Hạo xem xong toàn bộ các loại đồ án cổ xưa, mà quang ảnh thần bí khó hiểu xuất hiện sau đầu hắn kia lại tựa như tấm gương chiếu rọi chư thiên, hiện ra tất cả đồ án.

Hắn thể ngộ một hồi thì phát hiện đại Đạo nơi này quá tối nghĩa, trong thời gian ngắn hắn không thể tiếp thu cái gì, liền đi tới trước xem Tề Đạo Lâm thu hoạch được gì.

Chỉ là tấm gương ánh sáng sau đầu hắn chưa từng thu lại mà vẫn đang chiếu rọi.

Tề Đạo chủ đứng phía trước giật mình đánh giá từng đồ vật được thờ cúng kia.

“Đây là… ” Thạch Hạo cũng khiếp sợ.

Cũng không phải là thần vị gì, trong điện phủ dĩ nhiên lại thờ cúng các loại tiên liệu, ánh sáng mịt mờ lưu động được sương mù bao phủ, cảnh tượng kinh người!

“Chẳng trách được gọi là Tiên quáng, dĩ nhiên là thế!” Tề Đạo chủ than thở.

Một loạt đồ vật này, mỗi kiện cũng có thể chấn động cổ kim, tùy ý lấy ra một loại đều sẽ khiến đám Giáo chủ thượng giới đỏ mắt mà chém giết, tranh cướp, huyết chiến.

“Thiên Khuyết thạch, Thế Giới thạch, Hỗn Nguyên thạch… ” Tùy ý liếc nhìn một cái liên có thể thấy bốn, năm loại vật liệu chí bảo chỉ có ghi chép trong cốt thư mà khó có thể tìm được trong thực tế.

Thạch Hạo cũng bị kinh sợ, đều là phôi thô chí bảo, bất kỳ loại nào cũng vô giá!

Tề Đạo Lâm kích động, vung tay áo muốn thu sạch, nhưng mà quang ảnh vỡ tan tựa như bọt khí biến mất, nơi đó rỗng tuếch, không có thứ gì.

“Cái gì, huyễn cảnh, sớm đã bị người lấy đi rồi!” Gân xanh trên trán ông hằn lên, quá đáng tiếc mà.

Rất rõ ràng, mặc dù là ở thời đại Tiên cổ nời này cũng là cung điện thần thánh lưu giữ các loại Tiên liệu vô thượng.

“Bên này!” Thạch Hạo chỉ, một bên khác còn có một ít vật liệu cũng đồng dạng khiến người đỏ mắt.

“Hư Không kim, Ngũ Hành kim, Đại la Tiên kim… ” Trong đôi mắt Tề Đạo Lâm như có ngọn lửa đang nhấp nháy, tâm tình khuấy động khó kiềm chế được.

Ông vung tay áo một cái, kết quả vẫn như trước tựa như bọt biển vỡ tan, tất cả đều biến mất, mãi đến tận khi bàn tay ông rời đi thì lại nổi lên lần nữa.

"Khốn kiếp!" Tề Đạo Lâm gầm nhẹ.

Ngay cả Thạch Hạo cũng vô cùng tiếc nuối, tiến vào núi bảo vật mà không thể lấy được, không có chuyện gì tồi tệ hơn chuyện này, làm cho hai thầy trò nóng ruột nóng gan.

"Sừng Chân Long, mỏ Chân Hoàng… "

Hai thầy trò thật sự như phát điên, những vật liệu chí bảo nhìn thấy đều không thể tưởng tượng được, tất cả đồ vật này chỉ xuất hiện trong truyền thuyết. Đáng tiếc dù là Tề Đạo Lâm ra tay mấy lần cũng đều thất bại.

"Đừng nói nơi này trống không nhen, nếu không ta không thể không hủy nó!" Tề Đạo chủ hung tợn, ông tiến về trước tập trung vào nơi cao nhất, trung tâm nhất, đồ vật được thờ phụng ở đó hẳn là quý báu nhất.

Đánh bay sương mù trắng nõn, nơi đó cũng không có hơi nước, không giống những nơi khác.

"Có một tảng đá." Thạch Hạo vui mừng.

Sắc mặt Tề Đạo Lâm cũng thay đổi, chỗ cao nhất lại có đồ vật có thể lấy được sao? Ông nhanh chóng vung tay áo thu hồi lại.

Rất nhanh, sắc mặt ông âm trầm, vật đã tới tay thế nhưng sau khi quan sát tỉ mỉ thì ông vững tin đây chẳng phải là chí bảo gì, chỉ là một khối vật liệu đá màu đen to bằng lòng bàn tay.

"Đây là vỏ đá, từng có một khối tiên liệu được tảng đá màu đen bao bọc, đặt trang trọng ở trung tâm, nhưng giờ… biến mất rồi!"

Tề Đạo Lâm tức giận, ngửa mặt lên trời thở dài, đồ vật được đặt nơi cao nhất là thứ gì lại không thể biết được, chỉ lưu lại một chút vỏ đá khiến người

ta tiếc nuối.

“Hẳn là bị người Tiên cổ dùng rồi, nơi này hiển nhiên là một bảo điện thần thánh.” Thạch Hạo nói.

Tề Đạo Lâm nhanh chóng ra tay, liên tiếp lay động những bọt nước kia, ầm, cuối cùng có ba, bốn loại bảo liệu có phản ứng, phát ra tiếng nổ đại Đạo vang rền.

Chỉ là, vài loại thần liệu đều bị phong ấn, mặc dù năm tháng dài dằng dặc qua đi, sức mạnh kia đã khô kiệt, phong ấn rạn nứt nhưng cũng rất khó lay động, điều này không khỏi làm cho người ta kinh ngạc.

“Gào… ”

Đột nhiên một tiếng kêu mơ hồ truyền đến khiến thần hồn đều run rẩy, có một uy hiếp lớn lao đang tới gần, từ một mặt cổ điện thức tỉnh.

“Mở cho ta!” Tề Đạo Lâm rống to, vận chuyển Bát Cửu thiên công, đồng thời trong miệng phun ra một ngụm máu rồi không ngừng thiêu đốt gia trì vào đại pháp vô thượng của mình, tập trung sức chiến đấu đỉnh cao toàn thân, tất cả chỉ công kích phong ấn của một loại bảo liệu.

“Ầm!”

Ông chộp một cái về phía trước, sau đó mang theo Thạch Hạo nhanh như cắt lao ra xa khỏi cung điện mà không hề ngoái đầu lại.

“Ầm, ầm… ”

Tiếng vang không dứt, gào thét đáng sợ.

Một tiếng xoẹt, trên đường lao ra tiên quáng thì hai thầy trò suýt nữa gặp nạn, cổ động dâng lên khí lành vô cùng thần thánh lao nhanh từ trong tiên quán ra ngoài.

Lúc bọn họ quay đầu lại thì phát hiện ngọn núi lớn nơi có tiên quáng bắt

đầu sụp xuống và sắp chìm vào lòng đất, đồng thời ở cổ động hiện ra một sinh linh hình người lấp lóe hào quang bảy màu đang nhìn chằm chằm bọn họ.

"Một khối tiên kim bảy màu!" Tề Đạo Lâm sợ hãi kêu, hối hận không thôi, thật sự không nên trốn, nguyên tưởng rằng là quái vật gì, không hề nghĩ rằng đó là một khối phôi thô chí bảo.

"Đạo chủ, đừng hối hận nữa, tiên kim kia đã thông linh, ông nhìn xem kìa, nó đã thành hình người, là một cô gái."

"Hình người thì sao hả?" Tề Đạo Lâm căm giận, bởi vì thứ đó có giá trị cao hơn rất nhiều với thứ mà lão đang cầm trong tay.

Thạch Hạo không nói gì, hắn cảm thấy khối tiên kim này chắc chắn rất siêu phàm, Tề Đạo Lâm chưa chắc có thể đối phó, chỉ là không biết vì sao nàng không đi ra khỏi cổ động.

Mà hiển nhiên, muốn lấy đi núi lớn và tiên quáng là điều không thể.

Quả nhiên đúng như cốt thư ghi lại, cơ hội chớp mắt là qua, ngọn núi kia lượn lờ khí hỗn độn chìm vào trong đất, cứ thế biến mất không thấy đâu.

Nó sẽ di chuyển, mấy ngàn hoặc vạn năm sau mới có thể xuất hiện trở lại.

"Đạo chủ, ông đạt được cái gì thế?" Thạch Hạo nhìn vào tay ông.

Tề Đạo Lâm nhíu mày, ông cũng không biết loại vật liệu này, đen thui không hề có chút ánh sáng, ném vào trong đống đất đoán chừng cũng không có ai chú ý.

Bất quá rất nhanh ông không còn chút thất vọng gì nữa mà lộ ra ngạc nhiên vui vẻ, bởi vì dù tốn sức thế nào cũng không có thể tổn hại tài liệu này mảy may.

“Tiên liệu!” Ông lớn mật kết luận.

Khối tài liệu của trời này không phải kim loại cũng không phải đá, kiên cố bất diệt, lại lớn như đầu người đủ để luyện chế bí bảo.

“Đạo chủ, lần này thu hoạch đậm nhen!” Thạch Hạo ước ao, tiên quáng tồn tại từ xưa, bao nhiêu người đều muốn đi vào đạt được chí bảo nhưng đều thất bại.

Tề Đạo Lâm có thể thành công đạt được bảo liệu cũng là vì nắm bắt được cơ hội ngắn ngủi trong mấy ngàn năm qua.

Dù là như vậy thì khi truyền đi cũng đủ để náo động thượng giới, tiên liệu đó dù là các giáo ai mà không đỏ mắt, từ xưa có thể có mấy khối?!

“Nhóc con, thu hoạch của ngươi cũng không ít hơn ta!” Sắc mặt Tề Đạo Lâm lộ vẻ khác thường, liếc hắn và nói.

“Con thu hoạch gì đâu chứ?” Thạch Hạo lẩm bẩm.

“Đừng nóng vội, không lâu sau thì có thể hiện ra. Mặt khác ta muốn nhắc nhở ngươi một chút, sau này nếu nhìn thấy nơi nào có áo nghĩa đại Đạo thì nhất định phải ở lại, tỉ mỉ tìm hiểu, dù nhất thời không tiếp thu được thì cũng phải hao phí thời gian để nghiên cứu.” Tề Đạo Lâm nhắc nhở.

Cuối cùng đến lúc chia tay thì Thạch Hạo như nhớ ra gì đó nói: “Đạo chủ, Cung điện Chí tôn khả năng là được một con rùa lớn mang theo, và đã từ hạ giới lên đây rồi!”

“À, ta biết, một con Ngân hoàng đã nhìn thấy nhưng kết quả lại bị truyền nhân Tiên điện cùng vài tên lão bộc đuổi giết.” Tề Đạo Lâm gật đầu.

Thạch Hạo ngẩn ra tuy nhiên cũng thấy bình thường, chuyện như vậy thì một số sơ đại cũng biết, ngày đó cùng đuổi giết cô gái tóc bạc kia, Tề Đạo Lâm sao không phát hiện chứ, ông chú ý chuyện này hơn ai hết.

“Ta nhất định sẽ làm cho truyền thừa xuất hiện trở lại!” Cả người Tề Đạo Lâm phát sáng, ánh mắt kiên nghị, vô cùng rực rỡ, sau đó xé rách hư không cứ thế mà đi!

Sau đó, Thạch Hạo cũng lên đường, rời khỏi khu vực Hỏa châu, Thiên tiên châu bắt đầu đi xa.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 793: Gặp Lại

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Thạch Hạo mượn một tòa truyền tống lớn có thể ngang qua mấy chục châu trong một tòa thành lớn để rời đi.

Nếu không bằng vào phi hành thì trời mới biết cần phải tốn bao nhiêu năm!

Một châu, từ đầu này đi tới đầu kia, ngắn nhất cũng phải mấy chục triệu dặm, nếu dài thì tới hàng trăm triệu, quả thực là con số trên trời, lớn đến vô biên.

Đừng nói chi là khoảng cách giữa mấy chục châu, mấy trăm châu.

Ma châu, từ xưa có Ma, loạn thiên động địa, sau mỗi một khoảng thời gian đều sẽ có đại chiến, là một nơi tội ác và máu.

Nổi tiếng thượng giới, Ma Quỳ viên được xem là nơi tập hợp cường giả hệ thực vật ở tại châu này, lại còn tiếp giáp với Thiên châu, đối lập với Thiên Nhân tộc.

Thạch Hạo đi tới Ma châu tất nhiên là không phải muốn trêu chọc những thế lực lớn kia, dù cho bất hòa như nước với lửa với hai đại giáo thì hiện tại cũng không thể đến đó được.

Hắn chỉ là đến thăm hỏi ông nội của mình, tách ra đã được một khoảng thời gian rồi, mà không lâu sau hắn liền muốn tham gia đại chiến ba ngàn châu nên đến đây để từ biệt.

Đây là một cánh đồng hoang vu ít có người ở, cây cỏ cũng ít, mà nơi sâu nhất lại là một quần thể núi lửa.

Đại ma thần ẩn cư ở đây, sau khi tách ra trước kia, Thập Ngũ gia bởi vì đã hấp thu chân huyết Ma tôn ở đảo Ác Ma nên trong cơ thể có âm khí, cần ngâm mình trong dung nham núi lửa mới cảm thấy thoải mái.

Núi lửa liên miên không một ngọn cỏ, từng miệng núi phun ánh lửa, càng có dung nham chảy xuôi, đỏ tươi và nóng rực kinh người.

"Ông nội!"

Không có bất ngờ gì, Thạch Hạo tỉ mỉ tìm kiếm thì phát hiện ông nội mình ở trong một miệng núi lửa.

Thập Ngũ gia ngồi xếp bằng trong dung nham, tóc xám đầy đầu xen lẫn những sợi tóc đen, lão đang tĩnh tọa khi nghe được tiếng kêu thì tỉnh lại và lộ nét vui mừng.

"Cháu trai!" Ông bước ra, mặc vào một bộ quần áo màu xám rồi nhanh chóng đi tới, trên mặt tràn ngập vui mừng.

Nơi này hoàn toàn tách biệt với thế gian, ông cũng không biết tất cả những gì Thạch Hạo đã trải qua thế nhưng có thể gặp lại nhanh như vậy thì vô cùng vui mừng và kích động, tình cảm ruột rà không thể bỏ.

"Khí sắc của nội khá hơn nhiều rồi, tóc bạc đều sắp chuyển thành đen, lần sau gặp lại lỡ hóa thành đứa trẻ con thì sao ta?" Thạch Hạo hài lòng, đùa giỡn cùng ông nội.

"Ha ha…" Tâm tình Thập Ngũ gia rất tốt, âm khí trong cơ thể sắp hết sạch, đồng thời ông giang hai tay ra để cho cháu trai của mình xem.

"A, mọc lại rồi, quá tốt rồi!" Thạch Hạo mừng rỡ, cánh tay đứt rời của Thập Ngũ gia rốt cuộc cũng mọc lại, không còn tàn tật nữa.

Đến Tôn giả cảnh thì tứ chi đã có thể mọc lại nhưng phải mất rất nhiều thời gian.

“Cháu trai, cháu trở lại như thế thì chắc bên ngoài đã gặp phải chuyện gì sao?” Thập Ngũ gia hỏi.

“Không có gì cả, ăn ngon ngủ yên, đúng là gặp được cơ duyên rất lớn.” Thạch Hạo sợ ông nội lo lắng nên vẫn không đề cập đến những chuyện khốc liệt.

“Thằng nhóc xấu xa, còn muốn giấu ta nữa à, nhìn dáng vẻ là biết cháu cố ý nói toàn những chuyện tốt không nói chuyện xấu, nói đi, ông nội cũng không phải người ngoài.” Ánh mắt Thập Ngũ gia thâm thúy có thể hiểu thấu tất cả.

Khi Thạch Hạo thẳng thắn nói những chuyện xảy ra trong mấy ngày qua thì Thập Ngũ gia tức giận nói: “Thiên Nhân tộc quá đáng quá mà!”

Đồng thời ông cũng vui mừng vì cháu trai có một sư phụ lợi hại.

Ông cháu hai người có rất nhiều lời muốn nói, tán gẫu tới quá nửa đêm thì Thạch Hạo mới nói với ông nội là mình lập tức phải tham gia đại chiến thiên tài rồi, lần đi này có thể phải mất rất nhiều năm.

“Hạo nhi, con nhất định phải cẩn thận, không cần thứ hạng, chỉ cần sống là tốt rồi!” Thập Ngũ gia ôm hắn, tuy ông là một người kiên cường nhưng trong chớp mắt quay đầu thì nước mắt già nua suýt chút rơi xuống.

Sống mũi của Thạch Hạo cũng cay cay, ôm lấy ông nội của mình nói: “Ông cứ yên tâm, con nhất định sẽ sống sót trở về, ai cũng không thể hạ được con!”

Không vì người khác, chỉ vì ông nội nên hắn phải bảo vệ tốt bản thân sống sót trở về.

“Mang cái này đi.” Thập Ngũ gia lấy Nguyên thủy chân giải, Vạn Linh

đồ ra, muốn hắn mang đi, ông đã nghiên cứu qua nhiều lần nên cảm thấy cốt đồ trắng loáng to bằng lòng bàn tay này rất không bình thường, có thể có tác dụng lớn.

Thạch Hạo gật đầu cầm lấy, bởi vì khi ở Thú sơn Tây Lăng tại Hoang vực thì cốt đồ này từng có biến hóa, biểu hiện rất bất phàm.

"Ông nội, đây chính là Thiên mệnh thạch." Hắn muốn đưa cho ông nội của mình.

"Vật này nếu là còn có thể dung hợp thì tốt, có thể để cho con tiến thêm một bước nữa, nhưng đáng tiếc mà." Thập Ngũ gia lắc đầu không muốn.

Thiên mệnh thạch sau khi chọn người thì một khi móc ra thì không cách nào dung hợp với người khác, không cách nào thực hiện tiến hóa hoàn mỹ lần nữa.

"Răng rắc!" Thạch Hạo lập tức dùng chiến kích hư không chặt Thiên mệnh thạch thành hai nửa, nhét vào tay Thập Ngũ gia rồi nói: "Tuy rằng không thể dung hợp nhưng nếu nghiền nát nó thành phấn thì cũng tương đương với bảo dược thần thánh!"

Lúc ly biệt, ông cháu hai người đều lưu luyến không rời, có quá nhiều lời muốn nói.

"Đúng rồi, Hạo Nhi, khả năng nơi này có một loại cổ hỏa, là nguyên nhân tạo nên quần thể núi lửa liên miên không có phần cuối này." Thập Ngũ gia nói cho Thạch Hạo biết để hắn nán lại thu phục ngọn lửa kia hòng nâng cao thực lực của mình.

"Không cần đâu, con có biện pháp khác." Thạch Hạo lắc đầu đồng thời cũng nói cho ông nội của mình ngôn ngữ tế tự cổ xưa mà Tề Đạo Lâm truyền lại, nếu có cơ duyên thì cũng có thể thu được loại cổ hỏa kia.

Cuối cùng cũng tới lúc ly biệt, hai ông cháu lệ nóng chảy dài.

Bởi vì lần từ biệt này không biết đến bao giờ mới có thể gặp lại, có thể mấy năm, có thể hơn trăm năm, cũng có thể là vĩnh viễn.

Đại chiến ba ngàn châu, tu sĩ bình thường có thể không có vấn đề gì, nhưng người muốn đoạt vận may lớn nhất thì nhất định phải liều mạng, nguy hiểm vô cùng!

Thạch Hạo rời đi, lúc qua lại ở Ma châu thì hắn đặc biệt cẩn thẩn, sau vài lần lòng vòng quanh co thì hắn mới mượn truyền tống trận loại lớn hướng về Ngũ Hành châu.

"Không biết Đả Thần Thạch và Hoàng điệp còn ở đó hay không nữa." Lúc trước đã từng cẩn thận ước hẹn muốn chúng nó đợi ở đó, không nên rời đi, thế nhưng thời gian lâu như vậy hai tên này vẫn còn ở đó chứ?

Hai bên đường đá cổ mộc xanh um, đây là một thị trấn nhỏ lại có không ít cổ thụ.

Thạch Hạo nghỉ chân chỗ này chốc lát, xác định phương hướng rồi bay về dãy núi cách đó không xa, hạ xuống một ngọn núi thấp.

"Xoẹt!"

Một vệt cầu vồng nhanh đến cực hạn hướng về sau đầu Thạch Hạo đập tới.

Hắn thất kinh, nhanh chóng tránh né, nhưng vật kia như hình với bóng, lần thứ hai đánh giết.

"Keeng!"

"Ngọn núi này là ta mở, cây này là ta trồng, nếu muốn đi ngang qua thì đưa tiền mãi lộ!" Vệt cầu vồng kia gào hét quái dị.

Thạch Hạo không chút biến sắc, lấy lò luyện đan, mở nắp lò ra, thu vệt cầu vồng này.

“Nhóc con, ngươi ý đồ quá xấu mà, lại dùng nguyền rủa của Mộ tiên đối phó ta.” Chính là Đả Thần Thạch, xoạt, nó hạ xuống, xuất hiện bên cạnh Thạch Hạo.

Sau đó Hoàng điệp cũng xuất hiện, như một sợi kim tuyến vắt ngang trời quấn lên trên mái tóc Thạch Hạo.

Thạch Hạo vui mừng, quả nhiên hai tên này vẫn chờ ở đây chứ không hề rời đi, tránh cho hắn khỏi mất công tìm kiếm.

“Nhóc con, ngươi biến mất lâu như vậy, nghe nói có quan hệ lãng mạn gì đấy với một cô gái, rồi đồng hành mấy trăm dặm đường, kết quả để người ta bắt đi ở rể, suýt chút nữa thì bị giết chết hả?” Đả Thần Thạch cười to, dáng vẻ muốn ăn đòn.

“Thứ khốn kiếp, vừa mới gặp ngươi liền sát muối vào nỗi đau của ta à.” Thạch Hạo nắm lấy nó, tay phải phát sáng siết mạnh.

“A… buông tay mau, cái tay khốn nạn của ngươi sao cứng thế chứ!” Đả Thần Thạch kêu quái dị, đương nhiên là có chút khuếch đại, pháp lực của nó không bao nhiêu nhưng chất liệu là cao nhất, cực kỳ chắc chắn.

“Ngươi nói mà chẳng hề giữ lời, vừa đi liền lâu như vậy, nói chúng ta chờ ở đây mà bản thân lại có nhiều chuyện kích thích như vậy… không mang theo chúng ta!” Tên khốn Đả Thần Thạch này luôn là dáng vẻ e sợ thiên hạ không loạn, sau đó bắt Thạch Hạo phải bồi thường.

Thạch Hạo tát một cái đập bay ra xa, nói: “Đừng đánh trống lảng, tao vừa mới tới mà chưa gì đã muốn gây sự rồi, chắc chắn mày đã gây rắc rối rồi phải không, nói đi, Bạc đâu rồi?”

Bạc chính là Ngân hoàng ngủ say kia, đến bây giờ Thạch Hạo có thể xác định tuyệt đối là cô gái tóc bạc kia.

Theo quy củ thì khi bí cảnh Nguyên Thiên mở ra, hắn chỉ có thể tự mình đi vào chứ không thể mang theo những sinh linh khác, Ngân hoàng ngủ say

nên Thạch Hạo giao cho Đả Thần Thạch giữ.

“Con chim ngốc kia đã bị ta đánh chạy mất dép rồi.” Vẻ mặt Đả Thần Thạch ngạo nghễ.

“Tào lao!” Thạch Hạo vừa nhìn là biết nó nói dối, hắn nhanh chóng nhìn Hoàng điệp, hỏi nó, bởi vì cô gái tóc bạc kia biết nơi Cung điện Chí tôn từng hiển hiện.

Kết quả, Hoàng điệp truyền ra một đoạn thần niệm, nói cho hắn biết, Ngân hoàng tỉnh lại hóa thành một cô gái tóc bạc vô cùng xinh đẹp, điên cuồng đuổi đánh Đả Thần Thạch đến vạn dặm, sau khi hả giận thì mới rời đi.

“Không phải ngươi nói là ngươi truy sát nàng sao?” Thạch Hạo hỏi Đả Thần Thạch.

“Tiên sư nó, con chim chết tiệt này là đời sau của Phong Hoàng, chuẩn bị phản tổ hóa thành một con Ngân hoàng, sau khi thương thế lành lại thì tắm qua lửa thần để tỉnh lại cho nên càng mạnh mẽ hơn, tức chết ta mà! Tên nhóc ngươi cười cái gì hả? Ngươi cắt trụi lông bạc của người ta, cắt đến nham nhở tựa như một con bồ câu, kết quả nàng lại trút giận lên đầu ta, lửa Phượng Hoàng kia quả thực khiến người ta không chịu nổi, con mẹ nó, ta… quá xui xẻo mà!”

Đả Thần Thạch tức giận giơ chân, chửi rủa liên tục, lần này vừa ăn quả đắng lại vừa mất mặt nên khiến nó vô cùng phiền muộn, nếu không phải nhanh chóng trốn được suýt chút nữa thì bị bắt đi.

Ngày đó Thạch Hạo vì sợ Ngân hoàng bị người ta nhận ra ra nên đã tự tay “hóa trang” cho nàng, cắt tỉa bộ lông lóng lánh ánh bạc thành nham nhở, lúc đó suýt nữa khiến cô gái tóc bạc kia ngất đi.

Sau khi thức tỉnh, không cần nghĩ cũng biết là tức đến phát điên.

“Người ta là con gái lại bị ngươi canh chừng, không tìm mày trút giận thì tìm ai.” Thạch Hạo không một chút thông cảm, nhẹ giọng giễu cợt.

“Tên chết tiệt, ta liều mạng với ngươi, là ngươi bất lương giầy vò con nhóc đó, sao lại tính lên đầu ta!” Đả Thần Thạch gào thét đánh tới.

Nhưng ngay lập tức ánh mắt của nó nhảy dựng, nước miếng ào ào tràn ra ngoài, nhìn chằm chằm vào một khối kỳ thạch dâng trào ánh lành trong tay Thạch Hạo, thứ đó quá kỳ lạ, nhuộm sặc sỡ toàn bộ bầu trời, cực kỳ an lành thần thánh.

“Đây là…” Nó điên cuồng nuốt nước miếng.

“Thiên Mệnh thạch.” Thạch Hạo ôn hòa nói, vung vẩy trong tay.

“Gào gừ, đưa ta!” Nó lập tức há mồm cắn tới.

Xoẹt!

Thạch Hạo lướt ngang tránh đi.

“Đại ca, dựa vào sự trung thành tuyệt đối của đệ, một đường không màng sống chết theo ca, nhất định phải cho đệ đó.” Lời Đả Thần Thạch buồn nôn đến mức khiến người ta nổi da gà.

“Chuyện phiền phức mà Ngân hoàng gây ra cho đệ không tính làm gì cả, lần sau mà gặp mặt thì cứ để đệ giải quyết cho!”

“Không, không, cô gái tóc bạc đẹp đến mức gây họa trần gian, lạnh lẽo đến cực điểm như thế thì phải do ca quyết định, phiền phức cứ để đệ gánh cho!”

“Lại nói, ca đã cắt tỉa lông chim bạc, đã đụng chạm thân mật với nàng như vậy thì đệ bảo đảm sẽ nhiệt tình lưu truyền cho ca, để cho thiên hạ đều biết, khiến nàng chỉ có thể làm vợ ca mà thôi!”

…

“Nói nhăng nói cuội gì đấy hả, ít gây rắc rối cho tao đi!” Thạch Hạo trừng mắt, tên khốn này rõ ràng là vừa lấy lòng lại vừa uy hiếp hắn.

Thạch Hạo chẻ đôi Thiên Mệnh thạch, một nửa cho ông nội mình còn một nửa vốn là dự định đưa cho Đả Thần Thạch.

“Đại ca, ca quá tốt rồi, đáng tiếc ta là đực, nếu không thì đã có thể lấy thân báo đáp.” Đả Thần Thạch gào kêu quái dị rất vô liêm sỉ, rồi nuốt Thiên Mệnh thạch cái ực.

Trong nháy mắt, cả người nó phát sáng, lúc thì đỏ đậm, lúc thì tím ngắt, lúc lại trắng nõn như ngọc, thay đổi liên tục vô cùng thần kỳ.

“Ngươi có thể dung hợp sao?” Thạch Hạo thất kinh.

“Tất nhiên, nó là đá, ta cũng là đá, lúc nào cũng có thể dung hợp, chọn chủ chỉ là chuyện của những sinh linh khác.” Đả Thần Thạch ngạo nghễ.

“Khà khà, tương lai không xa ta nhất định quật khởi, tiến hóa đến hoàn mỹ, sắp trở thành hòn đá đệ nhất thiên hạ, tên nhóc ngươi mau mau nịnh nọt ta đi, sau này ta sẽ che chở ngươi.” Sau khi nuốt vào Thiên Mệnh thạch nó lại bắt đầu khoác lác.

“Cái tên láu cá này, qua cầu rút ván hả!” Thạch Hạo trừng mắt.

“Ta chịu nạn thay ngươi, cô gái tóc bạc kia truy sát ta đến vạn dặm, suýt nữa thì đã hủy ta, đây là cái ta nên được!” Nó hùng hồn nói, sau đó lớn tiếng tuyên bố: “Từ nay về sau, ta muốn đổi tên thành Vận mệnh thạch.”

Thế nhưng rất nhanh ánh mắt nó lại nhảy dựng, tập trung vào bàn tay Thạch Hạo, nơi đó lại xuất hiện một hòn đá, tự nhiên chất phác nhưng lại có một loại ý vị đại Đạo.

“Đây… là cái gì?” Đả Thần Thạch run rẩy.

“Hỗn Nguyên thạch.” Thạch Hạo nhẹ nhàng nói.

“Đại ca, người là anh cả của đệ, cho đệ đi, nhất định phải cho đệ!” Đả Thần Thạch lao tới, nước miếng đầm đìa, càng hóa thành một đôi tay bằng

đá, ôm chặt bắp đùi Thạch Hạo, chết cũng không buông.

Thạch Hạo liếc xéo nó không thèm để ý.

“Đại ca, cho đệ Hỗn Nguyên thạch đi mà, một khi đệ dung hợp thành công thì hòn đá đệ nhất thiên hạ ngoài đệ ra không còn có thể là ai khác, ngày sau không cần đại ca ra tay, tất cả để đệ lo cho!” Đả Thần Thạch nuốt nước miếng cuống quýt hứa hẹn.

Thạch Hạo ước lượng vật liệu đá trong tay một chút, đây chỉ là một khối nhỏ, bên trong pháp khí không gian còn nhiều hơn.

“Anh cả, chỉ cần ca dặn cái gì, đệ đảm bảo sẽ nhanh chóng hoàn thành.”

Nó thiếu chút là lăn lộn dưới đất, ôm chặt bắp đùi Thạch Hạo, chết cũng không buông.

“Đại ca, đệ nguyện làm ấm giường!” Cuối cùng nó nói ra một câu chết người không thường mạng như vậy.

“Cút!” Thạch Hạo vung chân đá văng nó, cảm giác lông tơ toàn thân dựng cả lên.

“Híc, nói sai rồi, ý đệ là tìm người làm ấm giường, cô gái tóc bạc đẹp đẽ lạnh lùng mà cao quý kia không phải kiêu ngạo sao, đệ sẽ bắt lại làm ấm giường cho ca.” Đả Thần Thạch vỗ ngực nói, cũng tuyên bố, sau khi dung hợp Thiên Mệnh thạch còn có thể đi bắt Thánh Nữ các giáo.

“Sĩ diện của ngươi đâu hả?” Thạch Hạo nhìn nó không nói gì.

“Vì Hỗn Nguyên thạch tất cả đều có thể quăng, tất cả đều có thể làm.” Đả Thần Thạch da mặt siêu dày kêu ầm lên.

“Cầm lấy rồi im đi.” Thạch Hạo thực sự chịu không nổi nó, ném cho nó một lúc mười mấy khối khiến Đả Thần Thạch há hốc mồm, sau đó gào thét không ngừng.

“Anh cả, sau này cứ giao hết cho đệ!” Nó rốt cuộc cũng không dám qua cầu rút ván, bởi vì cảm thấy trên người Thạch Hạo chắc chắn còn có Hỗn Nguyên thạch.

Thạch Hạo bỏ mặc nó, nói với Hoàng điệp: “Lần này không có lễ vật quý nào cho mày, nhưng sắp tiến vào ‘Tiên cổ’ rồi, nơi đó có các loại bảo dược như Thiền Thần quả, nhất định cho mày ăn no, nhanh chóng lột xác.”

Sau đó bọn họ rời khỏi nơi này nhằm thẳng đảo Ác Ma, Thạch Hạo cảm thấy đại chiến ba ngàn châu, đệ tử các giáo khẳng định đều có hậu chiêu, hắn cũng không thể không cẩn thận chuẩn bị.

Lần này hữu kinh vô hiểm, hắn lại đi đến Thiên hà, tốn mấy ngày làm bản thân bị bổ cho chết đi sống lại mới dùng lò luyện đan thu một lượng lớn nước sông.

Đồng dạng hắn cũng thu lấy không ít đất trên Mộ tiên.

May mắn là hắn tu thành bảo thuật Lôi Đế, lại hiểu rõ nguyền rủa nơi này nếu không thì lại như lần trước, tốn hơn nửa tháng mới thu được một chút.

“Đi thôi, nên xuất phát rồi, giải thi đấu sắp bắt đầu.” Thạch Hạo nói.

“Đi đâu.” Đả Thần Thạch dò hỏi.

“Tội châu!’ Thạch Hạo nói, nghe nói đó là nơi tụ tập của những sinh linh tới từ hạ giới, Hỏa tộc ở nơi đó có căn cơ, có thể Hỏa Linh Nhi cũng ở đó.

Tội châu, tên như thế khiến Thạch Hạo không cam lòng và hắn hi vọng quật khởi tại châu này, giết ra một thế giới sáng sủa, viết lên một thời đại huy hoàng, leo lên đỉnh cao.

“Đại chiến ba ngàn châu, chúng ta đến rồi, thiên tài thời nay gì, quái thai phong ấn từ thời cổ xưa gì, quật ngã toàn bộ!” Đả Thần Thạch kêu to.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 794: Đời Sau Tội Huyết

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Tội châu, từ Đông sang Tây dài khoảng hai trăm ba mươi triệu dặm, từ Nam đến Bắc dài khoảng tám mươi triệu dặm.

Đây không tính là lớn nhưng cũng không phải quá nhỏ, là một châu cỡ trung ở thượng giới.

Mất mấy ngày, Thạch Hạo mượn mấy tòa truyền tống trận loại cực lớn, nhiều lần quay vòng, vượt qua mấy trăm châu cuối cùng cũng tới được vùng đất này.

Thạch Hạo và một đám người đi xa ra khỏi tế đàn, cánh cửa hư không phía sau khép lại, hắn đánh giá cảnh vật xung quanh, muốn biết vùng đất này như thế nào, muốn kiếm một tòa thành để nhìn ra một chút manh mối.

Tang thành, linh khí mỏng manh, cả cả thành lấy màu nâu xám làm chủ đạo, dùng đá tảng xây thành nên có vẻ rất nguyên thủy.

Đùng!

Mặt đất rung động, vài con voi to đi qua, thân thể khổng lồ khiến đường phố run rẩy, thân thể bọn chúng xanh biếc mang theo vết máu loang lỗ, tay chân đầu mang theo xiềng xích.

Đây là nô lệ, sau khi được người mua thì áp giải rời đi.

“Vù… ”

Giữa không trung, cuồng phong gào thét, mấy chục con dơi ma bay ngang bầu trời tựa như một đám Dực Long mang theo sát khí, chúng nó đều là tọa kỵ chở người đi xa.

Đây chỉ là cảnh tượng mà Thạch Hạo tùy ý nhìn thấy sau khi ra khỏi tế đàn.

Tang thành mang theo khí tức nguyên thủy, dù sao, thành lớn ở đây cũng lạc hậu hơn với các châu lớn khác.

"Linh khí thiếu hụt nghiêm trọng, chỗ này không thích hợp ở quá lâu." Có người cau mày nói.

Vượt châu đi xa, truyền tống trận cực lớn một lần ít nhất cũng phải đưa mấy ngàn người rời đi, nếu không thì không có lời. Một đám người sau khi đi ra thì cảm thấy thất vọng đối với tòa thành lớn này.

"Đừng ôm hi vọng gì, dù sao đây là Tội châu, là nơi từng bị nguyền rủa, còn muốn nhìn thấy linh sơn tú thủy rộng lớn nữa hay sao?" Có người nói.

Thạch Hạo nghe vậy nhíu nhíu mày, hoàn cảnh sinh tồn của vùng đất này quả nhiên không tính là quá tốt.

"Tại sao lại trở thành nơi nguyền rủa vậy?" Thạch Hạo muốn biết sao lại hình thành như vậy bởi vì đây là nơi tụ tập của đời sau những sinh linh từ hạ giới đến.

"Rất lâu trước đây có một vài tên tù tội mạnh mẽ, còn có đại hung đời sau tới từ lao tù ở hạ giới thì đều bị trục xuất đến nơi này, trong cơ thể có chảy Tội huyết, dẫn đến cả châu này đều bị nguyền rủa." Một ông lão nói.

Thạch Hạo nắm chặt nắm đấm, sau đó buông ra rồi hỏi một vài vấn đề, cũng không hề gây ra nghi ngờ gì. Bởi vì thượng giới quá mức rộng lớn, rất nhiều người trừ châu mình ở thì không biết đến những châu khác là chuyện bình thường.

“Nguyền rủa, chắc chắn là người mạnh mẽ đến cực độ mới có thể triển khai được?” Cũng có người khác cảm thấy hứng thú.

“Ôi, vấn đề này chúng ta không nên đụng chạm thì hơn, nghe đâu là nguyền rủa của trời xanh.” Ông lão nói.

“Hít!” Không ít người hít vào một hơi lạnh, cảm thấy vô cùng kiêng kỵ không muốn hỏi nhiều.

Nhưng cũng có một ít người trẻ tuổi thì tò mò hơn, hỏi dò người bên cạnh vì sao lại như vậy, đồng thời cũng không quá tin tưởng loại giải thích mờ ảo từ trời xanh.

“Trời xanh cái gì, đều là sinh linh gây nên, chẳng qua là lấy một cái cớ đáng sợ thôi.” Có người nói thầm, không tin truyền thuyết.

“Đúng thế, từng có một ít đồn đãi, nghe nói có quan hệ với cổ giáo biến mất hoặc ẩn giấu trên thế gian, năm đó một số nhân vật cấm kỵ của những đạo thống này liên thủ bố trí nguyền rủa.

“Đây là tin đồn!”

Mấy người tranh chấp và bắt đầu bàn luận.

“Ta nói cho các vị biết, đến vùng đất này thì tốt nhất không nên nói loại chuyện cũ cấm kỵ này, nếu không chắc chắn sẽ gặp tai nạn khó hiểu.” Một người trung niên trầm ổn nhắc nhở.

Tang thành rất lớn, được xây từ đá tảng, ngay cả mặt đất cũng là chất liệu đá, vừa cổ điển vừa mang theo khí tức hoang dã.

Sau khi ra khỏi truyền tống trận tiến vào trong thành thì đa số mọi người đều tản ra, không tiếp tục đi chung nữa.

Thạch Hạo biết trong đó có không ít người muốn ở Tội châu tham gia đại chiến thiên tài ba ngàn châu, hi vọng ở vùng đất lạc hậu mà nguyên thủy

này thu được thứ tự tốt hơn.

Bởi vì tiêu chuẩn tiến vào "Tiên cổ" có hạn, tu sĩ các giáo nghĩ hết biện pháp, tại một ít châu tương đối yếu kém tham gia "vào trận chiến" để lấy được tư cách cuối cùng.

Tội châu là mục tiêu của rất nhiều Tôn giả, có một số đông vọt tới.

Tang thành chỉ là một thành trì thu nhỏ hình ảnh của những thành khác trên vùng đất này, người bên ngoài đã đến rất đông khiến châu này không yên tĩnh được nữa mà đang xao động.

"Nhiều người tham gia giải đấu như vậy, có ý nghĩa sao?" Thạch Hạo hỏi người bên cạnh.

Bởi vì người dự thi ở các châu nhiều vô số kể, không tiếc vượt châu đi xa cũng chỉ vì muốn lấy được tư cách cuối cùng, nhưng chỉ có một "đệ nhất thiên hạ" mà thôi.

Nhiều người ùa tới như thế này khiến Thạch Hạo cảm thấy chẳng hề đáng giá gì cả.

"Giai đoạn mới đầu không có nguy hiểm gì, hơn nữa tu sĩ các giáo đều tự biết mình, xác định chính xác thực lực của bản thân, sẽ không tranh giết với những quái thai, sơ đại kia… nếu không may gặp phải thì sẽ thần phục ngay lập tức. Mọi người đi vào cũng chỉ vì vận may khác bên trong Tiên cổ, đồ vật thần thánh quá nhiều khiến các giáo đỏ mắt."

Rất rõ ràng, mục đích của người dự thi không giống nhau, số ít người hi vọng mưu cầu đệ nhất, mà Tôn giả đa số thì lại chỉ là vì tiến vào hái thuốc, đạt được truyền thừa…

Bên trong, không chỉ có cốt thư, bí bảo… của các đời thiên tài sau khi chết đi lưu lại mà còn có tiên văn tự nhiên, càng có gỗ Thánh Nhân, tiên chủng… đủ khiến Giáo chủ điên cuồng.

Một người than thở: “Có người từng đào được Tiên bảo, cũng có người từng chiếm được Thiên thư không tên, càng có người ở nơi đó sau khi ăn Thiên Thần quả thì lập tức thành Thiên Thần.”

Người còn lại gật đầu nói: “Thậm chí từng có người ở bên trong phát hiện trứng Chân Long, ổ Tiên Hoàng… đồ vật nghịch thiên vượt xa dự liệu của mọi người, nơi đó chỉ có thứ không tưởng tượng nổi chứ không có thứ nào không có.” Thạch Hạo không thể không kinh hãi, bên trong lại có nhiều đồ vật nghịch thiên như vậy?

“Không phải nghe sai rồi đồn bậy đấy chứ?”

“Không, ít nhất theo ta biết thì một vị quái thai của đại giáo cổ lão sau khi đạt được đệ nhất thiên hạ thì sở dĩ phong ấn bản thân, qua bao năm tháng, trước sau tham gia bốn, năm lần giải đấu, ngoại trừ vì ngoài vận may lớn nhất kia thì còn vì đã phát hiện được Long huyệt phong ấn, dâng lên khí hỗn độn, bên trong có trứng Chân Long!”

“Ngay cả chuyện đó mà ngươi cũng biết?” Thạch Hạo không quá tin tưởng.

“Trên đời này không có tường nào không lọt gió cả, huống hồ cũng không phải một mình hắn phát hiện, hiện nay một số đại giáo đều biết, càng có Giáo chủ từng chính miệng nói qua.”

Thạch Hạo nghe vậy thì nghẹn họng trừng mắt, tiến vào Tiên cổ… nhất định phải đổ máu tới cùng rồi!

“Chuyện này cũng không tính là gì, còn có người nhìn thấy ao máu Phượng Hoàng đay, toàn bộ tinh huyết của một con Chân Hoàng ẩn chứa trong một tiên trì, chỉ cần có thể nhảy vào… thành tựu một đời này không thể tưởng tượng được!”

Bởi vì chỉ một giọt chân huyết Phượng Hoàng thôi liền có thể khiến người ta niết bàn, tái sinh, mà tiên trì cổ xưa kia thì lại ẩn chứa bảo huyết

toàn thân nó.

Dù là người tu hành như cổ tăng nếu tái hiện trên thế gian thì cũng động lòng phàm, đừng nói chi là Thạch Hạo.

Hắn ngất ngất ngây ngây tách ra với những người kia, vốn là kẻ tham ăn mà bên trong "Tiên cổ" lại nhiều đồ như vậy nên giờ phút này hắn thật sự là nóng ruột nóng gan, hận không thể lập tức tiến sâu vào.

"Nhiều cơ duyên lớn như vậy, ta là Vận mệnh thạch, sau khi tiến vào nhất định phải quật khởi, chói lọi ngàn đời." Đả Thần Thạch giấu ở bên trong mái tóc của Thạch Hạo nuốt nước miếng.

Tang thành vô cùng lớn lao.

Thế nhưng Thạch Hạo phát hiện, tất cả các khách sạn đều chứa đầy người, hơn phân nửa là tu sĩ của những châu khác, đây giống như là muốn chiếm lấy tiêu chuẩn của châu này.

Rất nhanh sắc mặt hắn liền không vui.

Bởi vì Tôn giả những châu khác rất xem thường Tội châu, vùng đất này là nơi bị nguyền rủa, trong mắt bọn họ tất cả đều là đời sau của kẻ tù tội hung ác.

Rất nhiều người đều có tư thế nhìn xuống, xem thường một châu này.

"Đời sau Tội huyết đều bị trục xuất tới đây, toàn bộ đại châu đều bị nguyền rủa, có thể thấy những người bọn họ phạm vào tội nghiệt ngập trời cỡ nào!"

"Năm đó, những người như vậy nên giết sạch ngay, giữ lại làm gì?"

Đây là lời nói của một số phần tử cực đoan khiến sắc mặt của Thạch Hạo khó coi, dù nói như thế nào thì nơi này đều có không ít đời sau của những người tới từ hạ giới, vậy mà lại bị đối đãi như vậy.

Chẳng trách châu này lấy "Tội" làm tên, để lòng hắn hết sức không thoải mái.

"Những năm gần đây, châu này cũng không có xuất hiệu yêu nghiệt gì, đoán chừng tiêu chuẩn lần này chắc đều sẽ bị người từ ngoài đến cạnh tranh thôi."

"Nơi bị nguyền rủa nên linh khí khô kiệt, đặc biệt là sau khi trận chiến viễn cổ kết thúc thì khiến bọn họ sợ hãi, còn có thể có cường giả gì. Lần này đều là tinh anh của các châu tới đây để cướp đoạt tiêu chuẩn, đám Tội huyết thất bại là chuyện đương nhiên, khôn sống mống chết vốn là như vậy!"

Sắc mặt Thạch Hạo càng ngày càng khó coi, trong lòng hắn có một ngọn lửa đang bốc cháy.

Lúc tại hạ giới hắn đã nghe qua cách nói đời sau đại hung như thế này, tới thượng giới vậy mà còn có một châu như vậy, gọi là nơi trục xuất, bị nguyền rủa.

Châu này có người hạ giới, cũng có đời sau của hung đồ thượng giới cổ xưa.

Trong lòng hắn khó có thể tiếp thu, đã qua không biết bao nhiêu lâu rồi, mặc dù tổ tiên từng làm sai chuyện gì đi nữa thì cũng không thể gán tội cho đời sau được?!

Sau đó không lâu hắn lại biết Hỏa tộc ở châu này xem như là một thế lực rất lớn, là quốc gia cổ xưa, không thể khinh thường.

Nhưng mà một tin tức khác lại khiến cho hắn run bần bật.

"Từng có một Thạch Quốc… nhưng đã bị tiêu diệt từ xưa rồi?!"

Thạch Hạo biến sắc, đây là tin tức vô cùng tồi tệ, nếu dự đoán không sai thì đây hẳn là tổ tiên Thạch tộc bọn họ lập nên quốc gia cổ xưa này.

“Tại sao?” Hắn hỏi thăm người khác.

“Tội huyết hiện ra nên kinh động các nơi, bị trời xanh nguyền rủa, quốc gia cổ này tan thành mây khói.” Có người đáp.

“Làm sao có thể?” Thạch Hạo tuyệt đối không tin lời nói này.

“Suỵt, nhỏ giọng một chút, ngày xưa Thạch tộc từ từ nổi lên, xuất hiện một vài nhân vật không tầm thường, có thể nói là kinh diễm. Có người nhìn thấy một bàn tay lớn từ trên trời giáng xuống rồi san bằng quốc gia cổ xưa này, chôn lấp tộc này!” Một người thần bí cằn nhằn.

Thạch Hạo đi xa, những tin tức này rất không tốt, khiến hắn vô cùng phẫn nộ!

Hỏi thăm một hồi hắn đến được vùng đất còn sót lại của Thạch tộc.

Không có một ngọn cỏ, hoàn toàn hoang vắng và thê lương, đâu đâu cũng có gạch vụn, đâu đâu cũng có ngói vỡ tường đổ, đây là một khu phế tích hùng vĩ, ngày xưa từng là thủ phủ* của một quốc gia lớn.

*thủ phủ: thủ đô.

Thạch Hạo bồi hồi ở nơi này hai ngày, trong lòng tức giận, một quốc gia cổ xưa cứ vô tình bị xóa tên như thế, bị tiêu diệt ở đây, quá tàn nhẫn và vô tình.

Cuối cùng, tại biên giới phế tích hắn tìm được một ngôi làng tàn tạ, xem xét tỉ mỉ thì bất ngờ biết được đây được xem như là hậu duệ của Thạch Quốc.

“Lại tới đến nước này… ” Hắn nhìn những người già yếu và thanh niên bình thương kia, từ lâu là người phàm, không biết tu hành.

“Vốn là có thể cố gắng sống tiếp như các tộc khác, chỉ vì tổ tiên Thạch tộc hiểu rõ một ít chân tường nên mới rước lấy đại họa diệt tộc… ”

Khi một lần nữa tìm được một trại đá lụn bại thì Thạch Hạo bất ngờ nghe được từ miệng một ông lão hai mắt vẫn đục một chút tin tức kinh người!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 795: Tội Lỗi Cùng Huy Hoàng

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

“Tội tộc tuy nhiều thế nhưng cũng chia chính chia phụ.”

Từ xưa tới nay, tộc mang dòng máu tội lỗi sớm đã được xác định, tổng cộng có ba mươi tộc giống như Thạch tộc và Hỏa tộc, đều bị xem là con cháu tội huyết!

Đây là bí mật lớn nhất mà ông lão nói ra.

Thạch tộc chính là một trong những tộc đó, là bộ tộc không thể tha thứ, trong cõi u minh tựa như có một đôi mắt chăm chăm nhìn kỹ.

“Lúc nào cũng nói là tội huyết, chẳng lẽ lại có cách nào đó có thể tra xét được hay sao?” Thạch Hạo hỏi.

Từ xưa tới giờ hắn thường nghe được cái từ này nên vô cùng mẫn cảm, hiện tại nói ra sự nghi ngờ của mình, làm thế nào để xác định?

Trại đá không lớn lắm và cũng rất hoang vu, tổng cộng chỉ một hai trăm người, bọn họ mặc đồ da thú cũ nát rất đơn sơ, cơ bản không giống đời sau của một quốc gia cổ xưa.

Ông lão sâu lắng thở dài nói: “Quả thực là có thể dựa vào một ít thánh vật tra xét ra, khi kiểm tra thì trên trán loại người này sẽ xuất hiện từng điểm sáng, tội huyết mạnh mẽ thì ánh sáng ngưng tụ trên trán sẽ sáng như đuốc, mà người có huyết thống tội huyết nồng đậm thì thậm chí trên trán sẽ ngưng tụ thành hoa văn, chùm sáng chiếu thẳng lên không.”

Thạch Hạo nghe vậy thì khá là giật mình.

“Ở đâu có thánh vật như vậy?” Hắn hỏi, muốn tự mình đi kiểm chứng xem thử chuyện gì đã xảy ra.

“Cũng không thể coi là thánh vật, các tộc đều có, sau khi Thạch tộc bị diệt thì trước cổng Hoàng đô của quốc gia cổ xưa này xuất hiện một tảng đá lớn, có thể kiểm tra, và cũng chẳng có ai lấy đi cả.” Ông lão nói.

Bởi vì với rất nhiều người thì thứ đó không phải là bí bảo gì, không có tác dụng lớn.

Ông lão khi nói những lời này thì ánh mắt vô hồn, mang theo thương cảm.

Thời gian Thạch Hạo ở lại trong trại cũng không ngắn, quan tâm hỏi han không ít vấn đề, sau khi để lại một đống bảo vật rồi mới rời đi, hắn chạy thẳng tới khu phế tích kia.

“Hắn là đời sau của Thạch tộc ta sao? Ta vô cùng hi vọng lại xuất hiện một tên yêu nghiệt, một cao thủ chói lọi cổ kim, uy chấn thiên hạ rửa sạch sỉ nhục của tộc ta!” Ông lão lẩm bẩm, trong con mắt vẫn đục mang theo hơi nước, cuối cùng đau khổ khóc lóc quỳ hướng về nơi của quốc gia cổ xưa kia.

Không lâu lắm Thạch Hạo lại tới khu phế tích này, quả nhiên nhìn thấy một tảng đá lớn rất không bình thường ngoài đô thành, phong cách cổ xưa tang thương, bên trên có nhiều vệt máu loang lỗ.

Đây không phải là máu văng dính lên trên mà như là vết máu do trời sinh.

Thạch Hạo ngờ vực đưa tay tới.

Dựa theo lời ông lão nói, hắn khẽ khống chế tinh lực, sau đó lẳng lặng chờ đợi.

Trong nháy mắt, huyết dịch trong cơ thể hắn sôi lên cứ như sét đang đánh, như sông lớn đang cuồn cuộn chảy, xương trán của hắn lập tức ngưng tụ ra một ký hiệu thần bí mà cổ xưa, cực kỳ rực rỡ.

Đây không phải là một hoa văn như lời ông lão nói mà hóa thành một ký hiệu, như một dải ngân hà đang xoay tròn, phức tạp, kỳ lạ và thần bí tỏa ra ánh sáng.

Đồng thời tia sáng kia tăng lên dữ dội, tựa hồ sẽ không hề suy yếu, cuối cùng mang theo tiếng xoẹt vọt lên chiếu sáng cả trời xanh, xua tan đám mây!

"Trời ơi, đó là cái gì vậy?"

Nơi xa có người kinh ngạc, nhìn bầu trời khó tin thốt.

Một luồng ánh sáng phá tan bầu trời, rọi sáng đến tận khu vực này, kỳ dị mà khó lường, vô cùng thần bí còn kèm theo một tia gợn sóng kỳ lạ.

"Đó là… tội huyết ngưng tụ, còn đâm vào trong mây, trước nay chưa từng có."

Cảnh tượng này chấn động bốn phương, rất nhiều đại giáo ở Tội châu nhìn thấy trước tiên.

"Sao có thể có phù văn tội huyết mạnh mẽ như thế, chưa bao giờ có chùm sáng đâm thủng bầu trời."

Các nơi kinh ngạc hô lên.

Cùng lúc đó, Thạch Hạo ngây người, bên tai nghe được một âm thanh thê lương không biết là đến từ tảng đá lớn này hay là phù văn trên trán sinh ra.

"Chúng ta… không phải là đời sau tội huyết, tổ tiên chúng ta công lao cái thế… vẫn đang chiến đấu nơi tiền tuyến, đến nay vẫn còn đang tiếp tục, đang viết tiếp huy hoàng bằng máu và xương!"

Tiếng nói này bi thương, thê lương, khi nghe thấy lại khiến người ta muốn rơi lệ.

Thạch Hạo không nhúc nhích, một loại tâm tình khó tả tràn ngập lồng ngực, hắn đứng đây, ngưng kết thành một với tảng đá này, phù văn trên trán càng thêm dữ dội.

"Chúng ta không phải kẻ tội lỗi… máu đang chảy trong cơ thể không phải bẩn thỉu mà là vinh quang, ghi lại công lao đã có."

Thanh âm này vang vọng bên tai Thạch Hạo, cộng hưởng cùng tâm tư hắn.

Nơi xa rất nhiều người bị kinh động, ánh sáng tội huyết này quá rực rỡ khiến người ta khó mà tin nổi.

"Đến tột cùng là ai mà lại có tội huyết nồng nặc như vầy, một tên đại hung cổ xưa thật sự đã trở về rồi sao?" Có người nói nhỏ, mắt híp lại bắn ra tinh quang.

"Chuyện này nhất định đã kinh động các giáo, truyền khắp các châu!"

Giữa bầu trời xuất hiện một ký hiện, có người cách vô tận thiên địa dùng gương cổ trấn giáo cảm ứng được, trên mặt gương xuất hiện một chữ "Tội".

Vậy mà hiện ra một chữ "Tội" hoàn chỉnh khiến cho người cầm gương này cũng phải hít vào một hơi lạnh!

"Tội huyết thành chữ, phải tìm cho ra kẻ này!"

Lúc này, có một tồn tại cổ xưa gào to ra lệnh.

Tội châu, một số đạo thống gần khu phế tích Thạch tộc thì lại có thể tận mắt nhìn thấy, bên trong vùng trời kia có một lá bùa cổ phát ra ánh sáng xán lạn như một vầng mặt trời.

Rất nhiều người khiếp sợ và bàn tán, nhưng không dám đến gần vì sợ sẽ

rước họa vào thân.

Nơi chân trời xa xôi, hai ông cháu đi ngang qua, sinh ra cảm ứng, nhìn sang bên này.

“Ông nội, đó là chữ Tội sao?”

“Đúng, lại có người như vậy, tội huyết ngưng tụ, chiếu sáng chư thiên, hiển hóa chữ này trên bầu trời. Trước kia, một số đại hung cũng chỉ là hiện ra một hoa văn mà thôi.”

“Nhưng mà, ông nội từng nói cho con, trước đây chữ này không phải là ‘Tội’ mà là đại biểu cho một loại huy hoàng.”

“Đúng vậy, nhưng đáng tiếc, bây giờ nó là tội, không còn ý nghĩa vốn có nữa.”

Hai người đi xa, biến mất ở đường chân trời.

Tay Thạch Hạo đang run rẩy, vuốt tảng đá loang lỗ huyết lệ kia, thanh âm thê lương nọ vẫn vang vọng bên tai hắn.

“Chúng ta… không phải là người mang dòng máu tội lỗi, tổ tiên của chúng ta… tới giờ vẫn đang chiến đấu, phủ kín thiên địa, tự cắt đường lui, bọn họ vẫn đang huyết chiến, trấn thủ biên hoang.”

Lời nói thê lương như là truyền ra từ bên trong một thế giới khác, đang reo hò, đang gào lên đau xót, mang theo huy hoàng và càng thêm bi tráng.

Không biết vì sao Thạch Hạo lại phát hiện mình đang run lên, nỗi lòng của hắn đang cộng hưởng theo, trong lúc vô tình không ngờ trên mặt hắn tràn đầy nước mắt.

Cuối cùng tay hắn rời khỏi tảng đá lớn này, ký hiệu trên trán biến mất, ánh sáng tội huyết từ bầu trời tản ra, không thấy nữa.

Hắn vuốt gò má, nơi đó nước mắt vẫn còn, tất cả chuyện lúc nãy rất chân

thật, hắn bị một loại tâm tình lây nhiễm.

Thế nhưng hắn cũng không chần chừ, vô cùng quyết đoán lấy ra chiến kích hư không, cắt phá không gian, tay nắm chiến kích tiến vào.

Hư không khép lại, nơi này khôi phục yên tĩnh.

Không lâu sau, một bóng người như tia chớp chấn động trời xanh nhanh chóng đến gần, tiếng ầm ầm vang vọng toàn khu phế tích, đây dĩ nhiên là một vị Thiên Thần.

Hắn là một cao thủ ở gần nhất, chạy tới đầu tiên.

Tiếp đó lại có mấy bóng người phá không, mang theo áp lực lớn lao giáng lâm.

"Tội huyết thành hình, xương trán phóng ra ánh sáng khắc dấu trên vòm trời, không biết còn tưởng rằng là tổ tiên của bọn họ đã trở về." Rất lâu sau mới có một âm thanh cổ xưa vang lên nơi đây, không có tâm tình chập chờn, không có bất luận tình cảm gì.

Bọn họ rời đi, không hề ở lâu.

Sau đó có mấy tốp người khác lần lượt đến dừng chân ở đây.

"Tội huyết thiêu rụi đồng thời ánh sáng phát ra từ xương trán kia cũng thiêu hủy tất cả, không thể cảm giác được gì."

Một chữ "Tội" chiếu sáng bầu trời, chỉ là một loại dị tượng mà đã kinh động khắp nơi!

Thạch Hạo sẽ không nghĩ tới, hành động vừa nãy của mình dẫn đến phong ba như thế nào, một luồng ánh sáng ngầm to lớn đang mãnh liệt cuộn trào, mấy người đang tìm kiếm, muốn lôi hắn ra!

Lúc này, hắn đã rời khỏi đó từ lâu, đang xuất thần suy nghĩ trên một ngọn núi nhỏ.

Cũng không biết qua bao lâu hắn mới tỉnh lại, lẩm bẩm: “Ta không phải là tội huyết đời sau!”

Đến lúc này rồi mà hắn còn có thể cảm nhận được loại tâm tình kia và cộng hưởng theo, tổ tiên không phải người tội lỗi mà đã khai sáng một loại huy hoàng nào đó, đến nay vẫn ở tiền tuyến hăng hái chiến đấu.

Một phen tâm tình xao động, một phen chiến huyết sôi trào khiến cho Thạch Hạo có một loại hiểu ra ý nghĩa đại Đạo, tiến thêm một bước nữa.

“Mình sắp thành Tôn giả đại viên mãn sao?”

Ánh mắt Thạch Hạo trong vắt, vốn hắn đã chạm tới ngưỡng cửa, rất nhanh có thể đạt đến, bây giờ tâm tình kịch liệt chập chờn, càng lập tức muốn đột phá.

Hắn cũng không kéo dài, bởi vì chỉ sơ sót một chút liền trực tiếp tiến vào Thần Hỏa cảnh rồi.

Sau khi thăng cấp Tôn giả đại viên mãn thì sẽ làm cho vách ngăn chỉ dày như tờ giấy, bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá tiến vào Thần Hỏa cảnh.

Hắn đã có tính toán, quyết định chờ thêm mấy ngày, đoạt một loại tạo hóa thiên địa để gột rửa bản thân, sau đó lại rèn luyện đại viên mãn, khiến cho mình càng mạnh hơn.

Đây là kế hoạch sớm đã vạch ra, hắn vẫn chưa vì tỉnh ngộ như vậy mà quấy rầy nhịp điệu.

Bất kể nói gì thì trước khi tiến vào “Tiên cổ” nhất định phải thành Tôn giả Đại viên mãn, làm cho sức chiến đấu lại tăng lên một đoạn mới có thể ung dung đối mặt chư địch!

“Ai còn dám nói chúng ta là con cháu tội huyết, tội gì?” Thạch Hạo vẫn không cam lòng.

Sau khi bình tĩnh lại thì hắn quyết định đi Hỏa châu một chuyến, Hỏa Linh Nhi hẳn là ở đó, không biết hiện nay thế nào rồi.

Thiên châu cách Tội châu vô cùng xa xôi, ngang qua mấy trăm châu.

Thế nhưng chuyện hôm nay vẫn truyền về khiến cho cao tầng chấn động.

Trên thực tế, chữ Tội ngưng tụ soi sáng bầu trời, quả thực khiến rất nhiều đại giáo chấn động, không chỉ riêng bộ tộc này.

Thế nhưng chỉ có tộc này loáng thoáng đoán được đối phương là người phương nào!

"Phế tích Thạch tộc, chắc là tiểu tử kia chứ?" Ánh mắt một vị Thiên Thần lạnh lẽo.

Gần nhất, bọn họ bị một tên Tôn giả nho nhỏ giày vò mất hết mặt mũi, U Vũ bị chém, người Hộ đạo bị đánh bại, các đạo thống lớn đều đang chế giễu.

Mặc dù tình huống như vậy nhưng bọn họ vẫn không công bố thân phận thật sự của Thạch Hạo, bởi vì vẫn không cam lòng và muốn bắt sống hắn, một mình độc chiếm pháp môn Côn Bằng.

"Để ta bói một quẻ, tính xem hắn ở đâu!" Người Hộ đạo xuất hiện, sừng gãy trên đầu vừa mọc ra một đoạn, còn chưa khôi phục, khuôn mặt khô héo càng ngày càng xám xịt.

"Đại nhân!" Có Thiên Thần kêu lên đầy lo lắng, nếu như lão làm thế có khả năng sẽ hao hết tuổi thọ cuối cùng.

"Đại nhân, vạn lần không thể, Tề Đạo Lâm là người điên, mặc dù chúng ta thật sự tìm được thằng nhóc đó, đến cùng thì cái được cũng không bù nổi cái mất!" Thiên Thần Mạc La khuyên nhủ.

"Tề Đạo Lâm đã tiến vào khu không người rộng lớn rồi, chuyện ta cần

làm là không lưu lại vết tích, trời cao đã định, kẻ này sẽ chết yểu.” Người Hộ đạo bình tĩnh nói.

Tất cả mọi người đều giật mình, hai mắt nhìn nhau.

“Chuẩn bị một căn phòng yên tĩnh, ta muốn triển khai bảo thuật, đoạt được các loại pháp môn Côn Bằng, đẩy tai họa đi.” Ánh mắt người Hộ đạo âm u lạnh lẽo, sừng gãy lấp lóe ánh sáng lạnh.

Không lâu sau nơi này hoàn toàn yên tĩnh, tất cả Thiên Thần đều lui ra yên lặng chờ đợi.

Thời gian trôi qua, trong lòng bọn họ lo lắng, vừa hi vọng đạt được pháp môn vô thượng chém xuống mầm họa, vừa sợ Tề Đạo Lâm sẽ biết được.

“Người Hộ đạo ra tay thì hắn nhất định sẽ không sống được, tuy rằng kinh diễm thế nhưng vẫn phải sớm héo tàn!”

“Chết rồi cũng được, nếu không tuy hắn còn trẻ nhưng dù sao cũng khiến ta bất an!”

Mấy vị Thiên Thần nói nhỏ, chậm rãi chờ đợi.

Đột nhiên bọn họ phát hiện hư không nứt toác, đường nối mở ra, sau đó tựa như có một vật nặng rơi xuống.

“Đại nhân thành công rồi sao, bắt được tên súc vật tội nghiệt kia rồi à?” Bọn họ quả thật không thể tin được.

Cao tầng Thiên Nhân tộc đứng bật dậy, vô cùng vui mừng.

Bọn họ cảm thấy tựa như có người bị ném xuống đất, thật sự… thành công rồi sao?

“Khặc… ”

Tiếng ho khan truyền đến, phù văn trong căn phòng yên tĩnh này thu lại,

có thể thấy rõ.

Kết quả toàn bộ đều biến sắc, vọt vào.

“Đại nhân!” Bọn họ kêu to.

Người Hộ đạo nằm trên đất, phun đầy máu, miệng đầy bọt máu, không phải hắn bắt người đến mà chính mình té lăn trên đất.

“Xảy ra chuyện gì rồi?” Mấy người Thiên Thần Mạc La kinh hãi, nhanh chóng giúp ông ta chữa thương.

Nhưng mà máu trong miệng người Hộ đạo không cầm được, liên tục chảy ra ngoài.

“Bói không ra.” Ông ta mang theo mê hoặc, càng có một loại khiếp sợ, lẩm bẩm: “Dò xét tương lai, một mảnh hỗn độn, nhìn về quá khứ, sau lưng hắn là một mảnh hư vô.”

“Đại nhân, ngài… đang nói cái gì?”

“Ngài là chỉ… tiểu nghiệt súc kia sao?”

“Là hắn.” Máu trong miệng người Hộ đạo không ngừng chảy, ông ta đang suy yếu mang theo chấn động nói: “Hắn… tựa như không thuộc về toàn bộ lịch sử cổ xưa này!”

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 796: Hỏa Thành

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Thiên Chi Thành, trong một tòa điện phủ.

Một đám người nôn nóng, dù là Thiên Thần cũng gấp gáp, bởi vì người Hộ đạo hấp hối có dấu hiệu qua đời.

"Sao như vậy, đại nhân Hộ đạo gặp nguy thì tộc ta sẽ tổn thất một vị chí cường." Vẻ mặt Thiên Thần Mạc La âu lo, kết quả này quá tệ hại.

"Tất cả cũng vì thằng nhãi con kia, tất cả tai họa gần đây của bộ tộc đều có quan hệ với nó!" Khuôn mặt một vị Thiên Thần khác âm trầm, khí tức hung ác phủ khắp.

Bọn họ bất an, sinh mệnh của người Hộ đạo vốn đã không nhiều nhưng lại tiến hành bói toán, muốn bắt giết Thạch Hạo ở nơi xa xôi vô tận, chém xuống mầm họa, kết quả lại bị cắn trả.

Người không có thể chất thông linh thì trong tình huống bình thường ngay cả nhân vật chí cường cũng không dễ dàng dự đoán tương lai, nếu không sẽ bị "trời phạt".

"Một Tôn giả nhỏ nhoi lại náo động đến mức gà chó của cả bộ tộc ta không yên, tuyệt đối không thể tha thứ!" Thiên Thần Thích Thác thấp giọng rít gào.

"Khặc… " Người Hộ đạo ho ra máu, sắc mặt trắng bệch, thiếu sức sống, cơ thể già yếu càng lúc càng mục nát, e rằng chống đỡ không được bao lâu

nữa.

“Ta thực sự không cam lòng mà, ngay cả một Tôn giả trẻ tuổi cũng bói không ra!” Ánh mắt hắn lạnh lẽo, giờ phút này mang theo oán hận khôn cùng.

Đồng thời trong lòng hắn cũng rất sợ hãi, bởi hiện tượng quái lạ này thật đáng sợ, khiến người ta cảm giác vô cùng bất an!

Trên thực tế, trong lòng những người khác cũng rung động, người Hộ đạo mạnh mẽ như thế mà chỉ vì bói toán một tên thiếu niên lại gần như chặt đứt con đường sinh mệnh của mình.

“Hắn ở Tội châu, nhất định phải chém hắn!” Thiên Thần Mạc La rít gào.

“Tìm biện pháp bảo toàn mạng sống cho đại nhân Hộ đao, không thể để người chết đi!” Có người nôn nóng và lo lắng.

Bởi vì Lão Thiên Nhân đã rời đi, tiến vào vùng cấm rộng lớn thực hiện Minh ước Thái cổ, không biết còn có thể trở về hay không, mà trong tộc vẫn cần một vị chí cường tọa trấn.

“Đại nhân Hộ đạo vẫn chưa tính được tên tiểu nghiệt súc kia ở đâu, cũng không hành động thêm, người chắc chắn sẽ không bị trời phạt, có thể… còn có cơ hội sống sót!”

Bọn họ bắt đầu vận dụng các loại thủ đoạn hòng lưu lại một mạng cho người Hộ đạo.

Thiên Chi Thành trở nên âm u, bầu không khí ngột ngạt và căng thẳng, khiến rất nhiều người bất an.

Tội châu, linh khí mỏng manh.

Thạch Hạo cũng không biết từng có một vị cường giả đáng sợ đã quật khởi từ thời Thái Cổ vì tính kế hắn mà suýt chút mất mạng, nếu biết rõ thì

nhất định hắn sẽ cười lớn.

Bởi vì người Hộ đạo hoàn toàn là gieo gió gặt bão!

“Đây là Hỏa quốc sao?”

Thạch Hạo một đường bôn ba, tới gần một quốc gia cổ xưa do Hỏa tộc thành lập, tồn tại qua vô tận năm tháng, hiện nay là một lực lượng không thể coi thường.

Ít nhất ở Tội châu thì Hỏa quốc rất không đơn giản, xem như là một đạo thống không nhỏ, trong tộc có Thiên Thần tọa trấn, thậm chí có nhân vật cá biệt cấp Giáo chủ.

Đương nhiên, so với những thế lực siêu nhiên ở thượng giới thì bọn họ vẫn yếu hơn một chút.

Cây Hỏa Phượng, cao vút trong mây, to lớn vô cùng, mười cây song song, đều tỏa ánh đỏ rực rỡ, đứng sừng sững bên trong hoàng đô Hỏa quốc, ánh lửa bốc cháy hừng hực.

Hỏa tộc, lấy lửa lập giáo, lấy ngọn lửa làm tiêu chí.

Hỏa thành, rất phồn hoa, người đến người đi tấp nập, ngựa xe như nước.

Cả tòa thành lớn cũng rất đặc biệt, từ xa nhìn tới tựa như một vùng ánh sáng đỏ chót lay động, đây là thành lớn được xây từ Hỏa Tinh thạch.

Trên đường phố có sinh linh của đủ loại chủng tộc, đặc biệt khoảng thời gian gần đây tu sĩ đến càng nhiều, người ngoài đến ở đầy trong phòng trọ lớn.

Tất cả mọi người đều biết lý do bọn họ đến đây, thế nhưng cũng khó có thể đuổi đi bởi vì những người này đến từ các đạo thống lớn, không ai dám hoàn toàn đắc tội.

“Hỏa quốc lớn như vậy, thành trì cũng lớn như vậy, có thể dễ dàng tìm

được Hỏa Linh Nhi sao?” Thạch Hạo khẽ nói, rất muốn gặp người quen ở hạ giới.

Nhưng hắn cảm thấy, sau khi Hỏa Hoàng từ hạ giới tới chắc chắn không thể làm chủ hoàng cung Hỏa quốc, kinh diễm đến đâu cũng khó mà tạo nên gợn sóng ở thượng giới này.

Thậm chí hắn còn lo lắng, Hỏa Hoàng và Hỏa Linh Nhi đến cùng có bình an mà đến được đây hay không?

“Hỏa Linh Nhi? Chưa từng nghe nói!”

Quả nhiên sau khi Thạch Hạo hỏi thăm thì khá thất vọng, không người nào biết, cũng chưa hề nghe qua cái tên này.

“Người trẻ tuổi, ngươi đã hỏi nhiều lần rồi, ta có thể chắc chắn, những cô gái mạnh mẽ và kinh diễm ở Hoàng đô này ta đều biết, không có người này.” Một ông lão thiếu kiên nhẫn nói.

Ông ta cũng không phải là người tu hành, chỉ là một người buôn bán nhưng hiểu rõ Hoàng đô Hỏa quốc, biết được không ít chuyện.

Thạch Hạo không muốn vì sự tìm kiếm của mình mà gây chú ý nên chỉ phải tìm những người như vậy hỏi thăm. Hắn thở dài, tưởng rằng tới nơi này sẽ gặp được cố nhân nhưng kết quả lại khiến người ta thất vọng.

Hắn thật sự rất lo lắng, cha con hai nhà này tuyệt đối không nên xảy ra bất trắc gì.

Thạch Hạo dừng chân ở Hoàng đô Hỏa quốc chứ không rời đi, hắn muốn tìm hiểu rõ ràng nơi này hi vọng có manh mối khác, không muốn bỏ qua cái gì.

Không có tin tức hai cha con nhưng hắn lại biết trong tòa thành này có một số cao thủ siêu phàm, là Tôn giả mạnh mẽ đến từ các châu khác, thậm chí từng có sơ đại xuất hiện.

Thạch Hạo nhíu mày, vì sao ngay cả chí tôn trẻ tuổi cũng tới Tội châu?

Đồng thời hắn cũng biết được, gần đây thường xuyên có thiên tài tụ tập, tựa hồ đang đợi một người vô cùng ghê gớm, chuyện này khiến sắc mặt hắn thay đổi, sơ đại đến đây cũng chỉ vì nhìn thấy người kia thôi sao?

"Cũng nên tới xem sự mạnh mẽ và nghịch thiên đến đâu."

Đáng tiếc hắn thất vọng rồi, quả thực có thể có người xuất hiện nhưng cũng không chắc chắn và cũng không biết lúc nào.

Dù vậy thì tất cả Tôn giả trẻ tuổi ở Hoàng đô Hỏa quốc đều đã chấn động và chờ mong, gần nhất không có ai rời đi, đều chờ đợi nơi đây.

Tựa như trăm chim hướng về Phượng Hoàng, trăm thú nghênh tiếp Thú Hoàng!

Mà trong mấy ngày nay, những cuộc tụ hội thiên tài được tổ chức hòng giúp mọi người giao lưu, luận bàn với nhau.

"A, đêm nay có một thịnh hội do Lục công chúa tổ chức, đến lúc đó sẽ có không ít cường giả thiên tài xuất hiện, yêu cầu rất cao, người đến đều là nhân vật của các châu."

Có người đang bàn tán, đây cũng không phải bí mật gì, từ lâu đã truyền ra.

Đương nhiên, đối với Thạch Hạo thì đây là một tin tức đáng giá lắng nghe, hơn nữa cũng mới biết, vì vậy chăm chú nghe bọn họ nói chuyện để biết ở đâu.

Nói tóm lại, chỉ vì một con "Phượng" sắp tới mà trăm chim hướng về, dẫn đến các loại phong ba, tụ hội này cũng vì thế mà tổ chức.

"Đi xem một chút." Thạch Hạo quyết định.

Ánh hoàng hôn đỏ chót, khiến nửa bầu trời đỏ đậm tựa như ngọn lửa

đang nhảy múa lại khiến bên rìa đám mây mang theo viền vàng.

Một trang viên rất hùng vĩ, chiếm diện tích cực lớn ở ngoài Hoàng đô.

Lúc này bóng người đông đảo, thỉnh thoảng có người đi tới, hoặc từ trên trời hạ xuống hoặc từ các loại chiến xa vàng óng, đều rất khí thế và bất phàm.

"Tránh đường!"

Xa xa có người hô, một chiếc xe màu tím vàng được mấy con thú kéo chạy tới, đạp rầm rầm trên hư không.

Thân phận người được mời không tầm thường, đều là nhân vật mạnh mẽ của các châu.

Thế nhưng khi nhìn thấy chiếc xe này xuất hiện thì mấy người phía trước vẫn tránh ra, đặc biệt là một chiến xa màu vàng óng và một xe kéo bằng xương thú quý hiếm đều né qua một bên nhường đường.

Hiển nhiên dù cho lai lịch người trên chiến xa màu vàng óng hay xe kéo bằng xương thú quý hiếm đều rất lớn, thế nhưng vẫn không muốn chọc phải phiền toái.

Thạch Hạo cũng đến nơi này, tuy hắn chưa bao giờ cúi đầu trước người khác nhưng cũng không tùy tiện lỗ mãng ra mặt, giống những người khác tránh sang một bên.

Chỉ có một chiến xa cổ màu xanh là không tránh ra mà vẫn chạy tới trước, kết quả phía sau phát ra tiếng nổ lớn, mấy con thụy thú mang theo sương mù nhảy lên, phóng thẳng qua chiếc xe này.

Ầm!

Bụi mù bay lên, mấy con thụy thú kéo xe màu tím vàng đáp xuống đất, gần như đập trúng chiến xa màu xanh kia, cứ thế chạy vào trang viên.

Bên trong xe kéo màu tím vàng vang lên tiếng cười như chuông bạc.

Người trong chiến xa màu xanh giận dữ muốn ra tay nhưng bị người ngăn cản, thấp giọng khuyên: “Huynh đài bớt giận, ngươi biết nàng là ai không? Không thể chọc vào.”

“Là ai?”

“Lai lịch kinh người mà có thể còn có quan hệ với người trong truyền thuyết sắp đến đây.” Có người nói nhỏ.

Câu nói này khiến cho tiếng hít thở nặng nề, tất cả mọi người đều chấn động, trăm chim hướng Phượng, nghênh tiếp một vị cường giả trẻ tuổi vô thượng mạnh mẽ và thần bí, cô gái này lại có quan hệ với hắn?

Rất nhiều người lục tục tiến vào trang viên, đến lượt Thạch Hạo, tuy hắn không có thiệp mời nhưng cũng không bị chặn lại, vẫn được đi vào.

Hiện giời là thời điểm rối loạn, thiên tài các châu đều xuất hiện, không ít người là nhân vật nổi tiếng một châu, dù là công chúa Hỏa tộc cũng không dám dễ dàng đắc tội.

Ai biết có thể hay không nhảy ra một quái vật, nếu vì thế mà cứng nhắc ngăn cản, sơ suất một chút là đổ máu.

Trang viên rất lớn, sân nhỏ lớp lớp, rất hùng vĩ, cùng lúc phát sáng trong đêm tối, rất xán lạn, tựa như lầu quỳnh điện ngọc lạc xuống trần gian.

“Ồ, kia không phải là Tôn giả mạnh mẽ của Loan tộc sao, rất nổi tiếng ở tộc này, đứng top hai mươi từ lâu, vậy mà cũng tới.”

“Đây thì tính làm gì, các ngươi nhìn bên kia, người của Chu Yếm tộc cũng đến, tên tính khí táo bạo kia lại cũng được mời. Trời ơi, thiên lôi nhìn miệng ta một cái, lẽ nào nghe được ta nói hắn?” Người chạy cái vèo mất tăm.

“Cái gì, ngươi chính là vị kỳ tài kia của Ma châu, thật vinh hạnh được gặp.”

“Ồ, tên kia thật giống người của Mãng châu, rất nổi tiếng ở châu đó, được xưng là một trong mười đại cao thủ Tôn giả cảnh.”

Sau khi tiến vào trang viên, sinh linh rất nhiều, lẫn nhau gặp mặt, thỉnh thoảng phát sinh tiếng than thở, bởi vì xuất hiện một ít người tài giỏi của các châu, khiến sắc mặt người thay đổi.

“Thật nhiều cường giả, đều là anh kiệt các tộc, thực sự không uổng chuyến đi này rồi.” Có người than thở.

Cũng có người đang bàn luận ai mạnh nhất trong số những nhân vật nổi tiếng thiên hạ ngày nay của các châu.

“Theo ta sắp xếp, mười đại cao thủ trẻ tuổi đương thời, các ngươi nghe một chút xem có thích hợp không… ”

Thạch Hạo ngược lại cũng cảm thấy hứng thú, bất quả sau khi nghe mùi thuốc bay vào mũi thì chấn động trong lòng, nhanh chóng đi về phía trước, không lâu sau thì đến một vườn thuốc.

“Làm sao có thể?” Thần kinh vững vàng như Thạch Hạo cũng căng thẳng, lúc này bị đè ép rồi.

Nơi này có đại trận bảo vệ hình thành phù văn, hóa thành màn sáng bao phủ vườn thuốc, mà bên trong hào quang xán lạn, rực rỡ điềm lành, hình thành dị tượng linh khí.

Không ít người tụ lại nơi đây, đều đang bàn luận.

“À, nghe nói lần tụ hội này chính là vì một nhân vật thân phận siêu nhiên muốn xem vườn thuốc của Hỏa tộc nên mới cố ý chọn chỗ này làm nơi tụ hội.”

“Đây là… Thánh dược, tại sao có thể có hơn mười cây?” Có người run giọng hỏi.

Thánh dược ở đây hơi nhiều, khiến người ta khó mà tin nổi.

“Vốn là có mấy trăm cây linh dược, kết quả chết liên tục, chỉ có mười mấy cây sống sót, cuối cùng toàn bộ biến dị, tiến hóa thành Thánh dược.” Có người nói.

“Cái gì, sao lại thế, những cây thuốc này có lai lịch ra sao?”

“Nghe nói có người mang từ hạ giới tới.” Một tu sĩ hiểu chuyện nói.

Thạch Hạo ở cách đó không xa nghe vậy thì trong long run rẩy, hắn biết đã tìm được manh mối của Hỏa Hoàng và Hỏa Linh Nhi, những cây thuốc này hơn phân nữa là do họ mang tới.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 797: Nhân KiệT Vô ThượNg

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Vườn thuốc rất lớn, bên trong có đất năm màu phát sáng hòng bảo đảm có thể cung cấp đầy đủ chất dinh dưỡng cho những Thánh dược này sinh trưởng.

Khuyển diệp đằng, toàn thân đen kịp, phiến là như chó ngao, chảy xuôi ánh đen. Xích Lan, tựa như kim cương máu, toàn thân lấp lóe dâng lên ánh đỏ. Hoàng Kim thảo, như một vầng mặt trời chói lọi ánh vàng.

…

Nơi này thật sự rất lấp lánh, rất thu hút ánh nhìn, mười cây Thánh dược đồng thời sinh trưởng cùng một nơi, cho dù một bí cảnh mở ra cũng khó xuất hiện cảnh tượng dị thường bậc này.

Mỗi một cây Thánh dược đủ khiến sơ đại đỏ mắt, bởi vì cực kỳ ít ỏi, chúng nó một mình chiếm một chỗ, sinh trưởng trong tuyệt địa, rất hiếm có nhiều cây sinh trưởng cùng nhau như vậy.

“Vì sao thế?” Có người dò hỏi, cảm thấy khó mà tin nổi, vốn chỉ là linh dược vậy mà đều tiến hóa thành Thánh dược.

“Bởi vì pháp tắc dưới hạ giới không đầy đủ, sau khi mang tới đây và trải qua đạo tắc thiên địa tẩm dưỡng, phần lớn những cây thuốc khác không cách nào chịu nổi áp lực mà chết héo, chỉ có mười mấy cây này lại hoàn toàn khác, gắng gượng vượt qua nên lột xác.”

Mọi người trợn tròn mắt, thứ này lại giống như sinh linh, như là tu sĩ từ Tiểu Thiên thế giới tới, nếu như tu luyện lại thân thể, chịu đựng được thử thách thì có thể sẽ có sự nhảy vọt về chất.

Đương nhiên phần đông số người này đều tiêu biến sạch rồi.

Thạch Hạo hỏi han mọi người xung quanh, đến cùng là người nào từ hạ giới mang tới, kết quả biết được đó là hai cha con!

Đến lúc này hắn vững tin đó là Hỏa Hoàng và Hỏa Linh Nhi, chỉ là khi tìm hiểu kỹ càng, hỏi tiếp thì cường giả chăm sóc vườn thuốc này cũng không biết.

"Sẽ không có chuyện gì chứ?" Tâm tình của hắn thoáng thả lỏng, dù sao thì hai cha con Hỏa Hoàng giống như tạo nên mười mấy cây Thánh dược này, lễ vật này quá lớn, dù là một ít đại giáo cũng thay đổi thái độ.

Sau khi tâm tình thả lỏng thì đột nhiên Thạch Hạo hét lên cực kỳ thê thảm.

Tiếng hét này dọa mọi người nhảy dựng, bên vườn thuốc an lành lại có người kêu gào thảm thiết như quỷ khiến màng tai cũng muốn nứt ra.

"Ngươi làm sao thế?" Có một có gái hỏi với vẻ quan tâm, những người khác cũng nhìn lại.

"Không cẩn thận bị tẩu hỏa nhập ma, để ta kêu vài tiếng là tốt thôi." Vẻ mặt Thạch Hạo đưa đám nói.

Rất nhiều người đều trợn trắng mắt!

Thạch Hạo một mình rời đi, tìm một góc không có ai, lần thứ hai hét thảm vài tiếng, vô cùng đau đớn, cứ như là đang hối hận đứt từng đoạn ruột vậy.

Bởi vì hắn nghĩ tới lúc mình tới thượng giới thì cũng có mang theo mấy

trăm cây linh dược, kết quả lại ăn sạch toàn bộ.

Chưa từng nghĩ tới, nếu chăm sóc thì có khả năng sẽ có một ít cây lột xác thành Thánh dược, quả là… tổn thất nặng nề.

“Gào…. ” Thạch Hạo cực kỳ đau lòng, rên rỉ ở đây.

Biểu hiện này làm cho một con Thần Lang màu bạc mang theo ngờ vực đi tới, khi nhìn thấy hắn thì chửi rủa một tiếng, còn tưởng rằng là tộc nhân của mình, ai ngờ lại là một tên nhân loại.

Không lâu sau, Thạch Hạo một lần nữa trở lại những nơi sáng sủa kia, lẫn vào trong đám người nghe nghị luận.

Loại thịnh hội có yêu cầu như thế này thì đều là cao thủ các giáo đến, bởi vậy cũng mang đến rất nhiều tin tức có giá trị kinh người.

“Hoang, đến cùng là có lai lịch gì mà lợi hại như vậy, ngay cả truyền nhân Tiên điện cũng bị đánh bại, lúc nghe chuyện ta đã không thể tin được!”

Có người nhắc tới Thạch Hạo nên đã gợi ra xôn xao.

“Hắn là người của Đạo tràng Chí tôn, nhất định đối lập cùng Tiên điện, chẳng qua là khó khăn mới thắng được thứ thân của truyền nhân Tiên điện mà thôi, nếu là chân thân đến thì không thể tưởng tượng được!”

Truyền nhân Tiên điện vậy mà một người chia làm hai thân, gần đây đều đang lưu truyền chuyện hắn muốn dung hợp làm một, đến lúc ấy sẽ vô địch thiên hạ, không có đối thủ trong cùng thế hệ.

Chuyện này cũng làm cho các giáo phải đau đầu, là một nhân vật đáng sợ cản đường sơ đại các tộc.

“Ta ủng hộ Hoang, tin tưởng hắn còn có thể thắng được người của Tiên điện!” Một cô gái nói, áo tím phất phới, tươi trẻ đẹp đẽ, trên cái trán trắng nõn có một hoa văn màu đen.

Hoa văn này cũng không phá hoại nét đẹp của nàng mà trái lại càng tăng thêm cảm giác yêu dị, thần bí mà xinh đẹp.

Thạch Hạo nhận ra âm thanh của nàng, chính là cô gái bên trong xe kéo màu tím vàng kia, một đường bay nhanh khiến một nhóm Tôn giả không thể không nhường đường.

"Nàng là ai, trên đường đã thấy nàng, đến cùng có lai lịch ra sao?" Có người nói nhỏ, tò mò về thân phận của nàng.

"Minh châu của Ma Văn tộc, là kỳ tài trẻ tuổi mạnh mẽ hiện nay của tộc này, tên là Thiên Dao, lần này cao thủ trẻ tuổi vô thượng muốn xuất hiện có chút quan hệ với nàng."

Tất cả mọi người giật mình, Ma Văn tộc tuyệt đối là đại tộc tiếng tăm lừng lẫy tại thượng giới, bọn họ chuyên nghiên cứu phù văn, khắc vào người mình các loại hoa văn, pháp môn kinh thế, từng xuất hiện rất nhiều nhân vật huyền thoại.

"Tiểu thư Thiên Dao lại khẳng định Hoang sẽ thắng, nhưng trong cái nhìn chúng ta thì hắn một phần thắng cũng không có rồi." Có người lắc đầu.

"Ta chỉ là thuận miệng nói thôi, bởi vì ta chẳng hề vừa mắt với Tiên điện, bọn họ luôn cho rằng mình tựa như vô địch thiên hạ, lại không biết rằng thế gian này có không ít đạo thống đủ chống lại bọn họ. Không muốn nhắc tới, năm đó khi Cung điện Chí tôn tồn tại thì bọn họ dám kiêu ngạo như thế sao?" Thiên Dao của Ma Văn tộc nói.

Rất nhiều người không nói gì, cảm thấy vị đại tiểu thư này sao lại kiêu căng như thế, có mấy người can đảm được như nàng.

"Mặc dù Hoang sẽ bại nhưng cũng có người có thể giết truyền nhân Tiên điện, ta tin chắc lần này hắn sẽ gặp rủi ro lớn!" Thiên Dao trẻ tuổi phấn chấn, thẳng thừng nói ra.

"Tiểu thư Thiên Dao chẳng lẽ muốn thuyết phục vị nhân kiệt vô thượng

kia ra tay sao?” Có người dò hỏi.

Những lời này vừa ra khiến nơi đây không thể yên tĩnh, rất nhiều người tim đập thình thịch.

“Dù là vị nhân kiệt vô thượng kia ra tay cũng không nhất định có thể bắt truyền nhân Tiên điện, một khi hắn dung hợp xong xuôi, tại Tôn giả cảnh thì xưa nay có mấy người có thể chống lại?”

“Hắn chắc chắn thua!” Thiên Dao nói.

Sắc mặt Thạch Hạo khác thường, vốn cho rằng cô gái bên trong xe kéo màu tím vàng kia kiêu căng ương ngạnh, ngông cuồng tự đại, khó có thể thuyết phục, nhưng hiện tại xem ra ngoại trừ khá là trực tính thì cũng không xấu xa.

Nơi này tự nhiên sôi nổi hẳn lên, rất nhiều người đều đang bàn luận đề tài mười đại cao thủ thế hệ trẻ tuổi đương thời.

“Thiên Dao tiểu thư, vị nhân kiệt vô thượng kia thật sự sẽ đến chứ?”

“Sẽ!” Thiếu nữ Ma Văn tộc thật lòng đáp, vẻ mặt trịnh trọng không còn ngông cuồng.

“Trường Cung Diễn, lại xuất hiện trên đời… ” Có người nói nhỏ.

Vẻ mặt của tất cả mọi người đều chấn động, cái tên này như có một loại ma lực kỳ lạ khiến người ta run rẩy, khiến rất nhiều người lo lắng, kính nể.

“Hẳn là trong vòng hai ngày sẽ xuất hiện, có khi ngay tối nay cũng khó nói.” Thiên Dao ngẩng đầu, nhìn thoáng qua mặt trăng giữa bầu trời, trăng đã tròn.

“Ô… ”

Đột nhiên tiếng khóc lớn vang lên từ nơi xa truyền tới, chấn động thiên địa, trời cao cũng cuồn cuộn run lên.

Giờ phút này, không cần nói những người khác mà ngay cả Thạch Hạo cũng chấn động, tinh lực trong cơ thể bị kích thích mãnh liệt.

Mà những người khác thì lại kinh hãi, rất nhiều người run rẩy cứ như là trăm thú gặp phải bá chủ, nhìn thấy Vua của vạn thú, mất tự chủ nằm sấp xuống muốn cúng bái.

"Hắn… thật sự đến rồi!" Thiên Dao kích động, bay ra ngoài trước tiên, xông lên trời cao nhằm về một phương hướng bay tới.

Tất cả mọi người đều biến sắc, khiếp sợ không gì sánh nổi.

"Người kia… thật sự đến rồi sao?"

Trong trang viên đều là cao thủ đến từ các tộc, truyền thừa với các cổ giáo lớn, nhưng lúc này những Tôn giả kiệt ngạo đó tất cả đều kinh hãi, sau đó bay lên không đi theo.

Tụ hội thiên tài vì vậy mà gián đoạn, tất cả mọi người đều nhằm về một hướng.

Mọi người có lý do tin tưởng rằng buổi tiệc chẳng qua là trên danh nghĩa, mà là nghi ngờ đêm nay người kia có thể sẽ xuất hiện nên chờ đợi ở đây mà thôi.

Sắc mặt Thạch Hạo lộ vẻ khác thường đi theo, bởi vì hắn biết, người kia mạnh đến mức không còn gì để nói, tuyệt đối siêu phàm nhập thánh, là một nhân vật không tầm thường.

Ngoài mấy chục dặm, trước một sườn núi có một người thanh niên đứng thẳng, biểu hiện bi thương đang tự lẩm bẩm, như là tế tự, cầu xin.

Thỉnh thoảng hắn phát ra tiếng khóc lớn, loại âm thanh kia chấn động khiến rất nhiều Tôn giả chịu không nổi, không thể tới gần, chỉ có thể từ xa nhìn lại, mỗi người đều ngơ ngác, thất sắc.

Mà trong đó có mấy người tới quá gần thì lập tức từng người ngã xuống đất ngất đi.

"Đây chính là Trường Cung Diễn sao?" Mọi người rung động, hắn đến cùng mạnh đến mức nào? Cùng ở tại Tôn giả cảnh hắn chỉ vô tình biểu lộ tình cảm, một tiếng khóc lớn lại làm cho một ít Tôn giả bị chấn động té xỉu, chuyện này… quá mức kinh khủng.

"Đúng thế, hắn chính là Trường Cung Diễn trong truyền thuyết!"

Cái tên này có một loại sức mạnh kỳ lạ, làm cho một số người ở đây nơm nớp lo sợ, còn có một số người thì trong mắt lộ vẻ cuồng nhiệt nhìn chằm chằm nơi đó.

"Trường Cung Diễn, từng xuất thế bốn lần, mỗi lần đều đứng đầu trong đại chiến thiên tài ba ngàn châu, đoạt được đệ nhất thiên hạ!" Có người nói.

Lời này vừa ra, dù là người không biết cũng đều kinh sợ, trong lòng nổi sóng chập chùng, cực kỳ chấn động.

Dưới ánh trăng, thanh niên kia bi thương, hắn mặc áo dài xanh, thân thể cũng không cao lớn, ngược lại có chút gầy yếu, hắn không tính là đẹp trai, thế nhưng lại rất điềm tĩnh, mang theo nước mắt.

Đây là một thanh niên trẻ gầy yếu, thậm chí xem ra có chút ngây ngô, cực kỳ thương cảm, đang dưới ánh trăng cúng tế một người.

"Đây chính là Trường Cung Diễn, được xưng là thanh niên kỳ tài Tôn giả cảnh một đời không có đối thủ sao?"

"Lão tổ cô cô đã mất rất nhiều năm rồi, ngươi… không cần quá bi thương, người cũng hi vọng ngươi có thể sống vui vẻ, khỏe mạnh." Thiên Dao nói, tiến về trước mang theo vẻ nhu hòa, rất khác với thói ngang ngược trước đây.

Mấy người biết rõ Trường Cung Diễn vì sao đến đây, bởi vì có một cô

gái được mai táng ở chỗ này.

Cô gái này có một nửa huyết thống Ma Văn tộc, còn có một nửa là tội huyết, năm đó là hồng nhan tri kỷ của Trường Cung Diễn, bởi vì ngoài ý muốn chết đi, chia lìa mãi mãi.

"Nghe nói Trường Cung Diễn sở dĩ phong ấn chính mình dưới núi tuyết, lần nữa tiến vào 'Tiên cổ' quyết chiến là muốn tìm đến hồ máu Phượng Hoàng, muốn phục sinh cô gái kia."

Hiển nhiên Trường Cung Diễn đã thất bại, lần đó chưa từng đạt được.

Sau đó, lại tiến vào lần thứ ba, lần này vẫn vô địch, đệ nhất thiên hạ nhưng như trước không đạt được nguyện vọng.

Mà lần đó, khiến hắn khó có thể tiếp thu chính là thi thể của cô gái kia bị hắn niêm phong dưới núi tuyết quá lâu nên hi vọng sống lại tan thành mây khói.

Cuối cúng hắn chỉ đành mang cô gái đó tới đây, mai táng tại nơi lần đầu tiên hai người gặp mặt, lần đó cũng vào một đêm trăng tròn.

Có người nghị luận khiến không ít thiếu nữ ở đây thương cảm, vì Trường Cung Diễn mà ưu thương, cũng vì hắn mà cảm động, con mắt đỏ au.

Tất nhiên Thiên Dao rõ ràng nhất, nàng có chút sốt sắng, âm thanh nhu hòa, khuyên giải: "Ngươi… không nên đau lòng, Tổ cô cô nếu biết nhất định hi vọng ngươi có thể nở nụ cười, mà không phải như vậy."

Trường Cung Diễn nhìn phía mặt trăng, cực kỳ cô đơn, nước mắt rơi xuống, bộc lộ bản tính.

Chính tiếng khóc rất tự nhiên này đã làm rất nhiều Tôn giả bị chấn động đến chịu không nổi.

"Ngươi gọi là Thiên Dao hả, không nên vì sự tồn tại của ta mà không

kiêng nể gì cả.”

“Không phải, tại tính cách của ta hoạt bát, sau này… chắc chắn sẽ không như vậy nữa!” Thiên dao lắp ba lắp bắp, sắc mặt đỏ chót.

Bỗng nhiên phía trên sườn núi xuất hiện một người, quần áo vàng chóe, ánh sáng chói mắt tựa như mặt trời rơi xuống nơi đây.

“Trường Cung Diễn?” Hắn mở miệng, nhìn xuống dưới.

“Đúng.”

“Là ngươi thì tốt rồi, tới đây đánh một trận!” Thanh niên mặc áo vàng nói, trong tay xuất hiện một thanh kiếm sắc, chỉ xuống dưới, kiếm khí tràn ra, chấn động trời xanh.

Tất cả mọi người rung động, đây là người nào? Dám ra tay với Trường Cung Diễn, nhìn dáng dấp thì tuổi tác không phải rất lớn.

“Xoẹt!”

Trường Cung Diễn giơ tay điểm ra đụng vào kiếm mang kia, nơi này bạo động, hư không xuất hiện rất nhiều vết nứt.

“Kiếm thai đúc từ Tiên kim!”

“Vậy mà có thể quyết chiến cùng Trường Cung Diễn, lại là… một vị quái thai cổ đại sao?” Tất cả mọi người đều trợn tròn mắt.

Ánh sáng óng ánh lấp lóe, hai người lập tức biến mất không thấy đâu.

Chỉ có Thạch Hạo thấy rõ, bọn họ tiến vào khe nứt hư không, tìm chiến trường khác.

“Hahaha, cũng đã bốn đời rồi, mà vẫn còn rơi lệ vì một đứa con gái chảy xuôi tội huyết trong cơ thể, Trường Cung Diễn yếu đuối như vậy, nhất định khó có thể chân chính vô địch!”

Trên sườn núi lại xuất hiện một người, là một cô gái cũng quần áo màu vàng.

“Người của Kiếm Cốc sao?” Mắt Thiên Dao lộ ra ánh sáng kỳ lạ, sau đó chấn động mạnh, nàng nghĩ đến thanh niên mặc đồ vàng lúc nãy là ai.

Cùng lúc đó, những người khác cũng đều chấn động, rõ ràng đó là một vị nhân kiệt vô thượng thời cổ xuất ra từ Kiếm Cốc.

“Lấy tội huyết mà gọi, chúng ta đắc tội ngươi sao?” Có người không cam lòng, bí mật nói, hiển nhiên là người của Tội châu, không vừa lòng với vị thiên kim tiểu thư của Kiếm Cốc này.

“Hừ, ta là xem thường đời sau tội huyết đấy thì sao, để ta nhìn một chút nơi này có bao nhiêu, là ai đang nói nhỏ.” Cô gái này lạnh giọng nói.

Nàng vung lên một bức tranh quý hướng phía dưới chiếu xuống.

“Ầm!”

Trong chớp mắt một thanh âm như tiếng sét vang lên, giữa trường có một thiếu niên trên trán ngưng tụ ra một ký hiệu, ánh sáng vọt thẳng lên trời, rọi sáng núi sông.

“Cái gì?” Tất cả mọi người đều sợ hãi kêu lớn lên.

Cô gái mặc áo vàng trên sườn núi lại càng khiếp sợ, khó có thể tin, run giọng nói: “Trước đây không lâu chữ “tội” in dấu trên vòm trời, chiếu rọi chư thiên, người kia là ngươi sao?”

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 798: Tội Huyết Sát Phạt

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Mặt trăng giữa trời chiếu ánh sáng trong veo.

Trước sườn núi, đông đảo tu sĩ lúc này đều chấn động, nhìn chằm chằm một hướng, từng người nghẹn họng, trong lòng không yên, linh hồn đều đang rung động.

Thiếu niên kia quá mức kinh người, ký hiệu trên trán ngưng tụ, óng ánh và rực rỡ, phảng phất như một vầng mặt trời thức tỉnh nhô lên từ đó, rọi sáng trời cao.

"Tội huyết, đến cùng là có tội tình gì, ai đến phán quyết, do ngươi định sao?" Thạch Hạo mở miệng, ánh mắt lạnh lẽo không chứa chút cảm tình nào.

Rất nhiều người đều bị dọa cho sợ, tội huyết nồng nặc như vậy đã đến tình trạng này thì nhất định có thể sánh với những đại hung thời xưa rồi chứ? Chưa từng gặp, truyền thuyết bất quá cũng chỉ như vậy thôi.

"Ngươi… đến cùng là ai?" Trên sườn núi, cô gái mặc áo vàng run giọng hỏi, cảnh tượng như thế này gần như không tồn tại, hoa văn tội huyết hóa hình xuất hiện, chói lọi trời đêm, không thể tưởng tượng.

Nàng đến từ Kiếm Cốc, là một trong những người trẻ tuổi mạnh nhất đương thời của tộc này, hơn nữa còn là dòng chính.

Kiếm Cốc là đệ nhất giáo ở Kiếm châu, phóng tầm mắt khắp ba ngàn châu cũng là đạo thống cao cấp nhất! Nếu không thì lấy cái gì bồi dưỡng

được một vị nhân kiệt vô thượng, tại thời cổ quét ngang anh kiệt trẻ tuổi thượng giới, đoạt được đệ nhất thiên hạ.

Thạch Hạo không nói một lời, nhìn nàng lạnh lùng, hắn căm ghét kiểu nói đó, dựa vào cái gì định ra cho bọn họ cái tên mang tính sỉ nhục là "đời sau tội huyết".

Nếu thật sự có tội thì cũng thôi đi, đằng này ký hiệu kia trong quá khứ rõ ràng đã từng đại biểu cho một loại huy hoàng và vinh quang!

Thạch Hạo yên tĩnh, ánh sáng thần thánh trên trán bay lên không trung, chiếu rọi bầu trời, hóa thành một chữ "tội" in dấu trong hư không, phá tan đám mây, rực rỡ rạng ngời.

Cảnh tượng như thế này không chỉ khiến cô gái mặc áo vàng sợ hãi mà ngay cả những tu sĩ khác cũng đều kinh sợ, đoán chừng Thiên Thần khắp nơi cũng đều bị kinh động, xưa nay hiếm thấy.

Chỉ có người của Tội châu là đờ ra, đây là người của mạch nào? Cho đến nay làm sao còn có thể hình thành hoa văn tội huyết mạnh mẽ như vậy, khó mà tin nổi!

Khí tức Thạch Hạo mạnh mẽ tạo nên một áp lực cực lớn, hắn bước từng bước về phía trước, áp sát cô gái Kiếm Cốc.

"Một mạch tội huyết, tổ tiên các ngươi là đại hung, ta gọi như thế có gì không thích hợp, rất nhiều đại giáo cùng chung nhận xét." Cô gái mặc áo vàng nói, tuy trong lòng kinh sợ nhưng cũng kìm lại nhìn chằm chằm thiếu niên kia.

Nàng không tin thiếu niên này dám ra tay, bởi vì nhân kiệt vô thượng của tộc này vừa nãy đã từng hiện ra, đã đi quyết đấu cùng Trường Cung Diễn.

"Ngươi nói trong cơ thể chúng ta có chảy tội huyết, làm hại thiên hạ, xin đưa cho bằng chứng, tổ tiên chúng ta làm loạn ở thời đại nào." Thạch Hạo

nói.

Hắn thật sự hi vọng cô gái áo vàng này nói ra một ít bí mật, để cho hắn càng hiểu sâu thêm quá khứ, biết được sự thật.

“Thiên hạ biết rõ, một ít đạo thống mạnh nhất sớm có nhận xét chung!” Cô gái mặc áo vàng nói, mắt bắn ra ánh sáng, giơ lên cốt kính trong tay chiếu về Thạch Hạo nói: “Ngay cả nó cũng nhận ra ngươi, cảm ứng được dòng máu tội lỗi của ngươi vô cùng nồng nặc, các giáo đều có bảo vật như vậy.”

“Thì ra là không có chứng cứ gì, chỉ là một ít đạo thống cổ xưa định tội.” Thạch Hạo rất thất vọng, cô gái Kiếm Cốc cũng không thể nói ra bí mật gì.

“Là đời sau tội huyết, những năm gần đây vẫn tính là biết điều.” Cô gái áo vàng nói, nàng có một loại cảm giác ưu việt từ trong xương, nhưng hiện tại cũng không dám quá cứng rắn, bởi vì cảm nhận được thiếu niên trước mắt này quá nguy hiểm rồi.

Cho dù nàng cảm giác được mình rất uyển chuyển nhưng Thạch Hạo lại không cho là thế, cảm thấy đặc biệt chói tai, ánh mắt cực kỳ lạnh lẽo, khiến nhiệt độ nơi đây chợt giảm xuống.

“Ngươi cho là chúng ta hiện tại kiêu căng rồi sao? Là ngươi đang nhìn xuống đời sau tội huyết, lấy cốt kính soi sáng, muốn tìm ra từng người chúng ta. Chúng ta nên làm thế nào đây?”

Thạch Hạo đến gần sườn núi, nhìn chằm chằm cô gái kia.

“Ngươi… muốn làm gì mà hùng hổ dọa người thế hả!” Cô gái mặc áo vàng nói, sắc mặt nàng khó coi, là cao thủ trẻ tuổi xếp hạng cao một đời này của một trong những đạo thống mạnh mẽ nhất lại bị người bức ép như vậy.

Nhưng thật ra nàng có chút chột dạ, bởi vì thiếu niên này lại có tội huyết nồng nặc, không nói xưa nay chưa từng có nhưng chí ít qua nhiều năm như vậy chưa từng thấy.

“Thu hồi lại những câu nói kia của ngươi đi, cái gì là tội? Bằng ngươi cũng dám nói bừa!” Thạch Hạo nói.

Thân thể của hắn phát sáng, cái trán óng ánh, chữ Tội ngang trời, khiến vòm trời này đều ngập tran một loại khí tức thần bí, gợn sóng chập chùng.

“Tổ tiên các ngươi từng là đại hung, gây họa thiên hạ, các ngươi không biết thu liễm lại còn tự cho là đúng, thật sự coi thế gian này không có phép tắc sao?” Cô gái mặc áo vàng nói, nàng tin chắc, đời sau tội huyết cũng bị trừng phạt.

“Ngươi biết quái gì!” Thạch Hạo quát lớn, hắn từng đi qua di tích Thạch quốc, tại đó hiểu được một phần sự thật, tổ tiên lấy máu và tính mạng chiến đấu nơi tuyến đầu, đến nay không về, không cho phép kẻ khác khinh nhờn.

“Ngươi… đang nói cái gì!” Cô gái mặc áo vàng biến sắc, dù thế nào thì nàng cũng khó mà tiếp thu có người trách cứ như vậy, hoàn toàn không đặt nàng trong mắt.

Nên biết nàng là đệ tử của Kiếm Cốc, một trong những đạo thống cao nhất thượng giới, mà lại đứng trong hàng ngũ những người mạnh nhất nữa, dù là đến nơi nào đều không có ai dám xem thường nàng.

Đồng thời người mạnh nhất thời cổ được ẩn giấu của tộc này xuất thế, vừa nãy vẫn còn ở nơi này, đời này có ai dám bất kính?

“Ta đang nói, ngươi là thứ gì? Cũng dám nói bậy.” Thạch Hạo bình thản nói.

“Ngươi… đang khiêu chiến uy nghiêm của Kiếm Cốc ta sao?” Cô gái mặc áo vàng nói nhìn về phía Thạch Hạo, nàng đang nhắc nhở, Kiếm Cốc là đạo thống cổ xưa nhất ở thượng giới, không người nào có thể trêu chọc.

Nơi này đột nhiên rung động một lát, bởi vì Thạch Hạo vung ống tay áo một cái, tựa như một ngọn núi đập tới, cuồng phong thét gào, khiến vùng hư không này run rẩy.

“Ngươi… ” Cô gái mặc áo vàng trợn tròn mắt, đây rõ ràng là muốn nhằm vào nàng, không sợ Kiếm Cốc, nàng cố gắng ra tay, kiếm khí toàn thân cuồn cuộn, hóa thành ánh sáng vàng kim, tập trung về tay phái đón lấy tay áo lớn kia.

“Ầm!”

Tay áo lớn của Thạch Hạo phất đến, vô cùng cứng rắn đập cô gái này bay ngược, khóe miệng chảy máu.

Nơi này có rất nhiều tu sĩ, đều là người tài giỏi của các châu, khi nhìn thấy tình cảnh này không khỏi lộ vẻ giật mình, một trong vài tên thiên tài mạnh nhất của Kiếm Cốc lại bị một đòn của hắn chấn cho phun máu.

Đồng thời mọi người cũng run lên, người này kiêu căng khó phục, ngay cả Kiếm Cốc mà cũng không nể mặt, thích ra tay liền ra tay, vô cùng nguy hiểm.

“Ngươi là đời sau tội huyết, lại muốn khiêu chiến trật tự mà các đại giáo thành lập sao? Không cho phép các ngươi làm loạn, các giáo sớm đã có nhận xét chung.” Cô gái áo vàng nói.

“Đúng không, ta cứ khiêu chiến thì lại làm sao?” Thạch Hạo nói, cả người phát sáng, mạnh mẽ hơn lúc nãy một đoạn.

Không biết vì sao, chữ Tội ngang trời, sau khi trên trán vọt lên ánh sáng thần thánh thì một khi hắn sử dụng pháp lực, “tội huyết” trong cơ thể sẽ càng thêm nồng đậm, ánh sáng ngút ngàn.

Điều này tựa như biểu lộ ra một loại vinh quang nào đó, khiến chính hắn đều hoảng sợ.

Chữ “tội” trên trán này có một loại sức mạnh thần bí nào đó, có thể gia trì lên người!

Thạch Hạo ép tới trước, lộ vẻ xem thường và cười gằn, trật tự được các

đại giáo định ra dưới cái nhìn của hắn nhất định phải đập vỡ, đó là gông xiềng nhằm vào bọn họ.

“Ngươi dám ở chỗ này làm dữ hả?” Cô gái mặc áo vàng rút lui, là minh châu của Kiếm Cốc, nàng kiêu ngạo từ nhỏ, được người ngưỡng mộ, chưa bao giờ nếm trải cảm giác này, không biết cúi đầu và thỏa hiệp là vật gì.

“Làm dữ gì, đây là đang dạy dỗ ngươi.” Thạch Hạo nói.

“Cô Kiếm Vân của bộ tộc ta đã xuất thế, ngươi không nên làm bậy.” Cô gái nói.

Ba chữ Cô Kiếm Vân vừa ra, tất cả mọi người tại hiện trường không nói một lời, hắn như là một cấm kỵ, ép người đến nghẹt thở.

Kiếm Cốc, Cô Kiếm Vân là một truyền kỳ, ở thời cổ thì nổi tiếng khắp ba ngàn châu, quân lâm “Tiên cổ” nhìn xuống người cùng trang lứa, giết cho sơ đại mạnh mẽ nhất các tộc đều sợ hãi, một kiếm nơi tay vô địch thiên hạ.

Lúc niên thiếu hắn liền kết ra kiếm thai trong cơ thể, ánh kiếm huy hoàng khinh thường mọi lời đàm tiếu, được xưng chém giết tất cả địch thủ!

“Chính là tên thanh niên mặc đồ vàng kia sao?” Thạch Hạo hỏi.

“Đúng vậy!” Cô gái Kiếm Cốc ngẩng đầu lên, vẻ mặt ngạo nghễ, đây là kỳ tài ngút trời của Kiếm Cốc bọn họ, xưa nay mấy người có thể chống lại?

Dù là quá khứ hay hiện tại, chỉ cần ba chữ Cô Kiếm Vân vừa xuất hiện thì quần hùng tránh lui, nhân kiệt khắp nói cũng phải cúi đầu, không dám chạm trán!

Đây cũng là nguyên nhân khiến đệ tử Kiếm Cốc dám kiêu căng, giống như nàng đi theo nhân kiệt vô thượng trong tộc tới, dù lời nói kinh người nhưng không tu sĩ nào muốn trên chọc.

Nhưng hôm nay lại gặp phải phiền toái, Thạch Hạo căn bản không để ý,

sau khi nghe được mấy lời này thì khí tức càng tăng lên, quyết đoán ra tay.

“Ngươi… đang gây rắc rối, mang huyết kiếp cho sư môn của ngươi, cho đạo thống và cho cả tộc nhân của ngươi.” Cô gái áo vàng uy hiếp, cũng nhanh chóng lùi lại.

“Ầm!”

Thạch Hạo phát uy, nhanh chóng áp tới khiến nàng không cách nào tránh né, chỉ có thể chiến đấu.

Cô gái áo vàng vẫn rất kiêu ngạo, nàng là một trong những truyền nhân mạnh nhất của tộc này sao cam tâm bị người khác áp chế và xem thường như vậy, trong nháy mắt kiếm khí tung hoành, chém về phía Thạch Hạo.

Nơi đây bị cốt văn nhấn chìm, bị kiếm chen đầy, rực rỡ một vùng.

Keeng!

Nhưng rất nhanh là một tiếng vang nhỏ, nửa đoạn kiếm gãy bay lên rơi khỏi chiến trường, rơi rụng dưới mặt đất được ánh trăng bao phủ.

Đó là pháp kiếm thần linh của Kiếm Cốc, mới bắt đầu không bao lâu liền bị thiếu niên kia đánh gãy rồi!

Sắc mặt mọi người trắng bệch, thiếu niên này quá ghê gớm, lại mạnh mẽ như vậy, đánh gãy pháp khí thần linh của đối phương, tu vi sâu không thể lường được.

“Hắn là ai, từ lúc nào lại nhảy ra một cao thủ trẻ tuổi như vậy, quan trọng nhất là tội huyết trong cơ thể nồng đậm, không thể tưởng tượng!”

Đây là câu hỏi của mọi người, nhìn chằm chằm nơi đó.

“A… ” Cô gái áo vàng rít gào, liều mạng ra tay, lấy ra các loại bảo cụ ngăn cản Thạch Hạo.

Trong chốc lát, tóc tai nàng đã rối bù, trên người loang lỗ vết máu, vô cùng thảm hại, dáng vẻ một trời một vực lúc trước đây không lâu cao cao tại thượng nhìn xuống các tội, khinh bỉ đời sau tội huyết.

"Ngươi dừng tay, nếu tiếp tục như vậy thì cả tộc ngươi đều bị diệt sạch, không ai có thể sống!" Cô gái áo vàng rít gào, nàng thật sự sợ rồi, đây là dạng người nào? Mạnh mẽ khủng khiếp, tuyệt đối không thể chiến thắng.

Nàng luôn luôn ngạo nghễ kiêu căng, lúc cái chết sắp đến với mình thì mơi biết sợ hãi là cái gì, nhưng đã chậm.

Thạch Hạo ghét nhất bị người uy hiếp, mà hiện tại hắn một thân một mình, nếu thật sự có người tra xét được hắn thì trước tiên cũng phải tự đi tìm Tề Đạo Lâm tiếng xấu lan xa mà gây rối.

"Vèo!"

Thân thể Thạch Hạo phát sáng, bản thân hóa thành một thanh kiếm thần, đây là pháp môn hắn lĩnh ngộ được ở cảnh giới Hóa Linh, hóa kiếm, hóa đỉnh, hóa tháp,… diễn hóa vạn vật.

Ánh kiếm soi sáng bầu trời đêm như ban ngày, kiếm do Thạch Hạo hóa thành vọt qua, máu tươi bắn lên, rơi ra bốn phía.

Hai mắt cô gái áo vàng mở to, không tin vào kết quả này, giọt máu từ mi tâm chảy xuống.

"Hả?" Tất cả mọi người đều giật mình, nhìn thấy Thạch Hạo tựa như từ trong cơ thể của nữ đệ tử mạnh nhất Kiếm Cốc xuyên qua, trong lòng kinh hoàng không thôi.

"Không bị thương nơi khác, chỉ là mi tâm chảy máu sao?" Mọi người nghi ngờ, bởi vì không thấy trên người nàng có vết thương do hắn gây ra.

Nhưng rất nhanh bọn họ phát hiện đôi mắt của cô gái áo vàng mất đi ánh sáng, tiếp theo phù một tiếng, từ mi tâm của nàng bắt đầu nứt ra, lan xuống

dưới.

Mảng lớn hoa máu rơi ra, nàng chia thành hai nửa, đã sớm bị ánh kiếm chém ra!

Thạch Hạo lấy thân tụ kiếm, lúc vọt qua đã chém chết nàng, chỉ là tốc độ quá nhanh, đến lúc này mọi người mới nhìn ra.

“Thực sự là quá lợi hại, quyết đoán chém giết truyền nhân Kiếm Cốc!” Thiên Dao của Ma Văn tộc vỗ tay, lớn tiếng khen.

Ngay cả những tu sĩ khác, trên mặt rất nhiều người đều tràn ngập vẻ khiếp sợ, giết đệ tử Kiếm Cốc như vậy, quả quyết mà

bình tĩnh, thật là một thiếu niên mạnh mẽ!

“Đời sau tội huyết, chém giết truyền nhân Kiếm Cốc đây tuyệt đối là sóng gió lớn!”

Tôn giả đến từ các châu đờ ra, Cô Kiếm Vân được xưng là thần thoại vô địch rất có thể còn ở gần đây, mà hắn vẫn cứ ra tay như thế, ảnh hưởng to lớn!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 799: Hàng Loạt Vương Giả Xuất Hiện

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Thạch Hạo cũng không sợ, xương trán hắn phát sáng, tội huyết đậm đặc, bây giờ trước mặt mọi người giết chết đệ tử Kiếm Cốc căm thù đời sau tội huyết, không có gì đáng lo.

“Người anh em, đi mau đi, nếu không Cô Kiếm Vân có thể sẽ trở lại!” Có người nhắc nhở.

“Xương trán đã ngưng tụ ra chữ Tội chiếu rọi bầu trời, và lại giết nàng như vậy, không phải rất hợp với thân phận của ta sao?” Thạch Hạo nói, quét nhìn quần hùng, tựa như một Ma vương giá lâm.

Rất người run lên, trán hắn ngưng tụ ra ký hiệu thần bí tạo thành hiện tượng kỳ là, quả thật hiếm có, là người xứng với cái tên “tội lỗi không thể tha thứ”.

Nếu là thời xưa thì đây chính là đại hung kinh thế nhất!

“Cẩn thận, Cô Kiếm Vân không người nào có thể chống lại!” Trong bóng tối có tu sĩ đồng dạng chảy xuôi tội huyết lo lắng nhắc nhở.

Thạch Hạo không nói gì, thần sắc bình tĩnh, ký hiệu trên trán lại càng rực rỡ.

Tất cả mọi người đều chấn động rồi, tác phong ngang ngược của tên đời sau tội huyết này tựa hồ đang phóng thích một loại tín hiệu nào đó, hắn muốn phát ngôn thay cho một mạch tội huyết sao?

“Đây không phải tội, là vinh quang và ánh sáng, là dấu ấn huy hoàng ngày xưa!”

Quả nhiên thiếu niên kia càng nói ra mấy câu như vậy, lời nói rõ ràng vô cùng chói tai, đây là một loại tuyên ngôn, lại càng như là đang thông báo toàn thiên hạ.

“Đây không phải sỉ nhục, ngưng tụ máu và lửa ngày xưa, ở một thế giới khác, ký hiệu loại này đại biểu vinh quang vào công lao sáng chói nhất.”

Thạch Hạo nói, quét nhìn mọi người.

Rất nhiều người của các giáo cúi đầu không dám nhìn thẳng vào hắn.

“Những người gọi chúng ta là đời sau tội huyết, các ngươi thật sự biết mình đang làm gì sao?” Âm thanh Thạch Hạo trầm thấp, sau đó lạnh lùng: “Ai muốn định tội, ai muốn phán xét, cứ tới tìm ta!”

Đây tuyệt đối là khiêu chiến, không sợ trật tự mà những đại giáo kia định ra.

Tại trong mắt Tôn giả của một ít đại giáo thì đây là một tín hiệu vô cùng nguy hiểm, trong đời sau tội huyết xuất hiện một thiếu niên khủng bổ, muốn thách thức quy tắc mới!

Ánh trăng sáng trong, thiếu niên kia đứng một mình trên sườn núi, tay áo phất phới, chùm sáng trên trán ngút trời, mang theo bá đạo.

Cô Kiếm Vân chưa trở lại, quyết đấu với Trường Cung Diễn và cứ thế biến mất, gợi nên sự tò mò và ngạc nhiên nghi ngờ của mọi người.

Thạch Hạo cũng không ở lâu, rời đi luôn.

Đến một chỗ không người, hắn lấy chiến kích hư không rạch phá trời cao, biến mất khởi Hỏa thành.

Quả nhiên, lúc hắn rời đi không lâu thì có Thiên Thần giáng lâm, kẻ này

khiếp sợ vô cùng, mới cách không lâu, chữ tội ngập trời kia lại phá mây, lần thứ hai xuất hiện.

Một ít môn phái tại Tội châu đang chờ mong mà một ít cường giả đến từ các châu khác thì vẻ mặt lại liên tục thay đổi.

"Lại chậm một bước!" Có Thiên Thần than nhẹ.

Nhất định phải tìm cho ra người này, chữ Tội ngang trời, xưa nay có được mấy người, thậm chí thời cận cổ cũng ít thấy, thực sự quá kinh người.

Đêm đó không yên tĩnh.

Cô Kiếm Vân đại chiến Trường Cung Diễn đã chấn động thượng giới, rất nhiều Giáo chủ của đạo thống cổ xưa đều tự mình dò hỏi, tỉ mỉ hiểu rõ tình huống và kết cuộc của hai người kia.

Hai người đều không thuộc về đời này, mà dưới một trận chiến càng là kích nứt hư không, đồng thời biến mất khỏi hiện trường, thực sự chấn động lòng người!

Đương nhiên cũng có người cho rằng, chủ yếu là bởi vì một người trong đó có cầm kiếm thai được rèn từ tiên kim gây nên, có loại vũ khí sát phạt mạnh mẽ này thì không gì không làm được.

Tất cả mọi người đều tập trung, nhưng đáng tiếc hai người ai thắng ai thua không biết được, không có ai tận mắt nhìn thấy kết quả.

Mãi đến tận sáng sớm mới có tin tức truyền đến, truyền nhân Kiếm Cốc đang luyện kiếm dưới ánh bình minh, kéo lên ánh sáng ngập trời, làm cho vạn vật núi sông cộng hưởng theo, chấn động Tội châu!

"Đây là… cảm ngộ từ trận chiến, hắn tiến thêm một bước nữa sao?" Mọi người chấn động.

Dù là một ít Thiên Thần nghe vậy cũng đều giật mình, ánh kiếm huy

hoàng rọi sáng đất trời, kết hợp vạn vật trong trời đất lại với nhau, hóa thành một thể, chuyện này quả là kinh người.

Hắn còn trẻ như thế mà đã có lĩnh ngộ bực này?

Bọn họ cảm giác được một khi Cô Kiếm Vân trở thành Thần linh thì sẽ khủng bố vô biên, sức chiến đấu kinh thế!

Trường Cung Diễn cũng xuất hiện lại, rất bình tĩnh, tựa như chưa từng xảy ra chuyện gì, hắn xem mặt trời mọc rồi lặn, chậm rãi rời đi.

"Có Thần linh lai lịch thần bí đang nhìn chằm chằm muốn hại hắn!"

Sự việc khiến người ta trợn tròn mắt đã xảy ra, Trường Cung Diễn phản phác quy chân, một mình bước đi trên mặt đất, mới đầu còn không cảm giác được gì, nhưng sau đó lại để cho những ác Thần kia giương mắt nhìn, tự nhiên mất dấu rồi.

"Một số Thần linh mạnh mẽ muốn ra tay lại trơ mắt nhìn hắn đi xa, cứ thế tan vào trong thiên địa!"

Chuyện này tự nhiên là chấn động khắp nơi, tại các giáo tạo ra gợn sóng lớn, có Giáo chủ thở dài, người này đã có thành tựu, nhất định siêu việt đời sau!

Giáo chủ nói những câu này cũng không phải bình thường mà là của đạo thống cao cấp nhất thượng giới, là người đứng đầu Tây Phương giáo, không nghi ngờ gì điều này gợi ra một trận động đất.

Trường Cung Diễn, Cô Kiếm Vân xuất hiện khiến mọi người ý thức được nhân kiệt vô thượng thời cổ đáng sợ đến cỡ nào, ngày xưa vô địch một đời cũng là có lý do!

Cho đến giờ phút này, mọi người mới chính thức cảm nhận được loại áp bức, loại vô lực kia, đám nhân vật chỉ cần xuất hiện một người cũng đủ để trấn áp tuấn kiệt trẻ tuổi đương thời!

Truyền nhân Tiên điện sau khi dung hợp pháp thân mạnh mẽ nhất, hắn có thể vô địch sao?

Thế nhưng mà quái thai ẩn giấu từ thời cổ, bất luận là ai đều có thể chọc thủng trời, đếu là cấp bậc này thậm chí càng mạnh mẽ hơn!

Rất nhiều thiên tài trẻ tuổi của các đạo thống lớn đều cảm nhận được một loại áp lực vô hình, chuyện này quả là khó có thể chống lại.

Đêm đó qua đi, lúc ánh bình minh xán lạn thì các nơi đều nghe được tin tức và không thể bình tĩnh.

Đương nhiên, ngoại trừ Cô Kiếm Vân và Trường Cung Diễn thì người còn lại cũng là nguyên nhân dẫn đến trận sóng gió cuồn cuộn này.

Đời sau tội huyết, xương trán ngưng tụ phù văn, chữ "tội" phá vỡ đám mây, chiếu sáng đất trời, chấn động bốn phương, đủ để so với tin tức hai đại nhân kiệt thời cổ xuất thế.

Rất nhiều người đang suy đoán, rốt cục hắn là ai, không thể không có tiếng tăm mới đúng.

"Ở đó có người nhìn hắn thì cảm thấy có khí chất tương tự Hoang, có thể là hắn!"

Đương nhiên đây cũng chỉ là một loại suy đoán mà thôi, cũng không thể xác định, chỉ có một số người đang bàn tán.

Dù thế tất cả mọi người đều biết, một khi tiến vào Tiên cố thì tất cả đều không còn là bí mật, bởi một số nguyên nhân, đến lúc đó ai cũng không thể ẩn giấu thân phận, đều sẽ bại lộ.

"Chẳng cần biết hắn là ai, cuối cùng cũng phải tiết lộ chân thân thôi."

"Ta thậm chí cảm thấy Hoang còn có thân phận khác, không lâu sau, dù cho hắn là ai đều không giấu được rồi."

…

Ngày hôm đó, lúc tin tức chấn động bốn phương thì cũng không phải thiên tài nào cũng cảm thấy vô lực, một số ít đang hưng phấn, kích động cực kỳ, chiến huyết sục sôi.

“Răng rắc!”

Trước một ngọn núi màu tím, một người trẻ tuổi tóc đỏ cuồng dã cực kỳ, thoát khỏi gông xiềng, miễn cưỡng bứt đoạn nó.

Cách đó không xa, một lão bộc ngơ ngác, đây là xích thần được đúc từ bảo liệu tuyệt phẩm, đồng thời còn thêm vào quy tắc trật tự, Chân Thần đều không làm gì được, thế nhưng thanh niên trẻ tuổi kia lại kéo đứt.

“Lão già sợ ta gây rối nên khóa ta lại, thế nhưng vẫn không giữ được đâu. Đi thôi, đi giết người, Đại Phần Thiên công đã luyện đến mức trước nay chưa ai từng luyện được, có thể nào không cho nó huy hoàng chiếu xuống thế gian!”

Hắn càn rỡ cười to, hung tính tràn đầy, nơi mi tâm có một con mắt nằm dọc, mang theo một loại sức mạnh tà dị nào đó, kiêu căng cực kỳ.

“Truyền nhân Tiên điện trốn trong cái đồng điện rách nát kia để dung hợp chân thân chứ không chịu đi ra, không cách nào giết hắn, Vậy thì đi Tội châu, vậy mà lập tức xuất hiện hai tên nhóc ẩn giấu thời cổ, thực sự chờ mong mà, đó là món ăn của ta!”

“Không thể!” Lão bộc bên cạnh khuyên nhủ.

Thế nhưng lần này cản không được, một ánh lửa lấp lóe, thanh niên tóc đỏ biến mất, tại chỗ xuất hiện vết rách hư không.

“Hỏng rồi!” Lão bộc lo lắng nhưng cũng vô dụng.

Ngày hôm đó Thanh châu chấn động, bốn tên truyền nhân đứng đầu của

một đạo thống cổ xưa nào đó ở châu này cùng nhau tiến đánh với một người, kết quả bị người đánh nổ tung!

Sau đó, một châu gần bên cũng náo động, cường giả trẻ tuổi đệ nhất của Hôi Giao tộc bị người rút gân làm thắt lưng.

Tiếp theo Minh châu tiếp giáp khu vực này có một vị sơ đại bị người chém chết, thiêu thành tro bụi.

…

Những chuyện này dẫn đến rúng động, bởi vì đều do một người gây ra, hắn ngang qua mấy châu, như một ngôi sao chổi đánh gục rất nhiều cao thủ trẻ tuổi, đều là người mạnh nhất trong tộc.

“Đại Phần Thiên Công xuất thế rồi, luyện đến mức tận cùng, còn có thể diễn biến thành pháp môn điều động bảo thuật, có uy thế coi thường thiên hạ, lại tái hiện thế gian!”

Tin tức này vừa ra liền gây nên náo động.

Đồng thời mọi người nghe nói, thanh niên tóc đỏ này đang tìm nhân kiệt vô thượng thời xưa, cao thủ được ẩn giấu, hiếu chiến thành ma.

Hắn cứ thế một đường vượt qua, giết tới Tội châu, gây nên sóng lớn mênh mông.

“Tên ta là Tử Viêm Phi, người đời này, ai dám đánh với ta một trận không?” Thanh niên tóc đỏ tràn đầy dã tính, kiêu căng ngạo mạn, giết vào Tội châu, công khai khiêu chiến bốn phương.

Có nhân vật cao tuổi ánh mắt lạnh lẽo, muốn âm thầm giết hắn, thế nhưng người này mặc dù hiếu chiến, cực kỳ cuồng dã nhưng cũng không qua loa, hành tung không xác định.

Với lại trên người hắn có bí bảo, có thể phá vỡ thiên địa chớp mắt đi xa.

Hắn chủ động tìm kẻ địch chứ không chờ ở một nơi.

Đại Phần Thiên công vang dội xưa nay, truyền nhân của đạo thống cổ xưa này xuất thế khiến thượng giới run rẩy, tất cả cổ giáo đều không thể không quan tâm!

Đáng tiếc, Cô Kiếm Vân, Trường Cung Diễn đã rời khỏi Tội châu từ lâu, hắn vỗ vào không khí, không ai cùng hắn đại chiến, cuối cùng chỉ có thể đi xa.

"Có chút ý tứ."

Vẫn là Tội châu, một người áo trắng xuất hiện, ngay cả giày cũng màu trắng, không dính một hạt bụi, tóc trắng tung bay, cực kỳ xán lạn, khuôn mặt đẹp đẽ đến gần như không chân thật, so với rất nhiều cô gái còn đẹp hơn.

"Lục Quan Vương, Ninh Xuyên xuất hiện rồi."

Không biết tin tức từ đâu truyền đến chấn động thiên hạ, yêu nghiệt thời cổ — Ninh Xuyên, từng sáu lần xuất thế, phong tuyệt thiên hạ, thần dũng vô địch!

Hắn xuất hiện ở Tội châu, tất cả mọi người đều bị kinh động, đây chính là Lục Quan Vương, từ xưa đến nay, một trong những yêu nghiệt mạnh mẽ nhất, từ lúc hắn sinh ra con đường trải hoa hồng, tất cả đều hoàn mỹ.

"Ta đến vì một mạch tội huyết, tên đời sau tội huyết trên trán có ánh sáng vọt lên, chữ tội phá mây kia là con mồi của ta, đại Đạo cần bảo vệ, không cho phép kẻ khác khinh nhờn."

Đây là lời của Ninh Xuyên, Lục Quan Vương mở miệng muốn chém đời sau tội huyết mạnh mẽ nhất từ xưa tới nay.

Thế nhưng hắn nhất định chộp hụt rồi, bởi vì Thạch Hạo không biết những chuyện này, từ lâu tiến vào trong một dãy núi nguyên thủy nhất.

“Sắp mưa rồi, đây chính là một cơn mưa lớn, bao phủ mấy vạn dặm, sấm chớp vô tận và cũng là cơ hội tốt nhất để ta thăng cấp đại viên mãn.” Thạch Hạo khẽ nói.

Đây là kế hoạch hắn sớm vạch ra, muốn khuất động sấm chớp trong ngày mưa gió, nhận thiên kiếp ở thời Tiên cổ mới có, rèn luyện nguyên thần và thể xác.

Hắn học bảo thuật Lôi Đế, vừa vặn lấy ra để giúp toàn bộ thân thể đều lột xác, chân chính thành Tôn giả đại viên mãn.

Bởi vì Thạch Hạo cảm giác được áp lực, cường giả xuất hiện hàng loạt, vương giả của mỗi thời đại đều sẽ trở về, hắn nhất định phải dùng hết khả năng nâng sức chiến đấu đến đỉnh cao nhất!

“Sấm sét rất thần bí, bên trong thậm chí có tiên trì, chứa đựng bảo dịch thần bí, ta muốn đánh hạ một thành trì!”

Chỉ là thực lực càng mạnh mẽ thì lôi kiếp gặp phải càng khủng bố vô biên, cần đi giữa lằn ranh sống và chết.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 800: Thiên KiếP

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

“Răng rắc!”

Một con rắn vàng ngẩng đầu, phóng ra mấy trăm dặm ngoài không trung, soi sáng bầu trời đen kịt, vô cùng chói lọi.

Một cơn mưa lớn sắp tới, mây đen vần vũ, nặng nề và ngột ngạt, tựa như một cái nồi đen úp xuống mặt đất, trong tầng mây thỉnh thoảng có tia chớp xuất hiện.

Ngoài tiếng sấm ra thì bên trong dãy núi rất yên tĩnh, các loại chim cá đều ẩn trốn, cảm nhận được khí tức yêu dị nơi này, lánh nạn tìm may.

Thạch Hạo đứng thẳng một mình trên một ngọn núi, ngẩng đầu quan sát bầu trời, hắn đang điều chỉnh để tinh khí thần để bản thân kết hợp, tiến vào tình trạng cao nhất.

Hắn đã chuẩn bị kỹ càng, bằng vào tư thế mạnh mẽ xông thẳng lên trời, lấy lôi đình để rèn luyện, tiếp nhận một loại tai ương mà người ta không thể tưởng tượng được.

Phù!

Gió lớn dần, trong dãy núi phát ra tiếng ô ô, rất nhiều cổ thụ che trời lay động, cây cối rậm rạp, lá tử đằng bay loạn, tựa như bọt nước nhấp nhô.

Đặc biệt là vùng núi này, tiếng thông reo từng hồi, nghe như biển rộng

đang gào thét, mang theo khí tức bàng bạc.

Trở trời rồi, sấm sét bắt đầu dày đặc, mây đen kéo tới, tốc độ nhanh hơn, rất nhiều đám liên kết lại với nhau.

Chiến y của Thạch Hạo bay phần phật trong gió lớn, hắn đón cuồng phong, như một cây trúc thần cắm rễ trên đất, đối mặt với bầu trời, ánh mắt càng lúc càng nóng rực lên.

"Đến rồi!"

Trên tầng mây có hồ quang xuất hiện, lan về bốn phương tám hướng, bầu trời nhuộm đen như giội mực bị xé ra, từng vệt ánh sáng màu vàng xuất hiện.

Thạch Hạo xuất kích, hắn bay lên bầu trời.

Lúc hắn tám chín tuổi, từng chiếm được một giọt Lôi Kiếp dịch ở Bổ Thiên các nên đã làm cho hắn lột xác, nếu như có thể chiếm được cả một ao dịch thì không thể tưởng tượng.

So với năm xưa thì tu vi của hắn đã tăng vọt, cao hơn một đoạn dài, có thể tia chớp bị khuấy động cũng sẽ mạnh mẽ tương ứng không biết bao nhiêu lần!

Hơn nữa, năm đó tuy tiến vào tầng mây cùng Lôi tổ Mộ Viêm nhưng lúc đó giông tố đã qua, tia chớp sắp mất, mà lần này hắn lại muốn đón lấy lôi đình mạnh mẽ.

Bởi vì lần này không chỉ muốn Lôi kiếp dịch mà còn muốn dùng hồ lôi điện thần bí bách luyện bản thân, tiến hành gột rửa ở cấp độ cao hơn.

Đương nhiên đây chỉ là ghi chép trên cốt thư, thật sự có thể rèn luyện bản thân sao? Có thể là nếu sơ sót một chut thì lập tức xong đời.

"Cạch!"

Một tia chớp hạ xuống đáng lên người Thạch Hạo, mà hắn chính là đang xông lên trời nên kết quả thân thể rung bần bật, máu bắn lên rất cao.

Đây không phải là bảo thuật của tu si mà là thiên uy chân chính.

"Xoạt!"

Một vầng ánh bạc bao phủ hắn, đây là dư âm của lôi điện đang lan tràn trên thân thể hắn, vang vọng tiếng loạt xoạt, khiến lông tơ cả người hắn dựng đứng, nổi da gà.

Thạch Hạo rung động, hắn cảm nhận một cơn nguy hiểm khó lường, nếu tiếp tục xông lên trên có lẽ sẽ bị đánh thành tro tàn.

"Suy đoán của người xưa đã trở thành sự thật, Tiên cổ lụi tàn, kỷ nguyên này không còn lôi kiếp, không có thiên phạt, mà một khi chủ động trêu chọc chúng nó càng nhiều hơn nữa thì đều sẽ gặp tai ương ngập đầu."

Hắn thấp giọng khẽ nói, việc này sẽ rất nguy hiểm.

Năm tháng dài đằng đẵng tới nay, lôi kiếp không hiện ra, thiên địa yên tĩnh, đây chỉ là ôn hòa thường thấy, một khi có người phá vỡ thì đều sẽ kinh khủng hơn so với thời đại có thiên phạt.

Hiện tại hắn đã cảm nhận được rồi, vẫn chưa đến gần tầng mây đã lập tưc bị một tia điện đánh cho thân thể chảy máu, nếu quả thật đi vào mà nói thì sẽ như thế nào?

"Mình có lẽ sẽ trải qua lôi kiếp mạnh mẽ nhất của cảnh giới này." Thạch Hạo lẩm bẩm.

Đây cũng không phải suy đoán ngông cuồng mà bởi vì vắng lặng nhiều năm như vậy, một khi khuấy động loại thiên phạt này thì dường như nước chảy vỡ đê, một loại trật tự quy tắc nào đó sẽ bạo động.

Thạch Hạo hít sâu một hơi, thích ứng tia chớp ở độ cao này, tuy thỉnh

thoảng có sấm sét hạ xuống nhưng uy lực tương tự lúc nãy, còn có thể chịu đựng.

"Lên!"

Hắn hít sâu một hơi tiếp tục bay lên, nhìn đám mây tối om om, hắn đã cảm nhậm được thiên uy ẩn chứa bên trong tựa như đại dương, lúc nào cũng có thể trút xuống.

Ánh đỏ xẹt qua, một tia điện yêu dị xẹt xuống đánh lên người hắn, khiến hắn lần thứ hai da tróc thịt bong, máu bắn tung tóe.

"Không đúng lắm, tia chớp này mạnh hơn nhiều so với lúc nãy." Thạch Hạo kinh dị, uy lực của tia chớp này tăng lên cũng không khỏi quá nhanh rồi, uy năng của tia điện màu máu quá lớn.

Lòng hắn chợt động, bỗng dưng ngẩng đầu, lập tức kinh hãi.

"Đó là gì?"

Thạch Hạo đờ ra, hắn lại nhìn thấy một sinh vật lóe lên rồi biến mất, vừa giống một con ngựa nhỏ màu đỏ máu vừa giống một con chó con, chưa nhìn thấy rõ đã biến mất.

Hắn như gặp ma, trong tầng mây tại sao lại có sinh vật, chẳng lẽ bên trong tia chớp còn một nhóm sinh linh đang sống sao?

Quá khứ chưa từng nghe nói, cũng chưa từng thấy, đây là chuyện gì?

Thạch Hạo càng bay lên trên càng cảm thấy ngột ngạt, mây đen trên đầu dày đặc và nặng nề tựa như trăm vạn núi lớn hạ xuống khiến người ta hô hấp chậm chạp, không kịp thở.

Đây là một loại uy thế tác động vào tinh thần.

Thạch Hạo cẩn thận, bây giờ đã không thể dựa vào ghi chép trên cốt thư nữa rồi, dù sao thì kỷ nguyên này cũng hoàn toàn khác, đã không có lôi kiếp

mà hắn lại mạnh mẽ khuấy động, ai cũng không đoán được sẽ phát sinh cái gì.

"Vèo", một vệt sáng tựa như mũi tên bay tới, dài đến mấy dặm, từ trong mây vút xuống bắn trúng người hắn.

"Phụt!"

Thạch Hạo phun máu, lần nữa chịu đựng được.

"Không dốc sức chống lại mà chỉ dùng thân thể bị động tiếp nhận, thật là khó chịu." Hắn khẽ nói, lau máu nơi khóe miệng.

Nếu có người ở bên nghe được thì nhất định sẽ nguyền rủa, đây là một tên biến thái, còn chưa chủ động chống lại mà chỉ tùy ý để thân thể tiếp nhận xung kích, kết quả là hắn vẫn chịu đựng được.

Vài tia điện trước, Thạch Hạo quả thực xem thường không thèm chống cự, bởi vì ngay cả chúng cũng không chịu nổi thì làm sao tiến vào trong tầng mây?

Nơi đó mới nguy hiểm nhất!

Vì vừa an toàn, vừa để bảo vệ nên hắn đang thăm dò, nếu như hiện tại bị thương nặng thì quay đầu rút lui, căn bản không cần độ kiếp.

Bởi vậy cũng có thể nhìn ra, thân thể Thạch Hạo thật sự rất mạnh, tại Tôn giả đã đứng trên độ cao không thể tưởng tượng, đứng trên giới hạn cao nhất.

Thạch Hạo ngẩng đầu, phát hiện tia điện màu xanh lam lúc nãy rất kỳ lạ, trong tầng mây… có một sinh vật khác, chạy vèo đi.

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào, tia điện là do nó phát ra sao? Điều này khiến người ta cảm thấy kỳ lạ, đây đã là sinh linh thứ hai.

"Được rồi, đi vào!"

Thạch Hạo quyết định, không cần biết bên trong có cái gì đều muốn xông vào một lần, bây giờ đã không còn đường lui, nếu muốn trở nên mạnh mẽ hơn thì có một cách là liều mạng.

Bởi vì gần đây hắn thực sự cảm thấy áp lực, dù luôn tự tin như hắn thì hiện giờ cũng thấy hồi hộp, quái thai thời cổ từng tên một xuất thế, đều vô cùng nghịch thiên.

Những người kia, nếu như có thể đứng đầu một thời đại, từng ngạo thị ba ngàn châu, tại một thời đại nào đó vô địch thì đều sẽ có nguyên do!

Người như vậy, bất luận là ai xuất hiện cũng đều sẽ tuyệt diễm đời sau, thiên phú và sức chiến đấu của bọn họ không cách nào suy đoán được, đều có một khoảng thời gian là nhân vật chính của thế giới,

Loại huy hoàng kia, còn muốn kéo dài.

“Thời này, không thể yên tĩnh rồi!”

Thạch Hạo biết sau đó không lâu, tất cả yêu nghiệt xưa nay đều sẽ xuất hiện, đụng độ ra đốm lửa rực rỡ nhất kỷ nguyên này, vĩnh viễn ghi vào trong sử sách.

Mà hắn không có áp lực sao? Đối thủ không chỉ một người, bất luận một ai cũng đều đủ khiến người ta đau đầu, trong đó có Lục Quan Vương, đệ nhất kiếm thiên hạ, cường giả thân thể vô song, pháp lực có một không hai từ trước đến nay,… tên này kỳ lạ hơn tên kia, có thể xem là vô cùng kinh khủng!

Trên thực tế thì hiện tại Thạch Hạo vẫn chưa thể xác định được mấy người đời này mạnh bao nhiêu, chân thân của truyền nhân Tiên điện, mấy thiên tài ẩn giấu của đạo thống cổ xưa, kiệt xuất của Đế tộc còn chưa từng chân chính ra tay.

Sau đó mới là nhân kiệt vô thượng thời cổ phong ấn trong băng.

Vì lẽ đó hắn muốn trở nên mạnh hơn nếu không thì nguy chắc.

Thạch Hạo vọt lên tận trời, tiến vào tầng mây.

Trong phút chốc, ánh chớp đan xen, không phải bổ tới mà là đập xuống, quá mạnh mẽ rồi, xuất hiện liên tục, lập tức nhấn chìm nơi đây.

Đến bây giờ Thạch Hạo mới bắt đầu chống cự, không tùy ý để tia điện tiến vào cơ thể nữa, hắn sử dụng cốt văn bảo vệ bản thân, đồng thời dẫn dắt sức mạnh của chúng (tia điện) rèn luyện thân thể.

Đây là thử thách sống chết, đổi lại là người thường thì sớm tan thành tro bụi, bất kỳ một tia chớp nào đánh xuống cũng đều có thể giết chết một vị Tôn giả, đây là thiên phạt chưa từng xuất hiện bao nhiêu đời nay.

Thạch Hạo đón đánh, vận dụng bảo thuật Lôi Đế, lấy ánh chớp để bản thân sử dụng, tụ tập sức mạnh lôi điện, lúc ban đầu hắn rất khoan khoái, da dẻ toàn thân óng ánh, tinh khí dồi dào, rõ ràng cảm giác mình đang trở nên mạnh mẽ.

Nhưng rất nhanh hắn liền không thể thong dong nữa, bên trong thân thể chứa đầy tia chớp, không thể tích lũy thêm được, nếu không thân thể sẽ phát nổ.

“Răng rắc!”

Thạch Hạo luyện hóa tia điện hóa thành thần năng nguyên thủy và thuần túy, cuối cùng càng là diễn hóa ra một cái đỉnh cổ, rèn luyện chính mình.

Đỉnh kia có ba chân hai tai, vô cùng đơn giản.

Cũng may nơi này không có ai, nếu không thì nhất định sẽ đờ ra, chuyện này thật biến thái, trong sấm sét tạo thành đỉnh niêm phong chính mình ở bên trong, tiến hành hầm nhừ, không thể tưởng tượng nổi.

Thạch Hạo nhe răng nhếch miệng, rất nhanh nếm trải quả đắng, cảm

giác này quá khó tiếp nhận, bị tia chớp bao phủ, dù cho có bảo thuật Lôi Đế cũng không thể hóa giải được.

Phụt!

Hắn bị đánh đến phun máu miệng, da thịt bong tróc, cả người cháy đen, lôi đình bạo động, tựa hồ đáp lại sự ngạo mạn của hắn, cho hắn một sự giáo huấn nhớ đời.

Lôi đình chói mắt tiến vào trong đỉnh, gõ cho đỉnh phát ra tiếng leng keng vang vọng, khiến hắn đầm đìa máu tươi, phát ra tiếng rên vô cùng thê thảm.

Khi ngàn tia sấm sét dần dần biến mất thì trong miệng Thạch Hạo phun ra tia chớp, mỗi tấc da thịt của hắn đầu có tia điện, tràn ngập điện năng.

Tuy có thương tổn nhưng cũng có một sức mạnh mới sinh ra đang tẩm bổ thân thể hắn, bảo thuật Lôi Đế vận chuyển, dùng lôi đình luyện thân, lớn mạnh chính mình.

“Đau quá đi thôi!”

Tất cả các lỗ chân lông của hắn đều đang phát sáng, tia điện lấp lóe, đây vừa là một loại tàn phá, vừa là một loại rèn giũa, tại bên ngoài cơ thể, một đỉnh sáng ngưng tụ, đun sôi thân thể và nguyên thần của hắn.

“Phù… ”

Cuối cùng hắn thở dài một hơi, mấy ngàn tia lôi điện đã xong, hắn đã gắng gượng vượt qua kiếp nạn này.

“Cũng may, tuy rất mạnh nhưng cũng đến nỗi mất mạng.” Hắn mừng rỡ.

Đương nhiên hắn cũng biết, độ kiếp là tương đương với cảnh giới, cũng không giống như “Lôi động Cửu thiên” mà ngày đó hắn triển khai đánh Chân Thần, dẫn tới thiên uy lôi đình không tương xứng với Tôn giả cảnh.

Nhưng mà Thạch Hạo vừa mới ngẩng đầu thì nụ cười lập tức đọng lại, vẻ mặt cứng ngắc.

Hắn kêu lên quái dị, cả người phát sáng liều mạng vận chuyển cốt văn, chống lại kiếp nạn lớn lao giữa bầu trời!

Hắn cho rằng đã qua, sắp kết thúc rồi, ai hay giữa bầu trời còn có hơn nữa càng thêm to lớn, tia chớp mạnh mẽ, lợi hại hơn nhiều trước đó.

Tất cả những thứ này… vừa mới bắt đầu!

Đây là cái gì? Thạch Hạo không biết, tia chớp lần này càng là như lưỡi dao, cực kỳ trắng sáng, không ngừng chém xuống, nhấp nháy ánh sáng, sát khí ngập trời.

"Đao búa gia thân, tia chớp gột rửa."

Thạch Hạo mạnh mẽ chống đỡ, đồng thời mi tâm phát sáng, nguyên thần xuất hiện, dẫn dắt khí tức lôi đình vào trong xương sọ, tiến hành rèn luyện.

Đây là tia chớp chí dương, có lợi ích rất lớn với nguyên thần, có thể làm cho nó càng thêm long lanh xán lạn, lớn mạnh thần thức, nhưng điều kiện trước tiên là người có thể chịu đựng mà không chết.

Từ xưa tới này, rất nhiều người đều hi vọng rèn giũa nguyên thần thế nhưng có mấy người dám làm như vậy? Dù là Thần linh cũng đều là dùng bảo thuật phát ra tia chớp, rèn luyện ngoài rìa nguyên thần của mình.

Bởi vì thiên kiếp bây giờ là không thể khống chế, từ lâu không hàng lâm, miễn cưỡng dẫn lôi đình thì chín mươi chín phần trăm là chết chắc.

Thạch Hạo dám làm thế hoàn toàn là nghé con mới sinh không sợ cọp, nếu là Tề Đạo Lâm biết thì nhất định sẽ ngăn cản hắn, thời nay tuyệt đối không thể xúc động thiên kiếp.

Rất nhanh Thạch Hạo nếm hậu quả xấu, lúc chống lại tia chớp như đao

này thì bên cạnh đột nhiên thò ra một cái đầu to, há mồm cắn về phía hắn.

Điều này làm cho lông tóc hắn dựng đứng, quá kỳ lạ và cũng quá đột ngột rồi, trong tầng mây, trong lôi đình lại còn có sinh linh, mở ra cái miệng lớn như chậu máu, muốn nuốt hắn.

"Biết ta đói rồi nên đặc biệt tới cửa để ta nướng chín đúng không?" Thạch Hạo sau khi sợ hãi thì rất nhanh trừng mắt lên, chủ động giết về phía trước.

Con sinh linh này rất quái lạ, không biết giống con gì, vừa giống sư tử, vừa giống hổ, sừng trâu, sau lưng lại mọc ra một đôi cánh bằng lôi điện, cực kỳ hung mãnh.

"Loảng xoảng!"

Cái đỉnh diễn biến từ lôi đình dĩ nhiên khép lại nắp, càng phát ra tiếng kim loại rung, nhốt hắn và con thú này vào trong, hắn bắt đầu chém giết.

"Hả?" Hắn kinh ngạc, trong lúc đại chiến con quái vật này dần nhỏ đi, cánh lôi đình sau lưng mờ dần, mà Thạch Hạo lại cảm giác bản thân đang trở nên mạnh mẽ, thân thể ngập tràn tính linh hoạt, được một khí tức lôi điện nồng nặc mà đặc biệt tẩm bổ.

"Luyện thể như vậy vô cùng kỳ diệu!" Hắn cảm thấy ngay cả nguyên thần đều càng thông suốt, hóa thành một người nhỏ ở đó hấp thu tia chớp, từ từ mạnh mẽ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 801: ĐạI KiếP MạNh Mẽ NhấT

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Trong đỉnh, con quái vật kia đang thu nhỏ lại, nó gắng sức giãy dụa thế nhưng trong lúc chiến đấu với Thạch Hạo đã chịu thiệt thòi lớn, bị giữ chặt ở đó.

Đỉnh được xây dựng từ Lôi đình, dẫn dắt sấm sét, một người một thú bị rèn luyện bên trong.

Thạch Hạo vừa đau đớn vừa vui sướng, cả người bị tia chớp bắn trúng, toàn thân bốc khói xanh, đặc biệt lại ở trong đỉnh nên có muốn cũng không tránh được, chỉ có thể bị động chịu đựng rèn luyện bản thân.

Thế nhưng con quái vật này lại giống như thuốc bổ, nó đang từ từ mờ nhạt, hai mắt cũng không còn sống động, tinh hoa sấm sét toàn thân đều bị Thạch Hạo hấp thu.

Trước kia nó lớn hơn Thạch Hạo rất nhiều, thế mà hiện tại thì ngược lại, tựa như một con mèo bị Thạch Hạo nắm chặt lấy đang kêu gào không cách thoát được, nó hóa thành từng tia chớp, cơ thể đang thu nhỏ lại và bốc hơi thành sương mù mờ mịt.

“Quá thoải mái, đây là gì nhỉ, linh thể thai nghén trong sấm chớp sao?” Thạch Hạo thăm dò thì phát hiện có chút là lạ, nhìn thì giống sinh vật nhưng lại không có linh hồn.

Mặc kệ thế nào thì Thạch Hạo cũng đã đạt được rất nhiều chỗ tốt, con quái vật này ẩn chứa sức sống lôi đình vô cùng tinh khiết, toàn bộ tiến vào

trong cơ thể hắn khiến cho cơ thể đạt được sự gột rửa, nguyên thần cực kỳ rực rỡ.

Cuối cùng tất cả đều tan biến, quái vật kia biến mất, bị Thạch Hạo luyện hóa sạch sẽ.

“Lần này chắc là kết thúc rồi chứ?” Thạch Hạo ra khỏi đỉnh ngẩng đầu nhìn trời, chung quanh mây đen đè nặng cuồn cuộn bay, ngột ngạt vô cùng.

“Ầm!’

Đột nhiên ngũ lôi rền vang, đánh cho thất khiếu của Thạch Hạo chảy máu và phun ra tia điện rực rỡ, sức mạnh của đòn đánh này quá lớn, dù là sắt đá cứng rắn nhất cũng phải vỡ nát.

“Mẹ kiếp, xưa nay ta có bao giờ tự cao đâu!” Hắn chửi rủa, cả người bị sét đánh bay vụt sang ngang.

Mà đây cũng chưa xong, chỉ là mới bắt đầu, giữa bầu trời tia điện rừng rực soi sáng tựa như thác nước trút xuống, mênh mông vô tận, mây tím kéo tới.

Thạch Hạo có chút choáng váng, cảm thấy khó xử, quá nhiều mà, hàng trăm hàng ngàn thác nước sấm sét từ trong hư không kia lao xuống phát ra âm thanh đinh tai đập lên người hắn.

Còn muốn cho người khác con đường sống nữa à?

Hắn đứng dưới thác nước dùng hết khả năng chống lại, điên cuồng vận chuyển bảo thuật Lôi Đế, tận lực khống chế.

Dù vậy thì tóc tai của hắn cũng bù xù, máu tươi tung tóe, đồng thời nhiều nơi trên người cháy đen, ngay cả sợi tóc cũng khét nghẹt rớt ra, thê thảm vô cùng.

Sau cùng đến da dẻ cũng đều rạn nứt, thối rửa tựa như mặt đất khô hạn

nứt nẻ, bóc ra từng mảng từng mảng một, Thạch Hạo gặp phải nguy hiểm lớn.

“Bên trong sấm sét có sự sống, ẩn chứa tinh hoa, mình phải tìm được.” Thạch Hạo thầm nói.

Đây là một tai nạn, hắn đang liều mạng, chỉ cần có thể chịu đựng được thì thân thể và nguyên thần chắc chắn càng thêm kiên cố, chỉ là loại rèn luyện này quá dữ dội, sơ sót một cái là thần hình đều tiêu diệt.

Hắn thét dài, vung quyền đón lấy thác nước, không ngừng chống lại.

Giống như khi còn nhỏ, vác theo tảng đá mấy vạn cân luyện quyền dưới thác nước, chống lại thiên uy, chỉ có điều tình hình hiện nay càng thêm đáng sợ.

Thạch Hạo vỡ đầu chảy máu, bị thương nặng, trên người cháy đen, từng mảng lớn da khô nứt bong tróc rớt xuống dưới.

Thế nhưng tinh thần của hắn lại nhanh chóng cô đọng lại, trong cơ thể bắt đầu sinh ra một dòng tinh khí phát ra ánh sáng rực rỡ.

Việc này giống như rèn luyện tiên kim, một đường đi giữa lằn ranh sinh tử, thần hồn và thể xác trải qua muôn vàn thử thách để hiện ra sự lột xác chân chính.

Thân thể đau nhức thậm chí bóc cả da thế nhưng tinh khí thần của Thạch Hạo càng thêm óng ánh, rèn luyện ra bản nguyên tinh khiết nhất lưu lại trong cơ thể.

Mi tâm rạng ngời rực rỡ, một người tí hon đang phát sáng, cũng đang vung quyền tiến hành rèn luyện tương tự.

Thân thể Thạch Hạo mạnh mẽ, điều này không cần phải nói nhiều, bởi vậy mới có thể chịu đựng được. Mà nguyên thần của hắn cũng rất đáng sợ, nuốt Kim Bồ quả tuy giúp ý thức hải rộng lớn nhưng lại không đủ cô đọng.

Hiện nay gặp phải xung kích của thác nước lôi đình nên nguyên thần của hắn đang nén lại, chắt lọc, vô cùng óng ánh, hoàn mỹ sáng rực, gạt bỏ hết tạp chất trong nguyên thần do nuốt quả báu của thiên địa lưu lại.

Thạch Hạo nhìn máu thịt khô héo, da cũ bóc ra, nhưng cốt văn bên trong lại nhấp nháy, bản thân đang tự lột xác.

Cuối cùng hắn cảm ứng được sinh cơ trong thác nước lôi đình kia, lập tức há miệng hét lên, vung quyền đánh về thác nước, cả người bay lên nuốt ánh chớp.

Ầm!

Trời đất nổ vang, ánh chớp vô tận.

Thạch Hạo đang phát sinh biến hóa kinh người, thân thể phồng lên, xương trán trong suốt, tia chớp liên tục tiến vào cơ thể hòng thay đổi trạng thái khô héo của hắn.

Đây chính là sức sống giúp cho máu thịt của hắn sống lại.

Khí tím vờn quanh, vô cùng an lành.

Thác nước đã khô cạn, nơi đó lại xuất hiện một sườn dốc kỳ lạ, là do lôi đình hóa thành.

Thạch Hạo tiến lên ngồi trên sườn dốc, liên tục vận chuyển cốt văn, mãi đến tận cuối cùng mới bình tĩnh lại, thân thể hắn trắng loáng, người tí hon bên trong xương trán càng thêm óng ánh, mạnh mẽ vô cùng.

Lần lột xác này hiệu quả mạnh hơn rất nhiều những lần trước.

Trời đất lại yên tĩnh, Thạch Hạo không dám khinh suất, mỗi lần hắn nghĩ là đã kết thúc thì đều có tia chớp giáng xuống, nên đã chịu thiệt thòi tới hai lần rồi.

“Hả, sao có tuyết rơi?” Thạch Hạo im lặng, giữa bầu trời bông tuyết lớn

như lông ngỗng đang bay xuống mang theo hơi lạnh thấu xương.

Chuyện này thật sự rất lạ, mặc dù trong tầng mây có băng tuyết nhưng cũng không đến nỗi rơi lả tả như vậy.

“Răng rắc!”

Khi một ít hoa tuyết bằng lòng bàn tay rơi trên người Thạch Hạo thì bùng phát ra ánh chớp, sự lạnh lẽo thấu xương, tiếng sấm vang rền, đáng sợ không thôi.

Băng tuyết bằng sấm sét này rất kỳ lạ, mỗi một đóa hoa tuyết cũng đủ đánh Thạch Hạo bay ngược lên cao, miệng phun máu, lực đánh cũng quá đáng sợ rồi.

Đây không giống như băng tuyết mà có vẻ giống như từng ngôi sao băng nặng hơn ngàn tỉ quân*, liên tiếp lao tới đánh lên người Thạch Hạo, sau đó là nổ tung.

*quân: đơn vị đo = 30 cân (15kg???)

Đến lúc này hắn đã tin tưởng, Tiên cổ mất đi, kỷ nguyên này đã thay đổi, không thể tùy tiện dẫn dắt lôi kiếp nếu không sẽ phát sinh chuyện quái dị, khó hiểu.

Hiện tại, hắn tự mình trải qua, lần lượt những tia chớp giáng xuống đều khác với tất cả mọi người, khác với ghi chép trên cốt thư, lúc thì là sinh linh, lúc thì là thác nước, sườn dốc, bây giờ dù là hoa tuyết bằng sấm sét cũng xuất hiện.

Răng rắc!

Cuối cùng, tuyết lớn đầy trời phất phới, cuồng phong gào thét, tất cả băng tuyết tụ lại cùng một nơi, biến Thạch Hạo thành một tảng băng lớn trong suốt..

Chiều cao của khối băng này có thể tới mười trượng lơ lửng trong hư không, lạnh thấu xương, mạnh như Tôn giả cũng đều bị đóng băng cả nguyên thần lẫn thể xác, pháp lực sẽ bị áp chế đến đông đặc, không cách nào vận dụng.

Rất rõ ràng, nguyên nhân không chỉ riêng nhiệt độ mà còn có pháp tắc được thai nghén bên trong.

Lôi kiếp băng tuyết này rất kỳ dị!

Thạch Hạo choáng váng, hắn bị niêm phong bên trong và gặp phải pháp tắc lạnh giá không thể tưởng tượng ập tới, đồng thời còn có sức mạnh sấm sét tiến vào cơ thể, quả thực là muốn đánh gục hắn.

Hắn biết bản thân mình không thể hôn mê, tuyệt đối không thể nhắm mắt lại nếu không chắc chắn phải chết trong lôi kiếp kỳ dị này.

Từ từ, trên người hắn bắt đầu phát sáng rồi rực rỡ hẳn lên, tinh lực cuồn cuộn, khí tức dương cương sôi trào, ngay cả chữ Tội nơi trán cũng sáng rực.

Thạch Hạo dùng hết khả năng, phóng thích toàn bộ tiềm năng của bản thân, cả người tựa như một quả cầu lửa đang bốc cháy, cuối cùng hóa thành một vầng mặt trời màu vàng vô cùng sáng rực.

Rốt cuộc thì "hàn băng" mười trượng rạn nứt rồi nổ tung hóa thành mưa ánh sáng vô tận rơi trên người hắn, cuối cùng bị hấp thu.

"Yêu tà thật, lôi kiếp mà mình gặp phải chắc chắn rất có tiếng tăm!" Thạch Hạo vững tin, lần này tuy rằng rất nguy hiểm nhưng thu hoạch khả năng cũng sẽ dồi dào.

Hắn rõ ràng cảm giác được, mỗi lần vượt qua tử kiếp thì thân thể đều tựa như đang lột xác trở nên vừa mạnh mẽ vừa kiên cố, nguyên thần càng cô đọng hóa thành một vầng sáng bao quanh một người nhỏ.

"Mình đang trở nên mạnh mẽ!"

Ầm!

Yên tĩnh chốc lát, lôi kiếp lại giáng xuống lần nữa.

Cứ thế, Thạch Hạo gặp phải phiền toái rất lớn, hắn đang không ngừng độ kiếp, mỗi lần đều kéo dài rất lâu, cẩn thận nhẩm tính thì đã trải qua chín loại thiên kiếp.

"Chuyện này… " Hắn có chút giật mình, chín lần thiên kiếp xem như đã là lôi kiếp cao cấp nhất, cường giả thời Tiên cổ cũng chỉ trải qua ba bốn lần mà thôi.

Người trải qua được năm lần thiên kiếp trở lên đều là nhân vật kiệt xuất.

"Chín loại thiên kiếp mà mình trải qua khi nãy hơn phân nửa đều rất kỳ lạ, chưa từng nghe nói tới, chỉ có hai, ba loại là được ghi chép trên cốt thư, là lôi kiếp mạnh mẽ nhất."

Thạch Hạo không biết nói gì nữa, hắn chỉ là lần đầu tiên thử nghiệm độ lôi kiếp mà đã gặp phải đối đãi như vậy.

Nói thì đơn giản, nhưng lúc nãy hắn từng bị đánh cho tàn phế tới năm sáu lần, một lần thảm thiết nhất thì ngay cả đầu cũng bị tróc ra, tay chân gãy lìa, xương cốt rơi rớt.

Chỉ là cuối cùng hắn cũng khó nhọc gắng gượng vượt qua.

Những lôi kiếp có ghi chép đều biến thái như vậy, những thứ không ghi chép kia càng yêu tà hơn.

"Cuối cùng cũng coi như đã vượt qua." Thạch Hạo thở ra một hơi.

"Ầm!"

Một tia chớp to lớn tựa như biển rộng bất chợt ập xuống, lập tức đánh cho Thạch Hạo đứt gân gãy xương, cốt văn đều không thể chống đỡ, máu me đầy người.

“Sao lại còn nữa?” Lần này Thạch Hạo thật sự bối rối, rèn luyện bản thân cũng phải có mức độ, hắn liên tiếp vượt qua chín lượt thiên kiếp, dù là thời Tiên cổ cũng coi như là cao cấp nhất rồi.

Đồng thời mỗi một lần kiếp đều quái lạ và đáng sợ đến nguy hiểm tính mạng.

Tại sao lại còn xuất hiện lần thứ mười?

Chuyện này quả thật như là đòi mạng, không giết được hắn thì không cam lòng, hoàn toàn là vì muốn tiêu diệt hắn nên mới hạ xuống kiếp nạn kinh khủng như vậy.

Hắn chợt nhớ đến một giải thích mơ hồ được ghi chép lại trên một mảnh cốt thư không trọn vẹn nào đó, có lẽ sẽ có thiên kiếp lần thứ mười, nhưng trong tình huống bình thường mà nói thì sẽ không xuất hiện.

Hắn… lại gặp phải rồi!

Đây tuyệt đối là vì hắn ở thời đại không có thiên kiếp mà ngông cuồng khuấy động nên phải bị trừng phạt, do đó mỗi một tầng thiên kiếp đều là mạnh mẽ và đáng sợ nhất.

Đặc biệt đến cuối cùng này, bắt hắn bước vào con đường chết, tầng thứ mười xuất hiện!

Lần này, Thạch Hạo như ngàn cân treo sợi tóc, máu thịt bị đánh cho bay tán loạn, xương trắng hếu, ngay cả hai cánh tay cũng đều bị nổ tung, càng là bị tia chớp vô thượng chém ngang hông.

“Muốn giết ta, không thể nào!”

Thạch Hạo hét lên giận dữ, dùng sở học toàn thân mạnh mẽ ngưng tụ lại máu thịt và xương cốt, làm cho thân thể hợp lại, tinh lực cuồn cuộn phủ lấy chính mình.

Đây là lần rèn luyện trong sống chết, là lần trải qua khó khăn khốn đốn nhất mà Thạch Hạo từng gặp phải.

Mãi đến tận cuối cùng, ánh chớp yếu đi, hắn nhảy lên vọt vào một vùng núi.

"Ồ, sao lại có dãy nũi?" Hắn kinh hãi, ý thức được kiếp nạn khủng bố của tầng thứ mười còn chưa kết thúc.

Dãy núi rung động, tiếng vó ngựa dồn dập giẫm trên mặt đất tựa như động đất, rất xa nhìn thấy một bóng hình đang lao tới như điên, đó là một con chiến mã, đỏ đậm như máu, bờm ngựa tựa như ngọn lửa đang rực cháy.

Trên lưng ngựa có một bóng người ngồi thẳng, tay cầm một cây phương thiên họa kích, thần vũ kinh thế, chiến khí ngút trời.

Cực kỳ nguy hiểm!

Thạch Hạo hét dài, gắn kết cơ thể, lên dây cót tinh thần, chuẩn bị nghênh đón trận chiến cuối cùng.

Trong lôi đình có người, cưỡi ngựa, chuyện này vượt qua lý giải, nhưng hiện tại không phải là thời điểm suy nghĩ nhiều, chỉ có sống mái một trận mà thôi.

"Keeng!"

Bảo thuật Lôi Đế phát ra, Thạch Hạo bị ép tới đường chết, triển khai tất cả áo nghĩa để đại chiến, đánh vào trên đại kích kia.

Trong chốc lát, máu trên người hắn bắn tung tóe, suýt chút nữa bị giết.

"Kiếp nạn tầng thứ mười xuất thế, muốn đánh gục mình ở đây, không dễ thế đâu, Luân Hồi xoay chuyển!"

Thạch Hạo rống to, bảo thuật Luân hồi xuất thế, ánh sáng chói lọi nhấn chìm phía trước.

Một người một ngựa đằng trước trúng phải đòn nghiêm trọng, cả hai cùng phun máu, bọn họ là do lôi đình biến thành, bay ngang ra ngoài.

"Giết!"

Thạch Hạo giết tới điên cuồng, cả người lao lên, người kia bị hắn đánh gãy lìa thân thể.

Nhưng mà khiến Thạch Hạo không ngờ được là sấm sét hạ xuống, tia chớp được bổ sung để cho một người một ngựa kia sống lại, tiếp tục lao tới, đồng thời sức chiến đấu cũng tăng vọt.

Thứ này kinh khủng đáng sợ, giết không chết, mỗi một lần ngã xuống thì thực lực lại tăng mạnh.

Trận chiến này, Thạch Hạo đánh tới thân thể tàn phế, xương cốt đều gãy vỡ, vô cùng thê thảm, trước nay chưa bao giờ gặp được đối thủ đáng sợ như vậy.

Bảo thuật Luân Hồi, Côn Bằng, Lôi Đế đều được triển khai, đây là chuyện chưa bao giờ có từ khi đến thượng giới.

Đây cũng là trận chiến gian khổ nhất của hắn, đều sắp không chịu nổi rồi.

"Giết!"

Con mắt Thạch Hạo trước sau vẫn sáng rực, chiến ý chưa từng biến mất, dù gặp phải thương thế nặng cỡ nào, đối thủ đáng sợ thế nào hắn đều dốc sức ứng phó, không có ý tứ sợ hãi.

Ầm!

Hắn cũng không biết đẩy lùi người kia bao nhiêu lần, cuối cùng khi tia chớp biến mất, một người một ngựa ấy cũng đã không còn.

Đến lúc này thì tinh khí thần của Thạch Hạo đều sắp khô cạn, trận chiến này quá khó khăn, người kia mạnh đến mức không còn gì để nói, hơn nữa khi thân thể đã vỡ nát thì vẫn còn có thể sống lại, đồng thời sức chiến đấu lại tăng lên và sửa chữa lại những chỗ sai lầm trong lần chiến đấu trước đó.

"Lần này thiệt thòi lớn rồi, chính mình đều sắp tàn phế luôn rồi." Thạch Hạo đặt mông ngồi trên đất, lôi kiếp lần này khó mà tin nổi.

Sau đầu của hắn có một cái thần bàn, hoàn toàn là do phù văn tạo thành, lúc nãy vẫn đang soi sáng, ghi chép đầy đủ tất cả, lúc này thu lại.

Nhưng mà Thạch Hạo lại không hề chú ý.

Dãy núi mơ hồ, nơi này do sấm sét biến thành, theo thiên kiếp rút lui thì không còn ổn định nữa, lập tức sắp biến mất.

"Mình… độ kiếp thành công rồi." Thạch Hạo khẽ nói, hắn yên lặng tìm hiểu thì phát hiện đã thành Tôn giả Đại viên mãn từ lâu.

Lúc này tuy hắn đứt gân gãy xương thế nhưng da thịt nứt ra càng thêm cứng cáp, ánh sáng lập lòe khó có thể miêu tả, nguyên thần cũng rực rỡ vô cùng.

Keeng!

Một người nhỏ từ mi tâm bước ra há miệng hút một cái, tầng mây đầy trời chấn động, vô vàn ánh chớp từ bốn phương tám hướng mạnh mẽ lao đến, khí tức lôi đình nồng nặc, bao phủ lấy hắn.

Đây là thiên kiếp tản ra, hắn càng không lãng phí chút nào, không để lọt một tia.

Thân thể và nguyên thần đều bị ánh chớp bao phủ, cùng hấp thu kiếp quang xưa nay hiếm thấy.

Thạch Hạo cảm giác rõ ràng bản thân mạnh mẽ hẳn lên, dù là thân thể

hay nguyên thần tựa như đạt được một sức sống mới, đây là một lần gột rửa không thể nào tưởng tượng được!

“Chỗ đó… ”

Hắn ngẩng đầu nhìn vào chỗ sâu trong tầng mây, ánh chớp lượn lờ, nơi đó có một cái ao tràn đầy chất lỏng.

“Lột xác thật sự đến rồi!”

Thạch Hạo vọt lên, hắn biết chuyến này là đáng giá, mặc dù suýt chút bị lôi kiếp tầng thứ mười làm cho tàn phế nhưng có một ao lôi dịch này thì đủ để hắn đạt được sức sống mới.

Vết thương trên người không đáng kể chút nào, hơn nữa nhất định sẽ được lột xác lần nữa.

Trong chớp mắt, Thạch Hạo xuyên qua ánh chớp đến gần, chất lỏng bên trong ao chớp cổ xưa đậm đặc, óng ánh chói mắt, lại còn có hương thơm ngào ngạt.

Lần này thu hoạch dồi dào!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 802: SứC SốNg MớI Trong Lôi Trì

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Ao này không lớn, diện tích tròn hai thước vuông, có tích lũy thời gian, có mông lung năm tháng, có cả vết tích cổ xưa loang lỗ trên vách đá.

Tại đó, khí tức sấm sét mờ mịt, một vũng chất lỏng rực rỡ lóng lánh, khí lành chảy xuôi kèm theo từng làn hương thơm thấm đẫm ruột gan.

Đây chính là Lôi kiếp dịch, sinh ra trong hủy diệt, ẩn chứa sinh mệnh kinh người, đây là một trong những thần dịch quý báu nhất trong thiên địa, rất khó gặp được.

Bởi vì nó ẩn giấu bên trong thác sấm, người bình thường có thể nào với tới? Lại kèm theo hủy diệt, một khi đến gần cũng bị đánh thành tro bụi.

Kẻ tu vi thấp không thể tới gần tầng mây, mà người có thực lực cao một khi đến gần, lôi kiếp bị khuấy động như thế cũng tương đương với cảnh giới, càng thêm nguy hiểm!

Vì vậy nói thế để thấy rằng, khi giông tố qua đi, tình cờ trong dãy núi phát hiện một giọt thì đây chính là giọt chất lỏng rơi xuống từ bên trong Lôi Trì.

Thạch Hạo gian nan độ kiếp, vừa nãy ngàn cân treo sợi tóc, bị đánh cho tàn phế, lúc này mới khó nhọc đến gần ao dịch quý báu này, có thể thấy được khó khăn cỡ nào.

Nếu như làm lại lần nữa thì hắn phải cân nhắc cẩn thận, bởi vì quá nguy

hiểm, có thể sống sót rất khó, kèm theo đó là nguy cơ và hung hiểm lớn lao.

“Thơm quá đi.” Thạch Hạo thả lỏng, ở đây tuy còn có ánh chớp nhưng kém xa thiên kiếp, cũng rất ôn hòa, không thể tổn thương thân thể hắn.

Lôi trì, tựa như được điêu khắc từ một loại đá cổ xưa nào đó, sờ lên thì cảm thấy mát mẻ, còn có một loại hơi thở thời gian.

Điều này rất lạ, rõ ràng là trong tầng mây dày đặc tia chớp, tại sao lại có thể đào được một cái ao từ tảng đá?

Ngay cả Thạch Hạo cũng không thể xác định được đây là do tia chớp biến thành hay là chân thực, dù nói thế nào cũng đều mơ hồ, khó có thể hiểu rõ chính xác ngọn ngành.

Mùi thơm nồng nặc nức mũi.

Chiến đấu lúc nãy khiến bản thân Thạch Hạo tàn phế một nửa, tay chân đứt gãy, mảnh xương cũng bay ra, đây là thân thể hắn gian nan gây dựng lại được sau đó, có rất nhiều vết rách.

Ở đây, hắn hà miệng hút vào, một tia chất lỏng tím óng ánh bay lên rơi vào miệng hắn, khí tím dày đặc ầm vang bao phủ hắn.

“Thoải mái quá!”

Thạch Hạo cảm thấy toàn thân đều đang mở rộng, vô cùng thư thái, một màn sáng màu tím lan tràn về mỗi một tấc xương cốt cùng da thịt, chữa trị vết thương.

Hiệu quả quá rõ ràng, lúc này mới chỉ hút một miếng mà thôi, thân thể Thạch Hạo đã được một tầng khí tím bao quanh, một đám mây tím lơ lửng trên đầu, thần bí vô cùng.

Một luồng sinh mệnh dồi dào tràn ra từ ao nhỏ bừng bừng sức mạnh, có loại lực lượng sinh mệnh thoải mái đầm đìa.

“Cách cách, răng rắc!”

Tất cả xương cốt trong cơ thể Thạch Hạo đều đang rung động, phát ra tiếng vang như kim loại, những khúc xương này đang tổ hợp, tiến hành điều chỉnh lại, phát ra ánh sáng lộng lẫy.

Trên khúc xương thỉnh thoảng có ký hiệu lóe lên, không phải khắc dấu lên xương mà là chảy xuôi qua nơi đó.

Nhìn kỹ lại thì đó là hoa văn của Nguyên thủy chân giải đang lưu động trong máu thịt và xương cốt của Thạch Hạo, lóng lánh và rực rỡ rạng ngời, mang theo một sức mạnh nguyên thủy cổ xưa.

Thân thể Thạch Hạo lúc nãy đã bị phá nát, hiện tại hắn đang chữa trị thương thế, dùng Nguyên thủy chân giải làm kim chỉ nam, mang theo sinh cơ trong lôi kiếp dịch chảy xuôi qua từng tấc cơ thể.

Dòng lôi kiếp dịch thứ hai vào miệng, hương thơm như cam lộ, trơn bóng như ngọc dịch, rạng rỡ như ánh bình minh, dán sát vào Thạch Hạo tôn lên ánh sáng mông lung, mùi thơm tràn ngập.

Dòng dịch này vừa hạ xuống miệng thì trong cơ thể Thạch Hạo càng phát ra âm thanh đại Đạo, tựa như tiếng tụng kinh truyền đến mơ hồ, khiến người ta thông suốt, tâm linh yên tĩnh.

Cùng lúc đó mi tâm Thạch Hạo phát sáng, người nhỏ được hóa thành từ nguyên thần bước ra, cũng há mồm hấp thu lôi kiếp dịch.

Chuyện này khiến người ta kinh ngạc, nguyên thần trực tiếp dùng loại vật chất hoạt tính này rèn luyện, hấp thu tinh hoa có ích, làm cho mình càng thông suốt và ánh sáng cuồn cuộn, an lành vô cùng.

Xoẹt!

Nơi này kèm theo ánh chớp vờn quanh thân thể và nguyên thần của Thạch Hạo, yêu dị và mông lung.

Lôi kiếp dịch quả là thứ tốt, là thần dịch có giá trị vô lượng, Thạch Hạo cảm giác thương thế nhanh chóng khỏi hẳn, lúc này mới chỉ hút vào hai dòng mà đã có biến hóa như thế.

Lôi điện, là một trong những lực công kích mạnh nhất trong thiên địa, đại biểu cho hủy diệt, có người nói đây là chiếc roi của trời, có thể đánh tất cả cường giả Thần Đạo.

Vì thống trị cửu thiên thập địa nên mới có thiên kiếp, sét đánh sinh linh, các tộc đều phải kính nể.

Liên quan đến cách nói này thì bí mật quá nhiều, hiện nay sinh linh bình thường căn bản không thể hiểu rõ, duy chỉ có cường giả vô thượng cấm kỵ mới chân chính chạm đến sự thật.

Chính vì đại biểu cho hủy diệt nên sức sống mà nó chiết xuất ra mới vô cùng quý gái, cả thế gian cũng khó cầu.

Bản thân chuyện này đã là một kỳ tích, bên trong hoang vu và hủy diệt lại ẩn chứa một tia sinh mệnh nguyên thủy nhất, nếu bị người đạt được tự nhiên có thể gột rửa thể phách, lột xác thăng hoa.

Thạch Hạo ngồi xếp bằng tại đây, mỗi lần uống một hớp thì thân thể liền phát ra ánh sáng thần thánh, khí tím trên đỉnh đầu hóa thành “đóa hoa đại Đạo”, mà chung quanh thì tràn ngập sen vàng.

Đây là một loại dị tượng, kèm theo tiếng tụng kinh truyền khắp tầng mây này.

Nếu có người ở đây thì chắc chắn rất khiếp sợ sau đó là bị cảm hóa, chân thành quỳ lạy, tạo thành nghi thức cúng bái nguyên thủy và cổ xưa nhất.

Thạch Hạo yên lặng không phát ra một tiếng động, chung quanh có cảnh tượng kỳ lạ lóng lánh, hắn tựa như Tế linh mạnh mẽ nhất của vùng thế giới này, tiếp thu lễ bái của hàng vạn sinh linh, ngâm tụng chân kinh nơi này.

Thân thể hắn lành lại, nguyên thần được lôi kiếp dịch gột rửa càng thông suốt thêm, tựa như được điêu khắc từ mũi khoan thần, không một chút tỳ vết, trong suốt hoàn mỹ, ánh sáng có thể chiếu đến ngôi sao nơi vực ngoại.

Đây là một cảnh tượng thần thánh!

Thương thế của Thạch Hạo khỏi hẳn, chí mấy ngụm lớn dịch tím mà thôi cũng đã giúp xương gãy liền lại, gân mạch dài ra, ánh sáng an lành chiếu khắp da thịt, ngay cả sợi tóc cũng phát sáng, từng sợi lấp lánh.

Vốn độ mạnh mẽ của cơ thể hắn cũng đã đến một cửa ải không thể tiếp tục đột phá, bị chặn lại tại cửa ải này.

Hiện tại tất cả đều thay đổi rồi, thân thể Thạch Hạo phóng thích các loại ánh sáng rồi sau đó rung rẫy dữ dội, bởi vì máu nóng nhanh chóng sôi trào, hắn đang phát sinh biến hóa tựa như đang thay máu tạo xương.

“Bắt đầu rồi!”

Thạch Hạo nghiêm nghị, lúc thương thể lành lại, sau khi hoàn toàn khỏi hẳn thì biến hóa kinh người bắt đầu.

Hắn hút sâu một dòng lôi kiếp dịch khác, toàn thân run rẩy không ngừng, thanh âm đinh tai, sau đó có thể thấy rõ ràng thân thể này và nguyên thần đang rạn nứt.

Đây không phải là tan vỡ mà tựa như rắn lột da, ve lột xác, chém xuống thân thể trước kia, tái hiện một người mới, đây là một loại sinh mệnh mới.

Cũng chỉ có lôi kiếp dịch mới có loại sức mạnh này, để tu sĩ tiến hành lột xác ở cấp độ cao hơn, nếu không rất khó!

Thạch Hạo đau nhức, xương cốt tựa như bị búa chẻ, vang lên tiếng răng rắc, đây là nặn lại xương trong truyền thuyết, tạo lại nguyên thai.

Đồng thời da cũ tróc ra không ngừng rơi xuống ngoài thân.

Loại biến hóa này rất thần bí nhưng cũng rất đáng sợ, bởi vì quá kịch liệt, lẽ ra phải tiến hành dần dần, thế nhưng hiện tại lại tiến hành với tốc độ cực cao.

Có thể nói vô cùng bá đạo, thân thể Thạch Hạo đang chảy máu, da cũ bóc ra mang theo tia máu, thậm chí mảnh xương, nếu người khác nhìn thấy nhất định sẽ sởn cả tóc gáy.

Ngoài ra nguyên thần cũng đang rạn nứt, sau đó tổ hợp lại, cứ thế nhiều lần phát sinh, tựa như một khối sắt tiên đang bị muôn vàn thử thách, rèn luyện liên tục.

Hiển nhiên mức tiêu hao là rất lớn, Thạch Hạo há miệng hút tiếp lôi kiếp dịch, sinh mệnh vật chất trong cơ thể nổ tung, nhanh chóng nặn ra một nguyên thai mạnh mẽ.

Khi loại tái tạo này gần kết thúc thì thân thể Thạch Hạo mở rộng, cao ráo mà cường tráng, càng thêm mạnh mẽ, da cũ đã rơi hết, da thịt của hắn tựa như ngọc thạch trong suốt.

Thạch Hạo chớp mắt, thần quang như kiếm, sắc bén khiếp người, nhưng rất nhanh hắn lại trở nên ôn hòa, trở lại nguyên trạng.

Vào giờ phút này, cơ thể và nguyên thần đều trải qua gột rửa ở cấp độ sâu, hoàn thành một lần lột xác, mạnh mẽ hơn trước rất nhiều.

Cận chiến vốn là thế mạnh của hắn, hiện nay nguyên thần cũng thế, trải qua sự rèn luyện của sấm sét, sự tẩm bổ của bảo dịch, nguyên thần của hắn càng đặc biệt mạnh mẽ.

“Phù!”

Người nhỏ hóa thành từ nguyên thần kia đang hít thở, tia chớp ngoằn ngoèo ở khắp nơi trong tầng mây đã không còn thuộc về thiên kiếp, nhưng vẫn bị hút tới, tiến vào mi tâm, bị người nhỏ kia hấp thu.

Hiện tại dù là đối đầu với người chuyên môn tu luyện thần thức, người có nguyên thần siêu phàm hắn cũng không sợ, có thể ngạo thị.

Thế nhưng hắn vẫn chưa đã ghiền, tựa như còn muốn tiến thêm một bước, liền tiếp tục hút lấy lôi kiếp dịch làm cho mình càng mạnh hơn.

"Những phù văn này được khí tức lôi đình đánh bóng, cũng càng có sức sống dồi dào hơn rồi."

Nguyên Thủy chân giải cùng Vạn Linh đồ vào lúc này hiện lên, khắc họa trong máu thịt và nguyên thần, không ngừng tiếp nối, rõ ràng lên.

Tựa như ngôi sao lấp lánh!

Thạch Hạo ngồi xếp bằng nơi đây, lúc này rơi vào trạng thái ngộ đạo sâu, không biết qua bao lâu mới mở mắt ra, toàn bộ thế giới phảng phất sáng lên.

Vừa nãy hắn tựa như trải qua mười mấy năm, nhìn lại hoàn toàn con đường ngày xưa đã đi qua, sau đó tiến thẳng về phía trước.

Nguyên Thủy chân giải được hắn lý giải tường tận hơn, bắt lấy ý nghĩa căn bản nhất, Vạn Linh đồ tựa như Chiến thần đồ lục, các loại hình ảnh nguyên thần khắc dấu bên trong cũng có thể thấy rõ ràng.

"Giải thích Đạo của hàng vạn sinh linh, nguyên thủy nhất, cũng mới tiếp cận bản nguyên… " Thạch Hạo khẽ nói, cảm ngộ cực sâu làm cho hắn chạm tới lĩnh vực kia rồi.

Đối với hắn mà nói thì điều này có ý nghĩa phi thường, nguyên vốn lúc sẽ phải tiến vào Thần Hỏa cảnh thì nhen lửa vạn đạo, hiện tại cảm giác được đường mình đi đã rõ ràng hơn.

Ào ào ào!

Xung quanh, sen vàng tràn ngập cắm rễ trong hư không, mà trên trời lại

bay xuống cánh hoa kèm theo khí tím, vô cùng lóng lánh.

Thạch Hạo nhẹ nhàng chấn động, những sen vàng này phá nát hư không, lợi hại hơn nhiều bảo cụ, hóa thành báu vật sát phạt thần thánh!

Cảnh tượng kỳ lạ như thế lại chân thực hiện ra, trở thành một loại thủ đoạn tấn công, khi tĩnh thì Thạch Hạo có ý vị siêu thoái thế gian, khi động thì tựa như hóa thành chiến Tiên.

Thạch Hạo đứng dậy, sen vàng xung quanh chập chờn, hắn chỉ tay lên trời, vô số cánh hoa bay lượn, không gì không xuyên thủng, khiến hư không vặn vẹo, đám mây bị đánh tan.

"Hả?"

Hắn kinh hãi, không chỉ vì uy lực mạnh mẽ kinh người của loại pháp tướng thần thánh này vượt xa tưởng tượng mà còn vì hắn nhìn thấy một cảnh tượng kỳ lạ hơn.

Bên trên còn có một tầng "Lôi đạo Thiên khung", nơi đó không có mây nhưng lại có ánh chớp không tên hóa thành một tầng trời.

Hắn lộ vẻ kinh ngạc, vừa nãy lúc độ kiếp thành công, liên tiếp xông qua mười tầng, vậy mà chung qui lại cũng chỉ là một tầng "Lôi đạo Thiên khung".

Hiện tại bản thân hắn nhìn thấy một Lôi đạo Thiên khung khác.

Đây tuyệt đối không phải là cảnh giới trước mắt của hắn có khả năng vượt qua, ẩn chứa hung hiểm lớn lao, có thể cảm nhận được nếu hắn bước vào thì chắc chắn trở thành than.

"Đây là kiếp Thần linh." Thạch Hạo nói khẽ.

Đồng thời xuyên qua màn sáng sấm sét kia, hắn loáng thoáng nhìn thấy một cái ao màu vàng, chất lỏng bên trong không giống lôi kiếp dịch màu tím

hiện tại!

Trong lúc hoảng hốt hắn lại thấy cổ thụ, phòng ốc, Kim Ô, rồng…, cảnh tượng siêu phàm!

Thạch Hạo giật mình nhưng cũng vô cùng mong đợi, nếu như nhen nhóm Thần Hỏa, sau khi bản thân đột phá Đại viên mãn nhất định phải độ kiếp nọ, nơi đó có vận may kinh người.

"Phù… "

Hắn thở ra một hơi, không nhìn nữa, cái đó lúc này không có khả năng chạm đến.

Hắn lấy ra một đỉnh bằng xương, bắt đầu thu lại chất lỏng màu tím còn dư, hai thước vuông vắn cũng chỉ mới dùng đi một nửa mà thôi.

"Sao lại biến mất?" Thạch Hạo cau mày, hắn phát hiện sau khi thu vào trong đỉnh, lôi kiếp dịch yêu tà khó hiểu này lại bốc hơi, căn bản không phong cấm được.

Đây là vì sao chứ? Hắn không dám làm bậy, bởi vì chất lỏng màu tím quá nhiều, mỗi một giọt đều có giá trị cao chót vót.

Cuối cùng hắn cẩn thận thử lại mấy lần vẫn như vậy.

"Ban trưa mặt trời ngã về tây, cực thịnh thì suy, tốt quá hóa dở sao?" Thạch Hạo nhíu mày nghĩ đền một ít lời mà Tề Đạo Lâm giảng giải cho hắn.

Một khi đến loại cảnh giới nào đó, không chỉ là theo đuổi sức chiến đấu mà còn một loại đạo lý thuần khiết nào đó trong cõi u minh.

Tề Đạo Lâm từng nói qua chuyện tương tự như vậy, có một vị Tam Quan Vương từng đạt được vận may ở "Tiên cổ", còn muốn hoàn toàn lấy luôn căn nguyên của vận may đó, kết quả tốt quá hóa dở mà ngã xuống.

Cùng lúc đó Thạch Hạo cảm nhận được, "Lôi đạo Thiên khung" trên

đỉnh đầu cuồn cuộn chuyển động ép xuống, bùng phát ra khí tức vô cùng nguy hiểm.

Đây chính là kiếp Thần linh, một khi bùng phát chắc chắn phải chết.

Thạch Hạo gật đầu, thế nhưng rất vô lại nói: "Ta còn chưa viên mãn, thân thể có thương tích, Chí tôn cốt đứt gãy cần tẩm bổ."

Hắn vừa ngẩng đầu nhìn tầng Lôi đạo Thiên khung kia vừa há to miệng hút lấy lôi kiếp dịch, hòa tan vào trong thân thể.

Trong nháy mắt, xung quanh sấm vang chớp giật, cuồng phong gào thét, kèm theo nước mưa như trút, cảnh tượng dọa người.

Từng tia chớp bổ xuống xung quanh Thạch Hạo, gần như muốn đánh vào thiên linh cái của hắn.

Hắn vừa nuốt lôi kiếp dịch vừa nghi ngờ quan sát không thôi, trong cõi u minh này có nhân vật gì, lại có thể nhận biết tất cả nơi này hay sao?

"Này, đừng làm ta sợ, bây giờ ta đang tài hoa phong nhã, đang đúng thời điểm huy hoàng nhất, không muốn bị ngươi mang đi." Hắn nhỏ giọng lẩm bẩm.

"Răng rắc!"

Mười tia sấm sét trút xuống bổ vào bên cạnh hắn, hư không đều như muốn nứt ra, cực kỳ kinh khủng.

Thạch Hạo sởn tóc gáy, trong cõi u minh thật có cái gì cảm ứng sao?

"Là mỹ nữ sao, tìm ta gấp thế, trước sau gì cũng bắt ngươi lộ diện!" Môi hắn hé ra nói thầm.

"Ầm!"

Lần này một trăm lẻ tám tia chớp màu đỏ ngòm xuất hiện lướt sát thân

thể hắn, khiến lông tơ toàn thân hắn đều bắt đầu dựng đứng lên.

Đồng thời có một con chim thần xoay quanh trên đỉnh đầu, còn có một con rồng thò đầu khỏi tầng mây theo dõi hắn.

“Chuyện lạ!”

Thạch Hạo nghiêm nghị, không chút trì hoãn.

“Đại Đạo lấy một nửa.”

Hắn nói thế, một ao lôi kiếp dịch hắn hấp thu gần một nửa, lại xếp một ít vào trong đỉnh, sau đó cũng không quay đầu lại phóng thẳng xuống đất.

“Ầm!”

Hư không rạn nứt, ánh chớp bùng nổ.

Hắn vừa mới đi thì nơi đó liền bị sấm sét nhấn chìm.

“Ui da, đau lòng quá, không, đau xương quá.” Xa xa, Thạch Hạo kêu quái dị, khuôn mặt thanh tú hơi nhíu, mắt to chớp chớp, che lấy ngực.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 803: GặP LạI

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

“Không xong, phải nhanh chóng tìm Đả Thần Thạch hộ pháp cho mình.” Hắn cảm thấy thân thể mình đang phát sinh biến hóa, phải tìm một chỗ yên tĩnh.

Mưa tầm tã, đất trời một mảnh trắng xóa. Sau đó Thạch Hạo biến sắc, dãy núi bên dưới cháy đen, rất nhiều ngọn sụp đổ, mưa to cũng khó mà dập tắt khói xanh, có sấm sét đang lấp lánh.

Khi hắn độ kiếp, cách xa như thế mà dãy núi này vẫn bị phá hủy phần lớn, có thể thấy được lúc nãy nguy hiểm cỡ nào.

“Có ma, ngươi còn sống.” Đả Thần Thạch từ xa bay lại, mới vừa thấy mặt đã thốt lên như vậy khiến Thạch Hạo tức giận muốn đánh nó.

“Dọa chết người mà, lúc nãy ánh chớp vô tận từ trên trời trút xuống, ta nghĩ rằng ngươi đã hóa thành than cốc rồi, đang tính đào huyệt cho ngươi đây.” Đả Thần Thạch thầm thì.

Hoàng Điệp cũng bay tới, cảnh tượng lúc nãy quả thật kinh người, nơi này bị ánh chớp bao phủ, như là ngân hà buông xuống, chúng nó kinh sợ đến nỗi chỉ có trốn ra xa nhìn lại.

“Mau mang tao rời đi, tao muốn bế quan.” Thạch Hạo lúc này xếp bằng trên mặt đất, bởi xương ngực phát sáng nên cả người hắn khó chịu tựa như đang bị rất nhiều sâu kiến cắn xé.

Một luồng thần mang xé rách hư không, Đả Thần Thạch phát sáng bọc lấy Thạch Hạo đi xa, nơi này tuyệt đối không thể ở lại, thanh thế độ kiếp khi nãy quá lớn, có thể bị một số hung thú phát hiện rồi.

Chạy xa nơi này, bọn họ hạ xuống một thung lũng.

Xương ngực Thạch Hạo đau đớn, lôi kiếp dịch đã nuốt xuống khi nãy bắt đầu hóa thành sức sống bản nguyên nhất nhằm về nơi đó, đây là dấu hiệu Chí tôn cốt sống lại sao?

Hắn hơi kinh ngạc, bảo dịch bên trong Lôi trì quả nhiên siêu phàm, lại khiến cho bộ ngực hắn ngưa ngứa như muốn mọc ra thứ gì, thế nhưng cũng không giống lắm.

Bởi vì những chỗ khác trong thân thể cũng có chút không khỏe.

“Mình đã dùng tinh huyết Chi tôn tẩm bổ khắp cơ thể, sao lại còn tụ về bộ ngực?” Hắn rất nghi ngờ.

Quả nhiên lần này là lạ, từ đầu đến chân hắn đều đang phát ra ánh sáng mờ mờ, tất nhiên nơi ngực là sáng nhất, toàn bộ cơ thể tựa như muốn sinh trưởng, xảy ra biến hóa nào đó.

Cùng lúc đó Thạch Hạo mơ màng mê man, càng khó có thể mở mắt ra, cơn buồn ngủ kéo tới, bất kể làm như thế nào đều không cưỡng lại được.

Cuối cùng hắn ngã xuống cỏ, ngủ say.

Cũng không biết qua bao lâu hắn mới thức tỉnh, hoảng hốt mở mắt ra, ánh bình minh rực rỡ, từng luồng sáng vàng rơi trên người hắn, ấm áp.

Giông tố ngừng lại từ lâu, lúc này đã là sáng sớm.

Đả Thần Thạch núp ở phía xa, đề phòng nhìn hắn, Hoàng Điệp cũng thế.

“Sao thế?” Thạch Hạo hỏi.

“Ngươi còn hỏi, đêm hôm khuya khoắt, cả người ngươi chảy xuôi bùa vẽ quỷ quái, suýt chút nữa gây tai nạn chết người.” Đả Thần Thạch vẫn còn dáng vẻ sợ hãi.

“Nửa đêm tao bị giày vò à? Kể tường tận xem.” Thạch Hạo nhíu mày, hắn cũng không biết.

“Ai biết ngươi xảy ra chuyện gì, nằm ngay đơ nơi đó, thế nhưng thân thể lại tự động lưu chuyển các loại ký hiệu linh tinh, tựa như mở ra Lục đạo Luân hồi, yêu tà dọa người rất là khó hiểu.” Đả Thần Thạch cường điệu.

Thạch Hạo yên lặng, hắn không có chút ấn tượng nào, chỉ cảm giác giấc ngủ rất say, xem ra cơ thể hắn đã xảy ra biến hóa nào đó, làm ra một chút phản ứng bản năng.

Hắn chăm chú kiểm tra tình trạng của mình, chỉ cảm thấy mạnh mẽ trước nay chưa từng có.

Ngoài ra, thân thể có chút khác thường, thế nhưng không biết khác thường thế nào, bỗng nhiên vận lực khống chế Nguyên Thủy chân giải thì phát hiện trên người có rất nhiều điểm sáng thần bí.

“Là Chí tôn huyết sao?”

Thạch Hạo nghi ngờ không thôi, luôn cảm thấy có một chút biến hóa nhưng trong lúc nhất thời không làm rõ được.

Thân thể rất kỳ diệu, có thể mở ra võ đạo Thiên nhãn, Tha Tâm thông và các loại kho tàng ẩn giấu, Thạch Hạo cảm thấy thay đổi của mình có vẻ như là bên trong một kho tàng nào đó.

Hiện giờ hắn tìm không thấy đầu mối, chắc là có quan hệ với Chí tôn huyết.

“Kệ đi, dù sao cũng lột xác ở mặt tốt.” Thạch Hạo mặc vào một bộ pháp y, mang theo Đả Thần Thạch rời khỏi sơn cốc.

Cùng lúc hắn lấy ra một ít lôi kiếp dịch đưa cho Hoàng Điệp làm cho Đả Thần Thạch ao ước hận không thể hóa thành thân thể máu thịt để nuốt mấy giọt.

Thạch Hạo tinh tế thể ngộ, lần này độ kiếp thành công, thật sự là mạnh mẽ hơn rất nhiều trước nay chưa từng có, trước mắt hắn có khả năng đã đạt đến một độ cao mới.

Đến thời điểm này hắn cảm thấy có thể nhẹ nhõm hơn rất nhiều, chỉ cần chờ đợi quyết chiến thiên tài ba ngàn châu, dùng chiến tích để kiểm tra!

"Lục Quan Vương đang tìm ta à?"

Thạch Hạo lộ vẻ khác thường, một tên được ghi vào sách cổ, thanh niên chí tôn mạnh mẽ đến không hợp thói thường, trong một lần xuất thế lại đang tìm hắn.

Áo trắng như tuyết, Lục Quan Vương Ninh Xuyên siêu phàm nhập thánh, lúc hắn sinh ra đã khác với tất cảmọi người, lưng mang Thiên đồ, trán sinh Long văn, đêm ấy lúc sinh ra thì ánh sáng thần thánh chiếu sáng khắp nơi, trời đất sáng như ban ngày.

Có người nói hắn có khả năng là một nhân vật cấm kỵ vô thượng chuyển thế!

Thế nhưng chuyển thế chưa từng có dẫn chứng xác thực nên chuyện này cũng chỉ là lời đồn mà thôi.

Lại có người nói hắn có quan hệ với Tiên, kế thừa căn cơ Tiên đạo, lúc trong bụng mẹ hắn kết hợp với dấu ấn vô thượng khiến cho đường tu hành của hắn không thể so bì.

"Ta đến là vì đời sau tội huyết có xương trán phát sáng tận trời, chữ Tội phá mây, Đạo phải được bảo vệ, không cho phép kẻ khác khinh nhờn." Đây là lời hắn nói khi tới Tội châu.

Lúc Thạch Hạo biết thì nhìn lên trời cao.

Trong lúc mơ hồ hắn phảng phất xuyên qua thời không, nhìn thấy một đại địch mặc bạch y dồn ép cả đất trời, khí huyết cuồn cuộn, đại Đạo nổ vang, như rồng gầm xuyên thấu chín tầng trời đang đợi hắn nơi xa.

"Nói khoác không ngượng!"

Thạch Hạo lạnh giọng nói, mặc kệ người kia là ai, siêu phàm cỡ nào thì hắn đều không sợ, nếu tiến vào Tiên cổ thì chiến đấu đến cùng!

Lục Quan Vương Ninh Xuyên đã rời đi, Tội châu quá lớn nên hắn không thể ở lại khu vực này lâu.

Đồng thời còn nghe đồ có quái thai thời cổ xuất thế, muốn tìm Ninh Xuyên.

"Thành Ly Hỏa." Thạch Hạo thoáng kích động trong lòng.

Đây là tin tức hắn bất ngờ đạt được khi trở lại Hoàng đô của Hỏa quốc cẩn thận tìm hiểu, hai cha con đến từ hạ giới kia rất có thể đang ở thành Ly Hỏa.

Tin tức không rõ ràng nhưng có manh mối như thế thì cũng tốt lắm rồi, Thạch Hạo lập tức chạy đi, hắn muốn gặp cha con Hỏa Hoàng, hai người này đều từng có ơn với hắn.

Từng ra tay cứu giúp, cũng từng cho hắn tu hành ở tổ địa Hỏa tộc, thậm chí Hỏa Hoàng còn tự mình giảng đạo chỉ điểm cho hắn.

Đại chiến sắp bắt đầu rồi, Thạch Hạo hi vọng trước khi tiến vào Tiên cổ thì có thể nhìn thấy Hỏa Linh Nhi, nếu không thì không biết bao nhiêu năm nữa mới gặp lại.

Hắn không muốn nhiều năm sau cảnh còn người mất, tiếc nuối trong lòng.

Thành Ly Hỏa, xung quanh có rất nhiều cây dâu lửa mang theo ráng lành, một số cổ thụ mấy ngàn năm càng là phụt lên ngọn lửa đỏ rực, phả hơi nóng vào người.

Hỏa tộc lấy lửa làm cơ sở, lấy lửa lập giáo.

Bọn họ tự nhiên thân thiết với lửa, vì vậy gần nơi ở tràn ngập cây già như vậy.

Thạch Hạo đi tới bìa rừng dâu lửa, nơi này có người đang làm lụng, hái lá dâu, nuôi tằm lửa, thỉnh thoảng lại có lửa lớn hiện lên.

Trong rừng nhiệt độ không thấp, tằm lửa bò tới né tằm để ăn lá dâu, từng con từng con mang theo ráng lành, ánh sáng lưu chuyển.

Tơ mà loại sinh linh này phun ra cực kỳ cứng cỏi, có thể luyện chế thành bảo y, xem như là một loại côn trùng kỳ dị, hơn nữa lại có sức chiến đấu không kém.

Một số thiếu nữ hái dâu khắp nơi, chăm sóc tằm lửa.

“Hả?”

Lúc lơ đãng quay đầu thì Thạch Hạo nhìn thấy mặt bên một người đang hái dâu, thân thể hắn lập tức cứng lại, thất thần.

Bóng người kia quay ngang, cõng một giỏ trúc, bên trong tỏa ra ráng lành, chất đầy lá dâu lửa, nàng mặc áo vải thô bằng dâu, nhưng màu da như tuyết, quyến rũ bẩm sinh.

Hỏa Linh Nhi!

Không có kiếm tìm vất vả cũng không có tình cờ gặp gỡ sau hoạn nạn, rất bình thản, cũng rất tự nhiên, cứ thế nhìn thấy.

Thế nhưng trong lòng Thạch Hạo lại run lên, dâng lên một luồng tâm tình đặc biệt.

Hỏa Linh Nhi vóc người cao gầy, hai mắt trong suốt, mỹ lệ vô song, trên mặt có mồ hôi, nàng tựa như thiếu nữ hái dâu bình thường, làm những việc này rất tự nhiên.

Quần áo rất thô kệch cũng rất đơn giản, giặt tới mức đến mực bạc trắng phai màu, nàng bình tĩnh mà kỳ ảo làm lụng nơi đó, dáng vẻ này rất khác với vẻ hoạt bát phấn chấn lúc xưa.

Công chúa của một nước, bây giờ lại ở đây hái dâu.

Trong lòng Thạch Hạo có chút buồn đau, lặng nhìn rồi muốn tiến lên.

Lúc này Hỏa Linh Nhi xoay người, cõng giỏ trúc hướng về một nơi đi tới.

Thạch Hạo không nói gì, dừng lại một chút rồi đi theo.

Một ngôi nhà lá, sau nhà là rừng dâu lửa, trước nhà là rừng trúc, rất u tĩnh, cũng rất tự nhiên, trong sân có một ít gốc cây, là chỗ ngồi thiên nhiên.

Quá đơn giản, thậm chí có thể nói là tồi tàn, đã từng lầu quỳnh điện ngọc, cung điện liên tiếp, hiện giờ thành mây bay.

Linh Nhi thả giỏ trúc xuống, nhấc vại nước, đến bờ sông ven đường cách đó không xa giặt đồ, thân thể cao gầy, khuôn mặt xinh đẹp, nàng chăm chú và yên tĩnh.

Không biết vì sao trong lòng Thạch Hạo lại càng thêm đau buồn.

Hỏa Linh Nhi trong lòng có linh cảm đột nhiên quay đầu nhìn lại.

Thanh niên kia mặc áo xanh, người rất thanh tú, con mắt trong trẻo, mang theo một chút kích động, còn có chút đau long, đang kinh ngạc nhìn nàng.

Giờ phút này, tim Hỏa Linh Nhi đột nhiên đập nhanh hơn một chút,

thiếu niên kia, khuôn mặt tuy không giống nhưng lại có đôi mắt trong suốt và ý vị tương tự.

“Ngươi là… ” Hỏa Linh Nhi run sợ, kinh ngạc nhìn hắn, không muốn rơi lệ thế nhưng trong mắt lại xuất hiện hơi nước, có từng giọt óng ánh lăn xuống.

“Là ta.” Thạch Hạo đi tới trước.

“Loảng xoảng!”

Vại nước rơi trên đất, nước mắt Hỏa Linh Nhi không ngừng chảy xuống, run giọng nói: “Ngươi… còn sống.”

Những câu nói này đại biểu quá nhiều.

“Vèo!”

Sau nhà tranh, trong rừng dâu lửa, một bóng xám lao tới mang theo gió mạnh, từ dài mấy trượng không ngừng thu nhỏ lại. cuối cùng không hơn nửa thước, một đôi cánh nhỏ bám trên người Thạch Hạo.

“Sói con.”

Sói con màu xám này là đời sau Sói thần mà Thạch Hạo đạt được từ Bách Đoạn Sơn, sau đó giao cho Hỏa Linh Nhi nuôi, đã nhiều năm trôi qua cái mũi nhạy cảm của nó vẫn trước tiên ngửi được mùi quen thuộc.

Thạch Hạo ôm sói con, nhanh chân bước tới bờ sông đón lấy Hỏa Linh Nhi.

“Ta đã biết, ngươi nhất định có thể sống sót… ” Hỏa Linh Nhi cười nhưng lại rơi lệ ướt cả gò má, mang vẻ đẹp chân chất tự nhiên.

Bảy thần xuống hạ giới, truyền khắp các giáo lớn, không ít người thượng giới đều biết, Hỏa Linh Nhi chính là từ đó lên sao không chú ý được?

Năm đó khi nghe Thạch Hạo nghênh chiến bảy thần rồi cuối cùng chết đi nàng buồn bã ủ rũ, không thể nào tiếp thu được.

Cuối cùng khi nghe nói có một thiếu niên tên Tần Hạo tới, là em của Thạch Hạo càng làm cho nàng đứt từng đoạn ruột, mỗi khi nghĩ tới cố nhân thì đều rơi lệ.

Sói con hóa thành hơn nửa thước nhảy xuống đất, dùng miệng ngậm ống quần Thạch Hạo kéo hắn đi theo.

Trong rừng dâu lửa sau nhà tranh có một ngôi mộ đất, không có bia mộ, không có quan tài, chỉ chôn chiến y của thiếu niên.

Trong lòng Thạch Hạo run lên, quay đầu nhìn lại Hỏa Linh Nhi.

Nước mắt nàng đầy mặt nói: “Nghe tin, ta không tin nhưng lại không thể không chấp nhận.”

Đây là ngôi mộ mà nàng vì hắn mà lập, cách nhà tranh không xa.

Mắt Thạch Hạo cay cay, nhìn nàng yên lặng thật lâu.

“Chúng ta lo muốn chết, Linh Nhi thường đau buồn, khóc ngất.” Sói con nói, nó là đời sau của Sói thân nên rất bất phàm.

Trong lòng Thạch Hạo chấn động mạnh, đi tới thượng giới không lâu nhưng đã trải qua rất nhiều chuyện, vượt qua nhiều lằn ranh sinh tử, nhưng lại không biết nơi xa vẫn có một người nhớ hắn, vì hắn mà đau thương rơi lệ.

“Ngươi… chính là Hoang và cũng là người có xương trán phát ra ánh sáng thần thánh, chữ tội phá mây sao?” Khi Hỏa Linh Nhi nghe hắn chậm rãi kể ra tất cả những chuyện đã trải qua thì đặc biệt khiếp sợ.

Thạch Hạo lau nước mắt trên mặt nàng, gật gật đầu, nói tất cả.

“Keeeng!”

Tiếng chuông văng vẳng xuyên qua không gian, truyền khắp mặt đất, lúc này dù cách xa bao nhiêu thì tất cả tu sĩ cũng đều nghe được.

Thạch Hạo đột nhiên ngẩng đầu, hắn biết trăm sông tụ biển, đại quyết chiến thiên tài ba ngàn châu sắp bắt đầu rồi, thời khắc này rốt cuộc đã đến!

"Ngươi… đi như vậy quá nguy hiểm rồi, Lục Quan Vương, truyền nhân Tiên điện, lại còn những người khác, tất cả đều rất vô tình." Phút chốc khi nghe tiếng chuông Hỏa Linh Nhi cũng biết, va chạm kịch liệt và rực rỡ nhất đời này sắp bắt đầu rồi.

"Đừng lo, chờ ta trở lại, dù là Lục Quan Vương, truyền nhân Tiên điện hay là người khác có lợi hại hơn nữa, nếu nhằm vào ta tất cả đều diệt." Thạch Hạo nói.

Giống như trước kia, giống như lúc gặp gỡ ở Bách Đoạn Sơn hắn thẳng thắn và tự tin.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 804: TìNh CảM Chân ThàNh

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Tiếng chuông réo rắt truyền khắp núi sông!

Từng gợn sóng do tiếng chuông biến thành vang xa, đầy ắp sức mạnh thời gian, lắng đọng huy hoàng từ thời cổ.

Nghe tiếng chuông du dương kia, nhìn Hỏa Linh Nhi mặc áo vải dâu thô cùng mặt đầy nước mắt, tâm tư Thạch Hạo cũng kịch liệt chập chùng, đưa tay lau lệ cho nàng.

Hỏa Linh Nhi nước mắt mơ hồ, vừa vui vừa sầu não, hôm nay có thể gặp lại cố nhân tựa như giấc mộng không thật, thế nhưng vừa mới gặp lại đã vội phân ly.

Tiếng chuông đã vang, núi sông đã chấn động, đây là tiếng chuông báo hiệu trăm sông tụ biển, đại chiến thiên tài bắt đầu, nàng biết giờ phút này cả ba ngàn châu đều chấn động.

“Ngươi nhất định sẽ trở về đúng không?” Hỏa Linh Nhi nhẹ nhàng hỏi, trên khuôn mặt như ôn ngọc không ngừng có nước mắt chảy xuống, ánh sáng trong mắt cũng bị hơi nước nhấn chìm.

“Trở về, nhất định sẽ trở về!” Thạch Hạo nói, tuy mới gặp lại nhưng tiếng chuông đã vang, nhắc nhở tất cả mọi người có chí hướng về Tiên cổ rằng đại chiến sắp bắt đầu.

“Sao lại phải đi chứ.” Sói con không vừa lòng, ngước đầu nhìn Hỏa Linh

Nhi rồi lại nhìn Thạch Hạo, sau đó cắn ống quần Thạch Hạo nói: “Không cần đi, mấy năm qua Hỏa Linh Nhi đều không vui vẻ, một mực ước ao ngươi sống sót xuất hiện.”

Thạch Hạo trong lòng ấm áp nhưng mũi cũng cay cay, nhìn thiếu nữ từng hoạt bát vui vẻ, hiện nay trầm lặng như thể, thay đổi quá nhiều.

Hỏa Linh Nhi cúi xuống sờ đầu sói con nói: “Sói con, mày nói linh tinh gì thế, thiên tài ba ngàn châu tụ hội, tại sao, vì cái gì, là cơ hội cuối cùng của kỷ nguyên này, rất quan trọng, Thạch Hạo nhất định phải đi.”

Lúc nàng cúi đầu khẽ nói với sói con thì rõ ràng có một giọt óng ánh trong suốt rơi trên vạt áo, lăn xuống đất, tiếng nói run run.

Trong lòng có chút không nỡ, chuyến đi này còn có thể gặp lại sao? Ai có thể xác định, lần từ biệt này không biết mất bao lâu, năm tháng trôi qua có thể thay đổi rất nhiều chuyện.

Thạch Hạo há miệng muốn nói cái gì thế nhưng… nói thế nào được khi hắn quả thực muốn tham chiến.

“Ngươi phải cẩn thận, tranh bá gì, vận may gì cũng không bằng bình yên sống sót, không nên mạo hiểm tiến đánh, bảo vệ tốt chính mình.” Hỏa Linh Nhi không cho hắn nói.

Thạch Hạo yên lặng gật đầu, trong lòng ấm áp nhưng đồng thời con mắt và sống mũi càng lúc càng cay cay, lời nói bình thản kia làm hắn rất cảm động.

Hắn kinh ngạc nhìn Hỏa Linh Nhi rồi nhìn mộ huyệt kia, phát hiện mình có chút ngây dại không biết nói gì.

Từng có một cô gái một mình đau buồn, yên lặng ngóng về phương xa.

Chân thật như thế, không một chút vụ lợi, tinh khiết như thế, không một chút vấy bẩn, tự như nước biển óng ánh, thủy tinh trong suốt, như ngọc ôn

hòa, đây là một loại chất phác quý giá.

Thạch Hạo cảm giác trái tim mình run rẩy rất khác trước đây, ngoài cảm động còn là không muốn xa cách, càng có một tư vị không nói được cũng không tả được.

Hắn từng kiêu căng cũng từng phóng đãng, trước đây đều là la hét muốn vác mấy tên Béo xinh đẹp nhất về Thạch thôn.

Loại dũng mãnh này tự nhiên là bị ảnh hưởng từ những chú bác trong Thạch thôn.

Đã từng đại chiến với "nữ Tiên béo", càng là dự định vác tiên tử về Thạch thôn, cũng từng tiếp xúc thân mật với minh châu các bộ tộc nhưng đều chưa từng khiến trong lòng rung động như vậy.

Hắn không biết tương lai thế nào nhưng hiện tại sự quan tâm chân thành này, cảm giác này làm cho hắn hoảng hốt.

Có thể sự chờ đợi thuần túy này, hoài niệm chân phương này, cùng nỗi nhớ lặng yên, vô tư hoàn mỹ như vậy mới là đẹp nhất, làm cho hắn cảm động.

Tâm và thần Thạch Hạo đều rung động, không quá giống trước đây, không phải sự hấp dẫn của dung mạo, sự cuốn hút của ham muốn mà đây chỉ là một loại tình cảm thuần khiết.

"Ngươi vác về Thạch thôn mấy tên béo rồi?" Hỏa Linh Nhi ngẩng đầu, lau lệ trên khóe mắt, bỗng nhiên cười hỏi.

"Một, hai, ba… " Thạch Hạo bấm ngón tay như đang thật sự đếm.

"Nhiều như vậy hả?" Hỏa Linh Nhi nhẹ nhàng véo tai hắn, lúc này tuy còn nước mắt nhưng cũng đã có tư vị hoạt bát vui vẻ của ngày xưa.

"Kết quả đều chạy hết, còn phải tiếp tục bắt." Thạch Hạo nói rồi cười ha

ha.

“Không có lương tâm.” Sói con bất mãn gào oang oang, dùng sức kéo ống quần hắn, điều này khiến Thạch Hạo ngạc nhiên, đây là sói hay là chó ngao?

“Ngươi… sống sót là tốt rồi.” Hỏa Linh Nhi nói khẽ, gặp lại ở đây khiến nàng cảm thấy trời đất này như tươi sáng hẳn lên.

Cây dâu lửa phát ra ánh đỏ, chiếu sáng nơi yên tĩnh và an lành này, khiến người ta cảm thấy ấm áp.

Nụ cười của Hỏa Linh Nhi rất tinh khiết, mang theo ánh lệ làm Thạch Hạo bị rung động, hắn nhìn nàng, cặp mắt kia rất linh động, chỉ là từ lúc gặp gỡ đến giờ vẫn có hơi nước, long lanh.

Thạch Hạo không tự chủ được giang hai tay, mạnh mẽ ôm lấy Hỏa Linh Nhi, nhẹ giọng nói vào tai nàng: “Cảm ơn!”

Hỏa Linh Nhi không nói gì, nơi đây rất an bình, bên cạnh là mộ đất vàng, chôn chiến y của thiếu niên, dưới chân là một con sói xám nhỏ, hai người đứng chung một nơi, yên lặng.

Nơi này rất tĩnh mịch, yên ắng đến thậm chí có thể nghe được tiếng tằm lửa cắn lá dâu nghe sàn sạt.

“Keeng!”

Chuông lớn lại vang lên, khuấy động núi sông.

Hiển nhiên vào giờ phút này tất cả những chí tôn trẻ tuổi có chí bước trên con đường vô địch, hi vọng lên đến đỉnh cao huy hoàng nhất của ba ngàn châu thượng giới, đều ngẩng đầu, máu nóng sục sôi!

“Ngươi nên đi rồi.” Hỏa Linh Nhi nói khẽ.

Vẻ yên tĩnh bị phá vỡ, Thạch Hạo cuối cùng cũng phải rời đi.

“Không vội, đây chỉ là tuyển người tiến vào ‘Tiên cổ’, còn có thời gian.” Thạch Hạo nói, hắn nhìn vào đôi mắt kia, cảm thấy có loại không muốn cùng với lo lắng, còn có lo sợ được mất.

Quả thật Hỏa Linh Nhi rất lo lắng, nàng sợ Thạch Hạo đi rồi sẽ không quay lại nữa.

Đại chiến thiên tài ba ngàn châu, ai có thể nói nhất định đứng đầu, nhất định thắng được.

Năm tháng dài dằng dặc tới nay đã chôn xuống rất nhiều cường giả, có một số được coi là “người số một” nhưng vẫn bất hạnh ngã xuống.

Dù là một số quái thai thời cổ từng đứng đầu, trong đó không thiếu Tam Quan Vương, Tứ Quan Vương (ở đây chỉ những người tham gia và đoạt giải nhất ba, bốn lần) sau đó xuất thế lần nữa nhưng cũng gặp phải đối thủ đáng, cuối cùng mất mạng.

Hiện nay, lưu lại, sống sót, ẩn giấu trong kẽ băng rất nhiều đời không xuất hiện, dù chỉ là số ít nhưng đều đạt đến trình độ cao nhất, mạnh mẽ nhất!

Quái thai như vậy tuyệt đối là mạnh nhất xưa nay, là một nhóm sáng chói nhất.

Thạch Hạo không vội rời đi, ở cùng Hỏa Linh Nhi, đồng thời mở ra một cái vườn trước nhà tranh, trồng xuống đó hai cây dâu lửa rất nhỏ, lại hái một bó hoa tươi đẹp trồng dưới tàng cây.

“Chờ ngươi đại chiến trở về có thể qua rất nhiều năm, hai cây này hẳn cành lá xum xuê rồi, trong vườn này cũng mọc đầy hoa cỏ tươi xinh.” Hỏa Linh Nhi nói.

Lần từ biệt này rất nhiều năm, dựa theo suy đoán của nhân vật mạnh mẽ nhất thời cổ thì tiến vào Tiên cổ, ngắn nhất là một, hai năm, dài nhất phải mấy trăm năm thậm chí hơn một nghìn năm mới có thể đi ra.

Mà lần này là lần cuối hoa Tiên mở ra, "Tiên cổ" mở ra lần cuối cùng, có lẽ sẽ khác, ai cũng không đoán được.

"Hi vọng tất cả đều tốt, khi về gặp ngươi vẫn cười rạng rỡ như vậy." Thạch Hạo nói.

Hắn cũng có chút thất vọng, mới gặp lại, vừa gặp mặt đã phải bước lên một con đường, trong lòng hơi có chút sợ sệt.

Không phải lo lắng cho mình.

Hắn chỉ hy vọng khi trở lại còn có thể nhìn thấy Hỏa Linh Nhi, thế gian này không thể chống lại nhất chính là thương hải tang điền, sợ nhất là cảnh còn mà người mất.

"Mong rằng tất cả đều sẽ bình an." Hỏa Linh Nhi nhìn hắn.

"Yên tâm đi, trên con đường này ta sẽ cao giọng hát vang, đặt chân lên đỉnh cao nhất, muốn bước lên đỉnh huy hoàng nhất của kỷ nguyên này, đến lúc đó đến gặp ngươi, thật sự siêu thoát."

Tinh thần Thạch Hạo phấn chấn ngước nhìn trời cao, đây là chí hướng của người thiếu niên, hắn muốn bước lên đỉnh cao nhất thần đạo, không sợ bất diệt, ngạo thì trời đất này, nhìn thấu tất cả trên thế gian.

"Liễu Thần, con muốn đuổi theo bước chân của người, đến thế giới của người." Hắn nắm chặt nắm đấm, sau đó quay đầu nhìn về phía Hỏa Linh Nhi nói: "Chờ ta trở lại, dẫn ngươi đi nhìn những vẻ đẹp khắp thế gian."

Hắn tràn đầy tự tin, ánh mắt sáng rực, nhìn trời cao, muốn nhìn xuống đồng đại, trở thành người mạnh nhất.

"Năm tháng thay đổi, thế gian tươi đẹp nhưng rất nhiều điều cũng sẽ trở thành mộng ảo, chỉ cần ngươi còn sống trở về là tốt rồi." Hỏa Linh Nhi nói, trong vẻ tươi cười còn mang theo một chút thương cảm.

Thạch Hạo nhìn về chín tầng trời, ngước nhìn con đường mạnh nhất, gật đầu, giọng kiên định nói: “Được!”

“Ngươi sau khi tới thượng giới… ” Thạch Hạo hỏi.

Đã từng là công chúa của một nước, bây giờ vì sao áo vải dâu thô lậu, tự tay giặt đồ bên bờ sông, điều này làm cho trong lòng hắn chua xót, mấy năm qua đến cùng là xảy ra chuyện gì?

“Nơi này cũng không phải là hạ giới.” Hỏa Linh Nhi nói.

Hoàng đế của một quốc gia ở hạ giới tới thượng giới, ở trước mặt Thiên Thần, cao thủ khắp nơi đã không còn có thể là trung tâm được người kính bái.

Chuyện này giống như là bắt đầu lại từ đầu, không còn vinh quang ngày xưa.

Thế nhưng dù sao cha con bọn họ cũng là đời sau dòng chính Hỏa tộc thượng giới, mà tại hạ giới cũng sáng tạo ra cục diện bất phàm, bởi vậy lúc đầu cũng từng được trọng dụng, được ban cho các loại trang viên Hoàng tộc.

Chỉ là theo mấy trăm cây linh dược bị biến dị, dần dần lột xác, một số hóa thành thánh dược thì phiền phức cũng theo đến.

Mười mấy cây thánh dược lớn cùng nhau, ai mà không chú ý, đủ khiến đại giáo đỏ mắt, sinh lòng tham lam, rất nhiều người nhìn chằm chằm vào họ.

Hỏa Hoàng rất quyết đoán, ông là một người thông minh, trực tiếp nộp lên thánh dược, trả lại trang viên cho Hỏa tộc thượng giới, sau đó mang theo Hỏa Linh Nhi phiêu bạt.

Cuối cùng hai cha con tới nơi này, sống cuộc đời đơn giản và bình thản.

“Vinh hoa phú quí trên thế gian ta đều chiếm được, đều từng trải qua,

bình yên chất phác như vậy ta lại cảm thấy rất tốt, rất phong phú.” Hỏa Linh Nhi nói.

Thạch Hạo gật đầu, trải qua xa hoa bên ngoài mới có thể cảm nhận được sự tự nhiên của hồng trần, quan trọng nhất chính là tâm tình của con người.

“Hỏa Hoàng đâu?” Hắn hỏi.

“Cha ta đi ngao du, đã hơn một năm chưa có về.” Hỏa Linh Nhi lộ vẻ u sầu, sau đó nhìn về phía Thạch Hạo nói: “Ngươi… nhất định phải trở về.”

“Hỏa Hoàng là người thông minh, không có việc gì đâu, ông ấy sẽ trở về.” Thạch Hạo an ủi, sau đó trịnh trọng cam kết, hắn nhất định sẽ bước lên đỉnh cao huy hoàng nhất, khi đó sẽ trở về.

Hắn lưu lại lôi kiếp dịch, cuối cùng vẫn phải đi.

“Gặp lại, sẽ gặp lại!” Thạch Hạo xoay người, nhanh chân đi xa.

Mãi đến tận rất xa, lúc hắn quay đầu lại thì vẫn nhìn thấy một bóng ngươi đứng bên bìa rừng dâu lửa phất tay, nước mắt khiến hai mắt nàng mơ hồ.

“Lần từ biệt này mất bao nhiêu năm đây? Trăm năm chìm nổi, hay là nghìn năm… ” Thạch Hạo không biết, trong mắt cũng có giọt nước nóng hổi, cuối cùng không nhịn được lăn xuống.

“Cẩn thận, ta sẽ trở về!” Thạch Hạo lớn tiếng nói, sau đó bay lên trời cao, biến mất nơi cuối trời.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 805: Mở MàN

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Ly biệt đều là thương cảm, nhưng đường thì cuối cùng cũng phải tiến về phía trước.

Thạch Hạo đi xa, bước lên hành trình!

Mỗi một châu đều rộng lớn vô ngần, từ đầu này đến đầu kia hơi chút là đếm bằng trăm triệu dặm, số lượng sinh linh các tộc khổng lồ đến không thể tưởng tượng.

Ba ngàn châu, nếu gộp lại thì cơ bản là khó có thể tính được có bao nhiêu sinh linh, đếm mãi không hết.

Lấy Lôi châu làm ví dụ, đông tây dài khoảng hai trăm ba mươi triệu dặm, nam bắc khoảng tám mươi triệu dặm, trong ba ngàn châu thì châu này cũng không tính là lớn, chỉ là một châu cỡ trung ở thượng giới mà thôi.

Lần này riêng Tội châu thôi đã có tám triệu Tôn giả phù hợp tư cách báo danh dự thi, đây là đã qua mấy lần chọn lựa nếu không còn nhiều nữa!

Nhiều người như vậy làm sao có thể đều đưa vào “Tiên cổ”, phải biết là còn hai ngàn chín trăm chín mươi chín châu nữa.

Rất nhiều người đều biết bên trong Tiên cổ có vận may lớn, vì vậy đua nhau báo danh, Tôn giả các giáo, sinh linh các tộc vì muốn đạt được tư cách có thể nói đã dùng tất cả thủ đoạn.

Thạch Hạo có chút sững sờ, sau khi ra ngoài hắn tự nhiên hiểu rõ tình huống, chỉ riêng Tội châu liền có tám triệu người dự thi, điều này là cho hắn cảm thấy chóng mặt, cực kỳ đau đầu.

"Chuyện này sẽ khốc liệt đến cỡ nào, cuối cùng phải chết bao nhiêu người đây." Hắn linh cảm đến cuối cùng thây sẽ chất thành núi, anh tài tàn lụi, quá nhiều người phải chết.

Một ông lão cười rộ lên nói: "Anh bạn trẻ quá cả nghĩ rồi, lẽ nào người lớn trong tộc không nói cho ngươi biết, tiến vào 'Tiên cổ' không dễ, số người là cố định sao? Trước khi đi vào là máu chảy thành sông rồi. Đúng rồi, ngươi là người của giáo nào?"

"Ta biết những thứ này." Thạch Hạo gật đầu nói: "Nhưng sau đó không phải càng kịch kiệt sao?"

Tề Đạo Lâm phủi tay làm người dưng, cái gì cũng mặc kệ, may là bản thân Thạch Hạo từ lâu tìm hiểu ngọn ngành, biết được không ít chuyện.

"Cụ à, ta phải đi rồi, vẫn chưa lấy được tư cách dự thi nữa." Thạch Hạo xoay người bước đi, nếu không có thể không kịp thời gian.

"Cố gắng đi, hai ngay sau là bắt đầu rồi, ngươi thật là bình tĩnh." Ông lão cười nói.

Thạch Hạo chưa từng trải qua mấy vòng tuyển chọn đơn giản nhất, giờ xuất hiện muốn dự thi thì nhất định phải có "Tín vật" của một phái, chứng minh là đệ tử trọng yếu.

Theo lời Tề Đạo Lâm thì chuyện này không có vấn đề gì, rất dễ dàng đạt được.

Tội châu có rất nhiều chủng tộc, đạo thống san sát và hiện tại có không ít đều đã sa sút cả, khó có thể xuất hiện Tôn giả đặc biệt mạnh mẽ đi dự thi, vì vậy những môn phái này trở thành mục tiêu của một số người.

Thạch Hạo một đường tiến tới rất xa, đến gặp mười mấy đạo thống sa sút, kết quả phát hiện sớm bị người "đến thăm" rồi.

Mãi tận nửa ngày sau rốt cuộc nhìn thấy một môn phái, rất hoang vu xuất hiện trên một ngọn núi lớn.

"Côn môn."

Trước cổng có một tảng đá lớn viết hai chữ như vậy. Môn phái này trông rất cổ xưa, bậc thang bằng đá xanh lên núi đều bị đạp đến lõm xuống.

Đồng thời nó cũng thật sự sa sút, không hơn đạo tràng Chí tôn bao nhiêu.

Mấy ngôi điện cổ xưa xuất hiện vết rách, chỉ còn lại kiến trúc, lúc nào cũng có thể sụp đổ, thật không biết nó đã tồn tại bao nhiêu năm.

Ở đây chỉ có một ông lão nát rượu và một thiếu niên, ngoài ra không có người nào nữa, lúc Thạch Hạo đến thì thiếu niên kia đang chuẩn bị chạy trốn.

Theo cách nói của hắn thì địa phương quỷ quái này không thể nào ở lại, không thấy một tia hi vọng, nguyên vốn muốn tìm một ít sách cổ từ phế tích này, tái hiện huy hoàng một thời của Côn môn, nhưng cuối cùng thiếu niên lanh lợi này lại tuyệt vọng.

Ông lão nọ ôm một hồ lô rượu lớn, mỗi ngày đều uống say đến lờ đờ làm cho thiếu niên theo học tức giận trừng mắt nhưng cũng không có cách nào.

Sau khi Thạch Hạo nói rõ ý đồ đến đây thì con mắt của ông lão lôi thôi lếch thếch này sáng lên, la hét có thể giao dịch, nhường lại tín vật trong môn phái.

Chuyện này khiến cho thiếu niên Côn môn càng tức giận, thật không có trách nhiệm và lương tâm, không chịu suy nghĩ đến đời sau, càng củng cố

thêm ý nghĩ chạy trốn của hắn.

Nếu giáo lớn thì bình thường có thể trực tiếp tiến cử đệ tử trọng yếu dự thi, nếu là giáo nhỏ thì phải cần đến loại tín vật này.

“Tín vật” là cốt phù mà người của giáo này đã từng dự thi và có đệ tử từng thu được xếp hạng không thấp mang về. Nếu có nó thì lần dự thi sau này thì có thể tiến cử một suất.

“Người trẻ tuổi, ngươi lấy cái gì để đổi đây?” Ông lão cười híp mắt hỏi.

“Mười cây linh dược.” Thạch Hạo nói.

“Tín vật này của phái ta có thể không bình thường, lai lịch không nhỏ, giá trao đổi như vậy là quá thấp rồi.” Ông lão nói.

“Lai lịch gì?” Thạch Hạo hỏi.

“Tín vật này là một đệ tử xếp hạng một trăm lẻ mấy vạn mang về, thứ hạng rất cao. Đáng tiếc, còn kém mấy vạn tên mà thôi, nếu tiến vào tóp một trăm vạn tên thì lần thử thách này ngươi không cần phải tham gia, cứ trực tiếp tiến vào Tiên cổ.” Ông lão cười ha ha.

Thạch Hạo không nói gì, xếp hạng một trăm lẻ mấy vạn, còn không biết ngại mà nói rất cao sao? Nếu không phải hắn thật sự cần thì đã quay đầu đi liền.

“Anh bạn trẻ không nên coi thường, ngươi biết ba ngàn châu thượng giới mỗi lần có bao nhiêu người dự thi không, nhưng có thể tiến vào Tiên cổ được mấy người chứ? Thứ hạng này tuyệt đối rất cao rồi!” Ông lão nói.

“Chuyện này… người của năm nào lưu lại vậy?” Thạch Hạo lau mồ hôi hỏi.

“Chắc cũng mười mấy vạn năm rồi, lúc ấy ở Tội châu chúng ta là môn phái xếp hạng khoảng một ngàn. Ông lão nói rồi ôm hồ lô uống ừng ực mấy

ngụm rượu.

Quả thật là giáo cổ sa sút!

“Chắc giá, bốn pháp khí cấp thần!” Ông lão nói.

Thạch Hạo hết hồn, cũng thật biết chặt đẹp quá đi mà, pháp khí cảnh giới này cũng dám muốn bốn cái, hắn suy nghĩ một chút nói: “Một cái.”

“Ba cái, không thể ít hơn.” Ông lão nói.

Thiếu niên bên cạnh xấu hổ, cảm thấy thật sự là sư môn bất hạnh, ông già đã làm mất hết mặt mũi của môn phái lại còn cò kè mặc cả với người.

“Sư phụ, đừng thế mà, giữ tín vật kia lại cho chúng ta dùng.” Thiếu niên nói.

“Giữ cái gì, ngươi nhỏ như thế dùng được sao, lẽ nào giữ lại cho con cháu mười tám đời sau?” Ông lão nhấp nhấp bã rượu trừng mắt.

“Nhưng mà… ” Thiếu niên muốn nói.

“Đây chẳng là gì, chỉ là mây khói. phù phiếm thoáng qua, còn không bằng đổi lấy rượu.” Ông lão nói.

Thiếu niên không cam lòng!

“Quên đi, như vậy đi anh bạn nhỏ, một pháp khí cấp thần và một phần bảo thuật, vật này ngươi lấy, nếu không thì thôi.” Ông lão nói.

Thạch Hạo không nói gì được nữa, sau khi tới thượng giới, trải qua bao lần ranh sống chết, chém giết liên tục, tự nhiên không thiếu pháp khí cấp thần. Còn bảo thuật thì hắn trực tiếp đưa pháp môn Kim Bằng đạt được ở Bổ Thiên các, đương nhiên là có chút không hoàn chỉnh.

“Pháp môn Đại Bằng, tốt lắm, có nhiều quan hệ với Côn môn ta, là pháp môn rất tốt, đáng tiếc không phải là pháp môn Côn Bằng.” Ông lão vô cùng

hài lòng.

Thạch Hạo liếc xéo hắn, lại còn pháp môn Côn Bằng, một cái tín vật mà thôi, nghĩ cũng quá nhiều rồi.

Con mắt của thiếu niên kia chực nhảy, trong môn phái căn bản là không còn lại pháp môn gì nên khiến hắn tức giận mãi tới nay, lúc này rốt cuộc cũng nhìn thấy một bão thuật rất mạnh mẽ.

Lúc Thạch Hạo lấy ra một pháp khí cấp thần thì không chỉ con mắt của lão già sáng lên mà thiếu niên đang chuẩn bị chạy trốn kia cũng trợn tròn mắt, không muốn đi nữa.

“Sư phụ, mắt người trợn thế làm gì, không phải nói pháp khí cấp thần của Côn môn năm đó chất thành đống sao, biết đâu ngày nào đó lại đào được một giỏ.” Thiếu niên nói.

“Khục, lại có thể đổi rượu uống rồi.” Ông lão cười híp mắt.

“Aaa, lão già ông dám làm thế thì ta phản giáo!” Thiếu niên kêu to.

Giao dịch xong, Thạch Hạo ở lại một chút, hắn phát hiện sông núi nơi đầy bất phàm, nếu bố trí mà nói thì sẽ là một mảnh đất an lành.

“Nên tu sửa một chút.” Thạch Hạo nói.

“Có nhu cầu gì mà tu sửa chứ? Trên trời có trăng sáng, trong núi có cảnh đẹp, trong mắt các ngươi thì phong hoa tuyết nguyệt, say đắm, dưới cải nhìn của ta thì chỉ là phù hoa, bụi mù còn lâu mới thật sự là củi gạo, càng không bằng rượu.”

Ông lão hờ hững nói, xoay người vào điện cổ, ôm hồ lô uống rượu.

Trong lòng Thạch Hạo hơi động, ông lão này có chút kỳ lạ.

“Đừng nhìn, ông ta chỉ biết giả thần giả quỷ, ta là bị lừa như thế đấy, còn nói gì mà mình sống rất lâu, muốn chết cũng không được, được xưng là Bất

diệt, ta phải rời đi thôi!” Thiếu niên căm giận.

“Bất diệt, Côn môn!” Trong lòng Thạch Hạo chấn động.

Thế nhưng đã không đủ thời gian, hắn không thể dừng lại, xoay người rời đi.

Thạch Hạo vượt qua hư không đến nơi cần đến, chuẩn bị kỹ càng.

Sau một ngày, tiếng ô ô vang lên chấn động cả Tội châu!

Kèn lệnh đã vang, thi đấu bắt đầu!

Đây là một đạo trường rộng mênh mông bát ngát do người xưa mở ra, có rất nhiều phù văn lấp lánh.

Tất cả mọi người tiến vào, từng người ngồi xếp bằng xuống, tám triệu người dày đặc thế nhưng tất cả ngồi xuống đây vẫn có khoảng cách rất lớn, có thể thấy được đạo tràng phi phàm cỡ nào.

“Linh giới tại Tội châu ta có một khu vực đặc thù, các ngươi chỉ có thể dừng lại đó một ngày vì không có thời gian lãng phí, chọn ra một vạn người, sau đó lập tức tiến vào khu không người rộng lớn.”

Có người tuyên bố, mỗi người đều nghe được rõ ràng.

Linh giới là thế giới rộng lớn và hùng vĩ do Cổ thần dùng tinh thân xây dựng, tương tự như Hư Thần giới nơi hạ giới có điều lớn hơn nhiều và tên gọi khác nhau.

Trong một ngày ngắn ngủi phải chọn ra được tiêu chuẩn, tám triệu người chỉ chọn một vạn người, có thể thấy tàn khốc đến cỡ nào.

Cũng may là tiến hành bên trong Linh giới, như vậy sẽ không thật chết đi, thua cuộc còn có thể sống lại trong thế giới thực tại.

Dù vậy thời gian cho cũng quá ngắn rồi.

Như theo lời cao tầng nói, hiện giờ đã không còn thời gian để lãng phí ở nơi này, mà cường giả thật sự lại càng không có thời gian nữa, tất cả đều tiến vào khu vực không người rộng lớn kia!

Đạo tràng rất phức tạp, có các loại hoa văn, người bên ngoài không thể nào can thiệp, một vạn người cuối cùng sẽ lập tức từ đây được truyền tống đi, tất cả đều do đại trận tự mình phán đoán và vận chuyển.

Các châu đều như thế, phòng ngừa kẻ xấu giở trò.

"Bắt đầu!"

Ầm, phía trên của đạo tràng bốc lên khí hỗn độn, hư không vặn vẹo mơ hồ, cuối cùng hiện ra từng cánh cửa khổng lồ đang mở rộng.

Điều này làm cho lông mày Thạch Hạo nhảy một cái, phương thức mở ra của Linh giới này giống hệt Hư Thần giới nơi hạ giới, giống một thế giới riêng.

Sau khi tới thượng giới thì đây vẫn là lần đầu tiên hắn đi vào.

Rất chân thật, tựa như một thế giới lớn thật sự mở ra, điều này khiến tâm tư Thạch Hạo loạn chuyển, thế nhưng lại không có thời gian suy nghĩ.

"Linh giới, Hư Thần giới… Điểu gia, Tinh Bích đại gia, các ông còn nợ ta một môn bảo thuật đây." Thạch Hạo thầm nói.

Một tiếng vù khẽ vang, tám triệu bóng sáng bay lên, từng cái đi qua cánh cửa rộng lớn, tiến vào Linh giới, loại tình cảnh này quá đồ sộ khiến người ta trợn tròn mắt.

Cuối cùng thì đại chiến cũng bắt đầu!

Cùng lúc đó những châu khác cũng đang tiến hành.

"Ha ha ha, bao nhiều năm rồi, Quân Đạo ta lại thức tỉnh một lần nữa." Cũng không biết ngoài xa bao nhiêu triệu dặm, dưới dãy núi tuyết liên miên,

bên trong một kẽ băng nứt có một người sống lại.

Tóc hắn tím ngắt, ánh mắt yêu tà, khí tức khủng bố ngập trời, rất khó tin hắn chỉ là Tôn giả, ngay cả Thần linh cũng kính nể!

Có một số người căn bản không cần phải dự thi, không cần phải thử thách, bởi vì từ rất nhiều đời trước đã chứng minh tất cả, có thể trực tiếp tiến vào Tiên cổ.

Cùng lúc đó tại một châu lớn cổ xưa, núi lửa liên miên, trong đó có một ngọn khác biệt, khí lành bốc lên, một quan tai cổ xưa màu đỏ đậm hiện lên trên dung nham, bùng phát ra khí tức ngập trời.

Nắp quan tài răng rắc vang lên, một cô gái vô cùng xinh đẹp, ngạo thị chín tầng trời mười tầng đất, mái tóc dài đỏ au bay múa, vóc người cao gầy tỏa ra ánh sáng thần thánh.

“Lại một lần đi ra quan tài Sinh mệnh, đây là lần cuối cùng rồi. Tất cả đều sẽ chung kết trong vận may cuối cùng này.” Nàng cũng là Tôn giả nhưng thanh âm mát lạnh, chấn động chín tầng trời.

Đồng thời, trong một vùng biển lớn có một Long cung bằng thủy tinh, cũng có người thức tỉnh, mở mắt ra, chùm sáng như cầu vồng xông lên mây xanh, đè ép mặt trời.

Đó chỉ là do ánh mắt gây nên!

Đây là một cô gái, trên đầu có sừng rồng, từ đáy biển bay vọt lên trời.

Giờ này phút này, một ít nơi cổ xưa ở ba ngàn châu phân biệt vọt lên ánh sáng óng ánh, xuyên lên trời dưới đất.

Tiết lộ chút tin tức, ông lão già mà thằng Hạo đổi được “tín vật’ kia chính là Sinh linh Bất Diệt, sau khi kết thúc Cuộc chiến thiên tài này thì sẽ là một cuộc chiến náo loạn cả thượng giới, là cuộc chiến cấp Giáo chủ, và nhân vật chính, nhân vật trung tâm tạo nên sóng gió này lại là thằng Hạo mất dịch

đây.

Vô cùng hấp dẫn =))

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 801: ĐạI KiếP MạNh Mẽ NhấT

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Trong đỉnh, con quái vật kia đang thu nhỏ lại, nó gắng sức giãy dụa thế nhưng trong lúc chiến đấu với Thạch Hạo đã chịu thiệt thòi lớn, bị giữ chặt ở đó.

Đỉnh được xây dựng từ Lôi đình, dẫn dắt sấm sét, một người một thú bị rèn luyện bên trong.

Thạch Hạo vừa đau đớn vừa vui sướng, cả người bị tia chớp bắn trúng, toàn thân bốc khói xanh, đặc biệt lại ở trong đỉnh nên có muốn cũng không tránh được, chỉ có thể bị động chịu đựng rèn luyện bản thân.

Thế nhưng con quái vật này lại giống như thuốc bổ, nó đang từ từ mờ nhạt, hai mắt cũng không còn sống động, tinh hoa sấm sét toàn thân đều bị Thạch Hạo hấp thu.

Trước kia nó lớn hơn Thạch Hạo rất nhiều, thế mà hiện tại thì ngược lại, tựa như một con mèo bị Thạch Hạo nắm chặt lấy đang kêu gào không cách thoát được, nó hóa thành từng tia chớp, cơ thể đang thu nhỏ lại và bốc hơi thành sương mù mờ mịt.

"Quá thoải mái, đây là gì nhỉ, linh thể thai nghén trong sấm chớp sao?" Thạch Hạo thăm dò thì phát hiện có chút là lạ, nhìn thì giống sinh vật nhưng lại không có linh hồn.

Mặc kệ thế nào thì Thạch Hạo cũng đã đạt được rất nhiều chỗ tốt, con quái vật này ẩn chứa sức sống lôi đình vô cùng tinh khiết, toàn bộ tiến vào

trong cơ thể hắn khiến cho cơ thể đạt được sự gột rửa, nguyên thần cực kỳ rực rỡ.

Cuối cùng tất cả đều tan biến, quái vật kia biến mất, bị Thạch Hạo luyện hóa sạch sẽ.

"Lần này chắc là kết thúc rồi chứ?" Thạch Hạo ra khỏi đỉnh ngẩng đầu nhìn trời, chung quanh mây đen đè nặng cuồn cuộn bay, ngột ngạt vô cùng.

"Ầm!'

Đột nhiên ngũ lôi rền vang, đánh cho thất khiếu của Thạch Hạo chảy máu và phun ra tia điện rực rỡ, sức mạnh của đòn đánh này quá lớn, dù là sắt đá cứng rắn nhất cũng phải vỡ nát.

"Mẹ kiếp, xưa nay ta có bao giờ tự cao đâu!" Hắn chửi rủa, cả người bị sét đánh bay vụt sang ngang.

Mà đây cũng chưa xong, chỉ là mới bắt đầu, giữa bầu trời tia điện rừng rực soi sáng tựa như thác nước trút xuống, mênh mông vô tận, mây tím kéo tới.

Thạch Hạo có chút choáng váng, cảm thấy khó xử, quá nhiều mà, hàng trăm hàng ngàn thác nước sấm sét từ trong hư không kia lao xuống phát ra âm thanh đinh tai đập lên người hắn.

Còn muốn cho người khác con đường sống nữa à?

Hắn đứng dưới thác nước dùng hết khả năng chống lại, điên cuồng vận chuyển bảo thuật Lôi Đế, tận lực khống chế.

Dù vậy thì tóc tai của hắn cũng bù xù, máu tươi tung tóe, đồng thời nhiều nơi trên người cháy đen, ngay cả sợi tóc cũng khét nghẹt rớt ra, thê thảm vô cùng.

Sau cùng đến da dẻ cũng đều rạn nứt, thối rửa tựa như mặt đất khô hạn

nứt nẻ, bóc ra từng mảng từng mảng một, Thạch Hạo gặp phải nguy hiểm lớn.

"Bên trong sấm sét có sự sống, ẩn chứa tinh hoa, mình phải tìm được." Thạch Hạo thầm nói.

Đây là một tai nạn, hắn đang liều mạng, chỉ cần có thể chịu đựng được thì thân thể và nguyên thần chắc chắn càng thêm kiên cố, chỉ là loại rèn luyện này quá dữ dội, sơ sót một cái là thần hình đều tiêu diệt.

Hắn thét dài, vung quyền đón lấy thác nước, không ngừng chống lại.

Giống như khi còn nhỏ, vác theo tảng đá mấy vạn cân luyện quyền dưới thác nước, chống lại thiên uy, chỉ có điều tình hình hiện nay càng thêm đáng sợ.

Thạch Hạo vỡ đầu chảy máu, bị thương nặng, trên người cháy đen, từng mảng lớn da khô nứt bong tróc rớt xuống dưới.

Thế nhưng tinh thần của hắn lại nhanh chóng cô đọng lại, trong cơ thể bắt đầu sinh ra một dòng tinh khí phát ra ánh sáng rực rỡ.

Việc này giống như rèn luyện tiên kim, một đường đi giữa lằn ranh sinh tử, thần hồn và thể xác trải qua muôn vàn thử thách để hiện ra sự lột xác chân chính.

Thân thể đau nhức thậm chí bóc cả da thế nhưng tinh khí thần của Thạch Hạo càng thêm óng ánh, rèn luyện ra bản nguyên tinh khiết nhất lưu lại trong cơ thể.

Mi tâm rạng ngời rực rỡ, một người tí hon đang phát sáng, cũng đang vung quyền tiến hành rèn luyện tương tự.

Thân thể Thạch Hạo mạnh mẽ, điều này không cần phải nói nhiều, bởi vậy mới có thể chịu đựng được. Mà nguyên thần của hắn cũng rất đáng sợ, nuốt Kim Bồ quả tuy giúp ý thức hải rộng lớn nhưng lại không đủ cô đọng.

Hiện nay gặp phải xung kích của thác nước lôi đình nên nguyên thần của hắn đang nén lại, chắt lọc, vô cùng óng ánh, hoàn mỹ sáng rực, gạt bỏ hết tạp chất trong nguyên thần do nuốt quả báu của thiên địa lưu lại.

Thạch Hạo nhìn máu thịt khô héo, da cũ bóc ra, nhưng cốt văn bên trong lại nhấp nháy, bản thân đang tự lột xác.

Cuối cùng hắn cảm ứng được sinh cơ trong thác nước lôi đình kia, lập tức há miệng hét lên, vung quyền đánh về thác nước, cả người bay lên nuốt ánh chớp.

Ầm!

Trời đất nổ vang, ánh chớp vô tận.

Thạch Hạo đang phát sinh biến hóa kinh người, thân thể phồng lên, xương trán trong suốt, tia chớp liên tục tiến vào cơ thể hòng thay đổi trạng thái khô héo của hắn.

Đây chính là sức sống giúp cho máu thịt của hắn sống lại.

Khí tím vờn quanh, vô cùng an lành.

Thác nước đã khô cạn, nơi đó lại xuất hiện một sườn dốc kỳ lạ, là do lôi đình hóa thành.

Thạch Hạo tiến lên ngồi trên sườn dốc, liên tục vận chuyển cốt văn, mãi đến tận cuối cùng mới bình tĩnh lại, thân thể hắn trắng loáng, người tí hon bên trong xương trán càng thêm óng ánh, mạnh mẽ vô cùng.

Lần lột xác này hiệu quả mạnh hơn rất nhiều những lần trước.

Trời đất lại yên tĩnh, Thạch Hạo không dám khinh suất, mỗi lần hắn nghĩ là đã kết thúc thì đều có tia chớp giáng xuống, nên đã chịu thiệt thòi tới hai lần rồi.

"Hả, sao có tuyết rơi?" Thạch Hạo im lặng, giữa bầu trời bông tuyết lớn

như lông ngỗng đang bay xuống mang theo hơi lạnh thấu xương.

Chuyện này thật sự rất lạ, mặc dù trong tầng mây có băng tuyết nhưng cũng không đến nỗi rơi lả tả như vậy.

"Răng rắc!"

Khi một ít hoa tuyết bằng lòng bàn tay rơi trên người Thạch Hạo thì bùng phát ra ánh chớp, sự lạnh lẽo thấu xương, tiếng sấm vang rền, đáng sợ không thôi.

Băng tuyết bằng sấm sét này rất kỳ lạ, mỗi một đóa hoa tuyết cũng đủ đánh Thạch Hạo bay ngược lên cao, miệng phun máu, lực đánh cũng quá đáng sợ rồi.

Đây không giống như băng tuyết mà có vẻ giống như từng ngôi sao băng nặng hơn ngàn tỉ quân*, liên tiếp lao tới đánh lên người Thạch Hạo, sau đó là nổ tung.

*quân: đơn vị đo = 30 cân (15kg???)

Đến lúc này hắn đã tin tưởng, Tiên cổ mất đi, kỷ nguyên này đã thay đổi, không thể tùy tiện dẫn dắt lôi kiếp nếu không sẽ phát sinh chuyện quái dị, khó hiểu.

Hiện tại, hắn tự mình trải qua, lần lượt những tia chớp giáng xuống đều khác với tất cả mọi người, khác với ghi chép trên cốt thư, lúc thì là sinh linh, lúc thì là thác nước, sườn dốc, bây giờ dù là hoa tuyết bằng sấm sét cũng xuất hiện.

Răng rắc!

Cuối cùng, tuyết lớn đầy trời phất phới, cuồng phong gào thét, tất cả băng tuyết tụ lại cùng một nơi, biến Thạch Hạo thành một tảng băng lớn trong suốt..

Chiều cao của khối băng này có thể tới mười trượng lơ lửng trong hư không, lạnh thấu xương, mạnh như Tôn giả cũng đều bị đóng băng cả nguyên thần lẫn thể xác, pháp lực sẽ bị áp chế đến đông đặc, không cách nào vận dụng.

Rất rõ ràng, nguyên nhân không chỉ riêng nhiệt độ mà còn có pháp tắc được thai nghén bên trong.

Lôi kiếp băng tuyết này rất kỳ dị!

Thạch Hạo choáng váng, hắn bị niêm phong bên trong và gặp phải pháp tắc lạnh giá không thể tưởng tượng ập tới, đồng thời còn có sức mạnh sấm sét tiến vào cơ thể, quả thực là muốn đánh gục hắn.

Hắn biết bản thân mình không thể hôn mê, tuyệt đối không thể nhắm mắt lại nếu không chắc chắn phải chết trong lôi kiếp kỳ dị này.

Từ từ, trên người hắn bắt đầu phát sáng rồi rực rỡ hẳn lên, tinh lực cuồn cuộn, khí tức dương cương sôi trào, ngay cả chữ Tội nơi trán cũng sáng rực.

Thạch Hạo dùng hết khả năng, phóng thích toàn bộ tiềm năng của bản thân, cả người tựa như một quả cầu lửa đang bốc cháy, cuối cùng hóa thành một vầng mặt trời màu vàng vô cùng sáng rực.

Rốt cuộc thì "hàn băng" mười trượng rạn nứt rồi nổ tung hóa thành mưa ánh sáng vô tận rơi trên người hắn, cuối cùng bị hấp thu.

"Yêu tà thật, lôi kiếp mà mình gặp phải chắc chắn rất có tiếng tăm!" Thạch Hạo vững tin, lần này tuy rằng rất nguy hiểm nhưng thu hoạch khả năng cũng sẽ dồi dào.

Hắn rõ ràng cảm giác được, mỗi lần vượt qua tử kiếp thì thân thể đều tựa như đang lột xác trở nên vừa mạnh mẽ vừa kiên cố, nguyên thần càng cô đọng hóa thành một vầng sáng bao quanh một người nhỏ.

"Mình đang trở nên mạnh mẽ!"

Ầm!

Yên tĩnh chốc lát, lôi kiếp lại giáng xuống lần nữa.

Cứ thế, Thạch Hạo gặp phải phiền toái rất lớn, hắn đang không ngừng độ kiếp, mỗi lần đều kéo dài rất lâu, cẩn thận nhẩm tính thì đã trải qua chín loại thiên kiếp.

"Chuyện này... " Hắn có chút giật mình, chín lần thiên kiếp xem như đã là lôi kiếp cao cấp nhất, cường giả thời Tiên cổ cũng chỉ trải qua ba bốn lần mà thôi.

Người trải qua được năm lần thiên kiếp trở lên đều là nhân vật kiệt xuất.

"Chín loại thiên kiếp mà mình trải qua khi nãy hơn phân nửa đều rất kỳ lạ, chưa từng nghe nói tới, chỉ có hai, ba loại là được ghi chép trên cốt thư, là lôi kiếp mạnh mẽ nhất."

Thạch Hạo không biết nói gì nữa, hắn chỉ là lần đầu tiên thử nghiệm độ lôi kiếp mà đã gặp phải đối đãi như vậy.

Nói thì đơn giản, nhưng lúc nãy hắn từng bị đánh cho tàn phế tới năm sáu lần, một lần thảm thiết nhất thì ngay cả đầu cũng bị tróc ra, tay chân gãy lìa, xương cốt rơi rớt.

Chỉ là cuối cùng hắn cũng khó nhọc gắng gượng vượt qua.

Những lôi kiếp có ghi chép đều biến thái như vậy, những thứ không ghi chép kia càng yêu tà hơn.

"Cuối cùng cũng coi như đã vượt qua." Thạch Hạo thở ra một hơi.

"Ầm!"

Một tia chớp to lớn tựa như biển rộng bất chợt ập xuống, lập tức đánh cho Thạch Hạo đứt gân gãy xương, cốt văn đều không thể chống đỡ, máu me đầy người.

"Sao lại còn nữa?" Lần này Thạch Hạo thật sự bối rối, rèn luyện bản thân cũng phải có mức độ, hắn liên tiếp vượt qua chín lượt thiên kiếp, dù là thời Tiên cổ cũng coi như là cao cấp nhất rồi.

Đồng thời mỗi một lần kiếp đều quái lạ và đáng sợ đến nguy hiểm tính mạng.

Tại sao lại còn xuất hiện lần thứ mười?

Chuyện này quả thật như là đòi mạng, không giết được hắn thì không cam lòng, hoàn toàn là vì muốn tiêu diệt hắn nên mới hạ xuống kiếp nạn kinh khủng như vậy.

Hắn chợt nhớ đến một giải thích mơ hồ được ghi chép lại trên một mảnh cốt thư không trọn vẹn nào đó, có lẽ sẽ có thiên kiếp lần thứ mười, nhưng trong tình huống bình thường mà nói thì sẽ không xuất hiện.

Hắn... lại gặp phải rồi!

Đây tuyệt đối là vì hắn ở thời đại không có thiên kiếp mà ngông cuồng khuấy động nên phải bị trừng phạt, do đó mỗi một tầng thiên kiếp đều là mạnh mẽ và đáng sợ nhất.

Đặc biệt đến cuối cùng này, bắt hắn bước vào con đường chết, tầng thứ mười xuất hiện!

Lần này, Thạch Hạo như ngàn cân treo sợi tóc, máu thịt bị đánh cho bay tán loạn, xương trắng hếu, ngay cả hai cánh tay cũng đều bị nổ tung, càng là bị tia chớp vô thượng chém ngang hông.

"Muốn giết ta, không thể nào!"

Thạch Hạo hét lên giận dữ, dùng sở học toàn thân mạnh mẽ ngưng tụ lại máu thịt và xương cốt, làm cho thân thể hợp lại, tinh lực cuồn cuộn phủ lấy chính mình.

Đây là lần rèn luyện trong sống chết, là lần trải qua khó khăn khốn đốn nhất mà Thạch Hạo từng gặp phải.

Mãi đến tận cuối cùng, ánh chớp yếu đi, hắn nhảy lên vọt vào một vùng núi.

"Ồ, sao lại có dãy nũi?" Hắn kinh hãi, ý thức được kiếp nạn khủng bố của tầng thứ mười còn chưa kết thúc.

Dãy núi rung động, tiếng vó ngựa dồn dập giẫm trên mặt đất tựa như động đất, rất xa nhìn thấy một bóng hình đang lao tới như điên, đó là một con chiến mã, đỏ đậm như máu, bờm ngựa tựa như ngọn lửa đang rực cháy.

Trên lưng ngựa có một bóng người ngồi thẳng, tay cầm một cây phương thiên họa kích, thần vũ kinh thế, chiến khí ngút trời.

Cực kỳ nguy hiểm!

Thạch Hạo hét dài, gắn kết cơ thể, lên dây cót tinh thần, chuẩn bị nghênh đón trận chiến cuối cùng.

Trong lôi đình có người, cưỡi ngựa, chuyện này vượt qua lý giải, nhưng hiện tại không phải là thời điểm suy nghĩ nhiều, chỉ có sống mái một trận mà thôi.

"Keeng!"

Bảo thuật Lôi Đế phát ra, Thạch Hạo bị ép tới đường chết, triển khai tất cả áo nghĩa để đại chiến, đánh vào trên đại kích kia.

Trong chốc lát, máu trên người hắn bắn tung tóe, suýt chút nữa bị giết.

"Kiếp nạn tầng thứ mười xuất thế, muốn đánh gục mình ở đây, không dễ thế đâu, Luân Hồi xoay chuyển!"

Thạch Hạo rống to, bảo thuật Luân hồi xuất thế, ánh sáng chói lọi nhấn chìm phía trước.

Một người một ngựa đằng trước trúng phải đòn nghiêm trọng, cả hai cùng phun máu, bọn họ là do lôi đình biến thành, bay ngang ra ngoài.

"Giết!"

Thạch Hạo giết tới điên cuồng, cả người lao lên, người kia bị hắn đánh gãy lìa thân thể.

Nhưng mà khiến Thạch Hạo không ngờ được là sấm sét hạ xuống, tia chớp được bổ sung để cho một người một ngựa kia sống lại, tiếp tục lao tới, đồng thời sức chiến đấu cũng tăng vọt.

Thứ này kinh khủng đáng sợ, giết không chết, mỗi một lần ngã xuống thì thực lực lại tăng mạnh.

Trận chiến này, Thạch Hạo đánh tới thân thể tàn phế, xương cốt đều gãy vỡ, vô cùng thê thảm, trước nay chưa bao giờ gặp được đối thủ đáng sợ như vậy.

Bảo thuật Luân Hồi, Côn Bằng, Lôi Đế đều được triển khai, đây là chuyện chưa bao giờ có từ khi đến thượng giới.

Đây cũng là trận chiến gian khổ nhất của hắn, đều sắp không chịu nổi rồi.

"Giết!"

Con mắt Thạch Hạo trước sau vẫn sáng rực, chiến ý chưa từng biến mất, dù gặp phải thương thế nặng cỡ nào, đối thủ đáng sợ thế nào hắn đều dốc sức ứng phó, không có ý tứ sợ hãi.

Ầm!

Hắn cũng không biết đẩy lùi người kia bao nhiêu lần, cuối cùng khi tia chớp biến mất, một người một ngựa ấy cũng đã không còn.

Đến lúc này thì tinh khí thần của Thạch Hạo đều sắp khô cạn, trận chiến này quá khó khăn, người kia mạnh đến mức không còn gì để nói, hơn nữa khi thân thể đã vỡ nát thì vẫn còn có thể sống lại, đồng thời sức chiến đấu lại tăng lên và sửa chữa lại những chỗ sai lầm trong lần chiến đấu trước đó.

"Lần này thiệt thòi lớn rồi, chính mình đều sắp tàn phế luôn rồi." Thạch Hạo đặt mông ngồi trên đất, lôi kiếp lần này khó mà tin nổi.

Sau đầu của hắn có một cái thần bàn, hoàn toàn là do phù văn tạo thành, lúc nãy vẫn đang soi sáng, ghi chép đầy đủ tất cả, lúc này thu lại.

Nhưng mà Thạch Hạo lại không hề chú ý.

Dãy núi mơ hồ, nơi này do sấm sét biến thành, theo thiên kiếp rút lui thì không còn ổn định nữa, lập tức sắp biến mất.

"Mình... độ kiếp thành công rồi." Thạch Hạo khẽ nói, hắn yên lặng tìm hiểu thì phát hiện đã thành Tôn giả Đại viên mãn từ lâu.

Lúc này tuy hắn đứt gân gãy xương thế nhưng da thịt nứt ra càng thêm cứng cáp, ánh sáng lập lòe khó có thể miêu tả, nguyên thần cũng rực rỡ vô cùng.

Keeng!

Một người nhỏ từ mi tâm bước ra há miệng hút một cái, tầng mây đầy trời chấn động, vô vàn ánh chớp từ bốn phương tám hướng mạnh mẽ lao đến, khí tức lôi đình nồng nặc, bao phủ lấy hắn.

Đây là thiên kiếp tản ra, hắn càng không lãng phí chút nào, không để lọt một tia.

Thân thể và nguyên thần đều bị ánh chớp bao phủ, cùng hấp thu kiếp quang xưa nay hiếm thấy.

Thạch Hạo cảm giác rõ ràng bản thân mạnh mẽ hẳn lên, dù là thân thể

hay nguyên thần tựa như đạt được một sức sống mới, đây là một lần gột rửa không thể nào tưởng tượng được!

"Chỗ đó... "

Hắn ngẩng đầu nhìn vào chỗ sâu trong tầng mây, ánh chớp lượn lờ, nơi đó có một cái ao tràn đầy chất lỏng.

"Lột xác thật sự đến rồi!"

Thạch Hạo vọt lên, hắn biết chuyến này là đáng giá, mặc dù suýt chút bị lôi kiếp tầng thứ mười làm cho tàn phế nhưng có một ao lôi dịch này thì đủ để hắn đạt được sức sống mới.

Vết thương trên người không đáng kể chút nào, hơn nữa nhất định sẽ được lột xác lần nữa.

Trong chớp mắt, Thạch Hạo xuyên qua ánh chớp đến gần, chất lỏng bên trong ao chớp cổ xưa đậm đặc, óng ánh chói mắt, lại còn có hương thơm ngào ngạt.

Lần này thu hoạch dồi dào!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 802: SứC SốNg MớI Trong Lôi Trì

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Ao này không lớn, diện tích tròn hai thước vuông, có tích lũy thời gian, có mông lung năm tháng, có cả vết tích cổ xưa loang lỗ trên vách đá.

Tại đó, khí tức sấm sét mờ mịt, một vũng chất lỏng rực rỡ lóng lánh, khí lành chảy xuôi kèm theo từng làn hương thơm thấm đẫm ruột gan.

Đây chính là Lôi kiếp dịch, sinh ra trong hủy diệt, ẩn chứa sinh mệnh kinh người, đây là một trong những thần dịch quý báu nhất trong thiên địa, rất khó gặp được.

Bởi vì nó ẩn giấu bên trong thác sấm, người bình thường có thể nào với tới? Lại kèm theo hủy diệt, một khi đến gần cũng bị đánh thành tro bụi.

Kẻ tu vi thấp không thể tới gần tầng mây, mà người có thực lực cao một khi đến gần, lôi kiếp bị khuấy động như thế cũng tương đương với cảnh giới, càng thêm nguy hiểm!

Vì vậy nói thế để thấy rằng, khi giông tố qua đi, tình cờ trong dãy núi phát hiện một giọt thì đây chính là giọt chất lỏng rơi xuống từ bên trong Lôi Trì.

Thạch Hạo gian nan độ kiếp, vừa nãy ngàn cân treo sợi tóc, bị đánh cho tàn phế, lúc này mới khó nhọc đến gần ao dịch quý báu này, có thể thấy được khó khăn cỡ nào.

Nếu như làm lại lần nữa thì hắn phải cân nhắc cẩn thận, bởi vì quá nguy

hiểm, có thể sống sót rất khó, kèm theo đó là nguy cơ và hung hiểm lớn lao.

"Thơm quá đi." Thạch Hạo thả lỏng, ở đây tuy còn có ánh chớp nhưng kém xa thiên kiếp, cũng rất ôn hòa, không thể tổn thương thân thể hắn.

Lôi trì, tựa như được điêu khắc từ một loại đá cổ xưa nào đó, sờ lên thì cảm thấy mát mẻ, còn có một loại hơi thở thời gian.

Điều này rất lạ, rõ ràng là trong tầng mây dày đặc tia chớp, tại sao lại có thể đào được một cái ao từ tảng đá?

Ngay cả Thạch Hạo cũng không thể xác định được đây là do tia chớp biến thành hay là chân thực, dù nói thế nào cũng đều mơ hồ, khó có thể hiểu rõ chính xác ngọn ngành.

Mùi thơm nồng nặc nức mũi.

Chiến đấu lúc nãy khiến bản thân Thạch Hạo tàn phế một nửa, tay chân đứt gãy, mảnh xương cũng bay ra, đây là thân thể hắn gian nan gây dựng lại được sau đó, có rất nhiều vết rách.

Ở đây, hắn hà miệng hút vào, một tia chất lỏng tím óng ánh bay lên rơi vào miệng hắn, khí tím dày đặc ầm vang bao phủ hắn.

"Thoải mái quá!"

Thạch Hạo cảm thấy toàn thân đều đang mở rộng, vô cùng thư thái, một màn sáng màu tím lan tràn về mỗi một tấc xương cốt cùng da thịt, chữa trị vết thương.

Hiệu quả quá rõ ràng, lúc này mới chỉ hút một miếng mà thôi, thân thể Thạch Hạo đã được một tầng khí tím bao quanh, một đám mây tím lơ lửng trên đầu, thần bí vô cùng.

Một luồng sinh mệnh dồi dào tràn ra từ ao nhỏ bừng bừng sức mạnh, có loại lực lượng sinh mệnh thoải mái đầm đìa.

"Cách cách, răng rắc!"

Tất cả xương cốt trong cơ thể Thạch Hạo đều đang rung động, phát ra tiếng vang như kim loại, những khúc xương này đang tổ hợp, tiến hành điều chỉnh lại, phát ra ánh sáng lộng lẫy.

Trên khúc xương thỉnh thoảng có ký hiệu lóe lên, không phải khắc dấu lên xương mà là chảy xuôi qua nơi đó.

Nhìn kỹ lại thì đó là hoa văn của Nguyên thủy chân giải đang lưu động trong máu thịt và xương cốt của Thạch Hạo, lóng lánh và rực rỡ rạng ngời, mang theo một sức mạnh nguyên thủy cổ xưa.

Thân thể Thạch Hạo lúc nãy đã bị phá nát, hiện tại hắn đang chữa trị thương thế, dùng Nguyên thủy chân giải làm kim chỉ nam, mang theo sinh cơ trong lôi kiếp dịch chảy xuôi qua từng tấc cơ thể.

Dòng lôi kiếp dịch thứ hai vào miệng, hương thơm như cam lộ, trơn bóng như ngọc dịch, rạng rỡ như ánh bình minh, dán sát vào Thạch Hạo tôn lên ánh sáng mông lung, mùi thơm tràn ngập.

Dòng dịch này vừa hạ xuống miệng thì trong cơ thể Thạch Hạo càng phát ra âm thanh đại Đạo, tựa như tiếng tụng kinh truyền đến mơ hồ, khiến người ta thông suốt, tâm linh yên tĩnh.

Cùng lúc đó mi tâm Thạch Hạo phát sáng, người nhỏ được hóa thành từ nguyên thần bước ra, cũng há mồm hấp thu lôi kiếp dịch.

Chuyện này khiến người ta kinh ngạc, nguyên thần trực tiếp dùng loại vật chất hoạt tính này rèn luyện, hấp thu tinh hoa có ích, làm cho mình càng thông suốt và ánh sáng cuồn cuộn, an lành vô cùng.

Xoẹt!

Nơi này kèm theo ánh chớp vờn quanh thân thể và nguyên thần của Thạch Hạo, yêu dị và mông lung.

Lôi kiếp dịch quả là thứ tốt, là thần dịch có giá trị vô lượng, Thạch Hạo cảm giác thương thế nhanh chóng khỏi hẳn, lúc này mới chỉ hút vào hai dòng mà đã có biến hóa như thế.

Lôi điện, là một trong những lực công kích mạnh nhất trong thiên địa, đại biểu cho hủy diệt, có người nói đây là chiếc roi của trời, có thể đánh tất cả cường giả Thần Đạo.

Vì thống trị cửu thiên thập địa nên mới có thiên kiếp, sét đánh sinh linh, các tộc đều phải kính nể.

Liên quan đến cách nói này thì bí mật quá nhiều, hiện nay sinh linh bình thường căn bản không thể hiểu rõ, duy chỉ có cường giả vô thượng cấm kỵ mới chân chính chạm đến sự thật.

Chính vì đại biểu cho hủy diệt nên sức sống mà nó chiết xuất ra mới vô cùng quý gái, cả thế gian cũng khó cầu.

Bản thân chuyện này đã là một kỳ tích, bên trong hoang vu và hủy diệt lại ẩn chứa một tia sinh mệnh nguyên thủy nhất, nếu bị người đạt được tự nhiên có thể gột rửa thể phách, lột xác thăng hoa.

Thạch Hạo ngồi xếp bằng tại đây, mỗi lần uống một hớp thì thân thể liền phát ra ánh sáng thần thánh, khí tím trên đỉnh đầu hóa thành "đóa hoa đại Đạo", mà chung quanh thì tràn ngập sen vàng.

Đây là một loại dị tượng, kèm theo tiếng tụng kinh truyền khắp tầng mây này.

Nếu có người ở đây thì chắc chắn rất khiếp sợ sau đó là bị cảm hóa, chân thành quỳ lạy, tạo thành nghi thức cúng bái nguyên thủy và cổ xưa nhất.

Thạch Hạo yên lặng không phát ra một tiếng động, chung quanh có cảnh tượng kỳ lạ lóng lánh, hắn tựa như Tế linh mạnh mẽ nhất của vùng thế giới này, tiếp thu lễ bái của hàng vạn sinh linh, ngâm tụng chân kinh nơi này.

Thân thể hắn lành lại, nguyên thần được lôi kiếp dịch gột rửa càng thông suốt thêm, tựa như được điêu khắc từ mũi khoan thần, không một chút tỳ vết, trong suốt hoàn mỹ, ánh sáng có thể chiếu đến ngôi sao nơi vực ngoại.

Đây là một cảnh tượng thần thánh!

Thương thế của Thạch Hạo khỏi hẳn, chí mấy ngụm lớn dịch tím mà thôi cũng đã giúp xương gãy liền lại, gân mạch dài ra, ánh sáng an lành chiếu khắp da thịt, ngay cả sợi tóc cũng phát sáng, từng sợi lấp lánh.

Vốn độ mạnh mẽ của cơ thể hắn cũng đã đến một cửa ải không thể tiếp tục đột phá, bị chặn lại tại cửa ải này.

Hiện tại tất cả đều thay đổi rồi, thân thể Thạch Hạo phóng thích các loại ánh sáng rồi sau đó rung rẫy dữ dội, bởi vì máu nóng nhanh chóng sôi trào, hắn đang phát sinh biến hóa tựa như đang thay máu tạo xương.

"Bắt đầu rồi!"

Thạch Hạo nghiêm nghị, lúc thương thể lành lại, sau khi hoàn toàn khỏi hẳn thì biến hóa kinh người bắt đầu.

Hắn hút sâu một dòng lôi kiếp dịch khác, toàn thân run rẩy không ngừng, thanh âm đinh tai, sau đó có thể thấy rõ ràng thân thể này và nguyên thần đang rạn nứt.

Đây không phải là tan vỡ mà tựa như rắn lột da, ve lột xác, chém xuống thân thể trước kia, tái hiện một người mới, đây là một loại sinh mệnh mới.

Cũng chỉ có lôi kiếp dịch mới có loại sức mạnh này, để tu sĩ tiến hành lột xác ở cấp độ cao hơn, nếu không rất khó!

Thạch Hạo đau nhức, xương cốt tựa như bị búa chẻ, vang lên tiếng răng rắc, đây là nặn lại xương trong truyền thuyết, tạo lại nguyên thai.

Đồng thời da cũ tróc ra không ngừng rơi xuống ngoài thân.

Loại biến hóa này rất thần bí nhưng cũng rất đáng sợ, bởi vì quá kịch liệt, lẽ ra phải tiến hành dần dần, thế nhưng hiện tại lại tiến hành với tốc độ cực cao.

Có thể nói vô cùng bá đạo, thân thể Thạch Hạo đang chảy máu, da cũ bóc ra mang theo tia máu, thậm chí mảnh xương, nếu người khác nhìn thấy nhất định sẽ sởn cả tóc gáy.

Ngoài ra nguyên thần cũng đang rạn nứt, sau đó tổ hợp lại, cứ thế nhiều lần phát sinh, tựa như một khối sắt tiên đang bị muôn vàn thử thách, rèn luyện liên tục.

Hiển nhiên mức tiêu hao là rất lớn, Thạch Hạo há miệng hút tiếp lôi kiếp dịch, sinh mệnh vật chất trong cơ thể nổ tung, nhanh chóng nặn ra một nguyên thai mạnh mẽ.

Khi loại tái tạo này gần kết thúc thì thân thể Thạch Hạo mở rộng, cao ráo mà cường tráng, càng thêm mạnh mẽ, da cũ đã rơi hết, da thịt của hắn tựa như ngọc thạch trong suốt.

Thạch Hạo chớp mắt, thần quang như kiếm, sắc bén khiếp người, nhưng rất nhanh hắn lại trở nên ôn hòa, trở lại nguyên trạng.

Vào giờ phút này, cơ thể và nguyên thần đều trải qua gột rửa ở cấp độ sâu, hoàn thành một lần lột xác, mạnh mẽ hơn trước rất nhiều.

Cận chiến vốn là thế mạnh của hắn, hiện nay nguyên thần cũng thế, trải qua sự rèn luyện của sấm sét, sự tẩm bổ của bảo dịch, nguyên thần của hắn càng đặc biệt mạnh mẽ.

"Phù!"

Người nhỏ hóa thành từ nguyên thần kia đang hít thở, tia chớp ngoằn ngoèo ở khắp nơi trong tầng mây đã không còn thuộc về thiên kiếp, nhưng vẫn bị hút tới, tiến vào mi tâm, bị người nhỏ kia hấp thu.

Hiện tại dù là đối đầu với người chuyên môn tu luyện thần thức, người có nguyên thần siêu phàm hắn cũng không sợ, có thể ngạo thị.

Thế nhưng hắn vẫn chưa đã ghiền, tựa như còn muốn tiến thêm một bước, liền tiếp tục hút lấy lôi kiếp dịch làm cho mình càng mạnh hơn.

"Những phù văn này được khí tức lôi đình đánh bóng, cũng càng có sức sống dồi dào hơn rồi."

Nguyên Thủy chân giải cùng Vạn Linh đồ vào lúc này hiện lên, khắc họa trong máu thịt và nguyên thần, không ngừng tiếp nối, rõ ràng lên.

Tựa như ngôi sao lấp lánh!

Thạch Hạo ngồi xếp bằng nơi đây, lúc này rơi vào trạng thái ngộ đạo sâu, không biết qua bao lâu mới mở mắt ra, toàn bộ thế giới phảng phất sáng lên.

Vừa nãy hắn tựa như trải qua mười mấy năm, nhìn lại hoàn toàn con đường ngày xưa đã đi qua, sau đó tiến thẳng về phía trước.

Nguyên Thủy chân giải được hắn lý giải tường tận hơn, bắt lấy ý nghĩa căn bản nhất, Vạn Linh đồ tựa như Chiến thần đồ lục, các loại hình ảnh nguyên thần khắc dấu bên trong cũng có thể thấy rõ ràng.

"Giải thích Đạo của hàng vạn sinh linh, nguyên thủy nhất, cũng mới tiếp cận bản nguyên... " Thạch Hạo khẽ nói, cảm ngộ cực sâu làm cho hắn chạm tới lĩnh vực kia rồi.

Đối với hắn mà nói thì điều này có ý nghĩa phi thường, nguyên vốn lúc sẽ phải tiến vào Thần Hỏa cảnh thì nhen lửa vạn đạo, hiện tại cảm giác được đường mình đi đã rõ ràng hơn.

Ào ào ào!

Xung quanh, sen vàng tràn ngập cắm rễ trong hư không, mà trên trời lại

bay xuống cánh hoa kèm theo khí tím, vô cùng lóng lánh.

Thạch Hạo nhẹ nhàng chấn động, những sen vàng này phá nát hư không, lợi hại hơn nhiều bảo cụ, hóa thành báu vật sát phạt thần thánh!

Cảnh tượng kỳ lạ như thế lại chân thực hiện ra, trở thành một loại thủ đoạn tấn công, khi tĩnh thì Thạch Hạo có ý vị siêu thoái thế gian, khi động thì tựa như hóa thành chiến Tiên.

Thạch Hạo đứng dậy, sen vàng xung quanh chập chờn, hắn chỉ tay lên trời, vô số cánh hoa bay lượn, không gì không xuyên thủng, khiến hư không vặn vẹo, đám mây bị đánh tan.

"Hả?"

Hắn kinh hãi, không chỉ vì uy lực mạnh mẽ kinh người của loại pháp tướng thần thánh này vượt xa tưởng tượng mà còn vì hắn nhìn thấy một cảnh tượng kỳ lạ hơn.

Bên trên còn có một tầng "Lôi đạo Thiên khung", nơi đó không có mây nhưng lại có ánh chớp không tên hóa thành một tầng trời.

Hắn lộ vẻ kinh ngạc, vừa nãy lúc độ kiếp thành công, liên tiếp xông qua mười tầng, vậy mà chung qui lại cũng chỉ là một tầng "Lôi đạo Thiên khung".

Hiện tại bản thân hắn nhìn thấy một Lôi đạo Thiên khung khác.

Đây tuyệt đối không phải là cảnh giới trước mắt của hắn có khả năng vượt qua, ẩn chứa hung hiểm lớn lao, có thể cảm nhận được nếu hắn bước vào thì chắc chắn trở thành than.

"Đây là kiếp Thần linh." Thạch Hạo nói khẽ.

Đồng thời xuyên qua màn sáng sấm sét kia, hắn loáng thoáng nhìn thấy một cái ao màu vàng, chất lỏng bên trong không giống lôi kiếp dịch màu tím

hiện tại!

Trong lúc hoảng hốt hắn lại thấy cổ thụ, phòng ốc, Kim Ô, rồng..., cảnh tượng siêu phàm!

Thạch Hạo giật mình nhưng cũng vô cùng mong đợi, nếu như nhen nhóm Thần Hỏa, sau khi bản thân đột phá Đại viên mãn nhất định phải độ kiếp nọ, nơi đó có vận may kinh người.

"Phù... "

Hắn thở ra một hơi, không nhìn nữa, cái đó lúc này không có khả năng chạm đến.

Hắn lấy ra một đỉnh bằng xương, bắt đầu thu lại chất lỏng màu tím còn dư, hai thước vuông vắn cũng chỉ mới dùng đi một nửa mà thôi.

"Sao lại biến mất?" Thạch Hạo cau mày, hắn phát hiện sau khi thu vào trong đỉnh, lôi kiếp dịch yêu tà khó hiểu này lại bốc hơi, căn bản không phong cấm được.

Đây là vì sao chứ? Hắn không dám làm bậy, bởi vì chất lỏng màu tím quá nhiều, mỗi một giọt đều có giá trị cao chót vót.

Cuối cùng hắn cẩn thận thử lại mấy lần vẫn như vậy.

"Ban trưa mặt trời ngã về tây, cực thịnh thì suy, tốt quá hóa dở sao?" Thạch Hạo nhíu mày nghĩ đền một ít lời mà Tề Đạo Lâm giảng giải cho hắn.

Một khi đến loại cảnh giới nào đó, không chỉ là theo đuổi sức chiến đấu mà còn một loại đạo lý thuần khiết nào đó trong cõi u minh.

Tề Đạo Lâm từng nói qua chuyện tương tự như vậy, có một vị Tam Quan Vương từng đạt được vận may ở "Tiên cổ", còn muốn hoàn toàn lấy luôn căn nguyên của vận may đó, kết quả tốt quá hóa dở mà ngã xuống.

Cùng lúc đó Thạch Hạo cảm nhận được, "Lôi đạo Thiên khung" trên

đỉnh đầu cuồn cuộn chuyển động ép xuống, bùng phát ra khí tức vô cùng nguy hiểm.

Đây chính là kiếp Thần linh, một khi bùng phát chắc chắn phải chết.

Thạch Hạo gật đầu, thế nhưng rất vô lại nói: "Ta còn chưa viên mãn, thân thể có thương tích, Chí tôn cốt đứt gãy cần tẩm bổ."

Hắn vừa ngẩng đầu nhìn tầng Lôi đạo Thiên khung kia vừa há to miệng hút lấy lôi kiếp dịch, hòa tan vào trong thân thể.

Trong nháy mắt, xung quanh sấm vang chớp giật, cuồng phong gào thét, kèm theo nước mưa như trút, cảnh tượng dọa người.

Từng tia chớp bổ xuống xung quanh Thạch Hạo, gần như muốn đánh vào thiên linh cái của hắn.

Hắn vừa nuốt lôi kiếp dịch vừa nghi ngờ quan sát không thôi, trong cõi u minh này có nhân vật gì, lại có thể nhận biết tất cả nơi này hay sao?

"Này, đừng làm ta sợ, bây giờ ta đang tài hoa phong nhã, đang đúng thời điểm huy hoàng nhất, không muốn bị ngươi mang đi." Hắn nhỏ giọng lẩm bẩm.

"Răng rắc!"

Mười tia sấm sét trút xuống bổ vào bên cạnh hắn, hư không đều như muốn nứt ra, cực kỳ kinh khủng.

Thạch Hạo sởn tóc gáy, trong cõi u minh thật có cái gì cảm ứng sao?

"Là mỹ nữ sao, tìm ta gấp thế, trước sau gì cũng bắt ngươi lộ diện!" Môi hắn hé ra nói thầm.

"Ầm!"

Lần này một trăm lẻ tám tia chớp màu đỏ ngòm xuất hiện lướt sát thân

thể hắn, khiến lông tơ toàn thân hắn đều bắt đầu dựng đứng lên.

Đồng thời có một con chim thần xoay quanh trên đỉnh đầu, còn có một con rồng thò đầu khỏi tầng mây theo dõi hắn.

"Chuyện lạ!"

Thạch Hạo nghiêm nghị, không chút trì hoãn.

"Đại Đạo lấy một nửa."

Hắn nói thế, một ao lôi kiếp dịch hắn hấp thu gần một nửa, lại xếp một ít vào trong đỉnh, sau đó cũng không quay đầu lại phóng thẳng xuống đất.

"Ầm!"

Hư không rạn nứt, ánh chớp bùng nổ.

Hắn vừa mới đi thì nơi đó liền bị sấm sét nhấn chìm.

"Ui da, đau lòng quá, không, đau xương quá." Xa xa, Thạch Hạo kêu quái dị, khuôn mặt thanh tú hơi nhíu, mắt to chớp chớp, che lấy ngực.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 803: GặP LạI

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"Không xong, phải nhanh chóng tìm Đả Thần Thạch hộ pháp cho mình." Hắn cảm thấy thân thể mình đang phát sinh biến hóa, phải tìm một chỗ yên tĩnh.

Mưa tầm tã, đất trời một mảnh trắng xóa. Sau đó Thạch Hạo biến sắc, dãy núi bên dưới cháy đen, rất nhiều ngọn sụp đổ, mưa to cũng khó mà dập tắt khói xanh, có sấm sét đang lấp lánh.

Khi hắn độ kiếp, cách xa như thế mà dãy núi này vẫn bị phá hủy phần lớn, có thể thấy được lúc nãy nguy hiểm cỡ nào.

"Có ma, ngươi còn sống." Đả Thần Thạch từ xa bay lại, mới vừa thấy mặt đã thốt lên như vậy khiến Thạch Hạo tức giận muốn đánh nó.

"Dọa chết người mà, lúc nãy ánh chớp vô tận từ trên trời trút xuống, ta nghĩ rằng ngươi đã hóa thành than cốc rồi, đang tính đào huyệt cho ngươi đây." Đả Thần Thạch thầm thì.

Hoàng Điệp cũng bay tới, cảnh tượng lúc nãy quả thật kinh người, nơi này bị ánh chớp bao phủ, như là ngân hà buông xuống, chúng nó kinh sợ đến nỗi chỉ có trốn ra xa nhìn lại.

"Mau mang tao rời đi, tao muốn bế quan." Thạch Hạo lúc này xếp bằng trên mặt đất, bởi xương ngực phát sáng nên cả người hắn khó chịu tựa như đang bị rất nhiều sâu kiến cắn xé.

Một luồng thần mang xé rách hư không, Đả Thần Thạch phát sáng bọc lấy Thạch Hạo đi xa, nơi này tuyệt đối không thể ở lại, thanh thế độ kiếp khi nãy quá lớn, có thể bị một số hung thú phát hiện rồi.

Chạy xa nơi này, bọn họ hạ xuống một thung lũng.

Xương ngực Thạch Hạo đau đớn, lôi kiếp dịch đã nuốt xuống khi nãy bắt đầu hóa thành sức sống bản nguyên nhất nhằm về nơi đó, đây là dấu hiệu Chí tôn cốt sống lại sao?

Hắn hơi kinh ngạc, bảo dịch bên trong Lôi trì quả nhiên siêu phàm, lại khiến cho bộ ngực hắn ngưa ngứa như muốn mọc ra thứ gì, thế nhưng cũng không giống lắm.

Bởi vì những chỗ khác trong thân thể cũng có chút không khỏe.

"Mình đã dùng tinh huyết Chi tôn tẩm bổ khắp cơ thể, sao lại còn tụ về bộ ngực?" Hắn rất nghi ngờ.

Quả nhiên lần này là lạ, từ đầu đến chân hắn đều đang phát ra ánh sáng mờ mờ, tất nhiên nơi ngực là sáng nhất, toàn bộ cơ thể tựa như muốn sinh trưởng, xảy ra biến hóa nào đó.

Cùng lúc đó Thạch Hạo mơ màng mê man, càng khó có thể mở mắt ra, cơn buồn ngủ kéo tới, bất kể làm như thế nào đều không cưỡng lại được.

Cuối cùng hắn ngã xuống cỏ, ngủ say.

Cũng không biết qua bao lâu hắn mới thức tỉnh, hoảng hốt mở mắt ra, ánh bình minh rực rỡ, từng luồng sáng vàng rơi trên người hắn, ấm áp.

Giông tố ngừng lại từ lâu, lúc này đã là sáng sớm.

Đả Thần Thạch núp ở phía xa, đề phòng nhìn hắn, Hoàng Điệp cũng thế.

"Sao thế?" Thạch Hạo hỏi.

"Ngươi còn hỏi, đêm hôm khuya khoắt, cả người ngươi chảy xuôi bùa vẽ quỷ quái, suýt chút nữa gây tai nạn chết người." Đả Thần Thạch vẫn còn dáng vẻ sợ hãi.

"Nửa đêm tao bị giày vò à? Kể tường tận xem." Thạch Hạo nhíu mày, hắn cũng không biết.

"Ai biết ngươi xảy ra chuyện gì, nằm ngay đơ nơi đó, thế nhưng thân thể lại tự động lưu chuyển các loại ký hiệu linh tinh, tựa như mở ra Lục đạo Luân hồi, yêu tà dọa người rất là khó hiểu." Đả Thần Thạch cường điệu.

Thạch Hạo yên lặng, hắn không có chút ấn tượng nào, chỉ cảm giác giấc ngủ rất say, xem ra cơ thể hắn đã xảy ra biến hóa nào đó, làm ra một chút phản ứng bản năng.

Hắn chăm chú kiểm tra tình trạng của mình, chỉ cảm thấy mạnh mẽ trước nay chưa từng có.

Ngoài ra, thân thể có chút khác thường, thế nhưng không biết khác thường thế nào, bỗng nhiên vận lực khống chế Nguyên Thủy chân giải thì phát hiện trên người có rất nhiều điểm sáng thần bí.

"Là Chí tôn huyết sao?"

Thạch Hạo nghi ngờ không thôi, luôn cảm thấy có một chút biến hóa nhưng trong lúc nhất thời không làm rõ được.

Thân thể rất kỳ diệu, có thể mở ra võ đạo Thiên nhãn, Tha Tâm thông và các loại kho tàng ẩn giấu, Thạch Hạo cảm thấy thay đổi của mình có vẻ như là bên trong một kho tàng nào đó.

Hiện giờ hắn tìm không thấy đầu mối, chắc là có quan hệ với Chí tôn huyết.

"Kệ đi, dù sao cũng lột xác ở mặt tốt." Thạch Hạo mặc vào một bộ pháp y, mang theo Đả Thần Thạch rời khỏi sơn cốc.

Cùng lúc hắn lấy ra một ít lôi kiếp dịch đưa cho Hoàng Điệp làm cho Đả Thần Thạch ao ước hận không thể hóa thành thân thể máu thịt để nuốt mấy giọt.

Thạch Hạo tinh tế thể ngộ, lần này độ kiếp thành công, thật sự là mạnh mẽ hơn rất nhiều trước nay chưa từng có, trước mắt hắn có khả năng đã đạt đến một độ cao mới.

Đến thời điểm này hắn cảm thấy có thể nhẹ nhõm hơn rất nhiều, chỉ cần chờ đợi quyết chiến thiên tài ba ngàn châu, dùng chiến tích để kiểm tra!

"Lục Quan Vương đang tìm ta à?"

Thạch Hạo lộ vẻ khác thường, một tên được ghi vào sách cổ, thanh niên chí tôn mạnh mẽ đến không hợp thói thường, trong một lần xuất thế lại đang tìm hắn.

Áo trắng như tuyết, Lục Quan Vương Ninh Xuyên siêu phàm nhập thánh, lúc hắn sinh ra đã khác với tất cảmọi người, lưng mang Thiên đồ, trán sinh Long văn, đêm ấy lúc sinh ra thì ánh sáng thần thánh chiếu sáng khắp nơi, trời đất sáng như ban ngày.

Có người nói hắn có khả năng là một nhân vật cấm kỵ vô thượng chuyển thế!

Thế nhưng chuyển thế chưa từng có dẫn chứng xác thực nên chuyện này cũng chỉ là lời đồn mà thôi.

Lại có người nói hắn có quan hệ với Tiên, kế thừa căn cơ Tiên đạo, lúc trong bụng mẹ hắn kết hợp với dấu ấn vô thượng khiến cho đường tu hành của hắn không thể so bì.

"Ta đến là vì đời sau tội huyết có xương trán phát sáng tận trời, chữ Tội phá mây, Đạo phải được bảo vệ, không cho phép kẻ khác khinh nhờn." Đây là lời hắn nói khi tới Tội châu.

Lúc Thạch Hạo biết thì nhìn lên trời cao.

Trong lúc mơ hồ hắn phảng phất xuyên qua thời không, nhìn thấy một đại địch mặc bạch y dồn ép cả đất trời, khí huyết cuồn cuộn, đại Đạo nổ vang, như rồng gầm xuyên thấu chín tầng trời đang đợi hắn nơi xa.

"Nói khoác không ngượng!"

Thạch Hạo lạnh giọng nói, mặc kệ người kia là ai, siêu phàm cỡ nào thì hắn đều không sợ, nếu tiến vào Tiên cổ thì chiến đấu đến cùng!

Lục Quan Vương Ninh Xuyên đã rời đi, Tội châu quá lớn nên hắn không thể ở lại khu vực này lâu.

Đồng thời còn nghe đồ có quái thai thời cổ xuất thế, muốn tìm Ninh Xuyên.

"Thành Ly Hỏa." Thạch Hạo thoáng kích động trong lòng.

Đây là tin tức hắn bất ngờ đạt được khi trở lại Hoàng đô của Hỏa quốc cẩn thận tìm hiểu, hai cha con đến từ hạ giới kia rất có thể đang ở thành Ly Hỏa.

Tin tức không rõ ràng nhưng có manh mối như thế thì cũng tốt lắm rồi, Thạch Hạo lập tức chạy đi, hắn muốn gặp cha con Hỏa Hoàng, hai người này đều từng có ơn với hắn.

Từng ra tay cứu giúp, cũng từng cho hắn tu hành ở tổ địa Hỏa tộc, thậm chí Hỏa Hoàng còn tự mình giảng đạo chỉ điểm cho hắn.

Đại chiến sắp bắt đầu rồi, Thạch Hạo hi vọng trước khi tiến vào Tiên cổ thì có thể nhìn thấy Hỏa Linh Nhi, nếu không thì không biết bao nhiêu năm nữa mới gặp lại.

Hắn không muốn nhiều năm sau cảnh còn người mất, tiếc nuối trong lòng.

Thành Ly Hỏa, xung quanh có rất nhiều cây dâu lửa mang theo ráng lành, một số cổ thụ mấy ngàn năm càng là phụt lên ngọn lửa đỏ rực, phả hơi nóng vào người.

Hỏa tộc lấy lửa làm cơ sở, lấy lửa lập giáo.

Bọn họ tự nhiên thân thiết với lửa, vì vậy gần nơi ở tràn ngập cây già như vậy.

Thạch Hạo đi tới bìa rừng dâu lửa, nơi này có người đang làm lụng, hái lá dâu, nuôi tằm lửa, thỉnh thoảng lại có lửa lớn hiện lên.

Trong rừng nhiệt độ không thấp, tằm lửa bò tới né tằm để ăn lá dâu, từng con từng con mang theo ráng lành, ánh sáng lưu chuyển.

Tơ mà loại sinh linh này phun ra cực kỳ cứng cỏi, có thể luyện chế thành bảo y, xem như là một loại côn trùng kỳ dị, hơn nữa lại có sức chiến đấu không kém.

Một số thiếu nữ hái dâu khắp nơi, chăm sóc tằm lửa.

"Hả?"

Lúc lơ đãng quay đầu thì Thạch Hạo nhìn thấy mặt bên một người đang hái dâu, thân thể hắn lập tức cứng lại, thất thần.

Bóng người kia quay ngang, cõng một giỏ trúc, bên trong tỏa ra ráng lành, chất đầy lá dâu lửa, nàng mặc áo vải thô bằng dâu, nhưng màu da như tuyết, quyến rũ bẩm sinh.

Hỏa Linh Nhi!

Không có kiếm tìm vất vả cũng không có tình cờ gặp gỡ sau hoạn nạn, rất bình thản, cũng rất tự nhiên, cứ thế nhìn thấy.

Thế nhưng trong lòng Thạch Hạo lại run lên, dâng lên một luồng tâm tình đặc biệt.

Hỏa Linh Nhi vóc người cao gầy, hai mắt trong suốt, mỹ lệ vô song, trên mặt có mồ hôi, nàng tựa như thiếu nữ hái dâu bình thường, làm những việc này rất tự nhiên.

Quần áo rất thô kệch cũng rất đơn giản, giặt tới mức đến mực bạc trắng phai màu, nàng bình tĩnh mà kỳ ảo làm lụng nơi đó, dáng vẻ này rất khác với vẻ hoạt bát phấn chấn lúc xưa.

Công chúa của một nước, bây giờ lại ở đây hái dâu.

Trong lòng Thạch Hạo có chút buồn đau, lặng nhìn rồi muốn tiến lên.

Lúc này Hỏa Linh Nhi xoay người, cõng giỏ trúc hướng về một nơi đi tới.

Thạch Hạo không nói gì, dừng lại một chút rồi đi theo.

Một ngôi nhà lá, sau nhà là rừng dâu lửa, trước nhà là rừng trúc, rất u tĩnh, cũng rất tự nhiên, trong sân có một ít gốc cây, là chỗ ngồi thiên nhiên.

Quá đơn giản, thậm chí có thể nói là tồi tàn, đã từng lầu quỳnh điện ngọc, cung điện liên tiếp, hiện giờ thành mây bay.

Linh Nhi thả giỏ trúc xuống, nhấc vại nước, đến bờ sông ven đường cách đó không xa giặt đồ, thân thể cao gầy, khuôn mặt xinh đẹp, nàng chăm chú và yên tĩnh.

Không biết vì sao trong lòng Thạch Hạo lại càng thêm đau buồn.

Hỏa Linh Nhi trong lòng có linh cảm đột nhiên quay đầu nhìn lại.

Thanh niên kia mặc áo xanh, người rất thanh tú, con mắt trong trẻo, mang theo một chút kích động, còn có chút đau long, đang kinh ngạc nhìn nàng.

Giờ phút này, tim Hỏa Linh Nhi đột nhiên đập nhanh hơn một chút,

thiếu niên kia, khuôn mặt tuy không giống nhưng lại có đôi mắt trong suốt và ý vị tương tự.

"Ngươi là... " Hỏa Linh Nhi run sợ, kinh ngạc nhìn hắn, không muốn rơi lệ thế nhưng trong mắt lại xuất hiện hơi nước, có từng giọt óng ánh lăn xuống.

"Là ta." Thạch Hạo đi tới trước.

"Loảng xoảng!"

Vại nước rơi trên đất, nước mắt Hỏa Linh Nhi không ngừng chảy xuống, run giọng nói: "Ngươi... còn sống."

Những câu nói này đại biểu quá nhiều.

"Vèo!"

Sau nhà tranh, trong rừng dâu lửa, một bóng xám lao tới mang theo gió mạnh, từ dài mấy trượng không ngừng thu nhỏ lại. cuối cùng không hơn nửa thước, một đôi cánh nhỏ bám trên người Thạch Hạo.

"Sói con."

Sói con màu xám này là đời sau Sói thần mà Thạch Hạo đạt được từ Bách Đoạn Sơn, sau đó giao cho Hỏa Linh Nhi nuôi, đã nhiều năm trôi qua cái mũi nhạy cảm của nó vẫn trước tiên ngửi được mùi quen thuộc.

Thạch Hạo ôm sói con, nhanh chân bước tới bờ sông đón lấy Hỏa Linh Nhi.

"Ta đã biết, ngươi nhất định có thể sống sót... " Hỏa Linh Nhi cười nhưng lại rơi lệ ướt cả gò má, mang vẻ đẹp chân chất tự nhiên.

Bảy thần xuống hạ giới, truyền khắp các giáo lớn, không ít người thượng giới đều biết, Hỏa Linh Nhi chính là từ đó lên sao không chú ý được?

Năm đó khi nghe Thạch Hạo nghênh chiến bảy thần rồi cuối cùng chết đi nàng buồn bã ủ rũ, không thể nào tiếp thu được.

Cuối cùng khi nghe nói có một thiếu niên tên Tần Hạo tới, là em của Thạch Hạo càng làm cho nàng đứt từng đoạn ruột, mỗi khi nghĩ tới cố nhân thì đều rơi lệ.

Sói con hóa thành hơn nửa thước nhảy xuống đất, dùng miệng ngậm ống quần Thạch Hạo kéo hắn đi theo.

Trong rừng dâu lửa sau nhà tranh có một ngôi mộ đất, không có bia mộ, không có quan tài, chỉ chôn chiến y của thiếu niên.

Trong lòng Thạch Hạo run lên, quay đầu nhìn lại Hỏa Linh Nhi.

Nước mắt nàng đầy mặt nói: "Nghe tin, ta không tin nhưng lại không thể không chấp nhận."

Đây là ngôi mộ mà nàng vì hắn mà lập, cách nhà tranh không xa.

Mắt Thạch Hạo cay cay, nhìn nàng yên lặng thật lâu.

"Chúng ta lo muốn chết, Linh Nhi thường đau buồn, khóc ngất." Sói con nói, nó là đời sau của Sói thân nên rất bất phàm.

Trong lòng Thạch Hạo chấn động mạnh, đi tới thượng giới không lâu nhưng đã trải qua rất nhiều chuyện, vượt qua nhiều lằn ranh sinh tử, nhưng lại không biết nơi xa vẫn có một người nhớ hắn, vì hắn mà đau thương rơi lệ.

"Ngươi... chính là Hoang và cũng là người có xương trán phát ra ánh sáng thần thánh, chữ tội phá mây sao?" Khi Hỏa Linh Nhi nghe hắn chậm rãi kể ra tất cả những chuyện đã trải qua thì đặc biệt khiếp sợ.

Thạch Hạo lau nước mắt trên mặt nàng, gật gật đầu, nói tất cả.

"Keeeng!"

Tiếng chuông văng vẳng xuyên qua không gian, truyền khắp mặt đất, lúc này dù cách xa bao nhiêu thì tất cả tu sĩ cũng đều nghe được.

Thạch Hạo đột nhiên ngẩng đầu, hắn biết trăm sông tụ biển, đại quyết chiến thiên tài ba ngàn châu sắp bắt đầu rồi, thời khắc này rốt cuộc đã đến!

"Ngươi... đi như vậy quá nguy hiểm rồi, Lục Quan Vương, truyền nhân Tiên điện, lại còn những người khác, tất cả đều rất vô tình." Phút chốc khi nghe tiếng chuông Hỏa Linh Nhi cũng biết, va chạm kịch liệt và rực rỡ nhất đời này sắp bắt đầu rồi.

"Đừng lo, chờ ta trở lại, dù là Lục Quan Vương, truyền nhân Tiên điện hay là người khác có lợi hại hơn nữa, nếu nhằm vào ta tất cả đều diệt." Thạch Hạo nói.

Giống như trước kia, giống như lúc gặp gỡ ở Bách Đoạn Sơn hắn thẳng thắn và tự tin.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 804: TìNh CảM Chân ThàNh

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Tiếng chuông réo rắt truyền khắp núi sông!

Từng gợn sóng do tiếng chuông biến thành vang xa, đầy ắp sức mạnh thời gian, lắng đọng huy hoàng từ thời cổ.

Nghe tiếng chuông du dương kia, nhìn Hỏa Linh Nhi mặc áo vải dâu thô cùng mặt đầy nước mắt, tâm tư Thạch Hạo cũng kịch liệt chập chùng, đưa tay lau lệ cho nàng.

Hỏa Linh Nhi nước mắt mơ hồ, vừa vui vừa sầu não, hôm nay có thể gặp lại cố nhân tựa như giấc mộng không thật, thế nhưng vừa mới gặp lại đã vội phân ly.

Tiếng chuông đã vang, núi sông đã chấn động, đây là tiếng chuông báo hiệu trăm sông tụ biển, đại chiến thiên tài bắt đầu, nàng biết giờ phút này cả ba ngàn châu đều chấn động.

"Ngươi nhất định sẽ trở về đúng không?" Hỏa Linh Nhi nhẹ nhàng hỏi, trên khuôn mặt như ôn ngọc không ngừng có nước mắt chảy xuống, ánh sáng trong mắt cũng bị hơi nước nhấn chìm.

"Trở về, nhất định sẽ trở về!" Thạch Hạo nói, tuy mới gặp lại nhưng tiếng chuông đã vang, nhắc nhở tất cả mọi người có chí hướng về Tiên cổ rằng đại chiến sắp bắt đầu.

"Sao lại phải đi chứ." Sói con không vừa lòng, ngước đầu nhìn Hỏa Linh

Nhi rồi lại nhìn Thạch Hạo, sau đó cắn ống quần Thạch Hạo nói: "Không cần đi, mấy năm qua Hỏa Linh Nhi đều không vui vẻ, một mực ước ao ngươi sống sót xuất hiện."

Thạch Hạo trong lòng ấm áp nhưng mũi cũng cay cay, nhìn thiếu nữ từng hoạt bát vui vẻ, hiện nay trầm lặng như thể, thay đổi quá nhiều.

Hỏa Linh Nhi cúi xuống sờ đầu sói con nói: "Sói con, mày nói linh tinh gì thế, thiên tài ba ngàn châu tụ hội, tại sao, vì cái gì, là cơ hội cuối cùng của kỷ nguyên này, rất quan trọng, Thạch Hạo nhất định phải đi."

Lúc nàng cúi đầu khẽ nói với sói con thì rõ ràng có một giọt óng ánh trong suốt rơi trên vạt áo, lăn xuống đất, tiếng nói run run.

Trong lòng có chút không nỡ, chuyến đi này còn có thể gặp lại sao? Ai có thể xác định, lần từ biệt này không biết mất bao lâu, năm tháng trôi qua có thể thay đổi rất nhiều chuyện.

Thạch Hạo há miệng muốn nói cái gì thế nhưng... nói thế nào được khi hắn quả thực muốn tham chiến.

"Ngươi phải cẩn thận, tranh bá gì, vận may gì cũng không bằng bình yên sống sót, không nên mạo hiểm tiến đánh, bảo vệ tốt chính mình." Hỏa Linh Nhi không cho hắn nói.

Thạch Hạo yên lặng gật đầu, trong lòng ấm áp nhưng đồng thời con mắt và sống mũi càng lúc càng cay cay, lời nói bình thản kia làm hắn rất cảm động.

Hắn kinh ngạc nhìn Hỏa Linh Nhi rồi nhìn mộ huyệt kia, phát hiện mình có chút ngây dại không biết nói gì.

Từng có một cô gái một mình đau buồn, yên lặng ngóng về phương xa.

Chân thật như thế, không một chút vụ lợi, tinh khiết như thế, không một chút vấy bẩn, tự như nước biển óng ánh, thủy tinh trong suốt, như ngọc ôn

hòa, đây là một loại chất phác quý giá.

Thạch Hạo cảm giác trái tim mình run rẩy rất khác trước đây, ngoài cảm động còn là không muốn xa cách, càng có một tư vị không nói được cũng không tả được.

Hắn từng kiêu căng cũng từng phóng đãng, trước đây đều là la hét muốn vác mấy tên Béo xinh đẹp nhất về Thạch thôn.

Loại dũng mãnh này tự nhiên là bị ảnh hưởng từ những chú bác trong Thạch thôn.

Đã từng đại chiến với "nữ Tiên béo", càng là dự định vác tiên tử về Thạch thôn, cũng từng tiếp xúc thân mật với minh châu các bộ tộc nhưng đều chưa từng khiến trong lòng rung động như vậy.

Hắn không biết tương lai thế nào nhưng hiện tại sự quan tâm chân thành này, cảm giác này làm cho hắn hoảng hốt.

Có thể sự chờ đợi thuần túy này, hoài niệm chân phương này, cùng nỗi nhớ lặng yên, vô tư hoàn mỹ như vậy mới là đẹp nhất, làm cho hắn cảm động.

Tâm và thần Thạch Hạo đều rung động, không quá giống trước đây, không phải sự hấp dẫn của dung mạo, sự cuốn hút của ham muốn mà đây chỉ là một loại tình cảm thuần khiết.

"Ngươi vác về Thạch thôn mấy tên béo rồi?" Hỏa Linh Nhi ngẩng đầu, lau lệ trên khóe mắt, bỗng nhiên cười hỏi.

"Một, hai, ba... " Thạch Hạo bấm ngón tay như đang thật sự đếm.

"Nhiều như vậy hả?" Hỏa Linh Nhi nhẹ nhàng véo tai hắn, lúc này tuy còn nước mắt nhưng cũng đã có tư vị hoạt bát vui vẻ của ngày xưa.

"Kết quả đều chạy hết, còn phải tiếp tục bắt." Thạch Hạo nói rồi cười ha

ha.

"Không có lương tâm." Sói con bất mãn gào oang oang, dùng sức kéo ống quần hắn, điều này khiến Thạch Hạo ngạc nhiên, đây là sói hay là chó ngao?

"Ngươi... sống sót là tốt rồi." Hỏa Linh Nhi nói khẽ, gặp lại ở đây khiến nàng cảm thấy trời đất này như tươi sáng hẳn lên.

Cây dâu lửa phát ra ánh đỏ, chiếu sáng nơi yên tĩnh và an lành này, khiến người ta cảm thấy ấm áp.

Nụ cười của Hỏa Linh Nhi rất tinh khiết, mang theo ánh lệ làm Thạch Hạo bị rung động, hắn nhìn nàng, cặp mắt kia rất linh động, chỉ là từ lúc gặp gỡ đến giờ vẫn có hơi nước, long lanh.

Thạch Hạo không tự chủ được giang hai tay, mạnh mẽ ôm lấy Hỏa Linh Nhi, nhẹ giọng nói vào tai nàng: "Cảm ơn!"

Hỏa Linh Nhi không nói gì, nơi đây rất an bình, bên cạnh là mộ đất vàng, chôn chiến y của thiếu niên, dưới chân là một con sói xám nhỏ, hai người đứng chung một nơi, yên lặng.

Nơi này rất tĩnh mịch, yên ắng đến thậm chí có thể nghe được tiếng tằm lửa cắn lá dâu nghe sàn sạt.

"Keeng!"

Chuông lớn lại vang lên, khuấy động núi sông.

Hiển nhiên vào giờ phút này tất cả những chí tôn trẻ tuổi có chí bước trên con đường vô địch, hi vọng lên đến đỉnh cao huy hoàng nhất của ba ngàn châu thượng giới, đều ngẩng đầu, máu nóng sục sôi!

"Ngươi nên đi rồi." Hỏa Linh Nhi nói khẽ.

Vẻ yên tĩnh bị phá vỡ, Thạch Hạo cuối cùng cũng phải rời đi.

"Không vội, đây chỉ là tuyển người tiến vào 'Tiên cổ', còn có thời gian." Thạch Hạo nói, hắn nhìn vào đôi mắt kia, cảm thấy có loại không muốn cùng với lo lắng, còn có lo sợ được mất.

Quả thật Hỏa Linh Nhi rất lo lắng, nàng sợ Thạch Hạo đi rồi sẽ không quay lại nữa.

Đại chiến thiên tài ba ngàn châu, ai có thể nói nhất định đứng đầu, nhất định thắng được.

Năm tháng dài dằng dặc tới nay đã chôn xuống rất nhiều cường giả, có một số được coi là "người số một" nhưng vẫn bất hạnh ngã xuống.

Dù là một số quái thai thời cổ từng đứng đầu, trong đó không thiếu Tam Quan Vương, Tứ Quan Vương (ở đây chỉ những người tham gia và đoạt giải nhất ba, bốn lần) sau đó xuất thế lần nữa nhưng cũng gặp phải đối thủ đáng, cuối cùng mất mạng.

Hiện nay, lưu lại, sống sót, ẩn giấu trong kẽ băng rất nhiều đời không xuất hiện, dù chỉ là số ít nhưng đều đạt đến trình độ cao nhất, mạnh mẽ nhất!

Quái thai như vậy tuyệt đối là mạnh nhất xưa nay, là một nhóm sáng chói nhất.

Thạch Hạo không vội rời đi, ở cùng Hỏa Linh Nhi, đồng thời mở ra một cái vườn trước nhà tranh, trồng xuống đó hai cây dâu lửa rất nhỏ, lại hái một bó hoa tươi đẹp trồng dưới tàng cây.

"Chờ ngươi đại chiến trở về có thể qua rất nhiều năm, hai cây này hẳn cành lá xum xuê rồi, trong vườn này cũng mọc đầy hoa cỏ tươi xinh." Hỏa Linh Nhi nói.

Lần từ biệt này rất nhiều năm, dựa theo suy đoán của nhân vật mạnh mẽ nhất thời cổ thì tiến vào Tiên cổ, ngắn nhất là một, hai năm, dài nhất phải mấy trăm năm thậm chí hơn một nghìn năm mới có thể đi ra.

Mà lần này là lần cuối hoa Tiên mở ra, "Tiên cổ" mở ra lần cuối cùng, có lẽ sẽ khác, ai cũng không đoán được.

"Hi vọng tất cả đều tốt, khi về gặp ngươi vẫn cười rạng rỡ như vậy." Thạch Hạo nói.

Hắn cũng có chút thất vọng, mới gặp lại, vừa gặp mặt đã phải bước lên một con đường, trong lòng hơi có chút sợ sệt.

Không phải lo lắng cho mình.

Hắn chỉ hy vọng khi trở lại còn có thể nhìn thấy Hỏa Linh Nhi, thế gian này không thể chống lại nhất chính là thương hải tang điền, sợ nhất là cảnh còn mà người mất.

"Mong rằng tất cả đều sẽ bình an." Hỏa Linh Nhi nhìn hắn.

"Yên tâm đi, trên con đường này ta sẽ cao giọng hát vang, đặt chân lên đỉnh cao nhất, muốn bước lên đỉnh huy hoàng nhất của kỷ nguyên này, đến lúc đó đến gặp ngươi, thật sự siêu thoát."

Tinh thần Thạch Hạo phấn chấn ngước nhìn trời cao, đây là chí hướng của người thiếu niên, hắn muốn bước lên đỉnh cao nhất thần đạo, không sợ bất diệt, ngạo thì trời đất này, nhìn thấu tất cả trên thế gian.

"Liễu Thần, con muốn đuổi theo bước chân của người, đến thế giới của người." Hắn nắm chặt nắm đấm, sau đó quay đầu nhìn về phía Hỏa Linh Nhi nói: "Chờ ta trở lại, dẫn ngươi đi nhìn những vẻ đẹp khắp thế gian."

Hắn tràn đầy tự tin, ánh mắt sáng rực, nhìn trời cao, muốn nhìn xuống đồng đại, trở thành người mạnh nhất.

"Năm tháng thay đổi, thế gian tươi đẹp nhưng rất nhiều điều cũng sẽ trở thành mộng ảo, chỉ cần ngươi còn sống trở về là tốt rồi." Hỏa Linh Nhi nói, trong vẻ tươi cười còn mang theo một chút thương cảm.

Thạch Hạo nhìn về chín tầng trời, ngước nhìn con đường mạnh nhất, gật đầu, giọng kiên định nói: "Được!"

"Ngươi sau khi tới thượng giới... " Thạch Hạo hỏi.

Đã từng là công chúa của một nước, bây giờ vì sao áo vải dâu thô lậu, tự tay giặt đồ bên bờ sông, điều này làm cho trong lòng hắn chua xót, mấy năm qua đến cùng là xảy ra chuyện gì?

"Nơi này cũng không phải là hạ giới." Hỏa Linh Nhi nói.

Hoàng đế của một quốc gia ở hạ giới tới thượng giới, ở trước mặt Thiên Thần, cao thủ khắp nơi đã không còn có thể là trung tâm được người kính bái.

Chuyện này giống như là bắt đầu lại từ đầu, không còn vinh quang ngày xưa.

Thế nhưng dù sao cha con bọn họ cũng là đời sau dòng chính Hỏa tộc thượng giới, mà tại hạ giới cũng sáng tạo ra cục diện bất phàm, bởi vậy lúc đầu cũng từng được trọng dụng, được ban cho các loại trang viên Hoàng tộc.

Chỉ là theo mấy trăm cây linh dược bị biến dị, dần dần lột xác, một số hóa thành thánh dược thì phiền phức cũng theo đến.

Mười mấy cây thánh dược lớn cùng nhau, ai mà không chú ý, đủ khiến đại giáo đỏ mắt, sinh lòng tham lam, rất nhiều người nhìn chằm chằm vào họ.

Hỏa Hoàng rất quyết đoán, ông là một người thông minh, trực tiếp nộp lên thánh dược, trả lại trang viên cho Hỏa tộc thượng giới, sau đó mang theo Hỏa Linh Nhi phiêu bạt.

Cuối cùng hai cha con tới nơi này, sống cuộc đời đơn giản và bình thản.

"Vinh hoa phú quí trên thế gian ta đều chiếm được, đều từng trải qua,

bình yên chất phác như vậy ta lại cảm thấy rất tốt, rất phong phú." Hỏa Linh Nhi nói.

Thạch Hạo gật đầu, trải qua xa hoa bên ngoài mới có thể cảm nhận được sự tự nhiên của hồng trần, quan trọng nhất chính là tâm tình của con người.

"Hỏa Hoàng đâu?" Hắn hỏi.

"Cha ta đi ngao du, đã hơn một năm chưa có về." Hỏa Linh Nhi lộ vẻ u sầu, sau đó nhìn về phía Thạch Hạo nói: "Ngươi... nhất định phải trở về."

"Hỏa Hoàng là người thông minh, không có việc gì đâu, ông ấy sẽ trở về." Thạch Hạo an ủi, sau đó trịnh trọng cam kết, hắn nhất định sẽ bước lên đỉnh cao huy hoàng nhất, khi đó sẽ trở về.

Hắn lưu lại lôi kiếp dịch, cuối cùng vẫn phải đi.

"Gặp lại, sẽ gặp lại!" Thạch Hạo xoay người, nhanh chân đi xa.

Mãi đến tận rất xa, lúc hắn quay đầu lại thì vẫn nhìn thấy một bóng ngươi đứng bên bìa rừng dâu lửa phất tay, nước mắt khiến hai mắt nàng mơ hồ.

"Lần từ biệt này mất bao nhiêu năm đây? Trăm năm chìm nổi, hay là nghìn năm... " Thạch Hạo không biết, trong mắt cũng có giọt nước nóng hổi, cuối cùng không nhịn được lăn xuống.

"Cẩn thận, ta sẽ trở về!" Thạch Hạo lớn tiếng nói, sau đó bay lên trời cao, biến mất nơi cuối trời.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 805: Mở MàN

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Ly biệt đều là thương cảm, nhưng đường thì cuối cùng cũng phải tiến về phía trước.

Thạch Hạo đi xa, bước lên hành trình!

Mỗi một châu đều rộng lớn vô ngần, từ đầu này đến đầu kia hơi chút là đếm bằng trăm triệu dặm, số lượng sinh linh các tộc khổng lồ đến không thể tưởng tượng.

Ba ngàn châu, nếu gộp lại thì cơ bản là khó có thể tính được có bao nhiêu sinh linh, đếm mãi không hết.

Lấy Lôi châu làm ví dụ, đông tây dài khoảng hai trăm ba mươi triệu dặm, nam bắc khoảng tám mươi triệu dặm, trong ba ngàn châu thì châu này cũng không tính là lớn, chỉ là một châu cỡ trung ở thượng giới mà thôi.

Lần này riêng Tội châu thôi đã có tám triệu Tôn giả phù hợp tư cách báo danh dự thi, đây là đã qua mấy lần chọn lựa nếu không còn nhiều nữa!

Nhiều người như vậy làm sao có thể đều đưa vào "Tiên cổ", phải biết là còn hai ngàn chín trăm chín mươi chín châu nữa.

Rất nhiều người đều biết bên trong Tiên cổ có vận may lớn, vì vậy đua nhau báo danh, Tôn giả các giáo, sinh linh các tộc vì muốn đạt được tư cách có thể nói đã dùng tất cả thủ đoạn.

Thạch Hạo có chút sững sờ, sau khi ra ngoài hắn tự nhiên hiểu rõ tình huống, chỉ riêng Tội châu liền có tám triệu người dự thi, điều này là cho hắn cảm thấy chóng mặt, cực kỳ đau đầu.

"Chuyện này sẽ khốc liệt đến cỡ nào, cuối cùng phải chết bao nhiêu người đây." Hắn linh cảm đến cuối cùng thây sẽ chất thành núi, anh tài tàn lụi, quá nhiều người phải chết.

Một ông lão cười rộ lên nói: "Anh bạn trẻ quá cả nghĩ rồi, lẽ nào người lớn trong tộc không nói cho ngươi biết, tiến vào 'Tiên cổ' không dễ, số người là cố định sao? Trước khi đi vào là máu chảy thành sông rồi. Đúng rồi, ngươi là người của giáo nào?"

"Ta biết những thứ này." Thạch Hạo gật đầu nói: "Nhưng sau đó không phải càng kịch kiệt sao?"

Tề Đạo Lâm phủi tay làm người dưng, cái gì cũng mặc kệ, may là bản thân Thạch Hạo từ lâu tìm hiểu ngọn ngành, biết được không ít chuyện.

"Cụ à, ta phải đi rồi, vẫn chưa lấy được tư cách dự thi nữa." Thạch Hạo xoay người bước đi, nếu không có thể không kịp thời gian.

"Cố gắng đi, hai ngay sau là bắt đầu rồi, ngươi thật là bình tĩnh." Ông lão cười nói.

Thạch Hạo chưa từng trải qua mấy vòng tuyển chọn đơn giản nhất, giờ xuất hiện muốn dự thi thì nhất định phải có "Tín vật" của một phái, chứng minh là đệ tử trọng yếu.

Theo lời Tề Đạo Lâm thì chuyện này không có vấn đề gì, rất dễ dàng đạt được.

Tội châu có rất nhiều chủng tộc, đạo thống san sát và hiện tại có không ít đều đã sa sút cả, khó có thể xuất hiện Tôn giả đặc biệt mạnh mẽ đi dự thi, vì vậy những môn phái này trở thành mục tiêu của một số người.

Thạch Hạo một đường tiến tới rất xa, đến gặp mười mấy đạo thống sa sút, kết quả phát hiện sớm bị người "đến thăm" rồi.

Mãi tận nửa ngày sau rốt cuộc nhìn thấy một môn phái, rất hoang vu xuất hiện trên một ngọn núi lớn.

"Côn môn."

Trước cổng có một tảng đá lớn viết hai chữ như vậy. Môn phái này trông rất cổ xưa, bậc thang bằng đá xanh lên núi đều bị đạp đến lõm xuống.

Đồng thời nó cũng thật sự sa sút, không hơn đạo tràng Chí tôn bao nhiêu.

Mấy ngôi điện cổ xưa xuất hiện vết rách, chỉ còn lại kiến trúc, lúc nào cũng có thể sụp đổ, thật không biết nó đã tồn tại bao nhiêu năm.

Ở đây chỉ có một ông lão nát rượu và một thiếu niên, ngoài ra không có người nào nữa, lúc Thạch Hạo đến thì thiếu niên kia đang chuẩn bị chạy trốn.

Theo cách nói của hắn thì địa phương quỷ quái này không thể nào ở lại, không thấy một tia hi vọng, nguyên vốn muốn tìm một ít sách cổ từ phế tích này, tái hiện huy hoàng một thời của Côn môn, nhưng cuối cùng thiếu niên lanh lợi này lại tuyệt vọng.

Ông lão nọ ôm một hồ lô rượu lớn, mỗi ngày đều uống say đến lờ đờ làm cho thiếu niên theo học tức giận trừng mắt nhưng cũng không có cách nào.

Sau khi Thạch Hạo nói rõ ý đồ đến đây thì con mắt của ông lão lôi thôi lếch thếch này sáng lên, la hét có thể giao dịch, nhường lại tín vật trong môn phái.

Chuyện này khiến cho thiếu niên Côn môn càng tức giận, thật không có trách nhiệm và lương tâm, không chịu suy nghĩ đến đời sau, càng củng cố

thêm ý nghĩ chạy trốn của hắn.

Nếu giáo lớn thì bình thường có thể trực tiếp tiến cử đệ tử trọng yếu dự thi, nếu là giáo nhỏ thì phải cần đến loại tín vật này.

"Tín vật" là cốt phù mà người của giáo này đã từng dự thi và có đệ tử từng thu được xếp hạng không thấp mang về. Nếu có nó thì lần dự thi sau này thì có thể tiến cử một suất.

"Người trẻ tuổi, ngươi lấy cái gì để đổi đây?" Ông lão cười híp mắt hỏi.

"Mười cây linh dược." Thạch Hạo nói.

"Tín vật này của phái ta có thể không bình thường, lai lịch không nhỏ, giá trao đổi như vậy là quá thấp rồi." Ông lão nói.

"Lai lịch gì?" Thạch Hạo hỏi.

"Tín vật này là một đệ tử xếp hạng một trăm lẻ mấy vạn mang về, thứ hạng rất cao. Đáng tiếc, còn kém mấy vạn tên mà thôi, nếu tiến vào tóp một trăm vạn tên thì lần thử thách này ngươi không cần phải tham gia, cứ trực tiếp tiến vào Tiên cổ." Ông lão cười ha ha.

Thạch Hạo không nói gì, xếp hạng một trăm lẻ mấy vạn, còn không biết ngại mà nói rất cao sao? Nếu không phải hắn thật sự cần thì đã quay đầu đi liền.

"Anh bạn trẻ không nên coi thường, ngươi biết ba ngàn châu thượng giới mỗi lần có bao nhiêu người dự thi không, nhưng có thể tiến vào Tiên cổ được mấy người chứ? Thứ hạng này tuyệt đối rất cao rồi!" Ông lão nói.

"Chuyện này... người của năm nào lưu lại vậy?" Thạch Hạo lau mồ hôi hỏi.

"Chắc cũng mười mấy vạn năm rồi, lúc ấy ở Tội châu chúng ta là môn phái xếp hạng khoảng một ngàn. Ông lão nói rồi ôm hồ lô uống ừng ực mấy

ngụm rượu.

Quả thật là giáo cổ sa sút!

"Chắc giá, bốn pháp khí cấp thần!" Ông lão nói.

Thạch Hạo hết hồn, cũng thật biết chặt đẹp quá đi mà, pháp khí cảnh giới này cũng dám muốn bốn cái, hắn suy nghĩ một chút nói: "Một cái."

"Ba cái, không thể ít hơn." Ông lão nói.

Thiếu niên bên cạnh xấu hổ, cảm thấy thật sự là sư môn bất hạnh, ông già đã làm mất hết mặt mũi của môn phái lại còn cò kè mặc cả với người.

"Sư phụ, đừng thế mà, giữ tín vật kia lại cho chúng ta dùng." Thiếu niên nói.

"Giữ cái gì, ngươi nhỏ như thế dùng được sao, lẽ nào giữ lại cho con cháu mười tám đời sau?" Ông lão nhấp nhấp bã rượu trừng mắt.

"Nhưng mà... " Thiếu niên muốn nói.

"Đây chẳng là gì, chỉ là mây khói. phù phiếm thoáng qua, còn không bằng đổi lấy rượu." Ông lão nói.

Thiếu niên không cam lòng!

"Quên đi, như vậy đi anh bạn nhỏ, một pháp khí cấp thần và một phần bảo thuật, vật này ngươi lấy, nếu không thì thôi." Ông lão nói.

Thạch Hạo không nói gì được nữa, sau khi tới thượng giới, trải qua bao lần ranh sống chết, chém giết liên tục, tự nhiên không thiếu pháp khí cấp thần. Còn bảo thuật thì hắn trực tiếp đưa pháp môn Kim Bằng đạt được ở Bổ Thiên các, đương nhiên là có chút không hoàn chỉnh.

"Pháp môn Đại Bằng, tốt lắm, có nhiều quan hệ với Côn môn ta, là pháp môn rất tốt, đáng tiếc không phải là pháp môn Côn Bằng." Ông lão vô cùng

hài lòng.

Thạch Hạo liếc xéo hắn, lại còn pháp môn Côn Bằng, một cái tín vật mà thôi, nghĩ cũng quá nhiều rồi.

Con mắt của thiếu niên kia chực nhảy, trong môn phái căn bản là không còn lại pháp môn gì nên khiến hắn tức giận mãi tới nay, lúc này rốt cuộc cũng nhìn thấy một bão thuật rất mạnh mẽ.

Lúc Thạch Hạo lấy ra một pháp khí cấp thần thì không chỉ con mắt của lão già sáng lên mà thiếu niên đang chuẩn bị chạy trốn kia cũng trợn tròn mắt, không muốn đi nữa.

"Sư phụ, mắt người trợn thế làm gì, không phải nói pháp khí cấp thần của Côn môn năm đó chất thành đống sao, biết đâu ngày nào đó lại đào được một giỏ." Thiếu niên nói.

"Khục, lại có thể đổi rượu uống rồi." Ông lão cười híp mắt.

"Aaa, lão già ông dám làm thế thì ta phản giáo!" Thiếu niên kêu to.

Giao dịch xong, Thạch Hạo ở lại một chút, hắn phát hiện sông núi nơi đầy bất phàm, nếu bố trí mà nói thì sẽ là một mảnh đất an lành.

"Nên tu sửa một chút." Thạch Hạo nói.

"Có nhu cầu gì mà tu sửa chứ? Trên trời có trăng sáng, trong núi có cảnh đẹp, trong mắt các ngươi thì phong hoa tuyết nguyệt, say đắm, dưới cải nhìn của ta thì chỉ là phù hoa, bụi mù còn lâu mới thật sự là củi gạo, càng không bằng rượu."

Ông lão hờ hững nói, xoay người vào điện cổ, ôm hồ lô uống rượu.

Trong lòng Thạch Hạo hơi động, ông lão này có chút kỳ lạ.

"Đừng nhìn, ông ta chỉ biết giả thần giả quỷ, ta là bị lừa như thế đấy, còn nói gì mà mình sống rất lâu, muốn chết cũng không được, được xưng là Bất

diệt, ta phải rời đi thôi!" Thiếu niên căm giận.

"Bất diệt, Côn môn!" Trong lòng Thạch Hạo chấn động.

Thế nhưng đã không đủ thời gian, hắn không thể dừng lại, xoay người rời đi.

Thạch Hạo vượt qua hư không đến nơi cần đến, chuẩn bị kỹ càng.

Sau một ngày, tiếng ô ô vang lên chấn động cả Tội châu!

Kèn lệnh đã vang, thi đấu bắt đầu!

Đây là một đạo trường rộng mênh mông bát ngát do người xưa mở ra, có rất nhiều phù văn lấp lánh.

Tất cả mọi người tiến vào, từng người ngồi xếp bằng xuống, tám triệu người dày đặc thế nhưng tất cả ngồi xuống đây vẫn có khoảng cách rất lớn, có thể thấy được đạo tràng phi phàm cỡ nào.

"Linh giới tại Tội châu ta có một khu vực đặc thù, các ngươi chỉ có thể dừng lại đó một ngày vì không có thời gian lãng phí, chọn ra một vạn người, sau đó lập tức tiến vào khu không người rộng lớn."

Có người tuyên bố, mỗi người đều nghe được rõ ràng.

Linh giới là thế giới rộng lớn và hùng vĩ do Cổ thần dùng tinh thân xây dựng, tương tự như Hư Thần giới nơi hạ giới có điều lớn hơn nhiều và tên gọi khác nhau.

Trong một ngày ngắn ngủi phải chọn ra được tiêu chuẩn, tám triệu người chỉ chọn một vạn người, có thể thấy tàn khốc đến cỡ nào.

Cũng may là tiến hành bên trong Linh giới, như vậy sẽ không thật chết đi, thua cuộc còn có thể sống lại trong thế giới thực tại.

Dù vậy thời gian cho cũng quá ngắn rồi.

Như theo lời cao tầng nói, hiện giờ đã không còn thời gian để lãng phí ở nơi này, mà cường giả thật sự lại càng không có thời gian nữa, tất cả đều tiến vào khu vực không người rộng lớn kia!

Đạo tràng rất phức tạp, có các loại hoa văn, người bên ngoài không thể nào can thiệp, một vạn người cuối cùng sẽ lập tức từ đây được truyền tống đi, tất cả đều do đại trận tự mình phán đoán và vận chuyển.

Các châu đều như thế, phòng ngừa kẻ xấu giở trò.

"Bắt đầu!"

Ầm, phía trên của đạo tràng bốc lên khí hỗn độn, hư không vặn vẹo mơ hồ, cuối cùng hiện ra từng cánh cửa khổng lồ đang mở rộng.

Điều này làm cho lông mày Thạch Hạo nhảy một cái, phương thức mở ra của Linh giới này giống hệt Hư Thần giới nơi hạ giới, giống một thế giới riêng.

Sau khi tới thượng giới thì đây vẫn là lần đầu tiên hắn đi vào.

Rất chân thật, tựa như một thế giới lớn thật sự mở ra, điều này khiến tâm tư Thạch Hạo loạn chuyển, thế nhưng lại không có thời gian suy nghĩ.

"Linh giới, Hư Thần giới... Điểu gia, Tinh Bích đại gia, các ông còn nợ ta một môn bảo thuật đây." Thạch Hạo thầm nói.

Một tiếng vù khẽ vang, tám triệu bóng sáng bay lên, từng cái đi qua cánh cửa rộng lớn, tiến vào Linh giới, loại tình cảnh này quá đồ sộ khiến người ta trợn tròn mắt.

Cuối cùng thì đại chiến cũng bắt đầu!

Cùng lúc đó những châu khác cũng đang tiến hành.

"Ha ha ha, bao nhiều năm rồi, Quân Đạo ta lại thức tỉnh một lần nữa." Cũng không biết ngoài xa bao nhiêu triệu dặm, dưới dãy núi tuyết liên miên,

bên trong một kẽ băng nứt có một người sống lại.

Tóc hắn tím ngắt, ánh mắt yêu tà, khí tức khủng bố ngập trời, rất khó tin hắn chỉ là Tôn giả, ngay cả Thần linh cũng kính nể!

Có một số người căn bản không cần phải dự thi, không cần phải thử thách, bởi vì từ rất nhiều đời trước đã chứng minh tất cả, có thể trực tiếp tiến vào Tiên cổ.

Cùng lúc đó tại một châu lớn cổ xưa, núi lửa liên miên, trong đó có một ngọn khác biệt, khí lành bốc lên, một quan tai cổ xưa màu đỏ đậm hiện lên trên dung nham, bùng phát ra khí tức ngập trời.

Nắp quan tài răng rắc vang lên, một cô gái vô cùng xinh đẹp, ngạo thị chín tầng trời mười tầng đất, mái tóc dài đỏ au bay múa, vóc người cao gầy tỏa ra ánh sáng thần thánh.

"Lại một lần đi ra quan tài Sinh mệnh, đây là lần cuối cùng rồi. Tất cả đều sẽ chung kết trong vận may cuối cùng này." Nàng cũng là Tôn giả nhưng thanh âm mát lạnh, chấn động chín tầng trời.

Đồng thời, trong một vùng biển lớn có một Long cung bằng thủy tinh, cũng có người thức tỉnh, mở mắt ra, chùm sáng như cầu vồng xông lên mây xanh, đè ép mặt trời.

Đó chỉ là do ánh mắt gây nên!

Đây là một cô gái, trên đầu có sừng rồng, từ đáy biển bay vọt lên trời.

Giờ này phút này, một ít nơi cổ xưa ở ba ngàn châu phân biệt vọt lên ánh sáng óng ánh, xuyên lên trời dưới đất.

Tiết lộ chút tin tức, ông lão già mà thằng Hạo đổi được "tín vật' kia chính là Sinh linh Bất Diệt, sau khi kết thúc Cuộc chiến thiên tài này thì sẽ là một cuộc chiến náo loạn cả thượng giới, là cuộc chiến cấp Giáo chủ, và nhân vật chính, nhân vật trung tâm tạo nên sóng gió này lại là thằng Hạo mất dịch

đây.

Vô cùng hấp dẫn =))

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 806: Linh Giới

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Linh giới, cổ xưa mà rộng lớn.

"Ầm!"

Thạch Hạo xuất hiện đáp xuống đất.

Đây là một vùng đầm lầy với không ít vũng nước cùng với bùn nhão, nhưng ở đây lại có nhiều cổ thụ to lớn sinh trưởng, cành là um tùm che cả ánh mặt trời.

Cổ thụ cũng không nhiều, cách rất xa mới có một cây, rất trống trải, ít thấy cây cỏ khác, âm khí trong vùng đầm lầy này rất nặng, khó thấy ánh mặt trời.

Linh giới chân thật như thế, sau khi đi vào thì hoàn toàn chẳng hề khác với thế giới bên ngoài.

"Cổ thần dùng sức mạnh tinh thần xây dựng thế giới bao la như này, đến cùng là để làm gì?" Thạch Hạo nhíu mày, hắn phát hiện trong chuyện này nhất định có bí mật động trời.

Hạ giới có Hư Thần giới, thượng giới có Linh giới, trên bản chất không khác nhau nhiều chỉ cái tên là không giống mà thôi.

Là thần giới thật sự do Cổ thần mở ra? Theo hiểu biết thì Thạch Hạo cảm thấy chuyện này ít có khả năng, chỉ là dùng nó để làm gì thì khó biết rõ,

có lẽ có liên quan tới việc gì đó vô cùng lớn

Chỉ là hiện tại không phải lúc thẫn thờ, hắn đã tiến vào chiến trường, đang dự thi, bất cứ lúc nào cũng sẽ gặp phải địch thủ.

Quả nhiên, xung quang liên tục vang lên tiếng nổ, hư không mơ hồ, từng bóng người hạ xuống trong vùng đầm lầy, giáp trụ sáng rực, sát khí tràn ngập.

“Xoẹt!”

Có người ra tay, mới vừa xuất hiện lập tức đánh về người bên cạnh.

Bảo cụ va chạm, phù văn đầy trời, có cổ thụ đổ nát, có bùn nhão bắn lên.

“A… ”

Theo một tiếng hét thảm, Tôn giả đầu tiên đã gặp nạn, hắn bị người dùng một dây xích quấn quanh cổ, bên trên dây xích dài có ký hiệu đang chuyển động phát ra ánh sáng.

“Phụt!”

Đầu người rơi xuống đất, dây xích óng ánh rực rỡ kia cắt đứt cổ người nọ mang theo dòng máu chảy xối xả, rồi thứ này cứ giống như con rắn từ từ lùi lại.

Chỉ vừa bắt đầu mà máu đã nhuộm đỏ chiến trường, màn mở đầu được kéo lên!

Trong thời gian ngắn, người chung quanh càng nhiều thêm, tuy rằng khoảng cách giữa người với người vẫn có thế nhưng phóng tầm mắt nhìn lại vẫn thấy đâu đâu cũng là bóng người dày đặc, đầm lầy lờ mờ, vẻ yên tĩnh lập tức biến đổi, sát khí bao phủ.

“Giết!”

Không ai bảo ai, vì tự vệ, vì tranh giành, những Tôn giả này ra tay về phía người bên cạnh, không có chuyện tình cảm gì ở đây cả.

Khôn sống dại chết, vì sự sống còn, pháp tắc tàn khốc và đẫm máu nhất đang được hiển hiện.

"Ầm!"

Thạch Hạo giơ tay đánh bay một tên Tôn giả đánh lén mình, người nọ nổ tung trong không trung rồi hóa thành một màn mưa ánh sáng và biến mất, cảnh này này dọa cho người xung quanh giật nảy mình.

Giơ tay nhấc chân đã có khí thế lôi đình, dễ dàng đánh nổ một tên cường giả làm cho những người bên cạnh kiêng dè, không muốn đánh với hắn.

Đầm lầy tuy rất lớn nhưng cũng không thể chứa được tất cả người dự thi, đây cũng chỉ là một khu vực mà thôi, càng có nhiều chiến trường ở nơi xa hơn.

Tiến vào Linh giới, mọi người không thể chen chúc vào một chỗ được, tổng cộng tám mươi chiến trường tiếp giáp sát cạnh nhau.

Tám triệu Tôn giả là khái niệm gì? Dày đặc như Chân Long đạp biển, sóng lớn đập trời.

Giờ này phút này, Thạch Hạo có thể nhận biết được những chiến trường này có liên kết, có một ý chí lớn lao và ý niệm giết chóc đang cuộn trào mạnh mẽ chấn động lòng người, đây là sức mạnh tổng hợp của tất cả Tôn giả.

Một hạt châu lóng lánh hóa thành một viền vàng đánh về sau ót Thạch Hạo, cốt văn chiếu sáng rực nơi này.

Thạch Hạo quay đầu lại, giơ tay đập vào hạt châu vàng to cỡ quả nhãn kia, keeng, tia lửa văng khắp nơi, đinh tai nhức óc, cổ thụ xung quanh đều nổ tung, đồng thời bùn nhão như sóng lớn cuộn trào cuốn về bốn phương tám

hướng.

Đây là một pháp khí cấp thần cao cấp, hơn nữa còn là thứ quý giá! Nếu không chắc chắn không chịu nổi một đòn của Thạch Hạo.

Bên trong hạt châu màu vàng có một con giao long đang giương nanh múa vuốt, theo sự va chạm ấy thì thoát khỏi vây khốn mà lao ra, hóa thành một con giao to lớn, ầm ầm ép tới.

"Phụt!"

Xung quanh, mười mấy tên Tôn giả bị thân thể to lớn của Giao long va vào lập tức đứt gân gãy xương, máu trong miệng phun xối xả ra ngoài, càng có một số người lập tức bỏ mạng trở thành mưa ánh sáng biến khỏi nơi này.

"Đùng!"

Trong vùng đầm lầy cũng có núi, trong đó có một ngọn rất lớn trúng phải một đòn của giao long liền nát bấy tại chỗ, đá bay tứ tung.

"Giao long châu, giam cầm tinh hoa của hồn phách, đây là một pháp khí bất phàm nhưng đáng tiếc là ở trong Linh giới, nếu không còn có thể mài thành phấn luyện chế bột thuốc." Thạch Hạo kinh ngạc.

"Giết!"

Đó là một thanh niên mặc áo tím, trên người có khắc một hoa văn hình rồng, là tiêu chí của đại giáo, ánh mắt của hắn rất lạnh mang theo sát ý, không hề nghĩ sát khí mạnh mẽ như vậy cũng không thể giết chết đối thủ.

Thạch Hạo lại chẳng thèm biết hắn là ai, năm đó lúc hắn ngang dọc trong Hư Thần giới thì ngay cả cường giả thế hệ trước đều bị hắn xách mông đuổi giết, đừng nói hiện tại chỉ là đánh nhau trong cùng cấp.

"Xoẹt!"

Hắn hóa thành một vệt sáng lao tới, sau lưng hiện lên đôi cánh sấm sét,

từng vệt chớp đan xen sáng rực, bắn ra một tia lôi điện to lớn vang rền.

“A… ”

Thanh niên mặc áo tim kêu to, nửa người cháy đen bay ngược lên, quần áo rách nát miệng phun đầy máu.

Thạch Hạo kinh ngạc, Tôn giả có thể tiếp một đòn của hắn mà không chết thật sự rất ít, người này quả thật không đơn giản.

Một tiếng xoẹt phát ra, hắn nhanh chóng vọt tới, vung chân đá ra mười vệt ánh điện, mỗi một vệt đều đủ xuyên thủng Tôn giả.

“Gào!”

Giao long lướt ngang trời ngậm lấy hạt châu màu vàng rồi bổ nhào xuống bảo vệ thanh niên áo tím kia.

“Phụt!”

Thân giao khổng lồ bị đánh bay ngược ra sau, bị tia điện mà trong lúc Thạch Hạo gặp phải sự gột rửa của lôi kiếp nên đã cảm ngộ ra xuyên thủng cả thân thể, vảy bóc ra rất nhiều, máu tươi đầm đìa.

“Ngươi… ” Thanh niên mặc áo tím hoảng sợ, hắn cảm thấy mình quá xui xỏe, đá phải tấm sắt cứng rồi, lớn tiếng quát lên muốn Thạch Hạo dừng tay.

“Đạo huynh. xin dừng tay, ta là người của đạo phái Yêu Long, chuyện này là hiểu làm, với sự mạnh mẽ của hai chúng ta có thể cùng nhau xông tới, không ai là đối thủ.

Thạch Hạo lạnh lùng, ở đây hắn cũng chẳng hề kiêng dè gì, người này vừa tới đã lập tức đánh giết nên hắn không muốn lưu lại mầm họa.

“Đạo phái Yêu Long à?” Một số Tôn giả xung quanh giật mình, nhanh chóng lùi về sau không dám trêu chọc, tất cả đều có chút sợ hãi.

“Hả?” Thạch Hạo nhíu mày, chợt nhớ tới đạo phái Yêu Long vô cùng kinh khủng trước kia, là một trong những đạo thống cổ xưa nhất thượng giới, đồng thời hắn cũng thoáng nghe qua giáo này vẫn đang chú ý giám sát và quản lý Tội châu, không cho phép đời sau tội huyết sẽ mạnh mẽ quá mức.

Một số đạo thống cổ xưa, thường ngày không có động tác gì lớn thế nhưng nghe đồn có không ít đều nhằm vào một mạch tội huyết, canh giữ Tội châu.

Đạo phái Yêu Long chính là một trong số đó!

“Ầm!”

Thạch Hạo vỗ đôi cánh lôi điện, tia chớp điên cuồng bay ra đánh lên người hắn, thanh niên mặc áo tím nổ tung tại chỗ, cứ thế chết đi.

Tôn giả quanh đó sợ hãi, lập tức bỏ chạy.

Đầm lầy rất lớn, nơi này đang có mười vạn Tôn giả chiến đầu, Thạch Hạo một đường tiến về trước, không ai có thể ngăn cản.

Chỉ cần hắn đến chỗ nào, sau khi tiêu diệt mấy đối thủ mạnh mẽ thì quanh nơi đó lập tức trống trải. Bởi vì tất cả mọi người đều sợ hãi, Thần cản giết Thần, Phật ngăn giết Phật!

Thạch Hạo bước tới, lưng mang đôi cánh bằng sấm sét, chân đạp trong đầm lầy, trong lúc nhất thời lại không có người nào dám ra tay với hắn, tất cả đều tránh lui.

Đây là uy thế trong chém giết, qua hai canh giờ thì hắn từ trong mười vạn Tôn giả xông ra, sau lưng máu tươi tụ lại, rất nhiều sinh linh đã bị giết.

Đến lúc này hầu như cả khu vực nơi đây đều biết có một Ma vương như thế, không thể làm hắn tức giận nếu không sẽ bị đánh giết.

Người không chạm hắn, hắn không đụng người, không ai muốn trêu

chọc một sát thần như vậy, dù sao Tội châu tổng cộng có tới mười ngàn tiêu chuẩn.

Thạch Hạo bước ra khỏi đầm lầy đi tới những chiến trường khác. Một mảnh nối liền, đồng dạng cũng đang hăng hái chiến đấu, rất nhiều Tôn giả ra tay, bảo cụ bay đầy trời.

Những địa vực kia đều điên cuồng, mặt đất rạn nứt, núi cao đổ nát, bị phá hủy không còn hình dạng gì nữa, ngay cả hồ lớn cũng cạn kiệt.

Cũng may nơi này là Linh giới, nếu không thật sự là không thể tưởng tượng được trời đất sẽ bị đánh thành hình dạng gì.

Chiến đấu mới hai canh giờ mà đã có rất nhiều Tôn giả chết đi, toàn bộ đất đai không chỉ bị phá nát mà còn bị máu nhuộm đỏ thẫm từng nơi.

Điều này quá mức khốc liệt!

"Nhanh đi đàn cổ Chí tôn, nếu không thể qua ải thì sẽ bị đưa ra khỏi Linh giới và mất đi tư cách."

Một âm thanh to lớn vang lên trên bầu trời của tám mươi chiến trường, đây là quy tắc biến thành, không chút tình cảm, cực kỳ lạnh lùng vang bên tai mỗi người.

Đại chiến dừng lại, trong hư không có rất nhiều đường lớn màu vàng xuất hiện để người may mắn sống sót ở các chiến trường chạy về đàn cổ Chí tôn.

Đây cũng chính là cửa ải cuối cùng, thành hay bại đều chỉ một lần nơi đây!

Cùng lúc đó, tại đạo tràng lớn ở ngoài Tội châu.

Rất nhiều Tôn giả ngồi xếp bằng mở mắt ra, những người này đều bị thất bại và chết trong Linh giới, lúc này hồi phục tinh thân, thức tỉnh thân thể ở

hiện thực.

“Xoẹt!”

Đại trận cấm kỵ cổ xưa tự vận chuyển, tại đó có hơn bảy triệu người biến mất, chừa ra một mảnh đất trống làm cho nơi này rộng rãi hẳn lên.

Tất cả mọi người đều kinh hãi, không ngờ lại khốc liệt đến thế, mới hơn hai canh giờ mà lại hỗn chiến đến mức này, tám triệu Tôn giả bị tổn thất số lượng lớn như vậy.

Ở ngoài đạo tràng to lớn có rất nhiều người đang đợi tin tức, không ít những người nổi tiếng của các giáo, thậm chí có cả Thiên Thần và nhân vật cấp Giáo chủ.

“Toàn bộ người của sơn môn chúng ta đã bị tiêu diệt, đều bị giết về đây, quả nhiên không so được với các giáo lớn đỉnh cấp mà.” Có ông lão than.

“Ồ, kia không phải là đệ tử của đạo phái Yêu Long sao, ta biết hắn, vô cùng mạnh mẽ, vậy mà bị người chém giết mất đi tư cách!” Có người giật mình.

Hơn bảy triệu Tôn giả sau khi ra ngoài thì rất nhiều người cúi đầu, vô cùng cay đắng và thất vọng, nhanh như vậy đã bị loại, mất đi tư cách tiến vào Tiên cổ.

Bọn họ cũng chưa rời đi, đang chờ ngoài đại trận muốn xem kết quả cuối cùng.

“Sư phụ, con thua rồi!” Trong đám người, một thanh niên mặc áo tím mang theo sắc mặt tái nhợt, đốt ngón tay đều bị nắm đến trắng bệch, chính là tên cao thủ bị Thạch Hạo đánh chết kia.

“Lấy tư chất của ngươi thì đủ để tiến vào top năm trăm cường giả, lại bị người chém giết.” Một vị Thiên Thần lên tiếng, mặt không hề cảm xúc, cực kỳ lạnh lùng, hắn là cấp cao của đạo phái Yêu Long.

“Hắn có thể là người mà mình muốn tìm hay không?” Người bên cạnh nhỏ giọng nói.

“A, lát nữa chúng ta đều vào xem chiến đấu, yên lặng xem chiến ở đàn cổ Chí tôn.” Thiên Thần nói.

“Không biết mấy đạo thống khác có tổn thất hay không, liệu có gặp phải người muốn tìm kia hay không.” Một vị Chân Thần nói.

Trước kia, mạnh mẽ như bọn họ cũng không dám tùy ý tiến vào chiến trường hỗn loạn, bởi vì nơi đó cảnh giới bị áp chế, mạnh nhất chỉ là Tôn giả, khó có thể vượt qua.

Giống như Thiên Thần khi xông vào trong chiến trường chém giết đẫm máu của tám triệu Tôn giả, nếu bị giết chết mà nói thì quá xấu hổ rồi.

Thực tế là một khi cảnh giới bị áp chế thì nơi hỗn loạn đẫm máu cực kỳ nguy hiểm, khả năng bị giết rất cao, không ai tùy tiện đặt chân.

Linh giới lớn hơn nhiều Hư Thần giới, cũng chân thực hơn, các loại quy tắc mạnh mẽ hơn rất nhiều, nhân vật lớn khi tiến vào trong giới đều lập tức bị quản lý, ước chế.

“Cuối cùng chúng ta đã có thể tiến vào xem chiến đấu, tại đàn cổ Chí tôn xem Long Hổ tranh bá, ai đứng đầu thì là đệ nhất Tội châu.” Rất nhiều người hưng phấn, không thể chờ đợi được nữa.

Sau một hồi chiến đấu, số lượng Tôn giả giảm mạnh, những người đứng ngoài đàn cổ xem cuộc chiến sẽ không chịu nhiều ảnh hưởng.

Linh giới, ngoài đàn cổ Chí tôn.

Có vài con đường có thể tiến vào trong, đó là một tế đàn cổ xưa tựa như núi lớn cao vút trong mây, toàn thân đen kịt, nặng nề và ngột ngạt.

“Ồ, đỉnh tế đàn bốc lên mây lành, Chí tôn dịch sắp đầy rồi, ai có thể leo

lên lấy đây?”

Tôn giả chạy tới nơi này đều rất khiếp sợ, quả thực không thể tin được, ở trên đỉnh tế đàn có một cái bát, hình như có chất lỏng óng ánh tràn ra.

Rất nhanh tất cả Tôn giả đều nín lặng, đường phía trước bị chặn, có một người đang đứng đó kiểm tra cái gì.

“Là người của động Hỏa Vân và đạo phái Yêu Long, đều là các giáo cổ xưa của thượng giới, vô cùng mạnh mẽ, bọn họ… đang làm gì?”

Những người kia ngăn cản con đường, ai muốn tiến lên đều phải trải qua kiểm tra của bọn họ.

“Đời sau Tội huyết đứng một bên!”

Một cô gái của đạo phái Yêu Long, môi rất mỏng, tuy cũng xinh đẹp nhưng làm cho người ta có cảm giác cay nghiệt, đánh đuổi vài tên tu sĩ, không cho đến gần con đường kia.

“Tại sao?”

“Đời sau của đại hung ác độc, cút ngay xuống cuối cho ta, cho các ngươi một cơ hội là tốt lắm rồi!” Một tên thanh niên khác lạnh lùng nói.

“Ngươi… ” Những người kia vừa giận vừa sợ, đây là một loại nhục nhã, nơi này vốn là Tội châu, kết quả bị người bên ngoài đổi khách thành chủ, ngông nghênh như vậy.

Ai cũng biết người đi vào trước sẽ chiếm ưu thế, chỉ lấy một vạn người cao nhất.

“Ngươi gì mà ngươi, không muốn chết thì cút cho ta, trên người mang máu tội, lẽ ra đời đời kiếp kiếp các ngươi phải chịu tội mới đúng!” Những người kia quát mắng.

Xa xa, ánh mắt Thạch Hạo lạnh lẽo, hắn biết muốn đi vào mà nói chắc

chắn không dễ, chuyện này hơn phân nửa là nhằm vào hắn, chỉ có điều hắn cũng không có lo sợ gì, sớm muộn gì thân phận cũng bại lộ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 807: Cơn Giận Của Tội Huyết

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"Các ngươi khinh người quá đáng!" Có vài tên trẻ tuổi ở Tội châu không nhịn được cự lại, đây là địa bàn của Tội châu, tu sĩ bên ngoài đến cướp đoạt tiêu chuẩn thì cũng thôi, lại còn nhằm vào họ như vậy.

"Không phải chúng ta bắt nạt bọn ngươi, mà là trời bắt nạt ngươi, tổ tiên các ngươi phạm vào sai lầm lớn, ngay cả trời cao đều nguyền rủa mà lưu lại dấu ấn trong máu của các ngươi hòng cảnh giác người đời. Bởi vậy quả thực có lúc không thể đối xử khoan nhượng mà phải nghiêm khắc đối đãi!"

Một thanh niên áo đỏ khác nói mang theo ánh lửa, hắn đến từ Hỏa Vân động, là nơi ở của thần thánh thời thái cổ, tên tuổi lớn đến nỗi đủ để hù chết người.

Bởi vì, giáo này năm xưa từng có địa vị sánh ngang cùng với Hoàng tộc cường thịnh, từng để lại truyền thừa đáng sợ. Với lại bọn họ chưa từng suy sụp, vẫn cứ mạnh mẽ, mắt nhìn xuống thượng giới rộng lớn.

Mấy người Tội châu nổi giận đùng đùng, mặt chợt đỏ bừng, có người nhịn không được bước nhanh tới trước, muốn mạnh mẽ xông vào.

"Ta khuyên các ngươi nên thành thật giữ khuôn phép, tự lượng sức mình." Phía trước con đường có người lạnh lùng nói, căn bản không thèm để ý sự oán giận của hắn.

"Ngươi bắt chúng ta xuất trận sau cùng, như thế thì có mấy ai có thể thông qua thử thách chứ?" Người Tội châu cả giận nói.

“Chắc chén sẽ có cơ hội, dù sao đó cũng là vượt ải, người thực lực yếu sẽ bị đào thải, vào sớm một chút không chiếm được nhiều thuận lợi đâu.” Một thiếu niên cười hì hì, không thèm để tâm.

“Ngươi nói dễ quá, nếu là thực lực ngang nhau, qua ải sau một bước kết quả đã cách nhau một trời một vực.” Người Tội châu không cam lòng.

“Nói đến nước này rồi mà các ngươi vẫn u mê không tỉnh, thử xông lên xem.” Cô gái của Yêu Long đạo môn cười lạnh nói.

Vài tên trẻ tuổi kia liếc mắt nhìn nhau, quyết định xông vào, bọn họ cũng đều không tầm thường, thiên tài một bộ tộc sao có thể cam tâm nhường cơ hội Tiên cổ cho người khác.

“Lấy trứng chọi đá, trình của ngươi mà cũng mộng tưởng khoe khoang ở nơi đây?”

Một số người cười gằn, thanh niên áo đỏ của Hỏa Vân động ra tay, há mồm phun ra một tia lửa, thứ này hóa thành một cây thước bùng phát ra khí thế vô cùng khủng bố.

Nháy mắt vùng hư không này run rẩy chấn động mạnh mẽ khiến tất cả Tôn giả đều nơm nớp lo sợ, bảo vật này quá lợi hại, bao phủ nơi đây.

Đây là bí bảo, trong vùng hư không này thì quy tắc cho phép cao nhất cũng chỉ là cảnh giới Tôn giả, mà nó lại phát ra một tia uy thế thần linh, quả thật lạ lùng.

“Uy thế chí tôn trong Tôn giả!” Có người nói nhỏ, sắc mặt trắng nhợt, cầm cây thước này trong tay thì không Tôn giả nào có thể sánh được, nó đại biểu cho cực hạn của cảnh giới này.

Dù ngươi có mạnh hơn thì ở đây cũng chỉ là Tôn giả, mà cây thước này lại do nhân vật cấm kỵ vô thượng luyện chế, đã đạt tới cảnh giới cao nhất ở đây, hầu như đã không thể vượt qua.

Quả nhiên, bảo cụ mà vài tên thanh niên lấy ra đều bị vỡ vụn, đều bị cây thước đỏ thẫm này đánh gãy, hóa thành bụi, mà bọn họ càng bị một luồng uy thế quét qua, phun máu bay về phương xa.

“Vèo!”

Hỏa Vân thước phát sáng khiến hư không run theo, hóa thành một vệt lửa đỏ nhanh chóng đuổi tới, hạ xuống muốn giết toàn bộ bọn họ.

Ánh mắt Thạch Hạo lạnh lẽo, đứng trong đám người hét lên một tiếng, quanh cơ thể sen vàng tràn ngập hóa thành ánh sáng vô tận vọt lên tận trời đón lấy cây thước quý này.

“Ầm!’

Hai thứ va chạm, sen vàng đầy trời đỡ lấy thước báu.

“Cái gì?” Rất nhiều người sợ hãi kêu, tình cảnh kiểu này rất đồ sộ, lại có người có thể sánh ngang bí bảo mạnh nhất.

Nên biết cây thước này đại diện cho lĩnh vực mạnh mẽ nhất của cảnh giới này, có thể nói một khi lấy ra là vô địch trong Tôn giả, kết quả lại bị ngăn cản.

“Mở!” Thanh niên áo đỏ quát lên, dùng hết khả năng khống chế bảo vật.

Ký hiệu trên Hỏa Vân thước dày đặc, sấm vang chớp giật, phát ra uy thế không gì sánh được, tuy chỉ là uy thế Tôn giả nhưng mạnh mẽ hơn bình thường không biết bao nhiêu lần.

Sức mạnh thần đạo kia tuy không phát ra, bị quy tắc hạn chế, thế nhưng tia khí tức kia vẫn đang tràn ngập, kinh sợ mọi người.

“Ầm ầm!”

Hỏa Vân thước như một con Thiên Long đỏ thẫm lao xuống, uy thế kinh người, phát ra tiếng rồng ngâm hổ gầm, mang theo mây hồng dày đặc, khuấy

động núi sông, chấn động tinh thần.

“Keeng!”

Đáng tiếc nó vẫn bị trúng một đòn nặng nề, lần này càng là run rẩy, bị sen vàng quét bay ngược trở lại.

“Là ai?” Hai hàng lông mày của thanh niên áo đỏ Hỏa Vân động dựng đứng, hắn biết, đối thủ nếu không nắm giữ bí bảo tương tự thì cũng là một nhân vật không tầm thường.

Vèo!

Một vệt sáng vàng lướt qua, suýt chút chặt đứt đầu của hắn, một đóa sen vàng vút tới, cắt một đoạn tóc, đồng thời gió mạnh quẹt vào khiến hắn phun máu.

Mấy người khác đứng chung một chỗ với hắn đều chấn động nên lập trận đón địch, đồng thời lấy ra một mặt cốt kính chiếu rọi nơi này, muốn tìm hình bóng người kia.

Ngay cả những Tôn giả ở xa cũng đều sợ hãi, đây là sinh linh mạnh mẽ cỡ nào, lại có thể chống lại bí bảo mạnh nhất như Hỏa Vân thước.

Thế nhưng khi mọi người nhìn về phía lúc nãy thì không thấy ai, sen vàng tản ra hóa thành từng điểm sáng vàng, không có gì.

Thạch Hạo nhíu mày, người ra tay lúc nãy tất nhiên là hắn, đây là pháp tướng ngưng tụ được khi độ kiếp, mỗi cây đều vô cùng mạnh mẽ, có thể chém bảo cụ.

Lúc nãy ra tay thử một lần quả nhiên ưu việt.

Trong lòng hắn rất không thoải mái, Yêu Long đạo môn, Hỏa Vân động quá ngang ngược lại dám như thế, hắn nhìn cốt kính trong tay những người kia thì biết nhất định đó là thứ dùng để tìm kiếm tội huyết.

Khi mấy tên Tôn giả bị thương tiến vào đoàn người rồi biến mất thì Thạch Hạo không tiếp tục ra tay, mà đi tới một hướng khác, hắn muốn tìm hiểu một chút.

Bởi vì ở đây có tám con đường, chia ra tám hướng tiến vào đàn cổ Chí tôn, hắn muốn xem xem có phải mỗi con đường đều như thế.

“Bọn các ngươi, lui về sau!”

Quả nhiên trên một con đường khác cũng có mấy người ngăn cản, đều mặc đồ màu bạc, tên nào cũng lạnh tanh.

Bọn họ đang nhằm vào người của Tội châu, không cho bọn họ lên trước, yêu cầu tiến vào sau cùng.

“Dựa vào cái gì, các ngươi đoạt tiêu chuẩn của chúng ta, còn ở đây chèn ép nữa, thật quá đáng.” Có một số cô gái tức giận muốn khóc.

“Chỉ bằng vào môn phái chúng ta, thay trời chấp pháp, nắm giữ quyết định, có quyền yêu cầu đời sau tội huyết các ngươi tiến vào sau cùng!” Có người lạnh giọng nói.

Thạch Hạo ở phía xa nhìn lại, đây lại là một đạo thống cổ xưa khác — La Phù chân cốc, lại một nơi nổi tiếng ở thượng giới, hùng bá giáo lớn siêu cấp ở rất nhiều châu.

Thạch Hạo không thể không than thở, những đạo thống nhằm vào, quản chế, trông coi Tội châu quả nhiên lai lịch đều kinh người, đều lợi hại cổ xưa vô cùng.

Hắn trầm ngâm, e rằng cũng chỉ có những giáo lớn với gốc gác vững chắc và lâu đời như thế mới có năng lực làm vậy, không biết sau lưng còn có cái khác hay không.

“Giữ quyết định, thay trời chấp pháp.” Thạch Hạo cười gằn, những giáo lớn này mặc dù thật sự có ăn ý, có thể liên kết lại để che trời thì kiểu nói

chuyện này vẫn quá ngông cuồng.

Hắn đi mấy con đường khác cũng phát hiện mục đích chủ yếu nhất của những người này là tìm kiếm người có ánh sáng thần thánh vọt lên từ trán, máu tội ác phá mây, Thạch Hạo đoán được đó chính là hắn.

Đặc biệt là ở con đường cuối cùng, càng có một đám người có quan hệ với Lục Quan Vương Ninh Xuyên, theo lệnh hắn mà ngăn cản ở đây.

Tất nhiên Ninh Xuyên chưa hề xuất hiện, bởi vì hắn không tham gia cái gọi là thử thách ở Linh giới, sai người làm như vậy chủ yếu là tìm ra người xuất hiện mang trong mình dòng máu tội lỗi nồng nặc kia.

“Các đạo huynh, chúng ta nên hợp sức tìm ra người nọ.” Đám người kia cũng khá lịch sự nói với người xung quanh.

“Lục Quan Vương có lệnh, vì bảo hộ sự an bình của thế gian nên cần diệt trừ ‘Ma nghiệt’ có chữ Tội phá mây kia.”

Câu này vừa nói ra đã làm cho ánh mắt của Thạch Hạo lạnh hơn, sát ý tràn ngập.

Tám con đường ở tám nơi, tất cả đều có người chờ đợi để nhằm vào hắn, muốn tìm ra hắn.

Thạch Hạo nhìn bọn chúng, trong tay những người này đều có gương báu, có thể chiếu ra phù văn tội huyết trên xương trán của hắn, có thể làm cho hoa văn vọt thẳng trời xanh, chuyện này rất khó lường.

“Vậy thì giết thôi!” Thạch Hạo lạnh giọng nói.

Mặc dù vì thế mà gây ra sóng gió ngập trời, cũng phải làm, hắn đã không thể dừng lại.

Trong Linh giới, hắn không sợ những người kia, dù cho Thiên Thần đến đây cũng phải nằm phủ phục, lo lắng duy nhất chính là thân thể bên ngoài.

Dù vậy, qua tình huống mà hắn tìm hiểu được thì nhờ có đại trận cấm kỵ bảo vệ mà từ xưa đến nay chưa từng xảy ra vấn đề, đây là một loại quy tắc vô tình, cường giả bên ngoài không thể can thiệp.

Chuyện nơi này vừa kết thúc thì mười ngàn Tôn giả sẽ được tự động truyền tống vào khu không người rộng lớn, lúc đó thì đã không còn gì phải lo lắng.

"Nếu thật có chuyện bất ngờ thì Đả Thần Thạch cũng đang bảo vệ mình, giữ Phá giới phù, nếu muốn đi thì cũng không có vấn đề gì." Thạch Hạo hạ quyết tâm ở đây cứng rắn ra tay!

Lúc này người ở bên ngoài cũng đã tiến vào, chỉ là không thể đến gần, đều ở phía xa quan sát, nhìn chằm chằm vào tế đàn to như núi kia.

"Chí Tôn dịch sắp đầy?!" Có người kinh ngạc thốt lên.

Đây tuyệt đối là bảo dịch trân quí, công hiệu kinh người, có thể "dưỡng thần", có thể tăng "đạo thai", làm người ước ao, chỉ là không thể đạt được.

Bởi vì tòa tế đàn kia quá thần bí, rất khó lên đến đỉnh, khó có thể lấy được bảo dịch trong bát.

Không ít Thiên Thần vì con cháu, cũng vì mình đều từng tới đây thử, kết quả vẫn là thất bại, không thể đạt được.

"Ồ, chuyện gì thế?"

Những người có tiếng tăm đến đây quan sát rất nhiều Tôn giả vượt ải chợt kinh hãi, có một con đường phát sáng rực rỡ, phù văn dày đặc, nơi đó có gợn sóng khủng bố, diễn ra chiến đấu kịch liệt.

"Người có máu tội phá mây xuất hiện rồi!" Mọi người ngây dại.

Những hướng khác không thấy, thế nhưng bọn họ đang đối diện với con đường này, tuyệt đối có thể thấy rõ ràng, nơi đó có một cột sáng bay lên trời,

hóa thành chữ “tội” cực kỳ lóng lánh.

Và hướng đó càng xảy ra bạo loạn, rất nhiều người hô quát, chính là đang chiến đấu.

“Người của La Phù chân cốc gặp phải người kia rồi xảy ra chiến đấu.”

Rất nhanh hướng đó có bóng người màu đỏ thẫm vọt lên, trốn về hướng khác, làm cho mọi người chấn động, kinh hãi.

“Người của La Phù chân cốc thất bại, chỉ ít người chạy thoát, không ít người bị giết chết.”

“Thật là một thiếu niên mạnh mẽ, vậy mà dám ra tay, lập tức giết một đám, đầu người rơi xuống, xếp thành một ngọn núi nhỏ!”

Mọi người chấn động mạnh.

Ngay cả gần con đường kia, rất nhiều Tôn giả càng là há hốc mồm, cảm thấy rất giật mình.

Một thiếu niên lại tựa như Ma vương, đại khai sát giới ở đây, quét ngang địch thủ.

“Đi đi, đã không còn ai dám ngăn cản ngươi.” Thạch Hạo hướng về cô gái bị làm tức phát khóc kia rồi mỉm cười ôn hòa, bảo các nàng tiếp tục lên đường.

Sau đó hắn chạy sang chỗ khác, chính là nơi ban đầu có người của Yêu Long đạo môn và cường giả Hỏa Vân động, đều cầm bí bảo mạnh nhất, thái độ ngông cuồng ngang ngược nhất.

Máu tội lỗi thấm đẫm không trung, Linh giới nhất định sẽ quay cuồng!

Thạch Hạo buông tay buông chân, muốn hoàn toàn bùng phát!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 808: Ma Vương Ra Oai

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Tám phương hướng, tám con đường, đều vây quanh tế đàn lớn lao ở trung tâm

Đàn cổ Chí tôn cao hơn cả núi lớn, đâm thẳng trong mây, vô cùng lớn. Ngoài ra còn có pháp tắc không gian không tên bao phủ, vì vậy chiến đấu ở đường khác chưa từng bị người nơi này nhìn thấy.

Khi Thạch Hạo xuất hiện tiến về trước thì cũng không khiến người khác chú ý.

Ngược lại, phía trước đó lại rối loạn, thu hút ánh mắt của tất cả Tôn giả nơi này, có người Tội châu đạt tiêu chuẩn xông qua.

"Ngươi, mấy người các ngươi nữa, giả bộ gì, đừng tưởng ta không nhìn ra, trên người chảy máu tội lỗi, còn dám xông tới trước, trốn được bao xa thì cứ trốn, nhường đường cho những người khác!"

Cô gái môi mỏng của Yêu Long đạo môn nói, lời lẽ sắc bén, gương mặt lạnh lùng, trên khuôn mặt vẫn được xem là xinh đẹp mang theo vẻ xem thường và khinh bỉ.

Lần này, quả thật không giống, nhiều người Tội châu tụ lại, tất cả lấy pháp khí ra muốn cùng nhau tấn công, bởi vì bọn họ cảm thấy quá oan ức.

Khóe miệng thanh niên áo đỏ của Hỏa Vân động có máu, nắm lấy bảo thước lạnh lùng nhìn, tỏa ra uy thế.

Chung quanh, những người khác nhìn như tùy ý thế nhưng thực tế mỗi người đều đang đề phòng, bọn họ không nhìn đám người kia mà nhìn chằm chằm trong đám Tôn giả tìm kiếm.

Tất nhiên là bọn họ lo người khống chế sen vàng lúc nãy lại xuất hiện.

Lúc hai bên đang đối đầu căng thẳng thì mọi người chợt thấy một thiếu niên bước về phía trước, tiến vào giữa sân, dưới bầu không khí đòi mạng thế này hắn lại phá vỡ yên tĩnh.

“Ngươi, trước tiên lui qua một bên, chờ chúng ta giải quyết những người này rồi lại vào.” Cô gái của Yêu Long đạo môn nói, đôi môi mỏng dính mang theo ý lạnh liếc nhìn Thạch Hạo.

“Ta muốn đi vào thì còn cần các ngươi sắp xếp sao?” Thạch Hạo bước chân tiếp tục, nhịp điệu không đổi, cứ thế đi về phía trước.

“Ngươi… thật cản đảm!” Cô gái trừng mắt nhìn hắn.

Vào lúc này tất cả mọi người đều thất kinh, thiếu niên này tràn ngập tự tin, lại dám nói chuyện với người của hai đạo thống như vậy, rất không đơn giản.

“Xoẹt!”

Một tia sáng từ trong gương lướt qua, phía trước con đường, sau lưng thanh niên áo đỏ có một cường giả trẻ tuổi dửng dưng như không, trông rất tùy ý nhẹ nhàng chiếu cốt kính trong tay.

Kết quả, chuyện làm cho tất cả mọi người không ngờ được xảy ra, một cái roi tùy ý cứu thế lướt tới làm trán thiếu niên kia phát sáng, cả người bùng lên cột sáng xán lạn.

Hắn tựa như con của Thần mặt trời, được ánh sáng rực rỡ bao phủ, tinh lực bốc lên, một chữ tội hiện ra, phá tan mây mù bên trên.

“Là ngươi!”

“Tìm được rồi, đời sau tội huyết, minh văn đại hung!”

Bọn họ kinh ngạc thốt lên, vẻ mặt tất cả đều thay đổi hẳn, tùy ý soi, lại phát hiện người muốn tìm, còn trẻ như thế, tùy ý như thế, cứ đi tới như thế.

Chuyện này có vẻ rất khó tin, vốn tưởng rằng khó có thể phát hiện, thậm chí còn phỏng đoán người này không ở Tội châu, kết quả hắn… thật sự xuất hiện rồi!

Sau đó, các Tôn giả khác ồn ào hẳn lên, trong mấy ngày nay liên quan đến đời sau tội huyết có xương trán phát ra ánh sáng thần thánh, phá tan mây mờ đã gây nên một cơn sóng lớn, khiến các giáo đứng ngồi không yên, ai cũng không ngờ rằng, có thể tận mắt nhìn thấy ở đây!

“Xuất hiện rồi, hắn là muốn khiêu chiến mấy đạo thống sao?” Ánh mắt tất cả mọi người sáng lên, tất cả đều nín thở, nội tâm kích động và chờ mong.

Đặc biệt là người của Tội châu, từng người máu nóng dâng lên, tất cả đều không nhịn được muốn gào thét, người này xuất hiện là muốn ra mặt cho bọn họ sao?

Vậy mà chính bản thân Thạch Hạo lại rất bình tĩnh, lạnh lùng nhìn đám người đang cản đường kia.

Thông qua tình huống này hắn đã biết đến cùng là đạo thống nào đang nhắm vào Tội châu, đang trông chừng đời sau tội huyết, La Phù chân cốc, Yêu Long đạo môn, Hỏa Vân động… từng cái đều là giáo lớn cổ xưa nhất, cao cấp nhất, việc này khiến trong lòng hắn nặng nề.

Khó trách tội huyết bị oan, có truyền thừa vô thượng như vậy cấu kết với nha, thực làm người ta run sợ, quả thật có thể che trời, giấu sự thật.

Chỉ là hắn không biết vì sao những người này không xóa sạch người của

Tội châu.

“Bọn họ lo lắng, đang lo cái gì đây?” Giờ phút này, Thạch Hạo yên tĩnh kỳ lạ, suy nghĩ rất nhiều.

Không lẽ, sau khi trời đất bị phong ấn, tổ tiên đời sau tội huyết đang trấn thủ biên cương vẫn còn sống, nhiều năm như vậy vẫn còn người trên đời?

Nghĩ đến đây, trong lòng Thạch Hạo run bần bật, nếu những người kia sống sót trở về thì sẽ phát sinh chuyện gì?

Suy nghĩ như vậy lập tức khiến máu nóng của hắn sôi trào!

“Các ngươi lui về sau đi!” Thạch Hạo nói, bảo tất cả Tôn giả của Tội châu lui sang một bên, một mình hắn đối mặt những người kia.

“Triệu tập thêm người!” Những người kia tinh thần tập trung cao độ, mặc dù biết tội huyết nồng nặc chưa chắc có thể chiếm thượng phong ở đây nhưng vẫn cứ lo lắng, hướng về đạo thống khác thông báo.

Có người muốn rời sân đi bảy đường khác truyền tin.

“Một tên cũng đừng nghĩ rời đi được!” Thạch Hạo nói, mặc dù xem như thanh tú thế nhưng khi một mình bước lên trước thì có một luồng uy nghiêm khiến lòng người theo đó run rẩy.

“Ngươi nói không cho thì sẽ không đi sao?” Một người cười gằn, hóa thành tia sáng lập tức muốn rời khỏi.

“Xoẹt!”

Thạch Hạo phát sáng, Súc địa thành thốn, rút khoảng cách ngàn trượng thành một tấc, vụt ngang tới trước, đánh ra một chưởng.

Mọi người run lẩy bẩy, đây là tốc độ nhanh cỡ nào, chỉ cảm thấy hoa mắt liền mất đi bóng dáng của hắn.

“Ầm!”

Cùng lúc đó, một cột sáng ngập trời vọt lên, đây cũng chỉ là ánh quyền của thiếu niên, tựa như tia chớp ngang trời, đánh rơi một đám sao băng.

Tình cảnh này quá rực rỡ rồi!

“A… ” Nơi đó có người kêu to, cũng từng lấy ra thần binh ngăn cản và từng khống chế bí thuật nhưng hoàn toàn không có tác dụng.

Đây là Tôn giả đại viên mãn, đồng thời cũng là tinh anh kiệt xuất của giáo lớn, kết quả ở đây tựa như một người rơm bị quăng lên sau đó nổ tung trong hư không.

Nắm đấm của thiếu niên kia quá cứng rắn, hủy diệt pháp khí cấp Thần, đánh nổ một tên kỳ tài, tất cả chuyện này đều là vừa đánh trúng đã xong.

Xoẹt, bóng sáng lóe lên, hắn lần nữa đứng giữa sân, tay áo phất phới, ánh mắt trong suốt, thân thể được cột sáng bao phủ, như là chưa từng rời đi.

Thủ đoạn kiểu này kinh sợ tất cả mọi người!

“Xoẹt!”

Thanh niên áo đỏ của Hỏa Vân động ra tay, lấy ra bảo thước của mình, một vệt đỏ thẫm ngang trời, soi sáng vĩnh hằng.

Cây thước này quá đặc biệt rồi, nếu không bị Linh giới áp chế, uy lực lớn vô cùng, đây là bí bảo mạnh mẽ nhất, cũng có thể xưng là pháp khí Chí tôn ở cảnh giới này, trong tình huống bình thường mà nói, là pháp khí vô địch nơi đây.

Đồng thời, cô gái của Yêu Long đạo môn cũng ra tay, lòng bàn tay dâng lên ánh sáng, một sợi gân giao long xuất hiện hóa thành dây thừng bắn về Thạch Hạo.

“Khốn Tiên tác!” Có người kinh ngạc thốt lên.

Đây là vật không tầm thường, là bí bảo do lão Đạo chủ của giáo này luyện chế, ở nơi này tuy chỉ phát huy ra uy thế Tôn giả cảnh nhưng tuyệt đối có thể tính là pháp khí Chí tôn của cảnh giới này!

Quả nhiên chi rất đậm, cầm pháp khí uy lực mạnh mẽ như vậy đến đây, mà lại không chỉ có một cái nên khiến Tôn giả các nơi đều sợ hãi, mấy giáo lớn mạnh mẽ và siêu cấp cổ xưa lại coi trọng đời sau tội huyết như thế sao?

Việc này là thật muốn giết chết người có xương trán phát ra ánh sáng thần thánh, sợ chuyện ngoài ý muốn.

Cũng trong nháy mắt đó, những người khác cũng ra tay, những người còn lại nhắm về bốn hướng, tìm giúp đỡ.

"Keeng!" Quanh Thạch Hạo, sen vàng dày đặc, vọt lên vô tận ánh sáng, như một đai dương màu vàng kim dập dờn, rọi sáng bầu trời chặn đứng bảo thước đỏ thẫm.

Đồng thời, hắn dùng tay không chụp vào Khốn Tiên tác, trong bàn tay, từng ngôi sao chuyển động, đó là do lôi điện biến thành, trở thành ngân hà.

"Giết!"

Đại chiến bắt đầu, một đám người tấn công Thạch Hạo nhưng hắn cũng không lùi nửa bước, trái lại đón đánh hai pháp khí Chí tôn, mạnh mẽ tiến lên đại chiến với bọn hắn.

Cùng lúc đó, từ thân thể hắn lao ra từng bóng người, đó là linh thân, đuổi theo mấy người đi xa lúc nãy.

"Phụt!"

Đơn giản mà bá đạo, từng cái linh thân của Thạch Hạo khí thôn sơn hà, uy thế ngập trời, xuyên thủng trước sau khiến đối thủ nổ tung trong hư không, bắn ra mưa máu.

Những người Tội châu xem mà rơi lệ, những uất ức sỉ nhục lúc nãy, bây giờ đã có người thay mặt bọn họ đại khai sát giới như vậy, đánh đâu thắng đó làm cho máu của bọn họ theo đó sôi vọt lên.

"Pháp khí chí tôn cũng vô dụng sao?"

Tôn giả gần đó kinh ngạc thốt lên, đầy đủ mấy vạn người, mỗi một người đều đờ đẫn, là pháp khí đại biểu cho sự mạnh mẽ nhất, vô địch nơi đây đó.

Kết qua người này không những ngăn cản được hơn nữa lại vô cùng ung dung, thoải mái giết lên phía trước.

"Ầm!"

Hắn đấm ra một quyền, lập tức đập lên trên bảo thước màu máu, chấn nó bay ngang hóa thành một tia chớp đỏ lòm suýt chút giết chết thanh niên áo đỏ của Hỏa Vân động kia.

"Răng rắc!"

Trong lòng bàn tay Thạch Hạo là vô tân tia điện hóa thành sao chổi đụng vào Khốn Tiên tác kia, lôi đình bùng phát, tạo thành tiếng vang như rồng gầm tận chín tầng trời.

Phía xa, những người có tiếng tăm của các giáo, bao gồm cả Thiên Thần đều thất kinh, thiếu niên lại có uy thế như vậy, không phải pháp khí chí tôn không tốt mà vì thiếu niên này quá lợi hại, hắn là… kiệt xuất trong chí tôn!

Pháp khí chí tôn đối đầu người chí tôn, mặc dù là hai cái cũng không ngăn được, tóc đen thiếu niên bay múa, đôi mắt phát ra tia điện lạnh lẽo, giờ phút này tinh lực ngút trời, cuồn cuộn như biển.

Chỉ một mình hắn thôi mà tựa như đè ép cả đất trời, trấn áp Bát Hoang, bao phủ toàn bộ kẻ địch!

Ầm!

Hỏa Vân thước bị đánh bay lần nữa, phát ra tiếng vang khẽ.

Thạch Hạo tựa như một Ma vương, giơ tay, ánh sáng phá vỡ hư không, đánh ra một quyền mạnh nhất.

“A… ”

Cao thủ kiệt xuất của Hỏa Vân động, thanh niên áo đỏ xếp ở mấy hạng đầu của giáo này, không chế bí bảo mạnh mẽ nhất cảnh giới này lại không thể bảo vệ chính mình, bảo thước bay ngang còn hắn phun máu.

“Vù… ”

Quyền phong cuồn cuộn, nửa người hắn rạn nứt, toàn thân thiếu niên Ma vương chìm trong ánh sáng ngập trời kia đang áp sát hắn, đánh tiếp một quyền.

“Đùng!”

Trời đất ầm vang, người kiệt xuất của Hỏa Vân động nổ tung, còn bảo thước kia hóa thành một vệt sáng trốn vào hư vô, lập tức biến mất tại chỗ.

Thạch Hạo xoay người nhìn chằm chằm cô gái.

“Cùng nhau tiến lên giết chết hắn!” Cô gái của Yêu Long đạo môn rít lên, giờ phút này nàng thật sự sợ rồi, mặc dù là sơ đại, là chí tôn trẻ tuổi một tộc cũng không thể mạnh mẽ như thế chứ?

Pháp khí Chí tôn cũng vô dụng, căn bản không làm gì được đối phương.

Chuyện này khiến lòng nàng hoảng sợ, không còn ngông nghênh như trước, vẻ mặt cay nghiệt bị sợ hãi thay thế.

“Xoẹt!”

Sen vàng khắp nơ, cuốn lấy Khốn Tiên tác, cố gắng cắt đứt nó.

“Phựt!”

Sau một khắc, bàn tay Thạch Hạo xẹt qua tựa như một thanh Thiên đao tuyệt thế ngang trời, sắc bén và lấp lánh, đầu lâu của cô gái kia bay lên mang theo rất nhiều máu, thi thể không đầu ngã xuống đất.

Thạch Hạo cứ đi tới trước, toàn thân phát sáng, từng cú đấm xuyên qua da thịt, từng chưởng thấm máu, hai kiệt xuất của giáo lớn cổ xưa từng người nổ tung, đều bị giết chết,

Ánh sáng của nắm đấm ngập trời, tinh lực như biển, một mình Thạch Hạo đứng ở giữa sau, bốn phương đều ngã xuống, tất cả mọi người đều bị đánh gục, máu nhuộm đỏ nơi đó.

Sau đó mưa ánh sáng bay lên, những người này biến mất.

Mấy vạn Tôn giả yên lặng như tờ, tất cả đều há hốc mồm, linh hồn đều run rẩy, đây là uy thế cỡ nào chứ?

Xa xa những người có tiếng tăm, Thiên Thần cũng đều rung động, lại có thể như vậy, pháp khí chí tôn cũng vô dụng, không ngăn được nửa bước của hắn!

Thạch Hạo lạnh lùng liếc nhìn về phía xa làm cho cao tầng các giáo đều rùng mình, đặc biệt là Thiên Thần của Hỏa Vân động, Yêu Long đạo môn, đời sau tội huyết này muốn làm gì, còn muốn ra tay với bọn họ hay sao?

“Giết hay lắm!” Người Tội châu tỉnh ngộ, nhiệt huyết dâng trào, lớn tiếng hô khiến nơi này sôi trào.

Thạch Hạo tiến lên, đến gần đàn cổ Chí tôn hùng vĩ kia nói: “Các ngươi đã cản đường, làm chuyện như vậy thì đừng trách ta cũng ra tay.”

Hắn đến gần tế đàn cổ xưa, sau đó chợt xoay người nhìn về phía mọi

người nói: “Hôm nay có ta ở đây, Yêu Long đạo môn, Hỏa Vân động, La Phù chân cốc… dù là một người của những đạo thống này cũng đừng nghĩ đến chuyện leo lên, ai dám tới gần một bước, giết!”

Tất cả mọi người đều chấn động, đệ tử và môn đồ của mấy cái đạo thống mạnh mẽ nhất đều sẽ bị cản lại bên ngoài, không cách nào vượt qua cửa ải này?

Chuyện này quá điên cuồng rồi!

Đây là muốn cắt đứt vận may của những giáo lới kia, khiến cho bọn họ không thể tiến vào Tiên cổ tìm kiếm cơ hội.

Thạch Hạo tựa như một ngọn núi lớn, đứng trước tế đàn, muốn ngăn cản các giáo, trấn áp mười phương kẻ địch nơi này.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 809: Một Người Cũng Đủ Giữ Ải

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

“Đời sau tội huyết!”

Phương xa có người nói nhỏ, có mấy vị Thiên Thần với ánh mắt lóe lên mang theo sát ý nhìn chằm chằm đàn cổ Chí tôn, lại xuất hiện một yêu nghiệt như vậy, mạnh mẽ đến làm người ta kinh ngạc.

Một số người có tiếng tăm thì tâm tình chập chờn nhìn chằm chằm phía trước.

Người của Yêu Long đạo môn, Hỏa Vân động, La Phù Chân cốc thì tức giận nhất, Thạch Hạo chém giết đệ tử kiệt xuất của bọn họ, loại tư thái phấn chấn này không thể tha thứ.

Trước đàn cổ Chí tôn, quần áo Thạch Hạo không dính một giọt máu, ánh mắt trong suốt, mặc dù trông rất thanh tú thế nhưng lại có một loại khí thế ngoài ta không còn ai, dùng tư thái một người giữ ải ngăn cản tại đó.

“Ngông cuồng!”

“Tưởng Hỏa Vân động, La Phù chân cốc là cái gì hả, một Tôn giả mà cũng dám xem thường anh hùng trong thiên hạ!”

Có người nói với vẻ âm trầm lạnh lẽo khiến nhiệt độ không khí chợt giảm xuống, khắp nơi trở nên lạnh giá.

Lần này tổng cộng có tám, chín giáo phái cổ xưa đưa truyền nhân kiệt

xuất của mình đứng chờ trên đường vào đàn cổ Chí tôn này, chính là vì ngăn cản tên đời sau tội huyết kia.

Đám người này được ưu ái vô cùng, được ban cho pháp khí chí tôn nhưng kết quả những người ở trên hai con đường kia đều bị giết sạch, một đám ngã xuống, máu tươi đầm đìa.

"Đùng!"

Một tiếng trống vang cực kỳ nặng nề như tiếng rền vang vọng nơi đây, gột rửa tâm thần của mỗi người, ngay cả người nổi tiếng và Thiên Thần của các giáo đều không ngoại lệ.

Tất cả mọi người đều cảm thấy máu chảy nhanh hơn, thân thể rung bần bật.

"Bắt đầu lên đàn." Âm thanh lạnh lùng kia vang lên, không có tình cảm, cũng không có bất kỳ gợn sóng tâm tình nào, là quy tắc biến thành và chủ trì lần thử thách vượt ải này.

Bảy, tám mươi vạn Tôn giả thì cũng chỉ mới có một số ít người dọc theo tám con đường đi vào tới dưới đàn cổ chí tôn, cũng chưa tới một nửa nhân số thế nhưng lại bắt đầu rồi.

Hiển nhiên, nếu người của Tội châu bị xếp ở cuối cùng thì sẽ có rất nhiều người vì thế mà mất tư cách, sẽ bị người có tu vi tương đương bỏ lại đằng sau.

"Xoẹt!"

Mi tâm Thạch Hạo phát sáng, một tia sáng vàng óng bay ra hóa thành một thanh thần kiếm, bổ vào đám người phía trước.

Sau khi hắn độ kiếp xong thì nguyên thần lực cực kỳ cô đọng, hiện tại lại hóa thành vũ khí dọa sợ một đám người chung quanh, hễ ai dám hóa nguyên thần thành binh khí thì đều là yêu nghiệt.

“A… ”

Trong đám người này có tới sáu bảy người kêu to, tay ôm đầu, máu đỏ chảy xuống, sau đó hóa thành từng bộ thi thể ngã đè lên nhau, cuối cùng lại thành mưa ánh sáng và biến mất.

Đây chính là đệ tử của Yêu Long đạo môn, Hỏa Vân động cũng chưa hề tiến về trước ngăn cản, mà là lẫn trong đám người để âm thầm tra xét nên đã tránh thoát được một kiếp. Thế nhưng hiện tại lại bị giết chết trước mặt mọi người, nối gót theo chân những người kia.

“Quá ngông cuồng mà!”

Xa xa có thần linh tức giận, những đệ tử trên con đường này đều bị giết sạch, không có ai chạy thoát, khiến sắc mặt bọn họ lạnh lẽo, cực kỳ khó coi.

Chủ yếu là trên người bọn họ có tiêu chí phù văn nên không thể lọt qua sự quan sát của Thạch Hạo, cho rằng trốn trong đám người là an toàn, kết quả vẫn là ngã xuống.

Bóng người lóe lên một cái, Thạch Hạo biến mất khỏi đây, hắn bắt đầu lên đàn.

Nơi này tiếng người huyên náo, mấy vạn tu sĩ đồng thời xông về phía trước, vừa hưng phấn, vừa kích động còn có chấn động, bọn họ cũng bắt đầu trèo lên tế đàn.

Đời sau tội huyết chém giết đệ tử hai giáo lớn, tương đương với việc vì bọn họ diệt trừ một nhóm đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ.

Đồng thời, sát phạt như thế này quả thật khiến người ta run sợ, bao nhiêu năm rồi không có chuyện như vậy, dám vung đao với đạo thống đỉnh cấp thượng giới, đời sau tội huyết quả nhiên ngang ngược.

“Nhanh nhìn, hắn không hướng thẳng lên trên, mà là thay đổi phương hướng.” Có người hết hồn lớn tiếng hô lên.

Thạch Hạo mạnh mẽ như vượn thần, vượt qua đàn cổ chí tôn rồi nhằm một hướng khác chứ không phải hướng lên trên.

“Hắn muốn ngăn cản, giết chết người trên những đường khác!” Có người nói.

“Thực là… mạnh đến kinh khủng mà, lại vượt qua tế đàn cổ xưa khác để giết người nơi đó?”

Mọi người đờ đẫn, việc này cần mạnh mẽ cỡ nào, tinh lực dồi dào cỡ nào thì mới có thể như vậy, người bình thường đi tới trên tế đàn đều sẽ cảm thấy áp lực như núi, cất bước vất vả.

Mà hắn lại có thể như giẫm trên đất bằng, chạy về một chỗ khác.

Đàn cổ chí tôn thật sự rất hùng vĩ, cao hơn núi lớn, đen kịt, vút trong tầng mây.

Vì vậy khoảng cách giữa tám phương hướng là rất xa, tu sĩ trên các phương hướng khác nhau thì rất khó cảm ứng được chuyện gì đang xảy ra.

Dù khoảng cách xa như vậy nhưng Thạch Hạo vẫn tập kích đầy bất ngờ, hơn nữa lại rất nhanh, hắn muốn ngăn chặn đệ tử của những đạo thống cổ xưa kia.

“Một tên Tôn giả nhỏ nhoi lại dám làm thế, sỉ nhục cổ giáo trường tồn cùng thế gian chúng ta!”

Rất nhiều sinh linh đang quan chiến đều tức giận, ánh mắt lạnh lùng, theo sự chuyển động của hắn thì đám người này cũng đi vòng theo bên ngoài, muốn xem hành động tiếp theo của hắn.

“Hắn đến rồi!”

Trên đàn cổ chí tôn có người kêu to.

Đây là một số người của La Phù chân cốc trước kia chạy thoát, chia ra

các nơi để báo tin và tập hợp cùng một nhóm người khác.

“Chết rồi, hắn từ nơi của Hỏa Vân động và Yêu Long đạo môn lại, chẳng lẽ hắn đã giết sạch đám người kia rồi hay sao?”

Thần sắc những người ngăn chặn trên đường này đại biến, tất cả đều kinh hãi.

“Chính các ngươi lui lại hay để ta đưa các ngươi đi.”

Thạch Hạo nhảy bậc lên rồi hạ một tiếng ầm xuống nền bậc thang kia, ngăn cản con đường này lại, dõi mắt nhìn đám người kia.

“Hắn lại có thể nhảy cao như vậy trên tế đàn chí tôn sao?” Có người đờ đẫn.

Phải biết áp lực trên đàn cổ chí tôn là rất lớn, sau khi Tôn giả bước lên thì động tác sẽ vô cùng chậm chạp, căn bản không thể bay nhảy mà chỉ có thể bước từng bước tiến lên.

“Xoẹt!”

Có người vung cốt kính lên, chiếu về nơi này.

Trong phút chốc, lần thứ hai xương trán của Thạch Hạo có ánh sáng vọt lên đánh tan đám mây trên không, lập tức khiến cho tâm tư của mấy vạn Tôn giả ở hướng này xao động.

“Trời ơi, là hắn!”

Đến lúc này thì tất cả người dự thi tại hướng này đã biết là ai đã đến!

“Đời sau tội huyết, ngươi quá ngông cuồng rồi, chúng ta không tìm ngươi thế nhưng ngươi lại dám chủ động thò đầu ra, muốn tới chỗ chúng ta chuốc vạ sao?” Có người giận không nhịn nổi.

Bởi vì những đạo thống này đều chung tay trông nom Tội châu, cao cao

tại thượng, quản chế và nhằm vào đời sau tội huyết, trong lòng bọn họ có cảm giác ưu việt bẩm sinh.

"Xem ra, ta phải tiễn các ngươi lên đường rồi." Thạch Hạo không muốn phí lời, lập tức ra tay.

Tức khắc ánh sáng chiếu khắp nơi này, cốt văn dày đặc, thần lực kịch liệt chập chùng bao phủ một khu vực lớn trên tế đàn cổ xưa này.

Đại chiến diễn ra vô cùng dữ dội.

Những người này không thể ngồi chờ chết, trong bọn họ cũng có người nắm giữ pháp khí chí tôn.

"Phụt!"

Thế nhưng trong chớp mát cô gái này lại là người đầu tiên kêu lên thảm thiết, mi tâm bắn lên một vòi máu tươi, bị một ngón tay của Thạch Hạo đánh nát xương trán, thi thể bay ngang ra.

Tiếp đó, ánh kiếm xẹt qua, bốn người bị chém ngang hông, máu tươi đầm đìa, ngã xuống dưới chân Thạch Hạo.

Người ở hướng này tuy cố gắng ngăn chặn thế nhưng vẫn không thể tránh khỏi vận mệnh chết chóc, không lâu sau toàn bộ đều bị giết chết, giữa sân chỉ còn lại một thiếu niên đang đứng, máu nhuộm đỏ chân tế đàn.

"Đời sau tội huyết, là đang muốn cảnh cáo mấy cổ giáo lớn, quá mạnh mẽ mà!"

Tôn giả ở hướng này kinh ngạc thốt lên, bọn họ còn không biết Thạch Hạo đã ra tay ở hướng khác, giết chết một đám người.

Phấn chấn nhất tự nhiên là tu sĩ của Tội châu, tâm huyết hoàn toàn sôi trào, lớn tiếng hô to.

Xa xa, người có tiếng tăm của các giáo đều chấn động mạnh, có mấy

người hầu như không cách nào nín nhịn được nữa, thiếu niên này quá ngông cuồng, lại dám ở trên từng con đường ngăn giết.

"Đáng chết, hắn lại di chuyển!" Ngay cả một vị Thiên Thần cũng lộ vẻ giận dữ, tâm tình xao động, ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm Thạch Hạo.

Hắn quả nhiên đang chuyển động quanh đàn cổ chí tôn, mạnh mẽ như rồng, mãnh liệt và nhanh nhẹn, nhằm về hướng khác.

Đến lúc này nơi đây hoàn toàn đại loạn, rất nhiều Tôn giả ở các hướng khác khi biết được thì đều ồ to lên.

Ngay cả bên ngoài, những người đang xem cuộc chiến kia cũng đuổi theo thiếu niên này, cùng với sự chuyển động trên tế đàn của hắn là những cặp mắt không ngừng dõi theo hắn.

Thạch Hạo phát huy thần thông Súc địa thành thốn đến cực hạn, đi quanh tế đàn, đại khai sát giới.

Cuối cùng, những người ngăn cản ở trên năm phương hướng đều bị hắn giết sạch, mà người của ba phương hướng khác thì không tiếp tục tiến lên tế đàn nữa, việc này khiến bốn phía chấn động không thôi.

"Đáng chết, thật đáng chết!"

Bên ngoài, một số Chân Thần đang quan chiến thì nắm chặt nắm đấm, cả người phát sáng, những người chết kia là đệ tử của bọn họ nên khiến họ cảm thấy uất ức.

Một số Thiên Thần sắc mặt cũng đen kịt như mây mù, sát ý vô hình tràn ngập, môn đồ đệ tử trong giáo lại chết trước mặt họ, chuyện này quả là vô cùng sỉ nhục.

Thiếu niên kia đại khai sát giới như thế, chính là đang khiêu khích đầy trắng trợn!

Đã nhiều năm rồi chưa hề xảy ra chuyện như thế này, khiến lòng người chập trùng theo.

Thạch Hạo nhìn hướng bên ngoài, hai mắt bắn ra hai tia chớp lạnh lẽo nhìn nhân mã của những giáo lớn đỉnh cấp kia, hắn không hề nói gì thế nhưng loại ánh mắt này càng khiến đám người càng thêm tức giận.

Thạch Hạo ngẩng đầu ngước nhìn tế đàn to lớn, hắn bắt đầu cất bước xông lên trên.

Đàn cổ màu đen, tổng cộng có chín tầng, lên trên một tầng áp lực sẽ tăng vọt mấy lần, càng về sau áp lực càng lớn, khó có thể vượt qua.

Nhưng lúc Thạch Hạo cất bước thì các Tôn giả ven đường đều chấn động, chỉ thấy hắn bước đi như bay, nhanh chóng lên đỉnh tầng thứ nhất.

Tiếp đó thân hình hắn hơi dừng lại rồi xông lên đỉnh tầng thứ hai.

Mọi người ồ lên, chuyện này quá điên cuồng mà, phải biết là rất nhiều người còn đang nỗ lực ở tầng thứ nhất, đầu đầy mồ hôi, xương cốt cả người bị ép sắp gãy lìa.

“Xoẹt!”

Thạch Hạo chuyện động thân thể, lần thứ hai nhảy lên, tốc độ giảm một chút nhưng vẫn không bị ngăn trở xông lên tầng thứ ba.

“Điên rồi, thực quá biến thái, thân thể máu thịt chịu phải áp lực lớn như vậy sao còn có thể nhảy lên chứ?”

Đàn cổ chí tôn vô cùng lớn, vượt qua các loại núi quỷ thời thái cổ, mấy chục vạn tu sĩ leo lên, dày đặc như kiến, mọi người sau khi ngửa đầu cũng không kìm nén được kêu to.

Người khác còn cắn răng leo lên trên, hắn lại cứ thể nhảy lên.

Rất nhanh Thạch Hạo tới nơi cao nhất trên tầng ba rồi yên lặng đứng đó,

đây là nơi hợp nhất của tám con đường thành một con đường duy nhất để hướng lên trên.

Sớm biết thế thì hắn chờ ở đây là tốt rồi, không cần đánh giết mấy nơi.

Thạch Hạo đứng chỗ này, một người giữ ải, mắt nhìn xuống dưới.

"Ngươi!"

Sau khi người của một hướng nào đó đi tới thì vừa giận vừa sợ, còn có chút e dè, bọn họ đã biết tin đời sau tội huyết tựa như Ma vương đang giết chóc khắp nơi.

"Ngươi muốn làm gì?" Có người quát lớn.

"Ngu ngốc, ngươi không biết sao?" Thạch Hạo lạnh lùng nói, giơ tay, tay áo phất phơ, tóc đen bay lượn, hai mắt lấp lóe như đèn thần.

Một người chặn ở đây tựa như Ma chủ giáng trần, mọi người bị áp bức đến nghẹt thở.

Những người này rung động, đồng thời vô cùng tức tối.

Một cô gái thét to: "Ngươi có biết đã gây họa lớn thế nào không, ngươi có thể ở đây ngông cuồng nhưng một khi trở lại bên ngoài nhất định sẽ chết, sẽ bị chém!"

Sắc mặt những người khác cùng đều căm giận, trong mắt mang theo thù hận, lẽ ra phải là bọn họ chủ động tiến đánh, kết quả lại bị người chặn giết ở đây.

"Những đạo thống của các ngươi là cái quái gì, sẽ có một ngày oan ức của tội huyết sẽ sáng tỏ, hôm nay có ta ở đây, một tên cũng đừng nghĩ đi tới!"

Thạch Hạo nói, hắn leo lên sau mọi người thế nhưng lại là người tới trước, quả thực đã khiến toàn bộ mọi người chấn kinh.

Dù là mấy trăm ngàn Tôn giả hay là người quan chiến đông nghẹt kia đều rất chấn động, còn những người bị ngăn cản thì lại càng run sợ hơn.

“Nói khoác không biết ngượng, giết!” Có người hô.

Tất nhiên đám người này vẫn không phải là đối thủ, bị giết đến nỗi máu chảy thành sông, đội ngũ này có tới hơn trăm người, quy mô lớn nhất, kết quả không ngừng có đầu người rơi xuống, máu tươi bắn lên.

“A, tức chết ta rồi!” Ngoài sân, trong những người có tiếng tăm đang quan chiến có người gầm nhẹ, không nhịn được muốn ra tay!

“Ngươi… đừng tới đây!”

Chém giết tới lúc sắp kết thúc thì có người sợ hãi, thực sự đã bị dáng vẻ bừng bừng sát khí của Thạch Hạo làm cho khiếp sợ.

“Phụt!”

Một cô gái còn trực tiếp hơn, tự tử, đưa kiếm ngang cổ, máu bắn ra, nàng hóa thành mưa ánh sáng, cứ thế rời khỏi Linh giới.

Ầm!

Chuyện này khiến người ta xôn xao và cũng khiến người ta run rẩy.

Đến nỗi tất cả những người còn lại của giáo này đều đờ đẫn, đây là chuyện vô cùng nhục nhã.

“Chuyện này… hận này có thể nào nhịn được đây?” Ngoài sân có thần linh rít gào, âm thanh như sấm rền.

Chuyện này không thể tiếp thu được, đạo thống cổ xưa mà mạnh mẽ, uy hiếp thiên hạ, ấy vậy đệ tử bị người giết đến tan vỡ niềm tin, lại dùng cách tự sát rời khỏi sàn đấu, chuyện như thế chính là một vết nhơ, là chuyện cười đối với đạo thống cổ xưa, quá mất mặt.

Thạch Hạo trong nháy mắt đã giết hết đám người kia, một mình đừng đó nhìn xuống quần hùng.

Đàn cổ Chí tôn không thể bình tĩnh được, dù là người đang xem chiến đấu hay là mấy trăm ngàn tu si trên tế đàn, tất cả đều nhìn vào thiếu niên ở tầng ba kia.

“Ngươi rất mạnh, thế nhưng hôm nay vẫn không cách nào thoát được!” Bỗng nhiên có người mở miệng.

Đây là một đám người, dẫn đầu bởi sáu tên áo trắng, từng tên nâng một hộp báu, trịnh trọng và nghiêm túc, được ánh lành bao phủ, từ từ bước tới.

Thạch Hạo kinh ngạc, bọn họ đi xuống từ tầng thứ tư và tốc độ lại nhanh như thế, lại đến từ tầng cao hơn, vì hắn cho nên mới xuống lại.

“Lục Quan Vương muốn giết ngươi nên không ai có thể thay đổi, dù là ông trời cũng không cứu được ngươi.” Một trong sáu người mở miệng, rất lạnh lùng cũng rất xa cách.

“Chỉ bằng các ngươi sao?” Thạch Hạo cười to.

“Bằng thủ đoạn của Lục Quan Vương, ban cho ngươi cái chết.” Có người nói, đứng chỗ cao liếc nhìn Thạch Hạo.

“Lục Quan Vương là cái rắm gì, muốn chết ta sẽ giúp các ngươi!” Thạch Hạo lạnh giọng nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 810: Sát Ý Của Lục Quan Vương

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"Ngươi dám nói năng lỗ mãng, nhục nhã đại nhân Lục Quan vương hả?" Một thanh niên áo trắng quát khẽ, mày kiếm dựng thẳng, ánh mắt rực rỡ như mặt trời nhỏ.

Những người khác cũng đều trợn mắt nhìn, tất cả đều tràn ra sát khí.

Lục Quan vương — Ninh Xuyên, một tên tuyệt đại thiên kiêu khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng, không cách nào chiến thắng, không thể ngang hàng!

Hắn được xem là một trong những Tôn giả mạnh mẽ nhất từ xưa đến nay, từng hiện ra ở những thời đại khác nhau, xuất thế sáu lần, tạo nên huy hoàng vô thượng.

Ở sáu thế hắn xuất hiện đó đã chiếm hết phong thái của năm phần mười thiên hạ thời đó, cả thế gian đều chú ý, sáng tạo từng truyền kỳ một, trở thành nhân vật bất hủ không thể vượt qua.

Hắn không ngừng đánh bại Tôn giả đương thời, trong một khoảng thời gian nào đó khi hắn xuất hiện đã từng giết một tên Tam Quan vương, chấn động ba ngàn châu thượng giới.

Nhắc tới hắn, mọi người chỉ nghĩ đến chữ vô địch, tuyệt diễm, không thể vượt qua mà thôi, tư chất ngút trời, tuyệt đại vô song, là giải thích tốt nhất với hắn.

Bây giờ sáu tên thanh niên mặc áo trắng từ tầng thứ tư xuống như vậy tự nhiên là tạo nên sóng lớn, tất cả mọi người đều nhìn chăm chú, cẩn thận quan sát.

Chỉ riêng Thạch Hạo xem thường mấy chuyện này!

"Các vị đạo huynh tới thật đúng lúc, chúng ta cùng giết chết hắn." Tại một hướng khác trên tầng ba tế đàn lại xuất hiện một đám người, đến lúc này mọi người của mấy giáo lớn cổ xưa đều đã xuất hiện.

Đám người kia có thể hơn trăm người, đều là Tôn giả, là nhân mã của hai giáo đi chung với nhau.

"Không sao, chúng ta vâng lệnh Lục Quan vương cầm báu vật mà đến, thứ này đủ để giết hắn." Sáu tên áo trắng rất ung dung, đối đầu Thạch Hạo nhưng không sợ.

"Sáu tên nô tài mà cũng dám càn quấy." Thạch Hạo nói, chăm chú nhìn bọn họ, vẫn chưa cảm nhận được khí tức tháng năm lưu lại trên những người này, chắc là người thời này.

"Ngươi đang nói ai!" Một tên áo trắng lạnh giọng, ánh mắt lạnh lẽo và băng hàn.

Bọn họ đều rất bất phàm, là cường giả một phương, là kiệt xuất trong mấy cái giáo cổ xưa, đều là những người xếp hạng đầu, chỉ vì ngưỡng mộ Lục Quan vương Ninh Xuyên, mới nghe theo hiệu lệnh.

Nếu không, bên trong giáo phái của bọn họ thì mấy người này cũng đều là nhân vật đứng dầu, được người chú ý.

"Không phải nô tài sao lại nghe lệnh người ta hả?" Thạch Hạo nói, bình tĩnh và ung dung, từng bước tiến về trước.

Mấy trăm ngàn Tôn giả tuy rằng còn đang đau khổ khó khăn trèo lên, nhưng vẫn phân ra một phần tâm thần quan sát phía trên, bọn họn quả thực

rung động, Lục Quan vương kinh diễm xưa nay, sai người đến giết đời sau tội huyết nên khiến người ta chấn động.

"Rầm", một trăm vị cao thủ vừa tới lúc nãy vây quanh nơi này, muốn phối hợp với sáu cao thủ mạnh mẽ để xuất kích.

Nơi xa, tất cả người xem cuộc chiến đều nhìn chằm chằm, muốn xem sáu người kia có thủ đoạn gì.

Một số nhân vật lớn tuổi, thậm chí cả Thiên Thần cũng chăm chú, từng người nghiêm nghị, đừng tưởng cảnh giới bọn họ cao hơn rất nhiều thế nhưng vẫn vô cùng kiên kỵ với Ninh Xuyên.

Bởi vì, nghe đồn Ninh Xuyên thông thạo rất nhiều kinh văn cổ xưa, đọc qua rất nhiều cảm ngộ bí văn của người trước, hắn nếu muốn đột phá, có thể trong vòng mười mấy năm là không ngừng vượt ải.

Cho hắn thời gian hắn có thể rất nhanh đuổi theo, vượt qua người nơi đây.

"Xoẹt!"

Một tên áo trắng ra tay, lòng bàn tay bắn ra một ngọn lửa bùng cháy hừng hực, đây là Tiên Thiên Ly Hỏa, vô cùng nóng bỏng.

"Bằng cái này cũng muốn giết ta sao?" Thạch Hạo cười to.

Hắn giơ tay chỉ, một tia sét xanh thăm thẳm lao ra, thứ này tựa như dòng sông xuyên thủng ngọn lửa kia, đây là cách vận dụng linh hoạt của bảo thuật lôi đình, có thuộc tính của nước.

"Ồ!"

Rất nhanh, Thạch Hạo cảm thấy không đúng, có một loại khí thế kinh khủng tràn ngập, lòng bàn tay người nọ phát sáng, ngọn lửa càng tăng, chiếc hộp trên tay của hắn chợt nứt ra.

Đó là một con chim Uế cũng không lớn lắm, đỏ tươi, trong suốt, ngọn lửa dâng lên hợp nhất với thanh niên mặc áo trắng kia, uy lực tăng vọt.

Đây là bảo cụ mà Lục Quan vương Ninh Xuyên đưa xuống sao?

Mọi người ngẩn ngơ, trợn mắt nhìn.

Một tiếng chim hót làm trời đất cộng hưởng theo, ánh đỏ vọt lên, một con chim thần như Chu tước xoay quanh trong hư không, sau đó hóa thành một cô gái áo đỏ.

Nàng há miệng hét một tiếng, ánh lửa ngập trời nhấn chìm Thạch Hạo.

"Mạnh thật, lợi hại hơn cao thủ mạnh mẽ nhất của Hỏa Vân tộc đương thời, đây là cốt gì?" Tất cả mọi người đều ngẩn ngơ.

Ánh hồng óng ánh, soi sáng đất trời, đốt cho hư không vặn vẹo.

Thạch Hạo thay đổi sắc mặt, khối xương chim Uế này tuyệt đối là thứ trân quí trong bảo cụ, lúc còn sống con chim này chắc chắn là cao thủ tuổi trẻ, ngay cả hắn cũng cảm nhận được sự nóng bức và nguy hiểm.

Xoẹt, hắn tạo ra một màn ánh sáng cản ở phía trước.

Tất cả mọi người đều giật mình, đời sau tội huyết cẩn thận như vậy chứng minh mỏ chim đỏ thẫm này bất phàm!

"Ta biết rồi, đây là con cháu Chu tước đã bị Lục Quan vương chém giết, là nữ Chí tôn trẻ tuổi của Hỏa Vân tộc!"

Trong những người xem cuộc chiến có người nói ra ngọn nguồn, tạo nên náo động.

Lục Quan Vương giết quá nhiều địch thủ, vô địch ngút trời, có nữ chí tôn trẻ tuổi mang huyết thống Chu tước chết đi, bảo cốt của nó không cách nào nứt toát được nên đã bị Ninh Xuyên đoạt được.

Ào ào ào!

Ánh vàng chập chờn, khi lửa mạnh đập tới thì quanh Thạch Hạo từng cây sen vàng xuất hiện, thứ này cắm rễ trong hư không ngăn lại ngọn lửa.

Lửa đỏ trồng sen vàng!

Hắn dùng pháp tướng kỳ lạ này chặn lại cốt đỏ, bức lui cô gái hóa hình kia.

"Răng rắc!"

Đúng lúc này, tên áo trắng thứ hai ra tay, hộp báu trong tay nứt ra, một vảy tím xuất hiện, bùng phát ánh chớp, phù văn đầy trời bổ về phía Thạch Hạo.

"Ồ?" Điều này làm hắn kinh ngạc, trong lòng thì lại rùng mình, thêm một bảo cụ vô cùng mạnh mẽ hóa thành một thanh niên nhào tới giết.

Trong lòng tất cả mọi người kinh hoàng không chỉ vì cái vảy này, mà mấy tên trẻ tuổi khác cũng đang nâng hộp quí một cách nghiêm túc, điều này có nghĩa gì?

"Chẳng lẽ là vòng Lục Đạo Chí Tôn?" Ngay cả danh túc* cũng giật nảy mình, trừng mắt lên tế đàn.

(*) Người nổi tiếng.

Nghe nói, Ninh Xuyên xuất thế sáu lần, chém giết quá nhiều địch thủ mạnh mẽ nên xâu các loại bảo cốt thành một vòng tay, tế luyện sáu đời, uy lực vô song.

"Dù không phải là thứ này nhưng cũng là bảo vật tương tự!" Có người nói, linh cảm đến chuyện gì đó.

Ánh chớp này rực rỡ, cực kỳ kiên cố, nhưng đối với Thạch Hạo đã vượt qua thiên kiếp thì ngược lại không cần lo lắng nhiều, hắn mặc cho ánh chớp

vọt tới, hấp thu toàn bộ.

Cuối cùng lòng bàn tay hắn phát sáng, xuất thần lực lôi đạo đã luyện được ra bên ngoài.

Vài tên thanh niên còn lại biến sắc, cũng bắt đầu ra tay.

“Nghiệt Long kiếm — chém!” Sau khi hộp quý của người thứ ba nổ tung, bên trong là một cái răng đầy lấp lánh, nhiều màu sắc, nhưng cũng có sát khí ngập trời, nó hóa thành một con rồng ngậm lấy một cây kiếm sắc bổ phía Thạch Hạo, chém tia chớp kia.

“Biến!”

Người áo trắng thứ tư quát lên, hộp quý nổ tung thì xuất hiện một viên minh châu khiến cảnh tượng xung quanh lập tức mơ hồ, bọn họ hoàn toàn biến mất, Thạch Hạo rơi vào trong hoàn cảnh kỳ lạ.

Sa mạc, biển xanh, cung điện… tựa như ảo ảnh.

“Đây là tinh hoa đạo hạnh của con trai (trai nhả ngọc chứ không phải lớn thành đàn ông nhé) kết thành hạt châu, là Lục Quan Vương chém chết một tên mạnh mẽ tiếng tăm lừng lẫy cổ xưa.”

Mọi người không nhìn thấy Thạch Hạo, đều chỉ có thể thấy nơi đó hoàn toàn mờ mịt, mơ mơ hồ hồ, đó là sự thể hiện biến hóa hư không của con trai, che đậy tất cả.

Sau đó hộp quý của hai người kia cũng nổ tung, lúc này sáu cột sáng thấu trời bao phủ nơi này lại, cốt văn tầng tầng lớp lớp như sóng biển, trấn về trước.

“Không hổ là Lục Quan Vương, bản thân không xuất hiện nhưng lại có thủ đoạn như vậy, đời sau tội huyết gặp nguy rồi!”

Không cần nói tới mấy trăm ngàn Tôn giả mà ngay cả nhân vật thế hệ

trước đều thay đổi sắc mặt, sáu khúc xương hợp lại cùng nhau hóa thành vòng tay có sức công phá mạnh mẽ nhất, diễn biến thành một thế giới.

Nơi đó vì có quan hệ với ngọc trai nên rất mông lung, sương mù phóng thích che đậy tất cả.

"Đùng!"

Mọi người nghe được một tiếng vang thật lớn rồi khu vực này rung động, ánh sáng thần thánh vọt lên, tiếp đó một bóng người giết ra, ầm một tiếng đánh bay một thanh niên mặc áo trắng.

Tên cầm ngọc trai phun máu, gần như rơi xuống tế đàn.

Tất cả mọi người đều ngơ ngẩn, danh túc thế hệ trước vừa mở miệng nói chuyện cũng chấn động, đời sau tội huyết lại lợi hại đến vậy, đánh bay bảo cụ như thế?

"Kết hợp!"

Một tên áo trắng quát lên, tất cả bọn họ thả tay, kết quả răng thú, mỏ chim, các loại xương thú cùng bay về một phía, xâu thành một chuỗi, lấp lánh lơ lửng trong hư không.

"Cùng nhau khống chế!"

Vòng quý kia phát sáng, sáu cột sáng xoay tròn buông xuống vô tận ánh sáng, chiếu sáng nơi này.

"Trời ơi, sẽ không phải đúng là vòng Lục Đạo chí tôn của Ninh Xuyên chứ?"

Đây là một loại ánh sáng chập chờn, chém hồn đoạt phách, rút đạo hạnh người khác, vòng tay này mạnh mẽ vô cùng, uy lực phát ra khủng khiếp vô cùng.

Không chỉ Thạch Hạo đang đứng giữa sân mà ngay cả những Tôn giả

cách rất phía dưới đều cảm thấy khó thở, vô cùng ngột ngạt, quả thực muốn bất tỉnh.

“Lục Quan Vương Ninh Xuyên quá mạnh mẽ rồi.” Có người than thở.

Dù là đệ nhất cường giả của bộ tộc đến hiện tại đoán chừng cũng phải ôm hận, bởi uy lực vòng tay này vô song, đủ để tiêu diệt Tôn giả mạnh mẽ nhất.

Sáu loại bảo thuật hòa lẫn, ánh sáng ngập trời.

Thạch Hạo nhanh như chớp giật, liên tiếp chộp vào bốn người, đều là cường giả trong đám người vừa tới kia rồi ném mạnh vào trong.

Những người này có thể là người giỏi trong đám Tôn giả, thế nhưng đều chưa kịp phát ra được tiếng rên thì đã bị đánh nổ, hóa thành tro tàn, phảng phất như bị giết sáu đời rồi.

“Đây không phải là vòng Lục Đạo chí tôn của Ninh Xuyên thế nhưng cũng tương tự, đồng thời còn ngưng tụ sát ý của hắn, là kết quả quanh năm được hắn đeo trên người.”

Một Thiên Thần nói, ánh mắt chập chờn.

“Ha ha, Ninh Xuyên quả là một tên ghê gớm, không tự ra tay mà chỉ đưa xuống một vòng tay liền muốn giết chết đời sau tội huyết, quả nhiên nghịch thiên.” Có người cười nói.

Giữa sân bóng người mông lung, ánh lành rơi vãi, tất cả mọi người đều cảm nhận được sát ý ngập trời từ vòng tay tràn ra, trong lúc mơ hồ phảng phất có một bóng người đang ngưng tụ.

“Quả nhiên là sát ý của Lục Quan Vương, quá dày đặc rồi!”

Tất cả mọi người đều đờ đẫn.

“Nạp mạng đi, Lục Quan Vương đã muốn ngươi chết thì ông trời cũng

không thể tha, giết!” Vài tên áo trắng hét lớn, hợp sức khống chế.

Ầm!

Đột nhiên ở giữa sân, cốt văm quanh thiếu niên kia rực cháy, hắn như một người khổng lồ, hét lớn, ngoài thân phát sáng tựa như áo giáp óng ánh vang vọng tiếng leng keng.

Đó là các loại ký hiện, không biết là sự giao hòa của loại bảo thuật nào hiện ra, hắn vậy mà nhảy lên rồi dùng tay không chộp vào vòng tay kia.

Mặc cho ánh sáng mông lung, sát khí tràn ngập cũng không thể làm hắn bị thương, giờ phút này hắn tựa như “vạn pháp bất xâm”!

“Cái gì?” Tất cả mọi người đều kinh hãi.

Sát ý không thể xuyên qua phù văn bảo vệ cơ thể hắn, sáu loại ánh sáng của vòng tay kia cũng không làm hắn bị thương.

“Răng rắc!”

Thạch Hạo kéo một cái, vòng tay kia tách ra, mỏ chim, cái răng, các loại xương thú từng cái rơi ra, bay về sáu hướng.

“Đây là… hắn đánh tan bảo cụ Lục Quan Vương ban xuống rồi!”

Người xem cuộc chiến đều kinh hãi.

“Ngươi… ” Giữa sân, sáu thanh niên áo trắng đều biến sắc, chấn động và khó hiểu, có người có thể phá tan bảo cụ của Lục Quan Vương đưa cho, điều này không thể tưởng tượng được.

Hiển nhiên, tai họa của bọn họ đã đến.

Không chút bất ngờ nào, Thạch Hạo ra tay như chớp giật, đại khai sát giới nơi đây, máu bắn tứ tung, sáu thanh niên áo trắng toàn bộ bị giết chết.

“Trốn thôi!” Đám người còn lại kia hoảng loạn, không cách nào đứng chung, đều phóng xuống dưới tế đàn.

Điều này làm cho sắc mặt những nhân vật thế hệ trước của mấy đạo thống lớn tái xanh, hôm nay thua thật thảm, sỉ nhục khó mà rửa sạch.

Đáng tiếc, Thạch Hạo không cho bọn họ cơ hội thoát thân, toàn bộ linh thân đều bay theo, ra tay vô tình, giết sạch.

Trong tiếng phụt, một đám người đẫm máu, đều bị chém giết.

Ngoài sân, có người nhỏ giọng gào, phát ra khí thế khủng khiếp, chuyện này đã làm một số thần linh của đạo thống cổ xưa tức giận, tỏa ra sát khí.

Trên tế đàn, Thạch Hạo nhìn xuống tất cả Tôn giả phía dưới, sau đó nhìn ngoài sân đấu.

Dừng một lát hắn xoay người phóng lên trên tế đàn, hắn không muốn kéo dài nữa, phải chiếm được Chí tôn dịch trong bát đá kia vào tay, sau khi qua ải rồi đi khu không người rồi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 811: Chí Tôn Dịch

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"Vù" một tiếng, mỏ chim, vảy, răng thú... đều tái hiện lại rồi vòng thành một chuỗi bay tán loạn trong hư không, ánh sáng thần thánh lan tỏa chiếu về phía Thạch Hạo.

"Hả?" Không chỉ mình Thạch Hạo ngẩn ra mà những người khác cũng thất kinh, chẳng lẽ... Lục Quan Vương lại tự mình tới đây?!

Rất nhanh, Thạch Hạo đã hiểu, vòng tay thần bí này đang thu lấy khí tức của hắn, ghi nhớ gợn sóng thần hồn của hắn, là muốn sau khi tiến vào Tiên cổ sẽ tuyệt sát hắn.

Những thần linh xem chiến cũng hiểu rõ tác dụng của vòng tay này, nếu như có thể giết chết đời sau tội huyết thì quá tốt, còn không sẽ ghi nhớ khí tức, một khi tiến vào Tiên cổ thì trong thời gian rất ngắn sẽ tìm ra hắn.

Thạch Hạo lạnh nhạt nhìn vòng tay kia, cũng chẳng hề e ngại nói: "Cút đi, sau khi tiến vào Tiên cổ ta ắt sẽ diệt ngươi!"

Ngông cuồng như thế, điệu bộ như vầy khiến rất nhiều người hóa đá, hoàn toàn không biết nói gì nữa, từ xưa tới nay, sinh linh ở Tôn giả cảnh có ai dám nói những câu như thế này?

Lại la lối hò hét, nói rằng tiến vào Tiên cổ sẽ giết Ninh Xuyên!

Đừng nói là mười mấy vạn Tôn giả, dù là Chân thần, Thiên Thần quan chiến cũng ngơ ngác, tên đời sau tội huyết này quá ngông nghênh, không sợ

gì cả.

Đời này, Tiên cổ chính là thiên hạ của các quái thai cổ đại, đời sau tội huyết tuy rằng siêu phàm thế nhưng hắn sẽ có thực lực này?

"Nói chung lại, sẽ có ngày lộ ra nguyên hình, một khi tiến vào Tiên cổ thì chúng ta sẽ giương mắt nhìn ngươi sẽ "giải thoát" được ra sao!" Có vị thần lạnh giọng nói với địch ý rất lớn.

"Cánh hoa Tiên sẽ nở ra, sẽ nhìn thấy tận mắt ngươi phát uy hay là nằm rạp dưới chân của kẻ khác." Có không ít người thuộc các cổ giáo chịu phải tổn thất nặng nề sắc mặt đầy âm u.

Bên ngoài chiến trường xuất hiện một thiếu nữ, nàng vẫy vẫy tay, vòng tay kia vèo một tiếng, hóa thành một vệt sáng lao tới bàn tay của nàng, cứ thế biến mất không thấy đâu nữa.

"Khoa trương cũng không ít." Thạch Hạo hừ lạnh chứ cũng không hề đuổi theo.

Hăn leo lên tế đàn tầng thứ tư, đồng thời tốc độ cũng không có chậm đi nhiều, vẫn là mỗi bước cứ như bay khiến cho những Tôn giả ở phía dưới cảm thấy vô lực, tên này quá mức yêu nghiệt mà.

Đây là thử thách à? Ai tới đây thì chẳng phải đi từng bước một leo lên, cứ như đang vác lấy cả một ngọn núi lớn, thế nhưng hắn lại cứ sải bước như thế, đả kích quá nhiều người, thách thức khả năng chịu đựng của những Tôn giả khác.

Xoẹt một tiếng, Thạch Hạo bật nhảy xông lên tầng thứ năm, ở đây hắn cảm nhận được áp lực, việc đi lại cũng chậm hơi một chút xíu.

Hắn kinh ngạc, ở bên trên đường núi quanh co này nhìn thấy có mấy bóng người đang gian nan cất bước, trong lúc hắn chiến đấu thì đã có mấy người sớm tới đây rồi.

Điều này chứng tỏ họ rất bất phàm, tuyệt đối là người tài ba trong đám Tôn giả của một châu!

Trên thực tế, chỉ cần leo lên tầng thứ ba thì đã mang ý nghĩa là đạt được tư cách rồi, bởi vì có thể trong vạn Tôn giả mà leo lên tới tầng này thì quả là giỏi lắm rồi.

Những người leo lên trước đều muốn nhìn xem thử tiềm lực của bản thân lớn bao nhiêu, muốn đoạt lấy chén đá ở tầng thứ chín hòng thu lấy Chí Tôn dịch.

Tầng thứ sáu, Thạch Hạo cảm thấy áp lực quả tăng mạnh, việc đi lại cũng nặng nề hơn nhiều thế nhưng vẫn khó mà cản được bước tiến của hắn.

Ở đây, hắn nhìn thấy hai người, một nam và một nữ, ai cũng đều mạnh cả thế nhưng lúc này đầu đã đầy mồ hôi, chịu phải áp lực cực lớn.

Khi hai người thấy tốc độ nhịp nhàng mà hắn đang tiến tới thì suýt nữa đã ngã chổng vó, mồ hôi chảy rào rào từ trên mặt xuống, việc này quá tệ, đả kích tự tin của người khác!

Bên ngoài chiến trường, tất cả những người đang xem cuộc chiến đều thay đổi sắc mặt, linh cảm được hôm nay khả năng sẽ phát sinh ra sự tình vô cùng phi phàm!

Yêu Long Đạo môn, Hỏa Vân động, La Phù Chân cốc, người của những đạo thống này sắc mặt đều tái nhợt, bởi vì toàn quân của bọn họ đều đã bị diệt sạch trên mảnh đất Tội châu này, không một đệ tử nào của họ có thể thành công xông cửa ải, đều bị một người đánh bại.

"Hắn đã tiến lên tầng thứ bảy rồi!" Có người kinh ngạc thốt lên.

Thạch Hạo đi lại rất ổn định, cứ thế tiến tới tế đàn tầng bảy, hắn đứng giữa tế đàn to lớn ấy, đứng ở vị trí cực cao, có thể quan sát hết tất cả những cảnh tượng bên dưới.

Việc này khiến cho rất nhiều người thay đổi sắc mặt, nên biết, rất nhiều năm đã trôi qua, thiên tài mạnh mẽ cũng chỉ bước lên tầng thứ bảy thế nhưng lại vô cùng vất vả, ngàn cân treo sợi tóc thì mới có thể tới được.

Mà thiếu niên này thế nhưng lại tùy ý như thế, dọc theo đường núi khúc khuỷu mà tiến lên trên!

"Ầm!"

Khi Thạch Hạo bước lên tầng thứ tám thì thân thể rung bần bật, cứ như là một dãy núi từ thái cổ ập xuống nện thẳng lên trên người của hắn, khiến xương cốt trong cơ thể vang lên ầm ầm.

Nơi đây đã chọc thẳng vào trong tầng mây, theo bước chân của hắn thì lực lớn mênh mông ấy đã đánh tan những đám mây xung quanh.

Bên dưới, có Tôn giả sau khi biết được thì vẻ mặt kỳ dị ngước đầu nhìn lên, hắn không cách nào tin được.

Cho tới những tu sĩ ở phương xa cũng ngớ người, bao nhiêu năm rồi, phải chừng hơn ba vạn năm rồi cũng không hề có ai leo lên tế đàn tầng tám, tất cả đều thất bại cả.

Thiếu niên này, đời sau tội huyết này, là muốn ghi chép sang một trang mới ư, phá vỡ sự yên tĩnh trong ba vạn năm nay.

"Hít!" Có người hít vào hơi lạnh nhìn chằm chằm bóng lưng của hắn, khẽ nói: "Sao ta lại cảm thấy quen quen, phong cách hành sự cùng với sức lực đầy mạnh mẽ của hắn, khá giống... Hoang!"

Có người hoài nghi thế nhưng cũng không có chút chứng cứ nào.

Nói gì đi nữa thì một khi tiến vào Tiên cổ, thân phận sẽ bị tiết lộ hoàn toàn, không thể che giấu được gì nữa.

"Ta cũng rất mong chờ, nhìn xem thử hắn tới cùng là kẻ nào, có thân

phận ra sao!" Có người nói nhỏ.

Rầm!

Thạch Hạo đang cất bước, đạp lên trên tế đàn tầng tám, cổ đàn chí tôn đen thui còn to lớn hơn cả núi này không ngừng run rẩy, bởi vì thứ này chịu phải sức mạnh vô cùng lớn.

Bên dưới, mấy chục vạn Tôn giả ngơ ngác, dù nhìn không rõ thế nhưng lại biết được có người đang leo lên tế đàn tầng tám, bởi vì truyền thuyết nói rằng chỉ khi nào tới nơi đó thì mới có thể lay động tế đàn này.

Rầm, rầm...

Tiếng bước chân nặng nề cứ như là tiếng trống thần đang gióng lên vang vọng bên tai mỗi người, nhịp điệu vẫn đều đặn bất biến khiến một vài Tôn giả chịu đựng không nổi phun ra đầy máu.

Bởi vì, cả tòa tế đàn ấy đang bắt đầu rung động, khiến khí huyết của bọn họ cũng cộng hưởng theo.

"Ầm!"

Lại là một tiếng rung mạnh mẽ, cổ đàn chí tôn phát sáng, cùng lúc đó nơi đây lại vang lên tiếng tụng kinh, lại như là tiếng run rẩy của thiên địa tinh vũ.

Cổ đàn to lớn run rẩy dữ dội, hào quang tràn ngập.

"Trời ạ, phá vỡ ghi chép tám vạn năm, hắn đã leo lên tế đàn tầng chín." Thời khắc này, vẻ mặt của tất cả mọi người đều cứng ngắc, tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Cùng lúc đó, một tấm bia khổng lồ lấp lánh hiện lên trong hư không, đây chính là bia thần huy hoàng, phàm là những ai leo lên được tế đàn tầng chín thì có thể lưu danh ở nơi này.

Vùng thế giới này không thể yên tĩnh được nữa, bất kể là mấy chục vạn Tôn giả hay là những người xem cuộc chiến đều nhốn nháo, lớn tiếng bàn luận.

Bia thần bay lên không và xuất hiện ở gần Thạch Hạo, hắn suy nghĩ một chút rồi dùng phù văn có thể phát ra thánh quang ở trên trán của mình khắc lên trên bia đá kia.

"Tội!"

Người của mấy đại cổ giáo đều nhìn thấy cảnh này, vẻ mặt ai nấy đều nặng như đá nhìn chằm chằm chữ kia, không hề nghĩ rằng hắn lại lưu cái tên như vầy.

"Đây chính là vinh quang, đây chính là công lao và cũng chính là huy hoàng, sớm muộn gì cũng sẽ phơi bày dưới ánh nắng mặt trời!" Thạch Hạo nói, lời nói của hắn như là sấm chấn động cả trời cao, khiến tất cả mọi người đều nghe rõ ràng.

Trên bia đá còn có một vài cái tên khác, đều là cường giả lấp lánh khắp vạn cổ từ xưa tới nay, có thể có mấy người giờ đã là bá chủ một phương, cũng có người sớm đã chôn xương từ mấy chục vạn năm trước.

Thạch Hạo liếc mắt nhìn rồi thu lại ánh mắt, hắn tiếp tục tiến lên, hắn muốn tiến lại gần vùng trung tâm kia, đi lấy cái chén ấy.

Áp lực của tầng chín đã tăng gấp mấy lần so với lúc nãy, thể phách mạnh như Thạch Hạo mà cũng cảm thấy xương cốt mình đang vang lên ầm ầm.

Thời khắc này, hắn tựa như đang vác cả bầu trời trên lưng!

Nhưng, khiến người khác khiếp sợ chính là, từ trước tới giờ hắn chưa hề dừng chân nghỉ ngơi, bước chân vẫn nhịp nhàng không hề thay đổi, một đường hướng về trước.

"Chuyện này... chưa bao giờ xảy ra?"

Xưa kia cũng có sinh linh kinh diễm tới đây thế nhưng cũng phải nếm lấy khổ sở, không ngừng đấu tranh gian nan mới tới được trung tâm, nhưng hắn lại cứ bình tĩnh tiến tới!

Đây tuyệt đối là một hành động vĩ đại!

Rất nhanh, hắn đã tới nơi trung tâm, trong hư không đang lơ lửng một chiếc chén đá, bên trong có chấn lỏng vô cùng lấp lánh gần như tràn hết cả ra ngoài.

Hương thơm thấm gan thấm ruột tràn tới, khiến người khác say mê.

Rầm!

Bàn tay của Thạch Hạo khi chạm phải chiếc chén đá thì liền cảm nhận được một luồng mát mẻ, đồng thời khí lành phồn thịnh ánh sáng vạn tia bao phủ nơi này, sáng rực và thần thánh vô cùng.

Một tấm bia đá lại hiện lên và ghi lại tất cả những chuyện này, Thạch Hạo lần nữa được lưu danh.

Bởi vì, dù cho có mấy người đã tiến lên được tầng chín thế nhưng cũng không cách nào có thể tới đây được, cuối cùng chỉ biết ngã quỵ nằm dưới mặt đất và bị đánh rớt khỏi tế đàn.

Thạch Hạo đã thành công, thẳng tiến tới đích cuối cùng.

"Tội, tốc độ cực nhanh, sáng lập ra ghi chép sau hai mươi vạn năm của Tội châu."

Chỉ một câu nói đơn giản ghi chép lại sự huy hoàng như vậy, tất cả mọi người đều thấy rõ ràng, ai nấy cũng ngây người.

Không riêng vì ghi chép kinh người, mà là bởi vì họ biết rõ tên khốn này đã trì hoãn rất nhiều thời gian trên đường tiến lên tế đàn ấy!

Hắn từng quấy nhiễu các tế đàn, đánh phá cường giả khắp nơi, lại đứng sững trên tế đàn tầng ba đại chiến với người của Lục Quan Vương, quét ngang các địch thủ, tuyệt đối là tốn thời gian không hề ít.

Dù vậy, hắn vẫn khai sáng ra một ghi chép kinh người!

Nếu là không trì hoãn thì hắn sẽ nhanh tới đâu, sẽ viết nên ghi chép như thế nào?

"Hỏng rồi, chúng ta đã đánh quá thấp đời sau tội huyết rồi, hắn mạnh mẽ tới lạ thường, hiện giờ có thể đã không cách nào báo cho các đệ tử trong giáo biết rồi!" Có người nói.

Hiện giờ, các châu cũng đang tiến hành sàng lọc, chỉ có điều cửa ải của các nơi sẽ hoàn toàn khác nhau thế nhưng đều tiến hành ở trong Linh giới cả, một khi kết thúc thì người chiến thắng sẽ được đưa thẳng vào khu vực không người.

Thạch Hạo nắm lấy cái chén rồi lay thật mạnh, việc này khiến cả hư không run rẩy kèm theo là từng luồng hào quang sáng chói, rốt cuộc hắn cũng đã nắm chặt lấy chén đá rồi đưa lên bên mép miệng.

Một đám ký tự óng ánh xuất hiện khắc ở trong hư không, giảng giải về lai lịch của Chí Tôn dịch.

Dịch này, chính là dấu ấn của các thần, tinh hoa của Linh giới ngưng tụ thành, hạ xuống từ trong hư không, biết bao nhiêu vạn năm mới có thể đầy một chén này.

Thạch Hạo chấn kinh, thứ này ẩn chứa Đạo của các Thần, là dịch thần thánh để luyện nguyên thai dưỡng thần, thậm chí có thể giúp nguyên thần biến hóa, bỏ đi lớp da già, sinh ra thánh thai.

"Thứ này rất ghê gớm!" Thạch Hạo run sợ.

Có thể lúc nhen nhóm Thần hỏa thì Chí Tôn dịch này có tác dụng rất lớn!

Hắn không hề do dự há miệng uống cạn, thế nhưng cũng không có luyện hóa mà giữ thứ này ở bên ngoài nguyên thần, hóa thành một chùm sáng vô cùng lóa mắt.

Một hàng chữ lại xuất hiện nói cho Thạch Hạo biết, sau khi đạt được dịch này thì sau này sẽ không thể tới đây thu chén Chí Tôn dịch thứ hai được nữa, chỉ có cơ hội duy nhất mà thôi.

Thạch Hạo cũng không quan tâm, như vậy là đủ lắm rồi!

Dừng lại trong giây lát, sau đó Thạch Hạo nhảy lên rời khỏi cổ đàn chí tôn.

"Ầm!"

Mặt đất rung chuyển, hắn tựa như là một vị ma chủ đáp xuống mặt đất, tóc đen tung bay, ánh mắt như điện.

Lần này, thu hoạch rất lớn, toàn bộ đều đã chuẩn bị kỹ cả, chỉ còn chờ việc tiến vào khu vực rộng lớn không người kia nữa mà thôi.

Đột nhiên, Thạch Hạo cảm thấy nguy hiểm lạ thường, có việc không tốt sắp sửa xảy ra, thế nhưng xung quanh chỉ có một vài Tôn giả sau khi tế đàn rung chuyển bị rớt xuống, không cam lòng thất bại rời đi, có thể sẽ là bọn họ?

Hắn nhanh chóng lùi lại, muốn tách khỏi nơi này.

"Ầm!"

Từng vệt sáng phủ kín tới đây, chói mắt tới cực điểm, nguy hiểm tới mức khiến người khác sợ hãi.

Đây là một pháp luân đang hóa thành một màn ánh sáng phong tỏa lại

phạm vi mười trượng trong không gian, bên trong không gian có hạn này lại có những bí bảo cấm kỵ đầy đáng sợ bay lượn.

Diệt Hồn châm, Trấn Hồn tháp, Tang Hồn chuông...

Phải tới mấy trăm cái, không gian nhỏ hẹp này trở nên chật ních, muốn tránh thì cũng tránh không thoát.

Thạch Hạo biến sắc, những thứ này đều là đại sát khí, có thể giết chết người trong Linh giới này, năm đó khi hắn ở trong Hư Thần giới thì cũng từng thử qua.

Những thứ này không thể nào đụng vào được, một khi dính vào cơ thể thì tinh thần sẽ suy kiệt, sau cùng sẽ tan vỡ, mà trong thế giới thực thì cũng sẽ chết đi.

Đáng sợ nhất chính là, những thứ này đều nổ tung trong không gian thu hẹp này, sợ còn lợi hại hơn rất nhiều so với những đồ vật cấm kỵ của Hư Thần giới kia nữa, tất cả đều bắn về phía hắn.

"Mở!"

Thạch Hạo hét lớn, cánh Côn bằng hiện ra, Luân Hồi quyền rung trời, bảo thuật Lôi đế ngang trời đan xem vào nhau, thánh quang chói mắt như là mặt trời nổ tung, không một ai biết trong này đang xảy ra chuyện gì.

Mãi tới một lúc sau thì tiếng nổ vang phát ra, pháp luân kia nổ tung, trận pháp mà giáo chủ vô thượng luyện chế đã bị phá tan, những đại sát khí bên trong đều hóa thành bột mịn.

Đầu tóc của Thạch Hạo rối tung thế nhưng trên người cũng chẳng hề có chút vết thương nào cả, ánh mắt cực kỳ lạnh lẽo, bụp một tiếng, hắn chụp lấy vài tên Tôn gải đang muốn bỏ chạy kia, một lời chẳng nói cứ thế tìm lục soát ký ức của bọn họ.

Sau một khắc, ánh mắt của hắn sáng rực, sát khí ngập trời.

Bụp bụp vài tiếng, hắn đánh nổ mấy tên này, sau đó là bay lên trời cao nhằm thẳng về phía những người đang xem chiến xa xa kia, hướng thẳng về những tên thần linh ấy.

Nơi đây bạo động, tất cả mọi người đều há hốc miệng, thiếu niên này quá hùng hổ, nơi này có Thiên Thần đấy, hắn lại dám giết tới như thế ư!

Đúng rồi, mọi người chợt tỉnh ngộ, ở đây Thiên Thần cũng phải bị hạn chế.

Đây quả thật là một tên nóng tính, tức giận là muốn giết thần, tất cả mọi người đều vô cùng chấn động, cặp mắt đăm đăm nhìn tất cả những việc phía trước.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 812: Mạnh Mẽ Tột Cùng

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Một cú bật nhảy là cao tới vạn trượng, Thạch Hạo cứ như là một ngôi sao chổi ập tới!

Bịch một tiếng, núi đá văng tứ tung, hắn đứng ở trên một ngọn núi đá, mà bên dưới chân hắn, ngọn núi này đang bắt đầu rạn nứt gần như nổ tung.

"Quá nhanh mà."

Chỉ một cái chớp mắt thì hắn đã vồ giết tới ngay trước mặt.

Hắn thoáng dừng lại, đảo qua trong đám người này rồi tập trung về một vài tên thần linh, bên trên ống tay áo của những ngày này đều có khắc những tiêu chí riêng của đạo thống mình cho nên rất dễ để nhận biết.

Hiển nhiên, hắn nhằm về đám môn phái Hóa Vân động, Yêu Long Đạo môn, La Phù Chân cốc.

Lúc này, đừng nói là người trong cuộc, dù là những người không có can hệ tới thì tóc gáy cũng dựng đứng, ánh mắt của thiếu niên này quá ngông cuồng, cứ như là mặt trời nhỏ vậy.

Không ít người của Hỏa Vân động, Yêu Long Đạo môn tái mặt, đặc biệt là một vài cường giả Thần Hỏa cảnh, giờ phút này bọn họ cảm thấy tựa như bị một con cự thú từ hồng hoang khóa chặt lấy bản thân.

"Ầm ầm!"

Thạch Hạo giang hai tay ra cứ như là đại bàng đang bay lượn cuốn theo một cơn gió lớn khiến cát đá bay tứ tung, ngọn núi rạn nứt ban nãy, những tảng đá hơn ngàn tới vạn cân cứ như là mưa rào rào rớt xuống dưới.

Còn về bản thân thì hắn cũng ép sát tới, sát khí mênh mang.

"Ngươi đang làm cái quái gì thế hả, hoàn toàn trái với quy tắc, muốn bị loại bỏ tư cách dự thi hả?" Một vị Chân Thần quát lớn, sắc mặt âm trầm, ánh mắt lạnh lẽo.

Thạch Hạo cơ bản chẳng thèm để ý, những tảng đá lớn kia hóa thành gió lớn đè thẳng tới, đồng thời hắn cũng xuất ra một chưởng.

"Ngươi dám!" Có người chửi lớn.

"Không biết tiến lui, còn dám hành hung ở nơi này?" Mấy người lạnh giọng nói.

Mười mấy người nhảy lên trời cao rồi xuất ra bảo thuật tạo thành một màn ánh sáng bảo vệ nơi này, đồng thời công kích về phía Thạch Hạo.

"Ầm!"

Đá lớn nện thẳng lên màn sáng đó, tất cả đều nổ tung hóa thành bụi phấn.

Thế nhưng, một chưởng sát theo đó của Thạch Hạo lại không hề đối phó dễ dàng như thế, hơn phân nửa nhóm người này đều là cường giả Thần Hỏa, còn có một vài tên Chân Thần, tất cả đều gặp phải áp chế cực lớn.

"Sao lại mạnh như thế chứ!" Có người khẽ quát.

Tuy rằng sớm đã thấy vẻ thần võ ngút trời ở trên tế đàn của hắn thế nhưng tự mình cảm nhận lại là một chuyện khác, trong khu vực chỉ có thể phát huy ra thực lực của Tôn giả cảnh này thì tất cả bọn họ đều sợ hãi.

"A..." Có người hét lớn.

Thân thể của mấy người này run bần bật, những bảo thuật xuất ra đều bị đánh tan, bản thân thì cứ như va phải thần sơn mà ho ra đầy máu, bay ngược ra sau.

Chân Thần cũng rơi vào hiểm cảnh, bởi vì ở nơi này bọn họ cũng chỉ đạt tới cảnh giới Tôn giả đại viên mãn mà thôi, không cách nào mạnh hơn được, sức chiến đấu cũng không bằng như ban đầu.

"Giết!"

Mấy người khẽ quát, trong chớp mắt bảo thuật bị đánh văng thì bọn họ lập tức tế ra pháp khí, đao kiếm của mình, hàn quang lạnh lẽo, cốt văn lấp lánh.

"Rột roạt!"

Nhưng mà, nắm quyền đang hạ xuống từ trong hư không kia lại chắc chắn tới lạ thường, nó đánh gãy cốt kiếm, bẻ gẫy trường đao đồng thời quyền này xoay tròn bùng phát ra thần quang đè ép xuống.

"Ngươi!"

Có một vị thần linh tức giận, đời sau tội huyết này quá kiêu ngạo mà, một tay đặt lên trên đỉnh đầu của hắn, cay nghiệt và khinh bỉ, tùy ý vô cùng.

Hắn bị ép phải đưa hai tay lên đỡ, thế nhưng vẫn không cách nào chống được!

"Răng rắc!"

Tiếng xương vỡ vang khắp, bàn tay của Thạch Hạo ép cho hai cánh tay của đối phương gãy nát, thiên linh cái tê dại, đầu tóc dựng đứng.

"Không!" Hắn ra sức chống lại thế nhưng vẫn bị bàn tay lớn màu vàng kia ép mạnh khiến đầu lâu nứt toác, thân thể uể oải, gân cốt đứt đoạn.

"Bụp bụp..."

Không chỉ dừng lại ở một người, bàn tay ấy sau khi hóa lớn thì đè ép ở nơi này, mấy tên cường giả đều bị đạp bay trong hư không, thân thể nổ tung.

"Ngươi!"

Tên thần linh thủ lĩnh tức giận vọt tới, thế nhưng vẻ mặt lập tức đọng lại, Thạch Hạo bước về trước quấn theo kim quang vạn trượng.

Bụp một tiếng, chỉ trong nháy mắt một chiếc Diệt Hồn châm có màu đỏ đậm và thê lương xuất hiện, thứ này đâm thẳng vào trong mi tâm của hắn, cứ thế vẻ mặt ấy cứng đờ.

"Đủ rồi đó, vì sao ngươi lại giết người ta, chẳng lẽ không muốn tiến vào Tiên cổ nữa à, muốn bọn ta tước đi tư cách của ngươi!" Phía sau có người chất vấn, người của những đạo thống cổ lão lên tiếng.

"Ầm!"

Thạch Hạo lại ra tay, sấm sét cuồn cuộn xuyên thủng toàn bộ những tên trọng thương vừa nãy, sương máu dâng trào, hắn giết sạch đám người này.

Tới đây thì hắn mới dừng lại, tóc đen phất phới thế nhưng trên người chẳng hề có chút máu huyết thương tích gì cả, ánh mắt cứ như ánh điện khiến hắn tựa như xuất hiện vẻ ma tính.

"Các ngươi nói là tước đi tư cách của ta?" Thạch Hạo cười khẩy.

Ánh mắt của hắn hóa lạnh quét nhìn đám người, lập tức đám người này bồn chồn trong lòng, cảm giác này vô cùng hoang đường, rõ ràng chỉ là một thiếu niên Chí tôn thế nhưng lại dõi mắt nhìn khắp những vị thần.

"Giết người vô tội lung tung, tâm tính tàn nhẫn khát máu, người như ngươi thì không đủ tư cách để tiến vào Tiên cổ!" Có người trách, hắn tới từ Yêu Long Đạo môn.

Thạch Hạo đứng trên một ngọn núi đá nhìn về trước, tuy rằng chỉ một mình nhưng lại có khí thế quân lâm thiên hạ, mình ta vô địch, đơn độc chống lại mọi người.

"Thú vị thật, sự dối trá của các ngươi khiến ta buồn nôn ghê gớm!" Thạch Hạo bình tĩnh nói thế nhưng lại khiến đám Chân Thần đỏ bừng mặt mày, ánh mắt phun ra lửa.

"Vừa nãy đã xảy ra chuyện gì thì đều đã rõ như ban ngày cả, mấy cổ giáo các ngươi thật sự không biết xấu hổ mà, phá hoại quy tắc mà ra tay với ta." Thạch Hạo nói.

Hắn chẳng hề nể nang gì cả, cứ thế nói toẹt ra trước mặt mọi người.

Những đạo thống này luôn coi trọng mặt mũi nên hắn sẽ không hề bỏ qua việc này, cứ lột thẳng da mặt của họ trước mặt mọi người.

Trên thật tế, khi Thạch Hạo rơi vào trong trận pháp vừa nãy thì đã gặp công kích, chuyện rõ như ban ngày nên rất nhiều người có thể đoán được.

Nhưng mà, ai cũng không nghĩ tới hắn lại thẳng thừng như thế, cứ thế giết thẳng tới.

Dù là những đạo thống mạnh mẽ và cổ xưa nhất thì hắn cũng dám ra tay!

"Tiểu hữu, lời nói của ngươi hơi quá rồi đó, lúc ở trên tế đàn ngươi đã đại sát những đệ tử của các giáo chúng ta thế nhưng chúng ta cũng không hề lên tiếng, hiện giờ ngươi lại tìm lý do cùn này để nhằm vào chúng ta, như vậy là không tốt."

Có một bà lão nói, đó chính là cao thủ Chân Nhất cảnh, cũng chính là Chân Thần.

"Cút!"

Với loại người như thế này thì Thạch Hạo chỉ có đúng một chữ như thế,

lười nói thêm nữa.

Tu sĩ nơi này quá nhiều, người của Tội châu chiếm hơn nữa, còn có một số người có danh tiếng ở những châu khác khi nhìn thấy cảnh này thì đều ngớ người, thật sự cảm thấy hơi lúng túng thay cho người trong cuộc.

Đường đường là thần linh, mấy đại cổ giáo này lại bị một thiếu niên chửi mắng như thế, đây là chuyện trước giờ chưa hề có.

"Người thiếu niên, ngươi quá kiêu ngạo rồi đó, thật cho rằng nơi này sẽ không có ai có thể thu phục được ngươi sao, làm nhục và nói xấu chúng ta thì không thể cho qua dễ dàng được, nhất định phải có lời giải thích!"

"Ta tặng cho các ngươi một câu, giết sạch toàn bộ!" Lời nói của Thạch Hạo lạnh lẽo vô cùng.

"Ngươi..." Có mấy người tức tới run rẩy cả người.

Một đám cường giả tiến về trước, ai nấy cũng đều tràn ngập sát khí, ánh mắt lạnh lẽo, toàn bộ tỏa ra cốt văn, muốn xuất ra bảo thuật mạnh nhất của mình.

Nhân mã của các giáo chuyển động, mặc dù biết hắn mạnh mẽ lạ thường thế nhưng cũng chỉ có thể ra tay, nếu không thì còn gì tôn nghiêm của các đạo thống cổ lão nữa chứ?

"Các ngươi... cùng lên đi!" Tóc đen của Thạch Hạo bay lượn, vô cùng tự tin nhìn xuống tất cả mọi người.

Lời nói này vừa ra liền khiến đám cường giả đỏ cả mặt mày, một thiếu niên Tôn giả... lại xem thường bọn họ như thế!

Tuy rằng rất nhiều người đang ép sát tới thế nhưng khi bị người ta nói một câu như thế, chỉ thẳng vào mặt, khinh thường tất cả mọi người thì đều cảm thấy vô cùng khó chịu.

"Xuất thủ!"

Phía sau có người lạnh lùng nói, trong lòng mọi người run lên, đó chính là Thiên Thần lên tiếng.

Chỉ trong nháy mắt, ánh mắt của mọi người sáng rực, cũng không chỉ có một vị Thiên Thần áp trận, có thể đạt tới cảnh giới này thì có mấy ai là người phàm tục? Đặc biệt là những người này có những bí bảo đáng sợ, có thể... có thể giết chết người này.

"Ha ha..." Thạch Hạo cười to, tóc đen phất phới, hai mắt cứ như là ánh đèn lấp lánh, có bá đạo và cũng có điên cuồng, sỉ nhục tất cả mọi người.

Hắn biết tâm lý của những người này, kỳ thật ai nấy đều kiêng kỵ nhưng lại vướng bởi bộ mặt của đại giáo mình nên không thể không ra tay.

"Nạp mạng đi!" Thạch Hạo lao xuống.

Cả người hắn phát sáng, từng bước biến ảo, trong lúc lao tới thì trước người và sau lưng của hắn hiện lên từng làn sóng biển vàng óng đánh thẳng vào trong hư không.

"Là ngưng tụ ra pháp tướng, thần lực thành biển, vô cùng mạnh mẽ." Nhiều người sợ hãi.

Đạt tới mức độ này thì cũng chỉ xuất hiện ở trong cổ đại mà thôi, ở thực tế thì bọn họ chưa hề thấy qua.

Lúc này Thạch Hạo tựa hổ nhập bầy dê, mạnh mẽ vô cùng, đại khai sát giới.

Hai cánh tay hắn chấn động lập tức kim quang vận tầng, sóng biển ngập trời, chỉ đòn đánh này đã khiến một loạt cường giả xông về trước tiên đều bị đánh bay rồi rạn nứt trong hư không.

"Bụp!"

Huyết quang xuất hiện liên miên, ngay lập tức mười mấy người đã chết đi.

"Cái gì mà Chân Nhất, Thần Hỏa, ở Tôn giả cảnh cũng chỉ tới thế là cùng." Thạch Hạo khinh bỉ nói, sỉ nhục thẳng mặt.

"Hung hăng, tiểu nghiệt súc, nhận lấy cái chết đi!"

Có người lấy ra bí bảo khiến hư không vang lên ong ong, đây là một cây bảo tiễn được chế từ mỏ chim thần, uy lực mạnh vô song, có thể giết chết các Thần.

Nếu như ở trong thế giới hiện thực thì đây chính là một pháp khí Thiên Thần.

Thế nhưng, ở đây thì nó lại gặp phải vấn đề lớn, không cách nào phát ra uy lực thật sự của mình.

"Keeng!"

Thạch Hạo đơn giản và mạnh mẽ, một quyền đánh bay cây bảo tiễn về phía sau, nó không hề bị khống chế nên phát ra ánh sáng đầy thê thảm quét vào trong đám người kia.

Bởi vì, lực của cú đấm mà Thạch Hạo đánh ra quá to lớn!

Tiếng vang không dứt bên tai, chỉ trong nháy mắt mười mấy người đã bị cây tiễn cắt đứt thân thể, tiếng kêu thảm thiết vang lên, cây bảo tiễn với ánh sáng chói mắt, sắt bén vô cùng nên giết không ít người của mình.

Việc này khiến cho đám người Hỏa Vân động tức giận, không không làm tổn thất người mình, không chỉ mất đi mặt mũi mà còn bại rất thê thảm.

Không chờ bọn họ suy nghĩ nhiều, Thạch Hạo nhanh chóng xông vào đám người, đánh đâu dẹp đó, một quyền đánh ra, một tên cường giả Thần hỏa nổ tung.

"Bụp!"

Tiếp theo, hắn lăng không quét ngang một cú, cái chân ấy cứ như là long xà duỗi mình, cốt văn dày đặc đồng thời mang theo vẻ dẻo dai đầy đáng sợ.

Một chân ngang trời, đám người xung quanh sớm đã ngã nhào, sáu bảy người đứt gãy gân xương máu thịt be bét, bay tạt sang ngang. Còn sáu bảy người khác thì bị chân này quét lìa nửa thân thể, một thân chia làm hai phần.

Mạnh mẽ, bá đạo, ngang ngược!

Vô số người xem chiến đều sợ hãi, lông tơ nổ lốp bốp, hình ảnh này cứ như là một con bạo long hình người nghiền ép toàn bộ mọi người, dáng vẻ vô địch.

"Giết!"

Mọi người hét lớn, lúc này con mắt đều đỏ ửng vây giết lấy Thạch Hạo.

Thân thể Thạch Hạo phát sáng, sen vàng xuất hiện khắp nơi bên dưới chân hắn, đi kèm là ánh lửa!

Ngọn lửa hừng hực, sen vàng vô tận!

Xoẹt xoẹt không dứt bên tai, từng cây sen lao từ mặt đất lên mang theo ánh lửa cứ như là từng thanh tiên kiếm bắn phá ra bên ngoài, khí lành rực rỡ.

"Bụp bụp..."

Âm thanh vang lên đầy đáng sợ, nhiều người vây công như thế lại trở thành cơ hội tốt nhất để Thạch Hạo quần sát, mi tâm của một đám lớn bị xuyên thủng, từng người bị "trồng" trong một cây sen vàng hừng hực lửa, đi kèm là huyết dịch khiến khuôn mặt cứng đờ.

Đây là quần sát!

Thạch Hạo mạnh mẽ vô song, ngang tàn vô biên.

Đều ở Tôn giả cảnh thì hắn là vô địch, dù cho bọn họ từng đi qua con đường này, từ lâu đã tấn cấp lên cao hơn thế nhưng cũng không tránh được!

"Ầm!"

Trong lúc Thạch Hạo vung tay nhấc chân thì ánh sáng ngập trời tỏa ra, hắn buông tay thả chân bắt đầu đại khai sát giới.

Một quyền đấm ra tất có người ở trước nổ tung hóa thành xương máu, hắn dũng mãnh tiến vào, không một ai có thể ngăn cản được bước chân ấy.

Đáng sợ nhất chính là, hắn còn dùng Diệt Hồn châm đi săn giết một vài cường giả siêu cấp.

"Ầm!"

Có người nắm bảo thuật đánh ra một đòn về Thạch Hạo, lập tức hư không vặn vẹo, sóng biển màu tím dâng lên khắp trời cao.

"Ngươi đã phá hoại quy tắc!" Một vị Thiên Thần lạnh giọng nói, tay cầm chặt bảo luân.

"Ta thử thách thông qua Linh giới thế nhưng đám các ngươi lại âm thầm làm hại ta, lại dùng Trấn Hồn tháp, Tang Hồn chuông hòng lấy tính mạng của ta, vậy mà cũng dám xứng nói ta phá hoại quy tắc?!" Thạch Hạo ngông nghênh lăng không quét về một cước, bàn chân ấy đánh thẳng lên trên khuôn mặt của Thiên Thần kia.

"Ngươi!"

Thiên Thần tức giận, lập tức thần quang nơi đây cuồn cuộn, một thiếu niên lại dám buông thả dùng chân đạp về mặt hắn như thế!

Cường giả của mấy đại cổ giáo cũng không thể bình tĩnh được nữa, rất nhiều người đều nhằm về nơi đây.

"Ầm ầm..."

Giao kích mấy chục lần, chùm sáng tới trời, không thể không nói là, sinh linh có thể trở thành Thiên Thần thì ắt có thủ đoạn kinh người của riêng mình, nếu không một đạo thống với tích lũy trong năm tháng dài đằng đẵng như thế lại có rất ít Thiên Thần.

Chỉ là, sau khi va chạm không ngừng thì pháp khí bảo luân cấm kỵ kia đã sớm mờ đi, bị Thạch Hạo gắng gượng đánh bay ra ngoài.

Đồng thời, trong lúc này có hơn mười mấy cường giả bị Thạch Hạo giết chết, máu tươi nhuộm đỏ hư không!

"Bụp!"

Thạch Hạo lại xuất thủ, hắn chụp lấy một cánh tay của Thiên Thần rồi kéo mạnh, rắc một tiếng, xương vỡ truyền tới, máu đỏ đạm phụt lên tới mấy thước.

Hắn kéo lìa một cánh tay của Thiên Thần!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 813: Qua Ải

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Ánh mắt của hắn tựa như dao nhìn chằm chằm Thạch Hạo, gặp phải trọng thương lớn như thế, không chỉ có bại trận mà còn bị sỉ nhục.

Khắp nơi yên lặng như tờ.

Trong lòng mọi người tựa như có lũ quét ùa qua, không cách nào bình tĩnh được, thiếu niên như thế này thì rất hiếm thấy từ xưa tới nay, mạnh mẽ kinh khủng!

"Lão tổ!" Một đám người vây tới bảo bộ vị Thiên Thần ở trung tâm.

Những tu sĩ các giáo cũng chấn động, sắc mặt từng người trắng bệch, hôm nay gặp phải sỉ nhục như vầy thế nhưng lại không cách nào làm gì được thiếu niên này.

Đã qua nhiều năm như vậy, đạo thống của bọn họ ngồi xem phong vân trong thiên hạ, cao cao tại thượng nhìn xuống khắp nơi, ai dám trêu chọc? Chứ đừng nói tới việc bị người khác quét ngang.

Hôm nay, một thiếu niên lại bá đạo xuất thủ, đánh giết tới mức khiến bọn họ không biết làm cách nào cả!

Rầm!

Tiếng bước chân truyền tới, hai người sóng vai cất bước, cả hai đều là Thiên Thần, ánh mắt lạnh lẽo nhìn kỹ Thạch Hạo, họ bước tới đứng chung

với tên Thiên Thần vừa bị trọng thương kia.

Thạch Hạo cười lớn, tinh thần phấn chấn, sau đó là lộ vẻ khinh bỉ, đây là xem thường và kiêu ngạo, không để bọn họ vào trong mắt.

Đám người đứng nơi đó vô cùng tức giận, có mấy người sắc mặt đỏ đậm, bọn họ cảm nhận được vẻ nhục nhã, một thiếu niên lại dùng ánh mắt đó nhìn bọn họ.

Vô tận tu sĩ đang quan chiến khi nhìn thấy tình cảnh này thì chấn động mạnh.

"Tội, nếu như không chết thì ngày khác tất tiến tới đỉnh cao." Có người thầm than, gọi Thạch Hạo là "Tội", bởi vì đây chính là tên mà hắn đã dùng để lưu danh bên trên tế đàn cổ kia.

"Người mới thay người cũ, nhất định sẽ quật khởi thành một vị Chí tôn, nhưng đáng tiếc, đệ tử môn đồ của chúng ta không cách nào biết được, không cách nào nhận được tin tức, chỉ mong sau khi tiến vào Tiên cổ sẽ không trêu chọc vào hắn."

...

Khi nghe được những tiếng bàn luận xì xào của mọi người thì sắc mặt của đám đại cổ giáo kia càng khó coi hơn.

Rõ ràng, tất cả mọi người đều cho rằng, hôm nay bọn họ đã mất hết mặt mũi, nhất định ăn phải thiệt thòi lớn, mà bọn họ lại tới từ những cổ giáo.

"Tên tội huyết!" Một vị Chân Thần hét lớn, nói: "Ngươi trắng trợn như thế là muốn khiêu chiến mấy cổ giáo chúng ta phải không, sau này muốn tử chiến một trận à?"

Đây là uy hiếp và cũng là đe doạ, muốn Thạch Hạo phải dừng tay, dù sao đó cũng là những đại giáo mạnh mẽ, ngoài thực tế kia thì ai dám một mình đơn độc chống lại bọn họ?

"Ngươi nói đúng đó, ngày khác tất sẽ tới thăm hỏi từng giáo!" Thạch Hạo đáp.

"Không biết trời cao đất rộng!" Chân Thần trách mắng, hắn biết cách này không thực hiện được nữa, đối phương sẽ không lùi bước.

"Ngươi nói thêm một vài lựa chọn khác thử xem?" Thạch Hạo lạnh nhạt nhìn hắn.

Tên Chân Thần này tức giận, là uy hiếp hắn thẳng thừng, một thiếu niên Tôn giả lại uy hiếp Chân Thần, đồng thời hắn lại đang đứng bên cạnh Thiên Thần nữa chứ.

"Ta nói, ngươi không biết..." Hắn trừng mắt quát lớn, lặp lại lần nữa.

Nhưng mà, lời còn chưa nói xong thì mắt đã hoa lên, vô số sen vàng cắm rễ trong hư không không ngừng quét từng tia lửa hừng hừng về phía hắn.

"Ngươi dám!" Rất nhiều người hét lớn.

Dù là ba vị Thiên Thần ánh mắt cũng trở nên lạnh lẽo, quá ngông cuồng, ở ngay trước mặt bọn họ lại dám giết Chân Thần, không hề để ba đại Thiên Thần vào mắt.

Ba người nhanh chóng ngăn cản!

"Có gì mà không dám, ba tên rác rưởi, cút đi cho ta!" Thạch Hạo hét lớn, cả người hắn lấp lánh ánh lửa cứ như là lửa thật sự vậy, chói mắt và sáng rực vô cùng.

Lời nói bá đạo như thế vừa ra thì liên tiếp có cường giả cản đường ngã xuống, hắn xông thẳng về phía ba đại Thiên Thần.

Tất cả mọi người đều kinh hãi, còn người trong cuộc, ba vị Thiên Thần thì nổi giận không thôi, thiếu niên này đang nói cái gì? Dám gọi bọn họ là rác rưởi, khó mà tưởng tượng được.

Bao nhiêu năm rồi, từ khi bọn họ trở thành Thiên Thần, năm tháng dài đằng đẵng qua đi, vẫn dõi mắt nhìn xuống các tộc, được khắp nơi kính ngưỡng, ai dám nói chuyện như thế với bọn họ?

"Bụp!"

Máu tươi bắn lên, Thạch Hạo bay lên không và hai chân hạ xuống, lôi điện kinh người hiện ra chấn cho một ít Tôn giả kêu thảm, có vài người cháy khét tại chỗ, còn số ít nổ tung, sương máu bốc hơi.

Hắn cứ như đi vào nơi không người vậy!

Tình cảnh này khiến mỗi người rung động thật sâu, vô địch là thế nào, thiếu niên này đang thể hiện ra phong thái này.

Rất nhiều người đang xem chiến, những người có danh tiếng của các giáo, tất cả đều khô cứng miệng lưỡi, đã bao nhiêu năm rồi bọn họ cũng chưa hề nhìn thấy thiếu niên thần dũng như vầy, bọn họ cũng từng trải qua thời trai trẻ, cũng từng có nhiệt huyết tận trời, lúc này tựa như trở lại thời thiếu niên vậy!

Thiếu niên, chửi ba vị Thiên Thần là ba tên rác rưởi, giết chết các cường giả cứ như là gà đất chó sứ, khiến cho tất cả mọi người đứng gần cổ đàn chí tôn đều phải khiếp sợ!

"A..."

Tu sĩ của mấy đại cổ giáo liên thủ ngăn cản sự công kích của hắn, hai đại Thiên Thần thì càng tức giận hơn, tên Thiên Thần bị mất đi một tay kia ánh mắt càng thêm lạnh lùng, bùng phát ra thần uy mạnh nhất, không chế bảo thuật nghênh chiến.

"Xoẹt!"

Thạch Hạo đang giữa không trung thì lập tức tựa như một con Chân long lao tới, vượt qua trên đỉnh đầu của tất cả mọi người rồi vung chân thật mạnh,

thần quang tăng mạnh, cứ thế hai chân này cứ như là đuôi rồng nện mạnh xuống khiến một đám người ói ra đầy máu, kêu to bay ngược ra sau rồi nổ tung.

Tình cảnh bá đạo này khiến ai ai cũng ngây người!

"Ai cản ta thì phải chết!"

Ở đầu ngón tay của hắn bay ra từng tia sáng trắng vô cùng thánh khiết và rực rỡ, ánh lành và ẩn chứa vẻ mạnh mẽ vô đối, lúc nào cũng có thể bùng phát ra thần uy hủy diệt.

Đây chính là Thượng Thương kiếp quang!

Ba đại Thiên Thần sợ hãi, bảo cụ của bọn họ bị đánh tới mức lờ mờ tối tăm, tất cả đều bay ngược ra sau đồng thời ánh sáng này khiến bộ ngực của họ khó chịu, máu tươi muốn trào ra ngoài.

"Ầm!"

Thạch Hạo cứ như rồng lao nhanh tới chấn cho một đám cường giả máu phun phè phè, và cũng có người tử vong, có người trọng thương bay dạt sang hai bên.

Dù là ba đại Thiên Thần cũng bị ép cho thối lui, không cách nào ngăn cản được.

"Ngươi..." Tên Chân Thần mở miệng lúc nãy thì sắc mặt trắng bệch.

"Bụp!"

Thạch Hạo một chưởng ép tới, ánh trắng cuồn cuộn bao phủ nơi đây, tên này cứ thế bị sấy khô hóa thành mưa máu, hóa thành bụi mù, hóa thành mưa ánh sáng.

Trong ngàn quân cứ thế giết địch thủ, không một ai có thể ngăn cản!

Vù một tiếng, Thạch Hạo xoay tròn một cước đạp về mặt của một tên Thiên Thần, một chưởng vỗ vào đầu lâu của một tên Thiên Thần khác, ra tay rất bá đạo.

Mục đích thật sự của hắn chính là ba đại Thiên Thần này.

Một người hét lớn, không chế một bức tranh, đây là bí khí sau khi lấy ra thì bắt đầu giải thể, không còn tồn tại nữa thế nhưng uy lực lại mạnh vô cùng.

Hắn hi vọng có thể dùng vật này để tạm thời áp chế sự đột phá của Linh giới này, dựa vào thứ này để tiêu diệt Thạch Hạo.

Thạch Hạo cảm thấy được điểm lạ thường thế nhưng cũng không lo lắng lắm, quát lớn một tiếng rồi thân thể dâng lên thánh quang trắng xóa, đồng thời trong lòng bàn tay xuất hiện một dấu ấn phát ra ánh sáng chói mắt.

Sau cùng, một bàn tay mơ hồ từ trong thân thể của hắn lao ra hiện trong hư không, thế nhưng cũng không quá chân thật, có chút mờ ảo mông lung, không hề hoàn chỉnh.

Dù vậy thì cũng phát sinh ra một loại uy thế đáng sợ, bởi vì đây chính là Thượng Thương Chi Thủ.

"Ầm!"

Bức tranh đó bị xuyên thủng, chưa hề bốc cháy mà cứ thế bị đập tan đi, năng lượng không thể nào bao phủ tới đây được.

"A..."

Tên Thiên Thần kia đứng mũi chịu sào, nửa người bị xuyên thủng, hắn bị thương rất nặng, máu tươi xối xả.

"Xoẹt!"

Thạch Hạo lấy ra một cây Diệt Hồn châm bắn thẳng về thân thể của hắn,

là muốn tuyệt sát.

Chíu!

Quả nhiên, sau khi bị bắn trúng thì khiến tên Thiên Thần tái mặt.

Keng một tiếng, bàn tay hắn như đao, vô cùng quyết đoán chém lìa bả vai của mình, sau đó nhanh chóng rời đi.

Thiên Thần rút lui!

Việc này càng khiến mọi người khiếp sợ. Những cường giả khác thấy thế thì sắc mặt cũng trắng bệch, sau đó tự tin của chính mình đều tan biến hết, nhanh chóng bỏ chạy về bốn phương tám hướng.

"Giết!"

Thạch Hạo hét lớn truy kích những người kia, hắn tiếp tục xuất thủ.

"Boong..."

Đáng tiếc, nơi cổ đàn chí tôn lại vang lên một tiếng chuông. Kiểm tra kết thúc, mấy chục vạn Tôn giả bị đuổi khỏi, tất cả nơi này đều kết thúc.

Thạch Hạo tiếc nuối, hắn cảm thấy thân thể của mình tựa như bị một luồng sức mạnh nào đó lôi kéo, muốn rời khỏi chiến trường này.

Một đòn cuối cùng, hắn ra tay với một tên Thiên Thần, Thượng Thương Chi Thủ mơ hồ không hoàn chỉnh đánh ra khiến vẻ mặt của tên kia biến đổi, mặc dù nhanh chóng rút lui thế nhưng vẫn bị đánh cho ho ra đầy máu, thân thể rách lìa.

Đáng sợ nhất chính là, trong chưởng này của Thạch Hạo lại còn mang theo một cái Diệt Hồn châm!

"Bụp!"

Lần này, cây châm lao tới vô cùng chuẩn xác về phía đầu lâu khiến tên Thiên Thần này hét thảm, trong ánh mắt lộ vẻ mê mang, hắn đang sợ hãi.

"Cái gì, một vị Thiên Thần trúng phải Diệt Hồn châm!"

"Trời ạ, một vị Thiên Thần sẽ chết đi sao?"

...

Chuyện này gợi nên náo động, ba đại Thiên Thần đều bị thương nặng, máu tươi nhuộm Linh giới, một người trong số đó có thể sẽ chết đi!

Toàn bộ người xem chiến đều ồn lên, trong lòng chấn động không thôi.

"Xoẹt!"

Thạch Hạo biến mất từ nơi đó, đồng thời một đám Tôn giả ở trên cổ đàn chí tôn cũng được đưa đi, rời khỏi Linh giới.

Tội châu, trong đạo trường to lớn.

Hào quang lóe lên, từng bóng người bị quét ra ngoài, bảy mươi mấy vạn tôn giả giờ chỉ còn sót lại một vạn người, đây chính là người đã giành được chiến thắng cuối cùng!

Những người rời khỏi đạo trường đều mang lòng không cam, mang theo vẻ thất vọng hòa vào đám người bên dưới, ai nấy đều ủ rủ.

Đương nhiên, bên trong những vẻ mặt này cũng có không ít vẻ sáng bừng, bọn họ đều đang ngó chừng đạo tràng để tìm kiếm bóng người của một thiếu niên.

Tất cả mọi người đều biết, có đại sự đã phát sinh!

Tội, không chỉ sáng lập ghi chép, đạt được Chí Tôn dịch ở trong chén đá trên tế đàn tầng cao nhất, giết hết truyền nhân của các đạo thống, mà hắn có thể giết chết thần linh của bọn họ nữa.

Sau một khắc, người xem chiến đều đã trở về, vô số tu sĩ thức tỉnh, nơi đây trở nên rối loạn.

"Vị Thiên Thần trúng phải Diệt Hồn châm kia tới từ Hỏa Vân động hay là Yêu Long Đạo môn thế?"

"Quả là kinh người mà, thử thách một trận nhưng một vị Thiên Thần lại muốn chết?"

Tiếng người huyên náo, nơi đây đại loạn, toàn bộ tu sĩ khôi phục lại như cũ, không phải nhìn về một vạn Tôn giả thắng trận mà là tìm kiếm vị Thiên Thần kia.

Sóng lớn mênh mông nổi lên!

Đã nhiều năm trôi qua rồi mà vẫn chưa bao giờ có chuyện như thế này, thử thách của Linh giới lại biến thành cuộc chiến đấu cùng với Thiên Thần, cũng rất có thể sẽ có một vị chết đi.

Rốt cuộc, mọi người tìm tới những đạo thống cổ xưa danh chấn thiên hạ kia, đám người này sớm đã không thể yên tĩnh được, nơi đó có tiếng gào thét vang lên.

Bởi vì, có một người đang nằm trên mặt đất, không cách nào đứng dậy được.

Thạch Hạo dùng Diệt Hồn châm cũng không phải chỉ diệt một vị Chân Thần!

"Trời ạ, lão tổ, người mau mau tỉnh lại đi!" Có người bi thương hét lớn.

Đồng thời, một vị Thiên Thần của Yêu Long Đạo môn cũng ngã nhào trên mặt đất, khóe miệng chảy máu tươi, sắc mặt tái nhợt chẳng hề nhúc nhích, không rõ sống chết ra sao.

Ngoài ra, còn có hai vị Thiên Thần khác cũng run rẩy, bởi vì bọn họ đã

bị thương quá nặng ở Linh giới, sau khi trở lại thì đại thương nguyên khí.

"Bắt hắn lại cho ta, không cho phép hắn rời đi!" Có người hét lớn nhìn chằm chằm về phía đạo trường.

"Thiếu niên kia không thể vào Tiên cổ, chúng ta không cho phép hắn rời đi!" Thiên Thần của Hỏa Vân động mở miệng rồi đứng bật dậy, đi thẳng tới biên giới của đạo tràng.

Nơi đây ồ lên, huyên náo không thôi.

Rất nhiều người biết chuyện đã xảy ra ở Linh giới, mấy cổ giáo là muốn lợi dụng sức ảnh hưởng để ngăn cản tên đời sau tội huyết rời đi, phải bắt giết hắn ngay ở chỗ này.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía đạo trường, rốt cuộc cũng đã tìm được thiếu niên kia.

"Ha ha..." Thạch Hạo cười to, đứng thẳng người khiến cho những Tôn giả đứng cạnh hắn sợ hãi rút lui, không ai dám tới gần.

Dáng vẻ của hắn thoải mái nhìn về phía bên ngoài, nhìn chằm chằm đám người của đạo thống cổ xưa kia, nói: "Thật quá bá đạo đi mà, ngay cả quy tắc này mà cũng dám phá hoại, thế nhưng các ngươi có thể đi vào đi chắc?"

"Mở cho ta!" Có Thiên Thần xuất thủ muốn tiến vào trong đạo tràng, thế nhưng lại bị một luồng sáng thần thánh ngăn cản, không cách nào tới gần được.

Trận pháp này rất cổ xưa và mạnh mẽ kinh người, chính là để đảm bảo công bằng phòng ngừa người ngoài xông vào.

Những đạo thống này tuy ngang ngược thế nhưng cũng không hề nghĩ rằng sẽ xảy ra chuyện như thế, giờ lại muốn phá trận thì cơ bản không thể, cần phải tốn thời gian rất dài mới có khả năng.

"Ngươi tới tột cùng là ai?" Một vị Thiên Thần quát hỏi.

"Ta là ai?" Thạch Hạo nhìn về bốn phía thế nhưng cũng không có nói ra mình là ai, mà chỉ cười khẩy đầy khinh bỉ, nói: "Sau khi tiến vào Tiên cổ, các ngươi sẽ tự biết!"

Hai tên Thiên Thần nắm chặt nắm đấm, bọn họ biết thiếu niên này có lai lịch kinh người, không chỉ có một thân phận như thế.

"Trời ạ, lão tổ, người tỉnh dậy đi mà!" Có người đau đớn lay chuyển vị Thiên Thần trúng Diệt Hồn châm kia.

Đây cũng không phải là đồ vật của Hư Thần giới, mà là sau khi rơi vào trong tuyệt trận kia thì Thạch Hạo thu lấy, chính là cấm vật bá đạo và ác độc của thượng giới.

"Đạo thống của chúng ta cũng có sơ đại, và cũng có quái thai cổ đại, nhất định trong Tiên cổ sẽ tru sát ngươi!"

Có thần gào thét, mang theo vô tận sát khí và hận thù nguyền rủa Thạch Hạo.

"Thật ư?" Thạch Hạo nghe thấy thế thì cười khẩy, gật đầu nói: "Thế thì phải cảm ơn ngươi đã báo trước rồi, tới lúc đó ta nhất định sẽ giết sạch, ngươi cứ yên tâm!"

"Ngươi..." Mấy người của các đại cổ giáo này tức giận, ai cũng nổi gân xanh đầy trán, thế nhưng cũng không cách nào đi vào được.

"Boong..."

Tiếng chuông ngân vang, đại trận chuyển động, toàn bộ đạo tràng trở nên mơ hồ, mọi người biết truyền tống đã bắt đầu, vạn Tôn giả này sẽ được đưa vào trong khu vực rộng lớn không người kia.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 814: Khu Không Người

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Không chỉ Tội châu mà ba ngàn châu cũng đều như thế, chuông cổ vang lên chấn động cả thượng giới, biểu thị tất cả mọi người bắt đầu rời đi!

Từng tòa truyền tống trận siêu cấp được mở ra, mang theo những người đủ tư cách của các châu tiến vào vùng đất cổ kia.

"Tức thiệt, nhất định phải tận mắt nhìn thấy hắn bị chém giết!" Ở Tội châu, người của Hỏa Vân động, Yêu Long Đạo môn đều gầm nhẹ, khó có thể tiếp thu kết quả này.

Đương nhiên, cũng có không ít người sẽ rời đi, bởi vì hành trình này quá xa nên cũng chỉ biết chờ đợi, ai cũng biết đại chiến này sẽ kéo dài tới mấy năm.

Suối nhỏ róc rách, cây cỏ xanh tươi, đây là một thế giới yên tĩnh và xinh đẹp.

Một vạn người của Tội châu xuất hiện, bọn họ cũng không có xuất hiện cùng một chỗ mà là phân tán vào trong sơn hà vô ngần này, thế nhưng vô tình cũng có thể nhìn thấy nhau.

Bọn họ quan sát xung quanh tràn ngập vẻ tò mò, đây chính là khu vực rộng lớn không người ư? Vậy mà họ lại tiến vào trong!

Nên biết, liên quan tới bí thổ này thì có rất nhiều lời đồn, Giáo chủ đi vào đây cũng có thể sẽ chết, là địa thương thần bí nhất và hung hiểm nhất.

Lão viện trưởng của thư viện Tạo Hóa nghịch thiên biết nhường nào, năm đó được xưng là lão vô địch, là cường giả sánh ngang với sáu đại Thiên nhân, thế nhưng lại chết ở sâu trong khu vực không người này.

Có thể, chỉ có những thời kỳ đặc thù thì mới có thể tiến vào, bởi vì khi đóa hoa tiên kia xuất hiện và nở rộ ở khu vực này thì sẽ có "điềm lành" bao phủ.

Hương đất, cỏ cây xanh tươi phả vào mặt, Thạch Hạo hít sâu một hơi, sau khi trải qua một trận chiến như kia thì lại được chuyển tới đây nên hắn hoàn toàn thả lỏng bản thân.

Phạm vi mấy dặm gần đây, có tới hai mươi mấy tên Tôn giả đã cảm ứng được hắn nên ai nấy đều hoảng sợ nhanh chóng rời đi xa khỏi nơi này.

Mỗi người đều hoàn toàn kính nể hắn, đây chính là người dù là Thần cũng dám giết, vậy thì còn ai mà hắn không sợ?!

"Ta đáng sợ như vậy à?" Thạch Hạo há miệng nở nụ cười, hàm răng rắng bóng rực rỡ, thế nhưng khi rơi vào mắt của hai mươi mấy tên Tôn giả kia thì cả đám đều tê dại cả da đầu.

Một cô gái trong số đó nhịn không được hét lớn: "Đừng... giết ta!"

"Chẳng thú vị gì cả, vốn tưởng rằng sẽ kết bạn và cùng lên đường với các ngươi nữa chứ." Thạch Hạo lắc đầu, không có để ý nữa.

Những người này vừa nghe thấy thế thì biến đổi, hối hận không thôi, nếu như có thể đồng hành cùng với thiếu niên Ma vương như vầy thì còn sợ gì nữa chứ, chỉ cần không gặp phải quái thai cổ đại thì chắc chắn có thể nghênh ngang tiến lên rồi!

"Hả!?"

Bỗng nhiên, Thạch Hạo nhanh chóng ngẩng cao đầu, cảm thấy điều kì lạ nên nhìn về trước.

Một gợn sóng nhu hòa xuất hiện trong hư không, thứ này an lành và thánh khiết khiến người khác cảm thấy như gió xuân ấm áp thổi tới, cả người phấn chấn, mệt mỏi xua tan.

Mà phía đường chân trời xa xôi kia lại xuất hiện từng vệt tiên quang rực rỡ như ánh bình minh, sáng như ánh trăng, từng làn mưa ánh sáng chiếu rọi khiến nơi đó trở nên thần thánh vô cùng.

"Xuất hiện rồi, búp hoa Tiên đạo!" Có Tôn giả kêu lên sợ hãi, vô cùng kích động, thân thể cũng run rẩy theo.

Muốn vào Tiên cổ thì chỉ khi nào búp hoa Tiên đạo xuất hiện, khi nào nó nở rộ thì mới có thể mở ra cánh cửa kia, mở ra con đường phủi đầy bụi bặm để tiến vào Tiên cổ.

Nó đã xuất hiện, vậy khi nào thì nở rộ?

Khu vực này, vạn tên Tôn giả của Tội châu cũng đều mong ngóng, nhưng mà dựa theo những tình huống mà bọn họ biết được thì trước mắt sẽ có một hồi tạo hóa.

Thậm chí, đối với đại đa số mọi người thì cũng chỉ là có tạo hóa mà thôi, bởi vì dù có tới được nơi đó đi nữa thì cũng không phải ai cũng có thể tiến vào Tiên cổ.

Nhưng mà, nơi đây là khu vực không người, rộng lớn vô biên, ngày thường thì người của ngoại giới không cách nào vào được, nơi đây sinh trưởng rất nhiều bảo dược, kỳ trân.

Đồng thời, nghe đồn nơi đây có vật chất bất tử, vạn nhất nếu đạt được một giọt thì đủ khiến Giáo chủ cổ xưa tự mình nghênh tiếp.

Vì vậy, có thể nói nơi đây có một hồi tạo hóa.

Căn cứ vào những kinh nghiệm lịch sử để xem xét, nhanh thì mấy canh giờ búp hoa Tiên đạo sẽ tỏa ra, còn muộn thì không quá ba ngày là có thể mở

ra phong ấn Tiên cổ.

"Lợi dụng lúc này chúng ta nhanh nhanh tìm kiếm cơ duyên thôi!" Trong khu vực này có hơn vạn Tôn giả nhanh chóng tản ra, ai nấy đều di chuyển nhanh trong núi rừng để tìm cơ duyên cho chính mình.

Thạch Hạo cũng không nóng vội mà bình tĩnh bước về trước, quan sát về phía chân trời.

"Rầm!"

Trong thiên địa vang lên tiếng trống nặng nề, to lớn, mênh mông, cứ như là cộng hưởng cùng thế giới, phía chân trời nơi đó hào quang lại càng tăng mạnh hơn.

Cùng lúc đó, một thanh âm to lớn vang lên khiến mỗi một tên Tôn giả đều nghe rõ ràng.

"Lần này, ba ngàn châu thượng giới, tổng cộng có năm mươi triệu Tôn giả thành công xông cửa ải tiến vào khu vực không người."

Đây là do một đám Giáo chủ ở thượng giới truyền âm, là nhân vật cao cấp nhất, tuy rằng bọn họ không dám tiến lại gần búp hoa Tiên đạo thế nhưng vẫn có thể giữ một khoảng cách nhất định.

Vào lúc này, bọn họ công bố một chút tình huống, nói cho toàn bộ Tôn giả trong khu vực không người kia biết.

Thạch Hạo nghe được tin tức này thì cảm thấy vô cùng đau đầu, năm mươi triệu Tôn giả... cao hơn hai mươi triệu trong tưởng tượng của hắn!

Hắn cho rằng mỗi châu sẽ là một vạn người, xem ra những châu hơi lớn một chút thì số người vượt ải sẽ nhiều hơn đôi chút.

"Căn cứ vào những tình huống mà các đời trước xem xét thì mỗi một lần sẽ có tới mấy triệu Tôn giả tiến vào Tiên cổ, khi hoa tiên nở rộ thì các ngươi

nhất định phải nắm chắc lấy cơ hội."

Thạch Hạo cẩn thận lắng nghe, hắn tuy rằng hiểu được không ít tình huống thế nhưng dù sao cũng không phải tới từ các đại giáo cho nên biết được những bí ẩn không cách nào so sánh với những người kia.

"Chắc chắn sư môn của các ngươi đều đã chuẩn bị Phá vực phù cho các ngươi cả rồi, một khi thất bại thì sẽ không cách nào đi vào lần nữa, hoặc là khi gặp phải nguy hiểm thì có thể phá không trở về ngay lập tức. Nên biết, chỉ khi búp hoa Tiên đạo xuất hiện thì khu vực không người này mới không xuất hiện bất ngờ gì. Bằng không, nếu là ngày thường rất có thể sẽ không cách nào vận dụng được những bảo phù kia."

Thạch Hạo chấn động trong lòng, chuyện này thật sự là hắn không biết, bởi vì Tề Đạo Lâm chưa hề nói cho hắn biết về những chuyện này.

"Hiện tại, các ngươi đang phân chia ở trong ba ngàn khu vực, tất cả đều rộng lớn vô biên, mỗi một khu vực sẽ là mỗi châu, hai khu vực sát nhau thì sẽ có giới bích, hi vọng các ngươi đừng có xuyên thủng phòng ngừa tạo nên xung đột, cứ ở trong khu vực của từng người để kiếm thứ tự tiến vào Tiên cổ."

Lời này vừa ra thì toàn bộ các Tôn giả ở trong ba ngàn khu vực đều không thể yên tĩnh được nữa, chuyện này có ý nghĩa rằng rất có thể sẽ gặp phải nguy hiểm.

Bọn họ biết rõ, ở các đời đều có người siêu phàm, sẽ xuyên thủng giới bích của khu vực mình tới đây chinh phạt tìm kiếm vật chất bất tử, tiến hành giết chóc.

Thạch Hạo tiến lên, vẻ mặt hòa nhã, hắn không sợ thứ gì cả, chỉ chờ tiến vào Tiên cổ mà thôi.

"Tuy rằng búp hoa Tiên đạo đã xuất hiện, điềm lành bao phủ cả vùng non sông này, sẽ không có sinh vật cực kỳ hung ác xuất hiện thế nhưng vẫn

phải cẩn thận."

Đây chính là lời nhắc nhở của Giáo chủ thượng giới, nơi đây cũng không phải là nơi an lành thật sự, cũng sẽ gặp phải nguy hiểm.

Khu vực không người rất đặc biệt, không người nào có thể nói trước được điều gì, dù là Giáo chủ sơ ý dẫm phải bùn nhão mà cũng mất mạng, bị giọt nước bảy màu nhỏ trúng cũng sẽ khiến chí cường giả một phương chết đi.

Bởi vì, đây đều là những chuyện từng xảy ra!

Hiện giờ, hào quang an lành ngập tràn, chuyện quái gì có thể sẽ không phát sinh thế nhưng cũng cần phải chú ý.

Ngày đầu tiên rất an bình, không có chuyện gì xảy ra.

Năm mươi triệu Tôn giả, tuy nhân số đông đảo nhưng phân tán ở trong sơn hà mênh mông này thì không coi là gì cả, có đầy đủ bước đệm để tiến vào Tiên cổ.

Ngày thứ hai, bên ngoài khu vực này tới vô số cường giả, tất cả đều là người có tiếng tăm ở thượng giới, bọn họ muốn xem cuộc chiến này diễn ra như thế nào.

Bọn họ không dám thâm nhập vào, bởi vì búp hoa Tiên đạo này bác bỏ bọn họ, mạnh nhất thì cũng không thể vượt qua Tôn giả cảnh mới có thể lại gần.

"Búp hoa Tiên đạo, bắt đầu từ kỷ nguyên này thì đã nở rộ 2999 lần, mỗi lần nở ra sẽ tiêu hao hết một đại đạo, hiện giờ chỉ còn lại lần cuối cùng, cũng chính là lần viên mãn nhất, sẽ phóng ra ba ngàn cánh hoa."

"Cánh hoa kia cũng không phải là vật phàm, có thể chiếu rọi bí bật trong Tiên cổ."

Đây chính là một trong những nguyên nhân mà mọi người tới nơi đây, bọn họ không thể đi vào thế nhưng lại có thể mượn ba ngàn cánh hoa đại đạo để quan sát một vài tình huống bên trong Tiên cổ.

Đương nhiên, bất kỳ một cánh hoa nào cũng cần Giáo chủ khống chế, tiêu hao rất nhiều!

Bởi vì, bọn họ không thể tới gần, cần ở khoảng cách cực xa trong hư không thi pháp nên độ khó có thể tượng tượng được cỡ nào rồi.

Trên thực tế, mỗi khi tới thời điểm này thì bá chủ của các giáo sẽ giáng lâm, mà cường giả của các châu sẽ liên thủ, một châu chỉ có thể nắm được một cánh hoa, dựa vào đấy để tìm hiểu bí mật.

Buổi trưa ngày thứ hai, bên ngoài khu vực này người đông như mắc cửi.

Từng chiếc xe từ trên trời hạ xuống, khí lành chiếu khắp, tất cả đều là những đại nhân vật, có người còn kèm theo cả khí hỗn độn khiến Thiên Thần phải sợ hãi, nhanh chóng tránh lui.

"Đó là... chiến xa của Thiên quốc, không ngờ chủ của giáo này cũng tự mình tới đây!" Có người giật mình.

Một chiếc chiến xa đỏ ngòm ngập tràn khí sát phạt, cứ như là bị máu huyết của ngàn vạn sinh linh nhuôm qua, sát khí vô tận tựa như có thể nghe được tiếng kêu la thảm thiết của vô sô sinh linh.

Mọi người biến sắc, vị chủ của Thiên quốc này là thần bí nhất, bao nhiêu năm tháng qua cũng không có mấy ai nhìn thấy, hôm nay chiến xa của hắn lại xuất hiện!

Tiên cổ mất đi, mà kỷ nguyên này cũng rất nhanh sẽ đi tới điểm cuối, một vài nhân vật cấm kỵ linh cảm được điều gì đó, có khả năng là cơ hội cuối cùng cho nên mới tự mình xuất hiện.

Một tòa đồng điện được chín con giao long kéo tới, khí hỗn độn được

phóng thích.

Cảnh tượng kinh ngạc khiến nhiều người cứng đờ!

Người của Tiên điện đã tới, hơn nữa còn là tồn lại cổ xưa đã trầm miên từ thời thái cổ tới giờ tự mình trình diện, điện đồng này chính là nơi hắn ngủ say!

Lẽ nào, hắn đã thức tỉnh rồi? Việc này khiến lòng người run rẩy!

"Cũng chưa có tỉnh, chỉ là tới đây để chờ cơ hội, tới thời điểm đó thì sẽ có người lay tỉnh hắn dậy." Một số bá chủ suy đoán.

Sau đó, những đạo thống đỉnh cấp khắp nơi như Bổ Thiên giáo, Tây Phương giáo dồn dập xuất hiện.

Hoàng tộc đương đại cũng giáng lâm, chấn động không thôi.

Tội châu, Hỏa châu, Thiên châu, Ma châu, nhân mã của các phe cũng đều tới.

Phương hướng Ngũ Hành châu, Bất lão Thiên tôn cũng tự mình trình diện, xung quanh còn có một đám người bồi tiếp.

"Hạo nhi đã đi vào, không biết như thế nào rồi." Mẫu thân Tần Di Ninh của Thạch Hạo cũng tới, trên mặt nàng tràn ngập vẻ âu lo, đồng thời có nét tiếc nuối, khẽ nói: "Hạo nhi kia, haizz!"

Bên cạnh nàng là Thạch Tử Lăng, hắn vừa mới từ nơi tu hành đầy lạnh lẽo của riêng mình trở về, muốn đưa tiễn Tần Hạo vào Tiên cổ để tranh đấu cùng kỳ tài trong thiên hạ, đoạt lấy tạo hóa cho bản thân.

"Song cốt Chí tôn, nhất định sẽ không ai địch nổi, bởi vì bảo dịch bất tử mà lão tổ cất giấu đã được đưa cho hắn, song cốt không thể bị bại nữa rồi!" Có mấy người của Tần tộc bàn luận, họ vô cùng tự tin.

Rất nhanh sau đó, ngày thứ ba đã tới, bên trong khu vực không người,

mấy chục triệu Tôn giả bắt đầu nhốn nháo tựa như không thể chờ đợi được nữa.

Bởi vì, muộn nhất thì ba ngày sau sẽ mở ra, hiển nhiên thời gian đã gần tới rồi.

Trong lúc này, có người đã thu được vận may lớn, phát hiện được vật chất bất tử nên đã tạo nên sóng lớn, gặp phải rất nhiều Tôn giả truy sát, cuối cùng đành phải dùng Phá vực phù rời đi.

"Rầm!"

Chân trời, ráng màu dâng lên, tiên quang ngập trời, nơi đó càng ngày càng thần thánh và an lành.

Mọi người biết, búp hoa Tiên đạo muốn nở rộ rồi!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 815: Một Góc Tương Lai

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

“Rầm!”

Lại là tiếng nổ vang nặng nề cũng tựa như tiếng trống thế nhưng lại kinh sợ tới tận linh hồn, đây cũng không có quan hệ gì tới búp hoa Tiên đạo, mà chính là đại đạo ẩn chứa bên trong đang réo vang.

Chân trời, ráng màu cứ như là mây khói tràn ngập sương mù mịt mờ, tươi sáng vô ngần.

Mơ hồ tựa như búp hoa Tiên đạo hiện ra, thi thoảng có thể thấy được nơi đó có tiên khí đang tỏa ra chảy xuôi khắp toàn bộ sơn hà.

“Thật là thoải mái!”

Rất nhiều người không tự chủ khẽ nói, bất luận là mệt cỡ nào, trên người có thương tích hay không thì lúc này đều được quét sạch, cứ như trải qua một lần gột rửa thần thánh vậy.

Núi sông, vạn vật tựa như được một lớp sương mù mỏng manh bao phủ, càng ngày càng mờ ảo.

Cây cỏ tươi mát, lá non càng thêm xanh tỏa ra ánh sáng lộng lẫy. Linh dược phát sáng, mùi thuốc nồng nặc. Sức mạnh hoạt tính bên trong cơ thể của một vài sinh linh tăng mạnh, vạn vật đều tựa như càng thêm mạnh mẽ hơn, có thêm một chút sinh cơ nào đó.

“Cẩn thận, vào lúc này rất nguy hiểm, có thể sẽ xuất hiện sinh linh nào đó, cần phải nắm chặt lấy con đường của chính mình!”

Vào thời khắc mấu chốt chợt có giọng nói to lớn vang lên nhắc nhở năm triệu Tôn giả, đây là chuyện mà các đời tiền nhân đã trải qua.

Búp hoa Tiên đạo nở ra sẽ khiến cho khu vực không người này trở nên an lành, sẽ xua tan những sinh vật hung ác, cũng có thể hóa giải đi những nguy hiểm kỳ lạ. Thế nhưng, cũng sẽ hấp dẫn không ít sinh linh khó mà tin nổi, đặc biệt khi hoa tiên nở ra thì sẽ là như thế.

Vốn là, hoa tiên khi nở thì vạn đạo cùng cộng hưởng, sẽ áp chế những vật chủng và cường giả vượt quá Tôn giả cảnh, thế nhưng sự thần thánh quá siêu phàm của thứ này sẽ khiến không ít sinh linh không chịu được và sẽ như con thiêu thân lao vào biển lửa để tới đây.

Nhìn chung, những người dự tuyển đều biết cả bởi vì trưởng bối trong tộc sớm đã nói rồi.

Thạch Hạo yên lặng, hắn cũng không hề biết những chuyện này, dạng người như hắn thì thật sự không hề biết, lời nhắc nhở như thế này vô cùng hữu dụng.

“Không cần phải sốt sắng, đó chỉ là số ít sinh linh mà thôi, các ngươi vẫn nên lên đường, cẩn thận một chút là được.” Có bá chủ an ủi.

Toàn bộ Tôn giả đều đang hành động, một đường hướng về búp hoa Tiên đạo ở phía chân trời kia, thế nhưng khoảng cách này cũng không tính là xa đối với những người như bọn họ.

“Gào…”

Bỗng dưng, nơi phương xa truyền tới tiếng gào thét như sấm chấn động cả sơn hà, việc này khiến cho khí huyết của rất nhiều tôn giả cuồn cuộn, kinh động toàn bộ khu vực không người này.

“Sinh linh này kinh khủng như thế nào thì mới phát ra được như vầy?”

Thạch Hạo kinh ngạc ngước đầu nhìn lên.

Trên vòm trời có một bóng hình khổng lồ, toàn thân phủ đầy lông đỏ đậm, không cách nào nhìn ra được chân dung của nó, bộ lông đỏ ngòm ấy xõa tung rối bời, là người hay là thú cũng chẳng phân biệt được.

Nó rất yêu tà, khí tức kinh người, chưa từng có một sinh linh nào có thể khiến người ta cảm thấy kỳ lạ không ổn như thế, việc này khiến hồn phách của người khác rung động.

Ở phía bên dưới, những cây cỏ kia đều lờ mờ hẳn.

Một khoảng lớn trong khu vực ấy, có không ít Tôn giả bị áp chế tới mức không cách nào động đậy nổi, nơi ngực cực kỳ khó chịu, nghẹt thở muốn chết.

“Gào…”

Bộ lông của sinh linh này rối tung, nó rít gào há cái miệng to lớn như chậu máu của mình về phía búp hoa Tiên đạo kia, tựa như muốn nuốt chửng lấy thứ này.

Thời khắc này đừng nói là những người dự tuyển, dù là những Tôn giả ở phương xa nhìn thấy cũng không khỏi biến sắc, sinh vật này quá mạnh và cũng vô cùng tà ác.

“Ba!”

Thanh âm từ búp hoa vang lên phát ra tia sáng dìu dịu, cứ như là ánh mặt trời chiếu sáng đi băng tuyết, thổi bay đi khí tức kỳ lạ vậy.

Con sinh vật to lớn kia gào to một tiếng, há miệng phun ra một dòng máu đen, sau đó không cam lòng rút lui, cứ thế biến mất không thấy đâu.

Tất cả mọi người đều thở dài một hơi, sinh vật này quá bất hợp lý, một

khi phát uy thì chắc chắn sẽ là một hồi tai họa!

Chân trời lần nữa truyền tới tiếng vang nhỏ, lại có cánh hoa tỏa ra, ánh sáng an lành ngút trời bao phủ thiên địa khiến nơi đây càng thêm xinh đẹp và bất phàm.

Rất lâu sau mà mọi người cũng không nói lời nào, chỉ yên lặng nhìn về trước và cảnh giác.

Nhưng mà, dọc theo con đường này lại vô cùng yên tĩnh, rất nhiều người đã chọn xong vị trí cho mình rồi ngừng lại, lẳng lặng đợi bông hoa này nở ra toàn bộ.

Đủ nửa canh giờ, thi thoảng lại nghe được âm thanh hoa nở, đó là từng cánh hoa nở rộ, búp hoa Tiên đạo có tổng cộng ba ngàn cánh hoa đại biểu cho một ít đại đạo của chư thiên.

Cùng lúc đó, hàng loạt mưa ánh sáng chiếu rọi, óng ánh trong suốt, dùng tay chạm vào thì lập tức tản ra, chỉ có thể cảm nhận được vẻ ấm áp khiến lòng người thư thái.

Bên ngoài, toàn bộ Giáo chủ đều ước ao, có một vài người tuổi thọ còn không nhiều thậm chí còn khẽ run, ước rằng mình có thể vọt vào lấy thân thay thế.

Năm mươi triệu Tôn giả, bất luận họ có thể tiến vào Tiên cổ hay không, nhưng hiện tại nhận được thứ này cũng đã rất đáng giá rồi, đây chính là mưa ánh sáng ẩn chứa khí tức Tiên đạo, ít nhất có thể giúp mỗi người tăng thêm trăm năm tuổi thọ.

Không có làm bất cứ việc gì, chỉ cần tới đây một lần thì sẽ có cơ duyên cỡ này, khiến người khác ước ao không thôi.

Đây cũng chẳng tính là gì đối với Tôn giả đang còn trẻ, thế nhưng đối với những tồn tại già cỗi thì lại rất quý giá, đáng để dùng những vật thần thánh trao đổi.

Sinh mệnh cuối cùng gì cũng có một ngày đi tới điểm cuối, tới lúc ấy dù có nhiều bảo dược tới đâu đi nữa cũng vô dụng, chỉ có những vật chất đặc thù như thế này thì mới gọi là quý giá.

"Haizzz!" Tiếng thở dài vang lên từ trong một chiếc xe kéo tử kim, nó được chín con chim thần tựa như là tử hoàng kéo lấy, khí hỗn độn mờ mịt tỏa ra.

Tất cả mọi người đều chấn động, đây chính là chiến xa của Hoàng tộc đương đại!

"Tiên hiền suy diễn, nhòm ngó được một chút thiên bí, có thể sẽ có một ngày, chỉ vì muốn kéo dài tuổi thọ thêm mấy năm, thậm chí là mấy tháng mà chúng ta sẽ chửi bới trời cao. Một trăm năm nay, giờ nhìn lại cũng có thể không phải là báu vật vô giá thế nhưng nếu như tới cái ngày kia thì không giống nhau."

Đây chính là lời nói của hắn, mang theo vẻ phiền muộn.

"Một ngày đó, sẽ tới rất nhanh sao?" Có người nói nhỏ, đây cũng là một vị chủ của đại giáo, tâm sinh bất an. Sở dĩ lần này nhiều người tới như thế cũng là bởi vì mọi người đều linh cảm được thứ gì đó.

"Biên hoang đã xảy ra vấn đề gì rồi sao?" Một lão quy trắng như tuyết lơ lửng trong hư không mở miệng hỏi.

Trong lòng mọi người nhảy lên một cái, đây chính là một trong những sinh linh cổ xưa nhất thượng giới, sức sống kéo dài, tuổi tác lớn tới mức đáng sợ, ngay cả nó cũng tới!

Lời nói của nó dù là rất nhiều Giáo chủ cũng không hiểu ẩn ý, chỉ có một ít cường giả của đạo thống cổ xưa nhất mới co rút con ngươi lại, trong lòng thất kinh.

"Một ít vật chất bất tử, tuy rằng mỏng manh thế nhưng có thể thẩm thấu tới đây và phân bố ở thượng giới này, vì vậy sinh mệnh của hết thảy người tu

hành đều rất dài. Nếu như có một ngày, những vật chất này không xuất hiện nữa thì sẽ phát sinh chuyện gì?" Chủ Thiên quốc mang theo mùi máu tanh ngồi ngay ngắn bên trong chiến xa nói như thế khiến mỗi người đều sởn cả tóc gáy, hắn nói tiếp: "Tới lúc ấy, người ăn thịt người, sinh linh ăn sinh linh, vạn vật héo tàn, là hiện tượng thông thường nhất."

Lời nói này vô cùng đẫm máu khiến lông tơ nhiều người dựng thẳng, nếu như có một ngày như thế thì chủ Thiên quốc này tuyệt đối là một mối họa lớn.

Đồng thời có rất nhiều sợ hãi, lần đầu tiên nghe được tin tức như thế này, tu sĩ ở thượng giới đều có sinh mệnh dài đằng đẵng, chẳng lẽ đây không phải là hiện tượng bình thường?

Lại có… một nguyên nhân khác!

"Nếu như vùng thế giới này khô cạn, nếu như đoạn tuyệt liên hệ với chỗ đó thì vật chất bất tử nhỏ bé không đáng kể kia sẽ không qua được, người mạnh mẽ nhất của chúng ta chắc cũng chỉ có một hai vạn năm là cùng."

Tây Phương Giáo chủ khẽ than, hắn tu thành Trượng lục kim thân nên hoàn toàn khác với những sinh linh bình thường, cứ như là đúc từ vàng ròng vậy, dáng vẻ trang nghiêm, là một trong những nhóm người mạnh nhất thượng giới.

Hắn nói ra những lời này, không chỉ khiến cho toàn bộ tu sĩ ở cảnh giới Thần Hỏa, Chân Nhất sợ hãi, mà dù là một ít Giáo chủ cũng thấy cơ thể phát lạnh.

Đạo thống của Tây Phương giáo có quan hệ với người tu hành "cổ tăng" trên một kỷ nguyên này, nghe nói bọn họ khai quật được một di tích cực kỳ to lớn cho nên giáo này không chỉ mạnh mẽ mà còn có rất nhiều bí ẩn.

"Tranh độ!"

Hai chữ này truyền từ nơi Tiên điện tới, bên trong tòa điện đồng cổ xưa

của giáo này có một mãnh nhân đang ngủ say, mạnh tới mức không cách nào suy đoán được.

Giờ khắc này, dù là những Giáo chủ cũng cảm thấy như thế huống chi là người khác.

“Làm sao có khả năng chứ, bình thường chẳng lẽ nói lực sinh mệnh của chúng ta rất ít? Người mạnh nhất thế gian cũng chí có thể sống một hai vạn năm?” Rất nhiều người không tin.

Dù là một vài Thiên Thần cũng run rẩy nhìn về từng vị chủ của đạo thống mình, tin tức này quá kinh người, ban đầu nghe thấy thì cũng chỉ là bùi ngùi mà thôi, thế nhưng càng nghĩ lại càng thấy kinh khủng.

Nên biết, hiện giờ có rất nhiều chí cường giả sống sót từ thái cổ tới giờ, hơi chút là cả trăm vạn tuổi, những Giáo chủ mạnh mẽ kia người nào chẳng phải là ma chết sớm chứ?

Kém nhất cũng có thể sống tới mấy chục vạn năm!

Hiện giờ lại có người đột nhiên nói cho bọn họ biết được, tương lai sau này, sinh linh lợi hại nhất thượng giới cũng chỉ có thể sống một hai vạn năm, việc như này sao không kinh khủng, sao không khiến người khác sợ hãi chứ.

Sinh linh mạnh mẽ nhất chỉ như thế, vậy Thiên Thần thì sao?

Mà còn những sinh linh từ Tôn giả trở xuống thì sao?

Chuyện này không cách nào tưởng tượng nổi.

Tới lúc đó, bọn họ có thể sống được mấy năm?!

“Búp hoa Tiên đạo, ba ngàn cánh hoa sau khi nở tung hết thì kỷ nguyên này sẽ đi tới thời kỳ cuối, một ngày kia.. có thể sẽ không xa nữa.” Cô gái trong chiến xa bạc mở miệng mang theo vẻ không cam, có loại tiếc nuối tựa như thương hải tang điền.

Đây chính là chiến xa của Đế tộc đương đại.

“Tương lai không cách nào lường trước được, nhưng cuối cùng có thể nhìn thấy được một góc, cần phải chuẩn bị thôi.” Có người nói.

“Không nên như thế, không thể như vậy!” Có người gầm nhẹ, đó là một lão Giáo chủ, mặt mày uốn éo không cách nào bình tĩnh được.

Mọi người rất nhanh hiểu được, người sống sót từ thái cổ tới nay chính là người chịu phải xung kích lớn nhất, bởi vì bọn họ đã trải qua lịch trình nhân sinh hơn nửa, vốn là tuổi thọ còn không nhiều.

Nếu như chuyện kia lại xảy ra thì bọn họ có thể sống được mấy năm?

Không chỉ như thế, những tu sĩ Chân Thần, Thần Hỏa cảnh cũng là như vậy, trừ phi bản thân còn trẻ nếu không tương lai sẽ mờ mịt và kỳ lạ.

Có thể suy ra được, một khi ngày kia tới phỏng chừng không ít người không quá mấy năm, lúc đó sẽ chết dần chết mòn trong thời gian!

“Đây cũng không phải là chuyện đáng sợ nhất, kinh khủng nhất chính là, vào lúc ấy còn có thể sẽ diễn ra đại chiến vô cùng đáng sợ mà từ trước tới nay chưa hề có… Từ biên hoang lan tới đây, ngọn lửa chiến tranh sẽ tràn tới phá vỡ ba ngàn châu!”

Một gốc cây lên tiếng, nó giang rộng cành cây phát ra hào quang xanh ngắt, nhìn thế nào đi nữa thì nó trông rất cổ xưa, gần như phong hóa.

Mọi người đều lạnh từ đầu tới chân, đặc biệt là đám cường giả hậu bối ai cũng ngơ ngác sững sờ, đây chính là một góc tương lai mà những người mạnh nhất thượng giới nhìn thấy? Quá đáng sợ.

“Tương lai tràn ngập biến số, không thể dự đoán được, không thể xác định được, các vị cũng không nên tin toàn bộ là sự thật.” Có người mở miệng, xoa dịu lại tình cảnh này.

“Mau nhìn, đó là gì?!” Có người kêu to, âm thanh run run tràn ngập vẻ khiếp sợ, khó mà tin được.

Tất cả mọi người nghe thấy thế thì đều quay đầu nhìn về phía khu vực không người.

“Cái gì, đó là một…” Một vị tộc trưởng của một đại tộc chấn động kêu lên sợ hãi, thế nhưng lại không dám nói ra cái tên mà khiến người ta sinh ra sợ hãi.

“Sinh vật như vầy cũng sẽ xuất hiện?!” Tiệt Thiên Giáo chủ tóc đen tung bay giật nảy cả mình, hắn nhanh chóng kết ấn đồng thời lấy ra bản nguyên thiên địa, thu được khí thế ấy thì chắc chắn sẽ biết được thật hay không.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 816: Hoa Tiên Đạo Nở

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Đó là một sinh vật khổng lồ dài như núi, vắt ngang giữa thiên địa, nó bơi lại trong hư không khiến nơi đó hình thành nên những luồng gió lớn mang theo ánh sáng thần thánh ngập tràn.

Hư không vì thế mà nứt ra dạt về hai bên, cứ như là biển rộng đang cuộn trào mãnh liệt vậy.

“Một con Chân long!”

Bên trong cấm địa, mấy ngàn vạn Tôn giả cứ như là tượng đất đứng yên lại chỗ, ngây ngốc nhìn bầu trời, tại sao sinh vật này lại xuất thế?

Một trong Thập Hung, thiên hạ này ai chẳng biết!

Nhưng mà, không phải nó đã biến mất rồi hay sao? Dù cho còn sót lại một hai con thì cũng sẽ không phải ở ba ngàn châu chứ.

Đúng rồi, mọi người chợt bừng tỉnh, đây chính là khu không người rộng lớn, có thể có trứng Chân long còn sót lại từ thời Tiên cổ, dù sao ở cổ đại đã từng có người nhìn thấy qua thế nhưng chưa hề có ai thành công mang ra ngoài cả.

“Trời ạ, đó là một con rồng!” Tất cả mọi người đều trợn tròn hai mắt, quả là chuyện hoang đường, là sinh vật truyền kỳ khó mà tin được.

Bầu trời không ổn định, con rồng này quá dài, to lớn tới khó tả, vượt xa

cả dãy núi, nó vắt ngang lao tới ở trên trời cao, khí tức mà nó tỏa ra khiến người ta không rét mà run, lông tóc đều dựng thẳng.

Ở trên đầu nó, cặp sừng phân nhánh lấp lánh ánh sáng rực rỡ, lúc đang bay tới thì đâm thủng cả hư không. Cặp mắt mở to cứ như là hai vầng thái dương phát ra hào quang chói lọi ép người. Bên trên hình thể khổng lồ ấy chính là lớp vảy bóng lưỡng tỏa ra hào quang màu xanh rực rỡ cứ như được đúc từ tiên kim vậy. Vuốt rồng lại vô cùng sắc bén, chân tay to lớn, có thể tưởng tượng được, dưới một đòn này thì dù là thiên địa cũng sẽ thủng một lỗ thật to!

Nơi đây gợi nên náo động!

Ở bên ngoài, đám Giáo chủ vẻ mặt đầu nghiêm túc, những Tôn giả trong Cấm khu sớm mở rộng cánh tay, rất nhiều người muốn quỳ bái, đây là một trong Thập Hung ư?!

Nhóm cường giả như vầy xuất thế thì khiến lòng người chấn động.

“Vù…”

Cuồng phong gào thét, cỏ cây gãy đổ, sinh vật này lướt qua rất nhiều sơn mạch, nó hướng về búp hoa Tiên đạo kia. Đóa tiên hoa kia đang nở ra, là nguyên nhân cơ bản nhất hấp dẫn nó tới nơi này, vì Tiên cổ mà tới.

Một chút ánh sáng dìu dịu tràn lên, cứ như là gợn sóng khuếch tán, sau cùng lại như là sóng biển ngăn cản sinh linh này lại rồi đẩy lùi nó ra xa.

Nơi đây, thánh quang dâng trào, thi thoảng lại có huyết dịch nhỏ xuống, tuy rằng rất ít thế nhưng lại khiến người khác kinh ngạc không thôi, dù là nó cũng bị thương?

Sau một khắc, ánh mắt của tất cả mọi người trở nên nóng rực, phát ra ánh sáng như là bó đuốc tập trung về khu vực ấy, tất cả đều kích động khó tả đồng loạt xông về trước.

“Máu rồng, trời ạ, đây chính là Chân long huyết đó!” Có Tôn giả khẽ nói, nắm đấm nắm chặt, ước ao lập tức vồ ngay tới.

Đáng tiếc, nơi đây tổng cộng chia thành ba ngàn khu vực, giữa những khu vực này lại có giới bích ngăn cản, rất nhiều người mê tít cả mắt thế nhưng cũng không cách nào xông qua được, càng không nói tới việc thứ này chắc chắn sẽ thuộc về người mạnh nhất, Tôn giả bình thường chỉ có chịu chết mà thôi.

“Quả đúng là vận may lớn, làm người khác trở nên điên cuồng mà!”

Một ít sơ đại hét lớn, siêu nhiên như bọn họ mà cũng đứng ngồi không yên, ai nấy cũng dồn dập đứng dậy, muốn xuyên thủng giới bích để tới cướp lấy.

Thạch Hạo thở dài, bản thân quá xui xẻo mà, bởi vì khoảng cách giữa đôi bên không tính là gần, cách nhau tới mấy chục khu vực, chờ hắn chạy tới thì món ăn đã nguội lạnh cả rồi.

Chỉ có những người ở khu vực gần đó thì vô cùng kích động và phấn chân, bọn họ có cơ hội để tranh cướp!

“Ha ha…” Khu vực mà giọt máu rồng ấy nhỏ xuống có người cười to lộ vẻ đắc ý, vô cùng vui sướng.

Đó là một người đàn ông với mái tóc màu xanh, khuôn mặt điển trai, yêu dị nhưng lại tuyệt tục, hắn rất mạnh, khí tức mà hắn tỏa ra khiến cho một ít Tôn giả của châu này run rẩy, không dám tới gần.

“Trời cao hạ xuống tạo hóa, long huyết chính là của Thiên yêu Cát Tiềm ta đây, ai dám tranh với ta?”

Vóc người của hắn cao ráo và cường trán, da dẻ trắng như tuyết như ngọc thạch, yêu khí kinh thiên, tóc xanh cứ như đại dương chập trùng, từng sợi tóc cuồn cuộn ra luồng sức mạnh khiến quần sơn run rẩy.

Thiên yêu, Thiên quân… Ở Tôn giả cảnh, những sinh linh dám đặt thêm một chữ "Thiên" thì đều là những kiệt xuất trong lứa tuổi trẻ chí tôn, không ai địch nổi.

Hiển nhiên, người này hết sức đáng sợ, chớp mắt lớn tiếng quát tháo khiến bốn phía đều im bặt.

Hắn nhanh chóng đánh về phía dãy núi mà long huyết nhỏ xuống kia, ánh mắt phát ra chùm sáng xanh thẳm vô cùng chói mắt, cứ thế xuyên thủng rất nhiều ngọn núi đá, không cách nào cản đường hắn được.

Nhưng mà, tâm tình vui vẻ của hắn kéo dài cũng không được bao lâu, tiếng rồng gầm liên hồi, vốn con quái vật khổng lồ bị đẩy ngược ra xa kia lại quay trở lại, nó xoay quanh nơi đó, tích trữ thần lực, lại muốn lần nữa xung kích về búp hoa Tiên đạo kia.

Hắn lập tức biến sắc, bóng tối giữa trời nhấn chìm lấy hắn, đặc biệt là, quái vật khổng lồ kia lại đang lạnh lùng thoáng liếc mắt nhìn hắn.

Con ngươi lạnh lẽo kia không hề nhỏ hơn ngọn núi là mấy liếc nhìn khiến cả người hắn lạnh toát, lập tức nhanh chóng dừng lại, không dám lại gần.

Hắn cắn răng sau đó là quyết đoán rút lui, cứ thế từ bỏ long huyết chỉ vốn cách hắn không quá bao xa!

"Phải như thế, phải như thế, phải biết tiến lui, thấm nhuần lành dữ, đây mới chính là tố chất mộc mạc nhất của thiên kiêu Chí tôn." Hắn an ủi chính mình.

Hiển nhiên, đây chính là một người bất phàm, vào tình huống gay cấn này lại dứt khoát và xuyên thủng giới bích rời đi, cơ bản không hề ở lại để chờ cơ hội.

Bởi vì, trong lòng hắn sinh ra một ý nghĩa, cảm thấy tốt nhất vẫn nên rời đi.

“Gào…”

Tiếng rồng gầm truyền tới kinh động cả sơn hạ, sinh vật khổng lồ dài hơn mấy dãy núi kia lần nữa lao xuống hòng tiếp cận búp hoa Tiên đạo, cứ việc mình bị gặp phải áp chế, bị trọng thương nhưng vẫn không hề từ bỏ.

Sau khi nó rời đi thì khu vực này xuất hiện rất nhiều bóng người, những cường nhân ở gần đó đã giết tới, cũng có chút cường giả ngút trời đã xuyên thủng giới bích tới nơi này!

Nơi này thuộc về sơ đại, thuộc về nhân vật cao cấp nhất tới để tranh cướp long huyết!

“Đây chính là tạo hóa sớm vụt qua mặt ta, nếu các ngươi muốn sớm đầu thai thì cứ đi tranh đoạt.” Thiên yêu Cát Tiềm quay đầu lại nhìn thế nhưng cũng không hề có trở lại.

Hắn nhanh chóng rời đi, xuyên qua mấy lớp giới bích thì mới đáp xuống đất.

“Khu vực này có sơ đại không, người nương nhờ vào ta nếu như đủ mạnh thì ta sẽ dẫn kẻ đó vào Tiên cổ.” Cát Tiềm hô lên.

Thạch Hạo yên lặng, hai người cách nhau không xa, lẽ nào trận chiến đầu tiên lại bắt đầu từ đây ư?

Bởi vì, tên này tà khí tận trời cao, tính cách lại thẳng thừng tự tin, mà Thạch Hạo tuyệt đối sẽ không cúi đầu trước bất kỳ ai.

Thiên yêu Cát Tiềm đương nhiên sẽ cảm nhận được sự mạnh mẽ của Thạch Hạo, thần giác của hắn siêu phàm, muốn thu phục một vài thủ hạ có sức chiến đấu kinh khủng, tới lúc tiến vào Tiên cổ thì khả năng sinh tồn càng cao hơn.

Trên thực tế, khu vực đầu tiên của hắn thì vài tên mạnh mẽ nhất sớm đã quy phục rồi.

Ầm!

Khí Thiên yêu ngập trời, cơn tức giận quấy nhiễu trời cao, Cát Tiềm tập trung về phía Thạch Hạo, con mắt xanh thăm thẳm bắn ra chùm sáng xa tới mấy dặm, hắn từng bước đi tới, vô cùng kỳ dị, nói: "Tính cách của ta rất thích cùng tụ tập với nhau, đi theo ta."

Thạch Hạo không hề xem thường, người này dù chưa từng nghe nói qua thế nhưng lại mạnh mẽ tuyệt đối, chắc chắn là thanh niên Chí tôn của mấy châu nào đó, có lẽ sẽ vượt qua hết thảy mọi đối thủ!

"Ta chính là Thiên yêu, đi theo ta, đó chính là vinh quang của ngươi." Thanh niên tóc xanh nói.

Trong lòng của Thạch Hạo hơi động, Thiên yêu, Thiên quân… tuyệt đối là phong hào cao cấp nhất, ở trong Tôn giả cảnh người dám xưng hô như vầy thì tuyệt đối vượt xa sức tưởng tượng.

"Gào…"

Đột nhiên, nơi phương xa có một con rồng kêu la thảm thiết, huyết long lần nữa nhỏ xuống dưới, nó không cách nào địch lại búp hoa ẩn chứa ba ngàn đại đạo kia nên bị đánh bay ngược về sau.

"Tiên cổ, ta sẽ đi vào!"

Đây là một luồng thần niệm hào hùng, nó gào thét thế nhưng không có mạnh mẽ tiến công, bởi vì đã gặp phải trọng thương không thể nào tưởng tượng nổi, cho nên nó trốn về nơi phương xa.

Đồng thời, hai bên thân thể của nó xuất hiện một đôi cánh rực rỡ ánh sáng, che kín bầu trời, một cú vỗ mạnh liền khiến trời cao nứt ra.

"Đây không phải là một trong Thập Hung!"

Tất cả mọi người đều xác định được, bởi vì Chân long tuyệt không có

cánh, chứ không phải là hình thái như vầy.

Mọi người đều biết, nó đã gặp phải thương tích vô cùng nặng nên phải mượn cánh rồng của mình rời đi, có thể thấy được xung kích vừa nãy gặp phải hậu quả nghiêm trọng cỡ nào.

Trong chớp mắt nó rời đi thì tiếng rít vang lên, những khu vực mà nó đi ngang qua thì toàn bộ tu sĩ đều không cách nào ổn định được, nó đang tỏa ra long uy, đồng thời thở mạnh giam cầm thiên địa này.

Mạnh mẽ như Thiên yêu Cát Tiềm mà cũng không cách nào chuyển động được, sắc mặt lộ vẻ khác thường, hắn oán thầm, chửi rủa mình xui xẻo, trốn tới đây rồi mà vẫn phải rước lấy quả đắng.

Nhưng mà, việc khiến người khác khó mà tin được lại xảy ra, giữa bầu trời trở nên đen ngòm, có thứ gì đó rơi xuống.

"Cái gì đang rơi xuống thế, vảy rồng à, không phải, là long huyết ư?!"

Phương xa có rất nhiều người ao ước, bởi vì cách rất nhiều khu vực nên không thể nhìn rõ được, vì lẽ đó nên có người gào thét, mà chí cường giả của các khu vực gần đó lại bắt đầu vượt giới bích, nhanh chóng vọt tới.

Chỉ có những sinh linh ở gần khu vực đó là trợn tròn mắt, con mẹ nhà nó chớ, lại là… cứt rồng!

Đặc bặt là Thiên yêu Cát Tiền ngước đầu ngóng trông chờ đợi, khi nhận rõ đó là thứ gì thì sắc mặt trắng bệch, thế nhưng thân thể lại không cách nào nhúc nhích được.

Khu vực này đã bị con rồng kia phun khí giam cầm lại.

Gù là Thạch Hạo cũng thấy gấp gáp, trời giáng… cứt rồng, thứ này đang từ từ hạ xuống chỗ bọn hắn.

"Ta #$%^…" Rất nhiều tu sĩ mắng lớn chửi rủa.

Một con rồng hung ác, trong mắt bọn họ lại là một cao thủ vô địch, thế nhưng trước khi rời đi lại làm ra chuyện như vậy.

“Đừng mà!” Thiên yêu Cát Tiềm hét thảm thiết.

“Cứu mạng!” Thạch Hạo cũng thấy sợ hãi, gian nan lắm hắn mới động tay động chân được chút xíu, sau đó lấy ra chiến kích Hư không, đầu đầy mồ hôi rồi cắt lìa hư không rời đi.

Thiên yêu cũng như thế, sau khi cử động được thì lấy ra binh khí của mình, nhưng mà cũng không cách nào cầm chặt ở trong lòng bàn tay được, hắn chỉ biết trơ mắt nhìn Thạch Hạo rời đi, chỉ hi vọng Thạch Hạo sẽ mang theo mình rời khỏi nơi này.

“Sau này sẽ đi tìm ngươi để nói lại vấn đề ai thu ai.” Thạch Hạo chạy một mạch, cũng không hề quay đầu lại.

“Đừng mà!” Cát Tiềm kêu thảm thiết, trên gương mặt yêu dị mà khôi ngô ấy tràn ngập vẻ tuyệt vọng, vô cùng thê thảm, vô cùng bất lực.

“Bộp!”

Đống cứt rồng này lớn bằng ngọn núi nhỏ rớt ầm xuống núi rừng bên dưới, lấp kín một vùng lớn, rất nhiều tu sĩ thét thảm, nơi đây có không ít Tôn giả bị chôn lấp.

Phương xa, vẻ mặt chủ của các giáo vô cùng nghiêm túc, kia không phải là Chân long thế nhưng cũng không kém là mấy, chắc chắn mạnh mẽ tới nghịch thiên.

“Ứng long!” Tiệt Thiên giáo chủ nói.

Nhưng mà, không ai sẽ nghĩ tới, sinh vật mạnh mẽ cỡ này sẽ làm ra việc bại hoại vầy.

“Không đúng, con rồng này là cố ý, là muốn lưu lại khí tức trên những

người này để trong tương lai dựa vào thứ này xác định tọa độ, ngày sau sẽ cưỡng ép xông vào Tiên cổ?”

…

Bên trong Cấm khu, Ứng long rời đi, cứt rồng như núi kia lao ra một đám người, người cầm đầu chính là Thiên yêu.

“A a a…” Hắn kêu gào không ngớt.

Thạch Hạo nhìn về phía hắn, nói: “Ngươi muốn thu ta?”

“Thu cái cc, bộ dạng này mà làm lão đại của các ngươi, hàng ngày bị các ngươi nhìn thì mặt mũi còn để đâu nữa chứ?! Ai cũng không nhìn thấy, không được nói ra, nếu không ta giết hết các ngươi!” Thiên yêu Cát Tiềm chạy trốn, hắn như phát điện, một hơi lặn vào trong hồ nước lớn.

Những sơ đại Chí tôn trẻ tuổi xuyên thủng giới bích chạy tới nơi này đều ngẩn ngơ, vốn tưởng rằng đó là vận may lớn, thế nhưng lại ra tình cảnh này.

“Kỳ thật cũng không cần phải tắm rửa làm gì, cứt rồng cũng là một loại đại dược, có thể rèn luyện nên bảo đan.” Có một Tôn giả vừa chạy tới thấy thế thì cười híp cả mắt, nhìn về đám người vừa thoát vây kia nói thế.

Đây là một dược sư đầy mạnh mẽ, đồng thời cũng là một tên sơ địa!

Những người khác đờ ra, mà đám người vừa thoát vây kia lại như phát điên.

“Chớ có ép ta giết ngươi!” Thiên yêu nơi phương xa lớn tiếng nói, hắn chủ động chạy trốn vì không muốn người khác nhìn thấy bộ dạng thảm hại hiện giờ của mình.

“Rầm!”

Chân trời, hào quang lấp lánh tỏa ra, khí lành ngập trời, một cánh hoa cuối cùng rốt cuộc cũng đã nở, búp hoa Tiên đạo hoàn toàn nở rộ.

Chỉ trong nháy mắt hương thơm lan tỏa, ba ngàn đại lộ kim quang trải dài tới ba ngàn khu vực, hết thảy Tôn giả đều điên cuồng và đồng loạt xông về trước.

Đáng tiếc, rất nhiều người vừa mới tới gần đã bị đánh bay, không cách nào bước lên được.

Xoẹt một tiếng, một luồng cầu vồng phá không, có người đăng lâm lên đại lộ kim quang ấy, đầu tiên là bị tiên vụ bao phủ, quấn quanh sau đó là bị hút vào bên trong cánh cửa bên trên cánh hoa kia.

"Vận cứt rồng đã loại bỏ, chính là tên Thiên yêu kia!"

Rất nhiều Tôn giả tức giận bất bình.

Thời khắc này, tất cả mọi người đều biến sắc, dù là những quái thai cổ đại cũng như thế, sắc mặt ai nấy cũng biến ảo không ngừng, bởi vì người đầu tiên xông vào thì chắc chắn có vận may lớn.

"Ầm!"

Cuối cùng, năm trăm vạn tu sĩ được kim quang bao quanh rồi nhằm về phía bông hoa Tiên đạo kia, bọn họ thành công đăng lâm tiến gần tới Tiên cổ.

"Lục Quang vương, truyền nhân Tiên điện, Cô Kiếm Vân, Quân Đạo… Ta đã thấy bọn họ, là nhóm người đầu tiên tiến vào đó!"

Phương xa có tu sĩ hét lớn.

Con mắt của một vài Giáo chủ cũng híp lại, tất cả đều quan sát thật kỹ!

Ngoài ra, còn có một con Ứng long với cặp mắt sâu lắng đứng ở gần khu vực không người nhìn chằm chằm đóa hoa Tiên đạo, mà bên cạnh nó lại có vô số sinh vật kinh khủng khác.

“Ai là người đứng đầu, tranh bá thiên tài ba ngàn châu đã bắt đầu!” Có người hét lớn.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 817: Tiên Cổ

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"Ồ ồ…" Tiếng kèn lệnh vang lên, kéo dài và trầm thấp khiến càn khôn cộng hưởng, cứ như là được thổi từ thời viễn cổ truyền tới tận đương đại này.

Đây chính là kèn lệnh của thượng giới, nghe đồn là sừng rồng, một vài cổ giáo sẽ thay phiên nhau nắm giữ, thổi một hơi thì có thể động ba ngàn châu, nếu không phải là sự kiện trọng đại thì sẽ không được thổi vang.

Hiên nhiên, ngày hôm nay chính là ngày sẽ được ghi vào trong sử sách, đóa hoa Tiên đạo nở ra lần cuối cùng, kỷ nguyên này sẽ đi tới thời kỳ cuối!

Trong cổ địa, trên vòm trời, ba ngàn cánh hoa đều nở tung, vô cùng lấp lánh, xinh đẹp khiến người khác hoa cả mắt, mọi người đều nhìn chằm chằm nơi đó, ngơ ngác ngây người.

Đây là diễn biến của đại đạo, mỗi một cánh hoa mang theo một loại Đạo, từ xưa tới nay thứ này không ngừng nở rộ, từng có 2,999 cánh hoa đã được người khác nhìn thấy.

Hôm nay, cánh hoa thứ 3000 lần đầu tiên tỏa ra, rực rỡ kinh người, sắc thái mờ ảo.

Không cần nói là những cường giả Thần Hỏa, Chân Nhất, dù là đám bá chủ sống trăm vạn năm ở thượng giới cũng híp cả mắt, cẩn nhận nhìn thật kỹ.

Nếu như có thể hiểu hết toàn bộ thì có thể thu được loại tân sinh mới nào đó cũng khó nói!

Đóa hoa này vô cùng to lớn, mỗi một cánh hoa đều tỏa ra một con đường thật sự bao bọc lấy mấy trăm vạn tu sĩ, để bọn họ đứng ở bên trong cánh hoa, từng người từng người bước vào trong Tiên môn.

Vẻ mặt của tất cả mọi người đều trịnh trọng, nghiêm túc và cẩn thận, yên lặng đi về trước và không ngừng thể ngộ, đây là nơi giúp người khác ngộ đạo dễ dàng nhất, nếu như có thể đạt được thì sẽ có lợi cả đời.

Từng hạt mưa trong suốt rơi xuống, màu sắc sặc sỡ và mờ ảo, đây chính là giọt nước của đạo!

Có người chịu không nổi nên kinh hãi hét lớn, bởi vì bọn họ tỉnh ngộ ở nơi này và đột phá Tôn giả cảnh, nhen lửa Thần Hỏa, bắt đầu bùng cháy từ đầu rồi lan xuống tới gót chân.

“Ầm!”

Kết quả, có tới mười mấy vạn người bị đại đạo hóa thành ánh sáng thần thánh quét qua rời khỏi nơi này, rơi xuống mặt đất bên dưới.

“Không!” Những người này kêu to, vô cùng ảo não, tràn ngập vẻ không cam cùng tiếc nuối, đã tới gần Tiên muôn, gần như tiến vào Tiên cổ rồi thế nhưng lại đột phá và bị quét bay khỏi.

Việc này khiến ai nấy càng cảnh giác hơn, nhất định phải cẩn thận.

“Quá đáng tiếc!” Nơi phương xa có một vài người có danh tiếng than nhẹ, còn có một ít người mặt trầm như nước, bởi vì bọn họ nhìn thấy được thiên tài của môn phái mình rớt xuống, bỏ lỡ cơ duyên to lớn.

Tiên hoa nở rộ, mỗi cánh hoa đều đỡ lấy hơn vạn người, có thể thấy được nó to lớn cỡ nào.

Mà bên trên mỗi cánh hoa trong suốt ấy đều có một cánh cửa ánh sáng được xây dựng từ đại đạo, tràn ngập mưa ánh sáng, cánh cửa này nối tới một bí thổ cổ xưa.

Có mấy người cũng khá là may mắn, gần muốn nhen nhóm Thần Hỏa thì lập tức hét lớn rồi nhảy vụt vào bên trong cánh cửa này để tiếp tục tìm hiểu.

"Đi mau, đừng trì hoãn nữa, bên trong cũng có đại đạo để thể ngộ, có thể càng hoàn thiện hơn nữa." Có người nhỏ giọng nói với đám bạn mình.

Ba ngàn cánh hoa, to dài và trong suốt cứ như là từng dải ngân hà tổ hợp lại với nhau, không chỉ có vẻ đẹp ở thị giác mà còn thể hiện vẻ hoàn thiện và mộc mạc của đại đạo.

Nơi đây càng thêm sáng rực, hàng loạt thải quang bay lượn, cầu vồng cứ như là thác nước buông xuống, đặc biệt, nơi nhụy hoa lại dâng lên sương mờ như là nước ngân hà, cảnh tượng kinh người.

Tất cả mọi người nhanh chóng tiến vào, chỉ còn sót lại vài người cá biệt mà thôi.

Bên trong, bao quát cả Thạch Hạo, hắn hết nhìn trái lại ngó phải, là đang thử nghiệm xung kích về phía nhụy hoa, kết quả phát hiện nơi đó cũng không có cánh cửa, chỉ được nhìn chứ không thể tiến vào.

Sau đó, hắn lại nhìn chằm chằm cánh hoa thứ 3000, cũng là một cánh hoa cuối cùng nở ra ở đời này thì hắn chợt nhảy dựng và muốn xông thẳng tới.

Đáng tiếc lại có một nguồn sức mạnh quét tới, suýt nữa thì đã đập bay hắn ra xa, gắng gượng lắm mới trụ vững trở về lại chỗ cũ.

"Cánh hoa vừa mới nở ra hẳn là càng phù hợp với đời này, đáng để thể ngộ, phải đi qua mới được!"

Cả người Thạch Hạo phát sáng, lần nữa nỗ lực bùng phát ra tiềm năng

kinh người, hắn vượt qua hư không thế nhưng lần nữa thất bại, lần nữa bị khí thế đại đạo đập bay.

Liên tiếp thử mấy lần thì hắn đành chấp nhận chọn con đường khác, xem ra con đường này không thông.

Rất nhiều người thấy cảnh này thì bó tay, đây là đệ tử của đạo thống nào? Không có chuyện gì nên tự kiếm việc làm chắc, người khác thì sợ không vào được, còn hắn lại ở bên ngoài nhảy múa tưng tưng.

Sau khi Thạch Hạo tiến vào thì cánh cửa trên ba ngàn cánh hoa ấy khép lại, cứ thế biến mất.

Chính xác, hắn chính là sinh linh đi vào cuối cùng.

"Việc này… là người có tiềm lực thấp nhất ư?" Ngoại giới, có một vài người nhỏ giọng nói.

Bởi vì, việc này rất quan trọng, mười vạn người đi vào đầu tiên thì hầu như đều là thiên kiêu, mặc dù có bất ngờ gì đi nữa thì cũng sẽ không thể nào ở phía sau mười vạn người được.

Những người còn lại, tiềm lực sắp xếp theo vị giảm dần, người thấp nhất sẽ đi vào cuối cùng.

"Là… là do hắn trì hoãn, không tới nỗi xếp cuối cùng, thế nhưng cũng không xếp ở hàng thiên kiêu được, còn việc kia thì khó mà đoán được."

"Chắc chắn là đệ tử của đạo thống nhỏ nào đó rồi, cố gắng lắm mới thành công tiến vào, nếu không thì làm sao không biết được chứ." Có người lắc đầu.

Mặc dù là người cuối cùng thế nhưng Thạch Hạo vẫn hấp dẫn sự quan tâm của một vài người, bị người khác bàn tán, chỉ là cũng không phải khen ngợi mà thôi.

“Các vị đạo hữu xin cùng nhau hợp lực khống chế, để nhìn thấy cảnh tượng bên trong ba ngàn cánh hoa.” Có Giáo chủ mở miệng.

Không thể ngày nào cũng khống chế được, bởi vì tiêu hao quá lớn, thế nhưng ngày đầu tiên nhất định phải nhìn thấy, xem có biến cố gì hay không.

Dù sao, đây cũng là lần cuối cùng mở ra “Tiên cổ”, ai cũng không thể nói được rằng có vấn đề hay không.

Ầm!

Nơi xa chân trời, một đám Giáo chủ xuất ra pháp lực, lập tức thiên địa tựa như bốc cháy, thần quang lấp lánh chiếu khắp tựa như là đại dương mãnh liệt tiến vào trong cấm khu.

Ba ngàn cánh hoa lập tức chập chờn rồi rút lấy thần lực, đầu tiên là rực rỡ sau đó cứ như là chiếc gương chiếu ra hào quang, lộ ra những cảnh tượng bên trong.

Chính xác, vẫn là ba ngàn con đường đá.

Lúc này, bên trên mỗi con đường đều có rất đông người, tất cả đều gian nan tiến lên phía trước.

Gần năm trăm vạn Tôn giả đang cất bước bên trên thềm đá, mỗi người đều không hề mở miệng, tựa như muốn mình là người đầu tiên xông lên dốc cao kia.

“Không có điều dị thường gì cả, vẫn như trước kia, ba ngàn con đường đá xanh cổ xưa, chịu phải những đại đạo hoàn toàn khác, đứng ở bên trên sẽ chịu phải áp lực cực lớn.” Có Giáo chủ nói.

Con đường như vầy, từ xưa giờ chưa hề biến mất.

Sau đó, có rất nhiều Giáo chủ hợp lực liếp tục khống chế chiếu rọi cảnh tượng phần cuối của bậc thang đá xanh kia.

Nơi đó vô cùng sặc sỡ, là một thế giới như mơ, chỉ là quá mức mơ hồ, không có Tôn giả đi vào thì bọn họ khó mà tra xét đơợc.

"Chờ có người tiến vào thế giới sặc sỡ kia, sau đó chỉ cần viết tên của hắn lên trên cánh hoa là có thể nhìn thấy hắn cùng với những cảnh tượng xung quanh hắn."

Các Giáo chủ thượng giới cũng không hề vội vã, bởi vì bọn họ đều có kinh nghiệm cả, mười ngày đầu tiên chắc chắn sẽ không có người nào tiến vào được, bởi vì con đường đá xanh kia vô cùng khó đi.

Nhưng mà, con đường này sẽ không thể làm khó được các Tôn giả, cuối cùng sẽ vượt qua được, đương nhiên việc này cũng sẽ có thứ tự trước sau.

"Tên kia đang làm gì thế?"

Có một cánh hoa chiếu ra cảnh tượng bên trên một con đường đá, có một Tôn giả đang đặt mông ngồi phịch xuống đó, tay nâng cằm quan sát mọi người tiến lên.

"Là thiếu niên bước vào cuối cùng kia." Có người nói.

Tuy rằng khí hỗn độn lượn lờ, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của hắn thế nhưng vẫn có thể nhận ra được việc làm kỳ lạ này nên sẽ gây nên chú ý cho mọi người.

"Hắn đứng lên rồi kìa, ồ không, là ngồi chổm hổm, hắn… đang đào bậc thang đá xanh kia!" Đám người đờ ra.

"Tên nhóc này, cho rằng nơi đó có bảo tàng chắc, đùa à!"

Trong Tiên cổ, trên con đường đá xanh.

Nơi đây, sương mù tràn ngập, khí tức đại đạo nồng nặc, đồng thời cũng kèm theo áp lực cực lớn, càng về trước thì càng gian nan.

Thạch Hạo hết gõ rồi đánh, tụt lại ở phía sau, hắn đang nghiên cứu

những tảng đá nhìn, nhìn xem thử có gì đặc biệt, có chứa hoa văn đại đạo hay không.

Đáng tiếc, hắn vô cùng thất vọng, không hề nhìn thấy hoa văn rõ ràng. Thế nhưng lại cảm ngộ được, có thể chạm tới một vài mãnh vỡ quy tắc nào đó.

Hắn đứng dậy quan sát cầu thang bằng đá xanh trống trải này, lại nhìn vô số bóng người phía trước thì nhíu mày.

"Không biết lần này có thể tới những cầu thang bằng đá xanh khác không đây?"

Thạch Hạo lẳng lặng tìm hiểu một lát rồi hắn muốn thử nghiệm như thế, so sánh sự khác nhau giữa những con đường với nhau.

Đương nhiên, chủ yếu là hắn vẫn còn muốn tới Tiên cổ tại nơi mà cánh hoa nở ra cuối cùng kia, cũng chính là con đường cầu thang bằng đá cuối cùng kia.

"Ầm!"

Hắn ra tay, một quyền xuất ra đánh xuyên một giới bích, lần này hắn đã thành công, bởi vì lực cản trở giữa hai bên cũng không phải là quá mạnh.

Thạch Hạo hài lòng bước lên một con đường khác, nghỉ chân trong chốc lát rồi lần nữa xuyên thủng giới bích đi qua con đường tiếp theo, mục đích là đi tới con đường được hình thành từ cánh hoa nở ra cuối cùng kia.

Cứ như thế, hắn không ngừng vượt giới bích, rốt cuộc cũng đã tới.

"Hắn đang làm gì thế?"

Bên ngoài có rất nhiều người ngờ vực, tên quỷ này sao lại làm chuyện vô ích thế không biết, có ý nghĩa gì đây.

Đáng tiếc, khí hỗn độn cuồn cuộn, mạnh như bọn họ cũng chỉ thấy được

đường viền mơ hồ, không cách nào nhìn rõ được hình dáng của hắn.

"Nếu như biết tên của hắn thì có thể khắc lên trên cánh hoa, xem rõ thực hư rồi."

"Bỏ đi, bước trên con đường đá xanh này thì từ tuyên cổ cũng như thế, không có gì đặc biệt cả, không đáng giá để tiêu tốn tâm sức quan sát hắn." Có người lắc đầu.

Muốn nhìn một người thì chỉ cần dùng pháp lực chí cường khắc tên người đó lên trên cánh hoa của hoa tiên, lúc đó sẽ hiện ra hình ảnh thế nhưng lại tiêu tốn rất nhiều.

Nhưng tới hiện tại, dù là Lục Quan vương Ninh Xuyên, truyền nhân Tiên điện hay là những quái thai cổ đại khác cũng chưa hề được khắc lên, chờ bọn họ sau khi tiến vào thế giới sặc sỡ kia thì mới tiến hành.

Rất nhanh, ngày hôm đó kết thúc, mặc dù mọi người hợp lực thì cũng cảm thấy khó chịu, không thể tiếp tục vận chuyển pháp lực nữa, ba ngàn cánh hoa từ từ mờ đi.

Trên thực tế, dù là sáu bảy ngày trôi qua thì cũng không có người nào truyền pháp lực vào cả, bởi vì bọn họ biết được, những Tôn giả này đều đang bước trên những con đường đá kia, người nhanh nhất trong lịch sử cũng phải tốn tới mười ngày thì mới có thể thành công đi hết.

Trong lúc này, bên ngoài khu vực không người có ba ngàn tấm bia ngọc thạch cực lớn vô cùng trong suốt, bóng loáng như gương.

Hiển nhiên, mỗi một bia đá sẽ tương ứng với một cánh hoa.

Bởi vì, chỉ có nhân vật mạnh mẽ thì mới có thể khống chế pháp lực và từ trên những cánh hoa này sẽ thấy được một vài tình huống bên trong, còn những tu sĩ có tu vi không đủ thì sẽ không cách nào nhìn thấy được.

Sau khi bia đá được dựng lên thì các giáo chủ có thể nhìn thấy những

cảnh tượng bên trên cánh hoa, có thể triển khai pháp lực để chiếu rọi lên trên bia đá, như thế mọi người đều có thể nhìn thấy cả.

Ngày thứ chín, đông đảo Giáo chủ lại lần nữa khống chế pháp lực, để cánh hoa tựa như gương chiếu rọi tình huống của Tiên cổ.

"Ồ, nhanh thật, có người gần tới điểm cuối rồi, gần tiến vào thế giới sặc sỡ kia rồi, còn nhanh hơn trước kia một ngày!"

Ngoài ra, mọi người còn nhìn thấy những cuộc đại chiến, ở phần cuối của một vài cầu thang đá xanh dâng lên thần quang, đại chiến vô cùng kịch liệt, sát phạt không thôi.

"Đó không phải là Lục Quan vương Ninh Xuyên hay sao, các ngươi xem kia, đó là một con rồng được hóa từ chuỗi châu, thứ này đang chiến đấu với một người vô cùng kịch liệt!" Mọi người thán phục.

"Chuẩn, chính hắn!"

"Nhanh, nhanh viết tên hắn lên trên cánh hoa đi, phải xem thật rõ!"

Có Giáo chủ xuất thủ, tĩnh tâm nhìn thật chăm chú, dùng pháp lực lớn lao cách xa vô tận hư không khắc xuống hai chữ Ninh Xuyên lên trên một cánh hoa.

Sau đó, cánh hoa đó phản chiếu vô cùng rõ ràng cảnh tượng nơi đó, quả nhiên là hắn!

Ở ngoài vùng cấm, một tấm bia đá vô cùng lớn phát sáng, cảnh tượng mà đám Giáo chủ đã nhìn thì đang được chiếu bên trên, tất cả mọi người đều nhìn thấy rõ.

"Ninh Xuyên, hắn đang chiến đấu với một người con trai lạ hoắc."

"Không, người kia rất nổi danh, là một vị quái thai cổ đại, tên là Lý Phồn Minh, tuy rằng chỉ xuất hiện có đúng một lần thế nhưng nghe đâu ở đời

đó, hắn đã giết một tên Tứ Quan vương*.

(*): Tứ Quan vương ở đây cũng không phải là tên, mà là ám chỉ những tên quái thai đã đạt hạng nhất trong những lần Trăm sông tụ biển diễn ra, có nghĩa là người vô địch tới bốn lần. Tương tự như Tam Quan vương, Lục Quan vương…

Mọi người nghe thế thì chợt hít vào ngụm khí lạnh.

Sau đó có Giáo chủ viết tên của truyền nhân Tiên điện xuống một cánh hoa, kết quả thì giật mình phát hiện, hắn cũng đang đại chiến với người khác, hơn nữa cũng rất kịch liệt.

"Đó là người nào?" Rất nhiều người kinh hãi nhìn chằm chằm cảnh tượng lấp lánh trên bia đá kia, vẻ mặt tràn ngập vẻ khó tin.

Đối thủ của truyền nhân Tiên điện chính là một chàng trai ngập tràn hỏa diễm, trong tay của hắn có cầm một góc của chiếc khay thần đang bùng phát ra thần uy kinh khủng!

"Một góc của… Khay Luân hồi!" Có Giáo chủ trợn tròn cả hai mắt.

"Không thể, chí bảo bực này dù không hoàn chỉnh thế nhưng cũng không cách nào mang vào được." Có người lắc đầu không tin.

"Cái khay kia có gì đó kỳ lạ, không có phát huy ra được uy lực của chí bảo, vì thế mới mang vào được?"

Tấm bia đá này gợi nên náo động, rất nhiều người vây quanh xem chiến.

"Thập Quan vương đâu rồi, được xưng là người mạnh nhất trong Tôn giả, mau viết tên của hắn đi." Có người khuyến khích.

Rất nhanh, một bóng người xuất hiện, chỉ là hắn đang yên lặng đứng nơi đó, không hề đại chiến với ai, hắn cứ đều bước tiến tới, sắp sửa tiến vào thế giới sặc sỡ kia.

“Đúng rồi, không phải có cái tên quái thai cổ đại chưa hề nhen nhóm qua Thần hỏa hay sao, lấy tu vi Tôn giả cảnh của mình thế nhưng lại xuất sắc đạt được đệ nhất thiên hạ, nhìn xem thử hắn như thế nào rồi.”

Sau đó không lâu, bên trên một bia đá lớn hiện ra một sinh linh, tên này cũng vô cùng bình tĩnh không hề có giao thủ với ai, hiển nhiên dọc theo đường đi này hắn cũng chưa hề gặp được sinh linh cùng cấp với mình.

Nhưng mà, đối diện với con đường đó lại phát ra hào quang vô cùng lấp lánh khiến người khác khiếp sợ.

“Đó là gì, sao giống công pháp của Thiên Nhân tộc thế!”

Mọi người ngờ vực, sơ đại U Vũ của Thiên Nhân tộc thì còn lâu mới được như thế, đây là người phương nào mà lại có thần thông tuyệt thế như thế, chuyện này quả thực khó mà tin được, khiến người khác không biết nói gì cả.

“Đừng nói là, hắn chính là tam thạch Thiên quân từng mất tích kia nhen!” Có một vị Giáo chủ nói.

“Nhanh, viết cái tên tam thạch Thiên quân thử xem.” Kết quả, sau khi cái tên này được khắc xuống cánh hoa thì lập tức lộ ra một sinh linh.

Chính xác, chính là tam thạch Thiên quân từng mất tích ở trong dòng sông lịch sử, vậy mà hắn lại chưa chết!

Lúc này, một mình hắn lại đang độc chiến với năm đại chí tôn trẻ tuổi khác, mỗi một người đều vô cùng kinh khủng thế nhưng tất cả đều bị hắn áp chế!

“Thật là lợi hại, không hổ là nhân vật trong truyền thuyết.”

Mọi người lần lượt viết những cái tên lấp lánh hào quang soi sáng cổ kim lên trên cánh hoa để xem tình trạng hiện giờ của bọn họ, sau khi nhìn thấy thì không ai không chấn động, trong lòng nổi sóng chập trùng.

Những cái tên lấp lánh kia, tất cả đều chiếu ra hào quang chói mắt, mỗi người đều vô cùng mạnh mẽ, tiềm năng vô tận!

“Hoang đâu, hắn ở đâu, thế nào rồi?”

“À, còn có tên đời sau tội huyết nữa, nhìn thử hắn đã tới bước nào rồi, đến cùng là ra sao.”

Có Giáo chủ nói thế.

Cũng trong lúc đó, bên người của Bất lão Thiên tôn Tần Trường Sinh có người nhỏ giọng nói: “Lão tổ, có nên thử xem thiếu niên ở hạ giới kia có còn sống hay không, gần đây con có nhận được một vài bí ẩn.”

Tần Trường Sinh nghe thế thì cũng không có tỏ thái độ gì.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 818: Thân Phận Rõ Ràng

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Tội, hắn ở đâu, thế nào rồi? Một đám Thần vô cùng "nhớ nhung", tất cả đứng chung một chỗ, vẻ mặt chẳng hiền lành chút nào.

"Đại khai sát giới ở Linh giới, giết đệ tử của giáo ta, giết môn đồ của chúng ta, trên tay hắn dính đầy máu tươi, ta hi vọng hắn sẽ không có chết ngay lập tức ở trong "Tiên cổ", mà phải rước lấy hàng loạt kết quả thảm bại sau đó mới bị tiêu diệt!"

Có người nói, những người khác nghe thấy thế thì gật đầu đồng tình, vẻ mặt mang theo thù hận.

Bọn họ là những đại giáo tới từ Yêu long Đạo môn, Hỏa Vân động, La Phù Chân cốc, bản thân bọn họ đã trải qua cuộc chiến ở linh giới, đời sau Tội huyết đã đại khai sát giới khiến bọn họ cảm thấy nhục nhã và bị sỉ nhục.

Trận chiến đó đã qua đi được ba ngày thế nhưng vẫn còn có thể cảm nhận được sự mãnh liệt ấy, Chân Thần bị giết, Thiên Thần gặp nạn, thiếu niên kia như Ma vương tàn sát khắp Linh giới.

Mấy người này giờ nghĩ lại thì vẫn rùng mình, ấn tượng quá sâu, cứ như là một giấc mộng vậy.

Động chủ của Hỏa Vân động là một ông lão tóc đỏ, vóc người nhỏ ốm, cũng không hề uy phong mạnh mẽ thế nhưng ánh mắt lại rất sáng cứ như là hai vầng huyết nguyệt đang phát ra hào quang vậy.

Hắn bước ra từ trong một chiến xa hừng hực ngọn lửa mang theo khí hỗn độn, mỗi một bước hạ xuống thì xung quanh đều là phù văn Hỏa đạo, khí tức đại đạo kinh thế.

"Tội!"

Hắn đứng đối diện với khu vực không người, khống chế pháp lực rồi dùng tay khắc thành chữ vào trong không gian, bên trên cánh hoa óng ánh kia càng thêm rực rỡ, nơi đó xuất hiện hoa văn dại đạo chiếu rọi cả chư thiên.

"Ồ, cái tên thật là lấp lánh, lại còn kết hợp với cả Đạo nữa chứ!" Có người kinh ngạc, một vài Giáo chủ quay đầu nhìn lại.

Cũng trong lúc đó, rất nhiều Thần chờ mong, ai nấy đều nhìn về cùng một bia đá, bên trên cánh hoa Tiên đạo ấy xuất hiện cảnh tượng khiến bọ họ lộ vẻ kinh ngạc.

Chữ này có chút quái lạ, sau khi khắc xuống thì nơi cánh hoa lại xuất hiện cảnh tượng kỳ dị, phù văn sáng rực đan dệt lấp lánh cứ như là một vầng thái dương đang thiêu đốt vậy.

Rất rõ ràng, cánh hoa này lấp lánh thần thánh hơn những cánh hoa bình thường khác.

"Chuyện gì thế này, chữ cái kia lại còn ăn khớp với thần vận đại đạo hay sao?" Rất nhiều Thần đều ngớ người nhìn chằm chằm bia đá to lớn kia, mắt không hề rời.

"Là chữ Tội!" Ngoại trừ đám tu sĩ của Hỏa Vân động, La Phù Chân cốc đang chăm chú ra thì một vài đại tộc thượng giới không có liên quan gì cũng trông lại.

"Chữ đó sao lại như thế?" Rất nhiều người nhíu mày có chút không hiểu.

Nên biết, đây là một chữ cũng không hề sạch sẽ ở thượng giới, đại biểu

cho máu và quá khứ, hiện giờ khi nhắc tới thì đều ám chỉ sinh linh của Tội châu.

"Xuất hiện rồi, là… hắn."

Rất nhiều người kinh ngạc.

Bia đá như gương xuất hiện cảnh tượng bên trong Tiên cổ, bọn họ nhìn thấy một thiếu niên vô cùng thong dong và bình tĩnh, không hề chinh chiến với bất kỳ ai.

Bởi vì, hắn đang ở phía sau cùng, đồng thời hắn cũng không phải xông về trước mà là đi tạt sang ngang.

"Là người cuối cùng!"

Không ít người đều biết, đây chính là thiếu niên cuối cùng bước vào Tiên môn, là người ngậm ngùi ngồi gỡ một vài cục đá bên trên bậc thang xanh kia.

Hắn thuộc loại khác người, hai tay chắp sau lưng, từ trên đường xuyên thủng giới bích rồi bước lên một con đường đại đạo khác, sau khi nghỉ chân cảm ngộ thì lần nữa xuyên thủng giới bích.

Người khác thì tiến về trước, còn hắn thì đi sang ngang.

"Đời sau tội huyết!"

Rất nhiều người cắn răng, người của Yêu Long Đạo môn hận nhất là thiếu niên này, thủ đoạn của hắn quá bá đạo, giết hết người của bọn họ, đặc biệt là một vị Thiên Thần đã bị Diệt Hồn châm phế bỏ vô cùng thê thảm.

Cho tới lúc này hắn cũng chỉ như một cái xác bỏ đi, dù là Yêu Long đạo chủ tự mình cứu chữa thế nhưng cũng không có tỉnh lại.

Đương nhiên, việc này cũng là tự hắn làm bậy mà thôi, nếu không phải cây ma châm tự mình tế luyện ra quá mức ác độc và bị thiếu niên kia đoạt

được, rồi sau đó phản ngược lại thì làm sao rơi vào cảnh này.

"Hắn đang làm gì thế?"

Người này quá kỳ lạ, không hề vội vã tiến tới mà lại lưỡng lự ở phía sau, từ từ đo đạc từng bước, yên lặng thể ngộ, chẳng lẽ muốn hiểu hết ba ngàn con đường đá này.

Bỗng nhiên, thiếu niên này quay người nhe răng nở nụ cười vô cùng tươi rói với tất cả mọi người, hàm răng trắng bóng, con mắt trong veo.

"Đáng ghét, đáng ghét, đáng ghét!"

Người của Yêu Long Đạo môn, La Phù Chân cốc chửi rủa, trên tay của tên ma tinh này dính đầy máu ấy vậy lại còn nở nụ cười rực rỡ như vậy.

"Thiếu niên này quá nhạy cảm, thần giác mạnh mẽ vượt quá tưởng tượng của chúng ta, cũng không hề kém với những tên quái thai của cổ đại." Một vị Giáo chủ nói.

Thông qua cánh hoa Tiên đạo để quan sát Tiên cổ, những thiên tài đứng đầu chắc chắn sẽ có cảm giác. Bởi vì, ánh sáng mà cánh hoa Tiên đạo dao động tuy rằng yếu thế nhưng rồi cũng sẽ chạm vào người bọn họ.

Là đang âm thầm khiêu khích ư?

Đột nhiên có người sợ hãi hét lên, nơi xa xa có một tấm bia đá phát ra ánh sáng ngút trời, đó là một luồng kiếm khí lạnh lẽo cứ như ánh sáng hỗn độn bắn ra, rõ ràng là ở bên trong Tiên cổ thế nhưng phảng phất xuyên thấu qua bia đá rồi truyền ra ngoài vậy.

"Tên mập đó là người phương nào, chỉ một chiêu kiếm đã chém lìa cao thủ trẻ tuổi đệ nhất của Địa Ma tộc!"

Vốn là, Giáo chủ của Địa Ma tộc muốn nhìn thử tuấn kiệt của tộc mình có biểu hiện như thế nào, kết quả nhìn thấy tình cảnh như vậy nên những

người khác cũng có thể thấy được theo, như thế mới tạo nên sự kinh ngạc kia.

Trên con đường đó, một thiếu niên bụ bẫm trông vô cùng hiền lành, nhưng cả người lại phát ra chục tia kiếm khí.

“Hắn lại ra tay nữa kìa!”

Mọi người kinh ngạc phát hiện, không chỉ có cao thủ trẻ tuổi đệ nhất Địa Ma tộc mà còn tới mấy cường giả kiệt xuất vô cùng nổi danh, đầu của từng người lần lượt rơi xuống đất sau khi ánh kiếm đó quét qua.

“Tên nhóc này quá lợi hại, đó là… Sát trận thứ ba thượng giới!” Có người biến sắc.

Sát trận thứ ba, dù là đạo thống cổ lão cũng phải thèm thuồng, sát trận này có danh tiếng rất lớn, vang dội cổ kim, thế nhưng lại bị tên nhóc này khắc vào trong cơ thể!

Nên biết, Sát trận thứ nhất trước nay vẫn chưa hề xuất hiện, Sát trận thứ hai thì gần như thất truyền, còn Sát trận thứ ba này lại có uy lực mạnh tới tuyệt đỉnh, một khi bố trí được thì dù là Giáo chủ cũng có thể giết.

Nghe đâu, đây chính là sát trận trong hỗn độn, được hình thành trước cả trời đất xuất hiện.

“Hắn tên là Tào Vũ Sinh, từng xuất hiện ở trong bí cảnh Nguyên Thiên, có quan hệ rất thân mật với Hoang.” Có người mở miệng nói ra tên của hắn.

“Vèo!”

Lại là một luồng ánh sáng kinh diễm bay ra, mọi người chiến đấu với Tào Vũ Sinh đều bị giết sạch, nơi xa không có một ai dám ra tay nữa, trên bậc thang đá kia trở nên “bằng phẳng”, một mình hắn tiến bước.

“Nhìn thử nào, Hoang ở đâu!”

Khi nhìn thấy một tên mập với vẻ mặt hiền lành thế nhưng ra tay lại tàn nhẫn như vậy, phát uy ở nơi đó nên khiến mọi người muốn biết Hoang – người từng liên thủ với hắn hiện giờ ra sao.

Lần này, không chỉ một vị Giáo chủ muốn xuất thủ, bởi vì phong ba mà Hoang gây ra quá lớn.

"Hoang!"

Chủ Minh thổ ra tay, nhân vật có cấp bậc kinh khủng thật sự đã bắt đầu khắc chữ vào trong hư không, xung quanh có vô tận xương trắng, còn có sương mù màu đen lan tràn.

"Ồ, hình như khắc sai thì phải, sao vẫn là hắn thế?" Mọi người vô cùng kinh ngạc.

Bên trên cánh hoa sau khi được khắc xuống chữ Hoang thì lập tức chiếu ra cảnh tượng chân thật, trên bia đá cũng chiếu theo, một thiếu niên lại xuất hiện và cũng nở nụ cười tươi như đóa hoa đối diện với mọi người.

Hiển nhiên, hắn lại cảm giác được nên chủ động nhìn về hư không, như là đang nhìn mọi người vậy.

"Đây không phải là đời sau tội huyết à, sao lại xuất hiện hình ảnh của hắn?"

"Đúng rồi, ba ngày trước hắn từng tàn sát người của Hỏa Vân động, Yêu Long Đạo môn, có người nói hắn còn trả đũa giết chết một vị Thiên Thần nữa."

Có người nói ra sự thật khiến cho sắc mặt của đám đại giáo kia đều âm u, trái tim như bị chảy máu.

"Câm miệng, Tội chính là Hoang, Hoang chính là Tội!" Có người nói.

Bình tĩnh trong giây lát lập tức nơi đây trở nên nhốn nháo, tất cả mọi

người đều ý thức được, người này có tới hai thân phận!

"Trời ạ, Hoang chính là Tội, Tội chính là Hoang, chẳng trách ta lại cảm thấy quen quen, hóa ra hai người là một!"

Chân tướng vừa hiện liền khiến nơi đây sục sôi, tạo nên sóng lớn mênh mông, tu sĩ các giáo đều giật mình.

"Chuyện này…"

Các giáo Yêu Long Đạo môn, Hỏa Vân động, La Phù Chân cốc đều tức giận không thôi, sắc mặt tái xanh, tới tận giờ mới biết chân thân thật sự mẻ thù của mình.

"Sao lại có cái lý này chứ!" Có một vài tên Thiên Thần đứng ngồi không yên, ước ao nhảy thẳng vào Tiên cổ để giết chết hắn.

Đặc biệt là nụ cười tươi rói của thiếu niên kia, lại còn quay về phía bọn họ cứ như là đang giễu cợt vậy, khiến người khác hận tới nghiến răng nghiến lợi.

Chính xác, đó chắc chắn là giễu cợt, là cố ý thể hiện trước mặt quần hùng.

"Tức chết đi mà!" Có người gào thét.

Hoang, đệ tử của Đạo tràng Chí Tôn, đời sau tội huyết, dù là thân phận nào đi nữa cũng đủ lay động mười châu, lại còn những chuyện mà hắn làm ra đủ danh chấn các giáo.

Chuyện này… ấy vậy mà lại là một người!

Thiên Nhân tộc, Minh tộc, Tiên điện, Hỏa Vân động… vô số người không cách nào bình tĩnh được, thiếu niên này có hai thân phận, mỗi một thân phận đều rất yêu tà.

Thời gian rất lâu sau nơi đây cũng không thể yên tĩnh lại được, tất cả

mọi người đều nhìn chằm chằm tấm bia đá đó, muốn nhìn thấu người ở bên trong.

Mãi tới tận rất lâu sau, bên trên một bia đá khác truyền tới liên tiếp những tiếng kinh hô thì mới đánh tan không khí quái dị nơi này.

“Một cường giả, mạnh mẽ vô biên, hắn… sở hữu Trùng đồng!”

“Cái gì, ở nơi nào?!”

Rất nhiều cường giả chen chúc tới nhìn tấm bia đá đó, tất cả đều chấn động, người trẻ tuổi kia quá mạnh mẽ, một đôi mắt bắn ra hai chùm sáng đủ để quét ngang quần địch.

Đó là một người trẻ tuổi anh tuấn, con mắt óng ánh rực rỡ hơn cả mặt trời, hắn cơ bản không hề động thủ mà chỉ dựa vào con mắt này đủ để giết chết hết thảy địch thủ.

Có tới mười mấy sinh linh đang vây công hắn, trong đó cũng có mấy tên từng là người mạnh nhất của các đại châu nên bị người khác nhận ra.

“Hoàng kim cự nhân, chó ba đầu Địa ngục, Hỏa Liệt nhân, thánh nữ U Vân tộc…”

Những tộc này vừa ra thì ai nấy đều chấn động.

“Ầm!”

Tiếng vang thật lớn, Trùng đồng xé thiên địa, những người kia đều lõm vào trong một hư không, bị tan nát, bị tiêu diệt sạch!

Một đám cao thủ bị giết chết như thế, việc này chấn động không gì sánh nổi!

“Quá mạnh mẽ, hắn là ai?”

“Nếu như không có nhầm thì hắn là Trùng đồng giả của thư viện Thiên

Vẫn, nghe nói hắn tới từ hạ giới!”

Rất nhanh, thân phận của Trùng đồng giả bị lộ ra ngoài ánh sáng khiến đám người kinh sợ, dù là đại Giáo chủ cũng không thể bình tĩnh được, bởi vì từ xưa tới nay Trùng đồng giả đều mang theo danh tiếng, được xưng là thần thoại bất bại!

“Trùng đồng, quả thật là mạnh tới mức không còn gì để nói, lại được lão quái vật của Thiên Vẫn châu tự mình bồi dưỡng, dốc hết mọi của cải. Nhưng mà, nghe nói hắn từng bại qua một lần.”

“Cái gì, thua dưới tay người phương nào?” Rất nhiều người thay đổi sắc mặt, ai cũng muốn biết cả.

“Hạ giới, một thiếu niên tên là Thạch Hạo, hai người từng chiến đấu rất kịch liệt, Trùng đồng thua, và đây là lần thua duy nhất.”

Việc này khiến nỗi lòng của mọi người không cách nào yên được, mạnh như Trùng đồng, tuyệt đối là một trong những chí tôn trẻ tuổi mạnh nhất thế gian, nhất định sẽ tỏa ra hào quang rực rỡ trong Tiên cổ thế nhưng lại từng bại một lần!

“Thạch Hạo, thiếu niên kia…” Nhắc tới cái tên này thì một số người hiểu rõ, biết hắn từng làm gì ở hạ giới.

“Hạo nhi, nếu như con còn sống thì nhất định cũng sẽ vang danh thiên hạ, có tiền đồ vô hạn…” Chỗ Tần tộc, mẫu thân của Thạch Hạo ứa nước mắt.

Thạch Tử Lăng sớm đã nắm chặt nắm đấm không hề nói một lời nào mà chỉ tập trung về phương hướng của Tiên điện.

“Nhìn hậu nhân của ta xem sao.” Bất lão Thiên tôn Tần Trường Sinh ra tay, khắc bên trên một cánh hoa.

Tần Hạo, hai chữ này rực rỡ rạng ngời, hào quang sáng chói, sau đó một

thiếu niên hiện ra chiếu hiện lên trên bia đá.

“Bộ ngực của hắn…”

Tần Hạo vừa mới xuất hiện thì lập tức gợi nên những tiếng kinh ngạc khắp nơi, ở nơi bộ ngực có tiên quang ngập tràn tẩm bổ cho toàn bộ thân thể, quả thật là “vạn pháp bất xâm”!

Ở xung quanh, từng cường giả bị quét bay, cơ bản không cách nào tới gần được.

“Đó không phải là người mạnh nhất của Duyễn châu sao, lại bị Tần Hạo giết chết rồi!”

“Thần tử của Thiên Vũ tộc cũng thất bại, bị một vệt ánh sáng phát ra từ bộ ngực ấy xuyên thủng, mạnh thật, đó là bảo thuật gì thế?”

Mọi người kinh ngạc.

Rất nhiều cao thủ Thần hỏa, Chân Nhất cảnh đều thay đổi sắc mặt.

Dù là một vài Giáo chủ cũng lộ vẻ kinh dị, thiếu niên này không hề đơn giản.

“Hắn tên là Tần Hạo, chính là hậu nhân của Bất lão Thiên tôn, được xưng là Song cốt Chí tôn, hiện giờ quả nhiên đã trưởng thành rồi, không hề đơn giản nha.” Dù là một số bá chủ cũng thầm than thở càng khiến người khác giật mình hơn.

Tần tộc, tất cả mọi người đều lộ nụ cười tươi, biểu hiện của Tần Hạo quá kinh diễm.

Dù là Tần Di Ninh, tuy trong mắt ngấn lệ nhưng lúc này cũng lộ nét vui mừng, dần dần lộ ra ý cười.

“Hắn tại sao lại có tới hai Chí Tôn cốt thế?” Thượng giới mênh mông, cũng không phải tất cả mọi người đều biết chuyện này.

“Hẳn là có quan hệ với huynh trưởng của hắn, một trong hai khối cốt chính là huynh trưởng của hắn sau khi chết tặng cho.”

Lời này vừa ra khiến một đám người ngớ người, trong lòng chấn động không thôi, một nhà có tới hai Tôn? Đáng tiếc mà, huynh trưởng của hắn đã chết, chỉ có thể đưa cốt này cho hắn mà thôi.

Dù là người biết nội tình bên trong cũng lộ vẻ khác thường, nhớ tới những chuyện khi xưa.

“Tên Thạch Hạo này không hề đơn giản, Trùng đồng cũng có quan hệ với hắn, mà hắn đã chết thế nhưng vẫn còn có thể tạo nên một tên đệ đệ lợi hại như vầy.” Không ít người thán phục.

“Là Thiên tôn tạo nên!” Một số người của Bất Lão sơn sửa lại, không thích nghe cách nói này.

“À, không có ai nguyện ý khắc xuống cái tên Thạch Hạo này sao?” Có người nói.

Mọi người không hiểu, một người đã chết vì sao lại còn muốn khắc tên, cơ bản là chưa hề tới thượng giới này.

“Thiên Nhân tộc, hay là đã biết chuyện gì đã xảy ra.”

Thiên Nhân tộc nghe thấy thế thì không khỏi thất kinh, lập tức liền hiểu, bí mật mà trong tộc đạt được đã bị tiết lộ ra ngoài, bị một số người của ngoại giới biết được.

Đúng lúc này, bên trong một cung điện đồng lao ra một bàn tay lớn lượn lờ khí hỗn độn, hắn không ngừng xoẹt xoẹt điểm điểm vào trong hư không, khắc xuống hai chữ Thạch Hạo.

Đây chính là người của Tiên điện, bọn họ đã ra tay!

Bên trên cánh hoa phát sáng, bia đá đồng loạt xuất hiện, kết quả bóng

người của một thiếu niên xuất hiện, vẫn là nụ cười tươi rói như trước.

Tất cả mọi người đều há hốc miệng, đây là lần thứ ba hắn xuất hiện, vẫn khiến tất cả mọi người hóa đá, tất cả đều trợn tròn mắt.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 819: Từ Nay Ta Chính Là Ta.

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Lần thứ ba!

Hắn, lại xuất hiện lần thứ ba!

Tất cả mọi người đều tê dại, vẻ mặt cứng đờ, chuyện này tựa như gặp quỷ vậy!

Đáng giận nhất chính là, vẫn khuôn mặt tươi cười kia, lần sau xán lạn hơn lần trước, che mờ cả ngôi sao và mặt trăng, hắn chủ động đối diện với quần hùng, cứ thế đứng nơi đó nở nụ cười rạng ngời.

"Gặp quỷ rồi, tại sao lại là hắn!?" Rốt cuộc cũng có người hét lớn, âm thanh cao chót vót, quá là yêu tà mà.

Hết lần này tới lần khác, là đang thử thách thần kinh của mọi người hay sao? Hai thân phận, ba thân phận, thật sự là đang khiêu chiến tâm tình và cảm nhận của người khác mà, cả đám người ngây dại.

Vẻ mặt hiện giờ của hắn nhìn chẳng ra chút điệu bộ gì, tựa như là hoa vô cùng quyến rũ, xinh đẹp vô cùng, nở nụ cười đứng yên nơi đó tựa như muốn ăn đòn vậy!

"Không thể, tuyệt đối không thể!" Có người không cách nào chịu được đả kích này nên hét lớn, họ biết được nội tình, biết Thạch Hạo là ai.

"Hắn chết ở hạ giới rồi, đã sớm xác nhận qua, làm sao có khả năng nhảy

lên tới tận đây, tuyệt đối có vấn đề, hơn nữa còn là vấn đề rất lớn!" Có cường giả la lớn.

Tình cảnh như thế này rất kỳ lạ, một hai lần thì còn chấp nhận, đằng này lại tới lần thứ ba, cấu xé thần kinh của mọi người, khiến đám Giáo chủ không biết nói gì nữa.

Đặc biệt, đám người có quan hệ với Hoang cùng với nhóm người cừu oán với Tội thì cảm thấy vô cùng nhục nhã!

Tuyệt đối là cố ý, thiếu niên này cố ý giễu cợt bọn họ, lần sau dùng thân phận kinh khủng hơn lần trước xuất hiện, chỉ cần nhìn nụ cười kia là đủ biết, từ đầu tới cuối đã không có ý tốt rồi!

"Ta không tin là hắn, đã được nhiều người xác minh ở nhiều phương diện, dù là những đại tộc lớn cũng đã chứng kiến hắn bị chết ra sao thì làm sao có khả năng phục sinh chứ, hơn nữa còn nhảy nhót cười đùa tới thượng giới, việc này có âm mưu!"

Người có suy nghĩ như thế này không ít, dù là một vài Thiên Thần cũng cho là như thế, bởi vì bọn họ không tài nào chấp nhận được tình huống mà bản thân đang nhìn thấy, cảm thấy đây là sự giả dối.

Nơi đây không cách nào bình tĩnh được mà trở nên ầm ĩ, không biết có bao nhiêu người vọt tới trước tấm bia đá này và nhìn chằm chằm thiếu niên kia, sau đó lớn tiếng nghị luận.

Trong nháy mắt, nơi đây chấn động tựa như là phát sinh sóng thần, bởi vì tiếng người bàn luận vô cùng huyên náo.

Việc này khiến người ta cảm thấy khó mà tin nổi!

"Chư vị, ta cảm thấy đây chắc chắn là âm mưu, tất cả đều là giả hết!" Có người dù chết cũng không chấp nhận nên nói thế.

Tiên cổ, bên trên bậc thang đá xanh.

Thần giác của Thạch Hạo vô cùng nhạy cảm siêu phàm nên tự nhiên cảm giác được, hắn biết có người đang khắc tên của mình lần thứ ba, mượn nhờ cánh hoa Tiên đạo thể quan sát động thái của hắn.

Vì vậy nên hắn rất phối hợp, cố gắng ưỡn ngực nở nụ cười về hư không, nụ cười rất thuần phát, con mắt còn nháy nháy một cái.

Ngoài ra, hắn còn vẫy tay làm như vô cùng thân thiết, chào hỏi tất cả mọi người.

Bên ngoài, cả đám người đều khâm phục về độ dày da mặt của tên nhóc này, là đang chọc tức người khác ư?

"Haizz, rốt cuộc cũng đã tiến vào Tiên cổ rồi, cũng không còn sợ đám già chẳng biết xấu hổ quan tâm ngày đêm nữa, có thể là chính mình, chờ lúc ta ra ngoài thì sẽ khiến các ông đẹp mặt."

Thạch Hạo khẽ nói, ngoại giới không thể nghe được thế nhưng có thể đọc được khẩu hình miệng của hắn, đám già này là hạng người nào? Thần linh chiếm đa số ở đây nên họ tự nhiên hiểu được ý nghĩa bên trong.

Lúc này, một đám người sắc mặt biến đen, khó mà kìm chế được.

Đặc biệt là đám Yêu Long đạo môn, Hỏa Vân động, La Phù Chân cốc, những đạo thống này cố gắng nén lại cơn giận, mới vừa nãy đã biết kẻ thù là ai, thân phận đã được xác định.

Thế nhưng, không lâu sau lại phát hiện ra, đó cũng không phải là thân phận thật sự của hắn.

Cho tới phút này thì bọn họ mới sáng tỏ được, tên kia là ai, đây quả thật là sỉ nhục và căm uất, cặp mắt của đám Chân Thần bốc lửa, ước rằng có thể ăn tươi cả người hắn.

Dù là một vài Thiên Thần cũng kìm nén không được, nhìn thấy nụ cười hài lòng sung sướng kia cứ như là một cái tát vô cùng vang dội giáng lên mặt

bọn họ.

“Từ nay về sau có thể là chính mình, thể hiện ra thân phận thật sự của ta!”

Thạch Hạo vừa nói vừa xoa xoa khuôn mặt của mình, đồng thời thân thể bắt đầu giãn nở, vang lên những tiếng lốp bốp như rang đậu, lập tức hắn cảm thấy toàn thân trở nên khoan khoái.

Dáng vẻ của hắn thay đổi, con mắt trong suốt sáng sủa, dung mạo đẹp lên không ít, trong vẻ thanh tú lại có khí chất xuất trần, có thể xưng là phong thần như ngọc, siêu phàm thoát tục.

Bây giờ, hắn đã lớn, đã không còn dáng vẻ non nớt của mấy năm trước, hiện giờ đã trưởng thành hoàn toàn, tuấn lãng và siêu nhiên, có vẻ Tiên đạo.

“Ta xin thề, từ đây sẽ là chính mình, không để cho bất ý người nào gây hấn với ta!” Thạch Hạo trịnh trọng thề, hắn muốn trở nên mạnh mẽ ở trong Tiên cổ này, muốn bản thân lớn mạnh, thực lực tăng lên, là chúa tể trên con đường của chính mình, không cần phải hóa trang thành người khác.

“Là hắn… chính là hắn!”

Bên ngoài có người kinh ngạc thét lên, hoàn toàn nhận ra hắn, đây tuyệt đối là thiếu niên năm xưa thế nhưng lại cao hơn một cái đầu, vẻ phi phàm càng tăng mạnh.

Tấm thân cao ráo, mái tóc đen dày, ngũ quan tinh xảo, lông mi cong dài, mắt to linh động, hơn nữa da dẻ lại óng ánh như ngọc thạch, cả người đều lưu chuyển bảo huy, phong thái khó dùng lời để tả.

“Sao lại là hắn?!” Lúc này, người của Minh thổ đều lộ vẻ kinh ngạc.

“Một kẻ đã chết nay lại xuất hiện, hắn chính là người đã phá hoại kế hoạch lớn của ta!” Bên trong chiến xa bằng tinh huyết của Thiên quốc truyền ra lời nói âm u và lãnh khốc, kèm theo vẻ phẫn hận vô biên.

Bảy thần hạ giới, kết quả lại bị một thiếu niên ngăn cản toàn bộ, đánh giết sạch sẽ, chính là người này, thế nhưng hắn lại sống, đồng thời cũng đã tới thượng giới.

"Hạo nhi!"

Một tiếng réo tan nát cõi lòng vang lên từ nơi Tần tộc.

Hai mắt của Tần Di Ninh sớm đã nhòe đi, nàng thật sự không cách nào tin tưởng được, bóng người kia ấy vậy mà lại còn có thể xuất hiện, bao nhiêu lần thức tỉnh từ trong mơ với hai má đẫm lệ nóng.

Bao nhiêu lần mơ thấy, bao nhiêu lần nhớ nhung, nàng lúc nào cũng suy nghĩ về đứa con ở hạ giới kia, cho rằng sẽ không bao giờ gặp lại được nữa, sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.

Nhưng mà hôm nay, ở đây, tại trong Tiên cổ, thiếu niên kia vẫn chạy nhảy hoạt bát, rồi còn nở nụ cười tươi với nàng, hắn… vẫn còn sống!

Người xung quanh liếc mắt nhìn về nơi đây, đây chính là mẫu thân của Thạch Hạo sao? Là mẹ đẻ của một chí tôn tuổi còn rất trẻ!

Người của Tần tộc ngây dại, không hề nghĩ rằng sẽ xuất hiện tình cảnh như vầy, thiếu niên này không ngờ lại sinh sống đầy vui vẻ, thậm chí có thể nói, mạnh mẽ cường tráng như Chân long!

"Đại sự" hắn làm quá nhiều, việc nào mà không kinh động mười phương, chọc thủng trời cao, kết quả chẳng hề có sự việc đáng tiếc gì xảy ra cả.

"Ông trời, rốt cuộc ông cũng đã mở mắt rồi, đã trả lại đứa con bé bỏng cho con." Tần Di Ninh khóc thét lên và cũng đang nở nụ cười, tình cảm khó mà kìm nén được, nàng nhìn chằm chằm vào bia đá, nhìn chằm chằm thiếu niên kia.

Thạch Tử Lăng thì hô hấp dồn dập, tay nắm chặt, máu nóng sôi trào, con

trai trưởng của mình vẫn còn trên thế gian, việc này khiến hắn cảm thấy bầu trời trên thế gian này vẫn còn có ánh sáng.

"Tốt, Hạo nhi, con còn mạnh hơn cả tưởng tượng của chúng ta, chỉ dựa vào chính bản thân mình để đội mồ sống lại và đi tới thượng giới này!" Thạch Tử Lăng gầm nhẹ, bên trong mắt hổ chính là giọt nước rưng rưng rồi lăn xuống hai bên gò má.

Thời khắc này, phu thê hai người đều vui sướng tới tột độ đồng thời cảm thấy vô cùng hổ thẹn khi không thể bảo vệ tốt cho Thạch Hạo, khiến hắn phải chịu khổ từ thời bé, nhận lấy hết mọi khổ đau.

Hơn nữa, sau cùng còn trơ mắt nhìn hắn chết đi, không có bất cứ biện pháp nào cứu vãn.

Việc càng khiến hai người lo lắng và tự trách còn có cả đau lòng hơn chính là, trước khi chết Thạch Hạo lại tự chém lìa Chí Tôn cốt rồi giao cho đệ đệ duy nhất của mình.

Một ngày đó, bọn họ tựa như hồn bay phách lạc, cả bầu trời tựa như trở nên đen tối. Vốn còn đang suy nghĩ có thể dùng tiên cốt trong cơ thể của Tần Hạo để cứu chữa cho con trưởng thế nhưng vẫn do dự không dám quyết nên đã bỏ lỡ thời cơ, cuối cùng con trưởng lại tự chém cốt của mình để đưa cho con thứ.

Lần nữa nhớ lại càng khiến hai người muốn khóc lớn lên, họ cảm thấy hắn vô cùng đáng thương, từ nhỏ đã không được chăm sóc chu đáo, còn khiến hắn bị oan ức như thế nữa, trải qua vô số đau khổ, sau cùng còn muốn một mình nằm xuống ngôi mộ đầy lạnh lẽo ở dưới hạ giới, bọn họ chưa hề chăm lo ở bên cạnh.

"Giỏi lắm, Thạch Hạo, tốt lắm, tiểu Thạch danh chấn hạ giới, đều cho rằng ngươi đã chết thế nhưng giờ lại tự mình tìm tới tận cửa." Có người hiểu rõ nội tình nên mở miệng nói.

“Sao sẽ là hắn chứ, sao lại sống lại chứ?!” Chủ Ma Quỳ viên với âm thanh đầy lạnh lẽo cùng sát ý mở miệng, đồng thời liếc mắt nhìn về phía Tần tộc.

Bất lão Thiên tôn vẫn bình tĩnh, chẳng hề đoái hoài gì.

“Gào!”

Nơi chỗ Minh tộc xuất hiện một ngọn Bạch cốt sơn nhiễm đầy hắc vụ, bên trên có một thân ảnh cao lớn đứng thẳng, đó chính là Minh chủ, sắc mặt hắn thiếu sót màu máu, vẻ đầy tái nhợt, ánh mắt khiếp người tới cực điểm, tiếng gào thét vang lên, minh khí ngập trời, khí tức tử vong lan tràn.

Ngày xưa, mười mấy thế lực lớn như Minh thổ, Thú hải, Tiên điện, Thiên quốc, Ma Quỳ viên đều hao tốn hết tâm cơ, phải trả giá cực lớn để chiến thiên ý thì mới thành công đưa một nhóm người xuống dưới.

Kết quả, chỉ còn đúng bảy thần sống sót nhưng lại bị một tên thiếu niên giết chết toàn bộ, phá đi kế hoạch lớn của họ.

Nên biết, năm đó Minh thổ đã phải trả giá bằng một bộ xương Hư không thú cấp bậc chí tôn, đó chính là báu vật vô thượng.

Ngoài ra, Thiên quốc cũng từng trả giá đắt là một lò luyện hư không, bên trong có trộn lẫn hư không tiên kim.

“Một con kiến nho nhỏ lại dám quấy phá việc làm của ta, còn cả gan bò tới thượng giới, chờ lúc ngươi đi ra thì chắc chắn sẽ cúng tế cho Tích Huyết Ma kiếm của ta!” Bên trong chiến xa đỏ truyền ra tiếng nói đầy lạnh lẽ của chủ Thiên quốc.

Tất cả mọi người đều ngẩn ngơ, đây chính là đầu lĩnh kinh khủng của thượng giới, bao nhiêu năm rồi cũng chưa hề ra tay thế nhưng giờ lại muốn lấy máu của một thiếu niên để hiến tế Tích Huyết ma kiếm!

“Giết người hầu của Tiên điện ta, không thể bỏ qua được.” Nơi Tiên

điện cũng có người mở miệng.

…

Cơn bão táp bắt đầu, mọi người xác định được, đây chính là Thạch Hạo, chính là thiếu niên kia tới từ hạ giới, chắc chắn sẽ không hề sai.

Nơi đây chấn động tạo thành sóng lớn ngập trời, Tội, Hoang, Thạch Hạo, ba thân phận, bất cứ thân phận nào cũng là một truyền kỳ, đã làm biết bao nhiêu đại sự kinh người.

Bây giờ ba thân phận thành một, hoàn toàn lộ ra ngoài ánh sáng khiến tất cả mọi người khó mà tin được.

Trong Tiên cổ, trên thềm đá.

Thạch Hạo ngước đầu nhìn hư không, nói: "Ta đoán chừng, rất nhiều người đang ngắm nhìn ta."

Hắn nói đúng, thế nhưng tuyệt đối sẽ không đoán được có bao nhiêu người, những tu sĩ có thể tới đây của toàn bộ thượng giới đều đang quan sát hắn, dùng từ muôn người chú ý cũng không đủ để hình dung ra được.

"Ta nghĩ, một vài lão già chắc gần như phát điên rồi, chắc là muốn bất chấp tất cả thế nhưng cũng chẳng có tác dụng gì đâu. Cái lão rùa Thiên quốc kia chính là người hung ác nhất, có phải là đang muốn ám sát ta, mặc kệ, chờ ta ra ngoài thì sẽ chặt lìa đầu của ông, báo thù cho Quỷ gia. Mặc khác, hình như ông cũng có đệ tử đồ tôn tiến vào đây thì phải, không phải được xưng là Sát đạo thần nhân hay sao, thủ đoạn ám sát vô cùng vô song sao, tới lúc đó sẽ giết sạch chúng, đáng ra đám người này phải gọi là lén lút, chẳng chút bản lĩnh nên mới âm thầm hạ độc thủ."

Mọi người không nghe thấy nhưng lại có thể đọc khẩu hình miệng nên hiểu rõ hắn nói cái gì, tất cả đều ngây dại, thậm chí có người suýt nữa thì cười to, hắn lại dám trêu chọc chế giễu chủ Thiên quốc.

Đương nhiên, cũng có người muốn phun ra máu, ví như đám người Sát đạo thần nhân kia, tất cả đều nheo mắt lấp lóe hàn quang, các đốt ngón tay đều nắm chặt.

"Người muốn đối phó ta cũng không hề ít, đám Minh thổ chắc chắn cũng không phải hạng tốt lành gì, nửa người nửa quỷ, tới lúc đó sẽ tính sổ với các ngươi luôn. Đúng rồi, ta cũng chưa hề ăn qua Minh tộc, sau này nếu đám cường giả của Minh tộc không phải là hình người thì sẽ nướng chín, nếm thử mùi vị ra sao."

Mấy lời này vừa ra thì không ít người gần như cắt đứt đầu lưỡi của mình, cũng có chút người trợn mắt nhìn, cũng có không ít người muốn cười to lên, cái gì cũng dám ăn à?

"Ta cũng không phải đang nói chơi đâu." Thạch Hạo lẩm bẩm, sau đó bổ sung: "Tiên điện, quá gian trá, năm đó từng đánh hội đồng một mạch Chí tôn ta, giờ ở trong Tiên cổ này, ta sẽ đạp nát truyền nhân của các ngươi! Đúng rồi, truyền nhân của Tiên điện mỗi lần ra ngoài thì vô cùng đắc ý, còn có nô bộc đi theo, phô trương như thế vậy đừng nói sẽ là con riêng của lão già đang ngủ say trong Tiên điện kia nhen?"

Mọi người chẳng biết nói gì cả, tên nhóc này miệng lưỡi thật là độc, là nói xấu người ta một cách trắng trợn mà.

Cùng lúc đó có người đáp trả, trong điện đồng cổ xưa lơ lửng trên hư không rung nhẹ lên, hiển nhiên người ở bên trong đã bị chọc tức!

"Thiên Nhân tộc chắc cũng có mặt, một đám chuột nhắt vong ân bội nghĩa, các ngươi sớm đã biết được thân phận của ta thế nhưng vẫn không hề nói ra, là muốn nuốt trọn bảo thuật Côn Bằng của ta, đúng là đám bại hoại." Thạch Hạo nói.

Những câu này vừa ra liền khiến mọi người Thiên Nhân tộc biến sắc, tên khốn này quá ác, lòng dạ ghê tởm, là đang cố ý nói cho tất cả các giáo biết, vạch trần toàn bộ bộ mặt của Thiên Nhân tộc.

“Trước giờ chúng ta không hề biết, hắn đang nói bậy!” Có người Thiên Nhân tộc vội vàng phân bua.

“Ta nghĩ, với tính cách của bọn họ chắc chắn sẽ ra sức phủ nhận, lòng dạ đám người này xưa nay đều không giống nhau, vong ân phụ nghĩa.” Thạch Hạo nói.

Phía, Thiên Nhân tộc đại hận, chuyện này… đã phá hỏng con đường của bọn họ, còn có thể nói cái gì nữa chứ.

Người của những đạo thống khác đều nhìn về bọn họ, vẻ mặt kỳ lạ.

“Đám Yêu Long đạo môn, Hỏa Vân động, La Phù chân cốc, đạo thống của các ngươi được xưng là trường tồn cùng thế gian, trông giữ Tội châu, thật sự là đám người vô liêm sỉ vô đức vô nhân tính, tổ tiên của bọn ta trấn thủ ở biên hoang vậy mà các ngươi lại nói xấu hậu nhân của họ, xem như là kẻ tù tội.”

Lời này vừa ra liền khiến các giáo ở thượng giới đều chấn động.

“Ta còn nhớ, các ngươi từng uy hiếp ta, nói là trong tộc của các ngươi có sơ đại, có quái thai cổ đại, ta đang chờ đây, nhất định sẽ giết sạch toàn bộ bọn họ trong Tiên cổ này!”

Bên ngoài, đám người Hỏa Vân động, Yêu Long đạo môn như muốn phát điên.

Không chỉ có bọn họ mà phàm là những đạo thống nào bị chỉ điểm nêu tên thì sắc mặt đều hóa đen, trong lòng cố gắng kìm nén cơn tức giận,.

“Đúng rồi, ta còn có một thân phận nữa, năm đó khi ta còn ở thượng giới thì đã từng từ Hư Thần giới tiến lên linh giới, truy đuổi một đám người chạy tới mấy trăm dặm, cái tên Hạo Thiên cũng là do đám người đó đặt cho.”

Thạch Hạo nói tới đây thì tiếp tục nở nụ cười tươi, lời tự thú này cũng không hề quan trọng, cũng không xem như là đã tiết lộ thân phận thứ tư của

mình.

Việc này.. tuyệt đối là cố ý, nụ cười tươi rói này cứ như là vẻ châm biếm trắng trợn đối với rất nhiều đạo thống, là một sự nhục nhã.

“Ngươi, chắc chắn sẽ phải chết ở Tiên cổ!” Có người căm hận.

“Ta đoán rằng, chắc chắn mọi người đều đang nghiến răng nghiến lợi?” Thạch Hạo bình tĩnh nói, vẫn là nhìn hư không như trước, nói: “Dù là ông trời cũng không cách nào thu ta được, phải trơ mắt nhìn ta bò ra từ trong mộ, rồi sống khỏe cười đùa mỗi ngày, các ngươi nên cầu khẩn cho môn đồ của mình đi thì hơn!”

Nói tới đây thì Thạch Hạo đột nhiên ngẩng đầu, khí thế cả người tăng vọt, tựa như là một vị Ma vương!

“Đám đó đừng nên trêu chọc ta nếu không thì diệt sạch, ăn được thì cứ ăn, làm ấm giường được thì cứ chén, một tên cũng chạy không được.” Hắn nói trắng trợn, sau đó cười ha hả.

Người của một vài đại giáo tức giận, đồng thời trong lòng lại rùng mình, bọn họ nghĩ tới rất nhiều thứ.

Thiếu niên này, vốn từng có hai khối Chí tôn cốt thế nhưng khi còn bé đã mất đi một khối, sau khi lớn lên thì tự chém đi một khối, trước khi chết đã đưa cho đệ đệ của mình.

Theo lý mà nói, chắc chắn hắn phải chết thế nhưng năm lần bảy lượt đều sống sót, không chỉ không phế mà càng ngày càng mạnh hơn.

Hắn dựa vào bản thân mình, một mình đi tới tận thượng giới này, hóa thân làm Hoang, tạo nên uy danh hiển hạch, tới hiện tại cũng chưa hề vận dụng qua thần thông và bảo thuật mạnh mẽ nhất của mình, vậy hắn mạnh tới cỡ nào đây?

Tất cả mọi người đều sợ hãi, thiếu nên này… quá ghê, không có Chí tôn

cốt thế nhưng vẫn sở hữu phong thái vô địch, hơn nửa Tiên cổ sẽ loạn vì hắn!

“Rốt cuộc cũng có thể buông tay chiến một trận, không cần phải áp chế đủ đường nữa, toàn bộ bảo thuật cũng có thể triển khai rồi!” Thạch Hạo nói, cùng lúc đó sau lưng hắn xuất hiện một cặp cánh Côn bằng cực lớn, cứ như là đám mây che trời kèm theo thần quang cuồn cuộng.

Hiển nhiên, khí thế này quá nồng nặc nên đã kinh động tới rất nhiều sinh linh ở phía sau hắn, trong lúc này có người ngạc nhiên rồi âm thầm xuất thủ.

Kết quả, hai cánh hơi vỗ thì phía sau nổ vang, những sinh linh đang âm thầm ra tay kia đều nổ tung hóa thành mưa máu xương cốt!

Dáng vẻ Ma vương, thi triển toàn bộ chứ không ẩn giấu chút nào nữa!

Việc này khiến cho mọi người ở bên ngoài kinh hãi, hắn muốn buông tay chiến đấu thì chắc chắn sẽ kinh khủng hơn Hoang, hơn Tội nhiều, thật sự sẽ xuất hiện sóng to gió lớn rồi!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 820: Cổ Giới Đầy Màu Sắc

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Bên trong Tiên cổ, bên trên bậc thang lượn lờ khí hỗn độn.

Thạch Hạo đưa lưng về đám sinh linh kia, dáng vẻ ma vương hiển lộ hết toàn bộ.

"Đi!"

Một đám sinh linh khác cũng không dám trêu chọc nữa nên vội vàng rời đi, trốn thẳng về thế giới lộng lẫy ở phía cuối bậc thang kia.

Bóng lưng quay về bọn họ kia chính là một thiếu niên có hai cánh che kín cả trời, áp lực tản ra vô tận khiến mỗi sinh linh đều nơm nớp lo sợ.

Hai cánh hơi vỗ nhẹ thì đã khiến một đám Tôn giả mạnh mẽ nổ tung, máu xương đều xuất hiện, hắn mạnh mẽ tới mức nào?

"Có người đột phá và tiến vào trong bí thổ Tiên cổ rồi!"

Ngoại giới, một vài Chân Thần kinh ngạc thốt lên, họ nhìn chằm chằm vào tấm bia đá trơn bóng như gương kia, nơi đó đang xuất hiện cảnh tượng bên trong Tiên cổ.

Dù là Thiên Thần cũng phải thay đổi sắc mặt, tấm bia đá đó chiếu rọi cảnh tượng xung quanh của một sinh linh, lần lượt cũng có vài tấm bia đá xuất hiện dị tượng, màu sắc rực rỡ, thánh quang ngập trời.

Thời khắc này, lực chú ý của mọi người đặt trên Hoang, Tội, Thạch Hạo

thì cũng từ từ dời đi, ai nấy cũng nhìn về một vài quái thai cổ đại khác.

"Vèo!"

Cứ như là thần tiễn khai thiên mang theo khí tức đại đạo và thần hà sáng rực, hư không trở nên uốn lượn, có người bước ra khỏi con đường bằng cầu thang đá kia và tiến vào trong một thế giới khác.

Gần như là cùng lúc, những người khác cũng đã bước ra con đường của chính mình!

Ba ngàn con đường đá đều chấn động, động đất rung chuyển kèm theo là sương mù mờ ảo vương xuống mưa ánh sáng rực rỡ, còn có những tiếng nổ vang rền của đại đạo.

"Mới ngày thứ chín mà đã có người đột phá tiến vào Tiên cổ rồi, nhanh hơn một ngày so với các đời trước!"

Dù là Thiên Thần cũng thay đổi sắc mặt, toàn bộ đều nhìn chăm chú vào trên bia đá trơn nhẵn kia, nhìn xem tử cảnh tượng ở bên trong Tiên cổ.

"Những người kia càng thêm mạnh mẽ hơn xưa, cho nên mới sớm hơn một ngày!" Một vị Giáo chủ than thở.

Chính vì những người này từng đi qua con đường đá này nên toàn bộ cổ lộ đều đã thay đổi, áp lực giảm xuống nhỏ nhất cho nên hành động của những người khác cũng nhanh hơn không ít.

Ngoại giới, điện đồng lơ lững trên không trung rung nhè nhẹ, có người kéo tấm rèm che bằng xương thú rồi nhìn về phía ba ngàn cánh hoa đại đạo kia, nhìn chằm chằm cảnh tượng ở trong Tiên cổ.

Một chiếc chiến xa tử kim cứ như treo lơ lững từ trước thời đại khai thiên tích địa vậy, đó là chiếc xe kéo của Hoàng tộc đương đại, ở trong bắn ra hai luồng ánh mắt màu tím, hư không nứt ra rồi rơi lên trên cánh hoa Tiên đạo.

Các nhân vật bắt đầu dịch chuyển, chăm chú quan sát!

Bên trên một vài bia đá chiếu ra những giọt nước rực rỡ, rất hư ảo, dường như là một giấc mơ vậy.

“Đó là cảnh tượng bên trong Tiên cổ à?” Có rất nhiều tu sĩ thuộc Thần Hỏa, Chân Nhất cảnh là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh này nên hô hấp dồn dập, căng thẳng ngóng nhìn.

Từng “bọt khí” pha tạp các màu sắc rực rỡ được khí hỗn độn bao bọc, trong vẻ mơ hồ ấy lộ ra khí tức kinh khủng, cứ như ẩn chứa sức mạnh bất hủ vậy.

Một “bọt khí” đại biểu cho một địa vực!

Mà những “bọt khí” này lại giao hòa với nhau, cũng có ý nghĩa là các nơi có thể thông với nhau.

Nơi đó rất kỳ dị, bên trong Tiên cổ lúc thì mãnh liệt, lúc thì lờ mờ, rất nhiều địa vực bị vô tận ảo ảnh bao phủ, phân tách thành những lãnh địa hoàn toàn khác nhau.

“Trông thì nhỏ nhưng kỳ thật đều là những khu vực lớn tới vô biên, có một vài chỗ thần thánh an lành và cũng có cổ thổ lại tràn ngập hung hiểm vô tận.”

“Bọt khí” rất nhiều, tựa như là từng tiểu thiên thế giới vậy, trong vẻ loang lỗ là phong cách cổ xưa ẩn chứa khí tức của thời gian, tích lũy những bí mật từ cổ chí kim.

“Ầm!”

Có người xuất thủ, tay cầm đại kích va chạm liên tục với một người, lập tức người đó liền bị người khác nhận ra, đó chính là truyền nhân của Tiên điện.

“Thật là kịch liệt!”

Tất cả mọi người đều thay đổi sắc mặt, trận chiến này bùng phát ra hào quang đủ khiến tu sũ Thần Hỏa, Chân Nhất cảnh cũng phải biến sắc.

Đối thủ của hắn là một thiếu niên tóc đỏ vô cùng yêu tà và ngang ngược, khóe miệng mang theo nụ cười lạnh lẽo.

“Rốt cuộc cũng đã tìm thấy ngươi, ta đã luyện Đại Phần Thiên công tới mức mà trước giờ chưa ai đạt được, đầu tiên là chém mấy tên mạnh nhất ở đương đại này, sau đó là diệt quái vật cổ đại, thôi thì bắt đầu từ ngươi vậy.”

Thanh niên tóc đỏ này đẩy lên một chùm ánh lửa đen cứ như là một thế giới vậy, giơ tay nhấc chân thì khiến hư không mơ hồ, tựa như có thể thiêu hủy cửu trùng thiên!

Ngoại giới, tất cả mọi người đều biến sắc.

Người này lại muốn săn giết truyền nhân của Tiên điện, việc này trắng trợn và ngang tàng tới cỡ nào!

Nhưng mà, khi nghe hắn nói tới Đại Phần Thiên công thì mọi người đều thở dài, biết hắn là tên quái vật như thế nào, thiên công này đủ để sánh ngang với thiên công Lục Đạo Luân Hồi.

Mạch này, mấy vạn năm cũng chưa chắc xuất thế một lần, nhưng chỉ cần xuất hiện thì chắc chắn sẽ mạnh tới mức khiến người khác tuyệt vọng.

“Ầm!”

Pháp lực dâng trào, hai người sau khi đánh ra một đòn cuối cùng thì lập tức cổ địa bị xé rách trở nên ngổn ngang, là bị vết rách hư không đầy to lớn tách ra.

“Thật mạnh!” Mọi người biến sắc, quá nửa là Tôn giả mạnh mẽ nhất hiện tại rồi.

Về phần truyền nhân Tiên điện, mọi người cũng không có chút ngoài ý muốn gì, hắn đã dung hợp chủ thứ thân nên nhất định sẽ chói lọi cổ kim, ở cảnh giới Tôn giả trong đương đại này thì đã không có đối thủ rồi.

Mà kia lại là truyền nhân Đại Phần Thiên công, nên càng khiến người khác run sợ hơn.

Rất nhiều người chợt nhớ, tên khốn này khi vừa mới xuất thế không bao nhiêu ngày thì đã giết chết Tôn giả mạnh mẽ nhất của mấy châu, tính máu me rất nặng.

"Ầm!"

Một hướng khác, mấy vị nhân kiệt vô thượng thời cổ đại như Trường Cung Diễn, Cô Kiếm Vân cũng bắt đầu giao chiến, hư không hai bên bị chém nứt, vặn vẹo chấn động ngoại giới.

Bọn họ đang tranh cướp cổ địa!

Những bóng người khác không ngừng lao ra, không ngừng tìm kiếm, thi thoảng lại xảy ra va chạm thế nhưng từng người đều cảm ứng thật tỉ mỉ và tìm kiếm mục tiêu của chính mình.

Cuối cùng, tất cả đều di chuyển rồi tách nhau ra, tựa như tia chớp vọt vào một vài bí địa loang lỗ các màu sắc, con đường của từng người sẽ hoàn toàn khác nhau.

"Mỗi lần Tiên cổ mở ra thì sẽ có những nơi khác biệt, thế nhưng cũng sẽ có một vài cổ địa bất biến, bọn họ đi đoạt thiên duyên của chính mình."

Một vài Thiên Thần than thở ngập tràn ước ao cùng với phiền muộn, nơi đó nhất định sẽ xuất hiện huy hoàng, đang tiếc lại không có quan hệ chút nào với bọn họ.

Quái thai của cổ đại, cũng không phải là lần đầu tiên tham gia loại đại chiến như thế này, tiến vào Tiên cổ là để tìm tạo hóa cho nên họ hiểu biết rất

nhiều, đều có mục tiêu rõ rệt.

“Bọn họ muốn đi đột phá, có thể sẽ có người niết bàn bên trong tiên trì chứa đầy máu của Phượng hoàng cũng nên.”

“Lần tiến vào cuối cùng này, nếu như có người tìm được trứng Chân long trong hỗn độn thì cũng không phải là không chấp nhận được.”

Dù là Giáo chủ mạnh mẽ nhất của thượng giới cũng lộ vẻ khác thường, trong mắt lóe lên vẻ hực hừng, ao ước và chờ mong, thế nhưng lại cảm thấy đáng tiếc khi bản thân không thể tiến vào.

Rất rõ ràng, đám quái thai cổ đại mạnh mẽ nhất sớm đã chọn được cổ giới cho riêng mình, muốn tới đó để đột phá nhen nhóm Thần hỏa, sau đó sẽ thu được tạo hóa càng lớn hơn.

Bên trên cầu thang đá xanh kia có người đột phá thế nhưng cũng không phải là sơ đại mạnh mẽ nhất, cũng không phải là người ẩn tàng từ cổ đại, cũng chỉ là những Tôn giả bình thường, những người đứng đầu sẽ chọn lựa nơi thần thánh nhất để lột xác một cách hoàn mỹ.

Thần Hỏa cảnh rất quan trọng, có vài người muốn mượn thánh địa trong Tiên cổ để bật nhảy một cú thật cao, ví như cổ động Kỳ lân, hay là ngọn núi ngộ đạo được cho là Thập Hung từng tọa quan qua.

Những người lần đầu tiên tiến vào Tiên cổ này chắc chắn sẽ không biết những việc này, chỉ có đám người kinh khủng nhất như Lúc Quan vương Ninh Xuyên, Cô Kiếm Vân của Kiếm cốc thì mới hiểu rõ một vài chỗ.

Ngoại giới tuy rằng có lưu truyền, biết những thứ này thế nhưng tuyệt đối không cách nào biết được tọa độ của những địa phương này.

Trừ phi là những đạo thống như Tiên điện, trong môn phái có tiên hiền đi rèn luyện, hiểu rõ một vài bảo địa thần kỳ nên có thể lưu lại cho truyền nhân của mình.

Trong thời gian ngắn, nhóm người thứ nhất biến mất, không thấy hình bóng đâu nữa, bọn họ đi tới nơi tọa quan của chính mình.

Những người này cần phải hiểu rõ về hoàn cảnh trong Tiên cổ này, còn những người khác thì cũng nhanh chóng rời đi nếu không rất có thể sẽ có người tới trước mà đột phá Thần Hỏa cảnh một cách hoàn mỹ, sau đó lại trở về săn giết bọn họ, như vậy là phiền phức lớn rồi.

Hiện giờ, mặc dù những người này là địch thủ sinh tử với nhau thế nhưng cũng chỉ có thể bỏ qua hòng nhanh chóng tới địa điểm để đột phá.

Phía sau, những người khác ngây dại đứng trước từng bọt nước nhìn ánh sáng hỗn độn, âm cổ đại đạo tựa như có như không bên tai, bọn họ không biết nên tiến vào trong khu vực nào đây.

"Đi thử từng cái, chắc chắn sẽ phát hiện được trọng địa thần thánh, dù gì cũng có rất nhiều thời gian mà." Có người di chuyển.

"Tiên cổ, mênh mông vô biên, nghe nói chưa từng có người nào tra xét hết toàn bộ, chắc chắn vẫn còn những bảo địa vô lượng, dù là đám quái thai cổ đại kia cũng chỉ dò xét được một góc mà thôi, không cần phải ước ao mục tiêu của bọn họ, tự mình đi thăm dò là được."

Đương nhiên, nói vậy nhưng bọn họ cũng sẽ tránh những nơi mà đám vừa nãy đã tiến vào, không muốn gặp phải quái thai cổ đại kia.

Bên trên cầu thang đá xanh lục tục có người đi ra, sau đó không ngừng tiến vào trong những "bọt khí" và dẫn tới những địa giới hoàn toàn khác.

Từ xưa tới nay, chỉ cần có người xông ra khỏi con đường đá kia thì áp lực bên trên ba ngàn con đường cổ kia sẽ chợt giảm, người phía sau sẽ được thoát khỏi áp lực và xông ra ngoài.

Vì vậy, liên tiếp có người xuất hiện ở cuối con đường.

Chỉ còn không đầy bao nhiêu ngày nữa thì tất cả mọi người sẽ rời khỏi

và có thể bước vào cổ giới lộng lẫy kia.

Lúc này, tất cả mọi người ở bên ngoài khu không người đều thay đổi sắc mặt, Thạch Hạo lại là người đi ra ở ngày đầu tiên nên khiến một đám người kinh ngạc, dù là người có thù oán với hắn hay không thì cũng không thể không thán, ghê thật!

Bởi vì, hắn không ngừng xuyên thủng các giới bích, đi tới những con đường khác nhau.

Khi tới những con đường này, tuy rằng có lúc sẽ tiến lên một đoạn nhưng dù sao phương hướng của hắn là phương ngang, lẽ ra phải là người cuối cùng đi ra mới đúng.

Nhưng hắn lại xuất hiện trước so với đa số mọi người.

"Đây chính là nơi sâu trong Tiên cổ à?" Thạch Hạo nhìn về từng "bọt nước" ở phía trước, nơi đó bao quanh một vào địa vực mơ hồ.

"Xoẹt!"

Một tên sơ đại chuyển động xông vào một "bọt nước" hơi lớn, chớp mắt đã xé rách bọt nước đó, người ở phía sau cũng có thể nhìn thấy được chút cảnh tượng bên trong, mặt đất mênh mông, rừng rậm chằng chịt, phía cuối chân trời có một tòa thành khổng lồ đen thui, nơi đó cư trú rất nhiều sinh linh!

"Hả, còn có cả thành trì luôn à, còn có chủng tộc thần bí?" Thạch Hạo cau mày.

"Gào…" Tiếng rít vang lên, cách đó không xa có một con Long ngao, cả người lấp lánh ánh bạc nhảy cao lên, nó cứ như là ngọn lửa đang bốc cháy hừng hực, nó cũng vụt vào trong một "bọt khí".

Mọi người vội vã quan sát, bên trong là một khu sa mạc, ở phía cuối có hơi nước thánh khiết bốc hơi lên cao, tựa như là dòng suối sinh mệnh mà

ngay cả Giáo chủ cũng phải đỏ mắt!

Không ít người khiếp sợ nên nhanh chóng vọt vào.

Cũng có người yên lặng đứng bên ngoài suy tư.

“Trong sa mạc thì thường gặp nhất chính là ảo giác, đi vào cũng chưa chắc có thu hoạch gì.”

Bọt khí rất nhiều, tựa như là tiểu thiên thế giới giao hòa với nhau, có thể xuyên qua lẫn nhau.

Thạch Hạo quay đầu liếc nhìn, phía sau là ba ngàn bậc thanh đá xanh, đối với hắn thì có ý nghĩa không hề tầm thường, hắn muốn viên mãn Thần hỏa nên muốn mượn nhờ thứ này để tham khảo.

Vì vậy, ban đầu hắn cũng không có vội vã rời đi, cũng không phải thuộc nhóm người xông ra khỏi con đường đá này.

Bọt nước hư ảo, tiểu thiên thế giới đông đảo lộng lẫy vô cùng, từng cái đều ẩn chứa những cơ duyên to lớn khác nhau khiến người khác khó mà lựa chọn được.

Đột nhiên, hư không mở rộng, mấy chục bọt nước rung chuyển rồi bị xé ra, có người từ bên trong xông ra ngoài.

“Đây là người nào, liên tiếp xuyên thủng giới bích rồi xuất hiện bên trong một cổ địa nào đó, và giờ xông về lại đây?”

Một người bay ra ngoài, trên người tựa như có lông chim bay xuống, thánh quang lấp lánh, hắn cầm trong tay một cây đại kích, tư thái thần mãnh, gợn sóng bằng khí kia hất bay rất nhiều Tôn giả, khiến họ ho ra đầy máu.

Chính là truyền nhân Tiên điện, trên người hắn mặc giáp trụ Tiên vũ, tay cầm một cây bảo kích, không biết vì sao lại trở về!

“Hả?” Hắn liếc nhìn thì thấy Thạch Hạo, con ngươi ấy hóa thành hai ký

hiệu màu bạc, hắn nhanh chóng nhào tới.

“Là ngươi, tới thật đúng lúc nhen!” Thạch Hạo càng thẳng thắn hơn, lấy ra chiến kích Hư không cầm chặt nơi tay, sau đó hét lớn một tiếng chém về trước.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 817: Tiên Cổ

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"Ồ ồ..." Tiếng kèn lệnh vang lên, kéo dài và trầm thấp khiến càn khôn cộng hưởng, cứ như là được thổi từ thời viễn cổ truyền tới tận đương đại này.

Đây chính là kèn lệnh của thượng giới, nghe đồn là sừng rồng, một vài cổ giáo sẽ thay phiên nhau nắm giữ, thổi một hơi thì có thể động ba ngàn châu, nếu không phải là sự kiện trọng đại thì sẽ không được thổi vang.

Hiên nhiên, ngày hôm nay chính là ngày sẽ được ghi vào trong sử sách, đóa hoa Tiên đạo nở ra lần cuối cùng, kỷ nguyên này sẽ đi tới thời kỳ cuối!

Trong cổ địa, trên vòm trời, ba ngàn cánh hoa đều nở tung, vô cùng lấp lánh, xinh đẹp khiến người khác hoa cả mắt, mọi người đều nhìn chằm chằm nơi đó, ngơ ngác ngây người.

Đây là diễn biến của đại đạo, mỗi một cánh hoa mang theo một loại Đạo, từ xưa tới nay thứ này không ngừng nở rộ, từng có 2,999 cánh hoa đã được người khác nhìn thấy.

Hôm nay, cánh hoa thứ 3000 lần đầu tiên tỏa ra, rực rỡ kinh người, sắc thái mờ ảo.

Không cần nói là những cường giả Thần Hỏa, Chân Nhất, dù là đám bá chủ sống trăm vạn năm ở thượng giới cũng híp cả mắt, cẩn nhận nhìn thật kỹ.

Nếu như có thể hiểu hết toàn bộ thì có thể thu được loại tân sinh mới nào đó cũng khó nói!

Đóa hoa này vô cùng to lớn, mỗi một cánh hoa đều tỏa ra một con đường thật sự bao bọc lấy mấy trăm vạn tu sĩ, để bọn họ đứng ở bên trong cánh hoa, từng người từng người bước vào trong Tiên môn.

Vẻ mặt của tất cả mọi người đều trịnh trọng, nghiêm túc và cẩn thận, yên lặng đi về trước và không ngừng thể ngộ, đây là nơi giúp người khác ngộ đạo dễ dàng nhất, nếu như có thể đạt được thì sẽ có lợi cả đời.

Từng hạt mưa trong suốt rơi xuống, màu sắc sặc sỡ và mờ ảo, đây chính là giọt nước của đạo!

Có người chịu không nổi nên kinh hãi hét lớn, bởi vì bọn họ tỉnh ngộ ở nơi này và đột phá Tôn giả cảnh, nhen lửa Thần Hỏa, bắt đầu bùng cháy từ đầu rồi lan xuống tới gót chân.

"Ầm!"

Kết quả, có tới mười mấy vạn người bị đại đạo hóa thành ánh sáng thần thánh quét qua rời khỏi nơi này, rơi xuống mặt đất bên dưới.

"Không!" Những người này kêu to, vô cùng ảo não, tràn ngập vẻ không cam cùng tiếc nuối, đã tới gần Tiên muôn, gần như tiến vào Tiên cổ rồi thế nhưng lại đột phá và bị quét bay khỏi.

Việc này khiến ai nấy càng cảnh giác hơn, nhất định phải cẩn thận.

"Quá đáng tiếc!" Nơi phương xa có một vài người có danh tiếng than nhẹ, còn có một ít người mặt trầm như nước, bởi vì bọn họ nhìn thấy được thiên tài của môn phái mình rớt xuống, bỏ lỡ cơ duyên to lớn.

Tiên hoa nở rộ, mỗi cánh hoa đều đỡ lấy hơn vạn người, có thể thấy được nó to lớn cỡ nào.

Mà bên trên mỗi cánh hoa trong suốt ấy đều có một cánh cửa ánh sáng được xây dựng từ đại đạo, tràn ngập mưa ánh sáng, cánh cửa này nối tới một bí thổ cổ xưa.

Có mấy người cũng khá là may mắn, gần muốn nhen nhóm Thần Hỏa thì lập tức hét lớn rồi nhảy vụt vào bên trong cánh cửa này để tiếp tục tìm hiểu.

"Đi mau, đừng trì hoãn nữa, bên trong cũng có đại đạo để thể ngộ, có thể càng hoàn thiện hơn nữa." Có người nhỏ giọng nói với đám bạn mình.

Ba ngàn cánh hoa, to dài và trong suốt cứ như là từng dải ngân hà tổ hợp lại với nhau, không chỉ có vẻ đẹp ở thị giác mà còn thể hiện vẻ hoàn thiện và mộc mạc của đại đạo.

Nơi đây càng thêm sáng rực, hàng loạt thải quang bay lượn, cầu vồng cứ như là thác nước buông xuống, đặc biệt, nơi nhụy hoa lại dâng lên sương mờ như là nước ngân hà, cảnh tượng kinh người.

Tất cả mọi người nhanh chóng tiến vào, chỉ còn sót lại vài người cá biệt mà thôi.

Bên trong, bao quát cả Thạch Hạo, hắn hết nhìn trái lại ngó phải, là đang thử nghiệm xung kích về phía nhụy hoa, kết quả phát hiện nơi đó cũng không có cánh cửa, chỉ được nhìn chứ không thể tiến vào.

Sau đó, hắn lại nhìn chằm chằm cánh hoa thứ 3000, cũng là một cánh hoa cuối cùng nở ra ở đời này thì hắn chợt nhảy dựng và muốn xông thẳng tới.

Đáng tiếc lại có một nguồn sức mạnh quét tới, suýt nữa thì đã đập bay hắn ra xa, gắng gượng lắm mới trụ vững trở về lại chỗ cũ.

"Cánh hoa vừa mới nở ra hẳn là càng phù hợp với đời này, đáng để thể ngộ, phải đi qua mới được!"

Cả người Thạch Hạo phát sáng, lần nữa nỗ lực bùng phát ra tiềm năng

kinh người, hắn vượt qua hư không thế nhưng lần nữa thất bại, lần nữa bị khí thế đại đạo đập bay.

Liên tiếp thử mấy lần thì hắn đành chấp nhận chọn con đường khác, xem ra con đường này không thông.

Rất nhiều người thấy cảnh này thì bó tay, đây là đệ tử của đạo thống nào? Không có chuyện gì nên tự kiếm việc làm chắc, người khác thì sợ không vào được, còn hắn lại ở bên ngoài nhảy múa tưng tưng.

Sau khi Thạch Hạo tiến vào thì cánh cửa trên ba ngàn cánh hoa ấy khép lại, cứ thế biến mất.

Chính xác, hắn chính là sinh linh đi vào cuối cùng.

"Việc này... là người có tiềm lực thấp nhất ư?" Ngoại giới, có một vài người nhỏ giọng nói.

Bởi vì, việc này rất quan trọng, mười vạn người đi vào đầu tiên thì hầu như đều là thiên kiêu, mặc dù có bất ngờ gì đi nữa thì cũng sẽ không thể nào ở phía sau mười vạn người được.

Những người còn lại, tiềm lực sắp xếp theo vị giảm dần, người thấp nhất sẽ đi vào cuối cùng.

"Là... là do hắn trì hoãn, không tới nỗi xếp cuối cùng, thế nhưng cũng không xếp ở hàng thiên kiêu được, còn việc kia thì khó mà đoán được."

"Chắc chắn là đệ tử của đạo thống nhỏ nào đó rồi, cố gắng lắm mới thành công tiến vào, nếu không thì làm sao không biết được chứ." Có người lắc đầu.

Mặc dù là người cuối cùng thế nhưng Thạch Hạo vẫn hấp dẫn sự quan tâm của một vài người, bị người khác bàn tán, chỉ là cũng không phải khen ngợi mà thôi.

"Các vị đạo hữu xin cùng nhau hợp lực khống chế, để nhìn thấy cảnh tượng bên trong ba ngàn cánh hoa." Có Giáo chủ mở miệng.

Không thể ngày nào cũng khống chế được, bởi vì tiêu hao quá lớn, thế nhưng ngày đầu tiên nhất định phải nhìn thấy, xem có biến cố gì hay không.

Dù sao, đây cũng là lần cuối cùng mở ra "Tiên cổ", ai cũng không thể nói được rằng có vấn đề hay không.

Ầm!

Nơi xa chân trời, một đám Giáo chủ xuất ra pháp lực, lập tức thiên địa tựa như bốc cháy, thần quang lấp lánh chiếu khắp tựa như là đại dương mãnh liệt tiến vào trong cấm khu.

Ba ngàn cánh hoa lập tức chập chờn rồi rút lấy thần lực, đầu tiên là rực rỡ sau đó cứ như là chiếc gương chiếu ra hào quang, lộ ra những cảnh tượng bên trong.

Chính xác, vẫn là ba ngàn con đường đá.

Lúc này, bên trên mỗi con đường đều có rất đông người, tất cả đều gian nan tiến lên phía trước.

Gần năm trăm vạn Tôn giả đang cất bước bên trên thềm đá, mỗi người đều không hề mở miệng, tựa như muốn mình là người đầu tiên xông lên dốc cao kia.

"Không có điều dị thường gì cả, vẫn như trước kia, ba ngàn con đường đá xanh cổ xưa, chịu phải những đại đạo hoàn toàn khác, đứng ở bên trên sẽ chịu phải áp lực cực lớn." Có Giáo chủ nói.

Con đường như vầy, từ xưa giờ chưa hề biến mất.

Sau đó, có rất nhiều Giáo chủ hợp lực liếp tục khống chế chiếu rọi cảnh tượng phần cuối của bậc thang đá xanh kia.

Nơi đó vô cùng sặc sỡ, là một thế giới như mơ, chỉ là quá mức mơ hồ, không có Tôn giả đi vào thì bọn họ khó mà tra xét đơợc.

"Chờ có người tiến vào thế giới sặc sỡ kia, sau đó chỉ cần viết tên của hắn lên trên cánh hoa là có thể nhìn thấy hắn cùng với những cảnh tượng xung quanh hắn."

Các Giáo chủ thượng giới cũng không hề vội vã, bởi vì bọn họ đều có kinh nghiệm cả, mười ngày đầu tiên chắc chắn sẽ không có người nào tiến vào được, bởi vì con đường đá xanh kia vô cùng khó đi.

Nhưng mà, con đường này sẽ không thể làm khó được các Tôn giả, cuối cùng sẽ vượt qua được, đương nhiên việc này cũng sẽ có thứ tự trước sau.

"Tên kia đang làm gì thế?"

Có một cánh hoa chiếu ra cảnh tượng bên trên một con đường đá, có một Tôn giả đang đặt mông ngồi phịch xuống đó, tay nâng cằm quan sát mọi người tiến lên.

"Là thiếu niên bước vào cuối cùng kia." Có người nói.

Tuy rằng khí hỗn độn lượn lờ, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của hắn thế nhưng vẫn có thể nhận ra được việc làm kỳ lạ này nên sẽ gây nên chú ý cho mọi người.

"Hắn đứng lên rồi kìa, ồ không, là ngồi chổm hổm, hắn... đang đào bậc thang đá xanh kia!" Đám người đờ ra.

"Tên nhóc này, cho rằng nơi đó có bảo tàng chắc, đùa à!"

Trong Tiên cổ, trên con đường đá xanh.

Nơi đây, sương mù tràn ngập, khí tức đại đạo nồng nặc, đồng thời cũng kèm theo áp lực cực lớn, càng về trước thì càng gian nan.

Thạch Hạo hết gõ rồi đánh, tụt lại ở phía sau, hắn đang nghiên cứu

những tảng đá nhìn, nhìn xem thử có gì đặc biệt, có chứa hoa văn đại đạo hay không.

Đáng tiếc, hắn vô cùng thất vọng, không hề nhìn thấy hoa văn rõ ràng. Thế nhưng lại cảm ngộ được, có thể chạm tới một vài mãnh vỡ quy tắc nào đó.

Hắn đứng dậy quan sát cầu thang bằng đá xanh trống trải này, lại nhìn vô số bóng người phía trước thì nhíu mày.

"Không biết lần này có thể tới những cầu thang bằng đá xanh khác không đây?"

Thạch Hạo lẳng lặng tìm hiểu một lát rồi hắn muốn thử nghiệm như thế, so sánh sự khác nhau giữa những con đường với nhau.

Đương nhiên, chủ yếu là hắn vẫn còn muốn tới Tiên cổ tại nơi mà cánh hoa nở ra cuối cùng kia, cũng chính là con đường cầu thang bằng đá cuối cùng kia.

"Ầm!"

Hắn ra tay, một quyền xuất ra đánh xuyên một giới bích, lần này hắn đã thành công, bởi vì lực cản trở giữa hai bên cũng không phải là quá mạnh.

Thạch Hạo hài lòng bước lên một con đường khác, nghỉ chân trong chốc lát rồi lần nữa xuyên thủng giới bích đi qua con đường tiếp theo, mục đích là đi tới con đường được hình thành từ cánh hoa nở ra cuối cùng kia.

Cứ như thế, hắn không ngừng vượt giới bích, rốt cuộc cũng đã tới.

"Hắn đang làm gì thế?"

Bên ngoài có rất nhiều người ngờ vực, tên quỷ này sao lại làm chuyện vô ích thế không biết, có ý nghĩa gì đây.

Đáng tiếc, khí hỗn độn cuồn cuộn, mạnh như bọn họ cũng chỉ thấy được

đường viền mơ hồ, không cách nào nhìn rõ được hình dáng của hắn.

"Nếu như biết tên của hắn thì có thể khắc lên trên cánh hoa, xem rõ thực hư rồi."

"Bỏ đi, bước trên con đường đá xanh này thì từ tuyên cổ cũng như thế, không có gì đặc biệt cả, không đáng giá để tiêu tốn tâm sức quan sát hắn." Có người lắc đầu.

Muốn nhìn một người thì chỉ cần dùng pháp lực chí cường khắc tên người đó lên trên cánh hoa của hoa tiên, lúc đó sẽ hiện ra hình ảnh thế nhưng lại tiêu tốn rất nhiều.

Nhưng tới hiện tại, dù là Lục Quan vương Ninh Xuyên, truyền nhân Tiên điện hay là những quái thai cổ đại khác cũng chưa hề được khắc lên, chờ bọn họ sau khi tiến vào thế giới sặc sỡ kia thì mới tiến hành.

Rất nhanh, ngày hôm đó kết thúc, mặc dù mọi người hợp lực thì cũng cảm thấy khó chịu, không thể tiếp tục vận chuyển pháp lực nữa, ba ngàn cánh hoa từ từ mờ đi.

Trên thực tế, dù là sáu bảy ngày trôi qua thì cũng không có người nào truyền pháp lực vào cả, bởi vì bọn họ biết được, những Tôn giả này đều đang bước trên những con đường đá kia, người nhanh nhất trong lịch sử cũng phải tốn tới mười ngày thì mới có thể thành công đi hết.

Trong lúc này, bên ngoài khu vực không người có ba ngàn tấm bia ngọc thạch cực lớn vô cùng trong suốt, bóng loáng như gương.

Hiển nhiên, mỗi một bia đá sẽ tương ứng với một cánh hoa.

Bởi vì, chỉ có nhân vật mạnh mẽ thì mới có thể khống chế pháp lực và từ trên những cánh hoa này sẽ thấy được một vài tình huống bên trong, còn những tu sĩ có tu vi không đủ thì sẽ không cách nào nhìn thấy được.

Sau khi bia đá được dựng lên thì các giáo chủ có thể nhìn thấy những

cảnh tượng bên trên cánh hoa, có thể triển khai pháp lực để chiếu rọi lên trên bia đá, như thế mọi người đều có thể nhìn thấy cả.

Ngày thứ chín, đông đảo Giáo chủ lại lần nữa khống chế pháp lực, để cánh hoa tựa như gương chiếu rọi tình huống của Tiên cổ.

"Ồ, nhanh thật, có người gần tới điểm cuối rồi, gần tiến vào thế giới sặc sỡ kia rồi, còn nhanh hơn trước kia một ngày!"

Ngoài ra, mọi người còn nhìn thấy những cuộc đại chiến, ở phần cuối của một vài cầu thang đá xanh dâng lên thần quang, đại chiến vô cùng kịch liệt, sát phạt không thôi.

"Đó không phải là Lục Quan vương Ninh Xuyên hay sao, các ngươi xem kia, đó là một con rồng được hóa từ chuỗi châu, thứ này đang chiến đấu với một người vô cùng kịch liệt!" Mọi người thán phục.

"Chuẩn, chính hắn!"

"Nhanh, nhanh viết tên hắn lên trên cánh hoa đi, phải xem thật rõ!"

Có Giáo chủ xuất thủ, tĩnh tâm nhìn thật chăm chú, dùng pháp lực lớn lao cách xa vô tận hư không khắc xuống hai chữ Ninh Xuyên lên trên một cánh hoa.

Sau đó, cánh hoa đó phản chiếu vô cùng rõ ràng cảnh tượng nơi đó, quả nhiên là hắn!

Ở ngoài vùng cấm, một tấm bia đá vô cùng lớn phát sáng, cảnh tượng mà đám Giáo chủ đã nhìn thì đang được chiếu bên trên, tất cả mọi người đều nhìn thấy rõ.

"Ninh Xuyên, hắn đang chiến đấu với một người con trai lạ hoắc."

"Không, người kia rất nổi danh, là một vị quái thai cổ đại, tên là Lý Phồn Minh, tuy rằng chỉ xuất hiện có đúng một lần thế nhưng nghe đâu ở đời đó,

hắn đã giết một tên Tứ Quan vương*.

(*): Tứ Quan vương ở đây cũng không phải là tên, mà là ám chỉ những tên quái thai đã đạt hạng nhất trong những lần Trăm sông tụ biển diễn ra, có nghĩa là người vô địch tới bốn lần. Tương tự như Tam Quan vương, Lục Quan vương...

Mọi người nghe thế thì chợt hít vào ngụm khí lạnh.

Sau đó có Giáo chủ viết tên của truyền nhân Tiên điện xuống một cánh hoa, kết quả thì giật mình phát hiện, hắn cũng đang đại chiến với người khác, hơn nữa cũng rất kịch liệt.

"Đó là người nào?" Rất nhiều người kinh hãi nhìn chằm chằm cảnh tượng lấp lánh trên bia đá kia, vẻ mặt tràn ngập vẻ khó tin.

Đối thủ của truyền nhân Tiên điện chính là một chàng trai ngập tràn hỏa diễm, trong tay của hắn có cầm một góc của chiếc khay thần đang bùng phát ra thần uy kinh khủng!

"Một góc của... Khay Luân hồi!" Có Giáo chủ trợn tròn cả hai mắt.

"Không thể, chí bảo bực này dù không hoàn chỉnh thế nhưng cũng không cách nào mang vào được." Có người lắc đầu không tin.

"Cái khay kia có gì đó kỳ lạ, không có phát huy ra được uy lực của chí bảo, vì thế mới mang vào được?"

Tấm bia đá này gợi nên náo động, rất nhiều người vây quanh xem chiến.

"Thập Quan vương đâu rồi, được xưng là người mạnh nhất trong Tôn giả, mau viết tên của hắn đi." Có người khuyến khích.

Rất nhanh, một bóng người xuất hiện, chỉ là hắn đang yên lặng đứng nơi đó, không hề đại chiến với ai, hắn cứ đều bước tiến tới, sắp sửa tiến vào thế giới sặc sỡ kia.

"Đúng rồi, không phải có cái tên quái thai cổ đại chưa hề nhen nhóm qua Thần hỏa hay sao, lấy tu vi Tôn giả cảnh của mình thế nhưng lại xuất sắc đạt được đệ nhất thiên hạ, nhìn xem thử hắn như thế nào rồi."

Sau đó không lâu, bên trên một bia đá lớn hiện ra một sinh linh, tên này cũng vô cùng bình tĩnh không hề có giao thủ với ai, hiển nhiên dọc theo đường đi này hắn cũng chưa hề gặp được sinh linh cùng cấp với mình.

Nhưng mà, đối diện với con đường đó lại phát ra hào quang vô cùng lấp lánh khiến người khác khiếp sợ.

"Đó là gì, sao giống công pháp của Thiên Nhân tộc thế!"

Mọi người ngờ vực, sơ đại U Vũ của Thiên Nhân tộc thì còn lâu mới được như thế, đây là người phương nào mà lại có thần thông tuyệt thế như thế, chuyện này quả thực khó mà tin được, khiến người khác không biết nói gì cả.

"Đừng nói là, hắn chính là tam thạch Thiên quân từng mất tích kia nhen!" Có một vị Giáo chủ nói.

"Nhanh, viết cái tên tam thạch Thiên quân thử xem." Kết quả, sau khi cái tên này được khắc xuống cánh hoa thì lập tức lộ ra một sinh linh.

Chính xác, chính là tam thạch Thiên quân từng mất tích ở trong dòng sông lịch sử, vậy mà hắn lại chưa chết!

Lúc này, một mình hắn lại đang độc chiến với năm đại chí tôn trẻ tuổi khác, mỗi một người đều vô cùng kinh khủng thế nhưng tất cả đều bị hắn áp chế!

"Thật là lợi hại, không hổ là nhân vật trong truyền thuyết."

Mọi người lần lượt viết những cái tên lấp lánh hào quang soi sáng cổ kim lên trên cánh hoa để xem tình trạng hiện giờ của bọn họ, sau khi nhìn thấy thì không ai không chấn động, trong lòng nổi sóng chập trùng.

Những cái tên lấp lánh kia, tất cả đều chiếu ra hào quang chói mắt, mỗi người đều vô cùng mạnh mẽ, tiềm năng vô tận!

"Hoang đâu, hắn ở đâu, thế nào rồi?"

"À, còn có tên đời sau tội huyết nữa, nhìn thử hắn đã tới bước nào rồi, đến cùng là ra sao."

Có Giáo chủ nói thế.

Cũng trong lúc đó, bên người của Bất lão Thiên tôn Tần Trường Sinh có người nhỏ giọng nói: "Lão tổ, có nên thử xem thiếu niên ở hạ giới kia có còn sống hay không, gần đây con có nhận được một vài bí ẩn."

Tần Trường Sinh nghe thế thì cũng không có tỏ thái độ gì.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 818: Thân Phận Rõ Ràng

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Tội, hắn ở đâu, thế nào rồi? Một đám Thần vô cùng "nhớ nhung", tất cả đứng chung một chỗ, vẻ mặt chẳng hiền lành chút nào.

"Đại khai sát giới ở Linh giới, giết đệ tử của giáo ta, giết môn đồ của chúng ta, trên tay hắn dính đầy máu tươi, ta hi vọng hắn sẽ không có chết ngay lập tức ở trong "Tiên cổ", mà phải rước lấy hàng loạt kết quả thảm bại sau đó mới bị tiêu diệt!"

Có người nói, những người khác nghe thấy thế thì gật đầu đồng tình, vẻ mặt mang theo thù hận.

Bọn họ là những đại giáo tới từ Yêu long Đạo môn, Hỏa Vân động, La Phù Chân cốc, bản thân bọn họ đã trải qua cuộc chiến ở linh giới, đời sau Tội huyết đã đại khai sát giới khiến bọn họ cảm thấy nhục nhã và bị sỉ nhục.

Trận chiến đó đã qua đi được ba ngày thế nhưng vẫn còn có thể cảm nhận được sự mãnh liệt ấy, Chân Thần bị giết, Thiên Thần gặp nạn, thiếu niên kia như Ma vương tàn sát khắp Linh giới.

Mấy người này giờ nghĩ lại thì vẫn rùng mình, ấn tượng quá sâu, cứ như là một giấc mộng vậy.

Động chủ của Hỏa Vân động là một ông lão tóc đỏ, vóc người nhỏ ốm, cũng không hề uy phong mạnh mẽ thế nhưng ánh mắt lại rất sáng cứ như là hai vầng huyết nguyệt đang phát ra hào quang vậy.

Hắn bước ra từ trong một chiến xa hừng hực ngọn lửa mang theo khí hỗn độn, mỗi một bước hạ xuống thì xung quanh đều là phù văn Hỏa đạo, khí tức đại đạo kinh thế.

"Tội!"

Hắn đứng đối diện với khu vực không người, khống chế pháp lực rồi dùng tay khắc thành chữ vào trong không gian, bên trên cánh hoa óng ánh kia càng thêm rực rỡ, nơi đó xuất hiện hoa văn dại đạo chiếu rọi cả chư thiên.

"Ồ, cái tên thật là lấp lánh, lại còn kết hợp với cả Đạo nữa chứ!" Có người kinh ngạc, một vài Giáo chủ quay đầu nhìn lại.

Cũng trong lúc đó, rất nhiều Thần chờ mong, ai nấy đều nhìn về cùng một bia đá, bên trên cánh hoa Tiên đạo ấy xuất hiện cảnh tượng khiến bọ họ lộ vẻ kinh ngạc.

Chữ này có chút quái lạ, sau khi khắc xuống thì nơi cánh hoa lại xuất hiện cảnh tượng kỳ dị, phù văn sáng rực đan dệt lấp lánh cứ như là một vầng thái dương đang thiêu đốt vậy.

Rất rõ ràng, cánh hoa này lấp lánh thần thánh hơn những cánh hoa bình thường khác.

"Chuyện gì thế này, chữ cái kia lại còn ăn khớp với thần vận đại đạo hay sao?" Rất nhiều Thần đều ngớ người nhìn chằm chằm bia đá to lớn kia, mắt không hề rời.

"Là chữ Tội!" Ngoại trừ đám tu sĩ của Hỏa Vân động, La Phù Chân cốc đang chăm chú ra thì một vài đại tộc thượng giới không có liên quan gì cũng trông lại.

"Chữ đó sao lại như thế?" Rất nhiều người nhíu mày có chút không hiểu.

Nên biết, đây là một chữ cũng không hề sạch sẽ ở thượng giới, đại biểu

cho máu và quá khứ, hiện giờ khi nhắc tới thì đều ám chỉ sinh linh của Tội châu.

"Xuất hiện rồi, là... hắn."

Rất nhiều người kinh ngạc.

Bia đá như gương xuất hiện cảnh tượng bên trong Tiên cổ, bọn họ nhìn thấy một thiếu niên vô cùng thong dong và bình tĩnh, không hề chinh chiến với bất kỳ ai.

Bởi vì, hắn đang ở phía sau cùng, đồng thời hắn cũng không phải xông về trước mà là đi tạt sang ngang.

"Là người cuối cùng!"

Không ít người đều biết, đây chính là thiếu niên cuối cùng bước vào Tiên môn, là người ngậm ngùi ngồi gỡ một vài cục đá bên trên bậc thang xanh kia.

Hắn thuộc loại khác người, hai tay chắp sau lưng, từ trên đường xuyên thủng giới bích rồi bước lên một con đường đại đạo khác, sau khi nghỉ chân cảm ngộ thì lần nữa xuyên thủng giới bích.

Người khác thì tiến về trước, còn hắn thì đi sang ngang.

"Đời sau tội huyết!"

Rất nhiều người cắn răng, người của Yêu Long Đạo môn hận nhất là thiếu niên này, thủ đoạn của hắn quá bá đạo, giết hết người của bọn họ, đặc biệt là một vị Thiên Thần đã bị Diệt Hồn châm phế bỏ vô cùng thê thảm.

Cho tới lúc này hắn cũng chỉ như một cái xác bỏ đi, dù là Yêu Long đạo chủ tự mình cứu chữa thế nhưng cũng không có tỉnh lại.

Đương nhiên, việc này cũng là tự hắn làm bậy mà thôi, nếu không phải cây ma châm tự mình tế luyện ra quá mức ác độc và bị thiếu niên kia đoạt

được, rồi sau đó phản ngược lại thì làm sao rơi vào cảnh này.

"Hắn đang làm gì thế?"

Người này quá kỳ lạ, không hề vội vã tiến tới mà lại lưỡng lự ở phía sau, từ từ đo đạc từng bước, yên lặng thể ngộ, chẳng lẽ muốn hiểu hết ba ngàn con đường đá này.

Bỗng nhiên, thiếu niên này quay người nhe răng nở nụ cười vô cùng tươi rói với tất cả mọi người, hàm răng trắng bóng, con mắt trong veo.

"Đáng ghét, đáng ghét, đáng ghét!"

Người của Yêu Long Đạo môn, La Phù Chân cốc chửi rủa, trên tay của tên ma tinh này dính đầy máu ấy vậy lại còn nở nụ cười rực rỡ như vậy.

"Thiếu niên này quá nhạy cảm, thần giác mạnh mẽ vượt quá tưởng tượng của chúng ta, cũng không hề kém với những tên quái thai của cổ đại." Một vị Giáo chủ nói.

Thông qua cánh hoa Tiên đạo để quan sát Tiên cổ, những thiên tài đứng đầu chắc chắn sẽ có cảm giác. Bởi vì, ánh sáng mà cánh hoa Tiên đạo dao động tuy rằng yếu thế nhưng rồi cũng sẽ chạm vào người bọn họ.

Là đang âm thầm khiêu khích ư?

Đột nhiên có người sợ hãi hét lên, nơi xa xa có một tấm bia đá phát ra ánh sáng ngút trời, đó là một luồng kiếm khí lạnh lẽo cứ như ánh sáng hỗn độn bắn ra, rõ ràng là ở bên trong Tiên cổ thế nhưng phảng phất xuyên thấu qua bia đá rồi truyền ra ngoài vậy.

"Tên mập đó là người phương nào, chỉ một chiêu kiếm đã chém lìa cao thủ trẻ tuổi đệ nhất của Địa Ma tộc!"

Vốn là, Giáo chủ của Địa Ma tộc muốn nhìn thử tuấn kiệt của tộc mình có biểu hiện như thế nào, kết quả nhìn thấy tình cảnh như vậy nên những

người khác cũng có thể thấy được theo, như thế mới tạo nên sự kinh ngạc kia.

Trên con đường đó, một thiếu niên bụ bẫm trông vô cùng hiền lành, nhưng cả người lại phát ra chục tia kiếm khí.

"Hắn lại ra tay nữa kìa!"

Mọi người kinh ngạc phát hiện, không chỉ có cao thủ trẻ tuổi đệ nhất Địa Ma tộc mà còn tới mấy cường giả kiệt xuất vô cùng nổi danh, đầu của từng người lần lượt rơi xuống đất sau khi ánh kiếm đó quét qua.

"Tên nhóc này quá lợi hại, đó là... Sát trận thứ ba thượng giới!" Có người biến sắc.

Sát trận thứ ba, dù là đạo thống cổ lão cũng phải thèm thuồng, sát trận này có danh tiếng rất lớn, vang dội cổ kim, thế nhưng lại bị tên nhóc này khắc vào trong cơ thể!

Nên biết, Sát trận thứ nhất trước nay vẫn chưa hề xuất hiện, Sát trận thứ hai thì gần như thất truyền, còn Sát trận thứ ba này lại có uy lực mạnh tới tuyệt đỉnh, một khi bố trí được thì dù là Giáo chủ cũng có thể giết.

Nghe đâu, đây chính là sát trận trong hỗn độn, được hình thành trước cả trời đất xuất hiện.

"Hắn tên là Tào Vũ Sinh, từng xuất hiện ở trong bí cảnh Nguyên Thiên, có quan hệ rất thân mật với Hoang." Có người mở miệng nói ra tên của hắn.

"Vèo!"

Lại là một luồng ánh sáng kinh diễm bay ra, mọi người chiến đấu với Tào Vũ Sinh đều bị giết sạch, nơi xa không có một ai dám ra tay nữa, trên bậc thang đá kia trở nên "bằng phẳng", một mình hắn tiến bước.

"Nhìn thử nào, Hoang ở đâu!"

Khi nhìn thấy một tên mập với vẻ mặt hiền lành thế nhưng ra tay lại tàn nhẫn như vậy, phát uy ở nơi đó nên khiến mọi người muốn biết Hoang - người từng liên thủ với hắn hiện giờ ra sao.

Lần này, không chỉ một vị Giáo chủ muốn xuất thủ, bởi vì phong ba mà Hoang gây ra quá lớn.

"Hoang!"

Chủ Minh thổ ra tay, nhân vật có cấp bậc kinh khủng thật sự đã bắt đầu khắc chữ vào trong hư không, xung quanh có vô tận xương trắng, còn có sương mù màu đen lan tràn.

"Ồ, hình như khắc sai thì phải, sao vẫn là hắn thế?" Mọi người vô cùng kinh ngạc.

Bên trên cánh hoa sau khi được khắc xuống chữ Hoang thì lập tức chiếu ra cảnh tượng chân thật, trên bia đá cũng chiếu theo, một thiếu niên lại xuất hiện và cũng nở nụ cười tươi như đóa hoa đối diện với mọi người.

Hiển nhiên, hắn lại cảm giác được nên chủ động nhìn về hư không, như là đang nhìn mọi người vậy.

"Đây không phải là đời sau tội huyết à, sao lại xuất hiện hình ảnh của hắn?"

"Đúng rồi, ba ngày trước hắn từng tàn sát người của Hỏa Vân động, Yêu Long Đạo môn, có người nói hắn còn trả đũa giết chết một vị Thiên Thần nữa."

Có người nói ra sự thật khiến cho sắc mặt của đám đại giáo kia đều âm u, trái tim như bị chảy máu.

"Câm miệng, Tội chính là Hoang, Hoang chính là Tội!" Có người nói.

Bình tĩnh trong giây lát lập tức nơi đây trở nên nhốn nháo, tất cả mọi

người đều ý thức được, người này có tới hai thân phận!

"Trời ạ, Hoang chính là Tội, Tội chính là Hoang, chẳng trách ta lại cảm thấy quen quen, hóa ra hai người là một!"

Chân tướng vừa hiện liền khiến nơi đây sục sôi, tạo nên sóng lớn mênh mông, tu sĩ các giáo đều giật mình.

"Chuyện này..."

Các giáo Yêu Long Đạo môn, Hỏa Vân động, La Phù Chân cốc đều tức giận không thôi, sắc mặt tái xanh, tới tận giờ mới biết chân thân thật sự mẻ thù của mình.

"Sao lại có cái lý này chứ!" Có một vài tên Thiên Thần đứng ngồi không yên, ước ao nhảy thẳng vào Tiên cổ để giết chết hắn.

Đặc biệt là nụ cười tươi rói của thiếu niên kia, lại còn quay về phía bọn họ cứ như là đang giễu cợt vậy, khiến người khác hận tới nghiến răng nghiến lợi.

Chính xác, đó chắc chắn là giễu cợt, là cố ý thể hiện trước mặt quần hùng.

"Tức chết đi mà!" Có người gào thét.

Hoang, đệ tử của Đạo tràng Chí Tôn, đời sau tội huyết, dù là thân phận nào đi nữa cũng đủ lay động mười châu, lại còn những chuyện mà hắn làm ra đủ danh chấn các giáo.

Chuyện này... ấy vậy mà lại là một người!

Thiên Nhân tộc, Minh tộc, Tiên điện, Hỏa Vân động... vô số người không cách nào bình tĩnh được, thiếu niên này có hai thân phận, mỗi một thân phận đều rất yêu tà.

Thời gian rất lâu sau nơi đây cũng không thể yên tĩnh lại được, tất cả

mọi người đều nhìn chằm chằm tấm bia đá đó, muốn nhìn thấu người ở bên trong.

Mãi tới tận rất lâu sau, bên trên một bia đá khác truyền tới liên tiếp những tiếng kinh hô thì mới đánh tan không khí quái dị nơi này.

"Một cường giả, mạnh mẽ vô biên, hắn... sở hữu Trùng đồng!"

"Cái gì, ở nơi nào?!"

Rất nhiều cường giả chen chúc tới nhìn tấm bia đá đó, tất cả đều chấn động, người trẻ tuổi kia quá mạnh mẽ, một đôi mắt bắn ra hai chùm sáng đủ để quét ngang quần địch.

Đó là một người trẻ tuổi anh tuấn, con mắt óng ánh rực rỡ hơn cả mặt trời, hắn cơ bản không hề động thủ mà chỉ dựa vào con mắt này đủ để giết chết hết thảy địch thủ.

Có tới mười mấy sinh linh đang vây công hắn, trong đó cũng có mấy tên từng là người mạnh nhất của các đại châu nên bị người khác nhận ra.

"Hoàng kim cự nhân, chó ba đầu Địa ngục, Hỏa Liệt nhân, thánh nữ U Vân tộc..."

Những tộc này vừa ra thì ai nấy đều chấn động.

"Ầm!"

Tiếng vang thật lớn, Trùng đồng xé thiên địa, những người kia đều lõm vào trong một hư không, bị tan nát, bị tiêu diệt sạch!

Một đám cao thủ bị giết chết như thế, việc này chấn động không gì sánh nổi!

"Quá mạnh mẽ, hắn là ai?"

"Nếu như không có nhầm thì hắn là Trùng đồng giả của thư viện Thiên

Vẫn, nghe nói hắn tới từ hạ giới!"

Rất nhanh, thân phận của Trùng đồng giả bị lộ ra ngoài ánh sáng khiến đám người kinh sợ, dù là đại Giáo chủ cũng không thể bình tĩnh được, bởi vì từ xưa tới nay Trùng đồng giả đều mang theo danh tiếng, được xưng là thần thoại bất bại!

"Trùng đồng, quả thật là mạnh tới mức không còn gì để nói, lại được lão quái vật của Thiên Vẫn châu tự mình bồi dưỡng, dốc hết mọi của cải. Nhưng mà, nghe nói hắn từng bại qua một lần."

"Cái gì, thua dưới tay người phương nào?" Rất nhiều người thay đổi sắc mặt, ai cũng muốn biết cả.

"Hạ giới, một thiếu niên tên là Thạch Hạo, hai người từng chiến đấu rất kịch liệt, Trùng đồng thua, và đây là lần thua duy nhất."

Việc này khiến nỗi lòng của mọi người không cách nào yên được, mạnh như Trùng đồng, tuyệt đối là một trong những chí tôn trẻ tuổi mạnh nhất thế gian, nhất định sẽ tỏa ra hào quang rực rỡ trong Tiên cổ thế nhưng lại từng bại một lần!

"Thạch Hạo, thiếu niên kia..." Nhắc tới cái tên này thì một số người hiểu rõ, biết hắn từng làm gì ở hạ giới.

"Hạo nhi, nếu như con còn sống thì nhất định cũng sẽ vang danh thiên hạ, có tiền đồ vô hạn..." Chỗ Tần tộc, mẫu thân của Thạch Hạo ứa nước mắt.

Thạch Tử Lăng sớm đã nắm chặt nắm đấm không hề nói một lời nào mà chỉ tập trung về phương hướng của Tiên điện.

"Nhìn hậu nhân của ta xem sao." Bất lão Thiên tôn Tần Trường Sinh ra tay, khắc bên trên một cánh hoa.

Tần Hạo, hai chữ này rực rỡ rạng ngời, hào quang sáng chói, sau đó một thiếu niên hiện ra chiếu hiện lên trên bia đá.

"Bộ ngực của hắn..."

Tần Hạo vừa mới xuất hiện thì lập tức gợi nên những tiếng kinh ngạc khắp nơi, ở nơi bộ ngực có tiên quang ngập tràn tẩm bổ cho toàn bộ thân thể, quả thật là "vạn pháp bất xâm"!

Ở xung quanh, từng cường giả bị quét bay, cơ bản không cách nào tới gần được.

"Đó không phải là người mạnh nhất của Duyễn châu sao, lại bị Tần Hạo giết chết rồi!"

"Thần tử của Thiên Vũ tộc cũng thất bại, bị một vệt ánh sáng phát ra từ bộ ngực ấy xuyên thủng, mạnh thật, đó là bảo thuật gì thế?"

Mọi người kinh ngạc.

Rất nhiều cao thủ Thần hỏa, Chân Nhất cảnh đều thay đổi sắc mặt.

Dù là một vài Giáo chủ cũng lộ vẻ kinh dị, thiếu niên này không hề đơn giản.

"Hắn tên là Tần Hạo, chính là hậu nhân của Bất lão Thiên tôn, được xưng là Song cốt Chí tôn, hiện giờ quả nhiên đã trưởng thành rồi, không hề đơn giản nha." Dù là một số bá chủ cũng thầm than thở càng khiến người khác giật mình hơn.

Tần tộc, tất cả mọi người đều lộ nụ cười tươi, biểu hiện của Tần Hạo quá kinh diễm.

Dù là Tần Di Ninh, tuy trong mắt ngấn lệ nhưng lúc này cũng lộ nét vui mừng, dần dần lộ ra ý cười.

"Hắn tại sao lại có tới hai Chí Tôn cốt thế?" Thượng giới mênh mông, cũng không phải tất cả mọi người đều biết chuyện này.

"Hẳn là có quan hệ với huynh trưởng của hắn, một trong hai khối cốt

chính là huynh trưởng của hắn sau khi chết tặng cho."

Lời này vừa ra khiến một đám người ngớ người, trong lòng chấn động không thôi, một nhà có tới hai Tôn? Đáng tiếc mà, huynh trưởng của hắn đã chết, chỉ có thể đưa cốt này cho hắn mà thôi.

Dù là người biết nội tình bên trong cũng lộ vẻ khác thường, nhớ tới những chuyện khi xưa.

"Tên Thạch Hạo này không hề đơn giản, Trùng đồng cũng có quan hệ với hắn, mà hắn đã chết thế nhưng vẫn còn có thể tạo nên một tên đệ đệ lợi hại như vầy." Không ít người thán phục.

"Là Thiên tôn tạo nên!" Một số người của Bất Lão sơn sửa lại, không thích nghe cách nói này.

"À, không có ai nguyện ý khắc xuống cái tên Thạch Hạo này sao?" Có người nói.

Mọi người không hiểu, một người đã chết vì sao lại còn muốn khắc tên, cơ bản là chưa hề tới thượng giới này.

"Thiên Nhân tộc, hay là đã biết chuyện gì đã xảy ra."

Thiên Nhân tộc nghe thấy thế thì không khỏi thất kinh, lập tức liền hiểu, bí mật mà trong tộc đạt được đã bị tiết lộ ra ngoài, bị một số người của ngoại giới biết được.

Đúng lúc này, bên trong một cung điện đồng lao ra một bàn tay lớn lượn lờ khí hỗn độn, hắn không ngừng xoẹt xoẹt điểm điểm vào trong hư không, khắc xuống hai chữ Thạch Hạo.

Đây chính là người của Tiên điện, bọn họ đã ra tay!

Bên trên cánh hoa phát sáng, bia đá đồng loạt xuất hiện, kết quả bóng người của một thiếu niên xuất hiện, vẫn là nụ cười tươi rói như trước.

Tất cả mọi người đều há hốc miệng, đây là lần thứ ba hắn xuất hiện, vẫn khiến tất cả mọi người hóa đá, tất cả đều trợn tròn mắt.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 819: Từ Nay Ta Chính Là Ta.

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Lần thứ ba!

Hắn, lại xuất hiện lần thứ ba!

Tất cả mọi người đều tê dại, vẻ mặt cứng đờ, chuyện này tựa như gặp quỷ vậy!

Đáng giận nhất chính là, vẫn khuôn mặt tươi cười kia, lần sau xán lạn hơn lần trước, che mờ cả ngôi sao và mặt trăng, hắn chủ động đối diện với quần hùng, cứ thế đứng nơi đó nở nụ cười rạng ngời.

"Gặp quỷ rồi, tại sao lại là hắn!?" Rốt cuộc cũng có người hét lớn, âm thanh cao chót vót, quá là yêu tà mà.

Hết lần này tới lần khác, là đang thử thách thần kinh của mọi người hay sao? Hai thân phận, ba thân phận, thật sự là đang khiêu chiến tâm tình và cảm nhận của người khác mà, cả đám người ngây dại.

Vẻ mặt hiện giờ của hắn nhìn chẳng ra chút điệu bộ gì, tựa như là hoa vô cùng quyến rũ, xinh đẹp vô cùng, nở nụ cười đứng yên nơi đó tựa như muốn ăn đòn vậy!

"Không thể, tuyệt đối không thể!" Có người không cách nào chịu được đả kích này nên hét lớn, họ biết được nội tình, biết Thạch Hạo là ai.

"Hắn chết ở hạ giới rồi, đã sớm xác nhận qua, làm sao có khả năng nhảy

lên tới tận đây, tuyệt đối có vấn đề, hơn nữa còn là vấn đề rất lớn!" Có cường giả la lớn.

Tình cảnh như thế này rất kỳ lạ, một hai lần thì còn chấp nhận, đằng này lại tới lần thứ ba, cấu xé thần kinh của mọi người, khiến đám Giáo chủ không biết nói gì nữa.

Đặc biệt, đám người có quan hệ với Hoang cùng với nhóm người cừu oán với Tội thì cảm thấy vô cùng nhục nhã!

Tuyệt đối là cố ý, thiếu niên này cố ý giễu cợt bọn họ, lần sau dùng thân phận kinh khủng hơn lần trước xuất hiện, chỉ cần nhìn nụ cười kia là đủ biết, từ đầu tới cuối đã không có ý tốt rồi!

"Ta không tin là hắn, đã được nhiều người xác minh ở nhiều phương diện, dù là những đại tộc lớn cũng đã chứng kiến hắn bị chết ra sao thì làm sao có khả năng phục sinh chứ, hơn nữa còn nhảy nhót cười đùa tới thượng giới, việc này có âm mưu!"

Người có suy nghĩ như thế này không ít, dù là một vài Thiên Thần cũng cho là như thế, bởi vì bọn họ không tài nào chấp nhận được tình huống mà bản thân đang nhìn thấy, cảm thấy đây là sự giả dối.

Nơi đây không cách nào bình tĩnh được mà trở nên ầm ĩ, không biết có bao nhiêu người vọt tới trước tấm bia đá này và nhìn chằm chằm thiếu niên kia, sau đó lớn tiếng nghị luận.

Trong nháy mắt, nơi đây chấn động tựa như là phát sinh sóng thần, bởi vì tiếng người bàn luận vô cùng huyên náo.

Việc này khiến người ta cảm thấy khó mà tin nổi!

"Chư vị, ta cảm thấy đây chắc chắn là âm mưu, tất cả đều là giả hết!" Có người dù chết cũng không chấp nhận nên nói thế.

Tiên cổ, bên trên bậc thang đá xanh.

Thần giác của Thạch Hạo vô cùng nhạy cảm siêu phàm nên tự nhiên cảm giác được, hắn biết có người đang khắc tên của mình lần thứ ba, mượn nhờ cánh hoa Tiên đạo thể quan sát động thái của hắn.

Vì vậy nên hắn rất phối hợp, cố gắng ưỡn ngực nở nụ cười về hư không, nụ cười rất thuần phát, con mắt còn nháy nháy một cái.

Ngoài ra, hắn còn vẫy tay làm như vô cùng thân thiết, chào hỏi tất cả mọi người.

Bên ngoài, cả đám người đều khâm phục về độ dày da mặt của tên nhóc này, là đang chọc tức người khác ư?

"Haizz, rốt cuộc cũng đã tiến vào Tiên cổ rồi, cũng không còn sợ đám già chẳng biết xấu hổ quan tâm ngày đêm nữa, có thể là chính mình, chờ lúc ta ra ngoài thì sẽ khiến các ông đẹp mặt."

Thạch Hạo khẽ nói, ngoại giới không thể nghe được thế nhưng có thể đọc được khẩu hình miệng của hắn, đám già này là hạng người nào? Thần linh chiếm đa số ở đây nên họ tự nhiên hiểu được ý nghĩa bên trong.

Lúc này, một đám người sắc mặt biến đen, khó mà kìm chế được.

Đặc biệt là đám Yêu Long đạo môn, Hỏa Vân động, La Phù Chân cốc, những đạo thống này cố gắng nén lại cơn giận, mới vừa nãy đã biết kẻ thù là ai, thân phận đã được xác định.

Thế nhưng, không lâu sau lại phát hiện ra, đó cũng không phải là thân phận thật sự của hắn.

Cho tới phút này thì bọn họ mới sáng tỏ được, tên kia là ai, đây quả thật là sỉ nhục và căm uất, cặp mắt của đám Chân Thần bốc lửa, ước rằng có thể ăn tươi cả người hắn.

Dù là một vài Thiên Thần cũng kìm nén không được, nhìn thấy nụ cười hài lòng sung sướng kia cứ như là một cái tát vô cùng vang dội giáng lên mặt

bọn họ.

"Từ nay về sau có thể là chính mình, thể hiện ra thân phận thật sự của ta!"

Thạch Hạo vừa nói vừa xoa xoa khuôn mặt của mình, đồng thời thân thể bắt đầu giãn nở, vang lên những tiếng lốp bốp như rang đậu, lập tức hắn cảm thấy toàn thân trở nên khoan khoái.

Dáng vẻ của hắn thay đổi, con mắt trong suốt sáng sủa, dung mạo đẹp lên không ít, trong vẻ thanh tú lại có khí chất xuất trần, có thể xưng là phong thần như ngọc, siêu phàm thoát tục.

Bây giờ, hắn đã lớn, đã không còn dáng vẻ non nớt của mấy năm trước, hiện giờ đã trưởng thành hoàn toàn, tuấn lãng và siêu nhiên, có vẻ Tiên đạo.

"Ta xin thề, từ đây sẽ là chính mình, không để cho bất ý người nào gây hấn với ta!" Thạch Hạo trịnh trọng thề, hắn muốn trở nên mạnh mẽ ở trong Tiên cổ này, muốn bản thân lớn mạnh, thực lực tăng lên, là chúa tể trên con đường của chính mình, không cần phải hóa trang thành người khác.

"Là hắn... chính là hắn!"

Bên ngoài có người kinh ngạc thét lên, hoàn toàn nhận ra hắn, đây tuyệt đối là thiếu niên năm xưa thế nhưng lại cao hơn một cái đầu, vẻ phi phàm càng tăng mạnh.

Tấm thân cao ráo, mái tóc đen dày, ngũ quan tinh xảo, lông mi cong dài, mắt to linh động, hơn nữa da dẻ lại óng ánh như ngọc thạch, cả người đều lưu chuyển bảo huy, phong thái khó dùng lời để tả.

"Sao lại là hắn?!" Lúc này, người của Minh thổ đều lộ vẻ kinh ngạc.

"Một kẻ đã chết nay lại xuất hiện, hắn chính là người đã phá hoại kế hoạch lớn của ta!" Bên trong chiến xa bằng tinh huyết của Thiên quốc truyền ra lời nói âm u và lãnh khốc, kèm theo vẻ phẫn hận vô biên.

Bảy thần hạ giới, kết quả lại bị một thiếu niên ngăn cản toàn bộ, đánh giết sạch sẽ, chính là người này, thế nhưng hắn lại sống, đồng thời cũng đã tới thượng giới.

"Hạo nhi!"

Một tiếng réo tan nát cõi lòng vang lên từ nơi Tần tộc.

Hai mắt của Tần Di Ninh sớm đã nhòe đi, nàng thật sự không cách nào tin tưởng được, bóng người kia ấy vậy mà lại còn có thể xuất hiện, bao nhiêu lần thức tỉnh từ trong mơ với hai má đẫm lệ nóng.

Bao nhiêu lần mơ thấy, bao nhiêu lần nhớ nhung, nàng lúc nào cũng suy nghĩ về đứa con ở hạ giới kia, cho rằng sẽ không bao giờ gặp lại được nữa, sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.

Nhưng mà hôm nay, ở đây, tại trong Tiên cổ, thiếu niên kia vẫn chạy nhảy hoạt bát, rồi còn nở nụ cười tươi với nàng, hắn... vẫn còn sống!

Người xung quanh liếc mắt nhìn về nơi đây, đây chính là mẫu thân của Thạch Hạo sao? Là mẹ đẻ của một chí tôn tuổi còn rất trẻ!

Người của Tần tộc ngây dại, không hề nghĩ rằng sẽ xuất hiện tình cảnh như vầy, thiếu niên này không ngờ lại sinh sống đầy vui vẻ, thậm chí có thể nói, mạnh mẽ cường tráng như Chân long!

"Đại sự" hắn làm quá nhiều, việc nào mà không kinh động mười phương, chọc thủng trời cao, kết quả chẳng hề có sự việc đáng tiếc gì xảy ra cả.

"Ông trời, rốt cuộc ông cũng đã mở mắt rồi, đã trả lại đứa con bé bỏng cho con." Tần Di Ninh khóc thét lên và cũng đang nở nụ cười, tình cảm khó mà kìm nén được, nàng nhìn chằm chằm vào bia đá, nhìn chằm chằm thiếu niên kia.

Thạch Tử Lăng thì hô hấp dồn dập, tay nắm chặt, máu nóng sôi trào, con

trai trưởng của mình vẫn còn trên thế gian, việc này khiến hắn cảm thấy bầu trời trên thế gian này vẫn còn có ánh sáng.

"Tốt, Hạo nhi, con còn mạnh hơn cả tưởng tượng của chúng ta, chỉ dựa vào chính bản thân mình để đội mồ sống lại và đi tới thượng giới này!" Thạch Tử Lăng gầm nhẹ, bên trong mắt hổ chính là giọt nước rưng rưng rồi lăn xuống hai bên gò má.

Thời khắc này, phu thê hai người đều vui sướng tới tột độ đồng thời cảm thấy vô cùng hổ thẹn khi không thể bảo vệ tốt cho Thạch Hạo, khiến hắn phải chịu khổ từ thời bé, nhận lấy hết mọi khổ đau.

Hơn nữa, sau cùng còn trơ mắt nhìn hắn chết đi, không có bất cứ biện pháp nào cứu vãn.

Việc càng khiến hai người lo lắng và tự trách còn có cả đau lòng hơn chính là, trước khi chết Thạch Hạo lại tự chém lìa Chí Tôn cốt rồi giao cho đệ đệ duy nhất của mình.

Một ngày đó, bọn họ tựa như hồn bay phách lạc, cả bầu trời tựa như trở nên đen tối. Vốn còn đang suy nghĩ có thể dùng tiên cốt trong cơ thể của Tần Hạo để cứu chữa cho con trưởng thế nhưng vẫn do dự không dám quyết nên đã bỏ lỡ thời cơ, cuối cùng con trưởng lại tự chém cốt của mình để đưa cho con thứ.

Lần nữa nhớ lại càng khiến hai người muốn khóc lớn lên, họ cảm thấy hắn vô cùng đáng thương, từ nhỏ đã không được chăm sóc chu đáo, còn khiến hắn bị oan ức như thế nữa, trải qua vô số đau khổ, sau cùng còn muốn một mình nằm xuống ngôi mộ đầy lạnh lẽo ở dưới hạ giới, bọn họ chưa hề chăm lo ở bên cạnh.

"Giỏi lắm, Thạch Hạo, tốt lắm, tiểu Thạch danh chấn hạ giới, đều cho rằng ngươi đã chết thế nhưng giờ lại tự mình tìm tới tận cửa." Có người hiểu rõ nội tình nên mở miệng nói.

"Sao sẽ là hắn chứ, sao lại sống lại chứ?!" Chủ Ma Quỳ viên với âm thanh đầy lạnh lẽo cùng sát ý mở miệng, đồng thời liếc mắt nhìn về phía Tần tộc.

Bất lão Thiên tôn vẫn bình tĩnh, chẳng hề đoái hoài gì.

"Gào!"

Nơi chỗ Minh tộc xuất hiện một ngọn Bạch cốt sơn nhiễm đầy hắc vụ, bên trên có một thân ảnh cao lớn đứng thẳng, đó chính là Minh chủ, sắc mặt hắn thiếu sót màu máu, vẻ đầy tái nhợt, ánh mắt khiếp người tới cực điểm, tiếng gào thét vang lên, minh khí ngập trời, khí tức tử vong lan tràn.

Ngày xưa, mười mấy thế lực lớn như Minh thổ, Thú hải, Tiên điện, Thiên quốc, Ma Quỳ viên đều hao tốn hết tâm cơ, phải trả giá cực lớn để chiến thiên ý thì mới thành công đưa một nhóm người xuống dưới.

Kết quả, chỉ còn đúng bảy thần sống sót nhưng lại bị một tên thiếu niên giết chết toàn bộ, phá đi kế hoạch lớn của họ.

Nên biết, năm đó Minh thổ đã phải trả giá bằng một bộ xương Hư không thú cấp bậc chí tôn, đó chính là báu vật vô thượng.

Ngoài ra, Thiên quốc cũng từng trả giá đắt là một lò luyện hư không, bên trong có trộn lẫn hư không tiên kim.

"Một con kiến nho nhỏ lại dám quấy phá việc làm của ta, còn cả gan bò tới thượng giới, chờ lúc ngươi đi ra thì chắc chắn sẽ cúng tế cho Tích Huyết Ma kiếm của ta!" Bên trong chiến xa đỏ truyền ra tiếng nói đầy lạnh lẽ của chủ Thiên quốc.

Tất cả mọi người đều ngẩn ngơ, đây chính là đầu lĩnh kinh khủng của thượng giới, bao nhiêu năm rồi cũng chưa hề ra tay thế nhưng giờ lại muốn lấy máu của một thiếu niên để hiến tế Tích Huyết ma kiếm!

"Giết người hầu của Tiên điện ta, không thể bỏ qua được." Nơi Tiên điện

cũng có người mở miệng.

...

Cơn bão táp bắt đầu, mọi người xác định được, đây chính là Thạch Hạo, chính là thiếu niên kia tới từ hạ giới, chắc chắn sẽ không hề sai.

Nơi đây chấn động tạo thành sóng lớn ngập trời, Tội, Hoang, Thạch Hạo, ba thân phận, bất cứ thân phận nào cũng là một truyền kỳ, đã làm biết bao nhiêu đại sự kinh người.

Bây giờ ba thân phận thành một, hoàn toàn lộ ra ngoài ánh sáng khiến tất cả mọi người khó mà tin được.

Trong Tiên cổ, trên thềm đá.

Thạch Hạo ngước đầu nhìn hư không, nói: "Ta đoán chừng, rất nhiều người đang ngắm nhìn ta."

Hắn nói đúng, thế nhưng tuyệt đối sẽ không đoán được có bao nhiêu người, những tu sĩ có thể tới đây của toàn bộ thượng giới đều đang quan sát hắn, dùng từ muôn người chú ý cũng không đủ để hình dung ra được.

"Ta nghĩ, một vài lão già chắc gần như phát điên rồi, chắc là muốn bất chấp tất cả thế nhưng cũng chẳng có tác dụng gì đâu. Cái lão rùa Thiên quốc kia chính là người hung ác nhất, có phải là đang muốn ám sát ta, mặc kệ, chờ ta ra ngoài thì sẽ chặt lìa đầu của ông, báo thù cho Quỷ gia. Mặc khác, hình như ông cũng có đệ tử đồ tôn tiến vào đây thì phải, không phải được xưng là Sát đạo thần nhân hay sao, thủ đoạn ám sát vô cùng vô song sao, tới lúc đó sẽ giết sạch chúng, đáng ra đám người này phải gọi là lén lút, chẳng chút bản lĩnh nên mới âm thầm hạ độc thủ."

Mọi người không nghe thấy nhưng lại có thể đọc khẩu hình miệng nên hiểu rõ hắn nói cái gì, tất cả đều ngây dại, thậm chí có người suýt nữa thì cười to, hắn lại dám trêu chọc chế giễu chủ Thiên quốc.

Đương nhiên, cũng có người muốn phun ra máu, ví như đám người Sát đạo thần nhân kia, tất cả đều nheo mắt lấp lóe hàn quang, các đốt ngón tay đều nắm chặt.

"Người muốn đối phó ta cũng không hề ít, đám Minh thổ chắc chắn cũng không phải hạng tốt lành gì, nửa người nửa quỷ, tới lúc đó sẽ tính sổ với các ngươi luôn. Đúng rồi, ta cũng chưa hề ăn qua Minh tộc, sau này nếu đám cường giả của Minh tộc không phải là hình người thì sẽ nướng chín, nếm thử mùi vị ra sao."

Mấy lời này vừa ra thì không ít người gần như cắt đứt đầu lưỡi của mình, cũng có chút người trợn mắt nhìn, cũng có không ít người muốn cười to lên, cái gì cũng dám ăn à?

"Ta cũng không phải đang nói chơi đâu." Thạch Hạo lẩm bẩm, sau đó bổ sung: "Tiên điện, quá gian trá, năm đó từng đánh hội đồng một mạch Chí tôn ta, giờ ở trong Tiên cổ này, ta sẽ đạp nát truyền nhân của các ngươi! Đúng rồi, truyền nhân của Tiên điện mỗi lần ra ngoài thì vô cùng đắc ý, còn có nô bộc đi theo, phô trương như thế vậy đừng nói sẽ là con riêng của lão già đang ngủ say trong Tiên điện kia nhen?"

Mọi người chẳng biết nói gì cả, tên nhóc này miệng lưỡi thật là độc, là nói xấu người ta một cách trắng trợn mà.

Cùng lúc đó có người đáp trả, trong điện đồng cổ xưa lơ lửng trên hư không rung nhẹ lên, hiển nhiên người ở bên trong đã bị chọc tức!

"Thiên Nhân tộc chắc cũng có mặt, một đám chuột nhắt vong ân bội nghĩa, các ngươi sớm đã biết được thân phận của ta thế nhưng vẫn không hề nói ra, là muốn nuốt trọn bảo thuật Côn Bằng của ta, đúng là đám bại hoại." Thạch Hạo nói.

Những câu này vừa ra liền khiến mọi người Thiên Nhân tộc biến sắc, tên khốn này quá ác, lòng dạ ghê tởm, là đang cố ý nói cho tất cả các giáo biết, vạch trần toàn bộ bộ mặt của Thiên Nhân tộc.

"Trước giờ chúng ta không hề biết, hắn đang nói bậy!" Có người Thiên Nhân tộc vội vàng phân bua.

"Ta nghĩ, với tính cách của bọn họ chắc chắn sẽ ra sức phủ nhận, lòng dạ đám người này xưa nay đều không giống nhau, vong ân phụ nghĩa." Thạch Hạo nói.

Phía, Thiên Nhân tộc đại hận, chuyện này... đã phá hỏng con đường của bọn họ, còn có thể nói cái gì nữa chứ.

Người của những đạo thống khác đều nhìn về bọn họ, vẻ mặt kỳ lạ.

"Đám Yêu Long đạo môn, Hỏa Vân động, La Phù chân cốc, đạo thống của các ngươi được xưng là trường tồn cùng thế gian, trông giữ Tội châu, thật sự là đám người vô liêm sỉ vô đức vô nhân tính, tổ tiên của bọn ta trấn thủ ở biên hoang vậy mà các ngươi lại nói xấu hậu nhân của họ, xem như là kẻ tù tội."

Lời này vừa ra liền khiến các giáo ở thượng giới đều chấn động.

"Ta còn nhớ, các ngươi từng uy hiếp ta, nói là trong tộc của các ngươi có sơ đại, có quái thai cổ đại, ta đang chờ đây, nhất định sẽ giết sạch toàn bộ bọn họ trong Tiên cổ này!"

Bên ngoài, đám người Hỏa Vân động, Yêu Long đạo môn như muốn phát điên.

Không chỉ có bọn họ mà phàm là những đạo thống nào bị chỉ điểm nêu tên thì sắc mặt đều hóa đen, trong lòng cố gắng kìm nén cơn tức giận,.

"Đúng rồi, ta còn có một thân phận nữa, năm đó khi ta còn ở thượng giới thì đã từng từ Hư Thần giới tiến lên linh giới, truy đuổi một đám người chạy tới mấy trăm dặm, cái tên Hạo Thiên cũng là do đám người đó đặt cho."

Thạch Hạo nói tới đây thì tiếp tục nở nụ cười tươi, lời tự thú này cũng không hề quan trọng, cũng không xem như là đã tiết lộ thân phận thứ tư của

mình.

Việc này.. tuyệt đối là cố ý, nụ cười tươi rói này cứ như là vẻ châm biếm trắng trợn đối với rất nhiều đạo thống, là một sự nhục nhã.

"Ngươi, chắc chắn sẽ phải chết ở Tiên cổ!" Có người căm hận.

"Ta đoán rằng, chắc chắn mọi người đều đang nghiến răng nghiến lợi?" Thạch Hạo bình tĩnh nói, vẫn là nhìn hư không như trước, nói: "Dù là ông trời cũng không cách nào thu ta được, phải trơ mắt nhìn ta bò ra từ trong mộ, rồi sống khỏe cười đùa mỗi ngày, các ngươi nên cầu khẩn cho môn đồ của mình đi thì hơn!"

Nói tới đây thì Thạch Hạo đột nhiên ngẩng đầu, khí thế cả người tăng vọt, tựa như là một vị Ma vương!

"Đám đó đừng nên trêu chọc ta nếu không thì diệt sạch, ăn được thì cứ ăn, làm ấm giường được thì cứ chén, một tên cũng chạy không được." Hắn nói trắng trợn, sau đó cười ha hả.

Người của một vài đại giáo tức giận, đồng thời trong lòng lại rùng mình, bọn họ nghĩ tới rất nhiều thứ.

Thiếu niên này, vốn từng có hai khối Chí tôn cốt thế nhưng khi còn bé đã mất đi một khối, sau khi lớn lên thì tự chém đi một khối, trước khi chết đã đưa cho đệ đệ của mình.

Theo lý mà nói, chắc chắn hắn phải chết thế nhưng năm lần bảy lượt đều sống sót, không chỉ không phế mà càng ngày càng mạnh hơn.

Hắn dựa vào bản thân mình, một mình đi tới tận thượng giới này, hóa thân làm Hoang, tạo nên uy danh hiển hạch, tới hiện tại cũng chưa hề vận dụng qua thần thông và bảo thuật mạnh mẽ nhất của mình, vậy hắn mạnh tới cỡ nào đây?

Tất cả mọi người đều sợ hãi, thiếu nên này... quá ghê, không có Chí tôn

cốt thế nhưng vẫn sở hữu phong thái vô địch, hơn nửa Tiên cổ sẽ loạn vì hắn!

"Rốt cuộc cũng có thể buông tay chiến một trận, không cần phải áp chế đủ đường nữa, toàn bộ bảo thuật cũng có thể triển khai rồi!" Thạch Hạo nói, cùng lúc đó sau lưng hắn xuất hiện một cặp cánh Côn bằng cực lớn, cứ như là đám mây che trời kèm theo thần quang cuồn cuộng.

Hiển nhiên, khí thế này quá nồng nặc nên đã kinh động tới rất nhiều sinh linh ở phía sau hắn, trong lúc này có người ngạc nhiên rồi âm thầm xuất thủ.

Kết quả, hai cánh hơi vỗ thì phía sau nổ vang, những sinh linh đang âm thầm ra tay kia đều nổ tung hóa thành mưa máu xương cốt!

Dáng vẻ Ma vương, thi triển toàn bộ chứ không ẩn giấu chút nào nữa!

Việc này khiến cho mọi người ở bên ngoài kinh hãi, hắn muốn buông tay chiến đấu thì chắc chắn sẽ kinh khủng hơn Hoang, hơn Tội nhiều, thật sự sẽ xuất hiện sóng to gió lớn rồi!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 820: Cổ Giới Đầy Màu Sắc

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Bên trong Tiên cổ, bên trên bậc thang lượn lờ khí hỗn độn.

Thạch Hạo đưa lưng về đám sinh linh kia, dáng vẻ ma vương hiển lộ hết toàn bộ.

"Đi!"

Một đám sinh linh khác cũng không dám trêu chọc nữa nên vội vàng rời đi, trốn thẳng về thế giới lộng lẫy ở phía cuối bậc thang kia.

Bóng lưng quay về bọn họ kia chính là một thiếu niên có hai cánh che kín cả trời, áp lực tản ra vô tận khiến mỗi sinh linh đều nơm nớp lo sợ.

Hai cánh hơi vỗ nhẹ thì đã khiến một đám Tôn giả mạnh mẽ nổ tung, máu xương đều xuất hiện, hắn mạnh mẽ tới mức nào?

"Có người đột phá và tiến vào trong bí thổ Tiên cổ rồi!"

Ngoại giới, một vài Chân Thần kinh ngạc thốt lên, họ nhìn chằm chằm vào tấm bia đá trơn bóng như gương kia, nơi đó đang xuất hiện cảnh tượng bên trong Tiên cổ.

Dù là Thiên Thần cũng phải thay đổi sắc mặt, tấm bia đá đó chiếu rọi cảnh tượng xung quanh của một sinh linh, lần lượt cũng có vài tấm bia đá xuất hiện dị tượng, màu sắc rực rỡ, thánh quang ngập trời.

Thời khắc này, lực chú ý của mọi người đặt trên Hoang, Tội, Thạch Hạo

thì cũng từ từ dời đi, ai nấy cũng nhìn về một vài quái thai cổ đại khác.

"Vèo!"

Cứ như là thần tiễn khai thiên mang theo khí tức đại đạo và thần hà sáng rực, hư không trở nên uốn lượn, có người bước ra khỏi con đường bằng cầu thang đá kia và tiến vào trong một thế giới khác.

Gần như là cùng lúc, những người khác cũng đã bước ra con đường của chính mình!

Ba ngàn con đường đá đều chấn động, động đất rung chuyển kèm theo là sương mù mờ ảo vương xuống mưa ánh sáng rực rỡ, còn có những tiếng nổ vang rền của đại đạo.

"Mới ngày thứ chín mà đã có người đột phá tiến vào Tiên cổ rồi, nhanh hơn một ngày so với các đời trước!"

Dù là Thiên Thần cũng thay đổi sắc mặt, toàn bộ đều nhìn chăm chú vào trên bia đá trơn nhẵn kia, nhìn xem tử cảnh tượng ở bên trong Tiên cổ.

"Những người kia càng thêm mạnh mẽ hơn xưa, cho nên mới sớm hơn một ngày!" Một vị Giáo chủ than thở.

Chính vì những người này từng đi qua con đường đá này nên toàn bộ cổ lộ đều đã thay đổi, áp lực giảm xuống nhỏ nhất cho nên hành động của những người khác cũng nhanh hơn không ít.

Ngoại giới, điện đồng lơ lững trên không trung rung nhè nhẹ, có người kéo tấm rèm che bằng xương thú rồi nhìn về phía ba ngàn cánh hoa đại đạo kia, nhìn chằm chằm cảnh tượng ở trong Tiên cổ.

Một chiếc chiến xa tử kim cứ như treo lơ lững từ trước thời đại khai thiên tích địa vậy, đó là chiếc xe kéo của Hoàng tộc đương đại, ở trong bắn ra hai luồng ánh mắt màu tím, hư không nứt ra rồi rơi lên trên cánh hoa Tiên đạo.

Các nhân vật bắt đầu dịch chuyển, chăm chú quan sát!

Bên trên một vài bia đá chiếu ra những giọt nước rực rỡ, rất hư ảo, dường như là một giấc mơ vậy.

"Đó là cảnh tượng bên trong Tiên cổ à?" Có rất nhiều tu sĩ thuộc Thần Hỏa, Chân Nhất cảnh là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh này nên hô hấp dồn dập, căng thẳng ngóng nhìn.

Từng "bọt khí" pha tạp các màu sắc rực rỡ được khí hỗn độn bao bọc, trong vẻ mơ hồ ấy lộ ra khí tức kinh khủng, cứ như ẩn chứa sức mạnh bất hủ vậy.

Một "bọt khí" đại biểu cho một địa vực!

Mà những "bọt khí" này lại giao hòa với nhau, cũng có ý nghĩa là các nơi có thể thông với nhau.

Nơi đó rất kỳ dị, bên trong Tiên cổ lúc thì mãnh liệt, lúc thì lờ mờ, rất nhiều địa vực bị vô tận ảo ảnh bao phủ, phân tách thành những lãnh địa hoàn toàn khác nhau.

"Trông thì nhỏ nhưng kỳ thật đều là những khu vực lớn tới vô biên, có một vài chỗ thần thánh an lành và cũng có cổ thổ lại tràn ngập hung hiểm vô tận."

"Bọt khí" rất nhiều, tựa như là từng tiểu thiên thế giới vậy, trong vẻ loang lỗ là phong cách cổ xưa ẩn chứa khí tức của thời gian, tích lũy những bí mật từ cổ chí kim.

"Ầm!"

Có người xuất thủ, tay cầm đại kích va chạm liên tục với một người, lập tức người đó liền bị người khác nhận ra, đó chính là truyền nhân của Tiên điện.

"Thật là kịch liệt!"

Tất cả mọi người đều thay đổi sắc mặt, trận chiến này bùng phát ra hào quang đủ khiến tu sũ Thần Hỏa, Chân Nhất cảnh cũng phải biến sắc.

Đối thủ của hắn là một thiếu niên tóc đỏ vô cùng yêu tà và ngang ngược, khóe miệng mang theo nụ cười lạnh lẽo.

"Rốt cuộc cũng đã tìm thấy ngươi, ta đã luyện Đại Phần Thiên công tới mức mà trước giờ chưa ai đạt được, đầu tiên là chém mấy tên mạnh nhất ở đương đại này, sau đó là diệt quái vật cổ đại, thôi thì bắt đầu từ ngươi vậy."

Thanh niên tóc đỏ này đẩy lên một chùm ánh lửa đen cứ như là một thế giới vậy, giơ tay nhấc chân thì khiến hư không mơ hồ, tựa như có thể thiêu hủy cửu trùng thiên!

Ngoại giới, tất cả mọi người đều biến sắc.

Người này lại muốn săn giết truyền nhân của Tiên điện, việc này trắng trợn và ngang tàng tới cỡ nào!

Nhưng mà, khi nghe hắn nói tới Đại Phần Thiên công thì mọi người đều thở dài, biết hắn là tên quái vật như thế nào, thiên công này đủ để sánh ngang với thiên công Lục Đạo Luân Hồi.

Mạch này, mấy vạn năm cũng chưa chắc xuất thế một lần, nhưng chỉ cần xuất hiện thì chắc chắn sẽ mạnh tới mức khiến người khác tuyệt vọng.

"Ầm!"

Pháp lực dâng trào, hai người sau khi đánh ra một đòn cuối cùng thì lập tức cổ địa bị xé rách trở nên ngổn ngang, là bị vết rách hư không đầy to lớn tách ra.

"Thật mạnh!" Mọi người biến sắc, quá nửa là Tôn giả mạnh mẽ nhất hiện tại rồi.

Về phần truyền nhân Tiên điện, mọi người cũng không có chút ngoài ý muốn gì, hắn đã dung hợp chủ thứ thân nên nhất định sẽ chói lọi cổ kim, ở cảnh giới Tôn giả trong đương đại này thì đã không có đối thủ rồi.

Mà kia lại là truyền nhân Đại Phần Thiên công, nên càng khiến người khác run sợ hơn.

Rất nhiều người chợt nhớ, tên khốn này khi vừa mới xuất thế không bao nhiêu ngày thì đã giết chết Tôn giả mạnh mẽ nhất của mấy châu, tính máu me rất nặng.

"Ầm!"

Một hướng khác, mấy vị nhân kiệt vô thượng thời cổ đại như Trường Cung Diễn, Cô Kiếm Vân cũng bắt đầu giao chiến, hư không hai bên bị chém nứt, vặn vẹo chấn động ngoại giới.

Bọn họ đang tranh cướp cổ địa!

Những bóng người khác không ngừng lao ra, không ngừng tìm kiếm, thi thoảng lại xảy ra va chạm thế nhưng từng người đều cảm ứng thật tỉ mỉ và tìm kiếm mục tiêu của chính mình.

Cuối cùng, tất cả đều di chuyển rồi tách nhau ra, tựa như tia chớp vọt vào một vài bí địa loang lỗ các màu sắc, con đường của từng người sẽ hoàn toàn khác nhau.

"Mỗi lần Tiên cổ mở ra thì sẽ có những nơi khác biệt, thế nhưng cũng sẽ có một vài cổ địa bất biến, bọn họ đi đoạt thiên duyên của chính mình."

Một vài Thiên Thần than thở ngập tràn ước ao cùng với phiền muộn, nơi đó nhất định sẽ xuất hiện huy hoàng, đang tiếc lại không có quan hệ chút nào với bọn họ.

Quái thai của cổ đại, cũng không phải là lần đầu tiên tham gia loại đại chiến như thế này, tiến vào Tiên cổ là để tìm tạo hóa cho nên họ hiểu biết rất

nhiều, đều có mục tiêu rõ rệt.

"Bọn họ muốn đi đột phá, có thể sẽ có người niết bàn bên trong tiên trì chứa đầy máu của Phượng hoàng cũng nên."

"Lần tiến vào cuối cùng này, nếu như có người tìm được trứng Chân long trong hỗn độn thì cũng không phải là không chấp nhận được."

Dù là Giáo chủ mạnh mẽ nhất của thượng giới cũng lộ vẻ khác thường, trong mắt lóe lên vẻ hực hừng, ao ước và chờ mong, thế nhưng lại cảm thấy đáng tiếc khi bản thân không thể tiến vào.

Rất rõ ràng, đám quái thai cổ đại mạnh mẽ nhất sớm đã chọn được cổ giới cho riêng mình, muốn tới đó để đột phá nhen nhóm Thần hỏa, sau đó sẽ thu được tạo hóa càng lớn hơn.

Bên trên cầu thang đá xanh kia có người đột phá thế nhưng cũng không phải là sơ đại mạnh mẽ nhất, cũng không phải là người ẩn tàng từ cổ đại, cũng chỉ là những Tôn giả bình thường, những người đứng đầu sẽ chọn lựa nơi thần thánh nhất để lột xác một cách hoàn mỹ.

Thần Hỏa cảnh rất quan trọng, có vài người muốn mượn thánh địa trong Tiên cổ để bật nhảy một cú thật cao, ví như cổ động Kỳ lân, hay là ngọn núi ngộ đạo được cho là Thập Hung từng tọa quan qua.

Những người lần đầu tiên tiến vào Tiên cổ này chắc chắn sẽ không biết những việc này, chỉ có đám người kinh khủng nhất như Lúc Quan vương Ninh Xuyên, Cô Kiếm Vân của Kiếm cốc thì mới hiểu rõ một vài chỗ.

Ngoại giới tuy rằng có lưu truyền, biết những thứ này thế nhưng tuyệt đối không cách nào biết được tọa độ của những địa phương này.

Trừ phi là những đạo thống như Tiên điện, trong môn phái có tiên hiền đi rèn luyện, hiểu rõ một vài bảo địa thần kỳ nên có thể lưu lại cho truyền nhân của mình.

Trong thời gian ngắn, nhóm người thứ nhất biến mất, không thấy hình bóng đâu nữa, bọn họ đi tới nơi tọa quan của chính mình.

Những người này cần phải hiểu rõ về hoàn cảnh trong Tiên cổ này, còn những người khác thì cũng nhanh chóng rời đi nếu không rất có thể sẽ có người tới trước mà đột phá Thần Hỏa cảnh một cách hoàn mỹ, sau đó lại trở về săn giết bọn họ, như vậy là phiền phức lớn rồi.

Hiện giờ, mặc dù những người này là địch thủ sinh tử với nhau thế nhưng cũng chỉ có thể bỏ qua hòng nhanh chóng tới địa điểm để đột phá.

Phía sau, những người khác ngây dại đứng trước từng bọt nước nhìn ánh sáng hỗn độn, âm cổ đại đạo tựa như có như không bên tai, bọn họ không biết nên tiến vào trong khu vực nào đây.

"Đi thử từng cái, chắc chắn sẽ phát hiện được trọng địa thần thánh, dù gì cũng có rất nhiều thời gian mà." Có người di chuyển.

"Tiên cổ, mênh mông vô biên, nghe nói chưa từng có người nào tra xét hết toàn bộ, chắc chắn vẫn còn những bảo địa vô lượng, dù là đám quái thai cổ đại kia cũng chỉ dò xét được một góc mà thôi, không cần phải ước ao mục tiêu của bọn họ, tự mình đi thăm dò là được."

Đương nhiên, nói vậy nhưng bọn họ cũng sẽ tránh những nơi mà đám vừa nãy đã tiến vào, không muốn gặp phải quái thai cổ đại kia.

Bên trên cầu thang đá xanh lục tục có người đi ra, sau đó không ngừng tiến vào trong những "bọt khí" và dẫn tới những địa giới hoàn toàn khác.

Từ xưa tới nay, chỉ cần có người xông ra khỏi con đường đá kia thì áp lực bên trên ba ngàn con đường cổ kia sẽ chợt giảm, người phía sau sẽ được thoát khỏi áp lực và xông ra ngoài.

Vì vậy, liên tiếp có người xuất hiện ở cuối con đường.

Chỉ còn không đầy bao nhiêu ngày nữa thì tất cả mọi người sẽ rời khỏi

và có thể bước vào cổ giới lộng lẫy kia.

Lúc này, tất cả mọi người ở bên ngoài khu không người đều thay đổi sắc mặt, Thạch Hạo lại là người đi ra ở ngày đầu tiên nên khiến một đám người kinh ngạc, dù là người có thù oán với hắn hay không thì cũng không thể không thán, ghê thật!

Bởi vì, hắn không ngừng xuyên thủng các giới bích, đi tới những con đường khác nhau.

Khi tới những con đường này, tuy rằng có lúc sẽ tiến lên một đoạn nhưng dù sao phương hướng của hắn là phương ngang, lẽ ra phải là người cuối cùng đi ra mới đúng.

Nhưng hắn lại xuất hiện trước so với đa số mọi người.

"Đây chính là nơi sâu trong Tiên cổ à?" Thạch Hạo nhìn về từng "bọt nước" ở phía trước, nơi đó bao quanh một vào địa vực mơ hồ.

"Xoẹt!"

Một tên sơ đại chuyển động xông vào một "bọt nước" hơi lớn, chớp mắt đã xé rách bọt nước đó, người ở phía sau cũng có thể nhìn thấy được chút cảnh tượng bên trong, mặt đất mênh mông, rừng rậm chằng chịt, phía cuối chân trời có một tòa thành khổng lồ đen thui, nơi đó cư trú rất nhiều sinh linh!

"Hả, còn có cả thành trì luôn à, còn có chủng tộc thần bí?" Thạch Hạo cau mày.

"Gào..." Tiếng rít vang lên, cách đó không xa có một con Long ngao, cả người lấp lánh ánh bạc nhảy cao lên, nó cứ như là ngọn lửa đang bốc cháy hừng hực, nó cũng vụt vào trong một "bọt khí".

Mọi người vội vã quan sát, bên trong là một khu sa mạc, ở phía cuối có hơi nước thánh khiết bốc hơi lên cao, tựa như là dòng suối sinh mệnh mà

ngay cả Giáo chủ cũng phải đỏ mắt!

Không ít người khiếp sợ nên nhanh chóng vọt vào.

Cũng có người yên lặng đứng bên ngoài suy tư.

"Trong sa mạc thì thường gặp nhất chính là ảo giác, đi vào cũng chưa chắc có thu hoạch gì."

Bọt khí rất nhiều, tựa như là tiểu thiên thế giới giao hòa với nhau, có thể xuyên qua lẫn nhau.

Thạch Hạo quay đầu liếc nhìn, phía sau là ba ngàn bậc thanh đá xanh, đối với hắn thì có ý nghĩa không hề tầm thường, hắn muốn viên mãn Thần hỏa nên muốn mượn nhờ thứ này để tham khảo.

Vì vậy, ban đầu hắn cũng không có vội vã rời đi, cũng không phải thuộc nhóm người xông ra khỏi con đường đá này.

Bọt nước hư ảo, tiểu thiên thế giới đông đảo lộng lẫy vô cùng, từng cái đều ẩn chứa những cơ duyên to lớn khác nhau khiến người khác khó mà lựa chọn được.

Đột nhiên, hư không mở rộng, mấy chục bọt nước rung chuyển rồi bị xé ra, có người từ bên trong xông ra ngoài.

"Đây là người nào, liên tiếp xuyên thủng giới bích rồi xuất hiện bên trong một cổ địa nào đó, và giờ xông về lại đây?"

Một người bay ra ngoài, trên người tựa như có lông chim bay xuống, thánh quang lấp lánh, hắn cầm trong tay một cây đại kích, tư thái thần mãnh, gợn sóng bằng khí kia hất bay rất nhiều Tôn giả, khiến họ ho ra đầy máu.

Chính là truyền nhân Tiên điện, trên người hắn mặc giáp trụ Tiên vũ, tay cầm một cây bảo kích, không biết vì sao lại trở về!

"Hả?" Hắn liếc nhìn thì thấy Thạch Hạo, con ngươi ấy hóa thành hai ký

hiệu màu bạc, hắn nhanh chóng nhào tới.

"Là ngươi, tới thật đúng lúc nhen!" Thạch Hạo càng thẳng thắn hơn, lấy ra chiến kích Hư không cầm chặt nơi tay, sau đó hét lớn một tiếng chém về trước.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 821: Con Đường Khác Nhau

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"Keeng!"

Hai cây đại kích chạm nhau lập tức tia lửa văng khắp nơi, hư không nứt toác, hai người đều được trời sinh thần lực nên khiến thần lực nơi này sôi trào!

Tất cả mọi người đều dùng phù văn bảo vệ hai tai sau đó là nhanh chóng bay ngược lại, loại tình cảnh này quá kinh khủng, họ vẫn là Tôn giả ư? Mạnh tới mức dù là thần linh cũng sợ.

Đặc biệt là, hai cây đại kích ấy đều không phải là vật phàm, có thể kích nứt hư không, khe lớn đen ngòm to lớn kia đủ khiến thần linh phải tránh lui, không dám chạm vào.

Bởi vì, đó chính là Hư không đại liệt trảm!

Ai cũng không nghĩ tới, vừa mới đối đầu mà đã kịch liệt như thế rồi.

"Giết!"

Truyền nhân Tiên điện thét dài, giáp trụ Tiên vũ trên người phát ra ánh sáng như là phi tiên, lấp lánh và chói rực, hắn cầm đại kích trong tay, sát khí sôi trào toàn thân rồi lần nữa chém tới.

Kẻ thù gặp nhau nên chắc chắn sẽ điên cuồng.

"Quá mạnh mẽ, đây là khí phách vô địch!" Tất cả Tôn giả đã lui về sau

kia đều sợ hãi, khi nhìn thấy tình cảnh này thì thần hồn cũng phải rung động, truyền nhân Tiên điện đã dung hợp chủ thứ thân nên mạnh tới nghịch thiên.

Thạch Hạo hét lớn một tiếng, cả người hắn ngập tràn ánh sáng, chiến huyết thiêu đốt, tay cầm chiến kích Hư không quét về trước.

Hắn không hề bảo lưu gì nữa nên cứ thế giết về trước, lưỡi kích sáng như tuyết chiếu rực cả bầu trời, cứ như là một vị Chiến thần đầy mạnh mẽ từ cổ đại xuất thế, không thể ngang hàng!

Ầm!

Lần này, hai cây đại kích lần nữa va chạm, hư không lại xé rách, thần mang sôi trào, biển ánh sáng vạn trượng, hai người cứ như là hai con Chân long hình người va chạm với nhau.

"Truyền nhân Tiên điện đã dung hợp chủ thứ thân, vậy mà lại không thể bắt được hắn." Có Tôn giả khiếp sợ.

Cả thế gian này đều biết, truyền nhân của Tiên điện đã dùng chân thân thật sự của mình để xuất thế, sự mạnh mẽ đã vượt qua trước kia đủ để sánh vai cùng với quái thai cổ đại, là cường giả đứng đầu, là vô địch ở đương đại!

Nhưng mà, hắn lấy binh khí và quyết chiến với người khác, giết tới đỏ cả mắt mà cũng không cách nào đánh bại được đối phương, việc này khiến người khác kinh ngạc.

"Không có chuyện bất ngờ đâu, bởi vì đó là... Hoang!" Có người nhỏ giọng nói.

Mặc dù dung mạo của Thạch Hạo đã biến đổi, nhưng mà chiến kích trong tay của hắn quá bắt mắt, vốn đây chính là chiến bảo của Tiên điện có giá trị liên thành nhưng đã bị hắn đoạt được, rất nhiều người biết chuyện này.

Đây cũng chính là nguyên nhân mấu chốt khiến truyền nhân Tiên điện

phát ra sát khí mênh mông như vậy, đó chính là binh khí của thứ thân nhưng lại rơi vào tay của địch thủ, thật là một sự sỉ nhục.

"Tất cả các địch thủ đều bị ta trấn áp, ngươi nạp mạng đi!" Truyền nhân Tiên điện hét lớn, bên ngoài bay lượn vô số cọng lông chim, đó là do mưa ánh sáng biến thành, thánh khiết nhưng lại mạnh mẽ tới kinh người.

Hai con mắt hóa thành ký hiệu màu bạc, bản thân thì nhìn thấy toàn bộ cảnh vật tựa như biến chậm lại, hắn đang tìm kiếm nhược điểm của Thạch Hạo, sau đó nhấc theo đại kích tiếp tục giết về Thạch Hạo.

Thạch Hạo biết, hơn nửa tên này đã bước đầu mở ra võ đạo Thiên nhãn, ký hiệu màu bạc hừng hực trong con ngươi đã nói lên tất cả, có thể nhìn thấy mọi thứ vô căn cứ.

Mặc dù hắn không phải có dung mạo của Hoang thế nhưng ngay từ đầu đối phương đã hiểu rõ được khí tức bản nguyên của hắn.

Không thể không nói, truyền nhân Tiên điện xác thực đã mạnh tới mức đỉnh cao nhất, vang dội cổ kim, ở Tôn giả cảnh thì có thể quét ngang, ở cửu Thiên thập Địa thì không hề có đối thủ nào!

Chỉ là, hắn lại gặp phải Hoang và gặp phải tràn ngập biến số.

Thạch Hạo, Tôn giả đại viên mãn, vượt qua lôi kiếp, dũng tuyệt thiên hạ, lúc này khí tức bùng phát đủ để đè ép chư hùng cùng cấp, để các Tôn giả phương xa nơm nớp lo sợ.

"Rầm!"

Hai người bùng phát ra đòn đánh thứ ba!

Sát khí như đại dương, phù văn dày đặc sáng rực kinh thế.

Tất cả mọi người đều không thể nhìn thấy nơi đó đang diễn ra chuyện gì, mãi tới tận cuối khi hai người tách ra thì ai nấy đều ngơ ngác, hư không đã bị

đốt cháy!

Rất nhiều người bị khí tức ấy làm cho chấn kinh gần như muốn gục ngã trên mặt đất.

Cùng lúc đó, bên ngoài khu vực không người, mọi người đều ngẩn người, lúc này chỉ vừa mới nhập Tiên cổ thế nhưng hai kẻ địch trời sinh đã nhất định phải quyết tử chiến, muốn phân sinh tử hay sao?

"Không đúng lắm, tại sao truyền nhân của Tiên điện ra chạy ra chứ, lúc này hắn phải tiến cấp lên Thần Hỏa cảnh mới đúng chứ, nếu không, người ở cấp số này thành công lột xác rồi quay lại săn giết các đại quái thai thì rất nguy hiểm."

Mọi người nhíu mày, có chút không hiểu.

Đám người Lục Quan vương Ninh Xuyên, truyền nhân Kiếm cốc Cô Kiếm Vân, Trường Cung Diễn tuyệt đối sẽ không trì hoãn thời gian, sẽ chọn một bảo địa thần thánh để thực hiện việc lột xác hoàn mỹ.

Truyền nhân Tiên điện tuyệt không nên phạm sai lầm như thế này mới phải.

"Truyền nhân Tiên điện thật mạnh, thần dũng cái thế, ở Tôn giả cảnh thì quả thật đã đi tới cực điểm mà đoán chừng các tu sĩ từ xưa tới nay chưa hề đoán được!"

Đây chính là cảm thán của một vị Giáo chủ phát ra, hắn cũng không phải khuếch đại mà quả thật là như thế.

Những người khác cũng tán thành, bởi vì sau khi truyền thân Tiên điện dung hợp chủ thứ thân nên xác thật đã thăng hoa tới cực điểm, sức chiến đấu mạnh mẽ tựa như núi lửa phun trào, chắc chắn là vô địch.

"Hoang... cũng rất đáng sợ, ở trên con đường Tôn giả thì hắn đã đi tới phần cuối, chẳng lẽ muốn bước ra một bước, tiếp tục con đường cụt để vượt

qua toàn bộ cổ nhân ư?"

"Còn không trốn à, giết ngươi!" Thạch Hạo mở miệng, cả người phát sáng, lời này vừa ra thì khiến mọi người đều ngây dại.

Cực cảnh của Tôn giả, đã không còn đường, nhìn bộ dáng của Thạch Hạo chẳng lẽ còn muốn tái tạo lại một thế giới nữa hay sao? Loại tự tin, loại phong thái vô địch này khiến tất cả mọi người đều run rẩy.

Cặp cánh Côn bằng sau lưng ngập tràn hỗn độn vẫy mạnh, thiên phong gào thét, hai khí Âm Dương xoay chuyển, sức chiến đấu của Thạch Hạo chợt tăng vọt, hắn lao về phía truyền nhân của Tiên điện!

Ai cũng biết, đòn đánh này nhất định sẽ khiến thiên địa phải run rẩy, kinh khủng vô biên.

Nhưng mà, làm cho mọi người ngạc nhiên chính là, truyền nhân Tiên điện vốn tự phụ rằng mình vô địch, nhìn xuống khắp thiên hạ chợt tránh lui, không có đón đánh.

"Chuyện gì xảy ra?"

Có không ít Tôn giả ở gần đó ngây người, dù là cường giả ở bên ngoài khu vực không người cũng ngẩn ra, hắn sợ ư?

Sau một khắc, mọi người đã hiểu.

Ở phía sau, hư không nứt ra rồi xuất hiện một đầu rồng cực lớn đang há miệng táp về phía Thạch Hạo, tựa như muốn nuốt trôi hắn vào trong.

Cùng lúc đó, truyền nhân Tiên điện xoay người rời đi, lần nữa xuyên qua giới bích của cổ địa lộng lẫy kia rồi nhảy vào trong một "bọt khí", cũng không hề quay đầu lại.

Thạch Hạo phản ứng cực nhanh, lấy chiến kích cắt đứt hư không rồi nhảy vào trong, cứ thế biến mất tại chỗ, kết quả đầu rồng to lớn kia khép lại,

nó cắt đứt hư không nơi đó trở nên méo xẹo.

Đó là một con giao long, đã đạt tới Thiên Thần cảnh.

Nó ầm ầm vọt ra rồi nhảy bật vào hư không khiến tất cả mọi tu sĩ gần đó đều sợ hãi, một con sinh linh đầy nguy hiểm lại xuất hiện!

Tất cả mọi người đều đã hiểu, truyền nhân Tiên điện vì sao lại trở về, chính là vì sau lưng có Thiên Thần đang đuổi giết, mà vừa này rõ ràng là muốn kéo Thạch Hạo chịu tội, thay hắn nhận lấy cái chết.

Con giao long to như núi lần nữa há miệng, chỉ trong nháy mắt mười mấy tênTôn giả đã bị nó nuốt hết vào trong miệng, muốn chạy cũng không cách nào chạy thoát được, bị một nguồn sức mạnh nào đó cuốn vào trong.

"Ào ào ào!"

Xích sắt vang lên, tiếng kim loại va chạm chói tai, trên người giao long đó lại có xích sắt, nó bị khóa chặt nối với vùng đất đầy thần bí ở phía sau, không thể nào xung kích xa hơn được.

Vì vậy, một nhóm lớn Tôn giả mạng lớn khác nhanh chóng bỏ chạy, không muốn nán lại làm mồi ngon cho nó.

Xích sắt kia phát sáng, ký hiệu dày đặc, bí lực phù văn tỏa ra đầy mạnh mẽ trấn áp nó, đồng thời kéo nó về sau, cuối cùng giao long hí dài mang theo vẻ không cam bị kéo trở lại trong bọt nước.

Trong lúc nhất thời, mọi người nhìn thấy được chỗ cổ địa kia, nơi đó tựa như là long huyệt đầy thần bí.

Con giao lòng này bị khóa chặt lên một cọc đá bên cạnh hang rồng.

"Đó là một bảo địa nhen!" Đông đảo Tôn giả chấn động, bọn họ hiểu truyền nhân Tiên điện đã biết một bảo địa thần thánh nên muốn nhen nhóm Thần hỏa ở nơi đó, không nghĩ rằng đã chọc giận một vị Thiên Thần.

Ngoại giới, các Giáo chủ đều giật nảy mình, đó là nơi thế nào? Đường đường là Thiên Thần thế nhưng lại bị xích chặt trên trụ đá để trông coi cửa động.

Thạch Hạo nheo mắt chứ không hề quan sát kỹ bên trong, bởi vì thế giới trong bọt nước kia nhất định là rộng lớn vô biên, không hề có chút phương hướng thì khi tìm kiếm sẽ phải hao phí vô tận thời gian.

Ngoài ra, nơi đó còn có Thiên Thần, hiện giờ tuyệt đối không thể tham.

Hắn tin chắc, truyền nhân Tiên điện hiện tại chỉ có thể lựa chọn chỗ niết bàn khác, dù là sau khi trở thành cao thủ Thần Hỏa cảnh thì một khoảng thời gian sau cũng khó mà quay lại đây được.

Nơi đây yên tĩnh lại, càng ngày có càng nhiều Tôn giả xuất hiện hơn, tất cả đều lên đường tiến vào những khu vực khác nhau, đi tới những tiểu thiên thế giới khác nhau.

Đương nhiên, tất cả những địa vực này đều liên kết với nhau, cũng không hề ngăn cách gì cả, nhiều lắm thì chỉ cần xuyên thủng giới bích là được.

Thạch Hạo đứng yên tại chỗ suy nghĩ, trở thành cao thủ Thần Hỏa cảnh là quan trọng và cấp thiết nhất, bởi vì bất kể là sơ đại hay là quái thai cổ đại hiện tại vẫn chọn phương án này.

Hắn tin chắc, sau này hơn phân nửa sẽ có người dựa vào cảnh giới cao hơn để nghiền ép đối thủ của mình!

Thời gian vô cùng cấp bách, mạnh mẽ như những kỳ tài cao cấp nhất kia cũng không dám trì hoãn thời gian.

Cuối cùng, Thạch Hạo cũng không có chọn bất kỳ "bọt khí" nào, tuy rất nhiều, ánh sáng mờ ảo, bên trong có rất nhiều cơ duyên thần bí thế nhưng hắn cũng không hề tiến vào.

Thạch Hạo biến mất, vô thanh vô tức, né tránh tất cả mọi người rồi trở lại con đường đá hẻo lánh kia, hắn lui về sau.

Bởi vì, đạo của hắn không giống, cần phải lưu lại.

Thần Hỏa cảnh, đối với tất cả các tu sĩ thì đây chính là cảnh giới để xây dựng căn cơ của thần linh, sự ảnh hưởng sâu xa vượt qua tất cả mọi cảnh giới khác, liên quan tới thành tựu và con đường rộng lớn sau này của bản thân.

Thạch Hạo không muốn đi lên con đường của tiền nhân, hắn muốn bước về một thiên địa hoàn toàn khác, mặc cho khó nhọc, mặc cho gần như những người cổ đại đều thất bại khi làm thế nhưng mà hắn muốn thử.

"Có mấy ai, tuy rằng lột xác không hoàn toàn thế nhưng vẫn có thành tựu nhất định, không cần phải đi theo con đường tầm thường để nhen nhóm Thần hỏa."

Thạch Hạo đọc rất nhiều cốt thư, tất cả đều là do Tề Đạo Lâm đưa cho hắn, bên trong có rất nhiều kim nghiệm cùng với trí tuệ của một nhóm người kinh diễm nhất cổ đại, đây chính là sự dẫn dắt vô cùng hữu ích với hắn.

"Lấy thiên địa làm lò, lấy vạn đạo làm lửa, đốt thân thể, thiêu nguyên thần, xây dựng chân ngã."

Hắn trở lại bên trên bậc thang đá, đứng một mình trên con đường không người này.

Đóa hoa Tiên đạo nở ra ba ngàn cánh, mỗi một cánh hoa đều ẩn chứa một loại Đạo và đối ứng với ba ngàn con đường đá này, những thứ này vô cùng cần thiết với Thạch Hạo.

Hắn muốn lấy vạn đạo để làm lửa, đốt thân và thần, xây dựng một căn cơ liên quan tới tương tai để lột xác hoàn toàn, như thế nơi đây chính là lựa chọn tốt nhất.

Ngoại giới, tu sĩ các giáo đều giật mình và có chút không hiểu, nhìn xuyên qua tấm bia đá kia thì thấy rõ hắn đã trở lại, đây là vì sao?

Người khác đều dành thời gian để đột phá, lựa chọn bảo địa thần thánh thế nhưng hắn vì sao lại quay về điểm bắt đầu, nơi đây tuy rằng có những chân nghĩa mờ ảo của đại đạo thế nhưng không thể nào nắm giữ, khó mà tìm hiểu được.

Đồng thời, nhiều con đường cổ như thế thì trong thời gian ngắn làm sao có khả năng hiểu được chứ, nhất định sẽ thất bại.

Một khi cảnh giới của hắn thua kém người ta và bị người khác phát giác ở nơi này thì có thể sẽ bị giết chết!

Mấy ngày sau, trên ba ngàn con đường đá chỉ còn sót lại mỗi Thạch Hạo, một vài Tôn giả cuối cùng cũng đã thành công rời đi, đi tới những mật giới.

Thiên địa này trở nên tĩnh lặng, chỉ có mình Thạch Hạo làm bạn với con đường đá này.

Thời gian trôi qua, chớp mắt đã là một tháng, bên trong thế giới lộng lẫy ấy đã xuất hiện một vài cao thủ Thần Hỏa cảnh, không ít Tôn giả đã tấn thăng thành công.

Nhưng mà, những người mạnh mẽ cũng không hề có động tĩnh gì.

Hai tháng trôi qua, một vài sơ đại cá biệt xuất quan, lột xác thành công, hóa thành thần linh!

Ba tháng trôi qua, những sơ đại mạnh mẽ nhất cũng đã nhúc nhích, một ít quái thai cổ đại cũng không còn trầm tịch nữa.

"Đó là... trời ơi, một chùm bảo huyết, sao lại lấp lánh sáng rực thế chứ, sợ còn xinh đẹp và tốt lành hơn cả ngọc nữa!"

Ở ngoài khu vực không người, có người kinh ngạc thốt lên.

Một vài Thiên Thần cũng di chuyển nhìn chằm chằm về hình ảnh ở bên trên bia đá kia, đó chính là một vị quái thai cổ đại.

"Tiên huyết, không ngờ lại là huyết dịch!" Sau một khắc thì dù là Giáo chủ cũng không thể yên lặng được nữa, rất nhiều người khiếp sợ, ánh mắt sáng rực.

Bọn họ nhìn chằm chằm kẻ đó, ở trong tay người này có một tinh thể to bằng đầu nắm tay, bên trong phong ấn huyết dịch lấp lánh tiên quang khiến người khác mê say.

"Hắn chọn tiên huyết làm lửa để trồng xuống tiên chủng, đi con đường khác xưa, nhất định sẽ vang dội cổ kim!" Có bá chủ thượng giới thán phục.

Một giọt tiên huyết cũng hiếm thấy rồi, cả thế gian khó cầu, thế nhưng người này lại sở hữu nhiều tới như vậy!

Việc này hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người, nhưng đáng tiếc là sau một khắc bọn họ không cách nào quan sát được nữa, tiên huyết ngập tràn hóa thành ánh đỏ bao phủ nơi đó, tất cả mọi thứ không cách nào nhận ra được.

Mấy ngày sau, bên trên một tấm bia đá khác xuất hiện cảnh tượng lại khiến mọi người ồ lên, chấn động hết thảy cường giả.

"Đó là một cây nhỏ?"

Dù là Hoàng tộc đương đại cũng kinh động, bên trong chiếc xe kéo tử kim đi kèm khí hỗn độn kia bắn ra hai luồng ánh mắt màu tím nhìn chằm chằm kỳ cảnh ấy.

"Đây là người nào?"

"Thập Quan vương!" Có người đáp.

Bên trong một bí cảnh, người kia trồng một cây nhỏ cao bằng lòng bàn

tay vào trong cơ thể mình, sau đó ánh sáng mờ ảo lan tràn bao vây lấy hắn, lập tức mọi người ở ngoại giới lập tức không cách nào quan sát được hắn nữa.

Không một ai có thể nhận ra lai lịch của cây nhỏ kia.

...

Trong mấy ngày sau đó, liên tiếp có mấy người lấy ra những trân vật có một không hai khiến ngoại giới đều cảm thấy khô cứng miệng lưỡi, những thứ này đều là thứ hiếm thấy cả vạn cổ.

"Một đời cuối cùng, ngày sau cũng không cách nào vào được Tiên cổ nữa, chẳng trách những tên quái thai cổ đại lại không hề lưu luyến gì cả mà chém đi bản thân mình, thì ra là đều giữ lại những thứ tốt này, muốn nhen lửa bản thân ở đời này!"

"Việc này đã không phải còn là ý nghĩa cơ bản khi lột xác lên Thần Hỏa cảnh nữa, hai chữ "nhen nhóm" đã không đủ để diễn tả đầy đủ ý nghĩa nữa, những người này là độc nhất vô nhị, khác với tất cả mọi người!"

Ngoại giới, không cách nào yên tĩnh được.

Dù là Giáo chủ cũng cảm thấy hừng hực, nhưng đáng tiếc không có duyên với bọn họ.

Mọi người tin chắc, bên trong Tiên cổ nhất định sẽ có những va chạm nảy lửa rực rỡ nhất trong lịch sử, bởi vì những người này ai cũng đều quá bất phàm!

Thời gian trôi rất nhanh, chớp mắt đã tới tháng thứ tư.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 822: Đua Nhau Thành Thần

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Tiên cổ, con đường đá.

Yên lặng không chút tiếng động, ba ngàn đường đá mơ hồ, chỉ có mình Thạch Hạo ngồi xếp bằng, yên lặng cảm ngộ.

Sau khi hắn tĩnh ngộ ở nơi này thì sẽ chuyển về nơi khác, không ngừng như thế, bốn tháng qua, hết chỗ này tới chỗ khác để tìm hiểu đại đạo xưa.

Chớp mắt lại qua nửa tháng, hắn đã không còn ngồi xếp bằng nữa mà yên lặng cất bước, một mình ngộ đạo trên con đường đá này, toàn bộ tâm thần đều tập trung ở vấn đề này.

Cầu thang phát sáng, rất nhiều tảng đá lóe lên phù văn mờ ảo, hắn quên những thứ khác mà tựa như là một "xác chết di động", không ngày không đêm, không ngừng cất bước, không cách nào dừng lại.

Ngoại giới, có người nhìn thấy màn này thì đều lộ vẻ khác thường.

Hắn muốn làm gì thế, tìm hiểu thấu đáo ba ngàn con đường đá này? Hiển nhiên là không thể, thời gian quá ngắn, quá gấp gáp, đừng nói là hiện tại, dù là một đời đặt vào nơi đây cũng không cách nào được!

"Ta thấy hắn đã tẩu hỏa nhập ma rồi, ngu ngốc đần độn, những người khác chuẩn bị nhảy vọt tới vẻ hoàn mỹ nhất thế nhưng hắn lại ngây dại nơi đây, không biết con đường phía trước, là đang chờ bị săn giết à?"

Ngoại giới, có rất nhiều người, trong số đó tự nhiên có không ít những người mang địch ý với Thạch Hạo, Thiên Nhân tộc, mấy đạo thống cổ xưa trông coi Tội châu, tất cả đều hận hắn tới thấu xương.

Ngoài ra, không nói những người khác, chỉ riêng việc hắn giết chết bảy thần ở hạ giới, phá hoại đi những kế hoạch bố trí của các đại giáo kia thì đã đủ kết xuống đại oán rồi!

Thiên quốc, Minh thổ, Thú hải, giáo nào không phải kinh khủng tới tận trời, thế lực khổng lồ đủ khiến người khác run sợ.

Tháng thứ năm trôi qua, Thạch Hạo bỏ lại những con đường, những bậc thang đá xanh phía sau, những thứ này vẫn mờ ảo mông lung, bất chấp có một chút ánh sáng tình cờ lóe lên.

Mà lúc này, bên trong những "bọt khí" kia, bên trong thế giới lộng lẫy vô tận kia là từng ánh lửa ngút trời đánh tan mây xanh!

Là có người thành thần, cho tới hôm nay thì đã có tới sau bảy phần mười đã thành công, cũng có ý nghãi là đã có hơn ba trăm vạn Tôn giả đã hóa thành thần linh!

Số lượng này vô cùng kinh khủng, những người này đều là thiên tài và một khi phát uy thì chắc chắn sẽ kinh người tận cùng!

Dù là một vài sơ đại mạnh nhất, quái thai cổ đại thì đều có những tiến triển kinh người, thi thoảng lại phát sinh những dị tượng xưa nay chưa hề có, tạo nên náo động không thôi.

"Có người dung hợp một chùm tiên huyết, có người trồng một cây nhỏ vào trong cơ thể, ai nấy cũng đều kinh người, hiện giờ không thể quan sát được bọn họ bởi vì khí tức đã bị ngăn cách."

Có vài người vô cùng đặc biệt, cảm ngộ quá mạnh, dùng vật chất thần thánh khác với tất cả mọi người để dung hợp với chân thân, khi đó sẽ sản sinh ra biến hóa kỳ lạ.

Vào lúc này, ba ngàn cánh hoa không cách nào chiếu rọi bọn họ được, có người suy đoán khả năng đây chính là một loại hộ đạo và bảo vệ nào đó.

"Mau nhìn, đó là gì, hắn đang dung hợp thứ gì thế?"

Có người sợ hãi bật thốt lên, đó là một vị Chân Thần không thèm để ý tới thân phận gì cả, cứ như là một người trẻ tuổi không kìm nén được tâm tình, kinh hãi tới biến sắc.

Những người khác cũng quay đầu lại nhìn về tấm bia đá kia, lập tức sợ hãi không thôi.

Đó là một vị quái thai cổ đại, thứ hắn lấy ra cũng không phải là bảo hỏa gì mà là một chùm chất lòng màu đen, sau khi dung hợp với bản thân thì làm tắt hỏa diễm trong cơ thể mình.

"Hắn đang làm gì thế, muốn phá bỏ ngọn lửa thần thánh kia sao?" Tất cả mọi người không hiểu và lộ vẻ khiếp sợ.

Dù là một vài GIáo chủ cũng thay đổi sắc mặt nhìn chất lỏng kia, rất nhiều đại nhân vật cũng không cách nào nhận ra thứ đó là gì, chỉ cảm thấy nó không tầm thường, ẩn chưa rất nhiều pháp tắc.

"Khả năng là thứ được sản sinh khi khai thiên, thiên địa bắt đầu hình thành, phân chia Âm Dương, đây chẳng lẽ nguyên dịch nguyên thủy nhất do âm khí hóa thành?" Bổ Thiên giáo chủ nói.

Mọi người nghe thấy thế thì kinh hoảng trong lòng, dù là các đại Giáo chủ cũng không ngoại lệ, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm nơi đó.

Thứ này dù là cả thế gian cũng khó kiếm, từ lâu đã không thể cầu được, thế nhưng hắn lại tìm thấy và dùng để thành thần.

Nhưng mà, nếu như đây là nguyên dịch âm khí nguyên thủy nhất thì sẽ thích hợp để nhen lửa bản thân? Việc này chắc chắn sẽ tiêu diệt Thần hỏa của bản thân, khó mà lột xác được!

Trên thực tế mọi người đều thấy rõ, hỏa diễm trong cơ thể của hắn mờ đi cứ như là tắt hẳn.

"Người này kinh thiệt, chọn phương thức thành thần hoàn toàn khác, không phải đi theo con đường nhen nhóm bản thân, đây cũng gọi là một loại đạo, một khi thành công thì chắc chắn sẽ chấn động cổ kim." Bên trong chiến xa bạc có cô gái mở miệng, đó chính là người của Đế tộc đương đại.

Rất nhanh, mọi người nhìn thấy được, người này bị một chùm ánh đen nhấn chìm, toàn bộ thân thể không cách nào nhận biết được, tới lúc này mọi người không thể quan sát được gì nữa.

"Nhìn thử Lục Quan vương Ninh Xuyên ra sao rồi?" Có người nói.

Trên một tấm bia đá liền xuất hiện bóng dáng của hắn, toàn thân áo trắng, dù là giầy cũng màu trắng, không hề dính chút hạt bụi nào, cứ như là Chân tiên xuất thế vậy.

Hắn cũng có mái tóc bạc trắng dài buông xõa trước vai và sau lưng, gương mặt thì anh tuấn gần như đang mơ, sợ còn xinh đẹp hơn rất nhiều cô gái khác.

Hắn vẫn không hề động đậy, bên người có một hộp báu bị phong ấn, thi thoảng xuất hiện gợn sóng khó tả ngăn cách Tiên cổ, tựa như có thể xuyên ra bên ngoài này.

Việc này khiến lòng người kinh hãi, đó là thứ gì?

Ninh Xuyên muốn lấy thứ nào để thành đạo, thành lựu lần lột xác mạnh nhất của chính mình, sẽ đạt tới trình độ ra sao.

"Mấy tháng đã trôi qua rồi thế nhưng tên Ninh Xuyên này sao vẫn không có chút động tác gì hết thế, hắn đang chờ điều gì?" Mọi người nghi hoặc đồng thời vô cùng hiếu kỳ với thứ được phong ấn bên trong hộp đá kia.

"Vật này rất có thể sẽ không hề thua kém cây nhỏ của Thập Quang

vương, tuyệt đối nghịch thiên." Một vị Giáo chủ mở miệng.

"Đây cũng không phải là biện pháp hay, tuy rằng chúng ta đều tin chắc rằng hắn một khi thành thần linh thì có thể ngạo thị quần luân, thế nhưng như thế này sẽ rất nguy hiểm, hơi thụt lùi một chút, những người khác xuất quan thì có thể sẽ trở thành người đi săn hắn ngay." Có người nói.

Đây cũng không phải là suy đoán không có căn cứ, rất chuẩn xác và cũng rất tàn khốc, mấy người mạnh nhất đương đại cùng với quái thai cổ đại chắc chắn sẽ có trận chiến sống còn, người sớm xuất quan sẽ không đời nào bỏ qua cơ hội này.

"Nói thế thì chắc chắn hắn sẽ có đối sách thôi, nơi hắn ẩn thân chắc chắn sẽ rất bí ẩn, người ngoài khó mà tìm được."

Bỗng nhiên, bên trên một tấm bia đá khác xuất hiện hào quang sáng rực ngút trời nên thu hút được ánh mắt và sự kinh ngạc của mọi người, việc này cũng làm cho một ít đại giáo vẻ mặt xám xịt, ánh mắt lạnh lẽo.

"Có người xuất thủ, bắt đầu săn giết rồi!"

Một vài Tôn giả mạnh mẽ sau khi thành thần và hoàn toàn củng cố lại cảnh giới thì bắt đầu chuyển động cổ giới kia, bắt đầu truy kích đối thủ.

Sinh linh thành thần đều không dễ dàng động thủ với nhau, nếu không tất sẽ đại loạn.

Dù vậy tình thế hiện tại cũng không ổn lắm, một hạt giống đã được gieo xuống, chắc chắn sẽ tạo nên sóng lớn ngập trời!

"A..."

Trước một tấm bia đá có ông lão hét lớn, sau đó đạo thống này liên tục có tiếng thét dài, bọn họ vô cùng bi phẫn, trong đó có một người phụ nữ độ trung điên phát ra tiếng khóc tan nát cõi lòng.

"Sao thế?"

"Một sơ đại đã chết, hắn cũng chưa nhen nhóm Thần hỏa hoàn toàn nên đã bị một Tôn giả sau khi thành thần tìm được nơi bế quan và giết chết."

Việc này hiển nhiên là một bi kịch, vốn là một sơ đại cực kỳ chói mắt, nhất định sẽ đạt được cơ duyên to lớn trong Tiên cổ thế nhưng giờ lại như thế khiến người khác cảm thán.

"Là người của đạo thống nào gây nên, ta phải diệt hắn!" Có người hét lớn.

"Tán tu, cũng không hề biết, hơn nữa hắn lại có thủ đoạn kỳ dị che đi hình dáng bản thân. Cách xa Tiên cổ nên dù mạnh mẽ như Giáo chủ cũng không cách nào nhìn thấu được."

Sự kiện tử vong bắt đầu được trình diễn, sự tàn khốc bắt đầu tăng nhanh.

Khi quần hùng hành động đi tìm cơ duyên thì không thể tránh khỏi việc có người chết đi, Tiên cổ có tạo hóa thế nhưng lại có những tuyệt địa kinh khủng ẩn chứa vô vàn nguy hiểm.

"Đó là sinh linh gì thế, trong Tiên cổ lại có chủng tộc vô cùng mạnh mẽ?" Trong lòng của mấy người này giật nảy mình.

Bên trong một tiểu thiên thế giới có một tòa thành khổng lồ đen xì lao ra vài tên sinh linh như là tiên binh, giáp trụ kinh khủng, tất cả đồng loạt xông lên giết chết những nhân vật ngoại lai tiến tới, sương máu tung bay.

Còn có trong một cổ giới mờ ảo xuất hiện vô số con sâu hóa thành từng tia sáng gặm nhấm hơn mười tên cường giả đã thành thần chỉ còn sót lại mỗi bộ xương trắng hếu đi kèm là vài tia máu đỏ.

Tiên cổ có tạo hóa thế nhưng lại rất tàn khốc.

Thế nhưng, nói tóm lại thì đa số mọi người không có việc gì, đều có thu

hoạch lớn cả.

Nửa sinh nửa tử, cũng không phải là cửu tử nhất sinh, ai muốn thì đi vào, thiêu thân lao đầu vào lửa.

"Ha ha... hà hà..." Người của Yêu Long đạo môn cười to, bọn họ thở dài rồi lộ nét mừng.

"Tháng năm trôi qua, sơ đại của chúng ta đã thành công, đốt bản thân thành tựu thần linh!" Một vị Thiên Thần vui mừng.

Nên biết, tên sơ đại này không hề tầm thường, mạnh mẽ tới dị thường, tung hoành mấy châu cũng chưa hề gặp đối thủ, hơn nữa còn đạt được "cổ hỏa" siêu phàm.

Rõ ràng, vị sơ đại của Yêu Long đạo môn này đã quật khởi, sẽ không phát sinh bất ngờ gì nữa, hắn không chỉ có tư cách đi tranh đoạt tạo hóa vô cùng to lớn kia mà còn có thể đi săn giết đối thủ của mình.

Hỏa Vân động, La Phù chân cốc, những cổ giáo này như thế tay chân, đều là những đạo thống thuộc hàng ngũ mạnh mẽ nhất thượng giới phụ trách trông coi hậu nhân tội huyết.

Bọn họ mạnh mẽ tới vô cùng, có những môn đồ bất phàm, ai cũng đều đang chờ mong, hi vọng sẽ mau mau quật khởi.

"À, sơ đại của bộ tộc ta cách ba ngàn đường đá kia cũng không quá xa, nếu như có thể phát hiện tên đời sau tội huyết kia thì quá tốt, cứ thế giết chết."

"Chắc hắn sẽ có cơ hội, sau khi thành thần thì thần giác của hắn rất nhạy cảm, đồng thời xung quanh cũng có một đám người đang nghe theo mệnh lệnh của hắn, một khi đi tìm kiếm cẩn thận thì chắc chắn sẽ phát hiện."

Nụ cười trên mặt của Yêu Long đạo môn càng tươi, vẻ căm hận với Thạch Hạo tràn ngập, hi vọng có thể giết chết hắn.

Cùng lúc đó, những đạo thống như Minh thổ, Thiên quốc, Thú hải cũng có người cười to, bởi vì một vài hậu đại mạnh mẽ của tộc này cũng đã thành thần, mạnh mẽ tấn cấp.

Sau đó không lâu, mấy người này đưa mắt nhìn về phía Thạch Hạo, nhìn hắn đang làm gì.

Sau khi nhìn thấy trạng thái lúc này của Thạch Hạo thì nụ cười trên mặt của Yêu Long đạo môn càng tươi hơn, tâm tình của bọn họ rất vui sướng, bởi vì hắn vẫn chưa có nhen nhóm Thần hỏa.

"Ngoan lắm, không hề có chút động tĩnh nào, xem ra không cần sơ đại của bộ tộc ta tới giết đâu, chỉ cần phái vài tên thần tới cũng đủ giết chết hắn rồi." Người của Yêu Long đạo môn cười lớn.

"Tốt, chí tôn trẻ tuổi đệ nhất của bộ tộc ta cũng đã xuất quan rồi!" Người của La Phù chân cốc vui sướng.

"Như thế thì càng tốt, ta hi vọng bọn chúng tìm tên đời sau tội huyết kia, hắn nhất định sẽ sống không lâu nữa đâu." Có người nói.

Bỗng nhiên, trên một tấm bia đá bống xuất hiện động tĩnh, mọi người kinh ngạc phát hiện, Thạch Hạo đã đạt được tiến triển nào đó nên bắt đầu có hành động.

Hắn ngồi xếp bằng nơi đó, thân thể phát sáng, thứ kia cũng không phải là hỏa diễm tầm thường, cũng như là ký hiệu to lớn, từng nhóm từng nhóm lượn lờ quanh thân thể của hắn.

Tất cả mọi người đều giật nảy mình, cố gắng quan sát thật kỹ.

Rất nhanh có người cười to, bởi vì phát hiện hắn đã bị bỏng cả toàn thân thể!

"Ha ha..." Người của Yêu Long đạo môn là sảng khoái nhất, tiếng cười đầy chói tai, trào phúng nói: "Đốt thân thể mình thành những lỗ thủng lớn,

thật là thiệt thòi khi hắn đã cố gắng yên lặng mấy tháng, khổ sở ngộ đạo tới giờ thế nhưng lại làm ra chuyện ngu xuẩn như thế."

"Ta nghĩ, cũng không cần phái người tới giết hắn đâu, chính hắn sẽ tự thiêu cháy mình mà thôi." Những người này cười to.

Nhưng mà, lão đạo chủ của Yêu Long đạo môn, động chủ của Hỏa Vân động lại không hề lên tiếng, con ngươi của bọn họ co rút lại nhìn chằm chằm thiếu niên kia, trên mặt lộ vẻ nghiêm túc.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 823: Lô Hỏa Thuần Thanh

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Thạch Hạo ngồi xếp bằng, thân thể run rẩy không thôi, bởi vì bản thân hắn đang gặp phải khổ sở cực kỳ lớn, trên người bốc lên từng nhóm ánh lửa bằng phù văn không ngừng đốt cháy da thịt của hắn.

Đúng như ngoại giới nói, trên người hắn xuất hiện rất nhiều lỗ thủng lớn.

Tương tự như giáp trụ rách nát kia của hắn, bên trên xuất hiện từng lỗ thủng to.

Nhưng đây lại là thân thể, khi xuất hiện tình huống như thế này thì có ý nghĩa rằng rất tồi tệ và cũng rất nguy hiểm, nơi như thế thì khi nhen nhóm Thần hỏa sẽ thực hiện một lần lột xác hoàn mỹ, sẽ càng mạnh hơn!

Nhưng mà, với tình huống này thì rõ ràng hắn đã gặp phải thương tổn vô cùng nghiêm trọng cho bản thân mình, tinh lực đang tiêu hao, nếu cứ tiếp tục lâu thì thân thể sẽ khô héo ngay.

Xoẹt!

Ngọn lửa càng ngày càng tăng, huyết nhục nhiều nơi trên thân thể Thạch Hạo khô quắc, sau khi hư tổn thì lộ ra xương trắng lấp lánh.

“Đau quá!”

Thạch Hạo run rẩy, cố gắng cắn răng chịu đựng loại đau đớn này.

Hắn rốt cuộc cũng biết vì sao tất cả mọi người ở thời cổ đại khi đi con

đường thần thánh này sẽ chết đi, không có kết quả tốt, đây quả nhiên là thứ mà người bình thường không cách nào chịu đựng nổi.

Lúc mới bắt đầu thì cơ thể không cách nào chống lại được nên xuất hiện trọng thương.

Hắn nghi ngờ liệu mình có thể tiếp tục kiên trì hay không, con đường lần này mà hắn đi sợ là càng tàn nhẫn hơn nhiều so với những người cổ đại kia.

Hắn khơi dậy đại đạo ở bên ngoài, mà cũng không phải chỉ một "cổ hỏa" mà thôi.

Lúc này, mỗi một loại đạo tắc đang đốt cháy thân thể hắn, đốt cháy tinh hồn của hắn, việc này cứ như là lấy từng thanh kiếm chém lên thân thể, chém lìa hồn phách, đau đớn khó mà nhẫn nhịn được.

Lấy thiên địa làm lò, lấy vạn đạo làm lửa để rèn luyện bản thân, việc này không phải người bình thường có thể chịu đựng được, vừa mới bắt đầu thì Thạch Hạo đã biết phương pháp này chắc chắn là con đường chết.

Từng con đường đá xuất hiện gợn sóng cứ như là từng ngọn lửa ngưng tụ về phía Thạch Hạo rồi quấn quanh hắn lại.

Lúc này cũng chỉ mới có mười mấy ngọn mà đã như thế rồi, như vậy có thể tưởng tượng được sự gian nan ở phía sau sẽ tới mức nào, sơ sẩy một cái sẽ là hình thần đều diệt!

Cảm ngộ mấy tháng vừa rồi nên Thạch Hạo đã nối liền với Đạo ẩn chứa trong những con đường đá này, hiện giờ thuận thế dẫn dắt, để cho mười tia đạo tắc này gia trì lên thân mình.

"Ta làm còn chưa đúng lắm, có chút sai lệch, đây cũng không phải là rèn luyện mà là tự hủy mình thì đúng hơn." Thạch Hạo yên lặng suy tư tổng kết ra.

Hắn cảm thấy, quả thật đã khuấy động mười mấy loại đạo tắc kia thế

nhưng cũng không hề vận dụng được chiếc lò thiên địa, mà là đang thiêu hủy bản thân mình, hoàn toàn sai lầm.

Mười mấy con đường đá kia tỏa ra gợn sóng càng sáng hơn, dường như là từng con rắn bằng ánh sáng đang bơi lội cuốn lấy Thạch Hạo, muốn cưỡng chế tiến vào trong thể phách của hắn, nguy cơ càng nặng hơn.

Trên người của Thạch Hạo xuất hiện vết thương ngày càng nặng nề hơn, có nhiều chỗ thậm chí còn muốn tách rời ra, mười mấy loại đạo tắc này đang giải phóng, đang thiêu đốt chém lìa thân thể hắn.

“Không phải như thế!”

Phút chốc Thạch Hạo mở mắt, hắn biết cần phải thay đổi nếu không bản thân mình sẽ gặp nguy ngay, tiếp tục đi con đường này chưa tới phần cuối mà đã gặp trọng thương rồi.

“Càn khôn là lò!”

Trong thời gian ngắn thì hắn lơ lững lên bên trên, vẫn ngồi xếp bằng thế nhưng lại cách xa mặt đất một khoảng.

Ở xung quanh, hư không uốn éo mơ hồ đi.

Ầm!

Tiếng vang thật lớn xuất hiện, thương khung nơi đây bị đè ép xuống.

Lại thêm tiếng rung mạnh truyền tới, con đường đá kia tự động lơ lửng lên rồi tiến về gần sát hắn.

Nơi đây xảy ra biến hóa kỳ lạ, nhìn kỹ thì hư không cứ như bị hõm xuống, đang phát sinh sự biến đổi, mười mấy ánh lửa do đạo tắc hóa thành bị tách ra rồi rời khỏi thân thể.

Vô hình, ở bên ngoài cơ thể hắn có một chiếc lò, đó là được cô đọng từ hư không rồi thu hắn vào bên trong.

Đặc biệt, khi cơ thể của hắn phát sáng, khi thần mang nhập vào trong cơ thể thì có thể thấy rõ, thánh quang bị nhốt ở bên trong một cái lò.

Ngoại giới, trong lòng mọi người đều run lên.

Ranh giới ấy, bên ngoài cơ thể của Thạch Hạo có một cái lò, sau khi bị ánh sáng lấp kín thì mới có thể thấy được nếu không khó mà phân rõ ràng.

Hư không vặn vẹo, giam cầm thiên địa, chiếc lò bắt đầu nung nấu, hoàn toàn hiện ra!

Nếu như bên trong không được lấp kín hào quang thần lực của Thạch Hạo thì người ngoài khó mà thấy được, chỉ có thể mơ hồ nhận biết mà thôi.

Đây là một kỳ cảnh!

Tới lúc này, hơn chục chùm sáng đang quấn quanh trên người hắn bắt đầu hóa thành hỏa diễm, bắt đầu hừng hực nung đốt chiếc lò kia chứ không phải quấn quanh ở trên người hắn.

Việc này không cách nào tưởng tượng nổi, khiến ngoại giới chỉ biết hai mắt nhìn nhau.

“Hắn có mưu đồ thật lớn, đi tới con đường như thế này luôn, còn hoàn thiện hơn cả những tên tuyệt diễm cả thiên hạ thời cổ đại hoặc chết hoặc phế bỏ kia nữa!” Có Giáo chủ tự nói, thần sắc nghiêm túc.

Đến đây, những người khác đều kinh hãi, lại đánh giá người này cao như thế, Hoang, Tội, Thạch Hạo, là muốn nghịch thiên sao?

Vẻ mặt của Thạch Hạo ôn hòa hơn rất nhiều, hắn đang ở bên trong lò, được mười mấy chùm ánh sáng lửa thiêu đốt, nướng chín, hắn yên lặng thể ngộ khiến lòng mình càng yên tĩnh hơn.

“Hẳn là như vậy rồi!”

Càn khôn là lò, vạn đạo làm lửa, hiện giờ đã thể hiện ra được khuôn mẫu, trong hư không Thạch Hạo đã mở ra một lò luyện còn chân thân thì ngồi xếp bằng bên trong, lấy mười mấy luồng đạo hỏa kia đốt cháy.

Vào lúc này, nơi đó lấp lánh, lò luyện vốn không thể nhận ra thì nay đã bị tinh lực và pháp lực bổ sung, được đạo hỏa bao vây, hình dáng của nó đã có thể thấy được, thuần khiết và tự nhiên.

Thời gian trôi qua, chỉ trong chớp mắt đã là nửa tháng, đạo hỏa không ngừng mạnh mẽ, nơi đây càng thêm thần bí hơn.

Thạch Hạo ở trong lò, thứ này cứ như là một lò luyện thuốc lớn, hắn đang bị nung nấu, rút lấy tinh hoa thiên địa thu nạp tinh túy đạo hỏa để lớn mạnh bản thân.

Những vết thương trên người hắn, những lỗ thủng lớn kia dần dần khép lại, cơ thể phát sáng không còn thiếu hụt sinh cơ nữa.

“Cũng không đúng, cơ bản không hợp với ý của ta.”

Trong lò, Thạch Hạo suy tư, vết thương của hắn đã khỏi hẳn, bởi vì đạo hỏa đã được cách ly bởi chiếc lò, những thứ ôn hòa mới tiến vào thân thể của hắn và chữa trị thương thế.

Quả thật hắn đã nhận được chỗ tốt, thế nhưng đây cũng không phải là con đường của hắn.

“Ta muốn quan sát những đạo này, những con đường này chứ không phải là phục chế hay là mô phỏng theo, phải quan sát hết toàn bộ.” Thạch Hạo đầy kiên nghị, hắn muốn siêu thoát chứ không phải lại đi theo những con đường của cổ nhân, hắn chỉ muốn quan sát tìm hiểu mà thôi.

“Ta chỉ lấy những đạo này làm lửa, đốt thân cháy thần, rèn đúc chân ngã chứ không phải là noi theo cổ pháp!” Thạch Hạo nói.

Sau một khắc, lò vẫn ở đó thế nhưng mười mấy luồng đạo hỏa đã hoàn

toàn khác, nó hừng hực, nóng rực hơn và tiến vào trong lò, đốt cháy thân thể hắn, khiến cả người hắn phun ra đầy lửa.

Mặc dù đã bị ngăn cản bởi chiếc lò, đã xóa đi phần nào vẻ hung hăng thế nhưng vẫn vô cùng đáng sợ.

Thạch Hạo xem Đạo thế nhưng không có noi theo cổ pháp, không phải mô phỏng theo mà lấy hỏa đốt cháy và rèn đúc bản thân, trong lúc nhất thời trên người hắn lại xuất hiện tổn thương.

Ngoại giới, mọi người đều giật mình, có chút nhìn không thấu.

"Cơ thể hắn mạnh thiệt, có khả năng đã đạt tới đỉnh cao nhất mà Tôn giả có thể đi tới, thậm chí có thể nói, sáng tạo ra một con đường nếu không thì làm sao có thể chịu được chứ." Có người nói.

Một vài Giáo chủ hai mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm nơi đó mà không nói lời nào, bọn họ nghĩ tới một chuyện, trừ phi là trải qua thiên kiếp thì mới có thể ngăn chặn được đạo hỏa như thế.

Nếu như là Tôn giả bình thường tiến vào thì chắc chắn sẽ trở thành tro tàn ngay, làm sao có khả năng chống lại chứ.

Muốn đi theo con đường của hắn thì thân thể nhất định phải chắc chắn, nguyên thần phải lớn mạnh, nếu không mười mấy luồng đạo hỏa quấn quanh người thì sớm muộn gì cũng thành tro tàn.

"Hắn… lẽ nào thật sự muốn hiểu rõ hết đạo của ba ngàn con đường đá kia, sau đó là dựa vào thứ này để thành thần, chuyện này…. khó mà tưởng tượng được!" Có Thiên Thần trong lòng rung động mạnh.

Mặc dù biết là không một ai có thể làm được, không ai thành công nhưng mà vì thấy hắn điên cuồng như thế nên mới cảm thấy giật mình.

Những người khác nghe thấy thế cũng chấn động theo, khí phách của thiếu niên này quá lớn, muốn nắm giữ đạo của ba ngàn con đường đá này,

dựa vào thứ này để thành Thần?

“Hắn điên rồi, làm thế không thể nào có kết quả được.” Có người lắc đầu, xác định hắn chắc chắn sẽ thất bại.

Dù là tìm hiểu cả đời cũng không thể nắm giữ toàn bộ được, nhưng mà Tiên cổ cũng không phải là tịnh thổ gì cả, ai sẽ cho hắn thời gian? Không bao lâu nữa sẽ phát sinh chiến đấu mà thôi.

Hắn một khi bị người phát hiện thì ắt sẽ gặp săn giết!

“Sai rồi, mục tiêu của hắn rất xa, còn xa hơn cả tưởng tượng của các ngươi nữa, cũng không phải là học theo ba ngàn đại đạo cổ này.” Lúc này, bên trong chiếc xe kéo tử kim kia có người mở miệng.

Khí hỗn độn mờ ảo, xe kéo tựa như lơ lửng ở nơi đó từ trước cả khai thiên, thần bí và không cách nào lường được.

Đó là chiến xa của Hoàng tộc đương đại, có người hoài nghi, nơi đó có một người mạnh mẽ nhất của tộc này đang tĩnh tọa, mà người đó đã nhìn thấu được thiếu niên kia muốn làm gì.

“Hắn, chỉ là xem những đạo tắc bên trên ba ngàn con đường đá kia là lò lửa chứ không phải là thứ khác, chỉ là đang quan sát và theo dõi chứ không có mô phỏng theo hoàn toàn.” Lời này truyền từ chiếc xe kéo tử kim kia.

“Đây là… tại sao?” Một vị Giáo chủ nhíu mày, cũng không có thấy rõ tới mức này.

Nắm giữ toàn bộ pháp trên con đường đá kia, rất khó, không thể làm được, nhưng nếu có mục tiêu như vậy thì khí phách cực lớn, triển vọng bao la, có thể dùng cả đời tìm hiểu thì có thể sẽ thành công.

Hắn… lại không phải có ý đồ như vầy?

“Hắn có dã tâm, không muốn bị thiên địa giam cầm, muốn nhảy ra

ngoài, cái gọi là ba ngàn ánh lửa đại đạo cũng chỉ là "Lửa" đối với hắn mà thôi, chứ không phải là những thứ khác, hắn muốn siêu thoát khỏi những thứ này." Bên trong xe kéo tử kim, cường giả của Hoàng tộc nói thế.

Tất cả mọi người đều ngẩn ra và âm thầm hoảng sợ, thiếu niên này còn muốn đi trên con đường như thế này? Dám làm thế!

Nếu Thạch Hạo có thể nghe được thì chắc chắn sẽ giật mình, có người nhìn ra được một chút suy nghĩ của hắn, hiểu rõ một phần con đường mà hắn phải đi.

Chỉ là, biết thì làm sao? Có mấy ai dám thử.

Trên thực tế, ở bên ngoài có rất nhiều người mắng hắn là đồ điên, là đang tìm cái chết, lấy vạn đạo làm lửa, đốt cháy bản thân thì tất thành tro thàn.

"Dù là cả thế gian biết con đường đi của hắn thế nhưng có ai dám thử không, mà chính hắn cũng khó mà thành công được." Có Giáo chủ nói.

"Đừng nói là hắn từng vượt qua thiên kiếp đáng sợ nhất nhen, các ngươi xem kia, hắn lại đang thêm hỏa nữa, đốt cháy chiếc lò để rèn luyện bản thân." Có người cả kinh nói.

Bên trong Tiên cổ, bên trên bầu trời của con đường đá.

Thạch Hạo dẫn đạo hỏa tới nhiều hơn nữa, từng ngọn lửa phát ra gợn sóng rồi hóa thành chùm sáng, hình thành nên hỏa diễm đốt cháy chiếc lò càn khôn!

Trong quá trình này, thân thể của Thạch Hạo lần nữa gặp tổn hại, bởi vì thứ lửa này quá mạnh, không chỉ có một loại mà tới mấy chục loại.

Toàn bộ những thứ này đều dựa theo sự suy nghĩ trong lòng của hắn, hắn từng bước từng bước đi lên con đường của chính mình.

“Một trăm lẻ tám luồng hỏa diễm rồi, hắn có thể chịu nổi sao?!” Ngoại giới, mọi người giật mình.

“Bởi vì hắn biết rõ không thể một lần là xong, tuy rằng đã nối liền với hơn một trăm đạo tắc bên trên con đường đá, thế nhưng vẫn chưa khiến chúng sôi trào, điên cuồng, mà chỉ khuấy động một chút “tiểu hỏa”, từ từ thích ứng để rèn luyện bản thân.” Có người nói ra chân tướng.

Sau đó, Thạch Hạo không thêm nữa mà hắn ngồi xếp bằng trong chiếc lò, toàn thân lấp lánh sáng rực bắt đầu thiêu đốt.

Cơ thể hắn bị đốt cháy một bộ phận, huyết nhục khô tàn, cả người gầy gò hốc hác, dù là tinh khí thần cũng đang bị rèn luyện, không ngừng bị nghiền ép, ngưng tụ.

Ngoài ra, trên người hắn cũng xuất hiện nhiều vết thương hơn, có lỗ thủng, có vết rách, đạo hỏa vô số, mặc dù khống chế thế nào đi nữa thì cũng sẽ khiến thân thể hư nát.

Mãi tới tận hơn một tháng sau thì hắn mới dần dần thích ứng, vết thương không còn tiếp tục lan rộng nữa.

Thế nhưng, lúc này cả người hắn cháy đen cứ như là than củi, toàn bộ lỗ thủng lớn nhỏ và những vết thương gộp lại cũng tới hơn trăm!

“Thiên địa là lò luyện, da thịt là lò luyện, nguyên thần là lò luyện…” Thạch Hạo nói, hắn bắt đầu những cử động rất lớn mật.

Hắn khiến cho vết ngăn của chiếc lò càn khôn trở nên mỏng manh, mặc cho ánh lửa tràn vào cứ thế đốt cháy bản thân!

Việc này rất đáng sợ, đốt cháy cả người như thế cả một tháng thì thân thể trở nên khô héo, vết thương cũng không còn thấy nữa bởi vì huyết nhục sớm đã thành da dán chặt lên trên bộ xương rồi.

Ngoài ra, nguyên thần bị nung nấu thu nhỏ lại hóa thành một chùm sáng

chói mắt!

Sau đó, bên trong lẫn bên ngoài chiếc lò thì đều là ánh lửa như nhau.

Nếu như thu lại chiếc lò thiên địa để tiếp tục đốt cháy bản thân thì cũng không khác nhau là mấy.

Chớp mắt một cái, Thạch Hạo đã đi tới Tiên cổ được chín tháng, thời gian vội vã qua đi!

Mà lúc này, thời gian dài dằng dặc như thế qua đi thì ngọn lửa bên trong chiếc lò kia đã trở thành màu xanh, một trăm lẻ tám luồng ánh lửa hòa trộn vào nhau, không ngừng đốt cháy thân và thần của hắn.

"Lô hỏa thuần thanh, đây là một cách tu hành, lột xác, đã đạt tới bước đầu tiên rồi, nên tới tiếp đoạn kết thúc thôi." Thạch Hạo đã hiểu.

Một trăm lẻ tám đại đạo, tuy rằng chỉ là đốt cháy một chút chứ cũng không phải là bùng phát hoàn toàn, tái hiện lại đại đạo thế nhưng đây đã quá kinh thế rồi, nhiều đại đạo dung hợp lại với nhau như thế thì chỉ cần hơi sơ sẩy chút là sẽ đốt người ta thành bụi trần.

"Cứ sử dụng loại lửa đạt tới mức này để đốt cháy được, mãi cho tới khi đủ ba ngàn ánh lửa đại đạo đều hiện lên mới thôi." Thạch Hạo đặt ra mục tiêu cho mình.

Nếu như thật sự thành công thì còn có thể suy xét gia tăng cường độ của mỗi loại lửa này, tiến tới mức nối liền phóng thích ra thần uy đại đạo.

"Ta không nhìn lầm đấy chứ, một trăm lẻ tám ánh lửa đại đạo đã đốt hắn tới mấy tháng mà cũng không chết?!"

"Không chỉ có như thế, các ngươi đều nhìn thấy đấy, đã lô hỏa thuần thanh, đã rèn luyện hắn tới cực hạn nhất định rồi!"

Ngoại giới, có người chấn động.

Khi hư không uốn lượn, chiếc lò càn khôn đó biến hóa và một trăm lẻ tám ánh lửa sau khi biến mất thì Thạch Hạo hạ xuống đứng ngay ngắn bên trên bậc thang đá xanh.

“Quá ngông cuồng mà, chắc chắn sẽ bị phế bỏ mà thôi!” Có người đưa ra phán đoán.

Dù là một vài Giáo chủ cũng nhíu mày, cảm thấy hắn sẽ đốt cháy cả bản thân mình mất.

Lúc này, Thạch Hạo quả thật tựa như là xương khô, toàn thân cháy đen, da bọc xương, thiếu sót tinh khí sinh mệnh.

Hắn ngã nhào ở nơi đó, không cách nào nhúc nhích được.

“Con ngoan, con tuyệt đối đừng xảy ra bất trắc gì, nhanh tỉnh lại đi.” Nơi Bất Lão sơn có tiếng khóc nức nở và bi thương.

Ròng rã ba ngày trời Thạch Hạo cũng chẳng hề có động tĩnh gì, thân thể khô quắc, sức sống càng ngày càng ít.

“Đã chết rồi sao, hẳn là đã đốt cháy cả chân thân rồi.” Người của Minh thổ nói, bọn họ có lý giải rất sâu với sự sống và cái chết.

Mãi tới ngày thứ năm thì Thạch Hạo mới tỉnh lại, từ từ bò dậy rồi nhíu mày, hắn từng bước đi ra ngoài con đường đá này rồi lại gần tiểu thiên thế giới đầy lộng lẫy kia.

“Nhất định phải bổ sung tinh khí và thần lực, nếu không sẽ càng thêm tệ hơn.” Hắn khẽ nói.

“Bộ dáng này mà còn muốn đi thế giới lộng lẫy nữa à, phỏng chừng chỉ cần xuất hiện một tên Tôn giả bình thường cũng đủ giết chết hắn rồi, bị thương quá nặng.”

Ngoại giới, một đám người nhìn chằm chằm bia đá, nhìn hắn không khỏi

lắc đầu.

Đám nhân mã của Hỏa Vân động, Minh thổ, Thiên quốc thì càng lộ ý lạnh, với trạng thái như thế này thì khi Thạch Hạo tiến vào những cổ giới kia chắc chắn sẽ chết rất thảm.

“Ồ, hắn tiến vào tiểu thiên thế giới có sơ đại của bộ tộc ta, đang tự tìm đường chết sao?” Người của Yêu Long đạo môn cười to, không nghĩ rằng Thạch Hạo sẽ xông vào nơi đó.

Những người khác cũng lộ vẻ khác thường, nên biết rằng, sơ đại của Yêu Long đạo môn đang ở trong đó, ba bốn tháng trước đã nhen nhóm Thần hỏa và lột xác thành công, thành tựu thần linh!

“Tinh khí đất trời thật là nồng nặc.” Thạch Hạo hít sâu một hơi, dõi mắt nhìn ra xa thì phát hiện nơi phần cuối mặt đất bốc lên khí lành, tinh khí nồng nặc hơn nữa.

Hắn đi bộ tiến tới, sau cùng là nhìn thấy một ngọn dốc đá trong vắt như ngọc, sáng rực vô cùng, mà ở bên dưới vách núi ấy có một dòng suối dâng trào ráng lành, không ngừng có thần hà và hơi nước bốc lên.

“Một dòng thần tuyền!” Thạch Hạo vui mừng.

“Kẻ nào, cút ngay, đại nhân nhà ta đang bế quan nơi đây, tốt nhất đừng có quấy nhiễu.”

“Tên quỷ xấu xí, cút may!”

Trong núi rừng này xuất hiện liên tiếp mười mấy bóng người, tất cả đều là Tôn giả đã lột xác thành công, tấn thăng thành Thần Hỏa cảnh, bọn họ thủ ở nơi này để không cho người khác tiếp cận.

Thạch Hạo cũng không thèm để ý mà chỉ nhìn chằm chằm dòng thần tuyền kia, hắn nhìn thấy một con giao long đang bơi lội bên trong, thân hình trong suốt cứ như được diêu khắc từ ngọc thạch vậy.

Ngoại giới, tất cả mọi người đều thấy được cảnh này.

Mọi người của Yêu Long đạo môn đều lộ vẻ khác thường, hắn lại tự mình tới nơi này rồi còn tiếp cận nơi bế quan của sơ đại nhất mạch bọn họ.

"Ha ha, hà hà…" Bọn họ cười to, chuyện này quả đúng là tự tìm đường chết.

Với trạng thái như thế này của hắn, đốt cháy tới mức phế bỏ, tinh khí thần thiếu hụt thì làm sao có thể chống lại được sơ đại Yêu Long tộc đã thành thần chứ?

Chính vì thế nên rất nhiều người từ trên xuống dưới của tộc này đều nở nụ cười vui sướng.

"Đây chính là một thù trả lại một thù, muốn sơ đại của bộ tộc ta tự tay chém chết tên đời sau tội huyết này, đòi lại lời giải thích về sự sỉ nhục ở Linh giới mà bọn ta đã chịu qua!" Có người cắn răng nói.

Những đại giáo khác cũng có không ít người thầm than, Hoang quá xui xẻo, thân thể bị thương nghiêm trọng gần như đã bị thiêu chết, vừa mới vào một tiểu thiên thế giới thì đã gặp ngay một kẻ tàn nhẫn đầy kinh khủng.

"Ồ, hắn đang cười đấy ư, nước miếng còn ứa ra nữa chứ, chẳng lẽ choáng váng tới mức này?" Có người kinh ngạc, khi nhìn thấy dáng vẻ của Thạch Hạo thì lộ ra khó hiểu.

Trên vùng núi, miệng lưỡi của Thạch Hạo khô khốc, hắn cố gắng dùng sức nuốt thế nhưng cũng chẳng có gì cả.

Nếu không, tin chắc rằng lúc này nước miếng đã chảy ào ào ra ngoài rồi.

Hắn đang chăm chú nhìn con Yêu Long trong thần tuyền kia, ánh mắt đầy thèm khát.

Nên biết, tên trong thần tuyền kia thì có tiếng tăm vô cùng lớn, chấn

động rất nhiều châu, hiện giờ cũng đã thành thần rồi.

Người của Yêu Long đạo môn thì tức giận, cái bộ dáng này của Thạch Hạo chẳng khác nào một tên ma chết đói được đầu thai đột nhiên nhìn thấy tràn trề thức ăn ngon lành trước mắt vậy.

Bọn họ tức giận, tên khốn này bị thương gần chết chẳng lẽ còn muốn ăn thịt sơ đại của bộ tộc bọn họ sao? Việc này khiến họ tức giận, cảm thấy xấu hổ, đáng trách, không biết trời cao đất rộng là gì!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 824: Trận Đầu Thành Thần

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Yêu Dịch, sơ đại của Yêu Long đạo môn, khi hắn nhìn thấy một sinh linh hình người đen thui, da bọc xương đang bước tới thì con mắt lộ ra tinh quang.

"Cút mau, y như là một khúc cây cháy đen, chỉ toàn là xương với da, không cách nào ăn được!" Bên cạnh có sinh linh Thần Hỏa cảnh quát lớn.

Những người này đều là người của Yêu Long đạo môn, bọn họ xua đuổi Thạch Hạo không cho hắn lại gần, trên mặt tràn đầy vẻ chán ghét.

Dưới cái nhìn của bọn họ, đây nhất định là một tên đã thất bại khi nhen nhóm Thần Hỏa đã thiêu rụi đạo cơ của bản thân, thân thể khô quắc thành ra trạng thái như thế này.

Làm người khác kinh ngạc chính là, người này không hề có ý định dừng lại mà hơn nữa còn đang nở nụ cười tươi như là hoa nhưng lại là hoa khô.

Khuôn mặt hắn đen kịt, khô quắc, chỉ có hàm răng là trắng như tuyết, đang nở nụ cười về mọi người, dáng vẻ này vô cùng yêu tà, ánh mắt ấy khiến người khác cảm thấy hơi ghê tởm, quả như là "tình cảm sâu đậm" vậy.

Đừng nói là người đang chứng kiến, dù là tu sĩ của các giáo ở bên ngoài cũng chẳng biết nói gì nữa, ai nấy đều phát tởm.

"Tên khốn này biến thái thật, chẳng lẽ yêu con trai?"

Bên thần tuyền, những người này thành thần cũng không lâu, sắc mặt họ biến thành màu đen lớn tiếng quát đồng thời xuất thủ, một người trong đó hét lớn phun ra một luồng xích hà, thứ này hóa thành thần kiếm chém về phía Thạch Hạo.

"Keeeng!"

Nhưng mà, cái tên cả người cháy đen, gầy trơ cả xương kia chỉ nhẹ nhàng nâng tay thì chặn đứng ngay luồng kiếm đỏ ấy, sau đó lấy ngón tay kẹp chặt lấy.

Đây là một bảo kiếm được luyện chế từ răng thú hiếm có nên vô cùng cứng chắc, nếu không thì làm sao trở thành pháp khí cấp Thần chứ, thế nhưng người kia vẫn chưa hề vận dụng bảo thuật mà chỉ dụng lực một tiếng, lập tức thanh bảo kiếm này gãy nát.

Đám người giật mình, ai nấy đều biến sắc.

"Ngươi… là ai?"

Bọn họ khó mà bình tĩnh được, tất cả đều nghiêm túc đề phòng, thần quang trong mắt tăng mạnh nhìn chằm chằm cái tên với thân hình đen thui tựa như vừa gặp phải một hỏa kiếp đáng sợ nào đó.

"Các ngươi là người của… Yêu Long đạo môn?" Thạch Hạo híp mắt lại nhìn tiêu chí trên ống tay áo mỗi người, bởi vì ở Linh giới hắn giết qua cũng không phải là ít.

Những người ở nơi này đều lộ vẻ nghiêm túc nhìn chằm chằm chàng trai đen như than kia, cũng không dám khinh thường.

"Bằng hữu, ngươi là ai và muốn cái gì?" Yêu Dịch mở miệng.

Dưới vách đá, trong hồ nước lấp lánh tựa như ngọc tủy tỏa ra ánh sáng lung linh.

Yêu Dịch ngâm mình bên trong, thân hình giao long khổng lồ cuộn tròn nơi đó, cả người phát ra ánh sáng thần thánh, sau khi thành thần thì tinh lực như biển, mạnh hơn trước đây không biết bao nhiêu lần.

"Ta… là người mà các ngươi đang tìm." Thạch Hạo đáp, da thịt đen thui tôn lên hàm răng trắng bóng của hắn.

Yêu Dịch linh cảm gì đó nên lòng hơi động phun ra một mặt cốt kính chiếu về phía Thạch Hạo, chỉ trong nháy mắt thì thánh quang trên trán hắn chiếu rọi, một phù văn khắc rõ trong hư không.

"Là ngươi!"

Rầm một tiếng, bọt nước tung tóe, Yêu Dịch lao ra khỏi thần tuyền, ánh mắt lạnh lẽo, hắn biết người đối diện là ai.

Xung quanh, những người kia cũng giật nảy mình, khi nhìn thấy thánh quang nơi trán của hắn thì biết ngay thân phận của hắn.

"Đời sau tội huyết!"

"Một bộ tộc dơ bẩn, thấp hèn, trong cơ thể chảy xuôi dòng máu tội lỗi, mà huyết thống lại nồng nặc như thế nữa chứ!"

Vẻ mặt của đám ngươi chẳng lành thậm chí còn có thể nói là căm ghét, căm hận tới lạ thường nhìn chằm chằm Thạch Hạo, trong mắt ngập tràn ý lạnh tựa như đang nhìn một sinh vật cấp thấp và hung ác.

"Miệng của các ngươi hình như rất thích ăn vả thì phải!" Thạch Hạo lạnh giọng nói, thân hình loáng lên một cái, lập tức biến mất không còn thấy tăm hơi mà chỉ để lại một chuỗi bóng mờ ngay tại chỗ.

Tiếp đó, ở một hướng khác, hai tên cao thủ Thần Hỏa cảnh mở miệng nói nói nhất mạch tội huyết dơ bẩn thấp hèn liền sợ hãi, bọn họ ra sức ứng phó.

Đáng tiếc, phản ứng của bọn họ không đủ nhanh, hoặc có thể nói tốc độ của bọn họ chậm hơn một nhịp.

Rầm!

Hai người đều bị đánh trúng, mặt trái của một người nứt ra, răng và máu bay vút ra ngoài, còn người khác thì chiếc cằm nứt toác, miệng cũng nở đầy hoa.

Bọn họ ăn phải một cái tát cực mạnh, khuôn mặt bị đánh tới mức nứt toác, cả người xoay tròn ba vòng ngay tại chỗ thì mới dừng lại, nguyên thần rung động choáng váng.

Nên biết, bọn họ đã là thần thế nhưng vừa gặp phải một đòn mà đã thành ra như thế, cứ như là tay trói gà không chặt, yếu đuối mỏng manh vậy!

Đừng nói là người ở nơi này, dù là ngoại giới, dù là tu sĩ các giáo đang quan sát tình huống này cũng giật nảy mình, đặc biệt là đám nhân vật lớn tuổi của Yêu Long đạo môn, sắc mặt ai nấy cũng đều rất khó coi.

Vừa nãy, bọn họ còn cười to, nói rằng đây là vận may, một thù trả lại một thù, đời sau tội huyết tự động giao nộp mình, chờ người của bọn họ tới giết chết.

Nhưng giờ lại xảy ra chuyện như thế, hai người này bị đánh mạnh tựa như đang tát một cái thật kêu lên trên mặt của giáo bọn họ, cả đám người thấy nóng rát.

“Là ngươi, là người đã giết Thiên Thần của giáo ta trong Linh giới?!”

Bên cạnh Yêu Dịch có một cô gái tuổi còn trẻ biến sắc, sọi tóc phất phới, trong mắt tóe lửa tràn ngập oán độc và cừu hận nhìn chằm chằm Thạch Hạo.

“Ồ, sao ngươi biết vậy, theo lý mà nói thì lúc đó cả đám đều đang vượt ải, lúc đó sẽ không có người nào báo cho các ngươi biết mới đúng chứ.” Con mắt của Thạch Hạo sáng lập lòe.

Các thế lực lớn như Yêu Long đạo môn, Hỏa Vân động, Thiên quốc, Minh thổ bình thường sẽ đi tới vài châu, đưa đệ tử của mình dự thi ở vài khu vực khác nhau.

Vào lúc ấy, sơ đại Yêu Dịch và những người này cũng không phải ở Tội châu nên đáng ra không thể biết được những chuyện này mới đúng.

Ngoại giới, một ít nguyên lão của Yêu Long đạo môn sắc mặt đầy khó coi, ánh mắt khó tả của mọi người đều tập trung về nơi đây.

Hiển nhiên, giáo này đã làm trái với quy định, khi một vài đệ tử mạnh mẽ của bọn họ được đưa vào khu không người, lúc tiếp cận đóa hoa Tiên đạo thì giáo này đã vận dụng thủ đoạn bị cấm, âm thầm truyền tin.

"Ngươi đã giết Thiên Thần Vân Mạnh, món nợ này hôm nay coi như xóa bỏ!" Có người lạnh giọng nói.

Bên trên thần tuyền, cũng không phải tất cả mọi người đều nhận được tin tức, chỉ có vài đệ tử trọng yếu thì mới biết được, những người khác khi nghe thấy thế thì đều kinh hãi tới biến sắc.

Thiên Thần trong môn phái lại hi sinh một người, việc này chính là bão táp cực lớn khó mà tưởng tượng được!

"Tên quỷ xấu xí này, huyết dịch thì dơ bẩn, thấp hèn, hãy chờ bị xóa bỏ đi!" Vẫn là cô gái kia đang hét lớn, rõ ràng Thiên Thần đã chết kia có quan hệ rất thân thiết với nàng.

"Điếc không sợ súng." Thạch Hạo khẽ nói.

Sau một khắc, hắn lần nữa chuyển động, hóa thành một ánh đen cứ như là một u linh nhẹ nhàng lướt tới, ra tay với cô gái này.

"Ngươi chính là hậu nhân của kẻ tù phạm, của kẻ có huyết thống đen tối, chết đi cho ta!" Cô gái kia trở nên điên cuồng, há miệng phun ra một chiếc cốt tán* phát ra ánh trắng trấn áp về Thạch Hạo.

(*): Dù bằng xương.

Thiên La tán, đây chính là một bảo cụ nổi danh được luyện chế từ thần cốt, chiếc dù này mở rộng cứ như là bầu trời ép xuống, ký hiệu dày đặc tựa như ánh sao đầy trời.

Về phần thân dù thì tựa như là một cây cột chống trời mang theo khí tức nặng nề hạ xuống, uy thế hung mãnh.

“Xoẹt!”

Nhưng mà việc khiến người khác kinh ngạc chính là, bàn tay của Thạch Hạo vạch ra một đường thì chiếc dù đứt đoạn, cắt rời, tiếp theo hắn dùng sức kéo một cái thì sao sáng đầy trời nổ tung, bề mặt chiếc dù nứt thành bốn miếng.

Thiên La tán đã bị hủy!

Ầm!

Thạch Hạo đưa chân xoay tròn, hư không bị đè ép tới vặn vẹo tựa như muốn nát tan theo, như thế có thể tưởng tượng ra được sức lực tới cỡ nào rồi!

Sơ đại Yêu Dịch hóa thành một vệt sáng, chiếc đuôi giao long cuộn lấy cô gái kia rồi kéo lui né tránh đòn đánh ấy.

Một cước của Thạch Hạo thất bại thế nhưng trong hư không vẫn phát ra tiếng rung mạnh, một cơn gió lớn bùng phát thổi bay đám người người đó.

“Thật là lợi hại!”

Trái tim của mọi người đều đập thình thịch, nhìn cái tên với khí tức sinh mệnh yếu ớt, thân thể đen như than thế nhưng sức chiến đấu lại kinh người như thế.

Thạch Hạo cũng không truy kích, thân hắn loáng lên rồi xuất hiện và ngồi bên trong con suối kia, hắn điên cuồng nuốt lấy thần lực, cả người lập

tức lấp lánh hẳn lên.

Cảnh tượng như thế này khiến đám người sợ hãi, bởi vì gợn sóng quá kịch liệt.

Bên trong dòng suối, chất lỏng như là rượu ngon sền sệt lấp lánh bao quanh lấy hắn, toàn bộ vật chất thần tính bản nguyên nhất, thuần túy nhất đều tràn vào trong cơ thể của hắn, cứ như là ngọn lửa được đổ thêm dầu vào.

Trong nháy mắt, thân thể khô quắc của Thạch Hạo phồng căng lên, đồng thời lớp da khô từ từ bong tróc và lộ ra hình dáng của hắn.

"Ngăn hắn lại!"

Yêu Dịch là người xuất thủ đầu tiên, hắn hóa thành hình người há miệng hét lên, tiếng rồng ngâm rung động cứ như là núi lửa phun trào, vô số phù văn lao ra nhấn chìm Thạch Hạo nơi đó.

Tiếng rồng ngâm vang chín tầng trời!

Đây là một môn bảo thuật, lực công kích kinh người!

Có thể thấy rõ, vách núi phía sau lưng của Thạch Hạo nhanh chóng bị chấn bể hóa thành bột phấn, ngoài ra mấy tòa núi đá xa hơn cũng đều nổ tung.

Đây là sức mạnh của tiếng rồng gầm!

Nhưng mà, Thạch Hạo đã chặn đứng, mặc dù đối phương là một tên sơ đại đã thành thần thế nhưng hắn cũng có thể địch lại. Vào thời điểm khi hắn phóng ra một màn ánh sáng thì những gợn sóng phù văn do tiếng rồng gầm kia hóa thành đều vọt sang hai bên chứ chưa hề chạm vào cơ thể của hắn.

"Xoẹt!"

Đám người vọt tới, từng người xuất bảo thuật, bảo cụ, ký hiệu sáng rực, ánh sáng như lửa đánh về cùng một mục tiêu.

“Vèo!”

Thạch Hạo biến mất tại chỗ, tốc độ của hắn quá nhanh, lúc xuất hiện lần nữa thì bàn tay ấy phát sáng, một quyền đánh nổ tung thân thể của một tên vừa thành thần.

Hắn cứ như là một bóng ma chợt trái chợt phải, phương hướng thay đổi khó lường, trong quá trình này thì những mảng da đen xì trên người của hắn từ từ rớt xuống, sau đó lộ ra ánh sáng lộng lẫy như ngọc thạch.

“Bụp bụp…”

Liên tiếp lóe lên mấy lần thì đã có sáu bảy cường giả đã ngã xuống, đều bị giết chết tại chỗ.

“Dám đánh với ta một trận thật sự không, ta sẽ cắt đầu của ngươi!” Yêu Dịch hét lớn, nếu cứ tiếp tục như thế thì người bên cạnh của hắn sẽ bị giết sạch, việc này khiến ánh mắt của hắn càng thêm hung ác tàn bạo hơn.

“Có gì mà không dám?” Thạch Hạo dừng lại, thân thể tuy rằng khô quắc thế nhưng đã xảy ra biến hóa cực lớn, hình dáng lộ ra, làn da non hồng hào, gương mặt thanh tú nhưng cũng rất tiều tụy.

Sau khi thân thể của hắn trở nên căng phồng thì có thể thấy được, vị trí của những vết thương cực nặng kia cũng chưa hề khép lại, mỗi vị trí là một lỗ thủng.

Nhưng mà, ở bên trong một trăm lẻ tám vết thương ấy lại có ánh lửa đang bốc cháy, có thánh diễm nhảy múa khiến cả người trở nên siêu phàm thần thánh.

“Hả, đã thành thần?!”

Không chỉ những người xung quanh rùng mình mà ngay cả những người ở ngoại giới cũng giật mình theo.

Tất cả đều cho rằng hắn đã đốt cháy rụi thân thể, tổn thương tới căn cơ thần đạo, nhưng không nghĩ rằng hắn đã thành thần, bên trong một trăm lẻ tám lỗ thủng kia lại tỏa ra thần quang mãnh liệt tẩm bổ cho các nơi trên toàn thân của hắn.

"Bước đầu đã thành thần, cũng không giống như ta tưởng tượng, cần lột xác thêm bước nữa." Thạch Hạo nói, nụ cười rạng ngời.

Người ở đây thì vẻ mặt đều u tối, đã thành thần mà còn nói muốn lột xác, con đường mà hắn đang đi là như thế nào?

"Yêu Dịch, giết hắn, báo thù cho tổ sư!" Cô gái kia hô lớn.

"Giết hắn!" Những người khác cũng hét lớn.

Bọn họ tin rằng, Yêu Dịch vô địch, bởi vì hắn là sơ đại, đã thành thần được mấy tháng rồi, Thần hỏa dồi dào, pháp lực trước kia đã là một không hai ở mấy châu, hiện giờ thì càng không cách nào tưởng tượng được nữa.

Mà thiếu niên trước mắt này, rõ ràng trong quá trình thành thần đã bị trọng thương, dù là thân thể cũng đã bị đốt cháy tới xuất hiện những lỗ thủng lớn như thế, khí tức sinh mệnh suy yếu không đủ mạnh.

"Gào…"

Tiếng rồng gầm như biển, Yêu Dịch bay lên không vồ giết về phía Thạch Hạo, một cuộc chiến đấu đã được bắt đầu.

Liên tiếp hơn mười chiêu, phù văn dâng trào giữa hai người, cốt văn đan dệt, tiếng rồng ngâm hổ gầm không dứt bên tai chấn động cả tiểu thiên thế giới nơi này.

"Bụp!"

Thạch Hạo di chuyển xuất thủ về những người xung quanh, lập tức có người tránh không kịp nên đã bị giết chết.

“Ngươi dám, tên đời sau của đại hung với máu huyết dơ bẩn kia, chớ có làm càng, nạp mạng đi!” Yêu Dịch hét dài truy kích Thạch Hạo.

Nhưng mà, tiếng quát lớn ấy đã muộn, hành động cũng chậm một nhịp, Thạch Hạo lần nữa xuất thủ tới gần cô gái kia, tay phải vạch một đường chém lìa cánh tay đang đưa lên chống đỡ của nàng, sau đó lại nhẹ nhàng bồi thêm nhát nữa, chiếc đầu người lăn lông lốc dưới đất.

“A…”

Cô gái hét thảm, trong vẻ oán độc là sự sợ hãi, tràn ngập sự không cam lòng nhưng vẫn phải chết đi.

“Không!”

Trận chiến này đã kinh động tới ngoại giới, tu sĩ các giáo đều đang quan sát, đặc biệt là nhóm người của Yêu Long đạo môn đều tái xanh cả mặt, không cách nào tiếp nhận được kết quả như thế này.

Trước kia, bọn họ vẫn còn lạnh lùng chế giễu, nói là Thạch Hạo khi đột phá lên thần linh đã thất bại, tiến vào tiểu thế giới kia chính là muốn chết, nhìn thấy sơ đại của tộc này lại không có trốn, là không biết trời cao đất rộng.

Nhưng kết quả ở ngay trước mắt này lại lật đổ toàn bộ kỳ vọng của bọn họ, khiến thân thể mỗi người đều lạnh cóng.

“Yêu long trói trời!”

Bên trong chiến trường, toàn bộ cường giả thành thần đều đã ngã xuống, đã bị Thạch Hạo giết sạch, chỉ còn sót lại mỗi mình Yêu Dịch, hắn hóa thành giao long, dùng bản thể để tác chiến.

Cùng với giọng hét lớn của hắn thì trong cơ thể ấy lao ra một chùm sáng tựa như gân rồng đầy rẫy ký hiệu, nó cứ như là một sợi dây xích quấn quanh hướng về phía Thạch Hạo.

Đây chính là bảo thuật thiên phú của hắn, chính là tiền vốn của "sơ đại", bên trên gân giao long của hắn có phù văn trời ban, khi thi triển sẽ trở thành bảo thuật Khốn Thiên.

Sau khi gân giao tựa như xích thần kia xuất hiện thì với tốc độ cực nhanh lao thẳng tới gần Thạch Hạo.

Thạch Hạo lướt sang ngang tránh thoát đòn đánh này, một ngọn núi đá ở bên cạnh bị phù văn xích thần này cắt lìa, sau đó thứ này lại tiếp tục truy kích về phía Thạch Hạo.

"Không biết tiến lui, như thế thì giết quách ngươi cho xong!" Thạch Hạo mở miệng.

Bên trong một trăm lẻ tám vết thương cứ như một trăm lẻ tám mặt trời nhỏ kia chợt sáng rực, toàn bộ sáng ngời, hơi thở của hắn tăng mạnh.

Đây là sức mạnh cấp Thần!

Thạch Hạo kết ấn, rung rung rất quái lạ, hai tay không ngừng đánh lên trên gân giao, tiếng leng keng vang vọng, đốm lửa tung tóe.

Việc này khiến tất cả mọi người biến sắc, dù gì đây cũng là bảo thuật mạnh nhất của một vị sơ đại thế nhưng hắn lại đón đánh như thế, dùng hai tay cứ thế chống đỡ.

Hai người di chuyển cực nhanh, phương vị biến hóa không ngừng, nhanh tới cực điểm, từ ngọn núi này nhảy sang ngọn núi khác, trong lúc này thì có không ít ngọn núi nổ tung.

"Tên tộc đê tiện tràn đầy tội lỗi, huyết dịch đen tối kia, nhận lấy cái chết!" Yêu Dịch hét lớn.

Rồng gầm động thiên địa, nó lao nhanh xuống, cả người phát sáng, nhiều loại bảo thuật đồng thời xuất hiện, quan trọng nhất là thần thông thiên phú của nó được khống chế tới cực hạn.

Chiếc xích thần gân giao kia hóa thành một vệt sáng, rốt cuộc thứ này cũng cuốn được lấy Thạch Hạo hòng quấn chặt hắn thành vài đoạn.

“Ầm!”

Cánh chim che trời xuất hiện, kim quang dâng trào, bên trên cánh chim màu vàng mang theo lấm tấm điểm đen, sau lưng Thạch Hạo xuất hiện một cặp cánh to lớn, vỗ mạnh một cái thì lập tức khiến xích thần kia gãy đứt.

“A…”

Yêu Dịch hét lớn, miệng không ngừng phun máu tươi, hắn đã gặp phải trọng thương nghiêm trọng nhất, bởi vì bảo thuật thiên phú đã bị phá, một nguồn sức mạnh cực lớn vọt vào trong thân thể hắn.

Trên người Thạch Hạo, phù văn của xích thần kia đứt thành từng tấc.

“Ta cũng đã thành thần, ngươi không phải là đối thủ của ta.” Thạch Hạo chỉ hời hợt nói một câu kèm theo lời khinh bỉ như thế, cũng không hề nói thêm lời nào.

Yêu Dịch không cam, cả người bắt đầu thiêu đốt, hắn muốn phóng vút lên trời cao thế nhưng không cách nào thoát khỏi được giam cầm, bị tràng vực Côn bằng trói ở nơi đó.

“Bụp!”

Một chiếc cánh thần chém qua, toàn bộ tiểu thiên thế giới sáng rực như tuyết, hào quang ấy trở thành thứ duy nhất trong thiên địa này!

Cánh Côn bằng chém lìa đầu lâu của Yêu dịch, máu tươi vút lên hư không.

“Không!”

“A…”

Ngoại giới, một đám người của Yêu Long đạo môn đều hét lớn, còn có một số người sắc mặt tái nhợt gần như bất tỉnh.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 825: Việc Ăn Uống Là Quan Trọng Nhất

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Trong dãy núi chỉ còn mỗi mình Thạch Hạo đứng ngay ngắn, sau lưng là cặp cánh hoàng kim to lớn, tô điểm bên trên là một ít lốm đốm màu đen cứ như là áng mây bao phủ trời cao!

Trên đất, một đám sinh linh ngã xuống, máu tươi loang lổ, mà đầu lâu của tên cầm đầu lại lăn lông lốc dưới đất, mi tâm nứt toác, nguyên thần tắt hẳn.

Cảnh tượng này khiến người khác chấn động.

Thạch Hạo cứ như là một ngọn Ma sơn đứng sừng sững nơi đó, khắp nơi yên tĩnh chẳng có chút tiếng động nào.

Một thiếu niên đứng bên trên mặt đất loang lổ vết máu, đây là một bức tranh đầy đáng sợ, người của Yêu Long đạo môn đều diệt, chỉ còn dư lại một mình hắn, cứ như là Ma vương lâm thế vậy.

"Đây chính là bảo thuật Côn bằng mà các ngươi muốn đó." Thạch Hạo nhìn chằm chằm hư không rồi nhe răng nở nụ cười, gương mặt điển trai đầy xán lạn thế nhưng không một ai dám khinh thường. Chiến tích như vầy thì ai sẽ xem hắn là một thiếu niên đần độn?

Vô hình trung hắn có một loại uy nghiêm cùng với vẻ bá đạo, đây là một chiến tích huy hoàng, là kết quả của giết chóc.

"Tại sao lại như vậy?!"

Người của Yêu Long đạo môn như muốn phát điên, kết quả này khiến cơn tức giận của bọn họ ngút tận trời cao, không cách nào kìm nén được, tất cả mọi người đều đỏ hết cả mắt, một sơ đại trong tộc cứ thế chết đi.

Hoàn toàn chính xác, Yêu Dịch chính là kiệt xuất của bộ tộc này, tương lai chắc chắn sẽ quật khởi, sẽ phát ra ánh lửa sáng rực, thân là sơ đại thì sự huy hoàng sẽ tới mấy vạn năm sau.

Kết quả, hắn vừa mới thành thần thì đã bị người ta giết đầy vô tình như vậy, một chiếc cánh thần xẹt qua lập tức đầu lâu rơi xuống đất, dòng máu đỏ tươi ấy đâm thẳng vào mắt khiến bọn họ cảm thấy đau nhói.

"Thân thể khô quắc, thiếu sức sống vậy mà còn có thể giết chết một con giao, haizz, phải tĩnh dưỡng một phen mới được." Thạch Hạo thở phù một tiếng rồi nhảy ào vào trong dòng suối.

Chất lỏng sền sệt cứ như là cam lộ, hương thơm nứt mũi, hắn ngồi xếp bằng bắt đầu luyện hóa bảo dịch này, bổ sung thứ cần thiết cho thân thể,.

Dòng suối này rất thánh khiết, hơi nước mịt mờ chói mắt, đây chính là một bảo địa quý giá trong tiểu thiên thế giới này, là nơi thần thánh nên Yêu Dịch đã đạt được vận may lớn.

"Đáng tiếc, nước trong dòng suối này không có nhiều."

Thạch Hạo than nhẹ, thế nhưng cũng gần như đủ rồi, da thịt trên thân thể phát sáng, vật chất thần tính không ngừng tuôn vào trong thân thể khô gầy này.

Bên trên con đường đá kia thì hắn đã bị đạo hỏa đốt cháy, gân mạch huyết nhục xương cốt đều gặp phải xung kích kịch liệt, bị hao tổn không nhẹ.

Nhưng cũng chính vì thế hắn mới có thể đốt cháy được một trăm lẻ tám chùm sáng trong thân thể, cũng coi như đã thành thần nên khiến sức chiến đấu tăng nhanh như gió.

Nhưng mà, con đường này cũng chưa hề đi tới phần cuối, vẫn phải tiếp tục như trước kia, rất nhanh sẽ tiêu hao sạch nguyên khí.

Nếu như vào lúc đó thì sẽ vô cùng nguy hiểm, có thể sẽ là đèn cạn sạch dầu.

Sau một ngày một đêm thì sương mù trong suối nước này đều bốc hơi lên, bao phủ nơi này.

Sau khi Thạch Hạo thành thần thì tiêu hao rất lớn, nên toàn bộ tinh hoa thần tính bên trong ngọn suối này đều bị hút sạch, khiến nơi này xuất hiện những gợn sóng kịch liệt.

Lúc này, thân thể của hắn phồng lên, không còn khô quắc, không còn cháy đen như trước nữa, dường như là "dương chi mỹ ngọc" vậy.

Dù là sợi tóc cũng lần nữa sinh trưởng lại, buông dài tới eo, dày rậm đen bóng, cả người hắn tỏa ra sinh cơ.

Những vết thương trên người đã khép lại thế nhưng vẫn còn có thể nhìn thấy, một trăm lẻ tám chùm sáng trong cơ thể đang tỏa ra hào quang chiếu rọi xuyên qua huyết nhục, trông vô cùng rực rỡ.

Thương thế kia cũng không tính là trí mạng thế nhưng cần phải có một khoảng thời gian tĩnh dưỡng, dù sao cũng là bị một trăm lẻ tám luồng ánh lửa đốt cháy, tới hiện tại sức mạnh còn sót lại vẫn đang cuộn trào bên trong.

Suối nước được tích lũy trong năm tháng dài dằng dặc thì mới ngưng tụ thành một vũng bảo dịch như thế, người của Yêu Long đạo môn đã tiêu hao rất nhiều, hiện giờ những thứ còn sót lại đều bị Thạch Hạo luyện hóa sạch.

Tới đây, nơi này gần như khô cạn.

Thạch Hạo rời khỏi ao quý rồi kéo con giao long kia lại, rút gân lột da với động tác điêu luyện, điều khiến hắn thấy tiếc nuối đó là gân rồng đã bị gãy nát, phù văn bị tiêu sạch.

"Lục Quan vương làm cách nào vậy ta, làm sao có thể thu lấy được phù cốt nguyên thủy của đối thủ chứ." Thạch Hạo lẩm bẩm.

Bảo thuật thiên phú của Yêu Dịch không còn tồn tại ở thế gian nữa, gân giao bị đứt đoạn cho nên bảo thuật này cũng bị hủy, hắn không cách nào thu được.

Nhưng mà, hắn cũng không phải quá tiếc nuối, mặc dù là bảo thuật sơ đại thế nhưng cũng không cách nào sánh ngang được với bảo thuật mà hắn đang sử dụng, ham nhiều nhai không nát, tới đây hắn bắt đầu thả lỏng tâm tình.

"Gần đây đã quá mệt rồi, nên bổ sung cho thân thể một chút thôi." Thạch Hạo cười vui vẻ.

Hắn tìm một ít nước rửa rạch giao long, sau đó bỏ gân giao đã đứt lìa cùng với những quả tim đang phát sáng kia vào trong một cốt đỉnh màu tím, bắt đầu hầm rục.

Ngoại giới, tất cả mọi người đều á khẩu.

Mà đám người Yêu Long đạo môn khi thấy cảnh này thì sắc mặt hóa đen, mỗi người tức tới mức gần như bể phổi, quả muốn ngất đi.

"Yêu nghiệt, lại còn dám làm thế này!"

Dù là Thiên Thần trong tộc này cũng không chịu nổi mà tức giận đùng đùng, ước mong có thể bay thẳng vào trong Tiên cổ, một tát đập Thạch Hạo thành thịt vụn, tất cả mọi người tức giận không cách nào kìm nén nổi.

Đây là sơ đại của bộ tộc, nếu như có thể sống sót thì sẽ trở thành người bảo vệ cho toàn bộ giáo này, chứ đừng nói là bị người khác ăn thịt.

Tình cảnh trước mắt, thật sự là sỉ nhục!

Yêu Long đạo môn, một đạo thống cổ xưa với uy danh hiển hách, nhìn

xuống thượng giới thế nhưng hiện tại tựa như ăn phải cái tát tai lanh lảnh tới mức nổ cả đom đóm.

Sơ đại của bọn họ lại trở thành "khẩu phần lương thực" cho người khác, việc này khó mà chấp nhận được, làm sao chịu cho thấu?!

"Sắp chín rồi, nóng quá, thơm quá." Bên trong tiểu thiên thế giới có một thiếu niên đang bảo vệ cốt đỉnh, miệng thì nuốt nước miếng ừng ực.

Nguyên một con giao long với hình thể khổng lồ đều bị chặt gọn ném vào trong đỉnh, đổ thêm chút linh tuyền, khống chế sức lửa không ngừng hầm nấu.

Thời gian trôi đi, thịt giao trong đỉnh trong suốt, hào quang dâng lên, thịt đã hầm nhừ, nước cốt trong veo cứ như là cam lộ, mùi thơm nứt mũi.

May mắn là tu vi của hắn thâm hậu, đạo hỏa siêu phàm nếu không cơ bản hầm không nhừ nổi.

"Trên trời là thịt rồng còn dưới đất chính là thịt phượng, đây là giao cũng coi như là một tiểu long, mùi vị chắc sẽ rất ngon đây." Thạch Hạo nuốt ực nước miếng.

Hắn lấy mấy hủ rượu lâu năm từ trong túi càn khôn ra, bắt đầu gặm khối thức ăn.

Ngoại giới, ngươi của Yêu Long đạo môn tức phát điên, xưa nay chưa bao giờ gặp phải kẻ địch như vầy, đúng là khiến người khác muốn ói máu mà, ước rằng có thể một cước giẫm chết tươi hắn.

Dù là người của các đại giáo khác cũng chỉ biết nhìn nhau, cũng không biết nói gì cho đúng.

Trong chín tháng này, bọn họ nhìn thấy quá nhiều tuổi trẻ kiệt xuất thế nhưng chưa hề thấy ai độc ác tàn nhẫn thế này, giết chết đối thủ rồi còn có thể ăn thịt nữa chứ!

Tên khốn này nhìn cũng rất tuấn tú thế nhưng suy tính lại khác với lẽ thường!

Chân Thần của Yêu Long đạo môn giận dữ không thôi!

Tu sĩ của Hỏa Vân động, La Phù chân cốc, Minh thổ, Ma Quỳ viên đều lau mồ hôi lạnh, âm thầm vui mừng là đệ tử của môn phái mình không gặp phải kẻ thù như thế này.

Nhưng mà, tiệc vui chóng tàn, tên thiếu niên tựa như Ma vương kia vừa ăn thịt giao vừa vứt đi một cục xương rồi chỉ xuống một bộ thi thể nơi đất, nói: "Đứng lên đi, ta biết ngươi không chết, là cố ý tha cho ngươi một mạng. Ta muốn hỏi ngươi, đám người Hỏa Vân động, La Phù chân cốc ở nơi nào, ta thấy ăn một con giao cũng chưa đã lắm."

Không chỉ tên sinh linh đang nằm trên mặt đất bị dọa tới mức run cầm cập, dù là các tu sĩ của hai đạo thống ngoài ngoại giới kia cũng sợ hãi, vẻ mặt biến đổi hẳn.

"Ta... không biết." Cao thủ Thần Hỏa cảnh kia sau khi bò dậy thì bắp chân tựa như bị chuột rút nhìn chằm chằm tên Ma tinh đối diện, thật sự hắn đã bị dọa cho chết khiếp, đùa chắc, ngay cả sơ đại trong tộc cũng bị nấu chín thì hắn dù có mười cái mạng cũng không đủ để người ta giết.

"Nói mau, nếu sai thì ta cũng thịt ngươi luôn!" Thạch Hạo uy hiếp.

Người của Hỏa Vân động, La Phù chân cốc ở ngoại giới vừa tức vừa giận, đồng thời rất sợ tên kia sẽ nói ra toàn bộ, sẽ rước lấy đại họa cho đệ tử của họ.

Bởi vì, người này ác độc tàn nhẫn, dù là Yêu Dịch cũng ăn thịt, vậy thì ai chẳng lo lắng cho đệ tử của mình chứ?

"Ta thật sự là không biết." Con giao kia xụi lơ trên mặt đất, nó cũng không hề biết thế nhưng lại sợ Thạch Hạo luộc chín mình.

Thạch Hạo nhai mạnh nuốt mạnh, ban đầu còn nhổ ra chút xương giao thế nhưng lúc sau lại cắt nát toàn bộ, việc này khiến sinh linh của Yêu Long đạo môn tái xanh mặt mày, đây là kẻ ăn tươi nuốt sống trong truyền thuyết, hôm nay hắn đã thấy tận mắt rồi!

Trên thực tế, Yêu Dịch là sơ đại, gân giao và xương giao đều ẩn chứa tinh hoa thần tính bản nguyên nhất, hiện tại với thương tích trên người của Thạch Hạo thì đây chính là thứ vô cùng bổ dưỡng.

Vì lẽ đó nên hắn mới không nhổ ra.

Sau nửa canh giờ, cả một con giao long đều bị hắn ăn sạch, thậm chí ngay cả nước hầm cũng bị uống sạch.

Sau đó, hắn ngồi xếp bằng, cả người phát sáng, bắt đầu luyện hóa huyết nhục bảo dược bổ sung cho thân thể mình, muốn những vết thương trên cơ thể nhanh chóng khỏi hẳn rồi lần nữa đi tu luyện,

Cả người hắn phân tán khắp tinh khí, mỗi tấc da thịt đều dâng lên hào quang chữa trị thương thế, hắn được một tầng ánh sáng bao phủ, thần thánh vô cùng.

Hơn nửa ngày sau hắn mới mở mắt, cao thủ của giao tộc kia vẫn không hề dám động, vẫn đứng yên nơi đó không hề bỏ trốn.

"Xem xét thấy ngươi cũng hơi thành thật nên ta lại cho ngươi thêm một cơ hội nữa, nếu như ngươi biết những đệ tử của đám đạo thống Thiên quốc, Minh thổ, Ma Quỳ viên, Thú hải, Thiên Thần ở đâu và dẫn ta tới, lúc đó có thể cho ngươi một con đường sống."

Ngoại giới, phàm là những đại giáo bị điểm tên thì đều giật nảy mình trong lòng, tên khốn này quá nguy hiểm, những ai bị hắn nhìn trúng thì khó mà thoát khỏi.

Trừ phi là sơ đại mạnh nhất hoặc là quái thai cổ đại, nếu không người thường không cách nào là đối thủ của hắn.

"Ta... ta từng thấy người của Minh thổ tiến vào một tiểu thế giới sinh cơ bừng bừng." Đệ tử của Yêu Long đạo môn lắp bắp nói.

"Ồ, được đó, dẫn đường đi." Thạch Hạo gật đầu.

Ngoại giới, từng tên của Minh thổ sắc mặt đều rất khó coi, đám người không chỉ vô cùng hận Thạch Hạo mà còn nhìn về người của Yêu Long đạo môn, ánh mắt chẳng lành.

"Tên nghiệt đồ này!" Người của Yêu Long đạo môn tức giận, chẳng hề dễ chịu chút nào.

"Nhìn kìa!" Có người chỉ về bia đá, để mọi người nhìn về hướng một thiếu niên đầy độc ác và tàn nhẫn.

"Chuyện này..." Đám người đều lau sạch mồ hôi của mình.

Tên khốn này cũng chịu khó thật đấy chứ, hắn dùng pháp thuật biến thi thể của những con giao long kia thành dài hơn nửa mét, sau đó rút ra một gân giao cột chúng thành một chuỗi.

Mười mấy con giao long dài hơn nửa mét lấp lánh ánh sáng thần thánh bị xuyên thành một chuỗi, cứ thế đeo lên trên người, cảnh tượng này vô cùng kinh dị khó mà nói thành lời!

"Tức chết đi mà!" Một vị Thiên Thần của Yêu Long đạo môn hét lớn, lồng ngực ùa lên một luồng khí tức giận, trước mắt đều biến thành màu đen, thân thể lay động.

Đây là một tiểu thiên thế giới với sinh cơ hừng hực, bên trong có núi non xinh đẹp, cỏ cây phát sáng, trời xanh mây trắng, đâu đâu cũng có linh khí, thi thoảng có thể nhìn thấy linh dược, dị quả, mùi thơm nồng nặc.

"Ngươi chắc chắn là đệ tử của Minh thổ tới nơi đây, không phải bọn họ rất thích những nơi âm u đầy tử khí à?" Thạch Hạo hỏi.

"Bọn họ do chết nên mới sinh, thi thể tỏa ra sự sống, sản sinh ra linh trí nên vô cùng thích những thứ có sinh cơ, nơi đây thảo dược vô số, rất có khả năng bọn họ đang tìm thánh dược thần dược nào đó." Đệ tử của Yêu Long đạo môn giải thích.

Ngoại giới, sắc mặt của đám người Minh thổ càng ngày càng khó coi.

"Thật là mong chờ nhen, thứ gì ta cũng đều ăn qua cả thế nhưng lại chưa hề ăn quỷ, lần này nhất định phải thử xem có mùi vị ra sao." Thạch Hạo lộ vẻ khát khao.

Đệ tử của Yêu Long đạo môn chợt lảo đảo, suýt nữa bị dọa nằm rạp xuống mặt đất.

Ngoại giới, đám người ngớ ra, vẻ mặt hóa đá.

Cho tới đám người Minh thổ, sắc mặt của ai cũng hóa thành màu đen, rất nhiều người đều tức giận.

Tiểu thiên thế giới tuy không phải rất rộng thế nhưng phạm vi cũng trới mấy vạn dặm, Thạch Hạo loay hoay tới hai ngày mà cũng không hề nhìn thấy người của Minh tộc, chỉ hái được một đống bảo dược mà thôi.

Mà trong lúc này, việc chữa thương của hắn cũng tiến thêm một bước nên thân thể từ từ khôi phục lại.

Ngày thứ ba, nơi phương xa ngập tràn khói đen mà đi kèm là ánh lửa, thi thoảng truyền tới tiếng phượng hót.

"Là người của Minh tộc!" Đệ tử của Yêu Long đạo môn nói, tin chắc đám khói đen kia chính là Minh khí.

Thạch Hạo mang theo hắn, vận chuyển tia chớp vụt ngang trời, rất nhanh đã tới chỗ cần tới, hắn phát hiện người của Minh tộc đang đuổi giết một cô gái.

"Hả?" Nhìn thấy quen quen.

Cô gái kia với một thân chiến y đỏ thẫm, bộ dáng cao ráo, hai chân thon dài, vòng eo nhỏ nhắn, bộ ngực đầy đặn, cái cổ trắng ngần, gương mặt xinh đẹp trông rất xinh tươi, nàng vừa đánh vừa chạy.

Thạch Hạo nhận ra, hắn đã từng gặp nàng ở hạ giới, cũng coi như là người quen cũ.

Nàng là Hồng Hoàng, từng cùng với mấy mỹ nhân như Lam Vũ, Thủy Nguyệt, Oánh Oánh hạ giới, đều là quý nữ của thượng giới, cũng coi như là quen biết với Thạch Hạo.

Rất nhanh, Hồng Hoàng với dáng người ngạo nhân vọt tới, chớp mắt nhìn thấy Thạch Hạo thì ban đầu là ngẩn ngơ, sau đó sắc mặt trắng bệch, hét lớn: "Ma!"

Thạch Hạo thầm kêu xui xẻo, thân hình loáng cái đã tới gần nàng.

"Gặp ma rồi, ta hoa mắt ư, sao lại thấy một kẻ đã chết chứ? Đúng rồi, ngươi đã trở thành một thành viên của Minh tộc rồi phải không, là xác chết sống lại." Hồng Hoàng hét lên.

"Gái, ồn gì hả gái, gái đã bao giờ gặp ma anh tuấn như anh chưa, nè, cảm nhận thử độ ấm áp cùng với căng tràn của anh đi." Thạch Hạo cười hì hì kéo lấy bàn tay như ngó sen của nàng đặt lên người mình.

Hồng Hoàng giật nảy mình, tốc độ của đối phương quá nhanh cứ như là tia chớp vậy, nàng không cách nào thoát khỏi nên kinh ngạc nói: "Ngươi là ma quỷ... dám sờ mó ta à?!"

"Là gái đang sờ mó anh đó. Thôi, cứ xem như anh sờ mó gái đi vậy." Thạch Hạo làm màu, một tay nâng chiếc cằm trắng mịn của nàng lên, còn tay kia thì khoác lấy vai của nàng, cười híp cả mắt nói.

"Ngươi là... Thạch Hạo, còn sống hả?!" Lúc này, Hồng Hoàng cảm ứng

thật cẩn thận, vững tin rằng khí tức không hề sai nên phút chốc ngây người, đều quên rằng mình bị hắn nâng chiếc cằm xinh kia.

"Là ta chứ ai nữa."

"Trời ạ, ngươi còn sống, ai cũng đều cho rằng ngươi đã chết, Giáo chủ của thượng giới cũng thế, ngươi lại... nhảy múa xuất hiện vầy à." Hồng Hoàng hết la lại hét, trên gương mặt tràn ngập vẻ kích động, khi nhìn thấy người được cho rằng đã chết từ nhiều năm trước thì trong lòng rất khó mà yên tĩnh được.

"Người đang truy kích ở đằng sau kia là Minh tộc phải không?" Thạch Hạo hỏi.

"Đúng, ghét ghê mà, bọn họ đã cướp của ta một cây thánh dược rồi còn truy sát ta nữa chứ." Hồng Hoàng tức giận.

"Thế thì tốt quá, ta đang tìm bọn họ, lúc nữa mời ngươi ăn thịt quỷ." Thạch Hạo nở nụ cười.

"Cái gì, ăn thịt quỷ? Ngươi là người hay ma thế hả?" Hồng Hoàng trợn tròn mắt, bộ ngực cao vút hít thở nhìn thiếu niên trước mắt.

"Đương nhiên là người rồi, ý của ta là, mời ngươi ăn quỷ đã được nướng chín thịt đó. Đúng rồi, trong dám người này có ai ở dạng hình người không?" Thạch Hạo hỏi.

"Có!" Hồng Hoàng đầy ngây thơ đáp, đầu tiên là bị đuổi giết sau đó thấy "kỳ lạ", hiện giờ lại nghe lời nói linh tinh của hắn thì thật thà gật đầu đáp lại.

"Vậy thì không thành vấn đề, lúc nữa hết chiên lại luộc, không đốt thì hấp, chúng ta cùng nếm thử xem mùi vị ra sao." Thạch Hạo nói.

Hồng Hoàng trợn tròn mắt, lấy tay vuốt vuốt ngực, sau đó đã rõ ràng chút ít trong lời nói của hắn, nhìn bóng lưng này khiến lòng nàng dậy sóng, lại có thể gặp hắn ở trong trường hợp này, vẫn y như trước kia, vẫn độc ác

tàn nhẫn, còn muốn ăn cả quỷ.

Nhưng mà, nàng cũng rất yên tâm, cảm thấy đứng sau lưng Thạch Hạo thì chuyện gì cũng không cần phải sợ, bởi vì thiếu niên này có một loại phong thái tự tin tới vô địch.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 826: Minh Tộc

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Cách đó không xa, khói đen nghi ngút, một vài sinh linh nhanh chóng tiếp cận vây quanh nơi đây.

Trên thực tế, bọn họ sớm đã nhìn thấy Thạch Hạo nên cũng không có hề hành động ngay, mà là muốn săn bắt đồng thời đang đợi cường giả Minh tộc ở phía sau.

"Nhanh ra tay đi, bọn họ tới quá nhiều người rồi, Minh tộc cái gì cũng thiếu thế nhưng không hề thiếu thi thể, thừa cơ hội này đột phá vòng vây thôi." Hồng Hoàng nói nhỏ, trong lòng vô cùng sợ hãi.

Đây là một đám sinh với âm khí nặng nề, cả đám đều mang hơi thở lạnh lẽo, thiếu hụt dương cương và độ nóng, cứ như là di hài mới đào từ dưới lòng đất lên vậy.

Bên trong, có hình người, có chim thần, có tẩu thú, thậm chí còn có những con mực sinh sống trong biển nữa.

Thạch Hạo không chút lo lắng mà trái lại còn nở nụ cười, bởi vì những tên cầm đầu ngoại trừ một tên mình người thì tất cả đều không phải, ai cũng đều bất phàm cả.

Một con rùa lớn màu đen tựa như núi nhỏ, mai rùa điểm chút ánh vàng, trên đầu mọc sừng, nó đã thành thần được mấy tháng rồi.

Một con hải thú với thể tích khổng lồ tựa như ngọn núi nhỏ, dài như rắn

biển thế nhưng lại có chiếc vỏ trai to lớn, nó lạnh lẽo nhìn về nơi này.

Những con cầm đầu đều là quái vật khổng lồ, y như ngọn núi đứng nơi đó, mắt nhìn Thạch Hạo và Hồng Hoàng.

"Ngươi... cút ngay!"

Đối diện, một trong những đầu lĩnh mạnh nhất của Minh tộc, là sinh linh hình người chỉ thẳng vào mặt Thạch Hạo, âm khí màu đen rất nặng.

Thạch Hạo quét mắt nhìn rồi nói: "Cút? Ngươi làm mẫu giúp ta được không!"

"Vốn còn muốn để ngươi sống thêm chút nữa thế nhưng hiện tại, ngươi chết trước thì hơn!" Sinh linh hình người này vung tay lên, lập tức minh vụ cuộn trào, có cao thủ vừa thành thần của Minh tộc xuất kích.

Một con mực với khí tức hủ nát, tám cái râu mực đều cầm búa lớn đủ đập nát núi lớn xoay tròn đánh về phía Thạch Hạo.

"Rầm!"

Mặt đất nơi đây rung chuyển theo sự ra tay của nó.

"Cẩn thận, con mực này lợi hại lắm đấy, cũng chẳng hề kém đám đầu lĩnh kia bao nhiêu đâu." Hồng Hoàng đứng sau nhắc nhở với vẻ mặt đầy nghiêm túc, cách biệt mấy năm nên nàng cũng không hề biết Thạch Hạo hiện giờ mạnh tới mức nào.

Nhưng, lời nói của nàng vừa ra thì tất cả đều đứng yên lại.

"Răng rắc!"

Thạch Hạo đứng ngay tại chỗ, cả người phát sáng, ánh sét tựa như sông dài đang bị khuấy động lao ra từ những lỗ chân lông của hắn, tất cả đều đánh thẳng lên trên người của con mực kia.

Đặc biệt có một tia chớp hóa thành thanh chiến mâu đầy sắc bén, ánh vàng chói mắt ngưng tụ thành hình, sau đó nhanh chóng lao tới đâm thẳng vào trong cơ thể của con mực kia, xuyên thủng nguyên thần của nó.

Nó ngay lập tức cứng người sau đó là ầm một tiếng, ngã nhào trên mặt đất khiến bụi mù tứ tung, vết rạn nứt lan tràn.

Nơi đây trở nên yên tĩnh, những sinh linh cầm đầu đều thất kinh, đặc biệt là tên sinh linh hình người kia với ánh mắt lạnh lẽo, há miệng phun ra một cây cờ bằng xương trắng.

"Bằng hữu, chúng ta tới từ Minh tộc..." Lời nói của sinh linh hình người chợt nhẹ nhàng hơn, đầy lo lắng, chỉ là lời nói của hắn chưa xong thì đã bị Thạch Hạo cắt ngang, nói: "Ngươi là cái thá gì, người không ra người mà quỷ chẳng ra quỷ, cũng xứng kêu bằng xưng hữu với ta."

"Vừa nãy không phải nói hắn cút ngay lập tức hay sao, giờ lại thay đổi ghê vậy?" Hồng Hoàng chế nhạo phía sau, thật sự trong lòng nàng vô cùng chấn động, Thạch Hạo chỉ xuất đúng một đòn mà đã giải quyết xong một tên cường giả, độ "độc ác tàn nhẫn" còn hơn trước kia nhiều.

"Khách sáo với ngươi, là lưu lại một phần tình cảm, ngươi đừng thấy thế mà quá phận." Sinh linh hình người nói với ánh mắt lạnh lẽo âm trầm.

"Minh tộc, muốn lưu lại chút tình cảm, ngươi đang đùa?!" Thạch Hạo nói.

Keng một tiếng, trong tay hắn xuất hiện một thanh kiếm lượn lờ điện quang vô cùng chói mắt, là được ngưng tụ từ tia chớp.

"Giết hắn!" Sinh linh hình người nói, hắn vô cùng kiêng kỵ Thạch Hạo bởi vì đối phương có thể điều khiển được lôi điện, mà về phía Minh tộc thì lại bị khắc chế.

Lập tức, mười mấy tên Minh nhân rời khỏi hàng ngũ đồng loạt xuất thủ, khói đen đầy trời, minh khí cuồn cuộn, thiên địa này tựa như bị nhuộm đen

đồng thời lạnh giá vô cùng.

Bọn họ mặc dù đã thành thần thế nhưng loại âm khí này không cách nào tiêu tan được, đồng thời bên ngoài cơ thể mỗi người đều có Minh hỏa nhảy múa.

Ngọn lửa này có màu đen, nóng lạnh luân phiên, cũng không phải như hỏa diễm bình thường, có lúc có thể khiến mặt đất hóa băng, rất là tà dị.

"Giết!"

Mười mấy người ra tay, nhanh chóng vụt tới phụ cận.

Thạch Hạo hét lớn một tiếng, xung quanh tia điện đan dệt cứ như là một vầng mặt trời, chính xác, đây chính là bảo thuật Lôi đế, dương cương bá đạo, vừa khéo lại khắc chế những thứ quỷ quái đầy âm khí.

"Keeng!"

Gần như trong nháy mắt, những lôi đình mà hắn phóng ra đã đánh giết bảy tám tên Minh nhân đang xông tới, tất cả đều hóa thành than cốc.

Chuyện này tựa như hành hạ tới chết vậy!

Thạch Hạo sau khi thành thần thì mọi phương diện đều tăng mạnh, uy lực của bảo thuật Lôi đình cũng tăng nhanh, bá đạo mãnh liệt hơn trước đây nhiều, cứ như là thiên phạt vậy.

Xèo!

Cùng lúc đó, Thạch Hạo tựa như là mũi tên rời cung, tốc độ quá nhanh, lóe lên cái đã tới gần sinh linh hình người kia, thanh kiếm bằng tia chớp nhoáng lên cái đã xuyên thủng minh quang hộ thể của hắn.

"Keeng!"

Chiếc cờ bằng xương trắng cuồn cuộn tràn ra sát khí, hàng loạt những

thứ quỷ quái giương nanh múa vuốt nhào ra ngoài cứ như từng nuốt chửng hơn ngàn vạn sinh hồn vậy, tất cả nhằm về phía Thạch Hạo.

Tên đầu lĩnh của Minh tộc kia thực lực cũng không hề tầm thường, hơn xa Tôn giả bình thường (?), hắn lấy ra bảo cụ chống lại Thạch Hạo.

"Ầm!"

Chỗ Thạch Hạo đứng, lôi đình như thác nước lan tràn về bốn phương tám hướng, lập tức đánh nát những âm linh đang nhào tới kia.

Két két!

Cờ xương rạn nứt, bị hai ngón tay của Thạch Hạo kẹp gãy.

Bảo thuật đan dệt, minh vụ cuồn cuộn, sinh linh hình người kia chống đỡ đầy kịch liệt, vận dụng tất cả mọi bí thuật, hắn lớn tiếng gào thét.

Hắn kiên trì tới mười bốn chiêu thì sau đó bị ánh kiếm lấp lánh chém lìa đầu lâu lăn lốc bên dưới mặt đất, thân thể chia lìa.

Trên thực tế, quả thật hắn cũng coi như là cao thủ, tu sĩ có thể tiếp được mười mấy chiêu của Thạch Hạo nhưng không chết thì cũng không phải là nhiều.

"Ngươi..." Bên trong đầu lâu đang lăn bên dưới mặt đất kia bốc lên Minh hỏa, hắn tràn ngập vẻ sợ hãi.

"Hình người, giữ lại ngươi cũng vô dụng." Thạch Hạo nói, một cước giẫm mạnh, tiếng răng rắc vang lên, xương sọ nứt ra, ánh sáng Minh thần nổ tung, hắn hoàn toàn chết đi.

Những chuyện này chỉ xảy ra trong chớp mắt, người xung quanh muốn cứu viện cũng chẳng kịp.

"Xảy ra chuyện gì thế?" Phía sau có bóng người lao tới, trong tay nắm chặt lấy một con chó Địa ngục ba đầu.

"Vì sao còn không giết chết cô gái kia đi hả, tại sao lại xuất hiện thêm một loài người, lại cùng chém giết chơi đùa như vậy, không được để bọn họ tiết lộ chút tin tức gì." Minh nhân này mặc một giáp trụ màu máu đầy tử khí, con mắt trắng bạc.

Mà con chó Địa ngục ba đầu hắn năm trong tay có thể trạng to lớn, lượn lờ khí tức mục nát, ba đầu chó rất dữ tợn.

"Khởi bẩm đại nhân, người này rất lợi hại, chúng ta không phải là đối thủ." Người của Minh tộc khom người thi lễ, dù là con rùa khổng lồ cùng với hải thú kia cũng không ngoại lệ.

"Ta quyết định, liệt Minh tộc vào danh sách đen, mặc dù do chết mà sống thế nhưng vẫn ẩn chứa khí tức mục nát, tởm òm." Thạch Hạo nói.

Thần kinh vững vàng như hắn, được xưng là thứ gì cũng dám ăn thế nhưng lúc này lại bịt mũi không cách nào chịu nổi, nghĩ tới việc nướng và hấp những quỷ vật này thì hắn cảm thấy buồn nôn.

Phía sau, Hồng Hoàng nghe thấy thế thì chợt mỉm cười.

"Gâu!"

Con chó Địa ngục ba đầu kia sủa lớn, ba đầu chó phun ra ba loại ánh sáng vồ giết về Thạch Hạo, vừa nhảy là xa tới mấy chục trượng, nó từ trên hư không vồ thẳng về phía mặt của Thạch Hạo.

"Chủ nhân như thế nào thì chó sẽ có dạng như vậy, giết!" Thạch Hạo khẽ nói.

Một cước đá ra, lực Côn bằng bùng nổ, ầm một tiếng, hắn đá con chó Địa ngục vừa thành thần kia nổ tung, cảnh tượng này đè ép toàn bộ Minh nhân nơi đây.

Đối diện, ánh mắt của chàng trai mặc giáp trụ màu máu kia càng lạnh

lùng hơn.

"Cẩn thận, tên này là thủ hạ của Hắc Ám Thần tử, rất là lợi hại." Hồng Hoàng nói.

"Hắc Ám Thần tử, còn chưa nghe qua, lợi hại hơn Minh Tử không thế, tên này cũng đều bị ta giết chết đó." Thạch Hạo nói.

"Cái gì, người chính là Hoang?" Tất cả mọi người nơi đây đều giật nảy mình, sơ đại Minh tộc bị chém giết bên trong bí cảnh Nguyên Thiên, việc này ai cũng biết cả.

"Minh thổ mênh mông vô biên, tử thi thì vô số, nghe đâu lúc thiên địa bắt đầu hình thành thì đã được chôn vùi, Hắc Ám Thần tử là một trong số này, cực kỳ kinh khủng." Hồng Hoàng giới thiệu, nói cho hắn biết tên này còn lợi hại hơn Minh Tử nhiều.

"Hắn nếu tới thì sẽ giết luôn." Thạch Hạo nói.

"Ngông cuồng, Hắc Ám Thần tử đại nhân một khi giáng lâm thì ngươi là cái thá gì chứ, nhất định sẽ bị giết chết." Chàng trai mặc giáp trụ màu máu nói, trong mắt mang theo vẻ cuồng nhiệt.

"Vèo!"

Thạch Hạo đại khai sát giới chém giết khiến đám Minh nhân này sợ hãi, cơ bản không một ai là đối thủ, lôi điện vừa ra thì minh khí của bọn họ cứ thế toán loạn, cả người bị đánh tới cháy đen, đối với bọn hắn, đây tựa như là đang trải qua thiên kiếp vậy.

Bởi vì, bảo thuật Lôi đế, tia chớp ẩn chứa bên trong có uy năng vô cùng.

"Đạo huynh, xin hãy lưu tình, Minh thổ ta không muốn đối địch với ngươi." Những người còn lại đều sợ tới mức tim mật đều run, do chết nên sinh, sản sinh linh trí khiến mấy người này càng thêm quý trọng tính mạng hơn.

"Ngươi chờ đó, Hắc Ám Thần tử đại nhân nhất định sẽ giáng lâm và lấy mạng của ngươi." Chàng trai mặc chiến y đỏ rời đi, lấy ra một quyển sách hòng phá không rời đi.

Đây tương tự như Phá Giới phù, có thể xuyên qua hư không, mang theo hắn thoát khỏi nơi này.

"Ầm!"

Trong tay Thạch Hạo cầm chặt một cây đại kích, cứ như là Thập Hung phục sinh vậy, với khí tức tựa như sóng thần vọt tới, lập tức hư không bị cắt đứt, vù một tiếng chém thẳng xuống.

Đây chính là chiến kích Hư không, có thể cắt đứt hư không, tự nhiên có thể cắt lìa đường đi của tên kia.

"Ta muốn giết ngươi thì ngươi có thể rời đi được à?!"

"Ngươi..." Tên Minh nhân này rất mạnh, trước khi chết còn dùng mặt kính chiếu về phía Thạch Hạo, hắn vô cùng suy yếu, nói: "Ta đã in dấu hình thần của ngươi rồi, Hắc Ám Thần tử đã biết, sớm muộn gì cũng sẽ tìm tới rút đi ba hồn bảy vía của ngươi."

Cốt kính kia phai mờ hóa thành ánh đen, cứ thế biến mất.

"Hắc Ám Thần tử quái gì chứ, dám tới đây thì cứ thế diệt sạch." Thạch Hạo nói.

Không có chút căng thẳng nào, tất cả Minh nhân đều bị giết sạch.

Hồng Hoàng mang theo vẻ sầu lo nhìn về phía Thạch Hạo, nói: "Hắc Ám Thần tử vốn là một xác ướp cổ từ thiên địa sơ khai, có thể là sinh linh trên một kỷ nguyên được mai táng trong Minh thổ, mãi tới lúc này mới sản sinh linh trí, quái dị tới đáng sợ, có người nói hắn có không ít thần thông trời ban."

Thạch Hạo nghe thế thì không khỏi ngẩn người.

Dựa theo những gì Hồng Hoàng nói thì thân thể của tên Hắc Ám Thần tử kia là kim cương bất hoại, tồn tại cùng thế gian, sau khi thức tỉnh thì có thần thông trời ban, là do thân thể tự động hình thành.

"Nói như thế, đời trước chắc chắn hắn có bản lĩnh cực lớn, mặc dù chết đi thế nhưng thân thể vẫn còn có chút bản năng nào đó, có thể tự động hình thành nên thần thông mà mình từng nắm giữ." Thạch Hạo nhíu mày.

Nhưng mà hắn cũng không quá e ngại, bất kể là Lục Quan vương hay là Hắc Ám Thần tử, nói chung lại cũng đều là người chứ chẳng phải là tiên gì cả nên tự nhiên sẽ có biện pháp chống lại.

Việc cấp bách hiện giờ là tăng cao thực lực, chỉ cần đạo của hắn viên mãn thì dù là đám người kinh diễm nhất trong lịch sử có tới thì có gì mà phải sợ.

Thạch Hạo quét mắt nơi này, hắn nhìn chằm chằm con rùa đen to lớn và con chim thần kia, lời nói tràn ngập vẻ không muốn: "Đây là sinh vật đã thành thần, thật sự không thể ăn ư?"

Kết quả cuối cùng là, hắn thử nướng chín thế nhưng cũng không thể nên đành từ bỏ, bởi vì hắn ngửi thấy mùi thối rửa ghê tởm.

Hồng Hoàng nôn mửa, không ngừng tức giận.

Sắc mặt của Thạch Hạo chẳng không dễ nhìn chút nào, nhìn chằm chằm hư không, nói: "Đám Minh thổ các ngươi đúng là vô dụng nhất, ngay cả đồ ăn mà cũng không làm được, một đám rác rưởi!"

Ngoại giới, đám người hóa đá.

Mà người của Minh tộc khi nghe thấy thế thì tức muốn bể phổi.

Tu sĩ khắp nơi, cường giả các giáo đều chảy cả mồ hôi, tên khốn này quá

yêu dị.

Tất cả mọi người không tự chủ liếc nhìn về đám Minh tộc.

Trong hư không có một tòa Bạch cốt sơn lơ lửng, hắc vụ nhiễm đầy, sắc mặt Minh chủ trắng bạch như là không hề tiếp xúc với ánh mặt trời vậy thế nhưng con mắt lại cực kỳ kinh khủng.

Bên dưới Bạch cốt sơn, tất cả mọi người của Minh tộc đều âm trầm nhìn chằm chằm thiếu niên hiện trên bia đá kia, nhìn khẩu hình miệng của hắn thì tự nhiên biết hắn đang nói gì.

"Thánh dược!"

Bên trong tiểu thiên thế giới, Thạch Hạo lộ vẻ vui sướng.

Hắn nhìn khắp chiến trường vừa nãy, không chỉ phát hiện cây thánh dược của Hồng Hoàng mà nơi đây còn có thêm hai cây, chuyện này tựa như là niềm vui bất ngờ vậy.

Hiện giờ, hắn thiếu nhất là thứ gì? Đương nhiên là những báu vật thiên địa ẩn chứa vật chất thần tính này rồi.

Sau khi lấy được ba cây thánh dược thì hào quang tỏa mạnh, mùi thơm nứt mũi, ẩn chứa tinh hoa bản nguyên nồng nặc.

"Lẽ nào nơi đây có một vườn thuốc Tiên cổ, bọn họ muốn giết ta diệt khẩu?" Hồng Hoàng nhận lấy cây thánh dược mà Thạch Hạo đưa cho, hơi trầm ngâm rồi đưa ra phán đoán này.

"Chúng ta thử đi xem sao." Trong tay Thạch Hạo mịt mờ quang vụ.

Một cây dược đỏ đậm tựa như là san hô đỏ vậy, ánh đỏ cuồn cuộn, mỗi lần hít mạnh là thương thế của hắn sẽ bớt đi một phần, chỉ là cây dược này không biết tên mà thôi.

Còn có một cây dược khác lưu chuyển ánh đen, hết thảy các lá cây cứ

như là chó ngao, lúc lượn lờ theo gió thì phát ra những tiếng chó sủa vô cùng kinh người. Đây là một cây dây leo dài hơn nửa mét thế nhưng ánh đen mạnh mẽ, cứ như là mặt trời đen vậy, mùi thơm nồng nặc.

"Không ngờ rằng, Khuyển Diệp đằng lại có thể phát triển thành Thánh dược như vậy." Thạch Hạo khá là giật mình, ở hạ giới thì hắn từng thấy qua thế nhưng cũng chỉ là linh dược mà thôi.

Hắn cảm thấy, có hai cây dược này, nếu ăn một cây thì vết thương sẽ khỏi hẳn, có thể lần nữa đi bế quan.

Nhưng mà, trước khi đi hắn cảm thấy cần đi thăm dò chỗ mà Hồng Hoàng nói cái đã, xem thử có phải là vườn thuốc cổ xưa hay không.

Đêm trăng tròn, bóng cây đung dưa.

Đây là một khu di tích thế nhưng không có chút kiến trúc nào, chỉ có gạch vụn còn có ít cây lớn, dưới ánh trăng đêm thì trông rất tà dị.

Thế giới Tiên cổ, không có ngân nguyệt mà chỉ có huyết nguyệt, trông rất thê lương.

Có người nói, trong cuộc đại chiến của ngày xưa, máu của Tiên đã rưới lên nhuộm đỏ mặt trăng.

"Ồ, có điều quái lạ." Hồng Hoàng nhìn chằm chằm phía trước.

Ở ngay trung tâm di tích thi thoảng lại có từng tia tiên quang bốc lên chiếu rọi toàn bộ đất trời, thi thoảng tựa như có tiếng ca ngân vang.

"Hả, đó là gì?" Thạch Hạo khiếp sợ, nhìn chằm chằm kỳ cảnh trước mắt.

Một con rùa trắng bóng đang cõng một cô gái áo trắng xinh đẹp di chuyển trên di tích đó, thế nhưng mùi thuốc nồng nặc lại lan tỏa.

Thời khắc này, bất kể là Thạch Hạo hay là Hồng Hoàng đều chấn kinh, lúc này bọn họ tựa như muốn vũ hóa phi thăng vậy.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 827: Hư Thiên Thần Đằng

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Đó là gì, một người một rùa kia có lai lịch ra sao, làm sao đang di chuyển mà lại tỏa ra mùi thuốc nồng nặc như vậy?

Thạch Hạo hít một hơi thật sâu, thương thế trên người bớt đi đôi phần, tựa như có một dòng nước ấm đang chảy vào trong cơ thể khiến cả người thư thái như muốn phi thăng lên trời cao vậy.

Dưới ánh trăng máu, khu di tích quạnh hiu thế nhưng một người một rùa kia lại vô cùng bắt mắt, trắng sáng như tuyết vậy.

"Nhỏ thật, đó là chủng tộc gì thế?" Hồng Hoàng ngạc nhiên nói.

Con rùa kia thì bình thường, to bằng lòng bàn tay và trắng sáng như tuyết, trên mai rùa có đầy hoa văn tựa như diễn biến của những đạo tắc kết hợp lại với nhau. Mà người trên lưng nó chỉ cao bằng lòng bàn tay, lung linh và phát sáng.

Cô gái này rất nhỏ, toàn thân áo trắng, tóc cũng trắng thế nhưng rõ ràng lại là người dã trưởng thành bởi vì đường cong nhấp nhô cân xứng, nếu như phóng lớn nàng lên thì tuyệt đối là một mỹ nhân tuyệt đại.

Tiếng ca truyền tới tựa như cô gái kia đang ngâm xướng, âm thanh du dương êm tai như tiên âm cửu thiên từ từ thấm sâu vào lòng người.

"Tại sao chúng lại có mùi thuốc chứ?" Thạch Hạo nói nhỏ, trong mắt lóe lên ánh sáng.

Hồng Hoàng thì nhíu mày sau đó cặp mắt đẹp trợn tròn đầy kích động, nói: "Đây... lẽ nào là bảo dược thần thánh vô thượng trong truyền thuyết?"

Nàng vô cùng phấn chấn, gương mặt tinh xảo ửng hồng, mắt to phát sáng nắm chặt lấy cánh tay của Thạch Hạo, nói: "Phát tài rồi, đoạt được vận may nghịch thiên rồi!"

Trên cốt thư từng nghi chép qua, có chút thần dược một khi năm tháng đủ lâu thì có thể thông linh, hóa thành những loài động vật lớn nhỏ, chạy nhảy trong núi sông.

Đây chính là đại dược vô thượng đã vượt qua cả thánh dược!

"Đừng kích động, bình tĩnh lại nào." Thạch Hạo cảm thấy có gì đó sai sai bởi vì tiếng ngâm ca như có như không kia lại ẩn chứa chút sức mê hoặc, hấp dẫn người khác đi tới.

Đây là sự thể hiện của một cây dược à?

Hắn từng gặp qua Linh căn đệ nhất thượng giới, thứ này từng bị trồng xuống ở hạ giới và quả thật cũng đã hóa thành một người tí hon, rất là thần dị, nghe đồn là bị một người mang ra từ trong khu vực không người.

Chỉ là, có thể nhìn thấy thứ cùng cấp một cách dễ dàng như vậy ư?

Thạch Hạo không tin.

Hắn mở to mắt, trong con ngươi xuất hiện những ký hiệu mơ hồ, đó chính là hình thức ban đầu của Thiên nhãn võ đạo, tức là chuẩn bị được khai mở, lúc này thị lực của hắn tăng lên rất nhiều.

Chỉ trong nháy mắt, những cảnh vật mà hắn vừa thấy chợt thay đổi, con rùa trắng như tuyết cùng với cô gái lung linh lấp lánh đầy gợi cảm kia không còn thấy đâu nữa, kể cả mùi thuốc cũng tản đi nhiều.

"Chắc chắn không phải là giả, ta nghĩ ra rồi, từng có người đào được một

ít ghi chép trong di tích Tiên cổ này, có loại thuốc này, có thể hóa ra Bạch quy và Huyền nữ." Hồng Hoàng nói, vẻ hài lòng và kích động càng tăng thêm.

Thạch Hạo không đáp mà chỉ chăm chú quan sát, hắn lại lấy ra Trùng đồng cẩn thận cảm ứng, quả nhiên là như thế, một người một quy đã biến mất.

Sau đó, hắn bắt đầu cất bước, quan sát thật cẩn thận.

"Hừm, nơi đây có đại trận bảo vệ, nếu tiến vào một góc khác thì chắc chắn sẽ không vào được, chỉ có thể nhìn thấy một từ góc nhìn này mà thôi." Thạch Hạo cau mày.

Bỗng nhiên, hắn nắm bắt được một chút ánh bạc, vầng ánh sáng nhu hòa tỏa ra, nơi đó một ít cây cỏ lấp lánh đồng thời là đầu nguồn tỏa ra hương thơm ngát kia.

Thạch Hạo suy tư, những phù văn mơ hồ ngưng tụ trong tròng mắt rồi quan sát thật kỹ, đồng thời lại lấy ra Trùng đồng quan sát nơi đó.

"Là nó, chính là nó đã tạo nên huyễn cảnh, kéo chúng ta tới để phá trận, là một cây thần dược!" Thạch Hạo tin tưởng bên trong có thứ tốt, đó chính là một cây bảo dược tuyệt thế.

Nhưng mà, nó cũng không phải hoàn toàn có thể hóa hình mà chỉ là tạo nên huyễn cảnh nhất định mà thôi.

"Ngươi đang nói gì thế hả?" Hồng Hoàng không rõ.

Thạch Hạo kể hết những gì mình vừa thấy nên khiến nàng kinh ngạc, lại bị lừa tới mức ấy? Nhưng rất nhanh sau đó nàng lại mừng rỡ nói: "Khả năng đó chính là Hư Thiên thần đằng."

Tuyệt đối là một cây thần dược, bên trên cốt thư đã ghi rất rõ, được cho là có thể giúp người chết sống lại, bất luận là thương thế nặng cỡ nào thì

cũng có thể trị khỏi, mà lại có thể giúp đạo hạnh của người đó tăng mạnh.

Đồng thời, nó có thể hình thành nên ảo cảnh mê hoặc người tới hái thuốc.

Trong cái tên của nó có mang một chữ "Hư", chính vì thế nên mới có cái chữ này, nó có một loại sức mạnh yêu dị.

Cây thần dược này có thể sánh vai cùng với Thần liên độ kiếp của Thư viện Thiên Tiên, hi hữu trong cả thế gian, có thể khiến Thiên Thần phát điên, khiến Giáo chủ ra tay tranh cướp, có thể trấn áp số mệnh thiên cổ của một giáo.

"Nhất định phải hái cho bằng được." Hồng Hoàng kích động nói, đại giáo ở thượng giới biết bao nhiêu thế nhưng có được mấy giáo có thể sở hữu đại dược nghịch thiên như vầy?

Nàng không ngờ rằng, bên trong di tích Tiên cổ này lại có thể thấy được một cây!

"Chắc chắn không thể bỏ qua được rồi, nói không chừng còn có thể gặp được cổ dược thần thánh hóa thành Bạch quy và Tiên tử kia cũng nên." Thạch Hạo nói.

Nếu như Hư Thiên thần đằng diễn biến thành Bạch quy và cô gái áo trắng kia thì nói rõ rằng, nó đã từng thấy hai thứ này cho nên mới tạo thành hư cảnh như vậy.

"Chẳng trách đám người kia lại truy sát ta, chắc chắn là muốn giết người diệt khẩu rồi, thì ra nơi đây lại có điều quái lạ như vầy, lại sản sinh ra một thần dược vô thượng." Hồng Hoàng bĩu môi, tức giận không thôi.

Đồng thời, nàng nhắc nhở Thạch Hạo rằng, nhất định phải cẩn thận, nơi này có một ít tàn trận ngay cả chính nàng cũng suýt nữa thì đã gặp nạn.

Thạch Hạo gật đầu, hắn sớm đã nhìn ra được nơi trung tâm của khu di

tích này rất nguy hiểm, có đại trận thần bí bảo vệ, người bình thường tuyệt đối không vào được.

Huyết nguyệt treo cao, mặt đất thì mờ ảo.

Hai người cẩn thận cực kỳ, từ từ dọc theo di tích tiến về trước, vừa mới tiếp cận thì cảnh tượng lập tức đã thay đổi, khu vực này lớn hơn không ít, bọn họ nhìn thấy một cái sân bị bỏ hoang.

Kể cả kiến trúc cũng sớm đã sụp đổ, gạch vụn đều biến mất sạch.

Hồng Hoàng nói, nàng từng hái cây thánh dược kia ở nơi này, thì ra vẫn còn có một ngóc ngách với bùn đất ẩm ướt.

"Ồ, nơi này chia thành mấy tầng luôn."

Khi bọn họ tiến về trước thì không gian liền biến đổi, có thể cảm nhận được mùi thuốc, nơi đây có một vài cây linh dược sinh sống trong phế tích này. "Thánh dược của bọn họ... là ngắt từ nơi này." Hồng Hoàng chỉ về hai cái hố đất vừa mới bị đào bới không lâu kia.

"Nơi này tốt thật, nhìn thì giống như khu phế tích thế nhưng bên trong lại là một đất trời khác, được phân thành mấy tầng, nói như thế thì khả năng vẫn còn thánh dược." Ánh mắt của Thạch Hạo sáng rực.

Trên thực tế, đi tới đây thì đã rất nguy hiểm rồi, trận pháp tuy không đầy đủ thế nhưng những hoa văn kia thi thoảng lóe lên thì có thể giết chết thần linh!

Mà nơi này có tới mười mấy bộ thi thể, tất cả đều là người của Minh tộc.

Hai người cẩn thận tiến vào tầng không gian thứ ba, nơi đây còn sót lại chút ngói tường đã đỗ vỡ, kiến trúc cũng không phải biến mất hoàn toàn, thậm chí cũng còn sót lại chút cung điện.

Đương nhiên, thứ này đã rạn nứt từ lâu, không còn vẻ huy hoàng của

xưa kia, hơn nữa trong cung điện lại rỗng tuếch chẳng có thứ gì cả.

"Thánh dược!"

Ánh mắt của Thạch Hạo lộ ra tinh quang, hắn nhìn thấy một gốc cây đang sinh trưởng ở trong một trận pháp còn sót lại với ánh sáng rực rỡ, ánh vàng lan tỏa nối liền với nhau cứ như là mây khói bao phủ nơi đó lại.

"Quả là vận may lớn." Thân hình của Thạch Hạo lóe lên vượt qua trận pháp kia để đi tới cây thánh dược đã hóa thành Hoàng Kim thảo kia, lúc này thân thể của hắn cũng bị nhuộm thành màu vàng óng.

Đột nhiên, ánh sáng phù văn tựa như ánh kiếm đầy trời chém tới, Thạch Hạo vội vàng lướt sang ngang đồng thời khống chế lôi điện tiến hành ngăn cản.

Dù vậy thì bả vai của hắn cũng chảy ra một vòi máu tươi, xém tí nữa đã cắt lìa đầu của hắn rồi, hiểm trong hiểm.

Hồng Hoàng biến sắc, thất thanh hét lên.

Thạch Hạo cũng toát cả mồ môi hột, tưởng rằng đã né tránh được trận pháp còn sót lại kia rồi nhưng không nghĩ rằng chỉ trong nháy mắt khi hái cây thánh dược kia thì lại phát động trận pháp này, thiếu chút nữa đã nằm lại nơi đây rồi.

"Cường độ này đủ giết chết Thiên Thần!" Sắc mặt của Thạch Hạo đầy khó coi thầm hô may mắn, vừa nãy hắn đã vô cùng cẩn thận rồi thế nhưng cũng suýt nữa bị chết rồi.

Nơi đây có chút không ổn, càng đi sâu vào trong, muốn ngắt Hư Thiên thần đằng trong truyền thuyết kia thì độ khó quá lớn.

"Đi thôi, chúng ta càng thêm cẩn thận hơn."

Không gian tầng thứ tư càng rộng lớn hơn nữa thế nhưng cũng chẳng hề

thấy kiến trúc hay gạch ngói gì, chỉ có đúng một hạt cát vàng rực nơi đó, không hề có ngọn cỏ nào.

"Có hương thơm, là hương thơm của thánh dược!"

Mũi của Thạch Hạo rất thính nên lập tức nghe được, hắn biết, nếu không có trận pháp còn sót lại phong tỏa thì hương thơm này nhất định sẽ vút lên trời cao, truyền đi tới mấy chục dặm.

"Sa Mạc ngân!"

Đây là một cây bảo dược màu bạc đang cắm rễ trong cát, trắng bóng trong suốt mang theo hương thơm, lúc lại gần thì nhuộm cả người thành màu bạc.

Sa Mạc ngân, bình thường chỉ xuất hiện ở trong sa mạc, nguyên nhân là vì nó có thể rút lấy tinh khí trong mặt đất, hóa linh thổ đầy màu mỡ thành chốn hoang tàn, sau đó dần trở thành sa mạc.

Lần này, Thạch Hạo phái ra một linh thân để đi hái thuốc, kết quả cũng như trước thiếu chút nữa thì gặp nạn, may mắn né tránh được một đòn, nguy hiểm càng ngày càng tăng.

Đi qua nơi này, rốt cuộc bọn họ cũng tới được không gian tầng thứ năm, đây cũng là tầng cuối cùng, nơi này có đôn đá, bàn đá, ngọc sạn*, tòa lâu bằng ngọc thạch sớm đã vỡ nát.

(*): Sạn - Cái xẻng.

Quả nhiên nơi này là một khu vườn thuốc, đất đai có màu vàng kim tỏa ra bảo quang, mặc dù năm tháng dài dằng dặc qua đi thế nhưng vẫn còn linh tính, có thể giúp bảo dược sinh trưởng.

Nơi này, Hồng Hoàng gần như ngây dại, không nhịn được đạp Thạch Hạo một cái thế nhưng lại bị Thạch Hạo kéo trở lại.

"Ngươi muốn dùng máu để tế trận à!" Thạch Hạo vô cùng nghiêm túc.

Hồng Hoàng tỉnh táo lại, tiếp nhận Trùng đồng từ trong tay của Thạch Hạo rồi cẩn thận quan sát, lập tức những ảo cảnh vừa nãy đều biến mất, thần dược từng nhìn thấy chẳng còn đâu.

"Hư Thiên thần đằng, quả nhiên lợi hại!" Nàng lè lưỡi, nghĩ lại thấy mà sợ, nếu không có Thạch Hạo mà chỉ mình nàng tới đây thì chắc chắn đã bị một cây thần dược hại chết rồi.

Quả nhiên y như trong truyền thuyết, loại thần dược cả thế gian khó tìm này lại có năng lực kỳ lạ, có thể mê hoặc các tu sĩ.

Hai người không ngừng tìm kiếm thì rốt cuộc cũng phát hiện, bên trong một góc có một cây đằng dài một mét, to bằng ngón cái thế nhưng lại trắng như tuyết, lấp lánh tới mê người, tựa như là một kiệt tác của trời cao vậy.

Nó dài tựa như một con Cầu long quấn tròn trên mặt đất, một chiếc lá trắng như tuyết phủ ở bên trên, một luồng hương thơm sộc vào mũi.

Hiển nhiên, cây thần dược này có linh, nó cố ý tránh né.

Mà lúc này, nó cảm giác được hai người không hề bị mê hoặc, lại không hề ẩn giấu giở chiếc lá kia lên, lập tức ánh bạc lấp lánh phát sinh tựa như một vầng thái dương trắng soi sáng, bên trong có một con cầu long đang cuộn mình.

Cảnh tượng này đầy kinh dị đồng thời hương thơm nồng nặc khiến người ta cảm thấy thư thái, thân thể như muốn bay bổng.

"Nó bị vây ở đây rất nhiều năm, và hi vọng có người huyết tế trận pháp để nó thoát đi." Hồng Hoàng nói.

Loại thần dược như này nếu như không có trận pháp trói lại, bay lên trời thì có chút hơi khó chứ bản lĩnh chui xuống đất tuyệt đối hiếm có thế gian này, khi thoát khỏi nơi này thì khó mà bắt được.

Thạch Hạo cẩn thận kiểm tra, lập tức dẫn tới một luồng ánh sáng kinh khủng chiếu sượt qua đỉnh đầu rồi rọi vút ra xa, sau đó một vùng núi nơi đó bị tiêu diệt.

Việc này khiến hai người hút vào khí lạnh, ai cũng biến sắc, tuyệt đối có thể giết chết Thiên Thần!

Hơn nữa, trận pháp nơi này vẫn còn tương đối hoàn chỉnh, tổn hại cũng không tới mức nghiêm trọng, lập tức khiến hai người khó xử.

"Trước tiên lui lại đã, chúng ta không nên động vào cây thuốc này, trận pháp quá lợi hại." Thạch Hạo nói, thần vật tuy là quý báu thế nhưng cũng phải có mạng để giữ lấy.

"Tiếc thiệt." Hồng Hoàng trơ mắt nhìn đầy tiếc nuối, nên biết, các đại giáo danh chấn ba ngàn châu ở thượng giới này đều không có được thần vật như vầy.

Ví như đạo thống Thư viện Thiên Tiên có Thần liên độ kiếp, dù sao cũng là số ít, cây thuốc này nếu như xuất hiện bên ngoài thì nhất định sẽ gợi nên cuộc đại chiến tuyệt thế, sẽ khiến rất nhiều Giáo chủ quyết đấu.

Lúc này, ở ngoại giới.

Không chỉ đệ tử của các giáo đỏ mắt, hô hấp dồn dập mà ngay cả những vị bá chủ kia cũng sáng rực mắt, nhìn chằm chằm nơi đó.

Đây quả là một vận may lớn nhưng tiếc là bọn họ không vào được, không cách nào tranh cướp.

"Cứ bỏ thế hả?" Sau khi rời đi thì Hồng Hoàng hỏi.

"Ta đi tìm người phá trận." Thạch Hạo nói, hắn nhất định phải chiếm được Hư Thiên thần đằng này, có thể sẽ đắc đạo hình thành nên một con đường đặc biệt vượt lên trên toàn bộ hay không đều phải nhờ vào thần dược vô thượng này.

Bởi vì lúc hắn bước trên con đường đá, lúc đốt cháy một trăm lẻ tám ánh lửa và suýt chút nữa tự thiêu chết chính mình, rơi vào cảnh ngàn cân treo sợi tóc, nếu như đều đốt cháy cả ba ngàn con đường này thì sẽ kinh khủng tới cỡ nào, hơn phân nửa sẽ khiến bản thân hóa thành tro tàn.

Hắn cần một loại thần dược tuyệt thế kéo dài tính mạng, giúp bản thân có thể chịu được sự rèn luyện của đại đạo trên ba ngàn con đường này và sẽ không đến nỗi sẽ chết thảm.

"Ngươi còn có người giúp đỡ?" Hồng Hoàng kinh ngạc.

"Ừ, ngươi tốt nhất trốn đi chứ đừng có xuất hiện, có lẽ đã có người nhìn thấy động tĩnh vừa nãy cũng nên." Thạch Hạo nói.

Sau đó, hai người tách ra.

Thạch Hạo nhanh như tia chớp đi cầu viện.

Hắn hóa thành một bóng mờ né tránh tất cả mọi người, yên lặng không chút tiếng động trở lại một góc khuất trên ba ngàn con đường đá kia, sau đó lôi tỉnh Đả Thần Thạch dậy.

Ngoài ra còn có cả Hoàng điệp.

Đả Thần Thạch sau khi ăn Thiên Mệnh thạch, Hỗn Nguyên thạch thì không ngừng ngủ say, bởi vì nó đang liều mạng tiêu hóa những thứ này.

Còn về Hoàng điệp thì lúc không có chuyện gì cũng sẽ đi ngủ.

Lúc Thạch Hạo ngộ đạo thì đã đặt chúng vào một góc khuất phòng ngừa ngộ thương.

Tiến vào Tiên cổ cũng không hề nghiêm khắc như trước kia, trừ khi mang thứ nào đó quá lợi hại, vượt quá cực hạn nếu không những sủng vật bình thường, sinh linh bé nhỏ thì không thành vấn đề, có thể tiến vào.

"Cái gì, di tích, thần dược tiền sử?" Đả Thần Thạch kinh ngạc sau đó

nói: "Mặc kệ, ta không ăn được mấy cây dược đó."

Thạch Hạo nghe thấy thế thì không nói hai lời, cứ thế hết đấm rồi lại đá.

"Ấy da, đừng đánh nữa, muốn đánh nát ta à, giúp ngươi phá trận cũng dễ thôi nhưng tới lúc đó phải đưa cho ta Hỗn Nguyên thạch còn lại nhá." Tuy nó đã ăn no nê thế nhưng lòng vẫn rất tham.

Không lâu sau thì Thạch Hạo đã mang Đả Thần Thạch và Hoàng Điệp trở lại tiểu thế giới kia.

"Nhất định phải đoạt được!" Thạch Hạo nói, việc này liên quan tới việc đắc đạo của hắn, đạp lên con đường của chính mình, vượt qua tiên hiền.

"Yên tâm, những trận pháp tầm thường thì như là khói bụi trước mắt ta mà thôi, không cần lo lắng gì." Đả Thần Thạch khoác lác.

Khi trở lại thì Thạch Hạo nhìn thấy Hồng Hoàng, nàng có chút lo lắng nói cho hắn biết, quả nhiên có không ít người tới nơi này, trong đó còn có những đại sư trận pháp đều đã tiến vào trong cả.

Thạch Hạo giật nảy mình, quả nhiên nhìn thấy vô số bóng người bên trong, đồng thời nơi xa xa vẫn có người đang kéo tới.

Chủ yếu là, lúc nãy bọn họ đã phát động trận pháp rồi nên tạo thành thần quang ngút trời, động tĩnh quá lớn.

"Không có chuyện gì đâu, thứ trận pháp này trong thời gian ngắn cơ bản không phá được, cứ để bọn họ đi huyết tế đi." Đả Thần Thạch nói.

Hồng Hoàng ngạc nhiên nhìn tảng đá ấy mở miệng thì trong lòng thầm oán, đây là giúp đỡ của Thạch Hạo? Có chút vô căn cứ.

Đả Thần Thạch bình chân như vại, rất tin tưởng.

Bọn họ đi vào, đi thẳng tới rìa tầng thứ năm.

Kết quả, khi vừa mới tiến tới thì đã thấy mùi máu tanh nồng, mấy chục người phơi thây nơi đó, còn có mấy người đang bơ phờ sắc mặt tái nhợt.

Cuối cùng, bọn họ kêu to một tiếng, có người quay đầu lại rồi rời khỏi nơi này, còn có người thì xông vào trận pháp thế nhưng lại bị chém thành thịt nát.

Hiển nhiên, vừa nãy đã có người thoát khỏi ảo cảnh và thoát đi, những người còn lại tựa như thiêu thân lao đầu vào lửa, cứ thế huyết tế cho trận pháp.

"Có thể phá không?" Thạch Hạo vẻ mặt đầy nghiêm túc.

"Ta đã từng xem qua trận đồ này, có chút khó khăn thế nhưng cũng có thể thử một lần. Chỉ là cây dược kia rất kỳ lạ, nó không ngừng mê hoặc người khác huyết tế để làm cho trận pháp này càng thêm mạnh mẽ, cũng có thể khiến thứ này tan rã, là một biến số."

"Vậy thì sớm động thủ đi." Thạch Hạo nói, không muốn xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì, hắn nhất định phải đoạt được Hư Thiên thần đằng này.

"Được, sau khi thành công thì phải đưa Hỗn Nguyên thạch cho ta đó!" Đả Thần Thạch nói.

"Không thành vấn đề!" Thạch Hạo gật đầu đáp ứng.

Cứ thế Đả Thần Thạch bắt đầu phá trận, suy tư chốc lát thì bắt đầu thử sức, nó không ngừng phá bỏ những chướng ngại vật trước mắt, một đường tiến nhanh.

Mãi cho tới khi huyết nguyệt treo cao thì Đả Thần Thạch vẫn còn đang gian nan phá trận, trong quá trình này có mấy lần suýt đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nếu không phải nó đã ăn Hỗn Nguyên thạch và trở nên cứng hơn đôi chút thì sớm đã bị đánh nát rồi.

Thạch Hạo lo lắng, hộ pháp ở phía sau.

Mãi tới tận trưa thì Đả Thần Thạch thở dài một hơi, nói: "Coi như xong, rốt cuộc cũng làm tan rã trận văn, hẳn có thể đi vào rồi."

"Tốt!" Thạch Hạo vui mừng.

"Đã thế thì các ngươi có thể cút!" Đúng lúc này, sau lưng bọn họ có tiếng lạnh lùng truyền tới.

Một người trẻ tuổi mặc ngân bào đứng phía sau với vẻ mặt bình tĩnh nhìn bọn họ, thân thể lượn lờ thánh huy, mày kiếm mắt sáng, thần võ siêu phàm!

Thạch Hạo xoay người nhìn hắn, mặt xị xuống nói: "Muốn nửa đường hái đào, chặt đứt đạo quả của ta? Ngươi muốn trốn cũng trốn không thoát rồi!"

"Hẳn là một tên sơ đại!" Hồng Hoàng nhắc nhở, sắc mặt khó chịu, hiển nhiên nàng biết kẻ này, biết pháp lực hắn kinh thế, tài năng ngất trời.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 828: Sơ Đại Thành Thần

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"Những người nói như thế với ta đều chết cả rồi." Người trẻ tuổi mặc ngân bào mở miệng.

Hắn có vóc dáng không cao lắm thế nhưng lại có một luồng phí phách oai hùng, sắc mặt bình tĩnh chứ chẳng hề tức giận, chẳng hề bận tâm với đối thủ trước mắt mình.

"Hắn tên là Lạc Đạo, tới từ Xích châu, có một thanh Tước Cốt kiếm không gì là không thể xuyên thủng, nghe đồn chính là xương sơ đại của hắn, khi ở Tôn giả cảnh thì đã có thể giết chết thần linh." Hồng Hoàng truyền âm, lần nữa nhắc nhở Thạch Hạo.

Một tên sơ đại cùng với chiến tích huy hoàng như vầy, ngạo thí mấy châu và giờ đã thành thần, tuyệt đối là một trong những sinh linh nguy hiểm trong Tiên cổ hiện giờ.

Sơ đại, vốn là người tài cao ngút trời, dù một đám người vây công tiến đánh thì cũng chỉ uổng mạng mà thôi, huống chi lại là một sơ đại đã thành thần, tuyệt đối đáng sợ.

Thạch Hạo nhìn người trẻ tuổi mặc ngân bào này rồi nói: "Ngươi là cái thá gì chứ, cũng chỉ là một tên sơ đại mà cũng dám coi trời bằng vung à, cảm thấy mình có khả năng nhìn xuống tất cả người trong thiên hạ à?"

"Nói theo một ý nghĩa nào đó, đối với loại người như ngươi, quả thật ta có tư cách để nhìn xuống." Người trẻ tuổi Lạo Đạo mở miệng.

"Vẫn quy tắc cũ, giết hắn, chiến lợi phẩm chia đôi." Phía sau có một thanh niên mặc áo lam tiến tới, ngay cả tròng mắt cũng màu xanh lam, bên ngoài cơ thể lượn lờ ánh lam luôn.

Khí huyết của hắn như biển, theo từng bước chân của hắn thì thiên địa rung chuyển, cả vùng thế giới này như kết hợp lại với hắn, phát sinh tiếng vang đại đạo.

Đây tuyệt đối là người có đạo hạnh cao thâm, pháp lực thâm hậu, tư chất của bản thân vô cùng mạnh mẽ, chỉ tùy ý cất bước mà đã hòa hợp với thiên địa, thi thoảng như thiên nhân hợp nhất vậy.

Người như vầy chắc chắn là thanh niên kiệt xuất của một bộ lộc, thuộc nhóm người mạnh mẽ nhất, ngày sau chắc chắn sẽ hiệu lệnh cả bộ tộc.

"Ngươi là kẻ nào thế?" Thạch Hạo cau mày lại.

"Lam Nhất Trần." Thanh niên này nói, trong mắt lóe lên vẻ trêu ngươi nhìn Thạch Hạo, hắn bình tĩnh tiến bước, nhẹ nhàng hái một cây thần dược, việc này khiến hắn mừng rỡ không thôi.

Bởi vì, trận pháp nơi này rất lợi hại khó mà phá giải được, nhưng hiện này lại có người đã phá vỡ rồi.

Cảm giác đứng chờ sau lưng, thời khắc quan trọng nhất xuất hiện để thu gặt khiến hắn cảm thấy rất hưng phấn.

"Hắn... lại là Lam Nhất Trần." Hồng Hoàng thất kinh rồi nhanh chóng truyền âm nói rõ lai lịch của kẻ này cho Thạch Hạo.

Chủng tộc này rất bất phàm, bắt nguồn từ Lam Kim lĩnh, là một loại tinh kim nào đó thông linh rồi hóa thành hình, tộc này không lớn thế nhưng những người xuất hiện đều kinh khủng vô cùng.

Mà tên Lam Nhất Trần này lại là người trẻ tuổi nổi danh nhất của tộc này, tung hoàng một phương, đại chiến cường giả khắp nơi, xưng tôn ở một

châu chỉ với Tôn giả cảnh.

Xa xa còn có một vài cường giả thành thần khác, đều là vì động tĩnh quá lớn của nơi này hấp dẫn tới, lúc này có người nhận ra bọn họ nên không khỏi rút lui.

Một tên sơ đại đủ bễ nghễ quần hùng, hiệu lệnh một phương, ngông cuồng và vô địch tuyệt đối, dù cường giả cùng cấp tới nhiều bao nhiêu thì cũng giết không đủ.

Mà hiện tại lại có tới hai người liên thủ, vậy còn chiến ư? Cơ bản không có nửa phần thắng!

Ai cũng không ngờ rằng hai vị đại cao thủ như vầy cùng xuất hiện, nhất định sẽ quét sạch bốn phía, không ai có thể địch.

Hồng Hoàng sớm đã biến sắc kéo kéo góc áo của Thạch Hạo, ra hiệu nhanh chóng chạy trốn nếu không sẽ gặp nguy mất.

"Nói như vậy, hôm nay ta gặp hai tên cao thủ xếp hạng vạn." Thạch Hạo nói, vẫn bình tĩnh, vẫn chẳng hề sợ hãi.

Lam Nhất Trần nghe thấy thế thì nụ cười dần lạnh, hắn là Tôn giả mạnh nhất của một châu nhưng thượng giới chỉ có ba ngàn châu, ấy vậy lại bị người khác xếp mình ở trong top một vạn.

"Thượng giới lớn cỡ nào, thiên tài biết bao nhiêu, đừng quá tự tin." Thạch Hạo nói.

"Thú vị, chết tới nơi mà vẫn không tỉnh ngộ." Lam Nhất Trần cười nhạt, sau đó nhìn về người trẻ tuổi mặc ngân bào, nói: "Lần này, ngươi xuất thủ trước đi."

Người trẻ tuổi Lạc Đạo cất bước về trước, nhìn Thạch Hạo rồi nói: "Cho ngươi một cơ hội, thần phục, lúc này sẽ giữ lại mạng cho ngươi."

"Lưu bọn họ lại thì càng thêm vương víu đó?" Lam Nhất Trần bĩu môi.

"Giữ lại để phá trận cũng tốt." Lạc Đạo nói.

Trận pháp sư hầu như tu vi đều không mạnh, thế nhưng lại phát huy tác dụng cực lớn ở trong Tiên cổ này, bởi vì nơi đây có rất nhiều di tích.

"Nhóc con, ngươi muốn chết à?" Đả Thần Thạch kêu gào, nó sớm đã không còn kiên nhẫn được nữa, tức giận không thôi.

Nếu là người bình thường thì chắc chắn sẽ phải nuốt cơn giận này vào bụng, dù là tuổi trẻ kiệt xuất của một bộ tộc thì cũng phải ẩn nhẫn, bởi vì đối diện chính là hai vị vương giả trẻ tuổi.

Nhưng mà, ở phương diện này thì bất kể Đả Thần Thạch hay là Thạch Hạo cũng đều là người nóng tính, làm sao có khả năng bị đối thủ áp chế chứ?

"Tảng đá này lưu lại, nàng thì giết." Lam Nhất Trần nói, vẻ mặt đầy lạnh lẽo.

Thiếu niên áo bạc gật đầu sau đó liếc nhìn Hồng Hoàng, nói: "Ta biết ngươi, là hậu duệ của Huyết hoàng, là quý nữ một phương, ngươi có thể đi theo ta."

Hai người này, một người là sơ đại còn một người thì có sức chiến đấu ngang ngửa nên không hề sợ hãi, ngông cuồng nửa đường nhảy ra cướp giật, quả thật có đủ sức lực này.

Thạch Hạo nhìn bọn họ, thần sắc bình tĩnh, hắn cũng không hề xem thường và cũng không hề lơ là, lấy tâm tình bình tĩnh quan sát, từng bước đi về trước, muốn nghênh chiến!

Có người tới cướp giật, chuyện này đều nằm trong dự liệu của hắn. Bởi vì, lúc nửa đêm thì hắn và Hồng Hoàng đã chạm vào trận pháp, kiếm khí ngập trời nên chắc chắn đã kinh động tới rất nhiều người.

Thế nhưng hắn cũng chẳng hề sợ, dù gì hắn cũng đã thành thần nên đủ tự tin đối mặt với quần địch.

"Lui hết cho ta, đừng có làm chướng mắt nơi này." Lam Nhất Trần lạnh lùng quay về phía sau, uy thế lan tỏa nên khiến rất nhiều cường giả rút lui, không dám tiến lại gần.

Tuy rằng thần dược rất hấp dẫn thế nhưng cũng phải có mạng để lấy, hai sơ đại liên thủ đứng nơi đó thì ai dám tiến lên, đó chính là tự tìm đường chết.

"Hai tên các ngươi cùng lên hay là lần lượt xuất thủ?" Thạch Hạo lạnh nhạt nói.

Câu này vừa ra lập tức khiến không ít người phương xa thất kinh, dù là hai tên sơ đại cũng ngớ người sau đó ánh mắt trở nên thâm trầm.

"Trận pháp sư mà cũng có tự tin này à, chẳng lẽ còn cho rằng có thể nhanh chóng bố trí một sát trận khác sao?" Lam Nhất Trần lạnh nhạt nói.

Trong con mắt của Lạc Đạo lóe lên chùm sáng nhìn chằm chăm Thạch Hạo, hắn cảm giác được tinh lực không hề tầm thường của người đối diện thế nhưng cũng cảm giác được, kẻ này được thần hỏa gột rửa không đầy đủ, có chỗ sáng rực nhưng cũng rất nhiều nơi lờ mờ.

Việc này là vì Thạch Hạo bị một trăm lẻ tám ngọn lửa đại đạo thiêu đốt nên bị phân tán ở một trăm lẻ tám nơi, tuy nói là đã thành thần thế nhưng không có triệt để, một số vị trí cũng chưa được gột rửa.

"Một tên thành thần không hoàn toàn mà cũng dám ngông cuồng nói chuyện với ta à, thói đời thật sự đã thay đổi ư?" Người trẻ tuổi áo bạc nói.

Hắn sớm đã chú ý tới tình hình của Thạch Hạo nên cũng không hề lo lắng, người như vậy hắn có thể giết cả đám.

"Nhanh động thủ đi, hái thần dược quan trọng hơn, sau đó tìm chỗ luyện hóa để đạo hạnh ta và ngươi tăng cường, sẽ có vận may lớn." Lam Nhất Trần

thúc giục.

Lạc Đạo bùng nổ ra khí thế kinh khủng, trên người được phủ thêm một giáp trụ bằng phù văn, đây chính là sự thể hiện mạnh mẽ sau khi thành thần, cốt văn đan dệt bảo hộ bên ngoài cơ thể.

Hắn nhìn chằm chằm Thạch Hạo, lời nói vô tình: "Thần phục hoặc là chết, cho ngươi lựa chọn!"

"Cút!" Thạch Hạo chỉ nói một chữ rồi nâng quyền giết tới.

"Hả?!" Phía sau, Lam Nhất Trần giật mình, hắn phát hiện thiếu niên này thành thần không đầy đủ, trên người có chỗ sáng chỗ tối thế nhưng khi bùng nổ thì tinh khí ngập trời.

Kết quả này khiến hắn thay đổi sắc mặt, tinh khí quá dồi dào, thần lực điên cuồng, tuyệt đối là một sơ đại và sẽ không hề yếu hơn bọn họ, hắn đã nhìn nhầm.

Thạch Hạo cũng chưa hề dùng tới năng lực Miễn dịch pháp lực của mình, hiện giờ hắn đã khống chế tốt hơn trước nên có thể tùy ý sử dụng hay là không. Hiện giờ hắn chỉ muốn dùng sức lực của bản thân để tiêu diệt đối thủ.

"Ầm!"

Nơi đây sôi trào, pháp lực mãnh liệt, người trẻ tuổi mặc ngân bào hét lớn, dùng hết khả năng khống chế chiến khí đối đầu với Thạch Hạo.

"Ầm ầm..."

Phù văn va chạm với nhau và cũng là đối pháng giữa pháp lực, trong hư không tựa như có từng chùm hoa khói tỏa ra đầy rực rỡ.

Thoáng qua, hai người dùng bảo thuật đối đầu tới mấy chục lần, mạnh mẽ vô cùng, sau đó thiếu niên áo bạc này lùi lại, lồng ngực chập trùng, sắc

mặt trắng bệch.

Phía sau, đám người hóa đá, thiếu niên tựa như hiền lành trước kia lại mạnh mẽ như thế? Đánh lui một tên sơ đại!

Lam Nhất Trần thấy thế thì vẻ mặt biến ảo không thôi, thật sự đã nhìn nhầm rồi, cho rằng trận pháp sư sẽ không hề mạnh mẽ thế nhưng giờ lại khác. Hắn cũng không vội vã tiến lên hỗ trợ mà chỉ đứng ở phía sau quan chiến.

Hai mắc của Lạc Đạo sâu thẳm hóa thành hai chùm sáng nhìn chằm chằm Thạch Hạo, hắn biết lần này gặp phải phiền phức lớn rồi, gặp phải một tên không phải là người thường mà là một sơ đại.

Keeng!

Lạc Đạo di chuyển, cánh tay phải phát sáng hóa thành màu đỏ đậm, sau đó lòng bàn tay từ từ nhô ra một mũi kiếm, lấp lánh óng ánh tựa như kim cương máu vậy.

Đấy là một thanh kiếm đỏ tươi dài nửa mét, tục tuyền đây chính là Tước Cốt kiếm trời sinh của hắn, vô cùng kinh khủng, ở Tôn giả cảnh thì có thể giết chết thần linh!

"Vèo!"

Lạc Đạo tựa như mũi tên rời cung, nhanh chóng vọt tới, tay cầm Tước Cốt kiếm chém ra từng luồng ánh đỏ đầy chói mắt, lần nữa quyết chiến với Thạch Hạo.

Đồng thời, sau lưng hắn xuất hiện một đôi cánh màu máu nhàn nhạt giúp cho tốc độ tăng nhanh, cứ thế công kích quanh Thạch Hạo, từng chiêu kiếm không ngừng đâm tới.

Thạch Hạo nhíu mày, cũng không phải e ngại mà cảm thấy có chút kỳ dị, thanh kiếm này rất đặc biệt, tốt nhất không nên để đụng phải, hắn cảm

thấy dù là Chân Thần bị đâm trúng cũng phải chết.

Chỉ trong nháy mắt hai người thay đổi vị trí liên tục, Lạc Đạo công kích hơn trăm kiếm thế nhưng vẫn không cách nào đâm trúng Thạch Hạo.

"Nhận lấy cái chết đi!"

Bỗng nhiên, khí thế của Lạc Đạo biến đổi, thanh kiếm trong tay nặng tựa núi lớn thế và tốc độ từ từ chậm lại, tựa như đang kéo lấy uy thế của toàn bộ trời đất trấn áp lấy Thạch Hạo.

Từng chiêu kiếm đâm tới, tuy không mạnh thế nhưng ánh đỏ kinh thiên!

Ầm!

Trong nháy mắt hai bên va chạm thì hắn tỏa ra kiếm khí đầy mạnh mẽ, quyết một trận tử chiến.

"Keeng!"

Ánh mắt của Thạch Hạo biến lạnh, không còn quan sát thanh kiếm này nữa mà bắt đầu bùng phát thần uy.

"Rầm!"

Thiên địa run rẩy, chiêu kiếm này cắt đứt pháp lực bằng phù văn rồi vụt qua người của Thạch Hạo, thiếu chút nữa hắn đã bị chém trúng.

Lạc Đạo tiếc nuối, thanh kiếm này chỉ cần chém trúng da thì Chân Thần cũng phải mất mạng, kỳ lạ vô cùng, thế nhưng lại không có chém trúng đối phương, đã bỏ lỡ cơ hội.

Nhưng vào lúc này, lúc hai người đang chiến đấu thì sợi tóc của hắn đột nhiên phát sáng hóa thành đỏ như máu, sợi tóc này quấn quanh về phía Thạch Hạo, phù văn ngút trời.

Việc này quá đột ngột, ai cũng không nghĩ rằng sợi tóc của hắn lại đáng

sợ như vậy, phù quang bùng phát ra đủ khiến thần linh run rẩy, nơm nớp lo sợ.

"Đây là... bảo thuật sơ đại!" Dù là Lam Nhất Trần đứng phía sau cũng giật mình.

Thạch Hạo nhanh chóng lướt sang ngang thế nhưng cánh tay vẫn bị quấn lấy, sợi tóc này kinh khủng tới dị thường, sau khi quấn chặt lấy thì tiến thẳng vào trong da thịt của hắn, nhiều chỗ máu tươi ứa ra.

"Thì ra là thế!" Hắn đã biết, tên Lạc Đạo này rất đen tối, ngoại giới nói rằng trời sinh cho một thanh Tước Cốt kiếm thế nhưng thật sự là đang cố ý đảo lộn chân tướng, đó là bí bảo đầy mạnh mẽ mà sư môn của hắn ban cho, mà thần thông thiên phú thật sự là nằm ở trong sợi tóc.

"Chết!"

Lạc Đạo hét lớn, cả người phát sáng, đặc biệt là tóc càng rực rỡ hơn cả mặt trời, phù văn lấp lánh khiến người khác sợ hãi.

Sợi tóc kia điên cuồng quấn chặt và hút lấy thần lực của Thạch Hạo, sau đó tiến vào trong máu thịt của hắn.

Đồng thời, Lạc Đạo vung Tước Cốt kiếm lên chém về phía Thạch Hạo, ánh đỏ bùng phát, sắc bén vô cùng.

"Là ngươi muốn chết đó nhé." Thạch Hạo khẽ nói, cũng chẳng hề e ngại gì, cả người hắn phát sáng, bảo thuật Luân hồi được sử dụng truyền qua sợi tóc rồi tác dụng toàn bộ lên trên người của đối phương.

Nếu như trong lúc chiến đấu mà hắn phát ra loại bảo thuật này thì Lạc Đạo có thể tránh né được, thế nhưng hiện giờ, muốn lùi cũng chẳng xong.

Đây là cuộc tranh đấu của bảo thuật sơ đại, là sự va chạm đầy kịch liệt.

"A..."

Sau một khắc, Lạc Đạo ngửa mặt hét lớn, sự biến hóa quá nhanh, đầu tóc lấp lánh hào quang rực rỡ nhanh chóng mờ đi, phù văn bị diệt vong, hắn tựa như già đi cả vạn tuổi.

Trong nháy mắt hắn trở nên già nui lẩm cẩm, mặt mũi nhăn nheo, sinh mệnh tựa như đi tới phần cuối, hoàn toàn không còn chút sức lực gì, hai tay buông xõa, ngay cả đầu cũng cử động không nổi.

Ầm!

Lạc Đạo ngã nhào trên mặt đất, sợi tóc quấn chặt trên tay của Thạch Hạo bung ra.

Tình cảnh này khiến mọi người chấn động!

Thạch Hạo cất bước đi tới, đạp lên người hắn rồi nhìn xuống, nói: "Thần phục, hoặc chết, cho ngươi lựa chọn!"

Sau đó hắn ngẩn đầu nhìn về phía Lam Nhất Trần, nói: "Ta còn thiếu hai kẻ hầu, ngươi, lựa chọn đi."

Nơi đây trở nên im lặng, sơ đại đầy mạnh mẽ thế nhưng lại bị hắn đạp ngay dưới chân, việc này sao không khiến người khác run rẩy chứ.

Ngoại giới, tu sĩ các giáo đều ngây người, đây chính là bảo thuật chí tôn của hắn? Mang theo sức mạnh của năm tháng, có thể cướp lấy sinh mệnh của người khác, quá kinh khủng.

Tất cả mọi người hoảng sợ, đây là lần đầu tiên họ thấy hắn sử dụng bảo thuật Luân hồi ở thượng giới!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 829: Đắc Thủ

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"Xoẹt!"

Một vệt ánh xanh vút lên trời, tên này muốn bỏ chạy.

Nhưng mà, Thạch Hạo lại nhanh hơn, giậm chân một cái liền khiến tên sơ đại mặc áo trắng kia ho ra đầy máu khó có thể nhúc nhích, sau đó là bay vút lên trời cao đuổi theo.

Xoẹt!

Hào quang lóe lên, Côn bằng cực tốc kèm theo đại thần thông Súc địa thành thốn chặn ngang đường lui của Lam Nhất Trần.

"Thần phục hoặc là chết." Hắn nói không lớn thế nhưng khi lọt vào tai của mọi người thì cứ như là sét đánh, muốn hai tên sơ đại làm đầy tớ cho mình, đây là khí phách cỡ nào chứ.

Phía dưới, Đả Thần Thạch phát sáng, chớp mắt hóa lớn tựa như núi đè lên trên người tên sơ đại mặc ngân bào kia.

Giữa bầu trời, sắc mặt của Lam Nhất Trần đầy âm u, đường đường là sơ đại thì làm sao có khả năng thần phục chứ, thế nhưng hắm cảm thấy mình hơn phân nửa không phải là đối thủ, nếu như chiến đấu thì có thể sẽ chết.

"Ầm!"

Thạch Hạo không cho hắn thời gian suy nghĩ, lập tức ra tay, thánh quang

cuồn cuộn khiến hư không nứt toác.

Không thần phục thì chính là chết, hắn không có bất cứ chần chừ gì, toàn lực xuất thủ!

Lam Nhất Trần biến sắc, không chế bảo thuật nghênh đón, hắn không thể ngồi chờ chết được, một chùm kim loại màu xanh lao ra rồi hóa thành từng thanh thần kiếm chém về phía Thạch Hạo.

Hắn sinh ra từ tinh kim cho nên thân thể mới có khí sát phạt kim loại như vầy, tùy ý hóa hình nên có thể phun ra vô số binh khí.

"Keeng!"

Nhưng mà lại khiến Lam Nhất Trần biến sắc chính là, toàn bộ thần kiếm kim loại đầy mạnh mẽ kia đều bị bàn tay của Thạch Hạo cắt đứt, tia lửa khắp nơi.

Lam Nhất Trần lui về sau rồi há miệng hét lớn, chất lỏng kim loại nóng rực lao ra, hắn đang kêu gọi kim loại trong núi sông, thứ này tựa như núi lửa phun trào vọt lên từ mặt đất.

Cảnh tượng này vô cùng kinh người, chất lỏng đỏ tươi hóa thành các loại binh khí, đi kèm là các loại phù văn che kín bầu trời, vô cùng vô tận, tựa như biển rộng mênh mông vậy.

Mọi người ngây dại, thủ đoạn công kích cỡ này quả nhiên đáng sợ, những vật chất kim loại trong thiên địa đều nghe theo hiệu lệnh của hắn, đều sinh ra cốt văn hóa thành vũ khí công kích, giết về phía địch thủ.

Thứ này dùng mãi không hết, trong thiên địa đâu đâu cũng có thần binh của hắn, trong lúc này kim loại vô tận, sát khí ngập trời.

Thạch Hạo kinh ngạc, quan sát thật cẩn thận, sau khi sở hữu một loại nguyên tố nào đó thì không ngờ lại có thủ đoạn như vầy khiến hắn kinh ngạc.

Nhưng mà, hắn cũng không hề sợ, mỗi một lần hắn xuất quyền thì chất lỏng kim loại này lại tung tóe, những thứ này không cách nào đốt cháy được thân thể nên khiến hắn trông vô cùng thần võ, cứ như Chiến Tiên lâm thế vậy.

"Ầm!"

Sóng biển ngập trời, dung nham đỏ đậm như máu bùng phát bên dưới mặt đất rồi phun trào lên trời cao.

Trên thực tế, những thứ này đều là chất lỏng kim loại thế nhưng lại ẩn chứa phù văn đầy mạnh mẽ, nó hóa thành biển lớn bao phủ thiên địa, vây quét lấy Thạch Hạo.

Trong lúc này, Lam Nhất Trần hòa vào trong chất lỏng kim loại này, hắn bắt đầu chạy trốn, hắn cảm thấy mình đấu không lại nên chỉ có cách trốn.

Nhìn thấy hai người chém giết nhau thì mọi người đều hoa cả mắt.

"Bản lĩnh chỉ thế thôi à?" Thạch Hạo nói, ở trên người của hắn xuất hiện tia điện, sau đó lôi điện vạn trượng từ trên trời lao xuống.

Chỉ trong nháy mắt tựa như ngân hà rơi xuống, ánh điện bay lượn tiến vào trong chất lỏng kim loại kia, khiến nơi đây bạo động!

Lôi điện lan truyền trong kim loại đầy dữ dội.

Lam Nhất Trần kêu la và bị kích văng lên trên cao với sắc mặt đầy khó coi, bảo thuật Lôi đình bá đạo vô song này khắc chế toàn diện lấy hắn, hoàn toàn nhằm vào thuộc tính "Kim" của hắn.

Trong thiên địa trở nên yên tĩnh, hắn không còn điều động kim loại nữa mà thay vào đó là vọt thẳng về phía Thạch Hạo.

Mặc dù hắn biết hơn nửa là địch không lại thế nhưng không thể khoanh tay chịu trói được, cho nên vận dụng bản lĩnh mạnh mẽ nhất của mình, dùng

thân thể kim loại để cận chiến.

"Keeng!"

Thiên địa vang lên những tiếng kim loại lại như lôi thần đánh xuống đỉnh đầu khiến mọi người đinh tai nhức óc, âm thanh cực kỳ lớn.

Nắm đấm đôi bên chạm phải, bàn tay của Thạch Hạo không hề hấn gì, bảo huy lấp lánh, kỳ lạ tới kinh người.

Lam Nhất Trần thì rung bần bật, vẻ mặt đầy khó tin, thân thể của thiếu niên này sao lại mạnh tới thế? Thần thể của hắn là do kim loại biến thành thế nhưng hiện tại lại cực kỳ đau nhức.

"Giết!" Hắn tức giận liều mạng đại chiến với Thạch Hạo, hắn không tin thân thể của đối phương còn lợi hại hơn cả thân thể kim loại của mình.

"Keeng keeng..."

Từng âm thanh kim loại vang lên chấn cho màng tai của mọi người như muốn xé rách, đầy đáng sợ và kinh người, lúc hai người giao kích trên không trung thì từng gợn sóng không ngừng khuếch tán.

Những gợn sóng này lan tỏa, khi chạm phải những ngọn núi ở nơi xa xa thì đỉnh núi lập tức bị chém lìa rồi nổ tung.

Có thể tưởng tượng được sức mạnh của bọn họ lớn tới mức nào!

Mọi người há hốc miệng, trong lòng chấn động không thôi.

Bàn tay của Lam Nhất Trần hoàn toàn biến hình, mà cánh tay, vai, ngực, bụng, trong quá trình va chạm thì đã lõm sâu vào trong, không ra hình thù gì nữa.

"Ầm!"

Khi cẳng chân hai người chạm nhau thì Lam Nhất Trần hoàn toàn từ bỏ

cách đánh này, bởi vì cẳng chân hắn vốn thẳng tắp nhưng nay lại uốn lượn, bị cẳng chân của đối phương đá tới mức không ra hình dáng gì cả.

"Chuyện này..." Trong lòng hắn phát lạnh, lại hoàn toàn thảm bại ở lĩnh vực mà mình am hiểu nhất.

Hắn tin chắc, nếu như là một sinh linh với thân thể máu thịt khác thì sớm đã nổ tung từ lâu rồi, ngay cả hắn là thân thể kim loại mà cũng đã biến dạng, gần như bị bẻ gẫy.

So đấu bảo thuật hắn càng chịu thiệt nữa, thần thông Lôi đạo kia đã khắc chế hắn hoàn toàn.

Hắn thở dài một hơi, bản thân mình không thể đánh lại sơ đại được, kẻ này mạnh hơn Lạc Đạo nhiều, ở trước mặt thiếu niên này thì không hề có chút ưu thế gì cả.

"Ầm!"

Một luồng lôi điện to lớn đánh ầm xuống gần như là xuyên thủng lấy hắn, khiến hắn ngã nhào trên mặt đất, nằm song song với tên Lạc Đạo kia.

"Hỏi lần cuối, thần phục hoặc chết, đã chọn xong chưa?" Thạch Hạo cúi đầu nhìn.

Hắn cảm thấy, hai tên này thực lực rất là mạnh, nếu như lúc hắn bế quan và hai người này đi tìm thánh dược để cung cấp cho mình thì có thể giảm bớt chút thời gian.

Xa xa, lông tơ của một nhóm cường giả đều dựng thẳng, ai nấy đều tự động rút lui, kẻ này quá tàn nhẫn và độc ác, dù gì cũng là hai tên sơ đại, bất luận là ai thì cũng có thể quét ngang một giới, thế nhưng kẻ này lại muốn thu họ làm người hầu.

Ngoại giới, tu sĩ các giáo đều chấn động, ai nấy đều thay đổi sắc mặt.

Sơ đại, siêu nhiên cỡ nào chứ, nhưng trước mặt Thạch Hạo lại dễ dàng bị đánh bại, cơ bản không đủ tư cách làm đối thủ, bắt bọn họ làm tôi tớ cho mình!

"Thật là độc ác!" Mọi người không ngừng oán thán.

Đương nhiên, tức giận nhất chính là Lam Kim lĩnh cùng với người của Lạc gia ở Xích châu, hai người này đều là người mạnh nhất trong thế hệ trẻ tuổi, là sơ đại nhưng lại bị bắt như thế.

Thần phục hay là chết? Ngoại giới, sắc mặt của hai giáo đều khó coi, tim đập loạn xạ như muốn nhảy ra ngoài.

Bọn họ không hề muốn truyền nhân mạnh nhất trong tộc sẽ làm người hầu cho Thạch Hạo, thế nhưng cũng không hề muốn họ chết đi, như thế tổn thất quá lớn.

Trong nhất thời hai giáo đều khó xử, sắc mặt vô cùng khó coi.

"Tên sát tinh này!" Người của hai tộc thật sự đã cảm thấy sợ hãi, chỉ cần Thạch Hạo đấm ra một quyền là đệ tử kiệt xuất nhất trong tộc sẽ chết ngay.

Lúc này, bọn họ đột nhiên cảm thấy dù là thần phục cũng được, chỉ cần còn sống thì tương lai vẫn còn hi vọng.

"Đừng kích động, ráng nhịn xuống, ngàn vạn phải sống." Mấy người này sợ hãi nên thầm lẩm bẩm, việc này khiến tu sĩ các giáo đều chú ý.

Tiên cổ, bên trong tiểu thiên thế giới.

"Có thể nói cho ta biết, ngươi là ai không?" Lam Nhất Trần mở miệng.

"Hoang, đời sau tội huyết, Thạch Hạo." Thạch Hạo liên tiếp nói ra ba thân phận của mình.

Thân thể của Lam Nhất Trần run rẩy, giật mình nhìn hắn rồi lẩm bẩm: "Ta biết là đã đá vào tấm sắt cứng rồi mà." Không nói những thứ khác, chỉ

cần thân phận của Hoang cũng đủ khiến hắn thở dài ngao ngán rồi, bảo thuật Lôi đế vừa hiện thì sẽ khắc chế hắn tới chết.

Thạch Hạo không nhiều lời, sợ sẽ đả kích niềm tin của hắn.

Lạc Đạo thì vẻ mặt càng phức tạp hơn, dù thế nào cũng không nghĩ tới lại có thể gặp ngay vị Ma vương này, hung danh của tên này quá vang dội, đã chấn động cả thượng giới, ngay cả thứ thân của truyền nhân Tiên điện cũng bị hắn chém, nếu như hắn biết kẻ này là ai thì làm sao có khả năng sẽ ăn cướp giữa đường, mưu đồ thần dược của hắn chứ.

Cho tới những người nơi xa xa thì đều tê dại da đầu, bất kể là Hoang, hay đời sau tội huyết thì cũng không phải là người thường có thể hạ nhục, lập tức bọn họ nhanh chóng giải tán, ai nấy đều bỏ bạy.

Ở đời này, danh tiếng của Hoang quá lớn, từ khi ở bí cảnh Nguyên Thiên thì đã ăn qua sơ đại chứ đừng nói tới việc chiến đấu với Thiên Nhân tộc sau này.

Nếu như không phải là sơ đại, hoặc là chí tôn của một bộ tộc thì ai dám chọc giận hắn, cho nên đám người đều bị dọa chết khiếp và ra sức bỏ chạy.

"Ngươi... cũng là Hoang?" Bên cạnh, Hồng Hoàng lắp bắp, nàng cũng chỉ mới biết thân phận Thạch Hạo mà thôi, thì ra hắn đã sớm tới thượng giới này và tạo dựng nên uy danh hiển hách như thế.

Trên mặt đất, hai tên sơ đại đều cúi đầu, Lam Nhất Trần nhỏ giọng nói: "Ngươi sẽ không bắt chúng ta làm nô bộc cả đời chứ, nếu như vậy thì ta nguyện chết còn hơn!"

Thạch Hạo biết, sau khi hai người này biết thân phận của mình nên ngoại khí trong lòng giảm bớt không ít, cho nên mới có ý nghĩa như thế.

"Rời khỏi Tiên cổ thì ai đi đường nấy, không ai nợ ai, ở nơi này cũng không nhất định bắt các ngươi làm nô bộc, chỉ là muốn mời các ngươi hỗ trợ mà thôi, lúc các ngươi đi tìm tạo hóa cho riêng mình thì hãy tìm giúp ta thêm

vài cây thánh dược, thần tuyền bất tử gì đó, ta rất cần những thứ này." Thạch Hạo nói.

Hai người không nói gì, nói thì dễ nghe như vậy nhưng không bằng nói thẳng là xem bọn họ như thuộc hạ, là đối xử như nô bộc mà thôi.

Hai người thầm oán, có đạo hữu như thế này ư, thân thể gần như bị hủy, cả người gần như đứt đoạn.

Cuối cùng, hai người bọn họ được thả ra, đồng ý cái gọi là "phối hợp với nhau" mà hắn nói ban nãy.

Xa xa, có một vài tu sĩ chưa hoàn toàn trốn đi nhìn thấy màn này thì khiếp sợ, hai sơ đại lại thần phục ư? Đây tuyệt đối là tin tức kinh người!

"Có người thu phục được sơ đại, đây là sự kiện cực lớn đó!" Bọn họ giật mình, việc này chắc chắn sẽ tạo nên sóng gió lớn.

Ngoại giới, tu sĩ các giáo cũng đang kinh hãi, mí mắt giật giật.

Cường giả của Lam Kim lĩnh cùng với mọi người của Lạc gia ở Xích châu đều thầm thở dài một hơi, tuy rằng nhân giệt trong tộc bị bắt và thành tôi tớ nhưng cũng coi như đã bảo vệ được tính mạng.

"Dù sao cũng là sơ đại, sao có thể yên tâm được đây?" Thạch Hạo khẽ nói.

"Dùng "Loạn Trận thuật" là được." Đả Thần Thạch nói.

Đây là một trận pháp rất huyền diệu, là trồng một hạt giống ở trong cơ thể, sau đó thứ này nảy mầm mọc rễ khống chế sinh tử của người bị trồng.

Hai tên sơ đại nghe thấy vậy thì sắc mặt đại biến.

"Được!" Thạch Hạo sau khi tìm hiểu rõ thì gật đầu.

"Ngươi..." Lạc Đạo và Lam Nhất Trần thối lui, vẻ mặt vô cùng khó coi.

"Dù sao chúng ta cũng không thân nhau lắm, ban đầu coi như sẽ khiến các ngươi uất ức thế nhưng sau này khi đã thân thiết thì chắc chắn sẽ mở ra cho các ngươi." Thạch Hạo mỉm cười.

Trên thực tế thì hắn vẫn luôn để ý tới hai người này.

Đáng tiếc, một người là kim loại, chắc chắc hầm không nát, không cách nào ăn được, còn một tên tuy rằng có chút Chu Tước huyết thế nhưng lại là hình người, cũng không cách nào ăn nổi.

"Nếu như giết chết thì ăn cũng chẳng được, quá lãng phí."

Nếu như để người khác này biết được suy nghĩ của hắn thì nhất định sẽ trợn tròn mắt, quá.... khác người, còn như hai người này biết thì nhất định sẽ tức tới ói máu.

"Trận pháp đã được phá, xin hai vị giúp đỡ cho." Thạch Hạo nói, mời bọn họ tiến vào lỗ hổng để ngắt lấy Hư Thiên thần đằng.

Hai người thở dài và không biết nói gì nữa, bước vào nhà không thể không cúi đầu, sống sót dù sao cũng tốt hơn bị giết chết.

"Xoẹt!"

Khi hai người đi vào thì một luồng kiếm khí sắc biến đột nhiên bùng phát chém Lam Nhất Trần thành hai đoạn, đại trận rung lên ầm ầm bắt đầu bùng phát uy thế.

"Mưu đồ với ta?"! Đả Thần Thạch tức giân.

Hiển nhiên, đại trận bị phá kia phát sinh biến hóa, Hư Thiên thần đằng dụ hoặc người khác tới để huyết tế hòng khiến địa trận phát sinh dị thường, lúc này đã bị khuấy động.

Đả Thần Thạch sớm đã đoán ra, sau khi huyết thế thì đại trận rất có thể sẽ nhanh chóng tan rã hoặc cũng có thể sẽ xảy ra dị thường và trở nên rất

mạnh, hiện giờ tình huống sau đã đúng.

Lam Nhất Trần lăn lộn ra ngoài, Lục Đạo cũng tái nhọt mặt mày.

"Chuyện gì xảy ra thế?" Bọn họ gào thét, đây hầu như là chịu chết.

"Xảy ra chút biến cổ, sẽ giải quyết nhanh thôi." Đả Thần Thạch nói.

Hai nửa thân thể của Lam Nhất Trần nhanh chóng hợp lại với nhau, bởi vì là chất lỏng kim loại nên nơi giao nhau bắt đầu bóng chảy rồi liền khiết lại, sau đó không bao lâu thì trở lại như ban đầu.

Thứ năng lực này khiến Thạch Hạo giật mình, quá biến thái mà, tựa như bất tử thân vậy, bản thân là sơ đại nên đều có thủ đoạn cùng bản lĩnh phi phàm.

"Việc này tiêu hao nguyên khí cực lớn." Lam Nhất Trần nhìn ánh mắt phát sáng của hắn thì thấy đau cả đầu, thật sự rất sợ Thạch Hạo sẽ lấy mạng của mình để lấp kín trận pháp, mạnh mẽ xông vào hái dược.

Thạch Hạo gật đầu rồi không nói thêm gì nữa, hắn đã dùng Trùng đồng quan sát thật kỹ, chỉ cần đánh nát nguyên thần của Lam Nhất Trần thì tên này sẽ chết ngay, dù là có bất tử thân thì cũng chẳng hề có hiệu lực.

"Ầm!"

Đại trận phát sáng, các ký hiệu không ngừng lấp lánh và tỏa ra khí thế kinh khủng.

Việc này khiến cho mọi người kinh ngạc, cây thần dược này quả nhiên đã thành tinh, lại còn hiểu được các vận chuyển trận pháp, vận dụng sức mạnh huyết tế.

"Muốn đấu với ta, mày còn non lắm, chút nữa chém đứt rễ của mày, nhai nát thân cây của mày, để xem còn lớn lối như thế nào nữa." Đả Thần Thạch uy hiếp.

Bên trong vườn thuốc có một cây thần dược đang phát sáng và không ngừng "bò" qua lại.

Nó dài hơn một mét, to như ngón cái, trắng bóng như tuyết với khí tức sinh mệnh rất phồn thịnh, mùi thuốc tỏa ra nồng nặc, ánh bạc sáng rực tựa như là một con rồng con mọc ra những lá cây trông rất sống động.

Lúc này, những phiến lá của nó run rẩy, lộ vẻ sợ hãi.

"Đừng phản kháng, mày trốn không được đâu, nếu không làm loạn thì tao chắc chắn sẽ lưu lại thân cây, để mày sống tiếp." Thạch Hạo nói, một cây thần dược với giá trị vô lượng, cả thế gian khó cầu này thì hắn cũng không muốn tuyệt diệt, chỉ muốn lấy một chút dược là tốt rồi.

Việc khiến người khác kinh ngạc chính là, Hư Thiên thần đằng trắng như tuyết này lại gật đầu, thân cây đung đưa tựa như đáp ứng.

Quả nhiên, Đả Thần Thạch rất dễ dàng loại bỏ đi những cản trở cuối cùng.

"Mày tự mình tới đây đi." Thạch Hạo dẫn mấy người thủ ở bên ngoài.

Rễ của Hư Thiên thần đằng cũng có màu trắng bóng gần như trong suốt, hào quang nhu hòa tựa như mộng ảo, những cọng rễ của nó tựa như rồng đang bơi lội, nhanh chóng bám trên mặt đất rồi lao ra ngoài.

Nó rất nghe lời, từ lỗ hổng của đại trận bò về phía Thạch Hạo.

"Vèo!"

Đột nhiên, Hư Thiên thần đằng đâm thẳng vào trong lòng đất, nó muốn độn thổ chạy trốn.

Loại thần dược này chỉ còn thiếu chút nữa là có thể phi thiên thế nhưng thuật độn thổ thì trên khắp thế gian này tuyệt đối ít có người sánh bằng, tốc độ độn thổ nhanh tới khó tin.

"Đáng tiếc mà!"

Lúc này, dù là Lam Nhất Trần hay là Lạc Đạo đều cảm thấy tiếc nuối, một cây thần dược cứ thế biến mất như thế, dù là ai cũng sẽ cảm thấy không vui.

Dù là đám người oán hận Thạch Hạo ở ngoại giới cũng thở dài, một cây thần dược đã chạy thoát khiến người khác tiếc hận và đau lòng không thôi.

Đương nhiên, cũng có người cười trên nổi đau của kẻ khác, dù sao Thạch Hạo cũng đã tổn thất một cây thần dược chứ không phải là bọn họ.

"Vèo!"

Đột nhiên, ánh trắng lóe lên, Hư Thiên thần đằng lại xuất hiện vọt lên từ trong mặt đất, rồi nhanh chóng bỏ chạy vào trong đại trận.

Bịch một tiếng, nó đánh thẳng lên trên màn ánh sáng, không cách nào trở lại trong được.

"Nhóc con, biết ngay mày sẽ không chịu khuất phục mà, dù là con đường dưới đất cũng đều bị ta bố trị trận pháp cả rồi, trốn không được đâu." Đả Thần Thạch dương dương tự đắc.

Sau khi phát hiện được điểm kỳ lạ của cây thần dược này thì Thạch Hạo đã cố ý dặn Đả Thần Thạch phải cẩn thận, âm thầm bố trí trận pháp ở bên dưới mặt đất.

Xoẹt một tiếng, Thạch Hạo vung tay với tốc độ cực nhanh tóm cây này vào trong tay, toàn thân nó hoàn mỹ, trắng bóng trong suốt hơn cả dương chi ngọc, hào quang chiếu tỏa, hương thơm nồng nặc khiến Thạch Hạo như muốn bay bổng, như muốn mọc cánh thành tiên vậy.

Mỗi lỗ chân lông của hắn đều đang hấp thu mưa ánh sáng, đó chính là vật chất thần tính khiến toàn thân khoan khoái, loại dược tính này đã vượt quá sức tưởng tượng của mọi người.

Tới đây thì Thạch Hạo mới thở dài một hơi, hắn cũng không nghĩ tới cái cây này lại khó bắt tới thế, may mà không bất cẩn nếu không nó đã chạy thoát rồi.

"Việc này... đã bắt được?!" Lạc Đạo nhịn không được nuốt ngụm nước miệng, một cây thần dược vô thượng lại nằm trong tay của một người.

Nên biết, dõi mắt nhìn khắp ba ngàn châu thượng giới thì có được mấy đại giáo sở hữu được thần vật hi thế như vầy, một khi có "ngụy Thần dược", Hư Thiên thần đằng như thế này xuất thế thì dù là đạo thống cổ xưa cũng trở nên điên cuồng.

Ngoại giới cũng trở nên sôi sục, đừng nói là Chân Thần, Thiên Thần, dù là đám Giáo chủ thì ánh mắt cũng đều thay đổi, thâm sâu khó lường, khí tức bên ngoài cực kỳ kinh người.

Nếu như có thể vào được thì chắc chắn sẽ có một trận chiến!

"Có... thật hay không đây, lại bắt được một cây thần dược vô thượng." Đôi mắt của Hồng Hoàng phát ra ánh sáng kỳ lạ, cảm thấy mình tựa như si dại, tựa như đang mơ vậy.

Một cây thần dược này đủ khiến tu sĩ ba ngàn châu trở nên cuồng dại, cứ thế rơi vào tay của Thạch Hạo, việc này khiến Hồng Hoàng cảm thấy mình đang nằm mơ.

Hư Thiên thần đằng dài hơn một mét quấn trên cánh tay của Thạch Hạo, nó trắng bóng như tuyết, ánh sáng thần thánh hóa thành một vầng mặt trời máu trắng, ngay trung tâm tựa như có một con chân long đang ngủ đông.

"Đạo của ta có hi vọng rồi!" Trong lòng của Thạch Hạo kích động, thu hoạch này không cách nào tưởng tượng được.

Hắn lấy ra một cái đỉnh rồi thu bảo thổ trong vườn thuốc kia vào trong, sau đó đặt Hư Thiên thần đằng vào trong đỉnh rồi cất đi, hắn sẽ không hề nhường cho Hồng Hoàng, cây dược này hắn nhất định phải mang đi, giữ lại

để sau này bế quan mà dùng.

"Ta đi tìm Lam Vũ, Oánh Oánh." Hồng Hoàng nói lời tạm biệt.

Sau đó, Thạch Hạo hỏi Lam Nhất Trần và Lạc Đạo một vài tình huống bên trong Tiên cổ hòng phán đoán đôi chút tình cảnh.

"Hắc Ám thần tử, truyền nhân Tiên điện đều đã tiến vào nơi sâu nhất của những tiểu thế giới kia rồi, hiện tại cũng chưa hề xuất hiện, mà động tĩnh của mấy tên quái thai cổ đại kia cũng chẳng thấy đâu."

"Có người phát hiện, ở nơi sâu trong Tiên cổ có sào huyệt do một trong Thập Hung lưu lại cho nên đã có rất nhiều người tới đó."

Đây chính là tin tức quan trọng nhất mà Thạch Hạo đạt được từ hai người kia, hắn gật đầu rồi không nói thêm gì nữa.

Sau đó, Lam Nhất Trần, Lạc Đạo cũng rời đi.

Thạch Hạo ước định thời gian và địa điểm với bọn họ, nói rằng trong một khoảng thời gian nhất định thì cố gắng mang thánh dược về, dư bao nhiêu thì bọn họ có thể giữ lấy mà dùng.

"Đi thôi." Thạch Hạo mang theo Đả Thần Thạch và Hoàng điệp biến khỏi nơi đây, dùng tốc độ cực nhanh né tránh tất cả mọi người, sau đó yên lặng trở về con đường đá trước kia.

"Thiên địa là lò, vạn đạo là lửa, đốt thân thể, thiêu nguyên thần, xây dựng chân ngã." Thạch Hạo khẽ nói, hắn ngồi xếp bằng nơi đó, quyết định bế quan tăng lên thực lực của bản thân.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 830: Vượt Ải

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Con đường đá rất yên tĩnh, nó trường tồn từ tuyên cổ, ngoại trừ lúc đám thiên tài vượt ải đầy đông đúc thì những lúc khác đều vô cùng hoang vắng tới mức có thể nghe được tiếng kim rơi.

Từng làn khói hỗn độn mờ ảo, ba ngàn con đường đá này đều loang lỗ những vết tích năm tháng, nó yên lặng không chút tiếng động nào.

Thạch Hạo ngồi xếp bằng yên lặng suy nghĩ nơi đó, nếu như tiếp tục thì chắc chắn sẽ nguy hiểm tới tính mạng, tất cả mọi người ở cổ đại khi bước đi theo con đường này thì chẳng có ai có kết quả tốt cả.

Ánh đỏ hừng hực, đây là một cây thánh dược tựa như san hô đỏ, chính là chiến lợi phẩm đạt được từ trên tay của Minh tộc, hắn lấy ra rồi ném cho Hoàng điệp ở nơi xa.

"Tên khốn này, sao ngươi bất công thế hả, đấy là thánh dược đó, sao lại hào phóng cho người khác thế chứ, ta muốn lấy một vài cục đá từ ngươi mà lại vô cùng cực khổ." Đả Thần Thạch đau lòng nói.

"Mày không thấy ngại khi nói câu đó hả?" Thạch Hạo liếc xéo nó rồi nói tiếp: "Bất kể là Thiên Mệnh thạch hay là Hỗn Nguyên thạch thì chẳng phải đều khiến thượng giới khiếp sợ hay sao? Đều đưa cho mày cả rồi còn gì."

"Haizz." Đả Thần Thạch không được tự nhiên cho lắm nên ợ một tiếng, ngại ngùng không nói nữa.

Hoàng điệp hóa thành một chùm sáng vọt tới ôm chặt lấy bảo dược lấp lánh như san hô đỏ kia rồi bắt đầu nhai nuốt, đồng thời nó cũng không quên biểu đạt lòng cảm ơn về phía Thạch Hạo.

"Ta từng nói, khi tiến vào Tiên cổ này thì nhất định tìm các đại dược để cho mày lột xác mà."

Lúc ở đảo Ác Ma thì Hoàng điệp đã giúp hắn làm một việc rất trọng đại, dẫn theo một đại quân trùng tộc càn quét và tác dụng cùng với uy thế lúc đó khiến hắn ngây dại không thôi.

Ngoài ra, Thạch Hạo cũng muốn nhìn thử, Hoàng điệp trong truyền thuyết sau khi lột xác và trưởng thành thì sẽ kỳ lạ tới cỡ nào, sẽ mạnh mẽ ra sao.

Căn cứ theo những dòng mờ ảo được ghi chép trên cốt thư thì trong lịch sử cũng chỉ xuất hiện một con Hoàng điệp, nó tới từ nơi sâu nhất trong khu vực không người ở thượng giới này và sau đó nó xuống hạ giới.

Chiến tích của nó rất ít, chỉ hơi nhẹ vung cánh là đủ khiến ba vị Thiên Thần hóa thành bột mịn, chính vì thế nên mới bị người đời ghi nhớ.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là người ở hạ giới nhớ kỹ mà thôi.

Ở thượng giới thì những truyền thuyết gắn liền với nó cũng không nhiều, có một vài người từng thấy có tung cánh bay lượn, phong thái vô thượng khi vỗ cánh giết Thiên Thần.

"Lôi kéo tới một trăm lẻ tám ngọn hỏa diễm thế nhưng vẫn không có hiện ra chỗ đặc biệt gì." Thạch Hạo khẽ nói, sau đó sờ sờ cánh tay của mình, nơi đó có những vết sẹo và máu.

Lúc quyết đấu với Lạc Đạo, sợi tóc của đối phương đột nhiên quấn chặt lấy cánh tay của hắn nên đã tạo ra chút thương tổn nhất định, tuy rằng không nguy hiểm tới tính mạng thế nhưng dù gì cũng mang chút thương tích.

Thạch Hạo nghĩ lại, hiện giờ nếu lấy hỏa diễm đạo tắc trên những con đường đá này để đốt cháy bản thân thì cũng không cách nào thể hiện ra được chỗ nghịch thiên được. Sự mạnh mẽ hiện tại của hắn là hoàn toàn dựa vào căn cơ của bản thân, là tích lũy từ trước tới nay.

"Nếu như là đốt cháy mấy trăm tới ngàn ngọn lửa, vào lúc ấy không biết có dị tượng gì khác không đây?"

Nhưng mà chỉ mới một trăm lẻ tám ngọn đã khiến hắn bị thương cháy khét cả thân thể rồi, nếu như mấy trăm mấy ngàn ngọn thì sẽ kinh khủng tới cỡ nào!

Thạch Hạo biết, con đường của hắn chỉ mới bắt đầu, tất cả cũng chỉ vừa cất bước mà thôi, nguy cơ thật sự và thử thách sinh tử còn ở phía sau.

Nếu không, tại sao nhiều tu sĩ tuyệt diễm ở xưa kia khi bước lên con đường này thì không tọa hóa cũng phế bỏ, đều xảy ra chuyện ngoài ý muốn cả.

"Bắt đầu thôi!"

Thạch Hạo tĩnh tâm ngưng thần, bắt đầu bế quan.

Trong mấy ngày tiếp theo, hắn không hề nhúc nhích tựa như đã hóa đá, không hề có chút gợn sóng nào.

Hắn đang điều tiết đồng thời chữa những vết thương trước kia cho lành hẳn, sau đó dùng tư thái cao nhất tiếp tục vượt ải, nhen nhóm đạo hỏa, thực hiện lột xác.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, sương mù mờ ảo tán loạn.

Sau năm ngày, trên con đường đá không còn giữ nổi vẻ yên tĩnh nữa, từng ánh sáng yếu ớt từ những con đường trôi nổi rồi hóa thành phù văn tràn về một nơi nhất định, quấn quanh lấy thiếu niên kia.

Một ngọn, hai ngọn....

Rất nhanh, một trăm lẻ tám ngọn lửa bốc lên nhấn chìm lấy hắn, nơi đây trở nên hừng hực.

Khi nhìn kỹ thì có thể thấy rõ, bên trong những ngọn lửa này có ẩn chứa chi chít các ký hiệu, hoa văn đan dệt diễn hóa thành ánh lửa hừng hực bao vây lấy Thạch Hạo.

Hắn đã trải qua một trăm lẻ tám ngọn lửa này, hiện giờ chỉ là lặp lại nên không có tổn hại tới thân thể.

"Tiếp theo thì mới gọi là nguy cơ thật đây." Thạch Hạo hít sâu một hơi, lập tức ánh lửa dâng lên tràn vào trong miệng của hắn thông qua mũi, cả người hừng hực thần diễm.

Keeng keeng!

Thạch Hạo xây dựng nên chiếc lò, lấy thiên địa làm vật liệu, dùng hư không để xây nên một tòa "báu vật" hòng rèn luyện chính mình.

Hư không vặn vẹo và mơ hồ đi, một chiếc lò từ từ thành hình bao vây lấy hắn ở trung tâm, sau đó bắt đầu rút lấy sức mạnh của trời đất để hóa thành khí cổ điển nhất.

Những con đường đá khác cũng bắt đầu phát sáng, phù văn lan tràn và ánh lửa ngưng tụ đốt cháy chiếc lò kia, ánh sáng cao tới vạng trượng xông thẳng vào trong tầng mây.

Vùng đất cổ không còn yên tĩnh nữa, thử thách sinh tử của Thạch Hạo bắt đầu, đạo hỏa được tăng thêm, từng ngọn từng ngọn, vừa như là xích thần hi vọng lại cũng như là xích thần tử vong vờn quanh cuốn tới.

"Một trăm lẻ chín, một trăm mốt...."

Một ngọn lại thêm một ngọn, thời gian trôi đi thì đã tới một trăm năm

mươi ngọn, Thạch Hạo bắt đầu cảm giác nóng rực khó chịu nổi nữa, tựa như bị thiêu đốt vậy.

Đây quả nhiên là rèn luyện giữa sống và chết, vừa mới thêm có mấy chục ngọn mà thân thể đã bị thương như vầy, mà sau này còn nhiều hơn nữa thì sẽ ra sao?

Hắn không hề ủ rủ và cũng chẳng hề nản lòng, tin chắc cứ tiếp tục từng bước một thì sẽ thành công, trong lòng ôm ấp hi vọng, thần quang trong mắt trong veo, niềm tin đầy kiên định như trước.

Một trăm bảy mươi ngọn, ánh lửa đốt trời cao!

Thời khắc này, hết thảy mọi người ở ngoại giới đều thấy cảnh này thì biến sắc, thêm mấy chục ngọn mà uy thế lại tăng lên cả đoạn dài như vầy.

Nơi đó, ngọn lửa hừng hực nhấn chìm tất cả, đạo văn dan dệt tựa như tia chớp, nơi đó kinh khủng khiến người khác chỉ cần nhìn cũng đã nổi da gà sợ hãi rồi.

"Bụp!"

Trong miệng của Thạch Hạo phun ra một ngụm máu đen, xu thế của ngọn lửa này quá dồi dào nên đã đốt chiếc lò thiên địa kia trở nên vặn vẹo.

Hắn nhịn đau yên lặng quan sát phù văn, đạo tắc trong ánh lửa kia, hắn không muốn lặp lại con đường của tiền nhân, chỉ là quan sát và lấy chúng nó làm lửa, đốt cháy bản thân để hình thành chân ngã cho mình.

Một trăm tám mươi ngọn lửa, thân thể của Thạch Hạo xuất hiện một vài lỗ thủng vô cùng kinh khủng, mấy chục ngọn lửa mới bắt đầu tiến vào trong thân thể, rọi sáng toàn thân của hắn.

Là gian khổ và cũng là cơ duyên, đạo văn đốt xương, mấy chục loại đạo tắc quấn chặt khiến trong cơ thể hắn phát ra tiếng tụng kinh, chấn động ầm ầm.

Thời gian trôi qua, chính bản thân Thạch Hạo cũng không biết đã qua bao nhiêu ngày thì hắn đã bắt đầu đốt tới ngọn lửa thứ hai trăm, thân thể trở nên khô quắt suy yếu vô cùng, gần như muốn cắt đứt sinh cơ vậy. Cả người hắn cháy đen, còn nghiêm trọng hơn cả lần trước kia, trên người có rất nhiều lỗ thủng thông suốt từ trước ra sau.

Hắn ngồi yên lặng nơi đó, thân thể tịch diệt thế nhưng con mắt lại lấp lánh ánh sáng kinh người tựa như ngọn hải đăng chiếu sáng nơi này.

Hắn không tiếp tục thêm ngọn lửa nào nữa mà yên lặng chịu đựng, tỉ mỉ thể ngộ, mặc cho hai trăm ngọn lửa kia lưu chuyển đốt cháy máu và xương, còn hắn thì yên tĩnh bất động.

Mãi cho tới tận mấy ngày sau thì hắn mới thích ứng được với việc đốt cháy này, thân thể không còn bị thiêu đốt nữa, lớp da dán sát vào xương, rất nhiều dấu ấn hoa văn bên trong ánh lửa kia cứ như là rồng đang bơi lội chảy về toàn thân của hắn vậy.

Thạch Hạo cảm thấy như mình siêu thoát, tuy rằng bản thân gần như bị đốt tới hủy đi nhưng phảng phất như đã xem kỹ hết những thứ này, có lúc sẽ quên đi đau đớn và chỉ còn cảm ngộ với Đạo mà thôi.

Rất lâu sau, hai trăm ánh lửa tắt, chiếc đỉnh mờ đi, Thạch Hạo hạ xuống trên mặt đất.

"Nhóc con, ngươi điên rồi à?" Đả Thần Thạch vọt tới, Hoàng điệp cũng không còn gặm thánh dược nữa mà hóa thành chùm sáng vọt tới bên cạnh hắn đầy lo lắng.

"Không sao." Thạch Hạo đứng dậy.

Ngoại trừ có hình người ra thì hắn gần như chẳng ra hình dạng gì cả, làn da đen xì nứt toác, hốc mắt sâu hoắm, thân thể khô quắc.

Đồng thời, trong cơ thể có tới hai trăm nơi phát sáng, ánh lửa hừng hực, vẫn không ngừng đốt cháy như trước.

"Chút vết thương nhỏ mà thôi, dưỡng thương hai ngày là khỏe lại ấy mà." Thạch Hạo nói, đây chắc chắn không phải là vết thương nhỏ, thân thể xuyên thủng từ trước ra sau, nghiêm trọng vô cùng.

Có thêm hai trăm ngọn lửa, uy lực cũng không chỉ tăng lên chút như vậy!

Nếu như không phải hắn đã thành thần nên thực lực tăng mạnh thì tuyệt đối sẽ trở thành tro tàn, hoàn toàn chết đi!

"Ta không còn thời gian nữa rồi, tất cả mọi người đều đang tăng tiến đạo hạnh, hiện giờ việc quan trọng nhất là phải chữa khỏi vết thương." Thạch Hạo lấy ra một cây thánh dược.

Hiện giờ không còn thời gian để do dự đắn đo nữa, mặc dù là thánh dược báu vật thế nhưng hiện giờ đều trở thành thực phẩm cả.

Đả Thần Thạch, Hoàng điệp lùi lại không nói vì nữa, chỉ đứng bên hộ pháp và quan sát hắn thật kỹ.

Một cây thánh đằng đen dài nửa mét xuất hiện trong tay của Thạch Hạo, tất cả phiến lá đều có hình con chó, đây chính là Khuyển Diệp đằng, khi những chiếc lá tung bay theo gió thày ánh đen hừng hực đồng thời phát ra tiếng rú của chó ngao.

Thạch Hạo nuốt từng chiếc lá xuống, cả người phát ra ánh đen, đây chính là tinh hoa dược tính nồng đậm không ngừng hướng về tứ chi bách hài để bù đắp những hao tổn, chữa trị thương thế cho hắn.

Thánh dược, có thể khiến người chết sống lại, sở hữu những công hiệu nghịch thiên, còn có thể tẩm bổ nguyên thần.

Thạch Hạo nhanh chóng biến hóa, khí tức sinh mệnh dần mạnh mẽ hơn, lớp da bên ngoài nứt toác cũng tự chủ hấp thu tinh hoa trong thiên địa này, toàn bộ thân thể của hắn từ từ căng phồng lên.

Nhưng mà, cái giá phải trả cũng rất lớn, tốn mấy ngày trời, tốn nửa cây thánh dược thì những lỗ thủng trên người của hắn mới dần khép lại, dần khôi phục lại như cũ.

Nếu như là những vết thương khác thì chỉ cần ăn một miếng thánh dược là đã khỏi hẳn, nhưng hiện giờ hắn lại ăn tới nửa cây!

"Ngươi đang tự sát mà." Đả Thần Thạch nói, con đường này quá nguy hiểm, lúc này chỉ vừa mới bắt đầu vậy thì càng về sau thì càng gian nan hơn nữa.

"Con đường mà ta hướng tới vốn là như thế, bất kỳ một con đường nào cũng đều có gian nguy cả. Nếu như đơn giản thì đám người kinh diễm trong lịch sử kia đời nào phải chết, đời nào bị phế bỏ chứ." Thạch Hạo thở dài.

Hắn không trì hoãn thời gian nữa, tiếp tục bế quan rèn luyện bản thân.

Lúc này, hắn lại lôi kéo thêm một trăm ánh lửa nhỏ tới để nung đốt thân thể và nguyên thần, cả người lại khô quắc, thương thế càng nặng hơn.

Ba trăm ánh lửa, tầng mây trên cao đều bị đốt sạch, thứ này bao phủ tới tận trời cao.

Sau khi dừng lại thì Thạch Hạo tiếp tục ăn nửa cây Khuyển Diệp đằng còn sót lại kia, cùng với ăn thêm nửa cây Hoàng Kim thảo nữa, tương đương với việc ăn hết một cây thánh dược.

Bởi vì, tính huống càng nguy cấp hơn, cần phải bổ sung càng nhiều thánh dược càng tốt.

Khi bốn trăm ngọn lửa đốt cháy thì Thạch Hạo nuốt nửa cây Hoàng Kim thảo còn sót lại kia cùng với một cây Sa Mạc ngân, nhưng hắn cảm thấy vẫn thiếu chút nữa nên ngay lập tức hầm nhừ và ăn sạch mười mấy con giao long thì lúc này nguyên khí mới khôi phục lại.

"Thật là khủng khiếp, thương càng ngày càng nặng hơn, tiêu hao càng

ngày càng nhiều hơn, hiện tại ngươi chẳng còn chút thánh dược nào nữa, đã xài sạch rồi." Đả Thần Thạch nói.

Hoàng điệp bay tới rồi đưa cây thánh dược màu đỏ của mình cho hắn, cây này chỉ còn lại một chút nhỏ mà thôi.

"Không cần, tao vẫn còn có cây Hư Thiên thần đằng kia mà." Thạch Hạo vuốt ve nó rồi nở nụ cười hiền từ.

Thần dược kinh người, Hư Thiên thần đằng phát ra ánh sáng rực rỡ tựa như mặt trời vậy, nó cuộn mình ngủ bên trong chùm sáng ấy tựa như là một con chân long vậy.

Sau khi năm trăm ngọn lửa thiêu đốt thì Thạch Hạo suy yếu không cách nào tả nổi, nhưng sau khi ăn một chiếc lá trắng bóng như tuyết kia thì cơ thể hắn vang lên những tiếng ầm ầm, sau đó tinh lực nhanh chóng cuộn trào.

Sáu trăm ngọn lửa thiêu đốt thì Thạch Hạo ăn vào một chiếc lá cùng với cuốn lá thì mới khôi phục lại được.

Ánh lửa không ngừng tăng nhiều thì hắn càng cảm thấy thấy mình trở nên mạnh mẽ hơn!

Cảm giác này rất tuyệt với!

Khi chín trăm ngọn lửa cùng đốt cháy, lúc Thạch Hạo ăn Hư Thiên thần đằng thì lại nhìn thấy từng bức tranh, đây chính là những dấu ấn ẩn chứa trong lá cùng với thân cây dược này, lập tức hắn như hóa đá.

"Đó là gì?" Trong lòng hắn run bần bật, hình ảnh quá mức chấn động.

"Ngươi đã thề rằng, sẽ không ăn hết ta." Hư Thiên thần đằng dùng "gợn sóng" đặc biệt để nối liền với hắn.

Thạch Hạo gật đầu, nói: "Tao đã nói, sẽ không ăn sạch khiến cho mày tuyệt diệt, chỉ là lấy một chút lá đằng hòng trị liệu vết thương đại đạo của tao

thôi."

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 831: Quỷ Biến

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"Có sinh linh muốn trường sinh." Hư Thiên thần đằng nói cho hắn biết, những chữ này cứ như sấm sét bên tai vậy.

"Chuyện... gì đã xảy ra?" Trong lòng Thạch Hạo chấn động nhìn những dấu ấn kia rồi lại nhìn về phía Hư Thiên thần đằng, hắn không cách nào bình tĩnh được.

Hư Thiên thần đằng là một cây thần dược đã sống qua vô số năm cho nên thấy rất nhiều chuyện kỳ quái, quan sát rất nhiều người kinh diễm trên thế gian bước lên những con đường bất tử.

"Có người... có thể trường tồn cùng thế gian ư, có thể thật sự không chết ư?" Lời nói của Thạch Hạo khẽ run run.

Theo như hắn biết thì bất kể là Chiến đế hay là sáu đại Thiên Nhân Thái cổ cũng khó mà đi tới con đường này, dù là Ma tôn chí cao vô thượng ở đảo Ác Ma kia cũng đều thất bại.

"Tự mình nhìn đi." Hư Thiên thần đằng phát sáng, phương thức nối liền của nó rất đặc biệt, không phải lời nói mà cũng chẳng phải là thần niệm mà chỉ là phát ra một loại ánh sáng thì đã có thể giao lưu rồi.

Bao năm tháng qua nó đã thấy quá nhiều thứ, bởi vì là thần dược nên người sở hữu nó đều nhân kiệt vô thượng, từng lưa lại những dấu ấn không thể xóa nhòa được.

Thạch Hạo đưa tay sờ lên trên thân cây trắng bóng kia rồi yên lặng cảm ứng, nắm bắt những dấu ấn mảnh vỡ kia.

Hình ảnh ngắt quãng chứ không nối liền, hắn nhìn thấy một người, ánh mắt ấy, phong thái ấy khiến lòng người chết lặng, khó có thể diễn tả bằng lời được.

Đây là một người mặc áo xanh đang ngước nhìn trời cao, quanh thân là vạn tia lôi điện tựa như là sông lớn cuộn chảy, thế nhưng hắn lại chẳng hề sợ hãi trái lại há miệng hút thật mạnh, lôi điện tựa như biển kia đều bị hút hết vào miệng của hắn.

"Thiên kiếp!" Thạch Hạo tin chắc cái kia tuyệt không phải là bí thuật Lôi đạo bình thường, mà là lôi kiếp thật sự, trời giáng thần phạt.

Ầm!

Lôi điện càng mạnh hơn bổ ầm xuống rồi hóa thành đại dương bao phủ nơi đó lại, toàn bộ bầu trời đều bị đè ép.

Việc này khiến Thạch Hạo chấn động, cần phải có điều kiện gì thì mới phát sinh kiếp nạn kinh tới mức này? Quả thật tựa như diệt thế vậy!

Mái tóc của người đàn ông áo xanh kia phấp phới, hắn chừng ba mươi tuổi, hai mắt sâu lắng mang theo vẻ cổ xưa tang thương, có khí phách bễ nghễ thiên hạ, vô địch cả thế gian.

Rõ ràng, đây là một nhân vật vô thượng!

Đối mặt với đại kiếp nạn đang bao phủ cả thiên địa thì hắn chỉ tay điểm lên bầu trời, lập tức hư không nổ nát, ngàn tỉ lôi điện đều biến mất sạch sẽ!

Thủ đoạn và uy năng này quả thật không cách nào tưởng tượng nổi.

Mặc dù là những dấu ấn vỡ nát thế nhưng lại có uy thế cùng với khí tức tựa như xuyên qua vạn cổ rồi truyền tới nơi đây và khắc ghi sâu vào trong

lòng của Thạch Hạo, việc này khiến hắn chấn động.

Người này quá mạnh mẽ, ngay cả thiên kiếp mà chỉ cần dùng một đầu ngón tay thì đã có thể ngăn cản được rồi.

Tiếp theo, khí hỗn độn sôi trào, những lôi điện từ trên trời cao hạ xuống kia chợt thay đổi và đi kèm là ánh sáng hỗn độn, cứ như là biển lớn đánh mạnh xuống.

Người đàn ông áo xanh này vẫn dáng vẻ tự tin, ánh mắt sâu thẳm, hắn bay ngược lên trời, xông thẳng vào trong vũ trụ sao trời, lôi kéo tất cả lôi kiếp kia về phía vực ngoại.

"Hắn đang độ kiệp hay là muốn trở thành trường sinh bất tử?" Thạch Hạo nghi ngờ.

"Hắn đứng ở đỉnh cao nhất của thần đạo, vượt qua thiên kiếp thì có thể bất tử." Hư Thiên thần đằng nói.

Thạch Hạo ngưng thần, càng cẩn thận cảm ứng những dấu ấn vỡ vụn này thì càng chấn động hơn, trong tinh không sâu thẳm ngoài vực ngoại, vô số ánh chớp hỗn độn tỏa sáng nhấn chìm nơi đó.

Một người áo xanh chợt biến lớn như người khổng lồ, thân thể được nhật nguyệt sao trời vờn quanh, hắn đang nghênh chiến thiên kiếp.

Sau đó lôi điệp bùng phát ra ánh sáng phi tiên chấn động thế gian, từ trước tới nay đã xuất hiện vài lần? Người áo xanh này rốt cuộc cũng bị thương, bị đánh tới mức máu tươi đầm đìa, đứt gân gãy xương và sau cùng là cháy đen.

Thế nhưng, hắn vẫn còn sống, khi ánh chớp biến mất thì coi như hắn đã xông qua cửa ải cuối cùng.

Nhưng đúng lúc này, bầu trời của vũ trụ này nứt ra, từng tia sương mù xám lan tỏa bao phủ nơi đó, tiếp theo người áo xanh kia ngửa mặt lên trời

gào thét.

Đồng thời, tựa như có thứ gì đó xuất hiện và chiến đấu với hắn.

Mơ hồ, Thạch Hạo nhìn thấy một cái móng vuốt đen thui hạ xuống, sau đó là huyết quang lóe lên, nơi đó sục sôi.

Khi tất cả trở nên yên tĩnh thì có một mảnh vải đen dính đầy máu, ngay cả lôi kiếp cũng không cách nào đánh nát được thứ này, khói xám cũng không thể nào hủy được nó, vật này đã chứng minh rằng, từng có một vị cường giả vô thượng tồn tại.

Ngoài ra còn có một cái đỉnh bị vỡ xuất hiện nhiều vết nứt thế nhưng lại mang theo một vài di vật dính đầy máu đỏ tươi nhằm về phía thượng giới, là truyền tin dữ về Diệp tộc.

"Hắn... thất bại rồi." Thạch Hạo than nhẹ, đây tuyệt đối là một nhân kiệt vô thượng.

Vùng tinh vực này mờ ảo, bởi vì từng ngôi sao lớn suy yếu rồi hủy diệt trở thành một khu vực tử vực, kết cục quá đáng sợ, kết thúc quá thê lương.

"Hắn là ai?" Thạch Hạo hỏi.

"Diệp Thiên Vũ." Hư Thiên thần đằng thở dài.

"Uhm? Nghe quen quen, hình như đã nghe qua đâu đó rồi." Thạch Hạo suy nghĩ sau đó là thất thần, đột nhiên ngẩng đầu nói: "Là người của Đế tộc họ Diệp thời thái cổ?"

"Chính xác, người mạnh nhất của gia tộc họ Diệp, cường giả vô thượng Diệp Thiên Vũ." Hư Thiên thần đằng nói.

Nó từng tận mắt thấy bởi vì nó ở trong chiếc đỉnh đó, thân là thần dược thế nhưng cũng không cách nào cứu vãn được tính mạng của nhân vật tuyệt diễm này, bởi vì không có bất cứ cơ hội nào.

"Đừng nói mày... được sinh ra trong Tiên cổ nhen?" Thạch Hạo kinh ngạc.

"Ta bị người khác mang vào đây." Hư Thiên thần đằng thản nhiên nói.

"Vậy còn mấy chùm dấu ấn vỡ vụn này..." Thạch Hạo nhíu mày, trong cơ thể của Hư Thiên thần đằng còn có những dấu ấn khác, cũng rất kinh người.

Một người đàn ông áo trắng với mày kiếm nhập tấn đang vung tay đá chân, mạnh mẽ như vượn, ngạo nghễ thiên địa, bế nghễ vạn cổ.

Cũng là một màn bi kịch như trước, vị nhân kiệt cái thế này cũng tiến vào nơi sâu trong vũ trụ, được ngân hà vờn quanh, ngạo thị Cửu thiên Thập địa, há miệng hét dài là ngân hà rung động, ngôi sao nổ tung.

Hắn bị đánh tới mức be bét máu thịt thế nhưng vẫn kiên trì tới cuối cùng và thành công, tới lúc ánh chớp biến mất thì nguyên thần của hắn xông ra ngoài, muốn dùng những ánh chớp còn sót lại để gột rửa.

Nhưng đúng lúc này, một màn bóng tối thổi qua bao phủ nơi này.

Loáng thoáng có thể nghe được tiếng rống giận không cam lòng của một vị nhân kiệt vô thượng.

Khi nơi đó khôi phục lại yên tĩnh thì người kia vẫn còn, chỉ là nguyên thần óng ánh trước kia đã trở nên đen tối như mực, sau đó tiến vào trong đầu của người này và hắn đầy gian nan để bước ra... một bước.

Sau một bước này thì tòa tháp mà hắn dùng tính mạng giao tu chợt nứt toác, những mảnh vỡ này nhanh chóng nhằm phía ba ngàn châu.

Trong tinh không, con mắt người này đen kịt như nguyên thân của hắn liếc nhìn về phía thượng giới một cái, cứ thế đời sau cũng không còn nhìn thấy hắn nữa.

"Người này là ai?"

"Thượng cổ Hoàng tộc - Mô Vô Đạo." Hư Thiên thần đằng nói.

Thạch Hạo chấn động trong lòng, quả nhiên lại thêm một đại nhân vật nữa, hắn từng nghe qua người này trong những ghi chép trên cốt thư mà Tề Đạo Lâm đưa cho hắn, sinh linh này được cho là người mạnh nhất thời thượng cổ.

Chuyện gì đã xảy ra, người như thế này đang đi trên con đường đỉnh cao nhất thần đạo và chuẩn bị trường sinh, vậy tại sao đột nhiên sinh ra biến đổi kỳ lạ như vậy?

Nhớ lại thật kỹ những hình ảnh vừa nãy thì sau lưng của Thạch Hạo lạnh toát, luôn cảm thấy không đúng, chợt sinh ra sợ hãi, là điều bất trắc ư?

"Việc này cũng không phải do ta tận mắt thấy." Hư Thiên thần đằng nói.

Lúc nó khôi phục lại tự do thì bất ngờ phát hiện mãnh vỡ thần tháp của Mô Vô Đạo trong một dãy núi sông, sau đó nó cắm rễ ở bên trên thân tháp và rồi bắt lấy một chút hình ảnh vỡ vụn này.

Thạch Hạo lâu nay vẫn đắn đo về một vấn đề, Tiên cổ có người thành Tiên, trường tồn cùng thế gian, bất tử bất diệt, vậy kỷ nguyên này vì sao không ai có thể.

Hắn từng nhận được rất nhiều đáp án thế nhưng đều không đầy đủ.

Cắn cứ theo cốt thư ghi lại thì có rất nhiều cách nói.

Có người nói, kỷ nguyên này đã xảy ra vấn đề, không có thiên kiếp nên không thể viễn mãn, không cách nào bước ra bước cuối cùng kia.

Cũng có người lại nói, thời đại này khác trước, thứ gì cũng đều thay đổi cả, không có những điều kiện kia nữa.

Còn có người nói, từng có người kinh diễm nhất đã xác thực qua, một

khi bước ra bước kia thì sẽ dẫn tới việc vô cùng kinh khủng, xảy ra chuyện không cách nào tưởng tượng được.

Bây giờ nhìn lại, cách nói sau cùng khiến người khác kinh sợ, bởi vì những dấu ấn vỡ vụn trong cơ thể của Hư Thiên thần đằng đều chỉ về nhận định này, thật sự sẽ có "Quỷ biến*".

(*): Biến đổi kỳ lạ.

Rất nhanh, hắn lại nghĩ tới Ma tôn ở đảo Ác Ma, cũng là như thế này.

Kỷ nguyên này, không phải không thể trường sinh mà là bởi vì có biến cố kỳ lạ!

"Đã xảy ra thứ gì chứ?!" Thạch Hạo nhíu mày, trong lòng cảm thấy lạnh toát, thiên địa này quá kỳ lạ, có quá nhiều chuyện không rõ khiến hắn bất an.

Hắn lại nghĩ tới Liễu Thần, nhớ lại lời nói của nó, khi bước ra bước kia thì sẽ không cách nào tưởng tượng được, sẽ có chuyện vô cùng kinh khủng xảy ra.

"Liễu Thần cũng đã trải qua?" Thạch Hạo chấn động, hắn nghe được cuộc nói chuyện giữa Liễu Thần và tiểu Tháp, khi đó cũng không quá để ý thế nhưng giờ nghĩ lại thì trong long khó mà bình tĩnh được.

Tiểu Tháp từng nói đầy ẩn ý, Liễu Thần khả năng là sinh linh sống sót duy nhất sau khi trải qua "những thứ kia"!

"Nếu như ngươi tuân thủ lời thề của mình thì ta sẽ nói cho ngươi một tin tức càng hữu dụng hơn nữa." Hư Thiên thần đằng lên tiếng với vẻ lo sợ, nó thật sự rất bất an, sợ Thạch Hạo ăn sạch nó.

"Lời tao nói ra thì luôn giữ lời, mày không cần phải sợ." Thạch Hạo nói.

"Ngươi đã đi tới con đường này thì hơn phân nửa sẽ gặp nguy hiểm, có thể xảy ra "Quỷ biến"." Hư Thiên thần đằng nói như thế thì càng khiến

Thạch Hạo ngẩn ngơ.

"Mày nói rõ đi."

Năm xưa, vốn Hư Thiên thần đằng đã khôi phục được tự do và sau đó nó lẻn vào khu vực không người, thân là thần dược nên thuật độn thổ của nó rất kinh người.

Đáng tiếc là lại không đúng lúc, lần đó "Tiên cổ" lại vừa khéo mở ra, búp hoa Tiên đạo bung nở, khu vực kia đâu đâu cũng có Tôn giả nên bị bắt lấy và mang vào trong Tiên cổ này.

"Ta đổi chủ tới mấy lần, từng đi theo Ngũ Quan vương, từng đi theo đại sư trận pháp."

Thạch Hạo nghe thấy thế thì kinh ngạc không thôi.

"Ta nói đều đúng cả, từng có người giống như người, thành thần khác với người khác, vô cùng nghịch thiên thế nhưng lại gặp quỷ biến."

Hư Thiên thần đằng từng đi theo một vị Ngũ Quan vương, đó là một thiên kiêu tuyệt diễm cổ kim, hắn muốn dùng bản nguyên Ngũ hành để thành thần cho nên đã sưu tầm khắp thiên hạ và cũng xuất thế tới năm lần.

Phàm là những thứ có quan hệ với Ngũ hành thì hắn đều quơ sạch về chất chồng như núi, ví như Hỗn Độn thổ, Thái Sơ thủy... mỗi thứ đều vô cùng nghịch thiên.

Kinh người nhất chính là, hắn từng chiếm được một bản nguyên nào đó được hình hành trước lúc khai thiên tích địa, nếu như dung hợp, dùng thứ này nhen lửa bản thân thì sẽ vang dội cả cổ kim.

Thạch Hạo nghe tới đây thì khá là kin ngạc, dùng bản nguyên Ngũ hành để gột rửa tiến hành lột xác, chắc chắn sẽ rất kinh người.

Ngũ hành, có thể bao quát tất cả!

Hiển nhiên, vị Ngũ Quan vương này vô cùng kinh khủng, là một nhân vật tuyệt diễm thiên cổ.

"Lần đó, hắn chỉ mới dung hợp tới "hai hành" thì đã xuất hiện điều bất trắc, vốn chỉ là thử nghiệm mà thôi, hắn muốn để tới đời này thì mới hoàn toàn quán thông Ngũ hành."

Nhưng không nghĩ rằng. lúc hắn đang thử nghiệm thì không biết đã xảy ra chuyện gì nên dẫn tới tai ương.

"Bất trắc gì thế?" Thạch Hạo hỏi.

"Xảy ra quỷ biến." Hư Thiên thần đằng nói, nó từng tận mắt nhìn thấy.

Lần đầu tiên, vị Ngũ Quan vương chỉ đối mặt với quỷ biến khá nhỏ nên hắn đã vượt qua được, vì chuyện này hắn cảm thấy kinh ngạc nên tiếp tục thử nghiệm, tiếp tục tiến về trước trên con đường này, vẫn như trước đã qua ải.

Nhưng những lần sau, hai mắt hắn mất đi những sắc thái rồi hóa thành màu tàn tro, sau đó người này rời đi, biến mất không thấy đâu.

Hư Thiên thần đằng không nói kỹ bởi vì lúc đó nó vô cùng sợ hãi nên trốn tút trong trận pháp, tựa như cảm nhận tai họa như Diệp Thiên Vũ ở thái cổ từng trải qua.

"Mày nói là, khi thành thần khác với những người khác thì sẽ xảy ra tai ương, có khả năng sẽ xảy ra bất trắc?" Thạch Hạo nhíu mày.

"Sinh linh tuyệt diễm, cường giả muốn vượt qua cổ hiền thì rất có thể sẽ phát sinh chuyện như vậy." Hư Thiên thần đằng nói, đây chính là suy đoán dựa trên những lần quỷ biến mà Ngũ Quan vương đã vượt qua.

Thạch Hạo nghe thấy vậy thì trong lòng cảm thấy bồn chồn.

"Trong lịch sử từng có một nhóm sinh linh tuyệt diễm vì muốn bước lên

con đường không giống ai, chết đều chết, phế đều phế, lẽ nào chẳng liên quan tới quỷ biến?" Hắn cau màu suy tư.

"Nơi này có tên là Tiên cổ, lấy thứ này làm tên là bởi vì có quan hệ với kỷ nguyên đã bị diệt trước kia, cũng chính vì thế nên mới càng xảy ra quỷ biến." Hư Thiên thần đằng nói.

Hiển nhiên, những chuyện nó biết không phải là ít.

Trên một kỷ nguyên, được mệnh danh là Tiên cổ, đã không hề còn tồn tại, chôn lấp trong quá khứ.

Nghe đồn, chỗ này có quan lệ với kỷ nguyên Tiên cổ đã bị hủy diệt kia.

Cho nên, nơi đây mới được gọi là "Tiên cổ", sử dụng cái tên trên một kỷ nguyên.

"Ở đây thì càng dễ xảy ra quỷ biến hơn, mà ngươi lại bước lên con đường khác người, tuy rằng hiện tại còn chưa đủ kinh thế nhưng mà nếu cứ tiếp tục nữa thì chắc chắn sẽ gặp chuyện ngay." Hư Thiên thần đằng nhắc nhở.

"Có cách giải thích này nữa à." Thạch Hạo ngớ ra, yên lặng suy nghĩ trong thời gian lâu thì ngẩng đầu, nói: "Ta cũng muốn xem thử thứ đó tới tột cùng là như thế nào."

Sau khi hắn tu dưỡng thật tốt thì tiếp tục vượt ải.

Lần này, tổng cộng có tới hơn một ngàn ánh lửa kéo tới đốt lấy thân thể của hắn, thiêu đốt nguyên thần của hắn, vùng thế giới này trở nên kinh khủng, thần quang nhấn chìm.

"Hả?"

Lúc này, tất cả mọi người ở ngoại giới đều kinh hãi, Thạch Hạo cũng không cách nào nhận biết dược, hắn biến mất trên cánh hoa Tiên đạo, không

cách nào hiện lên trên bia đá được nữa.

"Ghê gớm thật!"

Mọi người biết, con đường mà hắn đang đi rất bất phàm, cánh hoa Tiên đạo đã che giấu toàn bộ không cho bất kỳ ai quan sát.

Sau khi bị hơn một ngàn ánh lửa đốt cháy thì Thạch Hạo gần như tử vong, và khi ăn thần dược thì mới kéo tính mệnh về lại bản thân, thế nhưng vẫn chưa hề gặp chuyện gì nữa.

Hắn nghỉ ngơi dưỡng sức để xung kích một ngàn một trăm ánh lửa đốt cháy bản thân, nhưng lúc này Đả Thần Thạch cùng với Hư Thiên thần đằng bỗng hiên sợ hãi la hét cùng với phát ra gợn sóng kinh người.

"Chúng nó... quả nhiên lại tới nữa rồi, quỷ biến muốn xảy ra rồi!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 832: Kỳ Dị

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Trong hư không có chút dị thường, những chấn động khó tả xuất hiện tựa như gợn sóng, lại như gió tanh khiến ba ngàn con đường đá trở nên âm u tối tăm và lạnh lẽo.

"Ngươi đang nói cái gì?" Đả Thần Thạch thất kinh, nó và Hoàng Điệp còn có cả Hư Thiên thần đằng cùng nhau thủ ở nơi xa, hộ pháp cho Thạch Hạo, lúc này cũng đã cảm ứng được đôi chút.

"Để ta rời đi, thật sự ta không muốn đối mặt với cảnh tượng như thế này." Hư Thiên thần đằng run lẩy bẩy, từ người mạnh mẽ nhất thái cổ Điệp Thiên Vũ cho tới Ngũ Quan vương của hậu thế, nó không chỉ quan sát cảnh tượng này có một lần.

Thần dược, có thể sống qua vô số năm tháng, rất khó bị hủ nát diệt vong, do đó nó cũng đã chứng kiến hết chuyện cũ này tới chuyện cũ khác và khắc sâu trong trí nhớ.

"Tỉnh lại nhanh nào!" Đả Thần Thạch còn có Hư Thiên thần đằng hét lớn, muốn Thạch Hạo thức tỉnh trong trạng thái ngộ đạo kia, không muốn hắn đốt cháy bản thân mình.

Nguy cơ lan tới, có thể quyết định sống chết của hắn!

Một ngàn một trăm ánh lửa hội tụ lại, phù văn nhảy múa, ký hiệu thần bí như là sinh linh lấp lánh ánh kim loại, lưu chuyển khí tức đại đạo, hóa thành biển lửa pháp tắc.

Ánh lửa hừng hực, đốt cháy thiên địa!

Thạch Hạo ngồi xếp bằng, bị rất nhiều đạo hỏa nhấn chìm, cũng không biết nguy hiểm hơn trước đây bao nhiêu lần, chiếc lò thiên địa sớm đã bị đốt tới xiêu vẹo gần như sụp đổ.

Trên thực tế, trong lòng Thạch Hạo sớm đã cảm nhận được khác thường, từ những chuyện mà Hư Thiên thần đằng nói lúc nãy thì hắn càng ngờ ngợ hơn.

Chỉ là không ngờ tới, dị biến lại tới nhanh như vậy!

Không chút tiếng động, một ngàn một trăm ánh lửa thối lui, vô số ký hiệu tiến vào trong những con đường đá, nơi đây khôi phục lại yên tĩnh.

Mà lần này, tuy hắn gặp phải thương tích thế nhưng cũng không tới nổi chết đi, bởi vì hắn sớm đã ngậm một khúc Hư Thiên thần đằng vào trong miệng để phòng người bản thân rơi vào trạng thái khô quắt mà rước lấy chuyện kỳ dị.

"Đây là gì?" Thạch Hạo đáp xuống đất, cả người đen thui, tuy không ảnh hưởng tới sinh mệnh thế nhưng thân thể bị thương cũng không hề nhẹ, lúc này hắn nhìn về nơi xa.

Một tia sương mù màu xám phóng tới, tuy cách rất xa thế nhưng lại khiến người khác sinh ra dự cảm xấu, cảm thấy vẻ âm u lạnh lẽo kỳ dị đang tới gần.

Nơi đó rất mơ hồ, không cách nào nhìn thấy bóng người thế nhưng lại có một luồng khí tức sởn gai óc bao phủ khu cổ địa này.

Đả Thần Thạch rùng mình một cái, nó chưa hề gặp phải chuyện này, tuy nó không phải thân thể thế nhưng lúc này cảm giác tự như đang nổi da gà vậy.

"Lại xảy ra chuyện như vậy." Hư Thiên thần đằng mẫn cảm trước tiên,

nó từng chứng kiến hình ảnh bi kịch này nên khiến nó sợ hãi nhất.

Trên đường đá, những cây linh dược mà Thạch Hạo đã thả xuống ngay lập tức hóa thành màu xám trắng, sau đó hóa thành bột phấn cứ thế biến mất không thấy đâu nữa.

Chỉ là một luồng gió lạnh thổi qua, không hề có sinh linh và cũng không có gợn sóng kịch liệt nào thế nhưng lại xuất hiện cảnh tượng kỳ lạ như vậy.

"Thứ gì,mau ra đây!" Thạch Hạo ngậm một đoạn Hư Thiên thần đằng nên nhanh chóng khôi phục lại nguyên khí, thể phách phát sinh hào quang, thân thể bắt đầu căng phồng không còn khô quắt nữa.

"Cẩn thận..." Hư Thiên thần đằng run run.

"Các ngươi lui về sau đi." Thạch Hạo nói bọn chúng cách xa mình ra rồi lộ vẻ nghiêm túc nhìn về trước.

Điều đáng sợ nhất chính là không biết kẻ địch của mình ra sao, mà một vài người siêu phàm ở cổ đại đều chết vì thế nên khiến lòng hắn phát lạnh.

Sương mù màu xám mang theo vẻ âm hàn bay tới gần chỗ Thạch Hạo đứng, vào lúc này lông tơ toàn thân của Thạch Hạo đều dựng đứng hết, hắn cảm thấy như bị kim đâm vậy.

Không cần phải nói nhiều, đây là một bầu không khí kinh khủng không cách nào dùng ngôn ngữ để diễn tả được.

Vừa mới bị đốt cháy, bị hơn nghìn ánh lửa thiêu thân thể nhưng nay lại tựa như rơi vào trong hầm băng, là hai thái cực hoàn toàn đối ngược nhau.

Đây chỉ là mới bắt đầu, khi sương mù khó xám dần dày hơn thì vẻ u ám này càng tăng mạnh.

Ầm!

Đột nhiên, khói xám tuôn ra, từ bốn phương tám hướng trút lại đây, tất

cả lấp kín hết xung quanh khiến nơi đây trở nên mờ ảo.

Thiên địa biến đổi, vẻ lạnh lẽo tới mức tận cùng, ngay cả thân thể mạnh mẽ của Thạch Hạo mà cũng cảm giác như bị đóng băng, đồng thời lông tơ nổ lốp bốp, da gà nổi dày cả người.

Lúc này, vẻ kinh khủng phủ kín!

Cánh cửa địa ngục tựa như mở ra và tới gần nhân gian, nó xuất hiện ở ngay trước mặt Thạch Hạo, gần như đang chào đón và hút hắn vào trong.

Hai mắt hắn lấp lánh, những ký hiệu xuất hiện rồi hóa thành hai chùm sáng nhìn chằm chằm nơi đó, Thiên nhãn võ đạo tuy còn chưa hình thành thật sự thế nhưng như vậy cũng đã quá bất phàm rồi.

Nhưng mà, Thạch Hạo ngoại trừ nhìn thấy khói xám ra thì cũng không hề thấy bất cứ thứ gì khác, cũng không có sinh linh, cũng không có thứ gì để tả, cũng không hề thấy bất kỳ kẻ địch nào.

Hắn yên lặng không nhúc nhích, lấy bất biến ứng vạn biến.

Khói xám vờn quanh rồi bắt đầu ép sát lại hòng nhấn chìm hắn ở bên trong.

"Cẩn thận, nhất định không được để sương mù kia chạm vào người, dù là dính một tia thôi cũng không được!" Đây là nhắc nhở cuối cùng của Hư Thiên thần đằng, sau đó nó trốn về sau lưng của Đả Thần Thạch và không dám xuất hiện nữa.

"Vèo!"

Những làn khói trắng kia đột nhiên chuyển động mạnh rồi hóa thành từng tia tựa như xúc tu đầy kỳ lạ nhằm về phía Thạch Hạo, gợn sóng tỏa ra vô cùng kịch liệt.

Ầm!

Thạch Hạo bất động như núi thế nhưng Động thiên duy nhất đã mở ra, bên ngoài cơ thể hắn hình thành nên một màn ánh sáng sáng rực tựa như là mặt trời vắt ngang trên con đường đá kia để bảo vệ bảo thân.

Những màn khói xám này không có phá tan ngăn cản mà lại biến đổi, từng "xúc tu" trở nên thẳng tắp và đầy sắc bén, nó cứ như từng thanh mâu tử vong đâm thẳng về phía Động thiên duy nhất kia.

"Keeng!"

Rõ ràng chỉ là làm khói màu xám thế nhưng khi đánh lên trên Động thiên duy nhất thì lại phát ra tiếng kêu kim loại, sức mạnh lớn vô cùng!

Nơi đây trở nên bạo loạn, sương mù xám sôi trào hóa thành từng "xúc tu" từ bốn phương tám hướng nhằm về phía Thạch Hạo, nó muốn đâm thủng màn ánh sáng kia.

Thạch Hạo nhìn chằm chằm vào khói xám, thời gian dài như vậy rồi mà cũng chưa hề thấy sinh vật gì cả, chỉ có mỗi đám sương này đang công kích nên khiến ánh mắt của hắn biến lạnh.

"Ầm!"

Hắn bùng phát, "chính chủ" cũng chưa xuất hiện thì làm sao thu hắn được?

Trên thực tế, loại sương mù này đủ nghiền ép một đám cường giả vừa mới thành thần, người bình thường cơ bản không cách nào chống lại được, cũng chỉ có loại "Động thiên" của hắn thì mới có sức phòng ngự kinh người như vậy.

Thạch Hạo chủ động xuất thủ, trên người bùng phát ra từng bia chớp bổ về sương mù, hắn muốn đánh tan vật chất kỳ lạ này.

"Răng rắc!"

Ánh điện đan dệt sáng như tuyết, như đao bao phủ về bốn phía, đây là bảo thuật Lôi đế, từng tia chớp hạ xuống đánh thẳng lên trên màn sương mù kia.

Việc xảy ra lại khiến người khác giật mình, thứ này cũng không hề rút lui mà trái lại biến thành màu đỏ cứ như là máu và mang theo mùi tanh tưởi nghênh đón tia chớp rồi nhằm về Thạch Hạo.

Mơ hồ có thể thấy dược, bên trong sương mù đỏ như máu kia có một vài móng vuốt mờ ảo tựa như muốn xuyên thấu hư không vồ giết về Thạch Hạo.

Thứ kỳ lạ này khiến đám Đả Thần Thạch đứng nơi xa ngớ người, sợ hãi, là thứ gì vậy?

Chúng nó biết, đây nhất định không phải là thứ tầm thường nếu không thì làm sao có thể tồn tại từ thiên cổ, từ cổ đại tới hiện tại mà không hề tiêu tan, phá bỏ không ít đạo cơ của nhân kiệt.

Hư không run rẩy, sương mù ngưng tụ lại một chỗ, lần này nó đã hóa hình rồi!

"Hả?" Thạch Hạo kinh hãi.

Sương mù như máu này tập hợp lại thành một chùm rồi hóa thành hình dáng của con mắt đầy yêu tà, nó run run rồi bỗng dưng mở thật to.

"Xoẹt!"

Một vệt ánh sáng màu máu lao ra từ trong huyết mâu to như chậu rửa mặt kia, chùm sáng này đỏ sẫm đầy lạnh lẽo.

Keeng!

Thạch Hạo xuất thủ, tay cầm một thanh trường đao bằng lôi điện chém tới, hai bên va chạm thì tia lửa tung tóe, sau đó thanh Thiểm Điện đao trong tay hắn đột nhiên đỏ đậm như máu từ từ tràn về phía chuôi đao.

Thạch Hạo ném thanh Thiểm Điện đao kia đi phòng ngừa vật chất như huyết dịch kia chạm vào tay, bịch một tiếng, Thiểm Điện đao nổ tung gần con mắt ấy.

Con mắt màu đỏ tươi kia nhắm lại chứ không hề bị hủy diệt.

"Đây là thứ gì, là sương mù hay là sinh mệnh?" Thạch Hạo cau mày.

Huyết mâu lại mở, từng vệt sáng đầy đáng sợ lại lao tới.

"Cút!"

Thạch Hạo bùng phát, lôi điện như biển đồng loạt trút xuống, hắn thể hiện ra sức công phạt đầy mạnh mẽ của môn bảo thuật này.

"Cửu thiên Kiếp quang!" Thạch Hạo quát lên.

Giữa bầu trời xuất hiện lôi đình sáng rực, cũng không phải từng tia sấm chớp mà là từng chùm sáng này tới chùm sáng khác cứ như là thần phạt vậy.

Thủ đoạn công kích của bảo thuật Lôi đế đã được hắn thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn, đây là một môn bí pháp chí cường!

Chín luồng ánh sáng cùng đánh xuống, đẩy môn bảo thuật Lôi đế này về cực điểm, cứ như búp hoa đại đạo đang nở rộ, trong thời gian ngắn lập tức khiến đất trời sáng ngời.

Ầm!

Con mắt đỏ ngòm kia bị xuyên thủng, giây phút cuối cùng nó nhìn chằm chằm Thạch Hạo rồi cứ thế giải thể và tản ra, biến mất ở trên ba ngàn con đường đá này.

Nơi đây khôi phục lại vẻ thanh tịnh cứ như chưa hề xảy ra chuyện gì vậy, vẻ lạnh lẽo âm trần, cảm giác như địa ngục đang mở ra kia đã không thấy đâu nữa.

Thạch Hạo trầm mặc, tuy rằng vừa chiến đấu một trận thế nhưng vẫn không hề biết thứ gì đang công kích mình, việc này khiến hắn thấy không thoải mái, hiển nhiên đây cũng chỉ là thăm dò, cũng không phải là tử chiến thật sự.

"Đi nhanh, đừng tiếp tục nữa." Hư Thiên thần đằng thật sự sợ tới chết khiếp, nó trải qua chuyện này không chỉ có một lần cho nên đã lưu lại một nỗi ám ảnh khó mà xóa nhòa được.

"Ta muốn xem thử nó tới tột cùng là thứ gì, không thể vì sự xuất hiện của thứ này mà lại ngăn cản con đường, đạo của ta được!" Lời nói của Thạch Hạo đầy kiên quyết, ánh mắt kiên định.

Trên một kỷ nguyên Tiên cổ đã bị diệt lại có quan hệ với nơi này nên vô cùng dễ xảy ra bất trắc, có thể trốn về đâu?

Hơn nữa, hắn cũng không thể trốn được, sẽ không bao giờ dừng lại trên con đường mà mình đang theo đuổi.

Thạch Hạo điều tức, tĩnh tâm, hắn dẫn một ngàn một trăm ánh lửa tới thiêu đốt bản thân, tiếp tục con đường này bởi vì lúc nãy coi như là đã bị cắt ngang.

Cũng không hề có chuyện ngoài ý muốn gì, việc kỳ lạ cũng không có hiện ra.

Sau khi hắn ăn một chút Hư Thiên thần đằng thì lần nữa vượt ải, muốn đạp lên con đường của mình, để mình càng ngày càng mạnh hơn.

Vào lúc này, hắn chỉ có thể dựa vào bản thân, chỉ có thể trở nên mạnh mẽ thì mới có thể đối mặt với những kinh biến kỳ lạ.

Lúc một ngàn hai ánh lửa đốt cơ thể thì hắn vẫn vô cùng bình tĩnh, mãi tới khi bản thân bị khô quắt, ký hiệu nằm khắp nơi, có nguy hiểm tới tính mạng thì cũng không hề có dị tượng gì cả.

Hắn yên lặng khôi phục, mấy ngày sau hắn lại tiếp tục lôi kéo một ngàn ba ánh lửa, thời gian dần trôi qua nhưng vẫn yên tĩnh như trước, sau cùng thân thể hắn khô cứng rớt từ trên không trung xuống, miệng hít thở đồn dập rồi nuốt lấy thần dược mới thôi.

Tu dưỡng mấy ngày thì Thạch Hạo cảm thấy mình tựa như mạnh mẽ hơn trước, ánh mắt của hắn vẫn rất ôn hòa, nếu cứ tiếp tục như vầy thì sẽ rất có lợi với hắn, có thể ứng phó tốt với quỷ biến.

Thế nhưng Hư Thiên thần đằng càng lúc càng bi quan hơn, dựa theo lời nó từng nói thì càng yên tĩnh thì sẽ càng nhận lấy đợt bùng phát mãnh liệt hơn, nhất định phải hủy diệt đạo cơ của hắn.

Thạch Hạo chuẩn bị đã sung túc, lần nữa bắt đầu vượt ải, hắn dẫn tới một ngàn bốn luồng ánh lửa, từng con đường đá sáng lên khiến tình cảnh nơi đây rất phi phàm.

Mà cũng vào lúc này lại xảy ra dị biến!

Trong hư không xuất hiện mấy nhóm phù văn sau đó chúng dung hợp lại, ầm, cứ như là đốt cháy hư không khiến nơi đây bạo động!

Tiếp theo, chúng lại yên tĩnh và tiếp tục hợp lại hóa thành một chiếc đèn cổ lơ lững giữa trời, ánh lửa yếu ớt chứ cũng không hề mãnh liệt nhưng đủ chiếu rọi nơi đây.

Đặc biệt, nó lại lơ lửng cách đỉnh đầu Thạch Hạo trăm trượng, nó cứ như là một mốc tọa độ đang chỉ dẫn thứ gì đó.

Kỳ lạ, yêu tà... khí tức khó tả lưu chuyển.

Lúc này, trong thiên địa này trở nên yên tĩnh lạ thường, có thể nghe được cả tiếng kim rơi, ba ngàn con đường đá rơi vào trong vẻ tĩnh mịch.

Thạch Hạo nhìn chằm chằm nơi xa, hắn cảm giác được nguy hiểm đầy mãnh liệt, bởi vì cảm giác này gấp cả chục lần trước kia!

"Cộp, cộp..."

Trên con đường đá trống trải kia vang lên tiếng bước chân vọng lại đầy rõ ràng và cũng rất ghê sợ.

Nơi cuối đường xuất hiện một bóng người đang từ từ bước tới với nhịp điệu bất biến, một loại sức mạnh thần bí đầy ngột ngạt tản ra khiến người khác nghẹt thở.

"Chính chủ đã tới rồi ư?" Thạch Hạo nhìn về phía cuối con đường đá.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 833: Sinh Linh Kỳ Lạ

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Thân ảnh kia từ từ bước tới, bước chân có một loại nhịp điệu khó tả cứ như trống thần đang ngân vang văng vẳng trong trái tim của người khác!

Nếu như cường giả thành thần bình thường khi đứng ở đây đối mặt với tiếng bước chân này thì nhất định sẽ ho ra máu, bay ngược về sau, kẻ này hợp nhất với thiên địa, phóng thích uy thế kinh khủng.

Thạch Hạo ngưng thần đầy nghiêm túc, hắn biết đã gặp phải một đối thủ đáng sợ!

Sương mù màu xám tràn ngập tựa như địa ngục sâm la lâm thế. Tới gần, đây là một sinh linh hình người, hắn cất bước không nhanh thế nhưng lại đang súc địa thành thốn đã tới ngoài trăm trượng.

Người này dừng bước, sương mù màu xám nhấn chìm nơi đó không cách nào nhìn rõ được hình dáng, chỉ thấy một đôi mắt không tròng không ngươi đang tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo từ trong màn sương tràn tới.

Khói xám tản ra, Thạch Hạo dùng Trùng đồng thế nhưng cũng không thể nhìn xuyên được.

Hai mắt của sinh linh này không hề giống con ngươi mà cứ như là dao, không hề có chút tình cảm dập dờn nào mà cứ như là nham thạch đầy lạnh lẽo vậy.

Nếu như không phải nhìn thấy sinh vật này đang đứng nơi đó thì dù là

dùng thần thức cũng không cách nào cảm ứng được, bởi vì nó không có đặc thù của sự sống, không hề cảm ứng được chút tinh lực nào.

"Ngươi là ai?" Thạch Hạo hỏi, hắn không hề biết gì về quỷ biến cả cho nên vô cùng kiêng kỵ thế nhưng cũng muốn biết đang xảy ra chuyện gì.

"Cẩn thận đó, hắn chính là một con quái vật sẽ làm hỏng đi đạo cơ của ngươi. Xong rồi, màn bi kịch lại diễn ra, không cách nào qua được cửa ải này." Hư Thiên thần đằng run lẩy bẩy nói.

"Nói bậy gì thế hả!" Đả Thần Thạch quát lên.

Khói xám ngập tràn, người này tựa như là Ma thần tới từ địa ngục vậy, hắn đứng nơi đó tựa như là một vách núi đè ép hơi thở của mọi người.

Hắn không nói lời nào và cũng không biểu thị bất luận thứ gì, chỉ là ánh mắt càng thêm đáng sợ hơn nhìn chằm chằm Thạch Hạo, hắn cứ như tảng đá lạnh lẽo lại như con dã thú vậy.

"Ngũ Quan vương trước kia đã vượt qua, chẳng lẽ ta cũng không làm được à?" Thạch Hạo nói rồi liếc nhìn Đả Thần Thạch và Hư Thiên thần đằng, ý nói đừng lo lắng.

"Hoàn toàn khác, lần này rất nguy hiểm, quái vật có hình thể..." Hư Thiên thần đằng rất muốn chạy trốn, rời khỏi nơi này, không muốn trở về nữa.

Không có âm thanh, không có hô hấp, sinh linh hình người trong màn khói kia vô cùng hờ hững, cơ bản không thể cảm ứng được sóng sinh mệnh thế nhưng lại có uy thế khiếp người.

"Ầm!"

Hắn chuyển động, nháy mắt cánh tay phải đã giơ lên đánh tan một phần màn sương thì lộ ra thanh binh khí của hắn, đó là một thanh mâu cổ với loang lổ vết gỉ đồng, tràn ngập hơi thở của thời gian.

Thạch Hạo nhìn chằm chằm thanh chiến mâu này thì chợt rùng mình, đây tuyệt đối là một binh khí cổ, nhìn dáng vẻ của tên này thì bất kỳ thứ gì hắn xuất ra thì đều xa xưa, tựa như trường tồn cùng thời gian vậy.

Keeng!

Cánh tay ấy chấn động, chiến mâu đồng phát ra âm thanh kim loại rồi như được truyền từ trước cả khai thiên về đây, tựa như khuấy động cả dòng sông thời gian vậy.

Chỉ trong giây lát này, cả người Thạch Hạo căng cứng, lông tóc dựng thẳng, hắn cảm nhận được sự nguy hiểm tuyệt đối, là sự cảnh giác với địch thủ chí cường, sinh linh này quá kỳ lạ.

Hư không run rẩy, sinh linh cách trăm trượng kia một tay nắm lấy thanh mâu đồng chỉ thẳng về Thạch Hạo, chỉ trong nháy mắt thì thiên địa nơi đây tựa như run rẩy cả lên.

"Cẩn thận!" Đả Thần Thạch nhắc nhở.

"Chỉ cần hắn vẫn là sinh vật thì giết không tha!" Thạch Hạo lạnh giọng nói, keng, trong tay hắn xuất hiện chiến kích Hư không, lưỡi kích sáng như tuyết chỉ về phía xa.

Nhưng mà, khi hắn ngẩn đầu nhìn chiếc đèn bằng ly thì con mắt chợt lóe lên, đó là do quy tắc biến thành, thứ này trở thành một mốc tọa độ.

Cũng bởi vì thế nên mới hấp dẫn sinh linh này tới đây. Tất cả những thứ này có thể dùng lẽ thường để giải thích ư?

Dù nói gì đi nữa thì cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều, chỉ có một trận chiến mà thôi!

Từ khi xuất đạo tới giờ, Thạch Hạo đã trải qua rất nhiều đại chiến sống chết, thậm chí còn chết qua một lần, bị mai táng ở dưới đất vàng thì còn có gì đáng sợ hơn nữa chứ, dù cho nó có là "Quỷ biến" đi nữa.

"Xoẹt!"

Sinh linh kia chuyển động, một bước bước ra thì khoảng cách trăm trượng tựa như vài tấc, hắn nắm chặt chiến mâu đồng đâm thẳng mi tâm của Thạch Hạo, tàn nhẫn và chuẩn xác.

Việc này khiến trong lòng Thạch Hạo rung lên, tốc độ của đối phương không hề thấp hơn hắn, tựa như là tia chớp phá không, chớp mắt đã tới trước mặt.

"Coong!"

Hắn vung lên đại kích, lưỡi kích sáng như tuyết kia tựa sao chổi ngang trời chiếu sáng cả vùng thế giới này, hai mâu chạm nhau phát ra tiếng kim loại điếc tai.

Thời khắc này, con đường đá lay động, hư không trong thiên địa này uốn éo xuất hiện những vết rách.

Thạch Hạo rung lên bần bật, cánh tay tê dại, hai tai vang ù, sức lực của đòn đánh này quá lớn quả thật như muốn đánh nát cánh tay khiến máu huyết của hắn sục sôi.

Nếu đổi lại là người khác thì khỏi cần suy nghĩ nhiều, cánh tay này sẽ nổ tung, thứ sức mạnh này không cách nào chịu đựng được, vượt quá cực hạn của cánh giới này.

"Ầm!"

Đau nhức trong giây lát thì Thạch Hạo xoay chuyển chiến kích Hư không, chủ động thảo phạt chém thẳng về phía đối phương, một khe nứt to lớn xuất hiện khi lưỡi kích sáng bóng này lướt qua.

Đây là bảo kích được chế tác từ xưng Hư Không thú, cho nên uy lực vô vùng lớn!

Sinh linh này phản ứng cấp tốc, ứng biến cực nhanh, hai tay nắm chặt thanh mâu đồng rồi chém ngang về trước, dáng vẻ như đang liều mạng chống lại đòn đánh của hắn.

"Coong!"

Một đòn này hai người đều dùng hết sức lực của mình, mạnh mẽ và bá đạo tới cực điểm.

Tiếng rung chói tai phát ra, hư không nứt toác, ánh sáng rực rỡ nhất bùng phát chấn động cả trời cao, uy thế này đủ khiến những cường giả thành thần khác phải kinh hãi.

Cánh tay của Thạch Hạo đau nhức tựa như bị bẻ gẫy, gan bàn tay rách lìa, đây là đối kháng giữa thân thể, là đòn oanh kích với sức mạnh mạnh nhất, kết quả ngón tay của hắn đầm đìa máu tươi.

Lực đạo của đối phương quá mạnh!

Hắn ngẩng đầu nhìn thì bóng người kia đang lùi lại, trên đất lưu một búng máu đen với khí tức âm lãnh kèm theo một chút sức mạnh ăn mòn.

Hắn biết, gan bàn tay của đối phương cũng đã rách ra và có máu chảy xuống, thế nhưng không ngờ máu lại là màu đen, rất là kỳ lạ.

Hiển nhiên, sức lực cơ thể của hai người ngang hàng với nhau.

"Quỷ biến, những sinh linh khác nhau thì sẽ gặp sinh vật có thực lực khác nhau ư?" Thạch Hạo híp mắt lại.

"Xoẹt!"

Sau một khắc, sinh linh này chuyển động, hắn tựa như là sóng thần không cách nào ngăn cản được, tay cầm chiến mâu đồng nhanh chóng lao tới, mỗi lần đâm mâu là hư không đều bị xuyên thủng, sự đáng sợ không cách nào tưởng tượng được.

Lưỡi mâu của hắn không ngừng đâm về những chỗ yếu hại của Thạch Hạo, từ mi tâm tới yết hầu, xuống trái tim, thanh mâu đồng hoen rỉ kia hóa thành bóng mờ, tựa như là tia chớp mạnh mẽ tới cực đỉnh.

Chém giết kịch liệt, hai người tựa như tia chớp qua lại. nhanh tới mức người đứng ngoài không cách nào theo kịp bóng dáng, chỉ thấy hai cây binh khí va chạm bùng phát ra phù văn sáng rực.

Đồng thời, tiếng kim loại lanh lãnh nối liền vang lên, không ngưng không ngớt, vì thế có thể thấy được tốc độ của bọn họ nhanh tới mức nào.

"Coong!"

Rốt cuộc, sau khi một đòn này va chạm thì hai người tách nhau với khoảng cách trăm trượng, mỗi người đứng một phương.

"Ngươi... không sao chứ?" Đả Thần Thạch hoảng sợ.

Bởi vì, chỗ Thạch Hạo đứng nhỏ đầy máu tươi đang từ ngón tay của hắn chảy xuống, hai cánh tay co giật, lòng bàn tay rách nát, ngay cả những khe hỡ giữa các ngón tay cũng ứa máu.

"Không sao cả!" Thạch Hạo nói.

Sao không có chuyện gì được chứ? Va chạm cỡ này khiến cơ thể hắn chịu phải áp lực cực hạn, lực đạo vô cùng mạnh chỉ sơ sẩy chút xíu là cơ thể tan nát ngay.

Từ khi xuất đạo tới giờ, đây là lần đầu tiên hắn chém giết với một đối thủ có sức lực ngang với hắn.

Đối diện, sương xám phun trào, mặt đất cũng tràn đầy vết máu thế nhưng lại là màu đen, trông vô cùng khiếp sợ.

"Giết!"

Thạch Hạo hét dài một tiếng, cả người dâng trào kim quang, sấm chớp

vang giật, hắn hoàn toàn bùng phát, vận dụng sức mạnh mạnh mẽ nhất của mình.

Tay cầm chiến kích Hư không kèm theo là bảo thuật Lôi đế, đẩy sức chiến đấu của thân thể về đỉnh cao nhất rồi hợp nhất với bí pháp chí cường giết tới người đối diện kia.

Khói xám lượn lờ, khí tức của người kia thay đổi, hắn tựa như hóa thành một cái hố đen có thể nuốt chửng tất cả, sương mù kia cũng hóa thành đen khiến người khác run sợ, tựa như cánh cửa địa ngục đang mở rộng.

"Coong!"

Chiến kích trong tay của Thạch Hạo bị thanh mâu đồng kia ngăn lại, nhưng mà vô tận tia chớp do bảo thuật Lôi đến phát ra lại đánh hết vào trong đám sương mù đen kịt kia khiến nơi ấy trở nên cuồng điên.

Chuyện tình khiến người khác khiếp sợ lại diễn ra, vô số lôi đình tựa như đá chìm biển, sau khi tiến vào trong sương mù đen thì cứ thế biến mất, không thấy tăm hơi đâu cả.

"Chuyện gì thế?" Thạch Hạo khiếp sợ, trước giờ hắn chưa bao giờ gặp đối thủ đáng sợ như vậy.

Nên biết, đây chính là bảo thuật Lôi đế, được xưng là một trong những đại thần thông có lực công kích mạnh mẽ nhất thế gian, người cùng cấp thì ai có thể chống đỡ trực diện, dù có ngăn được thì có thể nào lại ngăn hết tất cả lôi điện?

"Ầm!"

Khói đen cuồn cuộn, sinh linh hình người kia không phải là không chịu thiệt, sau cùng cả người hắn bay ngược ra sau rồi va mạnh xuống con đường đá kia.

Thế nhưng, lôi điện lại biến mất sạch sành sanh, chưa hề xuyên thủng

lấy hắn, đây mới là chuyện tình đáng sợ và yêu dị nhất.

"Sao lại như thế?" Con ngươi của Thạch Hạo phát sáng cực kỳ, hắn cảm thấy mức độ vô cùng nghiêm trọng của sự viêc này.

"Giết!"

Hắn lần nữa vọt tới, lôi điện vạn trượng nữa giết về phía sinh linh kia, hắn không tin kẻ này có thể giải quyết toàn bộ.

Nhưng bất ngợ lại lần nữa xảy ra.

Đối phương lại giống như hắn, lại phát ra lôi điện thế nhưng tia chớp có màu đen, uy lực mạnh mẽ kinh khủng tận cùng, ngang ngửa với bảo thuật của hắn.

Hai loại lôi điện đánh vào nhau, thần quang dâng trào, thiên địa bạo động.

"Sao có khả năng chứ!" Xa xa, Đả Thần Thạch kinh hãi, làm sao lại xuất hiện đối thủ như vầy chứ, lại có thể chống được bảo thuật Lôi đế.

Một bên là tia chớp lấp lánh còn bên kia là tia chớp màu đen, hai bên công phá lẫn nhau, uy lực vô cùng mạnh mẽ, thậm chí phương tức xuất thủ cũng tương đối giống nhau.

Chém giết đầy kịch liệt diễn ra, nơi đây trở nên cuồng bạo, con đường đá rung động, lôi đình giữa hai người như biển, kinh khủng vô cùng.

Trong lòng của Thạch Hạo khó mà bình tĩnh được, hắn tin chắc đối phương cũng nắm giữ bảo thuật Lôi đế, cũng giống như hắn cũng tính thông một bí pháp cấm kỵ cổ xưa nào đó!

Sinh vật này có lai lịch ra sao, lại hiểu được bảo thuật cấm kỵ vô thượng này!

"Ầm!"

Va chạm lần nữa diễn ra, ánh chớp giữa hai bên sôi trào và đánh tan hơn nửa màn khói đen kỳ lạ kia, lập tức Thạch Hạo đảo mắt qua thì liền giật nảy mình.

Mơ hồ có thể thấy được, trên đầu lâu của kẻ này đang bị cắm vào một cây mâu ngắn dài hai thước, đâm thẳng vào mi tâm rồi xuyên thẳng qua não ra tới sau ót, lưỡi mâu mang theo hoen rỉ cùng với hơi thở của thời gian.

"Chuyện này..." Trong lòng hắn hồi hộp khong thôi, sao lại thế? Bị thương như vậy đáng lẽ không thể sống được mới đúng, nguyên thần cũng đã bị xuyên thủng rồi mà!

"Giết!" Thạch Hạo hét lớn, mặc kệ kẻ này yêu tà như nào thì hắn tin chắc, với sức mạnh của mình thì chắc chắn sẽ quyết chiến tới cùng.

Ầm, cánh Côn bằng giương ra tựa như mây che trời nhanh chóng quét về phía đói phương, bùng phát ra lực công kích vô thượng.

Rầm, sinh linh trong khói đen kia bị cánh Côn bằng chấn cho bay ngược ra sau rồi va mạnh xuống đường cổ, thế nhưng rất nhanh kẻ này lại bò dậy rồi sau lưng cũng hiện ra một cặp cánh chim đen, nhanh chóng đánh tới.

"Cái gì?!" Con ngươi của Thạch Hạo co rút lại, bởi vì hắn cảm thấy có chút quen thuộc, đây tựa như là pháp môn Côn Bằng, chỉ là cánh Côn bằng của đối phương lại ẩn chứa chút khí tức mục nát.

Tại sao? Trong lòng hắn kinh hoàng.

Nếu như đối phương sở hữu bảo thuật Lôi đế thì coi như là trùng hợp đi, vì sao hắn cũng đã tồn tại trong vô tận năm tháng, có quan hệ với Lôi đế thì cũng có thể.

Nhưng mà, hiện giờ tại sao cũng thể hiện ra pháp môn Côn Bằng?

Tới đây, hắn không tiếp tục sử dụng những bảo thuật khác nữa mà dùng

hai môn thần thông cấm kỵ này để chiến đấu, đánh giết tới hai ngàn hiệp thì hắn đã máu me be bét, hoàn toàn kiệt sức.

Thạch Hạo rơi vào cuộc khổ chiến sinh tử, trong lòng kinh ngạc khó mà bình tĩnh được.

Tới hiện tại hắn tin chắc, đối phương có nắm giữ bảo thuật Lôi đế và pháp môn Côn Bằng, trình độ tinh thông cũng không hề kém hắn!

"Muốn thay đổi thế cuộc rồi!" Ánh mắt của Thạch Hạo đầy dứt khát, hắn biết mình phải thay đổi, nếu không sẽ xảy ra vấn đề lớn ngay.

"Những bí pháp này đều hiện ra, chẳng lẽ ngươi đều tinh thông hết?" Sau một khắc, Thạch Hạo chuyển động, cả người bắt đầu thiêu đốt, cốt văn đan dệt, vẻ lấp lánh tới cực hạn.

Hàng loạt bảo thuật sở học cả đời của hắn cùng xuất hiện, tất cả đều được triển khai, hắn quét ngang đánh thẳng về đối thủ.

Khi Luân Hồi thuật thi triển thì một luồng khí tức mục nát từ trên người đối phương tản ra. Tiếp đó, bảo thuật Lôi đế, pháp môn Côn Bằng, Thượng Thương kiếp quang... tất cả đều phóng thích...

Ầm!

Lần này, sinh linh trong khói đen kia bị đánh bay, thân thể rạn nứt, chịu phải sự công kích không cách nào tưởng tượng được.

Xoẹt!

Thạch Hạo vọt tới, tay cầm chiến kích Hư không bồi thêm một đòn!

Mà trong lúc này hắn chợt kinh sợ, bởi vì phát hiện ra, trên người đối phương lại xuất hiện ra phù văn của Luân Hồi, việc này không cách nào tưởng tượng dược.

"Nhận lấy cái chết!"

Hắn nhanh chóng hành động, cánh Lôi điện, cánh Côn bằng, đại thần thông Súc địa thành thốn, ba pháp cùng hợp nhất, tốc độ này đã vượt qua cực điểm!

"Bụp!"

Thành công!

Lưỡi kích sáng bóng kia chớp mắt đâm thẳng lên trên cốt văn của đối phương, sau đó đâm thủng lòng ngực của người này và ghim chặt hắn lên trên mặt đất.

Cùng lúc đó, khó đen bị đánh tan, Thạch Hạo nhìn thấy dung mạo của kẻ này.

Trong phút chốc, hắn trợn to mắt, thân thể run rẩy, ánh mắt sáng rực tựa như đang bốc cháy, trái tim của hắn run rẩy không cách nào hình dung được.

Người này có dung mạo y như hắn chỉ là tóc lại trắng xám pha chút già nua, tựa như tuổi già của hắn sau này.

"Tại sao lại như thế!?" Thạch Hạo hét lớn.

Quần áo mà người này mặc lại y như trang phục Tiên cổ được ghi chép trên cốt thư, nhưng đoản mâu đang đâm xuyên từ mi tâm ra sau kia lại quá mức cổ xưa, vết rỉ sét rất dày.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 834: Chém Chính Mình

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Thạch Hạo thật sự rất hoảng sợ, làm sao lại giống hắn như thế?

Như thế thì cũng đành chấp nhận đi, nhưng mà những bảo thuật cũng giống, có thể sử dụng pháp môn một cách tương đồng với hắn, chuyện này khiến nắm vô cùng ức chế trong lòng!

Mái tóc người này có màu trắng xám và tuổi đã già nhưng lại bị lưỡi kích sáng loáng kia đâm thủng thân thể, máu đen chảy đầy đất ẩn chứa vẻ thối rửa.

Trái tim của Thạch Hạo đập thình thịch, tuổi xế chiều của mình sẽ như thế này ư? Nhìn đối phương bị ghim trên mặt đất thì hắn càng cảm thấy run sợ hơn.

Là sao đây? Quỷ biến ngập tràn vẻ mê hoặc.

Thạch Hạo nhìn chằm chằm người này, trang phục của kỷ nguyên Tiên cổ, ngập tràn hơi thở thời gian, mang theo vẻ tích lũy thời gian đầy cổ xưa và tang thương, đặc biệt là đoản mâu đồng kia lại đâm thủng mi tâm xuyên thẳng ra sau ót, cực kỳ hút ánh nhìn.

"Thế gian này... có luân hồi ư?" Âm thanh của Thạch Hạo thoáng run khẽ.

Người này lẽ nào có quan hệ với hắn? Quá giống đi mà, nếu như con ngươi không hóa thành màu tro tàn thì ngay cả khí tức cũng rất giống, sao lại

như thế chứ.

Nhìn tới đây thì Thạch Hạo lại cảm thấy thê lương, nếu như có luân hồi thì đây... là mình sao, một ông già khi Tiên cổ kết thúc, là hắn ư?

Suy tư tới đây thì lòng hắn run rẩy sinh ra vẻ bi thương, cảnh tượng này quá mức bi thương đau xót!

Từ trang phục tới binh khí thì có thể đoán được người này rất lớn tuổi, hơn nửa là người của kỷ nguyên Tiên cổ, nếu như có luân hồi thì Thạch Hạo không dám tưởng tượng tới.

"Nếu như có kiếp trước thì ta lại đáng thương như thế này sao?"

Dù là ai khi nhìn thấy chính bản thân mình như vầy thì đều sẽ âm trầm.

Một ông già, tóc muối tiêu rối bời, con mắt vẫn đục, trên người chảy máu đen, rõ ràng đây là chuyện đáng sợ nhất, rơi vào hoàn cảnh đầy thê lương.

Hiện nay, lại bị "chính minh"" với dung mạo như vầy đánh giết!

Sau khi suy nghĩ toàn bộ thì tâm của Thạch Hạo thấy chút hối hận, sao lại như vầy, tất cả những thứ này khiến người khác đau xót thương cảm.

Hắn hơi hoảng hốt, nghĩ tới rất nhiều chuyện, luân hồi, kết quả, trên một kỷ nguyên, kiếp này...

Đột nhiên hắn cảm thấy, lý do vì sao, đạo tâm của hắn vững chắc không cách nào lay động, dù là gặp phải chuyện đáng thương thì cũng không thể ngẩn ngơ trong khi đang chiến đấu mới đúng chứ?

Thạch Hạo thức tỉnh, hắn cảm thấy tâm trạng của mình bị một thứ sức mạnh nào đó ảnh hưởng, nếu không thì làm sao lại chìm đắm và thất thố như vầy, tới cảnh giới như hắn thì không nên có tâm trạng như thế.

Trong nháy mắt, ánh mắt của Thạch Hạo chợt trong veo, đạo tâm chắc

chắn, nguyên thần phát sáng, xương trán trở nên sáng rực.

Cũng vào đúng lúc này, hắn phát hiện cả người của tên bị đại kích đâm thủng kia đan dệt đầy cốt văn, đó là Luân Hồi thuật đang phát sáng chuẩn bị thành hình, muốn bộc phát ra.

Phù văn rất mãnh liệt này nhanh chóng vọt qua, thứ bảo thuật như thế hoàn toàn khác với bảo thuật mà Thạch Hạo triển khai, ánh sáng mà nó phát ra lại rất âm u và kinh khủng.

Hàng loạt ánh đen bắn ra ngoài mang theo lượng lớn mưa ánh sáng, đương nhiên điểm sáng mà nó phát ra cũng có màu đen, âm u lạnh lẽo và ẩn chứa mùi vị mục nát.

"Phá!"

Thạch Hạo hét lớn, đây chính là bảo thuật trời sinh của hắn nên hắn hiểu rõ hơn bất cứ ai về vẻ đáng sợ và sự khó chơi của thứ này, thế nhưng hắn cũng biết cách để chống lại.

Hắn dùng cốt văn đỡ lấy rồi tiến hành công kích làm tan rã thứ này.

Đồng thời, hắn vận dụng năng lực kỳ dị là Miễn dịch pháp lực bảo vệ bản thân, khiến cho Luân Hồi pháp không cách nào tác dụng lên thân thể của mình.

Quả nhiên, hai thủ đoạn này đã có hiệu quả, hắn đã chặn lại được Luân Hồi thuật.

Sau một khắc, con ngươi của Thạch Hạo trở nên lạnh lùng, ra tay vô tình, cốt văn đan dệt, trong thân thể của hắn lao ra hàng loạt phù văn hóa thành thần kiếm, đạo chuông, thần tháp....

Đồng thời, hắn vận chuyển Nguyên thủy chân giải, hóa mục nát thành hiếm thấy, toàn lực tiêu diệt kẻ này.

"Ầm!"

Đòn đánh này vừa ra, vốn tên sinh linh này đã tả tơi thì lập tức nơi eo đứt lìa, chia làm hai đoạn.

Sinh linh nằm trên đất không hề có chút hơi thở nào của sự sống, không chút gọn sóng tinh lực, không chút tâm tình, thế nhưng lúc này lại mở miệng.

"Ngươi... giết ta?"

Máu đen không ngừng ứa ra từ miệng của hắn, con mắt vẫn đục, ánh mắt mờ mịt, âm thanh già nua kèm vẻ bi thương.

Thạch Hạo với ánh mắt ôn nhu cúi đầu nhìn kẻ này.

"Tại sao?" Trong con ngươi vẫn đục mang theo vẻ mê mang, bờ môi đã biến đen thối rửa, hắn hỏi như thế.

Xoẹt!

Trong giây lát, Thạch Hạo giơ cao đại kích rồi dùng sức bổ mạnh xuống, không chút lưu tình.

Trong giây lát này, lưỡi kích bóng loáng kia tựa như sao chổi vụt qua bầu trời, rọi sáng mặt đất, chiếu vào ánh mắt của Thạch Hạo, hắn kiên định, quyết đoán, không chần chờ, niềm tin như sắt.

"Bụp!"

Tiếng vang nhỏ xuất hiện, hắn chém thẳng tưng người này, chém từ thiên linh cái chạy dài xuống dưới chia thành hai nửa, máu đen bắn tung tóe rơi lên trên con đường đá, nhìn mà giật cả mình.

"Là ai giết ta, mà ta là ai?"

Ở giây phút cuối cùng thì bòng người này nói ra lời như vậy rồi sau đó không cử động gì nữa, đồng thời hắn bắt đầu thối rửa, trên đất xuất hiện

những chất lỏng màu đen.

Thạch Hạo yên lặng nhìn nơi đó, rất lâu sau cũng không nói lời nào.

"Giết chết như vậy sao, hắn lại giống ngươi như đúc, sẽ không có quan hệ gì chứ?" Đả Thần Thạch nói.

Nó đứng ở nơi xa quan sát rõ nơi này, cảm thấy chuyện hôm nay quá điên rồ, đầy vẻ kỳ quái, giải thích không được.

"Quỷ biến mà thôi, đừng nói là thi thể có bộ dáng giống y như tao, dù là một người sống sờ sờ tới đây thì cũng sẽ như vậy, không cách nào quấy nhiễu được đạo tâm của tao."

Ánh mắt của Thạch Hạo trở nên trong veo, đạo tâm không tài nào lay động.

"Ngươi, không sợ sẽ có quan hệ à?" Đả Thần Thạch hỏi.

"Tao không tin luân hồi và cũng không tin có liên quan tới tao, chỉ là quỷ biến, đây là tiểu đạo mà thôi, dựa vào thứ này mà có thể khiến lòng tao rối loạn?" Thạch Hạo ngẩng đầu nhìn hư không.

Hắn tập trung lên trên chiếc đèn bằng ly đang treo cao trăm trượng kia, thứ này tựa như là mốc tọa độ vậy.

Thân thể Thạch Hạo bùng phát ra ánh sáng chói mắt, lôi điện vạn trượng gia thân ngưng tự thành một cây thương bằng tia chớp, sau đó hắn đột nhiên ném mạnh lên trên.

Keeng!

Thương này nhắm trúng ngay cổ đăng yếu ớt giữa không trung kia, lập tức ngọn đèn này chợt tỏa ra một chút quỷ hỏa.

"Giết!"

Thạch Hạo lao vút lên trời cao, tay cầm chiến kích Hư không chém về chiếc đèn thần này, đồng thời bùng phát ra toàn bộ tiềm năng của mình, vận dụng toàn bộ sức mạnh.

Bịch một tiếng, chiếc đen này nổ tung hóa thành những mảnh vỡ phù văn.

Thạch Hạo vẫn chưa hề dừng tay mà dẫn một ngàn bốn trăm ánh lửa, từng con đường cổ bắt đầu tỏa sáng chiếu rọi nơi này, thần thánh và an lành.

Những ánh lửa kia hội tụ lại rồi hóa thành một cái lò lớn bao vây những mảnh vỡ kia lại, sau cùng đốt cháy chúng sạch sành sanh và hóa thành hư vô, không còn lại bất kỳ thứ gì.

Tiếp đó thì hắn mới đáp xuống đất.

Bộ thi thể kia, huyết nhục đã thối rửa lộ ra xương trắng, trên đất chảy dài màu đen.

Thời gian chuyển dời, máu đen khô dần, xương trắng mất đi vẻ lộng lẫy rồi vỡ nát hóa thành bột xương, trở thành hình dáng bột phấn.

Cho tới huyết nhục và máu đen cũng không còn tồn tại nữa, một cơn gió nhẹ thổi qua lập tức chúng hóa thành bụi trần.

Thạch Hạo muốn lấy thanh mâu đồng kia thế nhưng lại phát hiện, chỉ vừa nhất lên khỏi mặt đất thì nó đã nứt thành từng khúc và hóa thành phấn đồng, rơi lã chã xuống dưới.

Dù là đoản mâu ghim chặt nơi mi tâm của sinh linh kỳ lạ này cũng như thế, cứ như là phong hóa hóa thành bột phấn như là bụi trần.

"Không cách nào chịu được sức mạnh của năm tháng, vốn là đã hóa thành bùn đất rồi thế nhưng thân thể vẫn được bảo lưu, cho tới lúc này khi bị đánh tan thì mới trở về cát bụi." Thạch Hạo khẽ nói.

Hắn càng thêm tin chắc, đây là thi thể được lưu lại từ kỷ nguyên Tiên cổ.

Trong lúc này, hắn dẫn những ngọn lửa trên con đường đá này tới đốt sạch những đám bụi trần này, phòng ngừa xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

"Thế gian này, chỉ có một mình ta, đạo tâm không thể lay động." Thạch Hạo nói.

"Có thể chịu được, giết chết được hắn." Hư Thiên thần đằng nơm nớp lo sợ thò đầu ra từ đằng sau Đả Thần Thạch, sau khi tin chắc rằng thứ kia biến mất thì nó mới thở dài một hơi.

"Những cảnh giới không giống thì sẽ xuất hiện quỷ biến không giống à?" Thạch Hạo suy nghĩ.

Hư Thiên thần đằng vội gật đầu, đáp: "Ngũ Quan vương ngày xưa cũng từng suy đoán tương tự như vầy, hắn cảm thấy, ở trong này có âm mưu, có quy tắc, có sinh vật, có việc vô cùng kinh khủng."

Thạch Hạo yên lặng suy tư trong thời gian lâu, hắn không sợ, ánh mắt càng kiên định hơn, trả lời: "Tao rất chờ mong, lần sau sẽ xuất hiện thứ gì!"

Hắn bắt đầu chữa trị vết thương, yên lặng tu dưỡng.

Vừa nãy, hắn thật sự đã chiến đấu đầy gian với chính bản thân mình, kịch chiến hơn hai ngàn hiệp, hai tay gần như bị vẻ gãy, lòng bàn tay nứt toác, máu tươi xối xả.

Một ngày một đêm thì Thạch Hạo mới mở mắt, hắn không trì hoãn nữa mà tiếp tục vượt qua, dẫn một ngàn bốn trăm ánh lửa đốt cháy chân ngã.

Cơn đau đớn sống chết, ánh lửa càng nhiều hơn, từng con đường đá sáng rực, con đường của Thạch Hạo càng ngày càng gian nan hơn nữa.

Lần này, hắn gần như đốt cháy cả bản thân mình, trong cơ thể xuất hiện một ngàn bốn trăm chùm sáng ấn chứa phù văn, đan vào trong cốt văn, nung

thân thể đốt nguyên thần của hắn.

Cửu tử nhất sinh, khi tất cả kết thúc thì Thạch Hạo nằm ngửa trên đường tới nửa ngày, hắn không cách nào động đậy dù chỉ một chút.

Nếu không phải trong miệng của hắn đang ngậm một đoạn thần dược thì khả năng đã tọa hóa rồi.

"Nhóc con, ngươi đừng có làm ta sợ chớ, tu hành không phải tiến hành như thế, ngươi là đốt cháy tính mạng mình đó, đừng tiếp tục nữa, đây là một tuyệt lộ." Đả Thần Thạch khuyên nhũ.

Người thời xưa đều đã gặp phải bất ngờ, không hề có kết quả tốt nào.

"Không sao." Thạch Hạo ngồi dậy, thần dược lan tỏa và hắn từ từ khôi phục lại, tu dưỡng thời gian rất lâu thì tinh lực tiếp tục sung túc.

Sau đó không lâu, Thạch Hạo lại bắt đầu vượt ải, không chịu ngừng nghỉ, mơ hồ hắn cảm nhận được, sau khi ánh lửa thứ một ngàn năm trăm được dẫn tới thì sẽ hoàn toàn khác trước.

Bởi vì, ba ngàn con đường đá, lại đốt cháy tới một nửa.

"Quỷ biến, lần sau hung hiểm hơn lần trước, nếu như trở lại thì hơn nửa ngươi khó mà tránh khỏi được, không thể tiếp tục được." Hư Thiên thần đằng nhắc nhở.

"Dựa theo những gì Ngũ Quan vương trải qua mà mày từng nói thì tao còn hai lần quỷ biến nữa, cách lần thứ hai còn một chút thời gian nữa." Thạch Hạo nói.

Hắn muốn đốt cháy tới một ngàn năm trăm ánh lửa, bởi vì đây là biến đổi một nửa, hắn cảm thấy nếu như có thể thì thực lực sẽ tăng lên một đoạn, đường thành thần càng vững trãi hơn, thực lực mạnh mẽ hơn, sau này cũng có thể ứng phó với quỷ biến tốt hơn.

Ánh lửa hừng hực bao phủ cả cửu thiên, cảnh tượng đầy rúng động.

Lần này, huyết nhục của Thạch Hạo gần như bị hủy sạch, vô số phù văn xuất hiện, lấp lánh, đan dệt trong cơ thể gầy còm này.

Ngoài ra, nguyên thần của hắn cũng dần thu nhỏ lại thế nhưng lại càng ngưng tụ hơn, càng ngày càng óng ánh lóe lên thánh quang trong ánh lửa.

Nguyên thần sáng rực này ban đầu to bằng bàn tay nhưng hiện tại thu lại còn một nửa, cũng không phải mất hết đạo hành mà là ngưng kết, nung luyện, là kết quả của muôn vàn thử thách.

Thứ này càng ngày càng trong suốt tựa như thủy tinh vậy.

Nguyên thần đang không ngừng mạnh mẽ.

Nhưng lần này lại còn gian nguy hơn trước kia nhiều, là một loại giày vò, một ngàn năm trăm ánh lửa đốt người, một nửa con đường đá châm đốt rọi sáng cả đất trời.

Thạch Hạo suýt nữa thì bị hủy diệt, khi tất cả kết thúc thì hắn cắn chặt răng ngồi dậy, cố gắng không cho bản thân chìm vào hôn mê.

Dù có thần dược trong tay thì lần này cũng tu dưỡng tới mười mấy ngày thì hắn mới từ từ khôi phục lại như cũ.

Quả thật hoàn toàn khác, sau khi Thạch Hạo khôi phục lại như cũ và vận chuyển pháp lực thì bên ngoài thân thể dâng trào thần hà, sương mờ mịt mù kèm theo chút dị tượng.

Cũng không phải do thân thể hắn phát ra mà là thiên địa vì hắn nên mới hiện ra cảnh tượng này.

Thạch Hạo cảm giác được một luồng sức mạnh đầy hùng hồn đang chảy xuôi trong người, lập tức hắn lộ vẻ kinh ngạc vì phát hiện mình đã là Thần Hỏa cảnh trung kỳ!

"Đáng tiếc thật, đã tiêu sạch thần dược rồi." Hắn than khẽ.

Hư Thiên thần đằng nay chỉ còn lại phần gốc và một đoạn ngắn, không thể ăn nữa nếu không sẽ khiến nó đại thương nguyên khí.

"Nên ra ngoài tìm kiếm rồi, không biết đám Lam Nhất Trần cùng Lạc Đạo có tìm được vài đại dược hi thế không nữa."

Nghe thấy lời nói này của hắn thì Hư Thiên thần đằng liền thả lỏng toàn thân, trong vẻ lo lắng hiện nét yên tâm.

"Đồng thời, cũng nên thử đao thôi, thử xem thành quả bấy lâu nay bế quan như thế nào rồi." Thạch Hạo nói.

Hắn cũng muốn biết, thời gian trôi qua lâu như thế rồi không biết nơi sâu trong Tiên cổ đã xảy ra những chuyện gì, đã phát sinh những tạo hóa nào cùng với những động tĩnh của đám quái thai cổ đại kia.

"Chỉ là, con đường sau này không hề dễ đi chút nào." Thạch Hạo cau mày, hoàn toàn chính xác, quỷ biến lần sau chắc chắn sẽ không còn lâu nữa.

Đồng thời, con đường này tiêu hao quá lớn, ngay cả gốc thần dược cũng đã tiêu sạch, vậy sau này sẽ là gì? Việc này khiến hắn càng nghĩ càng đau đầu.

Bỗng nhiên, Thạch Hạo nhớ tới một chuyện nên hỏi Hư Thiên thần đằng: "Tao từng nhìn thấy mày diễn biến ra một con rùa trắng như tuyết đang cõng một cô gái áo trắng, cây dược đó là như thế nào, mày đã từng thấy qua?"

"Quả thật là đã thấy, đó là Trường Sinh dược còn sót lại từ kỷ nguyên Tiên cổ, từng thuộc sở hữu của Tiên." Hư Thiên thần đằng gật đầu.

Thạch Hạo lập tức cảm thấy hứng thú, trong mắt lộ vẻ sáng rực.

"Nơi đây có một vườn thuốc thần bí, có rất nhiều loại thần thảo với tuổi

thọ vô cùng lớn, như Chu quả, Kỳ Lân thụ, còn có Trường Sinh tiên dược..."

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 835: Quang Minh Thành

Dịch: Ronkute

Biên: I_m_sorry

Vườn thuốc Tiên cổ thần bí, trồng rất nhiều loại thần thảo, còn có cả Trường Sinh dược!

Con mắt của Thạch Hạo lập tức sáng hoắc lên tựa như hai mặt trời nhỏ vậy, hắn vô cùng mong đợi.

Nhưng mà, câu sau của Hư Thiên thần đằng lại khiến hắn ủ rủ, nói rõ cho hắn biết, vườn cổ này rất khó tìm thấy, nó di chuyển trong hư không, cộng với dù là nhìn thấy cũng chưa chắc có thể đi vào được.

Bởi vì, dù là Thiên Thần đặt chân vào cũng phải chết!

Thạch Hạo thở dài, hiện giờ hắn vô cùng khát khao tiên dược, nếu không con đường phía sau rất khó tiến lên, nếu tiếp tục tiến hành thì hơn nửa sẽ "thân tử đạo tiêu", không có kết quả tốt nào.

Xem ra, còn phải tăng mạnh thực lực, hắn cảm thấy thời gian ở lại trong Tiên cổ này sẽ rất lâu, sẽ có cơ hội này.

Đồng thời, hắn nghĩ tới một chuyện khác, hỏi: "Nơi này có rất nhiều Thiên Thần à?"

"Có một vài khu vực đặc biệt thì sẽ có, phạm vi hoạt động của các ngươi bình thường sẽ không chạm phải." Hư Thiên thần đằng nói.

Tiên cổ, mênh mông vô ngần, rất khó tìm hiểu được đầu đuôi.

"Chúng ta vào đã được bao lâu rồi?" Thạch Hạo hỏi Đả Thần Thạch, hắn lâu nay không ngừng tù hành nên quên hết thảy thời gian, cũng không hề biết năm tháng trôi qua.

"Một năm rưỡi rồi." Đả Thần Thạch báo thời gian chính xác cho hắn.

"May quá, ngắn hơn tưởng tượng của ta, ta cho rằng đã mấy năm rồi chớ." Thạch Hạo nói rồi nhìn về phía Hoàng điệp thì phát hiện nó đang kết một cái kén hoàng kim.

Từ khi ăn hết cây thánh dược tựa như san hô hồng kia thì Hoàng điệp bắt đầu kết kén, trầm miên ngủ say, chưa hề tỉnh giấc.

Nó vẫn là ấu trùng mà có thể nuốt sạch một cây thánh dược thì quả là rất kinh người, dù là thần thú trong truyền thuyết vừa mới sinh không lâu cũng chưa chắc dám ngông nghênh ăn như thế.

"Vài bữa gặp lại thì hắn sẽ phá kén thành bướm, hiện ra hình dáng thật sự?" Thạch Hạo rất chờ mong.

Trước đây, tuy Hoàng điệp có cánh thế nhưng là kết tinh từ thần lực, cũng không phải là cánh hồ điệp thật sự, mà cũng chỉ là một con sâu vàng mập úc núc, hao hao với con tằm mà thôi.

"Đi thôi, chúng ta dạo quanh tiểu thiên thế giới này một vòng xem sao, nhìn thử đám bạn cũ như thế nào rồi." Thạch Hạo với tinh thần sảng khoái, tu vi đã đạt tới Thần Hỏa cảnh trung kỳ, thực lực đại tiến nên có cảm giác dư thừa tinh lực.

Bọn họ đi tới nơi đã phát hiện ra Hư Thiên thần đằng, Thạch Hạo từng hẹn với đám Lam Nhất Trần, Lạc Đạo sẽ gặp nhau ở đây, chỉ là do bế quan nên đã bỏ lỡ cuộc hẹn quá lâu mà thôi.

Ở trong một góc bí mật có một hàng chữ, bên dưới viết địa chỉ - Quang Minh thành.

Hiển nhiên, đây là một nơi rất nổi danh trong một tiểu thiên thế giới khác, nếu không thì làm sao chỉ lưu lại một hàng chữ đơn giản như vầy.

Bọt nước mờ ảo, tiểu thiên thế giới đông đảo liên thông với nhau và hình thành nên Tiên cổ mênh mông.

Thạch Hạo tiến vào trong một tiểu thiên thế giới rồi sau đó không lâu đã nhìn thấy mấy tên sinh linh đến từ ngoại giới, hiện nay đều đã thành thần, nên hắn hỏi thăm địa điểm Quang Minh thành ở đâu.

Mấy người này đều lộ vẻ cảnh giác vì sợ bị đánh giết, nên giữa hai bên đứng rất xa nói chuyện, bởi vì mặc dù đều tới từ ngoại giới thế nhưng thi thoảng cũng sẽ phát sinh chém giết.

"Tòa thành trì này rất nổi tiếng, nó ở Quang Minh giới, rất nhiều cường giả Thần Hỏa cảnh sẽ tới đó để trao đổi thiên tài địa bảo."

Thạch Hạo nghe thấy thế thì gật đầu cảm ơn rồi theo như tọa độ mà bọn họ chỉ dẫn để đi tới một tiểu thiên thế giới khác.

Một năm rưỡi qua đi, rất nhiều thiên tài tiến vào Tiên cổ này, hầu như tất cả đều đã nhen nhóm Thần hỏa, mỗi người đều có tu vi mạnh mẽ nên bắt đầu tìm kiếm tạo hóa của riêng mình.

Ở trên vùng đất này có rất nhiều linh dược, hái được thánh dược thì cũng chẳng có gì phải ngạc nhiên cả, nếu như vận may đủ nghịch thiên thì có thể chiếm lấy được Thiên Thần quả được ghi chép trên cốt thưa kia, một bước lên trời cũng không phải là không thể.

Mấy trăm vạn tu sĩ đi vào nên chắc chắn sẽ có lúc giao lưu, có lúc trao đổi những pháp khí, dược thảo mà mình tìm được, thậm chí trao đổi một vài tin tức về mật địa động phủ.

Quang Minh thành, chính vì thế nên mới nổi tiếng.

Trên thực tế, đây là một tòa thành cổ đã tồn tại từ lâu, nghe đâu mỗi lần

Tiên cổ mở ra thì nơi này sẽ vô cùng náo nhiệt, sẽ trở thành một phố chợ quan trọng.

Thậm chí, một vài thiên tài không muốn mạo hiểm, tu vi hơi yếu thì sẽ cư trú ở nơi này, không đi tìm tạo hóa nên sẽ kinh doanh ở đây, cho nên sẽ xuất hiện người làm ăn.

Cho nên những thiên tài địa bảo mà bọn họ đạt được cũng chưa chắc đã ít hơn những người rèn luyện bên ngoài.

"Quang Minh giới, thật sự rất lớn mà." Thạch Hạo than thở, bọn họ tiến vào giới này đã được mấy ngày thì mới thấy được một tòa thành trì ở cuối đường chân trời.

Xa xa nhìn lại, tường thành cũng không cao lắm thế nhưng diện tích lại rất rộng, trong thành mơ mồ có vô số luồng tinh lực, đó là biểu hiện của cường giả đang tập trung lại.

"Thành trì tương đương như này có tới trăm tòa và phân bố ở những tiểu thiên thế giới khác nhau, đều là những vùng đất tập trung rất quan trọng để trao đổi" tạo hóa", thế nhưng Quang Minh thành lại là một trong mười tòa cổ thánh lớn nhất."

Trên đường đi này có rất nhiều người, tất cả đều chạy về phía tòa thành khổng lồ kia, muốn trao đổi những kỳ dược, công pháp, bảo liệu thần thánh trong tay mình.

"Không lâu trước có người bán ba trái thần quả nên đã tạo nên náo động không thôi." Trên đường đi có không ít người vừa đi vừa nói chuyện.

Thạch Hạo thấy hứng thú nên hỏi thăm những người này.

"Quả màu bạc này rất giống quả của Nghiệt Long thụ, ăn một quả thì không cần tu hành gì cũng có thể đột phá tới Chân Nhất cảnh." Có người nói.

"Kỳ lạ như vậy luôn à?" Thạch Hạo kinh ngạc, một quả lại có thể tạo

nên một vị Chân Thần, quá nghịch thiên.

"Tất nhiên rồi, còn có những thứ lợi hại hơn nhiều thế nhưng không có ai lấy ra trao đổi mà thôi." Có người nói.

"Thế quả Nghiệt Long kia đã được ai mua thế?" Thạch Hạo hỏi.

"Huynh đệ, ta khuyên nè, đừng có giở trò linh tinh, bất luận ngươi có trả giá cỡ nào cũng không mua được đâu, hơn nữa những trân vật trên người ngươi sẽ mất sạch luôn đó." Có người nhỏ giọng nhắc nhở.

"Vì sao lại như thế?" Thạch Hạo không rõ.

"Vật đó, nói là đổi không bằng là bị ép phải đổi, phải đưa cho quái thai cổ đại, vậy ngươi có thể mua lại từ trong tay kẻ như này không?"

Thạch Hạo nghe thế thì nhíu mày, quái thai cổ đại đã xuất thế rồi à?

Kết quả, hắn nhận được đáp án, cũng không phải toàn bộ xuất thế, những cường giả trong truyền thuyết kia xuất quan hơi chậm, một nhóm người khác vẫn còn đang bế quan, muốn vượt qua cực cảnh trong truyền thuyết.

"Làm cách nào để vượt qua cực cảnh thế?" Thạch Hạo hơi động trong lòng.

"Một vài quái thai cổ đại, ví dụ người tuyệt diễm như Lục Quan vương chẳng hạn, ngươi cho rằng bọn họ sẽ lên Thần Hỏa cảnh như chúng ta à? Người ta muốn thành thần khác với những kẻ khác, đi trên con đường hoàn toàn khác, một khi xuất quan thì một người đủ quét ngang mọi người trong chúng ta, vô địch thiên hạ!"

"Nổ to hè." Thạch Hạo bĩu môi.

"Ngươi đừng có không tin. Người như vầy đã tích lũy tới mấy đời, vì sao lại như thế, vì sao vẫn không ngừng tìm kiếm đi tới nơi này, mãi tới đời này

mới đủ tự tin bước ra bước kia."

Thạch Hạo nghe thấy thế thì chấn động trong lòng, hắn gật gật đầu, mấy đời tìm kiếm thì chắc chắn sẽ có thu hoạch lớn, quá nửa đã tìm được con đường vô thượng thích hợp cho bọn họ.

Nhóm người này không xuất quan nhưng lại có đám thủ hạ, có đám đi theo đầy mạnh mẽ, những người này thu nạp những thiên tài địa bảo cho nhóm người này.

Bởi vì, bọn họ đi con đường khác nên cần càng nhiều dược thảo thần thánh thì càng tốt, mà bản thân lại không có thời gian đi tìm kiếm nên chỉ cho thể dựa vào những người này xuất thủ.

Có thể nói, những thế lực mạnh mẽ nhất trong thành đều có quan hệ với quái thai cổ đại.

"Đương nhiên, một vài chí tôn trẻ tuổi đương đại như truyền nhân Tiên điện, Hắc Ám thần tử thì sẽ không hề yếu, cũng có những người đi theo đầy mạnh mẽ và sẽ sưu tầm thiên tài địa bảo cho bọn họ."

Đây là thực trạng hiện tại, những người được nhắc tới này thì không thể trêu chọc.

Rốt cuộc cũng đã tới Quang Minh thành, đã có thể nhìn rõ cửa thành cổ xưa, cả tòa thành trì như được xây từ nham thạch vàng tản ra hào quang rực rỡ.

Đây cũng là nguyên nhân mới có cái tên này.

Tới trước tòa thành thì Thạch Hạo hỏi người đã gặp khi trên đường đi lúc nãy về những điều cần chú ý sau khi tiến vào thành.

"Trong thành không được đánh nhau, nếu như có ân oán thì phải ra khỏi thành mới được giải quyết, nếu không sẽ chọc tức tất cả mọi người và bị vây công tiêu diệt."

Đây là một hạn chế vì sợ hủy đi Quang Minh thành, toàn bộ tu sĩ đều phải tuân theo, bảo đảm sự yên tĩnh và bình an để thuận lợi trao đổi những thần vật.

"Không nên chọc những dân bản địa bên trong Tiên cổ." Có người nhắc nhở.

Thạch Hạo cũng chưa đi qua nhiều tiểu thiên thế giới nên hiểu biết cực kỳ ít nên cẩn thận lắng nghe, lúc này liền giật mình.

Dân bản địa phân làm hai loại, một loại là không thể tiếp cận, sinh sống ở những nơi bí ẩn, vô cùng nguy hiểm, là sinh linh nguyên thủy nhất trong Tiên cổ này.

Còn dân bản địa còn lại là do những thiên tài ở các đời trước khi tiến vào Tiên cổ này bị vấn đề gì đó không thể đi ra ngoài, và sau đó sinh đẻ hình thành nên hậu đại của mình, bọn họ rất mạnh và tuân thủ theo nguyên tắc người không đụng ta ta không chạm người.

Dân bản địa tới Quang Minh thành này cũng là để trao đổi thiên tài địa bảo.

"Những lão già thuộc dân bản địa mạnh tới mức nào?" Thạch Hạo hỏi.

"Loại thứ nhất thì không biết, loại thứ hai lại rất mạnh những cũng không quá nghịch thiên, bởi vì nghe nói, bọn họ đều là người ngoài tuy rằng cư trú nơi đây nhưng chỉ cần tới cảnh giới nhất định thì không hiểu sao sẽ chết hoặc trở nên điên loạn."

Tin tức này khiến Thạch Hạo giật nảy cả mình.

"Có người nói, là do sinh linh Tiên cổ nguyên thủy nhất tạo nên." Một người nhỏ giọng nói.

"Cũng chưa chắc là thật, đám sinh linh nguyên thủy kia ngày thường không biết vì sao đều trốn ở những khu vực đặc biệt chứ không hề ra ngoài."

Bọn họ vào thành rồi sau đó tách nhau ra, từng người đi đổi những thứ mà mình cần.

Thành trì lớn này phát ra hào quang vàng nhạt, thần thánh và an lành, hùng vĩ như là một tòa thành của trời hạ xuống nhân gian, tỏa ra đạo vận cổ kính.

Mỗi khi Tiên cổ mở ra thì những tòa thành cổ này sẽ khôi phục lại nhân khí, vô cùng náo nhiệt.

"Huyết Long thảo, dược linh tới năm vạn năm, mọi người đừng nên bỏ qua."

"Thánh dược, bảo bối hi thế, ao có thể đưa ra một môn bảo thuật khiến ta thỏa mãn thì ta sẽ trao đổi."

Vừa mới vào thành thì tiếng huyên nói liền ập tới, đâu đâu cũng có vỉa hè quan xá, còn có những cửa hàng rộng rãi và những phòng đấu giá to như cung điện.

"Phượng vũ ngân tinh, có thể rèn nên pháp khí Thiên Thần, chỉ có đúng một khối, người nào trả giáo cao thì bán cho người đó."

"Ta phát hiện một tòa động phủ cổ, nghi ngờ là di tích Tiên nhân, ai ra được giá cao thì ta sẽ nói."

Những tiếng rao bán đều bắt nguồn từ những tu sĩ nhen nhóm Thần hỏa thế nhưng lại không hề giống người bình thường, tự thân vận động, bởi vì tất cả mọi người đều có thực lực như nhau.

"Ấy da, thủ hạ của Hắc Ám thần tử đã lấy đi một con Kim túc ba chân, dù gì cũng là vị thuốc quý mà."

"Bên kia cũng có thứ tốt kìa, người đi theo của một vị quái thai cổ đại đã tìm thấy một cây Dẫn Hồn liên từ ngoài thành, thứ này có thể giúp cho nguyên thần bị phá nát của người khác có thể tái sinh."

"Muốn đoạt lại à!"

"Ngươi điên à, bọn họ có thể đoạt đồ của người khác ở ngoài thành nhưng nếu muốn dám ra tay với họ thì chắc chắn sẽ phải chết."

Thạch Hạo cũng chưa đi vào thành được bao xa, vừa mới đi được một đoạn ngắn thì nghe được những lời như vầy, trong nháy mắt đã hiểu rõ được đôi chút về Quang Minh thành này.

"Có ai từng thấy Lam Nhất Trần, Lạc Đạo không vậy?" Thạch Hạo thờ ơ hỏi những kẻ này.

Bên cạnh laoaj tức có người liếc mắt lại lộ vẻ khác thường.

Ven đường, ánh mắt của một cao thủ Thần Hỏa cảnh đang mở sạp hàng trên vỉa hè chợt lóe, hỏi: "Ngươi biết bọn họ?"

"Ta là đại ca của bọn họ, ngươi có thấy họ không?" Thạch Hạo đáp.

"Muốn biết thì cứ ra khỏi cửa thành, chỉ chốc lát sẽ biết được tin tức." Tu sĩ Thần Hỏa cảnh này cười hà hà.

"Vậy hả, thế để ta ra ngoài xem thử." Thạch Hạo gật đầu rồi xoay người đi về phía cửa thành, hắn biết hai người này có âm mưu với mình.

Hơn nữa, hai người này tựa như đang tạo nên động tĩnh không hề nhỏ khiến không ít người biết.

Hiển nhiên, lòng dạ của tên Thần Hỏa cảnh đang mở sạp bán đồ trên vỉa hè này rất ác độc, nếu như Thạch Hạo rời khỏi thành như thế và nếu như có người cũng đang tìm hai người kia thì chắc chắn sẽ vây chặt hắn.

Bởi vì, trong thành không được đánh nhau thế nhưng ngoài thành lại có thể giải quyết ân oán.

"Là tự tìm cái chết mà." Tu sĩ mở sạp hàng này cười khẩy, nhìn bóng lưng của hắn rời đi thì chẳng hề có chút thông cảm mà còn hí hửng vui

mừng.

Thạch Hạo oai phong, tự nhiên, cứ thế ra khỏi thành.

Quả nhiên có sinh linh đi theo ra ngoài, hơn nữa cũng không hề ít, phải tới hơn mười người.

Thời gian không lâu sau thì Thạch Hạo trở lại, vẫn là hỏi thăm tung tích của Lam Nhất Trần và Lạc Đạo từ những người khác.

Tên chủ sạp hàng vừa nãy ngẩng đầu lộ vẻ ngạc nhiên, nói: "Không phải lúc nãy người đã ra ngoài rồi hay sao, sao còn có thể... trờ lại."

Dưới cái nhìn của hắn, khi ra ngoài đó thì chắc chắn phải chết.

Thạch Hạo nở nụ cười, nói: "Vừa nãy mười mấy người kia có nói cho ta biết, hai tên đạt được thần trân hi thế kia bị người khác bức ép phải trao đổi nên không thể không chạy trốn, ngươi có biết bọn họ đi đâu không thế?"

"Ta không biết, nếu như người... lại ra ngoài thành lần nữa thì chắc sẽ biết đó." Chủ sạp nói.

Thạch Hạo gật đầu, nói: "Cũng đúng hơ."

Hắn lần nữa rời đi, lúc này có tới hai mươi mấy người rời đi theo, bởi vì đã có rất nhiều chú ý tới tình huống nơi này.

"Có thủ hạ của truyền nhân Tiên điện, có người đi theo của Hắc Ám thần tử, còn có người của quái thai cổ đại, tất cả đều đi ra ngoài cả, ngươi có thể sống được à?" Tu sĩ Thần Hỏa cảnh mở sạp hàng này cười gằn.

Nhưng mà, sau nửa canh giờ thì hắn chợt dụi dụi mắt nhìn về nơi cửa thành, lúc này cơ thể tựa như hóa đá.

Thiếu niên kia lại xuất hiện, mà miệng lại ợ một cái đồng thời tay cầm một cái đùi gà vàng ươm không ngừng nhai ngấu nghiến.

"Bà mẹ nó chứ!" Hắn thiếu chút nữa đã sụi lơ trên mặt đất.

Đây không phải là đùi gà mà rõ ràng là Hoàng Kim loan với thực lực phi phàm bên trong đám người vừa rời đi kia, vậy mà... lại bị hắn ăn?

Chủ sạp sợ hãi, chờ mãi mà chẳng hề thấy mấy chục bóng người kia trở về, lập tức lông tơ của hắn dựng đứng, chẳng lẽ... đều bị kẻ này ăn sạch.

Nhìn Thạch Hạo đánh ợ đầy no nê, ủng ỉnh bước lại nơi này thì chủ sạp liền sợ hãi.

"Tha mạng, ta không cố ý!" Mồ hôi của hắn đầm đìa ngồi bệch xuống mặt đất, hắn cảm thấy mình chắc chắn đã gặp một tên quái vật, nếu không thì làm sao có thể ăn thịt sạch những tên sinh linh có thế lực lớn kia chứ.

Thạch Hạo cũng không để trong lòng nên cầm một cây thánh dược bên trên sạp hàng lên, nói: "Đại dược hi thế, ngươi cũng hái được luôn à/"

"Hên mà thôi, cho... cho ngươi đó." Chủ sạp run giọng nói.

"Vậy thì cảm ơn nhen, giờ ngươi có thể nói cho ta biết hai người kia ở đâu không?" Thạch Hạo hỏi.

"Ta... ta thật sự không có biết, rất nhiều người đang tìm họ, nhưng mà ta biết, bọn họ đã đạt được món bảo bối gì đó cho nên mới khiến các thế lực lớn thèm thuồng." Chủ sạp nói.

"Là món đồ gì thế?"

"Là một con Bát Trân Kỳ*." Chủ sạp nói.

(*): Kỳ lân trong Bát Trân (Thạch Hạo từng bắt được con Bát Trân kê và thả ở Thạch thôn dưới hạ giới.)

"Cái gì, là thức ăn trân quý đệ nhất thiên hạ, được cho là món ăn ngon nhất thế gian?!" Thạch Hạo cảm thấy vô cùng tức giận.

Chủ sạp ngớ người, cảm thấy có gì đó sai sai, nguyên nhân làm vị này nổi nóng hình như là lạ.

Bất Trân Kỳ, xếp hạng đầu trong Bát Trân thái cổ, tuy rằng được gọi là món ăn trân quý đệ nhất thiên hạ nhưng giá trị thật sự lại không phải nằm ở món ăn, mà là giá trị về dược dụng* kinh người của nó.

(*): Các sử dụng vị thuốc.

Bất kể là thánh dược hay là thần dược, nếu như có thể hầm cùng với con này thì dược hiệu sẽ tăng lên mấy lần, giá trị vô lượng!

"Kẻ nào, kẻ nào dám để ý tới món ngon trân quý đệ nhất của ta, muốn chết à!" Thạch Hạo tức giận.

Chủ sạp không biết nói gì, hắn chắc chắn không hề nghe nhầm, tên này quả nhiên là kẻ tham ăn mà, không phải tiếc nuối giá trị dược dụng mà lại tức giận vì mất đi món ngon của nhân gian.

"Có không ít thế lực lớn ra tay, bao gồm người của Hắc Ám thần tử, người của Tiên điện, người của quái thai cổ đại."

"Đám người này muốn chết mà!" Thạch Hạo tức giận.

"Hai người kia từng nói, Bát Trân Kỳ sớm đã có chủ, người này không lâu sau sẽ tới lấy. Chỉ là, những người của các thế lực lớn lại nói rằng..."

"Nói cái gì?" Thạch Hạo hỏi.

"Nói là chỉ cần kẻ kia dám tới thì sẽ đánh cho thành đầu chó." Chủ sạp nói từng li từng tí một.

"Ta đói rồi!" Thạch Hạo chỉ nói ba chữ như thế.

Ban đầu chủ sạp còn không hiểu nhưng sau đó thì liền hiểu, lông tơ dựng thẳng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 836: Ma Vương Xuất Hành

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Vừa nói xong ba chữ này thì Thạch Hạo nhổ ra một cục "xương gà" màu vàng rơi xuống sạp hàng này.

Chủ sạp chỉ vừa mới đứng lên chợt nhìn thấy cục xương này thì lại ngồi bệt xuống đất, hắn bị dọa tới mức bủn rủn tay chân. Chắc chắn đây chính là xương đùi của Hoàng Kim loan sau khi bị nướng chín nhưng hiện giờ lại y như xương gà, nhìn không kỹ thì rất khó nhận ra được.

"Đại nhân, việc này không có liên quan tới ta!" Mồ hôi hột chảy dài ở hai bên tóc mai của hắn rồi nhỏ xuống dưới kèm theo sự run rẩy của cơ thể, đây tuyệt đối là một tên ma vương hại đời.

"Những người kia ở nơi nào, dẫn ta đi một vòng xem sao." Thạch Hạo nói.

Chủ sạp khó xử, những thế lực lớn kia chỉ cần cử đại một người nào đó cũng đủ giết chết hắn rồi, tu sĩ Thần Hỏa cảnh vô số nên căn bản không cách nào chống lại được, cách nhau một trời một vực.

"Đại nhân, xin hãy tha cho ta, một khi tin tức bị lộ ra thì toàn bộ Tiên cổ này cũng không cách nào chứa được ta, chắc chắn sẽ phải chết." Hắn tái nhợt mặt mày kèm theo đó là vẻ sợ hãi.

Hơn nữa, hắn còn nói cho Thạch Hạo biết, dù hiện giờ có tới tận nơi cũng chưa chắc đã tìm được những nhân vật đầu lĩnh kia đâu, bởi vì bình thường đều có cường giả tọa trấn. Sơ đại thật sự thì không hề ở yên một

chỗ,mà sẽ đi tìm cơ duyên của bản thân, cách một khoảng thời gian thì mới quay trở lại.

Về phần những quái thai cổ đại thì cũng không cần nghĩ nhiều, bọn họ trước giờ cũng chưa hề xuất hiện mà chỉ do một nhóm người đi theo rất mạnh mẽ xử lý những công việc vơ vét thiên tài địa bảo này.

"Sợ cái gì chứ, ngươi cứ theo ta thì ai dám động tới ngươi. Chẳng lẽ, những thế lực lớn kia trời ban được người người kính nể, không cần phải động tay động chân gì hết à?" Thạch Hạo nói.

"Đại nhân... muốn nói thứ gì?" Chủ sạp Lộ Dịch hỏi, trong lòng lo sợ không thôi.

"Ngươi sẽ trở thành một thành viên của thế lực lớn, sau này còn ai dám giết ngươi chứ, lúc đó sẽ giống y như bọn họ vậy." Thạch Hạo hơi mỉm cười nói.

Lộ Dịch thất kinh nhìn về Thạch Hạo, hắn chắc chắn rằng mình không hề nghe nhầm nên trong lòng bồn chồn không thôi, vị Ma vương này sẽ quân lâm Quang Minh thành, xây dựng nên một thế lực ư?

"Đi thôi, dẫn ta đi dạo quanh một vòng của đám mất nết kia nào." Thạch Hạo cất bước.

Lộ Dịch vội vàng đuổi theo, có kích động thế nhưng thấp thỏm và bất an càng nhiều hơn, hắn khuyên nhủ: "Đại nhân, người đừng nên làm bậy, quy củ của tòa thành này không được phá vỡ nếu không sẽ bị thế lực khắp nơi vây quét đó, dù là người của Hắc Ám thần tử hay là quái thai cổ đại ra tay thì cũng không cách nào bỏ qua được."

Thạch Hạo gật đầu, nói: "Ta biết, chỉ là đi tham quan chút xíu thôi."

Sau đó hắn lại bổ sung thêm một câu, nói: "Cướp Bát Trân Kỳ của ta, ta sẽ khiến bọn họ không cách nào chịu đựng được!"

Giá trị của thứ này cực kỳ cao, có thể gặp chứ không thể cầu, nói theo một ý nghĩa nào đó thì thứ này có thể sánh ngang với cổ dược thần thánh tốt nhất, bởi vì nó có thể giúp cho dược tính tăng lên mấy lần.

Đừng nói tới những người bình thường, dù là bá chủ thượng giới biết được thì chắc chắn vì thế mà liều mạng, thử nghĩ xem, lấy một cây thần dược luyện hóa với con này thì dược tính sẽ tăng gấp mấy lần.

"Ta chưa từng ăn qua Bát Trân Kê mà lại để nó ở Thạch thôn, thế nhưng Bát Trân Kỳ nhất định không thể bỏ qua." Thạch Hạo thì thầm, hắn sớm đã khát khao Bát Trân Thái cổ này từ lâu rồi.

Nhưng là, tới hiện tại thì hắn cũng chỉ mới ăn qua Bát Trân Long Lý*, đó chính là trân vật được hoàng tộc Thạch quốc nuôi dưỡng trong một hồ nước ở đô thành.

(*): Cá chép rồng.

Khi làm Nhân hoàng ở hạ giới thì Thạch Hạo mặt dày ăn vụng một con, mùi vị ấy khiến hắn say mê không thể nào quên được.

"Bát Trân Kỳ đứng hàng đầu trong Bát trân, quả thật rất hiếm thấy, cũng chưa từng có ai ăn qua, một khi bắt được thì sẽ tẩm bổ như là tổ tông mình và tới lúc quyết định thì sẽ hầm nấu." Lộ Dịch nói.

Đang nói chuyện thì bọn họ đã tiến vào nơi sâu trong Quang Minh thành, khi đi vào một con đường thì ánh sáng dần lui thay vào đó là bóng tối kéo tới, con đường này cũng không phải có rất nhiều người."

"Đây chính là Hắc Ám thần cung?" Thạch Hạo chắp hai tay sau lưng rồi đánh giá tòa phủ đệ to lớn chiến cứ một nửa phố xá kia, nơi đó bao phủ đầy khói đen, lạnh lẽo và âm trầm.

Mặt trời đã lên rất cao thế nhưng nơi đây lại rất lạnh giá, tựa như đi tới Minh giới vậy.

Ở cửa phủ đệ có một vào người của Minh tộc đang đứng ngay ngắn canh giữ, mỗi người tựa như là tử thi thiếu hụt sinh khí của người bình thường, ánh mắt thì mờ đục.

"Ta ghét bộ tộc này nhất, cơ thể thì hôi thúi, lạnh như băng, ăn không được, một chút giá trị cũng không, là rác rưởi." Thạch Hạo thuận miệng nói.

Sạp chủ Lộ Dịch suýt nữa thì ngồi bệt xuống đất, ở ngay cửa Hắc Ám thần cung mà lại dám nói những câu như vầy, nếu như bị nghe được thì không phải là tự tìm cái chết hay sao?

Nên biết, Hắc Ám thần tử rất kinh khủng, từng đích thân ra ngoài một lần nên đã tạo nên cảnh máu chảy thành sông ở mấy tiểu thiên thế giới. thây chất thành núi, vô cùng kinh khủng.

Chỉ cần trận chiến này đã đủ nện vững thần uy vô thượng của hắn rồi, sau đó thì hắn bế quan không còn xuất hiện nữa.

"Không cần nói Hắc Ám thần tử, chính là mấy tên sơ đại tay sai của hắn, được gọi là sáu đại Minh tướng, tất cả đều là người siêu phàm nhập thánh, suýt nữa đã đánh gục Lạc Đạo và Lam Nhất Trần, khiến hai người này phải mở đường máu chạy trốn."

"Đúng vậy hả, có cơ hội thì phải làm thịt hết chúng!" Thạch Hạo lạnh nhạt nói.

Hắn không cách nào chịu đựng được, lại có người muốn ăn Bát Trân Lỳ, hành hạ Lạc Đạo cùng Lam Nhất trần, còn truy sát khiến bọn họ chạy trốn với be bết máu trên người, cần phải đòi một lời giải thích.

"Các ngươi là người nào, không được đứng ở nơi này."

"Nếu như có trân vật hi thế thì có thể lại đây để trao đổi."

Có người mở miệng, âm thanh lạnh lẽo cùng với tràn ngập quỷ khí khiến người khác cảm thấy khó chịu.

"Ta nghe nói, hai người các ngươi biết Lam Nhất Trần cùng Lạc Đạo à?" Thạch Hạo hờ hững hỏi.

Bên cạnh, Lộ Dịch giật nảy mình, cả người lạnh toát, thằng cha này quả không phải là kẻ tầm thường, rõ ràng là muốn làm lớn chuyện nên khiến hắn sợ hãi cùng với hồi hộp. Chẳng lẽ nói, đây thật sự là một tên quái vật, có thể sánh ngang cùng với quái thai cổ đại ư?

"Ha ha, ngươi hỏi đúng người rồi đó, ta thật sự biết kẻ này, chúng ở ngoài thành đó." Một ông già cười híp mắt nói.

Một vài cường giả Minh tộc xuất hiện và ngước nhìn về nơi đây.

"Nếu không, ta dẫn các ngươi đi?" Ông già Minh nhân cười ha ha, trong mắt lưu chuyển ánh đen.

"Được." Thạch Hạo gật đầu.

Ông già này nghe thế thì trong con ngươi lóe lên hàn quang nhìn chằm chằm Thạch Hạo, lão cảm thấy tựa như gặp phải một phiền phức không nhỏ rồi, nếu không gì làm sao đủ tự tin như thế này.

"Nếu không, hãy đi truyền tống trận của Hắc Ám thần cung của chúng ta đi, sẽ rất nhanh tới nơi đó." Hắn thăm dò.

"Không thành vấn đề." Thạch Hạo gật đầu.

Sắc mặt của Lộ Dịch lập tức trắng bệch rồi kéo kéo góc áo của Thạch Hạo, hàm ý rằng đừng đi, vào đó là đầm rồng hang hổ.

"Không sao cả." Thạch Hạo cũng chẳng thèm để ý.

Minh lão rùng mình một phát, cả hai đều biết đối phương chẳng hề có thiện ý gì thế nhưng kẻ này lại dám đi vào, việc này khiến lão không thể xem thường.

Lão mời Thạch Hạo vào phủ, khi tới sân đầu tiên thì có một truyền tống

trận, một đám Minh nhân bước lên.

"Đại nhân, không được! Đầu kia của truyền tống trận chắc chắn có bố trí, rất có khả năng sẽ dẫn tới nơi bế quan của một vài sơ đại." Lộ Dịch bí mật truyền âm đầy lo lăng, cũng không phải hắn trung thành mà sợ đẩy bản thân mình vào trong nguy hiểm.

"Không phải chỉ là mấy tên Minh tướng thôi sao, ngược lại ta cũng rất muốn sẽ đi thẳng tới chỗ bế quan của Hắc Ám thần tử, lúc đó sẽ bớt rất nhiều phiền phức cho ta." Thạch Hạo âm thầm đáp lại.

"Người trẻ tuổi, nên dừng lại đi, đừng có sa vào lầy quá sâu, một khi ngã xuống thì cả đời sẽ không ngoi lên được đâu." Lão Minh nhân lạnh lẽo nói.

"Dẫn đường!" Thạch Hạo chỉ nói hai chữ, hắn âm thầm gật đầu, dù là thế lực mạnh mẽ như Hắc Ám thần cũng không dám phá hư quy tắc trong thành này, phải ra ngoài thành thì mới động thủ được.

Xem ra ước định trong thành này rất có hiệu lực.

Ánh đen lóe lên, một nhóm người biến mất nơi đây và sau đó xuất hiện trong một thung lũng cực to lớn.

"Không ổn, là sát trường Minh tộc, lâu nay vẫn luôn có lời đồn rằng bọn họ vẫn đang bố trí, không nghĩ rằng đã thành công rồi à."" Lộ Dịch sợ hãi nói.

"Dám tới Hắc Ám thần cung gây hấn, một người cũng không đi được, giết sạch." Ông già Minh tộc nói.

Những Minh nhân kia biến mất thế nhưng bốn phía lại xuất hiện vô số sương mù màu đen, đây là một tòa đại trận tràn ngập sát khí, tối mù không cách nào nhìn thấy phần cuối.

"Lạc Đạo và Lam Nhất Trần đâu?" Trong màn đêm, Thạch Hạo lên tiếng hỏi

"Chúng chạy trốn như chó mất chủ vậy, sớm muộn gì cũng sẽ bắt được thôi. Ngươi chính là người đứng phía sau bọn họ, nếu như đánh gục ngươi, vứt thi thể của ngươi như là chó hoang ngoài Quang Minh thành thì ta nghĩ chắc chắn bọn họ sẽ biết điều lại đó." Ông lão nói.

"Thật sao?" Thạch Hạo lạnh lùng nói rồi bất chợt xuất hiện sau lưng lão.

"Ngươi..." Ông lão nhanh chóng bỏ chạy trong trận pháp này, thế nhưng hắn hoảng sợ phát hiện ra, thiếu niên sau lưng cứ như hình với bóng mình, kề sát trên người của lão.

Hiển nhiên, đối phương đã khóa chặt lão, không hề tách ra, những con đường mà hắn bước qua đều không có bí mật gì cả, hiểm địa đã biến thành con đường bình thường.

Thạch Hạo cũng chưa hề nhờ Đả Thần Thạch phá trận, chỉ là dựa vào cực tốc thì đã có thể giải quyết được vấn đề rồi.

"Mời Minh tướng xuất thủ!" Lão già hét lớn.

Cái gọi là Minh tướng thật ra là sơ đại, cũng không phải là người của Minh tộc mà là những tu sĩ mạnh mạnh hoặc bị đánh bại hoặc là kết minh với Hắc Ám thần tử.

"Ầm!"

Đúng lúc này, lão Minh nhân cảm giác mình đã trúng phải một cước, lực đạo cực mạnh khiến lão kêu thảm thiết, phần eo bị chém lìa, cả người phân thành hai.

Lão khiếp sợ, tóc gáy dựng thẳng, nên biết, khu sát trường này đủ giết chết sơ đại nhưng hiện giờ sao lại mất đi hiệu lực chứ?!

"A..." Tiếng hét thảm vang lên rồi lão hoàn toàn mất đi ý thức, đầu lâu bị thiêu niên này một cước đạp nát.

Sát khí trong khu sát trường này tăng mạnh, tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tiếp, chỉ thấy một bóng người lấp lánh đang di chuyển đại khai sát giới và quét sạch bốn phía.

"Tại sao lại không có Minh tướng tọa trấn thế, lại trùng hợp đến thế?" Minh nhân tuyệt vọng.

Sau đó không lâu thì nơi đây trở nên yên lặng, khói đen bốc lên, Thạch Hạo dẫn theo Lộ Dịch bước ra ngoài, hắn thầm kêu quá xui xẻo, cả đám thi thể này không một ai có thể ăn được.

Lộ Dịch chỉ biết há hốc miệng, tên khốn này mạnh tới mức không thể nào tưởng tượng được, việc này khiến hắn hãi hùng khiếp vía.

Bọn họ trở lại Quang Minh thành, Lộ Dịch vô cùng cẩn thận giới thiệu đầy thiệt tình, chỉ dẫn từng con đường.

"Đây là Long cung, là phủ đệ của Long nữ quái thai cổ đại, thế nhưng nàng lại chưa bao giờ xuất hiện mà do người đi theo quản lý, thu thập bảo dược."

Thạch Hạo nghe thấy thế thì gật đầu, đây là phủ đệ màu xanh nước biển, đang tỏa ra ánh sáng dìu dịu.

"Người của Long cung có từng đi truy lùng hai người kia hay không thì cũng chưa thể xác định được."

"À, vậy thì chuyển sang chỗ khác." Thạch Hạo nói.

Trên đường đi, Thạch Hạo đã hiểu được một chút tình hình trong thành này, Kiếm cốc, Long cung, Thần miếu đều là những nhóm thế lực đứng sau quái thai cổ đại.

"Chỗ ấy có khí thế bất phàm, thuộc về nhà nào thế?" Thạch Hạo hỏi.

Phía trước có một dãy cung điện hùng vĩ to lớn, trong đó có một ngôi

chủ điện được đúc từ đồng tỏa ra khí thế bàng bạc, vô cùng hùng hồn.

"Tiên điện." Lộ Dịch đáp.

"Xem ra bọn họ muốn trụ vững ở Tiên cổ này rồi, lo liệu thật tốt cho việc tu hành ở hàng trăm hàng ngàn năm ở đây." Thạch Hạo nói.

"Cũng không hoàn toàn, Quang Minh thành đã tồn tại từ xa xưa, tu sĩ các đời của các giáo đều sẽ tới nơi đây, mà những kiến trúc này đại đa số đều được lưu lại từ xa xưa." Lộ Dịch giải thích.

"Uhm, vậy thì tới Tiên điện vậy." Thạch Hạo nói.

Ngoại giới, biên giới khu vực không người.

Đã trôi qua một năm rưỡi nên có không ít người rời đi và cũng có không ít người tiến tới, nói chung nói nhân số chỉ có tăng chứ không hề giảm.

Bởi vì, mọi người đều đang chờ mong, muốn nhìn xem một vài tên quái thai cổ đại xuất quan sẽ mạnh tới mức nào, có thể bước ra con đường ra sao.

Chỉ là gần đây rất nhàm chán, các giáo chủ không ngừng vận dụng pháp lực khắc tên lên trên cánh hoa Tiên đạo thế nhưng có rất nhiều người không hiện ra, bị sương mù che kín.

Rõ ràng, đại đạo đang che giấu, những người này đều có chỗ hơn người nên trong lúc bế quan khó có thể bị người ngoài nhòm ngó.

"Không biết Hoang đã xuất quan hay chưa, mấy tháng rồi chưa có khắc tên của hắn, nên thử một lần xem sao." Có người nói.

Quang Minh thành, trước Tiên điện.

"Ngươi tới đây để tìm hiểu hai người kia, là đang gây sự à?" Một người trẻ tuổi đ ỉa, tay chắp sau lưng, con mắt lóe lên ánh vàng.

Thạch Hạo vừa liếc đã nhìn ra được bản thể cảu hắn, là một con hạc

vàng, lập tức hắn nghĩ tới tình cảnh khi đại chiến với bảy thần ở hạ giới, lão nô bộc đến từ Tiên điện kia là một con hạc vàng, từng khiến hắn trúng nguyền rủa, Chí Tôn cốt rạn nứt, phải huyết tế bản thân thì mới giết được hắn còn chính mình lại chôn vùi dưới mộ đất vàng.

"Ta là đại ca của họ, nghe nói Tiên điện từng chèn ép yêu cầu họ giao Bát Trân Kỳ, vì lý do này nên ta muốn hỏi một câu, sao lại trở thành gây sự vậy? Rõ ràng chính các ngươi đang đuổi giết hai vị cố nhân của ta đó." Thạch Hạo nói.

"Ngươi hình như cảm thấy mình rất mạnh, là một sơ đại thì đủ tự tin chống lại uy nghiêm của Tiên điện chúng ta?" Người trẻ tuổi kia quát lớn rồi cười lạnh gọi thêm một đám cường giả.

Khi hắn ra hiệu thì có người muốn tế Phá Không phù hòng cuốn lấy Thạch Hạo rời khỏi Quang Minh thành, sau đó sẽ ra tay diệt trừ.

Hiển nhiên, việc này đã làm trái với quy dịnh thế nhưng Tiên điện lại vô cùng ngông cuồng, muốn giết sạch, không để lại chút dấu vết nào.

"Các ngươi... muốn tìm chết à?" Thạch Hạo nhẹ nhàng nói.

"Ngươi là cái thá gì mà cũng dám nói câu này. Đại nhân Tiên điện ta chuẩn bị xuât quan rồi, một thân tiên huyết dung hợp lại, sẽ thành Đạo khác những người khác, giết như thì dễ như giết gà sành chó đất vậy, hiện giờ lại tới gây chuyện thì là muốn chết mà!" Trong con ngươi của người trẻ tuổi này lóe lên kim quang, tay chắp sau lưng ngẩng đầu nhìn Thạch Hạo.

"Ầm!"

Thạch Hạo không nói hai lời, kéo hắn lại gần mình rồi vung tay tặng những cú vạt tai thật vang.

Những người xung quanh đều giật nảy mình, tốc độ quá nhanh, cơ bản không cách nào phản ứng kịp.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 837: Cướp Sạch Tiên Điện

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"Ngươi dám!" Người trẻ tuổi của Tiên điện hét lớn, quai hàm của hắn sưng tấy, mặc dù đã khống chế tốt cốt văn để bảo vệ khuôn mặt thế nhưng vẫn vô cùng đau nhức.

"Rầm!"

Thạch Hạo lại bạt tai thêm cú nữa, tiếng vang động trời đầy lanh lảnh khiến hắn quay tròn ngay tại chỗ, khóe miệng tràn máu tươi.

"Ta có gì mà không dám."

Thạch Hạo lại kéo hắn tới rồi nhấc bổng lên.

Việc này khiến cả đám người kinh hãi, bởi vì động tác nhanh tới mức khó tin, mọi người dù có muốn cũng không cách nào ngăn cản được, cơ bản không có cách.

"Ta muốn giết ngươi, khiêu khích Tiên điện ta thì ngươi sẽ không có kết quả tốt!" Người trẻ tuổi này tóc tai bù xù, trong mắt bắn ra kim quang đầy giận dữ.

Đồng thời, cả người hắn đan dệt cốt văn rồi tràn ra ngoài, hắn vận chuyển một thân bảo thuật, đều là bí pháp thuộc hàng ngũ mạnh nhất.

Đáng tiếc lại diễn ở ngay trước mặt Thạch Hạo, hắn cũng coi như là một cường giả Thần Hỏa cảnh rất mạnh nhưng chẳng hề có chút ưu thế gì mà tựa

như một con gà, lần nữa bị Thạch Hạo nhấc bổng lên.

"Tiên điện là cục shit gì, ta muốn cho ngươi biết rõ, một khi đã đánh là phải đánh vào miệng của đám Tiên điện!"

Thạch Hạo xoay chuyển bàn tay, lần này cốt vănn trên người của tên trẻ tuổi này đều bị đánh tan, tiếng bạt tai vang lên lanh lảnh.

"Bộp chát!"

Trong thời gian ngắn, máu tươi tung tóe răng máu lẫn lộn, tên này bị đánh tơi bời hoa lá, mắt nổ đom đóm, miệng méo mắt lác không ra hình thù gì.

"Chát chát chát chát..."

Sau đó, từng tiếng bạt tai đồng loạt vang lên, gương mặt của hắn hoàn toàn biến hình, không ra hình dáng của con người nữa.

"Ra tay mau, giết chết hắn cho ta." Trong giây lát hơi tỉnh táo thì người trẻ tuổi la lớn như thế.

Bên cạnh, một đám người không ngừng thầm than, bọn họ từng ra tay thế nhưng toàn bộ bảo thuật đều bị ngăn chặn, nói đó hình thành nên một màn ánh sáng, "vạn pháp bất xâm".

"Ầm!"

Thạch Hạo lại bồi thêm cái bạt tai rồi quẳng mạnh hắn xuống dưới khiến mặt đất rạn nứt, xương cốt cả người trẻ tuổi này cũng không biết đã gãy bao nhiêu khúc.

Nhưng mà, Thạch Hạo cũng không hề lấy đi tính mạng mà giữ lại cho hắn, vẫn còn vài điều cần hỏi tên này.

"Biết hai người kia ở nơi nào không?" Hắn đạp chân lên trên bộ ngực của người trẻ tuổi này rồi thờ ơ hỏi.

"Ta dù biết thì cũng không nói cho ngươi, cứ chờ đại nhân Tiên điện ta xuất quan đi, chỉ cần một tay cũng đủ ép chết ngươi rồi!" Người trẻ tuổi nghiến răng nghiến lợi, ánh mắt đầy oán độc.

"Bụp!"

Thạch Hạo một cước dẫm mạnh khiến lồng ngực của hắn lõm sâu xuống, miệng không ngừng ói máu, ánh mắt đầy vẻ sợ hãi, hắn phát hiện tên Ma vương này quả thật muốn giết mình.

"Ngươi... không được làm như vầy, trong thành có quy tắc, nếu ngang nhiên động thủ thì sẽ bị cách thế lực lớn vây quét, ngươi sẽ bị tất cả mọi người truy sát."

"Không phải vừa nãy ngươi muốn dùng Phá Không phù mang ta rời đi rồi sau đó ra tay giết ta sao, hiện giờ tại sao lại thấy trái với quy định thế." Thạch Hạo cười khẽ.

Nói xong, hắn dùng sức hạ xuống một cước, âm thanh gãy nát của xương vang lên, tứ chi đều đã đứt đoạn, tiếng kêu thảm thiết không ngớt.

"Cùng tiến lên đi, công phá màn sáng kia, giết chết hắn!" Người bên ngoài quát lớn, lần nữa phát động công kích nếu không cứ tiếp tục như vầy thì người thân tín của truyền nhân Tiên điện coi như xong.

Đáng tiếc, tên này quá kinh khủng, sau lưng hắn hiện lên một cặp cánh ánh sáng rồi nhẹ nhàng vẫy, mây mầu ngập trời, tất cả mọi người ho ra máu rồi lùi lại thật nhanh.

Bên cạnh, Lộ Dịch sớm đã há hốc miệng, vị này quá ngang ngược, chạy thẳng tới Tiên điện phát uy, nhấc bổng một nhân vật trọng yếu rồi cứ thế bạt tai liên hồi, chỉ một đòn tùy ý đã bức lui mọi người, bá đạo và ngông cuồng.

"Đừng có giết ta." Rốt cuộc, người trẻ tuổi trên đất kia đã quá sợ hãi, xương cốt cả người đều gãy hơn phân nửa chẳng ra hình thù gì cả, vẻ mặt thì

sợ hãi, đây là lần đầu tiên hắn thấy có kẻ dám giết người trong thành này, hơn nữa lại chặn ngay trước của Tiên điện.

Việc này khiến hắn khó mà tin được, có mấy ai dám làm thế, dù là quái thai cổ đại có xuất quan đi nữa thì cũng không dám ngông nghênh như vầy.

Thạch Hạo lần nữa nhấc hắn lên, cũng không hề nói lời nào và vung tay giáng thêm vài cái bạt tai khiến hắn choáng váng, ra sức kêu to cùng thảo hiệp.

"Uhm, có thể, cơn tức giận cũng coi như thoát đi một tí, giờ tới phiên ngươi hành động đó." Thạch Hạo nói rồi bảo hắn đi lấy thiên tài địa bảo của Tiên điện ra đây.

Ngoại giới, biên giới khu vực không người.

Có Giáo chủ khắc xuống cái tên Hoang nên hành tung của hắn xuất hiện ở trên cánh hoa kia và cũng lộ lên trên tấm bia đá ở gần đó, lúc này vừa hay mọi người đều nhìn thấy một màn lúc nãy.

Trong lúc nhất thời, quần hùng như hóa đá.

Mấy tháng trôi qua, lần nữa viết xuống tên của hắn thì lại thấy tình cảnh như vầy.

"Hắn đang đứng trước cửa Tiên điện và cướp sạch toàn bộ?" Có người thấp giọng nói.

"Là đang quấy phá, ngươi không thấy à, vừa nãy hắn nói là tát lên bộ mặt của Tiên điện kìa!"

Ngoại giới không cách nào bình tĩnh được nữa, rất nhanh nơi đây trở nên sôi nổi, tình cảnh vô cùng gay cấn kia đã thu hút tất cả sự quan tâm của mọi người.

Bởi vì, đó là Tiên điện, là một trong những đạo thống lâu đời nhất và

đáng sợ nhất ở thượng giới, rất nhiều đại giáo khác cũng không dám trêu chọc, tất cả đều kiêng kỵ không thôi.

Nhưng hiện giờ, một thiếu niên lại vung tay tát thẳng vào bộ mặt của bọn họ, chuyện này quá ngông khiến người khác cảm thấy khác thường.

Biên giới khu vực không người, bên trong cung điện đồng kia phát ra tiếng hừ lạnh, hiển nhiên người bên trong vô cùng tức tối, sự khiêu khích này, đánh đập người thân tín của truyền nhân Tiên điện này chính là đang tát thẳng vào mặt mũi của đạo thống họ.

Quang Minh thành, trước Tiện điện.

Ánh mắt của người trẻ tuổi kia đờ đãn, nói: "Ngươi muốn cướp sạch nơi này?"

"Nói bậy gì thế hả, là chính các ngươi dâng lên lễ vật, sao gọi là cướp hả." Thạch Hạo sửa lại câu cú cho chính xác.

"Tiên tướng của Tiên điện ta đâu rồi, sao lại không có ở đây chứ, mau mau ra tay đi." Xa xa có người nắm chặt nắm đấm nói.

"Hẳn là sắp về rồi, cũng đã phát đi tin tức nói bọn họ tới trừng trị tên này." Có người nói nhỏ.

Thạch Hạo cũng không hề để ý, tay xách người trẻ tuổi do hạc vàng hóa thành tiến vào trung ương cung điện đồng kia, hắn muốn lấy tất tần tật những thần vật này.

"Đã đưa hết, không còn thứ gì nữa." Hạc vàng run giọng nói, chuyện này cứ như là một cơn ác mộng vậy, ở trong Quang Minh thành này thì ai dám đi chọc giận bọn họ chứ nhưng nay lại bị người khác hành hung, hơn nữa còn cướp sạch!

Việc này truyền đi thì ai mà tin? Cứ như mơ giữa ban ngày vậy!

"Nói bậy gì hả, ta ngửi thấy mùi thánh dược, còn không mau lấy ra, nếu không ta sẽ giết sạch nhân mã của các ngươi." Thạch Hạo nói.

Hắn rất thanh tú, cặp mắt to vô cùng linh động, cơ thể lấp lánh, lọn tóc phấp phới, toát lên vẻ Tiên đạo, cứ như là "Trích tiên" vậy.

Nhưng mà, loại thần vận phong thái như vầy lại được toát ra từ một người muốn cướp sạch toàn bộ nơi đây, khiến tất cả mọi người chẳng biết nói gì nữa.

Ngay cả Lộ Dịch cũng thấy mình như mất đi cảm giác, từ sau khi gặp vị này thì việc "vui mừng" liên tục phát sinh, hắn ngồi bệt xuống đất tới mấy lần vì sợ hãi, căn bản không thể suy đoán theo lẽ thường được.

"Ta..." Hạc vàng muốn khóc lớn lên, quá oan ức mà.

"Bốp!"

Thạch Hạo không nói hai lời, lập tức tặng cho hắn một cái bạt tai, giục hắn nhanh chóng dâng lên nếu không sẽ đại khai sát giới ở nơi này.

Rốt cuộc, bảo khố được mở ra, một luồng dược hương phả thẳng vào mặt hắn.

Ngoài ra, còn có những thần liệu khác chất chồng thành một dãy.

"Thật là thơm quá đi mà!" Thạch Hạo đang say sưa thì chợt sinh ra ý nghĩ, cần gì phải đi hái thuốc chứ, cứ cướp sạch như vầy không phải nhanh hơn à.

Dõi mắt thì hắn nhìn thấy tám cây thánh dược được phong ấn cùng nhau, hương thơm ngào ngạt cùng thánh huy óng ánh tỏa ra rọi sáng tỏa khu bảo khố này.

Ngoài ra còn có hai cái đỉnh ngọc, khi lần lượt mở nắp thì bên trong xuất hiện hai quả trái cây, hương thơm càng thêm nồng nặc hơn, thấm tới tận sâu

trong xương cốt người khác, cứ như muốn phi thăng vậy.

Một trái có máu bạc, cứ như là ngọn lửa đang bốc cháy vậy, sợ còn lấp lánh hơn cả thánh dược nữa.

Còn một trái khác lại lượn lờ ánh tím, cũng có sương mù mờ mịt bao phủ, cũng rất kinh người.

"Bán thần quả!" Lộ Dịch giật mình.

Cái gọi là bán thần quả thì cũng không cách nào so sánh được với thánh dược, thế nhưng lại hơn thánh dược không ít, giá trị kinh người, ẩn chứa thần tính mạnh mẽ, khi sinh linh sắp chết ăn vào thì có thể cải tử hồi sinh.

"Thu hoạch dồi dào quá." Thạch Hạo rất thỏa mãn.

Nhưng mà khi nghĩ lại, chắc chắn những đại dược thần thánh kinh người hơn đã được đưa tới nơi bế quan của truyền nhân Tiên điện thì khiến hắn tiếc nuối không thôi.

"Ngươi... không thể mang đi được, đại nhân mà nổi giận thì máu sẽ chảy thành sông, thi thể nằm xuống vô số!" Hạc vàng run giọng nói, lời lẽ như cuống cả lên.

"Cứ nói hắn tới tìm ta." Thạch Hạo cười khẩy, song phương là cừu địch nên nhất định phải có một trận tử chiến, cho nên những thứ này hắn rất vui khi nhận lấy.

Sau đó, Thạch Hạo lại quét sạch những vật liệu khác, hắn phát hiện được một vài thần vật rất bất phàm, có sương mù tràn ngập, hào quang kim loại rực rỡ, đây là thần liệu rất hiếm có.

"Đây là Vân Văn đạo đồng, có thể rèn luyện pháp khí Thiên Thần, thậm chí nếu như rèn đúng phương pháp thì cũng có thể sẽ trở thành vũ khí Giáo chủ đỉnh cấp." Lộ Dịch giật mình.

"Nếu thế thì, ta lấy luôn." Thạch Hạo nói.

Hắn bắt đầu chựa chọn tìm kiếm những bảo vật có cái tên đẹp mắt khiến Hạc vàng tức giận không thôi, nhưng dù có tức thì cũng chẳng dám nói gì.

"Đúng rồi, truyền nhân Tiên điện bế quan ở đâu hả?" Thạch Hạo đột nhiên hỏi, hắn cảm thấy cứ giết thẳng tới, mò thẳng vào sào huyệt của đối phương.

"Ta không biết, khi tới lấy bảo dược thì chỉ do một bộ linh thân của đại nhân tới mà thôi." Hạc vàng run giọng nói, tên Ma vương này quá kỳ quái, lại còn muốn nhằm vào đại nhân của Tiên điện nữa chứ.

"Ai dám tới Tiên điện ta quấy phá thế hả!" Có người quát lên, âm thanh như sấm.

"Tốt quá, các ngươi đã trở về, phải bắt giết hắn ngay!" Hạc vàng nhanh chóng lùi lại rồi hét lớn lên, trong mắt lộ vẻ vui mừng, khi nhìn về phía Thạch Hạo thì tràn ngập cừu hận nhưng cũng có chút sợ hãi.

Nhân mã Tiên điện thở phào nhẹ nhõm, cùng lúc trở về hai vị Tiên tướng, đây cũng chính là hai vị sơ đại đầy mạnh mẽ, đủ trấn áp tất cả ngoại địch.

"Một vài thế lực nhỏ trong thành cũng đã biết được, chúng ta dẫn hắn ra ngoài thành rồi giết chết." Một trong hai tên sơ địa lạnh giọng nói, gợn sóng kinh khủng tỏa ra, tinh khí ngập trời.

Phá Không phù được sử dụng, chỉ trong nháy mắt hai vị sơ đại này quấn lấy Thạch Hạo cùng với Lộ Dịch biến mất ở nơi này, đồng thời còn có mười mấy vị cường giả đi theo.

"Ta muốn tận mắt nhìn thấy hắn chết, các ngươi bảo vệ cẩn thận nơi này!" Hạc vàng đầy oán độc nói, hắn khống chế một tấm Phá Không phù rồi biến mất nơi này.

Bên ngoài Tiên điện có không ít người dừng chân để quan sát, bởi vì bọn họ nhận được vài tin tức nói rằng nơi này xảy ra vấn đề.

"Chuyện nhỏ mà thôi, tản hết đi, có người gây sự thế nhưng đã bị đánh đuổi." Có người đi ra nói, hắn tin chắc Thạch Hạo sẽ bị bắt, không một ai có thể chống lại được Tiên điện.

Trên thực tế, bọn họ canh giữ ở Tiên điện này mãi thế nhưng cũng không hề thấy Tiên tướng trở về.

"Không ổn, người trẻ tuổi tàn nhẫn độc ác kia đã trở về rồi, Tiên tướng của chúng ta lại không hề thấy bóng dáng đâu cả!" Sau nửa canh giờ thì có người chạy vào điện đồng la lớn cùng với vẻ sợ hãi.

Toàn bộ người bảo vệ ở nơi này đều sợ hãi, hai Tiên tướng chưa trẻ về, người kia lại xuất hiện?

Có người đi ra ngoài thám thính, quả nhiên phát hiện người trẻ tuổi tàn nhẫn kia, hắn vừa đi vừa ợ đầy no nê, tựa hồ đang tiêu hóa thức ăn.

"Chúng ta tới chiến trường kia thử, nhìn xem đã xảy ra chuyện gì, hai vị Tiên tướng vì sao không có trở lại."

Sau đó không lâu, đám người này mượn truyền tống trận đi tới một dãy núi, nơi đây những ngọn núi sụp đổ, mặt đất lún xuống, lúc này trong lòng chợt trầm xuống.

Rất rõ ràng, nơi đây đã trải qua một trận đại chiến, mà người trẻ tuổi kia lại có thể trở lại thì đủ chứng minh tất cả.

"Tìm kiếm nơi đó đi." Có người tinh mắt phát hiện ra Hạc vàng.

Chỉ là, hiện giờ hắn tóc tai bù xù, cặp mắt đờ đãn, đã không còn hồn phách nữa.

"Hai vị Tiên tướng đâu?" Có người lớn tiếng hỏi.

Nhưng, liên tục đặt mấy câu hỏi thì Hạc vàng cũng chẳng hề có phản ứng gì, hắn ngây ngốc, tinh thần hoảng loạn.

"Xảy ra chuyện gì thế?!" Có người hét lớn.

Rốt cuộc, Hạc vàng cũng có phản ứng thế nhưng lại như nói mớ, nói ra một vài chuyện khiến đám người này sởn cả gai tóc, nói: "Chết rồi, đều chết sạch cả rồi, đều bị hắn nướng chín ăn sạch rồi."

"Cái gì?!"

"Chuyện lớn đã xảy ra, hai tên sơ đại đã chết, phải nghĩ biện pháp bẩm báo cho đại nhân để người xuất quan tiêu diệt kẻ này!" Có người gầm nhẹ, phải nhờ truyền nhân Tiên điện xuất thủ.

Ngoại giới, tu sĩ các giáo đều thấy rõ cả, tất cả đều ngây ngốc, quá tàn nhẫn độc ác, dù gì cũng là hai vị sơ đại cùng với mười mấy cơ thủ nhưng đều bị Thạch Hạo quét ngang, đánh gục toàn bộ.

"Hắn đã trở nên mạnh hơn so trước trước đây nhiều, hai tên sơ đại không màng sống chết, vận dụng toàn bộ thủ đoạn, đổ máu tới cùng nhưng cũng không hề khiến hắn bị tổn thương chút nào." Có người thầm than.

Trận chiến này đã chứng minh rõ thần uy của Thạch Hạo, khiến tất cả mọi người ở ngoại giới đều kinh hãi không thôi, nhưng tiếc là không cách nào báo cho đệ tử trong Tiên cổ biết được, không cách nào cảnh báo được!

Thạch Hạo dẫn theo Lộ Dịch trở lại, hắn muốn tới Hắc Ám thần cung một lần và cướp sạch nơi đó.

Lộ Dịch đi đằng sau hắn, hai chân như nhũn ra, cả người ngây ngất, vừa nãy tựa như là truyện cổ tích, hai tên sơ đại, danh chấn mấy châu, tất cả đều mạnh tới dị thường, nhưng.... đều bị tên Ma vương này đánh gục, đồng thời nướng sạch.

"Là ngươi?"

Ở cuối một lối đi thì có bóng người xuất hiện, Lạc Đạo tiều tụy vọt tới.

"Ồ, thì ra ngươi vẫn ở trong thành, ta đang nghĩ biện pháp tìm các ngươi á." Thạch Hạo nói lộ vẻ vui mừng.

"Ta vẫn trốn ở trong thành nhưng không một ai biết. Nhưng Lam Nhất Trần lại đang gặp nguy hiểm, hắn mang theo Bát Trân Kỳ và bị người khác chặn ở trong một mỏ quặng kim loại không cách nào chạy thoát được, lúc nào cũng có thể sẽ mất mạng." Lạc Đạo nói, nhờ Thạch Hạo xuất thủ cứu viện.

"Bọn chúng muốn chết mà, ngươi dẫn đường đi!" Thạch Hạo nói rồi dẫn theo Lộ Dịch bay lên trời cao, chỉ trong nháy mắt cánh Côn bằng giương rộng, gào thét bay xa.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 838: Ngân Ma Sơn

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Ngân Ma sơn, trắng bóng như tuyết, tựa như là một ngọn núi tuyết đồ sộ trắng xóa đang phát sáng vậy.

Đây là một dãy núi kim loại với Ngân tinh làm chủ, những ngọn núi chập trùng, tuy chỉ là ngân tinh bình thường nhưng vô số hợp lại thì rất là kinh người.

Nơi trung tâm có một ngọn núi rất kỳ lạ, nó cứ như cái cối xay, hình dáng quái dị chẳng hề giống núi tí nào. Mà nơi đây cũng lấy nó làm tên - Ngân Ma sơn.

Gió lớn thét gào, Thạch Hạo đáp xuống đất, phía sau có Lạc Đạo và Lộ Dịch, cả nhóm người đã đi tới dãy núi kim loại này.

"Lam Nhất Trần có thể hòa vào trong kim loại, đây là một thần năng thiên phú nên có thể dựa vào đây để giữ mạng, hắn đang mang theo Bát Trân Kỳ ẩn núp ở trong dãy núi này."

Lạc Đạo nói, hai người bọn họ tách nhau để chạy trốn để giữ mạng, lúc đó phía sau có một đám người truy sát nên tình thế vô cùng nguy cấp.

Lam Nhất Trần trốn vào đây, mượn vùng núi kim loại đầy hùng vĩ này để né tránh cuộc săn giết của cường nhân.

Mà Lạc Đạo lại lớn mật hơn, sau khi thoát khỏi mọi người thì bí mật quay về Quang Minh thành, lựa chọn "chỗ nguy hiểm nhất lại chính là nơi an

toàn nhất."

Nếu không thì rất khó mà thoát được, các lối ra khỏi Quang Minh giới đều đã bố trí thiên la địa võng cả.

"Để ta nhìn thử ai dám cướp Bát Trân Kỳ của ta!" Thạch Hạo nói, lần này sau khi xuất quan thì thực lực của hắn đã tăng mạnh, vẻ thong dong và điềm tĩnh càng tăng mạnh.

Vô hình trung, hắn tỏa ra một luồng uy thế khiến Lạc Đạo kinh hãi, mới chín tháng không gặp mà vị thiếu niên Ma vương này lại tăng thực lực mạnh như thế.

TUy rằng có áp lực nhưng cũng khiến lòng hắn thấy tin tưởng hơn, có thể cứu được Lam Nhất Trần.

"Nơi đây... có rất nhiều người, tất cả đều là cao thủ, chúng ta chỉ có ba người thì có thể địch lại hết à?" Lộ Dịch lộ vẻ sợ hãi, tuy rằng đã biết được mức độc ác tàn nhẫn của Thạch Hạo thế nhưng khi nghĩ tới rất nhiều cao thủ kia thì vẫn đâm ra sợ sệt.

Nếu như có thể trốn thì chắc chắn hắn đã chạy sớm rồi, đi cùng với tên ma vương này thật sự quá nguy hiểm, chỉ là hiện giờ có thể đi đâu, phỏng chừng người của Tiên điện đã hận hắn tới chết rồi.

Dù sao, là do hắn dẫn đường cho nên đã bị những người kia nhớ kỹ.

"Là thế lực nào thế?" Thạch Hạo hỏi.

"Rất nhiều, có người của Hỏa Vân động, có người của Hắc Ám thần cung, cũng có người của Kiếm cốc, còn có..." Lạc Đạo nói.

Đám người kia đều rất đáng sợ, không chỉ có những thủ hạ của người mạnh nhất trong đương đại mà còn có người đi theo của quái thai cổ đại, có thể nói là cao thủ như mây, hơn nữa còn có một nhóm tán tu.

Nơi đây như vầy nên đã gây sự chú ý tới bên ngoài, một vài tán tu mạnh mẽ, một ít sơ đại của bộ tộc lớn sau khi nhận được tin tức thì cũng tham gia vào.

Bát Trân Kỳ, có thể giúp bất kỳ thần thảo, thánh quả nào tăng mạnh dược hiệu, vậy sao không khiến người khác thèm khát? Nếu như ở bên ngoài thì những đạo thống cổ xưa kia chắc chắn sẽ đại chiến.

"Mặc kệ là thế lực nào, dám ngăn cản bước chân của ta thì cứ giết không tha!" Thạch Hạo chỉ nói một câu như thế, sau đó nhanh chân đi về trước.

"Tốt!" Lạc Đạo nắm chặt dắm đất, trên mặt lộ vẻ kích động.

Bởi vì, gần đâu chịu phải quá nhiều oan ức, rõ ràng chính bọn họ đã đạt được bảo vật hi thế này nhưng tin tức lại bị lộ ra dẫn tới bị các thế lực lớn vây quét, cửu tử nhất sinh.

Vì thế, hắn và Lam Nhất Trần mới rơi vào một con đường đẫm máu gần như vứt đi tính mạng của mình.

Ngân Ma sơn, thi thoảng có ánh trắng vụt lên, đây là sự thể hiện do khí kim loại quá mức dồi dào, cho nên nơi này có rất nhiều người tới tìm kiếm tinh kim, cho rằng trong lòng đất này có thần liệu.

"Đứng lại, ngọn núi này đã bị phong tỏa, không được đi vào."

Vừa mới bước vào trong dãy núi màu bạc này thì có người xuất hiện ngăn cản bọn họ, sắc mặt ai nấy cũng đều lạnh tanh.

"Không phải có rất nhiều người đã tiến vào à, sao lại ngăn cản chúng ta?" Lộ Dịch bước ra phân bua.

"Chính vì có quá nhiều người tới nên khắp nơi mới đưa ra quy định này, người đến sau sẽ không thể đi vào, cả ngọn núi bạc này không còn nhiều tinh kim để các ngươi thu gom nữa, đi đi."

Lộ Dịch còn muốn lên tiếng thì Thạch Hạo ngăn cản, đi về trước, nói; "Chúng ta không phải tìm tinh kim, mà là tìm người."

"Tìm ai?" Người canh giữ bên ngoài vùng núi này biến sắc.

"Lam Nhất Trần." Thạch Hạo lạnh nhạt nói.

"Hừm, cũng muốn bon chen chén canh thơm à, bằng hữu, đãm chậm rồi, nơi này đã bị chia làm tám khu vực, không có địa phương của ngươi đâu." Một người lạnh lùng nói.

"Lam Nhất Trần là huynh đệ ta, ta tới để dẫn hắn về nhà, không cần tới khu vực hay địa bàn gì ở nơi này cả." Thạch Hạo bình tĩnh nói.

"Cái gì?"

"Cảnh báo, nhanh!"

Mấy người nhanh chóng lùi lại hòng báo tin tức cho những người trong núi.

"Ầm!"

Phía sau Thạch Hạo, một cặp cánh Côn bằng to lớn nhẹ vỗ một cái, cuồng phong théo gào, thần lực dâng trào, mây mù ngập tràn, những người này đều bay bước ra sau, máu ho đầy đất văng khắp trên vách đá, xương gãy gân nát.

Đừng nói là Lộ Dịch, chính Lạc Đạo cũng trợn tròn mắt, thực lực của người này tăng mạnh hơn trước đây nhiều, nên biết, những người này không phải là người yếu, đều có thực lực rất mạnh.

"Đi!" Thạch Hạo nói rồi đi về trước, hắn tới đây là muốn đại khai sát giới.

Bát Trân Kỳ, vốn là của bọn họ thế nhưng những tên này lại dám động vào, ép hai người phải giao ra sau cùng là hợp lực tấn công, dựa theo tính khí

của Hùng hài tử thì làm sao có thể nuốt trôi cơn giận này.

Dọc đường đi, Thạch Hạo tỏa ra sát khí bừng bừng.

Trong núi, không có một cây cối nào, đâu đâu cũng có ngân tinh, ngọn núi lấp lánh ánh sáng rực rỡ, quang cảnh kỳ lạ.

Rất nhanh, bọn họ đã đi tới cửa thứ hai của ngọn núi, vẫn như trước có người bảo vệ, trên thực tế toàn bộ dãy núi này đều có người, cứ cách một khoảng thì sẽ có tu sĩ trấn thủ.

"Ồ, người này... rất giống Lạc Đạo." Có người biến sắc, trong tay cầm một bức tranh rồi so sánh, kết quả phát hiện ra, người trẻ tuổi mặc ngân bào kia y chang người trong ảnh nên lộ vẻ sợ hãi.

Lạc Đạo xuất thủ, hắn hóa thành một ánh bạc xông lên trước, mái tóc đầy đầu của hắn nhanh chóng dài ra tựa như là thác nước vậy, đồng thời ánh đỏ bùng nổ, phù văn đầy trời.

Những người kia kêu to rồi nhanh chóng lấy ra binh khí ngăn cản.

Nhưng mà, những sợi tóc hóa thành ánh đỏ kia đâm thủng toàn bộ những cốt khí, đồng thời đánh tan bảo thuật của bọn họ, uy thế rất kinh người.

Tiếng leng keng vang lên, những tên kia đều bị đánh bay.

Lạc Đạo thừa thế xông lên, lần nữa ra tay!

Nên biết, trước kia khi chiến đấu với Lạc Đạo thì cánh tay của Thạch Hạo từng bị đâm chảy máu, có thể thấy được sự cứng rắn kinh người của sợi tóc này như thế nào rồi, sở hữu thần uy siêu phàm!

"Bụp!"

Chỉ trong nháy mắt, những người kia bị sợi tóc lượn lờ ánh đỏ đâm thủng mi tâm, toàn bộ ngã chổng vó trên mặt đất, không một ai sống sót.

"Ra tay lưu loát như vậy mà còn nói là trước kia ngàn cân treo sợ tóc?" Lộ Dịch nhỏ giọng lẩm bẩm thế nhưng trong lòng lại chấn động không thôi.

"Phí lời, một mình bị mấy tên sơ đại vây công, ngươi thử tưởng tượng đi." Lạc Đạo nói.

Việc này khiến Lộ Dịch thất kinh, Thạch Hạo thì gật đầu, Lạc Đạo quả nhiên rất mạnh mẽ, dưới sự vây công của sơ đại nhưng vẫn có thể thể sống sót thì đủ chứng minh tất cả rồi.

Bọn họ tiếp tục tiến tới, liên tiếp xông qua bốn cửa ải, tất cả đều trong nháy mắt đánh gục toàn bộ, không có tạo bất kỳ sóng gió gì khi tiếp cận tới trung tâm Ngân Ma sơn.

Những cửa ải xung quanh đều có cao thủ trấn thủ thế nhưng không có bất kỳ nhân vật sơ đại nào, chủ yếu là ngăn cản những người tới sau mà thôi.

Nhân vật đầu lĩnh thật sự, toàn bộ sơ đại mạnh mẽ đều ở nơi trung tâm, đều đang săn giết Lam Nhất Trần hòng đoạt Bát Trân Kỳ, chứ cũng không ở bên ngoài làm gì.

"Không ổn, có người xông vào."

Rốt cuộc cũng có người phát hiện ra tung tích của Thạch Hạo và Lạc Đạo, và cũng nhìn thấy những thi thể nằm ở những cửa ải phía sau nên nhanh chóng cảnh báo.

Kết quả, khắp dãy núi lũ lượt kéo tới những bóng người.

Sắc mặt của Lộ Dịch trắng tái, người tới quá nhiều, bên trong dãy núi này ẩn núp quá nhiều cao thủ, đều là những cao thủ muốn thủ lại chỗ này hòng bắt lấy Lam Nhất Trần.

"Sao thế này, tất cả đều là hình người vậy, sau khi giết chết thì nhất định phải hiện nguyên hình đó." Thạch Hạo nhíu mày.

Lạc Đạo nghi hoặc còn Lộ Dịch lại há miệng.

"Giết hắn!"

"Giết!"

Khắp dãy núi bạc này đâu đâu cũng có bóng người, ai nấy đồng thanh hô lớn chém giết bọn họ.

Thạch Hạo thì không lo lắng gì, nhanh chân tiến tới, cứ thế tiến vào nơi sâu nhất trong dãy núi, ánh mắt lạnh lẽo mang theo sát ý kinh người đè ép tất cả mọi người.

Rất nhiều người cảm thấy được thiếu niên này cứ như là tu la, có một luồng uy thế khiến người khác sợ hãi.

"Sợ cái gì, chúng ta có nhiều người như thế chẳng lẽ còn không phải là đối thủ của hắn, lại nói, những đại nhân kia đang ở bên trong nên chắc chắn đã cảm ứng được, chuẩn bị tới đâu rồi." Có người nói.

Sau đó, có rất nhiều người từ trên núi vọt xuống, pháp khí bay lượn, bảo thuật hòa vào nhau phủ xuống đây.

"Ầm!"

Trong con ngươi của Thạch Hạo xuất hiện ký hiệu vàng, sát khí ngập tràn, thân thể phát sáng tựa như là phi tiên vậy, ánh sáng kỳ dị này rất rực rỡ.

Đây chính là Thượng Thương kiếp quang, tuy rằng hắn không có ý định khống chế, cũng không phải ở trạng thái mạnh nhất thế nhưng cũng rất kinh người rồi, ánh sáng vô cùng rực rỡ tựa như là mưa ánh sáng chiếu khắp thiên địa.

Loại bảo thuật này không khác gì công kích, thích hợp với quần chiến nhất!

"Bụp, bụp" không dứt bên tai, một đám không dưới ba mươi người bị

xuyên thủng rồi ngã ầm xuống đất, máu tươi ròng ròng, toàn bộ đều bỏ mạng.

Tình cảnh chợt tĩnh lặng, mọi người sợ hãi dừng lại quan sát, vẻ mặt mang theo nổi sợ hãi, lạnh lẽo, tất cả không ngừng lùi lại.

Thạch Hạo không thèm để ý mà cứ thế tiến về trước, đi thẳng vào nơi sâu nhất trong dãy núi.

Nơi trung tâm, một ngọn núi tựa như cối xay màu bạc, cao và nguy nga hơn những ngọn núi bên cạnh.

Nơi đây có một tòa đại trận, là do những thế lực đỉnh cấp kia cùng nhau bố trí vây quanh lấy Ngân Ma sơn dòng ngăn cản Lam Nhất Trần chạy trốn, bọn họ không ngừng thu nhỏ trận pháp lại, cảm thấy không mấy ngày nữa sẽ có thể ép tên này xuất hiện.

Ầm!

Thạch Hạo không ngừng xuất thủ, thường ngày đi chung với Đả Thần Thạch nên hắn cũng có nghiên cứu nhất định về trận pháp, hắn điên cuồng ra tay nơi yếu nhất của trận pháp, cuối cùng cũng có thể gắng gượng xé rách một góc rồi tiến bước vào trong.

Bên trong đại trận, xung quanh Ngân Ma sơn ngồi xếp bằng tám bóng người, mỗi người một người, có tóc bạc, có mờ ảo khí tím, có mọc ra sừng vàng, đều có hình dạng khác nhau, khí thế kinh người cứ như là tám tòa thần sơn thái cổ đứng sừng sững nơi đó, đè ép người khác tới nghẹt thở.

"Khá tốt, xông tới được đây, quả nhiên có chút thủ đoạn." Một người tóc bạc trong số này mở miệng, mí mắt giương lên quan sát Thạch Hạo.

"Ngươi đã tới chậm, tốt nhất nên rời đi đi!" Một chàng trai nơi mi tâm mọc ra một con mắt dọc nói, vẻ mặt yêu tà và xinh đẹp, hắn ngồi xếp bằng trên một tảng đá bạc cao mấy chục trượng nhìn xuống Thạch Hạo.

Hiển nhiên, bọn họ đã nhận được bẩm báo, biết được ba người Thạch Hạo rất mạnh nên mới giết thẳng vào trong này.

"Ta tới tìm Lam Nhất Trần, muốn dẫn hắn đi." Thạch Hạo bình tĩnh nói.

"Ha ha..." Có người cười to, là cường giả trên đầu mọc ra chiếc sừng trâu vàng, sau khi cười ngả nghiêng thì ánh mắt bỗng chuyển lạnh rồi đứng thẳng trên một tảng đá ngân tinh cuối đầu nhìn xuống, nói: "Ngươi nghĩ mình là ai, muốn dẫn Lam Nhất Trần đi, muốn độc chiếm Bát Trân Kỳ, nằm mơ hả!"

"Ngươi cảm thấy mình rất mạnh à, dựa vào thứ gì mà mang hắn đi, là đang gây hấn với uy nghiêm của chúng ta sao?!" Một cô gái thân mặc giáp trụ đen và được khói đen bao phủ nói, nàng tỏa ra luồng khí tức tử vong chứng tả là người Minh tộc.

"Chỉ bằng Bát Trân Kỳ vốn thuộc về ta là đủ!" Thạch Hạo rất ôn hòa, tay chắp sau lưng đối mặt với tất cả mọi người.

"Uhm, chính chủ đã tới. Thì ra ngươi chính là người đứng phía sau của Lam Nhất Trần. Ồ, Lạc Đạp cũng tới à, đây là chỗ dựa của các ngươi, chẳng ra gì cả, chỉ đến thế mà thôi!" Người mọc ra sừng trâu vàng cười to, thế nhưng hai mắt lại rất lạnh.

"Ha ha ha... chính chủ đã tới, tốt, giết chết chính chủ thì Bát Trân Kỳ không phải là vật vô chủ hay sao?" Một bên khác, cô gái mặc giáp trụ đỏ cười to, trên gương mặt tinh xảo và xinh đẹp ẩn hiện chút vẻ hài hước.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 839: Tám Đại Cao Thủ

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Thạch Hạo đảo mắt qua từng người, quả nhiên ai nấy đều bất phàm, từng người đều có tinh lực như trường giang đại hải, trong lúc nhất thời khó mà nhìn ra được nông sâu.

Hiển nhiên, đều không có một ai yếu, đều là chí cường giả một phương.

Những người như vầy tối thiểu đều là mạnh nhất một châu, thành tựu ngày sau không cách nào đoán trước được, tương lai sẽ trở thành bá chủ đầy đáng sợ một phương.

"Nhìn đủ chưa, không muốn chết thì cút đi, muốn chết thì cứ bước lên trước." Một chàng trai được khí tím vờn quanh, tay cầm thánh kiếm dựa vào trước Ngân Ma sơn bình tĩnh nói.

Thạch Hạo không để ý tới, cẩn thận cảm ứng và vững tin rằng nơi này chỉ có tám đại cường giả này, không hề có cao thủ nào khác mai phục.

"Nếu không muốn đi thì cứ để chúng ta tiễn ngươi lên đường vậy!" Cường giả đầu mọc sừng trâu vàng lạnh giọng nói.

"Từ." Một con Sư tử trắng bỗng mở miệng, ánh mắt lấp lánh rồi nói: "Đạo huynh, có nguyện ý gia nhập Thần miếu chúng ta không? Ta nhìn ngươi đầy vẻ hiên ngang, chắc chắn là nhân kiệt một đời, không bằng chúng ta cùng nhau kết minh?"

Nó rất uy mãnh và cũng không hề hóa thành hình người, bộ lông bạch

kim toàn thân phát sáng, đặc biệt là cái bờm xõa tung khiến nó trông vô cùng hùng võ và ngang ngược, cứ như là vương của chúng sinh bước ra từ thần thoại vậy.

Những người khác nghe thấy thế thì giật mình, không ngờ nó lại lôi kéo kẻ này.

"Thần miếu rất lợi hại à, vậy khi gia nhập với các ngươi thì sẽ có lợi ích gì?" Thạch Hạo hỏi.

Những người ở đây đều lộ vẻ khác thường, ngay cả Thần miếu mà cũng chưa nghe qua? Đây là đạo thống cổ xưa nổi danh cùng Tiên điện, mạnh mẽ tới mức khiến người khác kính nể.

Cho nên, người của đạo thống này không tính là nhiều nhưng cũng chẳng phải là ít, đạo tràng cũng không có rộng lớn mà chỉ có một ngôi miếu cổ trường tồn từ tuyên cổ, thờ phụng ba tượng thần.

Nghe đồn, đó chính là ba bức tượng bất diệt từ xưa, đại biểu cho vẻ chí cường!

Có người nói, đó chính là mấy vị tiên của Tiên cổ, cũng có người nói là thần tổ thuộc niên đại Thần đạo bất hủ, còn có người nói đây chính là Thiên đế sắp sửa vô địch khắp thiên hạ.

Cho nên người của đạo thống này xuất hiện thì đều mạnh mẽ, trong tay bọn họ có nắm giữ "Cửu thiên thập địa kinh", được xưng là truyền thừa chí bảo, là một trong những thiên công vô thượng!

"Thần miếu thì như thế nào, đạo hữu, cứ hỏi đại một người nào đó thì sẽ rõ. Còn nếu gia nhập chúng ta, đây coi như là một loại kết minh, người sẽ không hề bị ước thúc gì nhưng một khi gặp nạn thì chúng ta nhất định sẽ ra tay giúp đỡ. Nói cách khác, là bảo vệ lẫn nhau." Sư tử trắng nói.

"À, vậy ta chỉ hỏi một câu, các ngươi có đồng ý đoạt lại Bát Trân Kỳ giúp ta không?" Thạch Hạo hỏi.

"Cổ thánh tử rất cần Bát Trân Kỳ, đạo huynh có thể đồng ý trao đổi hay không, chúng ta sẽ cố gắng thỏa mãn yêu cầu của ngươi." Ánh mắt của Sư tử trắng lóe lên và nói thế.

"Mới ta gia nhập Thần miếu của các ngươi, ngay cả Bát Trân Kỳ mà cũng muốn có ý đồ, nếu như gia nhập vào thì sợ phải giao lên hết tất cả đồ của ta luôn à?" Thạch Hạo chế nhạo.

"Cổ thánh tử vô cùng cần trân vật như thế này, đạo huynh, nếu như có thể chấp nhận từ bỏ niềm yêu thích thì tất cả đều có thể thương lượng." Sư tử trắng nói.

Lúc nó nhắc tới Cổ thánh tử thì những người bên cạnh đều đứng thẳng, bởi vì đây chính là cường giả khiến một vài cường giả run rẩy, tên này đã mấy lần tiến vào Tiên cổ và đã vô địch thiên hạ.

Cổ thánh tư, không phải có họ Cổ, cũng không phải là quái thai cổ đại, sinh ra ở Thần miếu và hắn đã ngộ Cửu thiên thập địa kinh tới mức cao nhất, trở nên mạnh mẽ vô cùng.

Đời này, Thần miếu cũng không phải có một vị truyền nhân tuyệt diễm như vầy mà còn có bị Cổ thánh tử khác cũng tiến vào Tiên cổ này, có thển ói thực lực mạnh tới mức khiến người khác tuyệt vọng.

"Bản thân ta cũng rất cần, sẽ không tặng cho kẻ khác, sẽ không trao đổi." Thạch Hạo bình tĩnh nói.

"Vậy thì đáng tiếc rồi." Sư tử trắng nói, ánh mắt không còn vẻ ôn hào mà thay vào đó là sáng rực lên.

"Nói nhiều như thế làm gì, cứ dựa vào bản lãnh của mình để cướp lấy Bát Trân Kỳ, hiện giờ, tiễn hắn lên đường đã!" Có người nói.

"Là huynh trưởng của Lạc Đạo và Lam Nhất Trần? Hai huynh đệ của ngươi rất là kém cỏi, bị chúng ta chém giết chỉ biết chạy trốn, không hề dám đánh một trận, rất nhàm chán."Một chàng trai sau lưng có cặp cánh năm màu

nói, đây là một con long tước rất mạnh mẽ.

"Ngươi!" Lạc Đạo tức giận, nói: "Các ngươi vây công chúng ta, vậy mà cũng dám mở miệng, không dị hả."

Cường giả trên đầu móc sừng trâu cười lạnh, nói: "Bại tướng tay, một đấu một thì ngươi cũng không phải là đối thủ, sẽ bị ta giết tới mức tè ra quần, như rùa rụt cổ vào trong mai, nếu không đã bị giết chết từ lâu rồi!"

Lạc Đạo tức giận, muốn ra tay.

Nhưng lại bị Thạch Hạo ngăn lại, hắn muốn đích thân động thủ.

"Ta tới!" Long tước đập cánh bay vút lên trời, đây là một chủng tộc mạnh mẽ, trong thượng giới cũng có tới mấy chi, mỗi chi đều quỷ quái tới đáng sợ, trong cơ thể nó từng có cổ huyết mạnh nhất, tuy rằng đã mỏng manh rất nhiều nhưng cái tên của nó có thể nói lên toàn bộ.

"Không, để ta lên, đừng có tranh với ta." Cường giả trên đầu mọc sừng trâu nói, một bước từ trên tảng đá tung người lên, ầm mặt đất rạn nứt, khí tức vô cùng điên cuồng cứ như là một ngọn núi lửa vàng óng đứng sững nơi đó, đè ép khiến người khác khó thở.

Phía sau, Lộ Dịch sắc mặt tái xanh, không tự chủ thụt lùi lại, thân thể run rẩy.

"Khà khà, mặt hàng như vầy mà cũng dám tranh với ta à." Bóng người màu vàng kia chế nhạo, sau đó nhìn về phía Thạch Hạo, nói: "Đến đây đi, để ta chiêm ngưỡi chủ nhân của Bát Trân Kỳ mạnh tới mức nào."

"Tranh nhau giết ta à?" Thạch Hạo lộ nụ cười khẩy.

"Không sai, không có bản lĩnh mà nói, không chỉ lưu lại Bát Trân Kỳ không được mà còn phải lưu lại cái mạng của mình nữa!"

Tiếng hét lớn vang lên, bóng người màu vàng óng kia vung quyền giết

tới, dương cương ngang ngược mang theo thần lực vô tận, cứ như là đại dương đang cuộn trào mãnh liệt.

Thời khắc này, tất cả mọi người đều biến sắc, dù là Lạc Đạo đứng phía sau cũng giật mình, thầm quát một tiếng kêu hỏng rồi.

Bởi vì, đây chính là Hoàng Kim ngưu, một cường giả biến dị trong Mãng Ngưu tộc thái cổ, hắn đã tấn cấp lên tới Thần Hỏa cảnh hậu kỳ, bản thân lại là một sơ đại cùng với cảnh giới cao như vậy thì tuyệt đối mạnh tới cực điểm.

Ngày đó Lục Đạo từng ăn qua thiệt thòi lớn như vậy nhưng lúc ấy con Hoàng Kim ngưu này vẫn đang ở cành giới thấp, mấy tháng không thấy không ngờ lại mạnh như vậy rồi.

Dù là Thạch Hạo cũng kinh ngạc, chỉ mới một năm rưỡi mà đã có người lên tới Thần Hỏa cảnh hậu kỳ, tốc độ quá nhanh nên khiến hắn cảnh giác.

"Tên khốn này thành đạo đã mấy chục năm nhưng không ngừng áp chế, nó đã quan sát qua tâm đắt thành thần của tiên hiền, lại mượn nhờ các thánh dược của Tiên cổ này nên mới có thể tăng mạnh như vậy, nhanh chóng quật khỏi." Lạc Đạo nói.

"Ầm!"

Thiên địa sụp đổ, Hoàng Kim ngưu thần mãnh vô cùng, ngông cuồng vô biên, một quyền nện xuống khiến toàn bộ bầu trời tựa như bị đánh rơi.

Thạch Hạo đón lấy, cũng là một quyền, quyền khí ngút trời, cuồn cuộn như sông lớn.

Đòn đánh này khiến hư không gần kề run rẩy, quá mạnh mẽ, thần lực dâng trào, nơi đây bị kim quang bao phủ, tựa như thần hại cấm kỵ đang phập phồng.

Tất cả mọi người đều giật mình, sức mạnh thân thể như vầy thì có mấy

ai địch lại?

Khi kim quang thối lui, Thạch Hạo đứng yên chưa hề động đậy, mà làm người khác giật mình chính là, Hoàng Kim ngưu được xưng là Ngưu thần lực lớn lại lui về sau mười mấy bước, cánh tay hơi run run, lòng bàn tay nứt toát máu tươi ứa ra.

"Cái gì, Hoàng Kim ngưu với Thần Hỏa cảnh hậu kỳ với thần lực cái thế, nhưng lại rơi vào hạ phong khi quyết đấu thân thể?" Tất cả mọi người kinh hãi.

Con mắt của Hoàng Kim ngươi mở to, kim quang như bó đuốc, nó khó tin nhìn đối phương, không ngờ bản thân đá trúng một tảng đá cứng rồi.

Trên thật tế Thạch Hạo cũng rất giật mình, hắn đã tu hành tới bước này, giơ tay nhấc chân đều có thể giết chết cao thủ Thần Hỏa cảnh, dù cho đối phương có cảnh giới cao hơn hắn thì cũng không đỡ nổi.

Nhưng không nghĩ tới, thân thể của con trâu này lại mạnh tới thế, có thể liều mạng với hắn một đòn, nếu là người khác thì cánh tay kia chắc chắn đã nổ tung rồi.

"Không đơn giản, có thể ngăn ta một quyền mà chỉ rách lòng bàn tay, hiếm thấy." Thạch Hạo khẽ nói.

Nhưng mà, khi Hoàng Kim ngưu nghe được câu này thì tức tới ói máu, hắn dùng thân thể để tăng trưởng, đại lực kinh thế nhưng một quyền kia suýt nữa đã khiến bàn tay của hắn vỡ tung, lại con nghe thấy kẻ này nói những lời này nữa.

"Ngươi... chết đi cho ta!" Hoàng Kim ngươi hét lớn, vung tay lên, một thanh trường đao sáng như tuyết xuất hiện rồi xoay tròn chém về phía Thạch Hạo.

"Có chút bản lĩnh, ngươi là người đi theo của ai thế, không bằng theo ta đi." Thạch Hạo nói.

"Hắn là người kết minh của Kiếm cốc, được gọi là Thần tướng thứ hai." Lạc Đạo truyền âm.

"Kiếm cốc, Cô Kiếm Vấn." Thạch Hạo nhíu mày và nghĩ tới vị quái thai cổ đại kia, ở Tội châu hắn từng nhìn thấy qua người này.

"Giết!" Hoàng Kim ngưu hét lớn, trường đao sáng bóng bổ xuống.

Thạch Hạo cũng khồng hề lưu thủ nữa, năm ngón tay chợt hình thành nên vuốt rồng, ánh sáng lấp lánh phát sinh, đây chính là tán thủ đã đạt được bên trong bí cảnh Nguyên Thiên.

Keeeng!

Một trảo này không chỉ có sức mạnh thân thể của Thạch Hạo mà còn ẩn chứa thần thông đầy mạnh mẽ, lập tức bùng phát ra cốt văn lấp lánh, cương mãnh vô cùng mang theo bóng rồng lao tới.

Âm thanh điếc tai vang lên, nơi đây vô cùng chói mắt.

"Giết!" Hoàng Kim ngưu hống lớn, nó đã phát điên, lại đại chiến với Thạch Hạo.

"Vậy đủ rồi, nên vận dụng tới thủ đoạn mạnh nhất đi." Cô gái mặc giáp trụ đỏ rực nói, ngay từ đầu chính nàng khởi xướng việc giết chết Thạch Hạo.

Nhưng mà, va chạm tới mấy chục lần thì chợt Hoàng Kim ngưu lóe lên, rắc một tiếng, trường đao nứt toác đồng thời bay ngược ra sau, miệng ói đầy máu.

Ở lồng ngực của nó xuất hiện một Long Trảo ấn rất đáng sợ, máu chảy đầm đìa, chỉ thiếu chút nữa đã xuyên thủng trái tim của nó rồi.

"Hoàng Kim ngưu đã bại, chư vị, chúng ta tuy mạnh hơn con trâu này thế nhưng cũng không mạnh hơn bao nhiêu cả, hay là liên thủ sớm giết chết kẻ này đi." Sư tử trắng nói, thái độ hoàn toàn khác với trước đây.

"Đã sớm thấy kẻ này rất chướng mắt rồi, cùng nhau tiêu diệt hắn, để Bát Trân Kỳ trở thành vật vô chủ thật sự." Cô gái mặc giáp trụ đỏ nói, mặt tuy sắc nét xinh đẹp thế nhưng lại mang theo vẻ cay nghiệt cùng với nụ cười tàn bạo.

"Em này cứ bắt lấy rồi mang về làm ấm giường." Đả Thần Thạch bỗng nhiên lớn tiếng nói, bởi vì Thạch Hạo từng tâm sự cho nó biết "chí hướng" của mình.

"Nàng tuy bất phàm thế nhưng không phải là quái thai cổ đại, không đáng để bắt, giết là được rồi." Thạch Hạo nói.

"Ngươi..." Cô gái mặc giáp trụ đỏ này tức giận, lại bị kẻ khác nói như thế.

"Chư vị, cũng không cần che giấu nữa, chúng ta tám người cùng nhau ra tay." Chàng trai tóc bạc nói.

Tám đại cao thủ cùng chuyển động, bọn họ đều là những thế lực lớn khác nhau, đều là chí cường giả một phương, vô cùng mạnh mẽ.

"Bất luận là kẻ nào tới cũng phải giết, sẽ không có bất kỳ kỳ tích nào." Có người nhỏ giọng nói.

Theo một ý nghĩa nào đó, đây chính xác là lời nói thật, không một người nào có thể đồng thời chống lại được tám đại cao thủ, ít nhất hiện tại những người xuất quan thì không một ai mạnh như vậy!

Nên biết, trong số người này có tới bốn tên sơ địa, còn bốn người còn lại đều đủ sức chiến với sơ địa, đều cùng một loại người, đều là chí cường giả một phương!

Lạc Đạo muốn tiến lên giúp đỡ Thạch Hạo.

"Một người tách ra cuốn lấy tên đó, còn bảy người chúng ta hợp lực đánh gục kẻ này." Chàng trai được khói tím vờn quanh, trong lòng ôm một

thanh kiếm nói.

"Lạc Đạo, ngươi lui về sau đi, cứ để mình ta được rồi." Thạch Hạo bình tĩnh nói.

"Ngươi cho rằng mình là ai, một người độc chiến với tám cao thủ cấp sơ đại à!" Long tước cười khẩy, hai cánh đập mạnh, mây màu bốc lên, thần uy bùng phát, vô số lông chim bắn mạnh hóa thành tên thần lao về phía Thạch Hạo.

"Ầm!"

Đối với cảnh này, Thạch Hạo cũng đập cánh, một luồng khí tức điên cuồng lao ra, hết thảy những lông thần Long tước kia đều bay ngược lại, vài tiếng bụp bụp vang lên, có một cài cọng lông thần cắm thẳng lên trên người của Long tước.

"Giết!"

Thạch Hạo hét lớn một tiếng, âm thanh chấn động Ngân Ma sơn, tinh lực cuồn cuộn, như muốn một mình chiến với tám cao thủ cấp sơ đại ngay ở nơi này.

Cô gái mặc giáp trụ đỏ ra tay, hai tay kết ấn hình thành nên một cây quạt lửa lao về phía Thạch Hạo.

"Ầm!"

Thạch Hạo nắm quyền đấm mạnh tới, đánh nát ngọn lửa kia, chấn cho cô gái này bay ngược ra sau, máu chảy đầy miệng.

Lúc này, tóc đen của Thạch Hạo máu tung, mắt như kim đăng, hắn không hề bảo lưu gì cả mà toàn lực xuất thủ, dựa vào thành quả tu hành của chính mình để kiểm nghiệm, cứ như là một Ma vương vậy.

"Ngươi là ai?" Sư tử trắng nói.

"Thạch Hạo!" Thạch Hạo đáp, lần nữa xuất kích, hai chân như long xà quật mạnh ra sau, keng, đánh bay bảo cụ của Sư tử trắng, thiếu chút nữa đã quét trúng đầu lâu của nó, gió mạnh lướt qua khiến bộ lông nơi đó của nói đứt lìa, máu tươi chảy ra.

"Giết!"

Tám đại cao thủ không hề ẩn giấu nữa, toàn bộ vận dụng sức chiến đấu thật sự của mình, tất cả đồng loạt xuất thủ.

"Thạch Hạo, có chút quen quen." Có một người vừa ra tay vừa nói.

"Hôm nay, thể hiện ra cái tên thật sự của ta!" Thạch Hạo quát lên, tinh lực càng thêm điên cuồng, toàn thân phát ra ánh sáng chiếu rọi toàn bộ vùng núi, cứ như là một vị Ma vương xuất kích vậy.

Sau khi hắn tới Thạch Hạo thì rất nhiều người biết uy phong của cái tên Hoang, ít người biết, hắn chính là Thạch Hạo, hôm nay muốn đánh một trận để thể hiện uy danh thật sự của mình!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 840: Ma Vương Vô Địch

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"Ngông cuồng, một người mà dám vọng tưởng khiêu chiến toàn bộ tộc ta, ta không hề tin trên cõi đời này lại có người như vầy, trừ phi là quái thai cổ đại xuất quan." Hoàng Kim ngưu rống lớn, tuy hắn bị thương không hề nhẹ thế nhưng sức chiến đấu cũng không hề giảm nên nhanh chóng vọt tới.

Bàn chân của hắn giẫm mạnh trên mặt đất liền bùng phát ra ánh sáng hoàng kim và hình thành nên gợn sóng vàng quét về phía Thạch Hạo,

Đây là sự kết hợp với đại địa và ngưng tụ cùng với nhau, chính là kỹ năng chiến đấu của Mãng Ngưu tộc thời thái cổ, phù văn kinh khủng tới lạ thường, mượn sức lực của mặt đất để khiến đối thủ nổ tung.

Những người khác cũng vận dụng thủ đoạn mạnh nhất của bản thân, không một ai dám khinh thường, muốn hợp lực giết chết Thạch Hạo.

"Xoẹt!"

Một luồng kiếm khí phá không kèm theo là tử khí đông lai, lúc trước chàng trai vẫn luôn ôm thánh kiếm thế nhưng hiện tại lại nắm chặt lấy bổ về trước.

Ánh mắt của Thạch Hạo lộ ý lạnh, hai chân bước sang ngang, từng bước đều tỏa ra hoa sen khiến khắp nơi đều là những đóa hoa vàng óng, lúc này hóa giải đi chiến kỹ thiên phú của Mãng Ngưu tộc, khiến cho toàn bộ những gợn sóng đều biến mất.

Cùng lúc đó, hắn chập ngón tay lại thành kiếm rồi va chạm với thần kiếm lấp lánh kia, lúc này đầu ngón tay đã chặn đứng mũi kiếm và bùng phát ra thần mang dữ dội.

"Hả?"

Tất cả mọi người đều thất kinh, hành động này ngông cuồng tới cỡ nào chứ, lại dám dùng ngón tay để đỡ lấy thần kiếm, hành động này khiến người khác cảm thấy mình không thể so sánh được.

Xoẹt!

Kiếm khí ngang dọc, chàng trai mang theo tử khí đông lai chợt bùng phát, mũi kiếm lấp lánh, cốt văn đan dệt, thanh kiếm không ngừng chấn động.

Ngón tay chập thành kiếm của Thạch Hạo chợt tỏa ra ánh cầu vòng, từng cây cỏ màu xanh lục không ngừng xuất hiện trong hư không với sinh cơ bừng bừng, thần dị vô cùng.

Rầm!

Tiếng chấn động mạnh vang lên, thần kiếm kia bị đánh văng ra ngoài, tất cả cây cỏ đều hóa thành kiếm khí quét về bốn phương tám hướng, công kích tất cả mọi người.

Thanh âm hô hào điếc tai, tất cả mọi người ra sức chống trả, không một ai dám khinh thường, bọn họ cảm thấy thanh niên này mạnh tới mức không cách gì diễn tả được.

Tới trình độ hiện tại, chỉ cần Thạch Hạo xuất thủ thì đều là những đòn trí mạng đối với cao thủ Thần Hỏa cảnh, cho nên cũng chỉ có tám đại cao thủ như thế này mới có thể liên thủ chống đỡ được.

Nếu không, đổi lại là người khác thì đã bị đánh gục từ lâu.

"Giết!"

Cô gái mặc giáp trụ đỏ dùng hai tay kết ấn, lần nữa dùng phù văn hóa thành Hỏa Diễm phiến đánh về phía Thạch Hạo.

"Trò vặt." Thạch Hạo lạnh lùng nói, đã từng thấy qua và đã từng phá tan nên loại bảo thuật này đã vô hiệu với hắn, lúc này hắn vỗ tới một chưởng cứ thế đánh tan thứ này và khiến nơi đó hiện lên ánh lửa ngập trời..

"Xoẹt!"

Đột nhiên, trong ánh lửa hừng hực này có một cái móc đỏ đậm lao nhanh tới trước mắt Thạch Hạo rồi đam thủng hộ thể cương khí của hắn.

Đây là một cái đuôi bọ cạp, trong nháy mắt khi nàng kết ấn thì cái đuôi này cũng xuất hiện ở sau lưng nàng và đâm thẳng tới chỗ yếu của zx, vô cùng tàn nhẫn và độc ác.

"Người của Hỏa Hạt tộc!" Lộ Dịch giật mình, chiếc đuôi này chỉ cần đâm thủng làn da thì độc tố cũng đủ giết chết Chân Thần, bởi vì thứ này có thể ăn mòn nguyên thần, có thể làm thương tới căn cơ đại đạo.

Lạc Đạo biến sắc, đòn đánh này quá đột ngột, ngay cả hắn cũng không hề biết cô gái mặc giáp trụ đỏ này lại là người của Hỏa Hạt tộc.

Thạch Hạo kinh ngạc thế nhưng cũng không hoảng loạn, bên ngoài thân của hắn xuất hiện từng vòng xoáy màu vàng, thứ này không ngừng xoay tròn hình thành nên sức hút kinh khủng khiến hư không uốn lượn.

Đây chính là Kim Tuyền Ba Văn công bắt nguồn từ Bằng tộc, hiện giờ Thạch Hạo đã hiểu được pháp môn Côn Bằng cho nên uy năng của bí thuật này càng tăng lên mạnh mẽ hơn nên vô cùng kinh khủng.

Nó không chỉ có thể nuốt chửng nguyên khí của ngoại giới mà còn có thể tiêu diệt được công kích các loại.

"Keeng!"

Trong nháy mắt thì chiếc đuôi bò cạp đỏ rực kia đã đã đam trúng vào bên ngoài thân của Thạch Hạo thế nhưng lại không hề có âm thanh phá nát của huyết nhục truyền ra, dường như cứ đâm vào đá và sắt vậy.

Chiếc đuôi đầy sắc bén, không gì không thể xuyên thủng lại bị vòng xoáy vàng kia ngăn lại, nơi đó cứ như có một người tí hon đang tụng kinh ở trong vòng xoáy vậy.

Ầm!

Vòng xoáy vàng này muốn xoắn đứt đuôi bò cạp và giam cầm lấy thứ này.

"Hả? Mau ra tay!" Cô gái mặc giáp trụ đổ kêu lên sợ hãi, trước giờ nàng chưa hề gặp qua tình huống nào như thế này, chỉ cần nàng xuất thủ thì bất kỳ địch thủ nào cũng phải tránh né đòn đánh này, hôm nay lại có người chặn đứng chiếc đuôi này.

Những người khác nhanh chóng ra tay công kích về phía Thạch Hạo.

Thạch Hạo vô cùng mạnh, vòng xoáy vàng này chuyển động, pháp môn Côn Bằng đầy phức tạp, mạnh mẽ vô song cuốn lấy chiếc đuôi bò cạp kia rồi xoắn chặt khiến thứ này gần như bị bẻ gẫy.

"A..." Cô gái này kêu lên đầy đau đớn, lúc này cũng chỉ vừa mới bắt đầu, đánh lén đã không được ấy vậy mà lại muốn đứt đi luôn chiếc đuôi này.

Trong tay Thạch Hạo xuất hiện một thanh kiếm bằng tia chớp vàng óng rồi nhanh chóng chém về phía cô gái này.

Trong mắt nữ cường giả của Hỏa Hạt tộc lóe lên hàn quang, nàng biết, Thạch Hạo cố ý không muốn chặt đứa chiếc đuôi của mình, là muốn dựa vào thứ này để rút ngắn khoảng cách rồi sau đó sẽ giết chết nàng.

Nàng dùng sức nhảy về sau một cái, rắc, chiếc đuôi bò cạp bị bẻ gẫy, nọc độc văng tung tóe rồi phóng về phía Thạch Hạo đầy quyết đoán và tàn nhẫn.

"Ta khinh quyết tâm này của ngươi." Thạch Hạo nói, bên ngoài cơ thể phát sáng, Kim Tuyền Ba Văn công chuyển động rồi quét bay toàn bộ nọc độc ra ngoài.

"Ấy da, quá đáng tiếc, dù gì cũng là một nữ cường giả cấp sơ đại, sao không thu phục biến nàng thành người bưng bê trà nước chứ." Đả Thần Thạch cảm thấy đáng tiếc.

Đương nhiên là nó đang cố ý đả kích tinh thần của đám cường địch này, nó cũng rất lo lắng cho Thạch Hạo, dù sao cũng là tám đại cao thủ sơ đại.

"Bưng trà dâng lên cho mày, vậy mày có dám uống không hả, ả bỏ độc chết người luôn đó." Rồi Thạch Hạo nói tiếp: "Dù có thu phục thì cũng phải thu phục kẻ mạnh mẽ trong đám sơ đại, ả còn chưa xứng."

Nghe thấy những lời chế nhạo của hai kẻ này thì cô gái mặc giáp trụ đỏ thẫm này tức giận rồi bùng phát, toàn bộ mái tóc tung bay, thần quang sau lưng tăng vọt và xuất hiện chín chiếc đuôi vàng đầy sắc bén.

"Cửu Vĩ Thiên hạt, đây là bảo thuật trời sinh của ả, trong chốc lát sẽ mọc ra thêm nhiều đuôi độc như thế!" Lạc Đạo giật mình.

Thạch Hạo cũng nghiêm túc trở lại, nếu là công kích đầy mạnh bạo thì hắn cũng không hề lo sợ gì, thế nhưng đây lại là độc tố nên cần phải cẩn trọng đôi chút.

"Giết!"

Tám đại cao thủ cùng giết tới, tất cả đều vận dụng thủ đoạn mạnh nhất của mình.

Khi Thạch Hạo đang chống lại chín chiếc đuôi bò cạp vàng thì ngay sau

lưng lại bốc lên khói đen, ánh đen lan tỏa và mang theo một vài khí tức thối rửa.

Nữ cường giả Minh tộc tay cầm một chiếc lưỡi hái tử thần bổ về sau ót hắn, thứ này có thể xé rách cả hư không cho nên hình thành nên Hư không đại liệt trảm, vô cùng kinh khủng.

Cả thiên địa này đều bị minh vụ bao phủ cả, cộng thêm khí tức của cái chết tràn ngập.

"Hả?"

Thạch Hạo không dám coi thường, chiếc lưỡi hái tử thần đen kịt như mực này có uy lực rất kinh khủng, tuy rằng màu sắc có điểm khác lạ thế nhưng tuyệt đối được luyện chế từ xương Hư Không thú.

Nhưng mà, chắc chắn không thể so sánh được với chiến kích Hư không.

"Giết!"

Thạch Hạo hét lên một tiếng, hắn không hề dùng chiến kích mà từ miệng phun ra một tia chớp cực kỳ to lớn, bảo thuật Lôi đế là thứ chuyên khắc chế những linh hồn đã chết cùng với cường giả của Minh thổ.

"Ầm!"

Nữ cường giả Minh tộc thất kinh và cực tốc rút lui, nàng ta sợ bị ánh chớp kia bắn chúng, thứ sức mạnh dương cương này khiến nàng sợ hãi.

"Đây là bảo thuật Lôi đế!?" Nàng hoài nghi.

"Thạch Hạo, nghe tất quen, hình như là tên ở hạ giới kia." Lúc này, rốt cuộc cũng đã có người nhớ ra nên vô cùng ngạc nhiên, không phải thiếu niên này đã chết ở hạ giới rồi hay sao?

"Ầm!"

Thạch Hạo bùng phát, toàn thân hắn phát ra những luồng tia điện quét khắp bốn phía, đồng thời từ trong hư không xuất hiện từng ngôi sao lớn đâm chầm vào nhau hình thành nên ánh điện bao phủ nơi này.

Hơn nữa, Ngân Ma sơn vốn là kim loại nên bắt đầu cộng hưởng theo, tia điện lan truyền ra xung quanh, nơi đây sục sôi!

"A..." Lam Nhất Trần bị đánh bật khỏi chỗ núp nơi xa, sau đó giật mình nhìn phía trước.

Cho tới tám đại cao thủ kia cũng khiếp sợ, lôi đình này quá kinh khủng. Đại chiến càng ngày càng kịch liệt hơn, cốt văn như biển cuộn trào và mãnh liệt nơi này.

"Tam nhãn liệt thiên!"

Lúc này, chàng trai yêu dị nơi mi tâm sinh ra con mắt dọc kia chợt phát sáng, hư không liền vặn vèo rồi tập trung về phía Thạch Hạo, hắn muốn xé nát Thạch Hạo ra.

Xung quanh Thạch Hạo, không gian không ngừng sụp đổ, rất nhiều tia chớp bị hút đi tiến vào trong thứ nguyên nào đó.

"Mạnh thật!" Lạc Đạo thán phục.

Dù là Thạch Hạo cũng khá giật mình, chàng trai này không ngờ có sức lực mở ra hư không, uy năng của con mắt dọc này quá mạnh mẽ.

Hắn lướt người về sau né tránh đòn đánh này, những ánh chớp bị hư không tan vỡ kia hút vào trong.

Hiển nhiên chàng trai ba mắt kia đã tiêu hao quá nhiều nguyên khí, sau khi triển khai đòn đánh này thì sắc mặt đều tái nhợt.

Thế nhưng, hắn lại cắn răng tiếp tục triển khai, nơi mi tấm bắn ra từng luồng ánh sáng vây quanh lấy Thạch Hạo hòng tiêu diệt cho bằng được.

Những người khác thấy thế thì phối hợp xuất thủ, bởi vì thần quang tam nhãn này rất bá đạo.

"Chấm dứt ở đây thôi!" Thạch Hạo quát to một tiếng, thân thể hắn phát sáng, từng luồng ánh sáng tự như thần tiên bay lượn bắn mạnh ra, đây chính là Thượng Thương kiếp quang - là bảo thuật Chí tôn của hắn.

Chùm ánh sáng này vô cùng sáng chói, tuy rằng không khác biệt công kích là mấy thế nhưng lúc này lại tập trung toàn về về phía chàng trai ba mắt kia.

"Không xong rồi, ta chịu không nổi nữa, tiêu hao quá lớn, nhanh nhanh bảo vệ cho ta." Chàng trai ba mắt kia chợp biến sắc.

"Ầm!"

Đáng tiếc, bọn họ đã đánh giá thấp bảo thuật của Thạch Hạo, đây chính là thần thông ẩn chứa bên trong khối Chí tôn cốt đầu tiên của hắn, uy năng vô cùng mạnh bạo.

"Bụp!"

ÁNh sáng liên miên, khắp nơi đều có, thứ này nhấn chìm chàng trai ba mắt, huyết quang vọt lên, hắn đã bị xuyên thủng, tiếng gào thảm thiết truyền ra.

Tuy rằng những người khác đều vọt tới cứu viện và bản thân hắn cũng cực lực chống trả thế nhưng ánh sáng kia quá mãnh liệt và quá nhiều cho nên xuyên thủng toàn bộ những chỗ hiểm của hắn, đặc biệt là con mắt dọc, thứ này bị bắn trúng và nứt ra, Thượng Thương kiếp quang đã xuyên thủng đầu lâu của hắn.

Một vị chí cường giả cứ thế mất mạng!

Tất cả mọi người đều ngẩn ngơ, một cao thủ như thế đã chết?

"Uhm, lại là một con Tam Nhãn thú, không phải là hình người thì quá tốt rồi!" Vốn Thạch Hạo đang xị mặt xuống thế nhưng sau khi nhìn thấy chàng trai ba mắt kia lộ nguyên hình thì lập tức nở nụ cười tươi.

Ầm!

Hắn tung một cước đá bay Tam Nhãn thú ra khỏi chiến trường, để cho Lộ Dịch và Lạc Đạo giải quyết thật cẩn thận.

"Giết, chư vị, nếu như các ngươi còn giấu làm của riêng thì chúng ta sẽ gặp nguy đó, tên này không thể dùng lẽ thường để tính được."

"Ầm!"

Xung quanh Thạch Hạo đan dệt đầy tia điện để bảo vệ bản thân, hắn bắt đầu vận chuyển thần lực cùng bảo thuật hòng buông tay chém giết một trận.

"Ta có thể xác định được, hắn chính là Hoang, chư vị, phải liều mạng thôi!" Cô gái của Minh tộc nói ra một tin tức như vậy.

"Cái gì, Hoang là hắn à, chính là Thạch Hạo?" Đám người đều khiếp sợ.

"Chính xác, hôm nay chính là ngày tạo nên uy danh thật sự của ta!" Thạch Hạo lạnh giọng nói.

"Giết!"

Hoàng Kim ngưu đã hóa thành bản thể, đây là một con trâu cực kỳ to lớn tựa như núi nhỏ, thân thể như đúc từ vàng, nó chạy nhanh về phía Thạch Hạo rồi ra sức dẫm mạnh xuống.

"Ta hỏi lần ngươi, ngươi có nguyện ý theo ta, làm tọa kỵ cho ta không?" Thạch Hạo quát lên.

"Đi chết đi!" Trâu lớn hét to phát ra lôi âm kinh khủng, tiếng gầm như vầy đủ khiến cường giả chết thành từng đàn, khiến hư khong sụp đổ.

Đây chính là Mãng Ngưu hống - là thần thông thiên phú của nó, tiếng gầm này mạnh mẽ tới lạ thường đủ để kích nứt bầu trời.

"A..." Thạch Hạo cảm thấy hai tai nổ vang, đầu lâu đau nhức như kim đâm, hắn vô cùng kinh ngạc đối với bảo thuật này, quả nhiên có chỗ độc đáo gần như đã đả thương tới hắn.

Hắn hét dài một tiếng, dùng tiếng rít của bản thân để trấn áp Mãng Ngưu hóng kia, hắn quát lên: "Đã không muốn làm tọa kỵ thì làm nồi lẩu trâu được!"

Trong tay hắn xuất hiện một thanh mâu bằng tia chớp đâm về trước, hắn muốn giết chết Hoàng Kim ngưu.

Đột nhiên, một tiếng rống khác vang lên khiến vạn vật héo úa, khiến bách thú thần phục, khiến sinh linh khắp thiên hạ sợ hãi.

Là con Sư tử trắng kia, thực lực của nó đứng hàng đầu trong tám người này, lúc này đột nhiên nó chen vào và cũng sử dụng tới thần thông thiên phú của bản thân, hơn nữa vừa hay lại có thể phối hợp với Mãng Ngưu âm, hai bên chồng lên nhau giúp uy lực tăng mạnh.

Sư tử hống!

Vô cùng điên cuồng, uy năng kinh thế, còn hơn cả Mãng Ngưu hống nữa.

Thân thể của Thạch Hạo lắc lư một cái, thanh mâu bằng tia chớp trong tay đều tiêu tán và chín chiếc đuôi bò cạp bên cạnh xém tí nữa đã để đâm trúng bản thân.

"Tốt, tốt, tốt, xem thường các ngươi rồi, thế thì đại khai sát giới vậy!" Thạch Hạo ổn định lại thân hình và tạo ra Động thiên duy nhất, căn trở tất cả luồng âm hống kia ở bên ngoài.

Tóc đen của hắn không gió mà bay, ánh mắt càng thêm lạnh lẽo hơn tựa

như là Ma vương chuyển thế vậy, lập tức vồ về phía trước.

"Keeng!"

Một thanh mâu bằng tia chớp vàng óng lấp lánh lói mắt xuất hiện, là do lôi điện hóa thành, hắn cầm trong tay rồi đâm mạnh về phía Hoàng Kim ngưu.

"Ngăn hắn lại!" Tất cả mọi người xuất thủ ngăn chặn.

Nhưng mà vào lúc này, uy năng mà Thạch Hạo phát ra khá mạnh bạo, Động thiên duy nhất hộ thể nên hắn càng điên cuồng hơn, lôi điện lượn lờ đẩy lui tất cả mọi người.

"Ò!"

Hoàng Kim ngưu rống lớn, cặp sứng phát sáng rồi bắn ra hai lưỡi đao ngăn hắn lại.

Đáng tiếc, Thạch Hạo quá mạnh mẽ, thế tựa như bẻ cành khô, thanh mâu bằng tia chớp kia đánh gãy cặp sừng của hắn sau đó lưỡi mâu rung mạnh, bụp một tiếng, đâm thủng xương trán của nó.

Hoàng Kim ngưu hét thảm một tiếng, âm thanh của nó kinh thiên động địa, thân thể khổng lồ ngã ầm xuống đất, máu chảy xối xả, đầu lâu xẹt xẹt từng tia điện, chết một cách oan uổng.

Sư tử trắng triển khai đánh lén, móng vuốt sắc bén hóa thành thanh đao to lớn chém về phía sau lưng của Thạch Hạo.

Bỗng nhiên, hào quang chói lọi, toàn thân Thạch Hạo phát sáng, Luân Hồi thuật được sử dụng, hắn bỗng dưng xoay người lại, phù văn Luân hồi biến thành một thanh thiên kiếm được hắn nắm trong tay rồi đâm mạnh tới.

"Gào..." Sư tử trắng hét thảm, sợ hãi vô cùng, nó cảm thấy mình đang trở nên già nua, sức mạnh chảy qua, cơ bản không cách nào chống lại được

chiêu kiếm kia.

Đây là Luân Hồi kiếm, là phù văn Chí tôn ngưng tụ thành!

"Bụp!"

Thạch Hạo chém lìa đầu lâu của con sư tử này, máu tươi vọt lên rất cao.

Vù!

Gió mạnh từ không trung thổi qua, Long tước đập cánh và phát uy ở trên trời cao, nó công kích về phái Thạch Hạo, ánh mắt lạnh lùng và ác độc.

Thạch Hạo ngẩng đầu, sau lưng hiện lên cánh Côn bằng rồi tung cánh bay lên trời cao, cặp cánh che trời giang rộng, hào quang vàng và sưng mù chuyển động dữ dội, thần lực điên cuồng.

Ầm!

Thần uy động thiên địa!

"A..." Long tước hét thảm, nó đối kháng với cánh Côn bằng nhưng không cách nào so được, cặp cánh của nó bị cắt lìa, máu tươi đầm đìa, cơ bản không địch lại.

"Bụp!"

Một đòn cuối cùng, cặp cánh Côn bằng sau lưng Thạch Hạo giang rộng rồi chém đứt đầu tước và tiêu diệt luôn nguyên thần của nó, thi thể rơi ầm xuống mặt đất.

Mấy đại cao thủ đã mất mạng, bên dưới ai cũng sợ hãi, chiến ý giảm mạnh.

Cô gái của Minh tộc cầm lưỡi hái tử thần trong tay, mượn bảo vật được chế tạo từ xương Hư Không thú này cắt đứt hư không rồi xoay người muốn trốn.

Cheeng!

Trong tay Thạch Hạo xuất hiện một thanh chiến kích Hư không, hắn truy lừng vào tận trong hư không, sau đó đại kích xoay mạnh chém thẳng tới.

ÂM rung điếc tai, hư không bị phá nát, hai người lại xuất hiện, lưỡi hái tử thần kia bị chém gãy, chiến kích Hư không phát ra ánh sáng chói mắt hạ xuống bổ đôi cô gái của Minh tộc này, máu đen bắn tung tóe!

Trốn!

Đây là ý nghĩ của ba người còn sống sót, cơ bản không thể đánh lại, đây là một tên Ma vương vô địch.

"Chạy đi đâu!" Thạch Hạo một tay nắm đại kích rồi cắt đứt đường lui của nữ sơ đại của Hỏa Hạt tộc.

"Giết!" Nữ Thiên Hạt hét lớn.

"Bụp!"

Kết quả cuối cùng, chín chiếc đuôi bò cạp vàng kia đều bị Thạch Hạo chặt đứt, nọc độc phun lên rất cao, sau đó hắn vung đại kích lên và chém rơi đầu lâu của cô gái này.

Thạch Hạo nắm đại kích, đón gió đứng đó, tóc đen bay lượn, ánh mắt như chớp, lúc này hắn tựa như Ma chủ giáng lâm nhân gian vậy!

Xa xa, Lạc Đạo, Lam Nhất Trần đều khiếp sợ, mạnh như bọn họ thế nhưng người lại run rẩy, lần đầu tiên cảm thấy, đi theo người này thì không tính là oan ức gì.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 841: Nồi Lẩu

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Sáu đại cao thủ đều ngã xuống!

Hoàng Kim ngưu với dòng máu vàng óng, Thiên Hạt đỏ rực bị cắt đứt chín chiếc đuôi, Long tước lấp lánh thần quang năm màu, Tam Nhãn thú bị xuyên thủng mi tâm, Sư tử trắng uđầy y mãnh...

Những cường giả này đều hiện ra bản thể, có khổng lồ như ngọn núi nhỏ, có mỏ chim sáng rực, có máu chảy xối xả như dòng sông, thánh huy chiếu rọi, cảnh tượng kinh khủng.

Cao thủ như vậy, mạnh mẽ tới cỡ nào thế nhưng đều bị giết hơn nửa, bất kỳ là ai khi nhìn thấy thì đều sợ hãi, dù gì đây cũng là chí cường giả cấp sơ đại.

Bên cạnh một thi thể khổng lồ chảy đầy máu vàng óng có một thiếu niên đang đứng thẳng, tay cầm đại kích chỉ ngược lên trên, vẻ mặt đầy lạnh lùng, sát khí đánh tan mây xanh.

Có hai tên cao thủ muốn chạy trốn thế nhưng đều bị khóa chặt, một người thì bị Lạc Đạo cùng Lam Nhất Trần chặn đứng, còn tên còn lại thì bị Thạch Hạo nhìn chằm chằm.

"Là muốn giết tận chém tuyệt, không thể để một ai chạy thoát sao." Lộ Dịch sợ hãi lùi lại nơi xa nhất có thể, hắn chưa hề gặp phải tình cảnh đáng sợ như thế này.

Một bầy thi thể, máu tươi vàng óng khiến tim mật hăn đều rung rung, chuyện này quá đáng sợ!

Nên biết, đây đều là cao thủ cấp sơ đại, bình thường đừng nói là một bầy thi thể, dù là khi nhìn thấy tám người cùng đi chung với nhau cũng rất hiếm thấy rồi.

Nhưng mà, một trận chiến ở Ngân Ma sơn, một chém sáu, việc này truyền đi chắc chắn sẽ kinh động khắp Quang Minh thành, tạo nên sóng lớn mênh mông!

"Ngươi... muốn giết tận đuổi tuyệt hay sao hả?" Tên tóc bạc khẽ nói, trong lúc chớp mắt thì bên ngoài thân thể có rất nhiều phù văn màu bạc đan dệt, hắn cố gắng dùng lời nói để trì hoãn thời gian.

"Xoẹt!"

Một vệt sáng lấp lánh, Đả Thần Thạch bị Thạch Hạo ném mạnh ra ngoài rồi đâm thẳng vào mi tâm của tên này.

"A..." Giữa không trung, một âm thanh kêu réo tự như heo bị chọc tiết vang lên, cục đá này với tốc độ cực nhanh vụt tới nơi kia.

Chàng trai tóc bạc dùng bảo thuật chống đỡ thế nhưng lại phát hiện ra không cách nào thoát khỏi sự truy đuổi của cục đá này, đối phương quá nhanh, không trúng mục tiêu thề không dừng lại.

"Coong!"

Đầu tiên là Đả Thần Thạch bắn trúng một tấm bảo phù thì khiến chàng trai tóc bạc kia kinh hãi, đấy là tấm Phá Không phù được hắn âm thần sử dụng, dựa vào thứ này hòng rời đi.

Nhưng mà hiện giờ tựa như mua dây buộc mình, nơi đây có đại trận phong tỏa, tấm phù này đã mất đi hơn nửa công hiệu, khống chế trong thời gian dài cũng không cách nào làm hư không tách ra, vả lại hiện giờ lại bị tập

kích cho nên đã đánh tan hy vọng chạy trốn của hắn.

"Còn muốn rời đi sao?" Thạch Hạo nắm kích giết tới.

Lần này cũng không có chuyện kinh ngạc gì, đại kích Hư không phát sáng rồi làm cho hư không uốn lượn hình thành nên từng vết rách, mặc cho bản lĩnh của chàng trai tóc bạc kia mạnh tới cỡ nào thì cũng không cách nào chặn lại được.

"Bụp!"

Thân thể của hắn nứt toác hóa thành bốn năm phần rơi đầy trên mặt đất, máu tươi ròng ròng, bản thể của kẻ này không ngờ lại là một con Ngân giao.

Cùng lúc đó, ở hướng khác có kiếm khí ngút trời, người thanh niêm trẻ được khí tím vờn quanh kia nắm chặt pháp kiếm, hắn muốn phá vỡ vòng vây thế nhưng không thể toại nguyện được, đã bị mái tóc dài của Lạc Đạo chặn đứt đường lui.

Chỉ còn sót lại mình hắn cho nên không cách nào thay đổi được cục diện, lúc hắn đang liều mạng khống chế kiếm khí thì Thạch Hạo xuất hiện, một chân quét ra tựa như là long xà vẫy đuôi, đây chính là Tán thức trong Kim Xà thối đã đạt được bên trong bí cảnh Nguyên Thiên.

Trong vẻ mờ ảo tựa như long xà cùng xuất hiện, cả hai đang tranh bá khiến phía trước nổ tung, toàn bộ kiếm khí đều bị đánh tan, tất cả đều đánh lên trên người của tên này.

Ánh kiếm biến mất, tên này hét thảm một tiếng, thân thể bị cắt thành hai, Long Xà thối tựa như là chiếc roi đánh thần lại giống như đao chém tiên, đánh nát cường địch.

Trên đất xuất hiện một con chim màu tím được sương mù bao phủ, con chim này cứ như được đúc từ kim loại lấp lánh tím thế nhưng đáng tiếc là đã bị hủy hoại.

"Tử Kim hộc*, là chim thần thái cổ, là vật chủng rất hi hữu." Lạc Đạo kinh ngạc, loại động vật như thế này rất hiếm thế nhưng đều rất mạnh mẽ, cái mỏ chim của chúng tựa như kiếm, có thể đâm thủng toàn bộ chư địch trên thế gian.

(*)Ngỗng trời.

Đáng tiếc lại gặp phải Hoang, đụng ngay Thạch Hạo, mỏ chim này đã bị đánh nát bấy, thân thể thì chia thành hai nửa, cứ thế mất mạng.

"Tử Kim hộc, trên cốt thư có ghi, vị thịt rất ngon, trong loài chim thì thứ này chỉ đứng sau Phượng tộc mà thôi." Thạch Hạo bình luận.

Mấy người nghe thấy thế thì cứng họng chẳng biết nói gì nữa.

Nếu không phải tóc đen rối tung, ánh mắt lạnh lẽo tựa như một tên đại ma thần thì thật sự bọn họ rất hoài nghi, tên khốn này lại có sức chiến đấu kinh khủng như vầy?

"Được rồi, thu doạn thôi, Lộ Dịch đi tìm nguồn nước rồi rửa thật sạch, chút nữa phải tẩm bổ lại thân thể mới được, vừa nãy tiêu hao nhiều nên đói quá." Thạch Hạo thu hồi lại chiến kích rồi đi tới đi lui trong dãy núi này để quan sát chiến lợi phẩm của mình.

Lam Nhất Trần đi tới, lần nữa gặp lại khiến vẻ mặt của hắn vô cùng phức tạp, hắn và Lạc Đạo từ trước tới giờ không hề muốn đi theo, nếu không phải "Loạn Trận thuật" đang ẩn trong cơ thể thì chắc chắn sẽ không bao giờ "hợp tác".

Nhưng, ánh mắt hiện tại của hắn đã thay đổi, Thạch Hạo tự mình tới cứu viện hơn nữa còn đại khai sát giới khiến hắn và Lạc Đạo đều hãi hùng khiếp vía, quá mạnh mẽ.

Ngoại giới, biên giới khu vực không người.

Tu sĩ các giáo trợn tròn mắt từ nãy tới giờ, là tám đại cường giải, là tán

tên sơ đại mạnh mẽ tọa trấn thế nhưng tất cả đều nằm xuống chung một chỗ.

Tất cả mọi người đều yên lặng đứng nhìn, rất lâu sau cũng không nói gì cả, Hoang nếu như trưởng thành thì sẽ mạnh tới cỡ nào?

Sẽ đặt chân vào hàng ngũ quái thai cổ đại chứ? Có người phán đoán như thế.

Trong lòng của rất nhiều người đều chập chờn, cơ bản không cách nào bình tĩnh được, những người có cừu oán với Thạch Hạo thì không cần phải bàn, ánh mắt lạnh lẽo, ước ao muốn xông vào Tiên cổ rồi giết chết kẻ này, không cho hắn thời gian trưởng thành.

Còn có một số người vừa nãy trơ mắt nhìn sơ đại trong tộc mình chết trận thì hiện tại trước mắt tựa như biến thành màu đen, suýt nữa thì bất tỉnh, tổn thất quá nặng.

"Đi tới cực hạn của Thần Hỏa cảnh, rất khó có thể bước ra nửa bước, đối với những tu sĩ đang nằm trong giai đoạn này thì con đường ấy coi như viên mãn, dù không có đường thì vẫn có thể đi."

Một vị Giáo chủ than nhẹ rồi nói ra một sự thật.

"Có thể, có người có thể bước lên con đường kia, ánh sáng huy hoàng sẽ rọi khắp cổ kim, bước ra con đường đại đạo vô thượng." Lúc này, một lão Quy trắng như tuyết khẽ nói.

Nó vừa nói ra câu này thì toàn bộ mọi người đều liếc nhìn, bởi vì rất nhiều người đều biết, hắn chính là một trong những tồn tại lâu nhất trên thượng giới, mai rùa trắng sáng như tuyết, ánh sáng sinh mệnh tỏa ra rất lộng lẫy.

"Không thể, con đường kia không thể thông, sẽ không thể gặp được người như thế, tối thiểu ở kỷ nguyên này sẽ rất khó xuất hiện." Một lão Hống nói, đây là bá chủ sống sót từ thời thái cổ, năm tháng vô cùng xa xưa.

"Chuẩn, dù là ở Tiên cổ được trời cao chiếu cố thì người có thể bước ra bước kia cũng không được mấy người, ở thiên địa hiện tại thì không thể xuất hiện được." Kẻ còn lại bổ sung.

Tất cả mọi người đều kinh hãi, đây là cổ tổ của Thao Thiết tộc, dù là sao trời nhật nguyệt thì nó cũng ăn, trận chiến ở thái cổ năm đó thì cũng không biết có bao nhiêu chí cường giả bị nó giết.

Giáo chủ mà nó từng ăn thì không chỉ có một người, kinh khủng vô cùng.

"Chư vị, không cần phải giấu diếm gì nữa đâu, hiện giờ những tên này đã tiến vào Tiên cổ rồi nên không một ai có thể can thiệp được nữa, ở đời này chắc chắn phải có người bước ra bước kia, các ngươi đều hiểu mà." Trên chiếc xe kéo tử kim ngập tràn khí hỗn độn truyền ra lời nói như vậy.

Đây chính là người của Hoàng tộc đương đại, người này chỉ nói ra câu như thế.

Việc này khiến những người không biết ẩn tình đều chấn động nhìn về những cổ giáo Thần miếu, Long cung, Kiếm cốc đầy mạnh mẽ này, tất cả những cổ giáo này đều có quái thai cổ địa.

"Đúng rồi, toàn bộ những tích lũy từ xưa tới nay đều đưa cho chúng hết, hi vọng có thể tái hiện lại vẻ huy hoàng của người mạnh nhất ở kỷ nguyên Tiên cổ!" Có người gật đầu, thản thiên thừa nhận.

Lập tức, quần hùng đều chấn động, muốn bước ra con đường như thế thì khiến rất nhiều người khiếp sợ.

"Có lẽ chỉ có một hai người mới có thể thành công, mặc dù trong Tiên cổ sẽ có thứ chúng cần thế nhưng sẽ cửu tử nhất sinh."

"Cái cây nhỏ của Thập Quan vương hẳn là một gốc cây của Tiên cổ, không nghĩ rằng lại có thể tái hiện ở thế gian!" Có người than thở.

Những lời này nếu bị mọi người hiểu rõ thì sẽ khiến ba ngàn châu rung chuyển!

"Chỉ sợ đang đi giữa con đường này thì sẽ bị một sức mạnh bí ẩn nào đó giết chết." Có người lo lắng.

Bỗng nhiễn có người khác sát trên bia đá thì lộ vẻ khiếp sợ, mà người Minh tộc lại tái xanh mặt mày/

Quang Minh giới, Ngân Ma sơn.

Thạch Hạo một cước đá bay nữ thi của Minh tộc ra ngoài rồi nói: "Bộ tộc này là bộ tộc vô dụng nhất trên đời."

Hiển nhiên, một cước này khiến cho đám người của Minh tộc tức giận khôn cùng.

Đương nhiên, trừ bọn họ ra thì còn có người của Mãng Ngưu tộc thái cổ, Hỏa Hạt tộc, Bạch Sư tộc, Long Tước tộc, con mắt của tất cả mọi người đều đỏ bừng.

Bởi vì, bên dưới Ngân Ma sơn này đang phát sinh những chuyện khiến bọn họ không cách nào tiếp nhận được.

Quả nhiên Lộ Dịch đã tìm được một dòng nước trong veo chảy từ dưới chân Ngân Linh sơn ra, dòng nước chậm rãi chảy kèm theo hương thơm của vị nước, đây quả nhiên là một linh tuyền.

Đại trận sau khi phá giải gần hết thì dòng suối này mới xuất hiện.

Thạch Hạo tự mình làm bếp trưởng, mang một đống con mồi tới sau đó giao cho đám người Lạc Đạo mổ bụng lột da rồi rửa sạch.

"Đều là đồ ngon, tất cả đều là thuốc bổ, ăn một miếng bằng khổ tu mấy ngày, hôm nay phải ăn cho đã cái bụng mới thôi." Thạch Hạo cười híp mắt, chỉ bên này chỉ bên kia hướng dẫn bọn họ "xử lý nguyên vật liệu".

Lộ Dịch gần như muốn ngất xỉu, hắn chưa hề gặp con mồi nào như thế này, dù gì cũng là một đám sơ đại, ngày thường khi nhìn thấy một ai cũng phải tránh xa nhưng nay lại xếp chồng chờ hắn lột da.

"Bà mẹ nó chứ." Hắn run rẩy, cả người chẳng hề dễ chịu chút nào.

Bởi vì, những cường giả này dù chết đi cũng có một loại uy thế khiến hắn cảm thấy sợ hãi, mỗi một con khi còn sống thì đều là tuổi trẻ kiệt xuất mạnh nhất cả một châu.

Hiện giờ, tất cả đều ngã xuống, chờ tới lượt bị nấu ăn!

Nhìn những người này lột da nhổ lông, từng con chim thần mãnh thú đang phát sáng được đặt ở bên bờ suối thì khiến Thạch Hạo hài lòng, thu hoạch lần này quá lớn.

"Kho hay là nướng đây ta?" Hắn sờ sờ cằm, phân vân không biết nên nấu món gì.

Ngoại giới, một đám người ói máu, có vài người ngửa mặt lên trời hét dài, tức tới mức phổi gần như nổ tung.

"Nhiều như vầy... không bằng làm nồi lẩu được." Cuối cùng, Thạch Hạo đưa ra quyết định.

Một chiếc đỉnh được nhấc lên, Lạc Đạo khống chế đạo hỏa rồi đun sôi linh tuyền ở bên trong, Thạch Hạo, Lộ Dịch bắt đầu bỏ thịt vào bên trong.

"Trâu mập, rất thích hợp để nấu lẩu." Thạch Hạo nhìn con trâu lớn tựa như núi vàng đầy hài lòng, huyết nhục của con này ẩn chứa tinh hoa rất lớn, chất thịnh lấp lánh ánh vàng, dâng lên hào quang.

Rất nhanh, hắn lấy ra các loại gai vị, ngoài ra còn có rất nhiều hũ rượu ngon.

Cắt thịt trâu vàng thành những miếng mỡng ròi bỏ vào trong nước lẩu,

Thạch Hạo mời tất cả mọi người dùng bữa.

"Hương vị ngon tuyệt, không uổng là một con trâu lớn biến dị chảy cuôi huyết dịch hoàng kim, vị giống như là ăn nhân sâm vậy, ăn một miếng liền khiến cả người khoan khoái, thân thể tựa như lân lân." Thạch Hạo cảm thán.

Mùi thịt nức mũi, ánh sáng hoàng kim sáng chói.

Phương pháp nấu ăn này quá xa xỉ, dù là Giáo chủ cũng không ăn nổi, bởi vì đây đều là sơ đại, đều là bảo bối trong các tộc, vậy ai dám ăn?

Nhưng hiện giờ Thạch Hạo lại ăn một cách say sưa, trong miệng tỏa hương, nước miếng chảy dài, cặp mắt to híp lại.

Ban đầu Lộ Dịch còn có chút sợ hãi, dù sao những thứ mình đang ăn đều là đại nhân vật ngày thường hắn vô cùng ngưỡng mộ, hiện giờ mặc dù thịt đang ở trong miệng nhưng vẫn có chút sợ hãi.

Chỉ có điều, khi thịt trâu vừa vào trong miệng, tan ra và trở thành dược lực mãnh liệt thì hắn liền thả lỏng buông xuôi toàn bộ.

Ba miếng thịt vào bụng, thất khiếu của hắn bắt đầu tỏa ra kim quang, cả người tựa như được nhấc bổng khỏi mặt đất, còn chưa uống rượu nhưng mặt tựa như say khước vậy.

"Thịt của Hỏa Hạt cần phải cẩn thận chút, chớ có để nọc độc của đuôi vào trong đỉnh, nếu không chúng ta sẽ chết hết đó." Thạch Hạo nhắc nhở.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 842: Ăn Cướp

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Bò cạp được xé ra, chất thịt trắng mịn lấp lánh khiến người khác cảm giác như là thịt tôm vậy.

Ăn thứ này chắc chắn sẽ đẩy bản thân vào ranh giới giữa sống và chết, một khi không cẩn thận để nọc độc Hỏa Hạt này dính vào trong đỉnh thì hậu quả khó mà lường được.

Bởi vì, độc tố của Hỏa Hạt rất mạnh, có thể giết chết cả Chân Thần, thứ này có thể ăn mòn nguyên thần, hủy diệt đi đạo hạnh của người dính phải.

"Đồ ngon nhen, thịt Hỏa Hạt này còn ngon hơn cả trâu vàng." Thạch Hạo thầm than, những người kia thấy hắn sau khi ăn xong cũng không hề xảy ra chuyện gì nên yên tâm nếm thử.

Quả nhiên, thịt bò cạp như ngọc thạch này khiến Lạc Đạo thốt lên kinh ngạc, thứ này nhìn thì kinh khủng thế nhưng khi đưa vào trong miệng lập tức trở thành trân hào, nước miếng ứa ra, hương thơm lan tỏa tới tận xương cốt.

"Lam Nhất Trần, không phải ngươi là kim loại hay sao mà lại thưởng thức món này thế hả?" Thạch Hạo hỏi.

"Ta đã công tham tạo hóa, có thể chuyển đổi giữa thân thể và kim loại cho nên có thể hấp thu được những bảo dược huyết nhục này." Hắn không muốn bỏ qua cơ hội tốt như vậy, nên biết, nồi lẩu này đều là sơ đại, là thứ vô cùng bổ dưỡng.

"Để ta, để ta nếm thử mùi vị như thế nào." Lộ Dịch cũng thả lỏng người rồi lấy mấy miếng lớn thịt Ngân ngao quẳng vào trong nồi lẩu.

"Thịt chó là món có hương thơm nhất, ăn ngon nhất." Thạch Hạo gỡ nút mấy bình rượu ngon rồi vừa uống vừa ăn, cả nhóm người vô cùng thoải mái.

"Tên kim loại kia, có thể dạy cho ta cách chuyển đổi giữa huyết nhục và thạch thân không?" Đả Thần Thạch không kìm chế nổi nữa, nó cũng muốn ăn.

"Xin lỗi, đây là thần năng thiên phú, không dạy được." Lam Nhất Trần nói.

Đả Thần Thạch tức giận.

"Bỏ một cây thánh dược vào để tăng thêm hương vị." Thạch Hạo nói, sau đó vứt một cây lão dược đang phát sáng vào trong đỉnh, lập tức nơi này tản ra ánh sáng rực rỡ, hương thơm truyền đi mấy dặm.

Cứ thế, cả nhóm người hết ăn rồi lại uống.

"Tử Kim hộc, đây chính là chủng loại rất hiếm, là lần đầu tiên ta nếm thử." Thạch Hạo cắt một miếng to rồi bỏ vào trong đỉnh, sau đó nếm thử miếng thịt này thì tỏ vẻ thỏa mãn, nói: "Quả nhiên chỉ đứng sau chim thần Phượng hoàng, là trân hào hiếm có."

Thịt có màu tím vô cùng tươi, hương thơm xuyên qua đại trận rồi truyền ra bên ngoài.

"Mùi gì mà thơm thế!" Có rất nhiều người bảo vệ ở bên ngoài vì không cách nào có thể tiến vào khu trung tâm nên hiện tại rất tò mò.

Dù thế nào thì bọn họ cũng sẽ không bao giờ nghĩ được, những tên đầu lĩnh, những vị sơ đại mạnh mẽ kia đều đã bị nấu chín và đang bị kẻ khác ăn sạch.

Nếu như họ biết thì đoán chừng sẽ chết bất đắc kỳ tử bởi vì thổ thuyết và kinh hãi quá độ.

"Con Long tước này, ta cảm thấy nướng sẽ ngon hơn là cho vào nồi á." Thạch Hạo lẩm nhẩm, sau đó cắt lấy một chiếc cánh và chiếc đùi của Long tước mang đi nướng.

Những người còn lại thì đều tập trung chuyên môn của mình.

Còn Thạch Hạo thì lấy mỗi thứ một ít bỏ vào trong đỉnh rồi ăn ngấu nghiếng, sau đó mới nằm dài trên đất đầy vẻ hài lòng.

Tiếp đó, hắn phóng ra một ngọn lửa đốt sạch toàn bộ xương cùng lông chim, còn huyết nhục thì cất để chờ tới con đường đá kia ăn sau.

Đương nhiên, Nguyên thủy chân vũ của Long tước và Tử Kim hộc đều không hề tổn hại gì nên đã được hắn bỏ vào trong túi càn khôn, sau này khi nào cần thì lấy ra luyện quạt Ngũ Cầm.

Lúc hắn ở hạ giới thì từng thu thập được năm loại lông thần và đã luyện thành, thế nhưng lại bị giới hạn bởi chất liệu, phần lớn là lông chim cấp Tôn giả, chỉ có hai cọng lông thần nhưng cũng tế thành được pháp khí Chân Thần với uy lực vô cùng lớn.

Hơn nữa điểm kỳ lạ nhất là, không cần khống chế pháp lực mà chỉ cần vung nhẹ quạt Ngũ Cầm thì đã có thể phát ra thần uy cực lớn, bởi vì bên trong nó đã tự tạo thành một thế giới nhỏ, vẽ ra thiên địa và rút lấy thần hoa.

Quạt Ngũ Cầm không hổ là một trong những pháp khí mạnh nhất thượng cổ, đáng giá để tế luyện lại lần nữa.

Vì thế, một khi Thạch Hạo cảm thấy cọng lông thần nào thích hợp thì sẽ thu lấy để dùng cho lúc cần thiết, nếu như có một ngày chiến đấu tới lực khô sức cạn, khả năng đây chính là đòn sát thủ cứu mạng.

"Đây chính là Bát Trân Kỳ."

Lam Nhất Trần lấy ra một hộp đá, sau khi mở ra thì ánh tím lấp lánh, bên trong có một cây thực vật dài hơn một thước tựa như là một con kỳ lân tím, cho nên đây cũng chính là nguyên do mới có cái tên này.

"Thực vật?!" Thạch Hạo kinh ngạc.

Hắn cho rằng Bát Trân Thái cổ đều là chim bay cá nhảy, không nghĩ rằng xếp hạng đầu lại là một cây thực vật.

"Thứ này tuy là thực vật thế nhưng chẳng hề khác vị thịt là mấy." Lam Nhất Trần nói.

Cây thực vật này có phiến lá rất đặc biệt, tựa như là sừng kỳ lân, lấp lánh ánh sáng, thứ này chỉ có đúng hai chiếc lá phân tách sinh trưởng. Rễ cây thì có hình kỳ lân, hình dáng kỳ dị, một khi tiếp xúc với mặt đất thì có thể độn thẳng vào nơi sâu dưới tầng đất, rất khó bắt giữ.

Một lần Lam Nhất Trần tiến vào trong Kim Loại sơn để bế quan tu hành, khi tiến nhầm vào trong lòng đất thì vừa hay lại trông thấy thứ này cho nên đã bắt lấy, nếu không bình thường đừng nói là ngắt, dù là nhìn cũng không thấy.

"Thơm ghê á!" Thạch Hạo than thở.

Mùi thơm của cây thực vật này cũng không phải rất nồng mà chỉ là thoang thoảng nhưng lại khiến lòng người không linh, nhanh chóng bình tĩnh bản thân, là một thần vật đối với người tu đạo.

"Chẳng trách có thể giúp cho thánh dược, thần dược tăng dược hiệu lên mấy lần, đây tuyệt không phải là vật phàm."

Thạch Hạo cũng không khách sáo cất Bát Trân Kỳ đi, tất cả đều là vì vượt cửa ải, hắn muốn xây dựng một cây cầu ở cuối con ngõ cụt hòng vượt qua rãnh trời, mở ra một con đường vô thượng, vượt qua tiên hiền.

Còn những thánh dược mà Lam Nhất Trần và Lạc Đạo hái được thì

Thạch Hạo đều không lấy, để lại cho bọn dùng khi tu luyện.

Ngoài ra, hắn còn lấy Vân Văn đạo đồng đưa cho Lam Nhất Trần và Lạc Đạo, đây đều là thần liệu cướp được ở Tiên điện, có thể rèn đúc được pháp khí chí cường.

Quang Minh thành, Tiên điện bị cướp sạch sẽ, việc này tuyệt đối là đại sự, tuy rằng bọn họ cố gắng ẩn giấu thế nhưng vẫn có người biết được, từng có cường giả xông vào đây.

Tuy rằng không biết tổn thất ra sao thế nhưng mọi người đều rõ, đã xảy ra vấn đề lớn.

Rất nhanh, một vài thế lực lớn đã nhận được tin tức rằng, đã có người ngông cuồng xông vào Ngân Ma sơn hòng cứu viện Lam Nhất Trần, hiện giờ đang bị vây ở trong trận.

"Đi, tới trợ giúp, xem thử đã xảy ra chuyện gì, còn có người mạnh mẽ như thế nữa à?" Rất nhiều người không tin chuyện này, trừ phi là cường giả Thần Hỏa mạnh mất đương đại ra tay nếu không tuyệt đối sẽ không cách nào đối đầu được với nhiều sơ đại như thế.

Nhưng mà, lúc đám người này chạy tới thì người đã đi mà nhà lại trống, bên trong Ngân Ma sơn trừ một hương thơm của vị thịt ra thì không còn lại thứ gì, đã bị Thạch Hạo một ngọn lửa đốt trụi.

"Đi nơi nào? Nhất định Lam Nhất Trần đã thoát vây và tám đại cường giả đã đuổi theo, mau mau lùng bắt!"

"Đúng là rác rưởi, tuy các ngươi canh ở bên ngoài nhưng một chút quan tâm ở bên trong cũng không có hả?"

Đám người chạy tới đây tức giận khiến tất cả cường giả ở Ngân Ma sơn này cứng họng, bởi vì trận pháp quá mạnh, bọn họ cơ bản không thể vào được.

Ngoại giới, biên giới khu không người.

Rất nhiều người đều thở dài, bởi vì Thạch Hạo đã rời đi, và đám người tới kia không có chạm mặt với hắn, việc này khiến cho người ngoại giới như trút được gánh nặng.

Sau khi bình tâm lại thì mọi người phát hiện, không biết từ khi nào bọn họ lại hoang mang sợ hãi lo lắng cho đệ tử trong môn phái mình sẽ gặp tên này, sợ sẽ bước vào con đường chết.

"Thật là... không tưởng tượng được, một thiếu niên của hạ giới lại khiến chúng ta nảy sinh vẻ sợ hãi khi hậu bối của mình đụng phải kẻ này, quá đáng thương!" Có Thiên Thần than thở, vô cùng bất đắc dĩ.

Trên thực tế, tới lúc này thì ngoại trừ các đạo thống như Kiếm cốc, Long cung, Thần miếu, trong môn phái bọn họ đều có quái thai cổ đại, những môn phái khác ai không sợ Hoang chứ?

Trừ những môn phái này thì còn có vài người không sợ như truyền nhân Tiên điện, Hắc Ám thần tử, truyền nhân Đại Phần thiên công.

"Hỏng rồi, hắn đang đi về phía Quang Minh thành!"

Ngoại giới, nhiều người biến sắc phát hiện Thạch Hạo dẫn theo mấy người kia chạy về phía Quang Minh thành.

Hiện giờ có rất nhiều người đâm ra sợ hãi hắn, bởi vì kẻ này không hề theo khuôn phép, không thể hiện theo lẽ thường, những quy củ mà các thế lực lớn định ra không hề có tác dụng với hắn.

Bây giờ, đám Hắc Ám thần tử, Lục Quang vương, Cô Kiếm Vân, Cổ thánh tử cũng chưa hề xuất quan, ai có thể chống lại, hắn tuyệt đối vô địch!

Nếu như hắn quét ngang một đường, tàn sát Quang Minh thành thì... không cách nào tưởng tượng được!

Ngoại giới, một đám người phát cuống, lo lắng cho đệ tử môn đồ của mình, trong lòng khó mà giữ được vẻ bình tĩnh, đặc biệt là những trưởng bối có quan hệ với đám người bên trong thì sợ hãi lộ ngay trên mặt.

Chuyện này vượt quá tưởng tượng của người khác, từ sau khi Tiên cổ mở ra thì trước nay chưa hề có một người nào lại có thể khiến sắc mặt của bọn họ trở nên xám xịt, trong lòng nhảy rộn lo lắng như vậy.

Quang Minh thành, hào quang vàng nhạt phát sáng, cốt văn lấp léo như một tòa thành hoàng kim khổng lồ.

"Ồ, đó không phải là Lạc Đạo hay sao, sao hắn lại quay lại, lại dám tiến vào Quang Minh thành à!" Có người nhận ra Lạc Đạo nên kinh ngạc.

"Lam Nhất Trần, hắn cũng quay về, đã thoát vây rồi à, những thế lực kia không bắt được hắn hay là hắn tự mình tới để dâng lên Bát Trân Kỳ?"

Trên đường có rất nhiều người lộ vẻ quái dị, việc này đều ngoài dự đoán của mọi người.

Nhưng mà, không một ai dám động thủ, bởi vì bọn họ đều là sơ đại, thay vào đó những người này nhanh chóng rời đi để truyền tin cho Thần miếu, Tiên điện, Hắc Ám thần cung.

Rất nhanh, ai cũng đều phát hiện được, mấy người này đang xông thẳng tới của của Hắc Ám thần cung.

"Kẻ nào, dừng lại!"

"Là ngươi, sao lại tới đây?" Có người nhận ra Thạch Hạo nên lộ vẽ biến sắc, vô cùng kiêng kỵ.

"Ngươi... muốn gì?" Trong lòng Minh tộc hồi hộp, trước đây không lâu kẻ này từng bước vào đại trận của bọn họ, kết quả hắn đã quét sạch toàn bộ cường giả, khi bọn họ chạy tới thì chỉ thấy những bộ thi thể mà thôi.

"Ăn cướp." Thạch Hạo lười biếng nói.

"Ngươi..." Người Minh tộc vừa sợ vừa giận, có người tới tận cửa bắt nạt như thế này.

Trên đường đi, tất cả mọi người đang vây quanh đều trợn tròn mắt, câu nói này... có thể thốt ra thành lời? Ăn cướp Hắc Ám thần cung.

"Hỏng rồi, cao thủ của Quang Minh thành vừa nãy đã đi tới Ngân Ma sơn cả, đây chính là kế điệu hổ ly sơn, bọn họ thừa lúc này tới để cướp." Có người suy đoán.

Thạch Hạo không thèm để ý, hôm nay hắn tới là muốn quét sạch toàn bộ, càn quét bảo khố của tất cả những thế lực lớn.

"Dám cướp Bát Trân Kỳ của ta, hiện giờ thu chút lợi nhuận rồi."

Thạch Hạo không nói hai lời, một tát vung tới, cánh cửa cùng với cái sân to lớn của Hắc Án thần cung đều bị bình định, sau đó đám người nhanh chân tiến vào.

"Ngươi dám!" Có người ngăn cản.

Lam Nhất Trần và Lạc Đạo lập tức r a tuy, bọn họ là cao thủ cấp sơ đại nên dễ dàng đối phó những người này.

"Ầm!"

Chiếc của màu đen lớn của bảo khố bị Thạch Hạo đật nát, đám người đi sau xem cuộc vui đều líu lưỡi, thứ này được đúc từ thần liệu, dù là sơ đại cũng khó mà phá hủy được.

"Quá nghèo, chỉ có vài cây thành dược thôi à, tên khốn Hắc Ám thần tử kia quá bủn xỉn, ngày thường tu hành như thế nào đây?" Thạch Hạo không vừa lòng.

Một đám người Minh tộc tức tới sôi máu thế nhưng không hề dám biểu

hiện gì.

"Có phải đều bị ngươi giấu hết rồi phải không, không cần nói tới thần dược, dù là bán thần quả cũng không luôn." Thạch Hạo quát lớn.

Đám người của Minh tộc cứng họng, thần dược thì có mấy người gặp qua và hái được vài cây? Còn bán thần quả thì chỉ có gặp chứ không thể cầu.

"Thật ra có bán thần quả thế nhưng tháng trước đã bị lấy đi rồi, những thánh dược này chỉ mới thu được gần đây mà thôi." Có người dùng vẻ mặt đưa đám giải thích.

"Nói, Hắc Ám thần tử bế quan ở nơi nào?" Thạch Hạo quát hỏi, muốn xông thẳng vào sào huyệt của tên này.

"Không biết, mỗi lần tới lấy thì do chính thần tử tới sau đó là rời đi, không một ai biết hắn bế quan ở nơi nào." Người của Minh tộc cúi đầu đáp.

"Đi, tới nhà tiếp theo." Thạch Hạo sau khi dùng Trùng đồng quan sát và tin chắc nơi này không còn sót thứ gì nữa thì mới đi tới thế lực lớn khác.

Rất nhanh, hắn lại cướp của một nhà khác, thu hoạch lần này cũng khá hơn nhiều Hắc Ám thần cung.

"Hỏng rồi, vừa nãy ta nghe được chút tin tức, nghe đồn Lục Quan vương Ninh Xuyên sẽ quay lại!" Sau khi cướp xong nhà thứ hai thì Lạc Đạo thì thầm bên tai Thạch Hạo.

Đây tuyệt đối là tin tức kinh người, Lục Quan vương vừa xuất hiện thì ai dám so tài, là vô địch thiên hạ.

"Đúng không á, trong tòa thành này hắn cũng có thế lực hả? Cứ đi tới nơi đó đi!" Thạch Hạo nói

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 843: Xương Cánh Tay

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Ngoại giới, biên giới khu vực không người.

Có người đang viết lên từng cái tên xuất hiện bên trên cánh hoa Tiên đạo, kết quả chẳng hề có chút phản ứng nào.

Hiển nhiên, thiên cơ đã bị che đậy và không cho phép bọn họ quan sát thăm dò, những người này rất đặc biệt, họ đang tiến hành tầng lột xác sâu nhất cho nên ngoại giới không cách nào nhìn được.

"Ồ, có, Ninh Xuyên hiện lên kìa, hắn muốn xuất quan sao?" Có người giật mình.

Một đám Giáo chủ liếc mắt nhìn về phía này.

Cho tới đám Thiên Thần và Chân Thần cũng giật nảy mình, chuyển mắt quan sát chằm chằm tấm bia đá to lớn kia, nhìn bóng người từ từ trở nên rõ ràng kia.

Quả nhiên là Ninh Xuyên, hắn đang đứng nơi đó, sương mù hỗn độn tràn ngập, thần bí vô cùng.

Đó là một hang động cổ có dị tượng hỗn độn, có thể thấy được đây chính là bảo địa kinh người tới mức nào.

"Lại phải trải qua một cơn đau đớn sinh tử, ta nhất định có thể xông qua, chỉ là bán thần quả cùng thánh dược không đủ, sau lần dung hợp này nhất

định phải ra ngoài một chuyến." Ninh Xuyên lẩm bẩm.

Hắn một mình rời khỏi động cổ, một mình sải bước như đang điều chỉnh nỗi lòng, rõ ràng hắn chỉ vừa mới xuất quan được mấy ngày nên đang điều chỉnh lại trạng thái của bản thân.

Sau đó không lâu hắn lại trở về động cổ, sau khi ngồi xếp bằng xuống thì khí hỗn độn lại bao trùm.

"Đó là gì?" Ngoại giới, tất cả mọi người đều giật nảy mình, mặc dù Tiên cổ ngăn cách thế nhưng mọi người đều cảm thấy khiếp sợ, xuyên qua tấm bia đá thì họ cảm nhận được một khí thế khó tả.

Dù là nhân vật cấp Giáo chủ cũng chấn động trong lòng, họ biết được trong tay của Ninh Xuyên có thứ vô cùng nghịch thiên.

Quả nhiên, hộp gỗ đầy cổ xưa kia đã bị người khác nhận ra, có đại nhân vật kinh ngạc bật thốt thành tiếng.

"Thế Giới thụ, không ngờ lại lấy lõi của Thế Giới thụ chế tạo nên hộp báu này, thật là xa xỉ!"

Thứ này có thể giúp người ngộ đạo, nếu luôn luôn mang ở bên người thì sẽ có chỗ cực lớn với tu hành, tất cả các giáo đều chấn kinh.

Nên biết, thứ này đã không cách nào tìm thấy được nữa, bởi vì Thế Giới thụ đã bị chặt gãy và không còn tồn tại nữa, nó ẩn chứa những dấu vết đại đạo của chư thiên.

Rốt cuộc, hộp gỗ được mở ra, một luồng khí thế khó tả xuyên qua cánh hoa Tiên đạo tràn tới đây khiến tất cả mọi người đều tập trung tâm thần cao độ.

"Đó là... xưng tay của một người?"

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên, tuyệt đối không ngờ rằng bên trong

hộp báu Thế Giới thụ mà Ninh Xuyên lấy ra lại phong ấn một bạch cốt trông rất cổ xưa, không hề có ánh sáng lộng lẫy gì.

Thứ màu trắng này tựa như trải qua sự gột rửa của năm tháng nên mất đi ánh sáng lộng lẫy vốn có, có thì cũng chỉ còn lại vẻ trắng bóng bình thường mà thôi.

"Không thể là một khúc xương bình thường được." Có Thiên Thần nói như thế.

Tất cả mọi người đều biêt, Lục Quan vương Ninh Xuyên siêu phàm nhập thánh, lập chí vô địch cổ kim thì làm sao có khả năng sẽ sở hữu một khúc xương tầm thường chứ.

"Ta đoán rằng, hơn nửa là tiên cốt!" Một vị lão Giáo chủ nói.

Xương tay của Chân Tiên, suy đoán này vừa ra lập tức khiến mọi người biến sắc.

Đây là thứ vô giá trên đời này, đã trở thành truyền thuyết và không hề tái hiện được nữa, dù sao Tiên cổ sớm đã qua đi, ở kỷ nguyên được lấy cốt văn làm chủ thì giá trị của khúc xương tay này không cách nào tưởng tượng được.

Ninh Xuyên cắn nát ngón tay của mình rồi nhẹ nhàng nhỏ xuống mấy giọt máu rơi lên trên xương tay này, lập tức khúc xương này xảy ra biến hóa kinh người.

Trong thời gian ngắn nó chợt trở nên lấp lánh trắng bóng đồng thời ẩn chứa một loại hoạt tính của sinh mệnh, mà bên trên bề mặt lại có cốt văn đan dệt, ký hiệu nằm dày đặc, những gợn sóng nó phát ra vô cùng kinh người.

"Trời ạ, khúc xương này kinh vậy luôn sao, nói không chừng tất cả những tạo hóa của vị Tiên Nhân kia đều nằm ở bên trong cốt văn kia, thật khó mà tin được, nó lại tồn tại hoàn hảo như thế."

Tất cả mọi người đều trợn to mắt, khiếp sợ không gì sánh nổi, cơ duyên của Ninh Xuyên không cách gì tưởng tượng được, lớn tới kinh người.

Xương tay, chính là binh khí dùng để chiến đấu!

Lại có một khúc xương được lưu lại như vầy khiến tất cả mọi người không thể bình tĩnh được.

Ninh Xuyên rất bình tĩnh tựa như hiểu rất rõ khuc xương này, ôn dưỡng cũng không biết bao nhiêu năm tháng, sau đó đột nhiên xé nát cánh tay trái của mình rồi dưa khúc xương này tiến vào trong.

Chuyện này rất kỳ lạ, xương tay kia lại hòa vào xương tay của Ninh Xuyên và phát ra ánh sáng dìu dịu đầy thánh khiết.

Máu thịt nơi đó lúc nhúc, vết thương rất nhanh sẽ khép lại.

"Hắn đang làm gì?" Tất cả mọi người đều giật mình.

Rất nhanh, cánh tay này phát sáng, cốt văn đan dệt sau đó tràn lên dọc theo cánh tay của hắn, ánh sáng thần thánh phát ra bao phủ nơi đó.

Sau một khắc, mọi người không cách nào nhìn thấy được nữa, bóng người của Ninh Xuyên đã biến mất trên cánh hoa Tiên đạo, không cách nào xuất hiện ở trên bia đá nữa.

"Sao ta lại cảm thấy, hắn làm việc này rất thuần thục, tựa như sớm đã làm qua việc này rồi, hiện giờ cũng chỉ là đi lại con đường này mà thôi, hắn muốn hiểu được những phù văn Tiên đạo kia sao?"

"Kinh thiệt, đời này sẽ xuất hiện mấy nhân vật nghịch thiên luôn ư, ngay cả xương cánh tay dùng để chiến đấu của Tiên mà cũng có, cốt và phù văn vẫn được bảo tồn hoàn hảo!"

"Ta cảm thấy, hắn chuẩn bị xuất quan rồi."

Ngoại giới không cách nào bình tĩnh được, tất cả mọi người đều hồi hộp.

Quang Minh thành, Thạch Hạo dẫn đám người xông thẳng vào phủ đệ của Lục Quan vương, không nhiều lời cứ thế đánh thẳng vào trong.

"Ngươi là người nào, tại sao lại làm như vậy?" Có người gào to.

"Ông mày là tới để đòi nợ, vây công bọn ông sung sướng lắm phải không, hôm nay ông đập nát phủ đệ của các ngươi, xem các ngươi còn hả hê tới mức nào." Lam Nhất Trần nói.

"Bát Trân Kỳ đâu?" Một ông lão xuất hiện cứ như là ma quỷ ngăn cản đường đi của bọn họ.

"Khôi lỗi nhân*, Chân Thần cảnh?" Lạc Đạo kinh ngạc.

(*): Con rối hình người.

Nơi đây không có sơ đại, tất cả đều tiến vào những núi sông đầm lầy để tìm tạo hóa của bản thân, nói như thế tức là sẽ không xảy ra bất trắc gì, cứ cách một khoảng thời gian thì bọn họ mới trở về.

Ngoài ra, còn có một vài cao thủ đã tiến vào Ngân Ma sơn.

"Để ta!" Thạch Hạo nói rồi lạnh lùng tiến lên, cánh Côn bằng sau lưng giang rộng, mây vàng cùng sương mù ngập trời chấn động cả Quang Minh thành.

"Ngươi là ai?"

"Là tội huyết hậu nhân trong mắt của các ngươi đó." Thạch Hạo lạnh lùng nói.

Ầm!

Hắn đấm ra một quyền cùng lúc đó giết tới, nơi đây trở nên bạo động, thần lực mênh mông.

Ông lão không phải là sinh linh thế nhưng lại tương tự như là sinh linh và bị người khống chế, cũng có thể nói năng cử động như bình thường, có cảnh giới Chân Thần nên bắt đầu khống chế bảo thuật công kích tới.

"Ầm!"

"Keeng!"

Tiếng vang không dứt nơi đây, cốt văn đan dệt, đối đầu kịch liệt.

Dưới vẻ khiếp sợ của mọi người là từng cú đấm thấu da thấu thịt của Thạch Hạo, những cú đám khiến cho con rối Chân Thần này rạn nứt rồi nổ tung!

Xung quanh, đám người đều ngây dại thi nhau hít vào những làn khí lạnh, đây là kẻ nào mà lại kinh khủng như vậy, ở Thần Hỏa cảnh lại có thể đánh nổ tung một con rối Chân Thần.

Náo động nơi đây trở nên dữ dội!

"Đời sau tội huyết đã tới, là người Tội châu kia sao? Thật là mạnh!"

Thạch Hạo giang cánh Côn bằng rồi chấn cho toàn bộ đám người chặn đường ói ra đầy máu và bay ngược ra sau, ngươi của Lục Quan vương không cách nào có thể ngăn cản được bước chân của hắn.

"Bảo khố này rất bất phàm, có không ít thứ tốt nhen." Còn chưa hề mở thì Thạch Hạo đã nghe được dược hương thơm phức.

"Ầm!"

Hắn phá hủy cánh ủửa lớn rồi xông thẳng vào, lập tức mưa ánh sáng rực rỡ bao vây lấy hắn, bảo khố của Lục Quan vương quả nhiên kinh người, linh dược chất thành đống, thánh dược một cục, còn có bốn năm quả trái cây nữa.

"Thánh dược mười một cây, bán thần quả năm trái, kinh thật!" Dù là Lạc Đạo cũng sợ hãi kêu lên.

Thánh dược thì có thể du di, nếu như có tâm đi kiếm khắp Tiên cổ thì có thể tìm được, thế nhưng bán thần quả thì không phải dễ phát hiện như thế, tất cả đều nằm ở trong tuyệt địa và khó lòng mà đoạt được.

"Khổ cực đi ngắt làm gì cho mệt, không bằng đi ăn cướp." Thạch Hạo nói.

Đám người có thể nói gì nữa? Ai dám chạy tới nơi này cướp, cũng chỉ có mỗi mình hắn mới dám chạm vào đồ của Lục Quan vương mà thôi, ăn gan hùng mật gấu, cơ bản không sợ chết.

"Ninh Xuyên khi nào thì xuất quan?" Thạch Hạo hỏi.

"Thêm vài ngày nữa thì Ngô vương sẽ xuất hiện!" Một cường giả lạnh lùng nói, trong mắt lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo.

"Ầm!"

Thạch Hạo tát bay gã này rồi nói: "Với dáng vẻ cuồng nhiệt của ngươi khi thấy cảnh ta chặt giết kẻ này thì sẽ ra sao đây?"

Sau đó hắn dẫn người của mình nghênh ngang rời đi, và chạy tới nơi tiếp theo.

Ngay cả đồ của Lục Quan vương cũng dám lấy, việc này đã tạo nên những náo động không hề nhỏ.

"Đạo hữu xin dừng bước." Ở trên đường phố có người hô lớn ở sau lưng, chủ động xin Thạch Hạo dừng bước cho nên đã thu hút rất nhiều ánh mắt.

Hiện giờ tin tức đã truyền đi, tội huyết hậu nhân đã tới, tới cung điện của Lục Quan vương, Hắc Ám thần cung và cướp sạch tất cả, người bình thường thì ai dám dính tới?

"Ông là ai?"

"Ta là người của Đọa Thần lĩnh, đại nhân nhà ta là Đọa thần tử." Người trung niên này giới thiệu.

Người xung quanh nghe thấy thế thì biến sắc, đây là một môn phái vô cùng kinh khủng, Đọa thần là ma quỷ, bọn họ chính là một trong tứ đại Tổ đình Ma đạo, kinh khủng vô cùng.

"Uhm, là người đã từng tham gia đại chiến ba ngàn châu từ mấy ngàn năm trước?" Thạch Hạo hỏi.

"Đúng, chỉ là tham gia có đúng một lần và giết qua một vị Tam Quan vương cùng với một vị Song Quan vương." Người trung niên này đáp.

Có thể nói, Đọa thần tử vô cùng kinh khủng, tuy rằng chỉ xuất hiện một lần thế nhưng vô cùng nổi danh trong hàng quái thai cổ đại, nên biết, hắn dùng thân phận của một người mới để lên sàn, sau đó chém giết những vị vương của cổ đại, vậy thì kinh người biết cỡ nào?!

Từ đây có thể nhìn ra được, sóng lớn đãi cát, những người lưu lại đều là thiên kiêu, đều là người mạnh nhất, những quái thai hơi yếu chút xíu đều sẽ gặp nạn!

Những người còn lại, càng ngày càng mạnh!

Ánh mắt của Thạch Hạo rất lạnh, bởi vì hắn nghĩ tới hai vị sư huynh của mình từng bị "đệ nhất thiên hạ" một lần này làm nhục, đánh đuổi rời khỏi Đạo tràng Chí Tôn.

"Xem ra, ông nghĩ ta không hề biết Đọa thần tử thì phải." Thạch Hạo nói đầy thâm ý.

"Đại nhân nhà ta rất thích kết bạn với nhân kệt, tin chắc rằng có thể kết minh." Người trung niên này mở miệng.

"Phủ đệ của đại nhân nhà ông ở nơi nào, dẫn ta đi xem thử." Thạch Hạo nói.

"Ta cũng chỉ vừa mới tới Quang Minh thành này, cũng chưa có lập phủ đệ giúp đại nhân, trước kia chúng ta ở thành trì khác." Người trung niên nói.

"Thì chỉ cần thành lập thôi, sau khi thu gom đầy đủ thì hẳn tới tìm ta nhen." Thạch Hạo xoay người rời đi.

"Ớ?" Người trung niên cứng họng.

"Trốn thôi, Ma vương xuất hiện, đời sau tội huyết đã tới, hình như là Hoang, hắn đang cướp sạch bảo khố của các nhà!"

Quang Minh thành đại loạn, tất cả mọi người đều lẩn trốn sợ Thạch Hạo tới thăm hỏi.

Việc này khiến hắn buồn phiền, động tĩnh này quá lớn, chỉ vừa mới cướp có mấy nhà mà đã kinh động tới tất cả mọi người trong thành, khi tới các phủ đệ thì chẳng còn thấy ai cả.

"Không nên hốt hoảng làm gì, ta chỉ là tính sổ với những người từng cướp Bát Trân Kỳ của ta mà thôi." Thạch Hạo truyền âm, kết quả, người chạy càng nhiều hơn.

Hắn cũng chẳng biết nói gì nữa, sau đó liếc mắc nhìn Lạc Đạo và Lam Nhất Trần.

Lạc Đạo bất đắc dĩ vung tay, nói: "Lúc đó rất náo loạn, tất cả mọi người trong thành đều vây chặt chúng ta."

"Những thánh dược, bán thần quả này ta dùng không đủ, ta muốn bước lên một con đường mà trước giờ chưa ai từng đi qua cho nên rất cần thần dược."

Thạch Hạo nhíu mày rồi hỏi thăm đám Lam Nhất Trần, mấy tháng gần đây có những địa phương nào xuất hiện bảo dược hi thế không để mình tới thám hiểm.

"Có một chỗ rất đặc biệt, nghe đồn là sào huyệt của một trong Thật Hung, rất nhiều người khi tới đây đều nghe được mùi của thần dược thế nhưng lại không cách nào tìm thấy, và cũng có vô số người chết đi."

"Sào huyệt như thế nào?" Thạch Hạo hỏi tiếp.

"Trong giống như tổ kiến thế nhưng lại không phải, theo suy đoán thì là nơi bế quan của người có sức lực mạnh mẽ nhất trong Thập Hung thái cổ, sinh linh kia khả năng là tồn tại vô thượng có sức lực lớn nhất từ cổ chí kim."

Thạch Hạo vừa nghe thấy vậy thì hứng thú, nói: "ĐI, đi xem thử, cường giả này tới tột cùng đã lưu lại thần dược ra sao, có thể là Trường Sinh dược cũng nên."

"Lục Quan vương sẽ xuất hiện." Lam Nhất Trần mang theo vẻ ưu lo.

"Hắn tới thì đã sao, chém!" Thạch Hạo không thèm để ý nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 844: Sào Giới

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Sào giới, là một khu rừng rậm nguyên thủy.

Trên đất là một lớp lá cây khô rất dày phải tới mấy thước, khi bước lên thì vô cùng êm ái, trong khu rừng này tỏa ra khí tức mục nát.

Cây già dày đặc chọc thẳng trời cao, những cành cây sum xuê rộng lớn, rất nhiều nơi quanh năm không hề được ánh mặt trời chiếu rọi, một vài trái cây chín rồi rụng xuống và trở nên thối rửa mốc meo.

Sào giới, vì là sào huyệt của Thập Hung cho nên mới có tên nào.

Nơi đây cách rất xa Quang Minh giới, là một tiểu thiên thế giới với quy mô to lớn, cổ mộc san sát thành rừng, có rất nhiều độc trùng mãnh thú, vô cùng nguy hiểm.

"Đây chính là nơi sào huyệt của một trong Thập Hung?" Thạch Hạo hỏi.

"Cũng không phải, đây chỉ là khu vực rìa bên ngoài, nơi đó rất hung hiểm, không tới mười vạn thì cũng tới tám vạn người chết, máu đỏ nhuộm đỏ cả vách núi." Lộ Dịch nói.

Người tử vong mỗi ngày đều tăng một cách chóng mắt, chỉ vì nơi đây là sào huyệt của một trong Thập Hung, ẩn chứa tạo hóa thiên đại khiến người ta điên cuồng, tựa như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Lúc này, bọn họ đang ở nơi sâu trong vùng núi này, cổ thụ tới trời cao,

dây leo quấn khắp núi, long thú hét dài, cổ cầm kích thiên, khí tức hoang vu, có không ít sinh linh từ tiền sử.

Ví như, Long điểu hai đầu, Ốc sên thôn thiên... tất cả đều vô cùng kinh khủng!

Dù là Thạch Hạo cũng phải tránh lui, có những sinh vật với cảnh giới vô cùng cao.

Đây là sinh linh nguyên thủy trong Tiên cổ sinh sống ở những nơi đặc biệt, trong tình huống bình thường thì sẽ không rời khỏi lãnh địa của mình thế nhưng cũng không cho phép người khác trêu chọc.

"Nghỉ ngơi ở ngọn núi đá kia chút rồi tiếp tục được, khả năng chút nữa sẽ có đại chiến đó." Lộ Dịch nói.

Ngọn núi đá này cao tới mấy trăm trượng, không có bóng dáng ngọn cỏ nào, yên lặng không chút tiếng động gì, ở xung quanh có không ít linh dược tỏa ra hương thơm nức mũi.

Bên trong Tiên cổ có linh khí rất nồng đậm nên những dược thảo sinh trưởng rất dồi dào, bình thường đều có thể thấy được những cổ dược tới mấy vạn năm, cũng vì thế cho nên mới tiến hóa thành thánh dược.

Đột nhiên, Thạch Hạo dựng cả tóc gáy, cả người phát sáng, từng phù văn vàng lan tràn ra rồi quấn theo tất cả mọi người nhanh chóng lùi lại tới mấy vạn trượng.

"Ầm!"

Nơi đó xuất hiện một cái đầu lâu mọc ra hai sừng, thân thể có màu xám trắng đồng thời chất nhầy ứa ra rất nhiều, trông vô cùng ghê tởm.

"Một con Ốc sên thôn thiên!" Lộ Dịch lộ vẻ tái nhợt, hắn đề nghị tới ngọn núi đá này để nghỉ ngơi ai dè lại là một con ốc sên cao tới mấy trăm trượng, vỏ ngoài của ốc sên có mầu nêu tựa như là nham thạch vậy.

"Cũng hên là chỉ mới Chân Thần đại viên mãn, cũng không có tiến thêm bước nữa." Lam Nhất Trần nói.

"Cần phải cẩn thận chút, chất độc của con ốc sên này nếu dính phải thì chắc chắn phải chết, độc tố của nó có lực sát thương đủ giết Thiên Thần mạnh mẽ đó." Lạc Đạo nói.

Chất nhầy kia không thể chạm phải nếu không đạo cơ của người dính sẽ bị hủy, không có cách nào chữa được.

Điều đáng mừng nhất chính là, đây cũng không phải là nơi tụ tập của sinh linh nguyên thủy Tiên cổ, chỉ xuất hiện lác đác những sinh vật cổ, cũng không tính là nơi nguy hiểm nhất.

"Trong một vài bộ lạc, tổ địa của sinh vật cổ siêu cấp này có những bảo bối vô cùng nghịch thiên, trồng những thần dược hi thế giá trị không cách nào suy tính được, thế nhưng tiếc là không ai dám tới." Lạc Đạo than thở.

Ở những nơi đó, sinh linh nguyên thủy vô cùng kinh khủng, dù là Giáo chủ của thượng giới đích thân tới khi xông vào cũng khó sống sót được, lành ít dữ nhiều.

Thế nhưng lại khiến người khác không rõ là, trước giờ bọn họ không hề rời khỏi cổ địa của mình trừ phi xảy ra náo động cực lớn, nếu không sẽ "an phận thủ thường".

"Sao ta luôn cảm thấy có gì đó quái lạ, vì sao bọn họ lại không rời khỏi, hơn nữa gần như không hề giao lưu, cứ như sống với người chết vậy." Lam Nhất Trần nói.

"Thiên tài các đời khi tiến vào Tiên cổ thì sẽ có một số người bất ngờ lưu lại, hậu duệ của bọn họ cũng sống trong Tiên cổ này, chỉ là những người này khi cảnh giới tới hậu kỳ thì sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, không phải tự dưng chết đi thì trở nên điên loạn, liệu có liên quan tới vấn đề này?" Lạc Đạo nói ra nghi hoặc.

"Tiên cổ này có rất nhiều thứ không hiểu, chúng ta cần cẩn trọng chút." Lộ Dịch nói.

Bọn họ vòng qua nơi ấy chứ không có đi qua Ốc sên thôn thiên kia, loại sinh vật này trừ khi đặt tới Thiên Thần cảnh nếu không di chuyển vô cùng chậm chạp, không cách nào đuổi kịp mọi người.

"Gần tới rồi, chính là khu vực này, từ trước tới giờ chưa hề có ai có thể đặt chân vào nơi sâu nhất trong sào huyệt này, nếu không sẽ gặp phải các vấn đề nào đó." Lạc Đạo chỉ về trước.

Đó là một khu rừng mù mịt có sương mù lượn lò, tuy không phải rất dày thế nhưng những cảnh vật ở nơi xa bởi vì thế trở nên mơ hồ và mông lung.

Núi đá, cổ mộc, khe nước, tất cả chẳng thiếu thứ gì.

Chỉ là, nơi này lại có một luồng khí tức yêu tà rất đặc biệt, làm người khác sinh ra vẻ bất an.

Khu rừng này cũng không cao, đều là những cây nhỏ cao nửa người, cũng không cách nào nhìn ra được chỗ thần dị ở đâu.

Chỉ là, mỗi khi tu sĩ tiến vào khu rừng này thì sẽ bị lạc.

"Xuyên qua khu rừng này thì chính là Hung sào?" Thạch Hạo hỏi.

"Uhm, đi xuyên qua đây thì có thể thấy thế nhưng cũng không nhất định sẽ vào được, rất nhiều người từng đi qua những con đường khác nhau nên phát hiện ở gần đó có rất nhiều không gian kỳ dị, rất là thần bí."

"Nếu chết nhiều người thế thì sao còn lũ lượt kéo tới chứ?" Thạch Hạo hỏi.

"Sào huyệt Thập Hung thì ai mà không động lòng chứ, dù không vào được thế nhưng ở những khu vực gần đó thể nào cũng có rất nhiều vận may lớn, một số ít người đã thu hoạch rất phong phú." Lam Nhất Trần lý giải.

Cánh rừng này có tên là, Quỷ lâm.

Sau khi Thạch Hạo đi vào thì liền biết được vì sao lại có cái tên như thế này, một bước vừa tiến vào thì đấu chuyển tinh di, tựa như trải qua cả vạn năm, cảnh vật trong thiên địa đều biến hóa.

Ở đây, sương mù dày đặc, bóng cây lắc lư, rất dễ bị lạc hướng, quên mất bản thân.

"Quái lạ, vừa nãy ta suýt nữa quên mình tên gì luôn á." Lộ Dịch lộ vẻ sợ hãi, sắc mặt tái nhợt như tuyết.

Mấy người đều gật đầu, ngoại trừ Thạch Hạo ra thì Lộ Dịch và Lam Nhất Trần cũng run rẩy cả nguyên thần, như trải qua một lần luân hồi vậy.

Thạch Hạo gật đầu nói: "Uh, vừa nãy có một luồng sức mạnh kỳ dị xẹt qua nguyên thần của ta, thế nhưng đã bị động thiên của ta ngăn trở."

Sau khi tiến vào nơi này thì mọi người thấy được vài bóng người đang tìm kiếm đường đi hòng tiến vào Hung sào.

Khu Quỷ lâm này, nghe nói phạm vi không dưới vạn dặm, vô cùng bao la.

Nhưng dù vậy vẫn có thể gặp thấy bóng dáng của người khác, không ai có thể nói rõ có bao nhiêu người đã tới.

Đám Thạch Hạo cũng tính là rất thuận lợi, chỉ mất hơn nửa ngày thì đã tiếp cận được sào huyệt kia, nơi này được khí hỗn độn bao phủ.

"Một dãy núi bị đổ nát, đều là đá? À, không đúng, hình như là núi lửa." Lộ Dịch hoảng sợ.

Nơi đó rất thần bí, là một dãy núi đã đổ sụp nhưng bên trong lại bị đào rỗng tựa như núi lửa rất to lớn, sào huyệt này tọa lạc ở bên trong, nơi này lượn lờ khí tức đại đạo.

Sương mù hỗn độn tản ra lộ bầu trời bên trên càng khiến người khác chấn động hơn.

Phía trên ngọn núi đá có từng vầng huyết nguyệt, lần lượt đếm thì có tổng cộng ba mươi ba vầng huyết nguyệt được đặt cách đỉnh núi không quá xa.

"Đừng nói là, thứ đó đại biểu cho ba mươi ba tầng trời nhen." Thạch Hạo lẩm bẩm.

Xem ra, ba mươi ba vầng huyết nguyệt kia cách ngọn núi đá rất gần, tựa như chỉ mấy trăm trượng.

Ầm ầm ầm!

Tiếng vang truyền tới, mười vòng tinh thể to lớn hơn xuất hiện từ trong hỗn độn, ánh sáng chói lọi, thể tích gấp mười lần vầng huyết nguyệt kia.

Không ngờ lại là thiên nhật màu máu!

Lộ Dịch chấn kinh, không cách nào tin tưởng vào mắt mình, nói: "Đây là dị tượng thiên cổ đó, tại sao lại như thế chứ, mười vầng thiên nhật đều hiện, ba mươi ba vầng huyết nguyệt chiếu rọi, tất cả đều áp sát trên bầu trời của khu cổ địa này, gần như chạm xuống dưới mặt đất luôn."

"Mười vầng huyết nhật, còn có ba mươi ba vầng huyết nguyệt, có người từng nói, trong một trận chiến ở Tiên cổ thì đều bị máu Tiên nhuộm cho đỏ rực!" Lạc Đạo nói, mặc dù không phải lần đầu tiên nhìn thấy thế nhưng trong mắt vẫn còn vẻ chấn động.

Đây tuyệt đối là một tác phẩm đắt giá, mười vầng thiên nhật cùng với ba mươi ba vầng huyết nguyệt đều bị khốn ở giữa không trung để chiếu sáng Hung sào này, xưa nay ai có thể so sánh được.

"Máu Tiên đã nhuộm đỏ những thiên nhật và thần nguyệt này, quá đáng sợ, không biết năm đó thì có tồn tại như thế nào tham chiến, làm người khác

tò mò quá đi mà, đúng là sinh không đúng thời, thân không phải ở kỷ nguyên Tiên cổ." Thạch Hạo thở dài.

Mấy người khác biến sắc, tên khốn này quả đúng là biến thái, lại muốn sinh ở một kỷ nguyên đáng sợ như thế, tất cả đều bị phá diệt, ngay cả huyết dịch của Tiên cũng nhuộm đỏ nhật nguyệt mà hắn lại còn tưởng nhớ, muốn sinh ở thời đó và tham dự vào cuộc chiến này!

"Từ xưa đã có lời đồn, sớm muộn gì cũng sẽ có trận chiến như thế, tương lai sau này nếu như người thật sự đi tới bước kia thì có lẽ sẽ chứng kiến tất cả, hiểu rõ toàn bộ bí mật và nguyên do." Lam Nhất Trần nói.

Đây là di khắc được người lưu lại khi kỷ nguyên Tiên cổ tận thế, đây là dự đoán, ẩn chứa sức mạnh pháp tắc của Tiên đạo chí cao, có tểh thấy được người tiên tri kia mạnh mẽ cỡ nào.

Bỗng nhiên, âm thanh ầm ầm vang lên, ba ngàn ngôi sao lớn có màu lam xuất hiện từ trong hỗn độn rồi lơ lững và chuyển động quanh cổ địa này.

"Thật là kinh người, đừng nói là những thứ này đều đại biểu cho ba ngàn thiên đạo cổ xưa kia nhen." Lộ Dịch nói.

Khi quan sát cẩn thận thì những ngôi sao màu lam này có mang theo những lấm chấm máu, một vài ngôi bị nhộm đỏ một nửa, rất là kỳ lạ.

Tới đây thì Thạch Hạo tin tưởng, những tinh thể này hơn nữa từng dính phải tiên huyết, lời đồn nhất định có căn cứ nếu không cũng không thể không có lửa mà lại có khói được.

Hắn quan sát kỹ nơi đó.

"Không đúng, nhìn thì tựa như ngay trước mặt nhưng ta lại cảm thấy rất xa, chỉ là một mảnh hư không mà thôi." Thạch Hạo nhíu mày, hắn có cảm giác tựa như vùng đất cổ này còn cách một khoảng rất xa.

Lạc Đạo và Lam Nhất Trần cũng không thể không thán, linh giác của tên

khốn này nhạy cảm tới mức yêu tà, chỉ là trực giác thôi mà đã có thể nhìn thấy được bản chất, ngày đó bọn họ nghi ngờ trong thời gian rất lâu.

"Chuẩn, bên ngoài Hung sào có rất nhiều khu vực, tất cả đều quay quanh cổ địa này. Nhìn thì rất gần thế nhưng mỗi khu vực lại cực kỳ lớn kèm theo rất nhiều tạo hóa."

Hiển nhiên, nơi này có quy tắc không gian, nhìn thì gần trong gan tấc nhưng kỳ thật lại được từng khu thần thổ, ma địa, thánh cảnh bao quanh.

Trong mắt Thạch Hạo xuất hiện ký hiệu nhìn chằm chằm khu vực gần đó, quả nhiên lập tức xuất hiện biến hóa.

"Ồ, là vùng đất tạo hóa, linh khí quá thịnh, trong khu địa vực kia không ngờ lại ngưng hết thành Linh dịch hồ, bên trong còn có Phượng ngư bơi lội cùng với những cánh chim đầy rực rỡ, đây chính là những thứ thần thánh có thể kéo dài tuổi thọ nhen, đủ khiến cho đám Giáp chủ điên cuồng." Thạch Hạo giật mình.

Đó là một trong những sinh linh hi hữu nhất sở hữu bản nguyên sinh mệnh kinh người.

Còn bên trong một khu địa vực khác rõ ràng có Thần Quả thụ mang theo khí tức Thần đạo, cổ thụ cứng chắc, ràng máu rực rỡ, cành cây um tùm, có tu sĩ tiến tới hòng tiếp cận để hái thần quả.

Còn có một thánh cảnh, cung điện cổ xưa đang phiêu lưu trên dòng sông sinh mệnh, đạo âm ầm ầm, phù văn lấp lánh như đang tụng kinh vậy.

"Thật thần bí!"

Thạch Hạo cả kinh nói, hắn không cách nào chờ đợi được nữa, không nói Hung sao kia, chỉ cần những khu vực này đã đủ để hắn đi thăm dò, có quá nhiều tạo hóa.

Ánh mắt của hắng nóng rực, không có bất cứ nơi nào là bình thường cả,

tất cả đều có vật thần dị, chỉ cần chiếm được một thứ thì đã rất kinh người rồi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 845: Dồn Dập Xuất Quan

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Thạch Hạo đi về phía trước nhóm người, tiếp cận những bí cảnh này.

Bỗng nhiên, con đường dưới chân của mọi người phát ra ánh sáng bạc rồi đưa mọi người rời đi, họ không cần phải cất bước càng không cần phải không chế, cứ thế được đưa tới một khu vực khác.

Bọn họ không cách nào lựa chọn được mà chỉ bị động đưa tới nơi này, tất cả đều là do cổ lộ đầy thần bí lan tràn và dẫn sinh linh tiến tới.

"Không thể nào hiểu được vì sao lại đi vào được, tiếc thật đó, nãy ta vừa thấy vài cây Thần Quả thụ!" Thạch Hạo tức giận thầm kêu đáng tiếc.

Bọn họ cũng không phải đi tới những nơi kỳ dị mà đã thấy lúc nãy, trong giây lát không tài nào nhìn thấy thần vật, thế nhưng linh khí lại nồng nặc tới kinh người.

Trong hư không thi thoảng lại có tinh khí hóa thành chất lỏng rơi xuống mặt đất hình thành nên linh dịch loang lổ.

"Không sao, những khu vực này đều gần kề nhau, chúng ta cứ tìm kiếm từ khu này tới khu khác, sớm muộn gì cũng sẽ có phát hiện thôi." Lạc Đạo nói.

Trong vùng đất bí mật này, chỉ cần vừa ngẩn đầu thì đã thấy mấy chục cây linh dược, nếu là ở hạ giới thì trong một tòa linh sơn thì chỉ có thể sinh trưởng một cây, thế nhưng ở đây lại là hàng loạt.

Chủ yếu là do linh khí quá sung túc, có thể cung cấp cho chúng sinh trưởng.

Những thứ này tuy quý giá thế nhưng lại không thỏa mãn sự hài lòng của Thạch Hạo, bởi vì con đường của hắn rất gian nan, là cửu tử nhất sinh, nếu không phải đại dược thần thánh thì không cách nào cứu được tình mạng của hắn.

Nơi đây cổ thụ cao tới mức lạ thường, cành lá xanh mơn mỡn tựa như là được điêu khắc từ Phỉ thúy, những thứ này lưu chuyển ánh sáng xanh lục cứ như mặt gương hiện lên ánh sáng, sinh cơ vô cùng nồng đậm.

Đáng tiếc, tất cả đều không phải là thần thụ, chỉ là cổ thụ bình thường nhưng sinh cơ lại hơn xa ngoại giới, tất cả đều cao tới mấy trăm trượng thậm chí cả ngàn trượng.

"Kỳ quái thật, những cây này sinh trưởng tới ngàn vạn năm rồi sau đó héo tàn và được những cây nhỏ khác thay thế, nhưng làm sao không cách nào thành tinh?"

"Hẳn là có pháp tắc kỳ quái nào đó đã ngăn cản tất cả hóa hình để trở thành tinh quái."

Đám người tiến về trước, cảm nhận sức sống tràn trề nơi đây cùng với linh khí nồng nặc vô tận. Mỗi người đều cảm thấy vô cùng khoan khoái.

"Đứng lại."

Bỗng nhiên phía trước xuất hiện mười mấy sinh linh hình người, có đầu mọc sừng, có ba đầu sáu tay, hình dáng khác nhau, hiển nhiên đều rất bất phàm.

Khi quan sát kỹ thì những tu sĩ này đều đã thành thần, thực lực không tầm thường, khi liên hợp lại thì hình thành nên một lực lượng không hề yếu.

"Chuyện gì?" Lam Nhất Trần hỏi.

Sinh linh hình người có ba đầu sáu tay tiến lên rồi hời hợt nói; "Giao hết toàn bộ thiên tài địa bảo trên người của các ngươi ra đây."

Nhóm người ngơ ngác nhìn nhau, lại gặp phải đồng nghiệp sao? Lại muốn cướp giật của bọn họ.

"Giao hết thánh dược trên người của các ngươi ra hết đây!" Lộ Dịch tiến lên.

"Ấy da. Còn có người muốn cướp ngược lại chúng ta nữa?" Đối diện có người cười vang rồi sau đó nhanh chóng vây quanh đám Thạch Hạo.

"Ầm!"

"Rầm!"

Nơi đây truyền tới hàng loạt tiếng vang sau đó không lâu thì yên tĩnh lại. Trên đất nằm một đống người, tất cả đều bị Lam Nhất Trần đánh cho miệng chảy máu tươi, xương cốt vỡ nát.

"Sơ đại?!" Một tên sinh linh trợn tròn mang theo vẻ hoảng sợ.

Hơn nữa, bọn họ nhìn ra được, người kim loại này cũng không phải có thực lực mạnh nhất, mà người thiếu niên trông hiền lành kia mới là người dẫn đầu.

Rất nhanh bọn họ chịu phải đau khổ tột cùng, vài cây thánh dược mà bọn họ tốn biết bao công sức cướp được đều bị người ta cướp lại, toàn thân bị lục soát sạch sành sanh.

"Bớ người ta, ăn cướp!" Có mấy người đau đớn kêu to.

Thạch Hạo cười cười, nói: "Thế lúc cướp của người khác, các ngươi từng nghĩ tới kết quả này chưa?"

Mấy người Lạc Đạo lại bồi thêm mấy cước đá văng chúng ra xa sau đó nghênh ngang rời đi.

"Trời phạt, ăn cướp, chúng ta bị cướp."

Nhìn thấy đám người kia biến mất thì những người này mới kêu rên.

Nhóm Thạch Hạo tiếp tục tiến tới thì ven đường thấy được vài bộ thi thể, tất cả đều chết do chiến đấu trong rất thảm, bị chia thành rất nhiều khúc, máu tươi đầm đìa.

Những bảo vật trên người đều bị cướp sạch, không còn lưu lại chút gì.

Mấy người cau mày cảm thấy bầu không khí trở nên ngột ngạt, nơi đây quả nhiên không phải là chốn tốt lành gì, người tiến vào vô cùng điên cuồng mà tàn sát lẫn nhau chỉ vì muốn cướp giật thiên tài địa bảo.

Không quá lâu sau, bọn họ lại gặp phải một đội nhân mã đầy mạnh mẽ khoảng sáu bảy mươi người, bọn họ cứ như là bầy soi, hung ác và tàn nhẫn.

Trên người mỗi người đều bốc mùi máu tanh, hiển nhiên đã giết rất nhiều người.

Những người này không hề nói bất cứ lời nào mà cứ thế ra tay hòng giết chết mấy người Thạch Hạo, đáng tiếc là, với thần giác của bọn họ thì cơ bản không thể nào nhìn ra được mấy tên sát tinh này mạnh mẽ tới bực nào.

Thạch Hạo không hề lưu tình, cùng Lạc Đạo và Lam Nhất Trần quyết đoán xuất thủ đánh gục toàn bộ mấy chục người này, không có bất kỳ ai sống sót.

Ven đường đi, nhóm Thạch Hạo ít nhất cũng thấy hơn ngàn bộ thi thể, tất cả đều chết do chém giết và bị người khác đoạt sạch bảo dược trên người, trạng thái chết rất thê thảm.

Khu vực này rất lớn, cũng không hề nhỏ hơn tiểu thiên thế giới là bao.

Bọn họ cứ thế tiến tới, tốn mấy ngày thời gian, liên tục xuyên qua sáu bảy khu vực tương tự, tự tay đánh giết không biết bao nhiêu cường giả chặn

đường.

Mà cũng chính vì thế, tuy rằng địa vực này không có thần dược thế nhưng thu hoạch của nhóm người rất dồi dào, thậm chí có thể nói là kinh người.

Trong túi càn khôn, đỉnh của bọn họ, chỉ cần mở ra là lập tức có ánh sáng lung tinh chiếu rọi, thánh dược chồng chất một đống, tất cả đều là kết quả của việc giết ngược lại đám giắc cỏ.

"Quá kinh người, chỉ sáu ngày mà đã ngang với nửa năm khổ cực, lại có nhiều thánh dược như thế!" Lam Nhất Trần thán phục.

Kể cả Lộ Dịch cũng trợn cả mắt.

Hiện giờ dù có đuổi thì hắn cũng không đi, rồi thương lượng với Thạch Hạo để hắn phụ trách việc tìm hiểu tin tức của các thế lực lớn, cùng với việc buôn bán những thứ mà Thạch Hạo Lạc Đạo không cần dùng tới.

Đương nhiên, mấy ngày nay bọn cũng gặp phải mấy tên tàn nhẫn, dù là Lạc Đạo và Lam Nhất Trần cũng đã bị thương, bởi vì đó chính là sơ đại vô cùng mạnh mẽ, kết quả đều bị Thạch Hạo tiêu diệt, máu tươi nhuộm đỏ cổ địa.

Trong khi bọn họ thu hoạch to lớn thì bên ngoại cũng là gió nổi mây vần.

Trong một hang cổ, tiên quang hừng hực, phù văn đan dệt, kinh văn Chí tôn vang tụng tựa như là Chân Tiên vô thượng trường tồn từ tuyên cổ đang giảng kinh.

"Sào huyệt của một trong Thập Hung xuất thế, ta không thể bỏ qua được, phải đi xem thử."

Một thiếu niên đứng thẳng rồi từ từ cất bước ra khỏi hang cổ.

Trên người hắn mặc một bộ chiến y Trường sinh bóng lưỡng, vóc người cao ráo, dung mạo anh tuấn, phong cách vương giả, ánh mắt như điện.

Hắn hét dài một tiếng thì nơi bộ ngực của hắn lưu chuyển tiên quang rồi bao bọc hắn lại, hắn hóa thành một dãi cầu vòng chớp mắt đã biến mất ở cuối chân trời.

Ngoại giới, biên giới khu vực không người.

Các đại Giáo chủ giật mình, rất nhiều người không cách nào tin được đồng thời nhìn về phía Bất lão Thiên tôn Tần Trường Sinh.

"Không ngờ lại là... một khối tiên cốt?!"

Âm thanh của một vài Giáo chủ run lên, tựa như không dám tin tưởng.

Thượng giới sớm đã có lời đồn, Tần tộc xuất hiện một vị song cốt Chí tôn nên đã tạo nên phong ba vô cùng lớn, thế nhưng ai cũng không hề nghĩ tới một trong hai khối cốt lại là tiên cốt!

Chính xác, khối cốt này hơn nửa sẽ không hề yếu hơn khúc xương tay của Lục Quan vương!

"Cũng từng có lời đồn, thiếu niên này sở hữu tiên cốt, nhưng lúc đó không ai tin là sự thật cả vì tin tức này chưa được chứng thực qua, kết quả..."

Có người nghĩ tới chuyện cũ nên giờ không còn gì để nói cả.

Hư chính là thật, thật lại là hư. Rõ ràng, Bất Lão sơn cố ý tản ra khói mờ để mê hoặc tất cả mọi người.

Tiên cổ, bên trong một tiểu thiên thế giới nào đó.

Trên một ngọn núi màu đen lượn ờ đầy khí hỗn độn, đây là một tuyệt địa mà tu sĩ bình thường không cách nào đặt chân tới được thế nhưng lại có người đang bế quan nơi này.

Hắn hét dài một tiếng, một chàng trai đứng dậy, hai mắt lúc chớp chớp thì Trùng đồng vô cùng kinh khủng!

Trong con ngươi của kẻ này bắn ra từng vệt sáng khiến hư không nứt toác, cứ như là đang khai thiên tích địa vậy, ánh mắt này hoàn toàn do ký hiệu tạo thành với ánh sáng kinh người!

Hắn ngửa mặt lên trời gào lớn chấn động cho quần sơn rung dữ dội, khí hỗn độn vây kín lấy hắn, một mình hắn đứng ở trên đỉnh cao nhất của ngọn núi đen này, dường như là một bức tượng chiến thần được phục sinh vậy.

Rất lâu sau hắn bình tĩnh lại rồi nhìn xuống núi sông vạn vật, nói: "Ngủ đông đã nhiều năm rồi, Trung đồng giờ sẽ tái hiện nhân gian, ta muốn là người vô địch khắp đất trời!"

Ngoại giới, tất cả mọi người thông qua cánh hoa Tiên đạo khi thấy cảnh này thì đều hít vào hơi lạnh, Trùng đồng giả sẽ xuất quan ư?

Lúc này, trong mắt toàn bộ Giáo chủ đều lóe lên ánh sáng, lộ vẻ khác thường theo dõi người này.

Một vài lão Thiên Thần cũng thán phục, rất nhiều người bàn luận sôi nổi.

Trùng Đồng giả, là thần thoại bất bại, từ xưa tới nay những người như vầy gần như không thể chiến thắng, phàm là tử vong thì đều có nguyên nhân đặc biệt, như bị vây công hoặc bá chủ ra tay giết chết từ lúc ban đầu.

"Sau khi thượng cổ tuyệt tích thì đây là lần thứ hai Trùng đồng xuất thế, hơn nửa sẽ khuấy lên phong vân cực lớn, sức chiến đấu của kẻ này chắc chắn không thể nghi ngờ rồi!" Có người than thở.

Để cho một Trùng đồng tiến vào Tiên cổ thì tựa như thả rồng vào biển vậy.

"Người tuyệt diễm và mạnh mẽ này cũng đã bại một lần, từng bị Hoang

đánh bại ở dưới hạ giới, gần như đã chém chết!"

Câu nói này vừa ra thì khắp nơi đều nghị luận.

"Gặp nhau lần nữa, ai mạnh ai yếu, Trùng đồng hiện giờ đã thức tỉnh toàn bộ thần năng thiên phú rồi!"

Tất cả mọi người đều chờ mong, hi vọng hai anh kiệt này sẽ có một trận chiến.

"Uhm, Lục Quan vương Ninh Xuyên cũng đã xuất quan, đây quả là phong vân tụ hội, sẽ phát sinh vấn đề lớn rồi, bọn họ mà gặp nhau thì không cách nào tưởng tượng được!"

Có người thốt lên đầy kinh ngạc, bởi vì phát hiện, Ninh Xuyên cũng đã xuất quan!

Tiên cổ, trong một động phủ không người hiểu rõ.

Ninh Xuyên mở mắt, điều chỉnh lại tâm tình, trên người hắn tỏa ra ánh sáng lung linh, tiên hà lấp lánh tôn lên vẻ siêu trần thoát tục, cứ như là một vị Tiên vương chuyển thế sống lại vậy.

Chỉ là, trong con ngươi đầy thâm thúy kia lại có một luồng uy nghiêm, không giân mà uy.

Hắn đứng dậy, nói: "Dù thế nào thì cũng nên đi ra ngoài xem một chút, Hung sào kia ta biết, sáu lần trước đều không có thu hoạch gì, hi vọng lần này sẽ có thay dổi."

"Chỉ là, chân thân của ta hiện giờ không hợp để làm bậy." Hắn nhíu mày rồi thở dài một hơi.

"Quả nhiên, Lục Quan vương Ninh Xuyên cũng đã di chuyển, cũng vì Hung sào kia, Thập Hung thái cổ danh chấn thiên hạ, dù là hắn cũng không thể ngồi yên được."

Ngoại giới, rất nhiều người rất chờ mong, muốn xem thử sự tuyệt diễm của Lục Quan vương tới cỡ nào, có phong thái vô thượng ra sao.

"Hắn ra khỏi động phủ rồi!"

"Là chân thân của hắn sao?"

Tiên cổ, bên trong động phủ có một bóng người đi ra, áo trắng như tuyết, ngay cả giày cũng như thế, không hề dính chút bụi trần nào.

Lục Quan vương Ninh Xuyên cất bước, chỉ có vài bước mà hắn đã biến mất ở cuối thiên địa, nhanh tới mức làm người khác sợ hãi.

"Nên giải quyết đời sau tội huyết rồi, dù gì cũng là nhân vật bất phàm đáng để tự mình động thủ."

Phần cuối đại địa, lúc bóng người kia biến mất thì chỉ để lại một câu nói kinh thế như vậy!

Ngoại giới, biên giới khu vực không người.

Mọi người không cách nào bình tĩnh được nữa, Lục Quan vương xuất thế, không chỉ có chí hướng ở Hung sào mà còn muốn ra tay với Hoang, đi giết đời sau tội huyết, đây tuyệt đối là sự kiện lớn!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 846: Khu Rừng Thần Quả

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Sào giới, bên ngoài khu vực thần bí của Thập Hung sào.

Núi rừng rậm rạp, đường đi gồ ghề, ở nơi này rất khó có thể phi hành bởi vì có quy tắc cấm không.

Khí tức mục nát từ xa tràn tới, có mùi bị hư thối của quả dại, cũng có của những chiếc lá biến chất dày đặc, còn có của những loại thú sau khi chết đi.

Chỉ là, tiếp tục tiến tới thì mấy người Thạch Hạo đều thay đổi sắc mặt, mùi vị mục nát thay đổi thay vào đó là tanh tưởi, một hai con hung cầm thần thú chết đi thì cũng không đến nỗi như vầy.

Sau đó không lâu, trên đất xuất hiện màu đỏ sẫm, không dưới mấy trăm bộ tử thi nằm dày trong vùng núi, cũng không biết đã chết bao nhiêu tháng ngày rồi.

Vốn là, sinh cơ của những sinh linh thành thần ở hậu kỳ rất khó bị tổn hại, dù là khi chết đi thì huyết nhục cũng có thể lưu giữ trong thời gian dài. Nhưng ở đây, lẽ thường bị phá vỡ, máu tươi khắp nơi, thần thi thối rửa.

Mùi tanh tưởi khiến người khác muốn ói, không cách nào chịu đựng nổi.

"Xảy ra vấn đề gì thế, làm sao lại có nhiều người chết như vậy, dù là gặp phải cướp giật thì cũng có khả năng chạy trốn, đáng ra không chết đống như thế này mới đúng chứ."

Bọn họ mang theo nghi ngờ tiến tới, rất nhanh mấy người này đều sợ hãi, bởi vì bên trong núi rừng này nằm ngổn ngang những thi thể, một đoạn ngắn lại có thi thể chắn ngang.

"Thây chất thành núi, quá nhiều đi mà, đã xảy ra chuyện gì?!" Lộ Dịch sắc mặt trở nên trắng bệch, nơi này quá ghê tởm, yên tĩnh chẳng hề tiếng động, hết thảy những sinh linh đều chết.

Đám người kiểm đếm, cách mấy dặm thì phát hiện không dưới ngàn bộ di hài, gần như hơn một nữa so với vừa rồi bọn họ đã gặp qua.

Quan trọng nhất chính là, tất cả đều tập trung lại một chỗ, tựa như là cánh cửa vào địa ngục vậy, nơi ấy xơ xác lạnh lẽo.

Đâu đâu cũng có thần thi thối rửa, cảnh tượng quá kinh khủng, không hề có tiếng động mà chỉ mỗi tiếng bước chân của bọn họ.

Sắc mặt của đám Lạc Đạo và Lam Nhất Trần cũng rất khó coi, tất cả nhịn không được nắm chặt nắm đấm tới mức đầu ngón tay trắng bệch, hiển nhiên thần kinh tập trung tới cao độ.

"Đây là một nơi tuyệt địa, chúng ta không thể tiến lên nữa nếu không hơn nửa cũng sẽ đi theo gót chân của đám người này, chưa hề có một người nào sống khi tới khu cổ địa kia."

Ở đây, giặc cỏ không còn xuất hiện thay vào đó là thần thi, thân thể của Tôn giả cơ bản không thể tồn tại được, mùi vị thối nát sốc tới tận óc.

Bọn họ leo lên một sườn dốc, nơi đây thi thể càng nhiều hơn chất chồng thành ngọn núi nhỏ, trong đó không thiếu những tên sơ đại, vô cùng kinh khủng!

Vách đá màu đỏ sậm, đó là do máu huyết bắn lên và khô đi, giờ mùi máu tanh vẫn còn có thể nghe thấy được.

"Có Chân Thần?!"

Mấy người giật mình phát hiện ra một thân thể hơi đặc biệt, người này cũng đã đột phá tới Chân Thần cảnh thế nhưng vẫn chết ở nơi này, có thể thấy được sự hung hiểm tới cỡ nào.

Những người kia không phải là sơ đại, gân cốt cũng không xuất chúng cho lắm, hiển nhiên có bí pháp nào đó, sau khi tiến vào Tiên cổ này cũng không hi vọng trở nên nghịch thiên, chỉ ước ao đạt được kỳ dược để đề thăng cảnh giới và mang thánh dược về cho môn phái ở ngoại giới.

Đáng tiếc, tất cả đều nằm lại ở nơi này, trở thành thần thi thối nát.

Vượt qua khỏi sườn dốc này thì bạch cốt khắp nơi, đáng sợ vô cùng cứ như là sát khí chói mắt tràn ra, lạnh tới xương cốt của người khác.

Đây là nơi nào? Lại khiến người khác lạnh toát cả da đầu.

Mấy người nhẩm đếm, từ đầu tới giờ cả nhóm đã nhìn thấy hơn hai vạn bộ thi hài ở khu vực này, đây tuyệt đối là ma thổ, lại chết nhiều thần như thế!

"Ta cảm thấy, hay là rút đi đi, không cần mạo hiểm đâu, không ngờ rằng lại có tuyệt địa mà ngay cả Chân Thần cũng phải chết, sơ đại cũng có mấy bộ thi thể nằm ở đây." Lam Nhất Trần nói, trong lòng dấy lên sự bất an.

"Các ngươi lui lại đi, để ta đi tới xem thử tình hình chút đã." Thạch Hạo nói, hắn tò mò muốn tìm hiểu ngọn ngành, chủ yếu là hắn có thủ đoán nên cảm thấy khi gặp nguy cơ thì có thể thối lui an toàn.

Lạc Đạo và Lam Nhất Trần liếc mắt nhìn nhau rồi cắn răng quyết cùng đi, nơi nhiều người chết đi như thế này thì có thể sẽ có vận may lớn cũng nên.

Đáng tiếc, bọn họ không biết nơi này, trước đây cũng không có tìm hiểu kỹ.

Lộ Dịch lộ vẻ sợ hãi, hắn muốn rút lui thế nhưng ba người kia đều quyết đi tới, một mình hắn thì không dám quay lại, mặt mày như đưa đám chấp

nhận đi theo.

"Đây là..."

Phía trước vùng đất toàn bạch cốt kia có màu trắng tuyết, thi thoảng có thể thấy được một vài khúc xương gãy.

Hơn nữa, vừa mới bước vào nơi này thì hàn khí trên người mấy người cũng nặng hơn, cứ như là xông vào Tu la giới, tiến vào sát trường đầy đáng sợ, cả người tựa như bị đao chém tới tấp.

Đây là do bạch cốt sau khi phong hóa rồi hình thành nên, đều hóa thành bột phần.

Đây tuyệt không phải là xương cốt của đương đại mà là sự tích lũy của năm tháng dài đằng đẵng trước kia, những bộ xương xếp chồng ở nơi này rồi hình thành nên thế giới bột trắng, âm khí cuồn cuộn, lạnh tới thấu xương.

Bước đi ở nơi này đều khiến mọi người cảm thấy khó chịu, âm khí quá dày cứ như đang đi trong địa ngục vậy.

"Nơi đây có một quy tắc khó tả, có thể từ từ tiêu diệt huyết nhục của người khác, không trách được vì sao càng đi vào trong thì huyết nhục càng ít, mà bạch cốt lại tăng lên."

"Ở điểm cuối hình như có gì đó khác lạ."

Phía cuối cốt địa, hư không uốn éo mờ ảo, nơi đó phát ra ánh sáng kỳ dị, hiển nhiên đó là một nơi thần bí và quái lạ, có trận pháp bảo vệ.

"Cứu... ta!"

Đột nhiên, phía trước tuyệt đại âm u và tĩnh lặng kia truyền tới lời nói yếu ớt kêu gọi bọn họ.

Mấy người nhanh chóng vọt tới, đây không ngờ lại là một tên sơ đại, hơn nữa Lam Nhất Trần còn biết kẻ này và từng gặp mặt qua một lần.

Khi hắn nhìn thấy mấy người thì gian nan mở miệng, cái môi sớm đã thối rửa và không cách nào nói được gì, hai mắt hắn trở nên mờ đục rồi tia nguyên thần cuối cùng cũng tán loạn.

"Sao lại chết đột ngột như thế?" Lộ Dịch lùi lại hai bước nhìn chằm chằm bộ thi thể trên mặt đất kia. Nhóm người đều lộ vẻ nghiêm túc, một vị sơ đại vô cùng mạnh mẽ lại chết ở nơi này, quả nhiên không bình thường, đây là chốn ma thổ, có nguy cơ hung ác vô cùng.

Dựa theo những gì mà Lam Nhất Trần nói, tên sơ đại này cũng đã là Thần Hỏa đại viên mãn!

Thân thể của hắn thối rửa, mà ở mấy vị trí quan trọng, như tim, yết hầu, mi tâm đều bị cháy đen và xuất hiện lỗi máu, từng bị lôi điện đâm thủng.

Cơ thể đều nát bét, ngay cả trán cũng đã bị xuyên thủng, ban nãy có thể truyền âm cũng chỉ là do một tia chấp niệm cuối cùng kiên trì mà thôi.

VÙ!

Một chấm đen nhỏ tí nhanh chóng bắn về phía mắt trái của Thạch Hạo, thứ này mang theo vẻ sắc bén của kim loại hòng đâm thủng đầu lâu của hắn!

"Đốt!" Thạch Hạo dùng miệng phun ra một ký hiệu vàng óng bằng sấm sét đánh thẳng lên trên điểm đen này, lập tức thứ này run bần bật rồi rơi xuống mặt đất.

Là một câu sâu dữ tợn chỉ to bằng móng tay, nó đã chia năm xẻ bảy, hai cánh trong suốt, hình dáng kinh khủng cứ như là ác ma vậy.

"Chính nó đã giết chết một vị sơ đại?" Lam Nhất Trần cau mày, vừa nãy hắn cũng cảm giác được có một sinh vật nào đó đang ẩn nấp trong đầu lâu kia, chính nó đã hủy diệt đi một tia chấp niệm cuối cùng của tên sơ đại kia, chỉ là không nghĩ tới lại là một câu sâu đen thui và hung ác như vầy.

"Chỉ với con sâu như thế này thì không phải là đối thủ của sơ đại." Thạch Hạo nói.

Hư không mơ hồ uốn lượn, quả nhiên phía trước có đại trận cổ xưa bảo vệ, đó là một vùng đất bí mật.

Chỉ là, có một nơi xuất hiện lỗ hổng có thể đi vào, nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn thì toàn bộ những điều khó hiểu và kinh khủng đều bắt nguồn từ nơi này.

"Tỉnh lại, giúp bọn tao quan sát biến hóa của sát trận này." Thạch Hạo lay tỉnh Đả Thần Thạch dậy.

"Có bản tọa ở đây thì thiên hạ nơi nào không thể đi chứ." Đả Thần Thạch hả hê.

Phía cuối vùng bạch cốt kia có một đại trận ngang trời, cắt đứt con đường phía trước, bên trong chỗ hổng uốn lượn kia chiếu ra từng tia hào quang, mấy người cất bước tiến vào trong.

Chỉ trong nháy mắt, cảnh sắc trong thiên địa đều biến đổi, hoàn toàn khác trước đây.

Mấy người đờ người, tình hình khác xa với tưởng tượng, vốn cho rằng nơi đây sẽ u ám và kinh khủng tới tận cùng thế nhưng lại không hề lường được, nơi đây vô cùng thần thánh an lành, khí lành lượn lờ buông xuống từ trong hư không.

Đây là một thế giới sặc sỡ, thánh quang chiếu khắp nơi, khí lành chảy xuôi, cứ như là cổ giới Tiên nhân không hề có thực vậy.

"Trời ạ, Thần Quả thụ, nơi đây có một khu luôn!"

Ngớ người trong giây lát thì Lộ Dịch trợn to hai mắt nhìn về cổ địa phước trước, nói đó có mấy chục cây cổ thụ cao vút, phiến lá phát sáng, cành cây như ngọc thạch, khí thế sinh mệnh phồn thịnh, quả nhiên là thần thụ!

"Nơi đây... ta từng thấy!"

Thạch Hạo kinh ngạc, lúc trước khi tiến vào đây thì hắn từng thấy qua vài khu vực thần thánh, trong số đó có một khu rừng toàn thần thụ, lúc đó hắn rất muốn xông vào thế nhưng kết quả lại bị con đường mòn bằng ánh bạc kia dẫn tới cổ địa này, thì ra cũng không phải là nơi không muốn tới.

"Phát tài rồi, một rừng Thần Quả thụ, trời ạ, cả đời này ta chưa hề nhìn thấy qua, hôm nay đã được mở rộng tầm mắt rồi." Lộ Dịch run run giọng.

Đừng nói là hắn, dù là những người khác cũng chưa hề thấy qua, tổng cộng có tới mấy chục cây sinh trưởng cùng nhau, ráng lành rủ cả xuống mặt đất, vô cùng rực rỡ và an lành.

"Vận may lớn, đạo của ta sẽ được kiểm chứng ở đây ư?" Âm thanh của Thạch Hạo cũng run lên, vốn còn đang lo lắng không kiếm được đại dược, tới lúc đó sẽ không có cách nào để cứu mạng, không cách nào có thể bế quan.

Bây giờ khi thấy một rừng thần thụ ngay trước mắt thì cả người hắn trở nên khoan khoái, nếu như có thể hái được thàn quả thì đủ khả năng bù đắp những tiêu hao của bản thân.

Chỉ là, trong cơn hưng phấn kích động thì hắn cũng không tài nào thả lỏng cảnh giác được, bởi vì những cảnh tượng mà bản thân thấy được ven đường đi quá kinh khủng, thi thể ở khắp nơi, tất cả đều do chạy tới nơi này nên mới chết.

"Đứng ở bên cạnh ta!" Thạch Hạo nói rồi bước về trước.

Khí tức thần thánh càng ngày càng đậm đặc, quan sát ở xa là một chuyện mà trải nghiệm ở khoảng cách gần lại là một chuyện khác.

Những cây này rất to lớn vô cùng cứng chắc, thân cây trắng bóng như ngcoj thạch, dù là vỏ cây xù xì thì cũng bóng loáng lấp lánh ánh sáng lộng lẫy, mà những phiến lại lại có máu xanh biếc tỏa khí lành.

Những hào quang này nối liền cùng nhau rồi vương xuống bên dưới, cứ như là từng dải cầu vòng lại như ngân hà, thần thánh tới kinh người.

Nơi đây ẩn chứa sức sống dồi dào, chỉ cần hít sâu một hơi thì toàn bộ lỗ chân lông như được thư giãn, linh khí tự động rót vào trong cơ thể.

"Trái cây này thật đặc biệt!"

Bọn họ nhìn thấy được những trái bên trên cành cây kia, nó cứ như là từng mặt trời nhỏ đang phát sáng, hương thơm ngập tràn xuyên thấu qua màn ánh sáng kia.

Cổ thụ phát sáng hình thành nên từng màn sáng lấp lánh ở khắp nơi hòng ngăn cản mùi hương tiết ra ngoài nhưng vẫn có thể nghe thấy được đôi chút, từng tia hương thơm tràn ra cũng đủ khiến người ta ngất ngây.

Những trái này to bằng nắm tay trẻ con, tuy nhỏ nhưng vô cùng thần thánh, óng ánh ướt át, máu khắc cũng khác nhau nhưng hình dáng lại tương tự như hình người.

Những trái này tương tự như tiểu nhân, lấp lánh rực rỡ, có màu vàng hừng hực, có đỏ đậm như mây màu, có trắng như tuyết như ngọc, còn có lấp lánh ánh tím.

"Những trái này thật thần thánh, ránh lạnh vô số mà!" Lộ Dịch tuy sợ sệt thế nhưng thầm than thở.

Vẻ mặt của Thạch Hạo vô cùng nghiêm túc và thu lại ý cười, bởi vì gần đó hắn cũng chưa hề phát hiện ra nguy cơ gì, nơi này tới cùng đã ẩn giấu thứ đáng sợ như thế nào?

"Trước cứ hái quả cái đã!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 847: Điên Cuồng

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Đã đưa ra quyết định cho nên Thạch Hạo nhanh chân tiến bước và căn dặn mọi người phải theo sát mình.

"Nói gì đi nữa thì ta cũng là chí tôn một châu đó." Lạc Đạo khẽ nói cùng với vẻ tự tin mãnh liệt, khi nhìn thấy nhiều thần quả như vậy khiến cho tâm trạng của hắn không cách nào bình tĩnh được, bởi vì cơ duyên và tạo hóa này quá to lớn.

Trong tích tắc này, bọn họ không nhận biết được quả cây này là quả gì thế nhưng chắc chắn khẳng định được đây là bán thần dược!

Thần dược, có thể gặp chứ không thể cầu, tìm khắp ba ngàn châu ở thượng giới cũng không có bao nhiêu, mà tuy trong Tiên cổ có có đi nữa thì cũng không phải dễ mà bắt gặp.

Thạch Hạo có thể thu được Hư Thiên thần đằng, đây là cơ duyên cực lớn rất khó mà gặp được.

Những cây nơi này đều có thể coi là thần thụ, đây cũng chỉ là khen tặng mà thôi chứ nói chính xác thì cũng chỉ là bán thần thụ, bởi vì thần dược hi thế, không thể nào nhiều được.

Thần dược, bọn họ đều hiểu rõ, tất cả đều sinh trưởng trong những bộ lạc cổ xưa của các sinh linh nguyên thủy ở Tiên cổ này, dù là Giáo chủ có đích thân tới cũng không dám tùy tiện ngắt lấy, nếu không sẽ bị giết chết.

Mặc dù như thế nhưng nhiều cây thần thụ như thế này cũng đã đủ kinh thế rồi, nếu như có thể hái hết những thần quả này và gộp chung lại thì tuyệt đối sẽ vượt qua được thần dược tuyệt thế thật sự, vì số lượng quá lớn!

"Liều mạng, hôm nay ta phải đại phát thần uy, giết tất cả những người ngăn cản, hái sạch bán thần dược!" Phía trước khu rừng thần thụ, con mắt của Lộ Dịch trở nên xanh lét.

Tuy rằng sợ hãi thế nhưng khi đối mặt với loại mê hoặc này thì không một ai có thể nhịn được, thứ này chỉ cách trong gang tất, dù là núi đao hay biển lửa thì cũng đáng giá liều mạng.

"Vù!"

Thạch Hạo cất bước xuyên qua màn ánh sáng lấp lánh do thần thụ tạo thành rồi bước vào bên trong khu cổ địa thần thánh kia, ba người còn lại thì đi sát ở phía sau, căng thẳng cùng hưng phấn cầm chặt pháp khí!

Trong chốc lát, chân của mấy người suýt nữa muốn nhấc bổng khỏi mặt đất, bọn họ gần như là bay lên không, tất cả đều do ráng lành thần thánh gây nên.

Quá thần kỳ mà, trong khu bảo địa này có thần hà hội tụ tựa như là từng dải ngân hà buông xuống, kinh thế vô cùng, tất cả chiếu lên trên thân thể của mỗi người, việc này tựa như là phạt mao tẩy tủy vậy!

Ta muốn bế quan, ngộ đạo, tìm hiểu đại pháp ở nơi này!" Lạc Đạo nói, hắn cảm thấy cảm giác này quá mỹ diệu.

Vả lại, mùi hương nồng đậm hóa thành làn khói truyền tới!

"Chú ý!" Thạch Hạo với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc nói, chỉ vừa mới tiến vào mà hắn đã phát hiện được những sát cơ thần thánh ở phía sau lưng đang nhắm thẳng vào tâm thần.

Nếu như là người bình thường thì rất khó cảm ứng được, bởi vì tất cả

đều bị khí lành bao phủ, đều bị che khuất khó mà cảm nhận được nguy cơ.

Lạc Đạo, Lam Nhất Trần cũng có cảm giác nên vẫn luôn đề phòng, những cảnh tượng ven đường đi đủ để minh chứng tất cả, sau khi tới nơi này tuy có hưng phấn thế nhưng cũng không dám để xảy ra chút bất cẩn nào.

Thạch Hạo dùng tay thử hái trái cây hình người vô cùng tinh xảo kia.

Nhưng vào đúng lúc nào, bên trên mặt đất phía sau lưng bọn họ không chút tiếng động chợt xuất hiện một tia khói đen hoàn toàn chẳng hề ăn khớp với tịnh thổ an lành này, thứ này nhanh chóng hóa hình.

Đám người Thạch Hạo lạnh cả sống lưng nên nhanh chóng xoay người đối mặt với kinh biến đột ngột ngày, tất cả đều bình tĩnh ứng đối.

Khói đen trên đất bốc lên không ngừng rồi nhanh chóng tụ lại hình thành một một sinh linh hình người, toàn thân có màu đen kịt tựa như đi từ trong mực nước ra vậy, một cặp mắt màu tro tàn đầy lạnh lẽo chẳng hề ăn khớp vì với toàn bộ cơ thể.

"Xoẹt!"

Lộ Dịch giơ tay chém ra một vệt kim quang, đó là xợi xích thần linh được đúc từ tinh kim, thứ này nhanh chóng xuyên thủng bóng đen này.

"Chỉ đến như vầy!" Một kích thành công nên hắn nở nụ cười thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy mình có thể ứng phó được nên có thể sẽ giải quyết được một vài rắc rồi.

Rất nhanh, nụ cười ấy ngưng lại, sau khi dây xích thần linh kia đâm thủng bóng đen ấy thì cơ bản chẳng hề ảnh hưởng gì cả, bóng đen này nhanh chóng gây dựng lại đồng thời đánh một quyền tới.

Quyền này đen kịt cứ như là mặt trời đen đang tỏa ta, khí tức kinh khủng hung hăng, quả thật tựa như muốn đánh nứt hư không, thần lực điên cuồng vọt tới.

Lộ Dịch kêu lên kỳ quái, hắn lần nữa dùng dây xích chống lại quấn quanh lấy thân thể kỳ quái này hòng khóa chặt lấy nó.

Chỉ là, trong tiếng kim loai ngân vang, tuy có thể quấn chặt lấy thân thể của bóng người này thế nhưng cũng chỉ là quấn chặt, thứ này vẫn tiếp tục đánh về trước.

Nó không chỉ có lực công kích mạnh mẽ hơn nữa bản thân lại là quỷ vụ* nên không hề sợ bị ảnh hưởng từ ngoại vật, công kích vô hiệu đối với nó, cứ thế thoát vây rồi tổ hợp lại thân thể.

(*): Sương mù kỳ quái.

Thế tiến công của bóng đen này vô cùng mãnh liệt, thần lực kinh khủng và cũng đã đạt tới Thần Hỏa cảnh đại viên mãn.

"Ta không ngăn được!" Lộ Dịch sợ hãi hét lên rồi nhanh chóng lùi về sau.

"Xoẹt!"

Trong tay Lam Nhất Trần xuất hiện một thanh thần kiếm xanh thẳm, kiếm khí như cầu vòng rực sáng chói mắt, hắn mạnh mẽ bổ tới với uy thế cường tuyệt.

Bụp!

Chiêu kiếm này bổ xuống lập tức chém bóng đen kia thành hai nửa.

Nhưng mà, chỉ trong nháy mắt thì hai nửa này lại hợp lại lần nữa, sương mù ngưng tụ hóa thành hình người, vẫn chẳng hề bị ảnh hưởng gì đồng thời đấm ra một quyền.

Lam Nhất Trần khẽ quát, công kích của mình lại vô hiệu với đối phương, mà đối phương lại giết tới ngay trước mặt, gần như muốn đả thương tới hắn.

"Ầm!"

Hắn chỉ biết xuất quyền chống đỡ, hai quyền va chạm, thần lực cuồn cuộn, Lam Nhất Trần giật mình, hắn rõ ràng cảm hận được thế tiến công mạnh mẽ của đối phương thế nhưng đối phương lại chẳng hề đếm xỉa gì tới công kích của hắn mà lại hóa thành làn khói đen quấn chặt lấy cánh tay của hắn.

"Tại sao lại như thế?!" Hắn khẽ quát, chuyện này quá kỳ lại, thậm chí có thể nói là kinh khủng.

Bóng đen này không quan tâm tới công kích của hắn, thứ này có mặt ở khắp nơi công kích về phía bọn họ.

Lam Nhất Trần khẽ quát, trong cơ thể bùng phát ra một đoàn thần diễm thì mới bức lui được bóng đen kia, chớp mắt khi rút lui thì hắn phát hiện cánh tay của mình bị ăn mòn rất nhiều.

Việc này khiến hắn ngơ ngác, nếu như là thân thể máu thịt thì sẽ càng nghiêm trọng hơn, cánh tay này hơn nửa sẽ chịu không nổi.

Thần quang xanh lam lóe lên, cánh tay của hắn hơi nóng chảu rồi có chất lỏng kim loại chảy ra nhanh chóng tu bổ lại.

"Nó sợ hỏa diễm, nhanh khống chế đạo hỏa." Lạc Đạo mở miệng, sau khi thành thần thì hắn có thể đốt lên ánh lửa thần linh thế nhưng việc này lại tiêu hao bản nguyên.

Quả nhiên, khi hắn thử nghiệm thì ma ảnh kia liền tránh né.

Nhưng, khi bọn họ vừa mới đốt lên thần diễm thì bốn phía lại bốc lên từng tia khí đen hóa thành một con ma ảnh khác, cặp mắt u ám nhìn chằm chằm bọn họ rồi vây chặt lấy.

Một tên đã khó đối phó rồi, hiện giờ lại xuất hiện mấy chục tên, vả lại bên trong đám bóng người màu đen này lại có cả Chân Thần cảnh.

"Việc này... sao chống lại được đây?" tình cảnh này khiến mọi người chóang váng, một đám ma thể xuất hiện, một vài còn là Chân Thần, ắt hẳn lành ít dữ nhiều.

"Răng rắc!"

Thạch Hạo xuất thủ, mi lấp lóe lên phát ra một tia sét đánh lên trên thân thể của một bóng đen kia, lập tức tên này hét thảm rồi lu mờ hơn rất nhiều.

"Chúng nó sợ khí cương dương!" Thạch Hạo nói.

Bảo thuật bình thường vô dụng với chúng, có thể bỏ mặt công kích vật lý, khó có thể tổn thương được chúng, đặc biệt là các loại binh khí cũng không hề làm được gì.

"Bảo thuật dương cương?" Ba người nhíu mày, tất cả đều phát sáng thế nhưng phát hiện hiệu quả cũng không khá lắm, cũng không lớn bằng việc thiêu đốt thần diễm.

Chỉ là, Thạch Hạo vô cùng giật mình, bảo thuật Lôi đế phát uy, tia chớp đan dệt, một đòn rất khó có thể hủy diệt đi một bóng đen này mà cần phải mấy lần mới xong. Chẳng trách hững thần thi bên ngoài kia rất khó giết chết, gần như là bất diệt.

"Đây là... Quỷ Quái thần, là do vô số âm khí ngưng tự lại và nhận được đồ vật thần thánh nào đó điểm hóa thành mới thông linh." Lạc Đạo nghĩ tới một ghi chép trên cốt thư.

Rất hiển nhiên, khu rừng Thần quả này đã điểm hóa chúng khiến cho âm khí ngưng tụ, năm tháng dài đằng đẵng qua đi khiến chúng trở thành Quỷ Quái thần.

Nhưng nói như thế thì những thứ này đều do có người nhũng tay vào, để tự nhiên thì rất khó mà hình thành.

"Không ổn!" Lộ Dịch kêu thảm, bàn tay của hắn suýt nữa đã bị sương

mù màu đen kia ăn mòn, thứ này có thể làm tan chảy thân thể của thần linh.

"Ầm!"

Thạch Hạo đại chiến đầy gian nan, hắn khó khăn giết chết được sáu bảy tên Quái Thần vật mà thôi.

Thế nhưng, chiến tích như thế này nếu mà truyền đi thì sẽ kinh động khắp nơi!

"Ầm!"

Một con Quỷ Quái thần cấp Chân Thần lấy cứng chọi cứng với nắm quyền lôi điện của Thạch Hạo, hai bên cùng tỏa ra tia điện và ánh đen khiến hư không sụp đổ.

"Gào..."

Tiếng gào không ngớt, xung quanh cặp mắt của mấy chục con Quỷ Quái thần trở nên lạnh lẽo rồi cùng nhau vọt tới, cấp Chân Thần cũng có tới tám chín tên, tình thế vô cùng nguy cấp.

"Chết!"

Thạch Hạo hét lớn, lôi điện vạn trượng, hắn vận dụng toàn bộ tiềm năng đánh về những con Quỷ Ma thần này, ánh điện nơi này tựa như biển lớn đối kháng lại âm khí đầy kịch liệt kia.

"Chúng ta nên lùi lại thôi, rất khó để đối phó với mấy chục con Quỷ Quái thần này." Lộ Dịch lộ vẻ sợ hãi.

Thạch Hạo không đáp nhưng khí thế không ngừng tăng mạnh, ánh chớp càng dữ dội hơn đồng thời hắn lôi kéo những tầng mây ở nơi xa bay tới nơi này hòng vận dụng bí thuật cấm kỵ, dẫn phát lôi điện trong thiên địa này.

"Ầm!"

Tia sét đầu tiên hạ xuống đánh giết về một con Chân Thần.

"Vù!"

Đột nhiên, âm thanh đập cánh truyền tới, bên trên mấy chục cây thần thụ kia bỗng toả ra khí thế sinh mệnh đầy mạnh mẽ, vô số điểm đen vọt tới che kín cả bầu trời, có vút lên tầng mây và cũng có giết về phía Thạch Hạo.

Đám sâu này quá nhiều, một bầy sâu đánh tan những đám mây trên trời cao!

Một đám khác thì phủ kín nhóm Thạch Hạo, cộng với chúng phát ra những tiếng kêu chói tai khống chế đám Quỷ Quái thần công kích càng kịch liệt hơn.

"Chuyện này... Quỷ Quái thần là do đám sâu này bồi dưỡng?" Lam Nhất Trần ngạc nhiên.

Trên đường đi mọi người từng thấy qua những con sâu này, toàn thân thì đen thui, lưng mọc cánh trong suốt, to cỡ móng tay, hình dáng dữ tợn như ác ma.

Con sâu nhỏ xíu như thế nhưng lại rất mạnh mẽ, thấp nhất cũng là Tôn giả cảnh, Thần Hoả cảnh cũng có không ít, chúng hoá thành những ánh đen lao thẳng xuống, kinh khủng vô cùng.

"Ta biết chúng là thứ gì rồi, Hắc Thần trùng, thần thụ này quá nửa là Bán Tham quả thụ!"

Lạc Đạo nghĩ tới một vài ghi chép mơ hồ bên trên một cốt thư, Hắc Thần trùng này rất nhỏ thế nhưng lại vô cùng nghịch thiên, vô cùng mạnh mẽ, sống theo kiểu quần cư.

Đừng trông chúng nhỏ thế nhưng trong bộ tộc chúng có thể ẩn sinh ra Thiên Thần, thậm chí con mạnh nhất cũng không hề tầm thường.

Loại chủng tộc siêu cấp này, bình thường đều bảo vệ những loại thần dược, Bán Tham quả thụ là bán thần dược cho nên đáng giá để bộ tộc này chiếm giữ ở gần đó.

Đây chính là điểm mấu chốt để chúng tiến hóa.

Cứ cách trăm năm thì chúng sẽ có một lần cơ hội để tiến hóa, đây chính là thiên phú chủng tộc, và lúc đó cần phải ăn Bán Tham quả này.

Bán Tham quả, tương truyền có quan hệ với Trường sinh dược Nhân Tham quả thụ trong truyền thuyết.

"Ầm!"

Thạch Hạo bùng phát, tinh lực cuồn cuộn gần như liều mạng bộc phát thần uy, liên tiếp ba con Chân Thần Quỷ Quái thần bị giết chết.

Mà cùng lúc đó, hàng loạt con sâu cũng giết tới, những tiếng kêu phát ra từ trong miệng đầy sắc bén càng thảm thiết hơn, chúng khống chế đám Quỷ Quái thần công kích tới.

Còn bản thân chúng thì trở nên điên cuồng, sát khí ngập trời.

"Bụp!"

Chỉ vừa mới giao thủ thì Lộ Dịch đã kêu thảm, cánh tay bị mấy tia đen xuyên thủng, máu tươi chảy dài.

"Lại đây!" Thạch Hạo hét lớn rồi bảo vệ hắn ở bên cạnh mình.

"Keeng keeng keeeng..."

Thân thể của Lam Nhất Trần rung bần bật, mấy trăm con sâu đánh thẳng lên trên người khiến hắn bay ngược ra sau, nếu cơ thể không phải là kim loại thì đã bị xuyên thủng rồi.

Những con sâu này tuy nhỏ thế nhưng có rất nhiều con lại là Thần Hỏa

cảnh, chỉ có non nửa là Tôn giả, thực lực đáng sợ vô cùng.

Nhiều con tụ tập lại và vây công một người như thế này thì uy thế của nó đủ khiến người khác tê dại cả da đầu!

"A..." Lạc Đạo hét lớn, toàn bộ mái tóc dài ra rồi quét về phía hư không, tuy có thể đánh giết được một vài con sâu đen thế nhưng bản thân cũng gặp phải tập kích.

Khó mà phòng vệ được những con sâu này bởi vì chúng quá nhiều, một chiếc tháp là pháp khí thần linh bị xuyên thủng, mấy trăm con chen chúc lao tới trong đó có hơn nửa là Thần Hỏa cảnh, quá mức kinh khủng.

Lạc Đạo bị thương, máu chảy đầm đìa, nửa người bị mấy con Hắc Thần trùng đâm thủng, tình huống vô cùng gay go.

Không ai lại nghĩ tới, những con sâu kinh khủng này lại nhiều như vậy, chúng hóa thành ánh đen rồi đồng loạt lao xuống, dù là sơ đại cũng không cách nào ngăn cản được.

Bọn họ rốt cuộc cũng biết tại sao ven đường lại có nhiều thi thể thối rửa như thế, đó là kết quả của hàng ngàn hàng vạn con sâu cùng Quỷ Quái thần phối hợp lại, có mấy ai có thể phòng vệ được?

Tình huống của Thạch Hạo cũng chẳng hề ổn tí nào, bởi vì toàn bộ Quỷ Quái thần đều tập trung công kích về phía hắn, đồng thời bên trong đàn sâu này cũng có tồn tại một vài Chân Thần, chúng lao xuống và gia nhập chiến đoàn.

Rất khó tưởng tượng được, những con sâu nho nhỏ lại bùng phát ra được sức chiến đấu kinh khủng như thế!

Những con sâu lớn nhất thì cũng dài bằng ngón cái thế nhưng đều là Chân Thần, chúng lượn lờ trong hư không, không gì có thể ngăn cản được.

Thạch Hạo toàn lực khống chế bảo thuật Luân hồi, bảo thuật Lôi điện,

Thượng Thương kiếp quang khiến một đám sâu nổ tung, thế nhưng bản thân cũng bị đẩy vào hiểm tình.

Trên cơ thể của hắn, quần áo thì bị phá nát, có nhiều chỗ chảy đầy máu tươi, nguy hiểm tới cực điểm.

"Lại đây!"

Thạch Hạo gào to rồi bao bọc đám Lạc Đạo, Lam Nhất Trần, Lộ Dịch đang gặp nguy hiểm sắp chết kia vào trong Động thiên duy nhất, Động thiên này phát sáng cứ như là một vòng thần bao phủ mấy người bên trong.

Mấy người đều giật mình, đứng ở bên trong thì vạn pháp không thể dính vào người, như là có thể chặn lại tất cả nguy nan, những con sâu kia điên cuồng xông tới thế nhưng trong phút chốc cũng khó mà vào được.

Thâm chí, Quỷ Quái thần cũng bị ngăn cản bước tiến.

"Quá điên cuồng mà!" Lộ Dịch run giọng nói.

Ở bên ngoài, vô số sâu nhỏ tựa như là những giọt mưa đánh tới, khắp nơi là màu đen kịt khiến người khác sợ hãi.

"Nhiều ghê gớm, ai có thể đỡ được chứ?" Lam Nhất Trần bất an, bởi vì phát hiện động thiên của Thạch Hạo đã uốn éo gần như mất đi hiệu lực.

Áp lực bên ngoài rất lớn, Thạch Hạo há miệng nhổ ra ngụm máu tươi, sắc mặt hơi trắng bệch, tình huống nguy cấp tới tột cùng.

"Đi!"

Thạch Hạo khẽ quát rồi lấy ra một cái lò luyện đan, nắp lò mở lên lập tức thiên hà tràn ra, ánh chớp dâng trào mang theo khí tức Tiên đạo cùng với sức mạnh nguyền rủa vô cùng kinh khủng.

Thứ này rất hữu hiệu, bất kể là sâu nhỏ hay là Quỷ Quái thần đều bị bức lui cả.

Đây chính là nước được lấy từ bên trong dòng sông cấm kỵ trước một ngôi mộ tiên trên đảo Ác Ma, thứ này ẩn chứa vô tận lôi đình mà nếu sinh linh càng mạnh chạm phải thì sẽ nhận lấy nguyền rủa càng lớn.

"Thật đáng sợ, nhiều sâu như thế này thì sức người không cách nào chống trả được, chẳng trách lại có nhiều người chết ở nơi này như vậy." Lam Nhất Trần sợ hãi.

Bụp!

Lộ Dịch ói ra một ngụm máu rồi há miệng phun ra hai con sâu, sau đó công kích điên cuồng giết chết chúng, vừa nãy có một đám sâu lao vào trong cơ thể hắn thế nhưng còn có hai con này vẫn không chịu rời đi.

"Bụp!"

Lạc Đạo biến đổi, thân thể phát sáng, cởi bỏ phong ấn của nửa người dưới khiến thần huyết phun tung tóe, lập tức mười mấy con bị ép ra ngoài rồi mấy người nhanh chóng ra tay giết chết.

Chủ yếu là lúc nãy Lạc Đạo cũng thuộc phần chủ lực, chỉ đứng sau Thạch Hạo khi giao chiến cho nên phải gánh lấy rất nhiều đợt công kích, khi Hắc Thần trùng đâm thủng thân thể của hắn nhưng cũng không hề rời đi, nếu không phải hắn nhanh chóng phong ấn cơ thể thì tuyệt đối đã chết thảm rồi.

"Keeng!"

"Rắc rắc!"

Đội quân sâu nhỏ này điên cuồng cực kỳ, sau khi lùi lại ngắn ngủi thì chúng lại phát động công kích va chạm với tia chớp và lò luyện đan kia, tuy rằng không ngừng có sâu nhỏ chết đi rơi xuống thế nhưng sự dũng mãnh không sợ chết cũng không hề giảm.

"Đám sâu này điên rồi, không giết chết chúng ta thì tuyệt không bỏ

cuộc."

"Những con sâu này rất yêu tà, hiểu được cách bồi dưỡng Quỷ Quái thần, những thi thể bên ngoài kia chính là thứ đại bổ để bồi dưỡng đám Quỷ Quái thần này, bọn chúng cho rằng chúng ta là thức ăn của đám này."

Những người này hiểu rõ, cảm giác tình thế trở nên vô cùng nghiêm trọng, cần phải rút lui ngay.

"Không hốt vài Bán Tham quả thì ta thấy có lỗi lắm!" Thạch Hạo nói, một trong những lá bài tẩy mạnh nhất của hắn là lò luyện đan cũng đã vận dụng qua, nếu như còn hái không được thần quả thì quá oan uổng.

Hơn nữa, trên người hắn đều là thương tích, nếu không phải thân thể hắn mạnh mẽ thì đã bị đánh chết rồi!

Ầm!

Thạch Hạo cất bước, cả khu rừng thần thụ này đều lay động, lò luyện đan trên đầu tỏa sáng dẫn nhóm người xông ra ngoài, đồng thời tạo ra Động thiên duy nhất, hai tầng bảo vệ này được giăng ra và bắt đầu vặt hái thần quả.

Từng Bán Thần quả tựa như người tí hon lấp lánh, lưu chuyển thần hà, mùi hương thơm ngát khiến người khác mê say.

Thạch Hạo ra tay một cách điên cuồng, trong thời gian ngắn đã nhổ được tám cây cổ thụ này, mặc dù mỗi cây có sản lượng ít thế nhưng gom lại cũng có hơn hai chục quả, hương thơm ngát nồng nặc lưu chuyển bên trong sọt đựng quả, hào quang ngập tràn.

"Rầm!"

Có sâu nhỏ dù trúng phải nguyền rủa và bị lôi điện đánh cháy đen gần như chết đi nhưng vẫn điên cuồng vọt tới, đánh lên trên Động thiên duy nhất của Thạch Hạo.

Nếu là một hai con thì không tính làm gì, thế nhưng đây lại là vô số thần trùng.

Nên biết, ở trong có rất nhiều Thần Hỏa cảnh, còn có không ít Chân Thần cảnh, nhiều "cao thủ" như vậy liên hợp xung kích đánh lên động thiên hộ thể thì dù là ai cũng khó mà chịu nổi được.

Khóe miệng Thạch Hạo ứa máu thế nhưng cũng không hề dừng lại, vẫn tiếp tục hái quả.

"Đi nhanh đi, ngươi y như đám sâu này, đã rơi vào trạng thái điên cuồng rồi, nếu như muộn thì đám sâu đang che kín cả bầu trời kia sẽ gặm sạch kể cả xương cốt của chúng ta luôn đó." Lộ Dịch sợ hãi hét lên.

Lạc Đạo, Lam Nhất Trần cũng gật đầu, sắc mặt tái nhợt, tình huống quá nguy cấp, nếu cứ tiếp tục như vậy thì lúc nào họ cũng sẽ chết đi.

Xoẹt!

Thạch Hạo bật nhảy lên một tán cây, chỉ trong nháy mắt thì hắn chấn động, da đầu tê dại.

Trên tán cây này lại có con sâu dài tới một thước, có cả Quỷ Ma thần đang nhìn chăm chú, tất cả đều không nhúc nhích, tựa như đang ngủ say vậy.

Tuy rằng không nhiều thế nhưng khí thế này lại khiến lông tóc người khác dựng đứng.

"Trời ạ, đi mau, đây là sâu và Quỷ Ma thần cấp Thiên Thần à?"

"Thậm chí, có thể là cấp Giáo chủ nữa!"

"Ta biết ngay mà, năm tháng tích lũy như vậy thì làm sao sẽ không có cường giả tuyệt thế chứ, chúng ta sống không nổi nữa rồi."

Lam Nhất Trần, Lạc Đạo, Lộ Dịch lộ vẻ thê thảm.

Dù là Thạch Hạo cũng ngây dại, việc này quá kinh khủng.

Nhưng mà, ngoài ý muốn chính là những con trùng và Quỷ Ma thần này lại không hề ra tay, vẫn không hề nhúc nhích như trước. Ngoài ra, những con sâu và Quỷ Ma thần ở bên dưới tán cây kia lại không dám tới gần, tất cả đều xoay vòng quanh đầy nóng nảy.

"Ồ?" Thạch Hạo thấy thế thì tiếp tục hái quả, chỉ trong nháy mắt thì bên trong sọt dựng quả lại đầy ắp, lấp lánh kinh người.

"Vù!"

Rốt cuộc, có một vài con sâu chịu không được nữa nên phóng thẳng lên chạc cây, sau đó chúng kết hợp nhấc hai con Hắc Thần trùng dài hơn một thước kia lên rồi ném về đám người Thạch Hạo.

"Gào..."

Hai con Hắc Thần trùng chỉ dài hơn một thước này sau khi thức tỉnh thì phát ra tiếng hú chấn động thiên địa, tuyệt đối là Thiên Thần cảnh, gần như muốn đánh chết toàn bộ sinh linh.

Những con Hắc Thần trùng giơ hai con Thiên Thần này lên lập tức nổ tung rồi rớt xuống dưới.

Lông tóc Thạch Hạo dựng đứng rồi nhanh chóng lao xuống dưới đất, bắt đầu bỏ chạy.

Kỳ quái là, sau khi hai con kia thức tỉnh thì lại không hề có công kích gì, cứ như là tâm tư hỗn loạn giết chết không ít Hắc Thần trùng cùng với Quỷ Ma thần, cũng không hề nhất định phải giết chết đám Thạch Hạo.

"Ta hiểu rồi, đám sâu này cũng không phải là sinh linh nguyên thủy của Tiên cổ, là thuộc về đám ngoại lai chiếm giữ nơi này, cũng giống như là hậu duệ của các thiên lại của các đời trước lưu lại nơi này, một khi trưởng thành tới giai đoạn nhất định thì không chết thì sẽ điên." Lạc Đạo nói.

"Chính xác, những con sâu và Quỷ Ma thần trên tán cây kia có một số là thi thể, số ít còn sống thế nhưng đã phát điên, là đang trầm miên ở nơi đó." Thạch Hạo gật đầu.

Hắn nhanh chóng hái xuống một vài quả cây, thật sự không trụ nổi nữa nên phá vòng vây trốn ra phái ngoài.

"Gào...." Hai con Thiên Thần đuổi tới hơn nữa còn có một mảng lớn bóng đen lượn lờ truy sát đằng sau.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 848: Thắng Lợi Trở Về

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"A..." Lộ Dịch kêu thảm, đại quân sâu đen hung hãn không sợ chết đáp xuống, có một vài con có thể đột phá lò luyện đan rồi xông tới.

Quá nhiều, giữa bầu trời toàn là màu đen, non nửa đều là Thần Hỏa cảnh, tương đương với đại quân Thần tộc đang đuổi giết!

"Cần phải nhanh hơn nữa!" Lam Nhất Trần vung tay, tiếng vang vang vọng, những tia lửa văng khắp trên cơ thể, hắn là một tấm khiên hình người, tuy có thể như vậy nhưng cũng khó mà chịu đựng lâu được.

Thoát khỏi khu rừng Thần quả, trên đường đi qua vùng đất bạch cốt, vượt qua sườn núi màu máu kia thì hắc Thần trùng chỉ có tăng chứ chẳng hề giảm, chúng truy sát phía sau, không hề từ bỏ.

Giữa không trung là sấm vang chớp giật, tia điện đan dệt, lôi đình vạn quân!

Lò luyện đan phát sáng, tuy rằng chỉ to bằng nắm tay thế nhưng lại lấp lánh bóng lưỡng, từng dòng nước cứ như là dải ngân hà trút xuống xuống, lôi đình vạn tầng, sức mạnh nguyền rủa kinh người.

Nhưng mà, đám sâu này chẳng hề sợ chết, tuy rằng xác sâu rơi lả chả hóa thành tro bụi rơi xuống dưới không ít thế nhưng chúng không hề dừng lại, âm thanh đập cánh chói tai.

Nếu như không có đỉnh thì Lạc Đạo, Lộ Dịch chắc chắn phải chết, dù là

Thạch Hạo cũng lành ít dữ nhiều, tuy rằng chúng không lớn thế nhưng đều là "cao thủ cấp Thần", mà lại số lượng cực lớn thì ai tới cũng phải bị đánh giết.

"Không ổn, hai con Thiên Thần kia đang lao về bên này." Con mắt kim loại của Lam Nhất Trần trừng lớn, vẻ mặt sợ hãi.

Hắc Thần trùng dài hơn một thước kia cứ như là hắc long, nó vượt qua trời cao khiến hư không nứt toác, quá kinh khủng, với hung uy ngập trời giết thẳng tới nơi này.

Ở ven đường đi, chúng không hề có công kích nào khác thế nhưng những thứ cản trở đều diệt toàn bộ.

Đại quân sâu nhỏ kia dồn dập tránh lui nhường đường cho chúng, đây là hai con sâu bị điên, thân thể tỏa ra ánh đen, những con Hắc Thần trùng trên trời cao không kịp tránh né liền nổ tung.

Đấy đều là uy thế của Thiên Thần, ánh đen tỏa ra thì có thể tiêu diệt toàn bộ những cản trở!

Dù là những con sâu cấp Chân Thần khi va phải thì sẽ nứt ra, máu đen bắn lên cao và xác sâu rơi xuống đất.

Thạch Hạo hít sâu một hơi, thần lực khôi phục lại không ít, động thiên hộ thể lại xuất hiện rồi bao bọc lấy mọi người thoát khỏi đại quân ở phía sau.

Vừa nãy tiêu hao quá lớn nên trong giây lát đã để Lam Nhất Trần, Lộ Dịch, Lạc Đạo chống đỡ, cho nên ba người này liền gặp phải hiểm tình.

"Răng rắc!"

Lộ Dịch há miệng phun ra một nửa con sâu, con này đã bị hắn cắn đứt lìa.

"Đây là con thứ mười mà ta đã ép ra khỏi cơ thể rồi đó, ta sắp chết rồi!" Lộ Dịch kêu thảm thiết, lúc này hắn cũng liều mạng.

Lạc Đạo cũng như thế, từ trong cơ thể ép ra mấy con sâu.

"A a a..." Dù là Đả Thần Thạch cũng tham chiến, nó không ngừng kêu gào đánh giết những con Hắc Thần trùng gần đó.

Đáng tiếc, Hoàng điệp đang kết kén và trầm miên bên trong, nếu không rất có thể sẽ có chút ảnh hưởng nào đó với đám Hắc Thần trùng này.

"Ráng kiên trì, sắp thành công rồi." Thạch Hạo nói, hắn có sức khôi phục siêu cường cho nên khi đối phó với đám sâu cấp Thần che kín bầu trời tới mức khô cạn pháp lực thì chỉ cần hít thở chốc lát là lại trở nên long tinh hổ mãnh

Lạc Đạo, Lam Nhất Trần khiếp sợ, bọn họ tranh thủ chống đỡ trong giây lát giúp Thạch Hạo có thêm chút thời gian, nhưng không nghĩ rằng chiến lực của hắn lại nhanh hồi phục lại như thế.

"Thật mạnh!" Bọn họ tự hỏi, dù thế nào thì cũng khó mà theo kịp được, sức khôi phục quá biến thái, là đang chiến đấu với đám sâu này mà.

Nếu như đơn đả độc đấu há không phải nói là hắn rất khó xuất hiện tình cảnh thân thể không cách nào chống đỡ nổi, bất cứ lúc nào và bất cứ nơi đâu đều ở trạng thái đỉnh cao, tinh lực dồi dào như biển.

"Vèo!"

Thạch Hạo đập mạnh cánh Côn bằng và không ngừng biến hóa phương vị hòng tránh né hai con Thiên Thần phía sau, tốc độ được phát huy tới cực hạn, xung kích sát mặt đất hòng trốn đi thật xa.

Đáng sợ nhất chính là, nơi này có quy tắc hạn chế, lúc phi hành ở trên bầu trời thì sẽ bị quấy nhiễu, đôi lúc pháp lực tự nhiên biến mất rồi rớt xuống dưới mặt đất.

Bọn họ không thể nào so được với đám sâu này, đám Hắc Thần trùng này có số lượng quá lớn lại không dùng pháp lực, bản thân có cánh trong

suốt cho nên có thể dựa vào thứ này để phi hành.

Cánh Côn bằng của Thạch Hạo là do pháp lực và cốt văn đan dệt tạo thành, cũng không phải là cánh thần trời sinh cho nên sẽ bị ảnh hưởng.

"Ầm!"

Một con Thiên Thần vọt tới, thần trùng màu đen dài như cánh tay đầy dữ tợn, cả người phát sáng cứ như là một vầng thái dương đen, nó há miệng phun ra một luồng thần mang, một dãy núi bị đánh nát hóa thành bụi phấn.

Ngọn núi kia nóng chảy, sông dài bị sấy khô, cổ mộc thành tro, sơn hà biến dạng.

Thạch Hạo biến sắc, một cú bật nhảy là xa cả vạn trượng, nhấp nhô mấy cái gian nan né tránh đòn đánh này và rời xa phạm vi của dãy núi đó.

"Phá Không phù lại không thể dùng!"

Nơi này có cấm chế cho nên không cách nào xé rách hư không được.

Điều đáng mừng nhất chính là, bọn họ đã trốn đủ xa cùng với hai con Thiên Thần kia lại là sâu điên, thần trí lúc tỉnh lúc mê nên linh giác cũng không nhạy cảm cho lắm.

"Xoẹt!"

Con sâu Thiên Thần màu đen dài một thước kia lại xuất thủ, một vệt sáng quét tới, mặt đất rạn nứt, dung nham từ sâu trong lòng đất vọt lên nhuộm đỏ nửa bầu trời.

Rốt cuộc, thiên địa yên tĩnh lại, đám Thạch Hạo nằm dài trên mặt đất, miệng há lớn thở dốc.

Mấy người đã sức cùng lực kiệt, tinh lực gần như khô cạn mới xông ra khỏi khu vực kia cho nên nằm nghỉ nơi này khôi phục lại tinh lực.

Vừa nãy quá mạo hiểm, cơ hồ bị đại quân sâu nhấn chìm.

May là, tốc độ của Thạch Hạo đủ nhanh chạy thoát ra ngoài, bỏ qua đám sâu Thiên Thần kia.

Những con Hắc Thần trùng có phạm vi hoạt động nhất định, sau khi truy kích tới cuối đường chân trời thì đều quay trở lại kể cả là hai con cấp Thiên Thần điên kia cũng thế.

"Ta sắp chết rồi..." Lộ Dịch vô cùng suy yếu, trên thân thể đều là lỗ thủng.

Lạc Đạo là chủ lực giao chiến nên thương thế còn nặng hơn hắn, toàn thân là máu nằm dài nơi đó, dù là sức nói chuyên cũng không.

Lam Nhất Trần thì khá hơn chút ít thế nhưng thân thể kim loại mờ nhạt gần như tàn phế, hắn gian nan nhặt một cánh tay cụt lên rồi gắn kết lại.

Thạch Hạo tuy rằng rất uể oải thế nhưng tốt hơn không ít, chỉ có một vài vết thương ngoài da, ngoại trừ có một con sâu cấp Chân Thần suýt nữa đâm thẳng vào sau đầu hắn thì những thương thế khác đều không đáng ngại.

nhưng mà, lần thu hoạch này cực kỳ lớn, Thạch Hạo lấy ra chiếc sọt, bên trong là từng Bán Tham quả có hình người lấp lánh ánh sáng, hương thơm tràn ngập, có thể truyền xa mấy dặm.

Con mắt của mọi người đều dại đi, ngàn cân treo sợi tóc để hái được nửa sọt này, thật sự là kinh người, thu hoạch này không cách nào tưởng tượng được, tuyệt đối vượt qua giá trị thạt sự của thần dược thật sự.

"Nhiều như vậy luôn à." Bọn họ nuốt nước miếng, Thạch Hạo đặt sọt quả dưới đất rồi nói: "Ăn thôi."

Dứt lời, bản thân hắn chộp lấy một quả rồi há miệng cắn một miếng, chất lỏng chảy xuôi hóa thành một luồng hương thơm kinh người, ánh sáng thần thánh lan tỏa bao phủ nơi này.

Mấy người nhìn thấy hắn gặm thần quả mà cứ như ăn củ cải nên đứng ngồi không yên, lập tức có người lấy một quả rồi cẩn thận đưa vào trong miệng, lập tức hương thơm ngập tràn, làn khí lành dâng trào.

Hiểu quả rất kinh người, Lộ Dịch sắp chết, Lạc Đạo trọng thương, Lam Nhất Trần thân thể khô quắc lập tức phát ra ánh sáng cuồn cuộn, nhanh chóng phục hồi như cũ.

Thạch Hạo lập tức khôi phục lại đỉnh cao, thân thể lấp lánh, những vết thương biến mất, long tinh hổ mãnh.

Hắn mở tay, bên trong xuất hiện một vài con sâu đen, sau đó dùng thần niệm đầy mạnh mẽ của mình cố gắng xâm nhập vào bên trong đầu hòng đánh hạ nguyên thần của chúng.

Nhưng mà, việc khiến hắn kinh ngạc chính là vẫn chưa hề thăm dò được bí mật gì mà chỉ có tàn bạo, giết chóc, ý nghĩ tiêu cực, bán ma hóa, tinh thần không được bình thường.

"Một con sâu như thế này thì làm sao có thể nuôi dưỡng Quỷ Ma thần chứ, chúng nó muốn bắt chúng ta làm thức ăn?" Thạch Hạo nhíu mày.

"Bụp!"

Đầu lâu của mấy con sâu này nứt ra bởi vì không cách nào chịu đựng nổi uy thền thần niệm của Thạch Hạo, tất cả đều chết oan chết uổng.

"Những con sâu này hẳn là quanh năm sinh sống trong Tiên cổ cho nên đã xảy ra chút biến cố, đã không còn như bình thường tương tự như hai con Thiên Thần phát điên kia, chỉ có điều là bệnh trạng hơi nhẹ mà thôi." Lạc Đạo nói.

"Khu Tiên cổ này quá tà dị, chủng tộc ngoại lai sau một quãng thời gian sẽ xuất hiện các vấn đề kỳ lạ." Lam Nhất Trần bổ sung.

Thạch Hạo lấy từng quả thần quả bên trong sọt chia cho mỗi người một

ít.

"Là... cho ta?!" Lộ Dịch ngẩn ngơ lời nói run run đầy kích động, thứ này quá quý giá.

Lạc Đạo và Lam Nhất Trần cũng kinh ngạc, không nghĩ tới Thạch Hạo sẽ phân chia cho bọn họ một ít, tuy rằng vừa này cũng có xuất chút lực thế nhưng dù sao hiện giờ cũng là "tôi tớ".

"Các ngươi đi chỗ khác thật xa rồi chờ ta."

"Ngươi... muốn tiến vào đó lần nữa?" Mấy người lộ vẻ nghiêm túc.

"Uhm, một sọt thì làm sao thỏa mãn được chứ." Thạch Hạo gật đầu.

"Quá nguy hiểm, rất vả lắm mới trốn ra được mà, đừng có mạo hiểm nữa." Bọn họ khuyên ngăn.

"Không sao, thứ thần quả này rất quan trọng với ta, phải dựa vào thứ này để bước ra con đường của chính mình." Thạch Hạo kiên định nói, sau đó hắn hóa thành một vệt sáng xông ngược trở lại.

Hắn dừng lại ở bên ngoài trận pháp rất lâu, xác minh rằng bên trong khu rừng Thần quả kia đã khôi phục lại yên tĩnh thì mới từ lỗ hổng trận pháp kia lẻn vào trong, bước vào trong khu rừng kỳ dị này.

Thạch Hạo nhanh chóng ra tay, nhanh chóng xuyên hành, nhanh chóng hái thần quả.

"Vù!"

Đáng tiếc, mặc dù nhanh hơn nữa thì cũng đã làm kinh động tới đám hắc Thần trùng kia, chúng nó vô cùng tức giận hóa thành những giọt mưa đen đầy trời điên cuồng lao xuống.

Ngoài ra, Quỷ Ma thần cũng xuất hiện, chúng ngửa mặt lên trời rít gào, xông tới chém giết.

Chính xác, một hồi sinh tử lại mở ra, Thạch Hạo không ngừng thay đổi phương vị, hắn dùng tính mạng để đổi lấy những Bán Tham quả này.

Lần này, hắn không hề tiếp cận tán cây kia mà chỉ đứng dưới liếc nhìn mà thôi, tối thiểu phải có ba con Hắc Thần trùng là cấp Thiên Thần, còn có hai tên Quỷ Ma thần đã đạt tới cấp số này.

Chỉ là, chúng nó đã mất đi ý trí và rơi vào trong chập miên kỳ lạ kia, không đụng vào thì sẽ không nhúc nhích.

"Hả?!" Hắn dùng hết khả năng vọt vào trong nơi sâu nhất trong khu rừng Thần quả này thì đột nhiên vẻ mặt biến đổi, bởi vì hắn phát hiện không ít trái trên cành cây đã bị hái cách đây không lâu.

"Có người cũng giống như ta, thành công hái được loại quả này?" Hắn lộ vẻ nghi ngờ.

Rất nhanh, hắn phát hiện được điều kỳ lạ, ở dưới một gốc cây cổ thụ có một hạt tàn dược lại có thể bức lui Hắc Thần trùng, thứ này khiến chúng không dám tới gần.

"Đây là ai, lại hiểu được tập tính của Hắc Thần trùng?" Thạch Hạo hoảng sợ.

Rất nhanh hắn nghĩ tới việc Quỷ Ma thần có thể hình thành thì cần phải có sự can thiệp của người khác, vậy là do đám sâu làm ra sao?

Thạch Hạo rùng mình, không có thời gian để suy nghĩ nên hắn nhanh chóng ra tay chống lại đám sâu dữ tợn đen thui kia, rốt cuộc sau đó hắn cũng đã hái đầy một sọt quả.

Vào lúc này thì hắn không thể kiên trì tiếp nữa, đám sâu đầy trời kia đều là cấp Thần, chúng xuyên qua sự phong tỏa lôi điện của lò luyện đan rồi va chạm tiến vào Động thiên duy nhất của hắn.

Thạch Hạo ho ra một ngụm máu rồi nhanh chóng rời đi.

Quá trình này rất gian nan, cửu tử nhất sinh, Thạch Hạo cảm thấy mình sẽ không bao giờ trở lại nơi này nữa, chỉ sơ sẩy đôi chút là sẽ để mạng ở lại nơi đó ngay.

"Hái vậy đủ rồi, loại này ăn càng nhiều thì dược hiệu càng giảm." Hắn nhanh chóng bỏ chạy.

Thiên Thần gào thét, Hắc Thần trùng đầy trời, sái khí chấn động cả khu vực này.

Mặc dù là đại dược hi thế nhưng ăn tới một mức nào đó thì sẽ vô hiệu, sản sinh ra việc kháng dược tính, hắn cẩm thấy nhiêu đây là đủ rồi.

Thạch Hạo máu me khắp người, vết thương chi chít hội hợp với đám Lạc Đạo, lúc này trên da thịt còn có mấy chục con Hắc Thần trùng đang bò lúc nhúc, tất cả đều là cấp Thần, việc này khiến ba người thay đổi sắc mặt.

"Giết!"

Bọn họ đồng loạt ra tay giết chết chúng.

"Đi thôi!" Bốn người nhanh chóng rời khỏi khu vực này.

"Đầy một sọt lớn luôn!"" Thạch Hạo hài lòng, nhìn từng quả hình người thơm ngát lấp lánh này thì nụ cười càng tươi rói.

Hắn tin chắc lần này có thể đốt cháy thêm nhiều Thần hỏa đại đạo, bước vào con đường mà cổ nhân vẫn đang tìm tòi nhưng không cách nào bước qua được, thành tựu đạo quả vô thượng.

Lúc hắn đạt được thu hoạch khổng lồ thì người bên ngoài tới Hung sào càng ngày càng nhiều, trong đó không thiếu cao thủ cái thế!

"Đây chính là sào huyệt của một trong Thập Hung à, quả nhiên là bất phàm." Tần Hạo đã tới, hắn đứng bên ngoài khu vực này mà nhìn về phía

trước, chuẩn bị bước vào trong cổ địa.

Một hướng khác, Trùng Đồng giả chắp tay sau lưng và được con đường bằng ánh bạc mang đi tiến vào trong một khu vực.

"Đó là... Lục Quan vương Ninh Xuyên?" Trong rừng quỷ với màn sương mù mờ ảo thì có người nhận ra chàng trai kia.

Ninh Xuyên với áo trắng toàn thân đang sứng trong khu rừng sương mù này, hắn dõi mắt nhìn Hung sào, nhìn hỗn độn tràn ngập nơi đó, ba mươi ba vầng huyết nguyệt lơ lững trên không trung, cũng không biết hắn đang suy nghĩ gì mà cặp mắt trở nên vô cùng thâm thúy.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 849: Tiến Quân Vào Hung Sào

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Thạch Hạo cũng không hề biết, ba đại cường giả có quan hệ với hắn đã tiến vào khu cổ địa này, mục tiêu chính là sào huyệt của một trong Thập Hung, chuẩn bị đôi bên gặp nhau.

Bộ ngực của Tần Hạo phát sáng, phù văn lấp lánh, hắn không ngừng xuyên hành cực tốc hòng tiến vào bên trong.

Trên đường đi, toàn bộ núi đá cổ mộc đều nổ tung, tất cả đều bị phù quang nơi bộ ngực phát ra quét trúng.

Trùng Đồng giả - Thạch Nghị nhìn về trước, toàn bộ sương mù và quy tắc thiên địa hắn đều thấy rõ ràng, hắn thong dong cất bước, tự tin tràn trề tiến vào mật thổ.

Trong mắt hắn có nhật nguyệt đang chuyển động, cảnh tượng tinh không bị phá nát đầy đáng sợ, trên đường đi có mấy người nhìn thấy thì đều ho ra đầy máu.

Lục Quan vương Ninh Xuyên với bạch y tuyệt thế, một bước bước ra là đấu chuyển tinh di, hư không biến hóa, hắn cứ như là Tiên vương chuyển thế tiến vào bên trong khu đất cổ thần bí ấy.

Hắn cũng không phải là lần đầu tiên tiến vào đây, chỉ là trước kia không hề thu được gì, lần này nhất định hắn phải đoạt được thứ mình cần.

"Đời sau tội huyết cũng ở nơi này, tiện tay xóa bỏ luôn." Sắc mặt của

hắn hiền lành, nơi tay có một chiếc vòng bao gồm mỏ chim đỏ đậm, vảy tím lấp lánh, ngọc trai, răng thú... tổng cộng gồm sáu thứ thần thánh.

Đây là một bí bảo vô cùng mạnh mẽ, tất cả đều là phù cốt của sơ đại mạnh mẽ nhất, có thể phát huy ra được thần thông chí cường mà khi bọn họ còn sống.

Vòng đeo tay này vừa ra thì có thể trấn áp các địch thủ ở đời này!

Hắn từng sai người mang theo vòng tay này tới Linh giới Tội châu để tiêu diệt Thạch Hạo, nhưng mà thực lực của những người kia quá yếu nên không điều khiển được vòng này, ngược lại còn bị giết chết.

Lúc này, khóe miệng hắn lộ tia cười khẩy, vòng tay phát sáng chỉ về mật địa nơi sâu nhất, cảm ứng được một vài tung tích của khí thế tội huyết.

Đám Thạch Hạo đã rời khỏi khu vực kỳ lạ này, mấy vạn bộ thi thể phía sau đã không thấy, mùi mục nát đều biến mất.

"Rốt cuộc đi ra rồi, ta không muốn đi nữa, ta muốn trở về!" Tuy rằng Lộ Dịch được phân chia thần quả thế nhưng cũng không muốn tiếp tục đặt chân ở chỗ này thêm chút nào.

Lạc Đạo và Lam Nhất Trần trong lòng sinh ra ý nghĩ, đám sâu này quá mạnh mẽ và dữ tợn cùng với số lượng quá nhiều, quả thật không cách nào địch lại được, không một ai nguyện ý quay lại nơi đó.

"Coi như cũng có thu hoạch không nhỏ, hái được thần quả!" Sau khi bình tĩnh lại thì ai nấy đều thỏa mãn.

Trong dãy núi, cổ mộc lắc lư, huyết nhật treo trên cao, từng tia sáng đỏ tươi buông xuống.

Ầm!

Đột nhiên, một đại ấn tỏa ra ánh sáng lung linh to như núi lớn ập xuống

bao phủ mấy người, nặng như ngàn tấn!

Hơn nữa, còn có những pháp khí khác, thần há sáng rực, bọn họ gặp phải phục kích.

Thạch Hạo hừ lạnh, hắn sớm đã cảm ứng được nên mang Lộ Dịch lướt sang ngang mấy ngàn trượng, còn Lạc Đạo và Lam Nhất Trần cũng có cảm giác nên nhanh chóng né qua tập kích này.

Ầm!

Nơi đó, loạn thạch tứ tung, dãy núi nứt toác.

"Tính cảnh giác rất cao." Dãy núi đối diện xuất hiện một nhóm người.

Mười mấy người này đều là sinh linh hình người thế nhưng cũng không phải là Nhân tộc, có người mọc cánh, có người có bốn tai, khí tức mỗi người đều rất mạnh mẽ.

"Các ngươi đã hái được thần quả?" Có sinh linh là hình người nhưng lại mọc ra đuôi cá sấu hỏi.

"Ừ!" Lạc Đạo đáp.

những người này khi nghe thấy thế thì ánh mắt sáng rực, vẻ tham lam và ước ao lóe lên rồi biến mất. Nhưng mà, bọn họ thật sự rất mạnh, tinh lực cuộn trào kinh người, không một ai yếu cả.

"Chúng ta lúc ở bên ngoài thì thấy một một khu rừng thần thụ, cảm thấy nó ở khu vực này cho nên muốn tới hái, không ngờ lại bị các ngươi thành công cướp lấy?" Sinh linh đuôi cá sấu hỏi.

"Còn nhiều lắm." Lộ Dịch nói, mới vừa rồi bị đánh lén nên trong lòng hắn vô cùng tức giận, ước gì đám người này tham lam rồi tiến vào trong khu quỷ địa kia, và rồi bị bầy sâu đen vây công.

"Thế à, các ngươi đã có thần quả trong tay rồi thì chúng ta cũng không

cần tới đó nữa." Một sinh linh hình người mọc ra cặp cánh vàng nói.

"Có ý gì?" Lam Nhất Trần lạnh lùng nói.

"Chúng ta nguyện ý mua lại thần quả trong tay của các ngươi!"

Câu này vừa ra thì khóe miệng của những người này đều khẽ cười, ai cũng chờ mong nhưng chỉ là ánh mắt có chút đáng sợ.

"Không bán!" Thạch Hạo đi về trước, hiển nhiên đám người này muốn cướp đoạt thần quả của bọn họ. Nhưng mà, đừng nói là bọn họ, dù là quái thai cổ đại tới thì cũng phải chiến mới được.

"Đạo hữu, quá không nể mặt mũi bọn ta rồi, chúng ta có lòng muốn mua, ngươi ngay cả giá cũng không hỏi, cứ thế không bán sao?" Có người nói.

"Ngươi là cái thá gì, mặt mũi đáng nhiêu đồng? Cút!" Thạch Hạo mắng chửi.

"Không biết điều!" Sinh linh hình người mọc ra đuôi cá sấu lạnh giọng nói, đám cường giả đối diện này giận tái mặt.

Ầm!

Những người này cũng nhau cất bước áp sát về trước, người cầm đầu rõ ràng là một chí cường giả của một châu, bùng phát ra sức chiến đấu kinh người.

"Đám quê mùa, hiện giờ đã hối hận?" Có người lạnh lẽo nói, dùng thế đe dọa.

"Tuy là cường giả một châu thế nhưng củng chỉ có ba bốn tên, quá ít, nên biết chúng ta đã ăn qua bảy tám tên sơ đại rồi." Lam Nhất Trần cười to.

Ầm!

Chiến đấu bùng phát, kết quả đám người kia đều biến sắc.

Bọn họ cũng tính là một liên minh mạnh mẽ, chí cường giả một châu có tới ba bốn người cùng với mười mấy cường giả siêu cấp, nhưng hôm nay đã đá trúng sắt cứng rồi.

Thạch Hạo xuất thủ đánh gục hai tên đầu lĩnh, sau đó lùi sang một bên.

"Hiểu lầm!" Có người hét lớn.

"Không hiểu lầm." Lạc Đạo và Lam Nhất Trần ra tay giết sạch toàn bộ, không hề để sót kẻ nào.

"Uh, một bức tranh đá!" Trong lúc thu dọn chiến tường thì bọn họ phát hiện một bức tranh đá vô cùng cổ xưa trên người của đám người này.

Bức tranh này khắc huyết nguyệt lơ lửng trên cao, ngôi sao lấp lánh, thập nhật xếp ngang hàng, đây là hình ảnh của Hung sào.

Lạc Đạo đưa ra một tia thần niệm dò xét cẩn thận bức tranh này thì bức tranh này lập tức thay đổi, sương mù lan tràn, thứ này rất thần bí cùng với việc xuất hiện từng chùm mãnh vỡ.

"Ồ, đây là bản đồ trong Hung sào à?" Lúc này, Lạc Đạo chấn động, không nghĩ tới trên người của đám người này lại có bức tranh như này.

Lam Nhất Trần nghe thấy thế thì cũng tiến tới xem xét rồi lộ nét cười tươi, bên trên tranh cổ này có rất nhiều đường nét lan tỏa trong Hung sào này, quả thật cứ như là bức tranh chỉ dẫn đường đi vậy.

"Có lời đồn rằng, một vài bức tranh cổ của Hung sào được lưu lại và rải rác bên trong Tiên cổ này, nếu sở hữu được bức tranh cổ này thì lúc tới đó sẽ có thể tránh né được rất nhiều nguy hiểm, có thể đến được nơi tạo hóa."

Cũng không biết có bao nhiêu bức tranh cổ lưu lạc ở bên ngoài thế nhưng mỗi khi phát hiện một bức thì sẽ gợi nên sự chém giết đầy kịch liệt.

"Quả là vận may lớn mà!" Lộ Dịch cười ha hả.

"Chính xác, nhưng mà giữ thứ này cũng rất nguy hiểm, một khi bị người khác biết thì sẽ bị vây công đồng loạt." Lam Nhất Trần nói.

Thậm chí, có sơ đại vô địch sẽ canh giữ ở bên ngoài Hung sào hòng chắn đứng những người tới để kiểm tra xem có bức tranh cổ hay không, sau đó nếu có thì sẽ dùng thủ đoạn đẫm máu để cướp đoạt.

Thạch Hạo cầm bức tranh đá này rồi quan sát cẩn thận, sau đó cau mày suy tư.

"Sao thế?" Lam Nhất Trần hỏi.

"Không có gì, đi thôi." Thạch Hạo nói, hắn nghĩ tới tàn dược khi ở bên trong khu rừng Thần thụ kia, thứ ấy có thể bức lui Hắc Thần trùng.

Trong mấy ngày kế tiếp, bọn họ không ngừng tìm kiến những khu vực bên ngoài, từ khu vực này tiến vào khu vực khác thế nhưng cũng không có gặp vận may lớn nào.

Thạch Hạo lấy làm tiếc, lúc trước khi tiến vào thì từng nhìn thấy qua một cung điện cổ xưa đang phiêu lưu trên dòng sông sinh mệnh, tiếng tụng kinh ngân vang, những ký hiệu đại đạo bao quanh.

Đáng tiếc là, dù tìm kiếm cỡ nào, đi tới rất nhiều khu vực thì cũng không cách nào thấy được.

Trên đường đi bọn họ nhìn thấy rất nhiều cổ dược.

Thạch Hạo không thể không thán, hạ giới quả thật quá cằn cỗi khi so với nơi này, linh khí thì mỏng manh, tuy rằng có rất nhiều dược thảo kỳ dị thế nhưng rất ít hóa tiến hóa thành thánh dược.

"Dù sao đây cũng là Tiên cổ, linh dược có khắp nơi cũng không lạ gì."

Mấy ngày kế tiếp, bọn họ trải qua rất nhiều cuộc chiến đấu, càn quét tiêu diệt rất nhiều tên mang ý đồ xấu.

Vẫn Tiên lĩnh, đây chính là nơi khi muốn tiến vào Hung sào thì bắt buộc qua đi qua, vượt qua nó thì chính là cổ địa tràn ngập khí hỗn độn kia, đám Thạch Hạo đã tới khu vực này.

Nơi đây các dãy núi nhấp nhô, thổ nhưỡng cùng đá lớn đều có màu đỏ sậm, tương truyền hơn một kỷ nguyên trước có Tiên chết ở nơi này, ngã xuống phái trước Hung sào, tiên huyết đã nhuộm đỏ cả dãy núi.

"Chỗ này rất kỳ lạ, thật sự là bị tiên huyết nhuộm cho đỏ luôn à?" Thạch Hạo hỏi.

"Có lời đồn như thế nhưng không biết thực hư ra sao. Nghe đâu, tinh hoa tiên huyết này không có tiêu tán mà bị Hung sào kia hấp thu và bảo tồn ở bên trong, đó cũng coi như là tạo hóa kinh người đó."

Vẫn Tiên lĩnh, phạm vi cũng không tính là nhỏ.

Ở nơi này, bóng người đông đảo, có không ít sinh linh, tất cả đều xuất phát về phía trung tâm.

Đám Thạch Hạo cất bước nên trong vùng núi hùng vĩ này, bọn họ cũng không có vội vã tới Hung sào mà là đi tới đi lui trong vùng núi được cổ mộc che kín này, cả đám người cẩn thận cảm ứng tất cả nơi đây.

Phương xa, phù văn hừng hực, xoẹt qua trời cao, gào thét tiến tới!

Trên đất có rất nhiều ngọn núi đá và cổ mộc tách ra, ầm, một thiêu niên đáp xuống đất.

Lấy hắn làm trung tâm, từng gợn sóng màu bạc lan xung quanh đầy kinh khủng và hình thành nên một tràng vực, quả thật muốn làm nổ tung cả hư không.

Mọi người xung quanh kinh ngạc nhìn hắn.

"Song cốt chí tôn của Tần tộc!" Có người biến sắc khi nhận ra thân phận

của hắn.

Chính là Tần Hạo, hắn đã đi quanh khu vực bên ngoài này được mấy ngày và cũng đã đạt được chút tạo hóa cho nên quyết định tiến vào nơi gần Hung sào.

"Chí tôn trẻ tuổi của Tần tộc, không biết danh có xứng với thực không nữa. Nghe nói một trong hai khối cốt ở trên người của tên này là thuộc về huynh trưởng của hắn, là ca ca của hắn tặng cho hắn."

"Ta cũng từng nghe nói qua, hắn có một vi huynh trưởng đã tặng chính khối cốt của mình, cho nên hắn mới có uy danh như hiện tại."

Mọi người đứng ở rất xa và âm thầm bàn luận với nhau, trong mắt lộ vẻ khác lạ.

"Hừ!"

Tần Hạo hừ lạnh một tiếng rồi nhìn về nơi xa, thần giác của hắn vô cùng nhạy cảm nên có thể nghe được tất cả những lời nói kia.

Sau một khắc, lấy hắn làm trung tâm, một chùm ký hiệu màu vàng hừng hực lao nhanh ra ngoài, ầm, tiếng thẳng vào khu vực kia, lập tức khiến toàn bộ sinh linh ấy nổ tung!

Loại thủ đoạn này, vô tình và tàn nhẫn, đồng thời cũng rất mạnh mẽ khiến tất cả mọi người xung quanh ngây người.

"Nói xấu sau lưng thì có gì hay, có bản lĩnh thì tới trước mặt ta mà nói nè!" Tần Hạo lạnh lùng nói, trên người mặc chiến y Trường Sinh lấp lánh ánh kim loại, thần hà lưu chuyển, oai hùng hiên ngang.

Mọi người câm như hến, cảm thấy được sự mạnh mẽ của hắn, chỉ một bảo thuật đã tiêu diệt sạch hai mươi mấy cường giả, tất cả đều kinh hãi.

"Hả?!" Tần Hạo ngẩn ra, trong lòng nảy sinh ý nghĩ rồi nhìn vào sâu

trong dãy núi, cảm thấy nơi đó có một chùm tinh lực hừng hực tựa như đại dương vậy.

"Một vương giả rất mạnh đã tới ư, để ta nhìn thử là thần thánh phương nào." Thần sắc của hắn bình thản cất bước về nơi đó, chỉ mấy lần nhấp nhô thì đã biến mất trong núi rừng núi.

"Mạnh thật, đáng sợ thật, không hổ là song cốt chí tôn, ca ca của hắn đã tặng cốt của bản thân quả nhiên đã tạo nên một quái vật vô địch!"

Mấy người than thở, cảm thấy không cách nào địch lại được Tần Hạo, thật sự tên này quá mạnh mẽ.

Suối chảy róc rách, cổ tùng xanh tươi.

Trong một dãy núi, đám người Thạch Hạo, Lạc Đạo từ từ cất bước quan sát Vẫn Tiên lĩnh.

Thạch Hạo nhanh chóng xuất hiện ở trong núi rừng này, hắn đứng bên trên một ngọn núi bị san bắt nhìn mấy người bên dưới cổ thụ, lập tức con ngươi co rút lại và nhìn chằm chằm bóng lưng kia.

Vì sao lại quen thuộc như thế?

Luồng khí tức này... quá giống!

Thạch Hạo xoay người, bây giờ hắn đã lộ ra hình dáng của bản thân, vốn là dung mạo thật sự của hắn cho nên có thể nhận ra ngay.

"Cái gì... tại sao lại là ngươi!" Tần Hạo hét lớn rồi lùi về sau mấy bước, trên mặt lộ vẻ khiếp sợ, quả thật hắn không thể nào tin được!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 850: Huynh Đệ

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Trong vùng núi này cổ thụ cao lớn đến lạ thường, rễ cây cứng cáp tựa như cầu long uốn lượn lấp ló trên mặt đất.

Một dòng suối chảy ngang qua cổ thụ, mặt nước tĩnh lặng khiến nơi đây càng thêm yên tĩnh hơn.

"Chuyện này... không thể!" Lời nói của Tần Hạo run run và kỳ lạ, dù thế nào thì hắn cũng không hề tin người đối diện lại chính là người kia.

Sắc mặt của Thạch Hạo ôn hòa lặng lẽ nhìn hắn.

"Một thiếu niên thật mạnh, khí tức đáng sợ, tinh lực trong cơ thể tựa như là chân long ngủ đông." Lộ Dịch vô cùng sợ hãi nhìn Tần Hạo, trong lòng thầm đánh giá.

"Ngươi... còn sống!" Lồng ngực của Tần Hạo chập trùng theo nhịp thở, có thể thấy được nội tâm của hắn không bình tĩnh tới cỡ nào, con mắt trợn tròn nhìn chằm chằm Thạch Hạo.

Thạch Hạo quan sát hắn chốc lát rồi nói: "Nhìn thấy anh, còn không không gọi một tiếng ca ca là sao hả?"

Tần Hạo nghe thấy thế thì vững tin đây chính là người kia của hạ giới, là huynh trưởng của hắn, vẫn nhảy nhót trong nhân thể, chưa hề lìa trần!

Hắn rất khó tưởng tượng được một người mất đi Chí tôn cốt, tinh huyết

đều tiêu hao sạch sẽ và chôn trong ngôi mộ vàng sâu dưới đất lại có thể phục sinh, việc này quá mức viễn vông.

Tần Hạo như bay bổng nhìn Thạch Hạo, việc này yêu tà tới cỡ nào, bóng người trong ký ức kia gần như sắp xóa bỏ lại tái hiện trước mặt hắn.

"Đây là huynh đệ của ngươi" Lam Nhất Trần kinh ngạc hỏi.

"Song cốt Chí tôn của Tần tộc? Xem ra quả nhiên bất phàm, chỉ cần tinh khí ở bên ngoài cơ thể thôi cũng đã mạnh mẽ như vầy rồi, cứ như là một chiếc lò thần đang bốc cháy vậy." Lạc Đạo gật đầu.

Bọn họ biết được thân phận thật sự của Thạch Hạo và hiểu rõ được rất nhiều chuyện, vì vậy cho nên mới suy đoán ra được người thiếu niên mặc chiến y kim loại này là người nào.

"Sao hả, lâu quá nên quên luôn người anh trai này rồi à?" Thạch Hạo nhìn Tần Hạo.

Mấy năm đã trôi qua, vóc người của Tần Hạo đã cao hơn trước kia, bộ chiến y Trường Sinh phóng thích ra hào quang thần bí, tóc đen phấp phới theo gió, ngũ quan tinh xảo cộng với luồng anh khí.

Hiện giờ tu vi đã tăng mạnh, được xưng là chí tôn trẻ tuổi của bộ tộc, dùng song cốt uy chấn một phương, đánh đâu thắng đó, nắm giữ tiếng tăm to lớn, ngạo thị quần hùng.

"Ca ca..." Tần Hạo gọi, sắc mặt của hắn dần bình tĩnh lại thế nhưng trong lòng lại rất chấn động, dù thế nào đi nữa cũng không nghĩ tới sẽ có thể gặp lại.

Hắn có thể cảm nhận được, huynh trưởng của mình càng mạnh hơn xưa không chỉ ở tu vi mà còn có một loại "thế" vô hình, cứ như rồng lớn ẩn nấp nơi vực sâu.

Khí thế này, tiềm lực này cũng không phải người thường có thể cảm ứng

được, bất cứ lúc nào cũng có thể bùng phát, lại cứ như là một con phượng hoàng cổ đang trầm miên có thể trùng kích cửu thiên trong chớp mắt.

Cho tới hôm nay, Thạch Hạo đã được mười chín tuổi lẻ mấy tháng, dáng người cao ráo, khuôn mặt tuấn tú, vẻ mặt ôn hòa, thứ không hề thay đổi chỉ có mỗi đôi mắt, vẫn trong suốt và tinh khiết. Chỉ là, trong lúc chớp nháy lại có ánh sáng lấp lánh bắn ra, có một luồng sức mạnh khiến người khác rung động.

Nhìn vị huynh trưởng trước mặt khiến lòng của Tần Hạo nổi sóng.

"Chính xác, đệ đã lớn rồi, tu vi cũng tăng mạnh, hiện giờ đã có thể ngạo thị một phương rồi." Thạch Hạo gật đầu, vẫn quan sát vị đệ đệ trước mắt này.

"Ba mẹ nếu như biết ca còn sống thì nhất định sẽ rất vui, đệ tuyệt không nghĩ tới chúng ta còn có thể tương phùng." Tần Hạo nói.

Hắn điều chỉnh lại tâm trạng để bản thân bình tĩnh lại, thân là song cốt Chí tôn, dù là một ngọn núi thông thiên có vỡ nát trước mắt cũng sẽ không thay đổi sắc mặt, chỉ là hôm nay hoàn toàn khác.

"Ba mẹ không biết có khỏe không? Ta rất nhớ mọi người." Thạch Hạo hỏi.

"Hai người đều khỏe, chỉ là... ca tới thượng giới này tại sao không tìm chúng ta, tới gặp ba mẹ." Tần Hạo hỏi.

"Ta có thể đi sao?" Thạch Hạo nở nụ cười nhạt sau đó ánh mắt trở nên sắt bén nhìn về hư không, tựa như muốn xuyên qua Tiên cổ nhìn về những người ở ngoại giới kia.

"Ta từng biết, tổ phụ từng bị Tần tộc giam cầm, sau đó thì bị trục xuất tới đảo Ác Ma để đào thần liệu. Nếu không phải tổ phụ mạng lớn nên đã may mắn chạy thoát, nếu sau đó ba không xông vào trong thì khả năng đã xảy ra bất ngờ rồi."

Lời nói của Thạch Hạo không cao thế nhưng lại rất mạnh mẽ nhìn hư không, nói: "Tần tộc, có một số người đáng giết!"

Ngoại giới, rất nhiều người thông qua bia đá nhìn thấy tròng mắt vô cùng lấp lánh của hắn, tựa như cảm giác được một luồng áp lực tựa như núi ép xuống.

"Ngoại trừ những người thuộc thế hệ của mẹ thì trong Tần tộc có một nhóm người thật sự đáng chết, nếu đệ còn thương nhớ tổ phụ thì ngày sau đừng nên nương tay." Thạch Hạo nhắc nhở.

"Hạo nhi!" Ngoại giới, hai mắt của Tần Di Ninh đã nhòe từ lâu, nhìn thấy hai con trai gặp nhau thì vừa cao hứng và lại vừa thương cảm, nàng vô cùng căm tức một nhóm người của Tần tộc.

Những năm gần đây đã xảy ra rất nhiều chuyện, trong lúc nhất thời khiến cảm xúc của nàng ngổn ngang khó mà bình tĩnh được, bi hoan ly hợp, nỗi lòng rối bời.

Thạch Tử Lăng thì ngoái đầu nhìn về một vài người phía Tần tộc, hắn không nói câu nào thế nhưng ánh mắt lạnh lẽo vô cùng.

Lạc Đạo, Lam Nhất Trần, Lộ Dịch cũng có thể cảm nhận được giữa hai huynh đệ đã xảy ra rất nhiều chuyện, và còn dính dáng tới một Tần tộc đầy mạnh mẽ và cường thịnh, lúc này cũng không biết nói gì hơn.

"Ta sẽ điều tra rõ ràng." Tần Hạo nói.

Ngoại giới, nơi đây không yên tĩnh được nữa, tuy rằng biết thân phận của Thạch Hạo là đến từ hạ giới thế nhưng hiện giờ hai huynh đệ này gặp nhau thì khiến bọn họ bị đả kích cực lớn.

Một nhà có hai chí tôn, việc này kinh khủng cỡ nào chứ!

"Họ Thạch, quả là một bộ tộc lợi hại, mặc dù Cổ quốc đã bị diệt ở thượng giới thế nhưng thế hệ sau này đều là những nhân vật không tầm

thường!" Có người than nhẹ.

Đạo thống của Hỏa Vân động, La phù chân cốc, tất cả đều lộ vẻ mặt khó coi, việc này là một tin tức vô cùng xấu đối với bọn họ.

Có người nhíu mày lo lắng cho Lục Quan vương, hắn đang trên đường tới đây, nêu như gặp nhau thì cũng không phải chỉ có một đời sau tội huyết mà là có tới một đôi!

"Ca ca, ca có thể sống thì tốt rồi, chúng ta có thể đoàn tụ rồi." Tần Hạo nói.

Có thể là do tính cách hoặc là do vấn đề gì đó, rằng hắn biểu đạt vẻ thân mật như vậy thế nhưng cũng không hề mừng rỡ như người khác.

"Ca ca, sao ca có thể sống lại được vậy?" Tần Hạo hỏi.

Việc này cũng không phải chỉ mỗi mình hắn không rõ mà cũng chính là nghi vấn của tất cả mọi người, vì trận chiến năm đó nên Thạch Hạo đã bị thương, rất nhiều người ở hạ giới tận mắt nhìn thấy hắn suy yếu rồi đi tới tử vong.

Vợ chồng Thạch Tử Lăng chính mắt nhìn thấy cảnh chôn cất hắn và đã canh giữ trước phần mộ hơn nửa năm trời, kết quả sau mấy năm tên này lại xuất hiện ở thượng giới, đã sống lại.

"Mạng lớn, ông trời không muốn thu ta cho nên không có dẫn ta di." Thạch Hạo cười cười, trong lời nói ẩn chứa rất nhiều chua xót, một người giãy giụa đầy khổ sở một mình bên dưới ngôi mộ lạnh lẽo, cố gắng chịu đựng và sau đó thức tỉnh.

Ngoại giới, có người ở bên trong tòa cung điện bằng đồng cau mày, năm đó Thạch Hạo đã trúng nguyền rủa gỉ đồng đầy bá đạo của giáo này, theo lý mà nói thì phải chết thế nhưng lại có thể vượt qua được.

"Tổ phụ... ông thế nào rồi, chúng ta vẫn luôn tìm kiếm thế nhưng chẳng

hề có chút manh mối gì." Tần Hạo hỏi.

"Người rất khỏe, ca cũng đã gặp lại người rồi." Thạch Hạo nói, trên thật tế thì Thập ngũ gia từng tiến vào bí cảnh Nguyên Thiên, khi đó cũng đã thấy Tần Hạo nhưng lúc đó Tần Hạo không cách nào nhận ra được cùng với việc hắn đang ở cạnh đám Tần tộc nên tình cảnh không được thuận lợi cho lắm.

"Vật thì tốt, sau khi rời khỏi đây thì đệ sẽ đi gặp tổ phụ." Tần Hạo gật đầu.

Lúc này, Thạch Hạo rất muốn hỏi một câu là A Man như thế nào rồi, khi nhớ lại tình cảnh khi mình còn bé đã được một bé gái chăm sóc cẩn thận, gào thét đầy thương tâm rằng đừng có nhắm mắt lại, đừng có quên đi ký ức, đừng có suy yếu hơn nữa.

Lúc này, trong lòng hắn vẫn cảm động như trước.

Chỉ là hắn lo lắng, một khi hỏi kỹ như thế thì có thể sẽ tạo nên biến cố nào đó.

Đợi tới lúc thực lực mạnh mẽ thì hắn có thể đi thẳng tới Tần tộc, đi đòi người.

"Đi thôi, cùng nhau tiến vào Hung sào, thuận tiện đi dạo quanh Vẫn Tiên lĩnh một vòng luôn." Thạch Hạo nói.

Tần Hạo hơi chần chờ do dự đôi chút rồi gật đầu đi cùng nhóm người Thạch Hạo.

Chỉ là, bầu không khí trong đội hình hơi kỳ quái, trong nhất thời không biết trò chuyện gì cho vui.

Rất lâu sau, Tần Hạo ngẩng đầu, nói: "Ca ca, nơi đây đã tới rất nhiều sinh linh, chúng ta nên tiến vào Hung sào nhanh một xí."

"Có thể." Thạch Hạo gật đầu.

Dưới chân Tần Hạo phát sáng, một bước bước ra là đã vượt qua một dãy núi, tốc độ cực nhanh.

Lạc Đạo thay đổi sắc mặt, đối phương tựa như truy tinh cản nguyệt, ung dung cất bước, vượt qua trời cao như vậy thì rất có bản lĩnh.

Lộ Dịch cười khổ, vừa mới cất bước mà đã như thế rồi, nếu như sử dụng toàn lực thì hắn làm sao theo kịp.

Thân thể của Thạch Hạo phát sáng, phù văn quấn lấy mấy người rồi đi theo.

Tần Hạo lộ vẻ khác thường, vị ca ca này dẫn người khác đồng hành mà lại có loại cực tốc đi theo sát hắn.

"Côn Bằng pháp quả nhiên siêu phàm, tốc độ của ca ca đã vượt qua cực cảnh của Thần hỏa rồi."

Tần Hạo nói, bộ ngực phát sáng, cốt văn lưu chuyển tựa như là một tầng giáp trụ hộ thể bao phủ toàn bộ thân thể của hắn khiến cho tốc độ của hắn tăng mạnh, nhanh chóng vượt qua Vẫn Tiên lĩnh.

Thạch Hạo không nói gì, tốc độ cũng tăng lên, như trước luôn đồng hành chưa hề bị chậm dù là nửa bước.

Tần Hạo chấn động trong lòng, liếc mắt nhìn vị huynh trưởng bên cạnh mình, hắn cảm thấy rất khó vượt qua được Côn Bằng pháp, không hổ là một trong những thân pháp cực điểm trên thế gian.

Hắn không ngừng tăng tốc thế nhưng không cách nào bỏ lui được người bên cạnh nên trong lòng khó mà bình tĩnh được.

"Ca ca, chúng ta luận bàn một phen đi?" Bỗng nhiên Tần Hạo mở miệng,

hắn luôn có một luồng phức tạp khó diễn tả bằng tới đối với vị huynh trưởng Thạch Hạo này.

Nhưng hắn cũng hiểu rõ, hắn muốn vượt qua vị huynh trưởng này!

Thạch Hạo vô cùng kinh ngạc liếc nhìn hắn, nói: "Tới gần Hung sao thì có thể sẽ có đại chiến, không cần thiết phải lãng phí tinh lực ở nơi này."

"Chỉ là xác minh sở học mà thôi, mục tiêu khi tới Tiên cổ không phải là phải tăng cao thực lực hay sao?" Tần Hạo kiên trì.

"Được!" Thạch Hạo cũng vui vẻ đáp ứng.

Ánh mắt của Tần Hạo trở nên sáng rực, phù văn bên ngoài cơ thể xoay tròn sau đó là bùng phát hóa thành hào quang tựa như ngân hà, chiến ý kinh người xuất hiện.

"Hả?!" Đột nhiên Thạch Hạo có cảm giác, thu tay lại rồi nhìn về một phương.

Phương xa, một người trẻ tuổi đang đạp như không tiến tới đây, lướt qua Vẫn Tiên lĩnh, mạnh mẽ và tự tin, nhanh chóng lao tới.

Thạch Hạo khó mà quên được khí tức này, năm đó từng chém giết với hắn, đánh tới mức sức cùng lực kiệt, máu tươi khắp thiên địa, là một cuộc đại chiến sinh tử khó khăn gian nan nhất từ khi hắn xuất thế tới nay.

Ánh mắt của Thạch Hạo như bó đuốc nhìn về ngọn núi xa.

Ngươi kia anh tư bộc phát, bễ nghễ thiên hạ, có một luồng tự tin vô địch, trong tròng mắt là nhật hủy nguyệt trầm, ngân hà huyễn diệt, cảnh tượng vô cùng đáng sợ.

Thạch Nghị, không ngờ lại là hắn!

Ngày xưa, đây chính là kẻ địch lớn nhất của Thạch Hạo, và cũng là mục tiêu khổ tu muốn vượt qua từ thuở nhỏ của hắn, trải qua cuộc đại chiến sinh tử ở Hư Thần giới thì bản thân hắn tàn phế thì mới chém gục được đối phương, sau đó dưỡng thương hơn nửa năm thì mới hồi phục lại như cũ.

Lúc này, Trùng Đồng giả Thạch Nghị cũng đã phát hiện ra hắn!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 851: Ba Thạch

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"Kẻ ở Thiên Vẫn châu quả nhiên là ngươi, lại sống sót đi tới thượng giới này!" Thạch Hạo đứng bên dưới cây cổ thụ nhìn người đối diện ở trên ngọn núi kia, sau đó cảm thán như vậy.

Gần nhất, lúc hắn ở đảo Ác Ma từng nghe được sơ đại Lý Vân Thông bị một Trùng Đồng giả đánh bại, lúc đó hắn có chút hoài nghi rồi, hôm nay đã được chứng minh.

"Ta biết ngươi sẽ không chết một cách dễ dàng như vậy, quả nhiên sức chịu đựng vô cùng mạnh mẽ, đăng lâm cả thượng giới!" Thạch Nghị than nhẹ.

Hắn với một thân chiến y lấp lánh ánh sáng nhu hòa, tay áo phấp phới, hai con mắt thâm thúy, nơi đó có tinh không đang diễn hóa, có khí hỗn độn mờ ảo, vô cùng kinh người, rất siêu phàm nhập thánh.

Thạch Nghị vô cùng anh tuấn, vóc người cao ráo và cường tráng, khí chất xuất chúng, chỉ đứng nơi đó cũng có thể khiến người khác nhận ra được, là rồng phượng trong loài người!

Hai người gần như mở miệng cùng một lúc, hơn nữa lời nói tương tự nhau khiến người khác cảm thấy kỳ lạ, đây là kiểu hiểu ngầm hay là tâm có giao cảm?

Bọn họ đứng cách rất xa đối diện nhau, giữa bọn họ vốn là cổ mộc liên miên, đá lớn ngang dọc thế nhưng dưới một tràng vực vô hình nào đó cứ thế

hóa thành bột mịn.

Đặc biệt, một ngọn núi đá nứt thành từng khối biến mất trước mặt mọi người!

Việc này khiến người khác ngẩn ngơ, hai người cách xa như thế, chỉ là khí tức tự nhiên bên ngoài lại tạo nên hậu quả đáng sợ như vậy.

Sắc mặt của Thạch Hạo bình tĩnh thế nhưng trong lòng lại chấn động, đối thủ của ngày xưa, anh họ trong tộc, sự đáng sợ càng biến lớn.

Hắn nhìn Thạch Nghị thì phát hiện cặp mắt của hắn vô cùng sâu lắng, không hề nhìn thấy trùng đồng, có khả năng đã hợp nhất rồi!

Ở "Dược đô" dưới hạ giới, hắn từng thấy một cô gái Trùng đồng mặc áo xám, từng nhìn thấy vẻ trong suốt của mắt thần, con ngươi hợp nhất, hoàn toàn khác với của người bình thường.

Cô gái kia có phong thái tuyệt địa, uy thế thiên hạ, nàng từng nói, Trùng đồng tới cực điểm thì có thể quy nhất, cũng có thể diễn lại trùng đồng, có thể thăng hoa cực điểm.

Bây giờ, hiển nhiên Thạch Nghị đã bước lên một con đường vô địch!

Trong khu vực này có rất nhiều sinh linh, tất cả đều tới vì Hung sào, sau khi phát hiện được dị thường cho nên mới lại và nhìn thấy được bọn họ.

Như đám người Lạc Đạo, Lam Nhất Trần quan sát Thạch Nghị thật kỹ thì không nói, thế nhưng một vài sinh linh vừa nhìn Thạch Nghị thì trong lòng run rẩy, cảm giác ánh mắt mình tựa như tiến vào trong một vũ trụ thần bí nào đó.

Cảnh tượng trong mắt của hắn quá kinh khủng, từng ngôi sao lớn chuyển động kèm theo sương mù, chúng khô cằn diễn biến trong vũ trụ, tái tạo thiên địa.

Cảnh tượng này kinh người tới mức nào chứ, thế nhưng lại xuất hiện ở trong con ngươi của một người, càng nhìn chằm chằm thì càng cảm thấy thần hồn của bản thân trầm luân vào trong, muốn dập đầu quỳ lạy hắn.

"Bụp!"

Một vài tu sĩ mạnh mẽ ho ra máu, dùng ý chí mạnh mẽ của bản thân để rời khỏi trạng thái như vậy, lúc này trong lòng vô cùng ngơ ngác, người này không thể nhìn chằm chằm được.

Còn có một vài người có bản không cách nào khống chế được bản thân nên cứ đứng yên nơi đó, còn có một vài người xụi lơ bên tỏng núi rừng.

"Kẻ này đáng sợ thật!" Cường giả quanh đó sợ hãi, cũng không dám dò ra thần thức và cũng không dám nhìn thẳng vào con mắt của hắn.

Một cơn gió thổi qua, tất cả mọi người tựa như nghẹt thở, vùng núi này trở nên ngột ngạt tựa như có một con chân long và một con cổ phượng đang đối đầu, đang quyết chiến!

"Các ngươi lùi lại đi." Thạch Hạo nhắc nhở đám Lộ Dịch, Lạc Đạo không nên đứng cạnh mình.

"Đệ đệ, ngươi rất mạnh, mạnh tới mức đã vượt qua cả dự liệu của ta, vẫn xuất sắc như thế." Trên ngọn núi, Thạch Nghị mở miệng, chiến y phát sáng, cả người hắn đều lấp lánh, âm thanh nhẹ nhàng, không cừu chẳng oán, không tức chẳng giận.

Vào giờ phút này, hắn vô cùng siêu nhiên, bình tĩnh, tự tin, phong thái tuyệt thế hơn người.

"Ngươi cũng vượt qua cả dự tính của ta." Thạch Hạo nói, hắn chưa hề xem thường Trùng Đồng giả, thậm chí có thể nói là xem trọng, coi như là đại địch.

Lúc tuổi nhỏ, trong lòng hắn chỉ có đúng một tên đối thủ này, có thể nói

cũng là một mục tiêu duy nhất mà hắn từng đặt ra để vượt qua.

Từ đó tới nay, cũng chưa hề có mục tiêu tương tự như thế này nữa.

Vào lúc ấy, Thạch Nghị thật sự rất mạnh, đối với một kẻ đã mất đi Chí tôn cốt, không còn bất cứ thứ gì như Thạch Hạo thì chính là một mục tiêu không thể chiến thắng.

Thạch Nghị vừa có Chí tôn cốt lại thêm Trùng đồng, thiếu niên vô địch. lực đè ép anh kiệt khắp tám vực, không người nào có thể chống lại!

Thạch Hạo vì muốn vượt qua hắn cho nên năng nổ khổ tu, vì thế mới dám nuốt Thái Nhất chân thủy - vốn là một thứ không thể dùng trực tiếp ở Bách Đoạn sơn, còn ăn qua cả cát vàng bên dưới Bất Lão tuyền.

Điên cuồng làm tất cả mọi việc, là muốn vượt qua được Thạch Nghị này!

Sự mạnh mẽ của Thạch Nghị, từ những thứ đó có thể suy ra.

Bức Thạch Hạo phải đi tới bước kia, loại thù vinh này thì ngày sau khó mà có được.

Chỉ là, Thạch Nghị chung quy lại vẫn thất bại, bị tiểu Thạch chém giết ở Hư Thần giới, do khinh địch, chưa từng vận dụng tới đồng thuật chí cường của bản thân, và cũng có những nguyên nhân khác nữa, thế nhưng bất kể nói gì thì hắn vẫn là bại vong.

Cũng chính vì trận chiến đó thì tiểu Thạch mới quật khởi, uy chấn thiên hạ, tạo nên niềm tin vô địch, bước lên một con đường huy hoàng không hề thất bại!

"Răng rắc!"

Song Thạch tái hiện, hai người khuấy động cốt văn, một luồng thần mang nổ tung trong hư không, khiến nơi đây gần như nổ nát.

Đây là sự đối lập đỉnh cao, còn là sự va chạm trong vô hình!

Song Thạch tái ngộ, sóng lớn động thiên hạ, đã kinh động tất cả sinh linh trong Vẫn Tiên lĩnh, tất cả đều vô cùng chấn động ngóng nhìn về phương hướng này, ai cũng không cách nào tin được.

Bởi vì, gợn sóng vô hình kia quá đáng sợ khiến trong lòng mỗi người đều run rẩy.

"Ngươi chính là Trùng Đồng giả Thạch Nghị?"

Tần Hạo mở miệng, hắn cũng cất bước tiến tới trong hư không nhìn chàng trai xuất chúng đứng trên ngọn núi phía đối diện kia.

"Ngươi nên gọi ta là anh họ." Thạch Nghị nở nụ cười hiền lạnh nói.

Lông mày của Tần Hạo nhíu lại, nói: "Từng bị ca ca chém qua mà cũng xứng để ta gọi anh họ?"

"Không quan hệ thắng bại, không liên quan đối địch hay không, chúng ta thật sự là anh họ với nhau, về tình về lý ngươi đều phải gọi ta là như thế." Sắc mặt của Thạch Nghị nhã nhắn, hai mắt thâm sâu như biển.

"Trùng đồng, từ lâu ta đã nghe qua nên cũng muốn khiêu chiến người như thế này, ngươi có dám chiến với ta một trận?" Tần Hạo hỏi.

Bầu không khí lập tức thay đổi, vốn tưởng rằng sẽ luận bàn với Thạch Hạo nhưng giờ nhìn thấy vương giả chí cường có quan hệ phức tạp này khiến hắn lại muốn tranh tài cùng Thạch Nghị.

"Ngươi tuổi còn nhỏ, đợi thêm ba năm nữa đi, đứng bên xem ta cùng với ca ca ngươi quyết đấu là được rồi." Thạch Nghị nói.

Ánh mắt của Tần Hạo sáng rực, cả người bùng phát phù văn, khí thế kinh khủng ngập tời tựa như là đại dương bao phủ về trước khiến khu cổ địa này chấn động.

Lúc này, toàn bộ sinh linh đều nghe được lời đối thoại của bọn họ cho nên vô cùng sợ hãi, là người của bộ tộc nào?

"Đều tới từ hạ giới, đều thuộc về Thạch tộc, ta biết bọn họ là ai rồi!"

"Trời ạ, một tộc có ba chí tôn, hảo huyền tới mức nào chứ, còn muốn người khác sống nữa hay không đây?!"

Vẫn Tiên lĩnh trở nên sôi trào.

Giờ khắc này, không cần nói nơi đây dù là các đại giáo ở ngoại giới cũng chấn động cả, ai cũng trợn tròn mắt nhìn tình cảnh này.

Còn có thiên lý ư?

Bộ tộc có tới ba chí tôn thì vinh quang cỡ nào, đây quả là một sự tình vô cùng kinh người và chấn động khiến tất cả đại giáo nghẹn họng.

Ba chí cường giả trẻ tuổi gặp nhau thế nhưng lại có máu mủ với nhau, nếu như cùng nhau liên thủ thì sẽ vô địch tới cỡ nào? Có thể xới tung cả Tiên cổ này!

Các tộc không cách nào bình tĩnh được, nhân mã các giáo đứng ngồi không yên, quá nghịch thiên, từ một mạch, cùng chung Thạch tộc, việc này khiến các đại Giáo chủ khó mà tin được.

Các giáo đều đố kỵ, nếu như có thể diễn ra ở trong bộ tộc của bọn họ thì nhất định sẽ vô cùng hưng thịnh!

Việc khiến bọn họ vui mừng nhất chính là, ba huynh đệ này không được hòa thuận, thậm chí gọi là đối địch, có thể sẽ xảy ra đại chiến sinh tử.

"Hi vọng bọn họ chiến với nhau, nếu không Lục Quan vương đang chạy tới, lúc đó sẽ không ổn..." Có nhiều người lo lắng.

Tiên cổ, Sào giới.

Ninh Xuyên với áo trắng như tuyết, chân khong chạm đất đạp cỏ mà đi, hắn cứ như là một vị Tiên vương xuất thế, hắn đã tiếp cận nơi sâu nhát trong cổ địa này.

"Bái kiến Lục Quan vương!"

Trên đường đi có người hành lễ cúi chào, ai nấy đều kích động, trong mắt tràn ngập vẻ nóng bỏng và hưng phấn.

Nhóm người này hơn mười người, bọn họ thuộc về Hỏa Vân động, Yêu Long đạo môn, tất cả đều là đệ tử của đạo thống cổ xưa tồn tại để trấn áp Tội chậu.

Lục Quan vương tuân theo khí vận thiên địa mà sinh, siêu phàm thoát tục, khi rời khỏi cơ thể mẹ thì đã đảm nhiện thiên đồ, nơi trán sinh long văn, đêm đó thần quang rọi sáng toàn bộ bầu trời.

Lục Quan vương có rất nhiều sở học, có liên quan đôi chút với Hỏa Vân động, La Phù chân cốc cho nên mới được tôn lên làm nhân kiệt vô thượng bảo vệ đại đạo!

Ninh Xuyên ra hiệu cho bọn họ đứng lên, cả người hắn lấp lánh ánh hào quang, tay đeo vòng xuyến chỉ về một phương, vẻ mặt ôn hòa nói: "Đời sau tội huyết, đã không còn xa."

"Nguyện đi theo Lục Quan vương đại nhân, cùng nhau diệt trừ dư nghiệt tội huyết!" Có người hô lớn.

Trong mười mấy người này không ngờ lại có một tên sơ đại, cũng đang cúi chào và cùng nhau hành động.

Lục Quan vương Ninh Xuyên gật gật đầu đồng ý, nói: "Được."

Vẫn Tiên lĩnh cũng không tính là xa xôi, có thể cảm nhận được một luồng gợn sóng như có cường giả đang đối đầu.

Cổ mộc che trời, dòng suối róc rách.

Dãy núi không hề yên tĩnh, rất nhiều sinh linh đã kinh động, tất cả đều nhìn về phương hướng này.

"Trời ạ, lại có đại nhân vật tới nữa rồi, đó là... Lục Quan vương!"

Khu vực này trở nên náo động khó mà bình tĩnh được, tất cả mọi người đều kinh ngạc tới ngây người, vương giả trong hàng ngũ quái thai cổ địa, Ninh Xuyên đã xuất hiện?!

Ninh Xuyên được hào quang bao phủ, một thân tuyết y, ngay cả giày cũng màu trắng, không dính chút bụi trần, mái tóc bay lượn lấp lánh ánh sáng, khuôn mặt anh tú tới mức không chân thật, sợ còn xinh đẹp hơn cả con gái.

Theo nhịp bước tiến của hắn thì mưa ánh sáng tràn ngập cả vùng núi, an lành và thánh khiết, hắn tựa như là từ Tiên giới đạp sóng tiến tới, siêu trần thoát tục không gì sánh nổi.

Hắn đã xuất thế sáu lần, phong tuyệt thiên hạ, thần dũng vô địch, sở hữu những thần thoại bất bại, là một trong mấy người mạnh mẽ nhất trong cổ kim ở cảnh giới này!

"Ta tới là vì đời sau tội huyết, những người khác lui về sau." Giọng nói của Ninh Xuyên rất ôn hòa, cả người đang tỏa ra hào quang thần thánh, từ khi hắn xuất hiện thì tất cả mọi người đều trở bên yên lặng, ai cũng kính nể và muốn quỳ lạy.

Lục Quan vương Ninh Xuyên nhìn về phía vùng núi phía trước, nơi đó có ba người hoàn toàn khác với tất cả mọi người, họ đứng nơi đó khiến hắn nảy sinh cảm ứng khó tả.

Trong tay của hắn, chiếc vòng đẹo tay tỏa ra hào quang lấp lánh nhắm thẳng về phía trước.

"Các ngươi còn không mau lùi lại!" Những cường giả đi bên cạnh Ninh Xuyên quát lớn mọi người.

Đồng thời, một trong số đó tay cầm cốt kính quát to: "Đời sau tội huyết còn không mau hiện hình? Lục Quan vương đại nhân giá lâm để bảo vệ đại đạo, sẽ chém giết ngươi ngay tại đây!"

"Đại đạo cần phải bảo vệ, không cho phép kẻ khác khinh nhờn!" Những người khác cũng đồng thanh hét lớn chấn động cả thiên địa, khí thế ép người tựa như là sấm sét nổ vang trong khu vực này.

Nhưng mà, sự tình khiến người khác kinh ngạc lại diễn ra, sau khi mặt cốt kính kia chiếu qua, thần quang quét về phía đó thì, ầm, thiên địa rung lên bần bật!

Trong vùng núi đó có ba người lộ vẻ kỳ lạ, xương trán của bọn họ vô cùng lấp lánh, tất cả đều chiếu sáng thánh quang khiến đám mây bị đánh tan, trên vòm trời lưu một chữ "Tội" đi kèm là thần âm đại đạo.

Tội huyết phá tang mây trắng, thánh quang chiếu rọi trời cao!

"Chuyện gì... xảy ra vầy?!" Người cầm cốt kính ngớ người, lông tóc dựng đứng.

Phía sau, mười mấy tên cường giả vừa đồng thành hô lớn kia cũng cảm thấy khiếp sợ, cả người lạnh toát/.

Một người có biểu hiện như vậy thì đủ chấn thế rồi, nhất định sẽ vô cùng mạnh mẽ, thế nhưng làm sao lại xuất hiện lần ba người?

"Ta... hơi chóng mặt, khả năng là nhìn nhầm rồi." Lời nói của người cầm cốt kính trong tay kia run run, chân không người bước lui, hắn thật sự rất sợ.

Ba tên đời sau tội huyết đều có thánh quang ngút trời nơi trán, tất cả đều có dị tượng kinh người, có thể... Lục Quan vương đại nhân sẽ hít vào ngụm khí lạnh chứ? Cả đám người đều sợ hãi.

Đáng sợ nhất chính là, vốn ba người này đang đối đầu với nhau, vẻ mặt mỗi người chẳng hề hiền lành gì lúc này tất cả đều xoay người nhìn về nơi đây, dĩ nhiên... có chung một mối thù!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 852: Lục Quan Vương

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Ba người đứng ở ba chỗ khác nhau, tội huyết phá tang mây trắng, thánh quang chiếu rọi trời cao, dấu ấn mà ba tên tội huyết lưu lại trên vòm trời vô cùng chói mắt, lấp lánh lạ thường.

"Ta cũng hơi choáng, đỡ ta xíu đi."

"Gần đây ta bị trọng thương nên giờ vẫn chưa khỏe, mắt của ta... như nổ đom đóm, sao thấy đời sau tội huyết có nhiều bóng mờ thế kia."

Tên cần cốt kinh kia lùi về sau, hơn mười người khác cũng như thế, ai nấy đều lạnh toát.

Bởi vì, cảnh tượng phía trước quá kinh khủng, ba tên đời sau tội huyết đều xuất hiện cùng một đời và đang đứng ở nơi đó và liếc mắt nhìn sang đây.

Những người này tuy mạnh và đi theo Lục Quan vương thế nhưng lại quá kinh ngạc, thầm than xui xẻo, làm sao lại đá trúng tấm sắt thế này?!

Lục Quan vương mạnh mẽ biết dường nào, nếu như nhìn thấy tình huống không ổn thì có thể không chiến sau đó rời đi, thế nhưng bọn họ lại khác, dưới sự truy kích của ba hậu nhân tội huyết này thì sẽ bị giết chết tựa như cắt rau vậy.

Tâm thần của đám người này tựa như trúng phải nguyền rủa, năm hạn đã tới, rõ ràng hùng hổ tiến tới thế nhưng lại gặp phải cảnh khó tin như thế này.

Trong vùng núi, sinh linh khắp nơi rốt cuộc cũng có phản ứng, sự yên lặng trước đây không lâu lập tức bi phá vỡ thay vào đó là vẻ huyên náo sục sôi!

"Chuyện gì thế này, trời ơi, ta có nhìn lầm không đó, ba luồng tội huyết đều xông thẳng lên trời cao, cảnh này kinh người tới cỡ nào chứ, chấn động cả cổ kim."

Cả đám người há hốc miệng, đây tựa như là hư ảo, tội huyết như thế này xuất hiện thì chỉ có ở cận cổ, trừ phi là thế hệ thủy tổ tội huyết tái hiện.

Tình cảnh hôm nay tựa như bị đảo lộn, xuất hiện lần ba người, tất cả đều là huynh đệ.

Đám người không biết nói gì, kinh ngạc khó diễn tả bằng lời.

Giờ khắc này, dù là Lục Quan vương Ninh Xuyên cũng trầm mặc.

Hắn đứng nơi đó nhìn vùng núi rừng kia, hắn tới đây cũng chỉ vì một tên tội huyết thế nhưng hiện giờ lại đụng phải "ba tên", việc này... còn biết nói gì nữa?!

Thậm chí, Lục Quan vương Ninh Xuyên có hiểu sơ về thuật bói toán, hắn hoài nghi "quỷ tích" số mệnh trong cõi u minh của mình gần đây bị xáo trộn không ít.

Chính xác, mạnh như Lục Quan vương lúc này cũng ngây người.

Chuyện này chưa bao giờ xảy ra, hắn cảm thấy mình quá xui xẻo, sự tình khá là quái dị, làm sao lại gặp tình huống như thế này chứ, khiến người khác cảm thấy có chút không chân thực.

Ninh Xuyên đứng yên nơi đó, chưa từng chuyển bước về vùng núi đối diện thế nhưng khí thế mạnh mẽ tràn ngập!

Giờ khắc này, ngoại giới cũng không cách nào yên tĩnh được, những sự

việc đang diễn ra ở trong Sào giới đang hiện lên bên trên bia đá, tất cả mọi người đều nhìn thấy rõ ràng.

Dù là giáo chủ cũng kinh ngạc, biểu lộ vẻ không yên, cảnh tượng này khiến bọn họ chẳng biết nói gì, cảm thấy vô cùng khiếp sợ.

"Tên Lục Quan vương Ninh Xuyên này... quá đen đủi đó chớ?" Một vị Thiên Thần thấp giọng nói.

Mọi người đều đồng cảm, cảm thấy rất hoang đường và như muốn bật cười thành tiếng.

Nhưng mà, nếu suy nghĩ thật kỹ thì cũng không ai cười nổi, trái lại còn cảm thấy một loại áp lực vô hình rất kinh khủng.

Ba huynh đệ Thạch tộc, một mạch có tới ba chí tôn, nếu như ba người họ hòa thuận và đồng lòng với nhau thì trong tương lai, ba ngàn châu ở thượng giới này ai có thể địch chứ?

Một người là Trùng đồng, một tên có Tiên cốt, một vị lại là chí tôn niết bàn, chỉ cần suy nghĩ chút thì liền khiến lòng người nặng trĩu, nếu như cạnh tranh với đạo thống này thì tựa như muốn nghẹt thở vậy!

Rất rõ ràng, đây là một loại vô địch, ba huynh đệ nếu như cùng tiến bước thì Tiên cổ này sẽ xảy ra vấn đề lớn ngay, tuyệt đối sẽ xuất hiện hậu quả rất đáng sợ.

Ba người cùng đồng hành thì có thể hoành hành khắp Tiên cổ, tạo nên lực phá hoại kinh khủng và to lớn nhất.!

"Nếu như bọn họ sống sót ra ngoài, một khi trưởng thành thì thượng giới của tương lai sẽ xuất hiện thêm một Đế tộc!" Có người thấp giọng thở dài.

Lời nói này vừa ra thì tất cả mọi người đều cảnh giác, trong lòng dấy lên sự bất an, việc này rất có thể sẽ xảy ra, chỉ cần bọn họ không đối địch thì tình huống đó sẽ thật sự xuất hiện.

Lúc này, rất nhiều người đều ao ước ba huynh đệ này tốt nhất là chết hết trong Tiên cổ, một tên cũng không thể ra ngoài được.

Chết lần ba người thì chắc chắn rất khó xảy ra thế nhưng một hai người chết đi cũng được, sẽ thay đổi vận mệnh của bộ tộc, cũng là thay đổi bố cục của ba ngàn châu trong tương lai, nếu không sẽ khiến rất nhiều người đau đầu.

Vẫn Tiên lĩnh, sinh linh khắp nơi đều chấn động, ai cũng căng thẳng và bất an, đồng thời có chút kích động và phấn chấn, đây chính là cuộc chiến thiên kiêu vô thượng!

"Ngươi nói ai là tội huyết?"

Trong vùng núi, Trùng Đồng giả Thạch Nghị mở miệng, ánh mắt chuyển động, bảo huy lan tảo nhìn chăm chằm Lục Quan vương và cũng nhìn về phía đám người đi theo kia.

Trong vùng hư không này lại sinh ra lôi điện, đây không phải là bảo thuật mà là dị tượng do thiên địa hiện ra, vì hắn nên mới xuất hiện.

"Cả ba người các ngươi!"

Lục Quan vương Ninh Xuyên nói, thân là thiên kiêu cái thế, trải qua lần sáu thế, chém giết tới mức tu sĩ cùng cấp trong thiên hạ đều sợ hãi, trầm miên từ cổ đại cho tới hiện giờ nên tự nhiên có khí độ như vậy.

Hắn dù một mình đối mặt với ba đại địch thủ thì cũng không hề lùi bước.

"Nói như vậy, ta cũng là đời sau tội huyết?" Tần Hạo cười khẩy bước về trước, bộ ngực phát sáng, tinh lực cuồn cuộn hình thành nên uy thế to lớn.

"Là tội huyết thì cảm thấy rất vinh quang ư?" Ninh Xuyên bình thản nói, vẫn là hào quang khiếp người như trước, yên tĩnh an lành.

Thạch Hạo cười to, hắn không thể không cười, ngay cả hắn cũng không nghĩ tới hôm nay lại diễn ra chuyện như vầy, Ninh Xuyên đột kích thế nhưng lại gặp ba người bọn họ.

"Ninh Xuyên, ngươi là cái thá gì, đại đạo cần ngươi bảo vệ chắc, tưởng mình đại biểu cho thiên ý à?" Thạch Hạo lạnh lùng nói.

Phía sau có người mở miệng: "Đối với loại người như các ngươi thì những đạo thống như chúng ta sẽ đại biểu cho thiên ý, chúng ta tồn tại là để trấn áp những hậu nhân của những tên đại hung mang tội và loạn."

Có người đi theo tuy rằng bất an lo lắng thế nhưng lại cảm thấy không thể lùi bước được.

"Như thế nào là tội và như thế nào là loạn, máu của chúng ta dơ dáy ở đâu, ngươi nói cho ta nghe thử đi!" Thạch Nghị lạnh lùng hỏi, con ngươi của hắn phát sáng bắn ra chùm sáng kinh người, thứ này hóa thành uy thế khiến thiên địa run rẩy.

"A..."

Tên kia kêu to, hắn cũng chưa hề đụng phải công kích mà chỉ cần nhìn thấy tròng mắt của đối phương thì đã cảm thấy thần hồn của mình tựa như muốn trầm luân vào trong, sắc mặt tái nhợt, sợ hãi không thôi.

Lục Quan vương vung ống tay áo trắng như tuyết lên để người này khôi phục lại như cũ, sau đó tên này vội vài lùi lại núp phía sau người của hắn.

Một trận đại chiến sắp sửa xảy ra rồi!

Ninh Xuyên phong trần như ngọc, gương mặt xinh đẹp không chút tì vết, mái tóc buông dài tới tận eo thon, một mình hắn đối mặt với ba đại cường giả thế nhưng vẫn chủ động ra tay.

Ầm!

Lúc hắn chuyển động thì nơi tay trái với sương mù mờ ảo phát sáng sau đó là phóng to chộp về trước hình thành nên uy thế chí cường.

Đây là một chiêu đại thần thông, Bàn tay hóa bầu trời, ầm, thứ này đập mạnh xuống hòng tiêu diệt kẻ thù.

"Hừ!"

Tần Hạo di chuyển, ánh mắt lạnh lẽo, trên người mặc chiến y Trường Sinh, anh tư bộc phát, hắn ấn tay một cái lập tức trong hư không kia xuất hiện vô số cổ thụ rút lấy tinh khí của bầu trời, làm tan rã bàn tay lớn kia.

Hắn tới từ Bất Lão sơn, mà Ngũ Hành sơn lại hiểu được đại pháp Ngũ hành, đây chính là Mộc đại pháp.

"Vù!"

Thiên địa run rẩy, thánh quang chiếu khắp.

Tất cả mọi người đều khiếp đảm, ai nấy đều biết cuộc chiến này chắc chắn sẽ ghi vào sử sách, tất cả những việc mà hôm nay bọn họ nhìn thấy đều sẽ trở thành "đại sử ký" ghi lên cốt thứ, quá may mắn.

Cổ thụ rậm rạp đầy trời cao, tất cả đều do phù văn biến thành làm tan rả cả bầu trời, đối kháng lại uy thế một chưởng kia của Lục Quan vương.

"Răng rắc!"

Sương mù đảo qua, bầu trời lật úp, bàn tay kia hóa thành thiên địa ép xuống và nghiền nát toàn bộ cổ thụ được hình thành từ quy tắc kia.

"Hả?"

Tần Hạo rùng mình, một đòn tùy ý của đối phương thế nhưng lại có tác dụng như vậy.

"Xoẹt!"

Bộ ngực của hắn phát sáng, một luồng cầu vòng ngút trời xuyên thủng trời cao khiến nơi đây bạo động, một luồng khí tức Tiên đạo tràn ngập khiến thương vũ trở nên mờ ảo.

Mọi người run sợ, người như thế này khai chiến thì nhất định sẽ khiến trời long đất lở, quỷ khóc thần gào.

Việc này vừa khiến người khác sợ hãi và cũng hưng phấn, cuộc chiến này phải bao nhiêu năm, bao nhiêu đời thì mới có thể thấy được một lần? Thế nhưng hôm nay bọn họ lại có thể chứng kiến.

Vù!

Hư không khẽ run, bầu trời bị xuyên thủng kia lần nữa hóa thành một bàn tay lớn đè xuống phía dưới, vững chắc không hề lung lay, đó là vừa hủy diệt còn vừa xây dựng lại.

Tần Hạo lộ vẻ nghiêm túc, bắt đầu diễn biến Ngũ hành, năm loại khí tức bắn mạnh ra!

"Lục Quan vương thần dũng, phong tuyệt thiên hạ, sẽ là chủ của cả thế này!"

Phía sau có người hô lớn, chính là tu sĩ từng được Lục Quan vương phất ống tay áo giúp đỡ.

"Ồn ào!"

Thạch Nghị liếc mắt nhìn sang, hai mắt hắn phát sáng, lần này hắn đã xuất kích thật sự, trong con ngươi có phù văn ngưng tụ lại rồi xông ra ngoài.

Phù văn ấy chiếu rọi, ánh bạc sáng rực chớp mắt đã tới, nhanh tới mức tên kia khó lòng mà tránh được.

Tên kia vội vàng khống chế bảo cụ để chống đỡ, đồng thời những người xung quanh cũng ra tay giúp hắn hóa giải tai ương.

Nhưng mà, chuyện đáng sợ lại xảy ra, phù văn bạc kia bay tới lại xuyên thủng bảo cụ, ầm, một bí bảo cấp Thần nổ tung ngay tại chỗ.

Đồng thời, bảo thuật của những người khác cũng bị tan rã, không cách nào cứu viện được.

"Bụp!"

Một vệt máu đỏ tóe lên, người kia bị xuyên thủng và bị chia thành hai nữa trong hư không, cứ như bị một đao phủ chém gục, chết ngay tại chỗ.

"Dám hành hung ngay trước mặt ta." Lục Quan vương Ninh Xuyên quay đầu lại, thần sắc vẫn bình tĩnh như trước thế nhưng lời nói lại mang theo uy thế hình thành nên một áp lực cực lớn.

"Lục Quan vương, uy phong thật lớn!" Thạch Nghị lạnh nhạt nói, hắn đứng trên một ngọn nói, không hề sợ hãi gì.

Ninh Xuyên bỏ qua Tần Hạo rồi nhìn về phía Trùng Đồng giả, ống tay áo giương ra lập tức thiên phong cuộn trào!

Trong lúc nhất thời, thiên địa mờ đi, một luồng thiên phong màu đen thổi ra ngoài, thứ này có thể khiến cho xương cốt thần nhân vỡ tan, đây là đại thần thông Thái Âm thần cương.

Hắn cũng không dùng hết sức mà chỉ là tiện tay xuất một đòn, thế nhưng lại tạo nên cảnh tượng đáng sợ như vầy, hiển lộ hết mọi thần tư vô địch

"Xoẹt!"

Lần này, Thạch Nghị cũng chưa hề di chuyển dù nửa bước, hai mắt phát sáng thế nhưng chùm sáng vàng óng mà hắn bắn ra lại hình thành nên một luồng uy thế to lớn.

Bùm, hư không trong thiên địa uốn lượn, thần quang vạn tầng khiến nơi đây sôi trào, những cảnh vật xung khác không cách nào nhìn thấy vì bị cốt

văn bao phủ.

Vẫn Tiên lĩnh, không biết có bao nhiêu sinh linh hít vào ngụm khí lạnh, tim mật đều run run, nhanh chân lùi lại vì sợ thứ đó lan tới.

Trên thật tế, bọn họ đã đứng đủ xa.

Khi tất cả yên tĩnh lại thì hai người đều đứng ở trong hư không, vùng núi bên dưới đã bị cày nát.

"Đúng là ngoài dự liệu của ta." Ninh Xuyên khẽ nói, hắn tới là vì một tên tội huyết, thế nhưng hiện giờ lại lòi thêm hai đại chí tôn trẻ tuổi nữa.

"Nếu như ngươi tới đây vì ta, vậy thì sẽ tiếp ngươi!" Lúc này Thạch Hạo mở miệng, một bước tiến vào trong hư không đứng đối diện với hắn.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 853: Tiểu Lục Tử

Dịch giả: ronkute

Biên tập: ronkute

"Hậu nhân của loạn và tội, chính xác, ta tới là vì người." Ninh Xuyên nói, tóc bạc lấp lánh, con ngươi như ngân hà sáng rực, trên trán hiện lên long văn.

Hắn siêu trần thoát tục, bạch y tuyệt thế thế nhưng lại có một luồng uy thế khó mà diễn tả được, hắn cứ như là một vị vưa của Tiên vực giáng thế hòng đưa ra phán quyết.

"Ngươi là cái thá gì, đừng cho mình là nhất." Thạch Hạo đáp trả, người này quả thật rất mạnh và cần phải thận trọng, bởi vì hắn mạnh tới mức thiên kiêu của các tộc đều phải tuyệt vọng.

"Tên tội nhân mang trong mình dòng máu không tinh khiết và đậm đặc, sẽ bị trấn áp." Lục Quan vương nói, nãy tới giờ đây là lần đầu tiên hắn nghiêm túc như vầy, không òn vẻ mặt ôn hòa nữa như trước.

"Ầm!"

Hắn xuất thủ cực nhanh, bàn tay vung lên mang theo một cơn gió lớn ứ như là cây cột chống trời đã sụp đổ, thanh thế hùng dũng vô cùng.

Gió lớn xé trời, mưa ánh sáng dâng trào.

Đây là một pháp môn mà Ninh Xuyên tùy ý đánh ra, hắn sở học rất nhiều, những bí thuật của Hỏa Vân động, Yêu Long đạo môn hắn đều học qua cả.

Bảo thuật của hắn có vô số, tinh thông áo nghĩa của nhiều giáo.

"Phiên vân phúc vũ thủ!" Có người kinh ngạc thốt lên.

Đám mây kia mang theo sương mù hỗn độn, mà mưa lại được hóa thành từ thần lực Thái âm, hai bên kết hợp lại hình thành nên một đòn vô cùng kinh khủng.

Đây chính là một bảo thuật rất đáng sợ của Yêu Long đạo môn, thứ gọi là dời sông lấp biển chính là biểu hiện của loại uy thế này, khiến cho nơi đây bạo động.

Thạch Hạo hừ lạnh một tiếng, bàn tay giơ lên chợt phát sáng, đây cũng là một bí thuật, nó hóa thành một con rồng lớn, năm ngón tay tạo thành trảo ấn, đây chính là tán thủ đạt được trong bí cảnh Nguyên Thiên.

"Ầm!"

Thiên địa nổ vang tựa như các hành tinh va chạm với nhau hình thành nên lực phá hoại vô cùng mạnh mẽ, mây mù che lấp, mưa to tầm tã, còn có long ảnh lượn trời ngẩng đầu gầm vang.

Đây là đòn đầu tiên của hai người, quyết đấu trên phương diện bảo thuật.

Bốn phía không cách nào thấy được bởi vì đã bị cốt văn nhấn chìm.

Rất lâu sau đó, khi tiếng gầm biến mất, cốt văn tản đi thì hai người đứng cách nhau nơi xa.

"Cỡ này mà nghĩ trấn áp ta?" Thạch Hạo nói.

"Trò vặt thôi, thế nhưng nếu chỉ là một đòn tủy tiện mà ngươi cũng chỉ như thế này thì quá yếu, xoay tay có thể giết ngay." Ninh Xuyên bình tĩnh nói, khôi phục lại thần thánh.

Hắn tiến hành xuất thủ mỗi người một đòn là để thăm dò tình hình.

Bất kể là trước kia hay là hiện tại thì hắn đều có niềm tin này, vô địch sáu đời, tới đời thứ bảy này thì viên mãn, sẽ trấn áp toàn bộ địch thủ trên thế gian!

Thạch Hạo không hề tức giận, vẫn điền tĩnh và thong dong như trước, hắn tuyệt đối không hề kém bất cứ kẻ nào thì làm sao có thể bị chấn nhiếp chứ, nói: "Chỉ sợ lại là ta xoay tay giết người mà thôi."

Cùng lúc đó, Tần Hạo bước vào trong hư không và ép tới, nói: "Ngươi tưởng mình là ai, thích ra tay với ai thì ra tay à, muốn quyết đấu với ai thì quyết đấu chắc, ta giết ngươi!"

Hắn có lòng hiếu thắng, nếu không sẽ không bao giờ muốn luận bàn với huynh trưởng của mình, còn muốn đại chiến với Thạch Nghị, hiện giờ, Lục Quan vương xuất hiện với tư thái quân lâm thiên hạ thì làm sao hắn có thể nhịn được chứ, muốn chiến một trận

Hư không run rẩy, Thạch Nghị từng bước đi tới, mái tóc đen uốn lượn như thác nước, con mắt lấp lánh, nói: "Vốn ta chẳng hề có nhân quả gì với ngươi thế nhưng ngươi lại dám đứng trước mặt ta nói đời sau tội huyết gì đó, Thạch tộc có tội gì đó, vậy chỉ có thể giết chết ngươi mà thôi!"

"Hắn tới đây là để tìm ta." Thạch Hạo nói rồi ép về trước.

"Để đệ tới, các huynh không được tranh với đệ!" Tần Hạo hô lớn xông về trước, hắn không muốn để hai người xuất thủ, hắn muốn đại chiến với Lục Quan vương.

Tình cảnh này khiến người khác chẳng biết nói gì.

Vẫn Tiên lĩnh, toàn bộ sinh linh chẳng biết bàn luận gì cả, trong lòng vừa sợ lại vừa kinh. Vậy là ai? Lục Quan vương, phong tuyệt thiên hạ ai không e ngại? Nhưng hôm nay, ba người này lại muốn tranh nhau để chém giết, tình cảnh này khiến mọi người á khẩu.

Lúc nào, Ninh Xuyên, kẻ vô địch sáu đời, tung hoành cổ kim lại bị

người khác xem thường như thế này, trước giờ đây là lần đầu tiên xảy ra việc như vầy.

Chính xác, ba huynh đệ Thạch tộc này, tên này ngông cuồng hơn tên kia, tất cả đều mạnh mẽ và tự phụ, trong lòng luôn có một loại niềm tin, cơ bản không hề xem Lục Quan vượng nặng như núi, cao hơn trời giống với mọi người.

"Được rồi, chớ làm mất mặt Thạch tộc, giao tên tiểu Lục tử* này cho ngươi." Thạch Nghị dừng lại, hời hợt với kèm theo ý cười.

(*): Ý chửi tên Ninh Xuyên, tựa như gọi là nhóc con trong khi hắn đã sống tới sáu đời, đời này là thứ bảy.

Lời này vừa ra liền khiến bốn phía im lặng, tiểu Lục tử? Ba chữ này lại có thể thốt thành lời ư?

Rất nhiều người đều nằm rạp ở dưới chân của Ninh Xuyên, thế nhưng Trùng Đồng giả lại tặng ngay cho hắn một cái tên là "tiểu Lục tử", quá nhục nhã, việc này Ninh Xuyên làm sao chịu thấu?

Tần Hạo cười ha hả hai tiếng, chẳng hề giống với dáng vẻ khó hiểu lúc bình thường của hắn.

Thạch Hạo cũng nở nụ cười, hắn biết vị anh họ này vô cùng thông minh, tâm tư rất lớn, chỉ một câu nói buông lơi đã muốn xóa bỏ đi uy danh được tích lũy từ sáu đời của Lục Quan vương.

Ba chữ này, nhất định sẽ trở thành cái biệt hiệu của rất nhiều người khi âm thầm nhắc tới Ninh Xuyên, những người căm ghét nhưng e sợ hắn thì cần có một thứ gì đó để phát tiết, mà ba chữ này lại có lực sát thương cực lớn.

Nhưng mà, hắn cũng hiểu hơn về Thạch Nghị, bọn họ tuy là đối địch thế nhưng nếu như có người làm nhục Thạch tộc, khinh bỉ hậu nhân tội huyết bọn họ thì Trùng Đồng giả sẽ gánh vác, tạm thời quên đi tất cả, không hề "dây dưa" mà giết chết Ninh Xuyên trước tiên!

"Bọn ngươi chột dạ à, lấy thủ đoạn nhỏ này để nhiễu loạn lòng ta, phí công." Ninh Xuyên hờ hững, cơ bản không để trong lòng.

"Tiểu Lục tử, nhận lấy cái chết!" Tần Hạo hét lớn, sau đó vận dụng ngay đại thần thông!

Dù là ngoại giới, tu sĩ các giáo cũng không biết nói gì hơn, phong thần như ngọc, ngạo thì quần hùng cổ kim như Ninh Xuyên này mà lại bị người khác gọi như thế!

"Ầm!"

Ánh sáng ngũ hành bắn ra, năm loại bản nguyên nhất trong thiên địa được diễn biến hóa thành một vòng tròn trấn áp về phía Ninh Xuyên hòng khóa chặt hắn lại.

Hiển nhiên, mạnh mẽ như Ninh Xuyên khi đối mặt với tuyệt học trấn giáo của bsl thì cũng không dám tùy ý đánh tan, cũng phải vận dụng tới đại thần thông.

Vù!

Chiến y Trường Sinh trên người Tần Hạo phát sáng hỗ trợ cho bí thuật của Bất Lão sơn này, không ngừng giúp tăng cao thần uy, cảnh tượng này vô cùng kinh người.

Dù là Ninh Xuyên cũng phải thay đổi sắc mặt, bàn tay của hắn phát sáng đánh tới, cẩn thận đối kháng.

"Không phải bọn họ có cừu oán với nhau hay sao, trước đây không lâu còn muốn đại chiến liều chết với nhau, nhưng giờ sao lại liên thủ rồi."

"Đời sau tội huyết cùng đi chung với nhau, việc này không ổn!"

Phía sau, những người đi theo của Ninh Xuyên nói nhỏ, cảm thấy sống lưng lạnh toát, vô cùng lo lắng.

"Ở trước mặt ta mà còn dám nói hai chữ "tội huyết", ta cảm thấy, để các ngươi sống... thì mới là một cái tội đó!" Thạch Nghị nói, chiến y trên người phát sáng.

Ai cũng không nghĩ tới hắn lại nói như thế, đồng thời bắt đầu hành động.

Trùng Đồng giả, được xưng là thần thoại bất bại, kinh khủng vô biên, trong nháy mắt lên tiếng thì đã vọt tới sát bên cạnh, tay cầm một cây đại kích quét ngang ngàn quân.

"Không ổn!" Những người này sợ hãi toàn lực chống lại, hi vọng có thể đợi được Ninh Xuyên tới cứu viện, bọn họ tin chắc, Lục Quan vương sẽ thấy chết mà không cứu.

Nhưng mà, Thạch Nghị quá mạnh mẽ, đại kích vung lên thiên địa đều nứt, một màn sương máu xuất hiện ngay tại chỗ, tám chín người hét thảm, bảo cụ của bọn họ nổ tung, thần thông tán loạn, thân thể bị chém lìa.

Xoẹt!

Cùng lúc đó, Trùng Đồng phát sáng tựa như là khai thiên tích địa, hai chùm sáng đầy đáng sợ xoắn lại rồi lao ra đánh cho những người còn sót lại thành sương máu, vẻ kinh khủng càng tăng lên.

Quả thật Ninh Xuyên đã chuyển động thế nhưng Thạch Hạo lại vụt tới, Côn Bằng pháp cắt ngang bầu trời ngăn cản đường tiến của hắn.

Khi hào quang tan hết thì đám người nơi đó đã bị Trùng Đồng giả giết sạch, chỉ còn sót lại một tên sơ đại tránh thoát được một kiếp thế nhưng máu me be bét, lòng mang khiếp đảm lướt về sau vạn trượng.

"Xoẹt!"

Lần này, Thạch Hạo là người xuất thủ, bởi vì tên sơ đại kia khá là gần với hắn, cánh Côn bằng rung lên, hắn tựa như cầu vồng vượt qua trời cao, nhanh chóng giết tới.

"Lục Quan vương, cứu ta!"

Tuy là tuổi trẻ kiệt xuất của một bộ tộc thế nhưng nếu so với hai Thạch này thì vẫn chênh lệch một đoạn dài, đầu tiên là bị Thạch Nghị đánh trọng thương, sau thì gặp Thạch Nghị ngăn cản, tim mật hắn đều run cả lên.

"Ầm!"

Thạch Hạo không hề cho hắn cơ hội nào, không cho Ninh Xuyên tới cứu viện.

Côn Bằng quyền tỏa ra đầy óng ánh, cứ thế đánh nổ tung cơ thể hắn!

Thời khắc này, tất cả mọi người đều sợ hãi, ba huynh đệ Thạch tộc này đều vô cùng kinh khủng, tên "nhỏ nhất" hò hét khiêu chiến Lục Quan vương, còn hai tên "lớn hơn" thì ra tay giết một đám người kia, quá đáng sợ.

"Một môn có tới ba chí tôn, chuyện này... quá kinh khủng mà."

Trong vùng núi, toàn bộ tu sĩ đều sợ hãi, ba người bọn họ nếu như liên thủ thì người khác làm sao có đường sống chứ, toàn bộ trong Tiên cổ này sẽ vô cùng kiêng kỵ, bọn họ có thể lật tung tất cả!

"Lục Quan vương gì chứ, sớm giết chết cho bớt việc đi." Thạch Nghị nói.

Lời này vừa ra liền khiến bầu không khí trở nên khẩn trương hơn.

"Kỳ thật, ta cũng cảm thấy hắn rất chướng mắt, để hắn chết trận trong vinh quang không bằng tăng tốc đập bẹp hắn thì hơn." Thạch Hạo nói.

Hai người kẻ tung người hứng khiến lông mày Ninh Xuyên dựng đứng, ánh mắt sắc bén.

Ngoại giới, các giáo đều chấn động.

Đương nhiên, lo lắng nhất chính là đám Hỏa Vân động, Yêu Long đạo

môn, bọn họ là giáo trông coi Tội châu, trên người mang sứ mệnh, sau khi nhìn thấy vẻ tuyệt diễm của ba huynh đệ Thạch tộc thì cảm thấy tê dại da đầu.

Mà hiện tại, hai tên "lớn" lại quá mức nguy hiểm, muốn nhanh chóng giải quyết Ninh Xuyên.

"Nếu không phải là không biết được đám người ở biên hoang kia đã chết hết chưa, không thể phán đoán họ còn có thể trở về hay không thì sớm đã san bằng cả Tội châu rồi, chứ không phải lưu lại chút hi vọng sống như thế này."

Ngoại giới, một ông già được sương mù hỗn độn lượn lờ, lão ngồi ngay ngắn bên trong chiến chiến xa cổ xưa, người bên ngoài không cáh nào nghe được thần niện này, trong đôi mắt của lão chỉ toàn là hoa văn đại đạo, dị tượng kinh khủng vô cùng.

"Lục Quan vương không có sao chứ?" Có người lo lắng, đây là đám người có quan hệ rất thân với Ninh Xuyên nên cảm thấy vô cùng bất an.

Tình huống như vầy quá là không ổn, thậm chí có thể nói là vô cùng gay go!

"Hi vọng ninh xuyên có thể ngạo thị Tiên cổ, trấn áp Sào giới, đánh gục ba tên địch thủ kia!"

"Ta tin tưởng với phong thái của Lục Quan vương, vô địch sáu đời nên chắc chắn có chỗ hon người, ta muốn tận mắt nhìn thấy vẻ huy hoàng của hắn, tận mắt nhìn thấy hắn giết chết đời sau tội huyết!"

Có người nói, ánh mắt cuồng nhiệt nhìn chằm chằm bia đá.

Tiên cổ, Sào giới.

"Em họ, ngươi vẫn còn quá trẻ, nhìn bộ dáng là muốn ăn thiệt thòi rồi." Thạch Nghị dạo bước trong hư không, bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay.

Một bên khác, Thạch Hạo cũng không hề chờ đợi nữa, đối với kẻ tự phụ như thế này thì biện pháp tốt nhất chính là đơn giản mà trực tiếp, đập bẹp với tốc độ nhanh nhất.

"Đệ muốn tiếp tục chiến với hắn!" Tần Hạo không cam lòng, mặc dù biết mìn không phải là đối thủ của Ninh Xuyên thế nhưng vẫn muốn tái chiến thêm lúc nữa.

"Nghe nói, muốn vào Hung sào này thì phải tiến hành việc huyết tế, dùng tinh huyết của cường giả để tế điện thì mới có thể mở ra con đường thần bí, ta thấy bộ thân thể này của hắn có ẩn chứa chân huyết siêu phàm, coi bộ không tồi đâu." Thạch Nghị nói.

"Vừa khéo để làm tế phẩm." Thạch Hạo gật đầu, ầm một tiếng, cánh Côn bằng hiện lên rồi đánh giết tới, vận dụng thủ đoạn mạnh mẽ nhất.

"Xoẹt!" Cùng lúc đó, con mắt của Thạch Nghị mở to, chùm sáng kinh khủng xé trời đánh úp về phía Ninh Xuyên.

Tất cả mọi người đều chấn kinh, ba tên đời sau tội huyết cùng nhau xuất thủ, thủ đoạn thông thiên khiến thần hồn của người khác run rẩy.

"Ba huynh đệ Thạch tộc, tên này còn biến thái hơn tên kia, muốn lấy Lục Quan vương để huyết tế Hung sào, xem hắn như là tế phẩm..."

Đám Lạc Đạo, Lam Nhất Trần, Lộ Dịch thấy thế thì trợn tròn mắt.

Những người khác cũng không cần phải nói làm gì, ai nấy đều ngớ người.

"Ba người muốn liên thủ hòng tàn sát Ninh Xuyên một cách nhanh nhất, hiến tế hắn?!"

Đông đảo sinh linh cứ như hóa thành tượng đất.

Rất nhiều người linh cảm được, Ninh Xuyên như gặp phải vận đen, kết

thúc trong bi kịch.

Kể cả ngoại giới, trái tim của một đám người đều nhảy thình thịch, bọn họ biết, gặp phải ba huynh đệ "tàn nhẫn độc ác" của Thạch tộc này thì dù là Lục Quan vương cũng phải đẫm máu, khó chặn được!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 854: Phong Thái

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"Lục Quan vương Ninh Xuyên, ngạo thị cổ kim, bễ nghễ cửu thiên thập địa, nhất định sẽ trấn áp tất cả địch thủ, đánh gục mấy tên hậu nhân tội huyết này!"

Ngoại giới có người khẽ nói cùng với vẻ khát khao, tin tưởng Ninh Xuyên đã vô địch sáu đời trước thì đời này cũng có thể đánh đâu thắng đó, bình định mọi đối thủ.

Vẫn Tiên lĩnh, đại chiến bùng nổ.

Chính xác, đây chính là trận chiến thu hút sự chú ý nhất của mọi người trong vòng một năm rưỡi sau khi đại chiến ba ngàn châu và tiến vào Tiên cổ này, trận đánh này liên quan tới sự tranh hùng của nhân vật tuyệt thế.

Thảm thực vật nơi dãy núi này rất tươi tốt, đại thủ tận trời cao, những dây leo cuộn tròn quanh núi, một vài nơi không có cây cối lộ ra lớp đá màu đỏ sậm, nghe đâu việc này là do tiên huyết nhuộm mà thành.

Tất cả bốn đại cao thủ đều đứng ở trong hư không, uy thế tỏa ra, khí thế đáng sợ tràn ngập, càng ngày càng khiếp sợ.

Tiếng vang của dây xích kim loại rung lên trong hư không.

Âm thanh của nó cũng không phải rất lớn, cũng không phải quá chói tai thế nhưng lại khiến lòng người chấn động, thần hồn bất ổn, hô hấp như đình chỉ.

Vùng núi này, tất cả những người xem chiến đều kinh hãi, trên mặt thiếu hụt màu máu, ai nấy đều run rẩy không ngừng thối lui.

Đó là Ninh Xuyên!

Hắn với bạch y tuyệt thế đứng ngạo nghễ giữa trường, nơi tay phải của hắn có một chùm phù văn vàng óng, sau đó hóa thành một sợi dây xích thần hoàng kim chui vào trong lòng bàn tay.

Sợi xích thần vàng óng này rất thần bí, nó phát ra những âm thanh do kim loại va chạm.

Nó vừa xuất hiện thì lập tức khiến hồn phách của người khác rung lên, tâm thần run rẩy, tất cả mọi người đều cảm thấy bất an, sinh ra nỗi sợ hãi cùng với cúi đầu quỳ lạy.

"Là Thiên... thẩm phán!"

Có người run cầm cập, nơm nớp lo sợ, miệng lắp bắp nói ra bốn chữ đó, đây chính là bảo thuật mạnh mẽ của Ninh Xuyên, là một thủ đoạn vô thượng.

Trước kia, hắn dựa vào bảo thuật này đã trấn áp không biết bao nhiêu địch thủ, kiệt xuất các tộc nằm rạp dưới chân, không thế không cúi đầu, cơ bản không phải là đối thủ.

Tuyết y của Ninh Xuyên phần phật, siêu nhiên vô cùng, cả người tỏa ra ánh sáng nhu hòa không nhiễm chút khói lửa trần gian, sợi tóc bạc sáng rực, con mắt thâm sâu, gương mặt tinh xảo không chút tì vết, cả người có hiện lên phong độ tuyệt thế!

Sợi xích thần hoàng kim buông xuống từ trong lòng bàn tay phải cùng với ánh sáng dìu dịu, đại biểu cho một loại uy thế chí cường vô thượng, phù văn tỏa ra, lấp lánh chói mắt.

"Rốt cuộc cũng ra tay rồi, hắn đã vận dụng tới thủ đoạn vô địch rồi!" Có Thiên Thần ở ngoại giới khẽ nói, trong mắt lóe lên ánh sáng cuồng nhiệt,

tràn ngập vẻ chờ mong.

"Hừ!"

Tần Hạo hừ lạnh, vô cùng không phục.

"Ngũ hành diễn biến, thiên khuynh địa phúc!" Hắn hét lớn một tiếng.

Tần Hạo trẻ người non dạ, không hề chịu thua, lòng mang hiếu thắng, là người ra tay trước tiên.

Thần quang năm màu tỏa ra hình thành nên một thanh tiên kiếm hòng bay tới trước để đối phó với chiếu của Lục Quan vương, âm thành xoẹt xoẹt không dứt bên tai, hư không nơi đó xuất hiện những vết rách.

"Thiên địa bất hủ, đại đạo xét xử." Ninh Xuyên thầm đọc.

Trong tiếng ào ào thì xích thần hoàng kim biến dài, ánh sáng vàng chập chờn tựa như sóng biển ập tới, mà sợi dây xích kia cô đọng vô cùng chân thật, nó tựa như là một con rồng xuất thế.

Tốc độ tiến tới của nó cực nhanh không cách nào có thể tránh né được, đầu tiên là quấn quanh lên trên năm thanh tiên kiếm, sau đó hướng về phía Tần Hạo rồi vây hắn ở bên trong một vùng thế giới màu vàng.

"Hả?" Tần Hạo giật mình, xích thần hoàng kim này tựa như là vật chất hóa thành thế nhưng lại là một gông cùm thần niệm, giam cầm linh hồn của hắn chứ không phải tác dụng trực tiếp lên trên thân thể.

"Xét xử tội và huyết!"

Ninh Xuyên khẽ quát, cả người hiện lên hào quang vô tận, dây xích vàng nơi lòng tay phải càng thêm sáng rực nhấn chìm tất cả, thứ này quấn quanh lại hình thành nên một ngọn núi vây Tần Hạo ở giữa.

"Xoẹt!"

Thạch Hạo xuất thủ, giải vây cho Tần Hạo.

Cùng lúc đó, Thạch Nghị cũng chuyển động, một chương bổ tới, nói: "Đã nói là giải quyết cho nhanh đi rồi, tiến hành huyết tế!"

"Phần phật!"

Xích thần màu vàng phát sáng đè ép cả thiên địa, trong thời gian ngắn thì đã tràn ra tới mấy chục dặm, nó cứ như là rắn vàng quấn quanh mấy chục dặm trong hư không.

Dù là Thạch Hạo và Thạch Nghị cũng đều bị bao phủ ở bên trong, toàn bộ đều bị phù văn vàng cùng xiềng xích này khóa chặt bên trong.

Cảnh tượng như thế này vô cùng kinh khủng, đám người đang quan chiến đều sợ hãi, Ninh Xuyên chỉ có một mình thế nhưng lại công kích ba tên đời sau tội huyết, quá bá đạo.

Ầm!

Cốt vắt ngập trời tỏa ra, nơi đây hóa thành một thế giới vàng óng, trở thành một hải dương của thần lực!

Tất cả mọi người đều ngây dại, tu sĩ trong Vẫn Tiên lĩnh lùi lại lần nữa, có một số sinh linh đã ngã rạp vào trong rùng núi dưới uy thế kinh người này, ai nấy đều run lẩy bẩy.

Rất nhiều người nơm nớp lo sợ, thần hồn rung động muốn dập đầu quỳ lạy về người đứng trên trời cao kia.

"Trời xét xử, đại đạo áp chế, xích thần ngang trời, có thể áp chế các Thần!" Phương xa có sơ đại đầy mạnh mẽ khẽ than, hắn vô cùng khiếp sợ.

Loại uy thế này khiến người khác sợ hãi, khó có thể chống lại được.

Tục truyền, xích thần hoàng kim vừa hiện thì các Thần đều run rẩy, đây chính là thứ xét xử chúng thần, áp chế toàn bộ cường giả.

Hơn nữa, đây cũng không phải tác dụng lên thân thể mà là trói buộc thần thức, kêu gọi linh hồn lại gần để tiến hành phán xét!

Ninh Xuyên đứng thẳng, áo trắng tung bay, siêu trần thoát tục, nơi đó vô cùng yên tĩnh, có cánh hoa đại đạo lấp lánh bay lượn, hắn trở thành tủng tâm của cả thiên địa này.

Một sợi xích thần vàng óng lan tràn ra xa, quấn quanh mấy chục dặm trong không gian.

Tần Hạo tức giận né tránh, hắn cảm thấy thần hồn như muốn ly thể, bị phù văn màu vàng kia buộc chặt, giãy giụa trong gian nan thế nhưng cũng rất khó có thể thoát ra ngoài.

Ở hai phương hướng khác truyền tới tiếng hừ lạnh của Thạch Hạo cùng Thạch Nghị, hào quang chói lọi, cốt văn xé trời, động đất bùng phát tới kinh khủng, bọn họ đang phát uy.

"Không hổ là Lục Quan vương, phong thái tuyệt thế, ngạo thị cổ kim, thiên hạ này có mấy ai có thể so chứ, một người đã có thể chén ép cho chư hùng thiên cổ cúi đầu, không cách nào chống lại."

Trong vùng nùi này có người đánh giá.

Rất nhiều người thán phục, thủ đoạn như thế này quả nhiên rất đáng sợ, phong thái như vầy thì ai có thể so sánh chứ.

"Ầm!"

Thần hồn của Tần Hạo bị khóa chặt như muốn kéo ra ngoài, việc này khiến hắn rơi vào tình cảnh nguy hiểm.

"Đứt cho ta!"

Tần Hạo hét lớn, phù văn nơi bộ ngực hiện ra rồi hóa thành từng luồng tiên quang, hắn két đứt xích thần màu vàng giúp cho thần hồn của mình tạm

thời thoát khỏi giam cầm.

Nhưng mà, xích thần vàng kia lại có thể tổ hợp lại và tiếp tục khóa chặt, giam cầm linh hồn của hắn và lần nữa trấn áp.

Đây là một loại công kích vô cùng đáng sợ, không ngừng tiêu hao pháp lực của Tần Hạo, hao tổn nguyên khí của hắn, tới thời khắc mấu chốt nhất sẽ cho hắn một đòn trí mạng.

"Nát cho ta!" Tần Hạo hét lớn, bộ ngực lần nữa phát sáng hòng hủy diệt đi toàn bộ xích thần hoàng kim này.

Nhưng mà, trong thiên địa lại vang lên những tiếng rung kim loại.

Lòng bàn tay trái của Ninh Xuyên cũng phát sáng, một sợi xích thần màu máu xuất hiện, cũng sáng rực như sợi trước thế nhưng lại thiếu đi vẻ an lành mà mang theo một luồng sát cơ.

Sau một khắc, trong thiên địa trở nên lạnh giá tới tận xương cốt, khí tức này vô tình cùng tàn khốc, sợi xích thần màu máu này biến lớn rồi nhanh chóng hướng về trước hòng xóa bỏ địch thủ.

"Gông cùm của các Thần, quyết định của trời!" Ninh Xuyên khẽ nói thế nhưng lại chấn động thiên địa.

Hiển nhiên, sợi xích thần màu máu cùng với xích thần hoàng kim kia hỗ trợ cho nhau, một cái là phán quyết và một cái là quyết định, vô cùng kinh khủng.

"Gào!"

Tần Hạo hét lớn, toàn lực đối kháng.

Xích thần vàng kia trói chặt hồn phách và muốn kéo hắn vào trong hư không, mà xích thần màu máu kia lại đang lao tới hòng giết chết hắn.

"Tiên đạo trảm diệt!" Tần Hạo hét lớn, lúc này bộ ngực tựa như là một

vầng mặt trời nhỏ không ngừng tỏa sáng khiến cả người hắn trở nên lấp lánh.

Phù văn quy tắc lan tràn khiến tất cả mọi người trong Vẫn Tiên lĩnh chấn kinh.

Chỉ trong nháy mắt, tựa như có một vị Chân Tiên giáng thế, đè ép nhân gian!

"Hả?" Ninh Xuyên thay đổi sắc mặt, đây là lần đầu tiên hắn biến sắc.

Bất kể là xích thần màu máu hay là xích thần hoàng kim đều không ngừng nổ tung, bị hủy diệt.

Ngoại giới, cao thủ các giáo đều giật mình, loại phù văn này quá kinh khủng, có một loại sức mạnh to lớn khó diễn tả bằng lời được.

"Sở hữu một khối Tiên cốt thế nhưng tiếc là ngươi chỉ phát uy được uy lực có hạn, vật ấy thích hợp với ta hơn, nếu như có thể phối hợp với xương tay của ta thì sẽ là, vô địch thiên hạ!" Ninh Xuyên khẽ nói, hào quang trong mắt trở nên kinh người.

Hai loại xích thần không ngừng vỡ vụn thế nhưng lại được Ninh Xuyên dùng đại pháp lực tổ hợp lại, cứ thế tiêu hao pháp lực của Tần Hạo.

Tất cả mọi người xem chiến đều thay đổi sắc mặt, đời sau tội huyết quả nhiên đang sợ, chỉ một lần phát uy của tên nhỏ nhất cũng đã có thể hủy diệt được hai lại dây xích xét xử cùng quyết định rồi, việc này đã đủ chấn kinh thế gian.

Hiển nhiên, bảo thuật của hắn vô cùng tuyệt thế.

Nên biết, trong quá khứ, chỉ cần một trong hai loại xiềng xích này xuất hiện thì đã đủ nghiền ép thiên kiêu của các tộc, cũng không biết đã có bao nhiêu nhân kiệt đã ngã xuống, cơ bản không cách nào chống lại.

Mà hiện tại, Ninh Xuyên lại cần phải dùng pháp lực để áp chế thần

thông của Tần Hạo!

"Đệ dù sao cũng đang còn nhỏ, tu vi hơi yếu mà thôi." Lời nói của Thạch Hạo truyền tới, vang vọng cả đất trời.

Hiển nhiên, hắn đang chỉ dạy Tần Hạo.

Cùng lúc đó, nơi Thạch Nghị đứng cũng tỏa ra hào quang sáng rực.

Hai người đều chuyển động, sát khí cuộn trào ngập trời, ầm một tiếng, tựa như hư không bị đốt cháy, xích thần hoàng kim cùng xích thần màu máu đều từ từ tách ra từng tấc sau đó lan tràn về phía Ninh Xuyên.

Cục diện mà Tần Hạo đang giằng co đầu vất vả, pháp lực hao tổn đã bị xoay chuyển.

Dây xích Xét xử cùng Quyết định đã bị hủy diệt sạch!

"Tiểu Lục tử, chỉ đến thế mà thôi."

"Nhớ kỹ, đây không phải là vây công mà là hành hạ cho tới chết!"

Song Thạch cùng ra tay và giết thẳng về phía Ninh Xuyên, lúc này bọn họ mới thật sự gọi là bùng phát.

Tần Hạo cũng gầm lên đầy giận dữ và vọt theo sau.

"Chuyện này..." Tất cả mọi người đều kinh hãi.

"Biến cục đã bắt đầu!" Mọi người căng thẳng quan sát.

"Một người cũng đủ giết chết rồi, không bằng cứ vây công giết cho nhanh vậy." Thạch Nghị cười to.

Người xem cuộc nghe thế thì giật nảy mình.

Hiển nhiên, huynh đệ Thạch tộc đều vô cùng mạnh mẽ, tất cả đồng loạt

xuất thủ chỉ là muốn hành hạ Lục Quan vương tới chết, xóa bỏ phong thái sáu đời.

"Các ngươi nghĩ rằng sẽ thành công ư?" Ninh Xuyên lạnh lùng nói, bạch y phần phật, trên người lập tức bùng nổ ra ánh sáng chói mắt nhất!

Hai tay hắn kết ấn, sát ý lạnh lẽo tràn ngập.

"Nhận lấy cái chết" Tần Hạo quát lớn.

Ngay cả song Thạch sớm đã ở tuyến đầu, mở ra chiến sự kịch liệt nhất.

Trận chiến này chắc chắn sẽ rất ngắn, bọn họ đều vận dụng thủ đoạn đáng sợ nhất, huynh đệ Thạch tộc muốn hành hạ Ninh Xuyên cho tới chết, mà Lục Quan vương thì trong chốc lát cũng phải phân ra sinh tử.

"Rầm rầm rầm..."

Thiên địa run rẩy, nơi đây bị ánh sáng nhấn chìm.

Bóng người lượn lờ, pháp tắc trùng thiên, vết rách hư không lan tràn khắp Sào giới!

Xoẹt!

Trong hư không xuất hiện vô tận ngôi sao, từng ngôi chuyển động tựa như là ngân hà đang hiện lên bao phủ về phía Lục Quan vương.

Đây chính là bảo thuật của Thạch Hạo, bí pháp Lôi đế, từng ngôi sao đều do tia chớp hóa thành và được một sợi xích thần xâu chuỗi cùng nhau nằm dày trong hư không.

"Hỏng rồi!" Ngoại giới, tất cả mọi người đều kinh hãi.

"Giết!"

Cùng lúc đó, Ninh Xuyên và Thạch Nghị cũng đều triển khai đại thần

thông của mình, dị tượng liền xảy ra.

Trong sự kinh ngạc của tất cả mọi người, bảo thuật của Ninh Xuyên tựa như xuyên thủng đại Thạch, mà Thạch Nghị lại chẳng hề tránh né.

"Không ổn!"

Ngoại giới, một vài Thiên Thần biến sắc.

"Bổ Thiên thuật!" Có giáo chủ nói nhỏ.

Thân thể kia tựa như bị đánh trúng thế nhưng lại tái hiện ở phía sau, Thạch Nghị không hề tổn hại chút nào vả lại hắn đánh ra một vệt thần quang đâm thẳng vào bả vai của Lục Quan vương, máu tươi bắn tung tóe.

"Trùng Đồng giả, nhìn thì như ngọc đá cùng nát thế nhưng lại dùng Bổ Thiên thuật để cứu vãn, mà một đồn kia lại đánh trúng đối thủ!"

Có Giáo chủ bình luận.

Lục Quan vương đầy mạnh mẽ đã bị thương, chảy máu rồi.

"Ầm!"

Vào lúc này, trong tay của Thạch Hạo cần lấy một sợi dây xích rồi khẽ rung mạnh, ngôi sao đầy trời chuyển động sau đó là nổ tung toàn bộ.

Ánh chớp cuồn cuộn!

"Đáng sợ!"

Tất cả mọi người đều sởn cả gai óc.

Ninh Xuyên gầm nhẹ, thân thể phát sáng, cốt văn đan dệt hòng chống lại đòn đánh này, và cũng ra sức thảo phạt.

"Răng rắc!"

Thiên địa điên cuồng, lôi điện đầy rẫy.

Khi tất cả yên tĩnh trở lại thì cánh tay phải của Ninh Xuyên đã cháy đen, máu tươi chảy xuống nhuộm đỏ hư không!

Nhưng mà, nhỏ nhất Tần Hạo cũng gặp phải một đòn, bị Ninh Xuyên cách không điểm trúng thân thể, khóe miệng có máu ứa ra.

"Đừng để ý, kinh nghiệm của đệ quá ít, muốn hành hạ hắn thì cũng không cần phải nóng vội làm chi, cũng phải tới vài ba chiêu chứ, đánh gục trong nháy mắt thì hắn đã không phải là tiểu Lục tử rồi." Thạch Hạo an ủi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 855: Ngã Xuống

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Máu tươi lơ lững trong hư không chứ không hề nhỏ xuống dưới đất, thứ này lạnh lẽo xinh đẹp lạ thường, dường như là từng giọt kim cương máu lấp lánh trong suốt, đây chính là máu thần thánh của Ninh Xuyên!

Một cánh tay của hắn cháy đen loang lỗ vết máu, bả vai bị đâm trọng thương, máu đỏ sẫm chảy dài trông vô cùng kinh người.

Tình hình trở nên yên lặng, tất cả mọi người xem chiến đều căng thẳng, ai cũng cảm thấy ngột ngạt, bị một gợn sóng mạnh mẽ nào đó làm cho sợ hãi gần như nghẹt thở.

Lục Quan vương đã bị thương, đây là sự kiện chấn động lòng người!

Trước kia thì ai có thể khiến hắn bị thương, dù là sơ đại, chí tôn trẻ tuổi của một bộ tộc mạnh nhất thì cũng chỉ biết quỳ rạp dưới chân hắn, cơ bản không phải là đối thủ.

"Các ngươi đáng giết." Lời nói của Ninh Xuyên rất bình tĩnh thế nhưng lại đang giải phóng một luồng uy thế đáng sợ.

Vù một tiếng, những giọt máu đang lơ lững trong hư không đều tản ra rồi hóa thành sương mù đỏ đậm bảo phủ nơi đây khiến cả vùng thế nơi này trở nên mờ ảo.

"Giết!"

Theo tiếng hét lớn của Lục Quan vương thì thiên địa nổ vang, càn khôn run rẩy, phù văn màu máu lấp lánh, vùng thế giới này tựa như trở thành một cái lò luyện.

Việc này khiến ai nấy cũng đều sợ hãi!

Ký hiệu màu đỏ thẫm trở nên hừng hực, cốt văn đan dệt đầy lấp lánh.

"Sao thế?" Trong núi rừng có rất nhiều sinh linh sợ hãi, càn khôn đang sáng sủa lại hóa thành màu máu, sát khí chấn thế.

"Ầm!"

Sau một khắc, thiên địa bạo động, vô số sát quang lao ra cuốn về phía ba huynh đệ Thạch tộc.

Những huyết châu kia cũng như thế, nó nhuộm đỏ toàn bộ đất trời và đan dệt thành cốt văn óng ánh nhất, diễn hóa thành đại thuật sát sinh!

Phương xa, thiên tài mạnh mẽ của các tộc đều run rẩy, sức chấn động kia quá kinh người không cách nào chống lại được.

"Giết, giết, giết, giết, giết!"

Bên trong màn ánh sáng đỏ ngòm kia thì Lục Quan vương Ninh Xuyên liên tục hét lớn năm chữ Giết, một luồng sát cơ nhấn chìm thiên địa, chấn động Sào giới, chấn động tất cả mọi người.

Phù văn lấp lánh, bảo thuật rung trời!

Không cần nói bên trong chiến trường, dù là những sinh linh xem chiến ở nơi xa cũng có người mất mạng, rơi ầm xuống bên dưới.

Tại sao? Mọi người kinh hãi, cách nhau đủ xa thế nhưng vẫn có người gặp nạn.

"Đây là sát ý mạnh nhất, vả lại bọn họ không chịu nổi nên nguyên thần

đã bị xóa bỏ." Có người run giọng nói.

Quần hùng chấn động, cứ như là thủy triều rút lui.

Lúc này, rất khó có thể tưởng tượng được sát khiếp mà đời sau tội huyết ở trong chiến trường kia đang trải qua là như thế nào, chắc chắn rất đáng sợ.

"Ầm!"

Ba chùm sáng ngút trời tỏa ra ở nơi đó.

Thạch Nghị cứ như khai thiên tích địa, Trùng đồng phát sáng tạo nên một màn ánh sáng, bản thân thì đứng sừng sững nơi đó chặn lại thế tiến công kia.

Thạch Hạo mở ra Động thiên duy nhất, phù văn màu máu không cách nào xâm nhập vào trong.

Bọn họ đồng thời giết về phía Lục Quan vương, phải tuyệt sát hắn cho bằng được.

"Máu của ta không phải chảy một cách uổng phí, Lục đạo trôi dạt, hiện!" Ninh Xuyên quát to một tiếng.

Sương máu đầy trời lập tức hóa thành một dòng máu đầy đáng sợ trong hư không, đây là một biển máu đang muốn nhấn chìm ba huynh đệ.

"Nhận lấy cái chết!" Tần Hạo hét lớn.

Thần quang Ngũ hành lượn quanh thân thể, bộ ngực phát sáng, bảo thuật thần bí xuất ra đánh về Ninh Xuyên.

"Lục đạo trôi dạt!" Ninh Xuyên đứng giữa trường hét to một tiếng, biển máu hiện lên, sóng biển vô biên, tất cả hóa thành phù văn nhấn chìm nơi đây.

Ầm!

Cuộc đụng độ kịch liệt được triển khai, nơi đây lấp lánh vô cùng

Tất cả mọi người đều chấn động, không hổ là Lục Quan vương, những giọt máu chảy ra lại có thể diễn biến thành biển máu, quá kinh khủng.

Khi thiên địa yên tĩnh lại thì biển máu biến mất, ống tay áo của Lục Quan vương đã bị phá nát, bạch y rách rưới, sắc mặt của hắn trở nên nghiêm túc, cơ thể được một vòng thần thánh bao phủ, thủ thế nghênh địch.

Một bên khác, song Thạch ép tới, sắc mặt bình tĩnh, chỉ có sát ý mạnh mẽ nhất mà thôi.

Tần Hạo nhổ ra một bãi máu rồi nhẹ giọng nói: "Thật sự đã coi thường hắn rồi, hắn còn mạnh hơn cả trong lời đồn."

"Ầm!"

Lần này, Trùng đồng khai thiên địa, Thạch Nghị vận dụng Đồng thuật. Cùng lúc đó, Thạch Hạo cũng phát động cánh Côn bằng, cắt đứt thiên địa.

Và, Tần Hạo xông lên, phù văn tỏa ra.

"Bụp!"

Ninh Xuyên bay ngược ra sau, khóe miệng tràn máu tươi.

Hắn gặp phải đòn đánh nghiêm trọng dẫn tới thân thể bị hao tổn.

"Lục Quan vương ăn thiệt thòi lớn rồi!" Tất cả mọi người đều chấn động

Mọi người hiểu rõ, bọn họ đang quyết đấu ở mức đỉnh cao, vốn cuộc chiến đấu có thể sẽ kéo dài hơn thế nhưng tất cả đều dồn ép lại, bảo thuật sử dụng toàn bộ, trong thời gian ngắn phải phân ra thắng bại và sinh tử.

Trong lòng của mọi người đều phát lạnh, Lục Quan vương, được xưng là vô địch thế nhưng nay lại gặp phải nguy cơ, có thể sẽ chết đi.

"Ngươi quá yếu, xem ra sẽ bị hành hạ tới chết rồi." Thạch Nghị hời hợt nói.

"Xoẹt!"

Ninh Xuyên đứng dậy, bạch y nhuốm máu thế nhưng lại càng thánh khiết hơn, toàn thân tỏa ra hào quang, tay cầm một chiếc vòng, bên trên có sáu loại chân cốt, tất cả đều phát sáng.

"Đó không phải là vòng xuyến Lục đạo chí tôn chứ?" Có người khẽ nói.

Nghe đồn, mỗi lần xuất thế thì Lục Quan vương sẽ giết một đám thiên kiêu tuyệt diễm, mà sáu đời trước mới chọn ra được sáu khối chân cốt và luyện thành vòng xuyến Lục đạo chí tôn.

Ngoài ra, còn có một vòng xuyến phụ khác cũng vô cùng mạnh mẽ.

Lúc này, trong tay hắn cầm chính là một trong hai vòng xuyến ấy!

Vòng đeo tay phát sáng, bên trên có một cái mỏ chim đỏ tươi, có một chiếc vảy tím, còn có một răng thú vàng... tổng cộng sáu loại, trông rất thần thánh.

"Sáu đời xoay chuyển!"

Ninh Xuyên quát lớn một hơi, lúc này thiên địa cũng đổi khác, hào quang lấp lánh tựa như sáu đời tái hiện, ngàn tỉ sinh linh gào thét.

Đây là một bí bảo, kinh khủng vô biên!

Sáu khối chân cốt, đại biểu cho thần thông của sáu vị sơ đại mạnh mẽ nhất, lúc này đang tái hiện ở thế gian và đồng thời đánh về trước.

Đừng nói là người trong Tiên cổ, dù là những nhân vật lão làng của ngoại giới cũng biến sắc, sáu môn đại thần thông kinh thế, diễn biến ra uy thế vô địch.

"Ầm ầm ầm!

Nơi đây sôi trào.

Thần quang đâu đâu cũng có, nhấn chìm thiên địa này!

Sáu môn bảo thuật cùng xuất hiện rồi quấn chặt lấy nhau và tiến lên, xóa bỏ tất cả những sinh linh ngăn cản phía trước.

"Bảo bối tốt." Con mắt của Thạch Hạo sáng rực nhìn chằm chằm vòng đeo tay kia, bí bảo này tuyệt đối là siêu phẩm, hắn từng thấy qua ở Linh giới thế nhưng lúc ấy thua xa ở thế giới thực này, hơn nữa hắn còn có thể cảm nhận được, thứ này có tính chất phát triển, sáu khối cốt này tựa như là vật sống, có sinh mệnh!

"Sáu đời xoay chuyển à, ta thấy rất thích hợp với ta đó." Thạch Hạo khẽ nói rồi khống chế bảo thuật Luân hồi đánh về trước

"Ầm!"

Thiên địa nổ vang, phù văn lấp lánh.

"Hả?" Tần Hạo kinh hãi, một khối cốt đang ngủ yên bên trong ngực của hắn không tự chủ mà phát sáng, hắn hơi suy nghĩ rồi phối hợp với huynh trưởng, cùng nhau phát ra môn bảo thuật này.

Cũng là bảo thuật Luân hồi!

Nhưng mà, thứ mà Tần Hạo ngộ ra được cũng khác với Thạch Hạo, bởi vì khối cốt này không hoàn chỉnh, hiện giờ lại bổ sung cho đại thần thông kia của Thạch Hạo.

"Thú vị, vòng đeo tay này quả không tệ." Con mắt của Thạch Nghị cũng phát sáng, cũng triển khai thần thông kinh khủng, con mắt diễn biến ra cảnh tượng héo tàn, sát ý vô tận tràn ngập.

"Ầm!"

Hắn phát ra đại thần thông Van vật đều diệt!

Đồng thời, hắn cũng như Thạch Hạo xông thẳng lên trước hòng đoạt lấy bảo xuyến kia.

Tất cả mọi người xem chiến đều trợn tròn mắt, ba người này quả nhiên là kẻ điên, đối mặt với một đòn mạnh như thế mà lại không sợ, ấy vậy còn muốn đoạt bảo.

Ầm!

Thiên địa sáng rực, phù quang sáng chói, tất cả không cách nào nhìn thấy được.

Chỉ có tiếng quát lớn, còn có tiếng vang khi va chạm, nơi đó diễn ra cuộc đối kháng kinh khủng.

Bóng người lóe lên, hào quang rực rỡ.

Mãi tới cuối, cốt văn tiêu tan thì mọi người giật mình phát hiện, vết rách hư không xuất hiện rất nhiều và hiện giờ vẫn còn lan ra xung quanh, chưa hề khép lại.

Có thể thấy được, sự kịch liệt vừa nãy tới cỡ nào.

Việc khiến người khác giật mình chính là, Trùng Đồng giả cùng Thạch Hạo tựa như có va chạm với nhau một chưởng chỉ vì chụp lấy chiếc vòng đeo tay kia.

Cuối cùng, vòng đeo tay kia rơi vào trong vùng núi và phát ra ánh sáng lấp lánh, trong lúc nhất thời không ai dám tới lấy.

"Lục Quan vương bị thương rồi."

Mọi người nhìn về bạch y Ninh Xuyên, trên người hắn xuất hiện vết thương mới, đồng thời còn nhiễm phải bảo thuật Luân hồi cùng với ánh sáng

Vạn vật đều diệt của Thạch Nghị, hai thứ này đã tạo nên thương tổn cho hắn.

Nhưng mà, việc này cũng chứng minh được sự mạnh mẽ của Lục Quan vương!

"Bảo xuyến của Ninh Xuyên cũng bị rớt mất, có thể thấy được vừa nãy nguy hiểm tới cỡ nào, hắn nguy rồi!"

"Nói là phải hành hạ tới chết, cứ tiếp tục như thế thì không ổn, bảo xuyến thuộc về ai thì đợi sau khi giải quyết xong rồi tính." Thạch Nghị nói.

"Uhm!" Thạch Hạo gật đầu.

"Ninh Xuyên ta, từ khi xuất thế tới giờ chưa hề có một ai dám xem thường như vậy." Lục Quan vương hừ lạnh, mi tâm xuất hiện từng vết long văn và bùng phát ra ánh sáng thân thánh.

"Trời ạ, đây chính là thần thuật thiên phú của Lục Quan vương!"

Phương xa, vô số sinh linh hoảng sợ.

Ngoại giới vẫn có lời đồn rằng, lúc hắn sinh ra thì nơi trán cũng xuất hiện long văn, đảm trách Thiên dồ, ít nhất có tới hai bí thuật trời sinh chí cao vô thượng, chỉ là người ngoài khó gặp khi hắn triển khai mà thôi.

Rất hiếm người có thể nhìn thấy, mà nhìn thấy đều chết cả.

Chính xác, người đáng để hắn thi triển thì toàn là sơ đại mạnh mẽ nhất, đều là sinh linh có tiếng tăm lừng lẫy.

"Ầm!"

Thạch Hạo chuyển động, hai mắt lấp lánh, phù văn lưu chuyển hình thành nên hai chùm sáng dọa người rồi từ trong con ngươi lao ra ngoài.

Chùm sáng này đi kèm khí hỗn độn, kinh khủng vô cùng.

Cũng trong lúc đó, trong tay Thạch Hạo cũng xuất hiện một thanh kiếm, đây là do phù văn Luân hồi ngưng tụ thành, vô cùng sắc bén, lấp lánh diệu thế.

Xa xa, trong lòng Tần Hạo chấn động, Luân Hồi mà vị huynh trưởng mình sở hữu hoàn toàn khác với hắn, hắn cảm thấy phù văn kia tựa như đã lột xác, rườm rà phức tạ hơn của hắn nhiều.

"Chết rồi thức tỉnh lại, luân hồi lần nữa thì diễn biến như thế ư?" Hắn phán đoán.

Ầm!

Sau một khắc, Tần Hạo vận dụng Tiên cốt của mình, hắn không muốn chịu thua, muốn thể hiện vẻ mạnh mẽ nhất của mình.

Bốn đại cao thủ cũng xuất bí pháp, nơi đây hoàn toàn bạo động!

Tất cả mọi người đều biết, giờ khắc này sẽ có người bị tiêu diệt, sẽ phân ra sinh tử.

Chỉ là, việc khiến người khác tiếc nuối chính là, bọn họ không cách nào quan sát được bởi vì nơi đó bị thần quan bao phủ, bị từng tia khí hỗn độn ngăn trở không cách nào nhìn xuyên qua được.

Bên trong cuộc đối quyết của bảo thuật kinh thiên động địa này truyền ta từng tiếng hét lớn đầy giận dữ.

Ầm!

Huyết quang lóe lên, Tần Hạo bay ra ngoài và không ngừng ói ra máu trong hư không.

"Tần Hạo bị thương, Ninh Xuyên thắng được rồi sao?"

"Lục Quan vương với phong độ tuyệt thế, quả nhiên sẽ thắng!"

Mọi người căng thẳng, Ninh Xuyên trở mình và chém sạch địch thủ ư?

Đáng tiếc, tiếng rống giận không cam lòng truyền tới, sương mù tan hết, mọi người có thể nhìn thấy được một màn mang tính chấn động ở bên tỏng.

Thạch Hạo tay cầm một thanh kiếm ánh sáng được ngưng tụ từ phù văn Luân hồi đang xuyên thủng đầu lâu của Ninh Xuyên, mà cặp cánh Côn bằng sau lưng lại cắt lìa phần eo của hắn chia thành hai nửa.

Ngoài ra, trên người Ninh Xuyên còn có hai lỗi máu đang tỏa ra tùng tia khí hỗn độn, đó là chùm sáng của Trùng Đồng giả đã xuyên thủng qua.

Bộ thân thể này, đã chết!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 856: Chỉ Là Khởi Đầu

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Thân thể kia không nhúc nhích, bạch y nhuốm máu, Ninh Xuyên đã mất đi sức sống, cứ thế bị đánh chết.

Cảnh tượng này quá chấn động, một thanh kiếm ánh sáng xuyên thẳng qua đầu lâu của hắn, máu tươi chảy dài, Lục Quan vương mất mạng, cả Vẫn Tiên lĩnh khiếp sợ.

Tất cả mọi người đều không thể tin vào mắt mình, Ninh Xuyên đã chết, bị ba huynh đệ Thạch tộc giết chết, người được xưng là vô địch sáu đời lại kết thúc như thế này ư?

"Trời ạ, Ninh Xuyên bị giết chết!"

Đây là sự kiện lớn cỡ nào, Tiên cổ chắc chắn sẽ vì thế mà chấn động!

Trong vùng núi, sinh linh các tộc đều kinh hãi.

"Chết rồi, thật sự khó mà tin được, Lục Quan vương, người được xưng là vô địch sáu đời làm sao lại thua chứ, lại ngã xuống nơi đây..."

Đối với những người này, đây tựa như là một giấc mơ không chân thực, Ninh Xuyên đầy kinh diễm, nhân kiệt tuyệt đại lại héo tàn như thế.

Ngoại giới, các giáo đều chấn động.

Rất nhiều người ngớ ra, đặc biệt là đám Hỏa Vân động, La Phù chân cốc, Yêu Long đạo môn đều biến sắc, kết quả này ảnh hưởng quá sâu, quá

không tốt.

"Ninh Xuyên bị giết, tội huyết đã thắng, đây là điềm chẳng lành!"

"Lục Quan vương lại thua sao?!"

Nơi đây trở nên náo động, sắc mặt của nhiều người trông rất khó coi, viêc này là điềm báo trước cho một hậu quả rất không ổn.

Ba huynh đệ Thạch tộc quật khởi, ai cùng so tài, làm sao có thể chống lại bọn họ, Tiên cổ có thể sẽ thay người lãnh đạo, nếu như bọn họ đi cùng với nhau thì chắc chắn có thể quét ngang chư địch.

"Ngày sau, thượng giới sẽ xuất hiện thêm một Đế tộc, không một ai có thể ngăn cản được ba huynh đệ này."

Những đạo thống đối địch đều bất an, những môn phái trông coi Tội châu cũng phát lạnh, nếu như ba người này trưởng thành thì sẽ tới mức độ nào nữa chứ!

Trong nháy mắt bọn họ suy nghĩ tới rất nhiều thứ, muốn ngăn cản, muốn giết chết ba người này trong lúc đang trưởng thành, không cho bọn họ quật khởi và trở nên mạnh mẽ thật sự.

Đáng tiếc, cách nhau Tiên cổ, còn có thể bóp chết sao?

Thời khắc này, rất nhiều người lo lắng, thậm chí là hoảng sợ.

Bất Lão sơn, Tần Di Ninh run run nước mắt thế nhưng lại mang nụ cười hài lòng, hai đứa con ngoan của mình đều bình an, có sức chiến đấu mạnh mẽ như thế khiến nàng vô cùng vui sướng.

Cũng rất hiếm thấy Thạch Tử Lăng nở nụ cười, hắn nhìn chằm chằm hai bóng người đang hiện ra ở trên bia đá kia.

Tất cả sinh linh của Thiên quốc, Thú hải, Ma Quỳ viên, Thiên Nhân tộc, Minh thổ đều có vẻ mặt chẳng lành nhìn chằm chằm Vẫn Tiên lĩnh, bọn họ

có ân oán không hề nhỏ với Thạch Hạo.

"Chỉ là một thân thể héo tàn mà thôi, ai sẽ không có thua chứ." Có người hời hợt nói như thế.

"Nhưng nói chung là đã thất bại, thần thoại bất bại đã bị phá, hi vọng sẽ không ảnh hưởng gì tới hắn." Có người than nhẹ.

"Không sao, hắn chỉ có thể ngày càng mạnh lên, sau khi xuất quan thật sự thì ai cùng so tài?!" Lão Giáo chủ của Hỏa Vân động nói.

Sào giới, Vẫn Tiên lĩnh.

Thân thể bạch y Ninh Xuyên rạn nứt, tan tành theo gió, chỉ còn lại một vệt máu to bằng nắm tay vô cùng trong suốt lấp lánh.

Đây chính là máu thần thánh của hắn, ẩn chứa sức mạnh kỳ dị.

"Đáng tiếc là chết như vầy, không thể thấy được một đòn huy hoàng kia, Thiên đồ đảm trách." Thạch Hạo nói.

Trong dãy núi, sinh linh khắp nơi đều sợ hãi, tên này hoàn toàn không hề sợ địch thủ mạnh mẽ, lại còn đang tiếc nuối nữa chứ.

"Tuy rằng không phải toàn bộ chân huyết thế nhưng một vệt này cũng đã đủ để tế luyện Hung sào, mở ra con đường thần bí rồi." Thạch Nghị nói.

Bên trong dãy núi, toàn bộ tu sĩ đều kính nể sức chiến đấu của bọn họ, thật sự quá mạnh mẽ, đủ bễ nghễ bốn phía.

Khu vực này có rất nhiều người, lên tới hàng ngàn hàng vạn thế nhưng không ai nghi ngờ, nếu huynh đệ Thạch tộc này mà liên thủ thì có thể bình định cường giả khắp nơi.

"Đệ vẫn còn khuyết điểm." Tần Hạo nói nhỏ, hắn cũng hiểu ra được, lần quyết đấu này có xung kích không hề nhỏ với hắn.

"Nhưng mà, Lục Quan vương cũng chỉ hữu danh vô thực, không hề mạnh như trong tưởng tượng, cứ thế bị đánh giết." Tần Hạo nói thế.

Thạch Hạo lắc đầu, nói: "Đệ đệ, đệ đừng có khinh thường người này, đây cũng chỉ là linh thân chứ không phải là chân thân, rất mạnh!"

Câu này vừa ra liền khiến bốn phương chấn động, mọi người đều giật nảy mình, chân thân Ninh Xuyên vẫn còn sống?

"Đó là linh thân?" Tần Hạo cũng ngạc nhiên, sắc mặt trầm xuống, hắn lại bị linh thân đánh thương, xem ra vẫn còn cách Lục Quan vương một đoạn dài.

"Nếu như chân thân Ninh Xuyên tới mà thua thảm thế này, sẽ bị chúng ta giết như cắt rau, thật sự là xấu hổ với uy danh sáu đời dùm hắn mà, tuyệt diễm cổ kim gì chứ? Chưa từng đạt được."

Tần Hạo nghe thế thì như lên cơn sốt, hai Thạch quả nhiên mạnh mẽ, trong chiến dịch này có thủ đoạn thông thiên thế nhưng hắn vẫn bị thiệt thòi lớn.

Tung hoành sáu đời, siêu nhiên bên trên chúng sinh, Ninh Xuyên là một trong mấy người mạnh nhất cổ kim.

"Hắn mạnh như thế rồi mà sao còn chưa xuất quan." Tần Hạo nhíu mày.

"Ngay cả đệ còn chưa viên mãn, có thể sẽ tiến thêm bước nữa, chờ chuyện nơi này kết thúc thì nên quay về bế quan, không cần quan tâm tới hắn làm gì." Thạch Hạo nói.

"Xem ra ta vẫn nên đi bế quan, cũng chưa hoàn thiện lắm." Thạch Nghị bình tĩnh nói.

Lời này vừa ra liền khiến cường giả khắp nơi đều căng thẳng, không chỉ Lục Quan vương còn chưa viên mãn mà ba huynh đệ Thạch tộc cũng vẫn còn phải đạp trên con đường của chính mình, cũng không nên thật sự xuất

thế.

"Ta rất chờ mong một trận chiến với chân thân của hắn!" Thạch Hạo nói, sau khi nhen nhóm Thần hỏa, đạp lên con đường của chính mình thì hắn sẽ đi tìm Ninh Xuyên, giải quyết toàn bộ.

Bên trong Vẫn Tiên lĩnh, tu sĩ khắp nơi chẳng dám nói lời nào, vị này quá mạnh mẽ và bá đạo, lại dám đi tìm Lục Quan vương, ai dám chứ?

Vù!

Hư không run rẩy, Thạch Nghị dò ra một bàn tay lớn chụp vào vòng đeo tay trên mặt đất kia.

Thứ này rất phi phàm, tạo thành từ sáu khối chân cốt gồm mỏ chim đỏ, răng thú vàng... tất cả đều lấp lánh rực rỡ, xinh đẹp và thần bí.

Một bàn tay khác cũng hiện ra chặn đứng phía trước.

"Ầm!"

Chiến đấu bùng phát, Thạch Nghị và Thạch Hạo cùng chạm chưởng với nhau khiến hư không vặn vẹo, hào quang nhấn chìm nơi đây.

Tất cả mọi người kinh hãi, trận chiến này tới quá đột ngột, hai người cứ thế ra tay với nhau.

Dù là Tần Hạo cũng rùng mình, chinh phạt lại tới nhanh như thế.

Thanh âm ầm ầm không dứt bên tai, ráng lành tỏa ra, sương mù hỗn độn lưu chuyển, sức mạnh Trùng đồng kinh thế, pháp môn Lôi điện động thiên, hai người bùng phát ra thánh huy chói mắt.

"Ồ? Đúng là không sợ chết mà." Thạch Nghị cười gằn, chớp mắt nhìn lại thì hai chùm sáng trong con ngươi bắn về phía mặt đất, kết quả nơi sâu trong tầng đất vang lên tiếng kêu thảm, huyết dịch bắn lên cao.

Cũng trong lúc đó, Thạch Hạo phóng ra một tia chớp lật tung mặt đất lên, nơi ấy trở nên cháy đen, một con giun màu bạc xuất hiện và tỏa ra mùi khét lẹt.

Vòng tay bị đánh văng tới mấy trăm trượng.

Hiển nhiên, con giun cấp Thần kia lợi dụng thần thuật thiên phú của mình để âm thầm tiến tới, chờ hai người tranh đấu sẽ yên lặng đánh cắp vòng xuyến thế nhưng không ngờ lại bị giết chết.

"Hà hà, các ngươi đừng cãi nhau nữa, vật này đã nhận chủ, cứ quy hết cho ta."

Đột nhiên có một tảng đá mở miệng, trước kia thứ này dính liền với vòng xuyến, vừa nãy cũng bay theo thứ này ra xa.

Chính là Đả Thần Thạch, nó đã sớm để ý tới vòng xuyến và một mực chờ cơ hội, kết quả nhịp điệu bị quấy phá.

Hơn nữa, nó linh cảm được thần giác của Thạch Nghị vô cùng nhạy cảm có thể sẽ phát hiện ra nó, nếu như tới lúc đó đánh nó một đòn vậy thì rất phiền phức.

"Chỉ là một vòng đeo tay thôi, đưa cho em họ vậy." Thạch Nghị cũng rất thẳng thắn, khi nhìn thấy Đả Thần Thạch đã ăn cắp bảo xuyến thì ngừng lại.

Vèo một tiếng, Đả Thần Thạch bay trở lại, há miệng phun ra một vòng đeo tay.

Thạch Hạo nắm ở trong lòng bàn tay, thứ này ôn hòa lấp lánh, có một luồng ấm áp và khí tức sinh mệnh rất phồn thịnh, không phải là "xương chết", mà có sinh cơ.

Việc này khiến hắn chấn động trong lòng, thứ này quả nhiên ghê gớm.

Hắn tỉ mỉ cảm ứng thì biết rõ, sáu khối chân cốt này có thể tự rút lấy tinh

hoa thiên địa, cũng khát khao máu tươi, vẫn có thể sinh trưởng.

Trước đây Thạch Hạo cũng có cảm giác rằng bí bảo này có thể tiến hóa, bây giờ nhìn lại quả nhiên là sự thật.

Vật này có giá trị vô lượng, tương lai rất có thể tự dưng lại có thêm sáu môn đại thần thông!

Chỉ là, khi hắn kiểm tra cẩn thận thì phát hiện phù văn ẩn bên trong không cách nào nhòm ngó được, chỉ có thể dùng làm bảo cụ mà thôi.

Thạch Nghị đứng đối diện với Thạch Hạo, cả hai đều đề phòng lẫn nhau, tuy nhiên cũng không có tái chiến, hai người mặc dù đối lập thế nhưng mới nãy cùng dùng thân phận cùng tộc để đánh giết Lục Quan vương Ninh Xuyên, giờ cứ thế trở mặt thì hơi xấu mặt.

"Đi thôi, mở Hung sào." Thạch Hạo nói.

"Tốt!" Thạch Nghị gật đầu.

Tần Hạo cũng đi theo, bọn họ cách nhau một khoảng thế nhưng hiện giờ đều cùng đứng một chỗ.

Việc này khiến người khác hít vào hơi lạnh, ba huynh đệ Thạch Hạo muốn liên thủ, tiến lùi trong Hung sào, việc này diễn ra thì người khác làm sao mà sống chứ?!

Chuyện mà mọi người lo lắng nhất lại diễn ra, ba người này đi chung với nhau thì ai có thể địch? Dù là quái thai cổ đại Ninh Xuyên cũng bị đánh giết.

"Ha ha... Quát tốt mà, quả thật là một tổ hợp vô địch." Phương xa Lộ Dịch cười to, hì hục chạy tới.

Lạc Đạo và Lam Nhất Trần hai mắt nhìn nhau, vừa rồi bọn họ kinh ngạc vô cùng, hình ảnh Ninh Xuyên bị giết chết đã tạo nên xung kích rất lớn cho bọn họ, một nhân vật tuyệt diễm cổ kim như thế lại bị giết chết.

"Lần vào Hung sào này có lẽ sẽ có thu hoạch lớn." Lam Nhất Trần nói.

Lạc Đạo gật đầu, bọn họ cũng cất bước tiến về trước.

"Đáng trách, ba người bọn họ sao lại đi chúng với nhau chứ, quả thật rất khó giải quyết."

Ngoại giới cũng có người nói nhỏ, vô cùng bất an.

"Trời muốn đổi rồi, nếu như những cường giả khác cũng xuất hiện ở gần Hung sào, chắc chắn sẽ nguy mất."

"Trừ khi là các quái thai cổ đại liên thủ với nhau nếu không cứ một mình ngạo thị quần hùng, lúc ấy rất có thể sẽ bị ba huynh đệ này đánh gục!"

Tu sĩ các giáo đều thay đổi sắc mặt, ai cũng vô cùng quan tâm.

Nếu không có chuyện ngoài ý muốn thì nhất định sẽ có những quái thai khác xuất hiện, nếu như chinh phạt nổi lên thì chắc chắn sẽ rất nguy hiểm.

"Trong Tiên cổ này, nếu như bọn họ liên thủ thì trời cao cũng sẽ bị chọc thủng!"

Mọi người bàn luận, đang lúc cảm thấy không hợp lý thì tại một tiểu thiên thế giới nào đó, trong một hang cổ hỗn độn có một chàng trai mặc áo trắng đang ngồi xếp bằng chợt mở mắt.

Ninh Xuyên đứng thẳng người, ánh mắt trong suốt, cả người phát sáng, phong thần như ngọc, tuyệt thế siêu nhiên.

Hắn duỗi một tay, một màn mưa ánh sáng trong hư không bay tới, đó là một tia sáng khi linh thân bị giết chết, thứ này quấn quanh nơi đầu ngón tay của hắn.

"Chết rồi, lần đầu tiên có người làm thương thân thể ta như vậy."

Lời nói bình thản, không chút tức giận thậm chí chẳng hề có khói lửa,

vẫn ôn hòa thong dong, việc này chưa hề khiến lòng hắn nổi lên gợn sóng nào.

"Đợi sau khi ta xuất quan thì sẽ giải quyết tất cả mọi người." Lời nói tự tin bình tĩnh, biểu hiện sự tự tin đầy mạnh mẽ, sau đó khí hỗn độn lại nhấn chìm nơi đây.

Sào giới, ba huynh đệ Thạch tộc đi tới trước sào huyệt có dị tượng kinh người kia, chuẩn bị tiến vào.

Phía sau bọn họ rất nhiều người theo tới, bóng người đông đảo che kín cả dãy núi, tất cả đều muốn ăn ké, muốn đi theo sau.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 857: Qua Ải

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Nơi đây có rất nhiều núi non, tất cả cứ như là núi lửa, bên trong thì trống rỗng kèm theo khí hỗn độn, cảnh tượng kinh người.

Đây rất giống với sào huyệt của một con thú khổng lồ nào đó, cả ngọn núi bị đào rỗng, có rất nhiều lối ra nối thông với bên ngoài.

Đương nhiên, đây cũng không phải là chỗ kỳ lạ nhất, cũng không phải là nơi kinh người nhất, thứ khiến người khác chấn động nhất chính là, ở giữa bầu trời tràn ngập hỗn độn, trong lúc vô tình thì sẽ xuất hiện những dị tượng cực kỳ kinh người.

Mười vòng huyết nhật ngang trời, ba mươi ba vầng huyết nguyệt treo lơ lửng, còn có ba ngàn ngôi sao đang chuyển động, tất cả cách đỉnh ngọn núi không phải rất là xa, chỉ khoảng mấy trăm trượng mà thôi, hình thành nên uy thế cực lớn.

"Tinh thể do tiên huyết nhuộm đỏ!" Lam Nhất Trần than thở.

Hiển nhiên, những tinh thể này đều bị luyện hóa nếu không mỗi tinh thể sẽ đè sụp hư không, hiện giờ tựa như là những chiếc cối đá đang chuyển động phía trên.

"Xoẹt!"

Thời khắc này, Thạch Nghị và Thạch Hạo đồng thời xuất thủ, lấy ra một chùm huyết dịch to bằng nắm tay rồi ném về trước.

Chỉ có huyết dịch thần thánh, huyết mạch có khí tượng kinh thế thì mới có thể khiến nơi đây xảy ra dị biến, mới có thể mở ra con đường thần bí, dù sao cũng sẽ an toàn hơn chút ít.

Nếu không, cứ tùy tiện xông vào những đường nối của miệng núi lửa kia thì chỉ sơ sẩy chút xíu là gặp bất trắc ngay.

Không thể không nói, Lục Quan vương siêu phàm nhập thánh, huyết dịch của hắn hoàn toàn khác người, từ lúc hắn sinh ra thì nơi trán đã sinh long văn, đảm trách Thiên đồ, bên trong huyết dịch ẩn chứa sự chúc phúc của trời cao, có khí thế thần bí.

Ầm!

Chùm huyết tinh này to bằng nắm tay phát ra ánh sáng xinh đẹp, nó hóa thành ký hiệu đỏ ngòm trong vùng núi ấy, khiến cho một trong ba mươi ba vầng huyết nguyệt kia chấn động mạnh.

"Xoẹt!"

Một vệt sáng hạ xuống, một con đường được mở ra.

Nơi ngọn núi đá tự động xuất hiện một con đường cổ xưa chạy tới dưới chân Thạch Hạo, Thạch Nghị, Tần Hạo.

"Đi thôi!" Thạch Nghị cất bước, tiến vào trước tiên.

Thạch Hạo nhíu mày thế nhưng cũng bước lên, đám Lạc Đạo, Lam Nhất Trần đương nhiên sẽ không chần cờ, cũng muốn tiến vào xem đôi chút.

Tần Hạo càng không cần phải nói, thân là một thành viên của Thạch tộc, hai Thạch đều chuyển động thì hắn tự nhiên cũng phải đi.

"Cho chúng ta theo với!"

"Chúng ta nguyện chết đi theo, sẽ nghe theo mệnh mệnh của các ngươi."

Phía sau có rất nhiều sinh linh hét lớn, trong đó có không ít kiệt xuất mạnh mẽ của các bộ tộc nguyện ý đi theo bọn họ.

Bởi vì, những người này tận mắt nhìn thấy ba huynh đệ Thạch tộc chém giết Ninh Xuyên, nhận biết được sự kinh khủng của bọn họ, có thể là một thế lực mạnh nhất trong Hung sào này, nếu đi theo những người này thì hơn phân nửa sẽ có thể nhận được chút tạo hóa.

Thạch Nghị, Thạch Hạo không lên tiếng, cũng không hề để ý tới.

"Liều mạng, cùng đi theo." Phía sau có người cảm thấy ba huynh đệ Thạch tộc không để ý tới thì có lẽ sẽ không so đo gì với bọn họ.

Bởi vì, ba người làm như thế chính là không hề sợ tất cả mọi người và không xem bọn họ là đối thủ cạnh tranh.

Con đường cổ xưa phát sáng dẫn đám Thạch Hạo tiến vào bên trong lòng ngọn núi, và cũng là hướng về dưới lòng đất, bọn họ không cần phải cất bước mà con đường này sẽ tự đưa họ tiến vào.

Xoẹt!

Cùng lúc đó, một đám người cũng đi vào theo và được truyền xuống sào huyệt dưới lòng đất.

Đến đây, tu sĩ các giáo ở ngoại giới không cách nào quan sát được cảnh tượng trên cánh hoa Tiên đạo nữa, bên trong Hung sào không thể quan sát, đã bị ngăn lại.

Cổ sào dưới lòng đất, hoàn toàn mờ ảo, có sương mù hỗn độn, cũng có những vách đá đỏ sậm trông cổ xưa và thần bí, đây hoàn toàn là một cổ địa yên tĩnh.

Hang động sâu thẳm và hùng vĩ, con đường kia dẫn bọn họ thẳng tới trước một vách đá tựa như là phía cuối con đường vậy.

Nhưng nếu quan sát cẩn thận thì có thể phát hiện, nơi đây có ba cánh cửa màu đỏ sậm tương tự như vách đá, cứ như là máu tươi nhuộm đỏ rồi khô đi.

"Đạo sinh nhất, tam sinh vạn vật, ba cánh cửa, là ý gì?" Tần Hạo khẽ nói.

"Cứ thế tách ra thôi, ta chọn con đường này." Thạch Nghị quay về phía Thạch Hạo cùng Tần Hạo nói, sau đó mạnh mẽ vỗ lên cánh cửa rồi tiến vào trong.

Bên trong cánh cửa lao ra một luồng khí hỗn loạn, vô cùng rực rỡ.

"Ca ca, đệ chọn đường thứ hai." Tần Hạo nói, hắn muốn một mình tiến lên.

Thạch Hạo lắc đầu nói: "Đệ tốt nhất là đi với ta, dưới lòng đất này có thứ gì đó rất kỳ dị, đi một mình rất nguy hiểm."

Nói xong hắn lấy ra một bức tranh đá, bên trên có khắc một vài con đường đi.

"Không cần, nếu như có ngoài ý muốn gì thì đệ tự có biện pháp rời đi, hơn nữa lúc trước đệ cũng đạt được một bộ hình khắc rồi." Tần Hạo nói rồi lấy ra cho Thạch Hạo xem có giống như thế hay không.

Bức tranh này cổ xưa như thế, tang thương như thế, được khắc những con đường thần bí thế nhưng lại hoàn toàn khác với Thạch Hạo.

"Xem ra, hình chạm khắc trên mỗi bức tranh sẽ dẫn tới một chỗ khác nhau, sẽ có những tạo hóa khác biệt, ca ca, chúng ta tách ra thôi." Tần Hạo rất bướng bỉnh, vẫn muốn một mình rời đi.

Thạch Hạo không có cản nữa mà nhấn ngón tay, lưu lại một dấu ấn ở trên người hắn rồi nói: "Phải cẩn thận đó."

Sau đó, hắn cùng Lộ Dịch, Lạc Đạo, Lam Nhất Trần tiến vào con đường

thứ ba.

Phía sau, đám sinh linh thấy thế thì nhanh chóng vọt tới, chia nhau tiến vào ba cánh cửa.

Ngoài ra, rất nhiều tu sĩ cũng đã tới những hang động tựa như núi lửa kia, bọn họ không phải đi theo đám người Thạch Hạo mà là tiến vào từ một lối khác.

Trên thực tế, thời gian qua đã lâu nên mỗi ngày đều có lượng lớn tu sĩ tới đây và tiến vào trong sào huyệt, rất nhiều người đã chết đi và cũng chỉ có một số ít người thu được tạo hóa và sống sót trở ra.

Mọi người cứ như con thiêu thân lao vào biển lửa, muốn đi vào để đạt tọa hóa, thu cơ duyên.

Đám Thạch Hạo vừa mới tiến vào thì lập tức cảm thấy được tinh khí của đất trời nồng nặc, ánh sáng năm màu lưu chuyển tựa như tiến vào trong một tịnh thổ thần thánh.

Nhưng mà, vừa mới buông lỏng thì trong hư không có một dải lụa lướt qua, vô thanh vô tức như thế khiến Thạch Hạo dựng đứng lông tóc, hắn vội vàng kéo mấy người tránh đi.

"A..."

Phía sau cũng có một nhóm người theo vào, mười mấy người bị dải lụa này quét trúng tập tức bị cắt lìa, máu tươi phun tung tóe, tình cảnh cực kỳ ghê rợn.

"Trời ạ, đó là gì?" Lộ Dịch trắng bệch mặt mày, nhìn nơi này an lành thế nhưng tại sao lại xuất hiện loại tai ương như vầy.

"Một sợi xích thần quy tắc tung bay trên đường đi, chuyển động theo gió mà thôi." Thạch Hạo than nhẹ.

Nơi này quá kỳ lạ, vừa mới tới đã xảy ra huyết án.

Bọn họ vô cùng cẩn thận xuyên qua khu vực sương mù rực rỡ này, phía trước bỗng trở nên nóng rực, đó là một ngọn lửa màu đen đang bốc cháy hừng hực.

"Một đóa hắc liên nở rộ trong lửa!" Lạc Đạo kinh ngạc.

Nhưng mà, ngọn lửa đen kia quá kinh khủng và cực kỳ nóng rực, dù là thần cũng có cảm giác chịu không nổi.

"Bán thần dược, hương thơm thật!" Phía sau có sinh linh đi tới, cặp mắt của mọi người đều phát sáng và lộ vẻ kinh sợ.

"Ảo cảnh thôi, cũng không phải là bán thần dược gì cả, các ngươi tự lo lấy." Thạch Hạo nói.

Hắn vung tay áo lên, ngọn lửa đen cuộn trào dù tu sĩ Thần Hỏa cảnh cũng khó thở, thân thể gần như nứt toát.

Ngọn lửa này, nếu như không phải là kiệt xuất của một châu thì rất khó vượt qua.

Thạch Hạo cất bước, muốn bước qua ngọn lửa này.

Lạc Đạo, Lam Nhất Trần đi theo, bọn họ thấy cảm thấy khó chịu thế nhưng vẫn có thể đi qua được.

Chỉ có mỗi Lộ Dịch là hét thảm suýt nữa gặp nguy, rất may được Thạch Hạo chụp lấy kéo vào trong vòng sáng bảo vệ cho nên cũng không tới nỗi bỏ mạng.

Hiển nhiên, ngọn lửa màu đen này đã chặn đứng được một nhóm người, nếu không phải là cao thủ thì không thể qua được.

Phía sau, một nhóm người than thở muốn đi theo phía sau một vị chí cường giả thế nhưng cũng không được đáp ứng.

Có người lại quyết đoán, nói: "Quá nguy hiểm, xem ra đây không phải là địa phương nên tới của chúng ta." Dứt lời, người này xoay lưng rời đi.

Nhưng mà, khi quay trở lại thì bọn họ ngây người, phía sau đã không có đường, nơi đó đã hóa thành một vách đá đỏ đậm chặn đứng đường lui.

Thạch Hạo cau mày dẫn theo mấy người xuyên qua khu vực này, sau khi đặt chân ở bên trong một vùng núi thì lại cảm thấy vô cùng kỳ lạ, thế giới dưới lòng đất này lại có cây rừng.

"Gào!"

Vài tiếng rít gào truyền tới, bên trong vùng núi này lao ra mấy cổ thú sặc sỡ, cứ thế vồ giết về phía mọi người.

"Đều là Chân Thần cảnh!?" Lộ Dịch sợ hãi.

Lúc này chỉ vừa mới bắt đầu mà đã có Chân Thần xuất hiện rồi.

"Ầm!"

Thạch Hạo ra tay, phù văn lan tỏa, bảo quang tràn ngập, đánh nát toàn bộ những con cổ thú sặc sỡ kia.

"Đây cũng không phải là cổ thú chân thực, bọn chúng đều là những dấu ấn ở trên tảng đá lớn này." Lạc Đạo giật mình.

Bên trong núi rừng có một tảng đá lớn, bên trên được người khác tùy ý vẽ mấy con cổ thú, chúng nó đều xuất hiện ở nơi này.

Lần này khiến mấy người sợ hãi, thủ đoạn này cao siêu tới cỡ nào, chỉ tiện tay vẽ mấy con thú mà lại hiện ra một cách chân thực, còn là Chân Thần nữa.

Núi rừng im ắng, không hề còn nguy cơ nào nữa.

Khi bước ra khỏi khu rừng thì mấy người chấn động trong lòng, dung nham cuồn cuộn đỏ đậm như biển đang chắn ngang phía trước.

"Thơm quá, có mùi vị của trái cây."

"Là do quy tắc biến thành, lại là ảo cảnh." Lộ Dịch bĩu môi.

"Lần này là thật." Lạc Đạo nói, nhìn chằm chằm về trước.

Bên trong dung nham có một ít thực vật thế nhưng chỉ cao ba thước, trắng bóng, tỏa ra ánh sáng dìu dịu, là một vài bụi gai kỳ quái, trên một số nhánh cây lại có quả.

"Thánh quả."

Đó là thánh dược, tuy rằng không biết tên là gì thế nhưng tinh khí mà quả kia ẩn chứa vô cùng dồi dào.

"Không hổ là Tiên cổ, linh khí nồng đậm, lại xuất hiện lần mấy chục cây thánh dược, kinh người cỡ nào chứ."

Thạch Hạo cảm thán, nếu so với hạ giới, cố hương của hắn thật là "cằn cỗi", linh khí thì vô cùng thiếu thốn, không cách nào để các bảo dược tiến hóa.

Nhưng, khi bọn họ hái quả thì gặp phải phiền toái không nhỏ, biển dung nham này sôi trào đồng thời hiện ra dày đặc phù văn bắn về phía bọn họ.

Cuối cùng, bọn họ cũng hái được sáu bảy quả.

Vù một tiếng, bên trong dung nham xuất hiện một bộ xương giao, nó há miệng muốn đòi lại mấy quả trong tay của bọn họ.

"Kỳ quái, nó không hề có ý thức, tựa như đó chỉ là bản năng thì phải?" Thạch Hạo kinh ngạc.

Bên trong xương sọ của bộ cốt giao kia lấp lánh từng điểm ánh sáng, đó

cũng không phải là nguyên thần mà chỉ là tàn niệm.

Sau khi ném một thánh quả vào trong miệng của nó thì nó mới cho phép những người này đạp lên trên người, sau đó cốt văn cả người đại thịnh mang theo bọn họ phá tan hư không, hướng về bờ bên kia của biển dung nham.

"Trời ạ, con giao long này khi còn sống ít nhất phải là Thiên Thần, thế nhưng lại bị người khác luyện hóa thành công vụ vượt biển." Mấy người thán phục.

Năm tháng dài đằng đẵng qua đi, chấp niệm của nó không hề tiêu tán, là bị người khác cố ý điểm hóa trở thành bộ dáng như thế này.

Biển dung nham rất nóng, ẩn chứa những cổ hỏa không tên, có thể đốt cháy thần linh!

Lộ Dịch thăm dò thì suýt nữa cánh tay đã bị thương.

Cốt giao rất nhanh đã mang theo bọn họ tới phía bờ bên kia của biển dung nham đỏ đạm này, nó dừng lại phía trước một khu toàn đá lổm chổm.

"Là đang thử thách chúng ta hay sao vậy, cứ như là một cuộc phiêu lưu?" Lạc Đạo nghiêm túc nói, bởi vì ở trong rừng đá kia hắn nhìn thấy được một vài vết kiếm đang tỏa ra sát ý mạnh mẽ.

Chính xác là như thế, bọn họ bị ngăn cản, sau một phen phá giải thì mới xông qua được.

Cứ như thế, dọc theo đường đi bọn họ không ngừng gặp phải những thứ quái lạ, phải tới mấy chục cửa ải, mỗi cửa ải đều gần như có thể làm khó một vị sơ địa, vô cùng hung hiểm.

Ròng rã vượt qua năm mươi mấy cửa ải thì bức tranh đá trên người Thạch Hạo sáng lên, xuất hiện điểm kỳ lạ, lúc này bọn họ mới phát hiện được đã tiến vào tuyến đường được khắc bên trên bức tranh đá kia.

"Hử, tại sao không có nguy hiểm?"

Bọn họ dọc theo con đường cổ xưa kia đi tới thế giới dưới lòng đất này, kết quả vô cùng thuận lợi.

"Sắp tới phần cuối rồi!"

Phía trước đã gần như tới điểm cuối, nơi đó có một bồ đoàn đang ngăn cản, khí hỗn độn tản ra.

Ngoài ra còn có mấy bộ thi hài nằm nơi đó, xương cốt lấp lánh ánh sáng kinh người.

"Đây là cường giả các đời chết đi, có thể đi tới đây thì chắc chắn đều không phải là người thường." Thạch Hạo than thở, năm mươi cửa ải vừa nãy cũng chẳng hề dễ dàng gì, sát cơ bốn phía.

"Ồ, trên đất có chữ viết."

"Thần Dực tộc - Bành Thiên Ý."

Sáu chữ cái được viết rất vội vàng, phía sau thiếu lực, hiển nhiên được viết ra khi sắp chết.

"Cái gì?" Lạc Đạo và Lam Nhất Trần đều dựng tóc gáy, khiếp sợ vô cùng.

"Sao thế, tên này rất nổi tiếng à?" Thạch Hạo hỏi.

"Đây là một vị quái thai cổ đại, đã từng ngạo thị một thời, chỉ có điều sau khi lần thứ hai tiến vào Tiên cổ thì cũng không còn xuất hiện nữa!" Lạc Đạo lộ vẻ nghiêm túc.

Một vị quái thai cổ đại đầy mạnh mẽ lại chết ở nơi này!

Thạch Hạo không thể không nghiêm túc nhìn về những bộ thi thể khác, tựa hồ ai cũng rất mạnh, xương cốt lấp lánh, siêu phàm nhập thánh.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 858: Kinh Văn Hiện Ra

Dịch: Ngân

Biên tập: Minh Tâm

"Nguyên thủy chân cốt bị người khác móc mất rồi." Lam Nhất Trần sau khi kiểm tra tỉ mỉ thì tiếc nuối nói.

Thần Dực tộc Bành Thiên Ý, trên rất nhiều cốt thư đều có ghi chép, là sinh linh mạnh mẽ khủng khiếp, từng ngạo thị thiên hạ, được xưng là kỳ tài đệ nhất ba ngàn châu ở đời đó.

Đáng tiếc, khi hắn lần thứ hai xuất thế thì lại chết ở đây mà không rõ nguyên do.

"Chân cốt bị người tới sau lấy à?" Lộ Dịch thầm than đáng tiếc.

Thạch Hạo kiểm tra tỉ mỉ thì huyết nhục của hắn sớm đã biến mất, xương cốt cũng không có gãy vỡ, ngoại trừ khối chân cốt thai nghén sinh ra phù văn chẳng còn đâu, những phần khác đều rất hoàn hảo.

Hắn nhìn về phía bốn bộ di cốt khác, xương cốt rất đặc biệt, ánh sáng lộng lẫy bóng loáng, có vàng, có đỏ thắm, mặc dù đã trôi qua nhiều vạn năm thế nhưng vẫn không bị hủy diệt.

Bọn họ không cùng chủng tộc, được bảo tồn hoàn hảo chẳng hề tổn hại, không có chút thương tích nào.

"Đều rất mạnh, đều là kiệt xuất trẻ tuổi của các bộ tộc mạnh nhất." Thạch Hạo nói.

Trên thực tế, nếu như không đủ mạnh thì cũng không cách nào tới đây được, tất cả đều chết chung một chỗ.

"Vù!"

Đột nhiên, khi bọn hắn dò ra thần niệm để điều tra thì bồ đoàn kia phát sáng, khí hỗn độn dày đặc khiến người khác kinh ngạc.

"Một bộ cổ kinh?"

Lạc Đạo khiếp sợ, cảm thấy khó mà tin được.

Bên trong bồ đoàn kia lại ẩn chứa một bộ chân nghĩa đại đạo, khi bọn họ dò ra thần niệm thì liền phát sinh tiếng nổ truyền ra ngoài khiến người khác chấn động.

"Tĩnh tâm." Thạch Hạo nói.

Lạc Đạo và Lam Nhất Trần tự nhiên hiểu rõ cho nên bản thân cũng đang khắc chế, bởi vì ngay cả một vị quái thai cổ đại cũng đã chết ở nơi này, chắc chắn nơi đây có điểm tà dị.

Bọn họ lùi về sau, tỉ mỉ cảm ứng tìm tòi nghiên cứu khu vực này.

Cuối cùng, bọn họ đưa ra một kết luận, con đường này hẳn rất hung hiểm, mà bọn họ sở dĩ có thể tới đây là bởi vì Bành Thiên Ý cùng với những người kia đã phá giải nên mới thế.

"Nói như thế, chúng ta hưởng lây từ bọn họ, năm tháng dài đằng đẵng trước kia, bọn họ một đường đã thanh trừ những nguy hiểm khác?"

"Xem ra, hung hiểm cuối cùng chỉ còn dư lại bồ đoàn này."

Phần ghi chép trên cốt thư kia khiến những người mạnh mẽ nhất cũng nuốt hận, không cần suy nghĩ cũng biết, nơi này ẩn chứa nguy cơ lớn cỡ nào, sơ sẩy chút xíu thì sẽ nối gót theo cổ nhân.

Bên trong bồ đoàn kia ẩn chứa một phần kinh văn khiến người khác khó mà dứt bỏ được, ai cũng không muốn cứ thế bỏ qua.

Thạch Hạo lần nữa thả ra một tia thần niệm hướng về phía bồ đoàn kia, kinh văn đại đạo lại vang lên truyền vào tâm thần hắn, khi cẩn thận cảm ngộ thì hắn chấn động trong lòng.

Cốt văn này có liên quan với "sức mạnh", chỉ vài câu mở đầu thì đã có thể biết được chính là đại đạo tối cao, nội dung kinh thư là giải thích đại đạo vạn vật, tất cả đều quay xung quanh hai chữ "sức mạnh".

"Bảo thuật Thập Hung!"

Thứ này chắc chắn rất kinh người, ai có thể bỏ qua được mê hoặc này?

Biết rõ là bồ đoàn này không bình thường thế nhưng cũng không cách nào kìm nén được, muốn tìm hiểu ngọn ngành, tra xét thấu triệt, đạt được kinh văn vô thượng viên mãn này.

Bỗng nhiên Thạch Hạo chợt có cảm giác, lông tơ cả người dựng đứng, lập tức chặt đứt liên hệ với bồ đoàn kia, cố nén kích động tìm hiểu lại rồi rút lui trở về.

"Thế nào?" Những người khác hỏi.

"Rất nguy hiểm!" Thạch Hạo lộ vẻ nghiêm túc.

Thế nhưng, làm sao có thể bỏ qua được bộ cổ kinh này chứ?

"Để ta điều khiển một bộ linh thân tới tìm hiểu thực hư ra sao, các ngươi cứ ở phía sau quan sát, sau khi biết được chân tướng thì nghĩ biện pháp phá giải." Lộ Dịch nói.

Hắn cảm thấy trên đường đi mình chỉ là vướng bận không giúp đỡ được gì, chỉ biết đi theo sau và hưởng lấy chỗ tốt nên cảm thấy rất khó chịu.

Vì vậy, hắn mới tiến lên, kiểm tra xem sao.

Chính xác, làm như thế rất nguy hiểm, sơ sẩy một chút là sẽ chết không có chỗ chôn, thế nhưng Lộ Dịch lại muốn làm như thế.

"Nhiều lắm thì chết mất một bộ linh thân thôi, hẳn không liên lụy tới chủ thân đâu." Lộ Dịch an ủi bản thân.

Những người khác lùi về sau, Lộ Dịch xuất ra một bộ linh thân đồng thời đưa vào một chút tinh huyết để linh thân càng mạnh mẽ và chân thật hơn, đương nhiên thần thức chắc chắn không thể thiếu.

Bọn họ đứng ở nơi xa cảm ứng.

Linh thân từ từ tiến về trước, khi cách bồ đoàn ba trượng thì bị ngăn lại, cốt văn lấp lánh chói mắt.

"Không thể tới được nữa, như có một vách núi chắn ở nơi đó." Linh thân nói, sau đó ngồi xếp bằng xuống, bắt đầu dò ra thần niệm cảm ứng sự huyền bí của bồ đoàn kia.

Rất nhanh hắn liền ngây dại, chìm đắm ở bên trong.

"Đọc to kinh văn." Chủ thân Lộ Dịch nói, muốn cho mấy người Thạch Hạo đều nghe thấy.

Nhưng, bộ linh thân kia vừa mới đọc được hai câu thì không cách nào truyền được thần niệm nữa, đã bị ngăn cản, đồng thời cũng mất đi liên hệ với chủ thân Lộ Dịch, không cách nào cảm ứng được nữa.

"Uhm, rất kỳ lạ, bồ đoàn kia vô cùng yêu dị." Lam Nhất Trần nói.

Linh thân ngồi xếp bằng nơi đó, vẫn là tìm hiểu kinh văn bên trong bồ đoàn, lại trông có vẻ thần thánh an lành, hoàn toàn tập trung vào thứ này.

Rất nhanh, trong lòng mọi người rùng mình, cơ thể phát lạnh, bởi vì bên trong bồ đoàn kia xuất hiện một vệt ánh sáng ngưng tụ thành một lưỡi dao sắc bén cực nhanh lao ra ngoài, chém về mi tâm của bộ linh thân kia.

Linh thân hét lớn một tiếng, lập tức dùng toàn lực ngăn cản và lấy ra mấy món bí bảo.

Việc khiến người khác không rõ chính là, tia sáng kia lại xuyên qua bí bảo, cứ như là xuyên vào trong hư vô, không hề va chạm rồi xuất hiện những cốt văn rực rỡ gì, không hề bị chặn lại.

Linh thân hét lớn, vận dụng bảo thuật và dùng hết khả năng để chống lại. Thế nhưng, tất cả đều mất đi hiệu lực, cơ bản không cách nào phòng bị được, tia sáng kia đâm thẳng tới gần như xuyên thủng mi tâm rồi.

Linh thân của Lộ Dịch sắc mặt đại biến, bên trong Thiên linh cái lao ra một vệt sáng, đó là thần thức của hắn bỏ chạy, rời khỏi đầu lâu.

Lưỡi dao ánh sáng lao ra từ bồ đoàn kia thay đổi phương hướng, chưa hề đâm thẳng vào mi tâm mà là quẹo ngược lên nhằm về thức hải, hai bên quấn chặt lấy nhau, đối kháng kịch liệt với nhau.

"Bụp!"

Chân thân Lộ Dịch há miệng phun ra ngụm máu tươi, sắc mặt vô cùng tái nhợt, bởi vì thần thức của bộ linh thân kia bị chém gục, linh thân hóa thành mưa ánh sáng rồi chết đi.

Cùng lúc đó, lưỡi đao ánh sáng kia cũng tiêu tán, không còn thấy đâu nữa.

"Chém nguyên thần của người khác, xương cốt chẳng hề tổn hại, tia sáng kia rất thần bí và cũng không hề quan tâm với công kích bằng vũ khí, tựa hồ chỉ có nguyên thần lực thì mới có thể công kích được." Lạc Đạo suy nghĩ nói.

"Đây là sự thể hiện của "lực" sao, nguyên thần lực cũng bao quát ở bên trong, bao hàm hết thảy." Thạch Hạo chấn động, môn bảo thuật này thật là ghê gớm.

Thứ này đơn giản và trực tiếp, chỉ là sự diễn biến của lực.

Càng như thế thì càng khiến người khác khát vọng, đại đạo đơn giản nhất, đây nếu như là bí pháp của một trong Thập Hung thì nhất định sẽ vang dội cổ kim, tất cả mọi người đều hiểu.

Tương truyền, Thập Hung vốn là sinh linh Tiên cổ và sống tới kỷ nguyên này mới chết đi, quả nhiên là có đạo lý của nó.

Nếu không, sào huyệt của một trong Thập Hung vì sao lại ở đây chứ.

"Ta cảm thấy, tia sáng vừa nãy không tính là mạnh nhưng lại có thể chém được Lộ Dịch, nhưng đối với ta thì lại vô hiệu." Lam Nhất Trần nói.

Sắc mặt của Lộ Dịch tái nhợt, mất đi một bộ linh thân thì tương tự như gặp phải trọng thương, hắn nhận lấy một quả Bán Tham quả do Thạch Hạo đưa cho rồi sau đó bắt đầu đả tọa.

"Ta tới thử một lần." Lam Nhất Trần cũng đưa ra một bộ linh thân hi vọng có thể có chút thu hoạch.

"Ồ?" Mấy người kinh ngạc.

Mạnh như Lam Nhất Trần nhưng linh thân của hắn cũng chỉ tới được cách bồ đoàn ba trượng, và cũng không thể tiến thêm được nữa, không khác Lộ Dịch bao nhiêu.

Sau đó, linh thân của hắn cũng ngồi xếp bằng và cảm ngộ thiên bí pháp ấy, lúc đầu hắn vẫn có thể đọc được vài câu nhưng sau đó thì thần thức bị ngăn cách.

"Vèo!"

Khi bộ linh thân kia tập trung tìm hiểu bí pháp tới lúc mấu chốt thì bồ đoàn lần nữa sinh ra một vệt sáng như cầu vồng nhanh chóng vụt tới.

Sự tình khiến người khác ngạc nhiên lại xảy ra, linh thân của Lam Nhất

Trần không địch lại, thần thức bị chém và cứ thế hóa thành mưa ánh sáng, kết quả cũng như trước kia.

Chân thân của hắn chửi rủa, sắc mặt trắng bệch nuốt vào bảo dược, khôi phục lại nguyên khí.

"Tại sao kết quả cũng y như thế?"

"Những người khác nhau tới tìm hiểu thì tia sáng ấy sẽ mạnh hơn người ngộ pháp một chút, thế nhưng cũng không phải mạnh tới mức biến thái." Cuối cùng, bọn họ đưa ra kết luận như thế.

Mấy người nhíu mày, thứ này rất khó hiểu, chỉ mạnh hơn một chút thế nhưng đủ để giết người ấy, làm sao đi tìm hiểu cổ kinh đây?"

"Nghe đồn, bản thân Bành Thiên Ý thì nguyên thần chính là phần yếu nhất." Bọn họ hiểu được, tại sao một vị quái thai cổ đại lại chết ở nơi này.

"Đây là thử thách mà chủ nhân của Hung sào này bố trí sao? Nếu như thế thì không thể là sát cục chết được, vẫn còn một đường sống mới đúng." Thạch Hạo nói.

"Quá nguy hiểm, chúng ta vẫn nên bỏ đi." Lạc Đạo khá là cẩn thận.

Nhưng mà, ngay lúc hắn quay đầu lại thì lập tức trợn tròn mắt, con đường kia đang từ từ biến mất, một bức tường tựa như sinh ra và lớn dần lên lấp kín con đường cũ rồi lan tới nơi này.

"Xoẹt!" Lạc Đạo giơ tay phóng ra một luồng kiếm khí, thế nhưng khi đánh lên trên vách tường thì chỉ phát ra những tiếng leng keng mà không mảy may làm tổn hại bức tường này.

Tiếp đó, tóc dài lao ra, từng sợi phát sáng, đây chính là bảo thuật sơ đại của hắn, tất cả đều đâm thẳng về phía bức tường kia, vẫn như trước chẳng hề làm được gì ngược lại còn phản chấn khiến hắn văng ngược ra sau.

Thạch Hạo cũng thử nghiệm thế nhưng đều vô dụng.

"Hỏng rồi, chúng ta đã bị nhốt." Mấy người nhíu mày.

Đả Thần Thạch bị lay tỉnh dậy, Thạch Hạo nói nó đi phá trận, kết quả cũng ỉu xìu, mấu chốt đều nằm ở chỗ bồ đoàn kia, đó là trung tâm trận pháp.

"Chỉ có thể hiểu thôi sao?" Thạch Hạo nhíu mày, nói: "Lẽ nào người ngộ pháp phải vượt qua thực lực cực cảnh cùng cấp?"

Cuối cùng, Thạch Hạo đi về trước, chân thân ngồi xếp bằng cách bồ đoàn ba trượng.

"Quá nguy hiểm, không bằng lấy một bộ linh thân thử nghiệm xem sao." Lạc Đạo biến sắc, sau đó khuyên bảo.

"Cần phải quyết chí tiến lên, dùng mọi khả năng thì mới có thể chống lại lực công kích nguyên thần." Thạch Hạo nói.

Hắn cũng không phải là liều lình, bởi vì hắn từng vượt qua loại lôi kiếp mạnh nhất, từng dùng tia chớp để gột rửa nguyên thần, ngoài ra còn ăn Kim Bồ quả, nguyên thần mạnh mẽ hơn xa người cùng cảnh giới.

Thạch Hạo ngộ pháp, sau đó không lâu thì nguy cơ tiến tới, một luồng ánh sáng rực rỡ hơn trước kia xuất hiện và đánh về nguyên thần của hắn.

"Ầm!"

Chiến đấu bùng phát, nguyên thần của Thạch Hạo hóa thành một người tí hon lấp lánh rồi lao ra ngoài, đại chiến với tia sáng kia.

"Mạnh thật, nguyên thần hóa hình trông rất sống động, hơn xa chúng ta." Lam Nhất Trần than thở.

Thời khắc này, Thạch Hạo dùng nguyên thần diễn biến Luân Hồi thuật, Lôi Đế pháp, khiến nơi ấy tỏa ra ánh sáng rạng ngời, vô cùng kinh người.

"Chặn lại!"

"Nhất định phải thắng được!"

Mấy người đứng phía sau hô lớn, tựa như bản thân mình đang chiến đấu vậy, mồ hôi của bọn họ ướt nhẹp cả vạt áo, ai nấy đều rất căng thẳng, bởi vì nếu như Thạch Hạo mà bại thì bọn họ cũng hết hi vọng, sẽ bị vây ở nơi này cho đến chết.

"Ầm!"

Ánh sáng kia quá mạnh mẽ, cũng không biết mạnh hơn bao nhiêu lần so với của Lộ Dịch, Lam Nhất Trần nữa, một lưỡi đao trảm tiên bay tới không ngừng chém về phía Thạch Hạo, khiến hắn gặp phải nguy cơ to lớn.

Trận chiến này tốn thời gian tới một canh giờ, Thạch Hạo sức cùng lực kiệt thì mới tiêu diệt được tia sáng kia, nguyên thần của hắn trở lại sau đó ngồi xếp bằng khôi phục tinh lực.

"Chiến thắng rồi!"

Mấy người giật mình, vô cùng mừng rỡ.

Thạch Hạo ăn một trái Bán Tham quả sau đó ngồi bất động một ngày một đêm thì mới mở mắt ra, hoàn toàn khôi phục như cũ.

Có thể tưởng tượng được, tiêu hao trong trận chiến vừa rồi lớn cỡ nào, hung hiểm vô cùng.

Thạch Hạo không nói gì, tiếp tục tìm hiểu kinh văn ẩn chứa trong bồ đoàn kia, song khi dò ra thần niệm thì khí hỗn độn mờ ảo, bồ đoàn kia chấn động, phía trước xuất hiện một cánh cửa và một chùm ánh sáng bao lấy bọn họ rời khỏi nơi ấy và tiến vào bên trong một tòa động phủ.

"Đáng tiếc, kinh văn kia cũng chỉ là phần mở đầu, không hề đề cập gì tới nội dung quan trọng." Thạch Hạo tiếc nuối.

"Có lẽ đó là thử thách, chỉ có chống lại được thì mới có thể tiến lên."

Động phủ này rất bao la, lượn lờ trong sương mù, mờ ảo và trắng noãn, khiến cả vùng không gian này trông rất mông lung, có một loại ý vị Tiên đạo.

"Ồ, lại có người có thể bước ra được từ con đường kia, dù gì cũng là tử lộ mà, là một trong những con đường đáng sợ, hôm nay lại có người thành công vượt qua ải này!"

Bên trong động phủ vang lên tiếng kinh ngạc, tựa hồ khiếp sợ không gì sánh nổi.

Đám Thạch Hạo tiến về trước và quan sát kỹ tòa động phủ này thì phát hiện, nơi đây rất rộng lớn và có tới một trăm cánh cửa đá từ các phương dẫn về nơi này.

Những nơi bọn họ đi qua cũng chỉ là một trong những cánh cửa này, hơn nữa bên trên cánh cửa đá của bọn họ cùng với chín cánh cửa đá khác lại được người khắc chữ "Tử", biểu thị cửa này rất gian nan, không thể xông vào.

Mấy người tiến về trước, áp lực tăng mạnh, bước đi đều rất khó khăn, gần như không cách nào nhấc nổi chân lên được.

Phía trước xuất hiện từng tòa đạo đài cứ như là chỗ ngồi được sắp xếp bên trong động phủ, mỗi tòa đạo đài đều có sinh linh ngồi xếp bằng.

Những thứ này cũng không quan trọng, hấp dẫn sự chú ý của Thạch Hạo nhất chính là, nơi sâu nhất có một cổ động mờ ảo, khí hỗn độn cùng tiên quang đang đồng thời lưu chuyển và bốc lên mờ mịt.

Loáng thoáng có thể thấy được, bên trong động cổ ấy có một bàn ngọc, mặt trên có một cốt thư thần thánh tỏa ra tiên quang, vô cùng thần bí!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 859: Tiên Động

Dịch: Ngân

Biên dịch: ronkute

Biên tập: Minh Tâm

Bảo thuật Thập Hung!

Con mắt của Thạch Hạo lúc này mở to đầy kích động, trong mắt hắn chỉ có khối cốt này chứ chẳng hề còn thứ gì khác.

"Hừ!"

Tiếng hừ lạnh truyền tới, mang theo địch ý cùng với sát cơ tràn ngập trong động phủ này.

"Nhiều người thật, đều là cao thủ cả." Lạc Đạo nhỏ giọng nói, mạnh như hắn mà cũng cảm thấy áp lực cực lớn, bởi vì những người đến được nơi này đều chẳng có ai là yếu, đều là sinh linh siêu cấp.

Hắn biết được vài người trong số này, đều là thiên tài mạnh nhất của một châu, mạnh tới khủng khiếp, còn có vài sinh linh hắn chưa từng gặp qua thế nhưng từ hình thể của bọn họ thì có thể phán đoán ra là kiệt xuất của bộ tộc nào đấy.

"Có tới hơn trăm người!" Lam Nhất Trần hít vào hơi khí lạnh, đi tới phần cuối nơi đây có tới gần hai trăm người.

Nên biết, ven đường đi bọn họ đã trải qua rất nhiều gian nguy, đầu tiên là xông qua năm mươi cửa ải, rồi trải qua kiếp nạn ở bồ đoàn, nếu không

phải Thạch Hạo là tên quái vật mạnh mẽ thì không cách nào sống sót tới chỗ này được.

Vậy mà bên trong tòa động phủ này lại có gần hai trăm cao thủ.

"Con đường mà chúng ta đi vô cùng hung hiểm, là một trong mười con đường phải chết." Lộ Dịch nhỏ giọng nói, thế nhưng lại vô cùng lạc quan.

"Lại xuất hiện thêm mấy người nữa nên tạo hóa của chúng ta sẽ càng bị chia nhỏ hơn, các vị đạo huynh muốn trơ mắt nhìn sự việc kéo dài hơn nữa sao?" Bỗng nhiên có người trầm giọng nói.

"Chính xác, sinh linh tới ngày càng đông thế nhưng trong động phủ này có bao nhiêu chí bảo để chia chứ, ta cảm thấy nên ngăn cản những người đang tiếp tục tới kia lại." Có người đáp.

Thạch Hạo nhìn về trước, đó là một dãy đạo đài vô cùng lớn, mỗi một đạo đài đều có một sinh linh ngồi xếp bằng bên trong, hoặc là sinh linh trời sinh quyến rũ hoặc là sinh linh dữ tợn, nam có nữ có, tộc nào cũng có.

Có một điểm chung, đều là cao thủ, đều là người mạnh mẽ.

Bên trong động phủ, bầu không khí trở nên căng thẳng, sát khí ngập tràn, có không ít sinh linh ngồi trên đạo đài tỏa ra địch ý.

Thạch Hạo vẻ mặt vẫn như vậy thế nhưng lời nói lại rất cứng rắn, không hề có chút ý nhường nói: "Muốn ra tay thì cứ việc, ta đi trước!"

"Ha ha..." Có người cười lớn, đầy ngông cuồng, thế nhưng âm thanh lúc trái lúc phải khó mà phán đoán được, nói: "Tưởng mình là đại nhân vật và đặt mình là người đứng đầu ở một châu à, điếc không sợ súng. Chư vị, còn đứng ngây đó làm gì, tiễn hắn lên đường thôi."

Có người muốn gây chia rẽ, lời nói đầy lạnh lẽo.

Thế nhưng, ở nơi này cũng chẳng có ai là kẻ ngu, ai cũng không hề dám

làm bậy, không muốn làm chim đầu đàn, nói gì đi nữa thì tổ đội này đã đi ra từ "tử lộ" thì chắc chắn sẽ rất khó dây vào.

"Thứ giấu đầu lòi đuôi, nếu ngươi đã dám nói thế thì cớ gì không dám ra tay?" Lộ Dịch ưỡn cao ngực nói.

"Các vị, ta đếm tới ba thì đồng loạt xuất thủ, tới lúc đó chúng ta dùng thần niệm cùng cộng hưởng và cùng nhau ra tay, lúc này thì không cần lo gì cả, chắc chắn sẽ giết chết mấy người này!" Lời nói kia lại vang lên, thâm trầm và đầy ý lạnh.

Trong chốc lát, hàn khí nơi đây tăng mạnh, sát khí tràn ngập, hiển nhiên đã có rất nhiều người động tâm, nếu như dùng thần niệm cộng hưởng, giao cảm với nhau thì cũng không cần lo lắng gì.

Lạc Đạo, Lam Nhất Trần đều biến sắc, không khỏi lui về sau. Những người nơi đây đều không phải là hạng xoàng, tất cả đều là nhân kiệt, nếu như cùng ra tay thì hậu quả khó lường.

Thậm chí bọn họ cảm thấy, trong đám này hơn nửa sẽ có quái thai cổ đại.

Con ngươi của Thạch Hạo co rút lại hình thành ký hiệu mơ hồ đảo qua tất cả mọi người, rồi lạnh lùng nói: "Không cần, hiện tại ngươi có thể ra tay rồi."

Dút lời, hắn nhanh chân tiến về trước, việc này khiến cho cả tòa động phủ rung rung theo.

Bởi vì, mỗi bước tiến đều cần phải dùng đến sức lực cực lớn, nơi đây có một luồng sức mạnh khổng lồ đang áp chế.

Mà lúc này Thạch Hạo lại ung dung từ tốn, mỗi bước hạ xuống đều khiến nơi đây rung bần bật, cứ như là một con thú khổng lồ từ tiền sử đang di chuyển.

Hắn nhìn chằm chằm một chàng trai mặc áo bào đen rồi nhanh chóng tiến tới phụ cận, sau đó vung tay đánh tới.

"Ngươi!" Hắn đứng thẳng dậy bên trên đạo đài rồi lấy ra bảo cụ, triển khai thần thông hòng nghênh chiến.

Sự tình mang tính chấn động lại diễn ra, Thạch Hạo dựa vào thân thể của chính mình đánh bay những bảo cụ kia, sau đó dùng nắm đấm đánh tan bảo thuật đồng thời vèo một tiếng nhảy bật lên đạo đài.

"Ầm!"

Hai bên va chạm, có máu tươi văng xuống.

Chàng trai áo đen kia kêu thảm dùng mọi khả năng chống đỡ, thế nhưng chỉ mười mấy chiêu thì đã bị đánh chết.

Tình cảnh này đè ép rất nhiều người, người có thể tới được động phủ này thì có ai là yếu? Chắc chắn là nhóm người có tu vi mạnh mẽ nhất, kết quả lại bị một chàng trai trẻ tuổi vừa mới tới giết chết một cách nhanh chóng.

Việc này đủ chứng minh một vấn đề, người vừa tới rất là mạnh!

Nhưng, cũng có người bĩu môi không thèm coi vào đâu, vô cùng tự tin với bản thân mình.

"Đám quê mùa này chắc chắn tiến vào đây từ sớm và không hề biết gì về trận chiến ở Vẫn Tiên lĩnh rồi." Lộ Dịch lẩm bẩm.

Lạc Đạo vội vàng ngăn và ra hiệu cho hắn không được nói bậy, những người nơi này tuyệt đối không hề đơn giản, nói không chừng còn có quái thai cổ địa, nếu như bại lộ sớm thì sẽ bị người khác chú ý.

Thạch Hạo không nói gì mà chỉ nhảy xuống đạo đài, hắn cảm thấy một vài luồng khí tức khiến hắn căng thẳng thì thầm giật mình trong lòng, sau đó quay sang nhắc nhở đám Lạc Đạo phải cẩn thân hơn.

Hắn cảm ứng thật cẩn thận thế nhưng mấy luồng khí tức kia đều đã biến mất, không còn thấy đâu nữa, cũng không có cách nào bắt được vị trí chính xác.

Hiển nhiên, nơi đây có cường giả mạnh mẽ nhất!

Hoàn toàn chính xác, nếu như có chiến đấu diễn ra thì chắc chắn sẽ kinh thiên động địa, vô cùng kinh khủng.

"Đi!"

Thạch Hạo dẫn mấy người tiến về trước, thế nhưng Lộ Dịch lại khẽ rên, khó mà tiến bước được, sắc mặt trắng bệch.

"Ta quay lại thôi, chờ các ngươi ở phía sau." Hắn tự hiểu mình cho nên không muốn cản trở mọi người.

Sau đó không lâu, Lạc Đạo, Lam Nhất Trần cũng cảm thấy áp lực vô cùng lớn và khó lòng cất bước được nữa, với lại bọn họ cũng chỉ mới đi tới phía trước dãy đạo đài kia mà thôi.

Cuối cùng, bọn họ ráng kiên trì thêm chút nữa, sau khi lướt qua mấy chục người thì không cách nào nhúc nhích được nữa.

"Nhảy lên đạo đài, bên trên áp lực rất nhỏ." Thạch Hạo nói.

Quả nhiên, khi hai người chọn hai cái đạo đài không có người và gian nan bước lên thì áp lực suy giảm, có thể tự do hoạt động.

"Ồ, đạo hữu, ngươi đang làm gì thế, vì sao lại nhỏ máu của mình xuống thế?" Lam Nhất Trần giật mình.

Hắn nhìn thấy trên một tòa đạo đài kề nhau có một người đàn ông trung niên đang cắt đứt cổ tay của hình rồi nhỏ máu lên trên đạo đài, việc này khiến hắn khó hiểu.

"Ngộ đạo, dùng máu tẩm bổ đạo đài thì có thể nghe được những âm

thanh của chân kinh được truyền lại từ trên khối cốt thư trong tiên động kia kìa." Tu sĩ này nhìn thấy được sự mạnh mẽ của Thạch Hạo nên cũng không muốn đắc tội với bon họ, nói ra lời này.

Lạc Đạo, Lam Nhất Trần nghe thấy thế thì ngạc nhiên, như vậy sẽ thu được chân kinh?

Bọn họ có chút khó hiểu, vì sao không tiến vào trong động cổ đó để lấy, lẽ nào nơi đó vô cùng nguy hiểm không cách nào vào được.

"Động cổ kia không thể vào, rất nhiều người đã chết rồi." Tu sĩ kia nói.

Sau khi Lam Nhất Trần nghe thấy thế thì không có lên tiếng mà làm theo, nhỏ một ít Lam huyết để thử nghiệm, quả nhiên đạo đài dưới chân của hắn run rẩy, một câu kinh văn được truyền vào trong tai của hắn.

Trước đây, hắn từng nghe qua từ chiếc bồ đoàn kia.

"Chuyện này... quá xa xỉ mà, một câu kinh văn lại cần một chùm chân huyết, nếu như cốt thư kia có hơn vạn câu kinh văn thì dù chúng ta có khô quắc lại cũng không đủ." Lạc Đạo nhíu mày.

Thạch Hạo nghe thấy thế thì không hề dừng lại mà cứ thế bước về trước, hắn muốn tiếp cận một hàng đạo đài nơi cao nhất gần với động cổ kia.

Mọi người ngơ ngác nhìn hắn từng bước đi về trước, áp lực vô cùng lớn thế nhưng đối với hắn thứ này tựa như bằng phẳng, nhịp điệu của bước chân không thay đổi.

Trong nháy mắt khi mọi người đang giật mình thì trên người Thạch Hạo xuất hiện phù văn chống lại áp lực càng ngày càng lớn kia, thi thoảng lại phát ra ánh sáng vô cùng đáng sợ.

Trên đường đi Thạch Hạo nhìn thấy có không ít vết máu, thi thể có tới mấy chục, hiển nhiên đều là những người cưỡng ép xông lên nên mới chết.

Hắn đi tới hàng trên cùng, tuy cách động cổ kia rất gần thế nhưng cũng tới mấy trượng, hàng đầu này có tổng cộng tới ba mươi sáu tòa đạo đài quay lưng về phía động cổ.

Trong lòng Thạch Hạo rùng mình, bên trên những đạo đài hàng đầu tiên này đã sớm có hai mươi người, chỉ còn mười sáu tòa mà thôi.

Việc này khiến hắn khá là giật mình, nên biết, đi tới nơi này thì áp lực tăng lên cực mạnh, thần linh bình thường cơ bản không cách nào chịu đựng nổi, dù là Chân Thần bình thường cũng bị ép cho thành thịt nát.

Hiển nhiên, hai mươi người này vô cùng lợi hại, có thể đoán ra được, bên trong chắc chắn có quái thai cổ đại!

Thạch Hạo không có xông vào động cổ mà nhảy lên tòa đạo đài thứ hai mươi mốt, sau đó ngồi xếp bằng xuống.

Ở đây cũng có hài cốt, hơn nữa lại vô cùng dày, những bộ hài cốt này phân bố bên dưới ba mươi sáu tòa đạo đài hàng trên cùng này, tổng cộng cũng không dưới mấy trăm bộ, hoặc trắng sáng như tuyết hoặc lấp lánh ánh tử kim... tất cả đều được lưu lại từ cổ đại.

Đó là di cốt của những thiên tài mạnh mẽ các đời trước.!

Việc này khiến người khác kinh sợ, nói không chừng bên trong chắc chắn sẽ có của quái thai cổ đại!

Thạch Hạo yên lặng suy nghĩ cùng quan sát thì phát hiện, bên trên hai mươi đạo đài ở hàng trước tiên này chỉ có đúng một người đang nhỏ máu để tìm hiểu kinh văn, còn những người khác đều nhắm mắt đả tọa, không hề làm như thế.

Hắn gật gật đầu thế nhưng cũng không có nhỏ máu, mà chờ cơ hội giết thẳng vào trong động cổ kia.

"Con đường của đệ đệ hoàn toàn khác ta, chỗ cần đến chắc cũng không

giống nhau, không biết giờ ra sao rồi?" Thạch Hạo khẽ nói, thế nhưng hắn biết Tần Hạo cũng chưa hề xảy ra bất trắc gì, bởi vì dấu ấn mà hắn lưu lại trên người của Tần Hạo vẫn có thể cảm ứng được.

"Chư vị, chúng ta tới đây đã rất nhiều ngày rồi, cường giả tới cũng đã gần đủ nên có thể thử nghiệm rồi, có thể sẽ xông vào động cổ này."

Lúc này có người mở miệng, là một người ở bên trên đạo đài hàng cao nhất này.

Và khi hắn mở mắt thì cũng chỉ đảo qua tất cả mọi người ở trên đạo đài hàng đầu này, là truyền âm cho bọn họ, tất cả mọi người ở phía sau đều không thể biết được.

"Ồ?"

Bỗng nhiên, phía sau truyền tới tiếng huyên náo, lại có cường giả tới, việc này khiến mọi người kinh ngạc bật thốt lên.

"Lại có người bước ra từ cửa Tử, thật là lợi hại, lại là một cô gái!" Có người kinh ngạc nói.

"Xông qua được con đường chắc chắn phải chết, thật sự quá mạnh mẽ mà."

Mọi người thán phục, đã có sự kiện mà Thạch Hạo vừa tạo ra nên lần này cũng không có ai dám làm bậy, cũng không hề có người đề cập tới việc đánh giết.

Ngược lại, một vài sinh linh lại lộ vẻ khác lạ, bởi vì cảm thấy cô gái này hết sức siêu phàm, xinh đẹp tuyệt luân khiến lòng người xao xuyến.

Thạch Hạo thầm than, người với người thật là quá khác nhau, một vị tuyệt đại mỹ nhân lại gặp phải những ánh mắt thèm khát như kia nhưng mà lại chẳng hề tức giận gì.

Quần áo của cô gái này tung bay, bước đi trên mặt đất lại nhẹ nhàng như tiên, từng bước từng bước tiếp cận hàng đầu tiên, không hề có chút khó khăn gì.

Vóc người của nàng vô cùng chuẩn, đường cong uốn lượn, ngạo nhân vô cùng, mái tóc dài màu xanh nước biển sáng tới mức có thể soi gương, trên mặt được che bởi một lớp khăn dù thần thông gì cũng không cách nào nhìn xuyên được, không cách nào quan sát được dung nhan của nàng.

Đôi mắt rất to và đẹp mang theo hào quang khó tả, tựa như dải ngân hà lấp lánh khiến người khác khi nhìn vào như muốn trầm luân vậy.

Ngoài ra, Thạch Hạo chú ý tới, bên dưới làn tóc dài xanh nước biển của nàng lại có một cặp sừng được giấu kín, thi thoảng mới có thể thấy được.

"Sừng rồng!" Có người khi nhìn thấy thì kinh ngạc thốt lên.

"U!" Âm thanh hít khí lạnh truyền tới.

"Nàng... là Long Nữ trong truyền thuyết ư?" Có người run run nói.

Tất cả mọi người đều chấn động, bên trong quái thai cổ đại quả thật có một cô gái như vầy, phong thái vô địch, kinh diễm thế gian, sinh sống trong biển sâu, vô cùng mạnh mẽ.

"Là Long Nữ!" Có người chắc chắn.

Bởi vì, nàng chẳng hề tốn sức lực nào mà cứ tiến thẳng tới hàng đạo đài trước nhất rồi nhảy lên đạo đài thứ hai mươi hai, sát bên cạnh Thạch Hạo.

"Có thể rồi, ta nghĩ chúng ta đã đủ sức vào trong động, chư vị có đồng ý hay không?" Trên đạo đài hàng đầu này lại có người lên tiếng.

Mọi người lục tục gật đầu.

Cho đến cuối cùng thì tất cả mọi người đều đồng ý, nhất trí tán thành, kể cả Thạch Hạo cùng với mỹ nhân tuyệt đại mọc ra sừng rồng kia.

"Động thủ!"

Hai mươi hai tên cao thủ, mạnh mẽ tới mức khiến quần hùng run rẩy, tất cả đồng thời nhằm về phía động cổ, thi triển ra thần thông mạnh mẽ nhất.

Tiên động, rất mông lung, có khí hỗn độn và cũng có tiên quang không ngừng lưu chuyển hình thành nên một màn ánh sáng vững chắc.

Nhưng vào lúc này, khi hai mươi mấy vị sinh linh toàn lực công kích thì màn ánh sáng kia uốn lượn và mơ hồ, sau đó thì tán loạn rồi tất cả mọi người vọt vào.

Vượt quá dự liệu của mọi người là cũng chưa hề có ai trả giá bằng máu, bọn họ đã thành công xông vào trong thế nhưng lại vô cùng dễ dàng, dù sao cũng do hai mươi mấy người hợp sức, trong đó còn có cả quái thai cổ đại.

Việc khiến người khác kinh ngạc nhất chính là, tất cả mọi người bỗng thu nhỏ lại rồi hóa thành bụi trần, chiếc bàn đá bằng ngọc thạch bên trong động phủ kia cao to như núi lớn, bên trên có bảy tấm cốt thư thần thánh.

Hiển nhiên, nơi này có pháp tắc không gian, cũng không phải mọi người nhỏ đi mà là do bàn đá ngọc kia vốn cao lớn như núi, chỉ có điều bên ngoài không cách nào nhìn thấy được.

"Thứ tốt nhiều thật!" Có người kinh ngạc thốt lên.

Bên trong tiên động có rất nhiều thứ có chiều cao bình thường, trong đó có cốt thư, có pháp khí còn có cả bảo dược.

"Thần dược, thơm quá đi mà!" Có người vọt tới hòng hái đi, nơi đó lại tỏa ra ánh sáng lung linh, có thần dược đang cắm rễ sinh trưởng, hàng vạn hào quang lưu chuyển.

"Cổ bảo thần thánh, túi càn khôn." Có người khác ra tay hòng tranh cướp một pháp khí thần bí.

Thạch Hạo căng thẳng, nhận ra chiếc túi ấy rất bất phàm, được ghép từ mấy chục tấm da của thần thú thái cổ và tế luyện mà thành, vật này dù là Giáo chủ cũng có thể thu vào.

Nơi đây xảy ra hỗn chiến vô cùng kịch liệt.

Tự nhiên sẽ có người nhằm về phía bàn đá ngọc kia hòng cướp lấy những cốt thư ẩn chứa tiên quang.

Giữa không trung, bóng người bay lượn, chiến đấu tới sôi trào, Thạch Hạo không ngừng va chạm với người khác, giết đỏ cả mắt.

Vù một tiếng, pháp tắc hạ xuống và giam cầm nơi này khiến cho tất cả mọi người kinh hãi.

"Có cấm chế đang bảo vệ động cổ này, nó sợ chúng ta sẽ hủy diệt động phủ."

Tất cả mọi người đều chịu phải giới hạn, những người ở không trung thì rơi xuống mặt đất, việc này càng khiến hỗn loạn hơn.

Khí hỗn độn tràn ngập nơi đây, tiên quang lưu chuyển, vẻ hư ảo càng ngày càng tăng.

Thạch Hạo cảm thấy phía sau có người nên vung chưởng ra sau.

Hắn cảm thấy có điều đáng ngờ nên chớp mắt quay đầu lại thì phát hiện Long Nữ đang bị mấy đại cao thủ vây công lại trừng cặp mắt đẹp về hắn, bởi vì một chưởng vừa rồi của hắn, phù văn hóa thành sau khi bay ngược ra sau thì lại trúng ngay cặp mông căng đầy của nàng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 860: Hung Sào Kinh Biến

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Long Nữ, dáng người thướt tha, đường cong uốn lượn, mái tóc dài xanh nước biển rủ xuống tới eo thon lấp lánh ánh sáng, trên chiếc trán xinh đẹp nhăn lại, con mắt cứ như là ngân hà lấp lánh trừng Thạch Hạo.

Mông của lão hổ thì không được sờ, thế nhưng hiện giờ Thạch Hạo lại chụp ngay mông của rồng, dù là hắn cũng không biết nói gì cho phải, mặc dù chỉ là vô tình thế nhưng tóm lại là vẫn chạm vào mông của người ta.

Cặp mông căng đét kia khẽ run, phù quang sáng rực, hiển nhiên sau khi gặp phải đòn kia thì thân thể mạnh như Long Nữ cũng cảm thấy khó chịu.

Đương nhiên, Thạch Hạo còn khiếp sợ hơn, nếu là một thần linh khác khi bị hắn đập trúng như thế thì tuyệt đối sẽ nổ tung, thế nhưng cơ thể lấp lánh kia của Long Nữ lại chưa hề bị hao tổn gì cả.

"Săn chắc thật đó, dù căng tròn thế nhưng độ co dãn rất tốt." Thạch Hạo thầm nhủ trong lòng.

"Ngươi đang nói cái gì?!" Trước mặt Long Nữ được một lớp khăn chen kín thế nhưng từ con mắt trở lên thì vẫn được lộ ra ngoài, bên trên chiếc trán trắng mịn vẻ tức giận càng nhiều hơn, trong mắt có ánh lửa đang phun trào.

Thạch Hạo ngạc nhiên, hắn cũng không hề nói thành lời mà chỉ thầm nhủ trong lòng, thế mà nàng cũng biết được?

"Quả thật rất êm ái, co dãn quá tốt, vóc người chẳng có gì để chê, tuy

rằng không thấy được gương mặt thế nhưng chắc chắn là một mỹ nhân tuyệt đại. Nhưng mà... nàng hình như biết ta đang suy nghĩ gì?" Hắn lầm bầm trong lòng.

"Ngươi còn dám nói nữa!" Long Nữ dựng thẳng đại mi, trong con ngươi xinh đẹp tựa như có ánh sao lấp lánh bắn ra ánh sáng chói mắt, như là hai dải ngân hà lao tới.

Đường cong trên cơ thể của nàng rất hút người, vóc dáng hoàn mỹ tỏa ra thánh quang bùng phát ra sóng thần lực kinh người khiến cho mấy đại cai thủ bên cạnh lùi lại, sau đó thứ này lao về phía Thạch Hạo.

Sức mạnh kia khiến Thạch Hạo thay đổi sắc mặt và âm thầm thán phục, không hổ là Long Nữ, không hổ là quái thai cổ đại, mạnh tới kinh khủng!

Đồng thời hắn cũng bừng tỉnh, hơn nửa đối phương nắm giữ... Tha Tâm thông, nếu không thì làm sao có thể biết trong lòng hắn nghĩ gì, đây quả là bản lĩnh kinh người.

"Quái thai cổ đại quả nhiên đều là hạng người siêu phàm nhập thánh, có người mở ra được Thiên Nhãn thông, có người thì lĩnh ngộ ra được Tha Tâm thông, tên nào tên nấy đều biến thái cả."

Thạch Hạo cảm khái, mi tâm phát sáng vội vàng bảo vệ thần thức, ngăn cản lại bất cứ những rung động và gợn sóng nào, hắn cũng không muốn bị người khác hiểu rõ trong lòng đang nghĩ gì.

"Ầm!"

Hai bên cách không va chạm một chưởng với nhau, phù văn tỏa ra vô cùng chói mắt và xinh đẹp.

"Đánh nhầm, sai, hiểu nhầm!" Thạch Hạo lớn tiếng giải thích sự vô tình vừa nãy.

Người bên cạnh cũng không biết nói gì, còn "đánh nhầm" nữa chứ, tên

này chẳng biết cách ứng xử gì cả.

"Vèo!"

Thạch Hạo cứ như tên rời cung xông thẳng ra ngoài hòng né tránh Long Nữ, hắn cũng không muốn vì chuyện này mà lại trở thành nguyên nhân dẫn tới chiến đấu giữa đôi bên, đi đánh với một tên quái thai cổ đại thì chẳng đáng gì, việc quan trọng hơn chính là đoạt tạo hóa.

Lúc này bên trong tiên động áp lực chợt tăng mạnh, mọi người muốn bay lên cũng rất khó, nếu cưỡng ép thì sẽ bị đánh bật ngược xuống.

Bàn ngọc quá cao, đứng ở dưới mặt đất ngước nhìn lên trên thì cũng chỉ thấy bốn chân bàn cứ như là bốn cây cột chống trời thô to và cao vút sừng sững nơi đó.

Thêm nữa là, khí hỗn đỗn mờ ảo vây quanh, bên trên lại có tiên quang lưu chuyển tựa như đi tới phần cuối của thế giới, tới niên đại khai thiên tích địa vậy.

Long Nữ hơi chần chừ nhưng vẫn không truy sát theo, lúc này tiếp tục đánh nhau sống chết với vài tên địch thủ khác, trong đó có một vị quái thai cổ đại đang liên thủ với những người khác hòng giết chết nàng.

Rõ ràng, đạo thống của hai bên có mối căm thù, không chết không thôi, nếu không thì làm sao sẽ liều mạng trong tiên động này mà không hề đoạt chân kinh Tiên đạo trước?

Đương nhiên, đây cũng là do sự tự tin quá cao, ngoại trừ những quái thai cổ đại mới có thể uy hiếp lẫn nhau thì những người còn lại đều khó ai có thể gây thương tổn cho bọn họ.

"Nhanh giúp ta, hái cây thần dược kia đi!" Phía trước trở nên hỗn loạn, một đám người đang tranh đoạt, có mấy người sớm đã kết minh với nhau.

"Ầm!"

Đó là một cây cổ dược, trên cành có một đóa hoa, long lanh lấp lánh, tỏa ra ánh sáng bảy màu, mùi thơm nồng nặc, vừa tới gần đã khiến người ta có ảo giác như muốn vũ hóa phi thăng.

Thạch Hạo tới gần nơi này rồi vung ra mấy chưởng về những người khác, nơi đây hỗn loạn vô cùng, phù văn dày đặc khắp nơi, chiến đấu đến gây cấn.

"Linh thân của quái thai cổ đại!" Con ngươi của Thạch Hạo co rút lại.

Hiển nhiên, chân thân của đối phương cũng ở trong tiên động này thế nhưng lại tách ra để đoạt tạo hóa nhiều hơn.

Trong động, ít nhất có tới mấy vị Vương của các đời, từng người đều đứng đầu trong cuộc chiến kỳ tài ba ngàn châu, là vô địch trong Tiên cổ này.

Xuất hiện lần mấy nhân vật như vầy, với lại bọn họ còn đưa ra linh thân cho nên nơi đây càng điên cuồng hơn.

Ánh mắt của Thạch Hạo lóe lên, hắn cũng không có phân ra linh thân mà chân thân xông vào hòng đoạt cổ dược thần thánh kia.

Đại chiến kịch liệt, bảo cụ tung bay, trong đó cũng không hề thiếu pháp khí Thiên Thần khiến Thạch Hạo thầm sợ hãi. Binh khí cấp bậc này rất khó mang vào đây, trừ khi là pháp khí không trọn vẹn, có thiếu hụt nào đó.

"Hẳn là pháp khí được ôn dưỡng bên trong bí cảnh này, hoặc là được sửa chữa lại trong thời gian ngắn." Trong lòng Thạch Hạo thầm giật mình, nơi đây quả nhiên đáng sợ.

Hắn lấy ra lò luyện đạt được trong dòng sông ở đảo Ác Ma, dùng thứ này bảo vệ và phòng thân, pháp khí này rất đặc biệt, trước giờ đều chưa hề phát ra lực công kích thế nhưng sức phòng ngự lại khó mà đoán được.

"Keeng!"

Có cốt châm bay tới bắn thẳng lên trên nắp của lò luyện đan.

Lông tóc của Thạch Hạo đều dựng đứng, đây là Hóa Huyết thần châm, dù là Chân Thần có mạnh mẽ hơn nữa thì cũng sẽ hóa thành máu mủ, thứ này luyện chế vô cùng khó, nghe đâu được luyện từ xương cốt của Thiên Thần.

"Vèo!"

Sau đó, mấy chục chiếc cốt châm bắn nhanh tới, thứ này khó mà phòng bị được, nó xuyên thẳng qua vùng hư không này.

"A..."

Lập tức có mấy người hét thảm ngay tại chỗ, bọn họ đều bị ghim chặt trên mặt đất, sau đó hóa thành máu mủ, ngay cả xương cũng tan chảy, vô cùng thê thảm.

"Ầm!"

Thân thể của Thạch Hạo phát sáng, tạo ra Động thiên duy nhất và khống thế nắp lò luyện đan cản trước người rồi xông về trước, sau đó xuất thủ chụp vào cây thần dược đang cắm rễ ở một góc trong tiên động lượn lờ hào quang kia.

Thứ này xanh biếc như được điêu khắc từ ngọc tủy vậy, bên trên có một búp hoa chập chờn bảy màu, ánh sáng tỏa ra vô cùng lung linh tựa như là cầu vồng vậy.

Nhưng mà biến cố lại xảy ra, thần dược này lại bỏ chạy, rễ được rút lên khỏi mặt đất sau đó là lùi lại tiến vào trong một vách đá, cứ thế biến mất không thấy đâu.

Thạch Hạo và một vài người khác xuất thủ đánh lên trên vách đá kia, lập tức nơi đây chấn động mạnh thế nhưng vách đá lại không hề hấn gì, dù chỉ là vết trầy.

Có gì đó quái lạ!

Thạch Hạo giật nảy trong lòng, thân thể mạnh mẽ như hắn mà cũng không cách nào xuyên thủng được vách đá này, vậy cây dược kia chạy vào trong bằng cách nào?

Những người khác cũng lộ vẻ khác thường và lui về sau.

"Xoẹt!"

Thạch Hạo lại xuất thủ nhằm về một bên khác hòng tranh cướp cổ bảo còn lại.

Nếu như bàn ngọc cao hơn núi kia tạm thời không có ai xông lên thì không bằng cứ đoạt một vài binh khí mạnh mẽ để tăng lên sức mạnh của bản thân, sau này tranh đấu mới có lợi được.

"Ốc biển Thiên Văn!"

Ánh mắt của Thạch Hạo tỏa ra thần mang, chẳng trách khu vực này lại tụ tập không ít người và chém giết một cách điên cuồng, thì ra lại có một món kỳ bảo hi thế như vầy.

Đó là một con ốc biển to bằng lòng bàn tay, trông thì bình thường không có ánh sáng lấp lánh nào, thế nhưng hoa văn ở trên vỏ lại vô cùng phức tạp, rất khó lý giải.

Tục tuyền, đó là dấu vết của trời.

Loại ốc biển này vô cùng hiếm có, từ xưa tới nay cũng chỉ phát hiện được mấy chục con, mạnh mẽ tới lạ thường, nếu dùng chúng để luyện chế bí bảo thì chỉ cần thổi một tiếng đã đủ khiến cho Thiên Thần nổ tung.

Nếu như hoàn toàn trưởng thành thì Ốc biển thiên văn này sẽ có thể sát thương được cả Giáo chủ.

Vật này phải đoạt được vào tay, đây chính là ý nghĩ của tất cả mọi

người, một khi sở hữu và thổi to lên thì địch thủ phỏng chừng sẽ chết sạch.

Thạch Hạo tất nhiên cũng đang cố gắng, nhanh chóng ra tay, sử dụng đại thần thông.

"Bụp!"

Một tên đối thủ đầy mạnh mẽ bị đánh nổ tung, máu tươi tung tóe.

Nên biết, sinh linh chết ở Hung sào này cũng tới mấy vạn, có thể đi tới đây đều là cường giả mạnh mẽ nhất, thế nhưng người kia vẫn bị đánh chết.

Việc này khiến những người bên cạnh cảnh giác, Thạch Hạo nhận ra được quái thai cổ đại đã bắt đầu chú ý tới mình.

"Xảy ra chuyện gì thế?"

Lần này có một người với đầu tóc vàng vọt tới trước tiên, bởi vì hắn vẫn không ngừng tranh giết ở nơi đây hòng chiếm cứ nơi tốt, mà bản thân hắn cũng mạnh tới mức không thể đo lường được thế nhưng vẫn không cách nào bắt được.

Ốc biển thiên văn tiến vào trong vách đá, cứ thế biến mất không thấy đâu.

Thạch Hạo thấy thế thì lùi về sau, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Hắn cũng không có tiếp tục ra tay nữa mà nhìn về những nơi khác, những cổ bảo khác chắc chắn cũng sẽ khó lòng đoạt được như thế này.

"Vèo vèo..."

Nhưng lúc này, những bóng người đang ngồi xếp bằng trên những tòa đạo đài không cách nào tiến vào đây thì chợt cảm thấy áp lực biến mất, nên tất cả đều vọt vào trong tiên động và bắt đầu đoạt bảo.

Vẻ mặt của Thạch Hạo biến ảo không ngừng, nếu như để lại tạo hóa cho

hậu nhân thì vì sao không người nào đoạt được?

"Lên!"

Có người mượn bí bảo mạnh mẽ để vọt tới, bảo huy tỏa ra.

"Bí bảo Thiên Thần!"

Mọi người kinh ngạc thốt lên, loại pháp khí này là cấm vật rất khó mang vào, lúc này lại có quái thai cổ đại mượn nhờ vào nó để xông lên bàn đá ngọc kia.

"Hỏng rồi!"

Rất nhiều người hét lớn rồi đồn dập dùng hết khả năng xông về trước.

Thạch Hạo cũng không cách nào không chế được bản thân, có gì đó quái lạ, không thể không thử nếu không lỡ bỏ qua cơ hội thì sẽ tiếc nuối cả đời.

Bàn ngọc cao hơn cả núi lớn, bên trên có một bản cốt thư rất lớn tỏa ra ánh sáng lung linh, tiên vụ tràn ngập, thần thánh và an lành vô cùng.

"Ha ha, cuối cùng cũng đã tới tay, các vị, hẹn gặp lại."

Bên trên bàn đá có thanh niên tóc trắng cười to, hắn đã bắt được một khối bảo cốt và đạt được bảo thuật Thập Hung, chuẩn bị sử dụng pháp khí Thiên Thần bỏ chạy.

Nhưng mà, hắn chợt biến đổi sắc mặt.

Cùng lúc đó, Thạch Hạo cảm thấy da đầu tê dại cho nên không chút nghĩ ngợi, hắn lao nhanh ra khỏi tiên động.

"Đi mau!"

Thạch Hạo hét về phía trước hòng nhắc nhở Lạc Đạo, Lam Nhất Trần, Lộ Dịch nhanh chóng xông ra ngoài.

Bởi vì, hắn chưa từng gặp phải tình cảnh này bao giờ, cảm thấy đại họa đang ập thẳng xuống đầu, có linh cảm chết chóc sẽ bủa vây, lông tóc đều dựng thẳng.

Không chỉ là hắn, Long Nữ cũng hét lớn đồng thời phản ứng y như hắn vọt ra ngoài, trong con ngươi xinh đẹp tràn ngập vẻ lo lắng cùng khiếp sợ.

Hai người kề vai sát cánh cùng nhau chạy ra ngoài, nhằm về phía đạo đài kia.

"Không... A!"

Bên trên bàn ngọc, thanh niên tóc trắng đó hét lớn rồi hất mạnh tay, thế nhưng căn bản đều vô dụng, huyết dịch toàn thân nhanh chóng chảy về phía nhóm xương trắng đang lượn lờ tiên quang kia.

Cùng lúc đó, khí hỗn độn bên trong động cổ dâng trào, từng luồng kiếm khí bắn mạnh ra ngoài càn quét tiêu diệt quần hùng.

Chỉ trong nháy mắt, một nhóm người trở thành thịt nát, nổ tung ngay tại chỗ.

Đó là kiếm khí tuyệt thế, đừng nói là bọn họ, dù là Thiên Thần có tới thì cũng sẽ bị chém chết, khó mà sống sót được.

"Keeng!"

Sau lưng của Thạch Hạo cũng trúng phải một đòn, nếu không phải được nắp lò luyện đan ngăn cản thì tuyệt đối bị cắt lìa, ánh sáng chết chóc kia vô cùng sắc bén.

"Khụ..." Thạch Hạo nhổ ra một ngụm máu lớn vì lực phản chấn, mặc dù có nắp lò ngăn lại thế nhưng sức phản chấn vẫn khiến xương cốt cả người gần như đứt đoạn, cơ thể bị đánh bay thẳng về trước.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 861: Một Khúc Sáo Tiễn Quần Hùng

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"A,..."

Bên trên bàn đá ngọc cao hơn núi, thanh niên tóc trắng kêu la thảm thiết, một thân bảo huyết thần thánh của hắn đều bị hút sạch, cốt thư rơi xuống lại bên trên mặt bàn.

"Ầm!"

Cốt thư chấn động, tiên quang lấp lánh, pháp khí Thiên Thần hộ thể của hắn đều bị rạn nứt và phá hủy.

"Không, ta không cam lòng!" Hắn ngửa mặt lên trời hét lớn, tóc trắng tung bay, đôi mắt trợn tròn, đây là một vị quái thai cổ đại mạnh tới cỡ nào thế nhưng lại sắp sửa chết đi.

"Thông thiên động địa!" Hắn hét lớn, cả người thiêu đốt, khí tức bùng phát ra khiến cho tất cả mọi người đều run sợ.

Ngay cả Thạch Hạo cũng chấn động trong lòng, sâu sắc hiểu được sự đáng sợ của quái thai cổ đại, thực lực tuyệt đối vượt qua cực hạn cùng cảnh giới, đã thăng hoa.

Nhân vật như thế này đáng sợ vô cùng, sức mạnh đủ ép nát toàn bộ sinh linh cùng đời, đây cũng không phải là khuếch đại.

"Bụp!"

Nhưng đúng lúc này, hắn chợt hóa thành từng khúc, mặc dù triển khai bảo thuật mạnh nhất thì cũng vô dụng, cả người nổ tung và cứ thế mất mạng.

Vù một tiếng, cốt thư kia phát sáng, khí hỗn độn lượn lờ, chấn động kịch liệt, động cổ nơi đó càng trở nên kinh khủng hơn, kiếm khí vô số.

"Đáng chết, đây là một khu sát trường, cốt thư chính là trận kỳ, chỉ cần lay động nó thì sẽ kích hoạt toàn bộ nơi này." Đả Thần Thạch run giọng nói.

Trận pháp này quá lợi hại, ngay cả nó cũng sợ hãi.

Thế nhưng, điều đáng mừng nhất hính là, Thạch Hạo khi phát hiện ra điểm dị thường thì đã cùng Long Nữ chạy trốn ra ngoài và rời khỏi hang động.

"A..."

Phía sau, tiếng kêu thảm vang lên liên tục, tất cả đều là cao thủ, là tuổi trẻ kiệt xuất chí cường của một châu thế nhưng ở nơi này đều không đáng để chú ý.

Kiếm khí kia quét tới mang theo khí hỗn độn mịt mờ khiến cho đám người ấy cứ thế nổ tung hóa thành mưa máu.

"A, tại sao lại như thế?!"

Đột nhiên, phía trước Thạch Hạo cũng vang lên tiếng kêu thảm, khu đạo đài kia cũng đã xảy ra dị biến, có một số người không kịp nhảy xuống đạo đài đã bị trói buộc ngay bên trên, huyết dịch cả người điên cuồng chảy ra ngoài rồi nhập vào giữa đạo đài.

"Nhanh, xông ra ngoài mau!" Thạch Hạo hét lớn.

Sắc mặt Lam Nhất Trần, Lạc Đạo đều tái nhợt, sau khi bọn họ nhận được truyền âm của Thạch Hạo thì lập tức nhảy xuống đạo đài, vừa mới thoát khỏi nơi ấy thì chợt xảy ra chuyện kinh biến như thế.

Bọn họ trơ mắt nhìn những người kia, trong đó có sơ đại đầy mạnh mẽ không ngừng giãy giụa bên trên đạo đài thế nhưng cũng chỉ phí công, thân thể khô quắc, héo tàn.

Cảnh tượng này vô cùng kinh khủng, huyết dịch không khống chế được mà phun trào ra từ những lỗ chân lông của bọn họ sau đó là chảy lên trên đạo đài.

Đồng thời, một hiện tượng đáng sợ đang diễn ra, bên trong dòng máu chảy ra kia có ẩn chứa những ký hiệu, tất cả những cốt văn ẩn chứa trong cơ thể của những người gặp nạn đều theo máu chảy ra ngoài.

"Quá kinh khủng, là luyện ngục trong nhân gian mà!"

Lộ Dịch run sợ, hắn đứng ở nơi xa nhất cho nên có thể xem rõ toàn bộ.

Hiện giờ, bên trong tiên động gần như không có sinh linh nào sống sót cả, mấy luồng kiếm khí quét tới thì nhóm người mạnh nhất cũng đã gần như bị diệt sạch, chỉ còn ba bốn người có thể lao ra ngoài mà thôi.

Ngay cả đạo đài gần nơi này cũng chỉ còn sót lại hai mươi mấy người đang liều mạng trốn ra phía ngoài.

"Đi!" Tốc độ của Thạch Hạo biến đổi, nhanh chóng tiến về nơi xa nhất để hội hợp với đám Lam Nhất Trần.

Nhưng mà, đường cũ không thể đi được bởi vì phát hiện ra, con đường khi bọn họ tiến vào đã bị chặn đứng lại.

"Chúng ta liên thủ!" Long Nữ mở miệng, nàng sóng vai bước tới tựa như là tiên tử cưỡi sóng, mái tóc dài xanh nước biển phấp phới, quần áo phần phật, vô cùng quyến rũ.

"Được!" Thạch Hạo gật đầu.

Hai người đã quên chuyện "đánh mông rồng" trước kia, bởi vì tình cảnh

hiện giờ vô cùng khẩn cấp, nơi đây quá yêu tà, tuyệt đối có vấn đề lớn.

Bảo thuật Thập Hung không có lại còn phát động sát trận, đây tựa hồ không phải là tạo hóa lưu lại cho hậu nhân, ngược lại đây chính là muốn giết tận đuổi tuyệt.

Những cổ bảo như Ốc biển thiên văn, túi càn khôn... đều là những đại sát khí có thể giết chết Giáo chủ, thế nhưng không một ai có thể đạt được, thần dược càng biến mất một cách vô cớ, không có chút cơ duyên nào trong này.

"Tính thêm phần ta nữa!" Lại có người lăng không bay tới, người này vô cùng mạnh mẽ.

"Chúng ta cùng đi!" Sau đó, lại có người cầm một chiếc la bàn trong tay, đây là một tu sĩ hiểu được thuật bói toàn, dùng thứ này để tu đạo.

Những người sống sót ở phía sau chạy tới, ai nấy đều vọt tới một con đường chưa bị khép lại, đây chính là con đường sống mà tu sĩ bói toán kia chỉ ra.

Tu vi của hắn không phải rất mạnh thế nhưng có thể đi tới đây, đồng thời có thể sống sót trong huyết loạn vừa nãy cũng đã đủ chứng minh được một vấn đề, kẻ này vẫn còn có chút thủ đoạn.

Nhưng mà, con đường mà hắn bước lên, khi mới đi được mấy chục trượng thì có phù văn lóe sáng, lập tức hai ba mươi người đều bị đánh chết.

"Thu!"

Thạch Hạo lập tức quát khẽ, dùng chiếc đỉnh ngày thường hay dùng để nấu nướng thu đám Lạc Đạo, Lam Nhất Trần, Lộ Dịch vào trong, mấy người này cũng không hề phản kháng gì cả, bởi vì bên ngoài quá nguy hiểm, mạnh như Thạch Hạo mà cũng bị thương, trúng phải một luồng kiếm khí.

"Mùi máu tanh kinh quá, đúng là ma địa đáng sợ, các ngươi nhìn kia, máu huyết của những người chết đi đều chảy về một phương nhất định."

Người bói toán nơm nớp lo sợ.

Thạch Hạo quay đầu nhìn, không chỉ hai mươi mấy người vừa chết đi trên đường này mà những người chết trong động phủ kia cũng đều như thế, huyết dịch tập trung lại rồi chảy về môt phía.

"Đây là một sát cục." Ánh mắt của Long Nữ lạnh lẽo, hào quang tựa như ngân hà không ngừng lóe lên.

Hiện giờ không thể nhiều lời, chỉ có thể chạy khỏi nơi này mà thôi.

"Ầm!"

Phù quang lấp lánh tỏa ra, người bói toán kia hóa thành một chùm huyết quang, đã chết.

Hiện giờ chỉ còn lại bốn người, đều là sinh linh mạnh mẽ nhất.

Thạch Hạo không nói lời nào mà nhanh chóng chạy về trước.

"Chú ý, bước về trái, đi qua rừng đá kia, tiến vào đầm lầy." Đả Thần Thạch hô lên đầy lo lắng.

Sau khi lao ra khỏi con đường này thì địa hình phía trước vô cùng phức tạp, rõ ràng là bên dưới lòng đất thế nhưng lại có núi rừng, hồ nước...

"Hả?" Đột nhiên, Thạch Hạo chợt có cảm giác, một cảm ứng nào đó xuất hiện.

"Đệ đệ!" Đó chính là dấu ấn mà hắn đã lưu lại ở trên người của Tần hạo, cảm ứng này rất mãnh liệt, hẳn là rất gần, ở nơi đầm lầm kia hắn hìn thấy một vài con đường.

"Bên này có điều gì đó là lạ, không phải là đường Sinh!" Đả Thần Thạch kinh ngạc thốt lên.

Nhưng mà, Thạch Hạo cũng không có dừng lại thay vào đó là tiến đi rất

nhanh, kết quả phù văn lóe lên, phía tước trở thành tuyệt lộ, một bức tường chắn ngang.

Nhưng mà hắn rõ ràng cảm ứng được Tần Hạo đang ở gần ngay đây.

Thạch Hạo lấy ra lò luyện đan, dùng lôi đình đánh thẳng về phía bức tường kia.

Cảnh vật mơ hồ, vách tường đã bị phá nát, không ngờ lại có hiệu quả, trận pháp phù văn ở nơi này vô cùng mạnh mẽ thế nhưng lại bị lôi điện cuốn lấy, lúc này lộ ra cảnh vật ở phía trước.

"Được rồi, từ chỗ đó lao ra ngoài!" Đả Thần Thạch kinh ngạc, bên cuối tuyệt lộ không ngờ lại có sinh lộ.

Phía sau, mấy người Long Nữ vốn đang dừng lại thế nhưng thấy được lối thoát thì cũng vọt tới.

Đằng sau bức tường lại là một khu chiến tường, mặt đất có màu nâu xám, xương trắng khắp nơi.

"Đây là nơi quái quỷ gì thế, không phải là sào huyệt sao?" Thạch Hạo chửi rủa.

"Ca ca!" Bên trong chiến trường, một người máu me khắp người lớn tiếng hét đầy vẻ kinh ngạc, đó chính là Tần Hạo.

"Xảy ra chuyện gì thế?"

"Đệ tiến vào một vùng đất cổ xưa, nơi đó có một cầu thang bằng ngọc dẫn tới một hòn đảo trong hư không, nơi ấy có rất nhiều thánh dược, còn có cả thần dược nữa."

Tần Hạo khi tiến vào nơi đó thì phát hiện có hơn ngàn người đã có mặt rồi, tất cả đều muốn bước lên cầu thang ngọc kia để tiến vào vườn thuốc.

Kết quả, dù là người bước lên cầu thang hay là người bay lên trời, tất cả

đều bị trận pháp thần bí chém giết, tiên huyết nhuộm đỏ nơi này.

Tần Hạo sắc mặt tái nhợt, nói: "Hơn nghìn cao thủ, đều vô cùng mạnh mẽ thế nhưng chết cả rồi!"

"Ngàn người thì có gì, đã có mười mấy vạn người chết đẫm máu trong Hung sào này rồi." Phía sau Long Nữ có người mở miệng nói.

"Đệ sống là tốt rồi." Thạch Hạo an ủi.

"Nếu không phải có chiến y Trường Sinh thì đệ đã nghẻo rồi." Giọng nói của Tần Hạo rất nhỏ, lần này quả là một đả kích rất lớn với hắn, ngoài trừ chiến y ra thì có một bí bảo khác đã nổ tung thế mạng cho hắn.

"Đây là biên giới chiến trường, không thể đi vào trong được, chúng ta mau rời đi thôi, nếu tiến vào trong Hung sào thì chỉ có thể chịu chết mà thôi." Đả Thần Thạch nói.

Một đường bay thật nhanh, Đả Thần Thạch không ngừng suy diễn, dựa theo những manh mối tìm được để chỉ rõ phương hướng.

Rời khỏi chiến trường cổ kia thì tiến vào một khu vực đồi núi, sau đó xuyên qua một khu vực khác thì lần nữa gặp phải một con đường phát sáng.

"Chỉ có thể bước lên con đường này thôi, tuy gặp nguy hiểm thế nhưng lại có cơ hội để thoát khỏi hung sào này."

"A..."

Hai tiếng kêu thảm truyền tới, hai người cùng đi theo Thạch Hạo từ trước tới giờ không chịu đựng nổi nên đã bị phù văn trên con đường này xóa bỏ.

Dòng máu kia vô cùng thê diễm, chảy về một phương.

Sau đó, Đả Thần Thạch cũng không còn biện pháp nào nữa, bọn họ cùng xông bừa vào bên trong một con đường cổ dưới lòng đất này, lúc nào cũng

có thể sẽ có sát cơ bùng phát, phù văn nghiền ép.

Một ngày một đêm đã trôi qua, trên đường đi bọn họ cũng gặp mười mấy đội nhân mã, thế nhưng sau khi hợp lại đi cùng nhau thì sau đó đều chết sạch cả, chỉ còn sót lại Thạch Hạo, Long Nữ, Tần Hạo mà thôi.

"Uhm, khí thế rất quen, là... Thạch Nghị!" Thạch Hạo chấn động, hắn nhìn thấy hai chùm sáng kinh thiên ở phía trước đang xé rách hư không kèm theo là khí hỗn độn, đó chính là ánh mắt của một người.

"Đi!" Hắn đi đầu vọt tới trước tiên.

Song phương gặp nhau, quả nhiên là Thạch Nghị, hắn đang đi chung với năm sáu người nữa, tất cả đều vô cùng mạnh mẽ thế nhưng cả người đều be bét máu, đã bị thương.

Thạch Hạo, Long Nữ cũng chẳng khá hơn tí nào, máu tươi đã nhuộm đỏ chiến y.

"Quả nhiên có thủ đoạn, dám tính kế với chúng ta, nếu chạy thoát thì sau này phải báo đáp thật hậu hĩnh!" Thạch Nghị nói thầm.

Những người khác chấn động, có người cả kinh nói: "Là có người bố trí sao, không phải là thử thách trong Hung sào à?"

"Thử thách cái b**p!" Thạch Hạo cũng nói, ánh mắt đầy lạnh lẽo.

Hai con mắt của Long Nữ vô cùng thâm thúy, phía sau lưng hiện lên một bóng mờ chân long đang bay lên trời cao, mái tóc xanh nước biển phấp phới, nàng đang vận dụng bí pháp để nhận biết tất cả xung quanh.

Cuối cùng, nàng mở miệng nói: "Xem ra, một đoạn di ngôn cổ mà ta vô tình thấy được trên con đường ở Hung sào này lại là thật, thủ đoạn của người kia quả nhiên cao cường, sáu bảy đời đều như thế, rút lấy thần huyết, phù văn."

Lời này vừa ra thì lông tóc của mọi người đều dựng đứng.

Không cần nhiều lời, mọi người đều biết được, việc này ẩn chứa một âm mưu vô cùng to lớn.

"Đi thôi, chúng ta hợp sức xông ra nơi này." Long Nữ nói rồi lấy ra hai đoạn sừng, vốn chúng lờ mờ tối tăm nhưng khi nối tại thì chợt tỏa ra uy thế kinh người chấn động cả cổ sào.

"Bên kia!" Con mắt của Thạch Nghị phát sáng chỉ về một phương, nơi đó có một cánh cửa cổ tỏa ra ánh sáng hỗn độn, thứ đó chém sạch những người nào dám lại gần.

Căn cứ vào sự quan sát trong mấy canh giờ của Thạch Nghị, khả năng đây là sinh lộ, chỉ có điều rất khó thông qua.

"Chúng ta liên thủ, có lẽ sẽ xông qua được." Thạch Hạo nói.

Trước cánh cửa, bọn họ chuẩn bị trong chốc lát, kết quả lại gặp được mười mấy người, người cầm đầu thì Thạch Hạo biết, không ngờ lại là quái thai cổ đại Trường Cung Diễn, hắn từng xuất hiện ở Tội châu.

"Chư vị, phải liều mạng thôi, xông qua nơi đây thì chúng ta sẽ thấy được ánh mặt trời, nếu như thất bại thì rất có khả năng sẽ chết ở nơi này."

Sau một khắc, tất cả mọi người đều vận dụng thủ đoạn mạnh nhất của mình.

Thạch Nghị lấy ra một Thạch ấn không đầy đủ, từng tia khí hỗn độn tràn ra ngoài.

Trường Cung Diễn thì lấy ra một cây cung lớn đen như mực, cùng với đó là một mũi tên đen tuyền tỏa ra gợn sóng kinh khủng.

Thạch Hạo lấy ra lò luyện đan, sau khi suy nghĩ chốc lát thì lấy ra Vạn Linh đồ thuộc Nguyên thủy chân giải, rồi nắm ở trong tay.

Những người khác đều chuẩn bị kỹ càng bí bảo của mình.

"Lên!"

Theo tiếng hét mọi người đồng thời xông ra ngoài.

"A..." Rất tàn khốc, mười mấy người lập tức thành thịt nát ngay tại chỗ.

Ở đây, Thạch Hạo che chở cho Tần Hạo cùng xông ra ngoài, lò luyện đan phát sáng, hào quang thần bí chiếu rọi, hắn liên thủ cùng với mấy người khác hòng xuyên thủng cánh cửa này.

Keeng!

Vào thời khắc mấu chốt chợt có thần mang phóng tới, thế nhưng hắn lấy ra Vạn Linh đồ ngăn cản lại, nơi đây trở nên mờ mịt.

Cuối cùng, chỉ còn có mười mấy người còn có thể sống sót vượt qua được cánh cửa kia, đánh tan được khí hỗn độn đang lượn lờ nơi đó.

Long Nữ, Thạch Nghị, Trường Cung Diễn, Thạch Hạo, Tần Hạo vẫn còn sống, những người khác đều chết cả, không ai có thể ngăn cản được sát kiếp.

Quả nhiên, khi bọn họ vượt qua thi tiến lên trên mặt đất, sau đó nhanh chóng rời khỏi hung sào đầy đáng sợ kia,

Mùi máu tanh gay mũi, nơi đây gần với Hung sào thế nhưng lại có tới mấy vạn hài cốt, nhưng cũng chỉ vừa chết không bao lâu.

"Đều chết trong hôm nay!" Trường Cung Diễn nói.

Mà phương xa lại có rất nhiều bóng người đang chạy trốn, muốn rời khỏi khu vực này.

Hiển nhiên, trên mặt đất, nơi lối vào Hung sào cũng đã xảy ra thảm họa, rất nhiều người chết đi.

"Có rất nhiều sinh linh đang chạy trốn!" Thạch Nghị nói, trong mắt của hắn phát sáng nhìn xuyên tới mấy trăm dặm, nghìn dặm, nhìn chằm chằm nơi cổ địa.

Đột nhiên, một khúc nhạc du dương vang lên.

Đám người Thạch Hạo quay người lại, nơi Hung sào, bên trên cửa động như miệng ngọn núi lửa xuất hiện một bóng người, nơi khóe miệng có một cây sáo ngọc.

Bên dưới huyết nguyệt, hắn trở nên siêu nhiên tựa như là một vị "Trích tiên" lâm thế, tay áo phất phới, vẻ tuyệt thế xuất trần không cách nào nói ra được.

Người này rất đẹp trai, gương mặt hoàn mỹ không chút tì vết, da thịt lấp lánh tỏa ra hào quang thánh khiết, hắn nở nụ cười gật đầu với mấy người này.

"Một khúc nhạc tiễn quần hùng."

Đây là lời nói nhẹ nhàng của hắn, sau đó thì bắt đầu thổi, tiếng sáo du dương từ trên chín tầng trời hạ xuống.

Phương xa, rất nhiều người hét lớn, bởi vì vô số cánh hoa đang bay xuống và xuyên thủng những người kia, khiến bọn họ biến thành huyết dịch.

Đây vốn là một hình ảnh tuyệt đep, cánh hoa lấp lánh bay lượn dưới ánh trăng đêm, kèm theo đó là tiếng sáo ngân vang.

Kết quả, từng vị cường giả héo tàn, máu nhuộm cổ địa.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 862: Đêm Trăng Giết Quần Hùng

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Dưới huyết nguyệt, bên trong những cửa động tựa như miệng núi lửa đứng sừng sững chẳng hề có chút ngọn cỏ nào.

Một chàng trai xuất trần, bên khóe miệng đặt một cây cốt địch* trắng như ngọc, tà áo phất phơ, thân thể lấp lánh, hắn một thân một mình đứng ở trên ngọn đoạn sơn có mầu đỏ nâu và cất cao một khúc tiên âm.

(*): Cây sáo được chế tạo từ xương.

"Chính ngươi đã tạo nên những thứ này!" Trong đôi mắt của Thạch Nghị lưu chuyển ráng lành, nơi đó đan dệt thành những ký hiệu và nhìn chằm chằm về phía trước.

Tiếng sáo du dương vang vọng dưới ánh trăng.

Vẻ mặt của người ấy hiền lành, nở nụ cười tự nhiên, hàm răng trắng bóng toát lên vẻ Tiên đạo nào đó, ngay cả những lọn tóc cũng long lanh phát ra ánh sáng dìu dịu.

Chỉ là, những tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên ở nơi xa, chẳng hề tương xứng với vẻ an lành này, máu tung bay khiến lòng người run sợ.

Trường Cung Diễn cầm cung lớn trong tay, chân trái bước lên trên rồi đặt một mũi tên đen lên dây, tay trái giơ cung lên cao rồi cánh tay phải chợt dụng lực kéo căng dây về sau.

Chỉ trong nháy mắt thiên địa trở nên run rẩy, lấy hắn làm trung tâm, những gợn sóng đen không ngừng khuếch tán ra xung quanh tựa như là thủy triều bao phủ tám hướng bốn phương.

Thần năng vô cùng mạnh mẽ, được phát ra từ cây cung kia!

Bốn phía, những cổ mộc, núi đá, cát bụi rung ầm ầm, rất nhiều cây cối bị nhổ bật lên khỏi mặt đất rồi nổ tung trong hư không.

Cũng có rất nhiều thứ bị cuốn vào không trung, thậm chí những mẫu đá đã vỡ nát từ những ngọn núi còn dập dờn bồng bềnh theo những gợn sóng đen kia, chúng tựa như những đám bèo trôi dạt trên sông lớn.

Pháp lực kinh người!

Đây chính là một quái thai cổ đại, một khi đã nổi giận thì uy thế phát ra không cách nào ngăn cản được, thiên địa vì thế mà run rẩy, phát ra những âm thanh ầm ầm.

Đương nhiên, kinh khủng nhất, khiếp người nhất vẫn là mũi tên đen kịt kia, thứ này phun ra nuốt vào những ánh đen, hình dáng trông vô cùng sắc bén chỉ thẳng về khu vực Hung sào ở đằng trước.

"Xoẹt!"

Rốt cuộc, hắn buông dây cung.

Một mũi tên đen cổ xưa lao ra hóa thành một tia ánh đen phá nát hư không tiến về trước!

Cảnh tượng như thế này dù là thần linh cũng sợ hãi, một mũi tên kinh thế, nếu như bị xuyên qua thân thể thì chắc chắn sẽ phải chết, tất cả mọi người đều cảm nhận được uy lực vô cùng kinh khủng được ẩn chứa bên trong mũi tên này.

Trên ngọn núi đổ không ngọn cỏ tựa như núi lửa kia, bóng người ấy chợt

nhảy lên một cái rồi biến mất không còn thấy tăm hơi đâu.

Thế nhưng, tiếng sáo vẫn còn văng vẳng bên tai, tựa như là một bản bảo âm Tiên đạo hạ xuống từ trên chín tầng trời.

Mũi tên đen cổ xưa kia phá nát hư không rồi lao vụt tới, nó chỉ xuyên qua bóng người kia chứ không hề bắn trúng chân thân, sau đó thứ này gào thét lao về phía chân trời.

Xoẹt, bóng người ấy lại xuất hiện, tựa như chưa hề biến mất, vẫn tỏa ra ánh hào quang mờ ảo như trước, vẫn đứng nơi đó thổi sáo chém giết quần hùng nơi xa.

Cánh hoa tung bay, từng cánh hoa dính đầy máu đỏ, mỗi một nhóm cánh hoa sẽ xóa bỏ đi một vị cường giả!

"Vù!"

Gió to gào thét, chùm ánh đen từ xa lao ngược trở lại, mũi tên đen kia quay đầu bắn ngược, lần nữa giết về phía người bí ẩn kia, không trúng mục tiêu quyết không dừng lại.

Đáng tiếc, người này quá nhanh, thân thể ấy lại vặn vẹo rồi chẳng còn thấy đâu nữa.

Khi hắn xuất hiện thì bên người có một chiếc túi càn khôn cổ điển và u tối, khí thế đại đạo đè ép tất cả mọi người, đây là túi càn khôn.

Đây cũng không phải là chiếc túi da thú dùng để chứa linh dược mà Thạch Hạo đã đạt được ở hạ giới, mà đây chính là một bí bảo đáng sợ thật sự, là đại sát khí.

Nó được tạo thành từ mấy chục, gần trăm tấm da thần nguyên thủy của cổ thú, phù văn dày đặc, có thể thu vạn vật núi sông, nếu như thần linh bị thu vào trong thì sẽ bị luyện hóa trở thành máu và tàn cốt.

Thứ này vô cùng đáng sợ!

Trong truyền thuyết, ở Tiên cổ từng có một bí bảo được luyện chế từ hơn vạn tấm da của cổ thú, được cho rằng có thể chứa đựng toàn bộ ba ngàn châu thượng giới này, có thể nung chảy vô tận ngôi sao trong vũ trụ.

Thứ trước mắt này được luyện chế từ trăm loại da thú cổ thần, không phải là Tiên bảo thế nhưng cũng rất kinh khủng.

Trường Cung Diễn biến sắc rồi nhanh chóng kết ấn, điều khiển mũi tên đen kia biến hướng, xoẹt, một hình vòng cung xuất hiện rồi nhanh chóng bay ngược trở về và xuất hiện ở trong tay của hắn.

Đồng thời, hắn cũng lấy ra một mũi tên màu đen cổ xưa khác ở sau lưng, sau đó dung hợp hóa thành một thể với mũi tên trong tay mình, hắn muốn bắn thêm phát nữa.

"Không ổn!" Bỗng nhiên Thạch Nghị thất kinh, hai mắt thâm thúy tựa như nhìn thấy chuyện gì đó vô cùng đáng sợ.

Những người khác cũng sợ hãi, họ cảm giác một luồng khí lạnh hiện lên trong lòng, thân thể trở nên lạnh toát, bọn họ nhìn thấy một màn vô cùng đáng sợ.

Theo tiếng sáo vang vọng thì từ trong liên miên những ngọn núi đổ không ngừng lao ra hàng loạt bóng đen, những sinh linh lên tới hàng ngàn hàng vạn này đang bò ra từ trong những hang độ tựa như những miệng núi lửa kia, tất cả đều đen như mực, khi tức kinh người.

"Gào..."

Chúng nó gào thét ập tới nơi này.

"Quỷ Ma thần!" Sắc mặt của Thạch Hạo đại biến, vừa nhìn thấy cảnh này thì hắn liền hiểu mọi chuyện, chính là người này đã can thiệp cùng với bồi dưỡng nên sinh linh kỳ lạ này, hắn từng thấy những Quỷ Ma thần này

khi đi hái Bán Tham quả.

"Trốn mau!" Long Nữ nói.

Nơi đây quá kinh khủng và cũng không cách nào dò được sâu cạn của người kia, cộng với bên người còn có vô số Quỷ Ma thần như vậy, cơ bản không cách nào địch lại, số lượng lên tới hàng ngàn hàng vạn, tựa như cánh cửa lớn của địa ngục đang được mở ra, chúng nó bò ra từ những "miệng núi lửa" không chút ngọn cỏ nào rồi hò hét lao tới.

"Vù!"

Túi càn khôn hóa lớn và lơ lửng giữa trời cao, từng tia hào quang chiếu rọi, miệng mở rộng như muốn thu hết những người này vào trong.

Long Nữ hừ lạnh một tiếng, sừng cổ trong tay phát sáng sau đó là rạch mạnh một cái, hư không nơi đó trở nên hỗn loạn tựa như sóng nước đang dập dềnh.

"Chỉ có thể rời đi, một phần của Hung sào này tựa như đã bị hắn điều khiển, trận pháp sẽ được mở ra theo ý muốn của hắn, không cách nào địch lại." Trường Cung Diễn thở dài.

Chính xác, muốn phản công là chuyện không thể, những người này vừa mới trốn ra được nên biết rõ sự đáng sợ của chỗ đó tới mức nào, nơi ấy có vô số đại trận, nếu không liên thủ cùng nhau thì sớm đã chết ở bên trong rồi.

Bọn họ không hề do dự mà xoay người rời đi, bởi vì phía sau là một đám Quỷ Ma thần hò hét xông tới, quá nhiều, bóng quỷ lấp lóe trông vô cùng dữ tợn khi ở dưới huyết nguyệt này.

"Hắn là ai thế, các ngươi có biết ai không?" Thạch Hạo hỏi Long Nữ cùng với Trường Cung Diễn.

Kết quả, cả hai đều lắc đầu, trước giờ cả hai đều chưa hề nhìn thấy một gương mặt đẹp trai tới mức không chút tì vết nào, cơ bản không quen biết.

"Sao lại như vậy chứ?" Sắc mặt của Tần Hạo tái nhợt.

Hung sào, trường tồn từ xa xưa thế nhưng lại trở thành địa điểm của một sát cục do người khác bố trí, người kia quá đáng sợ, vừa rồi một hơi chôn vùi tới mười mấy vạn sinh linh.

Dù là người có tâm tính cứng rắn như Thạch Nghị mà vẫn cảm thấy sợ hãi, tâm tư của hắn thâm trầm, từ nhỏ đã thông minh, hiện giờ lại cảm thấy người này quá đáng sợ.

Theo lời Long Nữ nói, nàng từng nhìn thấy di ngôn được khắc trên đá được kỳ tài cổ đại lưu lại, người này đã bố trí sáu, bảy đời...

Hiện giờ nếu suy nghĩ kỹ lại thì ai cũng đều sợ hãi.

Sáu, bảy đời, người này vẫn im lặng không tên tuổi, không một ai biết tới, việc này cần phải ẩn nhẫn ra sao, kín đáo cỡ nào, một đời cuối cùng này mới ra tay, không hề kiêng dè chút nào.

"Không nói xa xưa làm gì, chính ngay lúc nãy thì phải có tới ba bốn tên quái thai cổ đại chết ở bên trong." Long Nữ nói ra lời này liền khiến người khác trầm mặc.

Người này quá mức tà dị, lợi hại tới đáng sợ, lợi dụng trận pháp ở bên trong để đánh giết tất cả mọi người, không hề có ý lưu tình.

"Đệ nghĩ, hắn vẫn không hề đạt được toàn bộ tạo hóa ở trong Hung sào này, mà là đang lợi dụng máu của mọi người để cúng tế hòng mở ra thứ gì đó. Đồng thời, năm tháng dài đằng đẵng qua đi, hắn cũng đã bồi dưỡng nên vô số Quỷ Ma thần." Tần Hạo nói.

Hắn là một thiếu niên hiếu thắng thế nhưng hành trình tới Hung sào lần này đã lần lượt gặp phải những xung kích quá mạnh, nếu không có huynh trưởng ra tay thì chưa chắc đã có thể sống sót rời khỏi nơi này.

Rất nhanh, bọn họ đã tiến vào Vẫn Tiên lĩnh.

Bỗng nhiên, mấy người này nhớ tới một việc, nghe đồn từng có Chân Tiên chết ở nơi này rồi huyết tinh của người này bị Hung sào hấp thu và được tích trữ trong ao quý.

Lẽ nào, người này vì muốn hấp thu huyết dịch kia cho nên mới cúng tế để mở ra ao tiên huyết?

Đúng hơn là, muốn lợi dụng huyết tế để mở ra một khu vực nào đó mà dù là hắn cũng không thể mở ra, đây chính là suy đoán của mấy người.

"Bố trí sáu bảy đời, kiên cường tới mức nào chứ, người này phi thường đáng sợ, mạnh tới mức không cách nào suy tính." Trường Cung Diễn nói.

"Nếu như chọn lựa trong quái thai cổ đại thì ai là người hợp với điều kiện nhất?" Thạch Hạo hỏi.

Trong tích tắc tất cả mọi người đều nghĩ tới Thập Quan vương, được cho là một trong những người mạnh mẽ nhất trong cùng cảnh giới từ xưa tới nay, tranh đấu với người cùng thế hệ thì vô địch cổ kim!

"Tuy rằng chưa từng thấy Thập Quan vương thế nhưng nhất định không phải là hắn, bởi vì không phù hợp với phong cách hành sự của hắn." Long Nữ lắc đầu, phủ định suy nghĩ này.

"Vậy thì càng đáng sợ nữa." Thạch Hạo thở dài.

Từ xưa tới nay, không một ai biết tên của người này, chưa hề lôi kéo sự chú ý của người khác, chẳng có đoạt Quan (đứng đầu) một đời, chỉ vào một đời cuối cùng này thì mới tỏa ra hào quang lấp lánh.

Bọn họ đuổi kịp những sinh linh các tộc đang chạy trốn ở phía trước, bọn họ đều là cường giả thế nhưng hiện giờ đều liều mạng bỏ chạy, ai nấy cũng muốn rời khỏi nơi tai ương này nhanh nhất có thể.

Tiếng hô hét vang lên không ngừng, từng cánh hoa lượn lờ trong thiên địa mang theo hương thơm ngát, chúng tựa như được khắc từ ngọc thạch vô

cùng lấp lánh.

Mỗi cánh hoa đều dính những tia máu, đã giết chết một tên cường giả!

Tiếng sáo vang lên không ngớt đằng sau, chúng hóa thàng vô số nốt nhạc chém giết quần hùng, đáng sợ vô cùng.

Mưa máu không ngừng hiện ra trông vô cùng thê diễm, còn những cánh hoa mang theo những tơ máu vô cùng rực rỡ, tất cả tựa như là những ánh sao lấp lánh nhảy múa đầy trời.

Người kia đuổi theo, hắn đứng trong hư không, cốt địch vẫn nằm ngang nơi khóe miệng, giai điệu ngân vang điều khiển hơn vạn Quỷ Ma thần xông về phía trước.

Ánh trăng đỏ sẫm chiếu rọi trông vô cùng yêu tà và quyến rũ.

Người đó siêu nhiên trên đất trời, không dính chút bụi khói trần gian. Thế nhưng tiếng sáo lại xa xăm khiến mọi người đều cảm thấy tê dại da đầu, lông tóc dựng đứng.

"Ngươi tàn nhẫn vô tình như vậy, không sợ sẽ gặp báo ứng hả?!" Có người trước khi chết gào hét ra câu này.

Đáp lại câu trả lời cũng chỉ là một chùm cánh hoa được hóa thành từ phù văn chém thẳng về mi tâm của hắn, một dòng máu nóng đỏ au phụt ra.

Giữa bầu trời, người kia vẫn xuất trần như trước, vẻ mặt vẫn ôn hòa trông vô cùng thánh khiết, khóe miệng thì mang theo nụ cười tươi, hắn chẳng hề nói câu gì.

Cánh hoa cũng không hề lao về phía đám Long Nữ, Thạch Hạo, bởi vì người đang đứng giữa trời kia sẽ không làm chuyện vô ích, hắn biết, cốt văn có tính sát thương trên diện rộng như thế khó có thể làm gì được mấy người này.

Nhưng mà, Quỷ Ma thần vẫn gào thét, chúng có tới hơn vạn con đang xông thẳng về phía đám Thạch Nghị.

"Đám này không thể đuổi kịp chúng ta được, thế nhưng sao ta lại cảm thấy tim mình đập càng ngày nhanh thế không biết?" Tần Hạo thì thào, cảm thấy có chuyện xấu sắp sửa xảy ra.

"Chuẩn bị tinh thần liều mạng đi, phía trước chắc chắn có Quỷ Ma thần đó." Thạch Hạo nói.

Quả nhên, lời vừa dứt thì phía trước Vẫn Tiên lĩnh truyền tới tiếng hét hú, mấy ngàn con Quỷ Ma thần từ trên núi cao nhảy xuống rồi giết về phía mọi người.

"A..."

Quần hùng kêu thảm, bên dưới tiếng sáo du dương thì có rất nhiều người dính đầy máu tươi, bị quần Quỷ xé nát.

Những con Quỷ Ma thần này đều rất mạnh mẽ, một số con đã là Chân Thần từ rất lâu thì Thần hỏa cảnh làm sao chống lại được? Hơn nữa số lượng lại nhiều vô kể, khắp núi đồi đều là bóng dáng của chúng.

Dưới ánh trăng màu máu, vùng núi rừng này trở thành một khu giết chóc, hóa thành một chốn tu la đầy đáng sợ.

"Giết!"

Thạch Hạo ra tay toàn lực, gian nan xông ra Vẫn Tiên lĩnh.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 863: So Sánh Tiên Khí*

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

(*): Khí ở đây là chỉ nội công tu luyện chứ không phải là vũ khí.

Dưới huyết nguyệt, bóng quỷ lập lờ, tiếng gầm gừ rung trời!

Đám Thạch Hạo chạy ra khỏi Vẫn Tiên lĩnh, nhưng sau lưng bọn họ lại là những tiếng rên la của rất nhiều tu sĩ vì bị Quỷ Ma thần đuổi theo ở đằng sau, những tiếng quát tháo nát tan cõi lòng.

Hơn một vạn con Quỷ Ma thần che kín cả bầu trời đang truy đuổi những tu sĩ kia, tình cảnh này khiến người khác cảm thấy không đành lòng.

Nguy cơ vẫn chưa hề được giải trừ, vẫn có mấy ngàn con Quỷ Ma thần đuổi tới, tuy không nhanh bằng đám Thạch Hạo, thế nhưng lại là đòn trí mạng đối với những tu sĩ đang trốn chạy trên đường.

Cổ địa, sinh linh các tộc đều cố gắng xuất thủ, bảo quang ngút trời, phù văn bắn mạnh, chiến đấu liên tiếp nổ ra khiến núi rừng nứt toác.

Đám Long Nữ, Thạch Nghị có tốc độ cực nhanh và đi chung với nhau, bọn họ giết thẳng ra ngoài, trên đường rút lui từng gặp mấy nhóm nhỏ Quỷ Ma thần không biết từ nơi nào chui ra, rất may là nhóm người cùng nhau liều chết đánh trả.

"Đã hoàn toàn rời khỏi khu vực ấy rồi ư?" Tần Hạo nói nhỏ, hắn căm ghét nơi này, muốn rời khỏi ngay lập tức.

Nơi đây đã cách xa hung sào, cách rất xa vùng đất hung hiểm kia, ít nhất là không cần phải lo lắng sẽ có những trận pháp nào đó bị kích hoạt mà rơi vào tình thế nguy hiểm.

"Ù ù.."

Đột nhiên, tiếng sáo ngừng lại, sau phút yên lặng ngắn ngủi thì tiếng kèn lệnh đột nhiên vang lên mang theo điềm chẳng lành, thứ này có một loại ma tính đáng sợ.

Lúc này, ngay cả Tần Hạo cũng hơi loạng choạng suýt nữa thì ngã nhào xuống đất, sau đó ho "khụ" ra một ngụm máu, có thể nhìn thấy rõ, từng gợn sóng đang khuếch tán tới nơi này và khiến cho núi sông đều bị xé rách.

Những loại cổ mộc nổ tung, từng tảng đá lớn hóa thành bột mịn.

Gợn sóng ấy từ trên trời lan xuống, bao phủ cả đại địa.

Người bí ẩn lại hiện lên, hắn tung bay dưới huyết nguyệt, chiến y phất phới, thanh cốt địch được thu hồi thay vào đó là một chiếc kèn lệnh tự nhiên cổ điển, không ngờ lại là Ốc biển thiên văn.

Đó là một đại sát khí với uy lực mạnh mẽ tuyệt luân, dù là thần linh bị gợn sóng của nó chạm phải cũng sẽ lập tức nổ tung.

"Ầm!"

Thạch Nghị xuất thủ lấy ra một Thạch ấn không được trọn vẹn, thứ này chấn động mạnh rồi tản ra từng làn khí hỗn độn đánh tan những gợn sóng đang lao tới kia.

Hiển nhiên, khối Thạch ấn này rất thần bí, vô cùng bất phàm.

Gần đó, những người khác lại không có may mắn như vậy, cơ bản bọn họ không hề có cổ bảo mạnh mẽ nào có thể chống lại được.

"Bụp!"

Thân thể của một thần linh đã nhen nhóm Thần hỏa vô cùng mạnh mẽ vỡ tan rồi hóa thành một màn mưa máu, hình thần đều diệt.

Đây cũng chỉ là bắt đầu, âm thanh bụp bụp phát ra không dứt bên tai, những người may mắn chạy trốn tới được nơi này đều hét thảm, tay che tai, mặt ngửa lên trời hét lớn.

Thần âm xuyên qua tai, ánh sáng mà Ốc biển thiên văn phát ra, từng gợn sóng khuếch tán và hạ xuống bên dưới không ngừng đánh nát từng người, không ai có thể chống lại được.

Mặc cho những người này tung ra bí bảo thì cũng không cách nào đỡ nổi, đầu tiên những binh khí này bị đánh nứt sau bảo thuật nhanh chóng tán loạn, cơ bản không cùng đẳng cấp.

"Ác ma, ngươi là một tên ma quỷ vô tình tàn nhẫn!" Có người hét lớn, chỉ là bọn họ không hề nhận được câu trả lời nào, người bí ẩn kia tựa như là một vị tiên đứng sừng sững trong hư không và đầy vô tình thổi lên con Ốc biển.

Trong vùng núi này, ngoại trừ đám Thạch Hạo ra thì gần như đã bị giết sạch, không hề có sinh linh nào sống sót.

Xoẹt!

Lúc này, Long Nữ cầm sưng cổ rạch mạnh một cái, lập tức hư không bị xé rách, một lưỡi đao ánh sáng chói mắt chém về phía người bí ẩn đang đứng ở trong hư không kia.

"Chúng ta cùng nhau giết chết hắn!" Tần Hạo nắm chặt nắm đấm, người này không ngờ lại rời khỏi Hung sào, nếu đã truy sát tới đây thì chứng tỏ hắn không nhẫn nữa, mà đây cũng chính là một cơ hội vô cùng tuyệt hảo.

Trên thực tế, bọn họ đều muốn xông lên chém giết kẻ này.

Bọn họ là nhân vật gì chứ, tung hoành thiên hạ, ngạo thị một đời, Long Nữ còn có cả Trường Cung Diễn cũng không phải xưng tôn có một đời, hôm nay không ngờ lại bị người khác đuổi giết ở nơi này.

Chỉ là, bọn họ vẫn cố khắc chế lấy.

Ánh mắt của Thạch Nghị lóe lên rồi nói: "Người này dám đuổi tới thì tất có chỗ dựa, hơn nửa sắp có phiền toái lớn rồi."

Một giây sau, hai hàng lông mày của Thạch Hạo nhíu lại, cảm thấy điểm lạ thường nên nói: "Hỏng rồi, trùng triều xuất hiện!"

Hắn biết rõ, chàng trai thần bí kia thổi kèn lệnh cũng không phải chí có giết chết quần hùng mà là đang gọi đại quân Trùng tộc, muốn dựa vào thứ này để giết mọi người bọn họ.

Long Nữ, Thạch Nghị đều biến sắc, bởi vì bọn họ nghe được tiếng đập cánh tựa như là kim loại đang ma sát với nhau, những tiếng này khiến người khác cảm thấy hàm răng tê buốt, da gà nổi đầy trên người.

Rất nhanh, huyết nguyệt giữa trời đã không còn thấy đâu nữa mà thay vào đó là một đám mây đen che kín bầu trời đang lao tới.

"Đó là đám sâu gì thế?" Dù bình tĩnh như Trường Cung Diễn cũng biến sắc, quá nhiều, đen nghịt khắp nơi.

Mấy người không hề quay đầu lại mà nhanh chóng bỏ trốn.

Đám sâu kia quá nhiều, kích thước của chúng to bằng móng tay và dài bằng ngón tay cái, số lượng nhiều vô kể đang phủ kín cả hư không và lao nhanh tới nơi này.

"Bụp!"

Núi rừng phía sau bị tàn phá, những cổ mộc hóa thành hư vô, thậm chí ngay cả đỉnh núi cũng bị san bằng, đây cũng chỉ là một lần lao xuống của

trùng triều mà thôi.

"Hắc Thần trùng!" Ánh mắt của Thạch Hạo sáng rực.

Hắn sớm nhận biết đám sâu này, yếu nhất cũng là Tôn giả, non nửa thì đã nhen lửa Thần hỏa, nhiều con như vầy hợp lại thì sức người không cách nào chống lại được.

Đàn sâu đen bóng loáng, hình dáng dữ tợn, sau lưng mọc ra một cặp cánh trong suốt vụt ngang bầu trời, phá nát tất cả những thứ dám cản trở.

Một ngọn núi bị hủy diệt dưới sự truy sát của chúng, sau khi va chạm thì ngọn núi liền hóa thành đá vụn.

Nhóm người lo lắng, nếu chỉ là mấy trăm con thì cũng tạm chấp nhận được, thế nhưng lại lấy vạn làm đơn vị, rất nhiều con đã đạt tới Thần Hỏa cảnh, vậy làm sao chống lại? Dây dưa càng lâu thì chắc chắn phải chết.

Mấy chốt nhất chính là, bên trong khu cổ địa này không cách nào sử dụng được Phá Không phù, mặc dù có thể cắt lìa hư không thế nhưng cũng không cách nào vượt qua được, nơi đây vô cùng kỳ lạ.

"Keeng keeng keeng..""

Tia lửa văng khắp nơi, vô số Hắc Thần trùng lao tới va chạm với bảo cụ của mấy người, tiếng leng keng điếc tai.

"Ầm!"

Thạch Nghị rung mạnh ấn, trong nháy mắt có rất nhiều sâu nhỏ rớt xuống đất, có thể thấy được sự đáng sợ của Thạch ấn này tới cỡ nào rồi, việc này thu hút sự chú ý của người khác.

Long Nữ thì huy động sừng cổ trong tay, hào quang sáng rực, lập tức những con sâu nhỏ giữa trời cao nổ lốp bốp rồi rớt dày xuống bên dưới, tất cả hóa thành bột mịn.

Trường Cung Diễn lại nhắm về hư không, chớp mắt cung tên được giương căng, một tia ánh đen vút lên trời cao, vù, một con đầu lĩnh trong nhóm trùng triều này bị bắn nổ tung và những con Hắc Thần trùng ở xung quanh cũng liên đới theo, tất cả rơi đầy mặt đất.

Thạch Hạo cũng không phải là lần đầu tiên đối phó loại sâu này, thế nhưng hiện tại, số lượng hơn gấp mấy trăm lần khi nhìn thấy ở khu rừng Thần quả kia.

"Đều do hắn nuôi, hơn nữa cũng không chỉ có mỗi đám Sâu này!" Thạch Hạo nhìn chằm chằm hư không, lần đầu tiên cảm thấy sự đáng sợ của người này, bố trí sát cục ở Hung sào từ sáu, bảy đời trước, rồi còn nuôi vô số Hắc Thần trùng và Quỷ Ma thần như vầy, ở trong này ai có thể chống lại?

Thậm chí, khi người này xuất quan thì Tiên cổ chắc chắn sẽ gặp phải một trường kiếp nạn.

"Răng rắc!"

Thạch Hạo lấy ra lò luyện đan rồi trút xuống Thiên hà, lập tức lôi điện mênh mông kích hạ vô số Hắc Thần trùng.

Tần Hạo cũng khống chế chiến y Trường Sinh, giết chết rất nhiều sâu nhỏ.

Dù là thế thì đám sâu nhỏ này quá nhiều, chúng che kín bầu trời, hơn nửa đều là cao thủ Thần Hỏa cảnh, có nhiều thần linh như vậy thì ai có thể chặn đứng?

Mặc dù có cổ bảo mạnh mẽ trong tay thì bọn họ cũng không cách nào kéo dài cuộc chiến được, nếu không sức lực sẽ khô cạn và chết ở tại nơi này.

"Sắp tới rồi, chuẩn bị rời khỏi khu vực này, chỉ cần xông thẳng về trước là có thể vượt qua hư không, trùng triều cũng không cách nào đuổi kịp, thậm chí chúng ta cũng có thể phản kích giết chết người bí ẩn kia." Thạch Nghị nói.

Hai mắt của hắn nhấp nháy, chùm sáng xé trời nhìn về phương xa, hắn cảm thấy chỉ cần kiên trì thêm một thời gian ngắn nữa thì sẽ có thể xông tới được phần cuối.

Lúc này, bọn họ gặp phải đại nạn sinh tử, đối với đám nhân vật như thế này thì trước giờ rất hiếm khi gặp phải.

Tiếng "ù ù" không dứt bên tai, Ốc biển thiên văn vang vọng, người kia đang điều khiển đại quân trùng tộc giết chết bọn họ.

"Vương của vạn trùng?" Thạch Hạo nhìn về phía hư không thì nhìn thấy một con sâu nhỏ đang bò trên vai của người bí ẩn kia, nó được một chùm sáng bao quanh và tỏa ra gợn sóng kỳ lạ để ra hiệu cho trùng triều.

"Trùng đế, hắn lại nuôi được một con trùng đế!" Long Nữ lộ vẻ nghiêm túc, việc này càng phiền phức hơn, nếu mai sau người này xuất quan thì có thể sẽ tạo nên một trùng triều khác nữa.

"Cũng không phải là Trùng đế, tiến hóa tới bước kia thì đâu có dễ." Trường Cung Diễn nói.

Trong lòng Thạch Hạo hơi động, hắn cảm thấy Hoàng điệp đang kết kén nơi tóc của mình hơi nhúc nhích tựa như có cảm ứng vậy.

"Ngươi này không đơn giản, bên ngoài cơ thể có tiên khí lượn lờ, cũng không thể nhìn thấu được những gì trong cơ thể của hắn." Thạch Nghị nói, hắn là Trùng Đồng giả nên có thể nhìn xuyên tất cả, thế nhưng trước mắt lại gặp phải phiền toái lớn.

"Quả là tiên khí!" Vẻ mặt của Long Nữ đại biến, một bên đại chến trùng triều xông ra ngoài, một bên lại ngước đầu nhìn chằm chằm vào không trung, nói: "Hắn... đã bước ra bước kia!"

"Bước ra con đường mà dù là tiên hiền cũng chưa hề đi?" Tần Hạo kinh ngạc hỏi.

"Đời này gặp phải phiền phức rồi, hắn không phải là người thứ nhất, cũng không phải là người cuối cùng, vượt qua tiên hiền, sánh ngang với kỷ nguyên Tiên cổ! Sinh linh mạnh mẽ nhất đang chuẩn bị, đang bế quan, người có cơ hội thành công nhất đều tập trung hết ở đời này." Long Nữ thì thào.

"Nếu như có thể sống sót thì ta cũng muốn tiến hành vượt cửa ải cuối cùng kia." Trường Cung Diễn nói, hắn cảm thấy áp lực tăng lên gấp bội.

Thạch Nghị nói: "Thì ra khi bước ra bước kia sẽ xuất hiện tiên khí, chẳng lẽ đây sẽ là tiêu chuẩn cuối cùng để so sánh vương giả với nhau sao?"

"Nhìn một chút có phải hắn chỉ có một tia tiên khí hay không?" Long Nữ nói.

"Còn phân chia số lượng nữa à?" Thạch Hạo nghe thế thì lộ vẻ ngạc nhiên.

"Mỗi lần thêm một tia thì sức chiến đấu sẽ tăng vọt." Trường Cung Diễn nói, hiển nhiên mọi quái thai cổ đại đều biết tới việc này, khiêu chiến cực hạn, bước ra bước kia, tu ra tiên khí, đó mới chính là cực hạn của người mạnh nhất.

"Không thấy rõ được, đã bị sương mù làm tản đi và bao phủ lấy thân thể hắn." Thạch Nghị nói.

"Hắn đang cố ý, không muốn người khác nhận ra được. Thế nhưng, đó là một quái thai cổ đại có thể vượt qua được tiên hiền để bước ra bước kia, sánh ngang với kỷ nguyên Tiên cổ, trên người có thể có một tia cũng xem như là thành công to lớn rồi."

"Nhanh rời khỏi nơi đây thôi." Tần Hạo nói, hắn sớm không cách nào kiên trì nổi nữa, mặc dù có người trợ giúp thế nhưng mặt mày cũng đã tái nhợt đi không ít.

"Bụp!"

Rốt cuộc, có Hắc Thần trùng đột phá vào trong rồi đâm thủng thân thể của Tần Hạo.

"Ầm!"

Thạch Hạo vỗ ra một chưởng để chấn rớt Hắc Thần trùng trong thân thể hắn, sau đó thu hắn vào trong đỉnh, không muốn đệ đệ của mình mạo hiểm nữa, bởi vì những thứ nên rèn luyện thì đều đã rèn luyện cả rồi.

Giờ khắc này, dù là mấy người như Thạch Hạo, Long Nữ cũng rất khó để kiên trì tiếp nữa, dù sao cũng có tới hàng ngàn hàng vạn "thần linh" đánh giết tới, mặc dù bọn họ có thần thông thiên địa thế nhưng cũng không cách nào chịu nổi loại "quần công" này.

"Trừ phi tu luyện ra một luồng tiên khí, vượt qua cổ nhân và tiên hiền, bước ra con đường trước nay chưa từng có!" Trường Cung Diễn nói.

"Khi trở về ta sẽ bế quan, sẽ vượt qua cổ nhân các đời!" Thạch Nghị nói, hắn muốn hoàn thành cho xong con đường của chính mình.

"Đạo của ta nếu như viên mãn thì cũng sẽ xuất hiện một hai luồng tiên khí, hay là sẽ xuất hiện nhiều hơn nữa?" Thạch Hạo tự hỏi trong lòng.

Mấy người giết tới sức cùng lực kiệt, gần như không thể chống đỡ nổi nữa, tới lúc này, trên người bọn họ đều nhuốm đầy máu, ai nấy đều bị thương rất nặng.

"Kẻ ngày tự kiêu hay là quá cẩn thận đây, hắn chưa hề tiến xuống chém giết mà chỉ điều khiển trùng triều tập kích chúng ta." Thạch Nghị nói.

"Bởi vì, hắn không thể nhìn thấu được Thạch ấn trong tay người và sừng cổ trong tay ta." Long Nữ nói, sau đó lại liếc nhìn về cung lớn màu đen của Trường Cung Diễn.

Đồng thời, nàng cũng đang nhìn khối Vạn Linh đồ của Thạch Hạo, nói: "Khối cốt này rất đặc biệt, tại sao không dùng thế?"

"Nó chỉ có thể bị động phòng ngự." Thạch Hạo cười khổi.

Mấy người ho ra đầy máu, rốt cuộc cũng đã xông ra khỏi khu cổ địa này, xông ra khỏi quỷ lâm dày đặc sương mù kia.

Trùng triều đã dừng, cũng không có truy sát tiếp nữa.

"Mấy vị, hẹn gặp lại." Người kia ôn hòa nói, trường y phất phới tựa như "Trích tiên", hắn đứng ở bên dưới huyết nguyệt trông vô cùng xuất trần.

Hắn xoay người rời đi, bên khóe miệng vẫn là cây cốt địch trắng bóng, khúc sáo nhẹ nhàng vang lên lần nữa dưới ánh trăng.

Mấy người trầm mặc nhìn bóng lưng cùng trùng triều kia biến mất nơi xa.

Tất cả mọi người đều chết hết, xung quanh Hung sào đã chết tới mười mấy vạn sinh linh, việc này kinh khủng tới cỡ nào chứ?!

Làm người khác kinh ngạc hơn chính là, những huyết quang ẩn chứa phù văn trên mặt đất không ngừng vọt lên rồi hội tụ về phía người kia, thần quang lấp lánh.

Cuối cùng, phù văn vờn quanh hắn, mà những dòng huyết dịch cuối cùng cũng chảy về phía Hung sào.

"Đi thôi, đi tới các tòa thành trì rồi dán chân dung của hắn lên, xem thử có ai biết chút manh mối gì không!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 864: Con Đường Gian Nan

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"Lợi dụng máu của hàng vạn sinh linh để tưới đẫm hung sào hòng thu lấy tạo hóa, dùng phù văn bên trong cơ thể của bọn họ để tu hành, đây chính là nguyên nhân mà hắn sắp xếp tới sáu, bảy đời ư? Hiện giờ đạo quả sắp thành." Trường Cung Diễn nói nhỏ rồi nhìn chằm chằm bóng lưng mơ hồ kia.

Hắn lờ mờ thấy được, hàng loạt phù văn đang nhảy múa cùng với huyết dịch trong vùng núi kia, chúng vờn quanh tấm thân đó, bên dưới ánh trăng đêm chúng lưu chuyển ra hào quang thần bí. Những ký hiệu tựa như được tạo thành từ tiên kim kia ngưng tụ lại một chỗ, tựa như hóa thành một vòng tròn bất diệt tôn lên vẻ siêu nhiên của bóng lưng đang dần dần biến mất kia.

Thạch Nghị là người rời đi đầu tiên, hắn không có chiến đấu với Thạch Hạo mà muốn bế quan ngay lập tức, bởi vì nơi đây đã tạo nên kích thích rất lớn cho hắn, trong lòng có cảm ngộ rất nhiều.

Mấy người còn lại sau khi vượt qua mười vạn dặm thì rốt cuộc cũng rời khỏi Sào giới.

"Ca ca, đệ cũng nên đi rồi, ca bảo trọng nhen." Tần Hạo cũng rời đi, hắn nhận phải đả kích rất lớn trong khu cổ địa này nên muốn chú tâm suy nghĩ về đạo của chính mình.

"Đời này rất chói sáng thế nhưng nhưng cũng rất tàn khốc, đã có người bước ra bước kia, đã vượt qua tiên hiền thì người khác làm sao sẽ không cảm thấy thua thiệt chứ, sẽ như con thiêu thân lao vào biển lửa thôi." Trường

Cung Diễn than nhẹ.

Trên đường đi, hắn, Thạch Hạo và Long Nữ đi cùng nhau, cả ba muốn tiến vào một vài tòa thành lớn để tìm manh mối xem thử người bí ẩn kia là ai.

"Chính xác, dù là vương của cổ đại, tu hành và tìm hiểu tới mấy đời cũng chưa chắc đã bước ra được bước kia, thật sự quá khó khăn mà." Long Nữ cảm thán.

Bởi vì, nàng cũng là người tranh đoạt trên con đường này, chỉ có tự mình bước lên thì mới có thể hiểu được gian nan tới mức nào, hơi bất cẩn một xí thì sẽ "thân tử đạo tiêu".

Vốn là, quái thai cổ đại nhiều hơn hiện tại rất nhiều, vì lý do gì lại ít tới mức thảm thương như thế này, đó cũng là bởi vì phải bước ra bước kia, muốn vượt qua cổ nhân, chín phần mười đều gặp bất hạnh chết đi cả.

Có rất nhiều người đều thuộc hạng người tuyệt diễm nhất, ngạo thị một đời, thậm chí vô địch mấy đời, thế nhưng kết quả cũng dần lờ mờ rồi chết trên con đường này.

Vân giới, là một trong những tiểu thiên thể giới của Tiên cổ.

Sau khi ba người sau khi tiến vào một tòa thành cực lớn thì Long Nữ dùng một thủ đoạn đặc biệt in lên trên tường thành bức hình của chàng trai thần bí kia và khắc lên một đoạn chữ viết.

Đương nhiên đây cũng chỉ là bắt đầu, quái thai cổ đại có rất nhiều người theo đuổi, tựa như Long Nữ đã thành lập Long cung, trong một vài tiểu thiên thế giới đều có cứ điểm của mình.

Hiện giờ, nàng đưa ra một mệnh lệnh nên một đám nhân vật mạnh mẽ đã xuất động đi tới những thành trì quan trọng trong Tiên cổ để thông báo treo giải thưởng hòng tìm kiếm chút tin tức của người bí ẩn kia.

Thạch Hạo, Trường Cung Diễn không hề rời đi mà cùng với Long Nữ vào một tòa phủ đệ, cả ba cùng ngồi chờ tin tức, ai cũng hi vọng sẽ tìm được chút manh mối để hiểu rõ lai lịch của địch thủ kia.

"Ta cá chắc một vài vương của cổ đại gần chết khi biết có người bước ra được bước kia thì sẽ quyết chí tiến lên, đi ra bước kia, nhưng mà có mấy ai có thể thành công?" Trường Cung Diễn nói.

Đây là sự thật, búp hoa Tiên đạo nở rộ ba ngàn cánh, mỗi một đời đều có một người chiến thắng, những quái thai cổ đại tự phong cho mình không tính là ít thế nhưng có mấy ai sống sót tới cuối cùng?

Có người chết trận thế nhưng cũng có rất nhiều người khi tới ngõ cụt đã phải dừng lại, tiêu hao hết tâm huyết rồi chết đi.

Hiện giờ, những người như thế này đều có thể đếm được, từ việc này có thể thấy được con đường kia gian nan đến cỡ nào!

Người bí ẩn nhìn thấy vừa rồi có thể nói là rất nghịch thiên, bởi vì hắn đã thành công bước ra con đường mà rất nhiều cường giả khát vọng thế nhưng không thể thành công kia.

"Lẽ nào hắn chính là người đầu tiên thành công?" Lông mày của Thạch Hạo cau lại.

"Cũng chưa chắc đâu, Thập Quan vương cũng thành công mà." Long Nữ nói, hiển nhiên nàng biết một vài chuyện của Thập Quan vương, bởi vì nàng không chỉ đề cập tới hắn một hai lần.

"Lục Quan vương Ninh Xuyên hẳn cũng sắp thành công rồi, người này tuyệt diễm khắp cổ kim, chuẩn bị rất đầy đủ, nhất địch sẽ là cá vượt long môn hóa thành rồng lượn khắp trời cao." Trường Cung Diễn nói.

Thạch Hạo nhíu mày, một trong hai người này chính là đại địch của hắn, nếu như chân thân kẻ này thành công thì sẽ trở thành uy hiếp có tính trí mạng đối với hắn!

"Tiên khí, tu làm sao để được đây?" Hắn nhíu mày suy nghĩ, một khi tu ra được luồng tia khí kia thì sức chiến đấu sẽ tăng một đoạn dài, sẽ nhìn khắp quần hùng.

Theo như những gì Long Nữ nói thì nếu như có thể bước ra được bước kia, dù là bị trùng triều bao vây thì vẫn chẳng hề sợ hãi, có thể mạnh mẽ giết xông ra bên ngoài.

Chuyện này... chẳng khác nào giữa trời với đất, khiến Thạch Hạo không thể không chấn động!

Nói tóm lại, người bí ẩn kia do kiêng kị Thạch ấn không trọn vẹn của Thạch Nghị, sừng cổ của Long Nữ cho nên mới không truy kích theo.

Thần Hỏa cảnh, là căn cơ, là thứ sẽ dựa vào sau khi nhen lửa để phóng vút lên cao, bay lượn cửu thiên.

Vì lẽ đó, đây chính là một nền tảng trọng yếu nhất, ảnh hưởng tới thành tựu trong tương lai của một đời.

Hôm nay Thạch Hạo đã trải nghiệm vô cùng sâu sắc, thấy được sự khác biệt trong đời này và cũng vô cùng bức thiết khát cầu thành công, muốn con đường của chính mình trở nên viên mãn.

Có thể ngồi cùng chỗ với hai vị quái thai cổ đại này nên hắn cũng có không ít vấn đề để hỏi bọn họ.

"Ninh Xuyên, Thập Quan vương, bọn họ bước ra con đường như thế nào vậy?"

"Ninh Xuyên thì không biết, người này quá thần bí, chân thân của hắn xuất hiện thì hơn nửa Tiên cổ này cũng chỉ có mấy người có thể địch mà thôi." Trường Cung Diễn nói và cũng là đang nhắc nhở Thạch Hạo, hắn biết ba huynh đệ Thạch tộc này đã giết chết một bộ linh thân của Ninh Xuyên.

"Chân thân hơn xa linh thân nhiều, không thể so sánh với nhau được. Mà

hắn chắc chắn sẽ tu ra tiên khí và lượn lờ quanh thân thể, khi đó trong Tiên cổ này có mấy ai còn là đối thủ của hắn chứ." Vẻ mặt của Long Nữ vô cùng nghiêm túc.

"Thập Quan vương, có thể dùng bốn chữ "sâu không lường được" để hình dung." Trường Cung Diễn nói, bởi vì từa xưa tới nay chưa có ai biết được cực hạn của hắn ở mức nào.

Long Nữ nói: "Nghe đồn, hắn đạt được một cái cây nhỏ có tuổi hơn một kỷ nguyên, dùng thứ này làm căn cơ để thành nền móng cho bản thân, cho nên từ đó ta suy đoán, hắn sớm đã bước ra bước kia, ngày sau không cách nào chống lại, không cách nào đối địch."

"Có thể là cổ thụ Tiên đạo." Trường Cung Diễn nói.

"Cái gì?!" Thạch Hạo khiếp sợ.

Thứ nghịch thiên như thế này mà có thể chiếm được, hơn nữa còn cấy vào trong cơ thể, quả thật không cách nào tưởng tượng được, việc này kinh người tới mức nào chứ? Nhắc tới tiên khí, nhắc tới những việc vượt qua tiên hiền thời cổ đại thì sẽ có vô vàn câu chuyện xoay quanh, bởi vì tất cả đều muốn đi tới đỉnh cao nhất ở trên con đường này sau đó là thăng hoa tới cực điểm, phá kén thành bướm, thực hiện loại lột xác cuối cùng.

"Đời này tuy rằng phần lớn vương của cổ đại sẽ chết, thế nhưng cũng có vài người nhất định sẽ thành công." Long Nữ nói.

Con đường này rất khó đi, không hề thấy chút hi vọng nào, nó cứ như là một con đường chết, đây chính là nhận thức chung của mọi người, tất cả mọi người đều biết kết quả này.

Thế nhưng, nếu như có người thành công thì nhất định sẽ thuộc nhóm quái thai cổ đại, bởi vì bọn họ đã tích lũy tới mấy đời, trước giờ luôn luôn nghiên cứu vấn đề này.

Loại tích lũy này, không phải một đời là có thể thành công, cần phải tích

lũy trong vô tận năm tháng.

Thạch Hạo gật đầu, nếu như những người này đều có mục tiêu kia thì hoàn toàn chính xác, bọn họ chính là những người tiên phong và có hi vọng thành công lớn nhất.

Năm tháng là một chiếc lò luyện, hỏa luyện chân kim, mạnh còn yếu diệt, rất nhiều quái thai đều chết sạch thế nhưng nhóm người còn lại hiện giờ tuyệt đối là nhóm mạnh nhất.

Bởi vì, có một ít quái thai cổ đại từng gặp gỡ với nhau, cùng thức tỉnh trong cùng một đời, và chỉ có người mạnh hơn mới có thể sống.

Vì thế, tới đời cuối này, những người còn sống đều là những tồn tại không cách nào tưởng tượng được.

"Ta muốn bước ra bước kia!" Ánh mắt của Thạch Hạo trở nên kiên định, hắn phải thành công, nếu không chắc chắn sẽ bị giết chết trong Tiên cổ này.

Sau đó, ba người cùng nhau trò chuyện, nói tóm lại, là nhắc hắn phải thật cẩn thận, việc này tựa như đi vào ngõ cụt, không chỉ đơn giản như vậy.

Thạch Hạo biết, hai người đang lựa lời để nói, hắn chỉ mới tích lũy có một đời nên tựa như hơi vội vàng so với những vương của cổ đại khác, chuẩn bị như vậy là không đủ.

Nếu như cứ tiếp tục thì chỉ cần sơ sẩy một chút là chết ở trên con đường này ngay.

Hai ngày sau, ba người từ biệt, bởi vì dù có manh mối của người bí ẩn kia thì cũng chưa chắc đã có tin tức ngay lập tức được.

"Rốt cuộc cũng ra ngoài rồi." Lộ Dịch kêu lên.

Thạch Hạo đưa Lạc Đạo, Lam Nhất Trần ra ngoài, những người này cảm nhận rõ cảm giác sống sót sau tai nạn là như thế nào, tuy rằng không có trải

qua tình thế nguy hiểm sau đó thế nhưng cả nhóm đều biết chắc chắn sẽ rất gian nan.

"Hung sào kia quá nguy hiểm, không nghĩ rằng lại có người tới trước như vậy và còn nắm giữ một phần trận pháp nữa chứ." Lam Nhất Trần tiếc nuối.

Thạch Hạo cũng thở dài một tiếng thế nhưng cũng không có cách nào cả, thế gian này có không ít tạo hóa và cũng không thể đều bị một người đoạt được được.

"Hắn chưa chắc đạt được toàn bộ trong Hung sào, hơn nữa chúng ta cũng đang ở trong Tiên cổ nên ngày sau sẽ còn cơ hội." Thạch Hạo nói.

"Tức quá đi mà, nhưng thôi có thể trốn ra ngoài là tốt lắm rồi." Lộ Dịch nói, hắn cảm thấy còn sống là tốt nhất.

Trên thực tế, còn có một nhóm người khác cảm thấy tức tối hơn cả hắn nữa.

Ngoại giới, tu sĩ các giáo, bao gồm cả các đại Giáo chủ cũng bó tay bó chân, bởi vì không cách nào nhìn thấy được chuyện đang xảy ra ở trong Hung sào, thậm chí sinh linh thần bí kia cũng không thể nhận ra được, bởi vì hắn được tiên khí vờn quanh không cách nào quan sát được.

Mặc dù bọn họ biết đã xảy ra thảm án thế nhưng từ đầu tới cuối vẫn không cách nào nhìn thấy người bí ẩn ấy.

Cảm giác này rất tệ hại.

Mãi tới khi chân dung kia được dán lên trên các tường thành thì bọn họ mới thấy được hình dáng của kẻ ấy, thế nhưng cũng chỉ biết nhíu mày, không một ai nhận ra, cảm thấy vô lực.

"Chuẩn bị tới sáu bảy đời, vậy đã giết bao nhiêu sinh linh đây? Dựa vào thứ này để bước lên con đường của chính mình, mãi tới đời cuối này mới từ

trong Hung sào đi ra, có thể nói hắn đã thành công."

Có người nghiêm túc nói, linh cảm tới một hồi bão tố sắp sửa xảy ra trong Tiên cổ.

Vân giới, trong một tòa thành lớn.

Thạch Hạo từ biệt Lam Nhất Trần, Lộ Dịch, Lạc Đạo, trước khi đi thì hắn giao cho bọn họ một vài hóa thuật bên trong Bảy mươi hai biến để bọn họ thay đổi dung mạo hòng bảo vệ bản thân.

Hắn chỉ có một yêu cầu, nhờ mọi người ráng sức tìm kiếm những nơi nào trong Tiên cổ này có thần dược để ngày sau hắn liều chết đi hái.

Sau đó, đôi bên chia ra.

Đương nhiên Thạch Hạo sẽ phải đi bế quan, hoàn thiện con đường của chính mình, xây dựng nên căn cơ hoàn mỹ nhất, tới lúc đó mới có thể ngạo thị quần hùng được.

"Tới Quang Minh thành lần nữa xem sao."

Hắn từng đại náo nơi đó nên nếu như có cố nhân biết được thì nói không chừng họ sẽ tới nơi này quan sát một chút.

Quang Minh giới, gần đây xuất hiện không ít người, tất cả người đến đều tìm kiếm tin tức, bởi vì từng có người cướp sạch bảo khố của Tiên điện, Thần miếu, Hắc Ám thần cung... cho nên đã tạo nên chấn động cực mạnh.

"Trời ạ... Ma vương lại tới rồi!"

Trong nháy mắt khi Thạch Hạo xuất hiện ở cửa thành thì ban đầu đường phố yên tĩnh không chút tiếng động nào, sau đó là ầm, tất cả mọi người quay đầu chạy tứ tung, trong nháy mắt... đã chẳng thấy bóng dáng một ai.

Tất cả mọi người đều bị dọa cho chạy trối chết, bởi vì có tin tức truyền về, hắn từng nấu nướng tám vị cao thủ cấp sơ đại ở Ngân Ma sơn.

Hơn nữa, hắn chẳng hề kiêng dè, dù là phủ đệ của quái thai cổ đại hắn cũng dám tới, vậy ai mà không sợ?

Thạch Hạo cũng hơi ngạc nhiên, hắn vừa vào thành thì liền trở nên náo loạn, tu sĩ chạy trốn, khu vực này trở nên trống không.

Cuối cùng, hắn hỏi một vị tu sĩ đi đường, nơi này đã xảy ra biến cố gì à, có phải có vài người đặc biệt đã tới?

Hiển nhiên, dù có người đến đây cũng không dám biểu lộ có quan hệ gần gũi với Ma vươn, nếu không sẽ làm cho mọi người tức giận.

"Từng có một cô gái tới đây, nàng vô cùng xinh đẹp, trên đầu có một vầng Thanh nguyệt thánh khiết hoàn mỹ, thế nhưng nàng cũng chỉ ở lại đây nửa ngày rồi sau đó rời đi." Người này nói.

Cô gái kia tuy không thể hiện bất cứ hành động gì thế nhưng nàng quá xinh đẹp, khí chất siêu phàm thoát tục khiến người khác khắc sâu ấn tượng.

Trong lòng Thạch Hạo hơi động, hắn biết người này quá nửa là Thanh Y, cũng chính là thứ thân Nguyệt Thiền. Hắn dạo quanh một vòng nơi Thanh Y xuất hiện rồi sau đó rời đi ngay.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 865: Vườn Hoa Đào

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Tiên cổ, Thanh Linh giới, thực vật um tùm, dược thảo khắp nơi.

Lúc đầu, nơi này có rất nhiều tu sĩ tới để hái thánh dược, nhưng chung quy lại cũng có lúc dược thảo sẽ bị hái sạch.

Bây giờ người đã ít đi rất nhiều nhưng thành Thanh Linh thì vẫn phồn hoa và náo nhiệt, nơi này không giống những nơi khác lắm, thành rất lớn, tường thành dài hơn trăm dặm.

Trong thành có rất nhiều đường mòn bằng đá dẫn tới một ít vùng rừng núi, cảnh sắc tuyệt đẹp.

"Thành Thảo mộc." Thạch Hạo gật đầu, thành Thanh Linh này quả nhiên không tầm thường, trong thành có rất nhiều cổ thụ, núi cao được tường thành vây quanh, nói là thành không bằng nói là động phủ xinh đẹp thì đúng hơn.

Đương nhiên cũng có nơi phồn hoa náo nhiệt, trên đường kẻ đến người đi, cửa hàng san sát, có thánh dược bán đấu giá, cũng có kỳ trân dị bảo có thể trao đổi.

Thạch Hạo bước dọc theo đường phố xuyên qua khu vực náo nhiệt này, theo đường mòn bằng đá đi tới một nơi cảnh sắc bất phàm.

Đây là một vườn hoa đào, một vùng tịnh thổ mở ra tại nơi nhộn nhịp, trông rất thanh lịch và cũng rất khác thường, nơi đây có rất nhiều hoa đào cổ, nhìn không thấy điểm cuối.

Trong rừng đào có quán rượu nhỏ, có quán trà bé bé và cũng có nhà hàng to lớn cách nhau một khoảng xa, ẩn hiện giữa hoa đào.

Vẻ mặt hắn khẽ giật, những cây đào này đều không tầm thường, là những cây đào có linh tính, cánh hoa óng ánh phấn hồng, tỏa mùi thơm ngát khiến cả người đều thư giãn.

Nhưng mà, bên trên một vài cành cây đã kết trái, điều này khiến người ta kinh ngạc chính là, hoa đào và quả đào cùng tồn tại, cảnh sắc kỳ lạ, mùi hương nồng nặc.

Những thứ này làm cho người ta có cảm giác bay bổng, tựa như đến thế giới khác, tiến vào vườn đào trong cảnh tiên.

"Thêm một bình rượu nữa!" Trước một quán rượu nhỏ có người ngồi dưới gốc đào, uống rượu giữa trời, hương rượu sực nức.

Thạch Hạo nghe mùi rượu thì biết tuyệt đối là rượu bổ, hiệu quả chắc là rất phi thường.

"Ta cũng một bình." Thạch Hạo ngồi xuống, chén rượu xanh trong, dược tửu ánh lên màu hổ phách, hương thơm nức mũi, hắn chậm rãi tự rót tự uống.

Trải qua một trận chém giết rồi đi đến nơi tựa như thế ngoại đào nguyên này cũng là một loại hưởng thụ rất khác lạ.

Quán rượu nhỏ, chỉ đặt tám chín cái bàn được bố trí bên ngoài trời tràn ngập ánh sáng, mỗi bàn có hai ba cái ghế, trông đơn sơ mà cũng khá có ý cảnh.

"Các ngươi có nghe gì chưa, Sào giới có chuyện quái lạ, mười mấy vạn người đi tới đều chết sạch, chuyện này quả thật là thảm án kinh thiên!"

"Nghe nói trong sào huyệt kia xuất hiện một tên yêu ma huyên uống máu người, mạnh mẽ không thể chống cự."

Trong quán rượu nhỏ này, có người bàn tán với nhau, tin tức kia cuối cùng cũng truyền ra, mặc dù có chút thêm thắt thế nhưng cũng làm cho người ta biết rõ đó là nơi vô cùng hiểm ác.

Hai ngày nay, rất nhiều tiểu thiên thế giới đều đang bàn luận chuyện này, hiển nhiên có quan hệ với bức họa mà Long Nữ vẽ ra, thứ này đã tạo nên sóng gió không nhỏ.

"A, còn có một tin kinh người hơn, có người nói Lục Quan vương đã ngã xuống, chết trong Sào giới."

"Trời ơi, Ninh Xuyên vô địch tuyệt đối mà cũng phải tổn thất một bộ linh thân luôn à, nơi đó đến cùng là thế nào?"

Chuyện này chấn động nơi đây, các tu sĩ đều biến sắc.

"Hình như chết trong hung sào, cũng có người nói là bị ba huynh đệ Thạch tộc giết."

"Mười mấy vạn người đều chết ở hung sào, hầu như không có người còn sống đi ra, tin tức mơ hồ này là truyền ra từ Long cung, chuyện như thế nào vẫn chưa thể xác định được đâu."

"Thế nhưng có người chắc như bắp nói rằng có quan hệ với Trùng Đồng, có quan hệ cùng Hoang, mà hai người này lại có khả năng là huynh đệ."

"Trời đất, Hoang, Trung Đồng, còn có thiên lý sao, bọn họ là huynh đệ thì người khác còn sống thế nào nữa đây?"

Quán rượu nhỏ trong vườn đào vốn rất thanh tĩnh nhưng lập tức náo nhiệt hẳn.

Trên thực tế, trong quán trà, tiệm rượu khác tại vườn hoa đào này đều như vậy, bởi vì chuyện xảy ra hai ngày gần đây quá kinh khủng, khiến cho mọi người bị chấn động mạnh.

"Đáng tiếc, không có món ăn dân dã nào." Thạch Hạo lẩm bẩm, rượu ngon thế nhưng ăn kèm đều chỉ là các loại hoàng tinh, nhân sâm, đều là dược thảo, không có thức ăn mặn.

"Đạo huynh, nếu thích thức ăn ngon thì sâu trong vườn hoa đào có một ít nhà hàng, nơi đó không thiếu thứ gì. Tu vi của ta thấp, chỉ có thể ở đấy kiếm chút linh dược, trong đó rượu và thức ăn có giá trị đều lấy thánh dược để trao đổi." Ông chủ quán rượu nhỏ nói.

"Có những thứ gì?" Thạch Hạo hứng thú.

"Đạo huynh thích gì?" Ông chủ quán rượu hỏi.

"Các loại chim thần mãnh thú ta đều thích ăn, đương nhiên nếu là sơ đại thì ta càng thích." Thạch Hạo nói, con mắt sáng rực.

Quán rượu nhỏ lập tức yên lặng như tờ, một đám người quái dị quay đầu nhìn hắn.

Sơ đại mà cũng muốn ăn? Đây là ai vậy.

Thạch Hạo cười gượng, nói: "Giỡn thôi mà."

"Không buồn cười chút nào, sẽ dọa chết người đó." Có sinh linh nói thầm.

"Đạo huynh, nhà hàng sâu trong vườn hoa đào có bối cảnh thâm hậu, quả thật có thể thỏa mãn sở thích ăn uống của đạo huynh, nghe nói nơi đó có người từng được ăn Kim Sí Đại Bằng, Bát Trân thái Phi Phượng, cùng các loại như Ếch vàng ba chân."

"Thật hả?" Tinh thần Thạch Hạo tỉnh hẳn, tại hạ giời hắn chỉ được ăn qua một loại trong Bát Trân thái cổ, với lại lúc đó dù đã thành Nhân Hoàng thế nhưng vẫn phải lén lút nấu một con Long Lý trong linh hồ ở Thạch quốc.

"Tất nhiên là thật." Ông chủ quán rượu nhỏ nói.

"Quá tuyệt vời." Thạch Hạo uống chén rượu cuối cùng rồi lập tức xoay người đi vào sâu trong vườn hoa đào, hắn đến vì Thanh Y, lại không hề nghĩ rằng còn có thể ăn món ngon ở nơi này.

Hắn phát hiện dấu ấn Thanh Y lưu lại tại thành Quang Minh, biết nàng đi đến thành Thanh Linh nên tìm tới.

"Tên ôn này là ai mà lại muốn ăn sơ đại, ta sao có cảm giác khá giống tin đồn ở thành Quang Minh vậy?"

"Đúng thế, nơi đó xuất hiện một tên Ma vương, ăn sạch mấy tên sơ đại, chấn động Quang Minh giới, có người nói là Hoang, cũng có người nói là một người tên Thạch Hạo."

Phía sau, một đám người đang khe khẽ bàn tán.

"Đạo huynh, người ở đó đều rất mạnh, thường thường có thể gặp sơ đại, hơn nữa giá cả cao lắm." Ông chủ quán rượu nhắc.

"Cảm ơn, biết rồi." Thạch Hạo không quay đầu lại, khoát tay.

Nơi sâu trong vườn hoa đào, quả nhiên có lầu quỳnh điện ngọc, vô cùng rộng lớn, hơn nữa không chỉ một cái.

Thạch Hạo chọn một nơi rộng rãi nhất, sương mù nhàn nhạt lượn lờ, ánh sáng óng ánh bốc ra, trên tấm biển lại viết ba chữ Bát Trân lâu rất bắt mắt, vì vậy hắn tiến về nơi đây.

Vù!

Gió lớn thổi qua, giữa trời có một quan tài cổ màu đen có rất nhiều khiêng đang lao tới trông vô cùng kỳ dị, thứ lao qua trên đỉnh đầu cách rất gần Thạch Hạo.

Điều này rất vô lễ, gió thổi vù vù, những người kia lại cách đỉnh đầu Thạch Hạo không quá một trượng, hạ thấp xuống một chút là đã đạp lên đỉnh

đầu của hắn rồi.

Ầm một tiếng, bọn họ đáp xuống đất, mở ra quan tài cổ, một tên thanh niên sắc mặt tái nhợt bước ra rồi đi vào tửu lâu.

Thạch Hạo không có chút thiện cảm nào với Minh tộc, rất muốn tát bay toàn bộ thế nhưng suy nghĩ một chút thì ngừng lại vì nghe được tiếng kinh hô từ bên ngoài.

"Minh tướng số hai!"

"Hắn là cường giả thứ hai dưới trướng Hắc Ám thần tử, nghe nói là thần thi thượng cổ đã thông linh ở đời này, đao thương chém không đứt, bảo cụ khó làm trầy thân nó, từng giết qua không chỉ một vị sơ đại."

Minh thổ nhiều thi thể kỳ lạ, vì tạo hóa Tiên cổ lần này nên tất cả Tôn giả mạnh mẽ ẩn giấu đều được phát động tiến vào nơi đây.

"Đám người chết này tới đây làm gì?" Thạch Hạo không rõ.

Hắn cũng bước lên tửu lâu, đây là tửu lâu xây từ đá hoa cương, rộng rãi và cao lớn, tựa như thiên cung, bên trong tràn ngập linh khí nồng nặc.

Thạch Hạo leo lên mấy tầng thì có cảm ứng, sau khi hắn tới tầng cao nhất thì chọn một cái bàn gần cửa sổ, nhìn ra ngoài có thể thưởng thức cảnh đẹp vườn đào.

Tửu lâu này quả nhiên không tầm thường, có sơ đại, có cường giả mạnh nhất một châu, không chỉ có uống rượu mà còn trao đổi vật cần thiết của từng người, nơi này lại tựa như một nơi giao lưu quan trọng.

"Ẩn giấu sáu bảy đời, người này đến cùng là ai, hơn nữa còn bước ra bước kia, quá kinh người mà, ngày sau không có mấy người là đối thủ của hắn."

"Người này chơi lớn thật đó, một lần chém giết mười mấy vạn sinh linh,

thời cổ đại không biết hắn đã giết bao nhiêu người nữa?"

Mọi người đang bàn luận, nơi này có sơ đại với địa vị được người kính nể, tình huống biết tương đối chính xác, hơn rất nhiều tu sĩ ở quán rượu kia.

"Đạo hữu cần gì?" Có người đi tới hỏi Thạch Hạo.

"Cho một vò rượu làm từ thánh dược, đương nhiên có rượu ngon ủ từ thần dược thì càng tốt." Thạch Hạo nói.

Người đến há miệng, cảm thấy vị khách này cái gì cũng dám nói, hắn cười làm lành: "Thần dược, ai có thể nhìn thấy, nơi này của chúng ta chưa từng có loại rượu này, rượu ủ từ thánh dược thì quả thật có mấy bình, nhưng sớm đã có người đặt trước."

"Quá tệ." Thạch Hạo nói, rất thẳng thắn.

Người này nhíu mày nói: "Rượu thánh dược, còn có nửa vò, có thể bán cho đạo hữu một bình, chỉ là giá cả rất đắt."

"Vậy thì cứ cho một bình đi, mặt khác, cho một bàn bát trân thái cổ." Thạch Hạo cười toe toét nói.

"Tiểu nhị" Thần Hỏa cảnh này lau mồ hôi, vị này là ai vậy?

Bên cạnh, những người khác cũng đều yên lặng, không khỏi lườm lườm.

Tiểu nhị vừa lau mồ hôi vừa nói: "Đạo huynh nói đùa, tám loại mỹ vị kia, sở dĩ được gọi là Bát Trân thái cổ cũng là vì quá quý hiếm, Giáo chủ thượng giới cũng không thể một lần ăn được tám loại, Bát Trân Kỳ nọ chỉ có thể gặp không thể cầu, mấy ngàn năm thậm chí mấy vạn năm nhìn thấy một con là may lắm rồi."

"Có tiếng không có miếng, không phải gọi là Bát Trân lâu sao, thôi bỏ đi, có vài loại "trân" nào thì mang vài loại ấy ra vậy." Thạch Hạo khoát tay nói, có chút thiếu kiên nhẫn.

"Hiện giờ có hai loại, gồm Bát Trân Lý và Bát Trân Phượng." Tiểu nhị nói.

Tên đầy đủ của hai loại, một loại gọi là Long Lý, một loại gọi là Phi Phượng, đều rất hiếm thấy, đặc biệt là loại sau đổi được nửa cây thánh dược, giá trị lớn lao, người bình thường khó có thể thưởng thức.

Ít ai vì ăn uống mà tiêu xài thánh dược như vậy.

"Tốt lắm, làm nhanh đi." Thạch Hạo giục.

Sau đó hắn đưa mắt nhìn về một phòng khác, Thanh Y đang ở nơi đó, tuy không phải là hình dáng thật sự nhưng vẫn quốc sắc thiên hương, thân thể trắng trẻo như ngọc thạch, bên ngoài cơ thể lại còn có một vầng sáng xanh.

Phóng tầm mắt nhìn, dường như là một mặt trăng màu xanh mông lung bao phủ nàng, xem ra không dính chút bụi trần, đẹp đẽ đến tận cùng.

Loại ý vị này, loại phong thái này, tự nhiên hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người, thỉnh thoảng có người nhìn về nơi đó.

Tuy nhiên lại không người nào dám đến gần, bởi vì ở đó có mấy người lai lịch rất lớn.

Một thanh niên tóc vàng, khí tức bất phàm, mang theo ý cười vui vẻ trò chuyện cùng Thanh Y, những người bên cạnh cũng đều là cường giả, trong đó không thiếu sơ đại.

Bọn họ đến từ Tiên điện, thanh niên tóc vàng cầm đầu đang lấy lòng Thanh Y, tuy trong Bát Trân lâu có rất nhiều cao thủ thế nhưng không ai muốn trêu chọc bọn họ.

"Ngươi nói là truyền nhân Tiên điện phát lệnh treo thưởng, muốn truy nã Hoang?" Thanh Y mỉm cười hỏi.

"Không sai, dù hắn là Hoang, là Thạch Hạo hay là truyền nhân của đạo tràng Chí tôn đều như nhau, khó thoát khỏi bại vong." Thanh niên tóc vàng kia mỉm cười.

Thạch Hạo híp mắt lại lắng nghe.

"Ta nhớ được, truyền nhân Tiên điện từng thua Hoang mà." Thanh Y cười khẽ.

Tất cả tu sĩ trong Bát Trân lâu đều kinh ngạc, trong đó không ít sơ đại đều nhìn chằm chằm nơi đó, không nghĩ tới mỹ nhân tuyệt đại lại dám nói thẳng như vậy.

"Đó là vì chủ thứ thân của hắn chưa dung hợp lại, hiện nay đã hợp nhất, hắn đã bước ra con đường trước nay chưa từng có, vượt qua lớp người cổ đại, giết Hoang là điều chắc chắn." Thanh niên tóc vàng nói, tất nhiên địa vị của hắn rất cao, cố ý nói như thế chứ không hề xưng hô truyền nhân Tiên điện là đại nhân.

Bên cạnh, có một người khác nói: "Đại nhân nhà ta phát lệnh treo thưởng, nếu có người có thể cung cấp manh mối thì chắc chắn sẽ có trọng thưởng, mà một khi phát hiện được Hoang, đại nhân sẽ xuất quan tự mình trấn áp hắn, thu làm tôi tớ."

Mọi người ồ lên, truyền nhân Tiên điện muốn thu Hoang là người hầu sao?

"Đúng thế, đại nhân quyết định như vậy, sẽ đích thân ra ray, dù là truyền nhân của Cung điện chí tôn hay Đạo tràng chí tôn đều phải nằm rạp dưới chân Tiên điện." Người kia nói thế.

"Có đúng là hễ có người cung cấp manh mối của Hoang thì sẽ nhận được trọng thưởng, và đích thân truyền nhân Tiên điện phải tới?" Thạch Hạo mở miệng.

"Không sai, đại nhân nhà ta sẽ đích thân ra tay, trấn áp Hoang làm người

hầu."

"Vậy thì mau mau đi lấy thần dược, thánh dược để đổi tin tức, tiện thể báo cho truyền nhân Tiên điện đến đây gặp mặt, ta biết Hoang ở nơi nào." Thạch Hạo nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 866: Tự Bán Mình

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Ánh mắt của mọi người đều tập trung lại, trong lúc nhất thời tầng tửu lâu này tựa như yên tĩnh, vào lúc này, dám ở trước mặt mọi người báo tin cho Tiên điện thì cũng thật là có can đảm.

Dù sao Hoang nổi tiếng là hung hăng.

"Lời ngươi nói có thật không?" Thanh niên tóc vàng kia hỏi, ánh mắt lấp lóe, giáp trụ toàn thân vàng chóe trông rất thần võ, ánh sáng quanh người tựa như từ lông chim vàng phát ra.

"Tất nhiên!" Thạch Hạo rất nghiêm túc gật đầu, lúc này cũng không phải hình dáng thật của hắn, bởi vậy mới không biết xấu hổ mà nhớ nhung "tiền thưởng" của người ta.

"Tốt, nếu ngươi có manh mối biết được Hoang ở đâu, chúng ta có thể cho ngươi bảo cụ có giá trị kinh người." Thanh niên tóc vàng nở nụ cười, thật bất ngờ là ở đây lại có thu hoạch.

"Ta chỉ cần thánh dược, thần dược, bảo cụ không có tác dụng gì cho việc tu hành của ta." Thạch Hạo rất trực tiếp.

"Ngươi thật là dám ra giá cao, mở miệng là thánh dược, thần dược, coi đó là cỏ dại sao?" Ở đó có người khác lạnh lùng nói, tóc đỏ rối tung.

"Vậy giải thưởng mà các ngươi treo đến cùng là gì?" Thạch Hạo giả vờ ngạc nhiên, nói: "Đừng nói là lấy mấy khối binh khí bằng xương cốt rồi coi

như là món tiền thưởng lớn đó nhen?"

Sắc mặt người đối diện kia chìm xuống nhưng rất nhanh bình tĩnh lại, mái tóc đỏ phất phới, nói: "Tự nhiên là có thưởng lớn, chỉ là ngươi vừa mở miệng là muốn thần được thì rất quá đáng. Bằng hữu, xin ngươi nói cho chúng ta biết Hoang ở nơi nào, Tiên điện sẽ cảm kích lòng tốt của ngươi."

Hắn đưa ra quái vật khổng lồ là Tiên điện, vừa là để nhắc nhở đồng thời cũng để cảnh cáo và uy hiếp, quan hệ tốt với đạo thống cổ xưa như vậy có thể mới là thu hoạch lớn nhất.

Đương nhiên, người khác nhau thì sẽ có nhưng cách nói năng khác nhau, sẽ không muốn chọn lựa sai lầm.

"Ta vẫn luôn hướng về Tiên điện, vẫn luôn muốn vào trong thăm quan." Thạch Hạo mỉm cười, thật ra là muốn đánh thẳng vào để xem nơi đó có hình thù ra sao, hắn nói tiếp: "Một đổi một, nếu thần dược là quá cao, vậy thì lấy thánh dược và bán thần dược để đổi đi, con người của ta rất thẳng thắn, sẽ không quanh co lòng vòng."

Trong phòng, Thanh Y cười khổ, tên khốn này thật khiến người ta không biết nói gì cho phải, chẳng lẽ thật muốn lĩnh thưởng của kẻ địch sao? Người của Tiên điện nếu biết chắc sẽ tức hộc máu.

Sắc mặt của thanh niên tóc đỏ hơi trầm xuống, cảm thấy tê này chẳng hề biết điều, ngay cả đồ vật của Tiên điện mà cũng dám lấy, hơn nữa còn giở công phu sư tư ngoạm, sát ý lóe lên trong mắt rồi biến mất.

"Rất tốt, ta cũng thích người thẳng thắn." Bên cạnh, thanh niên tóc vàng kia mỉm cười không để thanh niên tóc đỏ lên tiếng nữa, hắn là người dẫn đầu trong nhóm người này nên, nói: "Ngươi muốn bao nhiêu cây thánh dược?"

Hắn kết minh cùng Tiên điện, là tiên tướng thứ hai.

"Trăm cây thánh dược, mười cây bán thần dược." Thạch Hạo nói.

Câu này vừa ra, tất cả mọi người đều kinh hãi, ánh mắt sắc bén nhìn về phía hắn, vậy mà cũng dám nói ra câu này quả thật khiến người ta giật mình.

Âm thanh của thanh niên tóc đỏ có chút lạnh nói: "Ngươi chắc chắn mình không nói sai chứ?"

"Có thể thương lượng, nhưng không thể quá ít, dù sao các ngươi cũng biết, tên Hoang rất hung tàn, ta để lộ bí mật như vậy thì chắc chắn sẽ mang họa." Thạch Hạo nói.

"Bằng hữu, tham lam quá là không tốt, giở công phu sư tử ngoạm, vơ vét Tiên điện không phải là chuyện ngươi nên làm." Thanh niên tóc đỏ lạnh lùng nói, ẩn giấu sát ý.

"Giọng điệu của ngươi có vẻ không có thành ý rồi, Tiên điện tuy mạnh nhưng lại nhìn xuống từ trên cao, khinh khi và uy hiếp, đây là treo thưởng hay bức ép hả?" Thạch Hạo nói.

"Bằng hữu suy nghĩ nhiều rồi, chỉ là yêu cầu của ngươi quá cao, chúng ta trả không nổi." Ngay cả thanh niên tóc vàng cũng thu lại ý cười.

"Bốn mươi cây thánh dược, tám cây bán thần dược, nếu không thể thỏa thuận, coi như ta chưa nói qua điều gì." Thạch Hạo chốt giá.

"Vẫn còn quá nhiều." Thanh niên tóc đỏ lạnh giọng.

"Vậy thì không còn cách nào." Thạch Hạo lắc đầu.

"Nếu tin tức là thật thì chúng ta có thể cân nhắc." Thanh niên tóc vàng nói, ánh mắt sâu thẳm, là tiên tướng thứ hai nên hắn có thể quyết được rất nhiều chuyện.

Thanh niên tóc đỏ bí mật truyền âm, nói: "Nếu thật phải đưa cho hắn thì thà bắt hắn còn hơn."

"Đúng thế, bắt giết hắn chứ đưa bảo dược làm gì." Mấy người khác cũng

nói.

"Có thể trước đưa cho hắn, nhưng hắn sẽ không còn mạng để lấy." Thanh niên tóc vàng âm thầm nói, cay nghiệt vô tình.

"Các ngươi sẽ không thuận miệng đáp ứng rồi sau đó giết ta đó chứ?" Thạch Hạo bỗng nói.

"Bằng hữu ngươi nói đùa rồi, Tiên điện sao làm việc như vậy chứ?" Thanh niên tóc vàng nở cụ cười tươi

Thạch Hạo thoáng chần chờ, giả bộ nói: "Vậy thì tốt, ta có chút hối hận khi đứng ra, cũng may nơi này có sơ đại mạnh mẽ, có kiệt xuất trẻ tuổi một châu, cũng có thể làm chứng cho ta."

Trong Bát Trân lâu rộng lớn không một ai lên tiếng, cảm thấy kẻ này muốn ăn nhưng lại sợ hãi, ai có thể chấp nhận đối địch với Tiên điện vì hắn chứ.

"Đạo huynh xin yên tâm." Thanh niên tóc vàng mỉm cười.

"Tốt lắm, ta muốn nhìn bảo dược trước." Thạch Hạo nói, thái độ rất kiên quyết.

Bên phía Tiên điện, mấy người đều cau mày, số lượng này không phải là nhỏ, gia trị của những cổ dược này rất kinh người, trong lúc nhất thời khó mà gom đủ.

"Chờ chút, chúng ta cố gắng đi lấy!" Thanh niên tóc vàng nói, sai người đến mấy tiểu thiên thế giới, đi mấy nơi bí mật của Tiên điện kiểm tra.

"Đoán chừng là không đủ." Thanh niên tóc đỏ lắc đầu, bởi vì gần đây đại nhân trẻ tuổi của Tiên điện đang bế quan đột quan, bảo dược tiêu hao quá nhiều.

Mặc dù bên ngoài có sơ đại tọa trấn, cướp đoạt bảo dược các nơi, thế

nhưng cũng không đủ bù đắp cho việc tiêu hao, bởi vì nhân vật mạnh mẽ cỡ thanh niên tóc vàng cũng cần những thứ đồ này, nếu không gia nhập Tiên điện để làm gì.

"Có chút phiền phức." Thanh niên tóc vàng nhíu mày.

Bỗng nhiên, hắn ngẩng đầu nhìn về phòng đối diện, nơi đó có người gật đầu chào hắn, là cường giả của Minh tộc.

"Chúng ta đến theo lệnh của thần tử, nghe nói Tiên điện treo thưởng Hoang nên cũng muốn gia nhập." Một thanh niên sắc mặt tái nhợt của Minh tộc nói.

"Chào mấy vị đạo huynh." Thanh niên tóc vàng mừng rỡ, không nghĩ rằng Minh tộc thẳng thắn như vậy.

"Hoang giết cường giả của Minh tộc ta, thần tử tuy không thể xuất quan nhưng ra lệnh cho chúng ta tới đây để kết minh cùng Tiên điện, không hy vọng tên kia sống lâu hơn nữa." Người trẻ tuổi của Minh tộc nói.

Trên tửu lâu trở nên ồn ào, nhận ra hắn là chiến tướng thứ hai của Minh tộc.

"Ha ha... " Thanh niên tóc vàng cười nói: "Ta là chiến tướng thứ hai của Tiên điện, thân phận hai ta khá là ngang nhau."

Nơi đây rất yên tĩnh, Hắc Ám thần tử không thể xuất quan nhưng cũng muốn đánh gục Hoang, hai thế lực lớn muốn liên thủ, vô cùng kinh người.

"Nếu tin tức mà người này mang đến là thật, chúng ta đồng ý trả một nửa tiền thưởng." Chiến tướng thứ hai của Minh tộc nói, hắn là thần thi từ thời thượng cổ thông linh, đao kiếm khó làm hắn bị thương, nước, lửa cũng không thể xâm phạm.

"Tin tức bảo đảm chính xác." Thạch Hạo vỗ ngực thề thốt.

"Người ở đây đều đã nhớ sóng tinh thần của ngươi, ngươi nếu nói dối, dù hôm nay có thủ đoạn chạy thoát thì ngày khác cũng khó thể tiếp tục sống trong Tiên cổ!" Thanh niên tóc vàng nói, thần sắc nghiêm túc, ánh mắt khiếp người.

"Các ngươi đang uy hiếp ta sao, sẽ không phải là không có tiền thưởng chứ?" Thạch Hạo lấy giọng hoài nghi hỏi lại.

"Ngươi muốn thánh dược, tự nhiên sẽ mang tới cho ngươi." Thanh niên tóc đỏ của Tiên điện cười gằn.

Cuối cùng, hai bên Tiên điện và Minh tộc gom lại lấy ra bốn mươi cây thánh dược, tám cây bán thần dược, khiến cho tất cả tu sĩ trong Bát Trân lâu không khỏi hít vào hơi lạnh.

Những thánh dược như vậy tỏa ra ánh sáng lung linh, mùi thơm sực nức, lập tức khiến cả tòa tửu lâu đều óng ánh, vô cùng kinh người.

Hộp ngọc thạch trong suốt, tuy đậy kín nhưng ánh sáng thần thánh vẫn rực rỡ, lại còn có từng làn hương thơm ngát tràn ra khiến con mắt của mỗi người đều đỏ lên.

"Đạo huynh, tin tức của ngươi nếu là không đúng thì không có mạng cầm những bảo dược này đâu!" Thanh niên tóc vàng nói.

"Ta... cảm động quả!" Thạch Hạo dùng tay sờ soạng tất cả hộp ngọc, bộ mặt chân thành cùng nụ cười hài lòng kia tuyệt đối không phải là giả bộ.

Thanh Y không biết nói gì, tên khốn này quả là không tử tế gì, thực sự là bẫy người, những người kia nếu biết sự thật thì nhất định phải phụt máu, tức đến ngất đi.

"Tiên điện, Minh thổ thực sự quá hào phóng mà, ta... cảm tạ từ tận đáy lòng, thực sự không lời nào diễn tả được, không biết nói gì mới tốt." Thạch Hạo cười tươi như hoa.

Hắn mừng rỡ vô cùng, tất cả mọi người đều có thể cảm giác được niềm vui của hắn, đó là sự sung sướng xuất phát từ nội tâm.

Chỉ là cái vẻ mặt này lại làm cho Tiên điện và Minh tộc căm ghét không thôi, ai muốn chảy máu nhiều như vậy chứ?

"Thứ điếc không sợ súng, có mạng lấy sao?" Thanh niên tóc đỏ âm trầm cười gằn.

"Đồ của Tiên điện cũng dám cầm, nếu chủ động nói ra thì không sao, nhưng giờ là muốn chết!" Đây là lời nói trong lòng của thanh niên tóc vàng, ánh mắt hắn vô tình, khóe miệng nở nụ cười nhạt.

"Cảm ơn, thật cảm ơn mà!" Thạch Hạo đi tới cảm tạ từng, hơn nữa còn nắm tay một cô gái sơ đại của Tiên điện không buông, làm phiền không ngớt.

Còn như Minh tộc thì hắn không thèm nhìn lấy một cái, bởi vì không cách nào chịu nổi mùi người chết kia.

Sắc mặt của mấy người Tiên điện rất khó coi, tên khốn này mừng đến phát điên sao? Nói năng lộn xộn.

Còn cô gái sơ đại kia thì lại cực kỳ căm ghét, âm thầm rút tay ngọc về, nếu không phải muốn biết tin tức từ miệng hắn thì đã sớm cho hắn một bạt tai rồi.

"Xong việc sẽ đập chết ngươi!" Trong lòng cô gái sơ đại cười gằn, nụ cười trên mặt mang theo một tia châm biếm, còn có khinh thường.

"Đạo hữu, ngươi quá đắc ý rồi." Thanh niên tóc vàng nhắc, muốn hắn nói tung tích của Hoang.

Thanh niên tóc đỏ càng là hừ lạnh một tiếng, sát ý tràn ngập gần như không thể che giấu được nữa, trong mắt hắn Thạch Hạo như là một người chết!

Người của Minh tộc cũng đều cười cười, có chút lạnh lùng, tàn khốc, bảo dược của bọn họ há lại có thể dễ lấy thế sao?

"Quá kích động rồi, các vị thứ lỗi, nhiều bảo dược thần thánh như vậy, thực sự khiến ta quá hài lòng." Thạch Hạo nói, vẫn tiếp tục chia sẻ niềm vui với mọi người.

Sau cùng, không một ai có thể chịu đựng được vẻ mặt này của hắn!

Bát Trân lâu, rất nhiều tu sĩ đều không nói gì, tên khốn này thật điếc không sợ súng, còn mạng lấy mới được nhen.

Nhưng mà, Thạch Hạo bắt đầu thu hồi từng cây trong đống bảo dược kia, cẩn thận từng li từng tí một, chỉ sợ bị chúng bị hư tổn

"Đạo huynh ngươi có ý gì?" Thanh niên tóc vàng giận tái mặt, bởi vì tên khốn này căn bản là không nói gì đến chuyện về Hoang.

"Bản thân ta đang ở đây, các ngươi còn sợ chạy hay sao, hơn nữa tin tức này ta chỉ nói với đại nhân trẻ tuổi của Tiên điện, ta tin tưởng sau khi hắn biết được tin tức sẽ không giết ta để diệt khẩu, càng không lấy lại thánh dược, còn với các ngươi, ta không tin được." Thạch Hạo mở miệng nói.

"Ngươi... " Một đám người đều giận tái mặt.

"Ta không chạy, các ngươi còn lo lắng cái gì?" Thạch Hạo một hơi lấy hết tất cả bảo dược, sau đó ngồi xuống và nói tin tức này chỉ cho mình truyền nhân Tiên điện biết.

Mấy người nhẫn nhịn sát ý, thanh niên tóc vàng khoát tay để một tên sơ đại đi mật báo tin tức.

Thạch Hạo đã trở lại chỗ ngồi bên cửa sổ, một tay đặt ngoài cửa sổ nhàn nhã lắc lư, lúc này bàn tay thả lỏng, Đả Thần Thạch không một tiếng động rơi vào trong vườn hoa đào rồi đi theo.

Nụ cười treo trên khóe miệng hắn thế nhưng trong lòng thì dựng thẳng sát cơ, truyền nhân Tiên điện lại treo thưởng giết hắn, còn muốn thu làm tôi tớ, hắn quyết định chủ động xuất kích!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 867: Hoang Xuất Kích

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Bầu không khí có chút ngột ngạt, Thạch Hạo nhất định không nói ra tung tích của Hoang, một mực đợi truyền nhân Tiên điện tới.

Đối diện, một đám người sắc mặt âm trầm, nếu không phải là chuyện lớn thì sớm giết hắn rồi. Tính ra hắn vẫn rất biết điều, không có ý định chạy trốn.

Chờ rất lâu thì tiểu nhị của Bát Trân lâu cũngđã mang lên bát trân Lý, bát trân Phượng đặt trong hai cốt đỉnh, cẩn thận từng ly từng tí một đặt lên bàn.

"Lâu quá." Thạch Hạo oán giận.

"Đây là thức ăn nấu từ thịt thần linh, cần lấy lửa đại đạo hầm từ từ, cho nên mới tốn thời gian rất lâu." Tiểu nhị giải thích.

Hai cốt đỉnh trông rất cổ điển nhưng lại đều là pháp khí, nếu không thì không thể nào hầm được hai loại vật quý hiếm đến thế.

Khi nắp đỉnh được mở ra, mùi thơm lập tức tràn ngập kèm theo từng tia ánh sáng thần thánh khiến sắc mặt những người gần đó thay đổi, lộ vẻ khác thường, quả nhiền là sơn hào hải vị.

Ngay cả thần chỉ cần nghe mùi thôi cũng đã chảy nước dãi, mùi thơm kia quá hấp dẫn làm nước dãi chảy đầy.

"Thật giá trị!" Thạch Hạo than thở, cười rạng rỡ.

Tại hạ giới hắn đã từng ăn bát trân Lý, vì vậy hắn chọn bát trân Phượng trước tiên, loại vật thần thánh này rất hiếm có trên thế gian, là một loài chim cổ xưa không được lớn thế nhưng nhưng chất thịt ngon, không nói ngon nhất trong loài chim thì cũng gần như thế.

Hơn nữa, dược tính ẩn chứa bên trong rất kinh người, bằng nửa cây thánh dược.

"Đạo hữu, kính xin trả tiền trước." Tiểu nhị cười nói.

"Ầy" Thạch Hạo tiện tay lấy một cái hộp ngọc, bên trong đựng thánh dược, đưa tới.

Đối diện, người của Tiên điện, Minh tộc nhìn thấy thì mí mắt nhảy lên, đây chính là trân dược của bọn họ, vậy mà tên khốn này tiêu xài quá thoải mái.

Ngay cả thanh niên tóc vàng và chiến tướng thứ hai của Minh tộc cũng đều không dám ăn các loại như bát trân phượng này, vậy mà tên khốn này lại dùng thánh dược của bọn họ tiêu xài ở đây.

Đám người bực bội trong lòng, "người chết" trong mắt bọn họ lại dám như vậy, thực sự nuốt không trôi cơn giận này.

"Đạo hữu, ngươi vẫn chưa thực hiện lời hứa của mình, nói ra Hoang ở nơi nào, ấy vậy lại dám dùng một hộp thánh dược, nếu có vấn đề thì ngươi lấy cái gì để đền đây?" Thanh niên tóc vàng lạnh giọng.

"Càng là như vậy thì càng nói rõ tin tức của ta đáng tin cậy, bản thân ta đã không hề trốn đi mà lại bình thản thưởng thức món ngon, các ngươi còn lo lắng cái gì?" Thạch Hạo đáp lại.

Sau đó, mặt mũi hắn xán lạn, mời Thanh Y lại, dáng vẻ như rất quen thuộc.

Thanh niên tóc vàng tức giận, hắn lấy lòng tốn không biết bao nhiêu

công sức vậy mà tên "người chết" này lại chen ngang.

Bằng thân phận hắn, ở trong Tiên cổ này cũng có thể tung hoành một vùng, thế nhưng hôm nay lại bị hấp dẫn bởi mỹ nhân tuyệt đại được ánh trăng bao phủ này, cho nên vẫn đang cố gắng thể hiện mình.

"Đạo hữu, tự mình biết mình đi!" Thanh niên tóc vàng nói.

"Chỉ là hai loại trong bát trân thái cổ đã nghĩ mời được tiên tử, nên nói ngươi ngây thơ hay ngu ngốc đây?" Thanh niên tóc đỏ cười lạnh lẽo nói châm biếm, thiếu chút nữa đã chỉ thẳng vào mặt Thạch Hạo nói hắn non nớt, ngu xuẩn.

Mọi người bên hắn đều nở nụ cười mang theo vẻ trêu chọc, chế nhạo, không chút ý tốt nào, sớm đã xem Thạch Hạo chướng mắt nên cũng không thèm che giấu, muốn dựa vào chuyện này để làm nhục hắn.

Nhưng mà, chuyện khiến mọi người trợn tròn mắt lại xảy ra, tuyệt đại tiên tử được ánh trăng xanh bao phủ lại đứng lên và đi về phía chỗ Thạch Hạo.

Chiến tướng thứ hai của Tiên điện, thanh niên tóc vàng vô cùng ngạc nhiên, có chút không biết làm sao.

Thanh niên tóc đỏ thì suýt chút nữa đã cắn đứt lưỡi, hắn vừa nói xong thì cô gái mặc áo xanh kia đã đứng dậy, chuyện này khiến hắn sượng sùng, tựa như trúng phải một bạt tai.

Thanh Y, mắt ngọc mày ngài, tia sáng xanh dìu dịu, quần áo tha thướt, lả lướt bước tới.

Dáng nàng cao gầy, đường cong nhấp nhô, thướt tha yêu kiều, chiếc cổ trắng ngần, khuôn mặt không chút tì vết, ngoài ra còn một đôi mắt to linh hoạt, phong thái tuyệt thế.

Con mắt một đám người suýt rớt ra, nàng cứ thế tùy ý ngồi vào bàn

Thạch Hạo, cầm đôi đũa bằng ngà voi, duyên dáng động lòng người!

"Chuyện này... "

Rất nhiều người đều há hốc mồm, đặc biệt là thần tướng thứ hai của Tiên điện và thanh niên tóc đỏ đề ngớ người, trong lòng tức giận khó chịu.

Bố khỉ, tên khốn kia chỉ dùng hai mâm món ăn đã "quyến rũ" được tiên tử mà bọn họ yêu thích nên khiến hai người tức giận không thôi.

Đáng hận, đáng giận nhất chính là, tên vô liêm sỉ kia lại dùng thánh dược của bọn họ mua "hai mâm món ăn", khiến người ta cảm thấy khó chịu như gặm phải một chiếc giày thối.

Sắc mặt thanh niên tóc vàng âm trầm, cơn tức sục sôi.

Với thân phận của hắn kiên trì trò chuyện cùng một cô gái, cố gắng thể hiện mình thì cảm thấy đã xuống nước lắm rồi, thường ngày bởi vì hắn là chiến tướng thứ hai của Tiên điện nên đi đến đâu đều đươc người xun xoe, hôm nay cảm thấy rất mất mặt.

Riêng thanh niên tóc đỏ thì lại tức đến nỗi muốn giết ngay Thạch Hạo, hắn cảm thấy tên khốn này đang cố ý, dùng thánh dược của bọn họ để mua bát trân, nẫng tay trên tiên tử cạnh bọn họ, quá xem thường bọn họ, đáng giận và đáng trách!

Bát trân Lý là một con Ly Long dài hơn một mét, tỏa ánh sáng lung linh, rực rỡ trong đỉnh, mùi thơm nức mũi.

"Lần thứ hai được ăn." Thạch Hạo cảm thán một hồi, nhớ lại ngày tháng ở hạ giới, lúc ấy hắn mạnh mẽ hăng hái, dũng mãnh tiến lên, quét ngang địch thủ trên đường.

Từ lúc đến thượng giới này, vướng tay vướng chân, không thể buông lỏng, thậm chí còn ẩn giấu tên họ, tiến vào Tiên cổ còn bị truyền nhân Tiên điện truy nã, tuyên bố muốn thu làm tôi tớ, trở thành mục tiêu săn giết.

Mà không chỉ hắn, còn có Hắc Ám thần tử, Ninh Xuyên....

"Cọp không phát uy các ngươi lại tưởng là mèo bệnh, bắt đầu từ nay đánh ra một đường, dương uy ngày trước của ta!" Thạch Hạo nói nhỏ, sau đó cảm giác được, đột nhiên ngẩng đầu nói: "Úi chà, tiên tử, động tác của nàng sao nhanh thế chứ, chừa cho ta chút bát trân Phượng với!"

Thạch Hạo nói lớn rồi nhanh chóng động đũa, giành phần con chim thần kia.

Trong đỉnh có một con chim thần hình dạng như Phượng Hoàng được điêu khắc từ ngọc, ánh sáng thần thánh dâng lên, tinh khí nồng nặc, mang theo mùi hương thơm ngát.

Chất thịt tươi ngon, lóng lánh này đều sắp hóa thành huyết thanh, đưa vào miệng thì lập tức hóa thành phù văn tiến vào cơ thể, có thể chữa khỏi các loại ám thương bên trong tinh thần và thể xác.

Ăn một miếng không chỉ là sự hưởng thụ của vị giác, mà thân thể cũng trở nên thư thái, cả người phát sáng, thư giãn đến cả lỗ chân lông.

Ngoài ra, trong thân thể có thêm một mùi hương thật lâu không phai, như hoa lan tỏa hương, nghe đồn chuyện này là vì bát trân Phượng có thể lưu giữ tuổi thanh xuân, có thể giúp cho gương mặt không hề lão hóa trong nhiều năm, ẩn chứa vật chất kỳ lạ.

Vì vậy, là con gái nên Thanh Y lập tức "liều mạng" ăn bát trân Phượng, khác xa với dáng vẻ thánh thiện thường ngày của nàng, lúc này có chút "hồn nhiên".

"Hết rồi, hết rồi!" Thạch Hạo kêu lên, hắn chỉ mới ăn được hơn nửa con, réo to: "Ông chủ, cho hai mươi con nữa!"

Trên tửu lâu, một đám người hóa đá, tưởng là vịt sao, kêu một lần hai mươi con, quá xa xỉ mà, quá đáng xấu hổ mà!

Tiểu nhị chạy tới, lau mồ hôi liên tục, trong lòng thầm nói, đây là thần thánh nơi nào lại dám kêu nhiều như vậy, cười làm lành nói: "Xin lỗi đạo hữu rồi, một con cuối cùng đã ở đây, vật này là trân hào hiếm có, cũng chỉ có ở Tiên cổ mới có thể bắt được, nhưng cũng không thể một lúc bắt được hai mươi con đâu."

Thạch Hạo tiếc nuối, hương thơm vương vấn, ăn còn chưa đã miệng.

Hắn nhìn chằm chằm vào đôi môi đẹp của Thanh Y thì vô cùng u oán, cảm thấy hôm nay nàng đã không còn dịu dàng như trước, không phải là tiên tử ngày xưa, khác xa ngày thường.

Chung quanh, một đám người không nói gì, được một mỹ nhân đẹp đẽ như vậy tiếp chuyện, ngồi cùng một bàn, ngươi còn có loại ánh mắt như vậy, biểu hiện gì đây?

Chiến tướng thứ hai của Tiên điện, thanh niên tóc vàng, rất muốn lao tới chửi một câu khốn nạn, sau đó mang cô gái áo xanh quốc sắc thiên hương kia đi.

Thế nhưng nghĩ lại thân phận của nên nên cũng không hề di chuyển

Đáng thẹn mà, đáng trách mà! Những người khác nhìn chằm chằm Thạch Hạo, thầm tức.

Thanh Y, gương mặt tinh xảo và mỹ lệ, trắng bóng trong suốt như sứ, lông mi rất dài, con mắt linh hoạt, ngoảnh đầu lại lườm hắn một cái.

Loại ánh mắt này lập tức khiến cho một đám người không cam lòng, hận không thể đạp bay hắn đi và thay vào đó.

Bỗng nhiên, vẻ mặt Thạch Hạo hơi động vì Đả Thần Thạch đã trở về, từ cửa sổ đi vào trong tay áo của hắn, truyền âm nói: "Ngay tại Thanh Linh giới!"

Thạch Hạo chấn động trong lòng, hỏi kỹ một hồi thì vui vẻ hẳn lên, Đả

Thần Thạch đã tìm được đường đến một nơi thần bí.

"Tốt, hắn không phải treo thưởng muốn giết ta sao, lát nữa ta chủ động đến nơi, diệt hắn!" Thạch Hạo thả lỏng, rót trà chầm chậm uống.

Rất nhanh, Thạch Hạo thấy được vẻ khác thường, hiển nhiên mấy người thanh niên tóc vàng cũng đã biết tin, muốn khống chế Thạch Hạo, trong mắt lộ ra vẻ lạnh lùng.

"Bằng hữu, ăn no rồi thì xin theo chúng ta đi gặp đại nhân thôi." Thanh niên tóc đó nói.

Thạch Hạo không thèm nhìn, mấy người đối diện đều lộ ra sát ý nhàn nhạt.

Thạch Hạo ngẩng đầu, nhìn tiểu nhị nói: "Đã không có bát trân Phượng, thế nếu ta tự mang nguyên liệu đến, các ngươi có làm dùm hay không?"

"Cái này... có thể!"

"Tốt, vậy làm ta món -- Kim sí đại bàng hầm!" Thạch Hạo nói.

Lời này vừa ra tất cả mọi người đều biến sắc, Kim sí đại bàng là sinh linh mạnh mẽ cỡ nào, bình thường ai mà dám chọc, hắn lại muốn ăn món này!

Người hiểu rõ tình hình thì đồng loạt nhìn về thanh niên tóc vàng của Tiên điện.

"Ngươi muốn chết!" Thanh niên tóc vàng cũng không nhịn được nữa, rít lên một tiếng, sau lưng hiện lên hình ảnh một con đại bàng to lớn kinh khủng, ánh sáng vàng rực rỡ.

"Ra tay!" Thanh niên tóc đỏ quát lên, cả đám người đều chuyển động, toàn bộ lao đến hòng bắt lấy Thạch Hạo.

"Sợ các ngươi chắc!" Thạch Hạo nuốt xuống chén rượu cuối cùng, như

tia chớp lao ra ngoài, tiến vào khoảng không kia.

Ánh vàng lóe lên, thanh niên tóc vàng kia cũng lao ra ngoài cửa sổ rồi hóa thành một con đại bàng bay lên không, giương cánh che trời, bùng phát phù văn óng ánh, uy lực thông thiên động địa!

Thanh niên tóc đỏ, cùng đám cô gái sơ đại kia theo sát phía sau.

"Giết!" Những người này lao tới giết.

"Phụt!"

Nhưng mà, Thạch Hạo giơ tay điểm ra một chỉ, một chùm sáng màu bạc như Chân Long phóng ra, xuyên thủng xương trán một người, máu tươi bắn tung tóe, ánh chớp lập lòe.

Tất cả mọi người đều thất kinh, đây là ai mà giơ tay liền giết một cường giả?

"Cẩn thận!" Thanh niên tóc đỏ nhắc nhở.

Nhưng vẫn còn chậm, trong tiếng phụt phụt, mấy mũi thương bằng tia chớp bay ra xuyên thủng hai người khác khiến họ nổ tung trong hư không, hóa thành mưa máu, phía dưới chỉ còn lại ba tên sơ đại.

"Ba tên các ngươi không đủ tầm!" Thạch Hạo bễ nghễ, oai phong bốn phương.

"Thêm ta nữa này." Âm khí màu đen tràn ngập, tên chiến tướng của Minh tộc kia tiến lên, đi vào hư không.

"Ngươi là thứ gì, vẫn không đủ tầm, ngày đó ta một lần ăn bảy, tám tên sơ đại." Thạch Hạo nói với vẻ lạnh nhạt.

Lời này vừa ra khiến cho một đám người kinh hãi.

"Hắn là... Ma vương ra tay ở Quang Minh thành kia sao?

"Trời ơi, hắn chính là Hoang, tự mình đến rồi."

Mọi người ồ lên, toàn bộ đều khiếp sợ không gì sánh được.

"Cái gì, là... ngươi!"

Đám người Tiên điện tức đến run lẩy bẩy, muốn phun máu phè phè, lại bị hắn lừa bịp đến cỡ này, tự dâng bảo dược thần thánh cho hắn!

Trong lòng bọn họ vô cùng buồn bực, giận đến phát điên, ngửa mặt hét dài.

"Nạp mạng đi!"

Thạch Hạo xông đến đón đánh Kim sídại bàng kia, hắn giương cánh Côn Bằng mang theo sương mù ngập trời, chiến khí kích nứt thiên khung, giết thẳng tới.

"Ầm!"

Chỉ đòn đầu tiên, va chạm giữa hai người phát ra ánh sáng rực rỡ nhất, tất cả đều vận dụng thần thông mạnh mẽ.

Kim sí đại bàng kia tuy mạnh, được coi là chủng tộc cấp Thiên, thế nhưng vẫn bắn ra tia máu, một cái cánh đẫm máu, gần như rơi ra, thân thể bị thương.

Sắc mặt mọi người thay đổi, thân thể Bằng tộc mạnh vô cùng, vậy mà chỉ hiệp thứ nhất đã thiệt thòi lớn.

"Không hổ là Ma vương Hoang!"

Thanh niên tóc đỏ hoảng sợ, dù thế nào cũng không nghĩ tới gặp phải chính chủ nên trong lòng bồn chồn, tuy cũng ra tay thế nhưng lòng mang sợ hãi.

"Không còn đường lui đâu, tốc độ của hắn cực nhanh, căn bản trốn

không thoát, chỉ có tử chiến!" Cô gái sơ đại kia nói.

Bọn họ bay vút lên trời, giết tới.

"Thêm ta nữa đi." Chiến tướng thứ hai của Minh tộc mở miệng, hắn có chút hối hận, tuyệt đối không ngờ rằng, Hoang tự mình tới, nhưng giờ đã không còn đường lùi.

"Ta đến luận bàn cùng ngươi." Thanh Y mở miệng, ung dung mà tự nhiên, ánh sáng xanh mịt mờ vương xuống, nàng như tiên tử lướt sóng, bay lên trời.

Lúc này, đại chiến bùng nổ, chia làm hai chiến trường.

Chiến đấu bên phía Thạch Hạo không có gì bất ngờ, Kim Sí Đại Bàng đối đầu pháp môn Côn Bằng, bị ép đến không thể ngẩng đầu, bị khắc chế gắt gao, sau hơn mười chiêu thanh niên tóc vàng đã đầm đìa máu tươi.

"Phụt!"

Mi tâm của cô gái sơ đại bị trúng một chỉ, đôi mắt đẹp mở to mang theo hoa máu, rơi xuống đất.

Một lát sau, thanh niên tóc đỏ kia cũng hét thảm, hắn hoảng sợ phát hiện, Thạch Hạo đánh xuống một chưởng đao thì đầu của hắn đã rời khỏi thân thể, mang theo một vũng máu lớn.

Vẻ mặt Kim Sí Đại Bàng trở nên thê thảm, dùng hết khả năng chống lại nhưng không thể cứu vãn, cuối cùng bị Thạch Hạo giết chết, rơi xuống chỗ lông chim màu vàng.

Lúc Thạch Hạo quay đầu nhìn lại thì không khỏi ngạc nhiên, Thanh Y cũng đã giải quyết xong cuộc chiến.

Một luồng ánh sáng xanh bao quanh nàng, minh khí bị đốt sạch, tại chỗ chỉ còn lại một đống tro tàn, thần tướng thứ hai của Minh tộc thần hình đều

diệt, hóa thành tro.

"Chuyện này... " Không chỉ Thạch Hạo kinh ngạc mà những người khác cũng khiếp sợ.

Bởi vì, sau khi nhen nhóm thần hỏa thì những mồi lửa kỳ dị kia sẽ tự mình rời đi, sẽ không tiếp tục ở cùng ký chủ.

Đó là... Thanh Nguyệt diễm, tựa như một vầng trăng xanh, trong sáng và yên tĩnh, làm cho Thanh Y trở nên siêu phàm thoát tục, ngọn lửa này lại chưa hề rời đi.

Đây là ngọn lửa do Chân Tiên chết đi để lại và hiện tại lại bầu bạn với Thanh Y.

"Xoẹt!"

Thanh Y điểm ra một chỉ, những người còn lại của Minh tộc đều bị ánh lửa màu xanh nuốt gọn, toàn bộ hóa ra tro.

Trong vườn hoa đào hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người đều bị thủ đoạn của hai người đè ép.

"Thanh Nguyệt diễm vẫn còn, nếu như ta đi cùng ngươi, sẽ không bị thiêu chứ?" Thạch Hạo phá vỡ yên lặng.

Thanh Y liếc hắn sắc lẹm, tất nhiên biết lời của hắn có vấn đề.

"Trời ơi, hắn chính là Hoang, đã giết chết người của Tiên điện."

"Tiên tử này cũng rất lợi hại!"

Thạch Hạo mang Kim Sí Đại Bàng vào bát trân lâu, nói: "Chủ quán, cố gắng làm sạch sẽ, um Kim Sí Đại Bàng, hương vị nhất định phải ngon đó."

Sau đó hắn xoay người nhìn về phương xa nói: "Giờ ta đi giết truyền nhân Tiên điện, khi quay lại sẽ uống rượu, ăn Kim Sí Đại Bàng đó nhen!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 868: Long Huyết Tổ Ngạc

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Thạch Hạo bay vút lên cao, còn Thanh Y thì đi theo, tay áo phất phới, hai người tựa như thần tiên quyến lữ, biến mất phía cuối trời.

Trong rừng đào, tất cả mọi người đều trợn mắt ngoác mồm, rất lâu sau mới huyên náo ầm ĩ lên.

"Trời ơi, hắn muốn đi giết truyền nhân Tiên điện kìa, đây là chuyện lớn đủ khiến Tiên cổ khiếp sợ, ảnh hưởng sâu xa!"

"Hoang, tự mình ra tay rồi, chủ động xuất kích, sẽ chấn kinh cả đất trời cho coi!"

Trong rừng đào u tĩnh, hoa rơi lả tả, cánh hoa màu hồng phấn lấp lánh bay đầy trời, hương thơm ngào ngạt nhưng cũng khó che lấp náo nhiệt nơi đây.

Hoang có hành động mạnh mẽ, chuyện lớn sắp phát sinh!

Rất lâu sau, nơi này cũng không thể yên tĩnh, những sinh linh này bồn chồn, muốn tận mắt xem trận chiến đó nhưng đáng tiếc không biết nơi ở của truyền nhân Tiên điện.

"Bán tin tức của mình để lấy thánh dược, Hoang cũng thật là... " Mọi người không biết hình dung về hắn như thế nào cả, nghĩ kỹ lại thì tất cả đều mỉm cười.

"Tiên điện sẽ phải ói máu rồi, có kẻ địch như vậy thì cũng không biết những người kia sau khi biết chuyện sẽ có tâm tình thế nào."

Cao thủ Tiên điện trong rừng hoa đào đã bị giết thế nhưng vẫn còn một ít người quá yếu không lọt vào mắt của Thạch Hạo, hiện giờ khuôn mặt những người này lúc xanh lúc trắng, thực sự đã bị chấn kinh.

Tương tự, những người cá biệt còn sống sót của Minh tộc cũng cảm thấy vô cùng bứt rứt, muốn hét thật to.

Tên Ma vương này... quá khốn nạn, có thần thông mạnh như vậy mà lại chơi trò lừa bịp, gạt lấy một đống thánh được, thật làm người ta tức chết.

Những người thực lực không cao này còn có thể nhịn được, nhưng khi truyền về thì những sơ đại tại cứ điểm chịu sao thấu? Tất cả đều tức tới bể phổi.

Thanh Linh giới, trong một đầm lầy, nơi này tràn ngập mùi thối rữa, không có sinh linh nào muốn nán lại lâu, âm khí dày đặc bao phủ nơi này khiến quanh năm không chút ánh mặt trời.

Đả Thần Thạch dẫn Thạch Hạo và Thanh Y đến đây. Nó ra hiệu yên lặng bởi đã gần chỗ cần đến. Nơi sâu trong đầm lầy truyền đến sự sống, có người đang bảo vệ.

"Một trận pháp!"

Một tế đàn rất nhỏ nằm trong đầm lầy được xây từ vật liệu màu đỏ, và một tên cường giả đang nhắm mắt tu luyện bảo vệ gần đó.

Từng tia khí màu trắng phun ra từ miệng và mũi tựa như rồng nhỏ lượn quanh thân hắn, nhìn sơ qua cũng biết là cao thủ rất mạnh mẽ.

Tuy nhiên, Thạch Hạo cũng không coi ra gì. Trong mắt hắn chỉ có truyền nhân Tiên điện mới có thể coi là địch thủ, người bảo vệ con đường này chẳng ăn nhằm gì.

Thạch Hạo thu lại tinh khí thần, yên lặng điều chỉnh hơi thở rồi sau đó đột ngột ra tay, pháp môn Côn Bằng và Súc địa thành thốn kết hợp cùng nhau hóa thành một làn khói mỏng, hắn vọt tới.

Đồng thời, hắn cũng tạo ra động thiên duy nhất bao phủ lấy người kia.

Người này mở mắt và cật lực giãy giụa, hắn muốn xuyên qua tế đàn để truyền tin tức đi, nhưng đã chậm, động thiên duy nhất này đã giam cầm tất cả.

Dù hắn xuất bảo thuật khống chế binh khí cũng không làm được gì cả. Hắn càng lúc càng suy yếu, đến cuối cùng thì không thể nhúc nhích được nữa.

"Ngươi là ai?" Hắn khó nhọc mở miệng đầy vẻ khó tin, thân là cao thủ trẻ tuổi mạnh nhất một châu, là chiến tướng thứ ba của Tiên điện ấy mà lại bị người dễ dàng bắt như vậy.

Kết quả này, kiểu thua trận này khiến cho hắn khó thể chấp nhận. Dù là quái thai cổ đại đến cũng không thể như vậy được.

"Ha ha ha..." Thạch Hạo nở nụ cười.

"Hoang, ngươi đã đến!" Người này vừa hoảng sợ vừa tức giận lại vừa lo lắng. Không có chuyện gì tệ hơn ngoài chuyện này, Hoang đã đánh đến nơi.

Nên biết, truyền nhân Tiên điện đang bế quan, nếu bị người tìm được thì hậu quả khó mà lường được, cho nên sắc mặt của hắn trở nên trắng bệch.

"Ngươi cũng không phải là người của Tiên điện, cần gì chứ, không nên sợ sệt thay cho hắn." Thạch Hạo lạnh nhạt nói.

Thanh Y đi tới, nhẹ nhàng như "trích tiên", quầng sáng mông lung bao phủ trên thân thể thon dài, ở đầm lầy này càng thêm kỳ ảo, không nhiễm chút bụi trần.

Đả Thần Thạch cũng đến gần, nói: "Hỏi hắn tọa độ, nếu để ta tự suy diễn thì rất tốn tâm lực."

"Ngươi nghe rồi chứ, tế đàn này nối tới đâu, hãy nói ra tọa độ hư không đi." Thạch Hạo nói.

"Ta không biết, đây là một trận pháp thần bí, ta chỉ phụ trách bảo vệ nơi này, mỗi lần có việc thì chỉ cần thả cốt thư vào truyền đi." Chiến tướng thứ ba nói.

Đả Thần Thạch đau đầu, nói: "Đây hơn phân nửa là một trận pháp hiếm thấy, có chút phiền phúc, chỉ có thể truyền đi đồ vật đặc biệt như cốt thư, còn sinh linh khó có thể bước lên."

Thứ này không dễ phá giải cho lắm.

Thạch Hạo tra hỏi thế nhưng chiến tướng thứ ba hiểu cũng không nhiều, biết có hạn.

"Ngươi dám!" Thạch Hạo mới hơi thu lại động thiên thì người này ngay lập tức phản công, muốn hủy diệt tế đàn.

Bảo thuật Lôi đế!

Thạch Hạo ra tay, tia chớp chui vào cơ thể rồi chấn tên kia cháy đen, vì khoảng cách giữa hai người quá gần nên người này không có cách nào tránh được, lập tức bị đánh bay ngược ra sau rồi rơi thẳng vào trong bùn lầy.

"Ngươi không phải là môn đồ của Tiên điện, tại sao trung thành với hắn như thế?" Thạch Hạo hỏi.

"Ta đã trúng nguyền rủa gỉ đồng xanh, không còn chọn lựa, nếu như không có truyền nhân Tiên điện triển khai pháp thuật thì chắc chắn chết." Hắn mang theo vẻ bi thương, thân thể phát ra mùi khét, tia điện xuyên thủng thân thế hắn, xương cốt đứt đoạn.

Thạch Hạo nghĩ lại chính mình, tại hạ giới cũng từng trúng phải nguyền rủa này, chịu đựng hơn một năm mới bò từ trong mộ mà ra.

"Thế cũng tốt, xem như được giải thoát." Chiến tướng thứ ba phun ra một ngụm máu đen sau đó ngã xuống, cứ thế mất mạng, nơi mi tâm sớm đã nứt toát vì tia chớp.

"Ta muốn băm thây hắn!" Thạch Hạo nói nhỏ, dù thế nào cũng phải đánh gục truyền nhân Tiên điện.

Đả Thần Thạch nhăn nhó suy nghĩ, bắt đầu việc phá giải khó khăn này, dựa vào tế đàn kỳ lạ này để suy diễn tọa độ "bờ bên kia", muốn tìm xem truyền nhân Tiên điện đến cùng ở nơi nào.

"Cũng may là ta từng nhìn thấy loại truyền tống trận này trên một cốt thư, có thể suy diễn ra được." Việc này nhanh hơn nhiều so với tưởng tượng, Đả Thần Thạch đã tìm ra phương pháp mang tính đột phá, tính toán được một nhóm tọa độ, sau đó mượn tế đàn này bắt đầu bố trí.

Sắp xếp chuẩn bị, lúc này tế đàn sáng lên mở ra một thông đạo màu bạc hướng đến nơi nào đó.

"Đi!" Thạch Hạo vọt vào.

"Các ngươi không sợ hắn đã tu ra một tia tiên khí sao? Cứ xông bừa như thế thì hậu quả không tốt đâu." Đả Thần Thạch nói.

Thanh Y cười nhẹ, nói: "Không cần nói độ khó khi bước ra được bước kia, nếu thành công thì theo tính cách của hắn tất nhiên đã xuất quan từ lâu và chinh phạt bốn phương rồi."

"Đúng thế!" Thạch Hạo gật đầu.

Thông đạo màu bạc mơ hồ, không ngừng lấp lóe, rất nhanh đã đến cuối đường.

Thạch Hạo cầm đại kích trong tay, cả người dày đặc phù văn, chuẩn bị chiêu thức mạnh nhất rồi nhanh chóng lao ra.

Thế nhưng hắn liền ngạc nhiên, đây là một sa mạc lớn màu vàng, căn bản không có một bóng người ngọn cỏ nào.

"Mày truyền tống chúng tao đến đâu vậy?"

Rất rõ ràng, nơi đây không phải là Thanh Linh giới, không có sự sống, càng không có truyền nhân Tiên điện, chỗ này làm sao thích hợp để bế quan.

Bọn họ tới một thế giới hoàn toàn khác, không biết là tiểu thiên thế giới nào.

"Lạ quá." Đả Thần Thạch suy tư, sau khi cẩn thận suy diễn lại thì nói: "Hơi chút sai lệch, nhưng cũng không quá xa, nơi hắn bế quan hẳn là trong đường kính trăm dặm thôi."

"Cũng may là trăm dặm chứ không phải mấy trăm ngàn dặm." Thanh Y chọc.

Trăm dặm là quá ngắn với bọn họ, không tính là gì. Thạch Hạo nhấp nhô vài lần, thần thức quét qua, rất nhanh đã có cảm giác.

"Ở hướng kia!"

Trong sa mạc có một quầng sáng màu xanh lục, sau khi tới gần mới xuất hiện ra, đó là một hòn đảo nằm biệt lập trên cát vàng, cũng không lớn thế nhưng thực vật um tùm, đều đang phát sáng.

Đây là một loại cảnh sắc kỳ lạ, nhưng cây cỏ kia lóng lánh như ngọc, đồng thời có sương trắng mông lung tựa như tiên khí, còn có từng tia khí hỗn độn.

"Nơi đây quá bất phàm." Đả Thần Thạch nói.

"Ta chuẩn bị ra tay đây, các ngươi cẩn thận." Vẻ mặt Thạch Hạo nghiêm

túc và thu lại khí tức. Từng bước từng bước tiến tới, không có gì để nói với kẻ địch này nữa, chém ngay rồi tính!

Hòn đảo rất nhỏ, phạm vi không tới ngàn trượng, ở trung tâm có một ngọn núi đá, chân núi có một động cổ dâng lên khí lành, khí hỗn độn tràn ngập.

Nơi đó có một người ngồi xếp bằng, được sương mù mông lung bao phủ không cách nào nhìn thấu, đây là một động thần cổ xưa.

Đả Thần Thạch lấy trận kỳ ra. Phá bỏ trận pháp xung quanh, đồng thời truyền âm: "Trái mười bước, tiến năm bước,... " nó chỉ con đường đi tới.

Thạch Hạo như một tia sáng, chớp mắt xông tới, giết vào hang cổ, không chỉ phát ra tia điện mà sau lưng của hắn hiện lên cánh Côn Bằng, ngoài ra trong tay còn cầm đại kích chém thẳng.

"Xoẹt!"

Bên trong khí hỗn độn, một đôi mắt mở ra tựa như lồng đèn màu máu đầy đáng sợ, sinh linh này phản ứng nhanh chóng, toàn lực chống cự.

"Gào gừ..."

Sơn động sôi trào, thần lực dâng lên, tiếng binh khí chạm nhau kêu điếc tai.

"Không đúng, tên này không phải truyền nhân Tiên điện!" Thanh Y thất kinh, nàng canh chừng ngay cửa động, lúc nào cũng có thể ra tay.

"Các ngươi làm sao tìm được chỗ này?" Lời nói này đặc biệt to khi trong hang cổ này, chấn động khiến cho hư không nổ vang, nếu là người bình thường thì thần hồn lập tức thoát ra, tan nát mà chết.

"Ngươi là ai mà cũng có Nhân Tiên ấn!" Thạch Hạo giật mình, đây không phải truyền nhân Tiên điện, nhưng lại biết được thần thông cấm kỵ

của giáo này.

"Đây là con gì, sao lớn như vậy?" Đả Thần Thạch kinh ngạc, trong hang cổ kia, khí hỗn độn quấn quanh một quái vật to lớn vô cùng khủng khiếp, pháp lực ngập trời.

Con sinh linh này cứng chọi cứng mấy chục chiêu với Thạch Hạo mà thân thể cũng chẳng hề bị nổ tung.

Rất nhanh, khi hai bên đánh ra ngoài thì Thanh Y thấy được hình dạng của sinh linh này, đầu rồng, thân cá sấu, toàn thân màu đỏ đậm, vảy chi chít phát sáng, khi đứng thẳng thì cao tới vài chục trượng, một đôi mắt lớn như đèn lồng đỏ đậm màu máu.

"Long Huyết tổ ngạc!"

Thanh Y kinh ngạc nhắc nhở Thạch Hạo, đây là dị chủng hiếm có, vô cùng mạnh mẽ, theo nàng biết thì Tiên điện chỉ có hai con, bảo vệ sơn môn, đã sống từ thời Thái cổ đến nay.

Hiển nhiên đây không phải là hai con kia bởi vì không được mạnh như thế, có thể đoán được hơn phân nửa là dòng dõi của chúng nó.

Long huyết tổ ngạc, nắm giữ máu rồng, là tổ tiên của loài cá sấu hung dữ, tu luyện tới cảnh giới tận cùng có thể hóa thành Chân Long, phá tan chín tầng trời, thần dũng vô địch.

Con này mạnh mẽ hơn rất nhiều sơ đại mà Thạch Hạo từng gặp, nó có thể liều mạng với hắn, móng vuốt to lớn kia tùy ý đánh ra liền có thể phá tan một ngọn núi đá, đồng thời khiến hư không cũng sụp đổ.

Hơn nữa, nó còn biết bí thuật của Tiên điện, tinh lực ngập trời, vô cùng khủng khiếp.

Chân Thần bình thường dù đến cũng không phải là đối thủ của nó, sẽ bị một móng vuốt đánh cho nát thịt, thực sự quá mạnh mẽ.

"Ngươi là tôi tớ của truyền nhân Tiên Điện, hắn đâu rồi?"

"Ta là chiến tướng thứ nhất, trước giờ không phải tôi tớ." Long huyết tổ ngạc gào thét, con mắt như đèn lồng máu phát sáng lóng lánh, như hai tia chớp màu đỏ ngòm ngang trời.

Nó rất bất mãn khi người khác gọi nó là tôi tớ Tiên điện, sát ý cuồn cuộn, vô cùng điên cuồng, thực muốn đánh sụp vùng sa mạc này.

"Phụt!"

Cuối cùng nó đánh không lại, thân thể Thạch Hạo đã trải qua sự gột rửa của thiên kiếp mạnh nhất, dù là sinh linh có máu rồng thì cũng khó thể chống cự, một chân của con cá sấu này bị nổ tung.

Hơn nữa, bảo thuật của Thạch Hạo vô song, đè ép cường giả cùng cấp, nó có thể nào đánh lại?

"Ầm!"

Đánh nhau hơn một trăm chiêu, Thạch Hạo vỗ ra một chưởng ẩn chứa sức mạnh Côn Bằng, Long huyết tổ ngạc kêu to đỡ không nổi, thân thể rạn nứt từng chút một, sau đó ngã xuống, nổ tung trên đất.

"Tên Tiên điện bại trận lăn ra đây, ngươi không phải đã bị tẩu hỏa nhập ma rồi chứ hả?" Thạch Hạo hướng vào trong hang cổ quát lên.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 869: Mở Thiên Nhãn

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Trong hang núi không có tiếng trả lời.

Dưới đất còn xót lại một cái vảy vàng cùng hai sừng rồng đã bị gãy, đây là những bộ phận tương đối nguyên vẹn của Tổ ngạc để lại, những thứ khác đều vỡ nát cả, chỉ còn máu và xương.

Con Long huyết Tổ ngạc này vô cùng mạnh mẽ, hơn xa con Kim Sí Đại Bàng kia, là một trong những cao thủ mạnh mẽ nhất bị Thạch Hạo giết chết trong Tiên cổ.

Thạch Hạo tin chắc mình đã đến chỗ quan trọng, con cá sấu dữ tợn này là dòng dõi của cổ thú bảo vệ sơn môn Tiên điện, tất nhiên sẽ tuyệt đối trung thành với truyền nhân Tiên điện, trấn giữ chỗ này chắc chắn có lý do.

Hòn đảo biệt lập này đã bị rạn nứt, cây cỏ cũng bị hủy diệt hơn phân nửa, chỉ còn lại ngọn núi đá kia là không hề hấn gì, trong động cổ vẫn có ánh sáng kèm theo từng tia hỗn độn tỏa ra ngoài.

Đây là một cái động thần, có trận pháp bảo vệ, thế nên vẫn không bị hủy trong trận chiến lúc nãy.

Thạch Hạo cản ứng thật cẩn thận thì không khỏi thở dài đầy thất vọng, bởi vì kẻ địch không ở đây.

"Một cái tế đàn." Thanh Y nói, nàng phát hiện bên trong hang cổ có một tế đàn màu vàng nhạt, tang thương cổ xưa, dẫn tới nơi nào đó.

"Hắn đa nghi bẩm sinh, ngay cả tổ ngạc cũng không tin tưởng, bản thân thì ở chỗ khác, còn Long huyết tổ ngạc ở đây để báo cáo tin tức cho mình." Thạch Hạo nói.

Tế đàn màu vàng hình dạng giống với cái nhìn thấy trong đầm lầy, vẫn là "trạm trung chuyển", cũng không phải là nơi bế quan của truyền nhân Tiên điện, thế nhưng cũng gần chỗ hắn rồi.

Nếu không có gì bất ngờ thì bí cảnh tiếp theo đã có thể gặp hắn.

"Phát tài rồi, quá may mắn!" Đả Thần Thạch kêu quái dị, nó phá giải trận pháp rồi mở ra được một kho báu, trong tích tắc đủ loại hào quang như thủy triều tràn ra.

Ở đó, vật liệu thần thánh chất đống thành ngọn núi nhỏ, tất cả đều đang phát sáng, đều là thiên tài địa bảo.

"Tổ ngạc đang thu gom các loại bảo bối, tất cả đều lưu giữ chỗ này, quả thật là một hồi may mắn." Ngay cả Thanh Y cũng sáng mắt thèm ước.

Bảo vật chỗ này vô cùng kinh người, đều là vật liệu hiếm có với nhiều chủng loại, có thể tạo thành trận pháp, rèn đúc binh khí, không thiếu thứ gì.

Ngoài ra còn có một đống thánh dược được niêm phong trong bình ngọc với số lượng hết sức kinh người và mười mấy cây bán thần dược đầy rực rỡ lóa mắt, mùi thơm nồng nặc.

Thạch Hạo cười to, lần đánh cướp hang ổ bí mật của truyền nhân Tiên điện này đã có thu hoạch quá dồi dào, những bảo vật mà các cứ điểm nộp lên gần đây đều tại nơi này hết.

"Hắn chưa kịp tới lấy." Thanh Y nói.

Đả Thần Thạch nhìn thấy khoáng thạch hiếm có thì lập tức gặm nhai, tiếng cót két vang vọng, nơi đây có không ít đá quý, đều là vật liệu cấp bậc cao nhất.

Thạch Hạo và Thanh Y cùng kiểm đếm, lúc này sắc mặt hai người đều thay đổi, đồ tốt thật sự quá nhiều, nếu mang khỏi Tiên cố thì tuyệt đối có thể đấu giá được vô số của cải.

"Đây là đá gì?" Sau khi kiểm kê xong một đống thần liệu, bọn họ nhìn thấy một đống khoáng thạch chẳng thần kỳ hay bắt mắt gì.

"Của ta, của ta!" Lúc này Đả Thần Thạch liền vọt tới, hì hục cắn một tảng lớn, kết quả vừa nuốt xuống vội phun ra, liên tục nguyền rủa.

"Đây là tảng đá quỷ gì vậy, mùi vị khó gặm ghê thế." Nó oán giận, không nhìn ra chỗ nào thần kỳ và cũng chẳng ẩn chứa thần tính.

"Ồ, trên tảng đá này có khắc chữ, tên là Vật liệu mật đá." Thanh Y kinh ngạc thốt lên như nhớ ra cái gì đó, trong lòng run bần bật, sau đó vô cùng vui mừng.

"Vật liệu mật đá, chưa từng nghe nói." Thạch Hạo không nhớ được loại thần liệu nào có tên này.

"Đây là thần liệu cổ xưa." Thanh Y kích động, gương mặt tươi tắn thánh khiết phấn khích tột cùng, không thể bình tĩnh được.

"Có gì đặc biệt sao?" Thạch Hạo không rõ.

"Loại đá này có khả năng ẩn chứa mật đá, được coi là mật tiên, có thể gột rửa hai mắt, mở ra Thiên nhãn." Thanh Y nói, giọng run run.

"Hả?" Thạch Hạo giật nảy mình, lại có loại đá kỳ dị thế này, tuyệt đối là bảo vật nghịch thiên.

Nghe nói, đây là kỳ thạch sinh ra ở kỷ nguyên Tiên cổ, có người nói mật đá ẩn chứa trong đó, thật ra là mật của Tiên Nhân sau khi mất đi tinh hoa thì bị phong ấn trong đất đá, tích lũy dần mà thành.

Cũng có người nói đây là kỳ trân trong trời đất, núi sông thai nghén mà

thành, là sản phẩm giao hòa của trời đất.

"Thứ tốt, mật tiên ẩn chứa ở đâu mà ta không thấy?" Thạch Hạo tìm kiếm bên trong vật liệu đá, thế nhưng khó có thể nhìn ra mật đá trong tảng đá nào.

"Loại vật liệu đá này thì mắt thường không thể nhìn thấy được." Thanh Y nói.

Thạch Hạo lấy trùng đồng ra chiếu vào đống vật liệu đá này, Thanh Y cũng tới gần, dáng dấp thướt tha, duyên dáng như hoa sen, tỏa ra mùi thơm vô cùng ôn nhu.

"Quả nhiên có mật đá." Thạch Hạo vui mừng.

Trong một tảng đá ở đống vật liệu đá này có ánh vàng tỏa ra, trùng đồng có thể nhìn thấy thứ này, bên trong thai nghén một cái mật vàng.

"Quá tốt!" Thanh Y reo lên, khác xa khí chất thánh khiết thường ngày.

Hai người ra tay, cẩn thận từng tí một cắt ra vật liệu đá, từ bên trong lấy được một "mật tiên" màu vàng.

"Dùng sao đây?" Thạch Hạo nhíu mày.

Thanh Y đáp: "Nhỏ thẳng vào mắt, đây là thứ thần thánh có thể làm cho người mù hai mắt sáng như điện, khôi phục sức sống, có thể làm cho thiên nhãn nhanh chóng thành hình."

Đả Thần Thạch nóng lòng muốn thử, nói mình mặc dù là tảng đá nhưng vẫn có thể dùng để gột rửa, kết quả bị hai người đạp bay qua một bên, không cho nó phá rối.

"Chúng ta cùng thử một lần." Thạch Hạo nói, Thiên nhãn của hắn sớm đã tạo thành mô hình, trong con ngươi đã hình thành ký hiệu thần bí, chỉ thiếu một chút sẽ thành hình ngay.

Bây giờ đã có mật đá này thì hoàn toàn có thể mở ra.

"Ngươi trước đi, để ta canh chừng, Thiên nhãn của ngươi đã có mô hình, hiệu quả chắc tốt hơn." Thanh Y nói.

Thạch Hạo cũng không khách sáo, ngồi xếp bằng xuống, nâng mật đá màu vàng, cẩn thận từng tí một xé lớp da mật vàng, lập tức có chất lỏng màu vàng chảy ra.

Trong hang cổ hương thơm ngào ngạt, mùi thơm của chất lỏng màu vàng này có sức mê hoặc quá lớn, chỉ tiếc không thể cắn một cái.

Thạch Hạo nhỏ vào mắt một cách cẩn thận, cảm nhận được sự mát mẻ, sau đó hai mắt lại có chút đau nhói, rồi phù văn chi chít, sức sống tràn ngập, hai mắt của hắn bắn ra hai luồng tia điện.

Có thể thấy rất rõ ký hiệu đang ngưng tụ đầy phức tạp, đó là Thiên nhãn đang mở ra.

"Quả nhiên hiệu quả như thần, tiến trình mở ra Thiên nhãn nhanh hơn." Thanh Y thán phục.

Quá trình này rất chậm, Thạch Hạo cũng không nôn nóng muốn thành công, đợi đến khi sự khó chịu trong mắt biến mất thì lại nhỏ thêm một ít chất lỏng màu vàng trong mật đá vào mắt.

Tận nửa canh giờ sau đó, mật đá đã không còn chút hiệu quả nào, hai mắt không còn biến hóa gì nữa thì hắn mới ngừng lại.

Thạch Hạo nhắm mắt yên lặng cảm nhận một lúc lâu, sau đó chợt mở mắt, tức khắc, hai chùm sáng do phù văn hóa thành lao ra khỏi động cổ, vô cùng rực rỡ.

Trong nháy mắt, Thạch Hạo cảm thấy thế giới hiện tại trở nên sống động. Toàn bộ đất trời đều như sáng sủa hơn rất nhiều, vô cùng rõ ràng.

Hơn nữa hắn có thể nhìn xuyên qua vách đá.

Trong trời đất này, từng cọng cây ngọn cỏ, núi sông vạn vật đều không giống trước kia, sống động có linh tính, phảng phất thấy được linh hồn của chúng.

Dõi mắt nhìn, có thể thấy xa vô tận, có thể nhìn được bản chất, nhìn thấu hư ảo, động tác của những sinh linh dưới thiên nhãn của hắn đều trở nên chậm chạp.

Chim ưng trên trời cao, rắn trong sa mạc, sâu bọ trong lòng đất, động tác đều chậm hơn rất nhiều, có thể rõ ràng thấy được tất cả quỹ tích, như con kiến đang bò, vô cùng chậm rãi.

Đây chính là thiên nhãn, mới mở ra mà đã đủ chỗ thần diệu.

Tốc độ những sinh linh nhìn thấy trở nên chậm chạp, loại bản lĩnh này trong chiến đấu có thể phát huy tác dụng khó có thể tưởng tượng, các loại biến hóa phức tạp của địch thủ đều khó thoát khỏi thiên nhãn.

Trên thực tế, đây cũng chỉ là giai đoạn đầu, võ đạo thiên nhãn chân chính còn rất nhiều chỗ kinh người, sau này khi tu vi thâm hậu hơn thì các loại thần năng sẽ lần lượt mở ra.

"Hiệu quả thế nào?" Thanh Y hỏi.

"Rất tốt!" Thạch Hạo gật đầu rồi đưa mật đá cho nàng, hắn mới dùng hơn một nửa, bởi vì đã hình thành mô hình rồi nên bất cứ lúc nào cũng có thể diễn hóa thành phù văn thiên nhãn.

Thanh Y nhận lấy nhưng cũng không dùng ngay, nàng cảm thấy cần đợi cho bản thân không minh, hoặc là tu thành một ít đồng thuật* rồi hãy dùng, hiệu quả sẽ cao hơn, phong ấn lại trong bình ngọc.

*Bảo thuật tu hành cho đôi mắt.

"Ồ, ngươi sao thế?" Thanh Y nhìn Thạch Hạo thì phát hiện ánh mắt của hắn hóa thành ký hiệu nhin chăm chú nàng, chùm sáng vàng nhạt rơi lên trên người nàng.

"Oài, không có gì... chỉ là đang xem đạo vận bẩm sinh của ngươi, ta cảm thấy thành tựu trong tương lai không nhỏ đâu." Thạch Hạo đáp qua loa, đôi mắt nhấp nháy tỏa sáng.

"Ngươi... " Thanh Y bực mình, nhanh chóng hiểu ra, tên khốn này vừa hình thành thiên nhãn nên có thể nhìn xuyên vật thể, lúc này lợi dụng vào việc này để nhìn cơ thể của nàng, lập tức nàng triển khai đại thần thông bảo vệ cơ thể, ngăn cách phù văn thiên nhãn.

Ánh mắt Thạch Hạo chiếu tới, nhìn thấy một thân thể mềm mại, trắng nõn như ngà voi, sáng như tuyết, đường cong nhấp nhô, dáng người uyển chuyển, vóc người lồi lõm hấp dẫn, hoàn mỹ không tỳ vết.

"Ngươi nhắm mắt lại cho ta, bỏ thiên nhãn!" Thanh Y khẽ quát, đồng thời đập hắn.

Thạch Hạo bộ dạng nghiêm chỉnh, không chút ngượng ngùng nói: "Thiên nhãn của ta đã thành, ta dùng thần lực để kiểm tra thần hồn dùm ngươi, nhìn thử xem trong quá trình tu hành có để lại tai họa nào không mà."

Thanh Y tất nhiên sẽ không tin vào lời hoang đường của hắn, mới mở thiên nhãn làm sao có thể nhìn thấu thần hồn, chỉ có thể nhìn được thân thể mà thôi, nàng giơ tay phóng một cái phù văn tới trước.

Cùng lúc, nàng phát hiện Thanh Nguyệt diễm tỏa sáng, bao phu bản thân, ngăn cách với bên ngoài.

"Ồ, sao không thấy nữa rồi?" Thạch Hạo không hiểu và buột miệng nói, chợt phát giác lỡ lời, gượng cười nói: "Ta nói là tại sao không còn thấy thần hồn nữa."

"Ngươi đi chết đi!" Từ chỗ Thanh Y bay ra một ngọn lửa xanh suýt nữa

trúng hắn, lập tức hắn vội vàng tránh ra ngoài.

Phù văn trong mắt Thạch Hạo thu lại, khôi phục tình trạng bình thường, hai mắt trong suốt, không những không hối hận mà còn lầm bầm: "Cũng không phải chưa từng thấy."

"Ngươi nói gì?" Thanh Y trợn mắt, gương mặt hoàn mỹ đỏ lên, âm thanh tăng lên tám độ, vốn thân tâm nàng trong sáng, có khí chất xuất thế, vậy mà mỗi lần ở cùng Thạch Hạo đều bị chóc tới phát điên.

"Không có gì." Thạch Hạo xoay người, bắt đầu kiểm kê vật liệu quý hiếm khác

Tiếp đó hai người ra tay, cất hết những vật bên trong hang cổ, không để lại thứ gì.

Có thể đoán được, khi truyền nhân Tiên điện biết được tình huống sẽ giận dữ cỡ nào, những thứ này đều là của hắn thế nhưng bây giờ đã đổi chủ, bị người cướp sạch.

"Dùng mật đá của hắn gột rửa đôi mắt, tăng tốc độ mở ra của thiên nhãn, nếu hắn biết được sẽ có vẻ mặt gì, có phát điên không đây?" Thạch Hạo nói.

"Hắn đang bế quan, nếu chúng ta xông qua nói cho hắn chuyện xảy ra thì sẽ không bị tẩu hỏa nhập ma chứ?" Đả Thần Thạch ác tâm nói.

Nó bắt đầu nghiên cứu tế đàn màu vàng, muốn từ chỗ này đi tới.

Thạch Hạo ngồi xếp bằng xuống, yên lặng điều tức một chút, để bản thân đạt tới trạng thái cao nhất, võ đạo thiên nhãn vừa hình thành, thần giác của hắn càng thêm nhạy cảm.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 870: Vạn Độc Thần Thụ

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Tế đàn màu vàng này phức tạp hơn nhiều so với cái ở đầm lầy, yêu nghiệt cỡ Đả Thần Thạch dù nghiên cứu rất lâu cũng chưa thể hiểu rõ, suy tư không ngừng.

"Tế đàn này rất không bình thường, dựa vào những ghi chép trong cốt thư để phá giải rất là khó." Đả Thần Thạch đau đầu, suy nghĩ rất lâu cũng khó nhìn ra được bí mật trong đó.

"Chắc là trận đài được mang ra từ Tiên điện." Thanh Y đoán, kể ra một ít trận pháp mà mình biết.

Nàng cũng không nghiên cứu sâu về tế đàn, thế nhưng cũng biết công dụng và uy lực của một số kỳ trận, những thứ này đã cho Đả Thần Thạch rất nhiều gợi ý, có thể bắt được một số linh cảm.

"Có chút manh mối rồi." Đả Thần Thạch lẩm bẩm, sau đó nhìn về Thạch Hạo nói: "Ngươi nó cho ta một chút về những thần thông của Tiên điện đi."

Thạch Hạo đã đấu mấy trận với truyền nhân Tiên điện nên biết rất rõ, nói qua một hồi.

"Trận pháp bác đại tinh thâm, dù là đạo thống nào thì cũng chung đạo lý, trận pháp và bảo thuật có chỗ tương tự nhau." Rất hiếm khi Đả Thần Thạch nghiêm túc như vậy.

Việc này tuy không thể giúp nó trực tiếp nhìn ra trận đài nhưng lại có thể

khiến nó hiểu thêm phong cách của cổ giáo này, gián tiếp giúp nó phân tích được các loại phù văn trên tế đàn màu vàng.

"Giáo này quả thật ghê gớm." Đả Thần Thạch giật nảy mình.

Khi phá giải được một ít ký hiệu vàng óng, lật tẩy bí mật của cổ đàn thì nó kinh sợ một hồi.

Trong tế đàn màu vàng này nó nhìn thấy một ít vết tích quen thuộc, thứ này nó từng thấy trong Thạch thôn, Liễu Thần từng bày xuống trận văn tương tự.

"Nghe nói, Tiên điện có lai lịch bí ẩn, trường tồn thế gian, không ai biết bọn họ tồn tại từ năm tháng xa xưa nào, có thể là đạo thống do Nhân Tiên lưu lại." Thanh Y nói.

Bổ Thiên giáo quan hệ gần gũi với Tiên điện, nàng biết được một chút bí mật.

"Có quan hệ với Nhân Tiên, lai lịch của Liễu Thần cũng đáng sợ mà." Đả Thần Thạch rùng mình một cái.

Thạch thôn, có đại trận bảo vệ, là khi hạ giới đến thời đại loạn, Liễu Thần trước khi rời khỏi đã tự tay bày trí, Đả Thần Thạch tận mắt thấy, được lợi không nhỏ.

Lúc này, khi nhìn thấy đồ vật tương tự trên tế đàn đầy phức tạo, ảo diệu nên khiến nó chấn động.

Điều này cũng khiến Thạch Hạo rùng mình, đồ vật mang ra từ Tiên điện quả nhiên đáng sợ, khiến hắn cẩn thận hơn, không còn dám xem thường.

Đả Thần Thạch không nói thêm gì, sau khi nhìn thấu được ký hiệu vàng óng bên ngoài của tế đàn, xua tan sương mù, nó xem xét kỹ càng trung tâm trận pháp, tin chắc trận pháp này ngang ngửa Liễu Thần bố trí.

"Thứ này rất lâu đời, dựa vào người thời nay rất khó bày được." Nó kết luận.

Đó là sự biến hóa phù văn của Nhân tiên, Đả Thần Thạch không thể nghiên cứu toàn bộ hoa văn trọng tâm, không cách nào bày ra được trận pháp như vậy, nhưng lại có thể lợi dụng.

"Lúc ở Thạch thôn ta đã thấy qua, biết cách vận chuyển, vậy là đủ rồi!"

Dù thế, nó vẫn vô cùng cẩn thận, chỉ sợ có sai sót, bởi vì sơ suất một tí thôi thì hậu quả có thể khó lường.

"Ta đã biết được đại khái tọa độ, tuy không phải rất chính xác, nhưng phương hương căn bản là không sai."

"Vậy thì đi thôi!" Thạch Hạo nói, chuẩn bị từ lâu, đã điều chỉnh bản thân đến trạng thái tốt nhất.

"Nên cẩn thận!" Thanh Y nhắc nhở, đứng cạnh hắn.

"Chúng ta không thể dùng tế đàn này, lỡ có thứ ta nhìn không ra, một khi bước vào có thể gặp tai nạn chết người." Đả Thần Thạch nói.

Vật liệu thần thánh ở đây rất nhiều, nó lần nữa bố trí một truyền tống trận, căn bản không lo thiếu hụt nguyên liệu.

Cuối cùng nó phun một bãi nước miếng, cất tế đàn màu vàng kia đi, xem như chiến lợi phẩm.

"Có thời gian thì ta nghiên cứu ra toàn bộ, biết đâu nắm giữ được một đại thuật trí mạng, hoặc là tiên độn thuật, bí pháp chạy thoát thân." Nó hả hê nói.

Một tế đàn màu xanh dựng lên, xuyên thẳng qua hư không, mở ra một đường nối mông lung sương mù, bọn họ nhanh chóng tiến vào.

Trong đường nói, ánh sáng lung linh, cuối đường mới hoàn toàn mơ hồ.

"Đã đến, cẩn thận!" Thanh Y đề nghị, sợ Thạch Hạo đang ở tít phía trước gặp chuyện bất ngờ, nàng phát ra Thanh Nguyệt diễm, chuẩn bị cứu viện bất cứ lúc nào.

"Chính hắn mới phải cẩn thận!" Thạch Hạo nói, thân thể thon dài cường tráng, tóc đen xõa xuống tới eo nhỏ, cầm đại kích trong tay, xông thẳng ra ngoài.

Quả nhiên đúng như dự liệu, có chút sai lệch, không hề tiến vào địa phương thần thánh nào.

Nơi đây, cổ thụ san sát thành rừng, vượn hú hổ gầm, không nhìn thấy chỗ nào thanh tú.

"Sẽ không lệch nhiều, chắc chắn trong phạm vi ngàn dặm." Đả Thần Thạch nói.

Phạm vi này không tính quá lớn, nhưng cũng không nhỏ, bọn họ thu lại khí tức, bắt đầu loanh quanh trong rừng, phải tìm cho được nơi bế quan của truyền nhân Tiên điện.

"Một vùng tuyệt địa!"

Sau khi tiến vào sâu trong sơn mạch này thì bọn họ khá giật mình, rất nhiều loài côn trùng rắn rết, phần lớn đều đã thành tinh, có sinh linh hướng về bầu trời nuốt vào thổi ra tinh hoa nhật nguyệt, lại có ẩn mình trong nham thạch, cây cỏ, khói độc lượn lờ.

Càng vào trong càng âm u, từ các loại khói độc mà ra, đó là nơi độc trùng tụ tập.

Thạch Hạo thử một chút, sương mù lại có thể ăn mòn thần lực, rắn rết, ếch nhái nơi này nhiều không đếm xuể, còn có rất nhiều côn trùng không biết tên.

"Thật quỷ dị, không lẽ có trùng đế chiếm cứ nơi này, quá nguy hiểm, thần linh đi vào cũng phải gặp nạn thôi." Đả Thần Thạch nói, mạnh như nó mà cũng sợ bị các loại độc trùng cấp thần ăn mòn."

Thạch Hạo lợi dụng chiến kích Hư không để mở ra không gian đi tới, cứ thế tránh né các loại mãnh trùng, có nhiều chỗ khiến người ta không dám nhìn thẳng, cả sơn cốc bò cạp dày đặc, đáng sợ kinh người.

Có những khe núi, đâu đâu cũng là rết, ngoằn nghèo uốn lượn, có con dài nửa mét, có con dài đến mấy trượng, không thiếu gì cả, nhìn mà tê cả da đầu,

Càng có một số ngọn núi cao, mạng nhện to lớn mà óng ánh lơ lửng, những con nhện độc kia từ to bằng nắm tay đến lớn như nghé, màu sắc sặc sỡ, có con vàng óng như đúc từ vàng ròng, thoáng nhìn đã biết là sinh linh đáng sợ.

"Sao lại như vậy?" Ngay cả Thạch Hạo cũng có chút sợ hãi, nơi này độc trùng quá nhiều, khắp cả núi đồi, thần linh đều không thể đi vào.

Bởi vì, có rất nhiều thần trùng, có thể giết chết cường giả Thần hỏa. Rất vô lý, vì sao chúng đều tập trung ở đây, lẽ nào thật sự có trùng đế?

"Mau nhìn chỗ kia." Thanh Y chỉ vào một nơi.

Thạch Hạo xoay người nhìn về phía Đông, bên trong làn khói độc nơi đó có một chùm sáng đang lấp lánh, tựa như là ánh trăng đang sắp sửa phá tan mây đen rồi chiếu rọi xuống bên dưới.

Hắn mở Thiên nhãn, lập tức có thể nhìn thấy hết thảy, cảnh tưởng nơi đó vô cùng chân thật, lúc này hắn vô cùng giật mình và hít vào hơi khí lạnh.

Nơi đó có một ngọn núi cũng không cao lắm thế nhưng lại rất xù xì và rộng, khí thế hùng vĩ tựa như là một tòa đạo đài cực lớn nằm nơi đó, khí thế mạnh mẽ phả mạnh vào mặt.

Trên đỉnh ngọn núi có một cây cổ thụ đang chiếu rọi vạn tia hào quang, ngàn luồng cầu vòng, mỗi chiếc lá tựa như ngôi sao lấp lánh, lượn lờ hào quang thần thánh.

Không cần nói rõ, đây là một cây thần thụ vô cùng cổ xưa, ành cay to lớn và khô nứt, từng lớp vỏ già cứ như là vảy rồng đang mở rộng.

Thân cây của nó có màu đỏ, cứ như là Xích long đang cuộn tròn lên trời cao.

Cho tới những chiếc lá, chúng tựa như những miếng ngọc thạch lấp lánh, thế nhưng màu sắc lại không đồng đều, có trắng bóng như ngọc, có vàng chói rực rỡ, lại có đen thui như sắt và cũng có ánh tím trong veo.

Toàn bộ đều tỏa ra ánh sáng lung linh, vô cùng thần thánh!

"Một cây thần thụ cổ xưa." Thạch Hạo bùng tỉnh, kích động không thôi, tuyệt đối không ngờ rằng lại có thể thấy một cây bảo dược thần thánh ở nơi này.

Nó rất cao lớn, phải tới mấy chục trượng, nếu như xem những tán cây này là những gốc cổ dược thì không biết ăn trong bao lâu mới hết.

Thạch Hạo cầm chặt chiến kích Hư không rồi chém đứt hư không, mang theo Thanh Y và Đả Thần Thạch tới một vị trí tốt nhất, tránh xa những loại độc trùng rồi quan sát thật kỹ.

Thanh Y khi nhìn thấy rõ thì cũng khiếp sợ không kém, một cây cổ thụ như vầy ở ngay trước mặt, quả là một xung kích quá mạnh mẽ.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, giá trị của cây thần dược còn lớn hơn nhiều so với những cây hoa cỏ khác, dù sao thân cây to hơn nên lượng dược hiệu ẩn chứa sẽ nhiều hơn.

Tuy nói rằng, cô đọng chính là tinh hoa thế nhưng khi số lượng đạt tới một trình độ nhất định thì sẽ rất là kinh người.

"Ồ, có gì đó sai sai, khí tức của cường giả ở nơi này quá nhiều." Thanh Y thay đổi sắc mạt, cảm nhận được rất nhiều khí tức của Chân Thần, bọn họ chẳng hề giấu diếm gì cả.

Thạch Hạo sớm đã phát hiện nên cũng yên lặng quan sát.

Những cường giả này đều là độc trùng, hơn xa những độc vật ở bên ngoài, có cóc bạc mọc sừng rồng, có rết mọc ra cánh dài, lại có bò cạp được vòng thần bao phủ, rất nhiều sinh linh, vô cùng kinh người.

Những tên này đều là Chân Thần, chúng phân chia ở những phương vị khác nhau và xoay về phía cây cổ thụ này để thôn thổ độc khí, thu nạp hào quang mà thần thụ tỏa ra.

"Vạn linh cúng bái, là làm gì thế, cây cổ thụ này có lai lịch ra sao?" Bọn họ đều biến sắc.

Khi quan sát kỹ thì bên dưới cây cổ thụ này còn có chút thi thể của thần trùng, không ngờ lại là Thiên Thần!

"Trời ạ, cái cây này rốt cuộc có lai lịch như thế nào?" Dù là Đả Thần Thạch cũng kinh ngạc tới mức lớn tiếng thốt lên.

Thạch Hạo nhíu mày, những thi thể này chết rất kỳ lạ, mà cá biệt bên trong cũng còn có sinh cơ, chỉ là tựa như rơi vào trầm miên gần như tử vong.

"Dân bản địa trong Tiên cổ bình thường sẽ không rời khỏi khu vực của bộ lạc mình, nếu không sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn ngay, lẽ nào những Thiên Thần này chết đi cũng có liên quan tới vấn đề này? Ngoài ra, hậu duệ của những người ở ngoại giới lưu lại Tiên cổ này sẽ rất dễ gặp vấn đề, khi vừa tới Thiên Thần cảnh thì sẽ trở nên điên cuồng hoặc là chết đi." Thanh Y nói.

Thạch Hạo gật đầu, những Thiên Thần bên dưới cây cổ thụ này tựa như có liên quan tới việc này.

Bỗng nhiên, Thanh Y nhớ tới một ghi chép nào đó rồi cả kinh nói: "Ta biết rồi, thứ này hình như là... Vạn độc thần thụ."

Mặc dù là thần thụ thế nhưng lại ẩn chứa rất nhiều loại độc tố, được xưng là vạn độc, đối với những thần linh bình thường thì đây chính là những thứ trí mạng, còn đối với những độc trùng thì đây lại là bảo thụ chí cao.

Quả của cây này khi chính thì sau khi ăn, nếu như có thể kiên trì chịu đựng không bị độc chết thì có thể trở thành Thiên Thần ngay lập tức!

Tựa như là quả của Thiên Thần thụ vậy, đối với những tu sĩ bình thường thì khi ăn một quả là có thể thành Thiên Thần ngay, thần hiệu kinh khủng!

"Đáng tiếc quá, chúng ta ăn không được." Thạch Hạo tiếc nuối.

"Trong lịch sử cũng không phải là không có người ăn qua, và cũng có người chịu đựng được rồi hóa thành Thiên Thần mang chất độc, những chỗ hắn đi qua thì vạn linh đều diệt, không cách nào ngăn được độc uy của hắn." Thanh Y nói.

Tâm tư của Thạch Hạo hơi động rồi quan sát cây cổ thụ này, trên cánh cây quả nhiên có một vài quả thế nhưng cũng chưa có chín, còn rất non.

"Thôi, gửi tạm ở nơi này, sau này nói không chừng sẽ tới thu hoạch." Thạch Hạo nói.

"Thì ra tên Tiên điện kia trốn ở nơi này, quả nhiên là khó tìm mà, bình thường thì ai sẽ xông vào chỗ tuyệt địa này chứ." Đả Thần Thạch nói, nó đã phát hiện được đầu mối.

Bên dưới cây cổ thụ kia có một trận pháp bảo vệ, bên cạnh rễ cây có một cánh cửa mơ hồ dẫn vào một vùng đất cổ bên tỏng, nơi đây được trận pháp bao phủ và ngăn cách với bên ngoài.

"Quái lạ, trận pháp của Tiên điện rất giống với trận pháp và Liễu Thần bố trí ở Thạch thôn, hơn nửa những trận pháp này đều bắt nguồn từ cùng một

thời địa." Đả Thần Thạch kinh ngạc.

"Ta từng nghe nói, đạo thống của Tiên điện có quan hệ với Tiên." Thanh Y nói.

Thạch Hạo yên lặng, nghĩ tới hình ảnh chiến trường mà lần đầu tiên khi mình mạnh mẽ mở ra Tam thế đồng quan, nơi đó có một cây liễu chẳng hề khác Liễu Thần chút nào, cây liễu này chí cường vô địch, tiên quang lượn lờ và đang chém giết ở nơi chiến trường đó.

"Trận pháp như vầy bố trí rất dễ, ta có thể đi vào." Đả Thần Thạch nói.

"Cứ đi vào như vậy không biết hắn có bị hù tới mức tẩu hỏa nhập ma không nữa?" Đả Thần Thạch cười quái lạ.

Nếu đối phương đang bế quan và đang ở thời khắc mấu chốt thì chín phần mười sẽ trở thành hiện thực, bởi vì đang ở bên trong việc ngộ đạo cấp độ sâu lại đột nhiên hoảng sợ thì sẽ xảy ra vấn đề lớn ngay.

Mức nghiêm trọng nhất, chính là chết ngay!

"Đi thôi, hắn treo thưởng để lấy mạng ta, nếu muốn thế thì đầu tiên dọa cho hắn chết khiếp luôn!" Thạch Hạo nói, ánh mắt vô cùng khiếp người.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 871: Liệt Nửa Người

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"Ồ, nơi này có trận pháp bảo vệ, không cách nào phá vỡ hư không." Thạch Hạo ngạc nhiên, hắn muốn dùng đại kích hư không để tiến lên nhưng lại phát hiện không sử dụng được.

Không gian vặn vẹo, ký hiệu màu bạc lấp lóe nằm dày đặc phía trước, trận pháp đáng sợ dưới Vạn độc thần thụ kia phát ra uy năng không cho mở ra đường hầm không gian.

"Vậy thì bay qua, dù là Chân Thần cũng không thể cản bước tiến của chúng ta." Đả Thần Thạch ngang ngược nói.

Nó cảm thấy, khoảng cách gần như thế thì có thể phi hành, vụt một cái thì sẽ tới nơi ngay, một khi tiến vào bên trong trận pháp thì sẽ như tiến vào thiên hạ của nó.

"Xoẹt!"

Nó hành động trước tiên, kết quả tới nhanh mà lùi cũng nhanh, sau khi trở lại vẫn còn sợ hãi.

Vạn độc thần thụ kia đang phát uy, ráng lành rủ xuống hàng ngàn hàng vạn tia, là thánh phẩm có thể bồi dưỡng thân thể của độc trùng thế nhưng lại là tai họa của những thứ khác.

Loại độc này hóa thành ánh sáng có thể ăn mòn thần lực, suy yếu đạo hạnh của người ta.

Đả Thần Thạch tuy cứng chắc khó thể bị phá vỡ nhưng cũng lo lắng đạo hạnh của mình bị độc tố ăn mòn, gần đây nó sắp đột phá nên cũng không muốn mạo hiểm như vậy.

Thạch Hạo tới thử, phát hiện động thiên duy nhất đúng là có thể kiên trì đến phía trước nhưng mà cũng sẽ bị ăn mòn không ít.

Thanh Y không đồng ý với cách làm của hắn bởi vì tiếp theo còn phải đại chiến, hắn cần duy trì trạng thái tốt nhất, dù một chút thần lực bị ăn mòn, một tia đạo hành bị hao tổn cũng không được.

Nàng xuất ra Thanh Nguyệt diễm, kết quả lại khiến cho Vạn độc thần thụ lay động, rung lên ầm ầm, việc này lại tạo thành tai họa lớn khiến cho rất nhiều độc trùng tỉnh lại, và muốn xông tới bao phủ nơi này.

"Quả nhiên, thần thụ, trận pháp còn có độc trùng, tất cả đều là những nhân tố quan trọng đảm bảo an toàn cho hắn, khó trách hắn lại chọn nơi này." Thạch Hạo nói khẽ.

Hắn thử lấy thần đỉnh ra rồi tiến vào trong đỉnh, mục đích là muốn xông vào với tốc độ nhanh nhất có thể, kết quả bảo đỉnh cũng bị ăn mòn, loang lỗ vết rách.

"Xem ra chỉ có thể dùng thứ này thôi, dựa vào thần thụ này để coi thử nó mạnh đến đâu." Thạch Hạo dùng đại thần thông Súc địa thành thốn tạo một khoảng cách nhất định với đàn độc trùng cấp Chân Thần kia, sau đó thì lấy lò luyện đan ra.

Trong lò luyện đan có tia chớp, còn có cả nguyền rủa, nhưng từ khi hắn tu luyện thành công bảo thuật Lôi Đế thì đã khó có thể làm thương tổn được hắn.

Thạch Hạo thu Thanh Y và Đả Thần Thạch vào túi càn khôn, còn bản thân thì nấp trong lò luyện đan rồi điều khiển nó nhanh chóng lao tới, tựa như sao chổi đập mạnh vào trận pháp.

Sau khi ra ngoài thì nhóm người rất giật mình, rất may là lò luyện đan này vô cùng chắc chắn.

Bởi vì Vạn độc thần thụ kia quá đáng sợ, gợn sóng mà nó khuếch tán ra gần bằng gợn sóng cấp Thiên Thần, ký hiệu nằm dày đặc ở chung quanh, vô cùng khủng khiếp.

"Thứ này có pháp lực sao?" Đả Thần Thạch há to miệng, rất giật mình.

Thạch Hạo cũng chấn động, đây là một gốc thần thụ có thể làm thuốc, đối với một ít sinh linh thì giá trị của gốc này khó mà đo lường được, cộng với nó lại còn có sức chiến đấu mạnh mẽ như vầy nên quả thất quá kinh người.

Nói như thế là vì các loại thần dược cổ xưa dù cho có thông linh đi nữa thì cũng không có những thần thông như vầy.

"Thứ này quá ghê gớm, chẳng trách vạn trùng cấp Chân Thần đều thần phục, xem như chủ nhân, nó có thể ra lệnh cho tất cả độc trùng dữ tợn nhất." Thanh Y nói.

Người bình thường không thể nào đánh thẳng vào nếu không sẽ bị giết chết ngay trên đường xâm nhập.

Bọn họ chuyển sang xem xét thật cẩn thận lò luyện đan lần nữa, nắp lò có một con cổ Phượng đỏ au trông rất sinh động nằm ở đó, thân lò thì có một con Chân Long cuộn mình, sinh động và có thần vận.

Đây là bảo vật cổ xưa mà Thạch Hạo chiếm được trong con sông ở trước đảo Ác Ma, tuy rằng vẫn không chủ động tấn công nhưng sức phòng ngự lại rất kinh người.

"Thứ này có lai lịch rất thần bí." Thanh Y đưa ra phán đoán.

Bọn họ cũng không kéo dài thời gian nữa mà nhanh chóng xông vào chỗ sâu trong trận pháp, hướng về một thế giới nhỏ đi tới.

Trong một cổ trận khác nơi lối vào Vạn độc thần thụ, không có nơi nào an toàn hơn chỗ này.

Trận pháp kinh người, nếu không phải Đả Thần Thạch từng thấy Liễu Thần bố trí thì chắc chắn không thể dẫn bọn họ đi vào được, nếu không biết được cách vận dùng thì tuyệt đối là như bước vào chỗ chết.

Đường mòn quanh co, thần thạch lát đường, ven đường trồng trúc xanh, nơi này rất thần bí, linh khí nồng nặc.

"Ai có thể nghĩ, bên ngoài khói độc dày đặc, rắn rết đầy núi, mà bên trong lại như tiên cảnh." Thạch Hạo than thở.

Tiến vào bên trong tiểu thiên địa này, giẫm trên con đường đầy khúc khuỷa, né qua các sát trận, tiến vào vùng đất an lành, các loại ánh sáng đan xen, sương trắng lượn lờ tựa như động phủ của Tiên.

Thạch Hạo nhớ rõ, lúc vừa tiến vào Tiên cổ, khi truyền nhân Tiên điện chọn nơi bế quan thì một con giao long cấp Thiên Thần tức giận lao ra đuổi giết hắn.

Mà nơi này không có hơi thở của giao long, hiển nhiên là một vùng tịnh thổ khác.

Hắn không thể không thán phục, căn cơ của Tiên điện quả thật thâm hậu nên đã thăm dò Tiên cổ rất cặn kẽ, biết được rất nhiều bảo địa.

Ngay ở phía trước là một dòng suối ào ạt chảy, khí lành cuộn trào, tràn ngập linh khí màu trắng biến nơi này gần như siêu thoát trên nhân gian.

Ở bên cạnh, trúc tía liên miên, sương trắng lượn lờ, còn có một cầu vồng xuyên qua trời cao, đan xen vào nhau, cảnh tượng thoát tục tựa như nơi ở của Tiên.

Trong rừng trúc tía có một khối đá quý, có tới hàng ngàn, hàng vạn làn tiên vụ sáng rực quay quanh nó, cảnh tượng kinh người loáng thoáng còn

nghe được đạo âm (âm thanh đại đạo).

"Là hắn, ở đó, đang chìm sâu trong ngộ đạo." Sắc mặt Thạch Hạo lộ vẻ khác thường, nhìn chằm chằm nơi đó.

Trên kỳ thạch trong rừng trúc tía có một người ngồi xếp bằng không hề nhúc nhích, đạo âm từ cơ thể truyền ra, hắn đang bế quan tìm hiểu đại đạo, không biết gì chuyện bên ngoài.

"Đừng làm bậy, rừng trúc tía này ẩn chứa nguy hiểm to lớn, có cổ trận của Tiên điện, một khi tùy tiện xông vào có thể sẽ "người chết đạo vong!" Thanh Y nói.

Thạch Hạo gật đầu, hắn tất nhiên cũng biết điều đó.

Khối kỳ thạch này có diện tích nửa trượng vuông và có màu nâu xám trông rất cổ xưa, thế nhưng bên ngoài lại có hàng vạn tia sáng an lành lượn lờ nhưng không hề tiếp xúc với khối kỳ thạch này, ngoài ra còn có từng tia tiên khí vô cùng kỳ lạ.

Thanh Y nói nhỏ: "Tảng đá kia tựa như là Ngộ Đạo thạch của Tiên điện, nghe nói có cả thảy ba khối, không ngờ thứ cổ xưa thần thánh trong truyền thuyết này lại được hắn mang vào trong Tiên cổ."

Bọn họ ẩn mình trốn rất xa nơi đó nên sẽ không lo làm cho truyền nhân Tiên điện phát giác tỉnh lại.

"Thứ này... ta rất thèm đó!" Đả Thần Thạch chảy nước miếng.

"Tốt nhất mày nên quên tảng đá này đi thì hơn." Thạch Hạo từ chối, thứ này tuyệt đối là chí bảo, với những người muốn vượt qua tiên hiền, bước lên con đường vô thượng như bọn hắn thì dù lấy thứ gì ra cũng không thể trao đổi được.

Tiên cổ mở ra lần thứ ba ngàn, đã là lần cuối cùng của thời đại này, Tiên điện vô cùng khát vọng khu di tích này nên gởi gắm toàn bộ lên trên người

truyền nhân Tiên điện, hi vọng hắn quật khởi và đoạt được vận may lớn mang về Tiên điện.

Vì vây, ngay cả loại chí bảo thần thánh này đều ban cho hắn mang vào Tiên cổ, cho hắn dùng để ngộ đạo, có thể thấy được ôm kỳ vọng lớn đến mức nào.

Kỷ nguyên này, từ lúc cánh hoa Tiên bắt đầu nở cho tới lúc ba ngàn đạo tắc tiêu hao hết như bây giờ, đều vẫn không nhìn thấy cái gọi là "vận may" cuối cùng kia, tất cả mọi người đều suy đoán chắc chắn sẽ xuất hiện ở đời này.

Tiên điện tất nhiên là muốn đoạt lấy cho bằng được, vì vậy dốc hết "vốn liếng".

Ở gần kỳ thạch trong rừng trúc tía kia còn có rất nhiều cốt thư dồn thành một đống, ánh sáng thần thánh lưu chuyển, đều là bút ký cảm ngộ của tiên hiền, có tác dụng rất lớn cho việc ngộ đạo của hắn.

Ngoài ra còn có một bình thủy tinh phong ấn giọt máu đỏ tươi và tràn đầy ánh sáng thần thánh rực rỡ.

Điều này làm cho sắc mặt của Thạch Hạo và Thanh Y thay đổi, đó là máu Tiên, đã bị hắn hấp thu và giờ chỉ còn lại tàn dư mà thôi.

Trên kỳ thạch, truyền nhân Tiên điện nhắm hai mắt tựa như ngủ say, không nhúc nhích nhưng đạo âm không dứt, trong cơ thể có một luồng tiên quang đỏ đậm di chuyển, từ cánh tay đến phủ tạng, không ngừng xung kích gột rửa thân thể hắn, cách rất xa cũng có thể cảm giác được khí tức Tiên đạo đó.

"Dùng máu tiên gột rửa thân thế, thật là xa xỉ!"

Người bình thường sao có thể nhìn thấy máu Tiên, một giọt cũng đủ khiến các giáo điên cuồng thế nhưng hắn lại có một vũng, nếu bị người bên ngoài nhìn thấy thì nhất định sẽ xảy ra chiến tranh giữa các đạo thống để

tranh cướp.

Bởi vì đây là thứ trong truyền thuyết, cả thế gian khó tìm được một giọt!

Ngoài ra bên trong rừng trúc tía kia còn có các loại vật chất thần thánh như bán thần dược, các loại thánh dịch kỳ lạ cùng thần đan óng ánh chói chang như mặt trời phong ấn trong bình ngọc.

Có thể nói là rất nhiều vật chất thần thánh, dù ai nhìn thấy cũng đỏ mắt, có không ít thứ là từ Tiên điện ở ngoại giới mang vào Tiên cổ này, nếu đạt được tuyệt đối là may mắn kinh người.

Ánh mắt Thạch Hạo nóng bỏng, quyết định cướp vào tay.

"Mất bao lâu mới phá tan được trận pháp này?" Thạch Hạo hỏi Đả Thần Thạch.

"Tuy có chỗ giống với trận pháp ở Thạch thôn nhưng cũng có nhiều thay đổi khác nữa, rất khó phá giải toàn bộ, chúng ta chỉ có thể xông vào trong đó nhưng nếu muốn tiến lên thì cần phải có thời gian nghiên cứu." Đả Thần Thạch nói.

Hiển nhiên làm như thế sẽ khiến cho truyền nhân Tiên điện tỉnh lại và đề phòng.

"Vậy thì khỏi phải phá giải, dọa cho hắn tẩu hỏa nhập ma thôi!" Hắn và Thanh Y bàn bạc, nghiên cứu dùng loại đạo âm nào để giết chết truyền nhân Tiên điện đang chìm sâu trong ngộ đạo.

Cuối cùng, Thanh Y truyền cho hắn bảo thuật Long Ngâm, bản thân thì chuẩn bị triển khai Phượng Minh (hót), hai loại thần âm cộng hưởng, uy lực sẽ tăng mạnh.

Thuật Long Ngâm cũng không khó, chỉ cần tu vi đủ và hiểu được bí pháp liền có thể triển khai thành thạo, chỉ là pháp lực tiêu hao quá lớn mà thôi.

Thạch Hạo cân nhắc một lúc, chuẩn bị kỹ càng.

Ngoài ra hắn còn điều khiển lò luyện đan, chuẩn bị phóng ra vô vàn tia chớp công kích đại trận kia, Đả Thần Thạch cũng bố trí sát trận phụ trợ.

"Bắt đầu!"

Sau một khắc, Thạch Hạo cùng Thanh Y tiến lên, đột ngột phát ra thần âm, rồng ngâm phượng hót, chấn động đất trời, mãnh liệt hơn sấm sét đột nhiên vang đùng.

Hơn nữa, đại trận trong rừng trúc tía cũng bị công kích, ma âm bùng phát, vô cùng khủng khiếp, khiến nơi này sôi trào hẳn lên.

Truyền nhân Tiên điện đang trong thời khắc ngộ đạo then chốt, thân tâm trong sáng, vật ngã lưỡng vong thì lúc này tựa như bị sét đánh, như bị nguyền rủa, thân thể rung động kịch liệt, phun khỏi miệng một ngụm máu lớn mang theo ánh bạc.

Hơn nữa máu tiên trong thân thể hắn tán loạn phát ra ráng hồng chói mắt, xuyên qua thân thể chiếu ra ngoài, khiến một phần máu thịt của hắn vì vậy mà rạn nứt, máu me đầy người.

Truyền nhân Tiên điện bị "ngoại ma" quấy rầy lập tức bị thương nặng, suýt nữa "người chết đạo tiêu."

Máu tiên, không phải dễ dung hợp, cho dù Cổ tổ Tiên điện đã gạt bỏ bớt các loại sát khí, nhưng phù văn ẩn trong đó khi chưa hoàn toàn cảm ngộ thấu đáo vẫn không đến lượt một vị thần có thể hoàn toàn áp chế.

"A... " Nửa người truyền nhân Tiên điện rách nát, tóc tai bù xù giống như ác quỷ vô cùng thê thảm, ngã ngửa trên kỳ thạch.

Đối với việc này, Thạch Hạo không một chút thông cảm, bởi vì đối phương đã mấy lần muốn giết hắn, còn treo thưởng muốn thu hắn làm tôi tớ, còn tàn nhẫn đặt nguyền rủa lên tên người của những tên thủ hạ thần tướng

của mình, đáng giết.

"Các ngươi... " Nửa người truyền nhân Tiên điện gặp phải sự ăn mòn của máu tiên nên mất hết cảm giác, mí mắt muốn rách trợn nhìn hai người ngập tràn tức giận.

"Giết!" Thạch Hạo hét lớn, ra hiệu cho Đả Thần Thạch phá giải trận pháp, làm ra vẻ rất dễ dàng, tựa hồ có thể nhanh chóng phá tan.

Quả nhiên, nửa đoạn đường trước bọn họ tựa như bẻ cành khô, nhanh chóng lao vào sâu trong rừng trúc tía, nhanh đến khiến người ta ngớ ra.

Truyền nhân Tiên điện kinh hoàng, trong lòng bay lên ý nghĩ sợ sệt, lúc này nửa người hắn đã rách nát, trong quá trình ngộ đạo đã bị thương nặng, nếu hai người đến gần chắc chắn phải chết.

Không chút chần chờ, hắn nhịn đau, ào ào thu hồi một đống vật liệu thần thánh, đồng thời cố gắng mang theo Ngộ Đạo thạch này thế nhưng không thành.

"Nghe nói, tảng đá kia nặng hơn cả sao lớn, rất khó thu vào trong bảo cụ." Thanh Y nói, ánh mắt khác thường.

"Ầm!"

Theo bọn họ đến gần, trong mắt truyền nhân Tiên điện đầy vẻ không cam lòng cùng sự giận dữ vô tận, lửa giận cả người ngập trời, nửa người còn lại của hắn vẫn còn có thể hoạt động được nên cuối cùng quay lại liếc nhìn rồi điều khiển pháp lực nhịn đau bay đi, lao vào một cái truyền tống trận cách đó không xa, bắt đầu bỏ chạy.

"Các ngươi chờ đó, sau hai canh giờ, ta sẽ trở về giết toàn bộ các ngươi!" Đây là tiếng rống giận dữ của hắn.

"Cảm ơn đã để lại Ngộ đạo thạch, còn có các loại cảm ngộ của tiên hiền và rất nhiều đồ vật thần thánh khác, ta cảm ơn vô cùng!" Thạch Hạo cười to.

"Phụt!"

Trong truyền tống trận có một ngụm máu phun ra, truyền nhân Tiên điện tức điên, rống giận, cứ thế bỏ chạy.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 872: Bất Diệt

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"Ha ha... "

Trong rừng trúc tía truyền đến tiếng cười lớn, không chỉ của Thạch Hạo mà còn có Đả Thần Thạch, ngay cả Thanh Y cũng cười nhẹ, cứ thế dọa truyền nhân Tiên điện chạy mất.

"Lúc hắn quay lại thì phải ráng nói sự thật cho hắn biết, nếu không thì chẳng tử tế chút nào." Đả Thần Thạch nói.

"Khà khà khà!" Thạch Hạo cười quái dị.

Có thể tưởng tượng, khi truyền nhân Tiên điện biết được sự thật thì nét mặt sẽ trông thế nào đây, trận pháp chưa bị phá thế nhưng hắn lại như chim sợ cành cong, nhanh chân tháo chạy, bỏ lại Ngộ đạo thạch và những thứ quý báu khác.

Đây tuyệt đối là một loại vô cùng nhục nhã, đoán rằng hắn sẽ phun máu tại chỗ, không ngờ lại bị lừa tới mức bỏ của chạy lấy người.

Đôi mắt đẹp của Thanh Y phát sáng, nhìn hai tên này thì hé miệng cười khẽ khó có thể kìm chế được, một người một đá này quá xấu xa, chiến đấu còn chưa bắt đầu đã khiến cho truyền nhân Tiên điện mất hết dũng khí.

"Mau phá trận, trong hai canh giờ có thể phá được chứ hả, chớ để hắn chơi đòn hồi mã thương, một lần nữa mang đồ đi hết đó nhen." Thạch Hạo giục.

"Uhm, để ta thử!" Đả Thần Thạch bình tĩnh lại.

Ngoại giới, tu sĩ các giáo vẫn đang tập trung, bởi vì trận chiến này qua quan trọng, chính là quyết đấu của Hoang và truyền nhân Tiên điện, ảnh hưởng quá lớn.

Theo một ý nghĩa nào đó mà nói thì đây là trận đấu kịch liệt nhất của những kỳ tài tranh bá trong Tiên cổ, trước đây chưa có người ở cấp độ muốn đánh tới sống chết.

Có thể nói, vạn người chú ý, tất cả đều chờ mong.

Chỉ là, dù thế nào mọi người cũng không nghĩ đến kết quả sẽ như vậy, vẫn chưa liều mạng mà một người một đá kia liền đạt được may mắn, dọa cho nhân kiệt ngút trời của Tiên điện chạy xịt khói.

Chuyện này thực không thể tưởng tượng được, một người được coi là chí tôn trẻ tuổi vô địch đương thời, lại gặp phải phản phệ không đâu, gần như tẩu hỏa nhập ma, nửa người vỡ tan không thể cử động.

Vẻ mặt của tu sĩ các giáo đầy màu sắc, chuyện này... vượt khỏi dự đoán của rất nhiều người.

"Khốn kiếp!"

Bên ngoài, vài tên lão bộc đứng cạnh Tiên điện đồng cổ xưa đều trợn tròn mắt, hàm râu bạc phơ run rẩy, bọn họ thực sự tức điên người.

Ngay cả bên trong điện đồng cổ xưa kia cũng có người tức giận hừ lạnh một tiếng, việc này là một sự sỉ nhục lớn lao đối với Tiên điện, chưa đánh đã bị thương và còn chạy trối chết, sao có thể tha thứ?

"Tàn dư của Cung điện Chí tôn, tổ tông đều đã thua trận, đời này lại còn muốn lật trời sao, sớm muộn gì cũng bị giết."

Đúng lúc này trong hư không xuất hiện một sinh linh đầu rồng thân cá

sấu lớn như ngọn núi, tinh lực ngập trời, ở đây thấp giọng gào thét, chấn cho trời xanh cũng run rẩy.

Long huyết tổ ngạc, nó giận dữ vô cùng, con cháu của nó chết trận, truyền nhân Tiên điện không những không thể báo thù lại còn bị thương bỏ chạy, nó hận không thể giết thẳng vào Tiên cổ.

Tất cả mọi người đều rúng động, tổ ngạc (cá sấu chúa) này tuyệt đối có thể xé xác Thiên Thần.

Có điều, mọi người rất nhanh dời đi ánh mắt và nhìn chằm chằm Ngộ đạo thạch trong tiểu thiên địa kia, coi thử bọn Thạch Hạo có cướp được hay không.

Rất nhiều người thèm khát, dù gì cũng là chí bảo, Tiên điện thế mà lại mất một khối, chuyện này không thể tưởng tượng được!

"Không phải đồn rằng, chủ thân và thứ thân của truyền nhân Tiên điện đã dung hợp và đã không có đối thủ trong thế hệ trẻ tuổi, sao hôm nay lại chật vật như thế, chưa đánh đã chạy?" Có người hỏi.

Chính xác, làm nhục ngay trước mặt mọi người.

Tất cả mọi người đều thất kinh, là người phương nào mà lại dám ở trước mặt của bá chủ Tiên điện "nói bậy", không sợ chọc phải thảm họa sao?

"Ha ha... đúng thế, ngay cả Ngộ đạo thạch cũng mất, lại còn ngồi đợi vị truyền nhân quay lại để chém giết nữa!" Có người khác nói kháy.

"Hừ!"

Bên trong điện đồng tiếng hừ lạnh tạo ra tầng tầng lớp lớp gợn sóng màu bạc, nhanh chóng khuếch tán ra và đánh về khoảng không xa xa.

"Ầm!"

Cuối chân trời, một sinh linh mạnh mẽ như Ma thần, cao ngang trời, trên

lưng mang đôi cánh màu vàng mạnh mẽ giương ra, khí thể khủng bố ngập trời.

Toàn bộ gợn sóng xung kích tới đó thì tan tác, sau đó một luồng sát khí tràn ngập tiến vào điện đồng.

Tất cả mọi người đều run rẩy rùng mình một cái, đây là ai mà đối mặt với bá chủ Tiên điện cũng không sợ, dám ra tay như vậy?

Tất nhiên là gợn sóng màu vàng cũng khó có thể tiến vào trong điện đồng nên tiêu tán ngay bên ngoài rồi hóa thành tia sáng tản đi, người tồn tại trong điện đồng tu vi sâu không lường được.

"Chỉ là hình chiếu hiện ra trong tinh không mà thôi, chờ chân thân ngươi xuất hiện rồi đánh một trận." Trong điện đồng truyền ra lời như vậy.

Thời khắc này, không cần nói thần linh bình thường, ngay cả các Đại Giáo chủ cũng run rẩy, lời nói của bá chủ Tiên điện khiến lòng người chấn động.

Người đáng để ông ta ra tay ở thượng giới này không nhiều, hễ xuất hiện thì tuyệt đối là cao thủ vô địch!

Hơn nữa, bốn chữ hình chiếu tinh không kia là ám chỉ mặc dù đang ở bên rìa vũ trụ cũng có thể không xem khoảng cách vào đâu, có thể cho bản thân hiện ra ở nơi khác trong một thời gian ngắn.

Thậm chí, trong lúc này có thể ra tay!

Loại uy thế này thực không thể nào tưởng tượng được.

"Là ai đây, có thể triển khai hình chiếu tinh không, hắn đang ở bên kia tinh không, lại... chỉ hiện ra để nhằm vào bá chủ Tiên điện."

Mọi người chấn động, sóng lớn trong lòng cuộn trào.

"Sinh linh Bất diệt, là hắn!" Cuối cùng cũng có người nhận ra.

Nếu Thạch Hạo ở đây cũng nhất định sẽ nhận ra, chính là sinh linh Bất diệt thoát ra tại hạ giới, bây giờ lại xuất hiện lại.

"Lão già Tiên điện chớ có lên mặt, còn bọn ngươi nữa, nếu muốn chờ Hoang ra ngoài rồi làm hại thì cứ chờ đi, chờ một ngày kia khi ta từ từ khu không người trở về sẽ giết sạch từng tên một!"

Sinh linh Bất diệt mở miệng, vô cùng ngông cuồng.

Mọi người chấn động, rất nhiều người đều biết, hắn bị một số đại giáo ép tiến vào trong vùng cấm rộng lớn, biến mất thời gian rất lâu, bây giờ dĩ nhiên lại từ nơi đó triển khai hình chiếu tinh không.

"Thiếu niên ta xem trọng cũng dám bắt nạt hả? Các ngươi cũng có đệ tử, nếu không muốn bị giết sạch thì an phận một chút cho ta!" Sinh linh bất diệt nói thêm.

Phía sau hắn cũng có một hình ảnh mơ hồ của một ông lão, cùng đứng sừng sững nơi đó, hiểu nhiên đều ở trong khu không người kia.

Các giáo đều chấn động, sinh linh bất diệt cách xa bọn họ như vậy, thế mà hình chiếu cũng vô cùng thô bạo, điều này nói rõ tu vi của hắn lại tăng nhiều.

"Hoang... lại còn có chống lưng như vậy, vị này là người khó chọc, khó chơi lại khó diệt, thực sự không ngờ mà!" Có người nói nhỏ.

"Có chút không ổn rồi, nếu nói đến hạ giới thì còn có một cây liễu đó!" Thêm một người nói nhỏ.

Rất nhanh mọi người ngậm miệng lại, không tiếp tục bàn tán nữa.

"Chờ ngươi trở về thì chính tay ta sẽ giết ngươi!" Bên trong tiên điện truyền ra lời nói, bắt nguồn từ một vị tồn tại cổ xưa, âm thanh như chuông đồng vang vọng chấn động hư không.

"Ai dám hại thiếu niên ta xem trọng thì ta liền diệt cả giáo đó!" Sinh linh bất diệt nói.

Sau đó hình chiếu tinh không biến mất, rất lâu sau nơi này đều không ai dám nói chuyện, trong lòng không ít người nặng nề, cảm giác được một luồng khí lạnh.

Tiên cổ, trong một tiểu thiên thế giới.

Truyền nhân Tiên điện người đầy máu me, nửa người rách nát, thương thế rất nặng, hắn nhẫn nhịn cơn giận và khiến cho tâm tình bình tĩnh lại, lặng lẽ điều chỉnh hơi thở, trị liệu thương thế.

Trong thân thể vang lên âm thanh kỳ lạ, từng giọt từng giọt máu đỏ như ngọc chảy ra, hắn cẩn thận từng tí một thu vào trong bình ngọc.

Đây là tiên huyết, cả thế gian khó tìm, có thể khiến cho vạn giáo vì nó mà gây chuyện.

Lúc hắn ngộ đạo thì bị phá rối, trong thời gian ngắn không thể dung hợp được nên một lần nữa đưa ra khỏi cơ thể, cẩn thận từng li từng tí phong ấn vào bình ngọc.

Sau đó hắn mới bắt đầu chữa thương, mở phong ấn một bình thủy tinh, một viên thần đan như mặt trời tỏa ra ánh sáng vàng chói mắt.

Hắn nuốt xuống, thân thể vang lên từng tiếng sấm nổ, tốc độ khép lại của miệng vết thương đều thấy được bằng mắt thường, đang phục hồi như cũ!

Trong rừng trúc tía, trận pháp nổ vang, đạo văn lấp lánh.

Sau một canh giờ, cuối cùng thì Đả Thần Thạch cũng mở ra một đường nhỏ, phá giải được một góc cổ trận, cứ thế xông vào.

"Ha ha... Ngộ đạo thạch!" Nó hét lên quái dị rồi xông tới muốn gặm.

Kết quả nó bị Thạch Hạo chộp lấy, vật này nhất định không thể lãng phí.

"Leng keng!"

Đả Thần Thạch không phục, vẫn cố cắn một cái, kết quả tia lửa văng khắp nơi.

"Thứ quỷ này cứng quá, tuy vậy cũng không có vật chất thần tính mà ta cần, nếu như ăn vào cũng không thể dựa vào nó ngộ đạo được." Đả Thần Thạch lẩm bẩm, cuối cùng thỏa mãn từ bỏ.

"Thực sự là tảng đá kia, không ngờ rơi ra khỏi Tiên điện." Thanh Y thán phục, trong con ngươi xinh đẹp tỏa ra ánh sáng kinh người.

"Nặng quá!"

Thạch Hạo giật mình, tảng đá này nặng đến khó mà tin nổi, khó trách lại có đồn đại rằng nó còn nặng hơn ngôi sao.

Nếu không có pháp trận kinh thế được bố trí ở đây thì nhất định đã chìm sâu vào lòng đất rồi.

Thạch Hạo lấy ra một pháp khí không gian thử thu lấy, kết quả nó chầm chậm chuyển động, cuối cùng cũng chui vào thế nhưng lại ép không gian trong hồ lô kia vỡ vụn.

Ngay cả pháp khí cấp thần cũng không chứa được nó!

Cuối cùng, Thạch Hạo lấy lò luyện đan ra, từng chút từng chút một thu nó vào, tiếng phù phù vang lên, nó rơi vào trong dòng nước lôi điện, lần này đã thành công.

Việc này càng khiến hắn cảm thấy lò luyện đan này càng thần bí hơn.

"Cho ta chút thời gian, sau khi bước ra bước kia thì sẽ đưa Ngộ đạo thạch cho ngươi tìm hiểu và phá quan." Thạch Hạo nói với Thanh Y.

Hai người bắt đầu cướp đoạt nơi đây, rừng trúc và một ít cốt thư, đều là cảm ngộ của tiên hiền mà truyền nhân Tiên điện chưa kịp lấy đi, ngoài ra còn có những thứ trân quý khác rơi ở nơi này, đều đã bị họ lấy đi.

"Chờ hắn trở về không?" Đả Thần Thạch hỏi.

"Không cần thiêt, để hắn phát điên ở đây một lúc đi, chúng ta ra ngoài chờ hắn." Thạch Hạo nói.

"Được, để bản thân hắn "tỉnh táo" một chút đi, ha ha!" Đả Thần Thạch cười to.

Bọn họ cứ thế rời đi, trở lại Thanh Linh giới.

"Ông chủ, món Kim Sí Đại Bàng um của ta xong chưa?" Người chưa tới thế nhưng lời nói đã vang vọng khắp Bát Trân lâu rồi.

Tất cả mọi người nghe vậy biến sắc, vị Ma vương này lại trở về rồi, lẽ nào hắn đã giết được truyền nhân Tiên điện?

"Còn... chưa xong." Chủ quán có chút lắp bắp, vô cùng khẩn trương nói: "Loại sinh linh cấp Thiên này cần phải hầm từ từ một khoảng thời mới nhừ được."

"Được, thế thì tiếp tục, chờ trận chiến của ta kết thúc, hi vọng có thể ăn được Kim Sí Đại Bàng." Thạch Hạo nói.

Sau đó hắn nhìn về những người khác rồi nói: "Tên Tiên điện kia chắc sắp xuất hiện rồi, người nào biết hắn, báo cho hắn đến đây nhận lấy cái chết!"

Rừng trúc tía, truyền nhân Tiên điện lại xuất hiện, nhìn thấy mặt đất tàn tạ và Ngộ đạo thạch đã bị mất lập tức sắc mặt hắn âm u, không nhịn được hét dài một tiếng, toàn bộ mái tóc rối tung, ánh sáng chói lọi vọt lên!

Sau đó không lâu, hắn đi tới thành Quang Minh, một mình đứng ở đầu

thành hét lớn: "Hoang, có dám ra đây đánh với ta một trận, hôm nay chém đầu ngươi!"

Tiếng hô kinh thiên động địa này chấn động cả Quang Minh giới.

"Hoang, lăn ra đây, muốn không chết, ta có thể thu ngươi làm tôi tớ!" Truyền nhân Tiên điện thét dài.

"Đại nhân, có tin tức nói hắn ở Thanh Linh giới." Sau một lúc mới có người dám đến gần, nhỏ giọng báo với hắn.

"Ầm!"

Truyền nhân Tiên điện vọt lên trời, biến khỏi nơi này.

"Hoang, chịu chết đi!" Sau đó không lâu, hắn xuất hiện ở Thanh Linh giới.

Thạch Hạo bay lên trời cao, nói: "Cuối cùng ngươi cũng đến rồi, chờ ngươi lâu quá, thân thể hình người sao, nếu không thì um cùng Kim Sí Đại Bàng!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 873: Chí Tôn Huyết Hồi Phục

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Tất cả tu sĩ ở gần nghe vậy đều ngơ ngẩn, vị thiếu niên Ma vương này trước lúc quyết đấu sống chết lại nói một câu làm cho tất cả mọi người đều ngạc nhiên như vậy.

"Ngươi chết đi!" Truyền nhân Tiên điện hét lớn, đại kích trong tay xoay chuyển phóng ra, cắt đứt hư không, giết đến gần.

"Keng!"

Thạch Hạo cũng cầm kích đón đánh, cứng chọi cứng với hắn, âm thanh va chạm chói tai, trời cao cũng lung lay, từng khe lớn màu đen lan tràn bốn phương.

"Dừng tay, nghe ta nói một lời!" Đả Thần Thạch rống lên một tiếng đầy ngông nghênh, nó hóa thành một vệt sáng xông lên trời.

Tất cả mọi người đều bị nó thu hút, ngay cả truyền nhân Tiên điện cũng không ngoại lệ, khuôn mặt mang theo vô tận sát ý, ánh mắt như lưỡi đao lạnh lẽo, đứng đó nhìn chằm chằm.

"Ồ, ngươi cũng đã mở ra võ đạo thiên nhãn sao?" Đả Thần Thạch nhìn truyền nhân Tiên điện rồi kêu lên quái lạ: "Cũng không trách được, ngươi có quá nhiều mật đá, thật cảm ơn ngươi, chúng ta cướp đoạt một nơi bí ẩn của ngươi, và Hoang thuận lợi mở ra thiên nhãn cũng nhờ vào công của ngươi."

Chung quanh đông đảo tu sĩ giật mình, không ít người biết mật đá là gì,

không ngờ lại có may mắn lớn đến thế.

Phút chốc, toàn bộ mái tóc của truyền nhân Tiên điện dựng lên, chiến khí dâng trào, hắn đã thấy được ký hiệu thần bí trong mắt Thạch Hạo, những ký hiệu đó là tượng trưng cho việc võ đạo thiên nhãn đã mở ra.

Có người thiên nhãn nằm ở mi tâm, có người lại nằm ở hai mắt, tuy không giống nhau nhưng đặc thù là thế, đều do phù văn ngưng tụ mà thành, rạng ngời rực rỡ.

"Ngươi đã thành công chọc tức ta rồi đó!" Cả người truyền nhân Tiên điện đều là phù quang, sát khí càng tăng lên nhiều.

"Quên đi, ngươi cũng đừng nói đến chuyện hắn như chim sợ cành cong bỏ chạy, vô cớ nhường lại cho chúng ta một khối kỳ thạch." Thạch Hạo nói, phất tay ý bảo Đả Thần Thạch tránh lui.

"A... " Truyền nhân Tiên điện phát điên, toàn bộ mái tóc tựa như bốc cháy lên, chiến ý tăng lên cực điểm.

"Giết!"

Trong chốc lát, hắn hóa thành Cửu đầu điểu, chín cái đầu thò ra, tất cả đều phun ra ánh đen, cánh chim màu đen rợp trời giương lên lao tới.

Loại khí tức này cực kỳ ngang ngược, sát cơ ngập trời.

"Ầm!"

Thạch Hạo thét dài, nháy mắt vận dụng đại thần thông Ba đầu sáu tay của tộc Chu Yếm tiến tới nghênh chiến.

"Đùng!"

Va chạm mạnh mẽ, hai bên đều dốc hết sức lực ra tay, tựa như hai Ma thần cái thế cao bằng trời đang tranh đấu, chấn cho dãy núi trong phút chốc nổ tung.

Cũng may bọn họ chiến đấu trên trời, nếu không có thể tạo thành phá hoại càng thêm đáng sợ.

"Cửu đầu bất tử thân!" Truyền nhân Tiên điện nói nhỏ, ánh đen lóa mắt bao phủ cả người, trong thoáng chốc phù văn lao ra đầy trời, chín cái đầu cùng ngâm tụng chân kinh gia trì bản thân, phân hóa thành chín Đại Ma thần.

Thạch Hạo không chút biến sắc, quát lên: "Lôi động cửu thiên!"

Trong nháy mắt, mây từ bốn phía bay tới, thông thiên động địa, hắn đang dẫn dắt đại kiếp nạn lôi đình trong thiên địa.

"Răng rắc!"

Lôi điện như biển cùng lúc công kích, chín đại Ma thần không thể tránh né đều bị bao phủ bên trong, chỉ có bản thể mượn nhờ đại kích mở ra hư không để tránh thoát.

Vì vậy, chín đại Ma thần tan mất.

"Vù!"

"Cửu diệt bất tử, tái hiện!" Truyền nhân Tiên điện hét lớn, Ma thần đang tán loạn kia xuất hiện và tiến hành gây dựng lại.

"A, đừng nói bản thể ngươi là bất tử Cửu đầu điểu nhen!" Thạch Hạo kinh ngạc.

Một tiếng xoẹt vang lên, hắn xông tới, bàn tay như ngọc ngưng tụ phù văn kỳ lạ, Thượng Thương kiếp quang bùng phát, không thấy bờ bến nhằm về phía trước, toàn bộ đánh về bản thể của truyền nhân Tiên điện.

Đồng thời, Thạch Hạo cũng mở ra thần năng Miễn dịch pháp lực, đánh giết truyền nhân Tiên điện.

Chỉ trong chớp mắt, chín thân bất tử lại biến mất, bởi vì bọn chúng đều được xây dựng từ phù văn, dưới loại năng lực này của Thạch Hạo đã tan hết.

"Ầm!"

Hai người va chạm, quyền đối quyền, chưởng đối chưởng, cứng rắn chiến đấu tới cùng.

"Phụt!"

Truyền nhân Tiên điện phun máu thối lui, bởi vì đây không những là va chạm thân thể, mà đối phương lại miễn dịch với phù văn trong khi Thượng thương kiếp quang của đối phương lại có hiệu quả với hắn.

Lần tranh đấu này truyền nhân Tiên điện gặp phải thiệt thòi lớn.

Khắp nơi, rất nhiều sinh linh biến sắc, nói là chủ thứ thân dung hợp làm một, truyền nhân Tiên điện gần như vô địch vậy mà lại phun máu, Hoang đến cùng là mạnh cỡ nào?

Thạch Hạo kinh ngạc, đối phương sau khi dung hợp quả thực rất mạnh, nếu hắn không có thu hoạch lớn trên ba ngàn đường đá và hiện nay đã đạt đến một cực hạn thì hơn phân nữa đã gặp phiền phức rồi.

Hiển nhiên, cả hai đều chỉ thiếu một chút là tu ra được tiên khí, hiện nay đều đã đi tới đỉnh cao nhất!

"Đa tí Nhân tiên!"

Truyền nhân Tiên điện bước chân nhanh chóng, đợi sau khi năng lực kỳ lạ của Thạch Hạo biến mất thì hắn lao tới đánh, không chỉ có chín đầu mà còn thêm mấy cánh tay.

Những cánh tay này đều đang kết ấn, diễn biến ra Nhân tiên ấn, đó là bảo thuật cấm kỵ đương thời, là tuyệt học trấn giáo của Tiên điện.

Hiển nhiên, hắn thật sự tức giận, muốn nhanh chóng giết chết Thạch

Hạo, dùng tới thủ đoạn khủng khiếp nhất.

Chín cái đầu phát sáng, nhiều cánh tay kết ấn, mấy vị Nhân tiên to lớn hình thành trước mặt, vô cùng khủng khiếp, phảng phất trấn áp tất cả trên thế gian.

"Vèo!"

Thạch Hạo chấn động thân thể, ba đầu sáu tay tăng vọt, đồng thời cánh Côn Bằng hiện lên, lần này ba đôi cánh chim xuất hiện cùng một lúc đánh thẳng tới trước.

Sáu cánh tay của hắn cũng phát sáng, lòng bàn tay dâng lên phù văn, diễn biến Thượng Thương chi thủ!

Trước đây loại bảo thuật này không được trọn vẹn, nhưng theo thời gian từ từ đã có thể ngưng tụ một bàn tay thần bí, tuy nhiên vẫn còn rất mơ hồ, chỉ là lần này Thạch Hạo còn vận dụng bảo thuật Lôi điện phối hợp cùng.

Hắn kết hợp hai loại bảo thuật, toàn lực đánh ra!

"Đùng!"

Lần va chạm này rất kịch liệt, cánh Côn Bằng phá trời, Nhân Tiên ấn diệt thế gian, lôi điện cuồn cuộn, chín con chim bất tử hót vang...

Nơi này sục sôi, phù văn khắp trời.

"Ầm!"

Hai người đều bay ngang ra ngoài, miệng mũi đều có máu chảy xuống.

Nơi xa yên lặng như tờ, không ai dám lên tiếng, hai người này quá mạnh rồi.

Thanh Y thoáng lo âu, không ai rõ sự phi thường cỡ nào của Thạch Hạo hơn nàng, thế nhưng vẫn không thể trấn áp được truyền nhân Tiên điện, sau

khi chủ thứ thân dung hợp quả thật đã nghịch thiên.

Nàng tin tưởng, nếu không phải là Thạch Hạo mà đổi thành người khác, lúc nãy nhất định đã chết, hình thần đều bị tiêu diệt.

Ngay cả ở ngoại giới, tu sĩ các giáo cũng không nghĩ đến, bọn họ cảm thấy, chủ thứ thân của truyền nhân Tiên điện dung hợp hẳn là quét ngang tất cả nhân kiệt đời này mới đúng, không hề nghĩ rằng vẫn còn có đối thủ, Hoang có thể ngăn cản hắn!

Truyền nhân Tiên điện đã bình tĩnh lại từ kích thích của Đả Thần Thạch, hắn cho rằng mình vô địch đời này, không hề nghĩ rằng Hoang lại mạnh mẽ đến thế, sau khi hắn dung hợp chủ thứ thân mà vẫn không thể tiêu diệt.

Tròng mắt của hắn tựa như chim ưng, sắc bén như tia điện đầy lạnh lùng, phù văn lóng lánh, hắn vô cùng bình tĩnh tìm điểm yếu của Thạch Hạo, muốn một chiêu đánh chết.

Bên kia, Thạch Hạo cũng thế, tìm nhược điểm của đối thủ, cánh Côn Bằng sau lưng rợp trời, vô cùng lớn.

"Giết!"

Hai người cùng hét lớn, lần thứ hai xông vào nhau.

Sau lưng truyền nhân Tiên điện xuất hiện dòng sông màu đỏ, cánh Chân Hoàng hiện lên, lông chim sáng rõ tựa như từng thanh tiên kiếm leng keng cộng hưởng tạo ra tiếng nổ lớn.

Đây lại là một đại thần thông!

Tuy không phải là bảo thuật Chân Hoàng hoàn chỉnh, nhưng cũng xem như là tán thủ cao cấp nhất rồi.

Hơn nữa tay của hắn còn đang kết ấn, triển khai Tiên vương cửu phong, trong hư không mở ra lao tù muốn trấn áp Thạch Hạo.

Hào quang đầy trời, đạo tắc vô tận, trong trời đất cổ thụ tràn ngập như biển, đều do lôi điện biến thành, đồng thời Thạch Hạo cũng đang diễn biến bảo thuật Côn Bằng, từ trong biển tia chớp bay lên, từ cá Côn hóa thành chim Bằng.

Loại biến hóa này vô cùng kinh người, đây là sự dung hợp bảo thuật!

Ầm!

Cả hai run bần bật, va chạm kịch liệt, bọn họ đại diện cực đạo cao nhất hiện giờ, đều thiếu một bước cuối cùng, lúc này khó phân cao thấp.

"Mặc dù cùng đạt tới đỉnh cao nhất, đều kém một bước cuối cùng nhưng tiềm năng là có lớn có nhỏ, ngươi chết đi thôi!" Truyền nhân Tiên điện hét lớn.

Thời khắc này, thân thể hắn bốc cháy, mỗi một tấc máu thịt đều đang phát sáng, đây là sự thể hiện của tiềm năng thân thể khi mở ra toàn bộ, hắn muốn tiến hành tuyệt sát cuối cùng.

Hắn tương đối tự tin, bởi vì cách tu hành phân ra chủ thứ, là tích lũy từng cái, mở ra bảo tàng trong thân thể, hắn đã tích lũy được tiềm năng thần bí vô tận.

Thạch Hạo không sợ, hắn cũng phóng thích toàn bộ, thần năng vô cùng, khủng bố ngập trời, mỗi một tấc cơ thể cũng đang phát sáng, cả người tựa như một lò lửa lớn.

"Hả?"

Bỗng nhiên, Thạch Hạo cảm thấy toàn thân có chút khác thường, trong máu thịt phát ra ánh sáng đặc biệt lộng lẫy, có âm thanh như biển gầm.

Hắn kinh ngạc, cảm giác này rất kỳ diệu giống như đã từng gặp qua, đột nhiên hắn nhớ lại ngày đó khi vượt qua thiên kiếp, thì cảm giác rơi vào ngủ say chính là như vậy.

"Đây chính là Chí tôn huyết sao?" Hắn nhìn thấy được từng giọt máu phát sáng, ẩn ở mọi nơi và tỏa sáng, kết nối toàn thân. (ẩn mà còn tỏa sáng, thua Đông béo)

Cùng lúc đó, phù văn hoàn chỉnh của Thượng thương chi thủ hiện ra trước mặt hắn, trong chốc lát đã để hắn cảm ngộ sâu sắc.

"Quả nhiên!" Hắn chấn động, khi đó hắn đã cảm thấy bảo tàng trong thân thể tựa hồ đang mở ra, thì ra là Chí tôn huyết lại xuất hiện, chỉ có điều nằm rải rác khắp nơi, rất nhỏ bé nhưng thật sự tồn tại.

Đến giờ phút này, tiềm năng của hắn toàn diện mở ra, Chí tôn huyết mới hồi phục, thật sự tái hiện!

"Nói cho ngươi cũng được, ta tuy không ngưng tụ ra một tia tiên khí nhưng lại xuất hiện từng tia tiên vụ mơ hồ, ngươi chịu chết đi." Truyền nhân Tiên điện rống to, lao tới.

Muốn cho loại sương mù này xuất hiện hắn cần phải thiêu đốt tiềm năng vô tận, tiêu hao vô cùng lớn.

Thạch Hạo vẫn bình tĩnh, cảm nhận lấy sức mạnh sau khi Chí tôn huyết sống lại, hắn thét dài, lần này Thượng Thương chi thủ hoàn chỉnh xuất hiện, đồng thời toàn bộ phù văn Luân Hồi ngưng tụ lại, hoàn mỹ không chút tì vết.

"Xuất hiện sương mù Tiên đạo à? Chết chính là ngươi!" Thạch Hạo lạnh lùng nói.

Ầm!

Trong nháy mắt tinh lực như biển, hắn như một người khổng lồ đã tạo ra trời đất chợt sống lại và đứng sừng sừng trên thế gian, trên có thể đánh cửu trọng thiên, dưới trấn áp chín cõi u minh, cái thế tuyệt luân.

Trên thực tế, thân hình của hắn cũng không cao lớn thế nhưng lại khiến người ta có cảm giác như thế, như là có thể trấn áp tất cả trên thế gian.

Chí tôn huyết thét gào trong cơ thể hắn như đại dương phát ra tiếng sóng ì ầm, không ngừng xung kích toàn thân hắn.

Sau khi Thượng Thương chi thủ ngưng kết cùng phù văn Luân hồi thì không biết mạnh đến cỡ nào, Thạch Hạo nhanh chân lao tới, xuất ra một chưởng khiến đất trời run rẩy!

"Ầm!"

Bảo thuật của truyền nhân Tiên điện bị xuyên thủng và tán loạn, đồng thời sương mù Tiên đạo cũng bị Thạch Hạo đánh sụp biến mất trong hư không.

"Phụt!"

Truyền nhân Tiên điện bay ngang ra, cả người phun máu, gãy không biết bao nhiêu cái xương.

"Làm sao có thể, ta cùng lúc tu hai thân, vô cùng có tiềm lực, tại sao lại như vậy!" Truyền nhân Tiên điện ngửa mặt lên trời gào thét.

Chí tôn huyết trong cơ thể Thạch Hạo càng ngày càng óng ánh, hai loại phù văn bẩm sinh kết hợp với nhau, không ngừng lột xác, vô cùng khủng khiếp, hắn tùy ý vung tay, bịch, nửa người truyền nhân Tiên điện gần như nát bét, lần thứ hai bay ngang ra!

Thạch Hạo quả thật như một chiến Tiên vô địch!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 874: Tiên Điện Chết Yểu

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Thanh Linh giới, một tiểu thiên thế giới dạt dào sức sống.

"Ta không cam lòng!" Truyền nhân Tiên điện rút lui, thân thể đang lão hóa, tan rã, lực đạo một chưởng kia của Thạch Hạo quá mạnh mẽ, lại ẩn chức hai loại bảo thuật Chí tôn.

Thượng Thương chi thủ khiến cơ thể hắn rạn nứt, còn phù văn Luân Hồi lại khiến hắn suy yếu.

Lúc đầu mọi người còn tưởng là hắn chỉ bị rạn nứt nửa người, thế nhưng chuyện phát sinh kế tiếp làm cho bọn họ rợn người.

Cơ thể truyền nhân Tiên điện trở nên già nua, máu thịt như đồ sứ rạn nứt rơi ra từng mảng, ngay cả máu cũng là màu đen, thiếu sức sống.

Bên kia, Hoang thong dong bình tĩnh, tóc đen rủ xuống eo, ánh mắt như cầu vồng, phù văn lưu chuyển quanh thân thể, như Ma chủ giáng trần, liếc nhìn thế gian.

"A... " Truyền nhân Tiên điện thét gào, hơn nửa người đã rạn nứt, thân thể bị phá hủy không ra hình dạng gi, sức sống lụi tàn.

"Cửu diệt bất tử!"

Khi phù văn Luân Hồi biến mất thì hắn rống to, trong cơ thể tỏa ra ánh đen, sau lưng xuất hiện một đôi cánh màu đen to lớn vỗ liên hồi.

"Ầm!"

Ánh đen che trời, phù văn thần bí lan tràn bao phủ lấy hắn và nhanh chóng gây dựng lại thân thể kia.

"Thực sự là bất tử Cửu đầu điểu, truyền thuyết có chín cái mạng sao?" Thạch Hạo kinh ngạc, lẳng lặng nhìn chứ không ngăn cản.

"Xèo!"

Truyền nhân Tiên điện nhanh chóng khôi phục lại, thân thể phát sáng, hoàn hảo vô khuyết, hai cánh sau lưng hắn chấn động, lông chim màu đen như thần tiễn bay ra ngập trời.

Thạch Hạo đứng yên không thèm tránh, tạo ra động thiên duy nhất, tạo thành một màn sáng óng ánh bảo vệ thân thể.

Tiếng phốc phốc không dứt bên tai, tất cả lông chim màu đen đều đánh lên động thiên, tuy sắc bén hơn thần tiễn, có thể bắn sụp cả một dãy núi thế nhưng lúc này lại đứt thành từng khúc, không thể tiến thêm.

Bên ngoài động thiên duy nhất, dưới chân Thạch Hạo xuất hiện một đống lông chim gãy tỏa ánh đen, có thần lực mạnh mẽ chấn động.

"Tự ngươi nhổ lông, chuẩn bị chu tất chờ được um sao?" Thạch Hạo hỏi.

Truyền nhân Tiên điện nổi giận đùng đùng, rống to một tiếng, từng ngọn núi ở nơi xa rạn nứt rồi sụp đổ, có thể tưởng tượng được uy thế của hắn.

Chủ thứ thân hắn dung hợp làm một, vốn nghĩ rằng sẽ vô địch đời này, ai ngờ lần nữa thất bại và lại thê thảm như vậy.

"Ngươi cho dù có chín mạng ta cũng giết sạch!" Thạch Hạo đi tới trước, sau khi Chí tôn huyết thức tỉnh thì hắn có niềm tin tuyệt đối, mạnh mẽ trước nay chưa từng có.

"Lại đây chịu chết!" Truyền nhân Tiên điện điên cuồng rồi, mặc vào

chiến giáp Tiên vũ, cả người phát ra ánh sáng lóa mắt, từng mảng lông chim lượn lờ phất phới xung quanh.

Xoẹt!

Hắn thiêu đốt bản thân, phóng thích tất cả tiềm năng thân thể, lần nữa ngưng tụ ra từng tia sương mù Tiên đạo, hình thành nên uy thế khủng khiếp!

Thạch Hạo mở ra võ đạo thiên nhãn, nhìn chằm chằm, khá là chăm chú.

Hắn phát hiện sương mù này còn lâu mới có thể so sánh với tiên khí thật sự, từng thấy người bí ẩn ở Hung sào nọ, một tia tiên khí che lại thiên địa, ngay cả thiên cơ đều phảng phất có thể che lại, mạnh mẽ vô địch.

"Nếu tài năng chỉ thế thì ngươi chết được rồi." Thạch Hạo nói, không muốn kéo dài thời gian nữa.

Lời như vậy vừa nói ra khiến bốn phương lặng ngắt, trong lòng tất cả mọi người đều rúng động, từ lúc khai chiến đến giờ, trong lòng mỗi người đều dâng sóng lớn, vô cùng chấn động.

Truyền nhân Tiên điện tuyệt diễm biết bao, được xem là một trong những sinh linh mạnh nhất đời này, đè ép khiến thiên tài ba ngàn châu không thở nổi, hôm nay vậy mà thua rồi lại thua.

"Giết!"

Truyền nhân Tiên điện vọt tới, chiến y Tiên vũ phát sáng như muốn phóng thẳng lên trời, mưa ánh sáng rơi ra làm cho sương mù Tiên đạo mà hắn tu luyện thành tựa hồ cứng cáp hẳn lên.

"Cũng không phải là tiên khí thật sự, ngươi không bước ra được bước kia, chết đi thôi!" Thạch Hạo hét lớn, bàn tay lớn thò ra che phủ đất trời, đập tới trước.

"Chết chính là ngươi!" Phù văn đan dệt trong mắt truyền nhân Tiên điện,

thiên nhãn mở to, chiến y Tiên vũ của hắn tan rã, xung kích về bốn phương tám hướng.

Chiến y vỡ nát, bắn về tám phương.

Cùng lúc đói, ánh sáng xanh lục chói mắt ngập trời, như sóng biển khuếch tán, bao phủ bốn phương tám hướng, đặc biệt hướng Thạch Hạo càng xanh lè khiến người ta run sợ.

"A... " phía chân trời có người kêu thảm thiết, bị ánh sáng màu xanh quét trúng, thân thể suy yếu, mất sức sống.

Tất cả mọi người vội tránh né cứ như tránh tà.

"Đây là cái gì?" Một số người không có chết nhưng cũng khó mà chống cự được, trong phút chốc suy yếu không còn sức chống cự.

Sắc mặt Thạch Hạo lúc này chìm xuống hét dài một tiếng, tóc đen đầy đầu như long xà cùng nhảy múa, con mắt đầy băng giá.

Bàn tay hắn phát sáng, lòng bàn tay hiện lên phù văn, trấn áp tới trước.

Tiếng leng keng vang vọng, ánh sáng xanh lục kia bị Thượng Thương chi thủ chặn lại bên ngoài và hiện ra hình dạng chân thật, là từng miếng gỉ đồng xanh, màu xanh làm người ta run sợ.

Đây là nguyền rủa của Tiên điện!

Có người nói loại gỉ đồng xanh này là do chí bảo của Tiên điện -- Tiên điện đồng tróc xuống và trải qua bí pháp để luyện chế, một khi tiến vào thân thể liền khó có thể thoát khỏi, đau đớn đến chết.

Tiên điện đồng được xem là một trong những chí bảo mạnh nhất thượng giới.

Lúc Thạch Hạo còn ở hạ giới cũng vì một khối gỉ đồng xanh mà chết đi và mất Chí tôn cốt, chôn dưới đất vàng, giãy dụa đau khổ hơn một năm mới

sống lại.

Hôm nay, lần nữa nhìn thấy loại nguyền rủa này, hắn thể nào không giận!

Chỉ là xưa đâu bằng nay, Thạch Hạo bây giờ đã thành thần, ung dung và bình tĩnh đối mặt cùng truyền nhân Tiên điện, ra tay đầy ngông cuồng.

Ánh sáng xanh lục đầy trời bắn nhanh nhưng đều bị Thạch Hạo đánh tan, không thể tới gần, không thể bắn vào thân thể hắn.

Con mắt truyền nhân Tiên điện chớp mở, miệng tụng chân kinh, tiên quang lượn lờ quanh thân thể, tay cũng đang kết ấn, triển khai sức mạnh vốn có của nguyền rủa hòng gian trì.

"Giết!"

Hắn hét lớn, vô tận ánh sáng xanh ngưng tụ lại, trong đó có một khối gỉ đồng xanh rất lớn sắc như ánh kiếm, dài bằng lòng bàn tay bay về phía Thạch Hạo.

Đây là nguyền rủa đã được gia trì chú ngôn và pháp ấn, bắn xuyên qua hư không, vô cùng khủng khiếp!

"Vèo!"

Động thiên duy nhất của Thạch Hạo rung động, gỉ đồng xanh kia cưỡng ép tiến vào, thẳng tới gần thân thể, sắp dán vào da thịt của hắn.

"Ầm!"

Thạch Hạo thò ra hai ngón tay, cứ thế kẹp lấy, miết gãy gỉ đồng xanh!

"Biểu diễn xong rồi à, còn có thủ đoạn gì thì lấy ra hết đi." Thạch Hạo nói, giọng bình tĩnh.

Nhưng chính lời nói như vậy lại khiến cho truyền nhân Tiên điện lảo

đảo, sắc mặt trắng bệch, thân thể run rẩy, tựa như trúng phải tầng tầng lớp lớp đòn đánh, tự tin của hắn đã bị đả kích.

Mọi người không dám nói loạn, lặng lẽ nhìn tất cả những chuyện này và biết rằng sắp có chuyện lớn bằng trời xảy ra.

Truyền nhân Tiên điện thất bại, hơn phân nửa là chết nơi đây!

"Ầm!"

Chí tôn huyết trong cơ thể Thạch Hạo phát ra tiếng nổ vang rền như biển gầm, xung kích toàn thân làm cho hắn mạnh mẽ đến cực độ.

Va chạm kịch liệt, máu tươi bắn lên, truyền nhân Tiên điện lần nữa bị thương, thân thể tàn tạ bay ngược ra sau, nếu là bình thường thì đã "thân chết đạo vong."

Nhưng mà cơ thể hắn hoàn toàn mơ hồ, máu thì gom lại, lần nữa dung hợp và lần nữa sống lại

"Cửu đầu điểu, Cửu mệnh bất thân!" Tất cả mọi người đều đã xác định, hắn nắm giữ loại huyết mạch xa xưa này, đồng thời kích hoạt thành công.

"Cũng tốt, giết ngươi chín lần, để ngươi biết rõ hơn khoảng cách giữa sống chết." Thạch Hạo nói.

Lúc này, Chí tôn huyết phát sáng, thân thể hắn được khí lành mịt mờ bao phủ, càng lúc càng to lớn mông lung tựa như Ma vương cái thế.

Chiến đấu liên tục khiến truyền nhân Tiên điện máu nhuộm Thanh Linh giới, tuy mấy lần sống lại nhưng đã như đèn cạn dầu, mỗi lần sống lại cũng phải trả một cái giá rất lớn, không thể chỉ bằng một loại huyết thống là có thể bất tử, đều có thể sống lại mãi mãi được.

"Cho ngươi nếm thử mùi vị bị nguyền rủa!" Thạch Hạo đánh một khối gỉ đồng xanh vào trong thân thể hắn.

"A... "

Truyền nhân Tiên điện kêu thảm thiết, toàn thân phát ra ánh sáng xanh lục, vẻ mặt đáng sợ, tất cả khí tức thần thánh đều đã biến mất, trở nên rất dữ tợn.

Phụt!

Cuối cùng, hắn tan ra lần nữa, thân thể lại bị thương.

"Xem ra chín cái mạng chỉ là trên lý thuyết, ngươi nhiều nhất chỉ có năm mạng." Thạch Hạo nói.

Khi Thạch Hạo đánh ra một đòn cuối cùng thì truyền nhân Tiên điện gào thét, dùng hết khả năng chống lại nhưng rốt cuộc không thể cứu vãn, bị đánh gục tại chỗ, ngã nhào xuống đất.

Lần này, hắn không thể sống lại, cứ thế "thân chết đạo vong!"

Thanh Linh giới lặng ngắt, tất cả mọi người đều run rẩy, ngông cuồng ngang ngược, truyền nhân Tiên điện được xưng là một trong những chí tôn trẻ tuổi mạnh nhất ba ngàn châu cứ thế bị giết chết rồi sao?

Yên tĩnh qua đi, rốt cuộc mọi người hoàn hồn lại, lập tức ồn ào, đây tuyệt đối là chuyện lớn khiếp sợ Tiên cổ, như một cơn sóng thần muốn bao phủ các tiểu thiên thế giới.

Đây cũng là trận chiến làm cho người ta chú ý nhất từ khi tiến vào cổ địa tới nay, truyền nhân Tiên điện đã chết, bị giết chết một cách ngang tàn.

"Hoang đã thắng, kết liễu truyền nhân Tiên điện vô địch!"

"Ma vương vô địch, chí tôn trẻ tuổi của Tiên điện không phải là đối thủ!"

Nơi này huyên náo, ầm ĩ khắp chốn.

Thạch Hạo lau máu nơi khóe miệng, đây là thương thế trong chiến đấu lúc Chí tôn huyết chưa khôi phục.

"Đây là chủng tộc gì, hình người, lại mang dòng máu màu bạc." Thạch Hạo nhìn chằm chằm thi thể kia.

Máu tuy đỏ tươi nhưng cũng có chút ánh bạc.

Không nghi ngờ gì, truyền nhân Tiên điện nắm giữ huyết mạch Cửu đầu điểu, còn một loại huyết thống khác, một sinh linh hình người cực kỳ mạnh mẽ.

Thạch Hạo thu chiến lợi phẩm, trên người truyền nhân Tiên điện có không ít vật chất thần thánh, quan trọng nhất chính là hắn phát hiện một cái bình ngọc, phong ấn một đoàn máu hồng như ngọc tủy.

Đó là -- Tiên huyết!

"Xoẹt!"

Đột nhiên khi Thạch Hạo thu bình tiên huyết thì một ánh kiến lóa mắt xuất hiện, xuyên qua hư không đâm vào sau ót hắn, sắc bén tuyệt thế!

Hắn thay hình đổi vị, nhanh đến đỉnh điểm, đến nỗi khiến người ta khó mà tin được, chỉ để lại một chuỗi tàn ảnh.

Đây là một thanh kiếm thần sắc bén, sát ý tràn ngập tựa hồ đã giết qua hàng vạn sinh linh, khiến người ta nổi da gà.

Nhưng là chỉ trong phút chốc, thần kiếm sắc bén kia mờ đi, tiến vào trong hư không mơ hồ, một đòn không trúng, lập tức trốn.

"Người của Thiên quốc, ta chưa tìm giết các ngươi, ngược lại tới đối phó ta rồi." Ánh mắt Thạch Hạo trở nên lạnh lẽo, trong tay xuất hiện một cây chiến kích hư không.

Xoẹt!

Hắn cắt mở hư không, cất bước tiến vào đuổi theo.

"Ầm!"

Sau một khắc, vùng hư không liên tục sụp đổ, ánh kiếm xoèn xoẹt, đại kích sáng như tuyết, thỉnh thoảng phát ra từ trong khe lớn không gian.

"Phụt!"

Một tiếng vang nhỏ, máu tươi tung tóe, một đầu lâu lăn ra khỏi hư không rơi lên trên đất, ngoài ra còn có thần kiếm sắc bén bị gãy.

Thạch Hạo bước ra, như đại Ma thần cầm đại kích trong tay, trên lưỡi kích sáng như tuyết còn vương vết máu, uy thế vô song.

"Còn nữa sao? Chạy đâu!" Thần giác Thạch Hạo vô cùng bén nhạy, đại kích trong tay bổ về một hướng, một bóng người xuất hiện, chật vật chạy trốn về phương xa.

"Xoẹt!"

Đột nhiên phía trước kiếm khí mênh mông kèm theo sương mù hỗn độn, vô cùng kinh người, cản lại cao thủ cấp thần của Thiên quốc.

Một tên mập mạp trông hiền lành, thân thể lại có thể phát ra kiếm khí hỗn độn đang cười ngượng ngịu ở đó, chính là Tào Vũ Sinh.

"Tên đao phủ, đừng chạy mà, quay lại!" Ngoài ra, còn một cô gái nhỏ như búp bê, tóc dài trắng như tuyết, mắt to hồng hồng, hét lên một tiếng, ngăn lại cao thủ Thiên quốc ở một hướng khác.

Nàng cũng là người quen, là Thái Âm ngọc thỏ, một con thỏ nhỏ trắng như tuyết.

Cao thủ cấp thần của Thiên quốc sắc mặt u ám, căn bản là đi không được, bởi vì một hướng khác còn có một mỹ nhân tuyệt địa được ánh trăng

xanh bao phủ, áp sát về bên này.

Trên thực tế hắn cũng biết, chỉ một mình Hoang, nếu đuổi đánh thì hắn cũng không cách nào chạy thoát.

"Là tự ngươi cắt cổ hay để ta tiễn ngươi lên đường?" Thạch Hạo bình thản hỏi.

Ngày thường, ai dám chọc Thiên quốc, ai dám sỉ nhục sát thủ cấp thần như vậy? Có điều bây giờ hắn nói thế tất cả mọi người lại không cảm thấy đột ngột, bởi vì hắn có loại uy thế này.

"Phụt!"

Cao thủ cấp thần của Thiên quốc lại chọn cách tự sát, phơi thây trên đất, quyết đoán vô cùng.

Thạch Hạo nhìn về Thỏ nhỏ, Tào Vũ Sinh và Thanh Y, sau đó nhìn hướng Bát Trân lâu cuối chân trời, hô: "Ông chủ, Kim Si Đại Bàng um xong chưa?"

"Đã... um xong rồi!" Thân thể ông chủ Bát Trân lâu run lên, âm thanh run rẩy, vội vàng trả lời.

"Vậy thì tốt, ta muốn mời khách, nghĩ cách tìm thêm mấy vò thánh tửu cho ta nữa nhen." Thạch Hạo cười to.

Trong khoảng thời gian um Kim Sí Đại Bàng này, Thạch Hạo ra tay bá đạo, chém truyền nhân Tiên điện, chấn động Thanh Linh giới.

"Quá tốt rồi, có thịt đại bàng để ăn, còn có thể uống thánh tửu, thật hạnh phúc quá." Tên mập cười khà khà không ngừng.

"Nhưng mà... ta không ăn mặn đâu." Con mắt to như bảo ngọc của Thỏ nhỏ chuyển động láo liên, linh động khôn tả, lầu bầu nói thế.

"Mỗi lần ngươi uống say đều giành giật đồ ắn, tựa hồ trong mấy người

ngươi ăn nhiều nhất." Thạch Hạo nói thẳng.

"Nói bậy, ta không ăn thịt!" Thỏ nhỏ trừng mắt, đá ra một cước.

Ầm!

Thạch Hạo né được nhưng một ngọn núi ở nơi xa bị đạp nổ vang, đây là "thỏ duỗi chân" tiếng tăm lừng lẫy.

Thạch Hạo cười to đi tới, dùng sức xoa đầu cô gái nhỏ, làm sợi tóc trắng như tuyết của nàng rối tung.

"Ta liều mạng với ngươi!" Thỏ nhỏ kêu to.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 875: Bạn Đường

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Thỏ nhỏ nhe răng múa vuốt, mái tóc bạc tựa như tơ lụa phấp phơ, cặp mắt linh động trông rất xinh đẹp.

Thạch Hạo lấy một cây thánh dược trên người của truyền nhân Tiên điện rồi nhét vào trong tay của nàng, ngay lập tức nàng yên lặng, không còn "liều mạng" nữa.

"Hự!"

Tiểu cô nương nhai ngấu nhai nghiến, chỉ trong chốc lát đã ăn mất một đoạn cây thánh dược, lúc này mặt mày mới trở nên hớn hở.

Quá xa xỉ, rất nhiều người khi nhìn thấy cảnh này thì đều chửi thầm, lãng phí thánh dược tới như vậy luôn sao? Gặm trực tiếp, không hề luyện hóa, cứ xem như là một món đồ ăn.

"Nào, mời thưởng thức món thịt đại bằng nào." Thạch Hạo vung tay phía trước dẫn đường.

Đương nhiên, trước khi rời đi hắn đốt thân thể của truyền nhân Tiên điện thành tro tàn, miễn tránh bất ngờ ""hoàn hồn"" gì đó.

Nơi đây xuất hiện sóng lớn mênh mông, đại nhân trẻ tuổi của Tiên điện cứ thế hình thần đều diệt, là kỳ tài được cho là có thể quét ngang ba ngàn châu lại mất mạng như thế!

Ngoại giới, bình tĩnh khó mà giữ vững được, sóng còn lớn hơn bên trong!

Tiên điện, đạo thống này siêu nhiên cỡ nào chứ, nhân số tuy ít, nếu không tính tới người hầu thì trước giờ chưa hề vượt quá năm, thế nhưng lại đứng trên rất nhiều đại giáo.

Điểm đặc biệt chính là lão điện chủ của bọn họ, ở thượng giới này có mấy ai có thể địch?

Là một môn phái dõi mắt nhìn xuống các đại truyền thừa, có quan hệ với Tiên trong truyền thuyết, còn từng xóa bỏ Cung điện Chí Tôn vang dội trong cổ kim.

Một cổ giáo như vầy thế nhưng truyền nhân của bọn họ lại bị giết chết trong Tiên cổ, hàng loạt thủ đoạn bảo mệnh đều vô dụng, chết đi một cách chẳng hề có bất ngờ gì, hơn nữa còn bị giết chết tới năm lần liên tiếp.

Việc này kinh người tới mức nào chứ?

Tòa cổ điện kia lơ lửng trong hư không được khí hỗn độn vờn quanh, nơi đó yên tĩnh không chút tiếng động nào, thế nhưng những người hầu xung quanh đều run rẩy, cảm nhận được một cơn tức giận cùng với sát cơ tựa như núi lửa đang phun trào.

"Đế Trùng... cứ thế từ trần như vậy, năm xưa đặt tên này cho ngươi là hi vọng ngươi có thể thành Đế, phá tan cửu thiên, không nghĩ rằng lại chết sớm như vậy."

Bên trong điện đồng truyền ra tiếng thở dài già nua, có tiếc nuối cũng có sát ý chớp mắt bao phủ cả đại địa, quần sơn vạn khe đều rung chuyển ầm ầm.

Chết rồi, truyền nhân Tiên điện Đế Trùng cứ thế chết đi, bị Hoang giết chết, việc này khiến ngoại giới khiếp sợ.

Hoang, trở thành tiêu điểm bàn luận của tất cả mọi người, ai cũng không nghĩ tới, người thừa kế Tiên điện đã dung hợp chủ thân, thứ thân với nhau mà vẫn bị bại vong, bị giết tới năm lần.

Đây là đại bại, còn là một loại sỉ nhục đối với Tiên điện, uy danh của một đạo thống vô địch được xưng là số một đều bị phá tan.

"Thật là không tài nào tưởng tượng được, Hoang tới từ hạ giới, quật khởi từ Đại hoang, cứ vậy mà có thể đối đầu với thiên tài mạnh nhất của thượng giới, có thể sẽ tranh hùng với quái thai cổ đại trong tương lai cũng nên."

Mọi người than thở, lần nữa nhìn chằm chằm cường giả tuổi trẻ này, sự hiểu biết về hắn hoàn toàn mới, cũng bởi vì tốc độ phát triển nhanh như gió của người này, mạnh hơn xa so với tưởng tượng của họ.

Rất nhanh, nơi đây trở nên sôi sục, tất cả mọi người đều chấn kinh trước trận chiến này, hoàn toàn khác xa trong tưởng tượng của bọn họ, ai nấy đều bàn luận rất sôi nổi.

Tiên cổ, Thanh Linh giới.

Hoa đào nở rộ, nụ hoa rực rỡ, từng cánh hoa óng ánh, nơi đây không ầm ĩ, cũng không có huyết chiến, thay vào đó là vẻ xuất thế và yên tĩnh.

"Có lộc ăn rồi, Kim sí đại bằng hầm!" Tào Vũ Sinh xoa xoa tay, gương mặt mập mạp cười tươi.

Tên một chiếc bàn đá, con Kim sí đại bàng kia được đặt trong một cái khay bạc, ánh vàng và ánh bạc hòa quyện vào với nhau, hương thịt càng thêm mê người.

Hiển nhiên, khay bạc kia là một bảo cụ không gian, nếu không thì làm sao có thể đựng đủ một con chim bằng to lớn chứ, không thể không nói, Bát Trân lâu rất là để ý, những dụng cụ đồ ăn đều được chế thành pháp khí cả.

Thịt đại bàng chỉ một nửa làm món hầm và một nửa mang đi nướng, cặp

cánh được nướng vàng ươm bóng loáng, những giọt mỡ nhỏ xuống vang lên những tiếng xèo xèo trong lò quý.

Hiển nhiên, chiếc lò này cũng là bảo cụ nếu không cũng không cách nào có thể nướng chín được và cũng không cách nào có thể chứa đủ nửa con được.

Thỏ nhỏ chìm chằm chằm chiếc cánh đại bàng đã nướng vàng ươm kia, tuy trong miệng ráng nuốt nước miếng thế nhưng vẫn cố gắng nói: "Ta không ăn thịt, ta ăn chay!"

"Hà hà..." Thạch Hạo và tên mập nở nụ cười.

Xung quanh khay bạc là những chiếc đĩa đồng khác được sắp các loại đồ ăn, ví như tẩu thú, ác điểu, linh dược các loại, đương nhiên nếu so sánh với đại bàng thì những thứ này cũng như là "điểm tâm" mà thôi.

Ngoài ra, còn có mấy bình thánh tửu, ngay khi gỡ nút buộc thì một làn hương thơm nồng nàn lan tỏa khắp cả tửu lâu, khiến cho bên ngoài vườn đào đều nồng nặc hương rượu.

Trước đây không lâu Thạch Hạo chỉ mua được có một bình, thế nhưng hiện giờ chủ quán lại mang ra hết mấy bình rượu quý của quán, bởi vì trận chiến vừa rồi khiến hắn vô cùng sợ hãi, ngay cả truyền nhân Tiên điện mà cũng giết tới năm lần, vị Ma vương này tuyệt đối trêu chọc nổi, nếu như hắn phát uy thì sợ rằng nấu chín tất cả mọi người mất.

Liên quan tới Hoang thì có không ít lời đồn, ví như giao thủ cùng với linh thân Ninh Xuyên, ví như sống sót quay trở ra khi tiến vào Hung sào, thế nhưng việc đáng sợ nhất đối với mọi người chính là, hắn từng ăn sạch bảy tám tên sơ đại ở Ngân Ma sơn!

Chuyện này khiến cả đám sinh linh đều sợ hãi, phàm là sinh linh không phải là hình người thì đều tránh né hắn rất xa, sợ tên Ma vương này để ý.

"Tiến hành thôi!" Thạch Hạo cười nói.

"Rầm rầm.."

Lúc Thạch Hạo, Thanh Y, tên Mập lấy miếng thịt đại bàng vàng rực để ăn thì thỏ nhỏ bắt đầu chụp bình rượu rồi uống ừng ực, chỉ trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ ấy đỏ bừng lên.

"Tiểu muội muội, chỗ này có thức ăn chay nè, nhấm xí đi." Thanh Y cười nói rồi chỉ về món "điểm tâm" kia.

Thạch Hạo cười ha hả: "Nàng ta cũng không thích ăn chay đâu, mà muốn cho mình say để lừa dối bản thân thưởng thức thịt Kim sí đại bàng."

"Ha ha..." Tên Mập cũng nở nụ cười, bởi vì tình cảnh này cũng không phải là lần đầu diễn ra.

"Nói bậy, ta không ăn thịt, ta ăn chay!" Thỏ nhỏ thẹn quá hóa giận, cặp mắt hồng to trợn tròn bọn họ.

Đương nhiên, nàng càng giận thì uống rượu càng nhiều hơn, non nửa bình thánh tửu đều hết sạch, việc này khiến Thạch Hạo và tên Mập đau lòng không thôi.

Một lát sau, rượu thánh dược bắt đầu ngấm, khuôn mặt của thỏ nhỏ đỏ bừng, cặp mắt lờ đờ rồi bắt đầu vung tay múa chân tranh giành thịt Kim sí đại bàng.

Thanh Y trợn tròn mắt, khi nhìn thấy bộ dáng như thế này của Thỏ nhỏ thì rốt cuộc nàng cũng đã hiểu.

Quả nhiên, tốc độ ăn của mọi người không hề bằng được nàng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn ấy dính đầu dầu mỡ, ăn tới mức không biết đâu là đất trời nữa, gì mà la hét ta ăn chay, đúng là gặp quỷ mà.

Đương nhiên, sau khi nàng tỉnh táo lại thì chắc chắn có thể đoán được, dù có đánh chết cũng không thừa nhận hành vi này.

Trên Bát Trân lầu, những người ngồi ở quán chẳng biết nói gì, dù gì cũng là Kim sí đại bàng thế nhưng lại trở thành một món ăn, rồi thêm một tiểu nha đầu xinh đẹp đang điên cuồng ăn lấy ăn để.

"Ta hận các ngươi!" Đả Thần Thạch không ngừng va chạm với chén bạc, nhìn bọn họ ăn uống no say khiến nó tức giận không thôi, tự mình lấy ra mấy tảng đá rồi liên tục cắn nhai.

Mấy người vừa ăn vừa nói những chuyện mà mình trải qua ở trong Tiên cổ, đương nhiên bên cạnh còn có Thỏ nhỏ đang múa "túy quyền" tham gia cuộc chuyện trò.

"Ta muốn đi bế quan, tu ra tiên khí, nhất định phải bước ra bước kia." Thạch Hạo nói, hai mắt có thần, kiên định với niềm tin của chính mình.

"Liệp Sát giả của Thiên quốc đã hó hé, tình hình cũng không ổn cho lắm, đám sinh linh vô tình lãnh huyết này nếu không có thù lao thì sẽ không xuất thủ, ta nghĩ hơn nửa đã có người chú ý tới ngươi cho nên mới nhờ bọn họ xuất kích." Thanh Y nói.

"Chuẩn!" Thỏ nhỏ gật gù trong tình trạng sau khướt.

"Nếu không thì cùng bế quan với ta đi, lúc đó có thể hỗ trợ cho nhau." Tên Mập nói.

"Chỗ ta bế quan hơi chút đặc biệt, sợ không thích hợp với ngươi." Thạch Hạo nói.

"Với ta thì đâu vậy, bởi vì, gần đây ta đang nghiên cứu việc khắc sát trận lên trên huyết nhục xương cốt với hồn phách." Tào Vũ Sinh nói.

Mỗi người đều có con đường khác nhau, tên khốn này dám làm như thế quả là có lá gan cực lớn, ai cũng biết hắn sở hữu Sát trận thứ ba, có thể phát ra kiếm khí hỗn độn.

"Đó là con đường của ngươi à?" Thạch Hạo hỏi.

"Đó là nền tảng của ta, ta muốn thu lấy khí của đất, tinh của trời để tẩm bổ đạo thai, thai nghén ra một đại trận có sinh mệnh, đây là bước thứ hai, lúc này sẽ rước lấy phiền phức rất lớn." Tên Mập tự tin nói.

"Đạo của ta, là thu gom và nếm thử từng loại linh dược, thưởng thức tinh hoa của ngàn vạn cây cỏ để hình thành nên thần thể tự nhiên." Thỏ nhỏ nấc nấc lảm nhảm rồi nhìn chằm chằm Thạch Hạo, nàng biết trên người Thạch Hạo có rất nhiều lão dược.

Cũng không phải bắt buộc phải ăn, nàng chỉ dựa vào cách này để cảm ngộ đạo sinh mệnh tự nhiên mà thôi.

Về phần Thanh Y thì khá là đặc thù, vòng Thanh nguyệt kia vẫn chưa hề rời đi, có truyền thừa kỳ lạ gì đó.

"Thế thì cùng nhau lên đường vậy!" Thạch Hạo nói, đôi bên giúp đỡ, nếu như có người tới xâm phạm thì có thể cứu viện ngay.

"Cẩn thận một chút, không nên để người khác theo đuôi." Bọn họ rời đi, muốn đi bế quan.

"Ồ, ngươi muốn bế quan ở đây?" Mấy người kinh ngạc, lại là con đường ban đầu, nơi giao giữa ba ngàn con đường đá trước kia.

Khi Thạch Hạo nói rõ con đường của mình cần đi như thế nào thì tất cả đều sợ hãi, Thỏ nhỏ lầu bầu nói: "Không thể trách sở thích ăn cánh đại bàng nướng được, thì ra lúc rảnh rỗi không có gì làm lại trốn ở đây tự nướng bản thân mình."

"Bùm!"

Thạch Hạo gõ mạnh vào sau ót của nàng, cú gõ này đau tới mức nàng nhe răng nhếch miệng, nước mắt lưng tròng, ngay lập tức đánh về trước.

...

"Lần bế quan này của ta rất nguy hiểm, lần trước ta gặp phải hai vấn đề không rõ, bây giờ bế quan lần nữa thì có thể sẽ dẫn tới những việc khó tả, các ngươi nên giữ một khoảng cách nhất định." Thạch Hạo nhắc nhở thật cẩn thận.

"Lần này ta sẽ bố trí trận pháp để bắt được nó, xem thử nó là thứ gì." Đả Thần Thạch nói.

Tào Vũ Sinh, Thỏ nhỏ, Thanh Y nghe thấy thế thì gật đầu biểu thị đồng ý, bọn họ cũng muốn biết chuyện gì xảy ra, muốn cùng bắt giữ thứ "không rõ" kia.

Thạch Hạo thở dài một tiếng, chỉ bản thân trải qua thì mới biết được sự đang sợ của thứ này tới dường nào, lần trước hắn đã rơi vào tình huống ngàn cân treo sợi tóc.

"Ta cũng không phải là nói đùa đâu, các ngươi đừng nên nhúng tay vào nếu không sẽ dẫn lửa đốt người đó." Hắn khuyên can.

"Cái bước kia, chúng ta cũng muốn đi, sớm muộn gì cũng sẽ gặp phải, hiện giờ đồng tâm hợp lực để bắt sống thứ đó nghiên cứu rõ ràng, tương lai sau này nhất định sẽ có tác dụng lớn." Tào Vũ Sinh nói, hắn có thể dùng sát trận của mình để vây bắt.

Đó chính là Sát trận thứ ba thượng giới, sinh trong trong hỗn độn, tuyệt đối chấn thế!

"Chính xác, nhanh bố trí đi, chúng ta cùng nhau liên thủ thì nhất định sẽ bắt sống được một tên, lúc đó xem ta trừng trị nó như thế nào nè." Thỏ nhỏ la hét, cơ bản không biết sợ là gì.

Thạch Hạo cũng chẳng biết nói gì, những người này nói rất nghiêm túc, lại muốn làm như vậy.

"Được, vậy thì thử một lần xem có thể bắt được thứ cổ quái kia không, ta hi vọng có thể biết rõ lai lịch của nó là gì, kỳ lạ ra sao." Sau cùng, Thạch

Hạo gật đầu đáp ứng rồi cùng mọi người bố trí!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 876: Lại Xuất Hiện

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Ba ngàn con đường đá, trận kỳ lay động, trận pháp tới mấy chục tòa, một khi kích hoạt thì dù là vô số thần linh tiến vào cũng phải chết.

Đây là tổ hợp sát trận mà mấy người bọn họ tốn mấy ngày trời, dùng một núi thiên tài địa bảo xây dựng nên, uy lực mạnh mẽ vô cùng.

Nếu không phải Thạch Hạo đã cướp sạch tài sản của truyền nhân Tiên điện Đế Trùng, cộng với việc thăm hỏi các nhà ở Quang Minh thành thì chắc chắn sẽ không bao giờ tập hợp nhiều thần liệu như vầy, giá trị không cách nào so sánh được.

"Những thứ này sau này vẫn có thể dùng tiếp, những pháp đài, trận kỳ có thể chuyển sang nơi khác để bố trí." Đả Thần Thạch nói, nó vô cùng mệt mỏi bởi vì đã hao tổn rất nhiều tâm lực để bố trí những sát trận này.

Giữa mấy chục đại trận chính là phiên bản sát trận đơn giản của tên Mập, bởi vì với cảnh giới hiện tại của hắn thì không thể nào bố trí toàn bộ phù văn của đại trận vô thượng như này.

Hắn dùng thần thức để khắc vào bên trong các thần liệu phòng ngừa bên ngoài có người nhóm ngó.

Sau khi kích hoạt đại trận thì lập tức nơi đây hoàn toàn khác xưa, trận kỳ phần phật, đạo đài phát sáng hình thành nên mấy chục màn ánh sáng bảo vệ nơi này.

Thạch Hạo ngồi xếp bằng ở bên trong, nói: "Hai tên các ngươi có đáng tin không đây, đừng có mà luyện hóa ta luôn đó nhen."

"Yên tâm đi, khu vực này rất an toàn, sẽ không bị ảnh hưởng đâu." Đả Thần Thạch nói.

"Chút nữa khi ta dẫn phù văn hỏa diễm ở trên con đường đá kia để đốt cháy bản thân thì đại trận có bị trở ngại hay hư hao không thế?" Thạch Hạo hỏi.

"Ta sớm đã lấy trận đài ở trung ương rồi, lúc này sẽ không cách nào vận chuyển đại trận được đâu, khi dị thường thật sự xuất hiện thì lúc đó sẽ để nó lại chỗ cũ đồng thời mở ra trận pháp." Đả Thần Thạch nói.

Bọn họ thảo luận thật cẩn thận, nghiên cứu thật tỉ mỉ, nghĩ tới hàng loạt những vấn đề, sau khi chắc chắn không có bất ngờ gì xảy ra nữa thì mới bắt đầu bế quan.

Thạch Hạo lấy toàn bộ những vật trên người giao cho bọn họ giữ, bởi vì hơn một nghìn luồng lửa đại đạo đốt bản thân thì huyết nhục sẽ khô quắc, thân thể sẽ gần như bị phá hủy, những thứ giữ lại sẽ rất khó bảo toàn được.

Hắn chỉ ngậm hai trái Bán Thần quả trong miệng, vào lúc mấu chốt sẽ dùng để giữ mạng.

Rầm!

Ngộ Đạo thạch rơi xuống con đường đá kia lập tức khiến nơi đây run rẩy, thế nhưng cũng không cách nào phá hủy được, kỳ thạch này hiện lên màu nâu xám trông rất bình thường nhưng lại rất có diệu dụng.

Thạch Hạo ngồi xếp bằng ở bên trên, chuẩn bị dựa vào thứ này để bế quan.

"Thứ tốt nhen." Bên ngoài, bất kể là Đả Thần Thạch hay là tên Mập, hoặc Thanh Y đều vui sướng, trước mặt bọn họ là một đống cốt thư, tất cả

đều là cảm ngộ của tiên hiền.

Lần này, Thạch Hạo giết chết truyền nhân Tiên điện nên đã quét sạch toàn bộ bảo vật trên người hắn.

Đáng tiếc, cũng không hề có thần thông chí cao của giáo này, việc này đã khiến hắn tiếc nuối không thôi, thế nhưng thu hoạch như thế này nếu truyền đi thì chắc chắn sẽ khiến người khác phát điên vì đố kỵ.

"Một sọt đầy bán thần quả luôn?" Thỏ nhỏ trắng như tuyết sợ hết hồn sau đó là ôm chặt lấy sọt dược lăn lộn dưới đất, nàng hài lòng không cách nào tả được, việc này quá kinh người.

Nàng cũng không phải sẽ ăn toàn bộ, bất luận là một loại dược thảo nào thì chỉ cần một cây cũng đã đủ rồi, nàng chỉ cần biết rõ nguyên khí sinh mệnh ẩn chứa bên trong là được, khi nhìn thấy những loại trái cây và lão dược khác nhau thì mới vui sướng như vậy.

Thạch Hạo rất thoáng, nói rằng nếu cần gì thì cứ việc lấy mà dùng.

"Được rồi, ta muốn bắt đầu!"

Hắn ngồi xếp bằng ngay ngắn ở trên Ngộ Đạo thạch, bỗng dưng những con đường đá xung quanh chợt phát sáng, từng luồng ánh sáng lóe lên.

Thần diễm hừng hực bao phủ nhấn chìm cả thiên địa, tựa như có thể đốt cháy cả chín tầng trời, toàn bộ bầu trời đều trở nên lấp lánh, tầng mây trên cao đều bị đốt cho tản đi.

"Ghê thật." Tào Vũ Sinh than thở.

"Tên khốn này có cái tật xấu là muốn ngược đãi bản thân mình, muốn nướng chín mình luôn à?" Thỏ nhỏ trắng như tuyết nói, nàng vẫn còn căm tức hắn vì dám gõ đầu mình.

Cũng không biết trôi qua bao lâu, xung quanh Thạch Hạo đã có tới hơn

một ngàn năm trăm ánh lửa sáng rực, số lượng vượt qua trước kia, từ từ đang tịnh tiến về một ngàn sáu trăm luồng.

"Huyết dịch chí tôn thức tỉnh, năng lực chống lại ánh lửa của ta đã mạnh lên không ít." Thạch Hạo kinh ngạc.

Nếu như trước kia thì hắn sớm đã cháy khét, bị đốt tới khô quắc thế nhưng hiện tại vẫn chưa tới mức đó.

Nhưng, theo thời gian chuyển dời thì ánh lửa càng thêm hừng hực, khi đạt tới một ngàn sáu trăm luồng thì hắn đã bị thương nặng, da tróc thịt nứt, phù văn dày đặc xung kích gân cốt của hắn.

Dùng hư không làm lò để nung đốt, lúc này chiếc lò này cũng vặn vẹo biến hình, bản thân hắn ngồi bên trong cho nên gần như hóa thành một đống than đen.

"Cháy tới chín cả thịt, mùi thịt thơm thiệt nhen, ta muốn uống thật say!" Thỏ nhỏ kêu lên.

May là Thạch Hạo đang bế quan và ngăn cách với bên ngoài nên không thể nghe được những lời này, nếu không sẽ hành hạ nàng một trận.

Ầm!"

Khi phù văn đang gột rửa thân thể, trên con đường đá truyền ra những tiếng tụng kinh thì thân thể Thạch Hạo rung lên bần bật, hắn đang cộng hưởng cùng đạo và đắm chìm ở bên trong.

Cuối cùng hắn hét lớn, phá tan lò lửa xông ra ngoài, siêu thoát từ trong vô số phù văn đại đạo, cảm ngộ vô cùng sâu, hắn ngồi xếp bằng trong hư không rồi hạ xuống bên trên Ngộ Đạo thạch.

Một ngàn sáu trăm ánh lửa thối lui, nơi đó trở nên yên lặng không chút tiếng động nào, hắn tựa như là than cốc ngồi yên lặng thể ngộ.

"Đáng sợ thật, đây là đang tự ngược đãi mình, dùng mạng để đánh cược và thử nghiệm."

Đám Tào Vũ Sinh không thể không cảm thán, sau đó cũng bắt đầu lĩnh ngộ đạo của chính mình.

Lần này, sự tăng trưởng của Thạch Hạo nhanh hơn trước kia nhiều, cũng không tiêu tốn bao nhiêu thời gian cả thế nhưng lại gặp phải thương thế rất nặng, bán thần quả trong miệng hóa thành huyết thanh tiến vào trong cơ thể và bắt đầu chữa trị thương thế.

Đả Thần Thạch lại đưa cho hắn một ít thánh dược và bán thần quả để hắn nhanh chóng khôi phục lại như cũ.

Kỳ lạ chính là, thứ không rõ kia vẫn chưa hề xuất hiện.

Cứ thế, Thạch Hạo bắt đầu hành trình bế quan của mình, sau khi thương thế khôi phục lại như cũ thì lần nữa bắt đầu dẫn ánh lửa phù văn đại đạo rèn luyện bản thân, lấy thiên địa làm lò, đại đạo làm lửa, rèn luyện chân ngã, muốn siêu thoát ra ngoài.

Một ngàn tám trăm, một ngàn chín trăm, hai ngàn luồng....

"Tới rồi!"

Khi rèn xong hai ngàn một trăm luồng, Thạch Hạo đang dùng bán thấn quả để khôi phục lại thương thế thì một luồng khí tức khó tả xuất hiện rồi bao phủ nơi này.

Đả Thần Thạch cùng với mấy người bắt đầu tiến vào trong trận rồi kích hoạt trận đài nơi trung ương, hình thành nên một màn ánh sáng mênh mông bao phủ nơi này lại.

Một chiếc đèn cổ lờ mờ tiến tới, tuy rằng đang phát sáng thế nhưng lại khiến người khác cảm thấy lạnh lẽo, thứ này mang theo khí tức của điềm xấu tiến thẳng vào trong đại trận, sau đó lơ lững trên đỉnh đầu Thạch Hạo với

khoảng cách trăm tượng!

Đả Thần Thạch kinh ngạc kêu lên, quá kỳ lạ, trận pháp mà nó bố trí lại không hề có chút tác dụng nào, chiếc đèn cổ kia tựa như là u linh không quan tâm tới những thứ xung quanh rồi cứ thế tiến vào trong đại trận.

"Chuyện gì xảy ra thế?" Tào Vũ Sinh biến sắc.

Thanh Y gọi ra Thanh nguyệt, hào quang được tỏa ra, lúc nào cũng có thể đốt cháy đèn cổ yêu tà kia!

"Trông thật quái lạ." Thỏ nhỏ vô cùng sốt sắng.

Đèn cổ kia chập chờn thế nhưng sương mù mờ ảo từ phương xa đang kéo tới rồi phủ kín nơi này và tràn vào trong đại trận.

Thạch Hạo thở dài, nói: "Các ngươi lùi lại đi, thứ này tới tìm ta, ta không tự mình động thủ thì sẽ không thể hóa giải được."

Hắn dần dần hiểu được, hai bên sẽ không chết không thôi, thứ này cơ bản không thể dựa vào ngoại lực, dù là trận pháp cũng không được, có một thứ sức mạnh thần bí nào đó bao phủ nơi này.

Dưới sự yêu cầu của hắn thì mấy người từ từ rút lui.

Không chút tiếng động, bên trong sương mù xám này đi ra một bóng người chẳng hề có chút dấu hiệu của sự sống nào, nó tựa như là một ngọn ma sơn sừng sững nơi đó.

Thạch Hạo đã có kinh nghiệm một lần cho nên lần này cũng không hề triển khai đại thần thông gì cả, hắn sợ đối phương sẽ mô phỏng theo, dùng bảo thuật của hắn để công kích hắn.

Nhưng mà, lần này hắn đã suy nghĩ quá nhiều, người kia ra tay rất bá đạo kịch liệt, kinh khủng vô cùng!

Sinh llinh này nhấc lấy một cây Phương Thiên hạ kích, tựa như là một vị

Nhân hoàng khí thế cuồn cuộn, như sóng thần dâng trào, như đại dương vỡ đê giết thẳng về Thạch Hạo.

Khói xám bao phủ người này nên không cách nào nhìn thấy được hình dáng mà chỉ thấy được cặp mắt màu tro tàn, ánh sáng lạnh lẽo lộ ra vô cùng khiếp người.

"Keeng!"

Thạch Hạo lấy ra chiến kích Hư không rồi đỡ trực diện với thanh kích của người kia, lúc này hai tay Thạch Hạo tê dại, vô cùng đau nhức

Tia lửa văng khắp nơi, dường như là lôi điện bắn phá ra bốn phía!

Xa xa, đám Thanh Y đều biến sắc, sinh linh kia quá bá đạo và có sức lực cực lớn, là một nhân vật mạnh mẽ bên trên cực cảnh Thần hỏa.

"Coong..."

Nơi xa, phù văn tản ra, thần quang ngút trời, đại kích va chạm rung trời, khiến người khác tê dại cả đầu.

"Người kia sao có sức chiến đấu ngang với Thạch Hạo chứ?" Thanh Y nói, nàng đã nhìn ra được manh mối, hai bên đều dùng phù văn và bảo thuật tương tự nhau.

"Chính xác, sức lực ngang nhau, cũng tương đương với việc chiến đấu với chính mình!" Tào Vũ Sinh nói với vẻ đầy nghiêm túc

"Loại bỏ toàn bộ trận pháp!" Thạch Hạo quát lớn.

Đả Thần Thạch nghe thấy thế thì nhanh chóng động thủ, rút hết toàn bộ pháp đài và trận kỳ kia.

"Hỏng rồi, lại tới thêm một người nữa!" Thỏ nhỏ sợ hãi la lớn.

Quả nhiên, tiếng bước chân truyền tới, lạnh lẽo âm trầm, một đôi mắt

xuất hiện trong làn khói xám, nó cũng nhấc theo Phương Thiên họa kích, lạnh lùng vô tình đánh tới.

"Ầm!"

Sức chiến đấu của sinh linh kia cũng như thế, cũng y chang như Thạch Hạo, mạnh mẽ vô biên, vừa lên là quét ngang ngàn quân, muốn dùng lưỡi kích sáng bóng như tuyết kia chặt đứt thân thể của Thạch Hạo.

Trận chiến này quá gian nan, không nhìn thấy chút hi vọng nào.

Thanh Y, Đả Thần Thạch đều nguội lạnh trong lòng, sức chiến đấu của hai sinh linh kia đều xấp xỉ Thạch Hạo, cứ giáp công trước sau thì làm sao mà chiến?

Hư Thiên thần đằng thò đầu ra ngoài rồi rùng mình một cái, sau đó lại tiến vào trong túi càn không, không hề đi ra nữa.

Thời khắc này, Thạch Hạo cũng vô cùng căng thẳng, yên tĩnh trong giây lát thì lập tức bùng phát phù văn vô tận, liều mạng huyết chiến!

Nơi đây sôi trào, đạo âm ầm ầm, bảo thuật ngút trời, chém giết điên cuồng.

"Chỉ là hơi giống mà thôi, bảo thuật mà bọn họ sử dụng cũng không hoàn toàn y chang, mà chỉ là tương tự mà thôi." Thanh Y nói.

"Chúng ta ra tay thì sẽ có hậu quả gì đây?" Tào Vũ Sinh nói.

Thỏ nhỏ suy nghĩ trong giây lát rồi nhấn một ngón tay, sức mạnh Thái Âm hóa thành thần quang tiến vào trong chiến trường, lập tức trong hư không xuất hiện thêm một luồng phù văn khác giết thẳng về phía Thạch Hạo.

"Keeng!"

Vệt thần quang kia đánh thẳng lên trên đại kích của sinh linh kỳ lạ kia, một luồng khác thì đánh vào lưới kích của Thạch Hạo, tia lửa văng tung tỏe.

"Không ổn, không thể ra tay bậy bạ được, đây quá nửa là một loại quy tắc, là một loại sức mạnh kỳ lạ nào đó tác dụng ở nơi này." Thanh Y nói.

Thạch Hạo đăm chiêu suy nghĩ biện pháp, hắn sử dụng thủ đoạn lần trước, đột nhiên sử dụng liên tiếp vài bảo thuật với nhau cùng với việ công kích điên cuồng, muốn sử dụng thế dồn dập để đánh gục bọn họ.

Kết quả đều vô dụng, đều bị hóa giải.

Hai sinh linh kia liên thủ, rất nhanh đã đánh cho hắn trọng thương, hiện giờ chẳng khác nào đang chiến đấu với hai người có sức chiến đấu ngang mình, đây là khiêu chiến cực hạn!

"Khiêu chiến cực hạn... ta cần phải vượt qua bản thân mình sao?" Thạch Hạo máu me be bét, vừa nãy suýt nữa thì đã bị chặt lìa thành hai.

"A..."

Thạch Hạo hét dài, cơ thể phát sáng, thông thiên động địa, hàng loạt phù văn thần lực tỏa ra, hắn dùng toàn bộ tinh khí thần của bản thân để chống lại hai tên sinh linh này.

"Ầm!"

Nhưng mà, hắn vẫn bị đánh bay, thân thể rách nát gần như chết thảm.

"Cực hạn của ta thì cũng là cực hạn của bọn họ, như thế cũng không tính là đột phá, trừ phi là tìm con đường khác." Thạch Hạo nhanh chóng suy nghĩ.

Hắn liều mạng với hai người này, trọng thương càng nặng, huyết dịch Chí tôn lưu chuyển trong cơ thể, bản thân yên lặng diễn dịch để hai loại phù văn này quấn chặt lấy nhau, không ngừng diễn biến.

"Cực điểm... đột phá!"

"Bụp!"

Một tên sinh linh bị hắn đánh bay thế nhưng con sinh linh còn lại gần như đã chém lìa cánh tay phải của hắn, lưỡi kích gần như đi thẳng vào trong khớp xương của hắn.

"Diễn biến... cộng hưởng!"

Hai loại bảo thuật trời sinh quấn lấy nhau, giao hòa với nhau, có dấu hiệu dung hợp làm một, càng ngày càng chặt chẽ không hề tách rời, hai thứ tựa như muốn hóa thành một, uy lực tăng mạnh.

"Giết!"

Thạch Hạo hét lớn đầy giận dữ, thân thể phát sáng, Chí tôn huyết sôi trào lưu chuyển khắp toàn thân rồi hợp lại với hai thứ kia, dần dần phù văn quy nhất và bùng phát ra ánh sáng rực rỡ nhất.

Loáng thoáng, thân thể của hắn tựa như xuất hiện một luồng tiên khí mơ hồ.

Ầm!

Chí tôn thuật bùng phát, hắn nhanh chân tiến về trước giao thủ với hai người kia, thần lực tăng mạnh, pháp lực như biển, thân thể mạnh mẽ cả đoạn dài.

"Bụp bụp!"

Hai tiếng vang nhẹ xuất hiện, hắn dùng phù văn quy nhất kia đánh chết hai con sinh linh ấy, thân thể rách nát của chúng ngã xấp xuống trên bậc thang bằng đá xanh.

Thời khắc này, một mình Thạch Hạo đứng giữa sân, thân tâm của hắn trong sáng, yên lặng quan sát bên trong cơ thể, hai thứ phù văn kia vẫn còn đang quấn chặt lấy nhau và đang chuyển biến thành một thể!

Hắn biết, không chỉ có thể sống qua tai nạn này mà còn có một thu hoạch cực lớn!

Ngoài ra, một luồng tiên khí mờ ảo đang hiện ra bên ngoài cơ thể của hắn, biểu thị, trên con đường này hắn chuẩn bị có sự đột phá!

"Xông thẳng tới cùng, ta muốn lấy ba ngàn ánh lửa để đốt chân ngã!" Niềm tin của hắn vô cùng kiên định, ánh mắt sáng rực.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 877: Tiên Khí

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"Đó là sinh linh gì thế?" Đám Tào Vũ Sinh chạy tới nhìn chằm chằm hai bộ thi thể rách nát kia.

Khói xám tản ra, trên người bọn họ mặc giáp trụ đồng, tay cầm đại kích đầy gỉ sét trông vô cùng lâu đời, tựa như từ vô tận năm tháng trước kia tới đây vậy.

"Trời ạ, đây là sinh linh gì vậy, tại sao lại có vẻ tang thương, tựa như ở một kỷ nguyên xa xưa nào đó thế."

Cảm giác này rất kỳ quái khiến người đối diện cảm thấy như mình đang đối mặt với một bộ lịch sử cổ xưa chứ không phải là hai tên sinh linh, có một loại tích lũy trong vô tận năm tháng, cũng có một vẻ hoang vu xa xăm khó có thể diễn tả bằng lời được.

"Ngươi không nên giết chúng ta..."

Bỗng nhiên, một sinh linh đột nhiên mở miệng, kẻ này không có khí tức của sự sống, cũng chẳng có sóng thần hồn thế nhưng lại cố gắng nói ra mấy chữ như thế.

"Á..." Thỏ nhỏ nhanh chân chạy trốn, kêu hét inh ỏi, vèo, chẳng còn thấy bóng dáng đâu nữa, nàng bị hù cho chết khiếp.

"Lại còn nói chuyện được nữa chứ, đúng là kỳ lạ thật." Tên Mập nói, lá gan của hắn rất lớn cho nên ngồi chồm hổm xuống quan sát thật cẩn thận

hòng nghiên cứu tìm tòi.

Thạch Hạo vui mừng, hai con sinh linh lần này hoàn toàn không giống hình dáng của hắn, nếu không trong lòng sẽ cảm thấy không thoải mái, tựa như tự giết bản thân vậy.

Sinh linh kia chẳng hề nhúc nhích gì và cũng không còn lên tiếng nữa.

"Đường... đã đứt, tới phần cuối, toàn bộ không còn tồn tại nữa."

Thỏ nhỏ vừa tiến với thì một bộ thi thể còn lại đột nhiên mở miệng đầy yếu ớt, lập tức nàng sợ tới mức nhảy mạnh lên cao rồi trốn về sau lưng của Thanh Y.

"Muốn hù chết ta à, các ngươi có thể nói chuyện cùng lúc được hay không, có cần phải chia ra nói như vậy không hả." Nàng tức giận không thôi.

Sương mù tan biến, hai bộ thi thể kia hóa thành bột phấn, chúng không có huyết nhục và cũng chẳng có huyết dịch cho nên cứ thế tan thành mây khói.

Ngoài ra, giáp trụ đồng trên người chúng cùng với hai cây đại kích kia cũng rạn nứt rồi trở thành những mảnh vụn, những thứ này đã có tuổi đời ngàn vạn năm rồi.

Dưới sức mạnh năm tháng, bên trong dòng sông thời gian thì thứ gì cũng không cách nào tồn tại được, tất cả sẽ bị tiêu diệt.

Thạch Hạo bay lên trời cao, hai tay nắm chặt đại kích rồi chém thẳng tới, chiếc đèn cổ kia uốn lượn rồi hóa thành sương mù, cứ thế biến mất.

Đó rốt cuộc là gì, sao hai tên sinh linh kia lại nghe theo? Thạch Hạo nhíu mày, chúng nói chúng là một loại quy tắc thế nhưng rõ ràng lại sở hữu thân thể thật sự.

Trận chiến qua đi, chúng đã bị giết sau đó từ từ tán loạn.

"Tựa như là thi thể được phong ấn kín trong quan tài cổ, lúc vừa mới mở phong ấn thì trông rất sống động thế nhưng sau một khoảng thời gian thì sẽ nhanh chóng thối rửa, không cách nào tồn tại được nữa, bởi vì chúng đã sớm bị tiêu diệt trong dòng sông thời gian dài dằng dặc rồi." Tào Vũ Sinh nói.

"Ngươi thật là ghê nhen, làm sao lại hiểu những thứ này thế, khá đó." Thỏ nhỏ nói.

Thạch Hạo nghe thấy thế thì ngẩn ra rồi nói: "Bọn họ tới từ đâu, lẽ nào là những xác ướp cổ trong kỷ nguyên Tiên cổ, vì sao lại xuất hiện và can thiệp như thế này, trong cõi u minh có sức mạnh như thế nào, với lại vì sao những con quái vật này lại có sức chiến đấu xấp xỉ với ta?"

Hắn có rất nhiều nghi vấn.

"Không phải là thi thể trong lòng dất." Thanh Y lắc đầu, một chùm lửa xanh bao bọc lấy nàng rồi tỏa ra một tia sáng chỉ về một phương.

Bọn họ đuổi theo, khi đi tới bên ngoài ba ngàn con đường đá thì ngọn lửa đấy đột nhiên đốt cháy cả trời cao, thiên địa uốn lượn, nơi đó xuất hiện một khe cực kỳ lớn.

Nhóm người chấn động trong lòng, sau đó dõi mắt nhìn vào trong thế nhưng chẳng thế thấy được gì.

Thanh Nguyệt diễm được thu lại, không còn hiện lên nữa và khe lớn kia cũng từ từ khép lại, biến mất không thấy đâu.

"Tới từ hư không, cũng không phải được sinh ra từ trong lòng đất, những thứ này quá kinh khủng mà!" Đả Thần Thạch nói.

Mỗi một con đều có sức lực ngang ngửa Thạch Hạo, nếu như một nhóm cùng xuất hiện thì thiên địa này chắc chắn sẽ đại loạn, chỉ cần tưởng tượng thôi cũng khiến người khác tê dại da đầu.

"Một luồng tiên khí mơ hồ đang vờn quanh thân thể của ta, ta cảm thấy

bước kia cách không xa nữa." Thạch Hạo muốn tiếp tục bế quan.

Trận chiến này hắn lại mơ hồ hiện lên được một luồng tiên khí đang lởn vỡn bên ngoài cơ thể, thứ này khiến hắn trở nên siêu phàm thoát tục, sức chiến đấu tăng mạnh.

"Thật là không nghĩ tới ngươi gần thành công rồi!" Thỏ nhỏ trừng mắt, tò mò nhìn Thạch Hạo.

"Có chút không ổn." Tào Vũ Sinh mở miệng, hiển nhiên sự hiểu biết của hắn về những thứ này tương đối tốt.

"Quả thật là không ổn, ta từng thấy một ghi chép trong cốt thư, loại hiện tượng này đúng là không tốt." Thanh Y gật đầu, lộ vẻ khác thường.

"Tại sao?" Thạch Hạo kinh hãi, hắn bất ngờ chạm phải con đường kia, gần như muốn bước ra bước kia, hoàn thành việc lột xác và tiến hóa thật sự, thế nhưng giờ lại nghe những lời này.

"Tiên khí rất đặc biệt, một khi ngộ ra thì có thể thừa thế xông lên để nó lao ra vờn quanh chân thân, chứ không phải chỉ hiện ra một cách mờ mờ như vậy." Tào Vũ Sinh nói.

Kỷ nguyên này, quy tắc thiên địa đã thay đổi, tất cả mọi người đều sẽ phải đi tới phần cuối của cuộc đời, không một ai có thể trường sinh.

Đồng dạng, cũng rất khó để sinh linh bước ra bước kia.

Loại ghi chép này, loại đồn thổi này đều bắt nguồn từ hơn một kỷ nguyên trước, là những tin tức mà người đời sau khi khai quật di tích mới phát hiện ra, cho nên người đời sau mới biết được những bí ẩn này.

"Vì sao lại thế, chẳng lẽ nói rằng, ta rất khó thành công ư?" Thạch Hạo nhíu mày.

Theo như cốt thư ghi lại, khi tiên khí xuất hiện mơ hồ thì chỉ có một

trường hợp, đó chính là con đường bước lên kia quá bất phàm, quá mức gian nan không cách nào thông qua được.

Bởi vì, nếu tiếp tục đi tiếp nữa thì rất khó ngưng tụ ra tiên khí hoàn chỉnh, chắc chắn sẽ đẩy bản thân vào con đường cụt và chết đi.

Thạch Hạo nghe thấy thế thì rất lâu sau chẳng nói gì, lẽ nào sẽ không cách nào đi tới cuối con đường, không thể tiếp tục được nữa?

"Chỉ nói rằng, con đường này quá khó khăn, khó có thể đi thông, chứ không có nghĩa là tuyệt đối sẽ thất bại, đúng không?" Thạch Hạo hỏi.

"Chuẩn!" Thanh Y thở dài, theo như ghi chép thì hi vọng rất là nhỏ, không thể nào thành công được, nếu tiếp tục thì sẽ "thân tử đạo tiêu".

"Ta sẽ thành công!" Thạch Hạo kiên định nói.

"Không nên thử nghiệm bậy bạ nữa, có lẽ sẽ có vấn đề lớn đó." Thanh Y nói, đây là ghi chép của Tiên cổ, là tổng kết của tiền nhân, tất có đạo lý của nó.

Dù là ở kỷ nguyên Tiên cổ, lúc hoàn cảnh thiên địa chưa có biến đổi gì thì người có thể tu ra tiên khí cũng hiếm như lá mùa thu, nhất định phải là người sở hữu tư chất ngút trời thì mới thành công.

Thiên địa ở kỷ nguyên này đã khác xưa, tất cả đã thay đổi, cho nên càng khó thành công hơn.

"Ta còn muốn tu thành mấy luồng tiên khí nữa kia, như vầy thì sao dừng lại được chứ, một luồng tiên khí mơ hồ làm sao gò bó được ta chứ, ta muốn nó phải hiện ra thật chân thật!" Thạch Hạo nói.

Tên Mập Tào Vũ Sinh không nói gì, hắn vô cùng hiểu sự gian nan của con đường này, dù là quái thai cổ đại cũng có người chết thì làm sao dễ dàng thành công chứ.

"Từ xưa tới nay, những người kinh diễm nhất ví như quái thai cổ đại, họ thăm dò hết đời này tới đài khác, tích lũy tới mấy đời cũng không thể thành công, vậy mà ngươi còn muốn tu ra thật nhiều luồng tiên khí nữa chứ?"

Trên thật tế, dựa theo những gì hắn từng nói thì khi lựa chon con đường riêng của chính mình, bước ra bước kia thì chỉ có thể tu ra một luồng tiên khí, đó chính là sự thể hiện của đạo quả mà bản thân thu được.

Chính xác, đạo sinh nhất!

"Ngươi bước ra bước kia, đi tới con đường của chính mình, vậy thì đó là đạo của chính mình, cho nên sẽ hiện ra một luồng tiên khí." Tào Vũ Sinh nói.

"Nhưng nói gì đi nữa, ta cũng sẽ không bỏ qua." Thạch Hạo bình tĩnh nói, phải tiếp tục kiên trì, sẽ không từ bỏ nửa chừng.

Bởi vì, tình thế hiện tại rất nguy cấp, Lục Quan vương Ninh Xuyên nhất định sẽ bước ra bước kia, còn có chàng trai thần bí trong Hung sào kia nữa, tất cả đều là đại địch, hắn nhất định phải đột phá.

Ngộ Đạo thạch hiện ra màu nâu xám, trông rất bình thường và phổ thông.

Thạch Hạo lần nữa bế quan tìm hiểu con đường của chính mình, lấy thiên địa làm lò, lấy đại đạo làm lửa, đốt cháy chân ngã, làm cho bản thân siêu thoát lên trên.

Ánh lửa xuất hiện, hai ngàn hai trăm, hai ngàn ba, hai ngàn tư luồng...

Thạch Hạo kiên nhẫn, mỗi lần thêm một trăm luồng thì da thịt của hắn sẽ bị đốt tới bong tróc, cháy khét đầy thê thảm, lúc này phải dừng lại tĩnh dưỡng một thời gian thì mới tiếp tục được.

May là hắn đạt được rất nhiều thánh dược, bán thần quả cho nên vẫn có thể kiên trì tiếp.

Mấy ngày nay hắn ăn bảo dược thần thánh không phải là ít, cứ như là ăn rau nhai cỏ vậy.

Khi hai ngàn năm trăm luồng ánh lửa xuất hiện thì Thạch Hạo gặp phải đại kiếp nạn gần như chết đi, xương cốt bị đốt cháy tới gãy nát, vô cùng thê thảm.

Cũng chính bởi vì thế, vì bị vô số phù văn nhấn chìm, thân thể được gột rửa, ánh lửa tẩy rửa phủ tạng nên giúp cho thể phách của hắn càng ngày càng cứng cáp hơn, chỉ cần có thể chịu đựng được thì chắc chắn sẽ có thu hoạch lớn.

Trên thực tế, sau khi hai ngàn năm trăm luồng ánh lửa hiện ra thì luồng tiên khí bên ngoài cơ thể của Thạch Hạo đã đậm lên không ít, dày lên thêm một chút, chân thật hơn trước kia.

Đáng tiếc, vù, nó lại tản ra rồi mơ hồ đi như trước.

"Ngươi có sao không?" Thỏ nhỏ quan tâm đưa tới một cây Hoàng Kim tham cho hắn.

"Đừng nên tiếp tục nữa." Thanh Y khuyên, việc này quá nguy hiểm, vừa nãy Thạch Hạo gần như chết đi, ngay cả con mắt cũng trở nên mờ đục.

"Đừng mạo hiểm, con đường của ngươi quá khó khăn, có vấn đề, không nên liều mạng như vậy." Tào Vũ Sinh nói.

"Người khác có thể thành công thì ta cũng sẽ thành công." Thạch Hạo khôi phục lại nguyên khí, yên lặng suy nghĩ cách để vượt qua cửa ải khó khăn này.

Hiển nhiên, sau khi đạp lên con đường của chính mình thì không thể dùng thủ đoạn bất chính được, chỉ có thể từng bước tiến lên, thành chính là thành, bại chính là bại, đương nhiên thất bại thì phải chết.

"Có người thành công, nhưng ngươi biết hắn tích lũy tới mấy đời

không?" Thanh Y lắc đầu.

Tất cả cảm ngộ và tích lũy của Thạch Hạo cũng chỉ có đúng một đời này, kém xa những quái thai cổ đại kia.

"Mấy ngày trước ta có ra ngoài một chuyến, quái thai cổ đại đã chết mấy người, hình thần đều diệt, đều là do muốn bước ra bước kia." Tào Vũ Sinh nói.

"Đáng sợ thật, tốt nhất nên học đạo tự nhiên của ta nè." Thỏ nhỏ khuyên nhủ.

"Thế có ai đã tu hơn một luồng tiên khí không?" Thạch Hạo hỏi.

Những người này cũng chẳng biết nói gì nữa, hắn rơi vào tình cảnh nguy hiểm, nếu như tiếp tục thì sẽ ""thân tử đạo tiêu"" vậy mà vẫn còn suy nghĩ tới vấn đề này.

"Chính xác, muốn như thế thì cần phải có cơ duyên cực lớn hiếm có từ trước tới nay, tăng cường tiên khí rất khó khăn."

Tào Vũ Sinh nói rõ cho hắn biết, đi trên con đường của mình thì đó chính là thành công, cũng khẳng định chỉ có thể tu ra một luồng tiên khí, muốn ra luồng thứ hai thì chỉ có thể tìm con đường khác.

"Nhất định phải tu ra luồng thứ nhất nếu không thì làm sao đi xa hơn nữa chứ!" Thạch Hạo kiên định.

Hai ngàn sáu trăm ánh lửa hiện lên che kín bầu trời, những thứ này nhấn chìm hắn, toàn bộ con đường đá đều vang lên tiếng tụng kinh, các đại đạo cùng ngân vang chấn động thiên địa.

Lần này, Thạch Hạo bị đốt tới tàn phế, tuy rằng vượt qua được tử kiếp thế nhưng luồng tiên khí vẫn mơ hồ như trước, chưa hề hiện ra rõ ràng.

Hắn dưỡng thương rất lâu mới khôi phục lại được.

Nói cũng kỳ quái, thứ kỳ lạ kia cũng không hề xuất hiện, ngược lại rất yên tĩnh.

Hai ngàn bảy trăm ánh lửa đốt cháy, Thạch Hạo tựa như muốn tan chảy, huyết nhục rách nát, xương cốt cháy đen, ngay cả nguyên thần cũng xém tí nữa tản đi mất.

Vô tận phù văn xung kích hòng phân giải hắn cho bằng được, muốn hắn hóa thành bụi trần.

Luồng tiên khí lần này dày hơn đôi chút thế nhưng cũng tán loạn như trước kia.

"Ta không cam lòng!"

Hai ngàn tám trăm luồng...

Hắn ngất xỉu tới nửa tháng, thân thể rách nát, nguyên thần tối tăm.

"Cũng còn may, hắn có Chí tôn dịch bao bọc lấy nguyên thần bảo vệ tính mạng cho hắn nên mới giúp hắn đẩy nhanh tốc độ phục hồi." Đả Thần Thạch than thở.

Chí tôn dịch hắn từng chiếm được ở Linh giới, khi Thạch Hạo leo lên chỗ cao nhất của tế đàn thì nơi đó có một cái chén đá, bên trong có chất lỏng phát sáng lấp lánh và được hắn hấp thu sạch.

Hai ngàn chín trăm luồng ánh lửa sáng lên, cửu trùng thiên đều bị đốt cháy, bầu trời sáng rực!

"Cái gì, lần này... hắn đã thành công?" Mấy người kinh ngạc kêu lên.

Một luồng tiên khí trắng noãn tinh khiết lan tràn, đó chính là thành quả của đại đạo, là sự thể hiện của đạo sinh nhất, thứ này đang vờn quanh Thạch Hạo.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 878: Tiên Khí Tẩm Bổ Thân Thể

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"Tu thành rồi, thành công rồi, quá tốt, đây chính là chân nghĩa của "đạo sinh nhất", là khí Tiên đạo đó!"

Thỏ nhỏ réo lên đầy phấn khởi, cặp mắt hồng tròn xoe nhìn về trước, lúc này nàng tựa như là một tiểu cô nương đơn thuần đang nhảy nhót ăn mừng.

"Quả là... khó tin, ta lại tận mắt nhìn thấy một kỳ tích." Tào Vũ Sinh ngạc nhiên bật thốt lên.

Nên biết, từ cổ chí kim có vô số sinh linh tài ba, có thể nói là tuyệt diễm cả thế gian thế nhưng từng người đều thất bại, "thân tử đạo tiêu", không hề thấy người thành công.

Một thiếu niên xuất hiện một luồng tiên khí đang đứng ngay trước mặt mình, vậy sao lại không chấn động chứ?

"Được rồi, rốt cuộc cũng đã vượt qua được tử kiếp, hi vọng sẽ càng thuận lợi và đầy đủ hơn." Thanh Y vui sướng, trong đôi mắt lấp lánh ánh sáng kỳ dị, đây là một chuyện động trời.

Ở Tiên cổ này, dù ai bước ra bước kia thì sẽ ảnh hưởng rất sâu xa, liên quan tới sinh tử của rất nhiều người.

Một khi thành công sẽ không hề sợ quần chiến, dù cho có nhiều cường giả cùng cấp vây chặt thì cũng không thể giết chết được người xuất hiện tiên khí, là ngôi Vương thật sự, khó gặp được đối thủ ở đời này!

Mà sinh linh như thế này, sự thành tựu trong tương lai đã không cách nào suy đoán được!

"Ha ha..." Đả Thần Thạch cười lớn, gào thét: "Tiếp tục đi đối phó nhân mã các giáo, cứ cướp sạch hết, lấy thần liệu làm thức ăn."

Nó sợ thiên hạ sẽ không loạn, nó khát khao các loại thần thạch, hi vọng có thể dựa vào những thứ này để tiến hóa.

Chỉ có mỗi Hư Thiên thần đằng là run giọng nói: "Cẩn thận, càng gần thành công thì càng nguy hiểm, thứ kia vẫn còn chưa tới."

Nó từng trải qua nên vẫn nhớ như in chuyện năm đó, tới giờ vẫn còn sợ hãi không thôi!

Thạch Hạo đã thành công thế nhưng bản thân lại bị trọng thương gần như bỏ mạng, khắp thân thể trong ngoài đều cháy khét, ngũ tạng đều bốc lên từng làn khói, xương cốt đều rạn nứt.

Đây chính là dấu hiệu của việc thiêu đốt quá mức, hắn bị thương quá nặng, nếu là người bình thường khác thì đã chết chứ không phải sống sót như thế này.

Thân thể khô quắc tựa như xác chết, da dẻ nứt nẻ, tinh khí thần chẳng còn. Nếu không phải vẫn có một luồng tiên khí tinh khiết trắng noãn vờn quanh thì khó mà tưởng tượng ra được, đây chính là một nhân kiệt có thể ngạo thị Tiên cổ.

Tình huống hiện giờ của hắn rất tệ, đèn đã cạn dầu, nếu như có ngoại lực tác dụng vào thì chắc chắn sẽ chết.

Một chiếc đèn cổ từ xa xa tiến tới.

Sương mù màu xám tựa như là đại dương hiện bên ngoài ba ngàn con đường đá, đám sương mù này còn đậm hơn trước kia, mênh mông ngột ngạt khiến người khác khó thở.

Chỉ trong nháy mắt, Thanh Y, Tào Vũ Sinh, Thỏ nhỏ đều dựng đứng lông tóc, cả thân thể đều lạnh toát, đây là một loại trải nghiệm của sinh tử, tựa như là đối mặt với tử thần, như rơi xuống địa ngục.

Bọn họ đều hoảng sợ, cảm giác này quá kinh khủng, trong lúc nhất thời tựa như bản thân mình bị kéo vào trong vực sâu tử vong, khó có thể sống tiếp nữa.

"Các ngươi mau lui lại!"

Thạch Hạo nói rồi gian nan nuốt Bán Tham quả, huyết thanh này hóa thành ánh sáng bao phủ bản thân giúp hắn điều trị thương thế.

Hắn biết, hiện giờ đã đối diện với một phiền phức ngập trời!

Tình trạng cơ thể hiện giờ tệ tới mức không thể tệ hơn, vậy vẫn có thể tiếp tục ư? Tuy rằng đang ăn bảo dược thần thánh thế nhưng vẫn không thể nào khôi phục nhanh chóng được.

Xa xa, tiếng bước chân không phải rất to thế nhưng lại như đang nện thẳng vào trái tim từng người, vô cùng đáng sợ.

"Rầm, rầm, r ầm...!"

Nơi đó có một bóng ma to lớn và hùng dũng đang tiến tới, tiếng bước chân tựa như trống thần đánh thẳng vào tim người khác, khiến thân thể của người đối diện như muốn nổ tung.

Đây cũng không phải đáng sợ nhất, những nơi khác lại xuất hiện thêm những bóng ảnh, tất cả tỏa ra ánh lửa ngập trời mang theo tia điện, tựa như là Thần vương giáng lâm.

"Chuyện gì xảy ra thế, sao lại tới nhanh như vậy?!" Đả Thần Thạch hoảng sợ.

Những người khác cũng tái nhợt mặt mày, đây tuyệt đối là tử cục, một

loạt bóng mờ xuất hiện ở đối diện, năm người, sáu người... hay là nhiều hơn?!

Sương mù màu xám mờ ảo kết hợp với tiếng bước chân kia, khiến cho vẻ kinh khủng càng tăng mạnh.

Những bóng mờ kia có lấp lánh như cầu vồng, có đen kịt như mực, cũng có mơ hồ không thể thấy hình dáng, tất cả đều hoàn toàn khác nhau.

Có thể tưởng tượng được, bất luận là người nào thì sức lực đều ngang với Thạch Hạo, hiện giờ lại xuất hiện nhiều như thế thì chắc chắn sẽ phải chết, cơ bản không có chút bất ngờ nào!

"Không ngờ lại khó khăn như vậy..." Thạch Hạo cười thảm, tuy rằng Bán Tham quả đang khôi phục thân thể và trị liệu trọng thương cho hắn, thế nhưng dù là ở trạng thái đỉnh cao thì sẽ như thế nào?

Những người này đều không kém gì hắn, cùng ra tay một lúc thì làm sao mà đánh nữa, con đường này... quá khó khắn, không nhìn thấy hi vọng.

Rất nhanh hắn bình tĩnh lại, sau đó là tiến lên một bước, dù thế nào thì cũng phải chiến một trận, sẽ không hề lùi bước.

"Luồng tiên khí có diệu dụng gì đây, cũng nên thử một lần." Hắn khẽ nói, muốn bày ra sự mạnh mẽ nhất của mình, dùng tư thái toàn thịnh để nghênh địch.

Nhưng mà, sau một khắc sắc mặt của Thạch Hạo liền trắng bệch, lảo đảo thối lui thiếu chút nữa thì đã ngã cắm đầu xuống đất.

Luồng tiên khí kia... tách ra, vốn là đang quấn quanh thân thể hắn thế nhưng hiện giờ lại chia làm rất nhiều phần và mất đi cảm ứng, cứ thế tung bay bên cạnh hắn, tuy rằng vẫn thần bí như trước thế nhưng đã thoát ly khỏi hắn.

Chuyện gì thế?

"Trời ạ, sao lại như thế?" Mấy người khác cũng ngây người, kinh biến đã xảy ra, cơ bản không cách nào vận dụng luồng tiên khí kia, thứ này lại tản đi và hóa thành từng tia nhỏ.

"Con mẹ nhà nó!" Đả Thần Thạch chửi bới.

Tình thế vô cùng nguy cấp, tình cảnh của Thạch Hạo hiện giờ không hề tốt chút nào, có thể nói là không có chút đường sống nàol

"Vù!"

Nhưng vào lúc này, trong cơ thể của hắn lại xuất hiện một luồng ánh sáng khó hiểu, huyết dịch chảy xuôi lôi kéo những tia tiên khí đang tản ra kia, xoẹt, tất cả tiến vào trong thân thể hắn.

Trong nháy mắt tiếp theo, Chí tôn huyết ấy chợt ngưng tụ lại với sương mù trắng noãn, hai thứ dung hợp rồi cứ thế biến mất chẳng còn tăm hơi đâu.

Thạch Hạo ngẩn ngơ, không ngờ lại xảy ra tình huống như vậy, hắn hoàn toàn chẳng hiểu gì cả, sau khi quan sát bên trong thân thể thì hắn phát hiện, nơi ấy có sương mù mờ ảo sau đó khôi phục lại vẻ bình thường.

Rõ ràng, Chí tôn huyết cũng rất rực rỡ chứ chẳng hề giống huyết dịch gì cả, nó tựa như là chất lỏng kim loại màu đỏ đậm đang chảy xuôi, một luồng khí tức thần bí bao phủ.

"Ngươi cảm thấy sao?" Mấy người rất lo lắng cho nên lớn tiếng hỏi.

"Không có cảm giác gì cả." Thạch Hạo nói, quả thật hắn chẳng hề thấy được điểm dị thường gì, cũng giống như trước kia chỉ là hắn lại tận mắt nhìn thấy luồng tiên khí kia phân tán rồi tiến vào trong thân thể của hắn.

"Cẩn thận đó, những thứ kia đang lại gần." Tào Vũ Sinh nhắc nhở.

"Ồ, bọn họ dừng lại rồi kìa." Thỏ nhỏ kinh ngạc, sương mù không còn cuộn trào và những sinh linh kia cũng từ từ dừng lại, tựa như có nghi hoặc gì

đó.

Dù là chiếc đèn cổ bằng kia trong hư không kia cũng rung chuyển và mờ nhạt đi.

Bỗng nhiên, toàn bộ khói xám chợt tán đi, những sinh linh kia cũng bắt đầu tiến vào trong vết rách hư không to lớn và biến mất khỏi nơi này.

Đèn cổ cũng không còn thấy nữa, đường đá khôi phục lại vẻ yên tĩnh.

Việc này khiến người khác kinh ngạc, sao lại xảy ra chuyện nhưu vầy!

"Chúng nó tưởng rằng ngươi đã thất bại, không đáng để ra tay." Thỏ nhỏ suy đoán.

Mấy người gật đầu, đồng tình với sự lý giải này, đương nhiên việc kinh ngạc nhất chính là sự biến hóa của luồng tiên khí kia của Thạch Hạo.

Cũng không biết mừng hay là tiếc cho hắn, tiên khí tản đi có ý nghĩa rằng lần này đã thất bại, thế nhưng cũng chính vì thế nên hắn đã tránh được một tử kiếp.

Nhưng mà, bọn họ lại rất chờ mong, luồng tiên khí này khi tiến vào trong thân thể thì không biết sẽ xảy ra biến hóa dị thường gì không?

Thạch Hạo ngồi xếp bằng quan sát thật cẩn thận trong cơ thể mình, Chí tôn huyết ngoại trừ vẻ trong suốt ra thì cũng chẳng có điểm kỳ lạ gì, khí tức thần bí đã biến mất, chẳng hề khác trước kia gì cả.

"Tiếc thật, rõ ràng đã thành công rồi thế nhưng sao lại xảy ra chuyện này chứ?" Đả Thần Thạch không cam lòng, tức giận thay cho Thạch Hạo.

"Hình như... là chuyện tốt?" Bỗng nhiên, Tào Vũ Sinh như nhớ ra việc gì đó cho nên nói thế.

"Ngươi biết gì? Nói rõ đi." Thanh Y hỏi.

"Ta từng thấy ghi chép về việc này." Tào Vũ Sinh nói.

Trên một chiếc đỉnh tàn khi quật ở di tích Tiên cổ từng có lưu lại những hoa văn, từng có một kỳ tài khi tu ra một luồng tiên khí thì thân hình cùng nguyên thần gần như bị hủy diệt.

Thế nhưng chuyện kỳ lạ lại xảy ra, luồng tiên khí kia lại tản ra rồi được thân thể ấy hấp thu, giúp hắn tẩm bổ thân thể và giữ được một mạng.

Nói một cách đơn giản, luồng tiên khí kia đã chữa trị thân thể gần như chết đi của kẻ ấy thế nhưng cũng vì thế nên biến mất.

"Có thể nói là do xui xẻo không đây?" Đả Thần Thạch nói, cực khổ biết bao mới tu ra được thế nhưng lại vì cứu mạng nên mới tiêu hao.

Tình hình của Thạch Hạo cũng tương tự như vậy, vừa nãy thương thế quá nặng cho nên đã được Chí tôn dịch mà hắn thu được ở Linh giới bảo vệ một mạng, cũng coi như là vì sắp chết cho nên tiên khí mới tản ra để chữa trị thân thể.

Tào Vũ Sinh nói: "Trên lý thuyết thì hắn coi như thất bại thế nhưng dù sao cũng đã hấp thu thứ này, nên cũng không biết sẽ phát sinh dị biến gì nữa."

"Bên trên chiếc đỉnh đồng kia không có ghi chép lại, sau này vị kỳ tài ngút trời kia sẽ ra sao à?" Thanh Y hỏi.

"Đã chết, sau khi xuất hiện tình hình kia thì hắn vẫn sống thế nhưng sau đó lại bị một nhân vật vô thượng chú ý và bắt về nghiên cứu, cuối cùng thì chết." Tên mập nói.

Mọi người chẳng biết nói gì nữa, người này quá đáng thương, vốn là thần nhân ngút trời thế nhưng khí Tiên đạo tản mất, bản thân còn bị người khác bắt và giết chết.

"Hắn có từng thử thu ra tiên khí lần nữa không?" Thạch Hạo hỏi.

"Con đường của hắn đã hoàn thành, không còn đường để đi tiếp nữa cho nên không thể tu lại, sau đó thì lại bị người khác bắt lấy." Tào Vũ Sinh nói.

"Vậy à." Thạch Hạo gật đầu rồi bắt đầu chữa thương, nội tâm lại sinh ra niềm hi vọng

Bởi vì, hắn chỉ mới đốt hai ngàn chín trăm luồng ánh lửa phù văn, cũng chưa hề đi hết con đường này, vẫn có thể tiếp tục tiến lên!

Lòng hắn dần bình tĩnh lại rồi yên lặng chữa thương, khôi phục lại sức sống cho huyết nhục khô cạn, tẩm bổ nguyên thần, để bản thân đạt trạng thái đỉnh cao nhất.

Nói tóm lại, chuyện tình cũng không tính là xấu, hắn vẫn còn có hi vọng, vẫn có thể tu ra một luồng tiên khí quấn quanh thân thể.

Tới tình trạng của hắn thì chỉ sợ con đường phía trước bị ngắt quãng hóa thành vực sâu, không đường để tiến tới chứ hiện giờ đường đi vẫn chưa tới cuối, tất cả vẫn có thể mơ ước.

Lần này, Thạch Hạo dưỡng thương rất lâu, sau khi khôi phục lại như cũ thì cũng không có hành động ngay, mà hắn yên lặng suy nghĩ trên Ngộ Đạo thạch.

Bởi vì, thứ kia quá khó hiểu và quá kỳ lạ vượt quá dự liệu của hắn, nếu khong phải những thứ kia đột nhiên rút lui thì hắn chắc chắn gặp nguy.

Lần này, hắn phải chuẩn bị thật đầy đủ, nếu không lúc tu ra luồng tiên khí thật sự kia lại bị đánh chết thì quá đáng thương.

"Ta nghĩ tới một chuyện, tu ra khí tức Tiên đạo, trong thời gian gần rất khó vận chuyển cho nên ngươi đừng có đặt toàn bộ niềm tin lên thứ này." Tào Vũ Sinh nói.

Bởi vì, Thạch Hạo từng bàn luận qua với bọn họ và ai cũng biết tình cảnh hiện giờ của hắn cho nên nói hết toàn bộ những suy đoán của mình

hòng nhắc nhở hắn.

Thạch Hạo thở dài, tình huống chẳng hề lạc quan chút nào, thế này thì làm sao mà độ kiếp, làm sao chịu được chứ?

Chẳng trách từ sau khi thiên địa thay đổi thì rất khó có người thành công!

"Cần phải siêu thoát, vượt qua bản thân mình." Thạch Hạo khẽ nói, sau đó mở Thiên nhãn võ đạo quan sát thật kỹ thân thể.

"Ồ!?"

Bỗng nhên hắn phát hiện, trong cơ thể phát sinh dị tượng kinh người, nếu như trước đây thì không cách nào thấy được, chỉ khi dùng Thiên nhãn thì mới có thể thấy mờ mờ!

"Đúng, chính là nó, dựa vào thứ này để siêu thoát!" Thạch Hạo nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 879: Phía Cuối Ba Ngàn Con Đường

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Nơi sâu nhất trong huyết nhục của hắn đang có từng tia sáng ngủ yên.

Dùng Thiên nhãn mới có thể thấy được, tuy vẫn mơ hồ như trước kia thế nhưng hắn lại nhận ra rằng, đó là một ngọn lửa vô cùng quen thuộc, hắn đã từng thấy qua!

"Nó tiến vào trong cơ thể ta mà ta vẫn không hề hay biết gì, cũng không hề đốt cháy ta luôn!"

Thạch Hạo khá giật mình, bên trong quan tài mà chín con rồng kéo trước kia từng có một ngọn lửa vô cùng thần bí, thứ này từng bức lui Thanh Nguyệt diễm, sự mạnh mẽ của nó cũng không thể nào ước lượng được?

Hắn từng nghe Tề Đạo Lâm nói qua, ngọn lửa này có thể đốt sạch vạn tà, rửa sạch thiên địa, nói theo một cách nào đó thì đây đã không phải là lửa nữa, bởi vì nó được tạo thành từ các ký hiệu.

Chỉ là những ký hiệu thần bí này lại phát sáng và tổ hợp cùng với nhau cho nên mới trông tựa như là ngọn lửa vậy.

Làm cách nào để triệu hồi nó, để điều khiển nó? Chùm ký hiệu thần bí này ẩn chứa bí mật động trời, nếu như có thể lý giải hoàn toàn thì nói không chừng những điều kỳ lạ và khó hiểu có thể sẽ rõ như ban ngày.

Dù có bao nhiêu vấn đề không rõ cũng có thể làm sáng tỏ hết!

Thạch Hạo thử liên kết thế nhưng thứ này vẫn chẳng hề có động tĩnh gì cả, cứ ngủ yên bất động như trước.

Mấy ngày liên tục, thần thức của Thạch Hạo chìm đắm vào trong cơ thể quanh quẩn xung quanh ký hiệu thần bí kia hòng tìm cách thức tỉnh thứ này.

Thế nhưng, hắn hoàn toàn thất vọng, không có chút tiến triển nào.

Khẽ thở dài một hơi, Thạch Hạo đứng dậy rồi bước xuống Ngộ Đạo thạch và nhìn về nơi xa.

"Thanh Y, ngươi dùng Thanh Nguyệt diễm đốt ta đi!" Bỗng hắn mở miệng.

"Đầu óc ngươi có vấn đề rồi hả?" Thỏ nhỏ vừa gặm một cây thánh dược vừa trừng mắt nhìn hắn.

Tào Vũ Sinh vô cùng kinh ngạc về lai lịch kinh người của luồng cổ hỏa màu xanh kia, thứ này được sinh ra ở Tiên cổ, nghe đâu đây chính là một "Tiên chủng" do Chân tiên Thanh Nguyệt sau khi chết đi thì lưu lại.

Dùng thứ này để đốt, kết quả chắc chắn rất tệ.

Thanh Y không có việc gì là bởi vì chùm lửa này đã chấp nhận nàng, đôi bên cùng nhau tồn tại và hơn nữa có khả năng sẽ tiếp nhận truyền thừa từ chùm lửa này.

"Không sao, tản ra một ngọn nhỏ thôi, trong người ta có thứ này, muốn dùng ngọn lửa thử một lần." Thạch Hạo nói.

Khi Thanh Y biết chùm lửa kia đang ở trên người Thạch Hạo thì nàng không khỏi ngạc nhiên, không ngờ lại xảy ra chuyện này!

Một tia lửa xanh bốc lên rồi từ từ lại gần Thạch Hạo, thứ này rất dịu dàng, nó muốn đi vào trong cơ thể Thạch Hạo, cứ như là một tia ánh trắng màu xanh vô cùng thánh khiết.

"Đau quá!" Thạch Hạo nhe răng, thứ này vừa mới tới gần thì cơ thể hắn tựa như bị dao cắt, vô cùng đau đớn.

Thanh Y khống chế rất cẩn thận, nàng làm cho tia lửa ấy dịu lại cho nên lực công kích chợt giảm sau đó từ từ tiến lại khu vực mà ngọn lửa thần bí kia đang ngủ say.

Bỗng nhiên, hào quang lóe lên sau đó là Thanh Nguyệt diễm chủ động lùi trở lại chứ không hề tiến tới nữa, cùng với việc khống chế cũng đã bị vô hiệu.

Thạch Hạo thở dài, đành như vậy, không thể trông cậy gì vào ngọn lửa này được, trừ phi tới thời điểm mấu chốt hắn tự xé rách cơ thể rồi dùng cục huyết nhục kia để chống lại.

Chỉ là... việc này quá thảm.

"Đã có người có thể bước qua cửa ải này thì ta cũng nhất định sẽ bước qua được, nhất đinh phải nghĩ biện pháp bước ra con đường này." Thạch Hạo tạm thời gạt bỏ ý nghĩ vừa nãy.

Chùm lửa kia chính là hậu chiêu bất đắc dĩ nhất, nếu như không bị ép tới đường cùng thì hắn tuyệt không vận dụng, bởi vì dù tự xé rách thân thể thì chùm phù văn kia nếu không muốn ra tay thì cũng vô dụng.

"Thời cổ đại, phàm là sinh linh có thể thành công thì đều không có ngoại lệ, tất cả đều cần dựa vào luồng tiên khí kia, ngươi phải kiên trì, chờ khi nào bản thân có thể khống chế thứ này thì có thể chiến thắng được tất cả." Tào Vũ Sinh nói.

Thạch Hạo gật đầu và cũng không nói gì thêm nữa.

Hắn tiếp tục bế quan, cũng không phải đốt đạo hỏa mà là thể ngộ tất cả bản thân ở cấp độ sâu nhất, quan sát thần hồn và cơ thể của chính mình, muốn tìm kiếm khai thác toàn bộ tiềm lực của bản thân.

"Thứ ngươi nói, cái gọi là cổ đại chính là ám chỉ kỷ nguyên Tiên cổ hả, ngươi chắc chắn lúc đó bọn họ đều không hề gặp bất trắc gì?" Thỏ nhỏ lẩm bẩm.

"Lúc này, hắn cần được động viên, tăng thêm niềm tin!" Tào Vũ Sinh nói.

Thái âm ngọc thỏ trợn tròn mắt rồi chẳng thèm để ý tới hắn nữa.

Lúc này, dù là Thanh Y hay là Đả Thần Thạch cũng chẳng thể giúp được gì, chỉ biết lo lắng nhìn hắn. Tên mập Tào Vũ Sinh này có truyền thừa rất quái lạ, biết được rất nhiều chuyện.

Thạch Hạo không hề làm bậy, hắn vẫn không dừng quan sát Chí tôn huyết, bởi vì luôn cảm thấy luồng tiên khí đã tản ra kia sau khi bị hấp thu thì không thể không xảy ra chút biến hóa gì.

Hắn lẳng lặng chờ đợi, suốt nửa tháng trời thì rốt cuộc khi dùng Thiên nhãn võ đạo để quan sát đã thấy dị thường!

"Một loại phù văn mới bắt đầu xuất hiện và đang diễn hóa, đang thành hình, đang xoắn xuýt!" Thạch Hạo khiếp sợ.

Ngoại trừ phù văn Thượng thương chi thủ, Luân hồi đang dung hợp với nhau ra thì bên trong Chí tôn huyết của hắn xuất hiện phù văn thứ ba, chỉ là thứ này đang giai đoạn nảy mầm, cũng không thể xác định sẽ có năng lực gì.

Hắn tập trung toàn bộ tinh thần vào đấy, yên lặng quan sát, suy nghĩ thật cẩn thận, việc này là một thể nghiệm hoàn toàn mới đối với hắn, chứng kiến sự diễn dịch và ra đời của một môn bảo thuật chí cường!

Rất nhanh, Thạch Hạo ngây dại, cơ thể cứng đờ nhìn chằm chằm nơi đó, toàn bộ thế giới tựa như mất hết mọi ánh sáng, chỉ còn lại hoa văn trong Chí tôn huyết đang diễn hóa, đang thu hút hắn.

Trong nháy mắt, hắn chứng kiến một sự bắt đầu, phát triển của con

đường tu hành, nguyên thần tập trung, xem xét thật cẩn thận, yên lặng quan sát.

Đối với các tu sĩ, thứ diễn biến như thế này vô cùng hiếm!

Nhưng mà, có mấy ai có thể nhìn thấy? Người sở hữu Thiên nhãn vốn đã hiếm như lá mùa thu, hơn nữa sau khi nắm giữ thì làm sao có thể gặp được cơ duyên như thế này, có thể tận mắt chứng kiến sự ra đời của một bảo thuật vô địch?!

Tự mình trải nghiệm, quan sát diễn biến này, đối với Thạch Hạo thì đây tựa như mở ra một thế giới mới, có ý nghĩa to lớn khó mà tưởng tượng được.

"Con đường tu hành, con đường khởi điểm, con đường quật khởi, đều tương tự như nhau cả, chính là đi từng bước từng bước để tới điểm cuối, cho nên mới có thể mạnh mẽ như hiện giờ."

Cũng không biết qua bao lâu thì Chí tôn dịch dần dần yên lặng lại, phù văn kia đình chỉ diễn biến rồi tiến vào trạng thái ngủ đông.

Chính xác, môn bảo thuật thứ ba này muốn xuất thế thì cần phải có thời gian!

Tới đây, Thạch Hạo mở mắt, yên lặng hồi tưởng rất lâu, sau đó hắn mới bước xuống Ngộ Đạo thạch, cảm thấy bản thân đã có thu hoạch cực kỳ lớn.

"Sẽ có một ngày, ta sẽ khai sáng ra một pháp môn tu hành hoàn toàn mới, không hề giống với kỷ nguyên Tiên cổ, cũng chẳng hề giống với kỷ nguyên hiện tại, mà là một con đường hoàn toàn khác, siêu thoát ra khỏi nơi ấy."

Thạch Hạo khẽ nói, trong lòng hắn sinh ra ý niệm như vậy.

Mấy người nghe hắn nói thế thì liền hóa đá, cần phải có khí phách tới cỡ nào thì mới dám nói như vậy, muốn sáng tạo ra hệ thống tu luyện mới ư?!

Mọi người cảm thấy không thực tế, sáng tạo ra một con đường tu hành mới thì tựa như lên trời vậy.

Kỷ nguyên Tiên cổ có truyền thừa Tiên chủng, kỷ nguyên này thì tu cốt văn, bọn họ khó có thể tạo ra con đường nào khác được, sẽ có hệ thống tu hành khác nữa sao?

"Đường còn dài, hiện giờ ta chỉ có thể tích lũy, chỉ có thể suy nghĩ chứ vô lực diễn biến, nhưng tương lai sẽ có một ngày như vậy." Thạch Hạo nói.

"Ầm!"

Đột nhiên, trên vòm trời hạ xuống một tia chớp đánh cho hắn bay ngược ra sau, máu tươi be bét, lôi điện kia kinh khủng tới tận cùng!

Nếu là người khác thì tất thành tro tàn, nhưng Thạch Hạo vẫn ráng đỡ được!

Thỏ nhỏ trợn tròn mắt, sau đó hét lớn: "Ngươi xem kìa, nói bậy nói bạ là bị sét đánh đó."

Đả Thần Thạch, Thanh Y, Tào Vũ Sinh liền biến sắc, trong lòng chấn động không thôi!

Kỷ nguyên này đã không còn lôi kiếp nữa, khi một kỷ nguyên trước rơi vào cảnh tận thế thì liền biến mất, lúc này lại xuất hiện.

Nghe đồn, lúc ở Tiên cổ thì có một sinh linh vô thượng từng nói một câu kinh thiên, lúc ấy dẫn tới đại kiếp nạn từ lôi đình, thế nhưng đó là thuộc thời đại Tiên cổ, đời này làm sao lại xuất hiện?

Bọn họ nhìn về phía Thạch Hạo với ánh mắt kỳ lạ, tương lai sau này sẽ xuất hiện một con đường tu hành khác ư?

Nếu như trở thành sự thật thì ảnh hưởng sẽ rất sâu, công đức vô lượng!

Thạch Hạo lại tiếp tục ngộ đạo, quan sát biến hóa trong Chí tôn huyết,

mãi tới tận một tháng sau thì mới mở mắt ra, hắn chuẩn bị vượt cửa ải, đốt ba ngàn ngọn đạo hỏa.

"Cẩn thận đó, phải lượng sức mà làm!" Mấy người cũng không biết nói gì cả, không cách nào khuyên ngăn nên chỉ có thể chúc hắn như vậy.

Sau đó không lâu, toàn bộ ba ngàn con đường đá phát sáng rồi cháy hừng hực, phù văn ngập trời bao phủ cả trời cao tựa như muốn xé tan ra vậy.

Chính xác, động tĩnh nơi này đã gây nên dị tượng cho một vài tiểu thiên thế giới.

Tất cả mọi người đều cảm giác được, có một luồng khí tức khó tả đang tràn ngập, có một gợn sóng khiến người khác sợ hãi đang lan tràn.

Con đường đá, đạo hỏa đốt cháy chín tầng trời, càn khôn nổ vang hóa thành lò lửa bao quanh lấy Thạch Hạo, còn ba ngàn phù văn đại đạo trở thành lửa tiến hành rèn luyện hắn.

Đạo âm nơi đây vang lên ầm ầm, chấn động cả thiên địa.

Động tĩnh này lớn tới mức trước nay chưa hề xảy ra, vượt qua dự liệu của tất cả mọi người.

Dù là Đả Thần Thạch sớm đã bố trí trận pháp ngăn cách thế nhưng vẫn có vô vàn gợn sóng đang khuếch tán về nơi xa.

"Gào..."

Cũng không biết bao lâu thì Thạch Hạo hét dài một tiếng, tuy rằng cả người cháy đen thế nhưng lại có một luồng tinh khí mạnh mẽ đang tràn ra, tròng mắt của hắn tựa như điện.

Hắn đứng thẳng người, lần này tuy rằng bị thương thế nhưng cũng không có nghiêm trọng như trong tưởng tượng, bên trong cơ thể hắn đang phát sáng.

Rất nhanh, từ trong ra ngoài có một luồng sức lực đầy mạnh mẽ lan tràn chữa trị thương thế cho hắn, ánh sáng vô cùng rực rỡ.

Sự mạnh mẽ của hắn trước nay chưa hề có, vượt qua cả đoạn dài so trước kia, hắn cũng chưa hề dùng qua Bán Tham quả thế nhưng thân thể đã có thể chịu đựng được sự rèn luyện của đạo hỏa kia.

Ngoài ra, một luồng tiên khí xuất hiện, thứ này tựa như một con chân long quấn quanh thân thể khiến hắn trở nên siêu phàm tuyệt thế, hắn đã thành công!

Thạch Hạo không có trì hoãn nữa, bắt lấy dược thảo thần thánh mà Thanh Y, Thỏ nhỏ đưa cho rồi nuốt lấy nuốt để, muốn khôi phục bản thân tới trạng thái đỉnh cao nhất.

Bởi vì, thứ không rõ kia đang nhanh chóng tiến tới gần, đã tới bên ngoài con đường đá kia rồi.

Lần này khác trước, cũng không phải là sương mù màu xám mà là luồng khí lưu đen kịt như mực, âm u đen tối, không chút sự sống, có thể thấy được bên trong có mấy bóng người đang tiến lại gần.

Đèn cổ lơ lửng trên không trung, sinh linh trong khói đen kia không ngờ lại ít hơn trước.

"Độ khó hạ thấp rồi, ông trời cũng muốn hắn thành công mà." Đả Thần Thạch lộ nét mừng.

"Hi vọng là như thế." Tào Vũ Sinh nói.

Thế nhưng, rất nhanh sau đó mọi người đều ngậm miệng lại, thay vào đó là vẻ nghiêm túc, khó tin nhìn về phía trước.

Bóng người thứ nhất xuất hiện, cao lớn ngôi ngô, cặp mắt lấp lánh, sau lưng hắn mọc một đôi cánh chim đen kịt lấm chấm những đốm vàng

"Trời ạ, đó là cánh Côn bằng, chỉ là khác màu mà thôi!" Thỏ nhỏ sợ hãi hét lên.

Khí thế ấy, tuyệt đối không nhầm!

Sinh linh thứ hai hiện ra, lôi điện màu đen quấn quanh, trên người có những vết máu đen thui tựa như bước ra từ chiến trường, giáp trụ toàn thân đầy lỗ thủng lớn.

"Chuyện này.. đừng nói là đang diễn dịch ra Lôi đế dị tượng nhen?" Đả Thần Thạch lắp bắp nói.

Sinh linh thứ ba xuất hiện, thân thể hắn lóe lên từng luồng Thượng Thương kiếp quang.

Sinh linh thứ tư đi ra, hắn rất kỳ lạ, dung mạo biến hóa không ngừng, từ giá thành trẻ rồi từ trẻ nhanh chóng biến già, tựa như đang Luân hồi vậy!

"Tiêu rồi!"

Mấy người khi nhìn thấy bốn sinh linh này thì đều sợ hãi, bởi vì những người này đều quá mạnh mẽ, là sự diễn biến tới cực điểm.

Phía sau còn có sinh linh không? Bọn họ không hề biết.

"Không tồi, lần này giải quyết hết đi, để ta xem sau này còn xảy ra chuyện gì khó hiểu nữa không, chém sạch!" Thạch Hạo nói, lời nói vang vọng chấn động càn khôn.

Ba ngàn con đường đá đều lay động theo.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 880: Trấn Áp

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Ai thấy kết quả này thì cũng đều run rẩy trong lòng, nhóm người mạnh mẽ như vầy rõ ràng là diễn biến cực điểm của bảo thuật, tất cả đồng loạt ra tay giết chết Thạch Hạo.

Sinh linh như vầy chỉ cần xuất hiện một tên thôi cũng đủ ngạo thế, bễ nghễ đồng đại rồi, nhưng hiện giờ lại xuất hiện lần bốn người thì làm sao mà chống?

Khói đen vọt tới ngập tràn ba ngàn đường cổ khiến nơi đây trở nên lạnh lẽo u tối kèm theo cả sát ý, bốn đại cường giả từng bước tới gần, tất cả đều tỏa ra khí tức kinh người.

Bọn họ lộ ra hình dáng của mình, cũng không phải là những bộ giáp trụ bằng đồng che kín thân thể, hoàn toàn khác với những gì đã thấy trước đây, hoặc là ăn mặc bởi những bộ đồ bằng lông chim thì cũng là những thiếp giáp đầy lỗ thủng, tất cả trông rất sống động.

Trong mắt những người này lóe lên những ánh sáng lộng lẫy, không hề cứng nhắc như trước kia, trong khi nháy mắt thì có hào quang kinh người tựa như có sinh mệnh vậy.

Việc này khiến người khác run rẩy, tình hình không ổn chút nào.

Thanh Y, Tào Vũ Sinh, Thỏ nhỏ đều rất lo lắng thế nhưng cũng chẳng thể giúp được gì cả, tất cả chỉ biết chọn cách lùi lại và lặng yên quan sát.

Thạch Hạo không có lấy ra binh khí của bản thân mà cứ tay không đứng nơi đó, bởi vì hắn biết, hiện giờ là quyết đấu bảo thuật, là tranh đấu thân thể, ngoại vật cũng đều vô dụng, nếu như lấy ra binh khí thì rất có thể sẽ bị đánh gãy nát ngay.

Bốn đại cường giả này quá bất phàm, từng người đều vô cùng kinh khủng.

Dù địch thủ có mạnh mẽ hơn nữa thì Thạch Hạo cũng phải chiến, việc này liên quan tới việc bậc nhảy, vượt qua chung cực, sẽ phá kén thành điệp, phong Vương từ đây!

Nếu là thất bại thì "người chết đạo tiêu", không còn tồn tại trên thế gian này nữa, chinh chiến của sự sống và cái chết, con đường phía trước có thể không mấy sáng sủa thế nhưng đứng trước trận chiến này thì hắn đã không có đường lui nữa, nhất định phải tin tưởng vào bản thân mình

"Chém sạch!"

Thạch Hạo hét lớn, chủ động xuất kích, nhảy lên một cái rồi tung ra một đòn ngay giữa trời, sau lưng hắn xuất hiện một cặp cánh Côn bằng to lớn, cánh chim màu vàng mang theo những vằn đen che kín cả trời cao.

Hắn vận dụng áo nghĩa Côn bằng tới cực hạn, bốn phương đều run rẩy dữ dội, hư không bị cắt rời, một mình hắn đại chiến với bốn đại cao thủ.

"Cũng dùng bảo thuật Côn bằng để quyết đấu với ta?"

Việc khiến người khác sợ hãi chính là, chàng trai đứng đối diện kia lại nắm giữ cánh Côn bằng màu đen thế nhưng lại mở miệng nói chuyện, con mắt thì lấp lánh, việc này khiến người khác kinh ngạc.

"Hắn có thần trí ư, là một sinh linh thật sự, không bị sức mạnh thần bí kia điều khiển?" Phía sau, Đả Thần Thạch kinh ngạc vô cùng.

"Giết!"

Thạch Hạo không hề bị lay động, vô vàn phù văn hình thành nên cánh Côn bằng tỏa ra ánh sáng, tựa như là vô tận ánh sao đang từ ngoại vực trút xuống và lao về phía bốn đại cao thủ kia.

"Phá!"

Người kia gầm nhẹ, cánh Côn bằng đen hiện lên rồi vỗ thật mạnh va chạm với cánh vàng của Thạch Hạo.

"Rầm!"

Tựa như là thiên địa va chạm, âm thanh vang khắp, như trời đất sụp đổ, lông vũ của hai bên tán loạn không ngừng héo úa và mang theo màu máu.

Ầm ầm!

Hư không nơi đó đều nổ tung, phát ra những tiếng rền vang.

Cùng lúc đó, ba đại cao thủ khác cũng ra tay, Lôi điện, Luân hồi, Thượng thương chỉ thủ đều đánh tới, cứ như là mặt trời sáng chói nổ tung vậy.

Nơi đây trở nên vô cùng rực rỡ, chỉ là loại cảnh đẹp này khiến người khác phải run rẩy, vô số khe lớn lan tràn trong hư không và kéo dài về bốn phía, những người cùng cấp nếu nhìn thấy cảnh này đều sẽ kinh hãi không thôi.

Cảnh giới này, dùng thân thể mà có thể khiến hư không uốn éo và nứt nẻ thì quả là quá siêu phàm.

Một bàn tay lớn đánh về phía lồng ngực của Thạch Hạo, đó chính là Thượng Thương chi thủ, tiếng vang ầm ầm đinh tai nhức óc.

"Ầm!"

Bên trong thân thể của Thạch Hạo xuất hiện một luồng ánh sáng hóa thành bàn tay lớn va chạm với bàn tay đang lao tới kia, ánh sáng trắng bay

lượn nhằm về bốn phương tám hướng, đây là đỉnh cao của việc đối kích.

"Lôi!"

Chỉ đơn giản một chữ, bóng người tựa như Lôi đế kia vọt tới, ánh chớp vạn trượng, kiếp vân dày đặc đánh về phía Thạch Hạo.

Răng rắc!

Thân thể Thạch Hạo phát sáng, vô tận lôi điện từ cánh Côn bằng lao ra, thứ này cứ như là làn sóng lao tới trước và xung kích về người kia.

Bịch một tiếng, hư không nổ tung, đâu đâu cũng có tia điện, mỗi một nơi đều là ánh sáng.

Sau một khắc, một luồng khí tức của thời gian ăn mòn tới, Thạch Hạo biết đó chính là sức mạnh của Luân hồi, gương mặt của người kia không ngừng biến hóa, từ ông lão hóa thành trẻ con rồi từ trẻ con hóa thành ông lão, vô cùng đáng sợ.

Khi gặp phải loại bảo thuật như thế này thì Thạch Hạo không có lựa chọn nào khác mà chỉ biết cách liều mạng, thế nhưng cũng vô cùng thận trọng không để bản thân dính phải dù chỉ là một phần nhỏ, ầm một tiếng, phù văn Luân hồi dâng lên và va chạm với màn ánh sáng chói mắt ở phía trước.

Nơi đây sục sôi.

Chỉ vừa mới giao thủ mà đã khiến người khác chấn động vô cùng rồi.

Trong nháy mắt, năm người va chạm liên hồi với nhau, tiếng vang điếc tai, khắp nơi tràn ngập sát khí, loại chiến đấu này đã vượt quá tưởng tượng của những cường giả cùng cấp, đáng sợ vô cùng.

Đây không phải là sự quyết đấu giữa người thuộc cảnh giới Thần Hỏa, vượt xa sức mạnh cực hạn mà những người thuộc cấp số này sở hữu.

Quá nhanh, tốc độ này vượt quá sự hiểu biết của người thường, tất cả chỉ

là bóng mờ, thậm chí chỉ dựa vào tốc độ thì đã có thể ảnh hưởng tới sự ổn định của không gian, tựa như thời gian cũng phải vặn vẹo theo.

"Không phải là sinh linh mà chỉ là sự diễn biến tới cực hạn của bốn loại áo nghĩa mà thôi, đám thần thức các ngươi đến cùng là gì đây?" Thạch Hạo vừa sợ vừa nghi ngờ, việc này khó mà tin được.

Hắn cảm nhận được, thần giác mạnh mẽ nói cho hắn biết, đây không phải là sinh linh thật sự, tuy rằng rất sinh động thế nhưng vẫn có kẽ hở.

"Lẽ nào ta đang ở bên trong ảo cảnh, lại đang chiến đấu cùng với chính mình?" Thạch Hạo sinh nghi, hắn cảm thấy có thể đang chém giết với những áo nghĩa tối cao nhất mà chính mình đã lĩnh ngộ được, trong nháy mắt hắn liền nhìn thấy được bản chất.

Cái gọi là sự kỳ lạ và không rõ chính là như vậy sao?

"Ầm!"

Thạch Hạo trúng phải một chưởng, đó chính là Thượng Thương chi thủ, nếu không phải là hắn thì bất luận là người nào thì chắc chắn sẽ nổ tung và hóa thành thịt nát.

Hắn chính là người nắm giữ bảo thuật này cho nên biết sự đáng sợ ra sao, sau lưng hắn cũng hiện lên Thượng Thương kiếp quang rồi diễn hóa thành bàn tay hòng nhanh chóng đỡ lấy.

Bụp!

Máu tươi bắn lên cao, sau lưng Thạch Hạo đã bị thương nặng, miệng ho ra đầy máu.

Cũng trong lúc đó, bí thuật Lôi đế xuất hiện, ngàn vạn tia điện đan dệt cùng với vô vàn ngôi sao hiện lên tựa như là biển vũ trụ bao phủ hắn ở bên tỏng, tất cả đều do Lôi điện biến thành.

Thạch Hạo lần nữa gặp phải công kích, thân thể bốc lên vô số ánh điện, những tiếng xẹt xẹt vang lên không ngừng.

"Mặc kệ các ngươi là gì, diệt toàn bộ!" Hắn quát lớn, cũng không tiếp tục suy nghĩ nữa mà tập trung tinh thần, toàn lực ứng phó.

Đại chiến rất kích liệt, Thạch Hạo lấy một địch bốn, mỗi người đều chẳng hề kém hắn là bao, thậm chí ở trong lĩnh vực bảo thuật thì bốn người này còn thể hiện ra vẻ hoàn mỹ cực điểm, không gì sánh được.

Bọn họ dọc ngang xung kích, đại chiến không ngừng, không thể không nói, Thạch Hạo đã đốt ba ngàn ngọn lửa nên thực lực tăng mạnh như gió, mạnh mẽ hơn trước kia quá xa.

Quan trọng hơn là, sự lĩnh ngộ với Đạo, suy đoán về con đường phải đi sau này của hắn đã vô cùng hoàn thiện, đạo ý ngập tràn, phù văn đầy trời.

Vốn là thực lực ngang nhau thế nhưng sự lý giải của hắn với Đạo và Thiên địa dù sao cũng mạnh hơn nhiều, vì vậy mới có thể giằng co với bốn đại cao thủ này.

Dù sao, bốn người này tuy mạnh thế nhưng bản thân cũng có vấn đề, không có trải qua nhiều cảm ngộ như hắn.

Sát phạt đầy kịch liệt, Thạch Hạo không ngừng ứa máu, bản thân tuy mạnh nhưng bị vây công như vầy không thể không nguy.

"Phong ấn, mở!"

Thạch Hạo hét lớn, Chí Tôn huyết trong cơ thể của hắn sôi trào, hắn diễn biến ra bí thật trời sinh hòng tiêu diệt bốn đại cường giả này.

Thượng Thương Chi Thủ quấn chặt lấy Luân hồi, đồng thời hắn còn phát hiện ra một luồng phù văn thứ ba đầy kỳ lạ đang tiến vào, đây chính là lá bài tẩy mà hắn dựa vào, hắn từng quan sát, từng lý giải và từng tìm hiểu thế nhưng cuối cùng chỉ biết chọn cách phong ấn mà thôi.

Lúc hắn không có đốt lên ba ngàn ngọn lửa thì đã vận dụng loại sức mạnh này.

Quả nhiên, bởi vì từng phong ấn cho nên hiện giờ địch thủ cũng không thể hiện ra loại áo nghĩa này, hiện giờ hắn sử dụng, xé rách hư không, ánh sáng bao phủ thiên địa.

"Bụp!"

Người nắm giữ phù văn Luân hồi bị một luồng thánh quang cắt lìa đầu lâu, máu tươi xối xả.

"Trấn áp toàn bộ!" Thạch Hạo hét lớn, toàn lực xông về trước hòng giải quyết những thứ không rõ và kỳ lạ này.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 881: Thành Công

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Thạch Hạo dũng mãnh như hổ, cả người mang theo thánh quang rồi lưu lại từng chuỗi bóng mờ lao giết về trước.

"Lôi động cửu thiên!" Sinh linh nắm giữ bảo thuật Lôi đế mặc một bộ giáp trụ loang lổ gỉ sét vận dụng đòn đánh mạnh mẽ nhất của mình, được xưng là bí thuật cấm kỵ Lôi đế.

Ngày xưa, Thạch Hạo từng dùng phương pháp này để vượt một đại cảnh giới giết chết Chân Thần và chấn động cả đại thảo nguyên Hỏa châu, kinh động tới cả Thư viện Thiên Tiên.

Xoẹt!

Từng tia chớp đan dệt, khói đen ngưng tụ giữa trời cao, nguyên tố Lôi đạo bản nguyên nhất trong thiên địa bên trong những đám mây nơi xa bị dẫn dắt và muốn diễn biến thành Lôi kiếp.

Nơi đây vốn vô cùng u ám, hiện giờ mây đen lại kéo tới thành ra tựa như trời đêm, hơn nữa từng luồng ánh điện vang lên đùng đùng xuyên thủng hư không, tựa như là tận thế giáng lâm.

Thạch Hạo giết tới nhiệt huyết dâng trào, chiến ý ngập trời, vừa nãy đã chặt lìa đầu lâu của sinh linh nắm giữ Luân hồi nhưng hiện giờ lại đối mặt với người sử dụng Lôi đế thuật.

Hắn bật nhảy đứng sừng sững trong hư không tăm tối, mặc cho tia chớp

đan dệt, hai tay của hắn vẫn cứ kết ấn, sau đó một chưởng đánh thẳng về phía trời cao, còn một chưởng khác thì vỗ xuống bên dưới nhằm về sinh linh đang diễn biến Lôi đế thuật kia.

Dĩ nhiên hắn cũng sẽ chọn cách lấy cứng đối cứng, cơ bản không hề tránh né.

Trên thực tế, cũng không hề còn lựa chọn nào khác nữa, Lôi đế thuật một khi đã phát uy thì sẽ tác dụng ở phạm vi rộng lớn, cơ bản không thể tránh né được.

Nhưng mà, hiện giờ không phải trong mùa mưa gió cho nên không thể đủ điều kiện triển khai áo nghĩa tối cao nhất của thần thông này.

"Ầm!"

Trong hư không, khói đen không rõ kia cũng không thể thay cho mây đen được, mà những áng mây tụ lại nơi xa lại cách một khoảng nên một chưởng này của Thạch Hạo đã khiến cho hư không sụp đổ.

Thế nhưng cũng có một luồng ánh bạc to lớn bổ mạnh xuống, đó chính là hội tụ của nguyên tố Lôi đình.

Trên người của Thạch Hạo hiện lên phù văn lôi đạo hóa giải ánh chớp này, đồng thời đánh một chưởng càng lớn hơn đi kèm là áo nghĩa vô thượng của bảo thuật bản thân nhằm về phía sinh linh ở bên dưới.

"Bụp!"

Người đứng trên mặt đất kia không thể tránh né được bởi vì hoa văn thần bí không ngừng lan tràn trong hư không, chúng sáng rực tựa như mạng nhện dày đặc hạ xuống và niêm phong tất cả mọi con đường, cho nên hắn chỉ có cách đỡ trực diện, kết quả máu phun xối xả, thân thể bay ngược ra sau.

"Chém!"

Thạch Hạo quát lớn, hai mắt hình thành nên phù văn Thiên nhãn võ đạo tựa như là hai con Chân Long ập ra, lập tức tất cả mọi quỹ tích của người kia đều in dấu trong tâm thần và sớm nhìn ra những động tác tiếp theo của đối thủ.

Vèo!

Trong lòng bàn tay của Thạch Hạo ngưng tụ thành hoa văn đầy phức tạp, ký hiệu Thượng Thiên cùng phù văn Luân hồi ngưng tụ cùng nhau, bên trong thứ này còn có loại thần văn thứ ba.

Đòn đánh này tỏa ra sự mạnh mẽ lạ thường khiến cho cả cánh tay của Thạch Hạo đều lấp lánh tựa như thánh kiếm hoàng kim, cứ như là cánh tay của Chân Tiên rọi sáng cả bầu trời.

Hắn vung mạnh xuống dưới, người nắm giữ bảo thuật Lôi đế kia vốn đã bị thương nặng nên quỹ tích của hành động đều bị nhìn thấu, động tác tiếp theo đều có thể đoán ra, khi gặp đòn đánh này thì khó mà đỡ được.

"Bụp!"

Sinh linh này cũng bị chém giết, đầu lâu bay vút trong hư không rồi nổ tung hóa thành mưa máu, thi thể không đầu lại nhào ngay đương trường.

"Quá biến thái, lại giết thêm một tên nữa?!" Phía sau, đám Tào Vũ Sinh khiếp sợ, bí thuật này của Thạch Hạo sắc bén mạnh mẽ tới cỡ nào chứ.

Trên thật tế, dù là Thạch Hạo cũng chưa hề chạm hết môn Chí Tôn thuật mới sinh ra này, thứ này cũng chỉ mới bắt đầu diễn biến, vẫn còn ở giai đoạn phát triển, chưa hề định hình.

Cho tới lúc này, hắn mới phát hiện thuật này có thể ngưng tụ cùng với Luân hồi và Thượng thương, có thể giúp cho sức mạnh tăng gấp bội, chuyện này quả thật có chút kinh người!

Hắn không biết, đây là bảo thuật sức mạnh thuần túy nhất, hoặc là có thể

tăng cường sức mạnh cho Chí Tôn thuật khác, chờ sau khi thứ này hoàn thiện hoàn toàn thì sẽ hiểu rõ hết thảy.

Vào lúc đó thì uy năng của bảo thuật vô địch này chắc chắn sẽ tăng lên mấy lần, thậm chí có thể sẽ có năng lực kỵ dị nào cũng nên.

"Còn một nửa nữa!" Thỏ nhỏ lớn tiếng nói, cặp mắt hồng trừng to, cẳng chân nhảy nhảy đầy kích động và hưng phấn, sắp thành công rồi, sắp chiến thắng thứ kỳ lạ và không rõ này.

Sinh linh nắm giữ Thượng Thương kiếp quang liều lĩnh bắn ra từng tia ánh trắng tới nơi đây, còn sinh linh hình người Côn bằng bị phá nát thân thể kia cũng bò dậy đánh lại.

"Kết thúc đi!"

Thạch Hạo hét lớn, thân thể phát sáng, diễn biến ra pháp môn thông thiên động địa, một tay tiếp dẫn lôi vân đang dần tán loạn ở giữa trời cao còn một tay thì kích về phía dưới.

Hắn cũng triển khai bảo thuật Lôi đế, mượn nhờ nguyên tố Lôi mà sinh linh vừa nãy để lại, tựa như hai người cùng nhau hợp lực vậy.

Ầm!

Lôi điện vạn trượng hạ xuống, một cánh tay khác của hắn đang giơ lên cao rồi nắm chặt lấy ánh chớp đồng thời bổ mạnh về phía hai sinh linh kia.

"Ầm!"

Hai đại cường giả đều cháy khét, tuy rằng chưa chết thế nhưng đều bị chấn bay, thân thể khét kẹt, lôi điện vang vọng tán loạn khắp toàn thân.

"Giết!"

Thạch Hạo vỗ mạnh cặp cánh Côn bằng rồi đuổi theo sau, tiếp đó vận dụng Chí Tôn thuật trời sinh của chính mình, vù, hắn đi sau nhưng lại tới

rước, xuyên thủng thân thể của hai người phía trước.

Nơi đây trở nên yên tĩnh, những tảng đá trên đường đi đều dính đầy máu, cũng không phải là màu đen mà lại là màu đỏ sẫm, trông tràn trề sức sống, hoàn toàn khác dĩ vãng.

"Thành công rồi, cứ thế bước ra bước kia!" Đả Thần Thạch kêu quái dị.

"Ta... tận mắt nhìn thấy một hồi thần tích." Tào Vũ Sinh réo lên, tâm tình có chút lâng lâng, bởi vì từ xưa tới nay tuyệt đại sinh linh đều đã chết sạch chứ không hề thành công, hôm nay lại tận mắt nhìn thấy một kỳ tích như vầy.

"Quá tài hoa!" Thỏ nhỏ chớp chớp cặp mắt, khen ngợi không dứt.

"Vì sao khói đen lại không có tản đi thế?" Thanh Y tuy đang vui mừng nhưng cũng rất nhanh bình tĩnh lại, khi nhìn thấy dị thường kia thì vội vàng nhắc nhở.

Trên thực tế, không cần nàng nói thì Thạch Hạo đang đứng giữa trường kia cũng đã phát hiện ra điểm kỳ lạ.

Chiếc đèn bằng ly trong hư không kia cũng chưa có tán đi, cũng chưa hề biến mất.

Mà gần đó, khói đen càng thêm nồng kèm theo vẻ ngột ngạt, còn có chút kinh khủng tựa như là sương mù trước vực sâu, khi làn sương mù này bị thổi tan đi thì sẽ lộ ra chân tướng đầy dữ tợn.

"Vút vút!"

Đột nhiên, những huyết nhục trên mặt đất chợt tổ hợp lại, chớp mắt bốn đại sinh linh đã ngưng tụ lại cùng một chỗ và hóa thành một con sinh linh hoàn toàn khác, cánh Côn bằng giang rộng, Lôi điện lượn quanh thân thể, phù văn Luân hồi nằm đầy thân thể, ánh sáng Thượng Thương trùng khít với hai tay, ngoài ra còn có một loại hoa văn hoàn toàn khác đang hình thành

trên cơ thể của kẻ này.

"Hả?!" Thạch Hạo khiếp sợ, đó chính là Chí Tôn thuật thứ ba mà hắn vừa mới mở phong ấn và thể hiện lúc nãy, thế nhưng hiện giờ đối phương lại nắm giữ được.

Điều này khiến hắn sởn cả gai óc, quá nhanh, việc này tương đương với việc hắn chẳng còn bí mật gì nữa.

Trong cõi u minh kia có thứ gì, chẳng lẽ có thể hiểu rõ toàn bộ bảo thuật trong thiên hạ, chỉ cần vừa nghĩ tới thôi đã khiến thân thể người ta lạnh toát, nội tâm bất an.

"Giết!"

Thạch Hạo giết tới, dùng toàn lực ứng phó ngăn chặn con sinh linh này, đồng thời đốt sạch những thứ còn sót lại nơi ấy, hắn hi vọng bảo thuật của bản thân sẽ không bị tiết lộ nữa.

Chỉ là, hắn lại cảm thấy chỉ phí công mà thôi, mặc dù liều mạng giết con sinh linh này thì luồng sức mạnh thần bí kia hơn phân nửa đã hiểu thấu đáo toàn bộ rồi.

"Ầm!"

Hai bên giao thủ, Thạch Hạo liều mạng, không hề cho tên này có cơ hội diễn biến tới cực hạn, hắn vận dụng toàn bộ thủ đoạn.

Hư không mờ mịt, không ngừng uốn éo, chém giết tới mức nơi đây đổ nát, phù văn và pháp tắc sức mạnh không ngừng đan dệt, kinh khủng vô biên.

Thạch Hạo đầm đìa máu tươi, hắn đã bị thương không phải là nhẹ thế nhưng sau mấy trăm lần va chạm thì hắn đã giết chết được tên sinh linh kỳ lạ kia, sau đó dùng đạo hỏa do ba ngàn hoa văn đan dệt lại đốt sạch kẻ này.

Dù nói gì thì hắn vẫn phải thử nghiệm việc xóa sạch vết tích để phòng ngừa tiết lộ tất cả của bản thân, sau đó bắt đầu tẩy rửa khói đen đồng thời chém về phía đèn cổ trong hư không kia.

"Vù!"

Bỗng nhiên, đèn cổ vang khẽ rồi cứ như là chiếc gương, nơi tim đèn đang chiếu lại cảnh tượng quyết chiến vừa nãy, còn nó thì nhằm về nơi xa hòng rời khỏi.

"Thành công rồi, thứ kỳ lạ kia cũng đã chạy rồi!" Thỏ nhỏ hưng phấn kêu lớn.

Thế nhưng vẻ mặt của Thạch Hạo lại đại biến, chuyện mà hắn lo lắng nhất lại xảy ra, hắn không còn chút bí mật gì nữa, tất cả đều bị quy tắc thần bí ở đây cuốn lấy chiếc đèn cổ hòng bỏ trốn.

Thạch Hạo không có thời gian để xem thương thế của bản thân, cứ thế dồn sức đuổi theo, hắn muốn xem nơi ngọn nguồn của thứ này là như thế nào và cũng muốn đánh nát đèn cổ kia.

"Thì ra, cũng không phải là hiểu rõ toàn bộ, ngươi cần chiếc đèn cổ này mang về sau đó mới quan sát và hiểu rõ được." Hắn tự nói.

Trước đây không lâu hắn đã có suy đoán như thế, cho rằng chỉ là ảo cảnh thế nhưng hiện tại lại chứng minh rằng, trong cõi u minh tựa như có một sức mạnh nào đó có thể tạo nên chuyện vô cùng đáng sợ.

"Từ xưa tới nay, ngươi đều thúc ép cho những vị thiên kiêu bộc phát ra những bí thuật mạnh mẽ nhất rồi sau đó mang về?" Hắn cũng không biết suy nghĩ này đúng hay là sai nữa.

"Giết!"

Thạch Hạo hét lớn, tay cầm chiến kích Hư không bật tung lên trời cao, chém thẳng về phía chiếc đèn bằng ly kia.

Thứ này phát ra ánh sáng kỳ lạ đồng thời xoay tròn, còn tim đèn thì càng thêm sáng rực hơn chiếu rọi toàn bộ huyết nhục của Thạch Hạo, khiến hắn tựa như trở thành trong suốt vậy.

Ngay cả ngọn lửa thần bí đang ngủ yên nơi sâu nhất trong cơ thể của Thạch Hạo cũng hiện hình, ngọn lửa này cũng đã bị ánh sáng kia soi sáng.

Thế nhưng, cũng chính vì thế mà đèn cổ run rẩy rồi mờ đi, nó nhanh chóng trốn đi xa, tựa như cảm giác được chuyện chẳng lành.

"Xoẹt" một tiếng, một ngọn ánh lửa to bằng nắm tay từ trong cơ thể của Thạch Hạo lao ra ngoài, thứ này do các ký hiệu tạo thành, nó lao nhanh về trước đuổi theo đèn cổ kia.

Một tiếng giòn tan truyền tới, chiếc đèn kia rạn nứt hóa thành bột mịn.

Cùng lúc đó, chùm lửa kia bao phủ cả thiên địa, chúng lượn lờ khắp nơi hòng đốt sạch những tàn dư của làn khói đen kia.

"Là sao thế?"

"Hiện giờ đã thành công hay chưa, sẽ không còn chuyện gì phát sinh nữa chứ."

Tên Mập Tào Vũ Sinh cùng với Thanh Y đuổi tới, lúc này lộ vẻ kinh ngạc.

Chùm lửa kia hạ xuống rồi tiến vào lại trong cơ thể của Thạch Hạo, từ đó biến mất không thấy đâu.

"Nơi đó... có làn sóng chấn động!" Thạch Hạo cảm thấy một luồng khí tức kỳ dị hơn cả lúc nãy, việc này khiến người khác run sợ.

Hắn hơi do dự sau đó thì vọt tới, đi về phía bên ngoài ba ngàn tảng đá, lúc này hắn nhìn thấy một vết nứt màu đen rất to đang xuất hiện ở trong hư không, thứ này tựa như là một hẻm núi lớn.

Những thứ kỳ lạ khó hiểu, đều xuất hiện ở trong khe lớn này?

Sau khi tới đây thì cả người Thạch Hạo trở nên lạnh lẽo, mạnh như hắn mà cũng cảm thấy như rơi vào trong hầm băng, một luồng ý lạnh thấu xương sinh ra, đây cũng không chỉ là trên thân thể mà ngay cả trong lòng cũng là như thế.

Hoàn toàn chính xác, nơi này rất nguy hiểm thế nhưng hắn lại không kìm hãm được sự tò mò, dù không đi vào thì chỉ cần đứng ngoài liếc mắt nhìn vết nứt ấy cũng được.

Bởi vì, trong lòng hắn sinh ra rất nhiều nghi hoặc, rốt cuộc đó là thứ gì, đây là nơi bắt đầu của kỳ lạ và khó hiểu này sao?

"Cận thận đó!"

Mấy người đứng phía sau hô lớn rồi nhanh chóng chạy tới.

Thạch Hạo hít sâu một hơi đồng thời bước về trước, đi lại gần vết rách hư không cực lớn kia để nhìn vào bên trong.

Chỉ trong nháy mắt hắn liền trắng bệch cả mặt, khi hắn nhìn thấy được những thứ bên trong thì ngay lập tức nghĩ ngay tới một truyền thuyết, lúc này vẻ mặt hắn vô cùng khó coi, trong lòng chấn động khó tả.

"Rút nhanh, các ngươi không nên tới, không được nhìn thấy nó!" Thạch Hạo hét lớn với vẻ mặt đầy lo lắng, ngăn lại mấy người ở phía sau.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 882: Nơi Khởi Nguồn

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Một chiếc cổ thuyền màu đen nhuộm đỏ máu đang trôi dạt nơi đó, thứ này lớn vô cùng, những bãi máu đỏ sậm đọng lại trên boong thuyền trông rất ghê tợn, thứ này đang phiêu lưu trong hư không không có bến bờ xác định.

Đây là một kỳ cảnh, bên trong một vết rách hư không lại có một chiếc thuyền như vậy!

Vẻ mặt của Thạch Hạo rất khó coi, không nghĩ rằng mình lại thấy thứ này. Lúc trước, khi rời khỏi bí cảnh Nguyên Thiên ở Ngũ Hành châu thì Ma huyết quỷ thần thụ từng nói qua, khi vượt qua hư không thì có ba thứ khi gặp phải sẽ vô cùng kinh khủng.

Một trong ba, chính là chiếc cổ thuyền màu đen này!

Từ trước tới nay, trong ngàn tỉ sinh linh thì có mấy ai có thể thấy được, chỉ là một khi nhìn thấy thì mang ý nghĩa sẽ là tử vong, dù là một vị lão Giáo chủ mạnh mẽ nhất cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Tục truyền, bất kỳ sinh linh nào bước lên trên chiếc thuyền này thì đều không có một ai sống sót trở lại cả.

Thạch Hạo không nghĩ rằng, khi truy tìm nơi khởi nguồn, lúc đi tới trước vết rách hư không thật lớn này lại nhìn thấy thứ này mà từ vạn cổ tới nay chỉ xuất hiện có một vài lần.

Nếu như nhìn ở khoảng cách xa thì cũng thôi, nhưng hiện giờ lại rất gần,

có thể cảm nhận được vẻ ngột ngạt kia.

"Thạch Hạo, xảy ra chuyện gì thế, ngươi làm sao vậy?" Thanh Y hô lớn ở sau, khi thấy hắn tựa như hóa đá đứng nơi đó thì lộ vẻ nghi ngờ.

"Đừng nên hỏi, đi mau đi!" Thạch Hạo truyền âm giục bọn họ nhanh rời đi, đi càng xa càng tốt.

Mấy người ngờ vực không thôi thế nhưng cũng không hề nghi ngờ tính chất nghiêm trọng trong lời nói của hắn, mấy người chỉ biết cứng họng vừa rút lui vừa nhìn về phía ba ngàn con đường cổ kia mà thôi.

Bọn họ đứng trên con đường đá cách rất xa nơi đó, vết rách hư không vô cùng to lớn, nó cứ như là một con thú khổng lồ đang há cái miệng đen ngòm của mình khiến người khác run sợ.

Một mình Thạch Hạo đứng nơi đó, thân thể căng cứng tựa như rơi vào trạng thái cực kỳ khẩn trương.

Chiếc thuyền này quá lớn, phải dài tới mấy trượng, toàn thân thuyền có màu đen đầy cổ xưa cùng với vẻ thê lương lạ kỳ, không biết đã tồn tại bao năm tháng nữa.

Những vũng máu đỏ sậm kia cũng đầy đáng sợ, mặc cho bị dòng sông thời gian cọ rửa, dù năm tháng có biến thiên thì thứ này cũng chẳng hề khô cạn, vẫn lộng lẫy bóng loáng như trước và đọng lại bên trên chiếc thuyền cổ kia.

Thạch Hạo muốn rút lui thế nhưng lại phát hiện chân mình không tài nào nhấc lên nổi, hắn như bị chiếc thuyền cổ kia giam cầm và cũng có xu hướng bị hút tới.

Nó thuộc khởi nguyên nào, cơ bản không cách nào kiểm chứng được, không một ai có thể nói rõ, chỉ biết là thứ này chính là một trong những thứ cổ xưa đáng sợ nhất trong thiên địa.

Thạch Hạo dùng sức chống lại hòng thoát khỏi lực kéo này thế nhưng lại phát hiện rằng, sức lực của bản thân nếu so sánh với chiếc thuyền cổ màu đen này thì chẳng đáng để nhắc tới.

"Đây chẳng lẽ chính là nơi khởi nguồn kỳ lạ kia sao?" Hắn có chút sợ hãi.

Sức hút từ phương xa truyền tới càng lớn hơn khiến cho vết rách hư không uốn lượn, Thạch Hạo không cách nào chịu nổi nữa nên đã bị chiếc thuyền đen đầy yêu dị kéo lại gần.

Khi hai chân hắn vừa rời khỏi mặt đất thì hắn lần nữa truyền âm cho đám Thanh Y Tào Vũ Sinh rằng, không được tới nơi này và tuyệt phải rời xa nơi đây.

Sau đó hắn tựa như là sao băng nhằm về phía cổ thuyền kia, nguồn sức mạnh quá lớn đã bắt giữ lấy hắn.

Hư không trống trải, rộng lớn khôn cùng.

Bên trong khe lớn đen, chiếc thuyền cổ trường tồn kia chẳng hề có chút thanh âm gì, nó chẳng hề có chút sóng sinh mệnh, có cũng chỉ là vẻ tĩnh mịch cùng với những dấu tích của năm tháng đầy loang lổ.

Rầm!

Tiếng rung vang trời truyền tới, Thạch Hạo bị cuốn tới rồi nện mạnh lên trên boong thuyền, cú va chạm này khiến cho hai tai hắn ù vang không thôi.

Nếu nói về mức độ cơ thể của hắn thì tay không có thể giết Chân Thần, thế nhưng giờ lại đau nhức khó tả, đổi lại là người khác thì chắc chắn đã trở thành thịt nát rồi.

Tốc độ vừa nãy quá nhanh, tựa như sao chổi từ vực ngoại va chạm mạnh xuống mặt đất rồi bùng phát ra vụ nổ kinh thiên.

Thạch Hạo đứng dậy, thân thể cũng không tính là bị thương chỉ là khí huyết chấn động mà thôi, lúc này hắn đánh giá bốn phía, sương mù tràn ngập khắp thuyền cổ, mù mụt mờ ảo khắp nơi.

Thân thuyền cũng không biết được làm từ chất liệu gì, tựa như kim thạch những cũng như cổ mộc kỳ dị, khi gõ lên thì lại vang những tiếng keng keng không cách nào phá hủy được.

Hắn đứng trên thuyền, boong tàu rộng lớn không cách nào nhìn thấy phần cuối, khi một sinh linh đứng ở giữa thì tựa như là một hại bụi đầy nhỏ bé.

Trong nội tâm của Thạch Hạo đầy vẻ kinh ngạc cùng với cảm giác mới mẻ, lại bước chân lên chiếc thuyền này, từ xưa giờ gần như những người nhìn thấy nó đều chết cả

Bây giờ, hắn vừa bước ra bước kia, tu ra một luồng tiên khí, sở hữu thực lực chấn động cả Tiên cổ, kết quả lại tới nơi này, vậy bất hạnh tới cỡ nào chứ.

"Ta sẽ chết ở đây sao?" Hắn lẩm bẩm.

Sau đó, Thạch Hạo mở Thiên nhãn, phù văn màu bạc trong con ngươi hình thành rồi xuất hiện hoa văn màu vàng đầy rạng ngời, hắn liếc mắt nhìn khắp chiếc thuyền lớn này.

Đột nhiên, hai mắt hắn trở nên đau nhói, hào quang đỏ đậm kia như muốn đâm mù hai mắt hắn vậy.

Đó chính là hàng loạt vũng máu trên boong thuyền, những vũng máu này cách Thạch Hạo tới mấy trăm dặm thế nhưng bên trong những vũng máu này lại ẩn chứa phù văn thần bí và cổ xưa, có thể làm thương tới Thiên nhãn.

Thạch Hạo lạnh toát cả người, máu này là của sinh linh nào, từ vạn cổ tới giờ mà cũng chẳng hề khô cạn trái lại còn tạo ra sức chấn động kia và ẩn chứa sinh cơ và phù văn.

Muốn quan sát thứ này thì cũng không thể, có một loại sức mạnh kỳ lạ nào đó!

Có rất nhiều vết máu dính lên trên thân thuyền, nơi ấy lượn lờ một tầng sức mạnh đầy bí ẩn khó lường.

Thạch Hạo không thể rời khỏi thuyền cổ này, chỉ cần bay vút lên trên trời cao thì sẽ bị kéo mạnh xuống dưới, nhưng lại có thể cất bước trên boong thuyền, hoạt động vẫn bình thường.

Trong lòng Thạch Hạo hơi động nên nhìn về trước, hắn lại gần một nơi dính máu, khi tới gần trăm dặm thì lại có thể quan sát được, nếu không dùng tới Thiên nhãn thì thứ này chỉ có mà đỏ sậm, có thể quan sát, một khi trong mắt xuất hiện phù văn thì thứ này sẽ phản chấn làm bị thương chính mình.

Việc này cũng không phải chỉ thể hiện ở Thiên nhãn, lúc hắn thử nghiệm dùng sức mạnh, nơi đầu ngón tay chỉ mới xuất hiện ra một chút cốt văn thì bản thân cứ như là bị đao chém, vô cùng đau nhức.

Hắn từng thấy qua tiên huyết, thứ này thánh khiết và thần thánh, thế nhưng hiện giờ lại hoàn toàn khác với loại máu này, nó bá đạo vô cùng và cũng khó có thể lại gần.

"Máu này kinh khủng thiệt!" Hắn rất muốn lấy một chút để nghiên cứu, xem rõ nó là thứ gì, ẩn chứa phù văn ra sao thế nhưng cũng đành từ bỏ.

Hắn cảm thấy, loại máu này có thể giết những sinh linh mạnh hơn hắn rất nhiều lần, chỉ cần hành động bậy bạ thì chắc chắn sẽ phải chết.

Quả nhiên, sau khi loanh quanh vũng máu này một vòng thì hắn nhìn thấy một bộ xương khô không ra hình thù gì, một nửa thân thể thì bị đốt cháy hóa thành tro tàn, còn nửa còn lại chẳng chút tổn hại gì.

Hắn hít vào một ngụm khí lạnh, khung xương này có màu vàng kim nhạt, chắc chắn là một sinh linh cực kỳ mạnh mẽ, có thể người này muốn lấy cổ huyết cho nên đã tử vong.

"Quả nhiên cũng có người đi nhầm tới nơi đây."

Phạm vi của vũng máu này cũng chỉ là một phần nhỏ trên chiếc thuyền cổ này, lúc này hắn nhanh chóng vận dụng Thiên nhãn thì nhìn thấy rất nhiều khu vực có những vũng máu cực lớn, thậm chí phạm vi tới cả trăm dặm.

"Sao lại còn chưa xuất hiện vẻ kỳ lạ cùng với những điều khó tả nữa chứ?" Thạch Hạo nghi ngờ, hắn đã tiến vào con thuyền này thế nhưng tại sao lại còn chưa có động tĩnh gì.

Hắn tiếp tục tiến tới, cẩn thận dùng Thiên nhãn để thăm dò, cuối cùng khi nhìn thấy chỗ bị hư hại trước thuyền cổ này thì nhanh chân lại gần, đồng thời hắn cũng cảm nhận được khí tức vô cùng kinh người.

Nơi khu vực đó, boong thuyền lại gập ghềnh lồi lõm tựa như gặp phải một đòn vô cùng nghiêm trọng, bên trên có những vết tích, có những lỗ kiếm, từng có đại chiến diễn ra.

Chỉ trong nháy mắt thì Thạch Hạo chợt sởn cả tóc gáy, thông qua những lỗ thủng vết tích này thì tựa như có một luồng sát khí kinh thiên ép tới, khiến hắn cảm nhận được vẻ điên cuồng cùng với chiến ý dữ dội.

Khẳng định là cao thủ cái thế lưu lại, những vết tích mà bọn họ chiến đấu vẫn không hề bị xóa nhòa, những khí tức khó tưởng tượng được vẫn làn truyền, vượt qua thời không xuất hiện nơi này.

Không chút tiếng động, chùm lửa trong cơ thể của Thạch Hạo chợt xuất hiện, nó tỏa ra ký hiệu óng ánh tựa như là một chiếc gương không nghừng chiếu rọi toàn bộ những vết tích này.

Thạch Hạo kinh ngạc thế nhưng lại im lặng như tờ, lẳng lặng đứng nhìn.

Sau đó không lâu, ánh lửa thần bí kia lại quay về trong cơ thể hắn, từ đó chẳng còn động tĩnh gì nữa.

Thạch Hạo lần nữa rời đi, đã không thể rời khỏi thuyền cổ đen này thì

hắn cũng chẳng bận tâm nữa, hắn muốn xem thấu đáo mọi ngọn ngành.

Sau khi đi được mấy trăm dặm thì hắn nhìn thấy được một binh khí cổ có cùng chất liệu với thân thuyền, như kim thạch và cũng tựa như cổ mộc kỳ dị đen kịt như mực.

Mà hình dáng của thứ này lại được tạc như vại nước và đặt ở nơi đó tựa như là núi lớn, bên trong tỏa ra hào quang, sóng sinh mệnh kinh người.

Đây là thứ gì?

Thạch Hạo đi quanh nó một vòng, càng nhìn càng giống vại nước, nó tựa như là những bồn chứa nước mưa trên các con thuyền thường hay ra khơi.

Hắn thật sự không hiểu rõ, cái "vại nước" này có lợi gì, cổ thuyền này muốn đi tới nơi đâu? Chiếc thuyền cổ này mạnh như vầy thì cần phải một vại chứa "nước mưa" không?

Thạch Hạo dùng hết khả năng, thần thức tỏa ra để tìm hiểu bên trong chiếc vại nước này có thứ gì.

Có thể là hắn không cách nào nhấc được thứ này lên khỏi mặt đất, không thể bay lên trên thế nhưng thần thức lại có thể, bất quá khoảng cách cũng không quá cao đồng thời cũng cảm giác vô cùng đau nhức tựa như là đao cắt vậy.

Hắn cố gắng chịu đựng cảm giác đau nhức này, thần thức vượt lên trên chiếc vại nước to như núi lớn kia rồi sau đó nhìn vào bên trong, lập tức hắn cảm thấy khiếp sợ!

Huyết dịch tràn đầy bên trong thế nhưng lại có màu vàng, ẩn chứa phù văn, tựa như là hồ nước đang dao động, vô cùng kinh người.

"Trời ạ!" Thạch Hạo khẽ thốt lên, là máu của sinh linh nào mà lại dùng một cái "vại" lớn như vầy để đựng, quá kinh người.

Đương nhiên, quan trọng nhất chính là sự đáng sợ của dòng máu vàng này, thần thức một khi tiếp cận thì tựa như muốn đốt cháy, không thể nào thăm dò vào sâu hơn được nữa.

Dòng máu vàng óng ẩn chứa cốt văn chỉ có hơn chứ chẳng hề kém những huyết dịch màu đỏ sậm mà hắn thấy ở trên boong thuyền kia, quá mạnh, quá kinh khủng.

Thạch Hạo sợ hãi và thu lại thần thức, rất lâu sau cũng không có lên tiếng mà chỉ lặng yên suy nghĩ, nơi đây không cách nào tưởng tượng ra được.

"Sẽ không kém hơn Tiên huyết chứ?"

Hắn lần nữa di chuyển cơ thể, kết quả trên đường đi hắn lại nhìn thấy một vài vại nước lớn khác, tất cả đều đựng máu và màu sắc cũng khác nhau, có trắng có đỏ, còn có cả đen...

Mỗi một loại đều kinh thế, những gợn sóng bằng phù văn ẩn chứa bên trong đáng sợ vô biên, có thể dễ dàng xóa bỏ bất kỳ thần linh nào.

Mà đây... cũng chỉ là máu do sinh linh khi chết lưu lại!

Thạch Hạo đờ người rồi yên lặng quay đầu nhìn về những chiếc "vại lớn" này, thật khó mà tin được, nghĩ mãi vẫn không thể nào thông được.

Nếu so sánh với những chiếc thuyền mà của người bình thường ra khơi thì "khơi" mà chiếc thuyền cổ này muốn vượt qua là như thế nào, ở nơi đâu?

Đặc biệt, bên trong những bồn chứa nước mưa kia lại đựng toàn là máu, chẳng lẽ lại có địa phương sẽ trút xuống những "cơn mưa" như vậy sao?

Trong lúc nhất thời Thạch Hạo nghĩ tới rất nhiều thứ, khiến tâm thần của bản thân rối loạn.

Nếu chỉ liên tưởng so sánh đơn giản như kia thì quá đáng sợ.

Đi tếp mấy ngàn dặm thì hắn nhìn thấy rất nhiều chỗ đáng sợ trên boong thuyền này, sau đó không lâu thì hắn phát hiện được một đoạn sừng to như một ngọn núi nhỏ, toàn bộ trong suốt lấp lánh.

Chỉ là, nó nằm ngang nơi đó và dính đầy máu.

Hình dáng của chiếc sừng này rất kinh người, như là sừng hưu và lại như là một đoạn sừng của Chân Long!

"Ta đã tới nơi nào thế này?" Thạch Hạo tự hỏi, những thứ mà hắn thấy nơi ven đường quá kinh người, mặc dù không cách nào kiểm chứng là thứ gì thế nhưng lại cảm giác rất siêu phàm.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 883: Đáng Sợ

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Một cái sừng rồng nhuộm máu, trong suốt lấp lánh, chỉ vừa tới gần thì liền có một luồng khí tức bức người như muốn chém lìa thần hồn của người khác!

Thạch Hạo thèm thuồng, nếu là sừng rồng thì sau khi thu lấy sẽ có giá trị kinh người tới mức nào?

Thế nhưng, hắn không cách nào tiếp cận được, chiếc sừng kia tuy rằng bị gãy thế nhưng vẫn có khí tức sinh mệnh, phù văn tự mình lưu chuyển nên có thể giết tất cả những người chạm vào.

Chỉ biết nhìn chí bảo chứ không hề có một chút biện pháp nào khiến Thạch Hạo khó chịu, vật này quá lợi hại.

Theo như suy đoán của hắn thì chiếc sừng này có thể là do Chân Long thuần huyết lưu lại, một khi luyện thành bảo cụ thì chắc chắn sẽ trở thành một trong những binh khí mạnh nhất thượng giới.

Bồi hồi lúc lâu thì hắn cũng chỉ biết chọn cách rời đi.

"Không cam lòng mà." Tuy rằng đang ở hiểm địa, lúc nào cũng sẽ đối mặt với thứ không rõ thế nhưng Thạch Hạo vẫn thiết tha chờ mong, cẩn thận quan sát chiếc sừng kia.

Bỗng nhiên hắn lại thấy một vật khác, đó là một chiếc vảy chỉ dính một tia máu, gợn sóng phù văn kịch liệt.

Nó có màu hoàng kim và dài hơn một thước, những hoa văn ở mặt trên rất kỳ lạ hình thành nên một ký hiệu cổ điển, rất giống với chữ "Nghịch".

Có quan hệ với chiếc sừng rồng kia ư? Thạch Hạo nhìn chằm chằm thế nhưng cũng không thể nào lại gần được.

Nhưng mà lại xảy ra chuyện ngoài dự liệu của hắn, chùm lửa trong cơ thể kia của hắn bay vút ra ngoài rồi rơi lên trên chiếc vảy kia, nó đốt cháy thứ đó rồi rút lấy một tia kim quang.

Nó đang làm gì? Thạch Hạo ngờ vực.

Sau đó không lâu, ngọn lửa thần bí kia bay lên rồi trở lại trong cơ thể của hắn, còn gợn sóng phù văn đầy dữ dội của tấm vảy kia lại biến mất, thứ này càng trở nên cổ xưa hơn.

Thứ này vàng óng, kim quang lấp lánh nội liễm, vẻ thâm trầm ẩn hiện thế nhưng lại thiếu chút hoa lệ, cứ như được gột rửa bởi năm tháng.

Sát khí biến mất rồi? Thạch Hạo kinh ngạc, cảm giác này không hề sai.

Hắn thả ra thần thức cẩn thận tiếp cận thứ này thế nhưng cũng không hề bị thương, mặc khác sau lưng hắn lại xuất hiện cốt văn rồi vận dụng bảo thuật hòng cướp lấy nhưng vẫn chẳng phát sinh hậu quả xấu nào.

Hắn nhanh chóng nhặt lên thì phát hiện chiếc vảy này nặng phải tới mười vạn cân, quá nặng, khi cầm trong tay thì nặng trĩu vượt quá dự liệu mình.

Coong!

Khi hắn dùng tay búng nhẹ lên thì phát ra âm thanh kim loại réo rắt, thứ này dày chỉ có một tấc, dài một thước, nếu như để luyện thành bảo cụ thì vật liệu như này coi như dư rồi.

Hoặc là, đây chính là một bảo cụ tự nhiên.

"Nếu như còn sống trở lại thì thử hỏi Long Nữ xem vảy rồng này có lai lịch ra sao?" Hắn lẩm bẩm.

Dọc theo đường đi thì hắn nhìn thấy được rất nhiều thứ tà dị đầy kinh khủng và có giá trị kinh người, thế nhưng không cách nào tiếp cận và lấy đi được.

"Tế đàn?"

Bỗng dưng Thạch Hạo phát hiện, sau khi đi hơn mười ngàn dặm và đi tới bên khoang thuyền của chiếc thuyền cổ này thì phát hiện một tế đàn, thứ này đen thui và có khắc rất nhiều hình vẽ cổ xưa.

Những hoa văn này rất rườm rà đồng thời che kín những vết đao mũi kiếm, hiển nhiên nơi đây đã xảy ra chiến đấu, một lần nữa ngọn lửa trong cơ thể hắn lại xuất hiện và chiếu rọi toàn bộ nơi đây.

Thạch Hạo dọc theo thềm đá to lớn kia không ngừng bước lên và đăng lâm lên tòa tế đàn đen to lớn còn hơn cả núi này.

Ở đỉnh tế đàn có một cái ao, bên trong là chất lỏng năm màu tựa như sữa trắng lấp lánh tỏa ánh hào quang.

"Cũng là... huyết dịch?" Thạch Hạo rùng mình, sau khi phân tích kỹ lưỡng thì hắn xác nhận khẳng định này, là đang thờ cúng ư?

Loại máu này chắc chắn rất kỳ dị, chỉ mới quan sát thì đã có một thứ sức mạnh khó lường, Thạch Hạo cảm thấy nó còn lợi hại hơn cả huyết dịch đỏ sậm kia, đồng thời cũng ẩn chứa sát cơ đầy lạnh lẽo!

"Những thứ này đều rất bá đạo, tràn ngập sát khí, cứ như được mang từ chiến trường trở về, lẽ nào là ảo giác sao?"

Hắn không dám mở Thiên mục bởi vì hắn sợ những phù văn mình tạo ra sẽ khuấy động sát cơ trong huyết dịch năm màu kia, hắn chỉ bình tĩnh quan sát thế nhưng dù là thế thì vẫn cảm thấy dị thường.

Tế đàn này truyền ra âm thanh ầm ầm, bên trong chất lỏng năm màu xuất hiện một cảnh tượng kinh người, loáng thoáng còn có âm thanh truyền ra.

Hắn nhìn thật chăm chú, tinh thần tập trung cao độ, đó cũng không phải là ảo giác mà càng ngày càng rõ ràng.

"Giết..."

Đột nhiên hắn nghe được tiếng kêu "giết" đầy trời, huyết dịch năm màu kia xuất hiện sóng lớn tựa như là đại dương dập dềnh, những hình ảnh mơ hồ dần dần hiển hiện ở bên trong.

Đó là... một ngôi thành to lớn cổ xưa, còn có chiến trường mênh mông vô ngần, tiếng kêu "giết" rầm trời, cường giả nơi nơi, từng người mạnh tới mức không cách nào có thể diễn tả được.

Thành trì ấy vô cùng vững chắc, vắt ngang Biên hoang, lớn tới mức khó tin, tựa như một thế giới.

Ầm!

Chiến trường kia, có sóng sức mạnh tối cao nhất của Thần đạo, có phù văn vọt lên đủ khiến trời sao đều rơi xuống.

Chiến đấu đó rất kịch liệt, không thể nào tưởng tượng được!

Sau đó, hắn nhìn thấy mấy người đang đỡ lấy nhau, bóng người đứng dưới ánh tà dương đang nhằm về phía tòa thành khổng lồ nơi Biên hoang kia, thương thế của từng người đều rất nặng, lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Dưới ánh chiều tà, thân thể của bọn họ dường như cao lớn tới lạ thường, cũng không phải vì thương thế mà biểu lộ vẻ suy yếu, ai cũng đều có một loại khí tức cái thế

Bảy người, cứ như là bảy vị Vương vô địch, cứ thế đỡ lấy nhau, đạp lên

vô số thi thể để trở lại thành lớn hòng trấn thủ nơi đây.

Sau đó không lâu, lại có vô số sinh linh đánh tới, khí tức đều là Thần đạo chí cao, cứ như đã bất hủ, cơ thể xuất hiện ánh sáng đầy đáng sợ.

"A..."

Bảy người cả người đều là máu, to lớn cực kỳ, bọn họ đứng trên đầu tường ngửa mặt hét đầy giận dữ, lần nữa lại lao ra giết thẳng về vô số địch thủ kia.

Mà ở trong thành thì có rất nhiều người quần áo lam lũ, có ông lão da bọc xương, có thiếu niên ốm yếu, có những trẻ em mặc những bộ y phục bằng da thú chắp vá, tất cả đều đang đứng trên đầu tường và muốn tham gia cuộc chiến.

Vào lúc này, tâm thần của Thạch Hạo chấn động, bởi vì hắn nhìn thấy thánh quang nơi trán của những người này đang chiếu rọi ngút trời, tất cả hợp lại cùng nhau và đánh tan mây trời, đâm thủng thương khung, hoa văn ấy tựa như là chữ "Tội".

Trong lòng Thạch Hạo hiện lên luồng bi thương, đây không phải là chữ Tội mà đây chính là vinh quang, hắn vẫn còn nhớ, lần đầu tiên hắn cũng sôi trào cả tội huyết, xương trán phát sáng, dù là âm thanh đánh tan mây xanh cũng có thể nghe thấy.

"Chúng ta không phải là tội nhân... Máu đang chảy trong cơ thể của chúng ta không hề dơ bẩn, đó chính là vinh quang, ghi lại những huy hoàng và công lao đã từng có."

"Tổ tiên... của chúng ta không phải là tội huyết... lâu nay vẫn chinh chiến ở đây, giữ vững thiên địa, tự đoạn đường lui, bọn họ vẫn không ngừng huyết chiến, trấn thủ Biên hoang."

Những thứ này cứ như vẫn còn văng vẳng bên tai, nỗi lòng Thạch Hạo vô cùng chấn động!

"Biên hoang, đó là Biên hoang sao, nó ở nơi nào, sẽ có một ngày ta sẽ giết tới đó!" Thạch Hạo nắm chặt nắm đấm.

Huyết dịch năm màu phát sáng, cảnh tượng ở bên trong dần mơ hồ đi, thi thoảng hắn có thể nhìn thấy được một vài hình ảnh, một trong bảy đại Vương giả kia đã ngã xuống một người, sao trời đều mờ ảo cả.

"Chúng ta đang chiến đấu, tuy thiên địa đã bị phong tỏa thế nhưng không thể kiên trì nổi nữa, người tới sau đâu? Minh ước..."

Đó chính là âm thanh của sáu đại Vương giả còn sót lại, bóng hình cảu bọn họ to lớn, cả người đầy máu, vết thương khắp nơi, dìu đỡ lẫn nhau, bên dưới ánh chiều tà trông có vẻ vô cùng thê lương.

"Các vị ở nơi nào, Biên hoang ở nơi đâu?" Lời nói của hắn run rẩy.

"Minh ước... lẽ ào là Minh ước của Thái cổ ư?" Hắn nghĩ tới Minh ước mà mình từng nghe được ở Thiên Nhân tộc, hắn không biết ngọn nguồn ra sao thế nhưng lại có thể nghe được hai chữ Minh ước.

"Vù!"

Cuối cùng, sóng lớn nơi tế đàn kia thu lại và Thạch Hạo nhìn thấy hình ảnh cuối cùng nơi ấy, một chiếc cổ thuyền màu đen đang vượt qua Biên hoang và mang theo máu tiến vào trong vết rách hư không cực lớn kia.

"Chiếc thuyền này?!"

Thạch Hạo run rẩy, tâm tình nặng nề.

Là khởi nguồn của sự kỳ lạ và không rõ ư, chiếc cổ thuyền có lai lịch kinh người lại xuất hiện như vầy, là tốt hay là xấu?

Không còn động tĩnh gì nữa nên Thạch Hạo đi xuống tế đàn, hắn yên lặng cúi đầu rồi sau đó chạy nhanh về khoang thuyền, nơi đây quá rộng lớn mà hắn tựa như là một con kiến đang bò trong điện phủ khổng lồ.

Nơi đây đen kịt, sương mù dày đặc, sương mù màu xám lan tràn ra ngoài đồng thời mang theo những thứ khó tả.

"Nếu đã rời đi không được thì không bằng tìm hiểu tới cùng vậy."

Thạch Hạo chẳng hề đếm xỉa gì nữa, có truyền thuyết rằng những ai đã bước lên con thuyền này thì không một ai sống sót và trở về, trong lòng hắn đã dự liệu tới chuyện xấu nhất nên cũng không còn gì để sợ nữa.

Đương nhiên, hắn vẫn hy vọng chùm lửa trong cơ thể của mình kia sẽ phát huy uy lực.

Âm khí nơi này rất nặng, khi vừa bước vào thì hắn sợ tới mức giật nảy mình, hoàn toàn khác với trong tưởng tượng của hắn, đây mà lại là khoang thuyền ư, rõ ràng là một thế giới, là một mảnh sơn hà.

Một ngọn núi to lớn sụp đổ, mặc dù bị đứt đoạn thế nhưng vẫn chọc thẳng vào tầng mây.

Bên dưới ngọn núi khắp nơi đều là thi hài, có trang phục thái cổ, có chiến y Tiên cổ, những người này đều ăn mặc rất lâu đời, thần bí và đáng sợ.

Bên dưới ngọn núi bị đứt đoạn này có một thạch đỉnh to lớn vô biên, thi thoảng lại có hào quang lao ra, đây cũng chính là làn khí lành duy nhất có thể nhìn thấy được trong khu tử địa đầy u tối này.

Thạch Hạo lại gần, hắn dụi dụi mắt mình, gần như không thể tin được, bên cạnh chiếc đỉnh có một cái bàn ngọc cực lớn, đó là gì?

Ở mặt trên, máu tươi lai láng phát ra ánh sáng yếu ớt, đó là hàng loạt những đầu lâu.

Ngoài ra, còn có từng bài vị được viết những chữ xa xưa, dù là hắn cũng đọc không hiểu.

Hơi hơi dò ra thần niệm thì đạo âm vang lên ầm ầm, lúc này hắn mới

hiểu được hàm nghĩa của những ký tự kia, quá cổ xưa, những chữ này hoàn toàn khác với chữ của thế hệ này.

"Đại Xích thiên chủ, Thanh Vi thiên chủ, Vũ Dư thiên chủ..."

Thạch Hạo hít vào một ngụm khí lạnh, hắn đã tới nơi nào thế này, tại sao lại nhìn thấy những cảnh tượng đầy đáng sợ và yêu tà, những thứ này khiến hắn tê dại cả da đầu.

Tới bây giờ, những Đại Xích thiên hỏa, Vũ Dư thiên hỏa vẫn còn lưu truyền trên thế gian, là "tiên chủng" mà bọn họ lưu lại, giờ hắn tới nơi này và lại trông thấy bài vị của những người này.

Đương nhiên, đây cũng không phải là điều đáng sợ nhất, việc khiến Thạch Hạo sởn gai tóc chính là các đầu lâu phía trước những bài vị này, chúng nhiễm huyết dịch lấp lánh, bất hủ như trước.

"Lẽ nào, từng cái đầu lâu này chính là của nhóm người Đại Xích thiên chủ, Thanh Vi thiên chủ?"

Lông tơ của Thạch Hạo nổ lốp bốp, cảm thấy không tài nào tin được.

Xoẹt!

Ánh sáng yếu ớt lóe lên, những bài vị cùng với đầu lâu trên bàn ngọc đều biến mất, và chiếc đỉnh đá kia thấp thoáng lóe lên ánh sáng.

Thạch Hạo chấn động trong lòng, đây là ảo giác hay là những thứ ở trong chiếc đỉnh đá lộ ra bên ngoài?

Hắn nhìn chằm chằm chiếc đỉnh này, tuy rằng nắp đỉnh đậy kín và có gia trì phong ấn vô thượng, thế nhưng nơi ấy vẫn lộ ra ánh hào quang.

Ngoài ra, bên trên chiếc đỉnh này có rất nhiều vết rạn nứt, lúc nào cũng có thể vỡ nát!

Từ khi hắn đi tới chiếc thuyền cổ này thì bản thân đã nhìn thấy vô số

điều không thể tưởng tượng được, đặc biệt là ở nơi này, sự đáng sợ càng tăng mạnh. Thạch Hạo nhìn chằm chằm vào đỉnh đá, cảm nhận được ý lạnh thấu xương, không phải nơi đây có nhiệt độ quá thấp mà là bắt nguồn từ sâu trong lòng hắn.

Sao lại như thế? Nơi này không cách nào tưởng tượng được, lại có thể nhìn thấy những thứ này!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 884: Phần Cuối

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Từ khi xuất thế tới giờ Thạch Hạo cũng còn chưa bao giờ cảm thấy run rét cả người như bây giờ, cảnh tượng mà bản thân nhìn thấy quá kinh khủng, vượt qua tưởng tượng của hắn.

Bàn đá to lớn kia không cách nào có thể nhận biết được, có thể là bên trong chiếc đỉnh kia, hẳn là những thứ này quá mức siêu phàm cho nên mới có thể xuyên qua phong ấn và hiện ra bên ngoài, chẳng lẽ nào bên trong đều là đầu lâu cả?

Việc này khiến người ta run sợ!

Từng cái tên, từng tấm bài vị, từng cái đầu lâu dính đầy máu lấp lánh, nếu truyền ra ngoài thì chắc chắn sẽ tạo nên cơn chấn động khổng lồ.

Vũ Dư thiên chủ, Đại Xích thiên chủ... Ai dám tin, đầu lâu của tất cả những người này đều nằm trong một chiếc đỉnh, sẽ kinh hãi lòng người, sẽ chấn động cổ kim!

Khắp nơi trong vùng sơn hà này là một mảnh tối tăm, Thạch Hạo từng bước đi tới, hắn muốn tới gần ngọn núi đổ to lớn kia, muốn tới gần chân núi để nhìn chiếc thạch đỉnh ấy.

Trên đường đi, thi hài rất nhiều mang theo khí tức của thời gian, chúng nằm la liệt trên mặt đất.

Có vài bộ thi thể vẫn không hề bất hoại khi trải qua quãng thời gian

thiên cổ này, chúng vẫn tỏa ra những gợn sóng kỳ dị. Thạch Hạo thử chạm vào thì di hài này lập tức phát ra phù văn kinh khủng và đánh tan cốt văn của hắn.

Có thể tưởng tượng được sự mạnh mẽ cỡ nào của người này khi còn sống, chắc chắn là một cao thủ tuyệt đại

Khu cổ địa này rất to lớn hùng vĩ, nếu nói là chiến trường thì cũng không đúng lắn, thi thể đầy đất, có một vài bộ mang theo khí hỗn độn và cũng có một vài bộ tản ra ký hiệu thần bí.

Đương nhiên, cũng có thi thể đã thối rửa hoàn toàn, nếu không cẩn thận dẫm phải thì chúng sẽ hóa thành tro tàn ngay.

"Keeeng!"

Thạch Hạo thử nhặt lên một vài thanh binh khí, kết quả phát hiện ra không có một thanh nào hoàn hảo cả, không bị gãy thì cũng là bị hủy trong dòng trong lịch sử dài dằng dặc kia.

Những binh khí này đều là thanh mâu gãy, giáp trụ nát, thậm chí thần tính của những thứ này cũng đã biến mất sạch, hoàn toàn hủ bại, không tính là thần liệu.

Chung quy lại là thời gian quá dài, trừ phi là chí bảo vô thượng nếu không tất cả sẽ hư hại, sẽ không thể tồn tại tới hiện giờ.

"Đây là sinh linh gì?" Hắn nhìn thấy một con quái vật cao lớn như núi, thân thể như con nhím thế nhưng cái cổ lại rất dài, đầu tựa như là Chân Long, ngoài ra còn có một bộ cánh thần vàng óng vẫn bất hủ cho tới giờ.

Con quái vât này rất lợi hại, dù cách rất xa thế nhưng Thạch Hạo vẫn cảm thấy da thịt bị đâm nhói, những ánh hoàng kim kia tựa như có thể phá nát hư không rồi đâm thủng tới đây.

Sinh linh của tiên cổ hoàn toàn khác với sinh linh của hiện tại, Thạch

Hạo đi qua rất nhiều khu vực và thấy được những đặc điểm khác nhau của từng loại sinh vật.

Không chút tiếng động, phía sau xuất hiện một bộ xác ướp cổ, con mắt phát ra ánh sáng màu xanh, trên người mang theo khói xám, nó cứ như là linh miêu không chút tiếng động vồ giết tới.

"Xoẹt!

Thạch Hạo rất cảnh giác, tay cầm chiến kích Hư không rồi đột nhiên uốn cong phần eo, tay phải xoay chuyển chiến kích rồi đâm thẳng về sau, lực tác động ở phạm vi cực lớn.

"Bụp!"

Một dòng máu đen bắn lên, đầu lâu của sinh linh kia bay ngược ra ngoài, cả bộ thi thể cũng nứt toác và ngã ầm xuống mặt đất, thứ này hóa thành máu mủ thối rửa.

Thạch Hạo biết mình đã tiến vào địa phương nguy hiểm, thứ gọi là kỳ lạ và không hiểu kia hơn nửa cách đây không xa, hắn đã đi vào bên trong ma thổ thần bí rồi.

Mà lúc này khoảng cách với ngọn núi đổ kia cũng không còn xa, có thể nhìn rõ thạch đỉnh to lớn nơi ấy.

"Vậy mà lại là... Thế giới thạch!"

Thạch Hạo chấn kinh, lại được sử dụng từ vật liệu này để chế tạo, là vật liệu vô thượng trong truyền thuyết, là chí bảo phôi thô của trời đất, thật sự quá kinh người.

Chỉ cần một phần nhỏ Thế Giới thạch xuất thế thì sẽ khiến các đại Giáo chủ quyết đấu tới sống chết, thế nhưng nơi đây lại có nguyên một khối to và được chế tác thành một chiếc đỉnh.

Rõ ràng, thứ này hoàn toàn không có pha tạp bất cứ vật liệu gì khác nữa.

Bảo liệu cứng rắn như thế nhưng hiện giờ lại xuất hiện đầy vết nứt, lúc nào cũng có thể nát vụn, khó mà tưởng tượng ra được lực đạo mạnh tới cỡ nào thì mới tạo ra được như vậy.

Cái đỉnh này rất cổ điển, tràn ngập khí hỗn độn, miệng đỉnh bị phong ấn thế nhưng vẫn có từng tia khí lành tràn ra ngoài, cùng với khói xám và đen ngập tràn.

Thạch Hạo thở dài, chiếc đỉnh này có giá trị rất lớn, nhìn thấy những làn khí lành kia thì ai có thể nghĩ tới được bên trong lại phong ấn vô số đầu lâu?

Làm cách nào tạo nên thứ này, là người nào chơi lớn như thế?

Ngoài ra, hắn cũng có chút sợ hãi, đi kèm khí lành là tia khói xám cùng khói đen từ bên trong phong ấn thoát ra ngoài, việc này khiến người ta sợ hãi và phát lạnh.

Bởi vì, hắn cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc, hoàn toàn giống với đám sương mù kỳ lạ và không rõ khi hắn nhen nhóm ba ngàn ngọn lửa trước kia, chắc chắn những thứ này cùng có cùng nguồn gốc.

"Đừng nói là, ngọn nguồn kỳ lạ kia lại chính là ở bên trong chiếc đỉnh này." Thạch Hạo thầm nói, vẻ mặt rất nghiêm túc, hắn cẩn thận đi vòng quanh quan sát chiếc thạch đỉnh này.

Điều làm hắn lo lắng nhất chính là, những vết nứt của chiếc đỉnh này cũng tỏa ra từng làn khói xám, quả thật như muốn vỡ nát ngay tức khắc vậy.

Một chiếc đỉnh cổ điển được chế tạo từ Thế Giới thạch, tuyệt đối là chí bảo thế nhưng những vết nứt này là bị người khác công kích, hay là bởi vì thứ phong ấn bên trong quá mạnh mẽ đã tạo nên?

Một khi phá tan thì sẽ dẫn tới hậu quả ra sao? Vẻ mặt của Thạch Hạo vô cùng nghiêm túc, hắn đứng yên trước đỉnh, yên lặng suy nghĩ.

"Ban tặng sự bất diệt cho ngươi, vạch trần phong ấn..."

Bỗng nhiễn có gợn sóng yếu ớt và mơ hồ truyền tới, đó là thần niệm hay là lời nói, rất khó để nhận biết được.

Thạch Hạo rùng mình, ở nơi tĩnh mịch như thế này lại vang lên tiếng hô hoán khiến người người khác sợ hãi.

Những tia sương mù xám và đen tràn ra từ trong thạch đỉnh cổ điện kia không ngừng lượn lờ đầy yêu dị, có một loại sức mạnh ma quái nào đó đang khuếch tán khiến tâm thần người ta không yên.

"Uhm!"

Thạch Hạo nhanh chóng lùi bước, nguyên thần của hắn bất ổn như muốn ly thể, trong lòng run rẩy, gánh lấy sự quấy phá vô cùng mạnh mẽ.

Như có một nguồn sức mạnh nào đó đang giam cầm hắn và cũng như muốn mê hoặc lấy hắn, bắt hắn phải đi về trước.

"Bất hủ, trường sinh, trường tồn cùng thế gian..."

Âm thanh kia mang theo ý lạnh không thể nào kháng cự được, tác dụng trực tiếp vào ý chí của người nghe, tựa như sẽ ban cho chỗ tốt, mệnh lệnh hắn phải đi tới.

"Cút ngay!"

Thạch Hạo hét to một tiếng rồi lảo đảo thối lui, dùng sức cắn môi để giúp bản thân tỉnh táo.

Hắn hoảng sợ, là sao vậy, rõ ràng chỉ là một gợn sóng yếu ớt nhất thế nhưng lại gây nên ảnh hưởng cực lớn cho tinh thần của hắn như vậy.

"Vù!"

Thạch đỉnh đầy vết nứt kia rung động và bắn ra một mảnh thần hi, làn

khói xám và đen kia xám xịt đi khá nhiều, sau đó âm thanh kia cũng biến mất và không còn xuất hiện nữa.

Rất tà dị!

Thạch Hạo lùi về sau, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc, cũng đã không biết trôi qua bao nhiêu vạn năm, có thể là cả thiên cổ thế nhưng ý chí còn sót lại trong đỉnh khi lại khiến hắn sợ hãi.

Chiếc đỉnh này chứa toàn đầu lâu, hay là vẫn còn thứ khác?

Bỗng dương Thạch Hạo cảm thấy một luồng ấm áp, xung quanh trở nên an lành, vẻ u ám bị xua tan, một chùm sáng kéo tới xông về trước.

Nó cứ như là gợn sóng và cũng như là ánh sao, tuy rằng nhỏ bé đối lớp với toàn bộ với cổ địa u tối kia thế nhưng cũng đủ chiếu rọi những cảnh tượng xung quanh, hắn ám bị xua tan đi một góc.

Thạch Hạo chấn động trong lòng, tất cả những thứ này đều do chùm lửa trong cơ thể của hắn tạo nên, nó bay ra và hóa thành một chiếc gương cổ phản chiếu vạn vật nơi này.

Nó phản chiếu toàn bộ cảnh vật và những vết tích chiến đấu nơi đây, sau đó còn vòng quanh chiếc thạch đỉnh kia khiến nơi ấy hiện ra toàn bộ.

"Rầm!"

Tiếng nổ nặng về vang lên, vùng sơn hà này bắt đầu lay động, dù là chiếc cổ thuyền cũng rung lên ầm ầm.

Ngay cả chùm lửa kia cũng chấn động, nó lần nữa xoay quanh nơi ấy rồi sau đó mới trở lại trong cơ thể Thạch Hạo.

"Vù vù..."

Bỗng nhiên, phía sau ngọn núi đổ kia truyền tới tiếng gào thét khiến da đầu tê dại, tựa như là ác quỷ đang đứng phía sau lưng thổi tới những luồng

khí lạnh.

"Nơi sâu đó còn có thứ khác?"

Thạch Hạo đứng yên trong chốc lát rồi đi về phía đó, nếu đã không có cách rời đi và có thể sẽ chết ở nơi này, vậy thì cứ tìm hiểu thực hư mọi chuyện cho rồi.

Ngọn núi đổ to lớn, hắn vòng qua rồi tiến về trước, nơi đó khí hỗn độn mờ ảo.

Đây là một khu cổ địa bao la, những bộ thi thể trên mặt đất còn nhiều hơn lúc nãy, binh khí gãy vỡ, cốt khí phá tan, không thiếu thứ gì cả.

Đây vẫn là khoang thuyền ư, cơ bản chẳng hề giống, tựa như là một thế giới hùng vĩ vậy.

Cũng không biết đi được bao xa thì Thạch Hạo cảm thấy như đã đi tới phần cuối của thế giới, con đường duy nhất ở phía trước đã bị cắt đứt, đã đi tới điểm cuối cùng.

"Nơi đó... có thứ gì?"

Thạch Hạo dõi mắt nhìn về trước, trong lòng chấn động.

Một vực sâu lớn tới vô biên vắt ngang nơi đó, bên trên lượn lờ sương mù hỗn độn, bên dưới lại đen kịt như mực không cách nào nhìn thấy đáy, một luồng khí tức đáng sợ lưu chuyển.

Tiếng gào hú nghe được trước kia tựa như phát sinh từ dưới đáy vực, đây là nơi tận cùng của khoang thuyền,

Hắn cảm thấy, tất cả những thứ kỳ lạ không rõ, vùng đất ngọn nguồn cuối cùng đều ở nơi này, bên dưới vực sâu kia, nó tựa như có thể nuốt lấy tất cả!

Chỉ nhìn chằm chằm bằng mắt thì Thạch Hạo cũng đã lạnh toát từ đầu

tới chân rồi, lông tóc dựng đứng, rùng mình một cái.

Sau đó, hắn lại càng khiếp sợ hơn.

Bởi vì, khi hắn mở Thiên mục thì lại nhìn thấy một người đang ngồi xếp bằng ở phía trên lối vào vực sâu kia, tựa như dùng thân để phong ấn lại nơi này.

Bóng người này, cao to khôi ngô, tóc đen dính máu rối bời dài tới eo, hắn ngồi yên ắng không hề nhúc nhích.

"Là... hắn!"

Âm thanh của Thạch Hạo run run, trước đây không lâu người này đã xuất hiện trong hình ảnh nơi tế đàn kia, là một trong bảy vị đại Vương giả trấn thủ Biên hoang!

Hắn lại ở đây, khiến người khác khiếp sợ.

Hắn như hóa đá, không hề có chút sinh cơ bào, chưa hề động đậy, bên dưới có một lớp hoa văn cổ điển phong tỏa lối ra nơi vực sâu.

Mà hắn thì ngồi xếp bằng ở bên trên, yên lặng trấn thủ nơi đó.

Thạch Hạo mở to Thiên mục, tỉ mỉ quan sát người này.

Trên người vị Vương giả này có rất nhiều vết thương đầy đáng sợ, quần áo sớm đã nát tan, đoản mâu cắm sâu nơi lồng ngực, mũi tên màu đen đâm xuyên bả vai, còn có một đoạn chân của Thần đỉnh dính chặt nơi sườn xuyên thủng ra đằng sau.

Những mãnh vỡ của thân tháp lại đâm vào trong đầu lâu, rất khó tưởng tượng ra cảnh đại chiến đầy thê thảm và đáng sợ mà hắn đã trải qua là như thế nào!

Vết thương chi chít, máu nhuộm chiến y, những dòng máu đỏ ấy vẫn chưa hề khô cạn cho tới giờ thế nhưng thân thể lại sớm lạnh lẽo, không còn

chút sinh cơ nào.

Bởi vì, thương thế của hắn quá nặng, những bảo cụ chí cường kia dù là một kiện cũng đủ xuyên thủng trời cao, hiện giờ lại vỡ nát và ghim chặt lên người hắn, thứ này đủ để tiêu diệt toàn bộ sinh cơ!

Đây chính là phong ấn mà trước khi chết hắn đã bố trí, phong ấn toàn bộ nơi này!

"Ta đã trở về... nhưng lực đã cạn..."

Có một loại tâm tình chập chờn truyền tới, đó là tàn niệm mà trước khi chết hắn lưu lại.

"Xuyên qua Biên hoang... cố thổ thân quen... đuổi theo... phong ấn rồi!"

Tàn niệm kia đứt quãng, chỉ còn là những thứ này.

Trong lòng Thạch Hạo dâng lên một nỗi bi thương, cảm thấy thê lương cho vị Vương này, trấn thủ Biên hoang, không hề thối lui, dùng sinh mệnh và máu để chém giết.

Sở dĩ có thể xuyên qua Biên hoang để trở về, là vì đuổi theo và phong ấn thứ gì?

Kết quả, hắn lại chết như vậy, kết thúc đầy bi thương như thế, gần chết rồi những vẫn muốn dùng thân để trấn áp nơi này, phong ấn vực sâu.

Hiển nhiên, vị Vương này có công tích vô lượng, thế nhưng không một ai biết việc làm của hắn.

Hư không đầy lạnh lẽo và u ám, hắn cô độc chết một mình, không ai biết, không ai tiễn, cả thế gian đều không hề biết từng có một người như thế, từng có một người dùng thân để lấp vực sâu này.

Hắn làm nhiều chuyện như vầy, công tích chấn động ba ngàn châu thượng giới, mà đời sau của hắn lại bị gọi là hậu nhân tội huyết.

Thi thể của hắn trấn áp nơi này, phiêu lưu cùng với chiếc cổ thuyền trong vết rách hư không, lạnh lẽo và thê lương.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 885: Chữ Tội Được Tăng Thêm

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Vị Vương này một mình chết ở đây, lấy thân trấn giữ vực sâu.

Thạch Hạo không thể nào bình tĩnh được, hắn cảm nhận được sự thê lương, nhìn thấy được vẻ oai hùng to lớn của ông với các vết thương chằng chịt, các mảnh vỡ chí bảo tràn ngập khí hỗn độn cắm đầy người, máu vẫn chưa từng cạn.

Hắn chỉ biết cúi đầu, trong lòng đau nhói.

"Tiền bối, lên đường bình an!"

Trong lòng Thạch Hạo vô cùng phức tạp, thương xót thay cho vị Vương này, đời sau của ông đều là "tội huyết", bị gọi là tội nhân, sao không thương xót cho được.

Nhân vật chí cao vô thượng đại chiến ở Biên hoang, chém giết tới đẫm máu, lấy mạng trấn thủ vực ngoại, vậy mà con cháu của ông lại thành ra như vậy.

"Trong cơ thể ta cũng chảy xuôi "tội tội", ha ha... " Thạch Hạo cười lớn, giận và đau cùng tồn tại, vị Vương trước mắt mắt này không chừng là tổ tiên của hắn.

"Nếu ta có thể thoát vây thì nhất định sẽ có một ngày đi Biên hoang, tham gia chiến đấu!" Thạch Hạo thề.

Hắn nắm chặt nắm đấm, nếu như có một ngày hắn có thể đứng trên đỉnh cao thần đạo thì chắc chắn sẽ chiến đấu để dẹp yên, trấn áp mười phương địch thủ ở Biên hoang!

Mặc dù trong đó có thể có bất hủ, có thể có nhân vật vô thượng không thể tưởng tượng được thì hắn đều muốn đến đó, giết thẳng vào thế giới kia.

Phù văn xuất hiện trên mi tâm của hắn, ánh sáng thần thánh vút lên trời xé tan u ám nơi đây, cột sáng ngút trời.

Trong vực sâu, thi thể lạnh như băng của vị Vương ngồi xếp bằng yên tĩnh không động đậy kia dường như có cảm ứng, xương trán của thi thể đó cũng phát sáng và phá tan tăm tối.

Thân thể Thạch Hạo chấn động, phù văn nơi xương trán của hắn đang cộng hưởng, tựa như gặp được người có huyết dịch tương thông khó mà dứt bỏ được, cảm nhận được một nỗi buồn man mác.

"Xoẹt!"

Đột nhiên, trên mi tâm của thi thể cao lớn trấn áp vực sau kia bay ra một vệt sáng óng ánh, nhìn kỹ thì đó là một chữ Tội, thứ này tiến vào trong hoa văn chữ Tội của Thạch Hạo.

Thân thể Thạch Hạo lúc này lảo đảo, xương trán nóng rực tựa như muốn bốc cháy, sau một khắc, mi tâm của hắn càng thêm óng ánh, ánh sáng soi sáng khắp đất trời.

Hai loại hoa văn đan xen, sự phức tạp kỳ diệu của chữ Tội kia càng rõ ràng hơn tựa như thiết sắt ngân hoa, khiến cho máu trong cơ thể Thạch Hạo sôi sục và mãnh liệt như sông dài biển rộng.

Trong chớp mắt hắn cảm thấy thân thể ấm áp, đứng trong mảnh tuyệt địa này, đối mặt với khói xám vô tận và âm u đã không còn cảm thấy lạnh lẽo và sợ hãi nữa.

Khi tất cả bình tĩnh lại thì thi thể kia cũng yên tĩnh không động đậy.

Toàn thân Thạch Hạo thoải mái, thoáng cảm thấy trong hoa văn phức tạp hiện trên trán như có thêm một thứ gì đó, thế nhưng lại không biết cách nào vận chuyển.

"Chữ này là tội lỗi sai lầm thật sao?" Hắn tức giận, tất nhiên hắn biết đó là vinh quang và huy hoàng thế nhưng ở thượng giới lại có cách gọi khác, là tội và loạn.

Tương lai, hắn muốn đến Hỏa Vân động, Yêu Long đạo môn dạo một vòng.

Hắn từng trên tế đàn nhìn thấy, lúc chữ Tội có thể phá tan mây trời thì thực lực của những người kia sẽ càng mạnh, chỉ là hắn không biết làm thế nào để sử dụng. Mặc dù có thể khiến thân thể của vị Vương kia có cảm ứng và cộng hưởng với mình, một vệt ánh sáng được truyền tới khiến chữ Tội nơi xương trán kia rõ ràng một cách chân thực, thế nhưng hắn cũng không biết phải dùng như thế nào.

"Có lẽ chỉ có đến Biên hoang thì mới có thể hiểu được." Thạch Hạo có một loại chờ mong, nơi đó chiến đấu liên miên, là một thế giới đáng sợ thế nhưng hắn lại khát vọng chinh chiến, chém giết ở chiến trường như vậy.

Điều kiện đầu tiên là hắn có thể sống sót rời khỏi nơi này.

Đi tới phần cuối và nhìn thấy vực sâu nay nên Thạch Hạo hiểu thêm được rất nhiều điều, hắn biết thượng giới này nhìn như yên tĩnh nhưng thực ra cũng chưa hẳn như thế.

"Kỳ lạ và khó hiểu, đều ở dưới vực sâu này sao?" Thạch Hạo suy nghĩ.

Vị vương này trở về khi nào? Khó có thể đoán được.

Bỗng nhiên, xung quanh không một tiếng động xuất hiện từng chiếc đèn cổ lơ lửng trong hư không, hơn nữa dưới vực sâu kia còn có âm thanh tựa

như sấm vang đánh vào phong ấn.

Từng tia, từng tia khói đen từ phong ấn bay ra.

"Không còn vững chắc nữa rồi!" Thạch Hạo biến sắc, đồng thời hắn cũng nhìn thấy một chuyện không tốt nên trong lòng lập tức lạnh lẽo.

Vị Vương ngồi xếp bằng nơi đó, một nửa thân thể cao lớn của ông bị nhiễm đen như mực, tựa như Ma tổ, khiến người ta run sợ.

Khói đen bao phủ hòng nhuộm hết thân thể của hắn, tuy nhiên mỗi khi lan đến trán thì sẽ bị một vệt sáng tiêu diệt, người tuy chết nhưng chữ tội vẫn còn, vẫn phát sáng.

"Không xong rồi, sẽ có một ngày phong ấn bị phá tan, lúc đó vẻ kỳ lạ và khó hiểu sẽ tràn lên mặt đất, đó tuyệt đối là một hồi tai nạn!" Thạch Hạo than thở.

Tuy nhiên không có thời gian để hắn suy nghĩ nhiều.

Xa xa, tiếng quỷ gào vang lên liên tiếp, một hướng khác nơi đường chân trời có một dãy núi lớn, mỗi một ngọn đều đen như mực, nơi ấy xuất hiện từng làn khói đen như mực.

Trên mỗi một ngọn núi đều có một ngọn đèn lớn đỏ tươi như máu đang phát sáng và chiếu sáng bầu trời.

"Gào gào... "

Tựa như trăm vạn ác quỷ kêu khóc, lại như cửa địa ngục được mở ra, trong dãy núi đó là hàng ngàn hàng vạn bóng đen dày đặc, vô cùng vô tận nhào ra ngoài.

Loại cảnh tượng kia khiến người ta phát sợ, bóng đen quá nhiều, có lẽ không thể gọi là ác quỷ mà tất cả đều là xác ướp cổ đang nhảy từ ngọn núi này qua ngọn núi khác và giết về phía hắn.

Đầy khắp núi non, đâu đâu cũng có bóng đen, đều là loại thi thể cổ xưa, tất cả đều từng là cường giả, cứ thế giết tới.

Thạch Hạo thở dài nghĩ thầm, chắc tiêu rồi, nhiều địch thủ như vậy và nếu mỗi tên đều không kém gì hắn thì dù hắn tu ra một tia tiên khí thì sao chứ, còn chưa đủ.

"Hả, không đúng lắm, cũng không phải tất cả xác ướp cổ đều mạnh mẽ, có một ít thân thể đã thối rửa sạch.

Thạch Hạo mở ra Thiên nhãn nên nhìn rõ tất cả những thứ này. Từ khi xương trán vị Vương kia phát ra ánh sáng chui vào mi tâm của hắn thì hắn phát hiện ra, hiện giờ hắn có thể vận dụng được cốt văn và không hề bị nguồn sức mạnh cấm kỵ ở nơi này cắn trả nữa.

"Giết!"

Nói gì thì nói, Thạch Hạo sẽ không bó tay chịu chết, dù chết trận cũng phải chết cho oanh liệt, mà không phải uất ức chờ bị giết.

Hai tay cầm hai cây đại kích, hai cây này từng thuộc về truyền nhân Tiên điện, được chế tạo từ xương thần thú hư không, hắn lao tới trước, quét ngang các loại xác ướp cổ.

Mùi hôi thối nhức mũi, có thi thể không biết tồn tại bao nhiêu năm tháng, sớm đã thối rữa, không còn hiện hữu thế nhưng lại bị quy tắc giam cầm, vẫn duy trì thân thể như cũ.

Mãi đến lúc này, khi bọn họ bị đánh nát thì mới hóa thành máu mủ và xương vụn.

Thạch Hạo để ý, có một số xác cổ rất khác biệt, được khói đen bao bọc, mang theo sức sóng, chậm rãi từ phía sau đi đến, có uy thế mạnh mẽ.

Đồng thời, nơi đó cũng có một nhóm người thực lực tựa như ngang với hắn.

"Cái gọi là kỳ là và khó hiểu, lại tới nữa rồi!"

Hắn nhìn thấy một nhóm mấy chục người trẻ tuổi đang ngạo nghễ đứng nơi đó, vẻ mặt hờ hững nhìn chằm chằm lấy hắn.

"Hả? Bọn họ là người của kỷ nguyên này, những bộ quần áo mà họ mặc, có bộ theo phong cách thượng cổ này và cũng có bộ theo phong cách trong mấy ngàn năm gần đây!" Thạch Hạo kinh hãi.

Mấy chục người đi tới, khí thế khủng khiếp ngập trời, hợp lại với nhau, vô cùng khiếp người, đây là một ít chí tôn trẻ tuổi, đều có đạo vô địch.

"Hít!"

Thạch Hạo hít vào một hơi khí lạnh, chẳng lẽ nói đây đều là nhân kiệt tuyệt diễm thời cổ, sau khi xảy ra chuyện chẳng lành, không những bảo thuật bản thân bị trộm đi mà ngay cả người cũng bị mang đến đây sao?

Chuyện này nếu là thật thì quả đúng khiến người ta khiếp sợ!

Hắn lia mắt nhìn về nơi xa, lập tức hi vọng đều bị dập tắc, trong dãy núi kia có một số người trung niên với khí tức mạnh mẽ hơn những người này nhiều, đều có một loại khí khái duy ngã độc tôn.

Đó là những người có cảnh giới cao hơn, giống nhau cũng từng là tuyệt diễm của một thời đại!

Đám người kia nếu tới đây thì còn chiến gì nữa chứ, hắn chắc chắn xong đời.

"Thử thách... giết chóc... trộm bảo thuật... họa quỷ." Trên vực sâu có những gợn sóng tàn niệm, những thi thể kia tựa hồ có cảm giác với loại hiện tượng này.

Một tiếng gào thét vang lên lập tức xác ướp cổ vô tận kia chợt dừng lại và không giết tới nữa, hơn trăm chiếc đèn cổ màu đỏ máu hiện lên soi sáng

nơi đây.

Mà mấy chục tên cường giả trẻ tuổi kia, có một số người bắt đầu bước lên phía trước, sinh linh kinh diễm nhất đã ra tay, đều ở cảnh giới Thần Hỏa đại viên mãn.

"Giết!"

Đây quả là một trận đại chiến khốc liệt, một mình Thạch Hạo đối mặt với một nhóm người mạnh mẽ đến khó tin, địch thủ vượt quá tưởng tượng, hắn đang bị đánh hội đồng.

Mà đặc biệt hơn, khí Tiên đạo của hắn cũng không hề thông thuận cho nên hắn bỏ qua không dùng tới, mà song kích xoay chuyển đại chiến với bọn họ.

Trong chốc lát, hắn đã giết được hai người nhưng bản thân cũng đã bị thương, máu tươi đầm đìa, một vết thương đáng sợ gần như đâm thủng tim hắn.

"Thật là một người lợi hại!" Thạch Hạo giật mình.

Sức lực người kia đặc biệt lớn, thân thể lại không kém hắn, quan sát kỹ thì đó là một sinh linh màu vàng, mình người đầu kiến, mạnh mẽ vô cùng.

"Lẽ nào đó là Hoàng Kim nghĩ* tiếng tăm lừng lẫy hai vạn năm trước?" Trong lòng Thạch Hạo hơi động, hắn cũng từng nghe nói qua một ít nhân vật lợi hại thời cổ xưa, cảm giác con kiến này chính là hắn.

(*): Nghĩ = Kiến.

Nhưng dù nói thế nào hắn cũng đều không ngừng tay, dù chết cũng phải chết trong chiến đấu.

"Phập!"

Lại một tên chí tôn trẻ tuổi mạnh mẽ bị hắn giết chết.

Cùng lúc, cốt văn xán lạn, bảo thuật va chạm, hắn đập một tên cường giả khác tới nát bét.

Đồng thời khi hắn ra tay thì trong cơ thể có ánh lửa hiện lên và đánh nát những ngọn đèn màu máu đang soi sáng hư không nơi đây, không chiếu rọi được bảo thuật của hắn.

"Keeng!"

Một thanh kiếm màu xám tro bổ xuống, ánh sáng đột ngột bùng lên khiến Thiên nhãn của Thạch Hạo cảm thấy đau nhói, tay hắn nhẹ đi, hai cây đại kích đều bị cắt đứt, đồng thời máu tươi bay lên, có kiếm khí kinh thế đâm vào trong thân thể hắn.

Quá nhanh, chiêu kiếm này sắc bén vô cùng, gần như đạt đến đỉnh cao nhất, đột phá hư không, từ xa đã đến trước mặt.

Thạch Hạo nhanh chóng lùi lại nhưng nơi cổ vẫn bị cắt đứt một vệt, máu tươi trào ra, thiếu chút đầu hắn đã lìa khỏi cổ, nguy hiểm đến cực độ.

Đó là một sinh linh hình người, mày kiếm kéo dài tới tóc mai, khuôn mặt điển trai, con mắt lạnh lẽo như điện, tay cầm một thanh kiếm màu xám tro lờ mờ tối tăm, cổ xưa, vô cùng chắc chắn.

Thạch Hạo biết, người này ở thời cổ sẽ rất có tiếng tăm, bởi vì hắn quá mạnh.

Đương nhiên, thanh kiếm kia cũng rất đặc biệt, bình thường yên lặng thì không ai để ý, một khi đánh ra thì tia sáng còn rực rỡ hơn cả ánh mặt trời, khiến người ta không mở mắt nổi.

Hơn nữa, nó chỉ còn là kiếm thai (mới tạo hình) còn chưa hoàn thành, chưa từng thật sự rèn xong vậy mà đã thế, có chút không thể tưởng tượng nổi.

"Ngay cả bảo vật thần thánh cỡ chiến kích hư không mà cũng bị chém đứt, thanh kiếm này quá không bình thường." Thạch Hạo suy đoán, chắc là một loại tiên kim vô thượng.

Chỉ là kiếm thai mà tính chất đã mạnh mẽ đến thế rồi.

"Vèo!"

Thạch Hạo chuyển động, nhanh như chớp đánh về người kia.

"Keeng!"

Hắn dùng bảo thuật đánh về kiếm thai, tiếng keeng keeng vang vọng.

Máu bắn tung tóe, xung quanh Thạch Hạo còn có rất nhiều cường giả trẻ tuổi, đều là kinh tài tuyệt diễm đồng loạt ra tay, trên người hắn lập tức xuất hiện rất nhiều vết thương.

Mà người trẻ tuổi cầm kiếm thai thần bí trong tay lại càng đáng sợ hơn, mũi kiếm không rời chỗ hiểm của Thạch Hạo, từng có một chiêu kiếm đã khiến hắn đổ máu thêm lần nữa.

Đương nhiên Thạch Hạo cũng đánh lại một chưởng lên người hắn, chấn cho hắn lui lại và khóe miệng chảy máu.

"Mạnh mẽ như vầy, đến tột cùng là người cổ đại nào đây?" Trong lòng Thạch Hạo nghiêm nghị.

Hắn rơi vào trong tình cảnh sống chết, ngoài người cầm kiếm này ra thì còn có Hoàng Kim nghĩ kia, những người khác cũng đều rất đáng sợ, hắn chém chết vài tên nhưng tình huống của hắn cũng nguy hiểm không kém.

Sau đó không lâu thì Thạch Hạo đã bị thương nặng, hắn tuy từ lâu đã tạo ra động thiên duy nhất thế nhưng lại bị người đánh sụp ngay lập tức, những sinh linh này cùng nhau ra tay, thế hệ trẻ tuổi đương thời không người nào có thể địch lại.

"Keeng!"

Trong tiếng kim loại rung vang chính là Thạch Hạo đập mạnh vào kiếm thai, thế nhưng bản thân hắn cũng trúng phải một kiếm, bộ ngực bị đục thủng một lỗ.

"Ầm!"

Hắn đánh bay sinh linh cầm kiếm thai kia, đồng thời đoạt lấy thanh kiếm này.

Rất không dễ dàng, để làm được như vậy hắn đã phải trả một cái giá cực lớn, gần như chết ngay tại chỗ.

"Xoẹt!"

Ánh kiếm liên miên, Thạch Hạo điều khiển gia trì bảo thuật của bản thân lên trên thanh kiêm này, lập tức đầu lâu của hai người bên cạnh đã bị chặt lìa, thần uy của hắn chấn rung trời.

Thế nhưng vào lúc này vẻ kỳ lạ lại bắt đầu, dưới vực sâu phát ra tiếng ô ô, một nguồn sức mạnh không tên nghiền ép thẳng về phía hắn.

Cùng lúc đó, thi thể vị Vương kia lại phát sáng, tuy trấn áp vực sâu thế nhưng cũng truyền về phía Thạch Hạo một sức mạnh nhu hòa và bao phủ lấy hắn.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 886: Thoát Vây

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Sức mạnh nhu hòa gia trì trên người thật ấm áp, ngay cả vết thương của Thạch Hạo cũng đều giảm bớt.

Tuy nhiên, khí đen dưới vực sâu kia lại sôi trào và xung kích mạnh mẽ phong ấn khiến vị Vương ngồi xếp bằng kia cũng bắt đầu lung lay, lúc nào cũng có thể bị nhấc lên.

Xèo!

Một tia khí đen từ vực sâu bổ tới, quét vào thân thể Thạch Hạo.

Thạch Hạo biết dù hắn có đánh gục liên tiếp mấy tên quái thi mạnh mẽ thì "kỳ lạ" nơi này cũng không buông tha cho hắn.

May mà, quầng sáng của vị Vương kia bao phủ lấy hắn.

"Ô ô... "

Dưới vực sâu truyền tới tiếng thét gào kỳ lạ và khủng khiếp hơn rất nhiều so với tiếng gào của ác quỷ, dù là Thạch Hạo thì cũng cảm thấy sợ hãi, lạnh tận chân lông.

"Hỏng rồi!"

Thạch Hạo sợ hãi, không chỉ có cường giả trẻ tuổi mạnh nhất trong cùng cấp mà những người ở phương xa cũng chuyển động, từng người trung niên kia như từng ngọn núi lớn, đều có khí thế duy ngã độc tôn.

Lúc này, khi nghe được tiếng gào dưới vực sâu thì bọn họ bước đến gần nơi này.

Những người này thật sự quá mạnh mẽ, không biết đã tới cảnh giới nào, có người chỉ cần điểm ra một ngón tay thì đã ép nát hư không, hắn đang mạt sát về nơi này.

Thạch Hạo chấn động trong lòng, tuy rằng được ánh sáng nhu hòa của vị Vương kia bao phủ nhưng hắn vẫn nhanh chóng trốn ra ngoài.

Đầu ngón tay kia quá to lớn, ép thẳng xuống dưới và đâm mặt đất thành một hẻm núi, đá lở văng tung tóe.

"Cảnh giới gì đây, Thiên Thần hay Giáo chủ?" Thạch Hạo cảm thấy nếu không có ánh sáng của vị Vương kia vây quanh thì chỉ cần gợn sóng mạnh mẽ khi nãy đủ khiến cho hắn khó có thể chịu đựng nổi rồi.

Bốn phương tám hướng có mấy chục người trung niên đang đi tới, trong cặp mắt là vẻ tang thương vô tận, vừa nhìn là biết đã trải qua năm tháng dài đằng đẵng, có điều bên trong cũng ẩn chứa chút màu tro tàn.

Bọn họ phân ra khắp nơi, cắt đứt tất cả đường lui của hắn.

Mười mấy tên chí tôn trẻ tuổi cũng điều khiển bảo thuật, lấy binh khí ra giết tới.

Những cường giả trung niên đứng ngay ngắn nơi đó, nếu có chuyện bất ngờ gì thì lúc nào cũng sẽ ra tay tiêu diệt Thạch Hạo.

Tình huống càng gay go hơn khi tiếng gào dưới vực sâu càng thê thảm hơn, thứ ấy không ngừng xung kích phong ấn, muốn đáng văng thi thể của vị Vương kia để từ dưới xông lên.

"Phập!"

Thạch Hạo cầm kiếm thai trong tay đầy dũng mãnh, lần nữa chém lìa

đầu một tên cường giả trẻ tuổi mạnh nhất, nhân vật nổi tiếng thuộc một thời đại cứ thế ngã xuống.

"Rống!"

Vực sâu bạo động, sức mạnh quy tắc hiện lên khắp nơi, các loại đèn cổ không ngừng xuất hiện.

Cùng lúc đó thi thể đầy núi cũng đứng cả dậy, tập trung về đây.

"Giết!"

Những người trung niên không thể suy đoán kia có người gầm nhẹ rồi ra tay, bàn tay to lớn vung ra che ngợp đè ép cả bầu trời, bọn họ muốn đích thân giết chết Thạch Hạo.

Tất nhiên, kỳ lạ và khó hiểu thấy Thạch Hạo được vị Vương kia che chở, mà sức sát thương của bản thân hắn lại quá lớn, kỳ tài cùng cấp khó có thể ngăn được nên muốn lập tức tiêu diệt hắn.

Từng chiếc đèn cổ bay lên, muốn sao chép bảo thuật mà hắn triển khai để cướp đi toàn bộ.

"Đùng!"

Thân thể vị Vương ngồi xếp bằng trên vực sâu phát sáng, ông bị sức mạnh khắp nơi tập kích, thân thể vô thượng bị kích thích nên tràn ra ánh sáng óng ánh và hóa thành gợn sóng lan tràn ra xa.

"Phụt" một tiếng, bàn tay lớn đang đánh về Thạch Hạo kia bị gợn sóng quét trúng nên đã bị bẻ gãy trên bầu trời, từng mảng máu tựa như sông dài rơi xuống dưới.

Ầm, bàn tay kia rớt xuống và nện mạnh lên mặt đất khiến nơi ấy sụp thành một khe nứt đen kịt.

Cảnh tượng này khiến Thạch Hạo trợn tròn mắt.

Tiếng kêu chói tai từ dưới vực sâu vang lên, sức mạnh quy tắc đè ép hòng xóa bỏ Thạch Hạo, đây là sức mạnh vô thượng của kỳ lạ và khó hiểu kia.

Thạch Hạo phun đầy máu, cảm giác có một tia âm u lạnh lẽo đang tiến vào cơ thể, mặc dù có ánh sáng nhu hòa của Vương giả vô thượng bao phủ thế nhưng hắn cũng bị thương nặng không thể tưởng tượng, hình thần đều sắp sửa bị tiêu diệt.

Cùng lúc, trong số những người trung niên ở xung quanh cũng đã chuyển động.

Một bàn tay khổng lồ lần thứ hai thò đến, thứ này giống như một vách núi đổ ập xuống khiến hư không vặn vẹo, không ngừng tan vỡ.

Còn có mấy bàn tay lớn như đám mây đen kịt khác bay xuống bao trùm cả nơi này, mục đích đều muốn xóa bỏ Thạch Hạo.

"Ầm!"

Trên vực sâu, ánh sáng óng ánh tỏa ra, xương trán vị Vương kia phát sáng và tràn ra vô tận thần lực trấn áp phía vực sâu, đánh tan khói đen và khí xám tràn ra kia.

Đồng thời, thân thể ông toát ra từng gợn sóng màu vàng, phá sạch tất cả quy tắc của kỳ lạ và khó hiểu.

Đáng sợ nhất chính là, gợn sóng vàng này phá nát toàn bộ bàn tay lớn đang muốn tiêu diệt Thạch Hạo, đồng thời vài tên cường giả trung niên cũng theo đó mà đứt thành từng khúc và hóa thành mưa máu, bốc cháy thành những hoa khói.

Quá đáng sợ, sức mạnh kia khiến người ta chấn động.

Cuối cùng Thạch Hạo cũng biết rõ vì sao một bộ thi thể lại có thể trấn áp

nơi này, trong cơ thể ông vẫn còn tồn tại thần lực và phù văn vô thượng, uy thế vô song.

"Răng rắc!"

Hắc ám nứt ra, một cột sáng thần thánh xuất hiện.

Mi tâm của vị Vương kia phát sáng, chữ Tội bùng cháy và xuyên thủng tạo ra một con đường.

Lúc này, đốm lửa trong cơ thể của Thạch Hạo đột nhiên cũng chuyển động, nó xông ra bao phủ trời cao, thiêu hủy tất cả đèn cổ và sương mù.

Đồng thời, nó lao xuống phía vực sâu, vòng quanh vị Vương đang ngồi kia, đốt cháy những đốm đen trên người ông, đẩy lùi những kỳ lạ và khó hiểu vấy bẩn ấy.

"Xèo!"

Đốm lửa kia lại trở về, bao quanh Thạch Hạo rồi vọt vào đường nối bị xuyên thủng kia, biến khỏi nơi này.

Phía ngoài hư không, trên ba ngàn đường đá.

Thanh Y, Tào Vũ Sinh, Thỏ nhỏ, Đả Thần Thạch đều rất lo lắng, bên trong vết rách hư không đen kịt kia có thứ gì? Thạch Hạo đi vào lâu như vậy vẫn chưa hề ra, hơn nữa còn dặn bọn họ không được đến gần, lui càng xa càng tốt nên khiến họ vô cùng bất an.

"Cái khe lớn màu đen kia khép lại rồi!" Tào Vũ Sinh biến sắc.

"Làm sao giờ, Thạch Hạo vẫn còn chưa đi ra, lẽ nào lại biến mất khỏi Tiên cổ theo cách này sao?" Đả Thần Thạch lo lắng

...

Mỗi tiểu thiên thế giới, rất nhiều sinh linh đều cảm thấy khác thường.

Trước đó không lâu, gợn sóng trên ba ngàn đường đá truyền đến rất dữ dỗi, một số cường giả mẫn cảm đều cảm giác được, thứ này đã trở lại.

"Lẽ nào có người đang thử bước ra bước kia, đã thành công rồi?" Có sinh linh mạnh mẽ nhanh chóng chạy đến, hướng về đường đá.

Tất nhiên không chỉ một người, khắp nơi đều cảm giác được, không phải ít.

"Xoạt!"

Ánh sáng óng ánh như hoa khói tỏa ra trong hư vô, Thạch Hạo giật mình, hắn phát hiện từ lối đi kia đã rời khỏi thuyền cổ và có thể thoát ra được.

Đồng thời cũng nhìn thấy vết nứt hư không kia sắp khép lại, cho nên hắn lao nhanh về phía đó.

Sau lưng hắn, thuyền cổ màu đen run bần bật, sau đó bay vào sâu trong hư không vô tận, dần dần biến mất.

Loáng thoáng, hắn cảm nhận được tàn niệm của vị Vương kia, cũng là một loại kêu gọi: "Giúp ta... trấn thủ..."

"Chắc chắn, nhất định sẽ đi Biên hoang, cũng sẽ lại trèo lên thuyền cổ này, giải quyết tất cả!" Thạch Hạo rống to.

Đốm lửa kia sau khi bao quanh mang hắn ra ngoài thì lần nữa tiến vào thân thể, hoàn toàn im lặng, không còn chút ánh sáng lộng lẫy nào.

Thạch Hạo phun máu, cảm giác toàn thân muốn nứt ra, vô cùng nhức nhối.

Bởi vì trên con thuyền cổ kia, đứng trước vực sâu, quy tắc tỏa ra từ kỳ lạ và khó hiểu đã xâm nhập vào trong thân thể hắn, tuy rằng ánh sáng óng ánh của vị Vương cổ xưa kia cũng cùng tiến vào giúp hắn hóa giải.

Nhưng dù sao thì cũng là sự tranh đấu của hai loại đạo tắc vô thượng.

Cho dù phù văn của vị Vương cổ xưa đã bảo vệ hắn, nhưng trong loại quyết đấu này vẫn chịu phải lực phản chấn rất lớn.

Nếu là người thường thì đã thành thịt nát không còn tồn tại nữa, Thạch Hạo đã tu ra một tia Tiên khí và lại trải qua lôi kiếp gột rửa nên thân thể hơn xa người thường, bởi vậy mới có thể toàn mạng.

Hắn vội nuốt một trái bán thần quả rồi nhanh chóng trị thương.

Nhưng sự rung động của một tia gợn sóng còn sót lại vẫn chấn cho hắn phun máu, thân thể nứt nẻ gần như nát vỡ.

"Mạnh đến thế sao?" Hắn biến sắc.

May là loại sức mạnh kỳ lạ kia đã tiêu tan, vị Vương kia đã che chở hắn nếu không hậu quả vô cùng đáng sợ.

"Không xong!"

Dù vậy thì một cánh tay của Thạch Hạo cũng đứt ra và rơi xuống, hắn nhanh chóng chụp lấy đưa lên chỗ chũ rồi vận chuyển cốt văn, nối lại tay cụt.

"Phụt!"

Thân thể hắn xuất hiện vết máu, đặc biệt ở ngực và bụng có rất nhiều vết rách, hầu như chia năm xẻ bảy.

Thạch Hạo trấn áp thương thế, vẻ mặt nghiêm nghị.

Cuối cùng, lát sau thì thương thế của hắn cũng ổn định lại và lúc này hắn phát hiện đã có thể tự do vận chuyển tia tiên khí kia.

Tiên khí tiến vào cơ thể đã khiến sự đau nhức của hắn giảm bớt nhiều, đồng thời cũng cảm nhận được một sức chiến đấu mạnh mẽ nhất.

Mãi đến tận lúc này hắn mới thở phào, sau khi rời khỏi nơi đây phải lo dưỡng thương, nhanh chóng khôi phục lại như cũ.

Hắn cúi đầu nhìn thanh kiếm thai trong tay, nó không phải rất dài cũng không quá sắc bén, vô cùng cổ điển mờ tối, không bắt mắt chút nào.

Nhìn kỹ, trên kiếm thai này lại có hoa văn và cảnh tượng Phi Tiên khiến sắc mặt hắn thay đổi, thứ này làm từ vật liệu gì?

Kiếm thai chắc là chưa được chế tạo xong, chỉ là phôi thô, còn chưa mài lưỡi kiếm, chưa từng thành bảo cụ trọn vẹn, vậy mà lại có thể có hoa văn như thế!

"Hả?"

Phía trước hoàn toàn tối lại, bởi vì vết rách hư không đã khép kín.

Thạch Hạo cầm thanh kiếm này chém về trước, xoẹt một tiếng, sau khi hắn rót thần lực vào thì thanh kiếm phát ra ánh sáng óng ánh vô cùng, chắc chắn không tầm thường.

Kiếm thai cổ xưa tỏa ra mưa ánh sáng, rực rỡ hơn mặt trời rất nhiều, khiến người không thể nhìn thẳng vào.

Hư không bị chém ra, Thạch Hạo vọt tới và rơi lên mặt đất.

"Ui chao, đi ra rồi, trở về rồi!" Thỏ nhỏ vui mừng, nhảy cẫng lên.

"Trở về là tốt rồi!" Thanh Y lộ vẻ tươi cười.

Ầm!

Thạch Hạo rơi trên đất, cả người ứa máu, những vết thương cũng đều nứt ra, thậm chí cánh tay trái suýt rớt xuống lần nữa.

Thanh Kiếm thai trong tay, ánh sáng từ rực rỡ biến thành lờ mờ và khôi phục lại vẻ cổ xưa.

"Cẩn thận!"

Tào Vũ Sinh kêu to, Thanh Y các nàng cũng đều biến sắc.

Đả Thần Thạch càng là hóa thành một vệt sáng vọt tới, kêu to: "Cút ngay!"

Bởi vì chỗ đó xuất hiện vài bóng mờ đồng loạt ra tay giết Thạch Hạo, đây là cường giả từ những tiểu thiên thế giới tới rồi.

Có người ánh mắt vô cùng cháy bỏng nhìn chằm chằm kiếm thai trong tay Thạch Hạo, run giọng nói: "Thanh kiếm trong truyền thuyết nọ!"

Cũng có người lạnh lùng vô tình mang theo sát ý, vốn là muốn lấy tính mạng Thạch Hạo thế nhưng khi nhìn thấy cả người hắn đều là vết thương và rơi xuống gần bọn họ nên lập tức giết tới.

Trong đó có Liệp sát giả của Thiên quốc, ban đầu vào đây cũng chỉ vì muốn tìm ra tung tích của Thạch Hạo, đoán trước được lúc hắn bước ra bước kia thất bại sẽ quả quyết ra tay.

"Giết hắn, người này muốn tu ra tiên khí, bước ra bước kia, đáng tiếc đã thất bại, không cho hắn có cơ hội khôi phục!"

Có mấy người chạy tới gia nhập, ra tay về phía Thạch Hạo.

Cả người Thạch Hạo phát sáng điều khiển kiếm thai kia, vài tiếng phập phập, ánh sáng chói mắt tỏa ra, lập tức giết chết ba tên cường giả, đầu người lăn xuống, máu tươi chảy dài.

Phịch, thân thể chính hắn cũng đã rạn nứt, máu chảy đầy, đồng thời có một cánh tay rơi xuống.

"Hắn xong rồi, ra tay!"

Mấy người khác cũng chuyển động, lấy Liệp sát giả của Thiên quốc làm chủ đạo.

"Ta xong? Há há." Thạch Hạo tuy bị thương nặng trên thuyền cổ nhưng vẫn bễ nghễ bọn họ.

Hắn quăng kiếm thai ra để nó hóa thành một vệt cầu vồng, kết hợp cùng phù văn bảo thuật của bản thân rồi nhanh chóng chém chết ba người nữa.

Chỉ có một người thoát được kiếp nạn này, vẻ mặt hắn tức giận, con mắt lạnh lẽo, đột nhiên kẻ này đánh một chưởng về cánh tay của Thạch Hạo rơi trên đất kia, mục đích là phá hủy đi thứ này.

Nhưng khiến hắn kinh sợ chính là, cánh tay kia lại xuất hiện một tia tiên khí bao bọc nhấc bổng thứ này lên, sau đó lại đánh về phía kẻ này.

"Trời ơi, đã bước ra bước kia rồi!" Hắn hoảng hốt kêu to.

Phụt!

Mặc dù chỉ là một cánh tay đã rời khỏi thân thể Thạch Hạo thế nhưng vẫn xuyên thủng bàn tay của người nọ, sau đó đập nát thân thể khiến kẻ này mất mạng tại chỗ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 887: Tiên Kiếm Đại La

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Một cánh tay đứt trên đất lại vẫn có uy thế như vậy, đập nát một Liệp sát giả của Thiên quốc trên mặt đất.

Cảnh tượng như thế quá kinh người!

Thỏ nhỏ miệng tròn vo, mắt to như hồng ngọc phát sáng, rất khó tin vào cảnh tượng phía trước.

Thạch Hạo giơ tay, cánh tay cụt kia bay lại hòng nối lại, đến cảnh giới này thì tinh lực rất dồi dào, rất nhanh se lành lặn.

"Xoạt!"

Vài vệt sáng đỏ như máu trong suốt như ngọc bay tới, tuy không phải rất dài nhưng lại xé rách hư không, nhanh đến cực hạn.

"Cẩn thận!"

Một tiếng keeng, Đả Thần Thạch bay tới, liên tục đánh bay ba vệt sáng đỏ khiến tia lửa văng khắp nơi.

Tào Vũ Sinh, Thanh Y cũng đều biến sắc, đó là Hóa huyết thần châm, một loại bảo cụ thâm độc và đáng sợ được rèn luyện từ xương Thiên Thần, vô cùng sắc bén. Dù Chân Thần mạnh tới đâu mà chỉ cần bị đánh trúng thì chắc chắn phải chết, lập tức hóa thành một bãi máu.

Còn mấy vệt sáng đỏ, một vệt bay về phía cánh tay cụt, hai vệt đâm

hướng sau não Thạch Hạo, chớp mắt là đến.

Rất rõ ràng, nơi xa có người không chấp nhận rút lui, muốn dành cho hắn một đòn cuối, bởi vì đã nhìn ra được hắn chắc chắn bị thương nặng, nếu không sao có thể đứt một cánh tay.

Nếu lỡ dịp hôm nay thì chắc chắn sau này không còn cơ hội giết Hoang nữa, bởi vì lúc nãy một tên Liệp sát giả của Thiên quốc rõ ràng hô lớn, có thể Hoang đã bước ra được bước kia!

Tiếng ô ô chói tai xuyên thủng hư không, ánh đỏ trong suốt sắp tiến thẳng tới sau ót Thạch Hạo.

Một tiếng keeng, tia sáng lóe lên, Thạch Hạo cầm kiếm thai trong tay, cũng không thèm xoay người mà cứ thế vung ra sau, tiếng kim loại bị bẽ gãy vang vọng, hai vệt đỏ nứt ra, Hóa huyết thần châm bị cắt đứt và xoắn thành bột mịn.

Dù là được rèn từ xương Thiên Thần cũng không được, dưới kiếm này đều bị cắt lìa.

"Còn có một cái!" Thanh Y biến sắc.

Một cây châm khác xuyên qua hư không, nó xuất hiện đột ngột, không một tiếng động bay về sau gáy Thạch Hạo.

"Vù!"

Thạch Hạo tất nhiên đã biết được, sau gáy phát lạnh, thân thể tỏa sáng, một mảng phù văn bay ra hóa thành hoa văn đan xen với nhau, giam cầm cây châm này lại.

"Giết!"

Hắn hét lên, từ sau khi bước ra bước kia thì sức chiến đấu không biết mạnh hơn trước đây bao nhiêu lần. Châm này tuy đáng sợ nhưng người

phóng châm lại không thể so được với hắn.

Một tiếng xèo, cây châm kia bay ngược lại, hóa thành vệt sáng đỏ rực rỡ hơn trước bắn nhanh về một hướng.

"A... "

Một tiếng hét thảm thiết truyền đến, một sinh linh màu bạc, hai đầu bốn tay chợt biến sắc, vô cùng quyết đoán chặt ngay cánh tay đã trúng châm kia.

Hắn là Liệp sát giả của Thiên quốc, tuy tàn nhẫn nhưng vẫn không muốn chết oan, muốn trốn thế nhưng sát ý ác liệt của Thạch Hạo tựa như một cây thương thần ép tới, nhắm thẳng mi tâm và khóa chặt lấy hắn.

Mà ở khu vực này còn có một số cường giả khác, sau khi nhìn thấy cảnh này thì đồng thời rút lui, sau đó xoay người rời đi, quả thực bị chấn nhiếp quá mức.

"Keeng!"

Một phía khác, cánh tay cụt của Thạch Hạo nhẹ nhàng vút một cái thoát khỏi Hóa huyết thần châm, một tia tiên khí trắng noãn lượn lờ, sau đó ngón tay xòe ra kẹp cây châm này lại.

Việc này rất nguy hiểm thế nhưng hắn lại dùng tay kẹp chặt, cũng may mà tránh được mũi kim sắc bén kia.

"Vèo!"

Thạch Hạo cầm kiếm thai lờ mờ trong tay đuổi sát theo sau, cánh tay cụt thì lại điều khiển thần châm đỏ đậm kia nhanh chóng lao tới, vù, lập tức đâm vào sinh linh màu bạc.

Hắn tuy đã dùng hết khả năng để quyết đấu thế nhưng vẫn không phải là đối thủ.

Tình huống này đã dọa sợ nhiều sinh linh đang ẩn núp, quá mạnh mẽ,

tay cụt sau khi rời khỏi thân thể lại có thể giết được hai tên cường giả.

Phịch, đến lúc này cánh tay cụt kia mới trở lại và nối liền với người Thạch Hạo, chỗ nối có phù văn lóng lánh, tinh lực bốc lên và từ từ khép lại.

Tào Vũ Sinh, Thanh Y, Thỏ nhỏ cũng đã đến gần.

"Những người kia... " Đả Thần Thạch hỏi cách giải quyết họ thế nào.

Tào Vũ Sinh nói: "Nói nhiều làm gì, giết sạch, lúc nãy bọn họ đã không có ý tốt, sát ý rõ ràng, bây giờ đã rút lui thì nghi rằng sẽ không có chuyện gì sao?"

Tên mập bình thường đều cười híp mắt, mặt tròn vo ra vẻ hiền lành, thế nhưng bay giờ lại mạnh mẽ quyết liệt, đề xuất giết toàn bộ.

"Đều giết đi, Thạch Hạo mới bước ra bước kia, chúng ta còn chưa biết hắn đã củng cố hay chưa, không thích hợp để lộ thông tin, miễn rước lấy đại địch đánh giết." Thanh Y cũng nói.

Lúc này nàng rất quyết đoán, tuy vẫn xuất thế siêu phàm thoát tục nhưng đã thêm phần lạnh lẽo.

"Ấy da, ta chỉ bắt sống thôi, tiến lên." Thỏ nhỏ kêu to rồi đuổi theo.

Riêng Thạch Hạo thì từ lâu đã phóng đi, vừa chữa thương vừa đuổi đến gần, kiếm thai chém tới, ánh kiếm huy hoàng đè ép cả nhật nguyệt, quá mức rực rỡ.

Hắn quả thực giống như đang thu gặt rơm rạ vậy, cầm kiếm tiên quét ngang một đám người, gần hai mươi vị cao thủ không ai có thể ngăn cản, toàn bộ bị đánh gục.

Một ít người còn lại thì bị Tào Vũ Sinh, Thanh Y, Đả Thần Thạch ở phía sau chia ra đuổi theo, cũng không một ai thoát được.

Sát trận của Mập mạp một khi triển khai thì sương mù hỗn độn đều tản

ra và lộ hết sự sắc bén, thanh lý sach sẽ những người ở vị trí đó.

Trận chiến này không có bất ngờ gì, một đám người có ý đồ xấu, mang theo sát ý mà đến đều mất mạng, không một ai chạy thoát.

"Thiên quốc!" Thạch Hạo hừ lạnh một tiếng.

Trong chiến dịch này, tổng cộng có bốn Liệp sát giả của Thiên quốc với sức công kích rất mạnh, tất nhiên là vẫn đang truy tìm tung tích Thạch Hạo, vẫn muốn ám sát hắn.

Nơi này đậm mùi máu tanh, mặc dù Thạch Hạo đốt sạch mọi thi thể nhưng vẫn có mùi máu bay về phương xa.

Trước đây không lâu, Thạch Hạo nhóm lên ba ngàn ngọn lửa, trên đường đá gây ra động tĩnh quá lớn nên đã kinh động rất nhiều người, không ít tiểu thiên thế giới đều có sinh linh tìm tới.

Rất rõ ràng, Liệp sát giả là người nhạy cảm nhất nên chạy đến trước tiên và cũng gặp nạn đầu tiên.

Lúc này, nơi xa lại có sóng chấn động, một ít sinh linh khác cũng đến để tra xét, cách rất xa đã nghe mùi máu tanh, trong lòng đều rung động.

"Đi thôi, không nên xen vào." Không ít người lập tức rút lui.

Có một số người vẫn tiếp tục tiến tới, khi thấy Hóa huyết thần châm bị đánh nát thì từng người đều biến sắc, cũng đều nhanh chóng rời đi không muốn tiến thêm nữa, cảm giác địa phương này quá nguy hiểm.

Trên ba ngàn đường đá, Thạch Hạo ngồi xếp bằng, vừa dùng Bán tham quả trị thương vừa yên lặng cảm nhận tác dụng diệu kỳ của tia tiên khí kia.

Khí tiên đạo, quả thực tựa như có thể nối liền với trời đất khiến pháp lực cuồn cuộn không ngừng, tinh khí đất trời theo vào không ngớt, điều đó có nghĩa là không sợ quần chiến, là lý do khi ngang dọc trong trăm vạn đại quân

cũng không ai địch nổi.

Khí này có thể làm thoải mái thân thể, chăm sóc nguyên thần, tác dụng vô cùng kỳ diệu, kết hợp cùng thân thể sẽ khiến cho ngày càng mạnh hơn.

Thạch Hạo ăn nhiều thần quả, trên người tỏa ra ánh sáng lung linh, bảo huyết rít gào, trong người như có sấm nổ, các vết thương khép lại, tay cụt nối liền

Lúc hắn mở mắt ra tựa như cầu vồng vắt ngang trời.

"Thế nào?" Thỏ nhỏ hỏi, chớp chớp đôi mắt to, tuy là hỏi hắn nhưng cũng đang liếc kiếm thai cổ xưa nằm ngang trên hai đầu gối hắn.

"Thương thế đã không còn vấn đề gì rồi!" Thạch Hạo nói, nhưng lại âm thầm nhíu mày.

Lúc hắn trị thương thì giật mình phát hiện, pháp tắc của kỳ lạ và khó hiểu kia vẫn còn lưu lại một tia bí lực hòng phá nát thân thể hắn, chưa thể trị dứt điểm được.

Việc này làm hắn lo lắng, thứ kia không thể gạt bỏ.

Sau đó hắn lại nghĩ tới đốm lửa do ký hiệu thần bí tạo thành trong cơ thể kia, nó rõ ràng có thể nghiền nát sức mạnh của pháp tắc kỳ lạ kia nhưng lại không thèm để ý tới.

Nên biết, đốm lửa này lúc ở vực sâu từng phát ra uy thế để đốt sạch khói xám, lọc sạch nơi đó.

Suy nghĩ kỹ càng thì hắn cảm thấy đây cũng không phải là chuyện xấu, lưu lại một tia sức mạnh kỳ lạ trong thân thể để hắn lúc nào cũng áp chế, liên tục chống đỡ, càng có thể hiểu biết sâu sắc hơn về bản chất của nó.

Không lẽ đốm lửa kia cố ý chừa lại cho hắn sao?

"Kiếm thai này xem ra thật không tầm thường, có lai lịch ra sao?" Tào

Vũ Sinh hỏi.

Bởi vì bọn họ tận mắt nhìn thấy thanh kiếm xám tro này, nó không có chút lộng lẫy nào vậy mà khi phát uy thì ánh kiếm huy hoàng lại đè ép nhật nguyệt, có thể dễ dàng cắt đứt hư không.

Ai cũng biết, chiến kích hư không bởi vì có hoa văn trời sinh nên mới có thể phá tan hư không được.

Mà thanh kiếm này hoàn toàn là dựa vào độ sắc bén, không thể cản!

"Thực tế thì nó cũng chưa được mài lưỡi kiếm, chưa trọn vẹn." Thanh Y nói.

"Ta cũng không biết lai lịch của nó, chắc là của quái thai cổ đại lưu lại." Thạch Hạo nói, có thể lấy được thứ này cũng là nằm ngoài dự liệu của hắn.

Đã mấy lần gặp phải khó hiểu, tuy binh khí của những sinh vật kia đều rất siêu phàm thế nhưng một khi bọn họ chết đi thì bảo cụ cũng tan biến theo.

Chỉ có kiếm thai này là khác biệt, chất liệu chắc chắn là quý hiếm nên mới có thể trường tồn cùng thế gian.

"Là nó." Lúc chưa ai đoán ra lai lịch của nó thì Hư thiên thần đằng chạy đến và rất kích động, cũng có chút u ám nhìn chằm chằm kiếm thai rồi xem đi xem lại.

"Ngươi biết sao?" Thạch Hạo hỏi.

"Nó là kiếm Đại La." Hư thiên thần đằng nói.

"Cái gì, nó chính là thanh kiếm kia?" Thanh Y biến sắc, rất là giật mình.

"Tiên kiếm Đại La, từng thuộc về một vị Ngũ Quan vương, hắn đã biến mất ở Tiên cổ và thanh kiếm này về sau cũng không biết tung tích." Thỏ nhỏ cũng kêu to.

Thạch Hạo trong chốc lát cũng biết, Hư thiên thần đằng đã nói, nó từng đi theo một vị quái thai cổ đại, người nọ xưng hùng năm đời, vô địch trong Tiên cổ.

Tất cả thiên tài, kiệt xuất khắp nơi ở trước mặt hắn đều phải lu mờ, xa không là đối thủ của hắn.

Thế nhưng, cuối cùng hắn vẫn là chết đi, lúc bước ra bước kia thì xảy ra chuyện, bị khói xám mang đi, từ đó biến mất.

"Hóa ra là hắn!" Thạch Hạo gật đầu, trên thuyền cổ màu đen, người kia để lại cho hắn ấn tượng vô cùng sâu sắc, mặc dù đã chết nhưng vẫn có phong thái vô địch.

Mấy vết thương nguy hiểm đến tính mạng trên người của Thạch Hạo đều do người cầm kiếm thai kia lưu lại, một lần suýt chém bay đầu của hắn, một lần suýt xuyên thủng trái tim.

Người kia nếu còn sống, nhất định càng đáng sợ hơn!

"Kiếm này có từ rất lâu đời, chỉ là phôi thô, vẫn chưa rèn luyện xong, vô cùng cổ xưa." Hư thiên thần đằng nói.

Sau khi biết là thanh kiếm kia thì Thanh Y, Tào Vũ Sinh, Thỏ nhỏ đều hiểu rõ bởi vì từng nghe đồn đại về nó.

Chất liệu của nó là vô thượng, chính là tiên kim Đại la, là một kiếm thai trời sinh, không phải được đúc thành, lúc đào ra từ trong mỏ quặng thì đã là như vậy, hình dạng trời sinh.

Đây là vật liệu vô thượng, ngay cả Chân tiên của kỷ nguyên trước đều khó mà đạt được, quý giá và hiếm đến mức không thể tưởng tượng!

"Tất nhiên, chỗ khác thường nhất chính là, bởi vì là kiếm thai tự nhiên cho nên vẻ thần bí của nó sẽ càng nhiều hơn, và có rất nhiều truyền thuyết

quây quanh thanh kiếm này." Tào Vũ Sinh nói, sau đó nhìn chằm chằm vào thân kiếm, kinh ngạc nói: "Bên trên... thật sự có cảnh tượng Phi Tiên, có loại hoa văn kia!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 888: Mù Mịt Và Rối Loạn

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"Thật nặng!"

Thỏ nhỏ cầm lấy kiếm thai để nghịch chơi và xem xét cho rõ, kết quả khi vừa cầm thì tay chùng xuống, suýt nữa đánh rơi trên đất.

Thanh kiếm này cũng không dài thế nhưng lại nặng tới mười mấy vạn cân.

Kiếm thai u ám, không nhìn kỹ còn tưởng là kiếm gỗ, hoa văn trên thân kiếm rất nhiều, có cả sinh linh hình người, chung quanh sinh linh này lại có những điểm đen và còn có một chút dạng như sương mù.

"Cảnh tượng Phi Tiên?"

Nhìn thì rất bình thường, những hoa văn kia cũng không thể hiện chỗ khác biệt nào. Nhưng khi Thỏ nhỏ nhẹ nhàng khởi động thì thanh kiếm này phát sáng rực rỡ vô cùng, nếu nhìn chằm chằm thì sẽ có cảm giác đau nhói.

Sinh linh hình người trên kiếm thai tựa như sống lại, xung quanh có mưa ánh sáng bay bay lóng lánh vô cùng, thứ này hóa thành ánh sáng phi tiên, còn hoa văn dạng sương mù kia thì lại càng giống như tiên khí đang lan tràn ra ngoài.

Mấy người thán phục, không hổ là tiên kiếm Đại la trong truyền thuyết, có dị tượng kinh người, nếu như tiếp tục tế luyện và bồi dưỡng thì nhất định sẽ thành chí bảo vô thượng.

"Tuy đều nói là do trời sinh, đào được từ trong mỏ quặng cổ, nhưng nghe nói còn có bí mật khác." Tào Vũ Sinh nói.

Rất nhiều người không tin, trời đất sao có thể trực tiếp sinh ra một cái kiếm thai, có chút khó hiểu.

Mấy người thay phiên nhau cầm kiếm, thích thủ không muốn buông rời, thanh binh khí này nếu được tế luyện thì trong tương lai nhất định sẽ sáng chói ở thượng giới, trở thành binh khí chí cao.

"Người đã gặp phải chuyện gì thế?" Thanh Y hỏi.

"Đúng thế, ngươi đã nhìn thấy nơi khởi nguồn của kỳ lạ, vậy mà lại còn có thể sống sót trở về." Thỏ nhỏ lầu bầu.

"Trẻ con hay nói bậy, nghe cho vui là được." Thạch Hạo gõ ót nàng một cái.

Hắn nói sơ qua về thuyền cổ màu đen kia và nhắc tới kỳ lạ ở trong đó, mấy người nghe mà trợn tròn mắt, trong đỉnh đá chứa tiên huyết, đầu lâu, dưới vực sâu phong ấn thứ gì đó không rõ...

Tuy bọn họ không tự mình trải qua nhưng nghe Thạch Hạo nói sơ lượt thì đều khiếp sợ, trong khoảng thời gian này không ngờ bên dưới lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Ngay cả Đả Thần Thạch đều cảm thấy lạnh lẽo, thuyền cổ kia đáng sợ và thần bí như vậy, tồn tại từ thiên cổ, có thể sống sót trở về thật không dễ dàng gì.

Bọn họ nói rất nhiều thứ xoay quanh đề tài này, nhưng cho dù suy đoán và nghiên cứu thế nào đều không thể biết khó hiểu kia rốt cuộc là thứ gì.

"Ta đoán, cái kỳ lạ và không rõ kia bây giờ hơn phân nửa là không thể quấy rối những nhân vật mạnh nhất nữa rồi, dù sao thì nó cũng đã bị phong ấn." Thanh Y nói.

Nàng đoán, vị Vương đã trở về từ Biên hoang và có thể là chuyện đã xảy ra ở thời trước, ông một đường lần theo dấu vết rồi phong ấn lại thứ đó.

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của một mình nàng, cũng chưa chắc là thật.

"Biên hoang ấy đến cùng là ở đâu, là vùng đất thế nào?" Thỏ nhỏ lẩm bẩm, vô cùng tò mò về vùng đất xa xưa đó.

"Rất có thể ngay trong nơi sâu nhất của khu không người, Minh ước Thái Cổ chắc là được lập ra ở nơi này." Tào Vũ Sinh nói.

Chỉ là hắn cũng không hiểu, Biên hoang kia sao lại ngăn cách với thế giới này.

Chẳng lẽ nó ở một thế giới khác, căn bản không thuộc về thượng giới?

Thạch Hạo thở dài, hắn biết Biên hoang rất gian khổ, bây giờ chắc càng thêm nguy cấp hơn, xuyên qua tế đàn hắn từng nhìn thấy một trong bảy vị Vương đã ngã xuống, ông chết trận, bây giờ lại có một người xuyên qua Biên hoang và trở về thượng giới, chỉ vì phong ấn vực sâu nên mới chết.

"Năm người còn lại còn sống không đây?" Thạch Hạo khẽ nói, càng lúc càng cảm thấy áp lực nặng nề hơn.

Năm tháng đằng đẵng qua đi, những vị Vương còn lại kia nói không chừng cũng đã héo tàn, nếu thế thì hậu quả khó mà lường được!

Nếu Biên hoang bị phá thì sóng lớn nhất định bao phủ thượng giới, đến lúc đó chính là một trận tai nạn to lớn, khắp ba ngàn châu đều là khói lửa, đại chiến không ngừng.

"Kỷ nguyên này nhất định sẽ rối loạn." Thanh Y than thở, nàng biết tình thế hiện giờ vô cùng nghiêm trọng, đại chiến trong tương lai có thể sẽ tàn khốc đến mức không thể tưởng tượng được.

"Hỏa Vân động, Yêu Long đạo môn..." Thạch Hạo cắn răng, trong lòng tức giận, bọn họ tại sao lại che giấu sự thật, lại cứ nhằm vào đời sau của những anh hùng Biên hoang?

Đây chính là phá hoại ngay từ bên trong, đang gây thương tổn cho nguyên khí của thượng giới, bọn họ có mục đích gì đây, không sợ tương lai khi khói lửa khắp nơi thì bản thân bọn họ cũng khó bảo toàn sao?

Tất cả việc làm của bọn họ đều không hề tốt cho thượng giới, đang làm lung lay nền tảng của trận đại chiến ấy.

"Tình hình rất phức tạp, ta từng nghe lão già lẩm bẩm vài câu, trong này dính dáng đến bất hủ, Đế, thậm chí còn có Tiên, nhiều phe đối lập nhau." Tào Vũ Sinh nói.

Lão già chính là vị sư phụ thần bí của hắn.

"Ngươi có thể nói tỉ mỉ chút được không?" Thạch Hạo hỏi, hắn gấp gáp muốn hiểu rõ ngọn nguồn.

Tên mập lắc đầu, hắn chỉ là nghe sư phụ khi say khướt rồi lỡ lời, hỏi thế nào cũng không nói nữa, cụ thể ra sao hắn cũng không biết.

"Nói tóm lại là rất phức tạp, đến thời điểm Biên hoang thật sự bị phá thì lúc đó không chỉ là chuyện của riêng chúng ta mà còn lan rộng hơn nữa, không thể nào tưởng tượng được!"

Cũng chính vì thế mà hiện tại mới khiến cho người ta không hiểu rõ, sương mù giăng kín.

Bởi một ít nguyên nhân mà đồng loại sẽ giết chóc lẫn nhau, bởi vì những chỗ dựa, những "sinh linh" đứng phía sau đều khác nhau cho nên sẽ không thuộc về cùng một trận tuyến.

"Tại sao ta cảm thấy đầu óc lại rối tung, thật là phức tạp." Thỏ nhỏ mơ hồ, xoa xoa huyệt thái dương của mình.

"Tương lai chỉ có kẻ mạnh mới có thể bảo vệ được một nơi, có thể khiến một khu vực sợ hãi, khói lửa khắp nơi, đại chiến ngất trời, thế gian này rồi sẽ không còn yên tĩnh nữa." Tào Vũ Sinh nói.

Có thể tưởng tượng được, vào lúc ấy, trật tự, quy tắc hành động của ai cũng đều bị phá vỡ, rất có thể nghênh đón một thời kỳ loạn lạc tàn khốc.

"Đây là chiến đấu kéo dài từ kỷ nguyên Tiên cổ, đến kỷ nguyên này thì còn thảm thiết hơn trước, thế giới này không biế có kết thúc hay không." Đả Thần Thạch nói.

Bọn họ có cảm giác, diện tích lan tràn còn sẽ rộng hơn, không chỉ hạn chế ở ba ngàn châu.

"Nếu chiến đấu đến mức độ kia thì sinh linh ba ngàn châu cũng không biết được, chỉ là chúng ta có thể có cơ hội tham gia hay không thôi." Tào Vũ Sinh nói.

"Ta muốn đi!" Thạch Hạo nói.

Tào Vũ Sinh nhìn hắn nói: "Nghe nói lão già Hộ đạo của Thiên Nhân tộc kia từng muốn suy tính tất cả những thứ liên quan tới ngươi, kết quả lại ra một quẻ khiến hắn phun máu, chính là, ngươi không thuộc về lịch sử này?"

"Sao ngươi biết chuyện của Thiên Nhân tộc?" Thạch Hạo kinh ngạc.

"Sư phụ ta nói." Tên mập đáp.

"Lão già chết tiệt kia vẫn rất thù dai ta, chờ ta rời khu cổ địa này thì nhất định sẽ chặn ở bên ngoài Thiên Chi Thành và giết cho bọn họ nhớ đời!" Thạch Hạo nói, hắn cực kỳ gai mắt thái độ vong ân phụ nghĩa của Thiên Nhân tộc.

"Không thuộc về lịch sử này à, đừng nói cho ta rằng, ngươi thật sự rời khỏi thượng giới, siêu thoát khỏi nơi này, một mình tham dự chiến đấu gì đó nhen." Thỏ nhỏ nói.

"Câu nói kia không phải hiểu như vậy, ngay cả sư phụ ta cũng không rõ ràng lắm." Tào Vũ Sinh lắc đầu.

"Tiên đoán lung tung cái gì thế không biết, tương lai đầy sự bất ngờ, sao có thể chắc chắn được? Chuyện gì cũng có thể thay đổi." Thạch Hạo lắc đầu.

"Sư phụ ngươi còn nói gì không?" Thanh Y hỏi.

"Tương lai quá tàn khốc, có một người không thuộc về quá khứ, cũng không thuộc về hiện tại và thời đại này hắn sẽ xuất hiện ở ba ngàn châu hòng cầu viện một người có năng lực đặc thù." Tên mập nói.

"Ta rất có năng lực ăn uống, lẽ nào lại cầu ta, thế nhưng vừa nãy không phải ngươi đã nói, ta không thuộc lịch sử này sao, quá mâu thuẫn mà." Thạch Hạo dày mặt nói, xem mình chính là người vô địch kia.

"Đó là một người mà phải trả một cái giá lớn mới đưa đến được, chỉ không biết là cầu viện ai." Tào Vũ Sinh nói.

"Đừng nói cho ta, chuyện này cũng là sư phụ ngươi nói đó nhen." Thỏ nhỏ liếc xéo hắn, khinh bỉ nói.

"Sư phụ ngươi là một kẻ vô lại hay là người điên mà cả ngày phán đoán rồi ăn nói linh tinh thế?" Đả Thần Thạch nói.

"Sao ngươi biết, những năm gần đây sư phụ ta càng ngày càng điên nặng, ta sợ đến nỗi không dám ở cùng với ông ta, có lần ông ấy suýt chút nữa chôn sống ta luôn, nói đó là số mệnh và đường về của ta." Tên mập buồn bực không thôi.

Mấy người nghe mà trợn mắt há miệng, đây là sư phụ tài giỏi cỡ nào vầy, càng ngày càng không tin lời lão già đó nói nữa, đoán chừng tinh thần lão chắc không được bình thường.

"Đáng giận nhất chính là, ông ấy còn nói, ổng không chôn ta thì sớm muộn gì cũng có người chôn ta, sinh ly tử biệt, càng làm người kia thêm đau

xót mà thôi." Tên Béo căm giận không thôi.

Bọn họ không còn lời gì để nói nữa rồi, buồn bã thay cho Tên mập khi có một sư phụ như thế, không cẩn thận có khi bị chôn sống thật, thiệt cũng quá xui xẻo.

"Nói thế, kết cục của ngươi rất thảm rồi, nếu không giờ ta giúp ngươi một tay, chôn sống ngươi nhen?" Thỏ nhỏ không có ý tốt, trừng đôi mắt to như hồng ngọc và cười hi hi.

"Cái này thì ngươi nói sai rồi, sự phụ nó ta phúc lớn mạng lớn, sau khi tỉnh lại thì sẽ bò từ lòng đất ra, nhất định trường sinh bất tử, có ngày sẽ thấy ánh nắng mặt trời." Tên Mập đắc ý nói.

Đối với lời nói không có căn cứ này, mấy người đều lười cãi lại.

"Ta bế quan tổng cộng mất bao lâu rồi?" Thạch Hạo hỏi, lúc hắn ngộ đạo thì quên hết tất cả, căn bản là không cảm giác được thời gian trôi qua.

"Nửa năm." Thanh Y nói cho hắn thời gian chính xác.

"Ngắn thế thôi à, ta tưởng phải ít nhất là hai năm đây." Thạch Hạo kinh ngạc, không ngờ thời gian không dài như tưởng tượng của hắn.

Lần thứ nhất bế quan thì hắn tốn một năm, lần này thêm nửa năm nữa, tiến vào Tiên cổ cũng đã được hai năm rồi.

Bây giờ hắn đã hơn mười chín tuổi, thiếu chút là tới hai mươi.

"Chúng ta cũng phải nghĩ biện pháp đột phá, tiến thêm bước nữa." Thỏ nhỏ nắm chặt đôi tay nhỏ nhắn và động viên bản thân, nhưng nó cũng hiểu, muốn bước ra được bước kia quá khó khăn, tất cả thiên kiêu cũng không thể nào thành công hết được.

Tuy nhiên, trong nửa năm này bọn họ cũng có thu hoạch phong phú, xem xong những cốt thư mà Thạch Hạo đoạt được từ tay truyền nhân Tiên

điện, đó đều là cảm ngộ của tiên hiền, cho nên đạo hạnh đang tăng trưởng rất vững vàng.

"Ngươi có kế hoạch gì không?" Thanh Y hỏi Thạch Hạo.

"Ta muốn tu ra luồng tiên khí thứ hai." Thạch Hạo nói.

Mấy người nhất thời hóa đá, tên khốn này mới bước ra được một bước mà giờ lại muốn nghịch thiên thêm lần nữa, thực sự khiến người ta không biết nói gì cho tốt.

"Người hiểu rõ con đường của chính mình chưa?" Tào Vũ Sinh hỏi, nên biết, Thạch Hạo mới thành công trên một con đường, không lẽ lại muốn bước ra con đường khác? Muốn thành công gấp gáp như thế, lựa chọn một thay đổi lớn có thể sẽ khiến đạo cơ không ổn định, xuất hiện vấn đề đáng sợ.

"Ta hiểu rất rõ con đường của chính mình, chuẩn bị đầy đủ từ lâu rồi." Thạch Hạo gật đầu.

"Ta cảm thấy, ngươi vẫn không nên gấp, trước tiên làm chắc cơ sở một chút, không bằng ra ngoài dạo một vòng đi." Thanh Y nói, nàng sợ hắn tẩu hỏa nhập ma.

"Cũng tốt." Thạch Hạo gật đầu, sau khi tiến vào Tiên cổ thì luôn có người muốn đối phó hắn, không bằng đi ra ngoài giải quyết kẻ địch.

"À, ta đưa các ngươi đến một chỗ tốt, nhiều lần Tiên cổ mở ra thì sơ đại mạnh nhất và quái thai cổ đại cũng đều chạy đến đó để tìm kiếm vận may." Tào Vũ Sinh nói.

"Còn có nơi như thế hả?" Mấy người đều giật nảy mình.

"Sư phụ ta nói, nghe đồi Ninh Xuyên từng ở đó chiếm được một cái xương tay còn sức sống, mà Thập Quan vương lại còn đoạt được một cây non Tiên đạo."

"Cái gì?" Mấy người nghe được đều thất kinh.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 889: San Bằng Tất Cả

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Đây là một nơi như thế nào, Thạch Hạo khá giật mình, từ chỗ Long Nữ hắn đã biết được, Thập Quan vương đã là dùng một cây nhỏ để bước ra bước kia, và vô địch thiên hạ.

Mà thứ này lại được tìm thấy tại một nơi nào đó trong Tiên cổ. Thậm chí, ngay cả đồ vật thành Đạo của Ninh Xuyên đều được lấy từ nơi đó, thực sự rất quái lạ.

"Đi, nhất định phải đến nhìn một lát, ta rất chờ mong." Người khác còn chưa đưa ra quyết định mà Đả Thần Thạch đã không nhịn được nữa.

"Ta đói rồi, muốn ăn chút gì trước đã." Thạch Hạo vuốt bụng nói.

Mấy người nhất thời trợn trắng mắt, đến cảnh giới này của hắn, thức ăn đã không còn là vấn đề, chỉ cần nuốt vào một chút tinh hoa của đất trời liền có thể bổ sung nhu cầu, còn nói gì đến đói bụng chứ.

"Ngươi sẽ không phải là tên tham ăn trong miệng lão già đầu óc không bình thường kia đó chứ?" Thỏ nhỏ trừng đôi mắt to đỏ chót nói.

Vẻ mặt mấy người khác cũng là lạ, cảm thấy nghi ngờ.

"Đó là một lão già đầu óc không ổn định, lời của lão ta các ngươi cũng tin hả? Ngay cả đệ tử của mình mà hắn cũng muốn chôn thì chắc chắn đã tẩu hỏa nhập ma rồi, không cần để ý tới." Thạch Hạo nói.

Tiếp đó hắn lại bĩu môi, nói: "Nếu ta mà là người kia, tất nhiên là quét ngang cửu thiên thập địa, tiêu diệt tất cả địch thủ, sẽ không để lại phiền phức gì."

"Nếu như ngươi không thuộc về lịch sử này, hay là có nguyên nhân gì đây... " Tên mập lầm bầm.

"Mập mạp, ngươi bị sư phụ ngươi lây nên đầu óc cũng không bình thường hả, đang nói nhăng nói cuội gì đó?" Thạch Hạo nói.

"Ta cũng đâu có nói người phải tìm chính là ngươi đâu." Tào Vũ Sinh lẩm bẩm.

"Đói thật rồi." Thạch Hạo ôm bụng, nơi đó đang réo ùng ục không ngừng, không hề có phong độ của "cao thủ đã bước ra bước kia" gì vả.

Tào Vũ Sinh lắc mạnh đầu, cảm thấy mình đã bị sư phụ điên kia dày vò quá mức nên bị lây, nếu không thì sao lại so sánh người kia với kẻ trước mặt chứ.

Ngoại giới, các tu sĩ cảm thấy gần đây quá yên tĩnh, nửa năm qua trong Tiên cổ này không có chuyện lớn gì xảy ra.

Một số người quan tâm Thạch Hạo, muốn biết rõ tình trạng của hắn thế nhưng đều bất đắc dĩ vì khu vực ba ngàn đường đá hoàn toàn mờ mịt, không nhìn thấy hắn ra sao cả.

Chỉ là trước đây không lâu, có người lần nữa khắc lên tên hắn thì từng nhìn thấy nơi đó có chấn động kịch liệt và kinh khủng đến cực độ, sau đó thì chuyện gì cũng không thể biết được.

"Đừng nói là hắn bế quan thành công và bước ra được bước kia chứ." Có Thiên Thần khẽ nói.

Trên thực tế thì Thạch Hạo bế quan hay xuất quan bọn họ cũng không thể nhìn thấy, đến trình độ này thì thiên cơ đã che đậy, không thể nào dò xét.

Mãi đến khi Thạch Hạo hoàn toàn đưa tiên khí hòa vào trong máu thịt, không cho chúng hiện ra, thu lại tất cả khí thế thì bọn họ mới lại nhìn thấy.

Mặc dù đã trôi qua nửa năm nhưng người của Tiên điện khi nhìn thấy hắn thì vẫn nghiến răng nghiến lợi, không nhịn được cơn giận, hận không thể lao vào Tiên cổ giết hắn hòng báo thù rửa hận.

Sau đó, một số đạo thống khác cũng không thể bình tĩnh được nữa, bởi vì tên kia đi ra khỏi ba ngàn đường đá và hét thật lớn, lời nói này của hắn thực sự rất đáng giận.

"Haha... người của Yêu Long đạo môn, sinh linh của Hỏa Vân động, ta đã đến, các ngươi ở đâu, ta đói rồi."

Tư thái của hắn ngông cuồng, tựa như một Ma vương xuất thế, muốn săn bắn lấp đầy bụng mình.

Nên biết, mấy đạo thống bị hắn kêu lên đều có tên tuổi chấn động thượng giới, đệ tử, môn đồ của bọn họ đều là tinh anh của thượng giới vậy mà lại bị hắn coi là thức ăn.

Tất nhiên mọi người đều biết hắn không phải nói chơi.

Đặc biệt là người của Yêu Long đạo môn, càng là ôm hận trong lòng, sơ đại của họ chính là một con giao long nhưng đã bị Thạch Hạo ăn đầu tiên.

Khi tiến vào một tiểu thiên thế giới thì Thạch Hạo không ngừng tìm kiếm và hỏi mọi người rằng, sinh linh của những đạo thống đối đầu với hắn kia đang ở nơi nào.

"Ngươi... tìm bọn họ có việc sao?" Có người ngờ vực.

"Tất nhiên, ta gần chết đói rồi đây." Thạch Hạo nói.

Mấy người ngơ ngác không hiểu chuyện gì, nhưng vẫn có người chỉ về một hướng, nói cho hắn biết là sinh linh của Ma Quỳ viên đang ở bên trong

một khu di tích phía trước.

Mãi đến tận khi Thạch Hạo rời đi, bên cạnh mới có mấy người xôn xao bàn tán.

"Người kia quen quá, sẽ không phải là Hoang trong truyền thuyết đó chứ hả?"

"Trời đất, rất giống đó, dáng vẻ tương tự như đồn đại, mà ta cũng từng thoáng thấy qua chân dung của hắn."

Mấy người la thất thanh.

Trong chớp mắt, không ít người rùng mình một cái, vị Ma vương này nói đói bụng hơn nữa lại đang tìm sinh linh của những đại giáo kia, không cần nghĩ cũng biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Trong vòng một ngày, hắn ăn hết bảy, tám tên sơ đại, càng là từng ăn món Kim Sí đại bàng hầm, Ma vương hung tàn như vậy ở nửa năm trước đã dọa sợ không ít sinh linh.

Sau đó không lâu, trong một khu di tích.

Ánh sáng ngút trời, quát mắng liên tục.

"Ma Quỳ viên, lúc ta còn ở hạ giới thì người của các ngươi đã muốn giết ta, sau khi tới thượng giới, cái lão Hoa hướng dương kia lại tới Thiên Nhân tộc vu oan cho ta, bây giờ ta thu chút tiền lời đã." Thạch Hạo nói.

Hắn không giết người, thế nhưng lại vặt một bao đầy hạt hướng dương màu đen óng ánh như ngọc, vừa đi vừa ăn.

"Úi chà chà, ta thích, đây là món chay!" Thỏ nhỏ huỳnh huỵch chạy theo vòi vĩnh hắn, thèm thuồng hạt này.

Trong di tích, vài tên cường giả của Ma Quỳ viên tức đến ngất đi, quá thảm mà, hạt thần mà bản thân kết ra lại bị người ta xem là hạt hướng dương

bình thường.

Ngoại giới, các tu sĩ trợn mắt há miệng, muốn cười nhưng lại không dám, cuối cùng lại thấy nặng nề vì bọn họ cũng có đệ tử trong Tiên cổ.

Ma vương này quá mạnh mẽ, vừa nãy là san bằng. vừa gặp là đập bay toàn bộ.

Sắc mặt chủ nhân của Ma Quỳ viên rất khó coi, hắn lập nên Ma Quỳ viên, đây chính là thánh địa của hệ thực vật khiến thiên hạ kinh sợ thế mà thiếu niên này lại dám làm thế.

"Hạt hướng dương này tuy thơm ngon nhưng không đỡ đói chút nào, ta muốn ăn thịt, ta muốn ăn cánh đại bàng, xâu thịt giao." Thạch Hạo lẩm bẩm.

Hắn chú tâm tìm kiếm thì sao có thể không phát hiện chút nào tung tích của kẻ địch chứ, sau đó không lâu đã tìm được một số người của Hỏa Vân động.

Hỏa Vân ở ngoại giới là động cổ do Chân Tiên để lại, rất thích hợp cho việc tu luyện, sinh linh sống ở đó đều rất mạnh mẽ.

Thạch Hạo gặp được mấy người và bản thể đều không phải là hình người, có chim lửa, có chó lửa, còn có một con Hỏa Lân thú màu vàng.

Mấy sinh linh này rất mạnh, khi nhìn thấy Hoang thì lộ vẻ căm thù nhưng lại có ý sợ và xoay người muốn đi.

"Haha... tốt quá, nếu không thì chắc đói chết ta rồi."

Trận chiến này căn bản không có chút gì bất ngờ, sau đó không lâu khói bếp bay lên, Thạch Hạo nhấc lên cái đỉnh, hầm thần khuyển, nướng Hỏa Lân thú kia.

Rất nhanh, nơi này mùi thịt thơm phức, chất thịt được nướng vàng óng.

Thạch Hạo mời lơi một tiếng rồi cắm đầu ăn.

Ngoại giới, cái mũi của người Hỏa Vân động suýt chút bốc khói, không thể nhịn được nữa rồi, đời sau tội huyết này thật sự trở thành tai họa lớn trong lòng họ.

Sau đó, đoàn người Thạch Hạo ra đi, hướng về địa phương cổ xưa kia.

Hiển nhiên, trên đường đi không thể yên tĩnh được, Thạch Hạo chủ động tiến đánh quét ngang một đống địch thủ, đều là đệ tử của những đạo thống thù địch với hắn.

Loại thủ đoạn tựa như bẻ cành khô, quét sạch sẽ này đã đè ép một đám tu sĩ ở ngoại giới, bọn họ vô cùng hoài nghi, tên này lẽ nào thật sự đã bước ra bước kia.

"Rắc!"

Đột nhiên Thạch Hạo nghe tiếng nứt truyền ra từ túi càn khôn, trong lòng hơi động, dừng bước và lấy ra một cái kén màu vàng.

Hắn mở bàn tay, nâng nó lên.

Cuối cùng thì Hoàng điệp cũng đã có động tĩnh, thời gian ngủ say cũng quá lâu rồi.

Kén vàng rạn nứt, sau đó phịch một tiếng, chiếc kén bị phá tan, một con Hồ điệp màu vàng dài một tấc vô cùng đẹp đẽ, mang theo từng cơn mưa ánh sáng lớn đang nhảy múa trong hư không.

Nó đã phá kén thành bướm rồi!

Bây giờ, nó đã thật sự sinh ra cánh, hóa thành Hồ điệp chân chính mà không phải kén vàng như trước đây, kết ra một đôi cánh thần lực trong suốt.

"Quá tốt rồi." Thạch Hạo cười to.

Bướm vàng bay quanh hắn, nhanh nhẹn múa, tư thế uyển chuyển, tựa

như một tinh linh nhỏ mang theo niềm vui sướng.

Tào Vũ Sinh và Thanh Y đều chấn động trong lòng, bởi vì họ biết lai lịch của con thần trùng này, tương lai hơn phân nửa sẽ trở thành trùng đế.

"Đói bụng... " Hoàng điệp truyền ra thần niệm, câu nói đầu tiên là đói bụng khiến mọi người không biết nói gì, quả nhiên rất xứng với Thạch Hạo!

Thạch Hạo cười to rồi quăng ra một trái bán thần quả, bây giờ thánh dược, bán thần quả trên người hắn còn không nhiều, thế nhưng nhất định có thể cho Hoàng điệp ăn no.

"Con bướm này thật đẹp, nếu để trên tóc ta rất hợp, là một chiếc nơ bướm thiên nhiên." Thỏ nhỏ chớp đôi mắt nói thế.

Thạch Hạo vừa nghe vội vàng lấy Hoàng điệp từ trên tóc xuống, đặt trên vai, nếu không thì thật khó coi.

Mấy người cười rộ lên.

"Địa phương cổ xưa kia ở chỗ nào, còn xa lắm không?" Thạch Hạo hỏi.

"Chờ ta lấy một bảo vật để che lại thiên cơ, nơi thế này không thể để người biết." Tào Vũ Sinh nói.

Hắn tự nhiên là sợ người ngoại giới xuyên qua cánh hoa Tiên đạo nhìn thấy và biết được chỗ đó, vì vậy lấy ra một cái cốt khí làm mờ hình ảnh bọn họ trên cánh hoa Tiên đạo, ngoại giới không thể nhận ra.

"Đây là lần cuối cùng Tiên cổ mở ra, dù địa phương kia bị người ta biết cũng không sao đâu." Thạch Hạo nói.

"Có lý, thế nhưng cứ đến chỗ đó rồi thu lại cốt khí cũng được." Tào Vũ Sinh gật đầu.

Đồng thời, hắn dặn dò Thạch Hạo, Thanh Y, Thỏ nhỏ khi đến đó phải thật cẩn thận, bởi vì đến được đó đều là cao thủ, chắc chắn có quái thai cổ

đại qua lại.

Táng giới, núi Đoạn Thiên.

Tiểu thiên thế giới này rất thần bí, người bình thường không vào được, trước kia chỉ có một số ít người biết nơi đây thế nhưng đã tới đây nếu không phải là sơ đại mạnh nhất thì cũng là quái thai thời xưa.

"Ồ, sao nhiều người thế?" Tào Vũ Sinh giật mình, không giống trong suy nghĩ của hắn.

"Chắc chắn là vì Tiên cổ mở ra lần cuối, rất nhiều người không thèm giữ bí mật nên đã để lộ tin tức, vì vậy sinh linh biết được ngày càng nhiều." Thanh Y nói.

"Có cả bộ lạc sao?" Thạch Hạo chấn động trong lòng.

"Ừ, không sai, nhất định phải cẩn thận, không nên đối đầu với sinh linh trong bộ lạc." Tào Vũ Sinh nhắc nhở.

Bởi vì đó là dân bản địa của Tiên cổ, rất thần bí cũng rất mạnh mẽ, đó là nói lúc bọn họ không rời khỏi nơi cư ngụ.

"Hả?"

Thạch Hạo kinh hãi, vừa tới gần nơi này thì hắn đã cảm giác được một tia khí tức Tiên đạo nên khiến hắn chấn động trong lòng.

Bởi vì, hắn đã thành công bước ra bước kia, tu ra một tia tiên khí, rất mẫn cảm với hơi thở này, loáng thoáng cảm nhận được tia tiên khí trong cơ thể mình được bồi bổ.

"Chuyện gì xảy ra?" Thạch Hạo nhộn nhạo trong lòng, ngay lúc nãy, hắn rõ ràng cảm ứng được rất nhiều dấu vết của khí tức, có một tia phảng phất như thuộc về Liễu Thần!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 890: Táng Giới

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Táng: chôn cất.

"Có phải ngươi cảm giác kỳ lạ đúng không?" Tào Vũ Sinh nhìn hắn.

"Không sai, nơi này có khí tức Tiên đạo." Thạch Hạo gật đầu, càng thêm nghi ngờ, lẽ nào Liễu Thần ở đây, nếu không vừa nãy sao lại sinh ra cảm ứng khó tả như thế.

"Vậy được rồi, đúng là thế." Mập mạp nói.

Người có thần giác nhạy cảm, lần đầu tiên đến Táng giới đều có giao cảm như này, sẽ cảm ứng được dấu vết của Tiên để lại, vì vậy mới khiến nơi đây trở nên siêu phàm.

"Phù... "

Ngoài cơ thể của Thanh Y xuất hiện một vầng sáng xanh như một vầng trăng thánh khiết xuất hiện, tỏa sáng và đặt nàng bên trong, ánh sáng nhu hòa mờ ảo bay lên.

"Thật kỳ diệu, ta cảm giác được sự đau thương và vui sướng của nó." Thanh Y nói như mớ ngủ, bàn tay nhỏ đưa ra vàchạm vào vầng sáng xanh, sau đó lại nhìn vùng đất này.

"Củ cải vàng, củ cải trắng, ta nhìn thấy rất nhiều dược liệu cổ, ăn thật là ngon." Thỏ nhỏ cũng như đang mơ, mắt to đo đỏ nhắm hờ, dáng vẻ như vô

cùng hưởng thụ.

"Thế Giới thạch, Hỗn Nguyên thạch, Vạn Pháp thạch... trời ơi, ta tựa hồ đã nhìn thấy chúng." Đả Thần Thạch cũng kỳ quái kêu lên, tựa như ma rung, xông loạn chỗ này.

Táng giới rất lớn, rộng gấp mấy lần tiểu thiên thế giới bình thường.

Phóng tầm mắt nhìn, ngọn núi cao vút, cây cỏ kỳ dị, trong màu xanh ngắt điểm chút hoa văn màu hồng, ánh sáng tỏa ra.

Một giới này, có rất nhiều truyền thuyết.

Biết đến nhiều nhất chính là, nơi đây từng là một trong những chiến trường của kỷ nguyên trước, giết tới trời long đất lở, quỷ khóc thần gào, nhiều loại cường giả đổ máu.

Vì vậy, tiểu thiên thế giới này có khu vực không có một ngọn cỏ, ẩn chứa sát cơ tuyệt thế, trồng xuống cây gì đều không sống được.

Ngay cả cao thủ tiến vào cũng không ở được bao lâu phải trốn đi, nếu không sẽ bị tiêu diệt, cốt văn quanh thân nổ tung, loại sát cơ vô hình kia rất đáng sợ.

Mà một ít nơi lại có sức sống bừng bừng, ví dụ như trước mặt này, các loại cây cỏ đều có màu đỏ thẫm khảm trên màu xanh biếc như từng thần văn đang lớn lên.

Bởi vì sau khi máu thịt của một số sinh linh rơi xuống nên tỏa ra sức sống mạnh mẽ, có thể tẩm bổ vạn vật và cũng không hề có sát khí kinh khủng kia.

Vì vậy, tiểu thiên thế giới này được gọi là Táng giới.

Chôn sinh linh, chôn chiến trường, chôn quá khứ, dưới lòng đất nơi này ẩn chứa quá nhiều bí mật.

"Liễu Thần!" Thạch Hạo nắm chặt tay.

"Đi thôi, chúng ta cũng dạo một vòng, nơi này quả thực có thứ tốt thế nhưng rất khó thấy, một khi đạt được thì chắc chắn là may mắn không nhỏ." Tào Vũ Sinh nói.

Mấy người Thạch Hạo vẫn đang kinh ngạc, nơi này đến cùng là có thứ gì, thế nhưng những gì vừa mới trải qua lại khiến bọn họ bất chợt nghĩ đến điều gì đó.

Vì nơi đây là Táng giới nên chắc chắn cất giấu rất nhiều thứ dị thường, một khi đạt được sẽ vượt qua tưởng tượng.

Loại cảm giác đó đã biến mất, chỉ có người lần đầu tiên tới đây mới sẽ có giao cảm như vậy, đó là vì gặp phải sự cộng hưởng khi đại đạo xung kích lẫn nhau.

Bên trong dãy núi có một bộ lạc, có một ít sinh vật kỳ lạ qua lại thỉnh thoảng liếc nhìn bên này, ánh mắt như tia điện lạnh lẽo không có bất kỳ cảm xúc nào.

Bọn Thạch Hạo cũng không muốn dính dáng đến và cũng không muốn chọc bọn họ, vì nghe đồn, bên trong dân bản địa có cao thủ cấp Giáo chủ trấn giữ cũng không có gì lạ.

Đương nhiên loại bộ lạc nhỏ này thì bình thường sẽ không sinh ra được sinh vật cấp độ khủng khiếp kia.

"Tướng mạo bọn họ thật quái lạ, nửa trên là người, nửa dưới lại có hình ngựa cao lớn, tựa hồ cũng rất lợi hại." Thỏ nhỏ nói.

"Ừ, đây là Nhân Mã tộc, sức lực vô cùng lớn, giương cung tiễn có thể bắn nổ một ngọn núi lớn, cường giả mạnh mẽ nhất có thể bắn rơi mặt trời!" Mập mạp nói.

Đây là chủng tộc còn sót lại của Tiên cổ.

Kỷ nguyên trước, thứ gì cũng đều bị hủy diệt, chỉ có phần nhỏ chủng tộc ở những tiểu thiên thế giới này còn lại chút huyết thống, tuy nhiên vì một số nguyên nhân tựa hồ đã hơi thay đổi.

"Tóm lại, chủng tộc của kỷ nguyên Tiên cổ đã bị diệt sạch." Tào Vũ Sinh than thở.

Bởi vì những ai còn sống, đều xuất hiện biến dị.

"Sẽ có một ngày, kỷ nguyên này của chúng ta có hay không cũng đến ngày tận thế, không còn tồn tại thứ gì, nếu như tới ngày kia, ngươi ta đều sẽ ở đâu." Thanh Y nói.

Qua lời giải thích của Thạch Hạo về thuyền cổ và Biên hoang, bọn họ hiểu được, ngoài ba ngàn châu này thì những lãnh thổ rộng mênh mông, có chiến đấu tàn khốc nhất.

Trong tương lai, Biên hoang thất thủ thì thượng giới chắc chắn sẽ rối bời.

Đến lúc ấy, hơn phân nửa là Tiên cũng sẽ xuất hiện và tham gia vào cuộc chiến, chuyện này quả thật không thể tưởng tượng được.

"Nếu thật có một ngày như thế thì thượng giới không còn tồn tại nữa và tất cả đều bị chôn vùi. Sau đó lại trải qua vô tận năm tháng, thiên địa lại diễn biến sự sống, sinh linh đời sau đánh giá kỷ nguyên này của chúng ta thế nào?"

Lời nói kèm theo tiếng than thở khiến người ta phảng phất thấy được khói lửa khắp nơi trên mặt đất, cao thủ cái thế gào thét núi sông, cảnh tượng chiến đấu đáng sợ không ngừng.

Thậm chí còn thoáng nghe được mùi máu tanh, vào lúc ấy cảnh tường máu chảy thành sông, thây chất thành núi cũng tuyệt đối không tính là gì.

"Vì lẽ đó ta muốn nhân lúc hiện tại làm tất cả những chuyện cần làm."

Thỏ nhỏ nói.

"Yên tâm, có ta - người chắc chắn vô địch khắp trên trời dưới dất này tồn tại, những chuyện kia sẽ không xảy ra, những sinh linh bất hủ, trường sinh, kỳ lạ gì đó, chỉ cần dám làm loạn thì tất cả... " Thạch Hạo vung tay ngang ngược nói: "Kho, hấp, nướng, hầm, chỉ cần không phải hình người, toàn bộ ăn sạch sành sanh!"

Nửa đoạn đâu còn để mấy người liếc nhìn, cảm thấy hắn rất có khí thế, thế nhưng nửa câu sau thực sự phá hỏng sự hùng hồn của đoạn trước.

Một mảnh rừng đá đỏ đậm, bốc lên từng tia sáng, tựa như ánh nắng chiều, tọa lạc phía trước.

Theo như Tào Vũ Sinh từng nói, đây là một trong những nơi cổ xưa nổi tiếng nhất quanh Táng giới, đều từng xuất hiện thứ tốt vô cùng.

"Căn cứ bí văn, ở một thời đại nào đó thì Ninh Xuyên đoạt được một xương tay bị phong ấn ở nơi này, nó được một loại thần huyết bao phủ và phù văn Tiên đạo được bảo tồn lại một cách hoàn chỉnh." Tào Vũ Sinh nói.

Chuyện này khiến người ta biến sắc, Tiên cốt có thể coi là báu vật vô giá trên đời. Mà xương chứa phù văn Tiên đạo hoàn chỉnh thì chỉ có thể dùng từ nghịch thiên để hình dung.

Mấy người đều có chút lo lắng cho Thạch Hạo, đồ vật mà Lục Quan Vương Ninh Xuyên đạt được hết sức đáng sợ, nếu thật sự dung hợp hoàn mỹ cùng hắn vậy thì khi hắn đánh ra một chưởng, chẳng phải là thủ đoạn của Tiên sao?

"Không tính là gì." Thạch Hạo không thèm để ý, hời hợt nói.

Đột nhiên, trong rừng đá truyền ra tiếng kinh hô, một cột sáng rực rỡ vô cùng khiến cho rất nhiều người chú ý vụt lên cao, cho nên tất cả đều hướng về nơi đó lao đi.

"Quả nhiên có người đạt được thứ tốt." Tào Vũ Sinh nói.

Rừng đá rất lớn, không thể nhìn thấy phần cuối, giống như một rạng san hô mang theo ánh sáng lộng lẫy. Mà từ khi Táng giới được tiết lộ, không còn là bí mật, rất nhiều sinh linh đã tìm đến đây.

"Đó là cái gì?" Đám Thạch Hạo cũng tập trung tới, nhìn thấy thần vật được khai quật.

"Trời ơi, đây sẽ không phải là tiên kim bảy màu đó chứ?" Một đám người khiếp sợ nhìn vật kia.

Nó chỉ to bằng bàn tay, hơi sương tràn ngập, bảy loại ánh sáng bay lên đầy đẹp đẽ, đây là một khối kim loại được đào ra từ trong vật liệu đá.

Chỉ trong phút chốc, mọi người đều đỏ mắt, còn cường giả may mắn kia thì lại biến sắc, sợ bị mọi người đánh giết.

Nơi đây lập tức sôi trào, thoáng động đậy là đại chiến liền bùng nổ.

"Không đúng, chỉ là đồng bảy màu chứ không phải là loại tiên kim vô thượng kia." Có một người mở miệng, cau mày, nhận ra vật liệu này.

"Thật đáng tiếc!" Mọi người thở dài.

Đồng bảy màu cũng là vật liệu thần thánh, có thể rèn binh khí cấp Giáo chủ thế nhưng lại kém xa tiên kim, một cái là bảo vật Tiên đạo, cái khác thì chỉ là đồ vật trong thế gian, kém nhau một trời một vực.

"Nhiều lần Tiên cổ mở ra, luôn có người tìm kiếm, thứ tốt cũng gần như bị đào sạch rồi." Có người thở dài.

Loanh quanh hơn nửa ngày, người ở khu vực này tuy nhiều nhưng không ai thu hoạch được gì, chỉ có đồng bảy màu là thần liệu hiếm có được khai quật.

"Ngươi không phải đã tu thành Thiên nhãn sao, nhanh sưu tầm một

chút." Mập mạp nói, đây cũng là nguyên nhân hắn mạnh mẽ kéo Thạch Hạo đến nơi này.

"Ta vẫn đang dùng Thiên nhãn để nhìn, có thể nơi này đã cạn kiệt, không còn xót lại thứ gì." Thạch Hạo lắc đầu.

Suy nghĩ cẩn thận lại thì cũng nên như vậy, Tiên cổ mở ra lần thứ ba ngàn, tuy nói trước đây người tớid không nhiều thế nhưng còn có dân bản địa nên có vật gì tốt có thể sót lại.

"Đi, nơi này rộng lớn vô ngần, nhất định còn sót, lại tìm tiếp phía trước." Tào Vũ Sinh chưa từ bỏ ý định.

Sau khi tiến lên hai ngày tám trăm dặm đường thì bọn họ tới trước một cái hố trời, nơi này có rất nhiều sinh linh vây quanh, có người đang sưu tầm, có người đang đào bới, tìm kiếm thật cẩn thận.

"Oài, những đất đá này đều nhiễm qua máu kỳ lạ, có thể ngăn căn thần thức tra xét, thực sự là phiền phức, nếu không có chí bảo gì thì cũng phải đào cho ra." Có người oán giận.

Cái hố trời này sao lại có thể có nhiều cường giả như vậy? Thỏ nhỏ hiếu kỳ, hỏi thăm một ít sinh linh tương đối hiền lành.

"Nghe nói, Ninh Xuyên từng tại hố sâu này đạt được một cái xương tay, thuộc về Tiên!"

"Không sai, chắc chắn là nơi này." Tào Vũ Sinh cũng gật đầu.

Thỏ nhỏ lập tức gào gào kêu lên, một chân đá ra, núi đá rạn nứt, mặt đất ầm vang, đất dưới chân nàng sụp một chút, nhưng chỉ là vẻn vẹn thế thôi.

Trời long đất lở như tưởng tưởng chưa hề xuất hiện, hơn nữa nàng còn ôm bàn chân nhỏ của mình và nhe răng nhếch miệng, nước mắt lưng tròng, kêu: " Đau chết ta rồi!"

"Cẩn thận một chút, những chỗ quanh đây đều rất đặc biệt, máu thịt của những sinh vật mạnh mẽ bị chôn xuống, cuối cùng ngưng tụ cùng đất đá nên vô cùng cứng rắn." Tào Vũ Sinh nói.

"Sao ngươi không nói sớm!" Thỏ nhỏ căm giận.

Bỗng nhiên, Thạch Hạo lộ vẻ kỳ lạ nhìn chằm chằm nơi sâu nhất của hố trời, võ đạo Thiên nhãn của hắn ngưng tụ thành hoa văn, nhìn xuyên mặt đất, thấy được một màn kinh người.

"Đừng nói là có phát hiện gì đó nhen?" Thanh Y kinh ngạc, vẫn đứng cạnh Thạch Hạo và chú ý tới thần sắc của hắn.

"Ừm, quả thật nhìn thấy đồ vật, thế nhưng vô cùng ghê gớm, nơi đó quá rực rỡ." Thạch Hạo nói, cặp mặt càng lúc càng thâm thúy, phù văn phức tạp.

"Đến cùng là thứ gì?" Thỏ nhỏ hiếu kỳ, lại vô cùng vui sướng, tiến tới.

"Các ngươi nói, thứ từ Tiên cổ có thể sống tới giờ hay không?" Thạch Hạo hỏi.

"Không thể, năm tháng đằng đẵng qua đi như thế, thứ gì cũng đều mục nát cả rồi." Mập mạp lắc đầu, sau đó hai mắt mở to, vẻ mặt khiếp sợ nói: "Ngươi đừng nói rằng, bên dưới còn có vật sống nhen."

"Đúng thế, nơi đó nhà đá, có phù văn sức sống mạnh mẽ, vô cùng rực rỡ, cực kỳ kinh người." Thạch Hạo nói.

"Trời ơi, Ninh Xuyên từng mang từ nơi này một xương tay còn sống, ngươi lại phát hiện được, lẽ nào nơi này là nơi giấu bảo tàng của Tiên?" Tên Béo kích động.

"Cẩn thận, đừng để người khác chú ý." Thanh Y nhắc nhở.

"Ngược lại, ta rất muốn bọn người Minh tộc, Thiên quốc, Hỏa Vân động, Ninh Xuyên biết được." Thạch Hạo nói nhỏ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 891: Tiên Thể

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"Chắc chắn có quái thái cổ đại ở Táng giới, nếu như khai quật được thứ tốt thì không thể thiếu phân tranh đâu." Tào Vũ Sinh phán đoán.

"Vật kia rất kỳ lạ thế nhưng hẳn không có sự sống, các ngươi tản ra đi, để ta xuống dưới xem thử." Thạch Hạo nói.

Mấy người gật đầu, ai cũng biết thực lực hiện giờ của Thạch Hạo, sau khi tu ra một luồng tiên khí thì đã rất khó gặp được đối thủ ở trong Tiên cổ này, sẽ không sợ đám người phía dưới.

Nếu như đề phòng thì cũng chỉ có đám sinh linh vô địch như Ninh Xuyên, Thập quan vương mà thôi, những người như thế vừa tới thì chắc chắn sẽ tạo nên sóng lớn kinh khủng.

"Ngươi phải cẩn thận đó." Thanh Y nói, nàng, Thỏ nhỏ và Tào Vũ Sinh cùng nhau quan sát động tĩnh mỗi phương.

Thạch Hạo lấy ra thanh Tiên kiếm Đại La rồi nhảy xuống dưới hố trời, nơi đây có rất nhiều người đang tìm kiếm.

Cái hố này rộng lớn bao la, dù là ở dưới đáy thì phạm vi cũng đã hơn ngàn dặm, đá lớn lổm chổm thành từng đống, kèm theo là mùi máu cùng khí tức tiêu điều.

"Keeng!"

Thạch Hạo ra tay, dùng thanh kiếm thai không gì là không thể xuyên thủng này chém mạnh tới, lúc này hàng loạt bóng người liền chui vào sâu trong lòng đất.

Hố trời rất lớn, mặc dù nhiều người đi xuống thế nhưng cũng không tới mức chen chúc nhau, không ai chú ý tới Thạch Hạo cả mà cứ yên lặng tìm kiếm.

Dưới lòng đất có rất nhiều hang động bí ẩn và gần như bị mọi người đào bới lên hết, dù sao Lục quan vương cũng đã từng chiếm được xương tay của Tiên ở nơi này cho nên những người khác cũng vô cùng khát khao, vạn nhất có thể đạt được một thứ khác cũng nên.

Thạch Hạo hít sâu một hơi, khi đi sâu vào dưới lòng đất thì đã không còn ai, hắn bắt đầu rót thần lực vào kiếm thai, trong nháy mắt thứ này bùng phát ra ánh sáng lấp lánh vô cùng chói mắt.

Dù là đã thâm nhập sâu vào trong lòng đất nhưng những người ở bên trên hố trời vẫn thất kinh, nhìn thấy những vệt hào quang đang tỏa ra từ những khe nứt bên dưới.

"Trời ạ, đừng nói là Tiên bảo xuất thế nghe?"

"Rực rỡ ghê, là có người vận dụng bí bảo cấm kỵ hay là bên dưới xuất hiện tiên trân?"

Đám người thốt lên đầy kinh ngạc, ai nấy đều giật cả mình.

Bọn họ nếu như có thể nhìn thấy được cảnh tượng bên dưới nền đất ấy thì nhất định sẽ càng giật mình hơn, bởi vì nơi này còn rực rỡ hơn gấp mấy chục lần, cơ bản không cách nào nhìn thẳng vào dược.

Thạch Hạo đầu dưới chân trên, hai tay cầm lấy kiếm thai rồi hóa thành một vầng thái dương bất hủ, ánh kiếm huy hoàng xé rách tất cả mọi ngăn cản rồi nhanh chóng chui sâu vào lòng đất.

Tốc độ quá nhanh, thân kiếm cùng hợp nhất hóa thành cầu vồng kinh thiên xuyên qua địa tầng, không gì có thể ngăn cản, toàn bộ đá lớn, kim loại cũng không thể cản trở.

Dọc theo đường đi hắn nhìn thấy những thần liệu, binh khí vỡ nát cổ xưa, tất cả đều đang tỏa ra hào quang thế nhưng hắn cũng không có bắt lấy, mục tiêu của hắn rất rõ ràng, là nhắm về nền đất bên dưới.

Trong lúc này, những thần liệu, binh khí cổ xưa kia đều bị kiếm thai vô thượng trong tay hắn chém nát, không gì không thể phá!

Hào quang mờ mịt buông xõa, sinh linh hình người bên trên kiếm thai càng thêm rõ ràng hơn, nó tỏa ra từng làn mưa ánh sáng tựa như là vũ hóa phi tiên trông vô cùng sống động!

Thạch Hạo cũng không muốn lưu lại những dấu vết của kiếm thai trên con đường này, cho nên hắn khẽ rung thanh kiếm này, kết quả cũng không phải là một đường hầm đâm xuyên qua nham thạch mà là một con đường rộng lớn bao la nứt ra hai bên.

Một hố sâu to lớn xuất hiện theo phương hắn lao xuống dưới, mà xung quanh lại bắt đầu rạn nứt và lan tràn.

Thổ địa nơi này bị nhuộm máu của rất nhiều sinh linh và cứng rắn cực kỳ, rất khó có thể kích nứt các tảng đá, tầng đất, nếu không thì sớm đã bị người khác xới tung lên rồi.

Nhưng hiện tại, Thạch Hạo tựa như cầu vồng nhanh chóng chém sâu xuống lòng đất!

"Tới rồi!"

Trong lòng Thạch Hạo hơi động, tốc độ chậm lại rồi khẽ động kiếm thai để đi tới nơi cần tới.

Tầng đá nham thạch này rất dày, ngăn trở con đường tiến xuống dưới

của Thạch Hạo, hắn biết đây chính là tòa nhà đá kia, nếu xuyên thủng nó thì có thể thấy được sinh linh lấp lánh bên dưới.

"Có sinh cơ dồi dào, có nguyên khí sinh mệnh mạnh mẽ, thế nhưng hắn chắc là đã chết rồi." Thạch Hạo lẩm bẩm.

Hắn chấn cho toàn bộ những chất liệu đá xung quanh thành bột phấn rồi quét về một nơi, nơi ấy lộ ra một cung điện bằng đá vô cùng cổ xưa.

Nó không lớn thế nhưng lại có một dáng vẻ khó tả, trong vẻ tang thương là một luồng khí tức thần thánh, nó là kiến trúc của kỷ nguyên trước.

"Hả!" Thạch Hạo thất kinh, ngưng mắt quan sát thì nhìn thấy trên thạch điện có một dấu tay rất mơ hồ thế nhưng cũng rất đáng sợ.

Bởi vì, vào lúc này, chùm lửa trong cơ thể hắn lại đi ra và soi sáng nơi này, khiến cho đại đạo vô thượng được ẩn chứa trong dấu tay ấy hiện ra.

Và cũng trong nháy mắt này, Thạch Hạo tựa như nhìn thấy một kỳ cảnh!

Ở vực ngoại kia, một bàn tay đập xuống kèm theo đó là ánh sáng phi tiên nện vào mặt đất, tầng đất bên trên chẳng hề có chút động tĩnh nào thế nhưng bên trên thạch điện lại xuất hiện một dấu tay.

Sau đó, sinh linh trong thạch thất gào thét và đối kháng, nơi đây hình thành nên vô tận mưa ánh sáng.

Vẻ mặt của Thạch Hạo vô cùng nghiêm túc, đây là chuyện đã xảy ra trong vô tận năm tháng trước đây. Hắn cẩn thận khống chế tiên kiếm Đại La chém đứt tòa thạch thất này, lúc này cảnh tượng chân thật hiện ra.

"Đó là... một bộ thể phách của Tiên sao?!" mặc dù sớm đã dùng Thiên nhãn quan sát nhưng hắn vẫn vô cùng khiếp sợ.

Thạch điện rất dễ dàng bị phá hủy, những cấm chế, tài liệu ở nơi này sớm đã bị năm tháng bào mòn, mà những đạo văn thì lại bị dấu tay kia

nghiền nát cả.

Bên trong thạch thất là hào quang rực rỡ, sinh cơ rất nồng đậm.

Nơi đó có một sinh linh hình người nằm trên mặt đất, hào quang rực rỡ bao phủ cơ thể không nhúc nhích của hắn.

Thạch Hạo chấn động trong lòng, hắn không dám dừng lại mà cứ thế bay vút lên cao, trước tiên cứ rút lui rồi tính tiếp, hắn sợ màn mưa ánh sáng kia sẽ dẫn tới biến cố bất lợi nào đó.

Khi hắn trở lại bên ngoài hố trời thì nơi đây sục sôi, rất nhiều người quan sát bên dưới, mưa ánh sáng vô cùng rực rỡ không ngừng trào ra từ dưới lòng đất, cảnh tượng này tựa như là có người phi thăng lên trời cao vậy.

Tất cả mọi người đều biết, nếu thứ bên dưới lòng đất kia xuất hiện thì chắc chắn sẽ là thứ tốt, sẽ có quan hệ với tiên!

"Trời ạ, là một bộ thiên thể sao?!" Rất nhiều người kích động tới mức run rẩy.

Thạch Hạo đã rời đi, cũng không hề phát hiện binh khí nào trên bộ thi thể được cho là Chân Tiên kia và cũng chẳng hề có truyền thừa nào, thậm chí cũng chẳng hề có truyền thừa hay ký hiệu gì về tiên cả.

Hắn cau mày đứng bên ngoài đoàn người, sau đó vọt thẳng lên trên hố trời hội hợp với Thanh Y, Thỏ nhỏ và Tào Vũ Sinh.

"Thứ tốt đó, là một bộ Thiên cổ à?" Tên Mập vô cùng kích động.

Nên biết, Lục Quan vương Ninh Xuyên chỉ đạt được có một khung xương cánh tay thì đã coi là nghịch thiên rồi, nhưng nơi đây lại có cả một bộ, đây chẳng phải là muốn hù chết người khác hay sao?

"Bộ thân thể này có vấn đề, phù văn Tiên đạo chí cường đều bị diệt sạch." Thạch Hạo nhíu mày, lúc ở bên dưới hắn từng có cảm ứng qua.

Vào lúc này, rất nhiều người đều chạy xuống đáy của hố trời rồi nhìn về nơi sâu dưới nền đất, rốt cuộc cũng có người không thể kìm chế được nên lao xuống hòng đoạt lấy tiên thi.

"Mặc dù xảy ra vấn đề nhưng cũng là tạo hóa vô thượng, nên biết đó là thân thể của tiên, không thể để đám người kia đoạt được." Tên mập lo lắng.

"Cứ chờ chút nữa đi, ta sợ có điểm gì đó quái lạ." Sau khi trải qua hình trình ở cổ thuyền màu đen kia thì Thạch Hạo vô cùng kiêng kỵ với những sinh linh vô thượng kỳ dị như thế này.

Dù cho chỉ là một bộ thi thể thì cũng không thể dễ dàng chạm vào được.

"A..."

Đột nhiên có tiếng kêu thảm thiết vang lên, một đám sinh linh bị chấn hóa thành thịt nát ngay bên trong thạch thất, hình thần đều diệt.

Còn một đám người khác, tuy rằng cách rất xa thế nhưng vẫn bị sức mạnh thần bí kia xung kích khiến thân thể rạn nứt, hét thảm rơi xuống dưới.

"Xảy ra chuyện gì thế?"

"Có người muốn nhấc bộ tiên thi kia lên cho nên đã tạo ra sức mạnh vô thượng đó."

Bên dưới trở nên đại loạn, vô cùng kinh hoảng.

Mấy trăm sinh linh vọt lên trên, tất cả đều tái mét mặt mày, bọn họ khá may mắn khi chưa tiến vào thạch thất, nếu không chắc chắn đã hóa thành thịt nát rồi.

Sức mạnh kia quá dữ dội, thần linh bình thường không cách nào đỡ nổi.

Nên biết, đây chỉ là gợn sóng tràn ra từ bộ thi thể kia, là sức mạnh phản chấn sau khi bị mạo phạm, nếu như khi còn sống thì sẽ như thế nào?

Lúc này, Thanh Y, Thỏ nhỏ đều nhìn thấy bộ di thể Tiên cổ kia, nó nằm bên trong thạch thất và xung quanh là lai láng huyết thanh tỏa ra ánh hào quang vô tận.

Nó không có huyết nhục, chỉ là một bộ xương trắng hếu trong suốt như ngọc, huyết thanh bên ngoài cơ thể như là cam lộ mang theo hương thơm ngát.

"Huyết nhục mất sạch, chỉ còn lại xương cốt, quả thật chẳng hề thấy phù văn gì cả." Tên Mập nói, nhíu mày suy tư.

"Bên trên xương cốt của nó có một dấu tay mờ mờ." Thạch Hạo nói rồi chỉ về ngực của bộ xương cốt kia, nơi đó có dấu ấn mơ hồ lóe lên.

Đột nhiên, rất nhiều người chấn động, bên tai phảng phất nghe được tiếng "giết" rầm trời cùng với một kỳ cảnh hiện ra.

Vực ngoại, một bàn tay đập xuống, tiên quang vô tận lượn lờ xung quanh, bàn tay này đánh lên trên mặt đất thế nhưng cường giả trong tòa thạch thất sâu bên dưới mặt đất kia lại phát ra tiếng gào thét, vô lực chống trả.

Bụp!

Trong thạch thất, sinh linh kia ngửa mặt lên trời rồi ngã nhào xuống đất.

Mà giữa bầu trời, bàn tay kia cũng bị một quy tắc kỳ lạ cắt lìa rồi rơi xuống nện thẳng vào nơi sâu trong lòng đất.

Trong lúc nhất thời, mọi người nhìn thấy, có vòi máu bắn mạnh tới ngoài vực ngoại và xuyên thủng cả trăm ngôi sao, vùng tinh không nơi ấy ảm đạm không ít.

Tất cả mọi người đều rùng mình một cái, ai nấy đều chấn động, đây chính là chuyện đã xảy ra năm đó sao?

Tới đây, mọi người đã hiểu được vì sao cánh tay mà Ninh Xuyên chiếm được lại chôn ở nơi này, cũng biết được vì sao sinh linh trong thạch thất kia chết đi, không ngờ hai bên lại có liên quan như vậy.

"Không có khói đen và khí xám kỳ lạ kia, hẳn là cũng chưa hề xảy ra bất trắc gì." Lần này Thạch Hạo yên tâm hơn nên lần nữa đi xuống.

Không chút tiếng động, hắn đi tới trước gian thạch thất rồi ngồi xếp bằng ở một góc nơi đó, người ở phía trên không tài nào phát hiện ra hắn, hắn đả tọa ở đây, yên lặng thử nghiệm và cảm ứng loại mưa ánh sáng kia.

"Hả?" Thạch Hạo run lên, luồng tiên khí trong cơ thể của hắn như được tẩm bổ và trở nên lấp lánh, nó mang theo mưa ánh sáng nhanh chóng hấp thu khí tức Tiên đạo ở nơi này!

"Thật thoải mái!" Thạch Hạo khẽ rên rĩ, thứ này có thể giúp cho căn cơ Tiên đạo của hắn càng thêm vững chắc hơn.

Thời gian không lâu sau, luồng tiên khí kia của hắn to hơn một chút, càng ngày càng dồi dào tiên vận, hơn nữa bản thân cũng đang được gột rửa, vô cùng thư thái.

"Nếu như tu hành ở nơi này thì quả là một vận may không tài nào tưởng tượng được!" Trong lòng Thạch Hạo chấn động.

"Tản đi hết đi." Trước hố trời có người lạnh giọng nói, không hề có một chút tình cảm của nhân loại nào.

Nơi này có rất nhiều sinh linh, đều là kiệt xuất của các tộc, đều mạnh mẽ phi thường, tất cả đồng loạt nhìn về sau.

Một thanh niên bước tới, tay cầm một thanh chiến kích màu đỏ sậm, trên lưỡi kích có dính những giọt máu đỏ tươi, sát khí khiếp sợ thế gian tràn ngập, việc này khiến tất cả mọi người sợ hãi.

Người này là ai? Mọi người kinh ngạc không thôi

Bên dưới hố trời có tới hơn nghìn cường giả mà nơi xa xa cũng có càng nhiều người hơn nữa, thế nhưng đều bị luồng sát ý lạnh lẽo này kinh động, chiến kích đỏ sậm kia tựa như đã tàn sát qua ngàn vạn sinh linh vậy.

"Hắn là đệ đệ của truyền nhân mạnh mẽ nhất Thiên quốc, là Liệp sát giả đệ nhị thuộc thế hệ trẻ tuổi của giáo này, chỉ đứng sau mỗi ca ca hắn!"

Câu này vừa ra thì tất cả mọi người đều hít vào ngụm khí lạnh, ai nấy đều lo lắng sợ hãi.

Thiên quốc, được xưng là tổ chức đáng sợ nhất của thượng giới, một khi bị bọn họ nhắm vào thì mặc ngươi có pháp lực ngập trời cũng không cách nào ngăn được hết lần ám sát này tới lần ám sát khác được.

Truyền nhân mạnh nhất Thiên quốc của đời này, dựa vào thực lực chân chính của bản thân đã có thể sánh ngang với những đệ tử mạnh mẽ nhất của Tiên điện, Đọa Thần lĩnh, mạnh tới mức thái quá, có phong thái vô địch.

Hơn nữa, hắn am hiểu nhất chính là ám sát, là ra tay một cách âm thầm, cơ bản sẽ không theo một quy tắc nào.

Vì vậy, truyền nhân mạnh nhất của Thiên quốc có thể nói là nhân vật nguy hiểm nhất trong thế hệ trẻ tuổi đương đại, thực lực bản thân hắn đủ mạnh hơn nữa tinh thông ám sát, ai muốn trêu vào?

Người này là đệ đệ của hắn, tên Huyết Kích, được gọi là Liệp sát giả thứ hai, suy nghĩ đôi chút thì chắc chắn thực lực cũng sẽ không cách quá xa cho nên làm sao không khiến người khác sợ hãi chứ.

"Thiên quốc ngươi quả thật rất tuyệt vời, thế nhưng tiên thể bên dưới lòng đất này cũng không phải do các ngươi phát hiện ra, vì sao lại muốn đuổi tất cả mọi người và muốn một mình độc chiếm?"

Có người không phục nên bí mật truyền âm hòng muốn mọi người cùng nhau chung sức, đồng thời ra tay giết chết kẻ này.

"Ngươi xem lời nói của ta như gió thoảng bên tai?" Huyết Kích cười lạnh rồi biến mất ngay tại chỗ.

"Bụp!"

Trong đám người, đầu lâu của một sinh linh hình người mọc ra một chiếc sừng trợn tròn cặp mắt, mang theo vẻ không cam cùng sợ hãi bay vụt ra sau, thi thể không đầu ngã nhào xuống đất.

Xoẹt, Huyết Kích nhấc theo chiến kích đỏ sậm hiện hóa ra thân thể ở ngay vị trí sinh linh vừa nãy bị giết, vẻ mặt hắn bình tĩnh khiến vẻ tàn nhẫn càng tăng hơn, còn lưỡi kích kia thì máu tươi không ngừng nhỏ xuống.

"Ta lặp lại lần nữa, tản hết đi, người của Thiên quốc ta đã tới và muốn bế quan ở đây." Huyết Kích tùy ý nói.

Trước hố trời, rất nhiều người tức giận thế nhưng không dám nói câu gì.

Xa xa, Thỏ nhỏ tức giận, lầu bầu nói: "Quá ngông cuồng, là do Thạch Hạo phát hiện và đang khai quật, hắn lại ngông nghênh cản trở người khác như vậy."

Đương nhiên, nàng cũng chẳng hề lo lắng cho Thạch Hạo, bởi vì tên khốn kia quá mạnh và cũng đã đi xuống bên dưới rồi.

"Quả thật là quá ngông cuồng, hắn không phải là sát thủ sao? Không ngờ lại dám lộ diện như vầy, quá liều lĩnh." Thanh Y cũng nói.

"Còn không phải là đang dựa vào huynh tưởng của mình, dựa vào cái tên nam nhân Liệp sát giả đệ nhất kia." Thỏ nhỏ căm giận.

Tào Vũ Sinh vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, cẩn thận quan sát bốn phía rồi nói: "Đệ nhất Liệp sát giả của Thiên quốc, dù là quái thai cổ địa cũng kiêng kỵ, người này quá nguy hiểm."

Hắn cảm thấy, người kia rất có khả năng đã tới và đang ở ngay gần đây,

Thiên quốc muốn chiếm cứ nơi này.

"Không sao, chờ lúc nữa thì Thạch Hạo sẽ giết sạch!" Đả Thần Thạch nói, vô cùng có lòng tin ở Thạch Hạo.

"Đó cũng không phải là điều đáng sợ nhất, làm cho người khác lo lắng nhất chính là, nghe đồn Thiên quốc cũng có một quái thai cổ đại kinh khủng tới tận cùng, nếu như hắn muốn giết ai, dù là Ninh Xuyên, Thập Quan vương thì cũng phải thủ thế nghênh địch." Tào Vũ Sinh nói.

"Nếu có một người như vậy thì quả thật rất gay go, quá kinh khủng!" Thanh Y biến sắc.

"Lời ta nói, các ngươi có nghe không?" Huyết Kích lạnh lùng rồi lần nữa biến mất, bụp bụp vang lên, một nhóm người trong hố trời kêu thảm thiết, bọn họ bị ấn sát, đầu lâu của tất cả mọi người đều rơi xuống dưới, mi tâm nổ tung, chỉ còn lại mỗi thi thể nằm trên mặt đất.

Rất nhiều người rút lui, cơ thể họ phát lạnh.

"Cùng nhau làm đồng minh, nơi đây cũng có một phần tạo hóa của chúng ta." Bỗng nhiên, một âm thanh khác truyền tới, một con mèo bạc dài hơn nửa mét ung dung bước tới.

Bộ lông của nó trắng bạc tựa như tơ lụa, từ từ cất bước trong hư không tiến về nơi này.

"Các ngươi còn không mau rời đi, chẳng lẽ còn muốn ngồi đợi cái chết hả?" Con Ngân miêu này nhìn tất cả mọi người rồi sau đó vung trảo, thân thể nó tỏa chút sương mù hỗn độn khiến mọi người khiếp sợ.

"Bụp!"

Chỉ trong nháy mắt này, một đám người đã gặp phải tai nạn, bị móng vuốt màu bạc xé nát hóa thành mưa máu.

"Cút hết đi! Còn tên trong thạch thất kia nữa, ngươi cũng lên đây đi, nếu không muốn chết thì rời đi đi." Ngân miêu lười biếng nói.

Chuyện này... lẽ nào có một vị quái thai cổ đại? Quá mạnh mẽ.

"Một con mèo được cổ đại quái thai nuôi dưỡng, thực lực của nó đã mạnh tới đỉnh cao, không phải là lần đầu tiến vào Tiên cổ này." Có người nhỏ giọng nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 892: Sóng Gió Lại Nổi

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Một con mèo do quái thai cổ đại nuôi dưỡng?

Rất nhiều tu sĩ không thể nào tin được, một con hung thú mạnh mẽ như vậy lại không phải là chúa tể một phương, cũng không phải là chí tôn trẻ tuổi của một bộ tộc mà chỉ là một con sủng vật.

Việc này quá hoang đường, rất khó chấp nhận được, quá khó tin. Rất nhiều người ngớ ra đồng thời sinh ra cảm giác sợ hãi, sắc mặt vô cùng khó coi.

Con mèo do một vị quái thai cổ đại nuôi dưỡng lại là một cường giả đỉnh cao nhất, bọn họ không cách nào sánh ngang được với nó khiến ai cũng cảm thấy thất bại, bi ai ủ rũ, lòng tự tin bị đả kích vô cùng nghiêm trọng.

"Gào, không nghe lời của ta sao?" Ngân miêu quay quanh một vòng rồi nhìn chằm chằm đám sinh linh đang ngớ ra kia, nó bình tĩnh tản bộ về trước.

Phần phật, đám người ở dưới đáy hố trời đều tản lui về sau, một con mèo trắng đã như vầy thì chủ nhân của nó sẽ ra sao, người kia sẽ như thế nào?

Mọi người không dám tưởng tượng, có thể sẽ có quái thai cổ đại xuất hiện, một đầu ngón tay cũng đủ giết cả đám cao thủ, thực lực cách biệt quá lớn, khác nhau cả trời cả vực!

"Các ngươi đã chậm rồi." Ngân miêu đứng bên trên tảng đá xanh lớn rồi ngẩng đầu, ngay cả hai mắt nó cũng có màu bạc tựa như là hai mặt trời nhỏ

vô cùng rực rỡ.

Một đám người cuối cùng khi nghe thế thì vô cùng sợ hãi nên vội vàng phóng vút lên trời cao, liều mạng chạy tốn.

"Meo..."

Ngân miêu rít lên một tiếng, có thể thấy được phù văn màu bạc đang từ trong miệng nó khuếch tán ra ngoài, thứ này cứ như là những gợn sóng uốn lượn trong hư không.

Giữa không trung, đám người kia kêu thảm thiết, âm thanh bụp bụp truyền tới, có tới mười mấy tên sinh linh đều rạn nứt thân thể, cả người đầm đìa máu tươi rồi rơi xuống từ trời cao.

"Trốn mau!"

Còn mấy chục người khác miệng đều phun ra đầy máu và nhanh chóng trốn về phía chân trời, ngay cả đầu cũng không dám quay lại, một vài vết máu vẫn còn lưu lại trong hư không.

Tu sĩ nơi này đều sợ hãi, những người kia chỉ vì hơi chậm một bước mà đã gặp phải huyết kiếp, thực sự có chút oan ức, con ngân miêu này mạnh tới mức thái quá.

Nó chẳng hề kiêng dè, tùy tâm mà động, không người nào có thể kìm chế!

"Xem ra người mà ta giết không đủ thì phải, vừa nãy ta cũng nói lời tương tự thế nhưng vẫn có người phản kháng, cũng không phải toàn bộ mọi người đều rời đi."

Ở bên khác, Huyết Kích lên tiếng, trên người mang theo một luồng khí sát phạt, tay cầm ám kích lớn màu đỏ nhìm chằm chằm mỗi người.

Vèo!

Hắn bỗng dưng biến mất, đây chính là Liệp sát giả của Thiên quốc, vô hình vô ảnh, có thể ám sát toàn bộ sinh linh mạnh mẽ trong thiên hạ này.

Sau một khắc, âm thanh nứt xương truyền tới, tiếng vang của huyết dịch phóng lên cao phát sinh, trong hư không có một thanh ám kích lớn màu đỏ mang theo ánh đỏ lóe qua và sáu bảy người đã bị đánh gục.

Sau đó, chiến kích lần nữa quét tới, phong mang màu đỏ sậm ấy tăng mạnh, lại có một vài tu sĩ bị thu lấy sinh mệnh, thi thể ngã ầm xuống đất.

Nơi đây trở nên vô cùng hoảng loạn, mọi người nhanh chóng rút lui thoát khỏi khu vực này, họ nhanh chóng tiến về biên giới của hố trời.

Rất nhiều người tức giận, đệ nhị Liệp sát giả của Thiên quốc quả nhiên quá bá đạo, mọi người đã lùi về sau mà hắn vẫn còn ra tay.

Chỉ là không một ai đứng ra, không một ai dám chiến đấu sống chết với hắn, người này tuy rằng đáng trách thế nhưng quả thật rất mạnh, một cây chiến kích vung ra thì có mấy ai có thể đối đầu.

Đương nhiên, chắc chắn sẽ có người ngăn được hắn thế nhưng đó là khi chiến với hắn, nếu như gặp phải huynh trưởng của hắn thì chắc chắn là phiền phức lớn rồi.

Nam nhân được xưng là đệ nhất Liệp sát giả kia, dù là người nào cũng phải phải kiêng kỵ!

Rất nhiều người hoài nghi, khả năng hắn đã tới và đang ở gần đây, nếu không thì tại sao Huyết Kích lại ngông cuồng như vậy.

"Đi thôi, không có hi vọng nữa, hắn tàn nhẫn như thế là muốn mọi người sợ hãi, muốn mọi người thấy quyết tâm của hắn. Thiên quốc muốn chiếm nơi này, không cho phép bất cứ người nào đặt chân ở lại." Có người than.

"Đợi thêm chút nữa đi." Có người nói nhỏ, dưới lòng đất kia vẫn còn có một người chưa rời đi, có lẽ sẽ phát sinh chút chuyện gì đó.

Xa xa, Thỏ nhỏ tức giận, nàng cùng Thanh Y Tào Vũ Sinh quan sát thật cẩn thận, bọn họ đang tìm kiếm khí thế của đệ nhất Liệp sát giả của Thiên quốc đang ẩn mình trong bóng tối kia, muốn biết hắn đã tới hay chưa.

"Quá nửa đã tới." Tào Vũ Sinh nói, trong lòng hắn sinh ra ý nghĩ này.

"Chỉ hi vọng chủ nhân của con ngân miêu kia sẽ không xuất hiện." Thanh Y nói, một bộ tiên thể xuất thế, chưa gì đã dẫn tới vài tên đại địch tuyệt thế này rồi, sau này cũng không biết sẽ có kẻ đáng sợ nào tới nữa.

"Còn chưa lên sao, muốn ta đi mời luôn hả?" Huyết Kích đứng ở trong hố trời nhìn xuống bên dưới, sắc mặt lạnh lùng, tay cầm ám kích lớn đỏ ngòm chỉ xuống dưới.

"Meo, đã thế thì đừng lên nữa." Ngân miêu nói.

"Để ta tới." Huyết Kích nói, chủ động giành phần xuất kích, chiến kích đâm thẳng xuống dưới lòng đất, một luồng phong mang chói mắt phát ra.

Hắn lộ ra nụ cười tàn nhẫn, không tốn chút sức lực nào, hắn chỉ cần quấy nhiễu bộ tiên thi khiến nó xuất ra thần lực, lúc đó sẽ có thể đánh giết người bên dưới, mặc cho kẻ này có mạnh tới đâu đi nữa.

Thạch Hạo ngồi xếp bằng, bản thân đang hấp thu khí tức Tiên đạo, cả người cảm thấy vô cùng thư thái, một tia tiên khí mà bản thân tu ra được đang phát sáng và to lớn hơn trước đây.

Một vệt sáng màu máu bắn nhanh về phía tiên thi và cũng đang hướng về phía hắn!

Phút chốc Thạch Hạo mở mắt ra rồi giơ tay lên chụp lấy luồng huyết quang kia, bản thân cũng chớp mắt bay lên trời cao.

Huyết quang dập tắt, cứ như là pháo hoa đầy rực rỡ biến mất trong bàn tay của hắn, thế nhưng cũng không cách nào công phá tiến vào huyết nhục được, thứ này nhanh chóng biến mất sạch sành sanh.

Cũng trong lúc đó, Thạch Hạo đã rời khỏi nền đất và đi ra bên ngoài, đứng cách Huyết Kích mấy trượng.

"Hả?!"

Huyết Kích biến sắc rồi biến mất tại chỗ, sau một khắc hắn đã xuất hiện ở đằng sau lưng của Thạch Hạo, đại kích xoay chuyển ngược lại, thần mang dài tới mấy trăm trượng.

Một đòn như vầy đủ để khiến ngàn quân nuốt hận.

Nhưng, bóng người trong hư không kia biến mất, bóng ảnh bị chém thế nhưng chân thân lại xuất hiện ngay bên cạnh Huyết Kích, hai ngón tay kẹp chặt lấy đầu lưỡi kích.

"Nhanh như vậy luôn à, quá lợi hại!" Có người kinh ngạc thốt lên.

Xung quanh có rất nhiều người, khi nhìn thấy cảnh này thì trợn tròn mắt, thân pháp của người kia còn siêu tuyệt hơn cả Liệp sát giả Thiên quốc, chỉ dùng ngón tay mà đã có thể ngăn được chiến kích đỏ sậm kia lại rồi.

Huyết Kích giật mình đồng thời điên cuồng khống chế thần lực khiến cho lưỡi kích kia phát sáng, ngón tay của Thạch Hạo muốn xoắn cho lưỡi kích gãy lìa.

"Cọt kẹt!"

Đại kích này được chế tạo từ thần liệu, lưỡi của nó lại bị hai ngót tay của Thạch Hạo kẹp chặt.

Huyết Kích biến sắc, người như vầy đã vượt qua dự liệu của hắn, hắn biết mình đã gặp phải phiền toái cực lớn, mà khi hắn nhìn thấy quang vụ của người này biến mất thì cơ thể lại càng rung bần bật hơn.

"Là... ngươi!"

Hắn đã nhận ra Thạch Hạo, đây chính là mục tiêu của Thiên quốc, bọn

họ vẫn luôn muốn giết chết, kết quả lại khiến cho mấy vị thần linh kinh diễm chết đi.

"Hoang!" Hắn gầm nhẹ một tiếng rồi quyết đoán rút lui, biến mất từ nơi đó.

Nhưng, sau một khắc bóng dáng kia lóe lên, cắt đứt hư không, đập ra một chưởng khiến cho Huyết Kích sợ hãi, hắn bị đánh rơi ra ngoài nên nhanh chóng dùng đại kích chống lại.

"Coong!"

Đại kích bị cắt đứt một đoạn rơi xuống dưới, chính là bị bàn tay kia cắt đứt, tình cảnh này khiến người khác ngây dại, ngông cuồng tự đại như đệ nhị Liệp sát giả của Thiên quốc lại không cách nào chống lại được.

"Liều mạng!"

Huyết Kích biến mất không còn tăm hơi đâu nữa, đồng thời phong mang không ngừng bắn tới, đó chính là do đoạn kích bị cắt đứt kia phát ra, đi kèm là một loại phù văn kỳ lạ tựa như có thể luyện hóa cả hư không.

Thạch Hạo ứng yên tại chỗ, hai chân bất động, chỉ có hai cánh tay là không ngừng đánh ra, kết quả mỗi lần va chạm với đại kích kia thì lại có một đoạn kim loại rớt xuống dưới.

Mọi người chấn động, quá mạnh mẽ, người kia tuy bất động thế nhưng lại cứ như là một ngọn ma sơn, ngông cuồng tuyệt luân, thần uy không cách nào mạo phạm.

"Đủ chưa?" Thạch Hạo hỏi.

Rầm một tiếng, hắn tung ra một quyền, hàng loạt phù văn bị phá hủy, nửa đoạn chiến kích cuối cùng kia hóa thành mảnh vỡ rơi đầy trong bầu trời.

Ầm!

Cánh tay của Thạch Hạo tìm tòi rồi xách một người từ trong hư không ra, đó chính là Huyết Kích, bàn tay này đang nắm chặt lấy cổ của hắn.

Tất cả mọi người đều trợn to hai mắt, lông tóc đều dựng đứng, Huyết Kích mạnh tới mức nào, bá đạo ra sao thế nhưng hiện giờ lại như là gà con bị người bóp cổ xách bổng lên trên, chân tay đánh loạn xà ngầu.

"Ngươi muốn đi à?" Thạch Hạo liếc nhìn con ngân miêu bên cạnh, nó đang yên lặng rời đi xa.

Trên thực tế, từ khi Thạch Hạo vụt lên đây thì nó đã xoay người muốn bỏ chạy, thế nhưng lại có một tia thần thức đầy mạnh mẽ khóa chặt lấy nó, nếu như hơi động thì sẽ gặp phải hàng loạt công kích.

Hiện giờ nó thật sự chịu không nổi nữa, muốn liều mạng bỏ chạy.

"Xoẹt!"

Nó vung móng vuốt tát về hư không hòng đào tẩu.

Bàn tay lớn hạ xuống chặn ngang con đường phía trước, lập tức nó vội vàng rút lui.

Tất cả mọi người đều ngớ ra, hai tên này mới vừa rồi còn ngông cuồng tự đại thế nhưng giờ lại bị một người dọa khiếp, cả hai đều nhụt chí, việc này khiến mọi người kinh hãi không thôi.

"Truyền nhân Tiên điện là do hắn giết, lần này Thiên quốc đã đá vào tấm sắt rồi."

Mọi người chấn động, không nghĩ tới Hoang lại xuất hiện.

"Ta khai quật thạch điện này và phát hiện ra tiên thể, các ngươi thế mà lại muốn đuổi ta đi, rồi còn muốn giết cả ta nữa hả?" Thạch Hạo hỏi.

Huyết Kích trầm mặc, hắn cảm thấy vô cùng cay đắng và cũng là một loại khuất nhục, nếu biết là Hoang thì hắn đời nào dám làm vậy.

"Lần nay coi như chúng ta đã sai, ta đồng ý nhận lỗi, xin hãy thả chúng ta đi." Ngân miêu nói.

"Không có chút thành ý nào cả, ngay cả thái độ khiêm nhường cũng chẳng có, ngươi có phải cảm thấy đi theo bên cạnh quái thai cổ đại thì ta sẽ không dám giết ngươi?" Thạch Hạo nói.

Con ngươi của ngân miêu co rút lại đồng thời lùi về sau mấy bước.

Cùng lúc đó, Thạch Hạo nhìn thấy một tia tàn nhẫn và lạnh lùng trong mắt của Huyết Kích thì hắn liền sáng tỏ, nhân vật đáng sợ đệ nhất Liệp sát giả cũng đã tới.

"Tới đây đi, nghe nói thực lực chân chính của ngươi không hề yếu hơn truyền nhân Tiên điện, để cho ta xem thử thủ đoạn của ngươi như thế nào." Thạch Hạo truyền âm về nơi xa.

Huyết Kích nghe thấy thế thì trong lòng chợt loạn, hắn còn đang chờ đợi một đòn kinh thiên của huynh trưởng mình để ám sát Hoang, nhưng hiện giờ Hoang lại trấn định như vầy khiến hắn không chắc chắn.

"Không ra à?" Vẻ mặt của Thạch Hạo lạnh lẽo, giơ tay ném Huyết Kích lên giữa không trung sau đó là chỉ ra một điểm, bụp một tiếng, hơn nửa thân thể của hắn nổ tung hóa thành sương máu.

Huyết Kích cắn răng kêu rên, đầu toàn là mồi hơi lạnh, sự đau đớn khiến sắc mặt hắn trắng bệch.

"Còn không tới chiến một trận nữa à, nếu không hiện thân thì đệ đệ ngươi cũng chẳng còn mạng nữa đâu." Thạch Hạo bình tĩnh nói.

Hắn lần nữa giơ tay lên thế nhưng trong hư không cũng chẳng hề có gợn sóng nào, người kia chưa hề xuất hiện.

Hắn chỉ ra một điểm, thân thể Huyết Kích đứt thành từng khúc, sương

máu tràn ngập, kẻ này hét thảm tràn đầy tuyệt vọng.

"Vút!"

Huyết Kích mất mạng, hình thần đều diệt.

Khắp nơi yên lặng như tờ, tất cả mọi người đều sợ hãi, đệ nhị Liệp sát giả Thiên quốc cứ thế bị người khác giết chết.

Hoang, quá mạnh mẽ, gặp mặt còn hơn cả nghe danh.

Tất cả mọi người đều hiểu, đệ nhất Liệp sát giả của Thiên quốc không đời nào bỏ qua việc này, chắc chắn sẽ phát động cuộc đánh giết đáng sợ nhất.

"Ta nếu không nhìn lầm thì ngươi hẳn là một con Kim văn bạch hổ hiếm có, đừng ẩn giấu nữa, chủ của ngươi vẫn chưa tới à?" Thạch Hạo hỏi và nhìn về phía sinh linh màu bạc kia.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 893: Phong Ấn Của Tiên Cổ

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Nó cũng không phải là mèo, mà là một con Kim văn bạch hổ trong truyền thuyết!

"Không thể nào, nghe đồn Bạch Hổ nắm giữ sát phạt đáng sợ nhất, đời sau của chúng người này mạnh hơn người kia, mà nếu là người đảm trách Kim văn thì càng là Vương tộc!"

Rất nhiều người giật mình, Bạch Hổ mạnh biết chừng nào, là một trong những chủng tộc hung hăng nhất trong thiên địa này, thủy tổ của tộc này còn dám la hét trước mặt Chân Long, hung danh chấn thế.

"Ngân miêu" rút lui, bộ lông phát sáng cứ như được phủ thêm một tầng ánh sao sáng bóng tới mức có thể phản chiếu được, mỗi một cọng lông đều phát ra ánh sáng lộng lẫy.

Một chùm phù văn hình thành, gần như từ trong cơ thể của hiện ra, khí tức kinh khủng tràn ngập, nó muốn liều mạng.

"Uhm?!" Đột nhiên, vẻ mặt của Thạch Hạo hơi động, hắn lưu lại một bộ linh thân còn chân thân thì biến mất, tay cầm một thanh tiên kiếm tuyệt thế xuyên thủng hư không, thần quang vạn luồng, lôi điện vô tận, nhanh chóng rời đi.

Ầm!

Cũng không biết ở xa bao nhiêu dặm, một ngọn núi lớn màu đen nổ

tung, ngọn núi này trúng phải một đòn của hắn liền hóa thành bột mịn, trên mặt đất lại xuất hiện vô số khe nứt đang lan tràn về bốn phương tám hướng.

"Công nhận ngươi nhịn giỏi thật." Thạch Hạo than nhẹ.

Có người lấy Phá Giới phù rời khỏi nơi này, tuy rằng hắn cảm ứng được thế nhưng lại đuổi không kịp, dù hắn dùng tới kiếm thai chặt đứt hư không thì người kia vẫn trốn đi được.

Chính xác, đó chính là đệ nhất Liệp sát giả của Thiên quốc!

Sau một khắc, hắn lại biến mất ở nơi này và nhanh chóng trở lại hố trời, con Kim văn Bạch hổ kia đang bùng phát hòng chạy trốn thế nhưng lại bị linh thân của hắn chặn đứng.

Xoẹt một tiếng, chân thân Thạch Hạo trở về và hợp nhất hai thân với nhau.

Con mắt của Kim văn Bạch hổ trở nên thâm thúy, nó không ngừng rút lui và cảm thấy tình huống không ổn lắm.

Hiện giờ không chỉ là nó mà mọi người đều biết, vừa nãy Hoang đã đi đuổi bắt đệ nhất Liệp sát giả của Thiên quốc, ngông cuồng tới mức khiến người khác khiếp sợ!

"Là một người có tiếng tăm thế nhưng khi nhìn thấy đệ đệ mình bị giết thì lại thờ ơ lạnh lùng, cứ thế trốn chạy." Thạch Hạo cảm thán.

Câu này vừa ra khiến tất cả mọi người sợ hãi.

Đệ nhất Liệp sát giả của Thiên quốc lại bỏ qua Thạch Hạo và cứ thế rời đi, có thể thấy được hắn không hề có chút chắc chắn nào khi ra tay với Thạch Hạo, nếu không sẽ không tới mức bỏ đi như thế.

"Người này rất đáng sợ!" Thanh Y nhíu mày, đệ đệ ruột của mình chết ở ngay trước mặt thế nhưng vẫn chẳng thèm để ý, bình tĩnh và quyết đoán rút

lui, không hổ là xuất từ Thiên quốc, là vương giả cất bước trong bóng tối.

"Có phiền phức rồi, người vô tình và tàn nhẫn như vầy, hắn vẫn luôn ẩn nhẫn nhưng một khi ra tay sẽ là một đòn như trời giáng, sẽ là trí mạng." Vẻ mặt của Tào Vũ Sinh vô cùng nghiêm túc.

Đệ nhất Liệp sát giả Thiên quốc được xưng là chí tôn trẻ tuổi đáng sợ nhất thượng giới, thực lực có thể sánh ngang với truyền nhân Tiên điện, thế nhưng trước nay hắn không hề ra tay trực diện mà đều đi ám sát, vậy ai có thể ngăn cản?!

Hắn là một trong những người trẻ tuổi đáng sợ nhất của ba ngàn châu, không ai dám trêu chọc bởi vì nếu như bị hắn chú ý thì đồng nghĩa với việc tử vong, không có chút cơ hội sống sót nào.

Quái thai cổ đại cũng rất kiêng kỵ hắn, bởi vì không thể lúc nào cũng trong tình trạng cảnh giác, luôn luôn có lúc sơ hở, và một khi bị hắn bắt lấy cơ hội thì nhất định sẽ là một chiêu đầy sắc bén rọi cả mười châu, máu tươi tưới thiên địa!

"Ta tới từ Thần miếu." Kim văn Bạch hổ nói, con ngươi bạc lấp lánh, nó vẫn không ngừng lùi về sau.

Thần miếu? Mọi người đều hít vào ngụm khí lạnh, lai lịch của nó quả nhiên đáng sợ, đó là một ngôi miếu thờ vô cùng cổ xưa, là truyền thừa cổ lão có thể sánh vai cùng Tiên điện, Cung điện Chí Tôn.

"Vậy thì sao?" Thạch Hạo không thèm để ý, từng bước ép về trước.

"Ta không muốn đối địch với ngươi, hi vọng sau khi từ biệt cũng sẽ là như vậy." Kim văn Bạch Hổ nói, âm thanh trầm thấp.

"Ta đã tu ra Thiên nhãn võ đạo, nơi sâu trong con mắt của ngươi chính là sự thù hận không cách nào che giấu được, nếu như buông tha cho ngươi thì sau này có thể sẽ mang họa, không bằng cứ giết cho bớt việc." Thạch Hạo bình tĩnh nói.

Nếu như lưu lại con Kim văn bạch hổ này thì nhất định sau này nó sẽ nhờ chủ nhân ra tay, sớm muộn gì cũng phải có một trận chiến.

Với lại, Thạch Hạo từng bị tám tên sơ đại vây công ở Ngân Ma sơn và cũng từng giết chết một con sư tử của Thần miếu ở đó, giờ giết thêm một con Bạch hổ hiếm thấy nữa thì cũng chẳng có gì phải là chuyện to tát gì.

"Cổ Thánh tử sắp bước ra bước cuối cùng, có tới tám phần hi vọng sẽ thành công." Kim văn Bạch hổ nói rồi nhìn chăm chằm con ngươi của Thạch Hạo, còn nó thì ngẩng cao đầu đầy tự hào.

Giọng nó khi phát ra những câu này thì đầy tự hào, như kiêu ngạo thay cho Cổ Thánh tử, cũng có chút vẻ khiến cho chư địch trong thế gian phải sợ hãi.

Xung quanh, tất cả mọi sinh linh đều sợ hãi, bước ra bước cuối cùng? Từ cổ chí kim có biết bao nhiêu thiên kiêu đều nỗ lực để có thành công này, nhưng cuối cùng cũng đều nuốt hận và chết trên con đường này.

Thần miếu, một truyền thừa vô cùng kinh người!

Nên đạo thống này đã trường tồn cùng thế gian, sở hữu Cửu thiên thập địa kinh, được xưng là truyền thừa chí cao, là thiên công vô thượng!

Cổ Thánh tử, chính là quái thai cổ đại của giáo này, một thân tu vi có thể xưng tụng vang dội tu sĩ cùng cấp xưa nay, không một ai có thể địch lại.

"Muốn thành công rồi, vậy còn ai có thể địch?" Mấy người run rẩy khó mà tin mà tai mình.

Cho tới lúc này, mọi người chỉ biết có mỗi Thập Quan vương đã thành công, mà Ninh Xuyên chắc cũng đã thành tựu khí tức Tiên đạo, thế nhưng cũng chưa ai chứng thực mà thôi.

Hiện giờ, lại thêm một Cổ Thánh tử, mọi người đều hãi hùng khiếp vía, chấn động không thôi.

Rất nhiều người đều nhìn về Hoang, hắn tuy rằng mạnh mẽ thế nhưng nếu không thể bước ra được bước kia thì hơn nửa sẽ gặp nguy, một người tuyệt diễm như vầy mà chết đi thì quá đáng tiếc.

Thạch Hạo không phải lần đầu tiên nghe cái tên Cổ Thánh tử, khoảnh khắc ở Ngân Ma sơn thì con sư tử kia cũng từng nhắc tới nên hiểu đôi chút về người này.

Hắn vô cùng bình thản, nói: "Ta sẽ chờ hắn bước ra bước kia, nếu như hắn không phân biệt được đúng sai thì có thể tới tìm ta."

"Ngươi..." Kim văn Bạch Hổ thối lui và có chút ngạc nhiên cùng với lạnh toát cả người, kẻ này lại muốn động thủ, dù là Cổ Thánh tử cũng không cản được.

Ngay cả những người khác cũng thay đổi sắc mặt, Hoang quá mạnh mẽ. Chỉ là cứng quá thì dễ gãy, nếu như hắn ra tay thì bản thân hơn nửa sẽ khó có kết thúc bình an, Cổ Thánh tử mà tìm tới thì hắn đối kháng ra sao?

"Cổ Thánh tử sắp xuất quan rồi đó, ngươi nên nghĩ kỹ!" Kim văn Bạch Hổ trầm giọng nói, con ngươi thăm thẳm, nó đã không còn đường lui nữa nên quyết không cúi đầu.

"Ta nói rồi, nếu hắn muốn tới thì cứ tới!" Thạch Hạo vung tay chộp về trước.

"Gào..." Kim văn Bạch hổ hét dài, thân thể biến lớn tựa như một ngọn núi nhỏ, ánh bạc như lửa ngoài ra còn có từng sọc vàng đan chéo trên cơ thể.

"Bụp!"

Nó vung móng vuốt lên, lập tức khí hỗn độn lan tràn, cảnh tượng vô cùng kinh người, sức mạnh của nó ra sao mà có thể hiện ra như vầy, có thể hiện ra hỗn độn?

"Keeng!"

Thạch Hạo đánh ra một chưởng va vào móng vuốt của con Bạch hổ này, tiếng keng keng điếc tai, việc này khiến hắn kinh ngạc không thôi, móng vuốt của con Bạch hổ này quá cứng và sắc bén, vậy mà lại không hề hư hao gì.

Đổi lại là người khác thì thân thể chắc chắn sẽ nổ tung, không thể sống sót.

Dù sao, hắn cũng đã tu ra một luồng tiên khí!

"Xem ra lời đồn là thật, vị Cổ Thánh tử kia từng phát hiện một cái ao Hỗn độn, bên trong có một ít chất lỏng thần bí, hắn đã dùng thứ này bôi lên thân thể để giúp bản thân mạnh tới cực hạn." Tào Vũ Sinh nói.

Theo như lời của hắn thì móng vuốt của con Kim văn Bạch hổ này nhất định cũng đã bôi qua chất lỏng đó.

"Còn có thứ nghịch thiên như vậy nữa à?" Cặp mắt của Thỏ nhỏ chớp chớp rồi la hét inh ỏi vì sao cơ duyên đó không tới với mình.

"Bên trong Tiên cổ này có rất nhiều tạo hóa, cứ tìm đi, nói không chừng chúng ta cũng có thể bắt gặp được thứ lợi hại và thần bí hơn nữa đó." Tào Vũ Sinh nói.

"Keeng keeng keeng..."

Tia lửa văng khắp nơi, Kim văn Bạch hổ khiếp sợ, móng vuốt cứng rắn của nó vô cùng đau nhức tựa như bị bẻ gãy, thế nhưng vẻ mặt của người kia lại chẳng hề thay đổi gì.

"Gào..." Bạch hổ gào lớn, âm thanh chấn động thiên địa, ngay cả vòm trời cũng vỡ nát, hoa văn màu vàng trên lưng nó sáng rực cả lên rồi hóa thành một chiếc lưới lớn chụp về Thạch Hạo.

Đáng tiếc, lúc hoa văn màu vàng này hiện ra ở trong hư không thì đã bị một chưởng của Thạch Hạo đánh nát, cơ bản không cách nào thương tổn tới

hắn.

"Keeng!"

Kim văn Bạch hổ biến sắc, móng vuốt của nó từng ngâm qua chất lòng thần bí trong ao Hỗn độn kia thế nhưng giờ lại bị bẽ gãy, việc này khiến nó sợ hãi.

"Chẳng lẽ, hắn đã bước ra bước kia, còn sớm hơn cả Cổ Thánh tử?!" Khi nghĩ tới khả năng này thì Kim văn Bạch hổ run rẩy, toàn bộ sức lực tựa như tiêu tan hết.

Cuối cùng nó gầm lên một tiếng rồi phun ra hàng loạt huyết dịch, dùng bí pháp thiêu đốt bản thân sau đó là xoay người hòng chạy trốn.

"Đừng lãng phí tinh huyết nữa, như vậy chất thịt sẽ mất đi vị ngon." Thạch Hạo mở miệng, sau đó một bàn tay lớn hạ xuống bao trùm và tóm chặt lấy nó.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, còn Kim văn Bạch hổ thì tức sôi máu, nói như vậy chẳng lẽ nó... sẽ trở thành nguyên liệu nấu ăn sao?

Không có chút bất ngờ gì xảy ra, Kim văn Bạch hổ bị bắt giữ, thánh thú của Thần miếu đã giết qua không ít sơ đại, hung uy hiển hách đã bị Thạch Hạo bắt giữ và trở thành nguyên liệu nấu ăn.

Thời gian dài đã trôi qua nhưng nơi đây vẫn rất yên tĩnh, mọi người bị uy thế của hắn chấn nhiếp.

"Hoang, quả nhiên danh bất hư truyền, khiến cho đệ nhất Liệp sát giả phải sợ hãi rút lui, giết chết thánh thú của Cổ Thánh tử, là muốn chọc thủng trời cao mà!"

"Sóng gió nổi lên, tất có một cuộc đại chiến tuyệt thế!"

Cũng không biết qua bao lâu thì mọi người mới bắt đầu nghị luận, nơi

hố trời huyên náo hẳn lên.

Lúc này, Thạch Hạo đang cùng Tào Vũ Sinh, Thanh Y nghiên cứu cách để thu hồi tiên thi, việc này rất phiền phức, thứ này rất siêu tuyệt nên chỉ cần sơ sẩy đôi chút thì sẽ sát thương bản thân.

"Chắc chắn không thể mang đi trực tiếp được, vật này không thể chạm vào, chỉ có thể đào luôn cả tòa thạch thất này luôn." Đả Thần Thạch nói.

"Chỉ có thể là như vậy thôi." Thanh Y cũng gật đầu.

"Ta cảm thấy có gì đó sai sai, nếu tu hành ở nơi này thì thi thoảng chợt hoảng sợ, hơn nữa cũng từng có người phát hiện ra tiên thể này thế nhưng cũng không hề di chuyển nó." Thạch Hạo nói.

"Cho ta mượn Thiên nhãn dùng một lát đi." Đả Thần Thạch nói.

Thạch Hạo nắm chặt lấy nó rồi truyền cảnh tượng mà mình nhìn thấy cho Đả Thần Thạch. Trong tòa thạch thất kia, nơi mà bộ tiên thi nằm thì không cách nào nhìn xuyên qua được, còn những chỗ khác vẫn có thể dùng Thiên nhãn võ đạo để nhìn thấu.

"Quả thật là có thứ gì đó quái lạ, xung quanh bộ tiên thi kia có bố trí cổ trận thế nhưng hình như không hại người khác." Đả Thần Thạch giật mình.

Xem ra cũng chỉ là một khe nứt bình thường thế nhưng dựa theo lời nói của Đả Thần Thạch thì hẳn đó là cổ trận rất bất phàm, tuy rằng gần như đã hư tổn thế nhưng vẫn còn chút hiệu quả.

Cuối cùng, Đả Thần Thạch xuất thủ bố trí một tòa "trận pháp di chuyển", tiêu tốn rất nhiều thần liệu thì rốt cuộc cũng hoàn thành.

Pháp trận này rất bất phàm, thứ này có thể di chuyển bộ tiên thi kia một cách nhẹ nhàng, sẽ không hề chạm tới lực bản nguyên của nó, có thể đưa thi thể này thoát khỏi thạch thất này.

"Trận pháp này là tâm huyết của một vị tiền bối đại năng, nói như vậy thì người này cũng từng gặp qua tình huống tương tự." Đả Thần Thạch nói.

Trước lúc bắt đầu thì bọn họ nói tất cả mọi người lui hết về sau, không được ở lại trong hố trời này, bởi vì nếu như thất bại thì rất có thể sẽ gặp phải nguy hiểm.

Dù là bọn họ cũng đứng ở trong một truyền tống trận ở nơi phương xa, nếu như có chuyện gì ngoài ý muốn thì sẽ bỏ chạy ngay.

Răng rắc!

Trong thạch thất truyền tới tiếng vang kỳ dị, quả thật bộ tiên thi kia đã được dịch chuyển thế nhưng có gì đó không bình thường, nơi đó cũng chẳng hề xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì.

Lúc dời đi Tiên thi thì bên dưới bộ này lại xuất hiện một bình gốm đen đã rạn nứt, sau đó thứ này bốc lên dòng máu đen đồng thời từng làn khói đen cũng tỏa ra.

"Đi!"

Bọn họ mượn truyền tống trở để rời đi ngay tức khắc.

"Trời ạ, nơi đó lại còn có một bình gốm kìa, là phong ấn thứ gì thế?" Thỏ nhỏ lưu luyến vô cùng tiếc nuối.

Thế nhưng, bọn họ chỉ có thể trốn thật xa, luồng khí tức kia đáng sợ tới mức khó mà tưởng tượng được.

"Ầm!"

Bình gốm nổ tung, ánh đen ngập trời, máu đen ở dưới lòng đất cuộn trào lên đầy kinh khủng.

"Trốn thôi!" Những người khác cũng hét lớn, tất cả đều bỏ trốn.

Đứng ở bên ngoài cách mấy vạn dặm thì nhóm Thạch Hạo quay đầu nhìn lại, bọn họ nhìn thấy ánh đen ngút trời đồng thời vệt ánh sáng Tiên đạo tỏa ra đan xem vào nhau.

Cũng không biết trôi qua bao lâu thì nơi đó mới khôi phục lại yên tĩnh.

Nhóm Thạch Hạo quay trở lại, cũng có một vài người đang quay lui hòng muốn tiến vào trong tòa thạch thất kia, thế nhưng những người này thấy Hoang thì vẻ mặt biến đổi, không ai dám làm bậy nữa.

"Đò là..."

Bình gốm đã phá nát hóa thành bụi phấn, mà dòng máu đen kia cũng đã khô cạn, tựa như bị đốt cháy sạch.

Bộ tiên thể kia còn sót lại gần nửa bộ, ráng lành cuộn trào, tiên vụ ngập tràn, sóng sức mạnh thần thánh kịch liệt dữ dội.

"Thật đáng tiếc, tiên thể bị hủy hơn nửa rồi, không biết bên trong bình gốm kia phong ấn thứ gì?" Tào Vũ Sinh đau lòng vô cùng.

"Vậy là đủ rồi, còn non nửa luôn à." Đả Thần Thạch thầm nghĩ.

Không cần nghĩ cũng biết, thứ bị tiên phong ấn kia chắc chắn rất ghê gớm.

"Một tên sinh linh không thể nào tưởng tượng được thế nhưng tóm lại là đã bị phong ấn cho tới chết và hóa thành máu đen, hiện giờ lại càng bị tiên thi tịnh hóa." Thạch Hạo cau màu.

Lần này bọn họ vô cùng thuận lợi thu lấy bộ tiên thể này.

"Còn có... thứ khác!" Bỗng nhiên Thỏ nhỏ run giọng nói rồi chỉ về bột phấn mà bình gốm đen kia hóa thành.

Thạch Hạo phát lạnh, hắn dùng Thiên nhãn võ đạo vẫn không thể nhìn xuyên qua được, khi gió thổi qua và tro tàn tản mất thì mới phát hiện được

một khối xương trán màu xanh.

"Khối xương này là do sinh linh bị phong ấn kia lưu lại." Thanh Y nói, thế nhưng lập tức nàng biến sắc và không ngừng thối lui, bởi vì xương trán kia đang run rẩy.

"Liễu Thần!" Đột nhiên lời nói của Thạch Hạo phát run, bên trên khúc xương trán màu xanh này thì hắn lại thấy được dấu vết mà Liễu Thần lưu lại, thứ này có khí thế của Liễu Thần.

"Lá cây, là lá cây màu vàng của Liễu Thụ!" Đả Thần Thạch cũng hét lớn.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 894: Di Vật

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Một khúc xương trán xanh như ngọc thạch, mặc dù từ thiên cổ lưu lại tới giờ nhưng vẫn còn ánh sáng lộng lẫy, trông rất trơn bóng.

Một chiếc lá màu vàng không lớn lắm thế nhưng lại lấp lánh đâm thủng xương trán và ghim chặt nơi mi tâm, nó hiện ra vẻ yêu diễm lạ thường.

Trên xương trán này vẫn còn có mấy lỗ thủng khác rất nhỏ, cũng là do chiếc lá lưu lại, trong nhóm tro tàn này còn có mấy chiếc lá lưu chuyển ánh sáng lộng lẫy.

Cảnh tượng như thế này khiến mọi người kinh hoàng, bởi vì quá thần dị!

Ngay cả Thạch Hạo cũng hóa đá, Đả Thần Thạch lại gào lên kỳ lạ, tỏ vẻ khó mà tin được, bọn họ cảm ứng được khí tức của Liễu Thần, chiếc lá hoàng kim này là của Liễu thụ.

"Thật là lợi hại, đây là tiên thụ gì mà chỉ cần một chiếc lá cũng có thể ghim chặt một sinh linh vô thượng!" Tào Vũ Sinh thán phục.

Dòng máu đen kia là do sinh linh bị phong ấn kia lưu lại, nó đã bị luyện hóa và chỉ còn sót lại khúc xương trán này, hiện giờ lộ ra một vài bí mật của ngày xưa.

Tâm thần của Thạch Hạo khó mà bình tĩnh được, hắn nhìn chằm chằm thứ này.

Đây là vật được lưu lại hơn một kỷ nguyên trước đồng thời bên trên còn có chiếc lá liễu màu vàng khiến lòng hắn chập trùng!

"Liễu Thần, người có thân phận ra sao?" Cảm ứng của hắn không hề sai, khí thế này hoàn toàn giống, tuyệt đối bắt nguồn từ Liễu Thần.

Hắn nghĩ tới một chuyện mà Khổng Cầu Kỳ từng nói với mình, cùng với một vài truyền thuyết mà hắn thăm dò từ những nơi khác.

Lai lịch của Liễu Thần rất kỳ lạ, vô cùng thần bí, nghi rằng nó đã từng niết bàn, từ một hạt giống nảy mầm sống lại, và cũng nghi rằng nó lần nữa bị phá hủy nửa thân thể và cắm rễ ở một nơi thần bí để tu dưỡng.

Liễu Thần chưa bao giờ nói qua quá khứ của nó, tựa như đã quên hết mọi chuyện vì đã quá lâu.

Thạch Hạo suy nghĩ xuất thần, kỷ nguyên Tiên cổ đã xảy ra thứ gì và lúc ấy Liễu Thần tồn tại ra sao? Đến cùng cuộc thảm chiến đã diễn ra như thế nào mà lại hướng dần tận thế?

Gió lớn xua tan tro tàn, một vài chiếc lá lưu lại cùng với một khúc xương trán xanh, tất cả đều lưu chuyển ánh sáng lộng lẫy.

Mấy người đều chấn động, bởi vì có thể đoán ra được một chuyện đã xảy ra ở ngày xưa, một cây Liễu thụ từng đánh bại một tên sinh linh vô thượng và niêm phong hắn ở trong bình gốm này.

"Sinh linh này khẳng định rất mạnh, ngay cả xương trán bị xuyên thủng thế nhưng cũng không chết nên mới bị phong ấn, chẳng lẽ nguyên thần cũng không bị tổn hại hay sao?" Thanh Y than thở.

Bọn họ nghĩ tới, có một vị Chân Thần từng ngồi xếp bằng trong thạch thất này, hắn là trùng hợp bế quan ở đây hay là phụ trách trấn thủ bình gốm này? Khó có thể nói rõ!

"Còn có một khúc ngắn của cành liễu thế nhưng đã bị cháy đen và hủy

diệt rồi." Tào Vũ Sinh nói.

Bên trong đống tro tàn có một cành liễu từng xuyên thủng xương sợ kia, chỉ có điều cành cây này đã bị đốt cháy hết quy tắc cùng sức mạnh Tiên đạo, chỉ còn dư lại chút tàn tích.

"Thật khủng khiếp, còn lợi hại hơn nữa, thật là thần uy cái thế mà." Đả Thần Thạch than thở.

Thử tưởng tượng ở kỷ nguyên Tiên cổ từng có một cây Liễu kích thương địch thủ như vậy, một cành cây vàng xuyên thủng đầu lâu của một sinh linh vô thượng và trấn phong hắn.

"Kẻ địch này có lai lịch ra sao, đã chiến đấu cùng ai?" Thạch Hạo khẽ nói, hắn rất muốn biết chân tướng thế nhưng thời gian quá xa xưa mà thực lực của hắn cũng không đủ để có thể tra rõ.

Hắn muốn trở nên mạnh mẽ hơn, phải đi tới đỉnh cao nhất của Thần đạo, đây chính là ý nghĩ vô cùng mãnh liệt ở trong lòng hắn!

Thạch Hạo biết, hơn một kỷ nguyên đã trôi qua thế nhưng chiến đấu vẫn có thể chưa kết thúc, rất có thể kéo tới kỷ nguyên này.

Sớm muộn gì cũng có một ngày cuộc đại chiến có một không hai kia sẽ lại bùng phát và hắn sẽ có khả năng tham gia, cho nên cần phải trở nên mạnh mẽ!

Nếu như ngày đó tới thật thì không có chỗ nào có thể tránh né, ngọn lửa đó sẽ bao phủ cả đất trời, Cửu thiên Thập địa sẽ không còn là tịnh thổ mà sẽ trở thành nơi loạn lạc đáng sợ nhất.

"Vù!"

Đột nhiên, xương trán xanh kia run lên một cái khiến cho hư không uốn lượn và rung động.

Việc này khiến mọi người khiếp sợ, thời gian đã trôi qua quá lâu thế nhưng thứ này vẫn còn có thể chuyển động và vẫn còn dấu ấn, có thể sống lại hay không?!

Việc này khó mà tưởng tượng ra được, khiến người khác khó mà lý giải!

Chủ nhân của khúc xương trán xanh này quá mạnh mẽ, chẳng trách lại bị phong ấn và dù không có nguyên thần nhưng vẫn có thể như vậy, thật sự có thể vạn kiếp bất hoại, bất tử bất diệt hay sao?

Lúc này Thạch Hạo lấy ra kiếm thai và thủ thế chém giết!

Kẻ địch của Liễu Thần thì chắc chắn sẽ là kẻ thù của hắn, tuyệt không thể để cho khúc xương trán này xảy ra dị biến gì, nhất định phải chém nát, không cho nó có cơ hội nào.

"Dùng Tiên thi đi!" Thanh Y gọi ý.

Những sức mạnh khác có thể vô dụng bởi vì dù sinh linh vô thượng này đã chết đi nhưng tàn cốt mà nó lưu lại cũng không thể nào tưởng tượng nổi.

Vèo!

Bên trong đống tro tàn có vài phiến lá vàng phát sáng, mà cành liễu cháy đen kia cũng lấp lánh và rung động theo.

Đồng thời, việc khiến người khác kinh ngạc chính là, một chùm hoa văn kỳ lạ trong cơ thể của Thạch Hạo lao ra rồi ngưng tụ cùng với phiến lá vàng óng kia khiến nó càng thêm óng ánh hơn.

Đó cũng không phải là gợn sóng hay là pháp tắc gì cả, chỉ là Thạch Hạo sống cùng với Liễu Thần nhiều năm nên nhiễm phải khí tức của nó, cho nên giờ phút này chiếc lá vàng đã cảm ứng được.

Việc này tựa như dấy lên một vết tích vào của nó khiến lá vàng nổ vang và hiện ra quy tắc sức mạnh!

"Bụp!"

Cành cây cháy đen cùng với lá vàng kia quấn chặt lấy xương trán rồi tất cả cùng rạn nứt hóa thành hào quang yêu diễm, bốc cháy ngay tại chỗ.

Đám Tào Vũ Sinh, Thạch Hạo lùi về sau, nhanh chóng rời khỏi hố trời này.

Khi tất cả bình tĩnh lại thì phiến lá vàng cùng với xương trán kia cũng chẳng thấy đâu nữa, cứ thế hóa thành bột phấn và không còn tồn tại trên thế gian.

"Chẳng trách lại phong ấn như vậy, dây dưa nhiều năm rồi mà vẫn còn dị biến như thế." Thỏ nhỏ thán phục.

Việc này cứ như là một giấc mộng, cách nhau hơn một kỷ nguyên, nơi đó có Liễu Thần, hơn nữa lại mạnh mẽ như thế, việc này khiến Thạch Hạo trầm ngâm rất lâu.

"Đi thôi, chúng ta nên rời đi rồi, ở lâu không tốt lắm, đừng có thu hút sự chú ý của dân bản địa." Tên Mập nói, dù sao động tĩnh cũng quá lớn.

Mấy người rời đi, hóa thành mấy luồng cầu vồng biến mất phía chân trời.

Gần đó, những sinh linh dồn dập đứng dậy rồi rời khỏi vùng đất thị phi này.

"Vận may lớn mà."

Trong một nơi không người, Đả Thần Thạch gào thét không thôi, nó tưởng tượng bộ tiên cốt kia như là tảng đá nên rất muốn nếm thử, kết quả bị một tát đánh văng sang bên.

"Mày muốn chết chứ bọn tao cũng chưa muốn đâu nhen."

Gần nửa bộ tiên thể mịt mờ quang vụ, khí tức Tiên đạo mờ ảo tỏa ra,

chính xác, nếu như tu hành bên cạnh thứ này thì sẽ làm ít mà hiệu quả nhiều, giá trị của thứ này không cách nào đánh giá được.

Đáng tiếc chính là, dựa vào thứ này để tu hành thì cũng không cách nào ngưng tụ được tiên khí của bản thân, bước kia khó như là đi lên trời, chỉ có thể dựa vào chính mình mà thôi.

Nếu không thì từ cổ chí kim đã không có vô số thiên kiêu tuyệt đại đã chết đi, không một ai thành công.

Ngõ cụt, chỉ có thể dựa vào bản thân để vượt qua!

Thành chính là thành, bại chính là bại!

"Quá đáng tiếc, phù văn Tiên đạo ẩn chứa trong bộ tiên thi này đều bị đánh tan, hoàn toàn tiêu tán, nếu không đó chính là truyền thừa Tiên đạo vô thượng!" Tên Mập thở dài.

Nhưng cũng nên biết đủ, dù sao vẫn còn nửa bộ tiên thể.

"Tiên thể này đã là tạo hóa vô tận rồi, cần phải biết đâu là đủ." Thạch Hạo nói.

Sau đó, hắn lấy ra một cái hộp đạt được từ truyền nhân Tiên điện, thứ này phong ấn một chùm máu, bên trong có ẩn chứa một ít phù văn, lâu nay hắn cũng chưa hề nghiên cứu qua.

Bởi vì, con đường của hai người hoàn toàn khác nhau, hắn cũng không muốn lấy những "tiên chủng" như huyết, cốt này cấy vào trong cơ thể, ngưng tụ cùng với bản thân, hắn muốn dựa vào bản thân tự tu ra tiên khí, toàn bộ đều do bản thân làm nên!

Dù hiện tại hắn muốn ngưng tụ ra luồng tiên khí thứ hai thì hắn cũng phải làm như thế, muốn đạt được sự thuần túy nhất, dựa vào bản thân để hình thành nên, đó mới là đạo vô địch của hắn!

"Vẫn đi tiếp sao?" Thỏ nhỏ chớp chớp cặp mắt to của mình hỏi, dù sao đã có thu hoạch cực lớn cho nên nếu rời đi lúc này thì cũng chẳng có gì tiếc nuối nữa.

"Đi!" Thạch Hạo đáp, bởi vì hắn cảm thấy Liễu Thần từng chiến đấu ở Táng giới này, cho nên dấu vết lưu lại cũng không chỉ ngần ấy, hắn phải đi tìm hiểu một phen.

Dù sao, khi lần đầu tiên bước vào Táng giới này thì hắn đã có cảm ứng vô cùng mãnh liệt, tựa như cảm thấy Liễu Thần vẫn còn ở nơi này, sự xao động của gợn sóng cùng thần văn kia vô cùng kịch liệt.

Tào Vũ Sinh gật đầu, nói: "Cũng được, kỳ thực ta bế quan liên tục cũng không ổn, theo như ta biết có một vào quái thai cổ đại sau khi tu hành một quãng thời gian thì đều phải xuất quan, đều phải đi trải nghiệm những non sông trong các tiểu thiên thế giới, phải cảm ngộ về phong thái của các sinh linh, thậm chí phải mạo hiểm tiến vào các bộ lạc của dân bản địa, tất cả cũng chỉ vì khiến cho sự cảm ngộ của bản thân càng sâu sắc hơn."

Táng giới có những cổ địa vô cùng nổi danh, từng nơi đều xuất hiện những bảo vật hi thế, tầng đất mặt bị máu huyết của sinh linh cổ đại nhuộm dần khiến cho chúng vững chắc và bất phàm hơn.

"Rừng đá, đã không còn gì để thăm dò nữa, chúng ta tới Tàng thành - một cổ địa tiếp theo thôi." Tên Mập nói

"Hi vọng có thể phát hiện được thứ mới, nếu như có thể đào lên một bộ kinh văn Tiên đạo thì quá tốt luôn." Đả Thần Thạch chảy nước miếng.

"Đừng mơ giữa ban ngày nữa." Thạch Hạo nói.

"Cũng chưa chắc đã là mơ giữa ban ngày." Tào Vũ Sinh phản bác, bởi vì trước kia từng có người đào được nửa bộ kinh thư và đạt được tạo hóa nghịch thiên.

"Ta muốn ăn tiên dược, chỉ cần hái một cây là được rồi." Thỏ nhỏ nuốt

ngụm nước miếng, làm ra bộ dáng vô cùng thèm thuồng.

"Vật này rất có thể sẽ có." Thanh Y nói, nàng nhắc tới Cổ Thánh tử của Thần miếu, hắn từng phát hiện ra một ao Hỗn độn, bên trong có chất lỏng vô cùng thần bí.

Có người nói, rất có khả năng đó là kỳ dịch do trời đất sinh ra, cũng có người nói trong ao hơn nửa có một cây tiên dược chết đi và hòa tan vào.

Chỉ là không hiểu, cái ao Hỗn độn này có phải được phát hiện ở một trong bốn cổ địa lớn của Táng giới hay không mà thôi.

Táng thành, một tòa thành trì cổ xưa, là một trong bốn cổ địa lớn của Táng giới.

Trên đường đi của bọn họ vô cùng thuận lợi, không hề gặp bất cứ bất trắc gì, cứ thế đi tới trước khu cổ địa này.

Mặc dù nói là một tòa thành thế nhưng cũng không hề có tường thành, mà nó lại tựa như là một phố chợ to lớn, vô cùng náo nhiệt.

Ở đây, có đường phố, có kiến trúc to lớn, mà ở những nơi phồn hoa thì lại có những ngọn núi đá lổm chổm, có những vùng núi phong phú cây cối.

Nói tóm lại, nơi đây rất lộn xộn.

Như là được ghép lại từ rất nhiều phố chợ khác và hình thành nên một tòa thành cổ xưa với quy mô cực kỳ to lớn.

"Các ngươi đã nghe gì chưa, đệ nhị Liệp sát giả của Thiên quốc Huyết Kích đã bị giết chết, đã chấn động bốn phương."

"Đây thì có gì đâu, tin tức sớm lan truyền rồi, đừng nói là hắn, ngay cả đệ nhất Liệp sát giả cũng bị Hoang đuổi chạy mất dép, không dám xuất thủ, ngoài ra thánh thú của Cổ Thánh tử thuộc Thánh miếu cũng bị giết chết."

Vừa mới tới nơi này thì đám Thạch Hạo đã nghe được những tiếng bàn

luận, những người này đều rất thất kinh khi nghe chuyện này.

"Đó là Nhân Mã tộc, còn có cả Cổ Ma tộc?" Thỏ nhỏ thấy quá nhiều chùng tộc, bởi vì bản thân nàng nhìn thấy một vài chủng tộc được cho là sinh linh của kỷ nguyên Tiên cổ, những chủng tộc này đều được ghi chép trong cốt thư cả.

Ở khu vực này, ngoại trừ rất nhiều người ngoại lai thì cũng có lượng lớn dân bản địa, bọn họ mở ra những sạp hàng để trao đổi những bí bảo thần trân.

"Cẩn thận chút, đây là một trong số ít thành trì có lượng lớn dân bản địa như thế này." Tào Vũ Sinh giải thích.

Dân bản địa rất kỳ quái, ngày thường họ rất ít rời khỏi địa bàn của bộ tộc mình, ở mỗi tiểu thiên thế giới thì cũng chỉ có một vài tòa cự thành mới có thể thấy được bóng dáng của bọn họ với số lượng như vầy.

Có bí mật như thế nào, tới hiện giờ không một ai biết rõ.

"Người của Thần miếu đã xuất hiện!" Bỗng nhiên Thanh Y nói nhỏ, nàng nhìn thấy một vài người ở nơi xa đang hướng về nơi này.

Bọn họ chỉ vừa mới tới Táng thành thế nhưng sóng gió lại không nổi không được.

Con mắt của Thạch Hạo nhắm lại rồi cẩn thận cảm ứng, nói: "Ta cảm giác được, trong tòa thành này có cao thủ vô cùng đáng sợ."

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 895: Mạch Nước Ngầm Cuộn Trào

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Khí tức kỳ lạ của một vài sinh linh trong Táng thành nhanh chóng biến mất trong phạm vi thần niệm của Thạch Hạo, rõ ràng bọn họ đều là nhân vật siêu tuyệt, trong phút chốc không nên tra xét kỹ.

"Có thể là quái thai cổ đại, cũng có thể là dân bản địa, những người này rất lợi hại." Tào Vũ Sinh nói.

Thạch Hạo gật đầu, đến giai đoạn hiện nay, hắn tu ra một luồng tiên khí, có thể siêu nhiên trên quần hùng, mặc dù gặp phải nguy hiểm thì hắn cũng có thể rút lui cho nên cũng không quá lo lắng.

"Người của Thần miếu đi rồi, cũng không phải tiến tới đây." Thanh Y nói, nàng linh cảm một cơn gió lớn đang thổi tới báo hiệu cho cơn mưa tầm tã phía sau, có lẽ sẽ có đại chiến tuyệt thế diễn ra.

Con Kim văn Bạch hổ chính là thánh thú của Thần miếu, nó đã bị giết chết cho nên bọn họ chắc chắn sẽ không giảng hòa.

Thạch Hạo không có truy kích, những người kia hắn không hề bận tâm tới làm gì, có thì cũng chỉ có mỗi Cổ Thánh tử, dù hắn có bước ra bước kia đi nữa thì đã làm sao, nếu hắn dám xuất hiện thì chắc chắn sẽ tặng cho hắn một niềm vui bất ngờ!

Dù sao, hắn cũng đã tu ra một luồng tiên khí trước kẻ này.

"Thần miếu rất đáng sợ, Cửu thiên thập địa kinh của bọn họ được xưng

là truyền thừa vô thượng, không có bất kỳ truyền thừa nào sánh bằng." Tào Vũ Sinh nói.

Thạch Hạo gật đầu, hắn cũng có chút hiểu biết với đạo thống cổ xưa này.

Thần miếu kia không lớn và cũng không phải rộng rãi thế nhưng lại trường tồn cùng tuyên cổ, thờ phụng ba vị tượng thần.

Nghe đồn, đó chính là ba bức tượng bất diệt từ xa xưa, đại biểu cho sự chí cường!

Có người nói, đó chính là mấy vị tiên chủ thời Tiên cổ, cũng có người cho rằng đó là thần tổ ở niên đại Thần đạo được chú định sẽ bất hủ, còn có người đoán chính là Thiên đế gần như vô địch cả khắp đất trời.

Táng thành, phố chợ đông đúc, người tới kẻ đi, hiện giờ, trong tiểu thiên thế giới này có tiên trân cũng không phải là bí mật gì nữa, tin tức sớm đã tiết lộ ra ngoài rồi.

Đâu đâu cũng có sạp hàng được bày bán các loại dị vật kỳ trân, những tu sĩ nào cần đều có thể tới trao đổi.

Trong thành, vùng núi đỏ đậm với diện tích cực lớn, đó chính là những nơi đã bị tiên huyết nhuộm đỏ, là cuộc đại chiến ở cổ đại lưu lại, nơi này có rất nhiều sinh linh đang tìm kiếm thứ gì đó.

"Bên trong lòng đất của nơi này không hề bình thường, từng có người đào được nửa bộ tiên kinh." Tào Vũ Sinh giới thiệu.

Hơn nữa, nghe đâu cây nhỏ Tiên đạo mà Thập Quan vương chiếm được là dựa vào những ghi chép trong một khối cốt thư bằng ngọc thạch chỉ dẫn hắn tới đây cho nên mới có thu hoạch như vậy.

Do đó sinh linh ở bên ngoài mới chen nhau tiến vào Táng thành, tất cả mọi người đều muốn tìm được vận may lớn.

Và nơi đây cũng chính là nơi mà dân bản địa trao đổi những thứ cần thiết, cho nên vô cùng náo nhiệt.

Đột nhiên, Thạch Hạo ngẩng đầu, cảm thấy điểm kỳ lạ, thân thể sinh ra ý lạnh, cảm giác này rất lạ, tự nhiên lại hiện lên.

"Lui lại!"

Hắn quát lớn một tiếng rồi vung ống tay áo cuốn đám Thỏ nhỏ tới viễn không, rời khỏi nơi này.

Cảm giác này vô cùng khó tỏ, khi tu ra được một tia tiên khí thì thực lực bản thân tăng mạnh, thần giác nhạy cảm tới cực hạn, lúc đứng trước nguy hiểm sẽ có một cảm ứng thông linh nào đó.

Không chút tiếng động nào, khe nứt hư không xuất hiện và một vệt sáng màu máu hiện ra quét thẳng về nơi ấy.

Ban đầu, thứ này cũng không hề tiết lộ chút rung động nào nhưng mãi tới khi Thạch Hạo ra tay muốn cắt đứt nó thì mới tạo nên những gợn sóng mênh mông.

Nó vô cùng sắc bén, huyết quang cuộn trào, tuyệt thế vô song, đây chính là một thanh cốt kiếm màu đỏ cứ như được điêu khắc từ ngọc thạch, khí tức Sát đạo bao la như đại dương.

Ngay trong nháy mắt này, toàn bộ phố chợ như ngừng lại, nhiệt độ chợt giảm xuống, rất nhiều người sợ hãi phát hiện bản thân không cách nào nhúc nhích được, thời gian như ngưng trệ.

"Sao lại vậy?" Mọi người hò hét trong lòng, ai cũng muốn tránh thoát thế nhưng cảm thấy khó mà nhúc nhích được.

Người ngoài còn vậy chứ đừng nói đám Thạch Hạo đang đứng ở trung tâm kia, hắn cảm nhận được một loại sát ý vô biên mang theo sự tàn khốc, băng hàn, còn có vô số phù văn quy tắc.

Nếu là người khác thì chỉ có thể đứng yên chịu chết, mạnh như Thạch Hạo thì chỉ hơi dùng sức đã thoát khỏi giam cầm.

Xung quanh vô cùng yên ắng, chỉ có hắn cùng với thanh huyết kiếm này là có thể động, còn những người khác tựa như rơi vào trong sự quạnh hiu, tựa như đứng yên ở một nơi nào đó trong thời gian.

"Keeng!"

Thạch Hạo cầm kiếm thai trong tay chém thẳng lên trên thanh huyết kiếm kia, tiếng vang điếc tai.

"Thiên Thần cốt!"

Hắn chấn động trong lòng, thanh kiếm này không ngờ lại được luyện chế từ nguyên thủy chân cốt của Thiên Thần, một Thiên Thần cũng chỉ có thể luyện thành một thanh kiếm như vầy mà thôi, quá xa xỉ và kinh khủng.

Nếu không phải kiếm thai của hắn đủ nghịch thiên thì đòn đánh vừa nãy đã gặp phiền phức to rồi, bởi vì đây chính là pháp khí Thiên Thần!

Rất rõ ràng, chất liệu của Thiên Thần cốt kém xa tiên kiếm Đại La thế nhưng nó lại ẩn chứa sức mạnh quy tắc vô cùng đáng sợ, lợi dùng phù văn bảo vệ cốt kiếm mà công kích về phía kiếm thai vô thượng của Thạch Hạo.

Một đòn này chính là thành Đại La kiếm tiên đang chống lại quy tắc!

Tiên kim có năng lực kỳ lạ, có thể tự vệ và giúp cho kiếm thai không bị hư hao gì.

Dù vậy thì Thạch Hạo cũng lấy ra lò luyện đan để phòng ngự, dù sao đó cũng là pháp khí của cấp Thiên Thần, quy tắc vô cùng đáng sợ!

Hắn lấy lò luyện đan hộ thể, dùng kiếm thai công kích chém về khúc xương đỏ thắm kia.

Lúc này, rốt cuộc mọi người cũng đã có thể chuyển động nên ai nấy đều

nhanh lùi về sau, sợ sẽ bị cuốn vào trong trận chiến đấu đáng sợ kia.

"Vù!"

Cốt kiếm Tích Huyết đỏ đậm, vừa nãy chính là tác phẩm của Thiên quốc, gợn sóng tỏa ra không gì sánh được, chấn động toàn bộ nơi này.

"Hả?"

Cốt kiếm đổ đậm kia có gì đó kỳ lạ, nó đang hấp thu sức mạnh trong hư không, phù văn càng ngày càng mạnh mẽ.

Thạch Hạo rùng mình trong lòng rồi cực tốc sử dụng kiếm thai cắt đứt hư không, nhất định phải quét thứ này vào trong đồng thời hét lớn: "Tất cả mọi người lùi lại mau."

"Ầm!"

Nơi đây nổ tung, bởi vì cốt kiếm Tích Huyết kia đang bốc cháy và tỏa ra hào quang rực rỡ, nó nổ tung ngay nơi đó.

Quá ác độc, người của Thiên quốc vì muốn đánh bại Thạch Hạo mà lại phế đi một pháp khí Thiên Thần, bọn họ muốn ngọc đá cùng nát, chôn lấp chân thân của Thạch Hạo.

Khi bụi mù tan hết thì khu phố chợ đã bị san bằng.

Trên đất là máu tươi đầm đìa, vô số sinh linh chết đi, mặc dù phần lớn đã rút lui thế nhưng vẫn có thương vong không hề nhỏ.

Lúc nãy, Thạch Hạo nhanh chóng chém đứt hư không rồi đánh cốt kiếm màu đỏ tích huyết kích vào trong, nếu không rất khó mà tưởng tượng được hậu quả do một bộ pháp khí Thiên Thần nổ tung gây ra.

"Điên rồi, người của Thiên quốc nổi điên rồi, vì đánh gục địch thủ mà ngay cả pháp khí Thiên Thần cũng dám cho nổ, lại khiến nhiều người mất mạng như thế."

Đả Thần Thạch kêu la, nó vô cùng tức giận, vừa này suýt nữa thì đã bị lan tới ngay sát chân.

"Đúng là một đám điên, vì đạt được mục đích mà không từ bất cứ thủ đoạn nào, bất kỳ quy định nào cũng không thể bắt ép được họ." Tào Vũ Sinh nói.

Sắc mặt của Thạch Hạo u ám, thân thể hắn không có việc gì chỉ là quần áo đã bị phá nát, lúc mấu chốt hắn đã lấy kiếm thai chém đứt hư không và né về phương xa.

"Thiên quốc, đừng mơ còn có bất cứ người nào có thể sống sót, phàm là những ai tiến vào Tiên cổ, giết sạch!" Thạch Hạo nói, ánh mắt lạnh lẽo.

Sau một khắc hắn biến mất ngay tại chỗ, hắn lấy kiếm thai cắt đứt hư không rồi nhanh chóng rời đi, tung hoành trong phạm vi mấy trăm dặm để tìm kiếm khí thế kỳ lạ kia.

"Bụp!"

Táng thành, có một chiếc đầu lâu từ trong hư không rơi xuống khu phố chợ bên dưới, việc này gợi nên sự kinh ngạc của tất cả mọi người.

Liên tiếp có sáu cái đầu lâu bị chém rớt xuống đất, tiên huyết nhuộm đỏ cả đường phố.

Sau đó thì Thạch Hạo mới xuất hiện và hạ xuống nơi đây, hắn vô cùng mẫn cảm với khí tức của sát thủ Thiên quốc, tìm kiếm một phen thì đã phát hiện được sáu người ở gần đó.

Đáng tiếc, không cách nào tìm thấy chính chủ, đệ nhất Liêp sát giả của Thiên quốc đã dùng Phá Giới phù bỏ chạy trước một bước.

"Ngược lại, hắn cũng có chừng có mực, trong khu phố chợ này đều là sinh linh của bên ngoài chứ không hề có dân bản địa nào cả, cho nên hắn

mới lạnh lùng ra tay, không hề sợ trả thù." Tào Vũ Sinh nói.

Ở khu vực này, tất cả đều là người ngoài tới chứ không hề có cư dân bản thổ thần bí nào cả, nếu không chắc chắn sẽ rước lấy đại họa, trong bộ tộc của dân bản địa đều có cường giả vô cùng đáng sợ tọa trấn.

"Còn dám tới nữa!"

Thạch Hạo gầm lớn, toàn bộ mái tóc đều phấp phới, ánh mắt khiếp người, hắn cầm kiếm thai bay vút lên trời cao rồi cắt lìa một vùng hư không.

Nơi đó lóe lên ánh trắng, một cây Bạch cốt phiên xuất hiện và tỏa ra gợn sóng kỳ dị tiêu diệt Thạch Hạo.

Bên dưới, tất cả mọi người đều tản lui, trốn về những khu phố chợ khác, không một ai dám dừng lại ở nơi này.

"Ầm!"

Giữa trời, ánh trắng chói mắt, loáng thoáng có thể nhìn thấy một tòa Bạch cốt sơn hiện lên, vô số ác quỷ đang kêu rên ở phía trên, tiếng gào rung trời, minh vụ che kín nhật nguyệt.

"Đây chính là bí bảo của Minh tộc!" Thanh Y nói.

Đó chính là pháp khí được luyện chế từ vô số bạch cốt cùng sinh hồn, uy lực tuyệt luân, diễn biến ra một sát trường của Minh tộc hòng vây giết Thạch Hạo.

Răng rắc!

Thạch Hạo nâng kiếm tiến lên, thần dũng vô cùng, trên đỉnh đầu là lò luyện đan, phù văn hộ thể, tay cầm kiếm thai chém ra sát trường kia, cắt đứt trung tâm của Bạch Cốt phiên khiến đại trận tan rã.

Võ dũng tuyệt thế!

"Dù có sở hữu bí bảo Thiên Thần thì cũng chẳng đáng là gì, cứ phá hủy hết từng cái là được!" Đả Thần Thạch nói.

"Đại La kiếm tiên quả nhiên danh bất hư truyền, không hổ là thứ đã lưu lại truyền thuyết huy hoàng trên cốt thư kia, mặc dù không có sinh ra hoa văn cấp Thiên Thần nhưng như thế cũng đủ kinh diễm tuyệt thế rồi!"

"Còn lò luyện đan này cũng rất thần bí."

"Sai rồi, quan trọng là bản thân Thạch Hạo đủ mạnh."

Thanh Y, Thỏ nhỏ, Tào Vũ Sinh bình luận.

Người của Minh tộc lại xuất kích, chúng muốn tuyệt sát Thạch Hạo ở nơi này. Thừa cơ hội hắn vừa trải qua một kiếp vừa nãy và đang hơi thả lỏng nên họ đã ra tay, thế nhưng vẫn thất bại, không thể thương tổn tới hắn.

Sau khi Thạch Hạo tu ra một luồng tiên khí thì thần giác nhạy cảm vô cùng, đứng trước nguy hiểm sẽ sinh ra cảm ứng kỳ dị, ám sát bình thường đã vô hiệu với hắn.

"Đạo huynh quá thần dũng, hiếm có đương đại, bội phục!"

Có người đi tới ôm quyền và nở nụ cười tươi.

Đây là một chàng trai chừng hơn ba mươi tổi, nơi lưng có một cặp cánh xám, trên đầu mọc một cặp sừng rồng, vừa nhìn đã biết là không phải hạng người phàm tục.

Người tới nở nụ cười tươi rói cho nên Thạch Hạo cũng không thất lễ, ôm quyền chào hỏi lại.

Tào Vũ Sinh, Thanh Y cũng đi tới đánh giá người này.

"Đây không phải là nơi để nói cuyện, mấy vị đạo huynh có thể hay không dành chút thời gian để cùng nhau nói chuyện?" Người tới mời rất nhiệt tình, cũng tự giới thiệu bản thân, tên là Long Vũ.

Cuối cùng, bọn họ tiến vào một quán rượu nhỏ rất thanh tịnh và bắt đầu đàm đạo.

"Hoang, một cái tên cực kỳ nổi tiếng, ta cũng nghe danh đã lâu và vô cùng kính nể." Long Vũ rất trực tiếp, nói thẳng vấn đề: "Mấy vị, thật sự không dám giấu giếm, ta tới đây cũng là do đại nhân nhà ta sai tới, chúng ta nguyện ý kết minh cùng các vị."

"Đại nhân nhà ngươi là ai?" Thạch Hạo nỏi.

"Quân Đạo." Hắn khẽ nói ra một cái tên như vậy.

Đầu tiên, Thanh Y, Tào Vũ Sinh, Thỏ nhỏ đều giật nảy mình, dù là Thạch Hạo cũng lộ vẻ khác thường, liên quan tới quái thai cổ đại này thì hắn cũng có biết đôi chút, cũng là nghe từ những người khác.

Ví như Thập Quan vương, Lục Quan vương Ninh Xuyên, tất cả đều là đại danh đỉnh đỉnh, uy chấn cao thủ các đời.

Còn có những người khác nữa, ví dụ như có một người trẻ tuổi tên là Đoạn Hồng, xưng tôn ở Tiên cổ một đời nên khiến người khác khó mà quên được, chỉ vì hắn chưa nhen nhóm Thần hỏa thế nhưng lại giành được vị trí đầu.

Còn có Cô Kiếm Vân của Kiếm cốc, Quân Đạo ở trong cấm địa băng tuyết, người khác đều hiểu rõ bọn họ, không chỉ xuất thế một lần, chính là cường nhân rất nổi danh trong quái thai cổ đại.

"Tại sao lại kết minh cùng ta?" Thạch Hạo hỏi.

"Cùng nhau phối hợp, dù sao cũng hơn khi chiến đấu một mình." Long Vũ mỉm cười rồi hơi chút do dự nói: "Kỳ thật, tình cảnh của đạo huynh không ổn. Minh thổ, Thiên quốc, Thần miếu, bất luận đạo thống nào cũng đều là con quái vật khổng lồ, người mạnh nhất của bọn họ đều rất kinh khủng, nghe nói rằng bọn họ đã bắt tay với nhau, như vậy sẽ vô cùng bất lợi

với Thạch huynh."

Hắn vô cùng thành khẩn nói tin tức như vậy, ba bên đã liên thủ với nhau.

"Tình cảnh của ta đã không ổn như vậy thì tại sao các ngươi lại muốn kết minh với ta, hơn nữa nếu tham dự vào thì chỉ sẽ dẫn lửa thiêu thân mà thôi." Thạch Hạo nói.

"Chúng ta coi trọng tiềm lực của đạo huynh, tin chắc có thể hiên ngang tiến lên, hơn nữa chúng ta cũng không hòa hợp với bọn chúng."

"Song phương chúng ta liên thủ thì có thể giết chết bọn họ sao?" Thạch Hạo bình tĩnh hỏi, hắn nhìn chằm chằm vào mắt của đối phương.

"Kỳ thực bên phía chúng ta cũng rất mạnh, không hề thiếu cao thủ, còn có đại nhân Đọa Thần tử, hắn chuẩn bị bước ra bước cuối cùng rồi." Người tới nói.

"Đọa Thần tử..." Thạch Hạo hơi nheo mắt, hắn cũng chẳng hề xa lạ với cái tên này, hai vị sư huynh của hắn từng bị người này làm nhục đánh cho bỏ chạy khỏi Đạo tràng Chí Tôn.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 896: Đọa Thần Tử

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"Quái thai cổ đại, từng người đều độc lai độc vãng, duy ngã độc tôn thì làm sao mà kết minh được?" Thạch Hạo nói.

"Tình thế quá bức bách, bởi vì có người đầu tiên kết minh thì những người khác nếu đơn lẽ chắc chắn sẽ rơi vào nguy hiểm. Ví như đạo huynh, tuy rằng kinh tài tuyệt diễm có thể so với thiên kiêu cổ đại, thế nhưng nếu bị hai người như vậy liên thủ hoặc ba người vây công, vậy huynh có thể tự vệ được không?" Long Vũ hỏi.

Thạch Hạo cười cười không nói gì.

"Ta biết, với thực lực của huynh đài thì quả thật có thể bễ nghễ đương đại, thế nhưng Vương của cổ đại, bất cứ một người nào cũng đều là như thế, đều xưng tôn một đời." Long Vũ thấy hắn không phản đối nên tiếp tục giải thích, nói: "Vương của cổ đại, ngoại trừ những người cá biệt như Thập Quan vương, nếu như không thể bước ra bước kia thì người này cũng không yếu hơn người kia là bao, một khi hai ba người liên thủ vây công giết một người thì tuyệt đối là trí mạng. Vì lẽ đó, huynh đài tuy mạnh thế nhưng cũng nên liên hợp với một vài người cùng chí hướng với mình."

Thạch Hạo gật đầu và cũng không nói gì.

Tào Vũ Sinh, Thanh Y ngồi bên cạnh cũng không hề phát biểu ý kiến, trong lòng bọn họ rất là kinh ngạc, rốt cuộc quái thai cổ đại cũng đã tới và xem Thạch Hạo tương tự như mình.

"Huynh đài nếu như liên thủ với chúng ta thì mới có thể tự vệ ở trong Tiên cổ này, đồng thời sẽ đoạt vận may lớn vào lúc cuối kia." Long Vũ nói, tiếp tục phân tích cho hắn thấy.

"Ta có thể suy nghĩ, thế nhưng đám người Liệp sát giả của Thiên quốc cũng chẳng hề lọt vào mắt của ta." Thạch Hạo bình tĩnh nói.

"Đạo huynh vẫn còn quá coi thường Thiên quốc rồi, quả thật nói bọn họ là người nguy hiểm nhất, đệ nhất Liệp sát giả cũng rất mạnh, có thể chỉ tạo nên chút phiền phức cho Vương của cổ đại thôi. Thế nhưng, đáng sợ nhất chính là quái thai cổ đại của Thiên quốc, nếu như hắn ra tay thì dù là Thập Quan vương hay là Ninh Xuyên cũng phải thủ thế thật kỹ để nghênh đón." Long Vũ cẩn thận nhắc nhở.

"Lẽ nào hắn đã bước ra bước cuối kia?" Thạch Hạo hỏi.

"Dựa vào năng lực của người này thì chắc chắn đã thành công!" Long Vũ nói

"Ồ!" Thạch Hạo không tỏ ý kiến gì.

Đả Thần Thạch vô cùng khó chịu, nó rất muốn nói rằng Hoang đã bước ra bước kia thế nhưng nó không thể nói được, vẫn còn muốn dựa vào thứ này để chôn giết những địch thủ bất thế kia.

"Cửu thiên thập địa kinh của Cổ Thánh tử Thần miếu rất khó giải, mạnh mẽ kinh khủng." Nói tới đây thì giọng điệu trong lời nói của hắn vô cùng đặc biệt. Sau đó thì cũng nhắc tới Minh thổ, nói: "Hắc Ám thần tử cũng không phải là quái thai cổ đại thế nhưng cũng coi là như vậy."

"Có cách nói vầy nữa à?" Thanh Y hỏi, có thể hiểu hơn về đối thủ thì rất có lợi cho Thạch Hạo.

"Hắc Ám thần tử là một bộ xác ướp cổ, đã thông linh và thức tỉnh ở đời này, ai ai cũng biết cả. Nguồn gốc thật sự của hắn thì các ngươi biết không? Đó chính là một bộ thi thể đã được chôn cất không dưới năm đời, thân thể

bất hoại, kim cương bất diệt, đáng sợ tới kỳ quái. Hắn tuy rằng đã mất đi thần thông ở kiếp trước thế nhưng thân thể vẫn còn những phản ứng theo bản năng, có thể phát sinh hào quang thần bí để xé nát chư địch, vô cùng đáng sợ. Theo như dự đoán của Quân Đạo và Đọa Thần tử thì rất có khả năng hắn còn kinh khủng hơn một vài Vương của cổ đại khác."

"Vậy luôn à." Thạch Hạo gật đầu, cũng không hề tỏ thái độ gì.

Long Vũ thở dài, nói: "Đạo huynh quá tự phụ rồi, ta nói cho đạo huynh biết một chuyện, thế nhưng chuyện này vẫn đang tìm hiểu đúng sai."

"Chuyện gì thế?" Đả Thần Thạch hỏi.

"Lục Quan vương đã xuất quan, hắn đang chỉnh hợp nhân mã và cũng đã có một vài Vương mạnh mẽ đã đi theo hắn. Ngoài ra, người bí ẩn xuất hiện bên trong Hung sào đã tu ra một luồng tiên khí kia cũng đã xuất quan, và cũng đã có người liên thủ với hắn."

Long Vũ nói tới đây thì Tào Vũ Sinh, Thanh Y đều biến sắc, tin tức này quá tệ, vô cùng kinh người.

Ninh Xuyên, đó là một cường giả cực mạnh, hắn và Thập Quan vương chắc chắn đã bước ra bước kia.

Còn người ở Hung sào kia, Thạch Hạo lại là người chứng kiến và tận mắt thấy uy thế của hắn, người này sớm đã thành công nên chắc chắn mạnh mẽ.

"Tiên cổ muốn rối loạn rồi." Tào Vũ Sinh nói.

"Chính xác, vì lý do đó cho nên đạo huynh phải suy nghĩ thật cẩn thận, chúng ta nên kết minh để vượt qua cửa ải khó này." Long Vũ nói.

Thạch Hạo rốt cuộc cũng gật đầu, nói: "Cũng được, hiện giờ ta rất muốn đi giải quyết người của Thiên quốc, Minh thổ, không biết người của các ngươi có thể tìm ra bọn họ và cùng ra tay với ta hay không?"

Long Vũ ngẩn ra, nói: "Huynh đài quá nóng vội rồi, quái thai cổ đại của Thiên quốc đáng sợ tới mức nào, Hắc Ám thần tử của Minh thổ lại càng kỳ lạ hơn, cần phải bàn bạc kỹ càng."

"Do dự không quyết thì phải đợi tới lúc nào nữa, lẽ nào nhìn bọn họ bước ra bước kia." Thạch Hạo nói.

Long Vũ lắc đầu, nói: "Bước cuối kia há lại dễ như vậy sao, dù là Vương của cổ đại cũng không có mấy người làm được."

Nói tới đây thì hắn hơi dừng lại, nói: "Cũng không phải không thể ra tay, chỉ cần chúng ta chắc chắn thì có thể phát động một đồn như lôi đình ngay."

"Thế thì khi nào mới chắc chắn?" THỏ nhỏ chớp chớp mắt to.

"Bên chúng ta thì cũng đã có người bước ra bước kia, Quân Đạo đại nhân đang bế quan nên cũng không biết thành công hay không, thế nhưng Đọa Thần tử chắc chắn có thể, hắn chuẩn bị thành công rồi." Long Vũ nói.

Việc này khiến Thanh Y, Tào Vũ Sinh giật nảy mình, bọn họ rất hiểu người này, thật sự là rất tuyệt diễm, ngạo thị nhân kiệt khắp cổ kim.

Đọa Thần tử, là người của mấy ngàn năm trước, là người đứng đầu của cuộc tranh bá Tiên cổ lần trước, lần đó hắn dùng thân phận là người mới giết chết hai vị quái thai cổ đại khiến cho thiên hạ khiếp sợ.

"Muốn bước ra bước kia sao? Thật là lợi hại." Thạch Hạo nói, đây cũng không phải là châm biếm mà là đang cảm thán, chỉ khi bản thân trải qua thì mới hiệu được sự kinh khủng ở bên trong.

Long Vũ nói: "Ta từng nghe nói, trước đây không lâu đạo huynh đã đạt được một bộ tiên thể, nếu như có thể để nhóm đại nhân Quân Đạo tham khảo thì ta nghĩ nhất định sẽ có đột phá, đại nhân Đọa Thần tử có thể là người đột phá trước tiên."

Rất nhanh, hắn vội vàng bổ sung: "Ta biết việc này là mạo muội thế

nhưng tình thế quá bức bách, chúng ta nhất định phải nhanh chóng bước ra bước kia, nếu không thì sẽ gặp nguy ngay. Hơn nữa, ta nghĩ hai vị đại nhân kia chắc chắn sẽ không tìm hiểu không công đâu, chắc chắn sẽ dùng chí bảo ngang ngửa để trao đổi."

"Ồ, thế sẽ dùng chí bảo nào đây, ta thật sự rất chờ mong đó nhen, nếu như giá trị siêu phàm thì ta cũng không ngại đưa tiên thể cho bọn họ tìm hiểu." Thạch Hạo nói.

Long Vũ nghe thấy thế thì kích động, nói: "Được, ta đi bẩm báo đại nhân ngay, bảo đảm đạo huynh sẽ thỏa mãn, cứ chờ ta ở Táng thành này."

Hắn đứng dậy, không hề trì hoãn giây phút nào nữa.

"Hắn đã rời khỏi Táng giới và dùng Phá Giới phù, rất khó theo dõi." Đả Thần Thạch nói.

"Tình thế nguy hiểm vậy luôn à, ngay cả quái thai cổ đại cũng kết minh với nhau." Thỏ nhỏ cau mày, cặp mắt hồng to tròn chớp chớp, nắm đấm nhỏ nắm chặt, nói: "Ta cũng phải bước ra bước kia.!"

"Tin được không?" Thanh Y hỏi.

"Lời nói của hắn nửa thật nửa không." Thạch Hạo nói, ánh mắt vô cùng sâu lắng.

Thiên quốc, Minh thổ đều tới, đây cũng không nằm ngoài dự đoán của hắn bởi vì trước kia hai bên đã từng cấu kết với nhau rồi.

Thế nhưng, nếu Ninh Xuyên cũng đang kiếm người kết minh thì hắn hơi không tin tưởng, người này mặc dù là cừu địch thế nhưng Thạch Hạo lại có thể cảm giác được sự kiêu ngạo cùng tự phụ trong hắn, muốn dựa vào chính bản thân mình để quét ngang thiên hạ, tự tin rằng mình vô địch trên thế gian.

Đồng thời, Thạch Hạo cũng đã tu ra được tiên khí nên có thể cảm nhận được, giai nạn này không hề sợ quần chiến, không sợ người khác liên thủ.

Tiên khí khai thông thiên địa, pháp lực cuồn cuộn không dứt, vô cùng siêu nhiên, đứng ở thế bất bại, những người khác không tu ra thì không thể nào tưởng tượng được!

Quái thai của cổ đại tuy nhiều thế nhưng cũng có mấy ai có thể tu ra được tiên khí.

Người tu ra được thì không cần kết minh.

Thạch Hạo sau khi nói những lời này ra thì nói tiếp: "Còn chút nữa, Long Vũ hiểu quá ít về ta, cơ bản không biết ta có cừu oán với Đọa Thần tử."

Mấy người ngẩn ngơ, tên Đọa Thần tử kia là một nhân vật cực kỳ kinh khủng, lần đầu tiên tham gia thì đã giết một tên Tam Quan vương nên khiến cả thế gian khiếp sợ và kinh ngạc.

Ở một tiểu thiên thế giới không biết tên, trong một vung đất cổ xưa, trời xanh mây trắng.

Trong núi thẳm, Quân Đạo ngồi trong một tòa động phủ cổ xưa chợt mở mắt nhìn Đọa Thần tử ở trước mặt, nói: "Thực lực của ngươi lại tăng tiến rồi, tiên khí đã xuất hiện mờ ảo, gần như thành hình, đúng là khiến cho ta ước ao và giật mình."

Bên trong hang cổ này lượn lờ khí hỗn độn, mông lung mờ ảo, Đọa Thần thử ngồi xếp bằng xuống, khi chớp mắt thì xuất hiện cảnh tượng thần vẫn ma phục, đó chính là Đạo của hắn.

Hắn mở miệng nói: "Không biết vì sao, lần vượt cửa ải này lại không có thứ kỳ lạ xuất hiện nhưng ta cưỡng ép dừng lại, không dám đột phá bước cuối cùng kia."

"Cái gì, ngươi muốn thành công rồi à?" Trong mắt Quân Đạo lộ ra tinh quang sau đó là khẽ than một tiếng.

Hắn biết, những ngày gần đây hơn nửa số Vương của cổ đại đã chết đi, tất cả cũng bởi vì thất bại trên con đường này, mà Đọa Thần tử đang ở đối diện này lại sắp sửa có tiên khí quấn quanh thân thể, siêu nhiên bên trên.

"Ta lo lắng sẽ xuất hiện kỳ lạ và không rõ đầy kinh khủng kia, vì lẽ đó nên cần phải chuẩn bị thật kỹ, không dám bước ra bước kia một cách vội vàng, miễn cho "thân tử đạo tiêu"." Đọa Thần tử đáp.

"Có thể do ngươi lo lắng thôi, nếu như ta suy đoán không sai thì gần đây trong Tiên cổ đã xảy ra chút biến hóa nào đó, những việc kỳ lạ sẽ tạm biến mất." Quân Đạo nói.

"Vì sao lại nói vậy?" Cặp mắt của Đọa Thần tử lộ ra thần mang.

"Ta nhận được một tin tức, trước đây không lâu từng có ba người giống như ngươi, khi vượt cửa ải này thì cũng không xuất hiện điểm kỳ lạ kia, thế nhưng bọn họ vẫn chết, không phải chết trong sự khó hiểu mà chết trên đại đạo của chính mình."

"Kỳ lạ và khó hiểu kia như đã ngủ đông, không còn xuất hiện nữa sao?!" Hai mắt của Đọa Thần tử sáng sực, trong con ngươi là chư thần rơi xuống, cổ ma héo tàn, dị tượng kinh người.

"Lần này ta mời ngươi tới đây là có một tin tức tốt, có thể giúp ngươi bước ra bước kia." Quân Đạo nói.

"Chuyện gì thế?"

"Trước đây không lâu thì Long Vũ đã đi gặp hoang, người này đã đạt được nửa bộ tiên thi..." Quân Đạo nói.

"Ngươi tính sai rồi, mấy ngàn năm trước ta từng đi qua Đạo tràng Chí Tôn và giẫm đạp hai vị sư huynh của Hoang dưới chân và đánh đuổi bọn chúng rời khỏi nơi ấy." Đọa Thần tử bình tĩnh nói.

"Có chuyện này nữa à, ta không biết." Quân Đạo nói.

Đọa Thần tử lạnh nhạt nở nụ cười, nói: "Ta cũng không muốn dựa vào tiên thi đâu, dù gì ta sắp thành công rồi, cũng không cần phải mượn nhờ ngoại vật gì cả, tự mình tu ra thì mới khiến mình yên lòng nhất."

"Ngươi quả nhiên tuyệt diễm, cũng chỉ có vài người như Thập Quan vương, Ninh Xuyên thì mới có thể siêu nhiên bên trên." Quân Đạo thở dài.

"Ta đi bế quan, sau khi bước ra bước kia thì sẽ mang bộ tiên thi đó về cho ngươi, cùng nhau nghiên cứu. Hiện giờ ta không thể phân tâm được nên cũng không có thời gian đi sát phạt." Đọa Thần tử đứng dậy.

"Ta đang muốn vượt cửa ải nên ngươi cứ cố gắng kiên trì chờ đợi đi, để ta thử xem thứ kỳ lạ và không rõ kia có còn tồn tại nữa hay là không." Quân Đạo nói.

Đọa Thần tử nghe thế thì gật đầu.

Sau một ngày thì Quân Đạo xuất quan, đạo hạnh tinh tiến, trên con đường của chính mình thì lần nữa tiến thêm một đoạn, cũng không hề xuất hiện thứ kỳ lạ và không rõ kia.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 897: Hắc Uyên

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"Đọa Thần tử nếu biết ngươi đến thì chắc chắn sẽ ra tay." Tên Mập nói.

"Đọa Thần tử mạnh mẽ vô biên, ấy da, liên quan tới hắn thì có nhiều tin đồn lắm, rốt cuộc cũng đã gặp được chân nhân rồi." Thỏ nhỏ réo lên.

"Ngươi đứng bên kia hả?" Thạch Hạo gõ đầu nàng một cái.

"Ối trời, ngươi dám đánh ta hả!" Thỏ nhỏ trừng cặp mắt hồng của mình rồi duỗi thẳng chân, lập tức một quán rượu nhỏ ở trên con phố khác liền nổ ầm.

Thế nhưng việc này cũng chẳng hề thu hút sự chú ý của người khác, trong Táng thành thường hay tranh đấu, một vài nơi tự dưng bị phá hủy cũng là chuyện bình thường.

"Ta sẽ chờ hắn hiện thân!" Thạch Hạo nói, hắn luôn muốn đòi lại công bằng cho hai vị sư huynh mình, nếu như Đọa Thần tử nghĩ rằng sẽ giết hắn thì vừa khéo để thanh toán luôn.

"Đi thôi, chúng ta dạo quanh thử, nhìn xem có may mắn gì hay không." Đả Thần Thạch nói.

Tào Vũ Sinh dẫn đường, đi về một khu vực khác.

Táng thành, không có tường thành, nơi đây rộng lớn, vô cùng phồn hoa. Ở đây có phố chợ, có khu vực cổ thành và hạng người nào cũng có cả.

Ngoài ra, trong thành còn có cả núi rừng có màu đỏ sậm, đó là thứ được lưu lại của kỷ nguyên trước, bên dưới những mảnh đất này có chôn giấu báu vật.

Chỉ là tầng đất này quá cứng nên khó lòng phá tan được.

Dù vậy, khu địa vực này cũng bị người xưa cày xới tới mấy chục lần, không hề buông tha bất cứ thứ gì, mà việc khiến người khác kinh ngạc chính là, dù có làm như thế thì vẫn có người phát hiện ra một vài thứ tốt.

"Một hạt châu đỏ đậm như máu, có người đào được thứ tốt kìa, đừng nói là tinh hoa huyết dịch mà sinh linh vô thượng sau khi chết ngưng tụ và lưu lại nhen?"

Loanh quanh hơn nửa canh giờ thì trong vùng núi này truyền tới tiếng kinh ngạc.

Tiếp theo, khu vực ấy bùng phát chiến đấu, có người xuất thủ tranh cướp viên huyết châu kia.

Mấy người Thạch Hạo nhíu mày, nơi đây quả nhiên chẳng phải là nơi tốt lành gì, mặc dù có thu hoạch nhưng nếu không có thực lực thì cũng đừng mơ có thể mang đi mà còn có thể sẽ nguy hiểm tới tính mạng.

Người phát hiện hồi nãy đã chết, hắn cũng chưa kịp nói câu nào thì đã bị người khác giết, sau đó một đám sinh linh tranh cướp viên huyết châu này.

Đáng thương nhất chính là, sau khi xác định lại thì mặc dù viên huyết châu này là huyết tinh thế nhưng vật chất thần tính ở bên trong đã tiêu tán từ lâu, không còn giá trị nữa.

Từ khi tới nơi này Thạch Hạo vẫn luôn mở Thiên mục, phù văn trong con ngươi lấp lánh liếc nhìn khắp vùng đất này chẳng hề rời, thế nhưng vẫn không có phát hiện được thần trân nào.

Đúng là có một vài miếng binh khí vỡ nát cùng với đồ bình thường, thế

nhưng tới cảnh giới như hắn thì những bảo liệu như vậy không hề lọt vào mắt.

"Từng đời đều tới nơi này thì làm sao còn sót lại thứ tốt, vẫn nên chuyển nơi khác thôi."

"Tên mập kia, ta tưởng ngươi là thổ địa ở nơi này thế nhưng không ngờ lại dẫn tới nơi chẳng hề có chút lợi ích gì cả, nơi đây bị người khác tìm kiếm chắc hơn cả trăm lần rồi." Thỏ nhỏ tức giận mắng.

"Táng thành không đơn giản đâu, bí mật nhiều lắm, trong đây chắc chắc vẫn còn có thứ tốt, trăm ngàn đời trước giờ đều có những cảnh tượng kỳ dị vờn quanh, chỉ là không có mấy người dám đi vào mà thôi."

"Vậy còn chờ gì nữa, dẫn đường!" Thỏ nhỏ vung mạnh tay rồi ra dáng làm người dẫn đầu.

Thanh Y cười khẽ.

Hắc Uyên, nằm ở trung tâm Táng thành, khi nhìn xuống dưới thì chỉ thấy một màu đen ngòm, không cách nào nhìn thấy đáy, chỉ là màu đen tối ập vào mắt mà thôi.

"Nơi đây hơi kinh kinh." Đả Thần Thạch líu lưỡi, nó là một tảng đá thế nhưng khi nhìn thấy nơi này lại hơi rùng mình.

Vực sâu này giống như tên gọi của nó, vẻ đen ngòm khiến người khác kinh sợ, loáng thoáng còn có thể nghe được những tiếng u u từ sâu truyền lên, cứ như có thứ gì đó đang gào khóc.

Đồng thời, bên dưới đáy vực sâu này thi thoảng còn có thể thấy từng vệt hào quang tuyệt diễm tỏa ra, cảnh tượng vô cùng kinh người.

"Có người suy đoán, đó là Tiên khí đã rơi xuống dưới Hắc Uyên và chờ người xuống nhặt lên, thế nhưng không một ai xuống dưới được." Một ông lão bên cạnh cảm thán.

"Ai có thể xuống chứ, các tiền bối đại năng từng suy đoán, luồng tiên khí kia cách mặt đất rất xa xôi, thậm chí ở bên trong thế giới Trung Thiên đã bị phong ấn." Có người khác thở dài.

Ở xung quanh có rất nhiều sinh linh, tất cả đều đứng nơi xa nhìn lại, cũng không có mấy người dám xuống.

Cũng vì nơi này quá nguy hiểm, những người đi xuống đều chết hết, khó có đường sống trở lên, được xưng là nơi đáng sợ nhất của Táng giới.

"Chỗ này rất kỳ lạ, bên dưới quả là có thần vật thế nhưng lại có một thứ khí thế nào đó che giấu tất cả, dù là thần thức cũng không thể cảm ứng được." Thạch Hạo nhíu mày.

"Chính xác, đây là nơi kinh khủng nhất, thần thức ở bên trên thì không sao thế nhưng muốn đi xuống dưới thì không thể, nếu không sẽ bị nuốt chửng." Tào Vũ Sinh nói.

Hắc Uyên, đường kính có thể tới vạn trượng, đen kịt như mực, vách đá cổ xưa và gồ ghề, từ trước tới nay chưa từng có ai đi tới phần đáy.

Dù là những đại năng cổ đại, những Giáo chủ tộc trưởng kinh khủng của dân bản địa cũng không thể, có người từng nói, trong quá khứ xa xôi thì từng có chí cường giả liên thủ tiến vào Hắc Uyên này thế nhưng cũng không thấy ai trở về.

Đây là cấm địa đối với dân bản địa, chí cường giả trong tộc cũng không dám đặt chân tới nơi này.

"Nhiều người ghê đó chớ?" Đả Thần Thạch lẩm bẩm, bên ngoài Hắc Uyên đâu đâu cũng có sinh linh, tất cả đều quan sát nơi đây.

"Ồ, cũng không thiếu dân bản địa nữa." Thanh Y kinh ngạc.

"Mỗi lần Tiên cổ mở ra thì sẽ có không ít dân bản địa tới bảo vệ nơi này, nếu như có người ngoại lai đạt được thứ gì đó ở bên dưới thì bọn họ sẽ đồng

ý dùng bảo vật có giá trị kinh người trao đổi."

Nhân Mã tộc, thể hình mỗi người đều rất khổng lồ, nửa người nửa ngựa, trên lưng có cung điện lớn, tục truyền, chí cường giả của tộc này có thể bắn rơi mặt trời trên trời cao.

Cổ Ma tộc, từng người đều đen như mực, mọc vảy đầy dữ tợn.

...

Bất kỳ người ngoại lai nào cũng không muốn đắc tội với họ, bên trong bộ tộc của những sinh linh này đều có nhân vật rất đáng sợ.

Con mắt của Thạch Hạo đau đớn, phù văn Thiên nhãn ngưng tụ thế nhưng cũng không cách nào thấy rõ được, nơi đây quá yêu dị, sâu bên trong vực sâu có quy tắc và sức mạnh nào đó ngăn cản không cho hắn nhìn xuyên được.

Thiên nhãn đã mất đi hiệu lực, việc này khiến hắn ngạc nhiên.

"Ở cự ly gần thì có thể sử dụng Thiên Nhãn thông, còn nếu muốn xem dưới đáy thì chắc chắn là không được." Tào Vũ Sinh lắc đầu.

"Nói thế, khi tu sĩ đi xuống thì sẽ đi được bao xa?" Thanh Y hỏi.

"Ví như ta thì có thể đi được bao xa?" Thỏ nhỏ cũng lên tiếng hỏi, rất muốn tìm hiểu ngọn ngành nơi này.

"Chỗ này rất quái lạ và cũng rất nguy hiểm, nếu may mắn thì có thể còn xa hơn cả Giáo chủ, nhưng nếu xui thì chưa tới trăm trượng là đã chết rồi." Tào Vũ Sinh nói.

Trên vách đá của Hắc Uyên này có phù văn khó tả, xuất hiện bất định, cơ bản không cách nào dự đoán, càng xuống dưới thì càng nguy hiểm.

Nói tóm lại, về phía cường giả Thần Hỏa cảnh thì trong khoảng trăm trượng sẽ không gặp nguy hiểm gì cả, có thể sống sót và tự vệ.

"Vậy à." Thạch Hạo gật đầu, sau đó cẩn thận tìm hiểu được không ít tình huống.

"Ngươi không cần thiết phải xuống đâu, quá mạo hiểm" Thanh Y nhíu mày.

"Ta luôn cảm thấy, nơi đây có chút khác thường, cứ như có thứ gì đó đang hấp dẫn ta, chỉ là bị quy tắc của vách đá kia che giấu đi thiên cơ, không cách nào cảm ứng rõ được." Thạch Hạo nói.

Sau đó hắn nhắc nhở mọi người nên cẩn thận, đừng để bị người của Thiên quốc đánh giết.

"Yên tâm đi, sát trận của ta sớm đã được chuẩn bị kỹ càng rồi, một khi có sát khí thì nó sẽ tự động hiện lên, lúc này khắp nơi sẽ là trận kỳ." Tào Vũ Sinh nói.

Lần này, Thạch Hạo cũng không hề mang theo Đả Thần Thạch và Hoàng điệp, mà chỉ một mình huống xuống vực sâu mà thôi.

Không chỉ mình hắn tiến vào, trên vách đá của Hắc Uyên có không ít người, tất cả đều đang cẩn thận trèo xuống dưới. Không thâm nhập thì không thể biết, một khi đi vào thì mới hiểu được sự khó khăn của phi hành là như thế nào, nó tựa như còn khó hơn cả lên trời!

"Thứ tốt, là ai mà lại có thể mang lên một mảnh vỡ của binh khí vậy, mảnh vỡ này có khảm nạm một viên Vạn Pháp thạch nhỏ!"

Có sinh linh trèo lên cùng thứ tốt nơi tay nên đã khiến mọi người kinh ngạc, lúc này có một đám dân bản địa vot tới và nguyện lấy nhiều thánh dược để trao đổi.

Ở nơi này, bình thường sẽ không ai động võ, bởi vì nơi đây có dân bản địa duy trì trật tự, người ngoại lai tuy rằng cạnh tranh kịch liệt với nhau thế nhưng cũng sẽ không phạm vào điều kiêng kỵ này.

Thạch Hạo liếc mắt một cái và cũng không trì hoãn trèo xuống bên dưới, hắn tựa như một con khỉ nhanh chóng đi xuống mười mấy trượng.

Quả nhên, bên trong vực sâu này không chỉ không thể phi hành mà thần thức cũng không thể tỏa ra, nếu không sẽ tựa như bị dao cắt và hao tổn nghiêm trọng.

May mắn là nguyên thần của hắn đã được lôi kiếp gột rửa nên mạnh mẽ vô cùng, thử nghiệm trong giây lát thì cũng không hề bị hao tổn gì. Nhưng Thạch Hạo cũng không dám dò ra thần niệm nữa.

"Thật là kỳ lạ!"

Thạch Hạo nghi ngờ không thôi, sau khi xuống dưới thì cũng không thể nhìn rõ trên mặt được, nơi đây có phù văn khó tả lưu chuyển và ngăn cản tất cả những tra xét.

Lúc ở bên trên thì có thể nhìn xa đôi chút thế nhưng khi xuống càng sâu thì tầm nhìn càng rút ngắn, nếu không dùng Thiên nhãn thì cũng chỉ nhìn thấy cảnh vật trong phạm vi mấy trượng mà thôi.

Khi hắn mở ra Thiên nhãn võ đạo thì cũng chỉ nhìn tầm trăm trượng, việc này càng khiến hắn cẩn thận hơn.

Nhưng như thế cũng đã mạnh hơn người khác rồi, không ít tu sĩ không cách nào nhìn thấy được xung quanh, khi thử nghiệm cẩn thận thì cự li có thể nhìn thấy có hạn nên ai cũng sợ gặp phải nguy cơ kinh khủng nào đó.

Quả nhiên, khoảng cách một trăm trượng vẫn tính là an toàn, mặc dù có phù văn nào đó lấp lánh công kích vào thân thể thế nhưng vẫn có thể dễ dàng hóa giải.

Rõ ràng, trong khu vực này thì cơ duyên trên vách đã cũng chẳng có gì, bất kỳ vật gì cũng có thể nhìn thấy nên sớm đã bị những người thám hiểm trước mang đi cả.

Sau khi vượt qua ngưỡng an toàn này thì tình hình trở nên khó khăn hơn, Thạch Hạo có thể cảm nhận được vẻ gồ ghề lạnh lẽo của những hoa văn kỳ lạ ẩn chứa trên vách đá kia, những thứ này khiến lòng người bất an.

"A..."

Cách đó không xa có một sinh linh hét lớn và rớt từ trên vách đá xuống, mặc cho cả người hắn phát sáng thì cũng không cách nào bay lên được, âm thanh càng ngày càng yếu cho tới khi biến mất ở dưới vực sâu không đáy này.

"Thật là đáng sợ!" Mấy người sợ hãi.

Khi đi xuống được khoảng một trăm năm mươi trượng thì sinh linh trên vách đá đã ít đi rất nhiều, bởi vì nơi đây càng nguy hiểm hơn, sơ sót chút là mất mạng ngay.

Tốc độ của Thạch Hạo rất nhanh, hắn tựa như là con thằn lằn di chuyển trên vách đá tựa như trên đất bằng, hắn cứ thế đi xuống, trong nháy mắt đã tới sáu trăm trượng.

Lúc này, hắn cũng không hề tìm kiếm cẩn thận những thứ trên vách đá, bởi vì những tài liệu của binh khí bình thường cơ bản không cách nào lọt vào mắt.

Tới nơi này, bóng người đã cực ít, gần như không thấy ai nữa, bởi vì bên dưới dù có cơ duyên hay tạo hóa thì cũng không hề quan trọng hơn tính mạng được, không ai chấp nhận đi chịu chết được.

"Hả, là một mãnh vỡ thủy tinh, dù là Giáo chủ bình thường cũng đoạt không được." Thạch Hạo kinh ngạc.

Khi xuống tới tám trăm tượng thì trên vách đá hắn nhìn thấy một chút tàn binh, năm tháng trôi qua cũng không thể phá hủy nó, ánh sáng của nó lấp lánh thế nhưng phù văn ẩn chứa bên trong đã biến mất.

Sau khi xuống tới một ngàn trượng thì dù là Thạch Hạo cũng thiếu chút nữa đã gặp nạn, vách đá phát sáng, phù văn kỳ lạ xuất hiện xém tí nữa đã hất tung hắn rớt xuống dưới vực sâu này.

"Có chút phiền phức thế nhưng ta lại cảm thấy một loại kêu gọi nào đó, càng ngày càng gần." Hắn cau mày, không muốn dừng lại.

Khi tới một ngàn ba trăm trượng thì Thạch Hạo cảm thấy áp cực lớn, vách đá này khiến hắn cảm thấy hồi hộp, sóng chấn động mà nó phát ra càng ngày càng kinh khủng.

Nhưng cũng chính và lúc này, hắn lại nhìn thấy một điểm sáng bên dưới cách hắn mười mấy trượng.

Hắn nghỉ ngơi đôi chút rồi hít sâu một hơi, lần nữa leo xuống.

"Là... lá liễu!" Thạch Hạo khiếp sợ, lần nữa hắn nhìn thấy lá cây của Liễu Thần, thứ này xanh mơn mởn, sinh cơ bừng bừng.

Nơi vách đá bị xuyên thủng này xuất hiện một cái rãnh đáng sợ, bề mặt có vết máu đỏ sậm, càng có phù văn không biết tên lưu lại, tựa hồ đã từng có một sinh linh vô thượng bị giết chết nơi đây.

Trong khe đá này, có hai chiếc lá không còn nguyên vẹn, xanh biếc, là Liễu Thần lưu lại sau đại chiến.

"Bên dưới đến cùng là có cái gì? Liễu Thần đã tới nơi này, nhưng loại kêu gọi kia lại không phải của Liễu Thần." Thạch Hạo rung động trong lòng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 898: Tiên Lộ

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Lá có màu xanh nhạt, cũng không biết đã qua bao lâu thế nhưng sinh cơ vẫn còn chứ chẳng hề biến mất.

Thạch Hạo nhặt những chiếc lá này lên, phù văn ở trong đã bị tiêu tán thế nhưng sinh cơ ẩn chứa bên trong vẫn ngập tràn, hắn không hề biết trận chiến đấu năm xưa đã diễn ra như thế nào.

Trầm mặc trong giây lát thì Thạch Hạo quyết định tiếp tục đi xuống dưới, phải nhìn cho rõ thứ gì đang kêu gọi hắn, không tìm hiểu ngọn ngành thì hắn khó mà buông bỏ được.

Đương nhiên, nếu như tình hình ở phía dưới quá nguy hiểm thì chỉ có thể quay lên mà thôi.

Vào lúc này, hắn lấy ra lò luyện đan để hộ thể.

Vực sâu càng lúc càng tối, vách đá lổm chổm tựa như là vảy rồng đang bung mở, bên trên có rất nhiều khe hở, thi thoảng những gợn sóng khiến lòng người kinh hãi kia lại khuếch tán.

"Rầm!"

Lò luyện đan rung bần bật, tiếng vang như sấm rền.

Phù văn nơi vách đá lấp lánh đánh lên trên thành lò, nếu như không phải có lò luyện đan hộ thể thì chắc chắn Thạch Hạo đã rơi thẳng xuống vực sâu

bên dưới rồi.

"Mới hơn một ngàn rưỡi trượng mà đã như vậy rồi, không biết nơi đây có độ sâu bao nhiêu, ta có thể xuống dưới được không?" Thạch Hạo cau mày.

"Keeng!"

Khi leo dọc xuống vách đá cỡ hai ngàn trượng thì lò luyện đan gặp phải xung kích rất kịch liệt, trên vách đá hiện lên từng loại hoa văn tựa như là những cây búa đánh về phía hắn.

Lò luyện đan phát sáng, thi thoảng truyền ra âm thanh của phượng hót rồng gầm, ánh sáng vô cùng mãnh liệt bao phủ và bảo vệ thân thể hắn trong khu vực này.

Thâm nhập sâu xuống bên dưới, nơi đây đã không còn nhìn thấy những sinh linh khác nữa, ở độ sâu này thì coi như là cực hạn của cường giả khắp nơi rồi, nếu đi xuống nữa thì hơn phân nửa sẽ gặp những chuyện vô cùng kinh khủng.

Khi các gợn sóng kia tản đi thì vách đá khôi phục lại yên tĩnh, Thạch Hạo thoáng nghỉ ngơi, tiếp tục đi xuống nữa hay sao? Vực sâu này tựa như là động không đáy vậy.

"Lò luyện đan quả nhiên siêu phàm, sức phòng ngự kinh người thế nhưng càng xuống sâu hơn thì chắc chắn sẽ chịu không nổi, còn biện pháp nào khác nữa hay không?" Hắn suy nghĩ.

Rầm!

Thạch Hạo mặc bộ giáp trụ rách nát lên, đó là thứ đã đạt được từ bên trong bí cảnh Nguyên Thiên, khắp nơi trên bộ giáp trụ này đều là những lỗ thủng lớn, chỉ hơi rung là sẽ có những miếng gỉ rét bong xuống.

Thế nhưng hắn biết, thứ này rất siêu phàm, bắt nguồn từ khu vực không

người rộng lớn kia, khả năng có lai lịch vô cùng lớn và có quan hệ với Lôi đế!

Nằm ngoài dự liệu của hắn là, khi vừa mặc xong bộ giáp trụ này vào thì lập tức cảm thấy được vẻ ấm áp, đồng thời bộ giáp trụ này phát ra ánh sáng vô cùng sáng rực.

Bộ giáp trụ này đang cộng hưởng cùng với nơi đây, tựa như là có cảm ứng nên trở nên trong suốt, dù là những lớp gỉ sét kia cũng đang phát sáng, cảnh tượng này vô cùng kinh người.

"Ồ, bên dưới xảy ra chuyện gì thế kia, sao lại có ánh sáng rực rỡ như vậy, chẳng lẽ có người khai quật ra Tiên khí?"

Bên trên vực sâu, rất nhiều người mơ hồ nhìn thấy một điểm sáng ở sâu bên dưới, việc này khiến mọi người đều giật mình.

Trên vách đá dưới vực sâu, Thạch Hạo chấn động trong lòng, không nghĩ rằng sẽ có kết quả như thế này, lập tức hắn ổn định lại tinh thần rồi tiếp tục leo xuống bên dưới.

Lần này thuận lợi vượt quá tưởng tượng của hắn, ven đường đi những gợn sóng bên trên vách đá lổm chổm kia đều biến mất, cơ bản không có chút nguy hiểm nào.

"Có gì đó là lạ, tại sao bộ giáp trụ rách nát này lại thức tỉnh ở đây, chẳng lẽ có thứ gì đó do Lôi đế lưu lại?" Thạch Hạo giật mình.

Hắn tựa như là một con thằn lằn mặc giáp trụ nhanh chóng bò xuống dưới, chỉ trong nháy mắt đã xuống ba ngàn trượng, trên đường đi chẳng hề gặp phải chút biến cố nào, trong vực sâu này yên tĩnh vô cùng, hắc ám vô biên.

Hắn từ bỏ những thứ khác, lợi dụng cơ hội này nhanh chóng leo xuống dưới.

Bốn ngàn trượng, năm ngàn trượng...

Trong nháy mắt đã xuống tới tám ngàn trượng, nếu như để người khác biết được thì chắc chắn sẽ sợ hãi, có mấy ai có thể đi xuống tới đây? Quả thật không cách nào tin được.

Rốt cuộc, Thạch Hạo nghe thấy tiếng đùng đùng và nhìn thấy một vòng đốm lửa rực rỡ bên dưới.

Mà vào lúc này, giáp trụ trên người hắn lại càng sáng hơn và khí tức tỏa ra càng dồi dào hơn nữa, đồng thời tiếng sấm nổ vang lên, từng luồng ánh điện xẹt xẹt.

"Hả?"

Thạch Hạo mở Thiên mục và nhìn thấy được cảnh tượng ở nơi đó, cũng không phải là đáy của vực sâu mà những cảnh tượng đó đều đang ở trên đường đi.

Trên vách đá, có một vài tia chớp tuy rất yếu thế nhưng lại không hề tiêu tán mà uốn lượn bên trên vách đá lổm chổm kia, việc này khiến người khác sợ hãi, dù là thần hồn cũng phải chấn động.

"Ánh điện lợi hại thật, là dư âm của tia chớp." Thạch Hạo biến sắc.

Ở nơi đó, rõ ràng tràn ngập khí tức Tiên đạo, ánh điện kia cũng rất kinh người, chúng ngưng tụ lại một chỗ, dù năm tháng dài đằng đẵng qua đi nhưng cũng không hề biến mất.

Ngoài ra, còn có những vết máu, tuy rằng đã khô thế nhưng vẫn tản ra khí tức khiến lông tơ của kẻ đối diện dựng đứng.

Đây là hai loại sức mạnh hoàn toàn khác nhau, một loại thuộc về lôi điện, còn một loại khác mang theo vẻ u ám và tiêu điều, chủ nhân của nó đã bị lôi điện giết chết.

"Lôi đế, hắn từng xuất hiện ở đây, từng giết qua sinh linh đáng sợ!" Thạch Hạo phán đoán như thế, chẳng trách giáp trụ trên người hắn lại phát sáng.

Xuống nữa hay không, đã tám ngàn trượng rồi, hắn nhìn thấy được sức mạnh còn sót lại do Lôi đế gây ra, đây rốt cuộc là nơi nào?

Tuy rằng cảm thấy nơi đây rất nguy hiểm thế nhưng Thạch Hạo càng lúc càng hiếu kỳ, trong lòng khó giữ được bình tĩnh, rất muốn quan sát thật kỹ bên dưới đáy vực sâu này có thứ gì.

"Liều thôi!"

Giáp trụ phát sáng bảo vệ thân thể của hắn, Thạch Hạo lần nữa leo xuống dưới, tốc độ lần này càng nhanh hơn trước tựa như là rơi tự do, hắn hóa thành một vệt sáng di chuyển dọc xuống phía dưới theo vách đá.

Chớp mắt mà đã xa mười ba ngàn trượng, thế nhưng vẫn chưa hề tới đáy!

"Sâu bao nhiêu đây?" Thạch Hạo kinh ngạc.

Trong lúc này, hắn lại cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc, pháp môn Côn Bằng tự động vận chuyển, sau lưng hắn xuất hiện một đôi cánh đang cộng hưởng với nơi này.

"Côn bằng!"

Sau khi Thạch Hạo di chuyển xuống dưới thêm chút nữa thì Thiên mục của hắn nhìn thấy được một khu vực, bên trên vách đá ấy có vài chiếc vảy bị phá nát cùng với hai cọng lông chim, đều của Côn bằng cả!

"Nó từng chiến đấu ở nơi này?!"

Thạch Hạo biến sắc, càng ngày càng phát hiện sự đáng sợ và kỳ lạ của nơi này.

Còn có một bãi máu tím nhuộm bên trên chiếc vảy Côn bằng, máu tím này là do một tên sinh linh bị giết chết lưu lại.

"Một bãi máu đặc quánh?!"

Côn bằng từng chiến đấu ở đây và giết chết một con sinh linh như thế?

Thạch Hạo quan sát rất kỹ, tuy máu tím kia gần khô cạn thế nhưng lại có sát ý vô tận, hắn nhìn chằm chằm bãi máu này thế nhưng không hề tiếp cận.

"Chiến đấu này xảy ra hơn một kỷ nguyên trước, nơi đây là một chiến trường vô cùng đáng sợ." Thạch Hạo khiếp sợ và suy nghĩ không thôi.

Tại sao những sinh linh mạnh mẽ nhất đều giết thẳng xuống bên dưới vực sâu này? Hơn nữa, lại không hề hủy diệt nơi này, xem ra phù văn vô thượng ẩn chứa bên trong vách đá này là một trận pháp cái thế!

Trong lòng hắn bất an thế nhưng vẫn đi xuống tiếp.

Lần này càng nhanh hơn nữa, hắn dán chặt vào vách đá rồi leo xuống dưới, trên đường đi hắn nhìn thấy một vài tàn tích đều do chiến đấu lưu lại, thậm chí còn có những bãi máu chưa hề khô cạn với sát khí kinh thế, dù không có tới gần thế nhưng lại khiến thân thể của người đối diện muốn nổ tung.

Thạch Hạo né qua khu vực kia rồi nhanh chóng lao xuống.

Lúc hắn xuống tới độ sâu năm vạn trượng thì thấy một những vết tích chiến đấu, nơi này có những cọng lông gãy nát nên đã thu hút được sự chú ý của hắn, việc này khiến hắn kinh hãi.

Cọng lông kia có thể là lông Phượng!

Nhưng mà, phù văn của cọng chân vũ này đã hủy diệt, nó cắm chặt trên vách đá, xung quanh là một vũng máu đỏ sậm rất lớn đã khô cạn, đã bị chân văn Phượng vũ tiêu diệt sạch sinh cơ.

Tại sao lại như vậy, vực sâu cổ này là như thế nào đây?

Hắn cảm thấy, đây tựa như là một con đường mà các cường giả vô thượng vừa chạy vừa chiến đấu, cho nên mới tạo nên những dấu vết như thế, nếu không tại sao tất cả đều chạy tới đây.

Lúc tới chín vạn trượng thì Thạch Hạo nghe thấy những tiếng nghẹn ngào, rất có thể sắp tới đáy vực sâu rồi.

Mà cũng chính ở nơi này, hắn lần nữa lại cảm nhận được khí tức của Liễu Thần, sau đó không lâu thì phát hiện ra một cành cây màu vàng có mọc ra một vài phiến lá hoàng kim.

Thứ này là của Liễu Thần và sóng thần lực vẫn còn tới tận bây giờ, thế nhưng lại rất suy nhược, gần như bị xóa tan.

Nhưng việc này lại khiến người khác khiếp sợ, dù sao cũng đã trải qua hơn một kỷ nguyên, một đoạn cây trong cuộc tranh đấu liều mạng lại có thể như thế này thì đã là quá nghịch thiên rồi!

Cành cây này dài một trượng ghim chặt trên vách đá, nó tỏa ra ánh sáng lấp lánh.

"Cái gì?!"

Đột nhiên Thạch Hạo chấn động, vách đá nơi đó lại lõm vào trong, sau khi tới gần thì hắn nhìn thấy một sinh linh không toàn thây và bị cành cây này ghim chết.

"Đây là kẻ địch sao?"

Đây là một khung xương không toàn vẹn và to lớn dị thường, thế nhưng tiếc rằng chỉ còn lại mỗi xương ngực, những bộ phận khác đã biến mất, thứ này bị đóng chặt trên vách đá.

"Có hình dáng ra sao đây?" Thạch Hạo nhìn kỹ.

Quan sát khúc xương ngực kia thì thân hình của tên sinh linh này ít nhất phải cao tới ba tượng.

"Bụp!"

Đột nhiên, khi sóng thần lực của Thạch Hạo lan tới thì khúc xương kia hóa thành bột mịn và vỡ nát.

Việc này khiến hắn khiếp sợ, đây tuyệt đối là sinh linh vô thượng, mặc dù vạn cổ qua đi thì cũng không hề hư hao, thế nhưng tại sao lại giải thể như vậy?

Đúng rồi, hắn liền hiểu ra, là do cành cây liễu vàng gây nên, trấn áp vạn cổ và hoàn toàn tiêu trừ thứ này.

Cành liễu vẫn còn, tuy rằng đã mất thần uy vô thượng thế nhưng hình dáng vẫn còn và khí tức Tiên đạo nhàn nhạt cũng lan tràn ra ngoài.

Thạch Hạo kích động, cẩn thận leo về trước, hắn thử nghiệm rút cành liễu vàng ra khỏi vách đá và đã thành công, cũng không hề gặp chút thương tổn nào.

Hắn thu cành liễu này vào trong túi càn khôn của mình.

Đây chính là Liễu Thần hơn một kỷ nguyên trước.

Đồn rằng, Liễu Thần hóa thành hạt giống, trải qua niết bàn rồi lần nữa nảy mầm mọc rễ, không biết nó còn nhớ quá khứ hoặc là sứ mệnh trọng đại của mình hay không?

Đáng tiếc, năm tháng quá xa xôi, rất nhiều chuyện đứt đoạn, không thể phán đoán được chuyện này.

"Đã xuống tới đáy!"

Trong lòng Thạch Hạo run lên, sau khi xuống tới mười vạn trượng thì rốt cuộc hắn cũng tới được đáy vực.

Dưới đáy vực là vô tận hài cốt, đâu đâu cũng có, sinh linh nào cũng thấy, dõi mắt nhìn tựa như là một quốc gia tử vong vậy.

Rất rõ ràng, đây đều là những cường giả tiến vào vực sâu này để thám hiểm và đã ngã từ trên vách đá xuống đây, nơi đây đã tích lũy trong vô tận năm tháng cho nên mới vô cùng vô tận như vậy.

"Là nó... đang kêu gọi ta sao?!" Thạch Hạo kinh ngạc.

Những hài cốt kia không cách nào có thể hấp dẫn được tâm thần của hắn thế nhưng lại có một vật khác. Ở trung tâm vực sâu này lại vô cùng sạch sẽ, nơi ấy không hề có một thi thể nào rơi trúng, quang huy êm dịu bao phủ.

Nơi đó có một tòa tế đàn rất lớn và cổ xưa đang tản ra khí hỗn độn, nó tựa như trường tồn cùng thiên địa, tuyên cổ vậy.

Tế đàn đã bị hư hao hơn nửa thế nhưng khí thế ấy, tang thương ấy vẫn khiến lòng người run rẩy, như muốn quỳ rạp xuống dập đầu khấn vái.

Trên tế đàn có rất nhiều máu, có màu bạc, có đen, có tím, có xanh lam, có đỏ tươi...

Tất cả đều chẳng hề khô cạn, cứ như vừa trải qua một trận đại chiến thê thảm nhất, mặc dù những huyết dịch kia bị ánh sáng dìu dịu của tế đan bao phủ thế nhưng lại tỏa ra sát cơ vô tận!

Linh hồn của Thạch Hạo rung động, lần đầu tiên hắn cảm giác được sự đáng sợ của sinh linh trong Tiên cổ, những phù văn trong huyết dịch kia vẫn còn, sát khí vẫn chưa hề biến mất cho nên mới kinh khủng như thế.

Đây không giống như chùm tiên huyết mà truyền nhân Tiên điện đạt được, sát khí ẩn chứa bên trong sớm đã diệt sạch.

Những thứ này đều là bảo huyết vô thượng nguyên thủy nhất, uy thế Tiên đạo của năm đó đều được bảo lưu toàn bộ!

Thạch Hạo cảm thấy, chỉ một giọt trong số những huyết dịch này xuất hiện ở bên ngoài thì dù là Giáo chủ cũng không cách nào sánh được.

Ngoài ra, trên tế đàn còn có một cành liễu bị gãy, có những linh vũ bị phá nát, cảnh tượng vô cùng đáng sợ.

"Là mày đang kêu gọi tao sao, vì sao vậy, liên quan gì tới tao?" Thạch Hạo kinh ngạc bước tới rồi nhẹ giọng hỏi.

Tế đàn mơ hồ, xung quanh xuất hiện những khe nứt không gian, trong lúc nhất thời Thạch Hạo có thể nhìn thấy thời không vặn vẹo, dòng sông thời gian tựa như đang đảo ngược.

"Nơi này..."

Thạch Hạo rút lui, một cảm giác kỳ dị khó nói rõ hiện lên trong lòng.

Âm thanh rầm rầm truyền tới, chợt tế đàn kia trở nên hoàn chỉnh không còn vặn vẹo nữa, khí tức cổ xưa tràn ngập khiến nơi này mơ hồ theo.

"Đó là... chín con rồng kéo quan tài?"

Thạch Hạo run rẩy trong lòng, hắn nhìn thấy một vài sinh linh đang đại chiến, sau đó tiến vào trong quan tài đồng, chín con rồng kéo một chiếc quan tài từ trên tế đàn này rồi phá tan phong ấn trốn về một thiên địa không biết tên.

"Đúng rồi, mấy người Liễu Thần đã thất bại, kỷ nguyên Tiên cổ đã bị diệt, đây là... một tiên lộ, bọn họ đã chạy trốn từ nơi này." Giọng nói của Thạch Hạo tựa như mơ ngủ, như nhìn ra được cảnh tượng mơ hồ kia.

Đó là cảnh tượng ngày xưa? Hắn lại ở nơi này.

Hắn từng nhìn thấy cảnh tượng nơi Tam thế đồng quan, toàn bộ kỷ nguyên Tiên cổ bị chôn vùi và không còn sót lại bất cứ thứ gì nữa, chỉ có chín con rồng kéo một chiếc quan tài trốn đi xa mà thôi.

"Thất bại, bọn họ thất bại..." Thạch Hạo lặp lại lần nữa.

Chấn động rung lên, nơi đây khôi phục lại vẻ yên tĩnh, tế đàn lại không hoàn chỉnh, ánh sáng dìu dịu lại bao phủ.

Trên tế này, những vũng máu kia trông rất kinh khủng.

"Tại sao lại kêu gọi tao tới nơi này, chẳng hề có chút quy luật nào cả mà?" Sau khi Thạch Hạo tỉnh táo lại thì tự hỏi.

Đột nhiên, tế đàn lần nữa phát sáng, nơi này lại mơ hồ, hơn nữa thời gian tựa như hỗn loạn và xảy ra biến hóa kinh thiên!

Hư không trên tế đàn không hoàn chỉnh kia uốn lượn, toàn bộ thế giới tựa như biến mất theo.

"Không phải Tam thế đồng quan đã rời đi sao, chẳng lẽ còn có thứ gì nữa?" Thạch Hạo nhìn chằm chằm nơi tế đàn.

Bỗng nhiên hắn trợn tròn hai mắt đầy vẻ kinh ngạc, chăm chú nhìn tế đàn tàn tạ cổ xưa kia.

Lần này, cũng không phải có thứ gì rời đi từ con đường này mà là có vật ở lại!

Một chiếc đỉnh mơ hồ tựa như từ nơi rất xa tiến tới đây, nó dùng hết khả năng muốn hiện lên trên tế đàn này thế nhưng khó lòng hoàn thành được.

Loáng thoáng có thể thấy được, chiếc đỉnh này có ba chân hai tai, miệng đỉnh tròn trịa, bên trong dâng lên hỗn độn, bên ngoài tỏa ra từng tia mẫu khí thiên địa, có khí tức thần thánh chí cao.

Chỉ là, nó quá mơ hồ, không có hiện ra thật sự cho nên không cách nào dò xét hết được.

Rầm!

Tế đàn chấn động, Thạch Hạo nhìn thấy rõ hơn một chút, chiếc đỉnh này hiện ra chân thật thêm chút nữa.

"Có máu!"

Thạch Hạo nhìn thấy, bên trên chiếc đỉnh ấy có dính máu, hơn nữa cũng không phải một hai vết máu, nó đỏ sẫm và chói mắt.

Thi thoảng hắn nghe được một lời gọi mời, như có người đang gọi hắn tới, muốn hắn tiến lên tế đàn và tham dự đại chiến!

"Ta... có thể làm gì đây?!" Thạch Hạo khiếp sợ và ngạc nhiên.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 899: Di Mê

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Lời kêu gọi kia rất xa xăm, rất yếu ớt, gần như không thể nghe thấy thế nhưng lại rất chân thực, chẳng phải là ảo giác gì.

Thạch Hạo đứng ngay tại chỗ, thân và tâm đều run rẩy, hắn muốn quay về quá khứ thế nhưng nếu hắn bước lên trên tế đàn thì sau đó sẽ làm được gì?

Chiếc đỉnh kia không cách nào tới đây và cũng không cách nào hoàn toàn hiện ra được.

Ngoài ra, tế đàn không hoàn chỉnh kia quá mức cổ xưa, hơn nữa đại chiến ngày xưa đã khiến tế đàn này mất đi một nửa, cơ bản không cách nào truyền tống được sinh linh và đồ vật.

"Vù!"

Tế đàn phát sáng, phù văn cổ xưa không cách nào nhận biết được, tất cả đều vô cùng thần bí, là hoa văn thuộc về Tiên đạo ư?

Rầm!

Sau đó, chiếc đỉnh ba chân hai tai mờ ảo kia chấn động mạnh, xuyên thấu qua thời không, qua quy tắc, nó muốn hiển hóa một cách chân thực lên trên tòa tế đàn này.

"Hoang..."

Tiềng vù vù vang lên, đằng sau còn có cả chữ viết thế nhưng lại bị cắt đứt, không thể nghe thấy được gì.

Chiếc đỉnh này rất cổ xưa và thần thánh, trong tích tắc nó hiện ra một cách chân thực, đứng ở bên trên tế đàn Tiên lộ được lưu lại từ vạn cổ trước kia thì nó khiến cho cả trời đất chấn động.

Chiếc đỉnh này quá thần bí, bên trên có những đồ án gồm vạn vật như hoa, chim, cá, sâu, cây cỏ, ngôi sao chư thiên, sinh linh đều hiện lên đầy sống động.

Thế nhưng, nó lại dính đầy máu, không chỉ có một vết, bên trong vẻ đỏ sẫm là khí tức chí cao vô thượng.

Tàn niệm của thần thức từ trong đỉnh truyền ra ngoài rồi kêu gọi nó tiến tới và leo lên tế đàn, tiến vào bên trong chiếc đỉnh kia, cùng nó rời khỏi nơi này và tiến vào một chiến trường bao la khác.

Không hề có địch ý và cũng chẳng phải là mộng ảo, đó là lời kêu gọi vô cùng chân thực và cấp bách, muốn hắn nhanh chóng đi tới.

"Xảy ra chuyện gì thế, ta biết các ngươi sao?" Hô hấp của Thạch Hạo trở nên dồn dập, đã mấy lần hắn muốn bước chân tiến lên tế đàn cổ xưa này.

Hắn có một loại kích động muốn tung hoành thiên địa, ngao du vạn cổ, chinh chiến cùng sinh linh mạnh mẽ nhất!

"Xoẹt!"

Chiếc đỉnh nhanh chóng mờ đi và biến mất trên tế đàn, nó chỉ để lại một bóng mờ chứ không cách nào hiện ra ở đây được.

Rất rõ ràng, để hiển hóa hoàn toàn ở nơi này thì cần tiêu hao sức mạnh vô tận.

Nó chỉ có thể đứng ở trong một hư vô mờ ảo và chờ đợi để tiếp đón, chờ

đợi có người tới giúp đỡ một phần sức lực, nó phải gánh chịu vô cùng vô tận quy tắc.

"Tại sao lại mời gọi ta, biết ta ư?" Thạch Hạo thất thần.

Trong lúc vô tình hắn đã cất bước đi tới gần tế đàn này, hắn thật sự rất muốn biết chiếc đỉnh này sẽ dẫn hắn tới nơi đâu.

Bỗng nhiên, lông tơ toàn thân hắn đều dựng đứng, cơ thể căng cứng nên nhanh chóng lùi về nơi xa, rời xa tòa tế đàn này.

Từ khi bước lên con đường của chính mình, bước ra bước cuối cùng kia và tu ra một luồng tiên khí thì thần giác của hắn vô cùng nhạy bén. Luôn có thể nhận biết trước một bước nguy hiểm đang ập tới.

Lúc này, cả da đầu hắn đều tê dại, rất rõ ràng, nơi này có nguy hiểm vô cùng lớn, nếu như tiến lên thì nhất định phải "người chết đạo vong."

"Đây là cạm bẫy ư, hay là một loại mê hoặc cố ý hấp dẫn ta tiến về trước, rồi sau đó giết chết ta?" Hắn nghi ngờ và sợ hãi trong lòng, lúc này không ngừng rút lui.

Tế đàn không hoàn chỉnh và to lớn kia lấp lánh ánh sáng kỳ dị, xung quanh xuất hiện từng vệt sáng rực rỡ.

Ánh sáng này rất kinh người, mạnh như Thạch Hạo mà tâm thần cũng bị ảnh hưởng rất lớn, hắn cảm thấy nguyên thần như muốn rời khỏi cơ thể rồi tan vào bên trong lưu quang kia.

Hắn rất rõ ràng, làn khí lành Tiên đạo tình cờ nhìn thấy ở bên dưới vực sau này chắc chắn chính là kỳ cảnh, mọi người đều cho rằng là Tiên khí xuất thế hiện lên bên dưới đáy. Nhưng kỳ thực, đây chỉ là ánh sáng do truyền tống trận cổ xưa này phát ra mà thôi.

"Ừm, ánh sáng này..."

Thần sắc của Thạch Hạo trở nên nghiêm túc, những ánh sáng kỳ dị mà hắn nhìn thấy có thể khiến hư không uốn lượn, từng vết nứt lan tràn, trong lúc nhất thời hắn nhìn thấy không ít xác ướp cổ đang trôi nổi bên trong khe hở kia.

Đồng thời, trang phục của những sinh linh trôi nổi trong những khe hở kia chẳng hề giống nhau, tựa như không thuộc về cùng một niên đại.

"Tựa như là khí tức của thứ còn sống, khe hở hư không này có liên kết với một vài cổ giới?"

Nội tâm của hắn hốt hoảng, cảm thấy nơi đây quá hỗn loạn khiến người khác sinh ra ảo giác, muốn bản thân hóa thành hư vô không còn tồn tại trên đời, tiến vào trong những vết rách hư không lớn này.

"Ầm!"

Đột nhiên, bên trên vực sâu có sinh linh rơi xuống, tổng cộng có bốn người.

Trong đó có hai bộ thi thể rớt xuống ở phía ngoài cùng, nện mạnh vào trong đống hài cốt kia, sau đó cũng chẳng hề có dị thường nào nữa, mà hai bộ thi thể khác thì lại xuất hiện bên rìa tế đàn, lúc này bị ánh sáng kia quét trúng thì xảy ra biến hóa kinh người.

"Sức mạnh này lớn tới cỡ nào chứ?!" Thạch Hạo trợn tròn hai mắt, kinh ngạc trong thôi

Một bộ thi thể vốn là một người trẻ tuổi, thế nhưng chi trong nháy mắt lão hóa, mái tó đen nhanh chóng trắng như tuyết, da thịt sắn chắc trở nên chảy xệ, sau đó là rạn nứt và tách khỏi thân thể.

Biến hóa này rất nhanh, chỉ trong nháy mắt đã hoàn thành, cả người hắn già nua rồi vỡ nát hóa thành bụi trần, biến mất hoàn toàn.

"Tế đàn này... rất đáng sợ!" Thạch Hạo sợ hãi, vừa nãy nếu hắn không

lùi về sau đúng lúc thì hơn nửa sẽ đi theo gót chân của người này.

Một bộ thi thể khác cũng đang biến hóa thế nhưng không giống thi thể trước, việc này khiến Thạch Hạo ngạc nhiên và nhìn chằm chằm nơi ấy.

Bộ thi thể kia là một người trung niên, nhưng hiện giờ trở lại thành trai tráng, mặt mày non nớt sau đó chuyển hướng về trẻ con, ánh sáng nơi đó vô cùng lấp lánh.

Nhưng mà, lúc này tế đàn chấn động, đứa bé kia cứ thế hóa thành tro bụi.

Con mắt của Thạch Hạo huyễn diệt nhìn chằm chằm tế đàn, rất lâu sau chẳng hề nói năng gì, nơi đây quá yêu tà, sức mạnh kia quá khủng khiếp, cơ bản không phải sức người là có thể chống được.

Hắn cũng có Luân Hồi thuật thế nhưng nếu chống lại tế đàn này thì tựa như đang đối mặt với biển lớn, không phải cùng một cấp độ!

Không gian nơi này không được ổn đỉnh, mà thời gian cũng gần như là hỗn loạn, nắm giữ lực phá hoại đáng sợ và kinh người!

Thạch Hạo lấy ra hai cây thánh dược rồi quăng về hai nơi nhất định, sau đó hắn mở Thiên mục quan sát kỹ càng biến hóa của chúng.

Một trong hai cây thánh dược, đầu tiên là thu nhỏ lại, trở nên tươi non mơn mỡn, sau đó lại hóa thành một hạt giống rồi cuối cùng nổ tung trong hư không.

Một cây thánh dược khác thì biến hóa càng kinh người hơn, nó đang nhanh chóng sinh trưởng, búp hoa tỏa ra rồi sau đó héo úa, trái cây được kết rồi rơi xuống bên dưới.

Còn thân cây thì nhanh chóng khô vàng, mặc dù là thánh dược thế nhưng cũng sẽ có một ngày mục nát, không thể trường tồn vĩnh viễn được, cho nên nó tan vỡ quy lại trong bụi bặm.

Mà những hạt giống kia lại xuất hiện biến hóa kinh người, chỉ trong nháy mắt đã mọc rể nảy mầm, hòa quang lấp lánh rồi nhanh chóng sinh trưởng, rất nhanh nó đã sinh trưởng thành một cây thánh dược.

Tiếp đó, những cây thánh dược kết hạt giống rồi rớt xuống dưới, mà bản thân thì hủy diệt, nhanh chóng lão hóa và trở thành bụi trần.

Thạch Hạo trợn tròn mắt, chỉ trong giây lát khắp nơi trong khu vực này đều là thánh dược, hào quang rực rỡ, dược hương nồng nặc tới kinh người.

Tế đàn này quá nghịch thiên, không những có thể khiến sinh linh trở nên già nua mà dược thảo cũng có thể nhỏ lại, chính là luồng ánh sáng kia đã khiến những cây dược thảo nhanh chóng trưởng thành, việc này đã đủ chấn thế rồi.

Nếu như bị người khác đạt được thì sẽ thành ra gì đây?

Khắp nơi đều là thánh dược, quang vụ mờ mịt, những thánh quang hóa thành từ dược hương nồng nặc bao phủ nơi này khiến Thạch Hạo như muốn vũ hóa phi thăng.

"Bụp!"

Đáng tiếc, khi tế đàn chấn động thì nơi này không còn ổn định nữa, tất cả đều nứt ra.

Liên miên dược thảo đều nát tan rồi hóa thành tro tàn, tất cả đều chết sạch, không còn tồn tại nữa

Một vệt sáng đảo qua, xung quanh tế đàn trở nên sạch sẽ, không còn sót lại bất cứ thứ gì nữa

Rất lâu sau Thạch Hạo cũng chẳng nói gì, hắn chỉ biết nhìn tế đàn, nhìn chiếc đỉnh mờ ảo kia, nơi đây khiến người khác quá chấn động và cũng làm cho tâm tư suy nghĩ rất nhiều, quá nhiều liên tưởng xuất hiện.

Rõ ràng, thời gian nơi này hỗn loạn, không gian bất ổn, vô cùng kỳ dị, là một nơi nghịch thiên!

"Tam thế đồng quan thoát đi, ta hiểu, có thể hiểu được."

Rất lâu sau thì Thạch Hạo mới mở miệng.

"Nhưng mà, chiếc đỉnh kia có lai lịch ra sao, vì sao lại muốn tới nơi này, ta cũng chưa hề gặp qua thứ này bao giờ. Lúc ở trên đại thảo nguyên của Hỏa châu, mở ra quan tài đồng kia thì những dị tượng mà ta nhìn thấy cũng chẳng hề có bóng dáng của nó."

Thạch Hạo cau mày, trong lòng không hề yên tĩnh, hắn suy đoán một vài trường hợp vô cùng kinh người thế nhưng cũng không cách nào chứng thực được.

"Nó tới từ nơi nào, quá khứ chưa hề xuất hiện, đương đại thì không có chút tin đồn nào, vậy tại sao nó lại gọi mời ta?" Thạch Hạo lẩm bẩm.

Chỉ là, với sức lực hiện giờ của hắn thì không cách nào bước lên được tế đàn kia, nếu không đầu tiên là bản thân không chết già thì cũng biến thành trẻ nhỏ rồi bị hư không xóa bỏ.

Thời không nơi này thay đổi thất thường, cơ bản không hề ổn định, đương đại có mấy sinh linh đã tới đây chứ, chỉ cần tiếp cận thì nhất định phải chết.

Một mình Thạch Hạo trầm mặc rất lâu, hắn tựa như hóa đá dõi mắt nhìn tế đàn, rất muốn xem rõ nơi ấy.

Nơi này có quá nhiều điều thần bí, được sương mù bao phủ, với thực lực hiện giờ của hắn thì hoàn toàn không thể nào phá giải được.

"Sẽ có một ngày ta nhất định sẽ trở lại, bước lên tế đàn này và đi tới nơi không biết kia để tìm hiểu ngọn ngành!" Thạch Hạo lập lời thề.

Không thể tháo mở những mê hoặc này thì lòng Thạch Hạo luôn thấy bất an, luôn cảm thấy không được vui vẻ, tương lai nhất định sẽ trở lại.

"Ta muốn trở nên mạnh mẽ hơn nữa!"

Thạch Hạo lớn tiếng nói, hiện giờ nếu như hắn có năng lực leo lên tế đàn kia và cùng chiếc đỉnh ấy rời đi, vậy sau đó sẽ làm cái gì?

Với thực lực trước mắt của hắn thì cơ bản không thể tham dự vào cuộc đại chiến đầy thê thảm khó mà tưởng tượng kia được.

Đồng thời, hắn còn nghĩ tới những việc khác, thiên địa này phải thay đổi, vừa hoang vắng lại vừa bất ổn, đại loạn nhất định sẽ bao phủ khắp Cửu thiên Thập địa này.

Hơn nữa, trận chiến ở kỷ nguyên Tiên cổ kia rất có thể sẽ tái hiện lại và tiếp tục kéo dài, lúc ấy thế gian chắc chắn sẽ vô cùng kinh khủng.

Dù sao, mấy người Liễu Thần trước kia cũng đều thất bại, chỉ có thể lưu vong.

Tất cả những thứ này đan xen với nhau, không chỉ có một chiến trường, xuyên thấu qua vạn cổ, thời gian dần trôi qua, năm tháng biến thiên thì cũng sẽ phải cân nhắc lại.

Không gian, thời gian, nối liền cổ đại ngày ngay, địa vực không giống chiến trường khác hẳn, tương lai chắc chắn sẽ vô cùng thế thảm thế nhưng rất có thể sẽ vô cùng chói lòa!

"Ta muốn trở nên mạnh mẽ, đăng lâm lên đỉnh cao nhất của thần đạo, quét ngang tất cả địch!" Thạch Hạo nói.

Sau đó hắn dứt khoát rời khỏi nơi này, hắn phải lên trên vực sâu và bắt đầu quật khởi từ đây, khai phá tất cả tiềm lực của bản thân mình!

Lúc Thạch Hạo đi tới bên dưới vách đá và chuẩn bị leo lên trên thì hắn

quay đầu lại, lần nữa lộ vẻ khiếp sợ.

Chiếc đỉnh mở hồ kia hiển hóa ra thế nhưng lúc này lại có một người từ bên trong bước ra ngoài!

Người này rất mông lung, vô cùng mờ ảo, không cách nào nhìn rõ được, người ấy đứng trên tế đàn.

"Đây là..." Thạch Hạo khó tin nhìn về nơi ấy, bước chân ngừng lại.

"Vèo!"

Tế đàn rung chuyển, nó không hề ổn định, nơi đó phát ra ánh sáng mờ ảo và một thông đạo không được vững chắc hiện ra, người kia bước vào rồi không thấy đâu nữa.

"Có người đi tới và tiến vào trong thông đạo hư không kia để rời khỏi nơi này, đến cùng... đi về đâu?" Âm thanh của Thạch Hạo run lên.

Rất lâu sau, ánh mắt hắn trở nên kiên định, vẻ mặt trịnh trọng nói: "Đây chính là những hình ảnh được lưu lại từ ngày xưa, là những dấu ấn tái hiện lại, những gì ta nhìn thấy vừa nãy cũng không phải vừa xảy ra."

Người kia là ai, sẽ có một ngày có thể gặp được sao?

Nếu như nhìn thấy thì hắn có thể biết được đến cùng là người nào đang mời gọi mình, muốn hắn tham dự đại chiến ra sao.

Thạch Hạo cũng không dừng lại nữa, hắn dọc theo vách đá nhanh chóng leo lên trên.

Bên trên vực sâu có rất nhiều sinh linh.

"Hoang ở nơi nào, đại nhân nhà ta muốn gặp hắn." Có người lớn tiếng hỏi đám người Thanh Y.

"Tu sĩ của Đọa Thần lĩnh." Tào Vũ Sinh biến sắc.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 900: Cổ Tổ Tế Linh

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Đọa Thần lĩnh, là một môn phái vô cùng cổ xưa, cũng không phải môn phái mạnh mẽ bình thường, Đọa Thần chính là ma, là một trong tứ đại Tổ đình Ma đạo!

Đấy là một người thanh niên tóc tím, trên đầu có một cặp sừng trông rất hung mãnh.

"Tên trâu thành tinh kia từ đâu tới đó hả, ngươi còn chưa tiến hóa hoàn toàn, thật là xấu xí, ngươi trở về luyện hóa cho xong cặp sừng trâu của mình đi." Thỏ nhỏ trừng cặp mắt hồng của mình và lớn tiếng nói.

"Ta chỉ tới đây truyền lời, đi hay không thì tùy các ngươi." Người thanh niên này cảm ứng được sát khí cho nên lùi về sau, ngược lại hắn cũng chẳng hề thô lỗ, không muốn vô cớ chịu thiệt.

Hắn ôm quyền về phía mấy người rồi xoay người rời đi ngay, mãi tới khi đi xa tới gần biến mất thì mới lớn tiếng vọng lại: "Thần tử đại nhân sắp xuất quan, bảo Hoang hãy chuẩn bị nghênh tiếp."

"Con trâu này chạy nhanh thật." Đả Thần Thạch nói, nó định ra tay đập gãy sừng trâu của tên này thế nhưng lại lại bị Thanh Y ngăn cản.

"Gần vực sâu không thể chiến đấu, có dân bản địa duy trì trật tự nơi này."

Đây là một nơi cấm địa, có những dân bản địa đang đứng chờ quanh đây

để trao đổi những vật mà tu sĩ tìm được bên dưới vực sâu, họ không cho phép chiến đấu trong khu vực này.

"Thạch Hạo sao còn chưa lên nữa, sẽ không gặp nguy hiểm gì chứ, nơi đây chẳng phải là nơi tốt lành gì cả!" Tào Vũ Sinh nhíu mày.

"Sẽ không có chuyện gì đâu." Thỏ nhỏ nói, nàng cảm thấy, Hoang có thể trở về từ chiếc thuyền màu đen kia thì vực sâu này chắc chắn không thể làm khó được hắn.

Thời gian trôi qua, bọn họ chờ mãi mà cũng không hề thấy Thạch Hạo đâu, cuối cùng ai cũng nhíu mày, cảm thấy có gì đó không đúng.

Đừng nói là những người cùng đi xuống với Thạch Hạo, dù là những người đi xuống sau hắn cũng đã lên từ lâu, tốc độ này quá chậm, dù là có xuống tới hai ngàn trượng thì cũng nên trở về rồi.

Trong một trăm trượng là khu vực an toàn, nếu vượt qua lằn ranh này thì rất khó đoán, nói vậy thì có thể xuống tới một hai ngàn trượng thì cũng rất hiếm khi thấy.

Nói tóm lại, rất ít người đột phá độ sâu ba ngàn trượng, tu sĩ bình thường đi xa nhất cũng cỡ hơn hai ngàn trượng mà thôi.

Chờ hơn nửa ngày, nhóm người này tới nhóm người khác đều lên cả, thời gian đã quá lâu rồi cũng nên đi lên mới đúng.

"Ha ha, lẽ nào Hoang đã chết ở bên dưới rồi? Nếu là sự thật thì chắc chắn sẽ là một chuyện cười, vậy mà lại chết trong vực sâu này."

Thời gian dần trôi, không ít tu sĩ để ý tới nhóm người của Thạch Hạo đều lộ vẻ kinh ngạc, có người đã bắt đầu bàn luận to hơn.

"Có gì ngạc nhiên đâu, trước kia cũng từng có quái thai cổ đại muốn tìm hiểu ngọn ngành, thế nhưng lại rơi xuống dưới đáy vực sâu đó, và "thân tử đạo tiêu"."

Tới lúc này, rất nhiều người hoài nghi Thạch Hạo đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn nào đó, bởi vì dựa theo lẽ thường thì dù hắn có đi xa cả vạn trượng cũng nên trở lên rồi.

Nhưng mà, cũng chưa có ai thấy qua người có thể đi xuống sâu như vậy, dù là Thiên Thần cũng không được!

Nên biết, vách đá lổm chổm kia rất kỳ quái, càng đi xuống sâu thì càng đáng sợ, những phù văn mà nó tỏa ra không cách nào có thể chống lại được, nó sẽ quét xuống hoặc kích thương những tu sĩ đang tìm kiếm trên vách đá.

"Chẳng lẽ nói, Hoang sẽ chết ở đây, ha ha... sao ta lại thấy vui như vậy chứ?!" Có người cười lớn, lời nói lúc trái lúc phải không cách nào tìm được vị trí.

Hắn không dám lộ chân thân vì sợ đám Tào Vũ Sinh đánh giết, thế nhưng lại châm biếm trong bóng tối.

Phần lớn mọi người đều trầm mặc, đều cảm thấy Thạch Hạo đã gặp phải nguy hiểm, khả năng đã xảy ra bất ngờ gì đó.

Phần nhỏ người thì lộ vẻ thích thú, khó che giấu được vẻ vui sướng trên mặt, ví dụ như đám người của Ma Quỳ viên, Thú hải, Thiên quốc, tất cả đều là những người có cừu hận vô cùng sâu với Thạch Hạo.

"Nếu như chết thì quá hoàn mỹ luôn." Người trong bóng tối kia cười lớn đầy hài lòng.

"Ha ha, ác độc thì sẽ không sống lâu, đây chính là muốn chết, ai bắt hắn phải thâm nhập vực sâu đâu."

"À, ta vốn còn muốn nhìn Đọa Thần tử giết chết hắn, nghe nói Thần tử đại nhân có khả năng đã bước ra bước kia rồi, giết hắn dễ như trở bàn tay, không nghĩ rằng hắn lại sẽ chết ở dưới đó."

"Ầm!"

Đột nhiên, một bóng người dán chặt trên vách đá bay vút lên trời rồi đáp nhẹ xuống mặt đất, hắn mặc một bộ giáp trụ nát khi rung mạnh thì có gỉ sắt rớt xuống.

"Keeng!"

Thạch Hạo thu hồi giáp trụ, con mắt lạnh lẽo đảo qua nhóm người, lập tức nơi đây trở nên yên tĩnh, kể cả tên trong bóng tối kia cũng không dám mở miệng nữa.

"Quá tốt, đã trở về rồi." Thỏ nhỏ vừa la hét vừa giang tay như muốn lấy lòng để thu thứ tốt gì đó.

Vèo!

Nơi đó để lại một chuỗi bóng mờ, Thạch Hạo đã biết mất, nhấp nhô mấy cái thì đã chụp lấy ba người rồi ném mạnh xuống dưới đất.

"Quả nhiên là bọn tay sai của Thiên quốc, còn có thi thể hình người của Minh thổ nữa." Tào Vũ Sinh nói.

Thạch Hạo nhấc chân muốn đá bọn họ xuống vực sâu, hắn cũng chẳng hề muốn nói thêm bất cứ lời nào với đám người này, cứ giải quyết ngay là được.

"Dừng tay, nơi đây không được động võ." Có người thuộc dân bản địa đi tới, ánh mắt lạnh lùng kèm theo uy thế mạnh mẽ.

"Đúng, ngươi không thể giết chúng ta." Ba tên tù binh kia kêu lên, tựa như nắm được cọng cỏ cứu mạng vậy.

"Ầm!"

Thạch Hạo cũng không hề đá bọn họ xuống dưới vực thế nhưng lại nện một cước lên trên thân thể của họ, đòn này gần như đã giẫm nát xương cốt của ba người khiến họ kêu thảm thiết không thôi.

"Giết người rồi, kính xin các vị bảo vệ công đạo!" Mặc dù không bị giết chết thế nhưng ba người này vẫn liều mạng hét lớn, hi vọng dân bản địa sẽ ra tay, tốt nhất là đánh giết Thạch Hạo.

"Không được vô lễ ở đây." Những dân bản địa của Nhân Mã tộc, Bát tí Hồn tộc, Cổ Ma tộc đều tiến về trước, thần sắc vô cùng nghiêm túc.

Nhưng mà, khi bọn họ bước tới gần thì có một vài vị lão giả trong nhóm này biến sắc và lộ vẻ khó tin, bọn họ tựa như cảm ứng được thứ gì đó nên ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm Thạch Hạo.

"Quý khách trẻ tuổi, chúng ta nguyện ý đổi thứ trong tay của ngươi!" Một ông già mở miệng, lời nói hơi run run và nhanh chóng bước tới.

Đồng thời, khi đi ngang qua ba tên tù binh kia thì tung ra một cước đá bay đám người này xuống dưới vực sâu, gọn gàng và nhanh chóng.

"A, không, cứu mạng!" Dưới vực sâu truyền lên tiếng kêu đầy thảm thiết.

"Các ngươi... còn có ai bất kính với vị khách quý này nữa không, có thì mau đứng ra?" Những ông lão khác cũng đi tới rồi quát nhìn sinh linh xung quanh.

Những người khác thấy thế thì trợn tròn mắt.

"Ta biết rồi, chắc chắn hắn đã lấy được một thứ không tầm thường từ dưới kia lên và đã bị những di dân Tiên cổ này cảm ứng được." Có người nhỏ giọng nói.

Rất nhiều người nghe thế thì hai mắt sáng rực nhìn về Thạch Hạo, nhưng đáng tiếc là, dù cho bọn họ trăm lá gan thì cũng không ai dám đối nghịch với tên Ma vương này, bọn họ chỉ có thể đứng bên quan sát mà thôi.

Rầm một tiếng, Thạch Hạo ném xuống một đống đồ, ví như Tinh Tinh, Thái Dương thạch, những miếng binh khí bị vỡ, Tử Tinh hạch, tất cả đều là

thần liệu hi thế, giá trị to lớn.

Đây là những thứ mà hắn đã tìm được trên vách đá.

Dù sao hắn cũng đã xuống sâu tới mười vạn trượng, vượt quá tất cả tưởng tượng của mọi người, ven đường đi cũng gặp không ít những vật liệu thần dị.

Con mắt của những người xung quanh đều nóng ran, có không ít những vật liệu dù là Giáo chủ cũng phải thay đổi sắc mặt, các vật liệu này đều có thể rèn đúc ra bảo cụ hi thế.

"Ta chỉ cần thánh dược, thần dược." Thạch Hạo nói rằng mình đồng ý trao đổi với dân bản địa.

"Không thành vấn đề!" Một ông già đáp ứng đầy vui vẻ, sau đó nhỏ giọng nói: "Quý khách, trên người của quý khách hình như còn có thần vật khác, chúng ta nguyện ý trao đổi."

"Không còn." Thạch Hạo lắc đầu thế nhưng trong lòng lại hơi động, trên người hắn còn có một cành cây của Liễu Thần thế nhưng thứ này làm sao có thể trao đổi chứ.

"Không đúng, trên người của quý khách có khí tức của Tiên."

"Có khí tức của cổ tổ Tế linh!"

Những ông lão tới từ những bộ tộc khác nhau đều nhất trí nói như vậy.

Việc này khiến Thạch Hạo giật nảy trong lòng thế nhưng cũng không hề nhiều lời, hắn không muốn giao cành cây của Liễu Thần cho bọn họ mà muốn bản thân mình giữ lấy.

"Trao đổi nhanh đi, ta còn có việc nữa." Hắn thúc giục.

Cuối cùng hắn rất hài lòng, mà những người xung quanh lại như hóa đá, bởi vì hắn đã đổi lấy rất nhiều cây thánh dược, nơi này lấp lánh chói mắt,

dược hương nồng nặc bồng bềnh như mưa ánh sáng.

"Ấy da, phát tài rồi, thật là nhiều củ cải, ta đói bụng quá." Thỏ nhỏ gào thét, là người cao hứng nhất.

Thạch Hạo thu lại bảo dược rồi cùng mấy người đi ra ngoài, rời khỏi vực sâu này.

Nhưng mà, trong hai ngày sau đó, một vài ông lão thuộc dân bản địa tựa như đĩa bám chặt lấy Thạch Hạo ở phía sau, bọn họ cũng không hề động thủ mà chỉ quấn mãi không chịu đi.

"Người trẻ tuổi, có thể giao vật kia cho chúng ta được không?"

"Mấy lão già này hình như không được bình thường cho lắm?" Thỏ nhỏ lầu bầu.

Tào Vũ Sinh ngăn: "Nhỏ giọng thôi, đừng để bọn họ nghe được. Thạch Hạo nè, ngươi đạt được thứ gì mà lại khiến cho mấy lão già kia cứ bám chặt không rời thế hả, dường như không trao đổi được thì tuyệt không rời đi."

"Ta đi thu những thứ có thể kéo dài tính mạng đây, chờ sau khi gom đủ rồi sẽ rời Táng thành để bế quan, ta muốn tu ra luồng tiên khí thứ hai." Thạch Hạo cũng bị theo sát gắt gao, không thể nào thoát khỏi chiếc đuôi kia được.

Mà hắn lại không thể khai chiến với dân bản địa này được, nếu không chắc chắn sẽ gặp phiền phức cực lớn, lúc đó khó mà đặt chân được ở Tiên cổ này.

Táng thành có một khu vực với phong cách kiến trúc rất khác biệt, tất cả đều được xây từ ngọc thạch, nó tựa như là lầu quỳnh điện ngọc vậy, nơi đây có rất nhiều sinh linh, người tới kẻ đi, vô cùng náo nhiệt.

"Có báu vật muốn đấu giá đây, mọi người đừng nên bỏ qua."

"Trời ạ, nghe nói có tin tức của Thiên Thần quả, chỉ cần ăn một quả thì có thể trở thành Thiên Thần ngay tức khắc."

Phòng đấu giá to lớn nhất của Táng thành nằm ở ngay nơi đây, thềm đá được xây bằng ngọc xanh, ngọc trắng thì làm cầu vòm, cung điện to lớn ấy tỏa ra khí an lành, linh khí mịt mờ cứ như là Thiên cung vậy.

"Hoang, cuối cùng cũng gặp mặt." Một âm thanh truyền tới.

Thạch Hạo đi tới trước phòng đấu giá, chuẩn bị đi vào thì gặp phải người này ngay trước cửa, hắn có mái tóc màu xám dài, sau lưng có một cặp cánh kỳ lạ với một bên trắng và bên kia đen tựa như là hai khí Âm Dương đang lưu chuyển vậy.

"Đọa Thần tử?!" Thạch Hạo híp mắt, lần đầu tiên nhìn thấy đối phương hắn đã có cảm giác này, người này chính là Đọa Thần tử, bởi vì khí tức của hắn quá mạnh mẽ.

"Thật là kinh khủng!" Người xung quanh đều sợ hãi, tất cả không tự chủ mà rút lui và vẻ mặt đầy tái nhợt.

Đọa Thần tử với một cặp mắt sâu lắng, bên trong có cảnh tượng thần chết ma gục, còn có chư thiên bị hủy diệt, vạn vật héo úa.

Con mắt của kẻ này có ma tính, một vài sinh linh ở gần đó hét lớn, sắc mặt tái xanh run rẩy xụi lơ trên mặt đất.

"Sự kiêu căng của ngươi cũng không nhỏ đó nhen, ta nói ngươi phải tới gặp ta thế nhưng trái lại ngươi chẳng hề để ý gì cả." Đọa Thần tử nói, vào lúc này trên mặt hắn lộ nụ cười nhạt, những cảnh tượng kinh khủng trong con ngươi đều biến mất.

Hắn với mày kiếm mắt sáng, anh tư bộc phát, nụ cười càng thêm rạng ngời, cả cơ thể sáng rực lên tựa như là một vầng thái dương tỏa ra hào quang lấp lánh.

Khí chất của hắn thay đổi, vô cùng ôn hòa, vô cùng ôn nhu tạo cho người khác cảm thấy như là gió xuân đầy ấm áp, trong lòng sinh ra vẻ sùng kính.

Thạch Hạo nhíu mày, hắn biết, người này chắc chắn đã bước ra bước kia rồi, đã tu ra tiên khí và rất nguy hiểm, chỉ là người thường khó mà cảm ứng được.

Nhưng mà hắn cũng chẳng hề sợ, bởi vì hắn đã tu ra tiên khí từ lâu chỉ là không có tiết lộ mà thôi, cho nên mới thu hút được tên cừu địch Đọa Thần tử tới đánh giết.

"Ngươi không tìm ta thì ta tự mình đi thăm ngươi vậy." Mái tóc xám của Đọa Thần tử tung bay, nụ cười tươi rói đồng thời áp sát về trước một bước.

Trong lòng của tất cả sinh linh nơi đây đều run rẩy đồng thời quan sát về nơi này, quái thai cổ đại Đọa Thần tử xuất thế, mục tiêu rõ ràng là nhắm về phía Hoang, hắn muốn ra tay!

"Ngươi là cái thá gì mà bắt ta phải đi gặp?" Thạch Hạo bình thản đáp.

"Tựa hồ mạnh hơn hai tên sư huynh của ngươi, thế nhưng kết cục hơn nửa sẽ không khác biệt gì, năm đó bọn họ đều nằm rạp dưới chân của ta." Đọa Thần tử khẽ nói.

"Ngươi trẻ tuổi, nói chuyện nên cẩn thận một chút, cẩn thận họa là từ miệng mình mà ra đó." Đúng lúc này, mấy ông lão ở phía sau Thạch Hạo bước tới với vẻ mặt chẳng lành.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 901: Phòng Đấu Giá Di Tộc*

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

*: Phòng đấu giá của gia tộc người chết.

Đọa Thần tử dừng lại, trong lòng hắn chợt rùng mình một cái, bởi vì đó là dân bản địa không cách nào trêu chọc được, nếu không sẽ rất khó đặt chân ở Tiên cổ này, sẽ có đại họa ập tới.

Ánh mắt của Thạch Hạo cũng rất lạnh nhìn hắn, sau đó từng bước tiến về trước, kẻ này lại còn dám nhắc tới chuyện xưa, dùng chuyện này để kích động hắn.

"Tiểu hữu, có thể trao đổi vật kia cho chúng ta không, chúng ta sẽ giúp ngươi trừ khử hắn và tiện tay diệt luôn môn phái của hắn." Một ông lão mở miệng.

Những người xung quanh như hóa đá, dân bản địa này sao lại thiên vị Thạch Hạo vậy chứ, đúng là ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

"Ta tự mình ra tay, cũng không cần mấy vị xuất thủ làm gì." Thạch Hạo nói, kẻ thù đang ở trước mặt, kẻ đã từng đạp hai vị sư huynh của hắn dưới chân, còn mỉa mai và sỉ nhục họ, nếu không thể tự mình đánh bại thì quả thật quá hổ thẹn với Đạo tràng Chí Tôn.

"Ha ha ha..." Đọa Thần tử cười lớn kèm theo ý lạnh, tựa như đang chế nhạo và xem thường.

Tóc của hắn phất phới, con mắt khép hờ, bên trong là cảnh tượng chư

thiên thần ma đều diệt, khi nhìn thấy dân bản địa lùi lại sau thì khóe miệng hắn hơi vểnh lên, dáng vẻ trở nên bình thản và lạnh lùng.

"Chẳng trách ngươi lại đi tìm những chủng tộc lớn bảo vệ mình, muốn dựa vào thứ này để tự vệ sao?" Hắn nhìn Thạch Hạo nói, hai mắt sâu thẳm không thôi.

"Ta nói rồi, ân oán của ta và ngươi thì do hai ta giải quyết, ngươi không cần sợ." Thạch Hạo đáp.

"Ta lại sợ sao, nếu trong lòng sợ hãi thì ta cũng chẳng hề có thành tựa như ngày hôm nay, kỳ thật dù là có cường nhân ra mặt giúp ngươi thì ta cũng vẫn có thể đánh giết ngươi ở nơi khác." Hắn lạnh nhạt nói.

Đả Thần Thạch tức giận lớn tiếng hét, ngươi chết chắc rồi đó, nó rất muốn nhìn thấy vẻ mặt của Đọa Thần tử khi Thạch Hạo lộ ra luồng tiên khí của mình.

Khu vực nơi này đại loạn, sau đó cả Táng thành cũng không thể yên ắng được nữa, rất nhiều người sau khi nhận được tin tức thì nhanh chóng chạy về nơi đây để quan sát một cuộc chiến đấu tuyệt thế sắp diễn ra.

Một vị quái thai cổ đại xuất thế sẽ chiến đấu với Hoang - một người nổi danh gần đây, trận chiến này khiến người khác ngóng trông.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, đây chính là một vị quái thai cổ đại đầu tiên sử dụng chân thân của mình hòng tiêu diệt anh kiệt đương đại, sự xuất hiện của Đọa Thần tử đã tạo nên sóng lớn vô cùng.

Mặc dù có lời đồn rằng, vị Vương cổ đại này đã chết ở hung sào thế nhưng mọi người cũng không hề tin tưởng và cũng không có cách nào kiểm chứng được.

Cho nên, sự xuất thế của Đọa Thần tử đã khiến tất cả cường giả tin rằng, đây chính là vị quái thai cổ đại đầu tiên hiện ra chân thân và muốn đại khai sát giới!

"Quá hiếm thấy, Hoang đã thu hút được sự quan tâm của vị Vương cổ đại này, ta rất chờ mong xem thử ai mạnh ai yếu!"

"Vương cổ đại, xưng tôn một đời, hoặc là bất bại trong mấy đời, rất muốn nhìn thử sự tuyệt diễm của bọn họ sẽ ra sao!"

...

Trong chốc lát đường phố trở nên đông nghịt, bầu trời đầy bóng người.

Boong!

Bỗng nhiên, tiếng chuông vang lên, nơi lầu quỳnh điện ngọc phía đối diện phát sáng, sau đó một chiếc chuông ngọc ngân vang và phát ra gợn sóng nhu hòa bao phủ Táng thành.

Đó chính là - Phòng đấu giá Dị tộc.

Nó chính là phòng đấy giá quy mô lớn nhất ở Táng giới này và được kiến tạo bởi dân bản địa, danh tiếng của phòng đấu giá này có thể lọt top mười trong tất cả các tiểu thiên thế giới ở Tiên cổ này.

Tất cả mọi người cảm thấy khó xử, nên ở lại xem đại chiến hay là tiến vào phòng đấu giá đây?

Trận chiến này có thể nói là một cuộc chiến tuyệt thế có ảnh hưởng lớn nhất từ khi mọi người tiến vào trong Tiên cổ này và cũng là cuộc đại chiến cấp bậc cao nhất, không ai muốn bỏ qua cả.

Nhưng mà, phòng đấu giá Dị tộc vào nửa năm trước từng truyền lời rằng, lần này có thể sẽ có thần trân hiếm có đấu giá, sẽ là cơ duyên lớn tới kinh người.

Nghe nói, khả năng có Thiên Thần quả, chỉ cần ăn vào thứ thần vật này thì có thể giúp người ấy trở thành Thiên Thần ngay lập tức, có thể quét ngang Tiên cổ này.

Còn có lời đồn rằng, sẽ đấu giá một tấm bản đồ cổ ghi lại vị trí động phủ của Tiên gia, tạo hóa ở trong đó cũng không cần phải bàn làm gì, chắc chắn sẽ chấn động toàn bộ tiểu thiên thế giới.

"Trước tiên cứ đi phòng đấu giá đã."

Vào lúc này thì Thạch Hạo mở miệng, trong lòng hắn rất tĩnh lặng chứ chẳng hề bị ảnh hưởng bởi khí tức bức người của Đọa Thần tử, tất cả đều làm theo kế hoạch của bản thân.

Bởi vì, hắn cũng nghe được một vài tin đồn, phòng đấu giá Dị tộc này có thể sẽ có một vài thứ hắn cần. Hắn chuẩn bị bế quan để tu luồng tiên khí thứ hai cho nên nhất định phải chuẩn bị thật kỹ.

"Cũng được, đúng ý ta." Đọa Thần tử nở nụ cười, hắn tới đây mục tiêu là buổi đấu giá này, hắn muốn chọn lấy một vài thần trân.

"Người trẻ tuổi, nếu ngươi vừa ý thứ gì thì cứ nói chúng ta, chúng ta đều có thể đổi với ngươi." Một vài ông lão của Bát Tí Hồn tộc, Cổ Ma tộc đứng chung một chỗ nói với vẻ vô cùng tha thiết.

"Cứ đi dạo một vòng cái đã." Thạch Hạo nói.

"Ha ha, nói thế thì chắc chắn trên người của ngươi có đồ tốt rồi, nhớ giữ cẩn thận đó, xem ra thu hoạch lần này của ta sẽ rất phong phú rồi." Đọa Thần tử cười khẩy.

Sau đó, hắn nhanh chân tiến vào lầu quỳnh điện ngọc kia để vào phòng đấu giá.

"Tên khốn này quá đáng ghét!" Thỏ nhỏ bực bội, trừng cặp mắt hồng của mình.

Dù là Tào Vũ Sinh cũng khó chịu, truyền nhân của Đọa Thần lĩnh quả nhiên rất vênh váo, ngạo mạn, tự phụ khiến người khác căm tức, muốn xông vào quyết chiến với hắn ngay lập tức.

"Hắn đang cố ý làm cho chúng ta tức giận, người này rất thâm sâu, sẽ không đời nào nông cạn như vậy đâu, là đang quấy phá tâm cảnh của Thạch Hạo." Thanh Y nói.

Bọn họ cũng chuyển hướng về phòng đấu giá, bởi vì cuộc tranh kỳ trân đã chuẩn bị bắt đầu.

Tiến vào trong thánh đường lộng lẫy, những cảnh tượng trước mắt rộng rãi hơn xa khi nhìn từ bên ngoài, không gian rộng lớn, chỗ ngồi vô số, nơi đây chứa đủ mấy chục vạn sinh linh.

Trong kiến trúc này rõ ràng có pháp tắc không gian.

"Ai nói đám thổ địa nơi đây bảo thủ chứ, đây chính là phòng đấu giá của bọn họ, buôn bán vô cùng đắt khách."

"Nơi đây là do một vài chủng tộc mạnh liên kết xây dựng nên đó."

Có người khẽ bàn luận.

Kiến trúc nơi đây rất được chú trọng, ngay cả những chỗ ngồi cũng được tạc từ mỹ ngọc, thềm đá là thanh ngọc, những cây cột to lớn là hoàng kim ngọc, mà khán đài nơi xa kia lại là dương chi ngọc.

"Sắp bắt đầu rồi, mong rằng sẽ chiếm được những thứ mình cần, chắc chắn sẽ có những cuộc long tranh hổ đấu." Mọi người hưng phấn và kích động.

Tin tức đã được truyền đi, Đọa Thần tử xuất thế và ngông cuồng tới Táng thành để tiêu diệt Hoang.

Rất nhiều người đều suy đoán, khả năng hắn đã bước ra bước kia cho nên mới xuất quan đi tới Táng thành này, thế nhưng không ai có thể chứng thực được điều đó.

"Đọa Thần tử là người kín đáo, nếu như không ra tay thì rất khó mà đoán

được hắn mạnh mẽ tới cỡ nào."

"Đọa Thần lĩnh, chính là một trong tứ đại Tổ đình của Ma đạo, mà Đọa Thần tử lại là người đáng sợ nhất và có tiềm lực lớn nhất, nếu như bước ra bước kia thì trong tương lai thượng giới sẽ run rẩy vì hắn!"

Ba ngàn châu rộng lớn khôn cùng, môn phái đông đảo, mà Đọa Thần lĩnh lại có thể chiếm trọn một khu trong tứ đại thánh địa ở Ma đạo, như vậy cũng không cần nói nhiều làm gì, tất cả đã đủ chứng minh sự kinh khủng của nó.

"Mọi người yên lặng nào, buổi đấu giá bắt đầu."

Bên trên khán đài được xây từ dương chi ngọc có người lớn tiếng nói, đó là một cường giả lớn tuổi thuộc dân bản địa, cũng có một vài thiếu nữ xinh đẹp động lòng người, dáng vẻ vô cùng thướt tha yêu kiều.

Mọi người yên lặng, ai cũng chờ mong buổi đấu giá này.

Quả nhiên, phòng đấu giá Dị tộc đã không khiến người khác thất vọng, mới món đồ đầu tiên mà đã khiến tâm tình của tất cả mọi người không thể yên tĩnh được.

"Lam Cốt đao, được cho là có thể quét ngang toàn bộ Chân Thần cảnh, uy lực mạnh mẽ tuyệt luân, không gì là không thể phá." Ông lão giới thiệu, lập tức tiếng ồ huyên náo.

Tâm tình của những người trong phòng đấu giá này cứ như bị đốt cháy, rất nhiều người đều đứng bật dậy nhìn chằm chằm khán đài.

Nên biết rằng, đối với rất nhiều người thì Chân Thần cảnh chính là cảnh giới cao nhất khi tiến vào trong Tiên cổ này, hơn nữa cần phải có thời gian dài tích lũy và tu hành.

Hiện giờ lại có một thanh cốt đao có thể giết chết tất cả cao thủ Chân Thần cảnh, như vậy sao không khiến người khác động tâm chứ?

Ngoại trừ một số ít Vương của cổ đại thì những người khác cũng không dám mơ ước sẽ đột phá tới Chân Thần cảnh ở ngay trong Tiên cổ này, mà một khi nắm giữ thanh đao này thì có thể tung hoành mỗi tiểu thiên thế giới nơi đây.

Có một cô gái xinh đẹp đi ra, trên tay đang nâng một thanh cốt đao màu xanh lấp lánh, một làn khói mỏng yêu dị cuốn hút lan tỏa nơi thanh đao ấy.

"Ta ra giá hai cây thánh dược!" Có người hô lớn đi kèm là tiếng nuốt nước bọt.

"Đúng là tên nhà quê, ra giá hai cây mà không thấy xấu hổ hả?"

"Năm cây thánh dược!"

"Nửa miếng tinh tinh!"

...

Phòng đấu giá nhốn nháo, âm thanh tranh giá vang lên liên tục đẩy giá của thanh Lam Cốt đao này lên tận trời cao.

Cuối cùng, thanh cốt đao này đã bị một cô gái thần bí đấu được.

"Món đồ thứ hai, chính là một phần nguyên thủy chân cốt của một vị Thiên Thần." Một thiếu nữ xinh đẹp đứng trên khán đài với cặp mắt to đen láy, hé đôi môi đỏ nói.

"Một phần chân cốt của Thiên Thần, đây.. chẳng phải là có thể chế tạo ra tàn khí Thiên Thần ư?"

"Quả nhiên không hề hối hận khi tới đây, đồ tốt nhiều quá!"

Tất cả mọi người trong cung điện hùng vĩ này đều kích động, chỉ vừa mới bắt đầu mà đã có hai bảo vật ghê gớm được đấu giá rồi, như vậy có thể tưởng tượng được những thứ càng về sau sẽ như thế nào rồi.

Nhưng mà, cũng không ít người tặc lưỡi âm thầm cảm thán, với thực lực cùng với những vật liệu dược thảo mà bọn họ nắm giữ cơ bản không cách nào tranh giành được những kỳ trân mà mình cần.

Thời gian trôi qua, thần bảo xuất hiện càng kinh người hơn.

Cuối cùng cũng tới màn quan trọng nhất, tới phiên Thiên Thần quả.

"Chư vị, ta biết tất cả mọi người đều đang rất chờ mong và muốn đạt được Thiên Thần quả, thế nhưng vật như thế này quá nghịch thiên, quả này cũng không hề xuất hiện ở nơi này, chúng ta đấu giá cũng chỉ là một bức tranh bằng xương ghi lại khu vực thần bí mà Thiên Thần quả sinh trưởng."

Trên khán đài, người dẫn lên tiếng nói.

Lời vừa dứt thì nơi đây ồ lên, rất nhiều người vô cùng bất mãn.

"Không phải là bán đấu giá Thiên Thần quả à, thì ra cũng chỉ là một tin tức, việc này có lợi ích gì chứ, nếu như có thể tìm được thì các ngươi sớm đã đi hái rồi, hà tất phải bán đấu giá làm gì."

"Bức tranh kia tưởng có thể lừa được chúng ta chắc, chẳng tử tế chút nào!"

Đám người tức giận.

"Chư vị, cũng không phải lừa bịp gì, quả thật có một nơi như thế, chỉ là xung quanh có không gian loạn lưu cho nên từ xưa tới nay không có mấy ai có thể hái được Thiên Thần quả từ nơi đó, nhưng cũng không ít người đều tận mắt nhìn thấy." Ông lão của phòng đấu giá này lớn tiếng giải thích.

Rất nhiều người bĩu môi, không còn hứng thú gì nữa.

Chỉ là Thạch Hạo cũng không hề tham dự vào, bởi vì tạm thời hắn không cần thứ này, không cần thiết phải đi mạo hiểm nữa, hơn nữa hắn muốn dựa vào chính bản thân mình để tu luyện tới cảnh giới kia.

"Một khối Thái Dương thạch, một khối tinh hạch Thiên Thần..." Đọa Thần tử đứng dậy và không ngừng báo ra giá của mình.

Đồng thời, hắn cũng liếc về đám người Thạch Hạo mang theo ý lạnh cùng với vẻ châm biếm.

"Cảm ơn vì đã đấu giá dùm bọn ta." Thỏ nhỏ nói.

"Yên tâm đi, nếu như các ngươi ngoan thì ta sẽ cố gắng bồi dưỡng và giúp các ngươi trở thành bộ hạ Thiên Thần của ta." Đỏa Thần tử cười tươi.

"Ta sẽ ngóng mắt chờ vẻ đại bại của ngươi." Thỏ nhỏ hất hàm nói, nàng vô cùng tức giận.

"Ha ha..." Đọa Thần tử nở nụ cười lớn, hắn chẳng hề sợ hãi gì cả rồi nhìn về mấy người, nói: "Buổi đấu giá chuẩn bị kết thúc rồi, chút nữa sẽ thu các ngươi làm đầy tớ!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 902: Tranh Đấu Kịch Liệt

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Đọa Thần tử nói toạc ra, hắn đứng nơi đó, miệng nở nụ cười tươi, vẻ tụ phụ cùng với bừa bãi chẳng hề che giấu gì cả, sử dụng cách này để bức bách mấy người Thạch Hạo.

"Hiện giờ, ngươi cứ mạnh miệng đi, nhưng tới lúc đó ông mày sẽ chém chết ngươi!" Đả Thần Thạch tức giận hét lớn.

"Yên lặng!"

Đúng lúc này, ông lão trong phòng đấu giá này nói, lão dùng thần thông Mãng Ngưu hống khiến cả cung điện rung ầm ầm, rõ ràng lão là một cao thủ.

Bốn phía đều im như hến, bất kể là đối mặt với khí thế của Đọa Thần tử hay là tiếng hét lớn của ông lão kia thì mọi người đều cảm thấy mình bé nhỏ không đáng nhắc tới.

Cuối cùng, cũng không có ai tranh giành bức cốt đồ kia với Đọa Thần tử, và hắn đã thành công đấu tới tay, giá hắn đưa ra cũng chỉ cao hơn giá khởi điểm có một chút.

Chủ yếu nhất chính là, rất nhiều người không hề tin rằng có thể tìm thấy khu vực kia, có thể lại gần cổ thụ Thiên Thần ấy, nếu dễ như thế thì dân bản địa sớm đã ra tay rồi.

Ngoài ra, mặc dù có mấy người động tâm và muốn đấu giá thế nhưng khi thấy quái thai cổ đại Đọa Thần tử ra tay thì đều rút lui, ai muốn tranh với

hắn? Đó thuần túy là muốn chết.

Đám nhân vật như vậy, một thân tu vi đều vang dội cả cổ kim trong đám cùng cấp, phóng mắt khắp thiên hạ có mấy ai địch lại?

Mạnh như Hoang mà hiện giờ cũng bị hắn nhìn chằm chằm, lời nói thì ngông cuồng, muốn đánh gục kẻ này, cho nên mọi người càng sợ hãi hơn và cũng không dám trêu chọc.

Sau đó, có một vài bán thần quả được bán ra và lúc này Thạch Hạo quyết đoán ta tay, hắn cần những thứ này, bởi vì sắp tới bước đột phá quan trọng, cần rất nhiều thánh dược.

Việc khiến người khác ngạc nhiên chính là, Đọa Thần tử lại giúp đỡ, hắn cũng lên tiếng đấu giá đồng thời quét nhìn tất cả mọi người, ý bảo rằng đừng nên tranh giá làm gì.

Và, chỉ cần người khác lùi lại thì hắn cũng không tranh giá nữa.

Ban đầu, Thỏ nhỏ còn rất vui vẻ và luôn cười hi hi đồng thời mắng chửi Đọa Thần tử là tên ngu. Thế nhưng khi nàng suy nghĩ kỹ lại thì liền giận dữ, đối phương lại coi bọn họ là tôi tớ, tự cho rằng những thứ trên người của bọn họ thì chính là của Đọa Thần tử hắn, sau đó hắn sẽ lấy sạch những thứ này.

"Tức quá mà!" Thỏ nhỏ hét lên, cặp mắt đỏ càng thêm đỏ hơn.

"Bình tĩnh đi, cần gì tức giận chứ, chút nữa sẽ hiểu thôi." Thanh Y an ủi, ánh mắt lưu chuyển, tuyết y tuyệt thế, một vị tiên tử xuất trần như nàng mà cũng cảm thấy có chút tức giận.

Vẻ mặt của người bán đấu giá chẳng hề tử tế chút nào, có một vài sinh linh liếc nhìn Đọa Thần tử, nếu không phải thấy hắn bạo tay đấu giá thành công bức cốt đồ kia thì sớm đã đuổi hắn ra khỏi phòng rồi.

Đọa Thần tử cũng không quá đáng nữa, không còn tham dự đấu giá.

Rốt cuộc cũng tới phiên tranh giá bức bí đồ của động phủ Tiên gia, tâm tình của một số người tăng mạnh, vô cùng kích động. Đương nhiên cũng có một số người chẳng hề hăng hái, chỉ ngồi xem mà thôi.

Lúc này, trong phòng đấu giá chia thành hai trận doanh, một bên thì vô cùng vui mừng còn một bên hờ hững không hứng thú.

Trên khán đài, ông lão kia ra hiệu, lập tức có một thiếu nữ xinh đẹp mang ra một bức tranh khắc bằng đá, thứ này tỏa ra từng làn sương mù thần bí, bên trên có những vết tích mờ mờ.

"Ta biết rằng sẽ có rất nhiều người nghi hoặc, nếu như chúng ta nắm giữ bí đồ của động phủ Tiên gia thì vì sao lại không đi tìm đúng không?" Ông lão nói, đôi mắt sâu lắng ấy tỏa ra ánh sáng quét nhìn mọi người.

"Ta nghĩ cũng có vài người đoán được, chúng ta chỉ có thể sinh sống ở một khu vực nhất định, rất nhiều nơi không thể đặt chân tới được, về phần lý do thì ta cũng không muốn nói tới." Lão giải thích.

Tới đây, rất nhiều người suy tư và xác nhận rằng từng nghe nói qua, bình thường thì dân bản địa trong Tiên cổ sẽ ẩn mình trong khu vực của bộ lạc, và sẽ không tùy tiện đi xa.

Rõ ràng, bất kể là Thiên Thần thụ hay là động phủ Tiên gia, hai vị trí này đều không phải trong phạm vi mà dân bản địa có thể đặt chân tới.

Đương nhiên, ông lão này nói thẳng như vậy tức là bọn họ cũng từng phái cao thủ của mình đi ra ngoài, ngoại trừ một phần nhỏ có thể hái được mười mấy trái Thiên Thần quả ra thì những lần khác đều thất bại.

"Động phủ Tiên gia không hề bình thường, Thập Quan vương mà các ngươi gọi, cây nhỏ Tiên đạo mà hắn chiếm được có khả năng là đoạt được từ trong động phủ Tiên gia này."

Câu nói của ông lão tựa như sấm giữa trời quang, rất nhiều người kinh ngạc tới run rẩy, tất cả đứng bật dậy và nhìn chằm chằm lão hòng xem thật

hay giả.

Chuyện này quá mức kinh người, vận may lớn của Thập Quan vương lại bắt nguồn từ động phủ Tiên gia?!

"Năm đó, khi hắn tới Táng giới và đạt được một bộ sách cổ bằng ngọc thạch, sau đó căn cứ vào những ghi chép bên trên để tìm kiếm thì mới có thu hoạch như vậy." Ông lão tiếp tục nói.

Mọi người cũng từng nghe qua thế nhưng cũng không nghĩ rằng quyển sách ngọc thạch kia lại chỉ về động phủ Tiên gia!

"Thập Quan vương cũng chưa hề đi vào trong, chỉ là đi vòng quanh ở bên ngoài mà đã đạt được cây nhỏ kia, có thể thấy được cơ duyên của hắn lớn tới mức nào." Ông lão than thở.

Câu này vừa dứt mọi người lại càng kinh ngạc hơn, chỉ ở bên ngoài đã như thế thì bên trong sẽ có những thứ gì? Hô hấp của mọi người đều trở nên dồn dập.

Ông lão nói thẳng, những cao thủ mà bọn họ phái ra cũng không hề tiến vào động phủ kia, năm tháng qua đi có không ít cường giả đi thăm dò nhưng đều thất bại.

"Có lúc, cơ duyên sẽ không dựa vào thực lực mà chỉ dựa vào duyên phận." Ông lão nói, sau đó nói thiếu nữ giơ bức tranh đá lên.

Tất cả mọi người đều quan sát thế nhưng chỉ có thể thấy được những vết tích mơ hồ, không cách nào nhìn rõ được.

Thạch Hạo mở ra Thiên mục thế nhưng vẫn bị chặn đứng.

Rõ ràng, đối phương đã dùng đại pháp lực để phong ấn thạch đồ kia!

"Chư vị, các ngươi cũng đều biết, động phủ Tiên gia này khả năng chính là tạo hóa lớn nhất của Tiên cổ này, nếu không thì làm sao chỉ một cây nhỏ

mà đã kinh động cả cổ kim chứ?" Ông lão bình tĩnh nói rồi nhìn về tất cả mọi người: "Ta biết, các ngươi đang tranh đua, một thời gian nữa tất cả sẽ leo lên một võ đài Tiên đạo rộng lớn để tiến hành cuộc tranh bá tuyệt thế, chỉ có người giành thứ nhất mới có thể bước lên một con đường thần bí và đi tìm tạo hóa to lớn nhất. Nhưng mà, năm tháng dài đằng đẵng qua đi vẫn không hề có người thu được. Ta muốn nói, động phủ Tiên gia này rất có thể là nơi chứa đựng vận may lớn cuối cùng này."

Rõ ràng lão đang mê hoặc tất cả mọi người trong phòng đấu giá này.

Thế nhưng, chuyện này quả thật đã đốt cháy tâm tình của tất cả mọi người, ai cũng chấn động, chỉ có Vương của cổ đại mới leo qua tòa võ đài Tiên đạo kia và còn sống trong cuộc đối quyết chung kết ấy, sau đó bọn họ sẽ đi tìm vận may lớn của mình. Đối với những sinh linh bình thường thì đây tựa như giấc mơ, cơ bản bọn họ không đạt được. Nhưng mà, cơ hội tựa như đang ở trước mắt, cứ thế tiến thẳng tới điểm cuối cùng, đó chính là động phủ Tiên gia này, lẽ nào đó là nơi cuối cùng?

Ánh mắt của Đọa Thần tử lạnh lẽo và cũng không hề nói gì.

Lần trước hắn đã quét ngang Tiên cổ, vô địch thiên hạ, từng giết chết hai vị Vương của cổ đại và ngạo nghễ đứng trên võ đài ấy.

"Giá khởi đầu, hai cây thần dược!" Ông lão mở miệng và nói ra giá sàn.

"Cái gì?!"

Tất cả mọi người đều ngây người, cái giá quá cao, ai có thể ra giá cao hơn chứ, ngoại trừ Thập Quan vương, Ninh Xuyên thì mọi người cũng chưa hề nghe thấy có người từng đạt qua được thần dược.

Đương nhiên, một số Vương của cổ đại khả năng sẽ có, chỉ là không bị người khác biết mà thôi, nhưng ai sẽ có thể một lần lấy ra hai cây chứ.

Ở ngoại giới, mạnh như Thư viện Thiên Tiên cũng chỉ có đúng một cây Thần liên độ kiếp mà thôi!

Giáo chủ của rất nhiều đạo thống, môn phái cũng chưa hề từng nhìn thấy thần dược chứ đừng nói là sở hữu.

Thạch Hạo lắc đầu, vật này đấu giá không nổi, dù là Đọa Thần tử cũng không hề có phản ứng gì.

Rõ ràng, bức tranh đá này không ai đấu giá.

"Không sao, vật này sẽ giữ lại, nếu như các vị thương lượng liên kết với bằng hữu mình tới đấu giá thì nó sẽ lại xuất hiện." Ông lão cười nói.

Mọi người đều hiểu rằng, mục đích chính của lần đấu giá này là tuyên truyền, hi vọng có thể hấp dẫn càng nhiều người càng tốt, sẽ để cho những VƯơng của cổ đại liên thủ hòng đạt được bức tranh đá này.

"Nhưng, lần sau sẽ là bốn cây thánh dược đó." Ông lão cười híp mắt.

Mọi người muốn chửi lớn ông già này, quá độc ác mà, tìm khắp Tiên cổ mới có được bao nhiêu cây thần dược chứ? Trừ phi là mở ra được vườn thuốc cổ xưa còn sót lại từ hơn một kỷ nguyên trước kia, tới lúc đó đừng nói là thần dược dù là Trường sinh dược cũng có!

Mọi người cũng dần hiểu rõ, dân bản địa không cách nào phái hết từng người đi tới những khu vực kia, cho nên muốn dựa vào phương pháp này, thông qua những người từ ngoại giới tới để khai thác thần trân ở các nơi.

Khó trách bọn họ sẽ không tùy tiện ra tay với những người ngoại lai, họ sợ sẽ quấy nhiễu và tới lúc đó cuộc giao dịch sẽ không suôn sẻ.

"Nếu như bức tranh động phủ Tiên gia được lưu lại, vậy thì chúng ta sẽ đấu giá thêm một vài loại kỳ trân khác vậy." Ông lão nói.

Vốn là, bước tranh đá của động phủ Tiên gia kia đã là thứ đấu giá cuối cùng thế nhưng nó được lưu lại, cho nên bọn họ mới lấy thứ khác ra để đấu giá.

Một hũ ngọc thạch được đưa ra, bên trong chứa chất lỏng tựa như rượu ngon, nó sền sẹt, sau khi mở nắp hũ ra thì hương thơm ngập tràn, thấm ruột thấm gan.

"Dòng suối sinh mệnh, có thể chống lại sự già yếu, tăng cường sinh cơ." Ông lão giới thiệu.

Thứ này nhất thời gợi ra náo động, đây là thứ tốt, có thể giúp tăng cường bản nguyên sinh mệnh của người dùng.

Tiếp theo, lại có một thiếu nữ mang lên một hộp ngọc, sau khi mở hộp ra thì ánh xanh biếc kinh người chiếu rọi, nó tựa như là ngọc tủy lấp lánh ánh sáng, đó là một cây nhỏ.

"Phục Sinh thảo, dù chỉ còn sót lại một tia sinh cơ thì sau khi ăn vào có thể sống lại."

Phục Sinh thảo rất nổi danh, sau khi ăn, ngoại trừ việc không thể tăng cường đạo hạnh và pháp lực thì dược tính của nó giống như là thần dược, tuyệt đối có thể khiến người chết sống lại.

Rõ ràng, hai thứ này đều là kỳ trân vô thượng dùng để cứu mạng!

Đối với Thạch Hạo, nếu có thứ này thì tương đương với hai cái mạng, chính là thứ mà hắn vô cùng cần, cho nên hắn lập tức ngồi ngay ngắn lại.

Những ông lão như đĩa dính chặt lấy Thạch Hạo đứng ở bên cạnh, khi thấy biểu hiện của hắn thì kinh ngạc và có người hỏi: "Tiểu hữu có hứng thú với thứ này?"

"Đúng!" Thạch Hạo gật đầu.

"Thế thì dễ nói chuyện rồi." Một ông lão cười rồi gật đầu với hắn, sau đó môi mấp máy như đang truyền âm.

Trên khán đài, ông lão kia nói ra giá sàn: "Hai thứ này, chỉ cần dùng một

cành liễu để trao đổi là được."

Mọi người ồ lên, chỉ đơn giản như thế?

Thạch Hạo ngạc nhiên sau đó hiểu ra vấ đề, người nắm giữ phòng đấu giá Dị tộc này có quan hệ với bộ tộc của mấy lão đang đứng bên cạnh hắn.

"Ta có một cành Bách Xa liễu." Có người không chờ nổi nữa ra giá.

"Bổ sung thêm, cành liễu này được để lại từ hơn một kỷ nguyên trước." Trên khán đài, ông lão kia nói thêm.

Đám người há hốc miệng, có cả lý do này nữa sao? Ai có thể lấy ra được chứ!

"Mấy vị đang làm khó cho ta đấy!" Thạch Hạo quay đầu lại rồi nhìn về phía mấy ông lão và nói: "Liễu Thần là người... không thể bị người khác khinh nhờn, phải được bảo tồn thật cẩn thận!"

Mấy ông lão này lộ vẻ kinh ngạc, một trong số đó nói: "Tại sao tiểu hữu lại nói ra những lời đó, chúng ta muốn thu hồi cành liễu này chính là không muốn cổ tổ Tế linh bị người ngoài khinh nhờn, muốn đưa người về thánh địa và thờ cúng cẩn thận."

"Hả?" Thạch Hạo ngớ người, nói: "Chẳng lẽ không phải các ngươi muốn dùng cành của Tế linh Tiên đạo để luyện dược?"

"Nói bậy!" Ông lão của Bát Tí Hồn tộc trừng mắt quát.

"Ta cần một lời giải thích." Thạch Hạo nói.

"Có nhiều lời không thể nói, nhưng chúng ta có thể nói cho ngươi biết, đây chính là cành còn sót lại của cổ tổ Tế linh, không thể thất lạc ở bên ngoài được..."

Tuy rằng không thể nói nhiều nhưng những ông lão này cũng có thể tiết lộ đôi chút.

Bên trong một vùng tịnh thổ thần bí nào đó có một cành cây liễu màu vàng, đây chính là thứ do Tế linh lưu lại khi xưa và đã được bọn họ thờ cúng, thứ này được cắm trong dòng suối sinh mệnh thế nhưng đã từ rất lâu rồi không hề thức tỉnh, cho nên bọn họ muốn dùng cành cây mà Thạch Hạo có để hòa tan vào trong cành cây của mình.

"Một cành cây còn có sinh cơ, một trong ba ngàn Thần quốc của Liễu Thần?!" Thạch Hạo chấn động.

Đáng tiếc, những sinh linh này đã từ chối thẳng khi Thạch Hạo muốn tới nơi đó.

Nhưng sau đó Thạch Hạo cũng thoải mái đáp ứng trao đổi với bọn họ, để cho bọn họ mang cành liễu này về và hợp nhất với cành cây kia.

Dòng suối sinh mệnh cùng với Phục Sinh thảo đã tới tay cho nên Thạch Hạo rất hài lòng, nhưng việc này cũng đã khiến những người nơi đây kinh ngạc, ai nấy đều lộ vẻ khác thường, Hoang quá mạnh mẽ, ngay cả loại cành liễu như vậy mà cũng có thể lấy ra được.

Tới đây không ít người bừng tỉnh, hiểu được vì sao mấy ông lão thuộc dân bản địa kia lại đi theo sau và thiên vị hắn như thế, việc này là vì hắn đã đoạt được thứ vô cùng nghịch thiên ở dưới hắc uyên kia.

"Không tệ, có Dòng suối sinh mệnh cùng với Phục Sinh thảo thì con đường của ta sẽ càng bằng phẳng hơn, có thể thoải mái ngộ đạo mà không hề sợ chết đi, đạo hạnh sẽ tăng nhiều." Đọa Thần tử gật đầu, dáng vẻ vô cùng tự phụ.

"Chút nữa sẽ đánh chết ngươi!" Thỏ nhỏ nhe răng, nàng không cách nào chịu đựng nổi nữa.

"Đáng tiếc là, chiếc cành kia rõ ràng cho một chút khí tức Tiên đạo thế nhưng lại bị đổi, quá đáng tiếc mà." Đọa Thần tử lắc đầu, tựa như đang nói đồ vật đó là của mình vậy.

Ánh mắt của Thạch Hạo sâu thẳm rồi đứng dậy, nói: "Ngươi nên đi tìm nghĩa địa cho mình đi, đương nhiên nếu bản thể của ngươi không phải là hình người thì có thể bỏ qua, chỉ cần một chiếc đỉnh là đủ hầm chín ngươi rồi."

"Ha ha ha..." Đọa Thần tử nở nụ cười, tuy rằng bình thản thế nhưng cũng có chút lạnh lẽo, nói: "Chưa gì đã vội tới tận cửa rồi à, hai tên sư huynh của ngươi cũng y như vậy, khi xưa khi tranh cướp giành giật thì đều tìm ta để động thủ nhưng kết quả ra sao? Ta đánh bại toàn bộ, một chân giẫm mạnh trên mặt của bọn họ, cảm giác đó rất sướng, dù sao cũng là người của một mạch Chí tôn nhưng lại bị ta đạp bẹp trên mặt đất, ha ha!"

Phòng đấu giá trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người cảm thấy nghẹt thở, mọi người hiểu rõ, đại chiến sắp sửa xảy ra cho nên không một ai nói bậy.

"Đi, đi giết ngươi thôi!" Thạch Hạo đứng dậy rồi đi ra ngoài.

"Không chịu nổi nữa rồi, giết người thôi!" Đả Thần Thạch tức giận gào thét, lần đầu tiên nó tức điên như vậy, bởi vì Đọa Thần tử quá ngông nghênh khiến nó không cách nào chịu được.

"Hoang, ngươi chắc chắn sẽ đánh bại hắn!" Thỏ nhỏ cổ vũ.

Tào Vũ Sinh, Thanh Y đi phía sau, trong lòng hai người khó mà giữ được bình tĩnh.

"Được, để ta nhìn thử ngươi có tiến xa hơn hai vị sư huynh của ngươi hay không." Đọa Thần tử rời khỏi phòng đấu giá rồi đi sát sau.

Ầm!

Táng thành trở nên sôi trào.

Toàn bộ sinh linh đều nhận được thông báo, Đọa Thần tử đã tới và muốn ra tay với Hoang, hiện giờ hai người đang chọn chiến trường để triển khai cuộc đại chiến tuyệt thế.

"Đi thôi, đi xem chiến, loại đại chiến này tuyệt đối không thể bỏ qua!"

"Nhanh, bám sát bọn họ!"

...

Cũng còn may là đám Thạch Hạo chọn khu chiến trường cũng không xa lắm, nếu không những người này không cách nào đuổi theo được bước chân của bọn họ.

Đây là một khu chiến trường cổ, mặt đất đỏ sậm, chính là máu của sinh linh vô thượng khi xưa nhuộm đỏ, nơi đây không hề có chút bóng cây nào mà chỉ có sương mù bao phủ.

Nói như thế, sát khí nơi này rất nặng, không có mấy ai dám đi vào trong.

Nhưng mà, đám Thạch Hạo và Đọa Thần tử đã đứng trong nơi sâu nhất của chiến trường cổ này và cũng không hề bị ảnh hưởng gì.

Những người khác thì không cách nào đi vào được, bọn họ chỉ biết đứng nơi xa quan sát, tất cả mọi người đều hồi hộp và chờ mong.

"Ầm!"

Hai người cũng không hề nói nhiều, cứ thế động thủ, hai người tựa như hai ngôi sao lớn va chạm trong vũ trụ và bùng phát ra thánh quang chói mắt!

Rầm!

Như sao chổi va chạm vào mặt đất, mặt đất đỏ đậm được cho là vững chắc không thể hủy thế nhưng cũng nứt toác, đất đá xuyên mây, vết rách hư không lan tràn.

Phương xa, tất cả mọi người đều trợn tròn mắt, toàn bộ đều hóa đá.

Đây là lần đối kích đầu tiên, hai người dùng thân thể để va chạm mà đã tạo thành cảnh tượng kinh khủng như vậy, vô cùng chấn động lòng người.

"Mạnh hơn hai tên sư huynh của ngươi, thế nhưng... còn yếu, kém xa ta lắm!" Đọa Thần tử mở miệng.

Vào lúc này, bên ngoài cơ thể của hắn xuất hiện một luồng tiên khí, người ở nơi xa không cách nào nhìn thấy rõ do bị sương mù che mất tầm mắt, thế nhưng Thạch Hạo lại nhìn thấy rất rõ ràng.

"Biết sự chênh lệch giữa đôi bên rồi chứ, ta chỉ cần giơ tay cũng đủ trấn áp ngươi, dễ dàng xóa bỏ hình và thần của ngươi!" Đỏa Thần tử bình thản nói rồi từng bước tiến về trước, trên mặt mang theo ý lạnh cùng vẻ châm biếm.

Đang lúc nói chuyện thì hắn giơ tay phải chỉ về phía Thạch Hạo và tùy ý đè mạnh xuống, hắn muốn đánh gục Thạch Hạo một cách dễ dàng ngay trước mặt mọi người.

Nơi đó có một luồng tiên khí lượn lờ và quấn quanh cánh tay của hắn, cánh tay này trở nên mờ ảo thần bí tựa như có thể ép sụp thiên địa!

Đây chính là diệu dụng của tiên khí, sau khi tu được thì hoàn toàn khác trước, siêu thoát bên trên, tất cả không thể đặt ngang hàng được!

"Vèo!"

Thạch Hạo nhìn thấy hắn sở hữu tiên khí và tùy ý xuất thủ như thế thì cũng không hề biến sắc gì cả, chỉ là nhanh chóng xông về trước, sau đó lăng không đá ra một cước.

"Đom đóm mà cũng dám so sáng với ánh trăng, đúng là không biết tự lượng sức mình." Đọa Thần tử nói, đồng thời cánh tay ấy từ từ vỗ về phía cái chân của Thạch Hạo.

Nhưng mà sự việc phát sinh lại vượt ngoài dự liệu của hắn và cũng vượt khỏi dự liệu của mọi người, một cước của Thạch Hạo vô cùng đơn giản và trược tiếp thế nhưng lại mạnh mẽ quá tưởng tượng.

"Ầm!"

Chân phải Thạch Hạo tựa như long xà quét ngang nơi hư không và đánh văng cánh tay, sau đó lăng không đá một cước ngay khuôn mặt của hắn khiến máu me chảy khắp và văng ngược ra sau.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 903: Đối Đầu Quyết Liệt

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Vẻ mặt của Đọa Thần tử cứng đờ, hắn bị trúng một cước ngay giữa khuôn mặt, thân thể bị văng ngược ra sau, máu tươi rỉ ra.

Đây là một sự thật mà hắn khó lòng tiếp thu được, một tên "người mới", một tên tiểu sư đệ của bại tướng dưới tay mình lại đá hắn một cước, đạp thẳng lên trên mặt của hắn!

Đây không chỉ là bất lợi và thiệt thòi, mà còn là một sự nhục nhã vô cùng lớn.

Hắn chính là Vương của cổ đại, giết qua Tam Quan vương, chém chết anh kiệt một đời, và đã đỗ hạng đầu, xưng tôn ở Tiên cổ, sáng lập nên một truyền kỳ bất bại, nhưng hôm nay lại phải chịu nhục.

Nếu như không có bước ra bước kia và gặp phải một Vương của cổ đại khác thì cũng không tính làm gì, thế nhưng hiện giờ lại đang đối mặt với một thiếu niên ở đời này và bị giáng một cú lên ngay trên khuôn mặt, quả thật không cách nào tưởng tượng nổi.

"Quá đẹp, nhanh, gọn, chuẩn!" Nơi xa, Thỏ nhỏ vừa nhảy vừa la hét và vừa vung vung cú đấm nhỏ của mình.

Những người khác thì khiếp sợ, Đọa Thần tử lại bị người đá thẳng vào mặt và bay ngược ra sau, chuyện này... không thể tin được, vừa mới bắt đầu mà đã ăn thiệt thòi lớn như vầy rồi.

Bên trong chiến trường, Đỏa Thần tử cảm thấy khuôn mặt của mình đau rát, xương cốt tựa như nứt ra, việc này càng khiến ánh mắt của hắn lạnh lẽo hơn.

Sỉ nhục, giận giữ và xấu hổ lẫn lộn vào nhau khiến cả người Đọa Thần tử phát ra ánh đen, cứ như là một tên ma thần tới từ địa ngục vậy!

Ầm!

Trong lúc này hắn vẫn đang bay ngược về sau và dần dần ổn định lại, sau đó hắn tựa như là một cây lao cắm chặt trên mặt đất vững chắc không cách nào lay động được, hai mắt của hắn thâm trầm, cảnh tượng khiếp người. nơi sâu trong ánh mắt đó là từng bộ thần thi ngã gục.

"Ta xem thường ngươi rồi!"

Chỉ vài chữ thế nhưng lại như kim loại ma sát với nhau khiến người nghe cảm thấy vô cùng khó chịu, hắn từng bước đi tới gần Thạch Hạo.

Quả thật hắn đã rất bất cẩn, không nghĩ rằng Thạch Hạo lại siêu phàm như vậy.

Ầm!

Tay hắn nắm pháp ấn rồi nhẹ nhàng chấn động, hư không quanh đó lập tức nứt ra.

Toàn bộ trời đất đều lay động theo nhịp chuyển động của hắn, khí thế ấy, sức chấn động ấy khiến thần hồn người khác cảm thấy bất ổn và muốn tan ra.

Đọa Thần tử xuất thủ, pháp ấn được một luồng tiên khí trắng noãn quấn quanh và đánh giết về phía Thạch Hạo, khí tức của nắm đấm này rất điên cuồng khiến những vết rách trong hư không càng thêm to hơn.

"Rầm!"

Thạch Hạo chẳng hề né tránh, một đòn mạnh mẽ tung ra, quyền phải lấp lánh tựa như sao chổi nện tới va chạm vào pháp ấn của hắn.

Vù một tiếng, chiến trường rung động dữ dội, cánh tay hai bên cũng chấn động không thôi, dùng thủ đoạn lấy cứng chọi cứng như thế này để giao thủ đã khiến nơi đây phát sinh từng âm thanh như sấm nổ.

Phương xa, rất nhiều người kinh ngạc không thốt thành lời đồng thời tất cả nhanh chóng lùi lại, bởi vì có một luồng phù văn thần bí đang lan tràn bao phủ khắp đất trời, tuy cách rất xa thế nhưng vẫn bị lan tới.

Nhiều người bị đánh văng ra xa, còn một số ít không cách nào chịu được gợn sóng đó thì cả người mềm nhũn và sợ hãi không thôi, quả thật bọn họ tựa như mà một con trùng đang ngước nhìn cự long vậy.

Bên trong chiến trường, hai người tựa như là hai tia chớp đang di chuyển, đôi bên va chạm vào nhau, từng chùm sáng lấp lánh lóe lên và cũng có một vài chùm bay vút lên trời và đánh tan mây xanh.

Trận chiến này rất kịch liệt, nắm đấm đôi bên va chạm, ánh sáng phát ra khiến hư không sụp đổ, cảnh tượng vô cùng kinh khủng.

Rất nhiều người trắng bệch mặt mày, sức chiến đấu như vầy thì ai có thể so được? Hoàn toàn không cùng một cấp độ với bọn họ, rất nhiều thiên tài tự mãn kiêu căng đã gặp phải xung kích rất lớn, tận đáy lòng dâng lên một cảm giác thất bại nặng nề.

Bởi vì, chênh lệch quá lớn, bọn họ còn ngỡ rằng dù mình có trở thành Chân Thần thì cũng không đủ để cho hai người kia đánh giết!

Rốt cuộc, hai người tách nhau ra, mỗi người đứng một nơi.

Tuy rằng chỉ diễn ra trong nháy mắt thế nhưng quyền và chưởng của bọn họ đã va chạm tới trăm ngàn lần, ánh sáng phát ra khiến hư không xung quanh đều rạn nứt, sự đáng sợ làm người khác không cách nào tin nổi.

Mà lúc này, bọn họ lùi mấy chục dặm và xâm nhập vào trong chiến trường cổ kia.

Đọa Thần tử ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Thạch Hạo, hắn rất khó tin vào mắt mình, mình đã bước ra bước kia, vượt qua tiên hiền cổ đại, tu thành tiên khí thế nhưng lại không cách nào giết được kẻ này.

"Xoẹt!"

Hắn lấy ra một bí bảo, ánh sáng mờ ảo bao phủ và ngăn cách với bên ngoài.

"Ngươi... đã bước ra bước kia?!" Trong mắt của hắn rất lạnh, chẳng hề có chút tình cảm nào nhìn chằm chằm Thạch Hạo.

"Ngươi không phải rất kiêu ngạo hay sao, cảm thấy bước kia rất gian nan?" Thạch Hạo bình tĩnh hỏi.

Lòng Đọa Thần tử trầm xuống, hắn đã tu ra một luồng tiên khí cho nên thần giác nhạy cảm tới đáng sợ, rất nhiều thứ có thể nhận biết từ rất sớm thế nhưng nãy giờ hắn không hề cảm nhận được rằng, Hoang cũng đã là loại người như mình.

Nhận thức này, không hề tốt!

Vẻ mặt hắn rất nghiêm túc, hai ngày trước đối phương đã đến Táng thành, mà hôm nay hắn mới xuất quan, điều này chứng minh rằng Hoang còn thành công trước cả hắn!

Nên biết, từ xưa tới nay, vô số thiên kiêu đều ngã xuống trên con đường này, không người nào có thể bước ra bước kia.

Hôm nay, Đọa Thần tử xuất quan nên tự tin tràn đầy, có một loại khí thôn sơn hà, duy ngã độc tôn, bởi vì hắn đã vượt qua những cổ nhân các đời!

Hắn cho rằng mình đã có thể tung hoành khắp Tiên cổ, dù là gặp phải

Ninh Xuyên thì cũng có thể chiến một trận, còn những người khác như Hoang thì có thể quét ngang, dễ dàng xóa bỏ.

Nhưng không hề ngờ rằng, hắn đã quá xem thường đối thủ, tuổi của tên này nhỏ hơn hắn và chỉ cần một đời đã có thể tu ra được tiên khí, như vậy đã có thể đứng ngang hàng với hắn.

Đối với một người luôn luôn nhìn xuống khắp quần hùng như Đọa Thần tử thì cảm giác này quá tệ hại, chưa từng có người nào có thể vượt qua hắn, nhưng hôm nay lại gặp phải một tên quái vật đầy đáng sợ.

"Ngươi dùng bí bảo phong tỏa không gian nơi đây, là không muốn tiết lộ tin tức ra ngoài?" Thạch Hạo cười khẩy.

Sắc mặt của Đọa Thần tử tối đen, bên trong chiến trường này có sương mù nên người ngoài khó có thể nhìn ra tiên khí của hắn, cho nên hắn mới phong tỏa nơi đây để bên ngoài không cách nào nghe được cuộc đối thoại giữa hai bên.

Thật ra, hắn muốn ẩn giấu, không muốn các Vương giả của cổ đại trong Tiên cổ này biết hắn đã thành công và muốn ở thời khắc mấu chốt dùng thứ này để tuyệt sát đám bọn họ.

Nhưng, người trước mặt lại thành công còn sớm hơn cả hắn, hành động này của hắn có vẻ hơi buồn cười cho nên khiến mặt mày hắn tái xanh.

"Ha ha..." Thạch Hạo nở nụ cười đầy vẻ chế nhạo cùng sỉ nhục, kèm theo vẻ mình ta vô địch.

Không chút tiếng động, bên ngoài cơ thể của Thạch Hạo xuất hiện một luồng tiên khí tinh khiết như cầu vồng, trắng noãn như ngọc, tựa như là một con chân long đang quấn quanh người hắn đầy an lành.

Nhưng, trong mắt của Đọa Thần tử thì lại vô cùng gai mắt!

Con ngươi của hắn co rút lại, đây là một đòn rất nghiêm tọng, hắn ngạo

thị quần hùng, kiêu ngạo rằng bản thân mình là một thiên tài có thành tựu cái thế, nhưng giờ lại bị người khác thể hiện một cách dễ dàng.

"Cho rằng tu ra được một luồng tiên khí là có thể ngang vai phải lứa với ta?" Đọa Thần tử nói rồi há miệng hét dài một tiếng, sau đó hắn thu hồi bí bảo và giết về trước.

"Ầm!"

Lần này, hai người một ánh đen tế nhật và một ánh vàng diệu thiên va chạm vào nhau, vô tận ánh sáng được phóng xuất tựa như trăm vạn ngọn núi lửa đang phun trào.

"Gợn sóng quá mạnh mẽ, hai người này quá đáng sợ, không ngờ Hoang lại mạnh tới mức này, lại có thể đại chiến với Vương của cổ đại!"

Phương xa, mọi người lần nữa nhìn thấy bóng dáng của hai người, khi thấy kết quả mà hai người đang quyết đấu thì chấn động không thôi.

"Nghe đồn, Đọa Thần tử rất có khả năng đã bước ra bước kia, vậy tại sao lại không cách nào trấn áp được Hoang chứ, chẳng lẽ người kia cũng đã thành công ư? Quá đáng sợ!"

Hai người giao thủ, mười phương khiếp sợ.

Không thể không nói, Đọa Thần tử nghịch thiên tới kinh khủng, không hổ là vương giả của cổ đại, nếu không thì làm sao có thể xưng tôn và quét ngang một đời, quét ngang Tiên cổ chứ, mạnh tới mức thái quá, người ngoài không cách nào hình dung ra được.

Một đòn tùy ý của hắn đều thể hiện toàn bộ áo nghĩa chí cao của bảo thuật, đã được hắn diễn dịch tới mức đăng phong tạo cực, vượt qua các lộ hiền giả cổ đại.

"Hai tên sư huynh của ngươi năm đó cũng được gọi là kỳ tài, cũng tuyệt diễm thiên hạ thế nhưng đều nằm rạp dưới chân ta đó thôi, hôm nay ta sẽ xóa

sạch vẻ kiêu ngạo cùng tôn nghiêm cuối cùng của các ngươi, Chí tôn gì chứ, tất cả đều phải nằm rạp dưới chân ta!"

Đọa Thần tử hét lớn còn kinh khủng hơn cả Sư Tử hống, Mãng Ngưu hống, những ngọn núi đỏ sậm bốn phía đều rạn nứt và sụp đổ.

"A..."

Có mấy người hét lớn, thất khiếu đều chảy máu, lập tức bọn họ không ngừng rút lui, vẻ mặt đầy sơ hãi.

Sức chiến đầu của người như thế này đã vượt quá tưởng tượng của bọn họ, dù cách rất xa thế nhưng vẫn có thể ảnh hưởng tới đông đảo cường giả nơi đây, nếu như đánh thẳng tới thì sẽ như thế nào chứ?

Quả thật, không một ai dám tưởng tượng, đây chính là Vương vủa cổ đại sao? Chỉ một người đã có thể quét ngang quần địch, đánh đâu thắng đó!

Gặp mặt còn hơn cả nghe danh, trong lòng mọi người rung động không thôi, bọn họ thật sự đã chứng kiến được cái gọi là vô địch, cái gọi là tung hoành thiên hạ không hề bại, cái gọi là xưng tôn thế gian!

"Vèo!"

Đọa Thần tử đánh ra một đòn, ánh đen liên miên, san bằng cả một vùng núi trong chiến trường cổ này, phần đỉnh của ngọn núi bị gọt phẳng lì, mặt đất rung dữ dội, bụi mù ngập trời.

Ầm ầm ầm...

Hai bên quyết đấu, không ngừng xông về một phía, bùng phát ra phù văn rực rỡ nhất, nơi đó vô cùng sáng rực, hai người tựa như là chúa tể của các vị thần, chém giết vô cùng kịch liệt.

"Chỉ bằng vào thủ đoạn như vầy mà cũng dám nói, không biết dị hả?" Thạch Hạo trào phúng Đọa Thần tử.

"Giết ngươi thì quá dễ dàng, dù thế gian này có vài người có thể địch với ta thế nhưng ngươi không nằm trong số này!" Đọa Thần tử hét lớn.

Rầm.

Lại một tiếng rung vang dội vang lên, hai người đều lùi lại một bên.

Sau một khắc, Đọa Thần tử hoàn toàn khác trước, tóc xám đầy đầu phất phới, con ngươi tựa như là hắc uyên sâu thẳm, cả người đang thong thả kết ấn, một luồng áp lực bàng bạc dâng trào chấn động trời đất!

Bốn phía, những tảng đá mấy trăm ngàn cân đều lơ lửng trong hư không, chúng run rẩy theo từng nhịp kết ấn của hắn.

Cuối cùng, ầm một tiếng, toàn bộ tảng đá đều nổ tung.

Nơi đây vô cùng kinh khủng, theo sự kết ấn của Đọa Thần tử chính là càn khôn nổ vang, cứ như là bức tranh bị xé rách, vô cùng đáng sợ.

"Đó là Đọa Thần ấn!"

Phương xa, tất cả mọi người đều sợ hãi.

Xung quanh Đọa Thần tử hiện ra dị tượng đầy đáng sợ, vô số thần ma chết đi và từ trên bầu trời rớt xuống, khắp nơi đều là thần thi, khắp nơi đều là ma hài, máu tươi bồng bềnh.

Việc này khiến lòng người chấn động!

Tất cả mọi người đều tê dại cả da đầu, cảnh tượng như vầy thật sự rất đáng sợ.

Đọa Thần ấn, chính là tuyệt học tối cao của Đọa Thần lĩnh, tương truyền đây chính là tuyệt học được phát hiện từ bên trong một di tích từ dưới lòng đất từ kỷ nguyên Tiên cổ.

Có người từng nghiêm cứu, đây chính là thần thông vô thượng do một vị

bất hủ khai sáng, người này có thể giết thần ma chư thiên, mạnh mẽ vô song, vượt quá tưởng tượng của người khác.

Thạch Hạo cũng không hề phí lời, tay trái là Luân hồi, tay phải là ánh sáng Thượng thương, ngoài ra còn có một phù văn mô hình của bảo thuật thiên phú thứ ba đang quấn quanh, cả người hắn bùng phát ra ánh sáng, vẻ sáng rực này khiến lòng người rung động.

Xoẹt!

Hư không quanh hắn đều nứt ra, những vết nứt đen ngòm ấy nổ tung.

Thạch Hạo nhào thẳng tới, hai người đều phát ra ánh sáng chói mắt nhấn chìm cả trời cao.

Ầm!

Cuối cùng, mọi người thấy Đọa Thần tử bay ngược ra sau, miệng ho đầy máu đồng thời hai bên tóc mai trở nên bạc trắng, hắn đã bị thương nặng.

"Chỉ bằng vào này mà cũng dám nói khoác rằng muốn giết ta à?" Thạch Hạo hét lớn.

Hắn nhanh chóng xuất thủ, bàn tay tựa như cồng vồng vùng phát ra ánh sáng vạn trượng, một quyền nối tiếp một quyền đánh về trước.

"Ầm!"

Pháp ấn của Đọa Thần tử bị xuyên thủng, cả người đều là máu bay ngược về sau.

"Vẫn chưa hết đâu!"

Thạch Hạo hét lớn, sử dụng Súc địa thành thốn tới ngay sát bên cạnh, sau đó đánh văng song chưởng của đối phương và nện ra một quyền gần như là xuyên thủng Đọa Thần tử, bộ ngực của hắn nổ tung, máu xương be bét.

"Làm nhục hai vị sư huynh của ta, thắng thì cũng thôi đi vậy mà còn nhai đi nhai lại, khiêu kích trước mặt ta nữa chứ, ngươi... là cái đinh gì?!"

Rầm.

Thạch Hạo lại nện tiếp một quyền, ánh sáng ngập trời đánh bay Đọa Thần tử va chạm với một ngọn núi phía sau, trong miệng của hắn không ngừng ứa máu tươi.

"Đừng nên kinh thường địch, đám Đọa Thần lĩnh đều là người chịu đòn rất tốt đó!" Tào Vũ Sinh hét lớn, cũng không biết là đang nhắc nhở hay là mỉa mai nữa.

Về phía những người khác thì miệng há to từ lâu rồi!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 904: Thần Thoại Bất Bại

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Sao lại vậy? Mọi người như hóa thành tượng đất khi nhìn thấy tình hình bên trong chiến trường cổ kia.

"Đọa Thần tử... lại bị hành hung!" Có người hô hấp trở nên dồn dập và khó khăn khi nói ra câu này.

Tất cả đều quá khó tin, khiến người khác không cách nào tin vào những cảnh ở phía trước! Vương của cổ đại, được xưng là truyền kỳ của sự bất bại, tung hoành khắp thiên hạ không gặp đối thủ, nhưng nay lại bị người khác hết đấm rồi đá.

Rất nhiều người hiểu, Đọa Thần tử xuất quan chủ yếu là để tiêu diệt Hoang.

Đây là một vị quái thai cổ đại lần đầu tiên dùng chân thân để xuất thế, hắn muốn đại khai sát giới và quét sạch mọi đối thủ, tất cả mọi người linh cảm thấy Hoang sẽ gặp phải nguy hiểm.

Dù sao, Đọa Thần tử từng tung hoành khắp thế gian, từng vô địch một đời, thân lại là Vương của cổ đại cho nên mạnh tới tột cùng, có thể giết chết tất cả địch thủ.

Nhưng, kết quả trước mắt lại khiến người khác ngớ ra, Hoang đầy vẻ ngông nghênh truy kích đánh đấm khiến Đọa Thần tử ho ra đầy máu.

"A..."

Đọa Thần tử đột nhiên hét lớn, ánh đen đầy trời, xung quanh là vô số thần thi, ma hài lượn lờ và hóa thành vòng xoáy, hình thành nên một cơn bão táp.

"Tiêu diệt!"

Hắn hét lớn một tiếng, lập tức hư không rạn nứt, khe hở đen ngòm vây quanh lấy vòng xoáy màu đen kia, cảnh tượng vô cùng kinh khủng.

Lời nhắc nhở của Tào Vũ Sinh là không thừa, đã giết tới mức này nhưng Đọa Thần tử vẫn mạnh mẽ như trước, hắn như là một con dã thú bị thương nên sự nguy hiểm ấy càng tăng mạnh hơn.

Vòng xoáy đen kia tựa như là một cái hố đen nhốt chặt Thạch Hạo lại, sau đó là hút hắn vào trong.

"Diệt cho ta!"

Tóc xám đầy đầu của Đọa Thần tử rối bời, thân thể hắn biến lớn rồi hóa thành một người khổng lồ, sau đó một bàn tay to lớn vỗ mạnh vào trung tâm của vòng xoáy đen ấy.

"Ầm!"

Hư không bị phá nát, thiên địa rúng động không thôi.

Nơi ấy rách nát tả tơi, Thạch Hạo bay ngang sang bên, quần áo rách nát, khóe miệng dính chút máu đỏ thế nhưng thương thế cũng không nặng lắm, hắn đứng ở viễn không nhìn về Đọa Thần tử.

"Tên mập nói đúng thật, ngươi thịt mỡ da dày, chịu đòn rất tốt." Thạch Hạo nói.

Lời nói chẳng hề êm tai này vừa ra khiến sắc mặt của Đọa Thần tử càng lạnh hơn, hắn lau đi vết máu nơi khóe miệng rồi cặp mắt tựa như là con sói đói nhìn chằm chằm Thạch Hạo.

"Hì hì..." Lúc này cũng chỉ có mỗi Thỏ nhỏ mới có thể cười tươi, hai tay vỗ mạnh hoan hô, nàng hài lòng vô cùng.

"Đã sớm nói là sẽ đánh bại ngươi mà không nghe, đánh cho hắn thành mười khúc luôn!" Nàng hét lớn.

Xung quanh, rất nhiều người đang xem chiến đều câm như hến, Đọa Thần tử cùng với tên Ma vương đang đứng ở giữa sân kia đều quá nguy hiểm.

Không ai dám trêu chọc và cũng không ai dám bình luận, bởi vì vẫn chưa thể xác định được ai là người chiến thắng, vạn nhất đắc tội với người còn sống sót thì khó mà lường được kết quả.

"Hoang, ngươi đã thành công chọc giận ta!" Âm thanh của Đọa Thần tử trầm thấp thế nhưng ánh mắt càng sâu lắng và đáng sợ hơn.

"Ngươi tức giận thì sao? Hôm nay ta giết ngươi là chuyện không thể cứu vãn, đừng có nói tức giận và sau này làm gì, bởi vì ngươi không có cơ hội đó." Thạch Hạo bình tĩnh nói.

"Ha ha ha..." Đọa Thần tử cười lớn và điềm tĩnh như trước, tóc mai hai bên của hắn mang theo ánh trắng thế nhưng rất nhanh đã biến mất, từ trạng thái già yếu trở về vẻ hùng tráng như trước.

Việc này khiến mọi người giật mình, nếu như người khác trúng Luân hồi thì sớm đã suy yếu rồi, thế nhưng hắn lại có thể mạnh mẽ chống lại, trong lúc này cơ thể chưa hề đuối sức.

Đương nhiên, việc này cũng liên quan tới thực lực đầy mạnh mẽ của hắn, cho nên mới giúp hắn thoát khỏi một đòn trí mạng ấy.

"Ầm!"

Đọa Thần tử đập cánh, ma quang kinh thế lấp lánh không thôi!

Sau lưng hắn mọc ra một đôi cánh nửa trắng nửa đen rất kỳ dị, lần đầu tiên khi thấy cặp cánh này của hắn ở Táng thành thì đã tạo nên một ấn tượng vô cùng sâu sắc cho Thạch Hạo.

Thời khắc này, Đọa Thần tử lần nữa xuất kích, đây chính là cặp cánh thần trời sinh, ẩn chứa sức mạnh không gì sánh được.

Hai luồng khí một trắng một đen xuất hiện, đây chính là hai khí Âm Dương đang thong thả lưu chuyển, thế nhưng thiên địa lại trở nên hỗn loạn, toàn bộ tu sĩ đều biến sắc.

Đất trời rộng vô ngần thế nhưng lại có thể chỉ dùng hai từ Âm Dương để giải thích, vạn vật đều do Âm Dương mà thành, có thể diễn biến chân nghĩa đại đạo.

Đây chính là thần thông thiên phú của Đọa Thần tử và cũng chính là con đường của hắn, hai chiếc cánh một đen một trắng khẽ vỗ, Âm Dương cùng tồn tại, khí bản nguyên lan tràn, thế gian chấn động.

"Sao ta cử động không được gì hết thế này, cách xa vậy mà cũng bị ảnh hưởng sao..."

Nơi xa có người sợ hãi, hai khí Âm Dương lan tràn khiến thiên địa rối loạn như muốn tan rã ra vậy.

Phía chân trời, một vài tu sĩ rơi từ trên cao xuống, nguyên khí của bản thân rất khó khống chế, ai nấy đều bị thương nặng.

Đây chính là điểm kinh khủng của Đọa Thần tử, nắm giữ Âm Dương, ảnh hưởng quy tắc thiên địa, khiến tất cả trở nên rối loạn, vùng trời đất nơi đây tựa như đã bị hắn giam cầm lại.

Thân là Vương của cổ đại thì sao là hạng phàm tục được chứ, dù sao hắn từng chém giết khắp thế gian mênh mông này, không một ai dám tranh đấu với hắn, một mình đứng sừng sững trên võ đài Tiên đạo, bễ nghễ quần hùng thiên hạ bên dưới.

Người như vầy thì làm sao có khả năng bại vong dễ dàng, là người được trời xanh che chở, là người từng là nhân vật chính của thế giới, đánh đâu thắng đó, chém giết khắp nơi khiến mọi người cùng thời đại không một ai dám lên tiếng.

"Giết!"

Đọa Thần tử hét lớn rồi hóa thành một luồng ma quang nhằm về phía Thạch Hạo, hai cánh khẽ vỗ lập tức hư không sụp đổ, mặt đất rạn nứt, ngọn núi vỡ vụn, núi nứt mây tan, cảnh tượng vô cùng kinh khủng!

Hơn nữa, theo tiếng hét lớn này là thần hồn của mấy người nơi xa gặp phải tập kích, bọn họ cứ như là lá rụng rơi lã chã xuống mặt đất.

Hắn là vô địch, thủ đoạn này khiến các sơ đại đều tái xanh mặt mũi, cơ bản không cách nào chống đỡ nổi, đây là một vị Vương cổ đại với thần thoại bất bại, là sự thể hiện vẻ huy hoàng vô thượng của bọn họ.

Vẻ mặt của Thạch Hạo nghiêm túc, sau lưng lập tức hiện ra cánh Côn Bằng và môn bảo thuật khác cũng thức tỉnh, cốt văn hai bên đan dệt lên trên cơ thể hắn.

"Ầm!"

Hai bên giết thẳng về nhau, vết rách hư không lan tràn dài tới mấy trăm trượng.

Bọn họ tựa như là hai tia sáng quấn lấy nhau, tốc độ đôi bên quá nhanh, tất cả đều vỗ mạnh cánh, đều vận dụng hết đại thần thông chém giết lẫn nhau, tay va tay, cánh chém cánh, tiếng keng keng vang vọng, tia lửa văng khắp nơi.

"Ầm!"

Thạch Hạo vỗ mạnh vào bên trên chiếc cánh của đối phương, ánh sáng Thượng Thương lấp lánh ngưng tụ thành một bàn tay, đòn đánh này vô cùng

đáng sợ.

Nhưng mà, cặp cánh trắng đen kia lại bùng phát ra hai khí Âm Dương rồi hóa giải tất cả, hầu như đánh tan Thượng thương chi thủ đang thành hình kia, Đọa Thần tử thể hiện ra toàn bộ phong cách vô địch của mình.

"Ầm!"

Hai bên không ngừng xuất thủ, phù văn Luân hồi đánh trúng lên bả vai của Đọa Thần tử, lập tức da thịt nơi ấy nhanh chóng lão hóa và cũng nhanh chóng khuếch tán về toàn bộ thân thể.

Lại là cặp cánh kia, hai khí Âm Dương sục sôi chống lại phù văn Luân hồi, phát sinh ra hoa văn lấp lánh.

"Ầm!"

Rốt cuộc, Thạch Hạo cũng nếm qua cảm giác đầy kinh khủng của "Đọa Thần ấn", thứ pháp ấn kia vỗ trúng vào người hắn, mặc cho hắn dùng đại thần thông hóa giải hơn nửa thế nhưng cơ thể vẫn run rẩy không thôi, miệng chảy ra đầy máu tươi.

Những việc này chỉ xảy ra trong chớp mắt, hai người giao kích, đôi bên đều trúng quyền và chưởng của nhau, ai cũng dính phải đòn nghiêm trọng.

Sau khi Thạch Hạo bị thương thì không chút để ý, ngược lại trong mắt lộ ra ánh sáng lấp lánh tựa như rất hưng phấn, bởi vì hắn chủ động chiến một trận với Đọa Thần tử, mục đích chủ yếu nhất chính là để ước lượng quái thai cổ đại mạnh tới mức nào.

Đọa Thần tử đã không làm hắn thất vọng, đã khiến hắn ho ra máu, đây quả là một địch thủ đáng sợ.

Mặc dù căm ghét kẻ này thế nhưng Thạch Hạo thừa nhận, đây là một đối thủ vô cùng mạnh mẽ, có thủ đoạn kinh thế, nguy hiểm và đáng sợ hết sức.

"Ầm!"

Hai chiếc cánh một trắng một đen của Đọa Thần tử rất mạnh, khi va chạm với cánh Côn Bằng của Thạch Hạo thì phát ra ánh lửa lấp lánh, phù văn đan dệt đầy trời.

Lúc hai bên giao chiến ở gần mặt đất thì một vùng núi bên dưới nổ tung, là do cốt văn của hai cặp cánh này xuyên thủng và sụp đổ.

Bụp!

Thạch Hạo trúng một đòn, chiếc cánh màu đen đã chém trúng bả vai của hắn, suýt nữa thì đã cắt lìa cánh tay, máu tươi bắn xối xả ra ngoài.

Ầm!

Đồng thời, một cước của hắn cũng quét ngay xương hông Đọa Thần tử khiến kẻ này lảo đảo, cốt văn cả người hỗn loạn, thiếu chút nữa đã bị bảo thuật của hắn đánh trúng ngay mi tâm.

Phù văn khuếch tán, mưa ánh sáng hai bên tỏa ra sáng rực, sau đó hai bên tách ra.

Ầm một tiếng, hai cánh của Đọa Thần tử bỗng phát ra hai loại ánh sáng trắng và đen đồng thời hét lớn, tóc xám đầy đầu chợt dựng ngược lên, khí thế kinh khủng lan tỏa.

Sau một khắc, thiên địa tựa như bị cắt thành hai nửa, trở thành hai giới trắng và đen.

"Cặp cánh Quang Ám!"

Bốn chữ này vừa ra tựa như là ma âm vậy, nó xuyên qua biển thần thức của rất nhiều người, hư không nơi đây lập tức thay đổi, không chỉ có hai khí Âm Dương lưu chuyển mà còn có hắc ám và quang minh đang diễn hóa.

Thế giới này vốn là đối lập như thế, có thể phân trắng và đen, âm và

dương, quang và ám.

Đọa Thần tử diễn biến ra đại đạo này hòng tiêu diệt Thạch Hạo.

"Ầm!"

Thạch Hạo đập cánh, pháp môn Côn Bằng cũng được phát huy tới cực điểm, tay phải lấp lánh kim quang, lòng bàn tay hiện lên một con Bằng; tay trái đen kịt như mực, phù văn đan dệt hiện ra một con Côn, hai tay hắn chập lại, khí Thái Âm và Thái Dương bắn ra ngoài rồi dung hợp cùng với nhau, sương mù hỗn độn mờ ảo!

Một luồng sương mù hỗn độn bùng phát rồi đánh về phía Đọa Thần tử.

"Hừ!"

Đọa Thần tử hừ lạnh rồi lộ ra vẻ khác thường, đây chính là lĩnh vực của hắn, vốn còn tưởng rằng sẽ tạo một chút bất ngờ cho đối thủ, nhưng không nghĩ kẻ này cũng có thể làm được như mình.

"Ầm!"

Thế giới trắng đen của hắn va chạm với nhau rồi phát ra khí hỗn độn kèm theo ánh sáng đáng sợ, sau đó là đánh thẳng về phía Thạch Hạo.

"Bụp!"

Lúc này, hai bên tựa như bị thương cùng một lúc, toàn thân đều là tiên huyết và bay ngược ra sau.

Khí hỗn độn kèm theo phù văn, hai đôi cánh va chạm mạnh với nhau, nắm đấm giao kích cùng bàn tay rồi đánh thẳng lên người của đối phương, hai người đều bị thương không nhẹ, miệng ho ra đầy máu.

"Còn có thần thông cấm kỵ gì nữa thì mau mau triển khai đi." Thạch Hạo nói, trong mắt càng thêm khoái chí, xem đối phương tựa như là con mồi vậy.

Đọa Thần tử nổi giận, hắn chưa bao giờ bị người khác xem mình là con mồi cả.

Thế nhưng, lần này rất nguy hiểm, đối phương ngoại trừ có bảo thuật Thập Hung ra thì thần thông thiên phú cũng rất đáng sợ, chỉ một trong số đó thôi thì tới giờ hắn vẫn đều nhìn không thấu.

"Giết!"

Đọa Thần tử gầm lớn, trong nháy mắt này hắn triển khai bảo thuật tuyệt thế, việc này khiến tất cả mọi người đều chấn kinh.

"Dung Luyện* thuật, là thần thông Dung Luyện vang danh cổ kim!" Tất cả mọi người đều chấn động vô cùng, đây là một môn thần thông thất truyền thế nhưng giờ lại được Đọa Thần tử tái hiện lại.

(*): Nung chảy.

Hắn nung chảy hư không, hóa nơi đây thành một chiếc lò lửa rồi trấn áp Thạch Hạo ở trong và bắt đầu đốt cháy!

Thứ này có thể đốt cháy cửu trùng thiên, có thể luyện hóa chư thiên thần ma, là một môn thần thông rất đáng sợ, được xưng là bảo thuật đỉnh cao nhất của thần đạo!

Nhưng, Đọa Thần tử đã thất bại, hắn không cách nào luyện hóa được Thạch Hạo, ngược lại đối phương còn lao ra khỏi lò luyện hư không cực kỳ nhanh đồng thời đánh một quyền về trước khiến trời đất long lở.

Chỉ có đám Thanh Y, Tào Vũ Sinh mới hiểu rõ, bởi vì Thạch Hạo từng dùng thiên địa làm lò luyện, dùng ba ngàn đạo hỏa để đốt cháy bản thân cho nên hắn mới không sợ.

Nếu như đổi lại là người khác thì chắc chắn phải chết, nếu đổi lại một quái thai khác thì hơn nửa sẽ gặp nguy, khó mà đối kháng được.

Đọa Thần tử quá mạnh mẽ!

"Phản Hư thuật!" Đọa Thần tử lần nữa hét lớn, phù văn toàn thân sáng rực khiến mọi người kinh ngạc thêm lần nữa, đây cũng là một môn đại thần thông đã thất truyền từ lâu.

Đây cũng không phải là của Đọa Thần lĩnh mà là một một bảo thuật cấm kỵ danh chấn cổ kim, không ngờ hắn lại tu thành, quả thật cũng không hề biết hắn đạt được môn bảo thuật này như thế nào.

Phản Hư thuật, có thể đánh nát thân thể của một người thành hư vô, những vật chất cấu tạo nên cơ thể sẽ tan rã và tiêu tán hoàn toàn.

Thạch Hạo đứng nơi đó, bên ngoài cơ thể hiện lên Động thiên duy nhất, đồng thời trên trời là cuồn cuộn sấm sét, một luồng tiên khí đi kèm với ánh chớp hạ xuống khiến chín tầng trời cũng run rẩy, thứ này đánh thẳng xuống Đọa Thần tử.

Hai bên giao thủ, gay cấn tới tột cùng và cũng đã tới giai đoạn cuối cùng.

Mọi người chấn động, thủ đoạn của hai người quá nhiều, đặc biệt là Đọa Thần tử, hắn đã diễn hóa ra bốn năm loại thần thông cấm kỵ hiếm thấy trên thế gian này.

Thủ đoạn của Hoang thì mọi người sớm đã nghe nói qua, thế nhưng Đọa Thần tử thì lại rất thần bí, chỉ trong thời gian ngắn mà hắn đã biểu diễn nhiều bảo thuật vô thượng như vậy, quả thật khiến thế gian phải khiếp sợ.

"Không hổ là Vương của cổ đại, là nhân vật chính của một đời trong thiên địa, quá đáng sợ!" Dù là Thỏ nhỏ căm tức Đọa Thần tử cũng phải thừa nhận sự mạnh mẽ của hắn.

Hai bên chém giết sớm đã hơn hai ngàn chiêu, Thạch Hạo càng đánh càng hăng, trong mắt tràn ngập vẻ cuồng nhiệt, nói: "Còn gì nữa hay không?"

Ánh mắt của Đọa Thần tử âm trầm, chiến tới mức này quả thật đã nằm ngoài dự liệu của hắn, trận chiến này quá gian khổ, tưởng rằng tu ra một luồng tiên khí là sẽ vô địch nhưng lại liều mạng vẫn chẳng xong.

"Nếu không còn thủ đoạn nào nữa, vậy kết thúc thôi." Thạch Hạo hét lớn.

Hắn phun ra một ngụm máu đồng thời thần lực vận chuyển, phù văn trên người xuất hiện dày đặc, cánh Côn bằng đập mạnh cùng lúc đó cũng diễn biến ra những thần thông thiên phú của chính mình, Thượng thương, Luân hồi, cùng với phù văn ban đầu của môn bí thuật thứ ba kia quấn chặt lấy nhau khiến uy lực tăng lên dữ dội.

"Ầm!"

Thạch Hạo đập cánh nhào tới, hắn muốn kết thúc đại chiến này.

Nơi đây sôi trào, không thể nhìn thấy đang diễn ra thứ gì mà chỉ thấy mỗi phù văn đang tỏa ra và bao phủ bầu trời, hai người chém giết đầy kịch liệt, mọi người sợ hãi chấn kinh.

Rốt cuộc, một vệt sáng màu máu bắn mạnh lên, Thạch Hạo bay vút lên trời cao rồi lùi lại, mà ở nơi đó Đọa Thần tử lại chia năm xẻ bảy, máu tươi nhuộm đỏ chiến trường cổ.

"Hả, kết thúc ư, Đọa Thần tử đại bại à?!"

Mọi người chấn động,

"Tốt quá, thắng rồi!" Thỏ nhỏ hoan hô, Thanh Y cũng thở dài một hơi, trận chiến này đã khiến các nàng rất lo lắng.

Thạch Hạo hạ xuống và nhìn thi thể ấy, nói: "Sao lại là hình người chứ, đùa ta sao."

Đột nhiên, huyết quang đại thịnh, tiếng phượng hót chấn động trời cao,

một luồng phù văn lấp lánh từ trong thân thể của Thạch Hạo đâm ra.

"Cái gì, đó là Bất tử điểu Chân Phượng!"

Bên ngoài, tất cả mọi người đều ngớ ra.

Huyết dịch của Đọa Thần tử phát sáng tựa như đang thiêu đốt và hóa thành một con Chân phượng, nơi miệng ngậm chặt lấy một thanh thần nhận vụt tới xé nát thân thể của Thạch Hạo.

Chỉ thiếu chút nữa thì mi tâm của Thạch Hạo đã bị đánh nát, hắn diễn biến phù văn và triển khai đại thần thông mạnh mẽ chấn cho con Chân phượng đang giết tới kia bay ngược ra ngoài.

Thạch Hạo gần như chia làm hai nửa, chí ít là từ mi tâm trở xuống đã thành hai phần, máu tươi chảy xối xả chấn kinh tất cả mọi người.

"Hoang, phải ráng lên nghen!"

"Thạch Hạo... ngươi không sao chứ?!"

Thỏ nhỏ, Tào Vũ Sinh hét lớn.

Xoet!

Thạch Hạo rút lui đồng thời hai nửa kia nhanh chóng hợp nhất với nhau, huyết dịch cũng chảy ngược trở lại, một tia tiên khí vòng quanh tẩm bổ và trị liệu thương thế cho thân thể của hắn.

Đối diện, thân thể chia năm xẻ bảy của Đọa Thần tử từ từ tổ hợp lại, huyết quang kia trở ngược lại thân thể, nơi tay hắn cầm một thanh đoản kiếm rực rỡ màu máu vô cùng lấp lánh và sắc bén, có thể dễ dàng cắt đứt hư không.

Rõ ràng, thanh đoản kiếm này được chế tạo từ tiên kim.

"Hắn lại nắm giữ thần thông của Chân Hoàng - một trong Thập Hung, và

luyện thành bất tử thân!" Tào Vũ Sinh biến sắc.

Việc này tuyệt đối kinh người, thân thể bất tử, người người sợ hãi không thôi.

Sắc mặt của Đọa Thần tử âm trầm, hắn không tiếc lấy mạng đổi mạng, để bản thân bị đánh giết một lần hòng thừa thế giết hết Thạch Hạo, thế nhưng lại thất bại, thật sự rất gay go.

Nên biết, lần Tiên cổ mở ra trước kia thì hắn đã dùng phương pháp này để giết chết Tam Quan vương, để cho vị quái thai cổ đại kia ôm hận mà chết.

Hiện giờ, một người tuổi còn nhỏ hơn cả hắn nhưng lại né được, lần này phiền phức lớn rồi.

"Rất tốt, ta đã khinh thường ngươi nên suýt nữa thì gặp nạn, nhưng từ giờ ngươi đã không còn cơ hội đó nữa, mặc dù có bất tử thân thì cũng chẳng đáng một xu!" Thạch Hạo nói.

"Giết!"

Thạch Hạo điên cuồng, toàn bộ thần thông của bản thân đều được vận dụng, sau lưng hiện lên cánh Côn bằng, trước người lượn lờ lôi điện, tay trái là Thượng thương và tay phải là Luân hồi, ngoài ra thần thông thứ ba cũng tỏa ra.

Đây là một trận đại chiến, tranh bá tuyệt thế!

Hai người chém giết tới cuồng điên, máu me tung tóe.

Chính như Thạch Hạo nói, dù Đọa Thần tử vô cùng mạnh mẽ thế nhưng khi bị giết chết và muốn dùng bảo thuật Bất tử phượng hoàng để phục sinh thì lại bị Thạch Hạo giết tiếp.

Không có người nào bất tử, chỉ là tiêu hao bản nguyên mà thôi, trả một cái giá thật lớn để sống lại.

Giết tới mấy lần thì Thạch Hạo hét lớn đồng thời xuyên thủng mi tâm, bắt giữ nguyên thần của hắn.

"A..." Đọa Thần tử gào thét, hắn không thể khuất phục được cho nên liều mạng chống lại, muốn ngọc đá cùng nát.

"Bụp!"

Sau cùng, Thạch Hạo dùng một quyền đánh tan nguyên thần của hắn!

Có mảnh vỡ nguyên thần văng ra đồng thời một cây đoản kiếm rực rỡ ánh sáng cắt đứt hư không, nó quấn chặt lấy mảnh vỡ nguyên thần kia hòng bỏ chạy.

Thạch Hạo lấy ra tiên kiếm Đại la, keng, chém thẳng về phía đoản kiếm ấy đồng thời kéo toàn bộ mảnh vỡ nguyên thần kia trở lại, không cho bất kỳ thứ gì chạy thoát.

"Cũng tu ra tiên khí, nhưng ta đã tích lũy cả một đời, vì sao... lại bại, sao lại không địch lại ngươi chứ?" Đọa Thần tử không cam lòng.

"Chẳng lẽ nói, lúc ta bước ra bước kia vì không gặp phải đều kỳ lạ và không rõ, quá dễ dàng, thiếu đi những thử thách tương ứng sao?"Đọa Thần tử bùng tỉnh.

"Ngươi không hề gặp kỳ lạ khi bước ra bước kia sao?" Thạch Hạo ngạc nhiên, sau đó hắn rất muốn chửi ầm trời cao, quá bất công mà.

"Cái gì, ngươi... chống lại thứ không rõ kia, gắng gượng xuông qua?" Đọa Thần tử khiếp sợ.

"Ta hiểu rồi." Thạch Hạo bừng tỉnh, nhất định vì hắn đã leo lên chiếc thuyền cổ đen kia nên mới gợi ra những biến cố ấy, thấy được vị Vương của Biên hoang bị phong ấn vực sâu và dẫn tới kết quả này

"Ngươi hiểu thứ gì?" Đọa Thần tử hỏi.

"Ngươi có thể bước tới bước kia thì đều có công của ta cả!" Thạch Hạo nói.

"Tại sao?!" Đọa Thần tử chấn động.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 905: Thu Hoạch Khổng Lồ

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"Bởi vì chính ta là người đã đuổi những thứ kỳ lạ và không rõ kia đi!" Hàm răng trắng như tuyết của Thạch Hạo cười đầy rạng ngời.

Đọa Thần tử ước ao dùng Đọa Thần ấn của mình đập cho hắn tóe máu, cái tên địch thủ tuổi còn nhỏ hơn hắn quá đáng ghét, những lời này hắn không hề tin.

"Tin hay không tùy ngươi, ta từng leo lên thuyền cổ màu đen, sau đó là lần tới phần ngọn nguồn và đã nhìn thấy được toàn bộ mọi chân tướng." Thạch Hạo bình tĩnh nói.

Tuy Đọa Thần tử không muốn tin thế nhưng hắn biết kẻ này chắc chắn đã chống lại thứ không rõ kia và đã gắng gượng vượt qua được, cho nên từ hai ngày trước thứ kỳ lạ nọ mới biến mất.

"Tiên kiếm Đại la... của Ngũ Quan vương?!" Hắn nhìn chằm chằm thanh kiếm thai u tối trong tay Thạch Hạo rồi lộ vẻ giật mình, hắn biết, vị nhân kiệt vô thượng kia đã biến mất trong vẻ không rõ kia.

Khi nhìn thấy thanh kiếm này thì hắn hơi vững tin, người trẻ tuổi trước mắt này từng đi qua nơi bắt nguồn nguyền rủa kia!

Nguyên thần Đọa Thần tử run rẩy dữ dội, hắn rất muốn chạy trốn, khi biết tin tức này thì hắn không cách nào giữ được vẻ bình tĩnh được, dù cho có chết thì cũng muốn biết trên thuyền cổ đen kia có thứ gì.

"Nói cho ta biết, ngươi đã thấy gì đi?!"

Đọa Thần tử tức giận, ở bước ngoặt cuối cùng này đối phương kể ra toàn bộ chính là đang đả kích hắn.

Hắn đã đại bại nhưng đối phương còn hạ thấp niềm tự tin của hắn, quá đáng ghét!

"Tại sao ta lại phải nói cho ngươi?" Thạch Hạo vẫn ung dung ngồi xếp bằng trong chiến trường nhìn thân thể cùng với mảnh vỡ nguyên thần của hắn, nơi miệng lộ ý cười.

"Ngươi... quá đáng ghét!" Âm thanh của Đọa Thần tử rất lạnh tựa như dã thú bị thương vậy, việc đại bại ngày hôm nay chính là sự huy hoàng, vinh quang bấy lâu nay của hắn đều sụp đổ cả.

"Ngươi có thể không chết và ta cũng có thể nói cho ngươi biết phần khởi nguồn kia có thứ gì."

"Ngươi muốn gì?" Đọa Thần tử hừ lạnh một tiêng.

"Chúng ta có thể nghiêm cứu Chân Hoàng bất tử thuật cùng nhau hòng tiến tới một bước hoàn thiện hơn." Thạch Hạo nói, trong mắt trở nên sáng rực, một vài môn bảo thuật trên người của Đọa Thần tử quá kinh người.

Đọa Thần ấn chính là thần thông vô thượng còn sót lại từ Tiên cổ, mà Dong Luyện thuật, Phản Hư thuật cũng vang danh cổ kinh, hơn nữa bảo thuật Bất tử chân phượng kia lại càng khiến Thạch Hạo động lòng hơn nữa, thật sự là một loại mê hoặc to lớn.

Đọa Thần tử thở dài, nói: "Ta cũng rất muốn hiểu rõ... nhưng chắc chắn sẽ không thỏa hiệp!"

Thạch Hạo không nói hai lời, lập tức giờ tay trấn áp giam cầm mảnh vỡ nguyên thần của kẻ này, hắn đã chuẩn bị rất lâu rồi.

"Vô ích thôi, chỉ cần ta muốn chết thì ngươi cũng không cách nào cản được!" Đọa Thần tử nở nụ cười, trong này có lạnh và cũng có chút vô tình, mảnh vỡ nguyên thần của hắn đang thiêu đốt.

Mặc cho Thạch Hạo ra tay thì cũng không cách nào ngăn chặn xu hướng tự hủy của hắn.

Nguyên thần là cội nguồn dấu ấn linh hồn của một người, nếu như thứ này bị đốt sạch thì bản thân cũng sẽ hoàn toàn chết đi, tất cả sẽ thành không.

"Đáng ghét!" Thạch Hạo tuy đã dùng hết khả năng hòng ngăn cản thế nhưng vẫn vô dụng, chỉ biết trơ mắt nhìn dấu ấn linh hồn của hắn tiêu tan.

"Ta chính là Vương của cổ đại nên có tôn nghiêm của chính mình, nhẫn nhục để sống tạm bợ không bằng chết đi cho thoải mái!" Lời nói của Đọa Thần tử đầy vô tình và lạnh lẽo.

Hắn không chỉ tàn nhẫn với kẻ địch mà còn vô tình với bản thân, sau khi bại vong thì không cần thỏa hiệp gì cả, tình nguyện chết đi theo cách này.

"Hai vị sư huynh của ngươi đều rất giỏi thế nhưng lòng tự tin đều bị ta đánh mất sạch, nhưng đáng tiếc thật, nếu như cũng có thể đạp ngươi ở dưới chân thì sẽ càng hoàn hảo hơn nữa, một mạch Chí tôn sẽ hoàn toàn suy bại." Đọa Thần tử nói.

Tới lúc chết mà hắn vẫn còn khích Thạch Hạo, đả kích một mạch Chí tôn.

"Đọa Thần lĩnh và một mạch Chí tôn có cừu oán gì à?" Thạch Hạo hỏi.

"Thủy tổ của chúng ta từng bị lão già của Cung điện Chí Tôn truy sát hơn một nghìn năm, cửu tử nhất sinh tránh vào khu không người nên mới thoát được, sư tôn của ta chính là tử địch với Tề Đạo Lâm." Đọa Thần tử âm trầm nói.

"Đã vậy thì ta cũng không khách sáo nữa, chút nữa ăn thôi!" Thạch Hạo

cười toe toét nói.

"Cái tên khốn nạn này!" Đọa Thần tử hét lớn, hắn dùng ánh lửa nguyên thần cuối cùng vụt về phía thân thể của bản thân hòng hủy diệt thứ này.

Bởi vì hắn từng nghe nói qua, tên khốn này thứ gì cũng ăn được, hơn nữa rất đam mê ăn uống, nếu như kẻ địch không phải là hình người thì sau khi đánh chết sẽ bị nướng chín.

Hắn đường đường là Đọa Thần tử, là Vương của cổ đại, tung hoành một đời, được xưng là thần thoại bất bại, những người cùng tuổi trong khắp thế gian đều không phải là đối thủ của hắn, nếu như lại lạc tới bước này thì còn đáng sợ hơn cả chết nữa.

"Bụp!"

Thanh kiếm thai trong tay của Thạch Hạo quét tới đánh tan ánh lửa nguyên thần của hắn.

Cùng lúc đó, bộ thi thể trên đất hóa thành bản thể, thứ này nhanh chóng hóa lớn nằm ngay ngắn trong chiến trường cổ đỏ sậm này.

Đây là một con Long thú thần dị có hình thể kỳ lạ. Đầu của nó giống chân long, vảy chi chít bóng loáng, long khí kinh người lượn lờ.

Mà thân của nó lại là hạc, cánh chim trắng và đen tỏa ra hào quang rực rỡ cứ như là hai ngọn lửa trắng đen đang bốc cháy, sóng thần lực đáng sợ, trong huyết nhục ẩn chứa vật chất thần tính không gì sánh được.

Đuôi của nó rất dài, là một chiếc đuôi rồng mang theo ánh sáng và lít nhít vảy, chính xác, thứ này chỉ cần hơi vẩy mạnh thì dù là núi lớn Thái cổ cũng hòa thành từng mảnh vụn.

Thân thể của nó rất lớn, tựa như là một ngọn núi nhỏ nằm dài trên mặt đất, sóng thần tính trào dâng mãnh liệt, huyết nhục ẩn chứa tinh hoa khó mà tưởng tượng được.

Hai mắt của Thạch Hạo phát sáng, thân thể khổng lồ của kẻ này khiến Thạch Hạo mừng như điên, đây tuyệt đối là mỹ vị nhân gian.

Xa xa, toàn bộ mọi người đều sục sôi!

Đọa Thần tử lại chiến bại, "thân tử đại tiêu", chết ở Táng giới, đây là một cơn động đất khiến Tiên cổ chấn động.

Thạch Hạo mạnh, thiên hạ sợ!

Không ai nghĩ tới, Đọa Thần tử với truyền thuyết không một ai có thể đứng ngang hàng lại bại, hơn nữa còn bỏ mạng nơi đây, chuyện này thật không thể tưởng tượng nổi.

"Vương của cổ đại, hắn lại héo úa, Đọa Thần tử mạnh mẽ một đời, không có đối thủ khắp thế gian lại bại vong." Có người lẩm bẩm.

Trước cuộc chiến, đại đa số mọi người đều cho rằng Đọa Thần tử là vô địch, không ai chiến thắng được, bởi vì hắn đã trải qua thử thách của một đời và chứng minh được địa vị Vương giả của chính mình.

Thạch Hạo tuy mạnh nhưng chỉ là nhân kiệt của đời này, cũng không hề trải qua cuộc thử thách thảm thiết nhất.

Đọa Thần tử thì khác, hắn từng giết hai vị quái thai cổ đại, một trong số đó chính là Tam Quan vương, đây cũng không phải là sự đối kháng với người mạnh mẽ nhất trong đồng đại.

Nhưng mà hôm nay, máu nhuộm thiên địa này lại chính là của Đọa Thần tử.

Chính xác, cái tên Hoang đã chấn động mười phương!

Trận chiến này đã đóng vững địa vị vương giả của Thạch Hạo, dù là đối mặt với quái thai cổ đại thì hắn cũng đủ mạnh bạo, đủ kinh diễm!

"Hắn đã tu ra tiên khí ư, nghe nói khả năng Đọa Thần tử đã bước ra

bước kia, thế nhưng vẫn chiến bại, kẻ này... thật mạnh."

Bên ngoài chiến trường trở nên sục sôi không cách nào bình tĩnh được.

Ngoại giới, biên giới khu vực không người rộng lớn.

Tất cả tu sĩ các giáo cảm thấy kỳ lạ, khó tin về cái chết của Đọa Thân tử!

"A..."

Bên trong chiến xa ám kim có người hét lớn một tiếng khiến cho rất nhiều Chân Thần ngã nhào dưới mặt đất, và cũng có rất nhiều Thiên Thần suýt nữa ói ra máu vì khí huyết cuộn trào hỗn loạn.

Mọi người biết, đó chính là chí cường giả của Đọa Thần lĩnh từng tranh hùng một đời với Tề Đạo Lâm, hắn chú trọng bồi dưỡng truyền nhân, tiêu hao vô số tâm huyết thế nhưng giờ lại bại vong cho nên khiến hắn thất thố như vậy.

"Không nghĩ tới, Hoang... ngay cả quái thai cổ đại cũng giết được." Rất nhiều người linh cảm thấy việc không ổn, là cảm thấy lo lắng cho đệ tử của mình đang trong Tiên cổ.

Đương nhiên, mọi người cũng thấy đáng tiếc, lúc Thạch Hạo đại chiến với Đọa Thần tử thì không cách nào quan sát được.

Bởi vì, vào lúc hai người chiến đấu thì có một luồng tiên khí quấn quanh nên đã che đậy thiên cơ, ngoại giới không cách nào quan chiến.

Mãi tới khi trận chiến kết thúc và khi Thạch Hạo thu lại tiên khí thì hai người mới lại hiện lên, chỉ là vào lúc này Đọa Thần tử đã trở thành một bộ thi thể lạnh như băng rồi.

Mọi người không biết quá trình đại chiến ra sao, thế nhưng kết quả này đủ chứng minh tất cả rồi.

"Hoang, sẽ quật khởi, nếu trong thời gian ngắn không thể rời khỏi Tiên

cổ và cho hắn đủ thời gian thì tương lai sau này khó lòng ngăn cản được bước chân của hắn!" Có một vị Thiên Thần nói nhỏ.

Việc này khiến không ít người kinh ngạc trong lòng, còn những người muốn giết Hoang thì cảm thấy chẳng chút thoải mái gì.

Táng giới, chiến trường cổ màu đỏ sậm.

Thạch Hạo vẫn đang cười tươi, thu hoạch lần này quá phong phú cho nên không hài lòng thì không được.

Luồng tiên khí của Đọa Thần tử vừa muốn tiêu tán thì thân thể của Thạch Hạo liền chấn động, luồng tiên khí trong cơ thể tràn ra ngoài rồi bao trùm lấy luồng tiên khí kia, tiếp đó là rút lấy tinh hoa bên trong.

Việc này khiến hắn giật nảy mình, không ngờ lại bị luồng tiên khí của hắn luyện hóa và dung hợp.

Tới đây, luồng thiên khí của hắn hoàn toàn viên mãn, ngưng tụ một cách chân thực to lớn hơn trước đây không biết bao nhiêu lần, và cũng không cách nào tăng thêm được nữa!

Đây là một thu hoạch cực kỳ phong phú!

Thạch Hạo thử nghiệm nhiều lần, dùng đủ mọi cách để tẩm bổ luồng tiên khí này nhưng phát hiện ra, nó không cách nào tăng trưởng thêm được nữa.

"Mong rằng sẽ gặp thêm một người tu ra tiên khí nữa, nếu như đánh chết thì không biết ta có thể dựa vào việc này để ngưng tụ ra luồng tiên khí thứ hai không đây?"

Nếu như để người khác nghe được lời nói của hắn thì chắc chắn sẽ ngây dại, từ cổ chí kim có mấy ai bước ra bước kia chứ, và những người đó đều kinh khủng không ai sánh bằng, nhưng hiện giờ hắn lại muốn gặp thêm người như vậy.

"À, trước không vội tu luồng tiên khí thứ hai, giờ cứ dùng bộ tiên thể kia để tẩm bộ luồng tiên khí thứ nhất cái đã, xem thử có tăng thêm được chút nào hay không." Thạch Hạo lẩm bẩm.

Hắn tìm pháp khí không gian của Đọa Thần tử sau đó thì càng vui mừng hơn, thu hoạch quá kinh người.

Những bình nhỏ cũng không cần nói làm gì, tất cả đều là bảo dược hi hữu, ngoài ra còn có cả đống thánh dược, bán thần quả cũng có một ít đang tỏa ra hào quang lấp lánh.

Mà việc khiến hắn vui mừng nhất chính là, bên trong một chiếc hộp ngọc có phong ấn một cây thần dược!

Hương thơm nức mũi, mưa ánh sáng chiếu khắp khiến người khác si mê, đi kèm là ánh sáng tựa như vũ hóa phi thăng, vô cùng rực rỡ.

Nhưng tiếc nuối lại là, cây thần dược này không có rễ, không biết Đọa Thần tử đã đạt được như thế nào mà chỉ có thân cứ không có rễ, không thể trồng được.

Dù vậy thì Thạch Hạo cũng rất hài lòng, nói: "Một cây thần dược, tới lúc đó có thể dùng với Bát Trân kỳ thì dược hiệu càng tăng thêm mấy lần!""

Ngoại giới, cường giả của Đọa Thần lĩnh khi nhìn thấy cảnh này thì mặt mày đen thui, ước ao muốn giết thẳng vào trong.

Không ngoài dự liệu, Thạch Hạo cũng không hề tim thấy truyền thừa từ trên người Đọa Thần tử.

"Chủy thủ này rất nghịch thiên, là một thần vật tuyệt thế nhen." Thạch Hạo nhặt cây chủy thủy kia lên, nó phát ra thải quang kèm theo khói mỏng tựa như mở ảo.

Cây chủy thủy này trước đây không lâu đã chém hắn thành hai, cơ thể hắn mạnh tới cỡ đó mà cũng không cách nào đỡ nổi, mãi tới khi chém tới mi

tâm thì mới bị đánh văng ra ngoài.

Chủy thủ này rất nặng, phải tới mấy vạn cân.

Ngoại giới, tu sĩ các giáo đều biến sắc và ánh mắt đầy nóng bỏng, bởi vì họ biết lai lịch của thứ này, bên trong có ẩn chứa một phần tiên kim bảy màu.

Đây vốn là báu vật, nếu như chú tâm tế luyện thì có thể đứng vào hàng ngũ Thập đại binh khí, chỉ có điều khi giao chiến với Cung điện Chí Tôn thì đã bị lão nhân vô địch kia đánh tan phù văn đại đạo và cấp bậc đã tụt giảm.

Thế nhưng, chất liệu của thứ này cũng không hề tổn hại, vẫn thuộc cấp bậc chấn thế, bởi vì nó ẩn chứa tiên kim bảy màu.

Đọa Thần tử đạt được cây chủy thù này thì từng thề rằng, sẽ giúp cho thanh chủy thù này trưởng thành cùng với mình, mãi cho tới một khi trở thành chí bảo mới thôi.

"Keeng!"

Thanh kiếm thai u tối trong tay Thạch Hạo phát ra ánh sáng hừng hực, nó rung chuyển rồi tự mình chém thẳng lên trên cây chủy thủ rực rỡ màu sắc này.

"Hả?"

"Chuyện gì xảy ra thế, xảy ra chuyện gì thế?"

Tất cả mọi người đều giật mình, Thiên Thần các tộc ở ngoại giới đều kinh hãi.

Bên trên chủy thủ bắn ra những thải quang thế nhưng lại đang ngưng tụ về phía tiên kiếm Đại la!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 906: Ngựa Không Ngừng Vó

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Kiếm thai không còn u ám nữa, mỗi khi nó thức tỉnh thì đều chói lọi đất trời, khiến nhật nguyệt cũng ảm đạm phai mờ.

Lúc này, nó tự động ngân vang, thân kiếm không có lưỡi, toàn thân nặng nề nhưng tiên quang dày đặc, đâm thủng bầu trời.

Trên kiếm thai xuất hiện hình ảnh kinh người, một sinh linh hình người đang phi tiên, xung quanh là từng cơn mưa ánh sáng kèm theo sương mù trắng nõn, đó là tiên khí.

"Răng rắc!"

Chủy thủ (Đoản kiếm) đang nứt ra và xuất hiện khe hở, cảnh tượng này khiến người ta khiếp sợ. Phải biết, đây chính là bảo vật thần thánh nhất của Đọa Thần lĩnh, tuy rằng bị tổn hại và cấp bậc hạ xuống thế nhưng chất liệu không tổn hại, ẩn chứa tiên kim, không gì không xuyên thủng, nhưng giờ sao vỡ được đây?

Tiếng kim loại nứt rất rõ ràng, từng tia ráng lành từ đoản kiếm bốc lên rồi hội tụ về tiên kiếm Đại la, ráng lành bảy màu mông lung mờ ảo.

"Đây là..." Mọi người thay đổi sắc mặt, trợn to hai mắt, nhìn tất cả mà cả người giật nẩy.

Ánh sáng bảy màu rời khỏi đoản kiếm, ngưng tụ cùng mưa ánh sáng phi tiên trên kiếm thai, ánh sáng xán lạn lập lòe càng lúc càng chân thật và sống

động.

Điều này rất kinh người, các vết vẽ trên kiếm thai bừng bừng khí tức sinh mệnh, phảng phất như sống lại. Bên cạnh sinh linh hình người là tràn ngập mưa sáng cùng với cầu vồng bảy màu đang lưu chuyển.

"Rắc!"

Cuối cùng, một tiếng vang giòn giã, đoản kiếm hoàn toàn vỡ ra và rơi trên mặt đất.

Có thể thấy được nó loang loang lỗ lỗ, chất liệu ít nhất thiếu đi một nửa, hư tổn toàn bộ, lờ mờ tăm tối, không ra hình thù gì.

"Tiên kim bảy màu mất rồi?"

Bên ngoài, khi mọi người nhìn thấy cảnh tượng này thì không ai không kinh hãi, người của Đọa Thần lĩnh càng là tái mét mặt mày, âm trầm cực độ.

Rõ ràng, đoản kiếm màu sắc rực rỡ đã bị phế bỏ!

Vốn nó ẩn chứ một nửa tiên kim bảy màu, kết quả lúc nãy toàn bộ bốc hơi và bị thanh kiếm kia hấp thu, mang đi tinh hoa, chỉ để lại cặn bã.

Trái lại, kiếm thai càng thêm óng ánh hơn và rất khó nhìn thẳng vào, nếu không sẽ khiến mắt người ta đau đớn.

Trên thân kiếm, sinh linh hình người không thay đổi, tiên khí vẫn trắng nõn nhưng mưa ánh sáng lại hóa thành bảy màu, rực rỡ, yêu diễm và tuyệt đẹp đến tận cùng.

Cuối cùng, ánh sáng trên kiếm thai thu lại, lần nữa trở nên u ám không hề có chút ánh sáng lạnh lẽo nào, toàn thân không còn bắt mắt nữa.

Ngay cả những nét vẽ kia cũng thế, mưa ánh sáng bảy màu cũng hiện lại màu xám tro, chưa từng thể hiện ra chỗ độc đáo của tiên kim bảy màu, thật là lạ thường.

Thạch Hạo kinh ngạc, kiếm thai này vô cùng cổ điển, không khác gì trước đây, ngay cả trọng lượng cũng thế.

"Không thể nào, tiên kim hòa tan vào thanh kiếm này, nhưng dù gì thứ này cũng nặng mấy vạn kim, làm sao trọng lượng giờ vẫn như trước kia." Hắn ước lượng kiếm thai, vẫn nặng mười mấy vạn cân như cũ.

Tuy nhiên, hắn rất nhanh lại mừng rỡ, kiếm thai này quá thần bí, lại có thể tự động hấp thu tiên kim bảy màu để rèn vào bản thân, đây là đang tự lột xác.

Nghe đồn, lai lịch của kiếm thai này bí ẩn, không phải được rèn đúc nên mà là được hình thành từ tự nhiên, được khai quật từ một mỏ quặng đá cổ xưa, rồi qua nhiều trắc trở mới rơi vào trong tay Ngũ Quan Vương.

"Tốt!"

Thạch Hạo búng khẽ kiếm thai, tiếng vang réo rắt, hắn rất hài lòng nên cất đi không nghĩ nhiều nữa.

Sau đó, hắn tập trung vào thân thể khổng lồ trên đất, hai mắt phát sáng.

"Ui, phát tài rồi!" Thỏ nhỏ là người đầu tiên chạy tới, nhảy tưng tưng, trước tiên nhặt lấy rất nhiều bình bình lọ lọ trên đất, thích thú không buông tay, những thứ này đều là bảo dược, sau đó lại nhìn chằm chằm vào thân thể Đọa Thần tử.

"Không ngờ bản thể của hắn lại là bộ dáng này." Thanh Y nói.

Đọa Thần tử có đầu rồng, thân hạc, ẩn chứa thần tính mạnh mẽ tuyệt luân, tuy đã chết nhưng vẫn đang tỏa ra ánh sáng thần thánh, có gợn sóng kinh người.

"Ta lại không thể ăn!" Đả Thần Thạch không vừa lòng.

"Bộ thân thể này thật mạnh mẽ, căn bản chém không được." Hai mắt thỏ

nhỏ phát sáng tựa như đã chết đói nhiều năm, không nhịn được nuốt nước miếng, vòng quanh nó quan sát.

"Này, thỏ, ngươi lại muốn ăn mặn hả?" Tào Vũ Sinh nói.

Thanh Y, Thạch Hạo đều cười, Đả Thần Thạch cũng khà khà không ngừng kêu quái dị.

"Nói bậy, ta ăn chay!" Thỏ nhỏ hùng hồn cãi lại, thế nhưng trong cổ họng phát ra tiếng vang của việc nuốt nước miếng nên khiến nàng đỏ mặt.

"Ta thế nào lại có cảm giác, ngươi và Thạch Hạo lcứ như là anh em ruột vậy, cùng một nết!" Tào Vũ Sinh nói.

"Ầm!"

Thỏ nhỏ trừng đôi mắt to đỏ hồng như mã não, duỗi thẳng chân đạp bay tên mập khỏi khỏi tầm mắt.

Xa xa, tất cả mọi người đều giật mình, Đọa Thần tử sau khi chết đã để lại một đống bảo vật, thế nhưng không người nào dám tới gần, ai dám tranh đoạt cùng Hoang chứ?

Nơi đây sôi trào, mọi người bàn tán, náo động khắp nơi.

Bỗng nhiên, Thạch Hạo ngẩng đầu, cười lạnh một tiếng nói: "Muốn đi?"

Xoẹt!

Thân hình hắn loáng cái biến mất, xuất hiện tại rìa chiến trường.

Tất cả mọi người đều run lên, lông tơ vèo vèo dựng đứng, tất cả đều cực kỳ sợ hãi, đây chính là Hoang, vừa mới giết chết Đọa Thần tử và giờ lại xuất hiện trước mặt họ, ai mà không sợ hãi?

"Chúng ta không cố ý mạo phạm... " Mấy người hoang mang, lắp bắp giải thích.

Rất nhanh, mọi người phát hiện, Thạch Hạo cũng không phải nhằm vào họ mà là ngăn cản một người, chỉ nhằm vào một sinh linh kia.

Người này chừng ba mươi tuổi, trong mắt mang theo vẻ sợ hãi, không ngừng rút lui, hắn chính là Long Vũ, là thủ hạ của Quân Đạo, từng ở Táng thành tìm Thạch Hạo, nói đại nhân của hắn Quân Đạo và Đọa Thần tử muốn kết minh cùng Thạch Hạo.

Kết quả, kết minh không được ngược lại dẫn Đọa Thần tử đến Táng thành giết Thạch Hạo.

"Hoang... đại nhân, chuyện này không liên quan đến ta, ta quả thật muốn thúc đẩy việc kết minh giữa các ngài, nhưng mà trên đường xảy ra chuyện bất ngờ." Long Vũ tái mặt nói.

Hắn đến đây quan sát chiến đấu, vốn tưởng rằng Đọa Thần tử có thể thắng nhưng ai ngờ lại bị giết ở đây khiến hắn lạnh từ đầu đến chân, nhìn thấy Thạch Hạo cản đường nên hắn hầu như muốn xụi lơ dưới mặt đất..

"Ta không muốn nói nhiều, dẫn ta đi gặp Quân Đạo, ta có thể tha mạng cho ngươi, bằng không chắc ngươi hiểu!" Thạch Hạo lạnh giọng nói.

Long Vũ do dự, dẫn người đi gặp quái thai cổ đại Quân Đạo, chuyện này... khiến hắn sợ hãi!

"Đại nhân, van ngài tha cho ta đi!" Long Vũ cầu xin.

"Ta có thể tha cho ngươi, thế nhưng ta nhất định phải gặp được Quân Đạo!" Thạch Hạo nói, trong khi nói chuyện hắn điểm tay ấn hướng mi tâm Long Vũ.

"Ta mang đại nhân đi!" Long Vũ kinh sợ.

Cũng trong lúc đó, Thạch Hạo cũng biết rất nhiều tình huống, không khỏi cười gằn nói: "Tốt, tốt, tốt, Đọa Thần tử xuất quan đến giết ta là lấy thi thể Tiên cho Quân Đạo hòng giúp hắn đột phá à? Ta tự mình đến đưa cho

hắn, xem hắn dám nhận không?"

"Ui choa choa, lại muốn đi cướp sạch rồi, đi thu thập quái thai cổ đại, quá tốt rồi, xuất phát!" Thỏ nhỏ hưng phấn kêu lên, e thiên hạ không loạn.

Còn những người khác, những thiên tài của các tộc thì sắc mặt đều tê tê, nội tâm chấn động, Hoang cũng quá mạnh mẽ, vừa mới giết Đọa Thần tử xong giờ lại muốn đi chém Quân Đạo rồi.

Đây là chuyện động trời, chắc chắn phải chấn động Tiên cổ, trái tim của mọi người đập thình thịch và run rẩy.

Đả Thần Thạch ra tay, dựa theo tọa độ Long Vũ cung cấp, nhanh chóng bố trí kỹ càng một truyền tống trận, bọn Thạch Hạo toàn bộ bước lên, dọc theo đường nối màu bạc nhanh chóng đi xa, cứ thế biến mất.

"Ầm!"

Nơi này không thể bình tĩnh được nữa, mọi người run sợ, Hoang thật sự nói là làm, liền cứ thế giết tới, muốn đánh Quân Đạo.

"Trời ơi, thời đại thay đổi rồi sao, Hoang nuốt hết núi sông, muốn liên tục ra tay với quái thai cổ đại!"

"Sau khi giết Đọa Thần tử lại không thèm nghỉ mà muốn đi giết thêm một vị quái thai cổ đại khác, Hoang... quả nhiên vô cùng bá đạo!"

Mọi người thán phục, khắp nơi ầm ĩ.

Ngoại giới, biên giới khu không người.

Tu sĩ các giáo đều chấn động, giật mình nhìn chằm chằm vào hình ảnh lộ ra trong Tiên cổ.

Sư môn của Quân Đạo, sắc mặt mỗi người đều khó coi, vô cùng sốt ruột, chăm chú tỉ mỉ nhìn tất cả những diễn biến. Từ xưa đến nay, chưa ai từng nghĩ tới, quái thai cổ đại cũng có lúc gặp nguy hiểm như thế, vận mệnh thoát

khỏi tay mình, phải nhìn cử động của người khác để mà sống.

"Quân Đạo, rời đi đi, hoặc là bước ra bước kia!" Nơi sư môn của hắn có người âm thầm cầu khẩn, việc này nếu nói ra chắc chắn sẽ gợi ra động tĩnh lớn, ngay cả sư môn của quái thai cổ đại cũng thế thì thói đời thật sự thay đổi sao?

Chỉ có thể nói, Hoang đã quá mạnh mẽ, sự xuất hiện của hắn đã gợi lên các loại sóng lớn và thay đổi chóng mặt!

Đây là một vùng đất cổ xưa, trời trong xanh, khói mỏng bao phủ trong núi, linh khí mịt mờ, lượn lờ bay lên.

Nơi sâu trong dãy núi, một hang động cổ xưa có khí hỗn độn trào ra.

Trong hư không, một cánh cửa ánh sáng lấp lóe. Mấy người Thạch Hạo, Tào Vũ Sinh, Thanh Y đi ra, lập tức lao về hang cổ kia.

"Có trận pháp bảo vệ!" Đả Thần Thạch nói.

Thạch Hạo gật gật đầu thế nhưng cũng không dừng lại, cầm tiên kiếm Đại la trong tay mạnh mẽ chém về phía trước, trong tiếng răng rắc, vùng núi sụp ra, đỉnh cao bị san bằng, trận pháp bị phá vỡ.

Vẻ ngông cuồng này vô cùng cuốn hút, cánh tay của Thạch Hạo được một tia tiên khí quấn quanh, vung kiếm thai, đánh đâu thắng đó, tất cả ngăn cản đều biến thành bột mịn, toàn bộ bị hủy.

Đây chính là thực lực khi bước ra bước kia, giơ tay nhấc chân đều là đòn mạnh nhất, hơn nữa kiếm thai khủng khiếp, không gì có thể ngăn cản đường đi của hắn.

Xoẹt!

Thạch Hạo chém ra một kiếm, cấm chế của hang cổ sụp ra, hắn nhanh chân lao vào.

"Quân Đao ra đây!"

"Ầm!"

Trong hang cổ, sương mù hỗn độn tràn ngập điên cuồng phun trào, một bóng người vọt tới, tay nâng bảo tháp, bùng phát phù văn đáng sợ, trấn áp về trước.

"Không được, có trận pháp đang mở ra, ngăn hắn lại!" Đả Thần Thạch kêu lên, ở lĩnh vực này thì nó là tay chuyên nghiệp nên mẫn cảm nhất.

Trong hang cổ, bóng người tung bay, bảo thuật phóng ra, phù văn dày đặc, vô cùng khủng khiếp.

Thạch Hạo một mình một kiếm, tấn công tới trước, tiếng leng keng không dứt bên tai, thần văn chém ra vô tận, quét ngang địch thủ phía trước.

"Răng rắc!"

Bảo tháp kia bị hắn đánh nát, bóng người kia cũng bị hắn chém thành mấy đoạn.

"Chỉ là một con rối!"

Thạch Hạo không dừng bước, vọt vào chỗ sâu trong hang cổ, vung lên kiếm thai, phát ra một đòn sắc bén nhất.

"Phụt!"

Hắn không chỉ đánh nát trận đài kia mà còn chém vỡ hư không, rất nhiều ánh kiếm vọt vào.

"Phụt!"

Đáng tiếc vẫn chậm một chút, cuối cùng chỉ có một dòng máu từ trong hư không rơi ra, Quân Đạo đã biến mất, bị thương khi rời khỏi nơi này.

"Thật khiến người ta tiếc nuối mà." Thạch Hạo lắc đầu.

Tào Vũ Sinh, Thanh Y cũng không biết nói gì cho tốt, trong một ngày liền đánh với hai vị quái thai cổ đại, ngang ngược tiêu diệt Đọa Thần tử, khiến Quân Đạo sợ hãi mà rút lui, chiến tích cỡ này đủ để ngạo thị xưa nay.

"Hắn rất bình tĩnh, biết Đọa Thần tử đã tu thành tiên khí mà vẫn thất bại, rõ ràng bản thân mình chắc chắn đánh không lại nên quyết đoán rút lui." Đả Thần Thạch nói.

"Phát tài rồi, chúng ta phát tài rồi, thật nhiều đồ vật thần thánh!" Thỏ nhỏ lại vui vẻ hô to gọi nhỏ, mắt to phát sáng, trực tiếp ôm Thạch Hạo thơm một cái.

"Này, này, nước miếng ngươi hơi nhiều, mau mau nuốt vào." Thạch Hạo mặt không đỏ tim không đập nói.

"Phì, không cẩn thận, quá kích động, để ngươi chiếm món hời rồi."

Trên đất, dược thảo chất đống, đều là các loại thánh dược, bán thần quả, thực sự là kinh người.

Ngoài ra còn có các loại cốt thư, đều là của tiên hiền, ghi chép cảm ngộ của mỗi cảnh giới, còn có các loại suy nghĩ của một số kỳ tài cổ đại muốn đạp lên bước cuối cùng, những cốt thư này giá trị không đo lường được.

"Ui cha, còn có thần đan này, tuy vài viên thôi nhưng quá kinh người rồi!" Thỏ nhỏ lấy bốn quả cầu thủy tinh, mỗi quả đều phong ấn một viên thuốc óng ánh, tỏa sáng lung linh.

"Là một cây thần dược được luyện hóa mà thành." Thanh Y nói.

Vương của cổ đại khi bế quan thì động tĩnh rất lớn, có thể sẽ khiến bản thân mình hủy đi gần nửa, ngay như Thạch Hạo lúc lấy ba ngàn ngọn lửa đốt cháy bản thân, mỗi lần đều khiến thân thể hắn rách rưới. Vì vậy, một ít đồ vật quan trọng không thể mang theo người, nếu không có thể sẽ bị hủy theo.

Do đó, lần này bọn Thạch Hạo lại thẳng thừng cướp đoạt, lấy sạch của cải của Quân Đạo.

Nơi này có vô số thứ tốt, thực sự quá nhiều khiến người ta nhìn là đỏ mắt, kích động không thôi, dù sao những thứ này cũng thuộc về quái thai cổ đại!

"Có những thứ này, có thể yên tâm mà bế quan tu ra tia tiên khí thứ hai rồi." Ngay cả Thạch Hạo cũng vô cùng mừng rỡ và kích động lớn sáng rực cả mắt, thu hoạch quá dồi dào.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 907: Đường Của Từng Người

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Sâu trong hang cổ, bảo quang cuồn cuộn, khí lành trong vắt, thiên tài địa bảo thành đống liên miên.

"Đây là gì, không phải là... loại đất kia đấy chứ?" Tiếng Thỏ nhỏ run run, ngay cả ngón tay cũng thế, cố gắng sờ sờ một chậu sành.

Đó là một cái chậu bằng gốm không lớn lắm, hiện màu tím nhạt, đất trong chậu rất kỳ lạ giống như cát, từng hạt óng ánh, tỏa ra từng tia sương mù mông lung.

Đó là tinh hoa của đất trời, tuy nhiên cũng không phải do đất tỏa ra mà là hội tụ từ bốn phương tám hướng lại rồi tiến vào trong đám đất như cát đó, dẫn tới nó tỏa ra ánh sáng lung linh.

Cả đám đều chạy tới, thấy dáng vẻ kích động kia của thỏ nhỏ đều cảm thấy kỳ quái, không biết đây là thứ gì.

Thỏ nhỏ duỗi ra một đầu ngón tay đặt vào đám đất rồi cẩn thận cảm ứng, trong nháy mắt nơi này sáng rực, đám đất tỏa ra ánh sáng muôn màu muôn vẻ, làm cho cánh tay nàng trong suốt và nổi bật vô cùng.

"Ui da!" Nàng sợ hãi kêu thất thanh.

Mập mạp lao tới cứu, hắn phóng ra một cước muốn đá bay chậu gốm ấy thế nhưng Thỏ nhỏ lại nhanh chân hơn... đá bay hắn ra xa!

Mọi người: "..."

Tào Vũ Sinh tức giận la hét, hắn có ý tốt cứu nàng, kết quả lại trúng một chiêu Thỏ duỗi chân.

"Đây là chí bảo, ngươi muốn phá hủy thứ này à?" Thỏ nhỏ trừng đôi mắt đó dữ dằn nói, nhưng cũng khó nén nổi hài lòng và vui sướng.

"Đây là thánh vật thành Đạo sau này của ta, là kỳ trân trong thiên hạ, nó là -- Vạn Vật thổ!" Thỏ nhỏ ôm lấy chậu gốm, dáng vẻ dù chết cũng không buông tựa như sợ người khác tranh giành với nàng.

Vạn Vật thổ, nói là đất còn không bằng nói là một loại bản nguyên thiên địa, có thể tẩm bổ vạn vật, rất thần kỳ!

Dù đặt thứ gì vào đó cũng có thể duy trì bất diệt, trông rất sống động.

Thậm chí có người nói đây là đất chỉ khi mai táng Tiên Vương mới dùng, thế nhưng Tiên lại trường sinh thì sao sẽ chết đây? Không ai biết được.

Có truyền thuyết nói, khi sinh linh vô thượng chết đi và nếu được chôn trong loại đất này thì vô tận năm tháng sau sẽ có một ngày có thể thức tỉnh, sống lại lần thứ hai.

Tất nhiên, dùng loại đất này để trồng các loại cây còn sống thì hiệu quả càng tốt hơn nữa!

Từ ghi chép trên một ít cốt thư, dùng thứ này để trồng dược thảo thì hơi như dùng dao mổ trâu để giết gà rồi.

Chỉ có điều, Thỏ nhỏ lại có ý định này, nàng phải đi theo con đường tự nhiên, theo con đường của các loại kỳ hoa dị thảo, Vạn Vật thổ này có thể tẩm bổ ra "vật linh", chính là linh tính của từng loại vật chất.

Vạn Vật thổ còn có tác dụng khác, thí dụ như luyện đan, nếu cảm thấy không đủ thì vùi vào trong đất một đoạn thời gian thì cũng có thể tu bổ và trở

thành bảo đan hoàn mỹ.

Tóm lại, vật này vô cùng nghịch thiên.

Tuy thế, xưa nay nó đều chưa từng được tìm ra, chỉ có ghi chép trong cốt thư có liên quan, trên thực tế không cách nào gặp được.

"Không hổ là quái thai cổ đại, ngay cả thứ này mà cũng có thể phát hiện và thu lấy." Thanh Y cảm thán, thu thập của Quân Đạo quá phong phú mà.

Mấy người gật đầu, biểu thị tán thành.

Quái thai cổ đại, không chỉ có sư môn của bọn họ cung cấp đủ nhiều thần trân, mà ngay cả bản thân họ cùng là nhân vật chính của một thời đại, "thiên tàng" thu hoạch được vô cùng kinh người.

"Mức độ giàu còn vượt qua cả truyền nhân Tiên điện!" Ngay cả Thạch Hạo của cảm thán.

"Có thể cho ta hay không?" Thỏ nhỏ nhỏ giọng nói, mắt to chớp chớp, có chút đáng yêu, ôm chậu gốm không buông.

"Cho ngươi đó." Thạch Hạo vung tay nói, Vạn Vật thổ này tuy rằng thần kỳ và quý giá, nhưng đối với hắn mà nói lại là không có tác dụng gì nhiều.

"Tốt quá rồi!" Thỏ nhỏ lập tức nhảy lên, suýt nữa lại hôn Thạch Hạo một cái, Thanh Y duỗi cánh tay trắng như tuyết nhanh chóng kéo nàng lại.

"Ui da, suýt nữa lại chịu thiệt, cảm ơn Thanh Y tỷ tỷ."

"Này, ngụm nước trên mặt trước đây còn chưa khô đó nhen, không muốn chùi giúp ta à?" Thạch Hạo mặt dày ba thước nói thế.

"Chết đi!"

"Cót ca cót két..."

Xa xa truyền đến âm thanh rột roạt, mọi người đồng thời quay đầu lại thì thấy Đả Thần Thạch đang trốn trong góc và lén lút nhai thứ gì đó.

Thạch Hạo thoáng cái nhận ra đó là gì, lúc này trợn tròn mắt, gấp gáp lao tới, kêu lên: "Tên khốn phá gia này!"

Đó là một khối Hoàng Văn thạch với hoa văn đẹp đẽ, tựa như một con Chân Hoàng ngủ đông, ẩn chứa khí tức "đại Đạo", vô cùng thần bí.

Tại hạ giới, hắn từng chiếm được một khối rồi dung hợp vào trong chiến y Kim thân Bất diệt khiến cho cấp bậc tăng lên, từ mức tổn hại rồi từ từ mạnh mẽ dần, lúc bảy thần xuống hạ giới đã phát huy tác dụng lớn.

Đây là một loại kỳ thạch vô thượng, khi dung hợp vào trong bảo cụ thì có thể làm cho bảo cụ lột xác và tiến hóa, rất kinh người.

Nơi đây lại gặp được một khối, nhưng giờ bị Đả Thần Thạch... ăn mất!

"Ta chắc chắn sẽ trở thành chí bảo... ăn thứ này cũng có thể tiến hóa, không tính là lãng phí mà!" Đả Thần Thạch vừa nhai vừa hàm hồ nói.

Thấy Thạch Hạo tranh giành với mình, nó lập tức hóa ra một đôi cánh tay bằng đá rồi bịt miệng lại nói: "Không được giành, chờ ta lột xác thì đến lúc đó cũng sẽ bước ra bước kia, tu ra một tia tiên khí, tương lai không những có thể đánh thần mà còn có thể đánh tiên!"

"Ngươi là bảo cụ, còn muốn bước ra bước kia... " Mấy người đều không còn lời gì để nói, tự nhiên là không tin lời vớ vẩn của nó, chỉ là cũng hết cách, đồ vật này đã bị nó ăn sạch rồi.

"Tìm kỹ một chút, coi còn sót gì không." Tào Vũ Sinh nói.

Thu thập của quái thai cổ đại vô cùng kinh người, sơ sẩy một chút là có thể sẽ bỏ qua thứ gì đó vô cùng may mắn.

Cuối cùng, sau khi bọn họ thu hoạch một đống lớn thì rời đi, vô cùng vui

sướng.

Bên ngoài không thể yên tĩnh được, chuyện Thạch Hạo giết chết Đọa Thần tử, đuổi Quân Đạo truyền tới một ít tiểu thiên thế giới nên đã gợi ra sóng lớn.

Trong một nơi cực lạch, linh khí lượn lờ, sương mù mông lung.

"Ta cũng phải cố gắng thôi, bế quan ngộ đạo, muốn bước ra bước kia!" Mập mạp Tào Vũ Sinh nói.

Trước mặt hắn, cốt thư xếp hàng đống, đều là cảm ngộ của tiên hiền, cùng với các quyển sát trận phù văn, tất cả đều sáng rực, đều là kỳ thư hiếm có trên đời.

Những thứ này đủ để cho người người đỏ mắt, bở vì đều là bí điển của những đạo thống đáng sợ nhất thượng giới.

Đế Trùng, Đọa Thần tử, Quân Đạo, thu thập của ba người này đều nằm ở đây, bọn họ phân biệt đến từ Tiên điện, Đọa Thần lĩnh, Quân Thiên cảnh.

Bất kỳ thư tịch cảm ngộ của vị tiên hiền thuộc giáo nào truyền ra cũng đều sẽ gợi nên náo động lớn.

Hiện giờ, ba chồng tương ứng với của ba người được đặt ở nơi này, tất cả đều thuộc cấp độ kinh thế!

Ba đạo thống lớn, vì để bọn họ đột phá bước ra bước cuối cùng nên đã tận hết sức lực, những thứ này đều là tinh hoa tâm huyết của lớp người đi trước, ẩn chứa quá nhiều chân nghĩa đại đạo.

Thanh Y, Thỏ nhỏ cũng đang lật xem đầy mê say, những tâm đắc về lĩnh hội kinh điển của ba giáo này đều là thứ vô giá.

Hơn nữa cũng không thiếu cốt thư rực rỡ óng ánh được thu gom một cách bí ẩn của các kỳ tài nổi tiếng qua các thời đại, những thứ này ghi chép

các lý giải của bọn họ khi bước ra bước kia, dùng để tham khảo tựa như "thể hồ quán đỉnh" (đột nhiên thông suốt).

"Ta càng ngày càng tin chắc con đường của chính mình, đại đạo tự nhiêu, ta chắc chắn sẽ thành công." Thỏ nhỏ tiếp sức cho bản thân, nắm chặt tay sau đó chớp đôi mắt to nhìn Thạch Hạo tội nghiệp nói: "Ngươi có nhiều thánh dược bán thần quả như vậy, có thể cho ta chiết lấy một chút xíu, đảm bảo không tổn hại gì, nhiều nhất mỗi cây chỉ mất một miếng nhỏ thôi."

Nàng muốn trồng hàng vạn thảo dược để cảm nhận bản chất tự nhiên.

"Có thể." Thạch Hạo cười gật đầu, sau đó lấy ra rễ Hư Thiên thần đằng, nói: "Trồng nó vào Vạn Vật thổ đi."

"Thần dược hả?" Thỏ nhỏ khiếp sợ, sau đó cười ha hả lăn lộn trên cỏ.

Lúc đầu Hư Thiên thần đằng giật mình, muốn bỏ chạy ngay lập tức, nhưng sau khi nhìn thấy Vạn Vật thổ thì nhào nhanh tới để đoạt lấy thứ này, dù chết cũng không từ.

Thanh Y than nhẹ, xem hết tất cả cốt thư, đọc rất nhiều cảm ngộ của thánh hiền, nên lúc này nàng nhíu mày có chút lo lắng.

"Sao thế?" Thạch Hạo hỏi.

Thanh Y với một bộ tuyết y, tóc đen mềm mại, đôi mắt long lanh, dung nhan tuyệt đẹp không chút tì vết, ngồi xếp bằng nơi đó tựa như pho tượng mỹ nhân tuyệt thế bằng bạch ngọc, chỉ là bây giờ nàng có chút lo âu, nói: "Ta muốn ra ngoài một chuyến, nên kết thúc với nàng."

Mấy người đều ngẩn ra, sau đó chợt hiểu nàng đang nói cái gì, nàng muốn kết thúc với chủ thân.

"Ta đi giúp ngươi." Thạch Hạo nói.

"Các ngươi không giúp được." Thanh Y lắc đầu, nàng muốn bước ra

bước kia, nhất định chân thân phải đầy đủ, sau khi xem qua rất nhiều kinh văn của thánh hiền nên càng ngày càng xác định phải kết thúc với chủ thân.

"Thanh Y tỷ tỷ, chủ thân lợi hại hay không? Để Thạch Hạo đi trấn áp, thu phục!" Thỏ nhỏ ác ý kêu lên.

"Thoát." Thanh Y liếc nàng một cái, lấy ngón tay trắng nõn ấn vào trán nàng.

"Các ngươi không cần lo lắng, ta có Thanh Nguyệt diễm, dù gặp ai cũng có thể tự bảo vệ mình." Thanh Y nói tiếp.

"Nhưng mà... " Thạch Hạo cau mày.

"Chuyện này ta phải tự giải quyết, dù sao đó cũng là một ta khác, mà không phải là địch thủ khác." Thanh Y đã có quyết định.

"Uhm, xem ra chúng ta đều phải tự đi trên con đường của chính mình thôi, ta phải đi "Trận giới" cảm ngộ vạn trận, chắc chắn phải bước ra bước cuối cùng!" Mập mạp nghiêm túc đầy hiếm thấy, hắn cũng phải rời đi, đồng thời nhìn về Đả Thần Thạch hỏi: "Ngươi có muốn đi cùng ta không?"

"Không, ta đã ăn Hỗn Nguyên thạch, Hoàng Văn thạch, Thiên Mệnh thạch, còn muốn tiếp tục ăn Thiên Khuyết thạch, Thế Giới thạch nữa, ta lấy đá thành đạo, cách bước kia không xa rồi!" Đả Thần Thạch "hùng hồn" nói.

Mấy người lập tức bỏ qua nó.

"Úi chà chà, nhắc đến ăn, ta lại đói rồi, trên người Thạch Hạo ngươi không phải có thật nhiều đồ ăn ngon đó sao, ta thèm ăn chay quá." Thỏ nhỏ nói.

"Muốn ăn mặn thì nói thẳng cho rồi!" Mập mạp khinh bỉ.

"Ngươi không muốn đi "Trận giới" sao, đi đi, ta sẽ chôn ngươi ngay lập tức, sư phụ của ngươi cũng đã nói, sớm muộn gì ngươi cũng bị người vùi

trong đất thôi."

"Sư phụ ta nói rồi, ta chắc chắn thành Tiên, cái gọi là bị chôn chẳng qua là một giấc ngủ mà thôi. Nhưng trước đó ta chắc chắn phải vang danh thiên cổ, vô địch thiên hạ. Vì vậy, dù cho là một tia tiên khí cũng không là khó được ta, sẽ tu thành." Tào Vũ Sinh tiếp thêm tự tin cho mình.

"Đừng đi vội, lát nữa ăn một bữa no nê rồi còn phải chia thi thể của Tiên nữa, sau đó quay về tu luyện một thời gian, ta nghĩ sẽ có ngạc nhiên vui mừng." Thạch Hạo nói.

"Hay lắm, ta đói meo rồi đây." Thỏ nhỏ tán thành cả hai tay, hứng thú ăn uống còn lớn hơn thi thể của Tiên kia.

Tên Béo, Đả Thần Thạch thì lại hai mắt sáng rực, đặt hi vọng rất nhiều vào Tiên thể, nếu dùng thân thể bình thường hấp thu một ít khí tức Tiên đạo thì trời mới biết sẽ phát sinh cái gì.

Thanh Y cũng thay đổi sắc mặt, dung nhan xinh đẹp cũng hiện vẻ mong chờ.

Ngay cả Thạch Hạo, lúc quyết định tu ra tia tiên khí thứ hai thì hắn muốn căn cứ vào Tiên thể để phỏng đoán một vài chuyện, những gợn sóng Tiên đạo kia có ý nghĩa lớn với hắn.

Hơn nữa, ánh sáng tràn ra từ Tiên thể cũng có thể tẩm bổ tiên khí của hắn.

"Anh bạn, ta cần Vạn Pháp thạch, Thế Giới thạch, Thiên Khuyết thạch, có thể giúp đỡ không?" Đả Thần Thạch làm bộ mặt "ngại ngùng" đầy hiếm thấy, tạo vẻ "tội nghiệp" trước mặt Thạch Hạo.

Thạch Hạo liếc xéo nó một chút rồi nói: "Đừng giả ngây, làm chút hành động thực tế đi, đi thu dọn sạch sẽ quái vật đầu rồng thân hạc này cho tao, rồi bắt nước hầm thịt."

"Ta... được rồi." Đả Thần Thạch âm thầm lý sự, mỗi lần nhìn thấy bọn họ ăn uống thì nó đều căm giận không thôi, bởi nó chỉ biết trơ mắt mà nhìn.

Mà lần này càng quá đáng hơn, lại muốn nó làm phụ bếp, giúp bọn họ làm sạch thân thể có sóng thần lực kinh người kia.

Vì suy nghĩ cho sau này nên nó vẫn đi làm, kéo bảo thể khổng lồ kia đến ven hồ linh khí và bắt đầu làm sạch.

"Uống rượu trước, đây là thứ mà quái thai cổ đại thu gom, hơn phân nửa là thần nhưỡng." Thạch Hạo lấy ra mấy vò rượu ngọn, tất cả đều là chiến lợi phẩm, chỉ là chưa kịp kiểm kỹ mà thôi.

"Thơm quá!" Tào Vũ Sinh thán phục.

"Ta muốn phá giới, cũng uống một chút." Thỏ nhỏ nhìn với vẻ tha thiết mong chờ.

"Ngươi còn nói phá giới, lần nào chẳng phải là người uống nhiều nhất, sau khi say xỉn thì lại đánh túy quyền, mượn rượu làm càn." Mập mạp khinh bỉ.

Rượu này rất kinh người, sau khi bỏ niêm phong, thần quang ngút trời, khí lành tỏa ra, mùi rượu thấm vào tận xương, say cả linh hồn.

"Tuyệt đối là rượu siêu phàm!" Thạch Hạo nói, hắn lấy ra mấy cái chén ngọc đặt trên thảm cỏ thơm, sau đó ngồi trên đất bắt đầu rót rượu.

"Rượu ngon!"

Mùi thơm nồng nặc, vô cùng kinh người, sau khi vào miệng liền hóa thành ráng lành tẩm bổ máu thịt của bọn họ, thực xứng danh là rượu tiên nước thánh.

"Choáng quá, sao mới một chén mà say rồi?" Thỏ nhỏ lắc đầu.

"Đây là tinh hoa thần đạo sao? Ta cũng chịu không nổi rồi." Tào Vũ

Sinh cũng chóng mặt.

Tuy nói thế nhưng hắn vẫn giành rót rượu.

Sau khi uống vào ba chén, ngay cả Thạch Hạo cũng choáng váng, rượu này quá bá đạo, tuy hương thơm thuần khiết kinh người nhưng độ cồn quá lợi hại, liền thần cũng đều say ngất ngây.

Sau khi uống vào chén thứ tư, Thỏ nhỏ bắt đầu đánh túy quyền, ngồi nơi đó múa may, tư thế uốn éo, đông nghiêng tây vẹo, ngây thơ đáng yêu.

Mà Tào Vũ Sinh thì lại cong mông loay hoay bố trí sát trận trên mặt đất, la hét om sòm, hắn đã ngộ đạo rồi.

Riêng Thạch Hạo thì lại nhìn vào chiếc cổ đẹp đẽ trắng ngần như thiên nga của Thanh Y, cảnh tượng kiều diễm ập mặt mắt, hắn chạm cốc liên tục, phải tiếp tục uống nữa.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 908: Say

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Thanh Y ngồi xếp bằng trên thảm cỏ xanh, trên dung nhan tuyệt mỹ mang theo vẻ đỏ bừng cùng chút ít mơ màng, nàng cũng say.

Sợi tóc của nàng bóng lưỡng như lụa, mi dài rung rung, cặp mắt to vốn rất linh động giờ có thêm chút mê ly, đôi môi mọng đỏ trơn bóng tươi đẹp đầy gợi cảm khẽ hé, luồng hơi thở mang theo hương rượu, hàm răng trắng như ngọc lấp lóe ánh sáng.

Không thể không nói, loại rượu này quá mức siêu phàm, ngay cả cao thủ thần cấp cũng say ngất ngây, nàng ngồi ngay sát Thạch Hạo, hai người cùng chạm cốc và uống cạn ly thứ năm.

Thạch Hạo và nàng tựa vai nhau, hắn có thể cảm giác được vẻ mịn màn của chiếc cổ trắng loáng cùng với da thịt nhẵn bóng và làn hương cơ thể như hoa lan của nàng.

Thanh Y tuy say nhưng vẫn còn chút tỉnh táo, cử chỉ của hai người quá thân thiết, mà nơi cổ còn bị người khác khoát lấy, việc thân mật như vầy khiến da thịt như ngà voi lập tức căng thẳng.

Ầm!

Nàng tức khắc đập chén rượu lên trán Thạch Hạo, từng giọt rượu trong suốt như hổ phách pha chút vàng bắn tung tóelên trên người của cả hai.

"Ngươi... hơi... lãng phí... đó, đây là... thần tửu." Thạch Hạo lớn tiếng

nói.

Thanh Y áo trắng như tuyết, vẻ đẹp như mộng ảo, da thịt dường như chạm vào là rách lúc này trơn bóng, gương mặt mềm mại vương vài giọt rượu, chất lỏng óng ánh hòa lẫn cùng khuôn mặt trắng trẻo khiến lòng người rung động.

Thần xui quỷ khiến thế nào mà khi Thạch Hạo nói nàng lãng phí xong thì lập tức kề sát lại, sau đó "uống" một cái, "nuốt" sạch giọt rượu vương trên mặt nàng, mùi hương quá khó quên.

Áo trắng xuất trần, Thanh Y khuynh thành tuyệt thế, cơ thể bỗng căng thẳng, vẻ mặt cứng đờ, dù say cỡ nào thì lúc này cũng tỉnh táo lên không ít nên kinh hãi thét lớn, phù văn tỏa ra hòng đánh bay Thạch Hạo.

Nhưng mà, hiện giờ Thạch Hạo đã bước ra một bước được xem là cuối cùng kia, tu ra một tia tiên khí thì thực lực mạnh mẽ dường nào, lúc này bảo quang trong cơ thể lóe lên tự động phòng ngự.

Lúc bị công kích thì bản năng của hắn tự động phản ứng nên phản kích bắt lấy cánh tay trắng nõn mịn màng của Thanh Y, bàn tay hắn phát sáng, lòng bàn tay mở ra rồi vỗ nhẹ đánh tan những phù văn kia, thuận thế ôm lấy eo nhỏ xinh xắn của nàng.

"Híc, các ngươi... đang làm gì?" Thỏ nhỏ vừa đánh túy quyền vừa nấc rượu trừng đôi mắt to mơ mơ màng màng nhìn hai người.

Cuối cùng hai người cũng tỉnh táo lại.

Thanh Y thoát khỏi cánh tay ấy, xấu hổ cúi đầu, sợi tóc bay bay, eo thon thướt tha đong đưa vùng thoát, bàn tay ngó sen phát sáng ném Thạch Hạo ra ngoài.

Ầm!

Thạch Hạo tỉnh lại, lần này chưa kịp phản kháng thì đã rơi đè lên người

Tào Vũ Sinh.

"Ui cha, trận pháp của ta, đại đạo của ta, sao hạ xuống thiên kiếp đánh ta vậy, muốn ngăn cả ta thành Đạo sao?" Tên Béo kêu to.

"Rượu này, có chút lạ." Thạch Hạo lắc mạnh đầu, hơi tỉnh táo lại thì rất giật mình, sao lại có thể say cả nguyên thần.

Mạnh mẽ đến cảnh giới của bọn họ thì làm gì có rượu nào có thể say, nhưng trước mắt mới có mấy chén thôi cũng đã thành bộ dáng này nên có chút thất lễ.

"Này, tỷ tỷ, hai người sao lại ôm nhau như thế?" Thỏ nhỏ quấn lấy không tha,cặp mắt to mông lung láo liên hỏi hai người

"Nói bậy gì đó hả, ngươi nhìn lầm rồi." Gương mặt như ngọc ửng hồng, dung nhan tuyệt thế có một tia giận dữ và xấu hổ liếc nhìn về Thạch Hạo.

"Vậy vì sao ngươi xấu hổ?" Thỏ nhỏ gạn hỏi cặn kẽ.

Thanh Y hít sâu một hơi, vận chuyển đạo pháp để bình phục nỗi lòng của mình, cuối cùng cũng bình tĩnh lại nhưng rồi nhanh chóng liên tưởng đến hình ảnh lúc nãy.

Nàng nhịn không được nên vỗ vỗ gò má nóng rát của mình, vừa nãy nơi đây có vương vài giọt rượu, mà tên khốn kia lại... cứ thế mà uống?

"A a!" Thanh Y thực sự chịu không nổi, sau khi tỉnh táo lại thì rít lên một tiếng, trong phong thái tuyệt thế mang theo một phong vận khác lại khiến rung động lòng người.

"Tỷ tỷ, phải hiền thục thứ, sao cứ kêu loạn như vậy?" Thỏ nhỏ không hiểu nên lên tiếng khuyên.

Phải hiền thục? Được rồi! Thanh Y khống chế tâm tình của mình, cố nén kích động muốn đập Thạch Hạo một trận để bản thân bình tĩnh lại, tuyết y

xuất thế, cuối cùng cũng trở lại dáng dấp tiên tử thánh khiết thường ngày.

"Rượu này có gì đó quái lạ, vận chuyển cốt văn thì có thể giúp bản thân tỉnh táo một chút, có thể ngộ đạo!"

Đây là phát hiện của Thạch Hạo, hắn được gợi ý từ trong trạng thái của mập mạp Tào Vũ Sinh, sau khi thử thì thấy quả là vậy.

Rất nhanh, Thanh Y, Thỏ nhỏ cũng ngồi xếp bằng xuống để cảm ngộ đại đạo của bản thân, lúc này ai nấy đều rất khiếp sợ, sau đó hoàn toàn tĩnh tâm, từ từ rơi vào trạng thái không linh.

Đây là một loại cảm giác rất kỳ lạ, tuy vẫn còn chút men say thế nhưng lại rơi vào cảnh ngộ đạo, thứ này làm cho người say say rồi sẽ chạm đến các loại vết tích đại đạo, rong chơi trên đường lớn.

Cũng không biết qua bao lâu, cảm giác cơn say tan hết thì bọn họ cũng từng người tỉnh lại từ trong cảnh ngộ đạo ở cấp độ sâu.

"Thật lạ, ta vẫn muốn uống nữa." Thỏ nhỏ la hét.

"Thật là thần kỳ!" Tào Vũ Sinh cũng nhìn vò rượu rồi nuốt nước miếng.

"Uhm, cảm giác không tệ." Thạch Hạo gật đầu.

Chỉ có Thanh Y vớiáo trắng tung bay không nói gì cả, nàng có loại ý vị xuất thế và trầm lắng.

Thỏ nhỏ với dáng vẻ ngây thơ nói: "Ta nghĩ ra rồi, tỷ tỷ, tỷ vẫn chưa trả lời ta đây, vừa nãy ta rõ ràng nhìn thấy hai người ôm nhau, Thạch Hạo còn uống rượu trên mặt tỷ nữa."

Thanh Y khó giữ được khí chất tiên tử nên kéo kéo tay nhỏ của Thỏ nhỏ lại, nói: "Ngươi nhìn nhầm rồi đó."

"Không có, tuyệt đối không nhìn nhầm." Thỏ nhỏ lớn tiếng nói.

"Con nít con nôi, ít nghĩ bậy đi!" Thanh Y gõ cái bịch lên trán nàng.

"Rượu này cũng được đó." Thạch Hạo khen rồi liếc một chút gò má Thanh Y.

Thỏ nhỏ cười hì hì không ngừng, Thanh Y thì quay đầu đi lộ ra ánh mắt giết người trừng hắn.

Tào Vũ Sinh cười ha ha, nói: "Sao ta lại thấy vừa này mình đã bỏ qua chuyện gì đó thì phải, chắc do quá tập trung vào ngộ đạo, hay để ta bói cho các ngươi một quẻ?"

"Ngươi còn biết bói toán nữa hả?" Thỏ nhỏ kinh ngạc.

"Đó là đương nhiên, sư phụ ta còn tính ra được thiên cơ, cũng biết một - hai chuyện tương lai, là truyền nhân duy nhất của lão, ta thế nào cũng phải biết một chút chứ." Mập mạp vô cùng kiêu ngạo.

Hắn lập tức lấy ra một ít mảnh vỡ mai rùa trắng như tuyết, mỗi một mảnh đều trong suốt, hoa văn được bố trí thần bí phức tạp, nhìn qua thì biết chính là bảo vật thần thánh.

Rột rột rột!

Mai rùa rơi trên đất, mập mạp nghiên cứu tỉ mỉ một hồi, nói: "Quẻ này sao lại sai thế này, rõ ràng bói cho hai các ngươi nhưng giờ lại thành ba người quấn chặt lấy nhau, lại nhiều thêm một người?"

"Mập mạp, ngươi suy diễn lung tung gì đó?" Thanh Y ngăn hắn lại.

"Há, quên mát, còn một chủ thân." Tên Béo ngẩng đầu nhìn nàng, nói: "Xong, bị ngươi liên lụy, chủ thân cũng sắp xui xẻo rồi."

"Bùm!"

Tào Vũ Sinh bay vút lên trời cao, hắn bị Thanh Y đánh bay lên không trung, sau đó kêu to rơi xuống một ngọn núi.

"Sư phụ ta nói rất đúng, đạo suy diễn và bói toán là nguy hiểm nhất, sơ sót một chút là gặp nạn." Tào Vũ Sinh tức giận.

Thực tế thì hắn cũng không bói toán gì cả, chỉ ném đại chiếc mai rùa này, tuy nhiên phù văn trắng như tuyết trên mai rùa kia lại không ngờ tổ hợp thành một hoa văn, và đã bị hắn nhìn thấy chút ít.

Tên Béo chột dạ thu hồi mai rùa, đây là bảo cụ phòng ngự của hắn nên không dám tùy ý quăng loạn.

"Thơm quá!"

Mũi Thỏ nhỏ rất thính, nghe được mùi thịt ở nơi xa.

"Đi thôi, bắt đầu chén nào." Thạch Hạo nói.

Phía trước có một cái hồ nước trong xanh, linh khí lượn lờ không ngừng bốc lên.

Đả Thần Thạch vô cùng sốt sắng, sau khi xử lý gọn bảo thể đầu rồng thân hạc kia thì cho vào trong đỉnh bắt đầu hầm, hắn dùng lửa đại đạo đốt đỉnh, cuối cùng mùi thịt thơm lừng bay ra.

"Không xong rồi, ta mệt gần chết, tên khốn này đúng là kim cương bất hoại, đến giờ vẫn chưa chín nhừ nữa chứ." Đả Thần Thạch kêu khổ.

Một đôi cánh hạc long huyết được giữ lại đã gác lên trên đống lửa đang cháy, lúc này mặc dù đã vàng óng nhưng vẫn chưa chín mềm.

Đương nhiên, dù là đỉnh hay là thanh đồng để quay cánh hạc đều ẩn chứa quy tắc không gian, nếu không thì căn bản không thể chứa được thân thể như ngọn núi nhỏ kia, hiện giờ xem ra, cánh hạc nọ cũng không phải lớn bình thường.

"Để ta!"

Thạch Hạo ra tay, đồng thời lấy ra Kim văn Bạch hổ, sau khi vệ sinh sạch sẽ ven hồ thì đặt vào trong đỉnh, hầm chung với nhau.

"Một nồi hổ rồng!" Tào Vũ Sinh lớn tiếng khen.

Một rồng một hổ đều phát sáng và dung hòa với nhau, thần hà dâng lên và cộng hưởng.

Tất nhiên, chắc chắc là "rồng" kia mạnh hơn, thân thể ẩn chứa vật chất thần tính kinh người, còn Kim văn Bạch hổ được cho vào sau nhưng độ rục của thịt lại bằng thịt "rồng" bỏ vào trước.

Sau đó không lâu, mùi thơm tràn ngập nơi này, "một nồi hổ rồng" ra khỏi nồi, còn có cánh hạc vàng óng tỏa ra hào quang bên cạnh, hoàn toàn đã nướng chín.

Ngoài ra, còn có mùi thơm của rượu, cả đám nhanh chóng vùi đầu ăn.

Bọn họ vừa hưởng thụ vị ngon vừa ngộ đạo, cảnh đẹp bên trong hồ nhỏ linh khí lượn lờ trước mắt, thực là thoải mái.

Nói là ngộ đạo, nhưng dưới vị ngon này lại có hai kẻ tham ăn như Thạch Hạo và Thỏ nhỏ thì nhất định hương vị cũng biến đổi, cuối cùng Thanh Y và Tào Vũ Sinh cũng bị liên lụy đến thất thần, không tập trung được.

"Ồ, ta rõ ràng nhìn thấy một con Phượng Hoàng trắng như tuyết mà?" Thỏ nhỏ dụi mắt, nhìn bờ bên kia hồ nước.

"Một con chim thần, trắng không tỳ vết, cánh chim óng ánh, thật hoàn mỹ." Tào Vũ Sinh thán phục.

"Thật... thật là Phượng Hoàng sao?" Thanh Y cũng khiếp sợ.

Khi bọn họ bắt đầu phân tâm không ngộ đạo nữa thì hơi men lập tức tràn tới, cảm giác có chút lờ mờ, khi nhìn bờ hồ bên kia thì tựa hồ thấy một con Tuyết Hoàng.

"Không nhầm đâu, thế gian này rất khó để nhìn thấy Thiên Phượng thuần chủng." Thạch Hạo lầu bầu nói.

Chỉ là khi hắn liếc nhìn về bờ bên kia thì cũng ngẩn ngơ.

Ở đó có một con chim thần trắng long lanh, tựa như là một tác phẩm hoàn mỹ nhất của trời xanh, phiêu dật và xinh đẹp tuyệt trần, trắng loáng thần dị, quả tựa như Tuyết Hoàng.

"Gặp quỷ rồi, ta thấy một con Phượng Hoàng!" Tào Vũ Sinh lắc mạnh đầu để mình tỉnh táo lại.

"Đẹp đến hoàn mỹ, quá xinh." Thỏ nhỏ kêu la.

"Chắc chắn ăn rất ngon." Thạch Hạo thần kinh vững vàng, lên tiếng nói tựa như là một phản xạ có điều kiện vậy.

"Ngươi đang nói lung tung gì vậy, đó rất có thể là một con Tuyết Hoàng." Thanh Y tức giận lườm hắn.

"Tuyết Hoàng gì, ta thế nào nhìn quen quen, trước đây tựa như bắt được một con tương tự." Thạch Hạo càng nhìn càng quen mắt, đồng thời càng cặp mắt lờ đờ hơi men càng mông lung, rồi lại uống thêm chén nữa, nói: "Có chút không giống, trên trán con này có vằn vàng."

"Nổ!" Thỏ nhỏ trợn trắng mắt, căn bản không tin hắn bắt được một con.

Mập mạp Tào Vũ Sinh cũng bĩu môi, cho rằng hắn say rồi.

"Ngươi có thể yên lặng chút không?" Thanh Y quát hắn một câu, bởi vì nghĩ đến một màn "uống cạn" rượu trên gò má kia thì lại càng thêm xấu hổ.

"Tuyệt không gạt các ngươi đâu." Thạch Hạo cuống lên, phun ra mùi rượu, nói rằng đó không hề có nửa lời gian dối, đều là sự thật.

"Chính xác trăm phần trăm, năm đó lúc mới tới thượng giới, ta thật sự bắt được một con Ngân Hoàng, còn đặt tên cho nó nữa kia, là Bạc." Thạch

Hạo nói.

Tất cả đều không biết, ở bờ bên kia, cọng lông vũ trên đầu của con Phượng Hoàng trắng như tuyết nọ đều dựng đứng, mắt sáng rực nhìn chòng chọc vào hắn.

Hắn mang theo men say, tiếp tục giải thích, nói: "Tại hạ giới, ta có nuôi một con Đại Hồng điểu, hàng phục Nhị Ngốc tử, còn bắt được một con Tam hắc Huyền quy, vì thế vốn muốn đặt tên cho con Ngân hoàng kia là Tứ Ngân, kết quả nó sống chết không chịu thế nên mới gọi nó là Bạc."

Lúc nói những câu này thì hắn không biết được đôi mắt của con chim thần đẹp tuyệt trần ở bờ đối diện kia như muốn phun lửa, lông chim toàn thân trắng như tuyết dựng đứng lên, óng ánh rực rỡ.

"Các ngươi không tin thì có thể hỏi Đả Thần Thạch, nó cũng có mặt, có thể làm chứng." Thạch Hạo nói, rầm một tiếng lại uống xong một chén rượu lớn, lúc này thì càng thêm say.

Đả Thần Thạch tựa như người, làm một động tác có độ khó cực cao đối với nó, oạch một tiếng, chạy.

Bởi vì nó nhìn thấy con Tuyết Hoàng kia bay tới, cánh chim óng ánh phát sáng, quá kinh người.

Thạch Hạo say, còn nó thì không!

Tuyết Hoàng hạ xuống bờ bên này, hóa thành một thiếu nữ đẹp tuyệt trần, mái tóc màu bạc óng ả lả lướt đi tới.

Hoàng Điệp vỗ cánh, nhắc nhở Thạch Hạo.

Nhưng vì hắn quá say, còn đang giải thích cho Thỏ nhỏ, Thanh Y, Tào Vũ Sinh hiểu nên không để ý.

"Ta quả thật bắt được một con Tuyết Hoàng như thế mà, chỉ là trên trán

con kia không có hoa văn màu vàng. Lúc đó ta còn ôm nó trong ngực, tự tay cắt tỉa lông chim, dưới mấy chục lượt cắt xẹt xẹt thì lông chim dài thành ngắn, đến sau cùng khá giống bồ câu trắng."

Bên hồ, thiếu nữ tuyệt địa kia với ánh mắt sắt bén gần như có thể giết người, thế nhưng điệu bộ vẫn thước tha tao nhã như trước đi tới, đây chính là khí chất cao quý trời sinh.

"Ngươi nói rằng mình đã ôm Tuyết Hoàng, còn cắt tỉa lông chim nữa à?" Thỏ nhỏ trợn mắt hỏi, tuy nở nụ cười tươi rói nhưng hơi có vẻ ác ma.

"Đúng thế, lúc đó cắt tỉa cho nó gọn gàng." Thạch Hạo nói, rầm một tiếng, lại uống tiếp.

Lúc này, Hoàng Điệp dùng cánh che mặt mình lại, nó không đành lòng nhìn, và cũng lui về sau trốn sang một bên.

Cuối cùng, thiếu nữ tóc bạc đẹp tuyệt trần cũng tới gần rồi, đôi mắt phun lửa, khí thế ấy gần như phả thẳng lên mặt Thạch Hạo.

"Ài, sao ngươi càng lớn càng giống nó thế chứ?" Thạch Hạo say khước tới mức cặp mắt mờ tối, hắn chỉ chỉ thiếu nữ, vì quá say nên ngã lăng xuống dưới đất..

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 909: Không Thể Nhịn

Thiếu nữ tóc bạc dáng vẻ lả lướt, mặc dù mắt như đang phun lửa nhưng cử chỉ vẫn tao nhã, gót sen uyển chuyển, yêu kiều thướt tha, đây là một loại khí chất cao quý bẩm sinh.

"Chúng ta... từng gặp nhau?" Thạch Hạo líu lưỡi chào.

Đôi hàng mi của thiếu nữ tóc bạc cong cong, mắt to linh động bắn ra tia sáng sắc bén, miệng anh đào nhỏ nhắn trong lúc khép mở lộ ra hàm răng trắng như tuyết đang âm thầm ma sát với nhau.

Thạch Hạo nghiêng đầu, mắt đầy sao, say đến nỗi đứng không vững, nhìn thiếu nữ tóc bạc có dung mạo khuynh thành trước mặt, đờ ra nói: "Ôi, giống nó thiệt đó. Chỉ là trên trán có thêm một phù văn màu vàng, những thứ khác đều giống nhau."

Mái tóc bạc của giai nhân phất phới, phát ra tiếng kêu như phượng hót, hào quang sáng chói tỏa ra, một ngọn lửa màu trắng từ trong miệng nhỏ cuộn tới, chớp mắt bao phủ lấy Thạch Hạo.

"Á, đau!"

Thạch Hạo phát ra tiếng kêu sợ hãi, đây là lửa phượng hoàng, bắt nguồn từ một mạch Tuyết Hoàng, người bình thường căn bản chịu không nổi, tuy nhiên ngoài cơ thể hắn tự động xuất hiện phù văn, động thiên duy nhất hiện lên bảo vệ bản thân.

"Bạc, ngươi thật sự là Bạc mà ta nuôi sao?" Thạch Hạo từ trong men say tỉnh táo phần nào.

Thiếu nữ tóc bạc nghe đến chữ bạc thì kích động nghiến răng nghiến lợi,

vầng trán trắng loáng hiện ra từng đường đen.

Nghĩ đến chuyện tình hai năm trước thì nàng muốn ói máu, đường đường là thiếu nữ thiên kiêu của cả bộ tộc, có khả năng tiến hóa thành Tuyết Hoàng, được xem như thiếu nữ thiên tài truyền kỳ, kết quả bất ngờ lọt vào tay tên ma đầu này, lông vũ bị cắt tỉa đến thảm thương, nắm cặp cánh vàng của nàng, kéo lông vũ của nàng, vừa vò vừa mân mê, quả thật không thể tưởng tượng được.

Giờ nghĩ lại thì vẫn có cảm giác muốn ngất đi, đây là khoảng thời gian tăm tối, là quá khứ đầy máu và nước mắt, trải nghiệm này... thật quá đáng sợ!

Có thể làm cho minh châu mạnh nhất trong lịch sử của mạch Tuyết Hoàng có loại ý nghĩ vô cùng đáng sợ và thê thảm này, Thạch Hạo cũng coi như là người đầu tiên.

Thiếu nữ tóc bạc trước giờ đều chưa từng kể cho ai về khoảng thời gian này, ngay cả người trong tộc cũng chưa, dù sao thì nàng cũng khó mở miệng, nhưng không nghĩ tới, lần thứ hai ngẫu nhiên gặp gỡ, tên khốn này lại đứng trước mặt mình nhắc lại chuyện xưa, khoác lác với người khác, thực sự muốn nhịn cũng nhịn không được.

"Vèo!"

Trong đôi mắt bạc của nàng bắn ra hai tia sáng bạc tựa như mặt trăng rơi xuống, ánh sáng chói lóa mà mênh mông khiến cho hư không đều tan vỡ.

Ngoài cơ thể Thạch Hạo hiện lên một tia tiên khí thần thánh mà an lành nhanh chóng chặn lại phù văn, động thiên duy nhất vô cùng nhu hòa bao phủ bản thân, tia sáng kia không cách nào tổn hại được hắn.

"Ngươi... đã tu ra một tia tiên khí?" Thiếu nữ tóc bạc không cam lòng đồng thời cũng chấn kinh.

Rất rõ ràng, nàng cách Táng giới rất xa, kết quả trận chiến đó chưa hề

truyền tới tai nàng.

"Bạc, thật là ngươi, quá tốt rồi, thực sự là trái đất tròn." Thạch Hạo khi say thần kinh cũng lơ ngơ, quả thật không biết chữ bạc có lực sát thương thế nào trong lòng cô gái tuyệt lệ phía đối diện.

Thiếu nữ tóc bạc lập tức tỉnh táo lại từ trong nỗi khiếp sợ, hàm răng óng ánh nghiến kèn kẹt không ngừng nói: "Tức chết đi mà!"

Xoạt, nàng nhanh chóng lao tới, hai tay kết ấn, thân thể phát sáng đồng thời nhảy lên xoay tròn, đùi đẹp trắng như tuyết bên trong quần dài quét tới đánh về Thạch Hạo.

"Cẩn thận, đừng đá chân." Thạch Hạo vẫn còn đang say, dùng cánh tay đón đỡ, nhẹ vang lên một tiếng phịch.

Trong tiếng phượng hót, các loại phù văn tỏa ra, tất cả bảo thuật đều đánh về Thạch Hạo, đây là thần thông của mạch Tuyết Hoàng.

Nhưng mà động thiên duy nhất cùng tia tiên khí kia đang kết hợp với nhau, đánh văng phù văn kinh người, thành công cản lại được.

"Ép ta dùng thần thông cấm kỵ mà!" Thiếu nữ tóc bạc nghiến răng, dấu ấn màu vàng nơi mi tâm bắt đầu phát sáng.

Nàng thực sự tức điên người, trước kia bị bắt, dù lông vũ toàn thân trắng như tuyết bị tỉa lởm chởm thì qua coi như qua đi, giờ còn bị chế nhạo làm cho nàng khó có thể mà nhịn được.

"Này, Bạc, ta là ân nhân cứu mạng ngươi, ngươi sao lại đánh ta?" Thạch Hạo phà ra hơi rượu, mặt vô tội và khó hiểu.

Thiếu nữ tóc bạc ngẩn ngơ, nàng rất hận Thạch Hạo, nhưng cũng biết ngày đó có thể thoát khỏi khu vực này đều là nhờ Thạch Hạo mang nàng đi.

Vì vậy, hai năm qua nàng không có trả thù, hôm nay gặp lại cũng chỉ là

bị lời nói của hắn kích thích nên không kìm chế được mới ra tay.

"Chuyện gì ra chuyện đó, ngươi làm nhục ta trước, ta muốn... đòi lại công bằng!" Thiếu nữ tóc bạc đáp xuống đất, tuy tức giận nhưng cử chỉ vẫn rất tao nhã.

"Đây chính là do ngươi không đúng, nói thế nào thì ta cũng cứu mạng ngươi, nếu như ngươi muốn ân đền oán trả thì tới đi." Hơi men trong người Thạch Hạo giảm xuống, càng lúc càng tỉnh táo.

Vừa nói thế, thiếu nữ tóc bạc ngược lại rồi lộ vẻ do dự, trước kia tuy tức giận bất bình, một bụng lửa giận, thế nhưng nếu thật làm lớn chuyện với Thạch Hạo thì lại không hay.

Nàng lập tức khựng lại, mấy lần giơ tay muốn hành hạ Thạch Hạo một trận nhưng rồi lại thả tay xuống.

"Hóa ra là người mình, ngồi xuống uống hai chén rượu hả giận đi." Tào Vũ Sinh tiến lên nói.

"Tỷ tỷ, ngươi và ta đều giống nhau, đều có mái tóc bạc xinh đẹp, vừa nhìn là thấy hợp nhau rồi." Thỏ nhỏ cũng cười hì hì tiến tới chào đón, nắm lấy cánh tay của nàng.

Thanh Y cũng cười nhẹ, hỏi dò đầu đuôi để hòa giải ân oán.

Đến lúc này, Đả Thần Thạch không nghĩa khí cũng xuất hiện lại.

Ngày đó, lúc nó và Hoàng điệp chờ Thạch Hạo ở Ngũ Hành châu thì Ngân hoàng tỉnh lại, sau đó hoá thành thiếu nữ tóc bạc đánh cho nó kêu cha gọi mẹ, chạy trốn mấy trăm ngàn dặm, trong lòng vẫn còn ám ảnh.

"Tỷ tỷ là Tuyết Hoàng, quá kinh người mà!" Thỏ nhỏ thán phục, sau khi hiểu chút ẩn tình thì nàng giật mình, há to miệng kinh ngạc.

"Còn chưa phải, chỉ là có hi vọng tiến hóa đến bước kia thôi." Thiếu nữ

tóc bạc Tuyết Lâm nói, sau khi bình tâm lại thì khí chất vô song, quốc sắc thiên hương.

Nàng quả thật rất mạnh mẽ, năm đó dù bị truyền nhân Tiên điện cùng một đám sơ đại truy đuổi thế nhưng cũng chỉ là bị thương mà không hề bị bắt giữ.

Hiện giờ, Thạch Hạo phát hiện trên trán nàng có thêm một dấu ấn phù văn màu vàng, rõ ràng là tiến hóa thêm một bước, mạnh hơn nhiều trước đây.

Trong quá trình này, Thanh Y và Thỏ nhỏ nói bóng nói gió, thêm vào cái miệng bà tám của Đả Thần Thạch, mấy người cuối cùng cũng biết được chuyện ngày đó.

"Tỷ, chuyện như thế mà tỷ cũng chịu được sao?" Mắt to của Thỏ nhỏ xoay tròn, cố ý gây xích mích nói: "Hắn lại cắt đi toàn bộ lông vũ đẹp đẽ của tỷ, tương đương với làm hỏng chiến y của tỷ, lại như kéo quần áo trên người tỷ xuống, cũng tương tự... "

Thiếu nữ tóc bạc nhanh tay che lại miệng nhỏ, thực sự càng nói càng kỳ cục.

"Chuyện như vậy, ta không thể nhịn được." Thỏ nhỏ mạnh mẽ tránh ra, quơ quả đấm dữ dằn nói, cố ý thêm dầu vào lửa.

"Bốp!"

Thạch Hạo tỉnh táo hẳn, nhanh chóng tiến tới gõ mạnh lên cái trán trắng nõn của Thỏ nhỏ làm nàng đau đến chảy nước mắt, la hét không thôi.

"Họ Thạch kia, ta liều mạng với ngươi." Thỏ nhỏ giương nanh múa vuốt.

"Muội muội, ta ủng hộ ngươi, chuyện như thế sao có thể nhịn được." Thiếu nữ tóc bạc mỉm cười, tốt bụng xoa trán cho nàng, thế nhưng dùng lực quá mạnh đau đến nỗi Thỏ nhỏ la oai oái.

"Mấy người... cùng bắt nạt ta!" Thỏ nhỏ thở phì phò, quay người sang chỗ khác.

Thanh Y hé miệng cười duyên, sau đó gọi mọi người cùng ăn thức ngon, uống rượu quý.

Bầu không khí nhanh chóng vui vẻ, tuy nhiên lâu lâu thiếu nữ tóc bạc vẫn không nhịn được muốn đánh Thạch Hạo một trận.

Thạch Hạo vì muốn hòa hoãn quan hệ nên lấy lòng lấy lòng, vừa chúc rượu vừa xé một đoạn cánh vàng ươm bóng loáng, ma xui quỷ khiến nói một câu: "Cầm, ăn gì bổ nấy."

Mấy người không nói gì, đồng loạt nhìn hắn.

Ánh mắt thiếu nữ tóc bạc như muốn giết người nhìn hắn với ý rằng, ngươi cố ý phải không?

"Oài, sao ngươi không hóa thành đôi cánh trắng như tuyết kia chứ, ta cảm thấy lấy hình người thêm vào đôi cánh thần thánh thì nhất định là kinh diễm, phong thái tuyệt thế. Lúc trước, khi ta vuốt vuốt thì đã cảm thấy... " Thạch Hạo mang theo hơi rượu vô cùng mạnh dạng nói, thế nhưng rất nhanh tỉnh táo lại thì im bặt đi.

Cố ý, chắc chắn cố ý! Thiếu nữ tóc bạc càng nghĩ càng giận, cầm chén rượu... ném lên trán hắn.

"Oài, ngươi làm gì thế, đây là thần tửu, đừng lãng phí." Thạch Hạo nói.

"Kim văn Bạch hổ?" Thiếu nữ tóc bạc Tuyết Lâm nhìn thịt cọp có phù văn màu vàng trong đỉnh, vẻ mặt kinh ngạc, nàng đã nhận ra đây là thánh thú của Thần miếu, nhưng lại bị mấy người này nấu chín?

"Có là gì đâu." Thỏ nhỏ dương dương đắc ý, chỉ cánh thần vàng óng trong tay mình nói: "Đây là cánh của Đọa Thần tử."

"Phụt!"

Miếng thịt vừa mới đưa vào cái miệng anh đào nhỏ nhắn xinh đẹp kia liền văng ra, đối với một bộ tộc Tuyết Hoàng luôn chú ý phong thái và khí độ mà nói thì quá mất mặt.

Chỉ vì nàng thật sự chấn kinh.

Đọa Thần tử mạnh mẽ cỡ nào, lại bị thả hầm trong đỉnh, nướng trên lửa, bị người khác ăn, quá kinh người.

Ngay cả huyết thống mạnh mẽ nghịch thiên, tương lai có thể trở thành Tuyết Hoàng chân chính như nàng cũng cảm thấy chẳng biết nói gì cho đúng, chỉ biết trợn tròn hai mắt vì quá kinh ngạc.

Chuyện này quá phi lý, quái thai cổ đại trở thành món ăn trên bàn, chỉ vừa tưởng tượng thôi là đã thấy điên khùng, khiến người ta khó có thể tin.

"Ngươi... thật sự tu thành một tia tiên khí?" Rất lâu sau, hai mắt Tuyết Lâm sáng rực mang theo vẻ lạ lùng nhìn chằm chằm Thạch Hạo.

"Đang chuẩn bị tu ra tia thứ hai nè." Thạch Hạo vẻ mặt hờ hững, làm ra dáng cao nhân.

"Lợi hại như vậy à, từ xưa đến nay, nhiều kỳ tài đều đã thất bại, mà ta cũng mới chuẩn bị đi đường này, ngươi lại thành công rồi sao?" Tuyết Lâm thực sự bị đè ép.

Nàng được gọi là kỳ tài tuyệt thế, là một trong nhưng sơ đại mạnh mẽ nhất thời này, kết quả lại phát hiện trên con đường này có người đã đứng ở đỉnh cao nhất, mắt dõi nhìn nàng, đây chính là loại đả kích không nhỏ.

"Ừm, ta có thể chỉ điểm cho ngươi một chút, bảo đảm ngươi bước ra được bước kia." Thạch Hạo vẫn một dáng vẻ hờ hững.

"Ngươi muốn Tuyết Lâm tỷ tỷ theo ngươi, thu làm... " Thỏ nhỏ ríu ra thì

thầm, muốn đấm vào bộ mặt lưu manh của hắn.

Tuyết Lâm chủ động che miệng nàng lại, nàng xem như đã hiểu, Thỏ nhỏ nhìn thì ngây thơ nhưng lại e thiên hạ không loạn, là một tiểu ma đầu.

Đương nhiên, nàng cũng trừng Thạch Hạo một cái.

"Khục, Tuyết Lâm muội muội, nghe nói, ngày đó ngươi phát hiện manh mối của Cung điện Chí tôn?" Thạch Hạo không dấu vết hoàn toàn lòi đuôi cáo.

Ngày đó, Tuyết Lâm bị đuổi giết, chính là nghe nói nàng tận mắt nhìn thấy Cung điện Chí tôn lần nữa trở về thượng giới, và biết rõ nó ở đâu.

Tuyết Lâm lập tức cảnh giác, vẻ mặt không lành nhìn hắn.

"Nói thế này, ngươi chỉ cần nói cho ta biết cung điện Chí tôn ở nơi nào, ta lập tức cho ngươi một vận may lớn, bảo đảm sau này ngươi có thể hóa thành Phượng Hoàng bất tử thật sự." Thạch Hạo nói.

Tuyết Lâm bĩu môi, căn bản không tin tưởng.

"Cái này đủ không?" Thạch Hạo cẩn thận từng li từng tí lấy ra một cái đỉnh ngọc, mở ra, nơi này lập tức bị khí tức thần thánh bao trùm.

"Đây là... cái gì?" Tuyết Lâm giật mình.

"Một nửa Tiên thể." Thạch Hạo nói, cũng bổ sung có thể cho nàng một phần.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 910: Sóng Lớn Cuộn Trào

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"Sao có thể?" Tuyết Lâm trợn tròn cặp mắt đẹp của mình, nàng cảm thấy khó mà tin nổi, nhìn một nửa thân thể tỏa ra ánh sáng thần thánh như thủy triều kia mà ngây cả người.

"Bạc, không gì là không thể." Thạch Hạo thuận miệng lơ đãng nói một chữ Bạc. Lúc hắn muốn sửa lại thì phát hiện Tuyết Lâm còn đang ngẩn ngơ, không chú ý đến việc hắn "nói sai".

"Không đúng, không thể là Tiên, có lời đồn, Chân Tiên dù đã chết cũng không ai có thể đến gần, hiện giờ chúng ta tiếp xúc ở khoảng cách gần như vậy thì phải bị chấn thành bột minh, phù văn tiên đạo sẽ hủy diệt tất cả." Rất lâu sau, Tuyết Lâm mới hồi thần và nói thế.

Thạch Hạo thở dài chỉ đành nói thật, Tiên thể này bị người khác đánh một chưởng, hoa văn trong cơ thể cũng đã tán loạn, bị tiêu diệt sạch sành sanh.

Đoạn tiên thể còn lại này, máu thịt đã sớm biến mất, xương cốt trắng nõn như ngọc, hào quang mông lung khuếch tán khiến người ta như tắm gió xuân, như tiến vào trong tiên trì.

"Không nên coi thường nó, tuy phù văn đã tan rã, tinh hoa gần như mất sạch thế nhưng khí tức Tiên đạo vẫn nồng đậm, ở gần nó tu hành thì sẽ được rất nhiều lợi ích, ngươi cũng có thể dựa vào đó để cất bước lên con đường tiến hóa, thành Thiên Hoàng chân chính." Thạch Hạo dụ dỗ.

Tuyết Lâm quả thật rất chấn động, mấy tên này quả đúng là biết hành hạ người khác, không chỉ ăn thịt Thánh thú của Thần miếu, cả Đọa Thần tử cũng đem nấu, giờ lại lấy ra gần nửa bộ tiên thi, thật khiến người khác kinh sợ đến tột cùng, khó có thể tin.

"Lấy tiên thể này thì có thể trao đổi tin tức kia không?" Thạch Hạo hỏi với ánh mắt nóng rực, hắn vẫn luôn nghĩ mãi về Cung điện Chí tôn, từ hạ giới đến thượng giới đều từng nghe qua nhưng chưa từng được thấy.

Bây giờ, hắn đã trở thành truyền nhân của Đạo tràng Chí tôn nên càng thêm khát vọng tòa cung điện kia.

"Chắc phải để ngươi thất vọng rồi." Tuyết Lâm nhẹ nhàng thở dài.

"Sao thế, lẽ nào là tin đồn?" Thạch Hạo ngẩn người, khó tránh khỏi có chút thất vọng.

"Không, ta quả thật đã nhìn thấy, một con rùa khổng lồ cõng một cung điện cổ xưa tỏa ra khí hỗn độn, xuyên qua vách ngăn hai giới và xuất hiện trên mặt đất của thượng giới này." Tuyết Lâm khẽ nói, ánh mắt có chút mất tập trung, đến giờ khi nghĩ đến cảnh tượng nhìn thấy ngày đó thì vẫn làm cho nàng chấn động không thôi.

"Nó ở đâu?" Thạch Hạo hỏi.

"Đó là một thung lũng, ta cố nhớ địa điểm nhưng khi đang đi tìm người trong tộc của ta để tìm hiểu thì lại bị lộ, cho nên mới bị đuổi bắt khắp nơi." Tuyết Lâm nói.

Chuyện sau đó thì Thạch Hạo biết, bởi vì chính hắn đã cứu Tuyết Lâm.

"Cuối cùng, ta trở lại trong tộc, Cổ tổ tự mình xuất quan chạy đến đó... "

Kết quả thật đáng tiếc, Cung điện chí tôn đã không còn, con rùa cõng cung điện kia đã rời đi từ lâu, biến mất không còn tăm hơi.

"Oài!" Thạch Hạo khẽ than thở một tiếng.

"Cổ tổ của ta không phải người thường, sống quá lâu, pháp lực vang dội từ xưa đến nay, không kém tồn tại mạnh nhất của Tiên điện." Tuyết Lâm nói.

"Lẽ nào... ông ấy phát hiện được gì?" Thạch Hạo hỏi.

"Uhm, Cổ tổ ta căn cứ vào những manh mối rồi tiếp tục tìm kiếm, lúc này phát hiện Cung điện chí tôn tiến vào sâu trong khu không người, việc này... đáng tiếc thật, ai dám đuổi theo?" Tuyết Lâm thở dài, đây là nguyên nhân nàng bảo đáng tiếc.

"Sớm muộn gì cũng phải đi nơi đó." Thạch Hạo nắm chặt tay, hỏi nàng kỹ càng tọa độ cụ thể.

"Ở nơi nguy hiểm nhất, Cổ tổ nói, Cung điện Chí tôn hẳn là đi tới cổ thành Minh Ước." Tuyết Lâm nói.

"Cái gì?" Tinh thần Thạch Hạo chấn động, sâu trong khu không người còn có cổ thành?

Ngay cả Thanh Y, Thỏ nhỏ cũng giật mình, nhao nhao hỏi.

"Ta cũng không biết cái cổ thành kia là như thế nào, Cổ tổ chỉ thuận miệng nói rồi không đề cập nữa, sau khi trở về tộc liền bế quan không ra." Tuyết Lâm thật tình nói.

"Cổ thành Minh Ước... " Thạch Hạo lẩm bẩm, hắn nhanh chóng nghĩ tới Minh ước Thái Cổ, lẽ nào đó chính là nơi tiến hành cái gọi là Minh ước năm đó? Trong lòng hắn ngạc nhiên khó hiểu.

Sau đó, hắn lại nghĩ đến Biên hoang, nghĩ đến bảy vị Vương tội huyết, nghĩ đến đại chiến đáng sợ của thế giới thần bí và chưa biết, nghĩ đến thuyền cổ màu đen, cùng bất diệt, Tiên....

Tất cả những thứ này, phảng phất có liên hệ với nhau, như là một sợi

dây nối liền tất cả.

Thạch Hạo đau cả đầu, hắn mạnh mẽ lắc đầu để mình không rơi vào vòng lẩn quẩn kia.

"Sớm muộn cũng phải đi một chuyến, mở mang kiến thức xem thử cái gọi là minh ước Thái Cổ thì như thế nào!" Thạch Hạo đặt trước mục tiêu cho bản thân.

Trong suy nghĩ của hắn, những việc này cũng không tính là mục tiêu lớn nhất.

Thế nhưng, đối với sinh linh của thượng giới mà nói thì chuyện này tương đương với việc chọc thủng trời, ai có thể đi đến đó? Xưa nay có bao nhiêu người có thể an toàn ra vào nơi sâu nhất của khu không người đây.

"Cảm ơn các ngươi đã khoản đãi, ta phải đi bế quan đây." Tuyết Lâm cáo từ.

"Ồ, ngươi không muốn nhận thù lao sao?" Thạch Hạo kinh ngạc chỉ chỉ tiên thể, ý nói có thể cho nàng một phần.

"Những chuyện ta nói cũng không giúp được gì cho ngươi, ai có thể tiến sâu vào khu không người? Đừng nói gì là tới gần cổ thành." Tuyết Lâm lắc đầu.

Tào Vũ Sinh, Thanh Y, Thỏ nhỏ cũng đều than nhẹ, khu không người quá thần bí, nó lớn hơn ba ngàn châu không chỉ mười lần, không ai có thể tự do thăm dò.

Nơi đó tràn ngập sương mù, cũng ẩn chứa nguy hiểm kinh người.

Nghe đồn, có thể có tiên thi còn bảo tồn hoàn hảo, có Chân Long còn sống, có tổ và trứng Phượng Hoàng, càng có chủng tộc chí cường siêu phàm.

Nơi đó, không thể tìm tòi nghiên cứu, là nơi cấm kỵ.

Trừ phi có sinh linh thần bí dẫn vào, nếu không ai có thể đi vào, hơn nữa còn tiến vào trong thành cổ kia chứ?

"Sớm muộn gì ta cũng sẽ đi vào, rời đi tiên cổ, quét sạch địch thủ các giáo, ta sẽ đến đó chinh chiến!" Thạch Hạo nói.

Thỏ nhỏ mở to hai mắt xem hắn như kẻ đần, điều này khiến Thạch Hạo bực mình, lại gõ nàng một cái khiến nàng ta hét toáng lên.

"Ngươi có thể ở lại cùng tu hành với chúng ta, rút lấy khí tức Tiên đạo." Thạch Hạo nói, mời Tuyết Lâm ở lại.

"Ta... " Tuyết Lâm cảm thấy không tiện cho lắm.

"Tỷ tỷ, ở lại đi, nửa tiên thể như thế này thì chúng ta dùng cũng không hết." Thỏ nhỏ nói.

Cuối cùng, bọn họ chọn một tịnh thổ, chuẩn bị mượn tiên thể tu hành.

Đây là một vùng núi hoa thơm cỏ lạ, chim hót véo von, cảnh sắc như thơ như vẽ, lòng đất ẩn chứa khí làn, tinh khi mịt mờ tràn ra.

Đả Thần Thạch, Tào Vũ Sinh liên thủ bày trận pháp, phòng ngừa khí tức tiên thể tiết ra ngoài sẽ thu hút người khác, sau đó bọn họ bắt đầu bế quan.

Sau khi mấy người nhìn thấy Thạch Hạo ngồi xếp bằng, bên ngoài cơ thể lượn lờ một tia tiên khí thì mỗi một người đều rất phấn khởi, nhận đươc khích lệ, đây là một tấm gương sống sờ sờ.

Ngoại trừ Thỏ nhỏ, Thanh Y, Tào Vũ Sinh, Tuyết Lâm thì Đả Thần Thạch, Hoàng điệp cũng đến gần nhằm thử hấp thu khí tức tiên đạo.

"Ồ, còn có chút hiệu quả!" Thạch Hạo kinh ngạc, sau khi hắn luyện hóa một tia tiên khí của Đọa Thần tử, dù tẩm bổ thế nào đi nữa thì hiệu quả cũng không lớn. Không nghĩ tới, lúc này tu luyện bên cạnh tiên thể thì tia tiên khí bên ngoài cơ thể kia lại lớn hơn một chút, đồng thời càng lúc càng an lành và

thần thánh.

Vô tận mưa ánh sáng không ngừng bị rút ra tiến vào trong cơ thể, cọ rửa thân thể, ôn dưỡng phủ tạng, đây là khí tức Tiên đạo, có hiệu quả vô cùng tận, ngưng tự cùng tia tiên khí của bản thân hắn.

Nhiều ngày sau, Thạch Hạo vững tin ánh sáng tỏa ra từ đoạn tiên thể này đã không còn tác dụng với hắn, tia tiên khí kia của hắn đã được tẩm bổ đến cực hạn, không cách nào tăng thêm nữa.

"Đại viên mãn!" Thạch Hạo mở mắt ra, nếu như lại muốn có thêm thu hoạch thì trừ phi tu ra tia tiên khí thứ hai.

Còn như hòa tiên cốt vào trong thân thể thì hắn chắc chắn sẽ không làm, đừng nói nửa đoạn hài cốt này đã không còn phù văn tiên đạo nào, ngay cả có thì hắn cũng không làm, chân thân của hắn sẽ không kết hợp với bất kỳ ngoại vật nào, tất cả phải chính mình tu luyện mới được!

"Không bước ra được bước kia, không tu ra tiên khí thì cuối cùng là không cách nào hấp thu được khí tức Tiên đạo vô tận này." Tuyết Lâm than nhẹ.

Bọn họ ở đây tu hành, không ngừng dẫn dắt mưa ánh sáng tiến vào cơ thể, tuy có thể tẩm bổ nhưng cuối cùng những ánh sáng kia vẫn là muốn tản đi, căn bản không giữ lại được.

Bởi vì bọn họ chỉ là thân thể bình thường, không thể giữ lại được khí tức Tiên đạo.

Tuy vậy, việc này vẫn vô cùng có ích với bọn họ, thân thể trải qua việc tẩm bổ như thế giống như đang gột rửa, càng ngày càng trong suốt như ngọc.

Bế quan nhiều ngày, Thạch Hạo là người đầu tiên đứng dậy, tia tiên khí kia của hắn đã sung túc từ lâu, không thể tiến thêm nữa.

Hắn đi ra bên ngoài thử sử dụng tia tiên khí kia, phát hiện mất một chút

thì nó sẽ tự đầy lại, không cần dựa vào các loại như tiên thể để bổ sung nữa.

Sau đó, Thanh Y, Tào Vũ Sinh bọn họ cũng xuất quan.

"Ở đây thu hoạch không nhỏ, thế nhưng vẫn cần phải bước ra bước kia mới được, nếu không khí tức Tiên đạo chỉ có thể xuyên qua thân thể mà thôi." Tào Vũ Sinh nói.

Hắn thề, nhất định phải từ Trận giới bước ra bước kia, chuẩn bị rời đi.

"Đoạn tiên thể này tạm thời vô dụng với ta, ngươi mang theo đi." Thạch Hạo nói, hắn muốn cân nhắc con đường của mình, muốn bế quan lâu dài.

"Được, nói không chừng có tiên thể sẽ dễ dàng bước ra bước kia hơn." Tào Vũ Sinh ngược lại cũng không khách sáo, mang theo tiên thi rời đi.

Thanh Y không cần, chuyện quan trọng của nàng chính là kết thúc cùng chủ thân.

Thỏ nhỏ lại đi con đường khác, nhìn chằm chằm Thạch Hạo, muốn gặm các loại thánh dược của Thạch Hạo, đồng thời cũng muốn trồng tất cả những cây dược kia.

"Ngày khác gặp lại!" Tuyết Lâm hóa thành một con chim thần tuyệt đẹp, vỗ cánh bay lên trời rời đi.

Thanh Y bạch y tuyệt thế vẫy tay, cũng bồng bềnh đi xa.

"Nếu ngươi muốn đi theo ta thì cứ vác lấy mấy bao dược này." Thạch Hạo thỏa mãn nguyện vọng của Thỏ nhỏ, giao một đống bảo dược cho nàng bảo quản.

Trên thực tế, để Thỏ nhỏ đi theo hắn cũng cân nhắc từ góc độ bảo vệ.

Đệ nhất Liệp sát giả của Thiên quốc khó phòng bị được, hơn nữa chỉ có Thạch Hạo mới có thể diệt, đạo của Thỏ nhỏ chưa thành, nếu bị chú ý thì chắc chắn nguy hiểm.

Thanh Y có Thanh Nguyệt diễm, không sợ. Tào Vũ Sinh thì có đệ tam sát trận của thượng giới,tương tự cũng có thể ngang dọc một phương.

Ba ngàn đường đá, ánh lửa liên miên sáng lên, cuối cùng cháy hừng hực nhấn chìm toàn bộ con đường, xông thẳng lên đốt cháy chín tầng trời!

"Thật biến thái!" Thỏ nhỏ ở phía xa nhìn, cùng Đả Thần Thạch, Hoàng điệp đều rất giật mình.

Thạch Hạo lần nữa về lại nơi này, lần nầy lập tức nhen lên ba ngàn ngọn lửa, đồng thời để ngọn lửa cháy hừng hực, thế lửa hung hãn ngập trời, không gì sánh được.

Trước kia hắn ở đây "đốt đạo" thì mỗi một con đường tuy bốc cháy nhưng ngọn lửa chưa đạt tới trạng thái cao nhất.

Lửa lớn thiêu đốt bao phủ nơi này và đốt rất nhiều ngày, Thạch Hạo ngồi xếp bằng nơi đó, quần áo cháy sạch, tia tiên khí vẫn trắng nõn như trước vờn quanh ngoài cơ thể, chưa hề có bất kỳ biến hóa nào.

"Đường đã đến cuối cùng, nơi đây đã không còn thích hợp cho mình bế quan nữa rồi." Thạch Hạo nhẹ thở dài, lần nữa mặc chiến y vào.

Trước đó hắn đã có linh cảm, hơn phân nửa đã không thể dựa vào phía cuối ba ngàn con đường này để tu ra tia tiên khí thứ hai, vì vậy từng nói cho Thanh Y và Tào Vũ Sinh biết, nếu như hắn không ở đây thì sẽ tìm một chỗ khác, bọn họ nếu xuất quan thì có thể đến đó gặp mặt.

Một khu chiến trường màu máu cổ xưa, vô cùng khủng khiếp, ngột ngạt.

Nơi đó có một cái xương sọ to lớn, cao hơn núi, một người xếp bằng bên trên, một thanh kiếm sắc bén gác ngang hai đầu gối.

Dưới xương sọ trên chiến trường cổ xưa, đệ nhất Liệp sát giả Thiên quốc lại vô cùng kính cẩn, một chân quỳ xuống đất và đang kể mọi chuyện về

Hoang.

Không nghi ngờ gì, bóng người ngồi xếp bằng trên xương sọ cao hơn núi kia là quái thai cổ đại của Thiên quốc, một trong những kẻ đáng sợ và thần bí nhất.

Nghe đồn, ngay cả Thập Quan vương, Ninh Xuyên khi đối mặt sự đuổi giết của hắn cũng phải cẩn thận không dám có chút sơ suất nào!

Một vùng đất cổ xưa khác, khí chết chóc cuồn cuộn, một thanh niên được minh vụ bao phủ, đứng đó như một ngọn núi ma, tròng mắt của hắn vô cùng thâm thúy, tựa như có thể nhìn xuyên hai thế giới.

Đồng thời, cơ thể hắn cũng thỉnh thoảng xuất hiện ký hiệu thần bí, khủng khiếp vô cùng, lưu quang kỳ lạ tự nhiên tràn ra lại có thể làm cho hư không vặn vẹo, sụp đổ.

"Thần tử đại nhân!"

Không ít quỳ trước mặt hắn, đều là cường giả của Minh thổ.

"Nếu khắp nơi đều đi giết Hoang, vậy thì ra tay đi." Hắc Ám Thần tử lạnh lùng nói, minh vụ lập tức phóng lên trời, hư không chung quanh đều sụp ra!

Còn có một nơi, sắc mặt quái thai cổ đại Quân Đạo lạnh lẽo, nói: "Đọa Thần tử, ngươi yên tâm, chúng ta sẽ báo thù cho ngươi, sẽ có một chiến dịch ngất trời."

Những nơi khác, một số rất ít người đạt được tình báo bí mật, sau khi tìm hiểu tình hình thì than thở: "Hoang sắp tiêu rồi, chỉ cần bị phát hiện thì khó thoát khỏi cái chết!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 911: Lạnh Lẽo

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Ba ngàn con đường đá, đạo hỏa tắt lịm, nơi đây vô cùng yên tĩnh.

Đường rất dài, ba ngàn con đường này đều song song với nhau trông rất sâu thẳm và xa xưa, nơi đây yên ắng tới mức có thể nghe được tiếng kim rơi nên khiến lòng người yên tĩnh theo.

Thạch Hạo ngước mắt nhìn, phải rời đi rồi, nơi đây đã giúp hắn hình thành nên một luồng tiên khí, tiến vào Tiên cổ đã hai năm nhưng phần lớn thời gian hắn đều ở nơi này và cũng chính nơi đây đã có thu hoạch cực lớn.

Đây chỉ là con đường để tiến vào Tiên cổ, trước giờ có vô số người đi qua thế nhưng không hề ai dừng chân lại, mà hắn lại chọn nơi đây để bế quan và trở thành con đường của bản thân.

"Đi mau thôi, đứng ngây đó làm gì nữa?" Thỏ nhỏ vui vẻ ôm chặt một củ cải tử kim, vừa gặm vừa dục Thạch Hạo, kỳ thực đây là một cây nhân sâm thánh dược.

Thạch Hạo cũng không có lên tiếng, rất lâu sau hắn mới quay đầu lại nhìn về phía Đả Thần Thạch, nói: "Bố trí một vài trận pháp có tốn nhiều thời gian không?"

"Không lâu, lần trước để đối phó với điều kỳ lạ và không rõ kia không phải đã bố trí một sát trận tuyệt thế sao, thế nhưng thứ này cũng chưa hề dùng tới cho nên trận kỳ vẫn đang ở đạo đài phía trước kìa." Đả Thần Thạch nói, nó có chút khó hiểu vì sao hắn lại hỏi như vậy.

"Tốt lắm, bố trí lại lần nữa đi, nhất định phải mạnh nhất và có lực sát thương lớn nhất!" Thạch Hạo nói.

"Ở đây luôn? Không phải giờ đi rồi à, làm như vậy thì quá lãng phí!" Đả Thần Thạch nói, tuy rằng của cải của bọn họ hiện giờ có vô số, thần liệu chất chồng như núi thế nhưng cũng không nên tiêu xài như vậy.

"Không sao, gia sản của Đọa Thần tử, truyền nhân Tiên điện, Quân Đạo đều bị chúng ta cướp sạch cả, thiên tài địa bảo chất đống như núi nhỏ, cũng nên để những thứ này phát huy tác dụng cho rồi." Thạch Hạo nói.

Đả Thần Thạch cũng chẳng phải là kẻ hiền lành gì, lúc này liền hiểu hắn muốn làm gì cho nên cười khà khà không thôi.

Thạch Hạo cũng cười theo, tiếng cười vang vọng khắp ba ngàn con đường đá này.

Thỏ nhỏ vuốt vuốt mái tóc dài màu bạc ngang eo thon đồng thời trừng cặp mắt to của mình, nói: ""Hai người các ngươi đều không phải là người tốt lành gì."

Đạo đài không ít và trận kỳ cũng có rất nhiều, những thứ này được nhanh chóng bố trí bên trên những con đường đá kia, tất cả trở thành một đại trận khiến người bước vào trong sẽ gặp phải vô vàn nguy hiểm và đáng sợ.

Thạch Hạo tự mình xuất thủ, hắn dùng pháp lực tạc nên một bức tượng của bản thân trông vô cùng sinh động, sau đó đặt bức tượng này ngồi xếp bằng ở trong tâm trận và quay lưng về các tiểu thiên thế giới của Tiên cổ.

"Bố trí một ẩn trận nữa đi, dù cho có Thiên Nhãn thông cũng có thể che giấu được, không cách nào hiểu thấu." Thạch Hạo nói Đả Thần Thạch ra tay bố trí một trận pháp đắng sau bóng lưng này.

"Hơi khó đó." Đả Thần Thạch đau khổ lấy ra một trận kỳ chiếm được từ truyền nhân Tiên điện rồi bắt đầu bố trí.

Trận kỳ này có thủ đoạn của Tiên đạo, được mang từ trong Tiên điện ra và có hiệu quả tuyệt diệu như Liễu Thần từng bố trí ở Thạch thôn.

"Mày đoạt được nhiều đạo đài và trận kỳ như vậy, giờ bố trí có mấy cái mà cũng khó khăn vậy hả." Thạch Hạo nói.

"Đừng có mơ, một thứ cũng đã quá lãng phí rồi đó, ta vẫn còn đang nghiên cứu những thứ này!" Đả Thần Thạch từ chối thẳng, thấy vậy nên Thạch Hạo đi ra xa và dùng Thiên nhãn để quan sát.

"Ồ, có hiệu quả." Thạch Hạo kinh ngạc.

"Tất nhiên, phải xem thử là ai ra tay chứ, không quan trọng là trận kỳ nhiều hay ít mà phải chú ý ở việc bố trí những phụ kỳ như thế nào, truyền nhân Tiên điện vốn là kẻ ngoại lai, những thứ đồ này ở trong tay ta thì chắc chắn giá trị sẽ tăng lên chục lần đó!" Đả Thần Thạch tự sướng nói.

Từng lớp sát trận che khuất nơi trung tâm sau bóng lưng kia, không cách nào nhìn thấy được.

"Vẫn thiếu một chút, nên bày thêm một vài kỳ trận nữa, chỉ cần có người tới gần là sẽ bị dẫn dụ hoặc truyền thẳng vào trong trận pháp thì tốt nhất."

Rất hiển nhiên, yêu cầu thứ hai mà Thạch Hạo đưa ra lại khiến Đả Thần Thạch tốn công thêm lần nữa.

Cuối cùng, Đả Thần Thạch lại động thủ, ở phía xa nhất bố trí rất nhiều lớp mê trận, thậm chí còn có đại trận ẩn hình khiến tất cả nơi này đều biến mất.

"Hai tên các ngươi đúng là kẻ ác ôn!" Thỏ nhỏ đánh giá.

"Người không có địch ý thì sẽ không phát hiện, nhưng chỉ cần có người nhằm vào ta, có người tốn công sức tìm kiếm ta thì mới phát hiện ra được kẻ hở, cảm thấy trong mê trận này có một thế giới khác và có người đang bế quan." Thạch Hạo hờ hững nói.

"Đi thôi!" Thạch Hạo phất tay dẫn Thỏ nhỏ, Đả Thần Thạch, Hoàng điệp rời khỏi đường đá, cứ thế biến mất không thấy tăm hơi đâu.

Hàn giới, đây là một nơi lạnh giá trong Tiên cổ, là một tiểu thiên thế giới vô cùng đáng sợ.

Vừa mới vào giới này thì Thỏ nhỏ đã kêu lớn, quá lạnh, lạnh tới thấu xương, hơi thở vùa mới thở ra đã trở thành băng rơi trên mặt đất.

Mặt đất khô nứt, lạnh lẽo vô cùng, nham thạch bùn đất rất cứng, đây là một tiểu thiên thế giới vô cùng yên tĩnh và lạnh lẽo.

Mà đây chính là nơi cần tới của Thạch Hạo, hắn muốn sử dụng một vật, muốn bế quan tu ra luồng tiên khí thứ hai, nghĩ tới nghĩ lui và căn cứ vào tình hình mình biết được thì chỉ có mỗi nơi đây là hợp lý nhất.

"Lạnh quá đi!" Thỏ nhỏ hét lớn, khí lạnh nơi đây rất quỷ quái, nó có thể xuyên qua thần lực và đánh thẳng vào trong xương cốt của người ta.

"Ngươi là Thái âm ngọc thỏ, đáng lẽ phải chống lạnh tốt mới đúng chứ." Thạch Hạo chọc ghẹo.

"Cũng đúng hơ." Thỏ nhỏ rất hiếm khi bác bỏ, lúc này nhắm mắt cảm ứng rồi lầm bẩm nói: "Chẳng lẽ nói, tiểu thiên thế giới này lại có chí bảo Thái âm sao?"

Khí lạnh bình thường không cách nào ảnh hưởng tới nàng, chỉ có những thứ vượt xa tưởng tượng của nàng thì mới có thể như thế.

"Sức mạnh Thái âm, có thể hóa thành nước, tẩm bổ vạn vật, thứ này có thể hỗ trợ qua lại với Đạo tự nhiên của ta." Nàng lầm bẩm.

Sau khi tiến vào tiểu thiên thế giới như muốn đông cứng người khác này thì Thạch Hạo lập tức tiến thẳng về phía trung tâm, nơi đó là cổ địa lạnh lẽo nhất của giới này.

"Trời ạ, là nơi quái quỷ gì thế này, dù là thần thi cũng bị đông cứng luôn." Đả Thần Thạch kinh ngạc, nó nhìn thấy thi thể bị chia năm xẻ bảy và đông cứng nơi đó.

Phía trước, từng bông hoa tuyết nhẹ nhàng lượn lờ, đâu đâu cũng là một màu trắng xóa, vẻ lạnh lẽo tựa như dao chém thẳng vào mặt.

Sau khi tới gần thì khiến người khác càng cảm nhận rõ vẻ đáng sợ của khu cổ địa này, những bông hoa tuyết kia ẩn chứa thần lực, thậm chí còn có cả sát sơ khiến hồn phách của người ta sợ hãi.

Đây không phải là tuyết bình thường.

Tuyết trắng phủ kín trời cao, đâu đâu cũng là màu trắng, đâu đâu cũng là vẻ lạnh lẽo và ẩn chứa vẻ tiêu điều hiêu quạnh.

"Ấy da, là tuyết à?"

Tiến thêm mấy chục bước thì hoa tuyết to như cái chậu rớt ầm ầm, sau đó là từng ngọn dao băng từ không trung phóng xuống, bên trong ẩn chứa thần lực.

"Nơi đây dúng là quỷ quái mà, gặp quỷ thật rồi!" Thỏ nhỏ nhe răng, tuy nàng vẫn đang cảm ứng bản nguyên của "Hàn giới" này thế nhưng cũng không có phát hiện điểm kỳ lạ gì.

Hoàng điệp sau khi tới nơi này và ăn bán thần quả thì lại nhả tơ phong ấn bản thân và bắt đầu ngủ sau.

Việc này khiến Thạch Hạo ngớ người, đã hóa thành Hồ điệp mà còn có thể kết kén?

Đây là một vùng núi tuyết lớn, tuyết bay vạn dặm, băng phủ ba ngàn dặm!

Đây chính là trung tâm cổ địa của Hàn giới!

Ở trên đường đi, một cảnh tượng kỳ lạ thu hút sự chú ý của bọn họ, có rất nhiều người tuyết với vô số hình dáng khác nhau đứng trong trong những động băng óng ánh ấy.

"Không đúng lắm."

Thạch Hạo nhíu mày, tay áo lớn giương ra, phù văn khuếch tán đánh tan băng tuyết phủ trên những người tuyết nọ, từng thi thể đông cứng hiện ra.

Những người này có nam có nữ, đều là thần linh nhưng cũng đã chết từ rất lâu rồi.

Ngoài hầm băng, thỉnh thoảng có gió tuyết tràn vào. vì thế mới bao phủ tất cả bọn họ.

"Nhiều thi thể thần linh như vậy!" Thỏ nhỏ hít một hơi lạnh, cảm thấy nơi đây rất nguy hiểm, khi chăm chú quan sát thì thấy bên trong không thiếu Chân Thần thế nhưng đều đã chết.

"Sẽ không phải là Băng Tiên thạch hay Thái Âm bản nguyên thạch gì đấy chứ?" Đả Thần Thạch không những không sợ mà còn âm thầm hưng phấn, tuyên bố chuẩn bị kỹ càng sát trận để tiến sâu vào trong núi tuyết.

Bọn họ quan sát nơi này một thời gian rồi sau đó tiếp tục lên đường.

Băng tuyết tràn ngập đất trời, hoa tuyết bao phủ khắp đất trời đầy đáng sợ, có lúc hình thành nên những làn sóng hoa tuyết từ trên ập xuống.

"Ôi, ôi, ôi, chịu không nổi nữa rồi!" Thỏ nhỏ kêu lên, nơi này quá lạnh, hơi lạnh có thể xuyên qua thần lực thẳng vào trong hồn phách của người ta.

"Sắp tới trung tâm dãy núi rồi!" Thạch Hạo nói.

Ven đường, bọn họ nhìn thấy không ít thi thể bị chôn trong băng tuyết, khi dùng thần lực đánh tan thì có thể phát hiện bọn họ là những sinh linh của các tộc.

"Ồ, trong hang động này có già có trẻ, lại có cả con nít!" Đả Thần Thạch kinh ngạc.

Trong một hang đá trên đường ngang qua, bọn họ rất giật mình nhìn thấy cảnh tượng đó, đây rõ ràng là dân bản địa, đây là một bộ tộc.

Bộ tộc này có hình người nhưng mọc sừng kỳ lân, tất cả đều bị đông chết.

Bọn họ tìm dọc khu vực này, đánh tan tuyết đọng, nhìn thấy rất nhiều kiến trúc, kết quả đều bị đóng băng, tất cả sinh linh đều bị tiêu diệt.

Đây là một bộ lạc, không biết nguyên nhân gì, tất cả đều chết cóng ở nơi đây.

Tựa như có một luồng hơi lạnh đột nhiên kéo tới đông cứng tất cả thần linh, cuối cùng đông cứng dưới băng tuyết, rất nhiều người còn giữ tư thế khi còn sống, rất là sinh động.

"Thật lạ lùng!"

Thạch Hạo kinh ngạc, hắn tìm thấy một tế đàn đã bị hư hại, nhìn thấy một đám thiếu nữ đang hiến tế, kết quả đều duy trì tư thế ban đầu, bị đông cứng trong hầm băng trong suốt óng ánh.

Đôi chân những thiếu nữ này thẳng tắp, dáng người thon dài, da dẻ trắng như tuyết, mềm mại, trước khi chết tựa hồ không có bất cứ đau đớn nào, trong chớp mắt thôi liền trở thành mỹ nhân trong băng.

"Các ngươi nhìn thấy không? Bộ lạc này rất lớn, trước khi chết, tất cả mọi người dường như rất vui sướng, như đang chờ mong điều gì đó, kết quả không hiểu sao bị đóng băng và chết sạch." Thỏ nhỏ rất cẩn thận, vẻ mặt nghiêm túc nói.

"Vù!"

Vừa lúc đó, tiên kiếm Đại la trên người Thạch Hạo đột nhiên tự động phát sáng và khẽ ngân vang nhè nhẹ.

Cùng lúc, toàn bộ núi tuyết đều bay lên mưa ánh sáng, chùm sáng đáng sợ ngập tràn tựa như đang phi tiên, vô cùng thần thánh!

"Khí tức Tiên đạo?" Thạch Hạo khiếp sợ, bởi vì tiên khí bên ngoài cơ thể hắn cũng khẽ kêu và quay quanh thân, hiện ra vẻ lạ thường.

==========

"Giết Hoang, tiễn hắn lên đường!"

"Xuất phát!"

Bên ngoài, trong những tiểu thiên thế giới khác nhau đều đang điều động nhân mã và tập trung về một nơi nhằm đi chém Hoang.

Tiên cổ, ở mỗi tiểu thiên thế giới, chỉ một số ít người có nhanh nhạy thì mới sớm biết được một vài tin tức này nên cảm thấy vô cùng khiếp sợ.

"Trời ạ, quái thai cổ đại dẫn đầu, muốn tập hợp cùng nhau diệt Hoang, chuyện động trời đang diễn ra."

"Bọn họ muốn đi đâu đây?"

"Có người nhìn thấy, bọn họ đã tới ba ngàn đường đá rồi, bây giờ dù ai muốn truyền tin cũng đã chậm, bọn họ đã đến nơi cần đến rồi."

Khói đen cuồn cuộn, cường giả Minh tộc liên miên, lực áp bức mạnh bạo đang đi tới trước đường đá.

Phía sau, Hắc Ám thần tử đứng sừng sững tựa như một ngọn ma sơn, thân thể tự động tỏa ra phù văn thần bí khiến hư không sụp đổ, rạn nứt!

Một hướng khác, người của Thiên quốc xuất hiện, một người ngồi xếp bằng trên một xương sọ cao hơn cả một ngọn núi, được xem là một trong

những sinh linh đáng sợ nhất Tiên cổ, cổ đại quái thai Thiên quốc xuất hiện!

Chung quanh hắn còn có rất nhiều sát thủ!

Xa xa, những người giúp sức Quân Đạo cũng tới. Ngoài ra còn rất nhiều cao thủ khác.

Người càng lúc càng đông, sát khí tràn ngập.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 912: Muốn Thành Tiên

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"Ha ha, quả là một cuộc thịnh hội, không chỉ có mỗi một Vương của cổ đại hành động, cũng quá hoành tráng mà."

Ba ngàn đường đá, có người cười nói, thế nhưng không có sự hưng phấn mà chỉ có thể khiến người ta cảm thấy lạnh run.

Nơi đây cờ xí phất phới, cường giả tập hợp, sương mù ngập trời, phóng tầm mắt nhìn bóng người dày đặc, sinh linh các tộc đều có, tất cả chia thành mấy trận doanh lớn.

Hắc Ám thần tử, Quân Đạo... từng người nếu truyền đi nhất định chấn động cường giả trong thiên hạ, lai lịch của bọn họ lớn đến đáng sợ, nhưng hôm nay lại tụ tập cùng một chỗ, thực hiện cùng một hành động.

"Hoang, hung tàn thành tính, ngang nhiên tàn phá các tộc, trên tay dính đầy máu tanh, các tộc đều không vừa lòng, hôm nay muốn chung tay trừ khử hắn, cũng coi như một chuyện may mắn." Có người mở miệng.

"Khà, khà... "

Cách đó không xa, trên một xương sọ to lớn có một bóng người đang đứng, tiếng cười của hắn như sài lang hổ báo, khiến người ta tê cả da đầu.

Đệ nhất thợ săn Thiên quốc kính cẩn đứng phía dưới xương sọ, khoanh tay đợi lệnh xuất kích.

Điều này khiến người ta chấn động không thôi, Vương của Thiên quốc, cái tên được xem là một trong những nhân vật đáng sợ nhất trong quái thai cổ đại, tự mình xuất hiện đồng thời hiện ra chân thân, không thèm ẩn nấp, đủ để chứng minh quyết tâm của hắn.

Ngay cả thợ săn đứng đầu Thiên quốc cũng phải cẩn thận như thế, trước mặt kẻ này cũng không dám thở mạnh, có thể tưởng tượng được hắn kinh khủng tuyệt luân cỡ nào!

Nghĩ lại tin đồn và những năm tháng huy hoàng trong lịch sử của hắn, mọi người hầu như muốn nghẹt thở, đây chính là sinh linh đã ám sát mấy vị Vương cổ đại.

"Đọa Thần tử, ngươi nhìn thấy không, ta đến báo thù cho ngươi." Quân Đạo nói, hắn được sương mù màu tím bao phủ, thân thể tỏa ra khí tức mạnh mẽ khiếp người.

Hắn đã chữa khỏi thương thế, giờ đến đây để huyết chiến!

"Đạo huynh của Thần miếu, ngươi không cần băn khoăn, giết Hoang là trừ hại, liên thủ không sao cả!" Quân Đạo nhìn tên còn lại cách đó không xa.

Mọi người lần nữa lại chấn động, Vương của cổ đại, từng người liên hợp lại cùng nhau, dù kẻ địch là ai cũng đều phải chết thôi.

"Nói nhiều làm gì, tấn công!" Giọng Hắc Ám thần tử lạnh lùng, hắn đứng ở phía sau, minh vụ bao phủ đất trời khiến nơi đây đen kịt như mực.

Chỉ có thân thể hắn tỏa ra ánh sáng lung linh, có thể đánh nát hư không, đó là vì thể phách quá mạnh mẽ, cũng là bảo thể không thể hủy hoại được tích lũy từ kiếp trước, có phù văn mạnh mẽ nhất lưu lại trong máu thịt.

"Giết!"

Đại quân đi tới muốn phá tan trận pháp.

Cờ lớn phần phật, sát khí như biển, bóng người nơi đây đông đảo, vô tận phù văn sáng lên, chiến ý ngập trời.

Mấy vị Vương cổ đại xuất hiện tiến về trước, dẫn dắt mọi người vây quanh đường đá, bắt đầu ra tay giết chết Hoang.

"Ầm!"

Trận pháp gặp phải xung kích, phù văn bên trong sáng lên đồng thời kèm theo tiếng quát lạnh đầy khinh bỉ: "Cút!"

Một tiếng này tựa như sấm sét chấn động đất trời, vang vọng bốn phương.

"Hoang!"

"Thạch Hạo!"

Có người gầm lên, dù hóa thành tro tàn cũng có thể phân biệt ra được đây chính là tiếng của hắn, ngoài ra còn có hơi thở của hắn khuếch tán ra.

Đây là dấu vết Thạch Hạo lưu lại và niêm phong trong bức tượng của hắn, đồng thời trải qua "tiếng vang trận pháp" khuếch đại, hét ra như thế khiến trở nên đinh tai nhức óc, khiêu khích mỗi người.

Hơn nữa, hắn còn rút ra một ít tinh huyết rồi được trận pháp kỳ dị gia tăng, tái hiện lại tinh lực khiến cho trong trận pháp có ráng lành cuồn cuộn dâng lên, nhấn chìm bóng người ngồi xếp bằng kia.

"Quả nhiên là ở đây, lần này ngươi có chắp cánh cũng khó thoát!" Rất nhiều ngươi hét lên, ai nấy đều lộ vẻ hưng phấn.

Có quái thai cổ đại tọa trấn nơi này, mà không chỉ một người, bọn họ còn sợ gì, chỉ cần phá tan trận pháp này, Hoang tất nhiên phải chết, máu tưới trên đường đá.

"Giết..." Tiếng kêu "giết" vang trời, tất cả mọi người đều đã ra tay.

Ngoài đường đá, nhận được tin tức, sinh linh các tộc nhanh chóng lao tới, tất cả đều khiếp sợ đứng xa xa nhìn lại.

Ai cũng không nghĩ tới Hoang lại bế quan ở chỗ này, ngay lối vào Tiên cổ, ngồi xếp bằng trên đường đá, nằm ngoài dự đoán của mọi người.

"Đáng tiếc mà, Hoang liền muốn chết rồi, dù hắn là thần nhân ngút trời, cũng không ngăn được các giáo liên thủ đánh giết, dù người như Ninh Xuyên cũng khó mà thoát vây."

Phía sau, mọi người bàn tán.

"Ầm!"

Trên đường đá, trận pháp phát uy, đợt tấn công đầu tiên làm cho nó phản kích mạnh mẽ, đánh nát bốn mươi mấy người ngay tại chỗ, máu tươi bắn lên rất cao, xương trắng bay ra xa.

Trận chiến này vô cùng khốc liệt và kinh người.

Mới vừa bắt đầu liền đã chết nhiều người như vậy, nên biết đây có thể đều là cao thủ, đều là tinh anh.

Ngoài dự đoán, Hoang cũng không nhúc nhích, cũng không lên tiếng nữa.

"Ta biết rồi, Hoang đang ngộ đạo đến thời khắc quan trọng, thân thể khả năng bị thương, không thể nào đứng dậy được, thật sự... nguy rồi!"

Nơi xa, những người quan chiến biến sắc, có người đoán thế.

"Khà khà, Hoang số tận rồi!"

"Ngươi không ra thì chờ chúng ta giết vào nhá, tiêu diệt ngươi."

Trên đường đá, mấy cánh quân cùng tiến lên, tất nhiên cũng có người

đoán được Thạch Hạo xảy ra vấn đề khi bế quan, vì vậy giờ không thể ra, mượn trận pháp ngăn địch.

"Ầm!"

Phù văn càng đáng sợ hơn bùng phát, trận pháp thức tỉnh, bao phủ một đám người, lấp tức kiếm khí ngang dọc nơi đây, phù văn thiêu đốt, hoa khói nhẹ nhàng tỏa ra tựa như ngân hà buông xuống.

Một hơi thở thôi đã khiến cường giả liên tục nổ tung, bị đánh thành xương vụn cùng máu loang lỗ, sương mù đỏ thẫm tràn ngập.

"Giết!"

"Chém rụng Hoang!"

Phía sau có người quát lên, âm thanh lạnh lẽo, ngăn lại những người trốn trở về, ra lệnh.

Nơi này sôi trào!

Hàn giới, lạnh không tưởng, tê thấu xương.

Sâu trong dãy núi, mưa ánh sáng đầy trời tựa như có người đang phi tiên, nơi này quá rực rỡ.

Thạch Hạo cầm tiên kiếm Đại la, yên lặng đề phòng, cảm ứng khắp đất trời, đồng thời tạo ra động thiên duy nhất bảo vệ thỏ nhỏ bên mình, hắn cảm thấy nơi này rất kỳ lạ.

"Sao lại có khí tức Tiên đạo nhỉ?" Tia tiên khí kia vờn quanh cơ thể hắn tựa như một con Chân Long.

"Híc, lẽ nào do ta không cẩn thận đụng vào tế đàn này?" Đả Thần Thạch nói nhỏ. Rõ ràng là vô tận năm tháng trước đây, bộ lạc này đang tế tự, rất

nhiều thiếu nữ xinh đẹp đang hiến tế.

Đáng tiếc, tế đàn không còn toàn vẹn, tế phẩm đều không còn sót lại.

"Lui về sau!"

Thạch Hạo nói, cẩn thận đề phòng, lui về phía sau.

Quả nhiên, sau khi họ rời khỏi tế đàn, mưa ánh sáng đầy trời kia biến mất, nơi đây chậm rãi khôi phục lại vẻ yên tĩnh.

"Thật hoang đường, ta thấy vật liệu đá của tế đàn kia đặc biệt liền cắn một chút, lại thành như vậy." Đả Thần Thạch thầm thì.

Thạch Hạo cau mày, ngay lúc nãy, nhiệt độ nơi đây chợt giảm xuống, quả thật uy hiếp đến hắn, nếu không tu thành một tia tiên khí, bản thân mạnh mẽ đến tận cùng thì tuyệt đối nguy rồi.

Mãi lâu sau hắn mới thu hồi động thiên duy nhất và thả Thỏ nhỏ ra.

"Lạnh quá, vừa nãy ta cảm giác được một loại sức mạnh thần bí, chí âm chí cường." Thỏ nhỏ nói.

Thạch Hạo đánh tan lớp băng, để bộ lạc cổ xưa kia tái hiện thế gian, hoàn toàn lộ ra.

Sơn trại cổ xưa, phong cách Tiên cổ, phong tình của kỷ nguyên trước, khu cổ địa này được bảo tồn hoàn hảo, băng tuyết nhấn chìm phong ấn nơi đây rất hoàn chỉnh hoàn toàn tương tự với năm đó.

"Thật nhiều thảm thực vật, nhưng đều bị đóng băng cả." Mắt to của Thỏ nhỏ láo liên, nàng đang tìm kiếm xem thử có những loại thánh dược bị đóng băng hay không.

Tình hình này nói rõ, năm tháng dài dằng dặc trước đây, Hàn giới không lạnh, sức sống mãnh liệt, chỉ là một tai nạn đột nhiên kéo tới bao phủ tiểu thiên thế giới này làm đóng băng tất cả sinh linh.

Rất khó tưởng tượng ra đó là một loại giá lạnh thế nào, hẳn là ẩn chứa sức mạnh phù văn vô thượng, nếu không chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện như thế.

Về tai nạn kia, không có chút manh mối, Thạch Hạo tìm khắp vùng bộ lạc này đều không phát hiện được gì.

"Xem ra chỉ có thể bắt đầu từ tế đàn kia, thể nào cũng có quan hệ với nó." Thạch Hạo cau mày.

"Cẩn thận một chút." Thỏ nhỏ không đến gần mà nghe lời khuyên tránh rất xa.

"Vù!"

Khi tiên kiếm Đại la chạm vào tế đàn thì chỗ ấy lại run rẩy, mưa ánh sáng lần nữa bay lên tựa như phi tiên, khí tức thần thánh tràn ngập và lạnh lẽo tới thấu xương.

Thạch Hạo không lùi, hắn lấy Vạn Linh đồ Nguyên Thủy chân giải, nắm hai mảnh xương trắng nõn trong tay khiến hắn bình tĩnh hơn nhiều.

"Ầm!"

Ánh sáng tỏa ra càng rực rỡ hơn, mưa ánh sáng chiếu rọi, khí lạnh ngập trời.

Tế đàn này đang lay động, tuy đã không còn toàn vẹn nhưng cũng có phản ứng kịch liệt, hào quang tràn ngập bao phủ bốn phương tám hướng.

Thạch Hạo cũng không lui lại, một tia tiên khí trên người lưu chuyển, cả người tỏa ra phù văn chống đỡ cơn lạnh.

"Tai nạn kia sẽ không lại xuất hiện đấy chứ?" Thỏ nhỏ sợ hãi.

"Chắc là... không đến nỗi." Giọng Đả Thần Thạch không chắc lắm, trong

lòng cũng thế, bọn họ căng thẳng nhìn chằm chằm chỗ Thạch Hạo.

Thạch Hạo nhắm mắt lại, thông qua thần giác hắn nhìn thấy từng chuỗi hình ảnh và các loại dấu ấn cổ xưa truyền lại từ tế đàn thì liền chấn động.

"Ta muốn thành Tiên!" Bốn chữ điếc tai, tựa như sấm sét vang lên trong thức hải.

Hắn nhìn thấy một người trung niên, anh tư vĩ đại, trên người kèm mưa ánh sáng cùng với cầu vồng rực rỡ.

Khí thế đó, uy lực kia, còn có phong thái nọ, chấn động lòng người!

Từ xưa đến nay có ai thành Tiên? Ít nhất ở kỷ nguyên này không có, đều đã thất bại, bởi vì quy tắc thiên địa đã mất, thế gian không Tiên!

Thế nhưng người này lại rống lên như vậy, chấn động trên trời dưới đất, khí tức cái thế.

Người này tuyệt đối không kém Diệp Thiên Vũ, một tiếng hét làm ngân hà vỡ, trời đất cũng run rẩy, khủng khiếp vô cùng.

Thạch Hạo từ chỗ Hư không thần đằng biết được, thời Thái Cổ, Diệp Thiên Vũ của Đế tộc độ kiếp trong tinh không gần như đã thành công, nhưng cuối cùng lại chết một cách không rõ, một móng vuốt màu đen thò xuống nhấn chìm tất cả.

Khí độ của người này không kém Diệp Thiên Vũ chút nào!

"Quả nhiên, quả nhiên mà, có quan hệ với Tiên đạo!" Thạch Hạo chấn động không thôi, nhìn những hình ảnh, nhìn bóng dáng người kia cùng ánh sáng phi tiên.

"Người này không hề đưa tới khó hiểu, cũng không xảy ra kỳ lạ." Hắn nhìn tất cả mà giật mình.

Ba ngàn đường đá, tiếng kêu "giết" vang trời.

"Ầm!"

Pháp trận bùng phát, đột nhiền phát ra ánh sáng kỳ dị, chụp xuống tất cả mọi người chung quanh, có trận pháp kỳ lạ kích hoạt khiến những người tấn công chỗ này rơi vào trong tuyệt trận.

Mọi người lập tức hoảng hốt, mới vừa rồi còn ngoài trận, giờ lại không hiểu sao bị cuốn vào.

"Tiêu rồi, kia không phải chân thân của Hoang, chỉ là một bức tượng, là một âm mưu!" Quân Đạo hét lớn, lúc tiến vào trong trận, mi tâm của hắn nứt ra và xuất hiện một con mắt nằm dọc, lúc này khi đứng ở khoảng cách gần thì cuối cùng phát hiện ra sự thật.

Thiên nhãn có thể mở ở mi tâm, cũng có thể chồng lên hai mắt, đáng sợ kinh người đến thế.

"Ầm!"

Ba ngàn đường đá rung động, trận pháp phát uy triển khai giết chóc tanh máu.

Phương xa, tất cả những người quan chiến đều tái mặt, không tự chủ được mà lùi lại, đây cũng thật đáng sợ, Vương của cổ đại buông tay thảo phạt, kết quả lại gặp phải tai nạn lớn lao.

Trận chiến này, mấy cánh quân tổn thất nặng nề, gần như bị diệt sạch.

Quân Đạo rơi vào trong trận, thiêu đốt bí bảo nhưng cũng bị thương nặng gần như chết đi, khó khăn lắm mới có thể chạy thoát.

Hắc Ám thần tử thể phách vô song, thân thể tự phát ra bảo thuật mạnh mẽ nhất miễn cưỡng xông ra một con đường sống, bị thương cũng không nghiêm trọng lắm, sự mạnh mẽ của thân thể hắn đã chấn động mười phương.

Vương cổ đại của Thiên quốc chưa hề vào trận, bình yên vô sự, nhưng cười gằn một tiếng, nói thẳng trước mặt mọi người, ngày sau muốn tuyệt sát Hoang!

Trận chiến này làm bốn phương khiếp sợ, hễ ai trực tiếp quan sát thì không ai không sợ xanh mật, không thể tin được.

Đại quân do quái thai cổ đại mang đến gần như tổn thất toàn bộ khiến người ta khó tin, tin tức truyền ra, rất nhiều tiểu thiên thế giới đều ồ lên.

Trận chiến này khiến Tiên cổ rung chuyển, cũng khiến các giáo ngoại giới chấn động.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 913: Nguyền Rủa Tiên Cổ

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"Thủ đoạn cao cường, Hoang quá mạnh mẽ, một người lại dám chọc giận mấy vị quái thai, việc này đã kết thành mối thù không đội trời chung rồi!"

"Ba ngàn đường đá, chôn xuống mấy cánh quân, ngay cả quái thai cổ đại đều bị thương, quả thật là kinh động thiên hạ!"

Tin tức chấn động bốn phương, không ít tiểu thiên thế giới biết đến trận chiến này, phong vân cuộn trào, gợi ra sóng gió mênh mông.

Hoang từng bế quan ở ba ngàn đường đá, sau khi ra ngoài đã đánh chết Đọa Thần tử, có thể thấy được thành tựu của hắn ở chỗ này kinh người đến đâu.

Rất rõ ràng, Hoang bây giờ đã có thành tựu, đủ đứng ngang hàng cùng Vương cổ đại, là một trong những sinh linh đáng sợ nhất đương thời.

Hôm nay, Quân Đạo, Hắc Ám thần tử, Quái thai Thiên quốc liên thủ vẫn bị thiệt hại nặng nề, chuyện như vậy truyền đi thì rất khó làm cho người khác tin tưởng, nhưng sự thật đã xảy ra, rất nhiều người tận mắt nhìn thấy.

"Chân thân của Hoang chưa hề xuất hiện, chỉ bằng trận pháp đã chôn xuống các cánh quân, thủ đoạn thấu trời mà."

"Loại người như vậy thì có thần giác rất nhạy cảm, sớm biết trước nguy hiểm sẽ tới, vì vậy trước khi rời đi đã đào một cái hố, mấy cánh quân quả

nhiên nuốt phải trái đắng."

Mọi người cảm thán, mấy người Quân Đạo không cách nào chấp nhận được kết quả này, thân là Vương của cổ đại, cao cao tại thượng, thường ngày chưa bao giờ liên thủ, vậy mà lần đầu tiên cùng nhau hành động lại mang đến thất bại nặng nề như vầy

Đối với bọn hắn mà nói thì đây là một sự sỉ nhục, một người mà thôi nhưng tát cho tất cả bọn họ một cái bạt tai, lại vang dội vô cùng.

"Quá đáng ghét mà!"

Trong sương mù, có người âm trầm gào thét, đây là một vị Vương cổ đại, lần hành động này không chỉ không quang vinh, thất bại thì cùng thôi, vậy mà ngay cả cái bóng của Hoang cũng không thấy.

"Khà khà... " Tiếng cười giống sài lang hổ báo lại vang lên, kèm theo mùi máu tanh.

Quái thai cổ đại của Thiên quốc không tổn hại một cọng tóc, thực tế đó làm người ta giật mình, thần giác của hắn thật quá nhạy cảm, từ đầu đến cuối đều không bước vào trận pháp nửa bước.

Sau khi biết được thì mọi người đều sợ hãi, không thẹn là sinh linh khiến người như Ninh Xuyên đều phải cẩn thận đối đầu, mạnh đến đáng sợ. Hắn là thợ săn số một bên trong các tiểu thiên thế giới của Tiên cổ.

"Hoang đã thành công, nếu như ngay cả kỳ tài của cổ đại đều không thể giết được hắn mà nói thì hắn nhất định tại Tiên cổ như cá gặp nước, nhanh chóng trưởng thành.

Ngoại giới, khu vực biên giới khu không người, có người than nhẹ như thế.

"Chỉ mong mấy năm sau cánh cửa Tiên cổ liền mở ra, nếu không phải chờ thêm hơn mấy trăm ngàn năm!" Có Thiên thần nói, không muốn cho

Hoang quá nhiều thời gian, không chừng sẽ có rắc rối lớn.

==========

Hàn giới, trong di tích bộ lạc.

Thạch Hạo cầm tiên kiếm Đại la tay, nhìn thấy từng đoạn hình ảnh kia thì trong lòng rung động, đó là có người muốn thành Tiên.

Đây là một người bản địa, thần uy cái thế, xuyên qua thiên địa để chống chọi lại thiên kiếp, quả thật không gì không làm được.

"Lại có thể đóng băng thiên kiếp!"

Thạch Hạo đờ người, vị kia dùng băng tuyết nhập đạo, từng bước suy diễn hóa thành Thái Âm, bất kỳ một loại quy tắc nào đạt tới cực hạn đều đáng sợ, uy năng vô cùng.

Hắn dùng băng tuyết đóng băng bầu trời, niêm phong thiên kiếp, có phong thái vô địch.

Toàn bộ bầu trời đều bị đóng băng, sáng lấp lánh, ngay cả thiên kiếp đều bị dập tắt, tuy thế hắn cũng phun máu, đã bị thương.

"Phá tan phong cấm Tiên cổ, đánh tan nguyền rủa, ta muốn dẫn dắt tộc nhân trở về!" Đây là tiếng hô của hắn, cũng là động lực và niềm tin của hắn.

Cả người hắn đều tràn ra ánh sáng trắng xóa, băng tuyết tung bay, chém lên bầu trời, sức mạnh Thái Âm sôi trào bao phủ bầu trời, đại kiếp nạn đáng sợ lần nữa xuất hiện.

Trong bộ lạc vô số người đang cầu khẩn, chờ đợi, chờ mong hắn thành công.

Ầm!

Sau khi một tầng lôi kiếp lần nữa hạ xuống, thiên kiếp nhanh chóng tiêu

tan, gần như sắp kết thúc, mưa ánh sáng rơi rơi, ánh sáng phi tiên xuất hiện.

Tất cả mọi người trong bộ lạc đều vui mừng hoan hô, vô cùng phấn chấn.

Nhưng mà, một vết nứt xuất hiện ở mi tâm của người đàn ông kia, sau đó không ngừng mở rộng, hắn đang... tan rã!

"Nguyền rủa xuất hiện rồi, đại nhân... vì chống lại thiên kiếp mà không áp chế nguyền rủa, cuối cùng lại để nó đột phá vào nguyên thần." Tiếng kinh hô vang lên.

Phát hiện chuyện lạ đầu tiên là một ông lão, ông lão này gào lớn mà những người khác vẫn còn đang chìm trong vui sướng.

Ông liên hợp mấy người mạnh mẽ nhất trong tộc, khống chế tế đàn muốn cứu viện người đàn ông trên vòm trời kia.

"Không cần lo cho ta... lui mau!" Mi tâm người đàn ông kia nứt ra, thân thể đang tan rã, rống to.

Mấy ông lão không nghe khuyến cáo, điên cuồng khống chế tế đàn, một tia sáng ngút trời xuyên hướng người đàn ông nọ.

Bọn họ đã đánh giá cao chính mình, người kia gần thành Tiên rồi, chỉ kém một bước chân thôi, thực lực khủng khiếp, cứu viện của bọn họ căn bản là không có tác dụng.

"Ầm!"

Một tia sét cuối cùng hạ xuống, người đàn ông kia nổ tung, nguyền rủa tràn vào nguyên thần khiến hắn nổ tung, thân thể hóa thành sương máu.

Hắn phát ra tiếng hét dài cuối cùng, dùng hết toàn bộ các loại tinh khí thần của bản thân đánh về bầu trời, tiêu diệt thiên kiếp khiến cho nó không thể tới gần Tiên cổ.

Đáng tiếc, vẫn có một vệt sáng Thái Âm rơi xuống đất, đó là vì mấy ông lão lúc khống chế tế đàn, thần lực xông lên kết hợp với hắn khiến cho lực lượng Thái Âm của hắn vì thế mà bị rơi xuống.

Trong nháy mắt, cả trời đất bị đóng băng, toàn bộ tiểu thiên thế giới bị đông cứng lại, vạn vật tịch diệt!

Chỉ là một tia Thái Âm của hắn mà thôi!

Một khắc cuối cùng, hắn tuy bi ai thế nhưng nhìn xuống dưới lại thấy mấy ông lão đều đang mỉm cười, mang theo vẻ giải thoát.

"Cứ ngơ ngơ ngác ngác, không thể trở về, cả tộc kết thúc như thế cũng tốt."

Hắn nghe được âm thanh như thế, sau đó liền tiêu tan rồi, bộ lạc mạnh mẽ này cứ như vậy bị đóng băng, biến mất vĩnh viễn.

Rất lâu sau, Thạch Hạo cũng không nhúc nhích chút nào, phảng phất hóa đá, mà lúc này tế đàn đã bình tĩnh lại không lại phát sáng nữa, rơi vào yên tĩnh.

Nhẹ nhàng thở dài, cuối cùng hắn thu hồi tiên kiếm Đại la, biết nơi này đã xảy ra chuyện gì, tâm tình của hắn rất nặng nề.

"Dân bản địa không cách nào rời khỏi bộ lạc của mình hóa ra là bởi vì nguyền rủa, như ngồi trong lồng giam."

Rất khó tưởng tượng, một người có hi vọng thành Tiên, cuối cùng đều bởi vì nguyền rủa mà thành dã tràng xe cát, sức mạnh kia đến cùng là đáng sợ và yêu tà cỡ nào.

Đây cũng không phải là khó hiểu và kỳ lạ mà là một loại nguyền rủa cổ xưa và thần bí, bắt nguồn từ kỷ nguyên trước.

Tựa như có một xiềng xích vô hình bao vây họ trong từng khu vực bộ

lạc, không thể đi xa, nếu không chắc chắn sẽ bị nguyền rủa mà chết.

Ngày xưa, cũng từng có dân bản địa rời khỏi Tiên cổ, theo thiên tài thượng giới tiến vào ba ngàn châu, nhưng cuối cùng đều chết, không thể tồn tại lâu.

Chô ở của mỗi bộ lạc dù sao cũng xem là khu vực an toàn, cũng không thể đi xa, quanh năm suốt tháng nguyền rủa vẫn cắm rễ tiến vào trong máu của bọn họ.

Vì vậy, một khi đạt đến cấp bậc Giáo chủ thì sẽ rất nguy hiểm, sẽ phát điên hoặc chết.

Còn người của ba ngàn châu đi vào, nếu cuối cũng rời đi thì không sao, một khi lưu lại thì đời sau lại càng thảm, quanh năm sinh sống ở đây, đạt đến cấp Thiên thần liền sẽ phát điên, xuất hiện chuyện bất ngờ.

Người mạnh nhất của bộ lạc này đã vượt qua Giáo chủ, liên tục đột phá lên trên, áp chế nguyền rủa, sau cùng đều sắp sửa thành Tiên, có thể thấy được kinh tài tuyệt diễm cỡ nào.

Đáng tiếc, hắn vẫn thất bại.

Tiên cổ có các loại may mắn, là thánh địa tu luyện nhưng lại có nguyền rủa không thể báo trước, người ngoài còn được, sau khi rời đi bình thường đều sẽ không xảy ra chuyện gì.

Thế nhưng, chỉ cần lưu lại đời sau ở chỗ này thì con cháu chắc chắn trúng nguyền rủa, gặp tai nạn giống dân bản địa.

Người mạnh nhất bộ lạc này, rất có thể cũng là người mạnh nhất từ trước tới nay trong các tiểu thiên thế giới của Tiên cổ, muốn xuyên thủng phong cấm tiên cốc, phá tan nguyền rủa, dẫn dắt tất cả bộ tộc thoát vây.

Thật bất hạnh, cuối cùng máu hắn nhuộm bầu trời, chết đi.

"Đáng tiếc, đáng kính trọng!" Thạch Hạo than thở.

Thỏ nhỏ vọt tới, sau khi biết được tình huống thì đờ ra một lúc, lại còn có chuyện như vậy.

Nàng nhỏ giọng nói: "Thật đáng thương, một nhân vật tuyệt đại như thế, đủ để sánh ngang Ma tổ, Diệp Thiên Vũ, Mô Vô Đạo, vậy mà lặng lẽ chết đi."

Trong lòng Thạch Hạo hơi động, nhớ tới hình ảnh chứng kiến, lúc Hàn giới hoang liêu, vạn vật bị đóng băng thì trên vòm trời có rơi xuống một vật, đập vào lòng đất, là đồ vật của người kia.

"Ngươi cẩn thận cảm ứng một chút, nơi này có thể có Thái Âm bản nguyên, ngươi là Thái Âm thỏ ngọc, có thể là một vận may lớn lao không thể nào tưởng tượng được." Thạch Hạo nói.

Hắn cùng Thỏ nhỏ hành động liền, mai táng toàn bộ bộ lạc vào sâu trong lòng đất.

Tuy nhiên, trong lúc làm việc cũng không phát hiện thứ gì đặc biệt.

"Ngươi từ từ tìm, ta bế quan đây!" Thạch Hạo nói, tới đây là để tìm hiểu đạo, hắn muốn cố gắng tiến thêm một bước, tu ra tia tiên khí thứ hai.

"A, ta đi tìm Tuyết Liên, nói không chừng sẽ còn có thần dược, tiên dược!" Thỏ nhỏ bắt đầu ngang dọc trong núi, Đả Thần Thạch cũng đi theo, nó muốn tìm các loại đá như Thái Âm thạch.

Thạch Hạo tiến vào nơi xa nhất trong dãy núi, ngồi xếp bằng trên một ngọn núi tuyết, bắt đầu tu hành.

Mi tâm hắn phát sáng, có một vật hiện lên, từng tia mẫu khí tràn ra, vật kia sắp đi ra.

Trong quá trình này, Thạch Hạo nhíu mày, cảm thấy hơi đau đớn, cẩn

thận từng chút một lấy thứ kia ra.

Đây là thần trân vô thượng mà hắn và Tề Đạo Lâm cùng nhau phong ấn vào mi tâm, hiện giờ đã tới lúc muốn sử dụng rồi.

Nếu Thiên Nhân tộc ở chỗ này nhất định sẽ nghiến răng nghiến lợi, tức phát điên.

Đây là "tiên chủng" mà Thạch Hạo đoạt từ trong mỏ quặng cổ của Thiên Nhân tộc, từ lúc ở Đạo tràng Chí tôn thì Thạch Hạo đã quyết định con đường phải đi, vật này là một khâu cực kỳ quan trọng.

Sau khi tiến vào Tiên cổ, ba ngàn đường đá đã hấp dẫn hắn, nơi đó trở thành giai đoạn tu hành thứ nhất của hắn.

Bây giờ nơi đó đã không còn tác dụng với hắn, rốt cuộc cũng phải sử dụng kỳ vật quý giá hiếm có nhất này.

Nó lúc lớn lúc nhỏ, biến hóa bất định, lượn lờ thiên địa mẫu khí đủ để khiếp sợ khắp thế gian, mông lung mơ hồ, vô cùng thần bí.

Nó lớn có thể bằng cối xay, nhỏ thì như mắt rồng nên khiến người ta kinh ngạc vô cùng, nó biến hóa thất thường, được mẫu khí vờn quanh.

Những mẫu khí này không thể công kích, bởi vì một khi làm cho chúng điên cuồng thì chỉ một tia mẫu khí liền đủ ép sụp sông núi, đừng nói chi là nhiều mẫu khí như vậy.

Chúng nó khi bình tĩnh còn tốt, nhẹ như không.

Đến nay Thạch Hạo cũng không biết, bên trong "tiên chủng" này có cái gì, thai nghén kỳ trân thế nào, ngay cả khi tu thành Thiên nhãn võ đạo cũng nhìn không thấu.

Ngày đó, Tề Đạo Lâm suy đoán, bên trong khả năng có tiên kim, tuy nhiên còn chưa có thành hình, còn đang diễn hóa, đến cùng có phải hay

không thì căn bản là không thể xác định.

Thế nhưng có thể khẳng định một chút là, thứ này đang thai nghén và diễn biến chí bảo vô thượng ở bên trong, quý giá hơn cả tiên kim, có thể nói là vô giá!

Bởi vì, mẫu khí bao quanh nó lúc này đang liên kết cùng trời đất, lấy vạn đạo để mà thai nghén.

Bây giờ, vật ấy hợp cùng thiên địa mẫu khí, tương đương với một cuống rốn tuyệt thế, tẩm bổ đồ vật không biết ở trung tâm.

Sau khi tới Tiên cổ, Thạch Hạo vẫn luôn ung dung và bình tĩnh, bởi vì đây mới là điểm quan trọng để hắn bước ra bước kia, tu ra tiên khí!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 914: Bị Bắt

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Thạch Hạo muốn lấy thiên địa làm lò, lấy vạn đạo chư thiên làm lửa, đốt ra chân ngã, siêu thoát!

Việc này nếu truyền đi chắc chắn sẽ làm cho vẻ mặt của người dại ra, kinh ngạc trong lòng, cho rằng hắn bị điên, bởi vì việc này rất khó thành công, có thể nào siêu thoát ra ngoài?

Nhất định phải bị đốt thành tro bụi!

Tuy thế, bước đầu tiên của hắn đã thành công, ba ngàn đường đá, đó là giai đoạn đầu tiên, nơi đó ẩn chứa ba ngàn đại đạo, là một phần con đường của hắn.

Bình thường, dù là ở kỷ nguyên trước, dưới tình huống quy tắc thiên địa cho phép, một con đường cũng chỉ có thể tu ra một tia tiên khí, không thể tiếp tục diễn biến sinh sôi.

Cuối đường được tiên khí!

Đây là kiến thức thông thường, cũng là quy tắc, quy tắc được các cường giả công nhận.

Thế nhưng, con đường này của hắn quá đáng sợ, vì vậy cuối ba ngàn đường đã ngưng tụ thành công tia tiên khí thứ nhất, phía sau vẫn còn đường có thể đi.

Cũng chính vì thế mới chứng minh được sự gian nan của con đường này, hơi một tí là muốn "thân chết đạo vong", bởi vì xem như ba ngàn đường đã là giai đoạn ngộ đạo thứ nhất thì Thạch Hạo đã cửu tử nhất sinh rồi.

Tiên chủng trước mặt không ngừng biến hóa, từ không đủ một tấc đến dài hơn nửa trượng khiến người ta cảm thấy đặc biệt kinh ngạc.

Thạch Hạo yên lặng lĩnh hội, nhanh chóng cảm ứng được vô tận đạo tắc (quy tắc đại đạo) dọc theo mẫu khí tiến vào trong tiên chủng để tẩm bổ, nếu chú ý kết nối có thể nghe được tiếng tụng kinh rộn rã.

"Cực giống với một quả trứng."

Dù nó biến hóa to nhỏ thế nào thì đều là hình bầu dục, tựa như một quả trứng tiên, ngày đó Thạch Hạo từng nghi ngờ có thể là trứng của các loài như Thiên phượng sinh ra hay không.

Tề Đạo Lâm lắc đầu, đây chỉ là tiên trân do trời đất sinh ra.

Thạch Hạo nhắm mắt yên lặng cảm ứng, trong trứng này ẩn chứa các loại dấu ấn, thiên địa đại đạo gia cố, các loại âm thanh kinh văn đang nổ vang tựa như có thể kết nối cùng toàn bộ thế giới.

Trong nháy mắt, hắn chợt nhìn thấy thiên địa vạn vật, ngôi sao trên trời, từng ngọn cây cọng cỏ, các loài chim bay thú chạy, tất cả mọi thứ đều ở trong mắt.

Đây chính là chỗ quý giá nhất của "cuống rốn".

Thiên địa mẫu khí kết hợp cùng vật chất tạo nên vỏ trứng lại có thể kết nối cùng trời đất, hòa hợp cùng chư thiên vạn đạo, không ngừng hút lấy chất dinh dưỡng.

Từ xưa tới nay, có mấy người có thể nhìn thấy quá trình hình thành của đồ vật thần thánh.

Đây là kỳ cảnh, ngay cả Chân Tiên cũng khó gặp được, những trường sinh của kỷ nguyên trước có thể tìm được tiên kim, thế nhưng muốn tìm thấy loại mô hình này, chính lúc chí bảo đang thai nghén là rất khó!

Thạch Hạo liền bị cuốn hút, tinh thần phảng phất như đang rong chơi trong vạn đạo nên bắt đầu cộng hưởng theo.

Hắn không có dẫn dắt vạn đạo thiêu đốt chân ngã ngay mà đầu tiên là kết nối, tỉ mỉ lĩnh ngộ, bởi vì chuyện này nguy hiểm hơn việc bế quan ở ba ngàn đường đá.

Hàn giới, có người nói khí trời lạnh tới mức có thể dập tắt các loại lửa đại đạo.

Lúc này Thạch Hạo đã biết điều này hoàn toàn không nói quá lên chút nào, nơi này có người gần như thành tiên, có thể đóng băng thiên kiếp nhưng vẫn chết ở đây, dĩ nhiên là lạnh lẽo âm trầm kinh thế.

Hắn cảm thấy, một khi dùng chư thiên đại đạo thiêu đốt bản thân thì nơi này cũng có thể giúp hóa giải một phần kiếp nạn, không đến mức trở thành tro tàn.

Dù sao nơi này có khí tức Tiên đạo, người kia gần như phi tiên, thất bại ở chỗ này, khí lạnh tạo thành vẫn còn có thể giúp hắn vượt qua cửa ải này.

Mấy ngày liền Thạch Hạo đều không nhúc nhích.

Thỏ nhỏ trông chừng Hoàng điệp đang ngủ say, mang theo Đả Thần Thạch chạy khắp núi đồi, loanh quanh trong phạm vi mấy ngàn dặm hái Tuyết Liên, sưu tầm di vật Tiên đạo.

Tiểu thế giới U Nguyệt.

Thanh Y đứng đối diện Nguyệt Thiền, đây là lần giao phong lần thứ tư, hai người đều có thắng có thua!

Lần thứ nhất, Thanh Nguyệt diễm vừa xuất hiện liền nhanh chóng làm Nguyệt Thiền kinh sợ mà rút lui, nàng không chút do dự dùng Phá Giới phù bỏ chạy, căn bản không muốn chiến đấu.

Lần thứ hai, sóng linh hồn của Nguyệt Thiền giống như đúc Thanh Y, không có chút khác biệt nào dù là nhỏ nhất, đối mặt Thanh Nguyệt diễm có sức đề kháng nhất định.

Quả nhiên, lần quyết đấu thứ hai, nàng tuy bị một chút vết thương nhưng Thanh Nguyệt diễm không gây nguy hiểm đến tính mạng của nàng.

Lần thứ ba thì Thanh Y không tùy ý vận dụng Thanh Nguyệt diễm vì biết được tính toán của đối phương, muốn thích ứng dần với ngọn lửa này, thế nên lần thứ ba nàng bị thương nhẹ.

Giờ là lần gặp nhau thứ tư, hai người tiếp tục chiến đấu.

Lúc này, các nàng đều lộ ra hình dáng của mình, đều mặc áo trắng, một vẻ linh động và siêu nhiên khó tả, dù đang chiến đấu nhưng vẫn có vẻ không dính khói bụi trần gian.

Cả hai dáng người tha thướt, thon thả duyên dáng, tựa như Chân Tiên giáng thế đẹp vô cùng, không tìm được chút tỳ vết nào.

Tuyết y phất phới, sợi tóc bay bay, mi dài lay động, đôi mắt tinh tế, mũi ngọc cao cao tinh xảo, môi đỏ hồng, cỏ thể nói là vô cùng hoàn mỹ.

Quan trọng nhất chính là hai nàng giống nhau như đúc, chiến đấu như thế lại có một vẻ đẹp khó diễn tả bằng lời, tựa như Chân Tiên đang múa, phong hoa tuyệt đại.

"Ầm!"

Tuy vậy, sức chiến đấu của các nàng cũng là kinh thế, ngạo thị cùng trang lứa, khẽ giơ tay nhấc chân là núi non bị phá hủy, từng sơn mạch bị một đầu ngón tay cắt đứt.

"Thanh Y, ngươi chính là ta, ta chính là ngươi, cần gì cố chấp, dung hợp cùng ta, chúng ta có thể lập tức bước ra bước kia, tu thành một tia tiên khí!" Nguyệt Thiền nói.

"Ngươi là chủ thân, ngươi muốn làm chủ, diệt trừ nhiều thứ trong lòng ta, ta sao có thể chịu được!" Thanh Y nói.

"Ý ngươi là, muốn đảo khách thành chủ sao?" Nguyệt Thiền cười nhẹ, trong vẻ điềm đạm còn có một loại mê hoặc kinh người, tuyệt diễm thế gian.

"Ta cũng không quyết tuyệt như ngươi." Thanh Y nói.

"Ta đã đi rất xa trên con đường đó, sắp bước ra bước kia, chỉ cần chúng ta dung hợp thì ngay lập tức có thể thành công." Nguyệt Thiền nói.

Thanh Y chỉ hừ lạnh một tiếng rồi triển khai đại thần thông.

"Ta biết trên đường này ngươi cũng rất siêu phàm, ngay cả tiên chủng của Thanh Nguyệt tiên tử để lại đều chiếm được, ngay cả khi đã nhen nhóm thần hỏa nó đều không rời đi, có thể thấy được cơ duyên sâu dày thế nào. Ngươi và ta nếu dung hợp thì đạo của ta kết nối cùng đường của ngươi chắc chắn lập tức dựng lên tiên khí." Nguyệt Thiền nói.

"Tốt, chúng ta có thể dung hợp, ngươi thả lỏng toàn bộ cơ thể và tinh thần đi." Thanh Y nói.

"Thanh Y, ngươi chỉ là thứ thân, yêu cầu quá cao rồi, tuy nhiên ngươi có thể yên tâm, một khi dung hợp, chúng ta ai cũng sẽ không bị tiêu diệt, chân thân duy nhất như thế mới thật sự là chúng ta." Nguyệt Thiền nói.

"Tốt lắm, vậy dung hợp ngay đi!" Thanh Y vọt tới, Thanh Nguyệt diễm cực kỳ rực rỡ, xuất hiện lần nữa.

Nguyệt Thiền cười mỉm, xuất trần tuyệt thế, áo trắng bay múa, mi tâm phát ra ánh sáng chói lọi, sóng linh hồn y hệt Thanh Y dẫn dắt Thanh Nguyệt diễm, muốn cướp đoạt.

"Ầm!"

Hai người đấu với nhau một chưởng, ngoài miệng thì nói dung hợp nhưng ai cũng không nương tay, không tin đối phương.

Trận chiến này, cả hai đều bị thương, cuối cùng đường ai nấy đi.

Trong nửa tháng sau đó, các nàng không ngừng giao chiến, trong đó có một lần xông vào nhau, hòa cùng một thể, lúc đó Thanh Nguyệt diễm óng ánh tỏa ra, lập tức phát ra một tia tiên khí nhàn nhạt.

"Thanh Y, đồ vật chúng ta chiếm được quả nhiên đều rất siêu phàm, chúng ta có duyên với Thanh Nguyệt tiên tử."

Ầm!

Nhưng trong một tiếng rung mạnh, các nàng lại tách ra, cả hai đều phun máu.

"Ngươi muốn xóa ấn ký của ta?" Đôi mắt đẹp của Thanh Y bắn ra tia sáng lạnh lẽo, đối diện với nàng.

"Ngươi hiểu lầm rồi, ta chỉ muốn thanh lý một ít ký ức loang lỗ không cần thiết của chúng ta." Nguyệt Thiền nói, đồng thời nhìn nàng nói: "Vừa nãy không phải ngươi cũng muốn xóa bỏ một phần dấu ấn của ta sao?"

Lần này hai người đều lui lại, bởi vì bị thương không nhẹ.

Hàn giới.

"Tên kia không nhúc nhích, cứ đần độn ngồi xếp bằng thế sao?" Thỏ nhỏ lẩm bẩm, nhình chằm chằm ngọn núi tuyết giữa dãy núi, nơi Thạch Hạo ngồi xếp bằng ở trên, từ đầu đến cuối không có động tĩnh gì.

Mấy ngày nay, Thỏ nhỏ và Đả Thần Thạch vẫn đang tìm kiếm tiên trân,

nhưng đáng tiếc vẫn chẳng có thu hoạch nào.

"Ầm!"

Đột nhiên, trên núi tuyết kia xuất hiện từng ngọn lửa, có ngọn đến từ hư không, có ngọn đến từ bầu trời, quá mức to lớn, nhanh chóng nhấn chìm nơi đó.

Băng tuyết ẩn chứa quy tắc và thần lực tan chảy đầu tiên, núi tuyết kia như muốn hóa thành dòng dung nham.

"Trời, nhiều đạo tắc như vậy, quy tắc chư thiên đều xuất hiện sao?" Thỏ nhỏ kinh ngạc thốt, trừng lớn đôi mắt đỏ hồng.

"Quá dữ, đừng ném bản thân vào trong đó luôn nghe." Đả Thần Thạch nói thầm.

"Ồ, thật kỳ lạ, băng tuyết lại xuất hiện rồi, dãy núi này đang phát sáng, có khí tức Tiên đạo." Thỏ nhỏ trợn to hai mắt, dãy núi này lần nữa bị đóng băng.

Nàng rất nhanh hiểu được, kêu lên: "Phát tài rồi, cái tên suýt chút thành Tiên kia quả nhiên có lưu lại thứ gì đó!"

Trên đỉnh núi tuyết, ngọn lửa càng cháy hừng hực, quả thật muốn thiêu rụi thiên địa, cách rất xa cũng khiến người ta khó có thể chịu đựng, đạo cốt và thần lực đều muốn mất sạch.

Điều này làm cho Thỏ nhỏ và Đả Thần Thạch khiếp sợ, sức mạnh này lớn đến đâu?

Thế nhưng, dãy núi tuyết này rất kỳ lạ, không ngừng tràn ra phù văn lạnh buốt da thịt, tuyết tan lại tái hiện.

Trong lúc nhất thời, Thỏ nhỏ và Đả Thần Thạch đều quên chuyện tìm kiếm tiên trân, chỉ biết ngơ ngác nhìn Thạch Hạo đang ngồi xếp bằng trên

đỉnh núi tuyết, ở đó hắn đang tiếp nhận vô tận đạo hỏa thiêu thân.

"Biến thái mà, quá lợi hại rồi!"

Ngọn lửa này thiêu tới ba ngày, trong lúc này, các loại âm thanh đại đạo vang vang, nghe như tiếng tụng kinh, lại như chư thiên Tiên Ma đang ngâm xướng, chấn động lòng người.

"Ồ, Thanh Y tỷ tỷ, tỷ tới rồi sao?" Thỏ nhỏ kinh ngạc khi nhìn thấy Thanh Y tuyệt thế khuynh thành, toàn thân áo trắng hạ xuống nơi này.

"Hắn thành công rồi sao, lại có cảnh tượng kỳ dị như vậy, quả nhiên kinh người." Mỹ nhân tuyệt đại như Hằng Nga lộ vẻ kinh sợ, đôi mắt đẹp lấp lóe ánh sáng khác thường

"Vẫn con đang tiếp tục. Đúng rồi, Thanh Y tỷ tỷ, ngươi đi tìm chủ thân, đã trấn áp nàng rồi sao?" Thỏ nhỏ chớp đôi mắt to hỏi.

"Ta đã bị thương, nàng rất khó đối phó." Thanh Y lắc đầu, sắc mặt có chút tái nhợt.

"À, không nghiêm trọng đấy chứ?" Thỏ nhỏ giật mình, vội vàng lấy ra một cây thánh dược đưa cho nàng.

"Không sao, nghỉ ngơi một chút là khỏe thôi." Thanh Y nói, sau đó dò hỏi nàng tình huống nơi đây, sau khi xong thì kinh ngạc nói: "Suýt nữa phi Tiên... nơi này có thần trân vô thượng?"

"Đúng!" Thỏ nhỏ tỉ mỉ nói một lần.

"A, các ngươi đi tìm tiên trân đi, ta đoán chắc là chôn dưới đất, ta ở đây bảo vệ, thuận tiện dưỡng thương luôn, cũng có thể từ quá trình tu hành của Thạch Hạo ngộ ra được chút gì đó." Thanh Y nói.

"Tốt!" Thỏ nhỏ sớm đã muốn đi tìm, Đả Thần Thạch thì không nói hai lời, đâm đầu vào dưới lớp tuyết.

Sau nửa canh giờ, trên đỉnh núi tuyết, lửa lớn rung động kịch liệt, phát ra tiếng nổ vang rền.

Ầm!

Bóng người xếp bằng kia ngã sấp xuống, vô tận ánh lửa biến mất, cả người Thạch Hạo cháy đen, đã bị thương nặng!

Lấy chư thiên vạn đạo làm lửa thì sao có thể là trò đùa, mặc dù hắn chuẩn bị kỹ càng, lúc này mạnh mẽ đến cực điểm, hơn nữa còn đã tu thành một tia tiên khí, vậy mà vẫn suýt chút chết đi.

Con đường này, quá gian nan rồi!

Thạch Hạo vô cùng suy yếu, cả người đau nhức, ngồi dậy cũng khó khăn, lần này quá khốc liệt, suýt chút "người chết đạo vong",tại thời khắc quan trọng cuối cùng cũng vượt qua.

"Thật là khó mà!" Hắn than nhẹ, muốn tu ra tia tiên khí thứ hai khó như lên trời, hắn cau mày đăm chiêu.

Một tiếng xẹt nhẹ, một tia sáng trắng xuất hiện, một vị giai nhân tuyệt đại hạ xuống đỉnh núi tuyết, áo trắng phần phật tựa như "trích Tiên", đẹp đến kinh tâm động phách, siêu phàm thoát tục.

"Thanh Y, sao ngươi đến rồi, chẳng lẽ đã có kết quả?" Thạch Hạo nói.

"Vẫn chưa, ta bị thương, tạm thời phải chữa trị." Thanh Y lắc đầu, sau đó ân cần hỏi hắn hiện tại thế nào.

"Có chút phiền phức, cần phải tĩnh dưỡng mấy ngày." Thạch Hạo than nhẹ.

Lấy thực lực hiện giờ và thân thể đáng sợ của hắn mà nói thì mặc dù trọng thương, điều trị một hai ngày là có thể khỏi hẳn.

Thế nhưng bây giờ hắn lại cần phải điều trị mấy ngày, có thể thấy được

thương thế này nặng đến đâu, đây gần như là vết tử thương đại đạo.

"Đã tu ra một tia tiên khí mà còn bị thương nặng như vậy sao?" Thanh Y giật mình, càng thêm thân mật hỏi han tỉ mỉ.

Đồng thời, nàng tiến tới trước, nắm một cánh tay của Thạch Hạo, tự mình kiểm tra, than thở: " Quả thật phải điều trị mấy ngày."

"Hửm!" Thạch Hạo đột nhiên thất kinh bởi vì hắn phát hiện mình không thể cử động.

Thanh Y ra tay, phong ấn lại thân thể trọng thương của hắn.

Ầm!

Hơn nữa, nàng không ngừng kết ấn, từ thân thể đến nguyên thần của Thạch Hạo toàn bị trấn phong.

"Ngươi... " Thạch Hạo nhìn nàng chằm chằm.

Thanh Y điềm tĩnh nỏ nụ cười, nàng đẹp đẽ đến tận cùng, tư thái thon thả, nhấc theo Thạch Hạo, vượt qua hư không mà đi, tựa như tiên tử đạp sóng, áo trắng phần phật, biến mất khỏi núi tuyết.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 915: Tù Nhân Của Tiên Tử

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Hàn giới, lạnh lẽo thấu xương.

Từng có người suýt nữa thành Tiên nhưng lại gặp nạn, bản nguyên Thái Âm khuếch tán làm đóng băng tiểu thiên thế giới này, mặc dù mấy chục mấy trăm vạn năm qua đi vẫn lạnh lẽo như vậy.

Tuy nhiên, sinh mệnh vẫn ngoan cường như trước.

Trừ khu vực trung tâm tuyết bay vạn dặm, nơi xa khu vực biên giới ngoài những nơi đóng băng của bộ lạc cổ thì từ lâu đã không còn tuyết đọng, mặt đất chỉ còn khô cứng lạnh lẽo và trong môi trường này có một ít thực vật xuất hiện ngoan cường.

Đây là một dãy núi, từng ngọn từng ngọn rộng lớn và cao vút.

Tới nơi này tựa như là tiến vào trong thần thoại, mỗi một ngọn núi đều nguy nga tựa như nơi tĩnh tu của Tiên, nhưng đáng tiếc lại quá yên tĩnh.

Dãy núi này có không ít thực vật nhưng đều vô cùng kỳ lạ, có ngọn núi trắng xóa một màu bởi những cây đào tuyết trưởng thành, cánh hoa bay bay thoảng hương thơm ngào ngạt.

Có ngọn núi vàng rực óng ánh lóa mắt, là toàn những cây Hoàng kim bách với sức sống mãnh liệt, hấp thu chất dinh dưỡng trong trời đất lạnh lẽo này mà lớn lên.

Nhìn từ xa, dãy núi này rất kỳ lạ, các loại thực vật màu sắc khác nhau tạo nên cảnh sắc cực kỳ đẹp đẽ.

Xoẹt!

Một mỹ nhân xuất hiện, áo trắng như tuyết, tóc đen bay bay, phong hoa tuyệt đại!

Vẻ đẹp của nàng không nhiễm chút bụi trần, nghiêng nước nghiêng thành, trong tay nhấc theo một thanh niên, đó chính là Thạch Hạo, đang tiến vào dãy núi rộng lớn này.

Chân nàng không chạm đất, cực kỳ nhẹ nhàng, chạm trên hoa đào, phóng qua Hoàng kim bách, kỳ ảo gần như mộng.

Mặc dù nhấc theo một người cũng khó che lấp dáng người tuyệt mỹ của nàng, như tinh linh trong sáng thánh thiện sinh ra trong trời đất, cách biệt với trần gian.

Cuối cùng, nàng tới chân một ngọn núi cổ xưa, tìm thấy một động phủ của tu sĩ đời trước để lại rồi tiến vào.

Tháng năm có thể phai mờ tất cả, động phủ này chịu sự ăn mòn của trăm vạn năm, tất cả vết tích đều phai nhạt, cái gọi là trận pháp đều hư hại, không còn tồn tại nữa.

Trong động rất sạch sẽ, có giường đá, có tĩnh thất, là nơi tu luyện rất tốt, linh khí nồng đậm.

Mỹ nhân áo trắng vung tay áo, sử dụng thuật hút bụi làm cho nơi này càng thêm sạch sẽ.

Trên thực tế, băng giá khắp đất trời, cả Hàn giới cơ hồ đều không có hạt bụi nào, thời gian đằng đẵng trôi qua nhưng trong động phủ vẫn sạch sẽ như trước.

Bạch y tiên tử tùy tiện ném Thạch Hạo xuống đất.

"Ầm!"

Thạch Hạo nhíu mày, thân thể chạm mạnh vào vách đá, nếu là người bình thường thì dưới sức mạnh này thì hơn phân nửa sẽ gãy xương đứt gân, dù gì cũng do thần linh ném đi.

"Nguyệt Thiền, ta thật sự đã đánh giá thấp ngươi!" Hắn than khẽ.

Tuyết y nữ tử nở nụ cười tươi như hoa, mái tóc đen nhánh, da thịt trắng như tuyết, có một vẻ đẹp vừa xuất thế lại vừa ướt át, nụ cười khuynh quốc khuynh thành.

"Lâu rồi không gặp, phong thái của Thạch huynh càng hơn năm đó." Nguyệt Thiền ôn hòa cười, động lòng người.

"Thanh Y đâu, dính độc thủ của người rồi hả?" Thạch Hạo hỏi.

"Nguyệt Thiền chính là Thanh Y, hai chúng ta vốn là cùng một người, có gì khác nhau chứ?" Nguyệt Thiền điềm đạm cười, nói thế.

"Ít nhất, Thanh Y sẽ không đánh lén ta." Thạch Hạo nói.

"Thanh Y sa đọa rồi, mới rời khỏi ta mấy năm đã bị hồng trần làm ô nhiễm tâm tính không minh, ta sẽ làm cho nàng biến hóa trở lại, trong vắt như thủy tinh." Nguyệt Thiền cười nhạt nói.

Trong lúc nói, nàng giơ tay và không ngừng kết ấn, sau đó từng vệt sáng bay ra hóa thành ký hiện kỳ lạ tựa như sao trên trời tiến vào cơ thể Thạch Hạo.

"Thạch huynh không cần bận tâm, cứ nghỉ ngơi một lát đi."

Nàng vừa nói vừa triển khai phong ấn, từng sợi dây xích phù văn siết chặt thân thể Thạch Hạo.

Thực tế, lúc ở núi tuyết nàng cũng đã bố trí nhiều lớp phong ấn, giờ ra tay lần nữa nên "quấn chặt" Thạch Hạo như cái bánh chưng.

Hơn nữa, nguyên thần lại là nơi quan tâm mật thiết của nàng, vận dụng thủ đoạn mạnh nhất của Bổ Thiên giáo để trấn phong giam cầm nơi đây thật chắc chắn.

"Đây là lớp phong ấn thứ ba mươi sáu rồi, ngươi có cần cẩn thận quá như vậy không?" Thạch Hạo dựa vào vách đá lạnh lẽo, không nhúc nhích rồi nói như vậy.

"Với một người bước ra bước cuối cùng, vượt qua tiên hiền cổ đại, tu thành một tia tiên khí, ta bội phục tận đáy lòng, kính trọng sâu sắc, vì thế nên phá lệ đối xử phải thật đặc biệt." Nàng cười nhẹ tựa như một đóa hoa tuyệt đẹp đang nở.

"Ta có chút không hiểu, sao linh hồn của ngươi và Thanh Y không khác nhau chút nào thế, hoàn toàn tương tự?" Thạch Hạo hỏi.

Mặc dù vốn là một thể nhưng vẫn có sự khác nhau nhất định, Thạch Hạo từng tiếp xúc với chủ thân, càng quen thuộc với Thanh Y nên hiểu rất rõ.

Chủ thứ thân hơi có chút khác biệt, hắn tuyệt đối có thể phân biệt được gợn sóng linh hồn khác nhau đó.

Bất kể là ai, chỉ cần vận dụng hồn lực hướng về người khác thì tuyệt đối có thể phân biệt được, mỗi người đều khác với tất cả mọi người, chưa từng có hai sinh linh hoàn toàn như nhau.

"Bổ Thiên giáo tồn tại từ cổ xưa nên không đơn giản như ngươi thấy đâu, khổng lồ hơn nhiều so với tưởng tượng của ngươi, có chút bí bảo kỳ dị cũng không có gì là lạ."

Trên mặt Nguyệt Thiền mang theo nụ cười nhẹ, trong lúc nói chuyện, nàng lấy ra một tinh thể màu xanh được điêu khắc thành hình một cái đỉnh nhỏ, có thứ này che phủ nguyên thần nên có thể mô phỏng sóng linh hồn.

"Quả là kỳ bảo nghịch thiên." Hai mắt Thạch Hạo phát sáng.

"Biết thì đã chậm." Nguyệt Thiền nói, đồng thời tung chân, đùi đẹp trắng nõn vẽ ra một đường vòng cung duyên dáng, liên tiếp đá lên người Thạch Hạo khiến hắn bay lên đập mạnh vào vách đá.

"Tiên tử của Bổ Thiên giáo không phải siêu phàm thoát tục, thánh khiết xuất trần sao, không ngờ lại có thể thô bạo như vậy." Thạch Hạo nói.

"Tiên tử cũng nóng nảy mà." Nguyệt Thiền cười ngọt ngào, gót sen uyển chuyển từng bước đi tới, nàng vén mái tóc trước cái trán trắng mịn, cúi đầu nhìn Thạch Hạo, nói: "Bắt thứ thân của ta, làm chân thân ta bị thương, còn nói lời bậy bạ, chút đau khổ nhỏ nhoi đó tính là gì chứ."

"Đùng!"

Cánh tay như ngó sen óng ánh của nàng vung lên, đánh bay Thạch Hạo, lần nữa đập vào phía khác của vách động, nơi đó hình thành nên một vết lõm hình người.

Khóe miệng Thạch Hạo chảy máu, nhưng rất nhanh lại bị đối phương lôi ra, lại là một chân quét hắn bay ra ngoài.

Hắn vốn bị thương khi ngộ đạo, bị lửa đại đạo thiêu suýt chút "người chết đạo tiêu", bây giờ có thể nói là đau càng thêm đau, vô cùng nguy hiểm.

"Đừng có cộc cằn như vậy nữa được không, nhẹ nhàng một chút xem nào, nói thế nào thì chúng ta cũng đã bái thiên địa, vào động phòng." Thạch Hạo tựa lưng vào vách đá nói.

"Có đúng không, vậy nhẹ nhàng thêm chút xíu nữa nghe." Nguyệt Thiền bình thản nói, điểm ra một chỉ, một vệt sáng tiến vào mi tâm Thạch Hạo, trông thì rất nhẹ nhàng và thánh khiết thế nhưng loại đau nhức này khó có thể chịu đựng, đây là thương tổn nguyên thần.

"Ngừng, chúng ta tuy động phòng nhưng cũng chỉ là tình thương mến

thương, rất thuần khiết, rất thần thánh, đừng hiểu lầm." Thạch Hạo hô.

"Hiểu lầm, hì hì... " Nguyệt Thiền tuy phong thái tuyệt mỹ, đẹp gần như mộng ảo nhưng nụ cười lúc này lại làm cho người ta cảm thấy có mùi vị ác ma nhập vào người.

"Ầm!"

Thạch Hạo lần nữa bị đánh bay, trên người nhuốm đầy máu.

"Có phải hiện giờ thừa cơ hăm dọa ta, cảm thấy vô cùng đắc ý chứ gì? Ngươi đã quên chuyện năm xưa tại hạ giới, lúc đó bị thần thông Luân hồi của ta biến thành một cô nhóc, bị nhốt lại và cặp mông nhỏ xinh ấy bị đánh tới bầm dập luôn rồi à?".

Nguyệt Thiền nghe cầu này xong thì trên gương mặt trắng nõn đang nở nụ cười hiện lên một tia đỏ ửng, ánh mắt vô cùng chói rực, ý cười trên mặt càng không giảm thế nhưng lại xách bổng Thạch Hạo lên.

"Còn dám nhắc chuyện xưa, ngươi nếu không nói thì ta cũng quên bén đi mất."

Phịch, nàng lia mạnh Thạch Hạo xuống đất, sau đó giẫm chân mạnh mẽ nghiền ép cơ thể hắn, cái chân xinh đẹp tuyệt trần kia không lớn thế nhưng khi đạp lên người Thạch Hạo thì lại vận dụng thần thông vô thượng phát ra ánh sáng, sức nặng hơi cả núi đè.

Thạch Hạo bị giẫm vào trong đất, xương lưng kẽo kẹt vang vọng như muốn đứt rời, huyết nhục từ lâu đã bị thương đến nỗi không thể tổn thương thêm.

"Ầm!"

Cuối cùng, hắn lại bị chân đẹp đá bay.

"Không nhắc nhở ngươi thì sao tăng thêm ấn tượng chứ, nói gì thì nói,

đã từng có một người động phòng cùng ngươi, đánh mông ngươi, chuyện như vậy nhất định phải nhớ kỹ, khắc thật sâu mới được, cả đời không thể quên." Thạch Hạo nói.

Ánh mắt Nguyệt Thiền càng sắc bén hơn, cười lạnh nói: "Rất tốt, ngươi vẫn mạnh miệng đúng không, có lúc sẽ khiến mình hối hận đấy."

"Đã sớm hối hận rồi, nếu như trời cao lại cho ta một cơ hội, chúng ta lại động phòng lần nữa đi." Thạch Hạo làm ra dáng vẻ ảo não, nói tiếp: "Ta nghĩ nhất định sẽ có một ngày kia."

"Xoạt!"

Tay phải Nguyệt Thiền phát sáng, tỏa ra ráng lành tựa như một con Tiên Hoàng giương cánh, phát ra một sức mạnh kỳ dị tiến đến mi tâm của hắn, sau đó đột nhiên lùi lại.

Thân thể Thạch Hạo chấn động, mi tâm đang rạn nứt, từng tia mẫu khí tràn ra, đó là "tiên chủng" đang bị giam cầm cũng bị lôi ra bên ngoài.

Thứ này không thể mạnh mẽ lấy ra, nếu không một tia mẫu khí đủ để ép sập một mảnh núi sông, nặng đến không thể nào tưởng tượng được.

Dù thân thể mạnh mẽ như Thạch Hạo bây giời cũng không chịu nổi, khiến hắn trúng phải đòn nghiêm trọng.

"Bà điên này, ngươi đã dung hợp Thanh Y rồi ư, sao cái gì cũng biết hết vậy?" Thạch Hạo lần đầu tiên biến sắc.

"Ồ, tia tiên khí kia của ngươi đâu, sao vẫn chưa ra, giấu ở nơi nào, không hiện ra liền không còn cơ hội đâu, ta vẫn đang chờ ngươi phát động một đòn trí mạng với ta đây." Nguyệt Thiền cười nói, rất xán lạn.

Nàng dùng tán thủ trong bảo thuật Tiên Hoàng dẫn dắt "tiên chủng" hướng ra ngoài, làm cho thân thể Thạch Hạo run lẩy bẩy, mi tâm không ngừng chảy máu, tình huống vô cùng nguy hiểm.

"Ài, thật đáng tiếc, ta vẫn chờ ngươi ra tay đây này, muốn nhìn một chút tia tiên khí kia có hình dạng ra sao, ngươi phối hợp chẳng hề ăn ý chút nào, như thế này ta đành phải không cho ngươi cơ hội nữa đâu." Nụ cười của Nguyệt Thiền rất ngọt ngào, thế nhưng ra tay lại quyết liệt và vô tình.

Cánh tay của nàng phát sáng, ráng lành tràn ngập động phủ cổ xưa, lần nữa lôi tiên chủng kia ra thêm một chút, mẫu khí tràn ra làm thân thể Thạch Hạo run bần bật, hình và thần đều khó có thể chịu đựng.

Sau đó Nguyệt Thiền lấy ra một cái tháp nhỏ phát ra ánh sáng xanh nhạt, thứ này nhanh chóng đánh vào trong đầu Thạch Hạo, thu nguyên thần vốn đang bị trói kia vào.

Tháp nhỏ không hề bay ra mà ở lại sau mi tâm Thạch Hạo.

"Tỏa hồn tháp, dù ngươi có thần thông ngút trời cũng chỉ có thể ngoan ngoãn, chấp nhận số mạng bị trói buộc đi nghe." Nguyệt Thiền bình tĩnh nói.

Lúc này, nàng dừng việc dẫn dắt tiên chủng, để nó trở lại trong mi tâm Thạch Hạo, tất cả đều đã nằm trong tay nàng, không cần lo lắng điều gì.

"Nếu không sợ bảo thuật Côn Bằng bị thất truyền, bí thuật Lôi đế đoạn tuyệt thì ta đã lập tức lấy tiên chủng kia ra rồi." Nàng lạnh nhạt nói.

Không nghi ngờ gì, một khi mạnh mẽ lấy ra thì tất cả mẫu khí đều bạo động, mi tâm Thạch Hạo tất nhiên sẽ nổ tung, nguyên thần của hắn cũng theo đó dập tắt.

"Bái thiên địa lần nữa, ta truyền đại pháp cho ngươi." Thạch Hạo tựa trên một tảng đá và nói.

"Đã tới bước này rồi mà vẫn còn châm chọc ta, mặc kệ ngươi có thủ đoạn gì cũng đều chậm rồi!" Nguyệt Thiền cười lạnh nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 916: Song Tiên

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"Ta chỉ đang nói sự thật thôi." Thạch Hạo dựa ngửa ra, bình tĩnh nói.

Tư thái lần này của hắn khiến Nguyệt Thiền nghi ngờ không thôi, tỉ mỉ kiểm tra lại thì không hề phát hiện ra bất kỳ sự khác thường nào trên người hắn, chắc chắn là hắn đang cố ý chọc tức nàng.

"Ha ha ha... " Nguyệt Thiền cười lớn, rất vang cũng rất lạnh, nói: "Suy tính một chút, ta đoán nàng cũng sắp đến rồi, cho nàng một bất ngờ nho nhỏ."

Nghe lời này, tinh quang trong mắt Thạch Hạo lóe lên, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng xác định được Thanh Y không có việc gì, hai người chưa từng dung hợp lại.

Nguyệt Thiền không chút hoang mang, lại lấy ra một pháp khí làm thành một sợi xích thần quấn vào trong thân thể Thạch Hạo.

Thứ đó gọi là Phược Long tác, được cho là ngay cả rồng cũng bị trói và không thể nào thoát khỏi, sợi dây này tiến vào bên trong cơ thể Thạch Hạo khiến hắn không thể làm loạn.

"Vốn là muốn dùng cho Thanh Y, giờ chỉ có thể dùng trên người ngươi trước vậy." Nguyệt Thiền lẩm bẩm.

Tỏa Hồn tháp, Phược Long tác đều là bí bảo nổi danh, siêu phàm và kinh người, giờ đều mang ra dùng, trói chặt hình và thần, đến đây thì Nguyệt

Thiền hoàn toàn yên tâm, không tin hắn còn có thể tạo nên sóng gió gì.

"Đến lúc tiếp đón Thanh Y rồi."

Nguyên thần nàng phát sáng, nơi đó hào quang rạng rỡ, một người nhỏ từ mi tâm đi ra, giống nàng như đúc, trông rất sống động, mỹ lệ thoát tục.

"Ngươi muốn đoạt xác à, muốn thử cảm giác làm đàn ông là như thế nào ư?" Thạch Hạo chế nhạo.

"Gắng phát huy giá trị tàn dư của ngươi đi, phát sáng tỏa nhiệt đến khi hết sạch mới thôi!" Nguyệt Thiền lạnh giọng đáp lại, tương tự cũng đang khích tướng người đàn ông trước mặt này.

"Vèo!"

Nàng tiến thẳng vào mi tâm Thạch Hạo, hiện giờ đã không có gì phải lo lắng, không nói từ trước đã phong ấn mấy chục lớp, chỉ cần Tỏa Hồn tháp thêm vào sau này cũng đủ để giam cầm nguyên thần của Thạch Hạo rồi.

"Chà, thân thể này tuy bị thương đến gần như tan vỡ nhưng vẫn rất mạnh, tuy thế cũng nên nới lỏng Phược Long tác một chút, nếu không chính là tự mua dây buộc mình đó." Thạch Hạo mở miệng, kỳ lạ nói.

Đương nhiên, Nguyệt Thiền đã làm chủ thân thể hắn, cũng là nàng đang nói ra.

"Thế nào, thân thể khỏe mạnh như thế này đã giúp ngươi hiểu được sự khác nhau rồi chứ, có cảm thấy kích động hay không, hay là đi tắm đi, tiện thể trải nghiệm xem những điểm nào khác nhau?" Tiếng Thạch Hạo vang lên.

Nguyệt Thiền hóa đá!

Xưa nay chưa từng nhìn thấy "cao thủ" như vậy, vốn là ngạo thị quần hùng, bễ nghễ người cùng thế hệ, vậy mà lại nói chuyện như thế... khiến

người ta không biết đánh giá ra sao.

"Đàn ông và đàn bà thật không giống nhau, ngươi không muốn thử chút sao?" Thạch Hạo tiếp tục khuyến khích.

"Tên vô liêm sỉ, ngươi quá xấu hổ, đáng giận, đáng chết!" Nguyệt Thiền mắng, trên trán Thạch Hạo đầy vết nhăn, nàng ước có thể đập chết hắn ngay lập tức, đây là lần đầu tiên nàng thất lễ như vậy.

Sau một khắc, nàng khiến cho Thạch Hạo phải câm miệng, không cách nào mở miệng được nữa, hoàn toàn tiếp quản thân thể này.

"Ha ha, chỉ còn chờ Thanh Y đến thôi." Nguyệt Thiền nở nụ cười.

Nàng đã bố trí kỹ càng, trong động phủ và ngoài dãy núi đều tràn ngập vết tích chiến đấu, cuối cùng bày ra hiện trường hai người đều bị thương nặng.

"Ngộ đạo thất bại, suýt chút "người chết đạo tiêu", còn chiến đấu với ta, tạo nên phế tích như vậy, có thể hơi quá chăng?" Nguyệt Thiền nhíu mày, sau đó lần nữa sửa lại vết tích chiến trường.

"Tỏa Hồn tháp, phong ấn!" Nguyệt Thiền quát.

"Ngươi muốn?" Thạch Hạo thất kinh, hắn phát hiện tháp nhỏ màu xanh khóa nguyên thần hắn càng thêm kinh người hơn, ngôi sao hiện lên đầy trời, nằm dày đặc xung quanh, trấn phong nguyên thần của hắn.

"Chỉ có ta mới có thể mở ra, người khác rất khó lay động, ngươi nên cầu cho ta thành công bắt được Thanh Y đi." Nguyệt Thiền nói.

Sau đó, nơi đây hoàn toàn yên tĩnh.

Bên trong băng tuyết, Thỏ nhỏ và Đả Thần Thạch đờ ra, Thạch Hạo đâu, sao biến mất rồi?

Vừa nãy, rõ ràng khí tức Thạch Hạo suy yếu, ngộ đạo thất bại, sao lại

cùng Thanh Y biến mất được? Lẽ ra nên ở đây chữa thương, khôi phục mới đúng.

"Hỏng rồi!"

Thỏ nhỏ và Đả Thần Thạch hầu như cùng kêu lên một lúc, bọn họ phản ứng rất nhanh, lập tức biết được âm mưu trong đó.

"Đó là Nguyệt Thiền sao?"

"Bố nó chứ, bà nương này quá lớn mật rồi, lại mò tới nơi này!"

Bọn họ kêu lên sợ hãi, rất rõ ràng, đó là Nguyệt Thiền, nàng lúc đầu chỉ ở chỗ này nhìn xem và chờ cơ hội, kết quả không hề nghĩ tới Thạch Hạo thật sự xảy ra vấn đề.

"Xoạt!"

Bỗng nhiên, bạch y tung bay, một mỹ nhân khuynh quốc xuất hiện, hạ xuống núi tuyết.

"Giết!"

Đả Thần Thạch vọt tới, con mắt đỏ như Thỏ nhỏ thường ngày.

"Không nên động thủ, ta là Thanh Y, Thạch Hạo có chuyện gì hay không?" Người tới quát lên, rất rõ ràng nàng đã linh cảm được chuyện chẳng lành.

"Tên lừa đảo!" Đả Thần Thạch quát lớn.

Thanh Y không nhúc nhích, chưa hề tránh né, mặc cho Đả Thần Thạch đánh tới.

"Thật là ngươi? A, a, a vừa nãy con mẹ kia lừa chúng ta đến thảm rồi!" Đả Thần Thạch tức giận gào to.

"Thanh Y tỷ tỷ, đúng là ngươi sao?" Thỏ nhỏ vọt tới, quơ quơ nắm đấm, vẫn hồ nghi, cảm giác bị lừa rất khó chịu.

"Mau đi cứu người, Thạch Hạo nguy hiểm rồi!" Đả Thần Thạch nói.

"Đúng, mau đuổi theo nàng." Thỏ nhỏ cũng nói.

"Đừng vội." Thanh Y bình tĩnh lại, nói: "Thạch Hạo hiện tại sẽ không gặp nguy hiểm, mục tiêu của nàng là ta, và còn muốn dựa vào chuyện này để chờ ta vào tròng."

Nói đến đây thì nàng bình tĩnh trở lại, cẩn thận phân tích, tỉ mỉ suy tư để tránh tiến vào trong bẫy.

"Sao nàng biết chúng ta ở đây?" Thỏ nhỏ hỏi.

"Ta và nàng chiến đấu, trước đây không lâu từng dung hợp một lát... " Thanh Y nói.

Trong nháy mắt đó, cả hai đều biết không ít bí mật của nhau. Hai người đều là người phi thường, cho dù cùng một thể nhưng đến cảnh giới hiện nay thì đều có thể tự phong ấn bản thân, không bị đối phương nhận biết. Thế nhưng vào thời khắc ấy lại khó có thể che giấu, hiểu rõ một ít chuyện của đối phương.

Sau khi tách ra, hai người bị thương và mỗi người mỗi ngã.

Thanh Y không chút ngừng lại muốn đi gặp Thạch Hạo, kết quả trên được lại phát hiện Nguyệt Thiền tựa hồ hướng về Trận giới, mục tiêu là tên Béo.

"Ta bị gạt, nàng dùng một phần hồn lực dẫn ta đi một chặng đường lung tung, tuy rằng ta đã phát hiện ra nhưng vẫn chậm một bước." Nàng than thở.

"Thật đáng hận!" Thỏ nhỏ tức giận bất bình, thế nhưng cũng không thể chửi bới, dù sao Nguyệt Thiền gian xảo kia cũng là một mặt khác của Thanh

Y.

"Nói thế thì chờ ta xuất hiện nàng nhất định sẽ cho ta một món quà lớn." Thanh Y bình tĩnh nói.

Sau đó nàng bay lên trời, hướng về một nơi.

"Thanh Y tỷ tỷ, chúng ta đi cùng tỷ!"

"Không càn, kết quả cuối cùng chắc chắn là quyết đấu linh hồn, ta dung hợp cùng nàng, các ngươi nếu ở đó có thể ra tay với thân thể hợp nhất sao? Có khi còn bị nàng lợi dụng để uy hiếp ta." Thanh Y từ chối.

Nàng cực tốc lao đi, nhanh chóng biến mất rồi.

"Chúng ta... ở phía sau, từ từ tiến tới, sẵn sàng tiếp ứng, nhưng đừng có tới gần quá." Đả Thần Thạch nói.

Thanh Y và Nguyệt Thiền là quan hệ chủ thứ thân, vốn là một, có một loại liên hệ kỳ lạ, có thể nhận biết đối phương ở đâu.

Vốn là, trong phạm vi nhất định các nàng thậm chí có thể hiểu rõ tất cả trong lòng đối phương, chỉ là theo cảnh giới càng cao thì lẫn nhau đều có thể tự mình phong tỏa.

Tuy nhiên liên hệ giữa thân thể các nàng vẫn còn, tất nhiên phải cẩn thận, tốn thời gian cảm ứng.

Thanh Y đến nơi, nhìn dãy núi rộng lớn này, hàng loạt cây đào tuyết, hoàng kim bách liên miên, nơi này rất sáng rực, là phong cảnh đẹp nhất Hàn giới.

Khi nhìn thấy vết tích chiến đấu trong dãy núi thì nàng nhíu mày, lẽ nào Thạch Hạo thoát vây rồi?

"Ầm!"

Tiếng vang truyền đến, còn đang chiến đấu, thế nhưng sức mạnh yếu đi rất nhiều.

Thanh Y không còn chọn lựa nào khác, chỉ có thể vọt vào nơi sâu nhất trong dãy núi, nàng nhìn thấy hai người trong một động phủ, đối lập nhau, cả hai đều bị thương nặng.

Đặc biệt là Thạch Hạo, vốn xảy ra vấn đề khi ngộ đạo, gần như "người chết đạo tiêu", hiện tại bị thương đến mức chẳng còn ra hình dáng gì nữa.

"Thanh Y, ngươi rốt cuộc cũng đến rồi, giao cho ngươi đó!" Thạch Hạo nói, lui về sau, sau đó đặt mông ngồi trên đất, há mồm thở dốc, bất cứ lúc nào cũng có thể bất tỉnh.

Thanh Y nhìn chằm chằm Nguyệt Thiền giữa sân, từng bước đến gần nói: "Tính toán thất bại, tù binh thoát vây hả?"

Sắc mặt Nguyệt Thiền khó coi, xoay người rời đi, lấy ra Phá không phù, không chút ngừng lại.

"Chạy đi đâu!" Thanh Y khẽ quát, hóa thành một vệt sáng đuổi theo.

Thạch Hạo ngồi xếp bằng trên mặt đất, khóe miệng hiện lên một nụ cười kỳ lạ, bỗng nhiên ra tay tấn công sau lưng Nguyệt Thiền.

"Biết ngay ngươi có vấn đề, hồn lực của Nguyệt Thiền bỏ chạy kia không mạnh như vậy, đã sớm nghĩ tới việc ngươi đánh lén rồi!" Thanh Y không quay đầu lại, sau lưng đột nhiên hiện lên một trang giấy màu vàng đất, nhanh chóng vọt về sau, vừa vặn đón lấy Thạch Hạo đang giết tới.

Trong cơ thể Thạch Hạo, nguyên thần Nguyệt Thiền giật mình.

Cùng đờ ra còn có bản thân Thạch Hạo, hắn đang hô to trong lòng: "Thanh Y, có cần phải thông minh như vậy hay không, nhanh như thế liền nhìn ra, cho ta chút thời gian với chứ."

Bởi vì, vào lúc này hắn cũng phát động tia tiên khí ẩn nấp kia, dẫn động một ngọn lửa, cuồn cuộn lao lên hướng về nguyên thần Nguyệt Thiền hòng tiêu diệt Nguyệt Thiền.

Đây là tàn lửa vạn đạo còn sót lại gây ra khi hắn ngộ đạo ở núi tuyết, thứ này vân còn lưu lại trong cơ thể hắn.

Ban đầu, hắn căn bản không bị khống chế, hắn không ngừng kết nối, cho đến giờ phút này mới có cảm ứng, sau đó thừa dịp Nguyệt Thiền tập kích Thanh Y mới phát động.

Lửa này rất bá đạo, có khí tức vạn đạo, nếu không có ngọn lửa thần bí ẩn chứa trong cơ thể thì tàn lửa này chắc chắn sẽ bạo loạn, vô cùng đáng sợ.

Ngọn lửa thần bí sinh ra cùng Tam Thế Đồng quan kia cũng không hề chịu sự khống chế của Thạch Hạo, nếu không thì sẽ là một loại vũ khí giết người đáng sợ.

Tàn lửa lưu lại lúc ngộ đạo này và ngọn lửa thần bí ẩn náu kia giống nhau, đều tránh được sự thăm dò trước đây của Nguyệt Thiền.

"Ầm!"

Tàn lửa bao phủ, không bị nguyên thần khống chế và cũng không bị thân thể dẫn dắt, tất cả đều là nhờ tia tiên khí kia khống chế nhằm về nguyên thân trong cơ thể.

Ngoài cơ thể, trang giấy ố vàng kia cũng đang bay tới gần.

"Phụt!"

Thân thể Thạch Hạo run lẩy bẩy, không cách nào tránh né được, trang giấy ố vàng kia thần bí khó lường, phá tan tất cả ngăn cản, dán sát người hắn, tiến hành phong ấn.

Hắn đành chịu bó tay, một nguồn sức mạnh mạnh mẽ xâm nhập vào cơ

thể làm cho tàn lửa kia mất khống chế.

Lúc này, nguyên thần Nguyệt Thiền vô cùng quyết đoán, muốn lao ra mi tâm, không tiếc thiêu hủy một báu vật để tránh bị trang giấy vàng phong ấn.

"Bà chằn, chạy đi đâu!" Thạch Hạo bất chấp, chờ thời gian lâu như vậy mới rốt cuộc kết nối được với tàn lửa, vậy có thể nào trơ mắt nhìn nàng thoát đi, làm không công chắc.

Hắn dốc hết khả năng, dùng tia tiên khí kia khống chế tàn lửa ngăn chặn tờ giấy vàng, ánh lửa bùng lên, đốt cháy nguyên thần Nguyệt Thiền.

Cùng lúc đó, lá bùa màu vàng cũng phát sáng, vừa chống lại tàn lửa trong cơ thể Thạch Hạo vừa trấn áp nguyên thần Nguyệt Thiền.

"Tiếc thật, hai loại sức mạnh đều rất mạnh mẽ, bất kỳ một loại nào bắn trúng nàng đều sẽ khiến nàng gần chết." Thạch Hạo than trong lòng, hắn không nghĩ tới Thanh Y lại nhạy cảm như thế, giành trước gây khó khăn, kết quả lại đối đầu với một chiêu hắn rất vất vả lắm mới phát động được.

Nguyệt Thiền rên lên, nàng đã gặp nạn, khó nhọc tránh khỏi mi tâm Thạch Hạo và vẫn chưa hề chết đi.

"Chạy đi đâu!" Thanh Y đuổi đánh, trấn áp nguyên thần bị thương này.

Bỗng nhiên Thạch Hạo biến sắc, ngay sau khi nguyên thần Nguyệt Thiền rời khỏi cơ thể hắn, tuy nguyên thần của hắn bị giam cầm nhưng vẫn có thể hơi vận động, phát ra thần thức truyền âm yếu ớt.

"Cẩn... thận."

Ở phía sau, chân thân Nguyệt Thiền quay lại, từ trong hư không giết ra thẳng đến sau lưng Thanh Y, đồng thời mi tâm nàng phát ra ánh sáng chói lọi, rõ ràng có gợn sóng hồn lực mạnh mẽ.

Ầm!

Tuy Thanh Y phản ứng cấp tốc nhưng vẫn trúng đòn!

Nàng phun đầy máu, bay ngang ra ngoài.

"Ha ha ha... " Nguyệt Thiền cười khẽ đứng đó, "nguyên thần" bị thương thoát khỏi mi tâm Thạch Hạo lại tiến vào mi tâm của nàng.

"Nguyên Thần Ảnh Tượng thuật trong truyền thuyết, ngươi... vậy mà lại luyện thành?" Thanh Y giật mình.

"Không sai, cố gắng có thể triển khai được một lần." Nguyệt Thiền gật đầu.

Bên trong cơ thể nàng vẫn còn hồn lực mạnh mẽ, vẻ suy yếu lúc trước chẳng qua là giả, nguyên thần chân chính của nàng thực sự chưa hề rời đi, nguyên thần bên trong thân thể Thạch Hạo chỉ là thể hiện của Nguyên Thần Ảnh Tượng thuật mà nàng triển khai, có thể phát ra uy lực nguyên thần chân chính trong một thời gian ngắn.

"Yêu tinh!" Thạch Hạo nguyền rủa, ngay cả hắn đều cho rằng tiến vào cơ thể hắn chính là nguyên thần chân chính của Nguyệt Thiền, huống chi là Thanh Y không rõ tình huống tất nhiên là bị lừa rồi.

"Thanh Y, thương thế nặng như vậy ngươi còn muốn trốn sao. Lần này đã không còn cơ hội rồi." Nguyệt Thiền cười nhẹ, bạch y hoàng mỹ, dung nhan tuyệt thế, tất cả, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay.

Thanh Y lau máu nơi khóe miệng, tuyết y phất phới, mỹ lệ tương tự người đối diện, không nói gì. Nàng biết lần này phiền phức lớn.

"Xoẹt!"

Đột nhiên, mi tâm Thạch Hạo phát sáng, nơi đó đang chảy máu, tiên chủng đang lao ra, tốc độ quá nhanh, thứ này được một tia tiên khí bao quanh hóa thành một vệt sáng bay về phía Nguyệt Thiền.

"Hả?" Nàng lập tức biến sắc.

Bên ngoài tiên chủng có vô số mẫu khí, lúc này có rất nhiều tia bị kích hoạt, mỗi một tia đều có thể đè sụp núi sông, nặng đến không thể nào tưởng tượng được.

Nguyệt Thiền lập tức cắt ra hư không, xoay người rời đi, tiên chủng này hiện giờ quá khủng khiếp, nếu chống lại trực hiện thì tuyệt đối phải chịu thiệt, sẽ bị đập vụn.

Nhưng mà tất cả mẫu khí đều bạo động, đập vụn hư không, Nguyệt Thiền đang chạy trốn bị ép ra và dính thương thế nặng tới đáng sợ, lúc này nàng bay ngang ra ngoài, máu văng tung tóe, nhuộm đỏ cả tuyết y.

Tiên chủng đập vào vùng núi nơi xa tạo thành một cái hố đen.

Biến cố này rất đột ngột, Nguyệt Thiền không nghĩ tới Thạch Hạo còn có thể phát ra một đòn như vậy.

"Thanh Y, tiếp theo giao cho ngươi rồi." Thạch Hạo khó nhọc truyền âm, đòn sát thủ cuối cùng đều đã vận dụng, mi tâm hắn rạn nứt cũng đã không còn chút sức lực nào nữa.

Khống chế tiên chủng quá khó khăn, giết người thì trước phải thương tổn bản thân.

Thanh Y đuổi tới trước, không ngờ Nguyệt Thiền lại không bỏ chạy, cũng lao tới nói: "Vậy thì chấm dứt hoàn toàn luôn đi!"

Xoạt, các nàng hợp lại cùng nhau, hóa thành một người, vẫn là dung nhan tuyệt thế kia, lúc này mi tâm phát sáng, hồn lực dâng trào, tiến hành đại chiến ở đó.

"Ngươi... lại có bình dưỡng hồn trong truyền thuyết?"

"Đó là... kiếm trảm thần?"

"Lại là... hồn liên!"

...

Hai người chiến đấu, đây là cuộc chiến nguyên thần, hiển nhiên là các nàng đều cất giấu bảo vật thần thánh, đến trận chiến cuối cùng mới dùng.

Cũng không biết qua bao lâu, thân thể kia yên tĩnh lại không ít, mi tâm tỏa ra khí lanh, truyền ra âm thanh của Nguyệt Thiền.

"Thanh Y, ta là chủ thân, bẩm sinh chiếm ưu thế, ngươi vẫn nên thần phục đi!"

Đáp lại nàng chỉ là tiếng hừ lạnh.

"Chấp nhận trấn áp đi!" Nguyệt Thiền nói, ung dung không ít, có sức lực rất lớn.

Bỗng nhiên, thân thể hoàn mỹ không tỳ vết của các nàng phát sáng, quần áo cháy sạch, lộ ra da thịt trắng như tuyết.

Xoạt, Thạch Hạo bị bắt tới, bị thân thể óng ánh kia trói chặt kéo tới trước người.

"Thanh Y, ngươi muốn làm gì, lẽ nào cho rằng kích thích ta như thế này thì ta sẽ từ bỏ sao?" Nguyệt Thiền quát lên.

Sau một khắc, Thạch Hạo tiếp xúc đầy thân mật cùng thân thể tuyệt diệu vô song kia.

Nguyệt Thiền rít gào: " Thanh Y, ngươi sa đọa rồi, đã thế còn quá đê tiện, ngươi... cho rằng ta sẽ nhượng bộ rút đi sao?"

Ầm!

Thạch Hạo bị vứt trên mặt đất, hiển nhiên Nguyệt Thiền đang phát uy.

Nhưng mà, sau một khắc, thân thể trắng như tuyế kia lần nữa tới gần, hai người tiếp tục gần gũi trong gang tấc, cũng coi như là rất thân mật

"Đau, nhẹ chút!"

Âm thanh đau đớn truyền ra.

"Tất nhiên, âm hèn mọn như thế là do Thạch Hạo dùng hết khả năng phát ra, cố ý nhằm vào Nguyệt Thiền, kích thích nàng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 917: Thanh Nguyệt Tiên

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"Ui dza... "

Nguyệt Thiền kêu lên, tiếng kêu này thuần túy là vì tức giận, xưa nay nàng chưa bao giờ gặp phải chuyện như vậy, Thạch Hạo quá trơ trẽn, thứ âm thanh kia quá bỉ ổi.

Mặc dù cả hai không có gì thế nhưng da mặt hắn dày như tường thành, cố ý mở miệng như thế vẫn khiến nàng đỏ mặt tía tai, thật sự đã bị chọc tức tới mức sôi máu.

Từ trước tới giờ, Nguyệt Thiền đi lại trong thế gian đều được xem như tiên tử, bạch y tuyệt thế, chưa từng có người làm thế với nàng, mặc dù đệ tử kiệt xuất nhất của các giáo rất yêu mến nàng nhưng đều rất kính trọng.

"Ầm!"

Nàng tức điên người, tranh thủ chút thời gian khống chế lại thân thể, chân ngọc thon dài căng thẳng tắp, trong vẻ trắng loáng còn mang theo ánh sáng lộng lẫy linh động, đong đưa và quét bay Thạch Hạo.

"Ai chà, cô nàng lực sĩ ơi, đừng cộc cằn thế chứ!" Miệng Thạch Hạo rất độc, trúng một đòn nặng nề như thế cũng không hề đổi giọng, vẫn không ngừng gây chiến, chọc tức Nguyệt Thiền.

Bởi vì đối phương đang tiến hành đại chiến nguyên thần, là ở sức mạnh cấp độ linh hồn, một chút sướng vui đau buồn gì cũng đều sẽ ảnh hưởng đến

sự phát huy của bản thân.

Nếu không thì Thanh Y cần gì phải đốt quần áo như thế chứ, nguyên nhân chính là vì kích động Nguyệt Thiền, hi vọng quấy nhiễu tâm tình làm cho nàng sợ sệt do đó tinh thần sẽ thất thủ.

"Cô nàng lực sĩ?" Đôi mày ngài của Nguyệt Thiền hơi nhíu lại, rất muốn đập hắn một trận, ước ao có thể đạp hắn nát như tương, lần đầu tiên lại có người dùng cách xưng hô này để nói nàng.

Ở trước mặt người đời, nàng là tiên tử thánh thiện, tập hợp trí tuệ của đất trời, đốt đuốc khắp ba ngàn châu cũng tuyệt đối sẽ không có người đánh giá như thế.

"Nè, lực sĩ, chúng ta kết bái nhen, vừa nhìn là biết tâm đầu ý hợp rồi, ta làm anh, đệ là lèm!" Khóe miệng Thạch Hạo rỉa máu nhưng lưng dựa từng "dụ dỗ" đầy nhiệt tình.

Thị khả nhẫn thục bất khả nhẫn, thẩm thẩm bất khả nhẫn, tả tả bất khả nhẫn.*

(*): Ý đại khái là: Không thể tha thứ, không thể nào nhịn nữa được!

Nguyệt Thiền thật sự bị chọc tức, căm giận Thạch Hạo đến mức không muốn giết chết ngay lập tức mà muốn sau khi bắt được thì sẽ từ từ tra tấn, dằn vặt cho nhớ đời mới thôi.

Đương nhiên, nàng là người phi thường, mặc dù trong lòng ôm nỗi tức giận như thế nhưng vẫn có thể khắc chế, huống hồ lại trong tình cảnh chiến đấu sống chết này.

Nàng vọt tới lần nữa, cánh tay như ngó sen trắng nõn lộ ra, mỹ lệ óng ả, vẽ nên một vệt sáng bừng, đánh lại về phía hắn.

"Ầm!"

Nhưng một cánh tay khác của nàng vung lên, đồng dạng cũng chói mắt, đỡ lấy một đòn của chính mình, ngăn cản công kích về phía Thạch Hạo.

Rất hiển nhiên, đây là Thanh Y đang ra tay.

Có thể nào buông tha được cơ hội? Nàng hiểu rõ Nguyệt Thiền, dưới sự ảnh hưởng của tâm tình thì linh hồn quyết đoán xuất kích.

Thạch Hạo đang tạo ra cơ hội cho nàng, bản thân nàng cùng phối hợp rất ăn ý.

Bởi vì, các nàng vốn là một, không một ai có thể hiểu được vẻ kiêu ngạo tới cỡ nào của Nguyện Thiền hơn Thanh Y được, xưa nay đều không nhiễm chút bụi trần, có bệnh thích sạch sẽ tới đáng sợ, không thể cho phép bất kỳ sự khinh bạc nào.

Hiện nay, gặp được sự "thẳng thắn"d như vậy thì Nguyệt Thiền chắc chắn không thể không tức giận trong lòng.

Và đây chính là cơ hội của Thanh Y, nàng là thứ thân, vốn sinh ra đã thua kém hơn, nên dựa vào chuyện này để chiếm thế chủ động, muốn cân bằng một phần, đối kháng và trấn áp Nguyệt Thiền.

Thạch Hạo cũng đang thử hóa giải tình thế nguy hiểm của bản thân, hy vọng có thế phá mở được phong ấn.

"Xoạt!"

Phía trước, thân thể tuyệt diệu trắng như tuyết chợt phát sáng, đặc biệt là nơi mi tâm, hình thành ký hiệu thần bí, hai loại dấu ấn quấn chặt lấy nhau, diễn hóa thành hoa văn phức tạp ảo diệu, óng ánh kinh người.

Hiểu nhiên, đại chiến giữa bọn họ đang đến hồi gay cấn.

Vù!

Ký hiệu vàng óng run rẩy, ánh sáng phát ra ngất trời khiến cho hư không

run rẩy, rạn nứt không ngừng, khe nứt màu đen đáng sợ xuất hiện.

Đó là một nguồn sức mạnh linh hồn kinh khủng và tinh khiết, sức mạnh ngủ say trong ý thức của các nàng bị xúc động, lúc này thức tỉnh và tham gia vào.

Năm đó Thạch Hạo đã từng thấy, sâu trong mi tâm của Thanh Y có một cánh cửa màu vàng, có một nguồn sức mạnh thần thức đang ẩn nấp, rất thần bí và mạnh mẽ.

Bây giờ, loại sức mạnh này thức tỉnh và đang xuyên qua cửa lớn màu vàng chảy ra ngoài, phân biệt tẩm bổ nguyên thần cho hai nàng làm cho chiến đấu càng lúc càng đáng sợ hơn.

Loáng thoáng có thể nhìn thấy được sau cánh cửa vàng óng sâu trong ý thức ấy có một cô gái mơ hồ dần tỉnh lại, nàng được ánh vàng bao phủ, như ánh ban mai soi sáng cả bầu trời.

Nguồn sức mạnh này rất đáng sợ, là hồn lực tinh khiết hóa thành, lúc này nàng vừa chống lại sự đối kháng của Thanh Y lẫn Nguyệt Thiền, và cũng vừa phân ra hai chùm sáng cung cấp bí lực cho hai người.

Toàn bộ thức hải tràn ngập ánh sáng chói lòa rồi xuyên thâu qua mi tâm lao ra khỏi thân thể hoàn mỹ ấy, càng lúc càng trở nên thánh khiết.

Cùng lúc đó Thanh Nguyệt diễm đang ẩn nấp trong cơ thể nàng lập tức bị hút tới rồi cộng hưởng cùng nguồn hồn lực này, nó vô cùng nhu hòa, thần thánh cao quý.

Ánh sáng màu xanh tỏa ra hình thành nên một vầng sáng bao phủ tiên cơ ngọc cốt không một tỳ vết kia, tựa như một vầng trăng sáng bao bọc một tiên tử bên trong.

Loại kỳ cảnh này vô cùng mỹ lệ.

Thạch Hạo rất giật mình và có chút khó có thể tin, hắn tuy đang bị

phong ấn nhưng vẫn nhìn thấy được một màn kinh người kia.

Bởi vì, xương sọ và thức hải của Nguyệt Thiền cực kỳ óng ánh, loáng thoáng có thể nhìn thấy được đang phát sinh chuyện gì bên trong.

Xương trán trắng nõn của nàng trở nên trong suốt, cánh cửa vàng óng trong óc cũng trong suốt, sức mạnh thần bí dẫn dắt và cùng chuyển động với Thanh Nguyệt diễm, hai bên không ngừng cộng hưởng, quấn chặt lấy nhau.

Từ xưa tới nay, chỉ có số ít người có thể may mắn đạt được cổ hỏa vô thượng của Chân Tiên lưu lại sau khi chết, nhờ vào đó để vượt ải và tiến vào Thần Hỏa cảnh, lúc ấy ngọn lửa kia sẽ rời đi.

Mà Thanh Y lại rất đặc biệt, Thanh Nguyệt diễm vẫn không rời khỏi, luôn đi cùng nàng, hiện giờ lại càng xảy ra loại dị biến này.

Ngọn lửa này tựa như vô cùng thân thiết với nàng, vốn như một thể, và còn cộng hưởng với cô gái tuyệt lệ ngủ say sau cánh cửa vàng óng trong thức hải kia, tạo nên cảnh tượng kỳ lạ.

Đương nhiên, cũng chính vì thế mà Nguyệt Thiền cũng được bao phủ, cũng được tán thành, tẩm bổ, đạt lợi ích to lớn.

Bởi vì, Thanh Nguyệt diễm chỉ nhận hồn lực, Thanh Y và Nguyệt Thiền đồng nguyên, vốn là một người, vì vậy đều được mưa ánh sáng vương xuống từ ánh trăng xanh kia gột rửa.

"Đây là... lột xác sao?"

Thạch Hạo hoảng sợ, hiện tại đã không còn là vấn đề dung hợp của hai nàng nữa, hồn lực ở sâu trong bản nguyên các nàng đang thức tỉnh và cũng tham gia vào, mà dấu tiên chủng của Thanh Nguyệt tiên tử lưu lại sau khi chết từ kỷ nguyên trước cũng chuyển động và tham gia vào nữa, thứ này quấn chặt lấy nhau, ai cũng không biết sẽ phát sinh cái gì.

"Thanh Nguyệt, Thanh Y, Nguyệt Thiền, cô gái ngủ sau trong cánh cửa

màu vàng... lẽ nào thật sự có ấn ký Luân hồi hay sao?"

Thạch Hạo nhíu mày, hắn không tin Luân hồi thế nhưng lại cho rằng, có thể có người sẽ lưu lại thủ đoạn sống lại kỳ lạ nào đó.

Nghĩ đến khả năng này, hắn rùng mình một cái.

"Này, cô nàng lực sĩ, đời trước ngươi có quan hệ gì với Thanh Nguyệt tiên tử, một người có phong thái số một thiên hạ của kỷ nguyên tiên cổ kia vậy, sẽ không phải là... cọng tóc của nàng đấy chứ?" Thạch Hạo cố ý lần nữa "trêu chọc" Nguyệt Thiền.

"Cô gái lực sĩ... " Nguyệt Thiền nghiến răng, nàng phong hoa tuyệt đại, được gọi là giai nhân khuynh thế, dù thế nào cũng không thể hao hao tới mấy chữ này được.

Biết rõ đối phương đang chọc tức mình nhưng nàng vẫn không thể nhịn được, bịch, nàng ra tay lần nữa, đánh Thạch Hạo văng lên vách đá.

Thanh Y tất nhiên sẽ ngăn trở và đã hóa giải phần lớn sức lực.

Mặc dù vậy, Thạch Hạo cũng nhe răng nhếch miệng, gặp phải va chạm đáng sợ như thế, đổi lại là một cao thủ Thần Hỏa cảnh khác thì chắc chắn đã hóa thành một đống thịt vụn rồi.

Thân thể của hắn vô cùng mạnh mẽ, đã vượt qua thiên kiếp, càng tu thành một tia tiên khí, vì vậy mặc dù từ lâu bị thương nặng cũng vẫn chưa tan vỡ ngay tại chỗ.

Vù!

Hư không khẽ kêu, run rẩy dữ dội.

Cẩn thận quan sát thì có thể phát hiện, dấu ấn nơi mi tâm Nguyệt Thiền càng lúc càng phức tạp, tựa như một dãi ngân hà đang xoay tròn, và nơi đó đang chảy ra sức mạnh chư thiên.

Ngoài ra, ở ngoài cơ thể hoàn mỹ tuyệt thế không mảnh vải che thân ấy, ánh trăng màu xanh kia càng lúc càng nhu hòa và thánh khiết, tôn lên vẻ nổi bật tựa như Hằng Nga của nàng.

"Đây là... "Thạch Hạo giật mình.

Thanh Y đang chiến đấu với Nguyệt Thiền trong mi tâm, hồn lực dung hợp, cô gái bí ẩn sau cánh cửa màu vàng sâu trong ý thức kia đang thức tỉnh, sau khi Thanh Nguyệt diễm hòa tan vào thì xảy ra biến hóa dị thường.

Một tia tiên khí đang hình thành!

"Thanh Nguyệt diễm, là sức mạnh của ánh trăng có màu xanh kia!" Thạch Hạo hít vào một hơi lạnh, là vầng trăng màu xanh kia đang cộng hưởng cùng các nàng và tràn ra tiên khí.

Sao lại như vậy? Điều này khiến người ta chấn động.

Trước đây chưa từng nghe nói cổ hỏa sẽ trợ giúp người tu thành tiên khí, sau cùng đều sẽ lựa chọn việc rời đi, chưa bao giờ lưu lại dù chỉ trong chốc lát.

Mặc dù tất cả mọi người đều biết, ngọn lửa thật sự còn sót lại thời Tiên cổ là tiên chủng, là di vật của Chân Tiên vô thượng ngày xưa, là tiên trân vô giá cả thế gian khó tìm, thế nhưng cũng không có ai có thể lợi dụng.

Hiện giờ, ngọn lửa này - tiên chủng của tiên tử nổi tiếng nhất kỷ nguyên trước lưu lại vậy mà chủ động giúp Nguyệt Thiền và Thanh Y lột xác, chuyện này... khó mà tin nổi.

Khiến người ta kinh ngạc nhất chính là, Thanh Nguyệt và hồn lực cùng một nhịp đập, hài hòa đến lạ lùng, không hề vướng víu chút nào, phảng phất như liền thành một khối, vốn chính là một.

Tia tiên khí càng lúc càng ngưng tụ, hiện ra từ từ, trắng nõn mà thần bí, khí tức tiên đạo kinh người tràn ra.

"Cứ thế... bước ra bước kia ư?" Thạch Hạo ngơ ngác.

Ở mi tâm của Thanh Y và Nguyệt Thiền, hồn lực kinh người vượt xa người cùng cảnh giới, sức mạnh này tựa như một đại dương màu vàng kim đang cuộn trào mãnh liệt, vô cùng bao la.

Thanh nguyệt mông lung, ánh trăng chiếu rọi, thân thể trắng như tuyết kia càng lúc càng trở nên thần thánh và động lòng người, mỹ lệ đến không thốt thành lời.

Mái tóc của Nguyệt Thiền và Thanh Y phất phới, dung nhan tuyệt thế, đôi mắt đẹp ẩn chưa linh khí, cơ thể trắng nõn duyên dáng, eo thon uyển chuyển thắt chặt, hai chân thẳng tắp thon dài.

Đây là một hình ảnh kinh tâm động phách, một vị tiên tử tuyệt đại đang tỏa ra hào quang tiên đạo, khí tức kinh người, tia tiên khí kia càng lúc càng cô đọng, hoàn toàn hiện ra.

Ánh trăng xán lạn treo lơ lửng trên không và bao quanh thân thể tuyệt diệu đang đứng trong trời cao kia, ánh trăng chảy xuôi.

Thạch Hạo giật mình, đối phương đã tu thành một tia tiên khí, vầng trăng xanh kia quá kinh người.

Mà lúc này, Thanh Y và Nguyệt Thiền cũng chiến đấu đến bước ngoặt cuối cùng, ai thắng thì người đó trở thành chủ đạo, sẽ xóa hết tất cả của đối phương.

"Thanh Y, ngươi không phải là đối thủ của ta, ta mới là chủ thân!" Nguyệt Thiền quát lên.

Không được đâu, Thạch Hạo thất kinh, nếu Thanh Y thất bại thì kết quả của hắn chắc chắn càng thảm hại hơn nữa, lúc này quát lên: "Này, cô gái lực sĩ, nhằm về ta nè!"

"Ầm!"

Vầng trăng kia hạ xuống rồi nện lên trên người hắn.

"Ui cha, lực sĩ, nhẹ nhàng một chút!" Hắn kêu to đau đớn.

Cùng lúc đó, quần áo trên người hắn bắt lửa, rất nhanh đã tương tự như tiên tử bên người mình, đã không còn mảnh vải, toàn bộ thân thể cường trán lộ ra.

"Ngươi muốn làm gì, ta sẽ không cúi đầu!" Thạch Hạo kêu to đầy chính nghĩa, rõ ràng là đang kiếm chuyện, chọc tức Nguyệt Thiền.

"Đốt ngươi thành tro!" Nguyệt Thiền quát lên.

Vầng trăng xanh ép xuống, ánh trăng hóa thành hỏa diễm, có thể thiêu hủy tất cả.

Tuy nhiên, vào lúc này trong cơ thể Thạch Hạo cũng phát sáng, đốm lửa thần bí kia rốt cục lại hiện ra và đẩy lùi ánh sáng xanh, điều này khiến cho Nguyệt Thiền kinh hãi.

Thanh Y nhân cơ hội tấn công càng mạnh mẽ, Nguyệt Thiền đầy khó nhọc ngăn cản.

Ầm!

Hai người bọn họ quấn nhau, thân thể trắng nõn như ngà voi ngã nhào lên người Thạch Hạo.

Lúc này, cả hai đều không có quần áo, hiện giờ có thể coi là tiếp xúc thân mật rồi.

"A, đau chết ta rồi, cô gái lực sĩ, ngươi sao nặng thế, sắp đè chết ta rồi nè!"

Vào lúc này, Nguyệt Thiền và Thanh Y đang ở thời khắc quan trọng nhất, nàng mặc dù tức giận nhưng đành ngó lơ, nàng muốn toàn tâm thu phục Thanh Y.

"Ầm!"

Bỗng nhiên, một cánh tay như ngó sen kéo Thạch Hạo lại, ôm lấy cổ hắn, tiếp xúc càng thêm thân mật hơn.

"A, Nguyệt Thiền ngươi đang làm gì, ta kiên quyết không cho, mau thả ta ra!" Thạch Hạo kêu to.

Mũi ngọc tinh xảo của Nguyệt Thiền sắp nổ tung, vô cùng xấu hổ, the thé nói: "Thanh Y, ngươi... đang làm gì?"

Thạch Hạo thì lại kêu to: "Nói bậy, Nguyệt Thiền, ngươi đừng mà chối nghe, rõ ràng là ngươi, ta và Thanh Y là vợ chồng lâu năm, ngươi mê trai quá rồi đó, lại dám ép buộc ta, cô gái lực sĩ, ngươi hãy mau đứng lên khỏi người ta ngay!"

"Nói tầm bậy!" Nguyệt Thiền rít gào, lấy linh hồn công kích Thanh Y, trách mắng: "Thanh Y, ngươi điên rồi, không cần đùa với lửa, có ngày sẽ chết cháy đó!"

"Nguyệt Thiền, cô gái lực sĩ, ta đã nhìn lầm ngươi, dám ép buộc ta, ta thà chết cũng không khuất phục!" Thạch Hạo kêu lên.

Nguyệt Thiền quả thật tựa như phát điên, đang lúc đại chiến mà còn phải chịu đựng âm thanh lãi nhãi ồn ào bên tai, việc làm cho nàng khó tiếp thu nhất chính là, không cách nào tiêu diệt được đốm lửa kia của đối phương, ngay cả ánh trăng xanh cũng đã bị bức lui.

"Ầm!" Thạch Hạo bị đánh ngả nghiêng, trúng phải một đòn nghiêm trọng thế nhưng thân thể kia cũng ép tới.

Hắn tuy chỉ có thể nhúc nhích vài lần thế nhưng cũng sẽ không bỏ qua cơ hội, lập tức há miệng cắn về tấm thân trắng mịm lên trên mình.

Đồng thời, hắn mơ hồ không rõ, oa ô ô là hét: "Ta không phải là người

dễ dãi!"

"Thanh Y, ngươi mà nổi điên lên nữa thì chúng ta sẽ ngọc đá cùng vỡ luôn!" Nguyệt Thiền hét toáng lên, những cảm giác từ trên thân thể truyền tới khiến nàng như phát điên lên.

Thế nhưng Thanh Y không hề để tâm, vì chống lại nàng, không muốn bị chủ thân chiếm ưu thế để tiêu diệt chính mình, cho nên nàng dùng hết mọi khả năng chống lại.

Sau một khắc, Thạch Hạo há hốc miệng.

Nguyệt Thiền cũng ngây người, ra sức giãy dụa, phát ra tiếng kêu sợ hãi: "Thanh Y, ngươi điên rồi, không nên đùa với lửa!"

Theo các bác, vì sao Thạch Hạo không không lại "há hốc miệng", và Nguyệt Thiền lại mắng Thanh Y là "ngươi điên rồi"????

Chẳng lẽ lại là, con rắn chui vào hang =))

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 918: Cô Gái Lực Sĩ Suy Sụp

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"Nguyệt Thiền, ngươi lại... cắn ta, không biết dị gì cả!" Thạch Hạo hét to tan nát cả cõi lòng, phảng phất rất bi thảm, nói: "Cô gái lực sĩ, ta sẽ chống cự đến cùng, dù có cắn ta thì ta cũng không khuất phục!" Hắn kêu a á quái dị.

Nguyệt Thiền khiếp sợ, bởi vì Thanh Y đang tạm thời khống chế thân thể, và lại thân mật kề mặt cùng tên khốn nạn vô sỉ làm cho nàng tựa như con mèo bị giẫm phải đuôi, lông tơ dựng đứng.

"A a a... " Nguyệt Thiền rít gào, điên cuồng tranh đoạt quyền khống chế thân thể, nhưng cũng bởi thể mà bị công kích linh hồn, lập tức rơi vào thế yếu.

"Thanh Y, ta muốn diệt dấu ấn của ngươi, tất cả đều phải diệt!" Nguyệt Thiền tức giận, nàng thân là tiên tử, đừng nói tới việc quấn chặt với một người đàn ông, dù chỉ là da thịt chạm nhau cũng chưa từng, với một người có bệnh sạch sẽ như nàng, không cho phép ai được khinh nhờn, thì việc này còn khó chịu còn hơn cả việc giết nàng.

"Hứ!"

Tạm thời giành lại quyền chủ đạo, nàng rất muốn nhảy ngay vào trong nước biển để tẩy rửa sạch sẽ, nhưng dù cho có bao nhiêu nước đi nữa cũng khó có thể rửa sạch, việc này vẫn khiến nàng phát điên.

"Này, cô gái lực sĩ Nguyệt Thiền ơi, ngươi quá cộc cằn rồi đó nghe, sao có thể phun nước miếng tung tóe như thế hả?" Thạch Hạo kêu lên.

Nguyệt Thiền cảm thấy, nếu lúc nữa giành được phần thắng, dung hợp thành công thì quyết không thể giết tên khốn này, như vậy thì quá thoải mái rồi, nàng muốn dùng hình phạt tàn khốc nhất để trừng trị hắn.

Thạch Hạo nhe răng nhếch miệng, lần nữa chọc: "Nguyệt Thiền, thu hồi nước miếng của ngươi trên khóe miệng ta đi, bằng không ta không để ngươi yên đâu!"

Khóe mắt Nguyệt Thiền giật giật, gân xanh nổi lên, thực sự chịu không nổi hắn, sao có thể có người như vậy chứ?

Tên không biết xấu hổ, không có đạo đức, không có phong độ này quá đáng giận mà!

Băm thành tám mảnh, nhỏ nến, nung sắt đỏ đốt da, bằm thây ngàn dao... vào lúc này, suy nghĩ trong lòng Nguyệt Thiền đều là những hình phạt tàn khốc như vậy, ước mong có thể sử dụng tất cả trên người tên khốn này.

"Này, cô gái lực sĩ, không nên trầm mặc, ngươi cho rằng không nói lời nào là ta có thể bỏ qua sao, ngươi chiếm tiện nghi của ta, món nợ này cần thanh toán rõ ràng!"

"Ầm!"

Nguyệt Thiền tát mạnh một cái, muốn đánh hắn tan xác, miệng tên này quá hèn mọn, đạo làm người đã mất sạch!

Ngoài cơ thể nàng có một tầng ánh trăng xanh, phập phồng, nhưng lại làm cho ngọn lửa trong cơ thể Thạch Hạo phản ứng, đẩy lui trở lại.

Một đòn đánh xuống như vậy đã tạo cơ hội cho Thanh Y toàn lực ra tay.

Một tia tiên khí xuất hiện, lượn lờ quanh thân các nàng, da thịt óng ánh sáng rực hòa trộn cùng sương mù tiên đạo màu trắng, kinh diễm và thần bí.

"Kết thúc đi!"

Nguyệt Thiền quát khẽ, tạm thời mặc kệ, quên đi hết tất cả, liều mạng xóa bỏ dấu ấn của Thanh Y, muốn hòa tan nàng vào trong bản nguyên của bản thân.

"Đừng như vậy!" Thạch Hạo rên lên.

Thân thể này tạm thời mất khống chế, nàng nằm trên người Thạch Hạo khiến hắn cảm thấy nghẹt thở. Một là vì Thanh Nguyệt diễm đang thiêu đốt trước da thịt làm cho hắn luôn cảm thấy bất an, sợ ngọn lửa thần bí trong cơ thể cứu không kịp mình. Hai là vì thân thể thon dài hoàn mỹ trắng như tuyết, lồi lõm căng đầy đang phát sáng óng ánh, mang theo hương thơm phả vào mặt, sự tiếp xúc ở khoảng cách gần như vậy thật sự là có chút chịu không nổi.

"Nguyệt Thiền, biến nhanh đi, nếu không... ta liều mạng với ngươi!" Thạch Hạo quát lên.

Sau đó hắn ra tay!

Nói đúng ra là ra răng, cắn lên cái cổ trắng ngần của đối phương, lập tức cảm nhận được sự mịn màng kèm theo mùi hương thơm ngát ấy.

Sau một khắc, hắn cảm thấy được trên cổ Nguyệt Thiền nổi lên một lớp da gà, thân thể run rẩy, màu da chuyển phấn hồng, tức giận đến tột cùng.

Một nguồn sức mạnh lần nữa truyền về phía hắn, muốn xóa bỏ hắn hoàn toàn.

"Thật nặng, ngươi đè chết ta rồi, Nguyệt Thiền, cô gái lực sĩ, ngươi nên giảm béo đi nghe!" Hắn la hét.

Rất rõ ràng, đang trong thời khắc mấu chốt nên đối phương không thể lại ra tay giết hắn, chỉ là nguồn ánh sáng này xuất phát từ bản năng muốn giết hắn mà thôi.

Cũng may, Thanh Y cảm giác được nên tiến hành ngăn cản.

Hơn nữa, thân thể của Thạch Hạo cũng đủ mạnh, kim cương bất hoại, khó có thể phá hủy.

"Đã như vậy, ngươi ra tay với ta, ta cũng... tuyên chiến!" Thạch Hạo kêu gào, miệng cắn mạnh vào một chỗ khác.

Ư!

Lần này hắn cắn vào khuôn mặt hơi chạm vào là rách kia, hắn hành động rất khó khăn hầu như không thể cử động, chỉ có thể gắng gượng, bởi vậy vị trí có thể chọn không nhiều.

Không chỉ Nguyệt Thiền nổi giận đùng đùng mà ngay cả Thanh Y cũng run lên, tên khốn này, hàm răng như sắt như đồng, đã thế còn chẳng hề nhẹ nhàng chút nào, cứ dùng hết lực cắn mạnh vậy.

Giữa răng môi hắn còn kèm theo một tia tiên khí, tuy hắn không thể sử dụng thần thông nhưng như vậy cũng đủ rồi, trên ngọc dung hoàn mỹ như mỡ đông kia lưu lại một hàng dấu răng.

Nguyệt Thiền tức nổ phổi, khốn nạn, còn có thiên lý sao? Lại bị tên ác ôn âm thầm cắn, hơn nữa còn cắn trên má.

"Úi chà, Thanh Y, nàng không đau chứ, ta hơi mạnh miệng, đừng để ý, lần sau ta sẽ chú ý."

"Nguyệt Thiền, cô gái lực sĩ, có thấy ta nhẹ nhàng hay không, đừng ngại gì cả, ta chỉ trả lại ngụm nước miếng trước đây của ngươi thôi."

Thạch Hạo hả hê, đối xử hoàn toàn khác nhau với hai người, đồng thời bẹp một tiếng, hắn lại cắn một cái, lưu lại một chút nước miếng.

Hoang.... em gái ngươi! Nguyệt Thiền quả thật như phát điên, suýt nữa đã nói tục.

Có thể chọc cho một tiên tử tao nhã, cao quý, thánh khiết, đoan trang,

xuất trần tức giận đến vậy, Thạch Hạo cũng coi như là người đầu tiên.

Với Nguyệt Thiền mà nói thì cảm giác này quá tệ hại, lần đầu tiên trong đời có cảm giác suy sụp, chưa bao giờ tiếp xúc với đàn ông, nhưng hôm nay không chỉ áp mặt cùng đối phương mà còn... bị cắn, lưu lại một vệt nước!

Da thịt óng ánh lấp lóe, hào quang lưu chuyển, cơ thể trắng như tuyết căng thẳng, yết hầu ngưa ngứa, nguyên nhân từ bệnh thích sạch sẽ nên nàng tựa như mắc ói vậy.

"A a a, Nguyệt Thiền, ngươi dám kỳ thị ta, lại muốn nôn à, tức chết thật mà, ngươi để lại ngụm nước miếng giữa răng và môi ta, ta còn chưa tìm ngươi tính sổ, ta cũng chỉ mới để lại trên mặt ngươi thôi, ta... liều mạng với ngươi!" Thạch Hạo kêu to đầy hùng hồn

Sau đó, hắn lần nữa cắn tới.

"Nước miếng, nước miếng!" Linh hồn Nguyệt Thiền đang rít gào, suýt chút tan vỡ, nước bọt của Thạch Hạo rốt cuộc cũng tiến vào giữa răng môi của nàng, dù thế nào nàng cũng không thể nhịn được nữa.

Thời khắc này, thân thể mỹ lệ của nàng đột nhiên cong lên, sau đó dùng hết sức lực ra tay công kích Thạch Hạo, đánh bay hắn ra xa.

Thời khắc này, tia tiên khí kia của Thạch Hạo đã phát huy tác dụng, tuy hắn bị giam cầm dẫn đến không thể tham chiến, nhưng cũng tự động bảo vệ thân thể.

Nếu không, hắn nguy rồi.

Dù vậy hắn cũng bị chấn động khiến khí huyết sôi trào, bay ngang ra ngoài, đập vào vách động, đau đớn khó nhịn.

"Cô gái lực sĩ, quả nhiên bản tính khó bỏ, đanh đá quá nghe!" Thạch Hạo nhe răng nhếch miệng nói.

Vì đòn đánh này mà Nguyệt Thiền cũng trả giá không nhỏ, đang lúc quyết đầu cùng Thanh Y nên liền rơi xuống thế yếu.

Vốn là nàng chiếm chủ động, kết quả tình thế bất ổn.

"Ta không thể thua, vì ta là chủ thân, bẩm sinh đã khắc chế ngươi rồi!"

Thời gian không nhiều, nàng nhanh chóng bình tĩnh lại, dùng hết khả năng, linh hồn phát sáng, óng ánh như mặt trời lên, bao phủ Thanh Y.

Một bên khác cũng giống thế, linh hồn Thanh Y thăng hoa, như vầng trăng nhô lên kèm theo mưa ánh sáng, sức mạnh linh hồn sôi trào, trấn áp Nguyệt Thiền.

Trận chiến này liền muốn kết thúc rồi.

Thanh Y cuối cùng vẫn là thứ thân, từ cách gọi cũng có thể thấy được, vốn sinh ra đã kém cỏi, nghiêm chỉnh mà nói, không có cách nào chống lại chủ thân, có thể chiến đấu đến trình độ này đã tính là không bình thường rồi, đã rất kinh người.

"Ha ha ha, rốt cuộc cũng kết thúc, Thanh Y, ngươi thất bại rồi!" Nguyệt Thiền cười gằn, vẻ mặt hiện lên sự lãnh diễm cao quý.

Cách đó không xa, Thạch Hạo lo lắng, nhưng đáng tiếc không cách nào hỗ trợ.

Hai bóng người trong thức hải quấn lấy nhau, đều nhanh chóng hợp thành một, dù Thạch Hạo có thể động cũng không thể nào giải quyết được.

Bỗng nhiên, thân thể Nguyệt Thiền cứng lại, Thanh Y từ bỏ chiến đấu tại mi tâm trong chốc lát, sau đó trực tiếp khống chế thân thể quấn lấy Thạch Hạo.

"Thanh Y, ngươi dám, không thể như vậy!" Nguyệt Thiền gầm lên sắc mặt trắng bệch, hoàn toàn cuống lên.

"Ta có gì không dám, đều sẽ không tồn tại nữa, dấu ấn sắp biến mất, còn cân nhắc thánh khiết dùm ngươi sao, nghĩ cho ngươi sao?" Thanh Y nói.

"Chúng ta có thể thương lượng, dừng tay!" Nguyệt Thiền quát lớn.

"Đã tới nước này rồi, ta sẽ tin ngươi chắc?" Thanh Y nở nụ cười, mắt ngọc mày ngài, nghiêng nước nghiêng thành, cũng không hề dừng lại.

"Này, các ngươi có cân nhắc qua cảm nhận của ta không hả, đường đường là Thiên Đế tương lai mà lại bị các ngươi bày trò xếp đặt." Thạch Hạo kêu lên.

Rất nhanh, hắn không nói được gì nữa mà thở hổn hển, bởi vì một thân thể trắng loáng như được điêu khắc từ ngà voi, hoàn mỹ không tỳ vết đã nằm sấp xuống, tiếp xúc với hắn, vô cùng ấm áp.

"Thanh Y, ngươi muốn chết!" Nguyệt Thiền kêu to.

"Được đó, hủy diệt ta đi, ngọc đá cùng vỡ." Thanh Y cười, rất quyết đoán đáp lại.

Mi tâm các nàng xuất hiện một vết nứt, vài tia máu rơi ra, vài giọt máu đỏ tươi chảy ra và quyết chiến với nhau.

"Ta liều mạng với các ngươi!" Thạch Hạo la hét, trên thân thể hắn phát ra các loại ánh sáng, suýt chút chấn cho hắn tan vỡ, những thứ kia đều là phù văn của những đại thần thông.

Nhưng mà Nguyệt Thiền đang chiếm ưu thế thì sao có thể muốn chết được, thành công đã không còn xa, nàng không muốn ném mình vào đó, vì vậy thoáng lùi bước.

Mà đây lại là cơ hội của Thanh Y!

"Giết!"

Trong mi tâm, các loại ánh sáng phát ra, đó là thần hồn đang vận dụng

bảo thuật, liều mạng tranh đấu.

Thế nhưng cuối cùng, nơi đây lại đột nhiên yên tĩnh.

Thạch Hạo không nói lời nào, Thanh Y nhíu mày, Nguyệt Thiền thì lại hóa đá.

Một lát sau, Nguyệt Thiền rít gào: "Thanh Y, ngươi làm gì, ta muốn giết ngươi, xóa sạch tất cả dấu vết!"

Thạch Hạo cũng có chút tê tê, nhưng rất nhanh tỉnh lại nói: "Nguyệt Thiền, ngươi phải chịu trách nhiệm cho ta đó!"

"Ầm!"

Nguyệt Thiền tức giận tát xuống, nhưng ngay sau đó lại rên khẽ một tiếng, bởi vì Thanh Y cũng đang hành động.

Cảm giác này, quá tệ!

Tất cả những thứ diễn ra làm cho Nguyệt Thiền có chút choáng váng.

"Này, các ngươi muốn khắc phục hậu quả ra sao đây?" Thạch Hạo mở miệng.

Nhìn Hoang, Nguyệt Thiền hơi tỉnh táo, tiếp đó lập tức lại suy sụp, nàng phát ra tất cả sức lực, chặn giết Thanh Y và Thạch Hạo, hủy thi diệt tích.

Loại tiếp xúc này, với nàng mà nói... thật đáng sợ.

Nhưng là ngọn lửa đi cùng Tam Thế Đồng quan hiện lên, gần như chạm vào thân thể khiến nàng lập tức căng thẳng, lông tóc dựng đứng.

"Nguyệt Thiền, Thanh Y, các ngươi... " Thạch Hạo mở miệng, không thể nói hết câu.

"Vèo!"

Thời khắc này, thân thể tuyệt diệu kia phát sáng, lần nữa phân thành hai người, Thanh Y còn tại chỗ mà Nguyệt Thiền thì lại thoát ra ngoài, nhằm cửa động phủ chạy đi.

Nàng lảo đảo một cái suýt chút nữa đã té nhào, nàng hồi tưởng chuyện lúc nảy, quả thật không thể tin được, tại sao không rời đi sớm một chút chứ? Đồng thời, vì sao sau khi đã xảy ra lại còn giằng co thêm chút nữa chứ, sau khi nghĩ lại thì khó có thể tiếp thu.

"Này, Nguyệt Thiền, ngươi đi như thế hả, ngươi muốn làm kẻ bạc tình sao?" Thạch Hạo hắng giọng hô.

Nguyệt Thiền lảo đảo lần nữa, quả thật nàng rất suy sụp, thân thể thướt tha rung động, nhanh chóng bỏ chạy.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 919: Thỏ Nhỏ Đầy Hồn Nhiên

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"Chính là dãy núi này sao?" Thỏ nhỏ đứng trên một cây hoàng kim bách, phóng tầm mắt khắp dãy núi rộng lớn này.

"Chính là ở đây, dấu vết không có sai. Ồ, trong dãy núi có dấu vết chiến dấu, chúng ta đến đúng chỗ rồi!" Đả Thần Thạch vui vẻ.

Núi lớn nguy nga, từng ngọn vẫn bừng lên sức sống trong cái giá lạnh buốt này, hoa hải đường tím, tuyết đào trắng muốt, cây bách vàng, vô cùng xán lạn.

Một thỏ một đá nhanh chóng tiến lên, tới gần động phủ cổ xưa kia.

"Ái chà, kia là ai, Nguyệt Thiền hay Thanh Y, nàng... lại hoảng loạn chạy trốn như vậy, đã xảy ra chuyện gì?" Thỏ nhỏ kêu quái lạ.

"Chuẩn bị đón đánh!" Đả Thần Thạch nói nhỏ.

Nguyệt Thiền nhanh chóng mặc vào một cái váy trắng, che lại thân thể hoàn mỹ óng ánh như bạch ngọc, vóc người hoàn mỹ ẩn hiện dưới váy dài, đường cong đầy hấp dẫn.

Lúc này, nàng đã không còn tâm trạng chú ý đến dáng vẻ của bản thân, quả thật không thể nào tin chuyện vừa diễn ra lúc nãy được.

"Uhm, đây là... đáng giận!"

Đột nhiên, nàng lảo đảo suýt chút ngã nhào xuống đất, làn da lập tức trở

nên hồng hào, đột nhiên xoay người nghiến răng nghiến lợi nhìn phía sau.

Nàng và Thanh Y là quan hệ chủ - thứ thân, trong khoảng cách nhất định thì tất cả nhận thức của hai người đều tương thông nhau, có thể hiểu rằng, chuyện xảy ra ở trên người này thì đều ảnh hưởng đến người kia.

Mãi đến tận sau khi thành thần, các nàng mới có thể phong ấn và ngăn cách với đối phương, đã không còn cảm giác chung một thân thể. Tuy nhiên, hôm nay sau khi bị trọng thương, linh hồn không ổn định, ngăn cách này đã mất hiệu lực, hiện giờ nàng có thể hiểu rõ toàn bộ cảm nhận của Thanh Y.

"A... " Nguyệt Thiền la hét, đối với nàng đây là một chuyện quá đáng sợ.

Nàng không cách nào đứng thẳng được thế nhưng vẫn gắng gượng cắn răng nuốt xuống, cánh tay như ngó sen phát sáng, trắng loáng như tuyết nhanh chóng vùng vẫy, kết xuất một pháp ấn mạnh nhất và chuẩn bị đánh về ngọn núi kia.

Mặc dù biết, khó có thể giết được đối phương nhưng vẫn khó có thể kìm nén được cơn giận trong người!

"Vèo!"

Tiếng xé gió truyền đến, Đả Thần Thạch hóa thành một vệt sáng, nó giành quyền chủ động, được xem là vật có thể đánh ngã thần linh nên tất nhiên sẽ rất kinh người!

"Keeng!"

Dù là đang bị trọng thương vô cùng nghiêm trọng nhưng Nguyệt Thiền vẫn rất nhạy cảm, nàng vội vàng đón đỡ, hai bên phù văn lóng lánh, âm thanh vang vọng.

"Băng phong!"

Thỏ nhỏ hét lên và cũng đánh tới, khí âm lãnh mãnh liệt ngập trời hóa

thành một cơn triều cường màu đen ập đến trước.

Tiếng vang nhỏ truyền tới, Nguyệt Thiền xuất hiện trong một khối băng tựa như bị đông cứng lại.

Trọng thương dù gì cũng là trọng thương, dù là linh hồn hay thân thể Nguyệt Thiền đều bị thương rất nặng, sau khi gặp phục kích nên đã ăn thiệt thòi lớn.

Tiếng "răng rắc" vang lên, thần băng màu đen rạn nứt, nàng đã thoát ra, trong hoàn cảnh này vẫn có thể bỏ chạy thì thật sự đã không thẹn với tên tuổi tiên tử của nàng.

Nguyệt Thiền xoay người rời đi, không hề ham chiến.

Nàng lấy ra một tấm Phá giới phù, hư không mơ hồ, rồi nàng lao thẳng vào.

Trước khi rời đi, thân thể của nàng lại lảo đảo một cái, rung rẩy tựa như bản thân mình đang trải qua vậy, vốn là một thể với Thanh Y, và hiện tại lại cảm nhận được tất cả của đối phương, điều này... quá tệ!

Nguyệt Thiền, mặt mày bối rối, cắn đôi môi đỏ mọng, cơn tức giận tỏa đầy người, lúc này nàng cảm thấy như phát điên.

Ánh chớp lóe lên, nàng biến khỏi Hàn giới.

"Ngươi... " Trong động phủ, cả người Thanh Y đỏ ửng, thân thể hoàn mỹ như ngà voi đã xảy ra biến hóa, tựa như bức điêu khắc màu hồng, óng ánh rực rỡ.

Nàng vừa định đứng lên, một tia tiên khí quấn đến kéo nàng trở lại.

"Hai người các ngươi xem ta là gì hả? Giày vò xong rồi phủi bỏ là sao hả?" Thân thể Thạch Hạo vẫn không thể cử động mạnh được, rất bị động, chỉ có tia tiên khí không bị giam cầm kia mới có thể lượn lờ ngoài cơ thể.

Thanh Y cũng bị thương nặng, dù là thân thể hay linh hồn, trong lúc không cẩn thận nên lại ngã sấp xuống, cả người lập tức nóng rát như thiêu đốt.

"Thả ta ra!" Lúc này, nguy hiểm sống còn đã qua, nàng rốt cuộc cảm nhận được tâm tình của Nguyệt Thiền, thật sự là không thể tưởng tượng được!

"Ngươi trước tiên mở ra một ít cấm chế cho ta, nếu không, ngươi chạy rồi thì ta làm sao, nơi này lạnh thấu xương, sẽ bị chết rét đó." Thạch Hạo nói.

"Không xong, Nguyệt Thiền trở lại nữa kìa, nàng tuy đã phong ấn sóng linh hồn nhưng bản năng thần giác sẽ không bao giờ lừa ta, nàng muốn giết chúng ta!" Thạch Hạo vẻ mặt đầy nghiêm túc.

Thanh Y biến sắc, trước đó không lâu đã xảy ra rất nhiều chuyện đủ ảnh hưởng tới cả đời nàng, trong lòng đã thấp thỏm từ lâu, sau khi nghe thế thì nhanh chóng ra tay giúp hắn bỏ phong ấn.

Quả nhiên, Thạch Hạo lại có thể cử động.

"Hướng nào?" Thanh Y hỏi, chuẩn bị chiến đấu.

"Hình như lại đi rồi." Thạch Hạo nói.

"Ngươi... " Thanh Y kinh hãi.

"Hai người các ngươi hồn nhiên không để Thiên Đế tương lai như ta trong mắt, bội tình bạc nghĩa, chẳng xem ta ra gì luôn hả?" Rất rõ ràng, Thạch Hạo có ý kiến.

Thỏ nhỏ, Đả Thần Thạch cẩn thận tới gần nhưng vẫn cách động phủ không xa.

"Có chiến đấu!" Thỏ nhỏ trợn đôi mắt to đầy cảnh giác, nhìn chằm chằm mảnh núi kia.

Đả Thần Thạch kinh ngạc, nói: "Cẩn thận một chút!"

"Không đúng lắm, có chút kỳ quái!" Thỏ nhỏ ngờ vực nói.

"Ta đi tìm hiểu, ngươi chờ ở đây!" Đả Thần Thạch vèo một tiếng biến mất.

Nhưng rất nhanh, nó lại trở về nói: "Lùi về sau!"

"Thế nào, Thạch Hạo và Thanh Y tỷ tỷ đâu?" Thỏ nhỏ hỏi.

"Bọn họ đang quyết đấu." Đả Thần Thạch nghiêm giọng nói.

"Cái gì, bọn họ đánh nhau rồi? Mau tới can." Mắt to như hồng ngọc của thỏ nhỏ trợn tròn, lập tức muốn xông tới.

"Yên tâm, chỉ là mâu thuẫn nội bộ mà thôi, bọn họ sẽ không đánh tới mức chết sống, người ngoài không thể nhúng tay, chúng ta trước tiên lùi về sau, đề phòng Nguyệt Thiền một chút là được rồi." Đả Thần Thạch nghiêm túc nói.

Thỏ nhỏ thấy vẻ mặt nghiêm nghị của nó, tuy hơi có ngờ vực nhưng cũng gật đầu một cái, lùi theo.

Tuy thế, nàng vẫn nắm chặt quả đấm nhỏ, nói: "Hoang, hơi quá đáng rồi đó, dù ý kiến không hợp thì cũng không thể động thủ với Thanh Y tỷ tỷ được, phải nhường một chút mới đúng chứ."

"Có lý, chờ hai người bọn họ bình tĩnh lại thì phải trách mắng một trận đó!" Đả Thần Thạch trịnh trọng gật đầu.

"Nhưng mà, thần dược, thánh dược đều được Thạch Hạo giao cho ta trông chừng, ta nếu giúp Thanh Y thì lỡ đâu hắn thu sạch hết thì sao."

"Không sao đâu!" Đả Thần Thạch rất tự tin, tiếp tục nói: "Hai người họ nếu như nghe lời trách mắng của ngươi thì nhất định sẽ xấu hổ, cứ yên tâm mà hạnh động!"

"Thật không đấy?" Thỏ nhỏ chớp đôi mắt to, vẻ mặt kinh ngạc nói: "Tốt lắm, chút nữa ta sẽ hòa giải!"

Chờ đợi ròng rã nửa canh giờ mà hai người còn chưa xuất hiện.

"Lâu quá, sẽ không xảy ra chuyện gì đó chứ?" Thỏ nhỏ hoài nghi, sợ hai người đánh rồi xảy ra nguy hiểm.

"Không có chuyện gì, bọn họ sẽ có chừng mực!" Đả Thần Thạch nói chắc chắn.

Thời gian dần trôi, chớp mắt một cái, hơn một canh giờ qua đi, Thỏ nhỏ cuống lên, hai người sẽ không đánh nhau đến kẻ sống người chết, sẽ không phải là quyết đấu chứ? Nàng cảm thấy không thể chờ được nữa, nhất định phải ra tay rồi!

"Như thế... không tốt sao?" Đả Thần Thạch cản.

"Tốt cái gì, cục đá xấu xí nhà ngươi, còn không mau đi khuyên can, nếu bọn họ xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì ngươi phải chịu trách nhiệm, thấy chết mà không cứu, không cản!" Thỏ nhỏ tức lên.

"Được rồi, tuy nhiên ta cho cũng không cần thiết!" Đả Thần Thạch chân thành nói.

Một thỏ một đá đến gần, tất nhiên khi đến khoảng cách nhất định tuyệt đối không che giấu được thần giác bản năng mạnh mẽ của cả hai.

"Ầm!"

Ngọn núi kia rạn nứt, đá vụn đầy trời, động phủ sụp đổ, núi cao cũng đang tan rã.

"Thôi rồi, bọn họ thẹn quá hóa giận, muốn quyết chiến rồi. Động phủ cổ xưa này rõ ràng còn lưu lại trận pháp cổ, vậy mà không thể chống lại công kích của bọn họ, có thể thấy được hai người đánh ra lửa giận kinh người cỡ

nào." Thỏ nhỏ nói, nhanh chóng lao tới trước.

"Khục!" Đả Thần Thạch ho khan, ngăn lại nói: "Không cần đâu, chắc là bọn họ đã giải quyết vấn đề một cách ôn hòa, sẽ không liều mạng tranh đấu đâu."

Quả nhiên, Thanh Y toàn thân tuyết y đánh văng tảng đá, sau đó từ trong hang cổ đã sụp xuống kia đi ra.

"Thanh Y tỷ tỷ, tỷ không sao chứ, tên khốn Thạch Hạo kia dám ra tay, đối đầu với tỷ như vậy, ta tìm hắn tính sổ!" Thỏ nhỏ bất bình dùm nàng.

Sau khi nghe thấy thì Thanh Y lảo đảo một cái, suýt chút nữa ngã chổng vó trên núi.

"Đáng giận, Hoang, ngươi vậy mà có thể xuống tay được à!" Thỏ nhỏ thấy thế càng tức giận hơn, vọt tới đỡ Thanh Y.

"Ui cha, Thanh Y tỷ tỷ, ngươi quả nhiên bị thương nặng, xem kìa, người thì nóng rác, sắc mặt thì đỏ au, để xem một chút thế nào rồi?" Thỏ nhỏ kêu quái dị: "Không phải chứ, sao ta càng nói da tỷ càng hồng vậy?"

Thanh Y thực sự chịu không nổi con thỏ này, tránh càng xa càng tốt nên xoay người rời đi, nhìn thế nào cũng giống như là đang lẩn trốn.

"Ồ, Thanh Y tỷ tỷ, trên người tỷ sao lại xuất hiện một tia tiên khí mờ nhạt, thật là lợi hại, mới tách ra một đoạn thời gian mà tỷ đã thành công rồi sao?" Thỏ nhỏ giật mình, có chút ngơ ngác, sau đó lại hô: "Ta biết rồi, Thạch Hạo lúc nãy là đang giúp tỷ tu luyện đúng không, giúp tỷ tu hành, xem ra ta trách oan hắn, là hắn giúp tỷ tu thành một tia tiên khí."

"Nói bậy!" Thanh Y nghiến răng nghiến lợi.

"Sao thế?" Thỏ nhỏ hỏi.

"Ta muốn giết hắn!" Thanh Y nói xong liền xoay người rời đi, xé ra hư

không và biến mất.

"Thật là kỳ lạ, không hiểu!" Thỏ nhỏ lắc đầu.

Đả Thần Thạch ho khan nói: "Ngươi nên đuổi theo, cố gắng hỏi cho rõ ràng, sau đó căn cứ tình hình cụ thể mà giúp bọn họ hòa giải."

"Sao ta có cảm giác ngươi không có ý tốt, hòn đá chết tiệt, ngươi đang giở trò hả?" Thỏ nhỏ trừng nó, sau đó nhanh chóng xoay người, hướng về sơn động sụp đổ hô: "Thạch Hạo, ngươi ra đây, tại sao chọc Thanh Y tỷ tỷ tức bỏ đi rồi?"

"Ầm!"

Đá vụn cuồn cuộn, Thạch Hạo từ hang cổ đi ra, thân mang chiến y màu xanh lam, tuy nhiên trên người lại có vết thương, sắc mặt xem ra có chút tái.

"Đến cùng là chuyện gì xảy ra?" Thỏ nhỏ lao tới tiến hành chất vấn, trách Thạch Hạo không nên quyết đấu cùng Thanh Y.

"Đùng!"

Thạch Hạo lập tức gõ nàng một cái vào cái trán, nói: "Con nít biết cái gì?"

Sau đó, sắc mặt hắn đen sì, không nói lời nào rồi đi tới trước.

"Ui da... " Thỏ nhỏ la hét.

"Ồ, đáng lẽ không phải là biểu hiện này mới đúng chứ, ngươi quả đúng là kẻ có tài che giấu!" Đả Thần Thạch nói đầy bí hiểm.

"Mày thì biết cái gì?" Thạch Hạo xoay người, quay lại xách đầu nó nói: "Nghĩ đến một đời Thiên Đế tương lai như tao, hôm này lại rơi vào thế bị động như vầy, thực sự là không thể chịu đựng được!"

Đả Thần Thạch bĩu môi, lầu bầu: "Ngươi mà bị động?"

"Hừm, hiện tâm tình tao rất tệ, trước tiên phải dưỡng thương, sau đó ra ngoài giết địch!" Mặt Thạch Hạo tối sầm lại nói.

Trên thực tế, ở bên ngoài, Quân Đạo lòng không cam đang tìm ra sức nghĩ mưu, việc thảm bại lần trước ở ba ngàn đường đá đã khiến hắn khó thể tiếp thu hiện thực này.

Ngoài ra, người của Minh thổ, Thiên quốc, Thần miếu cũng đang nổi lên sát cơ, điều động tất cả lực lượng có thể sử dụng hòng tìm cho bằng được Hoang, muốn tiêu diệt một cách tàn nhẫn nhất.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 920: Khắp Nơi Toàn Là Địch

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Loan giới, nghe đồn từng xuất hiện Trường Sinh dược.

Bên trong một vùng tịnh thổ hoa thơm cỏ lạ, chim hót véo von, sương mù lượn lờ, tinh khí đất trời nồng đậm, các loại chim thần dị thú trú ngụ.

"A a a... "

Tiếng thét chói tai phá vỡ yên lặng, Nguyệt Thiền ngâm mình trong ôn tuyền, không ngừng cọ rửa thân thể trắng nõn, thế nhưng vẫn không nhịn được nắm chặt nắm đấm, mái tóc vón cục dán vào gò má trắng loáng, hơi nước bốc lên, nàng gần như phát điên.

Trạng thái này hoàn toàn khác dáng vẻ đoan trang thánh khiết hàng ngày, giờ khắc này nàng tựa như phát điên, nghĩ lại những chuyện đã xảy ra thì nàng không cách nào nhịn được mà chỉ muốn giết người.

Trạch giới, đâu đâu cũng là ao hồ cùng đầm nước, hơi nước tràn ngập, đất trời vô cùng mông lung.

Chủm chủm, Thanh Y nhảy vào một hồ lớn trong xanh rồi ngoi lên khỏi mặt, sau đó cũng la hét, thân thể trắng nõn tuyệt mỹ phát sáng và lần nữa lặn sâu xuống đáy hồ.

Hàn giới, trên núi tuyết lạnh lẽo.

Thạch Hạo cũng đang kêu gào khiến cho núi tuyết cũng muốn chấn

động, gần như thành tuyết lỡ.

"Ê, tên thanh niên kia, la hét gì đó hả?" Thỏ nhỏ mắng, nàng rất bất mãn vì không lâu trước chính tên này đã lên trán nàng và còn nói là đồ con nít.

"Trước mặt ngươi giờ là một người đàn ông thật sự, đừng làm phiền ta ngộ đạo!" Thạch Hạo nói, hắn đang ngồi xếp bằng trên núi tuyết, người ở trần, hơi ấm bốc lên làm một phần băng tuyết chợt tan chảy.

"Ngộ đạo mốc xì, xem biểu tình của ngươi kìa, lúc thì cười khúc khích, lúc thì mặt tối sầm, lúc lại có dáng vẻ phơi phới, vừa nhìn là biết không tốt lành gì!" Thỏ nhỏ khinh bỉ.

"Tìm cho ra tiên bảo Thái Âm của ngươi đi, ta muốn bế quan!" Thạch Hạo đen mặt lại nói.

"Đúng thế, chúng ta nên đi tìm tiên bảo thôi. Chắc ngươi cũng biết, đàn ông mỗi tháng đều có mấy ngày như vậy, tính tình quái lạ." Đả Thần Thạch nói.

"Chết đi!" Thỏ nhỏ giận dữ nện một đấm lên người Đả Thần Thạch, kết quả bàn tay dội lại, đau đến nỗi nước mắt suýt chảy ra.

"Được rồi, là ta nhớ nhầm, là ngươi mới đúng, mấy ngày nay tính tình thật khó chịu mà." Đả Thần Thạch áy náy nói.

"Ta giết ngươi!" Thỏ nhỏ oa oa kêu to đuổi theo, nói: "Ngươi và Thạch Hạo cùng một giuộc, đều không phải người tốt!"

Vùng núi tuyết, cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

Thạch Hạo bắt đầu tĩnh tâm, tất cả kiều diễm, tất cả tạp niệm đều nhạt dần, hiện tại cần trị thương nên không thể mê muội đắm chìm trong cảnh tượng khiến huyết mạch căng phồng không lâu trước.

Đây là Tiên cổ, nhất định phải lấy tu hành làm mục đích chính, nếu

không, rất có thể sẽ bị địch thủ giết chết.

Tranh đấu ba ngàn châu, thiên tài tranh bá, đây mới là tình hình chân thực và tàn khốc nhất, một khi chưa rời khỏi đây thì lúc nào cũng sẽ phải đối mặt với nguy cơ tử vong.

Chỉ có thoát khỏi, chỉ có trở thành một trong mấy người mạnh mẽ nhất, hắn mới có tư cách ngạo thị tất cả, đến lúc đó, đừng nói phong hoa tuyết nguyệt, dù thành lập căn cơ rộng lớn ở Tiên cổ, tương lai đánh lại các giáo ba ngàn châu cũng không thành vấn đề.

Tuy nhiên đó là chuyện sau khi hóa giải nguyền rủa cho dân bản địa mới được.

Không cần suy nghĩ thêm, hắn bắt đầu trị thương.

"Phược Long tác* này thật chắc!" Thạch Hạo kinh ngạc, đây là bí bảo của Nguyệt Thiền dùng để trói hắn lại, cuối cùng tất nhiên là rơi vào tay hắn.

(*): Tác - dây thừng.

Nó được luyện chế và dung hợp lại từ gân của nhiều loại thú cổ, vô cùng đáng sợ, đủ khả năng trói chặc các sơ đại mạnh mẽ mà khó lòng thoát khỏi.

Thạch Hạo xem như đai lưng, dùng nó buộc quanh người.

"Tỏa Hồn tháp này thật sự là phiền!" Thạch Hạo nhíu mày, ngay cả Thanh Y cũng không cách nào giúp hắn thoát khỏi hoàn toàn tháp này, mà chỉ mở ra một phần phong ấn mà thôi.

Bây giờ, hắn chỉ có thể dựa vào chính mình, lấy một tia tiên khí đưa vào trong một phần nguyên thần đã được tự do, rồi hợp sức cả hai cùng phá bỏ phong ấn của tháp này.

Nửa ngày sau, một tháp nhỏ xán lạn đã rơi vào tay hắn.

"Đồ tốt, là một pháp khí vô cùng mạnh mẽ!" Thạch Hạo rất hài lòng.

Sau đó hắn bắt đầu ăn các loại thánh dược, tiếp tục điều trị thương thế của bản thân.

Lần này, thương thế của hắn rất nặng, vạn hỏa đốt người, gần như thiêu chết hắn, nếu không phải đã bước ra bước kia, tu thành một tia tiên khí thì tuyệt đối đã tiêu đời rồi.

Chỉ như thế cũng đã là cửu tử nhất sinh, suýt nữa người chết đạo tiêu, lại còn bị Nguyệt Thiền đánh lén, sau đó gặp phải một loạt vết thương nặng, tình huống của hắn lúc này rất không ổn.

Lần tu dưỡng này tốn tròn nửa tháng, trong nửa tháng này Thạch Hạo không chút động đậy.

Nên biết, sau khi thành thần hắn nếu bị thương, mặc dù vô cùng nghiêm trọng, một hai ngày là có thể lành, nhưng lần này đã vượt quá tưởng tượng!

Ngoại giới, vùng ven khu không người rộng lớn.

Các giáo chủ đều nghi hoặc, bởi vì bọn họ mất đi hình bóng của Thạch Hạo, không cách nào quan sát được.

Bởi vì, một khi hắn sử dụng tia tiên khí kia thì ngay lập tức che mờ thiên cơ, không thể hiện ra bên trên cánh hoa tiên đạo.

"Nguyệt Thiền đi giết hắn, đến cùng là xảy ra chuyện gì rồi?" Có người hoài nghi.

Lúc Nguyệt Thiền và Thạch Hạo ở cùng một chỗ, do hắn đã tu thành một tia tiên khí lại liên tục vận chuyển nên những chuyện liên quan đến Nguyệt Thiền cũng không thể hiện ra được, tất cả dũng do hai người luôn quấn chặt lấy nhau.

Mãi đến cuối cùng, dù Nguyệt Thiền rời đi thì mọi người cũng không biết chuyện gì đã diễn ra.

"Ghê thật, Nguyệt Thiền, Thanh Y lẽ nào đã tu thành tiên khí chỉ được ghi lại trong cốt thư kia, vì vậy nên mới không hiện ra trên cánh hoa tiên đạo?" Rất nhiều người nghi ngờ như vậy.

"A, đúng rồi, vầng Thanh Nguyệt kia của Thanh Y có gì đó là lạ, phân nửa thật sự đã giúp các nàng tu thành tiên khí!" Có người phán đoán.

"Hì hì, ba người biến mất trong thời gian này có gì đó kỳ lạ, dựa vào trực giác của một nữ nhân, Bổ Thiên giáo chắc là có thêm một con rể." Một cô gái mở miệng, nàng có đầu tóc xanh, tướng mạo yêu dã nhưng đẹp đẽ, cặp mắt quyến rũ.

Hiện trường lập tức yên tĩnh, tất cả mọi người đều rùng mình, người dám trêu chọc Bổ Thiên giáo như vậy tuyệt đối là mạnh khủng khiếp, thượng giới không có mấy ai.

Rất nhanh mọi người đã nhận ra nàng, là nữ ma đầu của Tiệt Thiên giáo, không ít Thiên Thần đều vội vàng quay đi, không dám nhìn thêm, ai cũng biết rõ sự khủng bố của nàng.

Tuy thế, rất nhiều người đều hơi rung động, trực giác của nữ ma đầu này rất đáng sợ, đã từng giúp Tiệt Thiên giáo tránh qua vài tai họa lớn, bình thường lời nàng nói ra đều rất đúng.

Chẳng lẽ nói, ba người kia thật sự xảy ra chuyện gì?

Chỗ Bổ Thiên giáo có người hừ lạnh nói: "Vẫn nên quan tâm nhiều đến ma nữ nhỏ kia của các ngươi đi, nghe nói tại hạ giới có quan hệ bí ẩn gì đó với Hoang, tiến vào Tiên cổ, nói không chừng đã bị bắt cóc rồi."

"Ha ha... " Nữ ma đầu cười to, nói: "Vậy thì chắc chắn lời to."

Rất nhiều người lộ vẻ khác thường.

Tiếp đó nàng cười nói: "Hoang bắt cóc tiên tử của Bổ Thiên giáo, mà ma nữ nhỏ của bọn ta mang Hoang trở về, đây không phải là mua một tặng một

sao, quá lời. À, sai rồi, là tặng hai, ha ha!"

Tiên cổ, các tiểu thiên thế giới.

Gần nửa tháng nay vô cùng không yên ổn, Minh Thổ, Thiên quốc, Thần miếu đều có động tác lớn, cao thủ khắp nơi cùng xuất hiện, tràn ngập mười phương!

Ngoài ra, trong bóng tối tựa hồ còn có một thế lực vô cùng đáng sợ có thể là do Minh Thổ liên kết, sóng ngầm cuồn cuộn bắt đầu.

Lạc Đạo, Lam Nhất Trần, Lộ Dịch đang lẩn trốn, bọn họ từng cùng Thạch Hạo tiến đánh Ngân Ma sơn, tiến vào hung sào, sau lại tách ra để thu thập manh mối các loại thần được cho Thạch Hạo.

Vì thế có người cũng đang truy tìm bọn họ.

Nếu không phải Thạch Hạo truyền thụ cho bọn hắn một loại bảo thuật biến hóa của tộc Chu Yếm thì chắc nguy hiểm to.

Dù vậy, có mấy lần bọn họ suýt chút đã bị người phát hiện, khó khăn mới tránh được số chết.

"Minh thổ và mấy thế lực kia thật mạnh mẽ, lần này đã hoàn toàn quyết tâm tìm cho bằng được và giết chết Hoang."

"Nghe nói Quân Đạo tự mình xuất thủ đi tới Trận giới, nghe đồn ở đó phát hiện Tào Vũ Sinh rất thân thiết với Hoang!"

Rất nhiều tiểu thiên thế giới bị liên lụy, Vương cổ đại liên thủ, không chừa cho Hoang một đường sống nào, vô hình chung đã tạo nên sóng lớn ngất trời.

"Đáng chết!" Tên Béo Tào Vũ Sinh thoát khỏi Trận giới, trong lòng tức giận, nơi hắn bế quan đã bị phát hiện, có người đến vây đánh, người cầm đầu chính là Quân Đạo, chậm một bước là đã bị ngăn chặn rồi.

"Chờ ta xuất quan sẽ tính nợ với các ngươi!" Tào Vũ Sinh lau máu nơi khóe miệng, lần nữa biến mất.

Ngày thứ hai mươi, cuối cùng Thạch Hạo cũng tỉnh lại, một tia tiên khi lượn lờ, thân thể phát ra hào quang óng ánh, tất cả vết thương đều biến mất, đạo thương cũng khỏi hẳn.

Điều này làm cho Thỏ nhỏ và Đả Thần Thạch kinh ngạc trong lòng, thương thế Nguyệt Thiền gây ra cho hắn thì không nói làm gì, nhưng vết thương đại đạo lưu lại khi bị vạn đạo đốt cháy lại là kinh khủng nhất, thứ này khiến hai người bọn họ rất lo lắng không biết hắn có thể chữa trị hết hay không, nhưng mà những thương thế này đã được hắn cứu chữa hoàn toàn cả.

"Không thương tổn bản nguyên của ta, đáng ăn mừng." Thạch Hạo giải thích.

Nếu không, với vết thương đại đạo thực sự thì ngay cả người đứng đầu các giáo cũng phải tái mặt, loại thương thế này là khó trị nhất, chỉ cần gặp phải thì hơn phân nửa "người chết đạo tiêu" rồi.

Điều này cũng làm cho Thạch Hạo cảnh giác, lần này quá nguy hiểm, tuy rằng có thể vượt qua được thế nhưng cần phải kiểm điểm lại bản thân.

"Lẽ nào không có biện pháp tu ra tia tiên khí thứ hai sao?" Hắn than nhẹ, sau đó ngẩng đầu nhìn Đả Thần Thạch và Thỏ nhỏ, hỏi thăm xem lâu nay có phát sinh chuyện gì không.

"Cuối cùng ngươi cũng coi như là xuất quan rồi, bên ngoài gần như xới tung cả trời đất, rất nhiều người tìm ngươi, muốn giết ngươi đó." Thỏ nhỏ nói.

"Điếc không sợ súng!" Thạch Hạo lạnh lùng nói, hắn đã sớm muốn chém những người kia, không hề nghĩ bọn họ dám chủ động xuất hiện.

"Nên cẩn thận, những người này rất đáng sợ, mấy Vương cổ đại đã liên thủ rồi!" Đả Thần Thạch nói.

Đồng thời, Thỏ nhỏ báo tin Tào Vũ Sinh đã đến và cảnh báo bọn họ, hắn từng bị phục kích suýt chết, hiện giờ đang tránh trong một tiểu thiên thế giới nào đó tu hành.

"Muốn chết!" Thạch Hạo động sát ý, những kẻ này chẳng còn biết trời đất gì nữa rồi, ngay cả người quen của hắn cũng không tha.

Thỏ nhỏ cũng tức giận, tuy thường cãi nhau với Tào Vũ Sinh nhưng khi nghe hắn suýt bị người phục giết thì cũng không cách nào kìm nén được.

"Chúng ta ra ngoài một chuyến, nhìn thử xem có những ai muốn đối phó ta!" Thạch Hạo lạnh lùng nói.

"Tốt, đi giết người!" Đả Thần Thạch luôn sợ thiên hạ không loạn.

Sau khi Thạch Hạo xuất quan, trước tiên vòng một vòng ba ngàn đường đá, sau khi biết được nơi này xảy ra chuyện gì liền cười to không ngừng.

Sau đó bọn họ lần lượt tới các thành lớn ở Quang Minh giới, Thanh Linh giới, Nguyên giới, hắn muốn tìm Lạc Đạo, Lam Nhất Trần, Lộ Dịch, muốn gặp mặt bọn họ một lần.

Những nơi này đều là nơi mà ngày trước bọn họ đã ước hẹn, kết quả lại không thấy ai.

"Đã nhiều ngày trôi qua mà chưa hề thấy mặt Hoang, lẽ nào lại như lời đồn, hắn đã thấy sợ và không dám nghênh chiến?"

"Nói thừa, mấy vị quái thai cổ đại đồng thời ra tay, ai dám đi đánh, hắn tất nhiên là sợ hãi, dù sao tính mạng cũng quan trọng hơn."

"Vậy cũng tính là người thông minh, không tính là nhục, nếu cứ thế đón đánh thì chắc chắn phải chết."

Ngoại giới, rất nhiều người đều đang bàn luận, bởi vì phong ba gần đây náo động quá mức lớn.

Tất cả mọi người đều cảm thấy Hoang đã sợ, hắn có mạnh mẽ đến đâu cũng căn bản không có sức chống lại mấy vị Vương cổ đại, chỉ có thể lựa chọn tránh né.

Đương nhiên, cũng có một số người cho rằng có thể Hoang đã bế quan nên không biết những việc này.

"Khà khà!" Đả Thần Thạch cười gằn.

Thỏ nhỏ xoắn tay áo, nói: "Chúng ta đánh lén đi!" Nàng cũng cảm thấy không nên đánh chính diện mấy vị quái thai cổ đại, mà phải giải quyết từng tên một.

"Những người này chắc chắn chờ ta chạy đến cửa, nhảy vào trong bố cục của bọn họ." Thạch Hạo cười gằn.

Sau đó, hắn lại tới thành lớn của Côn giới, đây là nơi ước hẹn cuối cùng với mấy người Lạc Đạo, Lam Nhất Trần, Lộ Dịch, hắn mở thiên nhãn, sắc mặt khác thường, rốt cuộc cũng phát hiện ba người.

"Cuối cùng các ngươi cũng không có chuyện gì." Thạch Hạo mỉm cười.

Lộ Dịch giật mình, đột nhiên thấy Thạch Hạo xuất hiện bên người thì tựa như thấy quỷ cả kinh kêu lên: "Ngươi... bọn chúng đều đang tìm ngươi, không nên xuất hiện đâu!"

"Phụt!" Lam Nhất Trần mặc dù là người kim loại nhưng cũng có dòng máu kỳ lại, lập tức phun ra một ngụm máu lớn.

"Ngươi bị thương?" Thạch Hạo hỏi.

Lam Nhất Trần, Lạc Đạo đều là sơ đại mạnh mẽ, ngay cả họ cũng bị thương thì có thể thấy được đã trải qua chiến đấu thảm thiết thế nào.

"Đám người kia như hóa điên, vì để tìm được người, hễ ai có liên quan đến ngươi nếu bị bắt gặp đều bị giết, chúng ta suýt chút cũng gặp nạn luôn."

Lam Nhất Trần than thở.

"Ngay cả những người không liên quan bọn họ cũng ra tay. Nghe nói vì đuổi giết một con Tuyết Hoàng, người của Thần miếu và Quân Đạo cùng nhau xuất quân." Lạc Đạo nói.

"Cái gì?" Thạch Hạo kinh hãi và tức giận.

Tuyết Hoàng chính là Bạc, tên Tuyết Lâm, chẳng qua là gặp gỡ hắn trong chốc lát mà cũng bị đuổi giết, thực sự là muốn nhịn cũng không được mà!

Những người này, vì đối phó hắn mà bất cứ thủ đoạn nào cũng làm.

"Nàng có gặp nguy hiểm gì không?" Thạch Hạo hỏi.

"Có tin tức ngầm truyền ra, Tuyết Lâm chắc đã chạy thoát và bị thương nặng, tuy nhiên... " Nói tới đây thì Lạc Đạo hơi chần chừ.

"Tuy gì?" Thạch Hạo gặng hỏi.

"Nghe nói bọn họ đang truy tìm Tần Hạo đệ đệ ngươi, muốn giết hắn, buộc ngươi đi ra." Lộ Dịch bổ sung.

Thạch Hạo tím mặt, sau đó liên tục cười lạnh nói: "Buộc ta đi ra, nhảy vào trong bố cục của bọn họ à? Bố không rảnh chơi với các ngươi, trực tiếp chơi bài ngửa!"

Hắn lộ vẻ lạnh lùng, muốn đại khai sát giới!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 921: Kiếm Quang Chiếu Khắp Mười Giới

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Không cần suy nghĩ nhiều, mấy người Hắc Ám Thần tử, Thợ săn cổ đại Thiên quốc, Quân Đạo... đã bố trí thế trận phải giết cho bằng được Hoang, chỉ chờ bản thân hắn tiến vào là đánh gục mà thôi.

Lộ Dịch lạnh cả sống lưng, trước đây còn cảm thấy mấy thế lực kia phát điên điên và cũng chưa từng nghĩ sâu, giờ bình tĩnh suy nghĩ lại thì mồ hôi lạnh chảy khắp cả người.

Đây là hành động cố ý!

"Dù chỉ có một chút quan hệ với ngươi thì bọn họ liền điên cuồng đuổi giết, truy tìm chúng ta, vây quét Tuyết Hoàng... chỉ là vì đã bố trí sát cục."

Lộ Dịch hiểu ra, liên quan đến những người này thì hơn phân nửa Thạch Hạo phải tới tìm hiểu, tra xét đến tận cùng, mà một khi đến nơi thì chắc chắn bước chân vào đường cùng.

Mấy thế lực kia ngăn chặn Tào Vũ Sinh, phục đánh Thanh Y*, đuổi giết Tần Hạo, những người này đều có quan hệ thân thiết với Thạch Hạo, một khi hắn biết được chắc chắn không thể ngồi yên.

(*) Chương trước nói là phục kích Bạc mà ta :-?

Lạc Đạo, Lam Nhất Trần, Lộ Dịch mấy người đều cảm giác được một luồng hơi lạnh, vài vị Vương cổ đại vô cùng mạnh mẽ, quyết đấu tay đôi thì ai thắng ai đều rất khó nói, giờ lại còn ác độc bố trí như vậy đủ thấy ý muốn

giết chết Thạch Hạo mãnh liệt đến đâu!

"Tào Vũ Sinh hiện giờ không sao, Thanh Y đã tu thành tiên khí, dù bị phục kích thì việc tự bảo vệ mình có thể không là vấn đề lớn lao gì." Đả Thần Thạch nói.

Hiện giờ, lo lắng duy nhất chính là đệ đệ Tần Hạo của Thạch Hạo, một khi bị bắt thì hậu quả khó mà lường được, Thạch Hạo chắc chắn không thể bỏ mặc, biết rõ hố lửa cũng phải nhảy vào.

"Tranh thủ thời gian, xuất kích!" Thạch Hạo tiến lên trước nói, thừa dịp chưa có tin tức xấu truyền tới, hắn muốn lập tức ra tay hất tung thế cờ.

"Ầm!"

Thanh Vũ thành, một tiếng vang thật lớn, tiểu thiên thế giới này xuất hiện sóng năng lượng kịch liệt.

Thạch Hạo xuất hiện, đánh xuống một quyền làm nổ tung Hắc Ám thần cung nơi này, những nhân mã của Minh tộc không rút đi đều bị tiêu diệt toàn bộ.

Thanh Linh giới, Quân Thiên điện là nơi đóng quân của một nhóm thủ hạ của Quân Đạo, lúc này bụi bay mù trời, tất cả mọi người đều bị giết, nơi đây thành phế tích.

"Xoạt!"

Một ánh kiếm chói lọi tỏa ra, soi sáng cả Vô Trần giới, Thạch Hạo tay cầm tiên kiếm Đại La, bổ đôi một nơi bí mật của Thần miếu, diệt sạch người trong đó.

Một khắc sau, hắn lại tới Xích Viêm giới, giết sạch Nham Ma tộc -- một tộc không hề yếu phụ thuộc vào Thiên quốc.

Thạch Hạo tay cầm kiếm thai tiên kim, dọc ngang mỗi tiểu thiên thế

giới, đại khai sát giới, đầu lâu cường giả liên tục rớt xuống, máu tươi tung tóe.

Chuyện này chấn động cả Tiên cổ!

Đông đảo sinh linh trong mỗi tiểu thiên thế giới, không ai không kinh ngạc.

Một chiêu kiếm phát ánh sáng lạnh lùng chiếu khắp mười giới!

Hoang, đã xuất hiện, đồng thời ra tay như chớp giật, quét ngang sinh linh có quan hệ cùng Minh thổ, Thiên quốc, Thần miếu, tay không hề nương, máu nhuộm các nơi.

"Quá mạnh mẽ, mới vừa xuất hiện liên tung hoành mấy chục tiểu thiên thế giới, giết cho khắp nơi kinh hãi, Hoang đã nổi giận!"

"Chẳng ai ngờ, mấy vị quái thai cổ đại tuyên bố muốn giết chết hắn thế nhưng chẳng những xuất hiện mà còn lấy giết chóc để ngăn giết chóc, dùng hành động này để đáp lại lời thách thức!"

Mọi người bàn tán.

Thiên quốc, Minh thổ, Thần miếu... những thế lực lớn này đều có cứ điểm ở các tiểu thiên thế giới, có một nhóm lớn thủ hạ giúp bọn họ vơ vét các loại thánh dược, bán thần quả, mạng lưới rất rộng lớn.

Mặc dù lần này đã tập trung đội ngũ lại nhưng vẫn còn người lưu lại trong các tiểu thiên thế giới, Thạch Hạo chính là tìm tới nhóm người này mà ra tay không chút lưu tình.

Ngoài ra, hễ là thế lực cấu kết cùng Thiên quốc, Minh thổ... cũng đều bị hắn tiến đánh một cách vô tình!

Trong lúc nhất thời, mây đen phủ khắp, sát khí của Thạch Hạo tràn ngập mấy chục giới, sinh linh mạnh mẽ các nơi chấn động, tất cả đều hoảng sợ vì

sự điên cuồng của hắn.

"Nhằm vào ta thì không sao, dám đuổi giết những người có quan hệ với ta, dù là chỉ thoáng gặp nhau cũng trở thành cái cớ để các ngươi săn giết, như thế thì tới đi, xem ai sợ ai!"

Đây là âm thanh của Thạch Hạo, truyền khắp bốn phương.

Thiên quốc, Minh thổ... ra tay với người bên cạnh hắn, Thạch Hạo cũng lựa chọn thủ đoạn máu lạnh, tàn khốc đáp trả, xem ai chịu không nổi trước.

Dù sao thì hắn chưa từng lập cứ điểm và cũng không cố gắng thu thủ hạ, nên mục tiêu bên phía hắn rất ít.

Mà mấy thế lực kia lại khác, đều có cứ điểm ở không ít tiểu thiên thế giới, trong thành lớn có nơi trú quân, mặc dù phần lớn đều bí mật nhưng đều không linh hoạt như những người bên cạnh Thạch Hạo.

Đặc biệt một số ít bộ tộc như Nham Ma tộc, La Sát tộc... đều bị Thạch Hạo vô tình đuổi giết, những người phụ thuộc này tập trung một chỗ và rất dễ tìm thấy.

Trong một ngày này, Thạch Hạo một mình một kiếm, giết chóc khắp nơi, bao trùm khắp năm mươi chín tiểu thiên thế giới, hắn điên cuồng ra tay, thủ đoạn máu lạnh, khiếp sợ mười phương!

Trong Tiên cổ, có nhiều tiểu thiên thế giới, thế nhưng chỉ trong một ngày, một người tắm máu khắp nơi, tạo nên bão táp cuồng bạo nhất.

"Hoang, quá tàn bạo, giết chóc máu lanh bốn phương, chúng ta cùng hợp lực tấn công!"

Ngày đó, truyền nhân mạnh nhất đời này của Thần miếu là Cổ Mông đã đứng ra, hiệu triệu khắp nơi, khuyến khích mọi người chung sức, cùng nhau tiêu diệt Hoang, giết chết tên ma đầu này.

"Đúng thế, Hoang là công địch, trắng trợn không nể mặt ai, tàn sát anh kiệt khắp nới, nhất định phải diệt trừ hắn!" Minh thổ hùa theo, yêu cầu các cường giả mạnh mẽ cùng ra tay.

Thiên quốc không lên tiếng, bởi vì danh tiếng của bọn họ quá xấu, bản thân là đao phủ, là đầu lĩnh khủng bố, nếumuốn tỏ thái độ theo thì chỉ mang tác dụng ngược.

"Ha ha ha... " Thạch Hạo cười, thế nhưng có chút lạnh lùng, nói: "Các ngươi nói mà không thấy ngại à, ta tàn sát khắp nơi sao? Ta giết là ai, không phải đều là thủ hạ của các ngươi sao? Từ khi nào những cổ giáo tà ác như Minh thổ, Thiên quốc lại có thể đại biểu thiên hạ vậy? Chỉ cho phép các ngươi đuổi giết người bên cạnh ta, không cho ta phản kích sao?"

Lời nói của Thạch Hạo hời hợt nhưng sát cơ lộ ra phảng phất phả vào mặt, làm cho khắp nơi kinh sợ, đặc biệt là những thế lực quan hệ tương đối thân thiết với Thiên quốc, Minh thổ, đều có chút kinh hoàng.

"Hoang, ngươi vô cớ giết người vô tội, hại chết Đọa Thần tử đạo hữu, giết anh kiệt khắp nơi, dù là ông trời đều không thể tha thứ cho ngươi!" Quân Đạo đứng ra, là một vị Vương cổ đại, kể tội Thạch Hạo.

"Không phải Đọa Thần tử muốn giết ta sao, giờ đã bị ta giết và tuyệt nhiên lại trở thành người bị hại? Ta không nói nhiều, hôm nay ta ở tại Quang Minh giới, có gan tới đây đi!" Đây là lời đáp trả của Thạch Hạo.

Hắn quát tháo vài thế lực lớn, chờ bọn hắn tại Quang Minh giới.

"Ngươi tưởng chúng ta không biết, ngươi đã bày trận pháp ở đó sao, chờ chúng ta vào bẫy, quá rõ ràng, không chút trí tuệ." Quân Đạo lạnh lùng nói.

Trên thực tế, cách không nói chuyện đều là thông qua tu sĩ các giáo truyền tin.

Thạch Hạo cười gằn, không thèm đáp.

Bởi vì, trên đường đi còn có rất nhiều người theo, đều tận mắt nhìn phong cách chiến đấu của hắn, chưa hề thấy hắn bày trận, không cần nói nhiều.

Sau đó không lâu, một tin tức khiến Thạch Hạo phải biến sắc, Tuyết Hoàng bị tìm được, gặp phục kích và rơi vào Kim Linh giới, mà nghe nói Tần Hạo cũng đang tránh ở đó.

"Chắc là tin giả hả?" Lam Nhất Trần nói không chắc chắn.

Bọn họ cảm thấy, chuyện này hơn phân nửa là đối phương muốn dụ Thạch Hạo đến, chuẩn bị sát trường ở nơi ấy.

Đả Thần Thạch, Thỏ nhỏ... đều không muốn Thạch Hạo liều lĩnh, quá nguy hiểm.

Nhưng rất nhanh, Lạc Đạo thông qua con đường đặc thù đạt được tin tức, Tuyết Hoàng thật sự bị vây ở Kim Linh giới, bị đuổi giết nên mới phải trốn vào đó. Còn Tần Hạo có ở đó không thì không biết, chưa chứng minh được.

Lạc Đạo là sơ đại, đến từ một gia tộc vô cùng mạnh mẽ nên tự nhiện có các loại quan hệ, tin tức tìm hiểu được là chính xác.

"Cuối cùng vẫn phải nhảy vào bẫy sao?" Sắc mặt Lộ Dịch trắng bệch, vì hắn nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của Thạch Hạo, rất có thể hắn muốn đến đó.

"Nghe nói, người của Thiên quốc, Minh thổ cũng mới đuổi theo vào, chắc là còn chưa sắp đặt cạm bẫy." Lạc Đạo báo.

"Tin tức đúng chứ?" Lam Nhất Trần hỏi.

"Chắc là không sai." Lạc Đạo cũng không hề hoàn toàn chắc chắn, chỉ biết quả thật Tuyết Hoàng mới trốn vào đó.

"Các ngươi chờ tin tức của ta!" Thạch Hạo quyết định, hắn muốn đến đó thế nhưng chỉ mang theo Đả Thần Thạch, không muốn những người khác đi theo, bởi vì đây là tranh đấu của những vương giả cổ đại, người khác không giúp được.

Lạc Đạo, Lam Nhất Trần đều không miễn cưỡng, rất thoải mái ở lại vì biết đến đó cũng chỉ làm Thạch Hạo vướng tay vướng chân.

Kim Linh giới, đâu đâu cũng có những ngọn núi được hình thành từ kim loại nhô ra khỏi mặt đất, vô cùng kỳ dị.

Nơi này hầu như không có cỏ, kim loại bóng lưỡng thì đâu đâu cũng có.

Một con chim thần trắng như tuyết nhanh chóng xẹt qua bầu trời, tiến vào núi xa, lông vũ thánh khiết vương máu vì bị thương nặng, chính là Tuyết Lâm.

Tin tức Lạc Đạo đạt được không sai, Tuyết Lâm bị phục kích, tuy tránh được một lần nhưng vẫn bị lần theo, chặn hết bốn phương.

Nàng rất tức giận, chưa từng đắc tội những người này thế mà lại gặp tai bay vạ gió.

Nàng từng ở cách xa vô tận gặp phải Hắc Ám thần tử, nhưng lại bị thân thể quái vật kia phát ra chùm sáng khủng khiếp xuyên thủng thân thể, vết thương khó có thể khép lại, vô cùng nghiêm trọng.

Tuy nhiên, trong người Tuyết Lâm chảy xuôi dòng máu Phượng Hoàng, dù gì cũng là sinh linh phi phàm nên đã thoát được, đương nhiên phải tổn thất mấy tấm Phá Giới phù và một bí bảo hi thế.

"Ngươi trốn không thoát đâu!" Phía sau có người đuổi theo, là một thanh niên tóc tím, trên lưng có một đôi cánh, tốc độ nhanh đến khó tin, hầu như có thể đuổi kịp Tuyết Lâm đang bị thương.

Hắn là Cổ Mông, truyền nhân mạnh nhất đời này của Thần miếu, đứng

ngang hàng với truyền nhân Tiên điện, được xem là một trong những người mạnh nhất thượng giới một đời này.

Tuyết Lâm cắn răng, nếu nàng không bị thương thì sao có thể thảng thốt trốn chạy như vậy, chủ yếu là Hắc Ám thần tử quá đáng sợ, thân thể của hắn còn ẩn chứa phù văn đại thần thông của kiếp trước, một đòn kia làm cho sức chiến đấu của nàng giảm mạnh, tinh lực sinh mạng tiêu hao quá nhiều.

Nếu không phải Hoàng huyết nghịch thiên có thể tái sinh, đổi lại là một sơ đại khác khi gặp phải thần thông vô thượng như vậy thì chắc chắn hình thần đều diệt, khó có thể chống đỡ.

"Hoang, giết thánh thú Thần miếu chúng ta --- kim văn Bạch hổ, vậy thì dùng ngươi để bồi thường vậy!" Cổ Mông liên tục cười lạnh.

"Ngươi... muốn chết!" Tuyết Lâm giận dữ, là đời sau Hoàng huyết thì làm sao có thể chịu được loại nhục nhã này, nếu không bị thương thì nàng chắc chắn đã rửa nhục rồi.

"Khà khà khà... " Tiếng cười Cổ Mông lạnh lẽo, sát khí đầy rẫy nói: "Ngươi và Hoang không phải là bạn bè hay sao chứ, hắn đã giết thánh thú giáo ta thì lấy bằng hữu của hắn đền vào vậy, làm chim thần bảo vệ miếu!"

"Xèo!"

Lúc hắn nói chuyện, cặp cánh lôi đình bùng phát, một vệt sáng vàng lao ra đánh về Tuyết Lâm.

"Phụt!"

Dù Tuyết Lâm cố gắng tránh né nhưng thân thể lại không như mong muốn bởi vì thương thế quá nghiêm trọng, nàng bị quẹt trúng, máu tươi bắn lên nhuộm đỏ cả lông vũ.

Trong trời đất truyền đến tiếng vang ầm ầm.

Thạch Hạo đã đến, tiến vào Kim Linh giới, mở ra cánh Côn Bằng, ngang dọc trong tiểu thiên thế giới này, hắn mở thiên nhãn, nhìn xuyên khắp non sông, tìm kiếm Tuyết Lâm và Tần Hạo.

Rất nhanh hắn nhíu mày, cảm ứng được hơi thở của Quân Đạo, sau đó không lâu phát hiện thêm một luồng thần lực hắc ám, vô cùng kinh khủng, đó nhất định là Hắc Ám Thần tử.

Thạch Hạo dùng hết khả năng, đập mạnh cánh Côn Bằng, chao liệng khắp nơi tìm kiếm hai người kia, hắn đang chạy đua với thời gian!

Cuối cùng thì thiên nhãn của hắn cũng phát huy tác dụng, phù văn bắn ra từ con ngươi, nhìn khắp các khe trong dãy núi thì thấy được tình hình trong một vùng núi cuối chân trời.

Tuyết Lâm!

Nàng ở đó, bay trong tầng trời thấp, trên người vương máu, phía sau có một bóng người bao phủ trong tia chớp, đang nhanh chóng đuổi giết.

"Giết!"

Thạch Hạo quát khẽ một tiếng rồi mang theo bão tố, hóa thành chiến thần vô địch, chiến ý ngập trời, lao vọt tới.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 922: Tự Tin Không Gì Sánh Được

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Thạch Hạo hóa thành một vệt cầu vồng, cánh Côn Bằng xé trời, tốc độ chóng mặt, chớp mắt đã lao xuống nơi xa trong dãy núi!

Ầm!

Trên đôi cánh chim to lớn của hắn có vô tận tia chớp bao quanh, lúc này đã bùng phát hoàn toàn và đánh tới trước, đây chính là sức mạnh vô tận của sấm sét.

"Ai?" Truyền nhân mạnh nhất đời này của Thần miếu quay đầu lại, lập tức hít một hơi lạnh, hắn tuy cũng có cánh lôi đình nhưng khi nhìn thấy biển sấm chớp kia cũng phải biến sắc.

Quá mạnh mẽ, tia chớp hai màu đen trắng bay tới và quấn chặt lấy nhau, tia điện cuồn cuộn tựa như một dải ngân hà rơi xuống bao phủ nơi này.

"Phá!"

Hắn quát to một tiếng, là dòng dõi kiệt xuất nhất của Thần miếu, tu luyện kinh văn vô thượng, tất nhiên có phương pháp hóa giải.

Trong hư không, vô tận khí kim loại hiện lên nối liền Kim Linh giới, dẫn dắt lôi đình đầy trời hướng về một bên, và cũng muốn biến hóa để bản thân sử dụng hòng phản kích giết lại địch thủ.

Không thể không nói, Cổ Mông là một kỳ tài ngút trời, vô cùng mạnh

mẽ, nếu không sao có thể ngạo thị ba ngàn châu thượng giới, sánh ngang truyền nhân Tiên điện Đế Trùng.

"Ầm ầm ầm... "

Tia chớp khuấy động, đã bị bảo thuật kim loại kia dẫn dắt nên xung kích về một phía, bắt đầu ngưng tụ phù văn, chuẩn bị được hắn sử dụng.

Xoẹt!

Đột nhiên, một tia hồ quang điện nổ tung trong biển sấm sét, tất cả lôi đình bị dẫn dắt ra ngoài nọ đồng thời bùng phát làm cho vùng hư không đó hóa thành hàng ngàn hàng vạn khe nứt lớn.

Lông tóc Cổ Mông dựng đứng, hắn tất nhiên biết là ai đến, cách xa như vậy nhưng lại có thủ đoạn như thế khiến hắn giật cả mình.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn, sấm chớp bao phủ trời cao, uy lực mạnh mẽ khiến người ta không thể tin được.

Cổ Mông bay lui, không dám chạm trán, hắn cảm giác được sức mạnh kia vô cùng bàng bạc, sắc mặt cực kỳ khó coi nhanh chóng tránh ra ngoài.

Là Thánh tử đời này của Thần miếu, được xem như một thanh niên mạnh mẽ nhất thượng giới đời này, vậy mà hắn phải tránh lui, trong thế giới của hắn rất khó tưởng tượng, hầu như không có cảnh tượng như vậy.

Thế nhưng đối mặt Hoang, hắn chỉ có thể làm như vậy, đây là lựa chọn tốt nhất!

Dù vậy thì hắn gần như vẫn bị bắn trúng, dùng tốc độ lướt ra xa vô tận đứng trong hư không, toàn bộ mái tóc mang theo hồ quang điện với tiếng vang lốp bốp, đây là dư âm gây nên.

Tuyết Hoàng đã dừng lại và lộ vẻ kinh sợ, vốn nàng đã kiệt sức do

thương thế quá nặng nhưng khi quay đầu lại thì thấy được cảnh tượng như thế.

Lúc này, Thạch Hạo đã đến, trong chớp mắt khi sấm chớp tản ra thì thân thể xuất hiện, hắn hạ xuống ngọn núi và lạnh lùng nhìn truyền nhân mạnh nhất Thần miếu.

Cổ Mông trong lòng giật mình, cố lấy bình tĩnh nhìn chằm chằm Thạch Hạo nói: "Hoang, chỉ mình ngươi mà cũng muốn khiêu chiến với mấy vị Vương cổ đại sao?"

Thạch Hạo không nói gì, tóc đen rối tung, cặp mắt thăm thẳm nhìn hắn rồi lại nhìn chung quanh, chiến khí mạnh mẽ trong cơ thể tràn ra khiến hư không nổ vang.

Hắn đang cảm ứng xung quanh có bố trí trận pháp hay không, lát sau mới nói: "Vương cổ đại, ta đã giết một tên!"

Kiểu nói này, tự tin và bá đạo, không mảy may sợ hãi, hắn chỉ lạnh lùng nhìn Cổ Mông, giơ chưởng lên, phát ra hào quang óng ánh rọi sáng bầu trời.

Trong chớp mắt thôi, mây đầy trời tan vỡ, toàn bộ tan hết!

Đây là chiến ý của hắn, tràng vực vô hình khuếch tán, vạn vật kinh hồn nhanh nhanh lui tránh.

Chỉ trong nháy mắt này, truyền nhân mạnh nhất Thần miếu nhíu mày, hắn gặp phải áp lực lớn lao, cảm giác sâu sắc sự đáng sợ của đối thủ, lợi hại hơn nhiều so với tưởng tượng.

"Hoang, thù oán của ngươi với Thần miếu không sâu, cũng không phải là không thể hóa giải!" Cổ Mông nói.

"Nói!" Thạch Hạo hờ hững mở miệng, chỉ một chữ, ngắn gọn và khiếp người.

Lông mày Cổ Mông nhảy lên, đối phương thẳng thắn như thế, dùng thái độ ấy để đối đáp hắn thì không phải là đang coi thường chứ còn là gì nữa đây? Hắn lập tức lạnh lẽo và nổi lên sát ý.

"Ngươi giết thánh thú kim văn Bạch hổ của giáo ta nên phải đền bù, nếu để ta mang Tuyết Hoàng này đi, coi như xong." Cổ Mông nói.

Tuyết Lâm nghe vậy, lông chim trắng như tuyết toàn thân xù lên và đầy giận dữ, nàng hóa thành một thiếu nữ với dung nhan tuyệt thế, tóc bạc rối tung, chỉ là nơi ngực có một lỗ đáng sợ không ngừng chảy máu.

"Cổ Mông, Thần miếu ngươi thật can đảm đó, năm đó từng chịu thiệt dưới tay Cổ tổ ta, giờ muốn dùng chuyện này để làm nhục bộ tộc ta sao?" Tuyết Lâm lạnh giọng nói.

Thạch Hạo xua tay, không muốn nàng phải tức giận, nói: "Chất thịt kim văn Bạch hổ rất ngon, còn nữa không?"

"Ngươi... đang khiêu khích ta đấy hả, ta có ý hòa giải thế nhưng lại tỏ vẻ như vầy với ta đó hả." Cổ Mông âm trầm lạnh lẽo nói.

Thạch Hạo nghe vậy thì liền bùng phát, đánh tới trước nói: "Tuyết Lâm là bạn ta, ngươi lại đuổi giết, lại dám ở trước mặt ta thu nàng làm chim thần hộ miếu, là ai làm nhục ai hả? Rút thủ đoạn nhỏ nhoi của ngươi lại đi, chẳng phải là muốn kéo dài thời gian sao?"

Ầm!

Thạch Hạo đánh một quyền về phía trước, đất trời cùng chiến, sức công kích thế này quá khủng khiếp khiến cho Cổ Mông biến sắc lùi sang ngang, và phải lấy bí bảo ra chống lại.

Trước đây hắn rất tự tin, thế nhưng gặp Thạch Hạo thì hắn đã đâm ra sợ hãi.

Tuy nhiên, chỉ cần kiên trì thì vẫn được, không nhất định phải tự tay giết

Thạch Hạo.

"Hoang, ngươi tới chưa!" Một tiếng quát như sấm sét chấn động cả Kim Linh giới.

Loáng thoáng, một luồng sát ý kinh thế hiện lên nơi xa, vọt tới tận trời cao, thứ này hóa thánh một ma ảnh màu đen đứng sững ở cuối chân trời!

Đó là một bóng người vô cùng đáng sợ chưa hề hạ xuống, bởi vì khoảng cách quá xa xôi, hiện ra ở vô tận, chỉ là dọa nạt mà thôi, đó là Hắc Ám Thần tử.

Uy năng của hắn quá mạnh mẽ, đè ép cả một vùng Kim Linh giới.

"Giết!"

Cổ Mông hoàn toàn yên tâm, bắt đầu dốc sức xuất thủ, từng bí bảo được lấy ra để chống lại Thạch Hạo hòng tranh thủ thời gian.

Hắc Ám Thần tử vẫn chưa thật sự đến, thế nhưng chỉ cần xuất hiện ở giới này cũng là một loại uy hiếp lớn!

Có không ít tu sĩ theo sau tiến vào giới này, nhìn thấy cảnh tượng như thế thì đều run rẩy, sức mạnh và uy năng kia quá mạnh mẽ, không cách nào sánh vai, ai cũng sinh ra tâm lý quỳ lạy với hắn.

"Có gan đến đi!" Đối với chuyện này, Thạch Hạo chỉ có vài chữ như thế. Hai chân hắn chưa từng di chuyển, cánh tay phải mở rộng, trấn áp về Cổ Mông, ánh mắt vô tình.

"Răng rắc!"

Tiếng bí bảo rạn nứt truyền đến, trong hư không một cây thương màu bạc vỡ nát, điều này làm cho truyền nhân mạnh nhất Thần miếu biến sắc, đối phương quá bá đạo, tay không hủy đi bảo cụ cấp Chân Thần, dễ như ăn cháo.

"A... " Cổ Mông thét dài, triển khai Cửu Thiên Thập Địa kinh thần bí

khó lường, hắn không tin mình lại thua Thạch Hạo. Ngày đó truyền nhân Tiên điện đại chiến với Thạch Hạo mấy ngàn hiệp, mà hắn không kém Đế Trùng, dù thế nào cũng phải chặn lại mới được.

Khóe miệng Thạch Hạo lộ ra một tia cười gằn, nói: "Quân Đạo có thù oán với ngươi à, không hề nói sự thật cho ngươi?"

Đột nhiên, trong hư không có một vệt ráng lành óng ánh tỏa ra, ánh kiếm cuồn cuộn, sát khí làm tất cả sinh linh của Kim Linh giới khiếp sợ, quá khủng khiếp, khí tức sát đạo không gì sánh được.

"Trời ơi, Vương cổ đại khủng khiếp nhất của Thiên quốc xuất hiện rồi!"

Giờ phút này không cần nhiều lời, tất cả tu sĩ theo tới đều biết, chiêu kiếm này đến cùng là đáng sợ cỡ nào, có thể dễ dàng giết chết Chân Thần.

Sức mạnh kia, góc độ xuất kiếm ấy, thời cơ lựa chọn đó, đều là tốt nhất!

Là muốn bịt hết đường sống của Thạch Hạo, quái thai cổ đại của Thiên quốc đã tới và đã ra tay.

Xoẹt!

Đột nhiên, trong hư không tỏa ra một ánh kiếm mạnh mẽ tuyệt thế khác, thứ này lại mang theo mưa ánh sáng, tựa như Vũ hóa phi tiên, chém về trung tâm sát khí đang cuồn cuộn.

Ầm!

Tựa như pháo hoa rực rỡ nhất đang tỏa ra, sát khí biến mất, mọi người chỉ nhìn thấy một thanh thần kiếm sắc bén lóe lên rồi biến mất, từ chỗ đó tiến vào trong hư không.

Có thể khẳng định, đó là vương giả cổ đại của Thiên quốc!

Mà chuyện khiến người ta bất ngờ nhất là hiện trường lại có thêm một Thạch Hạo cầm tiên kiếm Đại la trong tay, vừa nãy chính hắn chém ra ánh

kiếm công kích thợ săn Thiên quốc.

Đây mới là chân thân sao? Tất cả mọi người đều chấn động trong lòng.

"Ầm!"

Đột nhiên, hư không đổ nát, một bóng đen xuất hiện, một chưởng đập nát trời cao, vô cùng cuồng bá, mang theo khói đen đầy trời phủ xuống nơi này tấn công về phía Thạch Hạo.

"Đùng!"

Hai người bùng phát ra vô tận phù văn, sóng thần lực như đại dương chấn động kịch liệt, hiển nhiên đây là một lần đối đầu không gì sánh nổi.

Mọi người lần nữa há hốc mồm, đây là Hắc Ám Thần tử, hắn đến rồi, thế nhưng bóng người to lớn đứng sừng sững nơi chân trời kia là ai?

Tất cả mọi người đều phát run, đại quyết chiến nơi này đều diễn ra trong nháy mắt, biến cố kinh người liên tiếp xảy ra.

Rất nhanh mọi người hiểu được, truyền nhân mạnh nhất Thần miếu chỉ là mồi nhử, chỉ là phối hợp biểu diễn, Vương cổ đại của Thiên quốc mới là người thi hành việc giết chóc.

Tuy thế, chân thân Thạch Hạo dĩ nhiên lại ẩn trong bóng tối, thời khắc quan trọng mới xuất hiện.

Mà Hắc Ám Thần tử cũng như thế, chân thân không ở phía cuối trời, thân thể chân chính là ở đây, đánh một đòn tuyệt sát.

"Thùng thùng... "

Đất trời run rẩy, Hắc Ám thần tử và chân thân Thạch Hạo quyết đấu, phát ra thần quang óng ánh, khói đen bốc lên, bao trùm mặt đất.

Cách đó không xa, Cổ Mông tức giận, Hoang quá xem thường, chỉ cho

một linh thân tới đối phó hăn, chân thân không hề đối mặt.

Rất nhanh, tâm tình hắn lại nguội lạnh, trợn tròn mắt nhìn giữa chiến trường.

Ngoài cơ thể Hoang có một tia tiên khí thần bí và thánh khiết đang vờn quanh.

"Quân Đạo, ngươi lừa ta!" Hắn cắn răng, chẳng trách trước đó Hoang đã nói thế, lần này hắn đơn giản chỉ là bia đỡ đạn, chỉ là công cụ hấp dẫn sự chú ý của Hoang.

Quân Đạo từng nói với hắn, Hoang chưa hề tu thành tiên khí, ngoại giới đều nghe sai rồi đồn bậy, tương tự Đọa Thần tử cũng chưa thành công.

Bây giờ nhìn lại, rõ ràng là nói dối!

"Quái thai cổ đại của Thiên quốc đâu, kêu hắn lăn ra đây đi, cùng lên một lượt!" Thạch Hạo quát lên.

Lời này càng khiến Cổ Mông thêm kinh sợ và tức giận, chân thân của Hoang vẫn không thèm liếc hắn một cái, trong lòng hắn đối thủ chỉ có Hắc Ám Thần tử và Vương giả khủng khiếp của Thiên quốc.

"Hắn đi rồi, một đòn không trúng chắc chắn sẽ không ra tay lần thứ hai ở cùng một nơi." Hắc Ám thần tử nói, hắn đứng sững trong minh vụ, bóng người đen kịt và mơ hồ, chỉ có một đôi mắt là như ngọn lửa đang rực cháy đáng sợ.

"Một mình ngươi cũng dám đánh với ta sao?" Thạch Hạo cười to.

"Sao lại không dám, ta đến đây chính là muốn đánh với ngươi một trận!" Hắc Ám Thần tử lạnh lùng nói, giọng hắn cộng hưởng chấn động khiến trời cao dày đặc vết rách.

Cách đó không xa, Cổ Mông không nói lời nào mà chỉ xoay người rời đi.

"Muốn thu bằng hữu của ta về làm chim thần hộ miếu ngay trước mặt ta, ngươi còn muốn đi à?" Linh thân Thạch Hạo hét lớn, lần này không hề giữ sức gì nữa.

Keeng, trong tay xuất hiện một thanh kiếm ánh sáng chói mắt hoàn toàn do phù văn tạo thành, bên trong ẩn chứa vô tận chân nghĩa đại đạo.

Cổ Mông không ham chiến, hắn muốn nhanh chóng chạy trốn bởi vì hắn cảm thấy vô cùng u tối do đã bị người lợi dụng.

Cổ Thánh tử của Thần miếu khi biết kim văn Bạch hổ mà mình nuôi dưỡng bị giết thì quả thực đã nổi giận, lúc đó được mời ra mặt nhưng có chút do dự, không thiết tha hợp tác với mấy thế lực kia.

Cổ Mông cũng hiểu, nếu hôm nay mình chết, mấy người Quân Đạo chắc chắn có thể mời được Cổ Thánh tử, lôi kéo hắn đi cùng.

Hắn tức giận, vô cùng oan ức, muốn rống to lên.

Nhưng mà, Hoang căn bản không thèm để ý, ánh kiếm như cầu vồng xé nát thiên địa, lợi hại hơn nhiều lúc nãy, khiến hắn không đỡ nổi.

"Phụt!"

Đầu Cổ Mông bay lên mang theo một mảng máu lớn, hắn tràn ngập tuyệt vọng và không cam lòng, cứ thế bị giết sao, cũng quá nhanh?

Đây chính là sức chiến đấu sau khi tu ra một tia tiên khí ư? Thực sự khủng khiếp đến mức hắn khó có thể tin.

Không cho hắn suy nghĩ nhiều, nguyên thần trong đầu lâu bị kiếm khí xâm nhập tiêu diệt, hắn đã là "người chết đạo tiêu"!

Xoạt!

Linh thân và chân thân Thạch Hạo hợp lại quyết đấu cùng Hắc Ám Thần tử, đồng thời hướng về bốn phía truyền âm nói: "Còn có ai không, muốn

đánh cứ đến đây!"

Khắp nơi, tất cả mọi người đều khiếp sợ, sự ngông cuồng này đạt tới trình độ cỡ nào chứ, hình ảnh một chiêu kiếm lấy đi đầu lâu của truyền nhân mạnh nhất Thần miếu lúc nãy quá mức chấn động, phảng phất còn đang trước mắt, mà lúc này Thạch Hạo lại truyền âm, muốn đánh với địch thủ mười phương, không sợ đánh hội đồng.

"Không hổ là Hoang, vô cùng mạnh mẽ, cũng có tự tin vô địch." Có người thán phục.

Loại thô bạo và tự tin kia, đều phát ra từ khung xương, không sợ tất cả địch thủ trên thế gian.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 923: Hắc Ám Thần Tử

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Một chiêu kiếm ngang trời, ánh sáng lạnh lùng soi sáng Kim Linh giới, chém chết truyền nhấn mạnh nhất Thần miếu, vô cùng ngông nghênh bá đạo!

Nên biết rằng, người kia là một trong những kỳ tài mạnh nhất ba ngàn châu đời này, tư chất ngút trời, bễ nghễ người cùng thế hệ, thế nhưng giờ lại bị Hoang một kiếm chém bay đầu.

"Răng rắc!"

Khe nứt hư không dày đặc, đại chiến phía trước vô cùng kinh người, nơi đó từ lâu đã sục sôi.

Hắc Ám Thần tử quyết đấu Hoang!

"Đó là thứ gì thế, ngoài cơ thể bọn họ sao lại có một tia khí trắng lượn lờ?" Có người ngờ vực nhìn về chiến trường đầy đáng sợ kia thì trong lòng chấn động, thần hồn run rẩy.

Thiên địa rạn nứt, ngọn núi kim loại bên dưới không ngừng bị nung chảy, dù khoảng cách rất xa và chưa hề bị phù văn của hai người quét trúng nhưng vẫn bị ảnh hưởng, khó có thể sừng sững như trước được.

Thân thể hai người rất mơ hồ thế nhưng có cùng một đặc điểm, đó là bên ngoài cơ thể đều có một tia khí trắng tràn ra từ cơ thể, càng tôn thêm vẻ bí ẩn và mạnh mẽ của bọn họ.

"Sao ta lại cảm thấy bọn họ vượt xa chúng ta, quả thật tựa như Thiên Thần, căn bản không thể nào chống lại?" Có một vị sơ đại mở miệng, âm thanh hơi có chút run rẩy.

Tất cả mọi người đều sợ hãi, cảm giác này vô cùng thật, hai người đằng trước quá khủng khiếp, Chân Thần có tới cũng căn bản không thể chống cự, mạnh đến không còn gì để nói.

"Tiên khí! Bọn họ... thế mà đã bước ra bước kia!"

Có người sợ hãi hét lên, mặc dù có không ít người đã đoán được thế nhưng hiện giờ lại có người hét toáng nên vẫn tạo thành cơn chấn động không hề nhỏ.

"Trời ơi, bọn họ đã tu ra một tia tiên khí, đã thành công rồi ư, đã vượt qua người xưa!"

Một tiếng kêu sợ hãi đã gợi ra sóng lớn ngập trời, tất cả mọi người không cách nào bình tĩnh được, trong đôi mắt tràn ngập vẻ khiếp sợ và kích động, việc này chính là đang khai sáng ra một kỳ tích.

Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy tiên khí nên trong lòng run rẩy không thôi, ánh mắt thì lộ vẻ cuồng nhiệt, bọn họ vẫn không cách nào tin tưởng được đây lại là sự thật.

Thạch Hạo đại chiến cùng Đọa Thần tử trước kia, chiến trường là một nơi hung địa, cả ngày đều bị sát khí bao phủ nên dù có tiên khí tràn ra thì cũng không cách nào thấy được.

Mà trận chiến đó lại có rất nhiều lời đồn, không ít người suy đoán rằng bọn họ đã bước ra bước kia, đã tu thành tiên khí, nhưng cuối cùng cũng không có bằng chứng.

Hơn nữa, sau đó Quân Đạo khăng khăng khẳng định, Thạch Hạo và Đọa Thần tử chưa thành công, vì vậy mọi người cũng không suy nghĩ nhiều.

Nhưng, bây giờ đã thấy tận mắt!

"Xem ra Đọa Thần tử chết không oan, Quân Đạo cũng nhìn nhầm rồi, Hoang... bước ra bước kia từ lâu rồi!"

"Thật đáng sợ, không ngờ hắn lại thành công!"

Nơi này sôi trào, gợi ra sóng lớn mênh mông.

Nếu là Hắc Ám Thần tử thì mọi người đã có chút chuẩn bị tâm lý thừa nhận, bởi vì cơ thể hắn quá siêu phàm, là xác ướp cổ được chôn từ kỷ nguyên trước và đến nay mới thức tỉnh.

Không cần nghĩ nhiều, kiếp trước hắn có lai lịch rất lớn!

Thậm chí có người còn đoán, có thể hắn là cường giả của kỷ nguyên trước, sau khi chết và được chôn trong lòng đất, thân thể không nghững không bị phân hủy mà còn trường tồn tới nay.

"Ầm!"

Trong hư không, tốc độ hai người quá nhanh, không khí nổ tung hóa thành từng mảnh sương mù, bọn họ ra tay cực nhanh, phù văn như sao chổi nổ tung tỏa ra.

Đột nhiên, trong bóng tối có người ra tay, là sát thủ mạnh mẽ của Thiên quốc còn sống sót, những ai tới được đây đến được đây thì đều là tinh anh, đều vô cùng cao siêu, hắn không một tiếng động đã đến ngay sau lưng Thạch Hạo, mãi đến tận lúc ra tay thì mới có phù văn phát ra.

Nhưng, chuyện làm người ta giật mình lại xảy ra, tuy kiếm khí của thanh sát kiếm này như cầu vồng, làm cho hư không vặn vẹo thế nhưng khi đến gần thân thể Thạch Hạo thì bị chặn đứng.

Một tia tiên khí mông lung hóa thành sương mù mờ mịt dán sát vào thân thể, hòa vào thể phách của Thạch Hạo, khiến cho hắn phát ra ánh sáng óng

ánh.

Thần kiếm chết chóc tanh máu kia rung dữ dội, tựa như đang chịu phải áp lực cực lớn.

Sắc mặt sát thủ biến sắc, vốn một đòn nếu không thành công thì hắn sẽ lập tức rút lui, thế nhưng lần đầu tiên có thể đến được gần Hoang như vậy khiến hắn vô cùng không cam tâm nên mạnh mẽ đẩy kiếm, đâm về trước hòng đạt được mục tiêu.

Chuyện khiến hắn phải sợ hãi xảy ra, pháp kiếm cấp Chân Thần màu đỏ sẫm này theo sức mạnh đâm về trước của hắn lại gãy thành từng đoạn, hóa thành bột kim loại.

Điều này quá khủng khiếp làm cho sát thủ như hắn cũng dấy lên nỗi sợ khó tả, sau khi tu thành một tia tiên khí thì sự đáng sợ sẽ đến mức nào? Căn bản không có biện pháp để mà so sánh!

Cỡ trình độ như bọn họ mà muốn đối phó Hoang thì rõ ràng là vô dụng, người ta quay lưng đứng ở đó mà hắn cũng không cách nào đâm vào được!

"Ầm!"

Cốt văn bên trong pháp kiếm cấp Chân Thần màu đỏ sậm nổ tung hóa thành một đốm lửa rồi biến mất, binh khí mạnh mẽ như vậy lại cứ thế hóa thành tro bụi.

"Không!"

Sát thủ kinh sợ, sau lưng người kia truyền đến một nguồn sức mạnh ép hắn tới nghẹt thở, dù có muốn rút lui thế nào cũng không được, miệng mũi hắn vô cùng khó chịu, thất khiếu đều phun máu.

Đúng vào lúc ý thức mơ hồ thì hắn mới hiểu một sự thật, Hoang không hề quay đầu lại, từ đầu đến cuối đều không ra tay đối phó hắn.

"Sau khi tu thành một tia tiên khí thì thật là đáng sợ, thần linh bình thường căn bản không có khả năng chống lại được!" Đây là ý nghĩ cuối cùng của hắn.

Sau đó, bụp, cả người hắn vỡ nát, một mảnh sương máu bốc lên, ngoài ra không còn thứ gì lưu lại.

Mọi người nghẹn họng trợn mắt, lưng phát lạnh, hơi lạnh khuếch tán ra toàn thân.

Bọn họ thấy rõ, sát thủ kia xuất hiện một cách đột ngột rồi đâm thẳng từ đằng sau lưng của Thạch Hạo, nhưng không hiểu sao bị dính chặt lấy, trong khi đó Hoang lại vẫn đang đối đầu với Hắc Ám thần tử, hai người chiến đấu vô cùng kịch liệt, không ngừng thay đổi vị trí, mà sát thủ kia cũng dinh chặt lấy hắn cho đến tận lúc hóa thành mưa máu mới thôi.

"Quá khủng khiếp, tựa như là một người rơm bám chặt trên người bị tan vỡ do vận động quá mức."

Mọi người sau khi hoàn hồn thì cảm thấy tê cả da đầu, sau khi bước ra bước kia thì sẽ mạnh tới mức nào? Thợ săn của Thiên quốc cũng chẳng hề được Thạch Hạo để trong lòng, cứ thế kéo kẻ này chặt lấy mình cho tới khi tự nổ mới thôi.

"Ta cuối cùng cũng hiểu được vì sao Vương cổ đại rất khó tu thành tiên khí, chắc chắn là vô cùng khó khăn, thế nhưng một khi luyện thành thì có nghĩa là có thể tung hoành Cửu thiên Thập địa rồi!"

Có người than thở, vừa ước ao vừa kiêng kỵ nhìn hai người với thần sắc phức tạp.

"Ầm!"

Lần này, Hoang cách không chạm chưởng cùng Hắc Ám thần tử, âm thanh phát ra đặc biệt nặng nề, tựa như Tiên cổ đang nổ vang, chấn cho khí huyết của rất nhiều người cuồn cuộn.

"Khụ... "

Một ít người thực lực yếu thì phun đầy máu, lảo đảo rút lui, vẻ mặt sợ hãi, bọn họ đã đứng nơi xa nhất thế nhưng vẫn bị động tĩnh hai người kia gây ra làm cho bị thương.

Thạch Hạo tập trung cao độ, lần đầu tiên hắn gặp một sinh linh như vậy, thân thể mạnh không tưởng, tuyệt đối vượt qua cảnh giới của bản thân.

Hắc Ám Thần tử đứng trong hư không, xung quanh minh vụ bốc lên, chỉ có một đôi mắt tựa như ngọn lửa ma quỷ, tia lửa âm u đáng sợ và ngang tàng không tả được.

Cơ thể hắn vượt xa đối thủ cùng thế hệ, lúc bị đánh thì có thể tự động phát ra phù văn phản hồi lại đối thủ, loại tia sáng kia có thể xuyên thủng mọi thứ, thần bí và đáng sợ.

Xoạt!

Thạch Hạo đấm một quyền, tựa như một dải ngân hà quét tới, đó là do vô số cốt văn đan xen, ký hiệu thần bí tỏa ra, thần uy chấn động thế gian!

Thế nhưng, Hắc Ám Thần tử không ngăn cản mà cứ thế đánh thẳng tới trước, minh vụ bốc lên, cơ thể hắn tự động phát sáng, vị trí bị một quyền của Thạch Hạo bao phủ lại bay ra một áng lành, sau đó bùng phát.

Thân thể Thạch Hạo lướt ngang đồng thời từ năm ngón tay trái tựa như vuốt rồng bay ra năm chùm sáng rực rỡ, nếu như người khác bị thứ này đâm trúng thì chắc chắn thân thể sẽ thông suốt từ trước ra sau, lưu lại năm lỗ máu.

Vậy mà thân thể Hắc Ám thần tử lại vang lên những tiếng leng keng tựa như đang rèn thép, tia lửa văng khắp nơi, đồng thời vị trí ấy phát ra ánh sáng tím như biển rộng lao nhanh quét hướng Thạch Hạo.

"Ầm!"

Thạch Hạo cất bước và triển khai Súc địa thành thốn, sau đó cả người bay lên, thân thể xoay tròn, một chân đột nhiên quét ra ngoài, phát ra thanh âm của rồng và rắn.

Trên thực tế, quả thật có một con Chân Long và một con Kim Xà đang quấn quanh và đánh về Hắc Ám thần từ, uy thế bá đạo!

Động tác Thạch Hạo nhìn như đơn gian thế nhưng đều là tán thủ mạnh mẽ nhất, có cái đạt được ở bí cảnh Nguyên Thiên, có cái thì tự mình nghĩ ra.

Vù!

Nơi bả vai của Hắc Ám Thần tử trúng phải công kích thì hiện lên một chùm sáng đen rồi hóa thành một con Ma Phượng vô cùng khủng khiếp, con này mang theo ngọn lửa màu đe, đánh về phía Long Xà.

Rầm!

Trời đất nứt toác, hư không nơi này sụp đổ, cảnh tượng kinh người.

Mà phía dưới, hơn trăm ngọn núi kim loại liên tục sụp xuống hóa thành mảnh vụn kim loại, sau đó lại trở thành chất lỏng kim loại nóng bỏng.

Nơi này rất kỳ dị, cảnh tượng khủng khiếp.

Thế này thì đánh thế nào được, thân thể của Hắc Ám Thần tử quá đáng sợ, từng tấc trên cơ thể đều phảng phất như đang phong ấn một loại bảo thuật, một khi bị công kích thì lập tức tỏa ra cốt văn.

Ngay cả Thạch Hạo cũng thay đổi sắc mặt, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải đối thủ như vậy, không hề có chút biện pháp nào!

Trước đây, thân thể hắn luôn luôn vô song, chỉ bằng vào thân thể đã có thế áp chế đối thủ, hôm nay lại gặp phải một tên quái vật với thể phách như kim cương, bất diệt bất hoại, còn có thể tự động phát ra bảo thuật!

Đây không phải là do nguyên thần điều khiển mà là do bản năng của

thân thể đang giải phóng!

Giờ phút này Thạch Hạo mới biết, kiếp trước Hắc Ám Thần tử có lai lịch kinh thiên, ngay cả thời gian cũng không thể tiêu diệt được thân thể đáng sợ của hắn, những sự tình nãy giờ hoàn toàn không cách nào tưởng tượng nổi.

"Một giấc ngủ ngàn thu, chỉ còn sót lại thân thể tả tơi này, tóm lại vẫn có sự chênh lệch rất lớn, nếu không thì con sâu như ngươi thì làm sao có thể nào múa máy được trước mặt ta." Hắc Ám Thần tử hời hợt nói.

Điều này làm cho rất nhiều người run sợ, hắn quả nhiên rất ngông cuồng, ngay cả khi đối mặt với Hoang cũng tự phụ cùng với vẻ khinh bỉ như thế.

Thạch Hạo lạnh nhạt nói: "Một xác chết mà thôi, không thấy dị hay sao mà còn kiêu ngạo nữa hả, ngươi có cái gì nào? Nguyên thần chẳng qua là mới xuất hiện cho nên cũng chẳng hề có chút liên quan gì tới thân thể kiếp trước của ngươi cả, thành tựu của kẻ kiếp trước chẳng liên quan gì đến ngươi, ngươi có thể đứng ở chỗ này cũng chỉ là nhờ may mắn vì có một xác chết không tệ, nếu không thì chẳng là cái đếch gì!"

Trong lúc nói chuyện hai người vẫn ngang dọc trên trời dưới đất với tốc độ cao, đã giao thủ hàng ngàn hàng vạn lần.

"Vô dụng, trong Tiên cổ này không người nào có thể giết ta, quyết chiến với ta thì có nghĩa là cuộc đời bọn ngươi sẽ kết thúc!" Hắc Ám Thần tử âm trầm nói.

Ầm!

Hắn tấn công, nhanh chóng lao tới đánh giết Thạch Hạo, một tia tiên khí nhàn nhạt lượn lờ ngoài cơ thể, rất nhiều nơi trên thân thể phát sáng, bảo thuật đan xen vào nhau, dị tượng kinh thiên.

"Thì ra là thế!" Thạch Hạo mở thiên nhãn, nhìn tia tiên khí trong minh vụ kia thì gật gật đầu nói: "Chỉ đến thế thôi."

"Chém!" Hắc Ám thần tử quát lên, toàn bộ cánh tay phải hóa thành một thanh thần kiếm màu đen bổ thẳng xuống, thân thể lại hóa thành kiếm thai, khí tức hắc ám tăng vọt.

"Tia tiên khí trên người ngươi căn bản không phải tự mình tu ra mà là dựa vào thân thể kia tẩm bổ mà thành, chút thành tựu đó mà cũng dám kiêu ngạo à?" Thạch Hạo cười gằn, giương đôi cánh Côn bằng to lớn, xé trời lao tới!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 924: Kiếm Chém Thần Tử

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Kiếm thai hắc ám do cánh tay phải của hắn hóa thành chém tới, sắc bén và mạnh mẽ, ánh đen tỏa ra ngập trời.

Thạch Hạo lướt ngang, cặp cánh Côn Bằng sau lưng bùng phát tựa như đám mây bao la bát ngát che phủ bầu trời, hai khí âm dương chuyển động va mạnh vào nhau, bắn ra từng tia sương mù hỗn độn!

"Ầm!"

Đòn đánh này làm cho hư không nổ tung, khi kiếm thai màu đen va chạm cùng cánh Côn Bằng thì tia lửa văng khắp nơi.

"Keeng!"

Kiếm khí cuồn cuộn, tiếng vang chói tai.

Nhưng mà, những kim vũ* ở phía Thạch Hạo cũng đầy trời hóa giải tất cả.

(*): Vũ - Lông chim.

Tuy thế, sau một khắc thì phiền phức xuất hiện, cả người Hắc Ám Thần tử phát sáng, các loại bảo thuật tỏa ra quét thẳng tới trước.

Bởi vì sức lực mà Thạch Hạo vận dụng vừa nãy quá to lớn, cánh Côn bằng tựa như đám mây đen vàng chói che kín cả bầu trời, tất cả công kích đều bắn mạnh lên toàn bộ cơ thể của đối phương.

Việc này tựa như là chọc vào tổ ong, làm cho bản năng thân thể của kẻ này phóng thích thêm một bước, bảo thuật liên tục được kích phát và nối liền với nhau tạo nên một cuộc bùng phát toàn diện, cảnh tượng vô cùng rợn người.

Rất rõ ràng, Thạch Hạo là cố ý, hắn đang thăm dò thân thể của Hắc Ám Thần tử, hắn không tin tất cả các nơi trên thân thể này đều có phong ấn phù văn đáng sợ, chắc chắn sẽ có điểm yếu nào đó.

Nếu không, chỉ thuần túy là công kích thì hắn còn có thủ đoạn mà bản thân chưa hề sử dụng tới!"

Mây đen cuồn cuộn, bảo thuật đan dệt, lại thêm tiếng tụng kinh vang lên, bắt nguồn từ thân thể Hắc Ám Thần tử, điều này rất kinh khủng.

Xoạt!

Thạch Hạo lướt ngang, tiếp tục khống chế bảo thuật, sấm chớp liên miên được phóng xuất toàn bộ nhấn chìm lấy Hắc Ám Thần tử, càng kích thích thêm khiến cho thân thể hắn càng thêm óng ánh, phảng phất như bốc cháy.

Không thể không nói Thạch Hạo rất tự tin, trong hoàn cảnh này mà vẫn tỏ vẻ thèm khát, việc hắn nghĩ tới cũng không phải là làm cách nào để giết địch thủ một cách nhanh nhất mà là muốn tìm hiểu toàn bộ về kẻ này.

Một bộ thi thể có độ tuổi ở những năm đầu niên đại này, thậm chí rất có thể bắt nguồn từ kỷ nguyên trước khiến cho hắn thấy hứng thú.

Thạch Hạo không thể không thán phục, thân thể đối phương thật đáng sợ, chỉ cần phản ứng của bản năng thôi mà đã có thể tiêu diệt cả đám thiên tài, bảo thuật tự phóng thích, kiên cố vững vàng, bẩm sinh đã ở thế bất bại.

Rất nhiều người đều thấy được, dù Hắc Ám Thần tử đứng một chỗ không hề ra tay, tùy ý cho những người quan chiến vây công thì cũng khó mà bắt được hắn, ngược lại sẽ bị thân thể kia giết chết.

"Ồ, có một chỗ chưa hề phát sáng, không có bảo thuật và phù văn bay ra, lẽ nào đó là điểm yếu?" Thạch Hạo nói.

Đây là thành quả khi hắn công kích toàn diện và đã nhìn ra được thân thể Hắc Ám Thần tử có một số khu vực lờ mờ, không có bất kỳ phản ứng nào, hắn đoán đó có thể là điểm yếu.

Nghĩ tới đây, Thạch Hạo dừng lại, sau đó điều khiển sức mạnh toàn thân, bắt đầu phát động công kích mãnh liệt, keeng, hắn tựa như mặc thêm một tầng áo giáp màu vàng.

Ngoài cơ thể hắn, vô số lông chim màu vàng lơ lửng giữa không trung, rực rỡ tựa như bảo tàng xuất thế, chấn động Kim Linh giới.

Đây là diễn biến của bảo thuật Côn Bằng, là biểu hiện của sự mạnh mẽ, tất cả lông chim đều trở thành thần kiếm, số lượng có thể đại tới mười vạn cọng lông vũ treo lơ lửng quanh người Thạch Hạo.

"Giết!"

Thạch Hạo hét lớn, tia tiên khí bên ngoài cơ thể cũng bắt đầu chuyển động dữ dội lên, hắn ra tay một cách điên cuồng.

Mười vạn lông thần màu vàng đúng lúc này chợt phóng to, mỗi cộng đứng sừng sững trong hư không tựa như nối liền giữa trời với đất!

Mỗi một thanh vũ kiếm đều khổng lồ như vậy, tất cả đồng loạt chém về phía trước, đây đã không còn là chém nữa mà là đập!

Đồng thời pháp tắc trên đó cũng đan xen vào nhau bao phủ cả đất trời, các pháp tắc từ kiếm xây dựng hình thành nên một chiếc lò.

Kiếm lô*!

(*): Lô - Lò, bếp.

Mười vạn thanh kiếm khổng lồ, ánh kiếm hóa thành trật tự, xây thành

bếp lò, cảnh tượng kỳ lạ và đồ sộ, nhốt Hắc Ám Thần tử vào trong.

Vô tận kiếm khí lưu chuyển tiến vào trong lò, Thạch Hạo ra sức khống chế chiếc lò này thì những luồng kiếm khí lúc thì là ánh kiếm, lúc thì như ngọn lửa bốc cháy ở trong!

"Hình ảnh này... quá kinh khủng mà!"

Nơi xa, sắc mặt những người đang xem trận chiến đều tái nhợt, xây bếp lò từ kiếm, bên trong thì lấy pháp tắc dệt thành, cảnh tượng kinh thế.

Ai có thể chống lại, thân thể của rất nhiều sơ đại chợt căng cứng, không ngừng lùi lại, cả người như lạc vào cảnh tượng lỳ lạ, phảng phất như bản thân đang giãy giụa một cách đau khổ bên trong.

"Keeng keeng keeng... "

Vạn kiếm cùng phát, trong lòng lò to lớn ấy có vô tận ánh sáng xung kích, toàn bộ đánh lên người Hắc Ám Thần tử, tia lửa văng tứ tung.

"Hả, mạnh tới cỡ đó luôn à?"

Ai nấy đều không cách nào tin được thân thể của một người lại khủng khiếp như vậy, có thể ngăn cản nhiều kiếm khí như thế.

Không nghi ngờ gì, bảo thuật Côn Bằng diễn hóa đến mức này đủ có thể xem là tuyệt sát thuật*, không nói những biến hóa khác, riêng kiếm lô vừa xuất hiện kia cũng đã đủ kinh diễm thế gian.

*tuyệt sát thuật: bảo thuật xuất hiện là phải chết.

"Rầm!"

"Ầm!"

...

Tiếng vang to lớn truyền đến, tất cả mọi người đều ngơ ngác, kiếm lô kia trong suốt nên có thể nhìn thấy tình hình bên trong, một bóng người đang tấn công và ra sức đấm vào kiếm lô.

Hắn đang hứng chịu ánh kiếm, bản thân tuy đang phát sáng, dùng bảo thuật vô tận chống cự nhưng dù sao cũng rất bị động.

"Hắn chặn được rồi sao?" Có người kên lên sợ hãi.

Thân thể của Hắc Ám Thần tử vẫn vô song như trước kia, cũng không hề bị chém chết, cả người hắn phát sáng đồng thời sức lực nơi nắm đấm lại càng tăng lên nện thẳng lên vách kiếm lô tạo nên những tiếng nổ ầm ầm.

Những cú đấm của hắn khiến thân lò lúc lồi lúc lõm, biến dạng không ngừng, cảnh tượng kinh người.

Bên ngoài, Thạch Hạo đứng trong trời cao, toàn bộ mười vạn kiếm vũ màu vàng nghiêng xéo, mũi kiếm chỉ phía trước, hắn đứng trong rừng kiếm, lù lù bất động như một vị đế vương.

"Giết!"

Thạch Hạo hét lên một tiếng, kiếm lô chợt thay đổi, những pháp tắc hiện ra và hóa thành kiếm khí bản nguyên, tấn công vào một số vị trí đặc biệt lờ mờ không phát sáng trên người Hắc Ám Thần tử.

Cùng lúc đó, bản thân Thạch Hạo cũng chuyển động, bởi vì kiếm khí hóa thành lò nên đã khám phá thêm một vài vị trí thật sự không thể phát ra bảo thuật trên người đối phương, lúc này mới chính là lúc hắn nhằm tới.

Trong thiên địa, một tiếng thét gào như biển gầm, bởi vì theo Thạch Hạo lao xuống thì mười vạn kiếm vũ cùng chuyển động, toàn bộ nhằm vào Hắc Ám Thần tử.

"Ngươi cho rằng đã nhìn ra đước thì có thể giết được ta sao?" Hắc Ám Thần tử lạnh lùng quát, cả người bùng phát ánh sáng đen, tia tiên khí kia

dung hợp cùng cơ thể hắn khiến hắn tựa như một vầng mặt trời màu đen.

Biến cố kinh hoàng xảy ra, một vài vị trí vốn lờ mờ ở trên người Hắc Ám Thần tử lúc này chợt sáng lên, chói lọi hơn cả mặt trời.

Xoẹt!

Trong đó có một chỗ bay ra một vệt ánh lành, phù văn chói mắt, cuối cùng diễn hóa thành một cái chuông nhỏ, nhanh như chớp lao về Thạch Hạo.

Quá nhanh! Đây là cảm giác của tất cả mọi người, ánh mắt khó có thể bắt giữ được quỹ tích mà chỉ thấy tàn ảnh của nó, sau đó trong trời đất bỗng vang lên tiếng ngân vang của chuông.

Boong!

Đó là một cái chuông nhỏ màu đỏ thẫm, cũng không phải là thực thể mà là âm thanh phát ra do pháp tắc hình thành, chấn cho tu sĩ trong hư không rơi xuống như mưa, thất khiếu chảy máu.

"Trời ạ, đây là bảo thuật gì?"

Tất cả mọi người đều khiếp sợ nhanh chóng chạy trốn, chuông này quá yêu tà, cách xa như vậy vẫn bị ảnh hưởng bởi công kích kia.

"Keng!"

Sau một khắc, chuông nhỏ đỏ thẫm lần nữa vang lên, tuy nhiên không còn là tiếng chuông mà thành tiếng kiếm reo, trong lòng chuông tổ hợp hóa thành một thanh kiếm nhỏ rồi tách những gợn sóng kỳ lạ ra, đồng thời điên cuồng phóng về hướng Thạch Hạo.

"Đây là Đọa Hồn thuật đã thất truyền từ lâu. Thật là đáng sợ, thân thể Hắc Ám Thần tử lại có loại phù văn này, năm xưa hắn là nhân vật cỡ nào đây?" Một số người kiến thức uyên bác kêu lên sợ hãi.

Mọi người nghe vậy đều biến sắc.

Đọa Hồn thuật rất kỳ lạ, có thể tiêu diệt nguyên thần của đối phương, công kích trực tiếp vào thức hải, thân thể không cách nào ngăn được.

Lúc nãy chỉ là dư âm mà đã làm bị thương một vài tu sĩ có thực lực thấp đang đứng trong hư không, có thể thấy được Hoang ở giữa chiến trường kia phải chịu xung kích thế nào, bảo thuật loại này là đáng sợ nhất.

Nguyên thần là gì? Nơi lưu giữ dấu ấn sinh mạng, một khi tiêu tán thì tất cả đều kết thúc cả, không còn tồn tại nữa.

Chuông nhỏ màu đỏ thẫm trở thành ngọn nguồn ghê rợn trong mắt mọi người!

"Ngươi cho rằng những nơi mờ nhạt trên thân thể ta là nhược điểm thì sai rồi, đó là nơi ta có thể phát ra bất cứ loại bảo thuật nào, là vị trí mạnh nhất!" Hắc Ám Thần tử cười châm biếm.

Không cần hắn nói thì Thạch Hạo cũng nhận biết được, Đọa Hồn thuật và một ít bảo thuật mạnh mẽ khác cùng xuất hiện và đều vận chuyển bình thường.

"Chỗ mạnh nhất cũng chỉ có thế mà thôi, Đọa Hồn thuật có thể làm khó dễ được ta sao?" Thạch Hạo lãnh đạm nói.

Tất cả mọi người đều giật mình, Thạch Hạo an toàn đứng đó, vài loại bảo thuật đáng sợ của Hắc Ám Thần tử đều xuất hiện thế nhưng lại bị một màn sáng chặn lại tất cả.

Thạch Hạo tạo ra động thiên duy nhất và toàn lực vận chuyển sức mạnh Lôi điện cùng Côn bằng, tiếp đó tập kết hai thứ này lại trước một ký hiệu hình thành nên một chùm sáng phía bên trên động thiên duy nhất.

Hắn đã sớm khắc phù văn lên động thiên duy nhất, đây chỉ là bước đầu thăm dò mà đã thể hiện được sức phòng ngự vô song.

"Ầm!"

Tiếp đó, ánh sáng Thượng thương cũng được hắn gia tăng thêm.

Thế nhưng cũng chỉ có thể dừng lại ở giai đoạn tìm tòi nên tất cả đều không vững chắc, khiến cho động thiên duy nhất hơi hơi rung lắc.

"Giết!"

Thạch Hạo hét lớn, động thiên duy nhất phát sáng, sau đó bốc cháy rồi thoát khỏi hắn bay về phía trước, bao phủ toàn bộ chuông nhỏ, trong giây lát liền tiêu diệt sạch sành sanh những thứ này.

Đồng thời, chùm sáng phù văn khắc trên động thiên duy nhất cũng nhằm về Hắc Ám Thần tử.

"Đùng!"

Đáng tiếc, thân thể người này quá biến thái, vượt xa cảnh giới người cùng thế hệ, lúc này một tiếng vang trầm thấp xuất hiện rồi các bảo thuật đồng loạt được phóng thích, toàn bộ phù văn lan tràn chặn lại đòn tấn công của Thạch Hạo.

Thạch Hạo chủ động tiến đánh, nói: "Ta không tin, kim cương bất diệt của ngươi có thể kéo dài mãi mãi!"

Lông mày hắn dựng lên, động sát ý.

"Đến đây đi, Hoang, người khác sợ ngươi nhưng trong mắt ta ngươi không là cái đinh gì cả, nếu không phải đã ngủ một giấc thiên cổ thì ta một hơi đã có thể nuốt hết một trăm lẻ tám ngàn tên như ngươi!"

Hắc Ám Thần tử khiêu khích, lúc này hắn lộ ra hình dáng, minh vụ tan hết, trên người mặc giáp trụ màu vàng đen, gương mặt trắng xám tuấn tú theo kiểu đau ốm.

"Giết!"

Hắn gào to, cũng vọt tới.

Hai bóng người va chạm kịch liệt ngang dọc trong trời đất.

"Hoang, ngươi đánh khắp nơi trên thân thể ta hòng khiến cơ thể này phóng thích bản năng, muốn tiêu hao hết sức mạnh của ta sao? Thế thì ngươi phải thất vọng rồi, thân thể ta vô song, vĩnh viễn không héo tàn." Hắc Ám Thần tử chế nhạo.

"Ta chỉ hiếu kỳ một chút thôi, muốn xem xem có chỗ nào đáng giá để học hỏi, thế nhưng thật là thất vọng, giờ không thèm phí thời gian nữa!" Thạch Hạo lạnh lùng nói.

"Ầm ầm... "

Bảo thuật hai người chạm mạnh vào nhau, kinh người đến đỉnh điểm.

"Cho ta xem ngươi có thủ đoạn gì nào!" Hắc Ám Thần tử không sợ.

"Bảo thuật của ngươi tuy nhiều nhưng chỉ là khắc trong máu thịt, không thể nào hiện ra để ta tìm hiểu, thân thể ngươi tuy bất phàm nhưng cũng chỉ là một cái xác hình người, không thể nào hầm ăn. Có thể nói, không có tác dụng gì, chỉ là rác rưởi, chết đi cho đỡ chật đất!" Thạch Hạo quát lên.

Nghe câu này, không những con mắt Hắc Ám Thần từ lạnh lẽo mà đông đảo người xem cũng đứng hình.

"Keeng!"

Trong tay Thạch Hạo xuất hiện một thanh kiếm, đó là kiếm thể được tạo thành từ phù văn Luân hồi, phù văn Thượng thương và loại Chí tôn thuật trời sinh quấn lấy nhau.

Thanh kiếm vừa xuất hiện thì mây gió biến ảo, đất trời cũng thất sắc.

Tia tiên khí trên người Thạch Hạo kia cũng uốn lượn quấn tới, làm cho

thanh kiếm này càng thêm phi phàm.

Tốc độ của hắn quá nhanh, là sự kết hợp giữa tốc độ Côn Bằng, Súc địa thành thốn cùng cánh sấm chớp, tốc độ này đã vượt qua giới hạn của lẽ thường, vây quanh Hắc Ám Thần tử để tiến đánh.

Trong tiếng keeng keeng, một số vị trí trên người Hắc Ám Thần tử tràn ra vết máu, thậm chí có một hai chỗ bị đâm xuyên qua!

Mọi người khiếp sợ, thân thể mạnh mẽ như thế cũng phải vỡ tan sao? Không thể tin được.

"Điểm yếu của ngươi chính là những vị trí đang phát sáng kia, khu vực có thể tỏa ra bảo thuật, đúng không, sao mà giấu được ta chứ!"

Thạch Hạo lạnh lùng nói, những khu vực kia có vài chỗ đã tổn hại theo năm tháng nên có thể xuyên thủng!

"Phụt!"

Hắc Ám Thần tử phun ra một ngụm máu đen, thân thể bay ngược ra sau, lần đầu tiên gặp phải thương nặng.

"Một cái xác mà cũng dám ngông cuồng trước mặt ta, kiêu ngạo đến tình trạng như vậy, ngươi là cái đếch gì?" Thạch Hạo quát.

Hắn lao xuống lần nữa, thanh kiếm trong tay sắc bén tuyệt luân, vài tiếng phập phập vang lên, liên miên phù văn bị đánh tan, những chỗ yếu hại trên người của Hắc Ám thần tử đề bị chém trúng.

"Ầm!"

Hắc Ám Thần tử đang vận dụng đại thần thông, thế nhưng vẫn khó có thể ngăn cản.

Mọi người run rẩy, đây là bảo thuật cỡ nào mà lại khiến thân thể Hắc Ám đang nhanh chóng suy yếu, gần như không chống đỡ nổi nữa.

Thạch Hạo kinh ngạc, trong bảo thuật của hắn có các loại Luân hồi, Thượng thương, chỉ cần bắn trúng tất nhiên sẽ tan rã, thân thể phía trước tuy không chống đỡ nổi nhưng lại gắng gượng được nhiều lần, thật là kinh người.

"A... "

Hắc Ám Thần tử rống to, phát động công kích ác liệt.

"Keeng!"

Thạch Hạo lấy thêm tiên kiếm Đại la ra nói: "Trước kia muốn xem thử một chút ngươi có chỗ nào đặc biêt, có thể học hỏi hay không, nhưng thật thất vọng, ngươi lên đường sớm chút đi thôi!"

Tay phải hắn cầm kiếm thai được ngưng tụ từ bảo thuật của bản thân, tay trái thì cầm kiếm thai tiên kim, hai kiếm cùng chuyển động, không gì không xuyên thủng!

"Giết!"

Hắc Ám Thần tử hét lớn, không ngừng xuất chiêu.

"Keeng!"

Dù đã đến bước này thế nhưng hắn vẫn có thể đấu với Thạch Hạo thêm năm trăm hiệp nữa, thân thể vô cùng kỳ dị, thỉnh thoảng tỏa ra cốt văn.

Phập!

Thạch Hạo chém rớt cánh tay phải của hắn, nơi đó khá yếu mà hắn sớm đã phát hiện ra, tay cụt phun ra một mảnh màu đen bay ngang ra ngoài.

"Hả?"

Thạch Hạo khiếp sợ, cánh tay cụt kia sau khi bay ra ngoài lại nhanh

chóng quay trở lại như muốn nối lại vị trí cũ, thân thể kia quá quỷ quái.

"Còn muốn lấy về, không có cửa!" Hai kiếm cùng chuyển động, lập tức chém cánh tay kia thành mấy đoạn, càng làm thân thể của Hắc Ám Thần tử bị thương nặng hơn.

"Phập!"

Sau đó Thạch Hạo chém ngang hông hắn, nửa thân trên bay ra ngoài.

Đột nhiên trong hư không vang lên tiếng tụng kinh, cuối trời có một bóng người mờ ảo đang ngồi xếp bằng, kinh văn như có như không truyền đến.

Thời khắc này linh hồn mọi người run rẩy, tất cả đều sợ hãi và muốn quỳ lạy.

"Cửu thiên thập địa kinh... của Thần miếu, hắn là Cổ Thánh tử!" Có người run giọng nói, biết ai đã đến.

"Cứ đến đánh với ta một trận đi, tới một người thì giết một người!" Thạch Hạo quát.

Hắn chống lại âm thanh kinh văn kia, không hề chịu phải sự quấy phá của thứ này, lần nữa xông tới, bụp, vết kiếm chém vào ngực Hắc Ám Thần tử.

Thế nhưng hắn hơi nhíu mày, thân thể kia quá yêu tà, các chi đứt đoạn lại muốn tập hợp về một chỗ và tiến hành tổ hợp gây dựng lại.

"Bụp!"

Thạch Hạo không thèm nghĩ nhiều, song kiếm trong tay hợp nhất, một chiêu kiếm chém xuống đầu Hắc Ám Thần tử, máu tươi văng lên rất cao.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 925: Nơi Tiên Kiếm Hướng Về

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Kiếm khí tung hoành, ánh lạnh lấp lóe!

Thạch Hạo vung kiếm cắt đứt đầu lâu Hắc Ám Thần tử, nửa thân trên không đầu kia bay ngang ra xa, máu đen rơi xuống.

Vẻ bá đạo này tới mức nào chứ, mạnh như Hắc Ám Thần từ mà cũng bị chém bay đầu thì làm sao không khiến người ta sợ hãi kia chứ, tất cả mọi người đều câm như hến, không dám thở mạnh.

"Xoạt xoạt xoạt... "

Cầu vồng như thác nước, chiến đấu vẫn chưa kết thúc, thân thể của Hắc Ám Thần tử vô cùng kỳ lạ, mặc dù đã bị chém đứt nhưng vẫn phát sáng, tỏa ra các loại phù văn.

Keeng keeng keeng...

Trong trời đất vang lên tiếng kim loại đầy điếc tai, bảo thuật liên miên bay lượn, thần quang đầy trời bắn nhanh, tất cả đều bùng phát từ thân thể của Hắc Ám Thần tử đánh lên tiên kiếm Đại la.

Thạch Hạo vẫn bình tĩnh, hắn tìm kiếm điểm yếu trên người của Hắc Ám Thần tử, sau đó cầm kiếm lao tới, dưới mấy kiếm vèo vèo thì máu đen lại bắn lên lần nữa.

Ai cũng phải thừa nhận rằng thể xác mà Hắc Ám Thần từ nắm giữ vô

cùng kinh thế, có nhiều chỗ còn đáng sợ hơn kim thân vạn trượng, không những bất diệt mà còn dâng lên sức mạnh tà dị.

Tiếng nổ inh tai!

Một dòng sông máu xuất hiện, thoát ra từ vị trí trái tim của Hắc Ám Thần tử, tiếp đó nhanh chóng hóa thành màu đỏ đậm rồi chuyển sang màu đen, dòng sông máu này nhấn chìm đất trời đồng thời phủ xuống chỗ Thạch Hạo.

"Ầm!"

Thạch Hạo giơ tay, bảo thuật Lôi Đế bùng phát, hồ quang điện như biển làm tất cả dòng máu đen nổ tung hóa thành mưa máu.

Đồng thời hắn vung kiếm thai lên, chém ngang bổ dọc tựa như những vệt cầu vồng bắn nhanh, xán lạn như ngân hà.

"Phụt!"

Thân thể Hắc Ám Thần tử đã tàn phế nay lại bị cắt đứt lần nữa, đồng thời trong phút chốc Thạch Hạo xuất kiếm nhanh như chớp, làm cho thân thể không ngững vỡ vụn, cắt thành một đống.

"Vù!"

Một ngọn núi màu bạc ép sụp hư không.

Ngọn núi kia dĩ nhiên là do một ký hiệu biến thành đang từ cuối chân trời lao đến, thân thể Cổ Thánh tử đầy thần bí mơ hồ ngồi xếp bằng ở nơi đó, hắn không ngừng tụng kinh, những cốt văn chính là bắt nguồn từ đó.

"Keeng!"

Thạch Hạo chấn động thân kiếm đánh vào ngọn núi màu bạc do phù văn tạo thành kia, đập nó bay ngược lại.

Nhưng mà trong hư không càng xảy ra chuyện đáng sợ hơn, một loạt núi lớn bay tới, có ngọn màu vàng, có ngọn khí tím bay lên, có ngọn thì ánh đen ngập trời... tất cả đều có khí tức bàng bạc, như biển sao ép xuống!

Đây là một trăm lẻ tám phù văn nối liền nhau hóa thành núi lớn, nếu đứng trên không trung nhìn xuống thì có thể nhìn thấy tựa như đang có một vòng tay hủy diệt tất cả.

Cổ Thánh tử tụng kinh, hắn cũng không tiến đến mà chỉ dựa vào kinh văn hòng ngăn cản Thạch Hạo, không để cho hắn giết Hắc Ám Thần tử.

"Đó là... Cửu thiên Thập Địa kinh, nghe nói ẩn chứa thần điển vô thượng bên trong!"

Mọi người chấn động, bản cổ kinh này không có thứ gì có thể sánh được, từ cái tên liền có thể thấy được, vang dội từ xưa đến nay.

Đây chỉ mới là kinh văn mở đầu, Cổ Thánh tử ngâm tụng hơn một trăm chữ thế nhưng đã tỏa ra uy thế vô cùng mạnh bạo, khiến tâm hồn người đều đang xao động và run rẩy.

Ánh mắt Thạch Hạo lạnh lẽo, nắm tiên kiếm Đại la trong tay chẳng chút hoảng sợ, hắn đứng đó chém ra kiếm khí tuyệt thế, một chiêu một kiếm đánh tan toàn bộ ký hiệu từ kinh văn phát ra, nổ tung trong hư không.

"Cổ Thánh tử quá mạnh, chân thân còn chưa đến mà đã có thủ đoạn nghịch thiên như thế." Có người than thở, không biết chân thân hắn có đến quyết chiến cùng Hoang hay không.

Rất rõ ràng, có người truyền tin cho Cổ Thánh tử về cái chết của Cổ Mông, điều này đã khiến hắn tức giận.

"Hoang quá ngang ngược, đối mặt sự canh chừng của quần địch mà còn dám chọc không chỉ một vị quái thai cổ đại, vẻ anh hùng này tuyệt vời tới cỡ nào chứ!" Có người nói.

Mọi người gật đầu, bất luận kết quả trận chiến này ra sao thì cái tên Hoang đều sẽ chấn động Tiên cổ, thực sự quá bá đạo.

Một người một kiếm, đấu với mấy vị quái thai cổ đại, vẻ quyết đoán mạnh mẽ tới mức nào đây, có mấy người dám làm thế?

"Xoạt!"

Ánh kiếm cuồn cuộn, Thạch Hạo không hề ngừng lại mà đánh tan những kinh văn đó, cầm kiếm lao lên, chém rã thân thể của Hắc Ám Thần tử, không cho hắn hợp lại.

"Trời ơi, thân thể Hắc Ám Thần tử hóa thành bao nhiêu đoạn vậy? Sắp bị băm vằm rồi kìa!"

Mọi người không cách nào tin kết quả trước mắt, Hắc Ám Thần tử được xưng là thân thể bất diệt lại bị người băm vằm, máu đen tung tóe, đám người kinh hãi tái mặt.

Chỉ có một đầu lâu không ngừng lui lại, không bị đánh vỡ, thứ này nhìn đối thủ với vẻ âm trầm lạnh lẽo.

"Đại nhân!"

Một đám cường giả Minh thổ xuất hiện, lớn tiếng kêu la.

Một số người không để ý đến an nguy mà vọt tới ra tay nhằm vào Thạch Hạo, muốn cứu Hắc Ám Thần tử.

"Phập!"

Thạch Hạo không nói gì, một kiếm quét ngang, kèm theo tiên khí trắng nõn, một đám cao thủ Minh tộc đang xông tới kia đều bị chém ngang hông, sau đó từng tấc một nổ tung hóa thành mưa máu.

Quá mạnh mẽ, một đòn thôi đã diệt một đám cao thủ!

Đây là chỗ đáng sợ khi bước ra được bước kia, những người khác căn bản không thể ngang hàng, có tiên khí tương đương với việc siêu thoát lên trên, có thể ngạo thị thế gian.

"Boong boong... "

Thạch Hạo chấn động thanh kiếm, một hơi vung lên hàng ngàn hàng vạn lần, chém thân thể Hắc Ám Thần tử không còn hình dạng gì, cả thân thể hóa thành từng miếng từng miếng, đồng thời kiếm khí liên tục chém thẳng vào đầu lâu không ngừng.

"Keeng!"

Một âm thanh đáng sợ nổ vang, một chiêu kiếm của Thạch Hạo đánh vào xương trán của hắn lại phát ra loại âm thanh này.

Không còn nghi ngờ gì, đầu lâu của hắn mới là nơi đáng sợ và cứng rắn nhất!

Tia lửa văng khắp nơi, kiếm hồng như dải lụa, từng vệt từng vệt, một trận chấn động kịch liệt qua đi, đầu lâu của Hắc Ám Thần tử rốt cuộc cũng nứt ra.

"Cái gì, Hắc Ám Thần tử sẽ hình thần đều diệt ư?" Tất cả mọi người đều sợ hãi.

Có người đã nói, cơ thể hắn không hư không diệt, nhưng cảnh tượng trước mắt đã lật đổ nhận thức của mọi người.

"Giết!" Thạch Hạo hét lớn, cầm tiên kiếm Đại la trong tay đánh ra một đòn khủng khiếp nhất, tiên khí quấn quanh, ánh kiếm cuồn cuộn, phù phù, cuối cùng bổ đầu lâu kia ra!

Máu đen bắn lên, minh vụ tràn ngập, quỷ dị không thể tả.

"Không xong!"

Trong lòng Thạch Hạo giật mình, hắn cảm thấy lông tơ dựng đứng hết cả lên, thần giác bản năng nhạy cảm quá mức bình thường đã cảm ứng được nguy hiểm đang đến.

"Đó là... "

Mọi người chấn động, cuối chân trời, bóng người mơ hồ ngồi xếp bằng kia vẫn còn đang tụng kinh, thế nhưng lại thò ra một bàn tay lớn đánh về hướng này.

Chuyện này quá khủng khiếp, các dãy núi trên mặt đất đều kém xa bàn tay lớn ấy, có vẻ vô cùng nhỏ bé.

Cánh tay bắt nguồn từ cuối chân trời rồi lướt về phía đây, bao phủ tất cả, Cổ Thánh tử đã ra tay, triển khai bảo thuật được ghi chép trong Cửu thiên Thập địa kinh nhằm tiêu diệt Thạch Hạo.

Trời cao sụp xuống, khe nứt màu đen to lớn lan tràn, đâu đâu cũng có!

Ánh mắt Thạch Hạo lạnh lẽo, cũng không thèm lui về sau mà vẫn lao tới, kiếm khí ngút trời chém vào bàn tay lớn đáng sợ nằm dày đặc phù văn Cửu thiên Thập địa kinh kia, sau đó lại một chiêu kiếm chém vào trong minh vụ, muốn giải quyết nguyên thần của Hắc Ám Thần tử.

"Keeng!"

Trong bóng tối, đốm lửa sáng rực, ánh sáng đánh tan sương mù.

Con ngươi Thạch Hạo co rút lại, bên trong đầu lâu nứt vỡ kia cũng không có nguyên thần mà là một đỉnh nhỏ màu đen, vô cùng cổ xưa, tản ra gợn sóng kinh người.

Tiên kim... chiếc đỉnh này được đúc từ tiên kim.

Đỉnh này không lớn, tàn tạ từ thời cổ đại, vết rách dày đặc, tràn ngập hơi thở thời gian.

Nhưng dù như thế, nó cũng vô cùng khiếp người, phảng phất như đang đối mặt với hung thú tiền sử đáng sợ nhất.

"Vù!"

Đỉnh nhỏ lóe lên phát ra khí tức nguyên thần, đồng thời ánh đen trên đỉnh sáng lên, bùng nổ chấn động ngập trời, kinh sợ thế gian.

"Chiếc đỉnh này kinh khủng thật, khó mà hình dung ra được cấp bậc của nó, làm sao có thể mang vào trong Tiên cổ chứ?"

"Không đúng lắm, nó đã sứt mẻ gần hết, chỉ có sóng chấn động chứ khó có thể ngưng tụ phù văn hoàn chỉnh, không thể phát uy được."

Phương xa, mọi người đều chấn động mạnh.

Không còn nghi ngờ gì, đó là chiếc đỉnh có từ niên đại thái cổ đã được chôn cùng với Hắc Ám Thần tử, cho tới đời này mới xuất hiện, lại được đúc từ tiên kim hắc ám, giá trị không thể đo lường, là loại "tài liệu" mà ngay cả Tiên cũng khó có thể tìm được.

"Đùng!"

Bàn tay lớn giữa trời đập xuống, lần nữa nổ vang bên cạnh Thạch Hạo, đó là sức mạnh thần thông hiện ra từ Cửu thiên Thập địa kinh.

Cùng lúc đó, nguyên thần trong đỉnh nhỏ màu đen kia cũng phát sáng, khống chế pháp khí lao tới, khí tức khủng khiếp trong đỉnh đánh về Thạch Hạo.

Thạch Hạo giơ kiếm, trước tiên đánh văng bàn tay lớn trong hư không, sau đó lại chém về đỉnh nhỏ làm từ tiên kim hắc ám kia.

"Phụt!"

Hoa máu tỏa ra, vô cùng đẹp mắt.

Thạch Hạo lướt ngang nhưng thân thể vẫn bị ánh kiếm đâm xuyên từ sau lưng tơi trước, máu tươi ròng ròng.

Người ở phía sau chấn động thanh kiếm nhằm làm thân thể hắn nổ nát ra!

Khí tức chết chóc xâm nhập vào cơ thể, quá khủng khiếp, lập tức phá hủy không ít sinh cơ của Thạch Hạo, lấy thân kiếm kia làm trung tâm, vết nứt lan tràn khắp nơi.

"Ầm!"

Thạch Hạo tựa như một lò lửa lớn đang bốc cháy, phù văn óng ánh tỏa ra quét về phía sau, đồng thời cả người tựa như tia chớp lao tới trước rồi biến mất không thấy tung tích.

Hắn thoát khỏi thần kiếm đang nhỏ máu kia, đứng trong không trung nơi xa, thần diễm cốt văn trên thân thể cháy rừng rực, bộ ngực óng ánh màu máu tươi trông rất giật mình.

Quái thai cổ đại của Thiên quốc!

Sắc mặt Thạch Hạo âm trầm, mới rồi đã bị đánh lừa, hắn sớm đã nhận ra nhưng cho rằng nguy hiểm đến từ bàn tay lớn của Cổ Thánh tử, sau đó lại cho rằng là từ đỉnh nhỏ màu đen.

Không ngờ lại là vương giả Thiên quốc nấp trong tối, thời khắc mấu chốt đánh cho hắn một đòn trí mạng.

Sát khí kia thật đáng sợ, tàn phá bừa bãi trong cơ thể hắn, quả thật muốn phá hủy gân mạch toàn thân, đánh gãy tất cả xương cốt, sấy khô tinh khí thân thể của hắn.

"Chạy đi đâu!" Lông mày Thạch Hạo dựng đứng, thiên nhãn võ đạo như hai vầng mặt trời nhỏ, phù văn bắn ra soi sáng cả đất trời.

Hắn bậc nhảy lên vạn trượng, đánh vào hư không, cắt đứt đường lui của vương giả Thiên quốc.

Đến lúc này, khi bóng người mơ hồ tay cầm kiếm kia xuất hiện thì những người khác mới rõ ràng, quái thai cổ đại của Thiên quốc lại ra tay.

"Hắn đa phá vỡ quy định của mình, nghe nói một đòn không thành công liền lùi xa, không nghĩ rằng hắn lại tấn công lần thứ hai!"

Vương giả cổ đại của Thiên quốc vì Hoang mà phá lệ, đây là lần thứ hai trong ngày hắn ra tay.

Đồng thời, khiến người ta khiếp sợ chính là, hắn đứng trong hư không, thân thể mơ hồ, đang đại chiến với Hoang.

"Ngươi cho rằng thân thể ta dễ phá vỡ như vậy sao, ta sẽ không chết, chẳng qua là mượn tay người rèn luyện thể phách mà thôi!" Hắc Ám Thần tử lạnh lùng nói.

Cùng lúc đó, từng miếng nhỏ của thân thể tả tơi kia hướng về Thạch Hạo rồi hóa thành một bộ giáp trụ bằng thịt người, mực đích là muốn phủ lên người hắn.

Đây là một nguồn sức mạnh yêu tà, toàn bộ mảnh vỡ thân thể của Hắc Ám Thần tử bay tới muốn bao vây Thạch Hạo, dung luyện, hấp thu tất cả tinh khí thần.

"Chớ dát vàng lên mặt mình, cơ thể ngươi quả thực rất cứng rắn, nhưng chỉ cần tìm được chỗ yếu thì liền có thể chém nát." Thạch Hạo nói.

Trong lúc nói chuyện, hắn không ngừng quyết đấu cùng quái thai của Thiên quốc, kiếm khí ngất trời, vô cùng vô tận.

Mọi người chấn động không thôi, sát thủ chí tôn quả thật khủng khiếp!

"Đốt!"

Thạch Hạo quát to một tiếng, một tia tiên khí lao ra khỏi cơ thể, mang theo vạn tia tàn lửa bốc cháy rừng rực, nướng chín các mãnh vỡ thân thể của Hắc Ám Thần tử đang bao phủ xuống kia.

"Hả?" Đến lúc này thì Hắc Ám Thần tử liền kinh hoảng, và vội vàng tránh né, vạn tia tàn lửa rất đáng sợ.

"Keeng!"

Thạch Hạo vừa đối chiến với vương giả Thiên quốc vừa phát ra kiếm khí chém Hắc Ám Thần tử.

Điều này khiến nhiều người kinh ngạc đến ngây người, quái thai cổ đại của Thiên quốc chưa từng chính diện quyết đấu với người khác, thế nhưng lúc này lại bị chặn lại và buộc phải triển khai chém giết kịch liệt như thế.

"Thật lợi hại, không thẹn là đầu lĩnh sát thủ để Thập Quan vương và Ninh Xuyên phải đối xử thật nghiêm túc." Có không ít người rung động trong lòng.

"Keeng!"

Đỉnh nhỏ màu đen chấn động bùng phát ra một luồng sáng tuyệt thế, trấn áp hướng về phía Thạch Hạo.

"Ầm!"

Đỉnh nhỏ phát uy, ép sụp nơi đó, uy thế vượt quá tưởng tượng, không gì sánh được.

Loảng xoảng!

Nắp đỉnh rơi xuống, nguyên thần của Hắc Ám Thần tử chấn động rơi ra ngoài.

Rất rõ ràng, chiếc đỉnh này có vấn đề, đã tổn hại từ lâu, sau khi phát ra một đòn như thế thì không còn bị khống chế nữa.

Không thế thì một chiéc đỉnh chí tôn vô thượng như vậy sao mang vào Tiên cổ được chứ.

"Chạy đi đâu!"

Thạch Hạo không để ý đến vương giả Thiên quốc bên cạnh nữa, hắn bỏ qua kẻ này và đuổi giết về Hắc Ám Thần tử.

"Ầm!"

Những máu thịt kia hiện lên rồi hướng về Hắc Ám Thần tử hòng bao vây nguyên thần của hắn để tổ hợp lại một thân thể mới.

Thạch Hạo vung kiếm, sắc bén tuyệt luân.

"Keeng!"

Mục tiêu của hắn không phải là người mà là chiếc đỉnh kia, lấy tiên kiếm Đại la chém ra, tách nó khỏi người Hắc Ám Thần tử, trong chớp mắt cướp lấy.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 926: Chém Giết Quái Thai Cổ Đại

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"Quay lại cho ta!" Hắc Ám Thần tử hét lớn triệu hoán lại chiếc đỉnh nhỏ kia, cơ thể hắn không ngừng gắn kết lại với nhau, đây chính là bộ xương cốt thần bí còn sót lại từ niên đại Thái sơ, bất hủ bất diệt.

Chiếc đỉnh kia yên tĩnh chẳng hề có chút động tĩnh nào, cơ bản chẳng có chút phản ứng.

"Ha ha..." Thạch Hạo cười lớn, tay nâng chiếc đỉnh nhỏ màu đen còn gương mặt thì lộ vẻ trào phúng, tuy đối phương là chủ nhân của món binh khí này thế nhưng cũng khó lòng mà hiệu lệnh được.

Trên thực tế, hắn cũng rất khó có thể áp chế được mà chỉ có thể nâng trong tay mà thôi.

Chiếc đỉnh này rất nặng, trông chỉ to bằng nắm tay thế nhưng khi đặt vào lòng bàn tay thì lại nặng trịch, đây cũng không phải là tác dụng của cốt văn mà chỉ riêng trọng lượng đơn thuần của bản thân nó đã đạt tới mười mấy vạn cân rồi.

"Ai cũng nói tiên kim hắc ám rất nặng, quả thật là không sai mà." Thạch Hạo tự nhủ, đây chính là một thu hoạch cực kỳ to lớn, chiếc đỉnh to bằng nắm tay này được chế tại từ vô thượng tiên kim.

Dù cho hiện tại nó có hư hao đi nữa thì chỉ cần dựa vào chất liệu của bản thân cũng đã đủ khiến cho các đại giáo ở ba ngàn châu thượng giới này phải đỏ cả mắt, có thể vì nó mà sẽ khai chiến.

Con ngươi của Hắc Ám Thần tử co rút lại, không ngờ đối phương lại bình tĩnh đánh giá chiếc đỉnh nhỏ như vậy, cứ như đã quên đi sự có mặt của hắn, đây đúng là một nỗi nhục vô cùng lớn.

Thân thể của hắn phát sáng, các môn bảo thuật đồng thời xuất hiện, từng làn khí lành lưu chuyển, tất cả tụ tập lại một nơi trông vô cùng đáng sợ.

Bỗng nhiên, chiếc đỉnh nhỏ vang lên ong ong như muốn bay lại chỗ Hắc Ám Thần tử, tựa như có một tia liên hệ nào đó với hắn vậy.

Thạch Hạo lần nữa cười lớn, nói: "Chiếc đỉnh này chỉ có thừa nhận bộ thân thể kia, chứ đối với cái gọi là nguyên thần kia thì lại vô cùng xem thường, ngươi không thấy dị khi khống chế nó hả?"

Mỉa mai một cách trắng trợn, khiến người khác phải bối rối.

"Đã như thế thì ta sẽ thay ngươi nhận lấy vậy, ngươi không xứng để dùng nó." Thạch Hạo nói chuyện chẳng hề nể nang gì cả, trên gương mặt là nụ cười vô cùng tươi rói.

"Thái sơ, năm tháng xa xưa, thần thông hiện!"

Hắc Ám Thần tử bình tĩnh nói, hắn đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh vốn có, mi tâm phát sáng, một dấu ấn kỳ dị xuất hiện rồi phóng ra ánh sáng vô cùng chói mắt.

"Có gì thì cứ triển khai hết đi, chứ không lại hối hận cũng chẳng kịp đâu." Thạch Hạo không thèm để ý.

Đột nhiên hắn hơi nhướng mày, nói: "Chạy đi đâu." Thạch Hạo biến mất ngay tại chỗ rồi xông thẳng về trước, vung ra một chiêu kiếm cắt đứt hư không rồi sau đó tiến vào trong.

Bên trong vết rách hư không, tiếng leng keng điếc tai, phù văn cuồn cuộn cứ như là sông dài đang tuôn chảy.

Thạch Hạo đang đại chiến với vương giả của Thiên quốc, khoảng cách gần như vậy nên thần giác của hắn vô cùng nhạy cảm, hắn luôn luôn ngó chừng tên quái thai cổ đại này.

"Chạy? Ngươi sai rồi, ta chỉ là không quen đứng dưới ánh mặt trời chói chang mà thôi, chắc chắn sẽ có thời gian chơi đùa với ngươi đó." Vương giả cổ đại của Thien quốc nói, âm thanh tựa như là sài lang vô cùng đáng sợ và chói tai.

"Chém!"

Một chùm sáng kỳ lạ bay tới, ánh sáng phát ra từ mi tâm của Hắc Ám Thần tử chợt hóa thành một thế giới mơ hồ.

Trong lòng Thạch Hạo chấn động, ở trong tiểu thế giới kia, đâu đâu cũng có mộ cổ đầy quạnh hiu và tang tóc, vô cùng hoang lương.

"Táng Thiên, táng Địa, táng Nhân!" Hắc Ám Thần tử hét lớn.

Sáu chữ vừa ra lập tức khiến thiên địa rung lên bần bật, phảng phất đụng phải luật trời nào đó khiến hư không sinh ra những tia điện kèm theo tiếng nổ ầm ầm.

Phương xa, tất cả mọi người đều ngơ ngác rồi sau đó trở nên lạnh lẽo, trên người nổi lên một lớp da gà dày đặc, bởi vì đây chính là bí thuật đầy yêu tà và kinh khủng trong truyền thuyết.

"Bí thuật Tam Táng!" Có người sắc mặt trắng bệch thét lên.

Loại bảo thuật này có uy lực cực kỳ lớn, vô cùng mạnh mẽ và cũng rất đáng sợ, nghe đồn có khả năng táng* cả Tiên, chỉ là không hiểu vì sao lại hoàn toàn thất truyền, hậu nhân rất khó có thể nhìn thấy.

(*): Chôn.

Không ai nghĩ tới, Hắc Ám Thần tử lại sử dụng được môn bảo thuật này,

như vậy sao không khiến người khác giật mình khiếp sợ được chứ.

"Ngay cả môn bảo thuật này cũng đã xuất hiện, vậy thiên hạ này không phải sẽ đại loạn rồi hay sao?"

Rầm!

Đối mặt với đòn đánh này thì Thạch Hạo cũng chẳng hề e ngại, hắn lựa chọn phương thức lấy cứng đối cứng với cường địch, khống chế công kích Chí Tôn thuật của bản thân, bùng phát ra âm thanh tựa như trống cổ đang vang vọng vậy.

"Ầm!"

Những làn khói hoa rực rỡ xuất hiện đủ chiếu sáng cả Kim Linh giới này.

"Đây chính là bí thuật Tam Táng à? Chỉ đến thế là cùng." Thạch Hạo cười to, giọng điệu đầy chế giễu.

Tiểu thế giới kia giải thể, tất cả mộ cổ đều nứt toác, bên trong có sinh linh muốn bò ra tham chiến thế nhưng đều phai mờ và biến mất.

Trên thực tế, Thạch Hạo biết môn bảo thuật này rất nghịch thiên, mạnh tới mức tuyệt đối, chỉ là phù văn không hoàn chỉnh, Hắc Ám Thần tử không cách nào biến hóa ra được.

Vì vậy, không cách nào thể hiện ra được ma uy thật sự!

Keng, keng, keng...

Đột nhiên, khắp nơi trở nên rung chuyển, trong hư không hiện lên từng cây cờ lớn bao phủ khắp bốn phía, vây nhốt toàn bộ chiến trường này và Thạch Hạo bị vây kín ngay ở giữa.

Quân Đạo đã xuất hiện, khóe miệng mang theo ý lạnh, nói: "Bố trí hoàn thành, chúng ta có thể từ từ giết hắn được rồi."

Rõ ràng, hắn đã tới đây từ sớm thế nhưng lại để cho đám người Hắc Ám Thần tử đi ngăn cản Thạch Hạo, còn bản thân thì chuẩn bị bố trí thật kỹ những trận đài, pháp kỳ xung quanh hòng phong tỏa tất cả, hiện giờ đại trận đã thành.

"Thiên hạ đệ nhất Thạch ở đây mà ngươi cũng dám làm càn à?" Đả Thần Thạch xuất hiện, nó há miệng thổi thật mạnh, các loại hào quang bắn tứ tung cứ như là sao băng xẹt ngang trời trông xinh đẹp và yêu tà.

Trận kỳ vang lên phần phật chống lại đại trận kia.

"Hừ, dù trận pháp có thể mất đi một chút tác dụng thì đã làm sao chứ, chúng ta đã tới thì đời nào để ngươi rời đi được chứ?" Quân Đạo cười khẩy, sau đó nhìn về hướng cuối chân trời nhận lỗi với Cổ Thánh tử, nói: "Trước hãy bắt Hoang cái đã, sau đó ta nguyện chịu đòn nhận tội."

Cổ Thánh tử cũng đã xuất thủ và gia nhập chiến đoàn, thế nhưng cũng không hề lại gần mà chỉ đứng ở nơi xa công kích tới mà thôi.

Không thể không nói, vương giả của Thiên quốc quá lợi hại, không tính ám sát mà chỉ luận về sức chiến đấu thì cũng thuộc dạng kinh khủng.

"Chín mươi chín thần thông cùng hiện!"

Hắc Ám Thần tử quát lớn, hắn lại tự mình giải quyết, một vài huyết nhục tách ra ngoài rồi bao phủ lấy nguyên thần và lùi lại, giờ chỉ còn lại chín mươi chín miếng huyết nhục phát ra ánh sáng lấp lánh, tất cả đồng loạt vụt tới bao phủ lấy Thạch Hạo.

"Trời ạ, mấy chục môn thần thông đều được phong ấn trong huyết nhục, chuyện này... quá biến thái, thế thì làm sao mà chống lại được chứ?" Mọi người kinh ngạc thốt lên, cảnh tượng trước mắt quá mức đáng sợ.

Đây chính là chín mươi chín chỗ kỳ dị cứng cỏi nhất trên thân thể của Hắc Ám Thần tử, những vị trí này che giấu bảo thuật và không cách nào

chém nát được.

Không cần suy nghĩ nhiều, kiếp trước hắn chắc chắn có lai lịch vô cùng đáng sợ.

Một miếng huyết nhục là một môn bảo thuật, những thứ này không ngừng bùng phát.

"Ha ha, khá lắm, cũng không phải chồng chất lên để tăng cường sức chiến đấu, chỉ là lợi dụng huyết nhục bất phàm của bản thân để giết địch mà thôi, ta sẽ cho ngươi nhìn một chút thứ được gọi là thiên công vô thượng thật sự, cách làm thế nào để tổ hợp lại các môn thần thông nè." Thạch Hạo cười khẩy.

Sau đó hắn bắt đầu khống chế Bát Cửu Thiên công, vận dụng thần thông mà mình có tấn công về những miếng huyết nhục kia, lập tức nơi đây nổ lốp bốp, hoàn toàn sôi trào.

Chín mươi chín đại thần thông, tuy rằng đa dạng thế nhưng cũng không phải là do bản thân làm chủ, mà là do sự phóng thích của bản năng huyết nhục, cho nên mới có thể thi triển như vậy.

Ngay cả Quân Đạo, quái thai cổ đại của Thiên quốc cũng lui ra ngoài, chưa hề nhúng tay vào.

Cổ Thánh tử cũng không tiến lên mà chỉ ngồi xếp bằng ở cuối chân trời, hắn ra sức tụng kinh, tạm thời không có xuất thủ.

Vì vậy, uy hiếp lớn nhất hiện giờ chính là vương giả của Thiên quốc, hắn xuất quỷ nhập thần, khó lòng phòng bị.

"Cổ Thánh tử, ngươi còn không mau ra tay?" Hắc Ám Thần tử quát lớn.

"Được rồi!"

Tiếng vù vù vang lên khiến ngay cả trời cao cũng rung theo, hắn vẫn

không hề tiến tới mà vẫn ra sức ngâm tụng nơi đó, một luồng khí tức khó tả bao phủ toàn bộ thiên địa.

Cửu thiên Thập địa kinh!

Lúc này, môn thiên công vô thượng này đã xuất hiện, vô tận ký hiệu thiêu đốt trong hư không khiến toàn bộ đất trời trở nên khác lạ, lòng người kinh sợ.

Lúc này, tựa như có một nguồn sức mạnh tự cao tự đại trong chín tầng trời mười tầng đất đang tràn ngập và mãnh liệt lao về phía Thạch Hạo.

"Giết!" Quân Đạo hét lớn, ở phương xa cũng tế xuất bảo thuật.

Không chút tiếng động nào, quái thai cổ đại của Thiên quốc lần nữa giết tới.

"Chém!" Hắc Ám Thần tử cũng hét lớn, trong lúc nhất thời bốn đại cao thủ đồng loạt xuất thủ hòng tiêu diệt Thạch Hạo, tình thế vô cùng nguy cấp.

Thạch Hạo lộ vẻ nghiêm túc, tình huống chẳng hề ổn tí nào.

Ánh mắt của hắn lóe lên rồi nhanh chóng chọn đối sách, trước tiên hắn công kích vào kẻ yếu nhất, bịch một tiếng, hư không nổ tung, hắn biến mất ngay tại chỗ rồi vọt thẳng về phía Quân Đạo.

Phù văn bảo thuật kịch liệt nhất bùng nổ, bầu trời trở nên bùng cháy, thương khung vặn vẹo gần như sụp đổ!

Ầm!

Một dải hoa tuyết tỏa ra, sau lưng Thạch Hạo dính phải một đòn, là bị ký hiệu kinh văn của Cửu thiên Thập địa kinh đánh trúng khiến máu tươi chảy xối xả.

Thế nhưng, hắn cũng ép cho Quân Đạo biến sắc, đôi bên liên tiếp va chạm, bụp một tiếng, kẻ này phun máu miệng.

"Vèo!"

Sau một khắc, Thạch Hạo lần nữa biến mất, chớp mắt khi hắn gây dựng lại thân thể thì cũng là đang điên cuồng công kích về phụ cận của Hắc Ám Thần tử, đây mới thật sự là mục tiêu của hắn.

"Bụp!"

Bả vai của hắn chảy máu, đã bị một luồng kiếm khí của quái thai cổ đại Thiên quốc đâm trúng.

Thế nhưng, hắn tựa như kẻ cuồng điên, thủ đoạn đều được phóng ra hết, phù văn Chí Tôn thuật thứ ba của chính mình càng thêm rõ ràng hơn, thứ này không ngừng in dấu lên trên tiên kiếm Đại La rồi khuấy động xung quanh.

Tất cả mọi người đều há hốc miệng, Thạch Hạo quá bá đạo, hắn chém Hắc Ám Thần tử cũng không biết bao nhiêu là kiếm, hoàn toàn là đang liều mạng.

"A...." Trên người của Hắc Ám Thần tử có rất nhiều huyết nhục bong tróc ra và hoàn toàn biến mất, không hề xuất hiện nữa.

Những nơi đó đều là nhược điểm của hắn, lần này Thạch Hạo cũng không hề để ý tới những huyết nhục bất hoại bất hủ kia mà tập trung toàn bộ vào những vị trí trọng yếu này.

Bởi vì, từ khi giao chiến tới hiện tại thì hắn đã phát hiện ra những điểm yếu của Hắc Ám Thần tử, biết nơi nào của kẻ này sẽ thối rửa, nơi nào sẽ cứng rắn như kim cương.

"Cổ Thánh tử, Vương Thiên quốc, các ngươi còn không mau giết hắn à?" Quân Đạo hét lớn, cơ hội hiếm có đang ở trước mặt thế nhưng hai kẻ mạnh nhất kia lại không hề xuất thủ toàn lực.

Vương của Thiên quốc hoàn toàn là như thế, chờ người khác kẻ sống người chết, hắn chỉ muốn ở vào thời khắc mấu chốt tung ra một đòn hạ sát đối thủ, mà tên Cổ Thánh tử đang tụng kinh kia lại không hề nhiệt tình với việc vây công này.

Hỗn chiến kịch liệt bùng phát!

Bụp!

Quân Đạo bị chém lìa một cánh tay, sau khi cánh tay này rơi xuống thì ngay lập tức nổ tung.

"Chíu!"

Lại thêm một vệt sáng màu máu nữa, Hắc Ám Thần tử bị dính phải một đòn nặng nề, lúc này một vài vị trí lộ ra xương cốt rất dọa người.

Thạch Hạo liều mạng nên đã trúng phải một đòn nghiêm trọng của Cửu thiên Thập địa kinh, thế nhưng hắn vẫn xuất ra một chiêu kiếm cuối cùng xuyên qua mi tâm của Hắc Ám Thần tử.

"A... " Tiếng kêu thảm vang lên, nguyên thần trong mi tâm kia từ từ vỡ nát.

Thế nhưng, phản ứng bản năng của bộ thân thể kia rất mãnh liệt, kẻ này nhanh chóng tránh thoát rồi rớt xuống mặt đất.

"Nguyên thần đều bị xuyên thủng, chỉ còn lại mỗi thân thể mà vẫn còn sống được à?" Thạch Hạo thì thào.

"Xoẹt!" Vương của Thiên quốc chợt đánh lén.

"Trấn!" Cuối chân trời, Cổ Thánh tử ngâm tụng, Cửu thiên Thập địa kinh bùng phát, hoàn toàn trấn áp xuống dưới.

"Giết!" Ngay cả vẻ mặt của Quân Đạo cụt một tay kia cũng trở nên lạnh lùng, điên cuồng công kích.

Đột nhiên, ầm một tiếng, hư không bị phá nát, toàn bộ trận pháp xung quanh đều bị ép tới mức hủy diệt, hư không vô tận bốc cháy rồi nứt toác, cảnh tượng vô cùng kinh khủng.

"Đó là gì?" Rất nhiều người sợ hãi thét lên.

Trong hư không kia có chút mơ hồ thế nhưng vẫn có thể nhìn thấy được, có một dược viên cổ xưa tỏa ra hương thơm nứt mũi.

"Trời ơi, Tiên dược viên hiện rồi kìa!"

"Dược viên cổ xưa còn sót lại hơn một kỷ nguyên trước đã hiện ra!"

Mọi người ý thức được cơ duyên to lớn đang lại gần.

Vẫn luôn có lời đồn rằng, có một khu dược việc cổ xưa và thần thánh nhất vẫn luôn phiêu lưu trong hư không, nơi đây rất khó để tìm thấy, thi thoảng mới hiện ra ngoài.

Cảnh tượng trước mặt, tuyệt đối ăn khớp.

Thạch Hạo ngẩng đầu sau đó là ngây dại, bởi vì hắn từng nhìn thấy cảnh tượng kỳ dị này.

Dược thảo thần thánh không cần nói kỹ làm gì, những thứ này lấp lánh và nhiều vô số. Việc làm hắn giật mình nhất chính là, hắn nhìn thấy một con rùa trắng như tuyết đang chở một cô gái mặc áo trắng bên trên.

"Tiên... Tiên nhân!" Những người khác hét lên và nhìn chằm chằm dược viên mơ hồ và cổ xưa kia.

Người khác không biết thế nhưng Thạch Hạo lại sớm biết rõ, hắn từng nghe Hư Thiên thần đằng nói qua, đó chính là Trường Sinh dược, sinh ra hơn một kỷ nguyên trước và sống tới hiện giờ, ẩn thân trong dược viên cổ kia.

"Vèo!"

Vương của Thiên quốc biến mất, hắn tiến vào không gian loạn lưu và muốn tiến vào trong dược viên cổ kia.

Cổ Thánh tử thấy thế cũng không cách nào bình tĩnh được, nhanh chóng vọt vào.

Thạch Hạo tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội, cũng muốn xông vào trong hư không loạn lưu kia.

Ầm!

Nơi đây náo động, cường giả các tộc chen chúc xông về trước, dùng hết mọi khả năng để bước vào Tiên dược viên cổ xưa kia.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 927: Tiên Dược Viên

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"Tiên, Bạch Quy Đà Tiên, đây chính là dấu hiệu thiên hạ đại cát, không ngờ Tiên vẫn còn sống trên cõi đời này, thật khó có thể tin được mà."

Có người kích động tới run rẩy đồng thời xông về phía trước, cũng có không ít người đứng nơi xa quỳ lạy, hô lớn Tiên chủ vô thượng và muốn làm đồ đệ.

Cảnh tượng trước mắt khiến rất nhiều người bối rối. Dù là một đám sơ đại liều lĩnh xông vào cướp đoạt dược viên cổ này cũng dựng cả lông tóc.

Bởi vì, tiên tử áo trắng kia tỏa ra từng làn mưa ánh sáng kèm theo đó là tiên vụ, vẻ thần thánh không cách nào xâm phạm, mặc dù cách rất xa thế nhưng vẫn có thể cảm nhận được khí tức Tiên đạo.

"Trời ạ, cũng không phải là không có căn cứ, đó là sự thật?" Những người kia chấn động.

Trong bóng tối, dù là Quân Đạo cũng căng thẳng đầy kinh ngạc, hắn dừng cước bộ và cũng không dám manh động.

Mai rùa kia trắng bóng như tuyết như ngọc, lấp lánh ánh sáng, thánh huy tỏa ra. Bên trên lưng của nó chính là một cô gái mặc áo trắng đang đứng thẳng, tuyết y phấp phới, phong thái tuyệt thế, hoàn mỹ không chút tì vết nào. Làn tóc bạc được gió thổi phất phơ, cặp mắt mang theo hơi nước, xung quanh nàng là từng màn mưa ánh sáng chiếu rọi vô cùng mờ ảo, thần thánh và siêu nhiên.

"Bái kiến Trường Sinh Tiên!" Mấy người hô lớn, tuy rằng đã tiến vào trong vết rách hư không lớn này và cũng đã nhìn thấy được dược viên kia, thế nhưng cũng không ai dám tiến lại gần mà chỉ đứng ở nơi đó bái lễ.

Tiếng ca du dương êm tai tựa như là tiếng trời vang lên từ trong dược viên kia.

Lão Quy thủng thẳng bước đi, nó còn trắng bóng trong suốt hơn cả "dương chi bạch ngọc", trên lưng là tiên tử áo trắng đang đứng, vẻ thần bí khó lường không cách nào diễn tả được.

Tiếng ca truyền tới khiến lòng người trở nên tĩnh lặng, toàn bộ sát ý đều tan biến hết, tâm thần trở nên rối loạn, binh khí của rất nhiều người tự động rơi cả xuống đất.

Giai điệu bài hát du dương, cô gái kia thì điềm tĩnh, tóc bạc tung bay, con ngươi sâu thẳm nhưng lại có linh khí, vẻ thanh lệ thoát tục khó tả của bản thân đều được tiên vụ bao phủ, tựa như là vĩnh viễn không bao giờ có thể rơi vào trong Hồng trần.

Thạch Hạo không thể không cảm thán, Trường Sinh Dược quả nhiên kinh người, trước kia hắn cũng đã từng thấy qua cảnh tượng này thế nhưng là do Hư Thiên thần đằng biến hóa thành, hoàn toàn kém xa lúc này!

Đây dường như là một vị Chân Tiên được tiên khí của Trường Sinh dược bao phủ nên mới trở nên sinh động như vậy, khiến người khác khó lòng phân biệt được.

Sắc mặt thay đổi chỉ trong chốc lát thì Thạch Hạo đã lấy lại bình tĩnh ngay, hắn cũng không phải là lần đầu tiên thấy loại dược như vầy, ở hạ giới hắn từng thấy một cây, được gọi là đệ nhất Linh căn.

Cây Trường Sinh dược dưới hạ giới kia mọc ra ba đóa hoa, một đóa hoa có thể hóa thành một người tí hon ngồi xếp bằng bên dưới gốc cây ngộ đạo; một đóa thì có thể hóa thành vũ khí treo trên đỉnh đầu của người tí hon và

còn phát ra đạo âm; đóa cuối cùng thì lại thần bí khó lường, tới nay cũng chưa hiểu rõ.

"Đây chính là cây Trường Sinh dược thứ hai mà ta thấy được, không biết có thể lại gần không đây." Ánh mắt của Thạch Hạo lóe sáng.

Hắn biết, mặc dù phát hiện được thế nhưng cũng không nhất định sẽ đạt được, thứ này đã thông linh, trường tồn từ xa xưa cho tới bây giờ, tuy rằng không có sức chiến đấu kinh khủng thế nhưng thủ đoạn thoát thân thì có thể xưng vô địch thiên hạ.

Nó có thể phi thiên độn địa, tiến vào hư không, rất khó truy đuổi.

"Xoẹt!"

Cổ Thánh tử chuyển động, hắn không còn ngừng lại nữa, chỉ quan sát giây lát rồi lập tức nhằm thẳng vào trong dược viên cổ được lưu lại trên kỷ nguyên kia.

Rõ ràng, vương giả cổ đại của Thiên quốc cũng không hề bị ảnh hưởng, bóng người lóe lên liền biến mất.

"Bọn họ sao lại như vậy, lại dám bất kinh với Tiên?" Có người giật mình, trên mặt lộ vẻ không hiểu.

Một nhóm sơ đại mạnh mẽ nhất thì co rút con ngươi lại, trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, cũng có người cảm ứng thật cẩn thận rồi sau đó có không ít người chuyển thân, không còn vẻ kính nể gì nữa.

"Ta biết rồi, đây chính là Trường Sinh dược trong truyền thuyết, là chí bảo linh căn mà chỉ có Tiên mạnh mẽ nhất mới có thể sở hữu!" Bỗng nhiên có người nói ra đầu mối.

Lập tức, rất nhiều người ngây dại, đờ đẫn.

Rất nhanh, có người hiểu rõ cổ sử, đọc qua những bộ sách dược thảo cổ

kim thì chấn động không thôi, sau đó bừng tĩnh, nói: "Quả thật là Trường Sinh dược, những ghi chép không đầy đủ ở trên bia đá được khai quật hơn một kỷ nguyên kia có liên quan tới thứ này."

"Quy Đà Tiên, trời ạ, không ngờ lại là loại dược này, thế gian này sẽ trở nên điên cuồng ư, những thứ trong truyền thuyết đều xuất hiện?"

"Bạch Quy Đà Tiên, được cho rằng vạn kiếp không ngã, vĩnh sinh bất hủ, có thể trường sinh, không ngờ lại tái hiện trong nhân gian!"

Những lời này vừa ra lập tức khiến đám người đang yên lặng kia trở nên rục rịch, họ cứ như là dòng lũ chảy thẳng vào trong vết rách hư không và xông thẳng vào trong dược viên cổ ấy.

Con mắt của tất cả mọi người đều đỏ bừng, khắp thế gian này không hề thấy một vị Tiên nào, không ai không già nua héo tàn, hiện giờ lại phát hiện một cây kỳ dược vô thượng, có thể khiến người khác trường sinh thì ai không động lòng chứ?

Nếu như có thể ăn cây dược này thì có thể tỏa sáng cùng nhật nguyệt, tồn tại cùng thiên địa, vạn kiếp bất hoại, có thể bất tử.

Đừng nói là bọn họ, dù là những bá chủ trong thượng giới mà biết được thì chắc chắn sẽ ta sống ngươi chết, đổ máu cho tới cùng, có thể tưởng tượng được, cây dược này nếu như xuất hiện thì sẽ khiến cả ba ngàn châu đại loạn, máu chảy thành sông, hài cốt chất đống như núi.

Tin mừng chính là, nó đang ở trong Tiên cổ, chỉ có những người ở nơi đây mới có thể tranh cướp.

"Bụp!"

Đột nhiên, hơn mười người chợt nứt toác, huyết dịch rơi vãi, bề mặt của những đoạn xương bị cắt rất trơn nhẵn tựa như bị một thanh đạo cực kỳ sắc bén chém ngang.

"Chuyện gì xảy ra thế?"

Nơi đây rối loạn, cơ bản không một ai thấy được cừu địch, nhưng lại có tới hơn mười mấy vị cao thủ bỏ mạng.

"Thiên quốc, là do Vương của Thiên quốc ra tay ư?" Có người run rẩy nói ra suy nghĩ của mình.

"Hừ, không biết thì đừng nói bậy, đại nhân nhà ta đã tiến vào từ lâu rồi, hoàn toàn không có ở nơi này." Có người lên tiếng, cùng lúc đó có người xuất hiện sau lưng kẻ vừa lên tiếng, vèo một tiếng, đầu lâu ấy lìa khỏi cổ.

"Chuyện gì cũng phải từ từ, vì sao đạo hữu lại hạ độc thủ như thế?" Tu sĩ đứng gần đó khó chịu, người của Thiên quốc quá ngạo mạn mà.

"Ngu xuẩn như thế thì dù có đi vào cũng sẽ chết thôi, thà để ta tiễn hắn đi trước không phải là tốt hơn à." Bóng người mơ hồ kia âm trầm nói, sau đó từ từ phai nhạt và biến mất sau lưng kẻ vừa bị chém kia.

"Đây là hư không loạn lưu và hình thành nên Hư Không trảm, mọi người chú ý." Người lúc nãy thấy khó chịu lên tiếng can ngăn nhắc tên Thiên quốc kia vội nhắc nhở những tu sĩ khác, thật ra những người khác cũng đã nhận biết cả rồi.

"Xoẹt!"

Ánh kiếm sắc bén từ trong hư không xuất hiện rồi đánh giết người vừa lên tiếng kia.

Rõ ràng, thần kiếm sắc bén kia là của Thiên quốc, tên này rất bất mãn với kẻ chống đối mình lúc nãy cho nên muốn ám sát ngay nơi đây.

"Bụp!"

Huyết quang lóe lên, người kia né tránh thế nhưng cánh tay đã trúng đòn, sau đó hắn lướt ra xa mấy chục trượng rồi tức giận nói: "Đám Thiên

quốc các ngươi tưởng mình là Chí tôn chắc?"

"Ít nhất, ở nơi này ta có thể kiểm soát được sự sống của ngươi, đám người như các ngươi không có tư cách tiến vào nơi đây chi cho phiền phức." Âm thanh lạnh lẽo truyền tới.

Rất nhiều người tức giận nhìn chằm chằm vùng hư không nơi đó, thế nhưng cũng chỉ biết giận chứ không dám nói năng gì cả, nếu không tiếp theo rất có thể sẽ tới phiên mình.

"Ồn ào, tên hề mà cũng dám xưng tôn à, làm xằng làm bậy gì đó, cút!"

Trong hư không truyền tới một giọng nói đầy lạnh lẽo, một thiếu niên cất bước, tay cầm tiên kiếm Đại La khẽ quét tới.

Tất cả đều hồn vía lên mây, bởi vì người xuất hiện trước mặt họ chính là Hoang, cũng là người dùng sức một mình chống lại mấy vị quái thai cổ đại, tuy rằng bị thương thế nhưng vẻ thần dũng kia đã hoàn toàn chấn nhiếp tâm hồn của bọn họ.

Hắn đã tới, vậy sẽ sợ một tên sát thủ này sao, dù là tên đầu lĩnh kinh khủng của đám người này cũng khó lòng mà ám sát được hắn.

Liệp Sát giả của Thiên quốc hiện giờ cũng chẳng còn lại bao nhiêu người, gần nhất đã bị Thạch Hạo giết hơn một nửa cho nên kẻ này vừa nhìn thấy Thạch Hạo lập tức biến sắc.

Hắn muốn trốn thật nhanh thế nhưng lại phát hiện thân thể không cách nào động đậy được, chiêu kiếm kia vung lên và cuốn tới khiến hư không bị ảnh hưởng và hóa thành một tràng vực giam cầm toàn bộ!

"Bụp!"

Đầu lâu của hắn bay vút lên, nguyên thần bị dập tắt, thi thể không đầu loang lỗ vết máu ngã xuống.

Tất cả mọi người đều ngây dại, một tên Liệp Sát giả mạnh mẽ như thế ấy vậy mà lại không thể phản kháng, cứ thế bị Hoang giết chết, tên này siêu phàm và đáng sợ tới mức nào đây?

Lúc đại chiến với vương giả trước kia thì mọi người cũng chưa hề hiểu rõ hoàn toàn, nhưng hiện giờ Hoang lại xuất hiện ngay trước mặt bọn họ cho nên ai cũng hiểu được, đôi bên không phải chỉ cách nhau một cấp độ mà khoảng cách này thật sự cực lớn.

Sau khi tu ra một tia tiên khí thì có nghĩa rằng đã siêu thoát bên trên, đối với những kẻ khác thì đây là một trình độ không thể nào địch lại!

"Hư không ở nơi này không ổn định lắm, có rất nhiều vết rách bị giấu kín, thi thoảng sẽ bùng nổ ra Hư không đại liệt trảm, dù là Chân Thần gặp phải cũng sẽ bị chém chết ngay, muốn tới hay lui là do các ngươi quyết định." Thạch Hạo nhắc nhở, sau đó lóe lên rồi biến mất ngay tại chỗ.

Mọi người bốn mắt nhìn nhau, do dự không biết nên làm gì.

"A... "

Phía trước, tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Lập tức có năm mươi mấy người bị chém đứt, lần nữa lại bị Hư không đại liệt trảm bổ trúng, tất cả đều chia năm xẻ bảy, không một ai sống sót cả.

Đám người thấy thế đều lạnh ngắt chân tay, tuy rằng Tiên dược viên này ở ngay phía trước thế nhưng lại quá nguy hiểm, khó mà vượt qua được.

"Chúng ta... hay là rút thôi, dù gì mạng sống mới quan trọng!"

Lúc này có rất nhiều người lùi lại, không hề do dự xông ra bên ngoài, bởi vì bọn họ sợ nếu còn chần chừ thêm nữa thì khó mà buông bỏ được sự mê hoặc kia.

Đương nhiên, cũng có một nhóm người cắn răng lựa chọn tiếp tục tiến

lên, Tiên dược viên kia quá hấp dẫn, dù biết có thể sẽ chết thế nhưng cũng phải liều một phen.

Vạn nhất thành công thì sao? Đó chính là tạo hóa thiên đại!

Ở bên trong có các loại thần thảo sáng bóng chói mắt, hơn nữa, có thể không chỉ có một cây Trường Sinh dược.

Đây là một hòn đảo đang lơ lững nơi đó, phiêu bạt theo không gian loạn lưu này, và cũng không biết đã tồn tại bao nhiêu năm tháng nữa.

Nhưng, dù Hư không đại liệt trảm cũng khó có thể phá hủy được thứ này, nó được hàng loạt phù văn bảo vệ tránh được những đợt tập kích kia.

Ở bên trên hòn đảo, cỏ cây tươi tốt, đua nhau khoe sắc, phàm là thảm thực vật thì đều vô cùng lấp lánh, ánh sáng lung linh tỏa khắp nơi, khí lành cùng mưa ánh sáng lan tràn, vẻ thần thánh và xán lạn vô cùng dị thường.

Xoẹt!

Một đường cong màu bạc xuất hiện rồi xượt qua thân thể của Thạch Hạo, một sợi tóc của hắn bị chém đứt, nơi này quá nguy hiểm, mạnh như hắn mà cũng đã mấy lần rơi vào tỉnh cảnh nguy hiểm.

Hắn đã tới gần hòn đảo thế nhưng sự nguy hiểm ngày càng tăng, hư không càng thêm bất ổn, những loạn lưu lao ra đủ sánh ngang với một đòn của Thiên Thần, việc này khiến hắn biến sắc!

Đả Thần Thạch nói: "Đây là một ít sức mạnh được phun trào bởi không gian thứ nguyên, nơi đây quá quỷ quái, có vô số không gian thứ nguyên!"

"Chắc chắn là do một vị đại năng của kỷ nguyên nào đó bố trí, như vậy thì làm sao có thể dễ dàng đến gần chứ, người này mượn sức mạnh do không gian thứ nguyên phun ra để ngăn cản bước tiến." Thạch Hạo nói.

Đả Thần Thạch gật đầu, sau đó mừng hớn hở nói: "Ồ, bất cứ thứ gì cũng

không thể chống cự được với năm tháng, những bố trí ở nơi đây đã yếu ớt hư hao, không còn ra hình thù gì nữa."

"Không phải, nơi đây đã từng xảy ra chiến đấu và gặp phải xung kích còn sót lại nên một vài bố trí mới bị hủy đi như vậy." Rất nhanh, nó lại đưa ra một kết luận khác.

Thạch Hạo thì nhíu mày, sau khi tới gần dược viên Tiên cổ này thì hắn có thể thấy được từng bộ thi thể đang trôi nổi trong hư không của dược viên.

Những sinh linh với đủ mọi hình thái, bởi vì trong hư không này chỉ có vẻ lạnh lẽo và u tối nên có thể niêm phong bảo quản, bởi vậy có không ít đều được bảo tồn hoàn hảo.

"Thiên Thần?!"

Thạch Hạo giật mình, hắn phát hiện trong những bộ thi thể đang trôi nổi kia có những thi hài của dân bản địa, tuyệt đối đã đạt tới Thiên Thần cảnh.

"Còn có người lợi hại hơn nữa!" Đả Thần Thạch nói với vẻ mặt đầy nghiêm túc, thế nhưng lại bổ sung: "Cũng không cần lo lắng làm gì, những bố trí này đã được lưu lại từ vô tận năm tháng trước đây, giờ cũng đã tan rã gần hết rồi."

Thạch Hạo lấy ra một pháp khí, một thanh cốt đao xẹt tới, nó vừa tới phụ cận thì thanh cốt đao cấp Chân Thần này lập tức tan nát, đã bị loạn lưu ở nơi đó xung kích tới nổi không còn sót lại bất cứ thứ gì nữa.

"Quả nhiên, đây là một tuyệt địa." Thạch Hạo biến sắc.

"Có rất nhiều điểm yếu để đột phá tiến vào trong, ngươi xem kìa, trên hòn đảo đó cũng có thi thể, chứng minh từng có người bước vào." Đả Thần Thạch nói.

Thạch Hạo gật đầu, sau đó bắt đầu cùng Đả Thần Thạch tìm kiếm một nơi thích hợp nhất để tiến vào.

Hai người tìm kiếm xung quanh hòn đảo này, đồng thời Thạch Hạo cũng mở võ đạo Thiên nhãn ra, thứ này có thể phá tan tất cả hư vọng thế nhưng mấy lần suýt nữa gặp nạn, cùng Tử thần lướt qua nhau.

"Ta tìm thấy vài chỗ có thể lên hòn đảo kia, nếu so sánh tất cả với nhau thì con đường này là an toàn hơn cả." Đả Thần Thạch nói, sau đó ra hiệu về phía trước.

Nó và Thạch Hạo cẩn thận tiến lên, sau cùng đột phá phong tỏa của thời không loạn lưu và thành công bước lên hòn đảo kia!

"Thật là nhiều dược thảo, cổ mộc thần thánh cũng vô số!" Vừa mới lên đảo thì con mắt của Thạch Hạo trợn tròn như muốn lồi cả ra ngoài.

"Vạn Độc thần thụ?" Đả Thần Thạch kinh ngạc nhìn chằm chằm một cây già phía trước.

"Không đúng, là cổ thụ Thiên Thần, nghe đâu quả mà nó kết thành, nếu có thể ăn được thì sẽ trở thành Thiên Thần ngay." Thạch Hạo chấn kinh.

Trên hòn đảo này, phóng tầm mắt thì đâu đâu cũng có thánh dược, linh khí mịt mù, khí lành dâng trào, một vùng rực rỡ đập vào mắt.

Hắn nhìn thấy giữa những cây cỏ có một cây cổ thụ mang khí tức của Thiên Thần, thế nhưng nó lóe lên rồi biến mất ngay tức khắc, ẩn núp rất nhanh.

"Cây dược này biết di chuyển?" Đả Thần Thạch kinh ngạc.

"Cây cổ thụ kia tựa như đang chạy trốn vậy!" Thạch Hạo nói.

Gốc cây kia tựa như Cầu Long đang ngủ đông, những bộ rễ già cứng cáp, lớp vỏ sần sùi tựa như những chiếc vảy rồng đang mở rộng, mà toàn cây lấp lánh ánh xanh biếc, chỉ là nó bỏ chạy cực kỳ nhanh.

"Cẩn trọng một chút, nơi đây đâu đâu cũng là sát cơ cả." Đả Thần Thạch

nhắc nhở.

Ngay cả Trường Sinh dược cũng chẳng thấy bóng dáng đâu cả, loại này vô cùng nhạy bén, siêu phàm thoát tục, rất khó bắt giữ.

"Trời ơi, Thiên Phượng, chính là Phượng hoàng bất tử trong truyền thuyết!" Đột nhiên Đả Thần Thạch hét lên, vừa nãy còn nhắc nhở Thạch Hạo cẩn thận thế nhưng hiện giờ bản thân lại vô cùng dễ kích động.

"Hoàng sào*?!" Thạch Hạo cũng chấn động.

(*): Tổ Phượng hoàng.

Một chiếc tổ cổ được bố trí vững vàng trên vách đá, xung quanh có bóng mờ của phượng hoàng lượn lờ, khí tức Hoàng huyết nhẹ nhàng tràn ra, nơi đó vô cùng thần bí.

Đả Thần Thạch tựa như hít phải chất kích thích, vẻ hưng phấn và kích động lan tỏa, giọng run run nói: "Bên trong rất có khả năng sẽ có Hoàng Huyết thạch, chí bảo đó nghe! Không đúng, đừng nói là trứng của Phượng hoàng nghe, nếu không thì làm sao lại có cảnh tượng kỳ lạ như vậy chứ? Phát tài rồi!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 928: Phượng Hoàng Sào*

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

(*): Tổ Phượng Hoàng.

Một chiếc tổ Chân Hoàng lại được xây ở trong dược viên cổ!

Đừng nói là bọn họ, dù là mấy người mạnh nhất ba ngàn châu kia khi tới nơi cũng ngỡ ngàng.

"Rất khó phá giải, nhìn thì rất gần thế nhưng cũng phải tới mấy dặm và muốn đi vào thì theo ta nghĩ chắc chắn sẽ cửu tử nhất sinh." Đả Thần Thạch bình tĩnh nói, chẳng hề kích động gì cả.

Nó biết rõ, dược viên này vô cùng kinh khủng, mặc dù những bố trí năm xưa gần như đã bị hủy toàn bộ thế nhưng cũng không phải là người bình thường dễ dàng đặt chân lên được.

Thạch Hạo không nói gì mà chỉ nhìn chằm chằm phía trước.

Ở ngoài mấy dặm, dược thảo liên miên, hào quang ngập trời, hơi nước lượn lờ, nơi đó có một ngọn núi cụt ngủn, không cao lắm tầm mấy trăm tượng, cả ngọn núi đều bằng đá và có màu nâu đen.

Ở trên đỉnh cao nhất có một chiếc cổ sào được bện từ Hoàng Vũ mộc, đây cũng không phải là cây cỏ dại mà những con chim Tước tầm thường dùng để làm tổ mà là một loại linh mộc hiếm thấy và đã tuyệt chủng trong thiên địa này.

Loại cây này tỏa ra hào quang năm màu tựa như là một vài lông Phượng đang lấp lóe, thời gian trôi qua, năm tháng có thể tiêu diệt được tất cả cho nên loại cỏ này cũng không thể tránh khỏi việc lu mờ, thế nhưng nó lại không hề hủ mục.

Chỉ riêng điểm này cũng có thể chứng minh toàn bộ vấn đề.

Ở bên cạnh cổ sào có rất nhiều linh thảo, còn có cả thánh dược sinh trưởng ngay trên tiên sào, hào quang buông xõa tựa như là thác nước.

Thạch Hạo không thể không thán, quả nhiên Tiên cổ chẳng hề tầm thường chút nào, linh khí quá nồng đậm, đặc biệt là trong khu Tiên dược viên này chẳng hề thiếu thứ gì.

Nếu như so sánh thì hạ giới quá cằn cỗi, hắn từng đi qua tổ Côn Bằng và bên trong cũng mọc đầy dược thảo thế nhưng tất cả cũng chỉ là linh dược, lúc đó hắn đã rất khiếp sợ, nếu như nơi đó chỉ cần có một nửa tinh hoa thiên địa như nơi này thì phỏng chừng tất cả linh dược nơi đó sẽ tiến hóa thành thánh dược cả.

Cao thủ ở thượng giới như mây, đây cũng không phải là không có lý do, đều do hoàn cảnh tạo nên cả.

"Ồ, còn có một cây thần dược kìa!" Thạch Hạo kinh hãi, hắn nhìn thấy một tia lưu quang trong một khe hở bên trong tổ lóe lên rồi biến mất ngay tức khắc.

Trường Sinh dược, cổ thụ Thiên Thần, thần dược... bên trong khu dược viên này có quá nhiều thứ tốt, thậm chí Thạch Hạo còn hoài nghi rằng không chỉ có một cây Trường Sinh dược, có thể có tới vài cây cũng nên.

"Tranh thủ... tóm lấy một cây!" Thạch Hạo quay đầu lại rồi nhìn về phía Đả Thần Thạch, lúc này thấy tên khốn này chảy đầy mồ hôi.

Hắn dụi dụi con mắt của mình, chắc chắn bản thân không hề nhìn lầm, trên đầu của Đả Thần Thạch nhỏ xuống những giọt mồ hôi tí tách, sau đó

hắn dùng tay quẹt một cái, những giọt mồ hôi này đều là thạch nhũ với hương thơm nức mũi, đây là một loại bảo dịch hi hữu.

"Ồ, mày có thể tiết ra sữa nữa à, sau này nhớ tiết cho tao mười bình hồ lô đấy nhen!" Thạch Hạo lớn tiếng nói.

"Chớ chọc ta!" Đả Thần Thạch nghiến răng nghiến lợi, nó nhìn chằm chằm con đường phía trước và ra sức suy diễn, thế nhưng rất nhanh sau đó bị chặn đứng, cả thân đá đều "chảy mồ hôi" ròng ròng!

Pháp trận của nơi này tuy rằng không còn ra hình thù gì thế nhưng vẫn rất kinh khủng, Đả Thần Thạch chỉ mới suy diễn một lát thì liền cảm thấy bừa bộn, tâm lực hao tổn vô cùng nghiêm trọng.

"Trận pháp này trăm không còn một, nói tóm lại là đã bị hủy hoàn toàn rồi." Đả Thần Thạch nói.

"Vậy chẳng phải là rất tốt hay sao, chúng ta có thể tiến vào một cách dễ dàng nhanh chóng rồi." Thạch Hạo mừng rỡ nói.

"Tàn trận, tuy rằng gần như đã hủy sạch thế nhưng ngươi cũng đừng quên rằng, đây là địa phương nào và do ai bố trí, trận pháp này đã vượt qua tất cả những cổ trận mà hai ta đã gặp qua trước đây." Đả Thần Thạch than thở nói.

Bởi vì, đây là cấm trận vô thượng, là cổ trận Tiên đạo thật sự, đã vượt qua toàn bộ, một khi tiến vào trong thì hơi chút sơ ý sẽ vạn kiếp bất phục, dù cho nó gần như đã bị hủy toàn bộ.

Thạch Hạo nhíu mày, việc này hơi gay go, có thể lực sát thương của trận pháp này không phải là rất lớn thế nhưng vây khốn và tiêu diệt hai người cũng không thành vấn đề gì.

"Trận pháp này cũng không phải thuộc về kỷ nguyên này, dù là ta cũng không hề có bất cứ cách gì để thi triển cả." Đây là lần đầu tiên Đả Thần Thạch bó tay như vầy.

Lúc nãy nó suy diễn thì phát hiện một kết quả tốt chính là, nếu như có thể liều mạng xông vào thì chỉ cần đi được mấy chục bước sẽ bị giết chết ngay.

"Ráng nghĩ ra cách đi." Thạch Hạo hối thúc.

"À, có một loại phương pháp cổ, được gọi là Xúc Trận thuật." Đả Thần Thạch suy tư lúc lâu thì chợt nói vậy.

"Giải thích rõ đi?"

"Trước hết chúng ta nên rời đi đã, sau đó dùng trận kỳ kỳ dị để kích khởi tòa cổ trận này, và xem thử con đường đó có an toàn hay không." Nó chỉ nói như thế.

Xúc Trận thuật, chỉ có thể thi triển với tàn trận, nếu như trận pháp hoàn thiện thì chẳng hề có chút tác dụng nào.

Thế nhưng, việc này cũng không phải là không có nguy hiểm, nếu như người bố trí có lòng dạ ác độc thì rất nguy hiểm.

Thạch Hạo nghe thế thì lắc đầu ngay.

"Tiên, kiêu ngạo biết chừng nào, ta nghĩ sẽ không làm như thế đâu, chỉ cần có người có thể phá được trận pháp của bọn họ thì đồng nghĩa với việc, có thể thong dong đi vào." Đả Thần Thạch nói.

Trận pháp nơi này đã phá hủy, tuy rằng không phải chính tay bọn họ xuất thủ cho nên có thể sẽ không có những bố trí ác độc gì dành cho bọn họ, đây chính là suy đoán của Đả Thần Thạch.

"Trận pháp, tức nhân tâm." Đả Thần Thạch nói.

"Vậy cũng tốt, nên cẩn thận một chút." Thạch Hạo nói đầy nghiêm túc, hắn lấy ra Vạn Linh đồ và thủ thế nghênh địch.

Từ khi tiến vào Tiên cổ này hắn đã gặp không ít nguy hiểm, thế nhưng

hắn lại rất ít dùng khối cốt này, chỉ có lần chống lại chàng trai thổi sáo ở Hung sào kia thì mới vận dụng mà thôi.

"Xúc Trận thuật, ta phát hiện được bên trên một khúc xương sắp bị nghiền nát và cũng chưa hề thử qua, không biết có hữu hiệu hay không nữa." Đả Thần Thạch nói.

Thạch Hạo nghe thế thì trán đầy vết nhăn, tên khốn này chẳng hề nắm chắc chút nào cả.

Đả Thần Thạch bắt đầu tế luyện trận kỳ, thần liệu trên người nó và Thạch Hạo rất nhiều cho nên cũng không hề lo lắng tới vấn đề này, sau nửa canh giờ thì đã có tới mấy trăm chiếc cờ nhỏ được luyện xong.

Thạch Hạo và Đả Thần Thạch rời khỏi hòn đảo, sau đó cả hai đứng trên hư không loạn lưu.

Mấy trăm chiếc cờ nhỏ dường như mọc chân, tất cả đồng loạt chuyển động rồi dọc theo con đường mòn lao về Chân Hoàng sào, đương nhiên con đường này là do Đả Thần Thạch suy diễn mà thành.

"Xoẹt!"

Sau khi tiến tới được một đoạn thì một chiếc cờ nhỏ đi phía trước nhất bị chém nát, một luồng kiếm khí ngút trời xuất hiện đồng thời khơi dậy những phù văn ẩn giấu trong hư không hình thành nên những chiếc lưới.

"Quả nhiên, ngay cả bầu trời cũng được bao phủ, nơi đây là lĩnh vực không gian cấm kỵ, không thể vượt qua được." Đả Thần Thạch trở nên nghiêm túc

Thời gian sau đó, từng luồng thần mang vô cùng lấp lánh vọt tới, tuy rằng âm thanh không lớn thế nhưng tuyệt đối có thể giết chết Thiên Thần, sức chấn động kia làm người khác hoảng sợ.

Sắc mặt của Thạch Hạo thay đổi, chỉ trong chốc lát thứ này đã hủy đi

chín cây cờ nhỏ, nếu như người tiến vào thì đồng nghĩa rằng đã chết tới chín lần.

Những chiếc cờ nhỏ còn lại bắt đầu biến hóa vị trí và không ngừng lao về trước, từ xa nhìn tới tựa như là một con rồng uốn lượn.

Sau cùng, nơi này không cách nào yên tĩnh được nữa, dù là sương mù hỗn độn cũng bị quấy nhiễu xuất hiện, sấm chớp ầm ầm cứ như là thiên phạt, hàng loạt ký hiệu lấp lóe.

Mặt mày của Đả Thần Thạch tái mét, phía trước là một tàn trận, trăm không còn sót lại một thế nhưng lại đáng sợ tới mức này.

Mấy trăm lá cờ nhỏ đều bị phá hủy hơn nửa!

Nếu như không phải nó biết Xúc Trận thuật mà thay vào đó cứ dựa theo suy diễn trước kia mà tiến vào thì dù cho có tới mấy trăm cái mạng cũng chắc chắn chết không đủ.

"Mặc dù có tới mấy trăm cơ hội, thế nhưng đều thất bại cả." Thạch Hạo cảm thán.

Rốt cuộc, khi chỉ còn lại vài cây cờ nhỏ thì vị trí cũng đã tới phần cuối, lúc này chợt tìm ra một con đường mòn an toàn.

"Đi thôi, cơ hội tới rồi!" Đả Thần Thạch hưng phấn nói.

Khi bọn họ lần nữa đi lên hòn đảo kia thì chợt phát hiện có người đứng ở phía sau vẫy vẫy tay, đó chính là Tuyết Lâm, là thiếu nữ tóc bạc với dáng vẻ cao ráo, xinh đẹp không gì tả xiết.

"Nơi này rất nguy hiểm!" Thạch Hạo truyền âm.

"Ta biết, thế nhưng ta lại cảm thấy nơi này như có vật gì đó cộng hưởng và khiến cho hoàng huyết của ta nhốn nháo." Tuyết Lâm nói.

"Cứ để nàng ta lại đây, không chừng sẽ có tác dụng khi tiến vào Hoàng

sào cũng nên." Đả Thần Thạch nói.

Trong cơ thể của Tuyết Lâm có chảy dòng máu Hoàng huyết với lai lịch rất lớn, chủng tộc này vô cùng cổ xưa và thần bí.

Thạch Hạo nhíu mày, sợ rằng khi Tuyết Lâm đi vào sẽ gặp phải nguy hiểm, thế nhưng khi thấy nàng vẫy tay liên tục thì cuối cùng hắn cũng đáp ứng, cùng với Đả Thần Thạch đến đón nàng.

Ba người tụ lại cùng một chỗ rồi từ từ bước về phía trước, trên đường đi mỗi người đều hái đầy một sọt thánh dược, hào quang lúc này bao phủ nhuộm óng cả người bọn họ, hương dược thơm ngát.

Sau đó không lâu, bọn họ cũng đã tới bên dưới ngọn núi đổ.

Ngọn núi này cũng không có trận pháp nào thế nhưng cũng không ai dám tùy tiện leo lên, bởi vì Phượng sào kia có gì đó khác khác, mây màu lượn lờ, bóng ảnh Phượng hoàng ẩn hiện vờn quanh nơi đó.

"Bạc, nhỏ ra chút huyết dịch, ta muốn bố trí Huyết Dẫn trận để kiểm tra xem sao." Đả Thần Thạch nói.

"Rầm!"

Tuyết Lâm với khí chất cao quý, trong tình huống bình thường thì rất tao nhã, thế nhưng lúc này lại vung tát nện nó dính chặt vào đất.

"Ta sai rồi, Tuyết Lâm Hoàng nữ, xin hãy trợ giúp chúng ta, nơi đây là sào huyệt Chân Hoàng cho nên ta rất cần huyết dịch của ngươi để thăm dò." Đả Thần Thạch trợn tròn mắt nói.

Cuối cùng, một ít huyết dịch mà Tuyết Lâm đưa ra đã bị Đả Thần Thạch bôi lên trên một vài pháp kỳ, sau đó nó ném về phía sào huyệt cổ xưa kia.

"Vù!"

Sào huyệt này chợt sáng rực, rất nhiều phù văn lao ra khiến ba người

ngây dại, căn bản không có bất kỳ ai kịp phản ứng, những trận văn được tạo thành từ huyết dịch của Tuyết Lâm đều bị cuốn hết sạch sẽ.

"Xong, đá trúng tấm sắt rồi, ta không muốn chết đâu, ta còn có một bí mật cực kỳ lớn, kỳ thực ta chính là... " Đả Thần Thạch kêu la thảm thiết.

Đột nhiên, ba người bị phù văn bao phủ thế nhưng cũng không hề chết đi mà chỉ bị cuốn lấy rồi tiến vào trong sào huyệt cổ xưa kia.

Sào huyệt này cũng không lớn lắm mà chỉ dài khoảng ngàn trượng, hơn nữa cũng không phải giống như trong tưởng tượng của Thạch Hạo, bên trong chẳng hề có lâu đài nào cả mà chỉ là một cái tổ chim không hơn không kém.

Nhưng mà, nơi này quả thật là có chỗ tốt, trong đó có một tòa đạo đài năm màu cao ba thước hút Tuyết Lâm lại gần và ngồi xếp bằng lên bên trên, còn bản thân nàng không cách nào động đậy được.

"Ta cảm nhận được sự kêu gọi của huyết dịch, ta muốn đốn ngộ." Tuyết Lâm giật mình, chuyện này quả thật chẳng hề có chút đạo lý nào cả, trong lòng nàng lúc nào cũng nhốn nháo thế nhưng tựa như có một nhận thức hoàn toàn mới về bảo thuật Hoàng tộc này.

Trong phút chốc nàng liền nhằm nghiền mắt lại, cả người phát sáng, truyền thừa trong huyết dịch, những mảnh vỡ dấu ấn được tổ tiên lưu lại tựa như là những ngôi sao lấp lánh rọi chiếu, sau đó bừng lên ngọn lửa Phượng hoàng bao phủ lấy nàng.

"Hoàng Huyết thạch, không ngờ thứ này lại tồn tại, hú a... " Đả Thần Thạch mừng như điên, nó nhìn thấy mấy cục đá đỏ sậm như máu đồng thời lượn lờ đầy sương mù.

Tương truyền, nơi nghỉ ngơi của Phượng hoàng thì sẽ có thứ kỳ thạch như vầy, đây chính là vật để cho các Phượng hoàng con mài mỏ, sau khi trải qua rất nhiều năm tháng thì sẽ nhiễm lấy khí tức của chúng. Mà trong khi Phượng hoàng tiến hóa thì đôi lúc sẽ vô cùng dữ dội, lúc Niết bàn thay lông

thì sẽ có máu tươi bắn lên trên những cục đá này, và sau đó sẽ hình thành loại thạch như hiện giờ.

Tổng cộng có tới bốn cục, tất cả đều đỏ đậm như ngọc tủy.

Chính xác, đây chính là chí bảo, khi luyện chí bảo mà hòa vào trong thì chắc chắn sẽ có sức mạnh kỳ lạ khó mà lường được.

Đả Thần Thạch sợ Thạch Hạo sẽ tranh giành với mình cho nên hét lớn: "Ta muốn tu ra tiên khí, bước ra bước kia, ngươi chớ có giành với ta đó!"

Sau đó, nó một hơi nuốt trọn bốn cục khiến mắt mũi trợn tròn.

"Mày đúng là đứa phá của!" Thạch Hạo rất muốn nện cho nó một cái, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, có ai nghe qua cục đá lại muốn bước ra bước kia chứ?

Rầm, Đả Thần Thạch tránh né rồi vụt thẳng ra ngoài.

Thạch Hạo lấy làm tiếc nuối, chỉ còn cách hái sạch toàn bộ thánh dược ở trong Hoàng sào này, sau đó hắn phát hiện một thứ lấp lánh ánh kim loại bên trong tổ kia nên nhanh chóng tiến tới.

Chiếc tổ này được bện từ Phượng Vũ mộc, hiện giờ Thạch Hạo phát hiện một cọng lông chim nằm bên trong khe hở của thứ linh mộc kia.

Việc này khiến hắn giật nảy mình, sau đó nhanh tay nhặt lên thế nhưng chẳng hề có chỗ đặc biệt nào cả, mặc dù có năm màu thế nhưng lại không hề lấp lánh phù văn.

Nhưng, lúc Thạch Hạo xoay xoay tròn thì Hư không trảm liền xuất hiện, cảnh tượng vô cùng kinh khủng!

Hắn hít vào hơi khí lạnh, không hổ là Phượng hoàng, chỉ cần một cọng lông chim trên người cũng đã mạnh như vầy rồi, quả thật khó mà tin được!

"Lần này nếu mà luyện thành quạt Ngũ Cầm thì uy lực chắc chắn sẽ hù

chết người khác luôn quá." Thạch Hạo lẩm bẩm.

Tuyết Lâm vẫn đang ngộ đạo, cả thân hình chẳng hề nhúc nhích gì cả, những bóng mờ Chân Hoàng được hóa thành từ những ráng màu bên trong Hoàng sào vẫn xoay tròn rồi tiến thẳng vào cơ thể của nàng.

Thạch Hạo cũng không muốn làm phiền nên đi tới lối ra của Hoàng sào, hắn đứng bên trên ngọn núi đổ phóng tầm mắt nhìn khắp Tiên dược viên này.

"Ồ?" Hắn nhìn thấy cây cổ thụ Thiên Thần cách đó không xa!

Ngoài ra, trong một khe đá của tòa núi đổ này lóe lên một vệt thần quang, nơi đó có một cây thần dược, chính là cây mà trước lúc tiến vào đây hắn đã từng nhìn thấy.

Vào lúc này, bên trong khe đá này lóe lên hào quang, một gốc cây dược thảo toàn thân tựa như là hắc kim xuất hiện, rõ ràng là muốn kéo dài khoảng cách với Thạch Hạo.

Còn chưa chờ Thạch Hạo có hành động tiếp theo thì nó lại đột nhiên truyền âm tới, nói: "Đại nhân nhà ta muốn nói chuyện với ngươi một lát."

Thạch Hạo ngạc nhiên, cái cây dược này lại nói chuyện với hắn? Đằng sau lại còn có một vị chủ nhân, là người nào lại khiến thứ này nhận chủ chứ?

"Đại nhân nhà ngươi là ai?" Thạch Hạo hỏi lại.

"Quy Tiên đại nhân chỉ nói ta truyền lời như thế thôi." Cây thần dược này truyền âm.

"Bạch Quy Đà Tiên?!" Gương mặt của Thạch Hạo hiện vẻ kỳ lạ, đó là một cây Trường Sinh dược thế nhưng lại giống như là một con người, muốn nói chuyện với hắn?!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 929: Mời

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Một cây dược, thế nhưng lại được xưng là đại nhân, ấy vậy lại còn muốn nói chuyện với hắn, việc này khiến Thạch Hạo vô cùng kinh ngạc!

"Nó ở nơi nào, muốn nói gì với ta?" Thạch Hạo chất vấn.

Ánh đen lấp lóe bên dưới ngọn núi đổ, "người truyền lời" này rất siêu phàm, đây là một cây thần dược tuyệt thế tựa như được chế tạo từ hắc kim, chín chiếc lá dài tựa như là những cọng linh vũ Phượng hoàng vậy.

"Đại nhân nhà ta đang ở suối tiên, muốn mời ngươi qua đó gặp mặt nói chuyện." Thần dược truyền âm, đương nhiên cũng không hề giống tu sĩ mà nó chỉ là tạo ra một gợn sóng kỳ dị đủ khiến người đối diện hiểu được ý nghĩa mà thôi.

Thạch Hạo nhìn chằm chằm nó rồi bỗng nhớ tới một ghi chép trên cốt thư nào đó, đây chính là thần dược Hắc Hâm, lá cây của nó tựa như là linh vũ của Phượng hoàng, toàn thân thì cứ y chang như hắc kim vậy.

Thứ này có thể sánh vai cùng với Độ Kiếp thần liên, cả hai đều là thần vật hi hữu khiến các giáo thèm thuồng, thế nhưng nay chỉ làm "tiểu đệ" tới đây truyền tin.

Ánh mắt của Thạch Hạo sâu thẳm, trong lòng cân nhắc, nếu như có thể sở hữu được khu dược viên này thì sẽ có bao nhiêu chỗ tốt đây, chỉ cần vứt bừa một cây này ra ngoài thì chắc chắn ngoại giới sẽ bị xới tung lên!

"Ngươi... đang nghĩ gì thế hả?" Hắc Hâm thần dược rùng mình một cái, thân là linh căn trong thiên địa cho nên nó vô cùng nhạy cảm, đột nhiên cảm thấy lành lạnh toàn thân.

"Không có gì, đại nhân nhà ngươi cách đây xa quá, có thể mời nó tới đây được không." Thạch Hạo nói, hắn cảm thấy "Bạch Quy Đà Tiên" này chủ động tìm hắn thì cũng chưa chắc đã là vận may.

Trường Sinh dược rất khó bắt giữ, thứ này có thể tiến vào hư không nhật nguyệt, thế nhưng chiến lực của bản thân cũng không hề mạnh, chỉ có chạy trốn là nhất.

"Đừng nói là đẩy ta vào trong tuyệt địa nào đó nhen?" Thạch Hạo lầm bẩm, cũng không hề hưng phấn khi nghe được tin tức của vận may lớn này.

"Đại nhân nhà ta vô tình bị cảm lạnh, không thích hợp để ra ngoài." Hắc Hâm thần dược viện cớ.

Thạch Hạo liếc xéo nó, một cây dược mà cũng cảm lạnh? Lừa kẻ ngu à!

Hắc Hâm thần dược cũng cảm thấy mình nói hơi lố cho nên kho khan một tiếng, nói: "Khụ... Là như thế này, chúng ta đều là thảo dược cho nên trong lòng tự nhiên sẽ sinh ra vẻ e ngại với người từ ngoại giới đi vào, sợ sẽ bị bắt đi. Cho nên mới phải phòng bị như vầy, không dám rời quá xa nơi cư trú của mình."

"Chuyện gì xảy ra thế?" Sau khi Đả Thần Thạch nuốt hết bốn cục Hoàng Huyết thạch thì cái bụng đã căng tròn xoe, lúc này nó lăn tròn xuất hiện ở ngay lối ra của Hoàng sào.

"Chúng ta có thể đi vào không?" Thạch Hạo hỏi, trong lòng hắn rất ngứa ngáy, một cây Trường Sinh dược sờ sờ ngay trước mắt mời hắn tới nói chuyện, thật sự là không muốn bỏ qua cơ hội này.

"Có chút khó khăn, hòn đảo này quá thần bí. Có bố trí đại trận Tiên đạo thật sự, bằng vào ta thì không thể đi vào nơi sâu nhất được, dù là tàn trận

cũng có thể giết chết Thiên Thần." Đả Thần Thạch than thở, rất hiếm khi thấy nó khiêm tốn như thế này.

Thạch Hạo nghe thấy thế thì trầm mặc trong giây lát sau đó là thở dài, sống sót là quan trọng nhất, thiên tài địa bảo tuy có được thế nhưng cũng phải dùng mạng để nắm lấy.

"Xin lỗi, ta không thể đi được. Đảo này có tồn tại trận pháp của Tiên nhân nên ta cũng không muốn mất mạng." Thạch Hạo cự tuyệt.

"Ngươi không cần lo lắng đâu, lần này chắc chắn chỉ có lợi chứ chẳng hề có hại với ngươi đâu, đại nhân nhà ta cũng chỉ muốn nói đôi lời với người người từ bên ngoài tiến vào thôi. Chọn trúng ngươi, đây là một vận may vô cùng lớn." Hắc Hâm thần dược nói.

"Cảm tạ đã để mắt tới ta, nhưng xin lỗi, ta không đi được!" Thạch Hạo rất kiên quyết, không muốn mạo hiểm, không muốn vô duyên vô cớ bỏ đi mạng nhỏ của mình.

Hắc Hâm thần dược vừa nghe thấy thế thì cuống cả lên, nói: "Ngươi có biết nơi sâu nhất của hòn đảo này có thứ gì không? Có pháp bảo Tiên đạo, có đồ Trường Sinh, có dược tán tuyệt thế, chỉ cần đạt được một thứ thì chắc chắn sẽ có lợi cho cả đời của ngươi đó."

Thạch Hạo nghe thấy mấy lời này thì lộ vẻ khác thường, cả người càng thêm bình tĩnh hơn, hắn không muốn đi thế nhưng cây thần dược này sao lại lo lắng thay cho hắn vậy?

"Nếu như ngươi lo lắng thì ta đồng ý làm con tin, sẽ bị giam giữ ở ngay bên cạnh của ngươi, như thế ngươi an tâm rồi chớ?" Hắc Hâm thần dược nghiêm túc nói.

Thạch Hạo ngớ người, nó lại muốn làm "con tin".

"Có chuyện mà lại phải như vậy luôn thế?" Hắn hỏi, vẻ hiếu kỳ càng ngày càng tăng, một cây thần dược đủ khiến các đại giáo ở ba ngàn châu đều

thèm thuồng lại lộ dáng vẻ như thế này, nếu như bị ngoại giới biết được thì chắc chắn sẽ vô cùng khát khao đồng thời cảm thấy thần kinh như rối bời, có đời nào một cây thần dược sẽ chủ động như thế này?

Thạch Hạo không hề tỏ thái độ gì mà bình tĩnh nhìn nó.

Hắc Hâm thần dược thấy thế thì càng cuống hơn nữa, nói: "Cơ hội không nhiều, tòa dược đảo này xuất hiện ra bên ngoài cũng không lâu lắm, cho nên sẽ rất nhanh ẩn vào trong hư không loạn lưu đó."

Đồng thời nói bổ sung thêm, nói: "Như vậy đi, nếu như ngươi vẫn còn nghi ngờ không yên lòng thì có thể để Thiên Thần thụ làm con tin luôn, như vậy sẽ không sầu lo nữa chứ?"

Lần này, không chỉ mỗi Thạch Hạo thay đổi sắc mặt mày dù là Đả Thần Thạch cũng cứng người, kể cả Tuyết Luân đang ngồi xếp bằng bên trên đạo đài năm màu trong Hoàng sào vừa tỉnh lại kia cũng khiếp sợ không thôi.

Thiên Thần thụ, là sự tồn tại cỡ nào chứ, tuy rằng chỉ là thần dược, cũng không phải là Trường Sinh dược thế nhưng lại tuyệt đối nghịch thiên, đối với các đại giáo thì giá trị của nó chắc chắn vượt qua tất cả mọi thứ!

Trái cây mà nó kết ra có thể tạo ra một vị Thiên Thần ngay tức khắc, nếu như co thể sở hữu một cây này và mỗi lần kết không ít trái thì sẽ giúp cho các đại giáo trở nên vô cùng huy hoàng.

Nhưng mà, Hắc Hâm thần dược vừa nói xong thì bóng cây nơi xa xa kia khẽ rung, một cây già nhanh chóng bỏ chạy, đồng rời réo lên: "Chuyện này không liên quan tới ta!"

Gốc cây này xanh biếc tựa như được khắc từ ngọc, ánh xanh chiếu ngút trời cao, từng rễ cây vung nhanh trên mặt đất tựa như từng chiếc xúc tu lan tỏa cố gắng bỏ chạy thật nhanh.

"Ngươi... lại phản bội chủ nhân, không nghe theo lời kêu gọi." Hắc Hâm thần dược tức điên.

"Tiểu Hắc, ngươi chớ có vu oan cho ta nhen, ta không hề phản bội chủ nhân, chỉ là ta thấy tên nhóc này chẳng phải là kẻ tốt đẹp gì, ta sợ hắn sau khi bắt được chúng ta rồi sẽ trốn ngay tức khắc, cơ bản sẽ không hề đi gặp đại nhân." Giọng nói của cây già kia ồm ồm vang lên.

Thạch Hạo há miệng như muốn nói gì thế nhưng cũng không có lên tiếng. Quả thật trong lòng hắn có ý nghĩ như thế, luôn cảm thấy có cạm bẫy đang ở trước mặt, không hề đáng tin chút nào, nếu như có thể bắt được Thiên Thần thụ cùng với một cây Hắc Hâm thần dược thì sẽ bỏ chạy ngay lập tức, sẽ không thám hiểm ở đây thêm phút giây nào nữa.

"Ồ, nó bị thương?" Đả Thần Thạch nhìn chằm chằm thân của cây cổ thụ kia, tuy rằng rất cứng cáp thế nhưng lại có một đoạn bị đâm thủng thiếu chút nữa đã gãy đôi, nơi đó có pháp tắc đang lấp lóe.

"Chính xác, nó từng bị thương, nếu không Thiên Thần thụ sao lại thành ra một cây thần dược bình thường chứ, chắc chắn sẽ có chiến lực vô cùng mạnh mẽ!" Hắc Hâm thần dược thẳng thắn nói.

"Xin lỗi, ta đi trước đây." Cây già này không hề có ý nán lại, nó cảm thấy Thạch Hạo rất nguy hiểm cho nên ra sức chạy trốn, trên đường đi nó bắn thành một đám khói, tất cả đều do thánh dược phát ra cả.

Việc này cứ như là đang nằm mơ vậy, hết cây thần dược này tới cây thần dược khác xuất hiện và nói chuyện với nhau, chẳng hề thực tế chút nào.

Đây tựa như không phải là một khu dược viên mà là một môn phái thì đúng hơn.

Bạch Quy Đà Tiên này vô cùng phi phàm, vậy nó muốn thứ gì chứ?

"Làm sao nó có thể ra vào dược viên này một cách dễ dàng thuận lợi như thế chứ?" Thạch Hạo kinh ngạc.

"Đây chính là thủ đoạn của Tiên nhân, chỉ nhắm vào người ngoài chứ chẳng hề thương tổn gì tới linh thảo bên trong, quả là làm khó người khác

mà." Đả Thần Thạch than thở.

"Ý ngươi thế nào rồi, nếu như không tự tin thì ta sẽ gọi thêm một cây thần dược khác để làm tin bên cạnh ngươi." Hắc Hâm thần dược hỏi.

Thạch Hạo đắn đo khó xử, hắn suy nghĩ rất kỹ rồi sau đó là đáp ứng đi với Hắc Hâm thần dược này.

Hắc Hâm thần dược đã có linh trí, vì đây là thần dược hi thế cho nên hắn tin chắc, gốc thần dược này sẽ không bao giờ đùa giỡn với tình mạng của bản thân mình, đồng thời linh căn thần thánh như thế này đã nói đến như vậy thì vẻ nguy hiểm bên trong sẽ rất ít.

"Ngươi muốn mạo hiểm thật à?" Đả Thần Thạch không hiểu, nó cảm thấy bình thường Thạch Hạo là người rất khôn ngoan chẳng hề thua kém mình, vậy giờ làm sao lại hấp tấp như vậy chứ.

"Không sao, mày chờ tao ở đây đi." Thạch Hạo nói.

"Thôi, bản tọa cũng đi xem thử cái gọi là Bạch Quy Đà Tiên kia có hình dáng như thế nào." Đả Thần Thạch nói, không phải là nó không sợ chết mà là sau một phen suy tư thì cảm thấy đi cùng Thạch Hạo cũng không sao. Dù sao, trên người của Thạch Hạo cũng còn có một vài thứ đáng giá, tỷ như Vạn Linh đồ chẳng hạn, nếu như gặp phải nguy hiểm thì cũng có hiệu quả nhất định.

Thạch Hạo quay đầu nói với Tuyết Lâm: "Ngươi đừng nên đi theo ta làm gì, cứ chờ ở đây là được rồi."

Nàng gật gật đầu, nói: "Ừ, nếu như các ngươi gặp phải nguy hiểm thì ta sẽ đốt sạch cả Hoàng sào này, san bằng luôn nơi đây!"

Chiếc tổ này rất phi phàm, dị thường kinh người, ẩn chứa phù văn, chỉ có huyết thống Hoàng tộc thì mới có thể bình an chứ người khác thì cơ bản không có tư cách tiến vào.

"Tĩnh tâm ngộ đạo, chúng ta đi đây!" Thạch Hạo nói.

Đây là một nơi tuyệt vời, là một nơi có ý nghĩa vô cùng to lớn đối với Tuyết Lâm, nàng có thể xuất hiện ở đây thì chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới một đời của nàng!

"Uhm, ta bế quan tiếp đây."

Sau đó, Thạch Hạo cũng không bắt Hắc Hâm thần dược kêu một cây thần dược khác tới mà trực tiếp đi theo nó, từ từ tiến từng bước về trước.

"Ngươi hiểu được trận pháp ở nơi này?" Đả Thần Thạch ngạc nhiên hỏi, linh thảo có thể tự do ra vào thì không cần nói cũng được, thế nhưng lại có thể dẫn bọn họ đi vào nữa.

"Đại nhân nhà ta hiểu, đây đều là do người hướng dẫn cả đó." Hắc Hâm thần dược trả lời.

Dọc theo đường đi, ngoài trừ hương thơm ngát ra thì còn có những làn mây khói cùng với những dãy cung điện đổ nát, cũng có từng làn tiên khí bồng bềnh khiến người khác khiếp sợ!

"Đúng là nơi tốt, chắc chắn là di tích duy nhất của Tiên rồi!" Đả Thần Thạch thán phục.

Chỉ là, những khu vực kia quá nguy hiểm, nó có thể thấy được một vài bộ phận của trận pháp vẫn còn hoàn hảo, vì vậy mới tràn ngập khí tức Tiên đạo.

Đoạn đường này tựa như là giấc mơ, có lúc bọn họ đi xuyên qua cánh cửa ánh sáng và cũng có lúc phải tiến vào trong đường hầm hư không, rõ ràng hòn đảo này rất kinh người.

Rất lâu sau, bọn họ tới gần một khu cổ địa.

Xa xa, thi thoảng có thể nghe được tiếng thú gào khiến cho bầu trời của

khu vực này chấn động tới mức rạn nứt!

"Đây là... nơi quỷ gì thế này?" Đả Thần Thạch khiếp sợ, những con cổ thú kia quá mạnh mẽ, vì sao khi đứng ở ngoài hòn đảo lại không hề nghe được âm thanh rống hú này chứ.

"Ong ong ong..."

Tiếp theo, kiếm khí ngút trời đi kèm là từng làn tia tiên khí khiến tâm hồn run rẩy, tóc gáy dựng đứng, uy lực này quá mạnh mẽ.

Thi thoảng bọn họ nhìn thấy, một vài tiểu thiên thế giới bên trên khi bị kiếm khí ấy đâm trúng thì lập tức bị hủy diệt!

"Đây không phải là sự thật chứ?" Vẻ mặt của Thạch Hạo cứng đờ.

"Đừng tưởng là thật, và cũng đừng cho là giả, trời mới biết bên trong khu di tích này còn có thứ quỷ quái gì, tuy nhiên, kiếm khí năm xưa chắc chắn mạnh mẽ hơn loại kiếm khí hiện giờ này nhiều, một kiếm chém xuống thì có thể cắt lìa một đại thế giới thật sự!" Hắc Hâm thần dược giải thích.

Rốt cuộc cũng đã tới, phía trước trở nên mờ mịt, sương mù hỗn độn lượn lờ bên trên những đám hoa cỏ khiến nơi đây tràn ngập vẻ thần bí, cùng với những kiến trúc sụp đổ và những tảng đá vỡ vụn càng khiến người khác cảm nhận được vẻ thê lương hơn.

"Đã tới, đại nhân nhà ta ở chỗ kia kìa." Hắc Hâm thần dược nói rồi chỉ về trước.

Sương mù lượn lờ, tựa như là đã tới cố hương của Tiên vậy.

"Xin hỏi, ngươi tìm ta có gì dạy bảo?" Thạch Hạo hỏi.

"Vạn vật héo úa, thế gian tịch diệt, hết thảy đều sẽ kết thúc, sẽ rơi vào màn đêm vĩnh hằng, cho tới khi luân hồi mở ra một kỷ nguyên mới." Bên trong màn sương trắng ấy truyền tới lời nói như vậy, bên trong ẩn chứa vẻ

tang thương cùng với cảm thán.

Thạch Hạo ngây dại, hắn chỉ vừa mới tới nơi đây mà vì sao đối phương lại trách trời thương người, nói ra những câu như vậy?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 930: Bạch Quy Đà Tiên

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"Đến cùng là ngươi muốn biểu đạt cái gì?" Thạch Hạo hỏi, trong phút chốc liền bị áp lực nhưng hắn cũng không bối rối lắm.

"Thế giới này sẽ không còn tồn tại nữa, sẽ như kỷ nguyên trước, tất cả sẽ đi tới phần kết thúc, như là một vòng luân hồi, kỷ nguyên mới lại sẽ mở ra và rồi cũng sẽ đi vào con đường như hiện tại, màn đêm u tối vĩnh hằng." Bên trong sương mù truyền ra tiếng thở dài.

"Ngươi tìm ta có chuyện gì không?" Thạch Hạo hỏi, tuy trong lòng suy nghĩ rất nhiều thế nhưng trên mặt chẳng mảy may biểu hiện gì cả.

"Ngươi, ta, còn có rất nhiều người đều muốn tiếp tục sống, ta tìm ngươi cũng không ngoài mục tiêu này." Trường Sinh dược kia nói.

"Ngươi cho rằng ta có thể giải quyết được vấn đề này à?" Thạch Hạo không hề tin.

"Ta chỉ muốn kết lấy một thiện duyên, đồng thời cũng xin ngươi hãy giơ cao đánh khẽ mà buông tha cho một vài kỳ dược ở trên đảo này, những thứ này đều có khả năng trở thành thần dược cả, mà muốn như vầy cũng chẳng hề dễ chút nào."

Thần dược quả thật rất ít, có thể đếm trên đầu ngón tay, là kỳ trân khắp thế gian này.

Một cơn gió thổi tới, sương mù hỗn độn kia tản ra và lộ cảnh tượng ở

nơi ấy. Ánh sáng rạng ngời chiếu khắp, con mắt của Thạch Hạo lập tức trợn tròn, đó là gì? Đó là Vạn Vật thổ!

Hắn từng tìm thấy một chậu sành ở bên trong động phủ của Quân Đạo, chậu này có chứa một loại bảo thổ vô giá, chỉ một chậu nhỏ như thế mà đã khiến Thỏ nhỏ lăn lộn kêu gào muốn dùng thứ này để thành Đạo.

Thế nhưng trước mắt lại có một vùng rộng tới một trượng, tất cả đều là loại đất này, chúng cứ như là từng hạt cát lấp lánh ánh sáng, khí hỗn độn bốn phía cùng với tinh hoa bản nguyên của cả thiên địa đều tụ tập lại nơi đây.

"Ta chưa bao giờ tuyệt diệt bất cứ thứ gì, dù có hái thánh dược đi nữa thì cũng sẽ chừa lại hạt giống, hoặc không hề đụng chạm gì tới rễ cây cả." Thạch Hạo đáp lại, con mắt không hề di chuyển khỏi đám đất kia.

Đây tuyệt đối là một vận may kinh thiên, nhiều Vạn Vận thổ như vầy thì có thể tạo nên rất nhiều việc nghịch thiên!

Nghe đâu, Vạn Vận thổ có thể nuôi dưỡng tất cả, thậm chí có Tiên chủ chí cao khi chiến tử được chôn ở trong loại đất này thì có thể được bảo vệ bất hủ vĩnh viện, dù cho vô tận năm tháng trôi qua vẫn có thể lần nữa thức tỉnh lại.

Thứ này nghịch thiên tới cỡ nào chứ?

Phạm vi một trượng này thì có thể chôn tới mấy sinh linh, lúc này trái tim của Thạch Hạo đập thình thịch đồng thời dùng Thiên nhãn võ đạo của mình quan sát thật kỹ Vạn Vật thổ trước mắt này.

Bởi vì, rất có thể bên dưới sẽ có sinh linh nào đó đang ngủ say cũng nên!

Nhưng mà, hắn không cách nào quan sát được, sương mù hỗn độn trôi tới, tiên khí lưu chuyển khiến bên trong càng thên thần thánh hơn.

"Đạo hữu có tâm như vậy là tốt rồi." Âm thanh kia lại vang lên.

"Chíu!"

Một tiếng vang từ bên trong vùng thổ kia lao lên, đó là một cây thực vật toàn thân trắng như tuyết đi kèm là tiên vụ, từng làn mưa ánh sáng chiếu khắp trông có vẻ siêu phàm thoát tục.

Bạch Quy Đà Tiên!

Nó đã xuất hiện, nó ở ngay bên dưới vùng đất này.

Bên trong Vạn Vận thổ này chứa thứ gì, hay chỉ có mỗi một cây dược và không hề chôn thứ khác nữa? Ánh mắt của Thạch Hạo sâu thẳm, hắn rất muốn chạy tới để thăm dò thứ này.

Nhưng, hắn không hề làm bậy, Bạch Quy dám xuất hiện ở khoảng cách gần hắn như vầy thì tuyệt đối sẽ không sợ bất kỳ chuyện nguy hiểm nào xảy ra.

"Ngươi tìm ta cũng chỉ muốn nói những lời này hay sao?" Thạch Hạo hỏi.

Hào quang lóe lên, ánh bạc chiếu sáng, một người đẹp khác cũng từ vùng đất đó chui lên rồi đạp lên trên mai Bạch Quy kia, áo trắng phần phật tựa như bay múa, người này tò mò nhìn Thạch Hạo.

Nhưng dù là Quy hay là Mỹ nhân thì đều trắng như ngọc như tuyết, nếu như thân thể không phải rất nhỏ thì chắc chắn sẽ làm người khác lầm tưởng rằng đó là một vị tiên tử đang đạp lên trên một con rùa, mà thực đó đó chỉ là... một cây dược!

"Ta còn muốn nhờ đạo huynh thêm một việc, đảo này đã bị giam cầm rất lâu rồi, chắc phải hơn một kỷ nguyên rồi chưa thấy ánh mặt trời, xin đạo huynh hãy giúp ta." Con Bạch Quy này mở miệng.

Đây là lần đầu tiên Thạch Hạo tiếp xúc với một cây Trường Sinh dược ở khoảng cách gần như vầy.

"Như ngươi đã nói, vạn vật sẽ héo úa, toàn bộ thế giới sẽ tịch diệt, nếu vậy rời khỏi nơi này thì có được gì, nếu không rời đi thì sẽ như thế nào?" Thạch Hạo hỏi ngược lại.

"Hoàn toàn khác nhau, chạy thoát thì sẽ có một chút hy vọng sống hơn." Bạch Quy thở dài, mỹ nhân trên lưng nó thì lại chớp chớp cặp mắt to, từ đầu đến cuối chẳng hề nói câu gì.

"Ngươi là Trường Sinh dược hay là Tiên đã được mai táng hơn một kỷ nguyên trước đây?" Thạch Hạo ngờ vực hỏi.

Con Bạch Quy hết lần này tới lần khác gọi hắn là đạo huynh, rất giống tu sĩ, hắn nghi ngờ đây có thể là một bộ tiên thi đã thông linh và hóa thành Bất Tử dược.

Bởi vì, cũng từng có lời đồn như thế này!

"Ta chỉ là một cây dược mà thôi, chỉ là sống cũng đủ lâu một chút." Bạch Quy nói.

"Nói thêm cho ta biết, hơn một kỷ nguyên trước đã xảy ra chuyện gì?" Hai mắt của Thạch Hạo phát sáng, trong lòng hắn có rất nhiều chuyện không hiểu nên rất muốn có lời giải đáp.

"Ta chỉ là một cây dược và bị nhốt trên hòn đảo này mà thôi, đạo huynh cảm thấy ta biết được chuyện gì?" Ánh mắt của Bạch Quy lóe lên.

Ánh mắt của Thạch Hạo thì sâu thẳm nhìn chằm chằm nó với vẻ không tin, nói: "Ngươi muốn ta giúp đỡ thế nhưng ngay cả chút nguyện vọng đó của ta mà cũng không thể đáp ứng, thế thì còn tiếp tục được hay sao."

"Ta thật sự là không biết mà." Bạch Quy than thở, trong mắt lại hiện lên vẻ mê man, nói: "Ta sống quả thật là rất lâu, thế nhưng hình như đã gặp nạn nên thân thể đã bị hao tổn, mất đi rất nhiều ký ức xưa."

"Đừng nói, ngươi là... một vị tiên chủ đã chết và hóa thành một cây

Trường Sinh dược nhen?!" Thạch Hạo sợ hãi.

"Chắc là không phải." Con rùa trắng kia bác bỏ, sau đó nhìn nhìn tiên tử khuynh thành trên mai của mình, nàng mặc áo trắng như tuyết, hoàn mỹ không một tì vết nào, lúc này cũng đang lắc lắc đầu.

"Đạo huynh, nếu như ngươi có thể phá giải phong ấn của hòn đảo này thì ta sẽ tặng ngươi kỳ trân tuyệt thế." Bạch Quy nói.

"Ví như?" Thạch Hạo hỏi, hắn cảm thấy cái cây dược này quá thần bí.

"Ta có thể tặng ngươi tiên kim." Bạch Quy bình thản nói.

"Cái gì?" Thạch Hạo cũng không hề tỏ thái độ gì thế nhưng Đả Thần Thạch lại nhảy dựng lên trước tiên, đó chính là chí bảo quý nhất khắp thế gian rồi, lại còn tặng cho bọn họ, lập tức hai mắt của nó phát sáng, nói: "Có thể thêm Thế Giới thạch, Hỗn Nguyên thạch không?"

"Không có, thế nhưng ta lại có một nửa khối Thiên Khuyết thạch, nghe đâu nó có thể vá trời, không biết ngươi có thể cắn được không nữa." Bạch Quy dứt lời thì giơ lên một cái móng rồi đẩy Vạn Vật thổ ra, một khối đá màu xanh xuất hiện.

Thứ này không tới một thước, vô cùng cổ xưa, có màu xanh nhạt.

"Cho ngươi đó!" Bạch Quy nói đồng thời đẩy thứ đó tới.

"A hú... " Đả Thần Thạch hét lớn, nhìn thấy tiên liệu đang bay tới mình thì nhanh chóng há miệng nuốt xuống.

Con mắt của Thạch Hạo lóe lên, thứ đó quả thật là Thiên Khuyết thạch, hắn từng nhìn thấy qua ở trong bí cảnh Nguyên Thiên, chiến y của Nguyên Thiên chí tôn được chế tạo từ loại đá này.

Chỉ là, món thạch giáp kia không có một ai có thể mang đi được.

Thạch Hạo nhìn Đả Thần Thạch rồi đột nhiên cảm thấy tên khốn này rất

có thể sẽ lột xác hóa ra tiên khí, nó từng ăn qua Hỗn Nguyên thạch, Vạn Pháp thạch, Thiên Mệnh thạch... tất cả đều là đồ tốt cả.

"Đạo huynh, ngươi cảm thấy thế nào?" Bạch Quy lần nữa hỏi Thạch Hạo.

"Ta không hề thiếu tiên kim, ta vốn đã có rồi." Thạch Hạo đáp.

"Vậy ta đưa cho ngươi Trường Sinh dược có được không?" Bạch Quy nói.

Lời này vừa ra thì Thạch Hạo liền biến sắc, Đả Thần Thạch cũng càng giật mình hơn nhìn chằm chằm nó, đây là thứ thần thánh cỡ nào chứ, ai cũng không thể thoát khỏi loại mê hoặc này.

Nghe đồn, ăn được Trường Sinh dược thì sẽ bất hoại vạn kiếp!

"Ngươi.. chắc chắn?!" Lời nói của Thạch Hạo hơi không được tự nhiên cho lắm.

"Kỳ thực, muốn trường sinh, chỉ dựa vào dược thì không thể được, nhất định phải có tu vi tương ứng, đạo huynh không nên đi nhầm đường." Bạch Quy sợ hãi rụt cổ lại, đồng thời nói thế.

"Ngươi muốn đưa chính mình cho ta luôn à?" Thạch Hạo hỏi.

"Như vậy sao được chứ, Trường Sinh dược sinh trưởng rất chậm, nếu như ta tự chặt mình và chừa lại bộ rễ thì làm sao mà độ kiếp, làm sao tránh được đại kiếp nạn làm tịch diệt cả thế giới chứ?" Bạch Quy lắc đầu.

"Vậy thì ngươi thực hiện ra sao?"

"Đạo hữu có thể đưa ra hai bình ngọc, và ta sẽ nhỏ vào đó hai giọt Dược dịch trường sinh." Bạch Quy nói.

"Quá ít!" Đả Thần Thạch chê bai, cảm thấy con rùa trắng này quá keo kiệt.

"Không ít đâu, đây chính là dược dịch trường sinh chứ chẳng phải là loại khác đâu, đừng nói là ở thời đại này, dù là thời điểm trong thiên hạ này còn có Tiên thì cũng rất hiếm có!" Bạch Quy lắc đầu.

Thạch Hạo không nói hai lời, lập tức đưa ra hai bình cỡ lớn đặt ở bên dưới chân.

Việc này khiến lão Quy chẳng biết nói gì cả.

"Đạo huynh, ngươi có vắt kiệt sạch cơ thể ta cũng chẳng thế đầy được một chiếc bình đó nữa." Bạch Quy nhe răng nói.

Thạch Hạo cũng không lên tiếng, sau đó thay đổi hai chiếc bình nhỏ hơn, hào quang lóe lên, Bạch Quy dùng một thủ pháp đặc biệt thu lại, bên trong Vạn Vật thổ kia chợt hiện ra phù văn.

Đả Thần Thạch rùng mình, nơi đó có phù văn Tiên đạo, có trận pháp, quả nhiên không thể làm bậy.

Bạch Quy liếc mắt liên tục, không biết vì sao lại khiến người khác cảm thấy rất bỉ ổi, sau đó nó quay về một chiếc bình rồi ói ra một giọt nước bọt vào trong.

Trán của Thạch Hạo đầy nếp nhăn, con rùa trắng này muốn ăn đòn thì phải!

Chẳng lẽ chọn một nơi nào đó trên cơ thể để nhỏ ra một giọt dược địch không được hay sao chứ? Có cần phải nhổ nước bọt như vậy không!

Mặc dù biết đây là một cây dược chỉ có hương thơm chứ chẳng hề có nội tạng gì, thế nhưng vẫn khiến Thạch Hạo rất muốn nện cho nó một trận.

"Giọt thứ hai, ngươi mà còn nhổ thêm một bãi nước bọt nữa thì ta chẳng cần luôn!" Thạch Hạo trừng nó.

"Chú ý thế!" Bạch Quy lắc đầu rồi từ từ xoay người lại, cái mông của nó

nhắm ngay miệng bình còn lại.

"Mày thử đi, tao bảo đảm tao sẽ giết ngươi ngay và luôn đó!" Thạch Hạo nói.

"Ngươi nghĩ nhiều quá đó, ta sao lại làm mấy chuyện không đâu đó chứ?" Thạch Hạo bình chân như vại thế nhưng vẫn mâm mê cái mông của mình.

"Ngươi..."

Xoẹt một tiếng, một quả trứng nhỏ như trứng bồ câu rơi xuống và tiến vào trong bình ngọc.

"Đây là... Dược đan, cũng có thể coi là Quy đan, giá trị bằng hai giọt Trường Sinh dịch đó." Bạch Quy nói.

Vẻ mặt của Thạch Hạo vẫn đen xì như trước, con rùa chết tiệt này muốn ăn đòn mà!

"Haizz, trước quên giải thích cho ngươi biết, đã thế thì ta sẽ bồi thường cho đạo hữu một ít tiên kim vậy." Bạch Quy than thở.

Cảnh vật ở phía sau Vạn Vật thổ chợt hiện ra, khí hỗn độn tan hết, nơi đó lộ ra một đầm nước tuy không lớn thế nhưng mấy người tiến vào cũng dư sức.

"Đó là... Bất Lão tuyền!" Thạch Hạo giật mình.

Hắn từng gặp qua loại tuyền này, năm đó đã đạt được năm giọt ở Bách Đoạn sơn tại hạ giới, và đó cũng là lúc Đả Thần Thạch xuất hiện.

Một giọt Bất Lão tuyền có thể cứu một mạng người, giá trị vô lượng.

"Dòng suối này không thể đưa cho đạo hữu được, ta vẫn còn cần tới nó, mặc khác khu dược kia cũng cần." Bạch Quy nói đồng thời chỉ về một sợi dây xích ở bên dưới đáy tuyền.

"Đây là một sợi kim liên*, nếu như đạo hữu có thể chặt đứt được nó thì sẽ thuộc về đạo hữu." Bạch Quy nói.

(*): Sợi xích vàng.

"Đùa gì thế, đó là tiên kim, ai có thể chặt đứt chứ?" Đả Thần Thạch kêu lên.

"Trên người vị đạo hữu này có một thanh kiếm thai, hẳn là có thể." Bạch Quy nói.

Thạch Hạo lộ vẻ khác lạ, xem ra lúc chiến đấu với đám Hắc Ám thần tử thì hư không nứt ra và lúc này con rùa già này đã nhìn thấy thanh kiếm kiếm trong tay hắn.

"Ngươi sẽ không có bất kỳ mưu đồ nào khi nói ta chặt đứt sợi kim liên này đó chứ?" Thạch Hạo nói.

"Haizz, lại bị đạo hữu nhìn thấu rồi, quả thực đây chính là nguyên nhân chủ yếu nhất khi ta muốn nhờ vả ngươi." Lão Quy thản nhiên thừa nhận, không hề quanh co gì cả.

Thạch Hạo không nói lời nào, nếu hắn làm như vậy liệu có gặp nguy hiểm hay không?

"Đạo huynh, ta luôn cảm thấy thanh kiếm của ngươi có điểm gì đó quái lạ, thế nhưng ta cũng không thể nhớ ra chuyện gì cả, mất đi một vài ký ức xưa quả thật rất đau khổ mà." Lão Quy nói thế.

Trong lòng Thạch Hạo chấn động, lẽ nào cái cây dược này từng gặp qua tiên kiếm Đại La?

Thanh kiếm thai này... không phải là bị người khác đào được trong thạch liệu, là sản phẩm ở trong kỷ nguyên này hay sao.

"Sợi xích thần bên trong Bất Lão tuyền kia ẩn chứa bạch kim quang

minh, khả năng sẽ rất hữu dụng cho thanh kiếm của ngươi đó." Lão Quy nói tiếp.

Trong lòng Thạch Hạo hơi động, hắn không chém tới mà chỉ đặt thanh kiếm thai đen thui chẳng có chút ánh sáng này lên trên bảo liên kia, lập tức chuyện quái dị phát sinh.

Kiếm thai tự động phát sáng đầy óng ánh, trên thân kiếm xuất hiện một sinh linh hình người tràn ngập tiên vụ màu trắng, đi kèm là mưa ánh sáng bảy màu.

"Hả?!"

Bảo liên bên trong Bất Lão tuyền chảy ra từng tia sáng trắng tiến vào trong kiếm thai, sau đó ngưng tụ lên trên tiên vụ màu trắng xung quanh sinh linh hình người kia khiến cho sinh linh này càng thêm chân thật hơn, sương mù mờ mịt trắng xóa lan tràn.

Không chỉ có mình Thạch Hạo hút vào hơi khí lạnh, mà ngay cả Đả Thần Thạch cũng ngây dại.

Thanh kiếm thai này quá kỳ lạ, lần trước nó đã hút sạch tinh hoa của thanh chủy thủ có ẩn chứa tiên kim bảy màu của Đọa Thần tử, lúc ấy mưa ánh sáng phi tiên trên thân kiếm đã nhuộm thành bảy màu.

Hiện giờ nó lại hấp thu tinh hoa của tiên kim quang minh, hóa thành một luồng tiên khí màu trắng.

"Thanh kiếm thai này..." Bạch Quy cũng biến sắc.

Mà cô gái áo trắng trên lưng của nó lại lần đầu mở miệng, nói: "Cái đó rất quái lạ, nhưng mà... sao không có ấn tượng chứ?" Lời nói của nàng vô cùng du dương dễ nghe.

"Quản nhiều làm gì, đạo huynh đã có thể giúp ta chém đứt sợi kim liên quang minh thì ta sẽ tặng cho ngươi một hồi vận may lớn vậy!" bạch Quy

nói.

"Vận may gì thế?"

"Ta biết trước đây không lâu ngươi từng tạo ra được vạn ngọn tàn hỏa để đốt cháy một bộ xác ướp cổ... "

Nghe tới đây thì trong lòng Thạch Hạo hơi động, tên khốn này đã tới rất sớm và nhìn thấy qua cuộc chiến của hắn với Hắc Ám thần tử.

"Nếu ta đoán không sai thì ngươi muốn dùng vạn Đạo trong chư thiên để đốt bản thân hòng tu ra luồng tiên khí thứ hai, thế nhưng con đường này quá khó khăn, ở kỷ nguyên Tiên cổ cũng có người từng thử nghiệm qua, sinh linh đó tuyệt diễm khắp thiên hạ, được xưng là tiểu Tiên vương, thế nhưng vẫn bị thiêu rụi." Bạch Quy nói ra sự bá đạo của con đường này, không thể thành công được.

Thế nhưng, nó lại nói ra thì có thể sẽ có cách cứu chữa.

"Làm sao để cứu chữa đây?" Thạch Hạo hỏi.

"Ta có thể đưa ngươi vào Nhân Tiên điện, đến được đó mà nói thì vận may của ngươi sẽ lớn hơn!" Bạch Quy nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 931: Nhân Tiên Điện

Nhân Tiên điện, chỉ cần nghe cái tên này thôi đã khiến lòng người chấn động rồi.

Ba chữ, thế nhưng lại nặng tựa như núi!

"Đó là nơi như thế nào?" Thạch Hạo trịnh trọng hỏi, Bạch Quy nói như vầy thì rất có thể sẽ giải quyết được vấn đề đốt vạn Đạo để tu ra tia tiên khí thứ hai của hắn, nơi đó chắc chắn sẽ rất siêu phàm!

"Là một điện thờ được xây bên trong dược viên, vậy ngươi cảm thấy nó sẽ như thế nào? Là do Nhân Tiên xây nên thế nhưng ta cảm thấy gọi là Dược Tiên điện cũng được." Bạch Quy nói.

Đó là một nơi tu đạo và cũng là một nơi luyện dược.

"Thời gian trôi qua lâu như thế thì sẽ còn lại thứ gì nữa chứ, chẳng lẽ còn dược tán Tiên đạo à?" Thạch Hạo hỏi.

"Đừng có coi thường, và cũng đừng có hạ thấp điện đá cổ xưa nhất này, đó là nơi bế quan và cũng là một nơi luyện dược." Bạch Quy nói, đồng thời cũng nói rõ nơi đó từng luyện qua Trường Sinh dược.

Nói tới đây thì con ngươi của nó chợt co rút lại, bởi vì bản thân của nó năm xưa cũng từng bị chém một góc và luyện hóa qua.

Nhưng vào lúc này, hào quang bên trong Bất Lão tuyền chợt sáng rực, thanh kiếm trong tay Thạch Hạo lúc này còn sáng hơn cả mặt trời, ánh sáng rực rỡ và thần thánh.

Rắc một tiếng, bảo liên bên trong Bất Lão tuyền đứt rời, ánh sáng mờ đi,

bản thân nó là hỗn hợp thần kim, ẩn chứa bạch kim quang minh thế nhưng hiện giờ tất cả đều truyền vào trong kiếm thai cả.

Khi tiên quang lấp lánh thu lại thì bên trên thanh kiếm thai tỏa ra sương trắng mông lung, thần thánh dị thường, đó là do minh quang bạch kim biến thành, hay cũng có thể gọi là tiên kim Quang Minh.

"Nó lại hấp thu sạch?" Đả Thần Thạch kinh ngạc, nó từng thấy qua thanh kiếm thai này hấp thụ tiên kim bảy màu và rồi nhuộm mưa ánh sáng thành bảy màu luôn, hiện giờ lại hấp thụ bạch kim này khiến sương mù càng thêm an lành, mờ ảo, hoàn toàn chẳng hề khác với tiên khí thật sự là bao.

Thạch Hạo cũng thấy kỳ kỳ, sau khi ước lượng một chút thì cảm thấy trọng lượng của kiếm thai cũng chẳng hề thay đổi, vẫn nặng y như trước. Nhiều tiên kiêm Quang Minh truyền qua như vậy thì chắc chắn phải tới mười mấy vạn cân, thế nhưng sau khi dung hợp tiến vào thế mà trọng lượng chẳng hề thay đổi!

"Có điểm lạ, nhưng mà ta nhớ không ra." Cô gái bên trên Bạch Quy trầm tư lắc lắc đầu nói.

"Ha ha..." Bạch Quy chở cô gái mặc tuyết y từ dưới đất chui lên chợt cười to, một sợi bảo liên trên người nó phát ra tiếng vỡ vụn và rớt xuống dưới.

Trước kia sợi bảo liên này không người khóa chặt, khiến nó không cách nào thoát đi được.

Sau khi tiên kim Quang Minh mất đi thì pháp liên đứt rời, không cách nào trấn áp và khóa chặt được nó nữa.

"Vô cùng cảm ơn, rốt cuộc ta cũng đã thoát vây rồi." Bạch Quy cõng theo tiên tử áo trắng hết bò sang trái rồi lại sang phải, sau khi bản thân được tự do thì vô cùng kích động.

Trước đây, tuy nó cũng có thể di chuyển, sợi pháp liên kia có quy tắc

không gian nên nó chỉ có thể di chuyển trong phạm vi nhất định, không cách nào rời xa hơn được.

"Vạn vật sẽ héo úa, thế giới sẽ quạnh hiu, thứ gì rồi cũng sẽ đổi khác. Thần dược sẽ khùng điên hóa thành bán thần dược, Trường Sinh dược cũng sẽ thoái hóa thua xa với ban đầu, chỉ có cách thoát khỏi thế giới này mà thôi." Bạch Quy lẩm bẩm, nó tựa như nhìn thấy một cơn ác mộng nên chợt rùng mình một cái.

"Ngươi... đang nói chuyện gì thế?!" Thạch Hạo khiếp sợ.

"Đạo huynh, nếu như ngươi có biện pháp thì tốt nhất mau chóng thoát khỏi thượng giới này, nếu không thì thứ gì cũng sẽ thay đổi hết đó, tựa như là rơi xuống địa ngục vậy, mặc dù sau này sẽ có kỷ nguyên mới luân hồi, sẽ có sinh linh sống sót thế nhưng rồi cũng sẽ thua xa trước đây, dù là tiên dược cũng sẽ thoái hóa."

"Ngươi nói rõ thử!" Trong lòng Thạch Hạo dao động không thôi, tưng, hắn búng nhẹ lên trên thân kiếm một cái, lập tức tiếng ngân vang truyền ra tựa như rồng gầm phượng hót, sương trắng ẩn giấu và tiên kiếm khôi phục lại trạng thái u ám không chút ánh sáng nào.

Bạch Quy chợt tỉnh táo lại rồi đáp xuống đất, nói: "Từng có người tiên đoán rằng, thiên địa sẽ biến đổi, phải thoát khỏi giới này."

"Thế có thể trốn về đâu?" Thạch Hạo truy hỏi.

"Là địa phương trường sinh thật sự!" Bạch Quy trả lời, thế nhưng làm cách nào để tới được đó, làm sao để tìm kiếm thì nó cũng chẳng hề có chút biện pháp nào, trừ phi thành tiên!

Thạch Hạo nhíu mày, các dấu hiệu đều cho thấy, một tương lai không cách nào tưởng tượng ra được đang tới!

"Thế gian sẽ quạnh hiu, ngươi chắc chắn chứ?" Thạch Hạo hỏi.

"Ta không biết, đây chỉ là tiên đoán của tiên nhân, cũng có khả năng chỉ là hoàn cảnh biến đổi, thiên địa quy tắc xáo trộn, thế nhưng chắc chắn sẽ có đại loạn vô cùng đáng sợ!" Bạch Quy nói.

Thạch Hạo suy nghĩ, bất luận tương lai ra sao thì việc có thể làm trong hiện tại chính là tăng cường thực lực của bản thân, nếu như có một ngày như thế thì cứ dựa vào quả đấm nơi tay để kiếm lấy thế giới mới của mình!

"Ta nói sẽ giữ lời, ngươi đã giúp ta thoát vây thì ta sẽ tặng cho ngươi một hồi tạo hóa, nhưng có thể đi vào đó được hay không thì chỉ có thể dựa vào cơ duyên của ngươi mà thôi."

"Chờ xíu." Thạch Hạo nhìn thấy đám Lạc Đạo, Lam Nhất Trần, Thỏ nhỏ, Lộ Dịch ở bên ngoài hòn đảo, tất cả đều đang trốn ngoài không gian loạn lưu.

Bọn họ không yên lòng để Thạch Hạo đại chiến với mấy tên quái thai cổ đại nên cũng đã tới muốn xem kết quả ra sao, không nghĩ rằng lại có thể nhìn thấy được dược viên cổ này.

"Có thể đưa bọn họ vào đây không?" Thạch Hạo hỏi.

"Không thành vấn đề, thế nhưng không thể làm hư hao gì tới dược viên." Bạch Quy nói.

"A...." Sau khi Thỏ nhỏ lên đảo này thì khuôn mặt nhỏ nhắn ấy đỏ bừng, cả người lăn tròn dưới mặt đất, miệng thì la hét không thôi, nhiều dược thảo như vầy khiến nàng kích động xém tí nữa đã bất tỉnh.

Đây đâu chỉ là cơ duyên, mà có thể nói là bước ngoặt trên con đường nhân sinh của nàng, nhiều dược thảo như vậy làm nàng say mê.

Hắc Hâm thần dược sợ hãi, thả một con thỏ vào đảo, việc này... chẳng hề hợp lý chút nào, dù cho có bao nhiêu thảo dược đi nữa cũng không đủ cho nàng dùng.

"Yên tâm, ta sẽ không làm bậy đâu, mỗi cây thánh dược chỉ ngắt lấy nửa ngọn lá, ăn chút cánh hoa thôi." THái Âm ngọc thỏ vỗ vỗ ngực nói.

Sau đó, một con hồ điệp màu vàng phá kén bay múa xung quanh, nó vô cùng hưng phấn, đây chính là Hoàng điệp!

Hắc Hâm thần dược ủ rủ không thôi.

Bạch Quy thì lại hờ hững, nó dám cho mấy tên này đi vào thì chắc chắn vững tin, bởi vì chỉ có mỗi mình nó thông thạo những bố cục của trận pháp nơi này, nếu không có nó dẫn đường thì kẻ xâm nhập chẳng mấy chốc sẽ rơi vào tử địa.

Hòn đảo này nhìn sơ qua cũng không lớn lắm, đứng từ đầu này có thể thấy được đầu kia thế nhưng có một vài khu vực lại ẩn chứa huyền cơ, cần phải có cánh cửa không gian thì mới có thể vào được, nơi đó có một vùng trời khác nữa.

Thạch Hạo được Hắc Hâm thần dược dẫn đường, sau khi xuyên qua vài đường hầm hư không thì tới được một khu cổ địa.

Ở khu vực này chẳng hề có cỏ cây gì cả, yên tĩnh không chút âm thanh.

Một dãy thạch lâm chắn ngang ở trước.

"Dược điện này rất kỳ dị, nếu như có thể thông qua thì sẽ nhận được cơ duyên vô cùng to lớn, nếu như bị chặn đứng thì rất có thể sẽ bỏ mạng, ngươi cần phải suy nghĩ thật kỹ." Lời nói trịnh trọng của Bạch Quy truyền tới.

Dược điện này được xây từ đá, là do Tiên xây nên, thế nhưng lại quá tầm thường và được đặt ở bên trong thạch lâm kia.

Những tảng đá bổ nhào về trước, cung điện cao tầm hai trượng, toàn bộ trông rất đơn giản và xù xì.

Thậm chí, cũng không thể gọi là ngôi đền mà chỉ là một phòng bằng đá,

hơn nữa việc chế tác quá đơn sơ, không hề có chút ánh sáng lộng lẫy và vẻ xinh đẹp nào cả.

"Ngươi chắc chắn đây là một Tiên cổ điện, chứ không phải là do ngươi rảnh rỗi lấy đá chất thành nhà chứ?" Thạch Hạo hoài nghi, cảm thấy con rùa già này nói chẳng có chút căn cứ gì cả.

"Đừng có xem thường, nơi đây từng là nơi bế quan của Nhân Tiên, cũng là nơi luyện ra Trường Sinh dược, nơi đây khiến biết bao cường giả vô thượng thèm khát. Nếu như có thể công phá hòn đảo này thì đây chính là nơi tranh cướp, đáng tiếc là năm tháng đã tiêu diệt tất cả, nhưng những vết tích còn sót lại cũng đủ mang lại lợi ích cho ngươi rồi." Lão Quy nói.

Nó phủi bỏ trách nhiệm, giới thiệu sơ lược rồi sau đó lùi lại, đi hay không đi là do Thạch Hạo quyết định.

"Đúng rồi, có vài tên sinh linh vào đây, ngươi có thể điều khiển trận pháp giết sạch bọn họ được không?" Thạch Hạo hỏi.

"Ta chỉ có thể nương theo chứ không thể khống chế." Bạch Quy lắc đầu.

Thạch Hạo để lại Đả Thần Thạch bên ngoài rồi sau đó tự mình tiến vào trong thạch điện này, vừa mới bước vào thì đã xuất hiện đấu chuyển tinh di, cảm thấy những mảnh vỡ thời gian đang bay tứ tung khắp nơi.

Trong lúc nhất thời, hắn thấy một con Côn bằng đang giương cánh trong vũ trụ, từng ngôi sao bị đánh tan, hắn lại nhìn thấy Chân long đang vọt lên xuyên thủng cửu trùng thiên, rồi thấy một bàn tay lớn màu đen đang bóp chặt một tinh vực nào đó...

Sau đó, hắn thấy trời đất tối tăm và rơi vào trong hỗn độn, nhìn thấy cảnh tượng lúc thiên đại mới hình thành.

Thạch Hạo mê man, đây là nơi nào, mình là ai, vì sao tâm thần lại hoảng hốt, đầu đau như búa bổ thế này.

"A..."

Tiếng hét lớn vang lên, hắn cố gắng làm bản thân tỉnh táo lại, tất cả những cảnh tượng vừa rồi đều biến mất, chỉ còn tòa thạch điện cổ xưa kia mà thôi.

Những thứ đó đều được vẽ lên vách tường cổ xưa cách đây rất xa xưa thế nhưng cảnh tượng lại quá mức chân thực, khiến hắn như muốn nghẹt thở.

Thạch Hạo bước từng bước tiến vào trong thạch điện, chính xác, nơi đây có không gian pháp tắc, bên ngoài nhìn thì không lớn thế nhưng khi vào trong lại vô cùng rộng lớn.

Nơi đây chẳng có chút ánh sáng lộng lẫy gì, tựa như là một động phủ do người nguyên thủy tạo ra, có những bức tranh đá vô cùng đơn sơ.

Hài cốt.

Trên đường, hắn nhìn thấy rất nhiều tàn cốt sớm đã nát bét từ lâu vì năm tháng.

"Đây là hài cốt của sinh linh hơn một kỷ nguyên trước à?" Thạch Hạo giật mình, hắn nhìn thấy rất nhiều hài cốt, có bộ thì to lớn tựa như núi cao, lại có bộ thì cao chưa tới một thước, xương cốt vẫn cứng rắn như trước.

"Vù!"

Đột nhiên, bên trên tranh khắc có sinh linh phát sáng, khuếch tán hàng loạt gợn sóng.

"Tới rồi!" Hắn từng nghe Bạch Quy nói, đây chính là thử thách, nếu chịu không nổi thì sẽ y như những sinh linh nằm trên mặt đất kia.

Thử thách như thế này có độ công kích tương đương với cấp bậc của cường giả tiến vào.

Thế nhưng, Thạch Hạo nhanh chóng biến sắc, những gợn sóng này đi

kèm một tia tiên khí, đó chính là sức chiến đấu cực hạn hiện giờ của hắn, có thể áp chế những đám quái thai cổ đại chưa "bước ra bước kia".

"Công kích có kèm theo một luồng tiên khí!"

Thạch Hạo đã hiểu, vì sao trên mặt đất lại có nhiều hài cốt như thế, tất cả đều chết như thế này.

Dù là ở kỷ nguyên Tiên cổ, trong tình huống mà quy tắc tiên địa cho phép người thành tiên thì người ở cảnh giới Thần Hỏa cảnh tu ra một tia tiên khí cũng không hề nhiều.

Đây là một trận đại chến, Thạch Hạo vận dụng toàn lực để chống lại gợn sóng này.

Cuối cùng, tranh đá kia lại phát sáng, sinh linh hình ngươi kia lại hiện ra và nhảy bổ về phía hắn.

"Bụp!"

Mấy trăm hiệp qua đi, Thạch Hạo dùng quyền xuyên thẳng mi tâm của đối phương khiến sinh linh này nổ tung hóa thành mưa ánh sáng, tia tiên khí kia lập tức quay lại trong vách đá.

Trận chiến này, hắn đã thắng, thế nhưng nơi bả vai dính phải một chỉ của đối phương khiến nơi ấy bị xuyên thủng, việc này làm hắn nhíu mày.

Kỷ nguyên Tiên cổ quả nhiên đáng sợ và cũng làm người khác kính nể, mới cửa ải thứ nhất đã khiến hắn bị thương rồi.

"Ta chưa quen với pháp môn của kẻ này, ngoại trừ một ít bí thuật tương tự thì phương pháp vận lực, đạo tu hành của bọn họ hoàn toàn khác với đương đại!"

Thạch Hạo trầm tư, phương pháp tu hành của kỷ nguyên Tiên cổ là một hệ thống hoàn toàn khác, căn bản không giống như hiện tại, duy chỉ có thần

thông là tương tự.

"Nếu như có thể tu pháp môn của kỷ nguyên Tiên cổ thì sau này sẽ có thành tựu ra sao?" Thạch Hạo khẽ nói.

Hệ thống khác nhau nên trong chiến đấu cũng có cảm giác khác nhau, vì vậy trận giao phong đầu tiên đã khiến hắn bị thiệt lớn, suýt nữa đã gặp nạn.

Hắn tiếp tục tiến tới, thạch điện này rất u tối, chỉ có một vài tranh đá vô cùng đơn sơ mà thôi!

Vù!

Tiếng rung truyền tới, một bức tranh khác phát sáng, nơi đó lấp lánh đầy ánh sao.

Lúc này lại có một ngôi sao lớn bay tới và hiện ngay trên đỉnh đầu của Thạch Hạo, không cách nào tránh mà chỉ có thể đỡ.

"Lên!"

Hai cánh tay của hắn phát sáng rồi bỗng giơ lên thật cao.

Nhưng mà, bức tranh đá đó tiếp tục lóe lên, lại thêm một ngôi sao khác hiện ra rồi từ từ hóa lớn và ép xuống đỉnh đầu của Thạch Hạo, áp lực cực lớn khiến xương cốt toàn thân của Thạch Hạo vang lên lốp bốp.

Hắn tiếp tục chặn đứng đòn đánh này, thế nhưng lại có chút vất vả.

Chính xác, những ngôi sao kỳ dị này rất nặng, khó mà xác định được trọng lượng của nó là bao nhiêu.

"Ầm!"

Viên thứ ba hiện ra và tập hợp cùng hai ngôi sao trước, cùng hiện lên trên đỉnh đầu của Thạch Hạo, lúc này những đường gân mạch trên hai cánh tay của Thạch Hạo bất ngờ nổi lên.

Nhưng, ngôi sao lớn không hề ngừng lại, sau khi hắn trụ nổi thì sẽ có thêm ngôi sao khác lao tới. Cứ như thế, cho tới viên thứ chín thì thân thể của Thạch Hạo gần như muốn nổ tung.

Đây là thử thách cực hạn của thân thể, áp lực mạnh mẽ khiến hắn nghẹt thở.

Ngôi sao thứ mười hiện lên trên đỉnh đầu của hắn!

Ầm!

Giống như toàn bộ tinh không ập xuống, da thịt của Thạch Hạo tràn ngập vết máu, sức nặng kia quá lớn!

Nhưng, hắn vẫn có thể chặn lại được.

Sau đó, toàn bộ ngôi sao lu mờ và biến mất.

"Biến thái thật, cơ thể mình mạnh như vậy mà gần như trụ không nổi, thử thách ở đây không biết là do ai bố trí nữa?" Thạch Hạo nghiêm nghị.

Bỗng dưng hắn nhớ tới lời Bạch Quy nói, ngoại trừ những cường giả khác thì còn có cả dòng dõi của Chân Tiên có thể tiến vào thạch điện này để ngộ đạo, để xin dược, để tôi luyện và tu hành.

"Tiên cổ quả nhiên đáng sợ, ấy vậy mà cũng bị diệt, không biết địch thủ sẽ mạnh tới cỡ nào chứ?" Thạch Hạo lẩm bẩm, giật nảy trong lòng!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 932: Cơ Duyên Thập Tử*

*: Cơ duyên mười lần chết.

Thạch điện rất yên tĩnh thế nhưng Thạch Hạo cũng không hề dám xem thường, vừa thủ thế vừa tiến về phía trước, hai cửa ải vừa rồi đều khiến hắn bị thương cả.

"Xoẹt!"

Quả nhiên, vừa mới đi không được bao xa thì trên vách đá lần nữa phát sáng, đó là một sinh linh ba mắt với những vết tích lờ mờ, thế nhưng lúc này con mắt dọc chợt bắn ra một vệt sáng.

Ánh sáng này chớp mắt đã lao tới và muốn xông thẳng vào bên trong đầu lâu của Thạch Hạo.

Công kích linh hồn!

Thân thể của Thạch Hạo phát sáng hình thành nên một màn sáng bảo vệ bản thân, nhưng mà luồng ánh sáng này rất yêu dị cứ thế xuyên thấu tiến vào trong, là do pháp tắc Tiên đạo gây nên!

Trong giây lát thứ này đã tiến tới trước mi tâm của hắn, dường như muốn đoạt xác vậy!

Cửa thứ ba là thử thách về linh hồn, là cuộc đối kháng của nguyên thần.

Nơi đây có quy tắc trấn áp tất cả mọi thứ, thân thể, tinh khí trời đất đều bị ngưng kết, chỉ có nguyên thần mới có thể chống lại luồng sáng này.

Thạch Hạo chỉ còn cách điều động nguyên thần để chống lại, một người

tí hon lấp lánh từ bên trong xương trán của hắn bước ra, hai con ngươi sắc bén tựa như là mũi kiếm!

"Gào..."

Chùm sáng đang lao tới kia hóa thành một con dơi há to cái miệng của mình.

Có thể thấy được, hư không trở nên vặn vẹo, thân thể bị giam cầm của Thạch Hạo cũng chịu ảnh hưởng không ít!

Hắn biến sắc, sức mạnh nguyên thần tăng mạnh, người tí hon kia tựa như là một thân thể bình thường lập tức tạo ra động thiên duy nhất rồi trấn áp con dơi màu vàng kia.

"Ầm!"

Hai bên va chạm bùng phát ra những tiếng leng keng, ngoài ra còn có những luồng khí dương cương chí cường!

Thạch Hạo tập trung tinh thần cao độ, nguyên thần của hắn mạnh mẽ vô cùng, sau khi trải qua sự gột rửa của lôi kiếp thì càng mạnh mẽ hơn, thế nhưng khi đối diện với nguyên thần đang lao tới kia thì hắn cũng chỉ ngang hàng mà thôi.

Rõ ràng, nguyên thần có hình dáng con dơi kia cũng đã trải qua lôi kiếp của Tiên cổ!

Vào niên đại đó, quy tắc thiên địa cho phép, tất cả cường giả đều sẽ độ kiếp và dựa vào thứ này để mài giũa bản thân, để cho bản thân đạt tới cực hạn, kích phát toàn bộ tiềm năng của mình.

Trận chiến này, Thạch Hạo không hề dám giấu giếm gì cả mà vận dụng hết toàn lực.

"Ầm!"

Hắn diễn biến ra pháp tắc Lôi đạo trấn áp con dơi vàng này. Kết quả, sau khi đối phương rơi vào hạ phong thì liền hóa thành một con hổ trắng đồng thời há miệng gào lớn, sóng tinh thần càng kịch liệt hơn nữa, quả thật muốn đánh tan nguyên thần của Thạch Hạo.

"Nguyên thần đại pháp!" Thạch Hạo biến sắc.

Kỷ nguyên Tiên cổ, hệ thống tu luyện bác đại tinh thâm, đây là phương pháp chuyên rèn luyện nguyên thần, lúc diễn dịch ra thì có thể công kích.

"Ầm!"

Nắm đấm của hắn phát sáng, phù văn Thượng thương hiện ra đồng thời đánh tới. Kết quả, con hổ trắng gào lớn rồi nhanh chóng lao vút lên trời cao và hóa thành một con phượng hoàng, ánh lửa phun trào lao ngược lại phía hắn, đó là hào quang nguyên thần.

"Đáng để học hỏi!" Ánh mắt của Thạch Hạo sâu lắng, cảm thấy nếu như đạt được phương pháp tu hành của kỷ nguyên Tiên cổ thì quá tốt.

Trận chiến này, nguyên thần của hắn đã gặp phải mấy lần nguy hiểm thế nhưng vẫn có thể trấn áp được đối phương, bịch một tiếng, nguyên thần của sinh linh này tản ra, mưa ánh sáng khắp nơi và trở lại trong vách đá.

Nên biết, đây là cuộc đối đầu cùng cấp, kỷ nguyên Tiên cổ quả nhiên đáng sợ.

Bên ngoài Nhân Tiên điện, một đá một rùa đang nói chuyện với nhau.

"Địa phương kỳ lạ này chỉ có mỗi một căn nhà đá vỡ nát đó thôi à, không xấu hổ khi gọi là nơi bế quan của Trường Sinh giả hay sao thế. Có chỗ thần kỳ gì mà có thể đột phá được thử thách chứ?" Đả Thần Thạch dửng dưng hỏi.

"Căn nhà đá vỡ nát? Không ngờ lời này mà ngươi cũng có thể nói ra được, đây là nơi dù là đời sau của Chân Tiên có tới đây cũng chưa chắc còn

sống ra ngoài, là một nơi rèn luyện chuyên bố trí cho một ít người kinh diễm nhất." Bạch Quy không hài lòng nói.

Dựa theo những gì nó từng nói, ít nhất phải là người tu ra một tia tiên khí thì mới có tư cách tiến vào để tiếp nhận thử thách, trừ phi là có thể thu được danh hiệu Tiểu Tiên vương chứ người bình thường một khi đi vào thì không cách nào đi ra được nữa

"Ngươi... lừa người khác à, như vậy mà đòi là báo đáp ơn cứu mạng?" Đả Thần Thạch hơi cuống.

"Đừng có nôn, chỉ cần có thể xông qua ba cửa đầu thì dù sau này có thất bại cũng có một cơ hội để phục sinh và sẽ được truyền tống ra đây." Bạch Quy nói.

"Ngươi..." Đả Thần Thạch tức điên.

"Ta cảm thấy hắn quá tự kiêu nên cần phải trải qua thật nhiều mài giũa trên con đường tu hành, gặp chút ngăn trở như vậy thì mới có thể khiến hắn hăng hái tiến thủ được." Bạch Quy nói.

"Cái con rùa này, ngươi muốn đánh nhau hả?" Đả Thần Thạch vẻ mặt chẳng lành hăm dọa.

"Ta là Trường Sinh dược, chú ý ngôn từ của mình đi!" Bạch Quy nói, sau đó như nhớ ra điều gì thì bỗng biến sắc, nói: "Hỏng rồi, ta quên bén chuyện này mất, đây không phải là kỷ nguyên Tiên cổ, quy tắc thiên địa đã biến đổi đồng thời cũng không hề có lôi kiếp, chắc chắn sẽ không tài nào so sánh được với người cùng cấp ở kỷ nguyên Tiên cổ, khả năng hắn... sẽ chết trong đó mất!"

"Nhanh nghĩ biện pháp đi!" Đả Thần Thạch rất muốn hóa thành một cục đá nện chết tươi tên này.

"Việc này... không có cách nào cả, chỉ cần người đi vào thì bên ngoài không cách nào can thiệp được!" Mồ hôi chảy đầy đầu Bạch Quy, hương

thơm kinh người tỏa ra, đó chính là Trường Sinh dược!

Sau cùng, nó tìm kiếm trước thạch điện một lúc thì lấy ra một cây thanh đăng phát ra ánh sáng yếu ớt.

"Hắn còn sống!" Bạch Quy mừng rỡ nói cho Đả Thần Thạch biết, đây là hồn đăng của Nhân Tiên điện, chỉ cần người đang thí luyện ở bên trong còn sống thì cây đèn này sẽ không tắt.

"Ta đoán hắn đã qua được cửa thứ nhất rồi, giờ chắc đang gồng mình ở cửa thứ hai, hi vọng hắn biết khó mà lùi không nên mạo hiểm tiến lên nữa." Bạch Quy nói.

"Ngươi dám xem thường huynh đệ của ta à, rùa trắng, chúng ta so chiêu đi!" Đả Thần Thạch tức giận.

"Cút, ta là Trường Sinh dược, xưa nay không hề đánh nhau!"

Nếu như để người khác biết được, một cây tiên dược đang cãi nhau với một tảng đá thì chắc chắn sẽ trợn mắt ngoác miệng.

"Mong sao đừng có chuyện." Đả Thần Thạch nói thầm.

"Nên cầu mong đi là vừa, hy vọng hắn có thể sống sót ở cửa thứ hai, sau đó bản thân tự chủ động đi ra ngoài." Bạch Quy nói.

...

Cửa thứ tư, lông tóc của Thạch Hạo dựng đứng, cảm thấy tựa như có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm mình.

Đang lúc này, hình chạm khắc của một sinh linh hình người trên vách đá chợt trở nên lấp lánh, trong cơ thể hiện ra một chùm sáng chói mắt tựa như là mặt trời.

Sau đó, xoẹt, nó lao nhanh tới!

"Đây là thứ quỷ gì thế này?" Thạch Hạo giật mình, chùm sáng này rất kỳ dị, nó hướng thẳng vào trong cơ thể của hắn và muốn chui thẳng vào trong.

"Đạo chủng?!" Bỗng nhiên hắn nhớ tới một chuyện mà đám Thanh Y, Tào Vũ Sinh từng nhắc qua, gốc gác sư môn của bọn họ rất thâm hậu nên từng phát hiện được một vài ghi chép trên ngọc thạch thư ở một di tích cổ xưa nào đó.

Hệ thống tu hành của kỷ nguyên Tiên cổ hoàn toàn khác với hiện giờ, trong đó có một điểm quan trọng là, sinh linh của trên một kỷ nguyên đều có một hạt "đạo chủng", dựa vào thứ này để truyền thừa và tu hành.

"Thứ này muốn đối đầu với đạo chủng của ta?" Thạch Hạo ngạc nhiên sau đó thì không chút nghĩ ngợi, lập tức lấy mẫu khí có hình dạng quả trứng thần bí đang lượn lờ trong mi tâm của mình ra.

"Ầm ầm!"

Lần này, hắn rất dứt khoát, tiên chủng mà hắn từng đoạt được trong cổ quáng của Thiên Nhân tộc đã phát huy tác dụng, thứ này đập tan luồng sáng kia, dùng ưu thế để áp đảo giành lấy phần thắng.

"Xem ra, dù ở kỷ nguyên Tiên cổ thì hạt tiên trân chủng tử này cũng là một chí bảo!" Thạch Hạo kinh ngạc.

Cửa thứ tư rất thuận ợi, không hề mất chút sức lực gì thì đã thông qua rồi.

Nhưng tới cửa thứ năm, thứ sáu... Thạch Hạo đã chảy máu, gặp phải thương tích.

Dọc theo đường đi sau đó, hắn mấy lần suýt nữa đã bỏ mình, thân thể tả tơi, những cửa ải này quá gian nan, dù tu ra một luồng tiên khí cũng khó mà vượt qua được!

Tổng cộng tới mười cửa, Thạch Hạo từng bước đi qua, cửu tử nhất sinh

mới xông tới được cửa cuối cùng.

Hắn há miệng thở dốc rồi lấy ra một vài thánh dược nuốt xuống để khôi phục thương thế, có thể sống quả thật chẳng hề dễ chút nào, cả người hắn toàn là máu, xương trắng đều lộ hết ra ngoài.

"Thật sự không nghĩ ra được, Nhân Tiên điện lại gian nan như vậy, suýt nữa thì đã chết ở đây rồi."

Rốt cuộc nghỉ ngơi một lúc lâu thì hắn nhanh chân tiến về một cánh cửa cổ đang phát sáng, nơi đó tràn đầy sương mù hỗn độn.

Bên ngoài, một đá một rùa vẫn ngóng trông thấp thỏm.

"Hắn vẫn tiếp tục kiên trì chứ không hề bỏ mạng, ta đoán là tới cửa thứ ba rồi, nếu như thành công ở cửa này thì có thể tự vệ rồi." Bạch Quy nói.

"Sao ngươi không nói hắn đã xông qua sáu, bảy cửa chứ hả?" Đả Thần Thạch nói.

"Quá khó khăn, dù là ở thời đại chúng ta thì cũng chỉ có rất ít người mới thành công được, sẽ không quá nhiều đâu." Bạch Quy lắc đầu.

"Ngươi dám khinh bỉ kỷ nguyên này?" Đả Thần Thạch tức giận.

"Không phải, chỉ là quy tắc thiên địa hiện giờ đã khác xưa. Muốn sinh ra một cao thủ quả thật rất khó khăn." Bạch Quy lắc đầu.

Hai bên tiếp tục tranh cãi, không ai nhường ai cả.

Đột nhiên, cặp mắt của Bạch Quy trợn lên, bởi vì hào quang của cây hồn đăng này sáng rực, và nó biết đây thể hiện chuyện gì!

"Hắn... đã qua ải, không hề kém gì tiểu Tiên vương?!"

Nó nhìn không chớp mắt, con đường này không phải được gọi là thập tử vô sinh hay sao? Dù là ở kỷ nguyên Tiên cổ cũng không có mấy ai xông qua

được.

Đời này, hoàn cảnh tu luyện tồi tàn như vầy mà lại có người thành công? Bạch Quy ngẩn ngơ.

Cửa cuối cùng, một cánh cửa ánh sáng đang ngăn cản đường đi.

Thạch Hạo cất bước thong thả tiến vào, hắn đi vào một gian mật thất cũng không lớn lắm, tầm mười trượng, bốn vách tường cũng không có thứ gì cả.

"Đây chính là nơi bế quan của Nhân Tiên điện?" Hắn đánh giá, cảm ứng xung quanh, thế nhưng cũng chẳng thấy được chỗ nào thần kỳ.

Mãi cho tới khi hắn ngồi xếp bằng xuống thì một chùm sáng tựa như sấm sét rọi sáng thân thể của hắn, một gợn sóng lan truyền tiến vào trong cơ thể, lúc này hắn mới biết nơi đây ghê gớm tới mức nào!

"Mười lần cơ hội, đặt bản thân vào nguy hiểm, dù cho tẩu hỏa nhập ma, dù cho có chết đi thì vẫn có thể thức tỉnh lại!"

Thạch Hạo khiếp sợ, đây là một nơi nghịch thiên cỡ nào chứ, tương đương với việc có thêm mười tính mạng, có thể thỏa thích ngộ đạo dù cho có thương vong cũng sẽ sống lại.

Nơi bế quan này tựa như được tạo ra cho kẻ điên, có thể phóng tay ngộ đạo, trải nghiệm pháp của chính mình, không cần lo lắng tới sống chết.

"Con Bạch Quy kia không hề gạt ta chút nào, ta đã đi lên con đường dùng vạn Đạo để đốt cháy chân ngã, mà việc này rất khó sống sót, nhưng nơi đây lại có thể bù đắp!"

Thạch Hạo vừa kinh ngạc vừa vui mừng

Hắn từng nghe nói, bên trong một vài cổ giáo ở thượng giới này cũng có bảo địa tương tự như thế, thế nhưng cũng không thể phục sinh tới mười lần,

được ba lần là tốt lắm rồi.

"Không ngờ rằng ta lại có đãi ngộ tựa như là con cháu của những đại giáo mạnh nhất, hôm nay có thể thỏa thích phung phí rồi!" Thạch Hạo thì thầm.

Niềm vui qua đi thì hắn bắt đầu tĩnh tâm, để cơ thể bắt đầu bình tĩnh và bế quan.

Nơi này rất kỳ lạ, sau khi Thạch Hạo tĩnh tâm thì thời gian tựa như đình chỉ không hề trôi qua nữa, hình ảnh tựa như ngắt quãng trong giây lát.

"Thật là kinh khủng, thật là kinh người!" Thạch Hạo thán phục, hắn thật sự cảm nhận được mảnh vỡ thời gian bị giam cầm nên không cách nào động đậy được.

Thạch Hạo lấy tiên chủng ra và nắm ở trong tay, Vạn Vật mẫu khí lưu chuyển, quy tắc của chư thiên buông xuống và nối liền với quả trứng trong tay hắn, đây tựa như là một cuống rốn thiên địa vậy!

"Thiên địa làm lò, vạn Đạo làm lửa, đốt cháy chân ngã" Ánh mắt của Thạch Hạo rất kiên nghị, khoanh chân ngồi nơi đó và bắt đầu vượt ải!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 933: Vô Sinh*

*: không thể sống chứ không phải không thể đẻ.

Mật thất rộng mười trượng, vách đá xù xì, bên trong trống rỗng và yên tĩnh chẳng hề có âm thanh gì.

Ầm!

Đột nhiên, ánh lửa cuộn trào, hàng ngàn hàng vạn ký hiệu tụ lại cùng nhau tựa như là đại dương mênh mông, sóng lớn mãnh liệt bao phủ nơi đây, tất cả đều là phù văn của vạn đạo chư thiên.

Thạch Hạo bị nhấn chìm, tay cầm tiên chủng ngồi xếp bằng ngay ở giữa mật thất mười trượng, chịu phải sự nghiền ép của vạn đạo chư thiên.

Những phù văn này hóa thành ánh lửa và bốc cháy hừng hực tựa như nhật nguyệt nổ tung, quyến rũ như Phượng hoàng niết bàn, máu nhuộm tinh không, âm thanh vang vọng

Đây là một kỳ cảnh khó có thể dùng ngôn ngữ để diễn tả, và cũng là một bức tranh vô cùng phong phú.

Hàng ngàn hàng vạn phù văn đan xen lẫn nhau, hơn vạn "đạo tắc" vắt ngang tựa như là một dải lụa xiên chéo bện thành một chiếc lưới.

Chíu!

Một tiếng vang nhỏ truyền tới, mi tâm của Thạch Hạo bắn ra một vòi huyết hoa xinh đẹp, sau đó phù văn đang cuộn trào mãnh liệt ở bên trong chợt bị đốt cháy sạch sẽ.

Đây chính là đau khổ mà hắn đang phải trải qua, tọa quan ở nơi này, thân thể không thể động đậy, "vạn đạo" quấn thân, thiêu đốt chân ngã, rèn linh hồn và xương cốt, sơ sẩy một tí sẽ hình thần đều diệt.

Ầm!

Tiếng nổ truyền tới, hư không xung quanh Thạch Hạo đều vặn vẹo, hắn đang tạo lò, dùng thiên địa làm lò, vạn Đạo là lửa!

Một chiếc lò đã thành hình với dáng vẻ vô cùng bắt mắt và ẩn chứa đạo vận, mà bên trong miệng lò lại mờ mịt, sương mù hỗn độn mãnh liệt niêm phong hắn ở bên trong.

Bên ngoài chiếc lò là vô số phù văn hóa thành ánh lửa đang nung nóng, thứ này không ngừng rèn gân cốt, luyện hồn phách, hóa sinh kinh nghĩa chư thiên, diễn dịch quy tắc vô thượng.

Chỉ trong nháy mắt, vạn Đạo cùng hiện, nơi đây sôi trào!

Bên ngoài cũng chỉ là một cái nháy mắt.

Bên trong thạch điện, mảnh vỡ thời gian bị giam cầm rồi lại di chuyển, thời gian ở nơi đây rất là hỗn loạn.

Ở đây, thời gian đan xen, năm tháng thay đổi, hết thảy hoàn toàn khác với bên ngoài, tựa như là một thế giới riêng vậy.

Trong mật thất rộng mười trượng, vạn Đạo nổ vang.

Chiếc lò bị kích thủng tới trăm ngàn lỗ, cả người Thạch Hạo cháy đen và chịu phải sự đè ép của vạn đạo chư thiên, đón lấy vô số cú đấm của phù văn, cả người bị đốt cháy gần như bị hủy diệt.

Lần trước, khi chịu đựng sự rèn luyện của ba ngàn đạo tắc ở trên con đường đá kia cũng là cửu tử nhất sinh, rất nhiều lần gần như đã bị hủy diệt. Hiện giờ lại tăng tới vạn đạo tắc thì có thể hình dung sẽ như thế nào rồi!

Hiện giờ, hắn đã mạnh hơn trước rất nhiều, đã bước ra bước kia, tu ra một luồng tiên khí cho nên sức chịu đựng cũng tăng vọt.

Nếu không, vạn đạo quấn thân thì cơ thể đã nổ tung hóa thành tro bụi rồi, cơ bản sẽ không có bất kỳ điều ngạc nhiên gì cả.

Nhưng dù cho có một luồng tiên khí lượn lờ bên người để bảo vệ bản thân, thế nhưng mức độ hung hiểm cũng cực kỳ cao, tính mạng của hắn tựa như là ánh nến trong gió, mờ nhạt và lung lay, bất cứ lúc nào cũng sẽ bị dập tắt!

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn truyền ra, chiếc lò được hóa từ hư không thiên địa nổ tung chia năm xẻ bảy, mà bản thân Thạch Hạo cũng gặp phải một đòn cực kỳ nặng.

Nửa người của hắn tựa như là cái rây, bị vô số phù văn xuyên thủng, thương thế đáng sợ vô cùng, nếu như người khác nhìn thấy thì chắc chắn sẽ vô cùng sợ hãi, sự đau đớn này sẽ như thế nào?

Thạch Hạo thả "tiên chủng" xuống, Vạn Vật Mẫu khí được thu lại, quy tắc thiên địa lượn lờ, các phù văn đại đạo ở xung quanh đều biến mất, nơi đây khôi phục lại vẻ yên tĩnh.

Hắn nhanh chóng nuốt những cây thánh dược và yên lặng chữa thương.

Hành động này tựa như chịu sự dằn vặt của địa ngục, người thường không cách nào chịu đựng nổi, quá mức gian nan, bất cứ lúc nào cũng sẽ bại vong.

Ở đây, Thạch Hạo có tới mười cơ hội để phục sinh, thế nhưng hắn cũng không muốn lãng phí dù chỉ một lần, vì vậy không ngừng nhai nuốt thánh dược để chữa thương, con đường của hắn đáng sợ vô cùng, không thể phung phí cơ duyên được.

Trên thực tế, người khác nhau và con đường của từng người khác nhau thì hoàn cảnh yêu cầu cũng sẽ không giống nhau.

Ví như Thỏ nhỏ, nàng tu luyện chính là Đạo của Tự nhiên, cho nên sẽ không hề bá đạo mạnh mẽ như vầy, sẽ không cần lo lắng tới việc tan xương nát thịt, chịu phải cơn đau đớn bị đốt thành tro bụi.

Con đường của Thạch Hạo không hề thông suốt, là một con đường vô cùng gian nan, có thể trên con đường này sẽ tu ra được hai luồng tiên khí, thế nhưng há có thể dễ dàng như vậy?!

Bởi vì, một con đường thì chỉ có thể tu ra một luồng tiên khí mà thôi.

Lần tĩnh tu này tốn tới mười mấy ngày, thế nhưng bên ngoài trôi qua bao lâu thì không hề biết được.

Sau đó, Thạch Hạo lần nữa tọa quan, luyện ra một cái lò mới, dùng vạn Đạo đốt cháy hồn phách, rèn luyện gân cốt!

Cứ thế, hết lần này tới lần khác, hắn không ngừng xuất quan, không ngừng suy diễn, không ngừng dưỡng thương, tĩnh tâm lĩnh hội.

Rốt cuộc vào lần cuối cùng, chiếc lò đó nổ tung và bản thân hắn bị cả vạn ánh lửa nhấn chìm, dù cho có buông tiên chủng ra cũng đã chậm.

Cả vạn ngọn lửa quấn thân tựa như hơn vạn tiên đao chém lia lịa tới, tất cả đều tiến thẳng vào trong cơ thể khiến hắn không cách nào chịu đựng nổi, dù là tiên khí hay là huyết dịch Chí tôn cũng đều bị bốc cháy cả.

Hắn vẫn ngồi xếp bằng ở nơi đó chứ chẳng hề tránh né, bởi vì đã chậm nên chỉ có thể chống đỡ, đồng thời dựa vào sự đau đớn này để lĩnh hội những gì đang diễn ra của vạn ngọn lửa đang đốt cháy hồn phách, chém giết thân thể, từ đó ngộ pháp và ngộ đạo.

Ầm!

Cũng không biết qua bao lâu, cơ thể hắn nổ tung, kể cả nguyên thần lẫn thể xác, tất cả hóa thành ánh sáng và hóa thành bụi trần!

Vào thời khắc cuối cùng này, Thạch Hạo lại có một loại cảm giác khó có thể diễn tả bằng lời, chết rồi thì tất cả sẽ hóa thành không, sẽ không còn tồn tại bất cứ gì nữa, sẽ rơi vào trong bóng đêm vĩnh hằng.

Không biết bao lâu, trong hư không, linh thức của hắn tụ lại, huyết dịch sục sôi, toàn bộ rì rào tụ lại một điểm.

"Ta còn sống..."

Chỉ vỏn vẹn ba chữ thế nhưng lại nặng hơn thái sơn, cao hơn vòm trời, hắn cảm nhận được một loại yên tĩnh không thể nào diễn tả được, và cũng cảm thấy vui sướng và cảm động khi mạng vẫn còn.

Không trải qua tử vong thì làm sao hiểu được vẻ tươi sáng của sinh mạng?

Trong lòng hắn chợt giác ngộ, muốn mở miệng nói thế nhưng cũng không thể nói được, chỉ có thể yên lặng lĩnh hội mà thôi.

Huyết dịch ngưng tụ, tái sinh huyết nhục, cấu trúc lại xương cốt, thể xác của hắn tái hiện, linh quang lấp lánh hình thành nên thần thức, hồn phách thành hình, nguyên thần hợp lại, tái hiện lại trên thế gian.

Thạch Hạo thức tỉnh, một luồng khí tức tân sinh ngập tràn, hắn tựa như từ thời đại Thái sơ đi tới, một người yên lặng xuyên qua vẻ u tối vĩnh hằng, trải qua một lần luân hồi và lần nữa tái sinh.

Thạch Hạo yên lặng không chút tiếng động ngồi xếp bằng nơi đó, tựa như là một tảng đá vậy.

Thạch Hạo đã khôi phục và thức tỉnh thế nhưng lại không hề động đậy chút nào, bởi vì hắn nhìn thấy một bức tranh được khắc ở trên vách tường xù xì của mật thất mười trượng này.

Đó là một người trẻ tuổi phong thần tuấn lãng, thiên tư siêu tuyệt, ít có đối thủ trong lứa, được người khác phong tặng là tiểu Tiên vương.

Hắn sớm đã tu ra một tia tiên khí thế nhưng vẫn không hề thỏa mãn, hắn muốn tiến thêm bước nữa, trở thành một trong những người mạnh mẽ nhất!

Hắn chọn một con đường tương tự như Thạch Hạo, cũng chọn vạn Đạo thiêu thân, chịu lấy vô tận đau đớn, kìm nén mọi sự dằn vặt, chưa hề từ bỏ.

Cuối cùng, bụp một tiếng, tiểu Tiên vương nổ tung, máu thịt be bét, nguyên thần diệt vong, sau đó đều bị đốt thành tro tàn.

"Có đáng không? Con đường này, là đường chết, không thể thành công." Có người hỏi tiểu Tiên vương, và địa điểm cũng chính ở trong mật thất này.

Thân thể của người trẻ tuổi kia được gây dựng lại, lần nữa xuất hiện trên cõi đời, hiển nhiên trải nghiệm của hắn tương tự như của Thạch Hạo, đã chết một lần.

"Không liên quan với đáng hay không, mà đây là niềm tin của ta, là con đường của ta, là Đạo của ta!" Hắn mắt của hắn sâu thẳm, bình tĩnh và kiên cường, tâm niệm không hề bị dao động, vẫn luôn hướng về trước.

Sau đó, hình ảnh ấy biến mất.

Thạch Hạo tỉnh dậy, hắn yên lặng lĩnh hội, ở kỷ nguyên trước cũng có một người trẻ tuổi tới đây ngộ đạo y như hắn, cũng mượn mật thất mười trượng này để lấy vạn Đạo thiêu thân.

Ngay lúc nãy, hắn đã nhìn thấy tình cảnh mà tiểu Tiên vương bị đốt cháy thành tro bụi.

Thạch Hạo cân nhắc rất lâu, so sánh giữa đôi bên, không ngừng suy nghĩ, sau đó tiếp tục bắt đầu bế quan.

Bên ngoài, thời gian trôi qua cũng không tính là quá lâu.

Thế nhưng ở trong mật thất, Thạch Hạo tọa quan tựa như đã trôi qua một lần luân hồi vô cùng lâu dài vậy.

Lần bế gian này hắn bị gián đoạn nhiều lần vì gặp phải thương tích, nên phải dừng lại để ăn thánh dược và trị liệu thương thế, hắn không muốn bản thân chết một cách dễ dàng.

Bụp!

Nhưng, nhiều lần sau đó thì hắn đã bị vạn Đạo đốt cháy, ánh lửa cuồn cuộn, thân thể thành than, chết lần thứ hai.

Lại thêm một quá trình u ám và lại một lần tân sinh, đây giống như là luân hồi, nửa đường đều không biết mình chuyển thế ra sao, không biết thân ở nơi nào, chỉ có sau khi thức tỉnh thì mới hiểu rõ mình đã chết và vừa phục sinh lại.

Loại trải nghiệm như thế này vô cùng đau khổ, nếu là người bình thường thì có lẽ đạo tâm đã vỡ tan, không thể kiên cường được như vầy.

Mà Thạch Hạo thì lại xem đây như là một lần kinh nghiệm vô giá, coi như là đá mài dao để mài sắc bản thân giúp mình càng thêm trưởng thành hơn!

Trên vách đá xù xì kia lại hiện lên hình ảnh.

"Vẫn muốn tiếp tục nữa à, nếu cứ tiếp tục thì đạo cơ của ngươi sẽ vì đó mà lung lay, con đường này quá khó khăn, không thể thành công được, hướng mà ngươi đang đi là tự sát đó."

Tiểu Tiên vương, vẫn là hình bóng người trẻ tuổi phong tuấn ấy, vẫn kiên định như trước, ánh mắt kiên nghị, nói: "Ngoại trừ con đường này ra thì ta có thể dựa vào thứ gì để sánh vai với những người khác chứ, ta không hề kém bất kỳ ai!"

"Bọn họ có cơ duyên, có tạo hóa, con đường của từng người sẽ không

thể bắt chước, ngươi lại khó mà bước ra một con đường vô thượng khác, con đường này chỉ là ngõ cụt mà thôi."

"Không đi tiếp thì sao biết được là ngõ cụt. Ta không thể sánh bằng những người kia thì làm sao tới chiến trường mênh mông đó, nếu không thể trở thành người mạnh mẽ nhất thì làm sao xoay chuyển được chiến cuộc?"

"Ngươi quá bướng bỉnh."

"Phụ thân đã chết trận, máu vẫn còn nóng hổi kia kìa, người có danh chấn như thế ấy vậy cũng không địch lại. Đời này mà chúng ta không thể vượt qua được thì sẽ phải chết hết, không hề có đường lui nào cả. Ta muốn bước theo dấu chân của phụ thân, đi chiến trường, chảy hết máu, mãi cho tới khi kết thúc kỷ nguyên này mới thôi."

Thạch Hạo suy tư, trong lòng không cách nào yên lặng được!

Cuối cùng hắn thở dài một hơi rồi lắc lắc đầu, không nghĩ thêm về chuyện của kỷ nguyên trước nữa mà chỉ quan sát cái được và mất mà tiểu Tiên vương vừa bế quan ngộ đạo lần này, sau đó so sánh cân nhắc với bản thân.

Lần thứ ba Thạch Hạo bế quan, xung quanh là ánh lửa ngập trời, có hóa thành sơn hà, có hóa thành nhật nguyệt sao trời, tất cả đều trấn áp xuống.

Hết lần thương tích này tới lần thương tích khác, trong những lúc thế này hắn không ngừng nuốt thánh dược để kéo dài tính mạng, thế nhưng vẫn tiếp tục chết.

Sau đó, tiểu Tiên vương lại xuất hiện, hắn vẫn không hề bị lay động, vẫn khổ tu ở thời kỳ cuối của kỷ nguyên Tiên cổ, hắn muốn quật khởi, ao ước có thể thay đổi tất cả.

Lần thứ tư, lần thứ năm...

Mãi tới lần thứ chín, Thạch Hạo đã chết đi tới chín lần, con đường này

quá gian nan, chiếc lò bị xuyên thủng, thân thể và nguyên thần đều bị đốt thành bụi phấn, vô cùng đáng sợ.

Lúc này, hắn nhìn thấy hết lộ trình của tiểu Tiên vương, kẻ này y chang hắn, đều bị nổ tung, bị tử vong, không thể thành công, không thể tu ra luồng tiên khí thứ hai.

Trên vách đá xù xì ấy lại hiện lên hình ảnh.

"Đổi một con đường khác đi, rất có thể sẽ tu ra luồng tiên khí thứ hai, có một vài người đã thành công, uy lực cũng mạnh mẽ vô cùng." Có người khuyên nhủ.

"Đã đưa ra lựa chọn thì không cách nào quay lại nữa." Tiểu Tiên vương bình tĩnh đáp.

"Ngươi có thể làm lại, thế nhưng vì sao phải đốt cháy vạn Đạo, siêu thoát lên trên, ngươi làm thế thì thiên địa khó dung, nhất định phải thất bại!"

"Đây là con đường của ta, là Đạo của ta! Nếu như có một ngày, thiên địa này thay đổi, quy tắc thay đổi, vũ trụ không còn giống xưa, không có siêu thoát, sẽ có kết quả như thế nào?" Tiểu Tiên vương trầm giọng nói.

Ánh mắt của Thạch Hạo lóe sáng nhìn chằm chằm hình ảnh kia, hắn không hề lên tiếng thế nhưng trong lòng lại sinh ra rất nhiều ý nghĩ!

Chỉ còn đúng một cơ hội để phục sinh nữa thôi.

Lần thứ mười, hắn bắt đầu bế quan, cặp mắt nhắm nghiền.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 934: Thất Bại

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"Một lần cuối cùng." Thạch Hạo khẽ nói rồi nhắm nghiền mắt lại, tay cầm tiên chủng, cả người không minh, trong lòng yên tĩnh.

Một lát sau truyền tới tiếng vang thật lớn, phù văn vạn Đạo từ trong hư không hạ xuống.

Những thứ này tựa như là từng sợi xích thần phát ra hào quang đan xen với nhau, chúng hình thành nên một chiếc lưới vây Thạch Hạo vào trung tâm.

Ánh lửa hừng hực, đại đạo nổ tung!

Chiếc lò thiên địa xuất hiện, Thạch Hạo ngồi xếp bằng ở bên trong và chịu đựng việc rèn luyện tàn khốc nhất, hắn chỉ còn lại đúng một lần nữa mà thôi.

Hắn vô cùng nghiêm túc, nếu như thất bại thì còn có thể đi tiếp nữa không? Bởi vì, nếu như bỏ qua cơ hội lần này thì lần sau chắc chắn sẽ đối mặt với tử vong.

Tới lúc đó, thế gian có mấy ai có dũng khí?

Đặc biệt, con đường này chông gai là thế, người thời nay và người thời trước đều suy đoán được, đây tựa như là một đầm lầy, là một tuyệt cảnh, là một con đường dứt đoạn.

"Ầm!"

Ngàn vạn phù văn hóa thành thác nước, tất cả đều nện mạnh lên vách lò, sau đó lại bốc cháy hừng hực, cảnh tượng vô cùng kinh khủng.

Mật thất mười trượng, thứ gì cũng không thể nhìn thấy duy chỉ có mỗi ánh lửa, cùng với tiếng nổ vang rền của đại đạo còn sót lại, chúng không ngừng đốt cháy hòng hủy diệt tất cả.

Thế gian này, có mấy ai không thèm quan tâm tới sinh tử, cứ cắm đầu bước tiếp trên một con đường?

Ánh lửa đốt lò, rèn luyện hồn cốt, lần này Thạch Hạo đã kiên trì rất lâu, hắn tựa như hóa thành một bức tượng, như là một vị Chân tiên ngồi bất động nơi đó.

Hắn đã nếm qua chín lần chết và phục sinh tới chín lần, đã bước đi rất xa ở trên con đường này, cho nên nếu có thể chịu đựng thì sẽ tiếp tục hướng về trước.

Chín lần bỏ mạng rồi lại sinh, đây là một tài sản quý giá nhất của nhân sinh đối với hắn, dù cho hắn có thất bại đi nữa, dù không tu ra được luồng tiên khí thứ hai thì vậy cũng đã là thu hoạch lớn nhất rồi.

Chỉ có trải qua tử vong thì mới quý giá mạng sống của mình, mới có thể lý giải sống và chết càng chính xác hơn. Đạo tâm tịch diệt, hắc ám vĩnh hằng, không biết bản thân ở phương nào, tựa như là luân hồi, thế nhưng lại chẳng có chút vết tích gì.

Tất cả những thứ này, đều là những trải nghiệm quý quá nhất của một người tu sĩ.

Không nói những thứ khác, chỉ riêng việc sau khi nếm qua sinh tử thì bảo thuật Luân hồi của hắn đã nhảy vọt về chất, uy lực càng mạnh hơn trước rất nhiều!

Tiếng nổ vang truyền tới, mật thất mười tượng lại hóa thành một giới!

Cảnh tượng này vô cùng đáng sợ, cứ như là Giới tử nạp tu di chứa đựng cả thiên địa, xây dựng càn khôn.

Ở trong mật thất mười trượng, quy tắc diễn biến, phù văn đại đạo đan dệt hình thành nên một mảnh núi sông tráng lệ, ánh lửa bốc cháy hừng hực đồng thời va đập với thành lò mà Thạch Hạo tạo nên.

"Boong!"

Đòn đánh này khiến cho chiếc lò từ thiên địa chấn động, Thạch Hạo ngồi bên trong cũng run lên bần bật không còn ổn định như trước nữa.

Mà chuyện này... cũng chỉ là bắt đầu!

Trong hư không hiện ra ánh sáng rạng ngời, lúc này có thể dễ dàng nhận ra được đó là một ngôi sao lớn từ vực ngoại ập xuống, đằng sau là một cái đuôi ánh sáng vô cùng dài xẹt qua trời cao và lao xuống mặt đất.

"Ầm!"

Tiếng vang này hiện ra chính là lúc chiếc lò thiên địa lõm sâu vào trong, bề mặt xuất hiện những vết nứt, còn Thạch Hạo ngồi bên trong thì run bần bật, miệng mũi chảy đầy máu.

Tiếp theo, trên bầu trời lại xuất hiện từng ngôi sao lớn, tất cả đều do hàng loạt ký hiệu đạo tắc biến thành đồng thời oanh kích xuống dưới.

Một lát sau, cảnh tượng lại biến đổi, trên trời dưới đất đâu đâu cũng là thú dữ với những ngọn lửa đại đạo bốc cháy toàn thân, toàn bộ lập tức vồ giết đánh nứt chiếc lò bên dưới.

Sau đó, thiên địa vạn vật, từng ngọn cây cọng cỏ đều bay vút lên, có thứ thì phóng ra kiếm khí, có thứ lại phóng ra lực quy tắc, ánh lửa cuộn trào.

Vạn vật trong thiên địa đều ép xuống, biến đổi khó mà lường được!

Ầm!

Cuối cùng, chiếc lò kia nứt toác, Thạch Hạo dùng thân thể để chống lại, thiêu đốt chân ngã, thân thể phát sáng, từ từ, cả người đều bị đốt tới cháy đen, nhẫn nhịn cơn đau đáng sợ nhất.

Kế tiếp, hắn hơi dừng lại để nuốt thánh dược và chữa thương, bởi vì thiếu chút nữa thì hắn đã chết đi.

Cứ thế, hắn hết lần này tới lần khác từ ranh giới của cái chết bước trở lại sự sống, dùng thánh dược để kéo dài tính mạng, muốn bước ra một bước then cốt, tu ra luồng tiên khí thứ hai.

Thế nhưng lại chỉ thiếu một chút nữa thì đã thành công, hắn đủ mạnh thế nhưng vẫn không thể thành công.

Hắn yên lặng ngồi nơi đó, phù văn đại đạo lượn lờ khắp toàn thân rồi tiến thẳng vào trong linh hồn của hắn hòng xóa bỏ cho bằng được!

Cả người Thạch Hạo rạn nứt, dù là nguyên thần cũng tương tự như vậy, con đường này quá khó khăn, lúc này đã tới thời khắc sống chết thế nhưng lại chẳng thể tu ra luồng tiên khí thứ hai.

Hắn có một cảm giác tựa hồ không còn xa nữa, thế nhưng trước sau vẫn không thể chạm tới được, ngọn lửa phù văn của đại đạo càng thêm nhiều hơn, nếu là người khác thì đã sớm bỏ mạng, bị đốt thành tro bụi rồi.

Thế nhưng hắn vẫn kiên trì chống đỡ, ngồi nơi đó chịu đựng của cuộc rèn luyện, không hề khuất phục.

Đây đã là cơ hội cuối cùng rồi, hắn ngồi xếp bằng ngay ngắn ở trong mật thất mười trượng kia, thời gian dần trôi qua, hắn gánh lấy sự giày vò vô cùng đáng sợ hòng nỗ lực cho lần cuối này.

"Răng rắc!"

Tiếng vang giòn tan xuất hiện, chiếc lò nổ tan và biến mất hoàn toàn, cơ thể hắn cũng bắt đầu chia năm xẻ bảy.

Thời gian trôi qua, Thạch Hạo không cách nào kiên trì được nữa, bụp, mi tâm nổ tung, nguyên thần bị vạn Đạo đè chết!

Lần cuối cùng, hắn đã thất bại, không thể tu ra được luồng tiên khí thứ hai ở trên con đường này.

Trống vắng, hư vô, đen tối, cũng không biết trôi qua bao lâu thì hắn mới tỉnh lại, lại một lần nữa được gây dựng lại cơ thể và phục sinh, hắn trầm mặc ngồi xếp bằng ở nơi đó.

Thạch Hạo đang suy nghĩ, là thể ngộ, xem thử còn cách bao xa thì mới có thể nhìn thấy luồng tiên khí thứ hai kia?

Trên vách đá xù xì ấy lần nữa hiện ra hình ảnh ngày xưa, Tiểu Tiên Vương không cam lòng.

"Con đường của ta, Đạo của ta, vì sao không thể nhìn thấy chút ánh sáng nào mà chỉ toàn mỗi đen tối?"

"Lần lượt chết đi, đủ mười lần rồi, giờ ta đi tiếp như thế nào nữa đây?"

"Không thể vượt qua được tiên hiền thì làm sao có thể theo bước của phụ thân để tới chiến đấu trong chiến trường kia, để chảy hết dòng máu cuối cùng, ta phải đi chinh chiến, phải chiến đấu!"

Người trẻ tuổi kia vô cùng bất khuất ngửa mặt nhìn trời, ánh mắt đầy thâm thúy, hai tay nắm chặt.

"Thất bại rồi, như vậy đã chứng minh được, con đường này không thông, dừng lại thôi." Có người khuyên nhủ.

"Không hề bại, ta vẫn còn sống, vẫn có thể đi tiếp, vẫn có thể tiếp tục!" Người trẻ tuổi phong thần tuấn lãng này chẳng hề ủ rủ mà vẫn kiên định như

trước, sau đó nói tiếp: "Không trở thành chí cường giả, không bước ra con đường vô thượng thì tới chiến trường kia có ích lợi gì chứ? Máu của các bậc cha chú đã chảy sạch, ta phải quật khởi!"

Hình ảnh mơ hồ rồi sau đó tắt hẳn.

Thạch Hạo nhìn về vách đá xù xì kia rồi thở nhẹ ra một hơi.

Hắn tập trung suy nghĩ rồi hồi tưởng lại những hình ảnh mà tiểu Tiên vương đã đi vượt cửa ải kia, hai mắt nhắm nghiền, không ngừng so sánh xác minh với con đường của mình, sau đó thì hắn đứng thẳng người lên.

Thập tử vô sinh*!

(*): Chỉ có chết chứ chẳng hề có đường sống nào.

Hắn đã chết mười lần mà vẫn không thể tu ra luồng tiên khí thứ hai, thế nhưng lại cảm thấy khoảng cách không còn xa nữa, hắn đã bắt lấy được quỹ tích kia, gần như sắp sửa tóm lấy.

Bỗng dưng, thân thể hắn trở nên lạnh lẽo, khi nghĩ tới kết cục của Tiểu Tiên Vương kia và lời mà Bạch Quy từng nói, người vô cùng tuyệt diễm kia đã thất bại và đã chết ở trên con đường này.

Năm đó, tiểu Tiên vương vô cùng kiên nghị, không hề từ bỏ, một lòng đi tiếp.

Thạch Hạo suy nghĩ, không biết những suy nghĩ của hắn có giống như Tiểu Tiên Vương hay không, là cho rằng đã không còn xa nữa, gần thành công rồi? Nếu như thế, nếu hắn đi tiếp thì rất có thể sẽ là tiểu Tiên vương thứ hai, và sẽ chết đi.

"Nhưng mà... ta không có đường lui nữa." Thạch Hạo thở dài.

Hắn rời khỏi gian mật thất, bước khỏi nơi này. Lúc này, hắn nhìn thấy cánh cửa ánh sáng thứ hai đồng thời nhanh chân tiến vào.

Chỉ trong nháy mắt, hương thơm nức mũi, ánh sáng lung linh.

Nơi đây vẫn là một ngôi nhà đá thế nhưng không phải là nơi bế quan mà là nơi luyện dược, trên vách đá lưu chuyển những gợn sóng thần bí, tựa như là Trường Sinh dược dịch đang lưu chuyển vậy.

"Tinh hoa dược tính!"

Thạch Hạo giật mình, hắn biết rõ, một vài chiếc đỉnh, lò cổ xưa được dùng để luyện chế quanh năm, lúc này chúng sẽ rút lấy một ít "dược tính" thần bí, tích lũy năm này qua năm nọ thì những "dược tính" này sẽ dính lên trên vách của những đỉnh lò này.

Rõ ràng, gian nhà đá kỳ dị này cũng có tinh hoa dược tính, bởi vì những quy tắc phong ấn này rất đặc biệt cho nên tới giờ vẫn không hề tiêu tan.

Thạch Hạo hít sâu một hơi, đồng thời ngồi xếp bằng ở nơi đó rút lấy tinh hoa dược tính hòng lấy đi một ít, những thứ này nếu có thể cùng luyện với thánh dược thì có thể sẽ tăng dược hiệu lên rất nhiều.

Nhưng mà, hắn chỉ có thể rút lấy một chút rồi phong ấn vào trong một chiếc bình ngọc.

Nhưng vào lúc này, căn nhà đá này chấn động, trên vách đá xù xì lần nữa xuất hiện hình ảnh, hắn lại nhìn thấy bóng dáng của người trẻ tuổi đầy kiên cường kia - Tiểu Tiên Vương.

Hắn liền hiểu, đường của hai người đều giống nhau, vì thế mới có thể cảm ứng được những dấu ấn được lưu lại trên vách đá xa xưa kia.

Nhưng lần này hắn không phải chứng kiến một hình ảnh của người sống, mà là một thân thể lạnh lẽo được nâng vào trong nơi luyện dược, kẻ này không hề nhúc nhích gì cả.

"Hắn ngộ đạo thất bại nên mới chết ư?"

Thạch Hạo nhìn chằm chằm hình ảnh kia, thân thể đó rất sống động tựa như chưa hề chết đi, thế nhưng khi nghe những người nâng thi thể này nói chuyện thì mới biết là người chết.

Những hình ảnh kia sớm đã biến mất thế nhưng hắn vẫn đứng yên nhìn chằm chằm vách đá xù xì ấy.

"Con đường của ta, đi như thế nào đây?" Hắn thở dài.

Hàng loạt dấu hiệu hiện ra đều ám chỉ đây là một con đường cụt, nếu tiếp tục thì hắn nhất định phải chết.

Năm đó, Tiểu Tiên Vương kiên quyết không hề từ bỏ, toàn tâm toàn ý tập trung vào trong ánh lửa vạn Đạo, muốn tìm lấy thành tựu trên con đường này, thế nhưng lại trầm miên vĩnh viễn, không thể nào thức tỉnh nữa.

"Hắn đã bảo toàn được thân thể cứ không hề bị thiêu đốt thành tro tàn, không biết đã xảy ra chuyện gì?" Thạch Hạo khẽ nói.

Nơi đây lần nữa yên lặng.

Rất lâu sau, Thạch Hạo mở miệng, nói: "Ta đang sợ ư, thấy kết cục của hắn nên bị ám ảnh à? Đúng rồi, nhìn thấy cảnh chắc chắn thất bại, chắc chắn sẽ chết nên ta bàng hoàng, ta do dự, chần chờ, không dám đi về trước."

Hắn suy nghĩ về con đường của chính mình.

"Hắn là tiểu Tiên vương, ta là Hoang, ta không phải là hắn."

Lời nói của Thạch Hạo bình tĩnh, cố gắng để bản thân lấy lại trạng thái cân bằng.

"Hắn đã thất bại, không có nghĩa là ta cũng sẽ thất bại!"

Từng có người khuyên không nên tiếp tục nữa, lúc đó có thể tiểu Tiên vương không hề sợ hãi, vẫn dám tiếp tục cất bước, tâm luôn kiên trì! Hắn muốn đạp ra Đạo vô địch của bản thân, xông tới một con đường vô thượng,

sau đó sẽ đi chiến tường, tung vẫy nhiệt huyết, nghênh chiến đại địch Tiên cổ.

Ánh mắt của Thạch Hạo trong veo, nói: "Ta lại sợ sao!"

Hắn kiên định với niềm tin của mình, không muốn từ bỏ, không muốn lùi lại trên con đường này.

Thời khắc này, trái tim của hắn tựa như sắt thép, không có thứ gì có thể lay động được.

Nhưng, hắn cũng không muốn chết một cách oan uổng, và không muốn mình phải đi chịu chết, hắn muốn bế quan, muốn suy nghĩ thật cẩn thận, hiểu rõ toàn bộ con đường thật sự, hắn muốn chính là sự thành công, chứ không phải là đi chịu chết!

Sau đó, hắn cất bước ra khỏi ngôi đền này.

"Quỷ kìa, ngươi... không hề bị sao cả, vẫn có thể sống ra ngoài?" Bạch Quy sợ hãi nói lớn.

Vốn tưởng rằng, dù Thạch Hạo có trở ra thì cả người chắc chắn đều là thương tích, mười cửa ải kia khó tới mức nào chứ, hơi một tí là sẽ bỏ mạng, nó không hề tin tưởng ở kỷ nguyên với hoàn cảnh tu luyện đã biến đổi này lại có thể tạo nên cao thủ như vậy.

"Sau khi ta xông qua mười cửa ải thì ta bắt đầu bế quan, thế nhưng lại thật là đáng tiếc, chết tới mười lần mà cũng không thể tu ra luồng tiên khí thứ hai." Thạch Hạo thở dài.

"Ngươi... biến thái thật mà, lại có thể đi tới nơi đó luôn!" Bạch Quy giật mình.

"Ngươi biết con đường của ta rồi đó, thế đã từng nghe được lời đồn nào chưa?" Thạch Hạo hỏi.

"Quả thật là có một ít, đều là những lời khuyên dành cho hậu nhân, đừng nên bước lên con đường này bởi vì đều là thập tử vô sinh." Bạch Quy lên tiếng, rồi sau đó nói ra một chút lời đồn mà mình nghe được.

Thạch Hạo gật đầu, sau đó lên tiếng muốn hái một vài thánh dược, hắn muốn đi bế quan, muốn đạt được kết quả trong mấy ngày kế tiếp này.

Thành chính là thành, bại chính là bại, hắn đã thấy rõ được điểm này ở lần vượt cửa ải cuối cùng kia!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 935: Trở Về

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"Ngươi cần phải nghĩ thật kỹ đó, dù là tiểu Tiên vương cũng thất bại, một khi bước lên con đường này thì sẽ là thập tử vô sinh đó." Bạch Quy nhắc nhở.

Thiếu nữ áo trắng cao nửa thước đứng trên mai của nó chớp chớp cặp mắt, linh khí ép người, tiên vụ vờn quanh, nàng gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Thạch Hạo gật đầu nghiêm túc, hắn không còn lựa chọn nào khác nữa.

Tới nước này, không phải ngươi muốn chọn con đường nào thì sẽ được con đường đó, cho tới hiện tại, hắn cũng chỉ chú tâm và suy nghĩ tới con đường như thế này mà thôi.

Kỷ nguyên Tiên cổ, có Tiên sinh sống ở trong thế gian, trăm hoa đua nở, vạn Đạo đua tiếng, vô cùng hưng thịnh.

Ở kỷ nguyên như thế, Tiên cũng không phải là hư danh mà tồn tại cùng hậu thế, cho nên sẽ lưu lại rất nhiều con đường giúp cho hậu nhân tham khảo để tiến về trước.

Đời này thì sao? Chỉ có thể dựa vào những suy diễn của người đi trước, Thạch Hạo có thể bước lên con đường này, tu ra một luồng tiên khí cũng coi là quá nghịch thiên, quá đáng sợ rồi.

Hắn còn có thể đòi hỏi thứ gì nữa chứ, từ bỏ cách này rồi tìm một con đường khác sao, việc này không thực tế chút nào.

Bạch Quy hiểu rõ suy nghĩ của hắn cho nên thở dài, nói: "Tiểu Tiên vương có cơ hội như thế, có cơ hội từ bỏ phương pháp này để chọn con đường khác, thế nhưng hắn cũng không hề làm vậy."

Bởi vì, tiểu Tiên vương đảm trách gánh nặng quá lớn, chỉ có thể trở thành một trong những người mạnh mẽ nhất, có tiềm lực nhất thì mới có thể tiến vào chiến trường mênh mông kia, mới có tư cách xoay chuyển càn khôn.

Nếu không, cứ để mặc như vậy thì chỉ có đổ máu không công, uổng mạng nơi sa trường mà thôi.

Thạch Hạo nghe nói như vậy, cùng với nhìn thấy những hình ảnh ở trên vách đá xù xì kia thì vô cùng cảm động, nói: "Người được phong tặng là tiểu Tiên vương thật sự không hề đơn giản chút nào."

"Tất nhiên rồi, người xuất từ cố hương của Tiên thì sẽ không có ai yếu cả!" Bạch Quy gật đầu.

"Ủa, còn có một nơi như vậy nữa à, ở đâu thế?" Con mắt của Thạch Hạo vô cùng sắc bén truy tiếp.

"Ta không biết, ta muốn trốn khỏi nơi này, rời khỏi ba ngàn châu để đi tới một nơi có thể trường sinh, thế nhưng cũng không biết nơi đó là nơi đâu." Bạch Quy khổ não.

Trong lòng Thạch Hạo vô kinh ngạc, tâm tư dao động thế nhưng dù có hỏi tiếp gì đi nữa thì cũng chẳng thể có được tin tức hữu dụng nào.

Đả Thần Thạch xoa xoa tay tưa như chuẩn bị động thủ đánh con rùa già này một trận, thế nhưng con rùa này lại vô cùng nhanh lẹ, chớp mắt đã trốn vào trong tàn trận Tiên đạo còn sót lại từ Tiên cổ kia mà chẳng hề đi ra.

"Hậu thế, không hề có Tiên, không hề có người trường sinh mãi mãi, lẽ nào như tiểu Tiên vương từng nói, thế giới đã đổi thay, quy tắc thiên địa đã khác, ảnh hưởng rất lớn, dù là Tiên cũng vì nguyên nhân này nên mới không thể tồn tại được?" Thạch Hạo khẽ nói.

Hắn cảm thấy, tiểu Tiên vương vô cùng khí phách, dự đoán được những kinh biến sau này cho nên mới nghiêm khắc với bản thân, thế nhưng đáng tiếc là lại thất bại.

"Nếu bàn về nhiều sinh linh khác thì ảnh hưởng rất lớn, còn về Tiên thì cũng có xung kích đôi chút thế nhưng cũng không đến nỗi khiến họ không cách nào tồn tại được nữa. Nguyên nhân chủ yếu nhất hẳn là không cách nào chiến thắng được địch thủ." Bạch Quy xen ngang nói.

Thạch Hạo bắt đầu hái dược, chuẩn bị cho cuộc bế quan sinh tử sắp diễn ra!

Hắn không hề có lựa chọn, cũng chưa hề thu được truyền thừa còn sót lại của Tiên đạo mà chỉ có thể tự mình tìm tòi để bước ra bước kia.

Bởi vì, không bàn tới việc ở bên ngoài, chỉ riêng ở trong Tiên cổ này hắn đã ngộ tới hơn hai năm, tạo nên dấu ấn vô cùng sâu sắc khó mà thay đổi được.

"Ta muốn biết, có con đường nào có thể sánh vai cùng với việc dùng Vạn đạo đốt thân, để siêu thoát chân ngã không?" Thạch Hạo vừa hái dược vừa lớn tiếng hỏi.

Bởi vì, hắn nhớ tới cảnh tượng lúc bản thân đang tọa quan ở trong mật thất mười trượng kia, tiểu Tiên vương từng nói, hắn đi con đường này thì mới có thể sánh vai với những người kia.

"Có, là con đường của Tiên, là thủ đoạn Tiên đạo thật sự, người ngoài... không thể lý giải được." Bạch Quy nói.

Thạch Hạo nhíu mày, bảo nó nói rõ hơn.

"Ngươi đã biết, ta từng gặp qua thương tích nên tổn thương căn cơ, mất đi rất nhiều ký ức cũ, rất nhiều chuyện quan trọng đều quên sạch cả." Bạch Quy bất đắc dĩ nói.

Việc này càng khiến Thạch Hạo hoài nghi hơn, tên này có phải là một vị Tiên vương đã chết trận và được chôn lấp trong Vạn Vật thổ này, thời gian dài đằng đẵng qua đi nên đã thông sinh và hóa thành một cây Trường Sinh dược.

Bởi vì, quả thực từng có ghi chép, có Tiên chết đi và sau đó hóa thành một cây tiên dược tuyệt thế.

"Ta biết một chút." Cô gái đứng trên mai rùa cao nửa thước kia lên tiếng, nàng tựa như là một vị Chân Tiên thu nhỏ vậy.

Thạch Hạo vội vàng thỉnh giáo, hắn rất muốn biết chuyện này.

"Ví dụ như, dùng Thế Giới thụ làm tiên chủng, để nó cắm rễ và sinh trưởng trong cơ thể, sau đó sẽ diễn sinh ra đạo tắc vô tận."

Nghe được những lời này, không chỉ Thạch Hạo mà dù là Đả Thần Thạch cũng hít vào hơi khí lạnh, cây có thể diễn hóa thành một thế giới, thứ này không cách nào có thể suy đoán được sự siêu phàm của nó.

"Còn có người đạt được hạt giống của mô hình vũ trụ, sau đó kết hợp lại với thân thể, sáng tạo nên vạn vật, diễn dịch ra con đường vô thượng." Lời nói của cô gái áo trắng này vô cùng cuốn hút, cực kỳ êm tai.

Nhưng mà, những lời này khi vào trong tai Thạch Hạo thì tựa như là sấm sét, cứ như là một cơ duyên to lớn không cách nào tưởng tượng được, người của kỷ nguyên Tiên cổ quả nhiên được trời cao ưu ái, điều kiện quá tốt!

"Ngoài ra, thủ đoạn của cố hương của Tiên, không thể phỏng đoán được..."

Thời gian rất trôi qua rất lâu thế nhưng vẻ mặt của Thạch Hạo vẫn thẫn thờ, bởi vì hắn quá kinh ngạc.

"Biến thái, kỷ nguyên Tiên cổ không ngờ lại huy hoàng như thế, tươi sáng như vậy, thế nhưng vẫn bị hủy diệt, quả thật không cách nào tưởng

tượng được!" Đả Thần Thạch trợn tròn mắt nói.

"Kỷ nguyên này còn có thể gặp được những tiên chủng cùng với truyền thừa kia ư?" Thạch Hạo khẽ nói.

"Có chứ, dù sao kỷ nguyên Tiên cổ đã hủy diệt, vạn linh đều chết như lá khô, thế nhưng cũng có vài thứ bất diệt, có thể truyền thừa tiếp." Bạch Quy nói ra suy đoán của mình.

Căn cứ vào suy đoán của nó, nói không chừng khu cổ địa này rất có thể ẩn chứa một vài thứ gọi là vận may lớn đó.

Ánh mắt của Thạch Hạo rạng ngời, hắn không nói gì mà chuẩn bị đầy đủ để bế quan.

Nhưng, Bạch Quy lại nói ra một câu làm hắn sững người, không có tiếp tục tiến vào trong đền đá kia nữa.

Mặc dù biết là có thể đi vào, mật thất mười trượng kia cũng không thể dùng được nữa, cơ hội cũng chỉ có một lần, thế nhưng hắn cảm thấy nơi đó đủ yên tĩnh và an toàn, hiện giờ suy xét lại thì có chút không ổn.

"Hòn đảo này không thể xuất hiện lâu được, nó chuẩn bị tiến vào trong hư không loạn lưu rồi, lần nữa biến mất." Bạch Quy nói, dù nó cũng không biết sẽ đi về nơi nào.

Rõ ràng, Thạch Hạo không thể dừng lại lâu được.

"Ngươi có muốn đi cùng với ta không?" Hắn hỏi.

Bạch Quy rụt cổ vào trong, sau đó lắc mạnh đầu, nói: "Ta không muốn bị ngươi làm thịt!" Nó trốn ở trong tàn trận Tiên đạo, dù có chết cũng không hề bước ra.

Căn cứ vào những gì nó từng nói, lần này là lần cuối cùng mà cổ địa mở ra ở đời này, sau khi đóng lại thì trời mới biết sẽ phát sinh chuyện gì, cũng

có thể nó sẽ xé rách giới bích vào tiến vào trong cố hương của Tiên cũng nên.

Nó muốn chờ cơ hội!

Đương nhiên, dựa theo suy đoán xấu nhất của nó thì cũng không phải tiến vào nơi trường sinh kia mà tiến vào khu vực không người rộng lớn ở ngoại giới cũng không chừng.

"Ngươi cũng chuẩn bị rời đi rồi, vậy có thứ gì tặng ta không?" Thạch Hạo nói.

"Tên nhóc này, vơ vét của ta nhiều như thế rồi, ví như tiên kim Quang Minh, hai giọt Trường Sinh dịch, cơ hội tiến vào điện đá kia, vậy còn muốn gì nữa hả?" Bạch Quy trừng mắt.

Thạch Hạo lườm lườn nó, rồi nói: "Làm rùa thì cần phải trung thực, tiên kim là để cứu ngươi, hai giọt Trường Sinh dịch kia ngươi cảm thấy không dị khi nói ra à, ngươi to như vậy, dù là nấu thành một nồi nước cũng được chứ đừng nói chỉ có hai giọt, đúng là keo kiệt! Còn có đền đá kia nữa, rõ ràng là ta tự mình bỏ công sức tiến vào."

"Ngươi... còn muốn nấu ta thành một nồi nước à?!" Bạch Quy trốn mất tăm chẳng thấy đâu cả.

"Nè,dù nói gì đi nữa thì cũng nên đưa ta chút thần dược, ví như Hắc Hâm dược, còn có Thiên Thần thụ nữa chớ." Thạch Hạo hô lớn ở phía sau.

"Con thỏ với con bướm của ngươi dọa chúng chạy mất dép rồi, ngươi không dị khi mở miệng à?" Rùa già mở miệng nói.

"Vậy thì đưa ta vài lá Hắc Hâm dược được!" Thạch Hạo nói.

"Chỉ một lá thôi!" Rùa già nói.

Hắc Hâm thần dược đau khổ khóc không ra nước mắt, trước đây không

lâu Thỏ nhỏ đã cắn nó một miếng, gặm đi một chiếc lá Phượng linh, còn Hoàng diệp kia thì cũng bay tới đồng thời táp một chiếc lá khác, hiện người tên thiếu niên này lại muốn thêm một chiếc, trên người nó cũng chỉ có đúng chiếc lá mà thôi.

Sau khi Thạch Hạo đạt được tinh hoa của Hắc Hâm thần dược thì hắn niêm phong vào trong một bình ngọc, sau đó lại đi tìm kiếm Thiên Thần thụ.

"Cổ thụ kia ngươi cũng đừng nghĩ tới nữa, nó từng bị trọng thương nên giờ chỉ có một đóa hoa duy nhất mà thôi, và đóa hoa này cũng chưa có kết quả." Bạch Quy nói.

Xa xa, bướm xinh lượn lờ trên thần thụ, Hoàng điệp bay lượn hấp thu tinh hoa của phấn hoa nên đạt được lợi ích cực kỳ lớn, việc này khiến cho cây già... chạy mất tăm.

"Đúng rồi, trên đảo này hình như còn có thần dược khác nữa phải không?" Thạch Hạo hỏi.

"Nè, cái tên nhóc này, ngươi đừng có được voi đòi tiên nhen, dù ngươi có đại ân cứu ta, thế nhưng..." Nói tới đây thì Bạch Quy chợt im bặt.

Bởi vì, nơi xa xa truyền tới tiếng kêu thảm thiết, một con thỏ nhỏ đang ôm chặt và nhắm nháp một cây thần dược.

"A..." Cây thần dược này quá hoảng sợ hét lớn.

Hoàng điệp cũng bay nhanh tới!

Thạch Hạo ngớ người, chẳng lẽ, con thỏ này lại rất hợp với việc hái dược? Nên biết, đã là thần dược thì đều thông linh nên bỏ chạy cũng rất nhanh.

"Buông ra, buông ngay ra!" Bạch Quy quát lên.

Cuối cùng, nó tựa như đang đối mặt với những cơn bệnh dịch nên nhanh

chóng duổi đám Thạch Hạo rời khỏi đây.

"No quá, ta cứ nghĩ là sẽ ở lâu dài trên đảo này nữa chứ!" Thái Âm ngọc thỏ lớn tiếng nói, cặp mắt như hồng ngọc liếc liếc, không nỡ rời khỏi.

"Đi, đi khuất mắt cho ta, ngươi đã hái chục sọt rồi đó!" Bạch Quy xua đuổi.

"Mỗi cây ta chỉ có ngắt lấy một chiếc lá, một nhành hoa, cũng đâu có hái thêm nữa đâu!" Thỏ nhỏ tức giận phân bua, lớn tiếng nói mình rất thích hợp làm người trông coi, bảo vệ nơi đây.

"Ta vô cùng ghét những con thỏ!" Bạch Quy quát lớn.

Vù!

Hư không rung lên, tòa Hoàng sào kia phát sáng, ngũ quang chiếu tận trời cao, thập sắc mờ ảo, sương mù hỗn độn lượn lờ, cổ sào Chân hoàng ở trên đỉnh ngọn núi cụt kia thu nhỏ lại bằng cỡ bằng nắm tay, vèo, nó tiến vào trong tay của Tuyết Lâm.

Bạch Quy ngẩn ngơ, rồi hét lớn: "Đám ăn cướp nhà ngươi, đừng để ta gặp lại bất kỳ lần nào nữa!"

Việc này khiến Thạch Hạo giật nảy mình, bên trong Hoàng sào kia rất có thể sẽ có truyền thừa, ghê thật!

"Đây vốn là vật của Hoàng tộc, hiện giờ được hậu nhân lấy đi thì cũng là chuyện đương nhiên thôi." Đả Thần Thạch nói.

"Đó là, Cổ Thánh tử của Thần miếu, hắn đi rồi!" Tuyết Lâm nói rồi nhìn chằm chằm về nơi xa, thiếu chút nữa thì nàng đã dùng Hoàng sào nện về phía hắn, thế nhưng khi nghĩ tới khu vực có hư không loạn lưu đầy nguy hiểm và không vững chắc kia nên hành động cũng dừng lại.

"Ta cũng từng thấy qua bọn chúng, lúc đang hái dược trong khu vực kia

thì đầu lĩnh của đám sát thủ còn lăm le cả ta nữa." Thỏ nhỏ nói.

Trên hòn đảo có cổ trận nên không phải ai cũng có thể tiên vào, những cường giả khác mặc dù có thể lại gần thế nhưng cũng chỉ ở khu vực mép rìa để hái dược, chứ không cách nào đi vào khu trung tâm được.

Thạch Hạo tìm kiếm đám quái thai cổ đại của Thiên quốc, hắn hi vọng có thể tìm được để kết thúc mọi ân oán!

Đáng tiếc, hắn vẫn chẳng hề thấy bóng dáng đâu.

Nhưng, vừa mời đi ra thì hắn đã nghe được tin tức, Quân Đạo truyền âm bốn phía, thông báo cho thiên hạ biết, Hoang đã đạt được vận may lớn, đã bắt được Trường Sinh dược ở trong dược viên cổ này!

Lập tức, nơi đây trở nên bạo loạn.

Cũng trong lúc đó, người của Thần miếu cũng hùa theo, nói rằng họ có thể làm chứng, không chỉ có Hoang đạt được gốc Bạch Quy Đà Tiên mà còn tìm được tổ của Chân Hoàng, và thành công thu lấy.

"Muốn chết mà!" Con mắt của Thạch Hạo trở nên lạnh lẽo, những người này cố ý khiến hắn thành kẻ thù của cả thiên hạ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 936: Sóng Gió Lại Nổi

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"Ra rồi, Hoang đang rời khỏi dược viên cổ kìa!"

Lúc Thạch Hạo xuất hiện thì đã tạo nên sóng lớn mênh mông, bởi vì trước đây không lâu có rất nhiều người nghe được tin hắn đạt được vận may vô cùng lớn, sở hữu một cây Trường Sinh dược.

Theo như những gì nghe được, dù là giả hay thật thì cũng sẽ tạo nên bạo loạn không hề nhỏ, mà người của Quân Đạo cùng với Thần miếu đều chắc như đinh đóng cột, không có lửa thì làm sao có khói chứ.

Trong hư không, những khe lớn đen kịt dày đặc, thời không loạn lưu xuất hiện, chỉ sơ sẩy chút là tan xương nát thịt ngay.

Sát đó, rất nhiều thi thể không đầy đủ nằm la liệt, tất cả đều là cao thủ nhưng chỉ vì tiếp cận dược viên cổ kia nên mới chết thảm như vậy.

Mọi người thấy được, Hoang vô cùng thong thả và phát ra một chùm sáng bao phủ đám người Tuyết Lâm lại, hắn tựa như đang bước trên mặt đất bằng phẳng từ từ tránh thoát khỏi những loạn lưu này, rời khỏi nơi đáng sợ kia.

Ánh mắt của rất nhiều người càng thêm nóng rực hơn nhìn về phía Thạch Hạo.

"Xoẹt!"

Thạch Hạo chỉ ra một điểm, một luồng cầu vòng kinh thiên vụt tới, bụp, mi tâm của một kẻ trong số đó bị xuyên thủng, đó là một vị tu sĩ rất mạnh thế nhưng chỉ trong chốc lại đã mất mạng, nơi trán có một cái lỗ ứa đầy máu tươi.

Chỉ trong nháy mắt, tất cả mọi người tựa như đang đứng trong hầm băng, Hoang chính là Hoang! Vừa mới thấy có người lộ ra địch ý với mình là giết ngay lập tức.

"Hoang, ngươi hơi quá rồi đó nhen, đừng ỷ vào tu vi mạnh mà không hề để ai trong mắt, tàn sát đồng đạo như vậy, ngươi muốn coi trời bằng vung à?!" Có người đứng trong đám đông quát lên.

"Ngươi tưởng mình là vô địch thiên hạ chắc, muốn giết ai thì giết à, ngươi thử hỏi các vị đồng đạo ở đây một câu, rằng mình có phải như thế không?!" Tên còn lại cũng lớn tiếng nói thế nhưng lại không hề bại lộ chân thân, hắn ẩn núp trong đám đông này.

"Hoang, đừng tưởng rằng không có ai chế trụ được ngươi, một khi quần hùng tức giận, thiên hạ căm phẫn thì đủ để đốt ngươi thành tro bụi, chẳng hề còn sót lại thứ gì!" Ngươi thứ ba cũng hùa theo nói.

...

Mấy người này kích động khiến cho nơi đây không cách nào yên tĩnh được.

Bất kể là ai, một khi sở hữu Trường Sinh dược cùng với truyền thừa Chân Hoàng thì sẽ trở thành tiêu điểm, người người thèm khát.

Huống chi, mọi người tận mắt nhìn thấy hắn từ tiên dược đi ra, nhất định có thu hoạch kinh người, cho nên ai nấy hô hấp đều dồn dập cả lên.

Thạch Hạo hừ lạnh một tiếng, roẹt, tiên kiếm Đại La được rút ra, lúc này hắn chẳng hề nể nang gì cả, ánh kiếm huy hoàng soi sáng bầu trời đè nén toàn bộ vẻ ầm ĩ nơi đó.

"Xoẹt!"

Hắn giơ tay, kiếm thai vẽ nên một luồng ánh sáng sắc bén cắt đôi một người trong đám đông, từ mi tâm của kẻ này xuất hiện một vệt áu rồi từ từ hướng xuống giữa hai chân.

Trên mặt của kẻ này hiện vẻ hoảng sợ, không ngờ rằng hắn có thể phát hiện ra mình.

Chíu, mi tâm của hắn nứt toác, bị luồng ánh kiếm kia bổ thành hai nửa, tiên huyết nhuộm đỏ nơi đó, thi thể từ từ tách làm đôi rồi rơi ầm xuống đất.

Hắn còn chưa kịp phát ra tiếng hét thảm mà đã bỏ mạng như vậy rồi!

Xung quanh, mọi người đều sợ hãi, chiêu kiếm vừa rồi khiến ai ấy đều lạnh toát cả người.

Động tác của Thạch Hạo cũng không hề dừng lại, hắn tiếp tục ra tay, tay phải cầm kiếm thai, tay trái khẽ búng lên trên thân kiếm, lập tức một gợn sóng tràn ra ngoài.

Gợn sóng này né tránh những người xung quanh và xông thẳng về một cô gái rất xinh đẹp.

"Không!"

Nàng bay vút lên trời cao, kết quả cũng không cách nào thoát được, nàng đã bị gợn sóng này quét trúng, bụp, sương máu ngập tràn, hình thần đều diệt.

Cách đó không xa, một sinh linh khác với vẻ mặt tái nhợt xoay người bỏ trốn, bởi vì hắn nhìn thấy Thạch Hạo đang nhìn mình nên biết đã bị phát hiện.

"Chuyện này không liên quan tới ta!" Hắn nhanh chóng bỏ trốn.

"Vút!"

Lần này, Thạch Hạo xoay chuyển mũi kiếm, một chùm sáng đáng sợ bay vút ngang trời, lập tức người này bị đứt đôi, máu tươi tung tóe.

Đồng thời, ánh kiếm mãnh liệt ấy xâm nhập vào trong thân thể đứt lìa kia rồi kích nát nguyên thần và tàn thể đó.

"Nếu còn ầm ĩ, gây xích mích thì sẽ như thế!" Thạch Hạo chỉ nói một câu như vậy với giọng điệu đầy sát khí, hắn dùng hành động thực tế để đáp lại tất cả.

Vốn quần hùng đang rất ồn ào thì chợt ngưng bặt, Hoang là người dùng chiến tích để nổi danh, mấy kẻ âm thần khiêu khích đều bị hắn giết sạch.

"Nếu còn muốn gây xích mích thì tốt nhất tu vi phải đủ mạnh, và đừng để ta phát hiện, ít nhất phải tu ra một tia tiên khí thì may ra." Thạch Hạo bình tĩnh nói.

Rất nhiều người đổ mồ hôi đầy trán, điều này có ý nghĩa gì, thần giác của hắn nhạy cảm tới thế sao? Chỉ có người tu ra một luồng tiên khí thì mới có thể, quá biến thái!

"Người của Thiên quốc, Thần miếu, Quân Thiên cảnh, ta đều nhớ kỹ cả, từ nay về sau ở trong Tiên cổ này, chỉ cần ta gặp một tên là giết một tên, nhìn thấy một cặp thì giết cả hai!" Đây là lời nói của Thạch Hạo, ngôn ngữ chẳng hề có chút cảm tình gì cả.

Quân Thiên cảnh, đó là môn phái của Quân Đạo lập nên.

Vèo!

Hắn tựa như là một mũi tên phá không rời đi, biến mất khỏi nơi này.

"Hoang đoạt được gốc Trường Sinh dược Bạch Quy Đà tiên, không biết các vị đã nghe được tin này chưa?"

Trong mỗi tiểu thiên thế giới đều có người bàn luận về chuyện này, đây

tự nhiên là kết quả mà Quân Đạo, Thần miếu tạo nên, rất nhiều người không tin thế nhưng cũng không thiếu người hoài nghi.

Đáng sợ nhất chính là, dân bản địa đều bị kinh động, và cũng có vài người quan tâm tới chuyện này.

Nhưng, ở ngày hôm đó, Thạch Hạo một mình một kiếm đại khai sát giới, phàm là người của Thần miếu, Thiên quốc, Quân Thiên cảnh, tất cả đều chết.

Việc này tạo nên sóng gió ngập trời, hình thành một cơn bão to lớn.

Bởi vì, ở trong những tòa thành lớn thuộc các tiểu thiên thế giới khác nhau đều có những thế lực này, tuy rằng đã rút hết thế nhưng cũng không phải là toàn bộ.

Thạch Hạo cố ý đi tìm thì sao thoát được.

Trong một ngày, rất nhiều đầu lâu rớt xuống, máu tươi phun xối xả, mười phương đều khiếp!

Vốn dự tính sau khi rời khỏi dược viên cổ thì Thạch Hạo sẽ bế quan, nhưng không nghĩ tới đám người kia lại hãm hại hắn như vậy, muốn hắn trở thành địch của cả thế gian cho nên mới huyết sát một đường, không hề nương tay chút nào.

"Tên đao phủ của Thiên quốc, Cổ Thánh tử của Thần miếu, còn có Quân Đạo nữa, có ai dám đánh một trận không?!"

Thạch Hạo buông lời, truyền khắp các giới.

Hắn dùng kiếm để nói chuyện, dùng hành động để biểu đạt, không cần phải giải thích gì nhiều.

Sau ba ngày thì hắn mới dừng tay, rồi nghênh ngang rời khỏi.

Chiến dịch này đã chấn động cả Tiên cổ, dù là một vài quái thai cổ đại cũng bị kinh động, Long Nữ, Trường Cung Diễn, Đoạn Hồng, Lý Phồn

Minh đều xuất quan để tìm hiểu chuyện này.

Dân bản địa cũng đang hành động.

"Hắn đã đạt được Trường Sinh dược à?" Trong một khu cổ địa nào đó vang lên tiếng nói đầy già nua, đây là một bộ lạc rất lớn, và sinh linh này rất đáng sợ.

...

"Các ngươi cũng không cần đi theo ta nữa, ta muốn yên lặng một mình để tìm hiểu!"

Thạch Hạo muốn bế quan, việc này dính dáng tới sinh tử thế nhưng hắn không muốn nói ra cho mọi người biết, mà chỉ muốn để họ rời xa mình.

"Ngươi muốn chúng ta tới Nhân Mã tộc sao?" Thỏ nhỏ trợn tròn mắt.

"Ừ, ta từng giao một nhánh cây của Liễu Thần nên cũng đã kết một thiện duyên với bọn họ, các ngươi cứ tới đó đi." Thạch Hạo nói.

...

Cuối cùng, nhóm người tách nhau, từng người lên đường.

"Hàn giới không thích hợp để ta bế quan rồi." Thạch Hạo khẽ nói, tuy rằng nơi đó khả năng sẽ có chí bảo Thái Âm thế nhưng Nguyệt Thiền cũng đã biết nơi đó, nhất định sẽ tiết lộ ra ngoài.

Nếu như bế quan ở đó thì chắc chắn sẽ nguy hiểm tới tính mạng.

Ở bên cạnh hắn cũng chỉ còn Đả Thần Thạch và Hoàng điệp mà thôi, thế nhưng hắn cũng định để hai tên này rời khỏi.

Hắn muốn bế quan, lần này rất nguy hiểm, không biết kết quả sẽ ra sao, hắn cần tìm một nơi thật yên tĩnh, dùng hết khả năng để đột phá.

"Thứ này hiện giờ ta không đoán ra được nên tốt nhất không nên mang theo thì hơn." Thạch Hạo nói rồi lấy ra một cái đỉnh nhỏ, nó chỉ to bằng nắm tay, vết rách phủ kín, bản thân thì đen kịt như mực.

Đây là chiếc đỉnh nhỏ mà hắn chiếm được ở trên người của Hắc Ám thần tử, hắn đoán rằng đây là thần vật của thời đại Thái sơ, thứ này được chế tạo từ tiên kim Hắc Ám, chất liệu này vô cùng kinh thế.

Thạch Hạo từng quan sát và kiểm tra, chiếc đỉnh này vô cùng kỳ lạ, trong miệng đỉnh tựa như là một cái hố đen không cách nào thấy rõ bên trong.

Lần bế quan này, hắn cũng không muốn mang thứ không rõ này trên người, sau đó thì chôn chiếc đỉnh này vào trong dung nham của một ngọn núi lửa, sau đó nói Đả Thần Thạch bố trí trận pháp giấu thứ này đi.

Kế tiếp, hắn chọn một nơi bế quan, và bố trí trận thế nghi binh cùng rất nhiều hậu chiêu.

"Được rồi, các ngươi cũng không nên ở lại nơi này làm gì." Thạch Hạo nói, hắn để Đả Thần Thạch dẫn Hoàng điệp rời khỏi.

Lần này, hắn vô cùng thận trọng.

Bởi vì, người của Quân Đạo, Thần miếu tung ra tin tức, rất có thể sẽ khiến cho một vài sinh linh của dân bản địa kích động, những sinh linh có thể là Thiên Thần hoặc là Giáo chủ cũng nên.

Trong một dãy núi cổ xưa có rất nhiều kiến trúc, tất cả đều được chế tạo từ đồng, dáng vẻ thần bí bao phủ toàn bộ.

Đây là một bộ lạc với quy mô không hề nhỏ, rõ ràng có cao thủ tọa trấn.

Nếu như thiên tài của ngoại giới tới đây thì sẽ rất giật mình, bởi vì bố trí của nơi đấy rất kỳ dị, tương tụ như là Tiên điện ở ngoại giới vậy.

Ở chính giữa, một tòa điện đồng to lớn đang truyền ra âm thanh tựa như là sài lang vậy.

"Đế Côn, vài thế* không gặp rồi, chắc ngươi cũng đang say giấc trong năm tháng chứ gì, gần đây không biết có khỏe không?"

*thế: đời.

Nếu như có người ở đây thì sẽ vô cùng khiếp sợ, bởi vì người mở miệng chính là quái thai cổ đại của Thiên quốc.

"Ngươi tới đây làm gì?" Người còn lại lên tiếng, giọng nói tựa như sấm rền chấn động cả tòa cung điện đồng này.

"Truyền nhân của Tiên điện đã chết." Vương giả của Thiên quốc nói.

"Mắc mớ gì tới ta đâu, hiện giờ ta sống trong Tiên cổ này rồi." Người có tên là Đế Côn kia nói.

"Truyền nhân chết kia, gọi là Đế Trùng." Âm thanh quái thai cổ đại của Thiên quốc tựa như là sói tru, tuy rằng lời không lớn nhưng lại khiến người khác khó chịu.

"Họ Đế... "

==========

Thạch Hạo bế quan, không ai biết hắn ở phương nào, dù là bản thân hắn cũng không biết tên gọi của tiểu thế giới này.

Bên ngoài có đại trận bao phủ, còn hắn thì ngồi xếp bằng ở trung tâm tìm hiểu đại đạo, hiểu rõ pháp môn của chính mình.

Trong mắt hắn, con đường của tiểu Tiên vương còn có cả con đường của mình đều hiện ra, tất cả những gì mà bản thân thấy được ở trong mật thất mười trượng kia cũng được hắn so sánh, xác minh.

Nhiều ngày trôi qua, hắn tựa như là tượng đất, yên lặng không chút hành động nào, tựa như đã tọa hóa rồi vậy.

Mãi cho tới một ngày, hắn cầm tiên chủng trong tay, trên người dấy lên đại hỏa, xung quanh lượn lờ mẫu khí, đạo tắc thiên địa hạ xuống, vẻ yên tĩnh liền phá tan!

Đạo hỏa luyện kim thân, đốt cháy chân ngã, không riêng là cơ thể mà cả nguyên thần cũng bị ánh lửa thiêu đốt!

...

Mấy ngày này trôi qua, Tiên cổ không cách nào yên tĩnh được, rất nhiều người đang tìm kiếm Hoang.

"Ai có thể cung cấp manh mối, ta tặng kẻ đó mười hộp thần quả!"

"Cũng có thể cho người đó ba môn bảo thuật kinh thế!"

Có người trọng thưởng hòng tìm cho bằng được Hoang, chỉ cần có thể cung cấp tin tức để xác minh đúng hay sao thì đều nhận được thù lao kinh người.

"Đám người Thần miếu, Thiên quốc, Quân Thiên cảnh điên hết rồi à, vì sao lại gấp gáp tìm kiếm Hoang khắp các tiểu thế giới thế, dù có cừu oán thì cũng không nên vội vã như vậy?"

"Nghe nói Hoang đang vượt ải, không biết là đang tìm hiểu thứ gì, cho nên bọn họ sẽ không thể để hắn tiến thêm bước nữa."

Mỗi một tiểu thiên thế giới không còn vẻ yên tĩnh nữa, nhân mã các đạo thống đều được điều động, tất cả đều điên cuồng tìm kiếm Thạch Hạo!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 937: Vượt Cửa Ải Lần Cuối Cùng

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Dãy núi liên miên uốn lượn tựa như một con rồng đang ngủ đông, từng gò núi cao như là những con voi cổ nằm la liệt.

Bên trong một ngọn núi nào đó mở ra một tòa động phủ rất hùng vĩ, cùng với hàng loạt những trận pháp!

Đây là những bố bí của Đả Thần Thạch, từng tòa sát trận kết hợp lại cùng nhau hình thành nên một tuyệt địa, bảo vệ vùng đất ở trung tâm.

Thạch Hạo tọa quan, "vạn Đạo" đốt thân, chiếc lò được xây dựng từ thiên địa sớm đã bị đốt cháy tới mức nổ vang, tiếng boong boong vang lên tựa như tiếng búa nện, từng sợi pháp liên xuyên xỏ quấn quanh ở bên cạnh.

Đây không phải là rèn luyện mà là cuộc tra tấn sinh tử, muốn siêu thoát đạp lên trên con đường của chính mình thì phải đối mặt với hình phạt đáng sợ nhất, là sự trấn áp của thiên địa.

Nửa tháng trôi qua, Thạch Hạo rơi vào thế cửu tử nhất sinh, chiếc lò thiên địa nổ tung, hắn phải dùng thân để chống đỡ, cơ thể bị đốt tới trong suốt, huyết dịch không ngừng ứa ra ngoài.

Đây không phải là lần đầu tiên hắn trải qua, thế nhưng cũng chưa bao giờ gặp phải sự nguy hiểm như thế này, bởi vì một khi thất bại thì sẽ không có đường lui, chứ không phải như ở trong mật thất mười trượng kia, thất bại thì có thể sống lại.

"Phải dùng Phục Sinh thảo ư?" Hai mắt của hắn mơ hồ, bị ánh lửa nhấn chìm khiến cho hắn cảm thấy sinh mạng của bản thân dần trôi đi, đang hướng về phía suy yếu.

Nếu so với trước kia thì thời gian kiên trì của hắn đã quá lâu rồi, chìm đắm trong sự đau khổ kinh khủng nhất để rèn luyện bản thân, tựa như bách luyện chân kim.

Chỉ là, sức người cũng có lúc cạn kiệt, hắn cảm nhận được sự suy yếu, có lẽ sẽ chết bất cứ lúc nào.

Đồng thời, hắn cũng cảm giác được thành công đã không còn xa nữa, ánh sáng tựa như đang ở trước mặt, thậm chí có lúc hắn như cảm nhận được tia tiên khí thứ hai.

"Tiểu Tiên vương cũng có ảo giác như vầy hay sao, cho nên hắn mới tiến về trước, như con thiêu thân lao vào chảo lửa, cuối cùng, tựa như là pháo hoa, lấp lánh sáng ngời rồi đi vào màn đêm u tối."

Thạch Hạo cảnh giác, không hề lưu luyến tới cảm giác sắp sửa thành Đạo mà chợt lui lại, những sợi xích thần kia biến mất, mẫu khí thu lại, vẻ quạnh hiu bao phủ.

Một mình hắn yên lặng chữa thương trong lòng núi, xương cốt đều bị đốt tới mức đứt rời, bản nguyên suy yếu, hắn dùng không ít Phục Sinh thảo, còn có cả thánh dược để từ từ khôi phục lại nguyên khí.

Sau đó, hắn lại tiếp tục công việc vượt ải của mình.

Cứ như trước, mỗi lần cảm thấy sắp sửa thành công thì hắn cảm thấy mình suy yếu vô cùng, khó mà tiến thêm được nữa, không cách nào ngưng tụ ra luồng tiên khí thứ hai, cả người như muốn nổ tung.

"Tuy ta bế tử quan, thế nhưng cũng không muốn chết!"

Bất cứ lúc nào Thạch Hạo đều rất tỉnh táo, không hề chìm đắm trong sự

vui sướng khi sắp sửa thành công, bởi vì hắn biết mình vẫn còn thiếu một chút xíu nữa, nếu như liều lĩnh đi tiếp thì chắc chắn sẽ chết.

Nhiều lần như thế diễn ra, hắn chần chừ ở nơi giao lộ này, chỉ thiếu một chút là có thể bước qua rãnh trời và siêu thoát khỏi đây, nhưng hắn vẫn bình tĩnh dừng lại, cho nên cũng không tính là thất bại.

Cũng không biết chuyện này diễn ra bao nhiêu lần, thánh dược trên người hắn tiêu hao rất nhiều, một vài sọt đựng dược đều hết cả.

"Là do ta quá cẩn thận ư, thiếu đi dũng khí liều chết?" Thạch Hạo tự hỏi.

Hắn dừng lại, suy nghĩ thật cẩn thận xem nguyên nhân là ở đâu. Vì sao bị đốt tới mức gãy xương đứt gân thế nhưng vẫn công cốc.

Có thể bởi vì hắn thiếu đi khí phách quyết chí tiến lên, Thạch Hạo tự hỏi lòng mình. Thế nhưng, đây là ngộ đạo, hắn không muốn chết, cũng có những việc nên làm và không nên làm.

"Liều thử xem!"

Vạn Đạo nổ vang, Thạch Hạo không hề nhúc nhích, cũng không biết trôi qua bao nhiêu ngày, cho tới khi chiếc lò thiên địa nổ tung, bản thân hắng bị thủng tới trăm ngàn lỗ, cả người cháy khét.

Hắn không hề lùi bước mà vẫn kiên trì, mãi cho tới lúc cuối cùng khi trước mắt biến thành màu đen, hoảng hốt nhìn thấy luồng tiên khí thứ hai hiện lên thì hắn chợt cắn chặt răng để bản thân càng tỉnh táo hơn.

Thế nhưng, vù, nguyên thần của hắn gần như tán loạn, thân thể đầy vết nứt, gần như nổ tung vậy!

Chỉ trong nháy mắt, Thạch Hạo chìm vào trong bóng tối, gần như mất đi ý thức, tựa như đã không còn bất cứ thứ gì tồn tại nữa.

"Không thể chết được!"

Hắn cảm thấy, bản thân tựa như tiến vào trong một nhà giam tối tăm và chấp nhận việc tách biệt hoàn toàn với thế gian.

Tuy rằng đây không phải là lần đầu tiên hắn trải nghiệm qua tử vong, thế nhưng mỗi lần cũng không quá giống nhau, đặc biệt lại là lần này, nếu như chết thì sẽ không cách nào phục sinh nữa, vì vậy mới cảm thấy vô cùng sâu sắc.

Một hơi thở sau, hắn tựa như nhìn thấy một thế giới to lớn với vô tận tinh không, không cách nào đếm hết được những ngôi sao sinh mệnh, có vô số sinh linh, trăm thế dập dềnh, tất cả những thứ này từ tít nơi xa trôi qua.

"Trở lại!" Thạch Hạo hét lớn, một lát sau, ý thức của hắn quay lại thân thể và hoàn toàn tỉnh táo lại.

Cả người đau nhức, nguyên thần tựa như bị dao cắt thành rất nhiều miếng, hắn còn sống, thân vẫn ở trên cõi nời này, chưa hề rơi vào tử vong.

Thạch Hạo nhanh chóng nuốt lấy thần dược, sau đó là lấy ra Bát Trân kỳ, lần đầu tiên hắn sử dụng một lúc hai loại kỳ trân thiên địa này hòng trị liệu thương thế đáng sợ của mình.

Thương tích của hắn quá nặng, suýt nữa thì chết hoàn toàn.

Nhưng, sau khi Thạch Hạo tỉnh lại thì cũng không phải quan sát bản thân trước tiên, mà là suy tư về những thứ mà mình đã nhìn thấy, sau đó lẩm bẩm: "Lẽ nào lại có luân hồi thật sự?"

Hắn rất hoài nghi, người chết đi rồi sẽ tiến vào màn đêm u tối vĩnh hằng, lẽ nào là đi chuyển thế, trải qua vô số hồng trần?

Ở trong mật thất mười tượng kia, hắn đã chết tới mười lần, và tất cả đều rơi vào trong bóng tối hư vô, sau khi phục sinh thì mất đi những ký ức này, chỉ còn là một khoảng trống rỗng.

Lần này, hắn không hề mất đi ý thức mà từ trong bóng tối ấy trốn trở lại,

khi nhìn thấy nhân gian đang bồng bềnh tựa như nhất mộng vạn cổ vậy.

"Không có luân hồi, đó chỉ là những mảnh vỡ của thời gian, mà ta lại rơi vào bên trong vĩnh tịch* và nhìn thấy được những thứ này." Thạch Hạo thì thào, tâm chí kiên định, ánh mắt trở nên lấp lánh.

(*): Vẻ cô quạnh mãi mãi.

"Tiếp tục!"

Cứ như thế, sau khi hồi phục lại thì Thạch Hạo bắt đầu tiếp tục, lần sau tiếp cận thành công càng gần hơn lần trước, thậm chí còn có lúc như nhìn thấy tia tiên khí thứ hai đang ngưng tụ thành hình.

Đồng thời, hắn bắt đầu thử nghiệm, muốn gửi gắm nguyên thần của mình vào trong tiên chủng hòng tiến thêm một bước nữa.

Nhưng, cách này không thông, tiên chủng này quá đặc biệt, cơ bản không thể đâm thủng, đánh không nứt, không có bất kỳ cách nào để gửi gắm nguyên thần vào trong cả.

"Cảnh giới hiện giờ của ta vẫn chưa đủ, mà tiên chủng này trong tương tai hẳn vẫn còn tác dụng lớn."

Thạch Hạo lưỡng lự trước cửa sinh tử, rong chơi bên trong vạn Đạo, sau cùng dù là thân thể hay là nguyên thần cũng không có bị đốt cháy tới nứt toác bao nhiêu, thế nhưng đạt được chỗ tốt lại vô cùng lớn.

Hắn đang càng thêm mạnh mẽ, thời gian chống lại ánh lửa vạn Đạo càng dài hơn.

Thậm chí, có lúc hắn cảm thấy bản thân tắm rửa trong vạn Đạo là một loại hưởng thụ, cả hai không hề công kích nhau mà có thể hòa bình sống chung, siêu thoát ra ngoài.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là tình cờ chốc lát mà thôi, phần lớn thời

gian là đang đối kháng, tranh đoạt trong vòng sinh tử.

"Thành công rồi ư?"

Càng tới lúc này thì Thạch Hạo càng cẩn thận hơn, bởi vì ở những lúc sống còn thì mới chính là lúc nguy hiểm nhất.

Ầm!

Ánh lửa lần nữa đốt thân, Thạch Hạo không còn cảm thấy tiêu diệt nữa, không phải là phù văn đáng sợ nữa mà thay vào đó là một bức tranh đầy tráng lệ.

Núi cao vô tận, khí hỗn độn lượn lờ, hắn ngồi xếp bằng ở giữa.

Ngân hà óng ánh, tất cả xoay tròn quanh hắn.

Thiên địa sơ khai, hắn được sinh cơ của vạn linh bao vây.

Ma thú vô số, tiên cầm hót vang, hắn chiến đấu ở nơi hoang dã.

Từng ngọn cây cọng cỏ, một cát một biển, vạn vật thiên địa đồng loạt xuất hiện cùng nhấn chìm lấy hắn.

Một loại Đạo, một thế giới, một mảnh hư không nhão nhoẹt, hắn muốn lao khỏi nơi đây, thế nhưng dù làm cách nào cũng không thể thoát khỏi được.

Hắn hóa thành một con chim thần lao thẳng vào trong hư không, sãi cánh kích tan bầu trời, lông vũ sáng rực bắn mạnh xung quanh khiến vô số sao lớn nổ tung.

Hắn hóa thành một cây cỏ, chịu lấy mưa sa bão táp, trời rét gió đông, mãnh thú dẫm đạp, sinh linh gặm nhấm thế nhưng lại bất khuất kiên cường, sinh trưởng và sống sót một cách ngoan cường.

Hắn trở thành một vệt nắng chiều vắt ở phía chân trời, bên trong là vẻ

ấm áp, còn có màu đỏ sẫm, cùng với nhiệt huyết dâng trào.

...

Thạch Hạo thần du thái hư, tranh giành với đạo hỏa, thân thể và nguyên thần đều bị đốt cháy thế nhưng lại có vô số cảm ngộ, chỉ trong nháy mắt tựa như trải qua vô số thời đại.

Luồng tiên khí thứ hai... thành rồi ư?

Giây lát ngoái đầu nhìn lại, chớp mắt tỉnh dậy thì hắn nhìn thấy một luồng khí trắng nõn mờ nhạt đang ngưng tụ và muốn thành hình.

"Cố gắng, ta phải siêu thoát ra khỏi!"

Thạch Hạo chịu đựng đau khổ, hắn cảm thấy ánh sáng đang dần xuất hiện, cách thành công không bao xa nữa, không thể bỏ qua được.

Ầm!

Cũng không biết trải qua bao lâu, thân thể te tua của hắn gần như nứt thành bốn miếng, bởi vì phải chịu lấy áp lực quá lớn, vạn Đạo tuy có lúc có thể sống chung hòa bình với nhau thế nhưng hầu hết thời gian đều bùng phát một cách toàn diện.

Cũng chính vào lúc này thì Thạch Hạo nhìn thấy luồng tiên khí thứ hai với màu trắng nõn như ngọc, thần bí mờ ảo đang thành hình.

Nhưng, hắn rất khó để gắng gượng tiếp nữa.

Vù, Thạch Hạo lại rơi vào trong sự yên tĩnh ngắn ngủi, nguyên thần của hắn ly thể tiến vào trong hư không, đi vào trong nhà giam đen tối vĩnh hằng kia, bước lên tử lộ.

"Ta đã thành công rồi, đã tu ra luồng tiên khí thứ hai, lúc này không phải là lúc bỏ mạng!" Thạch Hạo hét lớn trong bóng đêm, hắn ra sức giãy giụa, hắn không muốn mất đi ý thức.

Nếu không, cứ để vậy thì sẽ là vĩnh viễn, hoàn toàn tiến vào trong hư vô, cũng không thể tiếp tục sống lại nữa.

Không cam tâm, ra sức giãy giụa, hắn không muốn mất đi ý thức, hắn muốn tỉnh táo, muốn chịu đựng!

Trong nháy mắt, hắn nghĩ tới Thạch thôn, đó là một mái nhà vô cùng ấm áp, vẫn còn rất nhiều người đang chờ hắn, hắn muốn hiếu kính với tộc trưởng gia gia, hắn muốn nâng ly với thúc bá, hắn muốn gặp lại Đại Tráng, Nhị Mãnh, Bì Hầu, Bóng Lông.

Hắn nghĩ tới ba mẹ mình, nghĩ tới Hỏa Linh Nhi đang vẫy tay bên dưới rừng cây Hỏa Tang kia, hắn cũng muốn gặp lại Thanh Y cùng với rất nhiều người khác nữa.

"Ta phải trở về, không thể bị hãm ở chỗ này được!" Thạch Hạo giãy giụa, lần này hung hiểm hơn tất cả những lần trước, hắn cảm thấy mình đang trở nên khù khờ, tiến vào trong bóng tối trống vắng kia.

"Quay lại!" Hắn hét lớn.

Hắn di chuyển một cách nhanh chóng thế nhưng vẫn là màn đêm vĩnh hằng, vẫn là lữ trình trong hư vô, vẫn là nhà giam, khó có thể thoát khỏi.

Bỗng dưng hắn kinh ngạc phát hiện, ngoài trừ giống như trước kia, nhìn thấy rất nhiều mảnh vỡ thời không, như đang trải qua luân hồi, thì hắn còn nhìn thấy những nhà giam tương tự khác nữa

Từng nhà giam, tất cả đều đang phiêu lưu bên trong dòng sông thời gian, đang bồng bềnh trong hư không, đó là nhà giam hắc ám, là nơi phong ấn.

Liếc mắt nhìn qua, hắn thấy những điểm sáng lấp lánh tới đặc biệt, chúng bị phong ấn ở trong những nhà giam to lớn, khí tức kinh khủng tràn ngập, những luồng hơi thở cổ xưa tản ra.

"Đó là ai, là sinh linh gì?" Tâm thần của Thạch Hạo chấn động, vì lý do này nên hắn hơi chút tỉnh táo lại.

Đó là những người giống như hắn ư? Không, cảnh giới quá cao, không phải là người cùng đường với hắn, mặc dù bị phong ấn trong hư không đen tối này thế nhưng lại kinh khủng như thế.

Sinh linh như vầy lại bị hãm sâu trong bóng đêm đen tối, là bị ép buộc hay là sao, chuyện gì đã xảy ra, sao lại đáng sợ như vậy?

"Vù!"

Rốt cuộc, nguyên thần của hắn run lên đồng thời không còn phiêu lưu nữa, hắn đã bị phong ấn ở trong một không gian đen tối không cách nào chạy trốn được nữa.

"Đây chính là tử vong sao, trong chớp mắt trước khi ta hoàn toàn bị dập tắt, chẳng còn sót lại thứ gì chính là như vậy sao, bị giam cầm ở không gian đen tối này?"

Chưa có lúc nào Thạch Hạo lại cảm nhận rõ ràng, sâu sắc như hiện tại!

"Ta không muốn chết, ta còn rất nhiều việc cần phải làm, ta có người thân, ta có bằng hữu, ta còn muốn gặp lại họ, không thể từ bỏ được, không phải vì bản thân thì cũng phải sống sót!"

Thạch Hạo đang la hét, đang chống lại, không muốn trầm luân, không muốn tiến vào trong vĩnh tịch.

Đồng thời, tuy rằng nguyên thần ly thể, bản thân lại hãm trong mảnh vỡ thời gian, bị phong ấn trong bóng tối thế nhưng hắn lại có một trực giác, luồng tiên khí thứ hai kia đang thành hình, đang lượn lờ bên ngoài thể xác của hắn.

Nhưng, hắn không thể quay lại, vậy thì có lợi ích gì?

==========

Cùng lúc này, có người đang tiến tới tiểu thế giới mà hắn bế quan, mục tiêu là dãy núi này.

Quân Đạo, vương giả cổ đại của Thiên quốc, tất cả đều hiện thân, trên gương mặt của bọn họ là vẻ cay nghiệt, toàn bộ từng bước tiến tới!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 938: Tuyệt Cảnh Tráng Hồn

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Lạnh lẽo và u tối, Thạch Hạo bị phong ấn ở trong nhà giam hư vô này, hắn không cách nào tìm được đường về, không thể nhìn thấy phần cuối, trong mắt chỉ có vẻ cô tịch vĩnh hằng mà thôi.

Lúc này, hắn tỉnh lại trong trạng thái khờ khạo thế nhưng tình hình lúc này vô cùng nguy cấp, làm sao mới có thể chạy thoát.

"Phá!"

Hắn dùng mọi khả năng, kích phá hết sức lực hòng mở ra một con đường để quay về lại trong thế giới hiện thực, thế nhưng nơi đây khó có thể lay động được.

Nơi đây vô cùng bí ẩn, những thứ trôi qua tựa như sẽ mất đi vĩnh viễn, nơi đây rất khó xé mở, là một nhà giam cứng rắn không cách gì phá vỡ được.

"Giết!"

Thạch Hạo giơ tay kết pháp ấn, hắn sử dụng Thượng thương chi thủ với mục đích hi vọng có thể mở ra một vết rách, thế nhưng hết lần này tới lần khác đều thất bại.

"Sao lại như thế chứ?" Đồng thời, hắn phát hiện ra nơi này càng thêm u tối hơn, không cách nào thấy được thứ gì.

Hơn nữa, nguyên thần của hắn đang bị tiêu hao dần dần, không cách nào

bổ sung được, nếu cứ theo đà này thì chắc chắn sẽ bị dập tắt và hoàn toàn tan rã, bản thân hắn sẽ bị xóa tên khỏi thế gian này.

Trong nháy mắt, Thạch Hạo trở nên yên lặng không làm ra bất cứ hành động nào và cũng không hề đối kháng gì nữa, mà lẳng lặng suy nghĩa, bảo toàn sức mạnh nguyên thần.

Trong vẻ lạnh lẽo yên tĩnh không hề tiếng động nào, vẻ đen kịt là chủ đề của vĩnh hằng, thời gian trôi qua tựa như muốn mang tam sinh tam thế (quá khứ, hiện tại và tương lai) của hắn đi, đây là một cảm giác rất quái lạ.

Thạch Hạo ngồi xếp bằng, hắn cảm thấy vô cùng cô độc, trong lúc yên lặng suy nghĩ thì hắn cảm thấy những mảnh vỡ thời gian đang bay múa, tựa như nháy mắt đã trôi qua trăm nghìn năm ậy.

Cảm giác này vô cùng đáng sợ, khiến hắn sợ hãi không thôi!

Từng có một cách nói, bảy ngày trong động bên ngoài đã ngàn năm*, hắn bị vây ở nơi này, vậy bên ngoài đã trải qua được bao lâu?

(*): Câu này biến tướng từ câu "Sơn trung phương nhất nhật, thế thượng dĩ thiên niên - 山中方一日，世上已千年)

Sau lưng Thạch Hạo chợt sinh ra một cảm giác mát mẻ.

"Năm đó, tiểu Tiên vương cũng như vầy, cũng lưu lại thân thể nhưng nguyên thần lại bị phong ấn ở trong bóng đêm này, không cách nào thoát vây được." Thạch Hạo khẽ nói, hắn muốn cảnh tỉnh lại chính mình.

Hắn từng nhìn thấy hình ảnh ở trên vách đá xù xì kia, lúc tiểu Tiên vương thất bại thì có người nhấc thi thể của hắn đưa tới Luyện dược điện, chỉ có thể xác chứ không hề có nguyên thần.

Giờ khắc này, hắn hiểu hết mọi chuyện đã diễn ra.

"Ta làm cách nào để thoát vây đây, không thể đi theo gót chân của hắn

được!" Nguyên thần của Thạch Hạo hóa thành một người tí hon ngồi xếp bằng nơi này, hai tay nắm chặt.

Hắn muốn rời khỏi, bên ngoài có Thạch thôn, có người thân, có bằng hữu, có thứ mà hắn muốn bảo vệ, có người mà hắn muốn gặp, không thể chết trong tuyệt địa này được.

Nhưng, lạnh lẽo u tối, vô tận băng hàn ùa tới, một màu đen tựa như mực bao phủ lấy hắn, hắn không cách nào nhìn thấy được thứ gì, cũng không thể sờ được thứ gì, không hề có cách nào để lao ra khỏi nơi này.

Đồng thời, vào lúc này hắn cảm thấy nguyên thần càng suy yếu hơn, đã bị hư không đen tối rút lấy hồn lực và từ từ đi tới bờ diệt vong.

Toàn thân Thạch Hạo lạnh lẽo, làm sao chịu đựng được, làm sao chống lại sự ăn mòn đáng sợ này. Đừng nói là bỏ trốn, dù có nán lại thêm chút nữa thì hắn chắc chắn sẽ tan thành mây khói.

Nơi đây là nơi ăn mòn nguyên thần, tiêu diệt linh hồn, không có thứ gì có thể trường tồn ư?

Thạch Hạo cố gắng để bản thân tỉnh táo nhất có thể, không bị kích động, hắn phải sống, phải đột phá rời khỏi đây, không thể cứ chết như vậy được.

Hắn từng nhìn thấy từng ngôi nhà giam đen tối đang phiêu lưu trong dòng sông thời gian, trong đó có những đốm sáng, chính là những sinh linh đầy mạnh mẽ.

Bọn họ vì sao vẫn còn sống, chẳng lẽ có biện pháp chống lại ư?

Thạch Hạo suy nghĩ thật cẩn thận rồi suy xét với bản thân mình, xem thử có biện pháp nào có thể chống lại sự ăn mòn của màn đêm, để nguyên thần của mình duy trì "bất hủ", có thể sống tiếp nữa hay không?

"Tiên đạo, Thần đạo, hệ thống tu luyện của hai kỷ nguyên này hoàn toàn khác nhau, ta phải làm như thế nào đây?"

Vừa nãy lúc hắn vận dụng bảo thuật, triển khai sức mạnh Thần đạo thì không hề có chút hữu dụng nào, không cách nào kháng cự lại được, nguyên thần tiêu hao càng nghiêm trọng hơn.

Nhưng mà Tiên đạo, hắn cơ bản không hiểu, kỷ nguyên này không phải thuộc hệ thống kia, không có truyền thừa như thế.

"Tiên khí, ta từng tu ra một tia!" Thạch Hạo lẩm bẩm, thận chí hắn đã tu ra được tia thứ hai, chỉ là do nguyên thần rời khỏi thể xác, thân thể đã mất đi ý thức.

"Ủa, có một tia?!" Thạch Hạo tra xét toàn bộ bản thân, hai tia tiên khí kia không có tiến vào kịp thế nhưng tại sao bản thân lại còn có một ít?

Hắn thử điều động thì chợt phát hiện, sự tiêu hao của nguyên thần đã giảm đi chút ít, thậm chí loại ăn mòn kia còn bị ngăn cản, và khôi phục lại tiến vào trong trại thái cân bằng.

Đây là chuyện gì? Thạch Hạo không hiểu, tuy có vui mừng thế nhưng cũng mang theo vẻ nghi hoặc.

Quan sát thật kỹ trong cơ thể để tìm hiểu chân tướng thì hắn bỗng nhớ tới, lúc mình bế quan ở trên con đường đá kia, sau khi nhen nhóm hai ngàn chín trăm ánh lửa của con đường đá thì có tu ra một tia tiên khí rất yếu, rất nhạt. Nhưng chính vào lúc này, lúc hắn bị thương quá nặng gần như bị hủy diệt thì tia tiên khí kia chợt hiện ra rồi tẩm bổ thân thể của hắn.

Thạch Hạo đã hiểu, chính là tia kia đang bồi dưỡng thân thể, làm cường tráng nguyên thần của hắn, ngày xưa tưởng chừng đã tiêu tán nhưng thực ra vẫn có khí tức Tiên đạo được lưu lại, hiện giờ đang phát huy tác dụng.

"Hòa vào thể xác của ta, hòa vào trong nguyên thần của ta, tuy rằng không mạnh thế nhưng lại có chút diệu dụng, đã cứu ta một mạng." Thạch Hạo thì thào.

Bởi vì, luồng tiên khí này sớm đã thuộc về thể xác và nguyên thần của

hắn, tuy hai mà một, đã được luyện hóa sạch, thậm chí có thể nói, đây không phải là tiên khí mà chỉ là một phần của chân ngã.

"Ta muốn ra ngoài, dựa vào thứ này để thoát vây!" Thạch Hạo tĩnh tâm, điều động loại sức mạnh này để tu dưỡng bản thân, làm lớn mạnh chính mình, muốn khôi phục lại trạng thái đỉnh cao nhất.

Tìm hiểu hết lần này tới lần khác, ra sức giãy giụa trong bóng tối, đối kháng lại sức mạnh của sự ăn mòn nguyên thần.

Không ngừng kéo dài, trong lúc này hắn gặp rất nhiều tai nạn thế nhưng cũng có thể ổn định lại, rốt cuộc cũng đã lĩnh hội được những thứ mới, quả nhiên có thể rút lấy sức mạnh từ trong hư vô này.

Chỉ có khí tức Tiên đạo thì mới có thể thực hiện được!

Thạch Hạo ngưng thần ngồi xếp bằng nơi đó, cố gắng hết sức để tranh thủ thời gian, hắn nhất định phải sống sót, nhất định phải thành công xé mở nhà giam tối tăm này.

Thời gian trôi qua, cũng không biết đã bao lâu, tâm của Thạch Hạo gần như đã nguội lạnh, bởi vì tựa như đã trôi qua trăm năm, đây là ảo giác sao?

Thời gian dài như thế thì hắn mới có thể khôi phục lại đỉnh cao, bởi vì hồn lực trong hư vô quá khó để hấp thu, đây chính là kết quả mà hắn nỗ lực hết sức.

Sức mạnh như vầy có thể xé mở được không gian đen tối này ư?

Thạch Hạo không biết.

Thế nhưng, hắn nhất định phải thử nghiệm, cố gắng tranh thủ hết mọi khả năng.

"Nếu thất bại, chẳng lẽ phải chờ trăm năm nữa sao?" Trong lòng Thạch Hạo trầm xuống, hắn hít sâu một luồng sức mạnh hắc ám, sau đó làm cho

bản thân bình tĩnh lại, cố gắng áp chế, sau đó bắt đầu rút lấy sức mạnh trong hư vô để dưỡng hồn, làm lớn mạnh nguyên thần.

Lại thêm mấy chục năm nữa à? Thạch Hạo không rõ, hắn cảm thấy nguyên thần mạnh lên không ít.

Hắn muốn thử nghiệm, đã không thể chờ thêm được nữa.

Nếu như bên ngoài đã trôi qua hơn trăm năm vậy cơ thể của hắn vẫn còn tồn tại chứ, hay là đã thối rửa, mà sự tranh bá của Tiên cổ cũng đã sắp kết thúc, thậm chí tất cả đều đã kết thúc rồi.

"Ta phải trở về!" Thạch Hạo gào hét trong lòng.

Nhiều năm như vậy trôi qua thể nào cũng đã xảy ra rất nhiều chuyện, hắn làm sao có thể cam tâm bị vây khốn ở nơi này chứ.

"Liều thôi!"

Hiện giờ hắn đã mạnh hơn lúc đi vào rất nhiều, nguyên thần sáng rực trong màn đêm u tối.

"Phá!" Thạch Hạo liều mạng, vận dụng toàn bộ sức lực hòng thoát khỏi đây, muốn xé mở nhà giam u tối này, cứ thế rời khỏi chốn đây.

Khí tức Tiên đạo ngưng tụ cùng với các bí thuật và pháp môn của bản thân, dùng nguyên thần để diễn biến, phát ra một đòn mạnh mẽ nhất từ trước tới nay!

Vù!

Nhà giam u tối này run rẩy tựa như vặn vẹo, thế nhưng vẫn không thể phá tan được.

Đòn đánh này lại khiến nguyên thần của Thạch Hạo rung lên bần bật, suýt nữa thì đã tản ra.

"Tiếp tục!"

Thạch Hạo hét lớn, dùng hết mọi sức mạnh, liên tiếp phát ra tới chín đòn.

Bụp!

Thạch Hạo thối lui rơi vào trong bóng tối, bản thân thì nhanh chóng mờ ảo, nguyên thần cực tốc suy yếu và nhận lấy sự ăn mòn.

Vừa nãy nhà giam này không ngừng rung chuyển, không ngừng vặn vẹo thế nhưng cũng không cách nào bị phá tan, hắn gặp phải phản phệ và bị trọng thương.

Thạch Hạo vận chuyển sức mạnh tự thân nhanh chóng chống lại sự ăn mòn, sau đó tĩnh tâm ngưng thần, lần nữa bắt đầu dưỡng hồn, tăng cường nguyên thần.

Từng thực hiện một lần nên nguyên thần của hắn nhanh chóng được củng cố, thế nhưng muốn rút lấy sức mạnh trong hư không kia thì quả là gian nan, trong màn đêm cô tịch này Thạch Hạo một mình tu hành, tăng cường bản thân.

"Bao nhiêu năm rồi, chẳng lẽ lại hơn trăm năm sao?" Khi hắn lần nữa mở mắt thì lộ vẻ bi ai, còn có chút không cam lòng và một tia yếu đuối.

Hắn không phải bi ai cho chính mình, mà khi nghĩ ở ngoại giới kia không biết như thế nào rồi, những người thân, những người thân thuộc, nếu như không thấy hắn trở ra thì sẽ như thế nào?

Những ước định trước kia, mấy chục năm phải quay lại Thạch thôn, tới thăm mọi người, thế nhưng giờ đã trôi qua bao nhiêu năm rồi?

Còn có bóng người bên dưới Hỏa Tang thụ kia nữa, bây giờ nàng ở nơi nào, có khỏe hay không?

Hắn không muốn nhìn thấy những người trong thôn đều già đi, không muốn nhìn thấy đám đồng lứa với mình đều biến mất, không muốn nhìn thấy từng người được chôn bên dưới những nấm mồ, hắn muốn ra ngoài!

"Ta muốn trở về!" Thạch Hạo bi thương lớn tiếng gào thét, thế nhưng cũng không quên rút lấy sức mạnh, cường tráng bản thân.

Trong bóng đêm, hắn không ngừng tu dưỡng để bản thân càng mạnh mẽ hơn, vượt xa trước kia, thế nhưng lần này hắn cũng không muốn thử nghiệm một cách dễ dàng, mà phải đưa bản thân đạt tới trạng thái mạnh nhất.

Hắn muốn cô đọng thần thức tới mức cao nhất, để nguyên thần lấp lánh cao nhất, như thế mới có hi vọng phá tan nhà giam này.

Cứ như thế, hắn tu hành lại tu hành, không ngừng cường hóa nguyên thần, tinh hồn lực chậm rãi tăng mạnh, không ngừng đề thăng.

Việc này khiến Thạch Hạo nghi ngờ, đây là một nơi như thế nào, vì sao lại có hồn lực? Hắn lại có thể từ từ tu hành ở nơi này, nhà giam u tối này đã xảy ra chuyện gì?

Lẽ nào đây chính là luân hồi sao, thân thể của hắn đã chết, hiện giờ đang chờ luân hồi?

"Không có luân hồi, ta sẽ trở về!"

Năm tháng vội vã, Thạch Hạo cũng không biết đã trôi qua bao lâu, cảm thấy như là ngàn năm, vạn năm, vô cùng tang thương, hắn đều đã hóa đá.

"Tại sao?" Hắn lẩm bẩm.

Ở đây, trong vẻ quạnh hiu này, hắn lại có thể nhìn thấy rõ tâm tư của chính mình, tất cả chuyện cũ đều hiện lên trong lòng.

Từ khi còn bé, tới khi lớn lên, từng màn lại từng màn.

Khi còn bé thì mất Chí Tôn cốt, máu tươi đầm đìa, từ từ suy yếu, ký ức

suy tàn, chỉ có mình A Man là bảo vệ hắn, mắt nhòe lệ nhắc nhở hắn phải nhớ kỹ, không được quên.

Sau đó là Thạch thôn...

Còn có Liễu Thần...

"Ta phải trở lại, muốn gặp mọi người!"

Thạch Hạo cảm thấy như đã trôi qua trăm ngàn đời, hắn cảm thấy bản thân đã tích góp đủ mạnh, chỉ luận về hồn lực thì đã vô cùng kinh khủng, khó có thể tưởng tượng được!

"Ầm!"

Hắn đấm ra một quyền với toàn bộ sức lực, rốt cuộc cũng tạo nên tác dụng, hắn đánh xuyên qua nhà giam u tối này và một tia sáng xuất hiện, hắn nhìn thấy được dòng sông thời gian, nhìn thấy được từng nhà giam đang bồng bềnh.

"Ta làm sao để trở lại đây, làm sao để phân rõ được phương hướng?" Thạch Hạo kích động tới run rẩy, hắn cảm thấy mình có thể đánh vỡ nhà giam này, thế nhưng làm sao để bước lên con đường về, sẽ đi như thế nào?

Bên ngoài, Quân Đạo, vương giả của Thiên quốc, Cổ Thánh tử của Thần miếu đang lại gần, bọn họ dẫn theo không ít người, có đại sư trận pháp không ngừng xuất thủ và phá tan những trận pháp trong lòng núi.

Đây là một vị siêu cấp đại sư trận pháp, là một người dân bản địa!

Bên trong nhà giam u tối, Thạch Hạo cảm thấy thời gian dài đằng đẵng qua đi, tựa như ngàn năm vạn năm nhưng kỳ thực cũng không phải, đó chỉ là do sự ăn mòn của màn đêm nên mới khiến hắn sinh ra ảo giác như vậy.

Nơi đó, hồn lực dồi dào, nguyên thần của hắn trải qua rất nhiều cuộc mài giũa nên mạnh mẽ tới khủng khiếp!

Một khi hắn trở lại thì nguyên thần chắc chắn sẽ mạnh mẽ khiến người khác khiếp sợ!

"Hai luồng tiên khí quấn quanh cơ thể?!" Quân Đạo âm thầm khiếp sợ.

Dù là vương giả của Thiên quốc cũng biến sắc, ngươi xếp bằng trên mặt đất kia, dù thân thể đã nứt toác nhưng lại được tiên khí khóa chặt và đang từ từ khép lại, từ từ khôi phục.

"Hắn đã trầm miên rồi, không có sóng linh hồn nào cả, ngay cả chúng ta hùng hổ phá tan trận pháp mà hắn cũng không biết gì, đây là cơ hội tốt, ra tay!"

Đám người này nhanh chóng tiến vào, quyết đoán ra tay.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 939: Gọi Hồn

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Trong lòng núi, Thạch Hạo ngồi xếp bằng chẳng hề nhúc nhích tí nào, thân thể nứt toác, vết thương vô cùng đáng sợ, có thể nói cả người đã chia năm xẻ bảy cả rồi.

Bởi vì có hai luồng tiên khí đang quấn quanh hắn nên mới không đến nỗi là giải thể, chúng gắn kết quấn chặt lại làm cho thể xác không bị tách ra, nếu không sớm đã hủy diệt rồi.

Tốc độ Vương giả cổ đại của Thiên quốc cực kỳ nhanh, một chiêu kiếm đâm tới lập tức thiên địa biến sắc, vết rách hư không hiện ra.

Thanh sát kiếm tich huyết này tựa như tia chớp nổ vang, như là cầu vồng nối thẳng tới mặt trời, nó sáng rực lấp lánh vô cùng, cả người của hắn dính tới dưới mặt đất rồi lao vút vào trong!

Chiêu kiếm này hướng thẳng mi tâm của Thạch Hạo, xương trán của hắn phát sáng, hai bên va chạm phát ra những tiếng keng keng, những đốm hoa lửa bắn tung tóe, có thể thấy được cơ thể của hắn mạnh mẽ tới mức độ nào.

Kết quả này khiến mọi người đều biến sắc!

"Bụp!"

Vương giả cổ đại của Thiên quốc, hắn đã thành công! Một chiêu vừa rồi đã đâm thẳng vào mi tâm của Thạch Hạo, máu tươi vung vãi, vô cùng thê diễm, không hề có một chút khó khăn nào.

Mặc dù thể xác của Thạch Hạo rất tuyệt diễm, thân thể gần như là kim cương bất hoại thế nhưng lúc này không có nguyên thần làm chủ nên không thể cứu vãn được gì, chỉ dựa vào bản năng của thân thể để ngăn cản thì cũng chỉ có thể như kim loại va chạm với nhau, tiếng vang chói tai mà thôi.

Cứ thế đã giết được? Tất cả mọi người không cách nào tin được.

Sau lưng bọn họ còn có một đám tu sĩ khác, tất cả đều là cường giả được mời tới, lúc này đều chấn động không thôi!

Mạnh mẽ vô cùng, tung hoành Tiên cổ, sức mạnh ép các quái thai cổ đại, người từng chém Đọa Thần tử, thế nhưng Hoang lại bị giết dễ dàng như thế, việc này khiến người khác run rẩy kinh ngạc, hai mắt trợn tròn.

"Chết!"

Quân Đạo nhảy chồm tới mang theo luồng gió mạnh, vô số ánh sáng bắn ra, một bước của hắn phải tới ngàn trượng, tay cầm một thanh chiến mâu bạc đâm xuyên trái tim của Thạch Hạo.

Vết máu đỏ sẫm chảy dài dọc theo lưỡi mâu bạc nhỏ xuống mặt đất.

"Ha ha ha... Hoang, ngươi cũng có ngày hôm nay à?!" Quân Đạo cười to, trên gương mặt mang theo vẻ tàn khốc cùng với lạnh lẽo. Một tay nắm lấy chiến mâu bạc, lọn tóc tung bay, máu tươi chảy dài khiến hắn trở thành một vị ma thần thật sự.

Tình cảnh này, chấn động lòng người!

Hoang, đã chết!

Mi tâm của hắn bị xuyên thủng, cũng có ý nghĩa là nguyên thần đã bị đâm nát, như vầy thì làm sao tránh được hồi tai nạn này chứ?

Sau đó, Quân Đạo lại tiếp tục đâm một mâu phá nát trái tim của hắn, lưỡi mâu không ngừng phá hoại xương cốt máu thịt, hắn từ từ chứng minh

Hoang đã chết hoàn toàn, nếu không thì tại sao không phản kháng, không có chút động tĩnh gì.

Quá đáng tiếc, cứ thế bị giết như vậy? Có người âm thầm than.

Về phần những người đứng phía trước nhất thì càng kinh sợ hơn, mặc dù Hoang đã chết thế nhưng cơ thể hắn vẫn vô cùng đáng sợ, nếu là người khác thì sớm đã bị nhát kiếm đầu tiên chém cho nổ tung rồi.

Đặc biệt là một mâu sau cùng của Quân Đạo, dù là thân thể của thần linh cũng phải chia năm xẻ bảy thế nhưng thân thể của Hoang chỉ vang lên những tiếng keng keng, tựa như là thân thể thần kim ấy bị đâm thủng một lỗ, tia lửa văng tuung tóe.

"Tu ra hai luồng tiên khí? Kinh diễm cỡ nào chứ, không cách nào tưởng tượng được!"

Tên đại sư trận pháp siêu cấp kia thầm than, hắn là dân bản địa, tới từ một bộ lạc cỡ lớn ở Tiên cổ này mà cũng phải khiếp sợ trước dáng vẻ bên ngoài cơ thể của Thạch Hạo kia.

Tuy rằng hắn tràn ngập địch ý tới đây thế nhưng khi thấy cảnh ấy thì vẫn cảm thấy nuối tiếc, một thiên tài tuyệt thế như thế lại bị bọn họ ám sát, ra đi quá sớm.

"Dù là ở kỷ nguyên Tiên cổ thì người như vầy cũng chẳng có mấy ai, chết sớm khi lúc còn trai trẻ, thế nhưng, không cách nào oán giận người khác được, tại do ngươi từng tiến vào dược viên cổ mà thôi." Hắn khẽ nói, sau đó ánh mắt trở nên nóng rực.

Nơi đây, những người còn lại cũng không cách nào bình tĩnh được nữa, trong lòng sục sôi không thôi.

Thân thể của Thạch Hạo rạn nứt, khi vượt ải đã nhận lấy vết thương vô cùng đáng sợ thế nhưng cũng rất mạnh mẽ tuyệt diễm, hai luồng tiên khí lượn lờ, thần thánh vô biên.

Trong đó có một luồng rất lấp lánh, trắng bóng như ngọc, còn một luồng khác tựa như chỉ vừa mới thành hình hơi có chút mờ ảo, thế nhưng rõ ràng đã thành công.

Hai tia tiên khí hộ thể khóa chặt lấy bản thân, khiến cho thể xác đang bị phá nát kia từ từ khôi phục lại như cũ, gây dựng lại chân thân.

Cảnh tượng này kinh khủng thế nào chứ?

Rất nhiều người đều sợ hãi, miệng khô lưỡi cứng không nói ra lời, cố gắng lắm mới nuốt được một ngụm nước miếng.

Một luồng tiên khí đã làm khó biết bao anh hùng rồi, giờ hắn lại có thể tu ra luồng thứ hai thật khó mà tin được, khó mà lý giải được!

"Hoang, kinh diễm cổ kim!"

Mặc dù là cừu địch thế nhưng những người phía sau cũng đều phải thừa nhận như vậy.

"Mạnh mẽ hơn thì thế nào chứ, không phải đã chết rồi hay sao?" Quân Đạo ngẩng đầu, mái tóc dày buông xõa, ánh mắt lóe lên ánh sáng tựa như ánh đao, hắn quát lớn một tiếng, một tay nắm chặt thanh mâu nhấc bổng cả cơ thể của Thạch Hạo lên khỏi mặt đất.

Hình ảnh này làm người khác rùng mình một cái.

Sinh mệnh vô thường, mạnh như Hoang mà cũng phải chết, việc này khiến lòng của mọi người đều mát lạnh.

Quân Đạo với thân hình to lớn đứng ngay chỗ đó, dùng chiến mâu bạc đâm xuyên Thạch Hạo rồi nhấc bỗng hắn giữa không trung, máu tươi dọc theo cán mâu chảy dài xuống nhìn mà giật cả mình!

"Khà khà..." Vương giả cổ địa của Thiên quốc cũng nở nụ cười tươi, bóng người của hắn mơ hồ tựa như lúc nào cũng tiêu tán cả, người này tựa

như là sài lang, như là ma quỷ, khí tức kinh khủng, tiếng cười này phát ra làm người người run sợ.

Không một ai sẽ quên được, chính hắn là người phát động đòn đánh thứ nhất, một thanh sát kiếm đâm thủng mi tâm và thành công giết chết Thạch Hạo!

Chính xác, đây chính là một chiến tích lớn trên con đường huy hoàng của hắn, đã đánh gục Hoang, giết chết một thiên tài tuyệt thế đã tu ra được hai luồng tiên khí, chiến tích này đáng sợ tới mức nào?

"Mở cho ta!"

Quân Đạo hét lớn đồng thời khống chế chiến mâu bạc, ánh sáng lấp lánh phát ra tựa như là một vầng mặt trời, hắn muốn đánh nát cả thân thể của Thạch Hạo.

"Dừng tay!" Vị đại sư trận pháp siêu cấp kia quát lớn, hắn cực kỳ lo lắng.

Keng!

Tiếng kiếm reo ngân vang, vương giả của Thiên quốc đã ra tay, hắn dùng sát kiếm đánh thẳng lên trên chiến mâu bạc kia hòng hóa giải phù văn đáng sợ ấy.

"Vì sao?" Con mắt của Quân Đạo lóe sáng rồi hỏi như thế.

"Thân thể này có giá trị rất lớn, đã tu thành hai luồng tiên khí nên chắc chắn còn hi hữu hơn cả thần dược!" Vương giả của Thiên quốc nói lý do vì sao hắn ra tay ngăn cản.

"Chính xác, bộ thân thể này chúng ta muốn và sẽ trao đổi cùng với các ngươi!" Đại sư trận pháp siêu cấp nói rồi nhìn chằm chằm bộ thân thể này với vẻ nóng bỏng, khát khao.

Bọn họ vừa nói vậy thì tất cả mọi người đều biến sắc, sở hữu được thân thể có hai luồng tiên khí thì chắc chắn có giá trị vô lượng, chỉ là không biết sau này hai luồng tiên khí này sẽ có tiêu tán hay không mà thôi.

Cổ Thánh tử nhíu mày, nói: "Nguyên thần của hắn không còn ở trong người, cũng không phải bị đâm chết, kỳ quái thật!"

"Ừ, đúng là như thế, nguyên thần của hắn không hề tán loạn ở trong đầu lâu, vì sao không có trong này chứ?" Có người thuộc dân bản địa ngạc nhiên, nổi lên nghi vấn.

Bên trong nhà giam đen tối, nguyên thần của Thạch Hạo run rẩy, hắn cảm thấy đau đớn, không biết vì sao tim lại đập thình thịch cả lên.

"Xảy ra chuyện gì rồi, nguyên thần của ta không có bị hao tổn mà, sao lại thế?" Linh hồn của hắn rung động tựa như đã phát sinh chuyện đáng sợ nào đó ở trên cơ thể.

"Chẳng lẽ là do cơ thể của ta, nhiều năm rồi nên đã thối rửa?" Trong lòng Thạch Hạo chấn động, trong cảm nhận của hắn thì tựa như đã trôi qua ngàn năm vạn năm vậy.

Màn đêm ăn mòn nên khiến hắn sinh ra ảo giác như vầy!

"Phá!" Thạch Hạo oanh kích nhà giam tối tăm này, ánh sáng lại xuất hiện, nơi đây vặn vẹo, hư không bị xé rách, hắn gần như thoát vây rồi.

Nhưng có một điều phiền phức duy nhất chính là, hắn không biết trở lại bằng cách nào, không cách nào tìm được được về.

Tối tăm vô biên, đâu là đường về?

Dòng sông kia vẫn chảy, từng ngôi nhà giam tăm tối vẫn bồng bềnh, hắn muốn tìm được đường về thì cũng không biết tốn bao nhiêu thời gian nữa.

Bên ngoài, trong lòng núi.

"Kỳ lạ thật, nguyên thần của hắn đi nơi nào rồi, làm sao lại không thấy?" Rất nhiều người đều biết được tình huống này nên vô cùng giật mình, ai nấy đều đề phòng cả.

"Giống như trong truyền thuyết, thân thể của hắn đã đắc đạo, tu ra tiên khí thế nhưng sắp sửa thành công thì lại mất đi nguyên thần!" Trong đám dân bản địa chợt có người lên tiếng.

"Chính xác, ở Tiên cổ cũng từng có người như thế, hơn nữa đều là những kỳ tài ngút trời vô cùng ghê gớm, siêu phàm nhập thánh. Người như thế muốn càng ngày càng mạnh mẽ hơn nên suốt ngày bế quan trong mật thất, kết quả thân thể bị bỏ không, nguyên thần chẳng còn, người như thế cũng không phải chỉ có một trường hợp!" Đại sư trận pháp nói.

Mọi người nghe thế thì biến đổi sắc mặt, chuyện như vậy quá kỳ lạ và hơi khó tin. Đồng thời đám người này cũng thán phục không thôi, Hoang quá lợi hại, có thể sánh vai cùng với những kỳ tài trên một kỷ nguyên được trời cao chiếu cố kia.

"Ta rất tò mò, nếu bế quan ở trong mật thất vậy thì nguyên thần sẽ đi nơi nào, dù là có chết đi nữa thì cũng phải lưu lại những mảnh vỡ của hồn phách chứ?" Có người nói ra nghi vấn của mình.

"Chư vị, xin hãy lui lại một chút, để ta thử nghiệm xem có tìm thấy mảnh vỡ nguyên thần của hắn xung quanh đây hay không." Cổ Thánh tử nói.

Tất cả mọi người đều rùng mình, Thần miếu đã tồn tại cùng thế gian, bọn họ nắm giữ Cửu thiên thập địa kinh, được xưng là truyền thừa cao nhất trên thế gian, chỉ có vài loại thiên công mới có thể ngang bằng được, không cách nào tưởng tượng!

Cổ Thánh tử ngồi xếp bằng cách thân thể của Thạch Hạo một khoảng, sau đó miệng bắt đầu tụng kinh, từng ký hiệu thần bí tỏa ra và tiến vào hư không.

Đây tựa như là một khúc gọi hồn, mà cũng như là một khúc ca trấn hồn, thứ này xông lên cửu thiên, nhập xuống cửu u, không viễn không giới.

Chân kinh này cổ xưa và thần bí, nắm giữ lực xuyên thấu kinh người, nó tiến vào hư không, dù là trên trời hay dưới đất, bất kể là trời cao hay là nơi cửu u thì tựa như đều có thể tiến vào.

Trong miệng của Cổ Thánh tử bay ra từng ký hiệu thần bí vô cùng rực rỡ, tựa như là những chữ cái được tạo thành từ kim loại rồi sau đó chìm vào trong hư không.

==========

"Đây là thanh âm gì thế, những ký tự kỳ dị này hợp lại với nhau, như muốn hoán hồn vậy." Thạch Hạo kinh ngạc.

Trong bóng đêm, hắn một mình đứng thẳng tìm cách trở về, nguyên thần của hắn mạnh mẽ kinh người nên đã xuyên thủng nhà giam, thoát vây ra ngoài. Lúc này, chợt nghe được âm thanh kỳ dị kia, nhìn thấy những ký hiệu mơ hồ ấy thì bản thân liền giật nảy mình.

Thạch Hạo cất bước tiến về nơi ngọn nguồn của những ký hiệu thần bí kia, hắn muốn xem rõ thứ đó là thứ gì.

==========

Bên ngoài, trong lòng núi, tất cả mọi người đều yên lặng nhìn Cổ Thánh tử tụng kinh, hắn với dáng vẻ trang nghiêm, phù văn lít nhít trong hư không, ánh sáng như ngân hà buông xuống.

"Ha ha..." Quân Đạo đang cười và cũng có chút lạnh lẽo đầy cay nghiệt, thêm chút vẻ hờ hững nhìn thi thể của Thạch Hạo.

Lúc này, hắn vẫn cầm chiến mâu, tuy rằng không có hủy diệt thân thể của Thạch Hạo nữa thế nhưng vẫn còn chọc thủng cơ thể ấy, hắn lẳng lặng đợi xem kết quả cuối cùng.

Giờ khắc này ai cũng biết, thân thể của Thạch Hạo còn quý báu hơn cả thần dược, một khi đoạt được bộ xác này thì sẽ có vận may kinh thế, sẽ sở hữu hai luồng tiên khí!

"Có thể gọi tàn hồn của hắn à, có cần phải vậy không?" Có người thì thầm.

"Cần chứ, giết một bộ thi thể như vậy thì có ích lợi gì chứ, chẳng hề có cảm giác thành tựu gì, ta nghĩ nếu sau khi bắt giữ được một chút thần thức tan nát của hắn, sau đó hắn biết kết quả như vậy thì vẻ mặt sẽ ra sao?" Quân Đạo cười lớn đầy lạnh lẽo.

==========

Trong hư không, Thạch Hạo từng bước tiến tới, truy tìm con đường về!

Vốn là, theo như suy đoán của chính hắn, muốn trở về thì cần phải tốn thời gian rất dài.

Nhưng không nghĩ rằng lại sớm nhìn thấy ánh sáng như vầy, xuyên qua hư không mơ hồ kia, hắn như sắp bước khỏi nơi u tối này.

"Hả?" Giây lát, Thạch Hạo chợt cảm ứng khoảng cách giữa mình với thân thể rất gần, có thể nhận biết được tất cả, lập tức hắn hiểu rõ toàn bộ mọi chuyện nên trở nên vô cùng tức giận!

"Ầm!"

Không tự chủ, trong nháy mắt khi hắn bước ra khỏi màn đêm u tối kia, khi nguyên thần của Thạch Hạo trở lại trong đầu lâu, trở về với thân thể của mình thì cơn đau nhức lan tỏa khiến hắn hét dài không thôi.

Phút chốc hắn mở mắt thì hai tay nắm chặt thanh chiến mâu đang ghim chặt nơi lồng ngực của mình, ánh mắt hắn rực rỡ như mặt trời ban trưa cùng với vô số lửa giận và sát ý bùng phát.

"Ngươi...." Quân Đạo khiếp sợ, thân thể của hắn chợt run lên, đây không phải là tàn hồn!

"Giết!" Tóc dài của Thạch Hạo múa tung, chùm sáng trong con ngươi vô cùng kinh khủng, hắn nhanh chóng xuất thủ về phía Quân Đạo.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 940: Oai Phong Của Hai Luồng Tiên Khí

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"Sống, hắn vẫn còn sống!" Quân Đạo hét lớn cảnh báo mọi người, và cũng là muốn mọi người hỗ trợ hắn, dù cho hiện giờ mũi mâu vẫn đâm xuyên cơ thể của Thạch Hạo thế nhưng trong lòng vẫn vô cùng sợ hãi.

Khí tức hiện giờ của Thạch Hạo rất đáng sợ, tựa như là một con hung long hình người rời khỏi hang, con mắt lạnh lẽo lóe lên ánh lửa tựa như có thể đốt trụi trời xanh.

Thạch Hạo hét lớn một tiếng tựa như sấm nổ, cả người đang ở giữa không trung nên lập tức dùng thần âm công kích.

"A..."

Cả người Quân Đạo lắc lư tựa như bị sét đánh, sắc mặt tái nhợt.

"Ầm ầm!"

Âm thanh cứ như là một cơn lũ bất ngờ ập tới, khí lưu do Thạch Hạo hét thật lớn kia hóa thành những gợn sóng ngập trời, sóng khí trắng xóa bốc lên tựa như là một ngọn núi lớn đập tới.

Quân Đạo hự một tiếng rồi há miệng ho ra đầy máu tươi, rất khó mà tưởng tượng được, kẻ địch này mạnh tới mức nào, chỉ há miệng hét một tiếng mà lại khiến người khác rung lên bần bật.

Quân Đạo dùng hai tay nắm chặt chiến mâu, ánh mắt lạnh lẽo chấn

mạnh binh khí, hắn cũng chẳng thèm quan tâm tới lời khuyên vừa nãy của vị đại sư trận pháp trước mặt kia, thân thể này dù cho có quý hơn đi nữa thì cũng không thể lưu!

Keeng!

Thanh chiến mâu bạc phát sáng, hai cánh tay của hắn chấn mạnh hòng làm nổ tung cơ thể của Thạch Hạo, lúc này hắn vận dụng toàn bộ sức lực.

"Xoẹt!"

Nhưng, Thạch Hạo chỉ cần dùng một tay nắm chặt thanh chiến mâu thì đã ngăn cản được phù văn đang bùng phát để hủy diệt cơ thể của chính mình kia.

Còn một tay kia thì hắn giơ lên thật cao rồi chém mạnh xuống, một luồng sáng chói mắt phát sinh, bàn tay của hắn tựa như là một thanh thiên đao, keng, chặt đứt thanh chiến mâu bạc này.

Bịch, Thạch Hạo vững vàng đáp xuống mặt đất, sau dó dùng tay chộp về trước.

Tất cả mọi việc đều xảy ra trong chớp mắt, quá nhanh khiến người khác không cách nào phản ứng kịp, không ai có thể nghĩ Hoang vẫn còn sống!

Chuyện gì đang xảy ra vầy? Rõ ràng Hoang đã chết, mi tâm bị xuyên thủng, trái tim cũng bị chiến mâu phá nát thế nhưng lại có thể tỉnh lại, muốn nghich thiên à?!

Sự phục sinh của Hoang khiến nơi đây đại loạn, tất cả mọi người đều nhao hết cả lên, chỉ trong chớp mắt mà hắn đã thể hiện được sự cường thế của mình, nếu để hắn khôi phục lại thì sẽ tới mức nào nữa chứ, có thể rất nhiều người ở nơi này đều sẽ chết, cho nên ai nấy cũng đồng loạt xuất thủ!

Quân Đạo cực tốc lùi lại, hắn biết mình không phải là đối thủ của Thạch Hạo, dù cho Hoang đang rạn nứt cả thân thể, trọng thương tới mức gầ như

đang hấp hối đi nữa nhưng dù sao cũng đã tu ra hai luồng tiên khí, hai bên không thể ngang hàng!

Hai luồng tiên khí, đây tuyệt đối là một thần thoại vô địch khó mà tưởng tượng được, một khi truyền đi thì sẽ chấn động mười phương, huy hoàng tới cực điểm!

Nhưng mà, tốc độ của Thạch Hạo lại càng nhanh hơn, nơi đó xuất hiện một dãy bóng mờ lóe lên rồi biến mất, hắn nhanh chóng đuổi theo, những người khác cũng đã xuất thủ nhưng tốc độ lại không theo kịp hắn, toàn bộ đều đánh vào hư không.

"Tại sao lại gọi tàn hồn về chứ?" Vào đúng lúc này thì Quân Đạo vô cùng hối hận và tức giận, sinh ra oán niệm với Cổ Thánh tử.

Không ngờ lại cứu sống tên sát tinh này, chuyện này quả thật chẳng biết nói gì hơn, hắn ước rằng hiện giờ có thể một đao chém chết kẻ liên minh này!

"Còn đi đường nào nữa chứ!?" Thạch Hạo hét lớn một tiếng rồi xuất hiện bên cạnh Quân Đạo. Hắn tựa như là một luồng sáng di động, nhanh tới mức cả thân thể đều mờ ảo.

"Giết!"

Quân Đạo hét lớn, hắn dùng mọi khả năng, vận dụng toàn bộ sức mạnh, phù văn liên miên bao phủ toàn thân, từ đầu tới chân đều được che kín tựa như đang thiêu đốt vậy.

Hắn vận dụng sức mạnh cực hạn nhất hòng chặn lại Thạch Hạo và chờ cứu viện, muốn giữ một khoảng cách nhất định với tên sát tinh này, chỉ cần gắng gượng thêm chút nữa là có thể sống.

Ầm!

Vô tận phù văn hùng hực tỏa ra, đây chính là thần thông Quân Thiên

thuật của hắn, được xưng là ngay cả trời cũng có thể suy tính, lôi đình vạn quân, thần uy không thể lường!

Thứ này hình thành nên một luồng sóng khí rồi hóa thành một chùm sáng đáng sợ bao phủ về tám hướng bốn phương, lập tức ngay tại chỗ đó có rất nhiều người bay ngược ra sau, bị luồng chấn động này chấn cho ói đầy máu, thân thể te tua rách nát.

Đây là thần công cao cấp nhất, công phòng cùng nhau, không gì không thể xuyên thủng!

Một chùm sáng phủ lấy Quân Đạo tựa như là một vầng mặt trời, hắn ở trung tâm, sáng rực và chói mắt!

Ầm!

Nhưng mà, một tiếng vang nhỏ truyền ra, một cánh tay cứ thế mò thẳng vào trong màn ánh sáng một cách dễ dàng, Quân Thiên thuật này đã mất đi hiệu lực, không cách nào ngăn cản được cánh tay phải này của Thạch Hạo.

Thần sắc của hắn mang theo vẻ lạnh nhạt, cứ thế phá tan thần thông Quân Thiên thuật siêu tuyệt này.

"Cái gì?!" Quân Đạo đại biến, gân xanh nổi đầy trên trán, mồ hôi ướt nhẹp sau lưng.

"Phá!" Hắn hét lớn đồng thời xoay tròn mâu gãy kia để đón đỡ, thứ này tựa như là một vầng mặt trời nhỏ đập xuống, phù văn sôi trào.

"Răng rắc!"

Việc khiến hắn kinh sợ chính là, cánh tay đang được tiên khí quấn quanh của Thạch Hạo lại đập nát thanh mâu gãy này, sau đó chộp thẳng về phía hắn, không cách nào ngăn cản được.

Quân Đạo sợ hãi nên nhanh chóng dùng tay đỡ lấy, đồng thời đánh ra

một quyền mạnh mẽ vô cùng.

"Ầm!"

Thạch Hạo dùng tay phải dò tới trước rồi chụp lấy nắm đấm của hắn, tiếp đó hơi dùng sức, rốp một tiếng, thanh âm này khiến hàm răng của mọi người tê dại, lông tơ dựng đứng, khó mà tiếp nhận được.

Tất cả mọi người trợn tròn hai mắt, những người phía sau nhao nhao dừng lại, bởi vì tình cảnh vừa rồi quá đáng sợ.

Quân Đạo hét thảm một tiếng, vẻ mặt chẳng còn chút màu máu, nắm đấm kia đã biến hình, sau khi bị Thạch Hạo nắm chặt lấy thì tựa như cây hạnh đào bị bẽ gãy nát.

Sức mạnh này đáng sợ tới cỡ nào? Một quyền mạnh nhất của một vị quái thai cổ đại lại bị hóa giải như thế, nắm đấm bị bóp nát, việc này khiến mọi người đều trắng xám mặt mày.

"A..." Quân Đạo hét lớn, nắm đấm ấy thiêu đốt đồng thời liều mạng hòng thoát khỏi Thạch Hạo, hắn không tiếc tự đoạn cánh tay và muốn cho thứ này nổ tung để làm trọng thương đối phương.

Thạch Hạo bỏ qua nắm đấm rồi nắm tiếp về phía cánh tay của hắn.

"Không!" Quân Đạo hoảng sợ, nhanh chóng chấn động cánh tay, miệng thì tụng thần chú để gia trì bản thân, đồng thời khống chế phù văn nơi cánh tay va chạm với Thạch Hạo.

"Rắc!"

Tiếng vang giòn tan lại xuất hiện, cũng đáng sợ như trước, rõ ràng lại có xương gãy.

Bụp!

Tiếp theo, chuyện càng đáng sợ hơn lại diễn ra, Thạch Hạo chỉ hơi dùng

lực một chút thì đã kéo đứt cánh tay của Quân Đạo khỏi bả vai, máu tươi xối xả, cảnh tượng đáng sợ.

Sau đó hắn ném cánh tay này xuống mặt đất.

Quá cường thế, cứ như là một Ma vương đang chụp chặt lấy một người rơm và rồi dễ dàng kéo rách cánh tay của tên này, cơ bản chẳng mất chút sức lực nào.

Ầm!

Thạch Hạo nắm ngay cổ hắn rồi nhấc bổng lên, tới lúc này thì hắn mới dừng tay, ánh mắt lạnh lùng quan sát tất cả mọi người.

Quân Đạo giãy giụa thế nhưng lại chỉ biết bó tay chịu trói, không hề có bất gì tác dụng gì, trên người Thạch Hạo có hai luồng tiên khí quấn quanh nên hắn "vạn pháp bất xâm".

Thời khắc này, mọi người đều chấn động, ai nấy đều dừng lại và nhìn về phía hắn.

Quá mạnh mẽ, đây là người đã tu ra hai luồng tiên khí ư, ngạo thị cổ kim, huy hoàng tới cực điểm, ai cùng so tài!

"Không nên gọi hồn, không nên làm như thế!" Có người run giọng nói.

Hành động này tựa như mở ra cánh cửa địa ngục và thả ngay một tên Ma thần khiến người người sợ hãi, một cảm giác vô lực tự giác sinh ra trong lòng tất cả mọi người.

Sắc mặt của rất nhiều người trắng bệch, và đồng thời chẳng biết nói gì nữa.

Có thể nói, là tự tìm chết, vốn thân thể của Hoang đã tịch diệt bất động mất đi nguyên thần, thế nhưng Cổ Thánh tử lại triển khai Cửu thiên thập địa kinh để gọi hắn trở về.

"Vì sao lại như thế, vừa nãy nguyên thần của hắn ở nơi nào?" Nhiều người tràn ngập vẻ không cam.

Cổ Thánh tử cay đắng và chẳng biết nói gì cho phải, còn những nhân vật trọng yếu khác ví như là đám quái thai cổ đại của Thiên quốc cũng là như thế.

Vốn ý định của bọn họ là muốn tìm hiểu tàn hồn của Thạch Hạo ở nơi nào, và rồi mở ra bí mật bị lãng quên của Thiên cổ.

Bởi vì, nghe người bản địa nói rằng, ở trên một kỷ nguyên trước từng có thiên tài hiếm có trên đời cũng đã xảy ra tình huống tương tự, cũng tu ra luồng tiên khí thứ hai thế nhưng nguyên thần lại chẳng thấy đâu.

Cổ Thánh tử nắm giữ Cửu thiên thập địa kinh, được xưng là truyền thừa cao nhất nên có thể gọi hồn, kết quả... trở về không phải là thần thức vỡ nát mà là một nguyên thần hoàn chỉnh.

Thạch Hạo nghe thấy những tiếng gào hét đầy tức giận cùng với những lời bàn luận của đám người thì đã biết chuyện gì đã xảy ra, lúc này cũng chỉ nở nụ cười tươi, nói: "Cảm ơn!"

Thời khắc này, Cổ Thánh tử thiếu chút nữa đã hộc máu, tính tình của hắn không tính là nóng nảy, thế nhưng hiện giờ lại muốn hét lớn, bởi vì quá uất ức, lại giúp địch sống lại.

"Chuyện gì cũng phải từ từ, xin hãy thả Quân Đạo ra." Có người cầu tình.

"Tất cả đều do... Cửu thiên thập địa kinh thôi!" Vương giả cổ đại của Thiên quốc lẩm bẩm, hắn cảm thấy quá uất ức, kết quả này quá nguy hiểm.

"Không tìm đường chết thì sẽ không phải chết!" Thạch Hạo lạnh lùng nói.

Câu này vừa ra thì huyết dịch trong cơ thể của đám Cổ Thánh tử cuộn

trào tựa như là sông lớn hét gào, thế nhưng lại không cách nào mở miệng được.

"Hoang!" Quân Đạo cắn răng, hiện giờ đã rơi vào tay kẻ địch nên hắn cảm thấy vô cùng nhục nhã, dù nói gì đi nữa thì hắn cũng từng là Vương của cổ đại, thế nhưng không ngờ lại đi tới bước này.

Bộ ngực của Thạch Hạo chập trùng, thân thể của hắn đau nhức, nơi trái tim bị chiếm mâu đâm nát thì thương thế vô cùng nghiêm trọng, cũng may là hắn đã tu ra hai luồng tiên khí nên hoàn toàn khác với tất cả mọi người.

"Dùng mâu nhấc bổng ta lên cao, ngươi là người thứ nhất, lên đường thôi!" Hắn khẽ nói đồng thời ra tay với Quân Đạo.

Quân Đạo hét lớn, cả người thiêu đốt, hắn không muốn chết nên ra sức giãy giụa, cuối cùng hắn muốn ngọc đá cùng vỡ, muốn tự bảo thân thể

Nhưng, tất cả cũng chỉ là phí công mà thôi, Thạch Hạo cũng không hề mất quá nhiều công sức, trước tiên là hắn nắm chặt lấy thân thể của tên này rồi dùng sức xé mạnh tựa như là xé thuyền giấy, chỉ chốc lát thì đã chia năm xẻ bảy.

Bụp!

Sau cùng, Thạch Hạo rút mũi thương gãy trên người ra rồi đâm thẳng vào mi tâm của Quân Đạo.

Cái chết của Quân Đạo hoàn toàn khác Thạch Hạo, hắn không có ai dẫn dắt trở về, bởi vì nguyên thần của hắn đã bị giết chết.

Tình thế nghịch chuyển một cách nhanh chóng khiến mọi người tặc lưỡi, mới vừa rồi Quân Đạo còn dùng chiến mâu bạc này đâm thẳng vào Hoang, nhưng giờ Quân Đạo lại chết, và Hoang lại phục sinh!

"Hả?" Mi tâm của Thạch Hạo nhíu lại, nguyên thần của hắn giờ mạnh tới mức khó mà tin được, trong lòng Thạch Hạo chợt sinh ra một ý nghĩ rồi phát

hiện tên đại sư trận pháp kia đang âm thầm di chuyển để bố trí trận kỳ.

Một luồng ánh sáng lóe lên, Thạch Hạo chỉ để lại một chuỗi bóng mờ còn bản thân thì lao vụt tới.

"Ngăn hắn lại!"

Vương giả của Thiên quốc hét lớn, ra lệnh mọi người ngăn hắn lại.

Rất nhiều sinh linh vọt lên bao gồm cả dân bản địa, nhất định phải để cho đại sư trận pháp có thêm chút thời gian thì mới có thể dùng trận pháp để giết chết hắn.

Cờ lớn phần phật, thủ đoạn của vị đại sư trận pháp này rất kinh người, lập tức hắn đứng ngay tại chỗ lấy ra hàng loạt trận kỳ, sát quang cuồn cuộn.

Nhưng mà, bụp, mọi nỗ lực của hắn đều uống phí cả, tốc độ của Thạch Hạo nhanh tới mức khó tin, hai luồng tiên khí quấn quanh bao trùm lấy hắn, chớp mắt thì đã tới sát bên cạnh, một chưởng đao xẹt qua, đầu lâu của tên đại sư này bay xéo sang bên, huyết dịch tuôn trào.

Thạch Hạo cũng không hề ngừng lại mà nhắm ngay về phía vương giả của Thiên quốc, chính tên này đã dùng đại kiếm đâm thẳng mi tâm của hắn.

Quái thai cổ đại của Thiên quốc dựng đứng cả lông tơ, trước kia hắn luôn luôn là đi giết kẻ khác thế nhưng hiện giờ hại lại cảm thấy mình như là một con mồi bị người khác nhìn chằm chằm vậy.

Kinh văn rung trời, Cổ Thánh tử ngồi xếp bằng, trong miệng hắn lẩm bẩm Cửu thiên thập địa kinh ra tay ở nơi xa hòng trấn áp Thạch Hạo, trước đây không lâu hắn đã dẫn dắt nguyên thần của Thạch Hạo trở lại, đó chính là một sai lầm vô cùng lớn, hắn muốn sửa chữa sai lầm này.

"Hừ!"

Thạch Hạo cũng chỉ hừ lạnh một tiếng đối với trùng trùng lớp lớp âm

thanh kinh văn đang lao tới kia, trong tiếng hừ lạnh này ẩn chứa nguồn sức mạnh thần thức vô cùng mạnh mẽ sợ còn kinh khủng hơn kinh văn này nhiều.

Thân thể của Cổ Thánh tử rung bần bật, mi tâm của hắn rạn nứt và có dòng máu đỏ sẫm chảy ra, cả người lắc lư không thôi, lực nguyên thần này mạnh tới cỡ nào chứ? Chỉ thiếu chút nữa thì hắn đã tiêu tán rồi!

"Cháy!" Thạch Hạo lại hét lên một tiếng tựa như là sét đánh nổ tung trong hư không, xung quanh có rất nhiều người bị chia năm xẻ bảy. Đồng thời, một luồng thần thức niệm vô cùng mạnh mẽ kéo tới khiến cho vết nứt nơi mi tâm của Cổ Thánh tử càng rộng hơn, máu tươi càng chảy nhiều hơn.

Việc này làm cho mọi người chấn động, nguyên thần lực như vậy chỉ cần đấm đá tứ tung thì cũng đã đủ để sát thương đại địch rồi, đáng sợ tới vô biên.

"Keeng!"

Giữa sân, Thạch Hạo dùng hai tay kẹp chặt lấy thần kiếm tích huyết của vương giả Thiên quốc kia, sau đó chấn mạnh khiến thanh kiếm này ngân vang gần như bị bẻ gẫy.

"Chém!" Vương giả của Thiên quốc hét lớn, hắn là một Liệp Sát giả luôn luôn ẩn thân trong bóng tối, thế nhưng hiện tại lại bị ép tới một nước này, không thể không chống đỡ trực diện được.

Két!

Tiếng vang giòn giã truyền tới, thanh thần kiếm tích huyết kia là một thần vật siêu phàm thế nhưng lại bị hai tay của Thạch Hạo xoắn gãy, nơi hai tay của hắn có một luồng tiên khí quấn quanh!

"Việc này..." Mọi người chấn kinh, như vầy còn đánh làm sao nữa, người ta đã tu ra hai luồng tiên khí, quả thật không thể chiến thắng, không thể đứng ngang được!

Ầm!

Thạch Hạo liên tiếp xuất thủ, pháp ấn thi triển, phù quang ngập trời.

Vương giả cổ địa của Thiên quốc vận dụng tât cả các đại thuật sát sinh của mình để chống đỡ, trên người hắn cũng lượn lờ một luồng tiên khí!

"Ầm!"

Nhưng, hắn cũng không cách nào đỡ được một nhân vật tuyệt thế đã tu ra hai luồng tiên khí, cho nên cả người hắn bị đánh bay, đâu đâu cũng là vết thương, tựa như là một bức tượng sứ vô cùng tinh xảo rớt ầm xuống mặt đất, những đừng nứt dày đặc trên thân.

"Bụp!"

Một lát sau, vương giả của Thiên quốc dính phải một đòn lôi đình của Thạch Hạo thì thân thể vỡ nát, bắt đầu từ dưới chân lần làn lan lên trên nửa người, máu me đầm đìa.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 941: Rồng Dữ Rời Hang

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Đầu lĩnh của Thiên quốc được coi là một trong những người nguy hiểm nhất, ẩn trong bóng tối, tay năm sát kiếm đẫm máu, ám sát quần hùng trong thiên hạ, vậy mà giờ này lại đang gặp nạn.

Hắn gầm nhẹ đồng thời cố hết sức điều khiển bí pháp Thiên quốc, huyết quang sáng rực cả người ngăn cản sức mạnh thần thánh kia hòng bảo vệ bản thân.

Nhưng mà, một đòn của Thạch Hạo lại kèm theo hai tia tiên khí, thương tổn mà nó tạo thành không thể nào tưởng tưởng được, căn bản không có biện pháp nào để áp chế, thứ này từ từ lan tràn về trước, không hề có xu thể dừng lại.

Không chỉ hai chân hắn vỡ tan mà đã lan đến tận đầu gối, rắc, hai cái xương bánh chè lòi ra ngoài, vết thương chằng chịt và tiếp tục lan lên trên.

Tốc độ lan tràn nhanh đến mức khiến người ta không kịp phản ứng, vương giả cổ đại của Thiên quốc sắp mất hai chân, cảnh tượng này quả thật vô cùng đáng sợ.

Nơi đó có một màn mưa máu tản ra, trong vẻ lạnh lẽo còn mang theo mùi máu tanh.

"A..."

Chí tôn ám sát hét lớn và hiện nguyên hình, một bóng người mơ hồ từ

trong hư không xuất hiện, hắn có mái tóc dài màu đỏ sậm, tay cầm thanh sát kiếm.

Hắn dùng hết toàn lực điều khiển một tia tiên khí của bản thân để ngăn cản hòng bảo vệ thân thể.

Nhưng tia tiên khí của hắn bị đánh tan và nhanh chóng tản ra rồi quay về lại nửa thân trên, căn bản không ngăn được sức mạnh của hai tia tiên khí, chênh lệch đôi bên quá lớn!

"Phụt!"

Hai bắp đùi của hắn cũng bắt đầu nổ tung từng chút một rồi hóa thành mưa máu, ánh đỏ bắn ra, đó là tinh hoa máu huyết có thần lực mạnh mẽ, thế nhưng lúc này cũng chỉ có thể tán loạn.

Vương giả Thiên quốc nhìn như một tên ác ma, đôi mắt màu bạc thỉnh thoảng tỏa ra huyết quang, trong con ngươi hiện lên hình ảnh thây chất thành núi, máu chảy thành sông.

Hắn đã không còn lựa chọn, đối mặt với đòn đánh mạnh nhất của Thạch Hạo thì hắn không cách nào ngăn được, ánh mắt lúc này lạnh lẽo vô tình rồi khoác tay, xoạt, hắn dùng tiên khí bao lại bàn tay của mình rồi chém về trước.

Máu tươi bắn lên, màu đỏ nhuộm tận hư không, nơi đây trở thành một nơi vô cùng kinh khủng.

Hắn không chỉ tàn nhẫn với kẻ địch mà còn độc ác với chính mình, tiên khí lượn lờ trên cánh tay làm cho nó trông như một thanh sát kiếm vô cùng sắc bén cắt đứt hai chân của mình, ngăn lại chuyển biến xấu của cả cơ thể.

"Ngươi thật quyết đoán!" Thạch Hạo bình tĩnh nói rồi bước tới một bước, trong lòng núi nổi lên tiếng sấm, mây gió biến đổi, tiếp tục đánh tới.

Đầu lĩnh sát thủ Thiên quốc nhanh chóng lùi lại, mái tóc dài màu đỏ đậm

trên nửa thân còn lại tung bay, con ngươi lạnh lẽo vô tình, không nói một câu.

Đến lúc này mọi người mới thoát ra khỏi cơn kinh sợ, chiến đấu vừa rồi diễn ra quá nhanh, vô cùng kinh người, ai cũng không phản ứng kịp.

"Trời ơi, chí tôn sát thủ lại bị ép đến tình cảnh này, thân thể bị tổn hại, bị người chém đứt chỉ còn một nửa mà thôi!"

Tất cả đều ngây người, vương giả Thiên quốc được mọi người trong thiên hạ xưng là kỳ tài ám sát lại mất đi nửa thân thể, tình huống rất nguy kịch.

Vị chí tôn sát thủ này mặc dù không địch lại thì vẫn có thể ẩn trong bóng tối giết người, xưa nay đều không chịu thiệt, nhưng hôm nay vậy mà lại bị thương nặng như vậy.

"Có thể lùi đến đâu?" Thạch Hạo mở miệng liếc nhìn hắn đồng thời bước nhanhtới, lúc này cảm giác xung quanh tựa như có vật đổi sao dời, thời gian ngừng trôi, pháp tắc bao phủ, thân thể hắn phát sáng, thần bí và siêu nhiên, đang nhanh chóng tới gần chí tôn sát thủ.

Đột nhiên Thạch Hạo rên lên, nơi trái tim và mi tâm có máu chảy ra.

Lúc hắn vượt ải thì đã bị thương nặng, thân thể chia năm xẻ bảy, mà sau khi nguyên thần rời khỏi thân thể càng là bị vương giả Thiên quốc và Quân Đạo đánh lén.

Mi tâm của hắn bị đâm thủng, trái tim lại bị phá nát, nếu là người bình thường khi xương sọ bị đâm xuyên qua thì thần hồn chắc chắn sẽ tiêu diệt, cái chết là điều đương nhiên.

Lúc trước thần hồn của Thạch Hạo rời khỏi thân thể và giờ đã khôi phục lại, tuy không nguy hiểm đến tính mạng nhưng các loại ẩn thương (vết thương tiềm ẩn) lúc này bắt đầu phát tác ra hết.

Vốn lúc đang bế quan thì thân thể hắn đã rạn nứt thế nhưng lại được hai tia tiên khí mạnh mẽ quấn lại với nhau mới không bị tan rã, bây giờ những vị trí này không ngừng chảy máu như muốn chia lìa.

Tất nhiên, nghiêm trọng nhất vẫn là nơi lồng ngực, trái tim đã không còn mà chỉ còn một đống bầy nhầy.

Hắn cần khống chế pháp lực để kéo căng thân thể, trái tim đã không còn thì chỉ có thể dựa vào pháp tắc để rút lấy sức mạnh của máu thịt bù vào, đây là một gánh nặng rất lớn đối với thân thể.

Nguyên thần là hi vọng, là thứ có thể siêu thoát, nhưng thân thể là gốc rễ, dù mạnh mẽ đến đâu cũng không thể bỏ đi được.

Phụt!

Tại vị trí trái tim, máu phun thành vòi xa tới mấy trượng, khó có thể cầm lại.

"Chính là lúc này, ra tay!" Đầu lĩnh sát thủ Thiên quốc quát lên, hắn vẫn rất bình tĩnh, mặc dù mất đi hai chân nhưng không hề tuyệt vọng, vẫn đang chờ đợi cơ hội.

Mọi người kinh ngạc và nghi ngờ không thôi, mặc dù Thạch Hạo bị thương nặng, thân thể với chằng chịt vết rách tựa như đồ sứ lúc nào cũng có thể vỡ nát, thế nhưng sức chiến đấu vẫn còn nguyên như cũ.

Cách đó không xa, Cổ Thánh tử hưởng ứng, miệng vẫn đang ngâm tụng chân kinh, lúc này âm thanh càng lớn hơn rồi hóa thành từng vệt sáng lao về Thạch Hạo.

Kinh văn chấn động đất trời, Cửu thiên Thập địa kinh phát uy, lan tràn khắp nơi, từng chữ màu vàng đè ép hư không, trấn phong Thạch Hạo ở nơi đó.

"Ha ha... " Thạch Hạo cười gằn, mặc dù thân thể hết sức tồi tệ nhưng

vẫn không chút e ngại, hắn đấm ra một quyền phá nát kinh văn rồi lao tới giết đầu lĩnh sát thủ Thiên quốc

"Trấn áp!"

Một chùm sát quang (ánh sáng chết chóc) vụt lên, vương giả Thiên quốc thét dài khống chế một cây Bạch Cốt phiên*, mang theo vô tận sát khí cùng hồn lực ép tới trước.

(*): Cờ làm bằng xương trắng.

Hắn chỉ còn lại nửa thân thể nên đã bị ép tới đường cùng, Hoang thật quá đáng sợ, không cách gì có thể cản lại, hắn phải dùng đến thủ đoạn mạnh mẽ nhất.

Bạch Cốt phiên này là một bí bảo vô cùng mạnh mẽ, đã được ngâm trong huyết dịch của vô vàn sinh linh, cùng với việc đã luyện hóa rất nhiều linh hồn vào trong, lúc phất lên liền làm trời long đất lở, quỷ khóc thần gào.

"Ầm!"

Ngọn núi này nổ tung, mặc dù trong lòng núi vẫn còn nhiều tàn trận thế nhưng giờ phút này cũng sụp đổ hoàn toàn.

Trong chớp mắt, đá vụn bay lên xuyên thẳng vào tầng mây, đá tảng lăn lông lốc, bụi mù khắp nơi, sâu trong dãy núi hoàn toàn rối loạn, các loại chim thần và hung thú đều nhìn sang.

Bạch Cốt phiên kia mang theo dấu ấn mạnh mẽ nhất của Thiên quốc, phù văn cuồn cuộn ép xuống Thạch Hạo.

Đằng sau nó, hài cốt như núi, mấy ngàn dòng sông máu, mênh mông vô hạn trút xuống cùng với Bạch Cốt phiên, phong tỏa toàn bộ phương vị của Thạch Hạo.

"Còn không ra tay, chờ đến lúc nào nữa hả?" Đầu lĩnh sát thủ Thiên

quốc quát lên.

Giờ phút này, những người đi theo đều giật mình tỉnh lại đồng thời lấy ra các loại bảo cụ, phù văn đếm không hết nằm dày đặc, toàn bộ quét tới như một cơn bão, bao trùm cả vùng núi loang lổ này.

"Ầm!"

Tiếng nổ vang rền phát ra từ tiếng phù văn va chạm vang lên, tiếng bảo thuật chấn động, tất cả cộng hưởng cùng với nhau.

Thân thể Thạch Hạo tuy rạn nứt và máu tươi chảy dài nhưng hắn tựa như một con rồng hung dữ đang rời hang, đánh đâu thắng đó. Hắn nhảy lên, đánh ra một bảo thuật, phù văn lờ mờ tung bay khắp chốn, bảo thuật Thượng thương và Luân hồi kết hợp lại với nhau hóa thành ánh sáng chói lọi, quét ngang quần địch!

Phụt!

Máu bắn tung tóe, từng thi thể cường giả rơi rụng, trước khi chết đi trên mặt còn tràn ngập sợ hãi và hối hận khôn cùng, dù Hoang bị thương nặng đến mức gần như hấp hối cũng không phải là người mà bọn họ có thể lay động được.

Trong chớp mắt, năm, sáu mươi người liền bỏ mạng!

"Răng rắc!"

Thạch Hạo tay cầm tiên kiếm chém mạnh về trước phá nát chùm huyết quang kia. Sau đó trấn áp luôn ngọn Thi sơn lao tới cùng Bạch Cốt phiên đó!

"Xoạt!"

Tiên kiếm Đại la rời khỏi tay, từ trên trời lao xuống trấn áp núi thây và biển máu, nơi đó lập tức tan vỡ.

Cùng lúc đó, chân thân Thạch Hạo tiến tới, hai tay kết ấn, hai tia tiên khí

quấn quanh mười ngón tay rồi tất cả đều đánh lên trên Bạch Cốt phiên.

Trong nháy mắt, tất cả linh hồn cùng bật lên tiếng rên, tinh lực ngập trời sụp xuống, biến mất không còn tăm hơi.

"Răng rắc!"

Trên Bạch Cốt phiên hiện lên vết rách, đây là một pháp khí siêu việt cấp thần linh, là binh khí cực hạn có thể từ ba ngàn châu mang vào trong di tích Tiên cổ này.

Nhưng mà, thứ này hiện giờ lại bị phá hủy, không phải bị tiên kiếm Đại la phá hủy mà là bị pháp ấn được hai tia tiên khí quấn quanh của Thạch Hạo đánh gãy.

"Còn trốn đi đâu?" Thạch Hạo nhìn chằm chằm đầu lĩnh sát thủ rồi lạnh lùng nói.

Cùng lúc đó, hắn nhẹ nhàng đánh ra một quyền, lúc này thi thoảng có thể thấy được mảnh vỡ thời gian, đó là Luân hồi quyền đã hoàn thành bước lột xác đầu tiên sau khi trải qua mật thất mười trượng và nhà giam u tối trước đó không lâu.

Luân hồi, không chỉ là già nua, suy yếu mà còn là mảnh vỡ thời gian đang bay tán loạn, vô cùng yêu diễm và xán lạn.

Đầu lĩnh sát thủ dùng hết khả năng, thiêu đốt chính mình để chống lại bảo thuật siêu tuyệt này của Thạch Hạo!

Đáng tiếc vẫn không được, hắn bị cú đấm này đánh trúng, bảo thuật bản thân tán loạn và nổ tung, nửa thân thể còn lại cũng rạn nứt hóa thành những mảnh vỡ.

"Hả?"

Thạch Hạo kinh ngạc, hắn nhìn thấy một cánh cửa mơ hồ chợt lóe lên,

các mảnh vụn máu thịt và nguyên thần của đầu lĩnh sát thủ muốn vọt vào trong.

"Không gian mặt kính, cửa thần mở ra!" Nguyên thần kia ngâm lên một câu thần chú.

Có thể thấy được, hắn muốn tái tạo lại thân thể ở bên trong mặt kinh kia, và từ đó sẽ trốn khỏi nơi này.

"Hết lần này đến lần khác nhằm vào ta, còn muốn chạy trốn, hôm nay vĩnh viễn ở lại đây đi!" Thạch Hạo nói, vẫn một quyền như cũ, mảnh vỡ thời gian bay lượn, một tiếng bùm vang lên, mặt kính kia nổ tung.

Cùng lúc đó, máu thịt và nguyên thần của đầu lĩnh sát thủ cũng vỡ ra, muốn hóa thành hàng vạn đốm sáng bỏ chạy.

"Vù!"

Hai tay Thạch Hạo kết ấn, hóa đất trời thành một cái lò, đây là thủ đoạn hắn sử dụng lúc bế quan, vốn là để rèn luyện thân thể, bây giờ thì dùng để niêm phong đầu lĩnh sát thủ lại.

"Luyện hóa!"

Ầm!

Trong vòng một hơi thở, hắn dùng pháp lực mạnh mẽ làm cho chí tôn máu lạnh này hóa thành tro tàn!

Thiên địa lô biến mất, Thạch Hạo phun máu như đê vỡ, vết thương trên thân thể càng lúc càng lớn, có một số nơi gần như rớt khỏi thân thể, chẳng hạn như cánh tay.

Hai tia tiên khí phát sáng mạnh mẽ buộc lại, đồng thời cũng ngăn chặn không để tinh lực hai vị trí trái tim và mi tâm suy yếu, làm cho thân thể ghép lại với nhau.

"Còn mình ngươi!"

Mặc dù bị thương nặng như vậy nhưng hắn vẫn không lui bước mà ép tới trước, đối đầu cùng Cổ Thánh tử.

Cổ Thánh tử cũng không trốn, vì hắn biết đã bị Thạch Hạo khóa chặt, không cách nào dễ dàng rời đi được.

Kinh văn rung trời, thần hỏa thiêu đốt, vùng núi rách nát này lập tức sôi trào, Cổ Thánh tử phát sáng, miệng ngâm thần chú, triệu hoán chiến hồn trong Cửu thiên Thập địa.

Ầm!

Âm thanh to lớn vang lên, từng bóng người hiện ra nơi đây và hòa vào thân thể cùng hợp nhất với hắn, khí tức toàn thân mạnh mẽ đến cực hạn.

Cửu thiên Thập địa kinh, cao thâm khó lường, hiểu rõ tạo hóa, đây chỉ là một loại vận dụng trong đó mà thôi, cũng là một loại mà Cổ Thánh tử thành thạo nhất.

Ầm!

Thạch Hạo tuy đối đầu với hắn nhưng trên thực tế lại là quyết đấu cùng những anh linh lưu lại trong thiên địa.

Nơi này mưa ánh sáng liên miên, anh linh rít gào, trời đất đảo lộn, khắp chốn đều là sát quang, toàn bộ là chiến khí.

Thạch Hạo đang bị thương, không thể sử dụng toàn lục, nếu không thì chẳng mấy chốc thân thể sẽ tan vỡ, trong nháy mắt này kiếm ý "cọng cỏ" hiện lên, ánh sáng lưu chuyển liên tục, toàn bộ là ánh kiếm, không gì không xuyên thủng, lao nhanh về phía Cổ Thánh tử.

"Keeng!"

Tiếng vang kinh hồn, nắm đấm của Cổ Thánh tử nện lên những ánh

kiếm kia phát ra tiếng rung của kim loại.

Mắt Thạch Hạo sáng lên, bất chợt hắn nhớ lại người này từng ngâm qua bảo dịch vô danh, trong ao kia có khí hỗn độn thần bí khó lường, có thể làm cho thân thể cứng cỏi không hư hoại.

Trước đây, đầu sủng vật của Cổ Thánh tử --- Kim văn Bạch hổ, móng vuốt của nó đều là ánh sáng hỗn độn, mạnh mẽ quá mức.

Mà Cổ Thánh tử này thì toàn thân đều được ngâm trong loại bảo dịch ấy, tất nhiên lại càng yêu nghiệt hơn nữa!

"Thời gian ngừng lại!" Thạch Hạo khẽ nói, tình huống của thân thể rất tồi tệ, vết thương càng lúc càng rộng.

Xoạt!

Hắn lấy tiên kiếm Đại la ra, quấn lên hai tia tiên khí, phong mang tuyệt thế, như cầu vồng vắt ngang trời, xuyên thẳng tới trước.

"Phụt!"

Ngay cả thân thể đã được ngâm qua bảo dịch mạnh mẽ vô cùng của Cổ Thánh tử cũng khó có thể chống lại nên bị chém ra một vết thương đáng sợ, máu tươi chảy ròng ròng.

"Giết!"

Thạch Hạo quát lên, trong quá trình chiến đấu kịch liệt, hắn vận chuyển hàng loạt bảo thuật, kiếm thai phát sáng phá tan tất cả phòng ngự, đâm vào mi tâm của đối thủ!

Một đóa hoa máu tỏa ra, vô cùng thê diễm*.

*: đẹp đẽ mà thê lương.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 942: Người Mạnh Nhất Hiện Thân

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Dễ dàng như vậy?

Xa xa tất cả những người đang xem cuộc chiến đều tê cả da đầu, ngay cả Cổ Thánh tử cũng sẽ chết ư? Trong một ngày tam đại vương giả mất mạng, quá mức chấn động!

"Hả?"

Thạch Hạo thất kinh, kiếm thai như cầu vồng, ánh sáng huy hoàng soi sáng đè ép nhật nguyệt, rực rỡ không thôi! Lúc này như bẻ cành khô đâm thẳng vào mi tâm, máu tươi bắn lên, thế nhưng lại không xuyên ra sau ót.

Chuyện gì xảy ra? Những người khác cũng đều ngạc nhiên.

Mọi người nhìn chăm chú, quan sát kỹ càng thì tất cả đều khiếp sợ.

Tuy mi tâm của Cổ Thánh tử có vết máu thế nhưng lại mở ra một cánh cửa cực kỳ thần thánh, từng sợi khí hỗn độn tràn ra, hào quang dâng lên tựa như một toà động phủ cổ xưa đang nuốt kiếm thai kia vào.

Điều này khiến người ta không thể không kinh ngạc, đây là loại thần thông gì mà lại mở ra ở mi tâm và hình thành nên cánh cửa, thậm chí ngay cả kiếm thai sắc bén như vậy mà vẫn có thể nuốt vào, khó mà tin nổi.

Giờ phút này, đánh giá của mọi người với Cổ Thánh Tử liền thay đổi, người này rất ghê gớm!

Cuối cùng thì mọi người cũng ý thức được, bất kỳ vị quái thai cổ đại nào cũng đều có chỗ hơn người, nếu không sao có thể xưng tôn một đời, sao có thể xưng bá một khoảng thời gian?

"Cửu Thiên thập Địa, Thần Ma dung hợp, giết!" Cổ Thánh tử rống to, lúc này hắn cũng giết đến đỏ cả mắt.

Thân ảnh khổng lồ từ khắp các nơi trong thiên địa lao xuống kết hợp lại với thân thể của hắn, đây là anh linh, là tàn hồn của cường giả ngày xưa chết trận để lại.

"Ầm!"

Đòn đánh này khiến cho trời long đất lở, cát bay đá chạy, thần khóc ma gào, quá kỳ lạ.

Một trận âm phong bao phủ toàn bộ sơn mạch, rất nhiều tảng đá nặng mấy trăm ngàn cân giống như lá rụng bay đầy trời, đập cho hư không nổ vang, toàn bộ những đám mây trên trời đều tan hết.

"Ầm!"

Thạch Hạo chạm chưởng với hắn, thân thể đau nhức, bởi vì vết thương trên người hắn quá nhiều, trước kia đều chia năm xẻ bảy, loại chiến đấu này rất bất lợi với hắn.

Thân thể Cổ Thánh tử phát sáng, từng tia khí hỗn độn từ lỗ chân lông phun trào ra ngoài, đây là sự thể hiện của thân thể khi ngâm qua bảo dịch thần bí, kiên cố bất diệt.

Hắn kiêng kỵ nhất chính là thanh tiên kiếm Đại la, mà hiện tại đã tạm thời bị hắn lấy đi và giam cầm, việc này giúp hắn thở phào nhẹ nhõm.

Trong thiên địa, sấm sét không ngừng, tia chớp đan xen, đó là cuộc cận chiến giữa hai người. Sau khi anh linh chiến hồn gia nhập, quỷ khóc thần gào, âm phong gào thét, rất nhiều ngọn núi đều rời khỏi mặt đất bay lên trên

không, sau đó nổ tung.

Cảnh tượng dị thường kinh khủng!

Ầm!

Lại là một đòn, máu tươi cả người phun ra từ những vết thương trước đó.

Lẽ nào Cổ Thánh tử sẽ lật ngược tình thế, sẽ giết được Hoang? Những sinh linh vốn đang chạy trốn đều dừng lại và chờ đợi kết quả.

Cổ Thánh Tử thiêu đốt thần lực khiến bản thân đạt đến cực tốc. Bức Thạch Hạo cận chiến với hắn, hắn nhìn ra thể xác của đối phương dày đặc vết thương, đây là cơ hội tốt nhất.

Thạch Hạo máu me khắp người, hắn thừa nhận rằng, trạng thái hiện giờ xác thực vô cùng tồi tệ, không thích hợp kịch chiến. Nhưng lmà, những người này liên thủ đột kích giết hắn. Nếu không diệt trừ, để họ chạy thoát thì lần sau cũng không biết lúc nào mới có cơ hội đánh gục.

Lần này hắn tu ra luồng tiên khí thứ hai, nhất định chấn động cả di tích Tiên cổ, e là cường giả ở rất nhiều Tiểu Thiên Thế Giới đều biết được, cho nên địch thủ sẽ tránh né.

"Luân Hồi!"

Thạch Hạo khẽ quát. Hắn dùng loại bảo thuật không có sóng thần lực, cũng không có mênh mông phù văn như thế này, chỉ có một quyền thẳng tắp như vậy!

Ban đầu, cũng không có sức mạnh như bẻ cành khô, ngay cả mảnh vỡ thời gian đều biến mất. Có chỉ là một quyền đẩy ngang mà thôi!

"Hả?!" Cổ Thánh tử thất kinh, trong lòng dâng lên từng cơn hàn ý nên vội vàng tránh né.

Vù!

Đột nhiên, nắm đấm của Thạch Hạo phát sáng, vẫn không phải là thần lực mà là xích thần trật tự, ào ào ào vang vọng, từ bên trong quả đấm của hắn lao ra.

Keeng keeng!

Mấy chục sợi xích thần trật tự mang theo sức mạnh thời gian đánh hết lên người Cổ Thánh tử, không đâm thủng khí hỗn độn đang lưu chuyển quanh thân thể hắn, mà lại quấn lấy hắn.

"Mở cho ta!"

Cổ Thánh Tử hét lớn, linh cảm được tình huống không ổn.

Nhưng mà, mấy chục sợi xích thần này cũng không đứt rời mà phi thường cứng cỏi, phát sáng rực rỡ, càng thắt càng chặt, quả thực muốn đi vào trong máu thịt của hắn.

"Không!" Cổ Thánh tử kêu to, xích thần này không làm gì được bên ngoài thân thể thế nhưng có một luồng pháp tắc không tên tác dụng tiến vào trong cơ thể hắn, điên cuồng xung kích vào trong.

Da thịt ngoài thân hắn kiên cố bất diệt, có tác dụng tương tự như Bất Diệt Kim Thân.

Thế nhưng, phủ tạng bên trong lại chưa từng được bảo dịch tẩm bổ, không thể chống lại quy tắc và sức mạnh trật tự xuyên thấu qua làn da tiến thẳng vào trong này.

"Vì sao phòng ngự không được?!" Cổ Thánh Tử khiếp sợ, xích thần trật tự kia phảng phất như những sợi xích tiến vào thân thể hắn, không thể ngăn cản.

Tiên khí!

Rất nhanh hắn giác ngộ, hai luồng tiên khí kia hòa vào bên trong xích

thần trật tự này, mang theo áo nghĩa pháp tắc, có thể xuyên thấu từ bên ngoài xông vào bên trong thân.

"Không!"

Cổ Thánh tử kêu to, miệng tụng kinh văn Cửu Thiên Thập Địa nhanh chóng ngăn cản lại, đồng thời xuất ra luồng tiên khí của bản thân, xua đuổi sức mạnh trong cơ thể.

"Vù!"

Thân thể hắn run lên, nhanh chóng lão hóa, sức mạnh Luân Hồi đang phát huy tác dụng.

"Vô dụng, lúc trước khi ngươi chiêu hồn, dẫn ta từ trong hư không tối tăm trở về, đối với ta mà nói, cơ thể ngươi tựa như một ngọn hải đăng, bây giờ cũng là như thế, tiên khí cộng hưởng cùng ngươi, ngươi ngăn không được!" Thạch Hạo nói.

Trong nháy mắt, Cổ Thánh tử như già đi mấy ngàn năm, mấy vạn năm, bị xích thần Luân Hồi ràng buộc, cơ năng thân thể cấp tốc giảm xuống.

Đáng sợ nhất chính là, cánh cửa trên mi tâm của hắn bất ổn, bắt đầu rung động.

"Phốc!"

Tiên kiếm Đại la lao ra, sau đó quay lại và chém mạnh xuống.

Huyết quang đỏ đậm bay lên, vết máu rơi ra từng mảng lớn, đầu người bị chém bay, ngay cả nguyên thần trong đó đều bị cắt đứt.

Trong hư không, các loại tiếng tụng kinh biến mất, vẻ yên tĩnh bao trùm.

Nguyên thần tan nát của Cổ Thánh tử muốn bỏ chạy nhưng đáng tiếc Thạch Hạo không cho hắn bất cứ cơ hội nào, giơ tay, một mảnh xích thần trật tự lao ra phong tỏa hư không, trong tiếng phốc phốc, chém chết toàn bộ

những điểm ánh sáng kia.

Tại chỗ chỉ còn lại một tia tiên khí, hắn vẫy tay, cuốn nó trở về.

Luồng tiên khí thứ hai trong cơ thể Thạch Hạo phát sáng, bắt đầu luyện hóa sợi bạch khí nhàn nhạt này của đối phương, rút lấy tinh hoa để sử dụng.

"Sợi tiên khí của sát thủ Thiên quốc đâu rồi?" Thạch Hạo nhíu mày, lẽ nào đã bị luyện hóa trong lò thiên địa rồi?

Đến đây, Cổ Thánh tử, Quân Đạo, Vương giả cổ đại của Thiên quốc, tất cả đều bị tiêu diệt, một đám cường địch chết sạch sẽ.

Thạch Hạo đứng tại chỗ, đột nhiên trong lòng có cảm ứng, nhìn về hướng trời xa.

Núi xa, một bóng người cao ráo được bao phủ trong sương mù nhàn nhạt xuất hiện, phiêu dật xuất trần, tựa như một vị "Trích Tiên".

Đó là một thanh niên trẻ tuổi, phong thần như ngọc. Có dáng vẻ như Tiên đắc đạo hồng trần, không hề có một chút khói lửa, siêu nhiên và tuyệt thế.

Hắn mặc áo xanh, tay cầm một cây sáo ngọc. Tay áo phấp phới, thân thể mang theo ánh sáng nhàn nhạt, ngay cả sợi tóc cũng óng ánh, yên tĩnh và kỳ ảo, bình tĩnh đứng nơi đó.

Là một người thanh niên thế nhưng lại siêu trần thoát tục như vậy, khiến người ta vừa nhìn thấy liền khó có thể quên.

Con ngươi Thạch Hạo co rút lại, hắn nhận ra người này, bởi vì ấn tượng quá sâu sắc. Đây là người bí ẩn bế quan trong Hung sào, đã từng chôn giết vô số thiên tài gồm cả quái thai cổ đại.

Dựa theo manh mối Long Nữ phát hiện được ở Hung sào, ít nhất thì người này đã ra vào Tiên cổ sáu, bảy đời, mỗi lần đều bế quan ở Hung sào.

Dựa theo tình huống nắm được, tới hiện giờ thì thanh niên siêu trần thoát tục này cũng là số một, số hai bên trong Tiên cổ, là chí cường giả đầu tiên tu ra tiên khí.

Ngày đó, nếu không kiêng kỵ sừng rồng tổ truyền của Long Nữ cùng cây cung cổ thần bí của Trường Cung Diễn thì chắc chắn không ai trong bọn hắn có thể ra khỏi Hung sào, đều sẽ bị hắn lưu lại.

Lúc này, hắn lại xuất hiện!

Người này sớm đã tu ra luồng tiên khí thứ nhất, thế nhưng từ đầu đến cuối đều không tạo nên một chút động tĩnh nào. Hơn nữa còn thu hút một lượng lớn thiên tài, bố trí một bố cục để giết không dưới hai mươi vạn sinh linh chỉ để tu hành.

Điều này khiến người ta vô cùng hoài nghi rằng, hắn làm thế chỉ vì muốn tu ra luồng tiên khí thứ hai!

Đạo của người này rất đặc biệt, lấy máu quần hùng làm dẫn, lấy phù văn của sinh linh các tộc làm ánh sáng để rèn luyện bản thân, dựa vào đó để mà siêu thoát.

"Người này... "

Thạch Hạo rùng mình, nhìn chằm chằm nơi xa, hắn cũng không thể xác định được người này mạnh mẽ đến mức nào, không thể suy đoán.

Vị thanh niên trẻ tuổi kỳ ảo như tiên này muốn ra tay sao?

"Hả?"

Bỗng nhiên, Thạch Hạo thất kinh, ở một hướng khác, trên một ngọn núi hùng vĩ cũng có một bóng người, chẳng biết xuất hiện từ lúc nào.

Người này rất mơ hồ, cũng rất mông lung đứng ở nơi đó, được khí hỗn độn bao quanh, dường như muốn siêu thoát khỏi vùng thế giới này, độc lập ở

chốn vĩnh hằng.

Người này là ai? Không chỉ mình Thạch Hạo kinh dị, mà ngay cả những người khác, gồm cả mấy người dân bản địa cũng đều nghiêm nghị, cảm giác rất thần bí, nhưng dựa vào trực giác của bản thân thì đoán được người này nhất định sẽ vô cùng mạnh mẽ.

Ngay trong lúc này, thanh niên đến từ Hung sào thanh y phấp phới, đặt sáo ngọc đang cầm trong tay lên môi, thong thả thổi lên một khúc sáo như tiên âm đang vang vọng, tịnh hóa toàn bộ Tiểu Thiên Thế Giới.

Từng ký hiệu màu bạc nhảy ra từ những lỗ nhỏ trên cây sao trôi về núi cao xa xa, phảng phất như có sinh mệnh vậy, khiến người ta say mê.

Tiếng sáo như nước, hóa thành sóng gợn màu bạc trôi về bóng người được bao phủ trong khí hỗn độn ở phương xa kia, hình thành tiên khúc êm tai, toàn bộ thế giới cũng bắt đầu tỏa ra ánh sáng lung linh.

Lúc này, vạn hoa đua nở, cây cỏ đâm chồi, chim muông bay múa, cảnh tượng kỳ dị.

Vù!

Hư không run lên, trên ngọn núi lớn, bên cạnh thân thể được khí hỗn độn vây quanh kia hiện lên một cây nhỏ rất mơ hồ nhẹ nhàng lay động, toàn bộ âm phù trôi lại đây đều bị ngăn cản lại.

Thập Quan vương!

Giờ phút này, không chỉ Thạch Hạo thay đổi sắc mặt mà những người khác cũng đều giật mình, ai cũng đều đoán ra người này!

Bởi vì, có lời đồn đại rằng, hắn đạt được một cây non Tiên Đạo, và trồng vào trong cơ thể.

"Trời ạ, ngay cả hai người này cũng đều đến rồi, Hoang tu ra luồng tiên

khí thứ hai đã kinh động bọn họ sao?!"

Mọi người chấn động, nếu bàn về sự mạnh mẽ thì hai người này phỏng chừng đều là số một số hai, tuyệt đối có thể xếp hạng đầu, là một trong vài cao thủ nơi này.

Tiếng sáo im bặt, hai người vừa va chạm đã liền thu tay lại.

Tất cả mọi người đều nghi ngờ không thôi, thanh niên cầm sáo ngọc trong tay đến tột cùng là có lai lịch gì? Tựa hồ ngay cả Thập Quan vương cũng kiêng kỵ hắn.

Vù!

Bầu trời phía xa, thánh quang lóng lánh, long văn nằm dày đặc, Thiên đồ ngang trời, có một người đạp trên sách cổ như giẫm vạn dặm non sông tiến đến, bên trong bức tranh đó có núi sông, có ngân hà, cực kỳ rộng lớn.

Áo trắng không nhiễm bụi trần, tóc bạc dài đến eo nhỏ, dung mạo của hắn đẹp hơn cả nữ giới, có thể nói là mỹ nam tử tuyệt thế, mà lại cực kỳ thánh khiết, vô cùng hoàn mỹ.

Lục Quan Vương -- Ninh Xuyên!

Khóe mắt Thạch Hạo giật một cái, đây chính là kẻ địch, một nhân vật kinh khủng siêu cấp.

Ninh Xuyên mạnh tới mức không thể tưởng tượng.

Lúc hắn sinh ra đời liền có cảnh tượng kì dị, trán sinh long văn, lưng vác Thiên đồ, đã từng rọi sáng toàn bộ bầu trời đêm, náo động đời kia.

Tuy rằng một bộ linh thân của hắn từng bị Thạch Hạo đánh giết, thế nhưng cũng không tổn hại uy danh của hắn, đặc biệt là theo tiếng tăm của Hoang càng lúc càng lớn thì càng không có ai cho rằng đó là sỉ nhục cả.

Dù sao thì ngày đó hắn cũng chỉ phát động một bộ linh thân, nhưng đã

kinh động ba huynh đệ Thạch tộc, cả ba người liên thủ mới đánh gục được.

"Hừm, còn có người?" Mọi người khiếp sợ, ngoại trừ ba đại cao thủ, còn có người xuất hiện phía không trung xa xa.

"Là quái thai cổ đại, bọn họ muốn làm gì mà đều tới cả thế không biết." Có người biết bọn họ, không khỏi kinh dị.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 943: Tiếp Dẫn

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Dãy núi hùng vĩ như những con voi lớn nằm ngang dọc, từng ngọn tiếp từng ngọn, còn khu vực chiến trường thì bừa bộn không thôi.

Tất cả mọi người đều rút lui, không biết quái thai cổ đại vì sao đều đồng loạt xuất hiện và chạy tới nơi này, lẽ nào đều là vì Hoang?

Thạch Hạo nhấc tiên kiếm Đại la lùi lại mấy bước đến một vị trí vững chãi, tình huống hiện tại của hắn rất tồi tệ, không thích hợp tái chiến.

Hơn nữa, hắn có chút hồi hộp, luôn cảm thấy mối nguy hiểm tựa như là bị sinh linh nào đó đang rình mò, cho nên cũng không hành động tùy tiện.

"Một người, hai người, ba người... "

Có người nhẩm tính rồi hít vào một hơi lạnh, ít nhất tất cả những vương giả cổ đại được biết đến đều xuất hiện trong vùng núi này.

Đây tuyệt đối là một sự kiện lớn!

"Vẫn còn có người đang tới, đã xảy ra chuyện gì?" Mọi người nghi ngờ không thôi.

Chẳng lẽ là vì Hoang tu ra luồng tiên khí thứ hai, thành tựu này đã chấn động Tiên cổ, gợi nên hứng thú của tất cả mọi người?

Thế nhưng tin tức vẫn chưa được truyền ra, chẳng lẽ những người này đã đoán trước được và vội vàng kéo tới?

"Chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó mà chúng ta không biết." Có người thấp giọng nói, không cho rằng tất cả mọi cường giả đều vì Hoang mà tới.

Thanh niên thổi sáo tựa như "Trích Tiên" đến từ Hung sào, Thập Quan vương được khí hỗn độn vờn quanh, Ninh Xuyên hoàn mỹ đạp trên Sơn Hà đồ, đều là tiêu điểm chú ý của mọi người.

Ba đại cao thủ, bất kỳ người nào xuất hiện đều sẽ gợi ra náo động!

Tóc Ninh Xuyên trắng như ngân hà tung xõa ở trước ngực và sau lưng, trên khuôn mặt hoàn mỹ là một đôi mắt trong suốt, chính đôi mắt đó đang nhìn chăm chú về phía Thạch Hạo.

Giữa hai người chắc chắn phải có một trận chiến, không thể tránh khỏi!

Đây là lần đầu tiên chân thân của bọn họ gặp mặt, tại ngay chỗ này.

Chỉ là, trạng thái của Thạch Hạo quá tệ, rất khó liều mạng, tình thế trước mắt không chút lạc quan.

Vù!

Bỗng nhiên, Thạch Hạo cảm thấy hư không run lên, gợn sóng kỳ lạ khuếch tán. Từ lúc quyết đấu cùng Cổ Thánh tử hắn cũng đã có cảm ứng tương tự thế nhưng cũng không hề để ý, tới giờ mới lộ vẻ nghi ngờ.

"Ở chỗ kia!" Có người cả kinh nói đồng thời chỉ về hướng Tây.

Trên thực tế thì ngay khi có người mở miệng thì mấy người như Thập Quan vương đã biến mất, rời đi nhanh như chớp.

Ầm!

Hư không vỡ tan, một cung điện hùng vĩ nhô ra, ở xung quanh có vô số khe lớn màu đen đang từ từ lan rộng về phía xa.

Đây là một tòa cổ cung thần bí tỏa ra khí tức thần thánh, kèm theo đó là

từng tia tiên vụ, trông trang nghiêm và yên tĩnh, mái ngói của cung điện có màu vàng.

Chẳng qua là nó có chút mơ hồ, cũng không hoàn toàn hiện hết ra ngoài, tựa như vùi trong hư không, trụ đá to lớn, cung điện rộng rãi, mái ngói màu vàng, tất cả tổ hợp lại với nhau vô cùng hùng vĩ.

Cái này nghi là một tòa Tiên cung, mang theo khí tức Tiên Đạo.

Thanh niên kỳ ảo cầm sáo trúc trong tay, Thập Quan vương... đều tới đây vì thứ này, một đường đi theo, đuổi đến tiểu thiên thế giới này.

"Là nó, Hoàng Kim Đạo cung xuất hiện, chứng tỏ võ đài Tiên Đạo chẳng mấy chốc sẽ hiện ra sao?" Có người khiếp sợ, cuối cùng cũng hiểu được xảy ra chuyện gì.

Hoàng Kim Đạo cung, bình thường đều là xuất hiện cùng với võ đài vô thượng kia, chỉ cần nó hiện ra hoàn toàn thì có nghĩa là trận tranh bá mạnh nhất trong Tiên cổ sẽ bắt đầu.

Hoàng Kim Đạo cung đi cùng võ đài kia, hai cái tựa hồ có liên hệ, cái trước xuất hiện thì cái sau cũng không quá lâu sau xuất hiện theo.

Trong quá khứ từng có người tiến vào cổ cung và đạt được may mắn kỳ lạ, khi ra ngoài đã khai sáng nên một đại giáo bất diệt!

"Vẫn chưa hiện ra hoàn toàn nhưng cũng sắp rồi, nhanh thì nửa năm, chậm thì mười năm, đoán chừng nó sẽ hoàn toàn rời khỏi khu vực hư vô, tranh hùng trong Tiên cổ lập tức sẽ bắt đầu." Có người than thở.

Tất cả mọi người đều biết, đại quyết chiến sẽ được tiến hành trên một võ đài thần bí, chỉ có người chiến thắng cuối cùng mới có thể được võ đài truyền tống, đi lấy vận may cuối cùng.

Sắc mặt Thạch Hạo lộ vẻ khác thường, hắn không nghĩ tới, phong ba nổi lên là vì tòa Hoàng Kim Đạo cung này.

"Tòa Tiên cung này rất thần bí, thỉnh thoảng sẽ có khí lành tràn ra ngoài, cổ bảo phóng ra, uy lực mạnh mẽ không thể nào tưởng tượng được."

Mặc dù nó không hiện ra hoàn toàn nhưng cũng có lúc sẽ có cổ bảo rơi ra, vô cùng thần kỳ, quái thai cổ đại tất nhiên vì thế mà tới.

Bỗng nhiên, tiếng sáo vang lên ở nơi xa, thanh niên kỳ áo đến từ Hung sao thổi lên cây sáo bằng xương trắng nõn, âm thanh vui tai cộng hưởng cùng Hoàng Kim Đạo cung kia, muốn phá vỡ tiến vào trong.

Xoạt!

Bên người Thập Quan vương, một cây nhỏ lơ lững trong khí hỗn độn mông lung hiện lên, thứ này nhẹ nhàng lay động, một dòng sông sương bay ra hướng về cổ điện hoàng kim ấy.

Những người khác cũng ra tay, không phải tấn công mà là đang hướng về cung điện kia phát ra giao cảm, cộng hưởng với nó.

"Bọn họ đã bắt đầu ra tay, bắt đầu lấy bảo vật."

Lúc này lại có người chạy tới, thấy tình huống như vậy thì rất giật mình.

Mọi người một đường dựa theo dấu vết, cổ điện hoàng kim này đã liên tục xuyên qua sáu, bảy tiểu thiên thế giới, mỗi nơi đều dừng lại một khoảng thời gian khiến cho quần hùng đuổi theo.

"Trường Cung Diễn, ngươi cũng tới sao, đến cùng là xảy ra chuyện gì?" Thạch Hạo phát hiện một người quen, truyền âm hỏi hắn.

"Đây là Đạo cung của kỷ nguyên trước, bên trong có truyền thừa, còn có binh khí của kỷ nguyên Tiên cổ, chúng ta đều đang cố gắng tranh giành đây." Trường Cung Diễn nói, nhìn thấy Thạch Hạo thương tích, máu me khắp người thì không khỏi kinh hãi.

"Xoạt!"

Đột nhiên, một đoàn ánh sáng chói mắt xuất hiện, vậy mà lại vọt thẳng vào cổ điện màu vàng trong hư không, tựa như một vệt cầu vồng.

Giờ phút này, dù là Thập Quan vương hay là thanh niên đến từ Hung sào đều mở ra thiên nhãn và lộ vẻ kinh sợ, đây là lần đầu tiên bọn họ biến sắc.

Sau đó, bọn họ quyết đoán ra tay, đồng thời lao tới trước.

"Trời ơi, đó là ai vậy, cứ thế xông vào Hoàng Kim Đạo cung sao? Sẽ bị nghiền chết, nói chung, cưỡng ép xông vào căn bản là đi tìm chết."

"Không phải, đó là một đứa con nít, nhỏ như vậy mà lại có quyết đoán đến thế. Không đúng, đó là một nguyên thần, trời đất... chẳng lẽ đây là... Tiên thai?"

Những người khác cũng kịp phản ứng lại rồi lần lượt ra tay, trên mặt tràn ngập kích động.

Luôn có truyền thuyết nói rằng, bên trong Tiên cổ có các loại thiên tài địa bảo, như là Thánh Nhân mộc, Thiên Thần quả... càng có cả Tiên thai, chỉ là khó có thể nhìn thấy.

Bây giờ, mấy vị vương giả cổ đại mạnh mẽ nhất mở ra thiên nhãn, nhìn thấy cảnh tượng chân thật thì hoài nghi đó là một Tiên thai.

Bởi vì, đó là một nguyên thần dài hơn một thước, sương mù hỗn độn lượn lờ, rất thần bí, thứ này hóa thành lưu quang xông thẳng vào trong Hoàng Kim Đạo cung.

Người mạnh nhất ra tay nhưng đáng tiếc là đã chậm, chỉ có thể túm được tàn ảnh, giữ lại một chút khí hỗn độn còn sót lại chứ không bắt được nó.

Ầm!

Trời long đất lở, thần khóc quỷ gào, cảnh tượng làm người ta vô cùng kinh hãi.

"Tiên thai" kia lúc va chạm tiến vào trong Hoàng Kim Đạo cung thì bản thân cháy lên như thiêu thân lao đầu vào lửa, nó hóa thành bó đuốc nhưng cũng không hề ngừng lại, liều mạng xông lên.

Khi nó bốc cháy hơn một nửa thì thành công lao vào trong!

"Chuyện này... " Mọi người khiếp sợ, không nói những người đang ở chiến trường mà ngay cả Thiên Thần, Giáo chủ có đến cũng không cách nào tùy ý xông vào như vậy.

Bởi vì trong quá khứ đã từng có ví dụ, cưỡng ép lao vào thì bất kỳ sinh linh nào cũng sẽ hóa thành tro tàn, bị hủy diệt hoàn toàn.

"Tiên thai" này vậy mà lại thành công, dù rằng nó phải đánh đổi chín phần mười thân thể, chỉ còn lại một đốm sáng, nhưng cuối cùng lại vẫn vào được.

"Có một tấm bảng!"

Có người tinh mắt, thừa dịp Tiên thai bốc cháy, trước lúc đốm lửa cuối cùng biến mất đã nhìn thấy một tấm bảng, bên trên viết hai chữ cổ, phát ra ánh sáng.

"Không nhận ra được, nó có nghĩa là gì?" Rất nhiều người đều không biết và không thể nhận ra văn tự (chữ viết) của kỷ nguyên trước.

Thế nhưng, ở hiện trường cũng có dân bản địa, bọn họ là di dân* dù đã có nhiều thay đổi nhưng vẫn có một số truyền thừa vụn vặt được bảo lưu lại, khi đám người này nhìn chằm chằm nơi đó thì có một người buột miệng: "Tiếp dẫn!"

*di dân: người còn sống sót từ kỷ nguyên trước.

Cung điện cổ xưa này, Hoàng Kim Đạo cung này có tên là "Tiếp dẫn", tên này có nghĩa gì?

Thạch Hạo lộ vẻ nghi ngờ, trong lòng cũng chấn động mạnh. Bởi vì trong nháy mắt nhìn về Tiên thai thì hắn cảm thấy có chút quen thuộc, trong lòng cuộn dâng sóng biển ngập trời!

Hắn không quen biết Tiên thai kia nhưng sức mạnh lượn lờ quanh nó lại làm cho hắn có cảm ứng, hoàn toàn khớp với khí tức trong nhà giam u tối kia! Rất có khả năng thứ này từng đi qua một chỗ giống như hắn.

"Chuyện gì thế này?" Thạch Hạo lẩm bẩm, rất nhanh, hắn giật mình trợn tròn mắt.

Có khi nào tại thời điểm hắn phá tan lao tù, được Cửu thiên Thập địa kinh chiêu hồn trở về thì không chỉ có hắn mà còn có một người cũng nhờ thế mà quay về cùng với hắn?

Nghĩ đến kết quả này hắn có cảm giác sởn cả tóc gáy!

Đây là một "yêu quái" cổ lão đến cỡ nào đây, đến cùng là đã sống qua bao nhiêu tháng năm đằng đẵng, quả thật khiến cho người ta không thể tin được, quá... điên cuồng.

Nên biết, hắn bị giam ở đó chẳng qua chỉ một thời gian ngắn mà đã cảm giác như là trôi quan hơn vạn năm, gần như phát điên.

Mà sinh linh này nhiều khả năng là tu sĩ của kỷ nguyên trước, bị nhốt ngàn đời thì làm sao chịu đựng nổi, cho dù có thể sống sót thì tinh thần cũng phải tan vỡ chứ nhỉ?

"Thực sự là... quá yêu nghiệt!" Ngay cả Thạch Hạo cũng chỉ có thể chấn động cảm thán như vậy.

Cổ điện hoàng kim này tên là Tiếp Dẫn, chẳng lẽ nói là có quan hệ với chuyện này?

Trong chớp mắt Thạch Hạo cảm thấy sợ hãi, hắn nghĩ đến quá nhiều chuyện, quá nhiều!

Ở nơi hắc ám kia, thời gian bay lượn, từng cái nhà giam đen tối trôi nổi, trong đó có một số đến nay ánh sáng còn chưa tắt, và hắn còn nhìn thấy hai, ba cái nhà giam khủng khiếp nhất vẫn sáng rực không thể nào tưởng tượng.

Điều này nói lên cái gì?

Ở đây có một cổ điện hoàng kim, tên Tiếp Dẫn, kết quả nguyên thần thoát khỏi lao tù kia liều lĩnh tiến vào, khiến người ta không khỏi suy nghĩ nhiều!

"Ồ, võ đài cổ cũng xuất hiện sao?" Đúng lúc này có người kinh ngạc thốt lên, bên cạnh cung điện màu vàng cổ xưa kia có một võ đài mơ hồ, có thể thấy được lờ mờ.

Đây chính là chiến trường cuối cùng, là nơi tranh bá của tất cả kỳ tài ngút trời từ xưa tới nay!

Ngay cả Thạch Hạo cũng không ngoại lệ, lòng rộn ràng nhìn về hướng kia, nơi đó nhất định là nơi mà người mạnh nhất dùng máu để viết nên truyền kỳ.

Vù!

Cuối cùng, hào quang chói lọi, cung điện tiếp dẫn và võ đài kia tựa như bốc hơi, trong nháy mắt biến mất!

Lần này cũng không phải hướng về tiểu thiên thế giới khác mà là biến mất hoàn toàn!

Dù thanh niên kỳ ảo cầm cây sáo bằng xương trắng hay Thập Quan vương cũng không nhìn thấy hướng đi của nó, không thể lần theo.

"Lẽ nào nó vì Tiên thai mà đến, vì Tiên thai mà xuất hiện?" Có người suy đoán, thật khó hiểu.

Sau đó, nơi này yên tĩnh lại, không ai lên tiếng, cả đám quái thai cổ đại

đều rất tiếc nuối.

Thạch Hạo không hề ở lại mà xoay người rời đi.

Đột nhiên, hư không vặn vẹo, có người phóng thích vực tràng, giam cầm bốn phương xung quanh hắn, ngăn cản hắn rời đi.

Cùng lúc đó, nhưng quái thai cổ đại kia đều nhìn lại, vẻ mặt từng người không giống nhau, có người mang theo ý lạnh, có người hờ hững, lại có người không chút cảm xúc.

Trong bọn họ cũng có người không thèm che dấu lộ ra sát ý, chẳng hạn như Ninh Xuyên.

Mặc dù hắn siêu nhiên, dung mạo hoàn mỹ không chút tì vết nhưng lúc đối mặt với kẻ thù thì cũng lạnh lẽo như thường, ánh mắt sâu hoắm.

"Ha ha... xin anh bạn nhỏ dừng bước." Một âm thanh to rõ truyền đến.

Thạch Hạo thở dài, chỉ có thể dừng lại, chuyện hắn lo lắng nhất đã xảy ra, có Thiên Thần tìm tới, thật ra thì hắn đã sớm cảm ứng được, vẫn muốn đột ngột xé ra hư không, nhưng trực giác nói cho hắn biết, từ lâu đã có người khóa chặt, lúc nào cũng có thể tiêu diệt hắn, giương cung mà chưa bắn, vì vậy, hắn vẫn chưa dám tùy tiện.

Quả nhiên, có Thiên Thần đến rồi!

Còn có chuyện gì tồi tệ hơn chuyện này sao? Mấy người mạnh nhất cổ đại đều tập trung ở đây, còn có Thiên Thần giáng lâm, thực sự làm cho người ta không thể không than thở.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 944: Thiên Thần Mã Nguyên

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Người đến vóc dáng không cao nhưng vô cùng rắn chắc cường tráng, tiếng nói vang dội, tựa như một cái chuông lớn đang nổ vang!

Râu tóc hắn bạc trắng, tinh thần khỏe mạnh, con mắt tựa như ngọn đèn vàng rực rỡ, những bước chân trên đường tạo thành cuồng phong, núi lớn xung quanh chấn động, hắn tựa như một người khổng lồ thời tiền sử đang đi tới.

Thạch Hạo không nói câu nào, tay phải nắm tiên kiếm Đại la, trên đầu lơ lửng lò luyện đan chứa nước Thiên Hà và nguyền rủa, tay trái âm thầm nắm mảnh xương trắng loáng -- Vạn Linh đồ.

Hắn làm tốt việc chuẩn bị liều mạng, phải biết, đây chính là đang đối mặt một vị Thiên Thần, từ trên cấp độ tiến hóa của sinh mệnh thì hai bên có chênh lệch rất lớn.

"Tiểu hữu không cần căng thẳng, chúng ta nhờ một chút, ngồi xuống nói chuyện một lát." Vị Thiên Thần này tuy tóc bạc phơ thế nhưng khuôn mặt trắng loáng giống như là ngọc thạch, không hề có một chút nếp nhăn nào tựa như dáng vẻ của một người trung niên. Tuy nhiên sự tang thương trong đôi mắt ấy đã thể hiện quá rõ khí tức của năm tháng xa xưa, đây tuyệt đối là một lão quái vật sống rất lâu rồi.

"Lão trượng, có gì dạy bảo?" Thạch Hạo cất giọng hỏi đồng thời đề phòng càng cẩn thận hơn. Mặc dù hắn có thể ngạo thị người cùng thế hệ, thế nhưng đối mặt lão quái vật như vậy thì cũng cảm nhận được áp lực cực lớn,

cấp bậc tu hành đều phân chia đẳng cấp rõ ràng.

Ở phía xa, quái thai cổ đại cũng duy trì khoảng cách nhất định rồi lẳng lặng nhìn, một Thiên Thần xuất hiện như thế, ai cũng không dám bất cẩn.

"Có người mời ta xuống núi để đối phó ngươi, tuy nhiên sau khi đến ta đã thay đổi ý định. Ngươi đã tu ra hai luồng tiên khí, đây tuyệt diễm đến cỡ nào chứ, đủ để ngạo thị cổ kim, lão hủ chân thành mời ngươi đến bộ tộc ta làm khách." Hắn nói.

Mặc dù là nói như vậy thế nhưng hắn lại mang theo một luồng uy thế nhàn nhạt khiến lòng người rung động, rất nhiều sinh linh run rẩy, không nhịn được muốn quỳ sát xuống.

Đây là uy thế của Thiên Thần, không thể kháng cự!

Hai luồng tiên khí lưu chuyển bên ngoài cơ thể giúp hắn chống cự lại uy thế này, hắn vẫn chưa chịu ảnh hưởng.

"Lão trượng. Bây giờ ta đã bị trọng thương, chỉ muốn tìm một chỗ yên tĩnh để chữa thương, chờ khi thương thế chuyển biến tốt, nhất định sẽ đến nhà bái phỏng." Thạch Hạo nói.

Hắn cũng không coi lời của đối phương là thật, đối phương đã đến từ sớm và vẫn luôn khóa chặt hắn, nếu như trong lòng mang thiện ý thì sẽ không khiến cho hắn dao động, lòng sinh ra cảnh giác.

"Như vậy thì càng nên đến bộ tộc ta làm khách, thân thể ngươi có bệnh cần người bảo vệ, ta xem ai dám làm phiền ngươi!" Lão giả nói một cách chính trực.

Đồng thời hắn mở to con mắt nhìn quét quần hùng, một luồng uy thế lớn lao tản ra, tiếng phù phù liên tiếp truyền đến, rất nhiều người chịu không nổi khiến hai chân như nhũn ra, run lẩy bẩy rồi ngã trên mặt đất.

Xa xa, khóe miện một ít quái thai cổ đại lộ vẻ cười gằn, lui về phía sau

một chút và cũng không nói lời nào.

"Tiểu hữu không cần đề phòng, lão hủ Mã Nguyên cũng giống như ngươi, đều là nhân tộc." Hắn để lộ ra một tin tức quan trọng, hắn không tính là dân bản địa chính thống.

"Lão trượng là tiền bối kỳ tài của ba ngàn châu, dừng chân ở Tiên cổ chưa từng rời đi sao?" Thạch Hạo hỏi.

"Mấy chục vạn năm trước, tổ tông của ta ở lại Tiên cổ, ta là đời sau của Nhân tộc ở thượng giới." Mã Nguyên nói, lần thứ hai mời chào.

Thạch Hạo kinh dị trong lòng. Bình thường thì khi người ngoại lai tu đến cấp độ Thiên Thần, không chết cũng sẽ nổi điên, thế nhưng lão này lại sống rất khỏe.

"Lão trượng, xin để ngày khác đi, ta đã ước hẹn phải đi gặp mặt bằng hữu, không thể nuốt lời." Thạch Hạo nói.

Mặc dù cùng là Nhân tộc, thế nhưng hắn vẫn chưa cảm giác được thiện ý, ông già này đang đến gần làm người ta kinh ngạc run rẩy, hắn đã chuẩn bị tốt cho tình huống xấu nhất diễn ra.

"Vậy thì mời luôn bằng hữu của ngươi tới." Lão giả Mã Nguyên nói, tuy nhiên hắn cũng không già lắm, tóc bạc phấp phới, da dẻ bóng loáng tựa như ngọc thạch trắng nõn.

Lời nói của hắn bình thản nhưng lại có mùi vị bá đạo, không còn ôn hòa như cũ.

"Tiền bối, ta còn có việc, ông cũng không thể ép buộc ta chứ?" Thạch Hạo nói, đồng thời nuốt Thần dược cùng Bát Trân kỳ hòng nhanh chóng chữa thương.

Tuy nhiên, thương thế lần này quá nghiêm trọng, thân thể rách nát, bị ánh lửa của vạn ngọn phù văn gây thương tích, trong thời gian ngắn không

thể khép lại.

"Tiểu hữu, ngươi phải nể mặt lão hủ chứ." Mã Nguyên nói, ánh mắt lấp loé, từng bước từng bước đi tới.

Thạch Hạo rút lui hòng kéo dài thời gian để cố gắng chữa thương, hắn nắm giữ Thiên Nhãn thông, có thể thấy rõ ràng sâu trong đáy mắt của Mã Nguyên có sự nóng bỏng và tham lam hai luồng tiên khí của hắn.

Hắn biết được, đối phương mơ ước cơ thể hắn, hơn phân nửa là muốn đoạt xác, thay vào đó.

"Tiền bối, ông muốn làm khó người khác sao?" Thạch Hạo nói.

"Tiểu hữu, ta thật lòng thật dạ mời ngươi, thế nhưng ngươi lại không cảm kích, cố ý không đi, ngươi xem thường lão phu phải không?" Sắc mặt Mã Nguyên hơi trầm xuống.

Thạch Hạo muốn tát cho hắn một cái thật mạnh, rõ ràng lão già khốn nạn này muốn đoạt thể xác của hắn thế mà lại bày đặt đường đường chính chính như vậy, sau đó lại còn đe dọa.

Nếu như tu vi của hắn đầy đủ sẽ lập tức tát chết lão già này.

Dược hiệu của thần dược và bát trân kỳ tan ra làm cho cơ thể hắn khôi phục được một chút, đồng thời tỏa ra từng làn hương thơm ngát, hào quang che thân, óng ánh xán lạn.

"Tiểu hữu, lão phu chân thành mời ngươi, ngươi không cảm kích sao?!" Mã Nguyên áp sát, nụ cười đã biến mất tăm, trên mặt mang theo sự lạnh nhạt.

"Ở Tiên cổ này, chủng tộc san sát, cạnh tranh kịch liệt." Thạch Hạo nhìn chung quanh những sinh linh, chủng tộc đông đảo xung quanh, rồi lại nhìn về phía Mã Nguyên, nói: "Cùng là Nhân tộc, ông không giúp ta thì thôi, cần gì phải gấp gáp như vậy chứ?"

Việc đã đến nước này, hắn biết không còn biện pháp nào để kéo dài thời gian, vì vậy cũng không kiêng dè làm gì.

"Người trẻ tuổi, ngươi đang nói cái gì vậy, thân là tiền bối, ta rất muốn dẫn ngươi, mang ngươi trở lại trong tộc, nhưng ngươi lại nói chuyện với ta như vậy, chẳng biết ơn nghĩa gì!" Mã Nguyên trầm mặt xuống, nói: "Thân là trưởng giả nhân tộc, ta có quyền để giáo dục ngươi, không nên lộn xộn như vậy, phải biết tôn kính tiền bối một chút."

"Lão già chết bầm này, ông nói nghe mắc ói quá, đừng có nói chuyện tào lao nữa." Thạch Hạo trở mặt, nếu đã xé khăn che mặt ra thì đã không có cách nào kéo dài thời gian để chữa thương nữa, cho nên cứ thẳng thừng nói chuyện cho xong.

"Ngươi dám nói với ta như vậy, dám nhục nhã tiền bối Nhân tộc hả? Để ta dạy ngươi cho biết làm người thế nào, đi về tộc với ta!" Mã Nguyên quát lên, dò ra một bàn tay lớn chộp về phía trước.

"Lão già vô liêm sỉ như ông cũng xứng xưng là tiền bối Nhân tộc? Chỉ là một con chó săn già được người ngoài tộc phái tới đối phó ta, còn mơ ước thân thể tu thành tiên khí của ta, ông mà vẫn còn mặt với mũi à?" Sau khi đã không nể mặt mũi thì Thạch Hạo cũng rất quyết tuyệt, trước mặt mọi người xé rách da mặt hắn.

Cũng trong lúc đó, hắn xuất kích.

Khắp nơi này đã bị tràng vực không tên giam cầm nên không cách nào vận dụng được Phá Giới phù, hắn chỉ có thể liều mạng, liều chết đánh ra một con đường.

Lò luyện đan trên đầu hắn phát sáng, nắp lò mở ra, nước sông cuồn cuộn, ánh chớp vạn tầng, mang theo sức mạnh của nguyền rủa trút xuống, toàn bộ rơi vào bàn tay kia.

"Trò vặt thôi, ngừng lại cho ta!" Mã Nguyên khinh bỉ cười gằn, đến tầng

thứ này của hắn thì giơ tay là có thể diệt sơn hà, có thể lên chín tầng trời hái sao, pháp lực vô biên.

Phịch, bàn tay lớn kia của hắn bao trùm hạ xuống, toàn bộ nước thiên hà và tia chớp đều bị giam cầm, không thể tới gần thân thể. Đây chính là áp lực mênh mông của Thiên Thần, không thể suy đoán.

"Tên tiểu bối ngươi thực sự là không biết suy nghĩ!" Mã Nguyên cười gằn, sau khi ổn định nước thiên hà thì nhấn xuống một ngón tay, đè về phía Thạch Hạo.

Chính xác, là đang xem thường hắn, chỉ cần điều động một đầu ngón tay mà thôi. Ngón tay kia nhanh chóng phóng to, tựa như một cây cột ép về phía Thạch Hạo, muốn diệt chết hắn ở nơi đó.

Thân là Thiên Thần, hắn thật sự có tư cách và sức lực như vậy. Thực lực siêu tuyệt ở trên.

Thạch Hạo căm phẫn, khinh người quá đáng, đối phương mê thèm thuồng và tham lam muốn đoạt thân thể vừa mới tu luyện ra hai luồng tiên khí của hắn, thế nhưng lại hung hăng và bá đạo như thế, không thể nhịn được nữa.

Kiếm thai trong tay hắn kêu khẽ, đồng thời nắm chặt Vạn Linh đồ và lấy ra một viên Thần phù, không khuất phục.

"Cách!"

Một tiếng vang nhỏ, khi ngón tay to lớn kia ép rơi xuống thì bảo phù trước người Thạch Hạo xuất hiện một vết rách nhỏ bé và phát ra hào quang óng ánh.

Cũng trong lúc đó, một âm thanh lớn vang lên, ánh sáng phát ra từ bảo phù kia đánh vào ngón tay to lớn.

Điều này vô cùng kinh người!

Mã Nguyên rên lên một tiếng, gương mặt vặn vẹo, con ngươi nhanh chóng co rút lại, hắn tức giận vô biên, ngón tay kia của hắn răng rắc một tiếng, lại bị bẻ gẫy đồng thời có máu chảy ra.

Chuyện này quả thật khiến người ta khó có thể tin tưởng được!

Đường đường là Thiên Thần vậy mà đang lúc tấn công một tên tiểu bối thì lại làm cho xương một đầu ngón tay của mình đứt đoạn, khó mà tin nổi!

"Tiểu bối!" Mã Nguyên giận dữ trợn to con mắt, nhìn chằm chằm bảo phù này của hắn.

Thạch Hạo vui mừng, bảo phù này và Phá Giới phù trên người hắn đều là những thứ chiếm được trong phế tích dưới lòng đất ở đại thảo nguyên Hỏa châu. Ngày đó, lúc hắn phát hiện chín con rồng kéo quan tài dưới vực sâu thì còn nhìn thấy di chỉ của một tòa thành cổ và tìm được những cổ phù này.

Lúc ấy, nơi đó xảy ra một vụ nổ lớn, ngay cả hộp báu bằng đồng đều bị xuyên thủng, ầm ầm nổ tung, mà thần phù bảo vệ này lại chặn được tất cả, chưa từng bị hủy diệt.

Nên biết, hộp báu bằng đồng kia là thần bảo thời Thái cổ, ẩn chứa cả một Tiểu Thiên Thế Giới, Thiên Thần đều rất khó phá huỷ được.

Lúc đó Thạch Hạo liền biết, thần phù này nắm giữ năng lực bảo vệ mạnh mẽ, chắc chắn có thể ngăn cản một đòn của cấp Giáo chủ nên vẫn luôn giữ ở bên người, hôm nay rốt cục có đất dụng võ.

Mã Nguyên thẹn quá thành giận, kết pháp ấn đánh về phía trước, đồng thời mi tâm cũng phát sáng, uy thế của thần thức mạnh mẽ bao phủ, mục đích là muốn làm cho Thạch Hạo phải khuất phục.

"Tiểu bối, còn không quỳ xuống nhận tội!" Hắn quát lên.

"Ta nhận cái đầu ông nội ngươi á!" Thạch Hạo mắng to, hắn phẫn hận nhất là những người như thế, cùng là Nhân tộc, kết quả còn ức hiếp người

cùng tộc như vậy, mơ ước thân thể của hắn.

Thần phù bảo vệ lần thứ hai phát sáng, đồng thời mi tâm Thạch Hạo cũng óng ánh, nguyên thần lực tăng vọt, loáng thoáng lại có thể chống lại uy thế của Thiên Thần.

"Cái gì?" Không chỉ có Mã Nguyên thất kinh mà ngay cả bản thân Thạch Hạo cũng chấn động mạnh, hắn có chút đờ ra, sau đó lập tức rõ ràng.

Ở nhà giam trong bóng tối kia, hắn đã có thu hoạch khổng lồ, không phải là không biết nguyên thần lực tăng vọt, thế nhưng là không nghĩ lại mạnh gần bằng với Thiên Thần.

Tuy rằng không bằng, thế nhưng cũng có thể gắng gượng chống đỡ.

Đây tuyệt đối là vận may lớn!

Nơi đó đến cùng là một nơi thế nào, hàm chứa hồn lực, bị bóng tối bao trùm, tu hành trong đó lại có thể khiến cho nguyên thần lực tăng vọt, mạnh mẽ đến mức này.

"Ầm!"

Bàn tay lớn kia ép xuống, lần thứ hai bị Thần phù bảo vệ chặn đứng không thể công phá vào, thế nhưng Mã Nguyên cũng phản ứng rất nhanh, không có bị tia sáng trên đó phản ngược lại làm bị thương.

"Lão thất phu, thực lực của ông thật chẳng ra sao, vậy mà còn muốn đe dọa ta hả? Ta xem lão mất dịch ông hay là quỳ xuống đi!" Thạch Hạo châm biếm, vừa nói vừa lui, muốn rời khỏi nơi đây.

"Chạy đi đâu!" Mã Nguyên lạnh giọng nói. Hắn vận dụng đại thần thông, trấn áp tới trước, quyết tâm muốn lưu lại Thạch Hạo, muốn xoá bỏ nguyên thần của hắn, chỉ chừa lại thân thể.

Thạch Hạo để mặc cho hắn đánh tới phụ cận, sau đó dùng bảo phù và

Vạn Linh đồ bảo vệ bản thân, rồi lại dùng nguyên thần để chống cự.

"Ầm!"

Đột nhiên, một tiếng nổ vang lên, thiên địa đều vỡ, toàn bộ dãy núi bị đập vụn, lực chấn động khiến cho tất cả tu sĩ đều sợ hãi sắc mặt trắng bệch, không thể tin được những gì bản thân nhìn thấy.

Thạch Hạo lại âm thầm lấy ra "Tiên chủng" lượn lờ mẫu khí đánh vào người Mã Nguyên.

Nên biết, thiên địa mẫu khí vô cùng đáng sợ, lúc tẩm bổ thì tiên chủng tựa như cuống rốn thiên địa, nhưng khi bạo động thì mỗi một tia cũng có thể ép sụp sơn hà, nó dày đặc như thế, vô cùng vô tận, lúc bình tĩnh thì không sao, sẽ không làm người ta bị thương, nhưng một khi phát động thì kinh khủng vô cùng.

Mã Nguyên đe dọa như vậy, dùng bàn tay lớn kết ấn trấn áp xuống, vừa vặn va vào tiên chủng Thạch Hạo lấy ra nên lúc này đã kích nổ nó!

Thiên địa mẫu khí hiện nay đã là thiên địa cuống rốn, hơn xa trước đây, có thể xúc động ra sức mạnh không thể tưởng tượng, vì vậy bàn tay của hắn lúc này liền bị va nát, chia năm xẻ bảy, tiên huyết nhuộm đỏ trời cao.

Rầm!

Đồng thời, lần này Thạch Hạo cũng lấy lò luyện đan ra. nước thiên hà và nguyền rủa ẩn chứa trong đó cũng thành công trút xuống vết thương.

"A... " Mã Nguyên gào thét, mặt mày tái nhợt mà vặn vẹo, một nửa là tức giận, một nửa là vì đau nhức, đường đường là Thiên Thần mà lại ăn phải thiệt thòi lớn từ tay một tên tiểu bối.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 945: Thiên Thần Xui Xẻo

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Máu tươi đỏ thắm rơi ra tựa như từng ngôi sao lớn đập vào mặt đất khiến nơi đây nổ tung!

Mỗi một giọt máu nhỏ xuống cũng có thể xuyên thủng một ngọn núi, đây chính là máu của Thiên Thần, ẩn chứa uy năng vô tận.

"A... " Tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Trong khu vực này có không ít sinh linh gồm cả thiên tài ba ngàn châu và dân bản địa, một khi bị giọt máu rơi xuống bắn trúng thì khó có thể sống sót!

Đây chính là uy thế của Thiên Thần, sức mạnh thần thánh khó mà suy đoán!

"Sao có thể mạnh mẽ đến thế, đối với thần linh mà nói thì Thiên Thần tựa như Chân Long như mặt trời, ngự trị trên cao, khó có thể ngang hàng." Rất nhiều người sắc mặt trắng bệch.

Nơi này đại loạn, tất cả mọi người nhanh chóng lui lại vì sợ bị dính phải. Chỉ là một bàn tay của Thiên thần bị rạn nứt thôi mà đã tạo thành hậu quả khủng khiếp như vậy, làm cho người ta khó có thể tin được.

Dù là quái thai cổ đại cũng phải lùi về sau, không nói được lời nào.

Sắc mặt Mã Nguyên tái xanh, gương mặt dữ tợn, mạnh mẽ cao cao tại

thượng như hắn mà lại bị một con sâu nho nhỏ trong mắt đáng gãy tay phải, chuyện này thật không thể nào tưởng tượng được.

Thế nhưng sau khi hắn nhìn thấy "tiên chủng" thì ánh mắt không thể không từ trong vẻ tức tối trở thành sáng rực, bảo vật thần thánh như vậy hiếm thấy biết bao thế nhưng lại có thể gặp được ở ngay nơi này!

"Tiên chủng? Thực sự là chuyện tốt, dù ở kỷ nguyên trước cũng rất hiếm thấy." Mã Nguyên sinh ra trong di tích này nên tất nhiên cũng biết được nhiều bí mật.

"Đây là may mắn chuẩn bị cho lão già cổ hủ ta sao?" Hắn bắt đầu ha ha cười lớn như điên dại, thế nhưng cánh tay đau đớn lại khiến nụ cười kia trở nên dữ tợn.

Mã Nguyên vui sướng cười to nhìn chằm chặp vào thân thể Thạch Hạo, rồi lại nhìn vào tiên chủng thần bí hóa thành cuống rốn thiên địa kia.

Thân thể đã tu thành hai luồng tiên khí, phóng tầm mắt nhìn khắp từ xưa đến nay thì bộ thể xác này là tuyệt phẩm, siêu phàm nhập thánh. Thêm vào đó là một tiên chủng cả thế gian khó tìm khiến cho hắn không nhịn được muốn thét dài.

"Khà khà, trời già đối xử với ta không tệ mà." Nụ cười trên mặt Thiên Thần Mã Nguyên rất rạng rỡ, vừa nãy tuy không cẩn thận nhưng thực lực của hắn vẫn là người cao nhất ở nơi này, giết một tu sĩ nho nhỏ thật dễ như ăn cháo.

Cánh tay phát ra ánh sáng chói lọi vung tới, bàn tay vỡ nát và toàn bộ những giọt máu rơi ra bay ngược trở về nơi cổ tay đã bị cắt đứt kia, chúng nhanh chóng hợp lại.

Đây là thủ đoạn của Thiên Thần, pháp lực vô biên, chỉ cần máu thịt vẫn còn thì trong chớp mắt có thể hợp lại tạo thành chân thân.

"Là tiền bối Nhân tộc, lão già ta sẽ dạy ngươi cách tôn kính cường giả."

Hắn âm trầm lạnh lẽo nói.

Đột nhiên, thần sắc hắn biến đổi mạnh, chớp mắt lùi về sau đồng thời vẩy mạnh cánh tay kia, tiếp đó khuôn mặt lập tức tái mét tựa như nhìn thấy quỷ, vẻ tức giận không gì sánh được.

Trên cánh tay đó sấm chớp ầm ầm, đó là kết quả do nước thiên hà trút xuống tạo nên, lúc đầu hắn cũng chẳng hề để ý làm gì.

Là một Thiên Thần, uy lực sấm chớp cỡ này vẫn chưa thể làm hắn bị thương được, tuyệt đối có thể hóa giải dễ dàng.

Nhưng mà hắn đột nhiên cảm nhận được trong thân thể trở nên u tối, có một sức mạnh yêu tà và đáng sợ đang tàn phá bừa bãi chứ chẳng hề được chế ngự, có thể làm thân thể của hắn bị thương.

Nguyền rủa!

Đây là một loại sức mạnh nguyền rủa khó hiểu, lúc đầu ẩn núp chưa hề hiện ra, một khi hắn sử dụng đại thần thông thì hoàn toàn bùng phát.

"A... " Mã Nguyên vừa giận vừa sợ.

Một hai lần liên tiếp xuất hiện chuyện ngoài ý muốn khiến hắn khó thể chịu đựng được, đường đường là Thiên Thần mà lại bị một con sâu nho nhỏ trong mắt của hắn dằn vặt thê thảm như vậy, nếu truyền ra thì còn mặt mũi gì mà gặp người nữa chứ.

Hắn cầm trong tay ngọn giáo ngắn, đây là pháp khí Thiên Thần, hắn muốn đâm mạnh tới nhưng đột nhiên trong miệng phun mạnh ra một ngụm máu đen, cánh tay càng phát ra mùi thối rữa.

"Cái gì?" Giờ phút này, lông tóc Mã Nguyên dựng đứng, vẻ hoảng sợ tràn ngập, vốn hắn còn muốn sau khi bắt gọn Thạch Hạo thì mới giải quyết nguyền rủa này, nhưng lúc này tâm hắn như tro tàn.

Đây là loại nguyền rủa gì mà uy lực lại lớn đến vậy? Ngay cả Thiên Thần cũng bị tấn công, tựa như có mấy vạn con kiến đang cắn lung tung trong người.

Hắn đường đường là một đại Thiên Thần, một thần linh nho nhỏ căn bản là không thể làm gì được hắn mới đúng, sao có thể lại có nguyền rủa đáng sợ đến vậy chứ?

"A..."

Mã Nguyên kêu to, cả người đau nhức, cánh tay kia hiện lên thi ban*, mùi mục nát gay mũi, kinh khủng vô cùng.

(*): Những đốm nhỏ trên thi thể người chết.

Hiệu quả như thế này cũng khiến cho Thạch Hạo kinh hãi, mặc dù hắn biết, nguyền rủa mà mình đạt được ở thiên hà trong mộ Tiên rất đáng sợ, thực lực càng mạnh thì gặp phản phệ càng nghiêm trọng, năm đó từng có Giáo chủ cũng vì vậy mà gặp nạn, nhưng tận mắt nhìn thấy lại là một chuyện khác.

Những người khác thấy thế cũng đều sởn cả tóc gáy, ngay cả Thiên Thần cũng phát sinh loại chuyện quỷ quái này.

"Không đúng, không chỉ một loại nguyền rủa phát tác, nước sông trong lò luyện đan đổ ra chỉ là đánh lừa, nguyền rủa trong Tiên cổ của bản thân hắn ta cũng bộc phát, thi ban kia chính là dấu hiệu." Có dân bản địa nói nhỏ, cảm thấy từ đầu đến chân bốc lên hơi lạnh.

"Phụt!"

Mã Nguyên vô cùng quyết đoán nhịn đau chém lìa cánh tay phải của mình, lúc này sắc mặt hắn tái nhợt, không ngừng vận chuyển thần lực bức ra từng máu đen.

"Phụt!"

Không lâu sau, hắn lại tự chém một bên người, miệng mũi lại phun máu.

Thậm chí nửa người kia cũng đang bị máu nhuộm đen từ từ không còn hình thù gì nữa, hắn không hề dừng lại mà tiếp tục tăng tốc bức dòng máu màu đen bị ăn mòn ra ngoài hòng làm tan rã nguyền rủa.

Tất cả mọi người đều trợn mắt ngoác mồm, cảnh tượng này quá kinh khủng!

Đường đường là Thiên Thần mà lại thê thảm như vậy, không ngừng róc thịt của chính mình chỉ vì xóa bỏ sức mạnh guyền rủa, một đám người theo đó cũng kinh sợ đến phát lạnh, đổ mồ hồi hột.

"Quá đáng sợ, đây chính là Thiên Thần đó, một khi nguyền rủa phát tác, người không ra người quỷ không ra quỷ, sống không bằng chết!"

Mã Nguyên kêu thảm thiết, thỉnh thoảng lại có máu thịt bóc ra, hắn phát sáng trong hư không rồi bắt đầu ngồi xếp bằng xuống để thiêu đốt bản thân, thiêu đốt nguyền rủa kia.

"Lão Mã, từ từ đã, đừng có tự róc bản thân thành bộ xương khô đó nhen, ít nhiều gì cũng chừa chút thịt." Xa xa, Thạch Hạo trêu ngươi. Hắn đã lùi ra xa và đứng ở một nơi tương đối an toàn.

"Thằng chó chết!" Mã Nguyên khó có thể duy trì vẻ bình tĩnh, hai mắt nhấp nháy, hoàn toàn đỏ ngầu, hắn tức giận tới cực điểm, hôm nay trộm gà không xong còn mất nắm gạo.

Thậm chí, còn nguy hiểm đến cả tính mạng, gặp phải nguy cơ to lớn.

Hắn rất muốn chộp lấy đối phương sau đó băm thành thịt nát, thế nhưng hiện tại thực sự là khổ không thể tả, lần này còn không biết có thể vượt qua kiếp nạn này hay không.

"Ngươi trốn không được đâu!" Mã Nguyên bất chấp, dù rằng cả người xám trắng và nổi lên thi ban, nhưng không hề thu hồi pháp lực của bản thân

mà vẫn phong tỏa khắp nơi.

Thân thể Thạch Hạo đang ở bên trong một nhà giam vô hình khó có thể chạy thoát hoàn toàn, không cách nào sử dụng được Phá Giới phù.

"Xoạt!"

Mã Nguyên há mồm phun ra một luồng sáng đen ngưng tụ thành pháp tắc, thứ này càn quét tiêu diệt Thạch Hạo, muốn hắn phải chết.

"Răng rắc!"

Bên ngoài cơ thể Thạch Hạo phát sáng, Thần phù bảo vệ tiếp tục phát ra một tiếng vang giòn đồng thời xuất hiện một vết rách nhỏ, thế nhưng màn ánh sáng vẫn không hề bị suy yếu mà vẫn bao phủ bên ngoài Thạch Hạo.

"Lão già chết dịch, chút máu chó đen này của ông còn nhiều lắm à, ráng giữ lại chút ít đi, đừng lúc nào cũng tỏa ra ánh sáng, coi chừng lát nữa chết rất khó coi, tựa như một thây khô đó." Thạch Hạo trào phúng.

Đương nhiên là hắn đang cố ý, đối phương đến chết cũng không chịu bỏ đi vực tràng, vẫn cứ phong tỏa nơi này khiến hắn không thể trốn đi.

Lúc này chỉ có thể nghĩ biện pháp làm cho đối phương tự tán đi, không tiếp tục thi triển nữa, bị ép phải thu hồi lại phong tỏa này, mà biện pháp tốt nhất chính là tiếp tục dẫn dắt sự phát tác của nguyền rủa.

Vì vậy, Thạch Hạo ngông nghênh lớn tiếng, trắng trợn khiêu khích và nhục mạ một vị Thiên Thần.

Tất cả mọi người cảm thấy mình như đang nằm mơ, chiến đấu lẽ ra phải nghiêng về một bên, thậm chí cũng không thể gọi là chiến đấu, phải nói là Thiên Thần hành hạ một tên hậu bối tới chết. Nhưng mà kết quả lại ngoài dự đoán mọi người.

Kết quả, người gặp phải thương tổn vậy mà lại là Mã Nguyên, một vị

Thiên Thần!

"Phụt!"

Máu đen bị Mã Nguyên bức ra ngoài mang theo mùi vị mục nát, toàn bộ bắn nhanh về phía Thạch Hạo đang đứng nơi kia. Hắn một bên chữa thương một bên dựa vào tráng vực này để nhốt đối phương lại.

Nhưng mà, sự phát tác của sức mạnh nguyền rủa lại vượt qua dự đoán của hắn, hắn dường như hơi không chống cự nổi, trong lòng hắn hoảng sợ, chẳng lẽ phải chết sao?

Sống qua năm tháng dài đằng đẵng như thế, qua mấy lần kiếp nạn, nếu như hôm nay chết ở đây, vậy thì hắn thật sự sẽ trở thành một trò cười!

Hắn sẽ là Thiên Thần đáng buồn nhất và oan ức nhất.

Mã Nguyên hét to, sao có thể chờ chết chứ, hắn lấy ra một cái hồ lô vỏ tía rồi điên cuồng đổ vào trong miệng một loại chất lỏng gì đó, đây là thần dịch kỳ lạ mà bình thường hắn dùng để hóa giải nguyền rủa trong Tiên cổ.

Nhưng mà hôm nay không thể không dùng, bởi vì nguyền rủa ẩn chứa trong nước sông mà Thạch Hạo đổ ra kia đã kết hợp cùng nguyền rủa vốn có trong cơ thể Mã Nguyên, khiến cho nguyền rủa càng thêm phức tạp hơn.

Tiếng ầm ầm điếc tai, Mã Nguyên phát dại, điên cuồng thiêu đốt tinh khí bản thân, không tiếc hao tổn tuổi thọ để loại trừ loại sức mạnh u ám kia.

"Ha ha, lão già đừng nóng vội, từ từ đi mà, trong thời gian ngắn ông không chết được đâu. Ta cảm thấy, trước tiên ông nên tự đào một nắm mộ cho mình, miễn cho việc sau khi chết phải phơi thây ngoài trời hoang." Thạch Hạo mở miệng xúc phạm.

Mã Nguyên không để ý tới, xem hắn như là không khí vậy.

Thạch Hạo khống chế lò luyện đan và bắt đầu đổ thiên hà ra lần nữa

hòng tăng thêm chút lửa, nhưng mà lần này lại mất đi tác dụng, Mã Nguyên nhìn chằm chằm hắn đồng thời dùng phù văn đánh văng thứ này ra xa.

Bỗng nhiên, một khối bùn vàng hiện lên, nó được Thạch Hạo lấy ra, khối bùn này thường ngày được đặt trong lò luyện đan, lúc này bay về phía Thiên Thần Mã Nguyên.

Khuôn mặt Mã Nguyên không hề cảm xúc, dùng hết khả năng thiêu đốt bản nguyên, khi nhìn thấy bùn vàng bay tới thì hắn khống chế pháp lực ngăn lại, nhưng mà chuyện khiến hắn giật mình lại xảy ra, tuy bùn vàng bị chặn lại ấy vậy vẫn xuyên qua được tầng pháp lực phía trước và quẹt vào thân thể của hắn.

"A..." Thiên Thần Mã Nguyên gào thét, vị trí bị đám bùn vàng kia quẹt vào lập tức bóc ra một khối thịt lớn đồng thời nhanh chóng hóa thành máu mủ, cảnh tượng vô cùng khủng khiếp.

Khối bùn vàng này được Thạch Hạo mang ra từ trong bí cảnh Nguyên Thiên, chiếm được từ tay Thái Dương thần đằng, nghe đồn có xuất xứ từ sâu trong khu không người ở thượng giới, tuy rằng khối này không phải là bùn quỷ có thể làm Giáo chủ tiêu tán, thế nhưng cũng đáng sợ vô biên.

Ngày đó, tại bình nguyên màu máu, Thạch Hạo và Vân Hi một đường chạy trối chết thì đã từng dùng nó để phế bỏ pháp khí siêu cấp gần tiếp cận tới cấp Thiên Thần.

Dưới cái nhìn của hắn, khối bùn này cũng có thể thương tổn được Thiên Thần chân chính. Hôm nay thử một lần, quả nhiên uy lực mạnh mẽ tuyệt đối, chỉ một chút sơ sẩy cộng với Mã Nguyên đang bị thương thì thương lại càng đè thương.

Đồng thời, thường ngày bởi vì khối bùn vàng này được ngâm vào nước thiên hà bên trong lò luyện đan nên cũng nhiễm phải nguyền rủa, điều này tương đương với chồng chất hai lần thương tổn.

Mã Nguyên tức bể phổi, hôm nay là ngày xui xẻo sao? Liên tiếp xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, đồ vật trên người của tên nhóc này quá kỳ lạ, sơ sẩy một tý liền lột một lớp da của hắn.

"Cút!"

Thiên Thần gào thét, hắn phun ra một luồng khí Tiên Thiên đánh bay bùn vàng này.

"Cảm ơn nghe, ông đã không thích ta đành thu lại là được chứ gì, thứ tốt này cũng không thể để lưu lạc ở bên ngoài." Thạch Hạo nói, sau đó dùng lò luyện đan thu hồi bùn vàng.

"Muốn chết!"

Mã Nguyên ngồi xếp bằng rồi cứ thế xông thẳng lên trời cao, trong mắt xạ ra ánh sáng đỏ rực, hắn thực sự chịu không nổi tên nhóc con này nữa, hi vọng khi liều lĩnh sẽ đánh chết được tên này.

Ầm!

Kết quả, hắn liên tiếp đánh ra ba chưởng, thần phù bảo vệ kia xuất hiện ba vết rách nhỏ thế nhưng cũng chặn lại được toàn bộ.

Mã Nguyên kêu to, bởi vì liều lĩnh vận dụng thần lực nên bị nguyền rủa phản phệ càng thêm bất ổn hơn.

"A..."

Lúc thân thể hiện lên không ít thi ban thì hắn sợ hãi, biết rằng không có thể kéo dài, tiếp tục như vậy mà nói thì chắc chắn phải chết, không hề có một chút đường sống nào.

Thân thể hắn càng suy yếu thì phong tỏa khắp nơi cũng từ đó sụp đổ theo, dù cho là Thiên Thần thì cũng có lúc bất lực.

Thạch Hạo cười to, đối đầu với thực lực của Thiên Thần, chênh lệch thật

sự quá lớn thế nhưng giờ phút này Mã Nguyên lại nuốt phải trái đắng, bị hắn cười nhạo như vậy, tựa như ngọn roi đánh mạnh lên mặt Thiên Thần Mã Nguyên vậy.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 946: Thiên Thần Lệnh

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Là một Thiên Thần cao cao tại thượng thế nhưng lại bị người khác chế nhạo như vậy khiến cho Mã Nguyên vừa kinh ngạc vừa tức giận, đồng thời trong lòng cũng sinh ra chút sợ hãi, sợ mình sẽ chết ở nơi này.

Hắn cầm chặt thanh đoản mâu bằng đồng trong tay lăm le muốn một mâu đâm chết Thạch Hạo, thế nhưng tiếc là có lòng mà chẳng có lực.

"Vèo!"

Dù vậy, khi hắn ra tay thì cuồng phong gào thét, núi cao nứt toác, cỏ cây chết khô, cát bay đá chạy, thanh mâu đồng hóa thành một tia chớp đâm thẳng về phía Thạch Hạo.

Thạch Hạo cũng không có chống đỡ mà thân thể tựa như một vệt sáng lao vút ra ngoài, bởi vì phong tỏa ở phụ cận đều bị phá tan nên hắn không cần thiết phải liều mạng, dù sao bốn phía vẫn còn có những quái thai cổ đại đang dòm ngó mình.

"Xoẹt!"

Một luồng cầu vồng vô cùng lấp lánh lao tới, thế nhưng thứ này công kích về phía Mã Nguyên với uy lực mạnh mẽ tuyệt luân.

Đây chính là một mũi thần tiễn được bắn ra từ chiếc cung cổ thần bí của Trường Cung Diễn, những nơi nó lao vút qua hư không vỡ vụn đồng thời xuất hiện những dị tượng vô cùng đáng sợ, vô số thi thể thần ma đang trôi

nổi ở bốn phía.

Sau khi mũi tên này được bắn ra, tựa như trong thiên địa này có thần chết ma diệt, vô cùng kinh người!

"Rắc!"

Thân thể của Mã Nguyên phát sáng tựa như là một ngọn lửa lớn nghiền nát mũi tên này, thế nhưng bản thân cũng rung lên dữ dội, tất cả mọi người nhìn thấy cảnh này đều giật nảy mình.

Không ít người nhìn về phía Trường Cung Diễn, cây cung của hắn quá đáng sợ, thi thoảng còn thấy một luồng lực hỗn độn lan tỏa, từng luồng khí thế thần bí quấn quanh.

Đồng thời, mọi người cũng tập trung về phía Mã Nguyên, một Thiên Thần mạnh mẽ thế nhưng lại suy yếu tới mức này? Một vị quái thai cổ đại mở cung vậy mà lại khiến cho thân thể của người này run rẩy.

Thạch Hạo dừng bước và biểu đạt lời cảm ơn với Trường Cung Diễn, nhưng mà hắn cũng không muốn tiếp tục ra tay nữa, thể xác của hắn đã nứt thành bốn miếng, trạng thái chẳng hề ổn chút nào.

"Xoẹt!"

Đúng vào lúc này, hoàn toàn vượt qua mọi dự đoán của tất cả, Mã Nguyên bước lên một bước sau đó rồi biến mất khỏi nơi này, cứ thế rút lui.

Việc này khiến mọi người càng ngạc nhiên hơn, Thiên Thần lại lùi bước? Còn chạy trước cả Thạch Hạo!

Mọi người ồ lên, dù gì cũng là chí cường giả của một bộ tộc cao cao tại thượng, thế nhưng lại... chạy!

"Nè, lão Mã, đừng có trốn chớ, hai anh em chúng mình cùng nhau ôn chuyện xưa, thảo luận về những lý tưởng nhân sinh chứ." Thạch Hạo ở đằng

sau hét lớn, trước kia đối phương còn trịnh trọng nói rằng muốn nhờ hắn một chuyện, hiện giờ hắn trả lại đúng như nguyên văn.

Mã Nguyên tức tới mức suýt phát điên, dù là những huyền tổ* của Thạch Hạo khi nhìn thấy hắn cũng phải gọi là trưởng bối, thế nhưng cái tên khốn mất dịch này lại chế nhạo hắn như vậy, muốn chết mà!

(*): Ý nói là tổ tông của Thạch Hạo.

"Truyền Thiên Thần lệnh của ta, truy sát Hoang ở khắp tiểu thiên thế giới của Tiên cổ!" Mã Nguyên hét lớn một tiếng.

Ánh mắt của hắn vô cùng ác độc, lần này quá uất ức, chỉ sơ sẩy một cái mà lại dẫn tới đau khổ đáng sợ như vầy, suýt chút nữa thì đã gặp phải nguy cơ mất mạng.

Trước khi rời đi thì hắn gầm lớn như thế, biểu đạt sự căm phẫn trong lòng mình cùng với ngọn lửa giận đang bùng phát!

Một vị Thiên Thần muốn rời đi thì sinh linh ở nơi này không một ai có thể ngăn cản.

"Xoẹt!"

Cùng lúc đó, Thạch Hạo lấy ra Phá Giới phù và tiến vào trong một thông đạo màu bạc rồi biến mất không thấy đâu, hắn nhanh chóng rời khỏi nơi này và tìm một nơi để chữa thương thật tốt.

Lúc Thạch Hạo rời đi thì có mấy luồng sát khí vô cùng mạnh mẽ đánh thẳng vào trong thông đạo ấy, thế nhưng cũng chẳng hề có chút ánh hưởng gì cả, hắn thuận lợi rời khỏi.

Nhưng, phong ba cũng không vì vậy mà ngừng lại.

Những chuyện phát sinh ở trong tiểu thế giới này đã gây nên chấn động hơn nửa Tiên cổ này, việc này khiến cho rất nhiều cường giả giật nảy mình,

phàm là những ai nghe được đều biến sắc và bắt đầu quan tâm chuyện này.

"Có người tu ra hai luồng tiên khí, chuyện này... chẳng lẽ thời gian lại đảo ngược, trở về hơn một kỷ nguyên trước?!"

"Chuyện này không thể xảy ra được, là niên đại nào rồi chứ, làm sao lại xuất hiện người như thế này, dù là thời kỳ cổ xưa có Tiên sinh hoạt thì người như vầy cũng rất ít, tài năng ngút trời!"

Tin tức truyền ra, bốn phương đều kinh.

Nên biết, hoàn cảnh hiện giờ đã thay đổi rất lớn, quy tắc thiên địa đã không cho phép người ta tu ra tiên khí, mà lại có người đi tới bước này thì lại càng không dễ!

Việc này làm cho không ít người ngây dại, tạo nên một cơn sóng lớn vô biên, dù là cường giả thuộc dân bản địa cũng kinh động.

Đồng thời, Mã Nguyên cũng xuất hiện thi ban*, tin tức hắn bị nguyền rủa ăn mòn được lan truyền rộng rãi khiến nhiều người ngạc nhiên, đường đường là Thiên Thần thế nhưng lại ăn quả đắng như vậy?

(*): Thi - Thi thể, xác chết.

Ban - Những vết lốm đốm.

Người tu ra hai luồng tiên khí lại lợi hại như thế? Việc này càng khiến người khác kinh ngạc tới run người.

Vương giả cổ đại của Thiên quốc, Quân Đạo, Cổ Thánh tử đều chết cả, việc này cũng như là sóng lớn ùa đi khiến cho những thiên tài của ba ngàn châu tiến vào Tiên cổ này đều chấn kinh.

Tam đại vương giả này ai ai không phải là sinh linh đã vang danh cổ kim, bọn họ đồng loạt đi đánh lén Hoang, thế nhưng kết quả lại ngược lại, đều bị giết cả, chuyện này làm cho những tuổi trẻ kiệt xuất của các tộc đều

hút vào khí lạnh.

Tất cả mọi người đều ý thức được, sự quật khởi của Hoang đã không cách nào ngăn cản được, chỉ cần hắn không chết thì tương lai của thượng giới sẽ hưng suy vì hắn!

"Còn ai dám tiếp tục đi tìm Hoang để gây phiền phức nữa không, người này có thần tư ngút trời, đã hoàn toàn vô địch, xem ra cũng chỉ có Thập Quan vương, "Trích tiên" của Hung sào, Ninh Xuyên mới có thể tranh tài mà thôi."

"Khó tin thật, hắn quật khởi quá nhanh, tiến bộ đầy dũng mãnh, đã có xu hướng vô địch rồi!"

Tiên cổ tựa như bị động đất, bốn phương không cách nào bình tĩnh được.

"Ai nói là không có người nào dám đụng tới Hoang hả, ngươi thử đi quanh một vòng thử xem, có rất nhiều người muốn tìm kiếm và đoạt lấy thể xác vô thượng của hắn!"

"Xảy ra chuyện gì thế?!"

"Mã Nguyên tuyên bố Thiên Thần lệnh, nhờ bằng hữu các lộ bắt giết Hoang."

"Cái gì, lại có chuyện như thế này luôn à?!"

Tiên cổ đại loạn, Thiên Thần Mã Nguyên ăn phải quả quá đắng, là sự sỉ nhục của cuộc đời hắn, hiện giờ hắn ẩn mình trong tộc để chống lại tử kiếp, rơi vào tình trạng ngàn cân treo sợi tóc, thế nhưng lại ủy thác cho những bằng hữu để nhờ họ ra tay giúp.

Rõ ràng, hắn nói ra toàn bộ bí mật của Hoang, nói cho những cường giả kia biết, Hoang đã tu ra hai luồng tiên khí, đồng thời trên người còn có chí bảo - Cuống rốn thiên địa.

Bởi vì, những thứ này dù muốn giấu cũng giấu không được, như vậy không bằng cứ nói ra toàn bộ để bọn họ lùng bắt Hoang, xóa bỏ đi thần thức rồi mang thân thể trở về cho hắn.

Sự kiện này vô cùng lớn, dân bản địa đều tham dự cả, một vài bộ lạc lớn khi nghe tin này thì lập tức hành động, không ngừng lùng sục tung tích của Hoang trong khắp tiểu thiên thế giới.

Bởi vì, một khi tu luyện tới Thiên Thần cảnh thì nguyền rủa trong khu cổ địa này càng thêm mạnh mẽ hơn, chỉ sơ sẩy chút là sẽ phát điên hoặc là chết. Nghe đồn, sinh linh tu thành hai luồng tiên khí thì thân thể có thể kháng lại được nguyền rủa, tuy rằng không có chứng cứ nào, chỉ là suy đoán của một vài người cá biệt thế nhưng vẫn khiến cho những cấp bậc Thiên Thần động lòng.

Tới tầng thứ như bọn họ thì tu vi rất khó để tiến thêm, nếu như có thể đổi qua một thể xác hoàn mỹ khác thì nói không chừng sẽ có thể tiến thêm bước nữa, thậm chí đặt chân vào Tiên đạo!

Vì vậy, gần một nửa di địa Tiên cổ, rất nhiều tiểu thiên thế giới đều nhốn nháo, cũng không biết được có bao nhiêu cao thủ xuất hiện và tìm kiếm.

"Bụp!"

Một vệt ánh sáng màu máu vụt qua, một con voi hoàng kim ngã ầm trên mặt đất, máu tươi chảy ròng ròng.

Trong một khu rừng núi, trên người Thạch Hạo toàn là máu yên lặng ngồi trên mặt đất đồng thời đốt lên một ngọn lửa nướng con voi đang truy tìm hắn này.

Nơi đây rất yên tĩnh, chỉ có mỗi tiếng nhai nhóp nhép của hắn, nếu là trước kia thì chắc chắn hắn sẽ chậm rãi thưởng thức, thế nhưng giờ cũng chỉ biết ăn lấy ăn để, không cách nào cảm nhận được mùi vị chất thịt.

Hắn lưu vong đã được mấy ngày, không hề nghĩ rằng sau khi tu ra luồng

tiên khí thứ hai thì lại gặp phải bão táp lớn như thế, hiện giờ có rất nhiều người đang đuổi giết hắn.

Những cao thủ thuộc dân bản địa quá kinh khủng, trong mấy ngày vừa rồi hắn đã gặp phải vài tên Thiên Thần, bị ép vào con đường ngàn cân treo sợi tóc và vô cùng gian nan thì mới chạy trốn được tới nơi đây.

Dọc theo con đường này, hắn không ngừng chém giết, không ngừng cất bước trong những dãy núi hoang dã, qua lại những tiểu thiên thế giới khác nhau.

"Vết thương trên người không ổn rồi!" Thạch Hạo nhíu mày, bởi vì hắn không ngừng trốn tránh, lúc nào cũng đều chiến đấu nên chẳng hề có thời gian để chữa thương.

Nên biết, đây chính là "Đạo thương" đã lưu lại trong lúc hắn tọa quan trước kia nên vô cùng khó chữa, nếu là người bình thường bị thương như vầy thì đừng nói là khỏi hẳn, cơ bản chẳng hề có con đường sống nào.

Mạnh như Thạch Hạo thì cũng chỉ cố gắng ổn định lại thương thế, nếu không thể dừng lại bế quan thì khó mà trị được tận gốc loại Đạo thương này.

"Gào...."

Đột nhiên, tiếng voi gào văng vẳng vang lên khiến núi rừng nơi đây rạn nứt, hàng ngàn hàng vạn nhưng cây già đều nổ tung, đồng thời những tảng đá lớn lăn lốc sụp đổ.

Trong khi tiếng gào này vang lên thì hư không xuất hiện từng cái khe lớn đen ngòm.

Cảnh tượng này vô cùng kinh khủng!

Một con voi màu vàng cao tựa như núi đang đảo bước trong vùng núi này, mỗi bước chân mà nó hạ xuống đều khiến cho mặt đất xuất hiện từng khe hở, những ngọn núi bên dưới đều bị đạp sụp.

Là một vị Thiên Thần, là chí cường giả của Hoàng kim cự tượng tộc.

Nó chính là một trong những Thiên Thần truy sát Thạch Hạo, thân thể hoàng kim của nó không thể nào đánh được, da dày thịt tốt, chỉ riêng cái vòi kia thôi cũng đã dễ dàng đánh nát bầu trời rồi.

"Lại tới nữa rồi!" Thạch Hạo thở dài, tay cầm kiếm thai rồi cắt đứt hư không, sau đó nhanh chân chạy khỏi khu cổ địa này.

Không cách nào có thể đấu lại với con voi này nên khi thấy cũng chỉ biết bỏ chạy mà thôi.

"Đà Lam, ngươi bị tên này giết?" Voi vàng tức giận, khi nhìn thấy xương voi ở dưới mặt đất thì nó ngửa đầu gầm rú, lập tức tiếng voi gầm chấn động cả tiểu thiên thế giới này.

Sau một ngày, cả người Thạch Hạo đầm đìa máu tươi, hắn đã giết sạch mười mấy con Cầu Long cấp Chân Thần cảnh, sau đó lột da róc xương rồi cho hết vào trong chiếc đỉnh để nấu ăn.

Sau đó, hương thơm nức mũi tràn ngập, một nồi thịt rồng lấp lánh.

Mặc dù chúng không phải là Chân Long thật sự thế nhưng cũng ẩn chứa sức mạnh huyết thống khó mà tưởng tượng được, dược tính bên trong không gì sánh nổi, chính là một nồi thịt đại dược.

Thạch Hạo ăn như vũ bão, hắn chẳng hề thương tiếc gì với mấy tên truy sát mình cho nên dùng chúng để no nụng, trị liệu thương thế.

Bởi vì, trên người hắn đã hết sạch thánh dược thần dược, nếu như không có những thứ đó thì hắn đã sớm chết, sớm rơi vào tình huống nguy cấp rồi, thương thế của hắn vẫn còn chưa lành giờ lại gặp phải truy sát của Thiên Thần.

Rất nhanh sau đó Thạch Hạo lại rời đi, nửa khắc sau thì tiếng giận dữ lại truyền khắp, vô số núi lớn hang nhỏ đếu chấn động và ầm ầm rạn nứt!

Đây là một con Cầu Long to như dãy núi, con mắt tựa như là một chiếc hồ nước nhỏ xanh thẳm tràn ngập sát khí, hậu đại của nó lại bị người khác dùng làm thức ăn và giờ cũng chỉ còn sót lại tàn cốt, việc này khiến nó vô cùng tức giận.

Rõ ràng, nó cũng là một trong những Thiên Thần đang truy sát Thạch Hạo!

...

Trong mấy ngày nay, Tiên cổ rung chuyển dữ dội.

Bởi vì, Hoang đang chạy trốn và cũng đang xuất thủ, bất kể là dân bản địa hay là kẻ ngoại lai, phàm là người nhắm vào hắn thì đều nhận lấy tổn thất rất nặng nề.

Đương nhiên, cũng có tin tức truyền ra, Hoang đã trọng thương tới mức gần chết, gặp phải sự truy sát của mấy vị Thiên Thần nên người đầy rẫy vết thương, tính mạng sắp ném mất.

"Thiên tài của Hoàng kim tượng tộc đã chết, Chân Thần của một mạch Cầu Long cũng chết rất nhiều, mấy vị kỳ tài mạnh mẽ nhất của Long Tước đã bị giết sạch..."

Đây chính là chiến tích của Hoang, và được mọi người bàn tán như thế.

Tới hiện giờ, không chỉ có thiên tài bên ngoài vào khiếp sợ mà dù là dân bản địa cũng vô cùng giật mình, người trẻ tuổi này quá lợi hại, lực sát thương cũng rất lớn, đã giết rất nhiều kỳ tài của các tộc, đánh đâu thắng đó.

"Hoang, ngươi còn chạy đi đâu nữa, nhất định sẽ tru sát ngươi!" Voi vàng gầm rú.

"Tiên cổ sẽ không hề có chỗ nào để ngươi dung thân, ai cũng sẽ không thể cứu được ngươi!" Thiên Thần của Cầu Long tộc gào hét, đánh nứt bầu trời ngay chỗ mình đứng.

Một tiếng hót vang lên, Thiên Thần của Long Tước tộc cũng đã tới, tất cả đều xuất hiện ở một tiểu thiên thế giới hòng truy sát Thạch Hạo.

"Bản tọa cũng tới rồi nè!" Một con sư tử già xuất hiện, toàn thân nó có màu trắng bạc, tiếng gầm vang lên lập tức quần sơn sụp đổ, nó chính là người nổi trội nhất trong đám Thiên Thần này.

Thiên Thần vây chặt, Thạch Hạo rơi vào tình huống vô cùng nguy cấp.

"Chờ sau khi ta đột phá thì sẽ tính sổ với từng tên một!" Thạch Hạo nắm chặt nắm đấm, những người này đều muốn đoạt lấy thể xác, thèm khát hai luồng tiên khí cùng với tiên chủng của hắn.

"Tất cả mọi người nghe cho rõ đây, một khi phát hiện ra Hoang thì phải bẩm báo ngay lập tức!"

Mấy vị Thiên Thần liền ra lệnh, hiệu lệnh các tộc một khi có tin tức thì lập tức bẩm báo, nếu mà giấu giếm thì sẽ gặp ngay họa sát thân, thậm chí còn liên lụy tới cả bộ tộc của từng người.

"Ta phải trở nên mạnh mẽ, nên đột phá rồi!" Thạch Hạo thì thầm.

"Hoang, ngươi trốn không thoát đâu!" Có Thiên Thần hét lớn làm chấn động cả thế giới nhỏ này, mấy Thiên Thần vẫn không ngừng truy tìm hắn.

"Hừ, đám các ngươi tới đây truyền đạt Thiên Thần lệnh, có phải cũng muốn ra lệnh cho mấy bộ tộc chúng ta sao?" Đột nhiên ngày hôm đó, Nhân Mã tộc, Bát Tí Hồn tộc, Cổ Ma tộc đều lên tiếng hỏi mấy vị đại Thiên Thần kia.

Bên trong dân bản địa này cũng có mấy bộ tộc mạnh mẽ lên tiếng bảo vệ Hoang, đồng thời cũng có Thiên Thần xuất thân đi giải cứu.

Đây chính là cứu binh mà đám Tuyết Lâm, Đả Thần Thạch đưa tới, Thạch Hạo từng đưa một cành của Liễu Thần cho mấy tộc này nên đã kết một thiện duyên.

Gần đây, đám Thỏ nhỏ đều tu hành ở Nhân Mã tộc, sau khi biết được Thạch Hạo bị đuổi giết thì nhanh chóng thỉnh cầu và thuyết phục những cường giả của các tộc này.

"Ta xem thử, kẻ nào dám động tới Hoang!?" Có một ông lão hét lớn khiến quần sơn sụp đổ, mấy đại Thiên Thần chấn kinh tới mức run rẩy.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 947: Nguy Cơ Sống Còn

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Người tới tuy già nhưng rất cường tráng, trường y màu xanh lơ, lướt ngang không trung đi tới, tay áo phấp phơ trong gió, hắn hét lớn một tiếng lập tức khiến cả tiểu thiên thế giới bên dưới đều chấn động theo.

Chính xác, người này là nhân vật tuyệt đỉnh trong Thiên Thần, vượt qua đám Mã Nguyên kia, khi hắn giáng lâm xuống thì cả thế giới nhỏ này cũng reo vang cùng.

"Tiền bối của Hồn tộc, sao lại tới mức đó chứ?" Có người mở miệng, không nghĩ rằng một vị Thiên Thần đỉnh cấp lại xuất hiện và che chở bảo vệ Thạch Hạo.

Mấy đại Thiên Thần đều xuất động và xác định được Hoang đang ở trong tiểu thế giới này nên đã bắt đầu thu lưới, nhưng không nghĩ rằng, Nhân Mã tộc, Bát Tí Hồn tộc, Cổ Ma tộc lại muốn bảo vệ Thạch Hạo.

"Các ngươi cũng nên biết, hắn có quan hệ với Cổ tổ Tế Linh, từng trao trả một cành cây màu vàng!" Ông lão mở miệng nói.

Thiên Thần mở miệng nói chuyện, dù là cách nhau rất xa, đứng hai đầu trong tiểu thiên thế giới này thì cũng có thể hiểu được đối phương nói gì, cho nên cũng không cần phải tới gần mà vẫn có thể đối thoại được.

"Cổ tổ Tế Linh, đó là một chuyện vô cùng xa xưa rồi. Thiếu niên này dù gì cũng chỉ là một tên ngoại lai thì làm gì có quan hệ với hắn chứ, cũng là may mắn nhặt được một cành cây ở bên dưới Hắc uyên kia mà thôi, cũng

không nói rõ được chuyện gì." Có Thiên Thần đáp lại.

"Chúng ta đã điều tra rõ, quả thật hắn có quan hệ với Cổ tổ, và từng thấy qua Tế Linh đại nhân ở ngoại giới." Ông lão đứng nơi xa lên tiếng.

"Chắc chắn là nói dối, Cổ tổ Tế Linh sớm đã chết hơn một kỷ nguyên trước rồi, tên ngoại nhân này thì có tài cán gì mà đòi từng thấy qua Tế Linh đại nhân chứ!" Có Thiên Thần kiên quyết bác bỏ.

"Các ngươi sai rồi, Tế Linh đại nhân vẫn còn sống!" Một ông lão của Cổ Ma tộc đứng dậy với vẻ đầy kích động.

"Đạo huynh, ngươi quá ương bướng đó, nếu như Tế Linh đại nhân còn trên thế gian thì tại sao không trở lại nơi này, đây chính là Thần quốc của người, cũng chỉ là giả mạo mà thôi." Một vị Thiên Thần cười nhạo.

"Có lời đồn, một vài bộ tộc Tiên cổ đã vứt bỏ đi quá khứ, quên lãng Tế Linh, không thừa nhận địa vị của đại nhân, xem ra là sự thật rồi, bộ tộc của các ngươi chính là một trong số này!" Ông lão của Bát Tí Hồn tộc lạnh lẽo nói.

"Hoặc là, các ngươi biết hắn có quan hệ với Tế Linh đại nhân cho nên mới muốn bắt để tìm hiểu đầu đuôi, đúng hay không?" Thiên Thần của Cổ Ma tộc truy hỏi.

"Không hiểu các ngươi đang nói chuyện gì nữa, dù cho Tế Linh đại nhân có còn sống đi nữa thì cũng chắc chắn đang luân hồi, quên đi mọi chuyện, bắt đầu lại từ đầu, hai vị hà tất lại ôm lấy quá khứ, có một vài người và một vài sự việc đã tiêu tan theo thời gian thì cũng không nên cố gắng tìm kiếm làm gì."

"Các ngươi quả nhiên đã ruồng bỏ Tế Linh đại nhân rồi!"

"Đạo huynh nên hướng về tương lai, không nên tư tưởng với quá khứ làm chi!"

"Nói như vậy, chúng ta muốn bảo vệ thiếu niên kia, mấy người các ngươi cũng không đồng ý, nên muốn so sánh cao thấp à?"

"Cứ cho là như vậy đi!"

Ầm!"

Vùng thế giới nhỏ này run rẩy, có cường giả tỏa ra thần niệm vô cùng mạnh mẽ xé rách hư không, đây chính là sự tức giận của vị Thiên Thần tuyệt đỉnh của Bát Tí Hồn tộc kia gây nên.

"Hú..."

Tiếng voi gầm vang lên, một con voi vàng từ đằng xa ngẩng đầu hú vang, quần sơn run rẩy, đá văng tứ tung, cổ mộc gãy nát, chiếc vòi dài quật mạnh trong hư không khiến cho những thứ này đều nổ tung.

"Đạo huynh, ngươi đã cố ý như thế thì sao lại trách chúng ta được chứ. Hà tất vì một cây liễu đã chết khô từ lâu mà lại thành ra như vầy, thiếu niên kia sở hữu hai luồng tiên khí, rất có thể sẽ phá tan lời nguyền rủa của ngươi ta." Voi vàng nói.

Nơi đó, một con voi vàng với tinh lực cuồn cuộn đứng trong tầng mây, ánh chớp cuộn trào, vô cùng kinh khủng!

"Quả nhiên, các ngươi đã không còn kính trọng Tế Linh nữa rồi, dù không còn thờ phụng thế nhưng cũng không nên ngạo mạn như vậy chứ, cái gì mà cây liễu chết khô chứ, gọi một tiếng Tế Linh sẽ khiến các ngươi mất đi cân thịt nào à?" Ông lão của Bát Tí Hồn tộc hét lớn, một bàn tay đánh úp về trước.

"Ầm!"

Bàn tay kia va chạm với chiếc vòi voi thì bùng phát ra thần quang óng ánh, đây là uy phong của Thiên Thần khiến bầu trời nát tan, những ngọn núi liên miên bên dưới nổ tung, khắp nơi đều là những sợi xích thần đan dệt vào

nhau tựa như là tấm lưới mạng nhện, thế nhưng lại quá rộng lớn và rực rỡ.

Bên trong tấm lưới, quy tắc xung kích, vạn vật héo tàn, thứ gì cũng không cách nào ngăn cản được.

Voi vàng gầm nhẹ lùi về sau, thân thể khổng lồ của nó rung động, nếu không phải nó da dày thịt lớn, sức phòng ngự kinh người thì hơn nửa đã bị đánh nứt trong đòn này rồi.

Dù vậy, trong miệng của nó cũng không ngừng ứa ra máu tươi nhuộm đỏ cặp ngà phía trước.

Nhưng, nó lại cười lớn nói: "Không hổ là Thiên Thần tuyệt đỉnh, nhưng ta vẫn còn đang ở tuổi tráng niên, đường còn rất dài." Nó lùi về sau, không tiếp tục xuất kích nữa.

"Xoẹt!"

Giữa bầu trời xuất hiện một con Cầu Long và một con Long tước khổng lồ, cùng với vài Thiên Thần hình người đồng loạt ngăn cản cường giả của Bát Tí Hồn tộc này.

Voi vàng cũng chỉ là đi thăm dò mà thôi, nơi đây vẫn còn có vài Thiên Thần mạnh mẽ khác nữa.

"Các ngươi rất bản lĩnh đó." Nhưng vào lúc này, nơi xa lại có người mở miệng, trên trời xuất hiện một bóng người già nua.

"Hả?!"

Voi vàng biến sắc rồi nhanh chóng bỏ chạy, nó cũng không hề dám nói thêm câu gì.

"Lão già kia còn sống, ít nhất cũng đã đạt tới cấp Giáo chủ mà sao có thể rời khỏi bộ lạc chứ?" Mãi cho tới khi rời khỏi tiểu thế giới này thì Cầu Long mới thở phào nói nhỏ đầy e dè.

Bọn họ là Thiên Thần, thời gian rời khỏi bộ tộc quá lâu thì sẽ đánh đổi cái giá rất lớn, cho nên đừng nói là những nhân vật thuộc "hóa thạch sống" kia, họ càng gian nan hơn nhiều.

"Cũng không phải là chân thân mà là hóa thân, hắn chỉ là cảnh cáo chúng ta mà thôi." Long Tước nói.

"Bát Tí Hồn tộc, Nhân Mã tộc, Cổ Ma tộc không hổ lại đại tộc thuộc hàng ngũ mạnh nhất, chúng ta không thể chống trực diện được, tạm thời rút lui!" Voi vàng nói.

Trên thực tế, mấy tộc của bọn họ đều không yếu, thậm chí có thể nói là rất mạnh, nhưng mà lại thiếu đi nhân vật cấp Giáo chủ tọa trấn cho nên không dám lấy cứng chọi cứng.

Bọn họ chỉ có thể âm thầm ra tay, chỉ cần không quá mức lộ liễu là được!

Ngày hôm đó, tin tức đã truyền đi nửa Tiên cổ, mấy tộc liên thủ bảo vệ Hoang, hóa giải tình thế nguy cấp cho hắn.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc không thôi, người ngoại lai này không ngờ lại có sức hấp dẫn như vậy, lại có thể khiến mấy cường tộc lớn ra tay, hiện giờ đã có không ít cường giả kiêng kỵ.

"Ồ, thiếu niên kia đâu rồi, tại sao không có trong khu núi rừng này?"

Khi đám voi vàng chạy hết thì nhóm cường giả Bát Tí Hồn tộc, Nhân Mã tộc bắt đầu tìm kiếm, thần thức quét khắp núi sông thế nhưng không hề thấy tung tích của hắn đâu cả.

"Tên nhóc này rất trơn trượt, sớm đã trốn đi từ lâu rồi, dù là chúng ta không tới thì không chừng cũng chẳng có chuyện gì." Một vị Thiên Thần của Cổ Ma tộc nói.

Thạch Hạo sớm đã chạy từ lâu, chưa hề bị vây ở nơi này.

"Tên khốn này chạy đi nơi nào đây, sao còn không mau xuất hiện đi chứ?" Thỏ nhỏ chu miệng lẩm bẩm, mái tóc bạc như tơ phát sáng.

"Lại trốn nhanh như vậy luôn à?" Đả Thần Thạch nói.

Đám người bọn họ, như Tuyết Lâm, Lộ Dịch, Lam Nhất Trần đều tới cả, gần đây cả đám đều tu hành ở Nhân Mã tộc, sau khi biết được chuyện thì mới đi mời cao thủ để tới cứu viện.

Lần này có thể nói là hưng sư động chúng!

"Để vài người đi ra ngoài tìm hắn." Một vị Thiên Thần phân phó.

Tin tức lan truyền, khắp nơi đều kinh động, rất nhiều người nếu như muốn động vào Hoang thì cần phải cân nhắc ước lượng lại một phen.

Ngay cả Thạch Hạo cũng đã biết chuyện này, khi hắn chạy không được bao lâu thì đã nghe được một vài tin tức nên rất yên tâm, quyết định phải chạy tới mấy bộ lạc này.

"Hả, có người đi theo." Thạch Hạo thất kinh, đó là một vị Thiên Thần, dù là ở rất xa nhưng hắn cũng cảm ứng được, là cường giả của Cổ Ma tộc.

Vảy màu đen, thân thể to lớn tựa như ngọn núi nhỏ, sức mạnh vô song đang đạp trong hư không khiến xung quanh run rẩy.

Đột nhiên, Thạch Hạo biến sắc, hắn định tới đón tiếp nhưng lại cảm thấy lạnh cả người, đây là một trực giác theo bản năng, con đường phía trước rất nguy hiểm!

Không chút suy nghĩ nào, hắn xoay người nhanh chóng trốn về phía chân trời.

"Ồ, vì sao tiểu hữu lại trốn thế, ta phụng mệnh tộc trưởng tới để bảo vệ ngươi, đừng lo lắng." Vị Cổ ma này truyền âm chấn động cả trời cao.

Cảm giác nguy hiểm càng mãnh liệt hơn, Thạch Hạo nhanh chân bỏ

chạy, dùng kiếm thai cắt đứt hư không rời khỏi nơi này, hắn bước vào một thông đạo vô cùng rực rỡ.

"Ầm!"

Phía sau, một quyền đánh tới, cú đấm này được những chiếc vảy đen bao phủ, sức cứng rắn còn hơn cả vạn lần so với sắt thép, nó đánh nát hư không.

Nếu không phải Thạch Hạo lấy ra một tấm Phá Giới phù thì hơn phân nửa đã bị tổn thương, gặp phải lực xung kích của Thiên Thần thì sắc mặt hắn vô cùng khó coi, sao Cổ Ma tộc lại đối phó với hắn?

Theo lý mà nói, không nên như vầy.

"Đúng rồi, phần lớn người Cổ Ma tộc có thể có thiện ý, nhưng cũng có Thiên Thần lại mơ ước cơ thể cùng tiên chủng của ta nên âm thầm ra tay."

Thạch Hạo sau khi hiểu rõ tình huống thì nhanh chóng trốn về tiểu thiên thế giới khác.

"Tiên cổ này quá kỳ lạ, từng ngọn cây cọng cỏ đều có linh tính, đều có thể nhìn thấy những quỹ tích ra vào của ta, cứ chạy trốn như vầy thì không phải là biện pháp tốt."

Thạch Hạo nhíu mày, mấy ngày lưu vong này thì hắn rất khó có thể thoát khỏi truy sát phía sau, ngay cả bảy mươi hai phép biến hóa cũng khó che giấu được chân thân, dị tộc quá quen thuộc với khu cổ địa này.

Mặc khác, các tộc đều có những pháp bảo tương tự như "kính chiếu yêu", có thể chiếu ra chân thân, tìm kiếm quỹ tích xuất hành, đây chính là bí bảo được luyện từ bí pháp cổ xưa của trên một kỷ nguyên trước.

"Trừ phi thực lực ta đủ mạnh, có thể xóa đi tất cả vết tích, nhưng giờ thương thế lại nặng như vầy thì cũng không giải quyết được vấn đề gì." Thạch Hạo nhíu mày.

Sau đó, hắn quyết định, chuẩn bị đi tới Nhân Mã tộc, sinh linh ở nơi đó vẫn luôn thờ phụng Liễu Thần, hắn muốn tìm lão tộc trưởng của tộc này để được bảo vệ, sau đó chữa khỏi vết thương.

Hai ngày sau, Thạch Hạo không còn tiếp cận vùng đất cổ kia nữa, cách mấy ngàn dặm nơi này thì chợt có một luồng thần niệm mạnh mẽ bao phủ tới.

"Cảm ơn trời đất, tiểu hữu bình an không việc gì cả, hãy đi tới bộ tộc chúng ta." Một Thiên Thần mạnh mẽ của Nhân Mã tộc lên tiếng.

"Sao lại như vậy?" Thạch Hạo không còn cảm giác hãi hùng khiếp vía nữa mà thay vào đó vẻ lạnh lẽo trong lòng, lần thứ hai lại chui tọt vào trong hư không, dùng tiên kiếm Đại La mở ra một thông đạo.

"Ầm!"

Phía sau, cường giả Nhân Mã tộc cầm một cây cung lớn kéo căng, một mũi tên to lớn xuyên thủng hư không, ánh sáng kinh khủng tựa như vầng mặt trời bắn tới.

"Bụp!"

Thạch Hạo né tránh nên không hề bị bắn trúng, thế nhưng mũi tên này còn lo hơn trường mâu, sở hữu pháp tắc Thiên Thần, hào quang phát ra vô cùng đáng sợ.

Hư không nổ tung, Thạch Hạo bị quẹt trúng nên bay sang ngang, miệng ói ra đầy máu, cả người đâu đâu cũng là vết thương.

Một đòn đột ngột như vầy khiến lòng Thạch Hạo xao động không thôi, Nhân Mã tộc không hổ là thần xạ thủ trời sinh, quá kinh khủng, chỉ thiếu chút nữa thì Thiên Thần này đã bắn chết hắn rồi!

"Bên trong Nhân Mã tộc cũng có cường giả khao khát hai luồng tiên khí của ta!" Thạch Hạo lần nữa lưu vong.

Hắn tập trung cao độ, bất kể là Nhân Mã tộc hay là Bát Tí Hồn tộc, Cổ Ma tộc, dù đại đa số tộc nhân nguyện bảo vệ hắn, nhưng chỉ cần có người cá biệt lòng mang địch ý thì cũng vô cùng nguy hiểm, cơ bản không thể tới những chỗ này được.

Nếu không, một khi tiến vào trong bộ lạc của họ thì chắc chắn gặp nguy ngay, hơn nửa sống không tới mấy ngày thì đã bị Thiên Thần cướp đi thể xác, xóa bỏ thần thức rồi!

Trong nháy mắt, Thạch Hạo chợt cảm thấy Tiên cổ này tuy lớn nhưng cũng chẳng hề có chỗ nào cho mình dung thân cả, nguy cơ trước nay chưa từng có giáng lâm, bất kỳ bộ tộc nào cũng đều nguy hiểm cả, nhất định phải rời xa.

Thời khắc này, hắn ý thức sâu sắc được, thứ gì cũng đều là hư ảo, chỉ có bản thân lớn mạnh mới là căn bản, hắn cần phải càng mạnh mẽ hơn nữa!

Phá giới phù trên người của hắn cũng không phải rất nhiều, mặc dù thu được không ít từ đám Đọa Thần tử, Quân Đạo, Đế Trùng nhưng không ngừng lưu vong như vầy cũng đã tiêu hao hơn nửa.

Ngoài ra, tấm Bảo vệ thần phù kia hắn cũng không dám vận dụng bừa bãi, chỉ khi gặp nguy hiểm sống còn thì mới lấy ra, nếu không hậu quả khó mà lường được.

"Ta phải chữa khỏi thương thế, ta muốn độ thiên kiếp vốn không còn tồn tại ở kỷ nguyên này, ta muốn đột phá!" Thạch Hạo nắm chặt nắm đấm, mắt sáng lóe lên.

Hiện nay, hắn đang đối mặt với bờ vực sống còn, lúc nào cũng có thể chết đi thế nhưng hắn lại không hề bi quan, xem đây như là rèn luyện và mài giũa, nếu như sống qua được cửa ải này thì hắn tin chắc mình sẽ như Phượng hoàng niết bàn, lột xác thành một người càng mạnh mẽ hơn!

Tới lúc đó, hắn mới có thể nắm chặt vận mệnh của mình, chứ không hề

bị người khác lăm le dòm ngó, không còn bị truy sát như vầy nữa.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 948: Giành Giật Từng Giây

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Đây là một dãy núi cây cỏ um tùm, tùy ý cũng có thể thấy được lão dược mấy ngàn năm.

Một ngọn núi đá, dây leo quấn quanh, trên đỉnh ngọn núi có một cái tổ hung cầm đường kính mười trượng bốc ra hương dược nức mũi.

Thạch Hạo "tu hú chiếm tổ chim khách", trốn trong tổ của một con kim ưng, hắn đang dùng đỉnh hầm các loại dược thảo, ngoài ra còn có ba con Ngạc Long đã được lột da đang trôi nổi trong nồi thuốc đang sôi sùng sục này.

Mùi thuốc và mùi thịt hòa quyện với nhau có chút là lạ, thế nhưng hiện giờ Thạch Hạo cũng không lựa chọn nào cả, khôi phục thân thể quan trọng hơn, dù khó ăn hơn nữa cũng phải nuốt xuống.

Đây là thời khắc thanh tĩnh hiếm hoi, đã hai ngày trôi qua sau khi thoát khỏi Nhân Mã tộc, hắn không dừng lại chút nào mà vẫn ra sức chạy trốn khỏi sự đuổi bắt.

Sau khi tới được vùng rừng núi hoang vu này thì bất ngờ phát hiện rất nhiều dược thảo, hắn giết chết ba con Ngạc Long cấp Chân Thần cảnh lần theo mình rồi tranh thủ chữa thương.

"Hi vọng Thiên Thần đến chậm một bước!" Thạch Hạo nói, dược thảo và thịt Ngạc Long trong đỉnh đã rục, hắn bắt đầu ăn lấy ăn để.

Sau đó, tinh lực phồn thịnh lan ra nhấn chìm cả người, hắn đang tận dụng mọi khả năng để chữa thương.

Có thể nhìn thấy, từng vết rách nằm dày đặc trên bảo thể trong suốt của hắn vẫn còn không ngừng lan vào sâu trong thân thể, kéo dài tới tận trong phủ tạng.

Da vàng xương bạc, hiện giờ khi Thạch Hạo vận công thì hiện ra trạng thái như thế này, đây là sự thể hiện của việc tu luyện thân thể đến cảnh giới cực hạn!

Đáng tiếc, dù là da vàng hay xương bạc cũng đều dày đặc vết nứt như mạng nhện, lúc nào cũng có thể giải thể, thương thế lần này của hắn quá nặng. Đầu tiên, khi bế quan thì bị đại đạo làm trọng thương, sau đó lại bị Quân Đạo, vương giả Thiên quốc đánh lén, xương trán và trái tim đều bị đâm nát, sau cùng lại bị Thiên Thần truy kích, thương chồng thương.

Nếu là người khác chắc đã chết từ lâu, đừng nói kiên trì nhiều ngày như vậy dù là sống được nửa canh giờ cũng đã là kỳ tích rồi.

Hai luồng tiên khí quấn quanh, thắt chặt lại thân thể sắp chia năm xẻ bảy của hắn, khiến các phần thân thể không đến nỗi tách rời nhau ra, tinh lực cuồn cuộn dâng lên.

Có chuyển biến tốt, thế nhưng không thể lập tức khỏi hẳn, đây là vết thương đại đạo. Ngay cả Thiên Thần mà bị Đạo thương cũng có thể sẽ phải chết đi, ai cũng không nắm chắc sẽ phục hồi lại như cũ.

Đó cũng là vì nguyên thần lực của Thạch Hạo rất kinh người nên thân thể bất diệt, cộng với việc tu ra hai luồng tiên khí. Hiện nay cũng chỉ có thể tĩnh dưỡng mới tốt, tối thiểu cần mấy chục ngày bế quan mới có cơ hội phục hồi như cũ.

Nhưng là, người bên ngoài sẽ cho hắn cơ hội sao?

Đáp án hiển nhiên là không!

Bỗng dưng, hắn mở mắt ra rồi cực tốc phá không mà đi, chỉ để lại ở chỗ cũ một chuỗi bóng mờ, thoát khỏi dãy núi này.

"Hê hê... "

Tiếng cười khiến người ta căm ghét truyền đến, đó là một sinh linh màu vàng cao một trượng giống như là Thần Viên. Nhưng khắp người đều là vảy màu vàng kim, đồng thời phía sau có một cái đuôi rắn, đôi cánh tay dài ngoằng rủ xuống tới đầu gối.

Đây là một loại vượn cổ vô cùng đáng sợ, là một sinh vật biến dị sở hữu ưu điểm của Long tộc, Xà tộc, Viên tộc trên một kỷ nguyên trước, mạnh mẽ và kinh người.

Đặc biệt là, khi nó tu đến Thiên Thần cảnh thì toàn thân được vảy màu vàng kim bảo vệ, đao thương bất nhập, có thể ra vào trong nhật nguyệt.

Thạch Hạo từng dẫn nó vào trong cổ trận của một di tích. Kết quả hàng vạn kiếm quang chém lên trên người phát ra tia lửa văng khăp nơi thế nhưng ngay cả một cái vảy vàng kim đều không có bóc ra, không hư hao chút nào.

Hiện tại nó lại đuổi theo, tình huống rất không ổn chút nào.

Thạch Hạo thở dài không do dự dùng một tấm Phá Giới phù, thực sự là càng dùng càng thiếu, thế nhưng nếu không dùng thì làm sao thoát khỏi Thiên Thần mạnh mẽ như vậy?

"Đi Táng giới!"

Đây là quyết định từ sớm của hắn, lúc này đã nuốt rất nhiều lão dược, thân thể hơi hơi tốt lên một chút nên hắn cảm thấy cũng phải giãn gân giãn cốt xông vào đó một chuyến.

Vèo!

Sau khi Phá Giới phù tiêu hao hết thì Thạch Hạo đã xuất hiện ở cổ giới

này.

Nơi này có rất nhiều cơ duyên, nói thí dụ như cây non Tiên Đạo, các loại xương cốt của Tiên, Thạch Hạo cũng từng phát hiện một bộ tiên thi ở đây khiến khắp nơi kinh động.

Ngoài ra, trong Táng thành còn có một cái Hắc uyên sâu đến mười vạn trượng, nơi đó có vết tích chiến đấu của Tiên, có cành cây còn sót lại của Liễu Thần, có máu Côn Bằng, có mảnh vỡ lông Phượng Hoàng, càng có một tế đàn cổ xưa.

Nơi bắt đầu ở trên tế đàn có quá nhiều điều thần bí, chín con rồng kéo quan tài từng khởi hành ở nơi đó, chạy trốn, mà một cái đỉnh mẫu khí lại muốn xuyên qua nơi này, hô hoán Thạch Hạo.

Lần thứ hai hắn tới Táng giới, cũng không còn biện pháp nào cả, có lẽ chỉ có nơi này mới có thể bảo vệ an toàn cho hắn, sau khi hắn mặc giáp trụ rách nát vào thì có thể tiến sâu vào Hắc uyên, mà những người khác thì lại không thể.

Ngày xưa, có Thiên Thần, Giáo chủ của di tộc trong Tiên cổ tự mình giá lâm và thâm nhập điều tra, đều là một đi không trở lại, toàn bộ chết đi.

Khi Thạch Hạo vừa mới tới gần Táng thành thì có cảm giác sởn cả tóc gáy, hai luồng tiên khí xoay tròn chuyển động quanh thân thể khiến hắn bất an.

Từ sau khi vượt qua người xưa, bước ra bước đi kia thì thần giác của Thạch Hạo càng ngày càng của nhạy cảm, hầu như trở thành một loại bản năng, có thể sớm phát hiện được nguy hiểm.

Hắn cực tốc lùi về sau, quyết đoán bỏ chạy.

Rất rõ ràng, có người đoán được hắn sẽ tới nên chờ đợi ở đây đã lâu, chờ hắn sập bẫy!

Thiên Thần, mỗi một người đều sống rất lâu, kinh nghiệm lão luyện, có mấy người từng tìm hiểu qua hắn nên dự đoán chắc chắn hắn sẽ tới nơi đây tị nạn.

Mặc dù không biết chiến y rách nát trên người hắn có quan hệ gì với Lôi Đế mà không sợ Hắc uyên, thế nhưng từ việc hắn có thể mang nhánh cây của Liễu Thần về liền có thể đoán ra được, hắn có chỗ dựa.

Vì vậy, đã có người sớm chờ đợi ở nơi này.

"Ầm!"

Một bàn tay lớn cứng chắc đánh tới, căn bản không tránh kịp, Thạch Hạo khống chế Thần phù bảo vệ, để nó phát sáng và tiến hành phòng ngự.

"Răng rắc!"

Trên thần phù lại có thêm một vết rách rất sâu, đã bị hao tổn không nhẹ.

"Xoạt!"

Tiếp theo, lại là một vệt kim quang soi sáng, trong hư không lơ lửng một chiếc gương cổ, đó là pháp bảo Thiên Thần, thứ này muốn trói buộc lấy hắn.

"Hỏng rồi!"

Thạch Hạo đau đầu vô cùng, hiện giờ hắn gặp phải nguy cơ càng khó chịu hơn trước đây, người đến đã chuẩn bị rất đầy đủ, thề phải lưu hắn lại cho bằng được.

Hoàng kim cổ Tượng, Long Tước, Cầu Long đồng thời hiện thân, ba đại Thiên Thần thủ tại chỗ này, lẳng lặng đợi hắn đến, không có chuyện nào tồi tệ hơn chuyện này.

Ầm một tiếng, vòi voi vàng kia quất tới, lực lớn vô cùng, bổ bầu trời thành hai nửa, thần phù bảo vệ của Thạch Hạo bùng phát ánh sáng óng ánh, thứ này lại nhiều thêm một vết nứt nữa.

Mà con voi cổ xưa này cũng chuẩn bị đầy đủ mọi thứ, tay cầm bí bảo, một đòn liền lùi lại chứ không để cho thần phù kia phản kích, hiển nhiên sớm có tính toán, mục đích là muốn tiêu hao bảo phù của hắn.

Vẻ mặt Thạch Hạo lạnh lùng, nói: "Đường đường là Thiên Thần thế nhưng lại phát động cùng lúc ba vị hòng vây khốn ta, các ngươi còn có mặt mũi nữa à?"

"Tiểu đạo hữu, sao lại nói lời ấy, chúng ta chẳng qua là muốn mời ngươi đi làm khách, cùng thảo luận Tiên Đạo mà thôi." Long Tước nói rằng.

"Các ngươi cũng xứng à!" Thạch Hạo lạnh giọng quát.

Giờ phút này, sinh linh trong Táng thành đều đã bị kinh động, Thiên Thần giá lâm khiến cho rất nhiều người khiếp sợ, đặc biệt khi nghe được Thạch Hạo nói như vậy thì mỗi người càng ngạc nhiên hơn.

Ngay cả Thiên Thần cũng không để vào trong mắt, không hề tôn kính. Hoang quả nhiên ngạo mạn và mạnh mẽ.

"Tiểu đạo hữu, ngươi rất phách lối, ngay cả bọn ta mà cũng không xứng nói chuyện Tiên Đạo với ngươi, ngươi cảm thấy trên thế gian này còn có người nào có thể cùng ngươi luận đạo?" Cầu Long nói, tuy mang theo ý cười nhưng đây là một loại sỉ nhục và điệu bộ như đều nằm trong lòng bàn tay.

"Trước tiên hãy tự tu thành hai luồng tiên khí rồi hãy trở lại luận đạo cùng ta, bằng không, cút!" Thạch Hạo không thèm đến xỉa, ngược lại gần như đã không có đường sống, không thể hòa giải thì còn kiêng kỵ cái gì.

"Tiểu bối, ngươi quá kiêu ngạo, xoá bỏ nguyên thần của ngươi, chỉ lưu lại thân thể!" Hoàng kim cổ tượng trầm mặt xuống đồng thời ra tay.

Thạch Hạo yên lặng lấy ra một mảnh xương trắng loáng nắm ở trong lòng bàn tay, đây chính là Vạn Linh đồ, hắn cảm thấy Thần phù bảo vệ hơn phân nửa khi ngăn trở mấy chục tới gần trăm kích thì sẽ bị phá diệt.

Khối xương này, ôn hòa long lanh, trắng nõn như mỡ dê. Là một phần của Nguyên Thủy Chân Giải, nó từng phát uy ở hạ giới, hóa thành Thiên đồ, hiện ra vạn linh, sức phòng ngự chấn thế.

Chỉ là, không biết lần này có thể biểu hiện ra uy thế như trước hay không. Bởi vì bất kể khống chế nó như thế nào cũng đều vô dụng, chỉ có thể để nó tự động thức tỉnh.

"Ồ, không xong!" Đột nhiên hoàng kim cổ tượng kêu lên sợ hãi, thân thể co giật, sắc mặt biến thành màu đen.

Cùng lúc đó. Cầu Long cũng run rẩy, cả người co giật gần rơi xuống từ trời cao, Long Tước lại càng hí dài, linh vũ thiêu đốt, dùng hết khả năng để chống cự.

"Táng giới này quả nhiên không phải là địa phương tốt, không thể dễ dàng tiến vào, nguyền rủa phát tác quá nhanh, quay lại nhanh thôi!" Bọn họ kinh nộ, đồng thời cực kỳ sợ hãi.

Sau khi rời khỏi bộ lạc, thời gian vừa đủ sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng nên phải mau mau trở về, nếu không nhất định phải chết.

Lần này đã vượt quá dự liệu của bọn họ, Táng giới có quá nhiều điều kỳ lạ, từng có Tiên chết ở đây và lưu lại nguyền rủa nghiêm trọng nhất!

"Ầm!"

Bọn họ không cam lòng nên liên thủ đẩy nhanh tốc dộ bắt lấy Thạch Hạo.

"Răng rắc!"

Trên thần phù bảo vệ lại thêm nhiều vết rách lớn.

"Ầm!"

Cũng trong lúc đó, bên trong Hắc uyên của Táng thàng vọt lên khói đen

ngập trời, cực kỳ khiếp người.

"A..."

Long Tước kêu thảm thiết, nửa người thối rửa, lông chim rơi rớt suýt nữa đâm đầu vào mặt đất, nó xé ra hư không và xoay người bỏ chạy.

"Táng giới, cái thứ địa phương quỷ quái này!" Cầu Long tức giận, vảy rồng không ngừng bóc ra và xuất hiện thi ban, nó cũng trốn mất dạng.

Hoàng kim cổ tượng không cam lòng, ánh mắt tàn nhẫn nhìn chằm chằm Thạch Hạo, thế nhưng không chống cự nổi thi ban đang hiện lên trên thân thể vàng óng của mình, nó cũng gầm dài một tiếng rồi cứ thế bỏ chạy.

Thạch Hạo ngẩn ra, sau đó thu hồi Vạn Linh đồ, lại xảy ra chuyện như vậy!

Hắn nhanh chóng phóng về hướng Hắc uyên, sau khi đến nơi này thì không khỏi hít vào một hơi lạnh, khói đen cuồn cuộn bốc lên khiến người ta cảm thấy tối mù không có cách nào tới gần.

Hơn nữa, ở đây hắn phát hiện được trận pháp Thiên Thần do ba người kia bố trí lẳng lặng đợi hắn đâm đầu vào trọ, nơi này không có cách nào thâm nhập.

"Nói vậy cũng là do hạ ngông cuồng bày trận ở đây, nên mới dẫn ra nhiễu loạn." Thạch Hạo lẩm bẩm.

Lúc này, toàn thành đại loạn, rất nhiều dân bản địa trong Tiên cổ kêu thảm thiết đồng thời điên cuồng chạy trốn, khói đen có lực sát thương kinh người với bọn họ nên rất nhiều người lập tức hóa thành máu mủ.

Thạch Hạo không dám ở lâu, hắn cũng bỏ chạy.

Ngày hôm đó, Tiên cổ chấn động mạnh, Táng giới rối loạn, ba đại Thiên Thần gặp nguyền rủa khiến người ta ngạc nhiên, rất nhiều dân bản địa đều

cảm thấy lưng bốc lên một luồng khí lạnh.

Hơn nữa, chính vào hôm ấy, toàn bộ Thiên Thần đi ra bộ lạc đều trở về, bế quan tạm thời không dám xuất hiện.

Bởi vì, tính toán một chút thời gian thì giai đoạn nguyền rủa của bọn họ cũng sắp đến, cần trở lại trong bộ lạc để hóa giải nếu không thì rất có thể sẽ chết ở bên ngoài, dù vậy, bế quan trong chính bộ lạc của mình cũng phải bỏ ra cái giá khổng lồ.

Đây là lần cuối cùng Tiên cổ mở ra, đời này qua đi thì không có ai biết khu cổ địa này sẽ phát sinh chuyện gì, vì lẽ đó một ít Thiên Thần rơi vào trạng thái điên cuồng.

Chẳng hạn như Hoàng kim cổ tượng, Cầu Long cho rằng, chỉ cần có một tia hi vọng, nếu hai luồng tiên khí có thể hóa giải nguyền rủa thì mạo hiểm ra ngoài săn giết Thạch Hạo thì cũng đáng giá!

Trong một Tiểu Thiên Thế Giới nào đó, trong một vùng núi kiến trúc liên miên.

Xem xét tỉ mỉ, chúng đều được đúc từ đồng với hình thức cổ xưa, mà kiến trúc ở trung tâm lại cực kỳ rộng rãi, khí thế phi phàm.

Nếu có Giáo chủ thượng giới ở đây thì nhất định sẽ khiếp sợ, bố cục như vậy tương tự như Tiên điện, quá giống.

"Nguyền rủa của các ngươi sắp phát tác, ta phải xuất phát thôi." Bên trong điện đồng, một nam tử đứng dậy.

Làm người ta giật mình chính là, lúc hắn đi ra cổ điện thì trên một tòa đạo đài xa xa có một ông già chợt mở mắt, khí chất tương tự, ngay cả dung mạo cũng giống hắn!

Chỉ có điều, một người là Thiên Thần có chút già nua, mà một người khác lại người trẻ tuổi chỉ có cảnh giới Thần Hỏa.

"Phân ra một tia nguyên thần, đoạt xác một vị quái thai cổ đại, nói cho cùng Đế Côn ta vẫn không dứt bỏ được chấp niệm trong lòng, dù rằng ở lại Tiên cổ thế nhưng vẫn muốn chứng minh chính mình, dùng một thân thể tuổi trẻ đi tu tiên khí, tội gì phải thế."

Một già một trẻ lại đồng thời mở miệng, cảnh tượng như thế này khiến người ta sợ hãi.

Hắn là Đế Côn, từng là truyền nhân Tiên điện mạnh mẽ nhất, quét ngang thượng giới không có đối thủ, xưng tôn trong cùng thế hệ, được xưng đệ nhất thế gian.

Vì một vài nguyên nhân, hắn dừng chân không thể rời khỏi Tiên cổ này và đã tu đến cảnh giới Thiên Thần, hơn nữa vào một đời nào đó thì đã xuất ra một tia thần thức đoạt xác một vị quái thai cổ đại, nắm giữ bộ thể xác đáng sợ thứ hai.

Bộ thân thể thứ hai, hắn vẫn đang cố áp chế chứ chưa từng đột phá, dùng thân thể này để tranh bá cùng các đời thiên tài ngoại giới tiến vào Tiên cổ.

"Sao ta lại khổ như thế chứ? Hay là nên đổi một bộ thân thể khác báo thù cho Đế Trùng, lấy thể xác kẻ thù của hắn làm việc cho ta." Thân thể trẻ tuổi của hắn biến mất, mà tuổi già của chính mình cũng đứng lên.

"Chữa thương, đột phá, ta muốn siêu thoát!" Trong mấy ngày này, Thạch Hạo không ngừng vận chuyển cốt văn tiến hành chữa thương, lại điên cuồng tìm kiếm và điên cuồng nuốt dược thảo.

Hắn nhất định phải thừa thời kỳ yên tĩnh này để tiến hành đột phá để tự vệ!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 949: Đời Sau Của Nhân Tiên

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Vì muốn nhanh chóng phục hồi như cũ, Thạch Hạo chủ động lộ diện đi vào trong một vài phòng đấu giá của dân bản địa, sau đó cướp sạch toàn bộ!

Chẳng hạn như các tổ chức được các tộc của Hoàng kim Tượng, Cầu Long... nâng đỡ đều dược hắn hỏi thăm nên tổn thất nặng nề, nhưng đáng tiếc hắn cũng không có khả năng đạt được dù chỉ một cây Thần dược.

Tuy các loại Thánh dược cũng có hiệu quả, thế nhưng quá chậm.

Sau đó, hắn lại ẩn nấp điều trị thương thế, vì thế hắn không tiếc trốn vào bên trong một ít di tích, một ít Tiểu Thiên Thế Giới kỳ lạ mà ngay cả dân bản địa cũng phải kiêng kỵ.

Dù cho như thế hắn vẫn có thể bị người tìm được, bởi vì vẫn có Chân Thần lần theo, các loại chim thần, long khuyển đều là những tên chuyên lần tìm dấu vết.

Ám giới, được xưng là nơi nguyền rủa cực kỳ nghiêm trọng.

Tiểu Thiên Thế Giới này cực kỳ rộng lớn, chủng tộc đông đảo thế nhưng tất cả đều "ma hóa", xác thực mà nói là nguyền rủa nghiêm trọng khiến chúng nó mất đi thần trí, chỉ còn dư lại bản năng nguyên thủy.

Bất kể là Thiên Thần hay là sinh linh bình thường đều đã tiến vào giai đoạn điên cuồng, thường ngày ngủ đông không ra, một khi quấy nhiễu thì sẽ dẫn tới bạo động.

Thạch Hạo lựa chọn nơi này, chính là vì chống lại Thiên Thần, để bọn họ kiêng kỵ.

Thế nhưng, chỉ mới nửa ngày mà đã có người tìm được hắn.

Đây là một người trẻ tuổi, trên người mặc ngân bào tinh mỹ được bện từ tơ tằm tuyết, được may rất khéo léo, hắn rất anh tuấn, ý vị hiên ngang, có một loại khí chất thong dong.

"Ngươi chính là Hoang?" Hắn bình thản hỏi.

"Đúng vậy, ngươi là ai?" Thạch Hạo hỏi.

"Ta tên Đế Côn." Thanh niên áo choàng bạc chắp hai tay sau lưng hờ hững nói, hắn có một luồng khí thế không thể tả thành lời, con mắt tang thương, ánh mắt lạnh lùng nhìn xuống Thạch Hạo.

Tuy rằng đều là người trẻ tuổi thế nhưng có vẻ như hắn không hòa hợp với thế giới này mà phảng phất như là một vị Thiên Thần, hắn khinh bỉ nhìn Thạch Hạo.

Nhưng là, cảnh giới chân thật của hắn lại tương tự như Thạch Hạo, cũng không cần phải cao cao tại thượng như vậy.

"Ta là người đã giết một kẻ tên là Đế Trùng." Thạch Hạo nói.

"Đó là hậu nhân của ta, trong thân thể có chảy một phần máu của Tiên." Đế Côn rất bình tĩnh nói.

"Có bộ tộc chảy xuôi Tiên huyết hả?" Thạch Hạo cười gằn, sau đó lại nhìn chằm chằm người trước mắt này, lẽ nào là một cái quái thai cổ đại dừng lại ở Tiên cổ này?

"Xác thực, Đế Trùng cũng giống như ta, là hậu duệ Nhân Tiên, huyết thống cao quý, thế nhưng lại bị ngươi giết." Đế Côn nhẹ nhàng thở dài.

Sau đó, sắc mặt hắn lại chuyển thành lạnh lùng nhìn kỹ Thạch Hạo, nói:

"Ngươi có thể chết, nguyên thần của bản thân có thể đi chỗ khác, chỉ cần lưu lại thể xác, hoặc ngươi có thể lựa chọn tự sát."

Hắn thờ ơ nói nhưng lại rất lạnh nhạt, rất bình thường, tựa hồ là một chuyện bình thường không thể bình thường hơn.

"Ngươi là cái thá gì, cũng xứng cùng ta nói chuyện như vậy!" Thạch Hạo lạnh lùng nói, mặc dù hắn trọng thương sắp chết thế nhưng đối mặt với một người cùng cảnh giới thì lại hoàn toàn không để ý.

"Chỉ bằng ta là Đế Côn, đã từng giết hết đồng đại không có địch thủ!" Đế Côn bình tĩnh nhìn hắn.

"Đế Côn, chưa từng nghe nói, là củ hành tây đời nào vậy?" Thạch Hạo cũng không để ý, đối phương khinh bỉ nhìn hắn, mà hắn cũng coi rẻ nhìn lại Đế Côn.

"Ra tay đi, nếu không thì ngươi không có cơ hội." Đế Côn liếc mắt nhìn Thạch Hạo nhưng vẫn chắp hai tay sau lưng, hắn rất lạnh nhạt, tựa như bất kỳ thứ gì cũng không để vào trong mắt.

Thạch Hạo không nói hai lời lấy tiên kiếm Đại la ra rồi chém về phía trước, tiếp lại vung lên quyền phải, áo nghĩa Luân Hồi hiển lộ hết, tất cả đồng loạt đánh về phía trước!

Nếu đối phương ngạo mạn như thế thì hắn cũng không cần phải tức giận làm gì, mau chóng kết thúc chiến đấu, sớm rời khỏi nơi này một chút.

Chuyện khiến Thạch Hạo giật mình lại xảy ra, Đế Côn hoàn toàn không thèm phòng thủ mà vọt về phía hắn, chỉ đơn giản là dùng cánh tay đón đỡ lấy.

"Phốc!"

Dưới Luân Hồi quyền, cánh tay Đế Côn không chỉ già yếu, hủ hóa, hơn nữa lại trong nháy mắt nổ tung, mà nửa người cũng là như vậy, vừa đối mặt

thì đã bị nổ nát thân thể bên trái.

Đồng thời, khi tiên kiếm Đại la bắn ra thì lại chém ngang hông hắn, hai đoạn thân thể chia lìa, máu tươi bắn lên.

Tất cả những việc này quá nhanh khiến người ta ngạc nhiên, Đế Côn mạnh mẽ lại không chịu nổi một đòn như thế.

Đột nhiên, lông tóc Thạch Hạo dựng đứng, trong thân thể ngã xuống kia thì xương trán phát sáng, một tia nguyên thần bay ra, trong tay cầm một chiếc chuông nhỏ màu tím nhẹ nhàng lay động, hành động này khiến cho hồn phách của hắn bất ổn tựa như sụp đổ!

Đây là cái gì? Thạch Hạo giật nảy cả mình!

Tên tiểu nhân kia không cao mà chỉ bằng nắm tay, chiếc chuông màu tím cũng cao không tới hai tấc, được nguyên thần đó cầm ở trong tay rồi nhẹ nhàng rung chuyển, chuẩn bị chém lìa hồn phách của Thạch Hạo, đáng sợ vô biên.

"Lạc Hồn chung!" Thạch Hạo lấy làm kinh hãi, nguyên thần của hắn đau nhức, lập tức nhớ tới một loại pháp khí nào đó vô cùng khó tế luyện, rất ít người thành công.

Đế Côn, nắm giữ một chiếc Lạc Hồn chung, rõ ràng đây là một báu vật, tuyệt đối siêu phàm nhập thánh.

Đây là pháp khí Thiên Thần!

Đồng thời, tên tiểu nhân kia cũng toả ra sức mạnh khủng khiếp tiếp cận tới Thiên Thần cảnh, nguyên thần lực cực kỳ mênh mông. Thân thể của Đế Côn có cùng cảnh giới với Thạch Hạo, thế nhưng nguyên thần cực kỳ kinh khủng.

"Thể xác, chẳng qua là một chiếc túi da, là trạm dừng chân trên con đường của ta, hôm nay nên thay trạm khác rồi, thân thể kia đã bị ngươi giết

thế thì phải dùng chính bảo thể của ngươi để trả lại." Đế Côn khinh bỉ nói.

Thạch Hạo rõ ràng, chẳng trách tên này không hề sợ hãi, nguyên lai có loại chỗ dựa như thế này, nguyên thần mạnh đến mức không còn gì để nói, tập kích bất ngờ như vầy thì dù là ai cũng sẽ đều phải gặp tai nạn.

Với một vị chuẩn Thiên Thần bực này, cầm trong tay pháp khí Thiên Thần và đột kích bất ngờ, nên Thạch Hạo không ứng phó kịp và nhận lấy thiệt thòi lớn, suýt nữa đã bỏ mạng ở nơi này.

"Ngươi rất giỏi, tu ra hai luồng tiên khí, thân thể này hoàn mỹ hoàn hảo, ta sẽ cố gắng trông nom "trạm dừng chân" này, ngươi có thể an tâm ra đi." Đế Côn nói, hắn rung Lạc Hồn chung hòng làm cho mi tâm của Thạch Hạo rạn nứt, nguyên thần bên trong muốn tản đi, đại cục đã định, giết chết đơn giản và gọn gàng, nhanh chóng đắc thủ.

"Ầm!"

Đột nhiên, Thần Hỏa bên trong đầu Thạch Hạo thiêu đốt, hai luồng tiên khí bao quanh nguyên thần vọt lên, một luồng nguyên thần lực mạnh mẽ tràn ngập không kém gì Đế Côn.

"Cái gì, cũng tiếp cận Thiên Thần?!" Đế Côn khiếp sợ, hắn biết rõ về bản thân mình, nguyên thần của hắn tiếp cận Thiên Thần cảnh là bởi vì chân thân đã là Thiên Thần, rất dễ dàng tẩm bổ tia nguyên thần được phân hoá ra ngoài này.

Thạch Hạo như Phượng Hoàng dục hỏa trọng sinh, nguyên thần kia có hình dạng là một tiểu nhân phát sáng chống lại Lạc Hồn chung, kẻ này lao ra khỏi xương trán và cầm trong tay một khối xương trắng loáng -- Vạn Linh đồ.

"Keeng!"

Đế Côn ra sức lắc cái chuông màu tím hòng xoá bỏ nguyên thần của Thạch Hạo, lấy pháp khí Thiên Thần công kích.

Nhưng lần này lại mất đi hiệu lực, sau khi Vạn Linh đồ bị công kích thì rốt cục thứ này cũng đã thức tỉnh, khí thế sinh mệnh mạnh mẽ bùng phát, hơn vạn loại sinh linh hiện lên trong hư không cùng nhau rít gào.

Vạn linh, là lòng bàn tay trống rỗng, trên thực tế bên trong biến đổi rất là nhiều, trông rất sống động, có trời, trăng, sao tô điểm cho hư không, thần bí khó lường, lan tràn ra sương mù hỗn độn.

Tiếng chuông bị ngăn cản, âm thanh kia im bặt trước Vạn Linh đồ.

Thế nhưng, khối xương này cũng không có tạo ra phản kích gì cả, chỉ là ngăn chặn lại tiếng chuông kia mà thôi, thứ này được Hỗn Độn bao quanh càng lúc càng huyền ảo, khó có thể nhìn thấu.

"Lại tiếp cận Thiên Thần cảnh, không thể để ngươi sống được nữa!" Đế Côn quát lên.

Cùng lúc đó, bên trong một tòa điện đồng, một ông già mở mắt ra, trong lòng lão sinh ra cảm giác, lão có thể giao cảm cùng nguyên thần phân hoá ra ngoài kia.

Lão nhanh chóng rời khỏi tòa điện đồng rồi lập tức xé ra hư không, đi tới Ám giới!

Ám giới, Thạch Hạo không biết những chuyện này thế nhưng sẽ không lãng phí cơ hội, cầm Vạn Linh đồ trong tay rồi đập xuống nguyên thần kia.

"Keeng!"

Đế Côn lấy Lạc Hồn chung ngăn cản, thế nhưng hiệu quả không cao lắm, sau khi Vạn Linh đồ nện thẳng lên trên thì cái chuông này chỉ còn ánh sáng lờ mờ và rung lên khe khẽ.

Chuông này có linh tính, nó cực kỳ sợ hãi khi đối mặt với Vạn Linh đồ.

May mắn duy nhất chính là, Vạn Linh đồ chưa từng phát uy, chỉ mặc

cho Thạch Hạo xem nó như một cục gạch hùng hổ nện về phía Đế Côn.

"Keeng!"

Rốt cục, Lạc Hồn chung mất đi tác dụng, đã bị đánh bay.

Thạch Hạo điên cuồng đập Đế Côn, miệng quát: "Vênh váo đắc ý, nhưng cũng chỉ đến như thế, ngươi lại kiêu căng nữa đi?"

"Ầm!"

Vạn Linh đồ đập xuống, suýt chút nữa đã đánh tan nguyên thần của Đế Côn!

Phịch một tiếng, Thạch Hạo chộp lấy Đế Côn đang bị trọng thương, rồi nhanh tay vả vào cái miệng rộng của hắn, tiếng bốp bốp vang lên không ngớt.

Nơi xa truyền đến tiếng gầm giận dữ, chân thân Đế Côn phát điên, quả thực không thể tưởng tượng, tuy rằng lão không thèm để ý tia nguyên thần kia thế nhưng hiện tại lại đồng cảm, như bản thân mình đang nếm phải những cú bạt tai chóe lửa kia.

"Xoạt!"

Nguyên thần của Thạch Hạo nhanh chóng trở về vị trí cũ, tiếp đó dùng bàn tay kéo nguyên thần của Đế Côn lại rồi tiếp tục vả lên trên mặt của kẻ địch, đồng thời hắn vận dụng sức mạnh Luân Hồi hòng đánh tan nguyên thần trên tay mình.

Xa xa, mắt của chân thân Đế Côn nổ cả đom đóm, lửa giận thiêu đốt, khí tức kinh khủng phá tan đám mây giữa bầu trời, lão đang cực tốc đuổi giết tới đây.

Thạch Hạo bỏ chạy, hắn biết Tiểu Thiên Thế Giới này có rất nhiều nơi bí mật, hàm chứa các loại nguyền rủa mạnh mẽ, ngay cả Thiên Thần đều không

muốn đặt chân tới.

"Gì mà bộ tộc đang chảy Tiên huyết, ta nhổ vào, muốn ăn bạt tai mà!" Thạch Hạo vừa bay trốn vừa vả nguyên thần kia.

"Nhóc con, ta sẽ không giết ngươi đâu, sẽ giúp ngươi sống tới mấy chục ngàn năm, ta muốn cho ngươi dở sống dở chết, chịu đủ dày vò trong năm tháng." Chân thân Đế Côn bất chấp, ở phía sau quát lớn.

Có một sườn dốc vắt ngang ở phía trước, sau khi bay qua thì có một cái hồ nước đen kịt như mực, âm u lạnh lẽo phảng phất như có thể đóng băng hồn phách, mấy cung điện tàn tạ đứng sừng sững bên hồ.

Sau khi đến nơi này, đừng nói là Thạch Hạo dù là chân thân Đế Côn cũng khó lòng kiên trì được, cả người như bị đao cắt, da thịt đau đớn, một luồng sát khí đáng sợ đâm thẳng vào trong xương.

"Hỗn Độn Văn hồ*?!" Đế Côn sởn cả tóc gáy, nhanh chóng dừng lại.

*: hồ muỗi Hỗn độn.

Thạch Hạo biết đây là nơi nào và hắn từng nghe qua nên lông tơ dựng thẳng, da thịt như bị một thanh đao cùn đang thong thả cắt qua, uy nghiêm đáng sợ và đau đớn vô cùng.

Trong hồ kia phảng phất có cự thú tiền sử mở to cái miệng rộng chờ đợi mọi người nhảy vào đi.

"Tiểu bối, ngươi ngon thì trốn tiếp đi?" Đế Côn cười khẩy.

"Tên mõ già, ông hung hăng gì đó hả, muốn đánh à?!" Thạch Hạo nhìn chân thân của Đế Côn ở phía xa, sau khi nói xong liền nhấc nguyên thần bên cạnh lên đồng thời vả thẳng vào miệng của kẻ này.

"Ầm!"

Đế Côn tức bể phổi nên tát một cái về phía trước, quả thực lão giận tới

mức phát điên, lão sống lâu năm như thế nhưng đây là lần đầu tiên bị người tát vào miệng, cả người phát run.

Dù rằng đó chỉ là một tia nguyên thần của lão phân ra, thế nhưng cảm giác quá chân thực, lại như là chân thân của mình đang bị vả vào miệng vậy.

"Lão già, ông còn không phục?!" Thạch Hạo nhanh chóng tránh né đồng thời cúi đầu nhìn nguyên thần nơi tay rồi lại tát bốp bốp, sau đó thì ném xuống đất và giẫm mười mấy cước, sau cùng phịch một tiếng, đá thẳng vào bên trong hồ nước.

"A."

Đế Côn hét thảm một tiếng đồng thời che mi tâm, tia nguyên thần kia bị thương tổn nên lão cũng chấn động đau nhức theo.

Lão cũng muốn cắt đứt liên hệ thế nhưng lại hơi không cam lòng, dù sao cũng đã tu đến bước kia, nếu như có thể dung hợp với nhau thì thực lực của lão sẽ tiến thêm một bước.

Thạch Hạo kinh dị, nguyên thần của Đế Côn sau khi rơi vào bên trong hồ lớn màu đen, tuy rằng bị thương nặng thế nhưng vẫn chưa chết đi, còn có thể chống lại.

Thấy chân thân Đế Côn đánh tới, dù muốn hay không thì hắn cũng phải lấy Vạn Linh đồ bảo vệ thân thể, tiếp đó mặc vào giáp trụ rách nát nghi do Lôi Đế lưu lại rồi một hơi lặn xuống dưới đáy, hắn mang theo nguyên thần của Đế Côn lẻn sâu xuống hồ nước.

"A."

Trên bờ, chân thân Đế Côn cắn răng, sau khi cắt đứt liên hệ với nguyên thần kia thì mi tâm nhỏ xuống một vũng máu.

"Tiểu bối, ta xem ngươi có thể kiên trì trong hồ bao lâu!" Lão bất chấp.

Ầm!

Đột nhiên, hồ nước sôi trào, từng con muỗi như mã não bay lên, tất cả đều dài hơn một thước che ngợp bầu trời, chúng xông loạn va cả vào nhau vang lên những tiếng ầm ầm.

Những con muỗi này đều đã bị ma hóa, chỉ còn thừa lại bản năng và mất đi thần trí, mà phần lớn trong đó đều có tu vi Thần Hỏa cảnh, cực kỳ đáng sợ.

Khi chúng nó bay tới thì mang theo từng luồng sức mạnh nguyền rủa.

Đế Côn biến sắc, không thể không rút lui.

Sau đó, tiếng đập cánh lần nữa truyền đến, trong hồ vọt lên mấy vạn con muỗi màu bạc, tất cả đều dài một mét, toàn thân bóng lưỡng, tất cả đều là Chân Thần cảnh, càng thêm dữ tợn.

Đế Côn giật mình trong lòng, cái hồ này quả nhiên giống như trong truyền thuyết, đáng sợ vô biên, bên trong có chứa thứ vô cùng ghê gớm.

"Xoạt!"

Đột nhiên, vài con muỗi màu vàng cũng vọt ra với khí tức càng thêm kinh khủng hơn, chúng tản ra những gợn sóng Thiên Thần khiến Đế Côn kinh sợ, lúc này lão nhanh chóng lùi về phía sau, trên trán toác ra từng hạt mồ hôi lạnh.

"Vù!"

Một âm thanh sắc bén phát ra, Đế Côn cảm giác trái tim mát lạnh, máu tươi phun ra ngoài, một sinh linh trong hồ chọt cái vòi rồi hút mạnh khiến lão chấn động không ngớt.

Trong hồ có hai con muỗi toả ra khí hỗn độn, tuy chỉ to bằng lòng bàn tay thế nhưng lại kinh khủng hơn tất cả những con muỗi khác.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 950: Hỗn Độn Văn Hồ

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Trong đầu Đế Côn nổi lên một trận hàn khí, đồn đại là thật, Hỗn Độn Văn hồ này là một nơi cấm địa, không thể dính dáng tới.

Vị trí trái tim của hắn đau nhức, nơi đó có một cái lỗ máu, máu tươi bắn ra, bị con muỗi lớn bằng lòng bàn tay kia hấp thu, trong lúc không phát hiện được đã bị trúng chiêu.

Hắn cực tốc rút lui, tổng cộng có hai con muỗi như vậy, to bằng lòng bàn tay, khí hỗn độn tràn ngập, thực sự là đáng sợ vô biên, khe khẽ rung đôi cánh, ngàn dặm hư không đều nứt.

Đế Côn biến sắc, bỏ chạy không dám quay đầu lại, nhưng mà trong quá trình này, tứ chi của hắn phun máu, xuất hiện mấy cái lỗ máu, đồng thời phía sau lưng cũng đau nhức, bị xuyên thủng, trước sau thông suốt. Ngay trong nháy mắt này, toàn thân hắn phun máu, máu huyết Thiên Thần chảy hết chín phần mười!

"A... "

Đế Côn chạy trốn, bị thương nặng, nửa người đều rách nát, tất cả đều là lỗ máu, tinh huyết đều trôi hết.

Nếu không phải những con muỗi Hỗn Độn cổ xưa này từ lâu đã đánh mất thần trí, chỉ còn dư lại bản năng mơ hồ thì Đế Côn tuyệt đối khó thoát khỏi cái chết.

Khí hỗn độn bốc lên, hai con muỗi xoay quanh mặt hồ một lần, phù phù, lại chìm vào trong hồ lớn màu đen, cứ thế biến mất không còn tăm hơi.

Mà trên vòm trời, một con muỗi màu vàng đập cánh, toả ra khí tức Thiên Thần, tốc độ cực nhanh, nhào hướng trời xa, một con thiên nga màu tím vàng đi ngang qua mất mạng trong nháy mắt, huyết dịch bị hút khô.

Trong vùng núi, cũng có một con muỗi màu vàng đang truy đuổi một đàn man thú, trong phút chốc, toàn bộ cơ thể của cự thú đều khô quắt, chỉ còn da bọc xương.

...

Vài con muỗi màu vàng đều dài một trượng, hung mãnh hơn chim thần mấy chục lần, hành hạ tất cả sinh linh đến chết, điên cuồng hấp thu huyết dịch.

Ngoài ra, chuyện thảm thiết hơn còn ở phía sau, mấy vạn con muỗi màu bạc, màu đỏ, lít nha lít nhít, che đậy bầu trời, bao phủ mặt đất!

Bất kể là chim bay hay thú chạy, chỉ cần bị chúng nó bao trùm thì toàn bộ đều hóa thành xương khô, tinh huyết mất hết!

Rất lâu sau, toàn bộ những con muỗi này mới một lần nữa đi vào bên trong hồ nước màu đen, khôi phục yên tĩnh.

Đế Côn đi rồi quay lại, sắc mặt âm trầm, trên người hắn tràn đầy lỗ máu, một đời Thiên Thần suýt chút nữa chết đi ở đây, không duyên cớ ném mất chín phần mười tinh huyết, quá thảm.

Ngoài ra hắn còn ném mất một tia nguyên thần, triệt để cắt đứt liên hệ. Đặc biệt, nghĩ đến trước đây không lâu bị một cái "giun dế" bạt tai đùng đùng thì hắn suýt chút nữa thổ huyết, trên trán nổi lên gân xanh, hận không thể một cái tát hủy diệt hồ nước này!

"Giun dế, Hoang!" Thân là Thiên Thần, đã nhiều năm rồi hắn đã không

có tâm tình chập chờn như vậy, lúc này mặt hắn dữ tợn, hận không thể dùng hết khả năng cứu tiểu tử kia một mạng. Không hy vọng hắn chết đi, chỉ muốn giữ ở bên người cố gắng dằn vặt.

"Thật hy vọng có kỳ tích xảy ra, ngươi còn sống, tạm gác lại ngày sau, chậm rãi "chiêu đãi" ngươi!" Đế Côn không cho là Thạch Hạo có thể sống sót.

Nhưng hắn là một người cẩn thận, canh giữ hồ lớn màu đen rất lâu, không chịu rời đi, cuối cùng càng lệnh cho đệ tử trong tộc đóng quân ở đây. Cẩn thận nhìn chằm chằm.

Đến lúc này, hắn mới chính thức rời đi.

Liên quan đến Hỗn Độn Văn hồ, có quá nhiều truyền thuyết.

Có người nói, năm đó một trong Thập hung chết đi ở đây, mai táng dưới đáy hồ, vài con muỗi hấp thu tinh huyết của nó, năm tháng dài đằng đẵng đã tiến hóa, đạt được đại đạo.

Cũng có nghe đồn, Tiên của trên một kỷ nguyên, có đối thủ bị tiêu diệt ở đây, hóa thành máu mủ, hình thành hồ nước màu đen, thai nghén ra một đám muỗi tà ác.

Còn có người nói, hồ nước màu đen này vốn là nơi âm uế từ thuở khai thiên tích địa, ẩn chứa kết quả không may.

Đáy hồ, Thạch Hạo chìm xuống, đương nhiên là hắn không chết, vẫn sống sót, thế nhưng hiện tại lại cảm giác sống không bằng chết, cả người đau nhức như bị cực hình.

Hồ nước lạnh lẽo, mặc dù đã mặc giáp trụ thần bí kia, nhưng huyết nhục tựa như bị dao cắt, đây là một loại sát khí vô hình, chém vào gân cốt, trói chặt phủ tạng của hắn.

Khiến người ta tê cả da đầu nhất chính là, đám muỗi kia lít nha lít nhít,

bay qua bay lại trong chất lỏng màu đen sền sệt, bám vào ở trên người hắn, điên cuồng "hút".

Thứ này, nhỏ cũng có một thước, lớn thì một mét trở lên, Thạch Hạo từ trước tới nay chưa từng gặp qua nhiều con muỗi buồn nôn lớn đến như vậy.

Giáp trụ rách nát phát ra tiếng leng keng vang vọng, va chạm với từng cái từng cái gai nhọn sắc bén kia, rất nhiều muỗi vọt tới, lít nha lít nhít, cắm đầy thân thể hắn.

"A..."

Tia nguyên thần của Đế Côn không có bất kỳ giáp trụ phòng ngự nào, kêu lên thê lương thảm thiết, bị từng cái miệng sắc bén đâm thủng, cả người đau đớn, khó có thể chịu đựng.

Những con muỗi này rất đặc biệt, không chỉ có thể hút máu mà ngay cả nguyên thần đều có thể nuốt, hơn mấy trăm ngàn con xông đến, tạo cho người ta một loại cảm giác hãi hùng, lúc nha lúc nhúc.

Đế Côn há mồm rống to, nước màu đen tiến vào trong miệng hắn, như dao chém vào thần thức của hắn, khiến hắn càng lúc càng chống đỡ không nổi.

Nhưng dù sao cũng tiếp cận Thiên Thần cảnh, tia nguyên thần này vẫn rất mạnh mẽ, dùng hết khả năng phản kháng, đánh chết từng đám muỗi, chỉ là khi một vệt kim quang từ xa đâm tới thì chỉ chớp mắt hắn đứng hình.

Đó là một con muỗi màu vàng có khí tức Thiên Thần, cái vòi của nó không gì không xuyên thủng.

Sau đó không lâu, Đế Côn chết đi, nguyên thần bị lít nha lít nhít muỗi bao vây, rất nhanh bị hút sạch sành sanh.

Thạch Hạo nhìn tình cảnh này rõ mồn một, tê cả da đầu, nguyên thần mạnh mẽ như vậy cứ thế bị giải quyết dễ dàng, quá nhanh chóng.

Quả nhiên, thân thể làm gốc, mất đi che chở thì nguyên thần có mạnh mẽ hơn nữa cũng phải khô cạn, luôn có lúc suy yếu.

Hiện tại cũng không phải thời điểm để mà đồng tình với Đế Côn, bản thân hắn cũng đang gặp nguy hiểm, vô số con muỗi đang đốt hắn, giáp trụ leng keng, tia lửa văng khắp nơi.

Tuy giáp trụ này rất bất phàm, nhưng dù sao cũng rách nát, có rất nhiều lỗ hổng, rất nhiều gai nhọn sắc bén đâm vào cũng tạo thành uy hiếp trí mạng cho hắn.

Thạch Hạo chống cự, giáp trụ phát sáng, óng ánh xán lạn, bên trong những lỗ hổng kia hình thành vòng xoáy thần lực, cắn nát không ít gai nhọn, nhưng vẫn có một ít gai nhọn sắc bén cắm vào trong máu thịt.

Đây thực sự là muốn thủ cũng thủ không được, thương thế của hắn quá nặng, sức lực hết sạch.

"Ta phải chết ở chỗ này sao?" Thạch Hạo lạnh cả tim, hắn không dám sử dụng bảo vệ Thần phù, sợ kinh động mấy con muỗi màu vàng cấp Thiên Thần kia, càng sợ rước lấy hai con muỗi Hỗn Độn cổ xưa.

Vạn Linh đồ trong tay yên tĩnh không hề có một tiếng động, căn bản không có một điểm phản ứng, hắn thở dài một tiếng cất đi.

Thạch Hạo lấy lò luyện đan ra, mở nắp, nghiêng đổ nước thiên hà ra ngoài, có tia chớp xẹt qua, đánh nát một mảnh muỗi, càng có sức mạnh nguyền rủa lan tràn, khuếch tán ra ngoài.

Điều này gợi ra xao động!

Không chỉ con muỗi màu vàng cấp Thiên Thần cấp nhìn về nơi này, mà ngay cả hai con muỗi Hỗn Độn cổ xưa ở phía xa cũng có dị động, ngẩng đầu lên.

"Hỏng rồi!" Vẻ mặt Thạch Hạo mạnh mẽ biến đổi.

Bên ngoài có chân thân Đế Côn, trong hồ có lít nha lít nhít muỗi như vậy, thực sự là loạn trong giặc ngoài, không có đường sống.

"Vù!"

Đột nhiên, một con muỗi Hỗn Độn chuyển động, cực tốc vọt tới.

Thạch Hạo thở dài, làm tốt dự tính xấu nhất, hắn cầm Vạn Linh đồ trong tay, đồng thời tay kia nắm một viên cổ phù, đây là cổ phù được phát hiện cùng thần phù bảo vệ dưới phế tích chín con rồng kéo quan tài, vẫn không biết có tác dụng gì.

"Vù!"

Nhưng mà, tốc độ của muỗi Hỗn Độn quá nhanh, hầu như là trong nháy mắt, đã vận dụng mấy lần gai nhọn.

May mắn duy nhất chính là, nó mất đi thần trí, đang ngơ ngơ ngác ngác nên không đâm trúng thân thể Thạch Hạo, gai thứ nhất đâm vào trên giáp trụ có quan hệ cùng Lôi Đế, hoa lửa bắn lên, văng vào hồ nước.

Gai thứ hai đâm vào trên Vạn Linh đồ, leng keng điếc tai, khiến nơi đây lập tức bạo động.

Vạn Linh đồ phát sáng, tràn ra một mảnh khí hỗn độn, các loại sinh linh hiện lên khiến con cổ trùng này kinh sợ, lùi về sau, nghi ngờ không thôi.

Vô thanh vô tức, trong cơ thể Thạch Hạo hiện lên một đám lửa, đốt bay dòng nước đen ngòm xung quanh trong hồ, cảnh tượng kỳ lạ.

Một con muỗi Hỗn Độn khác cũng tới, thế nhưng nhìn thấy tình cảnh này, lại không khỏi run rẩy sau đó rút lui, không dám tới gần.

Cuối cùng, chúng nó rút đi, ngay cả vài con muỗi màu vàng cấp Thiên Thần cũng đều kinh sợ thối lui. Có một loại bản năng trời sinh, kinh sợ tránh xa Vạn Linh đồ.

Thạch Hạo thở phào một hơi, thực sự quá nguy hiểm, nếu không phải linh thức của những con côn trùng này mông muội, mất đi thần giác ngày xưa, chỉ còn dư lại bản năng, vậy thì phiền phức lớn rồi.

Đổi lại là bất luận Thiên Thần bình thường nào, đều sẽ công kích, sẽ không vì bản năng mà lui bước.

Theo mấy con muỗi cao cấp nhất rút đi, những con muỗi khác cũng xao động, bay về nơi xa, không tiếp tục vây quanh hắn nữa.

Thạch Hạo kinh ngạc, một hồi nguy cơ tạm thời kết thúc, hắn không hề rời đi, yên tĩnh bất động ở lại chỗ này, âm thầm khôi phục lại thương thế, đây là nơi yên tĩnh hiếm có, sẽ không có Thiên Thần đuổi giết như bên ngoài.

Nhưng mà, nơi này thật sự không phải là địa phương tốt để tu hành, sát khí nồng nặc, ngoại trừ khí tức của những con muỗi yêu thích âm uế này thì thần linh khác ở lại đây khó có thể chịu đựng được.

Sau một quãng thời gian, ngay cả Chân Thần đều không chịu được, thân thể sẽ rạn nứt. Mà những con muỗi này bởi vì được sinh ra từ trong nước hồ đen nên không sợ sát khí.

Dù vậy, Thạch Hạo cũng không rời đi, yên lặng chịu đựng, điều động tinh huyết bản thân từ từ khôi phục.

"Hừm, hai con muỗi Hỗn Độn kia, còn có con Thiên Thần màu vàng đi nơi nào rồi?" Thạch Hạo ngẩn ra, thoáng qua liền không cảm giác được khí tức của bọn nó.

Hiển nhiên, hồ nước này rất sâu, vượt quá sự hiểu biết của hắn, những con muỗi mạnh mẽ kia đã lẻn vào đáy hồ.

Thạch Hạo không để ý nữa, càng thêm an tâm, bắt đầu chữa thương, cứ như vậy liên tiếp qua mấy ngày, vết thương của hắn khép lại một chút, một ít sát khí bên trong bị ép ra, trở về một loại trạng thái cân bằng.

"Hồ nước này quá tệ rồi!"

Chớp mắt một cái, nửa tháng trôi qua, cuối cùng thì Thạch Hạo cũng coi như khó nhọc khôi phục lại một ít, mà cũng chính trong quá trình này, hắn kinh ngạc phát hiện, sâu trong đáy hồ có thứ gì đó phát ra một chút tinh khí, lại có chỗ tốt cực lớn đối với thương thế của hắn!

Lại nhịn mấy ngày, Thạch Hạo cảm thấy trạng thái hơi hơi khá hơn một chút, cắn răng một cái, lặn sâu xuống đáy hồ.

Ngoại giới, ầm ĩ khắp nơi.

Hai mươi mấy ngày trôi qua, Hoang bị Thiên Thần đuổi giết, tiến vào Ám giới, cứ thế biến mất.

Chuyện này đã trở thành tiêu điểm, tất cả mọi người đều đang bàn luận.

"Đáng tiếc mà, Hoang cứ như thế mà chết, tráng niên mất sớm, ở kỷ nguyên này còn có thể tu ra hai đạo tiên khí, thực sự là thần tư ngút trời!"

"Thật sự đã chết rồi sao, có thể còn sống cũng khó nói."

"Chuyện cười, tiến vào Hỗn Độn Văn hồ ai còn có thể sống sót, từ xưa đến nay nhiều nhân vật lợi hại hơn mà tiến vào trong hồ đều một đi không trở lại, hai con muỗi Hỗn Độn có thể là tiên thi dị biến sản sinh, hắn sao có thể chống đối?"

Giờ phút này, trong Tiên cổ, rất nhiều người đều lắc đầu, cho rằng Hoang chết rồi, không thể nào sống sót.

"Đế Côn xuất thân từ Tiên điện, ra tay như vậy, chắc chắn sẽ không cho hắn cơ hội sống sót đâu, đây là đang trả thù." Các thiên tài ba ngàn châu cho rằng Thạch Hạo chết rồi, đã tử vong.

Mọi người biết, Hoang đối lập cùng truyền nhân Tiên điện, cuối cùng lại càng giết chết Đế Trùng, mà Thiên Thần Đế Côn ra tay, cũng không ngoài ý

muốn.

"Ha, kỳ tài mạnh mẽ hơn nữa cũng vô dụng, chính là tu ra hai đạo tiên khí thì lại làm sao, chết đi rồi thì tất cả thành không." Cũng có người cười trên sự đau khổ của người khác.

"Rốt cục chết rồi, ha ha ha... "

Ngoại giới, một mảnh huyên náo.

Sau khi Thanh Y biết được tình huống thì trầm mặc, đứng ở trên vách núi, thật lâu không lên tiếng.

Mắt thỏ nhỏ càng đỏ, nói: "Cái tai hoạ này chết rồi, không phải nói gieo vạ đến ngàn năm sao?"

"Tiểu tử, ngươi an tâm lên đường đi, ta sẽ báo thù cho ngươi." Đả Thần Thạch tức giận!

...

Hoang chết rồi, rơi xuống Hỗn Độn Văn hồ, gợi ra sóng lớn mênh mông, ngoại giới bàn luận không ngừng, phản ứng của mọi người không giống nhau.

Đáy hồ, có từng điểm từng điểm ánh sáng le lói, Thạch Hạo giật mình trợn to hai mắt.

Hắn lặn xuống đầy đủ bốn mươi ngàn trượng, lúc này mới tiếp cận đáy hồ, chuyện này quả thật không thể tưởng tượng, một cái hồ nước lại sâu đến thế!

"Đó là, trời ạ,Thập hung sao? Rồng, còn có người phụ nữ kia... " Thạch Hạo khiếp sợ, sau khi tới đáy hồ, cảnh tượng nhìn thấy khiến hai con ngươi của hắn cực tốc co rút lại.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 951: Rèn Luyện

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Đáy hồ, một người con gái tựa như được điêu khắc từ bạch ngọc, thân thể trắng nõn hoàn mỹ tỏa ra ánh sáng lộng lẫy, vóc dáng cực chuẩn, đường cong chữ S, máu tóc màu xanh buông xõa tới eo nhỏ.

Chính xác, là một mỹ nữ quốc sắc thiên hương, giai lệ khuynh quốc!

Quần áo trên người nàng sớm đã mục nát thế nhưng những nơi trọng yếu đều có giáp trụ được rèn từ tiên kim Hắc Ám che đậy, những nơi nhạy cảm như bộ ngực cao vút ấy cũng bị che kín.

Giáp trụ tiên kim lấp lánh, dù thời gian dài đằng đẵng qua đi thế nhưng vẫn không hề hũ mục.

Nhưng có thể thấy được, bên trên bộ giáp này có những vết nứt, cũng không phải do sự ăn mòn của thời gian mà là bị dính phải những đòn nghiêm trọng, tiên kim hắc ám phần giáp trụ bảo vệ nơi ngực của nàng đều bị hao tổn cả.

Rất khó tưởng tượng được sức mạnh gây ra mạnh tới cỡ nào!

Dựa vào cảm giác thì Thạch Hạo biết, cô gái này đã tồn tại rất lâu, tuy rằng cơ thể vẫn trắng mịn như ngọc vô cùng sống động thế nhưng giáp trụ tiên kim hắc ám kia lại lượn lờ khí tức cổ xưa.

"Lẽ nào là nữ tiên?!"

Trong lòng Thạch Hạo dao động vô cùng, cô gái này gây cho Thạch Hạo một cảm giác tà dị, tuy rằng xinh đẹp tuyệt trần thế nhưng lại khiến cho hắn sinh ra một nỗi sợ hãi không thôi.

Đặc biệt, bên ngoài ngàn trượng của cô gái này còn có một khúc xương cốt trắng như ngọc, đó là một đoạn long cốt!

Đoạn xương này dài phải tới mười trượng, khí tức kinh khủng, huyết nhục sớm đã không còn, bên trên có hai con cổ văn* hỗn độn đang đậu ngay ngắn không hề nhúc nhích!

(*): Văn = Muỗi.

"Không sai, là Chân Long!"

Thạch Hạo khiếp sợ, khí tức này hoàn toàn tương tự với lúc mà hắn tiến vào Côn Bằng sào ở hạ giới và Hung sào ở trong Tiên cổ này, chí cao chí cường, khiến người khác kính nể và run rẩy.

Chân long lại bị chém rớt một đoạn xương, đã xảy ra chuyện gì?

Một cô gái, nghiêng nước nghiêng thành ngồi im trong đáy hồ. Một đoạn long cốt tràn đầy vẻ cổ xưa tràn ngập khí tức kinh khủng khiến lòng người hoảng sợ, một tổ hợp như vầy, thật là kỳ lạ.

Đây là địa phương nào, vì sao lại có cảnh tượng như vầy?

Thạch Hạo đứng nơi xa nhìn tới chứ không hề lại gần, trong lòng dao động khó mà bình tĩnh được, những hình ảnh này quá kinh người.

Khi nhìn thật cẩn thận thì hắn phát hiện, nơi mi tâm của cô gái kia có chút màu đỏ sẫm, tựa như đã từng bị xuyên thủng, đây chính là nguyên nhân dẫn tới cái chết của nàng?

Nhưng, vì sao khí tức sinh mệnh trong cơ thể vẫn dồi dào như vậy, tựa như vẫn còn sự sống, chẳng lẽ vẫn có thể thức tỉnh lần nữa?

Một mỹ nhân tuyệt đại, gần một nửa thân rồng, tất cả đều ở dưới đáy hồ này, những thứ này xuất hiện như thế nào, thật sự là khiến người khác phải suy nghĩ tới nhức đầu mà.

"Hai người là cừu địch ư, là liều mạng với nhau nên tạo thành như vầy. Hay là minh hữu và bị kẻ địch đánh giết?"

Thạch Hạo lẩm bẩm, hắn khó mà suy đoán được chuyện đã xảy ra.

Hắn chỉ biết thở dài, kỷ nguyên Tiên cổ quả nhiên đáng sợ. Chân long, tiên đều có địch thủ, đều có thể gặp phải nguy hiểm mà mất mạng, đó là một thời đại như thế nào, thật khiến cường giả sôi trào cả nhiệt huyết, ngóng trông không thôi!

Hắn nhìn chằm chằm vào hai con cổ văn hỗn độn kia, sau đó cũng dần hiểu vì sao chúng lại mạnh mẽ như thế, sau khi được hồ nước này nuôi dưỡng thì chúng đã rất mạnh, tiếp đó còn ăn hơn nửa huyết nhục của con Chân long kia thì càng siêu phàm hơn!

Hai con muỗi, ăn hết sạch huyết nhục chân long, chỉ vừa nghĩ tới thôi thì đã làm người khác điên cuồng rồi.

Nếu không, dựa vào gì mà chúng có thể nằm sát bên trên Chân Long, xem đó là nơi nghỉ chân cứ.

Nên biết rằng, dù Chân Long có chết thì huyết nhục của nó cũng sẽ không bao giờ mục nát, có thể được bảo bồn nguyên vẹn, nhưng hiện giờ đã biến mất nên dễ khiến người khác liên tưởng tới việc bị đám cổ văn này ăn sạch.

Thạch Hạo ngơ ngác xuất thần nhìn về trước, đây chính là nơi đáng sợ nhất của Văn hồ hỗn độn sao?

Rõ ràng, con cổ văn chỉ to bằng bàn tay này đã phát hiện ra hắn thế nhưng nó cũng không có lao tới mà chỉ là đập đập cánh như đang cảnh báo, phát ra gợn sóng kinh khủng.

Chúng nó chỉ còn lại bản năng, nếu như còn linh trí thì hậu quá khó mà lường được.

Vạn Linh đồ cùng với chùm lửa thần bí trong cơ thể của Thạch Hạo đã lưu lại một ấn tượng vô cùng sâu sắc cho chúng nó, cho nên mới không công kích về phía Thạch Hạo.

Thạch Hạo rút lui, rời xa Chân Long cốt này mà chuyển hướng về giai nhân tuyệt thế kia, bởi vì hắn cảm thấy tinh khí trên thân thể mình đang dần tốt lên chính là bắt nguồn từ nơi này, từng tia từng dòng đang không ngừng tiêu tán bên ngoài.

Thạch Hạo lại gần, ban đầu cũng rất thuật lợi thế nhưng khi tới gần mười trượng thì có một luồng sức mạnh nào đó đánh bay hắn về sau, thất khiếu chảy máu, thân thể lần nữa rạn nứt!

Loại sức mạnh này rất đột ngột, chúng vờn quanh cô gái đó và hình thành nên một tràng vực bảo vệ nàng ở trung tâm.

Trên người nàng có một thứ sức mạnh kỳ lạ, dù năng tháng dài đằng đẵng qua đi thế nhưng vẫn còn tồn tại và tinh khí sinh mệnh cũng vô cùng phồn thịnh, tựa như đang ngủ say vậy.

Thạch Hạo lau đi vết máu nơi khóe miệng rồi lộ vẻ kỳ lạ, chẳng trách hai con cổ văn kia lại không hề ăn nàng, chính là vì sức mạnh này.

Hắn ngồi xếp bằng ở khoảng cách mười trượng rồi bắt đầu vận công chữa thương, lập tức từng làn gợn sóng từ trên người cô gái đó truyền tới rồi hóa thành hào quang.

Thạch Hạo như là sa mạc gặp phải mưa lớn, toàn bộ thân thể đều được tẩm bổ, thứ sức mạnh này rất kỳ dị, nó mang the sự phấn chấn của sinh mệnh nên vô cùng có ích cho Thạch Hạo.

Cũng không hề mãnh liệt như các loại thần dược khác thế nhưng lại giúp cơ thể phát triển theo chiều hướng tốt, thân thể được tinh khí thần bí này bổ

sung nên hắn nhanh chóng điều động tinh lực chữa trị lại thương thế.

Cứ như thế, tám chín ngày trôi qua, mà thời gian Thạch Hạo tiến vào hồ lớn màu đen này cũng đã được một tháng.

Thời gian chuyển dời, vết thương trên người hắn dần dần khép lại, sự sống một lần nữa được tỏa ra, ánh sáng lấp lánh chảy xuôi tựa như là thủy tinh bảy màu, vô cùng rạng ngời.

Tuy thân thể được chữa trị thế nhưng vết thương đại Đạo vẫn còn, không hề khỏi hẳn, thứ này rất khó trị liệu, dù là Thiên Thần bị trọng thương đại Đạo như vầy cũng có thể sẽ chết đi, chưa chắc đã trị hết được.

Thạch Hạo sở hữu hai luồng tiên khí, tuy rằng cảm thấy có thể hồi phục lại như cũ thế nhưng vẫn cần phải tốn rất nhiều thời gian!

Cứ vậy, hắn không hề nhúc nhích, trong lòng trở nên kỳ ảo, vận dụng toàn bộ tinh khí thần để điều trị thương thế cho bản thân, san bằng Đạo thương, hi vọng nhanh chóng sẽ tốt lên.

Lại thêm một tháng trôi qua, Đạo thương cuối cũng cũng đã được cải thiện rõ rệt, thương thế cũng không còn quá nặng như tước.

"Nếu như không có luồng khí thần bí tản ra từ thân thể của tiên tử này thì thật sự rất phiền phức!" Thạch Hạo lẩm bẩm, tuy rằng cũng sẽ chữa được vết thương thế nhưng lúc đó sẽ tốn rất nhiều thời gian.

Tháng thứ ba, Thạch Hạo đã hoàn toàn khỏi hẳn, tinh khí thần khôi phục lại đỉnh cao nhất, hai luồng tiên khí vờn quanh cơ thể, hắn cảm thấy sự mạnh mẽ mà trước nay chưa hề có!

Hắn lúc này, đã đứng ở trên bậc cao nhất của con đường nhân sinh hiện giờ!

"Cuối cùng cũng đã hồi phục rồi, không biết bên ngoài như thế nào?" Thạch Hạo khẽ nói, hắn đoán chừng, rất nhiều người tưởng hắn đã chết rồi.

Hắn không có rời đi mà tiếp tục tu hành, đây là một nơi yên tĩnh hiếm hoi, là một nơi bế quan lý tưởng.

Lại hơn một tháng trôi qua, luồng tiên khí thứ hai của Thạch Hạo đạt được sự tẩm bổ của những luồng khí tản ra từ cô gái trắng mịn như ngọc kia nên đã đạt tới đỉnh điểm, tương tự như luồng tiên khí thứ nhất.

"Tiên khí viên mãn, không thể mạnh hơn nữa, trừ phi là tu ra luồng tiên khí thứ ba." Nghĩ tới đây thì Thạch Hạo chỉ biết lắc lắc đầu, hai luồng tiên khí chính là cực điểm của hắn rồi, cũng không còn biện pháp để tìm hiểu thêm.

Hắn quyết định rèn luyện bản thân, để cả người đạt tới trạng thái đỉnh cao nhất, sau đó sẽ dẫn thiên kiếp!

"Không biết trong thiên kiếp có thể sinh là luồng tiên khí thứ ba hay không?" Hắn cảm thấy, ở niên đại không có thiên kiếp mà đi độ kiếp thì chắc chắn sẽ vô cùng đáng sợ, rất có thể sẽ sản sinh ra luồng tiên khí thứ ba.

Bởi vì, khi ở Tiên Dược viên thì hắn thi thoảng có nghe Bạch Quy đề cập qua!

Chỉ là, kỷ nguyên này không hề có thiên kiếp, nếu như chủ động kéo tới thứ này thì chắc chắn sẽ kinh khủng vô biên, sơ sẩy một chút là hình thần đều diệt, vạn kiếp bất phục!

Vì vậy, Thạch Hạo cũng không dám thử nghiệm một cách bừa bãi, nhất định phải chuẩn bị thật cẩn thận, để trạng thái của mình vượt qua cực hạn so với trước kia.

"Thiên kiếp sẽ tùy theo từng người, ta đã tu ra hai luồng tiên khí thì kiếp nạn hạ xuống chắc chắn sẽ càng đáng sợ hơn, nói không chừng sẽ là lôi kiếp mạnh nhất!"

Thạch Hạo căng thẳng, hắn từng nghe nói qua, trên một kỷ nguyên trước có rất nhiều kỳ tài ngút trời đều chết ở dưới thiên kiếp này, khó mà sống sót

được.

Chuyện này không phải là trò đùa, không phải ai độ kiếp thì cũng sẽ vượt qua được.

Tích cực chuẩn bị, cũng không chỉ là điều trị thân thể mà hắn còn muốn rèn luyện bản thân, trong vòng một tháng sau đó thì Thạch Hạo bắt đầu tu hành tựa như tra tấn bản thân vậy.

Hắn cởi bỏ giáp trụ rách nát có quan hệ với Lôi đế kia ra, thân thể để trần ngồi xếp bằng trong hồ đồng thời chống lại sát khí vô tận có trong hồ nước đen này.

"Thứ này, đừng nói là huyết dịch của sinh linh mạnh mẽ trên một kỷ nguyên trước nhen?"

Thạch Hạo hoài nghi hồ nước đen này là huyết dịch của sinh linh vô thượng, tinh hoa đã mất hết và chỉ còn dư lại như vậy, thứ này khiến thân thể của người khác cảm thấy khó có thể thừa nhận, vô cùng đau nhức

Con muỗi kia có thể chịu đưng được, bởi vì loại chất lỏng này đã nuôi dưỡng nên nó.

Trong vòng một tháng này, Thạch Hạo không ngừng kháng lại sự ăn mòn của chất lỏng đen này, những lúc bị thương thì lại lặn xuống dưới đáy hồ và tới gần cô gái thần bí kia để mượn nhờ tinh khí tản ra từ người nàng để chữa trị.

Có thể thấy được, tiến bộ của hắn mạnh tới mức nào!

Thế nhưng, hắn vẫn không hề đi độ kiếp mà vẫn đang chuẩn bị, hắn bắt đầu chủ động quấy rầy những con muỗi kia, đương nhiên cũng không hề đi chọc phá gì đám Cổ Văn hỗn độn cùng với Thiên Thần màu vàng kia.

Con muỗi màu bạc có cấp Chân Thần dài tới hơn một thước, tất cả đều lao tới, những chiếc vòi sắc bén đâm lên trên người hắn phát ra những tia lửa

lấp lánh.

Vô số muỗi công kích về phía hắn, Thạch Hạo mượn nhờ những cú đâm cú cắn này để rèn luyện bản thân.

Vô cùng khốc liệt, dù thân thể hắn rất mạnh và ban đầu có thể ngăn cản được, thế nhưng cuối cùng cũng sẽ có thời điểm yếu đi, thân thể cũng vì thế mà bị đâm xuyên.

"Ta đang hành hạ bản thân ư?!" Thạch Hạo cắn răng kiên trì.

Sau mỗi lần trọng thương thì hắn đều tiến xuống đáy hồ và tu hành cách tiên tử với phong thái tuyệt thế kia tầm mười trượng, sau đó yên lặng ngồi xếp bằng và mượn nhờ tinh khí mà nàng tản ra để chữa thương.

"Phải tàn nhẫn với bản thân, Thập Quan vương có cây nhỏ Tiên Đạo, chàng trai trong Hung sào kia đã làm chủ ở một khu tiên địa, bọn họ đều có vận may lớn, hơn nữa lại tích lũy qua rất nhiều đời, ta bắt buộc phải nắm vững căn cơ!"

Muỗi có kịch độc mà vòi lại rất sắc bén nên đã tạo thành thương tổn rất lớn cho Thạch Hạo, trong khoảng thời gian sau đó thì hắn không ngừng trị thương, không ngừng khôi phục.

Keeng!

Chiếc vòi có hình dáng cây châm phát sáng rồi đâm thẳng lên trên người của Thạch Hạo, lập tức thần quang lấp lánh, tiếng keeng keeng vang vọng tựa như là đánh vào sắt thép vậy.

Tu hành như thế này gần một tháng trời, không ngừng dùng những con muỗi cấp Chân Thần cảnh để rèn luyện bản thân hòng đẩy bản thân vào muôn vàn thử thách, ban đầu cả người đâu đâu cũng là vết thương, thân thể bị tàn phá không ra hình thù gì, tinh huyết không ngừng nhuộm đỏ xung quanh

Sau đó, hắn từ từ thích ứng, thể phách càng thêm mạnh mẽ và chắc chắn hơn, tinh khí thần dồi dào không gì sánh được!

"Răng rắc!"

Tiếp đó, những chiếc vòi của đám muỗi cấp Chân Thần khi đâm tới thì bên ngoài cơ thể của hắn sẽ hiện lên vô số hào quang, tựa như là lôi điện đan chéo lẫn nhau bảo vệ thân thể hắn.

"Có lẽ nên ra ngoài độ kiếp thôi, không biết bên ngoài như thế nào rồi, có quên đi ta hay không."

Thạch Hạo xuất quan, chuẩn bị rời khỏi hồ lớn màu đen này!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 952: Hoang Quay Về

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Hơn nửa năm đã trôi qua mà Hoang vẫn chưa hề xuất hiện, có người thở dài và cũng có người vui sướng cười lớn, biểu hiện hoàn toàn khác nhau.

Một kỳ tài, một người tu thành hai luồng tiên khí thế nhưng lại bị Thiên Thần ép rớt xuống Văn hồ hỗn độn và bỏ mạng, việc này khiến rất nhiều người vô cùng cảm khái.

Mặc kệ là căm ghét hay là tiếc hận, những tiếng bàn luận về hắn cũng không bao giờ thiếu cả.

Mãi cho tới gần đây thì cơn phong ba này mới dần được thổi đi, chỉ còn lại rất ít người đề cập tới, dù sao một người mạnh mẽ chết đi thì cũng chỉ là một nắm cát vàng, vui đùa cùng với cỏ cây hoa lá, những hào quang khi còn sống chẳng còn nữa.

"Thạch Hạo, ta sẽ báo thù cho ngươi!" Tào Vũ Sinh xuất quan, sau khi biết được tin này thì trên khuôn mặt tròn nung núc lộ vẽ giận dữ đồng thời lớn tiếng thề.

Thanh Y, Thỏ nhỏ từng cầu viện nhờ Thiên Thần báo thù dùm Thạch Hạo, thế nhưng kết quả cũng không khả quan, gặp phải rất nhiều cản trở.

Không hề có bất kỳ người nào nguyện ý vì một kẻ đã chết mà đi đắc tội với một bộ lạc có Thiên Thần, Hoang nếu còn sống thì đó chính là một kỳ tài, có vô số tiềm năng, thế nhưng hiện giờ chỉ là một bộ thi thể thì là gì chứ?

"Thạch huynh lên đường bình an!" Trường Cung Diễn một mình uống rượu với ánh trăng, bản thân cạn hết một ly rồi sau đó đổ một ly xuống dưới đất.

Tiên cổ, như thường lệ lại có thiên tài quật khởi, có những thần thoại huy hoàng được khai sáng, sự quan tâm của mọi người đều dời đi, không còn chú ý gì tới Hoang nữa, lại có nhân vật nổi tiếng quật khởi.

"Hung sào kia là nơi như thế nào mà lại đáng sợ như thế chứ, không ngờ khi Thiên Thần truy vào trong thì lại chết đi, không cách nào sống sót rời khỏi được!"

Mọi người kinh ngạc, chàng trai "Trích Tiên" tới từ Hung sào tay cầm thanh sáo ngọc kia cũng từng bị Thiên Thần truy sát, bởi vì bọn họ hoài nghi kẻ này cũng đã tu ra luồng tiên khí thứ hai.

Nhưng mà, sau khi hắn trọng thương và tiến vào trong hung sào thì có một vị Thiên Thần đuổi theo sau, cuối cùng người này bỏ mạng bên trong, máu tươi bắn lên rất cao, cả trời đâu đâu cũng là máu, cả Tiên cổ đều khiếp sợ!

Trong khoảng thời gian này, có rất nhiều sự kiện lớn phát sinh.

Ví như, có người độ thiên kiếp nên đã tạo nên một cơn chấn động không hề nhỏ. Biết bao nhiêu năm rồi mà chưa hề có người nào như thế, đời này không ngờ lại có người dùng lôi kiếp để rèn luyện và gột rửa thân thể.

Ngày đó, Tiên cổ như nổ tung, rất nhiều người đi tới để theo dõi, quả thật uy thế rất to lớn.

Đáng tiếc là, vị quái thai cổ đại kia đã độ kiếp thất bại và bỏ mạng, cũng vì bản thân chủ động dẫn thiên kiếp tới cho nên vô cùng kinh khủng, hắn nhận lấy cơn đau khổ không cách nào tưởng tượng nổi, kết quả là bị đánh thành than cốc.

Cũng vào một ngày đó, dân bản địa của Tiên cổ đều kinh sợ, bởi vì khi

độ kiếp có vô tận nguyền rủa giáng xuống và ăn mòn người nọ, khiến cho toàn bộ Thiên Thần đều run sợ lỡ may tai bay vạ gió.

Bởi vì, đối với những người từ ngoài vào thì lần đầu tiên gặp phải sự ăn mòn của nguyền rủa cũng không tính là gì. Nhưng đối với bọn họ thì tựa như là vứt lửa vào trong hố thuốc nổ, sẽ khiến nguyền rủa của bản thân càng nghiêm trọng hơn.

"Cây nhỏ của Thập Quan vương là Thế Giới thụ còn non!"

Tin tức này truyền ra khiến vùng đất Tiên cổ này chấn động. Rất nhiều cường giả xuất kích tìm kiếm tung tích của hắn tạo nên một cơn triều cường điên cuồng.

Nên biết, dù là ở hơn một kỷ nguyên trước thì Thế Giới thụ cũng xem như là chí bảo, giờ lại trồng một cây con vào trong người thì cũng không cần phải suy nghĩ nhiều cũng sẽ tu ra được luồng tiên khí thứ hai.

Bởi vì, có ghi chép từ hơn kỷ nguyên trước rằng, đây là một trong những tiên chủng mạnh mẽ nhất!

Ở kỷ nguyên này, có người luyện hóa hạt giống của mô hình vũ trụ để hợp nhất với bản thân, có người trồng Thế Giới thụ vào trong người nên đã bước lên con đường mạnh nhất từ xưa này và sau đó đã bước lên đỉnh cao Tiên đạo, sức chiến đấu chấn động cả cổ kim!

Bão táp như vầy tự nhiên sẽ không có thứ gì có thể so sánh được, Thiên Thần thuộc dân bản địa đều đứng ngồi không yên, ai nấy cũng dồn dập xuất quan, dù cho sẽ gặp nguy hiểm vì bị nguyền rủa ăn mòn thế nhưng cũng đi tìm kiếm Thập Quan vương.

Hơn nữa, dù là những quái thai cổ đại khác cũng gặp phải xui xẻo, một vài người có tiếng tăm lớn đều bị ngăn chặn.

Đây là lần cuối cùng mà Tiên cổ mở ra, khắp nơi đều sẽ lấy ra hết những lá bài tẩy và tạo hóa, không hề che giấu gì nên mới tạo nên đại loạn mà trước

giờ chưa hề có.

Cho tới rất lâu sau, một vài người nổi danh nhất trong quái thai cổ đại chết đi hoặc biến mất thì phong ba này mới dần dần lắng xuống.

Trong quá trình này, có mấy người như ánh sáng giữa đêm tối khiến người người đều nhớ rõ danh tính của họ.

Ví như đám Thập Quan vương, "Trích Tiên" của Hung sào, Ninh Xuyên, từng người đều là ánh sáng vạn trượng khiến nhật nguyện phải lu mờ, bọn họ đều còn sống thế nhưng trong lúc nhất thời các Thiên Thần đều không cách nào tìm ra được bọn họ.

Ba ngàn châu, nơi tiếp giáp với khu không người.

Tu sĩ các giáo đều xao động trong lòng, gần nửa năm này bọn họ thông qua cánh hoa Tiên đạo có thể thấy được những cảnh tượng bên trong, nhìn thấy những chuyện tình trong Tiên cổ cho nên không cách nào bình tĩnh được.

"Tốt, thiên tài của bộ tộc ta đã quật khởi, hắn đào được một gốc thần dược nên thực lực tăng vọt, hy vọng có thể bình an trở lại."

"Ninh Xuyên, ghê thật, lại có thể trốn thoát khỏi truy sát của Thiên Thần!"

"Đáng tiếc, kỳ tài độ kiếp kia vốn có thiên phú siêu tuyệt thế nhưng lại hóa thành than cốc."

...

Mọi người nghị luận sôi nổi.

Có người vui sướng và cũng có người ưu sầu, vợ chồng Thạch Tử Lăng thì buồn bã, ảo não.

"Ha ha, hơn nửa năm mà Hoang còn chưa xuất hiện, chắc chắc ngỏm từ

lâu rồi."

"Hắn lộ liễu như thế thì chắc chắn sẽ chết sớm, có thể sống sót thì mới là chuyện lạ!"

Rõ ràng, có không ít đại giáo chẳng ưa gì Thạch Hạo, ví như Thiên Nhân tộc, Hỏa Vân động, Tiên điện, Minh tộc, Quân Thiên cảnh... Hiện giờ, đám người này đều thở dài nhẹ nhõm.

"Đáng tiếc, hắn đã chết, làm ta mong ngóng hắn sẽ trở lại." Bên trong một chiến xa đỏ ngòm truyền tới giọng nói lạnh lẽo như cú đêm, đó chính là chủ của Thiên quốc, lời nói của hắn vô cùng đáng sợ.

Rõ ràng, hắn rất muốn Thạch Hạo sống mà quay trở ra, và rồi sẽ tự mình động thủ kết liễu chứ không phải là muốn chờ hắn an toàn quay về.

"Coi như là hắn gặp may đi, nếu như còn sống thì chắc chắn ta sẽ khiến hắn biết cảm giác sống không bằng chết!" Người của Yêu Long Đạo môn cười khẩy.

"Chết như thế coi như là một loại giải thoát vậy, hắn quá may mắn." Người của Ma Quỳ viên cũng mở miệng.

Đệ tử môn đồ của không ít cổ giáo đều bị Thạch Hạo hầm luộc ăn sạch, cùng với trước đây không lâu đã kết thù hằn rất lớn cho nên hiện giờ hận hắn tới tận xương.

Lần này, khi Thạch Hạo rớt xuống hồ lớn đen kia thì rất nhiều đạo thống đều chế giễu, có không ít sinh linh Thần Hỏa cảnh cười ha hả không thôi.

Đương nhiên, cũng có rất nhiều người lấy làm tiếc, một kỳ tài như vậy mà lại bỏ mạng thì quá là phung phí.

Dù nói gì đi nữa, hơn nửa năm rồi mà Thạch Hạo cũng chưa hề xuất hiện nên không có bất kỳ người nói nghĩ hắn sẽ sống sót.

Muốn mượn cánh hoa Tiên Đạo để xem hình ảnh của hắn nhưng mà không thể nào thực hiện được, bởi vì một khi tu ra được tiên khí và quấn quanh ở trên thân thì sẽ che đậy thiên cơ.

Còn có một trường hợp nữa là, kẻ đó đã là người chết thì sẽ không cách nào tra xét được.

Bọn họ biết được chiến tích của Thạch Hạo, cùng với việc hắn sở hữu hai luồng tiên khí cũng là thông qua việc quan sát người bên cạnh thì mới biết được.

Ngày đó, khi nghe Thạch Hạo tu ra được hai luồng tiên khí thì đã khiến cả đám người trợn tròn mắt, tạo nên chấn động không hề nhỏ, tất cả mọi người đều như gặp phải ma.

"Khà khà, một kẻ đã chết thì dù là thiên tài cũng thành cặn bã mà thôi!"

"Haizz, một ngày nào đó nếu như hắn lại tái hiện và sống sót trở về, thì sẽ ra sao? Vạn nhất hắn lại tu ra luồng tiên khí thứ ba thì đó là chuyện mừng và cũng sẽ càng lớn chuyện hơn nữa."

"Đạo huynh, ngươi nói mê gì thế, một kẻ đã chết thì làm sao có khả năng xuất hiện chứ, càng đừng nói là tu ra luồng tiên khí thứ ba!"

Bên ngoài cùng với bên trong Tiên cổ đều nổi lên những lời bàn luận sôi nổi, Thạch Hạo xuất quan rồi, hắn từ trong hồ lớn đen ngoi lên rồi nhìn quét bốn phía.

"Hả? Còn nhân mã đóng quân thủ ở nơi này à, sợ ta không chết ư?!" Cặp mắt Thạch Hạo lộ tinh quang, ánh lạnh lóe lên rồi biến mất.

Ở đây gồm nhiều loại sinh linh, như voi vàng, cầu long, còn có cả hình người.

Thạch Hạo nuốt ực ực, hơn nửa năm rồi hắn chưa có thứ gì cho vào bụng, khi nhìn thấy con voi vàng cùng với cầu long tràn ngập long khí kia thì

nước miếng ứa hết cả ra.

"Phải tiết kiệm!"

Thạch Hạo âm thầm đề tỉnh bản thân, hắn không hề hùng hổ truy bắt chúng mà im lặng kéo một vài sinh linh hình người vào trong hồ và không để kinh động tới những kẻ khác

Những người này là hậu duệ của Đế Côn đã tới đây từ lúc hắn rớt xuống dưới.

Rất nhanh sau đó, Thạch Hạo đã biết được những chuyện đã phát sinh trong nửa năm vừa rồi từ những người này. Tiếp đó, hắn vứt đám người này xuống dưới cho muỗi ăn, còn mình thì nhanh chân tiến lên bờ.

"Trời ạ, trong hồ có người đi ra kìa!" Một con long tước sợ hãi hét lớn, mỏ chim thì há rộng, hoàn toàn không hề tin vào hình ảnh ở trước mặt mình.

"Là hắn... không ngờ lại là Hoang, hắn vẫn chưa chết!" Voi vàng hét lớn, vòi voi hướng thẳng lên cao phát ra những tiếng ô ô, nó đang dùng sức hét thật lớn.

"Chính xác, Thạch mỗ đã trở lại, từ trong địa ngục leo lên đây đó, các ngươi đừng tốn sức nữa, một tên cũng chạy chẳng thoát!" Thạch Hạo đạp lên trên mặt nước màu đen rồi từ từ tiến lại bờ, sau đó là đảo mắt khắp các cường giả nơi này.

Động tĩnh của việc này quá lớn khiến mỗi người đều ngớ ra, mà sâu trong lòng sinh ra một luồng hơi lạnh. Không phải hắn đã chết rồi sao, tại sao lại bước ra từ trong hồ này?

Bọn họ thủ ở đây cũng chỉ là làm theo lệnh Thiên Thần ở trong tộc mà thôi, cơ bản sẽ không tin là sự thật, không tin Thạch Hạo sẽ còn sống.

Nhưng mà giờ thì... quá kỳ lạ!

"Giết!"

Những sinh linh này hét lớn và đồng loạt xuất thủ, ai cũng muốn chạy trốn và cũng có người nhanh tay lấy ra Phá Giới phù.

"Đừng lãng phí bảo phù chứ!" Thạch Hạo la lớn.

Những người này hoảng sợ phát hiện hư không đã bị giam cầm, không cách nào có thể đào thoát được, bảo thuật bí bảo của bọn họ phát ra đều bị nắm đấm lượn lờ tiên khí của đối phương đánh tan.

Bụp!

Thạch Hạo vung từng đường quyền nhanh chóng giải quyết đối thủ, những Chân Thần bao vây xung quanh khó lòng chống đỡ được cuộc đánh giết của hắn.

Sau nửa canh giờ, bên cạnh hồ nước đen bốc lên những làn khói mỏng, một chiếc đỉnh lớn được đặt ở bên trên, nước bên trong sớm sôi sùng sục, long tước, voi vàng, cầu long được đặt gọn gàng ở bên trong.

Hương thơm nức mũi truyền đi tới mấy dặm, Thạch Hạo không ngừng nhai cắn, hơn nửa năm không ăn thịt thật khiến hắn cảm thán không thôi.

Khẩu vị của Thạch Hạo rất kén chọn thế nhưng hiện giờ quá đói, dù là nấu một con heo thì hắn cũng thấy rất ngon miệng.

"Hoang... lại xuất hiện?!"

Tin tức này tựa như là lốc xoáy bao phủ thiên địa, tin tức nhanh chóng truyền sang các tiểu thiên thế giới khác,

Một người chết nay lại sống lại, sao thế chứ?

"Ta không tin, đó là Hỗn độn văn hồ, một khi rơi vào thì dù là Thiên Thần cũng không thể phục sinh, Hoang làm sao có khả năng tái hiện lại trên thế gian chứ?!"

Một luồng sóng lớn mênh mông lan tỏa, rất nhiều người không hề tin.

Thế nhưng lại có người đã xác thực lại tin tức này, nói cho bên ngoài biết, Hoang đã sốt sót trở lại và đang hầm nấu một nồi voi vàng, cầu long bên cạnh hồ lớn đen kia.

Mọi người ngạc nhiên không thôi, chuyện này... chẳng hề đáng tin chút nào!

Thạch Hạo không thèm quan tâm mấy chuyện đó làm gì, hắn biết tin tức đã lộ ra ngoài thế nhưng chẳng hề sợ, hắn cố ý làm như vậy mà.

"Hắn... vừa mới sống sót trở lại mà đã nấu một nồi thịt thật lớn, là đang đáp trả và khiêu khích những bộ tộc Thiên Thần kia sao!"

Ngày hôm đó không cách nào yên tĩnh được nữa, tin tức này quá khiếp người.

Cùng lúc đó, không một ai thuộc tu sĩ ba ngàn châu lại không biết tin tức này.

Biên giới của khu vực không người, mọi người thông qua cảnh tượng lộ ra bên trên cánh hoa Tiên đạo nên đã biết được những chuyện đang diễn ra trong Tiên cổ.

Đương nhiên, vẫn không hề theo dõi được bóng dáng của Thạch Hạo được, bởi vì hắn có tiên khí che kín thân thể, nhưng thông qua miệng của những kẻ khác thì có thể biết được tình huống.

"Sao có thể như vậy chứ, Hoang... còn sống, lại quay trở lại?"

Trước đây không lâu còn có người cười ha hả vui sướng, chế nhạo khinh thường Hoang sẽ không sống được lâu, nhất định sẽ chết sớm.

Thế nhưng hiện giờ lại thành ra như vậy!

Trước đâu, không ít người lòng mang địch ý trò chuyện thẳng thừng, ví như Thiên quốc, Minh tộc, Tiên điện, Thiên Nhân tộc... Kết quả, bây giờ mọi người cảm thấy mình như nhận lấy một cái bạt tai vang bốp, Hoang... hắn đang nhảy nhót ăn uống, lại thoát khỏi nơi đó!

Đặc biệt là từng có người nói đùa, không chừng Hoang sẽ xuất hiện và nếu tu ra luồng tiên khí thứ ba thì sẽ là việc mừng nhưng cũng là việc lớn. Lúc đó, ai cũng đều cười nhạo, cho rằng là việc nằm mơ giữa ban ngày.

Nhưng nay, mộng đã thành thực!

Rất nhiều người đều cảm thấy nóng rát cả da mặt, thiếu niên này lại xuất hiện, nhất định sẽ dấy lên một cơn sóng gió vô tận!

Trong Tiên cổ, bên cạnh hồ lớn đen, Thạch Hạo miệng nhai tay bốc, sau khi ném ra một đống xương trắng thì thở dài, nói: "No quá, bọn họ chắc cũng sắp xuất hiện rồi?"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 953: Hung Hăng

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Trên đất có cả đống xương cốt, có của Cầu Long, có của Long Tước, tất cả nằm ngổn ngang khắp nơi, những khúc xương to lớn đều phát sáng, ẩn chứa sức mạnh thần tính.

Bên cạnh hồ nước đen, Thạch Hạo nằm ngửa mặt lên trời, nơi đầu thì gối một đoạn long cốt, dưới người được trải một lớp lông tước xinh đẹp, dáng nằm của hắn trông rất thoải mái đồng thời ợ to một tiếng no nê.

Hắn hớp một ngụm rượu mạnh, trạng thái thả lỏng này khiến hắn cảm thấy như là thần tiên vậy.

Nửa năm trước trọng thương gần như bỏ mạng đồng thời ra sức lưu vong, mấy tháng gần đây mỗi ngày đều bị những con muỗi vo ve bên cạnh và bị những chiếc vòi chích thủng thân thể hòng rèn luyện bản thân, khổ không thể tả nổi.

Hiện giờ mới được thoải mái, ăn uống no nê nên hắn vô cùng hài lòng, các lỗ chân lông đều tỏa ra hào quang, pháp lực cường thịnh, tinh thần sung mãn, cuộc sống hưởng thụ và thanh nhàn này vô cùng hiếm hoi.

"Trời ơi, là tên... Ma vương Hoang, hắn còn sống!"

Cách đó không xa, khi có người xuất hiện và nhìn thấy tất cả những gì trước mắt thì thất thanh la lên, cảm thấy mắt mình có vấn đề, lời đồn là sự thật, hắn vẫn còn sống, vẫn bình yên vô sự chứ chẳng hề chết chóc gì cả.

"Thật là hắn sao, dù gì đó cũng là Hỗn Độn Văn hồ - một cấm địa với tiếng tăm lừng lẫy kia mà, từa xưa tới nay chưa hề có ai sống sót bò ra ngoài cả, làm sao hắn xuất hiện được ở đây?"

Mọi người ngây dại, khó mà tin vào sự thật này, nếu không phải tự mắt mình thấy thì cũng cho rằng tin tức đó là giả, là có người cố ý nói ra, thế nhưng hiện giờ cả đám người đều á khẩu.

Rất nhanh, nhóm người thứ hai cũng đã xuất hiện, trong đó cũng không thiếu những dân bản địa Tiên cổ, từng tên có hiểu hiện như gặp quỷ, trợn mắt ngoác miệng, kinh ngạc nhìn về phía trước.

"Ấy da, ta ăn no tới nổi ngồi dậy cũng chẳng được luôn, sao các ngươi lại xuất hiện nữa vậy?" Thạch Hạo sau khi ngồi dậy thì xoa xoa cái bụng, tiếp đó miệng nuốt nước bọt nhìn về một vài chủng tộc đối địch với mình.

Nơi đó, có cổ viên vàng, cầu long, đều là những chủng tộc từng truy sát hắn.

Đương nhiên, những cường giả tới đây cũng chẳng hề phải Thiên Thần, cao nhất cũng chỉ là Chân Thần cảnh mà thôi, khi nghe Hoang tái hiện lại thế gian và vừa khéo bọn họ cách đây không xa nên mới chạy tới trước nhất.

Ngạo mạn! Có người âm thầm cắn răng đồng thời nhanh chóng lùi về sau. Ban đầu, không ai tin về độ chính xác của tin tức này thế nhưng giờ lại tận mắt thấy Hoang nên vô cùng khiếp sợ, trong tâm mọi người đều cảm thấy không lành nên nổi lên ý định chạy trốn.

"Đã tới rồi thì đừng đi nữa!" Thạch Hạo cười to, bàn tay to lớn che kín trời cao vung tới, nó tựa như là một đám mấy đen dày bao trùm nơi đó lại.

"Giết!"

Những sinh linh kia hô lớn cật cực chống trả, đồng thời cảm thấy vô cùng hối hận, thật đúng là chết do nhiều chuyện mà, cứ chạy thẳng tới để kiểm chứng lại tin tức thì không phải là tự đâm đầu vào hố sao?

Chỉ trong vòng một hơi thở thì toàn bộ đều đã bị trấn áp.

Mấy tên sinh linh này bị nhấc bổng lên rồi bắt tới ven hồ. Thạch Hạo rất nhẫn nại, hắn lấy một sợi gân cầu long rồi xỏ đám sinh linh này thành một xâu treo lên trên người.

"Giữ lại để ăn dần, tích trữ lương thực là việc nên làm!"

Đây là lời cảm thán thật sự của hắn, mấy tháng gần đây hắn chẳng hề có món mặn nào bỏ vào miệng. Sau khi thoát vây, khi nhìn thấy những món ăn cây cỏ bình dân thì con mắt của hắn cũng muốn biến thành màu xanh luôn.

Lương thực? Mọi người nghe từ này thì chẳng còn gì để nói, tất cả đều ngớ người, không biết nói gì cho phải, tên này... độc ác tàn nhẫn quá đi mà!

Voi vàng khổng lồ, Tỳ Hưu... thân thể của chúng đều to như núi thế nhưng nay lại bị xâu thành một chiếc vòng chỉ to bằng lòng bàn tay, việc này khiến nhiều người vừa sợ vừa kinh ngạc.

"Gặp quỷ rồi, chính là hắn!"

Thời gian trôi đi, có rất nhiều người tới để tìm hiểu, đặc biệt là những sinh linh có thù hằn với Thạch Hạo đang ở gần vị trí này thì càng tới sớm hơn.

Có thể tưởng tượng ra được, từng tên đều bị bắt gọn.

Thạch Hạo vô cùng căm ghét những đại tộc này, thiếu chút nữa thì hắn đã bị chết thảm, hiện giờ lại xuất hiện những tên đồ tử đồ tôn của họ thì đương nhiên sẽ chẳng nể nang gì cả.

Những người này không hề tin Thạch Hạo còn sống, cho nên mới tới để tìm chứng cứ.

Đương nhiên, phần lớn cường giả tới đây cũng rất cẩn thận, bọn họ không hề tới gần khu vực này mà chỉ dám đứng ở nơi xa xa quan sát, khi

nhìn thấy từng xâu trên người Thạch Hạo thì đều hút vào hơi khí lạnh, từng tên đều cong mông bỏ chạy.

Những người không liên can thì Thạch Hạo sẽ không hề ra tay, cũng sẽ không "phát điên" xâu chuỗi bọn họ.

"Á, đám Minh tộc các ngươi xem gì thế hả, vừa thúi vừa dơ, chẳng thể ăn được, cút càng xa càng tốt cho ta!" Thạch Hạo nhíu mày.

Những tiếng chíu chíu vang lên, mấy tên cường giả Minh tộc mang theo lòng hận thù bị xuyên thủng ngã ầm trên mặt đất, máu tươi bắn lên rất cao.

Ngoại giới, tu sĩ các giáo của ba ngàn châu đều ngây người.

Lúc này, Thạch Hạo không hề tản ra tiên khí cho nên bọn họ có thể quan sát được, lúc này ai nấy cũng chỉ biết hai mắt nhìn nhau.

Riêng Minh chủ đang đứng hiên ngang trên Bạch Cốt sơn thì sắc mặt trở nên rất khó coi, đây là sỉ nhục trắng trợn, tên khốn này đang sỉ nhục Thiên Thần, hắn không những không bỏ trốn mà còn khiêu khích như vậy nữa.

"Sát thủ của Thiên quốc, đám này vẫn chưa chết sạch à, lại có người xuất hiện kìa." Thạch Hạo lần nữa lên tiếng rồi cười khẩy một tiếng, sau khi thu lại ý cười thì biến mất ngay tại chỗ và đi về nơi phương xa.

"Bụp!"

Máu tươi tung tóe, hắn đá văng một tên sinh linh hình người từ trong hư không ra ngoài, một nửa thân thể của tên này đã bị đánh nát ngay tại chỗ.

Đệ nhất sát thủ đương đại của Thiên quốc!

Lại là hắn, và cũng đã tới gần đây.

Nên biết, quái thai cổ đại của Thiên quốc, thân thể của tên vương giả lần trước kia đã bị Thạch Hạo tiêu diệt, thế nhưng truyền nhân của Thiên quốc ở đời này lại không hề xuất hiện.

Hôm nay, hắn khó có thể tránh khỏi kiếp nạn này, trong một hơi thở đã bị Thạch Hạo đánh nát thân thể, ầm, tiếp đó hắn tặng thêm một cước đánh tan phần còn lại của đệ nhất sát thủ của Thiên quốc đời này.

Ngoại giới, ba ngàn châu.

Một chiếc chiến xa đỏ ngòm vô cùng kinh người đang từ từ nhỏ xuống từng dòng máu đỏ, sát khí bùng phát ngập trời, chiến xa cổ này nổ vang!

Chủ nhân của Thiên quốc, lần đầu tiên hắn tức giận như vậy!

Hoang, kẻ này đang sỉ nhục cả Thiên quốc, là đang tuyên chiến, là đang gây hấn với uy nghiêm của Thiên quốc.

Những người khác cũng biến sắc, đây là Hoang - người đã tu ra hai luồng tiên khí ư? Quả nhiên mạnh mẽ tuyệt thế, trong người cùng cấp thì sát thủ Thiên quốc mạnh mẽ tới cỡ nào chứ thế nhưng chỉ vừa mới giao thủ mà đã bị đánh chết rồi.

Tất cả mọi người đã hoàn toàn ý thức được mức độ nghiêm trọng của việc này, nếu để cho hắn trưởng thành thì... không thể nào tưởng tượng được!

"No quá, giờ làm sao chừ?" Quay lại ven hồ, Thạch Hạo xoa xoa cái bụng căng tròn của mình rồi nói thế.

Trên thực tế, vóc người của hắn rất cường tráng, cao ráo điển trai, cái bụng cũng chẳng hề căng phồng lên, hắn làm động tác này chính là đang sỉ nhục các bộ tộc Thiên Thần.

"Làm sao để tiêu hóa đây ta?" Thạch Hạo lầm bầm rồi chợt tập trung về mấy tên sinh linh ở nơi xa rồi cười lớn: "Tặng hạt cho ta ăn à!"

Những sinh linh kia vô cùng hối hận nên lập tức xoay người bỏ chạy, đó chính là cường giả của Ma Quỳ viên, bọn họ là tử địch với Hoang, từng là

chủ lực khi bảy thần hạ xuống hạ giới.

Lần này Thạch Hạo cũng không hề hạ tử thủ mà chỉ bắt lấy bọn họ rồi rung rung lắc lắc để lấy những hạt trong suốt tựa như là ngọc thạch đen.

Hiển nhiên, việc này sẽ khiếm đám sinh linh này giảm mạnh đạo hạnh, vì đây là vị trí tinh hoa của bọn họ.

"Ha ha!"

Thạch Hạo ngồi xuống bên hồ rồi bắt đầu ăn những hạt này, còn những cường giả kia thì lại che mặt bỏ chạy, vô cùng căm uất.

Xa xa, mọi người thấy thế thì cũng chẳng biết nói gì, bất kể là dân bản địa hay là thiên tài của ba ngàn châu đều trợn tròn mắt, quả nhiên là một tên Ma vương!

Ngoại giới, nơi biên giới khu vực không người rộng lớn.

Chủ nhân của Ma Quỳ viên tức giận đánh nát một ngọn núi lớn, lửa giận đốt trời.

Rất nhiều người đều câm như hến, rõ ràng Hoang đang cố ý nhắm vào bọn họ.

Trước đây không lâu, tu sĩ các giáo đều nhạo báng Hoang, cho rằng hắn chắc chắn sẽ chết sớm, sống không được lâu, nhưng hiện giờ hắn không chỉ còn sống mà còn khiêu khích như vậy nữa.

Việc này tựa như giáng một bạt tai vang dội lên mặt của bọn họ, muốn tránh cũng tránh chẳng được.

Rất nhiều người cảm thấy mặt mày rát nóng, vô cùng khó chịu!

Bên cạnh hồ nước đen, Thạch Hạo từ từ ăn hạt dưa, cả người dâng lên tinh khí, mỗi một hạt này đều ẩn chứa đạo hạnh và thần tính, là một loại thuốc bổ.

"Tên khốn này... quá hung tàn, lại dám châm chọc như vậy, hắn ăn uống như vầy chẳng lẽ chờ Thiên Thần tới để quyết đấu à?!"

"Không thể tha, hắn chắc chắn sẽ bị diệt, nếu dám khiêu chiến các tộc như vầy thì sẽ chết chẳng có chỗ chôn!"

Rõ ràng, vẫn có sinh linh đối địch đang âm thầm ẩn trốn trong đám người này, tất cả đều tức giận nắm chặt nắm đấm, lẳng lặng chờ Thiên Thần giáng lâm giết chết hắn.

"Hạt dưa này béo thật, nếu to cỡ cái dĩa này ngon." Thạch Hạo nói.

"Ầm!"

Một cây thần đằng bị vụt ầm ầm xuống mặt đất, nó thuộc Thái Dương thần cung của thượng giới, và cũng là thế lực đối địch với Thạch Hạo nên đã bị hắn giam cầm lại, lúc này Thạch Hạo xem nó như là cây mía nhai lấy nhai để.

"Hắn sống không lâu đâu!" Ngoại giới, một gốc cây vàng tức giận nói, nó là chủ nhân của Thái Dương thần cung, lúc ở hạ giới thì từng bị Liễu Thần chặt đứt thân thể và nhếch nhác bỏ trốn.

Cảnh tượng này gây nên náo động không nhỏ, Hoang sống sót trở lại đã gợi nên chú ý khắp nơi, nhưng không ai nghĩ tới tên khốn này lại tạo nên một màn kịch như vầy, thật khiến người khác nghẹn họng trừng mắt mà.

"Ầm!"

Trời long đất lở, quỷ khóc thần gào.

Rốt cuộc, Thiên Thần cũng đã giáng lâm!

Vùng thế giới nhỏ này rung lắc dữ dội, hư không nứt thành bốn miếng, mấy bóng người từ từ trong khe lớn đen ngòm đi ra rồi đảo mắt nhìn xuống hồ đen.

Họ nhìn mặt đất bừa bãi, những khúc xương ngổn ngang, ở giữa không trung có một con voi vàng sắc mặt u ám, nó cao tựa như núi lớn, khí tức kinh người.

"Tiểu nghiệt súc, ngươi quá kiêu ngạo rồi đó, cảm thấy mình có chỗ dựa nên cho rằng có thể mạo phạm Thiên Thần à? Ngươi sống không qua ngày hôm nay rồi!"

Hoàng kim cổ tượng lạnh giọng nói, nhưng, rất nhanh trên trán của nó nổi lên gân xanh, con ngươi vàng bắn ra hai chùm sáng sắc bén, nó không cách nào kìm nén được nữa

Bởi vì, tên khốn này đang... cạo cạo một chiếc ngà voi trắng bóng như tuyết!

Thạch Hạo dù bận nhưng vẫn ung dung, bắt đầu thi triển thủ đoạn thu nhỏ ngà voi trắng như tuyết này lại, sau đó dùng ngón tay kẹp chặt rồi xỉa răng.

Mọi người ngây dại, tên quỷ này... quá mất dạy mà, chẳng phải muốn chọc điên Hoàng kim cổ tượng hay sao?

"Nhóc con, ngươi đã khiêu khích như thế thì dù muốn chết cũng hơi khó, tới lúc đó sẽ sống không bằng chết đâu!" Giữa bầu trời truyền tới tiếng nổ vang rền, Thiên Thần của Cầu Long tộc xuất hiện, hai con mắt tựa như lồng đèn chiếu xuống dưới.

Thạch Hạo không nhanh không chậm ném cây tăm xỉa răng kia đi, sau đó mặc vào giáp trụ sáng rực bóng lưỡng, nếu quan sát kỹ thì có thể phát hiện ra thứ này được luyện chế từ vảy Cầu Long.

"Ngươi muốn chết!" Cầu Long gầm lớn, con mắt đỏ ngầu.

"Tiểu bối, ngươi quá phận như vậy thì sẽ không có kết quả tốt đâu." Một con chim Long Tước giương cánh che kín bầu trời nói thế.

Thạch Hạo cũng chẳng nói lời nào mà chỉ dùng hành động đáp trả, hắn lấy ra một cọng lông chim lóng lánh nhất, đó là "chân vũ duy nhất", sánh ngang với nguyên thủy bảo cốt, sau đó... bắt đầu ngoáy lỗ tai.

"Giết!"

Trong hư không, Long Tước đập cánh.

"Nhóc con, gan lớn lắm, thế nhưng đừng nghĩ rằng mình có khả năng nghịch thiên, hôm nay dù chân tiên có giáng xuống cũng không cứu được ngươi đâu!" Mã Nguyên cũng đã tới, hắn chính là người đã truy sát ép Thạch Hạo tới nơi này.

Rốt cuộc Thạch Hạo cũng đã mở miệng, nói: "Cái lão rùa già này, chút nữa sẽ hầm thật rục. Còn mấy người các ngươi, ví như cổ viên, tỳ hưu, hay là tên Đế Côn khốn khiếp kia, tất cả lăn hết lại đây đi!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 954: Hơi Hơi Gài Bẫy

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"Ngươi..." Mã Nguyên tái xanh mặt mày, dùng tay chỉ chỉ hắn, tên nhóc này quá hỗn xược, cơ bản chẳng hề xem Thiên Thần ra cái gì cả.

"Ngươi cái gì mà ngươi, đã quên lần trước ta đánh ngươi thành ra cái gì rồi à, vậy mà chẳng hề biết điều giả, chút nữa sẽ dạy bảo ngươi thêm lần nữa rồi mới giết chết sau." Thạch Hạo nói.

Mọi người á khẩu, tên quỷ này cái gì cũng dám nói.

Mã Nguyên tức giận tới mức mặt mũi đều méo mó, tên nhóc này lại dám hò hét chỉ thẳng mặt hắn.

"Lão già, ông không phục chứ gì, lần trước còn chưa ăn đòn no à, đúng là kẻ không ăn đòn thì không nhớ mà!" Thạch Hạo tiếp tục chế giễu.

"Thúi lắm!" Mã Nguyên tức giận, thanh danh cả một đời giờ lại bị một tên tu sĩ Thần Hỏa cảnh tép riu xóa sạch, tuy rằng lần trước trúng phải nguyền rủa thế nhưng cũng là do bất cẩn mà tôi.

"Đúng là một lão già mà!" Thạch Hạo cười to.

"Làm càn, quỳ xuống!" Mã Nguyên hét lớn, hắn vận dụng bí thuật Thiên Thần, dựa vào uy thế tinh thần mạnh mẽ của mình quét tới hòng đánh thương thần thức của Thạch Hạo và làm cho tâm thần hắn thất thủ.

Mi tâm của Thạch Hạo phát sáng, thần thức của hắn đã tiếp cận gần

bằng Thiên Thần nên cũng không hề yếu bao nhiêu so với lão, cho nên cũng chẳng hề sợ bị áp chế.

"Lão rùa già, ông la hét gì đó hả, tự kỷ à? Đứng đó lẩm bẩm cằn nhằn không biết mệt à, làm thế rất phiền tới người khác đó!" Thạch Hạo khoanh tay lớn tiếng nói.

Lần trước, Mã Nguyên gần như ép chết hắn cho nên lần này hắn cũng chẳng hề để ý để tứ làm gì.

Mã Nguyên lửa giận phừng phừng đồng thời trong lòng chợt rùng mình, thế nhưng hắn lại biết rõ, thiếu niên này đã từng bị thương rất nặng, dính tới vết thương đại Đạo nhưng giờ tinh thần lại vô cùng sung mãn, chẳng còn những thương tổn kia nữa.

Những Thiên Thần khác cũng đã nhìn ra được tinh thần hắn vô cùng tốt, rõ ràng Đạo thương đã khỏi hẳn, việc này đúng là kinh dị, nên biết một khi dính tới Đạo thương này thì dù là bọn họ cũng khó lòng khôi phục được.

Vết thương này, ngay cả Thiên Thần cũng quá nửa sẽ chết, cần phải tốn thời gian rất dài để chữa trị thì mới có khả năng khôi phục lại.

Tên này rất tài giỏi nên cần phải giết ngay, đây là nhận thức chung của mấy vị Thiên Thần nơi đây, Hoang quá kinh người, lại dựa vào bản thân mình để chữa trị vết thương đại Đạo kia.

"Nói gì cũng vô dụng mà thôi, cứ giết cho rảnh chuyện!" Cầu Long lạnh lẽo nói.

"Được, tru diệt nguyên thần của hắn còn thân thể thì lưu lại, khi nào xong việc thì chúng ta xử lý sau." Hoàng kim cổ tượng nói, hắn là tên xuất thủ đầu tiên, chiếc vòi tựa như dãy núi quật về trước khiến hư không nứt toác.

"Ta lên trước!"

Đột nhiên, trong hư không chợt xuất hiện một bàn tay vàng đầy lông lá giành xuất thủ trước, kẻ này muốn bắt gọn lấy Thạch Hạo, đó là một con cổ viên.

Trên người nó dày đặc những lớp vảy thế nhưng ở giữa những khe hở lại mọc ra những cọng lông vàng óng trông vô cùng uy mãnh, thân thể đao thương bất nhập, và nó cũng từng truy sát qua Thạch Hạo.

"Quá kém, tên khốn khiếp Đế Côn kia sao lại không tới chứ, để ta đỡ mất công đi tìm giết." Thạch Hạo lướt sang ngang né tránh đón đánh này, hắn xuất hiện ở một chỗ khác bên bờ hồ.

Những Thiên Thần này với ánh mắt sâu thẳm dừng lại nơi đó, đây là một khu cấm địa, nếu như chiếc vòi cùng với bàn tay kia đánh tới nữa và trúng hồ nước thì sẽ gặp phải nguy to.

"Mấy tên vô liêm sỉ các ông cũng đừng mong rời khỏi chỗ này, giết sạch." Thạch Hạo nói.

Mọi người đờ ra, lời nói này ngông cuồng tới mức nào chứ, một tên tu sĩ Thần Hỏa cảnh lại dám la mắng Thiên Thần, và còn muốn giết sạch toàn bộ, chuyện này... chẳng thực tế chút nào!

Mà Mã Nguyên lại lùi về sau mấy bước, bởi vì hắn tin Thạch Hạo không phải là kẻ ngu và cũng chẳng phải là người điên, không thể tự tìm đường chết được, nhất định có hậu thủ gì đó.

Rất nhiều tu sĩ khi thấy cảnh này thì đều lộ vẻ khác thường, dù là mấy vị Thiên Thần thì trong mắt cũng lóe lên tinh quang.

"Ha ha..." Thạch Hạo cười to, hắn cũng không nói lời nào mà chỉ giờ ngón tay chỉ thẳng mặt Mã Nguyên, đồng thời vẻ mặt lộ vẻ khinh bỉ.

"Tiểu bối, có gì mà đáng cười hả!" Mã Nguyên hét lớn, hắn thẹn quá hóa giận.

"Mã lão già nhát như chuột nhắt, ta khuyên ngươi nên cút càng nhanh càng tốt, cái loại như ông mà cũng có thể tu tới Thiên Thần cảnh luôn à? Câu khi nãy ta nói chắc xém tí nữa đã hù chết ông rồi chớ gì?" Miệng của Thạch Hạo rất độc.

Mã Nguyên tức giận tới sôi máu, không cách nào nhẫn nhịn được nữa, đường đường là Thiên Thần thế mà lại bị một tên tiểu bối sỉ nhục, đây là một việc vô cùng nhục nhã.

"Phí lời với hắn làm gì chứ, cứ giết, chúng ta là Thiên Thần, cao cao tại thượng, dù cho có nhiều người ở đây đi nữa thì cũng không ai có thể ngăn cản được!" Tên cổ viên hùng hổ nói, ánh vàng rừng rực rồi bắt đầu xuất thủ.

"Không sai, ra tay!" Lần này, khí thế của Mã Nguyên đã tăng vụt, hắn vọt tới chặn ở một phương.

Những người khác cũng di chuyển bao vây lấy hồ nước đen, phong tỏa hư không, không hề lo sợ hắn sẽ chạy thoát, mặc cho hắn bản lĩnh siêu phàm tới đâu đi nữa cũng không cách nào phá vỡ vòng vây trốn ra ngoài được.

Mọi người nín thở đồng thời nhanh chóng rút lui, Thiên Thần ra tay thì uy thế tuyệt đối sẽ vượt quá tưởng tượng của bọn họ nên cũng không ai muốn vứt bỏ mạng nhỏ của mình.

Bởi vì, Thiên Thần một khi giận dữ thì máu chảy thành sông, hài cốt trăm vạn, kinh khủng vô biên.

Thời khắc này, tất cả mọi người đều ngóng chờ, bọn họ không biết Thạch Hạo sẽ làm cách nào để toàn mạng, hắn chỉ là một tu sĩ Thần Hỏa cảnh nên cơ bản không cách nào chống lại Thiên Thần được.

Cường giả cao cao tại thượng như vầy thì chỉ cần một đầu ngón tay là đủ giết chết thần linh khác rồi!

Hồ nước đen bị bao vây, mấy đại Thiên Thần lạnh lùng tạo ra pháp tắc, mỗi người đều có tâm tư riêng, ai cũng muốn giam cầm Thạch Hạo rồi độc

chiếm thể xác của hắn.

"Được thôi, người tới cũng gần đủ rồi, hiện giờ bắt đầu chém giết!" Thạch Hạo lạnh lẽo nói.

Ầm!

Hắn chỉ có đúng một động tác, chính là kích một quyền vào trong hồ lớn, đảo loạn sự yên tĩnh nơi này.

Lần này cứ như chọc vào tổ vò vẽ, vô số con muỗi lao thẳng ra mặt hồ rồi điên cuồng tập kích về mấy vị Thiên Thần kia.

Thạch Hạo nhanh chóng lấy ra Vạn Linh đồ đồng thời mặc vào giáp trụ nghi là có quan hệ với Lôi đế nhảy vào trong hồ đen, và yên lặng ngồi nhìn.

Những con muỗi Thần Hỏa cảnh đỏ tươi như là mã não đỏ, mà những con ấu trùng Chân Thần cảnh lại sáng trắng che kín cả nhật nguyệt, chật cứng thiên địa.

Không ai nghĩ tới hắn lại to gan lớn mật như thế, lại đi chọc giận sinh linh ở trong Hỗn Độn Văn hồ này, gây nên một cơn bão táp kinh người như vầy!

"Trời ạ!" Những người đứng phía sau xem chiến đều sợ hãi, đồng thời xoay lưng bỏ chạy.

Những côn trùng này quá nhiều và đều đã thành thần, thế nhưng thần trí đã bị mất, chúng tấn công những gì tới gần chỉ dựa vào bản năng của mình cho nên rất là điên cuồng.

"Đừng nói là, mấy tháng nay tên nhóc này đều ở trong hồ và hắn cũng chẳng hề sợ đám muỗi này?!"

Âm thanh đập cánh điếc tai tựa như là những thanh kim loại va chạm vào nhau, nơi đây trở nên sục sôi, dù là mấy đại Thiên Thần cũng bị nhấn

chìm.

Nhưng, thực lực của bọn họ rất là kinh khủng, vô số trùng thi rớt xuống dưới, chỉ trong phút chốc mà đã đánh chết một đám muỗi, âm thanh bốp bốp không dứt bên tai, bởi vì mỗi một con muỗi thì đều to lớn tới lạ thường, phải tới mấy chục cân.

"Vù!"

Kim quang lấp lánh, con muỗi cấp Thiên Thần xuất hiện rồi lao ra khỏi hồ đen, hơn nữa lại xuất hiện tới mấy con, con cháu của chúng bị thương cho nên khó lòng mà đứng nhìn được.

Thạch Hạo cũng gặp phải nguy cơ, không những dùng Vạn Linh đồ bảo vệ trước người mà trong cơ thể còn có một ngọn lửa đang phát sáng, hơi thở của hắn tản ra làm cho những con muỗi này nhớ lại nên không dám lại gần.

"Mau lui!"

Cầu Long hét lớn, nó vô cùng hoảng sợ, không nghĩ tới sinh linh kinh khủng trong hồ này lại phản ứng nhanh như thế, và có con đang tập trung về phía hắn! Đó là một cặp cổ văn hỗn độn chỉ to bằng lòng bàn tay, khi nó phá tan mặt nước lao lên trên thì mang theo khí hỗn độn, khí thế mà nó tản ra khiến Thiên Thần đều phát run.

Bụp!

Trong nháy mắt khi Thiên Thần Cầu Long truyền âm thì nó đã trúng chiêu, nơi trái tim đau nhức, nó cũng chẳng hề thấy rõ chuyện gì đã xảy ra, chỉ là một mũi tên máu bắn mạnh ra ngoài, tinh huyết toàn thân mất đi ngần một nửa.

Ầm!

Nó va nát hư không đồng thời mau chóng xoay người rời khỏi, cũng không dám dừng lại chút nào, không dám thừa lúc rối rắm tóm lấy Thạch

Hạo nữa.

"A..."

Long Tước là thảm nhất, bởi vì nó rất tham lam, âm thầm đi tới gần mặt hồ hòng thừa dịp những con muỗi cấp Thiên Thần kia truy đuổi kẻ khác để yên lặng tóm lấy Thạch Hạo, thế nhưng không nghĩ rằng có một con Hỗn độn cổ văn từ trong hồ lao vút lên rồi đâm thủng cánh của nó.

Bịch, một chiếc cánh Thiên Thần của nó đã bị nổ tung, đồng thời mất đi chín phần máu tươi, thiếu chút nữa đã bị hút thành thịt khô.

Nhìn thấy cảnh này thì những Thiên Thần khác đều run người, hai con Hỗn độn cổ văn này thật là đáng sợ, cơ bản không cách nào địch lại được, tất cả đều xoay người bỏ chạy.

Điều vui mừng nhất chính là, hai con cổ văn này chỉ còn lại mỗi bản năng, nếu không bọn họ đã nguy to rồi.

"Bụp!"

Dù là thế thì mấy người bọn họ cũng đều bị thương, Mã Nguyên hét lớn một tiếng, nơi bắp chân bị xuyên thủng, máu chảy đầm đìa, hắn sợ hãi phát hiện ra mình đã mất đi ba phần mười tinh huyết

Keeng!

Mạnh mẽ như cổ viên với bộ vảy vàng óng trên người thế nhưng vẫn bị xuyên thủng, máu tươi bắn lên cao, lúc này nó lảo đảo vì bị mất máu quá nhiều, sắc mặt thì trắng bệch, sau khi nó gầm lớn một tiếng thì vung tay xé rách hư không rồi chạy trốn!

...

Mấy đại Thiên Thần đều chạy trốn, cuộc săn bắt lần này đã kết thúc trong thất bại.

Nếu không phải đám muỗi này không còn thần trí thì cả đám bọn họ có thể nguy hiểm tới tính mạng rồi.

"Đáng ghét mà!"

Sau khi rời khỏi tiểu thiên thế giới này thì có Thiên Thần gào thét, quá oan uổng, quá không cam lòng.

Bọn họ đường đường là Thiên Thần, cao cao tại thượng thế nhưng lại bại trận, lại bị một đám muỗi truy sát tới mức phải chạy trối chết.

Đáng hận nhất chính là, tên nhóc kia lại cười ha ha khi trốn trong hồ, vẻ mặt thì trào phúng nhìn bọn họ rời đi, thật sự làm người khác không cách nào chịu đựng nổi.

Và bọn họ biết được Thạch Hạo dựa vào thứ gì mà có thể ẩn thân ở trong hồ nước, và không hề bị những con muối kia công kích, việc này đã vượt ngoài dự đoán của bọn họ.

Tin tức này truyền ra, gần như làm rung chuyển cả nửa Tiên cổ.

Mấy đại Thiên Thần ra tay thế nhưng đều thất bại và phải bỏ chạy một cách tả tơi, mỗi người đều bị thương, tin tức này khiến cho người khác khó mà tin được!

"Ta không nghe nhầm đấy chứ, Hoang vẫn sống khỏe mạnh, mấy đại Thiên Thần lại gặp nạn?!"

Mỗi tiểu thiên thế giới đều ầm ĩ khắp nơi, đâu đâu cũng kinh ngạc, cảm thấy không cách nào tin được.

"Nhục, quá nhục!"

Mấy đại Thiên Thần ví như Mã Nguyên đều hét lớn vang trời, đám bọn họ đều hạ quyết tâm phải diệt trừ cho bằng được tên khốn này, cho dù có trốn vào trong Hỗn Độn Văn hồ thì cũng phải giết.

Sau một ngày, bọn họ lại xuất hiện, hơn nữa còn có Tỳ Hư cùng Đế Côn!

Đến đây, những Thiên Thần từng truy sát qua Thạch Hạo gần như đã đông đủ, tất cả đều tới Ám giới và xuất hiện ở bên cạnh hồ nước đen.

Việc này tự nhiên khiến hơn nửa Tiên cổ đều chấn động, rất nhiều người đã tới và đứng xa xa quan sát, ai nấy đều muốn biết kết quả của chiến dịch này, nhiều Thiên Thần đã chuẩn bị kỹ lưỡng tới đây thì hơn phân nửa cái hồ đen này sẽ không cách nào che chở Thạch Hạo được nữa.

"Đế Côn, lão già chết tiệt nhà ông cũng tới à, lần trước bị tát vào miệng vẫn còn chưa phục hả, hôm nay sẽ làm thịt luôn ông!"

Thạch Hạo từ trong hồ ló đầu lên nhìn bọn họ, vừa mới nhìn thấy Đế Côn thì hắn đã lớn tiếng nói thế để mọi người xem chiến đều á khẩu.

"Tiểu nghiệt súc, ngươi chết chắc rồi!" Mã Nguyên quát lên.

"Để ta xem thử, ai có thể cứu được ngươi!" Hoàng kim cổ tượng cũng lạnh giọng nói.

"Dù là Chân tiên chuyển thế cũng không được, trên trời dưới đất chẳng hề có chỗ cho ngươi dung thân nữa đâu!" Đế Côn lạnh lẽo bổ sung.

"Ha ha ha..." Thạch Hạo cười to rồi vẻ mặt trở nên lạnh lẽo, nói: "Vậy thì tiễn hết các ông lên đường vậy!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 955: Ngược Trời Giết Người

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Hơn mười vạn người, không biết đâu là điểm cuối.

Lúc này, Ám giới chính là cảnh tượng như thế này, hơn nữa chắc chắn phải hơn mười vạn người, tất cả đều đứng ở trong không trung nơi xa quan sát.

Bởi vì, chuyện lần này quá lớn, mấy đại Thiên Thần bất chấp tất cả để giết cho bằng được Hoang.

"Gieo họa lớn cỡ đó mà cũng không có chết à!" Trong đám đông, Thỏ nhỏ nắm chặt nắm đấm rồi cười hi hi không thôi.

Đả Thần Thạch thì trốn ở bên cạnh một ngọn núi, nói: "Tên khốn này điên rồi à, vậy mà còn chỉ trỏ Thiên Thần, hắn còn thủ đoạn gì nữa sao?"

Thanh Y, Tào Vũ Sinh, Trường Cung Diễn đều đã tới thế nhưng cũng không hề lộ ra chân thân, ai cũng chăm chú quan sát, bồn chồn không thôi.

Không riêng là bọn họ mà ngay cả những người khác cũng như thế, bầu không khí đều là như vậy, rất là ngột ngạt.

"Hoang, ta không biết ngươi điên hay là ngu, thế nhưng cho rằng dựa vào một cái hồ này là có thể ngăn cản được bước chân của chúng ta? Thiên Thần muốn giết ngươi thì dù có Chân Tiên mở lời cũng vô dụng!" Đế Côn nói.

"Nếu như Chân Tiên giáng thế thì chỉ cần một ngón tay đủ diệt các ông rồi, sai, phải nói là một sợi tóc bay xuống cũng đã đè nát mới đúng!" Thạch Hạo cười gằn, vẫn như trước buông lời giễu cợt.

"Không cần nhiều lời làm gì, giết hắn, đối với một tên không biết trời cao đất dày này thì cũng không cần nói nhiều làm gì, hắn tính là cái gì chứ!" Mã Nguyên âm trầm nói.

"Lão Mã, quả nhiên cái mặt ngựa nhà ông chẳng hề biết xấu hổ là gì, ông quên rằng đã bị ta đánh như thế nào à, cũng quên luôn việc hôm trước bị đánh tới mức đái ra quần, bị đám muỗi truy sát chạy trối chết hả?"

Mã Nguyên càng muốn thể hiện vẻ cao cao tại thượng thì Thạch Hạo lại càng chẳng để hắn yên, khiến cho cả người hắn run lẩy bẩy.

"Đừng có nói nhảm nữa, giết!" Hoàng kim cổ tượng động thủ trước tiên.

Sau đó thì cổ viên cũng ra tay theo, tiếp là Tỳ Hưu phóng vút lên thần mang.

Trong lúc nhất thời, mấy đại Thiên Thần đều di chuyển và xuất ra pháp tắc Thiên Thần để tiêu diệt Thạch Hạo.

Nhưng, bọn họ rất cẩn thận, sau khi ra tay thì lập tức xé hư không rồi trốn đi xa. Vì bọn họ chỉ muốn quấy nhiễu sinh linh trong hồ nước để chúng bạo động cả lên.

Thạch Hạo biến sắc, đối phương lại dùng thủ đoạn của hắn để đối phó lại chính hắn, sau khi công kích thì đám người này bỏ chạy, tuy rằng đám muỗi này kiêng kỵ đồ trên người của hắn thế nhưng tất cả đều phát điên, nói không chừng sẽ công kích hắn cũng nên.

Pháp tắc Thiên Thần hạ xuống lập tức hồ nước đen sôi trào.

Vô số con muỗi bỏ mạng, hồ nước thì lại mịt mù, một nửa bên trên đều bị sấy khô.

Thạch Hạo nhanh chóng trốn ra xa chứ không dám dừng lại ở trong hồ nước này nữa, nơi đó quá kinh khủng.

Ầm!

Hồ nước đang bốc hơi kia từ từ ổn định lại, mấy con Thiên Thần màu vàng lao ra ngoài, đồng thời hai con Hỗn độn cổ văn với cặp mắt đỏ bừng đập cánh liên hồi, đánh nát hư không.

Hồ nước ổn định lại và không hề bị bốc hơi nữa, mấy con muỗi như nổi điên và không ngừng tìm kiếm địch thủ.

"Trốn thôi!"

Những tu sĩ đứng nơi xa xem chiến đều sợ hãi tới trắng bệch mặt mày, tất cả đồng loạt bỏ chạy.

Thạch Hạo cũng nhằm về nơi xa thế nhưng vào đúng lúc này mấy đại Thiên Thần kia lần nữa hiện thân vây chặt bốn phía, giam cầm hư không, ngay lập tức phong tỏa toàn bộ sơn mạch nơi này.

"Tiểu bối, ngươi cho rằng chúng ta không có cách để đối phó ngươi à, Thiên Thần đã muốn giết con kiến thì biện pháp nhiều vô số kể!"Cầu Long lạnh giọng nói.

"Sao không trốn nữa đi, hôm nay bọn ta giết ngươi tựa như giết chết một con sâu vậy!" Mã Nguyên tức giận nói.

"Dám ăn voi tộc ta à, ngươi là thá gì chứ, hôm nay ta sẽ tra tấn linh hồn của ngươi!" Hoàng kim cổ tượng tức giận.

Đế Côn thì ra tay luôn, một luồng xích thần trật tự vụt tới công kích về phía Thạch Hạo, đồng thời lạnh lẽo cùng với sỉ nhục nói: "Điếc không sợ súng!"

Thấy tình cảnh này thì mọi người nơi xa đều thở dài, Hoang trẻ tuổi

nóng tính, lại vứt bỏ đi mạng sống của mình.

Ầm!

Tiếng rung dữ dội truyền tới, bên ngoài cơ thể của Thạch Hạo hiện lên một chùm sáng rồi bảo vệ hắn ở bên trong.

Đó là Thần phù bảo vệ, nó lần nữa phát uy chặn đứng luồng công kích về phía Thạch Hạo.

"Cổ phù này rất thần bí thế nhưng ta lại muốn xem thử ngươi sử dụng nó tối đa được bao nhiêu lần, mỗi người chúng ta tấn công một đòn, từ từ luân phiên nhau thì sớm muộn gì cũng sẽ phá nát ó." Long Tước cười khẩy.

Đột nhiên, Hỗn độn văn truy sát tới, bên cạnh nó còn có vài con Thiên Thần khác cùng với vô số trùng, toàn bộ hóa thành mây đen rồi lao vù xuống dưới.

Cảnh tượng này vô cùng ghê rợn khiến cho toàn bộ Thiên Thần ở đây đều biến sắc, bọn họ không nghĩ tới hai con Tổ văn này đã mất đi thần trí mà vẫn còn thù dai truy sát tới đây như vậy.

"Đi!"

Bọn họ giam cầm lại nơi này rồi sau đó cắt đứt hư không, tất cả đồng loạt biến mất cùng với Thạch Hạo đã bị phong tỏa chạy khỏi tiểu thiên thế giới này.

Nơi phương xa mọi người đều kinh ngạc, thủ đoạn của Thiên Thần quả thật là đáng sợ, không cách nào suy đoán ra được, bản thân có thể xé rách hư không thì cũng không bàn làm gì thế nhưng khi liên thủ lại thì lại có thể cắt lìa một mảnh hư không bao gồm cả núi sông ở trong rồi mang đi nơi khác.

"Ầm!"

Việc khiến bọn họ khiếp sợ hơn chính là, hai con Hỗn độn cổ văn kia chỉ

dựa vào bản năng thế nhưng lại bao vây lấy hư không rồi mang theo vô số con muỗi khác đuổi theo sau, rời đi một giới này.

"Trời ơi, đám muỗi này thù dai kinh khủng, lại xảy ra đại sự nữa rồi!" Có Chân Thần sợ hãi nói.

Tất cả mọi người đều run rẩy và linh cảm được, Tiên cổ chắc chắn sẽ đại loạn, hai con Hỗn độn trùng rời khỏi hang ổ của mình để truy sát Thiên Thần, việc này chắc chắn sẽ vô cùng khủng khiếp.

"Đi, phải đuổi theo để xem tình hình diễn ra như thế nào!"

"Ngươi điên à, không sợ bị đám muỗi đó hút cạn trở thành thây khô à!"

"Không cần lo lắng, đám muỗi này đều chú tâm vào Thiên Thần, chúng ta chỉ đi theo phía sau, nếu như có biến thì sẽ trốn ngay."

Một đám người đuổi theo, vĩnh viễn sẽ không bao giờ thiếu kẻ gan to bằng trời muốn tận mắt chứng kiến một màn này, nên họ sẽ liều lĩnh đi theo.

Thiên Thần mang theo Thạch Hạo không ngừng bỏ chạy, vượt qua tới mấy tiểu thiên thế giới khác mà vẫn bị đám muỗi kia đuổi sát sau chứ chẳng hề từ bỏ.

Việc này khiến cho vài tên Thiên Thần giật nảy cả mình, sắc mặt rất khó coi, phiền phức lớn thật rồi, bọn họ không nghĩ tới đám cổ văn này lại khó chơi, lại cứ truy sát không ngừng như vầy.

Chẳng lẽ, trong nhóm bọn họ sẽ có người chết đi?

"Mau ra tay!" Cổ viên rất táo bạo cho nên xuất thủ đánh về Thần phù bảo vệ của Thạch Hạo.

Vẻ mặt của những người khác cũng biến đổi không thôi, cũng đều xuất ra bảo thuật chuẩn bị đánh nát cổ phù này, sau đó sẽ cướp lấy thân thể rồi chia thay bỏ chạy.

Những người đuổi theo ở phái sau phát hiện ra, đám muỗi này chỉ nhằm về phía những vị Thiên Thần phía trước kia.

Người xem chiến càng ngày càng nhiều, gần như nửa Tiên cổ này đã bị khuấy động, tu sĩ các tộc đều hiện thân, ai nấy cũng muốn quan sát cảnh tượng khó tin này.

"Xong, lần này chắc chắn Hoang tiêu đời, tai vạ khó tránh!" Có người thở dài.

Như vầy thì làm sao còn trốn được chứ, bị mấy đại Thiên Thần phong ấn ở trong hư không, chỉ dựa vào thần phù bảo vệ mà nói thì sớm muộn gì cũng sẽ bị công phá.

"Tại sao lại như vậy? Tên khốn này đúng là tên ngu đần mà, không không đẩy bản thân vào tuyệt địa, lần này hơn phân nửa sẽ chết rồi!" Thỏ nhỏ đờ mắt ra.

"Nè, ngươi đang giả điên đó hả!" Đả Thần Thạch trách mắng.

Thanh Y, Tào Vũ Sinh, Tuyết Lâm, Lộ Dịch, Trường Cung Diễn cũng nhíu mày, Thạch Hạo đã lâm vào tuyệt cảnh, cơ bản không hề có đường sống nào cả.

Ngoại giới, ba ngàn châu.

Tu sĩ các giáo đều thấy cảnh này, bởi vì Thạch Hạo không hề sử dụng tiên khí, tình thế nghịch chuyển quá nhanh nên khiến mọi người đều kinh ngạc.

"Lần này, hắn chắc chắn phải chết, làm sao có thể lật ngược tình thế đây?"

"Ha ha, trước kia có thể sống thì cứ cho là kỳ tích, gặp được vận may lớn đi. Nhưng nếu đối diện với thực lực tuyệt đối, hắn chỉ là một tên tiểu tu sĩ thì có thể tạo nên sóng gió gì, khiêu khích mấy vị Thiên Thần như vầy thì

thuần túy là muốn chết!"

Có người bàn tán, những người tức giận trước đây đều nở nụ cười thỏa mãn cùng với vẻ chế giễu, lạnh lẽo, tiếp đó là cười ha hả không ngớt.

"Chết chắc rồi, không còn đường sống nào nữa!" Những người khác cũng đều lắc đầu, đây vốn là tuyệt cảnh, không có bất cứ con đường sinh cơ nào.

Đám Minh tộc, Thiên quốc, Tiên điện, Hỏa Vân động, Thiên Nhân tộc đều lộ nét cười tươi như xả được cơn tức giận, nhất thời bọn họ cảm thấy vô cùng dễ chịu.

Nhưng vào đúng lúc này lại xuất hiện một luồng ánh sáng kinh thiên khiến cho mắt của mọi người như bị đâm đau nhói, tâm thần chấn động, ai nấy đều ngây người.

"Trời ơi, hắn đang làm gì thế?"

"Chẳng lẽ lại muốn nghịch chuyển, lại "có đường sống trong chỗ chết" hay sao?!"

"Hắn là...muốn đi ngược lại trời!"

Rất nhiều người hét lớn, dù là Thiên Thần cũng không ngoại lệ, tất cả đều ngây dại.

Ba ngàn châu, tu sĩ các giáo đều chấn động ngơ ngác nhìn hình ảnh đang được hiển thị ở bên trên cánh hoa Tiên đạo kia, đồng thời trên nét mặt của mọi người tràn ngập vẻ khó có thể tin.

Đồng thời, rất nhiều người cảm thấy mặt mày nóng rát, tựa như ăn phải một cái bạt tai vang dội.

Trong Tiên cổ, trong một tiểu thiên thế giới.

Thạch Hạo đứng nơi trung tâm, hắn không áp chế bản thân nữa mà bắt

đầu vận chuyển thần lực toàn thân, cả người phát sáng rồi bùng phát ra uy thế mạnh nhất của mình, đồng thời hắn sử dụng bí thuật Lôi đế để khơi dậy ánh chớp vô thượng

Trong nháy mắt, một luồng lôi điện to lớn nối liền từ trời xuống dưới đất, kinh khủng vô biên, khiếp sợ mười phương!

Đây là thiên kiếp, không phải là lôi điện bình thường, là thần phạt mà trời xanh hạ xuống!

Nếu là người bình thường lại đi khơi dậy thiên kiếp ở thời đại không có thiên kiếp thì sẽ vô cùng gian nan, thế nhưng Thạch Hạo lại thu bí thuật Lôi đế, nghiên cứu đạo này vô cùng tinh thông nên cũng không mất quá nhiều công sức.

Nhưng, làm việc đi ngược lại ý trời như vầy, cưỡng ép khơi dậy thiên kiếp thì sẽ vô cùng đáng sợ, chắc chắn sẽ khủng khiếp hơn nhiều so với lôi phạt bình thường hạ xuống.

Lúc này chỉ vừa mới bắt đầu mà đã có lôi điện mạnh mẽ hạ xuống, luồng này xuyên thủng hư không, khắp nơi nát tan, tiếng vang inh ỏi vỡ vụn hư không, chấn cho hai tai của người nghe đều chảy máu, khó mà chịu đựng nổi.

Âm thanh quá khủng khiếp, quá đáng sợ!

Ai cũng không nghĩ tới Thạch Hạo sẽ quyết đoán như vậy, lại làm nên một chuyện mà cả Tiên cổ đều sợ!

"A..."

Mấy vị Thiên Thần kêu thảm thiết, trên mặt lộ vẻ sợ hãi vô cùng.

Bởi vì, trong cơn thiên phạt đáng sợ kia lại ẩn chứa lượng nguyền rủa nồng đậm tới cực điểm, thứ này hạ xuống cùng với ánh chớp và nhấn chìm toàn bộ bọn họ.

Thạch Hạo độ kiếp, bọn họ cũng gặp nạn theo!

Độ nồng đậm của nguyền rủa này không cách nào tưởng tượng ra được, nó dường như là chất lỏng bao vây rồi ăn mòn vào trong xương cốt của bọn họ, cơ bản không cách nào tránh né được.

Nếu như chưa dính phải nguyền rủa lần nữa, chỉ dính lần đầu tiên thì cũng không đến nỗi sẽ bị diệt ngay lập tức.

Nhưng mà, mỗi người bọn họ từ lâu đã tới "giai đoạn cuối", bị nguyền rủa ăn mòn tới vạn năm, hiện giờ lại bị bao phủ trực diện như vầy nên lập tức nổ tung.

"Không, không, không!" Mã Nguyên sợ hãi hét lớn, hai chân hắn bắt đầu thối rửa, từng mảng huyết nhục rớt ra, chỉ trong chớp mắt đã sắp thành xương khô.

"A a a... Dừng lại cho ta!" Hoàng kim cổ tượng hét lớn, mặc dù nó da dày mỡ lớn, lớp da hoàng kim vô cùng cứng rắn thế nhưng hiện giờ thi ban lại nổi lên khắp người và đồng thời thối rữa.

Nó vốn là kẻ có sức phòng ngự kinh người thế nhưng lại gần Thạch Hạo nhất nên gặp phải nguyền rủa cũng lớn nhất, tức thì sức mạnh nguyền rủa vô cùng kinh khủng "chôn vùi".

Hoàng kim cổ tượng kêu gào, đầu lâu rách nát, da thịt bong tróc, lúc này đã lộ ra những khúc xương màu trắng hếu.

Hơn nữa, dù là Thiên Thần cốt của nó cũng đang từ từ mục nát, những khúc xương tựa như là gỗ mục không ngừng nứt ra.

"Ầm!"

Một luồng thiên lôi đánh xuống vừa khéo bổ trúng ngay chiếc ngà của nó, một cặp lợi khí trắng như tuyết bị đứt lìa, máu đen thối rữa không ngừng chảy ra và rớt từ giữa trời xuống dưới.

"Kinh tởm quá, đáng tiếc thật, thịt voi Thiên Thần của ta!" Thạch Hạo bị đánh tới mức trợn tròn mắt thế nhưng vẫn không hề quên thức ăn của mình, lúc nói ra câu này liền khiến thân thể của Hoàng kim cổ tượng run rẩy vì tức giận

"A..." Đế Côn cũng gào thét, thân thể nổi đầy thi ban, huyết nhục không ngừng bóc ra.

Mấy đại Thiên Thần đều như thế, không ai ngoại lệ, đều gặp nạn như nhau!

"Ta không cam lòng mà!" Thiên Thần gào thét.

"Trời ơi, là do Hoang làm?" Nơi xa, tất cả mọi người đều chấn động, không một ai tin vào con mắt của mình.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 956: Thiên Kiếp

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Thiên kiếp chỉ xuất hiện ở hơn một kỷ nguyên trước nhưng nay lại hiện ra trong nhân gian này, hơn nữa còn mãnh liệt tới mức khiến thần linh cũng phải tê dại cả da đầu!

Ai cũng không nghĩ tới Hoang lại quyết đoán dứt khoát như vậy, không tiếc dùng sinh mệnh của bản thân để khơi dậy hấp dẫn thiên kiếp tới hòng chống lại các đại Thiên Thần.

"Ầm!"

Thiên lôi cuồn cuộn, luồng sau mạnh hơn luồng trước, ánh chớp chói mắt, mỗi một tia đều to như núi lớn khi bổ xuống dưới liền khiến núi sông nổ nát, hư không nổ tung.

Trước tới giờ, tất cả mọi người chưa bao giờ nhìn thấy lôi kiếp nào đáng sợ thế này, như kia thì còn chừa cho người khác con đường sống nữa ư? Hoàn toàn là tuyệt diệt, tiêu diệt sạch sẽ mọi thứ!

Cơ bản không hề nhìn thấy chút tia hi vọng nào, tu sĩ ở Thần Hỏa cảnh viên mãn bình thường thì làm sao đỡ nổi, dù cho trong lúc này có tiến lên Chân Thần thì cũng chẳng đáng để ý.

"A..." Mã Nguyên hét thảm, gương mặt méo mó, trong mắt tràn ngập vẻ tuyệt vọng, vô vàn ánh chớp như kia ép xuống nên đã mang tới nguyền rủa không cách nào tưởng tượng nổi.

Sức mạnh kỳ lạ này tựa như là chất lòng phủ kín khiến cả người hắn hiện lên màu xám trắng, mùi thối rửa nồng nặc lan tràn và tỏa khắp trong hư không.

Da thịt trên người hắn bắt đầu thối rửa, từ hai đầu gối trở xuống thì sớm đã biến thành xương trắng, máu đen tí tách, ghê tởm vô cùng.

"Ầm!"

Một luồng chớp to lớn bổ xuống lập tức đầu gối của hắn nổ tung rồi nát bét, cặp xương đùi của hắn bóc ra rồi từ từ tan vỡ hóa thành hư vô trong ánh chớp đó.

Nguyền rủa đánh sâu vào trong thịt, máu, xương!

"Nghiệt súc!" Mã Nguyên gào lớn rồi nhào thẳng về trước hòng giết chết Thạch Hạo, bởi vì hắn biết, bản thân mình hơn phân nửa đã lâm nguy nên muốn trước khi chết phải diệt cho bằng kẻ này.

"Ầm!"

Nhưng mà Thạch Hạo lại đang ở ngay trung tâm của lôi kiếp, nguyền rủa nơi đó tựa như là ngọn núi lửa đang phun trào ra bốn phương tám hướng.

.Hắn chỉ vừa mới tới gần thì chớp mắt đã bị một tia sét đánh trúng ngay Thiên linh cái, lập tức máu me tung tóe, da đầu bong tróc, làn tóc cháy khét!

Những tia nguyền rủa đều ẩn ở trong ánh chớp, khi tiến vào trong cơ thể hắn tựa như là nước thép đỏ rực được tưới lên băng tuyết, tiếng xèo xèo vang khắp, những tảng thịt bong tróc, xương sọ đen xì, thi ban lan tràn.

Mã Nguyên càng kêu gào thảm hơn, tiếp đó nhanh chóng lùi ra xa.

Nguyền rủa quá nghiêm trọng, uy hiếp tới tính mạng của Thiên Thần.

"Lão già thúi, hiện giờ ông chẳng ổn chút nào cả, chỉ là vừa mới bắt đầu mà chưa chi đã không kiên trì được nữa rồi?" Thạch Hạo châm chọc, kỳ thật

hắn cũng thê thảm không thôi.

Cả người máu me be bét, toàn thân cháy khét, tóc tai bù xù, chịu phải thương tích vô cùng nghiêm trọng.

Thiên kiếp lần này đã vượt quá tưởng tượng của hắn, mạnh tới mức khiến người khác "tức giận", dù là ở thời đại có thiên kiếp trước đây thì cũng khó có thể gặp được trên người những tu sĩ ở cảnh giới này.

Đây là đang tuyệt diệt, sẽ không chừa bất kỳ con đường sống nào!

Lôi kiếp như này vừa hiện thì mang ý nghĩa là tiêu diệt, bóp chết kỳ tài tuyệt thế, lôi vân đè ép khắp thế gian!

Thiên kiếp này rất kỳ lạ, màu sắc hơi khiếp người, ban đầu là những tia chớp có màu vàng, màu bạc, màu tím đánh xuống, nhưng tới tia cuối thì lại có màu đỏ ngòm, ánh điện tựa như là thi thủy tàn phá bừa bãi, đánh nát hư không.

"Ầm!"

Một tia sét bổ mạnh xuống, nó tỏa ra năm màu rồi hóa thành năm tia sấm đánh thẳng lên trên đầu của Mã Nguyên, quả đúng với danh xưng Ngũ lôi oanh đỉnh.

"A..." Mã Nguyên hét thảm, bởi vì hắn không cách nào kiểm soát được nguyền rủa nữa nên bắt đầu ăn mòn đỉnh đầu của hắn, Thiên linh cái dần dần thối rửa.

"Răng rắc!"

Một tia chớp đỏ ngòm đánh mạnh xuống khiến Thiên linh cái của hắn tách lìa, khói xanh bốc lên, huyết dịch tung tóe nhìn mà rợn cả người.

Phương xa, phàm là những ai thấy cảnh này thì đều sợ hãi, cả người nổi dày da gà, dù gì cũng là Thiên Thần thế nhưng lại gặp phải đau khổ như vầy.

Cảnh tượng này khiến người phát sợ, lạnh buốt cả người, lông tơ đều dựng thẳng.

"Rút!" Mã Nguyên muốn chạy trốn, quả thật hắn rất sợ hãi, lúc này chỉ mới bắt đầu mà đã bị nguyền rủa ăn mòn tới thảm như vầy, những nguyền rủa mà hắn đã áp chế bấy lâu này cũng đang nhanh chóng phát tác.

Nhưng mà, việc khiến hắn khó chịu lại phát sinh, hắn không thể rời khỏi được bởi vì hai con Hỗn độn cổ văn ở nơi xa đang nổi điên, chúng nó không phải nổi điên vì ở trong phạm vi thiên kiếp mà phát điên do vị kích thích.

Tràng vực vô biên ảnh hưởng tới hư không, hai con cổ trùng này đã niêm phong nơi đây lại.

Vài tên Thiên Thần còn lại đã động thủ trước cả Mã Nguyên, ai nấy cũng muốn chạy trốn rời khỏi nơi nguyền rủa này thế nhưng lại gặp phải phục kích, Cầu Long vừa xé ra hư không thì một vệt sáng màu máu bắn tới và nửa thi thể của nó đã bị cắt lìa.

Đó là một con Hỗn độn cổ văn đang chĩa cái vòi ra, chính cái vòi này đã cắt đứt đuôi rồng của nó, chỉ hút một hơi mà đã cạn tinh huyết nửa người của nó.

Thiên Thần dù mạnh tới đâu thì cũng cần phải có thời gian để khôi phục, không thể hồi phục ở ngay tức khắc được, mà nơi này lại có nguyền rủa thì một khi suy yếu chắc chắn sẽ vô cùng đáng sợ.

"Không..." Cầu Long hét lớn.

Nó đang lùi lại và trở vào trong ánh chớp kia, nguyền rủa ăn mòn, huyết nhục bong tróc thành từng miếng tựa như là những lớp vỏ xù xì của cây già.

Xương cốt trắng hếu lộ ra, Cầu Long thê thảm hét lớn, nửa thân của nó đã bị hủy diệt, nửa còn lại đã trở thành xương trắng bóc.

Đều là Thiên Thần, chưa ai từng thê thảm như vầy!

"Đau lòng lắm à, lòng ta cũng đau như cắt đây nè, dù gì cũng là thịt rồng, là cấp Thiên Thần mà lại bị hành hạ như vậy!" Thạch Hạo đứng nơi xa hét lớn, mặc cho mặt mày máu me, tóc tai bù xù, cả người là những vết cháy đen nhưng vẫn la làng cả lên.

Sau khi Cầu Long nghe thế thì giận tới run người, một tên tu sĩ Thần Hỏa cảnh nhỏ nhoi mà cũng dám để ý tới huyết nhục của nó, thật sự không thể nhịn được nữa!

Chỉ là hiện tại không cách nào đi giải quyết được, thiên kiếp ầm ầm, ánh chớp chỉ là phụ, chủ yếu nhất là nguyền rủa quá đậm đặc khiến cho nguyền rủa trong cơ thể của bọn họ cũng bùng phát, tựa như là đang nhen một đống thuốc nổ vậy.

"Đây không phải là đống thịt mỡ vô dụng như tên Mã Nguyên kia, mà là thịt của Cầu Long đó!" Thạch Hạo đau đớn nói.

Mã Nguyên nghe thế tức thì điên người, trong lòng giận dữ không thôi.

Lúc này, quả thật bọn họ đã rơi vào cảnh sống không bằng chết.

"Nhóc con, ngươi không chết tử tế được đâu!" Cầu Long quát lên, tên hậu bối đáng ghét này khi độ thiên kiếp lại kéo bọn họ vào trong.

"Đạo hữu, trốn thôi, rời khỏi địa phương quỷ quái này đã, chúng ta nếu cứ chết vì vầy thì quá oan ức!" Mã Nguyên khuyên nhủ, hắn đứng chung một chỗ với Cầu Long rồi thủ thế chuẩn bị phá vòng vây.

Nhưng, cách đó không xa lại phát sinh một màn khiến lông tóc bọn họ dựng đứng, bước chân cũng vì thế mà ngưng lại.

Long Tước đang phá vòng vây, dùng cánh Thiên Thần cắt đứt trời cao hòng bỏ chạy, thế nhưng một chiếc vòi muỗi lóe lên rồi đâm thủng thân thể của kẻ này.

Trong nháy mắt khi Long Tước bị xuyên thủng thì cả người chợt khô

quắt, tinh huyết đều bị hút cạn.

Một lát sau, khi nó ép lui được con muỗi cổ kia nhưng lại không chịu nổi được sự ăn mòn của nguyền rủa thì bị một tia sét đánh trúng, cả người trắng xám, nguyền rủa bao phủ hoàn toàn lấy nó.

"Răng rắc!"

Rạn nứt bắt đầu từ mi tâm rồi lan xuống dưới, huyết nhục cả người đều biến thành nước mủ và chỉ còn sót lại mỗi bộ xương, đồng thời Thiên Thần cốt cũng đang thối rửa.

Một con chim thần màu xám trắng từ trong xương sọ kia lao vút ra ngoài, đó là nguyên thần của nó, lúc này cũng không còn ánh sáng lộng lẫy gì nữa mà thay vào đó là màu đen.

"Bụp!"

Tiếp đó, nguyên thần của nó bị phá vỡ!

Một vị Thiên Thần đã chết!

Trong đám Thiên Thần thì đạo quả của Long Tước đã bất ổn, tu vi lại yếu nhất nên cố gắng lắm mới đạt được tới cảnh giới này, hiện giờ là kẻ đầu tiên gặp nạn và tử vong.

"Trời ơi, một vị Thiên Thần đã ra đi, hóa thành tro tàn trong nguyền rủa, tất cả chuyện này cũng do một thiếu niên gây nên."

"Nhưng, Hoang lại còn sống, hắn vẫn còn đang độ kiếp!"

Mọi người cắn chặt môi, khi thấy cảnh này thì ai nấy cũng sợ hãi, một vị Thiên Thần cao cao tại thượng, không cách nào ngang hàng lại chết.

Đây cứ như là thần thoại vậy, nên biết, nguyên nhân của cái chết này là do một tu sĩ nhỏ bé gây nên!

"A a a, ta thấy khó chịu quá!" Thạch Hạo la to đầy đau đớn, nói: "Ông trời ơi, sao ông lại phung phí đạp đổ thịt Long Tước của ta vậy, ta muốn ăn thịt chim thần cấp Thiên Thần!"

Thương thế của hắn rất nghiêm trọng, nhiều nơi đã lộ xa xương trắng, máu thịt be bét, gian nan chống lại ánh chớp thế nhưng miệng vẫn không ngừng la hét.

"Tiểu nghiệt súc, đáng đời, chết sẽ không có chỗ chôn đâu!" Có Thiên Thần gầm lên.

"Ta khinh, anh đây là bất tử, đám rùa già các ông chết đi cho ta!" Thạch Hạo nhẫn nhịn đau đớn đáp trả.

Đã tới nước này thì song phương đều cảm thấy vô cùng khó chịu, dù là Thạch Hạo cũng thấy có gì đó không đúng, đã có nguyền rủa đang từ từ xâm nhập vào trong thân thể của hắn.

Cũng may là hắn không phải là dân ở nơi này, trước giờ trong cơ thể cũng không hề có sức mạnh kỳ lạ như vầy ẩn núp cho nên cũng không hề bộc phát, sẽ không bị sự ăn mòn lần đầu này phát tác rồi cướp đi tính mạng.

"Răng rắc!"

Ánh chớp vạn tia, tia chớp đỏ ngòm đan dệt hóa thành một chiếc lưới lớn đánh bay Thạch Hạo, sau khi cả cơ thể va ầm xuống mặt đất thì vang lên những tiếng rầm rầm, những vết nứt trên xương của hắn càng dày hơn.

Mà lúc này, mấy vị Thiên Thần cũng chẳng dễ chịu hơn chút nào.

"Không ổn, nếu như chết ở trong tay một tên tiểu bối thì chẳng còn mặt mũi gì nữa, dù thế nào cũng phải thoát khỏi nơi đây!" Cầu Long gầm nhẹ.

Bên cạnh nó xuất hiện một con Tỳ Hưu cùng với cổ viên màu vàng, đây đều là những kẻ tài ba trong đám Thiên Thần, tất cả đều bất chấp xung kích ra ngoài.

"Không ổn, lẽ nào con muỗi cổ kia lại thức tỉnh và sinh ra chút thần trí, nếu không tại sao lại tấn công tới đây?" Cổ viên hét lớn.

Tình huống vô cùng nguy cấp, sức phòng ngự của nó không tính là kinh người, những lớp vảy màu vàng kim nằm dày đặc trên người thế nhưng đã bị chiếc vòi của muỗi cổ đâm thủng, máu tươi chảy khắp.

"Khỉ đột, nếu như ngươi chạy trốn thì cũng nên để não lại cho ta, ta không cho phép bất cứ ai mang lương thực của ta rời khỏi nơi này!" Thạch Hạo hét lớn.

"Ta @#$%^" Cổ viên tức giận, tính của nó rất nóng mà hiện giờ lại phải gánh lấy cơn giày vò này nên càng tức giận hơn, rất muốn dùng một cước giẫm chết Thạch Hạo.

"Không ổn, đạo huynh cứu ta!" Mã Nguyên hét thảm.

Thì ra, vừa nãy thừa dịp ba đại Thiên Thần phá vòng vây thì hắn lại đào tẩu từ một bên khác, nhưng kết cục lại bị một con muỗi cổ chọc trúng, một nửa thân thể đều đã tan nát.

Mà khi hắn trốn trở lại thì gặp phải ánh chớp oanh kích, vô biên nguyền rủa nhập thế.

Trong nháy mắt, thi ban dày đặc rồi thân thể bắt đầu giải thể.

"Lão Mã, ta muốn quyết chiến với ông!" Thạch Hạo lộ vẻ hiên ngang tiến tới.

"Quyết chiến cái %^&." Lão Mã hét lớn, hắn rất muốn lột da rút xương Thạch Hạo.

Khi Thạch Hạo đập tới thì trung tâm của thiên kiếp cũng đi theo, chính xác, tốc độ hủy diệt của Mã Nguyên lại càng tăng nhanh.

"Không!" Mã Nguyên hét thảm, trong mắt tràn ngập vẻ tuyệt vọng cùng

với hối hận, tại sao mình lại trêu phải tên sát tinh này, không đáng mà, tự dưng lại đẩy bản thân vào con đường chết.

Mấy vị Thiên Thần ở nơi xa cũng chẳng hề có ai ra tay, hiện giờ ai cũng lo cho mình chưa xong thì thời gian đâu để ý tới hắn.

"Bụp!"

Hắn hóa thành bộ xương, nguyên thần vỡ vụn gần như biến mất.

"Lã Mã, để ta tiễn ông một đoạn nhen!" Thạch Hạo từ trên trời giáng xuống mang theo ánh chớp cùng với nguyền rủa, sau đó một cước đạp mạnh tới.

"Bụp!"

Xương sọ của Mã Nguyên vỡ vụn, nguyên thần nổ tung, cứ thế hình thần đều diệt.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 957: Truy Sát Thiên Thần

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Lần lượt hai vị Thiên Thần ngã xuống nên mức ảnh hưởng cực kỳ to lớn, là một sự kiện chấn động cả Tiên cổ!

Long Tước, Mã Nguyên đều có tiếng tăm lừng lẫy, đều là Thiên Thần của bộ tộc thế nhưng hiện giờ lại chết bởi một thiếu niên, đây cứ như là một cơn bão táp bao phủ bát hoang.

Hơn nữa, phong ba lần này tựa như vừa châm ngòi thuốc nổ, nhanh chóng lan nhanh về trước!

"Ầm!"

Tia chớp đỏ tươi tựa như máu đỏ chạy dài trên hư không xuống khiến cho thiên địa đều hóa đỏ đậm, đáng sợ vô cùng, những tia sét hạ xuống càng ngày càng đáng sợ hơn.

Tựa như là máu của sinh linh vô thượng đang tuôn rơi, vô cùng thê diễm.

"Bụp!"

Thạch Hạo chợt phun ra ngụm máu, thương thế quá nặng, cả người bị đánh văng ra xa, còn bên trong thì xương cốt gãy nát, máu thịt be bét, mùi khét lan tỏa.

"Trốn, trốn khỏi nơi này!"

Đây là lời nói tận sâu trong lòng của đám Thiên Thần, bọn họ còn thê thảm hơn cả Thạch Hạo, những mẫu xương vụn lộ hết ra ngoài, huyết nhục cũng đều tróc hết toàn bộ, nguyền rủa đã ăn mòn sâu vào trong khung xương.

Chỉ là, hai con Hỗn độn cổ văn vẫn canh chừng ở nơi xa chứ không hề chịu rời đi, việc này khiến bọn họ ảo não không thôi.

"Phá vòng vây, ta không tin chúng có thể ngăn hết được chúng ta!" Đế Côn bất chất nói, tới hiện tại thì chỉ có cách liều chết xung phong, nếu không thì chẳng hề có con đường sống nào cả.

Mặc khác, nếu như bọn họ có thể đào thoát thì có thể sống sót được không? Nguyền rủa trong cơ thể đã bùng phát, dù có thể trở lại trong tộc thì không lâu sau cũng sẽ suy kiệt rồi tọa hóa mà thôi.

Nhưng, chỉ cần có một tia hi vọng thì cũng phải thử nghiệm, không thể ngồi chờ chết được.

"Hú..." Cổ viên hú lớn, nó cũng kì nén không nổi nữa, chuẩn bị dùng tính mạng để liều chết.

"Được, cùng nhau xông thôi!" Cầu Long cũng đồng ý, nó chỉ còn lại nửa thân thể nên vô cùng yếu ớt, nếu trì hoãn thêm chút nữa thì chắc chắn sẽ phải chết.

"Giết!" Hoàng kim cổ tượng là tên hành động đầu tiên, chiếc ngà voi trắng như tuyết của nó đã bị sét đánh vỡ nát, lớp da vàng xù xì be bét máu thịt thối rửa không còn ra hình thù gì nữa.

"Rầm!"

Hoàng kim cổ tượng chỉ vừa mới hành động thì đã khơi dậy vô số lôi đình!

Bởi vì Thạch Hạo đứng cách đó không xa, tuy rằng thương thế rất

nghiêm trọng, thân thể gần như sắp vỡ nát thế nhưng vẫn liều mạng vọt tới, đồng nghĩa với việc dẫn theo ánh chớp, mang theo nguyền rủa tới đấy.

Hắn cũng không hề có ý nghĩ sẽ tha cho những kẻ này, nên lập tức ra tay chặn đường rút lui của con voi vàng.

Tia chớp đỏ ngầu cuộn trào tựa như là trời khóc rơi huyết lệ, những tia này đánh thẳng lên trên người của đám Thiên Thần khiến sự thối rửa càng tăng nhanh, Hoàng kim cổ tượng hét thảm ngay đương trường.

Bản thân Thạch Hạo cũng khẽ rên một tiếng, tới lúc này hắn cũng khó mà múa mép khua môi nữa, bởi vì hắn đang chịu phải áp lực cực kỳ to lớn, bất cứ lúc nào cũng sẽ chết đi.

Với lại, hắn làm bậy như vậy thì càng thêm nguy hiểm hơn.

"Bụp!"

Sau lưng của Hoàng kim cổ tượng trúng phải tập kích lập tức huyết nhục lở loét, chân sau to lớn thối rửa rồi nát bấy khỏi cơ thể.

"Đi!"

Lúc này, những người khác cũng xuất thủ về những nơi khác.

"A a a..."

Cổ viên kêu gào thảm thiết, những lớp vảy vàng trên người đều nổ tung, chiếc vòi của một con Hỗn độn cổ văn đâm xuyên qua cơ thể rồi hút lấy tinh huyết của nó, thế nhưng nó vẫn ra sức lẩn trốn.

Hơn nữa, trong lúc này huyết nhục đang lở loét trên người nó cũng đang đẩy nhanh tốc độ hơn, khi lao ra được trăm dặm thì gần như đã biến thành một con vượn bằng xương.

Nhưng, nó đã thành công, đã thoát khỏi thiên kiếp và cổ văn!

Cổ viên liều mạng chạy trốn, sau đó nó quay đầu liếc mắc nhìn lui, khi nhìn thấy Thạch Hạo đang ở trong rừng tia chớp kia thì ánh mắt lộ ra ánh lạnh lẽo.

"Khỉ lớn, ngươi cho rằng như thế là mình đã sống sốt à?!" Thạch Hạo đứng trong thiên kiếp khiêu khích, lớn tiếng quát.

Đồng thời, hắn dẫn theo thiên lôi và nguyền rủa nhanh chóng truy tới.

Cổ viên tức giận, đường đường là Thiên Thần thế nhưng hiện giờ chỉ có biết chạy trốn, lại bị một tên tiểu tu sĩ truy kích một cách thê thảm như vầy, thật rất muốn gào thét chửi bới trời cao mà.

"Răng rắc!"

Âm thanh xương nứt truyền tới, cổ viên hoảng sợ, xương sọ của nó đã mục nát bởi nguyền rủa nên giờ gần như chỉ còn lại mỗi nguyên thần.

"Hỏng rồi!"

Nó kêu to một tiếng, sau đó chẳng dám dừng lại chút nào mà nhanh chóng rời đi.

Như vầy thì làm sao có thể sống nổi? Lần này quá gian nan, thân thể bị hủy toàn bộ mà chỉ còn sót lại mỗi nguyên thần, vầy làm sao chống lại nguyền rủa?

Cổ viên cũng không hề quay đầu lại mà cắm đầu chạy về nơi trú chân của mình, nó phải về tộc và bế quan tu dưỡng.

"A..." Phía sau, Cầu Long cũng kêu thảm thiết, việc phá vòng vây đã thất bại, bởi vì nó chỉ còn lại nửa thân thể, vốn là kẻ yếu nhất nên bị một con Hỗn độn cổ văn xuyên thủng Thiên linh cái, tử vong ngay tại chỗ.

"Tiểu bối, ngươi hả hê lắm chứ gì, chờ ta trốn khỏi thì sẽ giết chết ngươi!" Đế Côn tức giận nói, thân thể của hắn cũng đã bị phế bỏ chỉ còn lại

mỗi nguyên thần cùng với khung xương lưu vong.

Thế nhưng, hắn cũng đã chạy thoát.

"A..." Hoàng kim cổ tượng gầm lớn, nó dùng hết khả năng hòng thoát khỏi lôi kiếp, lao ra khỏi biến nguyền rủa, thế nhưng vẫn thất bại, cả người đều rách toác.

Bụp!

Nó bị thương quá nghiêm trọng, cuối cùng xương cốt đều rạn nứt rồi vỡ tan.

Nguyên thần màu vàng của nó đang từ từ chuyển sang xám đen, đó là sự thể hiện khi nguyền rủa phát triển tới giai đoạn cuối, nó với lòng không cam cùng bi phẫn nổ tung trong hư không.

Hoàng kim cổ tượng cũng chết!

Tới lúc này, Long Tước, Mã Nguyên, Cầu Long, Hoàng kim cổ tượng, bốn đại Thiên Thần đều bỏ mạng.

"Gầm..." Xa xa, một con Tỳ Hưu màu bạc gầm lớn, nó phải trả cái giá cực lớn, lớp vảy lân rụng sạch, huyết dịch mất hết, lại bị Hỗn độn cổ văn cắt lìa nửa thân thể thì mới có thể trốn thoát.

Bảy đại Thiên Thần, chỉ còn lại Đế Côn, cổ viên, Tỳ Hưu sống sót và rút khỏi nơi này.

Sau đó không lâu, Hỗn độn cổ muỗi cùng rời đi.

"Giết!"

Không ai nghĩ tới, Thạch Hạo lại bắt đầu truy sát Thiên Thần.

Hắn sử dụng Phá Giới phù, dựa theo những gì mà mình tìm hiểu được để vượt qua hư không, xuyên thấu giới bích, truy sát phía sau.

Đây cứ như là đang đòi mạng, hư không rách nát chẳng ra hình thù gì vì bị ánh chớp oanh kích, từ trước tới giờ chưa hề nghe qua có người đang độ kiếp mà còn muốn vượt qua hư không, người khác toàn lực ứng phó còn chưa nổi huống chi còn làm việc này.

Thạch Hạo cũng gặp phải nguy hiểm, xương cốt xuất hiện rất nhiều vêt nứt, không ít khúc đã gãy lìa thế nhưng vẫn cắn răng truy theo, hắn không muốn lưu lại chút phiền phức nào, muốn dựa vào cách nào để giải quyết hậu hoạn.

Tỳ Hưu là tên đào tẩu sau cùng, cho nên hắn nhắm ngay kẻ này.

Đây là một vùng đất cổ xưa đầy loạn thạch, tuy là nơi cư trú của Tỳ Hưu tộc thế nhưng nhân số cũng không phải rất nhiều, chủng tộc cũng rất ít ỏi.

Nghiêm chỉnh mà nói, đám này không phải là dân bản địa mà là thiên tài của Tỳ Hưu tộc lúc xưa khi tiến vào nơi này rồi dừng lại, sau đó thì xuất hiện hậu duệ như bây giờ.

Nằm ngoài dự liệu của Thạch Hạo đó là, vừa tới nơi và cũng chưa kịp giao đấu với Tỳ Hưu cổ xưa này thì khung xương của nó đã nổ tung, nguyên thần suy kiệt.

"Tiểu bối, việc này không hề liên quan tới tộc nhân của ta!" Tỳ Hưu quát lên.

Thạch Hạo gần như bị đánh nát trong lôi kiếp này, gân đứt xương gãy thế nhưng hắn vẫn một mực kiên trì, đây không phải là vết thương đại Đạo nên hắn cố gắng khống chế tinh lực hòng khôi phục lại.

Thạch Hạo không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm con Tỳ Hưu phía trước mặt.

"Bụp!"

Nguyên thần của nó vỡ nát, bị nguyền rủa ăn mòn, tóm lại là không cách

nào ngăn chặn được nên dập tắt ngay.

Thạch Hạo xoay người, hắn cũng không có đi vào nơi sâu của Thạch lâm, cũng chưa hề trút toàn bộ cơn tức giận lên bộ tộc này.

"Ầm!"

Hư không nổ tung, hắn độ kiếp trong bóng tối, tắm rửa tia chớp trong thông đạo, cảnh tượng như vầy thật sự là trước giờ chưa hề có, đây là người đầu tiên vừa xuyên hư không vừa độ kiếp.

"A..."

Thạch Hạo gầm nhẹ, trên người rạn nứt thế nhưng hai luồng tiên khí không ngừng quấn chặt nên cũng cải thiện được đôi chút, tu bổ lại thương thế.

Đây không phải Đạo thương nên không cách nào tổn hại tới căn cơ của hắn được, có thể khống chế được.

"Biến thái thật, Hoang đang đuổi giết Thiên Thần, ép chết Tỳ Hưu, chuyện này... còn có thiên lý nữa không trời, một tiểu tu sĩ lại có thể làm nên mức này, đúng là nghịch thiên mà!"

Có người đuổi theo phía sau, hơn nữa nhân số cũng không hề ít, khi phát hiện Tỳ Hưu chết đi thì ai nấy cũng á khẩu, chỉ có một vài người cá biệt mới mở miệng kêu lên đầy sợ hãi.

Viên sơn, bao la to lớn, từng tòa nối từng tòa, đây là nơi sinh sống của dân bản địa Viên tộc.

Nhưng, sau khi cổ viên trở lại thì cũng không tới tộc mình mà ngồi xếp bằng ở bên ngoài, bởi vì nguyền rủa trên người của nó quá nghiêm trọng, thứ này không ngừng tràn ra ngoài nên có thể sẽ hủy diệt luôn bộ tộc của của mình.

Nó tuy rằng độc ác, ngông nghênh, ra tay tàn nhẫn khi đối địch, thế nhưng lại rất quan tâm tới bộ tộc của mình.

Ầm!

Hư không nổ tung, Thạch Hạo mang theo lôi kiếp cùng nguyền rủa xuất hiện, ánh sáng vạn trượng, khí hủy diệt lan tràn, tia chớp đỏ ngòm vờn quanh tựa như là một vị Ma thần vậy.

"Khỉ dữ, ngươi không phải rất muốn giết ta sao, tới đây nè!" Thạch Hạo hét lớn.

Cổ viên chợt mở mắt, bên trên bộ xương này chỉ còn lại mỗi ngũ quan, nó rít lên một tiếng rồi hóa thành một vệt kim quang vọt tới, trong tay lại xuất hiện một thanh chiến mâu đâm thẳng về Thạch Hạo.

"Ầm!"

Bên trong ánh chớp, nguyền rủa sôi trào.

Cổ viên lảo đảo, pháp tắc của nó xiên vẹo đầy suy yếu.

"Giết!"

Cổ viên ném bay chiến mâu trong tay mình, thứ này xuyên thủng hư không và mang theo phát tắc phóng thẳng vào trong màn sấm sét kia.

Keng keng, tia lửa từ chiến mâu văng ra khắp nơi thế nhưng cũng chưa hề bị hủy diệt!

Thạch Hạo thở dài rồi nhanh chóng né tránh, tiếp đó vận dụng Thần phù bảo vệ, vù, cả cơ thể hắn được bao bọc lại dù là thiên kiếp cũng bị đẩy ra ngoài.

Chiến mâu đã bị cản lại, pháp tắc không cách nào bắn trúng hắn.

Nhưng, cũng chính vào lúc này, thiên kiếp lại càng thêm mãnh liệt hơn.

Sắc mặt của Thạch Hạo tái nhợt, sau khi thu lại Thần Phù bảo vệ thì lập tức bỏ trốn, khu vực đó đều bị hủy diệt, không còn sót lại bất cứ thứ gì.

Hắn bị chấn cho bay ngược ra sau, thần uy kia không cách nào tưởng tượng ra được!

"Chuyện này..." Dù là cổ viên cũng thất kinh, nó bị phản chấn bay vút ra sau, lôi kiếp này quá kinh khủng, bởi vì có sự can thiệp của pháp tắc Thiên Thần nên chỉ trong nháy mắt lôi kiếp đã tăng vọt.

"Sao lại như thế..." Cổ viên hét lớn, sau khi lôi kiếp càng dữ dội hơn thì có một phần trong đó công kích về hướng của nó, nguyền rủa thì lại càng biến thái hơn nữa.

"Bụp!"

Không thể trách được, xương trán của cổ viên nát bét, mà nguyên thần thì bị ăn mòn, sau cùng tan tành thành mây khói.

Xa xa, trên mặt của Thạch Hạo chẳng còn chút màu máu nào, vừa nãy quá nguy hiểm, ánh chớp kia hơn nửa có thể chém chết Thiên Thần ngay lập tức, xem ra ở kỳ nguyên không thiên kiếp này thì mọi người đều hiểu biết quá ít về thứ này.

Nếu có người can thiệp thì sẽ rước lấy thiên kiếp ứng với cảnh giới của người đó, sẽ rước lấy lửa thiêu thân, sẽ càng khủng khiếp hơn!

Thạch Hạo vui mừng vì mình đã né qua được một kiếp.

Hắn cũng không dừng lại mà mang theo ánh chớp lần nữa vượt qua hư không, truy sát theo Đế Côn.

Đây là một vùng đất cổ xưa, kiến trúc bằng đồng san sát, từng tòa nối từng tòa vô cùng hùng vĩ, rõ ràng đều được đúc từ đồng thau!

Đế Côn bỗng mở mắt, hắn ngồi xếp bằng nơi trung tâm trong một cung

điện cổ bằng đồng và ra sức chống lại nguyền rủa.

Xoẹt!

Hắn bay vút lên trời, nhìn về Thạch Hạo rồi nói: "Độ kiếp... mà cũng dám đuổi theo!"

"Nói tộc nhân của ông đi đi!" Lời nói của Thạch Hạo khàn khàn do chịu phải đau đớn, lúc này hắn đã đứt gân gãy xương, trọng thương trong ánh chớp dù cố gắng được như vầy thì cũng rất là gian nan.

"Nguyền rủa của ta khó có thể trị tận gốc được, mà đây cũng là lần cuối cùng Tiên cổ mở ra rồi, bọn họ sống tiếp thì có ý nghĩa gì chứ?" Đế Côn lẩm bẩm.

"Ông..." Thạch Hạo kinh hãi, tên Thiên Thần này điên rồi, muốn tộc nhân chôn cùng mình sao?

"Ta vốn là truyền nhân mạnh nhất Tiên điện thế nhưng lại bị Giáo tổ ra lệnh phải xây dựng căn cơ ở nơi này, từ từ bố trí mưu đồ, kết quả lại lâm nguy cùng chỗ này mà vẫn chẳng hề đạt được cơ duyên lớn nào." Đế Côn tự giễu, thần sắc ủ rũ mang theo thù hận và tức giận không thôi.

Trong lòng Thạch Hạo khẽ loạn, không phải hắn muốn lưu lại mà là năm đó phải tiếp nhận mệnh lệnh, Tiên điện mưu đồ cũng không hề nhỏ, chỉ là... hiệu quả không được tốt cho lắm.

Đế Côn đã bị nguyền rủa ăn mòn, một năm cũng không hề rời khỏi chỗ ở được mấy lần nên cũng chỉ có thể quanh quẩn ở một khu, không cách nào triển khai được kế hoạch lớn.

"Tiên điện, dã tâm.. cũng mạnh ghê đó chớ." Thạch Hạo nói.

"Đến đây đi!" Đế Côn buồn bã nói kèm theo là nụ cười tàn nhẫn xông về trước, hắn biết mình sống không nổi nữa, bởi vì khi hắn thử nghiệm hóa giải đi nguyền rủa thì đã không còn chút hiệu lực nào nữa.

Hắn muốn kéo Thạch Hạo chết cùng!

Hắn không phòng ngự nữa mà thay vào đó cứ để mặc cho nguyền rủa lan tràn, còn bản thân thì thoải mái điều khiển pháp tắc Thiên Thần của mình.

"Sao lại thế..." Trên mặt hắn ngập tràn vẻ sợ hãi cùng hối hận không thôi, bởi vì ánh chớp kia cũng đang phóng về phía hắn, nguyền rủa đậm đặc gấp mấy chục lần.

"Bụp!"

Chỉ trong nháy mắt, xương cốt của hắn đều nát bét đồng thời nguyên thần hóa thành tro tàn, cứ thế hình thần đều diêt.

"A..." Thạch Hạo sớm đã trốn ra xa thế nhưng vẫn kêu thảm một tiếng, bởi vì hắn gặp phải xung kích quá lớn khiến thân thể càng thêm rách nát hơn, suýt nữa thì hình thần cũng diệt theo Đế Côn.

Ầm!

Rốt cuộc, cũng chính vào lúc này thì hắn lại sắp sửa đột phá, gần như tiến cấp vào lĩnh vực Chân Thần, khí tức mạnh mẽ ngập tràn, tinh lực cương mãnh nhanh chóng tẩm bổ thân thể.

Vù!

Cả người hắn phát sáng, chỉ trong chớp mắt thì thân thể đã phóng thích ra vô tận tiềm năng, huyết nhục lấp lánh rạng ngời.

Trong tiếng vang ầm ầm là xương cốt bị vỡ nát trước kia bắt đầu gắn kết lại, thân thể được chữa trị và tiến nhanh tới bộ dáng mạnh mẽ nhất.

Sắp đột phá, đây là kết quả khi tiềm năng giải khai toàn bộ!

"Tới rồi sao, sẽ tu ra luồng tiên khí thứ ba chứ?" Thạch Hạo căng thẳng, bởi vì khoảnh khắc mà hắn dừng ở Thần Hỏa cảnh này chỉ còn dư lại giây

phút này mà thôi.

Mà hiện tại, thiên kiếp lại càng thêm mãnh liệt, thi thoảng có thể thấy được những tia chớp như hóa thành cổ mộc, sinh linh, càng lúc càng đáng sợ hơn.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 958: Đại Đạo Trát Đao*

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

(*): Trát đao: Con dao cắt cỏ.

"Ta phải càng mạnh mẽ hơn nữa!" Thạch Hạo hét lớn, dõi mắt nhìn biển sét vô tận, hắn rất muốn tu ra luồng tiên khí thứ ba.

Ầm!

Lôi đình đánh xuống, trời long đất lở, quỷ khóc thần gào, trong trời đất tựa như tuôn rơi mưa máu, ánh đỏ chói mắt, tia chớp vô tận bùng phát, tiếng chói tai quanh quẩn.

Nơi đây trở nên mịt mù không thể nhìn ra được thứ gì ngoài thiên kiếp cả.

"A..." Thạch Hạo gầm nhẹ, hiện giờ hắn đã vươn tầm tới đỉnh cao nhất mà bản thân có thể đạt được, Thần Hỏa đại viên mãn, thăng hoa tới cực điểm, gần như bước chân vào lĩnh vực Chân Thần.

Hắn cảm thấy bản thân chưa bao giờ lại cảm thấy mạnh mẽ như bây giờ, vượt xa dĩ vãng, cả người tràn ngập hào quang đốt cháy bóng tối, rọi sáng vĩnh hằng!

"Keeng!"

Tia chớp to lớn kia đánh thẳng lên người hắn, từng tia lửa văng tung tóe khắp nơi tựa như là đánh lên sắt thép vậy, âm thanh chói tai ngân vang.

Chuyện này khó mà tưởng tượng ra được, những người nơi xa khi nhìn thấy thì chỉ biết trợn tròn mắt mà thôi.

Hắn vẫn là người à? Ánh chớp đánh tới, nếu là những sinh linh khác thì chắc chắn sẽ khó chặn được thiên uy và hóa thành tro tàn, dù không chết thì cũng phải trọng thương, thế nhưng hắn lại nghịch thiên như thế.

Tất cả mọi người chỉ biết cứng họng, cảm thấy sợ hãi không thôi, thân thể của Hoang không ngờ lại mạnh mẽ tới vậy.

Thạch Hạo đang chuẩn bị đột phá, tiềm năng được phóng thích toàn bộ, sau khi khôi phục lại đỉnh cao, thăng hoa tới cực điểm thì lúc chống đỡ lôi kiếp lại hiện ra thủ đoạn kinh người như vầy, đỡ trực diện thế nhưng chẳng hề nổ tung.

Nhưng Thạch Hạo cũng không dám làm liều, bởi vì hắn biết những tia chớp càng về sau thì càng đáng sợ hơn, nếu bất cẩn đôi chút thì sẽ chết ngay, lần thiên kiếp này quá mãnh liệt.

"Luồng tiên khí thứ ba, vẫn chưa hiện ra sao?" Hắn lo lắng, tới lúc này rồi mà vẫn không hề lột xác, chưa từng bước ra bước trong truyền thuyết kia.

Nghe đồn ở thời Tiên cổ từng có mấy người độ kiếp, sau khi vượt qua được kiếp nạn đáng sợ nhất thì sẽ lột xác và tu ra một luồng tiên khí, làm cho bản thân bước lên đỉnh cao nhất.

Hắn đã rất khó để áp chế lại bản thân và gần như đột phá thành công, thế nhưng luồng tiên khí thứ ba vẫn chẳng hề thấy tăm hơi đâu cả, việc này khiến hắn ảo não thất vọng vô cùng.

"Không có à?!" Thạch Hạo ngước nhìn trời cao.

Bên trên, biển sấm dày đặc, cuộn trào mãnh liệt tựa như đại dương đang trút xuống.

"Không ổn!" Thạch Hạo biến sắc, chuyện mà hắn lo lắng nhất lại xảy ra,

trong biển sấm kia lại có sinh linh phục sinh, và chúng đang nổi giận giết hướng về Thạch Hạo.

"Gào..." Một con Thao Thiết cao lớn như núi từ trong màn sấm bước ra.

Nó là do ánh chớp to lớn ngưng tụ và thai nghén mà thành, nó tựa như là một thần thai và lúc này lại sở hữu thêm linh hồn nên không cách nào chống đỡ được.

Thạch Hạo hét lớn đồng thời bùng phát toàn bộ sức lực để chống lại con Thao Thiết này, nhất quyết phải giết chết nó ngay trong hư không.

"Ầm!"

Lôi điện trào dâng xuyên thủng cả hư không, khu vực này bị chia năm xẻ bảy.

Đồng thời, Thao Thiết há miệng nuốt chửng vạn vật, luyện hóa tất cả.

"Bụp!"

Cả người Thạch Hạo đầm đìa máu tươi không cách nào chịu đựng nổi dạng lôi kiếp như vầy, hắn đã dính phải một đòn cực kỳ đáng sợ.

"Giết!"

Thế nhưng, ánh mắt của hắn càng thêm sắc bén hơn, chỉ hơi lảo đảo một thì lần nữa đứng thẳng người lại.

"Nếu đã không có luồng tiên khí thứ ba thì cũng không cần gượng gạo mà làm gì." Thạch Hạo nói nhỏ, sau đó chợt ngẩng đầu nhìn chằm chằm con Thao Thiết bên trên kia, hắn bắt đầu xuất thủ một cách điên cuồng.

Đồng thời, hắn cũng bắt đầu phóng thích luồng tinh khí thần cuối cùng để xung kích Chân Thần cảnh.

"Gào..." Tiếng gầm vang dữ dội lấn át hết thảy những tiếng nổ to trong

lôi kiếp, con Thao Thiết kia cũng đã phát điên và quyết chiến với hắn.

"Bụp!"

Thạch Hạo cũng chẳng giữ lại bất cứ thứ gì cả, vẻ hung mãnh còn hơn cả hung thú lan tỏa, tốc độ đạt tới mức không cách nào tưởng tượng nổi, hắn tựa như là tia chớp bay múa rồi tiếp đó một quyền xuyên thủng mi tâm của Thao Thiết.

Bởi vì, lúc này chính là lúc hắn mạnh mẽ nhất, chỉ nửa bước nữa là tiến vào Chân Thần cảnh, sinh mệnh đang thăng hoa, tự vượt qua bản thân và tiến hành cuộc lột xác.

Vì vậy, sự mạnh mẽ này trước giờ hắn chưa hề đạt được!

Cũng vào đúng lúc này thì hắn lại trợn tròn mắt, bởi vì có một tia tiên khí mờ ảo đang từ từ ngưng tụ và gần như đang hiện ra bên ngoài cơ thể của hắn.

Nhưng, thiên lôi lúc này lại chợt bạo động, biển sầm vô tận ập xuống và nhấn chìm Thạch Hạo ở trong.

"Hỏng rồi!" Thạch Hạo hãi hùng khiếp vía, cảm giác này chẳng ổn chút nào, tựa như thế gian đã bước tới giai đoạn tận thế làm cho lông tóc hắn đều dựng thẳng, da gà nổi khắp người.

Trái tim của hắn như muốn ngừng đập, đây là bản năng trực giác đang báo cho hắn biết rằng, tai vạ đang tới và khả năng sẽ phải mất mạng.

"Ầm!"

Quả nhiên, một luồng sấm sét mạnh mẽ vượt quá tưởng tượng chợt hình thành trong mờ ảo, Thạch Hạo nhìn thấy được có rất nhiều sinh vật đang gào thét, đồng thời tất cả đều vồ thẳng tới hắn.

Toàn bộ biển sấm với trọng lượng tới hàng tỉ cân đồng loạt nện lên trên

người của hắn.

Thạch Hạo ho ra đầy máu, xương cốt gãy khắp nơi trên cơ thể, trong tiếng gầm gừ là vô số mãnh thú, chim thần đang giết thẳng về hắn.

"Ầm!"

Đáng sợ nhất chính là, một tấm Thiên bia vàng óng hiện lên rồi từ trên trời cao nện thẳng xuống rồi trấn áp hắn bên dưới, chỉ trong nháy mắt những tiếng lốp bốp vang khắp trong cơ thể, xương cốt toàn thân như muốn vỡ vụn.

"Đây là gì?" Thạch Hạo giật mình.

Ở thời đại không có thiên kiếp này, nếu như khơi dậy lôi kiếp thì sẽ vô cùng kinh người, đâu đâu cũng hiện lên vẻ yêu tà, khủng khiếp vô biên.

Thậm chí ngay cả một tấm Thiên bia vàng óng cũng xuất hiện, bên trên xuất hiện phù văn dày đặc, còn bên cạnh thì có vô số sinh vật đang gèo thét tới mức điếc tai.

Mà những thứ này, đều do lôi điện biến thành!

Biển sấm thai nghén ra Thiên bia, sao lại hình thành được, và định dùng thứ này để trấn áp?

Thạch Hạo không hề tin chuyện quỷ ma nên nâng quyền oanh kích lên trên Thiên bia, ánh chớp chợt văng vọt, khi hai bên va chạm thì toàn bộ trở nên mù mịt, không thể nhìn thấy bất luận là thứ gì.

Một lát sau, Thạch Hạo bị đánh bay sang ngang, máu tươi rơi vãi, hắn bị vô số ánh chớp đánh tới mức trọng thương.

Thiên bia này không hề đơn giản, ở xung quanh có vô số sinh linh mờ ảo đang quỳ lạy, ẩn chứa sức mạnh vô cùng đáng sợ, lôi điện bùng phát ra thì càng không có thứ gì sánh kịp.

"Chỉ dựa vào những thứ này để ngăn trở ta à?" Thạch Hạo hét lớn, toàn

bộ mái tóc gần như đã bị nhuộm đỏ bởi máu bắt đầu dựng ngược lên, tiếp đó hắn nâng quyền lên cao.

Tấm bia kinh khủng kia từ từ ép xuống và trấn áp hắn ở bên dưới, hư không sụp đổ, mục đích là muốn tiêu diệt cho bằng được.

"Lên cho ta!"

Thạch Hạo gào thét, hắn không cách nào tránh được Thiên bia này bởi vì trước sau đều dính sát trên đỉnh đầu của hắn, hiện giờ lại còn muốn diệt hắn nữa.

"Boong boong boong...."

Hắn vung nắm đấm vào Thiên bia, những tiếng nổ lớn vang vọng đồng thời cũng có một vài vết rách bé xíu hiện lên.

Mà cũng trong lúc đó, Thạch Hạo gần như đã trở thành Chân Thần, còn tia tiên khí kia lại càng rõ hơn một chút và có xu hướng xuất hiện trong thế gian.

"Răng rắc!"

Trong chớp mắt Thiên bia vàng óng bị đánh nát một góc nhỏ thì vô số sinh linh quỳ lạy nơi đó chợt run rẩy kêu lên đầy sợ hãi.

Đây tuy là do lôi điện biến thành thế nhưng cảnh tượng lại chân thật vô cùng.

"Keeng!"

Một luồng ánh đao sáng như tuyết được vung lên, thứ này phá tan bầu trời, chớp mắt chấn tan biển sấm, vạn vật trong thiên địa lần nữa hiên jra.

"Trời ơi, đó là gì?" Nơi xa, tất cả mọi người đều trợn tròn mắt đồng thời lộ vẻ khó tin và sợ hãi.

Thiên bia vàng óng kia lại bị lật ngửa, từ bên trong phóng ra một ánh đao trắng xóa như muốn đâm mù mắt người nhìn, nơi đó thì lại thần thánh khôn cùng.

"Đó là một thanh trát đao!

Thứ được gọi là Thiên bia thì ra cũng chỉ là vỏ bọc ở bên ngoài mà thôi, hiện giờ toàn thân của thứ này được phù văn soi sáng và phát ra ánh sáng chói lòa nhất, hình thành nên một thanh trát đao thần bí.

"Bụp!"

Nó đáng sợ cực kỳ, sở hữu uy năng khó lường, vào tích tắc khi Thạch Hạo chưa kịp phản ứng lại thì nó đã cuốn lấy hắn, một vệt ánh sáng màu máu bắn lên cao, Thạch Hạo đã bị nó cắt thành hai nửa!

"A..."

Thạch Hạo hét thảm đầy đau đớn, hắn cảm thấy mình bị chia lìa, không chỉ thân thể mà như nguyên thần cũng bị cắt ra như thế.

"Gặp phải vét chém Đại đạo Trát đao, diệt độ muôn dân!"

Thi thoảng hắn như nghe được một âm thanh hùng vĩ như thế, tất cả những thứ này đều do quy tắc biến thành, kể cả Trát đao hay là pháp âm kia.

Hết thảy tựa như rất đáng sợ, thiên địa này đã được mô phỏng như thế nào, xưa kia lại có một thanh Trát đao như vầy? Nó tuân theo ý chí nào.

Một đao hạ xuống, thân thể của Thạch Hạo dứt lìa, pháp tắc tràn ngập, hắn cảm thấy bản thân vỡ nát, dù là nguyên thần cũng muốn dập tắt.

Sự đau nhức khiến người khác không cách nào chịu đựng nổi!

Đáng sợ nhất chính là, luồng tiên khí bên ngoài cơ thể của hắn lại bị một đao này phá đám, trong lần gặp phải vết chém đại Đạo Trát đao này thì không chỉ có người chết mà còn cả pháp và đạo!

"Vù vù..."

Hai bên Đại đạo Trát đao là vô tận sinh linh đang quỳ rạp, khóc lóc, run rẩy, kêu gào, cúng bái tựa như là đang hiến tế, mà Thạch Hạo lại là tế phẩm.

"Không xong!"

Thạch Hạo không cam lòng, khóe miệng chảy máu rong ròng, hắn ngửa đầu gào thét, tại sao lại như thế, hắn khổ cực tu ra luồng tiên khí thứ ba ấy vậy lại bị cắt lìa.

Pháp tắc đan xen, ánh chớp tập kích đánh cho hai nửa thân thể bị cắt lìa thành trăm ngàn lỗ thủng, và mục đích cuối cùng là muốn hủy diệt đi tất cả.

Gặp phải vết chém Đại đạo Trát đao này, dù là ở Tiên cổ thì cũng là kiếp nạn đáng sợ nhất, đều là chuẩn bị cho hàng ngũ những người mạnh mẽ nhất khi tu ra luồng tiên khí thứ ba.

Chống đỡ không nổi thì cũng đừng nên nghĩ nhiều nữa, cứ thế sẽ hóa thành tro tàn, nếu vượt qua được thì khả năng sẽ bước thêm được một bước nữa!

Thiên kiếp nghiêm khắc, mạnh mẽ nhất trong lịch sử lại tái hiện.

Trong cơn đau nhức thì Thạch Hạo chợt nghĩ tới mấy lời của Bạch Quy, lúc này chợt hiểu, đây là quá trình mài giũa và thử thách đáng sợ nhất, giáp ranh giữa sinh và tử.

"Ầm!"

Hắn thiêu đốt bản thân, hai luồng tiên khí cùng hiện rồi gắng gượng gắn kết cơ thể của hắn lại trong ánh chớp ầm ầm kia.

Mỗi một miếng da thịt đều ẩn chứa sấm chớp, tất cả đều đã chiu lấy việc rèn luyện, tuy rằng cháy khét thế nhưng nếu có thể gánh chịu được thì chắc chắn sẽ nâng lên một tầm cao mới, thoát thai hoán cốt.

"A..." Thạch Hạo hét lớn, cơ thể hắn đang ghép lại cùng với nhau, hai luồng tiên khí vờn quanh, cả người sôi trả tinh lực.

"Ta không thể chết được, ta còn phải lên Cửu thiên để lấy Lôi Kiếp dịch nữa!" Thạch Hạo gần nhẹ, đời nào sẽ bị cửa ải này ngăn cản chứ, hắn muốn xuông thẳng lên Cửu trùng thiên để tắm rửa trong Lôi Kiếp dịch màu vàng kia, và nhớ đó sẽ lột xác.

Đây là một cuộc chiến sinh tử, Thạch Hạo xuất quyền, áo nghĩa Luân hồi đều hiển hóa toàn bộ, những mảnh vỡ thời gian bay lượn xung quanh, chỉ trong nháy mắt thì thời không đã bị quấy nhiễu.

Ầm!

Đại đạo Trát đao lần nữa hóa thành Thiên bia rồi mờ đi trong hư không, biến mất trong biển sấm.

Thạch Hạo đã vượt qua được cửa ải này, lập tức tinh lực cuồn cuộn, thần lực bùng phát để chữa trị thương thế, đồng thời quanh cỏ thể sản sinh ra luồng tiên khí thứ ba!

Răng rắc!"

Cùng lúc đó, trong cơ thể hắn như vang lên một tiếng giòn tan, một thứ nào đó đã bị phá nát trói buộc, hắn đã lên cấp Chân Thần cảnh, trở thành một vị Chân Thần thật thụ!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 959: Tắm Rửa Lôi Kiếp Viên Mãn

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Đột phá rồi!

Luồng tiên khí thứ ba tinh khiết như ngọc xuất hiện và lượn lờ bên ngoài thân thể của Thạch Hạo đầy vẻ thần bí!

Không cần nói tới đời này, dù là ở hơn một kỷ nguyên trước thì đây cũng đã là cực hạn, trong nhóm người mạnh mẽ nhất thì ba luồng tiên khí có ý nghĩa vô cùng lớn lao.

Ở Thần Hỏa cảnh, đây là đỉnh cao nhất, biểu đạt thành tựu tối cao.

Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật!

Ba luồng tiên khí này đối ứng với nhau, cộng hưởng cùng Đạo, tương lai sẽ nhờ vào thứ này mà lột xác, căn cơ sẽ vững chắc vô cùng.

Đây tựa như phù hợp với một quỹ tích nào đó, là sự thể hiện của con đường mạnh nhất!

Thạch Hạo đã hiểu, trước kia hắn nghĩ trăm phương ngàn kế hòng tu ra luồng tiên khí thứ ba này, thế nhưng hiện tại chỉ trong nháy mắt trước kia đột phá lên Chân Nhất cảnh thì nó lại sinh ra.

"Thăng hoa cực điểm, một giây cuối cùng thì mới thành công." Hắn suy tư.

Ranh giới lúc hắn trở thành Chân Thần thì huyết nhục rung động, xương

cốt vang ầm ầm, một luồng sức mạnh kinh người từ sâu trong huyết nhục lan tràn ra ngoài để tẩm bổ thân thể của hắn.

Bởi vì, khi hắn đột phá, thực hiện việc lột xác ở cấp bậc sinh mệnh, hoàn thành việc thăng hoa thì bảo tàng thân thể tự động mở ra và thỏa thích phóng thích tiềm năng.

Trong nháy mắt, toàn bộ thương tích trước kia của Thạch Hạo đều khỏi hẳn, tinh khí cuồn cuộn như lang yên* phá tan biển sấm lao vút lên trời cao, cảnh tượng này vô cùng kinh người.

(*): Khói báo động.

Xương gãy liền lại, vết rách khỏi hẳn, mỗi một khúc xương đều trắng sáng như tuyết cùng với ánh sáng lộng lẫy đẹp đẽ.

Cho tới huyết nhục thì lại càng lấp lánh tựa như là ngọc tủy vậy, lưu chuyển sức mạnh mạnh mẽ!

Đây chính là Chân Thần, hiện tại hắn đang dặt chân trong lĩnh vực này, hô hấp tinh hoa bản nguyên trong thiên địa, mặc cho lôi kiếp không ngừng trút xuống thì bản thân vẫn nhanh chóng chuyển hóa năng lượng để mình dùng.

Thạch Hạo đang dần mạnh mẽ, hơn nữa tình trạng này vẫn đang kéo dài chứ chưa hề chịu dừng lại, hắn từ Chân Thần sơ cấp không ngừng tăng cao, khí thế nhanh chóng trở nên mạnh mẽ và ác liệt.

Sự biến hóa này làm cho tất cả mọi người đang quan sát đều thất kinh, hắn chỉ vừa mới đột phá mà thực lực lại tăng vụt như vầy, thật sự khiến người khác chấn động.

Rất nhanh, lôi kiếp cuồn cuộn, tia chớp đan dệt, trong con mắt của Thạch Hạo bắn ra chùm sáng sắc bén, hắn trở thành cao thủ Chân Thần trung kỳ, thần uy lầm liệt.

Lúc này, quần áo cả người của Thạch Hạo đều thành tro bụi, da dẻ sáng mịn như ngọc, tóc dài bê bết máu đỏ, khắp thân phát ra ánh sáng chói lòa, pháp lực cường thịnh.

"Vừa mới đột phá mà đã trở thành cao thủ Chân Thần trung kỳ?" Tất cả mọi người đều ngây dại, quá mãnh liệt, quá biến thái.

Trên thực tế, Thạch Hạo sớm đã đạt tới Thần Hỏa đại viên mãn rồi, chỉ là vì để tu tiên khí nên vẫn cố gắng áp chế, tuyệt đối có thể xem là tích lũy lâu dài sử dụng một giây, hắn dừng chân ở điểm giới hạn kia đã rất lâu rồi.

Hiện giờ, khi đột phá thì sẽ vô cùng bá đạo, đẩy tu vi từ sơ kỳ lên tới trung kỳ, bễ nghễ thiên hạ.

Loại quật khởi như vầy, kinh người vô cùng.

"Ầm!"

Cũng chính bởi vậy, vẻ yên lặng ôn hòa của thiên kiếp chỉ ngắn ngủi trong giây lát thì lập tức bùng phát, trời long đất lở, cả vùng tiểu thiên thế giới này đều bị xuyên thủng cả.

Đó là một đám sinh linh đang xuất hiện trong biển sấm, cờ lớn phần phật, sát khí thiết huyết ngập trời, tất cả đồng loạt phóng về phía Thạch Hạo.

Người hô ngựa hí, giáp trụ rách nát, vết máu loang lổ, họ tựa như là những lão binh bách chiến bất tử đang từ trong chiến trường đánh sợ nhất đánh tới.

Thú cưỡi của bọn họ đều là những hung thú Thái cổ, đều là những sinh linh đáng sợ nhất chứ đừng nói tới những cường giả như bọn họ.

Phương xa, mọi người đều trợn tròn mắt, lôi kiếp gì thế này? Làm sao lại hóa thành sinh linh, quá đáng sợ.

Bọn họ chỉ biết nhìn và âm thầm sợ hãi, nếu như bản thân mình ở trong

thì đây giống như là tàn sát, là một hồi tai nạn, quá kinh khủng.

Tất cả mọi người đều cảm thấy, nếu là Chân Thần tiến vào thì chắc chắn phải chết, đừng nói là chiến đấu với những cường giả kia mà chỉ cần thú cưỡi của bọn họ cũng đã có thể quét ngang Chân Thần rồi.

"Gào..." Một con Tỳ Hưu gầm rú, móng vuốt to lớn vồ tới, đá chạy cát bay, quỷ quái kêu rên.

Thứ gọi là cát đá kia lại to như là sao lớn, tất cả đều do lôi điện cuộn tròn lại, chỉ cần một tia bất kì nào đó lạc ra ngoài thì đủ chấn nát Chân Thần, quá mạnh bạo.

Còn tên kỵ sĩ đang ngồi trên lưng nó thì rút ra một thanh chiến mâu rồi đánh nát thiên địa, hào quang rực rỡ chiếu sáng vĩnh hằng, sắc bén tuyệt thế!

"Thật đáng sợ, một thú một người này đủ quét sạch ngàn quân vạn mã, hành hạ quần thần tới chết, sao lại mạnh mẽ như vậy chứ?"

Mọi người thì thào trong sợ hãi, địch thủ như vầy thì thật hiếm thấy trên thế gian, mà hắn cũng chỉ đang ở Chân Nhất cảnh mà thôi.

"Kỷ nguyên Tiên cổ đáng sợ thật, đây chính là thiên kiếp mà bọn họ cần trải qua à, tại sao lại mạnh mẽ như vầy chứ, đời này thì ai có thể vượt qua đây?"

Tâm của mọi người đều nguội lạnh, nếu là bọn họ đi độ kiếp thì chỉ cần vừa đối mặt đã hóa thành tro tàn rồi.

Nên biết, một thú một người kia cũng chỉ là một thành viên trong vô số loạn quân mà thôi, tất cả đồng loạt ùa lên vây chặt lấy Thạch Hạo, trong nhất thời bảo thuật khuấy động, thần quang chói trời.

"Giết!"

Thạch Hạo hét lớn, thân hóa thành Côn bằng cõng lấy trời cao, bộ cánh

giang rộng liều mạng chém giết mọi đối thủ.

Mạnh mẽ như hắn, chỉ vừa mới bắt đầu mà máu đỏ đã dính đầy thân, bị thương rất nhiều chỗ, có trường mâu, chiến kích, thiên mâu đâm trúng lên người, tất cả đều mang theo máu hắn rời đi.

Địch thủ đáng sợ như vậy thì dù là một ai cũng đủ ngạo thị người cùng cấp đời này.

Thạch Hạo rơi vào bờ vực sống còn, một đám cường giả biến thái như vầy đồng loạt xuất hiện và đánh giết hắn thì chính là tuyệt cảnh, chìm vào trong sát cục nguy hiểm nhất.

Bụp!

Huyết quang thoáng hiện, Thạch Hạo lảo đảo rút lui, hắn hóa về lại hình người, trên cơ thể cắm đầy mũi tên rồi biến thành ánh chớp làm nổ tung cả người hắn.

Vù!

Hai cánh sau lưng vung mạnh chạm vào nhau, khí hỗn độn tràn ngập, hai khí Âm Dương lưu chuyển, Thạch Hạo dùng tuyệt học Côn bằng quét ngang, bên ngoài thân thể xuất hiện một vòng xoáy vàng óng, bên trong vòng xoáy này lại ẩn chứa từng cái thần thai mờ ảo điên cuồng cướp đoạt sức mạnh của bên ngoài.

"Giết!"

Những người những thú kia hét gầm, càng ngày càng dũng mãnh hơn.

"Giết!"

Thạch Hạo cũng quát lên, hắn cũng liều mạng, xem toàn bộ sinh linh trong lôi kiếp này là tử địch thật sự, hắn không màng sống chết, dùng hết mọi khả năng chiến đấu với bọn họ.

Đây là lôi kiếp mạnh nhất, ở thời đại Tiên cổ thì cũng chỉ đến thế này là cùng, chỉ có sinh linh xúc phạm thiên cơ quá mức thì mới gánh chịu như vầy.

Thế nhưng, những người như vầy lại cực kỳ ít ỏi!

Trong thời đại không có thiên kiếp mà Thạch Hạo lại cưỡng ép dẫn kiếp như vầy nên đã khiến trời cao tức giận, vì thế mới hạ xuống lôi kiếp mạnh mẽ nhất trong lịch sử, xuất hiện rất nhiều cường giả cùng cấp để vây giết hắn.

"A..."

Thạch Hạo tóc tai bù xù, thân thể đầy vết thương, hắn biến đổi pháp môn Côn Bằng tới cực điểm, cả trời đâu đâu cũng là lông chim vàng hóa thành thiên kiếp đánh về địch thủ mười phương.

Cánh Côn bằng thì hóa ra hai khí Âm Dương quấn chặt lấy nhau, diễn biến ra thần đồ, chiếu ra hỗn độn!

Kim Tuyền Ba Vân công đã làm cho bên ngoài thân thể hắn xuất hiện vô số vòng xoáy, bên trong ẩn chứa từng thần linh hình người ngồi tụng kinh, trấn áp chư địch bát hoang.

Trận chiến này, Thạch Hạo áp dụng những lý giải về pháp môn Côn Bằng tới cực điểm, khác nào tái hiện lại Côn bằng trong Tiên cổ này.

"Bụp!"

Thạch Hạo giơ tay đâm thủng mi tâm của một tên địch thủ.

"Răng rắc!"

Hắn đập cánh, hai tên cường địch lẫn tọa kỵ của chúng đều bị xé rách.

...

Tên địch thủ cuối cùng bị đánh bay đầu ra ngoài còn hắn thì ngã khụy xuống mặt đất, thanh chiến mâu trên tay chống thẳng, cả người bị máu nhuộm đỏ, rất khó để nhúc nhích.

Ầm!

Thanh chiến mâu đó nổ tung, biển sấm cũng nổ tung, Thạch Hạo bị đánh bay sang ngang, máu thịt be bét, xương cốt gãy vỡ.

Cửa ải này quá khó, cả người hắn đều bị thương nặng thế nhưng vẫn may là toàn mạng, mặc cho trọng thương, kệ cho sấm chớp đánh lên trên người gần chết thế nhưng vẫn ráng kiên trì vượt qua.

Nhưng, đây chỉ là bắt đầu, kiếp nạn ở phía sau sẽ càng đáng sợ hơn nữa.

Hắn điều tức trong giây lát, ba luồng tiên khí xoay tròn quanh thân rồi đoạt lấy bản nguyên thiên địa để trị liệu thương thế, bổ sung cho bản thân.

Thương thế của hắn đang chuyển biến tốt với tốc độ mắt thường có thể thấy được, thân thể từ từ khép lại, xương cốt nối liền, toàn thân lần nữa phát sáng, thậm chí hắn còn tranh cướp cả sức mạnh bên trong thiên kiếp nữa.

Phương xa mọi người đều ngây dại, hành động này đáng sợ cỡ nào chứ, thế nhưng hắn lại làm được như vậy.

Trên thực tế, dù là bản thân Thạch Hạo cũng vô cùng kinh ngạc, đối mặt với thiên kiếp cỡ này thì chỉ có tiên khí che kín thân thể mới có thể vượt qua được, nếu không sẽ không có bất kỳ hy vọng nào.

Tiên khí lượn lờ thân thể nên có thể tăng mạnh tốc độ chữa thương, giúp hắn thong dong đối mặt ở cửa ải tiếp theo.

"Thiên kiếp mạnh mẽ nhất này... vốn là chuẩn bị cho người sở hữu hai luồng tiên khí!" Hắn chợt hiểu ra, chỉ có như vậy mới có hi vọng vượt ải.

"Ầm!"

Thạch Hạo nhằm về trời cao, phá tan biển sấm, tựa như hắn đánh nát tầng một rồi tiến lên tầng cao hơn, đó là một vùng thiên địa hoàn toàn mới.

Nơi đây, hoa thơm cỏ lạ chim hót véo von, lầu các đình đài, đẹp như tiên cảnh, từng luồng tiên khí trắng tinh khiết lượn lờ, xuất thế và yên tĩnh vô cùng.

Những tiếng sấm ầm ầm trước kia đều biến mất, thay vào đó là vẻ yên tĩnh tao nhã.

Nhưng mà, lông tóc toàn thân Thạch Hạo chợt dựng đứng, da đầu tê dại, phát giác vẻ kinh khủng nơi này, từng ngọn cây cọng cỏ ở đây đều do phù văn lôi kiếp hóa thành.

Ầm!

Một tòa cổ điện bằng đồng hạ xuống rồi hóa thành một pháp bảo đáng sợ vô biên trấn áp hắn ở bên trong, mục đích là tiêu diệt hóa hắn thành máu mủ.

Một hồi huyết chiến bùng phát, Thạch Hạo gian nan phá nát tòa cổ điện bằng đồng này. Tiếp đó một tòa tháp chín tầng lại hạ xuống, xung quanh lượn lờ tiên khí nhàn nhạt rồi tiếp tục trấn áp hắn.

Lần hành động này lại tốn khá nhiều thời gian, Thạch Hạo bắt đầu từ tầng một rồi giết thẳng tới tầng chín thì mới thoát được vây, trong các tầng đều ẩn chứa vô số yêu ma quỷ quái.

Boong!

Chiếc chuông lớn ngân vang rồi lan truyền lại gần!

Thứ này vô cùng đáng sợ, bên trên thành chuông có một ký tự "Vô" phát sáng chiếu rọi trời cao, tiếng chuông vừa ngân thì phá tan những thứ ngăn cản.

"Vô... lại là chiếc chuông kia!" Thạch Hạo giật mình.

Đáng tiếc, cũng chỉ thấy mỗi một chữ này, hắn không thể nhìn thấy những chữ cổ mơ hồ khác bên trên thành chuông.

Boong!

Tiếng chuông nổ vang, rốt cuộc cũng bị hắn đẩy lùi.

Nơi đây lại hiện ra rất nhiều bảo cụ, mỗi cái đủ chấn Chân Thần thành bột mịn, thành sương máu, thế nhưng Thạch Hạo vẫn gắng gượng vượt qua, đánh tan toàn bộ cổ bảo.

Sau cùng, trên mặt đất toàn là mảnh vỡ, ánh chớp tung tóe đánh cho xương cốt của hắn gãy vỡ, thân thể phá nát gần như bỏ mạng.

"Lại qua thêm một cửa nữa!"

Thạch Hạo cắn răng, gian nan đứng đậy, tiếp đó dùng ba luồng tiên khí chữa thương, kéo ra vạn vật trong thiên địa để rút lấy tinh hoa bản nguyên.

"Hu hu..."

Khi hắn bay lên cao, lần nữa tiến lên thêm một tầng trời, đi vào một lĩnh vực hoàn toàn mới thì khắp nơi lại đen tối, tiếng khóc lóc đầy kinh khủng.

Thi thoảng, hắn tựa như thấy từng tòa nhà giam đen tối đi kèm là dòng sông thời gian đang giam giữ nguyên thần của từng vị chí cường.

Thạch Hạo hít vào một hơi lạnh, đây chẳng lẽ là địa phương mà nguyên thần của hắn từng tiến vào?

Chính xác, hành trình này càng đáng sợ hơn nữa, Thạch Hạo giết tới điên cuồng, gặp phải gian nguy quá nhiều, lần này là cuộc đại chiến của nguyên thần.

"A a a..."

Trong bóng tối, một thiếu niên vứt đi thân thể chỉ còn nguyên thần đang

rong chơi ở trong mảnh vỡ thời gian, bị giam cầm trong một nhà giam màu đen và chiến đấu một những sinh vật kinh khủng.

Nguyên thần của Thạch Hạo suýt chút nữa thì đã tịch diệt, vô cùng thê thảm, đại chiến với địch thủ khắp mười phương sau đó thì bị ánh chớp bao vây rồi mới có thể giết ra ngoài, trở lại thân thể.

Đây là một hành trình trong địa ngục, rất nhiều sinh linh đáng sợ xuất hiện và chiến đấu với nguyên thần của hắn, là một hồi rèn luyện không cách nào tưởng tượng nổi.

Ánh chớp rèn thân thể và nguyên thần, Thạch Hạo một đường xông cửa ải, cửu tử nhất sinh, tiến quân lên chín tầng trời.

Cứ như thế, hắn phá tan cửu trùng thiên, tiến vào chỗ cao thế nhưng vẫn không phải là nơi cao nhất.

"Giết!"

Thạch Hạo sức cùng lực kiệt thế nhưng vẫn tiếp tục kiên trì, đánh tan trời cao tầng thứ mười và rốt cuộc cũng đã tới được phần cuối.

"Cực hạn chín tầng, tầng thứ mười là hoàn mỹ sao?"

Lôi vực tầng thứ mười, cường địch khắp nơi, núi lớn hùng vĩ, cổ mộc san sát, dược thảo thơm ngát.

Lúc hắn thu gom những cổ dược do lôi điện hóa thành thì nơi đây lại có thể tự động chữa thương, tẩm bổ cho thân thể, việc này khiến hắn ngạc nhiên không thôi.

Thế nhưng, sinh linh nơi này cũng quá đáng sợ, có người lượn lờ tiên khí thậm chí còn nhìn thấy cả Thiên Phượng bất tử nữa.

Cũng may là, cũng không phải toàn bộ sinh linh đều tấn công hắn, chỉ có những ánh mắt thờ ơ liếc nhìn, chỉ có những công kích bằng khí thế đầy

hung dữ mà thôi.

Đương nhiên, đáng sợ nhất chính là nơi này có một đài cao, bên trên có khắc ba chữ lớn, Trảm Tiên đài.

"Trảm Tiên đài!"

Chữ này làm người khác kinh ngạc!

Thạch Hạo không biết ba chữ cổ này thế nhưng lại có thể cảm nhận và ngầm hiểu ra ý nghĩa.

"Xoẹt!"

Có tiên quang bắng tới, tựa như có thể trảm cả tiên!

Lại liều mạng, Trảm Tiên đài cũng không cách nào hạ được hắn nên từ từ mơ hồ, đây không phải là cổ đài chuẩn bị cho hắn nên cũng chỉ gặp phải xung kích dư âm mà thôi.

Dù vậy, Thạch Hạo cũng bị đánh nát mấy lần và cố gắng giữ được mạng nhỏ của mình.

"Kết thúc rồi ư?" Cuối cùng, cơ thể hắn kiệt sức, chẳng còn chút lực nào.

Rốt cuộc, hắn cũng nhìn thấy được một cái ao vàng không quả nửa mét vuông, bên trong ao có một cây thần thụ màu vàng cổ xưa, Thạch Hạo cố gắng lết tới, tõm, hắn ngã nhào bên cạnh ao và dùng miệng uống từng hớp Lôi Kiếp dịch!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 960: Tiến Hóa

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Ao cổ vàng óng này tuy không lớn lắm thế nhưng bên trong lại tràn đầy Lôi Kiếp dịch, chỉ cần hít một hơi thôi cũng đã khiến người khác có cảm giác như vũ hóa phi thăng rồi.

Thạch Hạo xụi lơ nằm nhoài trên mặt đất chẳng hề động đậy gì cả, thân thể của hắn tả tơi, xương cốt toàn thân chẳng còn cái nào hoàn hảo, tất cả đều vỡ nát cả.

"Ực!"

Thạch Hạo há miệng uống từng hớp Lôi Kiếp dịch, ngoài ra cũng chẳng làm gì nữa cả, bởi vì thương thế quá nghiêm trọng, nếu nói là một người đã chết thì cũng không quá đáng.

Liên tiếp xông qua chín tầng trời rồi lại tiến vào khu thứ mười này khiến cả người hắn không có chỗ nào không tổn hại, ngay cả xương trán cũng đã vỡ thành mười mấy miếng được cưỡng ép gắn lại với nhau.

Cho tới thân thể thì thủng cả trăm ngàn lỗ, vết cháy đen khắp nơi, rất nhiều lỗ máu thông từ trước ra sau, phủ tạng cũng bốc ra múi khét lẹt, cả thân thê thảm không thể nào tưởng tượng nổi.

Hắn có thể còn sống, còn sóng sinh mệnh, đây quả là một kỳ tích!

Ao vàng nửa mét vuông này tựa như được tạc từ nham thạch, khi đưa tay đụng vào thì như không phải do lôi điện biến thành, việc này khiến hắn vô

cùng kinh ngạc!

Trong biển sấm sao lại có một tiên trì bằng nham thạch cổ xưa? Quả khiến người khác phải suy nghĩ không thôi.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên Thạch Hạo nhìn thấy thứ này, Lôi Kiếp dịch lần trước là màu tím, thần hiệu còn lâu mới bằng lần này.

"Rầm!"

Nuốt một ngụm Lôi Kiếp dịch xuống thì Thạch Hạo cảm thấy thân thể thê thảm và tả tơi của mình chợt sinh ra không ít sinh cơ, là từ trong trạng thái giả chết lao ra ngoài.

Đến cảnh giới như hắn, thân thể pháp lực đều hơn xa trước kia, nếu là Lôi Kiếp dịch như trước thì cũng không thể có hiệu quả lớn như vầy.

"Đây là tinh hoa!" Thạch Hạo thán phục.

Một giọt dịch màu vàng này đủ sánh ngang với một vũng trước kia, sức sống cùng sinh cơ ẩn chứa quá nhiều.

Lôi Kiếp dịch đại biểu cho hủy diệt, thế nhưng bên trong vẻ tuyệt diệt này lại ẩn chứa một tiên trì cổ xưa cất giấu sinh cơ, có thể thấy được sự quý giá của nó cỡ nào rồi!

"Thương tích lần này quả là nghiêm trọng!" Thạch Hạo hoảng sợ, khi bình tĩnh lại thì hắn mới hiểu được sự hung hiểm tới mức nào của lần độ kiếp này.

Đây là thân thể của mình ư? Tả tơi thê thảm, trên mỗi đoạn xương đều có tới mấy chục vết rạn nứt gần như vỡ nát, thế nhưng lại được ba luồng tiên khí cố gắng kéo lại gắn kết một chỗ.

Huyết nhục, phủ tạng gần như đã hoại tử, không hề có chút sinh cơ nào, cháy khét và lạnh lẽo hết cả.

Làn này quá thảm, trong cơ thể của hắn chỉ còn sót lại ba tia tiên khí, tất cả đều nhờ vào thứ này nếu không đã ngã xuống từ lâu, hóa thành một bộ di hài rồi.

Xẹt xẹt!

Mãi cho tới hiện giờ, thân thể của hắn mới tràn ra những ánh điện xuyên thủng cơ thể, đó là sức mạnh mà lôi kiếp đã lưu lại trong cơ thể chưa có tan hết.

Nguyên thần cũng là như thế, nó tối tăm lờ mờ, chia năm xẻ bảy, thê thảm không thôi, ánh chớp lấp lóe xèn xẹt liên tục.

Mặc dù nói là trải qua lôi kiếp, huyết nhục và nguyên thần sẽ được rèn luyện, gột rửa, nếu như có thể phục hồi lại như cũ thì sẽ nhận được lợi ích cực kỳ to lớn, thế nhưng hiện tại hắn lại vô cùng thê thảm.

Sau khi Thạch Hạo uống xong một hớp Lôi Kiếp dịch thì thân thể dần chuyển biến tốt, các giác quan dần có cảm giác thì cảm thấy bản thân như đang ngâm mình trong nước thuốc, thoải mái vô cùng.

Có thể nhìn thấy được, thân thể khô quắc của hắn đang phát sáng và từ từ căng mọng, thân thể tả tơi đang được tái tạo lại, mà những nơi xương gãy thì vang lên ken két và gắn kết lại với nhau.

Phương xa, rất nhiều người cũng nhìn thấy được cảnh này.

"Là Lôi Kiếp dịch đó, hơn nữa còn có màu vàng, đầy một ao, đã ai thấy qua chưa?!"

Kỷ nguyên này không hề có thiên kiếp, cũng mang ý nghĩa là không thể nhìn thấy ao vàng cổ, lúc này nó xuất hiện thì tuyệt đối là một đại sự chấn động cả thế gian.

Hoang cực kỳ suy yếu, thế nhưng vì ao bảo dịch nên đang có dấu hiệu khôi phục, rất có thể vì thế sẽ thoát thai hoán cốt!

"Đây là cơ hội duy nhất, Hoang vừa mới độ kiếp xong và rơi vào trạng thái suy yếu nhất, một khi giết chết hắn thì sẽ gió êm biển lặng ngay!" Có người nói nhỏ.

Luôn luôn có người lòng mang địch ý, hiện giờ con mắt léo lên tinh quang và tha thiết muốn ra tay.

"Nghe đồn, chiếc ao vàng bằng nham thạch là tiên trì cổ xưa, được lưu lại từ hơn một kỷ nguyên trước, nếu uống được loại Lôi Kiếp dịch này thì việc tu hành ngày sau sẽ rất sáng sủa!" Có người không nhịn được nói.

Tương truyền, tiên trì này đã có từ xưa và chỉ hiện ra trong lôi kiếp, ẩn chứa vận may lớn không tài nào tưởng tượng ra được, một khi được chất lỏng này tẩm bộ thì tiềm năng cũng sẽ được tăng cường.

Nhân lực cũng có lúc sẽ cạn kiệt, tiềm năng mỗi lần cũng chỉ đạt được một chút, tất cả sẽ ảnh tưởng to lớn tới thành tựu sau này!

"Hoang đã chém giết quá nhiều, chúng ta phải liên thủ diệt trừ hắn, thừa cơ hắn đang suy yếu để diệt tận gốc!"

"Một ao đầy Lôi Kiếp dịch, đủ để chúng ta chia đều rồi!"

Có mấy người không kìm nổi vẻ thèm khát, nói là đánh giết Thạch Hạo chỉ là giả mà đoạt tiên trì cổ này mới là chính, khi vừa nhìn thấy phúc duyên kinh thế như này thì mấy bọn họ đều muốn nửa đường hái đào.

"Ra tay!

Mười mấy chiếc răng thú phát sáng, tất cả hóa thành phi kiếm tản ra hào quang sáng rực, phát ra ánh kiếm chói mắt chém về phía Thạch Hạo đang ở bên cạnh Lôi Kiếp trì kia.

Một tòa Linh Lung tháp tỏa ra hào quang năm màu, nó mang theo sương mù ngập trời hóa lớn như ngọn núi trấn áp Thạch Hạo ở phương Tây.

Cùng lúc đó, một chiếc Thiên La tán xoay tròn rồi che kín cả trời cao, từng luồng khí xanh buông xuống và nhấn chìm nơi đó.

...

Trong lúc nhất thời, mấy chục loại binh khí đều hiện, tất cả đều rất mạnh mẽ và đều do những cường giả đồng loạt xuất thủ.

Bên trong, có kỳ tài ba ngàn châu, có dân bản địa, ai cũng mang theo địch ý cùng vẻ tham lam, có người có cừu oán với Thạch Hạo mà cũng có mấy người chỉ thuần túy là muốn đoạt Lôi Kiếp dịch, họ cho rằng đây là cơ hội tuyệt vời.

"Ngươi dám!"

Cũng có mấy người hét lớn, tỷ như Đả Thần Thạch, Tào Vũ Sinh... tất cả đều hiện thân, thi triển thủ đoạn ngăn cản tất cả.

Lúc này là lúc Thạch Hạo suy yếu nhất, vừa mới vượt qua lôi kiếp nên thân thể và nguyên thần gần như bị hủy diệt, sức chiến đầu mười đã không còn một, cơ bản không có sức để chiến thêm trận nữa.

"Ầm!"

Một luồng lôi âm vang trời nổ tung, vượt qua tất cả mọi dự liệu của mọi người, tầng ánh chớp gần như lờ mờ biến mất kia lại lần nữa hiện ra, bùng phát ra tiếng sấm kinh thế.

Thế nhưng, lần này cũng không phải công kích Thạch Hạo mà là nhằm về những binh khí đang lao tới kia.

Bên trên biển sấm chín tầng trời - khu vực thứ mười, nơi đây tựa như là nơi ở của tiên gia, đình đài lầu các san sát, chim thần giương cánh, tiên hú chạy nhảy, núi cao nguy nga, thánh dược khắp nơi.

Nó vốn đã lờ mờ thế nhưng lúc này khi gặp phải công kích thì lại tái

hiện, toàn bộ những thụy cầm mãnh thúy lượn lờ tiên khí đều vồ giết tới.

"Răng rắc!"

Ban đầu, toàn bộ binh khí đều rạn nứt, tiếp đó là nổ tung, dưới công kích của nhứng sinh linh trong ánh chớp kia thì cũng không cần phải nghĩ nhiều làm gì, tất cả đều hóa thành bột mịn.

Trong lúc nhất thời mọi người đều ngây dại, thiên kiếp tại sao lại xuất hiện nữa?

Ông trời đang bảo vệ Hoang à?!

Đáng sợ nhất chính là, những ánh chớp kia đang men theo quỹ tích cũ của đám binh khí kia lao tới, có một vài chim thần và tiên thú cũng bổ nhào theo.

"A..."

Tiếng kêu thảm thiết phát ra, nhất thời những hơn nửa đám người xuất thủ vừa nãy đều gặp phải ánh chớp, gặp tiên cầm vồ giết chết ngay tại chỗ.

Huyết quang vung vãi, những ngày nọ nổ tung trong sấm sét.

"Cái gì, sức mạnh này mạnh tới mức nào chứ!" Mọi người kinh sợ.

Không phải ai cũng có sức chiến đấu kinh khủng như Hoang, những người khác dù là thiên tài cũng khó mà chặn được lôi kiếp, tất cả đều bị diệt trong ánh chớp, không hề có bất cứ gây cấn nào.

Những người xuất thủ vừa nãy đã chết hơn phân nửa, bởi vì công kích của bọn họ đều là toàn bộ cho nên mới dẫn tới lực thiên kiếp tương ứng.

Cường giả may mắn sống sót thì cũng bị những tàn dư của ánh chớp quét trúng, thân thể cháy đen bốc lên từng làn khói khét, gặp phải trọng thương.

"Thiên kiếp quá xa xưa, đã trở thành truyền thuyết, người đời sau không thể biết được, người khác đang độ kiếp mà có kẻ can dự vào thì sẽ dẫn tới lửa thiêu thân!" Có một ông lão với ánh mắt sâu thẳm lên tiếng, rõ ràng là một vị Thiên Thần.

Có mấy lời hắn không nói ra, rằng dù là hắn cũng không dám trêu chọc chứ đừng nói chỉ là đám người này, sức mạnh can thiệp càng lớn thì sẽ dẫn tới ánh chớp càng mạnh!

"Ngon thì đánh tiếp đi, quân ác ôn, chỉ có thể mà cũng dám công kích Thạch Hạo à, là tự tìm chết mà!"

"Đáng đời, lại muốn nửa đường hái đào, đám các ngươi quá đê tiện, đáng bị lôi điện giết chết!"

Đả Thần Thạch và Tào Vũ Sinh đang âm thầm trù ẻo, việc này khiến đám người kia sắc mặt vô cùng khó coi, tái nhợt không thôi.

"Đạo hữu, Hoang độ kiếp sắp sửa thành công rồi, chẳng lẽ các ngươi không sợ hay sao, muốn chờ hắn khái sáng ra một hành trình huy hoàng à? Tất cả mọi người sẽ làm nền cho hắn thôi!" Có người không cam và bí mật truyền âm.

"Đúng thế, một đối thủ như vậy thì sau này khi tranh cướp tạo hóa Tiên cổ thì có mấy ai địch lại? Nhân cơ hội tuyệt vời này phải diệt trừ ngay hắn, chúng ta nên nghĩ biện pháp."

Có một số người vẫn không cam lòng và muốn dựa vào thời khắc hắn sắp siêu thoát này để giết chết.

"Lão gia gia của Bát Tí Hồn tộc, xin người hãy ra tay!" Phía ngoài đoàn người có một tiểu cô nương tóc bạc, cặp mắt hồng ngọc chớp chớp cầu khẩn, đó chính là Thỏ nhỏ.

"Đám người kia quá đáng ghét, đáng lẽ phải đẩy hết vào trong thiên kiếp." Tuyết Lâm cũng nói, dung mạo của nàng tuyệt thế và cũng có mái tóc

dài bạc, nàng và Thỏ nhỏ đứng cùng nhau khiến cả hai đều nổi bật giữa biển người.

"Được!" Một ông già phất mạnh ống tay áo, gió lớn cuồn cuộn rồi cuốn lấy mười mấy người trong đám kia đẩy vào trong ánh chớp.

Đây chính là cứu binh mà Thỏ nhỏ đã tốn rất nhiều công kích mời gọi, chính là một Thiên Thần tuyệt đỉnh của Bát Tí Hồn tộc.

Trên thực tế, hơn nửa năm trước, vị lão giả của Bát Tí Hồn tộc này cũng từng được mời tới và dẫn mấy tộc nhân của mình đi cứu Thạch Hạo, thế nhưng lúc đó Thạch Hạo lại đang bế quan.

"A...."

Mười mấy sinh linh kia đều kêu lên sợ hãi, khi bị đẩy vào trong ánh chớp thì đều bị thiên kiếp oanh kích đầy thê thảm.

Ở trước mặt Thiên Thần tuyệt thế, lúc nãy bọn họ âm thầm trao đổi thì không thể bị phát hiện nhưng một khi lộ ra chân tướng thì tất cả đều gặp nạn.

So sánh đôi bên, mọi người càng ý thức hơn về mức độ đáng sợ của Hoang, hắn đang ở trong biển sấm thế nhưng vẫn có thể chống lại được, còn những người này chỉ vừa mới tiếp xúc thì đã nổ banh xác rồi.

Đương nhiên, việc này cũng không thể nói mười mấy người kia quá yếu, mà lúc này lôi đình lại là của khu vực thứ mười, là tầng cao nhất của thiên kiếp, dù là Chân Thần khi chưa tu ra được tiên khí thì chắc chắn phải chết.

"Ầm!"

Người cuối cùng nổ tung thì rốt cuộc mới yên tĩnh lại.

Trên thực tế, thiên khiếp đã không còn đánh về phía Thạch Hạo nữa, hắn sớm đã vượt qua nên giờ cũng chỉ có biển sấm còn sót lại xuất hiện mà thôi.

Bên cảnh tiên trì cổ, Thạch Hạo ngồi xếp bằng, tất cả đều đang chuyển

biến tốt, hắn vốn đèn dầu đã cạn thế nhưng hiện giờ lại xoay chuyển tình thế, sức sốc tràn trề, cả người phát sáng.

Rất nhanh, cơ thể của Thạch Hạo dường như là pha lê bảy màu rạng ngời lấp lánh, vết thương đều khép lại, xương trắng trong suốt.

Lúc này, nguyền thần lờ mờ kia lại trở nên sáng rực, phóng ra hào quang chói mắt tựa như là một vầng mặt trời đang bốc cháy.

Nơi đó, một người tí hon đang ngồi xếp bằng ở phía sau xương trán với dáng vẻ trang nghiêm, mạnh mẽ vô cùng!

Thi thoảng, nguyên thần lại tràn ra khí tức của Thiên Thần khiế người khác sợ hãi!

Người tí hon này rất đáng sợ, thân mang chiến y đầy xa xỉ, được dùng lực nguyên thần hóa thành, tay cầm pháp ấn, bất khuất trong thiên địa, tựa như Chí tôn.

Người này ngồi xếp bằng nơi đó, khí tức đại Đạo tràn ngập, tựa như có thể trấn áp chư thiên cổ kim tương lai!

Trong nháy mắt, Thạch Hạo đã uống hết một phần ba Lôi Kiếp dịch và hoàn toàn hồi phục, sinh cơ bừng bừng, toàn thân rạng ngời.

Xa xa, con mắt của người xem đều đăm chiêu, miệng nuốt nước miếng, đó là Lôi Kiếp dịch đó nhen, hơn nữa còn có màu vàng rất hiếm thấy từ trước tới nay.

Ai cũng có thể nhìn ra được dược hiệu của thứ này, chỉ trong thời gian không lâu, Hoang từ trạng thái giải chết đã trở lại sinh long hoạt hổ, hơn nữa còn vượt xa trước kia.

"Vẫn còn tiếp tục kìa, hắn muốn phá kén thành bướm đó!" Mọi người thán phục.

Vốn Hoang gần như bỏ mạng, gian nan vượt qua lôi kiếp, thế nhưng chỉ trong tích tắc thì hắn đã rời khỏi tử cảnh, khôi phục lại trạng thái như cũ.

Đồng thời, loại biến hóa này vẫn còn tiếp tục, sinh cơ không ngừng tăng mạnh, sau khi trở thành Chân Thần thì con đường lột xác của hắn dần mở ra, vẫn đang trong quá trình tiến hành.

Rõ ràng, Hoang hơn xa những Chân Thần bình thường, quả đúng với cách gọi phá kén, cấp độ sinh mệnh tăng lên cực lớn, đúng với ý nghĩa tiến hóa vô thượng.

Từng lớp da già trên người Thạch Hạo bong tróc, ngoài ra còn có những mẫu xương vỡ vụn cũng bị ép từ trong cơ thể ra ngoài!

Huyết dịch lưu chuyển tựa như là tiếng sầm ầm ầm, cả người lấp lánh tựa như mặt trời ban trưa!

Thạch Hạo thoát thai hoán cốt, sinh mệnh đang tiến hóa, nhận được Đạo quả vững chắc, tiến thẳng như thế chẻ tre, lực bản nguyên kinh người, lúc này hắn vô cùng mạnh mẽ.

Mãi cho tới rất lâu sau khi ánh chớp đầy trời biến mất, tinh lực kinh người của hắn lan tỏa thì lúc này mới mở mắt ra, hai luồng hào quang sắt bén tựa như tia chớp cắt phá trời cao!

Sau đó, hắn lấy ra một chiếc bình bằng ngọc rồi nhanh chóng lấy Lôi Kiếp dịch.

Đừng nói là những người khác, dù là Thiên Thần cũng lộ ra tinh quang, dù gì cũng là chất lỏng được lấy từ trong tiên trì cổ màu vàng kia.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 961: Khách Quý Của Thiên Thần

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Cũng giống như lượt thiên kiếp trước, Thạch Hạo cũng không thể lấy toàn bộ Thiên Kiếp dịch mà chỉ lấy đi một phần nhỏ, tiên trì cổ vàng này từ từ mơ hồ rồi biến mất cùng với ánh chớp.

Thiên địa yên lặng, thiên kiếp đã không còn tồn tại nữa.

Mà lúc này, Thạch Hạo cảm thấy sự mạnh mẽ của mình trước nay chưa hề có, ba luồng tiên khí vờn quanh khiến hắn trở nên siêu phàm thoát tục, tựa như là một vị "Trích tiên" giáng thế.

Rất nhiều con mắt đều nhìn tới chiếc bình nhỏ trong tay của hắn, bên trong có một phần Lôi Kiếp dịch, thứ này khiến không ít người thèm khát.

Thạch Hạo yên lặng lĩnh hội, cường độ sinh mệnh của hắn tăng lên cực lớn, bước vào Chân Thần, vượt qua lôi kiếp, thực hiện một lần tiến hóa siêu cấp đúng như ý nghĩa thật sự.

Hắn giờ đây đã có sức mạnh vô tận, cảm thấy chỉ cần duỗi đầu ngón tay thôi thì đã có thể dễ dàng giết chết tu sĩ Thần Hỏa cảnh, cao cao tại thượng.

"Ồ!" Đồng thời hắn cũng rất giật mình, những nguyền rủa, những sức mạnh ô uế đều biến mất không còn tồn tại nữa.

Là do thiên kiếp hay là do Lôi Kiếp dịch này? Trong lòng Thạch Hạo thầm giật mình, chuyện này... có ý nghĩa quá lớn, có thể thay đổi toàn bộ bố cục của Tiên cổ hiện nay.

Lúc hắn độ kiếp thì từng dẫn tới lượng lớn nguyền rủa, dù hắn là lần đầu tiên bị tập kích và ảnh hưởng cũng không phải quá nghiêm trọng, không tới nỗi sẽ bỏ mạng ngay thế nhưng vẫn có một chút bám lại trong người.

Hiện tại, Thạch Hạo hoàn toàn vững tin rằng, sức mạnh quỷ dị mà ăn mòn hắn đã tiêu tan sạch, toàn thân trong vắt hoàn mỹ không hề có chút điểm dị thường và không khỏe nào.

Tinh lực dồi dào, không thể nào tốt hơn được nữa!

Thạch Hạo nở nụ cười tươi rói, vô cùng rạng ngời.

Nên biết, mấy Thiên Thần Mã Nguyên, Hoàng kim cổ tượng, Tỳ Hưu, Cầu Long, Cổ viên đều vì nguyền rủa mà chết, hiện giờ hắn tựa như tìm thấy một tia sáng rạng đông!

Lúc này có Thiên Thần tới, hơn nữa cũng không chỉ có một hai vị, có vài người với ánh mắt sắc lẹm và phát ra khí thế đầy khiếp người, tất cả đều đang âm thầm theo dõi hắn và rất có thể sẽ ra tay bất cứ lúc nào.

Nhưng, cũng có vài người mang theo thiện ý tới.

Trong nhóm người này có một vị Thiên Thần tuyêt đỉnh di chuyển, chính là vị tóc bạc nhưng mặt trẻ con của Bát Tí Hồn tộc, ông lão này với dáng tiên phong đạo cốt bước tới, đằng sau là đám Tào Vũ Sinh, Thỏ nhỏ.

"Ha ha... Anh hùng xuất thiếu niên mà, tiểu hữu thật kinh tài tuyệt diễm, cổ kim hiếm có, quả là tài năng ngút trời!" Ông lão cười lớn khen ngợi.

"Lão trượng quá khen rồi!" Thạch Hạo khiêm tốn, hắn đã mặc vào chiến y, cơ thể phát sáng, trong lời nói nhã nhặn này có một luồng khí khái khó dùng lời diễn tả được.

Chính xác, đó là một thiếu niên anh hùng!

Mọi người ở nơi này, dù là cừu địch hay là bằng hữu thì đều không thể

không thừa nhận, Hoang đã khai sáng nên một hành động vĩ đại, trong thời đại không có thiên kiếp kiếp thế nhưng lại có thể đánh nát thần thoại!

Hắn không chỉ dẫn tới thiên kiếp mà còn độ kiếp thành công. Đây là một đại sự khiến đương đại khiếp sợ, nhất định sẽ được ghi vào trong sử sách, ai cũng không thể xóa bỏ lãng quên đi đoạn huy hoàng này.

Có thể nói, chuyện hôm nay sẽ ảnh hưởng rất sâu, hắn đã đánh vỡ cấm kỵ!

"Tên nhóc con họ Thạch kia, ngươi không biết suy nghĩ hả, không nghe thấy lời truyền âm của ta à? Tiên trì màu vàng kia chỉ cần liếc sơ là không phải vật phàm rồi, vậy sao không chịu lấy vào cục nham thạch cho ta hả!" Đả Thần Thạch tức giận oang oang trách móc.

"Hi hi, quả nhiên ngươi chẳng bị sao cả, người ta có câu gieo vạ gánh ngàn năm, tuyệt đối là có đạo lý!" Thỏ nhỏ cười hì hì.

"Ngươi mất tích cả nửa năm làm bọn ta đốt giấy đốt vàng, giờ nghĩ lại thấy tiếc ghê đó." Tuyết Lâm tao nhã cao quý bình tĩnh nói.

"Cũng tốt vì ngươi đã phục sinh rồi, nếu không ta cảm thấy đi báo thù cho ngươi thì chẳng nắm chắc phần thắng gì cả, sợ cả ta cũng đi theo ngươi cũng nên." Tào Vũ Sinh nói.

...

Lộ Dịch, Lam Nhất Trần, Lộ Dịch cũng đi tới, ai cũng rất phấn khích.

Chỉ có mỗi Thanh Y lóe lên rồi biến mất, rời khỏi nơi này.

Xa xa, quái thai cổ đại Trường Cung Diễn, Long Nữ cũng gật đầu hỏi thăm và chúc mừng.

Ảnh hưởng của việc lần này quá lớn, Thạch Hạo độ kiếp và giết chết bảy đại Thiên Thần, mà kỳ tích hơn là bản thân vẫn còn sống, trở thành một

truyền kỳ!

"Khà khà..." Trong bóng tối có sinh linh cười khẩy, rõ ràng là một Thiên Thần và tới từ một chủng tộc vô cùng mạnh mẽ trong Tiên cổ này, là nhân vật cực kỳ mạnh mẽ.

"Chỉ là một tên ngoại lai mà lại có thể khiến cho bảy đại Thiên Thần của Tiên cổ ta chết đi, đạo huynh của Bát Tí Hồn tộc định che chở cho hắn à?" Có người lạnh lẽo hỏi.

Dù thế nào, mặc cho đúng hay sao thì Thạch Hạo độ kiếp lần này đã dẫn tới vô số nguyền rủa khiến cho bảy địa Thiên Thần chết thảm, việc này đã tạo nên sóng gió quá lớn.

Trong mắt của đám dân bản địa, hắn là một tên ác ma.

Có thể nói, bảy đại chúng tộc đã hận hắn tới hấu xương, thề không đội trời chung.

Thạch Hạo cũng không hề e ngại, lúc ở Thần Hỏa cảnh thì hắn đã có thể sống sót, hiện giờ lên tới Chân Thần cảnh trung kỳ với ba luồng tiên khí vờn quanh thì hắn càng tự tin và thong dong hơn rất nhiều.

"Tiền bối, ta mời người uống một ly!"

Thạch Hạo lấy ra một chiếc ly ngọc rồi rót vào bên trong một dòng huyết thanh màu vàng thơm ngát, dù cách rất xa thế nhưng cũng khiến người khác say mê.

Rất nhiều Chân Thần thèm thuồng, hô hấp trở nên dồn dập, đó là huyết thanh được lấy từ trong tiên trì cổ kia, giá trị vô cùng lớn.

Trong bóng tối, ánh mắt của một vài Thiên Thần trở nên sắc bén lạnh lùng nhìn.

Thiên Thần tuyệt đỉnh của Bát Tí Hồn tộc uống xong ly huyết thanh này

thì nhắm mắt lại, dư vị khó tả, nói: "Ngon, ngon, ngon, quả nhiên còn thơm hơn cả trần nhưỡng vạn năm, không nghĩ rằng ta lại có thể uống được một ly Lôi Kiếp dịch."

"Ủa, có gì đó là lạ!" Đột nhiên cường giả của Bát Tí Hồn tộc biến sắc, sắc mặt trở nên biến ảo không ngừng rồi lập tức ngồi xếp bằng, trên đầu bốc lên từng làn sương trắng.

Xảy ra chuyện gì? Tất cả mọi người đều kinh hãi!

Đặc biệt là đám Bát Tí Hồn tộc, những cường giả kia lại càng căng thẳng hơn, tiếng phần phật vang lên đồng thời một đáng người xông tới vây kín nơi này, sợ rằng ông lão sẽ xảy ra bất trắc gì đó.

"Ngươi... đã làm gì với lão tổ?" Có người quát hỏi.

Thiên Thần, dù đối với bộ tộc nào thì cũng đều rất quan trọng.

"Không đượ vô lễ, ta không có việc gi!" Ông lão của Bát Tí Hồn tộc quát lên, lão vẫn ngồi như xếp bằng như trước thế nhưng sương mù từ trong cơ thể bốc lên càng nhiều hơn.

Trong lòng của Thạch Hạo khẽ run, đúng như dự đoán của hắn hoặc cũng gần như là vậy, Lôi Kiếp dịch này hơn nửa... có thể hóa giải nguyền rủa!

"Tiểu hữu, có thể thêm một ly nữa không?" Thiên Thần tuyệt đỉnh của Bát Tí Hồn tộc lên tiếng đầy khát khao, tràn ngập hi vọng.

"Có thể!" Thạch Hạo lại rót thêm ly nữa.

Ông lão cũng không thể chờ được nữa, lập tức uống cạn rồi lại ngồi xếp bằng xuống.

"Ta cũng phải uống!" Đả Thần Thạch chép chép miệng, vô cùng tham lam.

Ánh mắt của những người khác cũng lộ vẻ thèm thuồng rồi nhìn chằm chằm vào bình ngọc trong tay của Thạch Hạo, đây là thần dịch vô giá, chỉ sinh ra ở trong thiên kiếp.

Người thường muốn lấy được thì vô cùng khó khăn!

Thạch Hạo mỉm cười rồi lấy thêm ly ra và rót đầy rồi đưa cho từng người. Đồng thời hắn cũng vẫy tay về phía đám Trường Cung Diễn, Long Nữ ở nơi xa, cũng muốn mời họ làm một ly.

Hành động này càng khiến người người khát khao hơn, thứ bảo dịch này là báu vật vô giá trên đời, thế nhưng hắn lại dễ dàng cho người khác dùng như thế, cứ như là chẳng đáng đồng bạc nào vậy.

"Hà hà..." Có Thiên Thần cười khẩy.

"Hôm nay, dù cho có Bát Tí Hồn tộc bảo vệ thì cũng không ổn, Hoang phải chết, phải trả lại một câu trả lời cho di dân Tiên cổ ta!" Có Thiên Thần nói thẳng.

"Mặc dù tên ngoại lai này đã độ kiếp thành công, tạo nên một huy hoàng vô thượng, có thể được ghi vào trong sử sách thế nhưng cũng không thể lưu, đáng chém!"

Dưới góc nhìn của bọn họ, tên ngoại lai này đã chọc giận mọi người.

Giết chết bảy đại Thiên Thần, bất kể là đúng hay sai thì việc này không cách nào chấp nhận được. Chỉ là một tên ngoại lai mà làm dám làn càn như vậy, nhất định phải chết.

Hơi lạnh lan tỏa, hôm nay có thể sẽ bùng phát ra một cuộc đại chiến kinh thế!

Có Thiên Thần lòng mang địch ý tới và không muốn buông tha cho Thạch Hạo.

"Thật mạnh, ta cảm thấy mình như muốn lột xác vậy!" Đám Tào Vũ Sinh, Tuyết Lâm... đều giật nảy mình, Lôi Kiếp dịch màu vàng này lại vượt xa tưởng tượng của bọn họ, dược hiệu quá kinh người.

"Cái gì?" Vào đúng lúc này thì chợt có Thiên Thần khiếp sợ la lên.

"Làm sao có khả năng chứ, đó là sức mạnh nguyền rủa, nó đang bốc cháy, đáng tiêu tán!" Trong bóng tối, Thiên Thần lòng mang địch ý mạnh mẽ kia la lên thành tiếng, hắn cũng không thể điềm tĩnh được nữa.

Thời khắc này, hết thảy dân bản địa đều ngây người, bọn họ không hề nhìn lầm, đó chính là sức mạnh nguyền rủa đang bị hóa giải.

Ông lão của Bát Tí Hồn tộc chợt mở mắt rồi nhảy phốc lên và ngửa mặt hét dài tựa như là rồng ngâm hổ gầm, chấn động cả thiên địa nơi đây, khí thế mạnh mẽ và cũng chẳng còn chút không khỏe nào nữa.

Lão vô cùng kích động rồi nhìn chằm chằm Thạch Hạo, nói: "Tiểu hữu, đại ân này không thể nào dùng lời để cảm ơn hết, xin tiểu hữu... hãy cứu lấy tộc nhân của ta!"

"Trời ạ, hắn đã hóa giải hết nguyền rủa?"

Nơi đây lần nữa sục sôi, toàn bộ dân bản địa đều không thể bình tĩnh được!

Dây dưa nguyền rủa cả đời nên khiến bọn họ phải sống trong bóng tối, hiện giờ lại có người có thể phá giải được nên đã kinh động cả thiên hạ, đây là một ý nghĩa vô cùng to lớn đối với họn họ.

Việ này còn chấn động hơn cả việc thấy Thạch Hạo độ kiếp, hơn xa bảy đại Thiên Thần chết đi, việc này khiến người người run rẩy!

Có ai mà không kích động!

Hoang có thể hóa giải nguyền rủa, ý nghĩa là, bọn họ cũng có thể thoát

khỏi cực khổ này!

Tất cả mọi người đều tập trung vào chiếc bình ngọc trong tay của Thạch Hạo, đó là hi vọng, đó là đường sống, mỗi người đều khát khao.

Bóng người lóe lên, hai ông lão của Nhân Mã tộc và Cổ Ma tộc đồng thời vọt tới, cả cơ thể gần như run rẩy, âm thanh run cầm cập rồi hỏi dò về lão già của Bát Tí Hồn tộc, tiếp đó lại nhìn về phía Thạch Hạo.

"Nghe nói, lần trước hai vị tiền bối cũng từng đi cứu ta, nay ta cũng mời hai vị một ly!" Thạch Hạo nói rồi rót hai ly cho bọn họ.

Bàn tay của hai người này run rẩy, nếu cho rằng đây chỉ là Lôi Kiếp dịch màu vàng thì chắc chắn sẽ không đến nỗi này, thế nhưng hiện giờ lại biết thứ này có thể hóa giải nguyền rủa, cho nên huyết thanh này còn nặng hơn cả núi.

Hai người nhanh chóng uống cạn một hơi!

Lúc này, toàn bộ Thiên Thần trong bóng tối miệng lưỡi đều khô, trước kia là lạnh lùng, là mang địch ý tới thế nhưng hiện giờ có người lại ngẩn ngơ, vẻ mặt của vài người méo mó, tay nắm chặt, ước ao mình có thể xông tới cướp lấy.

Nhưng, bọn họ vừa nãy còn uy hiếp đồng thời trong lòng hừng hực sát ý muốn giết chết Hoang, như vậy thì làm sao có thể đổi giọng bỏ đi mặc mũi để nhờ vã chứ.

"Ta cảm thấy thân thể vô cùng ấm áp, đang bốc cháy, sức mạnh nguyền rủa đang yếu dần, quá tốt!" Ông lão của Nhân Mã tộc nói to, râu tóc đều dựng đứng, khuôn mặt đầy vẻ kích động.

Ông lão của Cổ Ma tộc cũng tương tự, cứ y như là Lão ngoan đồng kêu gào lăn lộn trong hư không.

Xa xa, những Thiên Thần khác cũng đố kỵ và ước ao, ngay cả con mắt

của bọn họ cũng đỏ bừng.

Những Thiên Thần căm thù Thạch Hạo thì không hề lên tiếng mà thay vào đó là sắc mặt biến ảo không thôi, giờ phải làm sao? Có nên hạ mình để tới cầu xin.

Những người này cảm thấy tức tối, kích động, hối hận, đáng ra không nên đắc tội với thiếu niên này, không ngờ hắn lại có thể hóa giải nguyền rủa!

"Nghe đồn, Lôi Kiếp dịch màu vàng này chỉ nằm trong tiên trì cổ xưa của thiên kiếp mạnh mẽ nhất thôi!" Có Thiên Thần thầm than.

Thiên kiếp mạnh nhất, đây có ý gì? Tử vong, vẫn lạc!

Dù là hơn kỷ nguyên trước cũng không có bao nhiêu người độ thành công, rất khó chịu đựng nổi!

"Tiểu hữu có còn nữa hay không?" Hai ông lão của Nhân Mã tộc, Cổ Ma tộc giơ giơ chiếc ly ngọc, sắc mặt hồng hào, vô cùng khát khảo hỏi Thạch Hạo.

Thạch Hạo cầm chiếc bình nhỏ trong tay và chuẩn bị mở lời thì trong hư không truyền tới sóng năng lượng ô cùng dữ dội, có Thiên Thần đã xuất thủ hòng cướp lấy, hơn nữa cũng không chỉ có một người.

Lúc này, ba đại Thiên Thần của Bát Tí Hồn tộc, Nhân Mã tộc, Cổ Ma tộc cũng ra tay ngăn cản.

Cùng lúc đó, Thạch Hạo mở miệng đồng thời quay quay chiếc bình nhỏ, nói: "Chư vị, các vị chậm rồi, Lôi Kiếp dịch đã hết."

Hắn quay miệng bình ngọc về phía mọi người, bên trong cũng không còn nhiều huyết thanh, dù là nửa ly cũng không đủ!

Nên biết, muốn hóa giải nguyền rủa cho một vị Thiên Thần thì cần phải hai ly huyết thanh mới đủ, ngần ấy thì cơ bản không đủ, không cần nói về

những Thiên Thần khác mà ngay tới hai đại Thiên Thần của Nhân Mã tộc và Cổ Ma tộc đều ngây người.

Trong nháy mắt, toàn bộ công kích đều đình chỉ, Thiên Thần lùi về sau.

Bởi vì, nếu cướp nữa thì cũng chẳng có ý nghĩa gì!

"Sao lại như thế chứ!?" Trong bóng tối có Thiên Thần kêu to.

Thời khắc này, rất nhiều người đều nhìn về đám Tào Vũ Sinh, Tuyết Lâm, Lộ Dịch, Trường Cung Diễn, đám người ngoại lai này không hề trúng nguyền rủa thế nhưng lúc nãy mỗi người lại được một ly, quá... xa xỉ!

Đây là tội phạm, là kẻ phung phí!

Thiên Thần trong bóng tối đều nổi giận, ước ao ngửa đầu hét lớn.

Tại sao, dược hiệu đều đã bị đám người này luyện hóa sạch cả rồi!

"Tiểu hữu... thật không vậy?" Lời nói của hai ông lão thuộc Nhân Mã tộc và Cổ Ma tộc run rẩy.

"Không còn nữa!" Thạch Hạo lắc đầu, phần lớn là bị hắn uống sạch, còn phần từ biển sấm mang ra cũng không nhiều.

Đồng thời, hắn nhìn về hai ông lão, nói: "Hai vị tiền bối, hơn nửa năm trước ta từng đi tới Cổ Ma tộc, Nhân Mã tộc để được bảo vệ thế nhưng nửa đường lại bị Thiên Thần của hai tộc các vị chặn giết."

"Cái gì?!" Hai ông lão này giận dữ nhìn về tộc nhân của mình, bọn họ cũng ngầm hiểu, Thạch Hạo chỉ cho bọn họ một chén có khả năng là... không vừa lòng!

Lúc này, hai ông lão hối hận vì sao mình lại không tự ra tay.

"A a..." Xa xa, có Thiên Thần gầm nhẹ tràn đầy không cam, vốn đã nhìn thấy được hi vọng thế nhưng lại bị một cước đạp bay xuống lại địa ngục.

"Tiểu bối, ngươi đang trêu ngươi chúng ta à, ta phải giết ngươi!" Có Thiên Thần tức giận, sát khí dâng trào, muốn xuất thủ lần nữa.

"Haizz, Lôi Kiếp dịch tuy không còn nhưng ta vẫn còn sống mà." Thạch Hạo thản nhiên nói.

Tất cả mọi người đều ngẩn cả ra, sau đó là lộ vẻ khác thường.

"Ta nếu không chết và tiếp tục sống trưởng thành thì ngày sau chắc chắn còn có thể độ kiếp." Thạch Hạo nhẹ nhàng nói.

"Tiểu hữu, tiểu hữu là khách quý của chúng ta, hãy đi với ta, để ta xem ai dám động vào tiểu hữu!" Ông lão của Bát Tí Hồn tộc lớn tiếng nói, lão là Thiên Thần duy nhất đã hóa giải được nguyền rủa.

"Chính xác, tiểu hữu là khách quý của chúng ta, ai cũng không thể động vào tiểu hữu!" Hai đại Thiên Thần của Nhân Mã tộc, Cổ Ma tộc cũng lớn tiếng nói.

"Tiểu huynh đệ, xin hãy tới Nhai Tí tộc ta làm khách!"

"Đạo huynh, xin hãy dừng bước ở Linh Thánh tộc ta, công chúa của bộ tộc ta sẽ gả cho ngươi!"

"Tiểu hữu, xin hãy tới Mỹ Nhân tộc làm khách, trong bộ tộc ta cũng có minh châu tuyệt thế đang chờ lấy chồng!"

...

Gần như trong nháy mắt liền có tám chín vị Thiên Thần mời chào Thạch Hạo, sự thân thiện này khiến người khác cảm thấy buồn nôn.

"Ta nhớ rồi, vừa nãy có mấy tên già khốn nạn muốn giết ta, vậy giờ phải làm sao đây?" Thạch Hạo nói.

"Ai dám? Diệt hết!" Có Thiên Thần hét lớn.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 962: Bánh Ngon Trái Ngọt

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"Xẹt!"

Tiếng xé gió vang lên, Thiên Thần định ra tay giết Thạch Hạo vừa nãy chợt chạy trốn thật xa.

Nói đùa, tám chín tên Thiên Thần nhìn chằm chằm lấy hắn thì ai mà chẳng sợ hãi, dù là có vài người cùng mang địch ý liên thủ lại thì cũng không ngay lập tức đi đắc tội với nhiều cường tộc như thế.

Huống chi, Hoang hiện tại tuyệt không thể giết! Bởi vì, hắn chính là thuốc giải, là lá bùa cứu mạng.

Cứ như thế, lần lượt các Thiên Thần đều chạy trốn cả!

Trên thực tế, những người này cũng hối hận không thôi, vì sao lại không hạ mình chứ, mai này biết ra sao giờ? Chắc chắn phải tới nhờ vả tên nhóc này, nếu không thì làm sao lấy được Lôi Kiếp dịch chứ.

Xa xa, một đám tu sĩ đều trợn tròn mắt, tình thế xoay chuyển một cách chóng mặt khiến bọn họ đều không cách nào tưởng tượng ra được!

Vừa nãy, cường giả các tộc đều muốn giết chết Thạch Hạo, thế nhưng chỉ trong nháy mắt lại có tám chín vị Thiên Thần cao cao tại thượng vây chặt xung quanh, đồng thời tỏ vẻ nhiệt tình tới mức khiến người khác ngạc nhiên.

Một người có thể hóa giải nguyền rủa thì làm sao không được xem

trọng? Liên quan tới vận mệnh của các tộc.

Thiên Thần đều đang lôi kéo, đều muốn mời Thạch Hạo đi, vẻ thân thiện này vô cùng hiếm có, cũng có vài người cười tiến tới làm lành với những Thiên Nhân tộc đứng xung quanh Thạch Hạo và mời chào đầy khách sáo.

Đặc biệt, có vài đại Thiên Thần còn giới thiệu những viên ngọc quý của tộc mình hòng lôi kéo Thạch Hạo!

"Trên thế gian này, nếu như nói chủng tộc nào xinh đẹp nhất thì Mỹ Nhân tộc ta nói thứ hai thì thiên hạ cũng chẳng hề có tộc nào xưng nhất, minh châu của tộc ta vô cùng phong hoa tuyệt thế, xinh đẹp tuyệt trần!"

Bên cạnh liền có người phản đối, Linh Thánh tộc cùng với Mỹ Nhân tộc đều là những tộc sở hữu vóc người xinh đẹp, nếu luận về phong thái tuyệt thế thì phải là công chúa của Linh Thánh tộc bọn họ, người này được xưng là đệ nhất mỹ nhân.

Rất nhanh, người của Loa tộc phản đối, một bộ xương xinh đẹp thì chẳng bao giờ có ý nghĩa cả. Một người xinh đẹp đến đâu đi nữa thì ngàn năm vạn năm qua đi thì nếp nhăn đầy mặt, sau đó thì cũng chỉ là một nắm cát vàng, thế nhưng tộc này lại là thánh địa tu luyện, có di tích Tiên đạo, đây mới là ý nghĩa.

"Cổ Ma tộc của ta vẫn là tốt nhất, không chỉ thích hợp tu hành mà còn có giai nhật tuyệt mỹ, cũng không hề thiếu những thiên tài địa bảo." Thiên Thần của Cổ Ma tộc lên tiếng đồng thời vẫy vẫy tay, cười lớn: "Mỹ nhân xinh đẹp nhất của bộ tộc ta vừa khéo lại ở nơi này, ra chào Thạch tiểu ca một lát đi."

"Con mẹ nó!" Thạch Hạo còn chưa lên tiếng mà Đả Thần Thạch đã sợ hãi la lên.

Bên cạnh, Tào Vũ Sinh, Trường Cung Diễn cũng trợn mắt.

Mỹ nhân của Cổ Ma tộc đi tới, tay áo phấp phới, khói đen lan tỏa, lọn tóc dài tung tăng theo gió buông thẳng tới eo. Tiếp đó nàng đưa bàn tay... to

như cái quạt tới chào hỏi Thạch Hạo!

Thạch Hạo cảm thấy choáng váng, vốn còn chờ mong suy đoán xem thử mỹ nhân của Cổ Ma tộc sẽ kinh diễm tới cỡ nào, thế nhưng khi vừa thấy thì hắn chợt cứng họng, minh châu này có dáng vẻ... y chang với Thiên Thần của nàng.

Nàng cao tới mười trượng, trên mặt vẽ đầy Ma văn màu đen, những chiếc răng ác ma bóng lưỡng dài thẳng ra khỏi miệng trông vô cùng sắc bén.

Chiếc eo kia tuy nhỏ thế nhưng lại tựa như núi lớn, cặp mắt như chuông lớn trợn tròn khiến Thạch Hạo nổi cả lông tóc.

"Ta... cảm thấy mình hơi trèo cao." Thạch Hạo nhỏ giọng nói.

Thỏ nhỏ cừa ngả cười nghiêng, Tuyết Lâm cũng hé miệng cười trộm, hai nàng đứng đó xem trò vui.

"Ta thấy chẳng sao cả, Thạch Hạo, ngươi nên suy nghĩ lại!" Tên Mập Tào Vũ Sinh nói.

"Thiên tư quốc sắc, Thạch Hạo, ngươi nổ lực cỡ vậy thì tương xưng quá với công của Cổ Ma tộc rồi còn gì, còn không mau lại chào hỏi đi." Long Nữ chọc.

Trên trán Thạch Hạo nổi đầy gân xanh, hắn liếc mắt nhìn công chúa của Cổ Ma tộc cao tới chục trượng trước mặt, quả thật hoàn toàn khác xa tưởng tượng của hắn.

"Khụ, không có chuyện gì đâu, tiểu hữu nếu yêu mến thì cũng không cần phải tự ti làm gì, ngày sau nếu khiến nó có bầu thì tiểu hữu cũng chẳng hề yếu nhược gì, có thể dương cương kiện mỹ cùng Cổ Ma tộc ta." Thiên Thần Cổ Ma tộc trêu ghẹo.

"Sau này hẳn tính!" Thạch Hạo vội vàng lắc đầu, đối mặt với công chúa của bộ tộc này thì hắn chỉ muốn chạy trốn thật nhanh.

"Tiểu hữu, hay là đi Nhân Mã tộc ta." Thiên Thần của Nhân Mã tộc lên tiếng.

"Nhân Mã tộc cũng có công chúa à?" Thạch Hạo hỏi rồi quan sát thật kỹ.

"Có chứ, hơn nữa còn tới năm người!" Thiên Thần của Nhân Mã tộc cười to rồi duỗi ra năm ngón tay.

Thạch Hạo nhìn nửa thân người bên trên, còn nửa dưới lại là thân ngựa thì thở dài rồi lắc lắc đầu, dù đánh chết thì hắn cũng không đi!

"Ha ha..."

Thân là Thiên Thần nên tự nhiên rất sáng suốt, trải đời cũng quá nhiều nên tư nhiên nhìn ra được vẻ lùng túng của hắn.

"Xem ra tiểu hữu chỉ thích người bình thường, vậy thì hãy đi Mỹ Nhân tộc hoặc là Linh Thánh tộc, hai tộc này quả thật đều có mỹ nữ tuyệt thế." Có người cười nói.

Đáng tiếc Thạch Hạo đã bị dọa cho chết khiếp rồi, bên cạnh là công chúa của Cổ Ma tộc cao tới chục trượng đang chìm chằm chằm lấy hắn, con ngươi lo như cái chén lấp lánh ánh đen làm hắn rùng mình. Nếu như những tộc khác đều có mỹ nhân "đặc sắc" như vầy thì hắn cảm thấy trốn là tốt nhất!

"Không phải ngươi đã từng thấy cổ tổ Tế linh à, vậy thì hãy tới thánh địa của chúng ta, nơi đó còn có một cành cây của người nữa." Thiên Thần của Bát Tí Hồn tộc lên tiếng.

"Uhm!" Thạch Hạo sảng khoái đáp ứng.

Lần này là một hồi sóng to gió lớn!

Bảy đại Thiên Thần đều chết, Hoang độ kiếp thành công, phá tan thần thoại!

Ảnh hưởng này rất sâu và tạo nên sóng lớn mênh mông.

Đương nhiên, chấn động nhất chính là việc Thạch Hạo có thể giải đi nguyền rủa, việc này làm cho Tiên cổ như gặp phải động đất, tất cả mọi người đều bàn luận, không có bất kỳ việc gì quan trọng hơn việc này.

Việc này làm cho tất cả các tộc đều sục sôi, sau khi nhận được tin tức này thì toàn bộ cường giả đều phái ra nhân mã đi tới thánh đia mà Tế linh đã sống trước kia để gặp Hoang!

Ngoại giới, ba ngàn châu.

Bọn họ không thể nhìn thấy được tình huống của Thạch Hạo, bởi vì gần đây hắn đều được tiên khí quấn quanh nên đã che đậy thiên cơ, thế nhưng thông qua những người khác thì họ đều biết được tình huống của hắn.

Đây cứ như là ngọn sóng lớn lan tỏa, như núi lửa phun trào!

"Độ kiếp... thành công?"

"Hơn nữa lại là thiên kiếp mạnh nhất, là loại lôi kiếp mà hơn một kỷ nguyên trước chỉ những nhân tài thuộc hàng ngũ mạnh nhất mới gặp phải?"

Tu sĩ các giáo đều ồ vang, việc này quá kinh người.

Cả đám người đều khiếp sợ, ai nấy cũng đều trợn tròn mắt.

Ở thời đại này còn có người có thể độ kiếp, vả lại còn có thể thành công, đây chẳng hề chân thực chút nào.

"Có thể, lúc ở cổ đại, trong thời đại mà chúng ta không biết thì cũng có người độ kiếp, chỉ là không muốn người khác biết mà thôi." Rất lâu sau có người khẽ nói.

Rõ ràng, là đang an ủi chính mình.

"Năm tháng xa xưa, tột cùng đã sinh ra bao nhiêu kỳ tài, việc này cũng khó mà nói được, dù là có người yên lặng tu thành tiên cũng khó nói." Có

người thì thào.

Nhưng, không ai để ý rằng, nếu như có người thành Tiên thì cả thế gian chắc chắn sẽ biết, không thể không có cảm ứng được.

"Ầm!"

Đột nhiên, một luồng ánh địa xé rách trời cao, nó từ tít ngoài vực ngoại rồi bộ mạnh xuống mặt đất!

Đúng lúc này, không cần nói những người khác, dù là Giáo chủ, cổ tổ mạnh nhất của các giáo đều chấn động, ngơ ngác nhìn về trời cao.

Dù là những tồn tại đang bế quan ở trong các cổ địa khắp nơi thì lúc này cũng phút chốc mở mắt tràn đầy vẻ khiếp sợ, tất cả đều nhìn về trời cao, nhìn về phía vực ngoại.

Khí thế ấy quá mạnh mẽ, tựa như có phí tức Tiên đạo!

Đó là một luồng chớp màu bạc to lớn nối liền giữa trời với đất, nó còn to lớn hơn cả hàng trăm hàng ngàn ngọn núi gộp lại cùng nhau, quả thật như muốn diệt toàn bộ thế giới.

"Là nơi trung tâm của ba ngàn châu, đó là tế đàn cổ xưa nhất!" Lời nói của Giáo chủ nào đó run run.

"Trời ơi, tế đàn kia thức tỉnh à, nó còn có thể sử dụng và phát huy tác dụng ư, Tiên đạo tàn trận vân chuyển, có sinh linh thần bí muốn giáng lâm!"

Lúc này, những lời sợ hãi cũng không phải của Thiên Thần mà là của Giáo chủ, tất cả bọn họ đều trợn tròn hai mắt.

Ba ngàn châu, trung tâm một cổ địa có một tòa tế đang to lớn, thứ này được các giáo cùng nhau cai quản, nhiều năm trôi qua cũng có không ít người muốn kích hoạt thế nhưng chưa có một ai thành công.

Nhưng hôm nay lại có một tia điện thần bí từ vực ngoại hạ xuống, và đã

làm nó thức tỉnh.

Nó không thuộc về đời này, là thứ được lưu lại từ hơn một kỷ nguyên trước, là trận pháp Tiên đạo!

Lúc này, dù là Giáo chủ đầy mạnh mẽ thì lời nói cũng run run, không hề có sự tình nào chấn động hơn việc này.

"Sinh linh... không thuộc về thế giới này xuất hiện ư?!"

Ba ngàn châu như nổi tên một vụ động đất lớn nhất từ trước tới nay.

Di địa Tiên cổ, Tế Linh giới.

Đây là một vùng đất an lành, chỉ hơi lại gần thì đã cảm thấy linh khí nồng nặc ở nơi này, từng ngọn cây cọng cỏ trong các sơn mạch đều đang phát sáng, đó chính là những phàm thảo bình thường thế nhưng được tẩm bổ trong vô tận năm tháng nên đã sinh ra chút linh tính.

Càng đi vào trong thì lại càng thần thánh hơn, nơi đó xuất hiện từng bộ lạc mạnh mẽ vô cùng.

Sơn mạch mênh mông, tổng cộng có mười tộc sinh sống, đều là những tộc mạnh mẽ bảo vệ thánh địa này.

Nếu là vào ngày thường thì đừng nói là người ngoài, dù là những tộc quần khác trong Tiên cổ cũng khó tiếp cận được, vì đây là một vùng cấm địa!

Hiện giờ, Thạch Hạo lại được dẫn tới đây, dù là đám Tào Vũ Sinh, Đả Thần Thạch, Thỏ nhỏ cũng được thơm lây đi theo, tiến vào trong vùng tịnh thổ Tế linh trong truyền thuyết này.

Mười bộ lạc này vô cùng to lớn, nhân khẩu cũng vô cùng đông đảo.

Mà ở nơi trung tâm được bảo vệ thì có khí tượng vô cùng phi phàm.

Vùng núi nơi này chập trùng, lầu quỳnh điện ngọc san sát, có lơ lững giữa trời cao, có tọa lạc trên những ngọn núi lớn, tất cả đều tản ra từng làn khí lành rực rỡ.

Ven đường đi, thần tuyền rì rào, sương trắng ngập tràn, ráng màu linh động. Còn có thần sơn rải rác trên mặt đất mà đang lơ lững trong hư không, bên trên là mảnh xanh tươi mơn mỡn, tiên khí lượn lờ, còn có từng dòng thác nước vàng đổ xuống dưới.

Nói tóm lại, nơi đây thần bí và cũng thánh khiết!

Thạch Hạo trở thành một cái bánh bao khiến sinh linh các tộc đều phải ngon ngọt, thế nhưng lúc này hắn như lãng quên tất cả những Thiên Thần đi xung quanh mình, mà bản thân hắn lại điên cuồng chảy thẳng về phía trung tâm.

"Chỗ đó không thể lại gần!" Có người lớn tiếng nói hòng ngăn cản.

Thế nhưng, Thiên Thần của mấy đại tộc đều xua tay cản lại, mặc cho Thạch Hạo đầy kích động lao tới.

Bên trong vùng tịnh thộ này, linh khí nồng nặc, ngũ sắc rực rỡ hóa thành chất lỏng đầy mặt đất, từng dòng sông nhỏ rì rào, tất cả đều là dòng sông từ linh lực!

Việc này có vẻ chấn động lòng người, tinh khí cuồn cuộn, sắc thái sặc sỡ.

Trong vùng núi, sông nhỏ chạy về một hướng và hình thành nên một hồ nước mờ ảo và thần thánh, trong đó cũng có vẻ nghiêm túc và đầy trang nghiêm.

Đi tới nơi này liền khiến lòng người kính cẩn, không dám ồn ào hò hét.

Ở ven hồ có một vài miếu thờ cổ xưa thế nhưng đều đổ sụp cả, thi thoảng trên trên những ngôi miếu thờ này có thể thấy được những hình chạm

khắc, vô số sinh linh đang thờ cúng một cây Liễu thụ.

"Ba ngàn Thần quốc của Liễu Thần, đây là một trong số đó!" Lòng ngực Thạch Hạo trở nên dồn dập.

Làn gió thổi tới, sương mù lản ra, lúc này Thạch Hạo lờ mờ thấy một gốc cây đang cắm rễ nơi giữa hồ nước mờ mịt sương mù kia.

Nó xanh biếc mơn mỡn mang theo màu vàng nhạt tựa như ngọc bích được khảm lên trên viền vàng, ánh sáng dìu dịu phát ra làm người khác cảm thấy tâm trở nên yên tĩnh.

"Liễu Thần!" Thạch Hạo khiếp sợ kêu lên thành tiếng.

Sao lại là một cành cây chứ, rõ ràng là một cây đại thủ đang che cả trời cao, từng cành cây giang rộng đâm thẳng vào mây xanh, thông qua làn sương mù kia là có thể nhìn thấy được, nó còn lớn hơn cả núi!

Phía sau, Thiên Thần của Bát Tí Hồn tộc, Cổ Ma tộc, Nhân Mã tộc đều kích động xen lẫn run sợ, bao nhiêu năm qua rồi mà hiện tại đoạn cây của Tế linh lại thức tỉnh và hiện ra pháp tướng!

Nên biết, ngày thường bọn họ cũng không cách nào nhận ra được, dù là lấy bí pháp để yết kiến thì cũng chỉ có thể nhìn thấy được một cành cây khô héo nằm ngang nơi miếu thờ cổ vỡ nát kia mà thôi.

"Ngươi là người thứ hai có thể thức tỉnh ta." Liễu Thần phát ra ánh sáng dìu dịu rồi truyền âm như vậy cho Thạch Hạo.

"Liễu Thần, còn ai nữa à?" Tâm tình của Thạch Hạo nổi sóng vô cùng, hắn nhìn chằm chằm cây liễu này.

"Một chiếc đỉnh dính đầy máu, lượn lờ mẫu khí thiên địa, nó mang theo một người, đã từng tới đây và đánh thức ta dậy."

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 963: Vị Khách Thần Bí Tới

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"Lại là nó!" Thạch Hạo thì thầm, hắn đã đoán ra được, đó chính là chiếc đỉnh cổ mơ hồ từng nhìn thấy ở dưới Hắc uyên thuộc Táng giới, và hắn cũng biết, thứ mà mình thấy được ngày đó cũng chỉ là dấu ấn còn sót lại mà thôi.

Một chiếc đỉnh lớn dính đầy máu có ba chân hai tai, được mẫu khí vờn quanh, trong miệng đỉnh là vô vàn hỗn độn, không biết lai lịch ra sao?

Mỗi khi Thạch Hạo nghĩ lại là trong lòng đều bồn chồn sợ hãi, người kia có lai lịch ra sao, có quá nhiều thứ không thể đoán được.

Nhưng, việc hắn kích động nhất vào lúc này chính là được nhìn thấy lại Liễu Thần, mặc dù hắn biết đây không phải là chân thân thế nhưng nỗi lòng vẫn khó mà bình tĩnh được.

Hắn muốn biết rất nhiều chuyện, muốn biết kỷ nguyên có Tiên kia.

"Ngươi đã tới chậm rồi, ta cũng chỉ là một cành cây và không còn tồn tại lâu được nữa, không thể giúp gì được ngươi." Liễu Thần vàng này lên tiếng.

Lúc này, cành cây này chạm vào cánh tay của Thạch Hạo và nhìn thấy một Liễu Thần khác, đây là do Thạch Hạo cố ý tạo ra hòng kể rõ mọi chuyện ở bên ngoài.

"Tại sao?" Thạch Hạo không hiểu.

"Ta chỉ là một cành cây, ký ức vốn chẳng hề đầy đủ, không phải là chân

thân. Ngoài ra, ta cũng đã vận dụng sức mạnh vượt quá cực hạn của mình nên phải tan theo mây gió." Liễu thụ lắc đầu.

Nó không phải là chân thân mà chỉ là một cành cây, có thể sống trước miếu cổ này lâu như vậy đã coi như là kỳ tích rồi.

"Vận dụng sức mạnh vượt quá cực hạn?" Thạch Hạo ngờ vực.

"Có thể là do lần trước gặp người kia." Liễu thụ nói.

"Người kia có lai lịch như thế nào, là người ra sao, bí mật như nào?" Thạch Hạo cũng rất muốn biết nên dồn dập hỏi thăm.

"Họ Diệp, đã rời khỏi di địa Tiên cổ." Liễu thụ nói, đồng thời cũng nói cho hắn biết mình chỉ nhớ một cái tên như thế, hơn nữa nhắc Thạch Hạo phải nhớ kỹ cái tên này.

"Có gì đặc biệt à, Liễu Thần, người vì sao không biết những chuyện khác, vả lại còn thận trọng căn dặn con như thế?" Thạch Hạo càng nghi ngờ hơn.

"Người kia không thuộc về quá khứ, chẳng thuộc về hiện tại, vì ra tay nên đã vượt quá cực hạn của ta, quấy nhiễu cùng ảnh hưởng quá nhiều." Liễu Thần nói.

Cũng chính bởi vì vậy mà đã vượt qua cực hạn của cành cây này, khiến cho bản thân mơ hồ không còn những ký ức rõ ràng nữa.

Thạch Hạo sợ hãi, chỉ ra tay đúng một lần mà lại có ảnh hưởng lớn như vậy, chuyện này... khó mà tin được!

"Ngươi kia tại sao lại tới đây, không biết người còn nhớ hay không?" Thạch Hạo hỏi.

"Quên rồi, không có ấn tượng." Liễu thụ nói.

Chuyện này thật không thể tin được, là sự cắn trả của thiên địa ư?

Thạch Hạo thở dài, nếu như là chân thân Liễu Thần ở đây thì tốt rồi, nhất định sẽ không tới mức này.

Phía sau, những Thiên Thần của Bát Tí Hồn tộc, Nhân Mã tộc, Cổ Ma tộc đều trợn tròn mắt, ai nấy đều chấn động không thôi, cành cây của cổ tổ Tế linh này đã rơi vào trạng thái ngủ say không biết bao lâu thế nhưng hiện giờ lại thức tỉnh chỉ vì một người.

"Đỉnh lớn nhuốm máu, mang theo một người, họ Diệp!" Ánh mắt của Thạch Hạo trong veo, ghi nhớ trong lòng.

"Ngươi đã là tu sĩ Chân Thần cảnh, con đường Chân Nhất đi như thế nào, ngươi đã từng suy nghĩ chưa?" Liễu thụ nói, cành lá xanh biếc mang theo viền vàng, cành cây cao vút, thần thánh và to lớn.

Chân Thần, đó cũng là Chân Nhất cảnh, trên con đường này thì cần phải tìm ra một mục tiêu rõ ràng, quan sát thật kỹ nhất đồ, nhất đạo.

"Mạnh nhất. Siêu thoát!" Thạch Hạo khẳng khái đáp.

"Quá lớn." Liễu thụ nói.

Muốn định ra được quan điểm cơ bản nhất của Chân Nhất cảnh chính là phải xác định được mục tiêu của mình sau này, cần phải nỗ lực trên con đường mình đi, cũng coi như là minh chí, vấn tâm, tập trung vào một con đường này.

"Đúng, có hơi lớn. Muốn mạnh nhất, muốn siêu thoát thì cần phải trường sinh, mở rộng từ cấp này." Thạch Hạo nói.

"Vẫn lớn." Liễu thần nói.

Nhưng mà, Thạch Hạo lại biết, dù là trường sinh thật sự thì cũng sẽ có địch! Nếu không thì làm sao ở hơn kỷ nguyên trước Tiên sẽ chết?

Cho nên, muốn mạnh nhất, muốn siêu thoát thì cần phải vun đắp nền

tảng cơ sở này.

"Chỉ là minh chí, vấn tâm*." Thạch Hạo nói, hắn cũng không muốn làm những việc như này ở Chân Nhất cảnh.

(*): Rõ ràng chí hướng, tự hỏi lương tâm.

Cái gọi là mạnh nhất, siêu thoát, dù là trường sinh thật sự đi nữa thì cũng khó mà đạt được, chứ đừng nói là hiện tại như giờ.

"Nếu siêu thoát không được, mạnh nhất cũng chẳng xong, trường sinh thì còn xa vời, vậy chỉ cần cảm ngộ sinh tử là được." Thạch Hạo lại nói.

"Làm thế nào?" Liễu thụ hỏi.

"Ngộ đạo sinh mệnh." Thạch Hạo trả lời, hắn từ từ thu hẹp lại mục tiêu, chỉ nói những việc mà mình muốn làm, cũng chính là bước đi để đột phá Chân Nhất cảnh.

"Vậy là ngươi đã sớm có dự định rồi." Liễu thần gật đầu.

"Đúng, Chân Nhất cảnh, con muốn cảm ngộ pháp của Liễu Thần." Thạch Hạo gật đầu.

Liễu Thần sớm đã truyền pháp môn này cho hắn, lúc ở hạ giới thì từng khắc vào trong lòng hắn, chỉ là lúc đó tu vi còn chưa đủ nên cũng chưa thể tìm hiểu được.

Liễu Thần từng nói với hắn rằng, ít nhất cũng phải đạt tới Thần Hỏa cảnh nếu không sẽ không cách nào tu luyện được, và sẽ gặp phải nguy hiểm tới tính mạng. Bởi vì, nó là một cây liễu, pháp môn của bản thân có quan hệ với sinh mệnh tự nhiên.

Chỉ là từ khi tiến vào Tiên cổ và đạt tới Thần Hỏa cảnh thì Thạch Hạo khát khao tu ra tiên khí nên cũng không có thời gian và công sức để tìm hiểu những chuyện khác.

Cho tới hiện tại thì mới coi là có đôi chút thời gian.

Nếu như muốn lý giải con đường sinh mệnh này thì lại phải tiếp cận ở bên bờ vực sinh tử, có sinh thì mới có tử, có tử thì mới có sinh, cần tiêu hao rất nhiều tiềm năng sinh mệnh.

Vì vậy, Thạch Hạo mới muốn bắt đầu từ việc mạnh nhất, siêu thoát, tới trường sinh, rồi tiếp ngộ đạo sinh mệnh, cuối cùng là chọn pháp môn của Liễu Thần để tu luyện, hắn đã sớm sự tính cả.

"Đây là cổ thuật, ngươi thử nhìn và so sánh pháp tướng của "ta" hiện tại có biến hóa gì hay không." Liễu thụ nói rồi đưa một cành cây tới và điểm ngay trán của Thạch Hạo.

Chính xác, ở kỷ nguyên Tiên cổ thì đây chính là bảo thuật của Liễu Thần, hiện giờ nó đang truyền cho Thạch Hạo.

Thạch Hạo chấn động, trong lòng chợt hiện lên một cây liễu màu vàng đang tỏa ra hàng loạt phù văn lấp lánh khôn cùng, hai bên đứng đối diện với nhau, hắn nhắm nghiền hai mắt, thu hoạch vô cùng lớn.

Sự diễn biến, lột xác của một loại pháp môn, đây là cả một quá trình.

Mỗi một loại bảo thuật thì thứ quan trọng nhất chính là sự lý giải hoàn toàn, quá trình diễn biến này dù là từ cổ chí kim cũng đều vô cùng quan trọng.

Chân Nhất cảnh, hắn muốn tu luyện bảo thuật của Liễu Thần, hơn nữa hắn nắm chắc rằng mình sẽ không dừng ở cảnh giới này quá lâu, bởi vì mọi thứ đã chuẩn bị quá đầy đủ rồi!

Ngoại giới, ba ngàn châu.

Các giáo đều run rẩy, khó lòng bình tĩnh được.

Lúc này, dù là biên giới của khu vực không người cũng chẳng hề thiếu

bóng ảnh, không ai nhìn vào hình ảnh phản chiếu từ trên cánh hoa Tiên đạo nữa mà tất cả đang chạy nhanh tới trung tâm của thượng giới.

Trung châu, bên cạnh tế đàn cổ xưa.

Lúc này, chùm sáng ngút trời, ánh điện màu bạc to lớn tới mức khó lòng tưởng tượng ra được đang nối liền giữa trời với đất, tựa như Thần quốc giáng lâm vậy.

Trên thực tế, đây chỉ là một loại sức mạnh đang khống chế tế đàn cổ xưa, làm cho trận pháp Tiên đạo còn sót lại này thức tỉnh.

Đừng nói là Thiên Thần, dù là Giáo chủ cũng giật mình, rất nhiều nhân vật trọng yếu của các giáo đều chạy tới nơi này, ai ai cũng quan sát thật kỹ lưỡng, lòng bồn chồn như lửa đốt.

Đây là tiên trận to lớn được lưu lại hơn một kỷ nguyên trước và được các giáo cùng nhau canh giữ, trong vô tận năm tháng nó đều yên lặng thế nhưng nay lại tạo nên động tĩnh lớn như vậy.

Hết thảy các đại giáo đều đã bị kinh động, không ai dám coi thường.

"Sinh linh kia muốn đi ra rồi!" Giáo chủ của Bổ Thiên giáo nói, thần sắc của hắn đầy nghiêm túc và căng thẳng.

Việc này hơi có chút khó tin, yên tĩnh vạn cổ thế nhưng giờ lại có người vận dụng trận pháp này, muốn tới đây ư?

Ánh điện này rõ ràng là từ trong hư không đánh xuống hòng lôi kéo dẫn dắt tới khiến cho tàn trận này vận chuyển, việc này kỳ lạ và đáng sợ không thôi, chắc chắn sinh linh này không tầm thường.

"Ầm!"

Tiếng vang dữ dội truyền tới, ánh điện bạc kia thu lại và hình thành nên một cánh cửa lấp lóe ánh bạc, bên trong màn thánh khiết kia phả ra luồng

linh khí nồng nặc tựa như nối liền với một khu thần giới vậy.

"Tới rồi!" Mọi người rung động.

Có người cất bước đi ra ngoài, khí tức mạnh mẽ lan tràn làm cho rất nhiều người nghẹt thở, rất nhiều Thiên Thần run rẩy khó lòng chịu đựng nổi.

Ầm!

Trong thông đạo màu bạc đó xuất hiện ba bóng người, cả ba đều là trung niên thế nhưng vẻ tang thương trong con ngươi lại thể hiện vẻ từng trải trong vô tận năm tháng, vô cùng xa xưa.

Ba người vừa lộ diện liền mang theo một luồng áp lực mênh mông tràn ra ngoài.

Nhưng rất nhanh sau đó bọn họ thu hết lại, ánh mắt đảo qua tất cả mọi người.

Tiếp đó, sau lưng bọn họ lại xuất hiện năm sáu người, đều là người trẻ tuổi, có nam có nữ với khí tức kinh người, tản ra sinh cơ bừng bừng.

Đây là người nào?

Ngoài tàn trận, tu sĩ các giáo của thượng giới đều ngẩn ngơ, ba người trung niên kia thì cũng không bàn làm gì, sâu không lường được, trong nhất thời khó mà suy đoán nông sâu.

Nhưng mấy người trẻ tuổi xuất hiện ở phía sau, vẻ hưng phấn khó kìm nén, tuổi tác tuyệt đối rất nhỏ thế nhưng bọn họ đều là Thiên Thần cả!

Một vị trung niên mở miệng, lời nói xa xưa và tối nghĩa khó mà hiểu đượng, làm cho tất cả ngây dại.

"Rốt cuộc cũng tới đây rồi."

Sau khi suy nghĩ thật kỹ lưỡng thì có Giáo chủ nói ra ý nghĩa của lời vừa

rồi.

"Đây là cổ ngữ, có chút khác với ngôn ngữ hiện tại của chúng ta, phải suy nghĩ thật cẩn thận thì mới có thể hiểu được, ngôn ngữ của bọn họ từng tương tự như chúng ta." Một vị Giáo chủ đầy trịnh trọng nói.

Việc này càng khiến người khác kinh ngạc hơn, mấy người này đến từ nơi nào?

Ba vị trung niên cao thâm khó dò, vô cùng điềm tĩnh.

Mà những người trẻ tuổi kia lại tràn đầy sức sống và cũng chẳng có tử khí âm u gì cả, lúc này có người mở miệng đồng thời đi về trước, vẫn là dùng thứ cổ ngữ tối nghĩa kia.

"Sao ta lại cảm thấy, chỉ cần một mình ta thì cũng đủ để quét ngang cường giả trẻ tuổi của một giới này vầy nè, chẳng ra làm sao cả, quá tệ mà."

Tu sĩ của thượng giới sau khi nghiền ngẫm thì không ai không biến sắc, người trẻ tuổi này quá tự phụ, chỉ vừa mới đi ra mà đã nói một câu chẳng hề hữu hảo như vậy.

Nhưng, lập tức mọi người ngậm miệng lại, cơ thể hắn đang tản ra tiên khí, việc này khiến lòng người chấn động!

Thiên Thần có tiên khí? Là quái vật gì vầy!

Ít nhất, ở thượng giới này vẫn không có ai như vậy, dù là đám kỳ tài mạnh nhất đang ở trong Tiên cổ kia cũng chỉ mới có vài người đạt tới cảnh giới này mà thôi.

Người trẻ tuổi này vừa xuất hiện liền khiến cho toàn bộ Thiên Thần đều choáng váng.

Mọi người quan sát kỹ thì phát hiện, tất cả những nam nữ trẻ tuổi này đều có khí vũ siêu phàm, bất luận là một người nào đi ra cũng là rồng là

phượng trong thiên hạ, khí chất này vô cùng hiếm có.

Bốn nam nữ trẻ tuổi không nói lời nào kia tuy không lộ ra tiên khí, thế nhưng tuyệt đối kinh thế, chắc chắn không hề dưới người trẻ tuổi mở miệng nói chuyện kia, bởi vì chỉ riêng khí độ đó cũng đã chứng minh tất cả.

"Thất vọng thật, quá yếu đi mà, thế hệ trẻ tuổi nơi này đều kém vầy à?" Người trẻ tuổi lên tiếng vừa nãy lắc lắc đầu nhìn toàn bộ nơi này.

Quả thật nơi này có một vài tu sĩ trẻ tuổi thế nhưng nếu so sánh với mấy người ở trên tế đàn kia thì chênh lệch quá lớn, cơ bản không cách nào so sánh được.

Đám người này đều đỏ mặt tía tai, có người không phục nói: "Đúng là chúng ta ngu dốt, không phải là thiên tài, nhưng cũng có người chắc chắn sẽ không yếu hơn các ngươi, chỉ là hiện giờ đang đi di địa Tiên cổ mà thôi."

"Đã từng nghe qua chỗ đó, hình như chỉ có từ thần linh trở xuống thì mới có thể đi vào được, dù gì cũng chỉ là một đám tiểu tu sĩ mà cũng dám so sánh với Thiên Thần? Còn kém lắm." Người trẻ tuổi kia lắc đầu.

Hắn là Thiên Thần, hơn nữa còn sở hữu tiên khí, hai tay chắp sau lưng, ngạo thị mọi người nơi đây, tự nhiên làm cho người khác không biết nói năng gì nữa.

"Thật yếu!" Hắn lại lần nữa lắc đầu, sau đó nhìn về một vài Thiên Thần của thượng giới rồi nói: "Người trẻ tuổi của các ngươi quá kém cỏi, thôi thì ta chuyển qua luận bàn với các vị vậy."

"Ngươi!" Có người vẻ mặt không vui nói.

"Vẫn quá yếu, thế này đi, toàn bộ Thiên Thần cùng lên, một mình ta sẽ luận bàn với toàn bộ vậy." Hắn bình thản nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 964: Hồn Đảo

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Hồn đảo, trên không trung là những áng mây xanh ngắt, khí lành lưu chuyển, trông an lành và thần thánh vô cùng.

Đây chính là bảo địa của Bát Tí Hồn tộc ở bên ngoài của tổ địa Tế linh, hôm nay có rất nhiều người xuất hiện và vô cùng náo nhiệt.

"Đa tạ sự tiếp đãi của các vị tiền bối, chỉ cần ta không chết, có thể sống tiếp thì nhất định sẽ lại độ kiếp, sẽ vì mọi người mà lấy từng bình Lôi Kiếp dịch!" Thạch Hạo vỗ ngực đảm bảo.

"Tiểu đạo hữu quả đúng là rồng phượng trong loài người, rất nhanh sẽ một bước lên trời, chúng ta xin cảm ơn trước, và sẽ chờ đợi tới ngày đó!" Thiên Thần của Nhai Tí tộc nói.

Rời khỏi tổ địa Tế linh thì tất cả mọi người tiến tới cấm địa của Hồn tộc để nâng ly cạn chén, cũng coi như là làm lễ tẩy trần cho Thạch Hạo, ăn mừng việc độ kiếp thành công lần này.

Rõ ràng, Thạch Hạo là nhân vật chính của buổi tiệc hôm nay, cả một đám Thiên Thần đều ngồi chung mâm và đầy khách sáo nâng ly với hắn.

Trong lòng mấy người thầm nhủ, Hoang tuyệt đối không thể chết, tuyệt đối không được xảy ra bất ngờ gì, bởi vì đây chính là nhánh cỏ cứu mạng cuối cùng của bọn họ.

Thế nhưng, cũng có người thầm oán, tên nhóc này quá gian xảo, trước

kia chắc chắn biết được Lôi Kiếp dịch có thể hóa giải nguyền rủa thế nhưng lại không hề quý trọng, trong lôi vân kia hắn tựa như cá voi uống nước vậy. Đồng thời, sau khi rời đi còn tặng hết người này tơi người khác, ngay cả đám Trường Cung Diễn, Thỏ nhỏ, kể cả một cục đá cũng được uống một ly, quá đáng ghét!

Đây không chỉ là hoang phí mà còn là phạm tội, đám dân bản địa lúc này nhớ lại thì cặp mắt đều đỏ ửng, quá tức, tức đến mức không cách nào ngửa mặt hét dài.

Bọn họ biết, Hoang là muốn tự vệ, là đầu cơ kiếm lợi, là muốn toàn bộ Thiên Thần phải liều mạng để bảo vệ hắn.

Bởi vì, nếu như tất cả mọi người đều bảo vệ hắn thì hắn sẽ có cơ hội độ kiếp lần thứ hai!

Hồn đảo rất lớn, lơ lững ở không trung, trời quang mây tạnh, bên trên có ngọn núi xinh đẹp, có thần tuyền chảy róc rách, xung quanh là chim thần lượn lờ, mây mù lan tỏa.

Đám Tào Vũ Sinh, Trường Cung Diễn, Tuyết Lâm, Long Nữ cũng đã tới, tất cả đều được thơm lây từ Thạch Hạo nên mới may mắn tiến vào trong cổ đảo thần thánh này.

"Nhiều dược thảo quá!" Thỏ nhỏ nhìn chằm chằm vườn thuốc ở nơi xa với dáng vẻ tham lam.

"Ha ha, tiểu cổ nương, nếu như ngươi cần thì ta sẽ hái cho một vài cây mà dùng." Ông lão của Bát Tí Hồn tộc cười híp mắt đầy hiền từ nói.

"Thật sao, con cũng không có lấy cả cây đâu, mỗi cây chỉ cần nửa chiếc là là được rồi!" Thỏ nhỏ mừng rỡ nhảy dựng lên ôm chặt lấy cánh tay của Thiên Thần Bát Tí Hồn tộc, đồng thời gọi "gia gia" đầy thân thiết không thôi.

"Việc nhỏ!" Thiên Thần của Bát Tí Hồn tộc vung tay sai người khác dẫn

nàng đi hái.

Nhưng, không lâu sau bên trong vườn thuốc cổ của Hồn tộc truyền tới tiếng kêu thảm thiết.

"Sao thế?"! Tất cả mọi người đều quay đầu lại.

Một cây thần dược đang chạy trốn hết bên này tới bên khác.

Thần dược!

Rất nhiều người nhìn chằm chằm, nó đang bị một con thỏ cắn lấy một góc nhỏ nơi lá.

Phàm là thần dược thì đều đã thành tinh và có linh tính, có thể chạy trốn khăp núi sông, vô cùng yêu nghiệt.

Bát Tí Hồn tộc vô cùng đau lòng, những loại dược bình thường khác thì không nói làm gì thế nhưng loại thần dược như này lại bị con thỏ này phát hiện ra, xem ra lần sau tuyệt đối không thể để con thỏ này tiến vào vườn thuốc nữa.

"Haizz, không có chuyện gì, cũng chỉ là một nửa lá cây thôi mà." Thiên Thần của Bát Tí Hồn tộc tuy rất đau lòng thế nhưng vẫn cười tươi nói.

Tiếp đó, mọi người tiếp tục nâng ly, nói về những bí mật trong Tiên cổ, nói về những nơi hiểm ác nơi đây.

Thạch Hạo ghi nhớ, đặc biệt là những thiên tài địa bảo như Thánh Nhân mộc, đoán chắc Thạch Hạo sẽ cần dùng tới nên đám Bát Tí Hồn tộc đều nói hết những vị trí có khả năng sẽ có. Thế nhưng cũng căn dặn, những nơi đó vô cùng hung hiểm, tuyệt đối không nên mạo hiểm, nếu như cần thì bọn họ có thể nghĩ cách để tìm cho hắn.

Cách đó không xa, đám Tào Vũ Sinh, Lộ Dịch đều ước ao, việc này... thật là chẳng hề có thiên lý nữa mà, lại có Thiên Thần hộ tống bọn họ.

"Cái tên mất dịch này, cố ý đưa hết Lôi Kiếp dịch cho bọn họ uống hòng làm cho các đại Thiên Thần này xem trọng." Bọn họ oán thầm.

"Tiền bối, không biết là người nào của quý tộc lại muốn chặn giết ta vậy?" Thạch Hạo nhìn về phía Thiên Thần của Nhân Mã tộc, sau đó lại nhìn về phía Cổ Ma tộc.

Hai đại Thiên Thần liền lộ vẻ lúng túng, sự việc ngày đó quả thật chẳng còn gì để nói nữa, Thạch Hạo tuy nhờ vả thế nhưng kết quả lại gặp Thiên Thần trong tộc của bọn họ chặn giết.

Nếu như tra xét thật kỹ thì chắc chắn sẽ tìm ra được, dù là những cường tộc cao cấp nhất thì có mấy Thiên Thần?

Hai người thở dài, việc này chẳng hề xử lý gì cả, chẳng lẽ lại đi hỏi tội Thiên Thần trong tộc mình à? Tổn thất đó quá lớn, nhưng nếu không cho thiếu niên này một câu trả lời thì chắc chắn hắn sẽ không vừa lòng.

"Tiểu hữu, ngươi đã tới Chân Nhất cảnh rồi, vậy cần những thiên tài địa bảo nào?" Thiên Thần của Nhân Mã tộc hỏi.

Chuyển chủ đề sang đây thì đã quá rõ ràng rồi, thế nhưng đây cũng vốn là dự tính của hắn, muốn dùng những thánh vật khác để bồi thường.

"Ta cũng chỉ muốn biết là ai lại có địch ý muốn giết ta mà thôi, nếu không trong lòng ta rất bất an." Thạch Hạo nói.

Thiên Thần của Cổ Ma tộc nhíu mày, như này thì hơi làm khó, nếu thiếu niên này không dứt bỏ được thì có thể sẽ ảnh hưởng rất lớn cho sau này, ai cũng muốn hắn cung cấp Lôi Kiếp dịch cho mình.

Nhưng, nghiêm trị Thiên Thần trong tộc thì lại càng khó hơn, bọn họ loại bỏ suy nghĩ này ngay.

"Gào..."

Đột nhiên tiếng rít chấn động cỏ đảo nhỏ này vang lên, khiến cho mọi người đều khiếp sợ, dù là Thiên Thần cũng không ngoại lệ, lông tơ dựng thẳng.

"Đây là người nào?" Thạch Hạo giật mình.

Tiếng rít này quá đáng sợ, có thể thấy được hàng loạt những gợn sóng lan tỏa, dù là đại trận cổ xưa cũng phát sáng hòng bảo vệ nơi này.

Nếu không có trận pháp này thì sợ rằng cả hòn đảo sẽ nổ tung, sẽ bị tiếng hét đó chấn nát.

Trên thực tế, những Thiên Thần ở nơi này đều biến sắc, vẻ mặt vô cùng khó coi.

"Nếu là ở ngoại giới thì chắc chắn là nhân vật tuyệt thế trong hàng ngũ Giáo chủ, thế nhưng sao lại ngu ngơ vậy, tiếng gào như cổ thú vậy." Tên mập Tào Vũ Sinh nói.

Tuyết Lâm hỏi dò đó là người nơi nào.

Vài vị Thiên Thần đều thở dài, Thiên Thần của Bát Tí Hồn tộc thì nhìn về phía Thạch Hạo,nói: "Tiểu đạo hữu, sau này nhất định phải độ kiếp thành công, và cứu lấy Hồn tộc ta."

Hắn cũng không hề che giấu, đó chính là một vị lão tổ tông của Bát Tí Hồn tộc, cũng là đệ nhất cao thủ của tộc này, thực lực cao thâm khó dò, từ lâu đã vượt qua Thiên Thần cảnh, tuổi tác cũng gần năm vạn tuổi.

"Cái gì?" Đám Tuyết Lâm giật nảy mình.

Nhân vật cấp bậc Giáo chủ. Người này đã sống rất lâu, thực lực lại mạnh mẽ, dù là ở ngoại giới thì cũng là bá chủ một phương, thậm chí mạnh hơn hay không cũng khó nói.

Dân bản địa khi tu tới Thiên Thần cảnh thì vẫn có thể duy trì được sự

tỉnh táo, chỉ cần không rời đi tổ địa thì sống tiếp cũng không là vấn đề lớn.

Nhưng, một khi vượt qua Thiên Thần thì sẽ gặp phiền toái rất lớn. Thời gian trôi đi, dù có trốn ở trong tộc thì nguyền rủa cũng càng ngày càng nghiêm trọng.

Đến cảnh giới đó, tự nhiên sẽ có pháp lực vô thượng, có thể trấn áp bản thân thế nhưng dù có thể giữ không chết, nhưng vẻ ngu dốt khờ khạo lại từ từ tăng lên.

Rõ ràng, đệ nhất cao thủ của Bát Tí Hồn tộc rơi vào tình huống như vậy, hắn nổi điên đã mấy trăm ngàn năm, vào lúc bình thường thì đều ngủ say để vượt qua.

Không nghĩ hằng, hôm nay lại thức tỉnh và lại phát điên.

"Có thể đi xem một chút được không?" Thạch Hạo hỏi.

Phía sau hòn đảo này có một màn khói đen dày đặc che kín, đây là một khu núi đá không hề có ngọn cỏ nào, hoàn toàn đối lập với vẻ an lành phía trước.

Tạo nên cảnh tượng như vậy cũng chỉ do một ông già, lão ta bị những sợi dây xích to lớn cố định và giam chặt ở giữa đại trận, tóc tai thì bù xù, người gầy còm chỉ còn da bọc xương.

Thế nhưng, lão vẫn sống sót đầy ngoan cường, đồng thời cả người cuộn trào sức mạnh kinh người, tựa như là đại dương đang nhấp nhô.

Cảm ứng được có người đang đứng ngoài trận phát thì lão chợt ngẩn đầu, mái tóc vàng xơ như cỏ dại, một chùm sáng từ đôi mắt xuyên ta làn tóc phủ đầy mặt bắn tới.

Thật mạnh!

Dù là Thiên Thần cũng sợ hãi, cơ bản không dám bước vào trong trận

nửa bước.

"Có biện pháp để ông ấy tỉnh táo trong chốc lát không?" Thạch Hạo hỏi.

Tất cả mọi người nghe thế thì kinh ngạc, đặc biệt là nhóm người của Bát Tí Hồn tộc lại nhìn về phía hắn, nếu tỉnh lại thì cũng có ý nghĩa gì đâu.

"Bên trong chiếc bình kia vẫn còn chút huyết thanh vàng." Thạch Hạo nói, lần nữa lấy ra một chiếc đỉnh ngọc nọ, sau khi hắn vận công thì chiếc bình này phát sáng và tràn ra từng tia chất lỏng vàng tràn đầy mùi thơm ngát.

"Ủa, tiểu hữu vẫn còn Lôi Kiếp dịch?!" Tất cả mọi người đều chấn kinh trợn tròn mắt, ánh mắt khát khao muốn nhảy tới cướp giật.

Nhưng, đây là địa bàn của Bát Tí Hồn tộc, nơi này có đại trận nên không ai dám lộn xộn, đồng thời cũng không muốn đắc tội với Thạch Hạo.

"Tiểu huynh đệ, ngươi giấu kỹ thật, không ngờ lại còn bảo dịch!" Thiên Thần của Bát Tí Hồn tộc vui mừng, dù là đầu ngón tay cũng run run.

"Chỉ còn hơn một ly mà thôi." Thạch Hạo đưa chiếc bình ngọc rồi ra hiệu cho hắn nhìn kỹ, quả thật là như thế, bên trong chiếc bình ngọc này cũng chỉ còn hơn một ly mà thôi.

Thiên Thần của Nhân Mã tộc, Cổ Ma tộc hô hấp trở nên dồn dập, bọn họ đã uống qua một ly, nếu như thêm ly nữa thì chắc chắn có thể giải hết nguyền rủa.

Lồng ngực hai người phập phồng, hoàn toàn hiểu rõ, đều do thiếu niên này không vừa lòng với hai tộc bọn họ, từng bị Thiên Thần trong tộc chặn giết nên mới làm như vậy.

"Haizzz!" Hai người chỉ biết thở dài cùng với hồi hận không thôi, oán giận tộc nhân vì sao lại gây sự như vậy.

"Bộ tộc ta có Trần Hồn thạch, có thể để cho người tỉnh táo trong giây

lát." Một cường giả của Bát Tí Hồn tộc lên tiếng.

Mọi người đều ao ước, Trấn Hồn thạch chắc chắn là một báu vật, có chỗ tốt vô cùng lớn cho người tu luyện linh hồn, gần như không lo sợ sẽ bị tẩu hỏa nhập ma.

Dù trúng phải nguyền rủa, đi tới tuyệt lộ thì vẫn có thể làm cho linh hồn đang đần độn trở nên tinh táo trong chốc lát.

Thạch Hạo gật đầu, hắn biết Hồn tộc sẽ biết phải là ra sao.

Một khối kỳ thạch được mang tới khiến cho thần hồn của người khác ảnh hưởng, thế nhưng nó chỉ to bằng nắng tay, tựa như có thể trấn áp vô số hồn phách từ địa ngục, toàn thân là màu trắng bạc tỏa ánh rạng ngời.

Đả Thần Thạch nuốt nước miếng ừng ực, nhưng tiếc rằng viên đá như này không cách nào mơ tới được, nó không có cơ hội để nuốt lấy.

Tất cả mọi người căng thẳng quan sát, ông lão ở giữa đại trận chợt tỉnh táo trong tích tắc, ánh mắt không còn hung ác, một chút thanh minh lan tỏa.

"Lão tổ, hãy tỉnh táo lại, nguyền rủa của người có thể sẽ được hóa giải đó!" Thiên Thần của Bát Tí Hồn tộc quát lên.

"Ai... đang gọi ta đó?" Ông lão trăm vạn tuổi này tỉnh táo, con mắt từ từ có hào quang, khôi phục lại thần trí.

"Con là con cháu thứ ba mươi sáu của người!" Thiên Thần của Bát Tí Hồn tộc cung kính nói.

Mọi người ngơ ngac, ông lão này lai lịch lớn thật, thân phận quá cao, vai lứa của lão này còn lớn hơn cả Thiên Thần mạnh nhất trong tộc, thực lực chắc chắn kinh khủng.

"Hóa giải nguyền rủa?!" Trong mắt của vị đệ nhất cao thủ Hồn tộc này lóe lên thần quang, dù là được đại trận ngăn cách thế nhưng Thiên Thần

cũng cảm thấy đau nhói.

Thời gian ngắn ngủi qua đi, Thiên Thần của Bát Tí Hồn tộc nhanh chóng nói rõ chuyện gì đã xảy ra, sau đó đưa bình ngọc cho lão.

Chất lỏng màu vàng biến mất trong miệng của ông lão, lão ta nhắn nghiền con mắt lại rồi không lâu sau, làn khói đen cuồn cuồn từ thân thể lao ra ngoài đồng thời bốc cháy hóa thành ánh đen.

Mọi người kinh ngạc, quả nhiên đã có tác dụng.

Thạch Hạo thỏa mãn, rốt cuộc cũng có thể cứu được một đại nhân vật có tầm có cỡ, hắn có linh cảm, lần Tiên cổ này chắc chắn sẽ mở ra rất sớm, cũng không cần phải chờ cả nghìn năm như trước.

Ngoại giới chắc chắn sẽ có một đám già khụ đang chờ để giải quyết hắn.

Nếu như có thể cứu sống mấy cường giả cấp bậc Giáo chủ trong Tiên cổ này thì hắn có thể giết thẳng ra ngoài rồi!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 965: Thiên Kiếp Lại Hiện

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

"Hi vọng các vị sẽ giữ bí mật này, tạm thời đừng để lộ ra ngoài." Thạch Hạo nói rõ.

Bên ngoài cơ thể của hắn quấn quanh ba luồn tiên khí nên có thể che giấu thiên cơ, cường giả của ngoại giới không cách nào thông qua cánh hoa Tiên đạo để quan sát, chỉ cần người ở nơi đây không tiết lộ ra thì việc nơi này đã trở thành bí mật.

Đám người này gật đầu, ngày sau những tộc này đều cần Hoang giúp đỡ cả.

Ầm!

Gợn sóng tựa như là lũ quét khuếch tán, ông lão ở giữa đại trận mở mắt, ánh mắt này trong suốt hơn khi nãy nhiều, rồi nói: "Còn thiếu chút nữa!"

Lão đã là tồn tại vượt qua Thiên Thần, thực lực mạnh mẽ nên chịu phải nguyền rủa càng kinh khủng hơn, hơn một ly chất lỏng vàng này thì chắc chắn không đủ hóa giải toàn bộ nguyền rủa được.

Dù sao, chỉ riêng Thiên Thần cũng phải cần tới hai ly Lôi Kiếp dịch này!

"Tiểu hữu, đại ân này không thể dùng lời để cảm ơn hết được, ta sẽ chờ tin tức tốt của ngươi, hi vọng lần độ kiếp tiếp theo sẽ thành công!" Đệ nhất cao thủ Bát Tí Hồn tộc nói.

Lão không hề rời đi mà vẫn tự phong ấn mình ở chỗ này, tuy rằng thần trí đã không còn ngu ngơ nữa thế nhưng cũng không biết lúc nào lại tái phát nên cần phải cẩn thận, sau khi hóa giải toàn bộ nguyền rủa thì rời đi cũng không muộn.

Thạch Hạo ở lại cổ địa Tế linh này đã được mấy ngày nên giờ muốn rời đi, thế nhưng các đại tộc gần đó đều muốn mời hắn ở lại và tới chỗ mình bế quan.

Hắn cũng từng đi qua Nhân Mã tộc, Cổ Ma tộc, cũng từng cảm ứng được khí tức của hai vị Thiên Thần từng chặn giết hắn, thế nhưng hai tộc này cũng không hề nói thêm gì cả.

Sau đó hắn nhanh chóng rời đi, không muốn ở lại lâu phòng ngừa phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

"Hắn có chút khúc mắc với tộc ta, đây không tính là tốt, mai sau nếu hắn độ kiếp thành công thì không biết chúng ta được chia mấy phần Lôi Kiếp dịch nữa?" Có người thì thầm.

"Hừ, thiên kiếp độ dễ vậy à, đặc biệt lại là đợt sau nữa, thứ này chắc chắn càng ngày càng mạnh, không chừng lần độ kiếp tiếp theo sẽ tan thành mây khói cũng nên." Có Thiên Thần không vui.

Rõ ràng, Thiên Thần từng muốn giết Thạch Hạo cũng chẳng hề che giấu, cũng không muốn theo sau xin lỗi nên âm thầm quan sát, lòng mang ý lạnh.

"Ầm!"

Mấy ngày sau, một tiếng nổ rung trời chợt vang lên, ánh chớp vạn tầng.

Có người độ kiếp, hơn nữa khí thế cũng vô cùng lớn lao!

Chính xác, tin tức này đã gợi nên chấn động vô cùng to lớn.

Sau khi Thạch Hạo độ kiếp thành công thì lại có người đi theo con

đường này, dẫn lấy lôi kiếp để rèn luyện bản thân.

Một thanh kiếm chém phá hư không, một bóng người cô độc dưới bầu trời dẫn ra một kiếp nạn đáng sợ, ánh chớp vô số bổ xuống khiến cho cả mặt đất đều sụp lún.

Một người một chiêu kiếm, hắn chống lại thiên kiếp này.

Việc này chấn động cả Tiên cổ, đặc biệt là những dân bản đại đều nhằm thẳng về nơi đó, dù là Bát Tí Hồn tộc, Mỹ Nhân tộc, Linh Thánh tộc... cũng chẳng ngoại lệ. Mặc dù đã đạt được lời hứa của Thạch Hạo thế nhưng vẫn muốn là người chạy tới trước nhất.

Chuyện này ảnh hưởng vô cùng lớn đối với dân bản địa, ý nghĩa vô cùng trọng đại.

"Lại có người độ kiếp nữa à, hi vọng sẽ thành công. Cái tên Hoang kia cho rằng mình là nhất à, cho rằng bọn ta không thể rời xa hắn à!" Mã Dược nói.

"Rất tốt, hi vọng người này sẽ thành công, ta phải tự mình tới quan sát mới được!" Ma Lạc gật đầu.

Những lời này đều là của các Thiên Thần thuộc Nhân Mã tộc, Cổ Ma tộc, cũng là cường giả từng ra tay chặn giết Thạch Hạo.

Đại kiếp nạn trong thiên địa đã chấn kinh mười phương.

Rất nhanh thì có tin tức truyền ra, người độ kiếp chính là Cô Kiếm Vấn, đây là một vị quái thai cổ đại!

Hắn tới từ Kiếm cốc, lúc trước khi tiến vào Tiên cổ thì hắn từng khiêu chiến với Trường Cung Diễn ở Tội châu, thực lực người này cực kỳ mạnh mẽ, xếp vào hàng đầu trong đám quái thai cổ đại.

Thạch Hạo nghe tin này thì nhíu mày, Kiếm cốc, Yêu Long Đạo môn,

Hỏa Vân động đều căm thù đời sau tội huyết và từng trấn áp những người ở Tội châu.

"Đệ tử của Kiếm cốc, ta cũng muốn đi gặp mặt thử một lần!" Hắn thì thào.

Ầm!

Trời long đất lở, quỷ khóc thần gào, Cô Kiếm Vân độ kiếp với thanh thế càng ngày càng lớn hơn, và đã hấp dẫn không ít Thiên Thần.

"Thành công rồi, lại có người muốn thành công ư, lại tạo ra huy hoàng cực điểm nữa là!" Có người hét lớn, tin tức này đa truyền tới tổ địa Tế linh.

Mười phương đều chấn động!

Ngày hôm đó, Cô Kiếm Vân đã độ thành công, và cũng đã khiến cả Tiên cổ tựa như gặp động đất, tạo nên sóng lớn kinh thế.

Chỉ trong nháy mắt đã có vô số người vọt tới và vây chặt nơi đó

Bởi vì, có người nhìn thấy được ở tầng lôi kiếp vân trên cùng có một tòa tiên trì ẩn chứa Lôi Kiếp dịch, còn Cô Kiếm Vân thì lại ngồi xếp bằng chữa thương ở bên cạnh.

Việc này càng khiến người khác điên cuồng hơn, lại một nhân vật tuyệt thế nữa xuất hiện!

"Ha ha.." Rất nhiều người đều cười lớn, đặc biệt là đám Thiên Thần có địch ý với Thạch Hạo thì lại càng vui sướng hơn, mây mù đã được quét tan trong lòng.

Giờ thì còn có gì để lo lắng nữa chứ, lại một vị thiên tài tuyệt thế xuất hiện và cũng đã vượt qua lôi kiếp, đạt được bảo dịch thần bí, như vầy cũng không cần phải đi cầu xin Hoang nữa.

"Hoang, hắn tưởng mình là ai chứ, là độc nhất vô nhị từ trước tới giờ à,

đã có người thành công và thay thế hắn!"

"Ha ha... Nguyền rủa đã có hi vọng để loại bỏ, không nhất định phải van nài Hoang nữa, giờ mà giết hắn thì sẽ có chuyện gì nữa?!"

Có Thiên Thần đứng ở trên không trung nói thế, tinh lực kinh người.

Thiên kiếp chỉ còn sót lại vài ánh chớp dư thừa nên cũng xem như là đã kết thúc, nhưng Cô Kiếm Vân vẫn còn đang chữa thương và bảo vệ lôi trì.

Một vài Thiên Thần phát ra vòng sáng bảo vệ lấy hắn, chờ sau khi hắn ra khỏi lôi vân thì sẽ mời về trong tộc mình.

Việc làm người khác bất ngờ hơn cả chính là, hai Thiên Thần của Nhân Mã tộc và Cổ Ma tộc đều đứng trong đám người này, đó chính là Mã Dược và Mạc La, bọn họ đang cười to sảng khoái khiến người khác ngạc nhiên không thôi.

"Ồ, hai tộc đó không phải đã mời Hoang tới à, vì sao những người này lại đứng chung với đám Thiên Thần kia?"

"Ấy, nói nhỏ chút, Mã Dược và Ma Lạc chính là hai vị Thiên Thần từng ra tay với Hoang, trước đây không lâu thì rơi vào thế bị động nhưng giờ gặp phải cảnh này tự nhiên sẽ thả lỏng vui sướng rồi."

Cuối cùng, Cô Kiếm Vân đi ra khỏi lôi vân, hắn đã hoàn toàn thành công, trên người mang theo khí tức mạnh mẽ, đã tiến vào lĩnh vực Chân Thần, trở thành một trong những kỳ tài ngủ trời mạnh mẽ nhất!

Ngoại giới, dù đại sự đang diễn ra thế nhưng sau khi biết Cô Kiếm Vân độ kiếp thành công thì vẫn khiến ba ngàn châu đều chấn động.

"Tốt, tốt lắm, Cô Kiếm Vân không ngờ lại tuyệt vời như thế, có thể dẫn lấy và độ thành công lôi kiếp, hắn đã vượt qua rất nhiều tiên hiền!"

Bốn phương đều chấn kinh, ba ngàn châu không thể bình tĩnh được!

"Đời sau tội huyết, ngươi cho rằng chỉ có mình mình thôi à, người chúng ta cũng đã thành công, di địa Tiên cổ một khi mở ra thì chính ngươi mới là người phải chết!" Có Thiên Thần lạnh giọng nói.

Đám Hỏa Vân động, Yêu Long Đạo môn đều hận Thạch Hạo thấu xương, rất muốn tiêu diệt hắn thế nhưng tiếc là không thể đi vào Tiên cổ được.

"Tiểu hữu, có muốn tới bộ tộc ta không?!"

Bên trong di địa Tiên cổ có một vài Thiên Thần vô cùng ngóng trông truyền âm cho Cô Kiếm Vân, ai cũng muốn ngăn cản những tu sĩ của các tộc khác để mình dẫn người này về tộc.

"Tiểu đạo hữu, có mang Lôi Kiếp dịch ra được không vậy?" Có Thiên Thần lại hỏi thẳng.

"Nhân Mã tộc và Cổ Ma tộc ta sẽ hộ tống giúp ngươi, trợ giúp ngươi đoạt được vận may lớn nhất trong Tiên cổ này." Lại có hai Thiên Thần tiến lên, chính là Mã Dược cùng Ma Lạc.

Thạch Hạo nếu ở đây thì chắc chắn sẽ hiểu tất cả.

Rất nhanh, ánh mắt của rất nhiều người trở nên thèm thuồng, muốn dùng thánh vật để đổi Lôi Kiếp dịch của Cô Kiếm Vân.

"Ta sẽ đưa cho các vị tiền bối mà!" Cô Kiếm Vân nhẹ giọng nói, hắn cũng không hề nói điều kiện để trao đổi mà cứ thế lấy mấy bình ngọc ra rồi đưa về phía đám Thiên Thần này.

Lần này càng tạo nên náo động hơn nữa!

Cũng không biết có bao nhiêu con mắt đang nhìn, dù là Thiên Thần của Bát Tí Hồn tộc cũng thiếu chút nữa đã xông tới, tiếc là bọn họ đã chậm một bước.

"Tiểu hữu đúng là người chính trực, không hề có ý giữ lại cho bản thân mà lại đưa hết cho bọn ta, yên tâm đi, chúng ta chắc chắn sẽ không để ngươi chịu thiệt đâu!" Có Thiên Thần cười lớn, thần sắc vô cùng kích động.

Tất cả những Thiên Thần có mặt ở nơi này đều buông lời tán dương.

"Đúng là hoàn toàn khác nhau mà, cũng là độ kiếp tành công thế nhưng có người đã từng đầu cơ kiếm lợi. Mà tiểu đạo hữu lại thẳng thắn như vậy, thật khiến người khác bội phục." Mã Dược nói.

Đây chính là đang chỉ trích Thạch Hạo, Mã Dược đã cầm chặt bình ngọc chứa Lôi Kiếp dịch nên không còn lo lắng gì nữa, chuyện gì cũng chẳng sợ.

Ma Lạc cũng là thế, vui mừng khôn xiết, hắn biết, nguyền rủa có khả năng được giải trừ nên nói: "Người và người chẳng hề giống nhau, tiểu đạo hữu lại có đạo đức rất tốt, tương lai nhất định sẽ có thành tựu to lớn. Ta tin rằng sẽ có người phải cuống cuồng chạy theo, dù sao cũng không phải là người duy nhất, ha ha!"

Những Thiên Thần khác cũng hết lòng khen ngợi, đều hi vọng mời Cô Kiếm Vân tới tộc của mình.

Không thể không nói, Cô Kiếm Vân có thiên phú dị bẩm, mạnh mẽ phi phàm, đã vượt qua được thiên kiếp.

Lúc này, hắn nở nụ cười nhè nhẹ, lần độ kiếp này thành công quả nhiên có ảnh hưởng rất lớn, thực lực bản thân tăng lên nhanh như gió.

Hắn nở nụ cười, tất cả đều phát triển theo chiều hướng mà hắn dự liệu, hắn khiêm tốn như thế là đúng, nhất định có thể lôi kéo một vài Thiên Thần, hình thành nên một luồng sức mạnh thật to lớn!

Hơn nữa, nếu so sánh đôi bên thì hắn càng chiếm ưu thế hơn cả Hoang, cho nên nụ cười càng sáng lạn hơn.

"Ta muốn hóa giải ngay nguyền rủa!" Có Thiên Thần nói.

Trên thực tế, sớm đã có người không cách nào chờ được và đã uống xong Lôi Kiếp dịch, lúc này đang ngồi xếp bằng ở trong hư không đồng thời nhắm nghiềm mắt bắt đầu hóa giải nguyền rủa.

Thời gian trôi qua, người uống Lôi Kiếp dịch sớm nhất mở mắt rồi lộ vẻ nghi ngờ, nói: "Hình như... không có tác dụng?"

"Không đúng, nguyền rủa của ta vẫn còn, cũng chưa hề yếu đi!" Lại có Thiên Thần mở mắt ra đồng thời lộ vẻ không hiểu.

Nụ cười của Cô Kiếm Vân chợt đọng lại, hắn nhíu mày.

Sau đó, toàn bộ Thiên Thần đều đứng dậy, ai nấy cũng cúi đầu nhìn bình ngọc trong tay mình đồng thời nắm chặt nắm đấm, vẻ mặt đầy phức tạp.

Xa xa, rất nhiều tu sĩ thấy cảnh này thì không khỏi ngạc nhiên.

"Tại sao lại không có tác dụng?" Có Thiên Thần gầm nhẹ, đều là Lôi Kiếp dịch, cũng mang màu vàng, nhưng tại sao lại không có tác dụng?

Khi xác định nguyền rủa vẫn còn, không thể hóa giải được thì những Thiên Thần này tựa như từ thiên đường rơi thẳng vào địa ngục, vẻ vui sướng đều biến sạch, vẻ thất vọng ngập tràn!

"Chuyện gì đã xảy ra?!" Có người rít gào.

Bọn họ tỏa ra thần thức đầy mạnh mẽ để quan sát thật kỹ, sau cùng là thở dài.

Lôi Kiếp dịch này tuy có màu vàng nhưng bên trong lại ẩn chứa ánh tím, không quan sát kỹ thì sẽ khó mà phát hiện ra được, càng kiểm tra thì sẽ càng phát hiện được ánh tím nồng đậm ẩn vào bên trong ánh vàng.

Có người tinh luyện Lôi Kiếp dịch này thì chỉ còn lại một chút chất lỏng màu vàng, phần lớn đều là màu tím và bị chất lỏng màu vàng này nhuộm thành.

"Thứ Lôi Kiếp dịch này không có tác dụng!" Những Thiên Thần này vừa tức vừa sợ.

Mặc dù là Thiên Thần thế nhưng bọn họ không có vượt qua Thiên Thần, mà trước đây bọn họ cũng chỉ thấy có một người gợi ra sấm chớp thiên địa, hoăc là đọc được trong cốt thư mà thôi.

Khi Cô Kiếm Vân độ kiếp thì bọn họ cũng nhìn thấy được lôi trì, cũng thấy được biển sấm vô biên vô tận, tất cả đều cho rằng đó là lôi kiếp mạnh nhất, nhưng giờ nghĩ lại thì kém xa!

Lôi Kiếp dịch không phải từ thiên kiếp mạnh nhất thì đều vô dụng!

Vào lúc này, Mã Dược của Nhân Mã tộc sắc mặt tái xanh, nhớ tới những gì mà bọn họ vừa nói thì nắm chặt nắm đấm.

Ma Lạc của Cổ Ma tộc cũng hối hận không thôi, rất muốn tát cho mình một cái, giờ làm thế nào thì mới ổn thỏa đây?

Lời mới vừa rồi đều truyền tới tai Hoang thì sau này đừng hòng nghĩ tới việc hóa giải nguyền rủa nữa, chắc chắn bọn họ sẽ không có một giọt Lôi Kiếp dịch nào.

Những Thiên Thần khác vẻ mặt cũng đầy khó coi, chuyện này đã khiến bọn họ ý thức được, cái gọi là vui quá hóa buồn, cao hứng quá sớm mà. Hơn nữa, lời vừa rồi đã đắc tội với Hoang.

Tin tức truyền tới tổ địa Tế linh, Thạch Hạo chỉ nhẹ nhàng nói một câu: "Lôi Kiếp dịch màu tim, khi ta ở Tôn giả cảnh thì đã từng độ qua và đạt được cả một ao lớn."

Lời như này được truyền ra lại khiến mọi người náo loạn.

Đây là lần đầu tiên mọi người biết được, hắn từng độ kiếp ở Tôn giả cảnh!

Sắc mặt của Cô Kiếm Vân đầy khó coi, hắn khổ cực độ kiếp thần linh thì mới chiếm được một chút Lôi Kiếp dịch thế nhưng chính bản thân lại không hề dùng tới, ấy vậy Hoang lúc ở Tôn giả cảnh cũng đã độ kiếp, vả lại cũng là Lôi Kiếp dịch màu tím.

Cô Kiếm Vân tức giận, sắc mặt trắng bệch.

Ầm!

Thiên kiếp lại hiện, liên tiếp có người trong Tiên cổ độ kiếp.

Đám Thiên Thần Mã Dược, Ma Lạc nhanh chân chạy tới, thế nhưng những người này đều thất bị khi đang độ kiếp, hình thần đều diệt.

"Không phải ai cũng như Hoang, ai cũng có thể độ kiếp, hơn nữa lại là thiên kiếp mạnh nhất!" Có người nói, lời này đã nhận được sự tán đồng của rất nhiều người.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 966: Bão Táp Nổi

Dịch: Ngân

Biên: ronkute

Cơn sốt độ kiếp đang có xu hướng mạnh lên thành bão táp, khắp nơi đều nghe ngóng, tác động tới mọi người trong Tiên cổ này.

Thế thì đã sao, lôi kiếp mạnh nhất cũng không phải ai cũng có thể độ, tới hiện giờ cũng chưa hề có ai phá tan thần thoại của Thạch Hạo, dù là lôi kiếp bình thường cũng không thể thành công, gần như đã chết sạch.

"Tiểu hữu, đây là một viên thần đan được lấy Dẫn Hồn liên làm chủ dược, mấy chục thánh dược là phụ, luyện chế vô cùng nghiêm ngặt thì mới thành công." Thiên Thần của Nhân mã tộc nói đồng thời mỉm cười làm lành, hắn đưa cho Thạch Hạo một chiếc bình ngọc.

Bên trong có một viên bảo đan tỏa ra ánh sáng lung linh, chiếc bình ngọc trắng này chỉ cao ba tấc thế nhưng lại phát ra ánh sáng chói mắt, vừa mới mở nắp bình thì hương thơm lan tỏa, mưa ánh sáng chiếu rọi.

Dẫn Hồn liên là một thần dược, là báu vật vô giá trên đời, khắp thế gian cũng khó mà tin được, bảo đan được luyện chế từ thứ này thì chắc chắn giá trị sẽ kinh thế.

Thạch Hạo không nhận, nói: "Nghe nói Mã Dược của quý phái từng chế nhạo, khinh bỉ, địch ý vô cùng sâu đậm với ta, không biết người trước kia chặn giết ta có phải là hắn hay không?"

Lão Thiên Thần của Nhân Mã tộc lúng túng, việc tặng thần đan này chính là muốn xoa dịu bầu không khí hòng muốn kết thân với Thạch Hạo,

thế nhưng Mã Dược lại vô cùng quá mức, chạm ngay vảy ngược của người này.

Lần chặn giết trước cũng còn chưa có nói rõ thế nhưng hiện giờ hắn lại đi chung với đám người có thù hận với Thạch Hạo, lời nói thì khinh bỉ mỉa mai Thạch Hạo.

"Tiểu hữu, Mã Dược là một kỳ tài năm trăm năm cũng khó gặp, cộng với việc trở thành Thiên Thần nên mới kiêu ngạo như vậy, nếu có chỗ nào không phải kính xin thứ lỗi." Lão Thiên Thần nói.

"Loại kiêu ngạo này ta chẳng hề ưa chút nào, hơi một tí là đòi lấy mạng của ta, nói thật, ta cũng muốn kiêu ngạo với hắn mấy lần á!" Thạch Hạo thờ ơ đáp.

Lần đầu tiên khi Mã Dược ra tay chính là thèm khát hạt giống Tiên đạo trên tay của Thạch Hạo, dù là những người trong tộc ai cũng muốn bảo vệ thế nhưng vẫn cố ý ra tay, có thể thấy được hắn chẳng hề kiêng dè điều gì cả.

Chuyện trước kia đã qua thì cũng thôi, lần này Thạch Hạo chỉ mới hỏi sơ qua ngày đó là kẻ nào từng ra tay với mình thì kẻ này lại cảm thấy khó chịu chứ chẳng hề có chút áy náy nào, trái lại sau khi biết có người độ kiếp thì còn thẳng thừng nói rõ đích ý của mình với Thạch Hạo.

Nhân vật lòng lang dạ soi này thì dù có nói bất cứ thứ gì Thạch Hạo cũng không bao giờ đưa Lôi Kiếp dịch, thậm chí còn nghi ngờ rằng, nếu mình đưa bảo dịch cho tộc này thì lại sẽ rơi vào trong tay Mã Dược.

"Tiểu đạo hữu, lão hũ cố ý mang tới một thứ tốt cho tiểu hữu đây." Lão Thiên Thần của Cổ Ma tộc đã tới, hắn đưa tới một thanh mâu đồng, có người nói rằng đây là di vật Tiên cổ.

Bọn họ đều giống Nhân Mã tộc, cũng có Thiên Thần ra tay với Thạch Hạo, hành động của Ma Lạc đều giống như Mã Dược cho nên đã làm cho tộc này rơi vào thế bị động.

"Hai vị lão nhân gia, cảm ơn mọi người, vậy thì ta xin nhận vậy." Thạch Hạo nói, nếu như còn từ chối nữa thì chắc chắn sẽ gặp phải sự căm ghét của cả hai tộc này, nếu như vậy không bằng nhận lấy cho xong.

Những chuyện khác hắn không nói, nhưng nếu như có Lôi Kiếp dịch thì không thể cho Mã Dược, càng đừng nói giúp Ma Lạc hóa giải nguyền rủa!

Hai lão Thiên Thần thất vọng ra về, bởi vì bọn họ đều không nhận được bất kỳ lời hứa hẹn nào, thế nhưng dù sao cũng còn hơn là bị cự tuyệt.

Mỗi người trở lại tộc mình rồi mở ngay một cuộc hội nghị ứng phó với "nguy cơ nguyền rủa", lúc này đám Mã Dược và Ma Lạc cũng bị các lão Thiên Thần trong tộc chất vấn.

Chỉ là, đều là Thiên Thần và hai người bọn họ cũng là nhân tài mới xuất hiện, thiên tư siêu thuyệt nên không thể trấn áp, thậm chí là răn dạy được.

Hơn nữa, hai người đều mang theo ý lạnh, lúc trước chặn giết Hoang là vì tiên chủng nên đã khó quay đầu lại rồi, giờ lại xuất hiện tình huống này thì càng không muốn xin lỗi Thạch Hạo.

"Có gì mà đạt không được chứ, chờ xem thử hắn có thể vượt qua thiên kiếp lần tiếp theo không đi, từ xưa tới giờ có mấy ai có thể thành công chứ, hơn nửa đều bị sét đánh tới chết, hóa thành cặn bã cả!" Mã Dược nói.

"Nghiệt súc, ngươi đang nói cái gì đó hả. Hiện giờ tất cả mọi người đều hi vọng hắn sẽ thành công, chẳng lẽ ngươi còn muốn hắn chết à!" Lão Thiên Thần trong tộc quát lớn.

Cổ Ma tộc cũng như vậy, cũng gặp phải vấn đề tương tự, cơ bản Ma Lạc không hề hối hận, trái lại còn cười lạnh, sự thù địch vô cùng.

"Nếu như hắn thành công vượt qua được thiên kiếp và nếu hiểu chuyện thì không nói, nếu không, chính ta sẽ tự đi lấy, không thể để mặc cho nguyền rủa phát tác được, ta nhất định phải hóa giải!"

"Ngươi... còn muốn đi cướp?!" Lão Thiên Thần trong tộc tức giận.

"Ta cũng vì bộ tộc mà thôi, sau khi ta hóa giải được nguyền rủa thì những Lôi Kiếp dịch còn dư lại tự nhiên sẽ đưa cho tộc nhân thôi!" Ma Lạc lạnh lẽo nói.

Ngoại giới, các tộc đều đang bàn luận, người từ bên ngoài tới đều dồn dập độ kiếp nên đã tạo nên những rung chấn không hề nhỏ.

Mà trong mấy ngày này, dù là trong dân bản địa cũng có không ít kỳ tài độ kiếp, muốn liều vượt qua cửa ải này, bởi vì sự thành công của Hoang nên đã khích lệ rất nhiều người.

Rất nhiều kỳ tài kiệt xuất noi theo, ai cũng muốn lưu danh trên sử sách.

Thế nhưng, sự thật lại rất tàn khốc, trong mấy ngày này không ngừng có người chết đi, toàn bộ hóa thành tro thàn, không một ai có thể gắng gượng nổi, đây là thực tế đầy đáng sợ.

"Công nhận Hoang kinh khủng thật, nhiều ngày đã trôi qua, những nhân kiệt mạnh nhất của các tộc không ngừng chết đi, cơ bản không cách nào chịu nổi việc bị sét đánh."

Càng như thế thì càng nhiều người mới hiểu được sự siêu phàm của Hoang, hắn hoàn toàn khác với tất cả mọi người.

Đương nhiên,Cô Kiếm Vân cũng đã được mọi người nhắc tới, tuy rằng không phải độ thiên kiếp mạnh nhất thế nhưng hắn đã gắng gượng được, là người duy nhất ngoài Thạch Hạo còn sống.

Rất nhiều tộc mạnh mẽ lôi kéo lấy hắn, cho rằng hắn có tiềm lực kinh người, tương lai có thể sẽ có tư cách để dẫn phát thiên kiếp mạnh nhất!

"Trường Cung Diễn, đừng có nhẫn nữa, cái tên từng đâm chọt ngươi đã độ kiếp thành công rồi, chẳng lẽ ngươi không muốn vượt qua hắn à?" Tên mập Tào Vũ Sinh khích tướng.

Trường Cung Diễn thì rất nhã nhặn, không hề nói lời nào.

Thạch Hạo âm thầm gật đầu, vị Tứ Quan vương này tất nhiên rất siêu phàm, tâm tình lại rất tốt, không hề bị người ngoài quấy phá, tâm chí kiên định, thành tựu trong tương lai khó mà suy đoán được.

"Ta cũng muốn thử độ kiếp một lần xem sao." Tên béo họ Tào nói, bởi vì hắn đã thành công tu ra một luồng tiên khí, thế nhưng cũng không có nói cho mọi người biết mà thôi.

"Ầm!"

Một luồng khí tức kinh khủng bùng phát chấn động khắp các tiểu thiên thế giới trong Tiên cổ, lúc này mỗi người đều cảm ứng được có một gợn sóng to lớn đang khuếch tán.

Vân giới, vẻ yên tĩnh vị đánh vỡ.

Một tòa cung điện từ trong hư không hiện lên, xung quanh là những khe lớn đen ngòm đang lan tràn ra xung quanh khiến cho cả giới này như muốn sụp đổ, tựa như một con thú khổng lồ từ tiền sử xuất thế.

Nó to lớn, hùng vĩ, khí thế hào hùng bồng bềnh trong hư không và từ từ hiện ra ngoài.

Mái ngói màu vàng, phù điêu cổ xưa, điềm lành chiếu rọi, mây mù lượn lờ, tất cả tôn lên vẻ cổ xưa, tang thương, tựa như là một kỷ nguyên khác đang vượt qua dòng sông thời gian để giáng lâm tới nơi này.

Trước cung điện, thềm đá tỏa ra khí thế đại đạo, từng chiếc cột trụ to lớn vững trãi đâm thủng bầu trời, tựa như đang nâng lấy trời cao vậy.

Đạo cung vàng - Cổ điện tiếp đón, lần nữa xuất hiện!

Ngày đó, lúc Thạch Hạo vừa mới tu ra luồng tiên khí thứ hai thì đã từng thấy qua, khi đó Thập Quan vương, "Trích tiên" của Hung sào, Ninh

Xuyên... đều tới hòng tranh đoạt tạo hóa.

Sau cùng, chỉ có một nguyên thần, thần bí tựa như vừa thoát khỏi nhà giam đen tối rồi chui thẳng vào cổ điện này.

"Trời ơi, tòa cung điện này đã hiện ra một cách chân thật, không còn lờ mờ như trước nữa."

Tin tức này tựa như thủy triều bao phủ mười phương!

Tất cả mọi người đều biết việc này có ý nghĩa gì, tòa võ đài kia muốn xuất hiện rồi!

Quần hùng tranh bá, thiên tài giao tranh, ai là đệ nhất thiên hạ? Ai có thể đạp lên vùng đất tạo hóa cuối cùng, ai là chí tôn, tất cả sẽ được tiến hành ở trên võ đài này!

Từ xưa tới nay, võ đài kia sẽ xuất hiện cùng với cổ điện tiếp đón này!

Quả nhiên, ngay khi Đạo cung vàng xuất hiện thì một kiến trúc cổ khác vô cùng to lớn cũng xuất hiện theo, nó được xây từ nham thạch thần bí, là một sân thi đấu vô cùng cổ xưa.

Nó rộng lớn vô cùng, tựa như là một hòn đảo nhỏ đang lơ lững giữa trời cao, và trôi nổi cùng với Đạo cung vàng kia.

Võ đài không hề có chút ánh sáng lộng lẫy nào, cũng hẳng hề có khí tức Tiên đạo, trông rất đơn giản và tối tăm, bên trên có những vết máu đỏ sậm, còn có những mẫu binh khí vỡ vụn, vết tích loang lổ.

Thế nhưng, nó chỉ vừa mới xuất hiện thì cũng đã làm người khác cảm thấy một luồng sát khí ngập trời phả vào mặt, những người bình thường khi tiếp xúc thì đều sợ hãi, xụi lơ xuống mặt đất.

Quá đáng sợ, nhìn thì bình thường thế nhưng tựa như có thể nuốt chửng hồn phách của người khác, chỉ cần liếc mắt nhìn sơ qua là thấy khiếp sợ, run

rẩy toàn thân.

Đây chính là chiến trường mạnh nhất Tiên cổ, là võ đài dành cho tuyệt thế thiên tài!

Từ xưa tới nay, nơi đó đã không biết chết bao nhiêu người, tất cả đều là những người mạnh nhất của các tộc, đều là những sinh linh thuộc hàng thiên kiêu cao cấp nhất, nếu không sẽ không có tư cách để bước lên.

Nếu như nói địa phương mà quái thai cổ đại chết nhiều nhất, chính xác, chính là phía trên tòa võ đài này.

Mọi người sẽ không cách nào quên được cuộc đại chiến ngày xưa, dù là di dân Tiên cổ nhớ tới từng hình ảnh kia cũng sẽ không thể không thán phục.

Có người vẫn còn nhớ, lần đầu tiên Ninh Xuyên xuất hiện thì thần tư phấp phới, ngạo thị quần hùng, huyết chiến mấy tháng trời, chém hết sạch quần hùng, đạt được danh đầu bảng.

Cũng có người nhớ như in, Thập Quan vương dũng tuyệt thiên hạ, trong một trận gian khổ nhất gặp phải Bát Quan vương xuất thế, hai bên triển khai cuộc chiến kinh thiên làm cho nhiệt huyết của tất cả mọi người đều sôi trào, ai nấy đều hò vang, và trước mặt tất cả mọi người hắn đã giết chết đối thủ của mình.

Cũng có người còn nhớ, Tứ Quan vương Trường Cung Diễn, một mũi tên định càn khôn, giam cầm võ đài, toàn bộ mười phương đều nổ tung!

Trong quá khứ, anh hùng xuất hiện lớp ớp, đời đời đều có cường giả, mỗi lần quyết chuyến thì sẽ đốt cháy Tiên cổ, làm nhiệt huyết của mọi người đều sôi trào.

Phong thái của bọn họ có giống như trước hay không, sự mạnh mẽ của bọn họ có thể hiện toàn bộ hay không, rất nhiều người kích động tới run rẩy, nắm chặt nắm đấm, chờ mong những vị vương kia xuất hiện và tranh bá.

"Tiến vào Tiên cổ đã mấy năm rồi thế nhưng vẫn chẳng hề có chút tin tứ gì của những vị vương còn lại, bọn họ từng lưu lại ánh lửa rực rỡ nhất, hi vọng họ sẽ xuất hiện!"

"Ta tin rằng bọn họ sẽ quyết chiến lẫn nhau, sẽ thể hiện phong thái vô địch của từng người!"

Không chỉ thiên tài của ba ngàn châu đang chờ đợi mà dù là dân bản địa Tiên cổ cũng chăm chú, nỗi lòng chập trùng không thôi.

"Võ đài rất lớn, gần như đã hiện ra rồi, có thể vài ngày nữa thì cuộc đại quyết chiến sẽ được diễn ra!"

Mọi người than thở, thời gian của đời này quá nhanh, đông đảo thiên tài cũng chỉ mới tiến vào có mấy năm thì chiến trường chung cực của Tiên cổ lại hiện ra.

"Ầm!"

Ánh chớp to lớn xuất hiện, kinh động sinh linh khắp nơi.

"Độ kiếp, có người độ kiếp kìa, khí tức này quá mạnh mẽ!" Ở Sào giới có người khiếp sợ, tất cả đều ngẩn đầu nhìn về nơi này.

Chính xác, là "Trích tiên" đang độ kiếp, lôi đình được dẫn tới mạnh tới mức không cách nào tưởng tượng ra được, hoàn toàn vượt xa kiếp vân của Cô Kiếm Vân, thứ này bao phủ toàn bộ bầu trời.

Thi thoảng có thể thấy được, Huyết nguyệt bên trên Hung sào đang run rẩy, Đại nhật đỏ au phát sáng, dị tượng kinh thiên.

Mọi người kinh ngạc thế nhưng cũng chẳng dám lại gần, đó là tuyệt địa, có đại trận còn sót lại từ thiên cổ, dù là Thiên Thần cũng từng có người chết ở nơi đó.

Răng rắc!

Tia điện kinh thế, bên trong một di tích Tiên cổ, lôi điện bổ xuống cả trăm ngàn tia, tất cả đan xen tạo thành một đại dương to lớn.

Đó là nơi bị nguyền rủa, ngày thường không một ai dám lại gần, dân bản địa vô cùng sợ hãi tránh xa, thế nhưng hôm nay lại có người đang độ kiếp ở bên trong.

Mọi người nhìn thấy được, một chàng trai mặc áo trắng gánh lấy Thiên đồ đang vọt vào trong biển sấm, siêu nhiên và thần thánh không thôi.

"Lục Quan vương - Ninh Xuyên!" Có người kích động nói lên cái tên này.

Ầm!

Sấm sét chấn thế, bên trên đại dương màu đen cũng có người đang độ kiếp, cả biển nước đều bị ánh chớp nhấn chìm, kinh khủng vô biên!

"Đó là Tử Vong hải, không một ai dám đi vào, thế nhưng nơi đó lại bị thiên phạt, người đó là... Thập Quan vương!" Có người run giọng nói.

Hôm đó, có quá nhiều chuyện xảy ra, bão táp bùng phát khắp Tiên cổ!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 967: Ngưng Huyết Tộc

Hung sào vắng lặng, chẳng hề thấy "Trích tiên" đi ra.

Di tích này chẳng hề có chút tiếng động nào, Ninh Xuyên thì biến mất khỏi thế gian, chẳng hề thấy tăm hơi.

Tử Vong hải, sóng lớn ầm ầm, hồn ảnh trùng điệp, ác quỷ vô biên, Thập Quan vương khó tìm thấy.

...

Rất nhiều nơi trong Tiên cổ bùng phát lôi kiếp thế nhưng cũng chẳng hề thấy có ai bước ra khỏi những cấm địa này, tử khí âm u tựa như rơi vào trong vẻ quạnh hiu.

Việc này càng khiến người khác khiếp sợ hơn, chẳng lẽ những người này đều chết cả?

Nếu không thì sao lại yên tĩnh như thế, chẳng hề có chút tiếng động nào.

Không ai dám xông vào, bất kể là Hung sào hay là Tử Vong hải, đây đều là những cấm khu đáng sợ, từng có Thiên Thần rơi máu, người thường không ai dám tùy tiện đi vào.

Nơi đây trở nên bí ẩn, tạm thời không ai có thể biết được bên trong phát sinh chuyện gì!

Nếu như những người này chết hết thì chẳng phải sẽ không có ai có thể độ kiếp thành công, dù gì những người này mới có tư cách quyết đấu với Thạch Hạo trong Tiên cổ này.

"Thôi xong, ta thấy "Trích tiên" của Hung sào rơi vãi máu tươi, ngã nhào xuống dưới, cả tiểu thế giới đó đều được rọi sáng, toàn bộ di tích đó đều sáng óng như sao trời, ta thấy hắn bị đánh nát thân thể và ngã xuống." Rất nhanh có người lên tiếng nói Ninh Xuyên đã chết.

"Nếu thế thì đều chết hết cả rồi, Thập Quan vương cũng bị lôi kiếp xuyên thủng mi tâm, cả thân thể chìm trong Tử Vong hải, một anh linh trong biển kia từng thấy qua."

Tin tức thế này vừa ra liền khiến cả Tiên cổ như gặp phải động đất.

Đều đã chết hết? Lẽ nào vì võ đài sắp hiện ra nên mới nóng lòng đột phá, muốn mượn lôi kiếp để bản thân đạt tới mức mạnh nhất, cho nên mới dẫn tới kết quả đáng sợ như này.

Toàn bộ Tiên cổ đều sục sôi, tất cả mọi người đều bàn luận.

Trong mấy ngày tiếp theo, tất cả các tiểu thế giới khác cũng không thể yên bình được.

Rõ ràng, Thạch Hạo cũng chẳng được yên thân, rất nhiều bộ lạc trước giờ vẫn yên lặng thì đã cử người tới tìm hắn, mong rằng ngày sau có thể nhận được Lôi Kiếp dịch.

Hiện giờ chỉ có hắn mới có hi vọng thu được bảo dịch kia.

Cổ điện tiếp đón hùng vĩ, mái ngói vàng óng sáng rực, từ xa nhìn tới trông có vẻ to lớn vô cùng.

Ở bên cạnh, võ đài kia càng ngày càng rõ ràng hơn, nói chung lại vẫn kém một chút nữa, vẫn không hoàn toàn hiện ra trong thế giới này.

Thế nhưng, tất cả mọi người đều biết, không lâu nữa thì nó sẽ hoàn toàn hiện ra.

Tổ địa Tế linh, mấy ngày gần đây Thạch Hạo đều tu hành, tuy rằng

không có đi ra ngoài thế nhưng vẫn quan tâm tới tin tức về tòa võ đài kia, chờ đợi ngày mà thứ này chính thức hiện ra!

"Báo, có cường giả của bộ tộc Ngân Huyết ma thụ tới chơi!"

Ngày đó, có người của Bát Tí Hồn tộc tới bẩm báo, có người của một bộ tộc vô cùng mạnh mẽ tới chào hỏi, việc này làm cho cả Hồn đảo chấn kinh.

Bởi vì, tất cả mọi người đều biết bộ tộc Ngân Huyết ma thụ kia đáng sợ tới cỡ nào, đó là một thánh địa vô cùng đáng sợ trong Tiên cổ, được cho là một trong những bộ lạc mạnh mẽ nhất.

Đặc biệt hơn, bộ tộc này cũng không phải rất hòa thuận với Hồn đảo, trước kia từng xảy ra một vài tranh cãi.

Sau đó không lâu thì Thạch Hạo được mời từ cổ địa Tế linh tới Hồn đảo, bởi vì người tới lại muốn gặp hắn, dù là tu sĩ của Hồn đảo cũng không dám giấu diếm, không cho hai bên gặp mặt.

Tổng cộng có ba sinh linh đều mặc áo bào bạc, tinh khí tỏa ra cứ như những ngọn lửa trắng đang bốc cháy đầy đáng sợ.

Trong đó có hai người trung niên đều là Thiên Thần, một nam một nữ, tinh lực cuồn cuộn, thân thể tựa như là mặt trời đang tỏa nắng.

Còn lại là một người thanh niên đang nở nụ cười ôn hòa, tinh thần phấn chấn, khí chất xuất chúng và bất phàm vô cùng.

Rõ ràng, hai Thiên Thần này đi theo là để bảo vệ hắn, có thể thấy được thân phận của thanh niên này không bình thường tới cỡ nào rồi, mà bản thân hắn lại cũng vô cùng xuất sắc, đã là Chân Thần đại viên mãn từ lâu.

"Thật đúng là anh hùng xuất thiếu niên, Thạch huynh trẻ tuổi như vậy mà lại có thể khai sáng ra huy hoàng vô thượng, độ kiếp thành công, việc này đủ ghi vào trong sử sách rồi!"

Thanh niên này cười ha hả và tự giới thiệu bản thân, hắn tên là Ngân Khôi.

Bên cạnh, lão Thiên Thần của Bát Tí Hồn tộc bí mật tuyền âm nhắc nhở Thạch Hạo, đây là nhân tài mới xuất hiện của bộ tộc Ngân Huyết ma thụ, là một người có thực lực siêu tuyệt trong lứa cùng thế hệ. Đồng thời, hắn cũng có thân phận không hề bình thường, là dòng chính của tộc này và rất được tộc trưởng yêu mến, tương lai có thể sẽ là một nhân vật nổi bật.

Thạch Hạo gật đầu, mỉm cười nói: "Không biết huynh đài tìm ta có gì chỉ giáo?"

Ngân Khôn cười nói: "Ta cũng vì ngưỡng mộ danh tiếng mà tới thôi, vì vô cùng kính phục nhân vật anh hùng đã độ kiếp thành công nên mới cầu kiến như vầy."

Người của Bát Tí Hồn tộc nhíu mày, bọn họ cảm thấy không hài lòng, bộ tộc này vô cùng bá đạo, đáng sợ nhất chính là vị lão tổ của họ, tuy rằng bị nguyền rủa vây khốn thế nhưng vẫn có thể duy trì được tỉnh táo.

Cũng chính vì vậy mà bộ tộc này mới mạnh mẽ như thế, cho nên mới được một ít bộ lạc khác tôn làm Thánh địa.

Nếu như trước đây thì Bát Tí Hồn tộc sẽ có đôi phần kiêng dè, nếu là những tồn tại cổ xưa vượt qua Thiên Thần ơ trong Tiên cổ này thì sẽ có sức chiến đấu tuyệt thế, không cách nào ngang hàng được.

Nhưng hiện giờ, Bát Tí Hồn tộc đã lấy lại chút sức lực, bởi vì Lôi Kiếp dịch đã giúp cho vị cổ tổ trăm vạn tuổi của bọn họ thức tỉnh và khôi phục lại chút thần trí.

Thạch Hạo cười tươi, nếu như người khác đã khách sáo với mình thì hắn đương nhiên sẽ chẳng hề thất lễ, sau đó thì ngồi xuống rót rượu nói chuyện với vị này.

Hàn huyên rất lâu, từ tu hành tới bí bảo, rồi chuyển sang các di văn trong

Tiên cổ, Ngân Khôn nói rất nhiều, và cũng vô cùng thân thiện khi nói chuyện với Thạch Hạo.

Thạch Hạo biết rõ, Ngân Huyết ma tộc tới đây là muốn mời hắn tới tộc của mình. Nhưng mà hắn cũng chẳng hề thể hiện gì cả, làm bộ như không biết, không muốn đi nơi đó.

Thiên Thần của Bát Tí Hồn tộc hơi toát mồ hôi, đối phương là muốn "hoành đao đoạt ái"*, muốn mời Thạch Hạo đi, việc này làm sao có thể được chứ.

(*): Cầm ngang thanh đao để đoạt lấy tình yêu - Đại loại là chỉ người thứ ba vô duyên nhảy vào tranh cướp Thạch Hạo.

"Đối với bộ lạc trung thành nhất với cổ tổ Tế linh, chúng ta cũng chẳng hề thay lòng đổi dạ, mặc cho năm tháng qua đi, vạn cổ lui dần thì chúng ta vẫn thủ tại nơi này, chưa hề bản bội, nhưng Ngân Huyết ma thụ này lại khác, từ lâu đã từ bỏ, không còn tôn kính nữa." Lão Thiên Thần của Bát Tí Hồn tộc âm thầm truyền âm cho Thạch Hạo.

Thạch Hạo gật đầu, biểu thị đã hiểu.

Mà lúc này, Ngân Khôn rốt cuộc cũng mở lời mời Thạch Hạo tới chỗ hắn, đi tới tộc của mình.

Thạch Hạo lắc đầu rồi từ chối khéo.

Cũng không phải do lão Thiên Thần của Bát Tí Hồn tộc nhắc nhở mà là bởi vì hắn có thể cảm giác được, Ngân Khôn tuy rằng đang cười thế nhưng sâu trong lòng lại vô cùng kiêu căng. Hôm nay tới đây nói năng nhẹ nhàng như vầy cũng là muốn nhờ vả hắn, không cần nghĩ cũng biết là vì Lôi Kiếp dịch.

"Đạo huynh, ngươi có cần suy nghĩ thêm chút nữa không, nếu đi tới tộc của ta thì chắc chắn sẽ có nhiều chỗ lợi hơn ở đây đó." Ngân Khôn tựa như mất kiên nhẫn, bởi vì nói chuyện lâu như vậy mà đối phương vẫn làm bộ

không biết gì, sau cùng lại còn từ chối nữa.

"Nơi này rất yên tĩnh, tu hành cũng rất hợp với ta, không cần phải đổi nơi khác." Thạch Hạo nói.

Lúc này, một vị Thiên Thần trung niên đi theo bên cạnh Ngân Khôn mở miệng, nói: "Tiểu hữu, ngươi cũng biết Ngân Huyết ma tộc ta có cao thủ tọa trấn, chỉ cần ngươi đi nơi nào thì chắc chắn sẽ không một ai dám tìm ngươi gây phiền phức."

"Ở đây thì sẽ có người tìm ta gây phiền à?" Thạch Hạo hỏi ngược lại.

"Sợ rằng Bát Tí Hồn tộc sẽ không thu xếp tốt cho ngươi thôi." Một vị nữ Thiên Thần khác lên tiếng.

"Nói như vậy, nếu ta đi tới bộ tộc của các ngươi thì sẽ không có việc gì?" Thạch Hạo hỏi.

"Chính xác, chỉ cần ngươi ở chỗ bộ tộc ta thì sẽ không có ai có thể động tới ngươi." Ngân Khôn nói thẳng, tính kiên nhẫn càng ngày càng kém, trong lời nói còn pha chút vẻ kiêu căng.

"Xin lỗi, ta không muốn đi." Thạch Hạo từ chối thẳng mặt, hắn cảm thấy bộ tộc này có chút bá đạo, nếu đi tới đó thì hơn nửa sẽ bị giam lỏng và phải cung cấp Lôi Kiếp dịch cho bọn họ.

"Đạo hữu, cần phải suy nghĩ thật kỹ đó, nếu như tới bộ tộc ta, độ kiếp ở đó và trả công bọn ta là Lôi Kiếp dịch thì chắc chắn chúng ta sẽ dành sự chiếu cố lớn nhất cho ngươi." Ngân Khôn lạnh lùng, chẳng hề còn vẻ cười cười như trước nói.

"Ta nói rồi, không muốn đi." Thạch Hạo lắc đầu.

"Sợ rằng không được đâu!" Lời nói của Ngân Khôn chuyển lạnh, ánh mắt cũng hiển chút vẻ hàn ý.

"Ngươi đang uy hiếp ta?" Thạch Hạo tức giận, bộ tộc này quả nhiên bá đạo, hắn đã nói là không đi mà còn làm hành động này, nếu như tới nơi đó thì chẳng phải sẽ trở thành công cụ của bọn họ sao.

"Ngươi có thể cho là như vậy." Ngân Khôn bình thản đáp.

"Bộ tộc Ngân Huyết ma thụ, các ngươi đừng có quá đáng, đây là địa bàn của Bát Tí Hồn tộc ta." Lão Thiên Thần trầm mặt xuống cảnh cáo đầy nghiêm túc.

Thạch Hạo cũng nói: "Nếu như các ngươi đã ngông cuồng như vầy thì ta cũng tiếp khổi nổi, xin rời đi đi, ta chắc chắn sẽ không đi!"

"Việc này không thể tùy ngươi được!" Ngân Khôn lạnh lẽo chắp hai tay sau lưng, nói: "Đừng có rượu mời không uống mà lại cứ thích uống rượu phạt!"

"Cút!" Thạch Hạo chỉ nói một từ, hắn đã thật sự nổi giận, đây là nhờ vả cầu xin à, lại dám lớn tiếng áp đặt người khác.

"Nói ta cút, ngươi không đủ tư cách, ta nghĩ tốt nhất ngươi nên bó tay chịu trói đi theo chúng ta đi thì hơn!" Ngân Khôn lạnh lẽo nói, giọng điệu từ tốn nhẹ nhàng từ trước đã biến mất không thấy đâu, thay vào đó là vẻ âm lãnh, kiêu căng vô cùng, cặp mắt nhìn chằm chằm Thạch Hạo như đang thúc ép.

Lão Thiên Thần của Bát Tí Hồn tộc sớm đã đứng dậy nhìn về phía hai vị Thiên Thần đối diện, chuyện này quả thật rất quá đáng.

Thạch Hạo đã nổi giận, đối phương ngông nghênh chẳng coi ai ra gì, dám uy hiếp hắn, thật sự là khinh người quá đáng!

"Đi thôi, ngươi không còn lựa chọn nào khác." Ngân Khôn đầy kiêu ngạo nhìn Thạch Hạo.

"Muốn chết phải không?" Thạch Hạo lạnh giọng nói.

Nhưng, đối diện lại có hai vị Thiên Thần, lúc này đều đang đi về trước và khóa chặt lấy hắn, lúc nào cũng có thể ra tay làm khó dễ.

Người của Bát Tí Hồn tộc sớm đã nổi giận từ lâu, lão Thiên Thần thì phát ra huyết khí chặn lại bọn họ.

"Bộ tộc Ngân Huyết ma thụ ta muốn mang người đi thì ai cũng không thể ngăn được, hắn là của chúng ta." Ngân Khôn bình tỉnh nói, hắn không hề nhìn Thạch Hạo lấy một chút mà chỉ bức ép người của Bát Tí Hồn tộc.

"Quá đáng!" Rốt cuộc, Thiên Thần khác của Bát Tí Hồn tộc cũng đã tới và chuẩn bị ra tay với lão Thiên Thần.

"Đừng có ép chúng ta, nếu không tự gánh lấy hậu quả!" Ngân Khôn rất ngang ngược, lớn giọng nói thế.

Sau đó, hắn quay đầu nhìn về phía Thạch Hạo, nói: "Ngươi có đi hay không, lẽ nào chờ chúng ta động thủ rồi xách ngươi đi?"

"Ta có thể giết hắn không?" Thạch Hạo nhìn về người của Bát Tí Hồn tộc.

"Muốn động thủ với chúng ta à? Ha ha, Bát Tí Hồn tộc cũng kiềm chế không nổi nữa rồi à, không sợ đại họa diệt tộc ư?" Ngân Khôn cười khẩy, nói: "Quên mất, bộ tộc ta vốn hiền lành, chỉ mang Hoang đi mà thôi, các ngươi lui ra đi, đừng có gây rắc rối làm gì."

Người của Bát Tí Hồn tộc tức giận vây ở phía trước, dù là Thiên Thần cũng không ngoại lệ.

Đại chiến đã bùng nổ, Ngân Khôn hờ hững bóp nát một khối ngọc bài, trong nháy mắt, hư không nứt ra, một bóng người mạnh mẽ xuất hiện, một ông lão tóc bạc từ từ hiện ra!

Cổ tổ của tộc này đã tới!

Lão vừa mới hiện thân thì hư không đã rạn nứt, Hồn đảo sụp đổ, khí thế kinh khủng tràn ngập khiến người người xụi lơ trên mặt đất.

"Rượu mời không muốn mà lại muốn rượu phạt mà!" Ngân Khôn lạnh lùng nói.

Chẳng trách hắn chẳng hề sơ hãi, dĩ nhiên đã đánh thức cổ tổ của mình, không tiếc tất cả phát động cuộc đại chiến giữa hai tộc!

Trên thực tế, một vị cao thủ tuyệt thế xuất hiện, chỉ một người thì cũng đủ bình định một phương, trấn áp các tộc, sẽ không có bất cứ bất ngờ gì.

"Tiểu hữu, xin hãy tới tộc ta làm khách." Ông lão vừa tới nói, lão là một bộ linh thân thế nhưng lại rất mạnh mẽ.

Vận dụng tới chân thân thì sẽ phải đánh đổi có chút lớn, chỉ là lần thức tỉnh này đã làm tốn rất nhiều thiên tài địa bảo, cho nên trong tình huống bình thường lão sẽ không rời khỏi bộ lạc, đại đa số thời gian sẽ ngủ say.

"Đạo huynh, ngươi hùng hổ hù người kinh vậy." Đang lúc này, phía sau Hồn đảo phát ra lời nói, chỉ trong nháy mắt một ông lão với đầu tóc bù xù xuất hiện và chặn đứng nơi đó.

"Ngươi... hồi phục lại thần trí?" Cổ tổ của bộ tộc Ngân Huyết ma thụ giật nảy mình.

"Chúng ta qua bên kia nói chuyện đi." Đệ nhất cường giả của Bát Tí Hồn tộc nói.

Khí tức của bọn họ quá mạnh mẽ khiến cho chín phần mười những ngươi nơi đây đều rùy rạp dưới đất, hư không thì uốn lượn và nổ nát, mãi tới lúc hai người rời đi thì mới khôi phục lại bình thường.

"Ầm!"

Một lát sau, Thạch Hạo xuất kích, một cước đạp bay Ngân Khôn ra xa.

"Ngươi..." Ngân Khôn nổi giận.

Thiên Thần của Bát Tí Hồn tộc cũng ra tay ngăn cản hai đại Thiên Thần ở đối diện.

"Bụp!"

Một lát sau, Ngân Khôn phun ra ngụm máu và bị Thạch Hạo dẫm mạnh ở trên mặt, ngay cả hàm răng cũng rụng không ít.

Tiếp theo, âm thanh răng rắc truyền tới, Thạch Hạo không hề động thủ mà chỉ tăng lực giẫm mạnh chân xuống làm phát ra những tiếng lanh lảnh như kia.

Bầu không khí hôm đó rất kỳ lại, rất nhiều cường tộc cảm thấy được vẻ dị thường thế nhưng cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, thi thoảng cảm thấy như có cao thủ tuyệt thế đang quyết đấu.

Tiếp đó, mọi người nhìn thấy người của bộ tộc Ngần Huyết ma thụ bị ném khỏi Hồn đảo, tuy rằng không bị giết thế nhưng đều gãy xương đứt gân, mặt mày méo mó, kể cả hai vị Thiên Thần cùng với Ngân Khôn thuộc dòng chính kia.

"Chuyện tình có chút phức tạp rồi." Thạch Hạo xoa xoa huyệt thái dương, trước lúc võ đài xuất hiện thì các thế lực lớn của Tiên cổ sẽ không thể ngồi yên, gió nổi mây cuốn, không biết sẽ lại phát sinh chuyện gì nữa.

"Ầm!"

Mấy ngày sau, tiếng rung mạnh truyền ra, võ đài Tiên đạo hoàn toàn xuất hiện.

Cùng lúc đó, một tiếng nổ truyền khắp khiến mỗi tiểu thiên thế giới đều khiếp sợ, bởi vì có một vết rách to lớn đang xuyên thủng toàn bộ tiểu thiên thế giới này.

"Hả, chuyện gì thế?" Ngoại giới, người của ba ngàn châu chợt giật nảy mình, bởi vì có rất nhiều người nhìn thấy được, bên trong khu không người rộng lớn kia xuất hiện một vết rạn khư không mở nhạt, cảnh tượng vô cùng kinh khủng.

Nó rất mờ nhạt thế nhưng lại rất dài, cũng không biết kéo tới bao nhiêu vạn dặm!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 968: Pháp Môn Của Liễu Thần

"Việc này... Chẳng lẽ, Tiên cổ sẽ nứt ra, chúng ta có thể đi vào trong?!"

Ngoại giới, tất cả mọi người đều chấn động, có mấy người còn run rẩy vì kích động, ai nấy cũng muốn ngửa mặt hét thật dài.

Việc này quá kinh người, Tiên cổ ẩn chứa tạo hóa lớn nhất trong cả thế gian này, ai có thể đoạt được thì có thể ngạo nghễ ở đỉnh cao nhất Vạn cổ, thực hiện việc siêu thoát chung cực.

Đáng tiếc là, tu sĩ vượt qua Tôn giả cảnh thì không cách nào đi vào, đây là một tiếc nuối vô cùng lớn, Giáo chủ bốn phía, Thiên Thần mười phương chỉ có thể nhìn chứ không thể lại gần.

Hiện giờ có thể có một vết rách mờ nhạt đang mở ra trong khu vực không người kia, có thể đó sẽ là một cơ hội hiếm hoi đang tới!

"Xoẹt!"

Có người ra tay, đó là một chiếc chuông Minh nguyệt được mạ vàng đang ngân vang, thứ này được một lớp tiên kim sáng rực quấn quanh.

Chiếc chuông vừa xuất hiện thì bầu trời nứt ra, uy lực mạnh tới mức dù là Thiên Thần cũng sợ hãi, sức mạnh này đủ nghiền ép một đám cao thủ cấp Thiên.

Chính xác, có Giáo chủ xuất thủ đánh nứt ra vết rách hòng xông vào Tiên cổ.

"Boong!"

Nhưng việc làm người khác giạt mình lại xảy ra, một luồng pháp tắc thần bí từ trong vết rách mờ nhạt kia tản ra rồi đánh văng chiếc chuông Minh nguyệt đó.

Nên biết, dù là bầu trời cũng bị âm thanh vang vọng của chiếc chuông này đánh nứt, thế nhưng khu vực dày đặc vết rạn này tại sao lại vững chắc như thế, lại còn có thể đánh bay binh khí của Giáo chủ.

Chuyện đáng sợ vẫn còn ở phía sau, vết nứt kia phát sáng, pháp tắc kinh khủng lan tràn đánh tiếp về phía chiếc chuông này.

"Rắc!"

Tiếng vỡ nát truyền tới, chiếc chuông Minh nguyệt đã bị tổn hại!

Bên ngoài chiếc chuông này được tráng mỏng một lớp ánh sáng tiên kim, tuy rằng với một lượng rất nhỏ thế nhưng lại là tiên liệu vô giá, lúc này cũng không hề bị hao tổn gì cả, chỉ là thành chuông ở bên trong mới xuất hiện vết nứt vô cùng đáng sợ!

Ở thượng giới này, những binh khí được thêm vào tiên kim dù chỉ một lượng rất nhỏ thì cũng đã là bảo cụ tuyệt thế, toàn bộ Giáo chủ cũng chẳng có mấy ai sở hữu được.

Thế nhưng, chiếc chuông Minh nguyệt này lại bị hủy nên khiến lòng người đau đớn, quá đáng tiếc mà.

Cũng chính vì thế mà tất cả mọi người cảnh giác hơn, Tiên cổ cũng không phải dễ tiến vào, dù cho hiện giờ có xuất hiện vết rách thì cũng rất khó mở ra hoàn toàn.

Ầm!

Lại có Giáo chủ xuất thủ thế nhưng cũng chẳng hề tế bảo cụ vì lo sợ sẽ bị hủy diệt, mà chỉ thi triển một môn đại thần thông.

Vết rách kia chẳng hề suy chuyển mà tạo nên một đám sương mù hóa giải bảo thuật của hắn, đồng thời một lực phản chấn cực mạnh đánh trả về hắn.

Hắn né tránh thế nhưng núi sông đằng sau chớp mắt hóa thành tro bụi, ngọn núi to lớn hóa thành bụi phấn, toàn bộ thần linh đều sợ hãi.

"Chư vị, chúng ta cùng liên thủ nào!" Có Giáo chủ hét lớn.

Bọn họ nắm giữ sự hưng suy của thượng giới, là một nhóm sinh linh có thực lực mạnh mẽ nhất, hiện giờ Tiên cổ lại xuất hiện vấn đề và có khả năng tiến vào được thì làm sao không động tâm chứ.

"Chúng ta giáo hóa vạn dân, tuân theo khí vận thiên địa, lẽ ra cũng phải nên tham dự vào mới đúng, chư vị đạo huynh, cùng nhau xuất thủ nào!" Có người hưởng ứng.

Một lát sau, một đám Giáo chủ đều xuất ra bảo thuật, tập trung sức lực đánh về cùng một vết rách lớn!

Di địa Tiên cổ, tất cả mọi người đều hoảng sợ, vết nứt kia quá to lớn, nó xuyên qua toàn bộ tiểu thiên thế giới, việc này có ý nghĩa gì đây?

Chẳng lẽ nơi đây sẽ bị hủy, không tồn tại nữa?

Việc làm cho người khác bất an nhất chính là, một trong những tiểu thiên thế giới này lại chấn động, tựa như đang chịu phải công kích nào đó, bên ngoài như có người muốn đi vào đây!

Nhưng dù thế nào đi nữa thì giới bích đó cũng rất khó bị ủy, bởi vì khe nứt ấy có một luồng pháp tắc thần bí đan dệt cùng nhau, thi thoảng còn có cả khí tức Tiên đạo khuếch tán.

Trong thời gian ngắn hẳn là không có vấn đề gì, thế nhưng nếu về lâu về dài, một tháng, hai tháng... mấy tháng tiếp theo thì có lẽ sẽ xảy ra vấn đề lớn!

Dân bản địa vô cùng lo lắng, bọn họ cũng từng nghe về chuyện của ngoại giới, nếu như một ngày nào đó nơi đây nứt ra thì sẽ phát sinh biến cố như thế nào, loại xung kích đó khó mà tưởng tượng nổi.

Còn các thiên tài đến từ ngoại giới thì lại hoan hô, bởi vì chuyện này mang ý nghĩa rằng sư môn của bọn họ có thể sẽ giết thẳng vào trong đây.

Về phía bọn họ thì đây là tin tức tốt, bởi vì bọn họ biết, bản thân mình không cách nào giành chiến thắng trong phần Tiên cổ tranh bá được, những quái thai cổ đại kia quá lợi hại.

Một đám thiên tài kiêu căng tự mãn trước kia hiện giờ đều tràn ngập vẻ cay đắng, sau khi nhìn thấy được những vương giả của cổ đại thì bọn họ cảm thấy mình là kẻ thất bại.

"Ha ha, Thiên Thần của giáo ta chuẩn bị đi vào rồi, Hoang, để ta xem thử ngươi tránh khỏi tai nạn này bằng cách nào!" Có người cười to.

"Ráng đợi, ráng chờ Giáo chủ giáng lâm, bình định tất cả các địch thủ, gì mà "Trích tiên", gì mà Hoang, tất cả sẽ bị trấn áp, cứ cho là các ngươi đang tỏa sáng đi, thế nhưng cũng chỉ là vô ích mà thôi!"

Những người như vầy cũng không phải là ít, ví như những người thuộc Minh tộc, Thiên quốc, Thần miếu, Hỏa Vân động, Yêu Long đạo môn còn sót lại chẳng hạn, thật sự là rất nhiều.

Bọn họ rất mong ngóng Giáo chủ sẽ xuất hiện và bình định Tiên cổ, sau đó cùng bọn họ đi đoạt tạo hóa lớn nhất từ cổ chí kim!

Nhưng, hiện giờ mọi người đều áp chế lại vẻ kích động mà nhằm về Vân giới, võ đài Tiên đạo ở nơi đó đã mở ra, một Đạo cung vàng to lớn đứng sát bên cạnh.

Lúc này, đừng nói là những thiên tài tới từ ngoại giới, dù là dân bản địa của Tiên cổ cũng nhanh chân chạy tới, cả vùng tiểu thế giới này trở nên chật ních.

Tổ địa Tế linh, Thạch Hạo thở dài, hắn đã nhận được tin tức, võ đài mở ra là một chuyện tốt thế nhưng nếu xuất hiện quá sớm như vầy thì quả là phiền phức to.

"Tranh thủ thời gian thôi, ta nhất định phải quật khởi trước khi đám ngoại giới vào đây, đứng hiên ngang trên võ đài, bình định tất cả địch thủ!" Thạch Hạo nói.

Nếu không, phiền phức sẽ vô cùng lớn, tạo hóa chân chính chắc chắn sẽ vô duyên với hắn, từng vị Giáo chủ đi vào thì nhất định sẽ rất kinh khủng, chuyện gì cũng có thể làm được!

Kết quả đó, chỉ cần vừa nghĩ tới thôi thì đã khiến người khác lạnh toát cả xương sống, đặc biệt về phía Thạch Hạo thì có thể sẽ là một con đường chết.

"Phụt!"

Thạch Hạo nhổ ra một ngụm máu lên tờ giấy vàng, thân thể chấn động không thôi.

"Pháp của Liễu Thần quả nhiên chẳng hề bình thường mà." Hắn than nhẹ, đây vốn là phương pháp sinh mệnh, vấn Đạo trường sinh, một khi tu hành thì ngoại trừ dính phải lực công kích đầy đáng sợ ra, những công kích khác với thương tích nhẹ hơn thì có thể chữa trị trong thời gian ngắn.

Chỉ là, bảo thuật này rất khó tu thành, nếu muốn tìm hiểu pháp tắc sinh mệnh thì cần phải lý giải hiểu rõ sinh mệnh, cất bước trong lằn ranh sinh tử.

Pháp này một khi tu thành thi tinh khí sinh mệnh của bản thân sẽ không bao giờ cạn kiệt, cuồn cuộn không thôi, có thể nói là tinh lực ngập trời, tựa như Thập Hung phục sinh, trở thành một trong những sinh linh mạnh mẽ nhất.

Đây là biến hóa của việc thoát thai hoán cốt!

Thế nhưng, muốn sở hữu tinh lực cuồn cuộn, tinh nguyên sinh mệnh

dâng trào tựa như núi lửa thì trước đó cần phải đốt cháy bản thân, làm tiêu biến loại tinh huyết này.

Muốn vậy, trước phải mất đi, là sự thể hiện cơ bản của pháp này.

Hiện giờ hắn đang rơi vào trong cục diện hỗn loạn này, vốn bảo thể sáng rực như thần kim thì nay lại mất đi vẻ lộng lẫy, thân thể trở nên khô quắt.

"Phải chết sao, phải tiến vào trong ranh giới đó để đột phá, thế nhưng tòa võ đài kia đã mở rồi!" Ánh mắt của Thạch Hạo trở nên sắc bén, hắn tuyệt đối không bỏ qua cuộc tranh bá võ đài này.

Hiện giờ hắn lại muốn đột phá, thiêu đốt tinh lực bản thân, là đang trong quá trình vượt ải.

"Phải đi, đánh bại đám quần hùng sớm một bước đồng thời đoạt lấy giải nhất trên võ đài này, như vậy mới có thể giữ khoảng cách với mối nguy kia, miễn việc ngoại giới quấy phá!" Thạch Hạo nói.

Lúc này, da thịt của hắn càng ngày càng đen xì, cơ thể khô quắt, thiếu hụt tinh khí thần.

"Ầm!"

Một lát sau, ở bên ngoài cơ thể hắn bùng phát tinh lực vàng óng, thứ này hóa thành ngọn lửa hừng hực.

Từ xa nhìn lại thì hắn vô cùng óng ánh, tựa như là một chiếc lò lớn vàng ươm, thế nhưng nếu lại gần thì người khác sẽ phải kinh ngạc hơn, đây không phải là đang đột phá mà là đang tiêu biến sinh mệnh phồn thịnh của mình.

Hắn tựa như là pháo hoa đang bắn giữa trời, thế nhưng lại trả giá là cả mạng sống mình.

"Gay rồi, đã tới lúc ngàn cân treo sợi tóc, phải làm sao đây?" Thạch Hạo nhíu mày.

Người của Bát Tí Hồn tộc cũng đã bị kinh động, từng người đều trợn tròn mắt, lão Thiên Thần tự mình chạy tới, nói: "Tiểu hữu, tiểu hữu làm sao thế, có cần lão hủ trợ giúp không?"

Bọn họ còn lo lắng hơn cả Thạch Hạo, vạn nhất Hoang xảy ra chuyện bất ngờ gì thì cả tộc họ cũng sẽ "đau lòng" theo. Tất cả cũng đều chờ hắn hóa giải nguyền rủa.

"Tiểu hữu, ta có Thối Ma đan, mau ăn vào!" Một vị Thiên Thần khác cũng đã kinh động và chạy nhanh tới rồi lấy ra một viên bảo đan, hắn tưởng Thạch Hạo bị tẩu hỏa nhập ma.

Thạch Hạo cười khổ, tình huống hiện giờ của hắn chẳng hề có chút liên quan gì tới tẩu hỏa nhập ma cả, chỉ là đang tự tiêu biến hết tinh lực của chính mình mà thôi.

"Cái gì, đốt cháy tinh thần phồn thịnh của bản thân, sao lại có việc này chứ!" Lão Thiên Thần nghe thế thì ngay lập tức sai người đi hái lá thần dược mang tới.

"Đừng!" Thạch Hạo ngăn lại, hắn tuyệt đối không thể được "bồi bổ", nếu không sự đốt cháy sẽ càng kinh khủng hơn, tựa như việc tưới thêm xăng vào lửa vậy.

"Làm sao đây, tình huồng như vầy thì ta không thể bế quan được nữa." Thạch Hạo nhíu mày.

Hắn hiện giờ không thích hợp để hành động, tình hình rất tồi tệ, tinh huyết bản thân đang nhanh chóng tiêu biến, cơ thể càng ngày càng khô quắt.

Cuối cùng thì hắn cũng đã hiểu rõ vì sao Liễu Thần lại nhắc nhở như thế, chờ cảnh giới hắn cao hơn một chút, thực lực đủ mạnh thì mới tu hành pháp này, việc này rất then chốt, muốn tinh lực cuồn cuộn thì trước phải hiểu được sự biến mất hoàn toàn.

"Là tới thẳng nơi đó, hay là chờ sau khi xuất quan đây?!" Thạch Hạo khó

có thể đưa ra quyết định.

Vân giới, Đạo cung vàng nguy nga, đây là cổ điện tiếp dẫn, và cũng chẳng ai biết nó đang tiếp dẫn thứ gì.

Ở bên cạnh, tòa võ đài kia tối tăm mờ ảo, cổ xưa vô cùng, bên trên có những vũng máu đen chứng minh cuộc chiến đầu tàn khốc trước kia.

Nó lơ lững nơi không trung, to lớn vô ngần.

Trên mặt đất hay trên vòm trời đều đầy ắp người, ai ai cũng chăm chú, bàn tán sôi nổi.

"Ai muốn làm người đầu tiên thượng đài đây?"

Rất nhiều người đều đang chờ đợi, không ai muốn mình làm người tiên phong, sợ bản thân sẽ kiệt sức mà bị áp chế.

"Yên tâm, võ đài đó rất công bằng, không phải ai cũng có thể lợi dụng cơ hội đâu, dù là ai lên thì cũng phải thắng liên tiếp trăm trận thì mới có thể nghỉ được."

"Cái gì?" Rất nhiều người hoảng sợ.

Thắng liên tiếp trăm trận? Cũng quá tàn khốc đi mà, có thể tiến vào trong Tiên cổ này thì đều là những thiên tài, là những kiệt xuất của cả tộc.

Trong những người này thì hơn kém nhau bao nhiêu, họ đều là nhân vật thiên tài thế nhưng ai dám bảo đảm sẽ thắng liên tiếp trăm trận?

Rất nhiều người tâm chợt nguội lạnh, việc này quá gian nan, gần như không thể hoàn thành!

"Ngươi không được nhưng sẽ có người được, sơ đại mạnh mẽ nhất, còn có vương giả của cổ địa, người nào không thể thắng liền trăm trận chứ? Đương nhiên, điều kiện trước tiên là không có những đại địch chiến sinh tử xuất hiện."

"Được, ta lên trước!"

Địa ngục khuyển ba đầu ngửa mặt tru lớn, nó là người lên đài đầu tiên, khi vừa cất bước chạm lên sân thi đầu mênh mông kia thì nó cảm thấy mình như là một chiếc lá trong trời cao, bé nhỏ không đáng kể.

Bởi vì, võ đài này quá to lớn!

Đột nhiên, xa xa trở nên náo loạn, tất cả mọi người đều dạt sang hai bên.

"Hoang... Hắn lại là người đầu tiên chạy tới!" Có người kinh ngạc.

Thời khắc này, tất cả mọi người đều quay đầu hồi hộp nhìn hắn.

"Sao hắn lại tới sớm vậy chứ, chẳng lẽ không muốn cho người khác chút cơ hội nào à?"

Rất nhiều người thầm suy đoán, hơn nửa là Hoang muốn thắng liên hoàn, ép cho quần hùng không dám lên nghênh chiến!

"Trích tiên", Ninh Xuyên, Thập Quan vương đều bị cho là đã chết, đã bị lôi đình đánh tan, giờ thì ai có thể ngăn được hắn?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 969: Thắng Liên Tiếp

Thạch Hạo vừa xuất hiện thì mười phương đều chú ý!

Sau khi hắn được Thiên Thần của mấy tộc mời chào thì rất ít khi xuất hiện, nhiều người đều nghe qua danh tiếng của hắn thế nhưng cũng chưa từng thấy chân thân lần nào cả.

"Đó là Hoang hả, cũng chỉ là một thiếu niên nhanh nhẹn chứ làm gì có vẻ là một người tạo nên chiến tích huy hoàng, vượt qua thiên kiếp mạnh nhất chứ, việc này chắc chắn sẽ được ghi lại trong sử sách!"

Rất nhiều người bàn tán, cái tên Hoang này được rất nhiều người nhắc tới, cứ như sấm nổ bên tai, tiếng tăm rất lớn, thế nhưng người từng gặp qua hắn cũng chỉ là một phần nhỏ mà thôi.

Hôm nay, chân thân hắn xuất hiện nên đã tạo nên chấn động không hề nhỏ.

Trước đây không lâu, hắn từng phá tan thần thoại và độ kiếp thành công, đồng thời làm cho bảy đại Thiên Thần bỏ mạng, thật sự vô cùng chấn kinh, trở thành tiểu điểm trong các buổi trò chuyện của các tộc.

Với loại chiến tích cùng với hành động vĩ đại huy hoàng như kia thì dù đi tới đâu cũng sẽ trở thành nhân vật trung tâm, không muốn người khác chú ý cũng không được!

"Quả là anh hùng xuất thiếu niên mà, hắn còn trẻ hơn cả so với tưởng tượng của ta, không biết hắn tu hành ra sao nhỉ, nên biết, hắn không phải là quái thai cổ đại, chưa hề tích lũy qua các đời, mà chỉ quật khởi ngay trong đời này!"

Có người thán phục, dù là cừu địch thì cũng thầm nể phục, Thạch Hạo quét ngang địch thủ, đánh đâu thắng đó, là một kỳ tài trên con đường tu hành này, dù cổ kim cũng hiếm thấy.

"Trong lịch sử cũng không phải là không có ai, thế nhưng đa số đều chết trẻ, cũng chỉ có số ít như Ninh Xuyên, Thập Quan vương sống cùng thế gian mà thôi, nhưng đáng tiếc là đám người này hình như bị chết cả rồi."

Mọi người thở dài, chỉ cần hoang không chết sớm thì tương tai của hắn không cách nào tưởng tượng, thành tựu không cách nào do lường được..

Một đời ngút trời, ngạo thị cao thủ cùng thế hệ, đây là một truyền kỳ, là một vương giả tuổi trẻ chân chính có thể đại chiến với toàn bộ thiên tài cùng đời!

"Haizz, ai cũng nói Hoang tu vi rất lợi hại, thì ra vẻ đẹp trai cũng chẳng hề kém!" Nơi đây có rất nhiều thiếu nữ đang đắm đuối nhìn ngắm Hoang.

"Ố kìa, vừa nãy hắn liếc mắt nhìn ta đó, hi hi."

"Đừng có ảo tưởng nữa được không, họ là đang quan sát võ đài, cũng chẳng hề chú ý tới ngươi đâu. Trừ phi là Long nữ, Ma nữ thì may ra, chứ người khác khó mà hấp dẫn được sự chú ý của hắn."

Một vài thiếu nữ chuyện trò, cặp mắt đẹp lóe lên ánh sáng kì lạ trêu chọc lẫn nhau, cười nói vô cùng vui tươi.

Đương nhiên, những người lòng mang địch ý cũng chẳng phải là số ít thế nhưng không ai dám biểu lộ ra ngoài. Bởi vì chiến tích của Hoang quá đáng sợ, chém liên tục đám quái thai cổ đại Đọa Thần tử, Quân Đạo, Cổ Thánh tử, thật sự bọn họ rất sợ.

Thạch Hạo lòng chẳng thể bình tĩnh nhìn về trước, tiến vào Tiên cổ này đã được mấy năm, giờ hắn đã hai mươi tuổi, nếu so với trước kia thì thời gian cũng quá ngắn, chưa gì đã phải quyết chiến rồi.

Võ đài ấy rất to lớn, những dấu vết năm tháng đầy rẫy bên trên thế nhưng vẫn chẳng hề bị hủy diệt, đứng sừng sững trong hư không. Đó chính là sân khấu để cho các chí tôn trẻ tuổi tranh bá!

Thạch Hạo cũng không có lên đài ngay lập tức mà bắt đầu ngồi xếp bằng rồi quan sát nơi đó.

"Đáng tiếc, người của đi địa Tiên cổ như ta không cách nào đi lên được, nếu không thì cũng phải tham dự một lần cho biết cảm giác nó ra sao!" Có dân bản địa tỏ vẻ tiếc nuối.

"Ai dám đánh với ta một trận?" Trên võ đài, Địa ngục khuyển ba đầu gầm lớn, nó cũng không hề biết Thạch Hạo đã đến nên vẫn la hét rất hăng.

Không ít người đều quay đầu nhìn về phía Thạch Hạo, thế nhưng lại phát hiện hắn rất bình tĩnh, không hề có hành động gì cả.

"Ồ, các ngươi có nhận ra rằng khí sắc của Hoang có gì đó là lạ, hắn gầy hơn rất nhiều, da dẻ cũng chẳng còn hồng hào gì nữa." Có người kinh ngạc, lúc trước cũng cảm thấy thế nhưng không suy nghĩ nhiều, là ai đã đánh trọng thương hắn chứ?

Nơi đây trở nên náo động, con mắt của không ít cường giả đều căng tròn, rất có thể đây là một cơ hội, Hoang khả năng là đã gặp phải chuyện gì đó bất ngờ, nếu như không lên đài thì.... vô cùng hoàn hảo!

Mọi người đều quan sát hắn, rất lâu sau thì cũng chẳng hề thấy hắn đứng dậy, chưa hề có ý định lên đài tham chiến.

"Có ai muốn chiến với ta không?" Trên võ đài, Địa ngục khuyển ba đầu kinh ngạc vì chẳng hề có ai tiến lên, việc này làm nó hơi ngạc nhiên thế nhưng rất nhanh hiểu được, cũng không phải do đã chấn nhiếp cả quần hùng.

"Hoang... ngươi!" Rốt cuộc nó cũng đã phát hiện ra Thạch Hạo vì nó từng thấy qua hình dáng của Thạch Hạo, lúc này chợt lộ vẻ hốt hoảng và rất muốn rời khỏi lôi đài ngay lập tức.

Thạch Hạo mỉm cười nhìn nó nhưng cũng không hề lên đài, việc này làm cho nó an tâm hơn chút xíu.

"Ta sẽ tiếp ngươi!" Có người lên đài, đây là một cao thủ của Dạ Xoa tộc, là một con Dạ Xoa cánh vàng, cả người tỏa ra ánh sáng vàng lộng lẫy, tay cầm trường thương dài.

"Được, chỉ cần không phải là Hoang đại nhân lên thì ta sẽ tiếp hết!" Địa ngục khuyển ba đầu nói.

Mọi người thầm mắng, trình độ nịnh hót của tên khốn này quả nhiên cao siêu.

"Cái tên chó điên kia, biết điều thì đi xuống đi!" Dạ xoa cánh vàng đâm trường thương về trước, lúc này hư không nổ vang ầm ầm, trời cao bị cắt phá.

Đây là một tên Chân Thần, thực lực siêu tuyệt, làm rất nhiều người hít vào ngụm khí lạnh.

Địa ngục khuyển ba đầu sủa lớn, chiếc đầu bên trái phun ra một ngọn lửa đen, đó chính là Lửa địa ngục có thể thiêu chết thần linh một cách dễ dàng, mà chiếc đầu bên phải lại phun ra chất lỏng màu vàng, đó là Nước hoàng tuyền có thể hòa tan thần ma.

Nước lửa giao hòa, hai cái đầu thồng thời phát động công kích chống lại trường thương vàng óng đang đâm tới kia.

"Ầm!"

Dạ xoa cánh vàng tay phải nắm trường thương, tay trái cầm một tấm khiên lớn chặn ở trước người, thứ này phát ra hào quang sáng rực, ký hiệu hàng ngàn hàng vạn ngăn lại ngọn lửa và dòng nước đang lao tới.

"Giết!"

Trường thương trong tay của hắn tựa như là con rắn độc lao nhanh tới ngay mi tâm của chiếc đầu ở ngay chính giữa của Địa ngục khuyển này.

"Keeng!"

Địa ngục khuyển ba đầu vung móng vuốt lớn lên vỗ mạnh vào thân trường thương liền khiến tia lửa văng khắp nơi, cùng lúc đó cái đầu ở giữa kia phun ra một tia chớp đỏ ngòm dọc theo chiến mâu lan về phía Dạ xoa cánh vàng.

"Diệt!" Dạ xoa hét lớn, thân thể phát sáng, phù văng vàng óng tựa như là dòng sông xung kích về trước, chống lại tia chớp đỏ ngòm này.

Cứ như thế, hai bên không ngừng quyết chiến đầy kịch liệt, thế nhưng mặc dù thần thông của bọn họ có quảng đại tới cỡ nào, huy động tới sức mạnh cấp Chân Thần thì võ đài này vẫn chẳng hề suy chuyển, chẳng hề hư hao.

Sau hơn trăm hiệp thì Địa ngục khuyển ba đầu sủa lớn một tiếng, ba chiếc đầu đồng thời phát sáng, mi tâm của nó chợt nứt ra đồng thời một con mắt dọc xuất hiện rồi bắn tới một luồng ánh sáng kinh người xuyên thủng Dạ xoa cánh vàng.

"Ầm!"

Dạ xoa cánh vàng tả tơi bỏ chạy với nửa thân đã bị vỡ nát, sau cùng cũng coi như là né thoát được một sát kiếp, thành công rời khỏi lôi đài.

Mọi người không thể không cảm thán về sự lợi hại của Địa ngục khuyển ba đầu, hèn chi mới dám là kẻ đầu tiên lên võ đài, thật ra bộ tộc này rất hiếm khi xuất hiện cường giả.

"Thắng lợi này của ta xin dâng tặng lên Hoang đại nhân!" Địa ngục khuyển ba đầu mặt dày nói.

Thạch Hạo ngạc nhiên rồi nở nụ cười.

Những người khác thì đều thầm mắng trong lòng, tên này nịnh nọt đã thành tinh, lời vô sỉ như vậy mà cũng nói được, da mặt công nhận quá dày.

"Ta khiêu chiến với ngươi!" Đang lúc nói chuyện thì có một cây cổ thụ mở rộng tán cây rồi nhảy mạnh lên võ đài.

Đây là một cây cổ thụ Thiết huyết, cành cây cứng chắc tựa như rồng uốn lượn, những nhánh cây đỏ đậm phát ra đầy phù văn, những chiếc lá phe phẩy tựa như những thanh phi kiếm đang chém về trước.

"Gâu, gâu, gâu..." Địa ngục khuyển sủa inh ỏi rồi cả người phát sáng, Lửa địa ngục hừng hực rồi lao tới quyết chiến, sau cùng thì đốt cháy cây cổ thụ này.

Nó lần nữa chiến thắng, đã thu hút rất nhiều ánh mắt của mọi người.

Cứ như thế, nó chiến thắng tới hai mươi trận, việc này làm cho rất nhiều người kinh ngạc, con chó này không ngờ lại lợi hại như vậy.

"Thắng liền ba mươi trận, kết quả này ta vẫn xin kính dâng lên Hoang đại nhân." Nó lên tiếng nịnh nọt.

"Ngươi không còn có hội đó nữa rồi!" Một con Tỳ Hưu với tinh lực ngập trời nhảy lên võ đài, thân thể của nó khổng lồ tựa như một ngọn núi lớn nhìn chằm chằm Địa ngục khuyển,

Trận chiến này Địa ngục khuyển đã thua và thiếu chút nữa đã bị giết chết, chấm dứt chuỗi chiến thắng liên tiếp của nó.

Đang lúc này thì nơi phương xa truyền tới tin tức, một giới nào đó đang rung chuyển dữ dội, những gợn sóng xung kích vô cùng kịch liệt, ngoại giới đang có người công kích như bão vào vết rách hư không to lớn kia hòng đi vào đây.

Thạch Hạo thở dài, thời gian quá gấp gáp, hắn cần phải lên đài để nhanh chóng quét ngang các địch thủ, sau đó đoạt lấy tạo hóa!

"Ha ha, Hoang đại nhân sẽ ra mặt giúp ta, phát huy ánh sáng của vị chí tôn trẻ tuổi vô thượng này!" Địa ngục khuyển làm dáng vẻ mừng rỡ khen ngợi.

Thạch Hạo lên đài, nơi đây náo động!

Ánh mắt Tỳ Hưu đầy hung ác, nó không có lùi bước mà ngược lại xông thẳng về trước, miệng lớn há to phun ra một luồng sát quang tuyệt thế, đó là một bí bảo.

"Răng rắc!"

Trong vẻ khiếp sợ của mọi người thì Thạch Hạo lại dùng một tay nắm lấy bí bảo đó rồi dùng sức bóp mạnh, lập tức thứ này chia năm xẻ bảy. Tiếp đó, hắn giơ lên một ngón tay, một phù văn màu vàng hóa thành lá liễu rồi chém mạnh lên trước.

Bụp!

Tia máu lóe lên, Tỳ Hưu kêu thảm vì trái tim đã bị xuyên thủng, lúc này nó cầu xin tha thứ, vẻ sợ hãi lan tràn khắp cơ thể.

Thạch Hạo phất tay đưa nó rời khỏi võ đài.

Chỉ một đòn đã chấn nhiếp tất cả mọi người, hành động này cũng quá ngông cuồng, chỉ giơ tay đã có thể trấn áp được loại hung thú Thái cổ như Tỳ Hưu này, thật sự quá mạnh mẽ.

"Ủa, không đúng lắm, tại sao hắn lại ngồi xếp bằng trên võ đài?"

"Các ngươi xem kia, mặt mày của hắn vàng như nghệ, sắc mặt lại rất khó coi!"

Mọi người ngạc nhiên vì tình hình không ôn của Thạch Hạo, thân thể thì khẽ run, thậm chí họ còn thấy vết máu dính nơi khóe miệng của hắn.

Ầm!

Nơi đây sôi sục, tất cả mọi người đều biết Thạch Hạo đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thân thể đã gặp phải vấn đề.

"Đây là cơ hội!"

Việc phát hiện này khiến mọi người phấn chấn hẳn, nếu không thì ai có thể địch lại hắn? Có thể, hiện giờ có rất nhiều người chợt thấy được một tia hi vọng mong manh nào đó.

"Hoang đại nhân, ta muốn thỉnh giáo!" Một con thiên nga có màu vàng tím giang cánh hạ xuống võ đài, nó đã hóa thành hình người và khiêu chiến Thạch Hạo.

"Có thể, tới đây đi." Thạch Hạo nói đồng thời lau đi vết máu nơi khóe miệng và nhìn về phía con chim thần này.

"Tốt, vậy ta tới đây!" Thiên nga màu vàng tím hót vang, nơi miệng phun ra một thanh thần kiếm cũng có màu vàng tím, đó là do chiếc mỏ của nó hóa thành, đồng thời sau lưng xuất hiện một cặp cánh thần cắt lìa trời cao, chém ngang về phía Thạch Hạo.

Thạch Hạo vẫn ngồi xếp bằng chứ chẳng hề đứng dậy, hắn chỉ vung tay hoá lớn như một căn phòng rồi đánh văng con này.

Bốp, bất kể là thần kiếm từ mỏ chim hay là bản thân con thiên nga vàng này đều bị đánh nát, máu tươi tung toé bay ngược ra sau.

"Xin Hoang đại nhân hãy khoan dung, ta nhận thua!" Thiên nga vàng vội vàng xin thua.

Thạch Hạo không tiếp tục xuất thủ nữa mà cứ để nó rời đi, còn bản thân của hắn lại chợt run mạnh thế nhưng bên ngoài cơ thể lại toả ra thần diễm màu vàng bốc cháy, đó chính là tinh huyết mà bản thân của hắn đã bị tiêu hao.

"Hả, chuyện gì thế, sao hắn lại thiêu đốt bản nguyên sinh mệnh thế, lẽ nào thương thế chuyển biến tới mức xấu như vậy?"

"Thân thể hắn đã gặp vấn đề rất nghiêm trọng nên muốn trong thời gian ngắn chiến thắng hết quần hùng rồi đoạt lấy tạo hoá, ta cảm thấy nếu như kéo dài thời gian thì tính mạng của hắn sẽ nằm im trên võ đài luôn."

Rất nhiều người vui mừng, không tin tức nào tốt hơn tin tức này.

Một lát sau cũng không có ai lên đài, chỉ lặng lặng chờ đợi hắn chết.

Nhưng, thời gian ngắn sau thì trên võ đại hiện ra phù văn.

"Cái gì, hắn đã thắng một hiệp?" Mọi người hiểu ý nghĩa của phù văn đó.

Nếu như không có ai lên đài trong thời gian nhất định thì coi như đã thắng một hiệp.

Tiếp tục như vầy cũng không phải là cách, đặc biệt là những người căm thù Thạch Hạo, ai cũng không muốn nhìn hắn ung dung thắng lợi như thế.

"Không sao, tìm vài người tới chiến với hắn, đánh không lại thì nhận thua thôi, nhìn dáng vẻ của hắn cũng sẽ không hạ sát thủ đâu." Không ít cường giả âm thầm thương lượng với nhau.

Quả nhiên, sau mười mấy trận chiến, tuy rằng không ai có thể lay động được Thạch Hạo thế nhưng bệnh trạng của hắn càng ngày càng căm go, bởi vì hắn đang vượt ải nên tiêu hao tinh nguyên bản thân rất nhiều, tinh lực bốc cháy hừng hừng bên ngoài cơ thể.

Mười mấy sinh linh này đều được hắn tha mạng, chưa hề hạ sát thủ bao giờ.

Nhưng sau đó Thạch Hạo nhíu mày rồi lộ ra ý lạnh, trận chiến đấu thứ mười tám, hắn giờ ta điểm tới, một đám lá liễu màu vàng bay ra đâm thủng

mi tâm của đối thủ, thi thể kẻ này ngã ầm dưới mặt đất.

"Giết người, một cường giả đã chết đi!" Mọi người kinh ngạc thốt lên.

Rõ ràng, cuộc chinh phạt tàn khốc đã bắt đầu, ai muốn lên đài thì cần phải cân nhắc kỹ lưỡng.

Mà vào lúc này, tinh lực thiêu đốt bên ngoài cơ thể của Thạch Hạo càng thêm mạnh hơn, cơ thể khô quắt chỉ còn da bọc xương.

"Hắn không chịu nổi nữa rồi!"

Đây là phán đoán của mọi người, ai cũng đều hưng phấn.

Nhưng dù là thế thì cũng không ai dám lên đài một cách bừa bãi, vì sợ bị hắn giết.

"Không ổn, cần phải có người lên đài để tiêu hao tinh lực, để cho thương thế của hắn càng chuyển xấu hơn. Quyết không thể để để hắn thắng liên tiếp một trăm hiệp được." Có người nôn nóng.

Nhưng, ai lại đồng ý đi mạo hiểm chứ, việc này hơn nửa là vứt luôn cái mạng.

"Chúng ta bốc thăm, ai trúng thì phải đi khiêu chiến!"

Một vài sinh linh có địch ý với Thạch Hạo tụ lại một chỗ rồi tìm cách để đối phó hắn, trong này quả có mấy người không hề sợ chết.

Đương nhiên, rất nhiều người đều có thủ đoạn tự vệ của riêng mình, tin chắc vào thời khắc sống chết có thể thoát thân.

Cứ như thế, từng sinh linh lần lượt lên đài, thân thể của Thạch Hạo càng ngày càng khô quắt, ra tay không còn ác liệt như trước, khi thắng liên tiếp năm mươi bốn hiệp thì hắn cũng chỉ giết một nửa đối thủ, nửa còn lại đều được tha xuống lôi đài.

"Chư vị, cơ hội của chúng ta đã tới!"

Nhất định phải ngăn cản Hoang, thừa dịp cơ thể hắn có vấn đề để giải quyết, nếu không sẽ không có bất kỳ ai có thể tranh cướp tạo hoá với hắn.

Trận thứu bảy mươi, thứ tám mươi...

Mặc thân thể Thạch Hạo lắc lư lảo đảo thế nhưng vẫn thắng liên tiếp tám mươi lăm trận làm cả Tiên cổ khiếp sợ, tất cả mọi người đều lộ vẻ sợ hãi.

"Chư vị, chúng ta đã mời cao thủ tới, hắn không sợ tốc độ của Hoang, nếu không liều mạng thì vẫn có thể chảy thoát được, xin các vị hãy đưa hết bí bảo mạnh nhất của mình cho hắn dùng."

Thạch Hạo ngồi xếp bằng nơi đó, hắn cảm nhận được sự suy yếu của bản thân, tinh lực thiêu đốt, thân thể ngày càng khô quắt.

Trận thứ tám mươi sáu, hắn nhìn thấy một người quen, đó là Thiểm Điện tử.

Lúc trước ở bí cảnh Nguyên Thiên thì Thạch Hạo từng đã giết chết hắn một lần, thế nhưng trong tiểu thế giới đó thì một vài sơ đại đều có mệnh phù Răng thú nên có thể phục sinh một lần.

"Hoang, lại gặp nữa rồi, thế nhưng tình hình của ngươi hiện giờ không được ổn cho lắm." Thiểm Điện tử lạnh lùng nói.

"Đúng vậy, lại gặp nữa rồi, không biết ngươi còn mệnh phù Răng thú nào nữa không?" Thạch Hạo hỏi.

"Lần này, tốt nhất ngươi nên lo cho chính mình thì hơn!" Thiểm Điên tử nói, hắn cũng chẳng hề dùng hư chiêu, thiên linh cái phát sáng rồi hình thành một phù văn thần bí, bùng phát ra tia điện ngập trời đánh về phía Thạch Hạo.

"Ngươi không biết là ta vừa mới độ Lôi kiếp xong à, ta không sợ nhất chính là sấm sét đó!" Thạch Hạo cười lạnh.

Thiểm Điện tử cũng không nói lời nào, tay giơ lên rồi lấy ra mười mấy món bí bảo, tất cả đều thiêu đốt bùng phát ra sức mạnh kinh khủng nhất chìm cả võ đài cổ xưa này.

Việc này làm cho Thạch Hạo trở nên nghiêm túc, những bí bảo này bị đốt cháy và nổ tung tạo ra uy lực cực mạnh đủ uy hiếp tới hắn.

Xoẹt!

Một lắt sau, hắn di chuyển, không còn ngồi xếp bằng nữa mà đã vận dụng thủ đoạn mạnh mẽ để tự vệ.

Mọi người thay đổi sắc mặt, đây là lần đầu tiên thấy Hoang tránh né.

"Hoang, ngươi đi chết đi!" Thiểm Điện tử gầm nhẹ, lần nữa lấy ra mười mấy món bí bảo rồi làm nổ tung, nhấn chìm về phía Hoang.

Liên tiếp mấy lần như vậy đã làm cho mọi người chấn động, Thiểm Điện tử phá huỷ mấy chục món bí bảo, tất cả đều có giá trị rất lớn.

Làm người khác kinh ngạc hơn chính là, Thạch Hạo chẳng hề hấn gì cả, toàn bộ bảo cụ nổ tung kia cũng không cách nào làm thương được hắn.

Thiểm Điện tử sợ hãi, hắn là một sơ đại mạnh mẽ thế nhưng hiện giờ lại nản lòng thoái chí, cảm giác thất bại còn mãnh liệt hơn cả khi ở bí cảnh Nguyên Thiên.

Hắn xoay người bỏ chạy, hắn biết, mình không phải là đối thủ của Hoang.

"Kết thúc thôi!" Thạch Hạo nói.

Cánh tay phát sáng, một cành liễu màu vàng tựa như xích thần trật tự lao ra ngoài, đuổi theo Thiểm Điện tử đang điều động tia chớp bỏ chạy kia.

"Không!"

Thiểm Điện tử hét lớn, kịch liệt giãy giụa.

"Phụt!" Cành cây màu vàng xuyên thủng thân thể và phá nát nguyên thần của hắn.

Mọi người giật mình, giết chết Thiểm Điện tử dễ dàng như thế? Hoang, không cách nào địch lại được.

Trận thứ chín mươi mốt, chín mươi hai...

Thạch Hạo thắng liên tiếp, không ai có thể địch!

Mọi người ngây người, thân thể của hắn gặp phải vấn đề lớn như thế nhưng không ai có thể ngăn cản được bước chân của hắn sao?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 970: Không Ai Có Thể Ngăn Cản Nổi

Trận thứ chín mươi lăm, một con Chu Yếm lên đài, nó cao một trượng, cơ bắp cuồn cuộn, da lông sáng rực, sở hữu sức bộc phá vô cùng lớn.

Nó hoàn toàn khác với tên Bóng Lông mập ú núc ở Thạch thôn, thân thể cường tráng, đầu bạc chân đỏ, bộ lông đỏ dài cả thước trông rất hung mãnh.

Hai tay của nó buông dài tới tận đất, hùng dũng vô cùng.

"Gào..."

Âm thanh rống lớn tràn đầy sức mạnh tàn bạo, Chu Yếm bay vút lên trời khiến hư không đều nứt ra, đây là một tên Chân Thần đầy mạnh mẽ.

"Chu Yếm vương, tiếng tăm lừng lẫy trong sơ đại, chưa hề bại bao giờ!" Có người nhỏ giọng nói.

Mọi người căng thẳng quan sát trận chiến này, ai cũng biết, thân thể của Thạch Hạo đã gặp phải vấn đề nghiêm trọng, rất có thể sẽ tự chết ngay trên sân đấu kia.

Hiện nay có nhiều cao thủ liên chiến đấu với hắn như vậy thì chắc chắn thương thế kia lại càng chuyển biến xấu hơn, sẽ nguy hiểm tới tính mạng.

"Ầm!"

Sức mạnh của Chu Yếm vô cùng kinh khủng, sau khi bậc nhảy lên thì tung một cước về phía Thạch Hạo, một cước này đủ đá nát núi cao, toàn bộ thân thể của nó phát sáng, bộ lông dựng đứng, hung cuồng vô cùng.

Hư không đều nổ vang!

Thạch Hạo ngồi xếp bằng trên mặt đất, tinh lực bên ngoài không ngừng bốc cháy tựa như là thánh hoả vàng rực chiếu sáng cả một vùng, hắn như là Chân Tiên niết bàn, dáng vẻ đầy trang nghiêm.

Rầm!

Hắn giơ tay, một quyền đánh về không trung đỡ lấy bàn chân của Chu Yếm đang đánh tới, cách không một đòn, hai bên phát ra phù văn lấp lánh, bùng phát tiếng vang kinh thiên động địa.

Thân thể của Thạch Hạo khẽ rung, bản thân gặp phải vấn đề quá nghiêm trọng thế nhưng Chu Yếm lại càng khó chịu hơn, bàn chân của nó đã biến hình, vết rách chằng chịt, máu tươi ứa ra. Nó nhảy mạnh lên một cái tựa như gặp phải ma, cả cẳng chân đều co giật, thân thể đều run rẩy.

Chu Yếm dựa vào sức mạnh để nổi tiếng, để nổi danh trên thế gian, rất khó để đối phó, chỉ xếp sau Thập Hung. Thế nhưng, lần này nó lại còn kém cả Hoang đang bị thương.

"A!"

Chu Yếm hét lớn, chỉ trong nháy mắt thân thể đã biến lớn, đây chính là pháp tướng của nó có chiều cao tới ngàn trượng, đồng thời cũng sử dụng tới đại thần thông Ba đầu sáu tay, sáu cánh tay cùng kết ấn và trấn áp về phía Thạch Hạo.

Hư không nứt toác, lực công kích của Chu Yếm kinh người tới lạ thường, pháp ấn Ma viên có uy năng to lớn khiến người khác cảm thấy khó thở, nếu là tu sĩ bình thường khác thì đã bị đập thành bánh thịt rồi, dù là sơ đại cũng khó lòng chống đỡ.

Thế nhưng, trong lúc Thạch Hạo giơ tay thì những bông liễu dập dìu, những thứ này không phải màu trắng mà thay vào đó là vàng kim rơi lên trên người của nó, lập tức tiếng kêu thảm thiết vang khắp.

Những bông liễu này ngay lập tức đâm rễ nứt chồi và trói chặt nó lại!

"Biến!"

Chu Yếm hét lên, thân thể ngàn trượng nhanh chóng nhỏ lại, nó hoá thành một con muỗi rồi ra sức đập cánh bỏ chạy.

Thạch Hạo vẫn ngồi nơi đó, một bàn tay vung tới, ầm, con muỗi mà Chu Yếm hoá thành liền bị giam cầm và hiện ra nguyên hình, xương cốt gãy lìa, cả người văng ngược ra sau.

"Xoẹt!"

Trong nháy mắt, Thạch Hạo đánh ra một luồng kiếm khí xuyên thủng thân thể khiến nó kêu thảm thiết không thôi, máu me chảy xối xả, lảo đảo rời khỏi nơi đây, thiếu chút nữa thì đã nằm lại tên võ đài này rồi.

Vẻ mặt của Chu Yếm tràn ngập vẻ sợ hãi, nó rốt cuộc cũng biết được Hoang đáng sợ tới dường nào, dù cho thân hình có khô quắt, tinh lực tiêu tan sạch thì dù là người kiệt xuất nhất bộ tộc như hắn cũng không thể địch lại.

"Dựa vào giao tình của Bóng Lông nên ta tha cho ngươi một mạng." Thạch Hạo nói, lúc này nhớ tới Bóng Lông ở hạ giới, vì vậy mới vào lúc sau cùng không có hạ sát thủ.

Chu Yếm chệnh choạng, máu me bê bết lết xuống lôi đài.

Lúc này, sắc mặt của tất cả mọi người đều nghiêm túc hẳn, Hoang quá mạnh mẽ, gần như muốn thắng liên tiếp một trăm trận, quả nhiên không ai có thể ngăn cản được hắn!

"Thương thế của hắn nặng như thế, với lại cũng không ai đánh lại nổi, nếu để cho hắn lành lại thì ai cũng không phải là đối thủ, không hề có chút cơ hội nào!"

"Chưa chắc, nếu như có vương giả vô địch của cổ đại ra tay, cùng với trạng thái lúc này của hắn thì khả năng sẽ phải xuống đài ngay!"

"Ta xin được lĩnh giáo!"

Ầm một tiếng, khí tức tử vong ngập tràn, một bộ khung xương trắng hếu to lớn từ từ hạ xuống trên võ đài, bên trong xương sọ có thần hoả bốc cháy, đây cũng không phải là cường giả của Minh tộc mà là một bộ xương tắng đã tiến hoá thành thần linh.

"Răng rắc!"

Thạch Hạo vận dụng ngay bảo thuật Lôi đế, ánh chớp đầy trời quét lại, khí Dương cương sôi trào, ánh điện xèn xẹt mỗi tấc trong không gian.

Tiếng gào hét liên hồi, tên Chân Thần xương tắng kia dùng mọi khả năng để chống lại, thế nhưng tóm lại vẫn chẳng phải là đối thủ, nơi mi tâm bị ánh chớp xuyên thủng, ánh sáng linh hồn tán loạn, chết ngay tại chỗ.

"Hoang chủ động công kích đầy dồn dập, chẳng lẽ... hắn kiên trì không nổi nữa, phải nhanh chóng kết thúc trận chiến này?!" Rất nhiều người nhìn ra được chút đầu mối.

Việc này càng làm cho không ít cường giả lại thêm chờ mong, lại càng căng thẳng, đã tới thời khắc mấu chốt rồi, chỉ còn đúng bốn trận chiến nữa mà thôi!"

"Cô Kiếm Vân tới rồi!" Đúng lúc này thì có người kinh ngạc thốt lên.

Tất cả mọi người người đồng thời quay đầu lại nhìn về một phương, ai ấy cũng đều chấn kinh, Vương của cổ đại đã hiện thân rồi, hơn nữa vị này hoàn toàn khác với những người khác, là người từng độ kiếp thành công.

Đây là một nhân vật mạnh mẽ, hắn tới từ Kiếm cốc,với một thanh kiếm có thể quét ngang quần hùng trong thiên hạ, từng khiêu chiến với Thập Quan vương Trường Cung Diễn.

Hiện giờ hắn xuất hiện, mọi người biết, Hoang gặp nguy rồi!

Một người như vầy, không chỉ tu ra tiên khí mà còn vượt qua được thiên kiếp thì chính là một trong vài người mạnh mẽ nhất của quái thái cổ đại, có thể tranh bá với bất luận người nào.

Càng đừng nói tới tình hình hiện giờ, Hoang đã bị thương, tình huống rất nguy cấp.

Cô Kiếm Vân sẽ xuất thủ ư?

Kiếm cốc cùng với Hoả Vân động, Yêu Long đạo môn đều như nhau, là những đạo thống cổ xưa trấn áp Tội châu, mà Cô Kiếm Vân lại xuất từ môn phái này thì có thể xem là đối lập hoàn toàn với đời sau tội huyết.

Tất cả mọi người đều nín thở, lặng lặng đợi chờ thời khắc căng thẳng sẽ tới.

"Ha ha, đạo huynh, để ta lên trước cho, thay huynh đong đo ước lượng tên này một phen!" Cách đó không xa xuất hiện một người và mở miệng tươi cười với người Kiếm cốc.

"Không cần!" Cô Kiếm Vân lắc đầu, hắn vác thần kiếm, khí vũ oai hùng, vẻ mặt lạnh lùng và cũng không hề định ra tay.

"Thật sự ta rất muốn lĩnh giáo, mặc dù có thua Hoang đi nữa thì vẫn có thể rời khỏi võ đài." Người này đầy tự tin.

Mọi người kinh ngạc, bởi vì đã nhìn ra bản thể của người này.

Đây là một con Đằng xà* với thân hình trắng bóng, kích thước như dãy núi, lập tức nó nhảy lên võ đài rồi cuộn mình lại tựa như là một ngọn Xà sơn, thật sự chẳng hề thua núi lớn là bao nhiêu cả.

(*): Rắn biết bay.

Sau đó, thân thể của nó phát sáng, phù văn dày đặc, nó đang diễn hoá ra áo nghĩa chí cường của Xà tộc, tiếng rồng gầm lan truyền, phù văn lao tới

tấn áp về phía Thạch Hạo, và bản thân nó cũng đã động.

Vô số phù văn bao quanh lấy Xà sơn, tất cả trấn áp lấy Thạch Hạo!

"Hả?"

Thạch Hạo kinh ngạc, con Đằng xà này mạnh hơn những sơ đại bình thường, phù văn này dâng trào như núi lửa phun trào khiến hắn cảm nhận được vẻ uy hiếp nhất định.

Thế nhưng cũng giống như trước, chẳng đáng để chú ý, dù cho hắn gần như tiêu hao sạch tinh lục, bản thân vô cùng suy yếu thì cũng có thể phát ra một đòn lôi đình!

"Ầm!"

Hắn đánh bay Xà sơn này, tiếp đó Thượng Thương Chi Thủ đè khắp trời cao ập xuống, bịch, Đằng xà bị chấn cho ho ra đầy máu, thân thể khổng lồ cuộn tròn.

Nó kêu lớn, lưỡi rắn hoá thành dải lụa cuốn về trước, đồng thời vô số phù văn bốc cháy chống lại Thạch Hạo.

"Bụp!"

Lần này, Thạch Hạo đồng thời vận chuyển hai tay hoá lớn như hai dãy núi, hắn tóm lấy thân thể của con rắn khổng lồ này rồi kéo mạnh đứt làm hai.

"A..." Đằng xà hét lớn, nó đâm thủng hư không rồi lao vút lên trên, quả nhiên có hậu thủ, lại còn có thể chạy trốn trong hư không!

Mọi người thở dài một tiếng, Hoang quả nhiên lợi hại, dù bị thương nặng như vậy mà cũng có thể đánh bại sinh linh sơ đại mạnh mẽ như vậy.

Đồng thời, mọi người cũng thừa nhận sự siêu phàm nhập thánh của Đằng xà này, có thể giữ mạng dưới chiêu Thượng Thương Chi Thủ thì cũng không hề tầm thường. Chỉ là, một số người chợt ngạc nhiên, bởi vì Thạch

Hạo không hề có ý định thu tay lại!

Rẹt một tiếng, hắn rút thanh kiếm thai cổ xưa bên cạnh, chỉ trong nháy mắt đã bùng phát ra ánh sáng đè ép cả nhật nguyệt, chiếu sáng cả võ đài, tiên kiếm Đại La xuất thế, xoẹt, đâm thủng hư không.

"Thật ác độc, thủ đoạn thật tàn nhẫn!"

Mọi người hít vào ngụm khí lạnh, rất nhiều người có thể sống trước kia là do Hoang không muốn hạ sát thủ, hiện giờ hắn đã động sát ý nên dù sợ đại mạnh mẽ như Đằng xà cũng không cách nào chạy thoát!

Tất cả mọi người chợt nhìn về phía Cô Kiếm Vân, bởi vì trước khi lên đài thì Đằng xà đã từng nói, muốn cân đo đong đếm xem Hoang mạnh cỡ nào.

Giờ Đằng xà lại bị chém, vậy hắn sẽ có phản ứng gì?

Mọi người hiểu rõ, tội huyết một mạch luôn đối địch với Kiếm cốc, Hoả Vân động, đại thù này không cách nào gỡ, Hoang ra tay như thế là đang cảnh cáo Cô Kiếm Vân sao?

Nên biết, Hoang đang trọng thương, bản thân có bệnh mà lại còn dám ngông nghênh như vậy, chẳng phải là đang ép Cô Kiếm Vân ra tay hay sao.

Sắc mặt của Cô Kiếm Vân bình tĩnh, hắn chưa hề có ý định ra tay, chỉ là hai mắt vô cùng sâu thẳm nhìn chằm chằm thanh tiên kiếm Đại La trong tay Thạch Hạo, sau đó từ từ lộ lên vẻ nóng rực thèm khát.

Hắn sử dụng kiếm nên tự nhiên sẽ vô cùng thèm thuồng thanh kiếm thai tuyệt thế này!

"Rất tốt, thanh kiếm này, ta thích!" Hắn khẽ nói.

Mọi người nghe vậy thì đều giật mình, đây là đang tuyên chiến ư, muốn động thủ với Hoang rồi?

"Nếu đã thích thì ngươi có thể tới lấy." Thạch Hạo bình tĩnh nói, hắn vẫn ngồi xếp bằng trên võ đài và dùng tay áo lau đi một vệt máu nơi khoé miệng, đồng thời thánh quang không ngừng bốc cháy bên ngoài cơ thể khiến bản thân càng ngày cáng khô gầy, giờ chỉ còn lại da bọc xương mà thôi.

"Tất nhiên!" Cô Kiếm Vân dừng lại, rồi nói tiếp: "Nhưng mà ta sẽ không chiến đấu cùng một tên đang hấp hối."

Hắn không hề ra tay mà chỉ gọi Thạch Hạo là một tên hấp hối.

"Để ta!"

Trận thứ chín mươi tám, một con Huyền quy màu đen lên đài nghênh chiến Hoang.

"Xoẹt!"

Thời khắc này, Thạch Hạo không còn giữ lại gì nữa, bởi vì hắn biết vấn đề của bản thân càng lúc càng nghiêm trọng, xoẹt, kiếm thai phát sáng vẽ nên một vệt sáng đầy tuyệt thế.

"Rắc!:

Huyền quy màu đen kêu to, chiếc mai rùa của nó liền bị cắt đứt hoá thành hai rơi trên mặt đất.

"Đây không phải là sơ đại của bộ tộc Huyền quy à, sao nói là sức phòng ngự của tên này mạnh nhất của đời này mà lại bị chém lìa thành hai thế?"

Tất cả mọi người đều giật mình, trợn tròn hai mắt.

Phòng ngự có mạnh hơn nữa thì cũng không cách nào ngăn cản được một đòn của thanh kiếm thai tuyệt thế này, Huyền quy vứt đi mai rùa của mình rồi đứng thẳng quay đầu vừa chạy vừa la làng: "Ta chịu thua!"

Nhìn dáng bộ trần như nhộng bỏ chạy như vậy của hắn nên sát cơ trong lòng của Thạch Hạo chợt giảm, tha cho nó một mạng.

Tiếp đó, trận thứ chín mươi chín, một vị quái thai cổ đại lên đài.

"Ngươi là vương của cổ đại thế nhưng lại chấp nhận làm tay sai đi tiêu hao khí huyết của ta cho người khác, cứ thế từ bỏ việc tranh bá?" Thạch Hạo nói.

"Ta đều biết bản thân như thế nào, chưa hề tu ra tiên khí, cũng không cách nào vượt qua được thiên kiếp, cứ như vậy không bằng từ bỏ tranh cướp tạo hoá để giao dịch với người khác, dùng thứ khác để lấp vào cũng được." Hắn nói.

Trận chiến này, long tranh hổ đấu, người này đã lên Chân Thần cảnh từ lâu và cũng đã đại viên mãn rồi!

Thạch Hạo bị thương, tinh lực khô kiệt, sau khi chiến đấu xong thì lúc đứng lên cảm thấy hơi chút vất vả.

Nhưng, khi hắn khẽ hít mạnh một hơi, khi máu nóng bị khuấy động thì tất cả đều xoay chuyển, dù là quái thai cổ đại cũng không cách nào chống lại nổi!

Bụp!

Hắn chưa từng vận dụng tiên kiếm mà chỉ kết pháp ấn, triển khai thần thông Luân hồi khiến cho xung quanh lượn lờ những mãnh vỡ thời gian, việc này khiến cho kẻ này trở nên già yếu.

Cuối cùng, tay phải của Thạch Hạo cắt lìa cổ của tên này, đầu lâu bay vút sang ngang.

Đồng thời, Thạch Hạo bồi thêm một chỉ điểm ngay mi tâm, dòng máu đỏ sẫm tuôn tào, một vị quái thai cổ đại mất mạng!

Không ai có thể ngăn cản được hắn, dù cho thân thể gặp phải vấn đề, dù vương giả của cổ đại có tới thì cũng không được!

"Ngươi muốn lên đài chưa?" Thạch Hạo nhìn về phía Cô Kiếm Vân rồi chỉ nói một câu như vậy.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 971: Quét Ngang Địch Thủ

"Ta sẽ không chiến với ngươi đâu!" Cô Kiếm Vân trả lời rất đơn giản và cũng rất dứt khoát về việc không ra tay của mình.

Cường giả thuộc đời này dám lên tiếng nói giết Thạch Hạo cũng chẳng có mấy ai, oai phong của hắn đã tạo nên cơn chấn động không nhỏ cho sinh linh khắp mười phương.

"Đạo hữu có hơi bất cẩn, nói nhầm không vậy?" Bên cạnh có người nhỏ giọng hỏi, hiện nay Cô Kiếm Vân có uy thế cực thịnh, ngoại trừ Thạch Hạo ra thì chỉ có mình hắn độ kiếp thành công, tuyệt đối là một trong vài vương giả mạnh mẽ nhất.

"Hắn đang tu sửa một pháp môn nên tổn thương tới bản nguyên của đại đạo, tình trạng đã tới giai đoạn cuối, sống cũng chẳng được lâu nữa." Cô Kiếm Vân nói, đây cũng xem coi như là lời giải thích.

"Cái gì?!" Tất cả mọi người đều khiếp sợ, Hoang trọng thương sắp chết, không còn sống bao lâu nữa?

Việc này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của mọi người, nên biết, danh tiếng của ai nổi nhất hiện giờ, chắc chắn là Hoang, thế nhưng giờ lại tổn thương căn cơ đại đạo và có thể sẽ chết.

Thời khắc này, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm Thạch Hạo trên võ đài, có vài vương giả của cổ đại cá biệt tu thành Thiên nhãn cũng quan sát cơ thể của hắn.

"Chính xác, Cô Kiếm Vân đạo huynh nói có lý, Hoang gặp nguy rồi, tinh lực héo tàn, hơn nữa bản nguyên lại đang bốc cháy không cách nào ngăn cản được, đang từ từ đi về phía suy yếu!:

Hiện giờ, quái thai cổ đại cũng không còn nhiều, bất luận là ai thì cũng là kỳ tài tuyệt thế, đã từng vô địch một đời, lúc này có người nói ra dự đoán tán đồng với ý kiến của Cô Kiếm Vân.

Thời khắc này, cách nhìn của mọi người về Thạch Hạo đã thay đổi, không còn kính nể mà thay vào đó là vẻ nuối tiếc, cũng có người hả hê vui sướng.

Là pháp môn gì mà lại gây thương tổn tới căn cơ đại đạo, đốt cháy bản nguyên, quá kinh khủng.

"Đáng tiếc mà, Hoang nghịch thiên là thế nhưng khả năng sẽ chết sớm, rất giống với những người kia của cổ đại, vì yêu nghiệt quá mức nên trời cao không dung, cuối cùng phải chết trẻ mà."

Mọi người đều tán đồng với lời này, trời ghét anh tài, đây là lời giải thích tốt nhất.

"Ha ha ha..." Xa xa có người cười lớn, quả thật không cách nào kìm nén được nữa, chính xác, đó chính là cừu địch của Thạch Hạo, những người đối đầu đều mừng rỡ không thôi.

Hoang của hiện tại thì bọn họ không cách nào ngăn cản được, ngoại trừ Thập Quan vương, "Trích tiên", Ninh Xuyên ra thì ai là đối thủ của hắn? Thế nhưng, ba người kia có thể đều đã bị sấm sét đánh cho chết rồi.

Hiện giờ, toàn bộ địch thủ đều sợ hãi, không một ai có thể địch lại Thạch Hạo, nhưng lại không hề nghĩ ra loại biến cố này sẽ phát sinh, như vậy thì làm sao bọn họ không vui mừng chứ!

Nếu là người khác nói thì cũng không nói làm gì, cũng sẽ chẳng có mấy ai tin tưởng thế nhưng Cô Kiếm Vân là người nào, chính là vương giả mạnh mẽ chỉ đứng sau Thạch Hạo và đã vượt qua thiên kiếp!

Ngoài ra, còn có một vài vương giả cổ đại khác cũng đồng ý cho nên khiến mọi người bàn tán xôn xao. Đồng thời, việc đã rõ như ban ngày, tất cả

mọi người đều nhìn thấy vấn đề trên cơ thể của Thạch Hạo, hắn vốn gần như đã vô địch, khí thôn sơn hà thế nhưng khi quét ngang các đối thủ thì chẳng hề sướng vui gì mà chỉ ngồi xếp bằng ngơi đó, chỉ bị động nghênh chiến, tất cả đã đủ để chứng minh tất cả rồi.

Nơi đây sục sôi, một thiếu niên có thần tư ngút trời lại chuẩn bị chết, việc này khiến nhiều người cảm thấy như đang mơ.

Thạch Hạo rất bình thản, nói: "Ta sống không còn lâu nữa? Tất cả mọi người đều chết cả, dù là mấy kỷ nguyên trước đây, thế nhưng ta chắc chắn vẫn sẽ sống trên đời này."

Lời này vừa ra thì liền làm cho mọi người ngây dại, là tự phụ hay là liều lĩnh?

"Ngươi cũng không cần tỏ vẻ thông minh đâu, ít nhất hiện giờ cũng không cần phải chết." Thạch Hạo nhìn về Cô Kiếm Vân rồi nói thế.

Mọi người ồ lên, ai cũng có thể nhìn ra được tình trạng tồi tệ của hắn, hơn nửa thời gian nãy giờ đều ngồi xếp bằng bên trên võ đài chứ chẳng hề đứng dậy, tinh lực và tinh nguyên thì không ngừng bốc cháy, thế nhưng lời nói lại đanh thép như thế.

Nên biết, dựa vào uy thế vô địch hiện giờ của Cô Kiếm Vân thì dù là Hoang lúc toàn thịnh cũng phải cẩn thận đối đãi.

Cô Kiếm Vân tuyệt đối có tư cách khiêu chiến Hoang vào lúc đỉnh cao!

Lời lẽ như vậy của Hoang chẳng lẽ không sợ Cô Kiếm Vân lên đài và liều mạng với mình, với trạng thái cơ thể hiện giờ của hắn thì rất có thể sẽ bị giết chết.

Cô Kiếm Vân cười khẩy chẳng thèm để ý, lưng vách thần kiếm nhìn chằm chằm thanh kiếm thai của Thạch Hạo thế nhưng cũng chẳng làm ra bất kỳ động tác nào khác.

Trận chiến thứ một trăm, theo dự đoán sẽ là song hùng tranh bá thế nhưng vẫn không hề xảy ra, Thạch Hạo vẫn ngồi xếp bằng trên võ đài và cũng chẳng hề có một ai lên đài.

Không một ai dám lên, sợ hắn sẽ hồi quang phản chiếu, trước khi chết sẽ bùng phát toàn bộ.

"Thật là tiếc, chẳng lẽ không có một ai ư?" Thạch Hạo hỏi.

Việc này làm cho một vài địch thủ âm thầm hừ lạnh thế nhưng cũng không ai dám lên, trái lại tự an ủi mạng của hắn cũng không kéo dài, chẳng mấy chốc sẽ rời khỏi võ đài thì mình cần liều mạng làm chi?

"Ai dám tranh đấu cùng ta?" Thạch Hạo lần nữa hỏi.

Toàn bộ đối thủ đều không phục trong lòng, hành động này quá ngang tàn, thể hiện ngay trước mặt của bàn dân thiên hạ làm cho sắc mặt bọn họ chẳng hề dễ nhìn chút nào.

"Một kẻ hấp hối sắp chết, không đáng để chúng ta ra tay!"

"Có gì mà kiêu hãnh chứ, cố mà đừng có chết đó!"

"Ai sợ ngươi chứ, chỉ là không muốn đối phó một kẻ đang hấp hối thôi!"

Có mấy người khó chịu lên tiếng.

Trận thứ một trăm, không một ai lên sàn, chỉ có mỗi một mình thiếu niên kia đang ngồi xếp bằng, bên cạnh là Đạo cung vàng đang lơ lũng trong hưu không.

Thời gian trôi qua, phù văn lại hiện lên, bởi vì không có người khiêu chiến cho nên Thạch Hạo thuận lợi vượt qua ải.

Thắng liên tiếp một trăm trận, Thạch Hạo đã thành công!

Tất cả mọi người đều ngóng trông lúc hắn rời xa võ đài này, Hoang khó

giữ được tính mạng, trong lần nỗ lực cuối cùng này đã thể hiện nên vẻ huy hoàng của tự thân.

Hiện giờ, hắn đã chứng minh rằng mình đã là một vương giả vô địch, thắng tiên tiếp một trăm trận, không ai dám lên đối đầu. Hắn có thể rời đi và không cần chiến đấu nữa.

Trên thực tế, Hoang chưa hề rời đi!

Hắn cũng không có lựa chọn nghỉ ngơi mà tiếp tục ngồi xếp bằng bên trên võ đài, dõng dạc tuyên tố sẽ tiếp nhận khiêu chiến của mười phương.

Nơi đây lại huyên náo, tất cả mọi người đều tập trung về hắn, không phải tính mạng của hắn chuẩn bị dập tắt sao? Vì sao lại còn dám ở lại?

"Quá lắm rồi đó nghen, chúng ta kính trọng nên mới dành cho ngươi chút thể diện, nhưng ngươi lại không biết quý trọng, muốn chết trên võ đài sao?"

Lúc này, trong đám địch thủ có người ra mặt, hắn không hề nể nang mà cứ thế chế nhạo Thạch Hạo.

"Rõ ràng thân thể đã không còn sức sống, sức chiến đấu cũng giảm mạnh vậy mà lại không biết tiến lui, muốn bị người khác giết chết à, người khác đã nể nang mà ngươi cũng chẳng biết thân biết phận!"

Đương nhiên, cũng có người đồng tình với Thạch Hạo, nói: "Đây là lựa chọn của một vị vương giả, hắn tình nguyện chết trên võ đài chứ không muốn ủ rủ rời khỏi."

"Chính xác, Hoang chính là một cường nhân hiếm có khắp cổ kim, lẽ ra sẽ rất nhanh vô địch thế nhưng lại gặp phải biến cố như vầy thì làm sao cam tâm chứ, hắn chọn các rơi máu trên võ đài như thế thì đáng được tôn trọng."

Nơi đây không cách nào bình tĩnh được, lời nào cũng được bình luận cả.

Trong lúc nhất thời, cũng không có ai lên võ đài.

Thời gian chuyển dời, hắn không chiến thế nhưng vẫn thắng tới hai mươi mấy trận, kết quả này khiến cho đám địch thủ tức giận, ung dung vậy à?

Quả thật Thạch Hạo không hề muốn xuống võ đài, thời gian quá cấp bách nên hắn muốn tiến tới vương toạ cuối cùng, đoạt được vận may lớn, nếu không lỡ như cường giả từ ngoại giới tiến vào thì sẽ vô cùng phiền phức.

"Không có ai khiêu chiến ta à? Vậy thì mình ta ngồi thủ võ đài vậy." Hắn nói vậy.

"Ta khinh vào, ngươi tưởng chuyện sẽ dễ như vậy à?" Có người không kìm chế nổi nên sai thủ hạ lên khiêu chiến.

Ánh mắt của Thạch Hạo lạnh lẽo, ra tay vô tình, hắn điểm ra một chỉ, phù văn Luân hồi ngập tràn biến kẻ kia thành một đống xương khô.

Sao lại mạnh như thế chứ, việc này làm mọi người hoảng sợ. Thậm chí còn hoài nghi lời nói của Cô Kiếm Vân, Hoang sao lại đáng sợ như vậy chứ?

"Tinh lực mười không còn một, tinh nguyên thì đã khô cạn, hắn chuẩn bị chết rồi." Cô Kiếm Vân nói, hắn nhìn ra được đạo cơ của Thạch Hạo đã rạn nứt và chuẩn bị ra đi.

Ngay cả Thạch Hạo cũng tự mình hoảng sợ, pháp môn của Liễu Thần quá bá đạo, nếu như không phải hắn hiểu rõ toàn bộ áo nghĩa của môn bảo thuật này thì cũng sẽ nghi ngờ mình sẽ chết đi.

Nhưng hắn biết, đây mới chính là chỗ nghịch thiên của bảo thuật Liễu Thần, muốn trường sinh thì trước phải tự diệt, không phá thì làm sao xây!

Hắn muốn có sức sống phồn thịnh thì cần phải trải nghiệm vẻ mất đi sức sống của bản thân, đứng sát bên cái chết, không cho phép sử dụng bất kỳ thủ đoạn bất chính nào, ẩn chứa áo nghĩa cân bằng.

Nhưng, nước cờ này rất hung hiểm, sơ sót một cái là hắn sẽ tọa hoá ngay, cứ thế biến thành đống xương tắng.

Vẻ mặt hắn đầy nghiêm túc ngồi xếp bằng trên võ đài, không hề dám khinh thường pháp môn này chút nào.

Thời gian trôi qua, hắn cũng không có chiến đấu thế nhưng lại thắng tới năm mươi tám trận!

Tất cả mọi người đều á khẩu, từ các đời tới nay cũng chưa từng có ai không chiến mà thắng như vậy, rõ ràng là chuẩn bị chết thế nhưng không một ai dám dây vào.

"Không được, lên cho ta, phải ép hắn ra tay, phải khiến hắn nhanh chết đi!"

Một vài cường giả tụ lại cùng nhau, sau khi thương thảo thì dặn dò thủ hạ lên khiêu chiến với Thạch Hạo.

Kết quả, Thạch Hạo đại khai sát giới, mặc cho con mắt của hắn lờ mờ, da thịt khô quắt, bản thân như xương khô, tinh huyết bốc cháy bên ngoài thân thể, thế nhưng lực sát thương vẫn kinh người như trước.

Cuối cùng, mấy chục người bỏ mạng, hắn lần nữa thắng liên tiếp chín mươi chín trận!

Nếu như gộp lại toàn bộ thì hắn đã thắng một trăm chín mươi chín trận.

"Ngươi còn chưa lên à?" Thạch Hạo nhìn về phía Cô Kiếm Vân.

Cô Kiếm Vân không hề trả lời, vẫn vách lấy trường kiếm và vẫn chọn cách không chiến với người chết.

Rất nhanh, Thạch Hạo đã thắng liên tiếp hai trăm trận!

Việc này đã khiến mọi người kinh ngạc, nếu theo lý thuyết khi thắng liên tiếp một trăm trận thì dù là quái thai mạnh mẽ cỡ nào cũng sẽ phải nghỉ ngơi,

không một ai dám bất cẩn nhưu vầy.

Nhưng mà, Hoang đã thắng tới hai trăm trận nhưng vẫn không hề rời đi, còn muốn thủ đài!

"Việc này... không được! Phải ngăn hắn lại, nếu cứ thắng liên tiếp như vầy thì toà võ đài này không chừng sẽ nhận định hắn là người chiến thắng mất, không không lại đưa tạo hoá giao cho hắn!" Có người nói.

Dù là quái thai cổ đại cũng không cách nào bình tĩnh được nữa, sắc mặt của Cô Kiếm Vân cũng hơi thay đổi, nếu cứ tiếp tục như vậy thì có thể sẽ tạo nên chuyện cười cực lớn, một kẻ hấp hối sắp chết lại có thể đỗ vị thứ nhất.

Bắt đầu từ tận thứ hai trăm lẻ một thì chiến đấu đã có chút kịch liệt, không hề có chuyện không chiến mà thắng nữa, Thạch Hạo không ngừng xuất thủ.

Rất nhiều người bị ép phải lên đài, cũng không thiếu người cho rằng Thạch Hạo càng ngày càng suy yếu nên mình có chút cơ hội, lúc đó sẽ đoạt lấy tiên chủng của hắn rồi trốn đi xa ngay lập tức.

Kết quả, những trận này vô cùng khốc liệt, có tới tám mươi cường giả mất mạng, chết ngay trên võ đài.

Sau cùng, Thạch Hạo thắng liên tiếp ba trăm trận!

Chuyện này đã tạo nên chấn động.

Nhưng, tình hình của hắn càng ngày càng gay go, tuy vẫn ngồi xếp bằng ở nơi đó thế nhưng cơ thể cũng bắt đầu rung lắc.

Việc này càng tiếp thêm niềm hi vọng cho mọi người, cơ hội có thể tự tay giết chết Hoang đã tới rồi!

Chỉ là, từ trận ba trăm lẻ một cho tới bốn trăm thì Thạch Hạo giết chết hơn sáu mươi tên cường giả, việc này đều làm cho mọi người dựng đứng

lông tóc.

Đây là quái vật à?!

Tất cả mọi người đều nhìn ra được, Thạch Hạo dèn đã cạn dầu, tinh nguyên đã hết sạch, thế nhưng hắn chẳng hề chết, dù là thế vẫn có thể chiến với các lộ cao thủ.

Tất cả mọi người cũng chẳng biết nói gì nữa, đừng có nghịch thiên quá chứ?

Dù là Cô Kiếm Vân cũng sững sờ, cảm thấy khó mà tin vào sự thật này.

"Còn có ai nữa không?" Thạch Hạo thều thào hỏi.

Bắt đầu từ trận thư bốn trăm, liên tiếp mấy chục trận không hề có ai lên đài, hắn lại bắt đầu hành trình không chiến mà thắng, đảo mắt hắn đã thắng tới bốn trăm ba mươi chín trận.

"Hắn không ổn rồi, các ngươi xem kìa, dù là ngồi mà cũng không vững luôn, đã có thể lên giết hắn rồi. Nếu cứ tiếp tục trì hoãn như vầy, cứ để hắn thắng tiếp nữa thì khả năng võ đài cổ này sẽ công nhận hắn là người chiến thắng cuối cùng!" Có người cuống lên nói.

Quả thật Thạch Hạo rất vất vả, những trận tiếp theo hắn không thể nào chỉ dùng một chiêu mà phải tới mấy chiêu mới có thể giết được địch, thời gian tiêu tốn cũng dài ra.

Nhưng, hắn vẫn là người chiến thắng, trên võ đài lại có thêm năm sáu mươi bộ thi thể, đều do hắn giết cả.

Tới giờ, hắn đã thắng liên tiếp năm trăm trận!

Mà lúc này, võ đài phát sáng chiếu rọi lên trên người hắn, đây là ca ngợi và cũng là tán thành với việc làm này.

"Nhất định phải cản hắn lại, võ đài này đã thức tỉnh, nếu cứ tiếp tục như

vậy thì hỏng bét hết!" Có người căng thẳng nói.

Ngoại giới, Trung châu.

Mấy ngày qua, vùng đất trung tâm của ba ngàn châu đã xảy ra sóng gió lớn, ảnh hưởng rất sâu xa.

Thậm chí, bởi vì chuyện xảy ra ở vùng đất trung tâm này đã khiến cho rất nhiều đại giáo quên đi Tiên cổ.

Có một nửa Giáo chủ đều công kích khe lớn của di địa Tiên cổ, một nửa còn lại thì xuất hiện ở trận pháp Tiên đạo, bởi vì chuyển xảy ra nơi này ảnh hưởng quá to lớn.

"Chẳng lẽ, các ngươi là người... tới từ bên ngoài thượng giới này, là người tới từ nơi kia?!"

"Sai, không phải là Địa, mà là Thiên!" Một người trẻ tuổi nói đầy ngạo nghễ, trong mắt có chút vẻ xem thường, nói: "Nơi này của các ngươi thật là làm cho ta thất vọng quá, các ngươi là Thiên Thần? Ta đã thắng liên tiếp tám mươi mốt trận, cái gọi là kẻ tài ba trong đám Thiên Thần các ngươi dù có tiến lên toàn bộ cũng chẳng có chút uy hiếp gì!"

Sắc mặt của những Thiên Thần nơi này đều rất khó coi, dù là một vài Giáo chủ sắc mặt cũng u tối, thế nhưng người trẻ tuổi này nói là sự thật, hắn quá mạnh mẽ.

"Nếu không, toàn bộ đám Thiên Thần các ngươi cùng lên đi!" Bên ngoài cơ thể của người trẻ tuổi này hiện ra tiên khí và diễn biến thành đoá hoa Đại đạo hiện ở trên đầu, nói thế.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 972: Khiêu Chiến

Năm trăm trận, một người sắp chết thế nhưng một hơi đánh thắng năm trăm trận, dù là một đám thiên tài cũng khó mà tiếp nhận được.

Tình trạng như vầy phải ngăn chặn ngay, chư hùng đứng ngồi không yên, cứ vậy thì toà võ đài cổ thần bí này có thể sẽ nhận định Hoang sẽ là người giành chiến thắng cuối cùng!

Nhưng mà, điều làm cho mọi người không rõ nhất chính là, Cô Kiếm Vân chẳng hề có động thái gì, vẫn chưa hề ra trận

Cũng từng có người đi hỏi thì hắn vẫn nói câu nói kia, không chiến đấu với kẻ chết, không hề đặt Hoang trong lòng.

Thế nhưng, những người khác lại đứng ngồi chẳng yên, có người to nhỏ cho rằng Cô Kiếm Vân hơn nửa là kiêng kỵ Hoang nên mới không dám lên đài.

"Chúng ta ra tay thôi, phải tiêu hao đi tinh huyết của Hoang, làm cho hắn chết càng sớm thì lòng người mới an tâm được!" Có người âm thầm bàn luận.

"Ha ha, trạng thái của Hoang rất tệ, chủ yếu là Cô Kiếm Vân vẫn đang nghỉ ngơi dưỡng sức hóng liều mạng với Hoang!"

"Lẽ ra là nên như vậy!"

...

Những người này đang lên kế hoạch đưa thủ hạ mình lên đài, chi ra món đồ lớn để mời cao thủ đi khiêu chiến hòng tiêu hao tinh lực của Thạch Hạo.

Những cao thủ này, có kỳ tài của ba ngàn châu và cũng có dân bản địa của Tiên cổ, tất cả nhân thủ này đều được dùng thiên tài địa bảo để trả công hòng lên đài chiến với Thạch Hạo. Ví như Ngân Khôn của bộ tộc Ngân Huyết ma thụ từng bị Thạch Hạo đánh tả tơi và ném khỏi Hồn đảo lúc ở Bát Tí Hồn tộc, kẻ này vô cùng tức giận và oán độc nhìn chằm chằm Thạch Hạo nên đã mời người đi đối phó hắn.

Trận thứ năm trăm lẻ một bắt đầu, chiến đấu rất kịch liệt.

Thân thể của Thạch Hạo lung lay, việc tu hành của hắn đã tới thời khắc mấu chốt, pháp của Liễu Thần đã được hắn hiểu rõ và đang trong quá trình lột xác kịch liệt nhất, thiêu đốt tự bản thân mình và chờ đợi thành công.

Chính xác, việc này rất nguy hiểm, sơ sẩy một cái là vạn kiếp bất phục, đặc biệt hắn còn đang quyết đấu với kẻ khác nên càng gian nan hơn.

Hết trận chiến này tới trận chiến khác, khi tiến hành tới trận thứ năm trăm sáu mươi bảy thì Thạch Hạo hơi chút sơ ý nên bả vai đau nhói, bị trúng tên của một cường giả.

Tuy rằng mũi tên đó vừa đâm vào có nửa tấc thì đã bị chấn nát thế nhưng đây lại là một tín hiệu cực kỳ nguy hiểm, tình trạng của hắn đã rơi xuống điểm thấp nhất!

"Xoẹt!"

Thạch Hạo hít sâu một hơi, phía sau hiện lên một thanh kiếm bằng lông chim vô cùng to lớn, kim quang bùng phát chói mắt, đây là sự thể hiện của pháp môn Côn Bằng.

Chỉ đúng một đòn bằng thanh kiếm từ lông này thì hắn đã chém người kia thành hai nửa, máu tươi bắn lên cao.

Sau khi tiến vào trận thứ năm trăm, tuy rằng chiến thắng đối thủ thế nhưng rất ít khi sát sinh, đều bị đối thủ bỏ chạy vì thân thể của hắn quá yếu, không muốn lãng phí tinh lực để diệt địch.

Nhưng hiện tại, mạnh mẽ vận chuyển tinh khí để giết chết kẻ này cũng chỉ vì hắn làm tổn thương tới bả vai của mình.

Đây tuy rằng có chút chấn nhiếp thế nhưng vẫn khó có thể che đi chân tướng về sự suy yếu của hắn.

Trong mắt của rất nhiều người đều loé lên ánh sáng, tinh quang tăng mạnh, cơ hội đã tới thật rồi, lần đầu tiên Hoang bị thương, lần này có thể sẽ đánh gục được hắn.

"Lên, phải đánh trọng thương hắn, đánh hắn rớt xuống đài như đá một con chó đã chết vậy đó!" Ngân Khôn cắn răng, vẫn là ra giá cực cao để nhờ tiên tài của ngoại giới ra tay.

Cũng có một vài cao thủ thật sự cũng nóng lòng muốn thử, bọn họ cũng không phải muốn giành chiến thắng mà chỉ là hy vọng giải quyết Hoang thật nhanh rồi cướp lấy tiên chủng của hắn.

Nên biết, tiên chủng của Hoang từng khiến cho bảy vị Thiên Thần khát khao, cho nên sức hấp dẫn cực kỳ lớn dù cho có nguy hiểm tới tính mạng!

Thậm chí rất nhiều người còn cho rằng, sở dĩ Hoang có thể mạnh mẽ như vậy, có thể đi tới một bước này thì đều có quan hệ cực lớn với tiên chủng của hắn, một khi đạt được thì bản thân tựa như cá vượt long môn, cao cao tại thượng!

"Đáng tiếc thật, Cô Kiếm Vân cũng không hề ra tay, chúng ta vẫn còn thiếu chút cơ hội, tốt nhất trước khi chết Hoang có thể diệt kẻ này!" Có người tiếc nuối.

Vào lúc này, còn có một vài quái thai khác cũng nhìn chằm chằm, ao ước nhìn hai hổ tranh bá với nhau.

"Bụp!"

Trận thứ năm trăm tám bảy, Thạch Hạo lần nữa bị thương, là do một con

Thương lang thái cổ cào trúng cánh tay của hắn.

Chỉ là, cánh tay của Thạch Hạo chẳng hề có chút máu nào chảy ra cả, bởi vì những thứ này gần như đã tiêu hao sạch, tinh huyết đã bốc cháy hoàn toàn.

"Hắn gần đi đời rồi, máu cũng chẳng còn, tinh khí thì mất sạch, đây cơ bản là một kẻ chết, nếu không thì làm sao bị móng vuốt kia làm thương được chứ?" Rất nhiều người phấn chấn, tin tin tăng thêm vài lần.

Ầm!

Cánh tay của Thạch Hạo hơi động thì thân thể của con Thương lang kia lăn ra ngoài rồi nổ tung trong hư không hoá thành một chùm sương máu.

Chỉ là bản thân Thạch Hạo cũng lắc lư, hắn cảm thấy mình suy yếu tới cực điểm, trạng thái không hề ổn chút nào!

"Chư vị, nếu ai tiến lên thì sau khi rời khỏi Tiên cổ ta sẽ hai tay dâng lên viên Đại Niết Bàn đan, binh khí chuẩn Giáo chủ cho người đó, nếu như không yên lòng thì ta sẽ lập huyết thệ nguyền rủa!"

Những người còn sót lại của Ma Quỳ viên, Minh thổ, Thiên quốc cùng với một số người đối đầu với Thạch Hạo đều đưa ra giá cao nhờ người ra tay giết Thạch Hạo.

Ngay cả Thần miếu, Hoả Vân động, Yêu Long Đạo môn cũng sớm có hành động nhờ người khác hòng chấm dứt dây dưa với Thạch Hạo.

"Giết hắn thì không cần phải lo lắng sẽ không nhận được thù lao, các vị hãy nhìn đây, đây là một viên bảo đan, thành phần cho chứa thần dược, giải thưởng rất qúy giá đó!" Ngân Khôn cũng bất chấp.

Ngoài ra, tộc nhân của đám Voi vàng, Cổ viên, Mã Nguyên, Đế Côn, Cầu Long đều đã xuất hiện và trầm giọng nói, tất cả đều nhờ người lên đài giết Thạch Hạo.

"Muốn chết trên võ đài thế nhưng thể diện vẫn còn? Không có cửa!"

"Kiếm người lên gõ hắn, gõ thành một con chó chết, sau đó là đạp rớt xuống đài!"

"Phải cho hắn chết một cách nhục nhã ở ngay trên võ đài này!"

Trong bảy tộc lớn này ai nấy cũng đều gấp gáp nên đánh đổi mọi giá để nhờ người giết chết một cách tàn nhẫn và nhục nhã Thạch Hạo.

Cũng chính bởi vì thế đã làm cho rất nhiều người phấn khỏi, bọn họ đều bị thù lao kếch xù đó làm động tâm nên lần lượt tiến lên võ đài đại chiến với hắn.

"Bụp!"

Người thứ sáu trăm bị Thạch Hạo điểm một chỉ giết chết, thi thể ngã ầm xuống mặt đài.

"Tiếp theo!" Thạch Hạo cắn răng, hắn từng nghe nói, vào một đời nào đó có một vị quái thai cổ đại bởi vì tài năng quá lớn, đánh thắng liên tiếp hơn bảy trăm trận và cũng chưa có tiến tới trận cuối cùng thế nhưng lại được phán làm người chiến thắng.

Vì vậy, hắn muốn kiên trì và nhanh chóng kết thúc trạn tranh bá này để miễn việc đêm dài lắm mộng, Giáo chủ ở bên ngoài nếu như đi vào đây thì nguy to.

Việc làm người khác kinh ngạc tiếp đó chính là, có tới mấy lần Thạch Hạo không cách nào ngồi xếp bằng ngay ngắn được, mà thay vào đó là lảo đảo muốn ngã xuống võ đài, thế nhưng hắn vẫn liên tiếp chiến thắng!

Trận thứ sáu trăm chín mươi tám, trận chứ sáu trăm chín mươi chín...

"Trời ơi, hắn là Tiên vương chuyển thế chắc, làm sao vẫn có thể tiếp tục vậy?!" Mọi người đều giật mình.

Trận thứ bảy trăm tròn!

Thạch Hạo vẫn còn sống, việc này làm mọi người chấn kinh, tới lúc này tất cả người nơi đây đều biến sắc.

Rất nhiều người sợ hãi, chẳng lẽ Hoang không có trọng thương, đây cũng chỉ là giả bộ để lừa mọi người?

Nghĩ tới việc này thì rất nhiều người đều liếc nhìn Cô Kiếm Vân rồi lộ vẻ khác lạ, cảm thấy như hắn có tính toán nào đó, hơn nửa đã nhìn nhận được vấn đề gì rồi.

"Không cần phải nhìn ta đâu, nhiều lắm thì hắn cũng chỉ chiến thêm trăm trận nữa mà thôi, có thể gắng gượng không chết là tốt lắm rồi, nếu như có người liều mạng thì hơn phân nửa hắn sẽ không kiên trì quá tám mươi trận!" Cô Kiếm Vân bình thản nói.

"Giết hắn cho ta!" Có người nhỏ giọng nói, sắc mặt thì dữ tợn sai người đi giết Thạch Hạo.

Trận thứ bảy trăm lẻ một, bảy trăm lẻ hai...

Quả nhiên, cứ tiếp tục như vậy thì Thạch Hạo càng ngày càng suy yếu, trong lúc này có vài lần gặp phải tình huống nguy hiểm suýt nữa thì gặp phải bất trắc, đây chính là sự kích thích lớn cho quần hùng.

Thạch Hạo chiến tới trận thứ bảy trăm chín lăm thì trong lòng thầm thở dài, hắn không còn kiên trì nổi nữa. Bởi vì căn cứ theo những gì mà hắn nghe được, ở cổ đại đã có người một hơi thắng tới bảy trăm trận nên được quyết định là người chiến thắng cuối cùng.

Hiện giờ, hắn đã vượt qua kỷ lục kia thế nhưng võ đài này cũng chẳng hề quyết định sự chiến thắng cho hắn.

Rất nhanh hắn cũng hiểu được, năm đó ngươi kia chấn áp mọi quần hùng, thực lực quá kinh khủng cho nên không có mấy ai dám lên khiêu

chiến. Mà tình trạng trước mắt hiện tại của hắn thì hoàn toàn không phải, bởi vì hắn đã trọng thương nên người khiêu chiến có rất là nhiều!

"Chỉ có thể đi tới đây mà thôi, trước nên nghỉ ngơi cái đã, tranh thủ tu thành pháp của Liễu Thần, để nó lột xác!" Thạch Hạo biết buông biết thả nên đưa ra quyết định.

Trận thứ tám trăm, hữu kinh vô hiểm, hắn đều vượt qua cả!

Hiện trường yên lặng như tờ, tên này quá biến thái, nghịch thiên tới lạ thường, nếu như hắn không có bị thương thì sẽ tới mức nào nữa chứ!?

Rốt cuộc Thạch Hạo cũng đứng dậy rồi loạng choạng bước xuống lôi đài.

"Cái gì, hắn không thủ đài nữa, tự mình đi xuống à?!"

Mọi người ngẩn ngơ rồi tỉnh ngộ, Hoang không còn kiên trì được nữa.

Việc này trở thành vấn đề bán tán sôi nổi, tiếng xì xào vang trời.

Rốt cuộc thì Hoang cũng chịu không nổi nữa, thể lực và tinh khi đã tiêu hao sạch, điều này mang ý nghĩa rằng, khả năng hắn sẽ chết, căn cơ đại đạo rạn nứt, bản thân mang trọng thương, đây là sự thật.

Không ít người nhìn về phía Cô Kiếm Vân thì cảm thấy ánh mắt của người này quá sắc bén, nói rằng nhiều nhất thì Hoang cũng chỉ kiên trì được tới tận thứ tám trăm, không ngờ lại dự đoán chính xác như thế.

"Hoang không ổn rồi, thân thể của hắn có vấn đề, ha ha... quả là tin tức tốt mà!"

Rất nhiều người hả hê cười lớn, chẳng hề thông cảm cho tình cảnh hiện giờ của Thạch Hạo mà lại vô cùng hưng phấn.

Hơn nữa, sát cơ trong mắt của nhiều người chợt loé lên rồi vụt lắt, nếu không phải kiêng kỵ dân bản địa đang che chở cho hắn thì hơn phân nửa đã

động thủ rồi.

Nên biết, hiện giờ là thời khắc yếu nhất của Hoang, rất dễ để đánh giết, nếu không thì hắn cũng chẳng xuống võ đài làm gì.

"Hoang, ngươi có dám chiến một trận với di dân Tiên cổ như ta không, vừa nãy do ngươi đứng trên võ đài nên chúng ta không thể lên đài vì gặp phải hạn chế, hiện giờ ta muốn cùng ngươi phân cao thấp một lần!"

"Đúng đó, nếu không phải võ đài này bài xích chúng ta thì đời nào cho phép đám ngoại lai như các ngươi đi tìm cơ duyên chứ, Hoang, ngươi có dám chiến với ta một tận?"

Có người âm thầm hét lớn.

Mọi người ngạc nhiên, lại có chuyện như vậy diễn ra ư?

"Như thế có được không, sẽ đắc tội với người khác đó." Xa xa có người nhỏ giọng nói.

Ngân Khôn lắc đầu cười khẩy nói: "Việc này có vấn đề gì à, cũng không phải do chúng ta ra tay, có người khiêu chiến hắn rồi, chúng ta cứ ngồi xem cuộc vui là được."

"Chuyện này... là do ngươi xúi giục, nếu như bị người khác biết được thì có vẻ không hay cho lắm."

"Mắc mớ gì tới ta chứ, là bọn họ muốn khiêu chiến mà, vả lại, hậu nhân và bộ lạc của bảy đại Thiên Thần đã chết kia cũng đang xúi giục đó thôi, chỉ cần chúng ta không ra tay thì không có điều tiếng gì cả." Ngân Khôn hờ hững nói, ánh mắt tàn ngập vẻ hung tàn.

"Hoang, ngươi có dám chiến một trận không, dám giao thủ với di dân Tiên cổ chúng ta không? Chút thành tựu này của ngươi thì là cái gì đâu!" Có người khiêu khích.

Hậu nhân của bảy đại Thiên Thần đều cười lạnh, không ngừng xúi giục một vài kẻ xấu.

"Hoang, đừng có làm suy yếu uy phong của thiên tài ba ngàn châu chúng ta, đừng có vứt bỏ niềm vinh quang, ngươi sợ cái gì à, chiến với bọn chúng một trận đi!"

Người tới từ ngoại giới, thiên tài của ba ngàn châu cổ vũ, hiển nhiên họ cũng chẳng có ý tốt gì, cố ý gây rối hùa theo.

Ai cũng nhìn ra được, hiện giờ Hoang vô cùng suy yếu, nếu khiêu chiến hắn vào lúc này thì chính là cố ý giết người!

Những người kia kêu gào hò hét.

"Hoang, dao bén của ngươi chẳng lẽ chỉ dám chỉ về đám thiên tài của ba ngàn châu thôi à, muốn làm con rùa đen rút đầu à?!"

Có người nói huỵch tẹt ra, cố ý làm nhục Thạch Hạo.

Đám nhân mã của Ma Quỳ viên, Thần miếu, Minh thổ, Hoả Vân động, Yêu Long đạo môn, Thiên quốc đều âm thầm đổ thêm dầu vào lửa.

"Hoang, tới cùng có chiến không, hay là không dám ứng chiến, muốn mất mặt thay cho thiên tài ba ngàn châu chúng ta ư!"

Một nhóm người âm thầm la het, lòng dạ vô cùng ác độc.

Người của Bát Tí Hồn tộc muốn ra tay ngăn mấy người này lại thế nhưng lại bị Thạch Hạo ngăn lại.

Hắn đứng nơi đó với sắc mặt lạnh lẽo, hậu nhân của bảy đại Thiên Thần thì không nói làm gì thế nhưng người của ba ngàn châu cũng khiêu khích như thế, quả là đáng trách mà.

"Các ngươi đã muốn chết thì ta đành đại khai sát giới, giết sạch toàn bộ vậy!" Ánh mắt của Thạch Hạo loé lên vẻ lạnh lẽo.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 973: Đại Khai Sát Giới

Xoẹt!

Một luồng ánh kiếm vút lên tựa như cầu vồng nối thẳng tới trời cao, Thạch Hạo rút thanh tiên kiếm Đại La rồi chém về trước.

"Rẹt" một tiếng, một con Thần viên màu vàng bị chém thành hai nửa ngã ầm trên mặt đất.

Biến cố này làm một đám người giật mình, Hoang lại chủ động xuất thủ rồi!

Con cổ viên kia chính là con cháu của một trong bảy đại Thiên Thần kia, thế nhưng lại bị diệt trừ một cách nhanh như vậy.

Nên biết, hiện giờ Hoang trọng thương gần chết, bản thân lại rơi vào trạng thái đầy hiểm nguy và không cách nào thủ đài được nữa, ấy vậy lại mạnh mẽ như thế, một chiêu kiếm là một mạng người.

Những gì vừa xảy ra đều khiến mọi người chấn kinh, vẻ mờ mịt trong mắt đều bị đánh tan.

Rất nhiều người sinh ra luồng khí lạnh, nên biết, con Thần viên vàng kia là cường giả đạt tới Chân Thần đại viên mãn, kết quả lại chỉ một chiêu đã bị giết chết.

Tên Hoang kia còn mạnh tới mức nào? Nói đánh là đánh, cơ bản chẳng hề sợ hãi, chẳng hề hè chừng chút nào.

Một lát sau, nơi đây trở nên ồn ào, rất nhiều người bàn tán về hắn.

"Ngươi dám giết người, không đi khiếu chiến đám người của các ngươi vậy mà lại vô duyên vô cớ giết đời sau của Thiên Thần trong di dân Tiên cổ ta ư?!" Có người hét lớn hỏi tội Thạch Hạo.

"Âm thầm khiêu khích, cổ vũ và treo thưởng cho cường giả tới giết ta, tưởng ta không biết à?!" Thạch Hạo lạnh lùng nói.

Xoẹt!

Lại là một ánh kiếm, tên sinh linh vừa lên tiếng chất vấn Thạch Hạo kêu to một tiếng,tia máu loé lên, đầu lâu bị Thạch Hạo chém lìa.

Mọi người sợ hãi, càng thêm ồn ào hơn.

Hoang quá ngông cuồng, người này cũng chỉ vừa mới mở miệng lớn tiếng trách mắng thì đã bị hắn giết trong một chiêu.

"Quá đáng rồi đó nghe, Hoang, ngươi tưởng nơi này là đâu hả?"

"Giết di dân Tiên cổ một cách tuỳ ý, các vị đạo hữu, chúng ta cùng tay ra tay bắt hắn lại!"

"Tên này quá hung hăng và điên cuồng, đáng chém!"

Đời sau của bảy đại Thiên Thần đứng nơi xa lớn tiếng đầy tức giận, bọn họ nhờ những người xung quanh cùng nhau động thủ giết chết Hoang.

Đồng thời, những người này còn bí mật truyền âm để những hung nhân đã tiếp nhận nhiện vụ ra tay giết chết Hoang.

"Phải thế, Hoang phải làm thế chứ, những tên di dân Tiên cổ là cái thá gì chứ, cứ một chiêu mà giải quyết, đừng phí lời với bọn họ làm gì!"

"Chuẩn, đây mới là hảo nam nhi của ba ngàn châu ở thượng giới chúng ta. Phải như thế, nói bậy thì tặng ngay một chiêu!"

Không ít người ẩn trong dòng người lớn tiếng nói, không dám lộ ra chân

thân.

Có thể nói là, lòng dạ vô cùng độc ác, đổ thêm dầu vào lửa, không ngừng cổ vũ, hi vọng tình hình càng ngày càng rối ren hơn, khiến Thạch Hạo rơi vào trong biển người di dân Tiên cổ.

"Mấy tên đầu trâu mặt ngựa các ngươi, tưởng ta không biết các ngươi ở nơi nào à?" Thạch Hạo hét lớn.

Hắn bay lên trời rồi xuất ra một chiêu, ánh kiếm bay vèo, chỉ trong nháy mắt thì đã có tới mấy chục vệt cầu vồng lao xuống đồng thời tiếng kêu thảm liên tiếp vang lên.

Có tới mấy chục người đứng trong đám người bên dưới đều bị xuyên thủng, một nửa mất mạng nửa còn lại bị thương nặng bay vụt ra sau, máu tươi tuôn trào.

"Hoang, ngươi điên rồi à, ra tay với di dân Tiên cổ thì không nói làm gì thế nhưng lại hạ độc thủ với những đồng đạo của ba ngàn châu chúng ta à!" Có người hét lớn.

"Dư nghiệt của Thần miếu, ngươi còn dám nói lý với ta?" Thạch Hạo cười khẩy rồi lần nữa vung kiếm, chíu, một đầu lâu lăn lông lốc dưới đất.

Máu tươi bắn lên cao, nhuộm đỏ cả bầu trời.

Tất cả mọi người đều giật mình, Hoang quá dũng mạnh, giết địch thủ ngay trước mặt mọi người mà chẳng hề do dự hay sợ hãi nào, quyết đoán và dứt khoát.

Thạch Hạo dừng lại rồi dùng kiếm chống xuống đất, miệng thì không ngừng thở dốc, hắn cảm thấy bản thân hết sạch sức lực, nếu như tinh lực dồi dào thì dưới mấy chục chiêu kiếm vừa rồi sẽ chẳng hề có người bị thương mà sẽ là những bộ thi thể nằm xuống.

Đám tu sĩ của Hoả Vân động, Yêu Long đạo môn, Ma Quỳ viên, Minh

thổ đều nhìn thấy cảnh tượng này nên đứng nơi xa hô hào.

"Chư vị, còn đứng ngây làm gì nữa, giết hắn, người này gần chết rồi, chẳng còn chút sức lực nào nữa, đây chính là thời cơ tốt nhất để diệt trừ."

Tiếp đó có mấy người hùa theo ở phía xa.

Đồng thời, đời sau của bảy đại Thiên Thần cũng quát lớn rằng Thạch Hạo phải gánh mọi trách nhiệm, đồng thời nhờ vả cao thủ, treo thưởng giá cực lớn.

Ngoài ra cũng có một vài người đục nước béo cò, đang yên lặng tiếp cận và chờ Thạch Hạo kiệt sức sẽ đánh lén để cướp lấy tiên chủng.

"Đám tiểu bối này, còn không lo cút mau!" Cao thủ của Bát Tí hồn tộc hét lớn.

"Tiền bối Hồn tộc, tiền bối thiên vị quá rồi đó, chúng ta đường đường chính chính khiêu chiến, Hoang cũng đã tiếp nhận đồng thời cũng đã ra tay, thế thì tại sao tiền bối lại thiên vị như vậy?" Có con cháu của bảy đại Thiên Thần nói.

"Bát Tí Hồn tộc, chẳng lẽ các ngươi muốn bảo vệ người ngoài, đạp lên tôn nghiêm của di dân Tiên cổ ư?" Ngân Khôn của Ngân Huyết Ma thụ tộc nói.

Bởi vì, bọn họ biết mối quan hệ với Thạch Hạo đã trở nên căng thẳng, dù ngày sau hắn có độ kiếp thành công thì cũng sẽ không cho Lôi Kiếp dịch cho mình.

"Đúng thế, vì sao lại phải làm thế với một tên ngoại lai chứ, chúng ta đã khiêu chiến một cách quang minh chính đại mà!" Có người hét lên.

Những đệ tử còn sót lại của Hoả Vân động, Thiên quốc, Thần miếu, Ma Quỳ viên, còn có những di dân Tiên cổ đứng chụm lại với nhau để bàn bạc khiến nơi đây càng thêm náo loạn hơn.

Đồng thời, cũng có người âm thầm di chuyển ép sát về phía Thạch Hạo, sát khí tăng mạnh.

"Đạo hữu, ngươi cần phải phân trắng đen, đừng nên vì tình riêng mà làm việc sai trái đó." Có lão bối của dân bản địa ra mặt, hiển nhiên là do con cháu của bảy đại Thiên Thần cùng với Ngân Huyết ma thụ tộc mời ra mặt.

"Ta tiếp nhận khiêu chiến, nếu ai không sợ chết thì cứ việc tới!" Thạch Hạo nói.

"Tiểu hữu!" Cường giả của Bát Tí Hồn tộc cuống lên.

Mà lúc này, một vài cường tộc khác cũng không thể kìm chế sợ Thạch Hạo gặp nạn, vẫn còn hi vọng hắn sẽ hoá giải nguyền rủa cho mình nên nhanh chóng tiến lên bảo vệ.

"Không sao đâu, ta không có chuyện gì cả, mượn tay bọn họ để tôi luyện bản thân, cũng coi như là lợi dụng đám rác rưởi này mà thôi." Thạch Hạo cũng chẳng hề che giấu nên đã khiến rất nhiều người kinh ngạc lẫn tức giận.

Lời nói này là sự thật?

Hoang trọng thương gần chết ấy vậy còn nói thế, là đang khinh thường sao, thật sự không cách nào chịu nổi nữa.

"Tiền bối, nếu như ta đại khai sát giới thì các vị có thể gánh vác được không?" Thạch Hạo hỏi, hắn nhìn về đám người phía trước lộ ra sát khí.

Cường giả của Bát Tí Hồn tộc nghe thế thì có chút kinh ngạc, nói: "Giết cứ giết, không sợ gì cả, chỉ sợ thân thể của tiểu hữu..."

Từ khi cổ tổ trong tộc khôi phục lại thần trí thì Bát Tí hồn tộc đã không sợ bất cứ cường tộc nào nữa, huống chi còn có rất nhiều người đứng cùng chiến tuyến với mình, có rất nhiều tộc lớn đều bảo vệ Hoang nên cũng không hề sợ sẽ đắc tội với bất kỳ người nào.

Dù là con cháu của bảy đại Thiên Thần cũng không cần phải nể nang làm gì, bởi vì Thiên Thần của bọn họ đều đã chết nên đám con cháu này cũng chẳng cần nói nhiều.

Sự lo lắng duy nhất chính là thân thể của Thạch Hạo, như hắn sớm đã nói, đây chính là tu hành, cơ bản không là vấn đề gì cả.

"Được, đã thế thì ta cũng không cố kỵ gì nữa rồi!" Thạch Hạo dứt lời thì loạng choạng nhấc theo tiên kiếm Đại La tiến về trước.

"Điều động mọi tử sĩ, phải giết cho bằng được hắn, để ta nhìn hắn liều lĩnh tới khi nào, dù thế nào cũng phải chết, còn ngông cuồng nữa thì trước chứ đánh thành một con chó chết!" Ngân Khôn cắn răng, âm thần dặn dò.

Xoẹt!

Đúng lúc này thì Thạch Hạo di chuyển, một chiêu kiếm chém thẳng về phía đám Ngân Khôn, hắn bỏ qua hết những đám đang hò hét kia để hạ sát thủ về phía Ngân Huyết Ma thụ tộc.

Bụp một tiếng, máu tươi liên tiếp bắn lên trời, chỉ trong nháy mắt đã có tới tám người bị giết chết, tất cả cũng chết bởi một chiêu kiếm.

Ngay chính Ngân Khôn cũng thiếu chút nữa đã gặp nạn, ánh kiếm kia xượt sát qua thân thể khiến lông tóc toàn thân đều dựng đứng, nếu không phải vào lúc quan trọng hắn nhanh chóng bay vụt lui thì đã bỏ mạng rồi.

"Hoang, ngươi dám động thủ với ta à, dám khiêu chiến bộ tộc Ngân Huyết Ma thụ ta à!?" Hắn khiếp sợ, hai bên có khoảng cách đủ xa, hơn nữa lời nói lúc này cũng không hề lớn, chẳng lẽ Hoang có thể nghe được?

"Ra tay thì sao nào, ở trên Hồn đảo, ta cũng không phải là chưa hành hạ ngươi sao!" Thạch Hạo nói rồi nâng kiếm ép tới.

Mọi người ồ lên, rất nhiều cường giả cũng không hề biết về chuyện này, thế nhưng giờ lại nghe thấy hắn nói thì lộ vẻ kinh sợ, nên biết bộ tộc Ngân

Huyết ma thụ được xưng là Thánh tộc, đó là một nơi thánh địa, người thường ai dám trêu?

"Ngươi..." Ngân Khôn thẹn quá hoá giận, đây là sỉ nhục, bị người khác xé toang rèm che nên làm hắn giận dữ và đầy xấu hổ.

"Léo nhéo gì thế hả, trốn ở nơi đó để khích người khác ra tay với ta, tưởng ta không biết ư, lần trước không giết ngươi nên ngươi không biết sai trái thì phải, thôi thì lần này đành tiễn lên đường vậy!" Thạch Hạo nói.

Mọi người giật mình, Hoang quá hung hăng.

Bát Tí Hồn tộc, Mỹ Nhân tộc đều cười khổ, việc gì Hoang cũng có thể gây rối cả, hỏi bọn họ có thể gánh vác được không, hoá ra là muốn giết tên Ngân Khôn này.

"Giết hắn cho ta, chém hắn thành một con chó chết" Ngân Khôn vừa giận vừa sợ, sau khi không còn đường lui nữa thì chỉ biết cách kêu gọi tử sỉ ra tay.

"Xoẹt!"

Bỗng nhiên, trường kiếm trong tay của Thạch Hạo quét qua, đầu tiên là ra tay với những người xung quanh, lập tức một đám người kêu la thảm thiết rồi ngã gục xuống toàn bộ.

"Đám người thuộc ba ngàn châu các ngươi, vừa rồi còn kích động đồng thời đột kích để giết ta, việc này còn đáng ghét hơn tên Ngân Khôn kia nhiều!" Thạch Hạo nói.

"Giết!" Rất nhiều người hô lớn.

"Tới đây đi, một đám rác rưởi, cảm ơn các ngươi đã giúp ta luyện thân!" Thạch Hạo nói, cả thân thể loạng choạng tựa như không cách nào đủ sức để chiến vậy.

Nhưng mà hiện giờ, cả người hắn đều phát sáng, nơi sâu trong thể xác có từng sợ tơ máu sáng bừng, bùng nổ ra ánh sáng lấp lánh, việc này giúp hắn mạnh mẽ thêm chút nữa.

Đó là tinh hoa còn sót lại của Chí Tôn huyết!

Loại tinh lực này rất khó đốt sạch, chưa hề bị tiêu trừ mà vẫn bị hắn niêm phong nơi sâu nhất trong cơ thể.

Bởi vì hắn cũng lo sợ rằng, sau khi đốt hết, Chí Tôn huyết khô kiệt thì dù thời gian dài hơn nữa cũng khó tái hiện lại, nhưng trước mắt hắn lại cần sức chiến đấu để ứng phó với các nguy cơ này.

Hắn vẫn rất do dự, không biết có nên đốt sạch hay không.

Hiện giờ hắn đã quyết định, toàn bộ tinh lực, dù là tinh lực của tinh hoa Chí tôn còn lại cũng phải đốt hết, để cho bản thân không còn chút sức sống nào rồi tiến hành lột xác, đây gọi là cây khô gặp phải mùa xuân, tương ứng với pháp môn của Liễu Thần.

Về lâu về dài thì đâu là lựa chọn tốt nhất!

Tinh hoa còn sót lại của Chí Tôn huyết vừa hiện thì Thạch Hạo lập tức trở nên mạnh mẽ, tựa như là một con chân long từ trong vực sâu lao lên, mạnh mẽ vô địch.

"A..." Rất nhiều người kêu la thảm thiết.

Cả người Thạch Hạo phát sáng tạ như là một bếp lửa bốc cháy, Chí Tôn huyết sục sôi, ánh lửa bên ngoài cơ thể hừng hực, lấp lánh vô biên.

Hắn hết đánh trái rồi lại đá phải, xem những người này như là cục đá mài dao dùng để đây nhanh tốc độ tiêu hao của Chí Tôn huyết, không ngừng đại khai sát giới nơi này.

Thạch Hạo vung kiếm, những tên được gọi là tử sĩ chết như sung rụng,

chỉ trong chớp mắt đã có mấy trăm cường giả nằm xuống, hắn một bước xa tới ngàn trượng, bên ngoài cơ thể quấn quanh ba luồng tiên khí, chớp mắt thì đã tới sát bên cạnh Ngân Khôn.

"Ngươi... không thể giết ta!" Ngân Khôn hét lớn, trên mặt tràn ngập vẻ sợ hãi, thực lực của hắn rất mạnh thế nhưng trận chiến trước kia đã khiến hắn sợ mất mật nên không dám đối đầu mà từ từ lùi về sau.

"Ngươi là cái thá gì chứ, có gì mà không dám giết!" Thạch Hạo vung kiếm.

Ngân Khôn gào thét, lấy ra toàn bộ bảo cụ thể nhưng đều vô dụng, hắn đã bị một chiêu kiếm bỏ lìa xương trán, cả người nổ tung, hoàn toàn bỏ mạng.

"Còn các ngươi, dù là lão tổ của các ngươi ta còn dám dẫn vào trong thiên kiếp để giết, huống hồ sẽ sợ các ngươi!"

Thạch Hạo nhằm về đám con cháu của bảy đại Thiên Thần, hắn tựa như hổ nhập bầy sói, đánh đâu thắng đó, thần thông Luân hồi xuất ra, mảnh vỡ thời gian bay lượn, máu thịt be bét khắp xung quanh, thanh xuân dần hết rồi hoá thành xương trắng.

Đây chẳng phải là quyết đấu, mà là tàn sát!

"Chạy mau!" Tất cả mọi người đều sợ hãi, chênh lệch đôi bên quá lớn.

"Chạy đi đâu, đám dư nghiệt Thần Miếu, Ma Quỳ Viên, Hoả Vân động cách ngươi thì chạy đằng trời, trước kia tha cho bọn ngươi một con đường sống, không có đuổi tận giết tuyệt ấy vậy lại còn dám tới quấy phá ta, đã thế thì giết hết cho rảnh nợ!"

Thạch Hạo như một con chim bằng nhảy vút lên trời cao, giương cánh kích tám hướng, những người gây rối hùa theo đều tái mét mặt, từng người từng người bị giết chết.

Ai cũng không nghĩ tới, Hoang sắp chết lại đột nhiên hùng hổ như vầy.

Tới cuối cùng, rất nhiều người đều chạy trốn, Thạch Hạo nhấc theo thần kiếm sắc bén theo sát phía sau, thời gian không lâu sau thì có hơn ngàn bộ thi thể nằm đầy nơi này.

Những người hò hét chỉ trỏ trước kia gần như đã nằm dài dưới chân hắn cả.

Thạch Hạo cũng không hề dừng lại mà vẫn tiêu hao bản thân, Chí Tôn huyết dịch không ngừng bốc cháy, thực lực của hắn không ngừng tăng vọt, nhanh chóng phát tiết, đại sát bốn phía.

Chiến này dịch, người đời sau khi nhớ lại cũng không kìm được vẻ sợ hãi, cái gọi là thiên tài, là cường giả cũng không cách nào đỡ nổi một đòn khi đứng trước mặt Hoang, bọn họ tựa như là gà rừng chó đất vậy, bị hắn truy sát, quét sạch!

Cũng đã có Thiên Thần thầm lặng tiến tới, thế nhưng đám Bát Tí Hồn tộc, Mỹ Nhân ngư, Nhân Mã tộc cũng không phải chỉ ngồi chơi, nên tất cả đều bị chặn lại cả.

Giết tới cuối cùng, bốn phía trở nên yên lặng, không một ai dám lên nữa.

Những người vốn không liên can thì sớm đã trốn về nơi xa, ai nấy đều trợn tròn mắt, cả người lạnh rét, bởi vì nơi đó đã trở thành một chốn tu la.

Mà ngay lại đó, một thân tinh lực của Thạch Hạo đã cạn kiệt, hắn ngồi xếp bằng ngay tại chỗ tựa như tịch diệt vậy, chẳng hề nhúc nhích mảy may.

Ở xung quanh, máu tươi lai láng, thi thể của cường giả chồng chất làm mười phương khiếp sợ!

Nơi đó như là chốn tu la, một vị cường giả đang ngồi xếp bằng lặng yên không tiếng động trong vũng máu tanh đó để ngộ đạo.

Ầm!

Hắn không ngừng run rẩy, một tia sinh cơ yếu ớt cuối cùng đều biến mất, cả người tựa như chết cứng.

Những người Bát Tí Hồn tộc hoảng sợ, khẩn trương không gì sánh bằng.

Thế nhưng, thời gian không lâu sau, một tia sinh cơ bắt đầu xuất hiện ở trên người Thạch Hạo, cánh tay là nơi xảy ra sự biến hoá đầu tiên, vốn khô quắc không chút ánh sáng gì mà lúc này trở nên vàng óng, việc này khiến mọi người kinh ngạc!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 974: Cường Giả Đều Xuất Hiện

Thạch Hạo xếp bằng trên mặt đất, biến hoa bắt đầu từ hai tay, hào quang vàng óng kia từ từ lan dần về các bộ phận khắp thân thể.

Vốn cơ thể hắn khô quắt, lặng yên như đã tịch diệt, không hề có chút sinh cơ nào, rất nhiều người còn tưởng rằng hắn đã toạ hoá thế nhưng giờ lại nhìn thấy cảnh tượng này.

Mọi người nghẹn họng, ai nấy cũng không thể nào tin vào mắt mình được!

Thời gian dần trôi, thân thể khô quắt kia càng ngày càng hồng hào khoẻ mạnh, hào quang màu vàng chảy xuôi bắt đầu từ hai tay rồi sau đó không lâu đã chiếm trọn nửa thân trên.

Dáng vẻ của Thạch Hạo đầy trang nghiêm, tựa như thân thể đang niết bàn, ẩn chứa một huyền diệu vô thượng, ngập tràn sức mạnh kinh người.

Rõ ràng, hắn đã thành công, bắt đầu khôi phục, sinh cơ từ từ nhú lên.

Mọi người không thể không thán, Hoang quá nghịch thiên, ai cũng cho rằng hắn sẽ chết thế nhưng lại y như những gì hắn nói, xem đám người kia tựa như là những "dụng cụ hư hao" để rèn luyện bản thân.

Mấy người này nhìn về phía Cô Kiêm Vân, rõ ràng vị thiên tài tuyệt thế này đã phán đoán sai!

Ngược lại, Cô Kiếm Vẫn lại rất bình tĩnh chẳng hề nói gì cả, chỉ là nhìn chằm chằm Thạch Hạo mà thôi.

"Giết con cháu dòng chính của bộ tộc Ngân Huyết Ma thụ ta thì đã là

địch của Thánh địa, người này không thể lưu!" Có người âm thầm nói, đó là cường giả của bộ tộc Ngân Huyết ma thụ.

Là một người đàn ông đạt tới Thiên Thần, bên cạnh còn có một người đàn bà cũng là Thiên Thần, cả hai từng đi theo với Ngân Khôn lúc tới Hồn đảo và đã xảy ra xung đột với Bát Tí Hồn tộc.

"Keeng!"

Một chiếc thần truỳ đen nhánh bay vút tới, đây là pháp khí Thiên Thần...

Ầm!

Hư không liền nổ tung, oai phong của Thiên Thần không thể nào suy đoán được, nó xé rách hư không rồi tiến tới gần Thạch Hạo, vẻ lạnh lẽo thấu xương, nó muốn ghim chặt vào mi tâm của hắn.

"Ngươi dám!"

Lão Thiên Thần của Bát Tí Hồn tộc vung mạnh ống tay áo, pháp tắc Thiên Thần khuếch trương giam cầm nơi đó lại, tiếp đó quấn chặt lấy pháp khí màu đen, bản thân lão cũng tiến lên đứng trước người Thạch Hạo để bảo vệ.

Chiến đấu đã thăng cấp, dù là Thiên Thần cũng đã phát động!

Mọi người căng thẳng không gì bì được, tranh đấu cấp bá chủ như này thì hơi chút liền có thể khiến cả giới phải đổ máu, tiểu thế giới cũng có thể sẽ bị huỷ diệt.

"Bát Tí Hồn tộc, các ngươi bao che kẻ ác, nên biết, các ngươi cũng là di dân Tiên cổ, mắt thấy dân bản địa bị hắn đánh chết mà vẫn còn đi chung à, phải tru diệt!" Thiên Thần của Ngân Huyết Ma thụ tộc quát lên, vào lúc này hắn cũng đã lộ ra bản thể, hoá thành một cây cổ thụ màu bạc, cánh cây che kín trời, lời nói tựa như sấm nổ.

Ầm!

Cổ thụ bạc di chuyển, cành cây lớn quất tới đánh nát hư không, đồng thời mỗi cành cây lại hoá thành từng luồng pháp tắc Thiên Thần đầy đáng sợ.

Lão Thiên Thần của Bát Tí Hồn tộc tu đạo đã nhiều năm nên mi tâm phát sáng, hồn lực mạnh mẽ lan toả, lão là một vị Thiên Thần tuyệt đỉnh cho nên chẳng hề sợ hãi gì cả. Sau khi hình thành chiếc lưới pháp tắc cùng trấn áp đối phương thì mở miệng nói: "Đã thế thì vì sao các ngươi lại tới Hồn đảo chúng ta để thu thập Thạch Hạo tiểu hữu chứ, còn hứa sẽ đổi lấy vô số chỗ tốt. Chỉ vì tiểu đạo hữu từ chối mà các ngươi liền trở mặt hay sao?"

Lão vạch thẳng mặt, chẳng hề nể nang mặt mũi cho bộ tộc Ngân Huyết Ma thụ gì cả.

Đã xảy ra chuyện gì, tất cả mọi người đều đã hiểu, tranh giành Thạch Hạo cũng chỉ muốn hoá giải nguyền rủa mà thôi, mà trong số đó có vài người không cách nào hoá giải thù hận với Thạch Hạo được nên mới muốn giết chết.

"Răng rắc!"

Pháp tắc Thiên Thần va chạm, hư không nơi đó uốn éo.

"Hai vị đạo hữu hãy bớt giận, nghe nói người của ngoại giới đang tấn công giới bích Tiên cổ ta để tiến vào, hiện giờ chúng ta không nên đấu đá nội bộ làm gì." Có người khuyên bảo.

Đúng lúc này thì thiên địa run rẩy, tựa như là đang xác thực lại lời nói của người vừa rồi.

Ầm ầm ầm!

Vết rách hư không to lớn lan tràn khắp tiểu thế giới kia rung lắc đầy dữ dội, hào quang thần bí phát sinh, pháp tắc đang không ngừng đan xen, nó

không còn chắc chắn nữa rồi, tựa như sẽ đổ sụp.

Rõ ràng, có rất nhiều cường giả ở ngoại giới đang công kích hòng xé toang vết rách để xuyên qua giới bích tiến vào nơi này!

Việc này làm cho nhiều người lo lắng, phàm là dân bản địa thì đều hoảng sợ, trăm ngàn đời này, vô tận năm tháng trôi qua cũng không hề có cường giả cấp Giáo chủ tiến vào, chẳng lẽ muốn phá tan sự yên tĩnh nơi này?

Tất cả mọi người đều bất an, đây là lần mở cuối cùng của Tiên cổ, không ai biết sẽ kết thúc như thế nào, sẽ xảy ra chuyện ra sao.

"Ầm!"

Khe lớn ấy lần nữa rung lắc vì gặp phải va chạm quá kịch liệt, việc này khiến di dân Tiên cổ biến sắc mặt.

Còn những thiên tài đến từ ba ngàn châu lộ nét mừng rõ, sư môn bọn họ sẽ xông vào đây sao? Ai nấy đều phấn khởi, bởi vì võ đài kia quá khó khăn với bọn họ nên không cách nào tranh được. Nếu như Thiên Thần trong tộc tiến vào, Giáo chủ giá lâm thì đủ đè ép tất cả mọi ngăn cản.

Gì mà Hoang, gì là Cô Kiếm Vân, đều chẳng đáng để nhắc tới, dù là đám có thiên tư cao hơn nữa cũng sẽ bị bọn họ giết sạch, không thể nào ngăn cản được Giáo chủ.

"Ồ, Cô Kiếm Vân lên đài rồi kìa!" Đúng lúc này thì mọi người hét lên đầy kinh ngạc.

Hiển nhiên, Cô Kiếm Vân cũng cảm thấy gấp gáp, người của ngoại giới nếu đi vào và quyết đấu thì chính là tranh đấu giữa Giáo chủ với Giáo chủ, hắn dù có kinh diễm thế nào đi nữa cũng chẳng hề có ưu thế gì.

"Ai dám chiến một trận với ta?!" Hắn bình tĩnh hỏi, lưng vác thần kiếm quét nhìn thất cả mọi người.

Trong nhất thời nơi đây yên tĩnh như tờ, không ai dám lên tiếng.

Bởi vì, hắn chẳng hề tổn hại gì cả, đang ở trạng thái đỉnh cao thì ai dám chạm trán? Ngoại trừ Hoang ra thì hắn là người duy nhất đã độ kiếp thành công, cũng là quái thai cổ đại còn sống sót.

Thi thoảng hắn như có uy thế vô địch vậy.

Ban đầu, ai nấy cũng sợ hãi, không ai lên chiến đấu, thời gian trôi qua thì võ đài đã nhận định hắn đã thắng năm mươi trận.

Việc này làm mọi người nhíu mày, chẳng chút cam lòng gì thế nhưng cũng không ai dám ý kiến.

"Đây là di chứng mà sau khi Hoang phát uy lưu lại đó!" Có người than thở.

Trước đây không lâu, mặc dù Hoang trọng thương sắp chết thế nhưng vẫn thắng tới tám trăm trận, không ai là đối thủ của hắn. Mà Cô Kiếm Vân cũng là người vượt qua thiên kiếp cộng với tinh lực dồi dào, hoàn hảo chẳng chút thương tích nào nên khiến người khác kiêng kỵ.

Trong mắt mọi người, hiện giờ hắn còn kinh khủng hơn cả Hoang khi nãy!

Cứ thế, hắn đứng yên nơi đó, chiến tích đã tăng lên tới chín mươi chín trận, không chiến mà thắng!

Khi tới trận thứ một trăm thì rốt cuộc cũng có cường giả xuất hiện, nói: "Cô Kiếm Vân, ta lại gặp nhau rồi!"

Một đám mây đen vọt tới mang theo khí tức ngột ngạt đầy trời, một người trẻ tuổi với mái tóc xám rối tung hạ ầm xuống dưới võ đài.

"Là ngươi, vẫn còn sống!" Cô Kiếm Vân giật nảy mình.

"Chính xác, năm đó ngươi may mắn thắng ta một chiêu nhưng tấm thân

tàn này vẫn không chết và vẫn còn sống, chúng ta nên chấm dứt ở đời này đi!" Thanh niên này quát lớn, sắc mặt của hắn tái nhợt, tóc xám buông xoã tới eo, âm vụ bao trùm toàn thân.

Không cần nhiều lời thì ai cũng biết, người này chắc chắn rất đáng sợ, năm đó lại có thể liều mạng với Cô Kiếm Vân và cũng chỉ thua có một chiêu, đây là một vị quái thai cổ đại!

"Đời trước ta có thể đánh bại ngươi thì đời này cũng có thể chém ngươi!" Cô Kiếm Vân bình tĩnh nói thế.

"Bớt nói nhảm đi, cứ phân cao thấp rõ ràng!"

Trận tranh đấu liều mạng bắt đầu, người đến chiến huyết dịch thiêu đốt, cả người toả ra khí tức kinh khủng tới lạ thường, tựa như là một con sư tử đang vồ tới vậy.

"Xoẹt!"

Sau mười mấy chiêu thì người này bị Cô Kiếm Vân dùng nhất chỉ chém giết, máu tươi tung toé, thân thể đứt lìa.

"Nhắm mắt đi, quá dễ!"

"Sao ngươi không thử suy nghĩ xem, Cô Kiếm Vân đã tu ra tiên khí, đối thủ ngày xưa thì làm sao có thể đấu lại chứ."

Mọi người thở dài, cảm thấy tiếc cho tên kia.

Cô Kiếm Vân không hề thả lỏng cảnh giác và vẫn ra tay như trước, hắn dùng một luồng đạo hoả đốt cháy thi thể và huyết dịch của tên kia.

"Ngươi không giết chết được ta đâu!" Việc làm người khác kinh sợ chính là, một chùm huyết dịch lao ra rồi hoá thành hàng ngàn hàng vạn giọt nhỏ né sang một bên, rồi ngưng tự thành hình người cách đó không xa.

"Năm đó ngươi đã tránh được một kiếp chính là nhờ vào phương pháp

này à, Vô lượng huyết kinh!" Cô Kiếm Vân nói, hắn rút thanh thần kiếm sau lưng rồi chỉ về bóng người đỏ ngòm ka.

"Chính xác, chỉ cần còn sót lại dù là một giọt thì ta sẽ bất diệt, ngươi nạp mạng đi!" Bóng người đỏ ngòm kia hét lớn, không hề dùng thân thể mà chỉ dùng thần máu công kích.

Việc này làm người khác khiếp sợ!

"Trời ơi, lại là Vô lượng huyết kinh, loại ma công này là loại tàn nhẫn nhất, khó luyện thành nhất, không phải đã thất truyền hay sao mà giờ lại hiện trên thế gian vầy!" Rất nhiều người kinh ngạc thốt lên.

Đây là bí pháp cổ lão, tuy rằng không sánh được với Đại Phần thiên công, Cửu thiên thập địa kinh thế nhưng lại thắng ở một chữ "Quỷ", khó có thể giết chết được người tu luyện môn này.

Thần kiếm trong tay của Cô Kiếm Vân không ngừng vung chém đánh tan huyết nhân kia, thế nhưng cũng không cách nào giết chết được, tuy rằng cũng đốt một phần máu huyết thế nhưng cũng không cách nào đốt một lần sạch được.

"Hỏng rồi, lại có người giết không hề chết, làm sao thắng hắn đây!"

Người của Kiếm cốc lo lắng, địch thủ như vầy quá đáng sợ, sở hữu thân thể bất tử.

"Không phải lo, Cô Kiếm Vân sư huynh chắc chắn sẽ tìm ra được kẻ hở, thế gian này cơ bản không có thân thể bất tử, phỏng chừng trong huyết thân này còn có một vài giọt tinh huyết bản nguyên nên mới có thể giúp hắn phục sinh một vài lần, nếu như diệt sạch mấy giọt máu này thì chắc chắn hắn phải chết!" Có người nói.

"Ta luyện cả thân thể của ngươi luôn!" Cô Kiếm Vân hét lớn, một chiêu kiếm vung ra, tràng vực hình thành bao phủ người đó.

"Ầm!"

Toàn bộ người máu này bị xuyên thủng và bốc cháy.

Nhưng, nơi xa xa có một giọt máu lăn ra từ trong khe hở của võ đài, lần nữa ngưng tụ thành người máu và tiếp tục đại chiến với hắn.

"Một giọt máu lại có thể diễn hoá thành một bộ pháp thân?" Mọi người giật mình.

"Loại ma công này sau khi tu thành thì không hề chạm tới lĩnh vực Tiên đạo, cũng không phải giết không bao giờ chết mà chỉ là thêm được chín mạng mà thôi." Có người hiểu rõ bí ẩn.

Trận chiến này rất kịch liệt thế nhưng Cô Kiếm Vân thắng rất dễ dàng, áp đảo tới chín lần thì rốt cuộc huyết quang mất hết, người kia hoàn toàn bỏ mạng.

"Tu ra tiên khí và lại còn vượt qua cả thiên kiếp, dù ngươi có một trăm cái mạng cũng không đủ để giết!" Hắn bình thản nói.

Câu này vừa ra, nơi đây yên lặng.

Tiếp đó, hắn bắt đầu thủ đài, liên tiếp mấy chục trận mà vẫn là không chiến mà thắng.

Khi tới trận thứ hai trăm thì bất ngờ lại xảy ra, có người lên đài và dùng một pháp khí, lúc đầu mọi người còn chưa phát hiện ra là thứ gì thế nhưng sau đó nó lại bùng phát ra khí thế kinh khủng, thần quang sáng rực kích cho Cô Kiếm Vân phun máu xối xả.

"Pháp khí Thiên Thần?!" Mọi người khiếp sợ.

Thiên tài của ngoại giới, cơ bản không cách nào mang vật này vào trong này được!

Mà binh khí của dân bản địa thì lại không thể xuất hiện ở trên võ đài.

Cô Kiếm Vân bị thương, ánh mắt sáng rực nói: "Mặc kệ ngươi làm cách nào chiếm được thế nhưng bản thân không phải là Thiên Thần thì cũng chỉ có chết!"

Hắn hét lớn một tiếng, thần kiếm trong tay phát sáng, cả người hợp nhất cùng kiếm rồi vây chặt chiến đấu với tên cường giả kia, đồng thời né tránh luồng ánh đầy mạnh bạo do pháp khí Thiên Thần tản ra.

Cuối cùng, hắn một chiến chém lìa đầu kẻ đó, thế nhưng pháp khí Thiên Thần lại bay vút lên trời, không cách nào ngăn cản được.

Cô Kiếm Vân tiếp tục thủ đài, thế nhưng đột nhiên nhìn thấy một người thì con ngươi chợt co rút lại, hoàn toàn dừng lại mọi dự định của mình, có nhân vật tuyệt thế xuất hiện mà bản thân mình lại đang bị thương.

Hắn phải đi dưỡng thương, nếu không sẽ gặp nguy ngay.

Cô Kiếm Vân bước xuống võ đài rồi biến mất.

Sau đó, nơi xa có người đi tới, bạch y tung bay, siêu phàm thoát tục, ngươi này đẹp trai vô cùng làm cho rất nhiều thiếu nữ mộng ước.

Chính là Ninh Xuyên, tóc bạc ngang eo, dáng người cao ráo, dù là giầy cũng có màu bạc, chân đạp trên phù văn đại đạo bước tới.

"Ầm!"

Nơi đây sục sôi, Ninh Xuyên vẫn còn sống.

Đây là chuyện đủ để khuấy đảo trời đất, hắn độ kiếp thành công, vẫn chưa hề chết.

Hắn bước lên võ đài, ánh mắt trong trẻo quét nhìn tất cả mọi người chứ chẳng hề nói lời nào, nhất thời quần hùng không ai dám lên đài.

Thạch Hạo ngồi xếp bằng, lúc này hào quang màu vàng không ngừng

lan dần xuống dưới và cũng đã tới hai chân, hắn tựa như được đúc từ hoàng kim, dị tượng siêu phàm!

Trong lòng hắn sinh ra ý nghĩ rồi chợt mở mắt nhìn Ninh Xuyên đang trên võ đài kia.

Đồng thời, thần giác của Thạch Hạo cũng vô cùng nhạy cảm, hắn nhìn về nơi xa thì thấy "Trích tiên" của Hung sào cũng đang đi tới, hắn không có chết!

Tiếp đó, hắn lại phát hiện ra Thập Quan vương!

"Lần này náo nhiệt thật đó nghe, phải phân thắng bại thôi, ai là đệ nhất cường giả, cũng nên công bố cho rồi." Thạch Hạo nói.

Nhân vật đỉnh cao tập hợp, đương nhiên phải diễn ra một hồi đại đối quyết kinh thiên!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 975: Đại Chiến Chí Tôn

Ninh Xuyên lên đài, không ai dám lên, trong nhất thời nơi đây yên lặng chẳng có chút tiếng động nào.

Vừa rồi lúc Cô Kiếm Vân lên đài thì chí ít cũng có mấy người ra tay, đặc biệt vào phút cuối hắn còn bị pháp khí Thiên Thần gây thương tích.

Hiện giờ, áo trắng Ninh Xuyên vừa tới lại khiến người khác nghẹt thở, không một ai dám đi khiêu chiến.

Chỉ một nháy mắt mà đã qua hai trăm trận, hắn vẫn bình tĩnh đứng đó, không một ai dám lên.

Trước nay chưa từng xảy ra, xưa nay rất hiếm thấy!

Ầm!

"Ồ, có người độ kiếp?"

Mọi người kinh ngạc, vào lúc này lại có người chọn cách độ kiếp, thật khiến người khác kinh ngạc.

"Là Trường Cung Diễn!"

"Tứ Quan vương độ kiếp rồi, quả nhiên là tuyệt diễm kinh tài, không biết có vượt được ải này không!"

Sau khi tin tức truyền tới thì mọi người giật mình.

Cùng lúc đó cũng có tin khác truyền tới, ở một tiểu thiên thế giới khác cũng có người đang độ kiếp, có người nghe thấy lôi âm kinh thế.

"Lại có một vài cường giả muốn chết rồi!" Có người thở dài.

Đây là sự thật, Lôi kiếp há lại dễ độ như thế, xúc tác thiên lôi một cách tuỳ tiện thì tất thành tro tàn!

Nhưng, phàm những ai dám làm thế thì đều là những vương giả mạnh mẽ nhất, là những quái thai cổ đại, người như vầy mà bỏ mạng thì một tổn thất đầy đáng tiếc.

Cho nên mới khiến người người thở dài.

"Không có đạo hữu nào lên đài à?" Trên võ dài, Ninh Xuyên nhẹ nhàng nói, chẳng hề bị lôi âm lay chuyển.

Mà lúc này hắn lại nhìn về phía Thạch Hạo, giữa hai người nhất định phải có một trận chiến.

Nhưng, lúc này là thời khắc quan trọng của Thạch Hạo, thân thể màu vàng phát sáng đã lan dần tới hai gối, toàn bộ thân thể gần như hoá thành vàng óng cả.

Thần sắc của Thạch Hạo bình tĩnh liếc nhìn hắn và cũng không hề đình chỉ, nếu có một trận chiến thì phải chờ lúc hắn khôi phục hoàn toàn đã!

"Để ta chiến với ngươi một trận!"

Trận thứ hai trăm lẻ một, một người bay lên võ đài, tay cầm một thanh cốt đao chém về phía Ninh Xuyên, đây là một tên sinh linh đã đạt tới Chân Thần đại viên mãn, quả thật rất mạnh mẽ.

Thế nhưng, Ninh Xuyên chỉ là ấn tay một cái thì một luồng ánh sáng bay ra đánh nát thanh cốt đao này.

Hư không tản ra ánh sáng sáng rực tựa như pháo hoa, những mảnh xương bay tứ tung đồng thời bốc cháy rừng rực, một đòn này của Ninh Xuyên khiến người khác sợ hãi.

Nhưng, vào lúc này lại xảy ra kinh biến, thanh cốt đao kia tuy phá nát nhưng sinh linh kia vẫn bổ về phía trước chứ chẳng hề ngừng tay, hơn nữa hư không lại nổ tung cả lên.

"Cái gì, oai phong của Thiên Thần?!" Mọi người biến sắc, biến hoá này quá kỳ lạ.

Chỉ còn sót lại mỗi cán đao thế nhưng uy thế lại tăng mạnh?

"Vô Ảnh đao!" Có người kinh sợ nói, đây là một bí bảo, là pháp khí Thiên Thần đầy đáng sợ.

Loại đao này không cách nào thấy được thân đao, nó có thể ẩn trong hư không, là một ma binh dùng cho ám sát, khó lòng phòng bị được.

Người này làm sao lại có pháp khí Thiên Thần? Tất cả mọi người đều trợn tròn hai mắt.

"Pháp khí Thiên Thần không cách nào mang vào Tiên cổ được, mà binh khí của dân bản địa cũng không cách nào lại gần võ đài, hẳn là đã đạt được từ nơi nào đó, chuyện gì đã xảy ra?"

Trước đây, Cô Kiếm Vân cũng đã gặp phải một lần, lúc này lại xuất hiện thêm một thanh pháp khí Thiên Thần nên khiến mọi người ngạc nhiên và khó hiểu.

Hư không nổ vang, thanh Vô Ảnh đao kia quá mức sắc bén, hư không nát tan!

Pháp tắc Thiên Thần đan dệt, thần lực kinh khủng bao phủ dù là Ninh Xuyên cũng phải biến sắc vội vàng ránh né, hắn sớm biến mất tại chỗ rồi xuất hiện ở một phương khác.

Nhưng mà, cường giả này lại xoay chuyển pháp khí Thiên Thần rồi chém về hư không, quét ngang cả toà võ đài khiến nơi đây trở nên đầy đáng sợ.

"Nhất nguyên hoá hư không!" Ninh Xuyên gào lớn.

hắn dù không phải là Thiên Thần thế nhưng cũng thủ thế đón địch, triển khai một loạt đại thần thông, bản thân hoá thành một luồng sáng di chuyển khắp nơi đòng nung cháy cả hư không.

Sinh linh này tuy rằng mạnh mẽ thế nhưng khi khống chế pháp khí Thiên Thần này cũng tốn không ít lực, dù có thể bức Ninh Xuyên phải tránh lui thế nhưng kẻ này biết tình cảnh càng ngày càng không ổn chút nào.

"Bụp!"

Cuối cùng, người này phun ra đầy máu, pháp lực không cách nào gắng gượng nổi nữa, không thể khống chế được pháp khí Thiên Thần nên đã bị thương nặng.

Khi hắn bị hao tổn nguyên khí thì Ninh Xuyên tựa như thiên ngoại phi tiên, một chỉ điểm tới, bụp, mi tâm của người này bị xuyên thủng, thanh Vô Ảnh đao kia lần nữa bay mất chẳng thấy đâu.

Mọi người ồ lên, là kinh ngạc với sự mạnh mẽ của Ninh Xuyên, và cũng kinh hãi vì món pháp khí Thiên Thần xuất hiện lần thứ hai này.

"Có thiên tài của ba ngàn châu liên thủ với dân bản địa!" Có người nhỏ giọng nói thế.

"Chính xác, chắc hẳn là thế rồi!"

Rất nhiều, có người nói ra phán đoán của mình.

Thế nhưng trên võ đài lại là người từ bên ngoài tới chứ không phải là dân bản địa.

Về phần binh khí thì mọi người suy đoán rằng, đây là do dân bản địa phụ trách việc luyện phôi thôi, còn tế luyện thành pháp khí Thiên Thần thì giao cho người bên ngoài hoàn thành.

Đây cũng không phải không có khả năng, một pháp khí Thiên Thần tuy là báu vật, khó có thể tế luyện thế nhưng nếu như có thể chuẩn bị kỹ càng rồi đưa cho người bên ngoài thuận thế luyện hoá thì vẫn có thể sẽ thành công.

"Thậm chí, không phải là dân bản địa, khả năng có một vài đại giáo cố ý làm thế, đừng quên là một vài đại giáo cố ý để một vài đệ tử của mình ở lại Tiên cổ phát triển thành dân bản địa khác, mưu đồ rất là lớn."

"Đúng!"

Càng nghĩ thì mọi người càng thấy đáng sợ hơn.

Nên biết, Đế Côn của Tiên điện cũng chỉ là một con cờ được đặt ở trong Tiên cổ này, và hắn đã tu tới Thiên Thần cảnh, chỉ là bị Lôi kiếp của Thạch Hạo sớm giết chết mà thôi.

Có thể tưởng tượng được, các đại giáo khác chắc chắn cũng có lưu lại nhân kiệt từ cổ đại để làm nội ứng cho mình.

Quả nhiên, trong những trận chiến tiếp theo thì cũng có mấy người sở hữu pháp khí Thiên Thần xuất thủ, đồng thời mọi người cũng nhìn ra được, bọn họ không hề đứng cùng một trận doanh.

"Hỏng rồi, hỏng bét rồi, một vài cổ giáo sớm bố trí, hoặc là liên thủ với dân bản địa, hoặc là tự mình lập nên căn cơ, như vậy chúng ta sao chống lại được?"

Ầm!

Trận thứ ba trăm tám mươi bảy vô cùng kinh khủng, lại là một vị quái thai cổ đại tay cầm pháp khí Thiên Thần, ngoại trừ Ninh Xuyên, Hoang ra thì người khác chắc chắn đã bị giết chết rồi!

Trận chiến này, Ninh Xuyên đã bị áp chế một phen công phu, đối phương không chỉ có pháp khí Thiên Thần mà còn nắm giữ một loại nguyền rủa nào đó khiến hắn thiếu chút nữa đã gặp nạn!

"Ầm!"

Sau lưng hắn hiện lên một tấm thiên đồ quấn lấy người kia, tiếp đó luyện hoá thành một đống xương trắng.

Một vị quái thai cổ đại đã ra đi!

Mọi người khiếp sợ đồng thời cũng cảm thấy thương tiếc thay hắn, đã từng ngạo thị một đời, vô địch thiên hạ thế nhưng giờ lại gặp phải người mạnh hơn mình nên phải chết như vậy.

Hơn nữa, vị từng là vương giả này dù có sở hữu pháp khí Thiên Thần thì cũng không cách nào địch lại Ninh Xuyên!

Ninh Xuyên thắng tới trận thứ bốn trăm thì dừng lại chứ không còn ra tay nữa, bởi vì liên tiếp chiến đấu với những người có bí bảo chí cường nên tinh lực đã bắt đầu cạn kiệt.

Đặt biệt là, người cuối cùng vừa rồi dù sao cũng từng là Vương của cổ đại, nên đã khiến hắn tiêu tốn một phần khí lực.

Nếu như không có cường địch thì cũng chẳng nói làm gì, hắn có thể tiếp tục thủ đài, nhưng Ninh Xuyên lại nhìn thấy Hoang đang từ từ khôi phục, cũng thấy được "Trích tiên", Thập Quan vương ở nơi xa.

Hắn không dám bất cẩn nên từ từ rời khỏi sân đấu, để bản thân luôn luôn duy trì ở trạng thái đỉnh cao nhất, dù cho yếu đi một chút cũng không được, cho nên mới không tiếp tục nữa.

Một lát sau, một người khác đi lên, thân thể mơ hồ bởi vì được một ít khí hỗn độn quấn quanh.

"Người này là ai?" Nhiều người không hề nhận ra.

"Hắn là... Thập Quan vương!" Có người nhỏ giọng nói, tựa như sợ đụng chạm vào cấm kỵ nào đó.

"Cái gì?!"

Lúc này, tất cả mọi người đều khiếp sợ, đây chính là Thập Quan vương được xưng là kỳ tích bất bại ư, ngang dọc Tiên cổ, từ xưa tới nay vẫn luôn luôn vô địch.

Đừng nói là bọn họ, dù là dân bản địa cũng trở nên nhốn nháo, nhiều người trợn tròn mắt quan sát thật kỹ người phía trước.

Ở thời đại mà hắn xuất hiện chính là khí thôn sơn hà, không ai có thể cản nổi!

Bên trong dân bản địa cũng từng có người muốn giết hắn, thế nhưng mỗi đời qua đi mà hắn vẫn bình yên vô sự, né tránh được những Thiên Thần từng có thù với mình.

"Sư tôn của lão hũ năm đó từng muốn đối phó với hắn, thế nhưng lại bị hắn giết." Có cao thủ tiền bối thuộc dân bản địa nói.

Bất kể là ba ngàn châu hay là ở khu cổ địa này, Thập Quan vương đều là một thần thoại vô địch, là một truyền kỳ.

Sau khi hắn tới thì chẳng hề có ai dám tranh đấu!

Nhưng tới lúc cuối thì vẫn có sinh linh cầm pháp khí Thiên Thần xuất thủ. Thế nhưng Thập Quan vương cũng chẳng hề sợ hãi, khí hỗn độn quét ra rồi tiêu diệt tên này.

"Đây chỉ là tiểu đạo!" Hắn chỉ nói vài chữ như thế.

Bên dưới có người thở dài thầm tán thành, một đứa bé cầm một lưỡi dao sắt trong tay thì cũng khó lòng đánh trả người trưởng thành được, Thập Quan vương có tư cách nói thế, bởi vì hắn đủ mạnh mẽ.

Việc này làm cho những người xung quanh âm thầm nhíu mày, đã chuẩn bị nhiều năm như vậy mà chẳng hề có chút tác dụng nào, cơ bản không thể

làm gì được Ninh Xuyên, Thập Quan vương!

Tiếng sáo từ xa truyền tới, một người chân đạp hư không, tà áo tung bay cứ như là một vị "Trích tiên", hắn vô cùng kỳ ảo, không dính chút khói bụi trần gian nào.

"Trích tiên" đã tới, chính là một chàng trai thần bí đến từ Hung sào.

Hắn tay cầm một thanh cốt địch* trắng tinh khiết đứng đối diện với Thập Quan vương.

(*): Cây sáo được làm từ xương.

"Đạo huynh, xin mời." "Trích tiên" nở nụ cười khả ái rồi ra hiệu với Thập Quan vương, mời hắn ra tay.

Ầm!

Nơi đây sôi trào, hai đại cao thủ tuyệt thế muốn tranh đấu nên đã làm mọi người vô cùng phấn khỏi.

"Lần đầu tiên khi ta tiến vào Tiên cổ thì cũng từng gặp qua ngươi." Thập Quan vương nhìn hắn rồi nói thế.

"Đúng vậy, năm đó ngươi và ta cùng đi vào Tiên cổ này, cùng nhau bước ba ngàn con đường đá và mỉm cười chào hỏi nhau." "Trích tiên" cười nói.

Lời này vừa ra làm rất nhiều người kinh ngạc, người này này chẳng hề tỏ vẻ sợ hãi, hai người... lại là người cùng một đời, cùng nhau tiến vào Tiên cổ?

Là Thập Quan vương là đời thứ nhất hay là "Trích tiên" mới là đời đầu tiên, hay là thứ hai, thứ ba.... Việc này không một ai đoán ra được!

"Trích tiên" mỉm cười, nói: "Mười đời trước, đạo huynh đã ngạo thị Tiên cổ, được xương là Vương của mười đời, chưa từng ai đạt được, vinh quang và cao quý vô cùng."

"Ngươi chính là người đầu tiên khiến ta bội phục, cả mười đời chẳng hề toả sáng, quả đúng với danh xưng Vua không ngai vàng." Thập Quan vương than nhẹ.

Mọi người nghe được cuộc trò chuyện của hai người thì cảm thấy choáng váng, nội tâm nổi sóng chập hùng.

"Vậy thì ở đời cuối này, chúng ta hãy kết thúc toàn bộ đi." "Trích tiên" vẫn ôn hoà nói.

"Được!" Thập Quan vương chỉ nói một chữ rồi bắt đầu ra tay.

"Vù!"

Võ đài như rung lắc, đây là chuyện xưa nay chưa từng có, cũng là do hai người này giao thủ gây nên.

"Bảo thuật Thập Hung!" Rất nhiều người hét lớn đầy sợ hãi.

hai người này quá mức siêu phàm, vừa đấu đã vận dụng đại thần thông vang dội cổ kim!

Thập Quan vương đấm ra một quyền, Chân Long rít gào, rõ ràng là Long quyền, là bảo thuật Chân Long vô địch!

Đây không phải là tán thủ mà là thần thông cái thế hoàn chỉnh không thiếu sót gì cả!

Tay áo của "Trích tiên" phấp phới tựa như đang bay múa, tựa như tiên nhân chuyển thế, xung quanh hắn sặc sỡ thải quang, đây chính là đại thần thông của bộ tộc Thiên Phượng.

Chân Long quyết đấu Thiên Phượng!

Tất cả mọi người đề há hốc miệng, chỉ là mới bắt đầu, là đòn thứ nhất mà đôi bên đã thi truyền bí pháp tuyệt thế như vầy rồi, vậy tại sao không

khiến người khác chấn động được chứ.

Tạo hoá của hai người cũng quá to lớn, hai môn bảo thuật này không phải là số một số hai ở cả vạn cổ nhưng cũng gần như là vậy rồi!

Sau đó, mọi người càng chấn kinh hơn, bởi vì hai bên đang nhanh chóng biến hoá bí pháp, lần nữa sử dụng những bảo thuật của Thập Hung.

"Trời ơi, bọn họ còn nắm giữ bảo thuật cái thế nào nữa chứ?"

Trên võ đài là muôn vàn pháp tắc, vạn tia ráng lành xé tan bầu trời, đánh nát mây xanh, dù là võ đài cũng phải rung lắc mà từ xưa tới giờ chưa hề diễn ra lần nào.

Trước kia, lúc tu sĩ chiến đấu thì võ đài cũng yên lặng chẳng hề có động tĩnh nào.

Chỉ trong nháy mắt thì hai bên đã giao thủ hơn trăm hiệp, trong lúc này mỗi bên đều vận dụng tới ba bốn loại bảo thuật vô địch, đều nằm trong Thập Hung cả!

Nghịch thiên à? Việc này khiến mọi người khô miệng đắng lưới, kinh ngạc khó nói thành lời.

"Quả đúng là long tranh hổ đấu mà." Thạch Hạo thầm nói, hắn mở to hai mắt, ánh vàng đã lan xuống tới bàn chân, hắn đã thành công, hoàn thành việc lột xác.

"Đời sau tội huyết, có dám chiến một trận không!" Ninh Xuyên mở miệng, đây chính là lần đầu tiên hắn khiêu chiến khi tới nơi này.

"Có gì mà không dám, ngươi ta cùng lên!" Thạch Hạo chỉ tay về võ đài.

Một lát sau hai người phóng lên trời cao, tất cả đều lao lên trên không trung của võ đài cổ xưa đó.

Toàn bộ mọi người đều ngây người, cũng làm thế được?

Hai người không nói lời thừa thãi, vừa tới là đã chém giết.

Đại đối quyết kinh thế, trên một võ đài lại chia làm hai chiến trường, tất cả đều vận dụng tới đại thần thông hiếm thấy trên khắp thế gian, bọn họ chém giết tới mức nhật nguyệt lu mờ, thiên địa biến sắc.

Bốn đại cao thủ tranh đấu, trước nay chưa từng có, võ đài này lại cho phép hai nhóm chí tôn trẻ tuổi tranh bá.

Bên dưới, mọi người run rẩy vì nhiệt huyết sôi trào.

Đây chính là sự kiện hiếm có trong thiên cổ, cuộc đại chiến vô địch, là cuộc tranh đấu Chí Tôn đã bắt đầu!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 976: Cuộc Chiến Đỉnh Cao

Trên võ đài, long tranh hổ đấu, bốn đại Chí tôn chiến đấu quyết liệt.

"Gào..."

Tiếng rồng gầm chấn động cả chín tầng trời, Thập Quan vương với thần quyền uy lực, cánh tay của hắn được một con Chân long quấn quanh chấn cho vỡ nát không gian nơi đây!

Lúc hắn vung tay thì tinh lực ngập trời khiến những đám mây nơi xa cũng bị đánh tan, nhìn từ xa thì tựa như là một chiếc lò Tiên đạo cổ xưa đang giải phóng tinh khí.

"Trích tiên" dập dìu trong biển tinh lực của Thập Quan vương, hắn không hề bị áp đảo, vẫn quyết chiến sống còn với địch thủ.

Tất cả xem tới hoa cả mắt, đúng là một trận chiến gây bất ngờ cho mọi người.

Một bên khác, Thạch Hạo không ngừng đánh với Ninh Xuyên, làm nên dị tượng kinh người, giống như là hai bức tượng chiến thần đang liều mình đánh, mây gió bay qua khắp cửu thiên thập địa.

"Ninh Xuyên, ngươi nạp mạng đi!" Thạch Hạo hét lớn, vào lúc này cả người hắn trở thành vàng óng, sau khi tu thành công pháp của Liễu Thần thì dường như đã trở thành một vị Bất diệt kim thân.

Hắn lao vọt nhanh xuống dưới, hàng vạn luồng ánh sáng toả ra như là đuôi sao chổi cháy bừng lên làm cho không gian xung quanh đều nứt toác.

Hàng vạn luồng sáng này dài tới mấy chục dặm, tựa như là những ngôi

sao lớn từ trong vũ trụ ập xuống, hàng vạn luồng ánh sáng chói mắt không thể nào nhìn thẳng vào nó được!

Vào lúc này, hắn nắm chặt nắm đấm, tựa như là một vị Thần vương vô địch giáng thế muốn đánh tan cả đất trời!

Có thể thấy được, nắm đấm màu vàng của hắn đang bốc cháy, tinh lực váng óng này lan tỏa ra xung quanh khiến võ đài cũng phải rung lắc.

Nếu không phải võ đài này vững chắc, không thể bị phá huỷ, đổi lại là một nơi nào đó thì sớm đã nổ tung từ lâu rồi.

Bởi vì, khi nắm đấm này phát sáng đã toả ra cả vạn tia ráng lành, trong đó có một vài kim quang tí ti lạc hướng về dãy núi nơi phương xa khiến nơi ấy nổ tung.

Có thể tưởng tượng ra được uy lực của quyền này kinh khủng tới mức nào, nó có thể đánh nát một ngôi sao trên trời!

Tất cả mọi người đều ngây dại, một quyền này có mấy ai có thể đỡ nổi?!

"Đời sau tội huyết, nhận lấy cái chết!" Ninh Xuyên quát lên, áo trắng phần phật, tóc bạc phấp phới đầy hào hiệp, ánh sáng thần thánh toả khắp, tiếp đó kết ra một pháp ấn cường đại.

Một giây sau ở bên cạnh hắn hiện lên chín vị Cổ thần với dáng vẻ trang nghiêm, khí tức ngập trời, tựa như là chín vị Thiên Thần đồng loạt xuất hiện để trấn áp người phía trước kia.

"Rầm!"

Đòn đánh này mạnh tới mức trời long lở đất, quỷ khóc thần gào, còn có cả sấm chớp đùng đùng, mưa máu giàn giụa, cảnh tượng này làm cho mọi người đều dựng cả tóc gáy.

Đây lại cuộc đại đối quyết kinh thế của hai người, bởi vì đã vượt qua cực

hạn của cảnh giới này, siêu thoát bên trên cho nên đã tạo ra những cảnh tượng kinh dị giống như là "trời khóc".

Dưới lôi đài, tất cả mọi người đều thực sự sợ hãi, cuộc đại chiến giữa hai người này ở mức độ nào đây?

Xung quanh hai người là hơn vạn khe hở không gian đang lan về bốn phương tám hướng, hai người dường như là Chiến giả vô địch, đều là khí thôn sơn hà, giơ tay nhấc chân cũng có thể xé tan mảnh thiên địa này.

Vết rách không gian đen ngòm ngập tràn cả vạn ánh quyền của hai người, cảnh tượng càng ngày càng đáng sợ.

Mưa máu tung bay, ma thần gào thét, đây không phải là máu đỏ thật sự mà đều do bụi nước ngưng tụ và tái hiện lại cảnh tượng đầy kinh khủng của các cường giả đã vượt qua cực cảnh ở ngày xưa đang liều mạng chém giết.

Hai người quyết chiến đã gợi nên cuộc hoà ca giữa trời đất, tái hiện lại dị tượng của cuộc tranh bá giữa những người mạnh mẽ nhất thời cổ đại.

"Thật không thể ngờ, quá mạnh mẽ!"

Trong màn mưa máu đó, trong ánh chớp ầm ầm ấy, bên cạnh những vết rách không gian cực lớn kia, Ninh Xuyên với phong cách áo trắng tuyệt thế chẳng nhiễm chút bụi trần, không dính chút máu me, càng ngày càng siêu phàm thoát tục.

Thế nhưng, mỗi một kích của hắn đều có thể rút lấy sức mạnh nhật nguyệt, tràn đầy khí tức sao trời, tựa như là những ngôi sao chết đang oanh tạc xuống dưới.

Rầm!

Chỉ một đòn tuỳ ý thì đã có thể xuyên thủng bầu trời, thần uy không cách nào tưởng tượng ra được.

Mọi người đều tái xanh mặt mày, thứ sức mạnh này nếu như đánh lên trên người bọn họ thì sẽ ra sao? Dù cho có hàng trăm hàng ngàn Chân Thần tới thì cũng chẳng đáng để nhắc tới, sẽ bị giết sạch, không có chút khó khăn nào.

Cũng chỉ có Hoang mới có thể chống lại, mới có thể chiến đấu với hắn.

Trước đây không lâu mọi người vẫn còn cho rằng, Hoang chuẩn bị chết, nhưng hiện giờ lại mạnh mẽ như Thiên long, sức sống dồi dào, tinh lực cuồn cuộn.

"Ôi trời, ta chịu không nổi nữa rồi!"

Dưới lôi đài có người run rẩy, bịch, kẻ này ngã nhào xuống mặt đất, khó lòng chống lại uy thế như vậy.

Ở giữa không trung, ngay phía trước Thạch Hạo không hề có bất kỳ ai có thể chịu đựng được khí tức đầy đáng sợ của nắm đấm này, đúng là tựa như đánh nát càn khôn vậy.

Quyền ấn này, không gì không xuyên thủng, mạnh mẽ vô cùng!

Hai người quyết đấu, chỉ trong nháy mắt mà đã giao kích tới ngàn lần, giống như những tia chớp va chạm với nhau, mà mỗi lần va chạm lại phát ra thần quang chói mắt chiếu hết cả một vùng trời.

Đây là cuộc chiến Thần nhân ngút trời, dù là chúng thần cũng buồn rầu, nội tâm ủ rũ, chênh lệch quá lớn.

Người như vậy, từ trước tới nay có mấy ai?

Đều là những người tài giỏi, tiện tay một đòn là có thể giết chết những kiệt xuất đồng đại, địch thủ của bọn họ không phải tồn tại ở một đời, mà cần phải tìm kiếm khắp từ xa xưa cho đến ngày nay, tìm kiếm trong dòng sông thời gian.

Cũng chính là như thế, các chí tôn trẻ tuổi ở những thời đại khác nhau đều phong ấn tới đời này hòng mưu đoạt tạo hoá, cũng như gặp mặt tìm kiếm đối thủ.

Nếu không, mỗi người đều sẽ trở thành những nhà vô địch trong cô tịch, cầu một trận bại cũng đầy khó khăn.

"Ninh Xuyên, không phải ngươi luôn miệng nói rằng muốn trấn áp ta sao, ngon thì tới đây đi!" Thạch Hạo hét lớn đánh mạnh tới trước.

"Nhất nguyên luyện hư không!" Ninh Xuyên khẽ quát, há miệng một luồng khí hỗn độn để tế luyện hư không, lập tức cả vùng thế giới này trở nên mơ hồ rồi dần xuất hiện ra một viên kim đan.

Tiếp đó, nơi trán của hắn phát sáng, long văn dày đặc, đây chính là đại thần công trời sinh của hắn, chuyện kể rằng hắn có khả năng là một nhân vật cấm kỵ vô thượng nào đó chuyển sinh, từng dùng máu rồng để nuôi dưỡng mẫu thai nên đã lưu lại vết tích rồi hóa thành long văn.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là lời đồn, không có ai chứng thực chuyện hắn là người chuyển sinh.

"Ầm!"

Thạch Hạo điên cuồng, bên ngoài cơ thể hiện lên hàng vạn luồng ánh chớp, hắn đang triển khai bí thuật Lôi đế, từng ngôi hóa do sấm sấm hóa thành xuất hiện dày đặc trong hư không.

Từ xa nhìn lại tựa như là một chòm sao cổ xưa được kéo tới để trấn áp vùng hư không này.

"Nổ!"

Thạch Hạo hét lớn một tiếng, tòa bộ những ngôi sao do tia chớp hóa thành đều nổ tung, chòm sao cổ này xuyên thủng cả trời đất, đánh nát bấy không gian.

Hắn dùng phương pháp này để phá giải cấm chế, bên ngoài thân thể thì hiện lên màu vàng óng cứ như là Kim thân bất diệt, hắn giơ nắm đấm kéo theo hàng vạn tia điện đánh về phía Ninh Xuyên.

"Ầm!"

Hai chưởng giao nhau lập tức bùng phát ra thần quang sáng chói, bốn phía đều bị thần mang bao trùm, võ đài rung lắc dữ dội.

Ở nơi phương xa, đông đảo tu sĩ không ai là không hãi hùng khiếp vía, thứ sức mạnh này nếu mà lan tới gần thì chắc chắn sẽ có rất nhiều người hóa thành thịt nát, chết ngay tức khắc.

Hai người quyền đối quyền, quyền sau mạnh hơn quyền trước, tựa như muốn đánh nát chiếc lò bằng trời này để nhìn thấy trường sinh!

Chiến đấu ở cấp bậc này thì dù là thiên cổ cũng hiếm thấy.

Tong trận chiến liều chết này không ngừng bắn ra những màn hào quang tựa như là phi tiên, mưa ánh sáng chiếu khắp nơi.

Thạch Hạo thở dài, đối thủ này quả thật rất là khó kiếm, mạnh mẽ tới mức quá đáng, nếu không phải hắn đã tu luyện tới một bước này thì chắc chắn sẽ gặp nguy ngay.

Nên biết, từ khi hắn xuất thế tới giờ thì đây chính là lần đầu tiên gặp đối thủ, chính là tên Ninh Xuyên này.

Ngày đó hắn đã chém bay bộ linh thân kia, cũng không phải do Ninh Xuyên không đủ mạnh mà là do Thạch Hạo và Thạch Nghị cùng nhau xuất thủ nên sự đáng sợ lúc ấy tới nghịch thiên.

Trận bại đó cũng không thể chứng minh được vấn đề rằng Ninh Xuyên yếu kém, trái lại hắn lại thể hiện ra vẻ tuyệt đại của mình, lấy một địch ba!

Lúc này, chân thân của hắn đã xuất hiện, mỗi lần giơ tay nhấc chân đều

kết hợp với trời đất, sở hữu uy năng to lớn, tựa như có thể trấn áp hết thảy, không ai ngang hàng!

Thạch Hạo đương nhiên phải bội phục, người này không thẹn là nhân kiệt thiên cổ, là cường giả tuyệt đại.

Trên thực tế, Ninh Xuyên còn kinh ngạc hơn cả hắn, trong lòng chập trùng sóng lớn, không thể nào bình tĩnh được.

Nên biết, hắn chính là Lục Quan vương, tích góp tới sáu đời, vô địch thiên hạ là chuyênj đương nhiên, thế nhưng người trước mắt lại là quật khởi chỉ trong một đời!

Ninh Xuyên tự đánh giá, mấy đời của hắn đều diễn biến tới cực điểm, suy diễn con đường của bản thân tới mức rõ ràng thấu triệt, không hề có chút vướng mắc nào, cho nên mới có thể quét ngang Tiên cổ, vô địch thế gian.

Mà người trước mắt này thế nhưng lại tỏa sáng ngay bên trong thời loạn lạc, không hề có chút tích lũy nào của các đời trước, chỉ dựa vào đúng một đời, cho nên lúc này hắn không khỏi bội phục.

"Gào!"

Thời khắc này, đột nhiên Thập Quan vương với đầu tóc rồi bời hét lớn làm chấn động cả trời cao, người này tinh lực tràn ngập bao phủ cả đất trời.

Không cần nói tới trên võ đài, dù là người đứng bên dưới với khoảng cách đủ xa cũng cảm thấy khó chịu, rất nhiều Chân Thần phun máu phè phè, bay ngược ra sau.

Mà có một vài tu sĩ Thần Hỏa cảnh lại nứt toác thân thể, gần như nổ tung!

Loại thần uy chấn thế này, đừng nói là thiên tài của ba ngàn châu mà ngay chính những cường giả tiền bối của dân bản địa cũng phải biến sắc.

"Võ đài này, chỉ có người mạnh mẽ nhất mới có thể đứng thẳng, trước hãy đỡ một đấm này của ta đã, xem thử ngươi có đủ tư cách để đứng ở đây hay không!" Thập Quan vương hét lớn.

Hắn tạm thời bỏ qua "Trích tiên", dáng vẻ long hành hổ bộ, tựa như một vị Thiên đế chuyển sinh giết thẳng tới gần Thạch Hạo và Ninh Xuyên.

Tiếng ầm ầm vang dội, núi cùng biển vỡ tan!

Thập Quan vương xuất quyền, đòn thứ nhất công kích về phía Thạch Hạo, đây là Long quyền có một không hai, một con Chân long đang quấn chặt trên cánh tay của hắn, còn bản thân hắn thì khí thôn vạn dặm đánh thẳng tới.

Quyền này vừa ra đã khiến trời đất lật úp, ngoài tiếng rồng ngâm khắp cửu thiên thì cũng chẳng còn thấy cảnh gì nữa.

"Ta cũng muốn xem thử ngươi có đủ tư cách đứng trên đài này hay không!" Thạch Hạo hét lớn một tiếng, bật nhảy lên cao, tựa như Côn bằng vung cách giữa trời.

Quả đấm của hắn phát sáng rồi biến thành màu vàng óng, đôi khi có một vài chấm đen lưu chuyển, đây chính là Côn Bằng quyền!

Côn bằng quyết đấu Chân long!

Va chạm giữa bảo thuật Thập Hung bùng phát, đây là lần giao thủ đầu tiên giữa Thập Quan vương và Hoang!

Trong nháy mắt, trời cùng trăng mờ mịt, trời đất biến sắc, tiếng oa oa điếc tai tựa như là một đoàn ma quỷ gào khóc, các thần rơi lệ, tia chớp đỏ ngòm đan dệt, vô tận sấm chớp lan tỏa, còn có cả hình bóng Thần ma không cách nào đếm được số lượng hiện lên và không ngừng chết đi.

Đây là cảnh tượng kỳ dị trong trời đất, đáng sợ vô cùng.

Một con Côn bằng rời biển, một con Chân long xuất núi, lông Bằng nhuốm máu, Chân long gầm dài với vảy da vỡ nát.

Đòn đánh này tạo nên kỳ cảnh đầy đáng sợ khiến ai nấy cũng khiếp sợ, rất nhiều cường giả lạnh lẽo cả chân tay, thủ đoạn và uy năng mạnh tới mức nào đây?

"Ba luồng tiên khí!" Con ngươi của Thạch Hạo co rút lại, hắn nhìn thấy ba luồng tiên khí đang quấn quanh trên nắm đấm của Thập Quan vương, thứ này cũng giống như của hắn, vô cùng tuyệt thế.

Đòn đánh này, tinh lực cuộn trào, thần lực chấn nhiếp thế gian.

Hai người tách từ từ tách khỏi nhau.

Thập Quan vương lộ ra ánh mắt khác thường, đời này lại làm cho hắn thêm mong chờ, lại thêm một tên địch thủ nữa xuất hiện!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 977: Các Thần Tranh Bá

"Ninh Xuyên, ngươi cũng nếm thử một đòn của ta đi!" Thập Quan vương quát lên.

Phong cách vô địch là gì, chính là đây, vừa giao chiến một quyền với Hoang thì giờ tiếp tục đánh thêm một quyền về phía Ninh Xuyên, không hề e sợ gì cả, mục đích vẫn là muốn ước lượng thực lực của người này.

Cần biết, trên võ đài gồm "Trích tiên", Hoang, Ninh Xuyên, tất cả đều là nhân vật tuyệt thế, đối đầu chỉ cần với một người thôi thì cũng đã là sự đen đủi rồi ấy vậy người này chẳng hề sợ hãi gì cả.

Vù một tiếng, hai bên tỏa ra mây khói, ánh lửa đốt trời, phép tắc đan dệt, cốt văn bay lượn, thanh thế to lớn vô cùng, không gian nơi đó tựa như là một bức tranh đang bị xé toạc.

Thập Quan vương thần dung vô địch, dứt khoát thẳng thắn.

"Ngươi cũng đỡ lại một đòn nè!" Thạch Hạo thấy thế thì bay vút lên trên trời, nắm đấm to như chiếc lò lớn, pháp lực cuồn cuộn tỏa ra ánh sáng thần thánh kinh khủng.

Hắn cũng muốn ước lượng xem Thập Quan vương mạnh tới mức nào, tuy rằng vừa đỡ một đòn lúc nãy thế nhưng cũng không cách nào đoán thực lực được cạn hay sâu.

"Được!"

Thập Quan vương hét lớn, sau lưng phát sáng, ánh lành tỏa ra, một chiếc đuôi rồng khổng lồ hóa thành rồi chém mạnh về phía Thạch Hạo.

Lại là bảo thuật Chân long!

Hơn nữa uy lực cực kỳ mạnh mẽ, chính là Chân long vẫy đuôi, là một môn đại thần thông chỉ có hơn chứ không hề kém Long quyền, năm đó một chiêu Chân long vẫy đuôi này đã khiến cho rất nhiều cường giả ôm hận bỏ mạng.

"Ầm!"

Cuộc chiến kinh hãi thế gian, nắm đấm của Thạch Hạo chạm phải đuôi rồng liền tỏa ra thần mang vô tận, tựa như là hàng vạn luồng kiếm khí chém phá trời xanh!

Mạnh mẽ tuyệt thế, phàm là Chân Thần không ai không sợ hãi, loại khí tức này lan tràn khiến tim mật người người run rẩy, làm sao đỡ nổi chứ?

Ầm!

Không gian không ngừng nổ tung, khí hỗn độn tràn ngập xung quanh hai người đồng thời nhanh chóng bao phủ xung quanh.

Bên cạnh là muôn vàn đạo tắc, vạn tia ráng lành chiếu khắp trời cao, len lỏi theo cách vết rách không gian lao ra khỏi võ đài. May là mọi người giữ khoảng cách đủ xa nếu không tử thương sẽ là vô số.

Dù là vậy, có rất nhiều người ở nơi xa bị những gợn sóng chấn động này lan tới thì gần như bất tỉnh.

Đặc biệt, một vài mảnh vỡ pháp tắc lan tới những đỉnh núi thì ngay lập tức nổ tung, còn có một vài trường hợp bị nhấc bổng lên không trung rồi mới nổ thành tro bụi.

Cảnh tượng thế này khiến mọi người sợ hãi, lạnh toát cả người, những lời thán phục đều nghẹn lại, chỉ vì bọn họ quá sợ hãi!

Tiếp đó, hai bên vẫn không có thu tay lại mà tiếp tục quyết đấu thêm

mấy chục lần nữa!

Mà ở một phương khác, Ninh Xuyên cũng đang chiến với "Trích tiên", hai bên triển khai đại thần thông, chém giết kịch liệt.

"Trước kia ta suýt nữa gặp nạn ở Hung sào, thì ra là do ngươi!" Ninh Xuyên lên tiếng.

Hắn với bộ đồ trắng như tuyết, tóc bạc buông xõa, khí chất xuất chúng thế nhưng hiện giờ lại tỏa ra một luồng ý lạnh, trước kia thiếu chút nữa thì đã bỏ mạng trong hung xào.

Đây là một cái kết, giữa hai người có ân oán với nhau nên phải kết thúc bằng cuộc chiến đỉnh cao này.

Bọn họ cũng không phải là người phàm tục, mạnh mẽ siêu nhiên.

Phong thái của "Trích tiên" cũng rất tuyệt thế, không minh như tiên, công kích của hắn cũng không hề cứng rắn thế nhưng lại có thể quấy nhiễu gió trời, những nơi mà đạo tắc đi qua thì muôn vật đều bị tan rã!

Sự công kích của hắn không mang theo khói lửa thế nhưng lại đáng sợ vô biên, muôn vật đều bị diệt, không cách nào có thể chống đỡ.

"Ầm!"

Chớp mắt hai người đã công kích tới mười mấy chiêu, "Trích tiên" vọt sang bên, hai tay giang rộng, ngọn lửa hừng hực với màu sắc sặc sỡ đầy mê hoặc.

Phượng hoàng giang cánh!

Hắn dường như là một con Thiên phượng đang nhảy múa đầy cuốn hút, thế nhưng thần uy lại vô biên, đây chính là đại thần thông Thiên phượng, uy lực không cách nào tưởng tượng nổi.

Ninh Xuyên hét dài một tiếng, cánh tay phát sáng, sau lưng hiện lên một

bóng người mờ ảo tựa như là Thần vương rồi kết hợp lại với hắn, tiếp đó hai tay không ngừng kết ấn tiêu diệt về phía Thiên phượng.

Bảo thuật Thập Hung, Ninh Xuyên cũng biết!

Thế nhưng người ngoài không cách nào nhìn rõ được, tới cấp bậc hiện giờ của bọn họ, tích lũy tới mấy thế, đều có cơ duyên lớn nên từng người đều sở hữu những bảo thuật cái thế.

Ầm!

Giữa hai người là không gian sụp đổ, như là Ma diễm đốt chín tầng trời, bốn phía đổ sụp, trời đất sáng rực.

"Món nợ ở Hung sào, chúng ta cũng nên tính toán lại!" Thạch Hạo quát lớn.

"Trích tiên" bay vút giữa không trung, triển khai thần thông Thiên phượng, quả thật hắn tựa như là một con Phượng hoàng giang cánh, yêu diễm và xinh đẹp, kỳ ảo tới xuất thế.

Mà Thạch Hạo lại vừa hay vọt tới đồng thời dùng Côn Bằng pháp công kích, từ xa nhìn lại tựa như là một con chim Bằng to lớn đang mở rộng đôi cánh chụp lấy con Phượng hoàng kia.

Đây là cuộc đối kháng của Tiên cầm Chí tôn, hai loài này đều là Cầm tộc, thần thông đều là vô địch.

Bảo thuật mà Thập Hung Thái Cổ lưu lại được xưng là pháp môn vô địch, bất luận là môn nào cũng đều khiến quỷ thần khiếp sợ, đều rất hiếm có.

Ầm!

GIữa hai người là vô số lông chim không ngừng tàn lụi, tất cả đều nhuốm đầy máu, chấn động cả trời cao.

Hai sinh linh vô thượng đang chém giết, pháp tướng kinh thiên không

ngừng va chạm bùng phát ra những hào quang lấp lánh, những chiếc lông chim xinh đẹp nhưng lại như là những thanh thần kiếm cắt lìa hư không.

Trận chiến này dù là thần linh cũng phải sợ hãi, hai con tiên cầm chém giết phá tan chín tầng trời, tạo nên cảnh tượng đáng sợ.

Cuối cùng, cảnh tượng kỳ dị biến mất, thân thể thực sự của hai đại cường giả xuất hiện.

"Trích tiên" mỉm cười đầy ôn hòa, nói: "Nghe đồn rằng ngươi có thần lực vô biên, thôi thì hãy đỡ lấy một chưởng của ta!"

Hắn thu lại khí tức kỳ ảo thay vào đó là quần áo phồng to, không vận chuyển bảo thuật Thiên phượng nữa mà giơ tay đấm thẳng tới.

Ầm!

Một lát sau, trời long đất lở!

Dù là mặt đất ở bên ngoài võ đài cách không biết bao nhiêu dặm cũng rung lắc dữ dội, tinh lực cùng thần lực hùng hồn lan truyền tới khiến thập địa đều rung động.

Có thể thấy được, một vài ngọn núi đều xuất hiện những vết nứt.

Mọi người hít vào ngụm khí lạnh, đây là "Trích tiên" ư? Không ngờ lại còn có dáng vẻ như vầy, tinh lực cuồn cuộn tựa như là Chân long lên trời, từ ngay Thiên linh cái của hắn vút lên cao.

Khí tức này đáng sợ vô cùng!

Thạch Hạo nghiêm nghị, toàn lực ứng phó.

Sau lưng của "Trích tiên" xuất hiện một bóng mờ đầy hung ác đè ép thiên địa.

"Là nó, quả nhiên là loại bảo thuật này!" Rất nhiều người lộ vẻ kinh

ngạc và chấn kinh.

Hung sào, ẩn chứa một môn thần thông cái thế và tự nhiên đã bị "Trích tiên" đoạt được, trước kia có rất nhiều người không biết bí thuật đó có tên là gì, nhưng hiện tại thì khác.

"Thiên Giác Nghĩ*!"

(*): Con kiến.

Một trong Thập Hung, Thiên Giác Nghĩ, được xưng là sức mạnh đứng hàng đầu, không ai có thể sánh được, kinh khủng vô biên.

Hiện tại sớm đã tuyệt tích, không còn xuất hiện nữa.

Thế nhưng, đời sau của nó vẫn còn, rất nhiều huyết thống được lưu lại, hai hung trùng Thần nghĩ thái cổ và Độc giác tiên đều là đời sau của nó tiến hóa thành.

Bất kể là Thần nghĩ thái cổ hay là Độc giác tiên đều là hung trùng dựa vào sức mạnh để xưng hùng, nếu như so sánh với một sinh linh khác cùng kích thước thì hầu như không có một ai có sức mạnh lớn hơn được.

Mà thủy tổ Thiên Giác Nghĩ của chúng lại càng không thể nào tưởng tượng được, sức mạnh có thể phá nát càn khôn, có thể lật tung trời cùng đất!

Lúc này, "Trích tiên" hoàn toàn khác trước, sức mạnh cái thế, một bài tay đánh tới trước khiến cho không gian rách nát, tựa như là sức mạnh cuộn trào của sóng biển đang ập tới.

Sắc mặt của Thạch Hạo đầy nghiêm túc, vận dụng môn thần thông thứ ba của mình, tuy rằng còn chưa hoàn thiện thế nhưng những môn bảo thuật chí cường của bản thân hợp lực lại với nhau nên uy lực cũng tăng mạnh.

Bảo thuật trời sinh này rất kỳ dị, có thể tăng cường uy năng thần thông, để cho sức mạnh tăng vọt.

Quyền cùng chưởng hai bên chạm nhau nên đã xảy ra chuyện vô cùng đáng sợ, thiên địa bị xuyên thủng, thần uy không cách nào suy đoán được, trên võ đài chỉ còn cảnh mờ mịt, khí hỗn độn tràn ngập.

Bầu trời xuất hiện lít nhít vết nứt, cảnh tượng kinh khủng vô cùng!

Đây là sự đối kháng của sức mạnh, dù là Thiên Thần cũng biến sắc!

"Thật mạnh, thật đáng sợ!" Có di dân Tiên cổ cảm thán.

Tinh lực của "Trích tiên" cuộn trào hoàn toàn khác xa trước kia, kinh khủng tới cực điểm, tựa như là một vầng mặt trời đang bốc cháy đâm nhói mắt người quan sát, không cách nào có thể nhìn thẳng được.

Sức sống của hắn quá dồi dào, tinh lực như đại dương.

Thạch Hạo âm thầm gật đầu, đây cũng chẳng hề nằm ngoài dự liệu của hắn. Nên biết, "Trích tiên" dùng huyết dịch của vô số thiên tài để rèn luyện bản thân, dùng hàng loạt các cốt văn để mài giũa chính mình, tinh lực của hắn không dồi dào thì mới là chuyện lạ.

Đòn đánh này chấn cho võ đài vang lên những tiếng kèn kẹt tựa như muốn nổ tung, trước giờ chưa hề xảy ra!

Hai hai người lần nữa va chạm thì Thập Quan vương vọt tới tiếp "Trích tiên", rõ ràng là muốn lĩnh giáo môn thần thông Thiên Giác Nghĩ đầy đáng sợ này.

"Đời sau tội huyết, chiến đấu giữa ta với ngươi hơi bị lâu rồi đó!" Ninh Xuyên vọt tới.

Trên thực thế là bốn người này đang hỗn chiến, thi thoảng ra tay lẫn nhau, sự kịch liệt càng ngày càng tăng mạnh.

Thạch Hạo không hề sợ hãi, tuy rằng hắn chỉ có tích lũy một đời, không giống như ba người này đã "tích lũy" tới kinh người, từ lâu đã làm cho Đạo

quả của mình trở nên hoàn mỹ, thế nhưng quả thật hắn chẳng hề sợ hãi trước bất kỳ đối thủ nào!

Đối với tất cả cường giả mà nói, Hoang là một người mang hình dáng của thần, là một kỳ tích.

"Thu!"

Ninh Xuyên hét lớn, tóc bạc phấp phới, thần thánh hoàn mỹ, sau lưng hắn lao ra một bức Thiên đồ mờ ảo tới khó lường, bên trong là những ngôi sao lớn cuộn tròn, ngân hà lưu chuyển, tựa như là một vũ trụ mênh mông.

Đây là pháp đồ mà khi vừa sinh thì đã có và được khắc ở trên lưng, uy năng của trời to lớn vô cùng.

Hiện giờ, hắn dùng bảo thuật trời sinh này hòng trấn áp thu Thạch Hạo vào bên trong.

Trước đây không lâu, hắn từng dùng bí pháp này để luyện hóa một vị quái thai cổ đại cầm pháp khí Thiên Thần trong tay thành một đống bạch cốt, uy lực vượt qua tưởng tượng của mọi người.

"Giết!"

Thạch Hạo hét lớn, trong tay hắn xuất hiện một thanh Luân Hồi kiếm được biến thành từ phù văn, những mảnh vỡ thời gian bay lượn đầy trời.

Hắn đã nhiều lần gặp sinh tử, môn bảo thuật này hiện giờ đã diễn biến tới cực điểm, uy lực mạnh mẽ khiến thần hồn của người khác cũng phải chấn kinh, sức mạnh thời gian được kéo dài!

Xoẹt!

Hai bảo thuật giao nhau, hư không thiêu đốt, thời gian hỗn loạn, lần nữa là "trời than khóc", mưa máu tầm tã khắp nơi.

Tựa như nhà giam thiên địa này bị đánh vỡ và nhìn thấy được bất hủ.

Tiếng kiếm reo ngân vang ngút trời, còn có ánh kiếm tuyệt thế tỏa ra, Cô Kiếm Vân nhảy lên võ đài.

Mọi người kinh ngạc thốt lên, vị quái thai cổ đại đã vượt qua Thiên kiếp này lần nữa lên đài, cũng muốn gia nhập vào cuộc chiến này.

Ánh mắt của hắn sắc lẹm như kiếm nhìn chằm chằm Thạch Hạo.

Nhưng vào lúc này, từ chân trời truyền tới tiếng hét dài, một bòng người hóa thành một mũi tên thần xuyên thủng hư không xuất hiên ở trên võ đài, trên người có rất nhiều vết thương lôi điện thế nhưng tinh lực lại dồi dào như biển.

Chính là Thập Quan vương Trường Cung Diễn, hắn tới đây là để ngăn cản Cô Kiếm Vân.

Mọi người giật mình, trước đây không lâu Trường Cung Diễn đã độ Thiên kiếp, hiển nhiên là mới thành công.

Thạch Hạo cười to, nói: "Trường Cung Diễn huynh, đừng nóng vội, trước hãy để ta dạy bảo hắn đã."

Kiếm cốc, Hỏa Vân động đều là những đạo thống cổ xưa trấn áp Tội châu, Thạch Hạo cũng chẳng hề có chút thiện cảm nào với bọn họ, khi nhìn thấy đệ tử của Kiếm cốc lên đài thì hắn chắc chắn sẽ giết chết.

"Cô Kiếm Vân, rút kiếm của ngươi ra đi!"

Thạch Hạo vừa tới chính là một quyền, ánh sáng vạn trươnjg, đánh nát trời xanh!

Cô Kiếm Vân xuất kiếm, vô cùng sắc bén, kiếm mang phá tan hư không, tỏa ra hàng ngàn hàng vạn vệt sáng, vẻ lạnh lẽo bao trùm cả bầu trời.

Keeng keeng keeng...

Tia lửa văng khắp nơi, Thạch Hạo dùng tay không không ngừng đỡ lấy những đường kiếm này.

Vào lúc này, hắn không hề bảo lưu gì nữa, mỗi một quyền là vận dụng thần lực cái thể của bản thân, thần dũng không cách nào đỡ nổi.

Khi vừa mới va chạm thì Cô Kiếm Vân đã ứa máu nơi khóe miệng, thần kiếm mờ đi, lảo đảo lùi về sau.

"Vương giả trẻ tuổi mạnh mẽ nhất từ trước tới giờ của Kiếm cốc, cũng chỉ có nhiêu đây" Đây là lời nói của Thạch Hạo, tiếp đó lại đánh về phía Ninh Xuyên, bỏ qua Cô Kiếm Vân.

Bởi vì, Ninh Xuyên vừa kịp tới cứu viện!

Không ai xem thường Cô Kiếm Vân cả, dưới thần uy chí cường của Hoang mà chưa hề bị mất mạng ngay tại chỗ thì cũng đã là vô địch thần dũng rồi, dù sao đó cũng chính là Hoang!

"Trùng Đồng bất bại, xưa nay vô địch, loại chiến đấu này làm sao thiếu ta được chứ!" Nơi xa có người nói nhỏ.

Thạch Nghị xuất hiện, bước đạp hư không, nhanh chóng tiến tới và hạ xuống vo đài.

"Kiếm cốc trấn áp Tội châu, chèn ép tội huyết một mạch của ta, vậy đã từng hỏi qua ta chưa." Thạch Nghị hỏi, hắn cũng muốn một lời giải thích từ Kiếm cốc.

Một lát sau, hư không nổ tung, khí hỗn độn tràn ngập, con mắt của Thạch Nghị tựa như đang khai thiên tích địa, chấn động tất cả mọi người.

Hai mắt của hắn bắn ra hai chùm sáng lao vút về phía Cô Kiếm Vân.

Cô Kiếm Vân tức giận giơ kiếm chém tới.

Nhưng, kết quả lại là bị hai chùm sáng kia chấn cho nứt cả bàn tay, sau

đó máu tươi không ngừng chảy xuống.

Tiếng hét dài truyền tới, lần nữa có người lên đài, nói:" Đáng tiếc, chẳng có mỹ nhân tuyệt thế nào cả, nếu không thì đánh đấm làm gì nữa chứ."

Thạch Hạo quay đầu lại thì liền nhận ra người này, hắn cũng từng giao thủ với kẻ này ở hạ giới, chính là chàng trai với ngọn lửa hừng hực ngày xưa, là ngừng sở hữu một góc Luân Hồi bàn.

"Sao các ngươi cứ muốn lấy hắn để thử đao vậy, có gì đặc biệt à? Để ta thử xem sao." Chàng trai với ngọn lửa hừng hực nói rồi nhìn về phía Cô Kiếm Vân.

Cô Kiếm Vân tức giânj, sắc mặt tái xanh, hắn mạnh mẽ là thế mà nay lại trở thành bia ngắm để mọi người ước chừng sức mạnh!

"Ha ha..." Tiếng cười truyền tới, ngọn lửa hừng hực, một chàng trai chọt tới, tóc tai lượn lờ mang theo vẻ hoang dã và ma tính, nói: "Ta, Tử Viên Phu cũng đã xuất quan, Đại phần thiên công cũng đã luyện tới mức độ trước giờ chưa có ai luyện thành, làm sao lại không đi săn giết mấy tên quái thai cổ đại chứ!"

Trên võ đài trở nên đại loạn, một nhóm người mạnh mẽ nhất đã đống đông đủ, sẽ diễn ra một cuộc quyết chiến đáng sợ nhất.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 978: Thiên Kiêu Hỗn Chiến

Long tranh hổ đấu!

Trên võ đài xuất hiện thêm mấy vương giả trẻ tuổi nên đã khiến mười phương chấn động, trận đại chiến này càng lúc càng kịch liệt, làm cho người xem vô cùng hưng phấn, kích động trong lòng.

Không ai nghĩ tới sẽ diễn biến tới ức này, quái thai cổ đại, vương giả của đương đại đều dồn dập lên sàn.

Những người này đều có thần giác nhạy cảm, mơ hồ cảm nhận được võ đài này cho phép quần hùng lên sàn để phân ra đệ nhất, hơn phân nửa không giống với trước kia, sắp xảy ra biến cố nào đó.

Chính vào lúc này thì bọn họ mới lên đài, để tranh cướp tạo hóa.

"Rẹt rẹt..."

Kiếm ngân vang tựa như cắt thép rạch sắt vang vọng khắp chân trời, khí lạnh ùa thẳng vào xương vào cốt người nghe, Cô Kiếm Vân tóc tai bù xù, máu me khắp người tựa như đã trở nên điên dại.

Hắn đã lên cơn giận dữ, căm tức vô cùng, bởi vì mọi người đều coi hắn là viên đá thử lửa, hắn trở thành tiêu chuẩn để so sánh sức chiến đấu.

Sao lại như vậy chứ?

Chính là Cô Kiếm Vân, đã tu ra một luồng tiên khí cộng với việc đã vượt qua Thiên kiếp, là nhân kiệt tuyệt thế danh xứng với thực, ấy thế mà lại bị người khác xem thường như vậy.

Trước kia hắn gặp phải trọng thương bởi Thạch Hạo, tiếp đó bị Trùng đông xuyên thủng cánh tay, liên tiếp gặp phải đả kích nên vô cùng oán giận.

Trong lúc khí thế dâng trào này thì có thêm mấy người lên đài, đều là quái thai cổ đại cả!

Trong số đó có một cô gái tay cầm một ngọn núi lửa cao một tấc, một chiếc quan tài nhỏ đang lơ lững trong dung nham trông rất yêu tà và thần bí.

Còn có một cô gái khác với mái tóc vàng buông xõa, quang vụ màu vàng tràn ngập, thiên công được triển khai khiến nơi đây rung lên ầm ầm.

...

Trên võ đài càng thêm rối loạn hơn, đại chiến không ngừng, âm thanh đại đạo ầm ầm.

Bởi vì, những người này đều cảm ứng được tạo hóa gần như đã xuất hiện, nếu giờ không lên đài thì chắc chắn sẽ mất cơ hội, thừa dịp loạn lạc để chém giết.

"Tưởng ai cũng có thể lên đài chắc? Nếm một quyền của ta!"

Thập Quan vương tức giận, hắn bỗng xoay người nắm Long ấn, nắm đấm phát sáng đánh ra một Long quyền chí cương chí mãnh, một con chân long vẫy đuôi lao về tất cả mọi người.

Hắn chỉ một mình mà quét ngang quần hùng, mục tiêu là toàn bộ mọi người nơi đây, mạnh mẽ vô cùng.

Những người kia đều gặp phải công kích nên không thể không chống đỡ, âm thanh ầm ầm vang vọng, thần mang tế trời, phù văn tựa như núi lửa không ngừng phun trào.

Có mấy người phun máu phè phè kể cả là quái thai cổ đại, khó khăn lắm mới chặn được sức mạnh Long quyền của Thập Quan vương!

"Còn không lên đài, nhanh cứu viện!" Có người sau khi bị thương cũng chẳng hề sợ hãi mà còn bí mật truyền âm lôi kéo thêm người.

Ầm!

Nơi đây sục sôi, bên dưới có rất nhiều cao thủ các giáo, có rất nhiều liên minh, khi nghe được lời nói này thì đồng loạt xông lên võ đài.

Cuộc hỗn chiến trước này chưa từng có!

Từ xưa tới nay, trên võ đài này không hề hỗn loạn như vậy, cũng không biết có bao nhiêu tu sĩ lên đài và đứng chung một chỗ với những quái thai cổ đại, với những vương giả.

"Giết!"

Thạch Hạo, "Trích tiên", Thập Quan vương tung hoành trong đám người này, đánh đâu thắng đó, đại chiến của bọn họ không hề bị ảnh hưởng, ai dám ngăn cản đường đi thì sẽ giết ngay lập tức.

Có thể thấy được, những cao thủ vừa lên giờ lại gần như đều bị đánh cho nổ tung, hóa thành sương máu.

Người như vầy cơ bản không cách nào địch nổi, tựa như là tu la chém giết toàn bộ những vướng mắc, không ai có thể can dự vào và cũng không thể ngăn cản bước chân của bọn họ.

"Rầm!"

Đột nhiên, một chiếc muỗng cổ xuất hiện đánh về phía sau lưng của Thạch Hạo, ánh đen ngun ngút, đây là một pháp khí Thiên Thần đang đánh lén hắn.

"Cháy!"

Thạch Hạo hét lớn một tiếng, trong miệng phun ra một luồng tinh khí tiên thiên đi kèm là ánh sáng hỗn độn, hắn dùng pháp lực dẫn chiếc muỗng

cổ kia lao vút sang bên cạnh.

Cách đó không xa thì có tiếng kêu thảm truyền tới, một tu sĩ gặp nạn.

"Dám đánh lén ta!"

Trong nháy mắt chân vũ Côn bằng lượn lờ, hào quang màu vàng đè ép cả trời cao rồi đánh về phía trước.

Bụp!

Cuối cùng, một vị cao thủ bỏ mạng, pháp khí Thiên Thần có linh nên tự mình bỏ chạy.

"Hoang quá lợi hại, thế nhưng đó lại là đại địch của chúng ta, không thể không trừ khử." Có người sau khi lên đài đã tới giúp đỡ Cô Kiếm Vân, hóa giải tình thế nguy cấp đồng thời bí mật truyền âm cho hắn.

"Ngươi chưa chết, lên luôn à!" Cô Kiếm Vân kinh hãi.

Đây là quái thai cổ đại của Hỏa Vân động, trước kia nghe đồn rằng hắn đã tẩu hỏa nhập ma, tọa hóa ở đời trước thế nhưng không ngờ rằng hắn vẫn sống sót và tiến vào Tiên cổ này.

"Chúng ta tới giúp Ninh Xuyên, giết chết tên Hoang này, đời sau tội huyết nhất định phải diệt trừ!" Vương giả trẻ tuổi của hỏa Vân động lạnh lẽo nói.

Vừa nãy, có người dùng pháp khí Thiên Thần để đánh lén Thạch Hạo là do hắn ra lệnh.

Giống như những gì mọi người dự liệu, những giáo hơi lớn đều liên thủ với dân bản địa để chế tạo pháp khí Thiên Thần ngay trong Tiên cổ này.

"Tới giờ rồi mà còn kiêng kỵ gì nữa, chúng ta giúp Ninh Xuyên giết chết Hoang, sau đó yên lặng ngồi xem Thập Quan vương với "Trích tiên" sẽ lưỡng bại câu thương, cuối cùng tạo hóa sẽ thuộc về chúng ta!" Quái thai cổ

đại của Hỏa Vân động thấp giọng nói.

"Động thủ à?" Đang lúc này thì có người lại gần truyền âm với hai người.

Cô Kiếm Vân thất kinh, còn có người khác nữa ư, là... một quái thai cổ đại!

"Ta đã liên lạc với hai vị đạo hữu khác rồi, tới lúc đó sẽ dùng pháp khí Thiên Thần giúp đỡ Ninh Xuyên." Chí tôn của Hỏa Vân động nói.

"Chưa chắc Ninh Xuyên đạo hữu đã đồng ý đâu." Cô Kiếm Vân chần chờ.

Ninh Xuyên không nằm trong đạo thống của bọn họ thế nhưng đã từng quan sát một vài điển tịch trong cổ giáo, bởi vậy có quan hệ rất lớn với bọn hắn.

Có lúc, Ninh Xuyên chính là đại biểu của bọn họ.

"Ra tay thôi!" Cường giả của Hỏa Vân động lên tiếng, vốn hắn cho rằng Thạch Hạo đã xảy ra vấn đề lớn và chắc chắn phải chết, nhưng không nghĩ rằng phút chót lại lột xác thành một bộ kim thân, thật sự không ngờ.

"Được!"

Cô Kiếm Vân cuối cùng cũng gật đầu, nhấc theo thần kiếm giết thẳng vào trong đám hỗn loạn kia.

Bốn người tách nhau ra rồi yên lặng tiến sát lại gần.

"Ầm!"

Đột nhiên, một tòa Thiên Thần tháp phát sáng rồi xuất hiện ở trên đỉnh đầu của Thạch Hạo, tiếp đó bao phủ và trấn áp hắn lại.

Lông tóc của Thạch Hạo đều dựng đứng, lập tức vụt sang ngang, kết quả

một thanh chiến mâu Thiên Thần đâm tới, hào quang mau xanh ngát đánh nát hư không, khí tức to lớn vô cùng!

Hắn lần nữa tránh né, một chiếc lưới lớn trong suốt bao phủ khóa chặt hắn lại.

Hơn nữa, Cô Kiếm Vân cũng đã xuất thủ, thanh thần kiếm chặt đứt trời cao, chém thẳng về phía hắn.

Chỉ trong phút chốc thì bốn đại cao thủ đã xuất kích, hơn nữa còn có cả kình địch Ninh Xuyên nên đã đẩy Thạch Hạo vào thế bị vây công!

Nên biết, mấy người này đều có binh khí Thiên Thần cả!

Tất cả mọi người đều biến sắc, bởi vì vào đúng lúc này pháp lực Thiên Thần cuộn trào mãnh liệt không thôi, rất nhiều tu sĩ ở xung quanh đều hóa thành thịt vụn, nổ tung ngay tại chỗ.

Ngoại trừ những vương giả cổ đại ra thì hầu hết những tu sĩ còn lại đều khó tránh lui được, thậm chí có không ít người chưa kịp hét thảm thì đã chết ngay tại chỗ, khu vực này đã bị thanh toán sạch sẽ.

"Muốn chết!"

Nằm ngoài dự liệu của mọi người là Thạch Hạo chẳng hề né tránh, vẫn đứng yên nơi đó, nghênh chiến địch thủ bốn phía!

Trong tay hắn xuất hiện một khúc xương trắng bóng cũng không lớn lắm thế nhưng lại lấp lánh nhu hòa, khúc xương này được nắm chặt trong tay rồi đón đỡ lấy pháp khí Thiên Thần.

Ầm!

Hàng loạt hình ảnh sinh linh hiện lên chặn lại những pháp khí Thiên Thần kia.

Đây là Vạn Linh đồ, cũng chính là lần đầu tiên sau khi tiến vào Tiên cổ

Thạch Hạo dùng để đối địch trước mắt mọi người!

"Đó là gì?" Truyền nhân của Hỏa Vân động kinh hãi, thanh chiến mâu Thiên Thần trong tay hắn chợt đứng yên, toàn bộ pháp lực đều tan biến, không cách nào lại gần Thạch Hạo được.

Việc duy nhất làm hắn vui mừng chính là, khúc xương này chưa hề bùng phát ra thần uy mà chỉ là bị động phòng ngự, chỉ hiển ra các hình ảnh của sinh linh mà thôi.

"Giết!"

Thời khắc này Thạch Hạo bắt đầu bùng phát, không hề che giấu gì nữa. Hắn phát hiện có vài tên quái thai cổ đại đang liên thủ và đánh lén mình!

Ầm!

Sau lưng hắn hiện ra cánh Côn bằng, phía trước thân thể thì lượn lờ ánh điênj, tay cầm thanh kiếm do phù văn Luân hồi hóa thành giết thẳng về trước.

Hắn đỡ lấy đòn của Ninh Xuyên rồi tiếp đó xoay người giết thẳng về phía Cô Kiếm Vân.

Cô Kiếm Vân sợ hãi, loại sức mạnh này không cách nào chống lại được, Hoang vừa mới vọt tới thì đã khiến hắn nghẹt thở, phù văn phun trào, miệng phun đầy máu.

Hắn ngự kiếm rút lui.

"A..."

Vương giả của Hỏa Vân động hét lớn, bởi vì Thạch Hạo nhìn chằm chằm lấy hắn rồi một chiêu kiếm bổ tới, phù văn Luân hồi tỏa ra, thời gian biến mất, hắn cảm thấy sinh mệnh mình bị đoạt mất.

"Giết!" Hắn hét lớn thế nhưng mặc dù giãy giụa, không ngừng vận dụng

thủ đoạn mạnh mẽ nhất của mình, hàng loạt bảo thuật được triển khai thì cũng không có tác dụng gì, không cách nào ngăn cản được Hoang.

Khi Thạch Hạo vọt tới trước mặt thì hắn đã vận dụng tới mấy chục bí pháp thế nhưng cũng chỉ tới bước này, kiên trì thêm mười chiêu nữa thì đã bị một chiêu kiếm cắt đứt đầu.

Nguyên thần của hắn muốn chạy trốn thế nhưng chỉ trong nháy mắt đã bị mãnh vỡ thời gian chém trúng, hóa thành tro bụi.

"Ầm!"

Ninh Xuyên ra tay ở phía sau thế nhưng cánh Côn bằng của Thạch Hạo giang rộng che kín cả bầu trời, chặn đứng đòn đánh của hắn.

Đồng thời, Thạch Hạo xông tới dùng Vạn Linh đồ đánh bay tòa Thiên Thần tháp, một quyền kích tới làm nổ tung một tên vương giả, mưa máu tỏa khắp.

Tiếp, hắn không ngừng kết Lôi Đế ấn, tia chớp đan dệt, đánh bay một tên quái thai cổ đại khác rồi hóa thành than đen.

"Còn chưa tu ra Tiên khí mà cũng dám nghĩ tới chuyện giết ta!" Thạch Hạo hừ lạnh.

"Ầm!"

Ngay khi Thạch Hạo nhằm về phía Cô Kiếm Vân thì Trường Cung Diễn đánh ra, một mũi tên lao vút tới khiến cho Cô Kiếm Vân máu chảy xối xả, mũi tên này đã bắn thủng bả vai và làm nổ tung nơi đó.

Cô Kiếm Vân bị đánh bay sang ngang, rớt khỏi võ đài.

"Nên kết thúc thôi, các ngươi tránh hết ra cho ta!" Một người hét lớn, đó là chàng trai với ngọn lửa bốc cháy hừng hực tới từ hạ giới, trong tay của hắn là một góc của Luân Hồi bàn.

Ban đầu, chiếc đĩa này không hề hiện ra uy năng gì cả thế nhưng khi cổ tay hắn chảy máu thì đĩa cổ từ từ thức tỉnh, phát ra từng luồng khí hỗn độn, phóng thích uy năng chí cường.

Có thể mang vào Tiên cổ mà không hề bị cánh hoa ngăn cản, khó lòng mà hình dung chiếc Luân Hồi bàn này kinh khủng tới mức nào!

Lúc này, hắn khống chế chiếc Luân Hồi bàn này để trấn áp hết thảy mọi người, muốn hất bay toàn bộ khỏi võ đài, tiếp đó là đoạt danh hạng nhất.

"Tên này cũng giống như Đoạn Hồng dùng thân thể Tôn giả để xưng bá trong Tiên cổ này, hắn có bảo cụ hỗn độn!" Có người kinh hãi tới biến sắc.

Đám người xông lên đều tê dại da đầu, cơ bản không cách nào chống lại được.

"Cho rằng dựa vào thứ này là có thể áp chế tất cả mọi người à? Chưa đủ đâu!" Thập Quan vương hét lớn, trong giây lát nơi tay hắn xuất hiện một cây nhỏ chỉ cao một thước, bàn tay nắm chặt lấy thân cây rồi quét mạnh sang ngang.

Lúc này, ráng lành vạn tia, pháp tắc vô tận đánh bay toàn bộ khí hỗn độn đang bao phủ kia.

Mọi người hít vào hơi lạnh, đó rất có thể là... Thế Giới thụ!

Một bên khác, "Trích tiên" đầy bình tĩnh, trong tay đang cầm một chiếc sừng vô cùng cổ điển, thế nhưng khi rạch nhẹ một cái thì trời long đất lở, quỷ khóc thần gào!

"Trời ơi, đó là sừng của Thiên Nghĩ Giác, là tiên giác vô thượng của Thập Hung!" Tất cả mọi người đều ngây dại.

Chàng trai mang theo ngọn lửa hừng hực kia biến sắc vì một đòn không thành của mình, lại có tới hai người có thể hóa giải được uy thế của đòn này.

Ầm!

Đúng lúc này, thiên địa rung bần bật, vết rách hư không kia đột nhiên vang lên những tiếng ken két rồi không ngừng mở rộng gần như là nổ tung, đồng thời ảnh hưởng tới sự ổn định của võ đài này.

"Cái gì, người của ngoại giới chuẩn bị vào rồi!" Mọi người hoảng sợ.

Dân bản địa thì rung rẩy, trong lòng đang hoảng sợ, bố cục của vạn cổ đã bắt đầu biến đổi rồi.

Răng rắc!

Khe lớn lan tràn qua khỏi võ đài, những va chạm kịch liệt phát sinh.

Vù một tiếng, võ đài nhanh chóng hình thành một cánh cửa, mở ra một truyền tống trận, một vết sáng quét về phía Thạch Hạo hòng cuốn lấy hắn.

"Hắn được chọn!" Mọi người nắm chặt nắm đấm.

Có ngoại lực quấy nhiễu nên biến cục đã sản sinh, võ đài này không còn vững chắc nữa cho nên đã tự đưa ra lựa chọn của mình.

Mọi người hiểu rõ, trước đây Thạch Hạo đã thắng liên tiếp tám trăm trận, là người thắng trận xuất sắc nhất cho nên mới được chọn.

"Trở lại cho ta!" Thập Quan vương hét lớn, hắn vung mạnh cây nhỏ trong tay đánh ra hàng vạn luồng pháp tắc hòng giam cầm Thạch Hạo, hòng kéo Thạch Hạo trở lại.

Cùng lúc đó, "Trích tiên" cũng xuất hủ, dùng chiếc sừng của Thiên Nghĩ giác trấn áp tới!

"Giết!" Ninh Xuyên cũng động.

Không chỉ là bọn họ mà những người khác cũng dồn dập ngăn cản.

Thời khắc này, Thạch Hạo chẳng hề bảo lưu gì cả, mặc vào bộ giáp trụ rách nát có quan hệ với Lôi đế, đồng thời tay phải cầm Vạn Linh đồ, tay trái cầm một chiếc vảy dài hơn một thước.

Long khí từ chiếc vảy kia lan tỏa, thứ này được lấy từ thuyền cổ màu đen dính đầy máu ở nơi đầu nguồn.

"Ai cản ta thì sẽ phải chết!" Thạch Hạo hét lớn.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 979: Liều Mạng Chém Giết

Xoẹt một tiếng lớn, hơn vạn mảnh vỡ đại đạo bay tán loạn, sáng rực cả một vùng trời đất!

Thế Giới thụ, tuy rằng chỉ là một cây non thế nhưng lại vô cùng bá đạo, trời sinh đã nuôi dưỡng vạn đạo, kết hợp cùng với trời đất, nó có thể sinh trưởng thành một thế giới mới.

Cái cây nhỏ này lắc lư vang lên những tiếng vù vù trong không gian, các phiến lá tỏa ra hàng loạt hào quang sáng chói.

"Ầm!"

Thạch Hạo tay cầm Vạn Linh đồ tiến lên nghênh tiếp, hàng vạn hình ảnh mờ ảo xuất hiện, vô số sinh linh ngưng kết chặn lại cây nhỏ kia.

Ở giữa hai người bắn ra vô số khí hỗn độn mờ ảo khiến cả tòa võ đài rung lắc dữ dội!

Cảnh tượng khủng bố này khiến mọi người bất ngờ đến ngây dại, đây chính là chí bảo!

Cây non Thế Giới thụ thì không cần phải bàn, cả thế gian đều biết sự đáng sợ của nó rồi. Mà khúc xương trắng Hoang cần trong tay rốt cuộc là có lai lịch như thế nào đây? Trắng bóng loáng như ngọc, uy lực cực kỳ to lớn.

Khúc xương này chỉ bị động phòng ngự, chứ không hề triển khai bất kỳ công kích nào khác nữa.

Võ đài phát sáng dần hình thành nên một cánh cửa ánh sáng, tái tạo thành một truyền tống trận, sức mạnh kia kéo lấy Thạch Hạo càng ngày càng

lớn.

Lực hút cực mạnh kéo hắn vào trong thế nhưng lại bị mọi người cản trở, những bảo cụ kia quá mạnh mẽ đã ngăn cản đường đi của hắn.

Thiên Giác Nghĩ trấn áp!

"Trích tiên" xuất thủ, chiếc sừng này không dài lắm, thế nhưng sợ nó còn nặng hơn cả mười vạn ngọn núi gộp lại, lực ép khiến tất cả mọi người đều khó có thể thở nổi.

Có thể thấy được, từng khoảng không gian gần nó nổ tung, bảo cụ này chứa pháp tắc trong nó tới đỉnh điểm, chính là tái hiện lại quy tắc của Thiên Giác Nghĩ, năm xưa từng xới tung cả chín tầng trời!

Nếu là người bình thường thì đã sớm nổ tung từ lâu rồi, dù là vương giả cổ đại thì cũng khó mà chặn đứng một đòn này, đây là pháp cốt vô thượng, không có cách nào có thể ngang hàng nó.

Cũng may là Thạch Hạo vẫn còn có thủ đoạn riêng phòng bị, có thứ có thể so sánh được.

Tay phải là Vạn Linh đồ chống lại Thế Giới thụ, còn tay trái thì cầm chiếc vảy giơ lên nghênh tiếp, từng tiếng rồng gầm vang vọng cả chín tầng trời, chặn đứng chiếc sừng ấy.

"Rồng cũng có vảy ngược, nếu chạm phải thì tất nổi giận!" Có người run rẩy lộ vẻ thán phục.

Bởi vì, trong đám cư dân bản địa đã có người nhận ra, khả năng đây chính là vảy ngược của một con Chân long, không ngờ lại được Hoang cầm ở trong tay!

Ầm ầm!

Trời đất tầng tầng lớp lớp sụp đổ, dù là võ đài cũng xuất hiện những vết

nứt chằng chịt, nguyên nhân là do sự va chạm của hai chiếc sừng và vảy kia, đây là sừng và vảy trên người của Thập Hung, là sự quyết đấu vượt qua thiên cổ.

Một thứ đại biểu cho sức mạnh, một thứ lại đại biểu cho vẻ bá đạo số một số hai.

Đại đối quyết như vậy tự nhiên sẽ đáng sợ đến vô cùng, trong lúc nhất thời tựa như trăng sao cùng trời đều rơi xuống, đại đạo thần âm nhức óc đinh tai!

"Ngăn hắn lại, không thể để hắn chạy thoát!" Phía sau có người hét lớn.

Hiện giờ không phải là thời điểm quan tâm với việc đơn đả độc đấu, một khi để Thạch Hạo đi vào trong thì chắc chắn sẽ chặt đứt mọi hi vọng của mọi người nơi đây, chỉ có thể ngăn hắn lại, đánh hắn rớt khỏi lôi đài thì bọn họ mới có cơ hội để vươn lên thế vô địch.

"Giết.....!"

Người phía sau đồng loạt giết tới.

Trong lúc nhất thời, hàng loạt bảo thuật bay lượn, tất cả đều là những đại thần thông kinh hãi thế gian, thường ngày chỉ cần một loại xuất hiện thôi cũng đã khiến người khác kinh ngạc tới há hốc miệng, thế nhưng hiện giờ đều xuất hiện cả.

Có một vài món đã thất truyền hàng trăm hàng ngàn năm thế nhưng giờ lại hiện dưới ánh mặt trời, lại tỏa ra hào quang.

Thạch Hạo hét lớn, cả người phát sáng, tay cầm hai bảo vật thần thánh đối đầu với quần hùng, hắn chẳng thèm đếm xỉa gì nữa, dùng hết mọi khả năng để chống lại.

Uy hiếp lớn nhất vẫn là cây nhỏ trong tay của Thập Quan vương, tuy chỉ cao có một thước thế nhưng khi vung mạnh có thể quét ra cả vạn sợi tia

sương mù, mỗi tia đều là một loại đạo tắc vỡ nát quấy nhiễu khiến hắn không cách nào tiến vào trong cửa ánh sáng kia được.

Nếu không thì Thạch Hạo đã sớm rời đi rồi, hiện giờ bị Thế Giới thụ trói buộc nên đây chính là phiền toái lớn nhất.

Ngoài ra, một sừng của Thiên Giác Nghĩ cũng có uy năng đầy đáng sợ, tuy rằng không thể trói buộc được hắn thế nhưng lực công kích cũng mạnh tới mức không còn gì để nói, phù văn liên miên bất tận, thần lực cái thế, dù là võ đài cũng gần như bị đánh cho lún xuống.

Nếu không phải có chiếc Nghịch lân long trong tay thì rất khó mà chống đỡ nổi.

"Giết.....!"

Chàng trai được ngọn lửa bao phủ đánh tới, hắn lấy ra Luân Hồi bàn rồi khẽ chấn, bầu trời nứt toác, khí hỗn độn tràn ngập.

Việc này càng khiến Thạch Hạo chật vật hơn, lại thêm một bảo cụ chí cường ép xuống, nếu như không có Vạn Linh đồ cùng với Nghịch long lân thì hắn chắc chắn đã bị đánh nát bấy thành bánh thịt, không hề có một chút trở ngại nào.

Cứ như thế, mấy loại chí bảo quấn chặt lấy hắn, nơi đó xuất hiện vô số khí hỗn độn được phát ra từ các loại chí bảo cường đại này, tất cả đều cố định ở trên không trung.

"Giết.....!"

Thập Quan vương buông tay hắn chẳng hề sợ người khác đoạt đi cây nhỏ mà cứ thế thốc đánh mạnh tới, tranh đấu với Thạch Hạo.

Vạn Linh đồ, chiếc sừng của Thiên Giác Nghĩ đều lơ lững quấn chặt lấy nhau ở không trung, diễn hóa thành một không gian kỳ dị tạm thời vây khốn không cho Thạch Hạo chạy thoát, chỉ có một trận chiến sống còn thì mới có

thể rời đi.

Thạch Hạo buông tay buông chân, cả người sáng chói như mặt trời, bùng phát ra hào quang vô tận!

Ầm.....!

Hắn không hề nói gì mà chỉ đón đỡ đòn đánh của Thập Quan vương, nắm đấm tựa như ngọc thạch lấp lánh trong suốt, thế nhưng khi oanh kích thì còn đáng sợ hơn cả thiên lôi.

Cú đấm này ẩn chứa vô vàn áo nghĩa, không thể phá hủy, mạnh mẽ vô cùng.

Vẻ mặt của Thập Quan vương trở nên nghiêm túc, thân thể hắn vang lên lốp bốp, cánh tay phát sáng, trong Long quyền đó còn được quán nhập thêm một "bảo thuật Thập Hung" khác nữa, quyền lực cái thế.

Ầm.....!

Hai nắm đấm tỏa ra ánh lửa ngập trời vượt xa trước kia, tựa như có thể đánh nát nhà giam thiên địa này, nhìn thấy trường sinh!

Ầm....ầm.... ầm!

Trời long đất lở, bùi mù phủ kín, võ đài đã hỏng.

Xoẹt!

"Trích tiên" cũng đã xuất thủ, bồng bềnh như tiên, nhè nhàng phất một cái thì hào quang hỗn độn lan tỏa trông rất kỳ ảo, đòn đánh này lại khiến bề mặt của võ đài càng rạn nứt nhanh hơn.

Khi Thạch Hạo chạm một chưởng với hắn thì đã chịu phải một luồng sức mạnh khổng lồ không cách nào tưởng tượng nổi, giữa hai bên phát sinh ra ánh sáng tựa như phi tiên đâm nhói mắt người xem.

Tất cả những việc này quá nhanh, chỉ xảy ra trong chớp mắt, ba đại cao thủ đã quyết đấu.

Bỗng nhiên, trời đất quay cuồng, một bức thiên đồ vút ngang trời, bên trong có mặt trời treo cao, sao lớn chuyển động, vũ trụ tinh không ẩn hiện, ngân hà mênh mông dập dềnh, uy thế mạnh mẽ.

Ninh Xuyên cũng xuất thủ, sau lưng mang thiên đồ tiêu diệt về trước.

Việc này khiến mọi người ngây dại, bốn đại chí tôn tranh bá, trong đó ba người vây công một người, thật chấn kinh lòng người.

Nên biết, dù một ai đi ra thì cũng đủ quét sạch ngàn quân vạn mã, ngạo thị chư địch, khó có đối thủ, kết quả lại tới mức này.

Trái tim của mọi người đập ầm ầm, Hoang còn có thể sống sót ư, hơn phân nửa là gặp nguy rồi.

"Giêt.....!"

Thạch Hạo hét lớn, giáp trụ rách nát trên người phát sáng, tuy rằng có rất nhiều lỗ thủng thế nhưng hiện giờ cũng chẳng phải là khuyết điểm gì cả mà lại trở thành ưu điểm.

Những lỗ thủng này bắn ra hàng vạn luồng sáng rồi không ngừng xoay tròn, rút lấy bản nguyên thiên địa của mười phương tiếp đó lại tiến vào trong cơ thể của Thạch Hạo, việc này làm cho máu huyết của hắn trở nên sôi trào đối đầu với ba vị cường giả kia.

Trong giây phút này, trời long đất lở, ma khóc thần gào, mưa máu tầm tã, thậm chí còn có cả tiên linh hiện thế, sương mù mở mịt bốc hơi, cảnh tượng kỳ dị không diễn ta nổi.

Bốn đại chí tôn hóa thành ánh sáng quấn chặt lấy nhau, lấy ra hết vốn trong người không ngừng quyết chiến.

Tất cả mọi người chấn động, không ngờ Thạch Hạo lại mạnh mẽ đến như vậy, có thể quyết chiến đầy kịch liệt không yếu thế với ba người kia.

"Ta cũng tới!" Phía sau có người hét dài, cũng đã ra tay.

Chính là Tử Viên Phi, người này rất tà dị, đã tu luyện Đại phần thiên công tới mức độ trước giờ chưa ai tới, thân thể hóa thành thần tôn Hỏa đạo lao nhanh xuống.

"Cái gì?" Mọi người kinh ngạc, thi thoảng có thể cảm nhận được khí tức Tiên đạo.

"Thì ra là như vậy!" Thạch Hạo đã hiểu, tên khốn này nung nấu một ngọn "Cổ hỏa", cũng có thể xem là Tiên chủng, cũng giống như là Thanh Y, nàng cũng đã dung hợp với Thanh Nguyệt diễm.

Tử Viên Phi vốn tu luyện công pháp Hỏa đạo, Đại phần thiên công vang dội cổ kim, có thể đứng ngang hàng với Lục đạo luân hồi, Cửu thiên thập địa kinh, hiện giờ lại dung hợp mới bản nguyên mà vị Chân tiên ngày xưa chết đi lưu lại nên uy năng không cách nào tưởng tượng nổi được!

"Chẳng trách hắn lại dám nói, đã tu luyện môn thần công này tới mức trước giờ chưa ai đạt được, quả thật là rất đáng sợ!" Có người thán phục.

Những người khác khi đạt được "cổ hỏa" mà Chân tiên lưu lại, sau đó đạt được thành tựu thành Thần linh thì cổ hỏa này sẽ rời đi, thế nhưng cổ hỏa của tên này lại lưu lại.

Ầm!

Vượt ngoài dự liệu của Tử Viên Phi chính là, Thạch Hạo cứng rắng chống đỡ lấy Đại phần thiên công của hắn, cơ bản chẳng hề có ý định tránh né.

Bởi vì, trên nắm đấm của Thạch Hạo có quấn chặt ba luồng tiên khí, trấn áp toàn bộ ánh lửa, không thứ nào có thể ngang hàng với nó.

Vù!

Ánh lửa cuồn cuộn, Tử Viên Phi hét lớn, cả người dâng lên tinh khí, ánh lửa càng thêm hừng hực, vòm trời bị đốt tới uốn lượn.

Đây là uy của cổ hỏa, là sức mạnh của Đại phần thiên công, không thể nào tưởng tượng được.

Tiếng vang thật lớn, Thạch Hạo nắm chặt quyền ấn, đồng thời xung quanh nắm đấm lại có một cành liễu vàng óng lao ra hóa thành xích thần trật tự, tiếp đó thứ này lao vút vào trong ánh lửa.

"Bụp!"

Va chạm kịch liệt, Tử Viên Phi hét lớn rồi ho ra đầy máu, tiếp đó lùi về sau.

Thương thế của hắn rất nặng, đã chịu thiệt trong lần đối đầu này.

"Sao có thể như vậy chứ, dung hợp cổ hỏa, ở cảnh giới này ta đã tu luyện môn thiên công này tới mức chưa ai đạt được!" Hắn không thể nào tin vào sự thật này.

"Chờ tới lúc ngươi tu ra ba luồng tiên khí rồi hẳn luận thiên công tiếp với ta!" Thạch Hạo lạnh lùng nói, hắn dù đối diện với ba đại cao thủ thế nhưng vẫn bễ nghễ quần hùng.

"Ngăn hắn lại!"

Những người khác không ai dám lại gần mà chỉ ở nơi xa xa xuất thủ, bảo thuật khắp nơi.

"Giết!"

Thạch Hạo hét lớn, thời khắc này hắn nắm chặt quyền ấn, đại chiến với ba đại cao thủ tuyệt thế, thân thể phát sáng, những gợn sóng vàng khuếch tán diễn hóa pháp của Liễu Thần.

Trên người hắn đan dệt đầy hoa văn, sau đó trong mỗi lỗ khiếu huyệt đều lao nhanh ra một cành cây vàng óng, đó chính là pháp của Liễu Thần, nhìn thì mềm mại thế nhưng lại vô cùng cứng rắn.

Âm thanh bụp bụp truyền tới, không dứt bên tai.

Xa xa, hàng loạt người bị xuyên thủng mi tâm, dù cố gắng lùi lại thế nhưng vẫn bị những cành vàng theo sát đánh cho nổ tung tại chỗ.

"Người cản ta chỉ có con đường chết!" Thạch Hạo hét lớn.

Hắn dùng hết khí tực, triển khai toàn bộ bí pháp đại khai sát giới.

Thời khắc này, chỉ có ba đại cao thủ chí tôn mới có thể giữ được vẻ điềm tĩnh, những người khác đều đã biến sắc, thủ đoạn kia quá đáng sợ, Thạch Hạo múa thiên phong, đánh đâu thắng đó.

Bên ngoài thân thể của hắn là tinh lực ngút trời, quyền ấn cái thế!

Pháp của Liễu Thần được hắn vận dụng quét sạch tứ phương!

Trùng đồng giả cũng không hề động thủ mà chỉ đứng ở một phương, trong con ngươi biến ảo không ngừng, ánh sáng hỗn độn lấp lánh, rõ ràng hắn cũng là một cường giả đầy đáng sợ.

Hắn không hề nhúc nhích, quả thật chịu ảnh hưởng rất lớn.

Ngoài ra, Trường Cung Diễn cũng nắm chặt lấy đại cung đứng yên ngưng thần nơi xa.

Thạch Hạo đối chiến với ba đại chí tôn, giáp trụ trên người nổ rền vang, từng khối ánh sáng cuộn trào, hắn cũng từng bị dính đòn và cũng đã trả lại cho địch thủ không ít, lúc này cả người dính đầy máu tươi.

Võ đài sục sôi, hắn ngang dọc khắp nơi, dũng mãnh vô địch.

Vù!

Rốt cuộc, sự cân bằng đã bị phá vỡ, cánh cửa ánh sáng do võ đài xây trở nên bành trướng, cùng lúc đó võ đài cũng bắt đầu bốc cháy hừng hực, lan rộng ra xa.

Thạch Hạo hét lớn, dùng hết mọi khả năng giết thẳng về phía cánh cửa kia.

Vào lúc này, hắn kéo Vạn Linh đồ và Nghịch long lân trở lại trong tay.

Rõ ràng, võ đài này chuẩn bị giải thể và đây chính là cơ hội cuối cùng, nếu không đi vào trong thì cửa ánh sáng đó chắc chắn sẽ bị phá hủy.

Ầm!

Rốt cuộc thì hắn cũng đã thành công, cố gắng xông vào trong, chủ yếu nhất là do cửa ánh sáng này ra sức kéo lấy hắn, những chùm sáng được phóng ra quấn chặt lấy hắn.

Rắc một tiếng, pháp tắc mà Thế Giới thụ phát ra đã bị chặt đứt liên hệ, không thể nào trói buộc được nữa.

Xoẹt!

Thạch Hạo biến mất từ nơi đây, đã đi vào trong cánh cửa kia.

Cùng lúc đó, Tiên cổ chấn động dường như muốn vỡ ra, những khe hở trong không gian càng thêm to hơn, tiếng ken két vang lên khắp nơi.

"Không ổn rồi, người của ngoại giới đã giết vào đây rồi!" Đúng lúc này, nơi phương xa truyền tới tiếng gào thét chấn động cả đất trời.

Tất cả mọi người đều run lên kinh hãi, Tiên cổ xảy ra đại loạn rồi!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 980: Rối Loạn

Đã có người của ngoại giới giết vào tận đây rồi!

Tin xấu này làm chấn động cả tiên cổ!

Tình hình rối loạn từ trước đến nay chưa từng xảy ra ở vạn cổ đã bắt đầu, khiến cho tất cả cư dân bản địa đều lạnh toát cả sống lưng, không biết đây là phúc hay là họa.

Ngay cả thiên tài của ba ngàn châu đâu đâu cũng sục sôi, bọn họ biết, sư môn chuẩn bị đi vào đây, sẽ tiến quân vào di địa Tiên cổ, đáng tiếc... đã chậm mất một bước.

Nếu như sớm hơn một chút nữa thì Hoang chắc chắn sẽ không tiến vào được cánh cửa ánh sáng kia!

"Thật đáng tiếc mà!" Có người dẫm chân đấm ngực thùm thụp tỏ vẻ bực tức đến phát rồ, chỉ chậm một chút xíu nữa thôi mà hỏng việc, tiếc hận cả đời.

Rất nhiều người phải đau đớn ôm hận hét vang trời, cũng có không ít người nguyền rủa, khuôn mặt méo mó vì phát điên phát dại, chỉ ước kịp thời có thể dẫn sư môn đi giết khắp Tiên cổ.

Cũng có người thì toàn thân rét run, linh cảm điều không ổn sẽ xảy ra.

Lấy ví dụ như một vài quái thai cổ đại, như Thập Quan vương, "Trích tiên" thì nếu như Giáo chủ của ngoại giới đi vào thì sẽ cực kỳ nguy hiểm.

Bởi vì, trong tay bọn họ có những thứ nghịch thiên, mấy người kia chắc chắc đều có ý đồ với bọn họ.

Nhốn nháo hỗn loạn đến cực điểm, nếu như Tiên cổ mà gặp nạn, những Giáo chủ kia mà càn quét quá mức thì bọn họ chắc chắn sẽ rơi vào tình cảnh muôn kiếp hối hận.

Dù là Cô Kiếm Vân sau lưng có đại giáo bảo vệ cũng phải biến sắc, nếu như Tiên cổ mà loạn thì vương giả cổ đại như bọn họ không thể hội hợp với sư môn thì rất có thể sẽ bị ám sát.

Ảnh hưởng này rất lớn đến vận mệnh!

Trong lúc này, phản ứng của mọi người hoàn toàn khác nhau.

"Cũng không phải không địch lại mà là do chuyển biến quá nhanh!" Thập Quan vương thì thầm nắm chặt nắm đấm, buông 3 sợi tiên khí hóa thành chân long quấn quanh trên người của hắn.

Hắn bộc phát mạnh khiến cho không gian sụp đổ, việc này khiến mọi người ai nấy đều khiếp sợ!

Đặc biệt, một nhóm thiên tài đứng quá gần hắn cho nên toàn bộ đều phun máu xối xả cùng lúc bay ngược ra sau, cơ bản không thể nào đỡ được sức chấn động này.

Đây là Thập Quan vương, khí tức bị giải tỏa dưới cơn tức giận đủ khiến người khác chịu không thấu rồi.

"Ồ?" "Trích tiên" vốn thất vọng, lòng mang vẻ không cam thì đột nhiên thần sắc hơi biến, bởi vì cánh cửa ánh sáng kia vẫn chưa hề biến mất.

"Trích tiên" một cây áo quần đen tung bay tựa như Thiên phượng tung cánh, nhẹ nhàng và bay bổng, hắn được tiên khí bao quanh tung ra mưa ánh sáng rồi tiến thẳng tới gần cánh cửa ánh sáng đó.

"Cái gì, hắn cũng đi vào rồi!" Mọi người ngây ra.

"Trích tiên" bồng bềnh lượn lờ tiên quang, không minh vô cùng, duỗi

chân tiến thẳng tới cánh cửa ánh sáng rồi nhanh chóng phóng vào trong.

Ầm!

Nơi đây sục sôi đến cực điểm!

Không ai có thể giữ bình tĩnh được nữa, biến hóa này phát sinh quá đột ngột khiến mọi người có khiếp sợ, có vui sướng, tâm tình biến đổi liên tục, cùng lúc có cũng có rất nhiều người ngửa mặt hét dài, phát tiết cơn buồn bực trong lòng!

Thời khắc này, tiếng vui sướng đã tràn ngập khắp cơ thể mỗi người.

Ầm ầm ầm!

Thập Quan vương cũng ra tay, tựa như Chân long rời khỏi vực sâu, hắn bậc nhảy lên cao, không một ai có thể ngăn cản, tiếp đó hắn vung quyền, núi biển đều nát, thiên địa cùng chiến, tựa như Thần vương cái thế xuất hành.

Từ xa nhìn lại tựa như là một "bếp lò" đỏ rực bảo phủ cả đất trời, cuộn trào tinh lực vờn quanh hắn, tất cả đều do tinh khí biến thành.

Đó là sinh cơ của một người, cũng là sự thể hiện sức mạnh vô địch của hắn!

Thập Quan vương xông vào trong cánh cửa ánh sáng, người hai bên đường đều nhường tạo thành lối đi.

"Vẫn được, vẫn còn cơ hội để cứu chữa, chúng ta cũng có thể xông vào!"

Mọi người hò hét, dù là những người bên dưới võ đài cũng chen lấn phóng về nơi này, cứ như là một dòng lũ cuốn tàn phá bừa bãi trong thiên địa.

Biến đổi quá bất ngờ đã làm mọi người như nhìn thấy được hi vọng, hết thay tu sĩ đều thèm khát tranh lấn lẫn nhau, mặc kệ thế nào đi nữa thì cũng

phải đi vào theo, dù cho tạo hóa có bị người khác cướp sạch thì cũng phải xem rõ có gì bên trong.

Một bức Thiên đồ mở rộng, bên trong có nhật nguyệt sơn hà, lúc này bức thiên đồ này hóa thành một con đường màu vàng, còn Ninh Xuyên thì đang bước trên con đường này để tiến vào trong.

Ầm ầm!

Thạch Nghị xuất thủ, con mắt phát sáng, Trùng đồng khai thiên tích địa, diễn biến ra áo nghĩa của thế giới thuở ban đầu hình thành nên một vùng trời, hắn đạp nát hư không, quét sạch đám người bên cạnh rồi cũng tiến vào trong.

"Làm sao có thể thiếu ta được chứ, ta nhất định sẽ thành Tiên!" Tên mập Tào Vũ Sinh cũng hùa theo, hắn cùng Trường Cung Diễn đứng chung một chỗ rồi tiếp đó cùng nhau giết về trước.

Quái thai cổ đại đều rục rịch, từng người triển khai thủ đoạn của riêng mình, đại thần thông không dứt, trước cánh cửa ánh sáng tỏa ra ánh sáng lung linh, pháp tắc đan dệt, càn khôn nứt toác.

Một nhóm người mạnh nhất đều đã tiến vào thế nhưng sau khi đi vào bên trong cánh cửa ánh sáng này, mọi người đều phát hiện sự đối đãi của mình hoàn toàn khác với Thạch Hạo, Hoang đã biến mất khỏi nơi này, đã tới chỗ cần phải tới.

Nhưng bọn họ lại dọc theo một con đường được xây dựng bằng pháp tắc, ai nấy cũng đều ra sức hướng về điểm cuối đầy bí ẩn kia.

"Nhanh, phải nhanh lên!"

Mọi người hô hào, nếu như chậm chân thì sẽ chẳng còn lại thứ gì, không chừng sẽ bị Hoang lấy sạch.

Đừng nói là những người phía sau, dù là "Trích tiên", Thập Quan vương... đều trầm mặc, vận dụng hết sức mạnh của bản thân, thiêu đốt pháp

lực, tiêu hao bản nguyên, liều mạng xông về trước.

Chờ đợi mấy đời, là vì cái gì? Chính là chờ thời khắc này, bọn họ bùng phát toàn bộ, sợ còn đáng sợ hơn trước đây không lâu rất nhiều.

Ầm!

Đương nhiên, trong quá trình này vẫn có diễn ra một vài tranh dấu, ví như chùm sáng do Trùng đồng bắn tới, ánh sáng hỗn độn tràn ngập va chạm cùng với Thiên đồ của Ninh Xuyên.

Con đường tiến lên này chẳng hề nhàn hạ gì!

"Sao con đường này lại dài thế!?" Dù là quái thai cổ đại cũng kìm chế không được, bằng tu vi của họn họ thì mấy ngàn dặm cũng chỉ chớp mắt mà thôi.

Nhưng thời gian dần trôi qua, ít nhất bọn họ cũng đã chạy tới cả vạn dặm nhưng vẫn là như thế, chưa hề nhìn thấy điểm cuối ở đâu cả.

Răng rắc!

Trước võ đài, những vết rách hư không chấn động liên tục, khí tức tỏa ra từ đó vô cùng kinh khủng.

Sắc mặt của bản địa đều rất khó coi, tất cả nhanh chóng quay lại tộc để chuẩn bị ứng phó tình thế hỗn loạn này.

Đồng thời, cũng có người nhằm về một tiểu thiên thế giới nào đó, mục đích là muốn xem thử nhân vật nào đã đi vào hòng thám thính tin tức hữu dụng để báo về trong tộc.

Còn thiên tài của ba ngàn châu thì đều nhằm về tiểu thế giới kia, bọn họ không hề xông vào cửa ánh sáng mà là muốn tới nghênh tiếp môn phái của mình, dẫn cao thủ đi tiếp ứng.

Trong mắt rất nhiều người, tranh cướp với Hoang, với Thập Quan

vương, với "Trích tiên" thì không bằng mau chóng tìm Giáo chủ của môn phái để ngăn chặn cửa ánh sáng, như thế sẽ không có bất kỳ ai có thể trốn thoát được.

Huyền Minh giới, một giới chẳng hề to lớn, một giới rất là bình thường.

Nhưng bởi vì đây là điểm không gian bị đánh nứt và nối thông với ngoại giới, nên cũng không thể nào bình thường được nữa.

Nơi biên giới, thần lực dâng trào, pháp tắc đan dệt, sấm chớp trong thiên địa vang dội, hàng loạt những dị tượng xuất hiện khiến cho toàn bộ dân bản địa đều hoảng sợ.

Những cao thủ của các tiểu thiên thế giới khác sau khi chạy tới đây thì đều trợn tròn mắt, một khe lớn nối thông với giới này, trong đó có một đoạn vô cùng to lớn, đó chính là vị trí giao nhau.

Một ông lão đầu đội tử kim quan, thân mặc đạo bào đứng ở trong vết nứt ấy, một nửa thân thể của lão đã tiến vào giới này, con mắt tựa như là cầu vòng đảo qua núi sông, bên trong hiện lên vẻ nóng rực.

Ở phía trước còn có mười mấy người thế nhưng tu vi cũng không cao hơn lão, từ Tôn giả cảnh tới Chân thần cảnh mà thôi, đều là những tu sĩ đã thử nghiệm lực chịu đựng của vị trí giao nhau này và đã thành công để tới nơi này.

"Không xong!"

Ông lão thất kinh, cảm thấy thần hồn run rẩy, tóc gáy dựng đứng, nguy cơ to lớn bao trùm toàn bộ cơ thể.

"A..." Lão hét to một tiếng rồi ra sức giãy giụa hòng tiến lên, thế nhưng Tiên cổ lại có quy tắc nào đó đan dệt ở bên trong vết rách hư không nhằm ngăn cản lão lại.

Tuy rằng bên ngoài có người giúp đỡ thế nhưng vẫn không được, sắc

mặt của lão càng ngày càng tái bạch.

Bởi vì, hiện giờ có đạo tắc vô thượng nào đó đang xâm chiến cơ thể lão.

"Không!" Lão hét lớn.

Xương trán lão phát sáng, nguyên thần lao ra ngoài nhằm trốn vào di địa Tiên cổ này, bởi vì lão đã linh cảm được điểm không đúng, thân thể sẽ không cách nào chịu đựng nổi nữa.

Nhưng vào lúc này, bên trong vết rách hư không đó tỏa ra sương mờ, ánh sáng hỗn độn quét tới tựa như ánh kiếm sắc bén bổ trúng vào nguyên thần đó, cơ bản không hề buông tha.

Bụp!

Nguyên thần to bằng nằm tay kia hét thảm một tiếng rồi nổ tung, đồng thời cơ thể của lão cũng bị đốt thành tro tàn.

Mười mấy người còn lại đều thối lui, trên mặt chẳng còn chút màu máu nào, bọn họ rất may mắn khi tiến vào đến đây, thế nhưng ông lão kia thực lực rất mạnh, một chân đã bước lên trên cấp Thiên Thần, đã là một vị chuẩn Giáo chủ.

Kết quả, cứ thế bị giết chết một cách nhẹ nhàng, giống như là một cục đá nhỏ ném vào trong vùng hồ rộng lớn, không hề tạo nên chút bọt nước gợn sóng nào.

Ngoại giới, khu vực không người.

Khe lớn ngang trời, hào quang màu máu lan tỏa, tia chớp đen ngòm đan dệt, cảnh tượng vô cùng dọa người.

Lúc này, cả biển người đều đứng ở nơi này, từ Tôn giả cho tới Thiên Thần, rồi lại tới Giáo chủ, tu sĩ của tất cả các giới.

Đặc biệt, đám Giáo chủ đứng ở trước nhất đều lộ vẻ nghiêm túc, bọn họ

tốn rất nhiều công sức mới có thể xuyên thủng giới bích, qua từng lần thử nghiệm, Thần Hỏa, Chân Nhất đều có thể tiến vào mà chẳng hề có chút vấn đề gì.

Sau đó vì nóng lòng cầu thành nên ông lão kia đã chủ động nhờ bọn họ giúp đỡ để đi vào, không nghĩ rằng một người một người đã đạt tới cấp chuẩn Giáo chủ mà vừa tiến vào đã liền mất mạng!

"Chẳng lẽ, chúng ta đều vô duyên, không có chút cơ hội nào?" Có người thở dài.

Một màn khinh hãi khi nãy đều nằm hết trong mắt bọn họ, yên lặng suy nghĩ một cách kỹ càng thì đành xác nhận rằng, Giáo chủ không có cách nào vào được, đã bị thế giới Tiên cổ kia bài xích chứ không ông lão kia cũng sẽ không chết thảm như thế.

"Mạnh nhất cũng chỉ tới Thiên Thần cảnh, người đã bước ra khỏi lĩnh vực Thiên Thần thì không được." Có người nói.

Giáo chủ ở nơi này đều trầm mặc, bọn họ làm sao lại không muốn đi vào chứ, thế nhưng suy diễn rất nhiều lần thì ai nấy cũng đều nhíu mày, trong lòng lộ vẻ không phục.

"Còn có vị đạo hữu nào muốn thử nghiệm nữa không? Chúng ta sẽ dùng mọi khả năng để bảo vệ cho." Có người hỏi.

Không một ai lên tiếng, bởi vì họ sớm đã có kết quả rồi.

"Thôi, chỉ có thể để đám môn hạ Thiên Thần đi vào tranh cướp cơ duyên thôi, ta tin rằng bọn chúng ra mang ra được." Có Giáo chủ lên tiếng.

Chỉ là, giới bích nào không vững chắc, dù muốn bảo vệ để Thiên Thần đi vào thì bọn họ cũng cần phải hợp lực lại với nhau rồi tạo ra một tiết điểm để bảo vệ người đi vào.

"Tiên cổ đã bài xích chúng ta, lỗi này không chắc chắn, không thể chịu

đựng bao nhiêu nữa đâu, Thiên Thần đi vào cũng sẽ không quá nhiều." Có người nói.

Tất cả mọi người đều hiểu, nếu như tiết điểm này mà bị hủy thì bọn họ cần phải tìm kiếm nơi khác, lần nữa cùng nhau thi pháp thì mới có thể mở ra được.

Dựa theo suy đoán của bọn họ, nhóm người ban đầu tiến vào hẳn là rất thuận lợi.

Những người tiến vào rất quan trọng nên các giáo cùng nhau thương lượng để đưa ra kết quả.

"Nhóm người đầu tiên đi vào thì phải có một suất của Tiên điện ta!" Xa xa có một cung điện bằng đồng cổ xưa tỏa ra khí hỗn độn, một giọng già nua truyền tới.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, dù là đại Giáo chủ cũng không ngoại lệ, ai nấy cũng rất kiêng kỵ người này.

Bên trong một chiếc xe kéo cũng truyền tới lời nói, đó là Đế tộc đương đại, họ cũng phải có một suất.

"Ta, Tây Phương giáo cũng phải có một suất."

"Ta, Minh tộc cũng muốn tiến vào vùng đất tạo hóa Tiên cổ này."

"Ta, Thần miếu có thể dùng Cửu thiên thập địa kinh để bảo vệ thông đạo này, cho nên phải tính ta một suất."

...

Hết thảy các Giáo chủ đều lên tiếng để tranh cướp suất đi này.

Vào lúc này tuyệt đối không ai nhường ai, việc này liên quan tới vận may lớn, bọn họ là đang phân phối cơ duyên to lớn nhất của Tiên cổ.

"Gì mà Hoang, gì mà "Trích tiên", gì mà người thắng cuộc sau cùng, sau khi bị Thiên Thần trấn áp thì chỉ có thể trở thành bụi bặm!"

Có Thiên Thần được tuyển chọn nói nhỏ, đó là một người trung niên với ánh mắt đầy lạnh lẽo của Tiên điện.

"Đạo hữu nói rất có lý, lúc chúng ta chưa đi vào thì bọn chúng cũng tựa như đám nhóc đang chơi đùa mà thôi, hiện giờ tạo hóa cũng nên quy chủ rồi, đứa nào không tuân theo thì chỉ có thể thành tro tàn!"

Trong Tiên cổ, vùng đất cuối cùng ở phía sau cánh cửa ánh sáng trên võ đài.

Thạch Hạo một thân một mình đứng quan sát, nơi này quá thần bí, hắn tựa như đã hóa đá.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 981: Vùng Đất Tạo Hóa Của Tiên Cổ

Xa xa là một mảnh tối đen, mà xung quanh lại có những tia sáng dìu dịu, linh khí mịt mờ bồng bềnh, những áng mấy lượn lờ như sóng nước, nơi đây thần thánh một cách dị thường.

Những búp hoa rực rỡ, từng cánh hoa nhẹ nhàng dập dìu xuống dưới dòng nước óng ánh thánh quang mang theo những làn hương thơm cùng sức sống tràn trề.

Ngoài ra, từng làn tiên khí trắng noãn lượn lờ khắp nơi.

Thạch Hạo lặng yên đứng nhìn, tựa như có thể nghe được tiếng thì thầm của Chân tiên, tựa như đã trải qua vòng luân hồi trăm đời, tựa như có thể nhìn thấy được sự thay đổi của Tiên cổ, hắn yên lặng bất động.

Cảm giác này rất kỳ dị, chỉ trong giây lát mà đã nhìn thấy hàng trăm ngàn hình ảnh lặp đi lặp lại, có sinh linh, có cây cỏ còn có hình ảnh chiến đang chiến đâu.

Trong lúc nhất thời, hắn nhìn thấy được bầu trời nhuốm đầy máu, từng bộ thi thể của chí cường giả rơi rớt lả tả ngổn ngang trên mặt đất, máu nhuộm đỏ cả sơn hà.

"Có Đế đang tử vong, có cường giả cấm kỵ biến mất..." Thạch Hạo khẽ nói như đang mê man.

Hắn nhìn thấy những cảnh này nhưng chẳng hề chấn kinh chút nào mà thay vào đó là tê tái, đó chỉ là tàn cảnh thế nhưng cũng đủ để chúng minh sự tàn khốc ở những năm cuối cùng của Tiên cổ.

"Kẻ địch là ai?" Hắn nhìn chằm chằm về hàng trăm ngàn hình ảnh ấy.

Tiếp đó, hắn nhìn thấy một đại lục mênh mông bên trong một vũ trụ đang giải thể.

Điều hiếm thấy nhất chính là, Thạch Hạo chẳng hề cảm nhận được vẻ kịch liệt và bi tráng, chỉ là những tàn cảnh, chỉ có vẻ cô đơn và thê lương, rất nhẹ nhàng, không nhanh không chậm.

Nhưng, Thạch Hạo lại cảm nhận được một loại tâm tình nào đó bị ẩn giấu ở bên trong, đó chính là - Tuyệt vọng!

Đây là những dấu hiệu lộn xộn, không đành lòng báo ra chân tướng cho hậu nhân biết, sợ người sau sẽ hoàn toàn tuyệt vọng, kỷ nguyên đó, bọn họ đã đại bại.

Người mà lưu lại những dấu hiệu này mang trong mình vẻ vô lực, nản chí vô cùng, không hề nhìn thấy chút hi vọng nào.

Đây chính là những gì mà Thạch Hạo cảm nhận được.

Một bàn tay màu vàng óng toa ra khí tức Tiên đạo từ từ lướt qua rồi xóa đi hết thảy những hình ảnh vừa rồi, đặc biệt là hình ảnh cuối cùng kia rất mơ hồ vào không cách nào nhìn thấy rõ được, tựa như không đánh lòng để nói cho hậu nhân biết.

Muốn lưu lại cho hậu nhân biết? Nhưng lại xóa sạch!

Những dấu hiệu bị xóa nhòa, chỉ còn tiếng thở dài đang vang khắp.

Thạch Hạo cảm nhận được, đó là tiếng lòng đang lan truyền đầy êm dịu, đau đớn tới cực điểm, thương tổn tới tuyệt vọng, không thể nhìn thấy được chút ánh rạng đông nào.

"Cứ tuyệt vọng, cứ mờ ảo, đời này tới đời khác, kỷ nguyên này sang kỷ nguyên kia, cứ ngây ngô qua đi."

Trong lúc nhất thời, Thạch Hạo tựa như nghe được âm thanh như thế.

Sau khi bình tĩnh lại thì Thạch Hạo sởn cả tóc gáy, loại đau thương đó như thế nào lại khiến cho người may mắn còn sống sót ở kỷ nguyên đó lại thành ra như vầy? Cho rằng những người sau này vẫn nên mù mờ đừng hiểu gì là tốt nhất.

Yên tĩnh không chút tiếng động nào, búp hoa lấp ló, ánh lành dần dần tắt đi.

Tiên khí cũng tản ra rồi hóa thành từng tia khói xám, còn từng áng mây mù an lành trở nên âm u đầy tử khí.

Đấu chuyển tinh di, năm tháng biến thiên, nơi đây tựa như trải qua một lần luân hồi, toàn bộ đều thay đổi.

Thạch Hạo không hề lên tiếng, yên lặng cảm nhận.

Mù mờ đừng hiểu gì, ý nghĩa như vầy thật rất đáng sợ!

"Ta muốn biết, tại sao?" Thạch Hạo lên tiếng.

Ở phía trước, toàn bộ hào quang rực rỡ đều biết mất cả, chỉ còn lại những vách đá tối tăm cùng với một vài hình chạm khắc mơ hồ, đây chính là hình ảnh đã từng thấy trước đây.

Hắn cẩn thận cảm ứng, cẩn thận quan sát, thế nhưng tóm lại cũng chẳng phát hiện ra thứ gì.

Đây là tạo hóa mà Tiên cổ lưu lại? Quả đúng là nực cười!

Thạch Hạo chẳng hề đạt được gì ở đây cả, không hề có chút thu hoạch nào.

Những hình ảnh đó có thể giúp ích gì cho hắn, sẽ thông hiểu hơn khi tu hành? Chỉ là một loại ghi chép bình thường, không hề khích lệ hậu nhân, không hề hướng dẫn người đến sau, có thì cũng chỉ là nỗi tuyệt vọng mà thôi.

Thạch Hạo quan sát vách đá, nơi đây quả là chẳng có gì khác cả, hắn không hề thu hoạch được gì.

"Tại sao?!" Hắn lần nữa lên tiếng.

Cánh hoa Tiên đạo nở ra ba ngàn cánh, mục đích chỉ là để hắn nhìn qua vách đá này? Hưng sư động chúng thế nhưng kết quả lại ra gì!

Một bức tường, chắn ngang phía trước.

U tối, tang thương, ngăn trở con đường phía trước.

"Yếu đuối!"

Thạch Hạo chỉ nói hai chữ, đây chính là đánh giá về những gì mà người trước lưu lại, hắn tức giận, giết chóc tới tận đây vậy mà bạn thân chỉ thấy được như thế này.

Giờ muốn quay lại ư? Đi theo đường cũ để trở về.

Chỉ là, làm sao cam tâm được chứ.

Ba luồng tiên khí bên ngoài cơ thể của hắn chợt cộng hưởng, không ngừng dâng trào ở nơi đây tựa như là ba con chân long đang gào thét đồng thời xông về phía vách tường kia.

Ầm!

Tiếng va chạm kịch liệt phát sinh, tiên khí hừng hực, hắn muốn đánh tan bức tường đang chặn phía trước kia.

"Chẳng hề có chút công bằng gì cả, đều nói cơ duyên to lớn nhất đều nằm hết ở vùng đất tạo hóa này mà."

Thần thể Thạch Hạo phát sáng, pháp lực mãnh liệt.

Hắn mở ra Thiên mục cẩn thận quan sát hòng nhìn xuyên bức tường này.

"Hả?"

Thời gian rất lây sau thì hắn cảm thấy như ảo giác, phía sau bức từng này như có vật nào đó!

"Không phải như thế, bức tường tuyệt vọng này ngăn cản đường đi, người không cam lòng tuy rằng không coi trọng hậu nhân thế nhưng vẫn chừa lại một tia hi vọng."

Thạch Hạo khẽ nói, hắn kết hợp với những lời đồn của Tiên cổ, tạo hóa to lớn nhất, còn có tâm tình tuyệt vọng ở nơi này, lúc này hắn hơi hơi hiểu ra thứ gì đó.

"Ầm!"

Hắn ra tya, vung nắm đấm đánh thẳng về bức tường này, con đường của hắn ở ngay phía trước, đã tới đây rồi thì tuyệt không thể quay đầu.

Dù thế nào đi nữa thì cũng phải quan sát một lần, hiểu rõ một lần.

Có thể, bức từng này đã báo trước cho hắn biết, bất luận nỗ lực thế nào thì cuối cùng cũng sẽ tương tự như kỷ nguyên trước mà thôi.

Thế nhưng, Thạch Hạo cũng chẳng hề quan tâm làm gì, những thứ đó còn quá xa, liên quan quá lớn, cấp độ quá cao, hắn hiện giờ cũng chỉ muốn trở nên mạnh mẽ, đi con đường của chính bản thân, sẽ có một ngày đủ tư cách để đi tìm hiểu và phá tan.

Hiện giờ việc cần làm chính là, nhìn thấy tạo hóa cuối cùng của Tiên cổ.

Một luồng tiên khí xoay tròn đánh thẳng lên trên vách tường, một luồng sức mạnh nhu hóa đẩy ngược hắn về sau.

"Công kích mạnh nhất!"

Thạch Hạo hét lớn, hàng loạt bảo thuật được triển khai, Lục Hợp thiên công* chuyển động, tiếng vang ầm ầm ngân lớn, hắn đánh một quyền lên

trên vách tường.

(*): Thằng Đông chắc có vấn đề, Thiên công này ở những chương sau này mới có:((

Ba luồng tiên khí tràn ngập tựa như đang xác minh thứ gì đó, sau khi nhận được sự tán thành thì vách tường kia chợt rắc và tiếng nứt vang vọng, một cánh cửa hình người xuất hiện.

Lúc này, vẻ tức giận, đau đớn, kinh ngạc còn hơn trước kia bao phủ nơi này.

Thạch Hạo không hề để ý tới mà cứ thế bước chân đi vào, sau khi xuyên qua bức tường tuyệt vọng này thì quả nhiên, hắn nhìn thấy một cái cầu thang được luyện chế từ các ngôi sao rồi ghép lại.

Việc này khiến người khác phải bội phục!

Cầu thang này quá thần bí, mỗi một bậc đều do chín ngôi sao ghép thành, bị người khác dùng đại pháp lực luyện chế và thu nhỏ lại, hắn có thể cảm nhận được vẻ chân thật của nó.

Đây là những hành tinh trong vũ trụ!

Việc làm người khác ngạc nhiên hơn là, người năm đó có pháp lực như thế nào, ngay tới con đường bình thường nhất mà đã như thế này rồi, thật khiến người khác thán phục.

Thạch Hạo cất bước lên cầu thang, bốn phía là hư vô vô tận không có điểm cuối, chỉ có mỗi một thềm đá dẫn tới phần cuối vĩnh hằng và không biết này mà thôi.

Ánh mắt của hắn trở nên trong veo đầy kiên định, từ từ cất bước.

Không lâu lắm, khí hỗn độn ngập tràn, nơi trống trãi này chợt có thứ gì đó, đồng thời chỗ cao nhất mà cầu thang này dẫn tới lại lộ vẻ xa xưa và thâm

thúy.

Thạch Hạo có cảm giác, mỗi bước mà hắn hạ xuống tựa như đang vượt qua cổ kim, như đang xuyên hành từ đại thế giới này qua đại thế giới khác, làm hắn vô cùng chấn động.

Là muốn đi đâu?

Bỗng nhiên, gió mạnh ào ào đồng thời hắn nhìn thấy những ngôi sao lớn.

Trong hư không đó, từng ngôi sao đều được tô vẽ, hắn tựa như đang dọc theo thềm đá để đi vào trong vũ trụ, gió lớn không ngừng thổi vù vù bên tai.

Sau đó không lâu thì Thạch Hạo giật nảy cả người, cơn gió kia chợt thổi qua và rồi một vài ngôi sao bị phá nát, lờ mờ rồi tan biến bên ngoài thềm đá.

Chỉ có bậc tháng đá này là yên lặng trong cơn gió lớn mà thôi.

Quá đáng sợ và cũng quá quái lại, Thạch Hạo không biết đây là con đường như thế nào và sẽ hướng tới đâu.

Mãi cho tới cuối cùng, khi hắn cảm thấy như mình đã đi được rất nhiều năm thì lúc này mới đi tới gần phần cuối, chỉ còn lại chín bậc thềm nữa mà thôi.

"Uhm?!"

Thạch Hạo khiếp sợ, ở bậc thềm đầu tiên thì hắn cảm thấy mình như xuyên qua một tầng trời!

Cứ thế, hắn cất bước lên bậc thềm thứ hai, thứ ba, thứ tư....

Sau khi bước tới bậc thứ chín thì Thạch Hạo hoảng sợ, loại trải nghiệm này quá đáng sợ, tựa như xuyên qua chín tầng trời để đi lên thương vũ.

Trong nháy mắt ngoái đầu nhìn lại thì sau lưng là một mảnh hư không, không có thứ gì, chỉ có thể đi tới mà thôi!

"Lẽ nào ta thật sự đã đi lên trên chín tầng trời!?" Thần hồn của Thạch Hạo chấn động.

Trên chín tầng trên, mây mù mờ ảo, khí tức Tiên đạo tràn ngập, nhưng mà, phóng tầm mắt để quan sát thì chẳng thấy được thứ gì, chỉ trống không mà thôi.

"Chí có thể tiến lên!"

Thạch Hạo cất bước, bàn chân bước khỏi bậc thềm thứ chín, rời khỏi nơi đó.

Sau một khắc, thiên địa biến ảo!

Trên chín tầng trời, không có cung điện, không có Tiên nhân, chỉ là một khu gò đất to lớn.

Hắn tới nơi nào thế này?

Thổ địa đỏ sậm, không có ngọn cỏ, từng gò đất nối nhau trải rộng ở phía trước.

Đất đai ở đây tựa như bị nhuốm máu, màu sắc của nó làm người khác không thể không nghĩ tới việc này.

Ban đầu Thạch Hạo không có cảm giác gì thế nhưng khi quan sát kỹ lại thì chợt hoảng sợ, hình dáng của những gò đất này có chút kỳ quái, sao lại giống những ngôi mộ lớn thế?

Vẫn không hề dừng bước, hắn tiếp tục đi tới.

Rốt cuộc, cũng đã tiến vào nơi sâu cũng "đồi núi"!

Một con đường, tối tăm mờ mịt kéo dài xuống lòng đất.

Đây là một tòa cung điện dưới lòng đất, Thạch Hạo nhân chân bước vào tòa cung bên udowis những ngọn đồi núi kia.

Nơi này rất rộng lớn, con đường cũng rất dài, đi hết xung quanh thì cũng phải tốn thời gian nhất định.

Hào quang xuất hiện, linh khí mịt mờ lượn lờ.

Nhưng Thạch Hạo lại sởn cả tóc gáy, kinh ngạc tới ngây người.

Giờ khắc này, hắn có thể tin chắc rằng, tất cả những đồi núi trên mặt đất kia đều là những ngôi mộ lớn cổ xưa!

Bởi vì, phóng tầm mắt quan sát thì có thể thấy được từng chiếc quan tài bằng ngọc thạch!

Tất cả đều là những chiếc quan tài cổ được đặt cách nhau rất xa, tất cả đều phát sáng và tràn ra khí tức Tiên đạo.

Có một số quan tài trong suốt, Thạch Hạo với tâm tình kinh ngạc tiến tới, sau khi tới trước một chiếc quan tài thì cẩn thận quan sát, lúc này sau lưng chợt phát lạnh, trong miệng khô khốc.

Đó là gì?

Một bộ thi thể, máu của nó vẫn đang phát sáng, có tiên khí lượn lờ.

Kẻ này không có đầu, chỉ có thân, cả vạn cổ trôi qua nhưng không hề thối rửa!

Đây là cường giả như thế nào

Thạch Hạo lòng mang nghi ngờ, chẳng lẽ là Tiên ư?!

Nhưng, đảo mắt nhìn khắp, nơi đây cũng không phải chỉ có một hai chiếc quan tài!

Tâm thần của hắn chấn động, cố nén nghi vấn, mang theo vẻ phức tạp đi về một chiếc quan tài ngọc khác.

Ở trong đó, cũng là một thi thể không đầu, vết thương nơi cổ trơn nhẵn, huyết dịch trong suốt chảy đầy trong quan tài cứ như là dung nham, lại như là ngọc tủy vậy.

Thạch Hạo chấn kinh tới mức không thể nào chấn kinh hơn được nữa, đây là cảnh tượng như thế nào?!

Hắn lại đi vào một nơi như vầy.

Sau khi xem vài chiếc quan tài khác thì tất cả đều là như thế, thân thể không đầu, máu tươi chảy đầy, thần hà bốc hơi.

Là Tiên ư?!

"Vì sao lại như thế?!" Thạch Hạo hét lớn.

Sau một giây, cảnh tượng chợt biến hóa, những thi thể không đầu ở bên trong quan tài bằng ngọc thạch đều biến mất, thay vào đó là một quyệt sách cổ bằng ngọc thạch cùng với một tiên chủng thần bí.

"Hả?!"

Hắn giật nảy cả mình, tiếp đó chợt quan sát những quan tài còn lại!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 982: Được Tạo Hóa

Những chiếc quan tài khác cũng tương tự như vậy, thi thể người bên trong đã biến mất mà thay vào đó là một bộ kinh thư cùng tiên chủng.

Các quan tài đều được chế tạo từ ngọc thạch, trong vẻ cổ kính ẩn hiện vẻ lấp lánh, còn bên trong kinh thư bằng ngọc thạch kia thì lại thần bí khó lường, nó mang theo sương mù mịt mờ cùng hào quang tươi sáng.

Không cần nghĩ nhiều, đây chính là Đạo thư được lưu lại hơn một kỷ nguyên trước!

Trong đôi mắt của Thạch Hạo lóe lên vẻ lấp lánh mong đợi, cảm xúc lan tỏa, hắn liền hiểu, đây chính là vùng đất truyền thừa từ truyên cổ để lại!

Phía sau bức tường tuyệt vọng, bên trên chín tầng trời vẫn còn có một ngọn đèn lấp lánh lưu lại chút hi vọng cho người sau, đó chính là những thứ này.

"Phương pháp tu luyện của hơn một kỷ nguyên trước?"

Thạch Hạo kích động mạnh, hắn rất muốn tìm hiểu pháp môn của hơn một kỷ nguyên trước, sớm đã nghe nói rằng chúng hoàn toàn khác với hiện nay, tu hành chủ yếu dựa trên tiên chủng.

Hắn phân ra một bộ linh thân rồi từ từ tiến tới thử mở một chiếc quan tài cổ, còn chân thân thì lùi lại đủ xa nhằm tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn nào đó.

"Hả?!"

Thạch Hạo kinh hãi, không cách nào có thể đẩy nắp quan tài được, dựa

vào sức mạnh của hắn thì đừng nói là một chiếc quan tài, dù là ngọn núi lớn cũng có thể nhấc bổng như chơi.

Khi hắn vận dụng pháp tắc thì quan tài bằng ngọc thạch này chợt phát sáng, có bí lực nào đó lưu chuyển đẩy lui thứ này.

Không cách nào có thể mở được quan tài, ý nghĩa rằng không thể lấy được kinh thư bằng ngọc này.

Là ý gì? Thạch Hạo đi vòng quanh quan tài cổ một vòng, nếu như hắn đã đi tới được nơi này thì lẽ ra phải nhận được tạo hóa mới đúng chứ.

Hắn mở to hai mắt nhìn về những chiếc quan tài khác, thế nhưng khoản cách mỗi chiếc đều cách rất xa nhau, truyền thừa của nơi này chẳng hề ít, hẳn phải tới mấy chục gần trăm chiếc.

Hắn thử liên tiếp mấy quan tài thế nhưng chẳng hề có động tĩnh gì, không cách nào mở ra được.

Thạch Hạo cũng không có gượng ép, bởi vì vẫn còn rất nhiều cho nên hắn chuyển sang một chiếc khác, những chiếc quan tài này đều có những màu sắc khác nhau, đều là những ngọc cổ hi hữu.

Đồng thời, những thi thể không đầu trước kia đều không hề thối rửa, huyết dịch vẫn rất lấp lánh tràn đầy sinh cơ, tựa như có thể tràn ra khỏi quan tài.

Năm đó, những cường giả vô thượng này làm sao lại chết chứ?"

Trong lòng Thạch Hạo run run, huyết dịch của những người này đều lấp lánh và rực rỡ, tuyệt đối không phải là phàm tục, rất có thể là Tiên nhân chân chính!

Hình ảnh này quá chấn kinh, mấy chục chiếc quan tài, đây là lực lượng chiến đấu mạnh mẽ như thế nào.

Dù cho không phải là Tiên thì hơn nửa cũng là những tồn tại cấm kỵ khủng khiếp đứng sừng sững ở trên đỉnh cao đại đạo, không thể nào tưởng tượng nổi.

Nhưng, bọn họ đều chết, đều bị người khác chém rồi cắt lấy đầu lâu, kẻ địch đáng sợ tới cỡ nào chứ?

Đây chính là nguyên nhân khiến người ấy tuyệt vọng ư?

Đồng thời, Thạch Hạo còn nghĩ tới một chuyện, lúc hắn lần theo thứ kỳ lạ kia, từng xông vào chiếc thuyền lớn đen nhuốm đầy máu ấy, nơi đó hắn từng nhìn thấy một chiếc đỉnh đá.

Lúc đó, hắn vô cùng chấn kinh, bởi vì bên trong đều là những đầu lâu của cường giả vô thượng, rất có thể là Tiên!

Giờ nhìn thấy những thi thể không đầu này, chẳng lẽ hai bên có mối liên quan với nhau, tại sao lại trùng hợp lạ kỳ như vậy?

Một nhóm cường giả chết như vậy khiến người khác sợ hãi vô cùng, nhìn những thi thể không đầu này thì Thạch Hạo như nghe được tiếng kèn lệnh hơn một kỷ nguyên trước, trong thiên địa là vô số cường giả đang chém giết, những sinh linh mạnh mẽ nhất đều bê bết máu...

Thạch Hạo rùng mình một cái, cường giả vô địch ngày xưa thế nhưng bây giờ chỉ là những thi thể không đầu, máu đã lạnh từ lâu, tất cả đều đang nằm ở nơi đây làm người khác tiếc nuối vo cùng.

Không lâu sau đó, những quan tài nơi này lại phát sinh biến hóa, những thi thể đều biến rất rồi thay vào đó là kinh thư bằng ngọc thạch cùng với tiên chủng.

Hắn thử nghiệm rất nhiều lần, thế nhưng đều không có mở được chiếc quan tài cổ nào cả.

Việc này làm hắn nhíu mày, nhiều truyền thừa như thế mà cũng không

thể lấy được dù chỉ một cái ư?

Thạch Hạo không lên tiếng mà vẫn tiếp tục chuyển sang cái khác, khi tới phần cuối thì hắn nhìn thấy một tế đàn vô cùng rộng lớn, tựa như là một ngọn núi lớn đang chắn ngang trước mặt.

Hắn cẩn thận lại gần.

Tế đàn này, bên trên có khắc những hoa văn, từ sinh linh tới tinh vực, từ bụi bặm tới đại dương mênh mông, có tiên dân xưa kia và cũng chẳng thiếu Chân tiên.

Những hoa văn này cổ xưa quán xuyến trong con sông năm tháng, đây là tế đàn hơn một kỷ nguyên trước.

Nó nằm ngay ngắn nơi đó, vô cùng uy nghi, không biết tác dụng là gì, nếu như bước vào thì có thể bao quát hết những quan tài cổ kia.

Thạch Hạo đi vòng quanh một lượt rồi từ từ bay về phía trên cùng của tế đàn, trong lúc này cũng không hề có bất cứ dị tượng hay nguy hiểm nào xảy ra cả.

Trên tế đàn có thờ một vật.

Thạch Hạo giật nảy mình, con mắt trợn tròn, bên trên tế đàn cổ xưa rộng lớn như vầy lại để cống phẩm?

Trên tế đàn, khí hỗn độn tràn ngập, những dị tượng vô cùng bất phàm.

Ngoại trừ vật đó ra thì chẳng còn thứ gì nữa.

Thạch Hạo nhanh chân đi tới gần, sau khi hít sâu một hơi thì thu hộp ngọc vào trong tay, vô cùng thuận lợi, không hề gặp cản tở nào.

"Đây là cơ duyên của ta à?" Hắn nghi ngờ.

Đi xuyên qua khu quan tài cổ mà không hề đạt được thứ gì, cho tới phần

cuối, bước lên tế đàn thì mới có thu hoạch.

Hơn nữa, có thể nhìn ra được, tế đàn cổ rộng lớn này có thể bao quát toàn bộ, vô cùng siêu nhiêu, không giống bình thường chút nào.

Trong lòng hắn đầy kích động không cách nào ngăn cản được vẻ hiếu kỳ của mình, rất muốn mở hộp ngọc này ra để xem có thứ gì bên trong.

Nhưng, khi hắn phát lực thì hộp ngọc phát sáng, đồng thời có dấu ấn tối nghĩa đầy mơ hồ hiện ra, tựa như đang có thanh âm nào đó đang vang lên trong tâm trí.

"Muốn mang đi à? Phải xem ngươi có tư cách đó hay không đã!"

Thạch Hạo chấn động trong lòng, cũng không dễ như thế, phải đủ tư cách mới mang đi được, hắn đã đi tới chỗ này mà lại còn hạn chế vậy nữa.

Một lát sau thì hắn sởn cả tóc gáy, trên người nổi dày da gà, cảm thấy như đại họa đang ập xuống.

Hắn muốn trốn ra ngoài thế nhưng lại giật mình phát hiện, hai chân của mình khó lòng bước khỏi tế đàn này, bị hút chặt không thể di chuyển dù là nửa bước.

Từ khi hắn lấy được hộp ngọc thì đã xác định được, rất khó rời khỏi nơi này.

Cùng lúc đó, tế đàn xuất hiện những chùm sáng, tựa như là từng thanh tiên kiếm trong suốt đâm thủng hư không, đồng thời từng tia khí hỗn độn khuếch tán làm cho nơi đây càng tăng thêm vẻ thần bí.

Thạch Hạo không thể rời đi thế nhưng tế đàn này lại trở nên rực rỡ, sức mạnh kỳ dị xuất hiện và bắt đầu luyện hóa hắn.

Thạch Hạo hét lên một tiếng, vận dụng tất cả sức mạnh về phía đôi chân, cuối cùng cũng có thể từ từ nhấc chân lên thế nhưng lực hút mạnh mẽ trong

nháy mắt kéo tới giam cầm lấy hắn.

Ầm!

Hắn bị hút chặt xuống, xương sống cả người như đứt đoạn uốn cong xuống dưới.

Thạch Hạo gầm nhẹ rồi ngồi xếp bằng, lưng thẳng tắp, vận dụng bảo thuật chí tôn của bản thân, và cũng vận dụng thần thông của Thập Hung đồng thời khống chế cả công pháp của Liễu Thần.

Hắn liều mạng, đã đi tới nơi đây thì có lý nào lại để xảy ra chuyện ngoài ý muốn?

Hắn tuyệt không bỏ qua hộp ngọc này, nhất định phải mang đi!

Trên tế đàn, những hào quang, những khí hỗn độn đang ép về phía Thạch Hạo, nơi đây hóa thành một nhà giam, biến thành một chiếc đỉnh trấn áp hắn ở bên trong.

"Hừ, muốn luyện hóa ta?" Trong lòng Thạch Hạo giật mình.

Nhưng, hắn chẳng hề sợ hãi, dồn hết sức lực chống lại, chỉ có thể kiên cường tới cùng.

Hắn phải thể hiện được chỗ siêu phàm của bản thân, nếu như cái gọi là tư cách vậy thì đây chính là thử thách và ước lượng, hắn phải vượt qua ải mới được.

"Ầm!"

Thiên lôi nổ vang, tia chớp đan dệt, bên trong chiếc đỉnh này nổ vang, toàn bộ đều đánh lên trên người của Thạch Hạo, tiếp theo là những ánh lửa của thái dương xuất hiện đốt cháy thân thể, sau đó là những tia nước của thái âm nhấm chìm hắn.

Thạch Hạo hít vào hơi lạnh, chỉ trong giây lát này mà mạnh như hắn

cũng dường như không cách nào chịu đựng nổi, các loại sức mạnh lần lượt xuất hiện, đều là một cực hạn của một lĩnh vực nào đó.

Trong nháy mắt này, hắn gặp phải tới mấy đòn khủng khiếp!

Nếu là người bình thường thì đừng nói là chống đỡ, cơ bản không cách nào sống sót được, sẽ hóa thành bụi trần ngay tức khắc.

Ầm!

Không biết đã trôi qua bao lâu, một gò đất hỗn độn từ trên ép xuống, thứ này nặng vô biên, tựa như có thể đè nát những ngôi sao trên trời, vừa mới tiếp xúc thì Thạch Hạo đã thổ huyết, đồng thời xương gãy khắp nơi.

Đừng nói là hắn, dù là Thiên Thần khi gặp phải gò đất hỗn độn này cũng phải khiếp sợ.

Thứ được sinh ra từ hỗn độn này nếu như có thể luyện thành bảo cụ vô thượng, thì tất nhiên sẽ có thể đè nát sông núi ngôi sao, dù Thạch Hạo đủ mạnh thì cũng không cách nào đỡ nổi.

Bởi vì, gò đất hỗn độn này quá lớn, quá nặng!

Bụp!

Một lát sau, thân thể của Thạch Hạo bị ép nát, xương cốt cũng không biết đã gãy bao nhiêu khúc, cứ như thế rất lâu thì gò đất đấy mới biến mất.

Nếu là quái thai cổ đại bình thường thì chắc chắn đã bỏ mạng, không cách nào lưu lại dù chỉ là một chút của thân thể được.

Vù một tiếng, ngọn lửa hoàng kim vọt tới, tinh lực trong cơ thể của Thạch Hạo cuồn cuộn lưu chuyển, cơ thể hắn vang lên những tiếng ầm ầm, những đoạn xương gãy trắng loáng bắt đầu nối liền.

Đây là pháp môn của Liễu Thần, đã giúp hắn có tràn đầy sinh cơ, dù là bị thương thì cũng có thể được tẩm bổ ngay tức khắc và nhanh chóng hồi

phục lại như cũ.

Đó là chỗ nghịch thiên nhất hiện giờ của pháp môn này.

Liễu Thần từng gặp nạn rồi hóa thành một hạt giống, tiếp đó gặp phải sét đánh rồi trở thành một khúc cây khô, thế nhưng vẫn có thể phục sinh lần nữa, cũng bởi vì pháp môn của nó mới khiến cho căn nguyên của sinh mệnh trở nên kinh người, có thể lần nữa niết bàn.

Thân thể của Thạch Hạo vừa mới khôi phục thì một tảng đá đen xì to bằng cái bàn đập xuống, hắn lại lần nữa gãy xương, suýt nữa đã thành bánh thịt.

"Đây là..." Hắn giật mình, đó là Thế Giới thạch!

Một cục đá, giá trị vô lượng, dù là Tiên nhân cũng thèm khát, sẽ chiến đấu sống còn vì thứ này.

Nhưng, dù là gò đất hỗn độn trước kia hay là Thế Giới thạch này cũng không phải là thực thể, đều là do pháp tắc biến thành nhưng sức mạnh lại vô cùng chân thực.

Ầm!

Thạch Hạo nỗ lực vận chuyển pháp môn, thân thể nhanh chóng khôi phục lại, thế nhưng Thế Giới thạch lại tiếp tục đánh xuống, tuy rằng hắn dùng bảo thuật để chống đỡ nhưng vẫn bị đánh tới bầm nát cả người.

Hắn ho ra máu, thân thể te tua.

Thử thách này quá biến thái, Thạch Hạo hiểu rõ, đây chính là sự chuẩn bị riêng cho người tu ra ba luồng tiên khí, nếu không thì những vương giả cổ đại có đi tới đây cũng sẽ bị đánh chết.

Lúc này, dù là hắn mà còn không cách nào chịu nổi nữa.

Rất nhiều phù văn hiện bên ngoài cơ thể hắn, sau lưng hiện ra một cây

liễu màu vàng tràn đầy sức sống, hắn lại lần nữa chữa thương thế nhưng rất rõ ràng, cứ tiếp tục như vậy thì chắc chắn sẽ khiến hắn đại thương nguyên khí.

Bất luận dùng pháp môn nào cũng không được, cần phải dùng tinh nguyên của bản thân để gồng gánh.

Thạch Hạo cảm thấy sống một ngày tựa như một năm, tiềm lực cực lớn như hắn vậy mà lại cảm thấy vô cùng đau nhức, lúc này trong hư không hiện ra từng thanh kiếm pháp tắc chém về nguyên thần của hắn.

Bị giam cầm trên tế đàn, chỉ có thể bị động đỡ lấy.

Sau đó, khí kim loại tràn ngập, đó là những tiên kim bị nấu chảy rồi hóa thành những dòng kim loại từ từ chảy trong hư không rồi nhỏ lên người hắn.

Đây không phải là chất lỏng kim loại bình thường, tất cả đều mang tiên khí!

"Đáng ghét!" Thạch Hạo rất muốn chửi thề, thử thách này do tên khốn nào thiết kế không biết, quá kinh khủng, chỉ cần sơ sẩy chút thôi thì kết cục sẽ là bị xóa bỏ.

Rốt cuộc, cũng không biết bao lâu thì trên tế đàn khôi phục lại vẻ yên lặng, cả người hắn be bét máu, xương cốt gãy nát, chẳng ra hình thù gì cả.

Thạch Hạo không cách nào nhúc nhích được, thế nhưng cũng xem như là đã qua được cửa ải này rồi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 983: Hoàn Toàn Khác Với Tất Cả Mọi Người

Cũng không biết bao nhiêu lâu thì Thạch Hạo mới có thể cử động được, lần bị thương này hoàn toàn là ngoài ý muốn, vùng đất tạo hóa lại kinh khủng như vậy, thử thách quá đáng sợ.

Hắn âm thầm nghĩ lại, nếu không phải có ba luồng tiên khí quấn quanh cơ thể, cùng với thân thể đã trải qua cuộc gột rửa của Lôi kiếp mạnh mẽ nhất, thì hậu quả chắc chắn sẽ không thể nào tưởng tượng nổi.

Hắn ngồi xếp bằng, yên lặng khôi phục, mãi cho tới khi trong cơ thể vang lên những tiếng lốp bốp điếc tai, tinh huyết khôi phục tới trạng thái đỉnh cao thì lúc này hắn mới đứng thẳng người lên.

Giờ khắc này, thân thể của Thạch Hạo không hề lấp lánh ánh sáng hoàng kim lộng lẫy nữa mà đã khôi phục lại màu da bình thường, thế nhưng hiện giờ lại long lanh như ngọc thạch, lấp lánh như tiên kim vậy.

Ban đầu, sau khi tu thành pháp của Liễu Thần thì thân thể sẽ thi thoảng hiện lên màu vàng óng trông rất quái dị, hiện giờ thì đã hoàn toàn bình thường rồi, dù khi vận chuyển pháp môn này thì màu da cũng không hề thay đổi nữa.

Hắn tra xét thật cẩn thận thì bản thân đã lên tới Chân Thần hậu kỳ, thậm chí gần đạt tới viên mãn, tốc độ tu hành quả thật rất đáng sợ, mới bao lâu mà giờ hắn đã có đạo quả như này rồi?

"Ta chuẩn bị quá đầy đủ, thế nhưng cũng quá nhanh, vẫn chưa chuẩn bị thần vật cần thiết để tiến vào cảnh giới tiếp theo, sau khi rời khỏi đây thì phải đi tìm mới được." Thạch Hạo tự nhủ.

Hăn cầm hộp ngọc trong tay, tuy đã thử mở mấy lần thế nhưng cũng

chẳng xi nhê gì, việc này khiến hắn tò mò vô cùng,

Suy nghĩ thật kỹ thì hắn lộ vẻ kinh ngạc, bởi vì đạo hạnh của bản thân không đủ cho nên không cách nào xem bên trong chứa vật gì.

"Ta cũng đã gần đạt tới cảnh giới Chân Thần đại viên mãn rồi, chuẩn bị tiến cấp, vậy mà vẫn không hề có tư cách để nhìn vật bên trong?!" Hắn khá giật mình về điều này.

Tìm tòi hết cả tế đàn thì hắn vững tin không còn thứ gì nữa thì mới thu lại hộp ngọc, tiếp đó rời khỏi tế đàn mênh mông này.

Mấy chục chiếc quan tài, bên trong môi chiếc đều có đạo thư, tiên chủng làm Thạch Hạo thèm thuồng, nhưng dù có vận hết sức bình sinh, tại sao lại không cách nào làm cho nó xê dịch được?

Hắn tuy cảm thấy thứ trong hộp ngọc này quý giá hơn rất nhiều, hẳn là đã đủ rồi, thế nhưng nhiều truyền thừa ở ngay trước mắt như này thì quả thật không cam lòng.

Rõ ràng là có rất nhiều kinh thư, mỗi một bộ mà xuất thế thì sẽ tạo nên sóng lớn ngập trời, sẽ làm cho các Giáo chủ thèm thuồng thế nhưng hắn lại không cách nào chiếm được.

Thạch Hạo không cam lòng nên tiếp tục đi mở từng chiếc lần nữa, kết quả không cách nào mở được.

Đặc biệt, mấy quan tài ở trước tế đàn là bất phàm nhất, vô cùng to lớn, kinh thư và tiên chủng ở bên trong đều mờ ảo, thi thoảng còn truyền ra tiên âm đại đạo.

"Thật sự là không cam mà!" Thạch Hạo nói.

Đột nhiên thần sắc hắn biến đổi rồi nhìn về phía cửa vào, hắn thấy "Trích tiên", Thập Quan vương đang xông lại với tốc độ nhanh như gió, kèm theo là khí thế đầy hùng dũng.

Bọn họ nhìn thấy Thạch Hạo đang ra sức mở nắp một chiếc quan tài thì sững người.

Rất nhanh thì hai người tỉnh ngộ, Thiên mục mở ra, lúc này nhìn thấy những giờ đang nằm trong quan tài cổ thì giật nảy mình.

"Kinh văn đại đạo?!"

"Bảo điển của động phủ Tiên gia?!"

Hai người phản ứng đều giống nhau, gần như vọt tới cùng lúc và công kích Thạch Hạo.

Bởi vì, dưới cái nhìn của bọn họ thì quan tài mà Thạch Hạo đang mở chắc chắn không phải là đồ tồi, nếu không thì vì sao hắn lại chọn nó chứ?

"Hai người các ngươi bị khùng à, nhiều quan tài như vậy thì sao lại để ý cái ta chọn thế? Thạch Hạo tức giận.

Ầm!

Hắn không giữ lại gì nữa, vung quyền công kích hai người khiến nơi đây chấn động, sấm sét đan dệt, những ký hiệu thần bí lan tỏa, hư không nứt toác.

Nhưng, toàn bộ quan tài chẳng hề hư hao gì.

"Ồ?" Đột nhiên "Trích tiên" dừng công kích rồi lùi lại, bởi vì trong lòng hắn tựa như có tạo hóa nào đó đang kêu gọi hắn.

Vì sao, trong lòng hắn lấy làm khó hiểu.

Nhưng, chỉ trong nháy mắt "Trích tiên" đã biết đang xảy ra chuyên gì, một trong mấy chiếc quan tài to lớn ở trước tế đàn chợt phát sáng và đang cộng hưởng với hắn.

"Đây là..." "Trích tiên" liền vọt tới.

Cũng trong lúc đó, Thập Quan vương cũng như cảm ứng thứ gì rồi lộ vẻ khác thường, trước tế đàn, một chiếc quan tài to lớn khác cũng đang phát sáng và cộng hưởng với hắn, việc này làm hắn trở nên không mình, có một gợn sóng thần bí nào đó đang ăn khớp với hắn.

Thập Quan vương nhanh chóng vọt tới trước chiếc quan tài này.

Đây là kinh văn Tiên gia ư, lại cộng hưởng với bọn hắn, chọn bọn hắn ư?

Thạch Hạo "đố kỵ", hắn thử hết một vòng nhưng cũng chẳng có quan tài nào "chọn" hắn, kết quả hai người này chỉ vừa mới tới mà đã sản sinh ra cảm ứng kỳ dị kia.

Việc này làm hắn buồn bực không thôi, mặc dù đã có hộp ngọc kia rồi thế nhưng vẫn không cam lòng.

"Tại sao không chọn ta!?" Hắn hét lớn chấn động cả vùng đất này, âm thanh tựa như sấm chớp.

Tiếng hét này làm thức tỉnh "Trích tiên", Thập Quan vương, bọn họ tỏa ra thần giác đầy mạnh mẽ mình của, đảo khắp khu cổ địa này thì không khỏi ngạc nhiên, hết thảy những kinh thư ngọc thạch bên trong quan tài đều không có biến mất, thế nhưng Hoang lại tới sớm hơn cả bọn ấy vậy chẳng hề có dù chỉ một bộ.

Ầm!

Ninh Xuyên cũng đã giết vào, Tiên đồ lấp lánh bao phủ lấy từng hành tinh lớn, tựa như là một vũ trụ cổ đang đáp xuống.

Hắn vừa mới tiến vào thì một chiếc quan tài cổ chợt phát ra hào quang, cũng là chiếc quan tài to lớn ở trước tế đàn đan lan tỏa những gợn sóng rồi khuếch tán về phía hắn.

Được chọn ngay tức khắc? Thạch Hạo thấy cảnh này thì càng thêm thèm

khát, hắn bị mấy quan tài này chọc tức, chẳng hề có chút phản ứng gì với hắn ấy vậy lại "lấy lòng" với người khác.

"Tiểu Lục tử, nếm một quyền của ta nè, tạo hóa này thuộc về ta!" Thạch Hạo hét lớn đánh thẳng về phía Lục Quan vương Ninh Xuyên, hắn thật sự đã nổi giận, hiện giờ rất muốn giết người.

Ninh Xuyên là nhân vật cỡ nào chứ, rất nhanh đã hiểu rõ tình hình, đời sau tội huyết này không cách nào lấy được mấy chục bộ kinh văn ở đây, lúc này thì nở nụ cười khẩy.

"Ngươi dám cười nhạo ta à, giết!"

Tiếng ầm ầm vang vọng, Thạch Hạo trái là Luân Hồi quyền, phải là Lôi Đế quyền, mảnh vỡ thời gian và sấm chớp đan dệt đánh về phía Ninh Xuyên.

Hai người chém giết đầy kịch liệt, không hề màng tới sống chết.

Mà lúc này Thạch Nghị cũng đã tiến vào và cũng đã được một chiếc quan tài cổ chấp nhận, hiện tại hắn đang đứng nơi đó thể ngộ và như đã đoạt được đạo thư này.

Sau đó, lần lượt những quái thai cổ đại khác xông vào và lần lượt những chiếc quan tài cổ phát sáng, chọn những kỳ tài ngút trời này.

"Tức chết đi mà, người không có tiên khí mà cũng được chọn à, dựa vào cái gì, đạo kinh của ta đâu?!" Thạch Hạo gào hét.

Vào lúc này, những người vừa tiến vào đã hiểu ra chuyện gì, tất cả đều muốn cười to, là người xông vào đầu tiên mà lại không được chấn nhận, không hề nhận được bộ kinh thư nào.

Rất nhiều người đều co giật khóe miệng, cố gắng nín cười.

Bọn họ cảm thấy buồn cười, đường đường là Hoang, là chí tôn một đời ấy vậy lại không được chấp thuận, không nhân được bộ kinh thư nào.

Thạch Hạo mặt thì lộ vẻ tức giận cực kỳ thế nhưng lòng lại chẳng hề như vậy, chỉ là hơi khói chịu mà thôi, chủ yếu là hắn đang diễn kịch, chuyện hộp ngọc tuyệt không thể bại lộ nếu không chắc chắn sẽ bị vây công ngay.

Vì lẽ đó nên hắn chẳng màn sống chết chém giết Ninh Xuyên, một là để che giấu hai là ngăn cản tên địch này nhận được truyền thừa.

Tiếp đó, người đi vào càng nhiều hơn, bởi vì Thạch Hạo đã đánh thủng bức tường tuyệt vọng, xông thẳng tới nơi đây nên người sau cũng không hề bị ngăn trở gì cả.

Trường Cung Diễn, Tào Vũ Sinh cũng đã đi vào rồi truyền âm cho hắn, nói rằng giới bích đã bị phá, một vài cường giả của ngoại giới đã giết vào Tiên cổ, sớm tính toán lo liệu thì hơn.

Thạch Hạo kinh ngạc trong lòng nên bỏ qua Ninh Xuyên, nơi đây không ở lâu được thế nhưng cũng không thể rời đi như vậy, hắn lần nữa đi mở quan tài.

Người ngày càng nhiều hơn, tất cả mọi người đều biết, Hoang vô duyên với vận may lớn này, không hề đạt được kinh văn.

Có vài người không cách nào kìm nén được cơn hưng phấn, hả hê trước nỗi đau của hắn.

Trên thực tế, trong lòng của Thạch Hạo cũng đang thầm cười lạnh, thầm nói: Các ngươi cứ cười đi, đồ vật ngon nhất đã nằm trong tay ta rồi.

Ầm!

Hắn đi tới trước một quan tài lớn rồi dùng hết khả năng, thử vác thứ này để rời đi.

Đúng lúc này thì tên mập Tào Vũ Sinh hì hục chạy tới đầy hưng phấn và cũng có chút oan ức, ra hiệu chiếc quan tài này đang kêu gọi mình.

Thạch Hạo không nói gì mà chỉ đạp mạnh một cái lên quan tài to lớn này.

"Đừng, nhẹ chút đi, đây là thứ mà ta dựa vào để thành Tiên đó nhen!" Tên Mập hét lớn, vô cùng đau lòng.

"Ngươi... cười gì mà cười, cười nhạo ta à?!" Thạch Hạo xoay người trừng mắt nhìn một người cách đó không xa, sau đó nói: "Ngươi có thể rời đi rồi, chiếc quan tài này giờ đã thuộc về ta."

Sắc mặt của người kia tái xanh, tuy rằng bản thân rất bất phàm, có thể tung hoành ba ngàn châu thế nhưng khi đối mặt với Hoang thì chỉ có cảm giác vô lực mà thôi.

Ầm, Thạch Hạo đánh bay hắn rồi chiếm lấy quan tài cổ này, thế nhưng dù hắn có thử nghiệm mọi cách cũng đều vô dụng.

"Ghét quá!" Thạch Hạo đạp mạnh vào quan tài cổ này, tiếp đó xoay người nhìn về người khác.

Lúc này không một ai dám cười hắn, đều câm như hến, tên Ma vương này không hề chiếm được bộ cổ kinh tiên gia nào, nếu như trút giận lên mình thì đúng là quá xui xẻo.

"Ngươi, tránh ra, để ta quan sát quan tài này một chút." Thạch Hạo chỉ, mấy lần làm tu hú chiếm chỗ chim khách thế nhưng chẳng hề nhận được truyền thừa nào cả.

Ầm ầm!

Đột nhiên, "Trích tiên", Thập Quan vương đều mở ra quan tài cổ, đồng thời tiên chủng cùng sách cổ bằng ngọc kia tự động bay vào trong tay bọn họ.

Nhưng, dù bọn họ có dùng sức thế nào cũng không thể đọc văn tự trong kinh thư được, không cách nào phiên dịch ngọc thư này được.

Tiếp đó, Ninh Xuyên, Thạch Nghị, Tào Vũ Sinh, Trường Cung Diễn cũng đã thành công.

Bụp!

Đột nhiên bên cạnh truyền tới tiếng vang, có người nhận được sự đồng ý và mở ra quan tài cổ, nhưng khi bắt được sách ngọc này thì bản thân nổ tung.

Còn sách cổ và tiên chủng bay vút lên trời cao, hóa thành một luồng hào quang đánh tan cung điện dưới lòng đất này rồi biến mất, muốn chặn cũng chẳng chặn được.

Tiếp đó, chuyện này liên tiếp diễn ra làm cho rất nhiều người sợ hãi.

Rốt cuộc ai nấy cũng phát hiện ra được, nếu không có tu ra tiên khí thì dù Đạo mà bản thân tu hành có phù hợp với sách cổ thì sau khi mở ra quan tài cung không cách nào nhận được truyền thừa, trái lại bản thân sẽ nổ tung, cứ thế chết đi.

Việc này làm nhiều người biến sắc!

"Có ai hợp tác với ta để mở quan tài này không, ta sẽ trấn áp kinh thư cho!" Thạch Hạo hét lớn đầy lo lắng.

Rất nhiều người trầm mặc không dám thử nghiệm, không ít người lùi lại sau, kinh thư tuy tốt, là truyền thừa vô thượng thế nhưng tính mạng lại quan trọng hơn.

"Ồ, chạy đi đâu chứ!" Thạch Hạo hét lớn.

Người sau tiến vào không hề biết rằng không có tu ra tiên khí thì khi mở quan tài thân thể sẽ nổ tung, kinh thư vừa mới vọt lên thì Thạch Hạo đã xuất thủ đánh tới.

"Xoẹt!"

Không ngờ kinh thư này không có rời đi, mà quay ngược lại quan tài

ngọc.

Ầm!

Thạch Hạo đánh lên trên quan tài khiến ánh sáng lan tỏa khắp nơi.

Hơn nữa, chiếc quan tài này cũng lắc lư mấy lần, có thể dịch chuyển rồi

"Nếu như từng được mở ra thì phong ấn đã bị phá, ta có thể mang đi?" Thạch Hạo vui mừng, thế nhưng dù hắn có cố gắng thế nào đi nữa thì cũng không cách nào mở được quan tài.

Cuối cùng, hắn hét dài rồi vận dụng sức mạnh mạnh nhất, cố gắng nâng một chiếc quan tài lên.

Thần lực như vầy khiến mọi người đều kinh ngạc, tinh lực mà hắn phát ra khiến nhiều Chân Thần run rẩy, xụi lơ trên mặt đất.

Quan tài cổ này rốt cuộc cũng bị nhấc bổng bởi vì phong ấn đã bị phá giải, nhưng dù vậy thì Thạch Hạo cũng vô cùng vất vả, gian nan dị thường, tràn toàn là mồ hôi hột.

"Muốn giết ta à, lên rồi!" Thạch Hạo hét lớn khiêng quan tài cổ này rời khỏi nơi này.

Bởi vì hắn biết, cường giả của ngoại giới đã đi vào nên phải rời khỏi đây ngay, không thể kéo dài được nữa.

Mọi người ngây ra, mọi người đều chiếm kinh thư hoặc là tiên chủng, thế nhưng kẻ này lại vác luôn một chiếc quan tài rồi rời đi với tốc độ cực nhanh, thật sự là khác người mà.

Trên đường đi rất nhiều người nhận được tin tức, không biết là nên hả hê vui sướng hay là khiếp sợ, hành động của hoang thật sự khác với tất cả mọi người.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 984: Giá Lâm

Rời khỏi cung điện dưới lòng đất, lúc chạy ra khỏi khu vực mộ Tiên đó thì bậc thềm đá cửu thiên kia xuất hiện.

Thạch Hạo lao nhanh tựa như sấm chớp, sau cùng thì trở lại bức tường tuyệt vọng kia.

Hiển nhiên, muốn trở về thì đều phải quay lại con đường không gian màu vàng này, không hề có dù chỉ một cái truyền tống trận nào cả.

Thạch Hạo suy nghĩ giây lát thì chợt dừng lại, tiếp đó tạo ra một vết lõm ở nơi vách tường rồi trốn vào trong chờ đám người đã đoạt được tạo hóa kia trở về.

Thời gian cũng không dài thì đã có vài người trở ra, cũng không phải là đám người "Trích tiên", Thập Quan vương, rõ ràng bọn họ vẫn còn đang tìm kiếm những tạo hóa khác cho riêng mình.

Thạch Hạo xuất thủ, xoay người dùng chiếc quan tài nặng hơn núi nơi lưng đập bay một người trong đó.

Đây là một tên quái thai cổ đại thế nhưng cũng cảm thấy hoa cả mắt, cả người mềm nhũn không còn chút sức lực gì cả, hắn bị người khác nện một cú "ám côn", đánh "hắc gạch".

Thạch Hạo nhanh chóng lao tới, hắn ra tay đều có chừng mực chứ không hề lấy tính mạng của người này, chỉ là đánh cho ngất xỉu mà thôi.

Hắn tựa như tia chớp cướp sạch đồ của kẻ này.

Tiếc là, trên người này chẳng hề có kinh thư và cũng chẳng đoạt được

truyền thừa, bởi vì hắn chưa có tu ra tiên khí cùng với việc thấy bản thân khó mà có thu hoạch gì ở đây, vô cùng quý trọng bản thân nên mới nhanh chóng quay về.

Thạch Hạo lắc đầu, quẳng hắn sang một bên rồi tiếp tục ẩn núp.

Thời gian rất gấp nên hắn không thể nào cứ trì hoãn thêm được nữa, hắn rất muốn đám Ninh Xuyên đi ra nhanh chút, nếu mà cướp sạch của đám này thì sẽ vui sướng vô cùng.

"Ầm!"

Lại một người lao ra, Thạch Hạo xoay chuyển quan tài ngọc lần nữa đập tới.

"Ồ, là sách ngọc!" Thạch Hạo mừng rỡ, vừa mới đập bay kẻ này thì đã cảm ứng được gợn sóng đại đạo đang tỏa ra kia.

Nhưng việc nằm ngoài dự đoán của hắn lại xảy ra, kinh thư kia quá kỳ dị, nó phát ra ánh sáng bao phủ tiên chủng rồi nhanh chóng lao vút lên trời cao.

Thạch Hạo dùng hết khả năng để ngăn cản thế nhưng quyển kinh thư này quá thần bí nên đã biến mất trong hư không, xuyên thủng qua mặt đất rồi cứ thế mà bay đi mất.

"Cả ta cũng không thể giam cầm được à?!" Thạch Hạo giật mình.

Vẻ mặt hắn thay đổi liên tục, vật này quá kỳ lạ, không chọn hắn thì cũng thôi đi thế nhưng lại cứ thế trơ tru tuột khỏi tay, sau khi thoát khỏi quan tài cổ thì khó mà bắt lấy được.

Một lát sau thì "Trích tiên", Thập Quan vương cũng quay trở lại đây, bởi vì bọn họ biết Thiên Thần sẽ vào nên cần phải nắm chặt thời gian, miễn sao đừng bị bọn họ cản trở.

Phía sau bọn họ chính là Ninh Xuyên, mục đích cũng y như bọn họ.

"Ầm!"

Thạch Hạo dùng hai tay cầm chặt lấy quan tài ngọc, hắn cũng chẳng hề sử dụng bảo thuật gì mà cũng có thể phát ra hào quang kinh khủng, tiếp đó nện thật mạnh xuống.

"Trích tiên", Thập Quan vương kinh hãi, bọn họ đã lao qua khỏi bức tường cũng đã được một đoạn thì chợt quay đầu lại vừa đúng lúc Thạch Hạo ra tay cho nên mới kinh ngạc như vậy.

Sự việc khi nãy bọn họ tin chắc rằng Hoang vẫn không có đạt được tạo hóa nào khác, thậm chí cũng chẳng có chút sách ngọc nào cho nên hắn mới trốn ở đây để phục kích.

Ninh Xuyên hét lớn, sau khi gặp phải công kích thì lông tơ dựng đứng, vận dụng tất cả các bảo thuật để chống đỡ.

Không thể không nói rằng, Ninh Xuyên là kẻ siêu phàm nhập thánh, vô cùng tuyệt vời, dưới tình huống như thế mà có thể tránh thoát được, nếu là vương giả khác thì đã gặp đại nạn rồi.

Chỉ là hành động này quá đột ngột nên bảo y của hắn đã bị đánh nát tả tơi.

Hơn nữa, Cô Kiếm Vân theo sát hắn cũng bị đập trúng, nơi bả vai nổ tung, sương máu phun ra tung tóe.

Mà, Cô Kiếm Vân cũng vốn đang trọng thương, thân thể te tua nên lúc này càng thêm tả tơi, suýt chút nữa thì đã chết ngay tại đây.

Đồng thời, ngọc thư và tiên chủng ở trên người hắn lúc này đều bay tán loạn, rời nhanh khỏi thân thể của hắn.

"Không!"

Cô Kiếm Vân hét lớn, cặp mắt hắn đỏ ngầu như chậu máu.

Xoẹt!

Ninh Xuyên nhanh chóng ra chiêu, hắn nắm chặt lấy một chiếc vòng đeo tay rồi diễn biến ra sáu loại bảo thuật tuyệt thế hóa thành sáu luồng ráng lành bao vây chặt lấy Cô Kiếm Vân, cố gắng kéo hắn vào trong chùm sáng này.

Nếu không, đón tiếp một đòn của Thạch Hạo thì chỉ có đường mất mạng.

"Thiên Thần từ ngoại giới đã giết vào rồi, đang tiến về võ đài lúc trước!"

Xa xa có người từ võ đài đi vào hét lớn, bởi vì có rất nhiều tu sĩ ở phía sau nên giờ mới có thể đi vào trong, lúc này lớn tiếng truyền tin cho người trong tộc mình.

"Trích tiên", Thập Quan vương đều biến sắc, là người đầu tiên xông về trước.

Sắc mặt của Ninh Xuyên lạnh tanh, tay áo vung lên, hắn vận dụng một bí thuật cuốn lấy Cô Kiếm Vân rời đi, đồng thời công kích về phía Thạch Hạo để ngăn cản việc đào tẩu của hắn.

"Ầm!"

Thạch Hạo xoay chuyển quan tài rồi nện mạnh tới, dáng vẻ điên cuồng tới cực điểm.

Ninh Xuyên muốn cản, cũng rất khó khăn!

Trên đỉnh đầu Thạch Hạo đã xuất hiện một chiếc vảy, đó chính là Nghịch lân long đang lơ lững và lộ đầy sát khí!

"ẦM!"

Phía sau chợt có một mũi tên lao vút tới, đó là mũi tên đen của Trường

Cung Diễn, thứ này chấn nát hư không lao nhanh tới gần Ninh Xuyên.

"Xoẹt!"

Trùng đồng khai thiên, sương mù hỗn độn bao phủ, Thạch Nghị cũng xuất hiện, trong đôi mắt của hắn bắn ra hai chùm sáng đầy đáng sợ bắn về phía Lục Quan vương Ninh Xuyên.

"Ấy da, ông đây cũng tới rồi nè!" Tào Vũ Sinh hét lớn.

Thạch Hạo vốn định rời đi thế nhưng chợt thay đổi ý định, nếu như có thể vây giết được Ninh Xuyên ở đây thì cũng chẳng tệ chút nào.

Trong lòng Ninh Xuyên chợt giật nảy, hắn nhanh chóng xoay người rời đi, không hề dây dưa gì với những người này.

"Đi thôi, không nên trì hoãn thời gian nữa, Thiên Thần nếu đã tiến vào thì truyền thừa mà chúng ta chiếm được chắc chắn sẽ không là của mình nữa!" Tào Vũ Sinh truyền âm.

Trên thực tế, mấy người bọn họ cũng không hề muốn trì hoãn chút nào, thời gian vô cùng quý giá nên không cho phép bọn họ lãng phí thêm nữa.

Cũng chỉ có loại như Thạch Hạo mới dám làm như vậy.

Thạch Hạo vọt tới, hai mắt đầy thâm thúy, hắn cũng chưa hề chào hỏi gì Ninh Xuyên nhưng cũng chẳng có ra tay động thủ.

Quá khứ của hai người cứ tạm bỏ qua, Thạch Hạo liếc nhìn Ninh Xuyên rồi sau đó bỏ chạy.

Kỳ thực Ninh Xuyên cũng không hề muốn ở lại thêm nữa, nếu như Thiên Thần, Giáo chủ của những giáo khác đã tiến vào thì hắn hơn phân nửa cũng sẽ gặp nguy, dù bản thân không có việc gì thì ngọc thư hơn nửa cũng sẽ phải mất.

Huyền Minh giới, mấy bóng người vượt giới đã thành công nên từ từ

xuất hiện ở di địa Tiên cổ này.

Hơn nữa phía sau bọn họ cũng có người, giới bích kia tuy rất nguy hiểm thế nhưng chỉ cần Giáo chủ dùng đại pháp lực bảo vệ thì bọn họ đều có thể bình an đi vào.

Sáu người xuất hiện, ai cũng lượng lờ khí lành, thần quang sáng ngút, chứng tỏ họ đều là Thiên Thần!

Bất luận là người nào thì cũng đều là cao thủ, có thể quét sạch một phương.

Con mắt của mấy người này tựa như là mặt trời đang đốt cháy hư không. việc này làm cho dân bản địa nơi xa đâm ra sợ hãi, gần như ngã khuỵa xuống đất.

Cũng có một vài Thiên Thần hai mắt tựa như hầm băng lạnh tới thấu xương, những người bị ánh mắt này quét trúng thì tựa như đóng băng, khó mà chịu đựng nổi.

"Thiên Thần của ngoại giới sao lại mạnh mẽ tới vậy chứ?" Có người chợt giật mình, tất cả sự dũng cảm đều tan biến.

Sáu Thiên Thần này tựa như là sinh linh vô thượng được thờ phụng trong các miếu thờ, dáng vẻ đầy uy nghi, khí vũ xuất chúng, ánh mắt lạnh lùng khinh thường nhìn mọi người.

Quả thật bọn họ rất mạnh mẽ, bởi vì đều là những người tài giỏi được các Giáo chủ tuyển chọn trong tộc, đều là những người có tinh lực dồi dào, tinh khí mênh mông như biển.

Nhóm đầu tiên này có tổng cộng mười hai Thiên Thần, thế nhưng bọn họ là nhóm sáu người tới đây trước tiên, lúc này ai cũng đều nở nụ cười, tịnh thổ có linh khí nồng đậm như vây khiến bọn họ kinh ngạc không thôi.

Những tạo hóa, những cơ duyên, ai có thể bỏ qua ư? Ai có thể ngăn cản

chứ, những tên dám cản đường thì chỉ có nước bị nghiền thành tro bụi!

"Mấy tên nhóc bọn ngươi chơi đùa tới đây là đủ rồi, thứ gọi là tranh bá cũng nên dừng lại đi. Chúng ta đã tới, các ngươi có thể lui." Một người hời hợt nói.

"Ha ha, hi vọng đám nhóc các ngươi biết vâng lời, đừng phạm sai lầm đó." Có người lạnh lùng nói.

Rõ ràng, sau khi bọn họ tới đây thì phong vân sẽ cuộn trào mãnh liệt, cư dân bản địa không cách nào lên võ đài nhưng bọn họ thì có thể, tới lúc đó ai có thể ngăn trở?

Xoẹt!

Có người vẫy tay, nơi xa có một tên dân bản địa hét lớn rồi kéo lại đây, tiếp đó một vị Thiên Thần đặt ngọn tay điểm ngay Thiên linh cái của kẻ này hòng biết hết những chuyện vừa qua.

"Hoang đã giành phần thắng cuối cùng trên võ đài, là người đầu tiên đi vào!"

"Thời gian không còn nhiều nữa, đừng để cho đám tiểu bối lấy đi những cơ duyên lớn nhất đó!"

Bọn họ biến sắc không cách nào bình tĩnh được nữa, tiếp đó bắt lấy một người bắt dẫn đường rồi cứ thế tiến về phía tiểu thiên thế giới có võ đài kia.

Nơi võ đài, ánh sáng lộng lẫy lan tỏa.

Thạch Hạo với tốc độ cực nhanh vượt xa tất cả những người trên đường, hắn khiêng một chiếc quan tài đen bay vút về phía lối ra.

"Xoẹt!"

"Trích tiên", Thập Quan vương, Thạch Hạo lần lượt vọt ra đồng thời chuẩn bị đầy đủ phòng ngự, sợ sẽ bị người của ngoại giới đánh lén.

Tiếng kinh hô truyền tới, có rất nhiều người nhìn thấy bọn họ lao từ trong đó ra thì đều giật mình.

"Mang cả tạo hóa trở ra à?" Cặp mắt của đám người này sáng rực, dù là dân bản địa cũng không ngoại lệ, ai ai cũng nhìn về bọn họ.

Ở phía sau cũng lần lượt có những người lao ra, trở lại võ đài này, tất cả đều khiến mọi người kinh ngạc.

"Trời ơi, vận may lớn kia chẳng lẽ là chiếc quan tài ngọc đó?"

"Bên trong có thứ gì kìa, hình như là một bộ cổ kinh!"

Thời khác này Thạch Hạo trở thành tiêu điểm, ai nấy cũng nhìn về phía hắn, bởi vì hắn chính là người đi vào đầu tiên, và cũng là người khác biệt nhất, lại mang một quan tài như thế trở ra.

Thạch Hạo, "Trích tiên" đều muốn bỏ chạy thế nhưng lại phát hiện có Thiên Thần sử dụng đại thần thông khóa chặt lại, có Thiên Thần ngăn cản bốn phía.

"Ha ha..." Có Thiên Thần cười lớn đầy bình tĩnh và thong dong, hài lòng ngăn chặn không cho những người này rời đi.

"Các ngươi có thể công bố nói một chút về tạo hóa của mình đi." Một trong số Thiên Thần đó lạnh lùng nhìn về phía đám người trên võ đài.

Ngoài trừ sáu đại Thiên Thần ra thì còn có vài Chân Thần ở lần thử nghiệm độ an toàn của lần vượt giới đầu tiên, tổng cộng cũng tới mười mấy người, lúc này một trong số đó hỏi lớn, bắt tu sĩ trên võ đài nói rõ tạo hóa của từng người.

"Trích tiên", Thập Quan vương cũng chẳng hề đếm xỉa tới đám người này.

"Có Thiên Thần ở đây, các ngươi cũng nên biết điều chút." Có người tức

giận nói.

"Ngươi là gì hả, cũng dám to mồm trước mặt ta?" Thập Quan vương lạnh lùng đáp.

"Lời của hắn chính là ý của ta, người trên võ đài tạm thời không thể đi." Một vị Thiên Thần mở miệng nhìn chằm chằm Thập Quan vương, rồi khẽ liếc qua "Trích tiên".

Hai người, một người có Thế Giới thụ còn một người sở hữu một chiếc sừng của Thiên Giác Nghĩ, đều là tiên trân nên không thể bỏ qua được.

Kể cả Thạch Hạo càng không thể bỏ qua, chiếc quan tài ngọc mà hắn khiêng ở sau lưng quá bắt mắt, không muốn người khác chú ý cũng không được.

"Ngươi, hạ quan tài ngọc xuống rồi kính dân lên cho Thiên Thần đi!" Một người quát lớn đồng thời chỉ tay về phía Thạch Hạo.

Đây là một tên Chân Thần, tất nhiên là hắn biết Hoang, mấy năm vừa qua cũng không chỉ một hai lần thấy Hoang phát uy ở trên cánh hoa Tiên đạo kia.

"Tên phế vật như ngươi, dù tư cách tiến vào Tiên cổ cũng không có mà cũng xứng chỉ trỏ trước mặt ta à?" Thạch Hạo cười khẩy, hắn giết đều là thiên tài của các tộc cho nên cũng chẳng để đám người này vào trong mắt, đối mặt với khiêu khích này thì hắn chỉ búng một ngón tay.

Bụp!

Máu tươi tung tóe, người kia nổ tung.

Một vị Thiên Thần cách đó không xa không hề ra tay cứu giúp, chỉ là sắc mặt trở nên âm u vô cùng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 985: Lập Uy

"Tiểu bối, ngươi cảm thấy tính của ta rất hiền lành à?" Vị Thiên Thần đứng sừng sững giữa trời cao kia lên tiếng, trên mặt hiện vẻ lạnh lẽo.

"Tính của ta cũng rất nóng, cho nên mới giết tên đó đó." Thạch Hạo thờ ơ đáp.

Tất cả mọi người đều ngây dại, dù cho có đối mắt với Thiên Thần đi nữa thì Hoang chẳng những không sợ hãi mà còn đáp trả cứng rắn như vậy.

Trên thực tế, từ khi Thạch Hạo nhìn thấy sáu đại Thiên Thần này thì đã biết không dễ dàng thoát được rồi, dù hắn có chấp nhận thua hay là không thì cũng chỉ có một kết quả mà thôi, như thế không bằng cứ nghĩ sao thì nói vậy.

"Không biết tốt xấu!" Thiên Thần ấy vung tay chộp về phía võ đài này.

"Đạo hữu, xin hãy bớt giận." Trong hư không truyền tới tiếng căn ngăn, một luồng phù văn tỏa ra chặn đứng bàn tay ấy lại.

Nhưng, người tới cũng chưa hề hiện ra tung tích ở đâu cả, cũng không hề muốn ra mặt chống lại Thiên Thần của ngoại giới mà chỉ lấy phù văn cản trở.

"Ta khuyên ngươi, tốt nhất đừng quấy rầy chuyện riêng của hai chúng ta, Tiên cổ đã bị đánh thủng, chư giáo ngoại giới đều sẽ đi vào, tốt nhất vẫn nên giữ lại chút thiện duyên thì hơn." Thiên Thần kia thu lại bàn tay rồi nói thế.

Lời nói của hắn không lớn thế nhưng lại mang theo luồng uy hiếp khiến cho dân bản địa nghe thấy đều run rẩy.

Nếu bàn về dân bản địa, Tiên cổ mà bị phá tan thì đây là một cơn bão táp

cực lớn, không biết các giáo ở ngoại giới sẽ đối xử ra sao với bọn họ.

Hư không run lên từng hồi, lại thêm một tên Thiên Thần tiến về trước rồi đưa mắt nhìn xuống võ đài, nói: "Các ngươi phải để lại tạo hóa mà mình đã thu được thì mới có thể rời đi."

Vào lúc này, rất nhiều người đã từ trong cánh cửa ánh sáng lao ra ngoài và trở lại trên võ đài, khi nhìn thấy con đường rút lui bị chặn đứng thì ai nấy cũng thấy khó chịu ngột ngạt.

"Ngươi là Hoang?" Tên Thiên Thần ánh mắt đầy lạnh lẽo nhìn về phía Thạch Hạo, nói: "Đưa quan tài ngọc đây!"

"Dựa vào đâu?" Thạch Hạo hỏi ngược.

"Ngươi còn dám hỏi dựa vào đâu?" Thiên Thần này cười lớn rồi bỗng chuyển lạnh, nói: "Giới bích đã bị xuyên thủng, cuộc tranh bá mà các ngươi nói cũng đã kết thúc rồi."

Giọng điệu này thể hiện vẻ lạnh lùng đến sợ, vừa là một vẻ ngạo nghễ và cũng có vẻ khinh thường.

Đối với các Thiên Thần, đám thiên tài này có mạnh mẽ hơn đi chăng nữa thì cũng chẳng đáng nhắc tới, chỉ có một con đường chết mà thôi.

Lĩnh vực Thiên Thần của bọn họ hoàn toàn khác với những cảnh giới khác, tựa như ở tít tận trời cao, người của cảnh giới thấp bên dưới không cách nào bước qua được, rất khó vượt cảnh để chiến đấu với những người như thế này.

"À, hai người các ngươi cũng qua đây, không được rời đi." Có Thiên Thần khác đi tới chỉ vào "Trích tiên" và Thập Quan vương.

"Bẩm đại nhân, tạo hóa Tiên cổ cũng không chỉ có mỗi một chiếc quan tài ngọc này, bên trong còn có rất nhiều thạch thư nữa, tối thiểu cũng chỉ có mười bộ bị mang ra ngoài mà thôi!" Đúng lúc này thì có người bẩm báo

hòng lấy lòng Thiên Thần.

"Ầm!"

Thập Quan vương xuất thủ đánh nát kẻ vừa rồi, chỉ để lại máu và xương trên mặt đất mà thôi.

"Ha ha... thú vị, có nhiều cổ kinh như vậy à!" Lồng ngực của mấy vị Thiên Thần này đều phập phồng, trong lòng khó mà bình tĩnh được.

Cái được gọi là tạo hóa thì ra là cổ kinh, chính xác, chúng có quan hệ với Tiên đạo.

"Dâng lên kinh văn, các ngươi có thể rời khỏi!" Có Thiên Thần lên tiếng, mạnh như bọn họ cũng cũng kích động không thôi cho nên mới ngăn cản một tên thiên tài để cướp lấy tạo hóa.

Không có ai giao ra, càng không có người tiến lên.

"Những lời của ta các ngươi không có nghe rõ à? Hoang, bắt đầu từ ngươi, kính dâng lên cổ quan tài đó, nếu không, giết không tha!" Một vị Thiên Thần nói.

"Nếu muốn thì cứ việc xuống đây lấy, ngươi cho rằng mình là Thiên Thần cao cao tại thượng thế nhưng ta lại không, ngươi cũng chỉ là đám vô liêm sỉ mà thôi!" Thạch Hạo nói.

"To gan, dám ăn nói như vậy với ta à, đường sống của ngươi đã bị xóa bỏ! Ngươi tưởng mình là một thiên tài nên có thể khiến khắp thiên hạ trở nên hỗn loạn à, dưới ánh mắt của ta, bất kỳ thiên tài nào không thể trở thành Thiên Thần thì dù mạnh tới đâu cũng chỉ là cỏ dại mà thôi, sau khi ngươi bị giết thì cũng chẳng còn là cái gì nữa đâu!" Ngươi kia quát lớn.

"Ngoại trừ việc to đầu lớn tuổi hơn ta thì ngươi còn hơn được cái gì, nếu như ngươi cùng thời với ta thì chỉ cần một đầu ngón tay cũng đủ đè chết ngươi rồi!" Thạch Hạo chỉ thẳng mặt.

Những lời này vừa ra đã khiến toàn trường hóa đá.

Hoang quá bá đạo, đối mặt với Thiên Thần mà lại dám khiêu khích trắng trợn như vậy, cơ bản chẳng hề sợ hãi chút nào.

"Chư giáo của ngoại giới đều muốn giết ngươi ngay tức khắc, hiện giờ ta mà xuất thủ thì chắc chắn rất nhiều người sẽ cảm ơn, Hoang, ngươi không cần sống nữa đâu!" Thiên Thần kia lạnh giọng nói, hắn bước lên một bước rồi đánh một quyền xuống.

Lúc này, không chỉ riêng Thạch Hạo ra tay mà ngay cả "Trích tiên", Thập Quan vương cũng chuyển mình, bởi vì bọn họ biết rõ nếu như Hoang bị bắt thì chính mình cũng chẳng tốt đẹp hơn gì.

Mấy người đồng thời thúc giục chí bảo trong tay, lập tức nơi đây trở nên sục sôi!

Xoẹt!

Thiên Thần kia thối lui tránh ra ngoài, sắc mặt đầy âm trầm, ngay lúc nãy trong lòng hắn chợt nổi lên một chút sợ hãi.

Hắn nhìn chằm chằm Thế Giới thụ của Thập Quan vương, một sừng Thiên Giác Nghĩ của "Trích tiên" cùng với chiếc vảy trong tay của Thạch Hạo nên vẻ mặt càng thêm lạnh lẽo, cảm thấy quá mất mặt vì đã bị bức lui.

"Các ngươi còn dám phản kháng nữa à?!" Những người khác áp sát tới, một người áp chế không được thì nhiều người chắc chắn sẽ được, dù sao ở cấp bậc này cũng cao cao tại thượng.

"Cho ngươi thêm một cơ hội nữa, Hoang, nếu như kính dâng quan tài ngọc đó lên thì ta sẽ cho phép ngươi rời đi." Một Thiên Thần khác mở lời, tiếp đó nhìn về phía những người khác, nói: "Các ngươi cũng tương tự."

"Những người mà ta đã giết chết, bất luận kẻ nào nếu mà sống bằng độ tuổi như ngươi thì cũng sẽ mạnh hơn ngươi gấp mười lần." Thập Quan

vương lạnh lùng nói.

Thiên Thần này tức giận, không biết bao lâu rồi mà giờ lại có kẻ dám nói như vậy với hắn.

Nhưng, sau khi suy nghĩ lại thì những lời mà Thập Quan vương nói cũng chưa chắc đã xạo, hắn không hề ra tay tùy tiện, những kỳ tài mà được hắn giết chết thì chắc chắn vô cùng đáng sợ, nếu như sống tiếp thì quả thật có thể vượt qua Thiên Thần.

"Động thủ!"

Những Thiên Thần này đồng thời áp sát tới.

Ầm!

Lúc này, Thạch Hạo, "Trích tiên", Thập Quan vương, Thạch Nghị đều di chuyển, ai nấy cũng lấy ra chí bảo của mình.

Những người khác cũng ra tay trợ giúp, ví như chàng trai cầm trong tay một góc Luân Hồi bàn, Trường Cung Diễm chẳng hạn.

Thế Giới thụ phát uy, đánh tanh hư không, Luân Hồi bàn kinh khủng, khí hỗn độn bao phủ mười phương, nơi đây trở nên nát bấy.

"Hả? Không ổn!" Có Thiên Thần gần lên.

Bởi vì, bọn họ sợ thiên địa đang giam cầm này sẽ bị xuyên thủng, những món bảo cụ kia quá đáng sợ, chúng quán thông trời cao đánh tan sức mạnh phong ấn.

Bóng người phóng lên trời, một đám thiên tài trên võ đài đều ra sức bỏ chạy dọc theo lỗ hổng vừa đánh tan kia.

"Tiểu hữu, bên này!" Có người âm thầm truyền âm cho Thạch Hạo, đó là lão Thiên Thần của Bát Tí Hồn tộc, trước đây không lâu cũng chính là lão ra tay ngăn trở tên Thiên Thần từ ngoại giới kia.

Thạch Hạo cảm ứng được khí thế của lão cho nên nhanh chóng chạy về phía này, tiếp đó vung thanh tiên kiếm Đại La chém đứt hư không, biến mất khỏi nơi này.

"Kiếm thai vô thượng!"

"Truy!"

Có hai đại Thiên Thần thèm khát nên đã khóa chặt Thạch Hạo, dù hắn có thoát vây thì cũng bị bọn họ cảm ứng được, hai người phá tan hư không truy đuổi nhanh phía sau.

Còn bốn tên Thiên Thần khác cũng đều có mục tiêu của riêng mình, mỗi người chia nhau mỗi phương.

"Sao lại biến mất chẳng thấy tăm hơi đâu cả." Đuổi theo được một đoạn, vượt qua bốn tiểu thiên thế giới thì hai tên Thiên Thần kia chợt biến sắc, bởi vì bọn họ đã hoàn toàn mất đi khí tức của Thạch Hạo, không có cách nào có thể cảm ứng được nữa.

"Có Thiên Thần trợ giúp, mang hắn rời đi rồi." Một người lạnh giọng nói.

"Trốn không thoát đâu, là kẻ nào đã trợ giúp, chờ chúng ta tìm hiểu chút tình hình của Tiên cổ thì sẽ duy đoán được, tới lúc đó sẽ tới đòi!"

...

Hôm đó, Tiên cổ bạo động, đầu tiên là sáu đại Thiên Thần xuất hiện, tiếp đó lại có thêm sáu người giáng lâm, tổng cộng có tới mười hai vị Thiên Thần giết vào Tiên cổ khiến cho khắp nơi chấn động.

Những người này đều truy tìm các lộ thiên tài để đoạt lấy tạo hóa.

Hôm đó, có vương giả cổ đại bị bắt và mất đi Đạo thư.

Một vài người tuy không đạt được Đạo thư thế nhưng lại bị giết chết đầy oan uổng.

Đồng thời, những Thiên Thần đi vào đây liền truyền âm tới mỗi tiểu thiên thế giới rằng, xin hãy giao ra Hoang, chớ có bao che.

Trên thực tế, dân bản địa cũng chẳng ngồi yên, có một số người bắt đầu hành động đi tìm kiếm những thiên tài đó, đối mặt với tạo hóa thì ai không động lòng?

"Hoang, mau mau đi ra, ngươi không cách nào trốn được đâu, nếu hiến lên quan tài ngọc, tiên chủng thì có thể tha mạng cho ngươi!"

Về phần những vương giả, ví dụ như Ninh Xuyên, Cô Kiếm Vân thì mười hai vị Thiên Thần kia không dám hạ sát thủ, thậm chí còn không dám truy đuổi, bởi vì sư môn của họn họ quá ngông cuồng.

Hoang, bị các giáo căm ghét cho nên những Thiên Thần này chẳng hề e dè gì cả, muốn giết chết hắn để cướp hết toàn bộ.

"Trích tiên", Thập Quan vương cũng rơi vào tình cảnh nguy hiểm, hai người này có lai lịch bí ẩn, không hề nghe sau lưng bọn họ có thế lực to lớn nào đỡ đầu cả.

"Hoang, nếu như ngươi không lộ diện thì bạn bè của ngươi cũng sẽ bị vạ lây!" Ngày hôm đó, có Thiên Thần lạnh giọng nói.

"Ồn áo quá đi mức!" Thạch Hạo đang ở Bát Tí Hồn tộc thì nói thế.

Trên thực tế, có vài người đã đoán ra hắn ở đây nên đều hiện thân ở xung quanh đây chờ hắn xuất hiện.

"Xin tiền bối hãy ra tay giết toàn bộ bọn hắn." Thạch Hạo nhờ vã, đối diện hắn chính là một ông lão tóc tai bù xù, đó là cổ tổ của Hồn tộc.

"Tiểu hữu, nếu vậy thì ta sẽ kết đại nhân quả với những đạo thống của

ngoại giới kia." Đệ nhất cường giả của Bát Tí Hồn tộc than thở.

"Tiền bối, người là nhân vật cấp Giáo chủ thì sợ gì chứ, lo lắng cho Hồn tộc của người sẽ gặp bất lợi ư? Nếu như họ dám làm thế thì lúc đó người cũng có thể đại khai sát giới, chém sạch con cháu của đám kia, ai không sợ chứ?" Thạch Hạo nói.

Dù gì, đám nhân vật như vầy ở ngoại giới hay là Tiên cổ thì cũng đều có lực chấn nhiếp vô cùng to lớn, hiếm người dám trêu chọc.

"Tiền bối không cần lo lắng đám Giáo chủ ngoại giới làm gì, sau này ta sẽ giúp cổ tổ của mấy đại tộc khác tỉnh lại, sẽ đi giải trừ nguyền rủa." Thạch Hạo ném ra một miếng bánh thật lớn.

"Tiểu hữu, ý ngươi là..."

Thạch Hạo đáp: "Không bao lâu nữa ta sẽ đột phá, tới lúc đó lại độ kiếp thì Lôi Kiếp dịch đạt được nhất định còn nhiều hơn trước nữa, có thể cứu sống nhiều cường giả hơn!"

Vị lão tổ Bát Tí Hồn tộc này bị lay động, nếu như có thể cứu sống một vào lão hữu thì tới lúc đó có thể hỗ trợ lẫn nhau, sẽ không sợ ngoại giới xung kích nữa!

Hơn nữa, dù thế nào đi nữa lão cũng không bỏ mặt Thạch Hạo, bởi vì tộc nhân của mình vẫn còn chờ hắn giải cứu.

"Được, tiểu hữu, ta sẽ giết sạch bọn chúng!" Cổ tổ Hồn tộc đáp ứng.

"Tiền bối, không cần người phải ra tay hết đâu, không lâu sau ta sẽ độ kiếp, tới lúc đó còn tên Thiên Thần nào dám tiến vào Tiên cổ thì tự tay ta giết chết từng người!" Thạch Hạo tức giận nói.

"Ha ha... Ta rất muốn nhìn thấy cảnh quân lâm thiên hạ lúc đó của tiểu hữu!" Cổ tổ của Bát Tí Hồn tộc mỉm cười.

"Người giao nộp Hoang sẽ được chư giáo cảm ơn, sẽ là minh hữu của chúng ta!" Có Thiên Thần lần nữa truyền âm.

"Hoang, phải chết, các đại giáo ở ngoại giới không một ai muốn hắn sống tiếp nữa cả!" Có Thiên Thần khác lạnh lùng nói.

Những lời nói này truyền tới rất nhiều tiểu thiên thế giới, đây là đang cảnh cáo dân bản địa và cũng thể hiện ý chí không khoan nhượng, giết chết Hoang của bọn họ.

"Đám người các ngươi, chờ sau khi ta độ thành công Lôi kiếp thì sẽ nghiền ép thành bột phấn hết!" Thạch Hạo xuất hiện, hắn rời khỏi Hồn đảo và đi tới bên ngoài một dãy núi.

"Tên nghiệt súc, ngươi còn dám suất hiện à, chạy đi đâu!" Lúc này lập tức có bốn tên Thiên Thần vây chặt lấy hắn.

"Nếu đã ra thì đừng vào nữa, ngươi tự sát hay là để bọn ta giúp đỡ?" Một vị Thiên Thần bình thản nói.

"Ta cũng muốn hỏi các ngươi lời tương tự, là tự mình cắt cổ hay là chờ ta tới cắt?!" Thạch Hạo nói.

"Muốn chết!" Có người quát lên.

Nhưng mà bọn họ chợt sợ hãi, một bàn tay to lớn phủ kín trời lao tới, nó giam cầm hư không khiến cho bọn họ không cách nào động đậy được, tiếp đó là tóm gọn toàn bộ.

"Giáo chủ?!"

"Những Giáo chủ thuộc dân bản địa không phải đều bế quan không xuất hiện hay sao, tất cả đều điên điên khùng khùng mà?!"

Bọn họ hét lớn, trong lòng vô cùng lo lắng.

Mặc dù nhân vật này có thể xuất hiên thì cũng không nên đắc tội với bọn

họ mới đúng, thế nhưng người này sao lại liều lĩnh như vậy, không sợ sẽ bị Giáo chủ ngoại giới trả thù hay sao?

"Tiểu hữu, giao cho ngươi đó." Cổ tổ của Bát Tí Hồn tộc ném đám người này về phía Thạch Hạo.

Tình thế xoay chuyển nhanh chóng khiến cho vài tên Thiên Thần này khó mà tiếp nhận được!

"Hoang, ngươi đứng lại, đừng có qua đây!" Có người hét lớn.

"Ngươi muốn làm gì?!" Tên còn lại lo lắng nên ra sức giãy giụa, thế nhưng thân thể lại bị phong ấn không cách nào động đậy được.

"Ồn quá, ta đã nói rồi, các ngươi có thể tự cắt cổ hoặc là ta tới cắt cổ giúp các ngươi." Thạch Hạo nói.

Keng!

Hắn rút thanh tiên kiếm Đại La ra, trong tay cầm kiếm thai vô thượng, ra tay đầy dứt khoát.

Bụp!

Một chiêu kiếm hạ xuống, đầu người bay vút lên, máu tươi tung tóe.

Bụp!

Lại một kiếm hạ xuống, một người bị chém thành hai, thi thể từ từ ngã ầm xuống đất, máu tươi lênh láng.

Thạch Hạo xuất mấy kiếm liên tiếp, chém giết bốn đại Thiên Thần, thi thể lần lượt đổ ầm, máu huyết nhuộm đỏ cả hư không.

"A..." Nguyên linh của bốn đại Thiên Thần gào thét.

Đáng tiếc, nguyên thần của bọn họ cũng bị đánh tan, Thạch Hạo xuất ra

từng chiêu kiếm hủy diệt hết!

Hãy nhấn like ở mỗi chương để ủng hộ tinh thần các dịch giả bạn nhé!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 986: Khúc Nhạc Dạo Trước Cơn Sóng Dữ

Lửa trại được nhóm lên, hương thịt nướng thơm nức mũi.

Buổi tối, bên trong rừng đá trên Hồn đảo, ngọn lửa màu bạc nhảy múa tựa như là những ánh sao lấp lánh.

Bên trên đống lửa là từng miếng thịt vàng óng, những giọt mỡ nhỏ xuống bên dưới phát ra những tiếng xèo xèo, đồng thời hương thơm tỏa ra ngây ngất làm người ứa nước miếng. Hơn nữa còn có thần tửu mấy ngàn năm hòa quyện làm người say mê.

"Thơm quá, lần đầu tiên ta ăn thịt Thiên Thần đó!" Hai mắt của Thạch Hạo đầy trong trẻo, xé một miếng lớn từ cánh đã được nướng vàng ươm trên bếp lửa rồi nhét hết vào miệng đầy say sưa.

"Mấy trăm ngàn năm rồi ta cũng chưa ăn thịt Thiên Thần lại." Cổ tổ của Hồn tộc tóc tai bù xù ngồi xếp bằng trong rừng đá, lúc này lão cũng đang gặm một miếng thịt lớn, tay cầm chén rượu đầy.

Từ khi nguyền rủa xâm chiếm thì trong mấy trăm ngàn năm vừa qua lão trở nên ngơ ngơ ngác ngác nên nào dám hưởng thụ, suốt ngày chìm đắm trong cảnh khờ dại.

Nếu để người khác biết được, một già một trẻ đang ăn thịt Thiên Thần thì nhất nhất định sẽ trợn tròn cả mắt, chấn kinh không thôi.

Dù gì cũng là Thiên Thần, là lực lượng đỉnh cấp của một tộc, dù là một đại tộc lớn cũng không có nhiều, chỉ có được vài người mà thôi, vậy ai dám coi là đồ ăn chứ?

Việc này là việc đại kỵ!

Dù là ở ba ngàn châu, có Giáo chủ tuyệt thế pháp lực ngập trời thì trong tình huống bình thường cũng không dám làm thế, trừ phi là lén lút bắt lấy một con thần thú cấp Thiên rồi yên lặng đánh chén mà thôi.

"Con gấu lông vàng một sừng này, ngoại trừ tay gấu ra thì những thứ khác chẳng hề ngon hơn con thiên nga bạc này." Thạch Hạo bình phẩm.

"Tất nhiên rồi, trong các đặc sản thì thịt thú chạy sẽ không ngon bằng thù biết bay, thế nhưng tay gấu này cũng không tính là tệ, lão hủ cũng chưa hề ăn qua tay gấu cấp Thiên Thần bao giờ." Cổ tổ Hồn tộc nhận xét.

"À, tiền bối, người ăn gian nè, tay gấu này là của ta chứ!" Thạch Hạo hét lên.

Ở trong đỉnh có bốn bàn tay gấu đã được hầm nhừ cả ngày, lúc này khi hai người vừa mở nắp đỉnh ra thì không cách nào chờ được nữa.

Trong đỉnh tỏa ra ánh sáng lung linh, bàn tay gấu phát sáng trong suốt, chỉ cần nhìn thôi cũng đã làm người khác chảy nước miếng rồi, dù là cổ tổ Hồn tộc cũng sáng rực hai mắt.

Rầm!

Bọn họ vừa ăn vừa uống rượu, tất cả đều là rượu thần ngàn năm được ủ từ các loại bảo dược và kỳ quả, người bình thường uống vào thì có thể tăng trưởng đạo hạnh.

"Thật là ngon quá!" Cả hai vừa ăn cánh vừa ăn tay, một bên lại nâng ly cụng chén đầy sảng khoái.

Xa xa, một vài đệ tử Hồn tộc nhìn thấy đều chảy nước miếng, nhưng khi nghĩ lại thì đâm ra sợ hãi, dù gì cũng là bốn đại Thiên Thần vậy mà lại trở thành đồ ăn cho hai người này!

Ngoài trừ hai người này ra thì lão Thiên Thần của Hồn tộc cũng tới, sau khi ăn một chiếc cánh thiên nga vàng ươm thì mặt mày trở nên hồng hào đầy

thỏa mãn.

Bất luận đối với người nào thì cũng là vật đại bổ, thân thể Thiên Thần có thể so với bảo dược thần thánh.

"Đây là lần đầu tiên trong đời ta ăn thịt Thiên Thần, không tệ, hương vị rất ngon." Lão Thiên Thần của Hồn tộc sau khi lâng lâng thì bình luận.

"Tiền bối, nếu như người thích thì chúng ta lại đi săn giết là được thôi." Thạch Hạo rót rượu cho hai người, khi họ nghe được lời này thì trợn mắt tỉnh luôn cả người.

"Tiểu hữu, ta cũng đã kết đại nhân quả với ngoại giới rồi, thật sự không thể làm thêm nữa." Cổ tổ của Bát Tí Hồn tộc nói, việc này đã phạm vào đại kỵ rồi.

"Tiểu đạo hữu, chênh lệch quá lớn, cảnh giới của ngươi mà ăn thịt Thiên Thần thì sẽ không tốt đâu, quá bổ nên không có cách nào tiêu hóa nổi đâu." Lão Thiên Thần cũng can ngăn.

Thạch Hạo cười gượng nhai nhai miếng thịt trong miệng, hắn chẳng hề cảm thấy mình không khỏe chỗ nào cả, hắn ăn cũng chẳng hề ít hơn so với hai người nên cả người tỏa ra kim quang, tinh khí hừng hực khắp người.

Bốn đại Thiên Thần chết đi, người trên Hồn đảo chẳng một ai dám tiết lộ, đều không muốn ngoại giới biết được nếu không sẽ vô cùng phiền toái.

Hiện giờ, bọn họ rất muốn Thạch Hạo nhanh chóng đột phá rồi độ kiếp, trợ giúp bọn họ hóa giải nguyền rủa, đặc biệt còn giải cứu vài vị Giáo chủ thì có thể giúp đỡ lẫn nhau, như vậy sẽ không sợ xung kích của ngoại giới nữa.

"Tiểu hữu, còn bao lâu nữa?" Lão Thiên Thần hỏi.

"Nếu như tìm được những thiên tài địa bảo mà ta cần thì có thể chuẩn bị ngay, không quá lâu đâu." Thạch Hạo nói.

"Thánh Nhân mộc?" Cổ tổ Hồn tộc hỏi.

"Đúng!"

"Ngươi phải đi bước kia?!" Thiên Thần của Hồn tộc giật mình.

"Bắt buộc!" Thạch Hạo trịnh trọng gật đầu, từ khi xuất thế tới giờ hắn vẫn luôn đột phá cực cảnh, một đường tiến xa cho nên hiện giờ cũng muốn tiến lên con đường trọn vẹn nhất.

"Sẽ gặp nguy hiểm đó!" Lão Thiên Thần nói thế nhưng nhanh chóng im bặc, người này không cách nào dùng lẽ thường để nói được, bễ nghễ quần hùng trong cuộc tranh bá Tiên cổ đã chứng minh tất cả.

"Quả thật là Tiên cổ có Thánh Nhân mộc, thế nhưng lại sinh trưởng ở nơi hiểm địa, có ác thú và độc trùng chăm coi, cần phải cẩn thận." Cổ tộc Hồn tộc gật đầu.

Lão có thể phái người đi tra xét để xem nơi nào ít nguy hiểm nhất để lấy Thánh Nhân mộc, và cũng có thể tự mình thu lấy.

"Ngươi đã đi bước kia thì chắc chắn cần lượng lớn binh khí, bảo cụ để hiến tế hóa giải tình thế nguy cấp cho bản thân, bộ tộc ta có thể cung cấp những thứ này." Lão Thiên Thần nói.

Chỉ cần Thạch Hạo có thể tăng cấp, có thể đột phá thì bọn họ có thể đánh đổi tất cả, dù là có hủy đi vài bảo cụ mạnh mẽ nhất cũng không thấy tiếc.

"Không cần đâu, con đường của ta không cần vận dụng những binh khí khác, nắm đấm này, cơ thể này đã là vũ khí mạnh mẽ nhất rồi!" Thạch Hạo nói.

Tới hiện tại, hắn cũng không hề chuyên tâm luyện chế thần binh lợi khí cho riêng mình, chỉ là mượn dùng binh khí mà mình đoạt được.

Bởi vì hắn hiểu càng nhiều thì càng tin chắc chắn rằng, chỉ có bản thân mạnh mẽ thì mới là chính đạo, bởi vì quy tắc trong thiên địa này sẽ có một ngày xảy ra biến hóa chứ đừng nói là binh khí.

Hơn một kỷ nguyên trước có thể thành tiên, nhưng kỷ nguyên này dù là Tiên khí cũng khó tu thành, biến đổi này quá mức đáng sợ.

Sau khi ăn uống no say thì trên đất còn sót lại một đống xương Thiên Thần, đều là cánh chim, tay gấu... Lão Thiên Thần sai người thu dọn cẩn thận, những thứ này đều là tài liệu luyện khí đỉnh cấp nên không thể phí phạm được.

"Chiếc quan tài này thật là kỳ lạ!"

Ba người vây quanh quan tài ngọc quan sát, Thạch Hạo nhờ hai người hỗ trợ xem có thể mở ra để lấy bộ kinh thư kia hay không.

Lão Thiên Thần thử nghiệm cả nửa ngày cũng không tài nào mở được.

Cổ tổ Hồn tộc hét lớn, hai tay phát sáng, tiếng ầm ầm vang lên, khi nắp quan tài dần hé thì những ráng lành mịt mờ chiếu ra.

Chỉ có Giáo chủ thì mới có thể dùng sức lực bản thân để mở ra, Thiên Thần cũng không thể được.

Xoẹt!"

Ngọc thạch thư bao lấy tiên chủng phóng vút lên trời hòng bỏ chạy.

Ba người sớm đã chuẩn bị nên mấy bàn tay đồng thời chộp lấy.

Vù!

Đạo thư rung động rồi hút lấy tiên chủng, tiếp đó quay ngược trốn xuống mặt đất, bịch, tia lửa tung tóe, phù văn lan tỏa, nó đã bị ngăn cản.

Thiên địa khép chặt, ba người và kinh thư đều bị trấn áp ở bên trong.

Đây là tổ khí của Hồn tộc, là một chiếc lò đá phong tỏa hư không, giam cầm càn khôn, ngọc thạch thư không có cách nào trốn thoát được.

Nó bị vách lò đá ngăn trở nên cứ bay loạn ở bên trong.

"Phong!" Cổ tổ Hồn tộc hét lớn, ngọc thạch thư không còn chuyển động nữa mà đã bị lão nằm ở trong tay.

Bộ kinh thư này có màu sắc sặc sỡ, được chế từ thần ngọc năm màu, bên trong lưu chuyển bí lực kỳ dị, thi thoảng có thể thấy được từng ký tự vô cùng kỳ quái.

Cổ tổ Hồn tộc dùng pháp lực mạnh mẽ của mình mở ra một tờ giấy, thần quang năm màu ngút trời, khí hỗn độn diễn biến, cảnh tượng kinh người vô cùng!

"Đây là Đạo thư chí cao đó!" Lão không khỏi thán phục.

Họ là di tộc Tiên cổ nên cũng có chút hiểu biết về kỷ nguyên trước, nghe được không ít lời đồn, hơn một kỷ nguyên trước, phàm là sách quý như này đều là truyền thừa chí cao!

Tìm khắp một kỷ nguyên cũng sẽ không có nhiều bộ như vầy!

Cổ tổ Hồn tộc nhíu mày, bởi vì... lão không hiểu văn tự này, dù là một nét cũng không nhận ra!

Thạch Hạo lại gần quan sát, kết quả hai mắt tựa như bị bôi đen, không hề biết những ký tự này, đây không phải là cốt văn nên không có cách nào để tìm hiểu.

"Tiền bối, các người không phải là di dân Tiên cổ hay sao, là bộ tộc may mắn còn sống sống hơn một kỷ nguyên trước, sao lại không biết những thứ này?" Hắn hỏi.

"Năm tháng biến thiên, hết thảy đều thay đổi, vì thích ứng với vùng đất

này nên phương pháp tu hành của chúng ta đều thay đổi chứ đừng nói tới văn tự. Hơn nữa, đây không phải là văn tự bình thường của Tiên cổ, mà là "Tiên văn" chỉ số ít người biết mà thôi." Cổ tổ Hồn tộc thở dài.

Nếu không, hắn cũng rất mong chờ, nhưng giờ chỉ có thể mở to mắt mà nhìn thôi.

Lão Thiên Thần cũng đi tới thế nhưng cũng không cách nào lật mở được trang sách, chỉ có người đạt tới cấp Giáo chủ thì mới có thể mạnh mẽ mở ra được.

Phải làm sao đây? Thạch Hạo muốn dựa vào Đạo thư này để ngộ pháp thế nhưng hắn vẫn không có tư cách này.

"Chờ ngươi học được Tiên văn rồi hẳn tìm hiểu, đây chính là một truyền thừa vô thượng đó!" Cổ tổ Hồn tộc thở dài lưu luyến trả lại cho Thạch Hạo.

Bên ngoài, tám vị Thiên Thần còn lại ngờ vực, bọn họ phát hiện đã mất đi bốn người, không có cách nào liên lạc được.

Tuy rằng bọn họ có thu hoạch thế nhưng lại mất đi vài người, việc này khiến bọn họ sợ hãi, trong lòng khiếp sợ.

Cho tới ngoại giới, bên trong khu không người, các đại Giáo chủ cũng không hề cảm nhận được gì, không biết ở trong đã xảy ra việc lớn này, bởi vì sau khi những Thiên Thần này đi vào thì không cách nào xuất hiện trên cánh hoa Tiên đạo nữa.

Bọn họ suy đoán, những người kia không có mượn nhờ ba ngàn cánh hoa để đi vào cho nên không có cách nào xuất hiện ở bên trên được.

"Ha ha, nhóm thứ nhất đã thuận lợi đi vào rồi, tổng cộng có mười hai tên Thiên Thần, chứng minh lối đi này rất ổn định, có thể cho phép Thiên Thần tiến vào, tiếp theo nên để nhóm thứ hai đi vào thôi!"

Có Giáo chủ cười nói.

Trên thực tế, trong nhóm thứ nhất cũng có vài nhân vật trọng yếu của các đại giáo, thế nhưng cũng không phải là toàn bộ.

Nhóm thứ hai cũng đều là tinh anh, ví như Thiên Thần của Tiên điện, xác ướp cổ của Minh tộc, đại năng của Thần miếu, Thôn Tinh thú của Thú hải, Pháp vương hộ giáo của Tây Phương giáo, ai cũng đều có lai lịch kinh người cả.

Tuy rằng lúc đầu tranh giành tiêu chuẩn để đưa nhóm người đầu tiên vào, thế nhưng bọn họ cũng không dám để toàn bộ tinh anh đi vào vì sợ bị ngăn chặn, lo lắng lối đi này không chắc chắn.

Hiện giờ phát hiện, lối đi này không hề bị cư dân bản địa ngăn cản, không có ai ra tay ngăn cản cả.

"An nhàn nhiều năm rồi nên đã khiến đám di dân mất đi ý tiến thủ, không có lòng đấu tranh, chuyện này... rất tốt, rất tốt a!"

"Sau khi tiến vào phải bắt cho bằng được Hoang, không nên giết chết, phải mang ra đây cho ta để luyện thành Minh nô!" Chủ nhân của Minh thổ lên tiếng, âm vụ ngập trời, hắn dặn dò Thiên Thần hóa thành từ xác ướp cổ kia.

"Đạo hữu, phải giao Hoang cho ta mới đúng, sư môn của hắn chính là kẻ thù không đội trời chung của ta." Có người của Tiên điện mở lời.

"Khà khà... Giao cho ta đi, ta sẽ niêm phong hắn trong sát kiếm, sẽ chịu đựng sát khí ăn mòn năm này qua tháng nọ, sẽ tẩm bổ cho kiếm của ta!" Thiên quốc cũng lên tiếng.

Những người này cũng không hề bắt được Thạch Hạo thế nhưng lại thảo luận cách tra tấn hắn.

Cứ như thế, những Thiên Thần trọng yếu được đưa vào, Tiên cổ sẽ nghênh đón một hồi bão táp lớn!

Mà lúc này, Thạch Hạo cũng đã di chuyển đi tới một vùng đất cổ xưa, nơi đó có Thánh Nhân mộc, hắn chuẩn bị đột phá ở nơi này, leo lên một cảnh giới cao hơn.

Mà con đường của hắn hoàn toàn khác với những tu sĩ bình thường, một khi thành công thì sẽ được tôn làm Thần vương!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 987: Thánh Nhân Mộc

Đương nhiên, nếu như thất bại thì kết cục sẽ rất thảm khốc!

Tới lúc ấy dù có thể còn sống thế nhưng lại sống không bằng chết, ngay cả Chân Thần bình thường cũng sẽ không bằng.

Bất cứ chuyện gì cũng có cái giá của nó, không trả giá thì làm sao đạt được.

Con đường gồ ghề quanh co dẫn về nơi sâu trong các dãy núi.

Cổ mộc che kín trời, vượn hú hổ gầm, có rất nhiều sinh linh kỳ dị qua lại, đôi lúc sẽ có những tiếng hống đánh tan mây xanh.

Thạch Hạo kinh hãi, nơi này quá nguy hiểm, có một vài sinh linh mạnh mẽ dù là Thiên Thần cũng phải kiêng kỵ.

Lão Thiên Thần của Hồn tộc đi với hắn để bảo vệ, bởi vì bọn họ không yên lòng nên mới đi cùng tới khu cổ địa có Thánh Nhân mộc trong truyền thuyết này.

"Vù!"

Một con cự cầm giang cánh tựa như là đám mây đen che kín trời cao, cặp mắt đỏ tươi tựa như hai vầng huyết nguyệt.

Độ dài của thân thể nó cũng rất khó ước lượng, đơn vị tính bằng dặm chứ không thể tính bằng trượng được!

"Thánh Nhân mộc là dị bảo, vị trí thứ này sinh trưởng thì có linh khí nồng đậm kinh người, cho nên có rất nhiều hung cầm hồng hoang và cổ thú

cư trú." Lão Thiên Thần nói.

Lão đặc biệt nhắc nhở, ở nơi này có một vài Thiên Thần đã hóa điên, ví như con hung cầm to lớn trên trời cao kia, thực lực vô cùng kinh khủng, có thể đánh giết hết tất cả sinh linh.

Thiên Thần và Giáo chủ sau khi trúng nguyền rủa thì có người khù khờ, cũng có kẻ điên loạn, giống như con trước mắt này, là một con cầm bị điên loạn.

Vì vậy, tuyệt đối không được trêu chọc, một khi nó tức giận thì chắc chắn sẽ rơi vào cục diện không chết không thôi, rất khó để thoát khỏi sự truy sát của Thiên Thần điên này.

Thời gian không lâu sau thì hai người yên lặng tiến sâu vào trong dãy nũi, trên đường đi gặp một con trâu lớn cao hơn cả ngọn núi, trên người có đất đá, cỏ cây mọc khắp nơi, cũng không biết bao nhiêu năm rồi chưa thức tỉnh.

Thế nhưng, khi hai người vừa đi ngang thì nó hơi động, khí tức tỏa ra vô cùng kinh người.

Lão Thiên Thần vội vàng lấy ra một bí bảo thu lại khí tức của hai người rồi biến mất khỏi nơi đây, lúc này con trâu hoang kia chợt mở cặp mắt đỏ tươi như hồ máu quét nhìn xung quanh.

Giáo chủ!

Thạch Hạo giật nảy cả mình, không ngờ có thể gặp được tồn tại còn hơn cả Thiên Thần, con trâu lớn này đã sống rất lâu, cặp sừng khổng lồ của nó tựa như là cặp thiên đao đầy sắc bén.

Cuối cùng, nó lại nhắm mắt và tiếp tục trầm miên.

Cứ thế bọn họ vượt qua mấy khu vực nguy hiểm, không phải gặp Thiên Thần điên khùng thì là một vài kỳ thú, tất cả đều là những sinh linh bá chủ

chiếm giữ một phương.

Nếu là người bình thường tùy tiện xông vào thì chắc chắn sẽ chết, không hề có chút cơ hội sống sót nào.

May mắn là có một Thiên Thần tháp tùng bên cạnh đồng thời vận dụng một bí bảo tổ truyền của tộc này nên mới có thể che giấu khí tức, tránh thoát được những cổ thú và ác cầm, nếu không đã gặp nguy rồi.

Rốt cuộc cũng tới được nơi cần tới, đó là một rừng cây dồi dào linh khí, tựa như là một con chân long lao vút lên trời cao khiến nơi đây trở nên thần thánh vô cùng.

Thánh Nhân mộc!

Không riêng ánh mắt của Thạch Hạo trở nên sáng rực mà lão Thiên Thần của Hồn tộc cũng thầm lộ vẻ khác thường, loại bảo địa này thì tộc bọn họ rất lưu ý.

Đáng tiếc, Thánh Nhân mộc rất đặc biệt, rất dễ hấp dẫn tới mãnh thú độc trùng với lại cũng rất khó dời nó đi, một khi di dời thì chúng sẽ lựp tức chết ngay.

Cũng không phải là cổ thụ cao lớn, những Thánh Nhân mộc này chỉ cao hơn một thước, không hề cao hơn cây cỏ là nhiêu thế nhưng từng rễ cây tựa như là thương long uốn lượn trên mặt đất đầy cứng cáp.

Những làn khí lành mà những cây này tỏa ra có thể tắm rửa thần hồn, còn có thể rèn luyện thân thể, vô cùng kỳ dị.

Lá của những cây nhỏ này có đủ mọi màu sắc, hoàn toàn khác nhau.

Có lá trắng như dương chi ngọc, lại có cây là màu vàng óng khắp cành, còn có đỏ chót như kim cương máu, tất cả đều long lanh rạng ngời.

Cho nên, dõi mắt nhìn về phía trước là mịt mờ những hơi nước, ánh sáng

lung linh lan tỏa đầy thánh khiết.

"Hả?!" Thạch Hạo lấy làm kinh hãi, nơi đây sớm đã bị người tới trước, có người đang ngồi xếp bằng bế quan trong rừng cây.

Cây nhỏ này rất hiếm, cũng chỉ có bốn mươi chín cây mà thôi, nơi đó là một người áo trắng ngồi xếp bằng được hành loạt thánh khí bao quanh, tựa như là một vị Thần vương đang tu hành.

Ninh Xuyên!

Ánh mắt của Thạch Hạo trở nên lạnh lẽo, lại là tên đối thủ này, không ngờ lại bế quan ở đây để đột phá.

Tốc độ tu hành của người này quả thật rất nhanh, cũng phải bước ra bước kia, tiến vào lĩnh vực mới, việc này cũng không nằm ngoài dự liệu của Thạch Hạo, dù sao đối phương cũng được xưng là Lục Quan vương, tích lũy tới sáu đời nên tìm hiểu thấu triệt con đường của ngày sau, thậm chí sáu đời trước rất có khả năng đã bước ra bước kia tới mấy lần.

"Ta phải nắm chặt cơ hội!" Thạch Hạo cảm thấy thời gian vô cùng cấp bách, kẻ địch nơi đó muốn đột phá nên hắn tuyệt không thể bị bỏ lui được!

Thạch Hạo rất muốn ra tay thế nhưng cố gắng áp chế lại, bởi vì dựa vào trực giác của bản năng thì hắn cảm ứng được, nơi này vô cùng nguy hiểm, có cường giả đáng sợ đang ẩn náu trong bóng tối.

Cuối cùng, hắn cũng thấy lão Thiên Thần của Hồn tộc ra hiệu cho hắn rằng phải cẩn thận, đừng có làm bậy.

"Thiên Thần của Nhân Mã tộc, Cổ Ma tộc?!" Thạch Hạo lấy làm kinh hãi.

Ở đây không ngờ lại có Thiên Thần của hai đại tộc này, hơn nữa còn là "người quen" của hắn, chính là Mã Dược cùng Ma Lạc, hai người này đều từng chặn giết qua hắn.

Sắc mặt của Thạch Hạo càng trở nên âm trầm hơn, hai người này từng ngăn chặn hăn thế nhưng hắn lại chưa từng trách cứ, lại còn cho Lôi Kiếp dịch hai tộc này nữa.

Thậm chí, lần độ kiếp sau này hắn còn muốn giúp bọn họ hóa giải tình thế nguy cấp.

Nhưng, hai tộc này lại âm thầm giúp đỡ Ninh Xuyên, đây chính là tử địch của hắn!

"Tính toán rất giỏi đó." Thạch Hạo có chút đau đầu, ánh mắt thăm thẳm nhìn chằm chằm về trước chứ không nói gì.

Hai tộc này tứng tiến vào Hồn đảo và nói rằng có thể bảo vệ Thạch Hạo, đưa hắn tới một mật địa để bế quan thế nhưng sau đó đã bị hắn từ chối, bởi vì hắn sợ Mã Dược và Ma Lạc của hai tộc này lần nữa ra tay ám hại.

Không nghĩ rằng, hai tộc này lại giăng lưới lớn như vậy, còn bảo vệ cả Ninh Xuyên nữa.

"Đi thôi, nơi này có hai tên Thiên Thần mà lão hủ thì chỉ có một, nếu như xảy ra chiến đấu thì chưa chắc đã chiến được chỗ tốt gì." Lão Thiên Thần nói.

Thạch Hạo gật gật đầu chứ không hề nhiều lời, vui mà tới buồn thì đi, thế nhưng đang chuẩn bị rời khỏi dãy núi thì hắn vẫn muốn làm chút chuyện nữa.

Ầm!

Hắn đấm ra một quyền đánh nát hàng loạt ngọn núi, việc này đã kinh động tới toàn bộ cổ thú và cũng khiến cho không ít đá lớn đập thẳng về phía con trâu lớn kia!

"Nghé ọ....."

Tiếng rống kinh thiên, khu núi rừng này không cách nào yên lặng được nữa, mấy con Thiên Thần bị điên đều nổi giận, còn con trâu hoang cấp Giáo chủ kia lại càng phát điên dữ dội hơn.

"Đi!"

Thạch Hạo nhanh chóng trốn đi thật xa, biến mất cùng với lão Thiên Thần.

Trong khoảng thời gian sau đó, bọn họ tiếp tục thâm nhập vào từng khu cổ địa, tìm kiếm Thánh Nhân mộc thế nhưng cũng không phải mấy khả quan.

Có nhiều chỗ bị Thiên Thần của ngoại giới chiếm cứ, cũng có người vì để "Trích tiên", Thập Quan vương đột phá nên bảo vệ những vị trí của mình.

Các đệ tử đại giáo như Ninh Xuyên có sư môn đáng sợ, có gốc gác thâm hậu thì mới có thể không bị ảnh hưởng.

Sau đó không lâu thì Thạch Hạo biết được, "Trích tiên" bị chặn ở trong Hung sào và cũng chưa hề rời đi.

Ngay cả Thập Quan vương bị mấy đại Thiên Thần liên thủ truy sát, đến nay cũng không biết ở nơi nào.

"Những địa phương có Thánh Nhân tộc thì lại bị đám Thiên Thần từ ngoại giới chiếm giữ, như vậy không ổn rồi!" Thạch Hạo nhíu mày, hiện giờ suy nghĩ lại thì khả năng Ninh Xuyên sẽ thành tựu đạo quả Thần vương trước một bước rồi.

"Nhân Mã tộc, Cổ Ma tộc, các ngươi rất giỏi đó!" Thạch Hạo tự nhủ, trong lòng đầy tức giận, đã từng giúp đỡ tặng Lôi Kiếp dịch cho Thiên Thần của hai tộc này thế nhưng giờ lại đi làm thân với kẻ thù của mình.

"Còn chỗ nào có Thánh Nhân tộc nữa không?" Thạch Hạo muốn giải quyết mau vấn đề này, nếu không sẽ ảnh hưởng tới tốc độ phá cửa ải của

mình.

"Việc này... có lẽ còn một chỗ thế nhưng quá nguy hiểm, ngay cả lão hũ đi vào hơn nửa sẽ phải chết!" Lão Thiên Thần của Hồn tộc lộ vẻ nghiêm túc.

Ngay cả lão cũng không nghĩ tới những nơi có Thánh Nhân tộc lại bị người chiếm hết.

"Dẫn ta đi đi!" Thạch Hạo nói.

"Tiểu hữu, nơi đó quá nguy hiểm, là một tuyệt địa, nếu đi vào thì là cửu tử nhất sinh đó." Lão Thiên Thần căn ngăn.

Lão vô cùng nhớ rõ, khu vực đó có thể giam cầm pháp lực, mạnh như lão đi vào cũng sẽ bị đánh rơi xuống làm phàm nhân, không cách nào vận dụng được đại thần thông của bản thân.

"Không sao, cứ dẫn ta tới đó đi, ta có thể tự mình đi vào được!" Sắc mặt của Thạch Hạo đầy kiên định đưa ra quyết định.

"Thôi được rồi!" Lão Thiên Thần gật đầu.

"Hoang, ngươi ở đâu, còn không mau ra nhận tội?" Ngày hôm đó có Thiên Thần la hét truyền khắp từng tiểu thiên thế giới.

"Hoang, ngươi trốn không thoát đâu, Tiên cổ này dù to lớn thì cũng không thể chứa nổi ngươi đâu, nếu muốn giữ mạng thì tốt nhất tới nhận tội đi!"

Thiên Thần của Tiên điện cũng đã đi vào, khí thế kinh khủng bùng phát, tinh lực phồn thịnh chấn kinh các tộc trong Tiên cổ, sức mạnh của hắn quá mạnh mẽ, vượt qua Thiên Thần bình thường.

Nên biết, thành viên chính thức của Tiên điện không vượt quá năm người, hắn chính là một trong số đó.

Từ truyền nhân trẻ tuổi tới Thiên Thần, tới Giáo chủ, đây là một đội hình

cái thế, hắn chính là Thiên Thần thuộc thành viên chính thức, rất nhiều năm trước cũng từng là một truyền nhân trẻ tuổi mạnh mẽ nhất của thời đó.

"Đời sau tội huyết, ngươi giết người vô tội vạ ở Tiên cổ này, trong cơ thể lại chảy dòng máu dơ bẩn, bản tính đại ác, nhất định phải bị trừng phạt, không thể làm hại thế gian được nữa!"

Nghe những lời của Thiên Thần như vầy thì Thạch Hạo liền hiểu rõ, vì sao Ninh Xuyên lại có thể bế quan một cách bình yên vô sự, người mạnh nhất hệ của bọn họ đã đi vào.

Đồng thời, trong lòng lại càng tức giận hơn nữa, những người này còn dám nhắc tới Tội huyết.

"Ai cung cấp manh mối của Hoang, chỉ ra hắn ở nơi nào thì sẽ là minh hữu của Thiên quốc ta! Hoang, hắn nhất định sẽ trở thành một đống xương khô." Có người u ám nói.

Mọi người chấn động, đây là Sát thần của Thiên quốc, là một trong những nhân vật lãnh huyết đáng sợ nhất, ai ai cũng phải kiêng kỵ.

Các Thiên Thần nhập Tiên cổ, đều muốn giết cho bằng được Thạch Hạo.

Bởi vì, đây là thỏa thuận của một vài đại giáo, nếu cho hắn cơ hội trưởng thành thì tương lai hơn nửa sẽ không ai có thể ngăn cản được, nhất định phải thừa cơ hội này để giết chết.

"Ai tới thì cũng đã tới cả rồi, không sợ ta sẽ tặng một niềm vui bất ngờ cho các ngươi à?!" Thạch Hạo lạnh giọng đầy tức giận nói.

Những Thiên Thần này cho mình là cao cao tại thượng thế nhưng vẫn không cách nào bắt được hắn, ấy vậy còn tỏ thái đổ hùng hổ như vầy, chẳng hề đặt hắn vào mắt.

"Ta muốn bước ra bước kia, hóa thành Thần vương, trong Tiên cổ này có toàn bộ các Thiên Thần của các giáo, ta muốn cho đám đại giáo này phải

đau lòng cả trăm năm!" Thạch Hạo nói.

Rốt cuộc, Thiên Thần của Hồn tộc cũng mang hắn tới chỗ cần tới, đây là một khu rừng đá, vừa mới tiến gần thì đã cảm thấy được gợn sóng đầy kịch liệt của tràng vực trước mặt.

"Hả? Ảnh hưởng tới pháp lực!?" Thạch Hạo kinh ngạc.

Lão Thiên Thần của Hồn tộc gật đầu, nói cho hắn biết, bên trong còn đáng sợ hơn nữa.

Thạch Hạo gật đầu, nói lão dừng ở đây đi, để tự hắn đi vào cũng được.

Lão Thiên Thần khó xử, sợ hắn xảy ra chuyện ngoài ý muốn nào đó nên muốn đi theo, muốn bảo vệ an toàn cho hắn, bởi vì hắn chính là người giải cứu cho tộc nhân của mình.

Thạch Hạo hiểu, lão không phải làm ra vẻ mà là thật lòng, càng như vầy thì hắn lại càng không thể để ông lão này mạo hiểm được, sau khi kiên quyết từ chối rồi một mình đi vào.

Sau khi đi vào một thung lũng thì nơi đây chẳng có chút cỏ cây gì, thế nhưng lại xuất hiện một năng lượng kỳ dị đánh hắn rớt xuống phàm nhân, pháp lực và đạo hạnh đều biến mất sạch.

Tiếp đó, một đám kiến từ trong lòng đất bò ra, mỗi một con dài tới vài trượng phát ra ánh sáng đen thui, sức mạnh vô cùng to lớn.

Ầm!

Một con kiến đập tới, nó không hề dùng pháp lực mà chỉ dựa vào sức lực của bản thân thì đã có thể đánh nát một ngọn núi rồi.

"Thật mạnh!"

Chính xác, đây là một cuộc ác chiến.

Thạch Hạo dựa vào thân thể từng được lôi kiếp gột rửa để chiến đấu với đám kiến thần màu đen này, tia lửa văng khắp nơi, tiếng keng keng vang vọng.

Cuối cùng, hắn giết tan đám kiếm rồi xông thẳng về trước.

Vù!

Âm thanh đập cánh truyền tới khiến Thạch Hạo tê dại cả da đầu, ở phía trước có một đám rết, mỗi một con dài tới mấy thước, tất cả đều mọc cánh nơi lưng, che kín cả trời.

Lần này vô cùng gian nan, đây là một đám thần trùng kịch độc.

Mà lúc này Thạch Hạo không có pháp, chỉ dựa vào thân thể nên nguy hiểm vô cùng, cũng may là thân thể hắn vô cùng mạnh mẽ nên khi đám rết va chạm thì vang lên những tiếng bốp bốp, ánh lửa tóe ra, chứ chưa từng bị công phá.

Cuối cùng, Hoàng điệp thức tỉnh, sau khi nhẹ nhàng đập cánh thì khiến đám độc tùng thối lui.

Chính xác, Hoàng điệp đã lập công lớn, dọc đường sau đó thì cũng có xuất hiện mấy chục loại ác trùng đầy mạnh mẽ, phải nói là mấy chục bộ lạc.

Những trùng tộc này đều phát điên, thế nhưng bản năng của chúng vẫn còn nên kinh sợ trước khí tức của Hoàng điệp mà thối lui.

Nếu dựa vào Thạch Hạo để xông qua thì không biết tốn bao nhiêu thời gian, nhất định sẽ là cửu tử nhất sinh, dựa vào Hoàng điệp thì hắn vượt ải một cách hữu kinh vô hiểm.

Rốt cuộc hắn cũng nhìn thấy được, đó là một đám lớn Thánh Nhân mộc, mỗi một cây cao hơn người và số lượng tới mấy trăm cây, hoàn toàn là một khu rừng, hào quang hừng hực chiếu rọi.

"Con đường của ta sắp đạt được rồi!" Thạch Hạo ngữ khí đầy kiên định!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 988: Thánh Tế

Chính xác, những thụ linh của Thánh Nhân mộc này đã sống vô cùng lâu năm, hơn hẳn những cây đã thấy trước kia, khí lành lan tỏa tựa như là hàng ngàn hàng vạn cầu vồng hội tụ về đây vậy.

Thánh Nhân mộc bình thường cũng chỉ tầm một thước thế nhưng những thứ này lại cao hơn một người trưởng thành, vỏ cây tựa như vảy rồng, cành cây uốn lượn, cây này khác hẳn những cây kia, từng chiếc lá tựa như được khắc từ ngọc thạch lấp lánh thánh huy.

"Xoẹt!"

Một luồng kim tuyến chợt lao tới tựa như là súng nổ khiến hư không hóa thành mơ hồ, vặn vẹo.

Keeng!

Hắn giơ tay đánh tới, hai bên va chạm thì phát ra những tia lửa, đó là một con tằm vàng dài bằng ngón cái thế nhưng lại cứng rắn vô cùng, Chân Thần bình thường sẽ bị xuyên thủng ngay.

Thạch Hạo hơi nhíu mày, loại côn trùng này không hề ít, hắn nhìn thấy rất nhiều trên Thánh Nhân mộc.

Nhưng, có Hoàng điệp ở đây thì hắn cũng không cần lo lắng gì cả, chỉ là hắn cảm thấy chút bất an, nơi đây quá bình tĩnh nên chắc chắn sẽ có nguy hiểm!

Đây là cảm giác sau khi Thạch Hạo bước vào rừng cây này, mỗi bước chân trong này đều ẩn chứa nguy cơ, hắn muốn tu hành ở đây thế nhưng nơi đây tựa như đang có phiền phức nào đó, nhất định phải tìm ra.

"Ồ, có thể dùng pháp lực rồi."

Sau khi đi vào nơi sâu của khu rừng này thì pháp lực của hắn đã khôi phục lại, lập tức tạo ra Động Thiên duy nhất bảo vệ mình ở bên trong.

"Chíu!"

Tiếng kêu chói tai vang lên, một tia sáng tím đập tới, cặp mắt thì đỏ chót, đây là một con chồn tím thế nhưng đã hóa điên.

Nó mang theo khí tức đáng sợ xé rách hư không, lại là một Thiên Thần!

Thạch Hạo chấn động trong lòng, lại có Thiên Thần ở nơi đây ư, lập tức hắn xoay người rời đi, loại Thiên Thần hóa điên này là đáng sợ nhất, không có cách gì để nói chuyện được.

"U u..."

Tiếng gào truyền tới, ánh tím đan dệt, kết quả có tới mấy ngàn con chồn tím lao ra, tất cả đều đã thành thần.

Đương nhiên, đáng sợ nhất chính là có ba con Thiên Thần điên, chuyện này quá kinh người!

Rõ ràng, đây là một bộ lạc rất mạnh mẽ sinh sống ở trong Thánh Nhân mộc này, nơi đây là sào huyệt của chúng, muốn bế quan ở đây thì độ khó quá lớn.

Thạch Hạo vô cùng chật vật để chạy trốn.

"Bụp!"

Dù hắn đủ mạnh, có ba luồng tiên khí vờn quanh thân thể nhưng vẫn bị lợi trảo của một con chồn tím đâm thủng bả vai, lúc này những dòng máu tươi từ những lỗ máu này chảy ra không ngừng.

Nếu là người bình thường khi bị Thiên Thần đánh trúng thì tất thành thịt

nát bấy, đương nhiên không thể sống nổi.

Thạch Hạo nhíu mày, triển khai đại thần thông đại thần thông Súc địa thành thốn, mấy lần lóe lên thì đã biến mất ở ngoài rừng sâu, ở bên ngoài này thì pháp lực của hắn biến mất nên chỉ có thể dựa vào thân thể để chạy vội ra ngoài.

Hắn ra sức bỏ chạy khỏi vùng đất nguy hiểm này, gian nan lắm mới thoát khỏi ba con Thiên Thần điên kia.

Cũng may là chúng nó đã hóa điên, thần trí không rõ nếu không chắc chắn đã gặp phiền toài lớn rồi.

Rất lâu sau thì Thạch Hạo đi vòng ngược lại, phát hiện nơi đây đã khôi phục lại vẻ yên tĩnh, thế nhưng nếu quan sát kỹ thì hắn vẫn không khỏi hít vào ngụm khí lạnh!

Hắn nhìn thấy hang ổ của chồn tím, ba con Thiên Thần điên vừa nhìn thấy cũng không phải là nguy hiểm nhất, trong đó có một con chồn già, lớp lông tím còn có xem kẻ màu trắng, nó ngơ ngác ngủ say nơi đó.

"Giáo chủ!"

Rõ ràng, đây là một bộ lạc siêu cấp đầy mạnh mẽ, trong hang ổ này lại còn có sinh linh cấp Giáo chủ đáng sợ này nữa.

Làm sao để đối phó đây? Thạch Hạo đau đầu đầy bất đắc dĩ.

Trước kia hắn còn muốn triển khai bí pháp dẫn ba con Thiên Thần điên này rời khỏi rồi dẫn tới một tuyệt địa nào đó để nhốt chúng lại. Nhưng hiện giờ, tâm đã có chút nguội lạnh, có con cồn già kia tọa trấn thì nếu như trêu chọc, chắc chắn sẽ vô cùng nguy hiểm, sẽ bỏ mạng nơi này.

Thạch Hạo không cam tâm, canh chừng ở đây tới mấy ngày, mãi tới một ngày nơi đây truyền tới gợn sóng kỳ dị.

Những con chồn tìm đều biến mất và trốn thật sâu trong hang động, không hề xuất hiện nữa.

Thạch Hạo cũng kinh ngạc, nơi đây vô cùng kỳ lạ, nơi xa có một đầm lấy từ từ nứt ra, bên trong phát ra ánh sáng rực rỡ truyền ra gợn sóng kỳ dị kia.

"Đó là thứ gì?" Thạch Hạo khiếp đảm.

"Trận pháp!" Thạch Hạo kinh ngạc, là tàn trận được lưu lại hơn một kỷ nguyên trước.

Hắn lộ vẻ khác thường, những chỗ mà gợn sóng lướt qua thì đều rơi vào giấc ngủ sâu, rất nhiều con trùng phản ứng cực nhanh trốn vào trong huyệt động.

Thạch Hạo kinh ngạc, hắn cũng không muốn trầm miên ở nơi này nên lấy ra Vạn Linh đồ bảo vệ bản thân, tiếp đó ra sức chạy ra khỏi khu rừng này.

Nhưng, gợn sóng này khuếch tán quá nhanh, gần như chỉ trong nháy mắt đã bao phủ toàn bộ cổ địa, hắn đã bị đuổi kịp.

Sau đó, hắn trơ mắt nhìn một vài độc trùng đã trầm miên kia, chúng không hề di chuyển tựa như đã chết vậy, không hề có chút khí tức sinh mệnh nào.

"Trận pháp này thật kỳ lạ, lại làm người khác rơi vào trạng thái ngủ say!" Thạch Hạo hoảng sợ, lúc này Vạn Linh đồ phát sáng hình thành nên một vòng sáng, vạn linh đều xuất hiện chặn lại gợn sóng này.

Nếu không, hơn phân nửa hắn sẽ gặp phải chuyện ngoài ý muốn rồi.

Hào quang trong vùng đầm lầy kia không ổn định, khi bao phủ khu cổ địa thì không phải đều đều từ từ mà lại như thủy triều, lúc thì vọt tới sau đó lại rút lui.

Lúc gợn sóng thần bí này rút lui thì trong một vài hang động sẽ có độc trùng lao ra bắt lấy những sinh linh đã chết kia, tựa như là đồ ăn.

"Nơi này quái lạ thiệt, lòng đất thì có trận văn, gợn sóng kia không hề ảnh hưởng tới nham thạch, đám độc trùng chỉ cần trốn vào các hang động là có thể an toàn." Thạch Hạo lẩm bẩm.

Hắn cũng không có xông vào mà nhanh chóng tiến về khu vực của Thánh Nhân mộc.

Những con chồn tím nơi này đều không dám xuất hiện, tất cả đều trốn vào nơi sây trong địa quật nên khiến nơi đây vô cùng yên tĩnh.

"Bế quan ở đây đi!"

Thạch Hạo tự nói, tuy rằng nguy hiểm thế nhưng hắn không còn lựa chọn nào nữa, nếu như chồn tím lao ra thì hắn không còn cơ hội nữa.

Hắn để Hoàng điệp và Đả Thần Thạch hộ pháp giúp mình, nếu như có chuyện không may gì thì hãy lay tỉnh hắn.

Một đám Thánh Nhân mộc lấp lánh, chúng hoàn toàn khác nhau, có cây thì toàn thân vàng óng, có cây thì phiến lá xanh biếc, có cây thì trắng bóng tỏa ra thánh khí.

Thạch Hạo cầm lấy chúng, muốn dựa vào thứ này để tu hành.

Thánh Nhân mộc rất đặc biệt, đây là một thiên tài địa bảo vô cùng kỳ dị.

Dùng nó để đốt bản thân, đương nhiên cũng không phải bốc cháy thật sự thế nhưng nó có thể phát ra ánh sáng tựa như lửa nhưng lại không phải, đây là do quy tắc thiên địa hóa thành, có thể dựa vào thứ này để rèn luyện đạo và thân thể của chính mình.

Thánh tế, đây chính là cảnh giới mà Thạch Hạo muốn đột phá tiến vào!

Cảnh giới này rất kỳ lạ, rất nhiều tu sĩ đều bỏ qua, cơ bản không muốn tu

hành, bởi vì quá nguy hiểm.

Vượt qua Chân Thần, nếu như bản thân đủ kinh diễm thì có thể nghĩ biện pháp cứ thế tiến cấp vào lĩnh vực Thiên Thần.

Nhưng thế gian lại có lời đồn, chỉ khi bước vào lĩnh vực Thánh tế thì mới có thể tính là Vương bên trong các thần, cho nên người kinh diễm nhất sẽ chọn bước này.

Nghe đồn, không trải qua Thánh tế thì sẽ không thể tồn tại vĩnh viễn được, ngày sau rất khó đặt chân vào đỉnh cao nhất của Thần đạo, không thể cách nào đâm thủng một màng giấy mỏng, không cách nào có thể Trường sinh.

Đối với mọi người trong thế gian thì họ không cần trường sinh, phàm nhân cơ bản không có tư cách đó, nhìn khắp cả các kỷ nguyên thì có thể thấy ai bất tử? Cuối cùng cũng phải hóa thành bùn đất mà thôi.

Vì vậy, chín phần mười các tu sĩ sẽ không lựa chọn Thánh tế, chỉ có một vài trường hợp đặc biệt mới làm như vậy mà thôi.

Thánh tế, đây là một cảnh giới đặc thù, một khi tiến vào thì sẽ rất kỳ lạ.

Ở cảnh giới này, tu vi của bất kỳ người nào cũng sẽ không thể ổn định được, lúc thì đột phá qua Thiên Thần, có pháp lực vô lượng, thế nhưng cũng có lúc lại rất nguy hiểm, cảnh giới tụt nhanh, còn thua cả Thần Hỏa cảnh chứ đừng nói so sánh với Chân Thần.

Ở cảnh giới này, tu vi bản thân lúc cao lúc thấp, nếu như cừu địch tới cửa thì rất đáng sợ.

Tuy rằng rất đặc biệt và gặp phải nguy hiểm thế nhưng Thạch Hạo không thể không đi con đường này. Bởi vì hắn muốn đăng lâm lên đỉnh cao nhất của Thần đạo thì cảnh giới này không thể bỏ được.

Đừng nói là hắn, từ xưa tới nay, phàm là người có dã tâm muốn có thành

tựu lớn thì đều sẽ đi bước này.

Bởi vì, người trải qua lĩnh vực này thì chắc chắn sẽ càng mạnh hơn!

Đương nhiên, cũng có người không hề coi đây là một cảnh giới, bởi vì người thuộc lĩnh vực Thánh tế này thì có thể chiến với Thiên Thần, gần như thuộc về cùng cấp với Thiên Thần.

Có người cho rằng, đó chính là một loại mài giũa của Thiên Thần cảnh.

Chỉ là, loại mài giũa này lại quá mức nguy hiểm, đánh đổi quá lớn, nếu không thì mọi người đều sẽ chọn cả.

Bởi vì, ở trong lĩnh vực Thánh tế này, nếu như thuận lợi đột phá thì không nói làm gì, sẽ càng ngày càng mạnh hơn, có thể bễ nghễ người khác, cho nên mới được vinh dự gọi là Vương trong các thần.

Chỉ là, nếu như đột phá không thành công thì sẽ phát sinh chuyện đáng sợ, vĩnh viễn không cách nào đột phá, cứ thế vẫn lạc.

Người từng gặp tình trạng nguy hiểm nhất là bị hạ thấp cảnh giới vốn có của mình, không cách nào bằng với Chân Nhất, Thần Hỏa cảnh được.

Cho nên mới nói, cảnh giới Thánh tế là quỷ dị nhất, người thường không dám thử nghiệm!

Mà cách gọi tên những người đạt tới cảnh giới này lại có rất nhiều, như Thánh nhân, Thần vương... Đều là những danh từ để tán dương.

Nhưng một khi thất bại thì chẳng phải là điều tốt đẹp gì, cách gọi tên sẽ lại là châm biếm, khinh thường.

Ở cảnh giới này, mọi người sẽ chuẩn bị rất nhiều vũ khí để thay thể cho bản thân, miễn cho tu vi bị hạ thấp.

Cho nên, thế gian này vốn có rất nhiều pháp khí đã đạt cấp Thiên Thần thế nhưng lại mờ tối, trở thành phế khí, cũng có một vài pháp khí hơi hơi hóa

thành "thánh khí".

"Tu vi chợt cao chợt thấp, không thể cố định dược, có người dựa vào bước này để hóa rồng, có người lại bị đánh sâu xuống vạn trượng."

Đây là đánh giá và tổng kết của Thạch Hạo, dùng để thức tỉnh bản thân, tuyệt đối không thể để xảy ra bất cẩn nào.

Hắn bắt đầu bế quan trong rừng cây mờ mịt linh khí này, đầu tiên là để bản thân đạt tới cảnh giới Chân Thần đại viên mãn, tiếp đó là bắt đầu thử nghiệm Thánh tế để bản thân lột xác.

Thời gian này cũng không hề kéo lâu, bản thân hắn sớm đã tiếp cận đại viên mãn rồi.

Hắn tu hành pháp của Liễu Thần, chân nhất viễn cố, nửa tháng sau thì hoàn toàn viên mãn, có thể bắt đầu Thánh tế.

"Bọn mày cẩn thận chút nhen, hộ pháp cho tao đó!" Thạch Hạo căn dặn Hoàng điệp và Đả Thần Thạch.

"Yên tâm đi, nếu như những con chồn tím kia đi ra thì chúng ta sẽ liều mạng mang ngươi chạy trốn." Đả Thần Thạch mặt chẳng hề xấu hổ khi phải chạy trốn như vầy.

Âm!

Khí tức của Thạch Hạo thay đổi, tác động toàn bộ Thánh Nhân mộc rồi rút lấy tinh hoa của chúng, từng vật chất tựa như là ánh lửa xuất hiện rồi nhấn chìm hắn, tiến hành rèn luyện bản thân.

Đây không phải là lửa mà là ánh sáng, cũng là mảnh vỡ pháp tắc mài giũa pháp và đạo, rèn luyện cơ thể của hắn!

Đây là loại gột rửa thần thánh nhất.

"Ấy, chuyện gì xảy ra vậy, tên khốn này muốn phi thăng à?" Đả Thần

Thạch kêu la quái dị.

Nó phát hiện hư không xung quanh Thạch Hạo đều nứt toác, mưa ánh sáng ngập trời tựa như có ánh sáng phi tên tỏa ra, thứ này quá thánh khiết, tiên vụ tràn ngập, khí lành bắn bốn phía.

Ngay cả Thạch Hạo cũng cả kinh, không nghĩ tới Thánh tế lại còn thần bí hơn cả tưởng tượng của mình.

Lúc tế luyện bản thân ở cảnh giới này thì thường xuyên xảy ra một vài chuyện không cách nào lý giải được, ví dụ sẽ xuất hiện ánh sáng phi tiên, còn có thể sẽ thấy những cung điện không tên.

Dựa theo những cốt thư ghi lại thì có rất nhiều sự tình yêu tà khó mà hiểu được, tỷ như trong hư không sẽ xuất hiện con đường cổ thần bí dẫn người đi lên rồi biến mất.

Trong lịch sử cũng từng có nhân vật tuyệt đại cứ thế rời khỏi thế gian, không rõ sống chết và cũng không còn xuất hiện nữa!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 989: Tiến Bộ Thần Tốc

Hư không rạn nứt, mưa ánh sáng lấp lánh bao phủ lấy Thạch Hạo.

Đả Thần Thạch và Hoàng điệp đều ngây dại, cảnh tượng như vầy quá thần kỳ, từng vệt sáng lần lượt đan chéo tựa như đang có người phi tiên vậy.

Hơn nữa, xu thế này càng lúc càng tăng cường, tới sau cùng thì có thể thấy được xung quanh Thạch Hạo là những cánh hoa đang dập dềnh, thậm chí còn tỏa hương thơm ngát.

Dị tượng kinh người!

Những cánh hoa này đều từ trong những vết rạn nứt hư không hạ xuống, lấp lánh thơm ngát, tràn đầy vẻ an lành và thần thánh, dường như là nối liền với tiên vực vậy.

Đả Thần Thạch ngây dại, há miệng cắn lấy một cánh hoa, nó muốn thử xem đây là thật hay chỉ là do ánh sáng ngưng tụ thành.

Nhưng sau khi nuốt xuống thì chẳng cảm thấy được gì, những thứ này quá kỳ lạ, vừa mới vào trong miệng thì đã biến mất rồi.

Thạch Hạo bất động nhắm nghiền mắt ngồi xếp bằng nơi đó, hắn yên lặng cảm ngộ, tỉ mĩ mượn những Thánh Nhân mộc này để gột rửa bản thân, đây là một quá trình đầy kỳ lạ và phiền phức, không thể một lần là xong ngay được.

Loại rèn luyện như thế này cần phải lặp đi lặp lại nhiều lần và tốn rất nhiều thời gian thì mới có thể đặt chân vào lĩnh vực kia được.

Thánh tế rất kỳ lạ và cũng rất gian nan.

Với cảnh giới đại viên mãn của Thạch Hạo, dùng thiên tư của hắn thì nếu muốn đạt thành tựu Thiên Thần thì có thể đạt được.

Thế nhưng, hắn không muốn làm thế, hắn muốn Thánh tế, bước ra bước khó kia, nhưng đây lại là một bước thần thánh vô cùng trọng yếu!

Ầm!

Một dòng sông dài vắt ngang trời cao, rất nhiều sao lớn ập xuống rồi xoay tròn, cảnh tượng kỳ dị không nói nên lời, hơn nữa kỳ cảnh phi tiên càng thêm kỳ lạ hơn.

Quá trình này kéo dài tới mấy ngày, thân thể của Thạch Hạo được tẩm bổ, đạo tác được rèn luyện, thần hồn được rèn đúc, Thánh Nhân mộc cùng hòa ca với đất trời phát ra ánh sáng vô cùng kỳ hiệu trợ giúp hắn Thánh tế.

Có lời đồn rằng, Thánh Nhân mộc này kỳ thật là tiên cốt đã mục nát hơn một kỷ nguyên trước, sau đó cắm rễ trên thực vực rồi mới lột xác hình thành như vầy.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là lời đồn, tiên cốt thì làm sao mục nát được chứ.

Còn có người nói, Thánh Nhân mộc cơ bản không phải là thực vật của giới này mà nó tới từ một cổ giới thần bí có tác dụng thần kỳ, cho nên rất ít ỏi và quý giá, được thế nhân vô cùng coi trọng.

Nhưng nói gì đi nữa thì hiệu quả của nó rất lớn, đó là chuyện không thể nghi ngờ được.

Sau năm ngày thì Thạch Hạo mở mắt, Thánh tế lần này tạm thời kết thúc.

Cả người hắn không minh, yên lặng cảm ứng tình hình của bản thân, cơ thể hoàn mỹ tinh khiết, tích lũy vô cùng đầy đủ, muốn phá cảnh rồi sao?

Sau đó Thạch Hạo lắc đầu, lần đầu tiên chắc chắn không thể phá ải, hắn còn phải tích lũy rồi tiếp thêm lần nữa, bởi vì hắn muốn trọn vẹn!

Hơn nữa, hắn cảm thấy tốc độ tu hành của mình quá nhanh, mới hai mươi tuổi mà đã có thể Thánh tế và chuẩn bị có thể so với lĩnh vực của Thiên Thần, thành tựu này nhìn khắp cổ kim ít lại càng thêm ít hơn.

Thậm chí, Thạch Hạo hoài nghi, mình có thể đánh vỡ ghi chép!

Nếu như truyền đi thì chắc chắn sẽ tạo nên sóng lớn mênh mông.

Trên thực tế, không cần truyền thì sóng ngầm sớm đã cuộn dâng, chư giáo vì sao lại phải diệt trừ hắn, đây chính là cơ hội, sự trưởng thành của hắn quá nhanh!

Bất kể là Ninh Xuyên hay là Thập Quan vương, bọn họ tuy rằng mạnh mẽ thế nhưng đều đã tích tũy đầy đủ, từ lâu đã mò ra con đường mà bản thân phải đi cho nên mới buông xõa cả người, mới có thể tăng nhanh như gió.

Hắn thì lại khác, quật khởi chỉ trong một đời thì đã thu được đạo quả như vầy, thật sự khiến người khác phải trợn mắt ngoác miệng, dù là một vài Giáo chủ cũng âm thầm hít vào ngụm khí lạnh!

Trong mắt rất nhiều người, Hoang quá tài giỏi!

Thậm chí, một vài Giáo chủ còn tỏ thái độ thân thiện với hắn, trong lòng âm thầm than thở, Hoang là người duy nhất, cổ kim khó gặp!

Cũng có người từng nói, với thiên tư này thì chỉ cần sống sót, mai sau chắc chắn sẽ thành tượng Thiên Đế vô thượng cũng có thể.

Đương nhiên, cũng có người phản bác, cho rằng thiên tài nghịch thiên như vầy thời cổ đại cũng có, ban đầu thì bùng phát mãnh liệt lắm nhưng sau đó lại bị phai mờ.

Còn có người nêu lên ví dụ, kỳ tài này rất khó sống lâu, cũng từng có

người tương tự như thế nhưng đều đã chết trong lúc còn non trẻ.

Có người cho rằng, đám Ninh Xuyên tuyệt không kém gì Thạch Hạo, bọn họ chỉ là tự phong ấn bản thân để tới đời này đi tranh cướp tạo hóa lớn nhất này, nếu không sớm đã xưng bá ba ngàn châu, trở thành bá chủ thượng giới đầy kinh khủng rồi!

Yên lặng thể ngộ trong hai ngày, khi Thạch Hạo chuẩn bị thử bế quan tiếp thì vết nứt trong vùng đầm lầy cách đó không xa chợt khép lại, hào quang biến mất, gợn sóng thu hồi.

"Không ổn, chúng ta đi thôi!" Đả Thần Thạch cảnh báo.

Thạch Hạo đứng thẳng người rồi mang cả hai nhanh chóng rời đi.

Quả nhiên không lâu sau, âm thành rì rào truyền tới, tất cả những con chồn tím từ trong lòng đất đều vọt lên trừng hai mắt đỏ tìm kiếm bốn phương.

Thạch Hạo cũng không hề rời đi, hắn lẳng lặng chờ đợi cơ hội tiếp theo, hắn cảm thấy nơi tuyệt địa này có một quy luật nào đó, trận pháp kia cứ cách một quảng thời gian thì sẽ khuếch tán ra phù văn.

"Hoang, ta biết người đang tu hành ở đây, ra đây lĩnh tội đi!"

Mấy ngày sau, chợt có âm thanh to lớn vang lên, chấn động cả khu cổ địa này.

"Hậu nhân tội huyết, muốn giữ mạng thì nhanh chóng tới nhận tội!"

Bên ngoài, Thiên Thần đã tới và đứng bên rìa tuyệt địa, hắn phóng ánh mắt đầy lạnh lùng vào nơi đây, dùng thần âm đại đạo chấn động cả hư không.

Rõ ràng, đây là một môn âm công đầy đáng sợ, nếu như Thạch Hạo đang ngộ đạo, tu hành thì chắc chắn sẽ bị quấy phá, sơ sẩy một chút sẽ tẩy hỏa

nhập ma, trọng thương!

Hai tên Thiên Thần này thủ đoạn tàn nhẫn, tuy rằng chỉ là truyền âm thế nhưng lại là trí mạng!

Con mắt của Thạch Hạo lúc này chuyển lạnh thế nhưng cũng không có đáp trả, cứ im lặng trốn nơi sâu trong tuyệt địa chứ không hề rời đi.

Ầm!

Đột nhiên, một tên Thiên Thần xuất thủ, vung tay nhổ lấy một ngọn núi lớn rồi luyện hóa thành một tảng đá, tiếp đó ném mạnh vào nơi sâu trong tuyệt địa.

Đó là Thiên Thần của Tiên điện, khí tức kinh khủng, thủ đoạn dứt khoát, một đòn này đủ hủy diệt cả một chốn cực lạc, nếu không có gì bất ngờ thì đừng nói là sinh linh, dù là Thánh Nhân mộc cũng sẽ bị đập thành tro tàn.

Hắn quyết đoán vô cùng, mặc kệ Thạch Hạo có ở trong hay không, dù cho có hủy diệt cả linh căn thiên địa như Thánh Nhân mộc này thì cũng phải triển khai việc thảo phạt!

Đây là muốn nhổ cỏ tận gốc, vì quá muốn giết cho bằng được Thạch Hạo.

Ầm!

Pháp tắc lan tràn, trận văn sáng lên, khu cổ địa này sở dĩ được gọi là tuyệt địa cũng bởi vì có lưu lại tàn trận cổ địa này, cho nên công kích của hắn chẳng có hiệu quả gì.

"Ầm!"

Khối đá khổng lồ đó nổ tung thành bột mịn.

Thế nhưng, sinh linh cư trú trong tuyệt địa đã bị kinh động, ba con chồn tím hóa thành ba luồng ánh sáng bay vút ra ngoài gào hét trừng cặp mắt đỏ,

tiếp đó truy đuổi hai tên Thiên Thần kia.

Cùng lúc đó, ánh mắt của Thạch Hạo chợt lạnh lẽo, hắn cũng triển khai hành động, nói Đả Thần Thạch bố trí một trận pháp được tạo thành từ một ít kỳ trân.

Thạch Hạo triển khai bí pháp lấy kỳ trân ra rồi yên lặng đưa vào trong lòng đất.

Trận pháp bắt đầu vận chuyển thế nhưng cũng không nổ tung ngay lập tức, cần có thời gian nhất định.

Thạch Hạo nhanh chóng rời đi xa thế nhưng lại thay đổi phương hướng, chọn một chỗ khác trong khu tuyệt địa này rồi ẩn nấp.

Một lát sau, trong lòng đất truyền tới tiếng nổ kinh thiên động địa, trận kỳ đã nổ tung khiến cho những con chồn tím khác có thần trí thất thường kia nổi giận, đặc biệt con chồn cấp Giáo chủ kia đã bị vụ nổ đánh thức, con mắt đỏ tươi chớp chớp khiến cho cả mặt đất run rẩy.

Nó cảm ứng được khí tức của con cháu, cảm thấy được đang có Thiên Thần đang chiến đấu.

Một lát sau, nó hóa thành một tia sáng tím nhằm về phía ngoài khu cấm địa, tiếng rít khiến cho bầu trời rạn nứt, khí thế kinh khủng che kín bầu trời.

"Chạy mau!"

Hai tên Thiên Thần vừa này biến sắc, triển khai bí pháp nhanh chóng xé rách hư không trốn chạy.

Ầm!

Con chồn già vung móng vuốt, ánh tím ngập trời nhấn chìm cả hư không.

"A..." Một tên Thiên Thần trong số đó hét thảm, nửa người đã bị ánh tím

kia chém lìa, bị thương rất nặng.

Thiên Thần của Tiên điện quả nhiên siêu phàm, hắn chưa hề bị tổn thương gì, sau khi kéo người kia vượt qua hư không thì biến mất khỏi nơi này.

Mặc dù không có nguy hiểm tới tính mạng thế nhưng hai tên Thiên Thần kia cũng vô cùng tức giận, bọn họ có thân phận cỡ nào chứ thế nhưng khi tiến vào Tiên cổ lại gặp phải tình huống nguy hiểm như vầy.

Sắc mặt Thiên Thần của Tiên điện rất lạnh, từ đầu tới cuối hắn cảm thấy kỳ lạ, ban đầu từ con chồn già này không hề đi ra nhưng về sau mới bị kinh động, hẳn là có người làm nên việc này.

"Hoang chắc hắn đang ở bên trong, phải giết hắn!" Hắn lạnh lẽo nói.

Nửa tháng sau, đầm lầy bên trong tuyệt địa lại nứt ra, hào quang chiếu khắp nơi, gợn sóng kỳ dị bao phủ khắp khu cổ địa, hết thảy sinh linh lần nữa trốn tránh.

Thạch Hạo cầm lấy Vạn Linh đồ rồi lần nữa tiến vào trong rừng cây Thánh Nhân mộc, bắt đầu bế quan.

Đây là cơ hội, tuy rằng nguy hiểm thế nhưng hắn phải nắm chặt!

Lần này, hắn tiến hành Thánh tế lần nữa thì quả nhiên có cảm ngộ mới, mấy trăm cây phát sáng, những chiếc lá màu trắng bạc, màu xanh, muôn màu muôn vẻ lấp lánh thánh huy bao phủ lấy hắn.

Đây là gột rửa thần hồn, rèn luyện thánh cốt, là rèn đúc nên Thần vương!

Thạch Hạo nắm chặt lấy cơ hội, tác động đến sức mạnh quy tắc này, sử dụng thần quang gột rửa hồn phách và gân cốt của bản thân, từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, không ngừng rèn luyện.

Có thể thấy được, thần hồn càng ngày càng óng ánh, một vài tỳ vết bé

xíu đều bị đốt sạch, thân thể càng thêm hoàn mỹ, tinh lực cuộn trào tựa như thiên hà tức giận.

Ầm!

Xung quanh, mưa ánh sáng bay lượn, hư không nổ tung, môt con đường cổ thần bí xuất hiện và dẫn tới một nơi vĩnh hằng không biết tên.

"Ồ, xuất hiện thật rồi kìa?!" Đả Thần Thạch nói.

Ở cổ đại cũng từng xuất hiện một thiên tài tuyệt thế, khi hắn Thánh tế thì từng có người nhìn thấy một con đường cổ như vậy, kết quả sau khi hắn đi vào thì cũng chẳng biết về đâu, không còn xuất hiện nữa.

Thạch Hạo mở mắt nhìn chằm chằm con đường này, hắn không nói lời nào mà chỉ cảm ứng thật cẩn thận rồi chăm chú suy tư.

Vào lúc này, hắn càng ngày càng thánh khiết, ánh sáng phi tiên từ bên ngoài thân thể lan tỏa, con đường cổ xưa này vô cùng rõ ràng và dài thẳng tới trước người của hắn, tựa như muốn hắn bước lên trên.

Lúc này, bên ngoài tuyệt địa xuất hiện mấy tên Thiên Thần với khí tức đầy mạnh mẽ, thần lực dâng trào.

"Phải trừ khử Hoang sao, người này rất bất phàm, nên biết vài tên khách mới tới ba ngàn châu chúng ta vô cùng mạnh mẽ, ép cho những người trẻ tuổi bên ta không cách nào ngóc đầu lên được, hiện giờ nếu như giết Hoang thì không hay lắm, nếu hắn đi chống lại những tên khách thần bí kia thì quá tốt rồi còn gì." Có người nói.

"Ha ha, không phải chỉ mình Hoang là mạnh mẽ, có Ninh Xuyên là đủ rồi, hắn có thể thay thế được Hoang!" Có người lạnh giọng nói.

"Hoang, không cần phải sống nữa, cứ thế diệt trừ đi." Thiên Thần của Minh tộc lạnh lùng nói, sau đó lấy ra một chiếc kèn bằng xương rồi thổi lớn.

"Ô ô..."

Ma âm nứt trời làm cho tâm thần của Thiên Thần không cách yên tĩnh được, không thể không vận dụng huyền công để chống lại chứ đừng nói là người khác!

"Đây là Minh bảo có thể khiến người khác tẩu hỏa nhập ma, đạo huynh dự tính hay lắm." Thiên Thần của Ma Quỳ viên cảm thán đồng thời lấy ra một chiếc trống nhỏ, nói: "Để ta giúp thêm chút nữa."

Thùng thùng...

Tiếng trống rung trời làm cho khí huyết của người khác bạo động, thân thể như muốn đứt lìa.

Chính xác, nếu như có người bế quan và gặp phải xung kích như vầy thì rất dễ xuất hiện vấn đề lớn, có thể sẽ bạo thể mà chết!

Thiên Thần của Tiên điện cười một tiếng rồi khống chế một bí bảo phát ra thần âm đáng sợ, thứ này quấy phá hư không, hắn muốn Thạch Hạo phải nổ tung, thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn.

Nơi sâu trong tuyệt địa, Thạch Hạo biến sắc, tâm thần gặp phải xung kích cực mạnh, hắn lạnh giọng nói: "Tưởng giết ta dễ lắm à?"

Ba luồng tiên khí quấn quanh khiến hắn tĩnh tâm chống lại ma âm kia, cũng không hề gặp phải xung kích trí mạng nào.

Thời gian rất lâu sau, lúc đạo âm kia yếu đi thì hắn lẩm bẩm: "Chờ tới lúc ta xuất quan thì sẽ làm thịt từng tên một!"

Thạch Hạo đứng dậy, hắn bước ra một bước rồi tiến lên con đường cổ thần bí đó.

"Tên khốn, ngươi.. muốn bước lên à?!" Đả Thần Thạch giật mình.

"Đi xem thử nó thông tới hướng nào!" Thạch Hạo nói đầy kiên định, hắn

muốn làm rõ thứ này.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 990: Con Đường Chín Đoạn

Con đường cổ này rất dài, nó xuyên thấu hư không, tiến vào nơi bí ẩn.

Thạch Hạo bước lên tựa như đang bước trên những hàng đá cuội, cảm giác y như thật vậy, nhưng hắn không cho rằng đây là một con đường đá thật sự.

Hư không dần nứt ra, mênh mông đến vô ngần, con đường này xuyên qua vĩnh hằng, không biết kéo dài tới nơi nào.

Hai bên đường lan tỏa mưa ánh sáng, tiên vụ ngập tràn, không cách nào diễn tả được vẻ thần bí và thánh khiết, nhưng ở nơi xa lại là hư vô tối tăm.

Đả Thần Thạch và Hoàng điệp cũng đuổi theo sát bên cạnh Thạch Hạo.

Yên tĩnh không có một chút tiếng động nào, chỉ có hào quang và những cánh hoa bay lượn, trong hương thơm ngát là đạo vận làm lòng người say mê, tựa như là đang hành hương tiến tới vùng đất thần thánh nhất.

Bên ngoài tuyệt địa, những đại Thiên Thần càng thêm ra sức đánh vang trống thần, thổi lớn kèn lệnh, bọn họ không thể biết bên trong đang diễn ra những gì, thậm chí cũng không xác định được Thạch Hạo có bị ảnh hưởng gì hay là không.

Vì sao lại không có chút động tĩnh nào nhỉ, dưới cái nhìn của bọn họ thì nếu gặp phải công kích của Thiên Thần thì người đang ngộ đạo chắc chắn sẽ bị tẩu hỏa nhập ma mới đúng chứ.

"Tên nhóc này không đơn giản, ta cảm thấy hắn không có việc gì cả!"

"Hắn không có ở trong rồi, có thể chúng ta đã phán đoán sai, thật ra hắn

trốn ở nơi khác." Có người hoài nghi.

"Tuyệt đối là ở bên trong!" Thiên Thần của Tiên điên vững tin, vẻ mặt hắn cay cú tới cực điểm, trước kia gặp phải chồn già truy sát đã làm hắn ôm một bụng tức giận, còn có luồng sát cơ bốc ra ngoài.

"Hắn sống không lâu nữa đâu, chút nữa sẽ tiếp tục quấy nhiễu tiếp!" Thiên Thần của Hỏa Vân động lạnh lùng nói.

Ở bên ngoài tuyệt địa này, những vị Thiên Thần đều vây quanh nơi đây, sẽ không tha cho bất cứ dù chỉ là con ruồi nào bay qua, ai cũng hi vọng có thể vây giết được hoang, không để cho hắn chạy thoát.

Bởi vì, tốc độ trưởng thành của hắn quá nhanh khiến cho các Thiên Thần phải sợ hãi, nếu cho hắn thêm chút thời gian nữa thì chắc chắn sẽ trở thành Thiên Thần và đứng ngang hàng với bọn họ.

Tới lúc đó, ba luồng tiên khí hóa thành cánh hoa đại đạo lơ lững trên đầu thì ai có thể so tài?

Chỉ vừa tưởng tượng thôi thì bọn họ đã âm thầm sợ hãi, tuyệt đối không thể để cho việc này diễn ra, nhất định phải giết chết hắn khi còn đang yếu ớt!

Nếu không, Hoang có thể đánh nát ghi chép, sáng lập nên truyền kỳ thành tựu Thiên Thần trong nhất gian ngắn nhất.

Bên trong vết rách hư không, đường cổ kéo dài càng ngày càng sâu thẳm, Thạch Hạo không biết đã tiến tới bao xa, chỉ có những ánh sáng đang tỏa ra trên con đường đá này mà thôi.

Xung quanh, màu đen vây kín, tựa như bước thêm vài bước nữa sẽ chìm vào trong bóng tối nặng nề ấy.

Những nơi đó đen kịt không cách nào tra xét, không cách nào quan sát, cơ bản không thể thấy được bất cứ thứ gì, Đả Thần Thạch và Hoàng điệp không ngừng quan sát, trong lòng thì lại bất an.

Thi thoảng bọn họ nghe được tiếng thú gào làm người khác hoảng sợ, thế nhưng cũng rất là mơ hồ, cố gắng lắng nghe lần nữa thì lại biến mất.

Thạch Hạo sớm đã mở to thiên nhãn quét nhìn phương xa, làm người khác giật mình chính là, dù hắn có sở hữu Thiênn nhãn thì cũng chỉ có thể nhìn thấy những cảnh tượng mờ ảo, bóng tối bao trùng bốn phía, thi thoảng có thể nhìn thấy từng hành tinh bị phá tan.

Những hành tinh này đều vô cùng to lớn, đều là những vương tinh trong vũ trụ!

Không biết đã trải qua cuộc đại chiến như thế nào mà một vài mãnh vỡ của những hành tinh này bay tứ tán, tựa như bị người khác đánh tung, lại giống như bị chém lìa vậy.

Có một lần, Thạch Hạo nhìn thấy một cặp mắt đỏ bừng chớp mở trong bóng tối, tựu như là một con thú đang di chuyển và quan sát tìm kiếm, tiếp đó lại hóa thành một tia khói đen.

"Quái!" Thạch Hạo cẩn thận đề phòng, ven đường đi hắn thấy rất nhiều thứ kinh người.

Rốt cuộc cũng yên tĩnh lại, ngay cả con đường cổ cũng mờ dần, mất đi vẻ lộng lẫy trước kia.

Cho tới những màn đen u tối phía trước, những hành tinh lúc ẩn lúc hiện đều biến mất, chỉ còn hư vô lạnh lẽo.

Con đường càng ngày càng yên tĩnh, ngoại trừ những lời lẩm bẩm của Đả Thần Thạch ra thì chẳng còn âm thanh nào nữa.

"Hả?!"

Thạch Hạo thất kinh, tựa như đi tới cuối đường, con đường đá bị cắt đứt, ở giữa là màn đêm, đối diện là lộ trình khác.

Là do ai chặt đứt?

Thạch Hạo đứng ở nơi này rồi nhìn về phía đối diện, thế nhưng nơi đó đen tối không cách nào thấy rõ được.

Có nên tiến lên nữa không, hắn trầm mặc.

Xoẹt!

Thạch Hạo lấy ra một cốt khí, đây là một trong số rất nhiều chiến lợi phẩm mà hắn đạt được, là một pháp khí Chân Thần, tiếp đó hắn đánh bay về trước.

"Răng rắc!"

Hư không tỏa ra ánh máu, thanh cốt khí này bị kích nứt hủy diệt ngay tại chỗ, hóa thành chùm bột phấn màu trắng.

Kỳ dị như vậy? Trong lòng Thạch Hạo rùng mình, trong Thiên mục của hắn lộ ra đạo tắc quét về phía trước.

Hắn cẩn thận lấy ra Nghịch long lân rồi cầm chặt nơi tay, sau khi đi tới trước con đường bị chặt đứt này thì có máu tươi bay tới rồi đánh thẳng vào chiếc vảy, những tia lửa văng khắp nơi.

Thạch Hạo đánh giá sức mạnh vừa rồi, một lát sau hắn nhảy vút lên trời, sau khi vượt qua đoạn đường bị chặt đứt này thì hạ xuống phía bên kia rồi tiếp tục cất bước.

"Ầm!"

Việc này chẳng khác gì thiên kiếp cả, huyết quang khắp nơi, thậm chí còn có những tia chớp đen ngòm đan dệt đánh tới, những thứ này đều xuất hiện từ trong hư không rồi công kích về phía hắn.

Không gian của phần bị đứt đoạn này rất bao la nên Thạch Hạo bị cản trở, hắn phải mất tới cả canh giờ thì mới có thể vượt qua được nên trong lòng

thầm sợ hãi không thôi.

Khí huyết của hắn sôi trào, khóe miệng xuất hiện vết máu, cơ thể bị chấn tới rách toác, xung kích này không cách nào tưởng tượng nổi.

Có thể thấy được, nếu là người khác thì chắc chắn đã ra đi rồi, không phải có ba luồng tiên khí hộ thể, không phải là thân thể đã độ qua thiên kiếp thì làm sao có thể đỡ được?

Thạch Hạo nghi ngờ, những thứ này tựa như chuẩn bị cho người có thể chất như hắn, chỉ có người mạnh nhất mới có thể đặt chân và cất bước.

Ngoài ra, chỉ có cách là mượn nhờ chí bảo chí cường!

"Con đường chín đoạn?!"

Thạch Hạo giật nảy mình, hắn nhìn thấy được mấy chữ bằng máu được viết trên con đường đá này.

Hắn cất bước lại gần, đằng sau còn có có dòng chữ khác: Con đường Trường sinh.

Đây là nơi quỷ quái nào thế, sao lại miêu tả như thế này.

Liên tiếp bị xung kích tới chín lần, mạnh như Thạch Hạo mà thân thể cũng như bị giải thể, gần như không cách nào chịu đựng nổi, máu tươi ròng ròng, hào quang vàng óng lan tỏa.

Hắn ngồi xếp bằng nghỉ ngơi, bởi vì phát hiện phía trước tựa như đã tới phần cuối nên muốn bản thân khôi phục lại trạng thái đỉnh cao.

Pháp của Liễu Thần rất kinh người nên khiến cho tinh lực của hắn cuồn cuộn trở lại nhanh chóng, thời gian không lâu sau cũng đã hoàn toàn khôi phục, sức chiến đấu mãnh liệt, khí tức sinh mệnh phồn thịnh.

Tiếp đó, Thạch Hạo đi tới phần cuối, cứ như thế bước lên con đường cuối cùng, nơi đây lại bị một vách đá chặn ngang.

Nhưng khi quay đầu nhìn về sau thì con đường đã biến mất, những âm thanh ầm ầm truyền tới, bốn phương tám hướng đâu đâu cũng xuất hiện những vách đá rồi ép chặt hắn lại.

Nơi đây tựa như là một ngồi nhà đá kín mít ngăn cách với ngoại giới, khí hỗn độn mạnh liệt dâng trào.

"Thôi xong, chúng ta đi vào tuyệt cảnh rồi!" Đả Thần Thạch biến sắc, hành động này tựa như chui đầu vào rọ, bị giam cầm ở nơi này.

Thạch Hạo khống chế bảo thuật rồi đánh ra một đòn thật mạnh, nhà đá chợt biến hóa, trên mỗi bức tường đều biến thành bầu trời đầy mênh mông.

Khi quan sát cẩn thận thì phát hiện ra được, đây là một bức tranh tựa như đất trời, có thể chứa đựng tất cả.

"Đánh phá thiên địa, nhìn thấy Trường sinh!"

Trên vách đá hiện ra tám chữ cổ như vậy ban đầu Thạch Hạo cũng không nhận ra bởi vì nó quá xa xưa, thế nhưng khi suy đoán thật kỹ thì chợt khắc in trong lòng rồi tự hiểu ra như vậy.

Ngữ điệu rất là mạnh bạo, đánh phá thiên địa thì có thể thấy được Trường sinh!

Ánh mắt của Thạch Hạo trở nên thăm thẳm, khi hắn bất động thì nơi đây yên tĩnh, cũng không hề xảy ra chuyện này cả, tựa như muốn vây nhốt vĩnh viễn hắn ở nơi này vậy.

"Mở!" Đả Thần Thạch đánh về phía bức tường.

Keeeng, tia lửa văng tung tóe thế nhưng vách tường hẳng hề lay chuyển gì.

"Đây là đá gì thế, ta nhai!" Nó hét lên, xem thứ này như tiên liệu rồi vọt tới kề sách vách đá như muốn cắn nuốt vật liệu đá này.

Nhưng mà, vách đá này quá cứng rắn khiến cho trong miệng của nó bắn tung tóe những tia chớp và ánh lửa.

Thạch Hạo suy nghĩ đôi chút rồi tự mình động thủ, ba luồng tiên khí quấn quanh nắm đấm đồng thời khống chí pháp môn chí cao vô thượng, dùng hết khả năng đánh về phía bức tường này!

Ầm ầm ầm!

Đòn đánh này tựa như là một đòn của Thần vương cái thế, ánh sáng rọi khăp nhà đá này, vách đá kia rung chuyển, bột phấn rơi lả chả tựa như sụp đổ.

"Trời ơi, sao lại xuất hiện một người khác?" Đả Thần Thạch kinh ngạc.

Thạch Hạo không hề để ý mà vẫn vung quyền như trước, từ bí thuật Lôi đế tới pháp môn Côn bằng, tiếp đó là Luân Hồi quyền, có thể là triển khai từng loại hoặc cũng có thể đồng lạt thi triển.

"Thêm một người nữa!"

"Hả, người thứ ba xuất hiện kìa!"

Lúc này, Đả Thần Thạch tràn ngập sợ hãi, trong ánh quyền vô tận thì từng bóng người xuất hiện, tất cả đều ngồi xếp bằng trong nhà đá này.

Lúc Thạch Hạo dừng lại thì nhà đá này to hơn lúc trước cả mười lần, hơn nữa còn có thêm mười mấy người nữa khiến người khác kinh ngạc không thôi.

Thạch Hạo nhìn kỹ bọn họ thế nhưng không nói lời nào.

Những người này, có ông lão già khụ, có trung niên thần võ bá đạo, có thiếu nữ uyển chuyển quốc sắc thiên hương, còn có trẻ con trông đầy hồn nhiên.

Nhưng, khi nhìn ánh mắt của bọn họ thì Thạch Hạo có thể thấy được, không bất kỳ người nào nhỏ tuổi cả, trong cặp mặt là vẻ tang thương, đã trải qua năm tháng dài đằng đẵng vậy.

Tất cả mọi người đều ngồi xếp bằng nơi đó, làn da lấp lánh, hai mắt sâu lắng chẳng hề nhúc nhích.

Mỗi người đều tỏa ra vẻ tức giận, tựa như đang bế quan tu hành, chỉ là ánh mắt rất quái lạ mà thôi.

Thạch Hạo thở dài, những người này đều đã chết, là xác chứ chẳng hề có hồn.

Ngoài ý muốn chính là, cơ thể của bọn họ không hề thối rửa mà vẫn còn sinh cơ, chỉ cần có nguyên thần thì có thể đứng lên, có thể sở hữu thần uy đáng sợ.

"Sao kỳ lạ vậy?"

Thạch Hạo đi về trước, những bóng người này đều bị đánh bật từ trong vách đá kia, nhưng không hiểu vì sao lại ẩn thân trong vách đá này?

"Đánh phá thiên địa, nhìn thấy Trường sinh, chẳng lẽ là đánh nát vách đá này thì có thể trường tồn cùng thế gian sao?"

Hắn lộ vẻ khác thường rồi đi xung quanh những thể xác này.

Bỗng dưng, Thạch Hạo ngẩn ngơ.

Đả Thần Thạch sợ hãi hét lớn: "Thành tiên rồi?!"

Sau lưng những người này đều có một vết rách chứ không hề có vết máu, vết rách đó rất ngọt phát ra thánh quang, không cách nào nói ra vẻ kỳ dị này được.

Mỗi người ai cũng như vậy, tựa như có sinh linh từ trong cơ thể thoát ra ngoài nên lưu lại một khe hỡ vậy.

"Giống như những gì được ghi chép trong cốt thư vậy, chẳng lẽ là phi thăng à?!" Chẳng trách Đả Thần Thạch lại sợ hãi như vậy, nơi đây quả thật rất giống với những gì được ghi chép trong tài liệu cổ đại.

Các vết thương, thánh quang, còn có thi thể đầy sinh cơ này, đều y chang với truyền thuyết.

Truyền thuyết cổ xưa nói rằng, có người thành Tiên thì bắt đầu lột xác, cũng chính là thể xác, chỉ có nguyên thần bay ra và đặt chân vào trong thế giới khác và hưởng thụ Trường sinh ở nơi đó.

"Đừng nói là, những người này đều đã Thành tiên, và đây là sự lột xác của bọn hắn nhen!" Thạch Hạo ngờ vực.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 991: Không Muốn Phi Thăng

"Nếu là ta thì chắc chắn sẽ không bỏ qua thân thể của chính mình được!" Thạch Hạo đanh thép nói.

Thân thể là căn nguyên của đại đạo, nếu như nguyên thần rời khỏi thể xác thì tựa như bèo không có rễ và cuối cùng thì là gì cũng sẽ có một ngày tan biến.

Thạch Hạo không biết sau khi thành Tiên liệu sẽ có như vậy không, nhưng hắn lại từng nghe phong thanh rằng, khi bản thân thành Tiên thì cũng có thể không cần bỏ qua thể xác của chính mình.

Thấy những thi thể đã lột xác trước mắt thì hắn cảm thấy chua xót, nếu như những người kinh diễm nhất năm đó ở lại thì sao? Nếu không có những vết rách sau lưng thì hắn còn nghĩ rằng những người này vẫn còn sống.

"Những người con gái này thật là đẹp, phong thái rất tuyệt thế!" Đả Thần Thạch than thở.

Nơi đây có già có trẻ, có nam có nữ, những cô gái trong số này đều có những tư thái khác nhau, ai nấy cũng là người quốc sắc thiên hương thế nhưng bây giờ cũng chỉ là lại mỗi thể xác mà thôi.

"Đánh nát vách đá này là có thể thành Tiên?" Thạch Hạo hoài nghi.

Nếu đi tới đây, đi tới phần cuối của con đường cổ thì tất nhiên hắn muốn thử một lần, đồng thời con đường phía sau cũng đã biến mất cho nên nhất định phải chọn một con đường.

Thạch Hạo chuyển động thân thể, vận dụng sức mạnh cực hạn, bảo thuật Chí tôn thứ ba tuy rằng còn chưa diễn biến trọn vẹn thế nhưng khi kết hợp

cùng với những bảo thuật khác thì có thể làm tăng uy lực lên mấy lần!

Ầm!

Ba luồng tiên khí hóa thành ba con chân long bao quanh cánh tay của hắn, khi cánh tay va chạm với vách đá thì vang lên tiếng đinh tai nhức óc.

Đấm liên tiếp tám kích, vách đá này chấn động dữ dội và truyền tới những vết rạn nứt, tiếp đó Thạch Hạo cảm thấy một luồng khí tức to lớn tựa như có một thế giới rộng lớn nào đó đang mở động, đang vẫy tay với hắn.

Cùng lúc đó, cả người hắn đau nhức, nguyên thần như muốn ly thể, muốn đi tới thế giới kia!

"Cũng lại bị như thế!" Thạch Hạo hoảng sợ, hắn cảm thấy thân thể đau nhức dữ dội, nguyên thần đang hấp thu tinh hoa của bản thân rồi hoàn toàn thoát đi.

Việc này không có cách nào để khống chế được, tất cả xảy ra quá đột ngột.

"Trấn áp!" Thạch Hạo hét lớn.

Hắn lập tức ngồi xếp bằng và tụng Nguyên thủy chân giải, yên lặng vận chuyển cốt văn trấn áp bản thân, chống lại lực hút đáng sợ kia.

Việc này vô cùng gian nan, trên lưng của Thạch Hạo xuất hiện một vết nứt màu vàng, cả người hắn như bị nứt ra, nguyên thần đã từ đỉnh đầu di chuyển xuống vị trí này và không ngừng hút lấy tinh hoa của cơ thể.

Việc này không cách nào ngăn cản được, thân thể của Thạch Hạo như bị vứt bỏ, nguyên thần như muốn rời khỏi giới này!

"Đây là nơi nào thế này?" Đả Thần Thạch hét lớn núp ở phía sau, nó muốn giúp Thạch Hạo thế nhưng lại không biết phải làm sao.

"Khép lại!" Thạch Hạo gào lớn.

Hắn khống chế pháp của Liễu Thần, vận chuyển tinh lực cố gắng khép lại vết thương sau lưng, đồng thời còn vận dụng tới tinh nguyên của bản thân để ổn định lại nguyên thần, không cho nó thoát khỏi thể xác.

"Ầm!"

Vách tường kia tự động nứt ra, chùm sáng chiếu rọi tựa như phi tiên, đồng thời mưa ánh sáng và cánh hoa không ngừng từ địa phương kỳ quái kia bay lượn tới nơi này.

Trong mắt của nhiều người, những người này đều đã thành Tiên, chắc chắn sẽ không chống cự mà thuận thế để đi vào, nhưng Thạch Hạo đầu đầy mồ hôi, ra sức chống lại.

"Ta không thể đi được, thượng giới, hạ giới vẫn còn những người thân của ta, sao có thể rời đi được chứ!"

Thạch Hạo giãy giụa, hắn không có chút nào yên lòng nào đối với nơi kỳ lạ kia, tuyệt không thể đánh mất thân thể, bỏ lại thể xác là căn cơ đại đạo này.

"Ủa, đây là!?"

Cùng lúc đó, Thạch Hạo lấy làm kinh hãi, hắn cảm nhận được một loại khí tức kỳ dị tựa như Hư Thần giới, Linh giới, khí tức này rất là đặc biệt không ngừng truyền từ sau vách tường lại đây.

Vào ngay lúc này, ánh vàng tỏa ra cả vạn luồng, vết nứt trên vách tường càng thêm chói mắt hơn, tựa như là từng tia chớp đang di chuyển.

Thạch Hạo sởn cả tóc gáy, phía sau vách đá này có bí mật gì, là nơi phi thăng ư? Nhưng mà khí tức sao lại giống Linh giới vậy, chỉ có điều là nồng đậm hơn vô số lần!

Thời khắc này, Thạch Hạo cảm thấy sợ hãi, lông tóc dựng thẳng!

Hắn đang nghĩ tới rất nhiều vấn đề, Linh giới đã hình thành như thế nào, là được xây dựng từ những lực lượng tinh thần của các Thần từ Thái cổ ư?

Vì sao hắn lại có cảm giác như tìm được ngọn nguồn ở nơi này nhỉ, đó là nơi nào?

Thạch Hạo không dám đi vào, hắn cảm thấy nếu đi vào đó tìm hiểu thì chính mình sẽ mất đi thân thể, chỉ có nguyên thần đi vào mà thôi!

Hắn liếc mắt nhìn những bộ thi thể kia, những người này đã thành Tiên hay chỉ là nguyên thần bị hút vào đó, liệu có thể tái hiện lại trên thế gian lần nữa hay không?

Chỉ trong nháy mắt ngắn ngủi mà Thạch Hạo lại cảm thấy vô cùng rối bời, ở nơi sau vách đá kia làm cho hắn thấy bất an, có chút sợ hãi cùng với nghẹt thở.

"Trấn áp!"

Thạch Hạo hét lớn, hắn thật sự rất tức giận, nguyên thần muốn rời khỏi thân thể, muốn đi vào bên trong vách đá để tới vị trí bí ẩn kia.

Hết thảy thần thông đều được sử dụng rốt cuộc thì thân thể cũng khép lại, tinh lực cuồn cuộn, nguyên thần trở lại vị trí cũ, lần này thật quá nguy hiểm.

Vách đá kia cũng từ từ khôi phục lại như cũ, vết rạn nứt biến mất, ánh sáng thu lại và khôi phục lại vẻ cổ xưa của mình.

"Đặt chân vào lĩnh vực Trường sinh, là siêu thoát hay là gặp tai kiếp?" Thân thể Thạch Hạo lạnh lẽo, sau khi bình tĩnh lại thì người toàn là mồ hôi, những trải nghiệm vừa rồi quá kỳ lạ.

Hắn giờ vẫn chưa thể chạm tới được, nếu không sẽ gặp nguy ngay.

Hắn quyết định rời đi, không nghiên cứu tìm hiểu nữa.

Nhưng, thu hoạch ngày hôm nay của hắn không hề nhỏ, đã hiểu được bí mật kinh người này, cảm nhận được khu vực ấy có khí tức của Linh giới thế nhưng càng thần thánh và càng cao siêu hơn.

"Chờ sau khi ta quay lại ba ngàn châu thì phải nghiêm cứu Linh giới thật kỹ, phải tra được manh mối, xem thử nơi suýt chút nữa vừa đi vào kia có lai lịch ra sao!"

Thạch Hạo tự nhủ, sau đó xoay người đánh mạnh lên vách đá.

Rốt cuộc, hắn đánh thủng vách đá cản trở đường về của mình, con đường đá cổ xưa kia lại xuất hiện, hắn không hề quay đầu mà mang theo Đả Thần Thạch và Hoàng điệp bay nhanh, cứ thế trở về!

Những thi thể đã lột xác kia hắn cũng không có mang về, mặc kệ những người kia đã chết hay chưa, còn mạng hay không thì cũng không muốn tạo ra nhân quả gì cho mình.

Thạch Hạo trở lại, vẫn là ở trong khu rừng đó, Thánh Nhân mộc phát sáng tựa như những ngọn lửa thần bao phủ lấy hắn.

Bế quan tu hành!

Hắn lựa chọn Thánh tế để bản thân càng mạnh mẽ hơn, trở thành Vương trong các Thần.

Đột nhiên, thần âm đại đạo nổ vang, phù văn đan dệt, tất cả đều từ trong hư không hạ xuống rồi chém về phía cơ thể hắn.

Ầm!

Hắn giơ tay đỡ lấy, lúc này toàn bộ cánh tay phải này trở nên mờ ảo và tỏa ra gợn sóng kỳ dị, cả thân thể lảo đảo một cái,

Lúc này, hắn cảm thấy pháp lực nơi cánh tay phải đều tiêu tán đi rất nhiều, tựa như bị đánh rớt xuống một cảnh giới lớn, lùi về cảnh giới Thần

Hỏa vậy.

Đây chính là Thánh tế, rất nguy hiểm, không cần nói thành công hay không mà chỉ cần trong quá trình trùng kích thì có khả năng sẽ bị đánh hạ cảnh giới như này rồi.

Người bình thường sẽ chuẩn bị rất nhiều binh khí mạnh mẽ, mục đích chính là khi bản thân gặp nạn thì sẽ dùng binh khí này chịu thay cho bản thân.

Thạch Hạo không hề làm thế, không hề dùng binh khí thể thay thế cho mình mà lại dựa vào thứ này để mài giũa bản thân, để đề tỉnh bản thân, để cho bản thân biết thêm về mức độ nguy hiểm của Thánh tế là như thế nào.

Cuối cùng, Thạch Hạo vận chuyển pháp lực, cả người phát sáng hừng hực, cánh tay mờ ảo kia từ từ hiện ra hào quang và khôi phục lại như cũ.

Không dùng binh khí để thay thế, dùng bản thân để chống lại Thánh tế.

Việc này rất nguy hiểm thế nhưng lại là hành động tôi luyện vô cùng tốt, nếu có thể vượt qua được thì như được gột rửa hết lần này tới lần khác.

Sau đó không lâu, những gợn sóng biến mất do tàn trận đó biết mất, và những con chồn tím kia lại xuất hiện.

Lúc này Thạch Hạo không thể không chạy trốn được, mãi tới tận mấy ngày sau khi toàn bộ sinh linh lần nữa trầm miên thì Thạch Hạo mới có cơ hội bế quan lần thứ ba.

Ầm!

Ngày hôm đó, một tia sét đánh xuống, cũng không phải là sấm chớp thật sự thế nhưng nó lại đáng sợ hơn rất nhiều, đó là pháp tác và đạo ngân* buông xuống vì Thánh tế.

(*): Vết tích của Đạo.

Thạch Hạo ho ra một bãi đầy máu, nơi ngực gặp phải một đòn vô cùng nghiêm trọng, nơi này gần như bị xuyên thủng, thần quang sáng chói thế nhưng rất nhanh lại lu mờ đi.

Hắn cảm thấy thấy vô cùng sợ hãi, ngực thì bị đánh trúng, cảnh giới thì giảm mạnh, màu sắc ở nơi ngực đều lờ mờ, hoa văn đại đạo đều biến mất.

Việc này quá nguy hiểm, không dùng thần binh gánh chịu cho bản thân thì bất cứ lúc nào cũng có thể đánh rớt khỏi cửu thiên, trở về phàm trần ngay.

Lần này, Thạch Hạo kiên trì được lúc lâu thì rốt cuộc bộ ngực cũng phát sáng và khôi phục lại đạo hành, không còn chuyển biến theo hướng xấu nữa, đây là một loại rèn luyện để giúp đạo hành càng ngày càng thêm tinh xảo hơn.

Thế gian thường có những binh khí như phế khí, thần khí, thánh khí. Tất cả đều là những thứ được lưu lại trong quá trình Thánh tế này.

Thạch Hạo coi thân thể mình như là binh khí để rèn luyện như vậy, quả thật gan to hơn trời, hi vọng có thể giúp bản thân càng ngày càng mạnh mẽ hơn.

"Thùng!"

Tiếng trống kinh người, bên ngoài tuyệt địa này đang có Thiên Hồ tộc xuất thủ quấy phá Thạch Hạo khiến khí huyết hắn cuộn trào, suýt nữa thì thổ huyết.

Bởi vì, hắn đang Thánh tế nên bản thân thi thoảng sẽ gặp nạn, mà đột kích như vầy lại có tác dụng quấy phá vô cùng tốt.

"Cứ xem như là mài giũa thôi!" Ánh mắt của Thạch Hạo đầy kiên định, vứt bỏ mọi thứ và chú tâm vào Thánh tế, hắn muốn đột phá.

"Tên tiểu bối này ở bên trong ư?" Có người hỏi.

Sau đó, tiếng tụng kinh vang vọng truyền khắp khu cổ địa này.

Có Thiên Hồ tộc đang tụng Cửu thiên thập địa kinh, trong nháy mắt ảo giác đã giăng kín, có vô hạn sức mạnh từ các bốn phương tám hướng đè ép xuống Thạch Hạo.

Chính xác, đây là Thiên Hồ tộc của Thần miếu đang xuất thủ ngăn cản Thánh tế của Thạch Hạo, hi vọng hắn sẽ gặp nạn.

Những gợn sóng từ tàn trận kia lần lượt lan tỏa và thối lui, Thạch Hạo bế quan cũng đã được tám lần, bản thân hắn gặp phải nhiều lần nguy hiểm thế nhưng đều có thể hữu kinh vô hiểm cả.

Tới lúc này, Thánh tế rất thuận lợi, Thạch Hạo xem mình như là tế phẩm, tự dâng bản thân mình vậy.

Mấy ngày qua, Thạch Hạo từ từ phát sinh những biến hóa kinh người, toàn thân thể gần như bị tế luyện, đạo hạnh nhiều lần biến mất và sau đó từ từ hiện lại.

Trong quá trình này, Thiên Thần của Minh tộc, Thiên Thần của Ma Quỳ viên đều không ngừng xuất kích, quyết phải quấy nhiễu cho bằng được hắn.

Thiên Thần của Tiên điện còn lớn tiếng nói, chắc chắn sẽ giết được Hoang, dù cho có chạy tới chân trời góc biển thì cũng không thoát được.

Lần thứ chín, thứ mười!

Rốt cuộc, Thạch Hạo bế quan được mười lần.

Khắp cả người hắn đều bị tế luyện.

Thạch Hạo phát sáng, đốt cháy bản thân, từ từ khống chế để trong vô tình nhảy vào cảnh giới Thiên Thần, hiện giờ hắn mục tiêu của hắn là lĩnh vực Thánh tế.

Ầm!

Tiếng vang truyền tới, thân thể Thạch Hạo run rẩy, ánh lửa hừng hực, trong cơ thể phát ra tiếng giòn tan tựa như thứ gì đó bị đánh nát và không bị kiểm soát nữa.

Thánh tế đã thành công, hắn đã tiến vào lĩnh vực kỳ dị này!

Vào lúc này, tinh lực của hắn tăng vọt tới mấy lần, đạo hạnh cũng nhanh chóng tăng trưởng, cả người không biết mạnh hơn trước bao nhiêu lần.

Lĩnh vực này quá đặc thù, một khi bước chân vào thì có thể so và chiến một trận với Thiên Thần.

Hiện giờ Thạch Hạo đã Thánh tế thành công và đặt chân vào lĩnh vực này, sức chiến đấu thực sự của hắn tự nhiên sẽ đáng sợ vô cùng.

"Trước nên đi giết đám kia, hay là đi lấy Lôi Kiếp dịch?" Thạch Hạo nhìn bầu trời rồi liếc mặt về bên ngoài khu tuyệt địa.

Những ngày gần đây hắn gặp phải rất nhiều tình huống nguy hiểm, tất cả đều do đám bên ngoài gây nên.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 992: Xuất Quan

"Đây chính là sức chiến đâu của cấp Thiên Thần à?"

Thạch Hạo xoay người bắt lấy một đám mấy giữa trời vào trong tay, lúc này tựa như hắn có thể tiêu diệt được hết thảy kẻ địch vậy!

Hắn có cảm giác, hiện giờ có thể ôm sao trên cữu thiên, diệt phủ dưới cửu u, thông thiên triệt địa, không gì là không làm được, hiện giờ có thể giết sạch cường địch đang ở bên ngoài kia.

Tinh lực mãnh liệt, lực nguyên thần khuếch tán, có thể hắn hiện giờ mạnh mẽ không biết bao nhiêu lần, thần giác tăng lên một đoạn dài!

Ngay trong lúc này, giống như bản thân như đi vào cõ thần tiên, như tiến vào trong vũ trụ vào ngồi xếp bằng bên trên một ngôi sao lớn, xung quanh là những chòm sao lấp lánh xoay tròn diễn biến ra đại đạo.

"Hả, không đúng!"

Trong giây lát khi Thạch Hạo cảm thấy thế thì chợt hét lớn một tiếng để bừng tỉnh bản thân, thần sắc trên khuôn mặt hắn biến hóa liên tục, rất lâu sau mới có thể khôi phục lại như cũ.

"Đây chính là di chứng sau khi thành công lên cấp Thánh tế ư, suýt nữa thì ta đã lạc lối rồi!" Hắn khẽ nói.

Đại đạo vừa thành nên rất nhiều tu sĩ sẽ đánh mất hồn vía, hoàn toàn chìm trong dục vọng lạc lối.

Cũng may là hắn không có chìm đắm vào bên trong mà nhanh chóng tỉnh táo lại, nếu không thì thần phách sẽ mơ hồ và từ đó sẽ trở nên đần độn.

Thánh tế, hắn đã bước vào lĩnh vực này, sau khi tỉnh táo lại thì cũng không có xông ra ngoài chém giết Thiên Thần, mà bắt đầu củng cố tu vi của bản thân.

Kỷ nguyên hiện giờ không có thiên kiếp cho nên hắn cần phải ra sức để khơi dậy thứ này, hiện giờ không có sấm chớp đánh xuống dù sao thì cũng khiến hắn rất yên tâm.

Tinh lực vẫn không ngừng tăng vọt mạnh lên, tựa như là sông lớn cuộn trào, như biển rộng chập tùng!

Thực lực của hắn vẫn đang còn tăng trưởng, cảm giác còn muốn mãnh liệt hơn cả tước kia nữa!

Quả nhiên, nếu như bị lạc lối thì sẽ bỏ qua cơ hội tinh tiến đạo hạnh như vầy, đây là một loại cảm ngộ kỳ lạ nên Thạch Hạo yên lặng không chút tiếng động, tựa như ngưng kết làm một thể với toàn bộ đất trời.

Trong chớp mắt, hắn như hóa thành núi đá tồn tại cùng với cây cỏ, với núi non sông nước, là một phần của những thứ này.

Cuối cùng, hắn lại trở thành bầu trời xanh biết hòa quyện với khung trời trên cao, tựa như là vị thần linh duy nhất đang đảo mắt nhìn xuống đại địa hùng vĩ.

Đây là cảm giác ở cấp Thiên Thần ư? Cao cao không thể với tới, cảm giác vô cùng khó tả, đứng sừng sững ở đỉnh cao trong nhân gian.

Thạch Hạo quên đi tất cả, bất động như núi, hai mắt nhắm nghiềm thế nhưng lại có một loại uy nghiêm đang sợ vô hình khiến cho những độc trùng đang trốn ở dưới các huyệt động run sợ.

Mà lúc này, Thánh Nhân mộc phát sáng rồi tụ lại thành một chùm hào quang tiến hết vào trong Thiên linh cái của Thạch Hạo, tiếp đó từ từ di chuyển xuống dưới hai chân và đi ra bên ngoài, là đang gột rửa thân thể cho hắn.

Thánh tế!

Nhưng đã khác với dĩ vãng, đây là củng cố tăng tiến đạo hạnh, còn là sự rèn luyện cho cơ thể và linh hồn của hắn, chém bay những tỳ vết cuối cùng của cảnh giới này.

Cũng không biết qua bao lâu thì Thạch Hạo mở mắt, nhất thời hai luồng điện lạnh bắn mạnh xuyên thủng hư không, làm người khác hiện lên lòng kính nể.

Hắn phát hiện, trận pháp nơi đây lần nữa dừng lại thế nhưng ba con chồn tím Thiên Thần cấp kia không hề đi ra, mặc cho hắn ngồi xếp bằng nơi này.

"Trạng thái vừa nãy của ngươi rất đặc biệt, tựa như kết hợp làm một với thiên địa, không hề dính chút bụi trần nào cho nên đám chồn tím kia mới không phát hiện ra chúng ta." Đả Thần Thạch nói.

Hoàng điệp gật đầu và vỗ cánh nhè nhẹ.

Thạch Hạo đồng ý.

Mà lúc này đám chồn tím cũng đã di chuyển thế nhưng những con xuất hiện đầu tiên thuộc Chân Thần cảnh lại run rẩy theo bản năng, không hề dám tới gần.

Một trong số những con chồn tím thuộc Thiên Thần cấp đã xuất hiện, nó hóa thành một tia sáng tím xuyên thủng hư không và tiến tới phụ cận.

Thế nhưng nó lại không hề ra tay mà chỉ là xoay quanh Thạch Hạo hai vòng, tuy rằng thần trí của nó mê loạn thế nhưng vẫn cảm ứng được vẻ nguy hiểm nên mới không có công kích.

Hơn nữa, nó cảm thấy người này rất gần với Đạo, vừa nãy còn hòa vào với tự nhiên, kết nối với đất trời nên đã làm cho địch ý của nó giảm mạnh.

Thạch Hạo cũng chưa có xuất thủ, chỉ cần con chồn già cấp Giáo chủ kia

không nổi điên thì sẽ không có bất cứ vấn đề gì.

Sau khi suýt chút nữa lạc lối thì hắn càng trở nên bình tĩnh hơn, tuy có sức chiến đấu cấp Thiên Thần thế nhưng cũng không hề đi ra ngoài, ngoại trừ củng cố tu vi ra thì hắn cũng đang tự quan sát chính mình.

Bởi vì, thế gian này có lời đồn, đang ở trong lĩnh vực Thánh tế thì tu vi không hề ổn định, nếu cao thì có thể không khác gì Thiên Thần nhưng nếu như suy yếu thì sợ không bằng cả Chân Nhất, Thần Hỏa cảnh, vô cùng quái dị.

Rõ ràng, đây là một loại mài giũa thế nhưng lại có nguy hiểm vô cùng lớn, hắn nhất định phải hiểu rõ tình huống của bản thân thì lúc đó mới quyết định có giết ra ngoài hay là không.

Mấy ngày sau, hắn cảm thấy sự biến hóa của bản thân, từ trạng thái đỉnh cao chợt bắt đầu hạ nhanh xuống dưới.

Lúc này, Thạch Hạo có một loại ảo giác như mình "thân tử đạo tiêu", bởi vì đạo hạnh, tinh lực đều biến mất sạch, thậm chí nguyên thần cũng như vô lực.

Biến cố này quá đột ngột, quá nhanh chóng!

Ngay lúc hắn từ Thiên Thần cảnh hạ xuống Chân Thần thì cũng không bao lâu cả, lần thứ hắn cảm thấy vô cùng suy yếu rồi tiếp tực hạ xuống Thần Hỏa cảnh.

Thạch Hạo hít vào ngụm khí lạnh, ngồi yên lặng nơi đó chứ không có rời khỏi tuyệt địa này.

Yên lặng tu hành, tỉ mỉ thể ngộ, quan sát bản thân.

Cho tới mấy ngày sau thì tinh lực dâng trào, đạo hạnh tăng như gió, hắn lại bắt đầu tăng cảnh giới, nhanh chóng trở lại lĩnh vực Thánh tế với sức chiến đấu của Thiên Thần cấp!

Biến hóa này quá rõ ràng!

Từ đỉnh cao hạ xuống chân núi, rồi lại từ suy yếu trở nên chí cường, tựa như là luân hồi vậy.

Sóng lên sóng xuống, nhân sinh dập dềnh, trăng tròn trăng khuyết, cực thịnh sẽ suy...

Thạch Hạo ngẩn ngơ tới xuất thần, Thánh tế như là nhân sinh, cũng là quy vật vận chuyển của vạn vật, hắn chẳng hề làm gì cả ngoài việc quan sát bản thân mình.

Cứ như thế liền qua nửa tháng thì Thạch Hạo đã nắm được quy luật nhất định, sức chiến đấu cấp Thiên Thần của hắn cũng chỉ có thể duy trì từ hai tới bốn ngày mà thôi.

Sau đó thì hắn sẽ nhanh chóng suy yếu, chỉ trong chớp mắt sẽ nghịch chuyển hoàn toàn.

Sự suy kiệt có thể không bằng tu sĩ thuộc cảnh giới Thần Hỏa này cũng tương tự duy trì từ hai đến bốn ngày.

Trận pháp bên trong tuyệt địa lại diễn ra nên các con chồn tím bắt đầu trầm miên, Thạch Hạo lần nữa yên tâm bế quan, dẫn xuất hào quang của Thánh Nhân mộc và rèn luyện bản thân.

Lần này, mười mấy cây Thánh Nhân mộc ở gần hắn nhất gần như đều khô cằn, hào quang bị hấp thu gần như kiệt quệ.

Tới lúc này thì Thạch Hạo mới mở mắt, hắn cũng nên xuất quan rồi.

Và lúc này cũng chính là thời kỳ từ suy yếu tiến lên trạng thái mạnh mẽ nhất!

"Nên ra ngoài rồi, đã để các ngươi đợi lâu rồi!" Thạch Hạo đứng dậy, mái tóc đen phấp phới, hai mắt bắn ra hai chùm sáng vàng óng, khí tức Thiên

Thần ngập tràn.

Cảm giác này rất tuyệt, vô cùng mạnh mẽ, hắn cảm thấy không gì là không làm được, tựa như giơ tay là có thể nắm trăng ngắt sao vậy!

"Ngươi tỉnh rồi?" Đả Thần Thạch đang gật dù chợt mừng rỡ, nó đã chán ngắc ở nơi đây rồi.

Trong lòng đất, bộ tộc chồn tím đều run sợ thế nhưng cũng không dám lại gần, cứ mặc cho hắn rời đi.

Trận pháp vẫn còn đang vận chuyển, bên trong tuyệt địa này đâu đâu cũng có gợn sóng nên vô cùng yên lặng.

Thạch Hạo cầm Vạn Linh đồ trong tay rồi rời khỏi nơi này.

Khi đi tới bên ngoài thì hắn nhìn thấy hai vị Thiên Thần, một người mặc giáp trụ xanh ngồi xếp bằng nơi đó và một người khác mặc giáo trụ bạc đứng trên ngọn núi khác.

Thạch Hạo bế quan đã được mấy tháng rồi, dù là những Thiên Thần kia cũng nghĩ rằng đã giết được hắn nên cũng chẳng hề kiên trì được nữa, đại đa số đều đã rời khỏi.

Bởi vì, trong Tiên cổ này có rất nhiều cơ duyên cần phải đi tìm kiếm và tranh cướp.

Mà nơi đây bọn họ sớm tra rất rõ, có thể đánh tàn một thân đạo hạnh cao cấp của kẻ xâm nhập, Thiên Thần mà bước vào trong tuyệt địa này cũng có khả năng sẽ chết.

Cuối cùng, bọn họ chỉ để lại hai người trấn thủ ở nơi đây, đương nhiên mỗi một quảng thời gian nhất định sẽ tới thay người tọa trấn.

Đồng thời cũng có người bố trí dùng thần thủy Thái âm hủy diệt tuyệt địa này, nhanh chóng chấm dứt hậu hoạn.

Thạch Hạo thu lại Vạn Linh đồ đồng thời xuất hiện ở bên ngoài ngoại núi.

"Ngươi... còn sống, ngươi thật sự là ở bên trong!" Thiên Thần ngồi xếp bằng ngạc nhiên trong phút chốc mở miệng.

Hắn lộ vẻ khác thường, từng có người hoài nghi Hoang không có trong tuyệt địa này, hoặc là hắn đã chết rồi, nếu không phải Thiên Thần của Tiên điện dẹp tan suy nghĩ này thì chẳng ai trấn thủ nơi này làm gì.

"Hoang, thiên tư của ngươi quá bất phàm, bản lĩnh siêu tuyệt, tiềm lực to lớn, có nguyện gia nhập giáo ta không?" Thiên Thần mặc bộ giáp bạc đứng trên ngọn núi mở miệng đầy ôn hòa.

"Có thật không, vì sao ngươi lại phải mở tế đàn phía sau mình thế?" Thạch Hạo cười lạnh nói.

Thiên Thần mặc giáp bạc thất kinh, động tác của hắn rất âm thầm thế nhưng đối phương lại có thể nhìn thấu, thần giác cũng quá mạnh mẽ rồi.

Nên biết, ngọn núi mà hắn đứng có trận pháp kỳ dị phong tỏa các loại khí thế, hắn chỉ dùng đạo hạnh của mình âm thầm khống chế mà thôi.

"Ngươi mượn tế đàn này để lan truyền tin tức chớ gì, muốn kêu gọi người khác tới vây công ta. Đáng tiếc, ngươi không chịu bỏ chạy ngay lập tức, đó chính là sai lầm lớn nhất của ngươi." Thạch Hạo lạnh nhạt nói.

"Tiểu bối, ngươi điên hay là ấm đầu thế hả, cho rằng có thể quyết đấu cùng Thiên Thần à?" Thiên Thần ngồi xếp bằng trên mặt đất đầy uy nghiêm nói, giáp trụ xanh phát sáng rồi cả người đứng thẳng dậy.

"Giết chết hai người các ngươi thì cần phải giả điên giả ngu à hả?" Thạch Hạo khinh bỉ nói.

Việc này làm cho hai vị Thiên Thần biến sắc, bọn họ biết, tên khốn này hơn nửa đã Thánh tế thành công, nếu không thì dựa vào đâu mà ăn nói như

vầy!

Nhưng mà sao lại nhanh như thế? Theo những gì bọn họ biết, người bình thường sẽ cần thời gian gấp mười mấy lần để thành công, hơn nữa bọn họ đều là những kỳ tài, nắm giữ tài năng ngất trời.

Là phá tan những ghi chép kia à? Trái tim của hai người đập thình thịch.

Nếu xét theo xu thế này thì rất có thể Hoang sẽ trở thành Thiên Thần trẻ tuổi nhất, đánh vỡ những kỷ lục trước đâu!

"Làm sao còn chưa tới nữa chứ, không phải đi lấy dòng nước Thái âm ở gần để để hủy diệt luôn tiểu thiên thế giới này sao?" Thiên Thần giáp bạc lo lắng, tế đàn đã mở ra thế nhưng lại không hề nhận được phản hồi.

Ầm!

Sau một khắc thì Thạch Hạo chuyển động, khí tức Thiên Thần bùng phát khiến trong lòng hai người nguội lạnh.

"Thánh tế mà thôi, cũng không phải là Thiên Thần thạt sự, đom đóm mà cũng dám tranh sáng cùng với ánh trăng ư?!" Thiên Thần mặc giáp trụ xanh hét lớn.

Thế nhưng, hắn và tên Thiên Thần đứng trên ngọn núi kia không hề xuất thủ về phía Thạch Hạo, mà cả hai đồng loạt ra tay vận chuyển tế đàn trên ngọn núi kia.

Ầm!

Bọn họ xé rách hư không rồi cưỡng ép đưa tới một đầm nước mênh mông vô tận màu đen!

Thần thủy Thái âm! Thứ này từ một hung địa vượt giới được đưa tới đây.

Bọn hắn đều đã có dự tính cả rồi, sẽ dùng thần thủy này nhấn chìm cả

tuyệt địa, hủy diệt nơi này.

Chỉ là bọn họ vẫn chưa có bố trí xong, chưa tìm được bản nguyên Thái âm!

"Chậm!"

Thạch Hạo hóa thành một vệt sáng vọt tới, một người chia làm hai thân, linh thân cũng chuyển động đề phòng hai người bọn họ chạy thoát.

Trong đó, Thiên Thần giáp bạc đã đánh nứt hư không để chạy trốn thế nhưng lại phát hiện thiên địa nơi này đã bị khóa chặt, đã bị Thạch Hạo dùng phát tắc phủ vây nhốt ở bên trong.

Đồng thời, Thạch Hạo vận chuyển đại pháp lực làm cho dòng nước Thái âm chảy ngược lại, không cho chảy vào trong tiểu thiên thế giới này.

"Nạp mạng đi!"

"Nhóc con, ngươi hơi mất dạy rồi đó, mặc dù Thánh tế là con đường Thần vương thế nhưng ngươi cũng không phải là Thiên Thần, nhận lấy cái chết đi!" Thiên Thần mặc giáp trụ xanh hét lớn.

Đang lúc nói chuyện thì miệng hắn phun ra một hồ lô màu xanh có tản đôi chút khí hỗn độn rồi nhanh chóng hóa lớn, tiếp đó miệng hồ lô phát sáng hút lấy Thạch Hạo vào trong.

Chân thân của Thạch Hạo thu nhỏ lại rồi xoay tròn tiến về phía miệng hồ lô.

"Ha ha, cũng chỉ đến thế!" Thiên Thần giáp xanh cười lạnh.

Nhưng mà, nét cười của hắn rất nhanh cứng lại, Hoang chuẩn bị bị hút vào trong miệng hồ lô kia chợt bùng phát, kim quang tế trời, thân thể nhanh chóng hóa lớn rồi một quyền đánh nát chiếc hồ lô này.

Tiếp đó, quyền phong cuộn trào đánh thẳng về phía hắn!

Tên Thiên Thần hét lớn rồi kết pháp ấn đỡ lấy, kết quả miệng phun đầy máu đồng thời cánh tay bị đánh gãy, lảo đảo thối về sau.

Đồng thời ở hướng khác, Thiên Thần giáp bạc kia bị bộ linh thân của Thạch Hạo chặn đứng và đang giao kích với nhau.

...

"Bụp!"

Thiên Thần mặc giáp trụ xanh tỏ vẻ khiếp sợ tột độ, bởi vì đầu của hắn đã bị một chưởng của Thạch Hạo chặt đứt bay ngược sang bên.

"Chúng ta tới đây!"

Hư không bị phá tan, có hai tên Thiên Thần nhanh chóng tới cứu viện, bởi vì tế đàn đã kinh động tới bọn họ.

"Thế thì cùng lên chết hết đi!"

Thạch Hạo nói, trận chiến này gió lớn thét gào, quỷ khóc thần sầu, cả tiểu thiên thế giới này đều dấy lên mưa máu, vạn linh khiếp sợ.

Cuối cùng, tổng cộng bốn cái đầu lâu đều lăn lông lốc dưới đất, tất cả đều là của Thiên Thần.

"Ta nên ra ngoài rồi, cái gì mà Thiên Thần của Tiên điện, cái gì mà nhân vật cường thế của Minh tộc, toàn bộ Thiên Thần đều sẽ bị giết sạch!" Thạch Hạo nói đầy cay nghiệt.

Rõ ràng, Tiên cổ chắc chắn sẽ nổi lên cơ chấn động cực lớn!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 993: Thần Vương Quật Khởi

Thạch Hạo sau khi xuất quan thì giết chết bốn đại Thiên Thần trong yên lặng nên không hề có ai biết về việc này.

Đầu tiên là hắn xông thẳng nhanh về phía cổ địa nơi Ninh Xuyên đang bế quan, đi tới địa phương thích hợp cho việc thực hiện Thánh tế kia.

Người này là đại địch không giết không được nên hắn muốn giải quyết nhanh chóng, đáng tiếc, hắn đã bỏ lỡ cơ hội, mấy chục cây Thánh Nhân mộc đều lờ mờ gần như khô héo.

Ninh Xuyên đã rời đi, nếu như không chuyện gì khác thì chắc hắn đã tiến vào lĩnh vực Thánh tế rồi.

Thạch Hạo lục soát nơi đây một phen rồi nhanh chóng rời đi, hắn cũng không hề lấy làm thất vọng, bởi vì đối phương tài giỏi, tốc độ tu hành cực nhanh như vậy thì mới xứng là đối thủ đáng gờm của hắn.

Đương nhiên, hắn cũng chẳng hề sợ gì, dù sao thì đối phương cũng đã tích lũy tới sáu đời, có tốc độ nhanh như vầy cũng là chuyện đương nhiên.

"Nên tạo ra chút sóng gió rồi." Thạch Hạo nói câu đầy lạnh lẽo, gần như khiến cho tiểu thiên thế giới này đóng băng lại.

Tiếp đó, hắn bước ra một bước, dãy núi mờ ảo, thiên địa đảo ngược, và rồi biến mất khỏi nơi này.

Thạch Hạo tới Hàn giới, là nơi hắn đã từng bế quan, hắn hoài nghi rằng dòng nước Thái âm mà mấy đại Thiên Thần kéo tới ngày trước là được lấy từ tiểu thế giới này, trước lúc đại khai sát giới hắn muốn đi tìm hiểu một chút.

Hàn giới, trời đông gió rét.

Quả nhiên, những dãy núi tuyết đã xảy ra dị biến, chúng đã tan chảy rất nhiều và hình thành nên một cái hồ nước khổng lồ màu đen, tất cả đều là thần thủy Thái âm cả.

Nhìn về phía núi tuyết rồi lại nhìn về hồ nước lớn kia thì Thạch Hạo chợt nhớ tới Thanh Y và Nguyệt Thiền, bọn hắn đã từng chiến đấu và cũng từng xảy ra những chuyện vô cùng nóng bỏng ở tiểu thiên thế giới này.

Dù lúc này sức chiến đấu của hắn đã đủ sánh vai với Thiên Thần thì trong lòng cũng cảm thấy nôn nao một hồi, chuyện phát sinh ngày đó thật khó nói thành lời, tiên tử thanh lệ thoát tục, cơ thể trắng mịn ấm áp, rất là thu hút người khác.

"Thanh Y giờ đang ở đâu, sẽ không gặp vấn đề gì chứ?" Thạch Hạo lộ vẻ kỳ lạ rồi nói thế.

Lúc nói những câu này thì vẻ mặt của hắn hơi nhíu lại, bởi vì hắn cảm ứng được khí tức của Thiên Thần ở cách đó không xa.

Hắn ngẩn đầu nhìn thấy một chàng trai với vẻ mặt chẳng hiền lành quan sát hắn, trong đôi mắt hiện lên lửa giận ngùn ngụt.

"Ngươi đang nói cái gì đó?!" Chàng trai này lên tiếng hỏi.

"Mắc mớ gì tới ngươi?" Thạch Hạo liếc xéo hắn.

Mấy tháng trước, có thể lúc thấy Thiên Thần thì sẽ chạy trốn nhưng mà hiện tại lại chẳng hề sợ hãi gì, bất luận một kẻ nào đứng trước mặt thì hắn vẫn có thể ngẩn cao đầu.

"Sao không liên quan tới ta, Thanh Y là thứ thân của Nguyệt Thiền, tên khốn nhà ngươi đã làm gì với nàng rồi?" Người này kích động.

Thạch Hạo kinh ngạc vô cùng, đây là một Thiên Thần, đáng ra sự khôn

ngoan phải rất cao siêu mới đúng chứ, vì sao giờ lại tức giận và thất thế như vầy.

"Ngươi là Thiên Thần của Bổ Thiên giáo?"

"Đúng!" Người này hừ lạnh.

"À, thế thì không trách được, Thanh Y không có việc gì, ngược lại về phía Nguyệt Thiền thì khả năng chuẩn bị trở thành mẹ của con ta rồi, ngươi thấy nàng ở đâu không?" Thạch Hạo cười nói.

Tất nhiên là hắn đang nói dối, có hay là không thì cũng chẳng liên hệ với Nguyệt Thiền.

"Ngươi đang nói cái gì đó hả, nói thêm một lần nữa coi!" Tên Thiên Thần trông rất nhanh tuấn trẻ trung này tức giận tới mức trán nổi cả gân xanh.

"Ngươi vội gì thế hả, dù gì cũng là mẹ của con ta, ta còn không sốt ruột mà ngươi làm loạn hết cả lên thế?" Thạch Hạo làm vẻ khó chịu rồi cảnh cáo, nói: "Tốt nhất đừng có để ý tới mẹ của con ta đó!"

"Nói bậy nói bạ gì đó hả, nhóc con, nạp mạng đi, dám nói xấu Thánh nữ của chúng ta thế hả, giết!"

Tên Thiên Thần trẻ tuổi vọt tới, hắn lấy ra một tòa Tứ tượng tháp đang phát ra ánh đen, thứ này không ngừng tràn ngập ra khí hỗn độn trấn áp Thạch Hạo.

"Muốn đánh nhau hả, sao nhắc tới mẹ của con ta thì ngươi lại xúc động tới mức này luôn thế?" Thạch Hạo tất nhiên là đang cố ý chọc tên điên này.

Đương nhiên, hắn cũng chẳng hề chịu trận mà bùng phát ra sức chiến đấu cấp Thiên Thần.

"Ầm!"

Hắn dùng lực nâng cao Thiên Thần tháp rồi tiếp đó đánh về phía tòa cổ tháp kia, hai bên va chạm phát ra những đốm lửa văng tứ tung, đồng thời nơi đó xuất hiện một lỗ nhỏ.

"Ồ, cứng thế à, không bị phá hủy luôn?" Thạch Hạo kinh ngạc.

Thiên Thần với bộ dáng trẻ tuổi này tức giận, tòa tháp này tuyệt không phải là vật phàm thế nhưng lại bị đánh bể một miếng, chuyện này quả thật rất kinh người.

Hơn nữa hắn liền tỉnh ngộ, tên khốn này lại có thể sánh ngang cùng Thiên Thần? Sao quá nhanh thế, muốn đánh tan những ghi chép từ trước tới giờ à?!

Tên thuộc Bổ Thiên giáo này thật sự rất mạnh, cũng chẳng phải là hạng xoàng trong Thiên Thần, dù vũ khí bị hao tổn thế nhưng cũng chưa hề ảnh hướng tới ý chí chiến đấu của hắn cho nên quát lớn: "Tên ma đầu này, nói nhanh, ngươi đã làm những gì với Nguyệt Thiền và Thanh Y hả!"

Trong lúc gầm lớn thì một môn đại thần thông đánh tới.

Thạch Hạo cũng chẳng hề để ý triển khai ngay bảo thuật Lôi đế, lòng bàn tay phát ra một luồng sáng chói mắt đánh tới.

Tên này cũng chẳng hề tránh né mà trái lại còn bay vụt tới, bảo thuật trong tay lại càng thêm lấp lánh giết tới Thạch Hạo.

Lông mày Thạch Hạo hơi nhíu rồi nhanh chóng tránh né, bởi vì hắn biết, chắc chắn đối phương biết Bổ Thiên thuật, nếu lấy cứng chọi cứng với đối phương thì kẻ này chỉ trong nháy mắt có thể bổ sung cứu chữa, có thể nghịch chuyển.

Quả nhiên, khi hắn vừa mới di chuyển thì Bổ Thiên thuật chợt tỏa ra phù văn bất hủ!

Người này quả thật rất bất phàm, lại có thể công kích tay đôi với Thạch

Hạo thì vô cùng mạnh mẽ.

Mặc dù Thạch Hạo còn không phải là Thiên Thần thật sự thế nhưng từ sau khi Thánh tế xong thì đã có sức chiến đấu tương ứng, thực lực vô cùng kinh khủng. Nhưng mà, người này lại có thể đối kháng trả đòn qua lại với Thạch Hạo.

"Tên già đầu này, thân là Thiên Thần của Bổ Thiên giáo mà còn để ý tới mẹ của con ta, già rồi sao không lo an phận đi hả, để ta dạy cho một bài học nhá!"

Trong tiếng lách cách thì Thạch Hạo chợt bùng phát đánh nứt toàn bộ những pháp khí của kẻ này.

Người này mặc dù mạnh thế nhưng vẫn bị Thạch Hạo đánh cho bay ngược sang ngang, miệng chảy đầy máu tươi.

Sau khi lảo đảo đứng dậy thì hắn lộ vẻ khiếp sợ cùng với phức tạp nhìn Thạch Hạo, tên nhóc này mới có bấy nhiêu tuổi đầu, chỉ chừng hai mươi nhưng lại có thể đánh bại mình?!

Hắn như hóa đá, thế nhưng khi nghĩ tới lời nói của tên nhóc này thì những cảm giác bội phục lại bị đốt sạch sẽ.

Thạch Hạo nhanh chóng kết pháp ấn rồi đập mạnh khiến tên này lún sâu vào trong lòng đất, vết thương chằng chịt khắp nơi, con ngươi trở trở nên đen ngòm.

Nhưng mà tên này trên người lại có bí bảo có thể bảo vệ thân thể, cho nên tính mạng cũng không hề bị ảnh hưởng.

"Nói, ngươi đã làm gì với Nguyệt Thiền và Thanh Y hả?!" Tên Thiên Thần hét lớn.

"Tên già, ngươi là gì hả? Sao cứ hỏi miết vấn đề này vậy." Thạch Hạo dửng dưng như không đáp.

"Ta là cậu của Nguyệt Thiền!" Người trẻ trung này tức giận nói.

Thạch Hạo nghe thế thì ngẩn người, bước chân chật dừng lại, nắm đấm cũng thả lỏng.

Hắn thấy khó xử, cậu của Nguyệt Thiền thì chẳng phải là cậu của Thanh Y hay sao, vậy mà lại bị hắn đánh cho nhừ tử, khi nhìn thấy ánh đen trong mắt của đối phương làm cho hắn ngượng ngùng.

"Ngươi liên thủ với đám Minh thổ, Tiên điện hòng diệt trừ ta?" Một lúc sau thì Thạch Hạo hỏi thế.

"Ta không hề tham gia, chỉ đi ngang qua nơi này rồi trùng hợp gặp ngươi!" Tên Thiên Thần này cắn răng nói, lần nữa truy hỏi tung tích của cháu ngoại mình.

"Ta không hề giết Nguyệt Thiền, nếu ngươi tìm thấy thì cứ việc đẫn người đi. Còn Thanh Y, dù biết hay không thì ta cũng chẳng nói." Thạch Hạo nói.

"Ta liều mạng với ngươi!" Thiên Thần này như hóa điên, thân là trưởng bối của Thanh Y và Nguyệt Thiền nên hắn hận tên nhóc này thấu xương, cảm thấy tên này chẳng hề có chút đạo đức nào.

"Ta nói là sự thật mà, không hề có chút bịa đặt nào và cũng chẳng hề lừa phỉnh đám Bổ Thiên giáo các ngươi làm gì, đừng có tức giận thế." Thạch Hạo nói.

Kết quả, hai người lại tiếp tục bùng phát chiến đấu, người cậu của Nguyệt Thiền lại bị đánh ngã, khuôn mặt anh tuấn ấy sưng vù tràn ngập tức giận.

Sau cùng, Thạch Hạo thề với trời, tất cả đều là sự thật.

Vị Thiên Thần này càng tức giận hơn, rất muốn liều mạng sống chết với hắn, dựa theo những gì tên khốn này nói thì Thánh nữ - cháu gái của mình

thánh khiết hoàn mỹ là thế, giờ lại bị tên khốn này thấy hết cả, thật sự không thể nhịn được nữa.

"Ngày đó ta phải chịu thiệt đó, đó là sỉ nhục cả đời ta, bị người khác hại đời rồi!" Thạch Hạo hét toáng lên.

Kết quả lại bị người cậu này đánh mấy quyền.

Sau cùng, hắn xé rách không gian rồi vứt người cậu này vào trong, không dây dưa với kẻ này nữa.

"Mong rằng tên khốn Bổ Thiên giáo này sau khi bình tĩnh lại thì sẽ không liều mạng với ta nữa, không biết Bổ Thiên giáo của ngoại giới có vào đây không?" Thạch Hạo lạc quan nói.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là suy nghĩ của hắn mà thôi, bất luận xảy ra chuyện gì thì hắn cũng chẳng sợ.

Tiếp đó, Thạch Hạo lặn xuống dưới hồ Thái âm này, tốn hơn nửa ngày và phá tan trận pháp thì mới lấy được một cục đá Thái âm bản nguyên.

Đây chính là chí bảo mà cường giả từng phi tiên thất bại để lại ư? Thạch Hạo suy nghĩ một hồi rồi đưa ra quyết định, phải đưa cục đá này cho Thái âm ngọc thỏ.

"Của ta!" Đả Thần Thạch la hét.

"Chờ con thỏ kia tìm hiểu xong thì sẽ cho mày." Thạch Hạo nói, đồng thời hắn cũng muốn nghiên cứu một chút.

Thạch Hạo rời khỏi, bắt đầu cuộc đại khai sát giới thật sự.

"Ma vương tới rồi!"

Thạch Hạo với uy danh hiển hách, trở thành một Đại Ma vương thật sự.

Bởi vì, hắn đã giết chết ba tên Thiên Thần trước mặt rất nhiều người,

khiến ai nấy đều chấn kinh.

"Hoang sao rồi, vẫn không giải quyết được à?" Thiên Thần của Minh tộc hỏi người đi theo mình.

"Không tốt rồi, Hoang tới rồi!" Có người tuyền âm chấn động cả trời cao.

Một lát sau thì Thạch Hạo đã giết tới, đang truy kích một tên Thiên Thần.

Hắn muốn tìm những tên Thiên Thần thì quá dễ dàng, bởi vì những tên Thiên Thần tới từ ngoại giới này chẳng hề che giấu gì cả, cho rằng mình có thể nhìn khắp Tiên cổ nên đều đi tìm cơ duyên ở một vài tịnh thổ.

"Hoang?"

Thiên Thần Minh tộc lộ vẻ thâm sâu, hắn với bộ dáng da bọc xương, toàn thân đen ngòm tựa như là một bộ xác chết, trong mắt lấp lánh ánh lửa quỷ dị.

Vừa mới tới thì Thạch Hạo đã bỏ qua những kẻ khác mà chỉ tập trung vào tên Thiên Thần này, bởi vì hắn biết, Thiên Thần của Minh tộc cùng với Tiên điện chính là người đã khởi xướng, muốn giết chết cho bằng được hắn.

"Nhãi con, chẳng lẽ ngươi đã thành công à?" Thiên Thần Minh tộc âm trầm nói.

Một lát sau thì hắn đã biết được mức độ nghiêm trọng tới dường nào rồi, sau khi Hoang bùng phát thì tinh lực cuồn cuộn tiến thẳng tới cảnh giới Thiên Thần.

"Cheeng!"

Hai bên đối chưởng nhau, cường giả của Minh tộc mặc dù kiếp trước có Kim thân vững chắc, được sinh ra từ tử thi nên vẫn duy trì thân thể mạnh mẽ

thế nhưng vẫn không cách nào chịu nổi.

Hắn cảm thấy cánh tay đau nhức tựa như bị bẻ gãy.

Trận chiến này, Thiên Thần Minh tộc đã dùng mọi khả năng nhưng một cánh tay đã bị bẻ gãy, minh huyết đen ngòm từ trong làn da khô queo chảy ra, lúc này hắn chỉ còn nước ra sức bỏ chạy.

Truy sát Thiên Thần!

Thạch Hạo truy sát theo sau, không nhanh mà cũng chẳng chậm.

Dọc theo đường đi rất nhiều người thấy thế thì ngây dại, ai cũng ngẩn ngơ, đó là Hoang? Dựa vào thực lực của bản thân để đuổi giết Thiên Thần? Quả là khó tin.

Lúc này mới bao lâu chứ, hắn mới nhiêu tuổi thế nhưng lại có sức chiến đấu nghịch thiên như thế này.

Nếu như hắn có thể sống hơn trăm tuổi, ngàn tuổi, vạn tuổi thì thành tựu sẽ ra sao?

Đây là một truyền kỳ sống!

Thạch Hạo cố ý thả cho kẻ này chạy, để cho kẻ này đi cầu viện, miễn việc mình phải đi tìm từng người.

Quả nhiên, trên đường này đã có một vài Thiên Thần gia nhập ngăn chặn hắn lại.

Thạch Hạo đại khai sát giới, mưa tanh gió máu, liên tiếp hạ gục bốn tên Thiên Thần!

Chuyện này đã chấn kinh tất cả mọi người!

Cuối cùng, Thiên Thần của Minh tộc bị Thạch Hạo đả bại, đánh lìa thân thể, chặt đứt minh cốt thành từng đoạn.

Trên đường truy sát, những ai nhìn thấy cảnh này đều hóa đá, sợ hãi dâng trào.

"Không biết bên trong như thế nào, có Thiên Thần xuất thủ thì khả năng đã thu hoạch rất lớn rồi." Ngoại giới, khu vực không người, có giáo chủ lên tiếng.

"Ầm!"

Trong khi nói chuyện thì một cái đầu lâu bị người ném văng ra khỏi miệng lối vào, nguyên thần của kẻ này đã bị diệt chỉ còn sót lại cái đầu lâu đen xì mà thôi.

"Hả, Thiên Thần của Minh tộc?"

"Cái gì, là kẻ nào làm, lại dám ném từ Tiên cổ ra đây luôn?!"

Bên trong khu không người ai nấy đều sợ hãi, sục sôi cả lên.

"Không sợ chết thì cứ đưa Thiên Thần vào đây, tới một người thì giết một người, vào hai người thì ta giết một cặp!" Lời nói lạnh lẽo từ trong truyền ra.

Là khiêu khích, khiêu khích một trách trắng trợn, là nhằm vào một vài Giáo chủ đối địch với Thạc Hạo.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 994: Chửi Bới Giáo Chủ

Người nào lại to gan đến thế? Dám gây hấn với Giáo chủ, chửi bới thẳng mặt, chiến thư chính là một cái đầu lâu của Thiên Thần!

Minh chủ đang có mặt ở đây thế nhưng chẳng hề nói lời nào, thay vào đó hắn ngồi xếp bằng trên một ngọn bạch cốt đang trôi nổi, khói đen lượn lờ, nhiệt độ xung quanh hạ thấp, lạnh lẽo tới đáng sợ.

Cái đầu ấy chính là đệ tử dưới trướng của hắn, một Thiên Thần của Minh tộc thế nhưng lại bị người khác giết chết, hạ gục thì cũng không sao thế nhưng lại ném trả lại đầu lâu, việc này không phải cố ý nhằm vào hắn thì là gì nữa!

Khu vực không người, ai ai cũng bàn luận.

Mọi người đang thảo luận xem ai là người ra tay, lá gan cũng chẳng hề nhỏ chút nào!

Những Giáo chủ khác vẻ mặt chẳng hề vui, tên vừa rồi vô cùng ngông cuồng, giọng nói thì vô cùng lớn.

"Ầm!"

Giáo chủ Minh tộc xuất thủ, một ngọn lửa màu đen tựa như là dòng lũ lao thẳng tới lối vào, đây chính là Minh diễm đủ khả năng thiêu chết Giáo chủ.

Nhưng mà, giới bích phát sáng ẩn chứa phù văn ngăn cản sức mạnh vượt quá giới hạn này, nếu không thì những Giáo chủ này sớm đã xông thẳng vào rồi, cần gì phải đợi tới giờ.

Cuối cùng cũng có một vài ngọn lửa đen xông vào trong thế nhưng uy lực cũng không đáng kể, cùng với việc ngọn lửa không bị khống chế của người ngoại giới nên bốc cháy bên trên mặt đất của Tiên cổ.

"Đứa nít ranh nào đang múa lửa đó, không có người lớn trông coi à?" Thạch Hạo nói ầm lên.

Trong lòng hắn đầy vẻ tức giận, mấy đại giáo này không ngừng ra tay đối phó với hắn, cử những đệ tử tới thì cũng coi như bình thường thế nhưng hiện giờ lại sai cả Thiên Thần tới giết mình.

Ngoài ra lúc ở hạ giới, đám người Minh thổ, Tiên điện từng phái xuống bảy thần truy sát khiến bản thân bị chôn vùi dưới đất hơn cả năm mới tỉnh dậy.

Hiện giờ, những đạo thống này càng lúc càng trắng trợn hơn, ra lệnh phải giết cho bằng được hắn thì thôi, vậy thì có thể nào bỏ qua việc này ư?

Cơn giận dữ trong lòng của Thạch Hạo sớm đã bùng cháy!

Vì vậy, cách nói chuyện của hắn cũng chẳng hề nể nang gì cả.

Bên trong khu vực không người, cả nhóm người đều hóa đá.

Dù là Giáo chủ thì nơi khóe miệng cũng hơi giật giật, có vài người đưa mắt nhìn nhau thế nhưng cũng chẳng nói gì.

Người của Minh thổ thì đứng ngồi không yên, ai nấy đều nổi giận đùng đùng, có người nhìn về phía Minh chủ như đang chờ lệnh xông vào giết chết kẻ này, lấy lại uy nghiêm cho Minh tộc.

Tên kia quá kiêu ngạo, lại dám coi Giáo chủ Minh tộc là trẻ nít ranh, chế nhạo và sỉ nhục như vầy khiến trên dưới mọi người đều tức giận.

Dù là Minh chủ thì ánh mắt cũng đầy thâm thúy, tuy rằng hắn không nói gì thế nhưng bên trong sương mù màu đen đang bao trùm cả tòa Bạch Cốt

sơn lại ẩn hiện cặp mắt lạnh tanh, mọi người đều biết sát ý của hắn mạnh tới cỡ nào.

Đến cùng là ai? Ai cũng suy đoán thế nhưng lại không cách nào quan sát được tình cảnh ở bên trong Tiên cổ thông qua cánh hoa Tiên đạo.

Từ khi nơi đây mở ra được một khe hở và một đám Thiên Thần tiến vào thì từ trong di địa Tiên cổ đã xảy ra biến hóa thần kỳ không cách nào lường trước được, thứ gì ở bên trong cũng không thể quan sát.

Cánh hoa Tiên đạo mờ ảo, không tiết lộ những chuyện đang xảy ra bên trong Tiên cổ.

Vì lẽ đó, đám người ở ngoại giới chỉ có thể tĩnh tâm chờ đợi chứ không cách nào hiểu được tình hình đang diễn ra ở bên trong.

Ngược lại, cũng từng có Thiên Thần quay trở lại sát khe hở để bẩm báo chút tình hình, nhưng dù sao cũng không phải là tin tức mới nhất.

Trong tầm hiểu biết của mọi người đây, mấy ngày trước lúc nhận được tin tức từ bên trong, Thiên Thần giáng thế và điều khiển đại cục ở bên trong, dù là Thập Quan vương hay là "Trích tiên" đều chạy trốn và không hề xuất hiện nữa. Với thêm, có Thiên Thần đã đoạt được Đạo thư tuyệt thế, thậm chí còn truyền ra ngoài một quyển.

Hết thảy những chuyện này đều đang phát triển theo tình huống tốt, thế nhưng hiện tại mọi người chẳng hề hay biết về việc khiêu khích đột ngột này.

Đương nhiên, cũng có người nghĩ ngay tới Hoang thế nhưng bọn họ cũng chưa bao giờ nghe qua giọng nói của hắn nên cũng không thể xác nhận được.

Chỉ có một vài người mới chắc chắn rằng, đây là Thạch Hạo!

"Các vị đạo hữu, xin hãy giúp ta chút sức lực, cùng nhau mở ra giới bích

này thì chân thân của chúng ta mới giáng lâm được." Giáo chủ Minh tộc nói.

Lúc này chợt có người hưởng ứng tiến về phía hắn, đám người cùng nhau phát lực, Huyền công cái thế, bảo thuật kinh thiên, vô tận phù văn lan tỏa tiến vào khe hở.

Trong nhất thời, tiên âm vang dội, khí tức đại đạo ngập tràn, cả hỗn độn đều bị đánh tan, đáng sợ tới dị thường.

Giới bích kia từ từ rạn nứt thế nhưng cũng khó mà mở ra được, có quy tắc chí cường xuất hiện, những đạo ký hiệu đan chéo, mạnh mẽ tới kỳ lạ.

"Nít ranh múa lửa lại quậy phá gì đó hả, còn có đám nhóc bu bám theo làm gì thế kia, không có người lớn dạy dỗ cho tử tế à? Mày là con nhà ai hả, đừng có quậy phá nữa, xấu hổ lắm." Thạch Hạo hời hợt nói thế nhưng lại đắc tội với cả một nhóm người.

Nếu không phải tâm tư của những Giáo chủ này rất sâu lắng thì sớm đã tức ói máu, dùng hết khả năng để động thủ, thảo phạt mạnh mẽ vào trong rồi.

Dù thế, trong lòng của những Giáo chủ này trở nên lạnh lẽo, sát ý cuồn cuộn, nếu như bắt được tên khốn này thì chắc chắn sẽ làm cho hắn sống không bằng chết.

Bởi vì tên khốn này quá mức ghê tởm, lại dám khinh thường và hạ nhục bọn họ đến như thế.

"Chư vị, khả năng lớn kẻ này là Hoang!" Một vị Thiên Thần của Thiên Nhân tộc mở lời báo cho tất cả mọi người biết.

Bên trong, Thạch Hạo nghe thấy thế thì ánh mắt lạnh lẽo, bộ tộc này không những không báo đáp ân tình mà còn từng đẩy hắn vào trong Hắc lao thiếu chút nữa đã chết lại Thiên Chi Thành. Hiện giờ lại còn nói thẳng ra suy luận rằng đó chính là mình.

Chính xác, chỉ cần Thạch Hạo đi ra ngoài thì chắc chắn sẽ tử chiến với

bộ tộc này.

Ngoại giới, những Giáo chủ đều không nói gì, tuy rằng trong lòng đã suy đoán ra hơn nửa là Hoang, thế nhưng bọn họ cũng không hề tỏ thái độ nào cả.

Nhiều lời với một tên tiểu bối thì quá hạ thấp thân phận của mình, không cần để ý làm gì mà cứ bắt vào tay rồi dùng thủ đoạn phi thường để trấn áp.

"Mấy tên nít ranh, còn muốn quậy phá nữa hả, nếu muốn tiếp thì cứ việc tới, ta đứng ở đây chờ các ngươi!" Thạch Hạo hò hét chỉ mặt như trước.

"Giáo chủ, để ta đi vào cho!" Có người chờ lệnh, đây là một cường giả của Minh tộc, cả người hắn phát ra hào quang mờ mịt, con đường mà hắn đi qua bị ăn mòn không còn ra hình thù gì nữa.

Đây là một con độc trùng, tuy rằng hóa thành thân người thế nhưng bản năng và thần thông thiên phú vẫn còn, những chỗ mà hắn đi qua thì vạn vật đều tổn hại.

"Trùng vương, bỏ đi, ngươi đi vào như thế thì rất dễ gặp sự cố." Có người nói.

Trùng vương, chỉ đứng sau Vua của vạn trùng, kẻ này đáng sợ vô cùng, đây là một bộ thi thể của cổ trùng sau khi thông linh thì lột xác trở thành Thiên Thần, địa vị được tôn sùng, vô cùng ghê gớm.

"Người bạn nhỏ, muốn đưa trùng vào trong này à, cứ để nó vào đi, ta sẽ tiếp đãi từng con một." Thạch Hạo miệng rất mạnh.

Một bên gọi Minh chủ là người bạn nhỏ, như vậy là sỉ nhục, một bên lại xem Trùng vương là con trùng bình thường, làm ra vẻ không đáng để đặt trong lòng.

"Tiểu bối, lúc chúng ta đã đạt thành tựu Thiên Thần thì tổ tiên của ngươi cũng không biết sinh sống trong đám bùn nào đâu, đừng có không biết trời

cao đất rộng, tự tìm đường chết." Trùng vương lạnh lùng nói, lần nữa xin chỉ thị Minh tộc để cho mình đi vào trong.

Trùng vương, tuyệt đối là một Thiên Thần đặc thù, không phải là cao thủ bình thường, Giáo chủ Minh tộc mấp máy môi truyền âm cho hắn, nói là để cho một bộ linh thân đi vào thôi, còn chân thân thì không nên.

"Ầm!"

Giáo chủ hợp lực giúp đỡ linh thân của hắn tiến vào trong.

"Đám nít ranh nghịch ngợm này, lại thả một con trùng vào luôn hả, đúng là không biết trời cao đất rộng là gì." Thạch Hạo hả hê nói.

Sau đó, chớp mắt khi nơi lối vào của giới bích xuất hiện một con trùng thì xuất hiện một tát được tiên khí bao phủ của Thạch Hạo đập tới, dùng thủ đoạn mạnh mẽ nhất để chém giết.

Bụp!

Trùng vương phát sáng, trong miệng phun ra vô số thần hà, đó là chí độc dù là Thiên Thần nhiễm phải cũng chết, đây là con đường thành đạo của hắn, là vị trí tinh hoa của một thân.

Đáng tiếc, thân thể của Thạch Hạo bất hoại, tiên khí có thể tránh né những thứ kỳ lạ này.

Vốn trong dự liệu của Trùng vương là, bàn tay này sẽ bị tan nát vì ăn mòn, hóa thành dòng máu, hắn vô cùng tin tưởng ở chính mình thế nhưng giờ lại chẳng hề có chút biến hóa nào.

"Ầm!"

Bàn tay lớn kia vẫn từ từ hạ xuống, thân thể của hắn bị đánh tới mức rạn nứt, huyết nhục tung tóe.

Trên người Trùng vương có một lớp vảy giáp, độ cứng rắn còn hơn cả

giáp trụ của rất nhiều Thiên Thần khác thế nhưng giờ lại bị đánh cho rạn nứt, khiến bản thể bị thương nặng.

Thạch Hạo giật mình, nếu là người bình thường thì đã nát bấy thế nhưng kẻ này lại có thể chặn được.

"Bụp!"

Đáng tiếc, tuy rằng Trùng vương lợi hại thế nhưng bàn tay của Thạch Hạo không ngừng tát tới thì vẫn không cách nào chịu được, cả cơ thể nổ tung hóa thành mưa máu.

Người bên ngoài vừa tức vừa sợ, đặc biệt là bản thể Trùng vương kia, trước kia thì khoe khoang khoác lác thế nhưng vừa mới đi vào chưa lâu thì đã bị đánh thành bãi máu.

Bên trong Tiên cổ, thân thể của Thạch Hạo chấn động một hồi, hào quang kia cũng chưa hề tới gần hắn thế nhưng chỉ hơi lóe lên chút xíu thì đã làm hắn hơi chút choáng váng, nước độc này quả nhiên lợi hại.

Phù văn vàng lan tỏa, pháp của Liễu Thần vận chuyển lập tức sức sống của hắn lại phồn thịnh, hoàn toàn khôi phục lại không hề ảnh hưởng nữa.

Ngoại giới trở nên yên tĩnh, nhiều người rơi vào trầm mặc.

Dù là Giáo chủ cũng âm trầm, kẻ chặn lối vào ở trong kia là muốn đánh nhau dài lâu với bọn hắn, dù là một người cũng không thể đi vào.

Nên biết, các giáo đã thương thảo với nhau, tuy rằng sẽ đưa một phần Thiên Thần vào trong thế nhưng vẫn chưa đi tới mục đích sau cùng.

Bởi vì lối đi này không chắc chắn nên mỗi lần vào chỉ có vài người, hơn nữa mỗi lần tiến vào phải cách nhau tới mấy ngày, nơi đây còn có rất nhiều người muốn đi vào thế nhưng tên kia lại chặn ngay chỗ trọng yếu này.

"Báo, không tốt rồi, Thiên Thần đang bị tàn sát!"

Bên trong Tiên cổ có người hét lớn từ phương xa chạy lại, hắn nhằm thẳng về phía lối ra để báo tin.

Ầm!

Nhưng vào lúc này, một bàn tay vàng óng ngang trời nắm chặt hắn vào trong, bụp, cứ thế bóp nát.

Quả nhiên, suy đoán của Giáo chủ đã trở thành sự thật, tên khốn này đang ôm cây đợi thỏ để giết chết một nhóm người.

Tiếp đó, liên tiếp có những người tới đây để truyền tin thế nhưng đều bị một bàn tay bao phủ rồi bóp thành sương máu, không hề có chút khó khăn nào.

Càng có mấy Thiên Thần tự mình đi tới, muốn tự mình truyền tin tức bên trong Tiên cổ này cho các vị Giáo chủ.

Kết quả, rất khốc liệt!

Mấy Thiên Thần này đều bị người kia đánh giết, không ai có thể tránh thoát, đầu lâu lăn lông lốc dưới nền đất Tiên cổ.

Đám Minh tộc, Thiên Nhân tộc càng thêm tức giận, thế nhưng lúc này cũng không có cách vì không thể làm gì được tên kia.

"Chư vị, còn muốn đưa người vào nữa không hả, nếu không thì ta sẽ đi giải quyết toàn bộ, thứ gì mà Thiên Thần, thứ già mà đệ tử tinh anh, ta sẽ quét sạch Tiên cổ!" Thạch Hạo lạnh như băng nói.

Lúc này, không có ai tới truyền tin tức nữa bởi vì những người tới đều bị hắn giết sạch!

Quét sạch Tiên cổ? Người bên ngoài biến đổi sắc mặt, giọng điệu này ngông nghênh tới mức nào chứ!

Nhưng mà, bọn họ không hề cho rằng kẻ này đang nói giỡn, hơn phân

nửa sẽ là sự thật, đệ tử môn đồ bên trong bọn họ có thể sẽ gặp xui, sẽ bị thanh tẩy, đây chính là đại họa!

Làm sao bây giờ? Giáo chủ không cách nào vào được thì những người khác không phải là đối thủ!

"Chư vị, còn nhớ những vị khách thần bí giáng lâm ba ngàn châu ta không, những người này mạnh mẽ vô cùng, bốn năm tên Thiên Thần trẻ tuổi kia đều tu ra tiên khí cả, nếu như nhờ được bọn họ thì có thể giải quyết được vấn đề này." Có người đột nhiên mở miệng.

Việc lần này đã khiến rất nhiều người cuống lên.

Nhưng cũng không phải ai cũng tán thành ý này, có người nói: "Chỉ sợ họ cấu kết với nhau để làm việc xấu thôi!"

"Chư vị cứ lo liệu đi nghe, ta chuẩn bị đi quét ngang Tiên cổ đây!" Lời nói của Thạch Hạo từ bên trong truyền ra ngoài, hắn đứng thẳng người lên rồi chuẩn bị xuất kích!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 995: Ngày Tận Thế

Ngày hôm đó chính là một ngày cực kỳ đen tối của những Thiên Thần bên trong Tiên cổ, Thạch Hạo lưu lại ba bộ linh thân canh giữ ở lối ra này, còn chân thân thì xé tan hư không và trở lại nơi sâu trong Tiên cổ, bắt đầu đại khai sát giới.

Hoang, xuất quan, huyết chiến Thiên Thần, chấn động Tiên cổ!

Khắp mọi nơi đều chú ý, tất cả mọi người đều đang suy đoán, sức chiến đấu hiện giờ của hắn đã tới mức nào.

Trong một ngày, rất nhiều Thiên Thần bỏ mạng, máu nhuộm thiên địa, tạo nên náo động vô cùng to lớn.

Thạch Hạo tìm tới Bát Tí Hồn tộc rồi âm thầm trao đổi nhờ bọn họ giúp đỡ, đi tìm tung tích của những Thiên Thần kia.

Dù sao thì Tiên cổ cũng quá lớn, có rất nhiều tiểu thiên thế giới nên một khi Thiên Thần cố ý lẩn trốn, muốn phát hiện bọn họ là cực kỳ khó khăn.

Hôm đó, hắn thả mình ra tay đầy bá đạo, sau khi chém giết hàng loạt Thiên Thần thì dù cho dù bất kỳ là ai không bị ngốc cũng sẽ phán đoán được thực lực của hắn, tất cả đều nhanh chóng trốn chạy thật xa, ẩn dấu thật kín.

Chính xác, Tiên cổ như xảy ra động đất vậy.

Hoang quét ngang Tiên cổ, tạo nên sóng lớn ngập trời.

"Lại giết thêm một người nữa, tiếp tục một vị Thiên Thần lại ra đi!"

Mọi người không hề tin vào chính tai của mình nữa, trong một ngày mà

liên tiếp những cường giả ở cấp độ như thế này gặp nạn, mưa máu như mưa rào chảy từ trên trời cao xuống làm mọi người ngây ngẩn cả người.

Thiên Thần mạnh mẽ tới nhường nào chứ, cao cao tại thượng, như là một rãnh trời chắn giữa Chân Thần, một khi chết sẽ tạo thành một cảnh tượng kỳ dị trong đất trời.

Ở một tiểu thiên thế giới nào đó, khi có Thiên Thần chết đi thì sấm chớp vang dội, mưa máu tầm tã, thiên tượng kinh khủng!

"Thiên Thần của Hỏa Vân động đang bị đuổi giết, là do một con hung cầm Thái cổ gây nên!"

"Hoang, thật là mạnh mẽ, quá biến thái, hắn muốn giết chết một con chim thần cấp Thiên!"

Một con chim khổng lồ đỏ rực bay vụt trên trời cao, cánh chim tựa như những đám mấy to lớn phá nát hư không, nó không ngừng lưu vong qua rất nhiều tiểu thiên thế giới, mà Thạch Hạo thì lại bám sát ngay sau.

Con ác điểu này hắn đã để ý từ lâu nên truy sát không ngừng không nghỉ.

Nhưng, bản lĩnh giữ mạng của tên Thiên Thần thuộc Hỏa Vân động này quả nhiên thật mạnh mẽ, đầu tiên là trực tiếp bỏ lông tiếp đó cắt đuôi, không ngừng dùng những biện pháp tinh diệu để chết thay mình, tuy rằng cả người nhuốm đầy máu thế nhưng chung quy lại vẫn chưa hề chết.

"Chạy đi đâu cho thoát, lưu lại Chân vũ duy nhất, để lại thịt Thiên Thần của mình đi!" Thạch Hạo hét lớn, thiếu chút nữa đã chọc tức cho con chim thần này ngất xỉu.

Nó chính là sinh linh đầy đáng sợ và mạnh mẽ trong thiên địa này, ai nhìn thấy mà không sợ hãi kính nể. Thế nhưng hôm nay lại bị tên này để ý, còn xem mình là món ăn nữa.

Thạch Hạo đương nhiên sẽ không nương nay, hắn sớm đã tìm hiểu những Thiên Thần của đại giáo nào liên thủ để giết mình, hiện tại là lúc đánh trả, triển khai việc báo thù.

"Xoẹt!"

Một xích thần trật tự màu vàng bay tới xuyên thủng con chim thần đỏ rực này rồi bắt đầu khóa chặt lại.

Tiếng hót dài vang trời, con hung cầm truyền thuyết Thái cổ này tức giận, nó biết mình không cách nào tháo chạy được nữa nên đã dùng hết mọi khả năng để phản kháng, quyết chiến một trận tới cùng với Thạch Hạo.

Xoẹt!

Thạch Hạo dáng vẻ đầy trang nghiêm đứng nơi đó, phía sau là cây liễu màu vàng đang kết ấn cùng với hắn để khống chế bảo thuật.

Chỉ trong nháy mắt, mấy trăm cành cây vàng óng lao tới, những cành này hóa thành từng dải lụa đâm thẳng vào trong thân thể của con hung cầm cấp Thiên này, huyết dịch bắn tung tóe trông cực kỳ rợn người.

Nó hét thảm, âm thanh vang khắp trời, những ngọn núi bên dưới bị sóng âm chấn nát, bầu trời cũng nứt ra.

Nhưng lại không thể thay đổi được gì cả, mặc cho cả người nó phát sáng, vận dụng bảo thuật manh mẽ nhất thì cũng khó mà thoát khỏi cành liễu vàng óng kia, pháp lực của nó nhanh chóng biến mất.

Đây chính là pháp của Thiên Thần, không chỉ có thể khôi phục, tăng mạnh tinh lực của bản thân mà còn có lực công kích chí cường.

Đặc biệt, Thạch Hạo lại đang trong lĩnh vực Thánh tế nên càng hiểu hơn loại cảm giác này, môn bảo thuật này giúp hắn như hổ mọc thêm cánh, thực lực tăng mạnh.

"Phụt!"

Một cành liễu tựa như là Thiên đao chém tới cắt lìa đầu lâu của con hung cầm này, và cũng xuyên qua mi tâm kết liễu một đời vị Thiên Thần này.

Thạch Hạo nhổ ra một cọng Chân vũ duy nhất của con hung cầm cấp Thiên này.

Tiếp đó hắn lấy ra một cái đỉnh rồi thu thân thể con chim thần này vào trong, đây là một món ăn ngon nên đáng để thưởng thức.

Sau đó, Thạch Hạo bắt đầu truy sát một con giao long, đây cũng là một con mồi mà hắn vô cùng chú ý, bởi vì tên này tới từ yêu Long đạo môn nên hắn ra tay chẳng hề vướng bận gì, cứ thế truy sát đằng sau.

"Gào..."

Trong một tiểu thiên thế giới không ngừng diễn ra chém giết, pháp lực của tên Thiên Thần siêu tuyệt này chẳng hề tầm thường thế nhưng vẫn không cách nào địch lại được. Chiếc vảy dính đầy máu bị móc ra rồi không ngừng bay về bốn phương tám hướng, Thạch Hạo là đang giết giao long, lại đánh gục thêm một tên Thiên Thần đầy mạnh mẽ.

Leng keng!

Nắp đỉnh lại mở, ánh sáng lung linh chiếu ra ngoài, hắn thu lại thi thể con giao long này lại, thêm một con mồi nữa tới tay.

Kỳ thực, Thạch Hạo vẫn không ngừng tìm kiếm Thiên Thần của Tiên điện, kẻ này có sát ý với Thạch Hạo nhiều nhất, lúc hắn bế quan thì kẻ này xuất hiện và năm lần bảy lượt ra tay giết hắn.

Nhưng giờ lại không có tìm được tung tích, Bát Tí Hồn tộc đã phát động lực lượng, vận dụng những nhân lực tình báo ở Tiên cổ để tìm kiếm.

Ầm!

Một cuộc chiến khác lại ở ra, Thạch Hạo truy sát Thiên Thần của Ma Quỳ viên.

"Để hạt dưa của ngươi lại cho ta!" Thạch Hạo đằng đằng sát khí, hét lớn ở phía sau.

Thiên Thần của Ma Quỳ viên tức giận, rất muốn quay lại một tay tát chết tên khốn này thế nhưng hắn phải cố gắng áp chế kích động này lại, bởi vì hắn không phải là đối thủ.

Tên nhóc này đã đặt chân vào lĩnh vực Thánh tế nên sánh ngang với Thiên Thần, cùng với việc được ba luồng tiên khí quấn quanh người nên siêu việt hơn bọn họ, không cách nào địch lại.

Nên biết, tuy bọn họ rất kinh diễm thế nhưng cũng không có một ai có thể tu ra tiên khí, đây là một cửa ải to như trời khó có thể vượt qua, người cùng cảnh giới không cách nào so sánh được.

"Hạt dưa béo, ngươi trốn không thoát đâu, trước kia không phải bắt tay với Thiên Thần của Tiên điện đối phá ta à?" Thạch Hạo nói.

Trận chiến này, mây gió biến ảo, thiên địa biến sắc!

Thiên Thần của Ma Quỳ viên bị ép vào tuyệt cảnh, một cây Hoa hướng dương màu đen phát sáng rồi bắn ra từng viên ngọc thạch cũng màu đen đầy lấp lánh về phía Thạch Hạo.

Chính xác, đây đều là những hạt hướng dương, mỗi hạt đều là từng luồng tinh khí bản nguyên không ngừng nổ tung xung quanh Thạch Hạo, uy lực vô cùng mạnh mẽ khiến cả hư không đều phá nát.

"Thu!"

Thạch Hạo khẽ quát, tay áo vung mạnh, pháp tắc đan dệt thu lại hết những hạt hướng dương tựa như thần đan này.

Có thể nói, đây là kết tinh khí huyết của một vị Thiên Thần!

Trận chiến này, Thiên Thần của Ma Quỳ viên gặp phải thương thế vô cùng nặng!

Thạch Hạo lấy đi một nửa hạt hướng dương nên khiến cho nguyên khí của tên Thiên Thần tổn thương rất lớn, tiếp đó lại bị Thạch Hạo dùng tiên kiếm Đại La chém bay bông hoa, chém giết nguyên thần.

Tiên cổ như gặp phải động đất, bốn phía đều kinh sợ.

Không cần nói tới thiên tài của ba ngàn châu, dù là dân bản đia cũng ngây dại, tên này quá hung tàn, ngay cả Thiên Thần mà cũng dám giết, là muốn chọc thủng cả trời luôn hay sao?

Từ khi xuất hiện Tiên cổ tới hiện giờ, đã trải qua ba ngàn trận đại chiến, ba ngàn lần tranh bá, thế nhưng vẫn chưa khi nào thảm thiết như vậy.

Trước kia, đời nào có cường giả trẻ tuổi đi truy sát Thiên Thần chứ, thế nhưng hôm nay lại có tên Ma vương này đi tàn sát chém giết Thiên Thần khắp nơi, cũng không ai có thể xác định được hắn đã giết chết bao nhiêu người rồi.

Đặc biệt là Thiên Thần của ba ngàn châu, bọn họ như muốn ngất xỉu, sợ hãi tới lạnh toác cả người, từ trước giờ chưa hề thấy qua sát tinh nào như vậy.

Những người bị giết, nào có ai yếu? Đều tới từ các đại giáo, ai dám khinh thường, thế nhưng hắn lại xem như là rau củ thích thì chém thích thì chặt, việc này làm mọi người ngây ngốc không thôi.

Ầm!

Bỗng nhiên, hư không nổ tung, một bàn tay vô cùng to lớn xuất hiện, hành động này rất đột ngột, nó công kích về Thạch Hạo hòng bắn lấy hắn.

Có nhân vật cấp Giáo chủ xuất thủ, khí tức này chắc chắn không nhầm đâu được.

Dù là Thiên Thần cũng không cách nào chống lại, loại sức mạnh này quá mạnh mẽ.

Xoẹt!

Ngoài ý muốn đó là, Thạch Hạo sớm đã phòng bị, một tấm Phá Giới phù được lấy ra rồi chớp mắt biến mất.

Hiện giờ hắn không phải là Chân Thần như trước kia mà đủ sánh vai với Thiên Thần, lại có ba luồng tiên khí vờn quanh thân nên đã vượt xa những người khác, dù không thể chống lại Giáo chủ thế nhưng vẫn có cơ hội để chạy trốn.

Cùng lúc đó, cổ tổ của Bát Tí Hồn tộc xuất hiện rồi xuất chưởng nghênh tiếp, trời long đất lở, nhật nguyệt chấn động, quỷ khóc thần sầu.

Ánh mắt của Thạch Hạo phát lạnh, sau khi chém rách hư không để đi ra ngoài thì hắn liền biết người đối phó mình là ai, đó chính là cổ tổ của Ngân Huyết ma thụ từng tới Hồn đảo để bắt mình.

Mà trước đó không lâu, ở trước lôi đài Tiên cổ thì Thạch Hạo từng đánh giết Ngân Khôn, là một đệ tử trọng yếu của tộc này cho nên khó mà im lặng cho qua được.

Thạch Hạo rời đi chứ không có trì hoãn lâu, cổ tổ của Bát Tí Hồn tộc nói rằng, cứ yên tâm mà hành xử.

Rốt cuộc hắn cũng nhận được một tin tức, đã phát hiện ra Thiên Thần của Tiên điện, là đang trốn về phía lối ra.

Thạch Hạo nở nụ cười, hắn đã chờ thời khắc này lâu rồi!

Nơi đó hắn có lưu lại ba bộ linh thân, mục đích chính là phòng có người

đào tẩu, hơn nữa tin tức mà những người trước kia bị giết ở nơi này cũng chưa hề bị tiết lộ.

Hiện giờ, chân thân ở nơi này, những người khác đều cho rằng lối ra sẽ không có ai canh giữ, cộng với việc bị ép tới nước này nên có Thiên Thần bắt đầu sinh ra ý nghĩ thối lui.

Thạch Hạo cứ thế giết thẳng tới, trong lúc này thì cũng thuận lợi giết thêm một tên Thiên Thần nữa.

Ngày hôm đó chính là một ngày vô cùng đen tối của cường giả tới từ ngoại giới, quá đáng sợ, quá nguy hiểm, bọn họ chưa từng nghe có nhiều Thiên Thần chết liên tiếp như vậy.

Nhưng trên đời này, vào cái ngày tối tăm nhất cũng qua đi vô cùng lâu, một thiếu niên không ngừng đồ sát Thiên Thần!

Huyền Minh giới, nơi Tiên cổ đi ra ngoại giới.

Thiên Thần của Tiên điện không ngừng ẩn nấp, hắn trở về cùng với một tên Thiên Thần đã chết khác.

Nhìn hai bóng người đối diện không ngừng áp sát tới khiến cho Thiên Thần của Tiên điện vừa tức vừa sợ, hắn có thân phận cỡ nào chứ thế nhưng lại bị ép tới mức này.

Ngày hôm đó, Thạch Hạo ra tay đầy vô tình, không chút nhân từ nào cả.

Bởi vì, những kẻ này đều là đại địch, bọn họ cùng với những đạo thống phía sau lưng đều muốn giết chết Thạch Hạo nên hắn đâu cần phải nương tay làm gì.

Thiên Thần của Tiên điện lấy ra pháp ấn, đây là tuyệt học cấm kỵ Nhân Tiên ấn!

Ầm!

Nơi đây sôi trào, không thể không nói rằng tên Thiên Thần này rất mạnh, nếu không cũng không thể thoát khỏi sự truy kích của con chồn già cấp Giáo chủ mà không hề tổn hại lông tóc nào cả.

"Cái gì, Thiên Thần của Tiên điện đang bị ngăn cản, hắn đang đại chiến với người khác!"

Có người của ngoại giới nhìn xuyên qua lối vào và thấy được một màn này, có cường giả đang ngăn chặn đường về của Thiên Thần Tiên điện.

Người của Tiên điện vô cùng tức giận thế nhưng chẳng có chút giải pháp nào cả, nhân vật Giáo chủ không cách nào vào trong được!

Xoẹt!

Vào thời khắc mấu chốt thì chân thân của Thạch Hạo đã tới kịp, chỉ trong nháy mắt, xung quanh thân thể của hắn xuất hiện hơn trăm cành liễu màu vàng, tất cả hóa thành xích thần trật tự dài tới vạn trượng đánh nhanh tới.

Thiên Thần Tiên điện tuy mạnh nhưng làm sao có thể đấu lại với chân thân Thạch Hạo sở hữu ba luồng tiên khí chứ, lúc này chỉ vừa mới giao thủ thì trên người đã xuất hiện một lỗ máu rồi.

Cuộc đại chiến bùng phát, truyền nhân Tiên điện cả người là máu, cuối cùng bụp, pháp ấn của hắn bị phá nát, lòng bàn tay bị xuyên thủng, máu chảy khắp hư không.

"A..." Hắn hét lớn, ra sức chạy về lối ra.

Đáng tiếc, Thạch Hạo lòng mang tức giận, hơn trăm cành liễu vàng lao tới đâm thủng phòng ngự bằng màn ánh sáng của đối thương.

Máu tươi lại bắn tung tóe, có tới mấy chục cành liều đâm xuyên qua thân thể của Thiên Thần Tiên điện này.

Nhưng, người này quả nhiên rất mạnh, bản thân thiêu đốt triển khai bí pháp đánh lui hết thảy cành cây đâm trên người, cả người toàn là máu nhanh chóng phóng ra khỏi lối ra.

"Bụp!"

Một cành liễu vô cùng to lớn hóa thành một chiến mâu lao vút ra ngoài, dù cho giáp trụ của hắn phát sáng, mặc cho bảo thuật phòng ngự mạnh mẽ cũng chớp mắt bị xuyên thủng.

Thanh chiến mâu do cành liễu biến thành cắm xuyên từ sau đầu tới trước, nhanh chóng đánh nát nguyên thần của Thiên Thần Tiên điện.

"Ra rồi, trốn ra được rồi!" Người bên ngoài vẫn còn đang trong tâm trạng vui sướng.

Đây chính là lực quán tính của Thiên Thần Tiên điện gây ra, cơ thể hắn vẫn lao vút ra bên ngoài, nhưng trên thực tế thì nguyên thần ở trong xương sọ đã bị tiêu diệt rồi.

"Chuyện gì xảy ra thế?" Mọi người hét lớn, phát hiện một nửa thân thể đã lao ra ngoài của vị Thiên Thần này lại bị lôi vào trong, cưỡng ép kéo trở lại.

Ngoại giới, người của Tiên điện đầy tức giận.

Có cường giả xuất thủ phong ấn Thiên Thần của Tiên điện lại, kết quả phát hiện ra được hắn sớm đã mất mạng, thế nhưng vào lúc này, đầu lâu của người này chợt rớt xuống đất còn thân thể kia thì bị kéo trở lại.

"Giết!" Rốt cuộc, người của Tiên điện không cách nào kìm nén được nữa, có người hét lớn một tiếng.

Nhưng, tóm lại là không thể nào đi vào được Tiên cổ.

Tới hiện tại thì ai cũng hiểu được, những Thiên Thần trọng yếu đã tiến

vào Tiên cổ hẳn đã bị quét sạch, không một ai sống sót.

Đối với rất nhiều người, ngày hôm đó chính là ngày đen tối, được gọi là Ngày tận thế.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 996: Thái Độ Của Các Phương

Tiện điện làm việc rất bá đạo, nhân vật trọng yếu tuy không nhiều thế nhưng lại uy chấn cả thượng giới, có bao nhiêu người dám trêu chọc?

Đặc biệt là, nhân vật khủng bố đã rơi vào trạng thái ngủ say từ thời Thái cổ của giáo này vẫn còn đang sống trên đời nên khiến cường giả khắp nơi phải kiêng kỵ.

Nên biết, nhân vật đáng sợ đó trước kia từng dám chém giết qua vị Giáo chủ vô địch của Cung điện Chí Tôn, đối mặt với người như này làm cho rất nhiều Giáo chủ phải sợ hãi.

Nhưng vào lúc này lại có người lôi thân thể của Thiên Thần đã chạy thoát ra ngoài vào lại bên trong, chỉ còn sót lại mỗi cái đầu lâu lăn lông lôc bên ngoài ngay trước mặt người của Tiên điện.

Loại khí phách này, lớn cỡ nào?

Quá xem thường, các giáo đều bàn tán sôi nổi, huyên náo khắp nơi.

Một cung điện đồng trôi nổi ở trong hư không, khí hỗn độn ngập tràn, uy thế kinh người khiến bốn phía khiếp sợ.

Lúc này, người ở bên trong chẳng hề nói gì thế nhưng tất cả mọi người đều sợ hãi trong lòng, theo nhịp điệu hô hấp của hắn thì cả non sông nơi đây đều phập phồng theo, nhịp hô hấp của người này tựa như đại dương đang cuộn trào.

Có người đang ngủ say chợt tỉnh lại!

Tất cả mọi người đều kinh hãi!

Người kia đã xuất hiện, chỉ là mấy vạn năm qua hắn vẫn luôn ngủ say, một vị Giáo chủ khác thuộc Tiên điện thay hắn quản lý nơi này mà thôi.

Nhưng hiện giờ, người này tựa như bị quấy rầy nên muốn tỉnh lại!

"Thật là khủng khiếp, phong vân sắp nổi lên khắp thượng giới rồi!" Có người thì thầm.

Nhân vật này nếu tỉnh dậy thì nhất định sẽ là sóng lớn, khắp nơi đều kinh sợ, hắn mà nổi cơn tức giận thì sẽ khiến quần hùng sợ tới mức vỡ mật.

"Nửa người nửa chim nửa thú, ăn không nổi, y như Minh tộc, đều là chủng tộc rác rưởi, một chút tác dụng cũng không."

Trong giới bích truyền ra lời nói như vậy, rất là tùy ý, ngả ngớn, dửng dưng như không, tiếp đó ném thi thể của Thiên Thần Tiên điên ra ngoài.

Lúc này tất cả mọi người đang bàn luận đều im lặng, vẻ mặt của từng người đầy quái lạ.

Tên ma đầu này quá kiêu ngạo đi mà, lại dám nói những lời này, xem Thiên Thần của Tiên điện là thứ gì chứ, là con mồi đó, giọng điệu này tràn đầy vẻ sỉ nhục.

Đồng thời hắn còn nhắc tới cả Minh tộc nên khiến một đám người đều tái xanh mặt mày nhìn nhau, rất muốn xông thẳng vào trong Tiên cổ để xé nát tên này.

Trước giờ chưa hề có ai lại ngang ngược, giết chết Thiên Thần như vậy, lại còn chỉ trỏ khiêu khích nhân mã các cổ giáo ở ngoại giới nữa.

Nên biết, người của Tiên điện được xưng là hậu đại của Nhân Tiên, trên người chảy xuôi Tiên huyết đầy đáng sợ, là chủng tộc có thiên phú tuyệt luân, thế nhưng giờ lại bị sỉ nhục khinh bỉ như vậy.

"Nhất định là Hoang!" Có người suy đoán.

"Thì hắn chứ ai, ta chắc chắn luôn! Người này đáng giết, chư vị đồng đạo cần phải liên thủ trừ khử tên khốn này." Tu sĩ của Thiên Nhân tộc đổ thêm dầu vào lửa.

Bởi vì bọn họ đang sợ hãi, Thạch Hạo trưởng thành quá nhanh, nếu dựa theo xu hướng này thì chỉ cần vài năm nữa hắn sẽ đăng lâm tiến vào Thiên Nhân tộc để phát uy khắp Thiên Chi Thành.

Thời khắc này, một vài nhân vật trọng yếu của Thiên Nhân tộc chợt hoảng sợ tột độ, vô cùng hối hận. Tại sao lại đi chọc tên Ma vương này, vì sao năm xưa ma xui quỷ khiến thế nào lại không áp chế lại lòng tham, chỉ vì thèm khát bảo thuật Thập Hung nên không tiếc mọi giá nói xấu và hãm hại người thiếu niên đã cứu giúp hộ tống viên minh châu trong tộc trở về, sau đó thì kết lấy nhân quả đầy to lớn này.

Ngay cả đạo thống của Hỏa Vân động, Yêu Long đạo môn, La Phù chân cốc cũng toát ra vẻ sợ hãi cùng với vô vàn áp lực, nhất định phải trấn áp tên hậu nhân của Tội huyết này, nếu không thì những giáo này đều bị tiêu giệt cả!

Trước giờ bọn họ chưa hề thấy qua đời sau tội huyết nào nghịch thiên như vậy, chỉ mới hai mươi tuổi mà đã có thể truy sát qua Thiên Thần, sự thật này đủ làm cho vô số người khiếp sợ.

Tên hung ác này một khi trưởng thành thì còn kinh khủng hơn cả người của Biên hoang!

Bọn họ sợ hãi, trong lòng lo lắng không thôi, nhất định phải diệt trừ Thạch Hạo.

Ngay cả đám Minh tộc, Ma Quỳ viên, Thần miếu cũng không cần bàn làm gì, tất cả đều kết nhân quả với Thạch Hạo.

Ngay cả chủ nhân của Thiên quốc, là người lãnh huyết tàn khốc, là sát thủ tối cường lạnh lẽo hơn cả sắt đá cũng phải thay đổi sắc mặt, hắn đứng

trên một chiến xa cổ xưa không ngừng rỉ máu, trong tay cầm một thanh kiếm khí với ánh mắt sâu thẳm tựa như muốn nhìn xuyên qua Tiên cổ để quan sát người kia!

Biểu hiện của Thạch Hạo rốt cuộc đã khiến cho Giáo chủ phải kiêng kỵ, tốc độ trưởng thành của hắn làm cho nhân vật cấp độ này sợ hãi.

Bởi vì nếu còn tiếp tục như vậy nữa thì không chỉ là địch thủ của Thiên Thần, mà thiếu niên này còn có khả năng khiêu chiến với những đại nhân vật này nữa.

Tình hình này không ổn cho lắm, một người trẻ tuổi chỉ trỏ một đám sống từ cổ đại tới giờ, chém giết những cường nhân hiện tại, khiến cho trong lòng bọn họ không hề thoải mái tí nào.

Một thiếu niên được Giáo chủ coi như là tép riu không đếm xỉa tới, thế nhưng sự quật khởi của kẻ này lại khiến cho hết thảy cường giả phải kiêng dè, dù là Giáo chủ cũng không ngoại lệ!

Vì vậy, không ít người vô cùng hối hận, trong lòng vô cùng lo lắng bất an.

"Không chịu nghe lời, vậy thì giết!" Chủ nhân của Thiên quốc tức giận nói.

"Ta, Minh thổ tổn thất không hề nhỏ, chỉ cần chôn cất thi thể của một người có ba luồng tiên khí quấn quanh, trải qua hàng ngàn hàng vạn năm sau thì có thể sẽ tạo nên một kỳ thi vô địch!" Minh chủ mở miệng.

"Chết!" Bên trong Tiên điện bằng đồng, nhân vật số hai của giáo này chỉ nói một chữ đằng đằng sát khí như vậy, lúc này khiến cả quần sơn đều nứt toác.

Khắp nơi đều đồng ý, một vài thế lực siêu cấp cũng hạ quyết tâm, phải diệt trừ cho bằng được Thạch Hạo.

"Nè, người bạn nhỏ ở bên ngoài kia, không phục phải không, cứ đi vào đây đi, ta sẽ dẫn các ngươi đi chu du khắp Tiên cổ mà không tính phí." Lời nói của Hoang từ bên trong truyền ra ngoài, có chút mệt mỏi và hờ hững.

Bên này, tu sĩ các giáo đều cắn chặt răng, hai đạo thống bị nhắc tới kia gần như tức điên. Những người ở đây ai chẳng lớn hơn hắn, ấy vậy lại lên mặt dạy đời, gọi mọi người là anh bạn nhỏ.

Là chọc ghẹo, cũng là coi thường, hơn nữa là khiêu khích.

"Không thú vị gì cả, thôi ta tiếp tục quét ngang Tiên cổ đây, hẹn gặp lại!" Thạch Hạo dứt lời thì rời đi, hắn cũng thu lại hết linh thân, bởi vì thời gian đã tới, sức chiến đấu sẽ suy yếu nếu lưu lại linh thân thì chắc chắn gặp nguy ngay.

Tiên cổ vào lúc này, sóng lớn khó tả, tất cả cũng bởi vì sự quật khởi của Hoang.

Thanh Y băng thanh ngọc khiết đang đứng trên một ngọn núi tuyết nhìn những bông tuyết bay múa, nàng cũng chẳng biết nói gì cả.

Nguyệt Thiền khi nghe được tin tức thì xuất thần, lúc này nàng đang đứng bên cạnh người cậu của mình, tiên tử thường ngày không dính chút bụi trần nào giờ có chút buồn bực, tâm không cách nào lặng yên được.

"Thiền nhi, cháu sẽ không có gì với tên này chứ?" Thiên Thần của Bổ Thiên giáo hỏi.

"Cháu thì có gì với hắn?" Nguyệt Thiền mất tập trung, không thể nào suy nghĩ được.

"Cháu ngoan à." Vị Thiên Thần của Bổ Thiên giáo này tu vi rất cao thế nhưng khả năng trao đổi nói chuyện với hậu bối cũng không được tốt, chỉ một câu hỏi mà lại khiến đứa cháu mình như bị dẫm phải đuôi nên cuống lên.

"Cậu, cậu đang nói gì thế?!" Nguyệt Thiền vừa thẹn vừa giận.

"Thật ra, tên nhóc này cũng ổn, tiền lực vô biên vô tận, trước giờ có mấy ai có thể so sánh được chứ, nếu không phải cháu là Thánh nữ của giáo mình thì vẫn có thể xem xét đi tìm Giáo chủ xem xét đôi chút..."

"Cậu, cậu bị tẩu hỏa nhập ma à?" Nguyệt Thiền đỏ cả mặt.

"Tẩu gì mà tẩu, ta ghét tên khốn này còn không hết nữa là, ta bị tên khốn này đánh cho sưng hết cả mặt mày, tức chết đi mà, dù là Giáo chủ cũng không thể làm thế với ta!" Vị Thiên Thần của Bổ Thiên giáo này tức giận nói.

Một chỗ khác trong di tích đang có một cô gái áo tím thở nhẹ, nàng cũng nghe qua những tin tức từ bên ngoài nên biết được sự quật khởi đầy mạnh mẽ của Hoang, hắn từng truy sát các Thiên Thần.

Hơn nữa, hiện giờ vẫn đang còn tiếp tục, người này đánh đâu thắng đó, cũng không biết đã giết bao nhiêu Thiên Thần rồi, thậm chí có người của tộc nàng hay không!

Vân Hi nhìn khu di tích này rồi thở thầm: "Sẽ biết ngươi một bước lên trời thế nhưng cũng không nghĩ lại bá đạo như vậy, cứ thế tới thẳng cửu thiên luôn. Ta nghĩ, các đại nhân trong tộc đang rất hối hận, chỉ là tình hình của ngươi càng thêm nguy hiểm hơn mà thôi."

Nàng tỏ vẻ hốt hoảng, tâm tình đầy phức tạp, sau đó là suy nghĩ tới xuất thần.

"Người này quả thật rất lợi hại, còn mạnh hơn cả những người mà ta từng gặp qua ở cổ đại!" Trong di tích này còn có một thanh niên đang ngồi trên một tảng đá tím lớn.

"Tam Thạch tiền bối, với thực lực kinh khủng của người sẽ đi khiêu chiến hắn chứ?" Vân Hi thất kinh hỏi.

"Hiện giờ không muốn." Người thanh niên này lắc đầu, rồi nói tiếp: "Ta ngủ say quá lâu nên tâm lý tuổi tác cũng không lớn hơn ngươi nhiều đâu, đừng gọi ta là tiền bối gì cả."

Nếu như người khác ở đây thì chắc chắn sẽ giật nảy mình, người này từng biến mất ở trong dòng sông thời gian, là Tam Thạch Thiên quân.

Thời Thái cổ, Thiên Thần có thể quật khởi cũng là bởi vì có sáu đại Thiên nhân vô địch, được tôn làm Hoàng tộc.

Sáu người này đều từng chiếm được Thiên Mệnh thạch.

Mà vào đời sau, tộc này có một đệ tử, chỉ một mình mà chiến được ba khối Thiên Mệnh thạch, sau đó vang dội cổ kim và được tôn làm Tam Thạch Thiên quân!

Người này rất mạnh, sâu không lường được, được ca tụng là người sẽ phục hưng lại Thiên Nhân tộc, thế nhưng sau đó hắn lại biến mất đầy bí ẩn và không còn xuất hiện nữa.

"Ha ha, Thạch Hạo quật khởi rồi, sau này khi hắn quét ngang Tiên cổ, san bằng thiên hạ thì ta đi theo sau không phải sẽ được tới thăm các vườn thuốc của các giáo hay sao? Nhổ hai gốc củ cải, ăn một củ rồi vứt một củ, không, là thánh dược, cứ nhai nuốt thỏa thích, cảm giác đó thật là sảng khoái!" Thỏ nhỏ cười lớn chớp chớp cặp mắt đỏ, cái miệng chép chép không ngừng, bộ dạng như đang mơ ước điều mình thích thú.

Tào Vũ Sinh, Tuyết Lâm cũng chẳng biết nói gì.

Hôm đó, phản ứng của khắp nơi đều khác nhau

Thạch Hạo đại khai sát giới, không một ai có thể ngăn cản, những Thiên Thần đã tiến vào Tiên cổ đều bị đánh gục không ít, khổ sở chạy trốn khắp nơi.

Mãi tới khi một số người ẩn núp không cách nào tìm ra được thì Thạch

Hạo mới dừng lại.

Trước tiên hắn tới Hồn đảo rồi trò chuyện với lão Thiên Thần của tộc này, và cũng thỉnh giáo vị cổ tổ của Hồn tộc về việc chuẩn bị độ kiếp, giúp bản thân càng mạnh mẽ hơn!

Hắn cũng muốn hỏi một vài chuyện mình quan tâm, và cũng muốn bọn họ âm thầm hộ pháp giúp mình.

Tuy rằng hắn không sợ thế nhưng vẫn muốn đảm bảo cuộc độ kiếp của mình thành công nhất.

Chính xác, trên dưới toàn bộ Bát Tí Hồn tộc đều kích động đầy hưng phấn, tất cả mọi người đều chờ mong thời khắc đó sẽ tới.

Bởi vì, chuyện này liên quan tới sinh tử của bọn họ, có thể hóa giải nguyền rủa hay không thì đều xem vào lần này!

Vì ngày hôm đó mà bọn họ đã chờ quá lâu rồi.

Hiện giờ, Thạch Hạo chuẩn bị độ kiếp nên thông báo với bọn họ trước tiên, việc này chính là sự coi trọng cho nên đã khiến cho cổ tổ và lão Thiên Thần trong tộc vô cùng vui mừng, trước kia vì ra tay giúp Thạch Hạo nên đã liều mạng đắc tội với người của ngoại giới, sự đánh đổi này không hề phí chút nào, thiếu niên này đồng ý giúp bọn họ thì hết thảy đều đáng giá.

Bát Tí Hồn tộc không hề dám lơ là nên âm thâm liên lạc với những nhân mã của tộc khác, là muốn hộ pháp, giúp Thạch Hạo thuận lợi vượt qua được ải này.

Bọn họ rất lo lắng, bởi vì thiếu niên này muốn độ Thiên kiếp mạnh nhất nên con đường của hắn rất gian nan, cũng không ai biết trong lôi đình thần bí kia sẽ xuất hiện những chuyện gì, không biết hắn có thể sống sót hay không.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 997: Thần Vương Kiếp

Rầm!

Tiếng sấm sét vang dội chấn động cả Tiên cổ, thứ này xuyên thủng ở một tiểu thiên thế giới nào đó làm cho các tộc kinh hãi.

Đang có chuyện gì xảy ra vậy? Lẽ nào bọn người ngoại giới đã tấn công được vào trong Tiên cổ?

Trong lòng mọi người rất căng thẳng, nói bọn họ không sốt sắng là không phải.

Tiếp sau đó, những cột lôi đình như thác nước từ trên trời buông xuống, ánh sáng chói lọi chiếu sáng cả một tiểu thiên thế giới này, sau đó là tựa như bị bốc cháy, cảnh tượng quá rực rỡ.

Tiếng sấm vang trời, đinh tai nhức óc.

Đây không phải là sự thảo phạt của ngoại giới và cũng chẳng không phải là trống thần đang vang lên gì cả, mà là thiên lôi thật sự.

Thời khắc này mọi người nhanh chóng liền hiểu được, có người đang độ kiếp, tác động lên lôi đình trên chín tầng trời kia, tia chớp như sông dài cuồn cuộn đánh xuống, không dứt cứ đánh liên hồi.

Chẳng lẽ lại có thiên kiêu ở lĩnh vực Chân Thần đang độ kiếp?

Hoang, "Trích tiên", Thập Quan vương sau khi lần lượt độ kiếp thì những người sau đều dồn dập học tập theo, muốn dựa vào việc này để đề thăng thực lực, trở thành vương giả trong hàng ngũ các sinh linh.

Đáng tiếc, cũng bởi vì thế mà có quá nhiều người đã mất mạng, cũng không phải cứ hễ là sơ đại là sẽ thành công, cũng không phải chí cường giả trẻ tuổi của mỗi tộc cũng sẽ có thể độ kiếp.

Trước đây không lâu đã chết quá nhiều người, tất cả đều là những kỳ tài danh chấn ba ngàn châu, đều là những nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy, thế nhưng chẳng có một ai thành công.

Không cần nói bọn họ, dù là quái thai cổ đại cũng như thế, dẫn tới sự tổn thất vô cùng nghiêm trọng, ngoại trừ vài người thành công ra thì hiện tại chỉ còn lại vài người sống sót mà thôi.

Sự việc này đã yên lặng rất lâu, đã không có người nào khiêu chiến việc này nữa, tất cả cũng cố gắng tu luyện tới Chân Thần đại viên mãn chứ không có đi chống lại lôi đình khủng bố kia.

Nhưng mà, hôm nay tại sao lại có người tiếp tục đi theo con đường này, chẳng lẽ lại có yêu nghiệt tuyệt thế vừa xuất quan hoặc ví như có kỳ tài ngút trời tự cho rằng có thể sánh vai cùng với Ninh Xuyên?

"Không đúng, lôi đình này cũng quá kinh khủng, dù Thiên Thần đi vào cũng sẽ bị đánh chết ngay!" Đột nhiên có người tái nhợt mặt mày nói.

Hiện giờ cũng chỉ vừa mới bắt đầu mà các tia chớp đã hừng hực như vậy thì cứ đánh tiếp nữa thì sẽ ra sao, chắc chắn sẽ chết người, lôi đình này đáng sợ quá mức.

Có Thiên Thần độ kiếp?

Khi nghĩ tới khả năng này thì vẻ mặt của những người này cứng lại, nhân tài cỡ nào mới dám làm thế chứ, chẳng phải là đang đùa với mạng sống của mình hay sao?

Nên biết, tu hành như bước lên trời, càng lên cao thì càng khó khăn, cao cao khó mà với tới. Nếu như độ kiếp thì mức nguy hiểm sẽ càng lớn hơn, sẽ càng chồng chất hơn.

Dù là kỷ nguyên Tiên cổ cũng thế, cảnh giới sau khó hơn cảnh giới trước, tỉ lệ tử vong khi độ kiếp cũng sẽ tăng cả đoạn dài.

Độ Thiên Thần kiếp, vậy chắc chắn sẽ rất kinh khủng!

"Không đúng, người trong bản địa sẽ không dám làm như thế, mặc dù đột phá vào Thiên Thần cảnh thế nhưng cũng sẽ không đưa mạng ra đùa đâu?"

Bởi vì mọi người biết, người bên ngoài đi vào đều không có ai đột phá vào cảnh giới Thiên Thần cả.

"Là Hoang!"

Trong nháy mắt mọi người đều nghĩ tới người này, tuy rằng không phải là Thiên Thần thế nhưng sức chiến đấu lại có thể sánh vai cùng!

Mọi người không nhìn thấy, thế nhưng quần hùng ngay lập tức liên tưởng tới Hoang.

"Chắc chắn là hắn, trước đây không lâu hắn còn đại khai sát giới nữa mà, không nghĩ rằng giờ lại bắt đầu độ kiếp rồi!"

Rất nhiều người kinh hãi, đặc biệt là những người có thù hằn với hắn thì sắc mặt đều trắng bệch, tên khốn này quá nghịch thiên, những việc mà hắn làm ra chẳng người nào có thể sánh vai.

Đương nhiên, cũng có người đoán là Thập Quan vương, "Trích tiên", bởi vì hai người này cũng rất có khả năng làm nên việc này.

Ầm!

Tiên cổ sôi trào, rất nhiều người đã nhận được tin tức nên nhanh chóng lao về phía tiểu thiên thế giới đó hòng xem người độ kiếp là ai.

"Chuyện này... là Thần vương kiếp, là Thánh nhân kiếp đó!" Có người thở dài.

Thánh tế, đây là một cảnh giới đặc thù, có thể bỏ qua và không cần đặt chân vào lĩnh vực này.

Một khi bước vào thì sẽ rất kỳ lạ, thực lực lúc cao lúc thấp, người có thể thành công siêu thoát thì sẽ được gọi là Thần vương, thế nhưng nếu thất bại thì sẽ rớt xuống Thần Hỏa cảnh.

Thánh tế vốn rất kỳ lạ, độ kiếp ở cảnh giới này tự nhiên cũng sẽ có biến số rất lớn, sẽ rất đáng sợ.

Thần vương kiếp, rất gian nan, từng có người suy đoán và đưa ra kết luận, không nên độ và không thể độ.

"Là Thần vương kiếp, hắn muốn thử nghiệm à?"

Trong nháy mắt, tin tức này truyền khắp bốn phương, rất nhiều cường giả của các chủng tộc đều xuất hiện tại nơi này.

Mọi người đã tới, nhìn thấy bóng người đang đứng trong lôi đình lớn cả vạn trượng, một mình hắn đứng sừng sững trong biển chớp mênh mông đó.

Quả nhiên là hắn, chính là Hoang!

Các thiên tài của ba ngàn châu đều có muôn vàn cảm xúc, thiếu niên kia trông rất tuấn tú, trẻ hơn bọn họ rất nhiều thế nhưng lại có thành tựu như vậy.

Đạo quả như này làm nhiều người tuyệt vọng, làm sao đuổi theo đây, sinh ra cùng thời với người này quả thật quá đáng thương.

Đặc biệt là những người trẻ tuổi biết tự lượng sức mình khi vừa thấy thì hai mắt mờ ảo choáng váng, bọn họ biết rằng đời này mình không cách nào sánh vai, không cách nào so sánh với người kia được.

"Kẻ địch của hắn đã không phải là chúng ta nữa rồi, ánh mắt của hắn đã chiếu thẳng hư không, nhằm về những sinh linh tuyệt diễm sống từ cổ đại tới

giờ."

Có người thở dài, khó tránh khỏi cay đắng.

Rất nhanh, không ít người lần nữa ngẩng đầu, không cần theo đuổi làm gì nữa, không cần thiết phải so sánh làm gì, dù sao hắn cũng chính là Hoang, độc nhất vô nhị.

Nếu như muốn so sánh thì chỉ có "Trích tiên", Thập Quan vương mới đủ tư cách, đó là việc cần quan tâm của bọn họ chứ không hề liên quan tới đa số mọi người nơi này, không cần thiết nhụt chí hay đố kỵ làm gì.

"Ầm!"

Trời long đất lở, dị tượng kia làm mọi người trợn tròn mắt.

"Chuyện gì thế, đã xảy ra chuyên gì?" Rất nhiều người giật mình kinh ngạc.

Giữa bầu trời, dòng sông lớn cuộn trào từ bên dưới bao phủ lên khắp hư không, nó hóa thành một mảnh đại dương thanh tẩy cả bầu trời.

Đó không phải là nước thật sự là đều là lôi đình thật sự, tất cả từ bên dưới mắt đất lao vút lên giữa trời cao.

"Thần vương kiếp quả là kỳ lạ, chẳng thể dùng lý để nói!"

Rất nhanh mọi người liền hiểu, Thần vương kiếp khác với những kiếp khác, nó có rất nhiều cảnh tượng, dù cho lôi kiếp có tới từ dưới mặt đất cũng chẳng có gì là lạ cả.

"Đùng!"

Tiếng cồng chiên vang vọng chấn cho màng nhĩ của mọi người thiếu chút nữa nát tan.

Trong hư không đột nhiên xuất hiện một cặp cồng chiên đồng va chạm

với nhau, mà Thạch Hạo thì lại chính đang ở giữa bị ép sát vào trong, lôi đình bao phủ, chiêng đồng như núi lớn, cảnh tượng vô cùng đáng sợ.

Đều là do lôi đình biến thành, chiếc cồng chiên đồng đó như muốn ép nát Thạch Hạo thành bột mịn.

Một lát sau, thiên lôi biến đổi trở thành một đầm lầy kìm hãm lại Thạch Hạo, bên trong đầm lầy này lại có một con cá sấu há miệng nuốt chửng lấy hắn.

Mọi người ngây dại, chỉ vừa mới bắt đầu mà lôi đình đã hóa hình trở thành dụng cụ, sinh linh các loại, tuyệt khối khó mà thoát được.

Ầm!

Thạch Hạo phát uy, hiện giờ sức chiến đấu của hắn đang ở đỉnh cao, hắn dùng phù văn của bản thân đánh bay tia chớp và thoát khỏi miệng của con cá sấu đó, phá tan cả vùng hư không này.

Khi tia chớp nổ tung thì giữa bầu trời truyền tới tiếng chim hót, là một đám "Thái dương" từ trên trời lao vút xuống. chúng vô cùng lấp lánh, vô cùng chói mắt khiến người khác không cách nào mở to mắt được.

Đó là vầng mặt trời sáng chói màu vàng, bên trong đều sản sinh ra chim thần màu vàng óng, lúc này chúng giang cánh bay lượn phá tan vầng thái dương rồi vọt nhanh xuống dưới.

Một đám kim ô mang theo hỏa tinh trong thiên địa cùng với vô tận lôi đình che kín bầu trời nhấn và chìm cả hư không, tất cả cũng chỉ có một màu vàng rực rỡ.

Sắc mặt của mọi người liền thay đổi, thiên kiếp như vầy quá là kinh người, thật sự quá khủng khiếp.

Bởi vì, khí tức của những con kim ô này đều là Thiên Thần, tình huống này ra sao đây?

Nên biết, giữa bầu trời giờ đang có một đám kim ô tấn công xuống dưới, cả người mang theo tia chớp cùng với ánh sáng hủy diệt va chạm vào Thạch Hạo.

Nếu là người bình thường thì làm sao mà tránh được, làm sao là đối thủ, hoàn toàn rơi vào kết cục tử vong.

Có Thiên Thần đang quan sát cũng âm thầm biến sắc!

"Kiếp nạn này cũng không phải chuẩn bị cho những người bình thường, mà là dành cho những người tu ra ba luồng tiên khí!" Có ông lão khẽ thở dài.

Loại kiếp này tuyệt đối có thể giết chết người khác, cơ bản không cách nào vượt qua được, là một tử cục.

Quả nhiên, Thạch Hạo hét lớn, nắm đấm phát sáng đồng thời ba luồng tiên khí lao ra, hắn triển khai bảo thuật chí cường chống lại đám kim ô và lôi đình kia.

Đây là một hồi chiến đấu và cũng là một thử thách sinh tử!

Dù là Thạch Hạo thì vẻ mặt cũng căng thẳng, hắn giết thẳng vào trong đám kim ô này, chỉ trong nháy mắt có rất nhiều lông vũ vàng óng mang theo máu tươi bay lượn xuống dưới.

Những làn máu tươi này cũng có của kim ô và cũng có của Thạch Hạo, hắn nghênh chiến đám sinh linh biến ảo từ lôi đình này nên phải chống lại vô số tia chớp, thành ra bản thân gặp phải thương thế.

Là một hồi đại quyết chiến!

Trong nhất thời, giữa bầu trời có bóng người xung kích, kim ô hí vang, cảnh tượng dọa người.

Tới cuối cùng, Thạch Hạo tựa như là một vị Thiên đế trẻ tuổi với mái tóc rối bời mang theo máu tươi sảng khoái nghênh chiến địch thủ tám phương.

Ầm!

Hắn đứng ở trong hư không, một quyền nối tiếp một quyền đánh tan từng vầng Thái dương này tới vầng Thái dương khác, cảnh tượng vô cùng đáng sợ.

Từng con kim ô cứ thế bị đánh giết, máu tươi đầm đia!

Mọi người trợn tròn mắt, đây là Hoang ư, đây mới là thực lực hiện giờ sao!

Thân thể của Thạch Hạo tả tơi, vết hở khắp nơi, bởi vì trận chiến này rất khó khăn, lôi đình quá mạnh bạo và vô cùng vô tận.

Nhưng mà, sau khi vầng Thái dương kia biến mất, tiếng chim hí ngưng bặt, Thạch Hạo đã vượt qua cửa ải đầu tiên, hắn bay vút lên trời cao, xuyên qua tia chớp rồi tiến tới tầng thứ hai.

Nếu là người khác, có thể coi như là kết thúc rồi.

Nhưng, lôi kiếp mạnh nhất này đã được vượt qua, mà đây cũng chỉ là vừa mới bắt đầu mà thôi.

Nếu không có chuyện ngoài ý muốn phát sinh, chỉ cần đăng lâm tới cửu trùng thiên, giết từ thế giới này tới thế giới khác thì coi như hoàn thành mỹ mãn.

Mọi người cho rằng Thạch Hạo sẽ rất khó khăn để vượt qua, tầng thứ hai sẽ tốn rất nhiều thời gian và bản thân sẽ bị thương rất nặng, thế nhưng những dự liệu như thế đều không có.

Thạch Hạo hét dài, lần này hắn triển khai Liễu Thần pháp ngay trước mặt mọi người để gia trì bản thân, tinh lực cuồn cuộn dâng trào rồi tiếp đó lại vận dụng những bảo thuật khác, cứ thế giết thẳng lên trên trời cao.

Hắn vượt qua mấy tầng liên tiếp, từ từ lên tới tầng thứ năm, thế tiến công

tựa như chẻ tre!

Tuy rằng trong hành trình này cả người đẫm đầy máu, chiến y bị phá nát, thân thể chằn chịt vết thương, thậm chí xương cốt còn bị gãy nát thế nhưng lôi đình vẫn không cách nào ngăn cản được bước tiến của hắn.

Ầm!

Tấng thứ sáu, hắn gặp phải đối thủ, có sinh linh đang ngồi ngay ngay trên thiên mã tay cầm thiên mâu màu đen, tiếp đó hắn thúc ngựa xông tới, thiên mâu âm u cắt lìa trời cao.

Keeng!

Tia lửa văng khắp, Thạch Hạo tiếp tục chiến đấu với người này.

Kết quả, chỉ trong giây lát lại xuất hiện thêm chín người như vậy, chỉ có điều là binh khí biến hóa và tất cả đồng loạt xông lại.

"Giết!"

Thạch Hạo đại chiến, cuộc chiến này tuyệt không bình thường, những đối thủ kia đều mạnh tới mức không còn gì để nói, có thể mạnh mẽ đánh chiến trực diện với hắn.

Đây lại là một cuộc ác chiến, Thạch Hạo vơi vãi máu nóng, pháp lực vận chuyển, không màng sống chết, tất cả cũng vì siêu thoát, xông qua cửa ải khó này thì sẽ rèn luyện cơ thể thành Thần vương chí cường.

Đây là Thần vương kiếp, hắn cần dùng lôi đình để rèn luyện thân thể, mài giũa nguyên thần, làm cho bản thân càng ngày càng thêm mạnh!

Chém giết đầy kịch liệt, máu tươi nhuộm đỏ hư không.

Xa xa, Vân Hi vừa mới tới, nàng với một thân y phục tím lơ lững trong hư không, dáng vẻ đầy quyền rũ, không minh xuất trần.

Nàng thầm thở dài, thiếu niên ngày xưa lại trưởng thành tới bước này, hoàn toàn vượt xa dự đoán của nàng, thật sự mạnh mẽ tới vô biên.

Vân Hi thường xuyên nghe đươc tình hình của Thạch Hạo trong Tiên cổ này, bởi vì hắn quá nổi danh, mỗi lần phong vân quấy phá thì đều không thể thiếu được hắn, ấy vậy trước giờ nàng vẫn chưa từng gặp mặt qua.

Chuyện năm đó làm cho lòng nàm thấy hổ thẹn.

Rời xa nhau có mấy năm, lần nữa gặp lại trong Tiên cổ này, chứng kiến phong thái vô địch của hắn làm nàng nghĩ tới vẻ hối hận và khó xử của tộc nhân mình.

Một phương khác, Nguyệt Thiền cũng đã tới, ánh mắt lóe sáng và không nói câu nào, nàng chỉ yên lặng đứng nhìn.

Chỉ là, người cậu ở bên cạnh nạng liên tục càu nhàu, tuy rằng bị Thạch Hạo đánh bại thế nhưng lại cảm thán khâm phục sự manh mẽ của Thạch Hạo, thỉnh thoảng còn nhắc khéo với Nguyệt Thiền.

Việc này làm cho Thánh nữ của Bổ Thiên giáo buồn bực không thôi, đồng thời trong lòng cũng rất lộn xộn.

"Gì mà mạnh nhất chứ, không chừng hắn sẽ ngã xuống, bị lôi đình giết chết." Nguyệt Thiền phản bác người cậu của mình.

Một lát sau, Thạch Hạo giết chết những đối thủ này và đăng lâm vào tầng thứ bảy, lúc này hắn đang điều khiển một con Thiên mã lôi đình.

Việc này làm mọi người ngây người.

Đương nhiên, cũng vì thế hắn đã đánh đổi rất nhiều, Thiên mã hí dài tiếp đó là nổ tung, hóa thành lôi điện.

Cũng may là hắn đã sớm chuẩn bị, bật nhảy giết thẳng về phía biển sấm ở tầng thứ bảy.

"Tiêu rồi, ở trong tầng thứ bảy thì Hoang đã bị lôi đình đánh nát thân thể!" Có người sợ hãi hét lên.

Đây lại là một hồi ác chiến, không chỉ có sinh linh mà còn có cả núi sông, tất cả đều do tia chớp biến thành, thỉnh thoảng sẽ bạo nổ và còn có cả ánh sáng phi tiên.

Hắn bị chém lìa ngang hông!

Thế nhưng, hắn cố gắng cưỡng ép ngưng tụ lại thân thể, gắng gượng vượt qua nguy nan này.

Trong ánh mắt không thể tin của mọi người thì hắn xông thẳng về tầng thứ tám.

Quá nhanh, tốc độ như thế này làm mọi người khiếp sợ!

"Là muốn đánh vỡ ghi chép ư? Tốn thời gian cực kỳ ngắn để thông qua."

"Trên tầng trời thứ chín thì hắn sẽ gặp phải đại kiếp nạn, có thể sống hay không thì vẫn chưa biết được!" Có người nói thế.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 998: Tầng Trời Thứ Tám, Thứ Chín

Đến tầng thứ tám, Thạch Hạo nhìn thấy một vệt lưu quang chiếu ra từ trong một dãy núi, tiếp theo đó hắn nhìn thấy một tòa thành trì to lớn hùng vĩ, cửa thành thì đóng chặt chứ không hề mở rộng để chào đón mình.

Khắp nơi là núi ngon trùng điệp, cây cổ thụ mọc san sát thành rừng, hoàn toàn chính xác, những thứ này đều do lôi đình biến thành chứ cũng chẳng phải là cảnh tượng thực chất nào cả, cũng chính vì thế vẻ đáng sợ lại càng kinh khủng hơn.

Cả vùng núi yên tĩnh, ngọn núi lớn do tia chớp biến thành đều không có chút tiếng động nào, tựa như cô quạnh cả vạn cổ vậy.

Thạch Hạo bước vào trong núi rừng này, tiến về tòa thành khổng lồ thần bí kia, hắn cau mày, tòa thành này chính là cửa ải ở tầng thứ tám, phải xông qua nơi này thì mới có thể lên tầng cao hơn.

Thần vương kiếp, chính là yêu dị như vậy, sẽ xuất hiện hàng loạt các điều kỳ lạ.

Thạch Hạo tới gần, đứng trước cửa thành to lớn này thì hắn cảm nhận được vẻ tang thương trong năm tháng, bức tường thành loang lổ, màu sắc lờ mờ, tràn đầy những ánh kiếm vết đao.

Hắn yên lặng đánh giá, thực sự đã từng tồn tại tòa thành trì như thế này ư?

Hắn cảm thấy, những thứ ở trong lôi kiếp mà bản thân đang độ lại đối ứng với ngoại giới cho nên mới có thể lưu lại những dấu vết, có những thể hiện chân thực như vậy.

Đột nhiên, một tiếng vang trầm thấp phát ra, bên trong tòa thành dựng thẳng lên một vệt ánh sáng trắng như tuyết đầy lấp lánh, tiếp đó là một vật vô cùng to lớn từ từ hiện lên.

Đây là một cái xương sọ to lớn tựa như một tòa thành trì vậy, nó trắng bóng như ngọc, trong suốt như tinh thạch, thứ này chợt bay vút về phía Thạch Hạo.

Dù thế nào hắn cũng không nghĩ ra được, một tòa thành khổng lồ như vầy lại xuất hiện một cái xương sọ trắng như tuyết rồi lao vút về mình.

"Ầm!"

Thạch Hạo vung chưởng đánh lên trên cái xương sọ này tựa như là đánh lên một khối tiên kim vậy, tiếng leng keng lanh lảnh, tia lửa tung tóe, độ cứng rắn tới mức dọa người.

Lấy thực lực hiện giờ của hắn, ấy vậy mà không thể đánh nát được.

Bên trong xương sọ chợt sáng rực, đặc biệt là hai hốc mắt bắn ra hai luồng ánh sáng sắc bén, còn hàm dưới mở rộng lộ ra hàm răng trắng bóng cắn về phía Thạch Hạo.

Đây là thứ gì?

Khi Thạch Hạo chống lại luồng ánh sáng chói mắt kia thì thất khiếu* của xương sọ này tản ra khí lành bao phủ lấy cả người hắn, khiến cho nơi đây càng thêm mông lung và khó lường hơn.

(*) Gồm hai tai, hai mắt, hai mũi và miệng.

Vào lúc này, Thạch Hạo cảm thấy chẳng hề thoải mái chút nào, bản thân tựa như chìm vào trong đầm lầy, như là một con muỗi sa vào lưới của mạng nhện càng giãy giụa càng siết chặt hơn.

Thất khiếu và xương sọ cùng tỏa ra ánh sáng trấn áp lấy Thạch Hạo!

Răng rắc!

Rốt cuộc thì thứ này cũng nuốt chửng lấy Thạch Hạo, hàm dưới khép lại, cái miệng từ từ đóng kín.

Tiếp đó, nó nhanh chóng hóa thành một chiếc lò luyện đan, ngọn lửa hừng hực hấp thụ lực lôi đình từ từ dọc theo thất khiếu để tiến vào để luyện hóa Thạch Hạo ở bên trong.

Chiếc lò xương sọ, đây là một bảo cụ yêu tà, chỉ cần uy năng không lường được của thứ này cũng đã có thể trấn áp Thạch Hạo rồi.

"Ầm!"

Một lát sau, thiên địa bạo động, ánh chớp đầy trời chợt biến mất, toàn bộ tia chớp đều tụ tập về chiếc lò xương sọ này rồi từ từ theo thất khiếu tiến vào trong.

"Tầng thứ tám, toàn bộ sức mạnh thiên kiếp đều tụ lại một chỗ, tập trung toàn lực để đánh giết Hoang!"

Mọi người ngây ngẩn, chấn động không thôi.

Cùng lúc này thì mọi người nhìn thấy tòa thành cổ này tựa như là chiếc kiềng đang nâng đỡ xương sọ đang bốc cháy hừng hực đó, nó hấp thu sức mạnh chư thiên, vẻ kỳ là và kinh khủng càng ngày càng tăng.

Xương sọ vô cùng khổng lồ, nó lắc lư vang lên những tiếng leng keng ở bên trên tòa thành cổ, đó chính là do Thạch Hạo đang toàn lực chống lại thứ này.

"Sức mạnh này to lớn tới cỡ nào chứ?"

Đừng nói là người bình thường, dù là Thiên Thần đi vào cũng sẽ chết tươi, mọi người cảm nhận nếu mình ở bên trong thì chắc chắn đã chết từ lâu rồi, khó có thể kiên trì tới hiện giờ.

Đây không phải là một hay hai tia chớp, mà là tổng hợp toàn bộ thần quang, hết thảy tia điện cùng nhau trấn áp về phía này.

Đây là sự hợp lực của tầng thứ tám, là sự dung hợp của toàn bộ thiên kiếp, chúng cộng hưởng lại một chỗ khiến cho uy lực mạnh mẽ vô biên.

Bất luận là người độ kiếp nào thì cũng chỉ chống lại từng tia chớp này rồi tới lôi kiếp tiếp theo, chứ chưa bao giờ bọn họ thấy được cảnh tượng như thế này, bao quát tất cả lôi đình của cả trời lẫn đất dung hợp lại với nhau toàn bộ đánh giết về một chỗ.

Đây là một thử thách sinh tử, dù là Thạch Hạo cũng không nghĩ tới mình lại rơi vào thế bị động, sẽ gặp phải nguy hiểm như hiện giờ, hoàn toàn khác xa trước kia.

Bên trong chiếc lò bằng xương này vang vọng sấm chớp, những thứ này nồng đậm tới mức hóa thành chất lỏng, còn Thạch Hạo thì bị nhấn chìm ở bên trong, sức mạnh thiên phạt đầy mạnh mẽ này đánh tan bất cứ vật chất hữu hình nào có ở bên trong.

Thời khắc này là lúc nguy hiểm nhất của Thạch Hạo, toàn bộ ánh chớp đều đã tụ lại, tập trung hết lên trên người của hắn, chỉ trong nháy mắt thì cơ thể của hắn trở nên tả tơi, xương cốt gãy đoạn, cả người cháy khét gần như bị nướng chín.

Nên biết, hiện giờ hắn đã sánh ngang với Thiên Thần, cùng với việc nắm giữ ba luồng tiên khí thì tuyệt đối là cực hiếm trong cảnh giới này từ xưa tới nay, thực lực vô cùng kinh người.

Nhưng hắn vẫn không cách nào chịu đựng nổi sự thảo phạt này, tựa như không hề chừa lại một đường sống nào cho hắn, chỉ có thể bị nghiền ép giết chết ngay tức khắc.

Phụt!

Mi tâm của Thạch Hạo nứt toác, máu tươi tung tóe, nguyên thần bị ép đi

ra ngoài.

Nguyên thần tiến vào trong lôi đình và chịu phải đủ loại tàn phá, muôn vàn rèn luyện hòng hòa tan hết thảy, quả thật tựa như muốn nổ tung vậy.

Thần vương kiếp, đây là một loại đau khổ như luyện ngục, nó khiến người khác sống không bằng chết.

Sức mạnh nghiêng ngả trời đất, vô tận lôi đình đều sôi trào bên trong chiếc lò hình xương sọ này.

Thân thể của Thạch Hạo bị phá tan, nguyên thần thì đứt rời tựa như là ánh nến trong gió bão, sinh mệnh lúc nào cũng có thể bị dập tắt.

"Khép lại!"

Thạch Hạo hét lớn đồng thời vận dụng Nguyên thủy chân giải, hơn nữa còn pháp của Liễu Thần, hắn dùng mọi khả năng để chữa thương cho bản thân và nguyên thần.

Không thể không nói, thực lực của hắn quá mạnh mẽ, trình độ cốt văn đã đạt tới mức tinh thâm, vốn thân thể và nguyên thần đã chia năm xẻ bảy thì lần nữa tụ hợp và gắn kết lại.

Thế nhưng, không bao lâu thì ầm một tiếng, lôi đình lần nữa đánh tới, thân thể lần nữa cháy đen và chia cắt thành mấy tảng, nguyên thần cũng tương tự như vậy, lờ mờ tối tăm.

Thạch Hạo gầm nhẹ không hề khuất phục, vẫn cố gắng chống lại, lần nữa ngưng tụ lại thân thể, gây dựng lại bản thân.

Vừa mới được không bao lâu thì thể xác của hắn lần nữa nứt ra, nguyên thần cũng chia năm xẻ bảy, cảnh tượng như thế này vô cùng dọa người, trăm loại dằn vặt, ngàn loại đau khổ.

Một lần lại một lần, Thạch Hạo trải qua tai nạn này tới tai nạn khác, thân

thể, nguyên thần của hắn gần như bị hủy diệt.

Thế nhưng, từ trong có thể phát hiện được mặc dù sẽ bị chém giết, sẽ bị đánh gục thế nhưng cuối cùng vẫn có thể chịu đựng được, và từ đó nâng cao thêm một bước, càng ngày càng mạnh mẽ hơn.

Thạch Hạo cắn răng, kiên cường chống lại thiên kiếp, hắn cũng không hề bị động ngồi chống cứ lại mà mỗi lần gây dựng lại thân thể thì sẽ xung kích về phía vách lò.

Hắn vận dụng hết thảy bảo thuật, tụ tập khí lực toàn thân đánh về vách lò này.

Bị động phòng ngự không phải là phong cách của hắn, chủ động xuất kích, đánh thủng một lỗ để đột phá ra ngoài thì mới là phong cách của hắn.

Thạch Hạo chưa từng chật vật như vầy, không biết bao nhiêu lần thân thể đã bị chấn nát thế nhưng vẫn quyết chí tiến lên, không ngừng công kích về một điểm.

Cửu tử nhất sinh, tới cuối cùng gần như là thập tử vô sinh, tính mạng của hắn gần như đi tới cuối con đường, đã tiêu hao toàn bộ khí lực.

Ầm!

Rốt cuộc, Bát Cửu thiên công vận chuyển, đây là lần thứ mười, toàn bộ bảo thuật dung hợp thì rốt cuộc cũng đánh thủng một khe hở.

Tiếp theo, răng rắc, chiếc lò xương này nứt ra rồi nổ tung, lôi đình chấn động khắp nơi.

Thạch Hạo bị vụ nổ chấn bay ngược ra ngoài!

Rất nhiều người kinh ngạc nhảy dựng lên, cặp mắt của tất cả mọi người đều trợn tròn.

"Hoang, hắn đã chết rồi ư?"

"Thân thể bị bổ thành chín khúc, nguyên thần cũng đã tản hết thành một áng lửa, Hoang sẽ chết ư?!"

Đám người chấn động!

Không hổ là thiên kiếp mạnh nhất, dù là Hoang đã tu ra ba luồng tiên khí cũng sẽ gặp phải kiếp nạn như thế này.

"Khà khà!"

Có Thiên Thần âm thầm cười gằn, quyết đoán xuất thủ, hắn lấy ra bí bảo đánh thẳng vào trong lôi kiếp.

Ầm!

Chín khúc thân thể và nguyên thần cùng xông về một phía rồi nhanh chóng tránh né đòn đánh này, còn bí bảo kia thì lấp lánh trong biển sét và vụt sát qua bên phía hắn.

Răng rắc!

Cuối cùng, bí bảo này nổ tung đồng thời một tia chớp bổ thẳng về nơi xa hòng giết chết tên Thiên Thần kia, bởi vì hắn dám can thiệp vào việc độ kiếp nơi này.

Nhưng, người này quả nhiên rất giỏi, thủ đoạn thông thiên, hắn lấy ra một Tế Tử phù thần bí để thay mình gặp nạn.

Nên biết, dù là trong các đại giáo thì loại bảo phù này cũng rất hiếm.

Lại có cường giả ở bên ngoài can thiệp, vừa nãy thiếu chút nữa đã giết chết Thạch Hạo.

Ầm!

Tinh lực cuồn cuộn, thân thể của Thạch Hạo đang tụ lại với nhau rồi

mạnh mẽ ghép lại, mà nguyên thần thì trở về vị trí của, cả người hắn cháy khét, vô cùng suy yếu.

Thạch Hạo mở to cặp mắt lạnh lùng nhìn về phương hướng mà tên Thiên Thần đã đánh lén kia thế nhưng hắn không hề đuổi theo, hiện giờ không thích hợp để động thủ, hắn cần phải khôi phục.

Nơi đây yên tĩnh, không ai dám ra tay nữa, Bát Tí Hồn tộc toát mồ hôi, cả tộc đều xuất động tìm kiếm và bảo vệ nơi này.

Cũng không biết qua bao lâu thời gian thì những lớp da cháy đen trên toàn thân Thạch Hạo bong tróc, để lộ ra thân thể lấp lánh như ngọc thạch bên trong, mi tâm lần nữa phát sáng, hắn đã khôi phục lại.

Hắn vẫn không hề làm vậy, cũng không đi tìm kiếm kẻ vừa ra tay, mà tiếp tục tiến lên tầng thứ chín, chỉ cần vượt qua cửa ải này thì gần như đã công thành viên mãn rồi.

Bởi vì, trên chín tầng trời thì vẫn còn có tầng thứ mười, thế nhưng tầng này tựa như không có tiêu diệt hắn, bởi vì lần trước sau khi trải qua thử thách rất đơn giản thì hắn đã có thể thu Lôi Kiếp dịch rồi.

Lần này, tầng thứ chín là tầng quan trọng nhất.

Thạch Hạo yên lặng quan sát, ở tầng thứ chín này vô cùng yên tĩnh, cũng có nguy cơ và cũng có nguy hiểm, sinh linh xông về phía hắn là một loại thực vật.

Thế nhưng, hoàn toàn đối lập với tầng thứ tám, chúng rất là yếu.

Hắn ứng khó rất dễ dàng, cơ bản không có chút đau đớn nào, ngược lại cũng coi như là một loại luyện tập chứ không có nguy hiểm nào.

Việc này làm cho người khác ngạc nhiên, chuyện gì xảy ra thế?

Sao lại quá dễ dàng như thế, lẽ nào ông trời cũng về phe hắn? Vận may

của Hoang quá là tốt mà.

Nhưng mà trong giây lát sau thì Thạch Hạo sởn cả tóc gáy, sắc mặt trắng bệch, hắn biết vấn đề nằm ở đâu, chuyện này tựa như là đại họa đổ lên đầu vậy!

Bởi vì, hắn chợt cảm thấy sức chiến đấu giảm mạnh, từ mức có thể sánh ngang Thiên Thần nay rớt xuống Chân Thần cảnh, tiếp đó là Thần Hỏa cảnh, quá tồi tệ.

Ở nơi này mà lại gặp phải tình cảnh như vậy, đây tựa như là còn đường chết vậy.

Điều đáng vui nhất chính là, ở nơi này ngoại trừ những sinh linh này ra thì những tia chớp khác cũng rất yên phận, không hề công kích hắn.

Trốn!

Thạch Hạo chỉ có đúng một lựa chọn này, không thể tới gần những sinh vật kia nếu không chắc chắn chỉ có con đường chết.

Rốt cuộc hắn đã cảm nhận được sự biến thái của Thần vương kiếp, nếu để cho một tu sĩ có cảnh giới Thần Hỏa đối mặt với sự xung kích của những sinh linh mạnh mẽ này thì chẳng hề có chút con đường sống nào.

"Ồ, chuyện gì xảy ra thế?" Có người kinh ngạc, lộ ra vẻ khó hiểu.

"Thánh tế, là một cảnh giới rất đặc biệt, khó có thể dự liệu được, tu vi lúc thấp lúc cao, hiện giờ hắn đã rơi xuống dưới đáy vực, coi như xong rồi!" Có người hưng phấn nói.

Nơi đây trở nên sôi trào, tất cả mọi người đều hiểu, hơn nửa Hoang sẽ bỏ mạng nơi này.

Chỉ có Thạch Hạo là biết tại sao, đây là do thiên kiếp tạo nên, vốn hắn còn cách với việc rơi xuống dưới đáy vực còn tới ba ngày nữa, cơ bản vẫn

chưa tới thời gian đó.

Không ngờ lôi kiếp này lại đáng sợ như thế này, lại có thể khiến cho đạo hạnh của hắn yếu đi, cảnh giới hạ thấp, đây mới chính là tuyệt sát thật sự.

"Ha ha, thiên kiếp bực này tuy uy lực không mạnh, chúng ta cũng có thể ứng phó được, chút nữa phải giúp Hoang chút sức lực mới được!" Trong bóng tối có người âm thầm truyền âm.

Xoẹt!

Ngay trong nháy mắt này liền có năm bóng người xông thẳng vào trong lôi đình để đánh giết Thạch Hạo.

Thiên Thần của ngoại giới đã xuất hiện, lúc trước Thạch Hạo đại khai sát giới thì ai cũng sợ hãi, thấy hắn tàn sát quá nhiều người nên có một số bắt đầu chạy trốn ẩn nấp, tới lúc này thì mới có người hiện thân và nắm lấy cơ hội giết chết hắn.

"Các ngươi dám!?" Người của Bát Tí Hồn tộc gầm lên và cũng xuất thủ.

"Chư vị, bình tĩnh đừng nóng." Chí cường giả thuộc dân bản địa ngăn cản Bát Tí Hồn tộc lại, còn có người nhìn về phía cổ tộc Hồn tộc nữa.

Tình thế nguy cấp, Thạch Hạo gặp phải phiền phức vô cùng lớn!

Thời khắc này, Vân Hi biến sắc, ánh mắt của Nguyệt Thiền sáng rực, quần hùng giật mình, tất cả đều nhằm về trước.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 999: Kiếp Thành

Sinh vật do lôi đình hóa thành nhanh chóng vọt tới đánh thẳng lên trên người bọn họ, lập tức tiếng kêu rên liên hồi và các vết thương tràn ngập.

Bọn họ không có phản kháng gì cả mà cứ để mặc cho lôi đình hạ xuống, bởi vì nếu như kháng cự lại ở nơi này thì sẽ giống như là can thiệp tới thiên kiếp, lúc đó sẽ dẫn tới hậu quả không hề tốt đẹp gì.

Bất luận người nào can thiệp thiên kiếp thì lôi đình sẽ hạ xuống những luồng thiên phạt tương ứng với cảnh giới của những người đó.

Bởi vậy thì họ làm sao dám làm càn, thà bọn họ gặp phải lôi đình thì cũng sẽ không phản kháng, cố gắng chịu đựng, còn bản thân thì lại nhằm về phía Thạch Hạo để giết chết hắn.

Bởi vì bọn họ nhìn ra được, lôi kiếp của tầng thứ chín này có gì đó kỳ lại, cũng không hề quá mạnh, theo tu vi của Thạch Hạo dần hạ xuống thì lôi đình cũng yếu đi không ít.

Đây là thời cơ tốt nhất để giết chết Hoang!

Bọn họ cố gắng chịu đựng những luồng tia chớp, sau đó đồng loạt giết thẳng về phía Hoang đang ở Thần Hỏa cảnh!

Nên biết, bọn họ không hề sợ nguyền rủa, bởi vì họ đều là Thiên Thần của ngoại giới nên có thể chống lại sức mạnh nguyền rủa đậm đặc này, cũng vì từ trước tới giờ bọn họ chưa bao giờ bị dính phải.

Người của Hồn tộc lao tới thế nhưng lại rất lo lắng, chỉ có mỗi mình lão Thiên Thần được Thạch Hạo cứu chữa hoàn toàn thì mới dám xông vào trong, còn những người khác thì đều bất lực đứng bên ngoài, bởi vì nguyền

rủa quá nồng.

Pháp lực của vị Giáo chủ tộc này rất cao cường thế nhưng lại bị người khác ngăn cản, không thể tới đây được.

Xoẹt!

Thạch Hạo hóa thành một vệt sáng xung kích ở trong làn sấm sét, tránh né những truy binh ở phía sau đồng thời né tránh những sinh linh do lôi đình hóa thành, đứng trước bước ngoặt sinh tử nên tốc độ của hắn đề tăng tới cực điểm.

Cũng may là, những sinh linh do lôi đình biến thành đều có tốc độ không quá nhanh, nếu như có tốc độ giống như những tia chớp kia thì ai có thể so tài chứ?

Ầm!

Dù vậy thì đây cũng là một hồi đại kiếp nạn, lôi đình bùng phát, hàng loạt thực vật xung quanh Thạch Hạo đều bén rễ và quét thẳng về phía hắn, lúc này máu thịt be bét, gân cốt gãy lìa, vô cùng thê thảm.

Đạo hạnh không ngừng yếu bớt, pháp lực giảm xuống, bản thân giờ đã trở thành một tu sĩ Thần Hỏa cảnh, ở nơi này thì đây là một tử cục.

Mặc dù thiên kiếp yếu bớt thế nhưng vẫn cao hơn cảnh giới của hắn nhiều, cơ bản không cách nào có thể hóa giải, chỉ cần một gốc thực vật do tia chớp nào đó biến thành cũng có thể tiêu diệt được hắn.

"Tình hình không ổn lắm, nhanh giết hắn!"

Năm vị Thiên Thần đều biến sắc, bởi vì bọn họ linh cảm được, mặc dù không có chống lại thiên kiếp, cứ mặc cho nó đánh lên trên người thì tựa như đang dẫn xuất một nhân quả nào đó.

Bọn họ cảm thấy, nếu cứ trì hoãn nữa thì sẽ bị cuốn vào nơi này, sẽ tham

gia vào cuộc độ kiếp.

Tới lúc đó thì sẽ vô cùng đáng sợ, bọn họ mà đối đầu với Thiên Thần kiếp tương ứng với bản thân thì chắc chắn phải chết!

Nên biết, bọn họ không phải là Hoang, không cách nào vượt qua Thiên Thần kiếp được!

Ầm!

Một vị Thiên Thần bất chấp khống chế lấy pháp lực giết thẳng về phía Thạch Hạo, quy tắc hóa thành một tấm lưới đầy sáng rực kèm theo là những ánh sao lấp lánh.

Trong lòng Thạch Hạo nhảy rộn, tuy rằng tốc độ của hắn rất nhanh và trốn về nơi xa thế nhưng vẫn chịu phải xung kích khiến miệng ho đầy máu, cả người bay ngược ra sau, thân thể tổn hại nghiêm trọng.

""Nhanh, hắn không trụ nổi nữa đâu!"

Tên còn lại quát lớn, thần kiếm trong tay phát sáng nối thẳng giữa trời với đất rồi chém lên trên người của Thạch Hạo.

Thạch Hạo dùng hết khả năng tránh né đòn đánh này, thế nhưng sát khí đầy mạnh mẽ này vẫn đuổi theo, đây chính là sát ý vô hình, việc này khiến thân thể của hắn càng chảy máu nhiều hơn, suýt nữa thì một phân thành hai.

Máu tươi đỏ sậm nhuộm đỏ trời cao, thiếu chút nữa thì Thạch Hạo đã bị giết chết.

Xa xa truyền tới tiếng kinh hô, Vân Hi lấy tay bịt kín miệng, Nguyệt Thiền thì mi tâm phát sáng, Tào Vũ Sinh nắm chặt nắm đấm, Trường Cung Diễn co rút cả người... Phản ứng của mỗi người đều khác nhau.

"Hoang, chẳng lẽ sẽ chết ở nơi này?"

Có người giật mình, lo lắng không thôi.

"Ha ha, hắn có mà chạy đằng trời!" Tất nhiên cũng sẽ có người cười ha hả vui mừng, tới mức này rồi thì làm sao có thể thay đổi càn khôi được.

Không cần nói thì mọi người cũng có thể nhìn ra được vẻ gay go của Thạch Hạo, lúc nào cũng có thể chết đi.

"Cút ngay!" Lão Thiên Thần của Bát Tí Hồn tộc hét lớn, thế nhưng đối diện lại có tới năm người và đều là Thiên Thần thì lão có thể làm được gì chứ.

"Tế cổ bảo!"

Ở nơi Bát Tí Hồn tộc đứng thì có người khẽ quát, tuyệt không thể để Hoang chết được, đồng thời bọn họ cũng bắt đầu bày trận với minh hữu mà mình đã mời tới hòng nghĩ biện pháp tham dự và hóa giải tình thế nguy cấp này.

"Phụt!"

Nhưng, chỉ trong tích tắt thì năm vị Thiên Thần kia trở nên điên cuồng, tuy rằng ra tay không trúng Thạch Hạo thế nhưng dư âm cũng khiến hắn thương càng thêm thương.

Trong giây lát, Thạch Hạo gãy đoạn ít nhất cũng mười mấy khúc xương, máu tươi đầm đìa, thân thể tổn thương nghiêm trọng.

Hắn âm thầm cắn răng không hề nói lời nào, đồng thời ra sức bỏ chạy.

"Không ổn!"

Một trong năm vị Thiên Thần sắc mặt tái nhợt hét lớn, bởi vì bọn họ mặc dù không có kháng cự lại thế nhưng lại đang truy kích người đang độ kiếp nên cũng coi như tham dự vào, lúc này có lôi đình bổ thẳng về phía hắn.

Bọn họ nhanh chóng lùi lại, thoát khỏi phảm vi của thiên kiếp.

Thế nhưng, một người trong số đó bị cuốn vào trong, ban nãy hắn chính là người ra tay nhiều nhất cho nên gặp phải công kích của lôi đình.

Vào thời khắc này, tia chớp chói lóa, thiên phạt cấp Thiên Thần giáng xuống, ầm, ánh chớp nhấn chìm nơi đây, tên kia hét lớn thế nhưng cũng chẳng thể giãy giụa gì nhiều thì đã bị đánh cho nổ tung.

Xa xa, mọi người yên lặng không hề có tiếng động nào, tất cả đều lạnh toát cả xương sống.

Không phải ai cũng giống như Hoang, cũng có thể độ kiếp, quả thật, chỉ trong nháy mắt mà người kia đã chết oan chết uổng.

Mà vào lúc này, Thạch Hạo cảm thấy dị dạng, pháp lực của mình đang tăng lên, từ dưới đáy vực sâu nhanh chóng khôi phục lại thực lực.

"Hú!"

Thạch Hạo ngửa mặt hét dài để chữa trị thân thể, điều trị thương thế, tinh lực cuộn trào, tiếp đó hắn một phân thành bốn, khống chế ra ba bộ linh thân cùng với chủ thân giết ngược lại về sau.

"Hỏng rồi!

Bốn bóng người kia chảy toát cả mồ hôi, đồng thời nhanh chóng bỏ chạy.

Hoang đã khôi phục lại, lại bước chân vào lĩnh vực Thánh tế, có thể sánh ngang với Thiên Thần.

Ở cảnh giới này, hắn là vô địch.

Trước kia, dù là Thiên Thần của Tiên điện, hay là Thiên Thần của Minh tộc cũng đều bị Hoang giết chết, hắn tàn sát khắp Tiên cổ, đánh gục cả đám cao thủ.

Vậy thì bốn tên Thiên Thần sao không sợ chứ?

Vốn nghĩ rằng thừa dịp hắn suy yếu tiến tới lấy mạng, nhưng ai nghĩ tới hắn lại nhanh chóng khôi phục lại như vậy chứ, bước trở lại lĩnh vực Thánh tế!

Chuyện này quả là một cuộc tai nạn!

Bốn Thiên Thần bỏ chạy thế nhưng một chân thân cùng ba linh thân do Thạch Hạo biến ra nhanh chóng hóa thành bốn luồng ánh sáng truy sát ở phía sau.

Đây là một cuộc chinh phạt đầy máu tanh, mặc cho bọn họ pháp lực ngất trời thì gặp phải thiên kiếp, gặp phải Thạch Hạo thì chỉ có con đường lưu vong mà thôi.

"Một tên cũng đừng nghĩ rời đi dễ dàng!"

Thạch Hạo truyền cho người Bát Tí Hồn tộc, nói bọn họ cứ tránh ra không cần phải ra tay.

Ầm!

Chân thân của hắn xuất thủ trước nhất, một quyền đấm ra khiến thiên địa thất sắc, mấy gió biến ảo, Luân hồi và Côn Bằng pháp kếp hợp lại khiến như không nát như tương!

Thiên Thần kia hét lớn, tuy rằng đã dùng mọi khả năng để đỡ lấy thế nhưng trên người vẫn xuất hiện từng vết nhăn nheo, từ từ lão hóa.

Ầm!

Thạch Hạo liên tiếp xuất mấy quyền, một quyền mạnh nhất xuyên thẳng qua thân thể của hắn, máu tươi dính đầy nắm đấm nhỏ tí tách xuống dưới đồng thời cơ thể của hắn cũng nổ tung!

"Giết!"

Một bên khác, một bộ linh thân của Thạch Hạo nắm chặt tiên kiếm Đại La đồng thời khống chế pháp môn vô thượng, dùng bí thuật Lôi đế điều khiển kiếm thai chiến đấu với một tên Thiên Thần.

Cuối cùng, kiếm thai xoay tròn một cái, hàn quang chiếu khắp mười châu, bụp, đầu lâu của tên Thiên Thần này chém lìa, máu tươi phóng lên tới mấy chục thước.

Tiếp đó, thiên kiếp hạ xuống đánh nát thi thể không đầu đó.

"Trốn không được rồi!"

Hai gã Thiên Thần khác cũng đã bị chặn đứng nên đành phải quyết chiến với Thạch Hạo.

"Phụt!"

Thạch Hạo đứng nơi đó xuất ra Động thiên duy nhất, "vạn pháp bất xâm", mà bản thân lại phóng ra từng cành liễu vàng chói tựa như là xích thần trật tự xuyên thủng một tên Thiên Thần, khiến cho cả người hắn thủng lỗ chỗ khắp nơi.

Ngươi nọ hét thảm, giãy giụa trong vô lực rồi từ từ chết ở nơi đó.

Còn sót một người, trong chớp mắt linh thân quy nhất, từng bộ linh thân nhập vào chân thân thì hắn triển khai Bát Cửu thiên công.

"Ầm!"

Người đó nổ tung, bị đánh thành sương máu!

Thiên địa trở nên yên tĩnh, lúc này mọi người cũng chẳng biết nói gì cho phải, Hoang quá dũng mãnh mà, vừa nãy suýt chút nữa đã bỏ mạng thế nhưng chỉ cần cho hắn thở dốc một hơi thôi là đã có thể khôi phục lại.

Tầng thứ chín trở nên bình an, lôi kiếp trở lại vẻ ôn hòa không còn công kích hắn nữa.

Hắn đã vượt qua được cửa ải này, có thể tiếp tục lên tầng trên.

Thạch Hạo nhổ ra một bụm máu rồi ngồi xếp bằng xuống, bắt đầu điều chỉnh bản thân tới trạng thái tốt nhất, cơ thể tỏa ra hào quang sáng rực.

Rốt cuộc thì hắn cũng đứng dậy và cất bước lên trên, bên trên chín tầng trời này còn có một khu vực nữa.

Đây là tầng thứ mười, cũng là lượt thiên kiếp cuối cùng.

Nhưng nơi này lại rất đặc biệt, cố mộc san sát thành rừng, những tòa thủ phủ vô số, những động phủ của tiên gia lơ lững trên không, còn có rất nhiều chim bay cá nhảy, thậm chí còn có thể thấy được Chân Hoàng, Chân Long.

Ở đây, sinh linh nườm nượp, tất cả đều vô cùng mạnh mẽ, tuy gặp nguy hiểm thế nhưng những sinh vật bình thường sẽ không công kích hắn.

Thạch Hạo đã từng suy đoán qua, nếu nhiều sinh vật như vầy mà nổi điên thì dù là hắn cũng khó mà thoát khỏi, bởi vì những sinh linh này đều quá mạnh mẽ, không thiếu những tiên cầm, trường sinh thú.

Mà ở nơi này còn có một cổ đài nguy nga to lớn, phát ra ánh sáng chói mắt.

Trảm Tiên đài!

Nơi đó chiếu lên từng luồng phi tiên, còn có sát khí tràn ngập, mạnh như Thạch Hạo cũng không dám lại gần, chỉ cần nơi đó tràn ra chút khí thế cũng làm cho thân thể của người khác muốn nổ tung rồi.

Thạch Hạo đi vòng qua, ở nơi này cũng gặp phải nguy hiểm thế nhưng cũng không có kinh khủng lắm, đều có thể chống lại được.

Phía trước có một chiếc ao cổ lấp lánh ánh sáng năm màu, sương mù mịt mờ bao phủ, khí hỗn độn dập dềnh trông rất thần thánh và an lành, nó xua tan hết thảy mọi sức mạnh nguyền rủa.

Tiên trì!

Trong truyền thuyết thì đây chính là bảo trì vô thượng, ẩn chứa Lôi Kiếp dịch.

Đây là lần thứ ba Thạch Hạo nhìn thấy, cái ao này cũng không lớn lắm mà chỉ có vài thước vuông, bên trong là chất lỏng sền sệt màu vàng tựa như là dịch thể vậy.

Tới lúc này thì Thạch Hạo biết mình đã thành công, thiên kiếp lần này coi như đã thông qua rồi.

Rầm!

Đầu tiên là hắn nếm thử một hớp, thơm ngát vô cùng, ngọt ngào ấm cổ, những ám thương uể oải trên người đều bị quét sạch.

Trong cuộc chiến đấu vừa rồi, lúc chống lại thiên kiếp thì hắn cũng phải trả giá cực lớn, tuy rằng dùng bí pháp khống chế cốt văn cố gắng chữa trị bản thân, thế nhưng chắc chắn sẽ thương tổn tới nguyên khí.

Hiện giờ có Lôi Kiếp dịch năm màu này thì những thương thế kia đã không thành vấn đề nữa!

Thạch Hạo nở nụ cười, có một tiên trì như vầy thì thương thế có nặng cỡ nào cũng không đáng lo ngại, hắn chợt nhìn về phía những con mắt đầy thèm thuồng của dân bản địa, ai cũng đang dõi mắt nhìn về nơi này.

Đừng nói là Thiên Thần, dù là con mắt của cổ tổ Bát Tí Hồn tộc cũng đỏ rực.

Đây chính là chất lỏng cứu mạng của bọn họ, rất là quan trọng!

Mà những Thiên Thần của các tộc khác cũng đứng bật dậy đầy nôn nóng, rất muốn xông thẳng tới và biểu hiện ra thiện ý trước mặt Thạch Hạo để nhận được Lôi Kiếp dịch này.

Trong đó, Mã Dược của Nhân Mã tộc, Ma Lạc của Cổ Ma tộc thì lại biến sắc, hối hận, ảo não, không cam lòng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1000: Bảo Dịch Phong Ba

Lôi Kiếp dịch ẩn chứa trong tiên trì này hoàn toàn khác với năm xưa, năm màu mờ ảo, tiên vụ hừng hực, ánh lành dân trào, hương thơm nức mũi.

Thứ này là chí bảo vô lượng, Thạch Hạo uống ngụm này tới ngụm khác thì cảm thấy thương thế đã khôi phục lại đỉnh cao, bất kể là thân thể hay nguyên thần cũng đều được tẩm bổ, những ám thương trước kia đều biến mất hoàn toàn.

Nhìn những ánh mắt nóng bỏng khắp nơi thì hắn cũng mặc kệ, nhắm mắt rồi đả tọa xuống, từ từ cảm ngộ quy tắc thiên địa.

Lần độ kiếp này hắn có thu hoạch khá dồi dào, thân thể và nguyên thần không ngừng vỡ nát và không ngừng tái tạo, được rèn luyện vô số lần, dùng lôi đình luyện thân thể, tụ nguyên thần, đây là cổ pháp có lợi ích to lớn đối với hắn.

Kỷ nguyên Tiên cổ sở dĩ mạnh là vì có Trường Sinh giả, đó cũng là do hoàn cảnh của thiên địa gây nên, phàm là cường nhân đều phải độ lôi kiếp!

Đời này, điều kiện trong thiên địa không cho phép nên bất luận là ai dẫn kiếp đẽ sẽ bùng phát ra lôi đình vô cùng hung mãnh, vượt qua những thiên phạt nên có.

Mỗi tấc da thịt của Thạch Hạo đều phát sáng, bên trong thì lưu chuyển hi quang, ký hiệu thần bí tản ra ngoài, vẻ bất phàm và mạnh mẽ lan tràn.

Hắn có thể cảm giác được, bản thân đang trở nên mạnh mẽ hơn, ba luồng tiên khí lượn lờ trên đỉnh đầu thi thoảng như đang ngưng tự thành Bông hoa đại đạo.

Thần vương kiếp, cứ thế đã vượt qua!

"Thần vương, một tu sĩ còn trẻ tuổi, chỉ mới hai mươi tuổi, thật sự đã chấn động cả cổ kim!"

Hắn trẻ tới quá mức, ở tuổi này mà lại có tu vi như thế là vô cùng đáng sợ, khiến những nhân vật già cả phải thở dài, đây là yêu nghiệt tới cỡ nào?!

Vân Hi đứng nơi xa lộ vẻ khó tả, vị cố nhân này quá nghịch thiên, độ kiếp thành công và trở thành một vị Thần vương!

Trong nháy mắy này, nàng nghĩ tới rất nhiều chuyện, đã từ đồng hành cùng nhau tới mấy trăm ngàn dặm, quan hệ của hai người rất thân thiết, kết quả tộc nhân mình lại gợi nên hàng loạt chuyện đau lòng khiến nàng thầm than.

Nhìn bóng người đang ngồi trong biển sấm kia, không cần suy nghĩ nhiều thì nàng cũng biết, Thiên Nhân tộc chắc chắn hiện giờ rất hối hận, lại đánh mất một cường viện tuyệt diễm cổ kim.

Ai có thể nghĩ tới, một thiếu niên nhỏ yếu ngày xưa lại có tốc độ quật khởi nhanh như vậy, hắn chưa hề chết trẻ, cứ thế xông thẳng về trước, chỉ mới hai mươi tuổi thì đã thành Thần vương!

"Nguyệt Thiền, thật sự con không có gì với hắn hả?" Thiên Thần của Bổ Thiên giáo nói nhỏ.

"Cậu, cậu lại nói bậy nữa rồi, con không nói chuyện với cậu nữa!" Nguyệt Thiền bị chọc cho tức điên, không ngờ người cậu ruột của mình lại coi trọng Hoang như vậy.

"Con còn trẻ nên e thẹn cũng phải, dù thấy ngại nhưng cũng là điều bình thường thôi. Nhưng mà ta là cậu của con nên con phải nói thật với ta đó. Con tuy là Thánh nữ thế nhưng nếu có quan hệ gì với hắn thì cũng không phải là không thể dàn xếp được, ta có thể đi thỉnh cầu Giáo chủ chọn một Thánh nữ khác. Một người trẻ tuổi và lại còn nhỏ như vầy mà thực lại tới mức kinh

người thế kia, nếu có thể gia nhập Bổ Thiên giáo ta thì tất cả đều đáng giá!" Vị Thiên Thần trông rất trẻ này nói.

Nguyệt Thiền cau màu, suýt nữa đã dùng nắm đấm xinh đẹp nện lên mặt người cậu này rồi.

Nàng với Thạch Hạo như nước với lửa, đã trải qua rất là nhiều chuyện, bắt nàng phải khuất phục, phải uất ức chịu thua thì không bao giờ.

Nhưng, mỗi lần nghĩ tới việc trải qua ở Hàn giới, cùng với Thanh Y và cả Thạch Hạo quấn chặt với nhau thì tâm thần của nàng có chút hoang mang, nghiến răng nghiến lợi.

"Haizz, sư phụ ta từng nói, sẽ có một tên tham ăn mai táng ta, đừng nói là tên này nhen?!" Tào Vũ Sinh trừng mắt nhìn chằm chằm Thạch Hạo.

"Thật không ngờ được, hắn lại mạnh tới mức này!" Long Nữ với mái lòng dài màu xanh lam xõa tới eo nhỏ, đôi mắt rạng ngời chớp chớp, lúc này nàng đứng đối diện với Trường Cung Diễn cũng phải lộ vẻ cảm thán.

Quật khởi chỉ một đời, ngạo thị trên trời dưới đất, đây chính là hoang, quá là kinh diễm.

"Hả?"

Thạch Hạo mở mắt, hắn cũng đã uống rất nhiều Lôi Kiếp dịch nên vững tin đạo hạnh của mình tăng trưởng vô cùng, thế nhưng hiện giờ nếu uống tiếp nữa thì sợ hết mất nên lúc này ngừng lại.

"Ta nghĩ, trong lĩnh vực Thánh tế này thì tu vi của ta đã vững chắc hơn rất nhiều, thời gian sánh ngang với Thiên Thần cũng đã kéo dài hơn, và cũng không có đột ngột hạ thấp nữa."

Đây là một loại cảm giác nào đó của Thạch Hạo, hắn tin chắc rằng đây là sự đột phá trong lĩnh vực Thánh tế, không còn lúc mạnh lúc yếu nữa, vậy cho nên sẽ trở thành Vương trong Thiên Thần.

"Ồ?" Thạch Hạo kinh ngạc, bên trong tiên trì có ráng năm màu bốc lên rồi hóa thành sương mù mờ mịt trôi về nơi xa, Lôi Kiếp dịch lại bốc hơi ư?

Rất nhanh, hắn phát hiện được điều dị thường trong tia chớp, tiếng vang đùng đùng, vẻ yên tĩnh của tầng thứ mười chật phá vỡ, lôi đình mãnh liệt dâng trào không thôi.

"Có người trộm Lôi Kiếp dịch của ta?" Thạch Hạo tức giận.

Sương mù mịt mờ kia tản ra rồi hướng về một phương nhất định, tuy rằng không nhiều, chỉ là vừa mới bắt đầu thế nhưng lại làm hắn hoảng sợ không thôi, người này quả nhiên có thủ đoạn thật cao thâm!

Ầm!

Thạch Hạo xuất thủ phong ấn lại tiên trì, không cho sương mù thoát ra nữa, những thứ này đều bảo bảo dịch có giá trị vô lượng, bất kỳ một giọt nữa cũng có thể làm cho các Thiên Thần trong Tiên cổ này phải khom lưng.

"Vù vù!"

Thiên địa như muốn lật úp, cách đó không xa có một sức hút cực lớn kéo lấy hư không làm cho cả vòm trời vặn vẹo, thứ này đang cố đoạt lấy Lôi Kiếp dịch.

"Đây là?!" Những người khác cũng đã bị kinh động và hiểu ra được vấn đề, lúc này ai nấy cũng đều ngạc nhiên.

Càng là có một vài cường giả thuộc dân bản địa cũng nôn nóng muốn thử, hi vọng có thể phân chia được chút nước canh.

Chiếc chậu Tụ Bảo được chế tạo từ thần cốt năm màu từ trong mây đen lao ra ngoài, nó tựa như là một ngọn núi lớn chiếu sáng cả bầu trời.

Đặc biệt là ở bên trong lòng chậu lại có một sức mạnh khó tỏ, quy tắc trật tự đan dệt phun nuốt linh túy trong thiên địa, nó muốn cố gắng hút lấy

Lôi Kiếp dịch.

Đây là hành động ra tay chặn cướp giữa đường điển hình, Thạch Hạo sau khi độ kiếp thành công và lúc lấy được thần dịch thì lại có người âm thầm xuất thủ hòng cướp lấy.

Việc này tất nhiên sẽ khiến mọi người kinh ngạc, khiến cho di dân Tiên cổ xao động.

Ngay cả Bát Tí Hồn tộc cũng tức giận, bọn họ bảo vệ Thạch Hạo thế nhưng kết quả lại có người giữa đường chặn cướp thần dịch, vậy bọn họ có thể can tâm?

"Lôi Kiếp dịch, là thuộc về của chúng ta, có thể đánh tan nguyền rủa, phải bắt hắn giao ra!" Có người âm thầm kích động.

Ánh mắt của Thạch Hạo lạnh lẽo, hắn đứng bên tiên trì và niêm phong chắc chắn bảo dịch lại, không cho nó tràn ra ngoài nữa.

Chậu Tụ Bảo kia quả nhiên kinh người, uy năng mà nó phát ra khiến cho Thiên Thần phải thán phục thế nhưng vì vậy đã xúc động lấy lôi đình nên sắp sửa gặp nạn.

Người âm thầm ra tay kia rất kiêng kỵ nên nhanh chóng buông ra chậu Tụ Bảo, hắn không dám tới quá gần sợ vạn nhất gặp phải thiên phạt tương ứng với cảnh giới của hắn, lúc đó hậu quả khó mà lường được.

"Giao ra Lôi Kiếp dịch, nó thuộc về di dân Tiên cổ ta!" Có người hét lớn, ánh mắt đầu thèm khát.

Tiếng hét này rất lớn, quả thật đã khêu gợi tâm lý của không ít người, bọn họ khát vọng được tân sinh, hi vọng có thể giải trừ nguyền rủa, chẳng cần quan tâm là ai đã tạo ra.

"Tưởng là ai, thì ra là Ngân Huyết Ma thụ tộc, các ngươi cũng giỏi đó chớ, muốn cướp đoạt Lôi Kiếp dịch của Hoang à, thế nhưng ta ngược lại

muốn nhìn thử ngươi có thành công hay là không đó."

Lúc này, cổ tổ của Bát Tí Hồn tộc lên tiếng.

Những lời này vừa ra đã khiến khắp nơi chấn động.

Rất nhanh, Thạch Hạo cũng hiểu rõ, trước đây không lâu, năm tên Thiên Thần có thể tiến vào trong thiên kiếp giết hắn cũng là bởi vì có Giáo chủ can thiệp và chặn lại sự cứu viện của cổ tổ Hồn tộc, chính là kẻ này.

"Bộ tộc Ngân Huyết ma thụ!" Ánh mắt của Thạch Hạo dần chuyển sang lạnh.

"Tiểu hữu, ngươi có nhiều Lôi Kiếp dịch như thế, đồng thời bản thân cũng không cần dùng tới thì tại sao không đưa cho các vị đồng đạo để giải cứu nguy nan, lúc đó sẽ có rất nhiều người biết ơn lòng thành của ngươi đó." Giáo chủ của Ngân Huyết ma thụ tộc nói.

Hắn hiện ra chân thân, đây là một ông lão với tinh thần rối loạn, phía sau lưng là một cây cổ thụ màu bạc to lớn cao ngang trời, tản mát ta từng làn ánh sáng lấp lánh.

"Thứ của ta thì tất nhiên do ta định đoạt, đưa cho ai thì không cần ông phải bận tâm." Thạch Hạo bình tĩnh nói, vị Giáo chủ này đã từng ra tay với hắn tới mấy lần.

Đầu tiên là lúc đi Hồn đảo, người này muốn cưỡng ép bắt hắn đi theo mình, mà lúc Thiên Thần ở ngoại giới tiến vào thì từng dò ta một bàn tay đánh giết Thạch Hạo, hiện giờ hắn độ kiếp thì cũng ra tay lần nữa, việc này làm sao Thạch Hạo vui được chứ.

"Tiểu hữu, cần phải có lòng nhân từ, nhiều đồng đạo đã chịu đựng nguyền rủa lâu như vậy rồi, còn ngươi thì lại có lượng lớn Lôi Kiếp dịch như vậy thì chẳng lẽ lại muốn trơ mắt nhìn, không cứu giúp ư?" Cổ tổ của Ngân Huyết ma thụ thở dài.

"Lão già, ông rất là trượng nghĩa đó chớ, muốn lấy đồ của ta để ban ơn lấy lòng nhằm lôi kéo mọi người, ấy vậy còn kéo ta vào trong cuộc nữa chứ." Thạch Hạo lạnh lùng đáp.

Tiếp đó hắn lại mở miệng, nói: "Lôi Kiếp dịch ta sẽ không hề lưu lại mà sẽ đưa toàn bộ cho dân bản địa. Thế nhưng, tuyệt đối không chia cho Ngân Huyết ma thụ tộc dù chỉ là một giọt!"

Thạch Hạo nói rất thẳng thắn, trên mặt lộ vẻ cười gằn.

"Tiểu hữu, tấm lòng của ngươi quá lạnh, sao lại tới mức này chứ, ngươi nếu như nhân từ thì tốt nhất nên chia đều cho toàn bộ các tộc đồng đạo, chứ không phải chọn lựa ra từng người để đưa." Lão tổ của Ngân Huyết ma thụ nói, tuy lời nói rất thờ ơ nhưng lại đang lối kéo và ly gián từng người.

"Ông đã muốn như thế thì ta sẽ đưa cho người trong tộc của ông luôn, ta xem các ông có muốn hay không!" Thạch Hạo nói rồi bắt đầu vượt qua hư không mang theo lôi hải biến mất nơi này.

Tộc này muốn giết hắn tới mấy lần, mà lão già này cũng chẳng hề để ý tới thân phận, âm thầm làm hại thì thôi chứ hiện giờ còn làm ra hành động cướp đoạt như vầy, muốn hắn trở thành chư địch của toàn bộ di dân Tiên cổ thì làm sao hắn bỏ qua được chứ.

Thạch Hạo rất quyết đoán, nhằm thẳng về phía cổ địa của bộ tộc Ngân Huyết ma thụ.

Thiên kiếp của tầng thứ mười cũng chưa có biến mất, lúc này hắn xông vào trong một dãy núi, nơi đây lấp lánh ánh bạc, thần hà ngút trời.

Phóng tầm mắt thì có thể thấy được Ngân Huyết ma thủ trải dài, sinh sống khắp cả dãy núi, tinh khí dâng trào khắp nơi.

Ngoài ra còn có lượng lớn cung điện, các hòn đảo lơ lững trên không trung, đây là địa phương trọng yếu của tộc này.

"Tiểu bối, ngươi dám!?" Rất nhiều người đã đuổi tới, lão tổ của Ngân Huyết ma thụ tự nhiên biết hắn muốn làm gì, tên này là muốn xúc động thiên kiếp.

"Ta có gì mà không dám?" Thạch Hạo cười lạnh.

Biển sấm của tầng thứ mười vốn rất yên tĩnh thế nhưng lúc này hắn chợt đánh về một sinh linh trong này, lập tức tạo nên những cuộc bạo động, lôi điện vô số không ngừng bổ về những núi sông bên dưới.

"Mau lui!"

Lão tổ của Ngân Huyết ma thụ hét lớn đầy lo lắng, người trẻ tuổi này quá quyết đoán và cũng quá tàn nhẫn, muốn dẫn động lại lôi kiếp lần nữa, đây là không muốn sống nữa ư.

Mà lão cũng chẳng hề dám tiến lên, bởi vì thiên kiếp Giáo chủ của lão thì chắc chắn phải chết, sức mạnh nguyền rủa trong thiên kiếp này sẽ làm cho hình thần của lão đều sẽ tiêu tán.

"Tiểu bối, ngươi nếu làm thế thì trong cả Cửu thiên Thập địa này sẽ không có bất cứ chỗ nào chứa chấp được ngươi đâu!" Cổ tổ của Ngân Huyết ma thụ gầm lên.

"Có đúng vậy không, ông muốn làm mồng một mà chẳng lẽ không cho ta làm mười lăm hay sao?" Lời nói của Thạch Hạo lạnh lẽo vọng về nơi xa, hắn quét nhìn tu sĩ khắp nơi đang kéo tới, rồi nói tiếp: "Bất kể là ai giết chết lão già chết tiệt này thì chính là bằng hữu của ta, ta sẽ tặng Lôi Kiếp dịch cho bộ tộc đó!"

Lời nói của Thạch Hạo chấn động cả trời cao, đông đảo chủng tộc trong Tiên cổ quả thật không hề thiếu cao thủ!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1001: Quần Hùng Chào Đón

Giáo chủ của Hồn tộc là người đứng ra đầu tiên, mặc dù biết Thạch Hạo sẽ không bao giờ bạc đãi tộc mình thế nhưng lúc này cũng phải tỏ thái độ tốt một chút.

Một lát sau, bóng người mờ ảo, tiếp tục có người tiến lên, quả nhiên là có người nhằm về phía lão tổ của Ngân Huyết ma thụ tộc.

Tiên cổ, có nguyền rủa, ẩn chứa nguy cơ to lớn, người ở cấp số này rất là ít, bọn họ không cách nào rời khỏi bộ lạc của mình và hầu như đều trở nên đần độn hoặc ngủ say giấc.

Thế nhưng hôm nay lại là ngày đặc biệt, các đại tộc đều ngóng trông xem Thạch Hạo có thể độ kiếp thành công hay không cho nên tự nhiên sẽ có Giáo chủ tự mình đăng lâm, vì thế muốn ra tay.

"Đạo huynh, các ngươi muốn làm cái gì, lẽ nào lại vì một một tên người ngoài mà chia rẻ, Lôi Kiếp dịch kia nhất định là của chúng ta rồi thì cần gì phải tổn thương hòa khí?" Cổ tổ của Ngân Huyết ma thụ nói.

"Hai tộc chúng ta vốn đã có cừu oán với nhau, lúc này cũng nên giải quyết luôn cho sạch đi!" Cổ tổ của Hồn tộc nói.

"Chư vị, ta không phải chỉ độ kiếp một lần, ngày sau chắc chắn sẽ độ lôi kiếp mạnh hơn nữa, ta đáp ứng với các vị, sau này sẽ từ từ chữa khỏi toàn bộ tộc nhân của các vị!" Thạch Hạo truyền âm.

Ầm!

Một lát sau lại có Giáo chủ đi lên, bòng người mờ ảo thế nhưng lại rất cuồng bạo ra tay giết thẳng tới.

"Các ngươi..." Lão tổ của Ngân Huyết ma thụ tức giận, thế nhưng tình thế hiện tại rất nguy cấp nên hắn không thể ở lại nơi này được nữa, lúc này lập tức xoay người dẫn dụ mọi người qua một chiến trường khác.

Giáo chủ đại chiến thì chắc chắn sẽ kinh khủng, ba bóng người đánh nát bầu trời rồi biến mất khỏi nơi này, tất cả mọi người đều tập trung tinh thần cao độ.

"Ầm!"

Thiên kiếp giáng thế, ánh chớp hàng vạn.

Lôi kiếp của tầng thứ mười kinh khủng hơn tầng thứ chín rất nhiều, thế nhưng bởi vì Thạch Hạo cũng không hề trêu chọc đám chân long, thiên phượng ở trong lôi kiếp này, càng không có đụng vào Trạm Tiên đài kia cho nên nó mới yên tĩnh như trước kia.

Thiên kiếp của tầng này, nếu mình không trêu chọc thì nó sẽ không giáng xuống.

Hiện giờ hắn lại kích động với một sinh linh yếu kém do lôi đình biến thành, cho nên hàng vạn luồng điên quang không ngừng bổ xuống.

Đây là một trận tai nạn, tất cả ánh chớp nhấp nháy trong dãy núi, loạn thạch bắn tung tóe, tất cả những cây đại thụ màu bạc nhanh chóng vụt lên khỏi mặt đất rồi ra sức bỏ chạy về nơi xa.

Thạch Hạo chống chọi lại những tia chớp, đồng thời mi tâm phát sáng, thần giác được mở ra toàn bộ.

Hắn khóa chặt hai tên Thiên Thần do đại thụ màu bạc hóa thành, hiện tại hai tên này đang lẩn trốn về nơi xa.

Khỏe miệng của Thạch Hạo lộ vẻ cười khẩy rồi nhanh chóng đuổi theo, hắn cũng chẳng muốn đuổi tận giết tuyệt gì cho cam, cũng không muốn giết những người vô tội thế nhưng tộc Ngân Huyết ma thụ lại nhiều lần ra tay

nhằm vào hắn cho nên nhất định phải biểu đạt một chút lòng thành nào đó.

Hắn không hề muốn tàn sát toàn bộ người của tộc này, chỉ là muốn hạ gục những ai có sức chiến đấu đỉnh cao mà thôi.

Hai tên Thiên Thần này mục tiêu rất tốt của hắn, Thạch Hạo dẫn theo lôi kiếp nhanh chóng truy theo một trong hai người này.

Việc này cũng chẳng hề có điều bất ngờ gì cả!

Ầm!

Trong ánh chớp đó thì Thạch Hạo cũng không cần động thủ làm gì, tên Thiên Thần kia cũng không có cách nào ngăn chặn nổi nên thân thể bị đánh tới gãy nát, sau cùng thì hình thần đều diệt.

Xoẹt!

Tiên kiếm Đại La đuổi theo một tên Thiên Thần khác, ánh kiếm kinh thế.

Người này quay đầu lại rồi hóa thành một cây cổ thụ che trời hòng phong ấn kiếm thai lại.

"Ầm!"

Bên trong kiếm thai là từng luồng lôi mang nổ tung, đây chính là sức mạnh Lôi đạo mà Thạch Hạo đã rót vào nên bắt đầu bùng phát, chỉ trong nháy mắt nó đã nối liền với biển sấm ở trên không trung kia.

"Không được!" Tên Thiên Thần hét lớn rồi ra sức trốn ra xa, thế nhưng vẫn tính là chậm.

Thạch Hạo đã giải quyết xong một người, lúc này đang trên đường đuổi về đây, bàn tay vung lên và một luồng kiếm quang Lôi đạo đầy to lớn được hình thành và bổ thẳng tới.

Ầm!

Toàn bộ dãy núi bị cắt lìa và hóa thành tro bụi!

Còn tên Thiên Thần này thì miệng phun đầy máu tươi, tuy rằng vẫn ra sức chạy trốn thế nhưng chân thân của Thạch Hạo đã tới, cũng mang theo ý chí lôi kiếp đã bao phủ nơi này.

Bụp!

Thạch Hạo đấm ra một quyền khiến hắn phun đầy máu tươi, thân thể đứt lìa trong biển sấm, cuối cùng hóa thành một bộ thi thể cháy khét, cứ thế mất mạng.

Khu vực này đại loạn, lúc Thạch Hạo trở lại thì cả tộc Ngân Huyết ma thụ đều đã lẩn trốn, ngược lại hắn cũng không muốn tàn sát toàn bộ nên chỉ dẫn theo lôi đình oanh kích khắp tơi, để cho toàn bộ những ngọn núi đều hóa thành tro tàn.

Cổ địa của bộ tộc này đã biến mất hoàn toàn.

Mọi người ngây dại, đây là bộ tộc Ngân Huyết ma thụ đó, được xưng là Thánh địa thế nhưng lại bị công phá thành ra thế này.

Thạch Hạo rất bình tĩnh, hắn lấy ra ngọc đỉnh rồi bắt đầu thu lấy Lôi Kiếp dịch, bởi vì hắn không muốn trì hoãn nữa, tốt nhất kết thúc càng nhanh càng tốt.

Thời gian không lâu sau, cổ tổ của Bát Tí Hồn tộc cùng với một vị Giáo chủ khác đã trở về, trên người bọn họ dính đầy những vế máu.

Đã giải quyết xong sao? Đây là nghi vấn của mọi người, nên biết hai người này từng đuổi theo cổ tổ của Ngân Huyết ma thụ, đây chính là sự kiện vô cùng lớn chấn động cả Tiên cổ, vậy kết quả ra sao?

"Người này rất khó bắt, chạy trốn quả nhiên rất giỏi. Nhưng, hắn đã bị

thương nặng nên hi vọng sống sót cũng không lớn lắm, ít nhất trong vòng một hai năm sẽ không có cách nào tái chiến được nữa." Cổ tổ của Bát Tí Hồn tộc nói đầy tiếc nuối.

Thế nhưng, ngẫm lại thì cũng nên thỏa mãn rồi, dù sao đó cũng là một vị Giáo chủ cực kỳ mạnh mẽ, làm sao có thể dễ dàng bị giết chết được chứ.

Nếu như bản thân không dính nguyền rủa thì lão tổ của Ngân Huyết ma thụ tuyệt đối sẽ không chết và có thể khôi phục lại. Nhưng Tiên cổ lại khác, một khi trọng thương thì sẽ bị nguyền rủa tập kích, rất dễ dẫn tới cái chết.

Máu huyết dính trên người cổ tổ của Bát Tí Hồn tộc và vị Giáo chủ kia đều là của Ngân Huyết ma thụ, chứ cũng không phải là của bọn họ.

Lúc này, ánh chớp trên người của Thạch Hạo rốt cuộc cũng đã biến mất, toàn bộ biển sẩm của tầng thứ mười đều không thấy đâu nữa.

Chỉ trong nháy mắt, những ngọn cờ lớn phần phật che kín bầu trời và bao phủ hắn lại.

Đây chính là đại trận là Bát Tí Hồn tộc cùng với một vài tộc khác liên thủ bố trí, trước tiên là muốn dùng thứ này để bảo vệ hắn, sợ sẽ có người làm bậy.

Lúc này, hai vị Giáo chủ cũng tiến lên, vẻ mặt của ai nấy đề vui mừng, trong lòng kích động không thôi.

Cũng không phải mỗi tộc đều có Giáo chủ, mà lại có thể xuất chiến thì càng ít nữa, hiện giờ lại có tới hai người đứng chung một chỗ thì tuyệt đối là sức chiến đấu đỉnh cao nhất.

"Tiểu hữu quả nhiên là thần tư ngút trời, ngay cả Thần vương kiếp mà cũng có thể vượt qua được, quả đúng là vang dội cổ kim đó!" Cổ tổ của Bát Tí Hồn tộc thở dài nói.

"Là một nhân tài, là người trong cả rồng phượng, tiểu đạo hữu, ta có một

hậu nhân cực kỳ quyến rũ, được xưng là thần nữ tuyệt thế..." Một vị Giáo chủ khác ha hả cười nói.

Những sự tán thưởng của bọn họ đều xuất phát từ chân tâm, đồng thời cũng muốn lôi kéo người trẻ tuổi này, bởi vì tộc nhân của bọn họ rất lớn, muốn cứu trị toàn bộ thì một hai lần lôi kiếp cũng chưa chắc đã đủ?

Hai người đều hi vọng sẽ tạo nên mối quan hệ tốt với Thạch Hạo, ngày sau mới có thể thay đổi vận mệnh của bộ tộc.

"Hai vị tiền bối không cần khách sao làm gì, hãy hóa giải nguyền rủa trước đã!"

Thạch Hạo lấy ra hai chiếc ly ngọc nhỏ cao một tấc, tiếp đó đầy Lôi Kiếp dịch rồi lần lượt đưa cho từng người.

"Vị tiền bối này là?" Hắn biết cổ tổ của Hồn tộc, thế nhưng vị còn lại thì hoàn toàn không hề biết.

"Hắn là lão tộc trưởng của Mỹ Nhân tộc." Cổ tổ của Hồn tộc cười nói, đưa tay tiếp lấy ly ngọc rồi một hơi uống cạn bảo dịch năm màu này, tiếp đó lão ngồi xếp bằng và bắt đầu vận chuyển huyền công.

Cường giả của Mỹ Nhân tộc cũng chưa động mà làm hộ pháp cho lão, phòng ngữa có người ngoài đánh lén.

Cổ tổ của Bát Tí Hồn tộc đần độn trong vô số năm, và trước đó cũng được Thạch Hạo tặng không ít Lôi Kiếp dịch để cứu sống.

Hiện giờ, Lôi Kiếp dịch năm màu này còn tốt hơn cả lần trước, dược hiệu càng lớn hơn, tuy rằng chỉ một chén nhỏ thế nhưng cũng phát huy ra được tác dụng vô cùng lớn.

Trong nháy mắt thân thể của lão tỏa ra từng làn khói đen hóa thành ô quang và bắt đầu bốc cháy.

"Hú..."

Một tiếng hú lớn, cổ tổ của Bát Tí Hồn tộc mở to mắt rồi bật nhảy lên, kích động và phấn chấn không thôi.

Lão không cách nào kìm hãm được vui sướng nến không ngừng hét lớn, làm cho quần sơn đều sụp đổ.

Bị nguyền rủa quấy phá nhiều năm như vậy, hôm nay lại có thể giải trừ rồi!

"Lão hữu, hộ pháp giúp ta... tới phiên ta rồi!" Giáo chủ của Mỹ Nhân tộc lời nói run run, nhìn thấy bằng hữu mình đã thành công thì trong lòng cũng gập ghềnh sóng lớn.

Một lát sau, lại thêm một tiếng hét vang dội, lại thêm một vị Giáo chủ hóa giải xong nguyền rủa.

Xoẹt!

Một lát sau, hết thảy đại kỳ, trận đài đều được thu lại, nơi đây khôi phục lại vẻ yên tĩnh, có hai đại Giáo chủ ở nơi này thì cũng không cần những này làm gì nữa.

Bọn họ đã hóa giải được nguyền rủa nên sự mạnh mẽ còn hơn trước kia nhiều, nếu như lại xuất thủ thì cũng chẳng sợ hãi gì nữa.

"Các vị đạo hữu, xin hãy tiến lên." Thạch Hạo nói rồi mỉm cười với mấy đại tộc có quan hệ thân với mình, chuẩn bị phân chia Lôi Kiếp dịch.

Bát Tí Hồn tộc, Mỹ Nhân tộc đều chén chúc tiến tới, những người này đều kích động tới run người, ao ước vô cùng.

Hai Đại giáo chủ dàn xếp sự hỗn loạn, chỉ để những Thiên Thần tiến lên nhận, đây là sức chiến đấu đỉnh cấp của tộc bọn họ nên phải hóa giải nguyền rủa trước nhất.

Thời gian không lâu, nơi này thần quang cuồn cuộn, có thêm vài Thiên Thần hóa giải được nguyền rủa, tinh lực cuộn trào chấn động cả khu cổ địa.

Đây là một đại sự!

Bất luận là sẽ trôi qua bao nhiêu năm thì mọi người sẽ không bao giờ quên, một người trẻ tuổi phân chia Lôi Kiếp dịch, hóa giải nguyền rủa cho dân bản địa Tiên cổ, làm cho rất nhiều người lệ nóng hoen mi.

Bọn họ không biết đã chờ đợi bao nhiêu năm để hi vọng sẽ có một ngày có thể khôi phục lại như thường, sẽ không còn bị thứ sức mạnh kỳ lạ này quấy phá, có thể giống với những người ngoại giới kia.

Ngày hôm đó, đã được ghi vào sử sách, là một nét bút đặc thù được lưu lại trong kỷ nguyên này!

Tuy rằng kỷ nguyên này đã đi tới phần cuối thế nhưng vẫn cần có một vệt hào quang óng ánh như thế này.

"Chư vị, hiện giờ tình thế không được lạc quan cho lắm, di địa Tiên cổ đã xuất hiện vết rách, chí cường giả của ngoại giới có thể sẽ tiến vào đây, hiện tại biện pháp tốt nhất của chúng ta chính là hóa giải nguyền rủa cho những người có sức chiến đấu mạnh mẽ nhất." Cổ tổ của Hồn tộc nói.

Trước tiên bắt đầu từ người có thực lực mạnh nhất, mục đích là để ứng biến với biến cục sắp xảy ra kia.

Khắp nơi đều đồng ý, lập tức có không ít Thiên Thần ngồi xếp bằng trong hư không, mây mù bốc lên rồi từ từ hóa giải nguyền rủa.

Đương nhiên, cũng có một vài bộ tộc thèm thuồng thế nhưng cũng chỉ có thể giương mắt nhìn mà thôi.

Nhưng bộ tộc này, hoặc là công kích Thạch Hạo, hoặc là từng gây xích mích với Thạch Hạo, đương nhiên sẽ không được nhận Lôi Kiếp dịch.

Rất nhanh, nơi đây sục sôi cả lên.

Thạch Hạo được vây ở trung tâm, được một đám Thiên Thần bao quanh!

Người trẻ tuổi ấy, lúc này tựa như là thần thánh, hắn giải trừ nguyền rủa cho không ít người nên sẽ nhận được thiện ý và ủng hộ từ chân tâm của bọn họ.

"Không ổn!" Có không ít người mang địch ý với Thạch Hạo sợ hãi.

Bởi vì, xung quanh Thạch Hạo cường giả càng ngày càng nhiều, Thiên Thần san sát, việc này sao không sợ hãi chứ!

Tới cuối cùng, thậm chí còn có thể cứu sống thêm hai vị Giáo chủ đã đần độn bấy lâu nay!

Bốn đại Giáo chủ cùng đứng chung một chỗ, việc này làm người khác sợ hãi và cảm thán không thôi.

"Tiểu hữu, Nhân Mã tộc và Cổ Ma tộc chúng ta cũng rất tích cực ra tay bảo vệ tiểu hữu, kính xin hóa giải nguyền rủa cho chúng ta."

Người của hai tộc này đứng ngồi không yên nên vội vã tiến tới, bởi vì tựa như bọn họ bị lãng quên vậy.

"Ta từng nói qua, Mã Dược của Nhân Mã tộc, Ma Lạc của Cổ Ma tộc từng chặn giết ta nên không thể đưa Lôi Kiếp dịch được, trừ phi hai người này chết thì mới được." Thạch Hạo bình tĩnh nói.

"Ngươi... muốn làm mưa làm gió ở Tiên cổ này à, muốn tất cả mọi người phải nghe theo lệnh ngươi chắc?" Mã Dược đứng nơi xa truyền âm.

"Một tên ngoại lại thì dựa vào gì mà hung hăng chứ, tất cả mọi người của Tiên cổ đều cần Lôi Kiếp dịch này, ngươi làm thế chính là dồn ép chúng ta vào đường cùng đó." Ma Lạc cũng truyền âm.

Lần này Thạch Hạo cũng chẳng buồn trả lời, cũng không có tỏ thái độ gì

với bốn đại Giáo chủ cả, lúc này có một vài Thiên Thần động thủ truy sát tới.

Hai người thấy thế thì sợ hãi, vội vàng bỏ chạy.

Nơi xa, tu sĩ của ba ngàn châu thấy thế thì trợn tròn mắt, không ngờ Hoang lại có thể tụ tập thành chiến lực lớn như vậy?

Bất kể là Vân Hi hay là Nguyệt Thiền, hoặc là những người quen biết Thạch Hạo, tất cả đều chấn động.

Nguồn chiến lực như vầy nếu như mang khỏi Tiên cổ, tuyệt đối là một cơn bão lớn.

Bởi vì, nguồn chiến lực này vẫn không ngừng tăng lên.

Lần độ kiếp này Thạch Hạo đã đạt được khá nhiều Lôi Kiếp dịch, cộng với công hiệu của thứ này vượt xa trước kia cho nên mới có thể hóa giải nhiều người như vậy.

Lúc này, hắn đưa một ít Lôi Kiếp dịch cho Bát Tí Hồn tộc và Mỹ Nhân tộc để hóa giải nguyền rủa cho các Chân Thần.

"Tiểu hữu không nên làm thế, quá lãng phí." Thiên Thần của Hồn tộc khuyên can, rất muốn cứu thêm một ít Thiên Thần nữa để đề cao sức chiến đấu, bởi vì vạn nhất có xung đột với ngoại giới thì sẽ tăng thêm phần bảo vệ tộc nhân.

"Hồn tộc, Mỹ Nhân tộc đều từng ra sức bảo vệ ta, những thứ bảo dịch này nhất định phải phân chia!" Thạch Hạo nói.

Thứ hắn muốn là như thế, một giọt máu đào hơn ao nước lã, phàm là những bộ tộc nào cực lực bảo vê hắn thì sẽ được chiếu cố đặc biệt nhất.

Làm như thế thì về sau càng có nhiều người giúp đỡ, chờ hắn đưa thật nhiều Lôi Kiếp dịch hơn nữa.

Quả nhiên, việc này đã tạo nên náo động không hề nhỏ, càng có nhiều

người vọt tới làm cho nơi đây cao thủ như mây, Thiên Thần cả đám, tất cả bao vây lấy hắn.

"Liên minh như thế này cũng coi như là rất lớn rồi, nhất định sẽ khuấy lên phong vân ở ba ngàn châu cho xem!" có người thán phục.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1002: Bão Táp

Một lần độ lôi kiếp đã ảnh hưởng rất lớn tới tình hình hiện tại, cư dân bản địa Tiên cổ vì thế mà cũng chấn động theo.

Bao nhiêu năm đã trôi qua, ai muốn sẽ dần dần đi vào con đường ngu si chứ, sao có thể can tâm sinh sống trong bóng tối tử vong được chứ? Không một ai nguyện ý bị nguyền rủa quấn quanh, tất cả đều khát vọng tự do và bừng lên sức sống.

Bây giờ có một cơ hội đang ở trước mặt, tự nhiên các tộc sẽ chen nhau nhận lấy!

Thạch Hạo đứng ở trung tâm, được người người vây quanh, thập phương chú ý.

Đương nhiên, cũng không phải tộc nào cũng hoàn toàn thành tâm với hắn, thế nhưng chỉ vì đổi lấy Lôi Kiếp dịch thì mặt ngoài đều có thể cả.

Bởi vì, trong lòng các tộc đều có tính toán riêng, nếu như di địa Tiên cổ bị đánh nứt và tương thông với ngoại giới, lúc đó các đại giáo xông vào đây thì chắc chắn sẽ có phiền toái lớn.

Cho nên, có Thiên Thần của một vài bộ tộc sẽ tỏ vẻ nhiệt tình, vào lúc mấu chốt thì chưa biết được.

Đương nhiên, cũng có một số bộ tộc lớn cùng bước lên chiến xa với Thạch Hạo, bởi vì bọn họ còn muốn giải cứu tộc nhân của mình, xem trọng tương lai của Thạch Hạo, cho rằng hắn chỉ cần sống sót thì cái gì cũng có thể làm được.

Đây cũng là một loại đặt cược!

Giáo chủ của ngoại giới mà giết vào thì có thể sẽ sản sinh ra những xung đột vô cùng kịch liệt, thế nhưng nếu như có thể bảo vệ tốt Thạch Hạo thì tương lai sẽ được báo đáp vô cùng hậu hĩnh, nhất định sẽ vô cùng kinh người.

Không cần nói dược hiệu của Lôi Kiếp dịch càng ngày tăng, chỉ cần mỗi mình Thạch Hạo thì cũng đáng giá để các tộc bảo vệ rồi, ba luồng tiên khí vờn quanh thân thể, nếu như đạt tới thành tựu Giáo chủ thì tương lai ai sẽ là đối thủ của hắn?

Thạch Hạo tự nhiên biết có người đang đục nước béo cò, bên người tuy rằng cao thủ san sát, có không ít Thiên Thần thế nhưng người cùng đường với mình thật sự thì cũng không nhiều lắm.

Khóe miệng của hắn mang theo ý cười, nói: "Ai mang được đầu lâu của Mã Dược và Ma Lạc tới, ta sẽ tặng Lôi Kiếp dịch còn lại cho bộ tộc đó."

Tuy rằng đã chia không ít Lôi Kiếp dịch thế nhưng trong tay hắn vẫn còn một chút sau khi ưu ái Bát Tí Hồn tộc và Mỹ Nhân tộc và một số người khác.

Muốn Lôi Kiếp dịch, phải biểu hiện thành ý!

Trước kia từng có người truy sát hai vị Thiên Thần kia, thế nhưng phần lớn đều đã trở lại cả bởi vì bọn họ không có toàn lực ứng phó.

Thạch Hạo nhớ kỹ những người từng đuổi giết kia.

Lúc này, hắn tung mồi câu làm cho mấy người còn đang chần chừ, thế nhưng cũng có vài người không chút do dự, lần nữa truy sát tiếp.

Nhân Mã tộc, Cổ Ma tộc đều biến sắc, trong lòng bọn họ khó mà bình tĩnh được, trên mặt đều lộ vẻ khó xử.

Đó là Thiên Thần của tộc bọn họ, ai cũng không muốn những người này sẽ chết đi.

Đồng thời cũng âm thầm chửi rủa hai người này, nếu như ngày xưa Mã Dược và Ma Lạc không tham lam đi chặn giết Thạch Hạo, muốn đoạt tiên chủng của hắn thì làm sao ra nông nổi này?

Ngày hôm đó, Tiên cổ bị khuấy lên sóng lớn!

Thạch Hạo đi tới Hồn đảo, hiện giờ hắn và Bát Tí Hồn tộc đã cùng đứng chung một con thuyền.

"Chư vị đạo huynh, các ngươi can tâm ư, chỉ là một tên người ngoài mà lại quơ tay múa chân trước di dân Tiên cổ ta. Ỷ vào mình có Lôi Kiếp dịch là có thể uy hiếp, phân công nhiệm vụ, chúng ta làm sao có thể nghe theo lời sai khiến của hắn chứ?!"

Ngày hôm đó có người đi thăm hỏi các tộc, tiến hành liên lạc lôi kéo các tộc đối phó Thạch Hạo.

Rõ ràng, tất cả đều là những người có địch ý, đều là những người từng xung đột với Thạch Hạo, ví như hậu duệ của bảy Thiên Thần ở trong Tiên cổ từng bị Thạch Hạo giết chết.

Còn có những cường giả tương tự như Ngân Huyết ma thụ, những người như thế này không cách nào nhận được Lôi Kiếp dịch của Thạch Hạo cho nên đã dùng hết mọi khả năng để gây xích mích, lôi kéo cừu hận với Thạch Hạo.

Mà trong lúc này, Mã Dược và Ma Lạc âm thầm tới một vào cổ địa hòng đánh thức những Giáo chủ đang ngủ say.

"Hoang, trong tay còn có Lôi Kiếp dịch, có thể giải cứu ngài, điều khiển được hắn thì có thể sẽ đạt được tất cả, có thể giúp bộ tộc mình càng thêm hưng thịnh hơn."

Bọn họ rất thẳng thắn, cứ báo hết toàn bộ, nguyền rủa có thể hóa giải.

"Nhưng, Hoang lại rất thân thiết với Mỹ Nhân tộc, Bát Tí Hồn tộc, tất cả

đều nghe theo sự sai khiến của hắn, cho nên chỉ có thể cướp lấy mà thôi!"

Mã Dược và Ma Lạc đều tìm tới những cổ địa có cừu hận với Mỹ Nhân tộc, Bát Tí Hồn tộc, hi vọng bọn họ có thể kiềm chế được hai vị Giáo chủ kia.

Bọn họ đầu độc rằng có thể đánh giết Hoang rồi lấy đi Lôi Kiếp dịch, cũng không nhất định chỉ dựa vào mỗi mình người này mà vẫn có người khác thay thế, ví dụ như đám Ninh Xuyên mà bọn họ đang tích cực liên hệ.

Bão táp trong Tiên cổ bùng phát, khắp nơi không cách nào yên tĩnh được, bởi vì nguyên nhân chính là Lôi Kiếp dịch nên đã dẫn tới một vài Giáo chủ của các giáo tỉnh giấc trong cơn say.

Dân bản địa rất nhiều, chủng tộc san sát thế nhưng Giáo chủ cũng chẳng có bao nhiêu, nếu không chết thì chính là điên hoặc là đần độn ngu ngơ, chỉ có số cực ít mới có thể xuất hiện.

Đây là một hồi bão táp!

Thạch Hạo tự nhiên sẽ nghe được tin tức nên ánh mắt trở nên lạnh lẽo, hai người kia chắc chắn phải chết, lại dám đổ thêm dầu vào lửa.

Ngày đó, cổ tổ của Bát Tí Hồn tộc tự mình xuất thủ, vốn hai người kia chỉ là Thiên Thần không đáng được đặt trong mắt, thế nhưng bọn họ lại dám nói năng lung tung nên đã chọc giận mọi người.

Luồng sát cơ nổi khắp và tràn ngập cả Tiên cổ!

Có người nhìn thấy Giáo chủ quyết chiến trong hoang mạc, đánh giết tới mức trời long đất lở.

Lại có người có thể chống lại cổ tổ Bát Tí Hồn tộc, việc này vượt qua dự đoán của mọi người.

Sau khi giải trừ nguyền rủa thì thực lực của đệ nhất cao thủ Hồn tộc càng

thêm đáng sợ hơn, có thể xuất thủ không cần kiêng kỵ gì, vượt xa đối thủ.

Sau khi có một vị Giáo chủ bị đánh giết linh thân thì chuyện này càng bị đồn thổi hơn.

Người kia xuất ra linh thân cuốn lấy cổ tổ Bát Tí Hồn tộc, còn chân thân thì sớm đã âm thầm tới Hồn đảo hòng đánh lén Thạch Hạo cướp lấy Lôi Kiếp dịch.

Chỉ là, người này đã tính sai, Giáo chủ của Mỹ Nhân tộc đang tọa trấn ở nơi này, hơn nữa còn có hai vị Giáo chủ từng có lời đồn đã rời đi thì cũng đã hiện thân và làm khách ở nơi này.

Ai cũng biết, Thạch Hạo cứu tổng cộng bốn vị Giáo chủ, hiện giờ ở đây có tới ba người!

"Ầm!"

Một hồi chiến đấu lại bùng phát, người này máu nhuộm đỏ cả hư không, sau khi chấp nhận đứt lìa một tay và trọng thương mới phá vỡ được vòng vây rời đi.

Cổ tổ Bát Tí Hồn tộc sau khi giết chết linh thân kia thì đã tìm thấy tung tích của Mã Dược và Ma Lạc, ở khoảng cách xa xôi vô tận đã đánh nát thân thể của hai người.

Thế nhưng vẫn không hề hạ thủ, mà lại giao cho hai Thiên Thần khác đi đuổi giết.

Những người kia vô cùng cảm kích, hai cái đầu cũng có thể đổi lấy Lôi Kiếp dịch.

"Không, các ngươi không thể làm thế, chúng ta là Thiên Thần, đều là di dân Tiên cổ, tại sao có thể làm thế!" Hai người này sợ hãi hét lớn.

Đáng tiếc, vài tên Thiên Thần kia vẻ mặt đều rất lạnh lùng, họ sớm biết

hai tên này vì tham lam nên mới gây nên chuyện như thế này, đối với kẻ hèn mọn bỉ ổi như vầy thì chỉ có giết.

Khi hai cái đầu này được đưa tới Hồn đảo và đặt trước mặt Thạch Hạo thì đã nhận được Lôi Kiếp dịch.

Chuyện này ảnh hưởng rất sâu, phản ứng của các tộc không giống nhau, trái tim của từng người đều đập rộn ràng hẳn.

Đặc biệt là các thiên tài đến từ ba ngàn châu, từng người đều đổ đầy mồ hôi lạnh, dù gì thì cũng là Thiên Thần, căn bản không cần Thạch Hạo phải xuất thủ mà vẫn có thể lấy được đầu lâu của hai người này.

Tất cả mọi người đều sợ hãi, giờ ai dám đắc tội với Hoang? Nếu như làm hắn khó chịu thì chỉ một cái vung tay sẽ có người chiến vì hắn!

Ngay trong ngày đó, Cô Kiếm Vân lui khỏi Tiên cổ, quyết đoán rời khỏi chốn thị phi này.

Vương giả của cổ đại đã từng vượt qua lôi kiếp cứ thế lui tránh, một câu cũng không để lại càng khiến người khác run sợ hơn.

"Niêm phong lại lối ra, không thể để cho tiểu Lục tử chạy thoát!" Thạch Hạo nói.

Khi những lời này vừa truyền ra thì đã tạo nên sóng lớn mênh mông, mọi người biết, Hoang muốn ra tay với Lục Quan vương Ninh Xuyên.

Quả nhiên là có Thiên Thần xuất động tìm kiếm tung tích của Ninh Xuyên trong Tiên cổ này.

Ai cũng biết, nếu muốn nhận được Lôi Kiếp dịch từ Thạch Hạo thì phải biểu đạt được lòng thành, mặc dù không giết Ninh Xuyên thì chỉ cần mang về tin tức thì cũng được.

Đương nhiên, còn có một bộ phận người sớm đã đứng cùng chiến tuyến

với Thạch Hạo, nên đã tìm kiếm bốn phương để chém giết Ninh Xuyên.

"Ầm!"

Đêm khuya có người đột kích Hồn đảo, thiếu chút nữa đã xông vào nơi bế quan của Thạch Hạo, cũng may là có Giáo chủ tọa trấn nên đã chặn lại được công kích.

Thạch Hạo nhíu mày, tình hình có chút phức tạp và nguy hiểm.

Trong suy nghĩ của thiên tài ba ngàn châu thì hiện giờ hắn có quyền thế ngập trời, một người trẻ tuổi mới hai mươi tuổi mà đã có thể hiệu lệnh được Thiên Thần khắp nơi, thế nhưng chính hắn lại biết được, hiện giờ mình đang đứng ở trên bếp lửa, chẳng hề hả hê chút nào.

Một khi Tiên cổ bị mở ra và có Giáo chủ ngoại giới giết vào trong, vậy chắc chắn hắn sẽ gặp nguy.

Ngoài ra, bên trong di địa này còn có Giáo chủ, ví như người đánh lén vừa nãy, cũng bởi vì có cừu oán với Hồn tộc nên mới trắng trợn tới đây cướp đoạt.

Nếu cứ tiếp tục như vậy thì chỉ cần sơ sẩy một chút sẽ gặp nguy tới tính mạng ngay.

Cũng có một tin tức tốt khác, ngày thứ hai có một vị Giáo chủ tới tận cửa bái phỏng, người này ở trong khoảng thời gian đần độn đã lâu nên đã được Thạch Hạo cứu giúp, lúc này bên cạnh hắn đã có tới năm vị Giáo chủ.

"Có hai, ba tên Giáo chủ không cách nào hóa địch thành bạn được, địch nhân đều có quan hệ với những Thiên Thần mà ngươi đã giết chết, và cũng có người rất thân với cổ tổ Ngân Huyết ma thụ tộc." Đệ nhất cường giả của Mỹ Nhân tộc nói.

Thạch Hạo nhíu mày, nói: "Ta không muốn ở lại Hồn đảo nữa, có địa phương nào có thể ngăn cản được bước tiến của Giáo chủ không vậy?"

"Có một vài nơi, thế nhưng lại quá nguy hiểm." Cổ tổ Hồn tộc nói.

Nhưng mà, sau khi Thạch Hạo nghe nói rõ thì lập tức chuyển động tâm ý, hắn vốn nghĩ mình đã tìm được cơ duyên, đoạt được tạo hóa thì có thể rời khỏi rồi.

Vì sao hắn lại tiến vào Tiên cổ? Chính là mài giũa bản thân, tiến hành lột xác, vơ vét các thiên tài địa bảo nơi này.

Hắn từ những vị Giáo chủ này đã biết được một vài chỗ mật địa rất là kỳ lạ, nơi đó hư không bất ổn, bất kỳ tu sĩ ở cảnh giới nào tiến vào cũng sẽ gặp phải nguy hiểm vô cùng.

"Có một cây Thiên Thần thụ à? Ta phải tới đó!" Thạch Hạo nói.

Trong số địa phương đó lại có Thiên Thần thụ, một nơi khác lại có động phủ tiên gia, tất cả đều khiến hắn động tâm, dù thế nào cũng phải đi một lần.

Hắn có một dự cảm nên muốn rời khỏi Tiên cổ, nhưng trước khi rời đi hắn cũng muốn "càn quét" lần cuối cùng, cướp sạch những tạo hóa nơi đây.

"Haizz, chỉ thấy được một cây tiên dược thôi à, Bạch Quy Đà Tiên, nếu như có thể bắt được thì tốt quá!" Đây là khát vọng của Thạch Hạo, hắn rất muốn tìm thấy một cây Trường Sinh dược rồi mang ra khỏi Tiên cổ.

"Ta nói cho ngươi một bí mật, thế gian này có tới bốn cây Thiên Thần thụ, thuộc tính hoàn toàn khác nhau, nếu như hợp nhất thì có thể diễn hóa thành một cây Mẫu thụ, sau này phát triển sẽ trở thành Trường Sinh dược chân chính!" Giáo chủ của Mỹ Nhân tộc nói

"Cái gì, còn có cách này nữa à?" Thạch Hạo trợn tròn mắt.

"Chính xác, phân biệt là Địa, Hỏa, Phong, Thủy, vốn đây là một cây tiên dược vô thượng thế nhưng từng bị người dùng đại pháp lực tách rời rồi hóa thành bốn cây khác nhau." Một vị Giáo chủ khác nói.

Thạch Hạo suy nghĩ, hắn cũng từng nhìn thấy qua một cây rất giống với "Bạch Quy Đà Tiên".

Hiện giờ lại nghe tới được tin tức của Thiên Thần thụ thì làm sao không động tâm được chứ?

"Sau khi Tiên cổ bị phá tan thì con rùa trắng kia chắc chắn sẽ xuất hiện, phải nghĩ biện pháp để bắt lấy cây kia thôi." Thạch Hạo thầm nhủ.

"Báo, đã tìm thấy tung tích của Ninh Xuyên, hắn đang bị mấy bị Thiên Thần truy sát!" Bỗng nhiên có người tiến lên báo tin tức.

Thạch Hạo vốn định rời đi thế nhưng lại nhận được tin tức này liền vui mừng, nói: "Trước tiên cứ diệt hắn cái đã!"

Ninh Xuyên bị đuổi giết, chuyện này ảnh hưởng rất lớn, chấn động cả Tiên cổ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1003: Cổ Địa

Mọi người suy đoán, Ninh Xuyên đang ở vào giai đoạn suy yếu, đây là ảnh hưởng nghiêm trọng của Thánh tế, nếu không thì Thiên Thần bình thường làm sao dám truy sát hắn.

Thạch Hạo biết rõ, người này đã lợi dụng Thánh Nhân mộc để đột phá lĩnh vực Thánh tế và trở thành Thần vương!

"Không được để hắn chạy thoát, truy!" Thạch Hạo rất nôn nóng, đây là cơ hội tốt nhất để giết chết người này, nếu không chắc chắn sẽ là họa lớn.

"Ngươi muốn tự mình động thủ à?" Cổ tổ của Mỹ Nhân tộc với ánh mắt thâm sâu hỏi.

Trong lòng Thạch Hạo hơi động rồi lộ vẻ khác thường, nói: "Xin các vị tiền bối hãy đi cùng với ta, miễn cho việc hắn sẽ chạy thoát!"

"Được!"

"Đi xem một chút cũng được!"

Có hai vị Giáo chủ muốn đi theo để xem chuyện vui.

Bọn họ không ngừng nghỉ chạy về phía tiểu thiên thế giới đang truy sát Ninh Xuyên đó.

Hôm ấy, Tiên cổ đại loạn, tiểu thiên thế giới khắp nơi ầm ĩ không thôi, sát khí dâng trời, các Thiên Thần không ngừng đuổi giết Ninh Xuyên.

Bạch y Lục Quan vương, người này kinh diễm tới cỡ nào chứ, có tiếng là vô địch trong cùng cảnh giới, chưa hề có ai có thể đả bại được hắn.

Nhưng hiện giờ lại rất khốn khổ, bị người truy sát ngay phía sau.

Có tin tức nói rằng, hắn vốn đang bế quan thế nhưng bất ngờ lại bị người khác phát hiện bản thân đang ở trong giai đoạn yếu nhất, cho nên mới dẫn tới việc truy sát này.

"Hoang tới rồi, hắn muốn tự tay giết chết Ninh Xuyên!"

"Chân thân của vị chí tôn trẻ tuổi đã thành tựu Thần vương và vượt qua thiên kiếp đã giáng lâm, hắn muốn chấm dứt ân oán với Ninh Xuyên, chắc chắn sẽ có chuyện lớn phát sinh rồi!"

Rất nhiều người bàn luận và vô cùng chờ mong, rất muốn chứng kiến hai ẻ mạnh này chém giết, quyết một trận tử chiến.

Nhưng, đại đa số mọi người cũng không coi trọng Ninh Xuyên cho lắm, bởi vì tuy rằng hắn đã đặt chân vào lĩnh vực Thánh tế thế nhưng cũng chưa có độ thiên kiếp, chỉ dựa vào điểm này thì hiện giờ hắn đã chậm một bước rồi.

Mấu chốt chính là, hắn đang ở thời kỳ suy yếu!

Nếu không thể khôi phục lại ngay lập tức thì Ninh Xuyên chắc chắn sẽ phải chết, làm sao có thể đánh lại Hoang? Vì lẽ đó, khi nào hắn mới hồi phục lại như cũ thì đó mới là điều then chốt.

Những tin đồn không ngừng truyền ra, bạch y Lục Quan vương sắp chết, chí tôn tuyệt diễm phong thần như ngọc, xinh đẹp còn hơn thiếu nữ chuẩn bị mất mạng.

"Đáng tiếc cho Lục Quan vương thiệt, lẽ nào sẽ chết như thế? Sáu thế xưng vương, mang danh nghĩa là bất bại thế nhưng lại kết thúc như thế này thì quả thật là đáng thương."

Ngay cả kỳ tải của ba ngàn châu cũng hoảng sợ, từng người đều lộ vẻ phức tạp, một tấm bia đá võ đọa sừng sững lại bị người khác đánh nát, trong

lòng bọn họ chẳng hề yên tĩnh được chút nào.

Tất cả mọi người đều cảm thấy, Ninh Xuyên coi như tiêu đời!

"Xuất hiện rồi kìa, Ninh Xuyên bị người khác khóa chặt và đã xuất hiện ở Thanh Linh giới!"

"Tiêu rồi, chắc chắn sẽ phải chết, bị người khác theo dõi và khóa chặt chân thân, không có cách nào trốn được nữa!"

Khi tin tức này truyền tới thì tu sĩ đều giật mình.

Thạch Hạo giết tới đây, chính là muốn lấy tính mạng của Ninh Xuyên.

"Ầm!"

Đột nhiên, một gợn sóng kinh khủng truyền tới, lại có người muốn giết chết Thạch Hạo, đó là gợn sóng đầy kịch liệt thuộc cấp Giáo chủ.

Thời khắc này, mọi người đều kinh ngạc ngước nhìn lên trời cao.

Đó là một bàn tay che kín cả bầu trời, nó to lớn vô biên, phạm vi phải tới mấy ngàn dăm, đều bao trùm hết thảy mọi thứ, bao gồm cả những người đang xem chiến!

Khi thế ấy quá khủng khiếp, mạnh tới mức làm người khác nghẹt thở!

Giáo chủ vô thượng xuất hiện và muốn giết chết Hoang nên đã sử dụng tới thủ đoạn độc ác nhất.

"Là Ninh Xuyên!" Có người sợ hãi hét lên.

Bởi vì, vị Giáo chủ kia lại xuất hiện ở ngay bên cạnh Ninh Xuyên, hiển nhiên vẫn luôn đồng hành cùng hắn.

Lúc này, rất nhiều người đều đựng đứng lông tóc, cả người run rẩy, đây vốn là một cái bẫy.

Ninh Xuyên và Giáo chủ cùng nhau bày mưu, dùng thân làm mồi nhử để câu dẫn Thạch Hạo, sau đó vị chí cường giả này sẽ ra tay diệt sát Hoang.

Trước kia còn có người nói Lục Quan vương sắp chết, thế nhưng hiện giờ hoàn toàn ngược lại, chuyện này cơ bản là chuẩn bị cho việc mai táng Thạch Hạo.

"Đúng rồi, Hoang trốn ở Hồn đảo, nơi đó không chỉ có mấy vị Giáo chủ mà còn có đại trận hộ sơn, nên rất khó để giết chết hắn, hiện giờ thì khác rồi!"

Dẫn xà xuất động, sau đó sẽ tuyệt sát!

Một bàn tay lớn che trời bao phủ lấy Thạch Hạo đứng nơi đó.

Đột nhiên, vào lúc này lại có một luồng ánh kiếm đầy sắc bén lao vút lên chém nát bàn tay lớn kia, chặn lại uy thế của vị Giáo chủ nọ.

"Hừ!"

Cường giả đứng giữa bầu trời kia chẳng hề sợ hãi, không ngờ lại có người giúp đỡ cho nên lúc này hừ lạnh, một thanh chiến mâu vàng xuất hiện rồi đâm mạnh xuống phía dưới, khí tức khủng khiếp lan tỏa, mục tiêu chính là Thạch Hạo.

Không chỉ có một vị Giáo chủ, vì muốn đánh gục Hoang nên đối phương đã chuẩn bị rất đầy đủ.

Ầm!

Tiếp đó, nơi đây sục sôi, giữa bầu trời xuất hiện ba đại Giáo chủ, bao gồm cả cổ tộc của Ngân Huyết ma thụ.

Mà trên mặt đất cũng có hai vị Giáo chủ đang đứng bảo vệ Thạch Hạo, rõ ràng thực lực không hề tương xứng.

"Ồ, có gì đó sai sai, rút mau!" Bỗng nhiên giữa trời truyền tới tiếng quát

lớn, một vị Giáo chủ nắm lấy Ninh Xuyên rồi nhanh chóng trốn thật xa.

"Đuổi theo!"

Trên mặt đất có người nói lớn, chỉ trong nháy mắt thì lại có thêm ba vị Giáo chủ hiện thân.

"Trước kia từng nhận được tin tức, không chỉ có hai người đi theo hắn thôi sao, làm sao giờ thành năm người luôn thế?" Cổ tổ của bộ tộc Ngân Huyết ma thụ tức giận.

Hắn mời người tới trợ giúp tiêu diệt Hoang, cắt đứt hi vọng của mấy tộc Bát Tí Hồn tộc, cũng không hề mong muốn sẽ xảy ra biến cố nào.

Giữa bầu trời, máu tươi tung bay, có Giáo chủ đã bị thương, ba vị Giáo chủ nhếch nhác chạy trốn chứ không hề dám dừng lại ứng chiến.

Thạch Hạo lạnh lùng quan sát, cũng không hề ngoài dự tính của hắn, trước kia rời đi thì vị Giáo chủ của Mỹ Nhân tộc đã góp ý cho nên hắn lại mời thêm hai vị Giáo chủ khác đi cùng, nhưng trên thực tế thì tất cả những đại cao thủ đều rời đi cả.

"Chỉ một sơ sẩy thì sẽ gặp bất trắc ngay." Thạch Hạo than nhẹ.

Có chút đáng tiếc là, lần này không có bắt được Ninh Xuyên, căn bản không phải phát hiện ra đối phương mà chính hắn lại cố tình bại lộ tung tích, cùng hợp mưu với Giáo chủ để dẫn dụ Thạch Hạo tới.

"Lần sau ta sẽ giết chết ngươi!" Thạch Hạo lẩm bẩm.

Ninh Xuyên đã đặt chân vào lĩnh vực Thánh tế, thủ đoạn thông thiên và có sự bảo vệ của Giáo chủ, nếu có ý định ẩn núp thì rất khó có thể tra ra được, chỉ có thể chờ cơ hội khác mà thôi.

Sau đó không lâu thì Thạch Hạo bí mật rời đi, hướng về cơ duyên to lớn mà đã định sẵn.

Đây là một vùng đất cổ xưa, trên mặt đất chẳng hề có cây cỏ gì và cũng chẳng hề có đầm nước, mà chính là một sa mạc rộng lớn thiếu hụt sinh cơ.

Thậm chí, dù là mặt trời cũng không thể thấy được, cả ngày đều bị bão cát bao phủ.

Trước đây hắn cũng biết một ít tình huống của Thiên Thần thụ, đó là tin tức từng đạt được ở Táng giới, thậm chí còn có một bức tranh cổ không đầy đủ.

Hôm nay, quả nhiên đã chứng thực được, ở nơi này hư không không ổn định, thiên địa hoàn toàn khác, những cơn bão cát này là từ bên trong thổi ra.

Thạch Hạo đặt chân tiến vào trong một hư không tối om, đi vào một nơi đầy kỳ dị.

Vừa mới tới thì đã có những vết nứt hư không bổ tới, tiếng vang chói tai.

Quả nhiên như những gì Giáo chủ Mỹ Nhân tộc nói, trong này rất là nguy hiểm, không gian không hề vững chắc, những vị thần bình thường nếu tiến vào thì hơi một chút liền bị chém thành những mảnh vỡ.

Thân thể của Thạch Hạo đã được gột rửa bởi thiên kiếp mạnh nhất, giờ lại đặt chân vào lĩnh vực Thánh tế, là một vị Thần vương thì tất nhiên không hề e sợ những thứ này.

Hắn không ngừng xông vào, tiến vào nơi sâu nhất của khu cổ địa này, nhìn thấy những cảnh tượng hoang vu và tiêu điều.

Mặt đất cháy đen tựa như từng bị đốt qua, cũng không biết đã trôi qua bao lâu rồi mà giờ vẫn không hề có một ngọn cỏ nào.

Thạch Hạo cất bước, ầm, một luồng ánh lửa bốc lên khiến da thịt nắt gần như nứt nẻ, đây là hỏa tinh Thái dương vàng óng rực rỡ.

Hắn vội vàng tạo ra Động thiên duy nhất để chống lại.

Ngọn lửa này rất đáng sợ, thế nhưng hắn đã được đạo hỏa của chư thiên gột rửa nên sớm đã thích ứng nên cũng không hề gặp nạn gì cả, nếu không, người bình thường đi vào chắc chắn sẽ chống không nổi.

Dọc theo đường đi, hắn gặp phải rất nhiều hung hiểm, cất bước trong cổ địa tồi tàn này hắn rất hoài nghi rằng, nơi đây có Thiên Thần thụ không?

"Ồ, tới rồi!"

Rốt cuộc thì hắn cũng nhìn thấy dày đặc những tia chớp đan dệt trong hư không, tất cả hóa thành những luồng cuồng lôi gào thét qua lại.

Nơi đây vô cùng kỳ lạ, đầy rẫy những lôi điện đầy hung tợn mang theo thuộc tính của thiên kiếp!

Thạch Hạo tiến vào trong thì liền hiểu rõ, thứ này quá kỳ lạ, có vài nơi là những tia chớp bình thường và cũng có những nơi lại có những thiên kiếp tương ứng với cảnh giới của bản thân.

Đây là nơi nào? Quá đáng sợ.

Nếu một thân một mình đi vào thì chỉ cần sơ sẩy một cái thôi liền hình thần đều diệt, cơ bản không cách nào đối kháng lại được.

Mà hắn đã vượt qua được lôi kiếp mạnh nhất nên tất nhiên có thể xông vào trong, sấm chớp vô số, trên trời hay dưới đất đều có cả.

Ở đây, Thạch Hạo nhìn thấy có rất nhiều bột phấn đang phát sáng, khi quan sát kỹ thì nhận ra được, đó là bột xương!

Bột xương Thiên Thần!

Có thể tưởng tượng được, những người năm xưa tiến vào đây đã gặp phải kiếp nạn như thế nào rồi, đều chết thảm ở nơi này.

Vùng đất này cũng không phải mỗi tấc đều có thể dẫn tới tia chớp thiên kiếp mà cũng có nơi sẽ có lôi điện bình thường, thế nhưng muốn tìm được

những nơi này thì cần phải có vận may, không thể dự đoán được.

"Chẳng trách từ xưa tới nay không hề có người nào tới hái được Thiên Thần quả." Thạch Hạo thì thầm, việc này quả nhiên quá gian nan.

Địa vực này rất rộng lớn, Thạch Hạo nhanh chóng rời đi, cố gắng chống đỡ lôi kiếp, lúc này cũng đã đi vào sâu tới mấy ngàn dặm!

Xông qua khu vực này thì quần áo của hắn sớm đã hóa thành tro, da dẻ đều mang màu cháy đen thế nhưng cũng không đáng lo ngại.

Thoáng nghỉ ngơi giây lát thì Thạch Hạo tiếp tục lên đường.

Rốt cuộc thì hắn cũng nhìn thấy được thảm thực vật, đất đai không còn cháy đen, cũng không có ánh lửa và cũng chẳng còn ánh chớp, đâu đâu cũng là màu xanh um tùm tốt tươi.

Đáng tiếc, hắn cũng không hề thấy Thiên Thần thụ, sau khi xông qua khu vực xanh mượt này thì hắn lại bị lôi đình ngăn cản.

"Thật kỳ quái, tại sao lại có nhiều tia chớp như thế, tất cả đều có thuộc tính của thiên kiếp, lẽ nào trận chiến ở kỳ nguyên Tiên cổ đã khiến nơi đây hư hao, khiến cho thiên kiếp xảy ra vấn đề?"

Thạch Hạo lần nữa xông qua, hai ngày sau thì chợt phát hiện ra điểm kỳ lạ.

Phía trước có một ngọn núi nguy nga to lớn, tựa như cao bằng trời vậy, nó đâm thủng mấy tầng mây xanh.

Có khí tức của thần linh đầy mạnh mẽ đang sinh trưởng trong thảm thực vực nơi này, thế nhưng khu vực này lại thiếu hụt cường giả, tất nhiên sẽ có điều kỳ lạ.

Thạch Hạo bay vút lên trời cao, lướt qua mấy tầng mây trắng, lúc nhìn thấy tình hình nơi đỉnh ngọn núi thì hắn chợt trợn tròn mắt và lộ vẻ thèm

thuồng.

Tựa như vô cùng hạnh phúc!

Nơi đó có một cây cổ thụ cứng cáp như rồng, nó còn lớn hơn cả những cây tiên dược mà hắn từng nhìn thấy, những cành cây lấp lánh tỏa ánh sáng chói mắt.

Đó là Thiên Thần thụ!

Nó rất cao lớn, hơn nữa không không hề giống với cái cây ở Tiên dược kia, phiến lá của nó có màu vàng đất, lúc đung đưa thì sẽ tỏa ra ánh sáng hoàng kim.

Làm Thạch Hạo vui mừng nhất chính là, bên trên cành cây lại nở đầy những bông hoa.

Ngoài ra, nếu quan sát kỹ thì lấp ló sau những táng lá là một vài trái cây đang phát sáng tựa như là mặt trời vậy, tuy rằng không nhiều thế nhưng cũng đủ làm hắn chấn động rồi.

Đó là Thiên Thần quả!

Đó là một cây thần thụ già đang kết quả, không ngờ đã bị hắn tìm thấy!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1004: Thiên Thần Thụ

Thạch Hạo kinh ngạc và tràn ngập vui vẻ, khi nhìn thấy cây cổ thụ ở trên đỉnh núi nguy nga kia thì lòng tràn đầy vẻ kích động.

Từng bước lại gần, dù cách rất xa thế nhưng vẫn có thể cảm nhận được khí thế của loại thần linh duy nhất đó, những phiến lá vàng, những đóa hoa, những cành cây, những trái quả không ngừng lưu chuyển tinh khí mờ mịt.

Nó rất cao và cũng rất lớn, những vỏ cây rạn nứt tựa như là những chiếc vảy to bằng bàn tay, toàn bộ thân cây đều hiện lên màu hoàng kim.

"Người trẻ tuổi, ngươi là người may mắn, hãy lại đây." Cổ thụ mở lời.

Rõ ràng, Thiên Thần thụ không phải là dược thảo bình thường mà là sinh linh đầy mạnh mẽ, những trái mà nó kết ra đều có thể giúp người khác trở thành Thiên Thần chứ đừng nói tới bản thân của nó.

"Xin ra mắt tiền bối!" Thạch Hạo cũng khách sáo đáp lễ.

Hắn đã nhìn ra được, cây cổ thụ này mạnh hơn gốc cây mà mình từng thấy ở Tiên dược viên không biết bao nhiêu lần, bởi vì gốc cây kia từng bị trọng thương, thân cây gần như vỡ nát cả.

Nhưng, cây cổ thụ trước mắt này lại như là một con thiên long vàng óng đang ngủ đông vậy~

"Haizz, ông trời thật sự là rất bất công, ngươi tuổi nhỏ như thế mà cũng gần sánh vai với Thiên Thần rồi, ta tu đạo đã vô tận năm tháng thế nhưng vẫn không cách nào đột phá được." Cổ thụ thở dài.

Thân là Thiên Thần thụ, có thể kết ra trái cây đại đạo và giúp người khác

trở thành Thiên Thần, đây là sự nghịch thiên cỡ nào chứ. Nhưng chính bản thân nó lại bị thiên địa áp chế nên rất khó tu hành, con đường của nó sớm đã bị chặn đứng, không cách nào có thể trở thành cao thủ vô thượng chân chính, bây giờ cũng chỉ là Thiên Thần đỉnh cao, chỉ bước một chân vào hàng ngũ Giáo chủ mà thôi.

Nhưng nói tóm lại, nó vẫn còn may mắn hơn nhiều thần dược khác, cuối cùng vẫn coi như có chiến lực mạnh mẽ.

Nên biết, bất kể là những thần dược như Hư Thiên thần đằng, Thần Liên độ kiếp hay là Trường Sinh dược vô thượng như Bạch Quy Đà Tiên, tuy rằng có dược tính nghịch thiên thế nhưng cũng không cách nào tu hành tới cấp độ cao nhất, thực lực cũng không hề mạnh.

"Chúng ta tuy rằng có thể tu hành thế nhưng lại bị sinh lão bệnh tất quấy phá, không cách nào trường sinh được. Mà tiền bối lại là Thiên Thần, bất hũ từ xa xưa, tuổi thọ vô cùng lớn, không hề cạn kiệt. Đứng nhìn thiên kiêu hết đời này tới đời khác nằm xuống đất, hoàn toàn là siêu việt ở trên." Thạch Hạo nói.

"Ngươi nói cũng không sai, hoàn cảnh của ta cũng chỉ như vậy, những nỗi khổ chỉ có tự mình mới hiểu, nếu không thể sinh sống trong kiếp thổ này thì sớm đã bị người khác đào bắt và nuôi trồng như thần dược rồi." Cổ thụ vàng đáp.

Nó cao tới mấy chục tượng, những cành cây sum suê hiện màu vàng óng tỏa ra luồng khí tức thần thánh, từng phiến là phát sáng tạo thành những đám mây màu.

"Thôi, nếu ngươi đã có thể tới được đây thì cũng coi như có duyên với ta, ta cho ngươi một trái Thiên Thần quả để làm vững chắc đạo hạnh hơn, thành tựu cảnh giới Thiên Thần." Nó tiếp tục mở lời.

Trong lòng Thạch Hạo rộn ràng, tất nhiên là hắn muốn nhanh chóng đột phá, thời gian không có chờ hắn nên càng mạnh thì càng tốt, bởi vì hắn biết

thời loạn lạc đã tới, chỉ có tu vi của bản thân siêu tuyệt thì mới có cơ hội để sống tiếp.

Hắn uyển chuyển hỏi có thể xin thêm mấy trái nữa hay không, bởi vì hắn thấy trên những cành cây này không chỉ có một hai trái.

"Rất không may, chỉ có một quả đã chín, còn những quả khác tuy rằng không phải là hoa nhưng vẫn còn rất non, ăn vào cũng vô dụng thôi." Cổ thụ vàng lắc đầu nói, cành lá rì rào vang vọng.

Thạch Hạo khiêm tốn thỉnh giáo, nếu như ăn vào Thiên Thần quả thì có diệu dụng như thế nào.

"Tối thiểu sẽ giúp người bách kiếp bất xâm, những khí tức ô uế không thể lại gần." Cổ thụ trả lời, ngoại trừ trong nháy mắt có thể thành tựu chức vị Thiên Thần thì còn có diệu dụng như này nữa.

"Bách kiếp bất xâm là sao?" Thạch Hạo hỏi.

"Tránh được sét đánh, có thể kháng lại hỏa kiếp, có thể kháng thủy họa..." Thiên Thần nói ra từng việc một.

Thạch Hạo nghe thấy thế thì giật mình, tránh được lôi kiếp, cũng có việc này nữa ư?! Mỗi một cảnh giới thì hắn đều muốn độ kiếp để rèn luyện bản thân.

"Tiền bối, lôi kiếp đó..."

"À, ta quên mất, kỷ nguyên này rất khó gặp lôi kiếp, công dụng này có hiểu quả hay không cũng không cần thiết, không cần phải lo lắng làm gì." Cổ thụ nói.

"Sao không lo lắng chứ, ta cần phải độ kiếp." Thạch Hạo nói.

"Cái gì, ngươi từng vượt qua thiên kiếp?" Thiên Thần thụ giật nảy mình, nó cho rằng Thạch Hạo là người may mắn khi bất ngờ tiến vào được nơi này,

chứ không phải là cố gắng chống cự lạ sự giáng lâm của thiên kiếp.

"Ta đã vượt qua ba lượt thiên kiếp rồi." Thạch Hạo gật đầu.

Trong nháy mắt, hắn cảm nhận được một luồng thần thức mạnh mẽ quét tới, tiếp đó cây cổ thụ này vươn ra một cành cây vàng đặt lên trên đầu vai của hắn.

"Thân thể thật là mạnh, sở hữu nguyên thần đã được lôi kiếp gột rửa!" Thiên Thần thụ vừa mới chạm vào thì đã chạm nhận được khí tức khác lạ nên rất chấn kinh.

Thạch Hạo cũng không hề chống cự, bởi vì hắn có sức chiến đấu sánh ngang với Thiên Thần, hơn nữa nhìn ra được gốc cổ thụ này chẳng hề có sát khí, cộng thêm việc bất cứ lúc nào hắn cũng có thể bảo vệ bản thân mình.

"Tiền bối, người ở đây đã lâu nên hoàn toàn không hay biết gì ở ngoại giới, có muốn đi với ta ra bên ngoài hay không?" Thạch Hạo hỏi dò.

Tới giờ thì hắn cảm thấy tác dụng của Thiên Thần thụ với mình cũng không phải là quá lớn, thế nhưng vẫn có thể giúp những người thân của mình, đây tuyệt đối là một gốc thần thụ vô thượng.

Bản thân hắn cũng đã sánh ngang với Thiên Thần, sau khi ăn quả này vào thì cũng không có quá nhiều ý nghĩa, hơn nữa vạn nhất không cách nào dẫn tới thiên kiếp thì đúng là phiền phức lớn.

Ngoài ra, hắn cũng cảm thấy tu vi của bản thân thì cần phải do chính mình tu luyện thành, nếu như đột nhiên thành tựu chức vị Thiên Thần thì sẽ không vững chắc cho lắm.

Nhưng, gốc cây này lại có sức hấp dẫn vô cùng lớn đối với hắn, nếu như có thể mang về Thạch thôn và để cho Tộc trưởng gia gia ăn một trái Thiên Thần quả, lúc đó hắn cũng không cần lo lắng về vấn đề già yếu của người nữa.

Thạch thôn có rất nhiều người, nếu để cho những vị thúc thúc, những đứa bạn cùng trang lứa với hắn ăn vào một trái Thiên Thần quả, lúc đó không chỉ trở nên đầy mạnh mẽ mà còn có thể sống rất lâu, không còn thấy ai già yếu rồi chết đi.

Về phần ông nội Đại Ma thần của mình thì Thạch Hạo tin chắc, chính người có thể tu được tới chức vị Thiên Thần, nếu như không được thì chắc chắn hắn sẽ cho người một trái Thiên Thần quả ngay.

Vì lẽ đó cho nên hắn mới khát khao cây cổ thụ này, trong lúc vô tình con mắt cũng lộ vẻ nóng bỏng, ước ao có thể đào ngay và luôn.

"Nhóc con, muốn làm gì hả?" Thiên Thần thụ thấy thế thì sợ hãi, nó luôn cảm thấy tên nhóc này không phải là người ưa nhẹ nhàng, khiến nó cả người chẳng hề thoải mái gì cả.

"Tiền bối, ngoại giới chuẩn bị đại loạn, Minh ước của Thái cổ, Biên Hoang, khu không người rộng lớn... sẽ có một vài vấn đề sẽ phát sinh, thế gian sẽ rối loạn, nơi này của người sẽ không còn là tịnh thổ nữa. Không gian của di địa Tiên cổ này đã xuất hiện khe nứt lớn và sẽ nối liền với bên ngoài trong nay mai mà thôi, tiền bối nên suy nghĩ về tương lai của mình đi." Thạch Hạo nói.

"Ngươi nói cái gì, ngoại giới ra sao?" Thiên Thần thụ lộ vẻ nghiêm túc rồi hỏi kỹ.

Sau khi nó biết được tình hình qua lời nói của Thạch Hạo thì nét mặt già nua biến đổi không ngừng.

Ngoại giới lại xảy ra chuyện như vầy, Tiên cổ sẽ không còn tồn tại nữa, như vậy khu cổ địa không hề bị ngoại giới quấy phá này hơn phân nửa sẽ nối liền với ba ngàn châu.

"Nếu như có thể nối liền với Trường Sinh địa thì quá tốt rồi." Thiên Thần thụ thì thào, thế nhưng nó biết hơn nửa là không thành hiện thực.

"Tiền bối, vãn bối nguyện làm người dẫn đường khi tiền bối ra ngoài." Thạch Hạo nói, vẻ hưng phấn càng tăng mạnh.

"Chỉ dựa vào việc ngươi đang ở trong lĩnh vực Thánh thế thì làm sao có thể bảo vệ ta được chứ, bên ngoài có cả đám Giáo chủ, tới lúc đó thì chắc chắn ta sẽ bị người khác bắt đi và bị trồng vào trong một dược tiên nào đó." Thiên Thần thụ nói.

"Tiền bối, ta cũng chỉ mới có hai mươi tuổi nhưng lại có đạo quả như thế nào chứ, nếu cho ta thêm vài năm nữa thì sẽ thành ra sao, cần phải nhìn xa trông rộng." Thạch Hạo tủm tỉm, hắn đã quyết định phải mang gốc cổ thụ này rời đi.

Hai mươi tuổi, sánh ngang với Thiên Thần, đây chắc chắn vô cùng đáng sợ, dù là hơn một kỷ nguyên trước cũng có thể gọi là bất phàm.

Sau một lát thì Thạch Hạo cũng không hề che giấu nữa, hắn lộ ra ba luồng tiên khí đang bắt đầu ngưng kết ra ba Cánh hoa đại đạo, nhiật nguyệt tinh hoa, thiên địa chi tinh cùng nhau chuyển động, với lại còn có đạo tắc chư thiên phối hợp ăn ý.

Thiên Thần thụ không cách nào bình tĩnh được, nó kinh ngạc bật nhảy lên, rễ cây từ trong lòng đấm ầm ầm vút lên cao, hô hấp dồn dập, lá cây rì rào tỏa ánh kim quang.

"Ba luồng tiên khí, không ngờ lại có thể đi tới bước này, dù là chí tôn trẻ tuổi hơn một kỷ nguyên trước cũng là hiếm có."

Việc này làm cho nó bất giờ và chấn kinh không thôi, ở trong thế giới đã biến đổi vô cùng lớn, bên trong kỷ nguyên đang dần tiện cậm về "thời đại mạt pháp", vậy mà còn có thể nhìn thấy kỳ tài tu đạo như vầy, thật là làm lòng nó chấn động không thôi.

Thái độ của Thiên Thần thụ lập tức thay đổi, trước kia nó vẫn còn có thể giữ được bình tĩnh thế nhưng hiện lại thì không thể, cảm thấy mình đã gặp

được một cường giả "vô cùng đáng tin", có thể rời đi với người này.

Sau đó, hai bên một già một trẻ trò chuyện vô cùng sôi nổi.

Thiên Thần thụ khẽ lay động, trên những phiến lá vàng óng nhỏ xuống một vài giọt sương thơm kèm theo là hương rượu thoang thoảng, nó dùng thứ này mời Thạch Hạo uống một ly.

"Thứ này sẽ không tránh phải lôi kiếp chứ?"

"Không cần lo lắng, đây chỉ là những giọt sương trong thiên địa và được ta ủ thành rượu mà thôi." Cây già đáp.

Ngay chính bản thân Thạch Hạo cũng không ngờ tới chuyến đi lần này lại thuận lợi như vậy, đã thuyết phục và khiến cho Thiên Thần thụ động tâm, rất có thể sẽ rời đi cùng với hắn.

Thiên Thần thụ có chút kiêng dè nói cho Thạch Hạo biết, nó sum sê tươi tốt như vầy, nếu đi bên cạnh Thạch Hạo thì sẽ quá thu hút người khác, lúc đó chắc chắn sẽ gây nên những cuộc tranh giết của các giáo.

Nó có thể thu nhỏ lại rồi ẩn giấu trong pháp khí không gian, thế nhưng như vậy sẽ ảnh hưởng tới sự sinh trưởng của mình, những trái cây trên cành sẽ rụng hết, không phải là biện pháp hay.

Thạch Hạo cũng nhíu mày, nói: "Không còn biện pháp nào nữa à?"

Một cây cổ thụ lớn như vầy, trừ phi trồng ở Bổ Thiên giáo, Tiên điện, Minh thổ... nếu không ở trong tay hắn thì chắc chắn sẽ không thể gánh nổi, quá làm người khác ghen ghét.

"Nếu như ngươi tìm được Vạn Vật thổ thì ta có thể biến nhỏ lại thành một thước, lúc đó có thể sinh trưởng tự nhiên, đạo hạnh tinh tiến, có thể sẽ kết ra rất nhiều trái."

"Ta có Vạn Vật thổ!" Thạch Hạo nói, lúc này hắn nghĩ tới một chậu đất

từng đoạt được từ trong tay Quân Đạo, thế nhưng đã đưa cho Thỏ nhỏ rồi.

Thiên Thần thụ nói cho Thạch Hạo biết, ở sâu trong khu cổ địa này cũng có Vạn Vật thổ, và có thể ẩn chứa bí mật hơn một kỷ nguyên trước.

Thạch Hạo rời đi, nếu như nơi này có Vạn Vật thổ thì quá tốt rồi, có thể lấy được thì sẽ mang cây già này ra ngoài, không cần lo lắng bị người khác phát hiện.

Thiên Thần thụ không ngừng căn dặn, nói cho hắn biết phía trước vô cùng nguy hiểm, dù là mình cũng không dám xông vào trong, trên đường đi có những lôi kiếp mạnh nhất!

Thạch Hạo nở nụ cười, hắn từng từ trong lôi kiếp tiến vào đây và đã độ qua ba lần thiên kiếp, nếu là người khác thì tình thế này chắc chắn phải chết thế nhưng về phía hắn thì chẳng hề e ngại gì.

Quả nhiên, bên trong chốn non sông này có một địa phương rất là an lành, thực vật xanh um, thế nhưng cũng có một nơi cháy đen một vùng, hàng vạn lôi đình.

Thạch Hạo nhíu mày, lôi kiếp trong nơi sâu nhất này quả nhiên là đáng sợ, thi thoảng cũng sẽ có những tia chớp đáng sợ nhất bổ xuống, cũng có những sinh linh do ánh điện hóa thành đang giương nanh múa vuốt xông thẳng về phía hắn.

Cũng có con đường rất an toàn thế nhưng chỉ cần sau một khắc là sẽ bị lôi điện nhấn chìm, muốn vượt qua được trừ khi có may mắn cực lớn, có bí bảo hoặc bản thân đủ mạnh.

Tiến lên được mấy ngày thì Thạch Hạo thấy một cây cầu vòm bằng đá dẫn vào bên trong một chốn cực lạc, nơi đó có những cây cỏ lấp lánh trong suốt, hào quang chiếu rọi khắp nơi.

Thạch Hạo bước trên nền đá tiến vào trong, kết quả lôi đình bổ xuống khiến cả người cháy đen, nếu là người bình thường thì sớm đã nổ tung rồi.

Cách rất xa nhưng hắn vẫn nhìn thấy một vài cảnh tượng bên trong, tinh thổ đó rất kỳ lạ, những dị tượng không ngừng phát sinh, ráng lành đan xen, thần thánh cực kỳ.

"Vạn Vật thổ!" Thạch Hạo vui mừng.

Đồng thời, hắn cũng vô cùng khiếp sợ, bởi vì bên trong Vạn Vật thổ lại có rất nhiều dị tượng, rất là thần bí.

Việc làm hắn kinh ngạc nhất chính là, bên trong đất lại tỏa ra hào quang tựa như là một mặt kính chiếu hiện một hình bóng thiếu nữ.

"Sao thấy quen quen vậy ta?" Thạch Hạo ngây ngốc đứng yên, cảm thấy hình bóng này rất quen thuộc.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1005: Ma Nữ

Mừng Việt Nam tranh vé Vô Địch.

Hoang đường, sao lại trông rất quen, nhưng khi nhìn thật kỹ thì tựa như không có bóng người nào.

Thạch Hạo thì thầm, xem đi xem lại thật kỹ.

Nhưng, bóng người xuất hiện ở dưới Vạn Vật thổ lại rất mơ hồ, không phải là chân thân.

Bên trong vùng tịnh thổ này có rất nhiều cỏ cây, có rất nhiều cổ dược mấy vạn năm, không hề thiếu thánh dược, khắp nơi là hương thơm nồng nàn, thần thánh vô cùng.

Thạch Hạo lại gần rồi tạo ra Động thiên duy nhất để tiến hành phòng ngự, thế nhưng nơi đây cũng chẳng hề có nguy hiểm gì.

Dù vậy, hắn cũng vô cùng cẩn thận, bởi vì những thứ dính tới Vạn Vật thổ thì đều phải thật cẩn trọng, lai lịch của nó quá to lớn.

Nghe đồn, nó có thể tẩm bổ vạn vật, duy trì vẻ bất hủ, dù cho là thi thể được chôn cất bởi loại đất này thì sau khi qua vô tận năm tháng vẫn có thể thức tỉnh, lần nữa sống lại.

Không cần bàn tới những tác dụng kỳ diệu khác thì thứ này đã có giá trị vô lượng ở Tiên cổ này rồi, bình thường đều nằm trong tay của những cường giả vô thượng.

Có người nói, trước khi Tiên vương ngã xuống thì đều tìm cách tìm cho bằng được chí bảo này, sau đó chôn mình vào bên trong để chờ mong sự bất

hủ, tương lai sau này sẽ phục sinh sống lại lần nữa.

Đương nhiên, lần thức tỉnh này cũng không thể chỉ trong một hai năm được, mà có thể lên tới mấy vạn năm, thậm chí hơn cả kỷ nguyên cũng không chừng.

Thạch Hạo sau khi nghĩ tới những việc này thì lòng bồn chồn không thôi, chẳng lẽ bên dưới có chôn cất thứ gì?

Trước kia lúc ở bên trong Tiên dược viên thì hắn cũng đã thấy qua Vạn Vật thổ từ "Bạch Quy Đà Tiên", vào lúc đó Thạch Hạo từng nghi ngờ, cây Trường Sinh dược này rất có khả năng là một vị Tiên vương biến thành.

Thế nhưng cũng không hề có chứng cứ nào cả, mà chỉ là một suy đoán mà thôi

Nhưng, giờ nhìn thấy những thứ trước mắt, nơi đây có không ít Vạn Vật thổ, diện tích cũng ngang ngửa với Vạn Vật thổ ở trong Tiên dược viên kia, đều là một trượng.

"Đừng nói là, bên dưới mai táng mộ vị nữ Tiên vương nhen!" Thạch Hạo thì thầm, trong lòng thoáng căn thẳng.

Hắn từng tiếp xúc qua với loại thần thổ này.

Vạn Vật thổ cứ như là từng hạt cát vậy, lấp lánh sáng bóng, ánh xanh lấp lóe, tản ra màu sắc mờ ảo, từng làn khói mỏng lan tỏa tựa như là mây mù.

Nhìn ở bất kỳ góc cạnh nào cũng đều rất thánh khiết, chẳng hề giống đất gì cả, tựa như là những bảo thạch quý giá trong thiên địa bị mài thật nhỏ vậy.

Thạch Hạo dùng pháp lực tách Vạn Vật thổ ra, từ từ đào sâu xuống dưới xem có thứ gì.

Đột nhiên, sau khi hắn đẩy ra một lớp đất thì nhìn thấy một bàn chân ngọc trắng như tuyết, bàn chân này không lớn nhưng lại rất lấp lánh, tựa như

được điêu khắc từ ngọc thạch vậy.

"Gặp ma rồi!" Tuy rằng hắn đoán là sẽ chôn cất một bộ thi thể nào đó, thế nhưng khi phát hiện được thì vẫn vô cùng thất kinh.

Thạch Hạo cẩn thận đụng vào một cái, thân thể rất mềm mại và rất ấm, sự đàn hồi rất là cao.

Hắn không thể không cảm thán, Vạn Vật thổ quả nhiên là kinh người, có thể duy trì được sự bất hủ của sinh linh, mặc dù đã trôi qua vô tận năm tháng thì cũng sẽ không bao giờ thối rửa.

Là Tiên vương thật ư?

Tới giờ, dù là Tiên cũng không hề có, không có một ai bước tới được bước này, sẽ không thể gặp được người như thế nữa.

"Tiên còn sống đã không còn, để ta nhìn thử Tiên sau khi chết đi sẽ ra sao!" Thạch Hạo thì thầm, hắn rất muốn xem thử một bộ thi thể hoàn hảo của Tiên vương sẽ có hình dáng ra sao, có khác với những người khác không.

Chỉ là, hắn hơi nghi ngờ, Tiên vương này lại sao lại chỉ tản ra một chút khí tức chứ không hề có gợn sóng kinh thế nào lan tỏa ra, hoàn toàn khác với bộ tiên thi trước kia.

"Xoẹt!"

Đột nhiên, một luồng ánh kiếm quét tới chém thẳng ngay bả vai của Thạch Hạo, bụp, ánh máu lóe lên, nếu không phải hắn nhanh chóng né tránh thì đầu lâu đã bị chém lìa rồi.

Ánh kiếm này rất sắc bén, không gì là không xuyên thủng.

Sắc mặt của Thạch Hạo tối đen, hắn đang đứng cách mặt đất cả trăm trượng, động tác vô cùng nhanh chóng.

"Có trận pháp?" Ánh mắt của hắn lóe sáng.

Rất rất xa thì hắn triển khai đại pháp tách Vạn Vật thổ sang hai bên, vốn là trận pháp rất phức tạp nhưng không biết vì nguyên nhân gì lại bị tổn hại và không còn trọn vẹn nữa.

Nó tựa như bị đốt cháy, những vật liệu dùng để bố trí trận pháp đều bị nóng chảy ra.

"May là đã xảy ra vấn đề, nếu không sẽ phiền phức lắm đây." Thạch Hạo nói.

Lần này, hắn cũng chẳng hề khiêm nhường gì nữa, sau khi đi tới thì nắm lấy mắt cả chân của cô gái kia rồi kéo mạnh nàng lên trên.

Chính xác, thân thể của cô gái này vô cùng hoàn mỹ, chân ngọc xinh đẹp, cẳng chân thon dài thẳng tắp, hoàn mỹ làm người khác phải thán phục.

Cẳng chân của nàng trắng mịn lộ ra ngoài còn những chỗ quan trọng đều được giáp trụ kim ô che chắn kín, giáp bảo vệ lóng lánh ánh đen làm nổi bật lên thân thể đầy quyến rũ này.

Cô gái này đã bị Thạch Hạo kéo hết lên trên mặt đất, chiếc eo nhỏ cùng với nửa người trên quả nhiên cũng hoàn mỹ như dự đoán, vầng trán xinh đẹp không có chút khuyết điểm nào.

Đây là một cô gái với phong thái tuyệt thế, mê hoặc lòng người!

Thạch Hạo quan sát từ trên xuống dưới thật kỹ thì không kìm được vẻ thán phục và có chút thất thần, quả nhiên là mỹ nhân khuynh quốc, dung mạo hoàn mỹ tới kỳ lạ.

Cô gái này quá xinh đẹp, Thạch Hạo cố gắng tìm một điểm xấu thế nhưng lại không hề tìm ra.

Nàng trông rất sống động tựa như vẫn đang còn sống, da thịt thì ấm áp,

độ đàn hồi cực cao.

Cặp mắt đẹp nhắm nghiềng tựa như là một vị tiên tử đang ngủ say đầy bình thản và nhẹ nhàng, lúc nào cũng có thể tỉnh lại.

Đây là một mỹ nhân đang ngủ, không hề nhúc nhích và nằm ngay ngắn trên mặt cát.

Thạch Hạo tin chắc, dung mạo này là lần đầu tiên Thạch Hạo gặp qua.

"Đáng tiếc là đã chết, nếu không với giai nhân tuyệt đại bực này thì khả năng là Chân Tiên, nếu để nàng làm a hoàn cho mình thì chắc chắn sẽ làm người khác phải xao động." Thạch Hạo nói.

Đương nhiên, đây là lời nói "ngông cuồng" từ phía hắn, chứ không thể nào nói thẳng trước mặt một vị Chân Tiên còn sống được, nói vài ba câu bông đùa như vầy thì vẫn có thể.

"Hả, không đúng lắm!" Thạch Hạo kinh ngạc tới biến sắc, tiếp đó lùi lại hai bước, bởi vì hắn phát hiện lông mi của cô gái này nhấp nháy tựa như muốn mở mắt.

Hơn nữa, hắn còn cảm thấy có chút quen thuôc!

Làm sao lại như vậy, cô gái này tuy dung mạo vô cùng xinh đẹp, là một mỹ nhân khuynh thành thế nhưng trước giờ hắn chưa từng gặp qua, hoàn toàn khác với những cố nhân trước đây hắn đã từng gặp.

Tại sao lại có cảm giác quen biết?

Gợn sóng dập dờn, cơ thể của cô gái này phát sáng, chóp mũi khẽ động, bắt đầu thức giấc!

Thạch Hạo ngạc nhiên, nàng... còn sống?

"Không phải khí tức Tiên đạo, chẳng lẽ là..." Thạch Hạo như nghĩ tới điều gì đó rồi nhanh chóng kết ấn đánh về phía trước hòng ngăn chặn lại.

Xoẹt!

Một lát sau thì cô gái này mở mắt, cặp mắt sâu lắng tựa như tinh không và lấp lóe tuệ quang, mái tóc phấp phới, cả người toát ra vẻ kỳ ảo tới siêu phàm.

Ầm!

Thạch Hạo là cao thủ cỡ nào chứ, ba luồng tiên khí lao ra rồi trấn áp bao phủ toàn thân nàng, khiến cho nàng khó mà tránh né được.

Cô gái này quá kỳ lạ, hắn muốn ra tay trước tiên để khống chế địch nhân.

Xoẹt!

Không nghĩ ra được cô gái này cũng tu ra tiên khí, ngón tay ngọc điểm ra một vệt thần quang, mà vệt thần quang này lại mang theo một viên thạch châu rất đáng sợ kéo thân thể của nàng lướt sang ngang, nhanh chóng tránh né đòn đánh của Thạch Hạo.

"Tiểu tắc, ngươi dám đánh lén ta!" Đúng lúc này thì cô gái mở miệng đầy vẻ tức giận, cùng với một chút bối rối.

Càng ngày càng cảm thấy quen thuộc nên khiến hành động của Thạch Hạo chợt ngừng lại, rồi nhìn chằm chằm nàng không rời mắt.

Cuối cùng thì hắn cũng bừng tỉnh, nói: "Là ngươi?!"

Cô gái này đứng bên trên Vạn Vật thổ, vóc người cao cáo mảnh khảnh, chiều cao của nàng phải ngang ngửa với Thạch Hạo, da thịt trắng mịn phát sáng, đường cong uốn lượn.

Mái tóc đen phấp phới, vóc người hút người, vẻ mê hoặc tuyệt thế.

"Ngươi chính là tên vong ân phụ nghĩa, khi tìm thấy nơi ta bế quan mà

còn dám có ý đồ với ta." Cô gái này không vừa lòng, ánh mắt lóe sáng.

Mái tóc dài đen nhánh tựa như có thể soi gương buông xõa tới eo nhỏ, cơ thể tựa như được tạc từ Dương chi ngọc thạch làm nổi bật lên hai màu trắng đen, hơn nữa bộ giáp kim loại che đi những chỗ trọng yếu lấp lánh ánh sáng lộng lẫy khiến cho vẻ phong tình tuyệt thế của nàng hoàn toàn khác với những người khác.

"Ma nữ... là ngươi thật à?!" Thạch Hạo không biết nói gì, dù thế nào cũng không nghĩ tới ở nơi này lại đào lên một Ma nữ của Tiệt Thiên giáo.

Thiếu nữ này luôn đối đầu với Nguyệt Thiền, bất kể là ở hạ giới hay là thượng giới, cả hai vẫn không ngừng dây dưa với nhau.

Từ sau khi tiến vào Tiên cổ thì Thạch Hạo biết được sớm muộn gì cũng sẽ gặp được nàng, thế nhưng mấy năm vừa rồi không hề có chút tin tức nào cả, cho tới hôm nay lại bất ngờ phát hiện ra.

Ai có thể nghĩ tới được, nàng lại chôn chính mình vào trong Vạn Vật thổ.

"Ta đang bế quan." Ma nữ liếc nhìn hắn một cái, cả người toát cả một loại linh tính kinh người, tựa như là một tinh linh đầy xỏa quyệt, không minh và xuất thần.

"Sao ngươi lại khác với trước kia thế?" Thạch Hạo có rất nhiều nghi hoặc, Ma nữ có khí chất siêu phàm thế nhưng dung mạo lại hoàn toàn khác với trước kia.

"Thật là đáng ghét mà, tu luyện môn thiên công kia đã thiêu hủy hết trận pháp và quần áo của ta hết cả rồi>" Ma nữ làu bầu đầy tức giận, may mà không có đốt sạch, vẫn còn có giáp trụ kim ô này.

Xoẹt!"

Lụa mỏng màu trắng phấp phới che khuất thân thể của nàng lại, tuy vẫn

có thể nhìn được thấp thoáng da thịt ở bên trong thế nhưng nàng cũng chẳng hề để ý.

"Hôm nay, coi như chúng ta thật sự gặp mặt nhau." Ma nữ cười tươi, hàm răng trắng bóng, môi đỏ xinh đẹp.

"Yêu nữ, ngươi... trước đây khi đi gặp ta, đều là linh thân à!?" Trán của Thạch Hạo đều là nếp nhăn.

Quá đáng ghét mà, cô gái này quá xấu xa, nhiều lần gặp nhau ở trước kia, hóa ra đều là linh thân sao?

Lần đầu gặp là lúc ở Côn Bằng sào thuộc Bắc Hải, khi đó nàng là một thiếu nữ gian xảo và hoạt bát. Lần thứ hai là lúc ở đế đô Thạch quốc, khi đó nàng lấy tên là tiên tử Cửu vĩ Thiên hồ. Sau đó, nàng từng biên hóa ra dung mạo thứ ba, vẫn là gian xảo, xinh đẹp, từng liên thủ với Thạch Hạo để bắt lấy Nguyệt Thiền.

Hắn cho rằng, lần gặp thứ ba chính là chân thân của Ma nữ.

"Đây mới là chân thân của ta, những lần gặp ngươi trước đây đều là linh thân cả, ngươi xảo quyệt như vậy thì phải phòng bị chớ?" Nàng cười hì hì, đôi mắt đẹp chớp chớp làm dáng vẻ dửng dưng như không.

Ai xảo quyệt, Thạch Hạo cắn răng, rõ ràng nha đầu này trơn trượt như lươn, dù đã hợp tác tới nhiều lần mà cũng không hề lộ ra chân thân.

Nếu không phải lần này bất ngờ đào nàng lên thì không biết tới khi nào mới biết được sự thật.

Thạch Hạo mở Thiên nhãn, ánh sáng rực rỡ chiếu rọi, lúc này mới tin chắc đây không phải là linh thân mà là chân thân.

"Tiểu Thạch, ngươi dám lợi dụng ta!" Ma nữ nhanh chống chuyển dời thân thể đồng thời tỏa ra phù văn lấp lánh quấy phá Thiên nhãn thông của Thạch Hạo, làm cho hắn không cách nào nhìn xuyên được.

"Ngươi lừa ta tới mấy năm, vậy không thấy ngại khi nói là ta lợi dụng ngươi à?" Thạch Hạo dửng dưng hỏi.

"Nè, mấy năm không gặp, ngươi với Nguyệt Thiền ra sao rồi?" Ma nữ lái sang chuyện khác, đồng thời vẫy vẫy tay, nở nụ cười đầy ngọt ngào, nói: "Đừng có căng thẳng như thế, cố nhân gặp lại thì đáng ra phải vui mừng nhiệt tình mới đúng chứ, ta sẽ đưa cho ngươi một tạo hóa, Vạn Vật thổ này cho ngươi."

"Ngươi không nói thì ta cũng sẽ lấy thôi, nó có tác dụng rất lớn." Thạch Hạo cũng không vội vả hỏi lý do vì sao nàng lại xuất hiện ở đây, mà lấy ra một cốt đỉnh rồi bắt đầu thu lấy Vạn Vật thổ.

"Ủa, sao lại nặng thế?" Vừa mới thu được một nửa thì hắn cảm thấy là lạ, mặc cho phát lực mạnh tới đâu thì cũng không thể thu hết ngay lập tức được.

"Ta sẽ giúp ngươi một tay!" Ma nữ cười hì hì.

Nửa khắc đồng hồ sau thì Thạch Hạo đổ đầy mồ hôi, Ma nữ cũng y như hắn, đã hao tổn rất nhiều nguyên khí.

Vẻ mặt của Thạch Hạo chẳng lành, nói: "Vừa mới gặp mặt mà ngươi đã lợi dụng ta rồi, cũng không dị khi nói là cố nhân à?"

"Đừng có hẹp hòi như thế, năm xưa ta từng tặng cho ngươi một vị Thánh nữ Bổ Thiên giáo đầy quyến rũ, hôm nay lại tặng cho ngươi một chút đất cát này nữa, chẳng có chút lương tâm gì cả." Ma nữ nói.

Bên dưới đám thổ này tuyệt đối có thứ gì đó, thứ này sở hữu sức mạnh kỳ dị đã giam cầm Vạn Vật thổ nên không cách nào thu sạch được.

Cũng không biết trôi qua bao lâu thì Thạch Hạo cũng chỉ mới lấy đi được bảy phần mười, sau đó thì hắn nhìn thấy đường nét hình người ngay bên dưới.

Lúc này, hắn chấn động rồi nhìn về phía Ma nữ.

"Bên người có một người đang nằm, đây mới là chính chủ, là một vị Tiên vương!? Thạch Hạo như gặp phải ma, bên dưới cùng của Vạn Vật thổ không ngờ lại chôn cất một sinh linh.

Ma nữ quả đúng là gan không hề nhỏ chút nào!

"Đừng nhìn ta làm gì, nếu như không phải để luyện môn thiên công kia thì ngươi cho rằng ta sẽ muốn nằm dưới đất à, ta cần Vạn Vật thổ để bảo vệ bản thân không bị thối rửa." Ma nữ lườm hắn một cái rồi lầu bầu nói.

"Ngươi làm sao tới được nơi này?" Thạch Hạo nói, cũng không vội bới móc tiếp.

"Ta nhìn thấy một chiếc Thiên địa mẫu khí đỉnh mang theo người phá nát hư không, sau đó thì ta không ngừng đuổi theo, kết quả lại tới nơi này." Ma nữ nói đầy nhẹ nhàng, dửng dưng như không, làm vẻ cực kỳ lười biếng.

"Ngươi nói cái gì?" Thạch Hạo lập tức nghĩ tới chiếc đỉnh mà bản thân đã nhìn thấy ở trên tế đàn cổ xưa bên dưới hắc uyên của Táng giới kia, thứ đó không thuộc về quá khứ, không phải là của hiện tại, là vì hắn nên mới tới!

"Nó... đi nơi nào?!" Thạch Hạo chụp lấy cánh tay trắng như ngó sen của Ma nữ rồi hỏi gấp.

"Nè nè, ngươi cầm sai rồi kìa, ta không phải là Nguyệt Thiền nhen!" Nàng nhẹ nhàng như tiên, lập tức né tránh và cũng không quên nguýt hắn một cái.

"À, ngay ở bên dưới Vạn Vật thổ." Nàng bổ sung.

Thạch Hạo ngây dại, giật mình nhìn bên dưới chân mình.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1006: Một Giọt Đế Huyết

Không ngờ Mẫu khí đỉnh - thứ làm cho hắn e dè và tưởng nhớ lại ở nơi này, ở ngay bên dưới Vạn Vật thổ thì làm sao Thạch Hạo không sợ hãi được chứ!

"Ngươi không lừa ta đó chứ?" Thạch Hạo nhìn về Ma nữ, thiếu nữ này vô cùng xảo quyệt, lời nói chưa chắc đã là thật, hơn nữa bên dưới Vạn Vật thổ có dấu vết hình người chứ không phải là hình đỉnh.

Ma nữ thướt tha, tóc đen buông xõa, mắt to như hồ nước trong veo, kỳ ảo như "Trích tiên", lúc này nở nụ cười nói: "Lừa ngươi thì ta sẽ có chỗ lợi nào?"

Trước kia nàng thường mặc y phục màu đen tôn lên làn da trắng mịn như ngọc, vô cùng xinh đẹp, hiện giờ lại mặc y phục trắng như tuyết khiến khí chất của nàng càng thêm siêu trần thoát tục.

"Chẳng lẽ ngươi muốn thay đổi phong cách cho giống với đối thủ của mình?" Thạch Hạo nhìn nàng.

"Há, một tên bại tướng, năm đó ta chỉ phái ra vài bộ linh thân mà đã giải quyết được ả rồi, à, người vợ nhỏ Nguyệt Thiền của ngươi nay sao rồi?" Ma nữ với vóc dáng cao ráo, nàng dùng tay bối lại mái tóc dài của mình, ánh mắt chớp chớp, khí chất biến đổi thành một vị tiên tử siêu nhiên, chỉ trong nháy mắt đã trở nên động lòng người.

Thạch Hạo nhìn chằm chằm nàng, quá nhiên Ma nữ này giống y chang trước kia, vẫn lạc quan, lươn lẹo, là nhân vật cực kỳ khó chơi.

"Nguyệt Thiền, năm đó cũng không phải là chân thân mà chia làm chủ thân và thứ thân, ngươi hẳn cũng đoán được, người mà chúng ta bắt được

cũng chỉ là thứ thân mà thôi." Thạch Hạo nói.

"Ấy da, gọi thân mật luôn vậy à, đừng nói ngươi và nàng đã làm chuyện đó rồi nghe, thật tình ta vẫn không hề ngờ, năm xưa ngươi cũng chỉ là một đứa nhóc cao không quá vai ta, tuổi nhỏ như vậy mà tâm tư lại xấu xa như thế, có thể làm được hả? Nguyệt Thiền thật là đáng thương, không ngờ lại rơi vào trong tay một đứa nhóc còn chưa cai sữa, thật đúng là một đời Tiên tử cứ thế trôi theo dòng nước!"

Ma nữ với thân thể hút người lắc lắc đầu làm vẻ đáng tiếc, thế nhưng trong cặp mắt to tròn lại lóe lên linh quang đầy hài lòng, rõ ràng là đang cười trên nỗi đau của người khác.

Thạch Hạo trán nổi gân xanh, nói thế là ý sao đây? Mấy năm trước đúng là hắn đang ở tuổi vị thành niên, tuổi cũng không lớn lắm thế nhưng chiều cao cũng không phải là thấp, vậy làm sao lại mới tới bả vai của nàng?

"Vừa mới gặp mặt mà ngươi đã chế giễu ta rồi đấy hả?" Hắn vẻ mặt không lành nhìn chằm chằm Ma nữ, cặp mắt không ngừng đảo quét về những nơi lồi lõm nhấp nhô trên cơ thể của nàng.

"Nói chút về tên bại tướng dưới tay ta đi?" Ma nữ hứng thú hỏi.

"Nàng... rất khỏe!" Thạch Hạo đáp.

"Ồ?" Ma nữ như phát hiện thấy điều mới mẻ nào đó nên biểu hiện đầy kỳ quái, lông mi chớp chớp rồi cười réo lên: "Có gian tình à?!"

Nghe bốn chữ này thì lông mày của Thạch Hạo cau lại, trừng mắt nhìn nàng.

"Không ngờ tới, tên nhóc năm xưa ngay cả hỉ mũi còn không sạch mà lại gan to bằng trời, lại dám làm chuyện xấu đó!" Ma nữ rung đùi đắc ý, cười ha hả không ngừng.

"Ngươi ít nói bậy đi!"

"Dị hả? Ta chỉ cần nhìn thấy vẻ mặt của ngươi thì liền biết hai người chắc chắn có vấn đề rồi, ha ha... Thú vị quá đi mất, sau này khi gặp lại Nguyệt Thiền thì để ta xem thử vị tiên tử không dính chút bụi trần gian này còn cao ngạo nữa hay không." Ma nữ cười như điên như dại.

Thạch Hạo cũng chẳng biết nói gì nữa, rất lâu sau mới trừng mắt nói: "Kỳ thật, ta cũng rất hứng thú với nàng, có muốn ôm hun thắm thiết chút không?"

"Nhóc con, cút xa ta ra!" Ma nữ vẻ cười không giảm nhưng cũng đầy kiên quyết nói.

"Nàng hơn ta nhiêu tuổi?" Thạch Hạo đi quanh nàng một vòng rồi bổ xung: "Vóc người tính ra cũng được, chẳng hề khác với tiên tử của chính giáo kia, rất là quyến rũ đó."

Nếu Ma nữ dám chế nhạo mình thì Thạch Hạo cũng chẳng ngại trả đũa.

"Tiểu tặc, tốt nhất nên đi tìm tiên tử của ngươi đi, cô không có thời gian đấu khẩu với cháu đâu, cô còn phải tu hành và thành Tiên, tương lai sau này sẽ đi thăm Nguyệt Thiền, ha ha..." Nàng cười rất khoái trá, cơ thể cao ráo lắc lư tựa như là một bông hoa Tiên Ma xinh đẹp đang đung đưa trong gió, xinh đẹp tới lạ lùng.

Thạch Hạo đưa tay chộp tới, hắn muốn nắm chặt lấy bàn tay trắng mịn như ngó sen của Ma nữ, ba luồng tiên khí không ngừng lưu chuyển.

"Nè, chính sự quan trọng hơn, ta cũng không muốn đánh nhau với ngươi đâu!" Ma nữ không chế tiên khí, một viên thạch châu xuất hiện và tỏa ra uy thế, sương mù tràn ngập bao phủ lấy nàng rồi rút lui về sau.

Hai người cũng không chậm trễ nữa mà bắt đầu đào bới, Vạn Vật thổ được Thạch Hạo thu lấy rồi bỏ vào trong cốt đỉnh.

Quả nhiên, thứ ở bên dưới có một luồng sức mạnh khó tả hấp thụ lấy Vạn Vật thể, càng ngày càng khó thu lấy đất này hơn.

Leng keng!

Cuối cùng, thứ trong lòng đất kia đã lộ ra hình dáng.

"Tiên vương à?" Ma nữ hoảng sợ, bộ dạng tươi cười đều thu lại thay vào đó là thủ thế chờ địch, sợ sẽ phát sinh biến cố.

Bên dưới Vạn Vật thổ muôn màu muôn vẻ có một người đang nằm yên, giáp trụ mờ ảo đầy vết nứt chứ không hề có một tia ánh sáng lộng lẫy nào.

Thế nhưng, thứ này lại làm người khác cảm thấy thần bí, cảm thấy sự thánh khiết ấy không thể xâm phạm, mặc dù đã hư hao từ lâu nhưng vẫn chẳng hề tầm thường chút nào.

"Là một vị Tiên vương ư?" Thạch Hạo chấn kinh.

Người ta thường nói, nếu không phải là Chân Tiên thì không cách nào sở hữu được Vạn Vật thổ, dùng thứ này để trồng Trường Sinh dược hay là mai táng chôn cất bản thân thì vô cùng thích hợp, có thể duy trì được sự bất hủ, không hề thối rửa.

Không ngờ lời đồn này lại là sự thật, Thạch Hạo lộ vẻ nghiêm túc nhìn chằm chằm người bên dưới.

Hắn và Ma nữ dùng hết khả năng thu hồi những thần thổ đang phát sáng kia, để lộ ra toàn bộ tiên thể này.

"MỘt vị nữ Tiên!"

"Hả, không đúng, không có thi thể, người đâu rồi?!"

Hai người bỗng kinh ngạc, bộ giáp trụ này rất phi phàm, tựa như đang có người nào đó khoác lên mình chứ chưa hề tháo xuống và được chôn cất ở bên trong đất này. Thế nhưng sau khi thu hết đất thì lại phát hiện chỉ có mỗi bộ giáp trụ, bóng người hiện ra khi nãy không phải là chủ nhân của thứ này.

Bộ giáo trụ này, đã từng là vật sở hữu của một cô gái!

"Vật này làm bằng chất liệu gì thế, lẽ nào là một loại tiên kim nào đó?!" Thạch Hạo vuốt nhẹ, sau đó dùng sức bóp chặt, kết quả mặc dù bộ giáp trụ này có rất nhiều vết nứt thế nhưng hành động của hắn cũng chẳng gây nên tác dụng gì.

"Thứ này rất cổ xưa, không hề có ánh sáng lấp lánh thế nhưng, đây chính là một bộ chiến y vô giá trên đời này, nếu như không bị hư hao thì chắc chắn sẽ làm thế gian khiếp sợ. Kỳ thực, nếu suy nghĩ kỹ một chút thì có thể biết được, năm xưa từng có một cô gái đặt chân vào Tiên đạo biết mình sẽ chết nên đã tự mai táng bản thân ở nơi này, chỉ là không biết chân thân ở đâu?" Ma nữ nói.

Sau đó, tấm thân đầy đáng yêu của nàng khẽ chuyển rồi nhìn về phía Thạch Hạo, nói: "Vạn Vật thổ phần ngươi, còn bộ giáp trụ này thuộc về ta."

Thạch Hạo thử một chút thế nhưng bộ giáp trụ này chẳng hề có chút phản ứng nào, nó đã bị hư hao, ngoại trừ sở hữu độ cứng rắn ra thì cũng chẳng còn chút thần kỳ nào cả, tuy rằng hắn biết chắc chắn có gì đó kỳ lạ nào đó thế nhưng hắn cũng không có tranh giành.

Bởi vì, hắn đã có một bộ giáp trụ rách nát kìa rồi, bộ này rất có thể có quan hệ với Lôi đế, không bằng chứ vui vẻ đồng ý đưa cho Ma nữ cho rồi.

"Ồ, có mưa ánh sáng, có quang vụ phi tiên, nàng muốn phi thăng hay là vũ hóa?" Ma nữ giật mình.

Cảnh tượng như vầy có chút kỳ lạ, và cũng rất kinh người.

"Cao thủ vô thượng khi chết đi, có người sẽ lưu lại thân thể, cũng có người sẽ để lại binh khí của mình, hơn nửa thứ này là thuộc về vế sau." Thạch Hạo nói.

"Đáng tiếc thật, có thể đạt tới cảnh giới đó thì chắc chắn là một cô gái xuất chúng, thế nhưng lại chết đi một cách yên lặng, dù là Vạn Vật thổ mà cũng không hề có tác dụng luôn ư, cũng không hề lưu lại danh tính trên thế

gian này." Ma nữ cảm thán.

"Vậy Thiên địa mẫu khí đỉnh mà ngươi nói đâu?" Thạch Hạo với vẻ mặt chẳng lành nhìn nàng, yêu nữ này chắc chắn đang lợi dụng mình hòng giúp nàng đào ra Vạn Vật thổ.

Giáp trụ này vốn có sức mạnh khó tả, có thể hấp thụ những tiên thổ kia nhưng giờ lại không hề tỏa ra tràng vực nữa, nó đã khôi phục lại vẻ yên lặng.

"Mấy năm trước, khi ta thấy nó bay vào đây và tiến vào sâu bên dưới thì biến mất, còn vì sao thì ta cũng không biết." Ma nữ lắc đầu.

Nàng thề thốt rằng mình không có nói dối, thật sự là đã nhìn thấy một chiếc đỉnh, cũng vì đuổi theo nó nên mới đi vào nơi này.

Thạch Hạo tin nàng không hề nói dối, nếu không nhìn thấy chiếc đỉnh kia thì không cách nào miêu tả ra hình dáng của nó được.

Hai người tiếp tục thu hết những Vạn Vật thổ còn sót lại vào trong đỉnh.

"Hả, không đào được nữa, chẳng lẽ bên dưới còn có thứ gì nữa, chính là thứ này đang hút lấy Vạn Vật thổ?" Thạch Hạo hơi nghi ngờ.

Diện tích của Vạn Vật thổ đạt một trượng vuông, và sâu cũng tới một trượng.

Sau khi đào tới đáy và thu hất Vạn Vật thổ thì rốt cuộc hai người cũng đã thấy được thứ gì đó, lập tức cả hai đều biến sắc.

Đây là một giọt máu, đỏ tươi như ngọc, thần hà ngút trời, chỉ vừa mới lộ khỏi mặt đất thì liền phát ra một luồng uy thế khó lường!

Thạch Hạo và Ma nữ đồng thời rút lui, cả hai đều vô cùng chấn kinh, đây là cao thủ bậc nào chứ, chỉ một giọt máu mà đã khiến cả hai dựng đứng cả lông tóc, tựa như đang đối mặt với mãnh thú thời Hồng hoang vậy.

Giọt máu này quá kinh người!

Hơn nữa, để hai người kinh ngạc hơn là, thứ này không hề có sát khí, chỉ là một giọt máu vô hại được người khác lưu lại, lúc này tản ra uy thế khó tả.

Thạch Hạo cảm thấy, nếu như không thể sánh ngang với Thiên Thần thì bất kỳ Chân Thần trở xuống khi gặp phải đều bị áp chế tới mức quỳ rạp xuống đất, cơ thể không ngừng run rẩy.

Thật không thể tưởng tượng nổi, quá mức kinh người!

Máu của người nào?

"Ta đã từng thấy qua, chính là máu dính bên trên chiếc Mẫu khí đỉnh kia, tươi đẹp như kim cương, chúng không ngừng phát sáng và chiếu rọi cả trời xanh." Ma nữ nói, rất hiếm khi thây nàng nghiêm túc, không còn cười cợt như vầy.

Thạch Hạo mở Thiên nhãn quan sát giọt máu này thế nhưng hắn lại chẳng thể thấy được điều gì, không cách nào nhìn thấu được, nó được bao bọc bởi từng tia khí hỗn độn, bên trong giọt máu lại có pháp tắc và trận tự nào đó không cách nào quan sát.

Ngay cả Thiên Nhãn thông mà cũng vô hiệu, thật sự là chuyện hiếm có!

"Không thuộc về quá khứ, không thuộc về hiện tại, quay trở lại tìm ta, mục đích của ngươi là gì đây?" Thạch Hạo hờ hững nói.

"Ầm!"

Đột nhiên, giọt máu này dâng trào khí tức, tựa như có cảm giác vậy, nó như là đại dương khiến hư không phải cộng hưởng, run rẩy và gần như nổ tung.

"Người này ra sao đây?" Ma nữ kinh ngạc thốt lên, đôi mắt to trợn tròn nhìn chằm chằm giọt máu này.

"Có thể sánh ngang với Liễu Thần không?" Thạch Hạo rung động trong

lòng.

Hắn cảm thấy, nếu như Liễu Thần khôi phục lại như cũ thì hẳn sẽ có uy thế như vầy.

"Chiếc đỉnh kia có mang theo người dừng lại bên trong Vạn Vật thổ chính là để tu dưỡng, bởi vì thứ thổ này có thể đảm bảo việc bất hủ, bảo quản tất cả sinh linh và đồ vật." Ma nữ phán đoán.

Thạch Hạo gật đầu, hẳn là như thế rồi.

"Ngươi đã nhìn thấy chủ nhân của chiếc đỉnh này hả, bóng dáng thế nào?" Thạch Hạo hỏi.

"Rất mơ hồ, rất khó để nhận biết, lần đầu thì nhìn như là một cô gái thế nhưng khi mãnh vỡ thời gian bay lượn thì nàng chợt nhòa đi, tiếp đó thì lại nhìn thấy một chàng trai khác." Ma nữ mông lung nói.

Nàng cảm thấy, chiếc đỉnh kia rất kỳ lạ, như là có thể vượt qua tương tai cổ kim, có thể làm cho thời gian hỗn loạn, không cách nào nói rõ được cảm giác của mình.

"Ầm!"

Sau một khắc, giọt máu kia càng kinh người hơn, những gợn sóng nó tản ra khiến hư không rách lìa, đồng thời từ bên trong cũng phát ra từng trận hô hào chấn động cả thiên địa.

Thi thoảng, Thạch Hạo như nghe được thiên quân vạn mã đang chinh chiến, tiếng la hét "giết" rầm trời!

Hơn nữa, ở giây tiếp theo, hắn mơ hồ nhìn thấy một chàng trai, tựa như đang xuyên qua vạn giới chư thiên đối diện với hắn, ngạo thế sừng sững.

Là... một vị Thiên Đế!

Ánh mắt của Thạch Hạo như điện nhìn người này, bản thân cũng tự

động hiện ra một luồng khí thế khó hiểu!

Ma nữ khiếp sợ, bởi vì vào lúc này nàng không cách nào tới gần được mà bị đẩy ngược ra ngoài, khí thế ấy quá kinh khủng, có thể dễ dàng khiến Thiên Thần phải quỳ lạy.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1007: Không Tồn Tại Trong Thiên Địa

Một giọt máu lơ lững ở trên hư không, tựa như đang phản chiếu ra tương lai cổ kim.

Thạch Hạo bất động nhìn về trước, nơi đó có một chàng trai rất mơ hồ đang đứng ngạo nghễ trong thiên địa, trên đỉnh đầu có một chiếc đỉnh đang lơ lửng và buông xuống từng tia mẫu khí đồng thời lấp lánh ra chín loại ánh sáng tiên kim!

Chàng trai này chẳng hề nhúc nhích, cứ thế xuyên qua vạn cổ quan sát Thạch Hạo, ánh mắt của người này vô cùng sâu lắng và ẩn chứa vẻ thần bí và thông tin nào đó khó mà nói ra được.

Nhưng Thạch Hạo không cách nào nhận biết được nên trong lòng vô cùng lo lắng, không thể hiểu được đối phương đang muốn truyền đạt ý gì.

Hắn cảm thấy, đối phương rất muốn thông báo cho mình biết thế nhưng bản thân lại không cách nào hiểu được.

"Không tồn tại ở trong thiên địa, không thuộc về nơi này, không cách nào giải thích..." Trong mơ hồ dường như hắn nghe được tiếng sấm nổ kèm theo là thiên kiếp tiên đạo vô thượng, có lời nói như có như không truyền tới.

Thạch Hạo khiếp sợ nhìn chằm chằm người kia để cố gắng nghe và hiểu thật rõ.

Người đó tắm rửa trong ánh chớp, vẻ mặt càng thêm phức tạp thế nhưng lại không cách nào nói ra được, không cách nào mở miệng.

Đây chỉ là một giọt máu ư? Vì sao lại có cảnh tượng quái quỷ này.

"Keeng!"

Một tiếng chuông ngân vang trong chiến trường tựa như chấn động cả dòng sông thời gian, can thiệp vào sự ổn định của tương lai cổ kim, một chiếc chuông lớn ngân vang ở nơi xa và có một người ngồi xếp bằng quay lưng lại với chúng sinh. Hắn đang thi pháp, lúc vung tay thì đẩy mạnh một chiếc đỉnh ra ngoài và đưa nó tiến vào một con đường, mảnh vỡ thời gian tựa như là những giọt mưa không ngừng rơi xuống.

"Chiếc đỉnh kia, là chiếc đỉnh đó ư?" Thạch Hạo lộ vẻ khiếp sợ.

Có một vị nữ Đế thở dài, nàng xinh đẹp vạn ngàn, trong tay có một luồng tiên khí lúc hóa thành kiếm, hóa thành vòng hoặc hóa thành mặt nạ, nó tỏa ra hào quang vô thượng, nàng xuất thủ đánh về phía con đường kia hòng giúp chiếc đỉnh bay đi.

"Hả, đó là Tào Vũ Sinh?!" Thạch Hạo rung rẩy, hắn nhìn về phía một người y chang như tên Mập, người này rất mập, là một đạo sĩ ở độ tuổi trung niên và người này cũng đang ra tay giúp đỡ.

Nơi đó ra sao?

Thạch Hạo nhìn thấy, thần ma chư thiên bỏ mạng, cảnh tượng máu đỏ nhuộm cả Cửu thiên Thập địa đầy đáng sợ, nơi đó có mấy bóng người đang đứng đầy ngạo nghễ và chém giết lẫn nhau.

Thời gian lẫn lộn, vật đổi sao dời, tựa như là đã xảy ra từ ngàn tỉ năm trước đây, con mắt của Thạch Hạo đau nhói nhìn chằm chằm nơi đó, mãi cho tới khi còn lại một chiếc đỉnh cách mình không xa.

Còn có một người đang đứng ở bên dưới chiếc đỉnh, người này càng mơ hồ hơn, hắn như là một vị Thiên Đế đang dõi mắt nhìn Cửu thiên Thập địa, thế nhưng lại không cách nào mở lời được.

Đứng trước mặt hắn, thần ma chư thiên tựa như nhỏ bé không đáng nhắc tới, toàn bộ đều muốn quỳ lạy, không giận mà uy, khí thế Thiên Đế đầy cái

thế.

"Ngươi muốn nói gì với ta thế?" Thạch Hạo kìm nén không được nên hét lớn.

Hắn cảm thấy, người này tới đây là muốn nói cho hắn biết một chuyện vô cùng trọng yếu, chỉ bởi vì một vài nguyên nhân nào đó mà không cách nào mở miệng thành lời được.

"Do ngươi chỉ là một giọt máu nên không cách nào nói rõ được ư?" Thạch Hạo hỏi lớn.

Hắn cảm thấy, việc này quá quan trọng, hắn như cảm nhận được một việc gì đó từ trong cõi u minh nên cần phải hiểu rõ và làm sáng tỏ việc này, nếu không tương lai chắc chắn sẽ vô cùng tai hại!

Hơn nữa, loại đại họa này sẽ bao phủ cả trời lẫn đất, ảnh hưởng vô cùng sâu xa.

Người này tới đây là muốn báo cho hắn biết chuyện gì? Vì sao không thể mở lời!

Ma nữ bị một luồng sức mạnh đẩy về nơi xa, chỉ có thể đứng nơi đó quan sát mà thôi, nàng vô cùng khiếp sợ, đó là người như thế nào mà lại mạnh mẽ như thế, hoàn toàn vượt xa những người nàng đã từng gặp.

"Hơn xa Giáo chủ, chính là Thiên Đế!" Ma nữ có cảm giác là như thế, khí thế của người kia quá sung túc, tuy rằng không nói lời nào mà chỉ lẳng lặng đứng đó, thế nhưng lại có thể quan sát núi sông vạn cổ, trấn áp chư thiên.

Nàng vô cùng giật mình, vì sao Thạch Hạo lại chẳng hề bị ảnh hưởng, với lại người kia không hề nhìn về phía Thạch Hạo nhưng phản phất lại muốn giao lưu cùng với hắn, vậy tại sao vẫn không thể tiến hành.

Thế giới này đã xảy ra chuyện, còn chính bản thân nàng lại bị bệnh

điên?Nhân gian này tại sao lại có cao thủ đáng sợ đã vượt qua cực hạn như vầy, thật không thể hiểu được.

Rốt cuộc thì tiếng la hét biến mất, những cảnh tượng kia cũng chẳng thấy đâu, người đó cùng với chiếc đỉnh từ từ mờ ảo rồi hóa thành một điểm sáng vụt tắt khỏi thế gian.

Chiếc đỉnh năm đó đã tới nơi này!

Chỉ là, chiếc đỉnh đã sớm đánh nát hư không mà chỉ để lại một giọt máu, chiếu lại những cảnh tượng của ngày xưa.

Những thứ vừa nãy nhìn thấy cũng không phải là người và đỉnh thực thể, tất cả đều là dấu ấn.

"Tại sao, các xa nhau vô tận năm tháng vậy mà người kia lại biết sẽ có người tới nơi này, sẽ đối mặt với mình?" Ma nữ không rõ.

Tất cả những chấn động đều biến mất, chỉ còn sót lại một giọt Đế huyết đỏ tươi.

Thạch Hạo đưa tay tới để thu lấy.

Giọt máu này rất phi phàm, dù là thần linh cũng phải run rẩy, thế nhưng lúc này lại rất ôn hòa chẳng hề làm thương tổn tới Thạch Hạo, không có xảy ra bất cứ phản ứng nào cả.

"Cẩn thận!" Ma nữ lên tiếng nhắc nhở, nàng vẫn không hề tới gần thế nhưng lông tơ cả người đều dựng đứng.

Thạch Hạo mở lòng bàn tay hòng thu thứ này vào trong, thế nhưng lại vô cùng kinh ngạc, hắn không cách nào chạm vào giọt máu này được, nó tựa như không tồn tại vậy.

Là vì sao, thật khiến người khác khó có thể lý giải, hắn thử nghiệm mấy lần những cũng không cách nào cầm vào tay được.

Giọt máu này lơ lững và đi kèm là những mảnh vỡ thời gian tựa như không thuộc về thế gian này, như đang ở một nơi vĩnh hằng nào đó.

Biến hóa này đã vượt qua mọi lý giải của Thạch Hạo, sao lại thành ra như vầy?

Đây là một giọt máu hay là một dấu ấn, hắn rất khó để xác định, không cách nào bắt lấy thứ này từ trong mảnh vỡ thời gian được, chỉ có thể nhìn nó bồng bềnh bên dưới..

"Quái lạ!" Ma nữ lên tiếng, nghĩ đi nghĩ lại rồi nói tiếp: "Dùng Vạt Vật thể thu xem được không?"

Thạch Hạo gật đầu rồi lấy ra cốt đỉnh, bên trong đều là những bảo thổ tỏa ra ráng lành.

"Ồ, động rồi!" Hai người giật mình.

Giọt máu này từ từ tiến vào trong đỉnh và đi vào bên trong Vạn Vật thổ, từ đó biến mất không thấy đâu nữa.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, việc này thật là kỳ lạ.

Thạch Hạo cất chiếc đỉnh vừa nặng vừa quý này đi, khi cầm thứ này thì tựa như đang vác một ngọn núi Tiên đạo vậy, cảm thấy nó vô cùng nặng nề, chủ yếu là áp lực ở trong lòng.

Bởi vì, hắn cảm thấy giọt máu này quá trọng yếu, đang muốn truyền tin tức gì đó cho hắn, mặc dù hiện tại không hiểu được thế nhưng tương lai một ngày sẽ có thể nhìn thấu.

Tuyệt đối không được để ra sai sót nào, cho nên hắn cẩn thận thu lại!

Là một giọt máu trong tương lai ư? Thạch Hạo trầm mặc, ngày sau sẽ phát sinh chuyện gì, làm sao lại tới mức đó!

Rất lâu sau thì hắn mới khôi phục lại như cũ, lắc lắc đầu tạm thời bỏ qua

những thứ này.

"Nè, hoàn hồn lại rồi hả, vừa nãy thể ngộ gì thế?" Ma nữ hiếu kỳ hỏi hắn.

"Ông trời muốn ta thu phục tên yêu nữ như ngươi, không cho phép là loạn ở thế gian này nữa." Thạch Hạo thuận miệng đáp.

"Đi chết đi!" Ma nữ nói.

Hai người hái thêm một ít thánh dược ở trong khu cổ địa này rồi nhanh chóng rời khỏi nơi này.

"Nhiều lôi kiếp như thế mà ngươi chẳng hề hấn gì, mặc cho lôi kiếp đánh lên trên người cũng không bị thương?" Ma nữ trợn tròn cặp mắt xinh đẹp đang tỏa ra ánh sáng kỳ dị.

Đang xông ra bên ngoài thì hai người gặp phải những lôi điện đánh xuống.

"Ta chính là Thiên Đế giáng thế, những lôi điện này tính là gì chứ?" Thạch Hạo mạnh miệng nói.

Ầm!

Một tia điện đánh thẳng lên trên mặt của hắn, kết quả nơi đó đen xì, từng cọng tóc dựng thẳng, vô cùng thảm hại.

Ma nữ nghẹn họng rồi tiếp đó cười lớn, nói: "Da mặt ngươi không biết dày bao nhiêu luôn á, ngay cả sét đánh cũng chẳng thủng, thật là bội phục đó nhen!"

Thạch Hạo vận chuyện Liễu Thần pháp xóa đi vết thương và khôi phục lại bình thường, tiếp đó nâng quyền chống lại lôi điện kia rồi mang theo Ma nữ hướng ra ngoài.

Ma nữ không thể không kinh hãi, khi nhìn thấy ba luồng tiên khí của

Thạch Hạo thì nàng phải thừa nhận rằng, tên khốn này hiện giờ đã quật khởi, ngày sau trong thiên hạ sẽ ít có đối thủ.

"Ngươi làm cách nào để tu thành ba luồng tiên khí thế hả, Nguyệt Thiền đã tu ra mấy luồng tiên khí rồi?" Nàng hỏi.

"Đây là bí mật không thể bật mí, muốn biết thì hãy làm nha hoàn ta vài năm rồi ta nói cho." Thạch Hạo cười nói.

"Đúng là lòng tham không đáy, ngươi cấu kết với tiên tử của Bổ Thiên giáo làm bậy thì thôi không sao, vậy mà còn dám nói vậy với ta à." Ma nữ chế giễu rời lườm hắn một cái.

"Bên trái một vị tiên tử, bên phải là một nữ ma đầu, nếu đều là nha hoàn thì ta sẽ nghịch thiên tới cỡ nào chứ? Ha ha..." Thạch Hạo cười to.

"Đừng có mơ giữa ban ngày, đi mau lên!" Ma nữ thúc giục, áo trắng tung bay.

Tĩnh thì như "Trích tiên", nụ cười quyến rũ cả thế gian.

"Gì mà mơ giữa ban ngày, sau này ta trấn áp nữ ma như ngươi thì lúc đó đừng có mà khóc lóc xin được làm nha hoàn bên cạnh ta đó!"

Hai ngày sau thì bọn họ đã rời khỏi, đi tới cổ địa nơi Thiên Thần thụ sinh sống.

Ma nữ vô cùng chấn kinh, bên trên ngọn núi nguy nga đó có một cây cổ thụ vàng óng tựa như được đúc bằng vàng, cành lá sum sê, những trái cây treo lơ lững.

Đó là Thiên Thần thụ? Sau khi nhận biết được thì trong mắt lóe lên vẻ nóng bỏng rồi nhanh chóng chạy về trước.

"Ma nữ, ngươi dám đánh lén ta hả, muốn ta thu ngươi làm nha hoàn ngay bây giờ luôn hả?" Thạch Hạo kêu lên.

"Tiểu hữu, ngươi đã tìm được Vạn Vật thổ rồi à?" Cây già mở miệng rồi vung ra một cành cây vàng về phía hắn.

"Chính xác!" Thạch Hạo lấy ra cốt đỉnh.

"Ấy da, thật là thiệt thòi quá lớn mà, Vạn Vật thổ này ta có một nửa, cây già này nên đi theo ta thì hay hơn, ta sẽ bảo vệ ngươi thiên thu muôn đời, trường sinh bất hủ!" Ma nữ lên tiếng.

Xoẹt một tiếng, Thiên Thần thụ thu nhỏ cao bằng một thước rồi đi vào trong đỉnh, cắm rễ trong Vạn Vật thổ, nó cảm thấy vô cùng thoải mái, ánh vàng tỏa ra càng lúc càng lấp lánh.

"Đi thôi!" Thạch Hạo nói.

Trong lòng Ma nữ bực tức, tên khốn này quá đáng ghét, lấy Vạn Vật thổ là để thu phục cây già này, việc mua bán này đã chịu lỗ rồi.

"Không được, ta phải được một nửa cái cây này!" Ma nữ dây dưa không rời.

Bọn họ trở lại tiểu thiên thế giới bình thường kia.

"Ngươi muốn đi theo bên cạnh ta, cam tâm làm nha hoàn?" Thạch Hạo cười trêu.

"Đi chết đi, đi chết đi, đi chết đi!" Ma nữ la hét.

Ầm!

Thiên địa run bần bật, có rất nhiều tiểu thiên thế giới trong Tiên cổ không cách nào ổn định được, tựa như bị phá nát vậy.

"Xảy ra chuyện gì?" Thạch Hạo biến sắc hỏi người bên ngoài.

"Mấy ngày liên tiếp rồi, các Giáo chủ ở ngoại giới muốn đi vào trong này, gần như đánh tan Tiên cổ rồi!" Một dân bản địa hoảng sợ nói.

Sắp thay bá chủ mới rồi!

Giáo chủ quân lâm vào Tiên cổ, nhất định sẽ ảnh hưởng rất sâu.

"Ta nên rời đi rồi, những tạo hóa nên đạt được thì cũng đều tới tay cả." Thạch Hạo khẽ nói, nhất định phải đưa ra chọn lựa cho bản thân.

Hắn biết lúc rời đi sẽ vô cùng nguy hiểm, và sẽ có những va chạm vô cùng kịch liệt.

Ngồi chờ Tiên cổ bị đánh tan, lúc thoát vây dù có sự liên hợp của các Giáo chủ của Tiên cổ thì cũng sẽ đánh giết tới điên cuồng!

Ngoại giới, cũng không cách nào yên tĩnh được, những vị khách thần bí không thuộc về ba ngàn châu đã tới, chỉ cần một người đã có thể đánh bại chúng Thiên Thần của ba ngàn châu, không một ai là đối thủ của hắn.

"Các ngươi thật sự là yếu kém, chỉ dựa vào thực lực này mà đòi trấn thủ Biên Hoang?" Thiên Thần trẻ tuổi kia lắc đầu sỉ nhục.

Trong khoảng thời gian này, bọn họ đã đặt chân vào rất nhiều địa vực nhưng lại phát hiện được, không có một ai là đối thủ của Thiên Thần trẻ tuổi kia.

Đối với thượng giới, đây là một sỉ nhục.

"Các ngươi quên lai lịch của cổ địa này, thậm chí còn không biết chúng ta tới từ phương nào, thật là suy tàn mà." Thiên Thần trẻ tuổi kia lắc đầu, tiên khí lượn lờ bên ngoài thân thể.

"Ngươi đừng có ăn nói ngông cuồng, nếu muốn khiêu chiến với toàn bộ Thiên Thần thì cứ đợi thêm mấy ngày nữa đi, lúc đó sẽ có người đánh bại ngươi!" Thiên Thần của thượng giới nói.

Đây là cuộc đối kháng giữa Thiên Thần nên Giáo chủ cũng chưa hề ra tay, bởi vì trong đám khách thần bí này cũng có chí cường giả.

"Tốt, để ta nhìn xem thử người ở trong khu cổ địa này có đáng để ta ra tay hay không." Người Thiên Thần trẻ tuổi kia khinh bỉ nói.

"Có sao không, Lục Quan vương, "Trích tiên", còn có cả Hoang, chỉ cần một người cũng có thể đánh bại ngươi!"

Chỉ là, không ít tu sĩ ba ngàn châu lại trầm mặc, Hoang có thể đi ra sao, những Giáo chủ kia sẽ bỏ qua cho hắn chắc?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1008: Cửu Thiên Thập Địa

Một luồng thiết kiếm rọi sáng Thương châu, kiếm của Thiên Thần chặt đứt bầu trời, nó tựa như là một luồng tiên quang bất hủ xé tan vĩnh hằng!

Mọi người thấy cảnh ấy thì đều kinh ngạc không thôi!

Thương châu, tất cả mọi người đều biết ai làm nên việc này, được mệnh danh là Kiếm vương trong Thiên Thần, là một Thiên Thần Kiếm đạo danh chấn ba ngàn châu, người này tu đạo đã nhiều năm và gần như chạm vào cảnh giới cao hơn.

Một chiêu kiếm, chiếu rọi khắp Thương châu!

Tất cả cao thủ của một châu này đều cảm ứng được nên thán phục trong lòng.

Nhưng, trận chiến này cũng vừa mới bắt đầu thì đã hạ màn rất nhanh.

"Răng rắc!" Giữa bầu trời, ánh kiếm nát tan, một thanh thiết kiếm bị gãy lìa mang theo máu tươi vung vãi trên cao, ngoài ra còn một nửa đoạn thiết kiếm ghim sâu vào trong lồng ngực của Kiếm vương và rơi ầm xuống mặt đất.

"Mục Thiết cũng thất bại, những vị khách tới từ vực ngoại kia quá mạnh mẽ, bọn họ có thân phận ra sao?"

Mấy người thở dài, cảm giác vô lực lan tràn.

Thiên Thần của ba ngàn châu lần lượt thất bại, cơ bản không một ai là đối thủ của hắn, thậm chí người mạnh nhất cũng khó đỡ quá mười chiêu, quá kinh người.

Có Thiên Thần bỏ mạng và cũng có Thiên Thần bị trọng thương, khách tới tư vực ngoại này đã đi tới mấy trăm châu, không ngừng khiêu chiến thế nhưng cũng không cách nào tìm được đối thủ.

"Đúng là buồn chán, gì mà tiếng tăm lừng lẫy, gì mà đệ nhất Thiên Thần Thương châu, gì mà vương giả kiếm đạo, cũng chỉ đến thế là cùng!" Có Thiên Thần thờ ơ nói.

Trên đỉnh đầu của hắn có cánh hoa đại Đạo đang rủ xuống từng tia đạo tắc, cảnh tượng này khiến mọi người tự ti mặc cảm, đó là tiên khí đang che kín thân thể và là sự thể hiện của việc đã lĩnh ngộ đạo tắc tới cảnh giới mạnh nhất.

"Ta sẽ đợi thêm vài ngày nữa, để xem thứ mà các ngươi gọi là kỳ tài ngút trời kia sẽ ra sao, họ tên là gì nhỉ, "Trích tiên", Hoang? Chẳng thú vị gì cả." Hắn chắp hai tay sau lưng, cứ như là một vị Thần vương đang tuần tra với lòng không mấy kiên nhẫn.

"Lâm Thiên, như vậy là được rồi, nói chung lại nơi đây đã sa sút quá nhiều." Phía sau hắn chợt có người lên tiếng, nơi đó có bốn người trẻ tuổi, nam có nữ có, nam thì tinh khí như rồng cuộn, nữ thì như phượng hoàng, phong hoa tuyệt đại, ai cũng đều điển trai xinh đẹp cả.

Bốn người này đều rất mạnh, chỉ có hơn chứ không hề kém Lâm Thiên, mặc dù trông rất bình thản thế nhưng lại toát ra vẻ siêu phàm khó tả.

Những người này có tuổi tác không phải rất lớn, nếu như xét đồng với Thiên Thần thì trẻ tới mức khó tin!

"Quá yếu." Một cô gái lắc đầu nhìn về đám Thiên Thần của thượng giới, trên mặt là vẻ lạnh lùng cùng vẻ coi thường hết sức rõ ràng.

"Các ngươi đừng có tự phụ!" Mỗi Thiên Thần của ba ngàn châu đều đỏ mặt, bị xem thường như thế thì ai mà chẳng mất mặt chứ.

"Vậy thì tìm người chiến với chúng ta một trận đi, phóng mắt khắp ba

ngàn châu mà nửa cái cũng chẳng có, việc này không thể dùng từ yếu để hình dung nữa rồi, bọn ngươi quá nhỏ bé!" Một thanh niên trẻ tuổi khác lên tiếng, người này có phong thái long hổ, trên trán có một chiếc sừng năm màu.

"Diệp công tử Đế tộc có lẽ sẽ ngăn trở được bọn họ, chỉ là giờ không biết người này đang ở phương nào." Tu sĩ của Thương châu thì thầm với nhau.

Rất nhiều người không cam lòng vì thượng giới bị coi rẻ như vậy, khiến cho Thiên Thần nơi đây đều bừng bừng cơn lửa giận trong lòng.

"Chính xác, Diệp công tử mà xuất thủ thì nhất định có thể chiến với bọn họ!"

Ở thượng giới có Đế tộc họ Diệp vang dội cả cổ kim, vào một thời kỳ nào đó thì tộc này đã từng vô cùng mạnh mẽ, cao thủ các đời như mây.

Ở thời Thái cổ, chí tôn Diệp Thiên Vũ của tộc này đã từng một mình giết khắp thiên hạ, đánh đâu thắng đó, không người nào là đối thủ.

Đáng tiếc, trong giây lát trước khi thành Tiên thì gặp phải kẻ tập kích, sống chết không biết.

Nên biết, vượt qua lôi kiếp Tiên đạo thì dù là chí tôn vô thượng cũng sẽ cạn kiệt sức lực, có thể sống sót thì đã xem như là hiếm có từ xưa tới nay rồi, lúc đó vô cùng suy yếu.

Trong hoàn cảnh đó mà gặp phải ám hại, bị sức mạnh thần bí ăn mòn, không phải chí tôn Diệp Thiên Vũ không đủ mạnh mà là đã tiêu hao thần lực quá nhiều trong lúc độ kiếp.

Từ xưa tới nay, tộc này xuất hiện rất nhiều cường giả, mà tới đời này thì lại xuất hiện một nhân vật tuyệt diễm được gọi là Diệp công tử, được cho rằng có thể sánh ngang cùng với chí tôn Diệp Thiên Vũ.

Hắn có thần tư ngút trời, không một ai biết hắn mạnh mẽ tới mức nào, phàm là những người đã từng giao thủ với hắn thì đều cho rằng, người này chính là đệ nhất Thiên Thần trong ba ngàn châu này.

Hắn chưa bao giờ áp chế bản thân, cũng không từng tiến vào Tiên cổ, tu đạo thì nước chảy thành sông.

"Đáng tiếc, Diệp công tử đi thăm dò di tích Tiên đạo ở trong Đại Hoang, hoàn toàn ngăn cách với ngoại giới, nếu không nhất định sẽ trở về." Có người thở dài.

"Gì mà Diệp công tử, nếu hắn đủ mạnh thì sớm sẽ thấy thôi." Lâm Thiên xem thường, dưới cái nhìn của hắn thì Thiên Thần của ba ngàn châu này chẳng ra thể thống gì ả, tất cả đều có thể diệt hết.

"Hừ, tưởng có thể bắt nạt được Diệp công tử à, trong lời đồn hắn có quan hệ với chí tôn Diệp Thiên Vũ, một khi trở về thì các ngươi sẽ biết thế nào gọi là lợi hại." Có người âm thầm cười khẩy.

Mà giờ khắc này, những người khác cũng vô cùng ước ao có thể mời những vị thiên tài mạnh nhất trong Tiên cổ kia ra, bị mấy tên Thiên Thần vực ngoại này sỉ nhục nên bọn họ vô cùng tức giận.

Đương nhiên, làm cho tu sĩ ba ngàn châu kiêng kỵ chính là ba người trung niên đứng ở phía sau kia, bọn họ sâu không lường được, chỉ hơi chớp chớp mắt thì bên trong tựa như ẩn chứa tinh hà vũ trụ, vô cùng đáng sợ.

Đây cũng chính là nguyên nhân mà quần hùng ba ngàn châu không thể không nể mặt mũi, ba người này quá mạnh mẽ, sâu không lường được.

"Nếu không phải chúng ta tới xem xét việc phụ trách trấn thủ Biên Hoang của các ngươi, dù là lối đi kia bị phá tan thì các ngươi cũng chẳng hề hay biết gì, tới lúc đó đại kiếp nạn nổi lên và sẽ ảnh hưởng tới Cửu thiên Thập địa." Lâm Thiên nói đầy sỉ nhục, hoàn toàn xem thường Thiên Thần của ba ngàn châu thượng giới này.

"Chúng ta thừa nhận rằng, các ngươi rất mạnh, khó có người ngang hàng, thế nhưng các ngươi nói như thế thì có hơi quá không?"

"Lúc này sao ta tự dưng chẳng hệ hận Hoang chút nào cả, rất muốn hắn nhanh chóng từ trong Tiên cổ ra đây và chiến một trận với đám người này!"

Quần hùng đều nắm chặt nắm đấm, dù là con cháu của một ít đại giáo có thù hằn với Thạch Hạo cũng đều như thế, rất muốn hắn ra và chiến một trận.

Bởi vì, mọi người từng nghe nói qua, hắn đã đặt chân vào lĩnh vực Thánh tế, có thể sánh vai với Thiên Thần, thực lực tuyệt đối ngạo thị quần hùng, nhất định có thể quyết chiến với đám vực ngoại đầy mạnh mẽ này.

"Các ngươi nói về Biên Hoang, luận về trấn thủ, còn có cả vực ngoại, vậy các ngươi là người phương nào?" Có lão Thiên Thần hỏi.

"Các ngươi đã quên sạch sẽ, không biết mình đang ở nơi nào? Thật đúng là buồn cười và đáng tiếc mà." Một thiếu nữ xinh đẹp lên tiếng, trên đầu nàng cũng có cánh hoa đại Đạo đang không ngừng rủ xuống từng tia khí hỗn độn.

"Ngươi cứ nói!" Tu sĩ của thượng giới rất không cam.

"Buồn cười, người của ba ngàn châu đã quên sạch trước kia rồi." Lúc này, một người trung niên tới từ vực ngoại mở miệng, trong lúc chớp mắt thì diễn biến ra những luồng sinh khí của vạn vật!

"Ba ngàn đạo châu, có rất nhiều lời đồn rất xa xưa, ý ngươi muốn nói gì?" Có lão Thiên Thần hỏi.

Cái tên này quá xa xưa, không bao nhiêu người nhớ tới, bình thường thì mọi người đều gọi là ba ngàn châu thượng giới.

"Các ngươi có tư cách gì mà tự phụ chứ, không phải là những sinh linh trước kia chạy trốn tới một vài ngôi sao hoang vắng hay sao chứ?" Có Thiên Thần lên tiếng

"Nực cười, so sánh chúng ta với đám thổ dân trên những ngôi sao hoang vắng?" Người trung niên kia lắc đầu, xác nhận những người này đã quên hết chuyện của giới này.

"Thiên địa vốn rất hoàn hảo, thế nhưng trận chiến ở kỷ nguyên Tiên cổ đã đánh nát giới này, bởi vì những sinh linh ở giới này quá mạnh mẽ..." Một người trung niên khác chậm rãi nói.

Đã từng là một cổ giới nhưng đã bị đánh thủng, hóa thành cửu Thiên thập Địa (chín Trời mười Đất), cũng chính là mười chín thế giới mạnh yếu khác nhau.

Ba ngàn châu thượng giới, đó là một thế giới trong thập Đia, được gọi là Ba ngàn đạo châu.

"Cửu Thiên thập Địa?!"

Tất cả mọi người đều choáng váng đầu óc, trước kia cũng từng có nghe qua câu nói này thế nhưng mọi người đều cho rằng đó là một cái tên hư huyễn, không hề cho rằng nó đại biểu cho mười chín cổ địa hoàn toàn có thực.

Nhưng mà hiện giờ, khi nghe được những lời này thì mọi người đều ngây dại, những lời nói của người tới từ vực ngoại này đều là sự thật?

"Ba ngàn đạo châu, vốn là một nơi rất mạnh mẽ, không nghĩ tới, vô tận năm tháng trôi qua và đã sa sút tới như vậy." Người trung niên kia buồn bã nói.

"Ngày xưa, chí tôn của chúng ta hợp lực, dùng ba ngàn đạo tắc gia trì vào một chỗ để trấn áp Biên Hoang. Nhưng hiện tại, đại kiếp nạn gần như phủ xuống, nhất định sẽ bắt đầu từ Biên Hoang mà ba ngàn đạo châu đang bảo vệ, sự thê thảm của trận đại chiến ở kỷ nguyên Tiên cổ có thể sẽ lại tái hiện, tới lúc đó sẽ dùng thứ gì để chống lại, hiện giờ dù là Tiên cũng không có!" Một người trung niên tới vực ngoại khác cảm thán nói.

"Các ngươi đang nói nhảm gì đó hả!" Có người không tin.

Có rất nhiều người lòng mang chấn động, sắc mặt trắng bệch.

"Xem ra ba ngàn đạo châu đã xảy ra vấn đề lớn rồi, đại loạn trong tương lai chắc chắn sẽ xuất phát từ cổ địa này!" Một người trung niên tới từ vực ngoại nói.

"Biên Hoang là nơi nào, có kẻ địch rất đáng sợ ư?" Cơ bản, những người nơi này không hề tin.

"Cường thịnh như Tiên lúc ở kỷ nguyên Tiên cổ, có một nhóm Trường Sinh giả, có Chân Tiên, tất cũng đều vì những kẻ này nên mới chết, vậy theo ngươi có đáng sợ hay không, có thể đánh thiên địa đầy hoàn mỹ thành chín Trời mười Đất!" Người trung niên quát lớn.

Dựa theo những gì hắn nói, thiên địa đã bị đánh nát, những mảnh vỡ bụi trần bé nhỏ đều hóa thành những ngôi sao chư thiên.

"Địch nhân ở kỷ nguyên Tiên cổ, bọn họ... không phải là người thuộc thiên địa hoàn mỹ ngày xưa, sẽ xông vào từ Biên Hoang?" Có người nghi ngờ nói vậy.

"Suy tàn rồi, ba ngàn đạo châu đã xong!" Một người trung tiếp ngửa mặt nói thế.

"Chúng ta tới đây chính là lựa chọn người tài giỏi, mời Giáo chủ chí cường tham dự, và cũng muốn đào tạo việc tu hành của một nhóm trẻ tuổi đề thăng thực lực, chỉ là hiện giờ rất khó tìm được."

Dựa theo những gì hắn nói, cửu Thiên thập Địa gần đây có động tác lớn, một vài thiên địa khác cũng mở ra truyền tống trận cổ.

Đặc biệt là một vài Thiên mạnh mẽ trong cửu Thiên có một vài chí tôn tiến với để đầu nhập vào Võ phủ hoặc là Tiên viện, hòng chọn lựa ra cường giả trẻ tuổi có thực lực mạnh nhất và đào tạo bọn họ.

"Thư viện Thiên Thần, sẽ tuyển chọn một số Thiên Thần trẻ tuổi mạnh nhất trong cửu Thiên thập Địa để đào tạo?"

"Thánh viện, không phải là kỳ tài trong kỳ tài của cửu Thiên thập Địa thì sẽ không cách nào vào được?"

Một vài tin tức tiếp theo được nói ra khiến cho đám Thiên Thần của thượng giới chấn kinh, những gì bọn họ nói đều là sự thật?

Ba ngàn đạo châu, đây là thế giới mênh mông cỡ nào!

Nếu như tuyển chọn như vầy, thiên tài ẩn danh lâu nay của ba ngàn đạo châu sẽ lộ diện, cửu Thiên thập Địa có tới mười mấy giới, chỉ cần tưởng tượng thôi cũng đã làm người khác chấn động ròi.

Tuyển chọn như vầy, thật sự cứ như là một cơn sóng lớn vậy!

Mọi người đều bối rối, những tin tức này rất khó mà tiêu hóa trong chốc lát được.

Có vài người đầu đổ mồ hôi lạnh, rốt cuộc họ cũng biết, chuẩn bị thay người lãnh đạo mới, ba ngàn châu đã rất lớn rồi thế nhưng nó cũng chỉ là một giới mà thôi, còn có rất nhiều cổ giới khác kinh khủng hơn nữa.

Hiện giờ, một vài chí tôn trong cửu Thiên thập Địa đang thương lượng tìm cách ứng phó với đại kiếp nạn kia.

Bây giờ nhìn lại, những vị khách tới từ vực ngoại này cũng chỉ là ước lượng sức lực của các tu sĩ của ba ngàn đạo châu hiện nay mà thôi, nói vậy thì những người trẻ tuổi này vẫn chưa phải là người mạnh nhất.

Cửu Thiên thập Địa tụ hội, thành lập thư viện, những thiên tài mạnh mẽ nhất được tuyển chọn thì sẽ nghịch thiên tới cỡ nào?

Mọi người không rét mà run, trong lòng chấn động không thôi!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1009: Cướp Lôi Kiếp Dịch

Di địa Tiên cổ.

Thạch Hạo và Ma nữ cùng nhau sánh bước nên thu hút rất nhiều sự chú ý của mọi người, không ít sinh linh đều lộ vẻ khác thường, đứng xa xa nhìn lại.

"Ngươi đã làm những chuyện gì mà khiến người người oán trách thế hả, sao ta cảm thấy bọn họ khi gặp ngươi thì đều tỏ vẻ sợ hãi?" Ma nữ ngạc nhiên hỏi.

"Sao không nghĩ chút ta là ai hả, vô địch cả thế gian, thiên hạ đệ nhất, bọn họ không phải sợ mà là tôn kính, là tôn sùng." Thạch Hạo tự kỷ nói.

"Ọe, linh cảm của ta rất nhạy cảm, rõ ràng nghe được có người đang chửi mắng, nguyền rủa cái tên Ma vương nhà ngươi, vậy mà còn dương dương tự đắc à?" Ma nữ khinh thường nói.

Mái tóc đen buông xõa tới eo nhỏ, thân mang tuyết y, da trắng mịn như tuyết, gương mặt tinh xảo, nụ cười khuynh quốc khuynh thành, trên đường đi không muốn người chú ý cũng không được.

Thạch Hạo nghe thấy thế thì nhìn về nơi xa, rồi nói: "Hậu đại của Thần viên Thái cổ, có phải muốn kính dâng cho ta não khỉ đúng không?"

Một con cổ viên màu vàng nơi xa nghe thấy thế thì sắc mặt trắng bệch, đồng thời ra xức bỏ chạy, chúng nó âm thầm nguyền rủa thế nhưng không ngờ lại bị tên này nhận biết.

"Xem ra, cái tên khốn nhà ngươi có danh cực xấu ở Tiên cổ này rồi, chỉ mới hét lớn một tiếng mà đã dọa một đám Thần viên chạy trối chết." Ma nữ

than thở.

"Đây là uy danh hiển hách vì chém giết mà ra đó, trước kia bảy tên Thiên Thần tới vây giết ta, kết quả đều bị ta tiễn xuống địa ngục cả." Thạch Hạo ha hả cười.

Ma nữ lắc đầu chẳng còn gì để nói, nhưng sau đó thì nhìn thấy rất nhiều tu sĩ kính nể Thạch Hạo, nàng biết, đây là sự thật, vả lại bên trong chắc chắn có vấn đề lớn nào đó.

Rất nhanh, Ma nữ nhìn thấy thiên tài của ba ngàn châu và nhìn thấy một vài người quen biết, những người này khi nhìn thấy Thạch Hạo thì càng lộ vẻ sợ hãi, ai nấy cũng đều đi vòng né tránh.

Ma nữ vẫy tay chào hỏi một vài người quen.

"Thánh nữ, bế quan mấy năm rồi giờ mới chịu xuất hiện luôn à, chúng ta đều cho rằng ngươi đã xảy ra bất trắc gì rồi chớ!" Có người giật mình nhận ra nàng là Thánh nữ của Tiệt Thiên giáo.

"Gì mà Thánh nữ chứ, đây là một nữ ma đầu đó." Thạch Hạo sửa lại.

"Các ngươi làm gì sợ hắn dữ vậy, tu vi cũng chỉ hơi mạnh một chút xíu thôi, lẽ nào hắn ăn thịt các ngươi chắc?" Ma nữ hiếu kỳ nói.

Mấy người này đều muốn khóc rống lên, ngay ở trước mặt Thạch Hạo mà lại dám nói xấu hắn như thế, nhưng mà người này ăn qua không ít cường giả, từ giao long cho tới tỳ hưu, lại tới long tước, ai ai không mạnh mẽ chứ.

Trải qua uy danh chém giết trong Tiên cổ trong mấy năm qua thì uy danh về ăn uống cũng được lan truyền, việc này làm cho rất nhiều người khi gặp hắn đều run rẩy chân tay, bởi vì bản thể của bọn họ đều không phải là hình người.

"Nè, sao các ngươi lại sợ sệt vậy hả?" Ma nữ không hài lòng.

Một người trong số đó bí mật truyền âm, nói: "Thánh nữ, hắn sẽ ăn chúng ta đó, đừng hỏi nữa, ta chân thành khuyên ngươi nên cách xa hắn một chút, biết đâu lúc hắn đói bụng thì hơn nửa sẽ gặp nguy đó."

Ma nữ suýt nữa thì phá lên cười, nàng đã nhìn ra được, những người này trong lòng mang nỗi sợ Thạch Hạo, đứng chung với hắn khiên cả người không dễ chịu chút nào.

"Hắn nguy hiểm như vậy à?" Ma nữ hỏi.

"Chớ sao, dù là Thiên Thần mà hắn cũng ăn qua chứ đừng nói tới chúng ta, là sinh linh nguy hiểm nhất!" Một người bí mật truyền âm.

"Ngươi là một con tuần lộc năm màu, nghe nói sừng tuần tộc rất bổ, đang kể lể gì sau lưng ta đó, có phải là nguyện ý hiến dâng cho ta chút máu tươi à?" Thạch Hạo hỏi.

Thần giác của hắn rất mạnh, cùng với trong cự ly gần như vậy thì có thể nắm bắt được thần niệm truyền âm của những người này.

Thiếu nữ thuộc bộ tộc tuần lộc năm màu kia sau khi nghe thế thì biến sắc và hét lớn một tiếng, hai chân mềm nhũn suýt nữa thì ngồi bịch xuống đất, gương mặt thì trắng bệch như tuyết.

"Thôi, đừng có dọa các nàng nữa, các ngươi nói cho ta biết về những chuyện đã diễn ra đi." Ma nữ nói.

Sau đó không lâu thì nàng cũng biết được, Hoang độc ác tàn nhẫn giết Thiên Thần tới cỡ nào, những Thiên Thần của các giáo từ ngoại giới tiến vào đây đều bị hắn giết gần như toàn bộ, ít nhất cũng hơn mười người.

Hơn nữa, một vài di chủng mạnh mẽ cũng bị hắn nướng chín và ăn uống ngon lành.

Ma nữ lộ vẻ quái lạ, tên khốn này... độc án tàn nhẫn thiệt, mấy năm không thấy mà đã mạnh tới mức không biết nói gì nữa, ba luồng tiên khí gia

trì bản thân, quả nhiên kinh người.

Bất kể là ai lần đầu nghe thấy, một thiếu niên lấy Thiên Thần làm thức ăn thì đều sẽ trợn tròn mắt, dù là Ma nữ - một thiếu nữ xảo quyệt cũng có chút ngây dại.

"Ngươi đã chiếm được bao nhiêu bảo bối từ trên người đám Thiên Thần kia hả, tặng ta vài món được chớ" Ma nữ hỏi.

"Có thể đãi ngươi một bữa tiệc thật thịnh soạn!" Thạch Hạo nói, tự nhiên là thịt Thiên Thần.

Bọn họ cũng không có trì hoãn lâu mà nhanh chóng rời đi, tuy rằng hiện giờ Thạch Hạo không sợ Thiên Thần thế nhưng cũng không muốn bị một vài Giáo chủ lòng dạ hẹp hòi tập kích.

"Răng rắc!"

Vết rách hư không vắt ngang Tiên cổ càng ngày càng lớn, việc này đã kinh động tới tất cả mọi người.

Thạch Hạo nhíu mày, cần phải nghĩ biện pháp để thoát vây!

Hắn trở lại Hồn đảo và mời một đám người thân quen tới, tựa như Tào Vũ Sinh, Thỏ nhỏ, Trường Cung Diễn, Tuyết Lâm, Lam Nhất Trần... tiếp đó bắt đầu thương lượng.

Kế tiếp, Thạch Hạo đi gặp mấy vị Giáo chủ và nói ra suy nghĩ của bản thân, hắn muốn lần nữa độ kiếp, là để hóa giải nguyền rủa cho các cường giả của Tiên cổ này.

"Còn độ kiếp nữa, ngươi muốn bước vào lĩnh vực Thiên Thần ư?" Có người giật mình hỏi vậy.

"Không phải, làm sao lại nhanh như thế được chứ, tu hành như vậy thì đạo cơ của ta sẽ gặp bất ổn ngay." Thạch Hạo lắc đầu.

Lĩnh vực Thánh tế, lúc mạnh lúc yếu, hắn không thể lập tức vượt qua bước này được, còn cần phải đánh chắc căn cơ của mình.

Hắn có thể dùng lôi điện để khơi dậy dẫn ra thiên kiếp, sau đó chống đỡ và lấy Lôi Kiếp dịch.

Thạch Hạo cảm thấy không còn nhiều thời gian nữa, hắn nhất định phải tập hợp một ít Giáo chủ mạnh mẽ để bảo vệ bên mình, nếu không rất khó giết ra khỏi Tiên cổ này!

Thế nhưng làm cách nào để cho các Giáo chủ khác động lòng, tự nhiên chính là tặng những thứ mà bọn họ khát khao, bất kỳ bộ tộc nào cũng thèm thuồng Lôi Kiếp dịch, không một ai có thể chống lại sự mê hoặc này.

Đương nhiên, một vài bộ tộc sớm đã đắc tội với hắn thì không cách nào bỏ qua dễ dàng được.

"Tiểu hữu, ngươi muốn tiếp tục độ Thần vương kiếp?" Năm đại Giáo chủ chấn kinh, nên biết, kiếp nạn của Thạch Hạo là thiên kiếp tối cường, vượt qua một lần thì đã gọi là quá may mắn rồi, ấy vậy hắn lại muốn độ kiếp lần nữa.

Đây là tự tin hay là tự phụ, hoặc là không xem tính mạng của mình ra gì.

"Chư vị cứ hộ pháp giúp ta, và cũng xin các bị tiền bối thông báo cho những bạn bè cũ của mình tới để quan sát." Thạch Hạo ngầm nói cho bọn họ biết, có thể mời và lôi kéo Giáo chủ khắp nơi tới đây, tới lúc đó sẽ cùng nhau tiến lùi.

Tiên cổ có rất ít Giáo chủ, không chết thì cũng bị điên, còn có thể sống sót cũng không phải nhiều.

Nhưng, năm đại Giáo chủ nghe thế thì vừa lo lắng, sợ hắn sẽ gặp thất bại và chặt đứt con đường trở lại bình thường của tộc bọn họ, và bọn họ cũng vừa hưng phấn, vạn nhất người này có thể không ngừng độ kiếp thì chẳng phải sẽ không bao giờ thiếu Lôi Kiếp dịch?

"Được, để chúng ta đi mời người!" Năm đại Giáo chủ rời đi.

Mấy ngày sau, Tiên cổ chấn động, lại có người độ kiếp, sóng gió muôn phương.

"Trời ạ, tại sao lại là Hoang?"

"Hắn điên rồi, mới qua bao nhiêu ngày chứ, hắn sao lại muốn độ kiếp lần nữa, đừng nói hắn tiến vào Thiên Thần cảnh nghe!"

Tiên cổ trở nên sục sôi, tất cả mọi người không cách nào tin vào mắt mình nữa.

Từng người đều trợn tròn mắt!

Đám Tào Vũ Sinh, Trường Cung Diễn, Long Nữ đều chẳng biết nói gì, chỉ biết nhìn bóng người đang đứng trong biển sấm và suy nghĩ tới xuất thần mà thôi

Ma nữ mím chặt môi, nàng cảm thấy có gì đó kỳ lạ, hành động của tên khốn này có chút phi lý, lần nữa độ Thần vương kiếp, chán sống à?

Nên biết, Thần vương kiếp cũng không giống với những kiếp khác, tu vi ở trong lĩnh vực Thánh tế sẽ không ổn đỉnh, trong quá trình độ kiếp thì có thể sẽ hạ xuống Thần Hỏa cảnh, vào lúc ấy vạn nhất bị luồng lôi điện mạnh mẽ bổ trúng thì hơn nửa sẽ hình thần đều diệt.

Thanh Y cũng tới, Nguyệt Thiền cũng đứng nơi xa quan sát, cả hai nhìn nhau.

"Nguyệt Thiền tỷ tỷ khỏe chứ, khi nào thì ngươi thông báo việc kết hôn giữa ngươi và Thạch Hạo đây." Ma nữ vung tay đầy vui vẻ.

Nguyệt Thiền ngẩn đầu, vừa nhìn thấy Ma nữ đã mất tích mấy năm thì liền nghiền răng nghiến lợi, nếu không phải vì ả thì linh thân năm xưa làm sao xảy ra chuyện không rõ với Thạch Hạo chứ.

Vị Thiên Thần của Bổ Thiên giáo kia nghe thấy thế thì cũng không hề giận, mà trái lại rất vui vẻ, nói: "Thiền nhi, cháu có quan hệ thân thiết với Hoang vậy luôn hả? Yên tâm, đừng dị, cậu sẽ làm chủ cho cháu, khi nào về giáo thì sẽ tuyển chọn một Thánh nữ khác, tiếp đó sẽ dẫn Hoang vào trong Bổ Thiên giáo ta luôn!"

Nguyệt Thiền suýt nữa thì phạm thượng đánh người cậu này của mình, nàng chỉ hừ lạnh một tiếng rồi quay đầu đi.

Ầm!

Thiên kiếp cuồn cuộn, ánh chớp vạn tầng, chấn động mười phương.

Tất nhiên là có rất nhiều cao thủ tới thế nhưng cũng không hề can thiệp vào, bởi vì lần trước khi Thạch Hạo độ kiếp thì bọn họ đều hiểu rõ, ai mà xông vào trong thì sẽ gặp phải sét đánh.

Một vài Giáo chủ được mời tới cũng rất răng thẳng và cũng đầy hưng phấn, bởi vì Thạch Hạo độ kiếp rất thuận lợi.

"Sắp rồi, hắn sắp thành công rồi!"

Khi Thạch Hạo độ kiếp thành công thì dân bản địa trong Tiên cổ đều réo lên, nếu như Hoang không ngừng độ kiếp thì chẳng phải mọi người đều được cứu sống hay sao.

"Tại sao lại không có Lôi trì?" Thạch Hạo ngạc nhiên.

Đây đúng là không công mà, lần lôi kiếp này hắn đã vượt qua thế nhưng lại không có Tiên trì và cũng chẳng có Lôi Kiếp dịch.

Hắn rõ ràng, trời xanh chỉ ban tặng nhiêu đó thôi, không thể không hạn chế việc ban tặng Lôi Kiếp dịch, mỗi cảnh giới cũng chỉ ban tặng một lần.

Việc này khiến người khác tiếc nuối, còn Thạch Hạo thì thở dài.

Giáo chủ khắp nơi tuy rằng cảm thấy mất mát thế nhưng con mắt cũng

nhanh chóng sáng rực lên, những người được mời tới đều tiến lên và đồng ý gia nhập vào phe Thạch Hạo.

Bơi vì, những người này không hề hồ đồ, người trẻ tuổi này quá nghịch thiên, người khác không dám độ kiếp thế nhưng hắn lại có thể tiếp tục độ, hơn nữa lại thành công.

Người như vầy không phải là tự phụ mà có năng lực siêu phàm nhập thánh, tương lai sau khi tiến vào Thiên Thần cảnh thì chắc chắn vượt qua được Thiên Thần kiếp!

Tới lúc ấy, chắc chắn bọn họ sẽ có Lôi Kiếp dịch.

Thông qua chuyện này, bọn họ đã nhìn thấy được tiềm lực không gì sánh được của Thạch Hạo, đáng để trả giá.

Lần độ kiếp này thương thế cũng không tính là nặng, vì không có lôi kiếp dịch nên cũng không thể hồi phục ngay lập tức được, cho nên hắn lẳng lặng ngồi xếp bằng chữa thương.

"Ầm!"

Thiên địa rung chuyển, cả bầu trời đều cộng hưởng theo.

"Chuyện gì xảy ra thế, đây là những gợn sóng được truyền từ những khe nứt của Tiên cổ kia, tại sao lại có tiếng sấm?" Có người kinh ngạc.

"Độ kiếp, có người đang độ kiếp!"

Sau đó không lâu có tin tức truyền tới, Ninh Xuyên đang độ kiếp, khi Thạch Hạo độ kiếp thì hắn cũng bắt đầu.

Rõ ràng, bên cạnh hắn cũng Giáo chủ, hiện giờ phải tách hai bên ra thì mới có cơ hội được.

"Ha ha, cơ hội tới, chúng ta đi giết người thôi!" Thạch Hạo quyết định ra tay, không để ý tới thương thế nhằm nhanh chóng nhằm về nơi đó.

Mấy vị Giáo chủ hai mắt nhìn nhau rồi đi theo, những người khác giật mình, chen lấn đuổi theo sau.

Mọi người biết, lần này sẽ rất náo nhiệt.

Thạch Hạo giết thẳng vào trong tiểu thiên thế giới kia, đằng sau là một đám người.

Thạch Hạo biết, nơi đây chắc chắn có Giáo của của Ngân Huyết ma thụ bảo vệ, rất là nguy hiểm, thế nhưng bên cạnh hắn cũng có những vị Giáo chủ như Bát Tí Hồn tộc nên cũng không hề sợ.

"Giết!" Dưới sự che chở của mấy vị đại Giáo chủ thì Thạch Hạo vọt thẳng vào trong thiên kiếp.

Người khác không dám vào, ai cũng sợ hãi loại lôi đình này, thế nhưng hắn lại chẳng hề để ý, cứ thế tiến vào đánh giết Ninh Xuyên, tranh cướp Lôi Kiếp dịch của hắn.

"Đời sau tội huyết, ngươi dám!" Bạch y Ninh Xuyên tràn đầy vết máu trên người nhìn chằm chằm Thạch Hạo.

Nếu có lựa chọn thì hắn sẽ không muốn độ kiếp ở nơi này, thế nhưng lối ra khỏi Tiển cổ đã bị người của Thạch Hạo canh giữ, có linh thân của Giáo chủ tọa trấn nên không cách nào xông ra được.

Hơn nữa, đám người Ngân Huyết ma thụ yêu cầu hắn độ kiếp ở trong Tiên cổ này, và thề sẽ bảo vệ hắn. Những người này đều có tâm tư của mình, chính là hóa giải nguyền rủa, nếu như giúp Ninh Xuyên rời khỏi Tiên cổ và tới ngoại giới thì bọn họ không cách nào điều khiển được nữa.

"Ầm!"

Thạch Hạo vừa mới tới thì liền sử dụng thần thông cái thế đánh giết Ninh Xuyên.

Thiên kiếp cuồn cuộn, ánh chớp vạn tầng!

Ninh Xuyên đỏ hết cả mắt, hắn đang độ kiếp thế nhưng đối phương lại dám xông vào, như vậy chính là đang sỉ nhục hắn.

"Đời sau tội huyết, ngươi nạp mạng đi!"

"Tiểu Lục tử, ngươi là cái rắm gì chứ, ai là tội huyết hả, ai mới là người nạp mạng hả, cứ chiến rồi nói tiếp!" Thạch Hạo giơ tay nhấc chân đều là thần uy cái thế.

Ầm!

Hai người giết thẳng tới gần Lôi Kiếp dịch thì Thạch Hạo nhanh chóng lấy ra một chiếc đỉnh để cướp lấy.

"Ngươi dám!" Ninh Xuyên giận dữ và cũng lấy ra pháp khí thu lấy, đồng thời liều mạng với Thạch Hạo.

"Ta có gì mà không dám chứ!?" Dù nói gì đi nữa thì Thạch Hạo cũng đã đoạt được một phần Lôi Kiếp dịch nên ra tay cũng chẳng hề kiêng dè gì nữa bởi vì hắn đã thu được thứ mình cần.

"Giết!" Ninh Xuyên hét lớn, vốn hắn là người phong thần như ngọc, nhưng hiện giờ tóc tai bù xù, mau me khắp nơi, không ngừng chiến đấu với Thạch Hạo.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1010: Chiến Ninh Xuyên

Đại chiến trong thiên kiếp, không chỉ phải ứng phó với các sinh linh do tia chớp hóa thành mà còn phải chiến đấu với đối thủ.

Đặc biệt là bên cạnh Lôi trì, tuy rằng tầng này rất ôn hòa thế nhưng lại có rất nhiều sinh linh, một khi chọc giận chúng thì sẽ càng đáng sợ hơn.

"Luân Hồi quyền!"

Thạch Hạo hét lớn, nắm đất phát sáng, mảnh vỡ thời gian bay lượn tựa như đánh tan tương lai cổ kim, theo với việc bùng phát của hắn thì ánh sáng vạn trượng, cả người tựa như đang bốc cháy vậy.

Thiên địa bị xuyên thủng, ánh chớp kia bị đánh lui cứ thế biến mất trong một khoảng thời gian, nắm đấm mang theo xích thần trật tự đánh về phía Ninh Xuyên.

"Thiên đồ đạo cổ kim!"

Ninh Xuyên cũng hét lớn, sau lưng hắn hiện lên một bức Thiên đồ, đây chính là Chí tôn thuật từ khi hắn sinh ra đã có, thứ này được khắc lên trên lưng của hắn, bên trong ẩn chứa nhật nguyệt tinh thần, tinh không vũ trụ.

Ào ào ào!

Bức tranh này được triển khai tựa như là một đại thế giới đang giáng xuống và bao phủ nơi này.

Có thể thấy được, hai người tựa như đang đứng trong một vũ trụ, từng ngôi sao lớn không ngừng chuyển động trong vũ trụ tăm tối, từng dải ngân hà không ngừng buông xuống.

Ầm!

Thạch Hạo điên cuồng, một quyền xuyên qua một ngôi sao giết thẳng về phía Ninh Xuyên.

"Đoạn!"

Ninh Xuyên hét lớn, hư không nứt ra, vũ trị bị chém lìa, Thạch Hạo bị ngăn cách đứng ở bên bờ bên kia.

Mà lúc này, đại tinh ầm ầm, từng ngôi sao bắt đầu bốc cháy hừng hực và chiếu rọi vũ trụ đầy lạnh lẽo này, tiếp đó là không ngừng lao về phía Thạch Hạo.

Một người chống lại cả một vũ trụ, quá mức nhỏ bé.

"Đời sau tội huyết, một tên sinh linh nho nhỏ như ngươi thì làm sao là địch của cả vũ trụ to lớn chứ!" Ninh Xuyên lạnh lẽo nói, tựa như là một vị Thần vương vô thượng nhìn xuống thiên hạ, không ngừng trấn áp Thạch Hạo.

"Khi nào ngươi luyện hóa được cả một vùng vũ trụ để bản thân sử dụng rồi hẵng ngông cuồng, thế nhưng đây cũng chỉ là một tấm bùa vẽ mấy thứ ma quỷ mà thôi!" Thạch Hạo nói.

Hắn mở ra Thiên nhãn nên không hề bị những cảnh tượng phía trước mê hoặc, Luân Hồi quyền càng ngày càng lấp lánh, nó xuyên thủng vũ trụ đánh nát từng ngôi sao một, giết thẳng về phía Ninh Xuyên.

"Chém tan mây xanh phá cửu tiêu!" Lời nói đầy lạnh lùng của Ninh Xuyên truyền tới, sức mạnh thần chú và pháp ấn của hắn kết hợp lại với nhau, Thiên đồ kia chấn động, những ngôi sao trong vũ trụ phát sáng.

Xoẹt!

Vào đúng lúc này, ngân hà ở trong Thiên đồ hóa thành một thanh thần

kiếm tinh không chém về phía Thạch Hạo, cắt lìa cửu tiêu.

Cùng lúc đó, nắm đấm của Thạch Hạo đột nhiên giam cầm hư không, xuyên thủng qua vô số ngôi sao rồi đánh tới gần đó.

"Phụt!"

Máu tươi tung tóe, nơi bả vai của Thạch Hạo không ngừng chảy ra máu tươi, đó là do thành thần kiếm tinh không kia chém trúng và làm tổn thương tới cơ thể hắn.

"Không xong!"

Có người sợ hãi, nếu như Thạch Hạo chết đi thì sẽ liên can tới sự sống của rất nhiều người, không ít dân bản địa đang chờ đợi sự cứu chữa của hắn.

"Ha ha ha..." Có người nở nụ cười, là người đứng về phe Ninh Xuyên, bởi vì hắn phát hiện nắm đấm của Thạch Hạo vẫn còn cách Ninh Xuyên một đoạn nhỏ.

"Ha ha, tóm lại thì Hoang vẫn còn kém Ninh Xuyên một bậc, mặc dù có thể vượt qua được lôi kiếp tối cường thì sao chứ, vẫn còn kém lắm!" Có người cười lớn, không hề che giấu nữa.

Trong này bao gồm cả bộ tộc Ngân Huyết ma thụ, bọn họ vô cùng chờ mong cảnh này.

Nhưng, bản thân Ninh Xuyên lại chợt biến sắc, cơ thể chấn động rồi nhanh chóng lùi lại, tiếp đó miệng ho ra đầy máu, hai bên tóc mai của hắn từ từ chuyển sang bạc, từ từ già yếu.

"Đó là... đang cướp lấy năm tháng, quyền chưa tới thế nhưng mảnh vỡ thời gian sớm đã bay lượn, Ninh Xuyên đã trúng chiêu rồi!"

Những người này đều nhìn ra được vấn đền nên giật nảy mình.

Lúc này chỉ vừa mới bắt đầu mà hai người đã bị thương, đặc biệt là Ninh

Xuyên không ngừng ho ra máu.

"Hoang có kinh nghiệm chiến đấu quá phong phú, bả vai bị chảy máu thì cũng là thương ngoài da mà thôi, vẫn không cách nào thương tới gân cốt của hắn, nhưng Ninh Xuyên lại dính phải sức mạnh Luân hồi, tổn thương bên trong rồi."

"Cũng không đúng lắm, Hoang trúng chiêu kia chắc chắn không hề dễ chịu đâu, chắc chắn đã tổn thương tới xương cốt rồi!"

Có người bàn luận, phân tích tình hình trận chiến.

"Cái tên tội huyết nhà ngươi!" Ninh Xuyên biến sắc, Luân Hồi quyền vô cùng sắc bén, quyền chưa đến thế nhưng mảnh vỡ thời gian đã đánh sâu vào trong thân thể của hắn, hại người từ trong vô hình.

Cơ thể hắn từ từ lu mờ, tóc mai hai bên hoa râm, trên trán xuất hiện một vài nếp nhăn.

Cũng may là, hắn đã ngăn cản được biến hóa này, không để cơ thể tiếp tục già yếu nữa!

Thế nhưg vẫn có chút đáng sợ, Luân Hồi quyền này không chỉ có quan hệ với thời gian mà còn có lực phá hoại kinh người, cho nên hắn không ngừng ho ra máu.

Xương cốt của Thạch Hạo vang lên lốp bốp rồi đánh bay thanh kiến kia, máu tươi nơi đó phóng lên rất cao, hiển nhiên bả vai cũng bị thương, thế nhưng cả người hắn phát sáng nhanh chóng nối liền xương cốt lại.

"Giết!"

Tiếng quát lớn vang vọng, Thạch Hạo khí thôn sơn hà, dưới chân phát sáng, bên người là vô số những bông hoa sen vàng cắm rễ trong vu trụ, hắn giẫm lên từng ngôi sao rồi phóng về phía Ninh Xuyên.

Bụp!

Ở phía sau, từng ngôi sao lớn bị lực giẫm của hắn nổ tung, hắn tựa như rồng rời hang giết về hướng Ninh Xuyên.

Ầm!

Hai người không ngừng va chạm, sinh tử giao kích.

Điên cuồng chém giết, cả hai đều đang liều mạng.

"Không xong,Ninh Xuyên vừa mới độ kiếp nên thân thể rất yếu, không chắc có thể ngăn cản được Hoang, kẻ này quá hung mãnh!" Có người biến sắc.

"Không sao đuâ, Hoang cũng vừa mới độ kiếp xong, vẫn chưa có khôi phục thương thế bao nhiêu ả, giờ lại xông vào trong thiên kiếp của Ninh Xuyên mà."

"Thiên đồ, trấn phá!"

Ninh Xuyên vung tay, ngôi sao chư thiên xoay tròn, tất cả đều tập trung về phía hắn rồi sau đó hình thành một một Đại vũ trụ tinh đồ và được hắn nắm chặt trong tay.

"Ầm ầm ầm!"

Hắn tựa như nâng một vũ trụ nện về phía Thạch Hạo.

Cảnh tượng này quá kinh khủng, tựa như một người khổng lồ đang khai thiên tích địa, một tay nâng vũ trụ đập về một người!

Côn bằng phá pháp!

Thạch Hạo hóa thành một con Côn bằng bay vút lên chín tầng trời, lông cánh vàng chói giang rộng đập nát những ngôi sao chư thiên, thân thể khổng lồ ép cho vũ trụ phải rạn nứt.

"Vẫn không được, trấn áp!" Ninh Xuyên hét lớn.

Ầm!

Toàn bộ vũ trụ bị hắn đè mạnh xuống, nện thẳng lên trên người Thạch Hạo.

Cả người Thạch Hạo bay ngược ra sau, há miệng phun ra đầy máu, hắn đã bị thương nặng.

Đây chính là Ninh Xuyên, thực lực mạnh mẽ, dù là Hoang cũng phải trọng thương, không thẹn với cái tên Lục Quan vương vô địch.

Chỉ là, tiếng hoan hô của mấy người còn chưa kịp cất lên thì chiến cuộc chợt thay đổi, đầy trời đều là những cọng lông chim vàng óng, và đại dương đen như mực chập trùng.

Thạch Hạo ổn định lại thân hình thì bắt đầu diễn biến ra áo nghĩa tối cao nhất của Côn bằng, một con cá lớn màu đen vụt nhảy lên khỏi mặt nước và cộng hưởng cùng với một con Kim Bằng đang bay lượn giữa trời cao.

Hắn một tay là Thái âm, một tay là Thái dương, Côn và Bằng cùng quấn chặt và tỏa ra sức mạnh bất hủ.

"Giết!"

Theo tiếng hét lớn của Thạch Hạo thì hắn vút ngang trời cao, xuyên thủng vũ trụ kia, không ngừng xuất thủ đánh toàn bộ Côn Bằng pháp về phía Ninh Xuyên.

"Phụt!"

Ninh Xuyên bay ngược ra sau, miệng ho đầy máu.

"Tái chiến!"

Cái trán của Ninh Xuyên phát sáng, long văn dày đặc, hắn hét lớn thì tựa

như có bóng mờ của chân long hiện ra, tiếp đó, hắn nắm quyền triển khai tuyệt sát!

"Ngươi cho rằng mình là Thập Quan vương à, muốn triển khai Long quyền, trước hãy học bảo thuật hoàn chỉnh rồi hẵng nói nhé!" Thạch Hạo cười khẩy.

"Hả, không đúng!" Đúng lúc này thì rất nhiều người giật mình, bóng mờ kia không phải là rồng, tới ngay cả Thạch Hạo cũng kinh ngạc, quyền phong kia quá kinh khủng.

Một con Kỳ lân trắng xuất hiện và rít gào theo việc thi pháp của Ninh Xuyên, nó có oai phong của Vương giả, khí tức cái thế!

"Trán sinh long văn, kỳ thực là Kỳ lân văn!" Có người kinh ngạc thốt lên.

Ninh Xuyên làm người người khờ dại, trước kia hắn chưa hề thi triển qua thế nhưng hôm nay mới chính thức diễn dịch ra môn thần thông tuyệt thế này, nên biết, bảo thuật Kỳ Lân là một trong mười tuyệt học của Thập Hung!

Hắn có lai lịch như thế nào, nên biết, đây là thần thuật thiên phú của hắn, từ lúc sinh ra đã có, làm sao lại có truyền thừa Kỳ Lân thuật?

Ầm!

Kỳ Lân quyền, tinh lực cuộn trào, quyền phong xé tan trời cao, quá kinh khủng.

Thường ngày, Ninh Xuyên phong thần như ngọc, hiền lành lịch sự, thế nhưng úc này lại có một luồng khí tức Vương giả, máu me khắp người, làn tóc rối tung, ánh mắt như điện không ngừng quyết chiến với Thạch Hạo.

"Kỳ Lân quyền thì đã là thế nào!"

Trong lúc Thạch Hạo giơ tay, vận chuyên Liễu Thần pháp thì cả người chợt trở nên vàng óng, lúc hắn đấm ra một quyền thì hàng trăm ngàng sợi xích thần trật tự đi theo nắm đấm ấy đánh về trước.

Hai quyền va chạm, ầm, xuyên thủng cả bầu trời.

Kết quả đã khơi dậy biển sấm ở tầng thứ mười, khiến nơi đây trở nên bạo động.

"Không xong!"

Tất cả mọi người đều giật nảy mình, biển sấm của tầng này rất đáng sợ, có tiên cầm, thần thú sinh sống, một khi nổi điên thì khó mà chống lại được, ngoài ra còn có một tòa Trảm Tiên đài sâu không lường được.

"Hoang, ngươi dám!" Ninh Xuyên quát lớn.

Bởi vì, trong lúc chiến đấu thì Thạch Hạo vẫn tiếp tục cướp lấy Lôi Kiếp dịch, bản thân Ninh Xuyên cũng không ngừng thu lấy thần dịch này, cả hai đều quấn chặt lấy nhau.

Việc này làm cho Ninh Xuyên giết tới đỏ cả mắt, bởi vì thứ này đáng lý là của hắn, hiện giờ bị Thạch Hạo cướp lấy dù chỉ một giọt thì chính là sự sỉ nhục đối với hắn.

Một ao bảo dịch đầy tràn, trong lúc hắn với Thạch Hạo chiến đấu thì không ngờ Thạch Hạo còn lấy nhiều hơn cả hắn!

Bảo thuật Thập Hung - thần thông Kỳ Lân tái hiện!

Cả người Ninh Xuyên tràn ngập sát khí, một con kỳ lăn trắng như tuyết rít gào cùng với quyền ấn của hắn trông rất là sống động, nó lao nhanh về trước, đồng thời sau lưng của hắn hiện lên Thiên đồ, dưới chân lan tỏa từng ngọn lửa lớn, tất cả các bảo thuật đều được sử dụng hết.

Bên cạnh hắn, kim ô hí vang, long hổ tranh bá, đương nhiên Kỳ Lân

trắng kia vẫn làm chủ, cảnh tượng vô cùng kinh khủng.

Nắm đấm của Thạch Hạo phát sáng, tay trái là Luân Hồi quyền, tay phải là Lôi Đế quyền, sau lưng là một cây liễu vàng óng, hắn cũng giết thẳng tới trước.

Không ổn!

Đúng lúc này, mọi người đang quan chiến kêu lên thành tiếng, bởi vì bên trong lôi điện tầng thứ mười kia có chân long xuất hiện, thiên phượng xoay tròn, không ngừng lao về phía hai người.

Hai người quyết chiến đã tạo nên phiền phức vô cùng lớn, khiến cho sinh linh trong biển sấm thức tỉnh, mặc dù đều do lôi điện biến thành thế nhưng lại y như là những sinh linh có sức sống, thần thông khó lường.

Chân long nhằm về phía Ninh Xuyên, Thiên phượng bay tới Thạch Hạo!

Hai người bọn họ vừa đại chiến với nhau vừa chống lại sinh linh trong biển sấm này, càng ngày càng hỗn loạn, ngoài ra, còn có những sinh vật khác cũng không ngừng áp sát vào, hai người rơi vào tình cảnh nguy hiểm, máu me khắp người.

"Xoẹt!"

Đặc biệt, Trảm Tiên đài phát sáng, kiếm khí trăm ngàn luồng quét ngang bầu trời, khiến cho tất cả mọi người đều biến sắc, nhanh chóng tránh lui.

Bụp!

Hai người bị những luồng kiếm khí này quẹt trúng thân thể, máu tươi chảy xối xả, vô cùng đáng sợ.

Đúng lúc này, hai người gần như cùng hét lớn hòng đề thăng khí thế của bản thân, chuẩn bị sử dụng tới đại pháp vô thượng.

"Cửu Ngũ Chí Tôn thiên công!"

"Bát Cửu thiên công!"

Hai người hét lớn, đều vận dụng tuyệt pháp cao nhất, đây chính là pháp môn khống chế bảo thuật, một khi thi triển thì có nghĩa rằng tất cả những bảo thuật mạnh mẽ nhất của hai người đều được thể hiện.

Bát Cửu thiên công, vận chuyển Côn Bằng pháp, Luân Hồi, Lôi Đế thuật, Thương Thiên, Liễu Thần pháp...

Nơi đây sục sôi, bảo thuật chồng chất, không gì sánh được.

Tuy rằng thiên công này có chút tỳ vết, không phải hoàn mỹ thế nhưng Thạch Hạo triển khai trong cảnh giới hiện tại thì cũng đủ lắm rồi, không còn ảnh hưởng gì cả.

Ầm!

Thiên địa hỗn loạn, hỗn độn dâng trào.

Đây đều là cảnh tượng do Bát Cửu thiên công tạo thành.

Mà bên kia, Cửu Ngũ Chí Tôn thiên công vừa hiện thì cũng đáng sợ không kém, vận dụng mấy loại bảo thuật chí cường, tựa như là chí tôn Tiên đạo giáng trần quét ngang thiên hạ!

Sau đòn đánh này, thiên địa mơ hồ, thứ gì cũng chẳng thấy được.

Mãi tới rất lâu sau thì mọi người mới phát hiện được, hai người đều lảo đảo thối lui, cả người te tua không lành lặn, Thạch Hạo ngồi phía trước Lôi trì không ngừng thu lấy Lôi Kiếp dịch.

"Thân thể của Ninh Xuyên không bằng Hoang, đã ăn thiệt thòi lớn!" Có người than thở.

"Dù sao thì Hoang cũng từng vượt qua Thần Vương kiếp, độ chắc chắn của thân thể đã không cách nào tưởng tượng được, cho nên nắm giữ thượng

phong là chuyện tất nhiên!"

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm chiến trường, có người lo lắng và cũng có người mừng rỡ.

"A..." Ninh Xuyên hét lớn, ngọn lửa tức giận đốt chảy cửu trùng thiên, đó là Lôi Kiếp dịch của hắn thế nhưng lại đang bị Hoang cướp sạch.

Nhưng mà, lúc này hắn bị thương quá nghiêm trọng, sức chiến đấu giảm mạnh.

"Ầm!"

Trảm Tiên đài rung động, tiên quang tỏa ra, lôi kiếp tầng thứ mười biến mất và Lôi trì cũng mờ ảo đi.

"Đừng có trốn, ta còn chưa thu hết mà!" Thạch Hạo kêu to không cam lòng.

"Phụt!"

Ninh Xuyên đứng nơi xa phun ra ngụm máu tươi vì tức giận, những thứ đó đều là của hắn, nhưng giờ lại nằm trong tay Hoang.

"Ta muốn giết ngươi!" Ninh Xuyên gầm lên, tinh khí cả người cuộn trào, lần nữa xông tới.

"Ta cũng muốn giải quyết hoàn toàn tính mạng của ngươi!" Thạch Hạo cười khẩy, sau khi thu lấy Lôi Kiếp dịch thì giết thẳng về phía Ninh Xuyên.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1011: Quét Ngang Tiên Cổ

Một con Kỳ lân trắng tỏa ra ánh sáng vạn trượng, nó xé tan bầu trời lao mạnh xuống dưới.

Bộ quần áo trắng phơ của Ninh Xuyên phấp phới, vẻ điển trai không chút tì vết, hắn điều khiển Kỳ lân trắng rồi nhanh chóng đánh tới.

Đây là một trận đại quyết chiến, lòng hắn đầy giận dữ

Thạch Hạo đã đoạt lấy Lôi Kiếp dịch của mình nên hắn không cách nào nhẫn nhịn được nữa, Lục Quan vương là như thế nào? Vô địch sáu thế, xưng tôn trên thế gian, không hề có bất kỳ đối thủ nào trong cùng cảnh giới.

"Hoang cũng phát uy rồi, bắt đầu liều mạng!" Có người thán phục.

Thạch Hạo lao về phía trước, điều khiển một con Côn bằng với hình thể khổng lồ giương cánh xé trời cao, kim quang vạn sợi, sóng biển cuộn trào vọt tới phụ cận.

Ầm!

Cú va chạm vô cùng kinh thế đủ để Thiên Thần phải sợ hãi, run rẩy, thần lực không gì sánh được, giữa hai bên đều hiện lên vô tận pháp tắc!

Hai người giao chiến, máu tươi tung tóe, thần quang vạn tia, cốt văn đan dệt, hư không nát tan.

"Giết!"

Thiên kiếp đã kết thúc, Giáo chủ thì làm sao ngồi yên được nữa? Có người đã chuyển động, mục tiêu tự nhiên là Lôi Kiếp dịch.

Mấy cường giả như Ngân Huyết ma thụ, Ban Lan cự hổ đồng loạt xuất thủ, trong lòng ai cũng muốn giết chết Hoang ngay lập tức và cướp lấy Lôi Kiếp dịch của hắn.

Nhưng mà, đệ nhất cao thủ Bát Tí Hồn tộc, tộc trưởng của Mỹ Nhân tộc... sao có thể khoanh tay đứng nhìn được chứ, bọn họ tới đây chính là để áp trận cho Thạch Hạo, bảo vệ sự an nguy của hắn, tất cả đồng thời xuất kích giết thẳng về phía đám Ngân Huyết ma thụ.

Trên thực tế, giữa bọn họ có oán thù rất lớn, vừa hay lại có cơ hội hư vầy nên triển khai quyết đấu kinh thế.

"Ầm ầm ầm!"

Giáo chủ xuất thủ, trời long đất lở, gió lạnh gào thét, mưa máu tầm tã, chỉ cần một đòn tùy ý cũng đã dẫn tới rất nhiều cảnh tượng kỳ dị trong trời đất.

Xung quanh, một đám người run lẩy bẩy, chân tay co rút không cách nào đứng nổi, sắc mặt của mọi người tái nhợt như tuyết, có một vài người không cách nào chịu nổi uy thế này nên đã rớt mạnh từ trên cao xuống.

Trong nhất thời, quần hùng chạy trốn về nơi xa, rất sợ sẽ bị ảnh hưởng bởi cuộc chiến này.

Mọi người đều đứng ở cuối chân trời nhìn cuộc tranh đấu tuyệt thế này.

"Hoang, hắn quá nghịch thiên mà, không ngờ lại cùng độ thiên kiếp và cướp lấy phần lớn Lôi Kiếp dịch, ngông cuồng vô cùng!"

"Trời ơi, còn có thiên lý nữa hay không đây, hắn ngẫu hứng độ kiếp và cứ thế thành công nối tiếp thành công!"

Mọi người chỉ có thể thán phục, cách làm siêu phàm như này khiến mọi người cảm thấy không cách nào tin được, nên biết đó cũng là Thần vương kiếp tối cường, người thường không cách nào lý giải được.

Loại thiên kiếp cửu tử nhất sinh này mà Hoang lại có thể độ liên tục, thật khiến người khác cảm thấy hắn là một con quái vật!

"Tên khốn này mạnh thật đó!" Ma nữ nói thầm, đôi mắt xinh đẹp chớp chớp tựa như lần đầu tiên gặp Thạch Hạo vậy, thiếu niên ở hạ giới trước kia không ngờ lại tài hoa xuất chúng như vậy, hiện giờ mới thật sự là hào quang rực rỡ, đối đầu với Lục Quan vương, khiến cả Tiên cổ khiếp sợ.

Một bên khác, Nguyệt Thiền cũng lộ vẻ kinh hãi, Ninh Xuyên trong truyền thuyết, được gọi là vương giả vô song suốt sáu thế nhưng nay lại bị một tên nhóc mà nàng vô cùng căm hận chặn đứng. Hơn nữa, nhìn bộ dáng của Ninh Xuyên hẳn đã gặp phải trọng thương, mất đi phần lớn thần dịch, chuyện này quả thật khiến người khác kinh ngạc.

Mọi người đều thở dài, sự quật khởi của Hoang đã không cách nào ngăn cản được nữa, một đời ngút trời, đè ép cửu trùng thiên, đây là một truyền kỳ của sự bất bại!

Cuộc chiến giữa hai người đều không hề bị bên ngoài ảnh hưởng tới.

Thạch Hạo rất yên tâm, bởi vì bên phía hắn cũng có rất nhiều Giáo chủ, mà Ninh Xuyên cũng buông lỏng hoàn toàn, không kiêng kè gì cả.

"Hai người kia đều có hậu chiêu cả, đều tự tin có thể đào tẩu từ trong tay của các Giáo chủ, cho nên mới quyết chiến điên cuồng như thế!" Trường Cung Diễn nói ra suy đoán của mình.

Đám Long Nữ, Tào Vũ Sinh, Tuyết Lam đều gật đầu, đây là hai người đầy mạnh mẽ, đại biểu cho một cuộc chiến đỉnh cao nhất trong đời này!

Ầm!

Thạch Hạo một chưởng vỗ tới mang theo ngàn tỉ tấn sức nặng, tựa như có thể đánh nát ngôi sao, ánh sáng ngập trời bao phủ cả thương thiên, chiếu sáng cả vĩnh hằng.

"Rầm!"

Ninh Xuyên vung Kỳ Lân quyền liều mạng với hắn, quyền chưởng giao nhau, phù văn như đại dương chập trùng, khuấy động vô cùng.

Thạch Hạo không có triển khai Bát Cửu thiên công mà Ninh Xuyên cũng chẳng hề vận dụng Cửu Ngũ Chí Tôn thiên công, bởi vì hai loại pháp môn này quá kinh người, tiêu hao quá lớn nên cần phải có thời gian dài để chuẩn bị thì mới thi triển được.

Nói tóm lại, đó là pháp môn khống chế bảo thuật, không phải là thần thông công kích chân chính.

Keeng!

Phù văn Lôi lưu chuyển trong tay Thạch Hạo, nó ngưng tụ thành một thanh kiếm thần tỏa ánh sáng khiếp người, tiếp đó hắn chém mạnh về trước.

"Boong!"

Trong tay của Ninh Xuyên cũng xuất hiện một thanh Kỳ Lân trượng khổng lồ, đây là sự diễn dịch của bảo thuật, thứ này xoay tròn rồi va chạm với thanh thần kiếm kia, tia lửa văng tung tóe khắp nơi.

Trận chiến này, đại biểu cho cuộc quyết chiến đỉnh cao nhất ở cảnh giới này, khiến cho tâm thần của mọi người đều chấn động.

Ầm!

Luân Hồi kiếm cùng Kỳ Lân trượng vẫn tiếp tục va chạm, đây cũng không riêng là sự quyết đấu giữa pháp lực và đạo hạnh, mà còn là sự so đấu giữa tinh khí thần cùng ý chí, hai người chém giết tới điên cuồng.

Mái tóc của Thạch Hạo bay lượn, bên ngoài cơ thể xuất hiện một tầng ánh vàng tựa như được đúc từ vàng, tay phải là thần kiếm tay trái là quyền ấn, đánh giết Ninh Xuyên.

Mà Lục Quan vương đứng đối diện cũng đã mất đi vẻ siêu nhiên ngày nào, hắn giết tới mức đỏ cả mắt, Kỳ Lân văn trên trán, lưng mang Thiên đồ, cả người bốc cháy, vận dụng sức chiến đấu mạnh nhất.

"Ninh Xuyên và Hoang đã chiến tới mức sinh tử rồi!"

"Cái gì, hai nhân kiệt tuyệt đại đang quyết đấu? Đi, không thể bỏ qua được, nhất định phải tới xem!"

Tin tức lan truyền về bốn phương tám hướng, có rất nhiều tiểu thiên thế giới trong Tiên cổ đã biết được nên có không biết bao nhiêu là người chạy tới, mọi người hiểu rõ, đây hơn nửa là trận chiến cuối cùng để kết thúc Tiên cổ!

Hoặc có thể nói, đây là một trận chiến tuyệt diễm nhất!

"Hắn... đang quyết đấu với Lục Quan vương, có thể thắng không?" Vân Hi sau khi biết được thì hơi ngây người, tiếp đó nà chạy về nơi đây.

"Hoang, muốn nghịch thiên ư, không một ai có thể chế ngự được hắn, giờ lại đang chinh phạt Lục Quan vương rồi!" Có quái thai cổ đại thở dài, nên biết, trong lòng bọn họ thì Ninh Xuyên chính là người không cách nào địch lại, hiện giờ lại có một nhân tài mới xuất hiện lại ngông cuồng tới mức này.

Tất cả thiên tài của ba ngàn châu đều di chuyển về nơi này, phải chứng kiến tận mắt trận chiến cuối cùng ấy.

Dân bản địa của Tiên cổ cũng như thế, mỗi một người đều nhằm về tiểu thiên thế giới đó, bởi vì ngoại trừ hai đại thiên tài này ra thì còn có cả Lôi Kiếp dịch, thứ đã khiến tâm huyết của bọn họ sục sôi.

Người ngày càng nhiều, tiểu thiên thế giới này đông như mắc cửi.

"Giết!"

Hai đại thiên tài chém giết tới hồi gây cấn, Thạch Hạo càng đánh càng hăng, quyền lực kinh thế, một quyền đấm ra thì dù mặt trăng bị đánh trúng cũng phải nổ tung.

Không màng tới sống chết, bọn họ đã liều mạng tới hai ngàn chiêu, hai bên đã tiêu hao quá nhiều!

Bọn họ vừa mới vượt qua thiên kiếp nên vẫn chưa kịp khôi phục lại thực lực, bởi vì cũng không có thời gian, nếu không phải đã uống một vài Lôi Kiếp dịch thì xương cốt của hai người sớm đã gãy vỡ rồi.

Đặc biệt là Thạch Hạo, vừa nãy độ kiếp lần hai nên khiến hắn vô cùng mệt mỏi.

Cũng may là, Lôi Kiếp dịch có dược hiệu kinh người nên đã giúp hắn khôi phục không ít.

Ninh Xuyên tức giận, đây chính là Lôi Kiếp dịch của hắn, khi nhìn thấy đối phương uống ừng ực thì trong lòng vô cùng căm tức.

"Đời sau tội huyết, trong thân thể của ngươi đang chảy dòng máu bẩn thỉu, y như tổ tiên của ngươi, vô liêm sỉ vô đạo đức, phải bị tiêu diệt!" Ninh Xuyên hét lớn.

"Cái tên chó má Lục Quan vương nhà ngươi thì biết cái gì chứ, nếu đã muốn chết thì ta sẽ thành toàn cho ngươi!" Thạch Hạo ánh mắt như điện.

Hai người đều đang sử dụng bí thuật, chuẩn bị thi triển công kích mạnh nhất.

Đột nhiên, Thạch Hạo hét lớn một tiếng rồi cả người đều là kim quang đầy thần thánh an lành, hắn hóa thành một con thiên long lao nhanh về trước.

"Không xong!" Ninh Xuyên biến đổi sắc mặt, bảo thuật mà hắn phát ra chợt tiêu tán theo mây khói, biến mất nhanh chóng, không hề tới gần Thạch Hạo chút nào.

Miễn dịch pháp lực!

Đây là một thủ đoạn cực kỳ kỳ dị, vào lúc này đã phát huy ra năng lực kinh người khiến cho nội tâm của Ninh Xuyên đập rộn, sắc mặt liền thay đổi.

Thạch Hạo có loại năng lực như này thế nhưng sau khi vào Tiên cổ thì cũng không hề có thi triển, bởi vì hắn đang chờ một cơ hội, giữ lại một đòn giết người!

Nếu như dễ dàng sử dụng thì sẽ khiến người khác lòng mang phòng bị, khó có thể tuyệt sát thật sự, cho tới hôm nay, khi hai người liều mạng thì hắn mới đột nhiên phát động.

Quả nhiên, bảo thuật của Ninh Xuyên đều tạm thời mất đi hiệu lực, tựa như là pháp lực bị tước mất, đánh bay đạo hạnh, hai mắt hắn trợn trừng!

"Làm sao vậy, xảy ra chuyện gì?" Tất cả mọi người đều kinh ngạc bật thốt lên.

Thân thể của Ninh Xuyên mờ ảo, bảo thuật mất sạch, còn Thạch Hạo thì lại tỏa ra ánh sáng vạn trượng, tất cả các bảo thuật đều hiện.

Ầm!

Côn Bằng quyền mạnh mẽ vô biên, khi đánh tới thì có vô số lông vàng đi theo, còn có cả đại dương đen ngòm mênh mông khủng khiếp.

Cú đấm này có pháp lực cuồn cuộn đánh bay Ninh Xuyên ngược về sau, mất đi pháp tắc và bảo thuật hộ thể nên hắn chỉ cố gắng dùng thân thể để chịu đựng, dựa vào song chưởng để chịu đón đỡ đòn đánh này.

"Răng rắc!"

Đầu tiên là máu phun phè phè, tiếp đó tiếng xương gãy liên tiếp phát ra, thể thể của hắn suýt nữa thì nổ tung, đòn đánh này hắn đã bị thương cực nặng.

Xoẹt!

Thạch Hạo giơ tay, sau lưng xuất hiện một cây Liễu Thần màu vàng, theo sự triển khai bí pháp của hắn thì hàng trăm sợ xích thần trật tự màu vàng lao tới, bụp bụp, đã có một ít sợ đâm thủng thân thể của Ninh Xuyên khiến cả người hắn càng thêm đỏ tươi, cảnh tượng vô cùng ghê rợn.

"Trời ạ, đã xảy ra chuyện gì thế, tại sao Ninh Xuyên lại gặp phải bất lợi như thế?" Rất nhiều người kinh ngạc.

Hai mắt của Ninh Xuyên băng hàn ra sức chống cự, trên thân thể xuất hiện mười mấy lỗ máu, tuy rằng đã tránh ra xa thế nhưng cũng đã tổn thương tới bản nguyên, thương thế nghiêm trọng cực kỳ.

"Giết!" Thạch Hạo hét lớn, tựa như thiên mã đạp trăng vụt tới phụ cận, một cước hạ xuống, lôi đình vạn trượng, lần này hắn sử dụng tới bảo thuật Lôi Đế.

"Răng rắc!"

Ngũ lôi oanh đỉnh, bạch y của Ninh Xuyên hóa thành tro tàn, nếu không phải hắn dùng tay cản phá thì Thiên linh cái gặp phải luồng sét kia hơn nửa sẽ gặp nguy ngay!

Dù vậy thì thân thể cũng tổn hại nghiêm trọng, da thịt cháy khét, gân đứt xương gãy, vô cùng thê thảm.

Vân Hi và rất nhiều người vừa khéo tới ngay lúc này nên sau khi thấy tình cảnh ấy thì khiếp sợ không thôi, Ninh Xuyên đã bị Hoang đánh bại?

"Hoang, ngươi đã chọc tức ta rồi!" Ninh Xuyên gào thét.

Tay trái của hắn phát sáng đi kèm tiên khí còn có cả tiên quang, sức chấn động lại vô cùng kinh khủng.

Tất cả mọi người đều thất kinh, bao gồm cả Giáo chủ.

Miễn dịch pháp lực bị phá tan!

Thạch Hạo kinh ngạc trong lòng, đó là gì?

"Xương tay của Chân Tiên!" Có người kinh ngạc.

Mọi người đều cảm ứng rất rõ ràng khí tức Tiên đạo, cánh tay kia của hắn hoàn toàn khác với mọi người, nó từ từ trong suốt, xương cốt bên trong lượn lờ tiên quang, sức mạnh kinh thiên động địa.

Chính bởi như thế, khi xương tay này thức tỉnh thì đã mạnh mẽ phá đi trạng thái Miễn dịch pháp lực của Thạch Hạo.

Ầm!

Ninh Xuyên vung chưởng về trước, thân thể của hắn không ngừng run rẩy, khi cánh tay này duỗi ra thì lại phát sinh những tiếng răng rắc, lại bị bẽ gẫy.

Vận dụng xương tay này đã khiến hắn chịu phải gánh nặng khó mà tưởng tượng được, bởi vì hắn đang mạnh mẽ vận dụng sức mạnh Tiên đạo.

Đây không phải là Chân Tiên cốt bình thường mà là ngưng tụ dấu ấn nguyên thủy nhất, nếu không thì làm sao lại mạnh mẽ như thế chứ?

Tất cả mọi người đều sợ hãi!

Ầm!

Thiên địa tan nát, không gì có thể ngăn cản, dù là Giáo chủ cũng phải biến sắc, nơi đây trở thành hư vô, hóa thành vùng đất đỗn độn.

Thạch Hạo né tránh, tốc độ của hắn rất nhanh, khi cảm ứng được khí tức nguy hiểm thì nhanh chóng chạy vút về chân trời.

"Ninh Xuyên, nạp mạng đi!" Tiếp đó, hắn quay trở lại đánh giết Ninh Xuyên.

Bởi vì hắn nhìn ra được, xương tay này quá mức bá đạo, dù là Ninh Xuyên cũng rất khó để điều khiển.

Lúc này, sắc mặt của Ninh Xuyên đã trắng bệch, tinh khí một thân tựa như bị rút cạn, xương cánh tay đã bị bẽ gãy thành mấy khúc.

Hắn thở dài, hôm nay, sau khi độ kiếp xong thì cũng chưa hề củng cố lại tu vi, trong cuộc chiến lại để xảy ra chuyện bất cẩn thành ra rơi vào thế hạ phong, một bước sai nối một bước sai, hắn chỉ còn cách bỏ chạy mà thôi.

Nếu không, rất có thể sẽ bị Hoang giết chết.

Ầm!

Lần thứ hai mượn nhờ xương tay Chân Tiên này, hắn xuyên thủng thiên địa, vượt qua hư không để chạy trốn, dù là Giáo chủ có phong cấm lại hư không thì cũng vô dụng.

Có thể tưởng tượng ra được sự bất phàm của xương tay này, khuyết điểm duy nhất chính là, nó tiêu hao thần lực và đạo hạnh quá nhiều, hơn nữa lại là gánh nặng cực kỳ lớn cho thân thể.

Vì khống chế xương tay này mà cánh tay của hắn đều bị gãy nát.

"Ngươi đi không được đâu!" Thạch Hạo đuổi theo, muốn đại khai sát giới.

Hôm đó, Tiên cổ chấn động, Hoang truy sát Lục Quan vương, khiến khắp nơi đều rung lắc dữ dội, mười phương đều chú ý.

"Không ngờ hắn lại mạnh tới mức này, có thể quét ngang cả Tiên cổ rồi." Thiên tài của ba ngàn châu có người thầm cảm thán.

Ngay cả Ninh Xuyên cũng bị bại, không ngừng chạy trốn, vậy còn ai là đối thủ của hắn, ai có thể ngăn cản được bước chân của Hoang?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1012: Tiên Cổ Bị Xé Rách

Ninh Xuyên không ngừng chạy trốn, trong lòng hắn không cách nào bình tĩnh được, cơn giận dữ đang bao trùm toàn thân, đây là lần đầu tiên trong đời mà hắn phải bỏ chạy khi đối mặt với tu sĩ cùng cấp, đây là một loại sỉ nhục!

"Lục Quan vương, hắn đã thất bại, đã bị Hoang kích thương nên không ngừng chạy trốn, ta không tin..."

"Bạch y Ninh Xuyên, thần thoại bất bại, hôm nay lại bại trận, thật khiến người khác thất vọng mà!"

Phía sau có rất nhiều người bàn luận, nơi đây sớm đã sục sôi từ lâu.

Trận chiến này đã kinh động khắp nơi, thiên tài của ba ngàn châu không ai không chấn động, gợi nên sóng lớn mênh mông.

Ninh Xuyên là nhân vật cỡ nào? Ngạo thị tất cả cao thủ trong cổ kim, rất khó gặp phải đối thủ trong cùng cấp, quân lâm thiên hạ suốt sáu thế, đồng cấp thì ai có thể so tài?

Hôm nay hắn đã bị thua, tựa như một tấm bia đá ngã đổ khiến người người thở dài, đồng thời cũng có chút mất mác.

Bạch y Ninh Xuyên đã chấm dứt thần thoại của mình? Không ít người tôn sùng Lục Quan vương lúc này rất khó để tiếp thu.

Nhưng mà, những cảnh tượng đầy chân thực đang diễn ra ngay trước mắt, hai người một đuổi một chạy, từ từ biến mất khỏi mắt mọi người.

Trước đây, việc Ninh Xuyên ói máu, bị thương nặng đã rõ như ban ngày.

"Đuổi theo!"

Các Giáo chủ đồng loạt đuổi theo, Lôi Kiếp dịch chính là hi vọng của bọn họ, không một ai cam tâm để vụt mất cả.

Cổ tổ của Bát Tí Hồn tộc, tộc trưởng của Mỹ Nhân tộc... thì không cần phải bàn, bọn họ đều đã hóa giải được nguyền rủa, hiện giờ cũng vì suy nghĩ cho tộc nhân của mình mà thôi.

Mà đối địch là đám Ngân Huyết ma thụ, Ban Lam cự hồ... đều đỏ ngầu con mắt, ai nấy đều đuổi theo sau, đáng tiếc là, bọn họ ít người nên không cách nào địch lại nhóm Bát Tí Hồn tộc.

"Bụp!"

Rốt cuộc, một vị Giáo chủ theo phe của Ninh Xuyên đã bị giết chết, bởi vì số lượng Giáo chủ bên phía Thạch Hạo chiếm ưu thế và đồng loạt xuất thủ thì ai có thể ngăn cản?

"Ninh Xuyên, ngươi chạy đâu cho thoát!"

Ở trong một tiểu thiên thế giới nào đó, Thạch Hạo và Ninh Xuyên cùng lao ra khỏi hư không.

Ninh Xuyên rất muốn vận dụng tiên cốt đập nát Thạch Hạo, thế nhưng lượng tiêu hao quá lớn hơn nữa một đòn cương mãnh như vậy chưa chắc có thể đánh trúng đối phương, nghĩ tới nghĩ lui thì chỉ có cách bỏ chạy mà thôi.

Chỉ là, làm sao Thạch Hạo sẽ cho cơ hội chứ, hắn đeo bám, khóa chặt Ninh Xuyên lại.

Ầm!

Lòng bàn tay của Thạch Hạo phát sáng, một luồng ánh chớp đánh thẳng về trước.

Thân thể của Ninh Xuyên run lên bần bậc, dù tốc độ có nhanh tới đâu thì

cũng không cách nào nhanh hơn tia chớp được, cả người hắn run rẩy, thân thể cháy khét, cơn giận dữ nghi ngút.

"Ngươi trốn không thoát đâu!" Thạch Hạo quát lên.

Ninh Xuyên càng ngày càng tức giận, từ khi tu hành tới giờ, cái chữ "trốn" rất ít khi xuất hiện trong từ điển của hắn, thế nhưng hiện giờ lại là sự thật, hắn chỉ có thể chạy trốn để dưỡng thương.

Xoẹt!

Mấy chục cành liễu lao ra, kim quang lấp lánh tựa như là mấy chục sợi xích thần vàng xuyên thủng hư không, bụp bụp, thứ này không ngừng xuyên thủng sau lưng của Ninh Xuyên.

Hắn lảo đảo hét thảm, trên người xuất hiện thêm mấy lỗ máu nữa, thế nhưng vẫn không hề dừng lại mà ra sức chạy trốn.

"Ninh Xuyên, ngươi không cảm thấy đây là một loại sỉ nhục à, có dám chiến với ta một trận không?" Thạch Hạo hét lớn.

Ầm!

Đột nhiên, lúc Thạch Hạo tiếp cận thì Ninh Xuyên xoay người, lần nữa phát động xương tay của mình, thứ này phát ra ánh hào quang lấp lánh, có thể thấy rõ xương cốt trong máu thịt.

Tiên quang lao ra, khí tức kinh khủng, bàn tay của hắn vỗ mạnh về phía Thạch Hạo!

Lần này, Thạch Hạo vẫn chọn cách tránh lui thế nhưng hắn cũng xuất thủ, lấy ra Vạn Linh đồ chống lại dư âm.

"Hả, chặn được luôn!" Thạch Hạo vừa mừng vừa sợ.

Vèo!

Thạch Hạo để lại một chuỗi bóng mờ ngay tại chỗ, tay cầm Vạn Linh đồ phá tan hào quang do xương tay kia phát ra, tiếp đó vọt mạnh tới.

"Ầm!"

Hắn nắm quyền ấn, nện mạnh về phía Ninh Xuyên!

"Phụt!"

Ninh Xuyên không ngừng phun máu tươi, còn thân thể thì rung lắc dữ dội, bởi vì có một luồng quyền ấn tựa như là thiên ngoại phi tiên đánh nhanh chóng đánh lên lồng ngực của hắn.

Việc này khiến hắn kinh ngạc, Hoang lại có thể xuyên qua sức mạnh do xương tay Tiên đạo phát ra, việc này thật không thể tin được.

Cũng chính vì thế, hắn lần nữa gặp trọng thương.

Trước ngực của Ninh Xuyên bị nắm đấm xuyên thủng, máu tươi như suối phun trào, cả người đỏ bừng, trông rất đáng sợ.

Hơn nữa, xưng ngực của hắn đã bị đánh gãy vài cây, một lỗ đẫm máu xuyên suốt từ trước ra sau xuất hiện ngay ngực.

"Vòng xuyến Lục Đạo Chí Tôn!" Ninh Xuyên nói nhỏ lấy ra một chiếc vòng đeo tay, đây chính là chí bảo của hắn.

Hắn xuất thế sáu lần, mỗi lần đánh giết địch thủ mạnh mẽ nhất thì sẽ bị hắn thu lấy bảo cốt, tích lũy tới sáu đời thì tế luyện ra được sáu miếng chân cốt chí tôn mạnh mẽ nhất này.

Tế luyện nhiều năm nên sự mạnh mẽ của vòng xuyến chí tôn này không cách nào tưởng tượng nổi.

Có thể tưởng tượng được, sáu môn bảo thuật chí cường đồng loạt xuất hiện, đó là uy năng đáng sợ tới dường nào.

Thạch Hạo biến sắc rồi né ra ngoài, lập tức thiên địa nơi đó bị xuyên thủng.

Thạch Hạo hít vào hơi lạnh, trước đây hắn cũng từng đoạt được một chiếc vòng xuyến phụ, xem ra vòng xuyến phụ này hoàn toàn kém xa vòng xuyến thật sự, uy lực chẳng hề giống nhau.

"Ngươi đang nghiên cứu Lục Đạo Luân Hồi công pháp, dựa vào vòng xuyến này để suy diễn à?" Vẻ mặt của Thạch Hạo hơi động, hắn bị chấn tới mức khí huyết sôi trào, sút chút nữa đã bị sáu môn bảo thuật này bắn trúng.

Ninh Xuyên chẳng hề nói lời nào thay vào đó là ánh mắt lạnh lẽo, sau khi phát ra đòn đánh này thì lại tiếp tục lưu vong.

"Ầm!"

Thạch Hạo tạo ra Động thiên duy nhất, một lát sau, Luân Hồi thuật, Thương Thiên, bí thuật Lôi Đế, bảo thuật Liễu Thần của hắn đều hiện ra, lúc này đều được khắc lên trên Động thiên duy nhất.

Tiếp tục truy sát Ninh Xuyên, trong lúc hai người giao thủ thì Động thiên duy nhất của Thạch Hạo trở nên sáng rực, tựa như là một chiếc chuông vàng to lớn ngân vang, bên trên thành chuông có rất nhiều cốt văn, tỉ như Côn bằng, Lôi đế, Luân hồi... đây đều do các bảo thuật của hắn tái hiện lại.

Ầm ầm!

Vòng xuyến Lục Đạo Chí Tôn đánh lên trên động thiên của Thạch Hạo thì tựa như lôi đình giáng thế, tiếng ngân vang không ngừng.

"Phụt!"

Ninh Xuyên lại ho ra máu, lần nữa chạy trốn, bởi vì hắn đã bị thương quá nặng, nghiêm trọng hơn Thạch Hạo nhiều, nếu cứ tiếp tục tranh đấu như thế thì sẽ càng ngày càng rơi vào thế bị động và dẫn tới việc bị giết chết.

Cuối cùng, Ninh Xuyên lại vận dụng xương tay Tiên đạo thêm lần nữa, hắn không có đánh về phía Thạch Hạo mà là hướng về phía khe nứt của Tiên cổ.

Lần này đã tạo nên bạo động!

Vòm trời như muốn nổ tung, khe lớn kia tản ra thần quang trật tự, kinh khủng vô cùng.

Răng rắc!

Khe lớn không ngừng mở rộng, càng ngày càng lớn, cả vùng thế giới này như bị xé tan ra.

"Không tốt, Giáo chủ của ngoại giới muốn đi vào rồi"

Sau đó không lâu thì có người hét lớn, xương tay Tiên đạo đang gia tốc độ mở rộng của khe nứt này.

"Hỏng rồi, binh khí của Giáo chủ có thể bay vào được rồi, bọn họ chuẩn bị tiến vào trong Tiên cổ rồi."

Những tin tức nghe được trên đường truy sát đều vô cùng bất lợi với Thạch Hạo.

Ầm!

Đột nhiên, tiếng rung mạnh phát ra, khe nứt nổ tung, cả Tiên cổ khiếp sợ!

Chính là nơi này, bên ngoài có người công kích vào!

Nhưng, vết nứt kia nhanh chóng khép lại, đã bị pháp tắc mạnh mẽ ngưng tụ lại. Chỉ là mới vừa rồi Thạch Hạo đã nhìn thấy rất rõ một vài bóng người, đó chính là các Giáo chủ.

Ninh Xuyên lại ra tay, lần này càng thêm điên cuồng hơn, bất kể phải

đánh đổi thứ gì, mặc cho gân cốt bản thân có đứt lìa thì vẫn cố gắng khống chế xương tay Tiên đạo, và người bên ngoài cũng ăn ý công kích theo.

Ầm!

Lần này, vết nứt lại xuất hiện, Ninh Xuyên không chút do dự xông thẳng ra ngoài.

Thạch Hạo hét lớn, hỏng rồi!

Nơi đây cách lối ra trước kia không xa cho nên rất yếu, hiện giờ Thạch Hạo đã thành công phá vỡ vòng vây.

Thạch Hạo xoay người rời đi, đi tìm những Giáo chủ trong Tiên cổ này.

Thời gian quá gấp gáp, hắn biết, Tiên cổ chuẩn bị nứt ra, Giáo chủ của ngoại giới sắp sửa xông vào đây.

Rốt cuộc hắn cũng tìm được đám người cổ tổ của Bát Tí Hồn tộc, tiếp cả đoàn người nhanh chóng trở lại Hồn đạo, Thạch Hạo không nói nhiều mà lấy Lôi Kiếp dịch ra, bản thân mình dùng một ít rồi sau đó bắt đầu phân chia.

Lần này đã mời tới được bốn vị Giáo chủ lạ mặt, sau khi bọn họ tiếp nhận Lôi Kiếp dịch của Thạch Hạo thì vô cùng kích động, lập tức bốn người uống vào và ngồi xếp bằng bắt đầu hóa giải nguyền rủa.

Cộng thêm năm vị Giáo chủ đã được giải thoát trước đây thì bên cạnh hắn đã có tới chín vị.

Đây là một lực lượng vô cùng mạnh mẽ, nhiều Giáo chủ vây quanh như vậy thì lực lượng của Thạch Hạo lại càng tăng, mượn nhờ bọn họ để xông ra ngoài.

Chỉ cần xông qua cánh cửa kia thì sẽ không còn sợ gì nữa.

Ầm!

Đột nhiên, tiếng vang thật lớn tựa như tời sập đất lở vây, đá vun bắn tung tóe

Thanh âm kia rất lớn khiến cả di địa Tiên cổ rung chuyển, sau đó tiếng nổ vang kịch liệt.

Thời khắc này, quy tắc đại đạo đều xuất hiện, vô số cốt văn đan dệt, vết rách hư không kia nổ tung, Tiên cổ và ngoại giới nối liền với nhau!

"Người bên ngoài tiến vào rồi!"

Tiếng quát lớn này đã chấn động tất cả mọi người.

Trên thực tế, các nơi đều là như vậy, dân bản địa hoảng sợ, cuộc sống yên bình của bọn họ đã bị đánh nát, cứ thế mà gặp mặt sinh linh ba ngàn châu.

Ầm ầm ầm!

Thiên địa rung lắc dữ dội, hư không nứt toác, có chí cường giả xông vào đây, cũng không có cách nào có thể ngăn cản bước chân của Giáo chủ ngoại giới nữa.

"Các vị tiền bối, xin hãy giúp ta chút sức lực để rời khỏi Tiên cổ!" Thạch Hạo nhờ vã.

"Hả?" Đột nhiên, Thạch Hạo khiếp sợ.

Hắn bị một vệt sáng quét trúng, lập tức biến mất trước mặt chín vị Giáo chủ.

"Tiểu hữu!"

"Tiểu huynh đệ!" Chín người đều thất kinh, là ai đang ra tay?

Không đúng!

Bọn họ hoảng sợ, bởi vì ở trong Tiên cổ xuất hiện rất nhiều luồng ánh sáng, tất cả dựng thẳng rồi quấn lấy thiên tài của ba ngàn châu và từ từ biến mất.

"Ba ngàn cánh hoa đại Đạo, đưa những thiên tài còn sống sót tới nơi này!"

"Tới từ nơi nào thì trở về nơi đó"

Rất nhanh bọn họ liền hiểu rõ, cuộc thí luyện trong Tiên cổ đã kết thúc, mà ba ngàn cánh hoa đại Đạo kia lại phát sáng và đưa tất cả những tu sĩ tiến vào trước kia rời khỏi.

"Hoang, hắn ở nơi nào?"

"Mau mau đi ra nhận cái chết nào!"

Người của ngoại giới tiến vào Tiên cổ thì có người bắt đầu tìm kiếm tung tích của Thạch Hạo, hòng phải diệt trừ hắn ngay lập tức.

Thời gian không lâu sau, những Giáo chủ, Thiên Thần tiến vào đều phát hiện, trong hư không có từng vệt sáng đang quét tới và bao bọc lấy các tu sĩ của ba ngàn châu rồi biến mất.

Có người xông vào nơi sâu Tiên cổ để tìm tạo hóa và cơ duyên.

Còn có một nhóm người trước tiên lui ra, nhằm về phía ban ngàn cánh hoa đại Đạo, bọn họ phản ứng rất nhanh, thân là Giáo chủ nên thực lực kinh khủng vô cùng.

Nhóm người Thạch Hạo vừa từ trong cánh cửa do cánh hoa Tiên đạo hóa thành bước ra ngoài, bốn phía vang lên những chấn động đầy kịch liệt, một đám Giáo chủ đã xuất hiện.

Người như thế này quá đáng sợ, có thể tung hoành khắp thiên hạ, coi đường chân trời cũng chỉ là gang tấc, thoáng cái là có thể tới được, không hề

chậm hơn so với các thiên tài được cánh hoa Tiên đạo đưa tới đây.

Thời khắc này, có người phong tỏa thiên địa, khóa chặt hư không, ngăn cản đường đi của tất cả mọi người.

Bởi vì, các Giáo chủ của ngoại giới đều biết, có mấy người đã đạt được vận may lớn đang lẫn trong đám người này.

Tuy nhiên, mấy người truy đuổi tới nơi đây mục tiêu chủ yếu nhất chính là bắt lấy Hoang, trên người hắn có "tiên chủng", có tiên kinh, còn có Nghịch long lân, không thể bỏ qua được.

Ngoài ra, một vài đại giáo hận hắn tới thấu xương, chính vì giết hắn nên mới tới đây!

"Hoang, ngươi trốn không thoát đâu, để ta xem giờ ai có thể cứu được ngươi!" Có người lạnh giọng nói, hắn cao cao tại thượng, uy thế Giáo chủ phóng thích khiến mười phương chấn động.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1013: Giáo Chủ Vây Kín

Từng ngọn núi lớn, vô số cổ mộc, luồng không khí hoang dã phả vào mặt.

Đây chính là khu không người, nguy hiểm và thần bí.

Rất nhiều ngọn núi cao lớn bằng trời, mây mù vây kín, một vài sợi dây leo to lớn như các dãy núi quấn quanh.

Lúc này, đóa hoa Tiên đạo lấp lánh, ba ngàn cánh hoa lan tỏa khí lành, mỗi một chiếc lá là một cánh cửa nối liền với Tiên cổ.

Bầu không khí vô cùng căng thẳng, thiên tài của ba ngàn châu đều đã xuất hiện, bọn họ đang dọc theo thông đạo trước kia để trở lại, mà cách đó không xa, từng vị Giáo chủ từ từ giáng lâm và phong tỏa nơi đây lại.

"Hoang đang ở đâu?" Có thiên tài nhỏ giọng hỏi, nếu như các Giáo chủ tới đây đều vì hắn thì chắc chắn hắn sẽ rất khó để rời khỏi.

"Ồ, ngươi là hậu nhân của Đại Bằng tộc ta, còn không mau lại đây." Một con đại bàng cánh vàng vẫy vẫy tay với một người trẻ tuổi.

"Hậu nhân của bộ tộc Thiết Huyết thần thụ, tất cả lại đây nào!" Một cây già cũng lên tiếng kêu gọi thiên tài của tộc mình.

Trong nháy mắt, rất nhiều thiên tài được gọi tới, trở lại bên cạnh các trưởng bối của chính mình, tất cả đều thầm thở phù một hơi.

Đương nhiên trong lúc này cũng có rất nhiều thần niệm mạnh mẽ quét tới hòng tìm tòi nghiên cứu kiểm tra, xem thử những người này có vấn đề gì hay không.

Tất cả mọi người đều biết, những Giáo chủ này đều vì Hoang nên mới tới đây.

Hoang đang ở nơi đâu? Mọi người nhìn đoàn người đang đi ra, ai cũng muốn tìm cho ra hắn.

Đột nhiên, một chùm âm vụ xuất hiện, tiếp đó là Vong linh hải* vô tận cuộn trào dữ dội nhấn chìm cả nơi này, quấy phá sự yên tĩnh của cả thiên địa.

(*): Biển linh hồn người chết.

Sương mù đen cuồn cuộn, từng cơn gió lạnh rít gào, Vong linh hải rít gào, khí tức tử vong bao trùm.

"Thập Quan vương!"

Có một tên thiên tài kinh ngạc thốt lên, thế nhưng lời còn chưa ra hết thì âm thanh liền im lìm, hắn đã bị một chưởng đánh nát, Thập Quan vương xuất thủ, hắn cũng rất lo sợ sẽ bị Giáo chủ để ý, bởi vì trên người của hắn có kinh văn của Tiên cổ, đã đạt được tạo hóa.

Hắn lấy ra một pháp khí không gian, bên trong có trấn áp hải dương Vong linh này.

Ầm!

Một lát sau, mặt đất bị phá nát, hư không bị xé tan, "Trích tiên" cũng xuất thủ, hắn cầm một chiếc sừng của Thiên Giác nghĩ trong tay nhanh chóng sẽ rách hư không và chạy trốn về nơi xa.

Mặc dù Giáo chủ đã khóa chặt hư không thế nhưng chiếc sừng này vẫn có thể cắt đứt.

Thời khắc này, rất nhiều kỳ tài tìm đường ra, dựa vào tình huống rối loạn này hòng tìm đường chạy trốn.

Chỉ là, rất nhiều người liền thất vọng, mấy bàn tay lớn lướt tới ngăn cản bọn họ lại, tất cả những người này đều bị nắm chặt trong lòng bàn tay.

Thạch Hạo tay cầm Nguyên thủy chân giải, một tay là Nghịch long lân cẩn thận đề phòng, hắn không ngừng bước đi trong màn khói đen và cũng chuẩn bị kế hoạch đào tẩu của mình.

Lần này nhưng lại vượt khỏi dự liệu của hắn, vốn hắn muốn nhờ sức mạnh của mấy vị Giáo chủ trong Tiên cổ để chạy trốn, nhưng không nghĩ rằng lại bị truyền tống tới nơi này.

Ở cách đó không xa chợt xuất hiện một bóng người với áo choàng màu lam, thân thể cao ráo cường tráng, mặt mày vô cùng điển trai, cặp mắt không ngừng đảo lia lịa để quan sát và chạy trốn.

Thạch Hạo va mạnh vào hắn, lúc này cả hai đều cười gượng gạo.

Thế nhưng, nụ cười của hai bên cũng rất nhanh cừng lại.

"Ngươi là Hoang?"

"Ngươi chính là tên dính cứt rồng?"

Lời này vừa ra thì cả hai đều lộ vẻ khó coi, bởi vì ai cũng hiểu, đối phương tu thành Thiên Nhãn thần thông nên có thể nhìn ra chân thân của chính mình.

Thạch Hạo nhíu mày, thời khắc này hắn chợt sinh ra cảm giác giết người diệt khẩu, phòng ngừa sẽ bị bại lộ.

Dù là Giáo chủ cũng rất khó tu thành Thiên Nhãn thần thông, bởi vì thứ này không hề liên quan tới cảnh giới hay là tu vi, mà là dựa vào thiên phú, người này đã tu thành thì tuyệt đối bất phàm.

"Xin chào người huynh đệ được Ứng Long xem trọng." Thạch Hạo chào hỏi, hắn tất nhiên biết người này, đây là một con Thiên yêu với thực linh

kinh thế.

Phàm là Thiên yêu, Thiên quân thì đều là những kỳ tài, nghịch thiên vô cùng, người thường không ai dám lấy danh dưng này để đặt cả.

Ngày đó, khi vừa mới tiến vào Tiên cổ thì cái tên Thiên yêu Cát Tiềm từng bị một đống cứt rồng ị trúng đầu, cả người đâu đâu cũng là cứt, dù Thạch Hạo không nhớ thì cũng không được.

Trên thật tế, lúc đó có rất nhiều người ngạc nhiên, không hề tin vào cảnh trước mắt.

Đối diện, chàng trai tóc lam với vẻ mặt bí xị suýt nữa thì chửi ầm lên, là bị những lời nói của Thạch Hạo làm cho tức giận.

"Ngươi câm miệng cho ta!" Trên gương mặt đầy điển trai tới mức yêu dị của chàng trai tóc lam nay bị một lớp khí lạnh che kín.

Cát Tiềm sắc mặt đỏ bừng, năm đó quá là xui xẻo, lại bị một con Ứng Long để ý rồi một đống cứt kia lại càng khiến hắn phát điên hơn, muốn đập đầu vào đâu đó chết quách cho xong chuyện.

Hiện người lại bị người khác nhắc lại chuyện xưa nên khiến hắn vô cùng tức giận, trán nổi cả gân xanh.

"Đưa kinh thư Tiên đạo mà ngươi đã đạt được đưa cho ta!" Thiên yêu Cát Tiềm nói.

"Dựa vào đâu?"

"Không nghe lời thì ta sẽ lập tức hét lớn, thông báo Hoang đang ở đây!" Thiên yêu Cát Tiềm cười khà khà.

"Chàng trai dính cứt rồng đang ở đây, trong tay có kinh thư Tiên đạo!" Thạch Hạo quát lớn, sau đó khống chế một tấm Phá Giới phù màu vàng rồi dọc theo hư không mà "Trích tiên" đã xé rách nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Đây là tấm thần phù mà mấy vị Giáo chủ trong Tiên cổ đã hợp lực luyện chế cho hắn, thứ này mạnh hơn những tấm Phá Giới phù khác nhiều, uy lực cũng mạnh mẽ tuyệt luân, kinh khủng khiếp người, dù Giáo chủ có khóa chặt thiên địa cũng vô dụng.

"Hoang, ngươi dám hại ta!" Thiên yêu Cát Tiềm tức giận.

Nơi này lập tức xuất hiện mấy bàn tay lớn với thần uy cái thế, khí tức tựa như ngân hà cuộn trào lao tới.

"Gào!"

Đột nhiên, một tiếng rồng gầm truyền tới chấn động cả thiên địa, trên chín tầng trời có một móng vuốt to lớn mò xuống bao phủ nơi này, tựa như đều muốn chiếm hết toàn bộ những thứ nơi đây.

Ứng Long!

Con Ứng Long đầy đáng sợ ngày xưa lần nữa xuất hiện, việc này khiến cho các Giáo chủ ở nơi này đều nghiêm nghị, con rồng này quá mạnh mẽ, tinh lực cuồn cuộn như trường giang đại hải.

Đồng thời, sau lưng nó cũng có một vài sinh linh đầy mạnh mẽ, ví như Nhai Tí, Cửu đầu điểu... Những sinh linh này cũng chẳng phải là hạng thiện lương gì cả, đều tới từ nơi sâu trong khu không người.

Ầm!

Trời long đất lở, quỷ khóc thần gào, nơi đây sục sôi, Thiên yêu Cát Tiềm bị bắt đi, ngoài ra còn có những thiên tài khác cũng rơi vào bên trong vuốt rồng.

"Ngươi dám, thả đệ tử ta xuống" Có Giáo chủ gầm lên.

Ứng Long đã tới, vốn nó rất muốn giết thẳng vào trong Tiên cổ thế nhưng hiện giờ lại thay đổi chủ ý, trước tiên cứ bắt hết những thiên tài này,

thu lấy tạo hóa của bọn họ.

Sinh linh đầy mạnh mẽ ở trong Cấm khu xuất hiện khiến nơi đây càng thêm rắm rối.

Ầm!

Đại chiến bùng phát.

Xa xa, Thạch Hạo mượn Phá Giới phù nên đã chạy rất là xa, thế nhưng bỗng nhiên hư không vỡ vụn và hắn bị ép rớt ra ngoài.

"Hả?" Hắn thầm giật nảy mình, có một trận pháp nào đó trong hư không đang ngăn cản người khác trốn đi.

"Ồ, hắn là Hoang!" Có người hét lớn rồi tiếp đó là vui mừng, cười ha hả không thôi.

Thạch Hạo ngẩn đầu, đã có mấy chục tên thiên tài đã bị ngăn cản lại, tất cả đều là những thiên tài có thủ đoạn lợi hại, trên người có những bí bảo kỳ lạ nhưng sau khi trốn tới đây thì lại bị ngăn cản đường đi.

Trên thực tế, đại trận của khu vực này phải có tới mấy chục tòa, tất cả đều do Giáo chủ tự tay bố trí hòng ngăn cản những thiên tài này.

Bởi vì, đây là lần Tiên cổ mở ra cuối cùng, vận may lớn nhất cũng sẽ xuất hiện, vì thế những Giáo chủ này đã không tiếc mọi giá nên đã dùng vô số thiên tài địa bảo để bố trí ngăn cản mọi người.

"Đúng là Hoang, đã bị chúng ta phát hiện rồi, ha ha... Không ngờ rằng, đúng là số may mà!" Có người cười to không thôi.

Bọn họ không có Thiên Nhãn thông thế nhưng trong số người này lại có năng lực nhận biết linh hồn, cho nên đã phán đoán ra được Thạch Hạo, những luồng khí tức cùng với gợn sóng đều hoàn toàn tương xứng.

"Hoang, phải thuộc về giáo của ta, chư vị đạo huynh cũng đừng nên dây

dưa làm gì." Có người nói.

"Rõ ràng là do ta phát hiện trước, kính xin các vị hãy buông tay, để ta mang Hoang rời đi." Có người khác nói.

Sắc mặt của Thạch Hạo rất khó coi, những người này tưởng hắn là thứ gì? Vẫn không hề trấn áp mà bắt đầu tranh giành, cho rằng con mồi đã vào tay?

"ha ha, chủ nhân những môn phái nhỏ như các ngươi chưa chắc đã mạnh hơn Hoang bao nhiêu đâu, tốt nhất cứ giao Hoang cho ta đi." Có người bước tới, đó là một con hổ trắng khổng lồ.

"Hoang đang ở đây, đã bại lộ rồi!" Có Thiên Thần hét lớn truyền về nơi xa.

"Ầm!"

Hư không bị phá nát, lúc này có mấy bàn tay lớn lao tới chụp lấy người phía trước, mà bản thân thì nhanh chóng vượt qua hư không để tới đây.

Ầm!

Trong lúc đó, những người này không vừng đấu đánh, xuất thủ tới mấy đòn.

"Ha ha..." Một ông lão trong số đó cười lớn, thân thể khô quắc, làn da nhăn nheo tựa như vỏ cây già, tóc gần như đã rụng sạch.

Hắn tuy rằng đang cười thế nhưng con mắt lại vô cùng lạnh lẽo, một cặp sừng trâu đen trên đầu lấp lóe, khí tức đầy khiếp người, hắn chính là người Hộ Đạo của Thiên Nhân tộc.

Ngày xưa hắn đã từng ra tay với Thạch Hạo, đầu tiên là bị thần chủ của Khổng Tước tộc đánh bại, sau này lại bị Tề Đạo Lâm chém đứt sừng trâu dẫn tới trọng thương.

Hiện giờ, hắn lần nữa xuất hiện!

"Hoang, chúng ta rất nhớ ngươi đó, quả thật ông trời có mắt mà, trước khi ta ra đi lại có thể giải quyết được hậu hoạn cho tộc nhân mình, ha ha..." Hắn vô cùng vui sướng.

Hắn không ngờ tới, cường địch đầu tiên gặp phải lại là người này, lúc này ánh mắt hắn trở nên lạnh lẽo chìm chằm chằm lão già này.

"Không phải lão già như ông chuẩn bị tọa hóa rồi à, sao lại chưa chết thế hả!" Thạch Hạo hỏi, đương nhiên lời lẽ cũng chẳng phải tốt đẹp gì.

Năm xưa, lúc hắn hộ tống Vân Hi mấy trăm ngàn dặm trong bình nguyên Màu máu, cùng nhau chiến đấu với người của Chiến tộc, máu nhuộm đỏ cả chiến bào, có ơn nghĩa vô cùng lớn với Thiên Nhân tộc, thế nhưng lại bị tộc này bắt giam vào trong Thiên Chi Thành và trở thành tù binh, không chỉ nói xấu và làm nhục hắn mà còn suýt nữa đã giết chết hắn trong Hắc lao.

Thạch Hạo không hề có lỗi gì với bọn họ, ngược lại còn có thể gọi là đại ân, thế nhưng tộc này lại lấy ân đền oán, nhiều năm trôi qua như vậy mà giờ vẫn không hề buông xuôi.

"Trời cao đúng là thương ta, không ngờ lại cho ta một cơ hội, sau khi giải quyết ngươi xong thì ta cũng an tâm rời khỏi thế gian này." Người Hộ Đạo của Thiên Nhân tộc nói.

"Những lời vô liêm sỉ như vậy mà ông cũng nói ra được à, ông tự hỏi lương tâm mình thử, ta đã có lỗi gì với Thiên Nhân tộc các ông?" Thạch Hạo quở trách.

"Có thể là ngươi từng có chút ân huệ với Thiên Nhân tộc ta, thế nhưng hiện tại bắt buộc ta phải giết ngươi, nếu cứ mặc cho ngươi trưởng thành thì Thiên Nhân tộc sẽ nguy to! Vì bảo vệ Thiên Nhân tộc thì ngươi tốt nhất vẫn nên chết thì hơn, lương tâm, ân tình, hừ, người đời sau sẽ từ đó đưa ra kết luận!" Người Hộ Đạo của Thiên Nhân tộc mấp máy môi, bí mật truyền âm,

nụ cười dần trở nên u ám.

"Đúng là lão già không biết xấu hổ!" Thạch Hạo còn biết nói gì nữa chứ, cơn tức giận bùng phát, trong lòng có một luồng lửa đang rực cháy, rất muốn xông thẳng tới giết chết tên già này.

"Đạo huynh của Thiên Nhân tộc, ngươi tuổi đã quá lớn, không thích hợp cho việc động thủ đâu, ngược lại ngươi cũng chỉ muốn hắn chết mà thôi, không bằng hãy giao cho ta đi." Có người lên tiếng, đó chính là phó Giáo chủ của Thiên quốc.

Hơn nữa, viễn không cũng đang có một chiếc xe đang ầm ầm lao tới, máu tươi ròng ròng, Giáo chủ Thiên quốc vừa chiến đầu với Ứng Long giờ cũng đã tới.

Thạch Hạo nhìn chằm chằm bọn họ, trong lòng đầy lạnh lẽo, Quỷ gia ở hạ giới chính là bị người của Thiên quốc ám hại và giết chết, hiện giờ lại dây dưa với giáo này, oán cừu vô cùng sâu đậm, không cách nào tháo bỏ được.

Âm khí phả vào mặt, một ngọn Bạch cốt sơn hạ xuống, nơi đó có một chàng trai với làn da trắng như tuyết, tóc xám tung bay, dáng vẻ như đang bị bệnh nặng thế nhưng ai dám khinh thường? Minh chủ đã tới!

"Hoang, tên tiểu bối nhà ngươi không ngờ lại có thể kinh động tới chủ của bộ tộc ta, dù ngươi chết thì cũng phải tự hào đó." Có người Minh tộc quát lớn.

"Lĩnh vực Thánh tế, không tồi, với độ tuổi như vầy mà đã có tu vi như thế thì quả là thiên tư cái thế, thế nhưng thì đã như thế nào chứ?" Minh chủ cất lời, âm thanh đầy bình thản, nói: "Không đạt được thành tựu như chúng ta thì chung quy lại vẫn là cặn bã, mặc ngươi tuyệt diễm cả cổ kim thì như thế nào chứ, bản tọa chỉ cần một đầu ngón tay cũng có thể xóa bỏ được ngươi!"

"Đạo huynh, ngươi chỉ cần thi thể của hắn thôi đúng không, hay là hiện

giờ trước tiên cứ giao cho chúng ta đã." Có người cười ha hả, người của Kiếm cốc, Hỏa Vân động, Yêu Long đạo môn cũng đã tới.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1014: Sư Môn Tái Hiện

Bốn phía đâu đâu cũng là người, Giáo chủ đầy mạnh mẽ tọa trấn khiến Thạch Hạo rơi vào hiểm cảnh, như vậy thì làm sao trốn thoát?

Xoẹt!

Một hướng khác, hào quang tựa như sông dài đi kèm là hàng vạn mảnh vỡ đạo tắc cùng với khí hỗn độn cuộn trào, việc này làm cho mọi người kinh ngạc không thôi.

"Cây non Thế Giới thụ!"

Dù là Giáo chủ cũng khát khao, mấy người với vẻ mặt vui mừng lao lại, bọn họ biết đó chính là Thập Quan vương.

Nhưng, thiên địa nơi đó tan vỡ, một thông đạo đầy đáng sợ xuất hiện, Thập Quan vương cầm một cây nhỏ đang xuyên thủng phong tỏa của mọi người hòng chạy trốn.

Cây nhỏ kia quá đáng sợ, những đạo tắc mà nó tỏa ra cũng không hề yếu hơn xương tay Chân Tiên của Ninh Xuyên, việc này làm cho các Giáo chủ đều kiêng dè không thôi.

Quan trọng nhất chính là, cây non Thế Giới thụ này lại có thể làm tan vỡ trận pháp, Thập Quan vương gần như phá vây thành công.

"Đi không được đâu!" Có người hét lớn, một móng vuốt đầy lông lá đánh mạnh tới hòng cướp lấy Thế Giới thụ.

"Chủ nhân của Thú hải!" Có người cả kinh nói.

Đó chính là chủ của vạn thú, không ngờ hắn cũng tới và nhằm vào cây non Thế Giới thụ này.

"Ha ha, nếu như lão phu muốn mang hắn rời đi thì sao?" Có người cười khẩy, một cây cầu đó trắng như tuyết vắt ngang qua mấy chục trận pháp rồi tiến tới, sức mạnh nhu hòa của thứ này đưa Thập Quan vương bước lên cây cầu.

"Đế tộc!" Có người kinh ngạc.

Đó là người của Đế tộc đương đại, không ngờ lại xuất hiện, cứ thế dẫn Thập Quan vương rời đi, nhìn hai người tựa như có quan hệ rất tốt.

"Chuyện này... chẳng lẽ, Thập Quan vương tới từ một Đế tộc?!"

Xoẹt một tiếng, cây cầu đá hình vòm kia tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, chỉ trong chớp mắt đã biến mất, dù có người muốn ngăn cản thì cũng không kịp, quá nhanh.

Nhưng, có ai dám trêu chọc? Là Đế tộc đương đại, đại biểu cho một thế lực mạnh nhất, dù là chủ nhân của Thú hải, được mệnh danh là Giáo chủ của chí tôn trong Thú cũng không dám truy theo.

"Tiếc thật, cây non Thế Giới thụ đó nghe, cứ thế bị mang đi rồi, thế nhưng cũng chỉ có Đế tộc đương đại mới có thể bảo vệ được, nếu là người bình thường thì không cách nào sở hữu được."

Mọi người cảm thán và không cam.

Sau đó, các Giáo chủ ở khu vực này lại tập trung về phía Thạch Hạo.

"Không cần phải nói gì cả, tiểu bối, trước hãy kính dâng lên Đạo thư ngọc thạch kia đi, tới lúc đó sẽ cho ngươi chết một cách dễ chịu nhất!" Ông lão của Hỏa Vân động lạnh lẽo nói.

Là đang sỉ nhục, với thực lực của hắn thì tất nhiên có thể dễ dàng trấn áp

Thạch Hạo, tiếp đó là cướp lấy kinh thư Tiên đạo, thế nhưng giờ lại muốn Thạch Hạo tự chủ động dăng lên.

"Lão già, đừng có cậy già mà lên mặt, lại nói, ở trong Tiên cổ ta cũng gặp không ít đệ tử của Hỏa Vân động thế nhưng thực lực lại vô cùng kém cỏi, lại còn tưởng rằng mình rất siêu phàm, gì mà đòi trấn áp đời sau tội huyết, nực cười!"

Thạch Hạo sẽ không bao giờ thỏa hiệp và cũng sẽ không bao giờ lùi bước, bởi vì dù có chấp nhận thì đối phương cũng sẽ không bao giờ bỏ qua cho hắn.

Đặc biệt là đám Tiên cốc, Hỏa Vân động, La Phù chân cốc, yêu Long đạo môn này, tất cả đều là những đạo thống lớn đầy cổ xưa, vẫn luôn một mực liên thủ trấn áp tội huyết nhất mạch.

Vào lúc này thì làm sao sẽ bỏ qua cho hắn chứ!

"Ha ha, thú vị, chỉ là một Thần vương mà đã cho rằng thiên phú cú mình vô cùng cao sang, có thể tung hoành khắp thiên hạ, ngươi còn kém xa lắm!"

Đúng lúc này thì có một lão già khác không cách nào nhẫn nhịn được nữa nên xuất thủ, hắn chính là người của Yêu Long đạo môn, một tát vung tới tựa như là trưởng bối đang răn dạy một đứa bé vậy.

"Đạo hữu, nhẹ tay một chút, chớ có lỡ tay giết người!" Người Hộ Đạo của Thiên Nhân tộc nói.

Ầm!

Thạch Hạo tay cầm Vạn Linh đồ cố gắng chống lại.

Chỉ trong nháy mắt, vạn linh xông trận, hàng loạt tiên thú chim thần vọt lên ngăn chặn lại đòn đánh này.

"Ồ, thứ tốt, đó là gì thế, không ngờ phòng ngự lại mạnh như vậy?!" Lúc

này thì có người kinh ngạc cùng với vui mừng, đây chính là chí bảo.

"Đưa ra đây!" Người Hộ Đạo của thiên nhân tộc lạnh giọng nói, bàn tay khô quắc của hắn mở rộng rồi chụp về phía Thạch Hạo tựa như đang muốn xách một con gà vậy.

"Cút!"

Thạch Hạo quát lớn, lấy ra Nghịch long lân che chắn phía trước.

"Xoẹt!"

Long ảnh chiếu rọi, thánh quang tế nhật!

Tiếng rung dữ dội vang lên, khu vực quanh Thạch Hạo như động nhất, nếu không phải có Vạn linh đồ đang phát sáng, hàng loạt sinh linh đang hộ thể thì hắn chắc chắn sẽ chết ngay tại chỗ.

"Các ngươi đừng có phá hỏng thần thi ngút trời của địa phủ đó nghe!" Bên trên một tòa Bạch cốt sơn đang lơ lững giữa hư không, Minh chủ âm trầm nói.

Trong mắt hắn, Thạch Hạo đã là một bộ thi thể, nhất định phải bị mai táng trong Minh thổ, tương lai sẽ tạo ra một sinh linh tu ra ba luồng tiên khí.

"Ngươi chính là Hoang!?" Lời nói tra xét truyền tới, người của Thần miếu cũng đã tới, đây chính là một người trung niên với uy nghiêm to lớn, tựa như là chúa tể trong các vị thần, hắn dõi mắt nhìn xuống Thạch Hạo.

"Ta đã giết Cổ Thánh tử, ông muốn báo thù chứ gì, nếu không muốn mất mặt xấu hổ thì cút đi!" Thạch Hạo thẳng thừng đáp, mặc dù đang bị một đám Giáo chủ vây chặt nhưng cũng chẳng hề tỏ vẻ sợ hãi, càng đừng nói là sẽ chịu thua.

Bởi vì, dù hắn có lùi bước thì cũng chẳng hề có kết quả tốt, không bằng cứ theo bản thân mà hành xử, không để mình gặp phải oan ức.

"Thật là can đảm, không biết đã bao nhiêu năm rồi có người dám nói như vậy với ta đó!" Cường giả của Thần miếu lạnh lẽo nói.

Thạch Hạo thầm than, kế hoạch đã theo kịp diễn biến, hắn đã lôi kéo được chín vị Giáo chủ để bảo vệ bản thân rời khỏi Tiên cổ, thế nhưng không nghĩ tới lại bị cánh hoa Tiên đạo đưa mình tới thẳng nơi này.

Hiện giờ lại đang lâm vào tuyệt cảnh, làm sao thoát đi đây?

Hắn không có cây non Thế Giới thụ nên rất khó xuyên thủng trận pháp, và tạo ra một con đường lui.

Trong tay hắn tuy rằng có Vạn Linh đồ rất siêu phàm thế nhưng cũng chỉ bị động phòng ngự mà thôi.

"Nếu như ta không nhìn lầm thì đây chính là Vạn Linh đồ, là một phần của Nguyên thủy chân giải!" Đúng lúc này thì Giáo chủ của Tây Phương giáo cũng đã tới, Trượng Lục kim thân, dáng vẻ đầy uy nghiêm.

"Thì ra là món chỉ bảo này, tốt, tốt, quá tốt!" Có người cười lớn, nói: "Trên người hắn có Vạn Linh đồ, Tiên chủng, Ngọc Thạch thư, tiên kiếm Đại La, mặc khác thi thể lại được đạo hữu của Minh độc để ý, nếu đã tới thì chúng ta cũng phân chia những món tốt này đi."

"Không nên trì hoãn làm gì nữa, tiễn hắn lên đường thôi!" Người Hộ Đạo của Thiên Nhân tộc xuất thủ lần nữa, hắn rất sợ đêm dài lắm mộng, rất muốn giải quyết tính mạng của Thạch Hạo ngay lập tức.

"Ầm!"

Trong giây lát này, mấy bàn tay lớn lao tới ép xuống Thạch Hạo ở bên dưới.

Vạn Linh đồ trắng bóng hiện lên các loại cổ thú, chim thần, chúng không ngừng gầm thét khiến thiên địa nứt vỡ, không ngừng chống đỡ mấy bàn tay lớn kia.

"Phụt!"

Thạch Hạo ho ra đầy máu, suýt nữa đã nổ tung tại chỗ.

Mặc dù Vạn Linh đồ siêu phàm thì hắn cũng không phải là Giáo chủ, dù có sở hữu chí bảo mạnh mẽ như vầy thì cũng sẽ phải trọng thương trong mênh mông những gợn sóng của đám người này.

Xoẹt!

Thạch Hạo hóa thành một vệt sáng nhanh chóng chạy tốn, hắn dùng Vạn Linh đồ hộ thể mở ra một đường hầm thời gian.

Thế nhưng, trận pháp phát sáng cắt đứt con đường ở phía trước, rất nhanh sau đó hắn đã bị ép rớt ra ngoài.

Phía sau, mấy vị Giáo chủ rất là bình thản, cơ bản không hề sợ hắn sẽ đào tẩu thành công, bởi vì đã định rằng hắn không có cơ hội.

"Ầm!"

Một bàn tay dò tới, Minh chủ đã xuất thủ, bàn tay trắng bạch mang theo khói đen đánh nát thiên địa, lần nữa đánh bay Thạch Hạo ra sau, ọe, máu tươi không ngừng tuôn trào.

"Chính xác, thân thể này rất mạnh, đây chính là thể phách mạnh nhất mà ta từng thấy ở trong cảnh giới này, tương lai chắc chắn sẽ trở thành kỳ thi vô địch!" Minh chủ bình phẩm.

Hắn rất tùy ý, một đòn đơn giản, chỉ là ước lượng mạnh yếu của Thạch Hạo ra sao mà thôi.

Hành động này vô cùng sỉ nhục người khác, xem Thạch Hạo tựa như hàng hóa, lật qua lật lại để chọn lựa.

"Được rồi, đừng lãng phí thời gian nữa, một chưởng vỗ chết, không nên lưu lại mối họa nữa!" Có người nói, ông lão của La Phù chân cốc lên tiếng,

bọn họ trấn áp tội huyết nhất mạch nên quyết không thể để một tên thiên tài vào thời khắc cuối cùng quật khởi được.

"Ầm!"

Một chưởng này vung tới, trời long đất lở, nếu như không phải Vạn Linh đồ phát sáng thì Thạch Hạo đã trở thành đống thịt nát, không cách nào sống sót được.

"Ọe!"

Hắn lại ói ra đầy áu, cả người bay ngược ra sau.

Thạch Hạo tức giận, trong tay hắn phát sáng và xuất hiện một tấm cổ phù đầy thần bí, đây chính là thứ hắn từng phát hiện ở trong phế tích có Tam thế đồng quan.

Vào lúc ấy, hắn đã lấy được mấy tấm cổ phù, chỉ là có một trong mấy tấm đó hắn không biết có tác dụng gì nên vẫn luôn luôn cất giữ, lúc này mới lấy ra để xem thế nào.

Xoẹt!

Một luồng thần quang sắc bén bay ra, tiếp đó là bụp, xuyên thủng ông lão La Phù chân cốc kia, máu tươi đầm đìa, việc này khiến hắn hét to một tiếng.

Cái gì?!

Tất cả mọi người đều ngây người, biến cố này diễn ra quá nhanh, một tên tiểu bối lại có thể làm trọng thương một vị Giáo chủ có tiếng tăm lừng lẫy.

Thạch Hạo cũng giật mình, tấm cổ phù này có gì đó là lạ, hắn siết chặt trong tay và cẩn thận quan sát, bên trên xuất hiện một vết rạn nứt, hiển nhiên là có quan hệ với lần sử dụng vừa rồi.

"Đạo hữu hơi bất cẩn rồi, chư vị hãy cẩn thận một chút, giết hắn!" Người Hộ Đạo của Thiên Nhân tộc nói.

Ầm!

Đang lúc này, cường giả của Thần miếu xuất thủ, hắn vận dụng Cửu thiên thập địa kinh, dáng vẻ dầy trang nghiêm, thần âm đại đạo tựa như biển gầm xung kích về phía Thạch Hạo khiến thất khiếu của hắn chảy đầy máu tươi.

Thạch Hạo muốn tiếp tục dùng tấm cổ phù này thế nhưng những người khác cũng đã xuất thủ, ai cũng muốn cướp đi chí bảo trên người của hắn, sợ sẽ bị người khác tranh mất.

Việc này càng đẩy Thạch Hạo vào bờ vực sống còn hơn, một tên Giáo chủ đã không cách nào địch lại rồi huống hồ lại có mấy người đồng thời ra tay.

"Ầm!"

Thạch Hạo bị thương nặng, thân thể bay mạnh sang bên, tiên huyết nhuộm đỏ cả thân.

"Keeng!"

Tiếng kim loại phát sinh, Thạch Hạo bị kiếm khí vô hình của cường giả Kiếm cốc chém trúng, cơ thể đâu đâu cũng là vết rách.

"Phụt!"

Người Hộ Đạo Thiên Nhân tộc cười lớn, cặp sừng trâu trên đầu phát sáng quét trúng người Thạch Hạo, khiến cho xương cốt bản thân đều gãy nát cả.

Tiếp đó, Minh thổ, Thú hải, Thái Dương thần cung, Ma Quỷ viên cũng xuất động đánh về Thạch Hạo.

"Vạn Linh đồ này quả nhiên là chí bảo, chư vị, những thứ khác ta không cần, chỉ cần khúc xương này!" Có người nói.

Bởi vì mọi người nhìn ra được sự siêu phàm của Vạn Linh đồ, thứ này có giá trị vô lượng, chỉ cần dựa vào thứ này thì có thể giúp cho một người trẻ tuổi trong lĩnh vực Thánh tế không chết và sống tới lúc này, thật sự không cách nào tưởng tượng nổi.

"Ầm!"

Một quyền ấn lao tới đánh bay Thạch Hạo.

"Ọe!" Hắn lại ho ra máu.

Đột nhiên, chấn động đầy kịch liệt truyền tới, tiếp đó giữa bầu trời như sôi sục, một đám người nhanh chóng hạ xuống.

"Cái gì, đó là Minh Hàn!"

"Không, đó là sơ đại của bộ tộc ta!"

Chỉ trong nháy mắt, tất cả các Giáo chủ ở đây đều tức giận, bởi vì giữa bầu trời không ngừng rớt xuống hàng loạt tử thi, tất cả đều là hậu bối của bọn họ.

Đây là người nào, sao lại tàn nhẫn như vậy, lại dám đắc tội với những Giáo chủ nơi này.

Mà lúc này, một người mặc đạo bào màu vàng trông hạc phát đồng nhan* từ trên trời bay xuống.

(*): Ý nói tuy già nhưng vẫn rất khỏe mạnh.

"Tề Đạo Lâm!" Có người cắn răng nhận ra vị đạo chủ có tiếng xấu lan xa này.

"Chính xác, là ta." Tề Đạo Lâm quét nhìn mọi người, nói: "Những lời ta

nói hình như các ngươi đã quên rồi? Tên khốn bất tử nào giết đệ tử ta thì sẽ bị ta dùng gậy ông đập lưng ông, diệt sạch hậu đại tinh anh của bộ tộc đó"

Tề Đạo Lâm bá đạo nói, đồng thời quét nhìn tất cả mọi người.

"Chỉ bằng một mình người mà cũng dám xuất hiện?!" Đúng lúc này, nơi xa có một tòa Tiên điện chấn động, truyền tới một tiếng quát hư sấm rền.

"Còn có ta nữa!" Thời khắc này, cánh chim vàng óng che kín bầu trời, một sinh linh cao tới vạn trượng đi kèm là khí hỗn độn xuất hiện, hắn đỉnh thiên lập địa.

"Sinh linh Bất diệt!" Mọi người kinh ngạc.

"Ta đã nói rồi, ai dám động tới Hoang, ta sẽ giết kẻ ấy!" Sinh linh Bất diệt quát lớn, vẻ bá đạo ngập tràn!

Hắn buông bàn tay lớn của mình ra, một đám thi thể Thiên Thần ào ào rớt xuống, tất cả đều là cường giả của các giáo vừa nãy đã bị hắn thuận tay giết chết!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1015: Vui Sướng

"Đạo chủ!"

Thạch Hạo kêu lớn, lúc này toàn thân hắn là máu đỏ, xương khớp khắp người đều gãy nát, bị thương vô cùng nghiêm trọng.

Lần này, ba ngàn cánh hoa đại Đạo đã bao phủ lấy hắn nên không cách nào đồng hành với chín vị Giáo chủ kia, dẫn tới toàn bộ các tính toán đều thành không, thiếu chút nữa đã bỏ luôn tính mạng ở đây.

Lúc này, khi nhìn thấy Tề Đạo Lâm cùng với sinh linh Bất diệt xuất hiện để cứu viện thì trong lòng Thạch Hạo chợt sản sinh ra luồng ấm áp, cặp mắt cay cay, cảm xúc chợt tuôn trào, vào thời khắc mấu chốt thì hai vị cường giả này đã vì mình ra mặt đối đầu với các giáo.

Sao không cảm động chứ, sao không phấn chấn chứ, sao không rưng rưng chứ?!

"Tốt, tốt, tốt, không hổ là đệ tử mà Tề Đạo Lâm ta coi trọng, chỉ một thân một mình mà có thể gắng gượng được tới hiện tại." Tề Đạo Lâm cười lớn, đạo bào màu vàng phồng lớn và bay phấp phới trong gió, những cốt văn phát sinh bao bọc và bảo vệ Thạch Hạo lại, không để người khác làm thương tổn hắn nữa.

"Ngươi rất tuyệt, gây nên động tĩnh chẳng hề nhỏ trong Tiên cổ này, chúng ta cũng đã biết một vài chuyện rồi!" Sinh linh Bất diệt rất hiếm khi lộ vẻ tươi cười.

Hắn có vóc dáng hơn cả vạn trượng, những tầng mây trắng trên trời cao đều nằm thấp ở bên dưới bả vai, bộ lông vàng trên người lấp lánh, sau lưng lại có một cặp cánh vàng to lớn.

Dù tới hiện giờ cũng rất ít người biết hắn thuộc chủng tộc nào.

Nhưng mà, lúc này Thạch Hạo lại mơ hồ đoán ra được!

"Cảm ơn tiền bối đã khen ngợi!" Thạch Hạo chào hỏi, trong lòng hắn chẳng thể bình tĩnh được, hai đại cao thủ đã tới, đã vì hắn ra mặt, sao không cảm kích chứ.

"Ha ha, nhóc con, ngươi cũng không tồi, rất được đó, trong Tiên cổ mạnh mẽ giết nên một con đường vô địch, coi rẻ đệ tử các giáo, vượt qua cả dự liệu của ta nữa." Tề Đạo Lâm vui sướng.

Hắn rất là cao hứng, đây là xuất phát từ nội tâm, một tên đệ tử ký danh bị hắn cướp từ trong tay Thư viện Thiên Tiên lại tỏa ra hào quang rực rỡ trong Tiên cổ, quật khởi ngay trong đời này, đánh bại các lộ cao thủ, vượt xa mong muốn của hắn.

Nên biết, năm đó Tề Đạo Lâm từng nói, căn cơ của Thạch Hạo quá cạn, không hề giống như mấy quái thai cổ đại có thể tích lũy tới mấy đời, ráng lắm cũng chỉ xếp hạng hai mươi, ba mươi là giỏi lắm rồi.

Đương nhiên, năm đó hắn cũng cố ý nói thấp đi chút xíu để kích thích Thạch Hạo, thế nhưng trong lòng cũng chỉ dự đoán nhiều nhất cũng xếp vào top mười là cao, ai ngờ Thạch Hạo lại có thể quét ngang Tiên cổ, đứng ngang hàng với Thập Quan vương, "Trích tiên... Đạt được danh hiệu đệ nhất!

"Rất tốt, chúng ta không hề đơn độc, ta tin chắc sẽ có một ngày ngươi sẽ bước vào hàng ngũ của chúng ta, thời gian chắc chắn sẽ không quá dài, sẽ không quá xa xôi đâu!" Sinh linh Bất diệt nói.

Hắn cao vút trong mây trắng, chân đạp núi sống, sau lưng là cặp cánh vàng chói, khí hỗn độn ngập tràn, con ngươi tựa như là kim đăng, cơ thể to lớn như người khổng lồ đang khai thiên, lời nói chấn động bốn phía.

Tất cả mọi người đều kinh hãi, lời nói như vậy chính là một loại tán dương cực kỳ lớn!

Hoang mới bao nhiêu tuổi? Chỉ mới hai mươi mà thôi, ấy vậy lại được sinh linh Bất diệt đặt niềm hy vọng cực kỳ cao, xem hắn như là một đồng đạo trong tương lai, có thể thấy được sự coi trọng tới cỡ nào!

Nên biết, sinh linh Bất diệt vô cùng cao ngạo, dù các lộ Giáo chủ cũng chẳng hề được hắn đặt vào trong mắt, dám làm kẻ địch của rất nhiều đại giáo trong thượng giới này.

Nhưng hiện giờ lại coi trọng thiếu niên trước mắt này!

Không cần nói chiến tích huy hoàng của Thạch Hạo, thì chỉ cần câu nói này cũng đủ khiến hắn vang danh thiên hạ rồi.

Khu vực không người này vô cùng rộng lớn, bao quanh lấy ba ngàn cánh hoa đại Đạo, nơi đây có rất nhiều tu sĩ, lúc này tất cả đều thay đổi sắc mặt và nhao nhao cả lên.

Mọi người biết, Hoang còn lợi hại hơn cả tưởng tượng của mình.

Chỉ cần lời nói này, nếu hôm nay hắn không chết thì tương lai nhất định sẽ là một trong những người thống trị đầy đáng sợ ở thượng giới này.

"Gió to quá, không sợ cảm lạnh à!?"

Tiếng hừ lạnh truyền tới, các Giáo chủ ở nơi đây đều âm trầm, mang theo sát khí vô tận.

"Tề Đạo Lâm, tên nghiệp chướng nhà ngươi, năm đó ngươi may mắn thoát được một mạng, hiện giờ có chút thành tựu nên dám vung đồ đao về phía chúng ta à?" Động chủ của Hỏa Vân động quát lớn.

Năm xưa, Tề Đạo Lâm ăn trộm trăm nhà, thiên tư tuyệt thế, học được rất nhiều tuyệt học, đặc biệt từng lẻn vào rất nhiều giáo phái là địch thủ với Cung điện Chí Tôn và học hết những pháp môn của bọn họ.

Sau đó, hắn từ từ quật khởi và sự tình bị bại lộ, dẫn tới việc bị các đại

giáo của ba ngàn châu cùng nhau truy sát và vây giết.

"Nhưng, Tề Đạo chủ cũng rất là mạnh mẽ, tuy cửu tử nhất sinh nhưng tóm lại vẫn có thể chạy trốn, hiện giờ địa vị đã ngang hàng với bọn họ, không hề sợ các bá chủ khắp nơi nữa.

"Tề Đạo Lâm, ngươi đúng là điếc không hề sợ súng, giết hậu bối đệ tử của chúng ta, dám làm ra hành động tuyệt diệt như vầy, ngươi chỉ có một mình thế nhưng lại đắc tội với toàn bộ các đạo thống nơi đây, để ta xem trong ba ngàn châu này sẽ có chỗ nào chứa chấp được ngươi!" Người Hộ Đạo của Thiên Nhân tộc với vẻ mặt âm trầm quát lớn.

"Các ngươi muốn giết đệ tử ta thì ta ra tay như thế có gì là sai?" Tề Đạo Lâm quát mắng bọn họ, nói: "Ta đã từng nói, ai dám lấy lớn hiếp nhỏ, giết đệ tử ta thì ta sẽ tự tay giết sạch hậu đại của kẻ đó, ta nói được thì sẽ làm được! Các ngươi tốt nhất nên vui mừng thì hơn, bởi vì đệ tử ta hiện giờ không có chết."

Lời này của hắn tựa như trống cổ nổ vang chân trời, chấn cho lỗ tai của vô số người ong ong, thân thể đau nhức.

"Còn dám hung hăn nữa à, khắp thiên hạ này sẽ không có chỗ cho ngươi dung thân đâu!" Minh chủ lạnh lẽo nói.

"Nếu ngươi đã cố ý làm địch của tất cả mọi người, vậy hôm nay cũng đừng rời đi nữa, đi chết đi!" Cường giả của Thần miếu lên tiếng, đây là một nhân vật rất mạnh mẽ.

"Ha ha... Có những việc nên làm và cũng có những việc tuyệt đối đừng làm, đại trượng phu một lời đã nói thì dù tứ mã cũng chẳng hề đuổi kịp, ai dám giết đệ tử ta thì làm địch với người đó có làm sao, chẳng qua là giết khắp thiên hạ, làm thịt đám đệ tử môn đồ của các ngươi mà thôi!" Tề Đạo Lâm ngông nghênh nói thế.

Là thẳng thắn như thế, tới giờ phút này hắn vẫn luôn giữ thái độ như

vậy, dù bị các giáo khắp nơi vây kín thì cũng không hề lùi bước.

"Ngươi muốn chết!" Ma tôn của Đọa Ma lĩnh quát lớn, Đọa Thần tử bị chính tay Thạch Hạo giết chết, cho nên hắn hận tới tận xương cốt.

Ngày xưa, vị cường nhân của Đọa Thần lĩnh từng có mối thù với Tề Đạo Lâm, đệ tử Đọa Thần tử từng tới Đạo tràng Chí Tôn đánh bại hai vị đệ tử của Tề Đạo Lâm, tiếp đó là làm nhục và đuổi cổ hai người này rời khỏi tông môn.

Nhưng, tới đời này, Đọa Thần tử lại bị Thạch Hạo tiêu diệt, cứ thế giết chết.

Vị cường nhân Đọa Thần lĩnh này làm sao không sinh ra hận thù được chứ, thù mới hận cũ tính chung nên sát khí ngập trời.

"Thì sao, các ngươi không phục hả, đệ tử của ta một quyền đánh chết đệ tử của các ngươi, không ai là đối thủ, lực ép các giáo!" Tề Đạo Lâm vô cùng lớn lối, miệng không ngừng cười ha hả, hôm nay quá vô cùng vui sướng.

Dù biết con đường phía trước sẽ vô cùng gian nguy, chưa chắc đã chiếm được chỗ lợi nào thế nhưng tâm tình cũng rất hài lòng.

Bởi vì hắn biết những hành động ở trong Tiên cổ của Thạch Hạo, một người lại bễ nghễ các giáo, những đệ tử môn đồ của đám người này đều nơm nớp lo sợ sẽ bị giết chết, việc này khiến Tề Đạo Lâm vui sướng khôn nguôi.

"Dư nghiệt của Cung điện Chí Tôn, năm đó đã để ngươi chạy thoát, đó là vận may của ngươi, sau đó lại thành lập nên một đạo tràng bại hoại, hiện giờ lại dám xuất hiện nữa, lần này không thể tha được!"

Phương xa, một tòa điện đồng chấn động, khí hỗn độn dâng trào, bên trong đi ra một người đàn ông trung niên với mái tóc đen rối bời, con mắt léo lên ánh sáng bạc đâm nhói thần hồi người xem.

Rất nhiều người sợ hãi, nhân vật số hai của Tiên điện đã xuất hiện, là

cường giả cấp Giáo chủ đầy mạnh mẽ, rất hiếm có đối thủ.

"Nực cười, năm xưa Tiên điện ngươi và rất nhiều thế lực liên thủ thế nhưng cũng chỉ lưỡng bại câu thương với tiên sư của ta, nếu như không có người khác trợ giúp thì ai có thể giết sư phụ ta chứ!"

Nói tới đây khiến con mắt của Tề Đạo Lâm hơi đỏ, nhắc lại chuyện cũ, nói tới sự việc kết thúc của Cung điện Chí Tôn làm lòng hắn vô cùng đau đớn.

Sau đó, hắn lại nở nụ cười, nói: "Ta không thể đưa Cung điện Chí Tôn trở lại như trước kia, cơ hội rất là khó, thế nhưng, đệ tử ta nhất định sẽ thành công!"

Những lời này làm cho nhân vật số hai của Tiên điện lạnh lẽo, sát khí tràn ngập, hắn biết thiếu niên kia không thể nào lưu lại được, đã tu ra ba luồng tiên khí, vang dội cả cổ kim, nếu hắn tiếp tục sống thì quả thật đây là một mầm họa không cách nào tưởng tượng được!

"Dư nghiệt, cũng chỉ là kéo chút hơi tàn mà thôi, đều sẽ chết hết, đáng giết! Cung điện Chí Tôn đã sớm sa sút, đã là tro thành trong lịch sử rồi!" Hắn lạnh lẽo nói rồi từ từ bước tới.

"Ha ha, Cung điện Chí Tôn vẫn có thể bừng sáng, vẫn có thể huy hoàng! Chỉ cần có người xuất môn, chỉ duy nhất một người cũng có thể vô địch thiên hạ. Ta cũng không phải là đệ tử chân chính của Cung điện Chí Tôn, nhưng bắt đầu từ hôm nay, đệ tử của ta chính là đệ tự thật sự của Cung điện Chí Tôn!" Tề Đạo Lâm dứt lời thì nhìn chằm chằm Giáo chủ nơi đây, nói tiếp: "Đệ tử của ta, giết truyền nhân Tiên điện của ngươi thành năm phần bảy miếng, lại đánh cho quái thai cổ đại của Tiên điện phải vứt dép chạy trốn, tất cả đều bị giết chết, vậy ngươi có tư cách gì mà nói chúng ta đã sa sút, nếu chúng ta như thế thì Tiên điện ngươi, còn các giáo khác thì là gì!?"

Rất nhiều Giáo chủ nổi giận, Tề Đạo Lâm chỉ là một tên tiểu bối thế nhưng lại dám chế nhạo tất cả mọi người, khiến cho ai nấy cũng không cách

nào nhẫn nhịn được.

Nhưng, tất cả mọi người đều phải thừa nhận rằng, vào đời này Cung điện Chí Tôn đã nhặt được một bảo bối lớn, thiên phú của Hoang là thế, có sức chiến đấu như vậy, cùng với phong cách hành sự như kia, quả thật là người phù hợp nhất với phong thái và vinh quang của một đại giáo vô thượng.

Đệ tử của bọn họ đều chiến bại cả, không ai là đối thủ của Thạch Hạo, lúc này dù nói gì cũng là vô dụng.

"Vậy thì đi chết đi, tên tiểu bối ngu xuẩn này!" Nhân vật số hai của Tiên điện lên tiếng, hắn là người ra tay trước tiên.

"Nhóc con hỉ mũi còn chưa biết cách lau sạch, ngươi cho rằng ta không còn tồn tại nữa à? Cút, ngươi đi gọi sư phụ ngươi lại đây!" Đúng lúc này thì sinh linh Bất diệt chợt lên tiếng, một tiếng hét vang trời đánh tan thương khung, khiến nơi đây cuồng phong gào thét, gió lạnh rút gào, khí hỗn độn ngập tràn.

Tất cả mọi người đều giật mình, tinh lực của người này quá kinh khủng.

Trên thực tế, nhân vật số hai của Tiên điện rất là mạnh thế nhưng cũng không dám xem thường Tề Đạo Lâm, mà chỉ lấy tư cách trưởng bối để làm nhục mà thôi.

Hiện giờ, sinh linh Bất diệt cũng dùng dáng vẻ tương tự, dùng thân phận trưởng bối để răn dạy hắn, nói: "Năm đó khi ta giao thủ với sư phụ của ngươi thì cũng không biết ngươi đang bú sữa ở nơi nào!"

Sinh linh Bất diệt nghiêm túc và hùng hổ nói.

Chỉ một câu đã khiến cho nhân vật số hai của Tiên điện xám xịt mặt mày, đây là sỉ nhục.

Hắn đường đường là chí cường giả một đời, cao cao tại thượng, sống

qua vô tận năm tháng thế nhưng lại bị người khác chế nhạo, châm biếm như vậy, xem mình như là một đứa cháu hư đốn, đúng là quá đáng ghét mà.

"Sao, không phục sao, chút nữa chỉ cần một tay thì cũng đủ trấn áp ngươi rồi!" Sinh linh Bất diệt liếc mắt nhìn hắn rồi lạnh lẽo nói, khí phách bá chủ bộc lộ toàn bộ.

Phương xa, Giáo chủ của Bổ Thiên giáo đang đứng trong hư không, bên cạnh là Nguyệt Thiền cùng với cậu của nàng.

"Giáo chủ, người có muốn ra tay không?" Đôi mắt đẹp của Nguyệt Thiền chớp chớp, áo trắng xuất trần, hỏi vị chí tôn bên cạnh.

Người cậu của Nguyệt Thiền cũng vội vàng lên tiếng, nói: "Giáo chủ, ta cảm thấy người nên ra tay, Hoang không phải là người phàm, dù ở kỷ nguyên Tiên cổ thì cũng nằm trong nhóm người kinh diễm nhất. Nếu như giúp đỡ hắn, không cần nói việc hắn làm rể giáo ta mà xét về khía cạnh quan hệ, ngày sau đó chính là một đại nhân quả, một đại thiện duyên, đương nhiên vấn đề tiên quyết là hắn phải sống sót."

Nguyệt Thiền dùng sức trừng người cậu này, nàng hỏi Giáo chủ của mình là có xuất thủ hay là không, chứ không phải có ý này.

Mà giữa bầu trờ ở bên khác, Ma nữ với dáng vẻ yêu kiều, xảo trá tinh ranh, nàng cũng hỏi vị chí tôn của Tiệt Thiên giáo, nói: "Giáo chủ, có nên cứu Hoang không?"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1016: Côn Bằng Tử*

(*): Con trai của Côn Bằng.

Đồng dạng, ở phía chân trời cũng có một cô gái với mái tóc bạc cũng lên tiếng, nói: "Lão tổ tông, người kia đã cứu con, người phải giúp hắn đó."

Nàng là Tuyết Lâm, tóc bạc phát sáng buông xõa ngang eo nhỏ, bên cạnh nàng có một ông lão, hạc phát đồng nhan, tinh thần khỏe khoắn, chính là lão tổ của bộ tộc Yêm.

Thiên hạ có một vài cao thủ vô cùng mạnh mẽ, người này chính là một trong số này, nắm giữ Hoàng huyết, sống rất lâu năm, thực lực kinh người.

"Sư phụ, người tỉnh ngủ chưa? Nếu tỉnh thì lo mà dậy cứu người đi chứ.!" Nơi xa, Tào Vũ Sinh la lớn, trước mặt hắn có một ông lão với cặp mắt mơ màng như ngủ say.

Mà bên phía chiến trường thì đại chiến đã mở ra.

"Chúng ta cùng xông lên, gì mà sinh linh Bất diệt, gì mà Đạo tràng Chí Tôn, chỉ có hai người mà thôi, trấn áp hết!" Người Hộ Đạo của Thiên Nhân tộc hét lớn.

"Đồ nhi, tên già kia suốt ngày nhằm vào ngươi, lần nào cũng có mặt hắn cả, hôm nay ta sẽ cho ngươi ăn thịt trâu!" Tề Đạo Lâm lên tiếng, đồng thời mang theo Thạch Hạo rời đi.

Xoẹt, hắn đột phá ngăn cản của mấy người rồi giết thẳng về phía người Hộ Đạo của Thiên Nhân tộc, hai tay phát sáng, cốt văn lấp lánh lan tỏa.

Người Hộ Đạo của Thiên Nhân tộc hét lên chống đỡ, xưa nay hắn rất là

mạnh, lúc ở Thái cổ thì có tiếng tăm lừng lẫy thế nhưng giờ đã suy yếu, tinh lực khô cạn, không còn thần dũng như trước nữa.

Ầm!

Hai người giao thủ, bảo thuật khắp trời, đối diện có một bóng mờ trâu lớn hiện ra, nó không ngừng gầm thét.

"Ầm ầm ầm!"

Trời long đất lở, cát bay đá chạy, dãy núi sụp lún.

Một tiếng trâu gầm chấn động cả khu không người, khiến rất nhiều người sợ hãi.

Rất nhiều người trẻ tuổi ho ra đầy máu, thân thể bay ngược ra sau, nếu không có trưởng bối trong sư môn đỡ lấy thì chắc chắn chỉ có con đường chết.

Người Hộ Đạo của Thiên Nhân tộc không ngờ lại là một con trâu lớn.

"Trâu già, nhiều lần ức hiếp đệ tử của ta, cho rằng phái của ta dễ ăn hiếp lắm hả?!" Tề Đạo Lâm hét lớn, trong lòng bàn tay phát sáng rồi đánh ra hàng vạn gợn sóng cốt văn.

Bịch, thân thể của người Hộ Đạo Thiên Nhân tộc chấn động, khóe miệng ứa máu, thân thể rung bần bật không thôi.

Tề Đạo Lâm khẽ quát rồi nhanh chóng vọt tới, năm ngón tay khép chặt thành một thanh kiếm thần chém về trước.

"Ò...."

Người Hộ Đạo Thiên Nhân tộc hét lớn, hình người của hắn không cách nào chịu đựng nổi nên hoàn toàn hóa thành thân trâu, không còn là bóng mờ nữa. Cặp sừng trâu trên đầu phát ra ánh đen rồi bổ về trước.

Đồng thời nó gầm lên, bốn chân trâu dẫm đạp thiên địa khiến hư không sụp đổ.

Ngông ngênh xông thẳng tới!

Nhìn thì đơn giản thế nhưng đây lại là một công kích vô cùng đáng sợ, nó có sức lực vô cùng lớn, toàn bộ sức mạnh của thân thể đều tập hợp lại rồi vọt mạnh tới.

"Keeng!"

Đúng lúc này có một tiếng rung truyền tới, toàn bộ cánh tay phải của Tề Đạo Lâm đã hóa thành một thanh thiên kiếm, huyết nhục như tiên kim, thứ này chém mạnh lên trên một cái sừng trâu.

Rắc, sừng trâu bị chém lìa.

"Đồ nhi, giữ lấy để làm tù và mà chơi." Tề Đạo Lâm nói.

Một chiếc sừng trâu đen vô cùng lớn, bên trên dính đầy máu tươi rơi bên dưới mặt đất, đây là một chiếc sừng khổng lồ của một vị cường giả đầy mạnh mẽ.

Thạch Hạo không hề đắn đo, cảm ơn một tiếng rồi thu lấy.

"Ò...!"

Trâu lớn gầm lớn, cặp mắt đỏ tươi trợn tròn, nó to lớn như núi cao, lần nữa xông về trước.

"Bụp!"

Tề Đạo Lâm lại xuất thủ, một chiêu kiếm hạ xuống, máu tươi tung tóe, một tảng thịt trâu lớn xuất hiện, Thạch Hạo lại tiếp tục thu hồi.

"Ồ, con trâu già này thật là khó bắt!" Tề Đạo Lâm cười khẩy.

Người Hộ Đạo Thiên Nhân tộc đã bị trọng thương nên nhanh chóng trốn về nơi xa, núp ở sau lưng Giáo chủ của các đại giáo, không muốn xuất tràng nữa.

Hơn nữa, cũng sẽ không có ai bắt hắn đi đại chiến nữa, bởi vì hắn đã bị thương nặng.

Sắc mặt của người Hộ Đạo biến ảo không ngừng, hắn cảm thấy hôm nay sẽ diễn ra một hồi ác chiến, tuy rằng đối diện chỉ có hai đại cường giả thế nhưng sự đáng sợ sẽ càng tăng mạnh.

Bởi vì, hai người kia đều liều mạng, dù có tử trận thì cũng sẽ kéo vài người đi theo cùng.

Người Hộ Đạo tuy rằng tuổi thọ không còn nhiều thế nhưng cũng không muốn bị người khác giết chết, sợ đối phương cá chết rách lưới, bản thân sau khi bị thương và cuộc chiến vẫn chưa có kịch liệt gay cấn thì mới rút lui an toàn đừng ở sau.

"Nhiều đạo hữu ở đây như vậy thì hai người này tính là gì chứ, các vị, chúng ta cùng lên nào!" Động chủ của Hỏa Vân động nói.

Hỏa Vân động, Kiếm cốc, Yêu Long đạo môn đều là những môn phái đối địch với Tội huyết nhất mạch, thù hận không cách nào hóa giải, ai cũng hi vọng sẽ giết chết Thạch Hạo, dù có hai đại cường giả xuất hiện thì cũng không thể lùi bước.

"Vậy thì giết thôi, không để thoát bất kỳ ai, đều giết sạch!" Nhân vật số hai của Tiên điện lạnh lẽo nói.

Bên cạnh, cường giả của Thần miếu, Ma tôn của Đọa Thần lĩnh cùng với các nhân vật chí cao thuộc môn phái khác đồng loạt bùng phát sát khí.

"Dư nghiệt của Chí tôn nhất mạch, nạp mạng đi!" Nhân vật số hai của Tiên điện hét lớn một tiếng rồi kết ra Nhân Tiên ấn đánh về trước.

Thời khắc này, một bóng mờ Nhân Tiên đầy to lớn quét nhìn thiên hạ, khí thế kinh khủng lan tràn, tựa như muốn diệt thế vậy, áp lực khổng lồ ép xuống.

"Có dám tay đôi với ta không?" Tề Đạo Lâm quát lên.

Trước kia, hắn luôn tránh né hai người mạnh mẽ nhất của Tiên điện, thế nhưng hôm nay lại chủ động khiêu chiến.

"Hôm nay chúng ta tới đây là để giết người, ai rảnh hơi đi quyết chiến tay đôi chứ, mau chóng đi chết đi!" Động chủ của Hỏa Vân động hét lớn, hắn cùng với cường giả của Tiên điện công kích tới.

"Tề Đạo Lâm, đệ tử ngươi đã giết đệ tử ta, hôm nay ta sẽ giết luôn ngươi!" Ma tôn của Đọa Thần lĩnh âm trầm nói.

"Giết!" Cường giả Tiên điện hét lớn.

"Cho rằng chúng ta ít người nên dễ bắt nạt à, có giỏi thì cứ tới!" Sinh linh Bất diệt lên tiếng, ống tay áo mở lớn, trời long đất lở, tấn công về trước.

"Bát Cửu thiên công!" Lời nói của Tề Đạo Lâm chấn động cả thiên địa.

Đây chính là pháp môn do chính hắn sáng tạo, tuy rằng còn chưa hoàn mỹ, còn có chút khiếm khuyết thế nhưng là một pháp môn có thể vận dụng nhiều loại bảo thuật, lúc này hắn toàn lực xuất thủ, đại chiến với cường địch.

"Ầm!"

Tám chín môn thần thông đồng loạt hiện ra, từng ngôi sao trong vũ trụ không ngừng nổ tung, bốc cháy trong bóng tối, chúng mang theo ánh sáng vĩnh hằng đánh về trước.

Nhân vật số hai của Tiên điện biến sắc, mạnh mẽ như hắn lúc này cũng căng thẳng, Tề Đạo Lâm tuy rằng tóc bạc râu trắng thế nhưng tuổi tác lại nhỏ hơn hắn rất là nhiều, ấy vậy không ngờ lại có thể sáng tạo ra pháp môn kinh

người như thế, quá tài giỏi.

Pháp môn trấn giáo của Cung điện Chí Tôn sớm đã thất truyền thế nhưng Tề Đạo Lâm lại có thể tự mình sáng tạo nên khiến cho người người kiêng kỵ, quyết phải diệt trừ hắn cho bằng được.

"Ầm!"

Quỷ khóc thần gào, bầu trời vỡ vụn, mưa máu tầm tã, cảnh tượng kỳ dị hiện ra trong trời đất, cường giả đại chiến khiến cho nơi này chẳng ra hình thù gì nữa.

Bát Cửu thiên công thật sự rất mạnh, Tề Đạo Lâm không màng sống chết ngăn chặn quyết chiến với hai đại cao thủ, chấn cho Ma tôn của Đọa Thần lĩnh phải ho ra đầy máu.

"Giết!"

Chỉ là, đối diện có quá nhiều người, động chủ của Hỏa Vân động cũng đã giết tới, vây công lấy Tề Đạo Lâm.

"Các ngươi buộc ta phải đại khai sát giới!" Phía bên sinh linh Bất diệt thì càng kinh khủng hơn, kim quang vạn ngàn, cặp cánh khổng lồ của hắn giang rộng chống lại quần địch.

"Ầm!

Vòm trời bị chém lìa, mặt đất lún sụp, hư không bị chôn vùi, hỗn độn không ngừng trào dâng.

Sinh linh Bất diệt chỉ dựa vào một đôi cánh đã có thể chặn lại công kích của tất cả mọi người, đồng thời hắn rít lên một tiếng rồi giết tới trước, tóm chặt lấy phó môn chủ của Yêu Long đạo môn.

"Phụt!"

Tiếng vang truyền tới khiến rất nhiều người đổ đầy mồ hôi lạnh, vẻ mặt

của tất cả mọi người đều rất khó coi.

Một con giao long bị hắn xé lìa rồi vo nát, hình thần đều diệt.

Cảnh tượng trước mắt khiến nhiều người không tin, sinh linh Bất diệt quá mạnh, chỉ vừa mới giao chiến mà đã giết chết một vị cường giả đầy đáng sợ rồi.

"Hừ!" Tiếng hừ lạnh truyền tới, nơi phương xa có một người đi tới, tay phải nắm lấy một thanh kiếm thần, một người một kiếm đứng ngạo nghễ trong thiên địa, tựa như muốn chém lìa cả cửu thiên, khí thế ấy quá kinh kung.

"Cốc chủ của Kiếm cốc tới rồi!" Có người giật mình, người này có thể trở thành một bá chủ chính là dựa vào Kiếm đạo, được mệnh danh là Kiếm đạo bất bại, hắn cũng đã xuất hiện.

"Bất diệt, năm xưa không phải là chưa từng chiến qua, hôm nay ngươi lại huênh hoang làm càn, muốn bị trấn áp nữa hả?" Cốc chủ của Kiếm cốc nói.

"Ầm!"

Sinh linh Bất diệt hét dài, giơ tay thi triển quyền ấn vô địch về trước, keeng, người đứng đối diện liền dùng kiếm chặn lại nắm đấm của hắn.

Đồng thời, một đám người cũng đồng loạt ra tay, vô số bảo thuật phát sáng.

"Ầm!"

Sinh linh Bất diệt thần dũng, lần nữa giết chết thêm người nữa, tiên huyết nhuộm đỏ cả trời cao.

Nhưng mà, bản thân hắn cũng chẳng hề dễ chịu gì cả, khí huyết sôi trào, khóe miệng ứa máu, dù sao cũng không phải chỉ đối mặt với một hai vị Giáo

chủ!

"Muốn quần chiến à, muốn như năm xưa?" Sinh linh Bất diệt cười khẩy rồi hét lớn chấn động cả sơn hà, hắn tựa như đang truyền âm kêu gọi cường giả tới.

Ầm!

Bầu trời nơi này nổ tung, một ông già ung dung vững vàng bước tới.

"Cái gì, đây chính là thứ thân của hắn sao?" Có người kinh ngạc thốt lên.

Tất cả mọi người đều biết, phương pháp tu hành chủ thứ thân mà Tiên điện sở hữu không được trọn vẹn, pháp môn thật sự chính là do sinh linh Bất diệt này khai sáng ra.

Hắn có thể bất diệt cũng chính là do thứ thân này rất ít khi xuất hiện, có thể bảo vệ và không chết.

Nếu chủ thân hắn diệt vong thì thứ thân sẽ lột xác và càng mạnh mẽ hơn nữa. Cũng tương tự, nếu thứ thân diệt vong thì chủ thân cũng sẽ như thế, không ngừng rèn luyện tiến tới đỉnh cao nhất.

Pháp của sinh linh Bất diệt không biết cao minh hơn pháp không trọn vẹn mà Tiên điện đạt được bao nhiêu lần.

"Không tốt lắm, lẽ nào công pháp này của hắn đã tu tới cực điểm rồi ư, muốn dung hợp chủ thân và thứ thân!"

"Không đúng, vẫn chưa viên mãn, chỉ là gần mà thôi, hôm nay phải giết chết hắn, không cho hắn bất kỳ cơ hội nào nữa!"

Ánh mắt của rất nhiều người trở nên sáng rực, sát cơ đều hiện cả.

Đây là một cơ hội, rất hiếm khi chủ thân và thứ thân cùng nhau xuất hiện, nếu như có thể giết chết cả hai thì coi như đã tiêu diệt hoàn toàn một sinh linh đầy kinh khủng.

"Là người à!" Giữa trường, Thạch Hạo lộ vẻ khiếp sợ.

Ông lão từ trên trời giáng xuống kia mang theo nụ cười thân thiện, lão chẳng hề giống với sinh linh Bất diệt thế nhưng Thạch Hạo lại có thể nhận biết.

Lúc trước, để nhận được tư cách tiến vào Tiên cổ thì Thạch Hạo cần phải có một "tín vật", do đó hắn đã tới một nơi gọi là Côn môn để mua.

Nơi đó, có một ông lão và một người thiếu niên đã bán cái gọi là tín vật trong môn phái cho Thạch Hạo.

Hiện giờ hắn nhận ra được, ông lão này chính là lão già nát rượu khi nào cũng say xỉn kia của Côn môn.

Việc này khiến hắn vô cùng giật mình, không ngờ lại là thứ thân của sinh linh Bất diệt!

"Ha ha... Côn Bằng tử, đã lâu không gặp, ngươi vận dụng tới chân thân rồi à, vậy để ta lĩnh giáo!"

Cách đó không xa có người lạnh lẽo nói, chủ nhân của Thiên quốc đã tới, trên lưng mang theo một thanh thần kiếm đầy sắc bén đứng bên trên một chiến chiến xa cổ.

"Côn Bằng tử, ta cũng muốn xem thử ngươi sẽ tạo nên sóng gió như thế nào, không biết chân thân sau khi hai thân hợp lại thì sẽ mạnh tới bao nhiêu!" Xa xa, Giáo chủ của Tây Phương giáo cũng đã tới.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1017: Cuộc Chiến Giáo Chủ

Côn Bằng tử!

Ba chữ này nặng như núi lớn, khiến lòng người xốn xang, quá chấn động!

Lại là con trai của Côn Bằng, việc này làm cho toàn bộ cường giả đều trợn trọn mắt.

Dù là Thạch Hạo cũng ngây người, tuy rằng hắn cũng từng suy đoán qua thế nhưng khi nghe được đáp án chính xác nhất thì cũng khá bất ngờ, lai lịch của sinh linh Bất diệt quả thật quá lớn.

Chẳng trách từng có tin đồn, Côn bằng sinh sản bằng cách đẻ trứng, bên trong có phong ấn hỗn độn và cho tới trăm vạn năm sau mới nở ra, chính là tắm rửa khí Thái sơ, đạo tắc vốn có.

Ai lại có thể làm ra được việc như vầy, phải trải qua cả trăm vạn năm thì mới tạo nên được một hậu bối, cũng chỉ có mỗi Côn Bằng, Thiên Phượng... Là cường giả vô thượng trong hàng ngũ Thập Hung mà thôi.

"Côn Bằng tử, trận chiến ngày xưa ngươi đã bị trấn áp, giờ không những không biết ăn ăn hối hận mà nghĩ rằng vẫn có thể tạo nên sóng gió gì nữa hả, lần này sẽ rất khó thoát khỏi cảm giác đau đớn khi bại vong đâu!" Có người nói.

Thiên địa tựa như trở nên đen tối, vô cùng ngột ngạt thế nhưng lại rất nóng.

Một mặt trời màu đen to lớn xuất hiện, khí tức mạnh mẽ này như có thể đoạt lấy hồn phách, chém lìa linh hồn của người nhìn, ánh lửa đen không

ngừng nhảy múa.

Ở trong mặt trời đó có một bóng người màu đen đang ngồi xếp bằng, người này mang theo một luồng sát khí nghi ngút!

Hắn chính là chủ nhân của Ma Quỳ viên, có người gọi hắn là Ma chủ!

Đây là một sinh linh vô cùng lợi hại, trong tu sĩ hệ thực vật thì hắn có tiếng tăm vô cùng lớn, từ xưa tới nay đã uy chấn ba ngàn đại châu ở thượng giới này, đại chiến qua vô số lần thế nhưng vẫn không hề bỏ mạng.

"Ầm ầm ầm..."

Chiến xa mang theo phong cách cổ xưa lao tới, kèm theo là từng luồng sát khi, chủ nhân Thiên quốc cũng tỏ thái độ, nói: "Cho dù là Côn Bằng có sống lại thì cũng chẳng thể làm gì!"

Trong tay hắn cầm một thanh thần kiếm sắc bén, cả người mơ hồ tựa như không tồn tại trong thế gian thế nhưng không một ai dám khinh thường, bởi vì hắn là thủ lĩnh nhóm sát thủ lợi hại nhất thế gian này.

Thậm chí có người suy đoán, hắn chính là Sát Phạt chí tôn ở hơn một kỷ nguyên trước mượn xác hoàn hồn, rất khó để tan biến.

Bởi vì, trong trận chiến thời Thái cổ đó từng có người tận mắt nhìn thấy hắn chết đi, nhưng chẳng biết vì sao sau đó hắn lại tái hiện trên thế gian, khí sát phạt không cách nào tiêu tán.

"Khà khà..." Sinh linh Bất diệt nở nụ cười dị dạng và cũng rất lạnh lẽo, còn có sự châm biếm, nói: "Nếu như Côn Bằng còn sống thì các ngươi cũng dám xuất hiện à?"

"Ha ha..." Có người cười lớn, cốc chủ của Kiếm cố với khí tức cái thế, tay cầm chặt kiếm thần, nói: "Côn Bằng cũng đã chết rồi, nói chuyện này để làm gì chứ, những huy hoàng trước kia đều đã thành quá khứ cả."

Một luồng ánh kiếm kinh thế vọt lên tới tận trời cao, xé tan áng mây trắng, chém lìa thương vũ, đó chính là sự thể hiện của Kiếm đạo vô địch, uy thế của cốc chủ Kiếm cốc lan tỏa khắp nơi.

"Ngươi đánh giá Côn Bằng quá cao rồi đó, năm đó không phải là không có người thấy, còn có người từng tham gia cả trận chiến đó nữa!" Có người lạnh lùng nói.

Một con rồng vút ngang trời, hình thể vô cùng khổng lồ, mỗi chiếc vảy phải dài tới vài trượng, con mắt tựa như là ao máu, thân thể to lớn như một dãy núi vắt ngang, nó mang theo mây mù, mang theo huyết quang, mang theo sát khí bổ nhào xuống.

Đây chính là môn chủ của Yêu Long đạo môn, trước đây Phó môn chủ của giáo này đã bị sinh linh Bất diệt xé lìa thân thể, hiện giờ nó cũng đã tới.

Lão nhân của Côn môn, cũng chính là thứ thân của sinh linh Bất diệt lúc này vẫn nở nụ cười đầy thân thiện, vẻ mặt nghiêm túc và trịnh trọng, nói: "Chỉ bằng các ngươi mà cũng có thể giết Côn Bằng? Nếu không phải ngày xưa có hai sinh linh kia tham dự thì đừng mơ, hừ!"

Tiếng hừ lạnh như tiếng sấm nổ khiến cả vùng trời rạn nứt, làm cho rất nhiều tu sĩ đều biến sắc.

Trận chiến năm xưa, nó có ẩn tình gì bên tỏng?

Đối với việc trong quá khứ này thì có rất nhiều bí mật, rất nhiều người không biết tới chuyện này, cho nên chân tướng bị che giấu rất nhiều.

"Sau lưng các ngươi nếu không phải có hai sinh linh đang sống lay lắc qua ngày kia thì sao dám gây họa Biên hoang chứ?!" Ông lão của Côn môn quát lên.

Thạch Hạo nghe thấy thế thì giật mình, không cách nào bình tĩnh được, trong quá khứ đã diễn ra quá nhiều chuyện, cũng chỉ có một vài người tự mình trải qua thì mới hiểu rõ được ẩn tình bên trong.

Mà việc này tựa như có liên quan với vinh và nhục của Tội huyết nhất mạch!

"Ha ha... Ngươi nghĩ quá nhiều rồi, nếu như có sinh linh vô thượng chỉ cần xoay tay là có thể trấn áp được ngươi, vậy lúc này ngươi còn dám tới đây không?" Cốc chủ Kiếm cốc cười lớn.

"Nói nhiều làm gì, cứ diệt sạch!" Chủ nhân Thiên quốc mở lời, hắn khống chế chiến xa, triển khai đại thần thông, sương máu bao phủ nơi đây, cuộc đại chiến bắt đầu.

"Ầm!"

Chiến xa kia đánh tới, nó cứ như là một bếp lò được luyện tế từ ngôi sao, to lớn vô ngần, nghiền ép về trước.

Toàn thân của nó đỏ đậm, ánh kim loại đầy lạnh lẽo mang theo từng vết đao ánh kiếm, đây chính là những vết tích được lưu lại trong những cuộc chinh chiến xưa này, nó từng nghiền nát mặt trăng, đâm cháy mặt trời, đè nát tinh không.

""Keeng!"

Sinh linh Bất diệt xuất thủ, cặp cánh vàng sau lưng vỗ mạnh, thiên phong cuồn cuộn, một đám ánh sáng lao tới nện thẳng lên chiến xa cổ xưa kia.

Ầm!

Chiến xa phát sáng, sát khí cuồn cuộn, xung quanh là máu chảy thành sông, hài cốt chất chồng như núi, cảnh tượng đầy thê thảm.

Đây chính là sát kiếp mà nó từng chinh chiến tạo nên, hiện giờ đều xuất hiện, vô số sinh linh kêu rên, oán khí của bọn họ đều hội tụ lên trên chiến xa và trở thành xa nô.

"Giết!"

Cả người của chủ nhân Thiên quốc mờ ảo thế nhưng vẫn không hề biến mất, mà hắn lại xuất một đòn toàn lực vào chính diện, sát kiếm màu máu bổ tới tựa như một dải thiên hà mênh mông trút xuống.

Hắn cũng chưa hề đi ám sát, bởi vì hiện tại không cần, nhiều người như vậy, mỗi người chỉ cần vận dụng một loại đại thần thông cũng đủ ép địch thủ vào tình thế nguy cấp rồi.

Quả nhiên, keng, cốc chủ của Kiếm cốc cũng chuyển động, cũng là một thanh kiếm chặt đứt cửu tiêu, một vùng thế giời ầm ầm hạ xuống.

Cảnh tượng vô cùng dọa người, thanh kiếm trong tay hắn vung mạnh, tựa như chém lìa cửu trùng thiên, khiến cho cả bầu trời rơi rụng hóa thành một giới, trấn áp về phía sinh linh Bất diệt.

Đây chính là "Kiếm giới", đỉnh cao nhất của Kiếm đạo, diễn biến thế giới, hình thành thần thổ, tiêu diệt đối thủ.

Thế giới này bao phủ lấy địch thủ, kiếm khí bên trong không ngừng khấy động, tất cả đều nhằm về sinh linh Bất diệt.

"Gào!"

Sinh linh Bất diệt hét lớn, lông chim vàng cả người nổ tung, mười vạn thiên kiếm vàng chóe trên cánh thần đều lao vút chém về bốn phía, tiếng keng keng vang vọng, ánh vàng tràn ngập trong mỗi tấc không gian.

Chỉ trong nháy mắt, càn khôn mênh mông.

Sinh linh Bất diệt và hai đại cao thủ bắt đầu quyết chiến, những gợn sóng kinh khủng tung hoành khắp nơi.

Trong giây lát này, cả bầu trời bị lay động, các ngôi sao như bị chém lìa.

"Còn chờ gì nữa mà không ra tay đi, phải mau chóng giải quyết cuộc

chiến này!" Môn chủ của Yêu Long đạo môn quát lên, thân rồng khổng lồ phát sáng, toàn bộ những chiếc vảy đều hé mở tuôn ra khí hỗn độn, hắn há miệng phun ra một viên Long châu rồi hóa thành bảo cụ thảo phạt về phía sinh linh Bất diệt.

Coong!

Ông lão của Côn môn di chuyển, nắm đấm vung tới, thể hiện áo nghĩa Côn Bằng, một quyền nện thẳng lên trên Long châu khiến nơi đây rạn nứt, hàng loạt sông núi đều hóa thành bột mịn.

Dù có đại trận phong tỏa nơi này, có cốt văn đan dệt thì cũng không cách nào ngăn cản được những gợn sóng đầy khủng khiếp này.

"Giết!"

Giữa trời, hào quang màu vàng lóe lên, một gốc cây vàng chói xuất hiện rồi quấn chặt về phía sinh linh Bất diệt, đây chính là chủ nhân của Thái Dương thần cung, nó cũng là một gốc cây.

"Ầm!"

Mặt trời đen chấn động, hào quang soi sáng, chủ nhân Ma Quỳ viên hóa thành một đạo nhân áo đen cầm một vầng mặt trời trấn áp xuống, ánh lửa hừng hực, vây giết Côn Bằng tử.

Tiếp theo, cường giả của La Phù chân cốc, bá chủ của Minh thổ... Tất cả đều đồng loạt di chuyển, thời khắc này, khí sát phạt cuộn trào chấn động cả cổ kim.

Một đám cường nhân ra tay, mạnh như sinh linh Bất diệt cũng phải tránh né không muốn bị dính phải, nếu không chắc chắn sẽ ôm hận ngay nơi này.

Bá chủ khắp nơi đều xuất thủ, hợp lực phong tỏa ra bầu trời.

"Giết!"

Sinh linh Bất diệt hét dài, thân hình của hắn cao tới trời xanh, hình thể vạn trượng đâm thẳng trong mây xanh, hắn rít lên một tiếng khiến cả mặt trời cũng phải lay động theo, suýt nữa thì rơi xuống.

"Gào..."

Một con hổ bạc khổng lồ xuất hiện đánh về phía sinh linh Bất diệt, móng vuốt còn chưa tới thế nhưng sức gió đã xé rách cả vùng núi non, đất đai văng tung tóe.

"Phụt!"

Sinh linh Bất diệt xoay người, cặp cánh Côn bằng sau lưng phóng ra một đám lông chim đâm chặt lên trên người của con hổ trắng này, huyết dịch tung tóe, hổ trắng phơi thây.

"Bất diệt, nhận lấy cái chết đi!"

Bá chủ có quá nhiều, chủ nhân Thiên quốc, chủ nhân của Kiếm cốc đều phóng ra ánh kiếm tuyệt thế khiến cho sinh linh Bất Diệt hiện đầy vết máu, huyết dịch bắn lên rất cao.

Sinh linh Bất Diệt khẽ lay thân thể, cả người xuất hiện hàng loạt cốt văn tỏa ra ánh hoàng kim quét sạch tất cả.

Đồng thời, hắn cũng đỡ lấy một đòn của con giao long, chính là môn chủ của Yêu Long đạo môn, hai bên không ngừng chém giết, tuy rằng trên người hắn bị dính vài vết thương do bị địch tập kích, máu tươi tung tóe thế nhưng một tay lại lôi rách một mảng thịt rồng, lớp vảy tách lìa, máu tươi tung tóe.

Lập tức, một luồng máu tươi từ trên trời đổ nhào xuống, máu huyết nhuộm đỏ cả mặt đất đầy tàn tạ bên dưới.

"Giết hắn, hôm nay chính là cơ hội tốt nhất!" Một con tê giác trắng quát lên, ở đây đều không phải là người yếu, là những nhân vật cấp Giáo chủ đang giao chiến vây công sinh linh Bất Diệt.

"Gào!"

Sinh linh Bất Diệt hét lớn, cả cơ thể màu vàng cao cả vạn trượng tựa như là một vị Ma thần liều mạng huyết sát về trước, va mạnh tới con tê giác trắng này.

"Rầm!"

Trời đất lắc lư, sức phòng ngự của con tê giác trắng này vô cùng kinh người, lớp da trắng tựa như tiên giáp, khi va chạm tựa như đang đánh lên trên mặt trống, tiếng thùng thùng vang vọng, thế nhưng lại rất khó xuyên thủng.

Còn chiếc sừng của nó lại vô cùng sắc bén, thứ này đâm rách hư không, lao thẳng tới lồng ngực của sinh linh Bất Diệt, gần như muốn xuyên thủng ra sau.

"Giết!"

Sinh linh Bất Diệt quát lớn, hai tay giang rộng cố gắng nhấc cả con tê giác trắng như núi lớn này lên cao, tiếp đó là xé tán, cả cơ thể hắn tắm rửa trong làn máu đỏ.

Da dày thịt béo, tê giác trắng có sức phòng ngự, bảo thuật kinh người, thế nhưng giờ lại bị xé tan như vậy khiến cho ai nấy đều sợ hãi.

Bòng người cao cả vạn trượng cứ thế xé tan con tê giác khổng lồ như núi kia, hình ảnh này khiến cho nhiều cường giả sợ hãi.

Nhưng trong lúc này, có không ít công kích của các Giáo chủ đánh lên trên thân thể của sinh linh Bất Diệt, việc này khiến hắn lảo đảo tựa như muốn nổ tung.

"Hả? Cửu Diệt Bất Tử thuật!" Có người sợ hãi hét lên.

"Chẳng trách lại dám ngông nghênh như thế, không ngờ lại tu thành loại

bí pháp tuyệt thế này!" Có Giáo chủ vẻ mặt rất khó coi và trong mắt cũng hiện vẻ thèm khát về loại bảo thuật này.

Cửu Diệt Bất Tử thuật, là một môn thần thông cổ được lưu lại hơn một kỷ nguyên trước, tương truyền nó có thể duy trì bản thân không bao giờ rơi vào trong kiếp nạn, biến chuyển từ chết sang sống.

Ví như lúc nãy, nếu như là người khác bị các Giáo chủ hợp lực đánh trúng thì chắc chắn sẽ hình thần đều diệt ngay tại chỗ. Nhưng mà sinh linh Bất Diệt tuy rằng bị thương thế nhưng vẫn không tới mức bỏ mạng, nhanh chóng khôi phục lại thương thế.

"Ầm!"

Một bên khác, ông lão của Côn môn cũng thần dũng vô địch, mặc cho cả người đều là máu tươi thế nhưng không ngừng xung trận trong đám người, chưa hề ngã xuống.

"Răng rắc!"

Trong đôi mắt của ông lão Côn môn này chợt lao ra hai chùm sáng bằng phù văn đầy kinh người, nó đánh nát hư không, xuyên thủng mi tâm của một vị Giáo chủ!

"Côn Bằng tử, ngươi còn dám ngông cuồng như vậy nữa à, chư vị, đừng nên bảo lưu nữa, nhanh chóng giải quyết hắn thôi!" Có người quát lên.

"Hôm nay, ta xem ngươi sẽ ngông cuồng tới mức nào, chỉ dựa vào hai người các ngươi thì dù thế nào cũng không tài nào chạy thoát được, dám địch với toàn bộ người trong thiên hạ à?"

Lúc này, các Giáo chủ đều giận tới mức tái mặt, đằng đằng sát khí.

"Thúc tổ, không nên lo lắng, ta đến vậy!"

Đúng lúc này thì một con Đại bàng cánh vàng che kín cả trời cao, huyết

khí vàng óng cuồn cuộn lao vút tới.

"Ta cũng tới!" Cũng trong lúc đó, một con Thiên bằng màu xanh lao tới với thế như chẻ tre, chấn động nhật nguyệt sơn hà, giết thẳng vào đây.

"Kim Sí Đại bằng, Thanh Thiên bằng, các ngươi cũng muốn làm chuyện xấu à, muốn là địch của các giáo ư, các ngươi nên biết, đây chính là các giáo đang liên thủ giết chết, các ngươi muốn ngăn cản dòng nước trong thiên địa, ý chí của chư giáo ư?" Cốc chủ của Kiếm cốc quát lên.

"Bất kể là ai tham gia thì cũng không thay đổi được kết cục đâu!" Chủ nhân Thiên quốc quát lên.

"Vậy ư?" Một người khẽ nói, tuy âm không cao thế nhưng lại chấn động khắp nơi, giữa bầu trời có từng cành liễu vàng từ từ hạ xuống.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1018: Liễu Thần Tái Hiện

Kim Sí Đại bằng, Thanh Thiên bằng đều là hậu duệ của Côn Bằng, tuy không phải là cha con thế nhưng huyết thống cũng rất tinh khiết, đặc biệt là hai sinh linh này cũng rất kinh khủng.

Bởi vì, bọn họ cũng chỉ mới cách có vài đời nên cũng coi như là họ hàng gần với Côn bằng tử, cho nên mới gọi hắn là thúc tổ.

Hai con chim thần này có tiếng tăm lừng lẫy khắp thượng giới, và hai tộc này cũng vô cùng ngang ngược, thường ngày rất ít người dám trêu chọc!

Nhưng mà, khí thế tuy đủ, năng lực tuy lớn thế nhưng vẫn chưa tới mức khiến cho các Giáo chủ kiêng kỵ, dù sao cũng chỉ thêm hai đại cao thủ mà thôi.

Khi cành lá vàng xuất hiện thì tất cả mọi người đều biến sắc, đặc biệt là một trong người trong số này vẻ mặt vô cùng khó coi, bởi vì bọn họ từng gặp người này ở hạ giới.

Khí thế này rất quen, tuyệt không có sai.

"Là nó, không phải đã tiến vào cánh cửa kia rồi hay sao, tự dưng giờ lại xuất hiện!?" Thái Dương Thần đằng chính là người có vẻ mặt khó coi nhất, năm xưa lúc ở hạ giới nó từng bị người này chặt lìa thân thể, bị ép phải liều mạng bỏ chạy về thượng giới.

"Không có khả năng, có người đang lừa đảo, nó đã đi vào cánh cửa Nguyên thủy nên không thể nào sống sót trở ra được!" Có người lên tiếng phủ nhận.

"Ngươi là tên nào, dám giả thần giả quỷ hả?" Có người quát lên.

Nói tóm lại, bọn họ không một ai tin tưởng, cảm thấy có người đang giở trò.

Trong lòng Thạch Hạo vô cùng kích động, suýt nữa thì đã nói ra, bởi vì đó chính là cành lá của Liễu Thần!

Giữa bầu trời, phiến lá này cũng không phải nhiều thế nhưng mỗi phiến lá đều rất trong suốt, ánh sáng hoàng kim ngút trời, tản ra gợn sóng đầy mạnh mẽ, thứ này bồng bềnh ở trong hư không.

"Hừ, cũng chỉ có làm vẻ bí ẩn mà thôi, người kia không cách nào xuất hiện được nữa đâu, ngươi thì có thể làm gì được ta?!" Một con dơi đen không tin nên lên tiếng.

Nó vỗ cặp cánh ác ma đen xì, trừng con mắt đỏ lòm, hàm răng trắng nhọn đầy uy nghiêm.

Đây là một vị Giáo chủ, mặc dù không phải là bá chủ đại giáo của ba ngàn châu nhưng cũng rất ghê gớm, tu vi chẳng hề kém những cường giả đã thành danh kia.

Xoẹt!

Đúng lúc này, một chiếc lá vàng óng lao tới, nó hóa thành một vệt sáng, tốc độ rất nhanh, ánh vàng phá nát hư không rồi tới gần con Huyết Bức này.

Huyết Bức la lớn, nó há miệng phun ra những gợn sóng đỏ thẫm, đó chính là bảo thuật của nó, chính là một đại thần thông về sóng âm, không gian vồ lên, thiên địa nát tan.

Thế nhưng cũng đều vô dụng, chiếc lá vàng kia lao tới xuyên thủng mi những gợn sóng kia rồi đâm vào mi tâm của nó.

"A..." Huyết Bức hét thảm, mi tâm chảy cuồn cuộn máu tươi, nó ra sức giãy giụa thế nhưng những hào quang trong đôi mắt nhanh chóng lu mờ đi.

Một đời là cường giả thế nhưng cứ thế mất mạng, chết ở dưới một chiếc lá liễu.

Những người nơi này đều thay đổi sắc mặt, không ai không giật mình!

Vài người thấy sợ hãi, một chiếc lá liễu mà có thể cướp đi tính mạng của một vị cường giả siêu cấp? Thần thông này to lớn tới mức nào đây.

Ngắn ngủi trong chớp mắt, rất nhiều người đều ngậm miệng, không dám lên tiếng nữa.

Đặc biệt là một vài bá chủ siêu cấp từng chiến đấu với Liễu Thần ở hạ giới, biết rõ nó kinh khủng tới mức nào.

Nên biết, trận chiến mấy năm trước, Liễu Thần chỉ có đúng một người mà đại chiến với quần hùng, rất nhiều Giáo chủ hạ giới và hợp lực lại thế nhưng cũng thất bại thảm hại.

Dưới tình cảnh chỉ một mình mình bị rất nhiều người vây công, thế nhưng vẫn có thể chém cho mấy vị Giáo chủ trọng thương.

Trận chiến đó ảnh hưởng rất sâu, ví như Minh chủ hiện giờ có thể thống trị mấy vùng âm thổ ở thượng giới, tất cả cũng là do lúc ở hạ giới Liễu Thần đã đánh bại một vị xác ướp hỗn độn của Minh thổ, đó là một vị bá chủ.

Tới hiện giờ, trong mấy vùng âm thổ này đã không ai là đối thủ của vị Minh chủ hiện giờ này, cho nên mới bị hắn thống trị toàn bộ.

Trận chiến mấy năm trước kia, Liễu Thần độc chiến quần hùng, chém giết Giáo chủ, cũng đã tạo nên sóng gió vô cùng lớn ở thượng giới này, bởi vì quá kinh khủng và siêu phàm.

Có người đã đoán được thân phận của nó và cũng có người thì không, thế nhưng sau khi điều tra tìm hiểu thì cũng coi như phát hiện ra chút đầu mối.

Mọi người sợ hãi phát hiện, cây Liễu Thần kia khả năng chỉ là tàn thể, chưa hề khôi phục lại mức đỉnh cao, bởi vì vào thời cổ đại từng có người nhìn thấy nó niết bàn, và còn có người nhìn thấy nó hóa thành một hạt giống.

Có người nghe nói, không biết nó đã từng xông qua nơi nào, gặp phải kiếp nạn mà cổ kim chưa hề có nên thân cây gặp phải sấm sét Tiên đạo trên chín tầng trời đánh trúng, gần như bỏ mạng.

Liễu Thần hiện tại, hiện giờ đang ở thời kỳ suy yếu, có thể còn sống trên đời đã là một kỳ tích rồi, có thể từ từ khôi phục như cũ thì càng làm người khác không cách nào tưởng tượng nổi.

Năm đó, Liễu Thần cũng chưa hề khôi phục lại thực lực đỉnh cao nhưng lại có thể đánh giết bốn phía, vậy sao không khiến người người kiêng kỵ chứ?

Mấy năm đã trôi qua, giờ nó nếu như tái hiện thì có thể sẽ càng mạnh mẽ hơn nữa!

"Tiền bối, là người sao?"

Lúc này, một con Khổng Tước năm màu xuất hiện, thân thể khổng lồ, bộ lông xinh đẹp đầy sặc sỡ chiếu sáng cả trời cao.

Nó chính là Thần chủ Khổng Tước, rất nhanh sau đó lại hóa thành một chàng trai đứng giữa trời cao, vẻ mặt vô cùng tôn sùng thành kính.

Mọi người ngây dại, mạnh mẽ như chủ nhân của Khổng Tước tộc mà lại thể hiện bộ dạng này, việc này càng khiến cho mọi người kính nể Liễu Thần hơn.

Chỉ có một vài người hiểu rõ, thần chủ Khổng Tước có thể quật khởi cũng là khi còn bé đã từng nhìn thấy một cây liễu, và nó đang ban tặng một chút thần dịch năm màu nên hắn mới có thể vượt qua các tộc nhân, cuối cùng bay vút lên tận trời cao.

"Biên hoang đã loạn, khắp nơi bị phong tỏa, hà tất phải tiêu giệt nhau như thế này, hãy thối lui một bước, cứ thế rời đi đi."

Trong hư không vang lên một lời nói bình thản, lá diệp vàng óng phấp phới khiến nơi đó càng thêm thần thánh và an lành hơn.

Nhưng vào lúc này, một tòa Tiên điện bằng đồng nơi xa xa khẽ rung động, truyền ra một tiếng ho khan đầy già nua, tựa như là một bá chủ cái thế sắp thức tỉnh.

Keeng!

Cùng lúc đó, chuông lớn nơi xa xa, giữa bầu trời xuất hiện một chiếc chuông cổ điển vô cùng to lớn và thần bí, khí hỗn độn tràn ngập.

Trên thành chuông lớn này có một chữ - Vô!

Cũng trong lúc này, Giáo chủ của Tây Phương giáo trầm mặc bước lên, lúc này hắn xuất hiện rất nhiều cánh tay, hóa thành một vị cổ tăng ngàn tay.

Tính huồng càng ngày càng phức ạp, các bá chủ đều đã xuất hiện.

"Ta không tin, chắc chắn không phải là người kia, không ai có thể đi ra khỏi cánh cửa Nguyên thủy được, xưa này phàm là chí tôn vô thượng đi vào đều chết hết cả!" Cốc chủ của Kiếm cốc nói, tay phải cầm chặt thần kiếm.

Đúng lúc này, xa xa có người nói: "Bẩm báo cốc chủ, cây liễu kia không phải từ hạ giới, mà nó tới từ di địa Tiên cổ!"

Lời này vừa ra thì khiến nơi đây không cách nào bình tĩnh được, lập tức đều thu hút ánh mắt của toàn bộ mọi người.

Cô Kiếm Vân hiện thân ở nơi xa, nói: "Tiên cổ có di tích, một vài dân bảo địa bảo vệ một dãy núi, bên trong có một đoạn cành cổ tổ Tế Linh của bọn họ, đó chính là cành liễu màu vàng này."

Cô Kiếm Vân lên tiếng, bởi vì hắn từ mới trở về từ di địa Tiên cổ cho

nên hiểu rõ một ít bí ẩn và chân tướng.

"Chính xác, nó không phải là cây liễu mà các vị tiền bối đã gặp ở hạ giới kia đâu, chỉ là một đoạn cây mà thôi!" Lúc này, Ninh Xuyên cũng xuất hiện.

Mà ở bên cạnh hắn cũng xuất hiện vài vị cao thủ, đều là bá chủ trong dân bản địa - Ngân Huyết ma thụ.

Cây già này lên tiếng, khẳng định lại cái cây mà đám Bát Tí Hồn tộc, Nhân Mã tộc bảo vệ đã trầm miên, không thể thức tỉnh nữa, đây cũng không phải là một cây cổ thụ hoàn chỉnh.

"Ha ha..." Lập tức có người cười lớn, khóe miệng lộ vẻ chế nhạo, tâm tình thả lỏng đi không ít.

Quả nhiên không phải là chính chủ, đoạn cây này dù rất lợi hại thế nhưng tuyệt đối không thể chiến đấu lâu dài được, bởi vì bèo không thể thiếu rễ, nhiều nhất chỉ có thể phát sinh một kích như kia mà thôi.

Trong lòng Thạch Hạo cảm thấy nặng nề, hắn cũng đã đoán ra, hẳn là cành cây ở trong vùng tịnh thổ kia, mặc dù như cổ thụ che trời thế nhưng không phải là Liễu Thần thật sự.

Hắn từng giao lưu với nó ở trong vùng đất cổ kia nên sớm hiểu rõ, năm tháng dài đằng đẵng qua đi, đoạn cây này tuy rằng có một ít dấu ấn của Liễu Thần thế nhưng đều đã tiêu tán cả.

Trong năm tháng dài này, nó chưa hề tỉnh táo quá lâu.

Vì vậy, lần chạy trốn khỏi Tiên cổ này, Thạch Hạo cơ bản không nghĩ tới việc sẽ mượn nhờ sức mạnh của nó, bởi vì sau lần trò chuyện trước thì nó liền im lặng không có động tĩnh gì nữa.

Chỉ là, không nghĩ rằng, nó lại tới đây!

"Cố làm vẻ thần bí, Bất Diệt, Tề Đạo Lâm, còn có cây liễu không đầy đủ

kia nữa, để ta xem thử các ngươi trốn bằng cách nào!" Chủ nhân của Thiên quốc lạnh lùng nói.

Thạch Hạo thở dài, biết rõ đoạn cây này không thể đánh lâu được.

Nhưng, Tề Đạo Lâm, sinh linh Bất Diệt lại rất bình tĩnh, cũng không hề ủ rủ hay thất vọng gì cả, chiến ý vẫn hào hùng như tước.

"Các vị, nên khoan dung độ lượng thì hơn!"

Nhưng vào lúc này chợt xuất hiện chín bóng người, tất cả Giáo chủ của Bát Tí Hồn tộc, Mỹ Nhân tộc... Chín vị bá chủ trong di địa Tiên cổ cũng đã tới.

Từ việc này cũng đã chứng thực được lời nói của Cô Kiếm Vân, Ninh Xuyên, lá liễu vàng phấp phới kia có quan hệ với chín đại Giáo chủ này.

"Hừ!" Người của Minh thổ hừ lạnh, không thèm để ý.

"Di dân Tiên cổ, các ngươi nên biết điều một chút thì sẽ bình an vô sự, nếu như ngăn cản thì chính là khai chiến với ba ngàn châu thượng giới này đó!" Cốc chủ của Kiếm cốc nói.

"Các ngươi tốt nhất lui ra đi, muốn là địch với chúng ta hả?" Cường giả của Thần miếu cũng trầm giọng nói.

"Đám các ngươi có thể đại biểu cho cả ba ngàn châu thượng giới à?" Kim Sĩ Đại bằng quát lên.

Thanh Thiên bằng cũng giang cánh gật gật đầu, nguyện cùng tiến cùng lùi với sinh linh Bất Diệt.

"Chư vị, đại kiếp nạn đã nổi lên, khói lửa khắp nơi, tốt nhất vẫn nên ngừng chiến đi." Lúc này, nơi phương xa chợt vang lên giọng nói, đó là một lão Quy trắng như tuyết.

Mà lúc này, Giáo chủ của Bổ Thiên giáo, Tiệt Thiên giáo cũng đã xuất

hiện đứng cách đó không xa.

Việc đã tới nước này nên các bá chủ đỉnh cấp đều đã tới, tình hình càng ngày càng phức tạp, có người hi vọng sẽ ngừng chiến thế nhưng cũng có người nổi đầy địch ý.

"Ha ha... Tới chín vị Giáo chủ và lấy ra một đoạn cây mà muốn chúng ta cho qua, hôm nay phải có một lời giải thích rõ ràng, không thể dễ dàng như vậy được!" Chủ nhân Thiên quốc nói.

"Chính xác, tất cả đều do Hoang cả, đương nhiên phải có cái mà bàn giao chứ!" Minh chủ nói, sương mù tử vong lượn lờ, sát khí cuồn cuộn.

"Đời sau tội huyết phải chết!" Cốc chủ của Kiếm cốc nói thẳng thừng.

Đương nhiên, nơi này cũng có rất nhiều người muốn giết chết Tề Đạo Lâm và sinh linh Bất Diệt hơn nữa.

Nhưng vào lúc này thì sinh linh Bất Diệt nở nụ cười và đầy ngông cuồng, nói: "Chỉ dựa vào các ngươi mà cũng muốn uy hiếp ta!?"

"Vừa nãy chúng ta đã không sợ rồi, giờ lại có thêm vài vị đạo hữu nữa thì lại phải sợ à!" Tề Đạo Lâm cũng la lớn.

Ầm!

Sinh linh Bất Diệt xuất kích, lần nữa giao thủ với đám GIáo chủ kia.

Lúc này áp lực của hắn đã giảm mạnh, dù sao thì Kim Sí Đại bằng, Thanh Thiên bằng cùng với chín vị giáo chủ của di địa Tiên cổ giá lâm, tất cả đều đứng về phe bọn hắn.

"Ầm!"

Đột nhiên, trời long đất lở, ma khốc thần gào, thế gian tựa như sụp đổ.

Cách đó không xa, tòa Tiên điện kia rung lắc tỏa ra điềm lành.

Tất cả mọi người đều biết, chí tôn đời thứ nhất của Tiên điện đã thức tỉnh, lần nữa muốn hiện ra trên đời này.

"Ha ha, Bất Diệt, dân bản địa của Tiên cổ, ta sẽ trấn áp toàn bộ!"

Lời nói đầy già nua từ trong Tiên điện truyền ra ngoài, sau khi người kia thức tỉnh thì lại ngang ngược như thế, lời nói của hắn chấn động bốn phía.

Cũng trong lúc đó, ánh mắt tựa như hai tia chớp đầy lạnh lẽo từ trong cung điện quét tới, hắn nhìn về phía Tề Đạo Lâm và còn có cả Thạch Hạo, nói: "Đạo tràng Chí tôn, sẽ tan thành mây khói."

"Chủ nhân Tiên điện đã thức tỉnh, thật sự là một việc trọng đại, đã thế thì cũng nên trấn áp toàn bộ Tội huyết nhất mạch thôi!" Cốc chủ của Kiếm cốc nói rồi nâng kiếm ép về trước.

"Ta mà sợ chắc, cứ tới đây đi!" Sinh linh Bất Diệt hét lớn.

"Lão phu nếu như thức tỉnh, lần nữa xuất hiện trên cõi đời này thì tự nhiên sẽ trấn áp toàn bộ." Bên trong Tiên điện đồng kia truyền ra tiếng nói già nua.

Đồng thời, cả tòa Tiên điện đồng này rung lắc rồi nhanh chóng lao nhanh tới.

Khí lành dâng trào, tiên quang cuồn cuộn, cảnh tượng đầy kinh người, hắn muốn tiêu diệt sinh linh Bất Diệt, Tề Đạo Lâm, Thạch Hạo.

Nhưng vào lúc này, một cành liễu màu vàng vọt tới chiến đấu với tòa Tiên điện đồng này.

"Ta tới!"

Cốc chủ của Kiếm cốc, còn có cả Giáo chủ của Tây Phương giáo cũng công kích về phía cây liễu này.

Xoẹt!

Tựa như ánh sáng phi tiên, xa xa một bóng người với bộ áo trắng xuất hiện, hắn tới từ sâu trong khu không người đầy rộng lớn kia, xung quanh là ba ngàn chùm sáng, đó là từng thế giới này tới thế giới khác, có rất nhiều cổ quốc bồng bềnh, chư thiên thần ma cúi chào.

"Keeng!"

Nó duỗi ra một tay, từ xa vỗ lên trên tòa Tiên điện đồng kia khiến thứ này bay ngược ra sau.

Cũng trong lúc đó, nó vẫy tay thu nhỏ lại cành liễu màu vàng kia, hóa thành một đoạn cây nhỏ nằm trong tay mình, tiếp đó nó quét khẽ, cốc chủ của Kiếm cốc hét thảm, thần kiếm trong tay hắn bị bẻ ngãy, cả người toàn là máu bay ngược sang ngang.

"Liễu Thần!" Thạch Hạo sợ hãi kêu lên, đây không phải là một cành cây của nó, mà chính là Liễu Thần thật sự!

"Xoẹt!"

Rất nhiều cành cây màu vàng lao tới, nó tựa như là từng sợ xích thần trật tự nhằm về phía Giáo chủ của Tây Phương giáo.

"Phụt!"

Kết quả, chỉ trong nháy mắt ngàn tay của Giáo chủ Tây Phương giáo đã bị mấy cành cây vàng đâm thủng, bị chém đứt không ít!

Tình cảnh này khiến mọi người sợ hãi!

Tiên điện đồng rung lắc dữ dội, ráng lần lần nữa dâng lên và không ngừng lao tới.

"Boong!"

Bóng người mặc bạch y vỗ ra một chưởng đánh văng khiến tòa Tiên

điện này lao mạnh xuống mặt đất.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1019: Phong Thái Của Liễu Thần

Liễu Thần!

Lần này thì đúng là nó rồi, nó từ sâu trong khu không người rộng lớn kia bay ra ngoài!

Áo trắng phần phật, phong hoa tuyệt đại!

Đây chính là Liễu Thần, vừa mới xuất hiện thì đã thể hiện ra phong độ tuyệt thế, một chưởng liền đánh bay điện đồng cổ xưa kia và kích thương những Giáo chủ khác.

Ầm!

Tòa điện đồng bị một chưởng đánh văng xuống mặt đất, dù cách rất xa thế nhưng những ngọn núi lớn cũng bị chấn cho sụp đổ, đá vụn văng khắp nơi.

Mà khi tòa điện đồng này rơi xuống thì những ngọn núi gần đó đều nổ tung, cây cỏ hóa thành bột mịn, hư không đều nổ nát, cảnh tượng kinh khủng vô cùng.

Nên biết, thứ này là một trong Thập đại binh khí của thượng giới!

Nhìn thì như một tòa cổ điện thế nhưng lại là một món vũ khí.

(*) Điện ở đây là điện thờ, không phải là cung điện.

Vùng núi đó sụp lún, khi nó rơi xuống thì không một thứ nào có thể ngăn cản, tựa như là một ngôi sao lớn từ vực ngoại đang lao xuống vậy.

Tình cảnh này tựa như trời long đất lở, bụi mù cuốn tới trời cao đánh tan

mây xanh.

Cảnh tượng này vô cùng đáng sợ, chỉ một tòa điện đồng rớt xuống mà còn hãi hùng và ác liệt hơn sự thảo phạt của rất nhiều Giáo chủ.

Nên biết, nơi đây có bố trí rất nhiều đại trận, phải tới mấy chục tầng, tất cả đều do Giáo chủ bố trí thế nhưng hiện giờ đều bị xuyên thủng.

Điện đồng lún sâu vào trong mặt đất, phá hủy hàng loạt cốt văn, nó tạo nên một vực sâu to lớn sâu không thấy đáy, vô cùng đáng sợ.

Đây chỉ mới giao thủ, chỉ là đòn thứ nhất mà đã có tình cảnh như vầy rồi, khiến cho cao thủ khắp nơi đều chấn kinh, trong mắt tràn ngập những phù văn lấp lánh nhìn chằm chằm nơi đó.

"Dù gì cũng là chí tôn của Tiên điện, chứng kiến sự hưng khỏi của một vương triều, hưng suy của Đế tộc, siêu nhiên ở bên trên, ở thượng giới này được mệnh danh là truyền kỳ cổ xưa bất bại."

Nhiều người thì thầm đầy sợ hãi.

Chí tôn của Tiên điện có rất nhiều truyền thuyết vô địch, chỉ vừa mới thức tỉnh thì đã gặp phải một đối thủ đầy ngang ngược như vậy, chỉ một chưởng đánh cho tòa điện đồng của giáo này đi sâu vào trong lòng đất.

Bức tranh này sẽ đặc sắc tới mức nào?

Nơi đó, một người với thân áo trắng hoàn mỹ và siêu nhiên, từng làn sương trắng quấn quanh, bên cạnh có ba ngàn điểm sáng tương ứng với ba ngàn thế giới!

Mỗi điểm sáng đều là một vùng thế giới, ẩn chứa đông đảo Cổ quốc, nơi đó có không biết bao nhiêu là Ma thần không ngừng quỳ lạy, tiếng tụng kinh không ngừng truyền ra ngoài.

Chư thiên vạn giới, vô số thần ma quỳ lạy kính bái, hình ảnh chân thực

như vầy đủ khiến cả vạn cổ chấn động, là một cảnh tượng kỳ dị không cách nào tưởng tượng ra được!

Một bên khác, cốc chủ của Tiên cốc chợt khựng người, kiếm gãy nắm chặt trong tay, khóe miệng ứa máu, vẻ mặt vô cùng khó coi.

Hắn là ai? Là Giáo chủ một phương ở ba ngàn châu, được mệnh danh là bá chủ thượng giới thế nhưng lại bị người khác ngăn cản, chỉ vừa mới giao thủ mà đã bị thương như vậy rồi.

Xét về khía cạnh những nhân vật như vầy, thì kết quả này vô cùng nhục nhã, ở trong dòng sông sinh mệnh dài đằng đẵng của mình thì hắn chưa hề bị một ai kích thương dễ dàng như vậy.

Hai tay của vị Giáo chủ Tây Phương giáo chập lại hình thành nên chữ thập, miệng không ngừng tụng chân ngôn nhằm ổn định lại Trượng Lục kim thân của mình, gắng gượng không cho cơ thể lùi lại nữa thế nhưng pháp tướng cũng bị đánh tan.

Ngay khi vừa nãy, hắn hóa thành Cổ tăng ngàn tay, vận dụng một pháp môn cực đạo hơn một kỷ nguyên trước - Tăng Phật, thế nhưng vẫn phải gánh chịu thiệt thòi lớn.

Cũng may là pháp tướng chứ không phải là chân thân, bản thể cũng không có bị đánh nát, chỉ là hơn ngàn ngàn cánh tay vàng óng được ngưng tụ từ pháp lực đã bị đoạn đi một ít.

Dù vậy cũng đủ làm cho Giáo chủ của Tây Phương giáo giật mình.

Bởi vì, mấy năm trước hắn từng giao thủ với Liễu Thần ở hạ giới, lúc đó đối phương cũng không có quá mạnh mẽ, thế nhưng chỉ có mấy năm mà đã tiến bộ lớn như vậy.

"Xem ra đồn đại là sự thật rồi, rất có thể nó chính là sinh linh vô thượng còn sót lại và có quan hệ với hơn kỷ nguyên trước."

Giáo chủ của Tây Phương giáo thì thầm, vẻ mặt đầy nghiêm túc.

"Liễu Thần... người đã trở về ư?" Thạch Hạo hét lớn, hắn vô cùng kích động, nỗi lòng tựa như đại dương đang dập dềnh khó mà kiềm chế được.

Từ biệt đã mấy năm, hắn không bao giờ quên.

Chính vì có Liễu Thần nên Thạch Hạo mới có thành tựu như bây giờ, năm đó lúc Đại Hoang náo loạn thì Liễu Thần đang lúc suy yếu đã cứu lấy cả Thạch thôn.

Khi Thạch Hạo còn bé, tuy rằng Liễu Thần không hề truyền cho hắn đại pháp nào cả, thế nhưng lại chỉ dẫn cho hắn một con đường, để hắn nhìn thấy được một mảnh thiên địa bao la rộng lớn hơn.

Thạch Hạo không bao giờ quên, mục tiêu mà hắn luôn đặt ra chính là, sẽ có một ngày chính bản thân hắn sẽ xông thẳng vào thế giới của Liễu Thần, đi theo nó chinh chiến khắp nơi.

Hắn vốn tưởng rằng, sau khi Liễu Thần bước vào cánh cửa kia thì sẽ không thể đi ra ngoài nữa, chỉ có thể chờ khi nào mình đủ mạnh thì mới đi tìm hiểu.

Hôm nay lại nhìn thấy nên khiến người vừa sợ mà lại vừa vui.

Liễu Thần ngoái đầu lại, cơ thể hình người, sương trắng lượn lờ không cách nào nhìn rõ được, ngay cả dùng Thiên nhãn mà cũng không thể xuyên thấu, nhưng Thạch Hạo lại có cảm giác nó đang mỉm cười với mình.

"Là Liễu Thần chân chính đã trở về rồi sao, hay là một người khác?" Thạch Hạo thì thầm, hắn đứng ở nơi xa nắm chặt nắm đấm, lẳng lặng chờ đại chiến kết thúc.

Hắn luôn luôn có lòng tin ở Liễu Thần, ở quá khứ hay là tới hiện tại hoặc là trong tương lai, tựa hồ không có việc gì là Liễu Thần không làm được, đánh đâu thắng đó!

Tiếng leng keng điếc tai, bên dưới vực sâu đen ngòm kia có một tòa điện động dính đầy gỉ xanh đang bùng phát ra hào quang rực rỡ, tựa như là một món Tiên khí phủ đầy bụi bặm đang thức tỉnh, uy thế không cách gì sánh được.

Nó bay vút từ dưới vực sâu lên, từ sâu trong địa quật đen ngòm lao tút lên trời xanh.

Thế gian vẫn có lời đồn rằng, đây chính là một bảo cụ Tiên đạo, mặc dù giống với một tòa kiến trúc thế nhưng lại là một món chí bảo không cách nào tưởng tượng nổi.

Nghe đồn, nó xếp hạng khá cao ở trong Thập Đại binh khí ở ba ngàn châu.

Thậm chí, còn có truyền thuyết nói rằng, nó tương tự như Tam thế đồng quan, lai lịch tới kinh người, có quan hệ với hơn kỷ nguyên trước.

Rầm!

Tòa điện thờ bằng đồng phát sáng lơ lững trên mặt đất, khí hỗn độn lan tỏa, ráng lành càng ngày càng đậm, những gỉ sét xanh lục cổ xưa khó có thể che giấu được sự thần bí và bất phàm của nó.

Ở trên điện đồng hiện lên rất nhiều vết tích trông rất sống động, cây cỏ trùng thú, cổ cầm man thần, nhật nguyệt ngân hà... không hề thiếu thứ gì cả, tất cả đều đi kèm theo sương mù.

"Cây Liễu, ngươi còn sống!" Bên trong điện đồng truyền ra một giọng già nua mang theo uy nghiêm và cũng có chút tàn nhẫn.

Tiếng nói của lão chấn cho hư không vặn vẹo, núi sông nứt thành bốn mảnh, đây chính là tinh lực của một đời chí tôn đang khuếch tán, là sóng âm bình thường của lão mà đã tạo thành tình cảnh như vầy rồi.

Đừng nói là những người khác, dù là các lộ Giáo chủ cũng giật nảy trong

lòng, lão già kia quá mạnh mẽ, vô cùng lợi hại.

"Tiên căn còn sót lại và sống tới tận đời này, thế nhưng giờ đã không phải là kỷ nguyên của ngươi nữa rồi, mãi mãi sẽ không đạt tới đỉnh cao!" Bên trong điện đồng lại truyền tới tiếng già nua kia.

"Chư vị, cùng nhau tiến lên chém bay cái gốc cây này với ta nào!" Cốc chủ của Kiếm cốc nói.

"Chính xác, chúng ta nhiều người như thế thì làm sao lại sợ một người được chứ, phải chết!" Môn chủ của Yêu Long đạo môn quát lên, thân rồng khổng lồ uốn lượn vắt ngang trên trời cao.

"Cứ thế rời đi đi, ta không muốn ra tay đâu." Liễu Thần mở lời nhìn chằm chằm những người này, để cho bọn họ rời đi.

Nhưng mà, nó cũng không hề nhìn về phía Yêu Long đạo môn hay là đám Tiên cổ, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, không buồn không vui thế nhưng lại khiến người khác sợ hãi kiêng dè.

Việc này làm cho nhiều người giật mình, càng làm cho bọn họ tăng thêm vẻ nghiêm nghị.

"Có thể, chúng ta sẽ đi thế nhưng lại muốn tên hậu nhân Tội huyết này lưu lại, còn có dư nghiệt của Cung điện Chí Tôn - Tề Đạo Lâm cũng phải bàn giao thứ gì đó cho chúng ta." Chủ nhân của La Phù chân cốc nói, tới giờ phút này thì cũng không thể buông dễ dàng được, hắn hi vọng các giáo sẽ cùng nhau liên thủ đánh chết cường địch.

Nếu bỏ qua ngày hôm nay thì rất khó có cơ hội như này nữa, bởi vì cường giả khắp nơi đã tụ lại hết, đây chính là cơ hội tốt nhất để đối phó với gốc cây này cả sinh linh Bất Diệt nữa.

"Vậy là, không giao thiếu niên kia thì sẽ không chịu lui bước?" Lời nói của Liễu Thần vẫn nhẹ nhàng như trước.

"Trước giờ cũng không có một ai có thể yêu cầu lảo hủ làm bất cứ việc gì, ta thích làm gì thì làm nấy, suy nghĩ của ta há có thể bị ràng buộc?" Ông lão trong điện đồng lạnh lẽo nói.

"Tiền bối đã muốn động thủ thì chúng ta cũng sẽ không bao giờ đứng sau, sẽ cùng tiến lên cùng tiền bối, chém chết cái cây này!" Có Giáo chủ lên tiếng.

Mà lúc này, đám môn chủ của Kiếm cốc, Yêu Long đạo môn cũng tiến lên trước và thủ thế quần công giết chết Liễu Thần.

"Chính xác, phải có một trận chiến, bất kể là ai tới thì cũng khó mà rời khỏi đây được!" Thái Dương thần đằng từng bị Liễu Thần chặt đứt nửa đoạn thần đằng nên vô cùng đại hận.

"Thiếu niên này ngươi cứu không được đâu, chúng ta muốn hắn phải ở lại, là đại biểu cho quyết định của cả ba ngàn châu, một mình ngươi thì không cách nào thay đổi được gì cả!" Có người khác hùa theo.

Liễu Thần nở nụ cười thế nhưng lại có chút lạnh lẽo, nói: "Uy phong của các ngươi lớn thật, lại muốn chém tận giết tuyệt một thiếu niên như vầy, không hề có ý định buông tha, nếu như vậy cũng không cần phải nói làm gì nữa, chiến thôi!"

"Ha ha, ngươi cho rằng đây là nơi nào, trước nay chưa một ai dám làm địch với Giáo chủ khắp nơi như vầy, nếu như ngươi muốn làm việc nghịch thiên thì tốt nhất nên đi chết cho rồi!" Người của Hỏa Vân động nói.

"Giết!" Minh chủ rất thẳng thắn, cứ thế mở miệng nói.

"Thiếu niên kia hẳn phải chết, hắn đã giết nhân kiệt của Thiên quốc, ta sẽ không bao giờ cho qua!" Phó giáo chủ Thiên quốc cũng lên tiếng.

"Vậy thì cứ lăn lại đây chịu chết đi!" Sinh linh Bất Diệt hét lớn, hắn cũng di chuyển giao chiến với những người kia.

"Giết!"

Đại chiến bùng phát, tất cả mọi người đều đồng loạt ra tay, xuất ra bảo thuật, chỉ trong nháy mắt thì thời gian như hỗn loạn, thiên địa như vừa mới hình thành, nơi đây như muốn nổ tung.

Sinh linh Bất Diệt, Tề Đạo Lâm... đều toàn lực đối kháng.

Nhưng mà, nơi kịch liệt nhất vẫn là chỗ Liễu Thần.

Lúc này cũng chỉ vừa mới bắt đầu mà đã có máu tươi bắn lên rất cao rồi.

"Keeng!"

Chí bảo Điện đồng thượng giới phát sáng trấn áp lấy Liễu Thần.

Những người khác cũng điên cuồng xuất thủ, không ai bảo lưu gì nữa, vận dụng tới thần thông mạnh mẽ nhất của đời này.

Chỉ là, Tiên điện phát sáng kia không cách nào thương tổn tới Liễu Thần, lúc nó hạ xuống trên đỉnh đầu của Liễu Thần thì liền bị cố định.

"Xoẹt!"

Một vệt kim quang lao ra, một cành liễu cũng không phải rất to thế nhưng ngay lập tức xuyên thủng hư không, lao thẳng tới trước mặt của cốc chủ Kiếm cốc.

"Keeng!"

Lần này, cốc chủ Kiếm cốc phát ra một chiêu kiếm đủ để quét sạch nhật nguyệt tinh thần, lúc ánh kiếm này sộc thẳng lên trời cao thì cả bầu trời đều bị cắt đứt.

Thế nhưng, cành liễu vẫn chẳng hề hấn gì, tuy rằng tia lửa tung tóe thế nhưng vẫn có thể chặn đứng chiêu kiếm này.

Với lại, cành cây vàng này tựa như xích thần không ngừng đâm thủng những thứ ngăn cản rồi vọt tới phụ cận của hắn, cành vàng cuộn lại rồi quất nát thanh kiếm gãy trong tay người này, những bột phấn kim loại bay tứ tung.

Tiếp theo, cành này đâm xuyên qua cơ thể của hắn, ghim chặt hắn ở trong hư không, quá nhanh, hết thảy đều quá nhanh.

Mạnh như cốc chủ của Kiếm cốc, thân là Giáo chủ một phương thế nhưng lại không cách nào ngăn cản nổi, phù văn hộ thể đều bị đánh tan và bay ngược ra sau.

Đương nhiên, tuy hắn bị ghim trong hư không thế nhưng vẫn ra sức lùi lại, thân thể chảy đầy máu tươi.

"Phụt!"

Tiếp đó, cành vàng khẽ chấn động, cả người cốc chủ của Kiếm cốc đều nổ tung, hóa thành sương máu trong hư không.

Việc này làm tất cả mọi người sợ hãi, quá nhanh!

Xoẹt!

Lại thêm một cành vàng to bằng cổ tay xông thẳng vào trong hư không, nó xuyên thủng hàng loạt cốt văn, một vị cường giả của Minh thổ chợt hét thảm, thanh Lưỡi hái tử thần trong tay liền nổ tung.

Tiếp đó, bụp một tiếng, mi tâm của hắn bị cành vàng xuyên thủng, nguyên thần diệt vong, cứ thế mất mạng.

"Ầm ầm ầm!"

Giữa trời cao, tòa điện đồng kia chấn động rồi ép mahj xuống dưới, thứ này mang theo phù văn ngập trời cùng với khí tức Tiên đạo.

Mà lúc này, thân thể Liễu Thần vẫn bất động thế nhưng sau lưng lại lao

vút lên cả trăm nghìn cành liễu vàng, tất cả hóa thành những sợi xích thần trật tự đỡ lấy điện đồng cổ kia.

Tiếp đó, nó hét lớn một tiếng rồi chặn đứng tòa miếu thờ này, đồng thời dùng cành cây trói chặt thứ này lại.

Ầm!

Trăm ngàn cành liễu quấn quanh lấy điện đồng tựa như là một cái búa không ngừng quay tròn rồi ném về trước.

Tất cả mọi người đều biến sắc, đây chính là chí bảo thượng giới thế nhưng lại sử dụng như vầy.

Bụp!

Trước tiên, một Giáo chủ của Đằng Xà tộc bị đập nát, mất mạng ngay đương trường.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1020: Trảm Các Lộ Giáo Chủ

Mạnh như cốc chủ Kiếm cốc, tung hoành một đời, đạt tới Kiếm đạo cực cảnh thế nhưng vẫn bị chấn cho nổ tung, vĩnh viễn nằm lại nơi này.

Tàn nhẫn mạnh mẽ như Giáo chủ Đằng Xà tộc, khi đối diện với những đối thủ khác thì đánh đâu thắng đó, ấy vậy giờ khắc này cũng bị giết chết, thân thể hóa thành thịt nát.

Lần lượt các nhân vật như vầy bỏ mạng thì làm sao không khiến người khác sợ hãi, sao không thu hút sự chú ý của người khác chứ, rất nhiều người đâm ra sợ hãi, sự mạnh mẽ của Liễu Thần khiến cho các Giáo chủ khi đối diện chợt nao núng.

Việc này quá đáng sợ, dù gì cũng là bá chủ một phương, là nhân vật ngất trời, sinh sống vô tận năm tháng, trải qua không biết bao nhiêu cuộc rèn luyện trong lửa và máu, là đại nhân vật thật sự.

Nhưng mà, Liễu Thần giết bọn họ chẳng hề chút khó khăn gì, cũng không có đánh đổi bất cứ giá nào, chỉ là cứ thế giết chết, sạch sẽ và gọn gàng, làm người khác sợ hãi.

Bạch y tuyệt thế, Liễu Thần đứng yên nơi đó, ba ngàn thế giới hóa thành ba ngàn chùm sáng xoay tròn xung quanh nó, trong mỗi thế giới này mọi người đều có thể thấy được những cảnh vật, những vị tiên cầu khẩn, thần ma quỳ bái, vạn linh thờ cúng, thần bí và siêu nhiên.

"Tiền bối của Tiên điện, xin hãy áp chế nó!" Có người hét lớn.

Liễu Thần nắm chặt điện đồng rồi xoay tít như trở thành vũ khí của mình, thành ra đã tạo nên uy hiếp vô cùng to lớn cho nơi này, những luồng ánh sáng hỗn độn, những gợn sóng chí cường lan tỏa bao phủ tứ phương.

Lấy nó làm trung tâm, nơi đây hình thành nên một khu vực bị ngăn cấm!

"Bụp!"

Lại có một nhân vật mạnh mẽ bị nện thành bánh thịt!

"Trấn!"

Bên trong điện đồng truyền tới giọng nói già nua, cả tòa điện động cuộn trào ánh xanh lục, toàn bộ gỉ đồng xanh đều tỏa ra phù văn kỳ dị rồi hóa thành từng luồng sức mạnh khó tả nhằm về Liễu Thần.

Đột nhiên, âm thanh vô cùng lớn lao vang lên tựa như là vũ trụ sơ khai, lại tựa như vạn vật vừa mới hình thành, vô cùng to lớn tựa như có thể chiếu sáng vĩnh hằng Tiên đạo.

Ba ngàn chùm sáng đang bồng bềnh quanh Liễu Thần tựa như bốc cháy, vẻ sáng rực càng ngày càng tăng, như là đang khai thiên tích địa.

Tòa điện đồng kia bị ngăn cản, ánh sáng bị cuốn ngược lại khiến nó vang lên những tiếng ong ong, đã bị Liễu Thần dùng pháp lực mạnh mẽ áp chế hoàn toàn, phong ấn chặt binh khí này.

"Ầm!"

Tiếp đó, Liễu Thần phát sáng, xung quanh bay vút lên vô số cành liễu vàng, tất cả tiếp tục quấn chặt lấy Tiên điện này khiến ánh sáng của nó càng thêm ảm đảm, những gợn sóng vừa mới tản ra lúc nãy dần yếu đi rất nhiều.

"Giết!"

Bên cạnh, những người khác cũng đã xuất thủ, mỗi người đều công kích về phía Liễu Thần, bọn họ đều biết, cây thần thụ này vô cùng siêu phàm, không chỉ một mình là có thể địch được.

Liễu Thần hét lên một tiếng, những cành liễu vàng phát sáng càng quấn chặt lấy điện đồng hơn, tiếp đó nhấc bổng nó lên rồi nện mạnh về đám Giáo

chủ đang từ khắp nơi xông lại này.

Cảnh tượng này rất kinh người, điện đồng hóa thành một chiếc búa lớn đập nát hư không, hoàn toàn bùng phát ra thần uy vô tận, không ai có thể cản nổi.

Điện đồng này là chí bảo thượng giới thế nhưng giờ lại bị Liễu Thần sử dụng như là vũ khí của mình, phát ra uy năng kinh khủng vô cùng, khiến người người khiếp sợ.

"Chặn cái cây liễu này lại, điện đồng là pháp khí cỡ nào chứ? Hiện giờ cây liễu này đang chịu phải áp lực cực lớn, chúng ta chỉ cần cố gắng ngăn cản thì chắc chắn nó sẽ gặp nạn ngay!" Một con thú mắt vàng lớn tiếng nói, phải cố gắng giúp chí tôn của Tiên điện để tranh thủ thời gian khống chế lấy bảo cụ này, rồi tiêu diệt tinh lực và đạo hạnh của Liễu Thần.

"Vù vù!"

Kết quả, con thú mắt vàng kia lời vừa dứt thì Tiên điện bằng đồng tiền hạ xuống.

Liễu Thần có thể chống lại chí bảo này và có thể múa máy nó khắp nơi, không có nghĩa là những người khác cũng có thể chống lại, đây là một thứ Tiên đạo cổ xưa.

Thú mắt vàng hét thảm, những chiếc vảy cả người mở rộng, ra sức gào thét, nó cảm thấy lực nặng như núi, xương cốt toàn thân đều muốn gãy nát, không cách nào chịu đựng nổi.

Điện đồng từ trên trời giáng xuống này không ngừng lưu chuyển phù văn, giam cầm lại hư không, thú mắt vàng thân là tộc trưởng của một bộ tộc thế nhưng lúc này cũng khó mà giãy giụa được, bị khóa chặt nơi đó.

"A..." Thú mắt vàng hét thảm, vô cùng không cam lòng, không ngừng gào thét chửi rủa trời cao.

"Ầm!"

Đáng tiếc, nó cũng chỉ có thể phát ra tiếng thét cuối cùng này mà thôi, tiếp đó khi điện đồng đập trúng thì bảo quang lưu chuyển, thân thể của nó liền chia năm xẻ bảy và nổ tung.

Lại một vị Giáo chủ ra đi, nằm yên nơi này.

"Chư vị, không nên lùi bước, nó cũng chỉ có một người thì có thể nghịch thiên được ư, lúc này cũng chỉ là phong độ nhất thời mà thôi."

Có người hét lớn thúc giục, tiếp đó một nhóm người mắt sáng rực rồi tiếp tục xuất thủ, lấy ra hàng loạt bảo cụ.

"Keeng!"

Điện đồng phát sáng, dưới sự điều khiển của Liễu Thần thì không ngừng va chạm với các bảo cụ khác, kết quả những thứ này đều vỡ nát, một vài số trong đó còn nổ tung.

Làm sao có thể so được với điện đồng chứ? Đây chính là một trong Thập Đại Binh Khí ở thượng giới!

"Gào..."

Một con Thiên Hạt hét lớn rồi hóa thành bản thể để chống đỡ điện đồng đang từ trên trời cao giáng xuống kia, nó vận dụng tốc độ cực hạn hòng né tránh món pháp khí này.

Nhưng, Liễu Thần đã khóa chặt và không cho nó bất cứ cơ hội này, tựa như là hình với bóng, miếu thờ cổ bằng đồng kia mạnh mẽ nện mạnh xuống.

"Keeng!"

Thiên Hạt liều mạng, chiếc đuôi bò cạp đỏ tươi ở phía sau đâm mạnh tới để ngăn cản lại điện đồng. Thế nhưng sát theo đó là vẻ mặt đầy thê thảm, đuôi của con Thiên hạt này rạn nứt rồi nổ tung, cơ bản không cách nào ngăn

cản được tòa Tiên điện bằng đồng này.

Bụp!

Giáo chủ Thiên hạt chết thảm, hình thể đều nát bấy, hóa thành một chùm mưa máu, lại một vị cường giả ra đi.

Vào lúc này, vẻ mặt của tất cả mọi người đều rất khó coi, mới được bao lâu chứ, sau khi Liễu Thần giá lâm thì đã giết rất nhiều Giáo chủ nơi này, khiến quần hùng kinh sợ, cả đám người run rẩy.

Còn đánh nữa ư?

Ai có thể áp chế được nó, chuyện này thật khó giải quyết!

"Tiền bối của Tiên điện, đây chính là pháp khí của người, xin hãy lấy lại!" Cốc chủ của La Phù chân cốc hô lớn.

Những người khác tuy rằng không có biểu hiện gì đặc biệt thế nhưng lại rất không vừa lòng, chí tôn của Tiên điện mạnh tới dường nào chứ, ấy vậy hôm nay lại không cách nào thể hiện ra thủ đoạn vô địch của mình, tựa như bị người khác lợi dụng vũ khí của chính mình để đại khai sát giới nơi này.

"Chư vị, bình tĩnh đừng nóng vội!" Chí tôn của Tiên điện lên tiếng, hiển nhiên lão cũng rất tức giận, từ đầu cho tới giờ lão vẫn luôn rơi vào thế hạ phong, chí bảo của mình lại bị người khác sử dụng.

"Ồ!"

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, những gỉ sét trên điện đồng này bóc ra rồi hóa thành một làn mưa ánh sáng xanh lục kỳ dị không ngừng tán loạn trong hư không, nhấn chìm Liễu Thần ở nơi đó.

Đặc biệt, những cành liễu vàng quấn chặt trên điện dồng sớm đã xuất hiện những lốm đốm xanh lực tựa như gặp phải sâu bệnh, trông có vẻ già yếu bệnh tật.

"Nguyền rủa!"

Có người sợ hãi nhanh chóng lùi về sau, tất cả đều dùng hết khả năng để tránh né, ai nấy cũng sợ sẽ dính lên trên người mình.

Đây chính là gỉ đồng nguyền rủa của Tiên điện, thứ này cay độc vô cùng, một khi phạm phải thì rất khó thoát khỏi, sẽ uy hiếp tới đạo quả của một đời!

Năm đó lúc Thạch Hạo ở hạ giới từng bị một miếng gỉ đồng bắn trúng, cuối cùng là phải bỏ mạng và mai táng ở dưới đất tối cả năm trời mới hồi phục lại được.

Có thể tưởng tượng được, loại gỉ đồng này đáng sợ tới cỡ nào.

Hiện giờ, cả trời đều là mưa ánh sáng xanh lục không ngừng bao phủ lấy Liễu Thần và ăn mòn cành vàng của nó, tựa như là một loại tuyệt sát vậy.

Nên biết, hiện người người triển khai thứ nguyền rủa này không phải là lão nô bộc năm đó mà Thạch Hạo gặp phải, mà chính là chí tôn đời thứ nhất của giáo này.

"Loạt xoạt!"

Quả nhiên, những cành vàng kia nhả ra điện đồng và như hơi vô lực, mà món pháp khí kia lại nhanh chóng vọt lên, thoát khỏi sự trói buộc.

Lúc này, một số cành vàng của Liễu Thần trở nên uể oải, bên trên những phiến lá tràn ngập những lốm đốm như bị ánh mặt trời đốt cháy trở nên khô vàng gần như héo úa.

Điện đồng nhanh chóng thoát ly khỏi khống chế của Liễu Thần, lúc này, từ bên trong không ngừng lao ra vô số phù văn, chí tôn của Tiên điện đã xuất thủ.

Có thể thấy được, bên trong có một bóng người cổ xưa đang khoanh

chân xếp bằng và không ngừng kết ấn, một hình ảnh Nhân Tiên to lớn xuất hiện ở sau lưng rồi tiếp đó lao nhanh ra khỏi cổ điện, tiêu diệt thẳng về phía Liễu Thần.

Ầm!

Lúc này, trời long đất lở, quỷ khóc thần gào.

Chí tôn Tiên điện đã sống qua vô tận năm tháng, rốt cuộc lần nữa lại ra tay, hiển hóa ra đại uy năng không gì sánh được.

"Liễu Thần!"

Thạch Hạo kinh ngạc thốt lên, vô cùng lo lắng cho nó, bởi vì Liễu Thần tựa như trúng phải nguyền rủa, tình trạng có vẻ không ổn lắm.

"Hừ!"

Tiếng hừ lạnh vang lên, Liễu Thần với thân bạch y phóng ra từng làn sương mù, lập tức nơi đó trở nên mơ hồ rồi những cành vàng kia khẽ lắc lư, chùm sáng cuộn trào.

Những vệt lốm đốm trên khắp cành lá tựa như nước đang chảy, bắt đầu hội tụ và chảy về một cành duy nhất.

Cuối cùng, hết thảy những nguyền rủa đều tập trung vào một cành cây, tiếp đó cành vàng này hóa thành màu xanh lục, vô cùng kỳ lạ.

"Ầm!"

Cành cây này bắt đầu cháy hừng hực rồi nổ tung, cứ thế hóa giải nguyền rủa.

Mọi người ngây dại, nguyền rủa này rất khó để hóa giải, từa xưa tới nay cũng không có bao nhiêu người có thể sống sót thế nhưng Liễu Thần lại dễ dàng phá giải như thế.

Nói đúng ra, nguyền rủa nhập thể thì sẽ không ngừng lan tràn ra toàn thân, không hề di chuyện ngược lại.

Ấy vậy, nó có thể cưỡng ép về một chỗ rồi chỉ cần hủy đi một cành là có thể tiêu trừ đi nguyền rủa.

"Ầm!"

Liễu Thần đứng nơi đó, đối diện với Nhân Tiên, lúc này đánh ra một chưởng, tiếng ầm ầm vang vọng, cả vùng trời nơi đây rung bần bật không thôi.

Nhân Tiên mờ ảo rồi tan biết.

Một lát sau, Liễu Thần giết thẳng tới trước điện đồng, lần này cũng không dùng phương pháp đoạt lấy pháp khí này nữa, bởi vì dù sao binh khí này cũng là của người khác, vả lại cũng là thứ của Tiên đạo nên rất khó nắm giữ hoàn toàn.

Liễu Thần muốn tiến thẳng vào trong điện đồng này, giết thẳng tới chí tôn Tiên điện!

Cảnh tượng này khiến nhiều người rợn tóc gáy, việc này quá ngông nghênh và nghịch thiên mà, lại dám xông thẳng vào trong bảo cụ của người khác?

"Chư vị, không nên trì hoãn nữa, hãy cố gắng giúp đỡ tiền bối của Tiên điện chút sức lực, giết chết cây liễu này!" Chủ nhân của Yêu Long đạo môn lên tiếng.

Tất cả mọi người hợp lực, cùng nhau xung kích về trước.

Liễu Thần ngoái đầu lại, khí tức toàn thân tăng vọt, từng làn gợn sóng tỏa ra đầy kinh người, hàng trăm cành liễu bay ra cuốn về quần hùng.

Trong đó, môn chủ của Yêu Long đạo môn là người chịu phải áp lực

mạnh nhất, bởi vì hơn nửa cành liễu vàng đều nhằm về phía hắn.

"Gào..."

Một tiếng rồng gầm vang dội cả đất trời, khuấy động cả nơi này.

Nó lắc đầy quẫy đuôi cùng với mọi người chống lại cành vàng này, mục đích là trói chặt lại sự công kích của bảo thuật này.

"Ầm!"

Nhưng mà, nó vẫn là người trúng chiêu đầu tiên, hai cái sừng rồng chợt bị cuốn chặt.

"Mở cho ta!" Môn chủ của Yêu Long đạo môn gầm lớn.

Đáng tiếc, dù cho vận toàn lực và những người khác cùng nhau liên thủ nhưng vẫn không cách nào phá hủy được cành liễu vàng kia, thứ này tựa như là Thiên đạo vậy.

"Ken két!"

Cành liễu vàng này quấn chặt khiến cho cả cặp sừng rồng đứt lìa, máu tươi xối xả.

"A..."

Môn chủ của Yêu Long đạo môn hét thảm, máu tươi đầm đìa cả đầu, sắc mặt trắng bệch, bị thương không hề nhẹ.

Nó tưởng rằng thế là đã tránh thoát được mạng thế nhưng mấy cành liễu vàng khác lại tăng tốc quấn chặt lấy thân thể của nó.

"Không!" Nó hét thảm.

Nhưng, tất cả đều đã chậm, mặc cho pháp lực của nó có ngất trời tới đâu thì lúc này cũng tựa như con cừu con đang chờ bị làm thịt, khó mà chống lại

được.

"Phụt!"

Cành liễu vàng vẫn quấn chặt khiến cho vảy trên người bong tróc, thương thế nặng nề không cách nào tưởng tượng nổi.

Nguyên thần của nó muốn bỏ chạy, vừa mới lao ra khỏi đầu lâu thì một cành vàng bay tới, bụp, xuyên thủng và chết ngay tại hư không.

Lại một nhân vật mạnh mẽ chết đi, lại càng khiến người xem sởn cả tóc gáy.

Hơn nữa, lúc này Liễu Thần đã bước một chân vào trong điện đồng, gần như đã vào bên trong, nó không hề để ý tới đám quần hùng ở sau, cũng chẳng hề sợ sẽ bị nhốt luôn ở bên trong.

Giờ khắc này, nó đang thẳng tiến về phía chí tôn Tiên điện!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1021: Giáo Chủ Hỗn Chiến

Liễu Thần chuẩn bị tiến vào trong Tiên điện, phía sau có một đám người đang xuất thủ!

Ầm!

Bên trong Tiên điện, bóng người đang ngồi xếp bằng kia kết ấn, nơi đó lao ra một con Bất Tử điểu chín đầu lao về phía Liễu Thần.

Liễu Thần đã bước một chân vào trong Tiên điện nên lúc này giơ tay, ánh sáng lộng lẫy chiếu rọi, một bàn tay lấp lánh dịu dàng chém về trước.

Bụp!

Con chim chín đấu kia bị chém trúng, chín cái đầu rơi lả chả.

Vốn, con chim chín đầu này do cốt văn hóa thành, là biểu hiện của một môn đại thần thông thế nhưng hiện giờ lại bị Liễu Thần chém thành không, nhanh chóng tan rã.

Mọi người biến sắc, ai cũng cảm thấy nó mạnh mẽ tới thái quá, khó mà tin nổi.

"Ầm ầm!"

Hai chân Liễu Thần đã bước vào trong Tiên điện, quả nhiên đã giết thẳng vào trong, ngông cuồng vô cùng.

Điện đồng chấn động, vách đồng phát sáng, phù văn vô số tựa như là những đóa hoa đầy yêu diễm đang vương vãi hào quang.

Những ánh sáng này đều là quy tắc, là trật tự biến thành, lúc này toàn bộ

đều tập trung về phía Liễu Thần hòng ngăn cản nó tiến vào trong.

Liễu Thần hét lớn một tiếng, toàn thân hiện lên ráng lành rồi hàng trăm hàng ngàn xích thần vàng lao tới, tất cả đều đánh lên trên thành đồng khiến cho cả tòa điện cổ này rung bần bật không thôi.

Nó đã chặn lại công kích này và cất bước đi vào trong, tiếp đó giơ tay đánh về trước hòng đánh bại bóng người cỗ xưa đang ngồi xếp bằng kia.

Rất tùy ý, không hề dừng lại, không hề do dự, ngang ngược xuất thủ, công kích về địch thủ.

"Xoẹt!"

Chỉ một chưởng thì Liễu Thần đã xuyên thủng bóng người ngồi xếp bằng kia, khiến cho người đó liền tiêu tán.

"Cái gì, chí tôn của Tiên điện lại bị một chưởng đánh cho tan biến!"

"Sao có thể được chứ, dù gì cũng là chí tôn một đời, đánh đâu thắng đó, rất hiếm có đối thủ trong thượng giới này, làm sao sẽ bị một chưởng của người khác xuyên thủng một cách dễ dàng chứ?"

Bóng ảnh kia ngã xuống, tựa như đang phơi thây trong điện đồng vậy.

Những người khác đều dừng lại, trên mặt lộ vẻ khiếp sợ, trong lòng không ngừng hiện lên gợn sóng, chí tôn của Tiên điện lại bị đánh chết như vậy? Tựa như là một cơn mơ vậy!

"Hả?!"

Đột nhiên Liễu Thần giật mình rồi nhanh chóng dừng lại.

Mà vào lúc này, Tiên điện bằng đồng chợt rung mạnh, khí thế kinh khủng ngập tràn, một chiếc quan tài thủy tinh lao tới va thẳng vào Liễu Thần.

"Ầm!"

Hai bên bùng phát ra ánh sáng chói lóa, quan tài lẫn Liễu Thần đều rung bần bật bay ngược ra sau trong điện đồng, hiển nhiên đòn đánh này mạnh mẽ không gì sánh nổi.

Nếu không phải điện đồng chắc chắn, được mệnh danh là chí bảo thượng giới thì nơi đây chắc chắn sẽ bị hủy tới mức chẳng ra hình thù gì rồi, mặc dù như thế thì năng lượng từ trong điện đồng tràn ra ngoài cũng làm cho cả vùng trời nát bấy.

Liễu Thần ổn định lại thân hình mà chiếc quan tài thủy tinh kia lại vang lên tiếng rắc rồi nổ tung, hình thành năng lượng kinh người.

Quan tài thủy tinh nổ tung, từ trong lao ra một ông lão với đầu tóc trắng xóa, da dẻ nhăn nheo, vì duy trì sức sống cho nên tự niêm phong bản thân trong quan tài này.

Ánh mắt của lão tựa như kim đăng, lấp lánh có thần, vô cùng sắc bén tựa như là tia chớp lao tới, sinh khí của người này rất nồng đậm, khí thôn sơn hà, khi bị lão quét trùng thì thân thể như muốn nổ tung.

Dù là Giáo chủ ở nơi này cũng khiếp sợ, cảm thấy lạnh toát thân thể, đây quả là một đại nhân vật siêu cấp.

Lão chính là chí tôn của Tiên điện, bóng đen từng ngồi xếp bằng trước kia cũng là giả, đây mới là chân thân của lão, lúc này vừa mới xuất hiện ở trong điện đồng liền xoay tay phong ấn lại cửa ra vào hòng vây giết Liễu Thần.

Lão toàn lực khống chế món pháp khí này khiến cho nó phát sáng hừng hực, tựa như là một bếp lò đỏ rực đang đốt cháy cửu trùng thiên.

Liễu Thần đang ở trong điện đồng nên gặp phải công kích đáng sợ vô cùng.

"Keeng!"

Liễu Thần xuất thủ, một chưởng vỗ tới đánh về phía cửa điện hòng giết ra ngoài.

"Chư vị, còn đứng ngây người làm gì nữa, hãy trợ giúp tiền bối luyện hóa tên yêu nghiệt, diệt sát nó ngay nơi đây, không nên trì hoãn nữa!" Có người quát lớn, nhắc nhở mọi người đây chính là cơ hội vô cùng hiếm có.

Trong nhất thời, phù văn nổi lên bốn phía, trong thiên địa đâu đâu cũng là ánh sáng lộng lẫy, mây khói dâng trào, chư thiên thần linh đều xuất hiện, dị tượng kinh người.

Giáo chủ khắp nơi đều xuất thủ hòng khóa chặt Liễu Thần, tiêu diệt nó ngay trong điện đồng.

Đáng tiếc, bọn họ đã thất vọng, Liễu Thần dám vào trong thì làm sao sẽ đẩy bản thân vào chỗ chết chứ, trăm ngàn cành cây phát sáng rồi nhanh chóng lao ra, ầm ầm đánh thẳng lên trên điện đồng.

Coong!

Tiếng nổ lớn văng vẳng, cả tòa điện đồng đều nghiêng mạnh rồi bay ngược sang ngang, hướng về đám người đang đánh tới kia.

"Mau tránh!" Có người hét lớn.

Đây chính là một trong Thập Đại Binh Khí, là một món chí bảo, hiện giờ lại nện xuống, cốt văn tỏa mạnh, tuyệt đối có thể giết chết Giáo chủ.

Nhưng cũng có người né chậm một bước nên đã bị đánh thành thịt nát, đối diện với món chí bảo đầy mạnh mẽ đang tỏa ra phù văn dày đặc này thì dù là Giáo chủ bi trúng đồn cũng phải chết.

Chí tôn của Tiên điện biến sắc, người bị nhốt lại này quá mạnh mẽ, trong thời gian ngắn rất khó để luyện hóa, hơn nữa nó còn có thể mượn nhờ bảo cụ

của mình để hành động.

Từ từ, bảo cụ này sẽ là của ai? Việc này rất khó nói!

Bởi vì, Liễu Thần vô cùng mạnh mẽ, cưỡng ép điều khiển bảo cụ này như thế thì nói không chừng về sau này rất có thể sẽ luyện hóa hoàn toàn.

Rầm!

Chí tôn của Tiên điện dùng mọi khả năng, triển khai bí pháp, cố gắng kêu gọi điện đồng đồng thời mở ra phong ấn ép Liễu Thần rời khỏi nơi này.

Lão rất sợ, sợ đối phương ở trong này sẽ luyện hóa luôn bảo cụ của mình, khiến cho vật này đổi chủ.

"Cây liễu, ngươi cho rằng mình là vô địch thiên hạ à?" Chí tôn của Tiên điện quát lên.

"Tới đi!" Liễu Thần chỉ nói hai chữ, cũng chẳng nói gì thêm.

Ống tay áo rộng thùng thình phất phới, nó đã vọt tới, đại chiến với vị chí tôn sống lâu năm này.

Trong nháy mắt, bầu trời xé rách, cuồng phong gào thét, mưa máu tầm tã, tia chớp đan dệt, thiên địa đen kịt, tựa như ngày tận thế giáng xuống vậy.

Bọn họ chỉ vừa mới giao thủ mà đã khiến càn khôn xảy ra biến hóa khó lường, vô cùng kinh người.

Đây là cuộc quyết chiến của chí tôn!

Tổ sư của Tiên điện quả thật không hề khiến người khác thất vọng, bảo thuật tầng tầng lớp lớp chống lại Liễu Thần.

"Chặn đứng rồi, chúng ta cũng lên!" Có người hô.

"Chúng ta cùng giết sinh linh Bất Diệt, miễn hắn quấy phá thêm nữa!"

Cũng có người kiến nghị.

Trên thực tế, cũng có người giết về phía Thạch Hạo, khiến nơi đây tình thế càng nguy cấp hơn.

"Đúng là đám không biết xấu hổ, nhận lấy cái chết đi!" Sinh linh Bất Diệt quát lớn, hắn vừa bảo vệ Thạch Hạo đang ở bên cạnh của Tề Đạo Lâm vừa chống lại đám người đang công kích tới này.

Trên thực tế, sinh linh Bất Diệt cũng đang không ngừng đại chiến, không ngừng tranh đấu với một số cao thủ và cũng đã giết được vài tên bá chủ.

Trừ hắn ra thì đám Thanh Thiên bằng, Kim Sí đại bằng, thần chủ Khổng Tước cùng với chín đại Giáo chủ của Tiên cổ cũng đang áp trận, thực sự nhân lực cũng không phải ít!

"Muốn giết Hoang thì trước hết phải bước qua xác chúng ta đã!" Chín đại Giáo chủ ra tay, khi bọn họ nhìn thấy Liễu Thần thì liền cảm thấy, sự lựa chọn của mình không hề sai lầm.

"Ầm!"

Sinh linh Bất Diệt một đòn đánh nát cánh tay của một vị Giáo chủ rồi nhanh chóng giết tới.

Ở bên cạnh, Kim Sí đại bằng cùng với Thanh Thiên bằng nửa bước không rời, bọn chúng kề vai sát cánh với thúc tổ của mình nghênh chiến địch thủ.

Chín đại Giáo chủ cùng nhau liên thủ đối địch, ngăn cản những người xông lại.

Thần chủ Khổng Tước là vì báo ân, là vì Liễu Thần nên mới chiến, hắn không ngừng xuất thủ, thần quang năm màu cuộn trào, uy thế đè ép khắp nơi.

Cuộc đại hỗn chiến bắt đầu!

Boong!

Đột nhiên, chuông lớn xuất hiện từ ở nơi xa chợt ngân vang, thân chuông từ nãy giờ cũng không có đánh tới, chữ "Vô" trên thân chuông lấp lánh đạo vận.

Tiếng nổ vang dền, lúc này chuông lớn chợt đập thẳng về phía Liễu Thần.

Đồng thời, chí tôn của Tiên điện cầm tòa điện đồng đã thu nhỏ lại bằng lòng bàn tay nện về trước.

Hai đại chí bảo, đồng loạt đi tiêu diệt địch!

Tình thế của Liễu Thần chẳng hề lạc quan tí nào, đã gặp phải đối thủ thật sự, mà đối phương lại có binh khí vô thượng tới cỡ này.

"Chư vị, cần gì phải làm lớn như vậy chí, chúng ta mỗi người cùng lùi một bước Biên Hoang đang loạn, cũng không cần phải đánh đấm tiêu hao như vậy."

Nơi xa, một con lão Quy trắng như tuyết lên tiếng, khuyên can mọi người.

Con rùa này đã sống vô cùng lâu năm, là một tỏng những sinh linh có tuổi lớn nhất ở thượng giới này, bối phận của nó cao tới mức đáng sợ cho nên đã thu hút rất nhiều chú ý của các Giáo chủ.

Thế nhưng, mọi người cũng chẳng hề dừng lại.

"Quy huynh, chuyện này cũng không thể dừng lại dễ dàng được, ngươi tốt nhất cứ đứng một bên ngồi xem được là được!" Chí tôn của Tiên điện nói thế.

Đại chiến rất kịch liệt, một chuông một điện cùng nhau cộng hưởng,

cùng nhau tiêu diệt về trước.

"Không cần phải nhẹ nhàng êm đẹp gì cả, chỉ có đúng một trận chiến, giết nên một vùng trời thanh bình!" Liễu Thần quát lên.

Người khác đã không ngừng chiến thì nó cũng chẳng hề sợ hãi, đôi bên chém giết tới mức nhật nguyệt ảm đạm, thiên địa thảm biến.

"Ầm!"

Hàng vạn cành liễu vọt tới, tất cả đều hóa thành màu bạc trắng kèm theo tia điện tựa như là lôi đình đang giáng thế, những phiến lá không ngừng đung đưa tựa như là những con Thiên Phượng đang bay lượn.

Thi thoảng có từng âm thanh thờ cúng cổ xưa truyền ra, tựa như có thể nghe được những lời cầu khẩn và kêu gọi của Tiên dân.

Xa xa, chín đại Giáo chủ chấn động, lẩm bẩm nói: "Đúng là cổ tổ Tế Linh rồi!"

Từ khi nhìn thấy Liễu Thần thì bọn họ vô cùng chấn động, hiện tại nghe được những âm thanh thờ cúng này thì càng khó mà bình tĩnh hơn, cam nguyện cùng chinh chiến cùng liều chết với Liễu Thần.

"Xoẹt!"

Một cành liễu xẹt qua sát bên cạnh tai của chí tôn Tiên điện, nó mang theo máu tươi lao vút ra sau, thiếu chút nữa đã cắt lìa đầu của lão!

Coong!

Chuông lớn lại ngân vang, chiếc chuông hùng vĩ kia lao tới, trợ giúp chí tôn Tiên điện hóa giải tình thế nguy cấp.

Liễu Thần liên tục đánh những đòn toàn lực lên trên thành chuông khiến nó tựa như lõm vào trong.

"Xoẹt!"

Bảo quang ngút trời, chữ "Vô" trên thân chuông tỏa ra pháp tắc kỳ dị tựa như có thể khiến vạn vật trở thành hư vô, làm tiêu tan toàn bộ những vật chất hữu hình.

Liễu Thần bị áo nghĩa của chữ "Vô" bao phủ khiến cả người nó chấn động, thế nhưng lại rất nhanh chóng tỉnh táo lại, cơ thể xuất hiện hàng loạt những đồ án và phù văn, đây là những dấu tích từ việc thờ cúng tạo thành.

"Keeng!"

Liễu Thần chấn rung chuông lớn, áo nghĩa của chữ "Vô" không cách nào thương tổn tới bản thân nữa.

Bên cạnh chuông lớn xuất hiện một bóng người, người này đang điều khuyển chiếc chuông này lần nữa đánh tới.

Lần này, một chỗ tối tăm trên thân chuông lớn xuất hiện một chữ khác và phát ra ánh hào quang rực rỡ.

Ai cũng biết nơi đó xuất hiện thêm một chữ nữa thế nhưng rất khó nhìn và hiểu được.

Hiện giờ, chữ thứ hai lại tự động hiện lên!

Đó là một chữ cổ: Chung*!

(*): Chuông.

Đương nhiên, cũng chỉ có thể dựa vào những dấu hiệu để suy ra ý nghĩa của nó.

Hai chữ này ghép lại là: Vô Chung!

"Chiếc chuông Vô Chung?" Có người bật thốt lên, đã từng có người khai quật ra một di tích cổ và từng nghe nói về cái tên ấy, nó không phải vật của

kỷ nguyên này.

"Sớm đã suy đoán ra thế nhưng không ngờ lại là sự thật, nó lại là chuông Vô Chung!"

Khi chữ "Chung" tỏa ra hào quang kỳ dị thì làm cho Liễu Thần lảo đảo thiếu chút nữa ngã nhào.

Nên biết, chiếc chuông này đã bị hư hao, cũng không phải là bảo cụ hoàn mỹ, thế nhưng lại có uy năng mạnh như thế.

"Vô Chung? Lưu giữ rất nhiều bí mật, có lời đồn nói rằng, Vô Chung không hề đại biểu cho toàn bộ Đạo của mình, mà cần phải ngộ ra áo nghĩa của "Thủy*"!"

(*): Sơ khai.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1022: Vô Chung

Liễu Thần lảo đảo, bị đẩy lùi về sau!

Chữ "Chung" trên chuông lớn tỏa ra ánh sáng lấp lánh, phù văn trong vắt tựa như sóng nước không ngừng bao phủ về nơi xa, chấn cho thần hồn của người khác đau nhói.

Những tiếng chuông này cùng hội tụ về một chỗ, chính là Liễu Thần, không hề thương tổn tới những người khác, hoàn toàn nhằm về một người.

"Chuông Vô Chung này quả nhiên là siêu phàm, không hổ là chí bảo, uy lực lại mạnh mẽ như vậy, có thể áp chế cả cây liễu này!" Có người vui mừng lớn tiếng nói.

Nên biết, từ khi bắt đầu cho tới lúc hiện giờ thì Liễu Thần vẫn vô cùng bá đạo, quét ngang địch thủ bốn phía, giết chết hạt loạt những nhân vật cấp độ Giáo chủ, việc này làm cho người người sợ hãi, vô lực đối kháng.

Thế nhưng hiện giờ lại có thứ có thể ngăn cản, hơn nữa tựa như có thể gây tổn thương tới nó nên mới khiến mọi người thấy được niềm hi vọng, ao ước có thể xoay chuyển cục diện và đánh gục nó.

"Chuông Vô Chung, chấn vang vạn cổ, nghe đồn thứ này giống với Tam Thế đồng quan, đều là vật thuộc về hơn kỷ nguyên trước, thời kia nó uy chấn thiên hạ, danh bất hư truyền!"

Trong lòng của những người này vô cùng kích động, lúc nãy ai cũng sợ sẽ bị Liễu Thần giết chết, tổn thất quá nặng nề.

"Chuông Vô Chung có lai lịch rất lớn, cho nên sẽ vô cùng mạnh mẽ!" Giáo chủ của Tây Phương giáo lên tiếng.

Hắn sở hữu Trượng Lục kim thân nên cả người vàng óng tựa như đúc bằng vàng, khí thế tỏa ra vô cùng thần thánh và siêu nhiên, hắn biết rất nhiều điều bí ẩn.

Giáo này có thể ra đời và phát triển mạnh như hiện giờ cũng là vì họ từng khai quật được một khu di tích cổ, đó chính là một động phủ chí tôn hơn một kỷ nguyên trước, cho nên từ dó mới thành lập và phát triển thành giáo này.

Cho nên, giáo này nhận được truyền thừa của cổ tăng nhất mạch hơn một kỷ nguyên trước, chính là truyền thừa chí tôn danh chấn khắp thiên hạ.

Cũng chính vì Giáo chủ của Tây Phương giáo từ trong di tích kia hiểu được một chút bí mật, và trong đó từng ghi chép không ít về chiếc chuông lớn này.

Chủ nhân ngày xưa của nó tên là Vô Chung!

Một vị chí tôn tuyệt thế, nhìn thấy được sự Trường sinh, đã từng vô địch cả một thời đại, pháp lực mênh mông, thần uy cái thế, chỉ cần vừa vung tay là có thể trấn áp địch thủ khắp nơi.

Đáng tiếc, năm dài dần trôi, không một ai biết đã xảy ra những chuyện gì trong kỷ nguyên Tiên cổ đó, cũng không hề biết pháp khí vô thượng này đã bị tổn hao như thế nào trong cuộc chiến đấu kia, còn có người này càng chẳng biết giờ đang ở phương trời nao.

Xoẹt!

Liễu Thần ổn định lại cơ thể, không còn bị chấn lui nữa, tiếp đó sau đầu hiện ra một vòng sáng thần thánh, bên trong vòng sáng này cây liễu vàng óng, thứ này càng tôn lên vẻ siêu phàm nhập thánh của thân thể hình người hiện giờ của Liễu Thần.

Vòng thần lắc lư rồi bắn ra hàng trăm tầng phù phù văn hàng ngàn cành liễu, tất cả tựa như là từng lưỡi mâu vàng đâm thẳng về chiếc chuông lớn

kia.

Vô số tiếng kim loại vang lên, tiếng keeng keeng điếc tai, đó chính là kết quả khi những lưỡi mâu đâm lên trên thành chuông.

"Kết thúc thôi!" Bóng người bên cạnh chuông lớn quát lên, hắn chính là người của đương đại đang sở hữu chiếc chuông này.

Thân phận của hắn bất phàm, pháp lực cái thế.

Tiếng hét truyền lới, ánh sáng của chuông lớn càng thêm lấp lánh, chữ "Chung" kia càng thêm lấp lánh và dâng lên ánh sáng hỗn độn, hàng loạt quy tắc phù văn vô cùng phức tạp đan xen.

"Ầm!"

Một vài cành cây của Liễu Thần bị đánh lui và lờ mờ hơn so với chữ "Chung" chói mắt kia, nó phát ra sức mạnh kinh khủng vô cùng, tựa như muốn đình chỉ tất cả.

"Không xong!" Dù là một vài Giáo chủ khi thấy luồng sức mạnh này lan tới thì biến sắc và nhanh chóng rút lui, các loại pháp khí của bọn họ đều rạn nứt, tựa như hình và hồn đều bị đình chỉ tồn tại với đời này.

Khiến cho sinh mệnh đi tới điểm cuối, tất cả đều quy về một mối.

Đây chính là áo nghĩa của chữ "Chung", đáng sợ vô cùng, rất khó đối phó.

"Ầm!"

Hàng trăm hàng ngàn cành liễu phát sáng, tiếp đó hàng vạn lá liễu hạ xuống bay tán loạn trong hư không, tất cả đều đánh về phía bóng người và chiếc chuông kia.

"Boong..."

Tiếng chuông càng thêm kịch liệt, cuối cùng chuông lớn bay ngược ra sau, mà người đương đại đang nắm giữ chiếc chuông nãy nơi khóe miệng liền trào máu lảo đào thối lui, sắc mặt trở nên trắng bệch.

"Ta giúp cho!" Lão Giáo chủ của Tiên điện quát lên, tay cần điện đồng to bằng nắm tay đánh mạnh về trước.

Tiên điện nổ vang, bên trong tản ra khí hỗn độn, bên ngoài tỏa ra ánh sáng hoa văn của trận pháp, tất ca đồng loạt xung kích về phía Liễu Thần.

Người đương đại nắm giữ chiếc chuông Vô Chung cũng gầm lên, lần nữa đánh về trước, mà lần này hai chữ ở bên trên thân chuông cũng đều phát sáng và giao chéo cùng nhau.

Hai chữ "Vô Chung" vô cùng rực rỡ, in khắc trong hư không.

Hiện giờ cả hai chữ đồng loạt hiện ra và hòa quyện cùng với nhau, hình thành nên một áo nghĩa càng phức tạp hơn trước.

"Hả, chuyện gì thế?" Có người giật mình.

Không ít Giáo chủ đang xuất thủ hòng giúp đỡ hai người này, thế nhưng lại phát hiện vùng hư không này tựa như không thể vững vàng được nữa, nếu bọn họ mà tùy tiện tiến vào thì sẽ rơi vào trong tuyệt địa ngay.

Hai chữ Vô Chung phát uy, thời gian hỗn loạn tựa như đánh người khác vào trong hư không đầy lạnh lẽo, trục xuất khỏi nơi đây hoàn toàn, cảm thấy thời gian không ngừng trôi đi.

Áo nghĩa thời gian!

Đày người khác vào trong bến bờ hư vô!

Những người gần đó nhanh chóng rút lui, không một ai dám tới gần.

Chiếc chuông này quá kỳ lạ, vừa rồi cũng chỉ là từng loại quy tắc khác nhau thế nhưng hiện giờ lại tựa như hoàn toàn đặt chân vào trong lĩnh vực

thời gian vậy.

Cũng không một ai dám thử nghiệm uy lực của năm tháng, sơ sẩy một cái thì chôn luôn thây ở nơi này.

Liễu Thần rơi vào trong khốn cảnh, bị thời gian trục xuất, bị năm tháng chém trúng, việc này đối với nó cũng không ổn cho lắm, nếu là người khác trúng phải công kích này thì hơn nửa đã mất mạng rồi.

"Giết!"

Lão Giáo chủ của Tiên điện với mái tóc bạc phấp phới, con ngươi mở to, khí tức tăng mạnh tựa như hung long rời hang, như tiên thú gầm rú, tỏa ra hơi thở vô cùng nguy hiểm.

Lão liên tục triển khai bảo thuật, mỗi lần biến hóa pháp ấn thì sẽ là một môn thần thông tuyệt thế, đều là áo nghĩa chí cường.

"Ầm!"

Liễu Thần bị đánh lùi mạnh ra sau, hãm sâu vào trong lĩnh vực thời gian, bị áo nghĩa Vô Chung bao phủ, hiện giờ gặp phải công kích nguy hiểm bậc này thì có thể nói là họa vô đơn chí.

"Tóm lại cũng chỉ là một gốc cây bị sâu bệnh không đầy đủ, nếu như ngươi phong độ như năm xưa thì dù là sư tôn của chúng ta phục sinh cũng sẽ bị đánh đánh!" Lão Giáo chủ của Tiên điện nói.

"Liễu Thần!?" Xa xa, Thạch Hạo nắm chặt nắm đấm, lòng tràn ngập vẻ lo lắng.

Một phương khác, những người như sinh linh Bất Diệt cũng muốn ra tay cứu viện nhưng cũng không thể, cả nhóm người đều bị các Giáo chủ của đối phương quấn lấy khó mà phá được vòng vây, hắn không ngừng đại khai sát giới ở nơi đó, khuấy lên màn mưa tanh gió máu nơi đó.

Có thể tiêu diệt được Liễu Thần thì sẽ khiến cho không ít người thấy được hi vọng, tất cả đều vì chuông lớn kia gia trì pháp lực, trợ giúp người nắm giữ chuông lớn kia.

"Phụt!"

Một vài cành vàng của Liễu Thần nổ tung hóa thành bụi phấn, và cũng có không ít phiến lá vàng héo úa, kết quả này có chút không ổn đối với nó.

"Giết!"

Bịch, Tiên điện bằng đồng cùng với chiếc chuông Vô Cùng cùng chấn động đánh về trước, hai đại chí tôn hợp lực áp chế Liễu Thần.

Hơn nữa, những Giáo chủ khác ở nơi xa cũng không ngừng trợ giúp, cùng nhau liên hợp chống lại Liễu Thần, khiến cho tình thế càng ngày càng nguy cấp hơn, vô cùng gay go.

Liễu Thần rút lui, cành vàng vỡ nát không ít, phiến lá nó héo úa theo gió tung bay.

Chất lỏng vàng trên các chiếc lá phát ra ánh sáng lấp lánh tựa như là huyết dịch, chúng không ngừng lắc lư phiêu động, duyên dáng tới đau thương.

Tất cả mọi người đều ý thức được, Liễu Thần hơn phân nửa đã xảy ra vấn đề, khả năng sẽ bị tiêu diệt.

"Chư vị, tốt nhất nên ngồi xuống nói chuyện một chút thì hơn, không cần thiết phải tiêu hao như vậy." Xa xa, lão Quy trắng lần nữa khuyên can.

"Tế Linh đại nhân!" Một bên khác, chín đại Giáo chủ đang chinh chiến kia đều tức giận và càng ra sức hơn, ai cũng sợ Liễu Thần sẽ xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, cho nên không ngừng xung kích về nơi đây.

"Giờ nói những lời này thì có ý nghĩa gì chứ, nhân có hội này mà diệt nó

thôi!" Có Giáo chủ quát lên.

"Chính xác, không thể thả được, bất kể là cây liễu này hay là tên sinh linh Bất Diệt kia, hoặc là tên tiểu bối Hoang kia nữa, giết chết toàn bộ, miễn cho việc đêm dài lắm mộng!"

Bọn họ gia tăng thế tiến công, hi vọng lần này có thể diệt sạch địch.

Nhưng, chủ lực ở giữa đương trường, lão Giáo chủ của Tiên điện cùng với chủ nhân của chuông lớn lại lộ vẻ vô cùng nghiêm túc, bọn họ cũng không hề lạc quan như đám Giáo chủ kia.

Bởi vì, cả hai đều đã dùng toàn lực, thần thông tuyệt thế của bản thân không ngừng sử dụng, vả lại hai pháp khí Tiên đạo không ngừng phát sáng và phun ra thần lực ngập trời, thế nhưng vẫn khó lòng trấn áp được cây liễu này.

Nếu cứ tiếp tục như này mãi, thời gian dài trôi qua và khi cây liễu kia có thể thoát vây, thì lúc đó bọn họ sẽ gặp bất lợi ngay!

Ầm!

Trên thực tế, sự thoát vây của Liễu Thần còn nhanh hơn cả tưởng tượng của bọn họ, Liễu Thần chấn động thật mạnh, những cành lá liễu vàng đã gãy nát héo úa tán loạn trong hư không chợt đánh văng những linh vực quy tắc kia.

"Ầm!"

Lão Giáo chủ của Tiên điện lảo đảo thối lui, khóe miệng không ngừng ứa máu, đạo bào cả người bị nổ tung đầy nhếch nhác.

Mà ở bên cạnh, chủ nhân của chuông lớn cũng tương tự như vậy, miệng mũi đều chảy máu, bị pháp lực cắn trả và văng ngược ra sau, bị thương không nhẹ.

"Không xong, mau lui!" Mấy người kia hét lớn.

"Các ngươi không muốn ngừng chiến chứ gì?" Liễu Thần hỏi, lời nói vẫn nhẹ nhàng từ tốn như trước, nó bước lên phía trước và quét nhìn tất cả mọi người.

Mọi người hoảng sợ, bị ép cho không ngừng thối lui.

"Đã thế, lấy máu để dừng cuộc sát phạt này vậy!" Liễu Thần nói.

"Ầm ầm!"

Một lát sau, khí thế của nó hoàn toàn thay đổi, cả người phát sáng, ba ngàn thế giới hóa thành ba ngàn chùm sáng tiến sát vào mặt ngoài thân thể của nó và trở thành những dấu ấn, tựa như là một bộ giáp trụ cổ xưa đầy loang lổ, thế nhưng khí tức lại vô cùng cái thế.

Liễu Thần giết thẳng về trước, tựa như hổ nhảy vào bầy sói, không có cành liễu vàng lao ra, không có những phù văn ngập tràn, chỉ là vung mạnh bàn tay trắng mịn mà thôi.

"Ầm!"

Cặp thủ chưởng này quá mạnh mẽ, không gì là không thể xuyên thủng, lúc này vừa mới đánh ra một quyền thì máu tanh đã xuất hiện, một vị Giáo chủ bị đánh bay ngược ra sau.

"Răng rắc!"

Có người dùng pháp khí hộ thể hòng ngăn cản thế tiến công.

Kêt quả, một chưởng của Liễu Thần đánh tới, chiếc đỉnh cổ này liền nổ tung hóa thành hàng trăm mảnh vỡ, một pháp khí đầy mạnh mẽ cứ thế bị hủy diệt.

Tiếp đó, Liễu Thần xoay tay một chưởng đánh tới, mặc cho người kia có pháp lực ngất trời tới đâu, tốc độ nhanh tới cỡ nào thì cũng không cách nào

thoát khỏi khu vực này.

"Bụp!"

Người này bị đánh thành bánh thịt, nguyên thần hòa tan, chết ngay tại chỗ.

"Boong!"

Chuông lớn lần nữa bay tới, kết quả Liễu Thần vỗ ra một chưởng, cả trời sụp nứt, năm ngón tay im đậm bên tên thành chuông.

Chủ nhân của chuông lớn bay ngược ra sau, bả vai bị ngón tay của Liễu Thần quét trúng nên chợt biến hình, cả người chấn động liên tục, xương cốt trong cơ thể vang lên lốp bốp, hắn há miệng phun ra đầy máu tươi.

"Hỏng rồi, đây chính là Vô Địch đạo, hắn đã rơi vào trong một hoàn cảnh kỳ lạ, trong mắt chỉ có địch thủ, đã quên đi hết thảy những thứ khác, khó mà chống lại được, đây chính là việc hồi phục lại đạo hạnh trước kia của nó." Mấy người kia sợ hãi.

"Đạo hữu, hôm nay chúng ta dừng tay ở đây được không?" Giáo chủ của Tiên điện mở miệng, hắn là một vị chí tôn cổ xưa, sống qua không tháng ngày dài đằng đẵng.

Lúc này, khi thấy trạng thái của Liễu Thần thì liền căng thẳng, việc này không cách nào chiến thắng được được, trừ phi phải mời tới Trường Sinh giả nếu không cái cây liễu đã rơi vào trong Vô Địch đạo này thì không cách nào ngăn cản được.

"Ngươi nói dừng là dừng?" Ta còn chưa giết đủ!" Liễu Thần vẫn từ tốn đáp thế nhưng lại khiến người khác sợ hãi, ai cũng đều rợn cả tóc gáy.

"Xoẹt!"

Liễu Thần bạch y tung bay bước về trước, tựa như là một vị "Trích tiên"

không dính chút bụi trần, siêu phàm thoát tục, bàn tay phát sáng tỏa ra năm màu.

Lão Giáo chủ của Tiên điện quát lớn, không ngừng kết ấn chống trả lại các đòn đánh của nó.

Bụp!

Nhưng, cổ tổ của Tiên điện không ngừng ho máu tươi, cánh tay của lão co giật, lần giao phong đầy kịch liệt này lão đã nhận lấy thiệt thòi lớn.

"Ngươi già rồi." Liễu Thần nói, ầm, từ trên cao chém mạnh xuống chấn cho cổ tổ của Tiên điện ói ra đầy máu tươi.

Ầm!

Lúc này, chiến y của lão Giáo chủ Tiên điện đã tổn hại nghiêm tọng, tóc tai bù xù, bị kích bay ngược sang ngang.

Trận chiến này kết thúc rồi, mọi người biết, hai vị cường giả một cầm Tiên điện bằng đồng một cầm chuông lớn đã không địch lại được, như vậy tức là những người này sẽ không chiếm được bất cứ chỗ tốt nào.

Có thể, sẽ có rất nhiều đầu lâu không ngừng lăn lông lốc!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1023: Ngừng Chiến

"Dừng tay!" Lão Giáo chủ của Tiên điện quát lớn, tay nâng điện đồng đỡ trước người phòng ngừa Liễu Thần công kích tiếp.

"Ngươi nói dừng là ta phải dừng?" Liễu Thần hờ hững đáp và vẫn tiếp tục bước về trước, bàn tay nó phát sáng rồi kết ra Chân Hoàng ấn, ngón tay cong tạo dáng như Phượng Hoàng giương cánh.

"Xoẹt!"

Hào quang vọt lên, chùm sáng cuồn cuộn, sương mù đỏ đậm ngập tràn, nơi đó có một con Chân Hoàng đầy cao quý và xinh đẹp đỏ rực bay vút lên trời cao, cặp mắt dõi nhìn về trước.

"Boong!"

Chiếc mỏ phượng tựa như thần đạo lấp lánh mổ lên trên điện đồng khiến cả tòa rung lắc, phát ra tiếng nổ vang rền, tựa như thanh âm khai thiên, vô cùng hùng vĩ.

Liễu Thần không chỉ có đạo pháp bản thân vô song mà còn có cả bảo thuật Chân hoàng, trước đây cũng là do xem thường nên không thi triển, chỉ cần dùng đôi tay thịt trần là có thể quét ngang chư địch rồi.

Hiển nhiên, lão Giáo chủ của Tiên điện còn có chủ nhân hiện giờ của chuông Vô Chung đã khiến nó mất đi một vài cành lá liễu nên sự hiền lành như trước kia không thể tiếp diễn được nữa.

Tiếng phượng hót tựa như suối trong nhỏ lên trên đá ngọc, lại như là tiếng đàn du dương êm tai, con chân phượng đỏ tươi này ngoại trừ có cái mỏ sắc bén ra thì còn có hai cánh phát sáng, từng chiếc lông thần sáng rực lấp

lánh, lực sát phạt càng kinh khủng hơn nữa.

Keeng!

Tiên điện bằng đồng bị đánh văng ra ngoài, mặc dù phù văn của thứ này đầy trời thế nhưng vẫn bị Liễu Thần áp chế.

Lão Giáo chủ của Tiên điện không muốn từ bỏ pháp khí này, sợ rơi vào tay của nó nên ra sức nắm chặt, kết quả bản thân cũng bị đánh bay, mu bàn tay rách nát, thân thể nứt toát run rẩy.

Chủ yếu là do đòn đánh này của Liễu Thần quá ác liệt, nó dựa vào Chân Hoàng thảo phạt nên thế như bẻ cành khô, vô cùng đáng sợ.

Chí tôn của Tiên điện run rẩy không thể nào đứng thẳng nổi, lúc nào cũng có thể ngã khụy xuống.

"Có gì đó không đúng, thân thể của vị tiền bối Tiên điện sao lại yếu vậy, không hề manh mẽ như trước kia!" Có người biến sắc nói.

Bởi vì, nếu như lão Giáo chủ của Tiên điện mà thất bại thì tình cảnh của bọn họ sẽ càng tồi tệ hơn.

Năm xưa, lúc mà tinh lực của lão Giáo chủ Tiên điện này còn chưa bị tổn hại thì vô cùng kinh khủng, siêu tuyệt thế gian, quét ngang các đối thủ, cho nên mới vang dội cổ kim. Dù là kẻ đối đầu của mình, người vang dội cổ kim, được mệnh danh là chí tôn vô địch của Cung điện Chí Tôn cũng đã bị lão cùng với một đám bạn phục kích và giết chết.

Nên biết, người của Cung điện Chí Tôn năm xưa là một nhân vật cái thế thật thụ, không một ai dám tranh đấu một một với hắn.

Bất kể là ai mà có thể đại chiến với hắn thì đó chính là một loại vinh quang. Mà lão Giáo chủ của Tiên điện đã liên hợp với các bằng hữu của mình đi chém và giết chết, như vậy đủ có thể chứng minh các vấn đề.

"Có thể, vì năm xưa khi vây công chém giết người kia của Cung điện Chí Tôn cho nên mới bị ám thương và không còn chút sức lực nào, không còn sự dũng mãnh như xưa!" Những người này suy đoán.

"Phụt!"

Quả nhiên, lão Giáo chủ của Tiên điện càng ngày càng không cách nào đỡ nổi nữa, tinh lực tản ra càng ngày càng mỏng manh và mờ ảo, bị Liễu Thần từng đòn một đánh thẳng lên trên điện đồng khiến cả hai không ngừng văng ngược ra sau, cả người đầy vết rách, máu tươi đầm đìa.

Chuông lớn lao tới để cứu viện.

Bởi vì chủ nhân hiện tại của chuông Vô Chung hiện giờ đã cùng bước lên một thuyền với lão, môi hở thì răng sẽ lạnh, sợ lão gặp nạn rồi bản thân cũng sẽ gặp nạn theo, cho nên mới ra tay cứu viện.

Liễu Thần thi pháp sử dụng một môn đại thần thông, hàng vạn lá liễu bay lượn và một con Côn Bằng lao vút lên, tất cả đều do lá liễu biến thành, toàn bộ đều đánh lên chuông lớn.

Sau đó, âm ngân vang của chuông lớn cũng ngừng lại, bởi vì những con Côn Bằng màu vàng do lá liễu hóa thành đều vây kín và nhấn chìm lấy thứ này, khiến nơi đó trở thành một đại dương vàng óng và niêm phong lại bên trong.

Phụt!

Một con Côn Bằng nhỏ bé bay lên rồi đánh ngay trên người của chủ nhân chuông lớn kia, lập tức hắn lảo đảo và nơi bả vai cùng cánh tay đều nổ tung.

Việc đã tới nước này thì đã quá rõ ràng, bọn họ không thể nào ngăn cản được bước tiến của Liễu Thần, hết thảy đều sẽ kết thúc.

"Đạo hữu, kính xin hãy thu tay lại!" Lão Quy màu trắng lần nữa lên

tiếng, lúc Liễu Thần rơi vào thế hạ phong thì nó cũng từng khuyên can như vậy, hiện giờ hai người kia rơi vào tình thế không ổn thì nó cũng khuyên can như thế.

"Xoẹt!"

Bàn tay của Liễu Thần bay ra một vết tích màu vàng hình lá liễu, thứ này còn sắc bén hơn cả dao chém thẳng lên thân thể của hai đại cường giả kia.

Phụt!"

Ánh đỏ tung tóe, máu tươi đầm đìa, hai người đều hét thảm, trên thân thể xuất hiện vết thương vô cùng nghiêm trọng, rất nhiều nơi lộ cả xương trắng hếu.

Là trọng thượng!

Mọi người cảm thán, năm tháng có thể cướp đoạt tất cả, nếu như hai người này vẫn còn trẻ thì chắc chắn sẽ không rơi vào tình huống như vầy, năm xưa bọn họ vô cùng mạnh mẽ, dõi mắt nhìn khắp ba ngàn châu.

Hiện tại rất rõ ràng, bọn họ đều đã rời khỏi đỉnh cao rồi.

Liễu Thần đã động sát thủ với hai người này, thế nhưng vào đúng lúc này thì trong hư không chợt bay xuống một tờ pháp chỉ sáng rực.

Nó rất cổ xưa và có chút hư tổn, thế nhưng bên trên lại có một vài chữ cỗ thần bí, mỗi chữ sáng chói chiếu khắp vòm trời.

"Đó là kiểu chữ gì thế?"Thạch Hạo kinh ngạc, cơ bản không hề nhận biết.

"Văn tự của kỷ nguyên Tiên cổ!" Có người sợ hãi hét lên.

Những người ở nơi này cũng không thiếu người thông kim bác cổ, hiểu rõ những chữ cổ xưa như thế này, thế nhưng bọn họ cũng không thể hiểu được nội dung ý nghĩa là gì.

Đây là một tấm pháp chỉ từ từ hạ xuống và bay về phía gần Liễu Thần, hiển nhiên là đang muốn nó đọc.

Liễu Thần đọc thật kỹ rồi nhíu mày, tiếp đó liếc mắt nhìn về phía vực ngoại vô ngần, chính là nơi mà tấm pháp chỉ này bay tới.

"Xin hãy tha cho bọn họ một lần được không?" Thứ nó lên tiếng.

Trong lòng mọi người nhảy rộn, tấm pháp chỉ này rốt cuộc là của ai mà lại từ trên vòm trời hạ xuống, với lại còn xin Liễu Thần giơ cao đánh khẽ?

Tất cả mọi người đều căng thẳng, cơ bản không hề nhìn thấy một ai.

Tiếp đó, thiên địa rung bần bật, một cái búa lớn xuất hiện, thứ này cũng không có trọn vẹn, nó mang theo ánh sáng hỗn độn từ cuối chân trời cuốn tới rồi rung động về phía Liễu Thần, tựa như đang gật đầu chào hỏi vậy.

Hơn nữa, xung quanh búa cổ này xuất hiện một ít văn tự khắc vào trong hư không, đây cũng là văn tự cổ xưa hơn một kỷ nguyên trước, tựa như đang giao lưu với Liễu Thần.

Việc này làm người khác chấn động và sợ hãi.

Hai sinh linh thần bí, là cao thủ vô thượng đang trao đổi với nhau, tới cùng là đang thương nghị chuyện gì với Liễu Thần, bọn họ là ai và có thân phận ra sao?

"Hôm nay cứ chấm dứt tại đây, sau này những người này mà không có biểu hiện gì ở Biên Hoang thì lại xét xử tiếp!" Liễu Thần nói, tiếp đó bình tĩnh trở lại chứ không còn đại khai sát giới nữa.

Lão Giáo chủ của Tiên đạo lộ vẻ mặt khó coi, còn có chủ nhân của chuông lớn cũng chẳng kém, ai cũng từng là người vô địch, từng nhìn khắp thiên hạ, từng khí thôn sơn hà, thế nhưng hiện này lại cần người khác cầu tình và trợ giúp.

Một bên khác, đám người sinh linh Bất Diệt, Tề Đạo Lâm chợt cảm thấy tiến thoái lưỡng nan, khi nhìn thấy tình hình ở bên chỗ Liễu Thần thì lòng của bọn họ hoàn toàn nguội lạnh.

Đặc biệt, một vài cường giả muốn giết chết Thạch Hạo thì sắc mặt cũng vô cùng khó coi.

"Ầm!"

Sinh linh Bất Diệt phát uy, lần nữa chém giết đối thủ, lại có nhân vật cấp Giáo chủ chết đi, không biết bao nhiêu người đã nằm xuống trong tay của hắn.

"Ngươi..." Những người khác tức giận thế nhưng cũng không biết làm sao cả, chiến trường bên kia đã hạ màn kết thúc, Liễu Thần đang từ từ đi tới, chắc chắn bọn họ sẽ không thể địch lại.

"Các ngươi dựa vào thứ gì mà có thể tùy ý định tội người khác là đời sau tội huyết?" Liễu Thần đi tới trước mặt bọn họ rồi quét mắt nhìn khắp hỏi.

Chiến trường ở bên này, tâm tình bất an nhanh chóng lan tràn, những người đang chém giết với sinh linh Bất Diệt, Tề Đạo Lâm, thần chủ Khổng Tước và chín đại Giáo chủ cũng phát lạnh.

Quả thật là tiến thoái lưỡng nan, ai cũng muốn bỏ chạy thế nhưng lại bị đối thủ quấn chặt không tha.

"Phụt!"

Liễu Thần ra tay ngay tại nơi này, dùng cành liễu sắc bén như lưỡi mâu ghim chặt lấy một người.

"Chúng ta đồng ý ngừng chiến, từ bỏ tranh chấp!" Có người hét lớn.

Việc đã tới nước này thì còn muốn chiến chỉ có con đường chết, chẳng còn chút ý nghĩa gì nữa, dù lão Giáo chủ của Tiên điện cũng thất bại thì ai có

thể làm đối thủ của Liễu Thần?

Trừ phi mời ra được những người kia trong truyền thuyết, thế nhưng đã không biết bao nhiêu vạn năm bọn họ không hiện thân rồi.

Xoẹt!

Liễu Thần lần nữa xuất kích, mục tiêu vẫn là cường giả từng gọi Thạch Hạo là đạo thống của đời sau tội huyết, trong phút chốc mưa máu tung tóe.

"Ngươi sao lại còn ra tay nữa chứ, không phải nói là ngừng chiến rồi à?" Có người hét lớn, trong lòng vô cùng sợ hãi nên vừa hét vừa lùi lại.

Mà đám sinh linh Bất Diệt, Tề Đạo Lâm, Thanh Thiên bằng vẫn còn không ngừng thảo phạt!

"Các ngươi nói ta dừng là phải dừng à, hiện giờ, ta nói rõ ra cho các ngươi biết, đời sau tội huyết không phải là cái tên do các ngươi định nghĩa." Liễu Thần rất bình tĩnh nói.

"Phụt!"

Nó lần nữa giơ tay, trong lòng bàn tay bay ra một cầu vòng năm máu giết chết một vị Giáo chủ khác.

Trong khoảnh khắc này, Liễu Thần vừa tới khu vực này thì đã ba người ra đi, thực sự khiến cả đám người sợ hãi.

Cho tới lúc này thì nó mới dừng tay lại.

Bên cạnh, tất cả chín đại Giáo chủ tới từ Tiên cổ đều phấn chấn, đây chính là Tế Linh mà bọn họ luôn luôn tham bái, sự nghịch thiên làm cho bọn họ vô cùng kích động.

Mà sinh linh Bất Diệt thì hơi tức tối, bí mật truyền âm nói: "Vì sao không ra tay nữa thế?" Hắn rất hi vọng sẽ giết sạch những kẻ này, kết thúc mọi chuyện trong hoàn hảo.

"Ngươi cho rằng đây là chân thân của ta à, bước vào cánh cửa Nguyên Thủy thì không một ai có thể trở lại được, nếu như ta gặp điều bất trắc thì chân thân của ta có thể sẽ không bao giờ xuất hiện trên thế gian nữa." Liễu Thần âm thầm đáp.

"Cái gì, đây không phải là chân thận, vậy ngươi là?" Dù là sinh linh Bất Diệt cũng không nghĩ tới, Liễu Thần trước mặt mình lại không phải là chính chủ.

"Chỉ là một dấu ấn chiến đầu từng lưu lại ở trong đoạn cành liễu mà những dân bản địa trong Tiên cổ cúng tế mà thôi, thời gian của ta có hạn." Liễu Thần bình tĩnh truyền âm.

Thạch Hạo cũng nghe được, bởi vì Liễu Thần cũng truyền âm cho hắn biết, nói ra tình huống thật của mình.

"Liễu Thần!" Thạch Hạo ngạc nhiên đồng thời cũng vô cùng thương cảm, đây không phải là chân thân của Liễu Thần, chỉ là một dấu ấn chiến đấu mạnh mẽ mà thôi, là một bộ hóa thân, một khi thức tỉnh thì sẽ tham gia chiến đấu và chẳng mấy chốc sẽ tiêu tán. Liễu Thần chân chính đã bước vào trong cánh cửa Nguyên Thủy và cũng chẳng biết khi nào quay trở lại, rất có thể sau này cả thế gian không biết tới, đời này, đời sau đều sẽ không tìm thấy, vĩnh viễn rời đi.

"Liễu Thần, con nhất định sẽ đi tới thế giới kia, con muốn đi tìm người!" Thạch Hạo thầm thề.

Đúng lúc này thì rùa trắng, Giáo chủ Tiệt Thiên giáo, lão tộc trưởng của Tuyết Hoàng tộc, ngay cả giáo chủ của Bổ Thiên giáo cũng tiến tới.

Trên thực tế, cũng không ít người đi tới nơi này.

Có mấy người vừa nãy không hề xuất thủ, thế nhưng cũng có một vài người từng có xung đột với Liễu Thần lúc ở hạ giới.

Nhưng, lập trường của từng người đều rất rõ, có người tới khuyên ngăn và yêu cầu ngừng chiến.

Trên thực tế, cũng có vài người muốn ra mặt giúp Thạch Hạo, muốn bảo vệ hắn thế nhưng Liễu Thần đã tới nên bọn họ đã mất đi cơ hội mở miệng.

Tới lúc này, những người này mới bắt đầu tỏ thái độ.

"Trận chiến này, chấm dứt ở đây!" Liễu Thần nói.

Khắp nơi đã nhận được tin tức.

"Nhưng vẫn còn một vài điều ta muốn nói rõ, Thạch Hạo là đệ tử của ta, từ hôm nay trở đi, người nào còn lấy lớn hiếp nhỏ, trấn áp đệ tử của ta thì chẳng khác nào là đang tuyên chiến với ta!" Liễu Thần lần nữa nói.

Câu này vừa ra, khắp nơi đều chấn động.

Một số người hiểu rõ nội tình bên trong, biết Liễu Thần và Thạch Hạo lúc ở hạ giới từng có quan hệ vô cùng thân thiết.

Còn nhiều người lần đầu nghe thấy thì đều sợ hãi, vốn tưởng rằng là ra mặt giúp sinh linh Bất Diệt thế nhưng thì ra chính là vì thiếu niên này.

"Ba ngàn châu, trong thiên hạ, bất kể là đạo thống nào, nếu lấy lớn hiếp hỏ, ta chắc chắn sẽ tới thăm hỏi và diệt sạch đạo thống của kẻ đó!" Liễu Thần bổ sung lần cuối.

Việc chiếu cáo khắp thiên hạ như thế này chính là đang cảnh cáo toàn bộ các Giáo chủ, ai dám với tay làm loạn hoặc là mưu hại thì Liễu Thần sẽ đi diệt sạch đạo thống của kẻ đó, ngông nghênh và bá đạo!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1024: Dư Âm

Liễu Thần mở lời đầy bá đạo, chiêu cáo khắp thiên hạ, vậy sau này có mấy ai dám trêu vào?

Vì vậy, lúc này tất cả mọi người đều căng thẳng, lòng tràn ngập sóng lớn, nếu ai muốn ra tay với thiếu niên này thì cần phải suy nghĩ thật kỹ cách phòng chống lửa giận của Liễu Thần!

Trận chiến này kết thúc, phong ba cũng chấm dứt.

Bên trong khu vực không người này có rất nhiều tu sĩ, bao gồm cả Giáo chủ cùng với những thiên tài vừa trở về từ trong di địa Tiên cổ, đâu đâu cũng là bóng người.

Chắc chắn những người này sẽ lan truyền tin tức này đi thật xa, nhất định sẽ là một cơn đại hồng thủy.

Rất nhiều người không cam lòng, đặc biệt là đám Kiếm cốc, Yêu Long đạo môn... Giáo chủ của đám người này đều đã chết, ai cũng muốn giết chết cái cây liễu kia, hạ gục Thạch Hạo, báo thù rửa hận.

Thế nhưng, bọn họ cũng chỉ có thể nén nhịn, bởi vì một khi lộ ra sát ý thì chắc chắn sẽ bị xóa bỏ, Liễu Thần siêu phàm thoát tục tới thái quá, đủ để dõi mắt nhìn xuống cả thượng giới!

Có người tức giận, có người bần thần, tự nhiên cũng có người mừng rỡ, cười tươi.

Trường Cung Diễn, Tào Vũ Sinh nhanh chóng chạy tới chúc mừng Thạch Hạo, có một sư tôn như vậy thì ai dám ức hiếp nữa chứ? Chỗ dựa quá là lớn.

Từ hôm nay trở đi, nếu như không có gì ngoài ý muốn thì Hoang có thể tung hoành ba ngàn châu mà không sợ các lộ cao thủ vây giết.

"Hi hi hi, đúng là ngoài dự liệu mà, không ngờ thế sự đảo ngược lại kinh người như vậy." Thỏ nhỏ cũng hùng hục chạy lại, nói: "Ta sợ ngươi sẽ bị đuổi giết nên đã mời cả tổ gia gia tới, chờ tới lúc quan then chốt thì sẽ nhờ người giúp ngươi, không nghĩ rằng ngươi lại có vai vế lớn như thế."

"Nói gì đó hả!" Thạch Hạo trừng mắt nàng.

Hắn cũng chẳng lấy làm vui sướng hay là tự mãn, bởi vì đây không phải là chân thân của Liễu Thần mà chỉ là một chùm dấu ấn chiến đấu mà thôi, nếu như những người này biết được thì hắn sẽ gặp họa sát thân ngay.

Xa xa, Tuyết Lâm cũng gật đầu chào hỏi, một ông lão tóc bạc đứng bên canh nàng hơi hơi khép mắt nhìn về nơi này, và lộ ra ý cười.

Hiện tại có rất nhiều người quan sát Thạch Hạo, có Liễu Thần che chở thì hắn có thể thuận lợi trưởng thành, Hoang tu ra ba luồng tiên khí, chỉ cần cho hắn thời gian thì tương lai nhất định sẽ uy chấn thượng giới!

Tiếp đó, đám người Long Nữ, Lộ Dịch cũng xuất hiện và tới chuyện trò với Thạch Hạo, chỉ là không nhìn thấy Thanh Y mà thôi.

Ở bên kia, Liễu Thần cũng bị quấn chặt, chín đại Giáo chủ của di địa Tiên cổ, còn có đám người Tề Đạo Lâm, đặc biệt chủ thần Khổng Tước còn tiến tới gọi một tiếng sư tôn.

Những người khác nghe thấy thế thì đều lộ vẻ kinh sợ, cảm thấy không cách nào tin được, Khổng Tước tộc không hề yếu hơn Hoàng tộc là bao, thế nhưng hắn lại là đệ tử của cây liễu đó?

Rõ ràng, Hoang lại có thêm một người sư huynh, việc này càng khiến nhiều người cảm thấy phiền phức hơn.

Tề Đạo Lâm cười gượng, khi đối mặt với Liễu Thần thì thân là sư phụ

của Thạch Hạo thế nhưng lại không cách nào sánh được với người này. Nhưng, Thạch Hạo cũng vô cùng cảm kích hắn, sau khi tới gần thì vẫn luôn tỏ lòng kính trọng như trước, vẫn gọi hắn là một tiếng sư phụ.

Lần này, Tề Đạo Lâm liều mạng tới cứu Thạch Hạo, về tình về lý đều đáng để hắn tôn trọng, nên cư xử phải một cách nghiêm túc.

"Tiểu sư đệ, sau này nếu có việc gì thì cứ tới tìm sư huynh ta." Thần chủ Khổng Tước âm thầm truyền âm cho hắn, lập tức Thạch Hạo vội vàng gật đầu.

Nhưng, Liễu Thần không có thừa nhận thần chủ Khổng Tước là đệ tử của mình, chỉ là từng ra tay giúp đỡ một lần nên cũng không thể xem là đã thu đồ đệ.

Nhưng, thần chủ Khổng Tước cũng chẳng để ý lắm, vẫn một mực lấy thân phận học trò đối đáp.

Nhìn về phía chưởng giáo Côn môn, Thạch Hạo thật sự vô cùng cảm khái, không ngờ người này lại là thứ thân của sinh linh Bất Diệt, sau khi tới gần thì hắn cũng biểu đạt lòng cảm ơn.

Ma nữ cười hi hi bước tới rồi trêu Thạch Hạo, nói: "Lần này thì ngươi vang danh khắp thiên hạ rồi đó nhé, từ một con chuột bị người người đuổi đánh nay biến thành một vị đệ tử của đại nhân vật, ha ha..."

"Nè, a hoàn, ngươi nói gì thế hả?" Thạch Hạo liếc nàng rồi nhìn về phía giáo chủ Tiệt Thiên giáo nơi xa xa, nói: "Xin ra mắt tiền bối."

Hắn chủ động rút ngắn quan hệ với Giáo chủ khắp nơi, phàm là những ai mang theo thiện ý tới đây thì hắn cũng đều cúi chào lễ phép.

"Uhm!" Giáo chủ Tiệt Thiên giáo gật đầu, tuy rằng hắn chưa từng xuất thủ thế nhưng vang danh thiên hạ, cả người đều chìm trong hỗn độn, rất là thần bí.

"Đúng rồi, không phải ngươi có quan hệ mờ ám gì với Thánh nữ của Bổ Thiên giáo mà, tại sao không thấy nàng tới?" Ma nữ làm vẻ thần bí kề sát tai Thạch Hạo hỏi.

Ở đây đều là cao thủ, thần thức của ai mà chẳng nhạy cảm, thần giác vượt xa người thường, cho nên tất cả đều nghe thấy được lời nói nhỏ của nàng.

Rõ ràng, Ma nữ đang cố ý khiêu kích Nguyệt Thiền, bôi xấu Bổ Thiên giáo.

Rất nhiều người lộ sắc mặt khác thường nhìn về phía Bổ Thiên giáo.

Trên gương mặt mịn màng xinh đẹp của Nguyệt Thiền hiện vẻ kỳ lạ, bên trong đôi mắt trong trẻo xuất hiện từng điểm lấp lánh nhìn chằm chằm Ma nữ, hai người này trời sinh đã đối đầu với nhau rồi.

"Ồ, nàng đang tức giận kìa, đừng nói là đang ghen với ta đó chớ, thế nhưng ta cũng đâu có quan hệ gì đó với ngươi đâu." Ma nữ lần nữa khích tướng, nhẹ nhàng nói nhỏ bên tai Thạch Hạo.

Thạch Hạo nhanh chóng kéo người lại, lập tức bờ môi đỏ mọng ấy chạm ngay vào vành tai của hắn, lúc này Ma nữ giật mình lùi nhanh về sau trừng mắt với Thạch Hạo, cho rằng tên khốn này cố ý làm thế.

"Ta thấy cũng đúng, Giáo chủ, ngài có thể suy nghĩ lại xem có thể cho Hoang ở rể Bổ Thiên giáo ta được hay không." Người cậu của Nguyệt Thiền bí mật truyền âm với Giáo chủ của Bổ Thiên giáo.

Nhưng mà hắn đã quên, nơi đây đều là cao thủ, có vài người có thể phát hiện được việc truyền âm này nên nhanh chóng phóng lớn, khiến cho không ít người nghe thấy.

Sắc mặt của Nguyệt Thiền liền đỏ ửng, căm tức nhìn chằm chằm cậu mình, quá đáng giận!

"Hì hì..." Ma nữ nở nụ cười đầy tự hào nhìn ngược lại Nguyệt Thiền, chỉ cần kể đối đầu với mình tức tối thì nàng sẽ rất vui vẻ.

Xa xa, Bất lão Thiên tôn xuất hiện, hắn đứng bên cạnh Tần Hạo và vợ chồng Thạch Tử Lăng.

Thạch Hạo thấy thế thì nhanh chóng lao về nơi này.

"Con ngoan!" Tần Di Ninh lớn tiếng nói rồi nhanh chóng tiến tới, trên gương mặt giàng giụa nước mắt, lần này có thể gặp lại đã khiến nàng cảm thấy như là một giấc mộng vậy.

"Mẹ!" Thạch Hạo lao tới.

Thạch Tử Lăng cũng phóng tới ôm chặt lấy con trai trưởng của mình, cả gia đình sum vầy nên trong lòng vô cùng kích động.

"Con ngoan, để mẹ nhìn kỹ con một chút nào." Tần Di Ninh nức nở khóc.

Lúc ở hạ giới, sinh tử ly biệt, nàng chỉ biết trơ mắt nhìn Thạch Hạo bị vùi vào trong đất vàng, ngồi bên cạnh bảo vệ ngôi mộ, vô năng vô lực, trong lòng cảm thấy áy náy vô cùng.

Sau khi tới thượng giới, cả ngày nàng đều dùng nước mắt để rửa mặt, nội tâm vô cùng hối hận, tự trách bản thân, bị giày vò trong nỗi áy náy, ngập tràn vẻ tuyệt vọng.

Lần nữa nhìn thấy người con trai trưởng này khiến lòng nàng vui sướng và kích động, không ngừng khóc lớn thành tiếng.

Dù là Thạch Tử Lăng thì cũng đỏ ửng cả mắt, hắn dùng sức vỗ vỗ vào sau lưng của Thạch Hạo, con trai trưởng bất ngờ xoay chuyển phong vân, một người giết thẳng tới thượng giới, quật khởi trong người cùng thế hệ, ngạo thị ba ngàn châu ở thượng giới, thật sự khiến hắn vô cùng cao hứng và kinh ngạc.

"Anh!" Tần Hạo lên tiếng.

Mà nơi đó, Bất lão Thiên tôn cũng nhìn Thạch Hạo, người trẻ tuổi này đã tạo nên một con sóng vô cùng lớn nên khiến hắn cảm thán vô cùng, chỉ một thiếu niên với một thân một mình xông vào thượng giới, nhưng lại có thể khiến cả trời đất lật nhào!

Tần Di Ninh cũng sớm năn nỉ hắn ra tay, thế nhưng Liễu Thần đã xuất hiện thì cũng không cần nữa, hiện tại mặt mày của hắn chẳng hề có chút cảm xúc nào, trong lòng mâu thuẫn không thôi.

Bởi vì, lúc ở hạ giới thì hắn từng bị Liễu Thần giết qua mấy đại phân thân, đã từng diễn ra cuộc chiến vô cùng thê thảm, thật sự cũng không quá tốt khi gặp mặt nó.

Cho tới lúc này, khi Thạch Hạo chủ động lại đây thì trên mặt của hắn mới xuất hiện một chút gợn sóng.

"Mẹ của ngươi xuất thân từ Tần tộc, cửa chính của tộc ta luôn mở rộng với ngươi, bất cứ lúc nào cũng có thể trở về." Bất lão Thiên tôn lên tiếng, đây cũng coi như là đang tỏ thái độ.

Sau người hắn, vẻ mặt của không ít người Tần tộc không được tự nhiên, từng có người căm thù Thạch Hạo, từng có người lộ sát cơ và hành động.

Thạch Hạo gật đầu hiểu rõ, tiếp đó tới hỏi thăm ba mẹ mình.

Nhưng, hắn luôn luôn có nguyên tắc của mình, sẽ không gia nhập Tần tộc, không mượn uy của bọn họ, hắn đi tới bước như ngày nay cũng chưa hề mượn ngoại lực của Tần tộc.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng thầm cảnh giác, Bất lão Thiên tôn trồng một khối tiên cốt vào trong người đệ đệ của mình, chuyện này hiện giờ thì không có gì thế nhưng về lâu về dài thì thật không yên lòng cho lắm.

"Bất Lão sơn có em của ta là đủ rồi, ta tin chắc ngày sau nó sẽ quật khởi,

đó là điều chắc chắn, và lúc đó ta luôn luôn giúp đỡ nó!" Thạch Hạo cũng tỏ thái độ.

Tuy rằng không phải một nụ cười là xóa đi ân cừu thế nhưng cũng gần như thế, trong âm thầm vẫn còn có chút ý nghĩ, ba mẹ và đệ đệ của mình nếu không có việc gì thì hắn vẫn sẽ luôn giúp đỡ.

"Con không đi với chúng ta sao?" Cặp mặt của Tần Di Ninh đã ngập tràn nước mắt.

"Sư tôn đang chờ con, hình như có chuyện gì muốn nói thì phải, có thể sẽ mang con đi rèn luyện." Thạch Hạo nói rồi nhìn về phía Liễu Thần.

"Con đã lớn thì cũng nên có thiên địa của riêng mình, cũng nên xông xáo vào một vài thiên nhai." Thạch Tử Lăng nói, hắn cũng rất hi vọng con trai trưởng sẽ như đại bàng đập cánh lao vút chín vạn dặm, không phải chỉ ngồi khư khư một chỗ.

Bởi vì, hắn cũng cảm thấy được, Thạch Hạo ở bên ngoài sẽ thoải mái dễ chịu hơn là khi ở trong Tần tộc!

"Từng có một người con gái khi con còn bé đã chăm sóc con rất cẩn thận, không hề rời bỏ con, con nghe nói nàng đang ở Tần tộc, hi vọng nàng có thể bình an và vui vẻ!" Thạch Hạo trịnh trọng nói vậy.

Đây không phải là yêu cầu mà còn vượt xa hơn thế nữa, bởi vì đây là việc đầu tiên hắn trịnh trọng như vậy, ngay trước mặt ba mẹ, người của Tần tộc và Bất lão Thiên tôn nói về một chuyện đầy nghiêm túc này.

"Nàng gọi là A Man, đã tới thượng giới với ông nội thế nhưng giờ đã lạc mất nhau rồi, và nàng đang ở Tần tộc!" Thạch Tử Lăng bổ sung.

Nói tới đây thì mọi người đều đã hiểu.

"Chúng ta sẽ lập tức phái người đi tìm, sẽ đưa nàng tới bên cạnh ngươi!" Có người nói, Bất lão Thiên tôn cũng không hay để lên tiếng, dù sao thân

phận của hắn quá lớn cho nên người khác có thể ra mặt đáp ứng, hứa hẹn như thế.

"Chỉ cần nàng khỏe mạnh là được rồi, ta đi gặp Liễu Thần đã, nếu có thời gian ta nhất định sẽ ghé Tần tộc gặp nàng!" Thạch Hạo nói.

"Thạch Hạo, ngươi có nghe gì hay không, vực ngoại có tới mấy tên rất vô liêm sỉ, quét ngang rất nhiều Thiên Thần ở thượng giới này mà chẳng hề có đối thủ, khinh thường tu sĩ ba ngàn châu, châm biếm và sỉ nhục tất cả, việc này không thể nhịn được!" Tào Vũ Sinh nói.

Thỏ nhỏ cũng adua theo, vô cùng tức giận.

"Ta không phải là người của thượng giới thì mắc mớ gì tới ta, ta tới từ hạ giới!" Thạch Hạo chẳng hề quan tâm.

"Ngươi không quan tâm thì tới lúc đó bọn họ cũng sẽ tìm ngươi thôi, ta nghe nói, rất nhiều cổ giới của cửu Thiên thập Địa muốn hợp lại và thành lập nên Thánh viện, Tiên viện, thư viện Thiên Thần gì đó, bọn họ sỉ nhục tu sĩ ba ngàn châu, ngạo mạn vô cùng, nếu như ngươi muốn tiến vào đó thì chắc chắn sẽ phải có một trận chiến." Ma nữ nói.

"Nếu ai làm khó dễ với ta thì ta cũng sẽ lấy thân phận của một sinh linh hạ giới chiến với kẻ đó một trận!" Thạch Hạo nói, vẫn chẳng hề để trong lòng như trước.

Đúng lúc này, Liễu Thần vẫy tay, ánh sáng xanh lục xoắn tới rồi mang Thạch Hạo bay lên cao!

Người đồng hành còn có sinh linh Bất Diệt, Tề Đạo Lâm, sau đó nhóm người từ từ biến mất ở nơi này.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1025: Thế Giới Trong Tâm Tư Của Liễu Thần

"Liễu Thần, đó là thế giới như thế nào vậy ạ?" Thạch Hạo rất tò mò nên vẫn luôn tìm đáp án, Liễu Thần muốn đưa hắn đi tới đó để làm gì?

"Thế giới mà ta quen thuộc đã không còn tồn tại nữa, vùng đất thuở xưa mà ta từng sinh hoạt đã bị thiêu trụi, những người mà ta quen biết đều chết cả." Liễu Thần nhìn về phía chân trời, nhìn quần sơn bao la, rất là vắng lặng.

Đây là lần đầu tiên nó biểu hiện ra trạng thái như vầy, hoàn toàn khác xa trước kia, có kết thúc, có tưởng nhớ, còn có sầu não, nó tựa như đang nhìn thấy từng cố nhân đang giãy giụa và chấm dứt hơi thở.

"Liễu Thần!" Thạch Hạo gọi lớn, hắn nhìn thấy làn sương mờ ảo trong đôi mắt ấy, vốn trông suốt như nước thế nhưng giờ này lại sâu thẳm như hồ nước, nó chìm đắm trong thế giới đau thương của mình.

Xa xa, sinh linh Bất Diệt và Tề Đạo Lâm cũng đang chời đợi, cũng không biết tình huống ở nơi này ra sao.

Liễu Thần đứng trên ngọn núi và thở dài một hơi đầy sầu thảm.

"Nơi mà ta muốn đi cũng không biết xa tới chừng nào, lộ trình dài đằng đẵng, bước qua cánh cửa Nguyên Thủy kia thì có thể sẽ tới được đó, nhưng vẫn còn một khả năng khác, rất có thể chân thân kia đã biến thành một vũng máu đen rồi." Liễu Thần lên tiếng, nói ra sự gian khổ tới cỡ nào.

Thạch Hạo nghe thấy thế thì trong lòng chật giật nảy, mạnh như Liễu Thần mà cũng sẽ như thế thì người khác sẽ sao thành công được?

Nhưng mà, hắn lại muốn đi tới đó, muốn cùng tìm hiểu với Liễu Thần, chính Liễu Thần đã đào tạo nên hắn đương nhiên hắn phải bước cùng đường

với nó, kề vai nhau chiến đấu.

"Kỷ nguyên Tiên cổ, có Tiên sinh sống với thế gian, nhưng chung quy lại là đã thất bại, kỷ nguyên này đã không còn Trường Sinh giả chân chính nữa, thế thì biết làm sao?" Liễu Thần khẽ nói.

"Cho con thời gian, con nhất định sẽ có tư cánh để đi tham chiến!" Thạch Hạo nói, hắn muốn đi theo Liễu Thần.

"Ngày xưa từng có Tiên thế nhưng đều chết trận cả, ngươi mặc dù có thể đã đạt tới một độ cao kia thì cảm thấy mình có thể thay đổi được ư?" Liễu Thần hỏi ngược lại.

Thạch Hạo yên lặng một hồi, nghĩ lại tất cả những gì ở trong di địa Tiên cổ, lúc hắn chiến thắng trên võ đài và được truyền tống tới vùng tạo hóa cuối cùng, lúc đó có thấy qua "Bức tường tuyệt vọng".

Đó chính là sự tuyệt vọng của cường giả vô thượng ngày xưa, lòng tràn đầy bi quan, cho rằng dù có người đạt được tạo hóa lưu lại hơn một kỷ nguyên trước thì cũng không cách nào cứu vãn nổi, không thể thay đổi được gì cả.

Mà hiện tại, tâm tình của Liễu Thần cũng rất rõ ràng, nó cũng cho rằng, dù có cao thủ quật khởi thì cũng khó có thể nghịch thiên thay đổi dược thứ gì.

"Con sẽ trở nên mạnh mẽ, có thể sẽ không sợ tất cả, quét ngang tất cả các địch thủ ở cửu Thiên thập Địa!" Thạch Hạo đanh thép nói.

"Dù như thế thì cũng không đủ đâu, vô địch cửu Thiên thập Địa, cũng chỉ là xưng tôn ở một thế giới quá tồi tàn vỡ nát mà thôi." Liễu Thần lắc đầu.

"Con sẽ càng mạnh hơn nữa, mạnh tới mức chỉ cần một mình con cũng đủ để xoay chuyển bất kỳ chiến cuộc nào, đánh đâu thắng đó, quét sạch đối thủ cổ kim!" Thạch Hạo nói tiếp.

Thật sẽ có ngày hôm đó sao? Liễu Thần nghe thế thì chỉ đứng yên nhìn về nơi xa xăm rồi lại nhìn về Thạch Hạo, tiếp đó là chỉ thở dài.

Con đường đó quá khó khăn, có lẽ sẽ mất đi rất nhiều thứ!

"Năm tháng dài đằng đẵng sau này, có lẽ sẽ có người như thế, một mình đứng ở trên dòng sông năm tháng nhìn lại vạn cổ, một mình bầu bạn với Thần đạo." Liễu Thần nói.

Tiếp đó, nó quay đầu nhìn về Thạch Hạo, nói: "Nhưng mà ta không hi vọng ngươi sẽ đi theo con đường này, bởi vì sẽ mất đi rất rất nhiều thứ!"

"Liễu Thần, người có thể nói cho con biết tại sao được không, thế giới mà người muốn tới nó như thế nào vậy?" Thạch Hạo thật lòng hỏi.

"MỘt trận chiến ở Tiên cổ rất khốc liệt, có người tới đó thế nhưng không ai tới đưng vùng đất cuối cùng, ta cũng chỉ là đang tìm kiếm và muốn tới xem thử, giải quyết tâm nguyện mà thôi." Liễu Thần nói.

Thạch Hạo nghe rất rõ, nơi mà Liễu Thần tới hẳn là vị trí của địch thủ, hoàn toàn khác với ba ngàn châu nơi này.

Đang nói tới đoạn này thì trong mắt Liễu Thần chợt hiện lên vẻ nhớ nhung, vẻ bi thương còn có một loại ánh sáng kỳ lạ!

"Ta sẽ trở nên đủ mạnh, ta sẽ có thể tới nơi đó, sẽ cùng chinh chiến với Liễu Thần" Thạch Hạo gào lớn.

"Ngươi biết đó là một nơi như thế nào không, cần bao lâu thì mới tới được, cần phải có tu vi cao thâm cỡ nào thì mới có tư cách chiến một trận ở nơi đó?" Liễu Thần lắc đầu, nói: "Tất cả mọi thứ ngươi đều không biết, không hiểu."

"Mặc kệ ra làm sao, con vẫn sẽ cố gắng cho bằng được."

Liễu Thần vẫn lắc đầu như trước, nói: "Nếu như có một ngày, tinh không

nổ tung, càn khôn lật nhào, chỉ còn sót lại mỗi mình ngươi, tuy rằng vô địch khắp thế gian thế nhưng suy đi tính lại thì cũng chỉ có thể là tưởng nhớ, nhìn hồng nhan mình từ từ bạc tóc và chôn cất trong hoàng thổ, nhìn cố nhân từ từ suy yếu rồi ngủ say trong mộ đất, tới lúc ấy ngươi cảm thấy đáng giá sao?"

Thạch Hạo nắm chặt nắm đấm, hắn không biết, vì sao một Liễu Thần phong hoa tuyệt đại như vậy mà lại không hề có chút tự tin, lại muốn nói những chuyện này với mình?

Liễu Thần, hẳn là vô địch, siêu nhiên, có thể hiện tại đang cảnh báo nhắc nhở rằng, hắn đừng nên bước lên con đường không có lối về này.

"Con tim của con rắn chắc như thép, sẽ quyết chiến tiến lên, quyết chí theo đuổi!" Thạch Hạo nói lớn.

"Vậy thì chờ tới khi nào ngươi đủ tư tách để đi vào trong khu vực ấy, không cần ta nói thì ngươi cũng sẽ gặp thấy, nhìn thấy, lúc đó sẽ hiểu tất cả." Liễu Thần nói.

"Con sẽ đi như thế nào để có thể tới được thế giới ấy?" Thạch Hạo truy hỏi.

"Trước hãy tới cửa ải Biên Hoang đã." Liễu Thần nói.

Trong lòng Thạch Hạo giật mình, vô số cường giả phụ trách trấn thủ Biên Hoang, mục đích cũng chỉ vì bảo vệ con đường kia, không cho người khác đặt chân và tiến vào đây. Hiện giờ, nhưng lại đi tới Biên Hoang, chủ động giết vào trong, lúc đó mới tìm thấy được một con đường và có thể tới thế giới kia.

Độ khó này quá là lớn!

Có mấy ai ở thượng giới có thể làm được? Ít nhất, hiện giờ không một ai có thể đi tới bước kia!

"Ta là muốn sáng tạo ra kỳ tích, thay đổi lịch sử, vượt qua cổ kim, sớm

muộn gì cũng sẽ có một ngày đi tới nơi đó!" Thạch Hạo lập lời thề, ánh mắt đầy kiên nghị.

Sau đó, Liễu Thần chuyện trò rất nhiều với Thạch Hạo, chủ đề liên quan rất là rộng, bao gồm chuyện cũ Thạch thôn, các cố nhân hạ giới... Nó không muốn bàn lại những vấn đề đau buồn nữa.

Dấu ấn này chính là trước khi Liễu Thần tiến vào trong cánh cửa Nguyên Thủy lưu lại nên thời gian còn lại cũng không nhiều lắm, sau đó không lâu sẽ tiêu tán ngay.

Thạch Hạo xót xa, hắn sợ chân thân kia sau khi tiến vào trong cánh cửa xương trắng kia sẽ vĩnh viễn không xuất hiện nữa, sẽ không thể nào gặp lại nữa.

Vì vậy, mặc cho Liễu Thần không nói những đề tài nghiêm túc trước kia thì hắn cũng cố truy hỏi, muốn hiểu càng nhiều càng tốt, nếu như tương lai đi tìm thì sẽ chỗ dựa để bước lên hành trình mênh mang này.

"Được rồi, giờ đã tới lúc ta tan rã rồi, trước khi rời đi ta sẽ thi triển một loại pháp môn tối cường để nhìn thử ngày sau sẽ phát sinh chuyện gì." Liễu Thần gật đầu.

Đó là pháp môn gì mà có thể nhìn thấy được chuyện trong tương lai? Trong lòng Thạch Hạo chấn động.

Năm tháng dài đằng đẵng, cổ kim xa xôi, Liễu Thần thi triển pháp môn này cũng có hạn, cho nên trước khi dấu ấn này tiêu tán thì cũng muốn triển khai một lần.

Có thể thấy được, nó coi trọng Thạch Hạo tới cỡ nào, cho nên mới vì hắn triển khai pháp này!

Xa xa, sinh linh Bất Diệt liền thay đổi sắc mặt, hắn cùng Tề Đạo Lâm chỉ biết trơ mắt nhìn, không biết chuyện gì sẽ phát sinh, sẽ thấy được tình huống như thế nào.

"Ngươi chắc chắn là muốn xem chứ?" Liễu Thần hỏi.

"Con..." Thạch Hạo hoảng sợ, sẽ thấy được tương lai ư. Nếu như thấy được những hình ảnh đó thì có di chứng gì không, sẽ là tốt hay là xấu với Liễu Thần?

"Chắc chắn, con sẽ nhìn thử xem thế nào!" Cuối cùng hắn đưa ra quyết định, bởi vì chỉ có như vậy thì mới có thể hiểu càng nhiều hơn, nhìn xem thử thế giới trong lòng của Liễu Thần sẽ như thế nào.

"Được rồi, để ta chuẩn bị chút đã." Liễu Thần gật đầu.

Thời gian không lâu sau, Liễu Thần ngồi xếp bằng bên trên ngọn núi rồi thổ nạp nhật nguyệt tinh hoa, bản thân tựa như cộng hưởng cùng với đại vũ trụ, cả nhịp thở như tựa như hòa quyện với chư thiên tinh thần.

Bóng người của nó dần mơ hồ, bạch y hóa thành sương mù tựa như là tiên khí không ngừng bồng bềnh, toàn bộ đất trời đều mất đi hào quang vốn có mà chỉ còn lại ánh sáng mông lung này mà thôi.

Vào đúng lúc này, một luồng sức mạnh khó nói thành lời cuộn trào và khuếch tán, lấy Liễu Thần làm trung tâm, nơi đây tựa như trở về lại lúc trước khi khai thiên tích địa, là một nơi nguyên thủy và chỉ có mỗi cô tịch.

Ánh sáng hỗn độn chiếu rọi, tiên khí mờ ảo phảng phất nơi đây như có sinh linh, có đại chiến ở nơi xa chứ không phải ở gần đó!

"Hả?" Thạch Hạo ngây người, cảnh tượng mờ ảo mà bản thân nhìn thấy có thật hay không?

Ầm!

Đột nhiên, thiên địa bùng nổ ra một tiếng sét đánh tan suy nghĩ của hắn.

Liễu Thần chuyển động, không ngừng kết ấn, miệng tụng thần chú, nhất thời nơi đây bị bao phủ bởi cuồng phong, bởi mấy khói, hào quang cuộn

trào, những mảnh vỡ thời gian lượn múa!

Hết thảy đều thay đổi, hoàn toàn khác với lúc nãy, Liễu Thần đang sử dụng một loại pháp thần bí để giúp Thạch Hạo có thể thấy tương lai mà mình muốn thấy!

"Ầm ầm ầm!"

Vào lúc này, có quỷ thần gào thét, có tiên ma rít gào, tất cả đều là bóng mờ, đều là vết tích, có thể nói đây là những anh linh đã chết trận trước kia tái hiện lại, là những dấu vết đã tan nát của bọn họ hóa thành.

Trong thiên địa này, đâu đâu cũng là dị tượng.

"Ngươi muốn nhìn thứ gì thì cứ chú tâm nghĩ tới!" Liễu Thần khẽ quát.

Hiện tại, nó dùng sức mạnh cuối cùng để triển khai đại thần thông này hòng quấy phá quy tắc và trật tự của thiên địa.

Ầm ầm ầm!

Một con sông dài cuộn chảy ngay trước mặt, sức mạnh thời gian to lớn, ầm ầm di chuyển.

Đó là dòng sông thời gian ư? Thạch Hạo không biết thế nhưng khi nhìn thấy một vài cảnh vật ở bên bờ sông thì lòng hắn liền chấn động.

Có một vài cố nhân chợt vụt qua, bộ dáng hào hoa phong nhã của bọn họ từ từ tiệm cận về vẻ già nua.

Đương nhiên, vẻ già nua nhanh chóng đó cũng chỉ là hư, thời gian quá nửa là mấy ngàn năm thậm chí cả vạn năm cũng nên.

"Thời gian không nhiều, nhanh nào!" Liễu Thần thúc giục.

Thạch Hạo chợt rùng mình một cái, hắn không nhìn về những hình ảnh bên bờ sông nữa, hắn muốn xem ở đoạn cuối cùng, xem thử tất cả tương lai

và thế giới bên trong của Liễu Thần sẽ như thế nào.

Ầm!

Hết thảy cảnh tượng đều thay đổi, dòng sông thời gian quay cuồng, hắn tựa như bị cuốn về phía trước và nhìn thấy nơi kết thúc ấy.

Nhìn thấy được tương lai mà trong lòng mình vô cùng thiết tha này!

Trong nháy mắt, Thạch Hạo nhìn thấy một người giống y như mình, thế nhưng rõ ràng là chững chạc, điềm tĩnh hơn chính mình rất nhiều!

Người kia, rất trẻ thế nhưng trong con mắt lại là vô tận tang thương, tựa như có thể nhìn thấu cổ kim tương lai!

Trong lòng Thạch Hạo rung động, bởi vì người kia đang dõi mắt nhìn lại, tựa như có thể nhìn thấy hắn ở thế này, người đó chăm chú quan sát, trong con mắt là vẻ cô đơn.

Một người, ở đời kia!

Chỉ một mình hắn tồn tại với thế gian, đứng ở bên trên vạn đạo, nhấm nháp vẻ cô tịch, chịu lấy bi thương của vạn cổ, quan sát xung quanh thì hắn chẳng có thứ gì cả!

Đây chính là cảnh tượng mà Thạch Hạo nhìn thấy, việc này làm hắn chấn động không thôi.

"Không, phải còn nữa chứ, làm sao chỉ còn mỗi mình ta thế này, ta muốn nhìn thấy tất cả của Liễu Thần, tương lai người sẽ ở nơi nào?" Thạch Hạo hét lớn hòng giúp bản thân tĩnh tâm lại.

Tiếp đó, hắn cũng nhìn thấy được.

Một cành liễu cháy đen sớm đã bị bẽ gãy, vĩnh tịch nằm nơi đó.

Đời kia, một mình hắn đứng trong cô đọc, mắt ngước nhìn thương vũ,

hắn hét lớn một tiếng động cả bỉ ngạn, hắn muốn giết về nơi xa.

"Ta không tin!" Thạch Hạo ở thế này hét lớn, làm sao lại có cảnh tượng như vậy.

Đời kia, hắn một mình đứng trên đỉnh cao nhất của Thần đạo, quá mức cô tịch, cả thế gian mênh mông, chẳng có thứ gì tồn tại cả.

Chỉ có một cành liễu cháy đen ở sau người hắn thế nhưng cành này đã chết, đã bị bẻ gẫy, chỉ còn sót lại một đoạn gỗ màu đen mà thôi.

Cảnh tượng vô cùng thê lương!

Cả thế gian chẳng hề có cố nhân, chẳng hề có sinh linh,chỉ duy mình hắn đứng nơi đó, dù là Liễu Thần cũng đã hóa thành một cành cây khô cằn, đi kèm là cảnh cô tịch và thê lương.

"Sẽ không như thế, hết thảy đều sẽ thay đổi, tương lai sẽ bị ta xoay chuyển toàn bộ!" Thạch Hạo hét lớn, hắn không thể tiếp nhận được cục diện này và cũng không hề tin tương lai sẽ như vậy, hắn muốn thay đổi tất cả những thứ này.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1026: Danh Chấn Ba Ngàn Châu

Đời kia, quá cô đơn!

Sao phải chịu đựng kết cục như vầy? Trong mắt của Thạch Hạo lộ vẻ chua xót ngước nhìn trời cao, khó tiếp thu, khó tiếp nhận!

Toàn bộ thế giới cũng không có phai tàn mà chỉ có mình hắn đứng trên đỉnh cao nhất của Thần đạo, gánh lấy vẻ thê lương cô tịch trong vạn cổ, thứ gì cũng không còn tồn tại nữa.

"Ta tuyệt đối không cho phép tình huống này phát sinh!" Thạch Hạo thề với trời, những lọn tóc tung bay, con mắt đỏ ngầu, đó không phải là kết cục mà hắn sẽ đối mặt.

Hắn muốn xoay chuyển toàn bộ những thứ này, không thể để cho thảm kịch này diễn ra, nếu như có một ngày như thế, chỉ còn lại mỗi mình hắn thì còn có ý nghĩa gì nữa chứ?

"Ngươi đã nhìn thấy kết cục này?" Liễu Thần hỏi.

Mặc dù nó sử dụng thần thông thế nhưng mỗi người sẽ nhìn thấy mỗi cảnh khác nhau, Thạch Hạo nhìn thấy được tương lai, mà người thi pháp như Liễu Thần thì cũng không thể hiểu được.

Nhưng, nó linh cảm và đoán ra ít nhiều, nói: "Ở thế giới của ngươi, có phải đã không còn có ta, không còn những thứ khác."

sinh linh Bất Diệt cũng tới nơi này, hắn nhìn thấy một vài hình ảnh mờ ảo thế nhưng cũng không hiểu cho lắm, Liễu Thần thi pháp giúp Thạch Hạo chứ cũng không phải nhằm về hắn và Tề Đạo Lâm.

"Tương lai sẽ ra sao?" Tề Đạo Lâm hỏi.

Con mắt của Thạch Hạo đỏ ngầu, mũi cay cay nhìn bọn họ, chỉ lo sợ sẽ không còn gặp lại nữa, thế giới kia, chỉ có mình hắn, hết thảy đều biến mất.

Mạnh như Liễu Thần cũng chỉ còn sót lại một khúc gỗ cháy khét kèm theo là vẻ thê lương vạn cổ, không thể tái hiện trên thế gian.

"Không có gì cả, đại thế đó, phồn vinh hưng thịnh, tất cả bạn bè bằng hữu đều tồn tại, hoàng kim sáng lóa, cả thế giới cùng hò reo." Thạch Hạo nói thế.

Liễu Thần thở dài, nó làm sao không hiểu Thạch Hạo chứ, là chính mắt nhìn hắn từ nhỏ lớn lên, vẻ thất lạc đó đã nói lên tất cả rồi.

Liễu Thần khẽ nói: "Nói gì đi nữa thì tương lai rất mênh mông nhưng cũng rất yên tĩnh, rất nhiều người sẽ không còn tồn tại, chẳng trách đã sớm có tiên đoán, toàn bộ thế giới sẽ trở nên quạnh hiu, trời cao vạn cổ cũng vì thế trở nên buồn tẻ bi thương."

Đột nhiên Thạch Hạo cảm thấy mình chịu phải áp lực quá lớn, hắn muốn thay đổi những thứ này, lập lời thề rằng sẽ ngăn cản tình huống này diễn ra, thế nhưng cũng không biết mình có thể thực hiện được hay không.

"Tương lai không cách nào xác định được, nó có quá nhiều biến số, những thứ mà mình nhìn thấy cũng chưa chắc sẽ trở thành sự thật, luôn luôn sẽ có một tia sáng để thay đổi." Liễu Thần nói.

"Thật không?" Thạch Hạo như con thuyền lênh đênh trên biển chợt thấy một ngọn hải đăng, tựa như là ánh rạng đông có thể cứu lấy mạng sống của mình.

"Ừ, hết thảy đều có thể thay đổi!" Liễu Thần an ủi, chỉ là trong lòng nó lại thở dài, làm sao sẽ dễ dàng được chứ, một tia sáng đó há có thể đoạt được dễ như vậy sao!

"Ta chính là biến số đó, ta sẽ tranh giành lấy ánh rạng động kia, sẽ thay đổi hết thảy!" Thạch Hạo hét lớn.

Lúc này, dòng sông thời gian đã sớm biến mất, "người giống mình" kia đã không thấy, thế nhưng chỉ cần hắn nhắm mắt lại là như có thể thấy lại thế giới cháy đen đó.

Sao có thể để cho loại cô tịch kia diễn ra chứ?!

"Ta phải đi rồi." Liễu Thần không có nhiều lời, nó đã không cách nào kiên trì được nữa, thân thể từ từ tiêu tán rồi hóa thành từng tia sáng xuyên vào trong núi đồi, tẩm bổ thiên địa.

"Sở hữu nhiều loại bảo thuật cũng chưa chắc đã có thể trở thành người mạnh nhất, phía bên kia Biên Hoang, bọn họ sớm đã hiểu rõ pháp và đạo ở thế giới này của chúng ta, cần phải bước ra con đường của riêng mình!" Đây là lời cuối cùng mà Liễu Thần nói.

Nó còn có rất nhiều bảo thuật thế nhưng cũng không hề truyền cho Thạch Hạo.

Bởi vì, Liễu Thần cảm thấy, Thạch Hạo có thể tự bước trên con đường của chính mình, giờ mà sở hữu nhiều pháp quá thì chưa chắc đã là chuyện hay, có thể sau này sẽ từ từ quan sát, lĩnh ngộ trên con đường nhân sinh của mình.

"Thiếu niên, đường còn dài, chớ nao núng." Ông lão nát rượu của Côn môn vỗ vỗ bả vai của Thạch Hạo, rồi lão cất bước rời chứ chẳng hề liếc nhìn chủ thân sinh linh Bất Diệt dù là một cái.

Tề Đạo Lâm đi tới rồi trao đổi rất nhiều với Thạch Hạo, tiếp đó hắn nói cho Thạch Hạo biết, bản thân vẫn cần phải tiến vào nơi sâu trong khu vực không người thêm lần nữa, đi tìm Cung điện Chí Tôn!

Rõ ràng, hắn đi tìm vì Thạch Hạo.

sinh linh Bất Diệt vỗ vỗ bả vai khác của Thạch Hạo rồi cũng rời đi.

Mấy đại cao thủ dần rời đi, nơi đây trở nên yên tĩnh.

Thạch Hạo đứng yên tại chỗ, vẻ mặt sững sờ rất lâu, hôm nay diễn ra quá nhiều chuyện, có thể gọi là biến cố lớn.

Thạch Hạo mang theo tâm trạng nặng nề rời đi, sau khi rời đi rất lâu thì hắn bỗng ngẩng đầu, đây là biên giới của khu vực rộng lớn không người, rất nhanh hắn sẽ rời khỏi nơi đây.

Hắn trầm mặc không thôi, một góc tương lai mà hắn vừa thấy cách đây không lâu đã tạo nên chấn động rất lớn đối với hắn!

Một người suy tư, làm sao có thể thay đổi tương lai đây? Chỉ có thể trở nên mạnh mẽ thì mới có tư cách xoay chuyển tất cả, nếu không thì làm gì nói tới việc tìm sự hy vọng và ánh rạng đông kia chứ.

Thạch Hạo rời đi không hề có đích đến, cứ thế cất bước rời khỏi vùng đất rối ren này, bước thẳng về phía ba ngàn châu, tuy rằng mất mát rất nhiều, tâm tình nặng nề vô cùng thế nhưng con đường phía trước vẫn phải đi, ánh mắt cần phải dõi về phía trước.

Mấy ngày sau thì Thạch Hạo đã khôi phục lại, con đường còn rất dài, thời gian còn xa vời, vẫn có thời gian để thay đổi tất cả, giờ hắn có lo lắng cũng chẳng thể làm được gì, như vậy không bằng buông thả tâm tình, thế nào thì cứ như thế.

Hắn là một người lạc quan, trong tận đáy lòng tuy có ưu sầu thế nhưng vẫn có thể điều tiết được tâm tình, không còn nặng nề nữa.

"Ngày mai mặt trời vẫn lên cao, vùng đất này cũng sẽ không lún xuống!" Thạch Hạo tự nhủ.

Trong buổi tối hôm đó, khi hắn đi qua một vách núi thì đánh đuổi một con hung cầm rồi chiếm lấy nơi trú ngụ và đánh một giấc no nê, mãi tới tận

bình minh, khi ánh bình minh vàng chói chiếu tới, tinh khí thần của hắn đã tràn trề.

"Tiếp tục lên đường!"

Thạch Hạo hoàn toàn thoát khỏi nỗi lòng nặng nề kia, để bản thân bình tĩnh đối mặt với tất cả những việc này.

Trên đường đi hắn nghe được rất nhiều tin tức.

"Hoang, uy chấn Tiên cổ, đại chiến các lộ hào kiệt và giành vị trí thứ nhất trong di địa, là đệ nhất thiên hạ!"

"Sai rồi, là đặt ngang đệ nhất với Thập Quan vương, "Trích tiên"!" Có người sửa lại.

"Càng sai nữa, sức chiến đấu của bọn tuy xêm xêm nhau thế nhưng trên võ đài thì Hoang mới chính là người chiến thắng, là người giành chiến thắng liên tiếp nhiều nhất!"

Trận chiến trong di địa Tiên cổ hạ màn, những câu chuyện liên quan tới việc này cũng không ngừng truyền ra khiến khắp thiên hạ đều hóng tin.

Thạch Hạo dù chưa xuất hiện thế nhưng giờ đã danh chấn khắp ba ngàn châu, là chủ đề nóng hổi để tu sĩ bàn luận.

Đương nhiên, ngoài trừ hắn ra thì còn có" Trích tiên", còn có Trường Cung Diễn, Long Nữ... phàm là những người kinh diễm thì sẽ là đề tài trong miệng của mọi người, đều được bàn tán sôi nổi.

Bởi vì, chỉ cần nhóm người này không chết đi thì tương lai nhất định sẽ là người thống trị thượng giới, sẽ là nhóm người mạnh mẽ nhất.

Những chuyện xảy ra trong di địa Tiên cổ rất là nhiều, trong mấy năm đó có rất nhiều người đạt được đại kỳ ngộ trong vùng đất cổ đó nên đã trở thành huyền thoại, sau khi trở lại thì tự nhiên sẽ là những anh hùng và là

nhân vật chính trong lời nói của mọi người.

Trải qua mấy ngày này, thượng giới không cách nào yên tĩnh được, nơi đây lưu truyền những cố sự vô cùng đặc sắc và hấp dẫn.

Đương nhiên, sau khi Tiên cỗ nứt ra và Liễu Thần từ trên trời giáng xuống, đại phát thần uy, giải cứu Hoang cũng được truyền ra ngoài, cơ bản không hề giấu giếm chuyện gì, việc này đã tạo nên náo động vô cùng lớn.

Nhất thời, phong vân diễn ra khắp nơi trong thượng giới, truyền thuyết được đồn thổi vô số.

Thạch Hạo mượn một vài truyền tống trận to lớn lặng yên tới Ma châu, hắn muốn đi gặp tổ phụ của mình.

Núi lửa vẫn như trước, dung nham ục ục, chất lỏng màu đỏ sục sôi.

Nơi bế quan của tổ phụ hắn có rất nhiều ngọn núi lửa nối liền, mùi lưu huỳnh gắt mũi xông lên, thế nhưng cũng chẳng hề ảnh hưởng được tới các tu sĩ.

"Ầm ầm!"

Một ngọn núi nứt ra, Đại ma thần cất bước đạp trên dung nham đi ra, tinh thần khoang khoái, cọng tóc đen bóng, khí sắc càng ngày càng tốt, cả người dồi dao tinh lực.

"Hạo nhi, là con hả... trở về rồi à!"

Thập ngũ gia vui mừng, hắn cảm ứng được khí tức của Thạch Hạo nên liền biết Thạch Hạo đã trở về, trong lòng tràn ngập niềm vui khó tả.

"Ông nội, là con, con trở về rồi nè!" Thạch Hạo cay cay sóng mũi lao tới, bởi vì hắn nhìn thấy một phần trong tương lai, tổ phụ không còn tồn tại nữa.

Những gì trải qua trước đây không lâu, tuy rằng chỉ là một vài hình ảnh

thế nhưng như là đã trải qua cả đời, trải qua rất nhiều năm tháng, lúc này chợt cảm thấy thương cảm.

"Ha ha, cháu ngoan của ta đã trở về từ trong di địa Tiên cổ rồi, xếp vị trí thứ mấy trong cuộc đại chiến quần hùng kia?" Đại ma thần thoải mái cười to, hắn muốn làm cho bầu không khí vui tươi lên.

Đã nhiều năm trôi qua nhưng hắn vẫn luôn ẩn cư nơi này, cũng không biết những việc bên ngoài, mặc cho ngoại giới lộn xộn, nhốn náo tới đâu thì hắn cũng không quan tâm.

"Người thứ nhất!" Thạch Hạo khoe với tổ phụ mình.

"Hả, cháu ta là đệ nhất thiên hạ luôn à?!" Lần này, Đại ma thần chợt giật mình, có chút không tin được.

Tổ tôn hai người chuyện trò rất vui vẻ nhiệt tình.

Thập ngũ gia tuy rằng cười ha hả thế nhưng mắt cũng hơi cay cay, cố nén không cho nước mắt chảy ra, bởi vì mấy năm qua hắn vô cùng lo lắng, sợ Thạch Hạo sẽ xảy ra bất trắc gì đó trong Tiên cổ.

Hôm nay không những thấy tôn nhi của mình trở về mà còn có chiến tích huy hoàng như kia thì làm sao không kích động chứ!

"Ông, con mang tới rất nhiều thứ cho ông đó!" Sau khi khoe chiến tích xong thì Thạch Hạo lấy ra nào là thánh dược, nào là bán thần quả... rất là nhiều thần vật.

"Sao ta có thể lấy đồ của ngươi chứ hả, thu lại hết đi, hiện giờ thân thể của ông rất mạnh khỏe, tay cụt sớm đã mọc lại rồi nè, còn có huyết dịch Ma tôn ở Ác Ma đảo tẩm bổ, ngày càng mạnh mẽ hơn, thể phách cường tráng dù là khủng long cũng có thể quật ngã, không cần những thứ này đâu!" Đại ma thần khéo léo từ chối.

Bởi vì, Thập ngũ gia biết, đây đều là những thứ mà tôn nhi mình lấy

mạng đổi lấy, thân là trưởng bối thì làm sao lấy những thứ này được chứ.

"Lẽ ra ông phải có quà tặng ngươi mới đúng!"

"Ông nội, ông còn khách sáo với con làm gì chứ?" Thạch Hạo lấy ra một cốt đỉnh, bên trong tràn ngập Vạn Vật thổ và có trồng một cây Thiên Thần thụ.

Hắn ngắt lấy một trái Thiên Thần quả vào tay tổ phụ mình.

"Đây là... Thiên Thần quả?!" Sau khi Đại ma thần biết được thì mặt lộ vẻ khiếp sợ, thứ ngay cả trong truyền thuyết mà tôn nhi của mình cũng có thể hái được, đúng là nghịch thiên mà.

"Ông, mặc kệ ông có dùng hay không thì cũng phải nhận lấy!"

Bên ngoài càng lúc càng không thể bình tĩnh được nữa, rất nhiều bí sự của các cuộc đại chiến trong di địa Tiên cổ không ngừng truyền khắp ba ngàn châu.

Thạch Hạo đại khai sát giới bên trong, dũng quan đồng đại, đánh giết rất nhiều Thiên Thần đều được truyền ra ngoài, việc này khiến cho đệ tử các giáo đều sợ hãi, coi như là một truyền kỳ.

"Đúng không thế, không biết đối thủ kia có hình dáng ra sao, nói hắn tới đánh một trận với ta đi, để xem thử có đỡ nổi một đòn của ta hay không, nói chẳng đúng sự thật sự cả." Người trẻ tuổi nằm trong nhóm khách tới từ vực ngoại kia cười lạnh nói, ra lệnh cho người mạnh nhất từ Tiên cổ đi ra kia phải chiến một trận với mình.

Bởi vì, liên minh của cửu Thiên thập Địa chuẩn bị thành lập, sẽ thành lập nên Thánh viện, Tiên viện, thư viện Thiên Thần, chỉ có người mạnh nhất thì mới có thể tiến vào.

Người của vực ngoại muốn đo lường xem thử những kỳ tài mạnh nhất của ba ngàn châu này có đủ tư cách tiến vào hay không.

Thạch Hạo đoàn tụ với tổ phụ mình được vài ngày thì rời đi, hắn muốn trở nên mạnh mẽ hơn, sẽ không ngồi yên một chỗ mà muốn du lịch khắp thiên hạ.

Tiếp đó, hắn tới Hỏa châu, đi tới một nơi đâu đâu cũng là Hỏa Tang thụ.

Đã nhiều năm trôi qua, Hỏa Tang vẫn như trước, chỉ là không biết cố nhân còn hay là không.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1027: Như Trước Hỏa Tang

Hỏa Tang vẫn như trước, ánh chiều tà len lỏi khắp nơi.

Từ xa nhìn lại, trùng điệp cây xanh mang theo ánh lửa phừng phực với diện tích vô cùng lớn, ánh đỏ rạng ngời trông rất bắt mắt.

Khi tới vừa mới lại gần thì vẻ nóng rực phả mạnh vào mặt, Hỏa Tang thụ mang theo ngọn lửa đỏ với nhiệt độ chẳng hề thấp chút nào.

(*): Tang là cây dâu.

Cảnh tượng vẫn y như trước, vẫn là những cô thôn nữ đang bận bịu công việc hái dâu, tuy cũng có chút tu vi thế nhưng lại không quá cao, sau lưng mỗi người đều là những sọt bằng trúc, quần áo bằng vải thô đơn sơ mộc mạc.

Nhân số cũng không nhiều, trên trán của các nàng đều mang theo điểm mồ hôi lấm tấm, quả thật nhiệt độ nơi đây rất cao cho nên dù có tu vi nhất định thì cũng không thoát khỏi cảnh tứa mồ hôi hột.

Trên những cây dâu có không ít những con tằm đỏ rực, đó chính là những con tằm quý báu không ngừng nhả ra từng sợi tơ có thể bện thành bảo y.

Thạch Hạo một mình tiến vào trong khu rừng, xung quanh là những âm thanh xào xạc đang gặm lá của các chú tằm, thi thoảng sẽ có một vài vòng lửa bốc lên trông rất lạ mắt.

Năm xưa khi Thạch Hạo tới nơi đây thì cũng chưa kịp chú tâm quan sát ngắm cảnh, thì đã gặp lại cố nhân rồi.

Giờ lại quy về chốn cũ, lúc này khi quan sát thật kỹ lưỡng, quan sát

những cô gái đang gái dâu thế nhưng cũng không thấy được thứ mình muốn thấy.

Hỏa Tang lâm đầy yên tĩnh, ánh đỏ trong veo, ngọn lửa nhấp nháy.

Thạch Hạo đảo bước đi qua khu rừng này, dựa theo trí nhớ từng bước đi tới, hắn biết mình cách nơi kia không còn quá xa nữa.

Từ biệt đã mấy năm, không biết nàng nay đã như thế nào rồi.

Hỏa Tang thụ đầy to lớn, có cây đã sống cả mấy trăm năm thậm chí hơn nghìn năm, hình thể to lớn chắc chắn, ánh đỏ cuồn cuộn.

Trong lòng Thạch Hạo không cách nào yên tĩnh được, mấy năm trôi qua rừng dâu vẫn còn thế nhưng lòng hắn lại có chút lo lắng, năm tháng sẽ không bao giờ chờ đợi bất kỳ ai, có thể sẽ thay đổi rất nhiều thứ.

Rốt cuộc cũng đã tới gần, đã tới khu vực quen thuộc trước kia.

Có tiếng nước chảy rì rào từ trong hốc đá ra ngoài, tình cờ sẽ có những chú cá nhỏ búng lên khỏi mặt nước, dịu dàng và tự nhiên.

Nơi sâu trong Hỏa Tang lâm rất là yên bình, nơi đây có một khu rừng trúc, có một dòng sông nhỏ hòa tan đi vẻ oi bức nơi đây.

Thạch Hạo nhanh chân đảo bước tiến vào rừng trúc phía trước.

Trong nháy mắt, vẻ mặt của hắn chợt đọng lại.

Vốn nơi đây hẳn phải là một ngôi nhà bằng tranh, có một cái tiểu viện, có một ít đôn gỗ, còn có chút hoa dại, thế nhưng hết thảy đã chẳng thấy đâu.

Nơi đó chỉ có một vùng cháy đen, mặt đất khô nứt nẻ tràn đầy đau thương.

Tiểu viện đã biến mất, vẻ yên tĩnh ngày xưa đã bị phá vỡ, cây cỏ chẳng còn, nhà tranh bị đốt cháy, nơi đây cũng chỉ còn lại tro tàn.

Tại sao? Thạch Hạo nhanh chóng vọt tới!

Ánh mắt của hắn lóe lên tựa như dao sắt quét nhìn toàn bộ, cẩn thận đánh giá xung quanh, tra xét tất cả!

Không nghĩ tới, chỉ có mấy năm mà tất cả những cảnh vật khi xưa đều đã không tồn tại, bị người khác phá hủy toàn bộ.

Hỏa Linh Nhi, nàng ở nơi đâu?

Trong nháy mắt, trong lòng Thạch Hạo trở nên mịt mù, cảm giác hổ thẹn bao phủ toàn thân.

Hắn tới đây là để tìm Hỏa Linh Nhi, nhưng lại thấy cảnh tượng như vậy, hiển nhiên, nơi đây đã xảy ra chuyện, bị người khác một đuốc đốt sạch.

Thạch Hạo tin chắc, đây không phải do chính Hỏa Linh Nhi gây nên, dù là rời đi thì cũng không cần thiết phải phá hủy đi tiểu viện mà mình nâng niu, biến nơi đây thành cảnh thê lương như vầy được.

"Là kẻ nào?" Thạch Hạo nổi giận, đồng thời trong lòng run rẩy đầy lo lắng.

Hỏa Linh Nhi đã xảy ra chuyện gì, nàng hiện ở nơi nào, vì sao lại xảy ra chuyện này?

Nỗi lòng của Thạch Hạo rối bời, lo này lo kia, hôm nay tới đây vẫn còn tưởng rằng sẽ gặp lại nhưng không nghĩ, không chỉ thất vọng mà còn nhìn thấy cảnh tượng như vầy.

Hắn mở to thiên nhãn, hy vọng có thể tìm thấy được chút ít manh mối.

"Hả?"

Thạch Hạo thất kinh, Thiên mục mở to và nhìn thấy một ít tàn khí còn sót lại bên dưới tro tàn, đó là những mẩu vụn bị đánh nát.

Hắn vung tay đánh bay đất đá đen thui đó, một miếng cốt thuẫn xuất hiện, bên trên chi chít vết nứt xem kẽ là một chút vật chất màu đen.

Là máu, sớm đã khô cứng!

Trong lòng Thạch Hạo chấn động rồi bốc lên một ngọn nộ diễm, còn có vẻ là hoảng sợ, hắn sợ sẽ xảy ra điều bất ngờ kia, dù có bản lĩnh bằng trời thì hắn cũng khó lòng cứu vãn được!

"Tại sao sẽ như vậy, là ai tới nơi này và lại ra tay với một cô gái chân yếu tay mền chứ!?" Thạch Hạo nắm chặt nắm đất, sắc mặt tái xanh.

Hỏa Linh Nhi không hề có kẻ thù, hoàn toàn không có liên hệ gì với người bên ngoài, vẫn luôn ẩn cư nơi này, có thể nói là không tranh với đời nhưng tại sao những người kia lại tìm tới nơi đây?

Là vì hắn sao? Nếu là vậy thì những tên kia quá ác độc, mũi còn thính hơn cả chó, dù là nơi này mà cũng có thể tìm tới được.

Thạch Hạo nghĩ tới nghĩ lui thì vẫn cảm thấy, trường hợp Hỏa Linh Nhi kết thù kết oán với người thì không khả thi cho lắm, nếu như phát sinh biến cố, khả năng quá nửa là có liên quan tới hắn.

Trong lúc nhất thời trong lòng Thạch Hạo trở nên lạnh lẽo, sinh ra cảm giác tự trách bản thân, vô cùng hối hận, nếu như Hỏa Linh Nhi vì hắn mà xảy ra bất trắc gì thì cả đời này hắn khó mà bỏ qua cho mình được.

"Ta từng nói nàng rời đi nơi khác, đừng có ở nơi này nữa, né tránh tai họa, có sao?" Lời nói của Thạch Hạo run run, hắn không thể xác định được.

Năm đó hắn cũng từng suy nghĩ qua, phòng ngừa người khác quá ác độc, không buông tha cho tất cả nên sẽ lần theo manh mối tìm tới nơi này nên đã đề xuất với Hỏa Linh Nhi là hãy đổi một nơi khác.

Nơi đây từng xảy ra chiến đấu, từng có xung đột rất kịch liệt.

Lòng của Thạch Hạo trở nên nặng nề, cố gắng tìm kiếm khắp nơi thế nhưng vẫn không hề phát hiện ra chút manh mối nào, không biết năm đó đã xảy ra chuyện gì.

Một lát sau, Thạch Hạo hóa thành một luồng cầu vòng đảo quanh nơi đây, Thiên mục mở to quét nhìn mỗi một tấc đất hòng tìm kiếm cho bằng được.

Đáng tiếc, hắn lại thất vọng, cũng chẳng hề có manh mối gì cả.

"Không!" Thạch Hạo hét lớn, trong lòng đau đớn, hắn sợ nếu như thật xảy ra bất trắc gì thì cả đời này hắn sẽ chìm trong hối hận.

Một ngày một đêm, Thạch Hạo không ngừng tìm kiếm, chưa hề rời khỏi khu di địa cháy đen kia.

Cuối cùng, hắn trở nên trầm mặc, chẳng hề thu hoạch được gì.

Trước khu tiểu viện có hai cây Hỏa Tang thụ, tuy rằng trải qua hỏa hoạn thế nhưng sức sống vẫn kiên cường, và cũng bởi vị bản thân chúng thuộc tính "Hỏa" cho nên cũng không hề sợ lửa.

Thạch Hạo còn nhớ, đây chính là cây mà trước khi rời đi hắn và Hỏa Linh Nhi đã trồng xuống, từng hình ảnh ấy vẫn còn in đậm trong lòng.

Nhưng, mấy năm qua đi, cây nhỏ này đã cao lớn hơn trước kia nhiều, thế nhưng người lại không thấy, chỉ có mấy năm mà cảnh còn người chẳng thấy đâu.

Thạch Hạo không thể tiếp thu hiện thực này, hắn nhảy bật lên cả vạn trượng, nhanh chóng rời khỏi nơi đây và hướng về một tòa thành trì gần nhất.

Thành Ly Hỏa, xung quanh có rất nhiều dâu lửa với ánh đỏ hừng hực, một vài cây vài ngàn năm tuổi bốc lên từng ngọn hỏa diễm, hơi nóng ép người.

Hỏa tộc, lấy Hỏa làm căn cơ, dùng Hỏa lập giáo.

Khu vực này là địa bàn của Hỏa tộc thượng giới cho nên bọn họ rất gần gũi với lửa, vì vậy xung quanh có rất nhiều cây cổ thụ lâu năm như vậy.

Thạch Hạo không cam lòng nên nhanh chóng vọt tới thành trì này, thần thức hắn đảo qua và tìm kiếm tu sĩ mạnh mẽ nhất, muốn hiểu một chút tình huống ở nơi kia.

Rất nhanh hắn đã phát hiện được.

Bởi vì, để nhanh chóng tìm hiểu được tin tức cho nên hắn không ngần ngại ra tay trực tiếp, giam cầm lấy thành chủ của tòa thành này, mạnh mẽ tìm hiểu biển ý thức của hắn và bất ngờ biết được một chút tình hình.

Quả nhiên, mấy năm trước từng có một vài người tới đây để tìm thứ gì đó và đã xông vào trong Hỏa Tang lâm bên ngoài thành, hơn nữa những người này vẫn không hề rời khỏi mà vẫn ráng ở lại cho tới nay.

"Không thể nhịn nữa rồi!" Thạch Hạo nổi giận, hiện rõ vẻ sát cơ, ngọn lửa tức giận cuộn trào!

Nơi đây là địa bàn của Tội Huyết tộc chứ cũng không phải là trọng địa gì cả, và cũng rất heo hút nên tin tức từ bên ngoài truyền tới đây rất là chậm và cách trở.

Mọi người đã biết di đia Tiên cổ đã nứt ra và tiếp giáp với ba ngàn châu, cũng biết được những thiên tài đã trở về thế nhưng cũng không hề biết mấy năm qua đã xảy ra những gì trong Tiên cổ.

Nói tóm lại, tin tức ở nơi này rất lạc hậu, mọi người cũng chỉ biết một vài tình huống tiêu biểu mà thôi.

Thạch Hạo nổi giận đùng đùng rồi nhằm thẳng ra ngoài thành, lần nữa xông vào trong khu Hỏa Tang lầm này, mà lần này hắn lại rất may gặp ngay đám khả nghi kia.

"Chúng ta đã thủ ở nơi này nhiều năm như vậy mà chẳng hề có lợi ích gì cả?"

"Nghe nói trận chiến ở Tiên cổ đã kết thúc, thiếu niên kia không biết còn sống hay là đã chết trong di địa Tiên cổ rồi? Tại sao không có ai tới báo cho chúng ta chứ."

"Trong địa bàn Tội huyết này, chúng ta đã bị người lãng quên từ lâu rồi, mấy năm rồi chẳng hề có ai tới thay ca cho chúng ta!"

Thạch Hạo từ từ đi lại, vẻ mặt âm u.

Mà những người kia lại không hề phát giác, vẫn theo thông lệ đi tới khu nhà tranh bị đốt cháy đen kia.

"Cô bé năm xưa quả thật rất tươi ngon, mặc dù là hậu duệ tội huyết thế nhưng lại quá xinh đẹp!" Có người bỉ ổi nói.

"Không biết đã chết hay chưa, tiếc là không rơi vào tay chúng ta." Có người tiếc nuối nói.

"Bụp!"

Một lát sau, hai người cảm thấy hai chân đau nhói, cả người ngã nhào về trước, máu tươi lấp lánh, hai chân mỗi người đều đã nổ tung.

"Người nào?" Những người này kinh hãi, ai nấy đều quay đầu về sau quan sát.

Chỉ thấy một thiếu niên đang từ từ đi tới, lúc này cả đám biến sắc, bởi vì họ nhận ra đối phương là ai.

"Là ngươi, Hoang!"

"Phụt!"

Thạch Hạo điểm ra một chỉ, chùm sàng vàng từ đầu ngón tay bay ra, tất

cả những người kia đều hét lớn, nửa thân dưới đều nổ tung còn nửa trên bay ngược ra sau.

"Nói, năm đó đã xảy ra chuyện gì?" Thạch Hạo gầm lên.

"Đừng giết chúng ta, chúng ta sẽ nói hết!" Có người la lớn.

"Chúng ta nhỏ bé không đáng nhắc tới, dù ngươi đã trở lại mà cũng không hề hay tin, không hề nhận được chút tin tức nào, hoàn toàn bị người khác quên lãng, xin đừng có giết chúng ta!"

Bọn họ cực kỳ sợ hãi, sau đó đều khai ra toàn bộ.

Năm đó, những người này phụng mệnh đi tìm tin tức, mục tiêu chính là Hỏa Linh Nhi, phải bắt nàng cho bằng được, kết quả lại chậm một bước.

Phụ thân của Hỏa Linh Nhi từng là Nhân hoàng ở hạ giới du lịch trở lại, sau khi biết con gái mình và Thạch Hạo gặp mặt nhau nên liền dẫn nàng rời khỏi.

"Các ngươi không hề phát hiện ra bọn họ?" Gánh nặng trong lòng của Thạch Hạo như được tháo xuống.

"Sau đó cũng có chút manh mối và đi tìm kiếm, thế nhưng cũng không có kết quả gì." Bọn họ ngoan ngoãn trả lời, ngược lại còn từng bị Hỏa hoàng đại khai sát giới tới tận nơi đây.

Rất nhanh, Thạch Hạo hiểu rõ lai lịch của những người này, đều là nhân mã của Kiếm cốc, Hỏa Vân động, La Phù chân cốc, quả nhiên là mấy đại giáo nhận việc trấn áp Tội huyết làm nhiệm vụ của mình.

Đồng thời, làm cho ánh mắt của hắn trở nên băng hàn hơn là, trong đây còn có sự tham dự của hai tu sĩ của Thiên Nhân tộc.

"Hỏa Vân động, La Phù chân cốc, còn có cả Thiên Nhân tộc nữa, các ngươi khinh người quá đáng rồi đó!" Thạch Hạo tức giận, hắn xin thề, tương

lai sẽ tới từng nhà chào hỏi.

Hắn từ những người này đã biết được một vài tình huống, sau cùng vung tay giải quyết nhóm người này, chưa hề lưu tình gì cả.

Thạch Hạo thở dài, thiên hạ to lớn như vầy thì biết đi nơi nào tìm kiếm Hỏa Linh Nhi? Hi vọng hai người sẽ bình yên vô sự.

Trong mấy ngày kế tiếp, hắn vẫn bồi hồi về khu vực này, dõi mắt nhìn về nơi đây rồi lại nghĩ tới những chuyện tại hạ giới, hắn chỉ biết thở dài mà thôi.

Hỏa Tang lâm này rất lớn nhưng trong mấy ngày qua Thạch Hạo gần như đã đi gần hết khu vực này, hắn muốn tìm nơi mà Hỏa Linh Nhi từng thu hái, muốn tìm hiểu thật rõ.

"Hả?"

Ngày thứ tư, trong lòng Thạch Hạo chấn động, ánh mắt ngưng lại rồi nhìn về một phía.

Nơi đó cách nhà tranh rất xa, là biên giới của Hỏa Tang lâm.

Nơi đó có người đang hái dâu, một cô thiếu nữ với bộ đồ được may bằng vải thô, mái tóc rối bời, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Trước giờ, Thạch Hạo chưa từng nhìn thấy dung mạo này bao giờ thế nhưng khi nhìn vào cặp mắt ấy thì tâm thần liền run lên, hắn có chút không thể tin, đôi mắt ấy quá quen thuộc.

Thạch Hạo từ từ đi tới, thiếu nữ ấy xoay người, giỏ trúc giờ đã rời tay rơi xuống mặt đất, trong mắt liền hiện ra những giọt nước, cặp mắt đen láy to tròn ấy chợt rưng ưng.

"Là... ngươi!" Lời nói của nàng run rẩy.

Mặc dù đã thay đổi dung mạo thế nhưng Thạch Hạo vẫn có thể nhận ra

được, đó chính là Hỏa Linh Nhi, nàng vẫn chưa hề rời đi, vẫn luôn ở trong Hỏa Tang lâm này, vẫn chờ đợi nơi đây!

==========

Đầu xuân, kính chúc các bạn sức khỏe, công việc học tập thuận lợi, suôn sẻ.

==========

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1028: Tương Phùng

Một chương tuy ngắn nhưng lại rất hay, có thể nói đây là chương duy nhất từ đầu truyện tới giờ thằng Đông mới viết rõ về nội tâm nhân vật, bộc lộ hết những tình cảm mà hai người đã ấp ủ, giấu kín bấy lâu.

Trước kia, cứ muốn Thạch Hạo sẽ là một cặp với Nguyệt Thiền/Thanh Y, thế nhưng, càng dịch càng hiểu sâu hơn về nội tâm cũng như tình cảm mà Hỏa Linh Nhi dành cho Thạch Hạo, lúc này lại càng thấy cặp này hợp nhau hơn.

Mình thay đổi Đại từ nhân xưng từ Người - Ta thành Anh - Em. Có thể mới đọc sẽ thấy gượng gạo, không hợp với truyện thế nhưng, cái gì cũng Gặp nhiều thành quen.

==========

Nàng chính là Hỏa Linh Nhi!

Ánh đỏ lấp lóe, Hỏa Tang thụ chập trùng, nhiệt độ vô cùng cao, những áng lửa mù mịt bao phủ.

Cô gái kia rất mộc mạc, quần áo vải bố, nước da trắng hồng, nàng đã để lộ ra hình dáng của mình với đôi mắt mang theo hơi nước, lông mi dài cong vút đang nhè nhẹ nhấp nháy.

Vóc người của Hỏa Linh Nhi rất cao ráo, phải hơn cả một đầu so với những cô gái bình thường khác, sở hữu vóc dáng lôi cuốn hoàn mỹ, hình cong chữ S rõ ràng, làn da mịn màn như ngà voi.

Sau khi khôi phục lại dung mạo thì cả người toác ra linh khí, lòng nàng chợt xao xuyến từ từ bước về thiếu niên trước mặt kia.

"Em có khỏe không?" Thạch Hạo nhanh chân tiến tới chào hỏi, có thể gặp lại Hỏa Linh Nhi ở nơi này khiến lòng hắn trở nên ấm áp lạ thường.

Có người đang tìm kiếm Hỏa Linh Nhi, muốn gây bất lợi cho nàng, nhưng sau cùng vẫn ương ngạnh ở lại nơi đây, vẫn luôn vừa hái dâu vừa chờ đợi hắn trở lại, việc này khiến lòng Thạch Hạo bùi ngùi, muốn nói gì đó thế nhưng lại chẳng biết mở lời ra sao.

"Em vẫn khỏe, nhưng sau khi rời khỏi chỗ kia lại sợ anh không tìm ra em được." Nàng nhẹ giọng nói.

"Nơi đây quá nguy hiểm, sao lại ở một mình nơi này thế hả, bọn họ còn đốt trụi luôn ngôi nhà nhỏ kia nữa là." Thạch Hạo nhìn chằm chằm lấy nàng.

"Hai cây nhỏ kia vẫn còn, không hề chết đi, cũng may là không có đốt trụi toàn bộ." Hỏa Linh Nhi nhoẻn miệng cười, trong đối mắt tuy rằng đã rưng rưng thế nhưng nụ cười ấy vẫn rất là tươi rói.

"Không nên mạo hiểm như vậy nữa nghe không." Thạch Hạo nói.

"Em sợ anh không trở lại, sợ anh không còn trên cõi đời này nữa cho nên mới ở lại, sẽ không rời đi đâu." Hỏa Linh Nhi lí nhí đáp.

Trong lòng Thạch Hạo dấy lên hồi cảm động cùng với luồng ấm áp, hắn đưa tay lau đi những vệt mồ hôi trên vầng trán thanh tú này, nơi đây rất nóng mà nàng lại cả ngày đi hát những chiếc lá dâu này.

Cuộc gặp gỡ rất là bình dị chứ cũng chẳng hề khóc lóc than phiền, có cũng chỉ là loại ấm áp cùng với những biểu lộ tình cảm đầy chân thật, là sự quan tâm lẫn nhau mà thôi.

"Anh đã trải qua những gì trong Tiên cổ thể, có phải gặp rất nhiều nguy hiểm không? Em không nghĩ tới, anh lại trở về nhanh như thế." Hỏa Linh Nhi nói.

Mấy năm qua nàng vô cùng lo lắng, bởi vì nàng biết rõ nơi đó là như thế

nào, Thạch Hạo phải đối mặt với những đối thủ ra sao.

Nên biết, từ cổ chí kim cũng không biết đã có bao nhiêu anh kiệt chôn xương nơi đó, tranh bá với người cùng thời đại, chạm trán với vương giả cổ kim, nhất định sẽ vô cùng thê thảm.

Dưới góc nhìn của nàng, ở hạ giới thì Thạch Hạo là người mạnh nhất thế nhưng lên đây chưa chắc đã có thể tung hoành vô địch cả Tiên cổ.

"Yêm tâm đi, anh đã trở về rồi thì chắc chắn rằng những kẻ địch kia đều đã thất bại cả, không có chút nguy hiểm nào." Thạch Hạo cười cười, cũng không hề đặt nặng vấn đề này với nàng.

"Em không tin, Tiên cổ lớn như vậy, đối thủ nhiều như thế thì anh chắc chắn sẽ nhận lấy vô số gian khổ, nhưng dù sao có thể sống sót trở về là tốt lắm rồi." Hỏa Linh Nhi nói.

Nàng không biết những gì mà Thạch Hạo đã trải nhưng lại suy đoán được, chắc chắn hắn gặp phải rất nhiều đối thủ mạnh mẽ, thế nhưng cũng không hề nghĩ tới hắn lại tranh giành được ngôi vị đệ nhất, cho nên mấy năm qua vẫn không ngừng cầu nguyện hi vọng hắn có thể bình an trở về là tốt nhất rồi.

Hôm nay, rốt cuộc cũng đã thấy hắn an toàn trở về, cho nên nàng đã thả xuống được toàn bộ những ưu sầu bấy lâu.

"Đi, anh đãi em ăn những món đặc sản của Tiên cổ, có rất nhiều trân hào đó nghe." Thạch Hạo cười to rồi kéo tay Hỏa Linh Nhi chạy đi tìm một nơi thật yên tĩnh nằm bên cạnh một dòng suối đầy thơ mộng.

Hỏa Linh Nhi liền nở nụ cười tươi, tựa như đang trở về lại hạ giới, đi tới Bách Đoạn sơn, giống như trước kia, tên này thứ gì cũng dám ăn.

"Đây là... Thanh Giao thuần huyết?" Hỏa Linh Nhi kinh ngạc rồi biến sắc mặt, nói: "Nó là Thiên Thần?"

Nàng chấn động không thôi, cảm nhận được uy thế như kia khiến tim nàng đập thình thịch, mặc dù con giao long kia đã chết thế nhưng khí tức kinh khủng lại tràn ngập.

Thiên Thần là người siêu nhiên, cao cao tại thượng, thần linh bình thường khi đối mặt sẽ chịu phải áp lực cực lớn.

"Không cần lo lắng, sớm đã bị anh giết chết rồi, với lại anh cũng đã luyện hóa hết hung khí trên người của nó cho nên giờ là một món ăn tuyệt vời." Thạch Hạo cười nói rồi mang tới bên dòng suối lột da rửa sạch.

Cảnh tượng này khiến Hỏa Linh Nhi trợn tròn mắt, dù gì cũng là Thiên Thần mà tên khốn này lại làm như thế, muốn hầm nhừ để ăn chắc.

"Đến tột cùng anh đã trải qua những gì trong Tiên cổ thế hả?" Hỏa Linh Nhi cùng ngồi xuống bên dòng suối rồi hỏi với giọng run sợ.

"Ngoại trừ tu hành ra thì là chém giết, chinh chiến, rất là khô khan chán chường." Thạch Hạo nói, cũng không muón giấu giếm gì cả.

"Anh có rất nhiều đối thủ đúng không, em nhớ có truyền nhân Tiên điện nè, Ninh Xuyên nè, với lại rất nhiều nhân vật tuyệt thế, tất cả đều muốn gây bất lợi cho anh cả." Hỏa Linh Nhi nói.

"Những người này đều bị anh đánh bại cả rồi, có người cũng đã bị anh giết chết, còn có người bị anh cho vào bụng cả." Thạch Hạo cười hì hì đầy rạng ngời, nói tiếp: "Đã nói rối, anh tung hoành khắp Tiên cổ và sau cùng đã giành được vị thứ nhất, không một ai có thể là đối thủ của anh."

"Anh... là đệ nhất thiên hạ?" Hỏa Linh Nhi rất là giật mình.

Năm đó, lúc ở hạ giới quả thật Thạch Hạo rất thần dũng, thế nhưng sau khi tới thượng giới thì hết thảy đều không phải dễ dàng như thế, chủng tộc đầy rẫy, thiên tài vô số, dù là kỳ tài mạnh có mạnh mẽ hơn nữa cũng rất có thể sẽ bị phai mờ trước những người này.

Có thể nào ngờ tới hắn lại mạnh mẽ như thế, lại có thể quét ngang Tiên cổ, lúc quần hùng tranh bá thì lại có thể chiến thắng không một ai địch lại!

Thạch Hạo chuyện trò với nàng, từ việc ba ngàn ngọn lửa đốt người tới việc liều mạng với vương giả cổ đại, tiếp đó bị Thiên Thần truy sát và Giáo chủ căm ghét, cùng với những lần độ qua thiên kiếp các loại.

Hỏa Linh Nhi nghe say sưa, bản thân tựa như lạc vào khung cảnh kỳ lạ, khi thì căng thẳng hồi hộp, khi thì hài lòng, lúc lại nhíu mày, cảm xúc đan xen.

Tới lúc cuối khi nghe hắn Thánh tế thành công, giết chết Thiên Thần thì trong lòng Hỏa Linh Nhi giât nảy mình, đôi mắt to đẹp mở to tràn ngập hào quang kinh người.

Nàng vô cùng kích động, Thạch Hạo mới bao nhiêu tuổi chứ, cũng chỉ hơn hai mươi nhưng mà đã có thể giết chết Thiên Thần của thượng giới, đây là một uy thế cỡ nào chứ?

Không cần ngẫm nghĩ thì cũng biết được, tương lai sau này hắn nhất định sẽ quân lâm thiên hạ, dõi mắt nhìn ba ngàn châu, sẽ trở thành một trong những người mạnh mẽ nhất thượng giới nay!

Thế nhưng, rất nhanh sau đó nàng khẽ thở dài, ánh mắt trở nên buồn rầu, nàng làm sao đuổi kịp bước tiến của Thạch Hạo đây?

Hỏa Linh Nhi tuy rằng bất phàm, một phần truyền thừa của huyết dịch Chu Tước trong cơ thể đã thức tỉnh, thế nhưng cũng chỉ là rực rỡ dưới hạ giới, không cách nào so sánh với ba ngàn châu thượng giới này được.

Huống hồ, dù cho Chu Tước chân chính có sống lại thì cũng chỉ có thể đứng ngang hàng với thiếu niên trước mặt này mà thôi, hắn với thiên phú siêu tuyệt như vậy thì chắc chắn có thể sánh vai cùng với Thiên Phượng, Côn Bằng.

Không cần nói những thứ khác, chỉ cần xét về tu vi thì hiện giờ nàng đã

chênh một đoạn dài với Thạch Hạo rồi.

Nghĩ về quá khứ rồi nhìn hướng tương lai, Hỏa Linh Nhi cảm thấy có chút thương cảm, còn chút phát hiện, mình cùng với Thạch Hạo sẽ dần dần xa cách, tu vi giữa đôi bên sẽ càng chênh lệch nhiều hơn, sẽ là một rãnh trời.

"Anh đã có thể giết chết Thiên Thần, mà em..." Hỏa Linh Nhi cúi thấp đầu, trong mắt ngấn lệ, nàng cảm thấy sớm muộn gì Thạch Hạo cũng sẽ đăng lâm chín tầng trời, mà nàng thì chỉ biết liều mạng chạy trốn, không cách nào bước theo được.

Tương lai, sẽ như thế nào?

Nàng cảm thấy lẽ loi, đợi chờ lâu như thế rốt cuộc cũng thấy được Thạch Hạo bình an trở về, lẽ ra trong lòng phải vui sướng ấy vậy mà trở nên xốn xang.

"Em đang suy nghĩ gì thế hả, em và anh đều tới từ hạ giới, bầu bạn từ đó tới nay mà còn cho rằng anh sẽ để ý tới tu vi của em à?" Thạch Hạo nói rồi nắm chặt lấy bàn tay của nàng.

"Anh như là một con Côn Bằng trẻ tuổi, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày đập cánh bay đi, nhằm thẳng về vũ trụ vô ngần kia, mà em cũng chỉ là một đóa hỏa tang mềm yếu, không thể rời khỏi mặt đất được." Ngấn lệ trong mắt Hỏa Linh Nhi càng nhiều hơn.

Nàng biết, với thiên phú của Thạch Hạo cùng với tốc độ quật khởi mạnh mẽ như vầy thì nơi đây há có thể giam cầm được hắn, chung quy rồi sẽ rời đi xa, sẽ tới một đại thế giới rộng lớn hơn.

"Anh có thể mang em cùng xông thẳng cửu tiêu mà!" Thạch Hạo nhìn thẳng hai mắt nàng nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1029: Cùng Nhau Du Ngoạn

Lòng Hỏa Linh Nhi hơi nhói, trong con ngươi xinh đẹp ấy trở nên mờ mịt, nội tâm tràn ngập ấm áp, há miệng như muốn nói gì đó.

Lúc này, nàng khó giữ được bình tĩnh.

Rất lâu sau nàng mới khôi phục lại tinh thần, lúc này nhìn thật kỹ Thạch Hạo và nghĩ tới rất nhiều chuyện.

Hai mươi tuổi có thể giết chết Thiên Thần, thiên phú như vầy dù là cổ kim cũng hiếm có, Hỏa Linh Nhi biết, việc này quá nửa đã phá vỡ những ghi chép trước đây, đã khai sáng ra một truyền thuyết mới!

Nàng biết, Thạch Hạo nhất định sẽ càng mạnh mẽ hơn nữa, năm tháng dần trôi qua, bản thân nàng không thể đạt tới độ cao như thế, nên khi nàng tóc bạc hoa tiêu thì người này cũng chỉ hơi già đi chút xíu trên con đường nhân sinh mà thôi.

Tu sĩ, thực lực càng mạnh thì tuổi thọ càng dài, Hỏa Linh Nhi cảm thấy, thực lực của mình quá thấp, dù cho có nỗ lực hết khả năng thì cũng không theo kịp bước chân của người này.

Trên thực tế, nàng cảm thấy khi cuối đời, chỉ như vừa mời chớp mắt một cái thì cũng chỉ là bóng lưng đầy mơ hồ mà thôi.

"Nếu anh có thể nói như thế, thì em cũng rất vui rồi." Hỏa Linh Nhi nói.

Không cần phải suy nghĩ chi cho nhiều, trước kia hai người đã từng đồng hành, từng bầu bạn, thì hiện tại cũng có thể. Nàng nhìn về phía chân trời, nhìn ánh chiều tà, muốn nói lời nào đó thế nhưng lại khó buông ra được.

"Em đang nghĩ ngợi gì thế hả, tu vi cao thấp thì nói lên được chuyện gì chứ, có anh ở đây thì cần em phải đi chiến đấu chắc?" Thạch Hạo cố gắng dùng giọng điệu nhẹ nhàng nói.

"Lý tưởng của anh là gì?" Hỏa Linh Nhi hỏi.

"Bàn lý tưởng, hai chữ này quá nặng." Thạch Hạo cười cười.

"Đổi câu khác, ngày sau anh muốn làm gì?" Hỏa Linh Nhi hỏi.

Thạch Hạo hiểu rõ ý của nàng, hắn nhìn về đám mây đỏ sậm ở phía Tây, nhìn về ánh tà dương đỏ bừng, để cho tâm tư tự do tung bay, yên lặng một hồi.

Hắn muốn đi chinh chiến ở Biên Hoang, rời khỏi nơi đây và tới thế giới kia của Liễu Thần, muốn tới nơi đó để tham chiến, muốn xoay chuyển càn khôn, muốn thay đổi tất cả.

Hiện giờ nói tới thì vẫn còn rất xa xôi, thế nhưng sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày hắn phải đối mặt, không thể không chuẩn bị được!

Hỏa Linh Nhi biết, trong lòng hắn có mục tiêu rất lớn, rất xa xôi, nhất định sẽ rất gian nan mới có thể chạm tới được, nàng không khỏi thở dài một tiếng, cảm giác nếu như mình đi bên cạnh thì sẽ trở thành gánh nặng nơi vai cho hắn.

"Anh muốn đi thực hiện những gì thì cứ lên đường đi." Nàng nhẹ giọng nói.

"Nghĩ quá nhiều, vẫn còn sớm chán, anh muốn đi chinh chiến ở Biên Hoang, anh muốn mở ra những mê hoặc bị lãng quên từ vạn cổ, anh hi vọng có thể biết nguyên nhân vì sao kỷ nguyên Tiên cổ lại bị diệt, anh muốn biết Tiên vì sao lại chết, càng muốn biết vì sao hiện tại lại không thể xuất hiện Trường Sinh giả." Thạch Hạo thì thào.

Hết thảy những chuyện này, hiện giờ hắn không cách nào thực hiện

được, chỉ có thể từng bước khiến bản thân mạnh mẽ lên mà thôi.

Tâm thần của Hỏa Linh Nhi chấn động, nàng không nghĩ tới Thạch Hạo lại muốn đi một con đường như thế này, trông thật là đầy sóng gió chông chênh, con đường trong tương lai chắc chắn sẽ rất xa xôi lâu dài.

"Được rồi, thịt giao đã mềm, long tước cũng đã nướng vàng, mau chén thôi." Thạch Hạo đánh lạc hướng Hỏa Linh Nhi.

Trước kia trong mắt Hỏa Linh Nhi đã lệ lưng tròng, có chút thương cảm cay đắng, thế nhưng giờ lại bật cười thành tiếng, bản tính của tên này quả thật khó mà thay đổi được, cứ y như là quá khứ.

Những đặc sản được mang từ Tiên cổ ra không ngờ lại là thịt Thiên Thần, đúng là một tên tham ăn.

Nếu như truyền ra ngoài thì chắc chắn sẽ hù chết người khác, khiến khắp nơi chấn động không thôi.

Mà những nguyên liệu dùng để nấu ăn này với tu vi của Thạch Hạo, săn giết đám Thiên Thần này cũng rất đơn giản!

"Anh sẽ tặng em một món quà!"

Đang thưởng thức thịt Thiên Thần thì Thạch Hạo nói thế.

Hỏa Linh Nhi đang ngồi xếp bằng luyện hóa tinh khí, bởi vì sau khi ăn qua thịt Thiên Thần thì đây là một thứ đại bổ, không thể không vận chuyển cốt văn được.

"Quà gì thế?" Hỏa Linh Nhi hiếu kỳ.

Là một thứ mỹ vị khác à? Nàng đoán thế.

Xoẹt một tiếng, hào quang lưu chuyển, mịt mờ linh khí tản mát, một chiếc cổ đỉnh xuất hiện, bên trong có cát đất óng ánh, đó chính là Vạn Vật thổ.

Mà trong đỉnh lại có một cây nhỏ nở rất nhiều đóa hoa và kết không ít những quả non.

"Xin tiền bối tặng quả!" Thạch Hạo thi lễ về sau rồi duỗi ra một bàn tay.

Cây nhỏ kia khẽ rung, toàn bộ phiến lá màu vàng tỏa ra hào quang đầy thần thánh, bên trong một tán cây rớt xuống một quả vàng óng, thánh quang ngút trời.

Thạch Hạo đưa tay nhận lấy rồi chìa về phía Hỏa Linh Nhi, nói: "Nhận nè."

"Là gì thế?" Hỏa Linh Nhi kinh ngạc, đây là một trái thần quả ư? Nàng đoán vậy.

"Chính xác, đây là thần dược, ăn vào mau lên đi, anh giúp em hộ pháp." Thạch Hạo nở nụ cười rồi hối thúc.

Dưới sự thúc giục của hắn thì dù Hỏa Linh Nhi không biết là quả gì thì cũng nhanh chóng nuốt vào, vừa tiếng vào trong miệng thì trái cây vàng óng này liền hòa tan, hương thơm ngát lan tràn, vả lại có một luồng sóng nhiệt tràn vào trong cơ thể.

Một lát sau, vô số phù văn tỏa ra tiến vào bên trong xương cốt máu huyết của nàng, thứ này không ngừng gột rửa thân thể, rèn luyện gân cốt, tái tạo cơ thể, nàng liền bị kim quang nhấn chìm.

"Đây là gì thế, sao em cảm thấy như đang tân sinh vậy, đạo hạnh không ngừng tăng vọt, pháp lực cũng bắt đầu lao nhanh!" Hỏa Linh Nhi sợ hãi không biết đã xảy ra chuyện gì, tình huống này quá đặc biệt.

Đây là thứ gì? Nàng lại hỏi Thạch Hạo, trong lòng khó mà bình tĩnh được.

"Đó là Thiên Thần quả, có thể làm cho tu vi nhanh chóng tăng cao, sẽ

vượt qua cả anh nữa." Thạch Hạo mỉm cười.

"Không ngờ lại là nó, thế gian này... có Thiên Thần quả luôn à?!" Giọng của Hỏa Linh Nhi run run, không thể không thán phục.

Loại quả này rất quý giá, có thể giúp cho phàm thai lột xác, dù cho không có tu vi gì nhưng chỉ cần may mắn ăn vào một quả Thiên Thần quả thì có thể trở thành Thiên Thần ngay lập tức.

Hỏa Linh Nhi xảy ra biến hóa rất rõ ràng, trong vòng một ngày một đêm sau đó thì huyết thống Chu Tước được hoàn toàn mở ra, thân thể hoàn mỹ, óng ánh thanh khiết.

Ánh lửa lóng lánh đốt cháy thân thể, làm cho cả thân thể lẫn tinh thần của nàng đều xảy ra biến hóa kinh người.

Đây chính là Thiên Thần quả, có hiệu quả ngay lập tức.

"Thành công rồi sao?" Hỏa Linh Nhi kích động, nàng cảm thấy tu vi của mình đang trở nên mạnh mẽ hơn bao giờ hết, thật sự quá nhanh.

Trên thế gian này, tất cả mọi người đều cảm thấy, Thiên Thần quả có giá trị vô lượng, trân quý hơn bất kỳ thần dược nào khác, bởi vì nó có thể khiến cho một đại giáo nhanh chóng hưng thịnh.

Ai cũng hiểu, ăn một quả thì sẽ tạo nên một Thiên Thần, nếu tích lũy lâu dài thì giáo nào có thể so sánh được?

"Ối, em trở thành Thiên Thần rồi à?" Hỏa Linh Nhi xuất quan lòng ngập tràn niềm vui lẫn cảm động, Thạch Hạo lại đưa vật quý giá như này cho nàng, giúp nàng trở thành Thiên Thần.

Nàng đứng thẳng người, cẩn thận khống chế sức mạnh của bản thân, rốt cuộc thì cũng vững tin, mình đã trở thành Thiên Thần, siêu nhiên ở trên, có thể nhìn xuống những người cùng thế hệ.

Mà hết thảy, đều do thiếu niên đang ở ngay trước mặt này tạo nên.

"Giờ thì không cần lo lắng về tu vi nữa chớ?" Thạch Hạo trêu.

Nội tâm của Hỏa Linh Nhi tràn ngập vẻ cảm động, lập tức trở thành Thiên Thần, quả thật khó mà tưởng tượng được, quá khó tin.

"Cảm ơn anh!" Hỏa Linh Nhi nói.

Mặc dù nàng biết, dù có thành tựu Thiên Thần thì chẳng mấy chốc sẽ bị Thạch Hạo vượt mặt, thế nhưng nàng vẫn không thể không vui mừng được.

"Đi thôi, chúng ta rời khỏi nơi này." Thạch Hạo muốn dẫn nàng rời khỏi nơi đây.

"Đi nơi nào đây?" Hỏa Linh Nhi hỏi, trở thành Thiên Thần đầy bất ngờ như vầy đã đánh tan đi những sầu lo trước kia, lúc này đã trở lại vẻ hoạt bát nhí nhảnh như ngày nào.

Đương nhiên đây cũng chỉ là bên ngoài, còn sâu trong nội tâm thì nàng biết, hơn nửa cũng chỉ có thể cùng đồng hành với Thạch Hạo một đoạn đường ngắn, đối diện với năm tháng sinh mệnh đầy huy hoàng và dài đằng dặc của hắn, thì con đường cùng với thời gian của nàng sẽ không quá dài.

Chỉ cần cùng nhau đi, chỉ cần vậy là đủ! Hỏa Linh Nhi tự nhủ.

"Thiên nhai, thiên hạ!" Thạch Hạo đáp.

Hắn mang theo Hỏa Linh Nhi lao vút lên tận trời cao, một đường đi xa, hắn muốn cả hai cùng cất bước trong thiên hạ, đạp khắp núi sông tráng lệ.

Trong lúc Thạch Hạo và Hỏa Linh Nhi cùng nhau vui đùa thì ngoại giới cũng xảy ra rất nhiều chuyện.

Các sự kiện ở di địa Tiên cổ đều đã truyền khắp nên sục sôi hẳn lên, có một vài thiên tài vì thế vang danh thiên hạ và cũng có người từ từ phai mờ.

Còn có một việc, tình huống cũng không kém cạnh so với Tiên cổ, khách tới từ vực ngoại cũng không có rời đi, bọn họ sẽ chờ tất cả các kỳ tài của Tiên cổ ra hết.

"Cái gọi là vương giả mà trở về từ Tiên cổ, cái gọi là nhân kiệt ngút trời cũng chỉ đến thế mà thôi, quá yếu!" Người trẻ tuổi Lâm Thiên thuộc khách từ vực ngoại nói.

Mấy ngày nay, hắn cầm kiếm đi tứ phương, truy đuổi những kỳ tài mạnh mẽ vừa trở về kia để chiến một trận với bọn họ, kết quả phát hiện ra ai cũng quá yếu.

"Ba ngàn đạo châu, quá sa sút, càng ngày càng kém cỏi!" Những người tới từ vực ngoại nói thế.

Chính xác là như thế mấy ngày nay, những kỳ tài trở về từ Tiên cổ đều không phải là đối thủ của hắn, chênh lệch quá lớn.

"Ba ngàn đạo châu đã xong, truyền thừa bị cắt đứt, cường giả ngày xưa cũng chỉ để lại một vài hậu duệ yếu ớt." Đây không còn là chế nhạo mà là chê bai bài xích càng nghiêm trọng hơn nữa.

Vài tên Thiên Thần trẻ tuổi của vực ngoại trên đầu đều có những đóa hoa đại đạo do tiên khí hóa thành, bọn họ quét ngang thượng giới, những người cùng thế hệ không ai địch nổi.

"Cái gọi là "Trích tiên", Hoang đâu, nói bọn chúng ra chiến với chúng ta thử xem nào!"

Chỉ là "Trích tiên" không biết tung tích, mà Hoang cũng chẳng hề lộ diện, không một ai đi ra nghênh chiến cả.

"Ha ha..." Người kia cười lớn, nếu như ba ngàn đạo châu không có kỳ tài quá mạnh mẽ thì bọn họ cảm thấy cũng không nên lãng phí thêm thời gian nữa.

Lúc này, mọi người đều nghĩ tới Hoang, rất hi vọng hắn sẽ ra tay và trấn áp tất cả.

Chỉ là, Hoang sẽ xuất hiện ư, có thể sẽ tới chiến một trận không?

Hiện giờ, rất nhiều người nhớ mong vị cường giả này, bởi vì họ cảm thấy, nếu như hắn ra tay thì nhất định sẽ có thể đánh bại tên côn đồ này.

Khách tới từ vực ngoại đã đánh bại tất cả những tu sĩ ba ngàn châu, cơ bản không một ai là đối thủ.

"Những người này quá yếu, chẳng hề đỡ nổi một đòn, các ngươi nếu chỉ có những biểu hiện như thế này mà còn mơ tưởng tiến vào thư viện Thiên Thần à, không đời nào." Khách tới từ vực ngoại không ngừng sỉ nhục.

"Thiên tài của ba ngàn châu quá kém, tất cả cũng chẳng thể đỡ nổi một đòn!" Bọn họ nói thế.

Ngoại giới, mưa gió rung chuyển.

Thạch Hạo và Hỏa Linh Nhi du lịch núi sông, vô cùng thích thú.

"Anh đang suy nghĩ gì thế?" Hỏa Linh Nhi hỏi.

"Anh đang nghĩ, Thiên Nhân tộc hận và đối phó anh thì cũng chẳng sao, thế nhưng ngay cả em mà họ cũng đi truy đuổi nữa." Thạch Hạo nói.

Nghĩ tới đám người gặp ở Hỏa Tang lâm kia, ngoại trừ đệ tử của các đại giáo Kiếm cốc, Hỏa Vân động ra thì còn có tu sĩ của Thiên Nhân tộc.

Hơn nữa, nơi đây chính là do Thiên Nhân tộc tìm thấy đầu tiên rồi tung tin tức ra ngoài.

"Anh muốn làm như thế nào?" Hỏa Linh Nhi biết hắn nhất định sẽ có hành động đáp trả.

"Đi Thiên châu, trước kia anh từng nói, chắc chắn sẽ bái phỏng lần thứ

hai, hôm nay nhất định phải đòi lấy một câu trả lời thật hợp lý!" Thạch Hạo nói.

Sau đó không lâu, hai người mượn truyền tống trận đi tới Thiên châu, cũng chính là đại châu nơi Thiên Nhân tộc cư trú.

"Có mạo hiểm quá hay không?" Hỏa Linh Nhi hỏi.

"Không sao, Tế Linh của Thiên Nhân tộc trọng thương gần chết, lần trước hắn quá trơn trượt cho nên mới trốn thoát được, thế nhưng sức chiến đấu cũng chẳng còn mấy đâu." Thạch Hạo nói.

Sau khi đi gần tới một khu Long mạch chập trùng thì Thạch Hạo dừng chân nhìn về trước, nói: "Thiên Nhân tộc, ta đã trở lại rồi!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1030: Giá Lâm Tổ Địa Thiên Nhân Tộc

Ân oán giữa Thạch Hạo với Thiên Nhân tộc thật sự rất sâu, hắn từng bị áp bức và lăng nhục ở nơi này, lấy ân đền oán, suýt nữa thì đã bị giết chết trong hắc lao, việc này hắn khó mà quên được.

Ngày xưa, hắn từng nói với tộc này, sớm muộn gì cũng có một ngày chính bản thân mình quay lại để giải quyết ân oán này.

"Đây chính là nơi cư trú của Thiên Nhân tộc à, rộng lớn thiệt." Hỏa Linh Nhi nói.

Phía trước là những ngọn núi chập trùng tựa như là một con chân long đang quấn quanh đầy to lớn và bao la, từng làn khói tim bốc hơi, từng đám mây khói lượn lờ, tất cả đều là do linh khí biến thành.

Không cần nói nhiều, đây chính là một số ít linh thổ trong thiên địa.

Mà nơi đây cũng không phải là trọng địa của Thiên Nhân tộc, đi qua khỏi những dãy núi là tới vùng bình nguyên, từng tòa thành khổng lồ được xây dựng bên trên và cư trú lượng lớn Thiên Nhân tộc.

Rõ ràng, đây chính là quốc thổ của bọn họ.

Mà Thiên Nhân tộc còn có một tổ địa khác mà người thường khó mà đi vào được, muốn tới cần phải mượn nhờ truyền tống trận cổ.

Nếu Thạch Hạo đã dám tới thì chắc chắn đã chuẩn bị rất đầy đủ, hắn có Phá Giới phù, còn có một tấm thần phù màu vàng mà chín vị đại Giáo chủ đã cố ý luyện riêng cho hắn, thứ này có thể xuyên thấu rất nhiều đại trận.

Dọc theo đường đi, hai người xông qua những nơi mà Thiên nhân bình

thường sinh sống, đi thẳng tới tổ địa của bọn họ.

"Đại trận phong sơn, cẩn thận đó!" Hỏa Linh Nhi lo lắng cho Thạch Hạo, sợ hắn vì báo thù mà sẽ đẩy bản thân vào nguy hiểm.

Dù sao, thời xưa Thiên Nhân tộc cũng là một Hoàng tộc, gốc gác rất thâm hậu, dù không có cường giả chí cao tọa trấn nhưng cũng không phải người thường có thể xông vào một cách dễ dàng.

"Đừng ngủ nữa, tỉnh lại đi!" Thạch Hạo đánh thức Đả Thần Thạch.

Mấy năm qua Đả Thần Thạch đã đạt được rất nhiều lợi ích, không những ăn Hỗn Nguyên thạch, lại thêm Thiên Mệnh thạch, còn có cả kỳ thạch đạt dược bên trong hang ổ cổ phượng nơi vườn thuốc của Tiên cổ.

Đúng như nó nói, quả thật như muốn tu ra tiên khí, khắp thân thể nó tản ra từng làn linh vụ không ngừng bốc hơi, vô cùng thần thánh.

Gần nửa năm qua, nó đã nung nấu những chí bảo mà mình đã nuốt vào, luyện hóa thành một phần của bản thân khiến lột xác không ngừng, khí tượng kinh người.

Trong quá trình này, thi thoảng nó sẽ ngủ say thế nhưng vẫn không ngừng cố gắng lột xác.

Chủ yếu là trước kia nó ăn quá nhiều thiên tài địa bảo, đặc biệt là những chí bảo kia, trước giờ đều một phát nuốt sạch chứ không hề tiêu hóa từ từ, mãi tới tận gần đây thì mới chính thức hấp thu tinh hoa.

Vì vậy, nó rơi vào trong trạng thái kỳ diệu.

"Trở lại chốn cũ kìa!" Sau khi Đả Thần Thạch tỉnh lại thì bùi ngùi.

Chỉ có điều, năm xưa Thạch Hạo bị người khác bắt tới, hắn hộ tống Vân Hi tới mấy chục vạn dặm, không ngừng đại chiến cùng với Chiến tộc cho nên luôn bị truy sát ở phía sau, rơi vào cảnh cửu tử nhất sinh, kết quả không

hề nhận được một lời cảm ơn mà còn bị lăng nhục, bị Thiên Nhân tộc tra hỏi bảo thuật, trở thành tù nhân.

"Lần này khác xưa!" Thạch Hạo nói, tâm vô cùng thổn thức.

Hiện giờ, hắn chủ động giết thẳng tới nơi đây, dù ngay cả hắn cũng không ngờ rằng, chỉ có mấy năm mà mình đã có thể dám làm như mức này.

"Ồ, cô em, cô càng xinh đẹp nó nghen, mấy năm không gặp mặt, có nhớ anh không?" Đả Thần Thạch trìu mến nhìn Hỏa Linh Nhi.

"Rầm!"

Kết quả, lời vừa dứt thì nó đã dính phải một đòn của Thạch Hạo, cú va chạm khiến cơ thể nó bắn tung tóe tia lửa.

"Nhóc con, gì thế hả, có gái là quên bạn bè, chẳng hề nghĩa khí chút nào!" Đả Thần Thạch la làng.

"Keeng!"

Hỏa Linh Nhi cũng vung một chưởng, hiện giờ đạo hạnh của nàng đã là Thiên Thần cấp nên khi đánh lên Đả Thần Thạch liền khiến nó la hét, nhe răng nhếch miệng, nói: "Đúng là chồng tung vợ hứng mà, quên mất cố nhân như ta rồi, năm xưa lúc gặp nhau ở Bách Đoạn sơn tại hạ giới, chúng ta dù gì cũng là bạn bè tình thương mếm thương mà."

"Bớt lý sự đi, mày không nói thì chẳng ai nói mày câm đâu." Thạch Hạo nói, tên này chuyện gì cũng dám nói, hắn rất sợ tên này sẽ ăn nói bậy bạ.

"Gừ..." Đả Thần Thạch gầm rú tựa như một con chó săn dữ tợn, nói: "Ta, thiên hạ đệ nhất Thạch đã trở lại rồi, mấy đứa ranh con của Thiên Nhân tộc lo mà sợ hãi đi, lo mà rửa sạch cái mông chờ ta tới cắt cổ."

Thạch Hạo và Hỏa Linh Nhi bó tay, tên quỷ này ăn nói lộn tùng phèo, câu này nói lộn với chữ kia.

Nhưng mà, hiện giờ cần phải mượn nhờ tri thức trận pháp của nó, tuy rằng có Phá Giới phù thế nhưng tốt nhất vẫn nên cần một đại sư trận văn dẫn đường.

Nơi đây được mệnh danh là cấm địa của Thiên Nhân tộc, trong phạm vi mười vạn dặm đều có cổ trận bao phủ, người thường cơ bản khó mà đi vào được.

Nhưng, có Đả Thần Thạch dẫn đường, có Phá Giới phù màu vàng do chín đại Giáo chủ luyện chế thì bọn họ hữu kinh vô hiểm, thuận lợi xông vào trong.

Trong phạm vi mười vạn dặm, tài nguyên quý giá vô số, chính là nơi giàu có nhất của tộc này.

Sau khi tới đây đương nhiên Thạch Hạo sẽ chẳng hề làm khách gì cả, hắn thả ra Hoàng điệp cùng với Đả Thần Thạch, mang theo Hỏa Linh Nhi không ngừng hái sạch các bảo dược.

Chỉ hơn nửa ngày mà rất nhiều nơi trở nên trọc lốc, linh thảo đều mất sạch!

Hỏa Linh Nhi cảm thấy vô cùng mới mẻ, thu lượm nhiều thần thảo như vậy với Thạch Hạo nàng cảm thấy như đang phạm tội, thế nhưng lại vô cùng phấn khích.

Nàng là Hoàng nữ của cả bộ tộc nên chưa hề làm qua những chuyện như thế này, giờ thực hiện thì quả là một trải nghiệm rất đáng nhớ.

"Giờ chúng ta là kẻ trộm à?"

"Chúng ta là đang cướp của người giàu để chia cho người nghèo, hành hiệp trượng nghĩa." Thạch Hạo nghĩa chính ngôn từ, sửa sai cho nàng.

"Lạ thật, nơi đây đã xảy ra chuyện gì thế, vì sao nhiều kỳ dược lại bị mất rồi, có người đang trộm dược!" Nơi đây có cao thủ bảo vệ nên rất nhanh sau

đó đã phát hiện ra điểm kỳ lạ nên hét lớn, tiến hành cảnh báo.

Nơi đây trở nên náo loạn, người nào dám xông vào trọng địa của Thiên Nhân tộc chứ? Đây không phải những tên trộm bình thường nên khiến bọn họ vừa sợ vừa giận.

Thạch Hạo ngửa đầu nhìn về trời cao, mênh mông giữa bầu trời, trên mấy tầng mây có một ngôi cự thành cổ xưa được đại trận bảo vệ, tựa như là một tòa thành Tiên Nhân.

Đó chính là Thiên Chi Thành, là nơi trọng yếu nhất của Thiên Nhân tộc, hết thảy cao tầng cùng với nhân vật mạnh mẽ nhất đều cư ngụ ở nơi này, cao cao tại thượng, quan sát khắp vùng đất này.

"Chúng ta sẽ công thẳng tới đó à?" Đả Thần Thạch nóng lòng muốn thử, chuyện năm đó tuy rằng sau khi trải qua thì Thạch Hạo không kể lại thế nhưng Đả Thần Thạch cũng vô cùng tức giận.

Rõ ràng là có ân với họ, huyết chiến mấy chục vạn dặm thế nhưng lại gặp phải những đãi ngộ như trước kia, việc này khiến nó tức giận tới mức nghiến răng nghiến lợi, rất muốn đánh hạ Thiên Chi Thành ngay lập tức.

"Bây giờ ngồi chờ nơi này đã, ra một tên thì giải quyết một tên!" Thạch Hạo nói.

Hắn không muốn mạo hiểm một cách dễ dàng, tuy rằng trong lòng rất tức giận thế nhưng tòa thành trì kia cũng không phải là chuyện nhỏ, dù gì cũng là do sáu đại Thiên Nhân thời Thái cổ bố trí nên.

"Tên nào dám tới cấm địa của Thiên Nhân tộc ta trộm cắp đó hả, lại dám cướp dược thảo của chúng ta, chán sống rồi à?" Tiếng hét lớn từ giữa trời truyền tới.

Một đám Chân Thần xuất hiện, tất cả quét nhìn bốn phương tám hướng hòng tìm kiếm kẻ trộm.

Đồng thời, trong tay tên cầm đầu có một chiếc cốt kính chiếu sáng bốn phía, tác dụng của thứ này không hề yếu hơn Thiên Nhãn thông, có thể tìm ra người đang ẩn trong bóng tối, đây chính là cổ bảo của Thiên Nhân tộc.

"Tên trộm ngốc nghếch, không biết ngươi đã ăn phải gan của Thiên Nhân tộc hay sao mà lại dám vào tổ địa của bộ tộc ta, đúng là điếc không sợ súng!"

Trong đám người này có một tên Chân Thần trẻ tuổi cười khẩy nói, bởi vì lợi dụng cốt kính này nên hắn đã phát hiện ra tung tích của tên trộm dược.

Miệng thì hét lớn gọi tên trộm ngốc nghếch, còn tay thì vận dụng bí bảo đánh xuống một chùm lôi điện, cứ thế oanh kích xuống dưới.

"Cái tên chó chết này, lại dám gọi chúng ta là tên trộm ngốc, ngươi chán sống rồi hả?!" Đả Thần Thạch tức giận.

Những năm gần đây nó luôn đi bên cạnh Thạch Hạo cho nên cũng coi như đã tích lũy được rất nhiều kinh nghiệm trên xa trường, từng thấy qua không biết bao nhiêu là cảnh tượng hoành tráng, tắm rửa không ít máu của Thiên Thần thì làm sao sẽ sợ hãi một tên Chân Thần nhỏ nhoi này.

Thạch Hạo với Hỏa Linh Nhi đứng yên nơi đó mặc cho lôi điện đánh xuống, hắn căn bản chẳng hề lo lắng, bởi vì toàn bộ lôi đình tựa như là linh khí vậy, đều bị lỗi chân lông của hắn hấp thu sạch.

"Ngươi..." Người này giật nảy mình vội vàng ngừng lại thân hình.

Đồng thời, khi nhìn rõ hình dáng của Thạch Hạo thì liền ngây dại, tiếp đó là sắc mặt trắng bệch tựa như mất đi rất nhiều máu.

Hắn vội vàng vọt tới đây là muốn đi lập công, lợi dụng cốt kính soi sáng nên cũng không hề quan sát kỹ, thẳng tới lúc này thì mới biết người tới à ai.

"Sao thế?" Những cường giả trẻ tuổi vừa tới thì hỏi.

Nhưng mà, khi bọn họ tới gần và thấy Thạch Hạo thì sợ hãi, làm sao lại là tên sát tinh này?!

Những người này đều lảo đảo suýt nữa đã ngã nhào từ trên trời xuống dưới, quả là bị dọa cho sợ hãi, ở trong trọng địa Thiên Nhân tộc này thì có mấy ai không biết Thạch Hạo?

Nên biết, lục đại kỳ tài cũng đều thất bại, kể cả là U Vũ - người mạnh nhất trong thế hệ trẻ tuổi, đã dung hợp với Thiên Mệnh thạch cũng đã bị đánh tới mức tàn phế ở trước Đạo tràng Chí Tôn.

"Ngươi lại dám tới Thiên Nhân tộc ta luôn à?" Có người hét lớn thế nhưng rõ ràng là ngoài mạnh trong yếu.

"Tất nhiên là tới tính sổ rồi, năm đó các ngươi đã làm nên những chuyện vô nghĩa, hôm nay ta tới hỏi một câu giải thích thôi!" Thạch Hạo nói.

Hắn điểm một chỉ về hư không, ngón tay phát sáng, vài luồng cầu vồng lao tới rồi đâm thủng hư không.

"A..." Những người này hét thảm, cơ bản không cách nào chống lại được, gần như bị đánh trúng trong cùng một lúc, máu tươi không ngừng tung tóe khắp hư không rồi chảy dài xuống mặt đất.

Tuy rằng chưa chết thế nhưng rõ ràng đều đã tàn phế cả!

"Giết sạch, sẽ nói ta vô tình và máu tanh, thế nhưng không giết thì làm sao hả giận, nói toàn bộ Thiên Thần ra đây chịu chết đi!" Thạch Hạo thì thào.

Hỏa Linh Nhi nắm chặt bàn tay của hắn, ý rằng đừng nên quá kích động.

"Nè, ngươi là người nào?" Một thần linh khác đứng giữa trời thấy cảnh này thì sợ hãi không thôi.

"Trời ơi, hắn là Hoang, chính là Thạch Hạo, người đã giành vị trí thứ

nhất trong di địa Tiên cổ, hắn lại tới đây, đi tìm chúng ta báo thù!"

Rốt cuộc, có người sau khi nhận ra Thạch Hạo thì sợ hãi hét lớn, việc này đã tạo nên sóng lớn khôn tả.

Cái tên Hoang, sớm đã chấn động ba ngàn châu thượng giới, cho tới bây giờ, toàn bộ các giáo đều đã biết được sự kiện hắn đại phát thần uy ở di địa Tiên cổ.

Trong mười mấy ngày ngắn ngủi này thì ai mà không biết Hoang, có thể nói là chấn động cả thiên hạ, bốn phía đều truyền miệng cái tên của hắn.

Từ mấy ngày nay, trên dưới Thiên Nhân tộc đều bất an, người Hộ Đạo trở về trong trạng thái trọng thương sắp chết, thiếu niên ngày xưa lại trưởng thành tới mức mà ngay cả thiên hạ đều rõ, thật sự khiến bọn họ sợ hãi.

Họ đã sớm có linh cảm, chung quy lại sẽ có một ngày Hoang sẽ đánh tới cửa.

Nhưng, dù thế nào thì cũng không một ai nghĩ tới, ngày hôm nay lại tới nhanh như thế.

Giữa trời, trên tường thành, một thiếu nữ mặc áo tím đang dõi mắt ngắm ánh chiều tà, lúc này bị động tĩnh bên dưới thu hút nên cẩn thận nhìn xuống dưới.

"Là hắn!" Vân Hi thất kinh, cảm xúc chập trùng, cảm giác với tâm tình khó nói nên lời, rất nhanh nàng lại nhìn thấy có một thiếu nữ dáng người cao ráo với bộ quần áo đỏ rực đang đứng sáng bên cạnh Thạch Hạo.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1031: Thiên Chi Thành Tiếc Nuối

Vân Hi đứng trên tường thành nhìn thấy cảnh tượng Thạch Hạo đang đánh tới, trăm ngàn cảm xúc ngổn ngang, nàng không nghĩ tới ngày đó lại tới nhanh như thế!

Nàng từng tiến vào di địa Tiên cổ nên biết Hoang siêu phàm cỡ nào, đã tu ra ba luồng tiên khí, lực ép cao thủ thập phương, uy danh hiển hách.

Đặc biệt, khi Thạch Hạo thoát vây khỏi Tiên cổ thì đã lôi kéo được Liễu Thần, sinh linh Bất Diệt đại chiến với quần hùng, khiến cho sóng nổi mây vần.

"Thiếu nữ kia chính là công chúa của Hỏa tộc?" Vân Hi liền nhận ra Hỏa Linh Nhi, bởi vì lúc ở hạ giới đã từng gặp qua và vẫn còn nhớ hình dáng của nàng.

Nàng kinh ngạc nhìn hai người, không ngờ hai người lại đang đi cùng nhau và giết thẳng tới tổ địa Thiên Nhân tộc, việc này làm cho vẻ mặt của Vân Hi càng thêm phức tạp hơn.

"Nhanh đi bẩm báo, Hoang đã tới!" Ngoài thành có một nhóm người sắc mặt đại biến, người cầm đầu là một Chân Thần muốn rời đi truyền tin, cảnh báo cho Thiên Chi Thành.

Nhưng, Thạch Hạo đã xuất kích, tay phải đánh mạnh về trên không.

Trong nhất thời, cuồng phong gào thét, ánh sáng lưu chuyển, lôi điện dan dệt, hàng loạt dị tượng xuất hiện.

Bàn tay lớn của Thạch Hạo bao phủ cả nửa bầu trời, cắt đứt đường lui, che kín trên đỉnh đầu của bọn họ.

"Răng rắc!"

Những người này đồng loạt xuất bí bảo thế nhưng đều nổ nát trong hư không.

Thạch Hạo gần như là đập một con ruồi, một chưởng hạ xuống là toàn bộ bảo cụ phải hủy, đồng thời những người này tựa như là diều đứt dây nhao nhao rơi mạnh xuống dưới.

Rất nhanh, cả vùng trời nơi đây trở nên tĩnh lặng, bởi vì nhóm người bị đánh bại kia đều đã trọng thương tới gần chết, đều đã tàn phế cả.

"Chuyện gì xảy ra thế, vì sao hỗn loạn thế?" Trong thành có người cảm được điều lạ thượng ở bên ngoài.

"Có địch tập kích xâm phạm trọng địa Thiên Nhân tộc ta, mau đi tra xem đã xảy ra chuyện gì!" Có người ra lệnh.

Bên dưới, Thạch Hạo đã đoạt lấy một chiếc cốt kính rồi đưa cho Hỏa Linh Nhi, nói: "Đồ chơi này cũng hay hay, có thể sử dụng như là thiên nhãn, là một cổ bảo đó."

Khi nãy, đám Chân Thần kia chính dựa vào bí bảo này để tìm kiếm địch thủ, hiện giờ đã bị hắn đoạt lấy.

Thiên Chi Thành, không cách nào yên tĩnh được!

Có Thiên Thần đã xuất hiện nhưng cũng không hề biết Thạch Hạo đã tới, cho nên leo lên cửa thành rồi nhìn xuống phía dưới tìm kiếm địch thủ.

Dù thế nào đi nữa, dám tới gần tổ địa Thiên Nhân tộc thì đây chính việc vô cùng bất kính với tộc này, chớ đừng nói tới việc ngang nhiên ra tay như vậy.

"Người nào, giấu đầu lòi đuôi, lăn mau ra đây!" Tên Thiên Thần kia quát lên.

Đồng thời, hắn mang theo một nhóm người rời khỏi thành trì và hạ xuống bên dưới.

"Lão tổ, cận thận!" Có người hét lớn.

Thạch Hạo ánh mắt đầy lẫm liệt, tên Thiên Thần này cũng không phải bừa bãi xông ra, mà đang bước trên một con đường vàng óng được phát ra từ cửa thành, việc này càng khiến hắn trở nên thần võ hơn.

"Mạc La!"

Ánh mắt của Thạch Hạo trở nên lạnh lẽo, ngay lập tức hắn đã nhận ra tên Thiên Thần này, chính là người đã từng đuổi bắt hắn ở thảo nguyên Hỏa châu, lúc ở bên ngoài Đạo tràng Chí Tôn cũng chính là kẻ này đã hiện thân và muốn tiêu diệt mình.

Nhưng mà, lúc đó Mạc La đã bị Tề Đạo Lâm ngăn chặn và đánh bay, thân thể gần như nổ tung và chỉ còn mỗi nguyên thần đào tẩu.

Ngày đó, Tề Đạo Lâm có thể dễ dàng giết chết tên này thế nhưng vẫn tha mạng, và nói rằng là để dành cho đệ tử của mình, để mai này Thạch Hạo đủ mạnh sẽ giết chết tên này.

Thạch Hạo vô cùng ấn tượng với Mạc La, người này dùng thân phận Thiên Thần đi giết hắn khiến sơn hà chấn động, hàng loạt dãy núi đổ nát, vào lúc đó trong mắt Thạch Hạo thì hắn cao cao tại thượng, không cách nào ngăn cản được.

Lúc này, những chuyện kia tựa như đang ở trước mắt mình.

Cho nên Thạch Hạo mới vô cùng ấn tượng với kẻ này, đây là một tên Thiên Thần có sát cơ rất nặng với hắn, hôm nay vừa khéo để giải quyết hết mọi chuyện.

"Thiên Chi Thành không hề đơn giản, ngươi xem kìa, con đường vàng óng phát ra từ cửa thành có thể bảo vệ an toàn cho Mạc La, người thường

không cách nào công phá được." Đả Thần Thạch lên tiếng.

"Hai người cứ yên lặng đi, để ta tới giết chết kẻ này!" Thạch Hạo nói.

Hắn lấy ra một chiếc vảy dài tới hơn một thước tỏa ra long khí đầy mạnh mẽ, ánh sáng rạng ngời, đó chính là Nghịch long lân.

"Roẹt!"

Thạch Hạo lóe lên một cái rồi xuất hiện ngay gần Thiên Chi Thành.

"Cái gì, là ngươi!" Rốt cuộc thì Mạc La cũng đã nhìn thấy được kẻ xâm lấn nên sắc mặt thay đổi ngay lập tức, không nghĩ tới lại là hoang, là thiếu niên ngày xưa kia.

Hắn vô cùng xem thường Thạch Hạo, bởi vì năm xưa thiếu niên này từng bị hắn nhào nặn, muốn giết dễ như trở bàn tay.

Nếu như không bị Tề Đạo Lâm ngăn cản thì mấy năm trước, chỉ cần một đầu ngón tay cũng có thể giết chết Thạch Hạo, dễ như ăn bánh vậy.

Nhưng, hắn nghe được một tin đồn từ Tiên cổ, thiếu niên này quật khởi một cách mạnh mẽ, một đường tiến nhanh, hiện giờ đã có thể tàn sát Thiên Thần.

Vì vậy, tâm tình của hắn vô cùng mâu thuẫn, không cách nào tiếp nhận hiện thực này.

"Tiểu nghiệt súc, ngươi lại còn dám tới Thiên Nhân tộc ta à, giáo huấn năm đó vẫn còn chưa đủ hay sao?" Mạc La lên tiếng.

Thạch Hạo nghe thấy thế thì sắc mặt tái xanh, chuyện bị người khác bắt năm xưa thì sao dễ chịu được chứ, lúc đó tràn ngập vẻ khuất nhục, hiện giờ đối phương lại nhắc tới chuyện xưa với giọng điệu đầy mỉa mai.

"Thiên Nhân tộc, các ngươi không thấy xấu hổ à, xưa kia ta bị bắt tới đây thế nhưng hôm nay ta lại chính mình đi tới, hiện giờ ta muốn đòi một lời

giải thích, sẽ bắt đầu đại khai sát giới từ ngươi!" Thạch Hạo hét lớn.

Việc đã tới nước này thì mặc kệ ngoại giới có đồn đại ra sao thì Mạc La cũng sẽ không quan tâm làm gì cả, cho nên miệng không ngừng chế nhạo, nói: "Năm xưa nếu không phải có Tề Đạo Lâm xuất hiện thì ta một tay cũng có thể giết ngươi như giết một con ruồi rồi."

"Lúc đó ngươi là Thiên Thần, ta cũng chỉ là Tôn giả quèng, ngươi khoe khoang như vậy không thấy dị à?" Thạch Hạo trả đũa.

"Ầm!"

Hắn vỗ ra một chưởng, phù văn cuồn cuộn, bóng mờ Côn bằng xuất hiện và công kích về trước hòng giết chết Mạc La.

Vù, con đường vàng chói này trở nên hừng hực lấp lánh hơn, không ngờ thứ này bao chặt lấy Mạc La và bảo vệ hắn ở bên trong.

Đây chính là uy lực của Thiên Chi Thành!

Từng làn khí lành từ bên trong tản ra gia trì lên trên người của Mạc La, bảo vệ an toàn cho hắn.

"Nát!"

Thạch Hạo hét lớn, hắn dùng tới Nghịch long lân trong tay, vật này rất thần bí, dù hắn đã tìm hiểu rất lâu rồi thế nhưng vẫn chẳng thể hiểu rõ, nhưng mà hắn biết, uy năng lại bất phàm.

Lúc này, hắn dùng nó như là một món vũ khí cắt lìa con đường vàng chói này.

Long khí cuồn cuộn, từng tiếng rồng gầm vang vọng, tấm vảy đánh lên trên con đường vàng óng và sau khi gặp phải sự xung kích của làn khí thành thì lập tức trở nên chói lóa, cắt đứt thứ này.

Hư không nổ tung!

"Không xong!" Mạc La kêu lớn, hắn đã mất đi liên hệ với con đường vàng óng này, không cách nào nhận được sự che chở của Thiên Chi Thành nữa, lúc này đã bị rớt khỏi nơi ấy.

Việc này không phải là dụ địch tiến vào mà là để lộ hoàn toàn.

Xoẹt!

Tốc độ của Thạch Hạo rất nhanh, hắn thu hồi lại Nghịch long lân rồi nhanh chóng công về hướng Mạc La.

Hắn không phải là Thiên Thần thế nhưng lại đủ tự tin đi tiêu diệt một cao thủ cấp Thiên Thần đã thành danh nhiều năm!

"Tiểu bối, ngươi dám!" Mạc La vừa sợ vừa tức, năm xưa hắn chỉ cần giơ tay là có thể giết chết thiếu niên này, thế nhưng hiện tại lại trưởng thành tới mức này, lại có can đảm tới giết mình.

Lúc này, tâm tình của hắn không cách nào thăng bằng được!

Hơn nữa, khi nghe được những lời đồn kia, tên này có thể giết chết Thiên Thần nên càng làm hắn khó chịu hơn, ra sức xuất thủ.

"Xoẹt!"

Một chiếc lưới lớn bay ra, nó tựa như là những ngôi sao đang lấp lánh vậy, đây chính là một bảo cụ mà Mạc La vừa luyện chế xong, dùng những hạt cát tinh thần trong thiên địa luyện thành, một lưới bao phủ là có thể thu lấy vạn vật núi sông.

Nhưng mà, lúc này lưới lớn lại mất đi hiệu lực, khi rơi lên trên người Thạch Hạo thì cả người hắn dày đặc lôi điện, vận dụng bảo thuật Lôi đế đánh thẳng lên trên chiếc lưới này.

Những hạt cát tinh thần đều nổ tung, chiếc lưới lớn trở nên rách rưới cháy đen nhiều chỗ, hoàn toàn bị phá hủy.

Thạch Hạo dẫn theo vô số lôi điện, tựa như là Lôi tiên chuyển thế nhanh chóng vọt tới, hắn đấm ra một quyền, ánh chớp cuồn cuộn, chư thiên tinh thần đều xuất hiện.

"Ầm!"

Mạc La vận dụng bảo thuật chống lại đòn này.

Nhưng căn bản là vô dụng, chỉ mới đòn đầu tiên mà Mạc La đã bị đánh bay ngược ra sau.

Nắm đấm kia của Thạch Hạo vô cùng kinh khủng, nó mang theo từng viên địa tinh cuộn trào tiến lên, khí thôn sơn hà, dùng tư thế không cách gì ngăn cản trấn áp tới.

"Không!" Mạc La hét lớn không cam, chỉ là một tên tiểu bối, chỉ có mấy năm không gặp nhưng lại mạnh tới mức này, khiến hắn không cách nào ngăn cản nổi.

Hắn liền thi triển bí pháp, sử dụng hàng loạt bảo thuật hóa thành vô số ánh sáng ngăn lại nắm đấm của Thạch Hạo.

Nhưng, khi nắm đấm này tới gần, từng viên địa tinh này vô cùng kinh khủng, tựa như là cả vũ trụ đang giáng xuống, trên thực thế tất cả đều do ánh chớp hóa thành.

Lúc này, những đại tinh nổ tung hóa thành lôi đình.

"Bụp!"

Chỉ trong nháy mắt, Mạc La kêu gào thảm thiết, thân thể tả tơi, cả người cháy đen trong cơn sấm sét vừa rồi, xương cốt đều lộ hết cả ra.

"Dừng tay!" Hắn hét lớn, rất muốn chạy trốn.

Nhưng, ánh mắt Thạch Hạo càng trở nên lạnh lẽo hơn, cơ bản cũng lười

nói chuyện với kẻ này, hắn vọt tới, chưởng đao chém xuống, rẹt, đầu lâu đã lìa khỏi cổ.

Nguyên thần của Mạc La muốn chạy trốn thế nhưng Thạch Hạo điểm ra một chỉ khiến nguyên thần nổ tung, hoàn toàn diệt vong.

Thiên Chi Thành, mọi người đứng trên tường thành đều chấn động, ai nấy đều ồ lớn, dù gì cũng là một vị Thiên Thần nhưng lại dễ dàng bị giết như thế.

Việc này khiến mọi người sợ hãi, người tới quá mạnh mẽ.

"Là Hoang, là thiếu niên mấy năm trước, hắn tới báo thù rồi!"

"Sao lại như thế chứ, chỉ mới có mấy năm chớ mấy, sau khi rời khỏi Tiên cổ mà hắn đã mạnh tới mức này rồi à!"

Rốt cuộc, tất cả mọi người trên Thiên Chi Thành đều biết Hoang đã tới, thiếu niên năm xưa bị bọn họ nhốt trong hắc lao và suýt nữa đã bị tra tấn tới chết lại đánh tới tận cửa.

Toàn thành đều nhao nhao, tất cả đều vọt lên tường thành rồi nhìn xuống dưới.

Tới lúc này, mọi người vững tin, hắn chính là thiếu niên mấy năm trước kia đã trở lại, thế nhưng thực lực đã hoàn toàn khác xưa.

"Thiên Nhân tộc, ta đã trở lại rồi, tới đây để thực hiện lời hứa của mình, cái gọi là Thiên Thần, người Hộ Đạo, tất cả lăn hết ra đây cho ta!" Thạch Hạo khiêu khích.

Lúc này, Hỏa Linh Nhi cũng đã bay lên tới trời cao và đứng chung cùng với hắn, quần áo đỏ rực phấp phới, vẻ linh động không cách nào diễn tả được.

Trên tường thành, Vân Hi đưa mắt quan sát, hai người tựa như là một

đôi thần tiên quyến lữ, lúc này sắc mặt của nàng vô cùng phức tạp, mấy lần muốn mở lời muốn nói gì đó thế nhưng cuối cũng chỉ biết cay đắng dừng lại.

Năm đó, Thiên Nhân tộc nhằm vào Thạch Hạo nên cừu hận đã quá sâu, hiện giờ Vân Hi có nói gì đi nữa thì cũng chỉ vô dụng.

Trong lòng nàng cảm thấy chua xót, năm đó vì cứu nàng mà Thạch Hạo đã bảo vệ cả chục vạn dặm, trên đường đi không ngừng chiến đấu, nhưng sau lại bị bêu xấu và làm nhục.

Hiện giờ, một cô gái khác cũng đang đi đồng hành với hắn, cũng y như Vân Hi trước kia, thế nhưng cô gái này lại tới từ hạ giới, và hai người cũng rất là thân mật.

Dù là một ít cao tầng của Thiên Nhân tộc cũng vô cùng hối hận, nếu năm xưa không có ức hiếp thiếu niên này như thế, không ham muốn bảo thuật của hắn thì sẽ thành ra như vầy sao?

Hiện giờ khắp thiên hạ đều biêt, Hoang đã tu ra ba luồng tiên khí, vang dội khắp cổ kim, vô địch trong người cùng thế hệ, không một ai là đối thủ của hắn.

Có thể nói, tiền đồ của hắn sáng lạn như hào quang, không cần nghĩ nhiều thì cũng có thể biết được, chắc chắn sẽ trở thành một trong những người thống trị ba ngàn châu này!

Là một người như thế nhưng Thiên Nhân tộc bọn họ lại dồn vào con đường cừu địch, hiện giờ nghĩ lại khiến cho mấy người ảo não, thậm chí còn muốn ói máu vì hối hận.

Nên biết, năm xưa thiếu niên này từng đồng hành với Vân Hi nên đã có quan hệ rất gần gũi, nếu bọn họ không dồn ép ức hiếp làm nhục thì sẽ như hiện tại à?

Năm xưa nếu dùng lễ để tiếp, thì hiện giờ đã là tình huống khác rồi.

Hoặc là, người đang đứng cùng một chỗ với Hoang kia đã là Vân Hi chứ không phải là thiếu nữ đầy hoạt bát với quần áo đỏ rực bên ngoài thành kia.

Một vài cao tầng của Thiên Nhân tộc hối hận, cảm thấy quá đáng tiếc, vốn thiếu nên này có thể sẽ trở thành nguồn cứu viện mạnh mẽ nhất cho Thiên Nhân tộc sau này, nhưng giờ đã hoàn toàn ngược lại.

Trên thực tế, tất cả những chuyện xưa sớm đã truyền khắp ngoại giới, các đạo thống đều cười vào mặt của bọn họ, lại ép một nhân vật tuyệt thế quay múi giáo về chính bản thân mình.

"Đáng trách mà!" Có người nắm chặt nắm đấm gầm lớn.

Giờ thì phải làm thế nào chứ? Không thể thay đổi được gì.

"Thiên Nhân tộc, Thiên Thần, người hộ đạo của các ngươi đều ra hết đây cho ta, toàn bộ ra nhận cái chết đi!" Thạch Hạo đứng bên ngoài Thiên Chi Thành lớn tiếng khiêu chiến, một người ngăn chặn nhân mã của một tộc.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1032: Đe Dọa

Cao tầng của Thiên Nhân tộc cảm thấy mất mát và cũng rất tức giận.

Đánh mất một nhân kiệt tu ra ba luồng tiên khí khiến bọn họ hối hận vô cùng, đây là kỳ tài hiếm có cả cổ kim, nhìn khắp ba ngàn châu cũng không thể tìm được.

Nhưng, bọn họ lại rất không cam lòng, tâm có lửa giận, dù sao năm xưa Thạch Hạo cũng chỉ là một tên Tôn giả mặc cho bọn họ thích nhào nặn bóp méo ra sao, nếu không phải gặp phải bất trắc thì họ đã sớm xóa bỏ hắn rồi.

Năm đó, chỉ cần một tên Chân Thần bất kỳ cũng đã có thể giết chết Thạch Hạo, còn cao tầng thì chỉ cần đầu ngón tay, hay thậm chí là một tiếng hét lớn cũng đủ chấn nát hắn rồi.

Hiện giờ đã hoàn toàn thay đổi, bọn họ gần như không cách nào chấp nhận được.

"Nè, có muốn chiến nữa không đó?" Thạch Hạo lên tiếng, lời nói khuấy động cả bầu trời Thiên Chi Thành.

Đây là nơi nào, chính là tổ địa của Hoàng tộc xưa kia, tuy đã đi xuống thế nhưng vẫn không thể khinh thường, ấy vậy nay lại có một thiếu niên khiêu chiến như thế ở bên ngoài cổng thành.

Toàn bộ cao tầng Thiên Nhân tộc đều tái xanh mặt mày, ánh mắt của từng người đều trở nên lạnh lẽo.

Bởi vì bọn họ biết, hôm nay dù kết quả ra sao thì danh vọng của Thiên Nhân tộc ở thượng giới sẽ bị hạ xuống vô cùng thấp.

Một thiếu niên chừng hai mươi lại đứng ngay bên trong tổ địa của bọn họ và luôn miệng khiêu chiến, việc này thôi đã báo trước quá nhiều vấn đề rồi.

Có thể rất nhiều người sẽ cho rằng, Thiên Nhân tộc đã hoàn toàn sa sút nếu không thì làm sao tới mức này?

Đây là một tín hiệu, là sự thể hiện của một bộ tộc suy yếu.

Mặc dù có giết Thạch Hạo thì cũng rất khó cứu vãn được danh dự, huống chi, bọn họ cũng không chắc có thể giết chết được Hoang, chiến tích của hắn sớm đã được lan truyền, Thiên Thần bình thường thì làm sao là đối thủ?

"Đáng trách mà!" Thiên Nhân tộc tức giận, kết quả của ngày hôm nay quả thật quá gay go.

Kỳ thực, Thạch Hạo cũng không cần phải làm gì cả, cũng không cần phải huyết chiến, chỉ cần nán lại nơi này và giằng co nửa ngày thì chắc chắn danh vọng của Thiên Nhân tộc sẽ gặp phải đả kích vô cùng lớn.

Rõ ràng, cả Thiên Nhân tộc không cách nào chấp nhận được việc này!

"Nhất định phải diệt trừ hắn, phải giải quyết trong thời gian ngắn nhất. Nếu không một khi tin tức này truyền ra ngoài thì người khác sẽ cho rằng Thiên Nhân tộc chúng ta yếu kém tới mức không cách nào hình dung được, sẽ dẫn tới rất nhiều con sói đói nhòm ngó!" Có người lạnh giọng nói.

Nhưng, đề xuất này của hắn rất nhanh đã gặp phải những nghi vấn của người khác.

"Đừng quên, sau lưng thiếu niên này có một vị Liễu yêu, cả ba ngàn châu này có mấy ai có thể địch? Chúng ta nếu như giết chết hắn thì sẽ chọc phải đại họa đó!"

Nhắc tới Liễu Thần thì trong lòng mỗi người như bị một màn đêm bao

phủ, chuyện kia rõ như ban ngày, Liễu Thần đại chiến các lộ cao thủ, ngang tàn giết không ít Giáo chủ, đã chấn động khắp thượng giới.

Có mấy ai dám dễ dàng trêu vào?

"Hắn tới đây ngồi trên đầu trên cổ chúng ta thì chẳng lẽ không được phản kích à? Mặc dù không thể giết thì cũng phải trấn áp, ta nghĩ cái cây liễu yêu kia sẽ không vì vậy mà làm lớn chuyện đâu, chẳng qua nó sẽ tìm tới cửa và lúc đó chúng ta sẽ thả ra thôi."

Có người nói thế, hắn cảm thấy vô cùng tức giận, năm xưa chính là Hoàng tộc, uy chấn thiên hạ thế nhưng giờ lại phải thỏa hiệp như vầy, quả đúng là một sự sỉ nhục.

Còn có người thì hối hận, năm xưa nếu không nhằm vào Hoang thì sao tới mức này!

Hơn nữa, nếu ngày xưa kết thân với hắn thì đồng nghĩa Liễu Thần, sinh linh Bất Diệt sẽ đứng chung một chỗ với Thiên Nhân tộc, sẽ hình thành nên một liên minh đầy kinh khủng!

Có người nhìn về phía Vân Hi muốn nhờ nàng đứng ra, bởi vì họ sớm nhìn nhận được, nếu không phải bọn họ ngăn cấm thì năm xưa hai người đã xảy ra chút chuyện gì đó rồi.

Thậm chí có người suy đoán, năm xưa nếu không ngăn cản thì rất có thể hắn sẽ trở thành con rể của Thiên Nhân tộc.

Chỉ là hiện giờ đều đã chậm, chỉ hi vọng Vân Hi có thể đứng ra khuyên can Thạch Hạo.

Vân Hi cau mày, trên gương mặt xinh đẹp có vẻ thất lạc, có chua xót nhìn tộc nhân mình mà thở dài một tiếng, nếu không phải các trưởng bối trong tộc thèm thuồng bảo thuật của người khác, lấy ân đền oán thì làm sao sẽ tới mức này chứ?

Thiên Nhân tộc cũng có người cứng rắn, nói: "Không còn gì để nói nữa, hiện giờ không phải là lúc thỏa hiệp với tên nhóc hỉ mũi chưa sạch này, trấn áp hắn hoàn toàn và chỉ cần lưu lại cái mạng nhỏ của nó là được, đây mới chính là lựa chọn đúng đắn!"

"Không sai, nếu như chúng ta yếu thế thì bên ngoài sẽ đánh giá ta như thế nào chứ, cho rằng Thiên Nhân tộc càng ngày càng yếu kém, hắn đã chủ động tới cửa thì dù chúng ta có bắt hắn, ta nghĩ cây liễu yêu kia cũng sẽ không ỷ vào thân phận rồi đại khai sát giới đâu." Có người đỡ lời.

"Được rồi, khởi động trận pháp, trấn áp hắn!" Sau khi các cao tầng thảo luận xong thì đã đưa ra quyết định như thế.

Một lát sau, Thiên Chi Thành phát sáng tựa như là một vầng thái dương vắt trên trời cao, tỏa ra từng luồng sáng hừng hực, cốt văn đầy trời.

Ầm!

Thiên Chi Thành bắt đầu di chuyển, hóa thành một bảo cụ thật lớn đánh về phía Thạch Hạo, ký hiệu vạn ngàn tựa như là sóng lớn.

Thạch Hạo giật mình nhanh chóng trốn thật xa.

Loại pháp khí này rất đáng sợ, phát ra thần uy ngập trời, Thiên Thần bình thường nếu bị đánh trúng thì sẽ tan xương nát thịt, diệt vong ngay nháy mắt.

Bởi vì, đây không phải là pháp khí bình thường mà chính là một tòa cổ thành cho chính sáu địa Thiên Nhân thời Thái cổ tìm thấy, và trải qua vô số cuộc tế luyện cùng với gia tăng hàng loạt thiên tài địa bảo tạo nên.

Có thể nói, đây chính là chí bảo của bộ tộc này!

Tuy rằng không nằm trong Thập Đại Binh Khí thượng giới thế nhưng cũng không kém là bao, vô cùng đáng sợ.

Thạch Hạo dẫn Hỏa Linh Nhi không ngừng di chuyển, ngang dọc giữa trời cao, tránh né pháp khí của sáu đại Thiên Nhân Thái cổ, không dám lấy cứng chọi cứng.

"Tiểu nghiệt súc, ngươi quá kiêu ngạo đó, vậy mà cũng dám tới Thiên Nhân tộc ta quậy phá, nạp mạng đi!"

Có người đứng trên Thiên Chi Thành hét lớn, giọng nói lạnh lẽo và pha chút khoái trá.

Khi nãy bọn họ đã chết mất một vị Thiên Thần, vả lại tất cả mọi người đều bị thiếu niên này ép phải ở trong thành, đó là một loại sỉ nhục và cũng một lại bực bội, hiện giờ bắt đầu truy kích nên khiến bọn họ đều trở nên thư thái.

"Giết hắn, giết chết tên tiểu bối này!"

"Chạm vào người của Thiên Nhân tộc, tuy có xa tới mấy vẫn truy cho bằng được!"

Có người hét lớn cổ vũ, toàn bộ tâm lý của Thiên Nhân tộc đều biến chuyển, một vài thanh niên nhiệt huyết tăng mạnh truy sát Thạch Hạo, không hề kiêng kỵ gì nữa.

Hỏa Linh Nhi rất lo lắng, cảm thấy Thạch Hạo quá liều lĩnh, dù sao đó cũng là một Hoàng tộc, dù cho có sa sút đi nữa thì thủ đoạn của bọn họ cũng khó mà tưởng tượng được, hiện giờ tộc này đã vận dụng tới Thiên Chi Thành để truy kích nên đã đẩy hai người vào trong hiểm cảnh đầy vất vả, chỉ có nước bỏ trốn mà thôi.

Nhưng, nàng cũng chẳng hề sợ hãi, bàn tay mềm nhỏ nắm chặt bàn tay của Thạch Hạo, cùng nhau tiến thối

"Đừng lo lắng, anh nếu dám tới thì chắc chắn sẽ không sợ bọn họ!" Thạch Hạo vỗ về an ủi nàng.

Một lát sau, hắn lấy ra Vạn Linh đồ đỡ ở trước người hòng chống lại tòa Thiên Chi Thành kia!

Ầm ầm ầm!

Thành trì to lớn ấy đè mạnh xuống, hình chiếu đem ngòm bên trên mặt đất thế nhưng không trung lại tỏa ra ánh sáng khắp nơi, cốt văn tựa như là sóng biển đang dâng trào.

Nhưng vào lúc này, Vạn Linh đồ phát uy, ánh sáng chói lọi, nó trở nên trong suốt và từ bên trong lao ra từng bóng người, chính là vạn linh thái sơ.

Các loại cổ thú, chim thần, chẳng hề thiếu thứ gì, cũng có rất nhiều sinh linh thuộc hệ thực vực đầy mạnh mẽ kết hợp lại với nhau khiến cả trời cao chấn động.

Vạn Linh đồ phát uy, chặn đứng Thiên Chi Thành.

Vẫn như trước kia, nó không có chủ động công kích thế nhưng lại có thể tiến hành phòng ngự.

Thiên Chi Thành không ngừng ép xuống thế nhưng toàn bộ cốt văn đều bị ngăn cản, lực trùng kích cực lớn đều bị hóa giải không cách nào tổn hại được đôi nam nữ bên dưới.

Mọi người của Thiên Nhân tộc đều khiếp sợ, đây chính là chí bảo của bộ tộc họ, đánh đâu thắng đó, nhưng hôm nay lại không cách làm gì được thiếu niên này, thật sự khiến bọn họ giật nảy mình.

Cũng có một nhóm người sinh ra vẻ sợ hãi, kết quả này quá tệ!

Những người mới vừa rồi còn hò reo cổ vũ đều im lặng, trong lòng tràn ngập vẻ cay đắng và thất vọng, cảm giác vô cùng khó tả.

"Vì sao lại như thế, vì sao không thể giết chết được hắn, chỉ có mấy năm mà hắn đã trưởng thành tới mức này, nếu như có hắn thêm thời gian nữa thì

Thiên Nhân tộc ta sẽ bị tiêu diệt luôn quá?"

Mấy người này sợ hãi, hò hét khàn cả giọng, tay nắm chặt, sâu trong nội tâm đâm ra hoảng sợ.

"Không được, nhất định phải diệt cho bằng được!" Có người hét lớn, chiến tích này nếu lộ ra ngoài thì thiên hạ sẽ không cách nào yên tĩnh được, tất sẽ dấy lên một hồi sóng lớn mênh mông, các giáo sẽ xem thường cả Thiên Nhân tộc.

Nhưng, mặc cho bọn họ khống chế Thiên Chi Thành như thế nào đi nữa thì cũng không cách nào đánh nát được Vạn Linh đồ, bị ép phải ở bên chứ không thể lại gần.

Không ngừng thử nghiệm, nhiều lần không chế nhưng Thiên Chi Thành vẫn không cách nào làm gì được khúc xương trắng mịn này, bên dưới đã bị một thứ sức mạnh đầy nhu hòa chặn đứng.

Cao tầng của Thiên Nhân tộc đều xanh đen mặt mày, tất cả linh cảm thấy đại sự không ổn đã tới.

"Tuy rằng không bại nhưng sẽ ảnh hưởng tới hưng suy của tộc ta, nếu truyền ra thì bên ngoài sẽ nghĩ như thế nào chứ?

"Các ngươi có biện pháp gì không, ai có thể bắt hắn?"

Kết quả, mọi người đều trầm mặc, lão Thiên Nhân đã rời đi tham gia chiến đấu để tuân thủ Minh Ước của thái cổ, mà người Hộ Đạo thì sinh mệnh không còn nhiều, trọng thương gần chết, hiện giờ không người nào có thể khống chế được Thạch Hạo.

Không ngừng va chạm, không ngừng khống chế Thiên Chi Hành, không ngừng tiêu hao, các loại thiên tài địa bảo rồi cũng sẽ giảm dần, từ từ sẽ khiến tộc này trụ không được nữa.

"Thôi, hay để Vân Hi ra nói chuyện với hắn, hỏi xem hắn muốn gì thì

mới chịu rời đi." Có người thở dài tràn đầy đau khổ.

Một vị Thiên Thần khác thì mặt mày u ám đập nát bàn trà, tức giận vô cùng thế nhưng cũng chỉ biết đồng ý.

Vân Hi đã được gọi tới, sau khi được mọi người căn dặn thì Thiên Chi Thành được mở ra và một con đường đưa nàng ra ngoài.

Sau khi Thiên Chi Thành lùi lại thì phù văn biến mất khôi phục lại yên tĩnh, trên tường thành đứng rất nhiều người, tất cả đều chú ý về bên dưới.

Vân Hi khẽ thở dài một tiếng, việc này khiến nàng khó xử, sao lại thành ra tới mức này chứ? Tâm tình nàng chẳng hề vui vẻ gì.

Vân Hi uể oải đi tới, một bộ đồ màu tím, làn da trắng mịn như ngọc thạch, nàng rất xinh đẹp, sợi tóc phấp phới, con mắt như bảo thạch đi gần tới phía Thạch Hạo.

"Thiên Nhân tộc đúng là gan lớn thật, không ngờ lại phái ngươi tới, không sợ ta sẽ ra tay à?" Thạch Hạo nhìn vị cố nhân này.

Trên gương mặt trái xoan của Vân Hi hiện vẻ chua xót và cũng có chút ngượng ngùng, nàng xấu hổ thay cho tộc nhân mình, tới phút cuối lại đưa nàng ra để thỏa hiệp.

"Ngươi khỏe không?" Vân Hi mở miệng, không có khuyên bảo mà chỉ là thăm hỏi như thế.

"Cũng khỏe." Thạch Hạo gật đầu, cũng không hề nói thêm gì cả, có thể hắn không hề tức giận Vân Hi, chuyện năm đó cũng không hề có quan hệ với nàng.

Nỗi lòng của Vân Hi rất phức tạp, nàng cảm thấy được sự xa lánh của Thạch Hạo, đối phương trả lời rất đơn giản chứ cũng không hề nói năng gì thêm.

"Công chúa Hỏa tộc, từ biệt nhiều năm giờ chúng ta mới gặp lại." Vân Hi điều chỉnh lại giọng nói rồi nhìn về Hỏa Linh Nhi đứng bên cạnh Thạch Hạo.

"Đúng thế, đã mấy năm rồi, không nghĩ chúng ta lại được gặp nhau, vẻ xinh đẹp của Vân Hi tiên tử càng hơn xưa rất nhiều." Hỏa Linh Nhi trả lời, cũng không tính là lạnh nhạt thế nhưng cũng không thể nói là nhiệt tình.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1033: Thiên Nhân Bại Trận

Vân Hi há miệng như muốn nói gì đó, thế nhưng lại không cách nào phát thành lời được.

"Ngươi tốt nhất quay trở lại đi." Thạch Hạo nói, hắn biết mục đích tới của Vân Hi thế nhưng hắn làm sao sẽ đáp ứng được chứ.

"Thạch Hạo, lão tổ muốn ta hỏi ngươi, làm thế nào thì ngươi mới chịu rút đi, chấp nhận giảng hòa." Rốt cuộc Vân Hi cũng nói ra lời mình cần nói, nếu không nói thì sẽ không cách nào trả lời khi về tộc được.

"Hãy nói những người gọi là tộc lão của các ngươi ra đây giải quyết với ta, từ đó mọi ân oán với Thiên Nhân tộc đều sẽ chấm hết." Thạch Hạo bình thản nói.

Vân Hi trợn tròn mắt đầy giật mình Thạch Hạo tuy rằng nói rất nhẹ nhàng thế nhưng sát khí ẩn bên trong quá nặng, đánh thẳng vào tâm thần của người khác, ý là muốn đại khai sát giới.

Đối với Thiên Nhân tộc, điều kiện này quá hà khắc, là một gánh nặng không cách nào chấp nhận được.

Bộ tộc có bao nhiêu Thiên Thần, họ đều là những cao tầng của cả Thiên Nhân tộc, là những thành viên mạnh mẽ nhất, nếu như bị tàn sát sạch thì tộc này coi như xuống dốc không phanh.

Đây chẳng phải là muốn diệt cả gốc của cả Thiên Nhân tộc hay sao?!

Phương xa, mấy bóng người trên tường thành không cách nào nghe được những lời nói của hắn, thế nhưng cũng có thể dựa vào môi để đoán hắn đang nói những gì, lúc này ai nấy cũng đều tức giận.

Tên này quá kiêu ngạo, chỉ một người mà muốn tàn sát toàn bộ cao tầng của một bộ tộc.

Đừng nói là về thực lực hiện tại của hắn, cho dù là có thủ đoạn đó thì cao tầng Thiên Nhân tộc há lại ngồi chờ hắn tới giết sao.

Thiên Chi Thành trở nên hoảng loạn, rất nhiều người không cam, trong nháy mắt tiếng ầm ĩ khắp chốn.

Ngoài thành, Vân Hi kinh ngạc nhìn Thạch Hạo, tiếp đó nỗ lực khuyên can lần cuối, nói: "Ta biết, những chuyện của tộc lão năm xưa đã làm cho ta xin lỗi, nhưng... có thể nhượng bộ một bước được không?"

Nàng muốn hỏi Thạch Hạo muốn bồi thường những gì, Thiên Nhân tộc có thể trả bằng các thiên tài địa bảo cùng với vô số bảo dược linh đan.

Thạch Hạo đáp lại rất dứt khoát, căn bản không hề có ý nhượng lui, nói: "Vân Hi, ngươi quay về đi, dựa vào những gì giữa chúng ta từ dưới hạ giới tới giờ ta sẽ không gây khó dễ cho ngươi đâu, thế nhưng những cao thủ Thiên Nhân tộc tộc khác, nếu một tên tới khuyên giải thì một chiêu giết chết một tên!"

Vân Hi không nói gì nữa, vành mắt đã ửng đỏ yên lặng xoay người rời đi, lần trò chuyện này lấy kết quả thất bại để kết thúc, nàng bị kẹt ở giữa, thật sự quá khó khăn.

"Tên nhóc hỉ mũi còn chưa sạch kia, ngươi tưởng mình là ai, là Trường Sinh giả à, động một tí là muốn đầu lâu cao tầng của bộ tộc ta, ngươi vẫn không phải là vô địch thiên hạ đâu!" Có người đứng trên tường thành quát lớn.

Thiên Nhân tộc đã từng là Hoàng tộc nên có sự kiêu ngạo từ trong tận xương cốt của mình, vậy thì làm sao có thể khoan nhượng và khuất nhục này được chứ, lại bị một tên tiểu bối xem thường và rất nhiều người chê cười.

Thiên Chi Thành phát sáng rồi trấn áp về phía Thạch Hạo!

Nhưng, trong tay Thạch Hạo lại có Vạn linh đồ nên đủ khả năng để tự vệ, sức phòng ngự của thứ này rất kinh người.

Trên thực tế, Thạch Hạo nếu muốn tấn công vào trong thành thì sẽ rất không hiện thực, hắn không có đại sát khí tương tự như vầy. Vạn linh đồ thuộc về "thần vật bị động", trừ phi gặp phải công kích thì mới có thể tiến hành phòng ngự.

Cứ như thế, song phương giằng co lẫn nhau.

Thạch Hạo cũng rất nhẹ nhàng, không tính là quá lo lắng thế nhưng Thiên Nhân tộc lại không được như vậy, bị một tên tiểu bối ngăn cản ở ngay trước cửa, niêm phong lại tổ địa thì thật đúng là nhục nhã.

Mà điều bọn họ lo lắng nhất chính là tin tức sẽ bị tiết lộ ra ngoài, sẽ gọi nên những lời châm biếm xem thường của các giáo, cho rằng Thiên Nhân tộc đã hoàn toàn suy yếu và sa sút.

Thạch Hạo muốn tấn công vào trong thế nhưng Thiên Nhân tộc cũng muốn trấn áp Thạch Hạo.

"Thiên Chi Thành là báu vật có tiếng ở thượng giới, chúng ta không cách nào công phá được nó thế nhưng giằng co mãi vầy cũng không ổn, có lẽ bọn họ sẽ có một vài thứ đặc biệt khác cũng nên." Hỏa Linh Nhi lên tiếng nhắc nhở Thạch Hạo.

"Không sao, ta chỉ cần ngăn cản tòa thành trì này một hai ngày thôi thì cũng đủ khiến uy danh của bọn họ giảm mạnh rồi, chắc chắn sẽ không cách nào nhấc đầu lên nổi ở thượng giới này." Thạch Hạo nói.

Hiện giờ hắn có thể sánh vai cùng với Thiên Nhân tộc thế nhưng cũng chưa đủ lực để diệt cả một đại giáo, hắn cũng biết, muốn công phá Thiên Chi Thành là một việc quá xa vời thế nhưng để bọn họ sứt đầu mẻ trán, danh dự bị đánh tan thì quá dễ dàng.

Quả nhiên, mới tới nửa ngày mà mọi người Thiên Nhân tộc đã đứng

ngồi không yên rồi, việc này quá mất mặt, một tên nhóc con chưa bỏ bú mà lại ép bọn họ tới mức này.

"Hỏng rồi, Thiên Thần Thích Thác đang ở bên ngoài, theo như dự tính thì một chút xíu nữa sẽ về tới đây, nếu như tên tặc này chặn đừng thì phiền phức lớn rồi." Có người trong Thiên Chi Thành nói nhỏ.

Bọn họ sợ Thiên Thần Thích Thác đang trở về sẽ bị Thạch Hạo ngăn cản.

"Ồ, tên nhóc kia chạy đi đâu rồi?" Tất cả mọi người ngây người, bởi vì đã không thấy bóng dáng Thạch Hạo đâu nữa.

"Ở bên dưới!"

Có người phát hiện, Thạch Hạo cách tổ địa khoảng mười vạn dặm, hắn không phải đi săn và cũng phải đi hái dược, mà là đang đánh hạ một tên Chân Thần rồi từ từ tra hỏi.

Rất nhanh, trong mắt liền lộ ra tinh quang, lại có một tên Thiên Thần đang ở bên ngoài và chuẩn bị về tới đây, đúng là một cơ hội tốt.

Đặc biệt, khi Thạch Hạo nghe được tên của Thiên Thần này thì ánh mắt sáng hoắc lên, nắm đấm nắm chặt.

"Thích Thác, là ngươi!"

Năm đó, chính là Thích Thác đã ép đưa hắn từ bình nguyên màu máu về tới Thiên Chi Thành.

"Ai biết Thích Thác ở nơi nào thì nhanh nhanh truyền tin cho hắn." Người trên trong Thiên Chi Thành lo cuống lên.

Dù gì đó cũng là một Thiên Thần mạnh mẽ, thế nhưng tất cả mọi người đều lo lắng cho an nguy của Thích Thác, có thể thấy được trong lòng bọn họ Hoang ác độc tàn nhẫn tới độ nào, quả thật đã trở thành sát thủ Thiên Thần

rồi.

Đáng tiếc chính là, không một ai biết Thích Thác ở nơi nào, việc quay về và vị trí của Thiên Thần rất khó xác định.

Thạch Hạo quan sát thật kỹ khu cổ địa này rồi nhìn chằm chằm phía Thiên Chi Thành, hắn ôm cây đợi thỏ, lặng lặng chờ tên Thiên Thần đang trở lại kia.

Đồng thời, hắn nói Đả Thần Thạch bố trí trận pháp dùng để quan sát, nếu có thể chặn đứng được Thích Thác thì càng hay.

"Quá kiêu ngạo mà, trong địa bàn của ta mà còn dám bố trí, ngươi xem đây là chốn nào?" Có người gầm lên, điều khiển Thiên Chi Thành vọt tới.

"Ồ, tới rồi!" Thạch Hạo mắt lóe sáng.

Hắn không để ý tới Thiên Chi Thành mà tập trung về một nơi quen thuộc, nơi đó có người từ ngoại giới tiến vào đây, là bãi săn vườn thuốc trong phạm vi mười vạn dặm này.

Thạch Hạo liền nhận ra, đó chính là Thích Thác!

"Mau tránh lui!" Có người trên Thiên Chi Thành phát hiện ra bóng dáng của hắn thì vội vàng truyền âm.

Thích Thác, hiện tại đang độ tuổi tráng niên, tinh lực dồi dào cho nên phản ứng cũng rất thần tốc, nhanh chóng vút lên trời cao.

Nhưng, Thạch Hạo cũng đã sớm tập trung lấy hắn, điều khiển tia chớp, lưng mang cánh Côn bằng, chớp mắt đã đuổi tới.

Hai người xé rách hư không, đẩy tốc độ của bản thân tới cực hạn.

Nhưng, chung quy lại Thích Thác vẫn chậm một chút, dù nhanh hơn thì cũng không cách nào thắng được Côn bằng.

"Là ngươi!" Hắn liền nhận ra Thạch Hạo, trong lòng vô cùng nghiêm nghị, mấy năm trước hắn xách Thạch Hạo như xách một con gà vào Thiên Chi Thành này, nhưng hiện giờ lại không thể nào xem thường người này được nữa.

Bởi vì, chỉ trong mấy ngày vừa rồi cả ba ngàn châu không ngừng lan truyền cái tên Hoang, đại phát thần uy trong Tiên cổ, chém giết liên tiếp các Thiên Thần khiến bốn phía đều chấn động.

"Ầm!"

Thích Thác dùng hết thần lực, vận dụng mọi đạo hạnh chống đỡ Thạch Hạo.

Cùng lúc đó, Thiên Chi Thành cũng trấn áo tới hòng giải cứu hắn.

Hai mắt Thạch Hạo tựa như kim đăng sáng chói bắn ra hai chùm sáng kỳ lạ, keng, hắn lại rút ra kiếm thai Đại La chém tới.

Thật ra, Thạch Hạo rất ít khi sử dụng tới thanh kiếm này, nhưng một khi rút ra là ý nghĩa sát khí của hắn đã ngập trời cao.

Ánh kiếm ngút trời, bảo thuật kinh thiên, cốt văn tựa như sóng biển nhấn chìm tất cả, hai bên không ngừng quyết đấu.

"Bụp!"

Một đầu lâu người bay vút lên cao, Thích Thác đã bị giết chết dù ngay cả nguyên thần cung không cách nào chạy trốn được, đã bị một kiếm của Thạch Hạo xuyên thủng mi tâm, mất mạng ngay đương trường.

"A..." Bên trên Thiên Chi Thành có rất nhiều người kinh ngạc bật thốt lên, tiếp đó là liên miên tiếng chửi rủa.

Trong một ngày, Thiên Nhân tộc đã chết đi hai vị Thiên Thần, Mạc la, Thích Thác lần lượt bị mất mạng, đây là một hậu quả không cách nào chịu

đựng nổi.

"Sao lại như vậy, tại sao lại như vậy.....?" Trong thành, một vài tộc lão gầm thét, quá oan uổng, bị người đánh tới tận cửa nhưng bọn họ cũng chỉ biết co đầu rụt cổ, không cách nào ra ngoài giết địch.

"Quá đáng ghét!" Rất nhiều người của Thiên Nhân tộc gào lớn.

Đặc biệt là một vài người theo trường phái cấp tiến sớm đã đỏ ngầu con mắt, đây là một gánh nặng không cách nào đỡ nổi.

Nhưng, không một ai dám ra thành báo thù, đường đường là một bộ tộc, bị người khác đứng chặn ngay trước cửa, khiến bọn họ cảm thấy nhục nhã.

Cứ như thế, Thạch Hạo đàn áp một ngày một đêm, khiến cho cả tộc như muốn phát điên.

Trong thành có không ít người xin ra ngoài chinh chiến, hi vọng có thể liên hợp tiêu diệt Hoang.

Cho nên, trong thành trở nên ầm ĩ, náo động vô cùng.

"Xảy ra chuyện gì thế, tại sao lại nhao nhao như cái chợ thế hả?" Trong một tòa băng cung truyền ra giọng nói già nua, đó chính là người Hộ Đạo của Thiên Nhân tộc.

"Đại nhân, Hoang đã tới, đang ngăn cản ở ngay bên ngoài Thiên Chi Thành, hắn đã giết chết hai đại Thiên Thần của tộc ta rồi." Một vị đạo đồng cẩn thận bẩm báo.

"Cái gì, Hoang, tên tiểu bối kia đã tới, hắn dám làm như vậy luôn à, cây liễu yêu kia có tới cùng hắn không?" Người Hộ Đạo sốt sắng hỏi, nếu như cây liễu thụ kia tới thì ai có thể chống lại?

"Không có, chỉ mình Hoang mà thôi."

Người Hộ Đạo nghe thế thì liền xuất quan.

Sau đó, cao tầng của Thiên Thành nhận được tin tức liền tức tối tới yết kiến.

"Đại nhân, thương thế của người chưa lành nên tiếp tục tĩnh dưỡng!" Có người khuyên nhũ.

"Ta còn có thể tĩnh dưỡng được à, thằng nhóc đó đã giết tới tận cửa rồi, cứ để ta đi thu thập hắn!" Người Hộ Đạo sắc mặt tái nhợt nói.

Trận chiến trước đã ảnh hưởng rất lớn, người Hộ Đạo của Thiên Nhân tộc may mắn nên mới thoát được một mạng cho nên sau khi trở về đã bế quan tu dưỡng.

"Hộ Đạo đại nhân đã xuất quan và muốn đi giết chết Hoang!"

"Ta đoán, chắc chắn đại nhân sẽ bắt sống hắn!"

Thiên Chi Thành sục sôi, mọi người đều rất chờ mong.

"Hừ, lão già như ông cũng đã xuất hiện rồi!" Thạch Hạo rùng mình, hắn vận dụng Thiên Nhãn thông quan sát kỹ Thiên Chi Thành.

Kết quả, người Hộ Đạo vừa mới xuất hiện thì hắn đã phát hiện ra ngay.

"Chúng ta nên rút nhanh thôi!" Hỏa Linh Nhi hối thúc.

"Không vội!" Thạch Hạo lắc đầu.

"Tiểu nghiệt súc, ngươi còn dám xuất hiện ở Thiên Nhân tộc ta nữa à?!" Người Hộ Đạo hét lớn rồi vung ra một bàn tay khô gầy chụp về trước.

"Lão già thúi, lần trước ở bên ngoài di địa Tiên cổ ông đã bị đánh gần sống thiếu chết rồi co giò bỏ chạy, hiện tại bắt đầu diễu võ dương oai đó hả?" Thạch Hạo chế giễu.

Hắn nhanh chóng lùi về sau tránh né đòn đánh này.

Người Hộ Đạo của Thiên Nhân tộc với sắc mặt băng hàn, làn da trắng xám thiếu màu máu, hắn nhảy thẳng ra khỏi Thiên Chi Thành và truy sát về phía Thạch Hạo.

"Lão già thúi, nghe nói ông trọng thương sắp chết, sao còn ra đây nhảy nhót nữa thế hả?" Thạch Hạo tiếp tục châm biếm.

Thế nhưng, hắn cũng không dám trì hoãn mà lấy ngay ra tiên kiếm Đại La và chém rách hư không, Phá Giải phù cũng được sử dụng rồi hóa thành ánh sáng chạy đi thật xa.

Hắn không muốn liều chết với người Hộ Đạo.

"Ầm!"

Thiên địa sôi trào, hư không nổ tung thế nhưng vẻ mặt của người Hộ Đạo đầy âm trầm, bảo thuật đã mất đi hiệu lực, không những không đánh trúng Thạch Hạo còn để hắn chạy thoát.

Người Hộ Đạo đuổi theo sau, thế nhưng cũng không cách nào đuổi kịp.

Bởi vì, trong tay Thạch Hạo có một vài bí bảo có thể giúp tốc độ của hắn càng tăng mạnh, ví dụ như tấm Phá Giới phù màu vàng do chín vị đại Giáo chủ tự tay luyện chế chẳng hạn.

Tấm phù này có thể sử dụng nhiều lần, với lại sở hữu tốc tộc cực cảnh cũng cực kỳ cao.

"Trốn ra rồi, chúng ta đừng trở lại nữa." Hỏa Linh Nhi thở dài một hơi.

"Không cần lo lắng, nếu như ông ta đủ mạnh thì chúng ta có thể chạy thoát chắc?" Ánh mắt của Thạch Hạo lóe lên, hắn muốn tiếp tục đi chọc tức người Hộ Đạo kia.

"Người kia quá mạnh, chúng ta đứng trêu vào." Hỏa Linh Nhi khuyên can.

"Ông ta vốn tuổi thọ chẳng còn được bao nhiêu, với lại vừa bị thương nặng như thế nên anh nghĩ mình có thể tới khiêu khích, từ từ chọc tức ông ta tới chết!" Thạch Hạo nói.

Người Hộ Đạo tay trắng trở về, lòng rất không cam.

Nhưng mà, thời gian không lâu sau Thạch Hạo lại xuất hiện, lại tiếp tục khiêu chiến Thiên Nhân tộc, chỉ thẳng mặt người Hộ Đạo ở trên Thiên Chi Thành.

Sắc mặt của người Hộ Đạo càng thêm âm u, lần nữa truy kích, thế nhưng vẫn để tuột mất.

"Chúng ta còn quay lại nữa à?" Hỏa Linh Nhi giật mình, sau khi Thạch Hạo trốn thoát thì lại tiếp tục quay lại khiêu khích.

"Chính xác, ép cho lão già này phải động chân động tay, tiêu hao mấy cũng phải dây dưa cho lão tới chết luôn!" Thạch Hạo nói.

Sau lần thứ năm, người Hộ Đạo Thiên Nhân tộc ngôi xếp bằng rồi suy đoán tung tích của Thạch Hạo.

"Đại nhân, người không thể!" Có người trên Thiên Chi Thành khuyên can.

"Tuổi thọ của ta vốn không còn bao lâu nữa, lần này lại càng thương nặng nên chắc chắn sẽ phải chết, vừa khéo để ta tìm tung tích tên này một phen!" Người Hộ Đạo nói.

Nếu như Thạch Hạo ở đủ xa thì người Hộ Đạo không cách nào suy tính được, trong phạm vi càng gần thì hắn càng dễ thành công.

"Phụt!"

Nhưng, sau đó người Hộ Đạo chợt thổ huyết, trên mặt tràn ngập vẻ sợ hãi, hắn đã tổn thương tới bản nguyên đại đạo của mình.

"Tại sao, hắn ở ngay gần đây, trong khoảng cách gần như vậy thì rất khó bị cắn trả mới đúng chứ, là bị trời phạt sao?!" Người Hộ Đạo khiếp sợ, thì thào nói.

Nhưng mà hắn không cam lòng, lại lần nữa suy tính, muốn trước khi chết phải trấn áp cho bằng được Thạch Hạo.

Lần này càng nghiêm trọng hơn, người Hộ Đạo phun máu xối xả, đã bị thương quá nặng.

"Tại sao lại như thế?" Trước đây hắn cũng từng suy tính qua và biết Thạch Hạo vô cùng bất phàm, không cách nào quan sát được.

Bởi vì lần đó khoảng cách quá xa, độ khó lại vô cùng lớn.

Nhưng hôm nay, Thạch Hạo ở ngay sát bên cạnh vậy mà hắn vẫn thất bại, không cách nào suy tính được, vả lại còn bị thương vô cùng nghiêm trọng.

"Ta muốn trước khi chết cũng phải kéo ngươi đi cùng!" Người Hộ Đạo Thiên Nhân tộc có một luồng chấp niệm như vậy!

Hắn lần nữa suy tính, kết quả mi tâm run rẩy, thất khiếu ứa máu, lầm bầm nói: "Tại sao lại như thế, ta thấy được một góc ở tương lai, người này..."

Mọi người của Thiên Nhân tộc thấy người Hộ Đạo không ngừng run rẩy và sợ hãi.

"Đại nhân, người có làm sao không?"

"Hoang..." Người Hộ Đạo khó khăn nói ra một chữ như vậy rồi mi tâm rạn nứt, cả người hét lớn và ngửa mặt ngã ầm về sau, máu me khắp người, cứ thế mất mạng.

"Trời ơi, Hộ Đạo đại nhân chết rồi"

Một tiếng thét kinh hãi chấn động cả Thiên Chi Thành.

"Tên nhóc con kia, hắn đã ép chết Hộ Đạo đại nhân!" Có người bi thương nói.

"Đi thôi!" Thạch Hạo nói thế rồi mang theo Hỏa Linh Nhi rời đi.

Ngày hôm đó, tin tức này truyền ra khiến người người khiếp sợ.

Hoang đã giết chết hai đại Thiên Thần của Thiên Nhân tộc, với cả dây dưa khiến người Hộ Đạo của tộc này chết đi, những ai nghe được tin này đều trợn tròn xoe mắt.

Hiển nhiên, đây là một hồi sóng gió sẽ chấn động cả thượng giới.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1034: Phong Vân

Người Hộ Đạo đã chết, hình thần đều diệt, dù Chân Tiên có chuyển thế thì cũng không cách nào cứu chữa được nữa, năm tháng dài trôi qua đã lưu lại quá nhiều vết tích trên nguyên thần của hắn và hiện giờ lại bị thương như thế nên đã hoàn toàn tiêu vong.

Người tu đạo, thân thể có thể cứu chữa, thậm chí có thể đoạt xác đổi sang một thân thể mới khác, thế nhưng nguyên thần thì không cách nào thay đổi được, tóm lại cũng chỉ có thể mục nát từ từ trong năm tháng mà thôi.

Người Hộ Đạo của Thiên Nhân tộc đã đi tới điểm cuối của đời người, tuổi thọ không còn nhiều, trước kia lúc ở bên ngoài di địa Tiên cổ cũng đã bị thương nặng nên không cách nào sống lâu được nữa.

Lần này, người Hộ Đạo lại cưỡng ép vận dụng bảo thuật để suy tính toàn bộ về Thạch Hạo cho nên đã khơi dậy sự trừng phạt của trời xanh, dẫn tới bản thân cũng chết đi.

Cả tòa Thiên Chi Thành chìm trong cảnh bi thương, đâu đâu cũng có tiếng khóc lóc, nhiều người gào to, người Hộ Đạo chết đi, chuyện này ảnh hưởng vô cùng sâu.

Đối với Thạch Hạo, lão già này vô cùng đáng chết, thế nhưng đối với Thiên Nhân tộc thì đây chính là người bảo vệ đầy mạnh mẽ, làm sao lại không đau đớn chứ?

Thạch Hạo dẫn Hỏa Linh Nhi rời khỏi Thiên Chi Thành, bởi vì hắn biết mình không cách nào xông vào trong được, nếu cứ ở lại thì không bằng rời đi, miễn sinh ra bất trắc nào khác.

Nhưng, chuyện này ảnh hưởng quá lớn, lúc hắn còn chưa rời khỏi hẳn

thì chuyện này đã lan truyền, chấn động bốn phương.

"Các ngươi nghe gì chưa, Hoang tiến vào Thiên Chi Thành đòi câu trả lời hợp lý, sau đó liên tiếp giết chết hai đại Thiên Thần, vả lại người Hộ Đạo của tộc này cũng đã bị giày vò cho tới chết."

"Thật không đó, quá xa vời, người Hộ Đạo của Thiên Nhân tộc từng là một nhân vật hung ác và mạnh mẽ vô cùng, làm sao lại chết được chứ!"

Đây tựa như là một cơn động đất khiến tất cả mọi người đầy ngây dại, ai cũng cảm thấy quá hư ảo.

Hoàng tộc ngày xưa, dù có sa sút thì cũng không thể tới mức này chứ? Chỉ một người trẻ tuổi một thân một mình chặn đánh Thiên Chi Thành, đứng nơi đó khiêu chiến và tạo nên chiến công tới bực này.

"Đây chắc cũng chỉ là tin đồn mà thôi, Hoang dù có mạnh tới đâu thì cũng làm sao dám chạy tới Hoàng tộc xưa kia kêu gào chỉ trỏ chứ?"

"Cũng chưa chắc đâu, Hoang có ân oán rất sâu với Thiên Nhân tộc, lần này hắn rất quyết đoán dẫn theo một cô gái tới này, khiến cho cả Thiên Nhân tộc không biết phải làm sao!"

Tin tức nhanh chóng lan truyền, bốn phía ồ vang, chuyện này tựa như là một cơn lốc tạo thành ảnh hưởng vô cùng lớn.

"Hoang, đã có thành tựu, chỉ mới hai mươi tuổi mà đã có thủ đoạn và sức chiến đấu như thế này rồi, tương lai không biết có mấy người có thể ngăn cản được!"

"Khà khà, một người trẻ tuổi như vầy đáng để làm quen, ta nghe nói đã có một vài đại giáo bắt đầu hành động hòng lôi kéo hắn, ví như những viên minh châu chói lóa nhất tộc mình cũng có ý định gả cho hắn."

"Ta cũng nghe được, ví như thánh nữ được mệnh danh thánh khiết nhất, cả đời cũng không xuất gia của Bổ Thiên giáo tựa như có quan hệ rất thân

thiết với Hoang."

Rất nhiều người không ngừng bàn luận.

Nhưng, Thạch Hạo cũng không thèm để ý tới, hắn dẫn theo Hỏa Linh Nhi du lịch các danh sơn đại xuyên, đây cũng không chỉ là ngắm cảnh một cách đơn thuần mà còn là để ngộ đạo.

Những nơi mà hai người đi qua đều có tên tuổi cả, ví như đầm lạnh được cho rằng do Chân Long chiếm giữ, Phượng hoàng ẩn cư ở Ngô Đồng lĩnh...

Thạch Hạo đang ở trong lĩnh vực Thánh tế, có lúc sẽ không còn sánh ngang với Thiên Thần cảnh, tu vi không được vững chắc, cho nên những khu cổ địa mà hai người đi tham quan đều rất có lợi cho hắn.

Thánh tế, không phải chỉ cần khổ tu là có thể vượt qua được mà còn cần tâm tình phải vui vẻ, tinh thần thăng hoa, ý chí bản thân no đủ.

Hồng trần vạn trượng, đây chính là nơi luyện tâm của Thánh tế.

Hơn nửa tháng này, Thạch Hạo và Hỏa Linh Nhi cùng nhau tham quan các danh sơn đại xuyên, hết tiến vào một vài thành lớn nổi danh thì lại lĩnh ngộ hồng trần bách thái.

Mãi tới tận một tháng sau thì hai người mới kết thúc hành trình này.

Bởi vì, trong lúc vô tình bọn họ đã tới gần Tội châu.

Mấy ngày qua, bọn họ không ngừng mượn nhờ truyền tống trận, từ chỗ này chạy tới chỗ kia, du lịch qua rất nhiều danh lam thắng cảnh cổ, thậm chí còn từng chạy tới bên ngoài Minh thổ và đánh một quyền làm xoay chuyển khiến nơi đấy bốc lên khói đen hừng hực, tử khí ngập trời.

Tội châu, lại khiến hai người dừng chân.

"Đi gặp Hỏa hoàng đi." Thạch Hạo nói, hắn muốn gặp phụ thân của Hỏa Linh Nhi, người trung niên này từng đã giúp đỡ hắn rất nhiều khi ở hạ giới.

Hiện giờ, hắn đang đi cùng với Hỏa Linh Nhi và quan hệ cũng rất đỗi thân thiết, cho nên giờ gặp mặt là tốt nhất.

"Sao anh lại muốn làm thế vậy?" Hỏa Linh Nhi ngạc nhiên hỏi.

"Gặp ba vợ tương lai thì mới là điều phải phép, sớm muộn gì thì con gái của ba vợ cũng xuất giá mà thôi." Thạch Hạo cười ha ha.

Hỏa Linh Nhi ngượng ngùng rồi tặng ngay cho hắn một đấm.

Hỏa hoàng rất bất phàm, dù là khí phách hay là đạo hạnh đều không phải là bình thường, tuyệt đối không phải là phàm tục.

Một dãy linh sơn vắt ngang, mây mù bồng bềnh, cổ thụ um tùm, linh dược vô số.

"Gào..."

Vừa mới tiếp cận thì một con hung thú khổng lồ gầm rú rồi nhanh chóng đánh tới, nó tựa như là một ngọn núi nhỏ dẫm đạp hư không, khí tức đầy mạnh mẽ và cuồng dã.

"Mỗi ngày con này ăn những gì mà sao giờ lại lớn thế chứ?" Thạch Hạo ngớ người.

Đó là một con chó sói khổng lộ với bộ lông bóng loáng, phát sáng tựa như là tơ lụa, sau lưng mọc ra một cặp cánh lớn như đỉnh núi từ trên trời giáng xuống.

Chính là Sói con, mấy năm qua đi giờ đã trở thành một con quái vật khổng lồ.

"Linh nhi!"

Sói lớn hạ xuống rồi từ từ thu nhỏ lại, mãi cho tới khi dài một thước thì mới vọt tới cạnh hai người và nhảy lên vai Thạch Hạo.

"Ngươi đã từ Tiên cổ trở ra rồi à?" Sói con nhìn Thạch Hạo, có vui mừng và cũng có kích động.

Thạch Hạo nở nụ cười ôm chặt lấy Sói con, con sói này năm xưa quấn chặt lấy hắn như keo, dù cho Hỏa Linh Nhi có dùng linh dược dụ dỗ thì nó vẫn luôn chạy tới lồng ngực của Thạch Hạo, khiến cho Hỏa Linh Nhi tức giận mắng chửi là con sói vô ơn bạc nghĩa.

Nhiều năm trôi qua nó luôn ở bên cạnh Hỏa Linh Nhi.

"Ấy chà, sao mày nặng thế hả, mỗi ngày ăn bao nhiêu thịt thế, đè bẹ tao rồi nè." Thạch Hạo chọc nó rồi xoa xoa đầu.

"Làm gì có, sói con thân hình rất cân đối à nghen!" Soi con trừng mắt sửa lại.

"Mẹ mày!" Thạch Hạo vui vẻ.

"Ghét, không chơi với ngươi nữa!" Soi con tức giận rồi nhảy vào trong lòng của Hỏa Linh Nhi, không thèm quan tâm tới hắn nữa.

"Ba ta đâu rồi?" Hỏa Linh Nhi hỏi.

"Lại du lịch thiên hạ nữa rồi, cũng không biết khi nào mới quay về." Sói con đáp.

Hỏa hoàng là một người hào hiệp, thường xuyên thăm thú khắp nơi, tìm hiểu thế sự trong thiên địa để tu hành Đạo của chính mình.

Nhưng, hắn cũng rất thương con gái mình, ngày đó chính hắn đã tới Hỏa Tang lâm dẫn Sói con cùng Hỏa Linh Nhi tới nơi đây.

Nhưng, Hỏa Linh Nhi sợ Thạch Hạo khi trở lại sẽ không gặp lại nàng nữa cho nên đã thay đổi dung mạo, lần nữa tiến về khu vực kia, cải trang thành một thiếu nữ hái dâu.

"Ồ, đáng tiếc thật, không thể gặp được Hỏa hoàng rồi." Thạch Hạo thở

dài.

"Sau này sẽ gặp thôi." Hỏa Linh Nhi chọc ghẹo.

"Còn muốn thương lượng với ba vợ ngày rước dâu, kết quả ba vợ chẳng có ở đây." Thạch Hạo cười đáp.

"Anh nói tào lao gì đó hả!" Trên mặt Hỏa Linh Nhi ửng hồng.

Sói con thì trợn tròn xoe cặp mắt rồi vội vã nói: "Ngươi muốn làm chuyện xấu gì thế hả?"

Thạch Hạo tặng ngay nó một tát, nói: "Anh mày đang nói, một con soi con như mày thì biết gì mà nhảy vào hả?"

"Ai nói ta nhỏ!" Sói con không cam lòng rồi hóa thành bản thể gầm lên một tiếng, nó to lớn như một ngọn núi rồi đạp Thạch Hạo một cái.

Nếu là người bình thường chắc chắn sẽ không cách nào gánh chịu nổi, thế nhưng Thạch Hạo hóa ra bàn tay vàng to lớn rồi trong nháy mắt nhấc bổng nó lên.

"Ta muốn đi cùng các ngươi!" Sau khi bị chế trụ thì Sói con tru tréo.

Nói cố thủ ở nơi này rất là buồn chán, rất muốn rời khỏi đây.

Cứ thế, hai người một sói lần nữa ra đi, bước chân vào các đại châu.

Mà lúc này, bọn họ nghe được không ít lời đồn khiến lòng kinh ngạc, thượng giới lại không thể yên tĩnh rồi.

"Ở ngoài ba ngàn châu còn có cổ giới, có đại liên minh cửu Thiên thập địa, đúng là hết sóng lớn này tới sóng lớn khác!"

"Thạch Hạo, anh có đi không, anh tài của cả cửu Thiên thập Địa tụ hợp, ai cũng muốn gia nhập Thánh viện, Tiên viện, thư viện Thiên Thần, đúng là kinh người thật."

Thạch Hạo và Hỏa Linh Nhi rất kinh ngạc, sau khi rời khỏi Tiên cổ hắn cũng không có tìm hiểu rõ chuyện ở ngoại giới, mà người còn lại thì luôn ẩn cư trong Hỏa Tang lâm và không hề chú ý chuyện bên ngoài. Bọn họ bất ngờ biết được, trong khoảng thời gian ngắn sắp tới thì sẽ bắt đầu chọn lựa anh tài, có người nói cuộc chọn lựa này vô cùng nghiêm ngặt.

Đặc biệt, có cường giả trẻ tuổi của vực ngoại tọa trấn, cũng không biết hắn đã đánh bại bao nhiêu người, ngăn cản biết bao thiên tài thượng giới.

"Thiên Thần đã tu ra tiên khí? Là Thiên Thần đánh đâu thắng đó, quét ngang ba ngàn châu? Khách tới từ vực ngoại cũng mạnh ghê đó chớ, vẻ điên cuồng khiến người khác không cách nào nói thành lời."

Thạch Hạo tuy nghe được là vậy nhưng cũng không có hiểu rõ nên cảm thấy hơi hứng thú, ngoài ba ngàn châu, còn có người giáng lâm thượng giới, vậy người đó sẽ như thế nào, mạnh ra sao?

"Phải đi xem một chút, xem thử mạnh yếu ra sao." Hắn không hề sợ khiêu chiến.

"Anh không nghe thấy à, anh tài của vực ngoại muốn chiến với anh và "Trích tiên", Thập Quan vương nữa kìa, không cách nào can ngăn được được người này." Hỏa Linh Nhi nói.

Trong khoảng thời gian này, không ai có thể ngăn cản được khách tới từ vực ngoại, họ đánh bại không biết bao nhiêu cao thủ, gần như chỉ trong vòng ba chiêu là đã có thể giải quyết xong trận chiến.

Gần đây thượng giới ba ngàn châu không cách nào yên tĩnh được, một vài tu sĩ rèn luyện ở trong Tiên cổ ra ngoài đều không thể ngốc đầu lên được, bởi vì bọn họ đã thất bại khi giao thủ với người tới từ vực ngoại.

"Anh muốn đi vượt ải à, muốn rời khỏi thượng giới này?" Hỏa Linh Nhi xuất thần nhìn Thạch Hạo.

Đại liên minh cửu Thiên thập Địa muốn bồi dưỡng anh tài chí tôn chân

chính từ khắp các nơi, và cuối cùng thư viện Thiên Thần kia khả năng là không phải xây dựng ở trong thượng giới này.

Hỏa Linh Nhi lo lắng, bởi vì như thế sẽ lại bị chia tách.

Mà nàng rất khó để tiến vào cái gọi là thư viện Thiên Thần, bởi vì nghe đâu một vài thiên tài rất mạnh mẽ cũng đã thất bại, không cách nào thông qua được thử thách.

Nghe nói, cho tới bây giờ thì cũng chưa hề có ai thành công, không một ai được chọn.

"Gần đây chúng ta chậm thông tin quá, cần phải tìm một chỗ để tìm hiểu mới được." Thạch Hạo nói.

Ba ngàn châu rất lớn, cao thủ như mây, mà vào những ngày như thế này thì tự thiên sẽ xuất hiện những cuộc thịnh hội giao lưu.

Thạch Hạo muốn tìm hiểu rõ ràng, khi vừa tới Thanh châu thì liền biết được nơi đây có một cuộc thịnh hội, nghe nói đều là kiệt xuất của các tộc được mời tới từ không ít đại châu.

Nghe nói, bọn họ đều có ý định tiến vào thư viện Thiên Thần, tiếp nhận thử thách và sau đó đi tới vực ngoại, mong muốn mình càng mạnh mẽ hơn.

Rất nhiều người đều cùng mục đích, bởi vì những vấn đề thảo luận đều có nội dung như vầy.

Tiếp đó, Thạch Hạo hiểu rõ, khách tới từ vực ngoại không ngừng khiêu chiến địch thủ bốn phía, lúc này cũng đã tới Thanh châu.

Thạch Hạo không mời cũng tự tìm tới, hắn tiến vào một tòa thành lớn, hắn muốn đi xem thử rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì!

==========

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1035: Tự Họp

Thanh thành, những tảng đá lớn nằm dày trên đường phố, người người tấp nập qua lại, khí hồng trần ngút trời.

"Kẹo hồ lô đây, vừa to vừa ngọt."

"Bánh bao nhân thịt giao, vỏ mỏng nhân dày, hương vị tỏa khắp miệng đây!"

..

Vừa mới đi vào trong thành thì đã nghe được hàng loạt những tiếng rao hàng đầy náo nhiệt, ngựa xe như nước, người qua lại như mắc cửi.

Kẹo hồ lồ rất là đỏ thế nhưng đây cũng không phải là trái cây bình thường mà được những linh dược hiếm có xâu lại với nhau.

Ngay cả bánh bao nhân thịt giao, chắc chắc cũng không phải là những cửa hàng bình thường có thể làm ra được, giao là hung thú, ít ai dám ăn món này quanh năm.

Những cảnh này có thể nói rõ sự bất phàm của Thanh thành, tuy rằng nồng nặc khí hồng trần thế nhưng cường giả lại không ít, tu sĩ rất đông, có nhiều người là đang luyện tâm ở trong hồng trần.

Những ngày gần đây, trong thành không hề yên tĩnh, rất nhiều cường giả tới đây và không ngừng thảo luận về độ lớn của cửu Thiên thập Địa, không biết cổ địa ở bên ngoài ba ngàn châu này sẽ có hình thù ra sao.

Vực ngoại có người, chuyện này quả là một đả kích không nhỏ với các giáo ở ba ngàn châu này.

Nếu không phải khách tới từ vực ngoại quét ngang các Thiên Thần ba ngàn châu, đánh đâu thắng đó thì bọn họ cũng không cách nào tin đây là sự thật, càng không thể tin là sẽ có cửu Thiên thập Địa.

Hiện giờ ba ngàn châu không cách nào bình lặng được nữa, không kể tới rất nhiều kiệt xuất mà ngay cả một vài nhân vật có tuổi cũng rất muốn vượt qua hư không đi tới vực ngoại thám hiểm một phen, để xem nơi đó có hình thái như thế nào.

Nhưng mà không biết cách nào rời khỏi ba ngàn châu này, không cần nói là việc đăng lâm lên cửu trùng thiên, dù đi tới những cửu Thiên khác trong thập Địa cũng đã rất khó rồi.

Bởi vì, truyền tống trận cổ đã hư tổn, cần phải trả rất nhiều thiên tài địa bảo thì mới có thể khởi động, cái giá để trả quá lớn.

Hơn nữa, mặc dù có thể lấy ra nhiều thiên tài địa bảo như thế này thì những cổ giới kia cũng chưa chắc đã đồng ý cho ba ngàn châu tiến vào, chắc chắn sẽ tra xét rất kỹ những người dám vượt giới tới.

"Haizz, ngay cả ba ngàn châu của chúng ta cũng chỉ coi như là một nơi trong thập Địa mà thôi, không biết chín cổ giới thuộc cửu Thiên kia sẽ như thế nào?" Có người thở dài.

Đám Thạch Hạo đảo bước vào thành, trên đường đi nghe được rất nhiều lời bàn luận khiến hắn gật đầu không thôi, tòa thành này quả nhiên rất là bất phàm, chính là một tòa thành của giới tu sĩ, phàm nhân rất là ít.

Ở trung tâm tòa thành có một ngọn núi đá cháy đen.

Nó rất cao to hùng vĩ, tuy rằng đã bị cắt đứt chỉ còn phần chân núi thế nhưng cũng đủ tạo nên vẻ uy thế, khí tức ép người.

Đây chính là một trong những cảnh quan của Thanh châu, có lai lịch vô cùng ghê gớm.

"Đây vốn là một vị Sơn thần hơn xa Giáo chủ, có người nói, nó muốn độ kiếp nên đã dấy lên tiên quang, một luồng sét đánh xuống ép nó phải rời khỏi bản thể, nguyên thần bị chém giết và chỉ còn lại một nửa ngọn núi như vầy."

Vừa mới tới gần thì Thạch Hạo và Hỏa Linh Nhi đã nghe được những người tới trước nói thế.

Trên thực tế, đây chính là một trong những cảnh quan nổi tiếng ở Thanh châu nên có rất nhiều tu sĩ tới đây, đặc biệt là những người không thuộc châu này khi tới đây cũng đều muốn chiêm ngưỡng một lần.

Người địa phương niềm nở giới thiệu, một vài thương gia và cửa hàng không ngừng bán linh dược, binh khí... Tất cả rất nhiệt tình giới thiệu mọi chuyện.

Xung quanh ngọn núi đá cháy đen này có rất nhiều cửa hàng mọc lên, khiến nơi đây trở thành chốn phồn vinh nhất, người tới kẻ đi chen lấn xô đẩy, sinh linh rất là nhiều.

Thạch Hạo và Hỏa Linh Nhi cùng cất bước khiến những người bên cạnh đều trầm trồ khen ngợi cùng với vẻ kính nể.

Ngọn núi này cháy đen, tuy rằng bị cụt thế nhưng lại rất hùng vĩ, nó cao tới mấy ngàn trượng và có một lối mòn nhỏ dẫn tới phần trên đỉnh.

Đây là một nơi hiếm thấy, ngọn núi tuy tàn thế nhưng lại có một loại pháp tắc không tên nào đó khiến mọi người không cách nào phi hành được, chỉ có thể từ từ cất bước lên bên trên mà thôi.

Hơn nữa, tu vi không đạt tới Chân Thần cảnh thì không cách nào nhấc chân nổi ở đây, không cách nào đi lên được.

Nghe đồn, Sơn thần này ngày xưa rất mạnh mẽ, đã chạm tới lĩnh vực chí cao và trong lúc đang dòm ngó thiên cơ thì lại bị trời phạt, thế nhưng tàn thể của nó vẫn bất phàm như trước.

Nó tản ra từng tia khí tức Tiên đạo, lúc đi lên trên thì các tu sĩ sẽ hưởng được rất nhiều chỗ tốt thế nhưng cũng không phải ai cũng có khả năng leo lên được.

"Nơi đây cũng không tệ!" Thạch Hạo gật đầu nói, hắn cảm thấy ba luồng tiên khí ở trong cơ thể mình tựa như có chút cộng hưởng với nơi đây.

Trên núi có một quán rượu, có quán trà, tất cả đều được mở ở ngoài trời, cũng có một vài bồ đoàn để các cao thủ ngồi uống nước trò chuyện.

Ngoài ra, còn có một vài lầu quỳnh điện ngọc thế nhưng số lượng cũng không nhiều, tất cả đều lơ lững trong hư không trông rất là xa hoa, tựa như không thuộc về phàm tục vậy.

Ở đây có rất nhiều người và cũng chẳng hề yếu chút nào, bởi vì không đạt tới Chân Thần thì không thể lên tới đây.

Rõ ràng, lần tụ hội này đã thu hút không ít người, chỉ cần liếc qua một cái thì Thạch Hạo đã phát hiện ra một vài sơ đại, tất cả đều là cường giả, có thể nói là cao thủ san sát.

Sau khi hắn và Hỏa Linh Nhi đi tới đây thì cũng không có tiến về nhóm người này, mà chỉ đi về phía rìa tìm một quán rượu nhỏ rồi ngồi xuống và nghe bọn họ nói chuyện.

Hiện tại, rất nhiều người đều đang bàn về những vị khách tới từ vực ngoại, bởi vì cho tới lúc này những người này đều không hề bại một lần nào, thế nhưng lại đánh cho tu sĩ của ba ngàn châu nhấc đầu lên cũng không nổi.

"Nói chính xác thì chỉ có đúng một người trong nhóm vực ngoại này ra tay mà đã đánh bại không biết bao nhiêu cao thủ ba ngàn châu rồi, đúng là sỉ nhục mà!" Có người than thở.

Một người đè ép các lộ cao thủ ba ngàn châu, không một ai có thể địch lại, không thể không nói đây chính là một chuyện vô cùng đáng sợ.

"Các ngươi nói thử, vì sao cửu Thiên thập Địa lại bị chia tách, lẽ nào cái gọi là thập Địa lại chênh lệch rất nhiều với cửu Thiên à, nếu không vì sao chỉ một người bất kỳ trong số đó đã chèn ép hết cả ba ngàn châu rồi?"

"Người kia hẳn là cao thủ trẻ tuổi hiếm có của vực ngoại, hơn nữa ba ngàn châu chúng ta cũng không phải là không thể thắng được hắn, chỉ là chưa có ai xuất thủ mà thôi, ví như "Trích tiên", Hoang, Thập Quan vương, Ninh Xuyên, người nào là kẻ phàm tục chứ, ai cũng mạnh mẽ kinh khủng!"

"À, nhắc tới Hoang, kẻ này không phải là người nữa rồi, hắn đại náo long trời lở đất ở Thiên Nhân tộc, quấy phá người Hộ Đạo tới chết, đúng là kinh người."

Những người này không ngừng bàn về những chuyện xảy ra gần đây.

Cho tới nơi xa, có rất nhiều người chia thành vài khu vực tụ tập thảo luận với nhau.

Rõ ràng, bên trên lầu quỳnh điện ngọc kia đều là những người mạnh mẽ hơn dưới đây nhiều, ai cũng đều có thân phận bất phàm.

"Hiểu Nguyệt tiên tử, nghe nói trong di địa Tiên cổ ngươi đã tạo nên một chiến tích huy hoàng, đủ khả năng để xếp hạng đầu, thiếu chút nữa đã đoạt được một bộ Ngọc thạch thư rồi phải không?" Một thanh niên trẻ tuổi hỏi.

Trên lầu quỳnh, một cô gái áo trắng đang ngồi xếp bằng đầy điềm đạm và bình tĩnh nói: "Tóm lại cũng chỉ là dã tràng xe cát mà thôi."

Không ít người giật nảy mình, đây tuyệt đối là cao thủ, có người nói cũng chỉ vài chục nhân tài đứng đầu mới may mắn nhìn thấy được Ngọc thạch thư, thế nhưng cũng chỉ khoảng mười người đạt được.

Thạch Hạo nhìn lên trên lầu quỳnh diện ngọc kia thì thấy một cô gái trông rất quen, tựa như đã từng gặp qua ở Tiên cổ thế nhưng chắc thuộc nhóm trăm người đã từng vọt vào trong khu tạo hóa kia.

"Hiểu Nguyệt tiên tử quả nhiên mạnh mẽ, tung hoành khắp Tiên cổ, một đường bất bại, lại có thể chinh chiến cùng những vương giả kia." Có người khen ngợi.

"Lý huynh nói chơi rồi, dù gì cũng có mấy người đã tiến vào khu tạo hóa đó trước cả ta nữa, thế nhưng rất tiếc là ai cũng bỏ lỡ cơ hội." Hiểu Nguyệt tiên tử nói.

Trên núi, tất cả mọi người đều kính nể, đám người trên lầu quỳnh điện ngọc ai cũng mạnh mẽ vô song, đều nằm ngoài dự đoán của bọn họ.

"Anh có biết họ là ai không?" Hỏa Linh Nhi ghé sát Thạch Hạo hỏi nhỏ.

"Chẳng quen." Thạch Hạo lắc đầu.

Bên cạnh, những người này nghe được lời nói của hai người thì liền chế nhạo, nói: "Không phải ai cũng có thể biết được những nhân vật thiên kiêu như kia."

Hỏa Linh Nhi bĩu môi, có người lại nói những lời này trước mặt nàng mà chẳng hề hay biết Thạch Hạo là ai, cho nên nàng cũng chẳng buồn quan tâm, và cũng chẳng nói thêm gì cả.

"Ồ, vị tiên tử này là đệ tử của môn phái nào vậy?" Hiển nhiên, người kia không ngờ Hỏa Linh Nhi lại xinh đẹp quyến rũ như vậy cho nên con mắt sáng rực tiến tới làm quen.

"Chúng ta cũng chỉ là những tu sĩ nhỏ bé thôi, nói ra ngươi cũng chẳng biết đâu." Hỏa Linh Nhi bĩu môi.

Ở nơi đó còn có nhiều nữ tu, khi thấy vẻ xinh đẹp như hoa, dáng dấp hoàn mỹ của Hỏa Linh Nhi thì cũng đâm ra vẻ ganh tỵ.

Có một cô gái nhỏ giọng lầu bầu, nói: "Ngược lại, cũng biết mình đang ở đâu."

Hỏa Linh Nhi không muốn gây sự nên cũng không chú ý tới, thế nhưng Thạch Hạo cũng không phải là nàng, hai tháng trước hắn tung hoành khắp Tiên cổ, mấy ngày gần đây còn giết qua cả Thiên Thần chớ đừng nói là đám nhãi nhép này.

"Không biết những người này thì thế nào, phải biết những người này thì mới xem là bất phàm à?" Thạch Hạo lạnh lùng nói.

"Ngươi bình thường thì cũng không hề có tư cách để biết những người trên lầu quỳnh điện ngọc kia đâu, đó đều là những anh tài đã chém giết nên những uy danh hiển hách trong Tiên cổ đó!" Có người chế nhạo nói.

"Chúng ta cũng tiến vào Tiên cổ thế nhưng cũng chỉ có thể đứng xa quan sát bọn họ, Hiểu Nguyệt tiên tử quả thật rất mạnh mẽ, những người thực lực hơi yếu sẽ không cách nào lại gần, không cách nào quan sát được cảnh mà bọn họ chiến đấu." Có người khác bổ sung.

Thạch Hạo nghe thế thì chế nhạo, nói: "Hóa ra ngươi cũng tiến vào Tiên cổ à? Thất kính."

"Nói thế, hai người các ngươi cũng chưa hề đi vào Tiên cổ?" Có người hỏi với vẻ mặt không lành, nói: "Các người chẳng lẽ không biết, lần tụ hội này có rất nhiều cao thủ từng đi vào Tiên cổ đó"

"Vị tiên tử này trông thật bất phàm, có thể ở lại đây, còn ngươi thì ăn nói lỗ mãng, tốt nhất nên hạ sơn đi." Có người bỉ ổi chỉ thẳng mặt Thạch Hạo.

Thạch Hạo nghe thế thì liền nở nụ cười, lắc lắc đầu rồi uống một ngụm trà ngon.

"Còn không mau hạ sơn đi!" Có người trách mắng.

Rõ ràng, động tĩnh nơi này đã hấp dẫn sự chú ý của những người khác, dù là những người đang ở trên lầu quỳnh điện ngọc cũng liếc mắt nhìn xuống.

"Ngươi là..." Hiểu Nguyệt tiên tử thất kinh hét lên, đôi mắt đẹp trợn tròn rồi đứng bật dậy nhìn Thạch Hạo.

Rất nhanh, những người trên lầu quỳnh này cũng chú ý tới tình hình bên dưới, lúc này cũng có mấy người giật nảy mình đứng dậy.

"Hoang!"

"Hắn tới rồi!"

Mấy người mạnh mẽ nhất trên lầu quỳnh đều ngây người, sau đó là ôm quyền chào hỏi Thạch Hạo.

Người này là ai? Mọi người bên dưới đều giật mình.

Đám người Hiểu Nguyệt tiên tử trên lầu quỳnh không ngừng đi xuống, mỗi người đều mang theo vẻ kính sợ chào hỏi Thạch Hạo, bọn họ cảm thấy qúa bất ngờ, không ngờ Hoang lại ở đây!

"Xin chào Thạch huynh!"

"Mấy vị khách sáo rồi." Thạch Hạo đáp lại.

"Cái gì, hắn chính là Hoang, đứng vị trí thứ nhất trong Tiên cổ, tung hoành vô đich?" Những người khác sợ hãi.

Đặc biệt là đám người chế nhạo Thạch Hạo vừa nãy thì sắc mặt trắng bệch, bọn họ xem thường một nam một nữ này cũng là do không hề hay biết hay người này là ai.

Cũng không phải ai cũng biết Hoang, lúc ở Tiên cổ thì không phải tất cả mọi người đều có tư cách xem hắn đại chiến, chỉ có một số người may mắn mới được chứng kiến mà thôi.

"Người này là Hoang, quét quang Tiên cổ không hề gặp đối thủ!"

"Trước đây không lâu, hắn từng giày vò quấy phá người Hộ Đạo của

Thiên Nhân tộc tới chết đó!"

Nơi này không cách nào bình tĩnh được nữa, ai cũng nhao nhao cả lên.

Đám Hiểu Nguyệt tiên tử đều đã tới, ai cũng khách khí với Thạch Hạo, không ngừng nâng ly chào hỏi, trò chuyện rất sôi nổi.

Thạch Hạo cũng không hề làm khó bọn họ mà mỉm cười cụng lại, dưới ánh mắt của hắn thì trong đám này cũng có vài người mạnh mẽ, có thể xếp hàng trăm trong Tiên cổ.

"Chư vị, ta muốn biết một chút việc, khách tới từ vực ngoại kia là như thế nào, mạnh ra sao." Cuối cùng Thạch Hạo hỏi như thế.

"Thạch huynh, bọn họ thật sự rất mạnh mẽ, chỉ có một người xuất thủ, những người còn lại chưa hề ra tay mà đã ép cho cao thủ thượng giới chúng ta nhấc đầu cũng không nổi luôn." Có người phân trần.

"Thạch huynh, bọn họ còn chỉ đích danh huynh tới chiến với bọn họ một trận." Hiểu Nguyệt tiên tử nói.

"Gì mà muốn đấu với ta một trận chứ." Thạch Hạo nói.

Nơi đây trở nên yên lặng, mọi người cũng không nói gì cả, tên này quá dũng mãnh, lại không hề đặt đám khách từ vực ngoại vào trong mắt.

E cũng chỉ có Hoang mới dám làm như thế, những người khác thì có ai?

"Thạch huynh, những người kia hôm nay sẽ tới đây đó." Hiểu Nguyệt tiên tử nói, bọn họ tổ chức cuộc tụ hội này là muốn truyền tin tức ra, lúc đó sẽ lôi kéo hấp dẫn những người kia.

Bởi vì, những cuộc thịnh hội nào diễn ra thì những vị khách tới từ vực ngoại kia sẽ tới tham gia ngay.

Hiện giờ, nghe nói những người kia đang đi lại châu này.

"Thật à?" Thạch Hạo gật gật đầu.

Đột nhiên, nơi xa truyền tới làn khí lành xé rách trời cao, vọt thẳng tới Thanh thành này.

Chẳng lẽ, những người kia đã tới? Tất cả mọi người đều kinh hãi rồi đứng vụt dậy nhìn về nơi xa.

==========

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1036: Thông Tí Thần Viên

Đoàn khí lành hờ hững trôi tựa như mấy ngàn ánh cầu vồng vút ngang trời, một chiếc chiến xa lóe lên ánh sáng kinh người, nó mang theo ánh sáng đen ngòm lao nhanh tới đây.

Khi nó lướt ngang trên không trung thì hư không rách toác, mây khói ngập tràn, lưu hà nổ tung, cảnh tượng vô cùng kinh người.

Mọi người giật mình vì sự mạnh mẽ của chiếc chiến xa này, tốc độ của nó quá nhanh, chỉ với tốc độ bình thường mà đã có thể xé rách hư không thì có thể thấy được sự mạnh mẽ của nó tới mức nào rồi.

Trong giây lát thì nó đã lao tới phụ cận, là một chiếc chiến xa được chế tạo từ thần đồng năm màu, vừa nhìn là đã biết được đây là một bí bảo hiếm có, người thường không cách nào luyện chế ra được.

Tốc độ của nó rất nhanh, vụt thẳng vào Thanh thành rồi tiến về phía ngọn núi gãy màu đen.

Xung quanh, hư không rạn nứt và hình thành nên một khe lớn đen ngòm, cảnh tượng vô cùng kinh khủng.

Loại uy thế này quá lớn, tựa như là một vị đại nhân vật siêu cấp giáng lâm khiến cho rất nhiều người căng thẳng, dù là Hiểu Nguyệt tiên tử cũng thay đổi sắc mặt.

Chuyện không tốt lắm chính là, ngọn núi gãy màu đen nãy đã quấy nhiễu vật thể đang phi hành, làm cho chiến xa bằng thần đồng năm màu sau khi tiến tới không ngừng lắc lư, ánh sáng không ngừng chiếu rọi.

Nhưng, chiếc chiến xa này dù gì cũng là vật phi phàm, khi gặp phải sự

quấy phá này thì nhanh chóng hạ xuống, rầm, nó hạ xuống ngọn núi và cũng không hề xuất hiện chuyện ngoài ý muốn gì cả, chỉ khiến đất đá nơi đó tung tóe, bụi mù tung trời.

Đây là một chiến xa mạnh mẽ tới kinh người, bên trên chạm khắc những bức hình thần ma không ngừng thôn thổ nhật nguyệt, tay nắm sao trời, còn có những bức vẽ về vạn thú cúng bái, về các loài chim bay nhảy.

Rõ ràng, là một chiếc chiến xa mạnh mẽ!

Cũng không hề có thú kéo xa nhưng lại uy thế hiển hiện vô cùng to lớn, nó chỉ cần mượn phù văn để phi hành thế nhưng cũng đã có tốc độ cực nhanh rồi.

Tất cả mọi người đều ngưng thần quan sát, muốn nhìn xem thử xem sẽ là đại nhân vật cỡ nào đi tới, mọi người biết, đây chắc sẽ là một người vô cùng mạnh mẽ.

Trong chiến xa truyền ra âm thanh khàn khàn tối nghĩa.

Trong lúc nhất thời, rất nhiều người không thể nào hiểu được ý nghĩa.

"Là nghĩa gì, là ngôn ngữ gì thế?" Nhiều người lộ vẻ khác thường.

"Là những người khách tới từ vực ngoại, bọn họ thường nói ngôn ngữ này!" Hiểu Nguyệt tiên tử biến đổi sắc mặt, hiển nhiên nàng hiểu rất rõ những gì đã xảy ra trong mấy ngày này.

Những cao thủ khác cũng lộ vẻ nghiêm túc, quả nhiên, cuộc tụ hội của bọn họ đã hấp dẫn được những cao thủ thần bí này, khách tới từ vực ngoại đã giáng lâm.

Bởi vì, từ lâu bọn họ từng nghe được, phàm là những thịnh hội được tổ chức ở một châu nào đó thì bọn họ chắc chắn sẽ tới góp mặt, mục đích là xem thử có cường giả chân chính nào hay không.

Trên thực tế mấy ngày vừa rồi, tuấn kiệt trẻ tuổi các châu đều thua thảm hại, bị người khác làm nhục, không một ai dám tiếp tục đấu tranh được nữa, chiến tích tốt nhất cũng chỉ chống đỡ được tầm mười chiêu.

Có thể nói, một hai tháng vừa rồi thì quần hùng thượng giới cảm thấy vô cùng mất mặt, bại trận như thế này khiến các giáo chẳng còn mặt mũi gì nữa.

"#!@$^&*+-*/%..." Trong xe lại truyền tới âm thanh kỳ lạ này khiến mọi người chỉ biết nhìn nhau.

Đây là một loại cổ ngữ, cần phải tập trung thật kỹ thì mới có thể phân biệt được, ngôn ngữ này cũng rất giống với thời Thái cổ trước đây.

"Haizzz, ba ngàn đạo châu đã sa sút rồi, ngay cả tiếng mẹ đẻ của năm đó mà cũng quên sạch!"

Rốt cuộc, bên trong chiến xa truyền ra lời nói mà mọi người đều có thể hiểu, lời nói này có không vừa lòng, có ngạo nghễ và cũng có coi thường.

"Không biết tiền bối có gì phân phó không?" Có người đứng trước chiến xa đáp lại đầy cẩn tọng.

"Ta không già như vậy!" Trong chiến xa lại vọng ra lời như vậy, tiếp đó thì có tiếng hừ lạnh tựa như không thể kiên nhẫn được nữa.

Sau đó, hắn lần nữa lên tiếng, nói: "Đây chính là cuộc thịnh hội được tổ chức ở Thanh châu à, trông cũng chỉ đến vậy, cơ bản chẳng hề có cao thủ gì."

Tình cảnh trở nên yên lặng, người tới đầy kiêu ngạo, chẳng hề coi trọng những người nơi này chút nào, dù bước xuống khỏi chiến xa cũng chưa từng.

Trong lúc nhất thời cũng không hề có ai lên tiếng, lẳng lặng chờ xem người tới này sẽ làm gì.

Rất nhiều người đã đứng dậy thế nhưng Thạch Hạo cũng không hề để ý,

vẫn như cũ ngồi ngay ngắn thưởng thức rượu ngon nơi đó, Hỏa Linh Nhi ngồi cạnh và không ngừng châm tửu cho hắn, còn bản thân cũng không quên nâng ly cụng chén.

Cho tới Sói con, nó ôm chặt lấy một cái vò rượu rồi làm ra vẻ điềm đạm nhất có thể, từ từ nhấm nháp hương rượu này.

"Quá kém, chỉ như vầy mà đòi tiến vào thư viện Thiên Thần à? Dù là cơ hội cũng chẳng thể có!" Bên trong chiến xa lại truyền ra lời nói khàn khàn, tựa hồ như đang lắc đầu.

Đám người đều lộ vẻ lúng túng, bị người khác đánh giá như vầy thì cũng không cách nào vui vẻ được.

"Đạo huynh, chúng ta cần phải đạt tới điều kiện như thế nào thì mới có thể trúng tuyển vào thư viện mà cửu Thiên thập Địa cùng nhau sáng lập nên?" Có người lớn gan hỏi.

"Tất nhiên là phải vượt qua ta mới được!" Người trong chiến xa đáp.

Mọi người nghe vậy thì nhíu mày, độ khó quá lớn, người này là tên Lâm Thiên, vị Thiên Thần tới từ vực ngoại kia sao? Rất nhiều người đã nghe được, chỉ mình hắn ra tay đã đánh bại không biết bao nhiều cao thủ cấp Thiên Thần ở ba ngàn châu này.

Cho tới hiện tại, hắn không ngừng nghiền ép, chưa hề nếm mùi bại trận nào.

"Lâm huynh, chuyện này... hơi khó, đạo pháp của ngươi rất cao thâm, quả thật thượng giới này không có mấy người có thể chiến với ngươi một trận." Hiểu Nguyệt tiên tử lên tiếng.

Đúng lúc này thì chiến xa bằng đồng chợt mở ra và lộ cường giả ở bên trong.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều ngây người.

Cơ bản cũng không phải là cường giả trẻ tuổi anh tuấn như trong tưởng tượng của mọi người, mà là một con sinh linh miệng lôi công*.

(*): Miệng lôi công: Tựa như là môi vẩu hở răng, mệng nhọn.

Đây là một con Thần viên có miệng lôi công, với bộ lông vàng óng đang ngồi xếp bằng, ánh mắt tựa như là bó đuốc lấp lánh ánh sáng, trông rất ngang ngược.

Con vượn này mặc một bộ đạo bào trông rất buồn cười, thế nhưng khí tức mạnh mẽ không ngừng tản ra, ánh mắt cực kỳ lạnh lẽo khiến người khác không dám coi thường, tất cả mọi người đều giật nảy trong lòng, đây là một vị Thiên Thần rất mạnh.

"Xin hỏi đạo hữu là....?" Có người nhỏ giọng hỏi, trong nhóm khách tới từ vực ngoại hình như không có có vượn nào thì phải.

"Ta chính là Viên Thiên, là Thông Tí thần viên nhất mạch." Nó lạnh lùng nói.

Việc này khiến người khác kinh ngạc, chẳng lẽ không phải là khách tới từ vực ngoại?

"Xin hỏi tiền bối có quan hệ gì với những người tới từ thiên ngoại kia hay không, có biết Thiên Thần Lâm Thiên không?" Có người hỏi.

"Tất nhiên ta tới từ vực ngoại, nhận Lâm Thiên là chủ." Nó đáp.

Câu này vừa ra liền khiến mọi người biến sắc, một tên tôi tớ của khách tới từ vực ngoại lại ngông nghênh lái chiến xa tới, vô cùng xem thường quần hùng, quả thật khiến người khác khó mà chấp nhận được.

"Viên đạo huynh, ngươi tới đây là có ý gì?" Có người trầm giọng nói.

"Nghe nói nơi đây có thịnh hội cho nên tới để xem thử có anh kiệt chân chính nào có thể đi vào thư viện Thiên Thần hay không?" Nó nói thẳng.

Lúc này, đám Hiểu Nguyệt tiên tử, Lộc công tử đều lộ vẻ không vui, bọn họ rất mạnh, xếp vào trăm người đứng đầu trong cuộc đại chiến ở di địa Tiên cổ, thế nhưng giờ lại bị khách tới từ vực ngoại xem thường như thế.

Lâm Thiên không có tới, mà chỉ phái tới một con vượn, chỉ là một tên người hầu!

"Quá đáng rồi đó!" Có người cắn răng.

Nếu suy nghĩ kỹ thì đây là một loại sỉ nhục, chính chủ không tới nhưng lại phái một con Thông Tí thần viên mà mình nuôi dưỡng tới để thử thách mọi người, quá xem thường người khác.

"Sao hả, không phục?" Con Thông Tí thần viên vàng này trầm mặt, lạnh lùng quét nhìn tất cả mọi người, nói: "Chủ thượng nhà ta đã tự mình ra tay, không ngừng khiêu chiến mấy trăm châu nhưng lại không có một ai có thể đỡ quá mười chiêu, bình thường cũng không quá ba chiêu, quá kém. Các ngươi dựa vào đâu mà đáng để chủ thượng ta ra tay?"

Lời này chẳng hề êm tai chút nào, chính chủ khinh thường không thèm tới mà chỉ phái thủ hạ là một tên người hầu tới để thủ thách xem những người này có đủ mạnh hay không.

Mọi người tức giận nhưng chỉ biết thở dài, nói theo một ý nghĩa nào đó, ba ngàn châu cũng quá yếu, một hai tháng này đã bị đánh bại tới thê thảm.!

"Sao thế, có người không phục à, nếu vậy thì cứ tới khiêu chiến ta, nếu qua cửa ải của ta thì mới có tư cách chiến một trận với chủ nhân, nếu không đừng mơ có thể gia nhập thư viện Thiên Thần." Nó thẳng thừng nói.

Rất nhiều người không cam lòng, dựa vào đâu mà một con khỉ đột lại dám tới đây diễu võ dương oai?

Mấy người cảm thấy khó chịu nên đồng loạt tiến lên.

"Để ta thử xem sao!" Có người nói.

"Tốt, nếu tự tin thì cứ việc tới!" Thông Tí thần viên rời khỏi chiến xa, đứng ngay ngắn trên đất trống.

Một chàng trai đầu mọc sừng trâu tay cầm một chiếc kèn lệnh nhẹ nhàng thổi một cái, tiếng vù vù rung trời, hư không nứt toác, đây là một vị Thiên Thần.

"Ầm!"

Thông Tí thần viên lực lớn vô cùng, song quyền nện mạnh vào lồng ngực phát ra tiếng vang trầm nặng, tiếp đó nó ngửa mặt rít gào tựa như sấm nổ.

Âm thanh của nó lấn át kèn lệnh, tiếp đó nó nhảy lên hóa thành một tia chớp vàng óng phóng tới người này, hai bên không ngừng va chạm, không ngừng quyết đấu.

"Rắc!"

Kèn lệnh bị gẫy, người kia bay ngược ra sau, trái tim thiếu chút nữa đã bị Thông Tí viên hầu móc ra ngoài, máu tươi đẫm người, nơi ngực thủng một lỗ lớn.

"Không đỡ nổi một đòn mà." Thông Tí thần viên cười lạnh nói.

Người kia sắc mặt tái xanh, lảo đảo rút lui.

Những người các tức giận, ai cũng căm phẫn, một con viên hầu do Lâm Thiên nuôi dưỡng mà đã mạnh mẽ như vầy rồi, quả đúng là làm khó bọn họ.

Thông Tí thần viên cười khẩy, nói: "Không phải đều là thiên tài hết sao, ngay cả một người đặc biệt hơn một chút cũng không có à, tất cả đều yếu kém như nhau cả!"

Những lời này chẳng hề nể nang gì cả, khiến cho người khác vô cùng tức giận.

"Thông Tí thần viên nói: "Há há, không phải trong số các người có không ít người từng tiến vào di địa Tiên cổ gì gì đó hả, hình như đều là thiên tài cả mà? Nhưng, cũng có nhiều người không hề đạt tới Thiên Thần cảnh, quá yếu. Như vậy đi, ta cho các ngươi một cơ hội, nếu như thư viện Thiên Thần lựa chọn đệ tử thì chắc chắn sẽ coi trọng tiềm lực, ta sẽ tự phong tu vi, áp chế tới cảnh giới ngang với các ngươi, vậy, ai tới khiêu chiến nào?"

"Ta tới!"

Quả nhiên, có người nhịn không được nữa nên lên tiếng, hắn từng xếp hạng không thấp ở trong di địa Tiên cổ.

"Xoẹt!" Hắn há miệng phun ra một vòng thần năm màu phát ra thần quang ngũ hành, thứ này đánh thẳng tới con khí đột.

Ơ cảnh giới Chân Thần mà có tu vi như thế cũng coi như là siêu tuyệt rồi.

Nhưng, con khỉ đột này lại đáng sợ tới lạ thường, nó nhanh chóng thoát khỏi vòng thần năm màu rồi tay không giết thẳng tới.

Trong phút chốc, giữa hai bên phát sinh hàng loạt bảo thuật, cốt văn đan dệt, sau khi xuất mười mấy chiêu thì một móng vuốt của con khỉ đột này suýt nữa đã cắt lìa nửa người của đối thủ.

"Ngươi đã bại!"

Thông Tí thần viên cười lạnh rồi kéo lìa một cánh tay của hắn ném xuống đất.

Quần hùng tức giận, trong lúc nhất thời nhiều người nhìn về phía Hiểu Nguyệt tiên tử, và cũng nhìn về phía Thạch Hạo, chờ hai người lên tiếng.

"Thạch huynh, ngươi thấy thế nào?" Hiểu Nguyệt tiên tử cảm thấy mình không phải là đối thủ.

Thông Tí thần viên nhìn chằm chằm Hiểu Nguyệt tiên tử rồi nhìn về phía Thạch Hạo, tiếp đó lộ ra hàm răng trắng như tuyết, nói: "Các ngươi không phục à?"

"Một con khỉ mà thôi, khi không tới đây nhảy loạn hết cả lên thế hả?" Thạch Hạo mở miệng, nếu đã nhiều người cầu viện như vậy thì hắn không thể hiện thì cũng không được.

"Ngươi là ai?" Thông Tí thần viên cảm thấy có gì không đúng và càng không nhìn thấu được người trẻ tuổi này.

"Đi gọi chủ nhân ngươi tới đây." Thạch Hạo không thèm để ý.

"Muốn gặp chủ nhân ta thì phải hỏi ta trước đã, trước phải qua cửa này!" Thông Tí thần viên liên tục cười lạnh.

==========

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1037: Chênh Lệch Quá Lớn

Con thần viên này rất khỏe, toàn thân vàng óng, hai tay dài quá đầu gối, trên đầu có một cặp sừng đen xì càng khiến nó dữ tợn hơn.

"Xoẹt!"

Thông Tí thần viên tính khí rất nóng nảy, vừa nói xong những lời kia thì lập tức xuất thủ, một trảo mang theo tiếng gió mạnh xé tan hư không đập về trước.

Móng tay của nó cũng có màu vàng dài tới nửa thước, nhìn tựa như là những lưỡi câu sắc đầy bén nhọn.

Thạch Hạo vẫn ngồi xếp bằng chứ cũng chẳng thèm đứng dậy làm gì, Hỏa Linh Nhi ngồi bên cạnh lộ vẻ lo lắng, bởi vì đối diện là một cường giả vực ngoại mạnh tới thái quá, nàng sợ Thạch Hạo bất cẩn rồi chịu thiệt cho nên chuẩn bị xuất thủ ngăn cản, dù gì nàng đã là Thiên Thần rồi.

Nhưng Thạch Hạo kéo nàng lại, ra hiệu cứ ngồi yên bên cạnh mình, đừng lo nghĩ gì cả.

Ánh mắt của Thông Tí thần viên đầy lạnh lẽo, đối phương lại chẳng hề xem nó ra gì nên khiến sát ý càng tăng mạnh, móng vuốt vàng càng thêm lấp lánh, hàng trăm lớp cốt văn đã được thiêu đốt!

Từ khi tới ba ngàn đạo châu thì chẳng một ai dám xem thường bọn họ, chủ nhân của nó - Lâm Thiên đã đánh khắp thiên hạ mà chẳng hề gặp được đối thủ nào, không hề có một tên Thiên Thần nào có thể đỡ quá mười chiêu, bình thường cũng chỉ cần một đòn là có thể chế địch rồi!

Gần đây, nó thay Lâm Thiên xuất thủ, tham gia vào rất nhiều cuộc thịnh

hội, đánh cho từng người được gọi là anh tài ở các châu tới mức nhấc đầu lên cũng không nổi, cho nên dã tâm của nó sớm đã to lớn hơn.

Gần đây, bất kỳ nó đi tới đâu thì đều được người kính nể, dù là chiến sủng của Lâm Thiên thế nhưng cũng được người khác tôn kính và sợ hãi, hiện giờ gặp phải người như vầy tất nhiên sẽ làm nó không cam lòng rồi.

Móng vuốt của nó đã lao tới phụ cận và chỉ cách Thạch Hạo không quá ba thước, những vết nứt hư không đen ngòm đã sắp lan tới người Thạch Hạo, tựa như muốn đánh tan hắn vậy.

Thông Tí thần viên cười khẩy, tên này kiêu căng chẳng có chút tôn kính nó như thế thì nó cũng chẳng ngại hạ thủ đầy độ ác giết chết người này, cũng coi như là một bài học đẫm máu dành cho tất cả những người nơi đây.

"Sinh linh ngu xuẩn, chết!" Nó cười khẩy một tiếng, móng tay vàng tăng tốc đâm về mặt của Thạch Hạo hòng tạo nên năm lỗ thủng trên mặt của hắn.

Mọi người kinh ngạc thốt lên, tốc độ quá nhanh, những nơi nó đi qua thì đều bị kim quang nhấn chìm.

Trong lòng mọi người cảm thấy lạnh lẽo, ai cũng biết Hoang rất mạnh mẽ thế nhưng tới hiện giờ mà cũng chưa hề xuất thủ, hắn phản ứng kịp không? Tất cả mọi người đều rùng mình, nếu như ngay cả Hoang cũng bị thương thì cả thượng giới này sẽ không thể tìm ra được người có thể đối phó được với khách tới từ vực ngoại.

Đúng lúc này thì kim quang bỗng lu mờ, thần viên lui nhanh về sau, nơi đó có nhiều bọt nước lấp lánh văng tung tóe, đi kèm là từng tia máu tươi đầy kỳ lạ.

Tất cả mọi người ngẩn ngơ và quan sát thật kỹ, lúc này thì ai nấy đều giật mình và đầy thoải mái.

Thần viên nổi giận, bởi vì móng tay của nó đã bị cắt đứt và dính đầy máu tươi đỏ sậm ứa đầy ra ngoài.

"Ngươi dám xem thường ta!" Nó gầm lên, con mắt tựa như hai vầng thái dương vàng óng, bởi vì khi nãy Thạch Hạo cũng chẳng thèm đứng dậy và cũng chẳng hề dùng tới bất kỳ binh khí nào cả, hắn chỉ giơ tay rồi ném một chén rượu mà mình đang uống lên trên móng tay vàng óng này, kết quả khiến chúng vỡ nát.

Là khinh thường, đồng thời cũng khiến lòng nó càng phát lạnh hơn, đây tuyệt đối là một đối thủ kinh khủng, hơn hẳn tất cả những thiên tài ở ba ngàn đạo châu mà nó đã từng nhìn thấy.

"Xem thường thì sao hả, ngươi cũng chỉ là một tên chiến phó do người khác nuôi mà thôi, thế nhưng lại chạy tới đây tác oai tác quái, chẳng xem người của ba ngàn châu ra gì cả, vậy mà cũng muốn ta tôn kính ngươi à." Thạch Hạo bình thản nói.

Người ở nơi đây đều hãi hùng khiếp vía, không hổ là Hoang, một chén rượu mà đã có thể chặn đứng con thần viên và cắt lìa móng tay vàng của nó, quả nhiên là danh bất hư truyền.

"Giết!"

Thông Tí thần viên nổi giận không thôi, mấy ngày nay nó luôn được người cung kinh thế nhưng giờ lại bị người khác xem thường nên khiến sắc mặt của nó trở nên đen xì, bùng phát ra tuyệt học trấn giáo - Thông Tí quyền!

Cánh tay của nó nhanh chóng kéo dài và to lớn vô cùng, nắm đấm tựa như mặt trời vàng giữa trời cao đánh về phía Thạch Hạo.

Kết quả, nắm đấm to lớn của nó lại bị một chén rượu khác chặn lại không cách nào động đậy nổi, kèm theo là cảm giác đau nhức vô cùng.

Đừng nói là những người khác, dù là Hỏa Linh Nhi ngồi sát bên cạnh Thạch Hạo cũng mở to cặp mắt đẹp, nàng cảm giác được sự mạnh mẽ của người đang ngồi bên cạnh mình.

Nên biết, chén rượu này cũng chỉ là một chén rượu bằng đá ngọc bình thường chứ chẳng phải là vũ khí gì cả, thế nhưng Thạch Hạo lại có thể sử dụng thứ này để ngăn cản và giam cầm nắm đấm của một vị Thiên Thần mạnh mẽ tới dị thường.

"A..."

Thông Tí thần viên hét thảm, cảm giác đau nhức từ bàn tay truyền tới khiến nó không ngừng thối lui, bởi vì càng dùng sức đấm tới thì sự đau đớn càng tăng mạnh, xương ngón tay tựa như đã bị đánh gãy.

Sau một khắc, mọi người nhìn thấy bàn tay của nó đã be bét máu thịt, các khớp xương đã lẫn lộn chẳng ra hình thù gì.

Tới lúc này thì mọi người mới biết được Hoang kinh khủng tới mức nào, rất nhiều người trước đây từng nghe nói thế nhưng cũng chưa có cơ hội thấy tận mắt, giờ khắc này thì vô cùng chấn động.

Nên biết, dù gì cũng là khách tới từ vực ngoại, trước đây đã đánh bại thiên tài của ba ngàn châu một cách dễ dàng, đánh đâu thắng đó khó gặp được đối thủ.

Nhưng ở trong mắt Hoang lại tựa như không phải đang đối phó với một cường địch vực ngoại, ngược lại tựa như đang thu phục một con khỉ đột bình thường, quá ung dung mà, việc này làm tâm thần người khác rúng động.

"Không hổ là Hoang, đã tạo cho mình một khí phách vô địch, trong những người cùng thế hệ ở ba ngàn châu này rất hiếm có ai có thể làm đối thủ với hắn." Hiểu Nguyệt tiên tử với quần áo trắng xuất trần, dung mạo xinh đẹp khẽ than một tiếng, trong con mắt xinh đẹp lóe lên ánh sáng kỳ lạ.

Nàng từng thấy qua Thạch Hạo ở trong di địa Tiên cổ và cũng từng nghe nói chuyện hắn quét ngang đối thủ, chém giết Thiên Thần, một đường tiến mạnh, quả đúng là có phong thái vô địch.

Nhưng những chuyện nghe được vẫn không cách nào bằng tự mình

chứng kiến, hiện giờ nàng nhìn thấy toàn bộ những việc này nên vô cùng hiểu rõ sự kinh diễm của người này tới mức nào.

Bởi vì, nếu đổi lại là nàng thì dù có ứng phó toàn lực cũng chưa chắc đã có thể trụ vững dưới uy lực của con Thông Tí thần viên này, nhưng Thạch Hạo chỉ cần giơ tay là đã có thể trấn áp đối phương, chênh lệch quá lớn.

Những người khác cũng là như thế, vừa kích động và cũng vừa sốt sắng thở dài, ai cũng nghe nói tới sự lợi hại của Hoang nhưng chỉ khi tự mình chứng kiến thì mới cảm nhận được sự dáng sợ của hắn.

"Ngươi chờ đó, ta đi mời chủ nhân tới!" Thông Tí thần viên liền hiểu rõ, nó chênh lệch với người này quá lớn, không phải là đối thủ.

"Hồi nãy ra nói ngươi đi kêu chủ nhân của mình tới, thế nhưng ngươi lại ra tay với ta, ngươi coi đây là nơi nào, muốn tới là tới mà muốn đi là đi à?" Thạch Hạo vẫn ngồi yên nơi đó và lạnh nhạt nói.

"Vậy ngươi muốn thế nào, ta tới từ vực ngoại, tới đây là để kiểm tra sự mạnh yếu của các ngươi, xem thử các ngươi có đủ tư cách để tiến vào thư viện Thiên Thần hay không, giờ ngươi còn muốn gây khó dễ với ta nữa à?" Khỉ đột quát mắng.

"Ngươi mà cũng xứng làm người kiểm tra à? Chính chủ không tới mà lại phái ra một con khỉ tới lớn giọng, coi rẻ quần hùng Thanh châu, đây là đang sỉ nhục tu sĩ của giới này, vậy mà còn nói lý nữa hả?" Xa xa, Hiểu Nguyệt tiên tử cũng lớn tiếng hỏi ngược lại.

Những người khác cũng dồn dập nói theo.

"Các ngươi không phải muốn tiến vào thư viện Thiên Thần à, vậy mà lại dám nhằm vào chúng ta!" Thông Tí thần viên nói.

"Ồn ào quá!" Thạch Hạo nói rồi lần nữa xuất thủ, cánh tay phải vung tới, bàn tay hóa lớn chộp lấy con khỉ đột này.

"Ngươi dám!" Thông Tí thần viên hét lên đồng thời nhanh chóng thối lui, nó vọt thẳng vào trong chiến xa thần đồng năm màu hòng nhanh trốn đi thật xa.

Đáng tiếc, Thạch Hạo đã tu ra ba luồng tiên khí, thực lực đủ vang đội cổ kim trong cùng cấp, phóng mắt khắp thiên hạ thì đủ khả năng để khiêu chiến với bất kỳ Thiên Thần nào.

Cho nên nó không cách nào chạy thoát được, cả chiếc chiến xa đều bị nắm tay lớn kia nắm chặt, năm ngón tay xiết mạnh nắm lấy chiến xa trong lòng bàn tay rồi từ từ luyện hóa.

"A... không!" Thông Tí thần viên hét thảm liều mạng khống chế chiến xa, thần quang năm màu sáng rực, nhật nguyệt sơn hà từ trên chiến xa không ngừng xuất hiện, cảnh tượng vô cùng bắt mắt.

Bàn tay lớn chợt run rẩy trong hư không, chiến xa năm màu phát ra tiếng nổ vang rền đồng thời vô số bóng mờ thần ma rít gào lao ra.

Nhưng, bàn tay lớn kia lần nữa xiết chặt, những cảnh tượng vừa nãy đều biến mất, tiếp theo là con khỉ đột từ trong chiến xa bị hất văng ra ngoài và nằm bất động trên mặt đất.

Thông Tí thần viên ngơ ngác, chiếc chiến xa này có lai lịch rất lớn, tuyệt đối là một bí bảo đáng sợ, là pháp khí cấp Giáo chủ thuộc về Lâm Thiên, nó cũng chỉ mượn dùng tạm mà thôi.

Chiến xa này uy năng vô cùng thế nhưng lại bị áp chế, phù văn và tiên khí không ngừng đan xen, chiếc chiến xa này đã bị thần phục.

Mồ hôi lạnh của Thông Tí thần viên chảy khắp người, kẻ này quá mạnh mẽ, dù chủ thân có tự mình xuất thủ cũng chưa chắc đã là đối thủ, quả là đáng sợ.

"Ba ngàn đạo châu vẫn còn có người như này?!" Nó vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, cảm nhận được sự kinh khủng của đối phương nên khiến da đầu nó tê

dại, rốt cuộc nó cũng biết, trong mắt của đối phương bản thân mình chỉ là một con khỉ lông dày mà thôi.

Nó nằm yên không cách nào động đậy được, cả người tựa như đã bị gãy hết xương cốt, bởi vì bàn tay của đối phương thiếu chút nữa đã luyện hóa cả nó.

Lúc này, tất cả mọi người đều hít vào hơi khí lạnh, da đầu lạnh lẽo, Hoang không hổ với danh đệ nhất trong Tiên cổ, có thể quét sạch địch thủ bốn phía.

Loại chiến tích và thủ đoạn như này đã vượt qua cả đoạn dài với mọi người, cao cao tại thượng, khó có thể dõi theo bóng lưng của hắn!

Thậm chí có thể nói là, nhìn khắp cổ kim, các đời Thiên Thần mạnh mẽ nhất cũng khó là đối thủ của hắn, rất khó để tìm ra được vài người.

Có thể, chỉ có xét tới hơn kỷ nguyên trước thì mới có nhóm người đủ sức làm đối thủ với hắn.

"À, còn có khách tới từ vực ngoại nữa, bọn họ cũng có thể làm đối thủ của Hoang." Có người nghĩ thế.

Cặp mắt của Hiểu Nguyệt tiên tử sáng lấp lánh, trong lòng không cách nào bình tĩnh được, cảm xúc dâng trào, mặc dù trong Tiên cổ đã từng thấy qua Thạch Hạo, biết được chiến tích huy hoàng của hắn thế nhưng lúc này không thể không thán phục, người này quá mạnh mẽ, sớm muộn gì cũng sẽ một bước lên trời cao, ba ngàn châu không cách nào trói buộc được bước chân của hắn, nhất định sẽ tiến vào trong thiên địa càng rộng lớn hơn.

Những người khác cũng cảm thấy như vậy, trong vẻ kính nể còn mang theo vẻ sợ hãi, tên Thông Tí thần viên ngông cuồng tự đại lại tựa như là một đứa trẻ con trong tay của Thạch Hạo, kém xa vô cùng.

"Ngươi đối đãi với ta như vầy thì không sợ sẽ đắc tội tới chủ nhân ta sao, đích thân chủ nhân sẽ tới trấn áp ngươi!" Thông Tí thần viên nói.

"Ta đã nói rồi, cứ vác xác tới đây, một con khỉ như ngươi thì lảm nhảm làm gì hả?" Thạch Hạo bình thản đáp.

Nhưng khi lọt vào tai của mọi người thì hoàn toàn không phải dễ nghe như vậy, mọi người cảm giác được một luồng ngang ngược pha chút ngông cuồng, Hoang... là muốn ra tay rồi ư!

Hắn muốn nghênh chiến khách tới từ vực ngoại, không ngờ lại vô cùng ngông nghênh như vầy.

Thạch Hạo nhìn chằm chằm Thông Tí thần viên, nói: "Xử ra sao đây, nghe nói não khỉ rất là bổ, có thể bỗ dưỡng nguyên thần, cường tráng thần hồn, rất tốt đó nghe."

Lời này vừa ra liền khiến Thông Tí thần viên lông tóc dựng thẳng, con ngươi màu vàng chợt co rút lại, nó cảm thấy sợ hãi, là ý gì đây? Là muốn ăn nó!

Những người khác cũng lộ vẻ khác thường, lời đồn thế nhưng lại là sự thật, Hoang là một thiếu niên vô địch, và cũng là một kẻ tham ăn!

"Ngươi... ngươi chớ làm loạn!" Khỉ đột hét lớn.

"À, ta có một người bạn là Chu Yếm, nếu như ăn ngươi thì sẽ rất ngại với tên kia, thôi bỏ đi, tha cho ngươi một mạng, trở thành người lái xe cũng được." Thạch Hạo nói rồi thả chiến xa thần đồng năm màu ra, muốn thu Thông Tí thần viên làm phu xe.

"Hiện giờ cũng không có thần thú để kéo xe, ngươi cứ tạm thời đảm đương vị trí này vậy." Hắn bổ sung thêm.

"Ngươi!" Thông Tí thần viên vừa kinh vừa sợ, rất khó để tiếp nhận kết quả này.

"Ngươi gì mà ngươi, còn không mau về vị trí, chiếc chiến xa này cũng không tồi, sau này cố gắng biểu hiện tốt một chút nhá." Thạch Hạo đánh ra

một lớp cấm chế rồi ném Thông Tí thần viên lên chiếc chiến xa này.

"Ngươi không sợ chủ nhân của ta sẽ trừng phạt, giết chết ngươi à." Thông Tí thần viên la hét.

"Khách tới từ vực ngoại, không phải đang khiêu chiến anh tài ba ngàn châu à, ta đang chờ hắn đây, nhanh nhanh xuất hiện đó nghe, ta nghĩ mình cũng nên tới thư viện Thiên Thần để xem kỳ tài của những cổ giới khác mạnh tới mức nào." Thạch Hạo nói.

Tất cả mọi người thở dài, chỉ có Hoang mới đủ khả năng dám nói như vậy, chẳng hề lo lắng việc mình có thể tiến vào thư viện được hay không.

"Chủ nhân của ta sẽ tới, nếu ngươi có gan thì đừng có trốn!" Thần viên gào thét.

"Ồn ào!" Thạch Hạo vung tay giáng cho nó cái tát tai khiến nó phun máu xối xả, tiếp đó giam cầm nó lên trên chiến xa rồi nhìn về phía chân trời, nói: "Ta sẽ chờ hắn ở chỗ đó!"

==========

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1038: Lâm Thiên

Trên ngọn núi gãy màu đen, quần hùng đều hưng phấn, rốt cuộc thì Hoang cũng đã xuất thủ rồi ư?

Mọi người đã chờ giờ phút này quá lâu, tất cả đều đang ngóng trông hắn, "Trích tiên" và "Thập Quan vương xuất kích, bởi vì khách tới từ vực ngoại đã quét ngang hơn mấy trăm châu nên khiến mọi người cảm thấy uất ức!

Tu ra ba luồng tiên khí, hẳn là có thể giành được phần thắng!

Rất nhiều người đều chờ mong, khát khao có thể nhìn thấy được trận chiến đó.

"Chủ nhân ta là một Thiên Thần, mà ngươi vẫn chẳng phải, ngươi thua xa không thể là đối thủ của chủ nhân, tốt nhất ngươi nên thả ta ra thì hơn, với thiên phú của ngươi thì có thể có tư cách tiến vào thư viện Thiên Thần rồi!"

Thông Tí thần viên ánh mắt lóe sáng, nó rất muốn rời đi và chẳng hề mong muốn làm tù binh chút nào.

Thạch Hạo nở nụ cười tươi, nói: "Ta có tư cách hay không thì cũng cần ngươi đánh giá à?"

"Ngươi nên biết, nếu giam giữ ta như vầy thì cũng tương tự với việc gây hấn với chủ nhân ta, chủ nhân có thần tư ngút trời,, chẳng hề có một đối thủ nào trong ba ngàn châu này, nếu ngươi muốn chạm trán với hắn thì hậu quả chẳng tốt đẹp chút nào."Thông Tí thần viên nói.

"Vô địch ba ngàn châu, ai phong cho hắn cái danh hiệu này thế?" Thạch Hạo cười khẩy và cũng chẳng thèm để ý tới, sau đó tập trung về phía con khỉ đột này, nói: "Ngươi tốt nhất nên câm miệng lại thì hơn, đừng có khiêu khích

sự nhẫn nại của ta, nếu như ngoan ngoãn làm phu xe thì ta sẽ lưu lại tính mạng cho, nếu còn ồn ào lắm lời thì món não khỉ cũng không phải là không ăn được."

Lời nói của hắn rất hời hợt thế nhưng lại có sức uy hiếp vô cùng lớn.

Thông Tí thần viên tuy rằng kiêu căng khó thuần thế nhưng cũng không hề muốn chết, nó có thể cảm nhận được, người này rất mạnh, rất khủng khiếp, không thể chống đối được.

"Ta... chỉ có lòng tốt nhắc ngươi mà thôi, độ rộng lớn của cửu Thiên thập Địa này hoàn toàn vượt xa tưởng tượng của ngươi, hơn xa ba ngàn đạo châu này, cao thủ như mây, thậm chí còn có hậu nhân của Trường Sinh giả nữa!" Nó lầu bầu như thế.

Tuy rằng không có chống đối thế nhưng lại khéo léo thay đổi một chủ đề khác với Thạch Hạo, vực ngoại mạnh mẽ tới đáng sợ, muốn dùng thứ này để khiến hắn kiêng kỵ và từ đó thả nó ra.

Trên thực tế, những lời này đã tạo nên những gợn sóng chập trùng, mọi người đều kinh ngạc và tập trung cao độ để quan sát.

Trong cửu Thiên thập Địa còn có Trường Sinh giả nữa hay sao, có hậu nhân của bọn họ, việc này quá chấn động, khiến người khác phải liên tưởng tới nhiều thứ.

Thạch Hạo cũng không hề ngoại lệ, càng ngày hắn càng muốn mình rời khỏi ba ngàn châu để đi quan sát đôi chút, muốn tiến vào Thư viện Thiên Tiên kia, muốn đăng lâm lên cửu trùng thiên, muốn quan sát từng cổ giới một.

"Ta rất chờ mong đó, nếu như trong những cổ giới kia có Trường Sinh giả thì ta rất muốn tới chào hỏi, càng rất muốn luận bàn với hậu nhân của bọn họ, chỉ là không biết lần này bọn họ có tới hay không?" Thạch Hạo nhìn chằm chằm nó.

"Ngươi nên biết, lần này không chỉ mình chủ nhân Lâm Thiền của ta tới đây, mà đi cùng còn có vài người trẻ tuổi khác nữa, đến giờ bọn họ cũng chưa hề xuất thủ!" Thông Tí thần viên nói.

"Ờ, ta biết rồi, ngươi vẫn nên chú ý tập trung lái xe đi!" Thạch Hạo gật gù nói.

Thông Tí thần viên nhụt chí, tên này thật sự là khó chơi, cơ bản không xem đó là chuyện to tát gì cả, không hề sợ cường nhân của vực ngoại.

Việc đã tới nước này, quần hùng trên ngọn núi gãy đều vô cùng kính nể Thạch Hạo, cường nhân sẽ như thế nào, đây chính là cường nhân, cơ bản chẳng hề sợ cái gọi là anh tài của cửu Thiên thập Địa.

Tất cả mọi người đều cảm nhận được niềm khát vọng của Hoang, hắn muốn chiến một trận với người đồng đại mạnh nhất trong thế gian, mặc kệ hắn tới từ nơi nào có thân phận ra sao.

Nơi đây có quán rượu nhỏ, có quán tràn, có lầu quỳnh điện ngọc, và cũng có rất nhiều tu sĩ, lúc này mấy người mạnh mẽ nhất như Hiểu Nguyệt tiên tử đã tới ngồi cùng bàn chạm cốc nâng ly với hắn.

"Thạch huynh, phải cẩn thận đó, ta nghe nói tên Lâm Thiên kia rất là mạnh, dù sao hắn cũng đã là Thiên Thần, tiên khí đã chuyển hóa thành cánh hoa đại Đạo bồng bềnh bên trên đỉnh đầu, vốn đã đứng ở thế bất bại rồi!" Có người nói.

"Không sao." Thạch Hạo gật đầu mỉm cười chạm ly với những người này, tiếp đó thì nói tới những chuyện trong di địa Tiên cổ.

Trò chuyện sau đó thì Thạch Hạo hiểu rõ, sau khi di địa Tiên cổ nối liền với ngoại giới thì thì hiện tại có không ít đại nhân vật tiến vào để tìm kiếm cơ duyên.

Thế nhưng, những người ở bên trong cũng rất ít đi ra bên ngoài, bởi vì giới hạn nguyền rủa nên không cách nào rời xa khu đất cổ của mình.

"Hiện giờ, chỉ có chín đại Giáo chủ mới có thể đi xa, thoát khỏi ảnh hưởng của nguyền rủa." Hiểu Nguyệt tiên tử cười nói, môi hồng răng trắng, mái tóc mượt mà, ánh mắt lưu chuyển, nàng nói tin tức này cho Thạch Hạo.

Thạch Hạo gật đầu, tin này rất tốt, chín đại Giáo chủ đã được hắn hóa giải nguyền rủa, cho nên những người này càng mạnh thì càng có lợi với hắn.

Ngày đó có thể thoát vây thì cũng không thiếu công của chín người này, cùng với Liễu Thần xuất thủ chống lại cường nhân của ngoại giới.

"Thạch huynh, ngươi muốn khiêu chiến với những người kia, nên biết, bọn họ không phải là hạng người tầm thường, và cũng không phải chỉ có một người, nếu như nghênh địch như vậy thì có chút bị động." Có người thấp giọng nói.

Thượng giới có một vài đại Giáo chủ có cừu oán với Thạch Hạo, ví như Minh thổ, Thiên quốc, Hỏa Vân động,Tiên điện... tất cả đều là những quái vật khổng lồ, thế nhưng cũng có rất nhiều cổ giáo chẳng hề gây xung đột gì với hắn.

Những đại giáo này cách xa nơi này, trên ngọn núi gãy này cũng không hề có đệ tử của bọn họ cho nên cũng không có người căm ghét Thạch Hạo, tất cả đều rất quan tâm và chẳng hề có địch ý gì với hắn.

"Những chuyện đó không cần lo lắng, đám người đã có tu vi tới mức kia thì chắc chắn sẽ không liên thủ với người khác, sẽ không tới mức vây công cường giả ba ngàn châu chúng ta đâu." Thạch Hạo nói.

Trên thực tế, hắn có niềm tin rằng, không sợ tất cả những người kia.

Chỉ có bản thân đủ mạnh thì mới có thể như vậy, dù cho mấy người đã tu ra tiên khí đồng thời vây công hắn thì cũng có thể chiến một trận, không sợ địch tứ phía!

Nhưng, hắn cũng tin rằng, với lòng sĩ diện của từng người thì họ sẽ

không bao giờ liên thủ.

Đả Thần Thạch xen vào: "Mịa, lúc ở Tiên cổ thì chúng ta cũng không phải chưa gặp tình cảnh đó bao giờ, hiện giờ vẫn cười nói vui vẻ đó sao, đánh bại tất cả các đối thủ!"

Mọi người chẳng biết nói gì hơn.

Rất nhanh, bầu không khí trên ngọn núi gãy càng thêm vui vẻ, mọi người không ngừng chạm ly nâng cốc nói chuyện vui vẻ, rất là náo nhiệt.

Tất cả mọi người đều đang đợi xem trận chiến giữa Thạch Hạo và cường giả vực ngoại.

Nhưng, mọi người chờ mãi vẫn chẳng thấy có người nào tới, tuyệt thế kỳ tài của vực ngoại kia chẳng hề có một ai hiện thân.

"Chủ nhân của ngươi đâu rồi, vì sao lại không tới, ta vẫn chờ chiến với hắn một trận đó!" Thạch Hạo liếc nhìn con thần viên rồi nói.

Vào lúc này, con Thông Tí thần viên rất là ngoan ngoãn, nó đã hiểu được, vị thiếu niên trước mắt này vô cùng ngang tàng, vô cùng thích các món ăn từ Thiên Thần, nếu như dám lắm lời trước mặt hắn thì chắc chắn sẽ chẳng hề có kết cục đẹp nào.

"Chủ nhân của ta ở Hắc nhai, ngươi có thể tự mình tới đó tìm." Cặp mắt của Thông Tí thần viên khẽ chuyển rồi nói thế.

Hỏa Linh Nhi mở miệng nói nhỏ với Thạch Hạo.: "Mắt của con này vô cùng láo liên, nhìn là biết nói dối rối, anh đừng mạo hiểm tới đó làm gì."

Thạch Hạo tuy rằng không sợ thế nhưng cũng không vì thế mà phải tự mình đi tới đó, nói: "Nghe rõ đây, ta cũng chẳng rảnh tới đó để chiến, ta sẽ ở ngay chỗ này chờ hắn, cứ nói hắn tới đây mà khiêu chiến ta!"

Thông Tí thần viên vẻ mặt như đưa đám, nói: "Việc này cần ít nhất một

ngày sau."

"Vì sao?" Thạch Hạo hỏi.

"Chủ nhân của ta đã có hẹn, hôm nay có một cuộc quyết đấu rất quan trọng." Thần viên đáp.

Mọi người thế thì ngẩn ra, khách tới từ vực ngoại rất tự phụ, cuộc chiến có thể khiến bọn họ coi trọng như vầy tuyệt đối không tầm thường, không biết người khiêu chiến kia là ai?

Bên trên một sườn dốc màu đen có một vị trẻ tuổi cầm một thanh trường thương cũng màu đen chỉ thẳng xuống dưới, những lọn tóc tung bay, con mắt vô cùng lấp lánh.

Hắn điều chỉnh lại tinh khí thần của bản thân hòng đạt tới trạng thái đỉnh cao nhất.

Đây là Lâm Thiên, hôm nay hắn sẽ có một trận chiến, mà trận chiến này rất ít khi hắn trịnh trọng như vầy.

Từ khi tới ba ngàn châu thì đám người bọn họ rất ít khi như vậy, đây là lần đâu tiên hắn nghiêm túc làm việc.

"Nên đi thôi, thời gian cũng không còn sớm nữa." Xa xa, có người nhắc nhở hắn.

Đó là bốn nam nữ trẻ tuổi tràn ngập khí tức Tiên đạo, nam thì tài hoa xuất chúng, nữ thì xinh đẹp quyến rũ, vừa nhìn đã biết là nhân trung long phượng, siêu phàm thoát tục.

Bốn người này sâu không lường được, tu vi chỉ có ở trên chứ chẳng hề kém Lâm Thiên.

"Ta đang đợi chiến xa của mình." Lâm Thiên nói, mái tóc tung bay, từng sợi lấp lánh phát sáng, con ngươi thâm thúy, trường thương trong tay tựa như

một con Mặc long dựng đứng vậy.

"Lẽ ra phải quay lại mới đúng, chẳng lẽ Hầu nhi đã gặp phiền phức gì rồi?" Một cô gái xinh đẹp tuyệt thế nói, con mắt của nàng có màu xanh lam tựa như nước biển đầy lấp lánh vậy.

Lâm Thiên cau màu lấy ra một chiếc đồng tiên năm màu, tiếp đó khống chế thần lực làm cho nó phát sáng.

"Có gì đó không ổn, chiếc roi đồng này đã mất cảm ứng với chiến xa kia rồi, đã bị người khác luyện hóa." Lâm Thiên nói, ánh mắt trong veo nhìn về phương hướng Thanh châu.

"Chắc là một nhân vật nào đó rồi, có thể đánh bại Hầu nhi thì chắc chắn không hề đơn giản, nên biết, Thiên Thần không thể tu ra tiên khí thì không cách nào là đối thủ của con khỉ đột kia được." Một chàng trai tóc tím tiếp lời.

"Chúng ta có nên tới đó xem thử không?" Người còn lại nói.

"Thời gian không còn nhiều nữa, giờ lên đường thôi, khi nào trở lại rồi hẵng hay."

"Không được, ta phải đi tìm lại chiến xa của mình, không thể để nó rơi vào tay người khác được, ta cũng muốn xem thử trong ba ngàn châu này, tên Thiên Thần nào dám lấy đồ của ta!" Lời nói của Lâm Thiên đầy lạnh lẽo.

"Được rồi, nếu đã tiện đường thì đi một chuyến xem sao." Cô gái xinh đẹp sở hữu con ngươi xanh lam gật đầu nói.

Bọn họ phóng lên trời cao, đạp lên trên một chiếc thuyền tím rồi xé ra hư không rời đi.

Mấy người này xuất thân bất phàm, đều có những pháp khí phi hành rất mạnh mẽ.

Thanh châu, trên ngọn núi gãy đen, Thạch Hạo nhìn chằm chằm thần

viên, nói: "Ngươi nói là, Lâm Thiên muốn chiến một trận với Ninh Xuyên?"

"Đúng, đây là cuộc hẹn gần nhất và muốn tự mình đi quyết chiến." Khỉ đột gật đầu, nó không biết người của ba ngàn châu nhưng mà chỉ biết chủ nhân mình rất coi trọng chuyện này.

"Lục Quan vương, hắn muốn quyết chiến với Lục Quan vương!" Mọi người nhao nhao cả lên, tiếp đó là bàn tán không ngừng.

Thạch Hạo đứng thẳng dậy,nói: "Đúng là mất hứng, lẽ nào không muốn đấu với ta à?"

Hỏa Linh Nhi nở nụ cười kéo kéo cánh tay của Thạch Hạo, ý là không cho hắn tới tham chiến, nói: "Để hai bọn họ chiến đấu đi, chúng ta nhìn là được rồi."

Thạch Hạo mỉm cười, nói: "Anh cũng không muốn nhúng tay vào cuộc chiến này đâu, chỉ muốn đi xem thôi."

Hắn cũng chẳng có chút gánh nặng nào trong lòng cả, từng chiến qua với Ninh Xuyên ở Tiên cổ, đã chấn động tám hướng, hiện giờ hai người kia nếu đối quyết thì sống chết mặc bây.

"Chư vị, có muốn đi xem chiến với ta không? Nếu được, thì cũng nhau lên đường thôi!" Thạch Hạo cười nói.

"Được!" Rất nhiều người hưng phấn gật đầu.

"Đi!" Thạch Hạo tiến vào trong chiến xa được chế tạo từ thần đồng năm màu, sau đó nói khỉ đột điều khiển lên đường.

Đây là bảo xa, là pháp khí cấp Giảo chủ cho nên có thể Giới tử nạp tu di, có thể chứa rất nhiều người.

Sau khi hỏi rõ nơi quyết chiến thì chiến xa phát sáng rồi nhằm về nơi xa, tiếp đó là xé rách hư không và tiến vào rời đi.

Sau đó không lâu, nơi ngọn núi gãy này xuất hiện một chiếc chiến thuyền tím và có năm vị tu sĩ trẻ tuổi đi ra ngoài.

Lâm Thiên cau mày, sắc mặt vô cùng khó coi, chiến xa của hắn không có ở đây, đã bị người khác điều khiển rời khỏi.

"Có kẻ dám dùng chiến xa của ta!" Hắn lạnh lùng nhìn về nơi xa.

"Thời gian không còn nhiều đâu, trước tiên ngươi cứ tới chiến với Ninh Xuyên đã." Thanh niên tóc tím nhắc nhở.

"Ờ, đánh bại Ninh Xuyên rồi đi dẹp tên dám động tới chiến xa của ta cũng được!" Lâm Thiên gật đầu.

Chiến thuyền tím khởi hành cùng hướng với Thạch Hạo!

==========

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1039: Thất Bại

Kỳ Lân lĩnh, từng có Kỳ Lân sinh sống, từng xuất hiện qua tung tích của Thập Hung!

Trải qua một kỷ nguyên đã khiến nhiều thứ tan thành mây khói, nhưng có một số thứ, có một vài sinh linh vẫn còn có thể vô tình bắt gặp nên đã tạo nên kinh ngạc vô cùng lớn.

Theo lý mà nói, Kỳ Lân Thập Hung chân chính sẽ không xuất hiện ở nhân gian này, đã bị chôn vùi từ lâu trong thời Thái cổ cả.

Nhưng, ở các đời về sau lại có người nói rằng bản thân tận mắt nhìn thấy một con Kỳ Lân đang tróc vảy, toàn thân trắng như tuyết, thi thoảng sẽ qua lại trong dãy núi này.

Chiến xa năm màu phát sáng từ trong hư không lao ra ngoài, nó đã tới khu vực dãy núi này.

"Đây chính là nơi bế quan của Ninh Xuyên à?" Thạch Hạo hỏi.

"Đúng vậy, nghe nói ngay cả Lục Quan vương cũng tu hành ở nơi này." Hiểu Nguyệt tiên tử gật đầu thông báo tình huống cụ thể cho hắn biết.

Một nhóm người từ trong chiến xa bước ra, nhìn thì không lớn nhưng chiếc chiến xa này lại có pháp tắc không gian, có thể dung nạp cả vạn người cũng không thành vấn đề.

Thông Tí thần viên tức giận, đây là chiến xa của chủ nhân thế nhưng nó không chỉ bị người khác bắt mà còn trở thành phu xe, chở nhiều người tới nơi này quan chiến.

Lâm Thiên và Ninh Xuyên sẽ quyết chiến ở chính nơi này!

"Chúng ta tới sớm quá." Hỏa Linh Nhi nói, nàng hiện giờ đã là Thiên Thần cảnh cho nên thần giác vô cùng mạnh mẽ, lúc này cũng không hề cảm ứng được cuộc chiến trong Kỳ Lân lĩnh này.

"Đây là nơi sinh của Ninh Xuyên." Có người nói.

"Ngươi nói gì?" Thạch Hạo thất kinh.

Kỳ Lân lĩnh, Kỳ Lân trắng, hơn nữa Ninh Xuyên từng triển khai bảo thuật này, nhiều lần có một con Kỳ Lân trắng chạy chồm quét ngang quần hùng, lúc này Thạch Hạo nhớ tới rất nhiều chuyện.

"À, nói chính xác hơn là cũng ở châu này, chỉ cách nơi đây không quá xa thôi." Hiểu Nguyệt tiên tử bổ sung.

Thạch Hạo hiểu rõ, nơi cư trú của gia tộc Ninh Xuyên rất là mạnh mẽ, tình hình cũng giống như những gì mà Thạch Hạo đã tìm hiểu được trước đây.

Lúc Ninh Xuyên được sinh ra thì có dị tượng kinh thiên, chấn động rất nhiều cổ giáo, sau lưng hắn có Thiên đồ, trên đầu có Long văn, thế nhưng giờ nghĩ lại thì hẳn là Kỳ Lân văn.

Đêm đó thần quang chiếu sáng trời cao tựa như ban ngày!

Vào đêm ấy, rất nhiều đại châu cũng có thể nhìn thấy được tình huống ở nơi đây, gợi nên chấn động vô cùng lớn.

Cũng chính vì thế nên Ninh Xuyên đã được rất nhiều cổ giáo coi trọng và gửi gắm kỳ vọng vô cùng cao.

Sau đó, từng đại giáo như Yêu Long đạo môn, Hỏa Vân động, La Phù chân cốc... tìm tới cửa và muốn thu hắn làm đệ tử.

Việc này mới khiến cho Ninh Xuyên có thể tinh thông rất nhiều tuyệt

học của các giáo!

Thạch Hạo suy nghĩ không hề nói gì, thế nhưng vẻ yên lặng nơi này đã bị phá vỡ, bởi vì mọi người đều phát hiện ra nơi đây chẳng có cuộc quyết chiến nào cả, khả năng là đã tới sớm.

"Tới rồi!"

Sau một lát thì có người ngạc nhiên thốt lên.

Ở phía chân trời có một chiếc chiến thuyền tử kim đang xuyên qua hư không tới đây, nó mang theo khí tức mạnh mẽ, ánh tím cuộn trào đánh tan mây xanh.

Trên chiến thuyền có năm người trẻ tuổi đứng ngay ngắn, mỗi người đều trầm tĩnh và thận trọng gồm ba nam hai hữ, mỗi người đều là chí tôn, đều có khí chất bất phàm.

Có người tóc tím phát sáng, có người mắt dọc vàng óng, có người mọc ra sừng rồng, có người băng cơ ngọc cốt, quốc sắc thiên hương.

Ba nam hay nữ này, mỗi người đều vô cùng bất phàm, đều là rồng phượng trong loài người cả!

"Đó là Lâm Thiên!" Có người thấp giọng nói, vừa liếc nhìn thì đã phát hiện ra một người đang đứng ở chính giữa, bởi vì gần đây Lâm Thiên không ngừng quét ngang mấy trăm châu, đánh đâu thắng đó, cho nên rất nhiều người đã từng gặp qua.

Không ít người nhìn chằm hằm về năm người kia.

Việc làm mọi người kinh ngạc chính là, chí có mỗi Lâm Thiên di chuyển chứ bốn người còn lại vẫn rất bình tĩnh đứng trên thuyền, mắt nhìn xuống Kỳ Lân lĩnh và không có ý định xuất thủ.

Lâm Thiên với mái tóc tung xõa, mắt bắn thần quang tập trung về phía

đối diện, cơn giận dữ không ngừng lan tỏa trong người, đó không phải là chiến xa năm màu của hắn hay sao? Thế nhưng giờ lại bị người khác điều khiển tới nơi này.

Hắn là ai? Dù ở vực ngoại thì hắn cũng rất nổi danh, khi tới ba ngàn châu này thì đã quét ngang cả quần hùng, không ai dám ngăn cản.

Nhưng trước mắt lại có người đoạt lấy chiến xa của hắn, còn ngang ngược điều khiển tới nơi đây, là muốn xem hắn đại chiến với người khác ư?

"Ai điều khiển xe của ta thì tự chặt lấy một tay, sau đó lại đây nhận tội." Tính khí của Lâm Thiên rất nóng, lúc này quát lên.

Những người đứng xung quanh chiến xa năm màu đều căng thẳng xém tí nữa đã rút lui, bởi vì trên đầu của Lâm Thiên tỏa ra đóa hoa đại đạo, tiên vụ không ngừng bao phủ đầy khiếp người.

"Chủ nhân!" Thông Tí thần viên kêu lớn đầy kích động, thế nhưng nó không cách nào chạy trốn được, bởi vì Thạch Hạo đang đứng ở sát bên cạnh.

Sắc mặt Lâm Thiên càng âm u hơn, đoạt đi chiến xa của hắn rồi còn dùng cả chiến sủng của mình, không ngờ lại có người dám khiêu khích hắn tới như vậy, không thể chịu đựng nổi.

"Ngươi, đưa chiến xa tới rồi lại đây nhận tội, nếu như ta vui vẻ thì có thể sẽ tha cho ngươi một mạng!" Lâm Thiên nói, tuy rằng hắn nhìn ra Thạch Hạo có chút bất phàm thế nhưng vẫn vô cùng khinh thường.

Bầu không khí nơi đây trở nên sốt sắng, tất cả mọi người đều giật nảy mình, dù là mấy người đồng hành cùng với Lâm Thiên cũng kinh ngạc, đây chính là lần đầu tiên bọn họ thấy Lâm Thiên tức giận như vậy.

"Ngươi đang nói sảng hả?" Thạch Hạo hời hợt nói, chẳng hề để trong lòng.

Xoẹt!

Lâm Thiên nhảy bật lên, tay cầm một thanh trường thương màu đen rồi chớp mắt vọt tới, tốc độ của hắn quá nhanh, hóa thành một tia chớp đen quơ tròn binh khí trong tay giết thẳng về phía Thạch Hạo.

Tất cả mọi người giật mình, không nghĩ tới chiến đấu giữa hai người này lại bùng phát nhanh như thế, chưa chi đã bắt đầu ồi.

"Keeng!"

Thạch Hạo nắm quyền ấn đón lấy chiếu này, nắm đấm đánh mạnh lên trên cán thương đen khiến tia lửa văng tung tóe, âm thanh đầy chói tai, hai bên quan sát đầy cẩn thận rồi lộ vẻ khác thường.

"Người tu ra tiên khí!" Con ngươi của Lâm Thiên co rút lại, đây là lần đầu tiên hắn lộ vẻ mặt như vầy, trong lòng có chút bất an và cũng có chút chờ mong, đây là một đối thủ rất ghê gớm.

"Như nhau, như nhau!" Thạch Hạo đáp lại, con mắt sáng rực nhìn chằm chằm vị khác tới từ vực ngoại này, tất nhiên hắn có thể nhìn ra được sự bất phàm của đối phương.

"Ta chẳng cần biết ngươi là ai, mặc kệ ngươi mạnh tới đâu đi nữa, nhưng chỉ cần đụng tới chiến xa của ta thì chắc chắn phải trả giá thật lớn!" Con ngươi của Lâm Thiên khiếp người, lộ ra cảnh tượng máu chảy thành sông.

Đây là một người có khí sát phạt rất nặng, thủ đoạn cương quyết, vừa tới đã muốn triển khai thủ đoạn độc ác tiêu diệt Thạch Hạo.

"Boong!"

Thanh trường thương đen trong tay hắn lần nữa va chạm với nắm đấm của Thạch Hạo.

"Thật bá đạo nghen, chiến sủng của ngươi dám làm nhục tu sĩ ba ngàn châu ta, sau đó thì bị ta bắt giữ, giờ ngay cả ngươi cũng chẳng phân biệt

được đúng sai luôn à?" Thạch Hạo chế nhạo.

Keeng!

Giữa hai người lại xuất hiện từng tia điện màu đen, trường thương đâm về trước, hư không tan nát và cũng chỉ có mỗi Thạch Hạo mới có thể ngăn trở được.

"Ầm!"

Lại thêm một đòn nữa, hai bên tách nhau ra thế nhưng nơi đó đã nổ tung, hư không nổ vang và xuất hiện từng tia khí hỗn độn.

Chủ yếu là, việc đối kháng lần này quá mãnh liệt.

"Có thể ngăn cản cả công kích của ta luôn à!" Tâm thần của Lâm Thiên tập trung cao độ.

"Ầm!"

Tiếp thêm một đòn, khí huyết của Lâm Thiên sôi trào và lộ vẻ sợ hãi, đối thủ này quá mạnh, cũng chưa hề tiến vào lĩnh vực Thiên Thần thế nhưng lại có thể đánh ngang ngửa với hắn một trận.

Nhưng mà Thạch Hạo lại không vừa lòng, không ngừng nhíu nhíu mày, đang ở lĩnh vực Thánh tế nên hắn có thể đứng ngang hàng với Thiên Thần, hiện giờ lại không thể tiêu diệt đối phương ngay lập tức.

Trên thực tế, Lâm Thiên còn kinh ngạc hơn cả hắn.

"Cùng tu ra tiên khí cả, vậy xem ai kết ra búp hoa đại đạo trên đầu trước, hiện giờ ta đã thành công rồi mà vẫn không cách nào bắt được hắn?" Lâm Thiên khiếp sợ.

Nếu mà đều không có tu ra tiên khí, đều đang ở lĩnh vực Thánh tế đủ để chống lại Thiên Thần, thế nhưng hiện giờ lại xảy ra vấn đề như vầy, khí tức Tiên đạo của hai bên quá rõ ràng, đều là đang xả giận lẫn nhau.

"Không dúng, sinh linh tu ra tiên khí sẽ không giống với lĩnh vực Thiên Thần và lĩnh vực Thánh tế, có thể áp chế người có cảnh giới thấp hơn mình." Thạch Hạo căng thẳng suy đoán tình hình.

Trên đỉnh đầu, cánh hoa Tiên đạo vừa thành, người chưa tu ra dù có lợi hại tới đâu cũng không thể đối phó nổi.

"Keeng!"

Thạch Hạo thực sự tức giận, hắn vận chuyển thần lực vô lượng xung kích về trước.

Lâm Thiên cảm thấy nơi gan bàn tay tựa như có máu ứa ra, kẻ địch này quá khó chơi.

Thánh tế, đối với những người khác thì việc này có thể sánh vai cùng Thiên Thần, thế nhưng một khi sỡ hữu tiên khí thì sẽ hoàn toàn khác, tiên khí ở Thiên Thần cảnh sẽ hóa hình ra cánh hoa đại Đạo, lúc này sẽ tăng cường lên sức chiến đấu của bản thân.

"Hắn sở hữu tới tận ba luồng tiên khí, chỉ có như thế thì mới có thể ở lĩnh vực Thánh tế chống lại người tu ra cánh hoa đại Đạo như ta!" Trong lòng Lâm Thiên thầm run rẩy.

Bàn tay dính máu của Lâm Thiên nắm chặt lại, hắn sợ khi thả lỏng sẽ bị mọi người phát hiện.

"Boong!"

Bên trong Kỳ Lân lĩnh truyền ra tiếng chuông ngân vang, tiếp theo là một ngọn núi lớn đầy nguy nga nổ tung và từ bên trong lao ra một người với bộ quần áo trắng như tuyết, khí chất xuất chúng, siêu nhiên vô cùng.

"Khách tới từ vực ngoại, các ngươi ở đâu?" Ninh Xuyên xuất hiện và nhìn chằm chằm về trước.

"Lâm Thiên, trước tiên hãy đi thực hiện ước định cái đã, hãy quyết chiến với Ninh Xuyên đi." Có người đứng trên chiến thuyền tử kim truyền âm nói.

"Được, người dám động vào chiến xa của ta, ngươi tạm thời chờ đó, chờ sau khi ta tóm gọn tên Ninh Xuyên kia thì se quay lại trừng phạt ngươi!" Lâm Thiên quát lớn rồi xoay người phóng vào trong Kỳ Lân lĩnh.

"Giết!"

Lâm Thiên rất am hiểu chiến đấu, tay cầm trường thương đen đâm mạnh tới, tiếng vù vù điếc tai, như thần ma gào thét, sánh ngang với thiên quan vạn mã.

Xoẹt!

Một bức Thiên đồ xuất hiện, Ninh Xuyên muốn giải quyết nhanh cuộc chiến này, nếu không sẽ bị người khác quan sát hết cả.

Đại chiến bùng phát, mũi nhọn đấu dao sắc!

Hai người chém giết tới mức nhật nguyệt ảm đạm, tình cảnh vô cùng bi thảm, tu sĩ bốn phía đều chấn kinh.

"Bảo thuật của ta, thần thông cảu ta, không phải ai cũng có tư cách để quan sát, chúng ta cùng tiến vào chiến trường trong hư không, tách đám người ra, lúc đó hãy phân cao thấp!" Lâm Thiên nói rồi chiến mâu đen đâm nát hư không.

Đối diện, Thiên đồ mà Ninh Xuyên gọi ra xuất hiện ở trong hư không, từng ngôi sao lớn không ngừng xoay tròn, tất cả đều là sự thể hiện của bảo thuật tuyệt diễm.

"Phụt!""

Việc khiến người khác giật mình là, khi trường thương đen đâm ra, một người một thương đó lại khiến cho những ngôi sao lớn kia nổ tung, cảnh

tượng vô cùng kinh khủng.

Xoẹt, hai bên đều biến mất, trong Kỳ Lân lĩnh khôi phục lại vẽ hiu quạnh và yên tĩnh.

Trải qua thời gian rất lâu thì hư không nổ tung, hai người này lại xuất hiện, kết quả, tất cả phát hiện ra Lâm Thiên người đầy máu tươi, bị thương không hề nhẹ.

Trên người của Ninh Xuyên cũng có vết máu, thế nhưng cũng không biết có phải là máu mình hay không nữa.

"Lâm Thiên, ngươi... thất bại?" Trên chiến xa tử kim chợt có người lên tiếng, mấy người này vẫn rất chú tâm tới cuộc chiến giữa hai bên và cảm thấy lần này có gì đó không đúng, người bại lại là bọn họ!

"Xoẹt!""

Sắc mặt của Lâm Thiên tái xanh không nói lời nào, sau khi ra ngoài và đi ngang qua Thạch Hạo thì đâm ra một thương, là thừa cơ đánh lén Thạch Hạo một đòn.

"Ầm ầm!" Thạch Hạo thi pháp, pháp của Liễu Thần còn có cả Lôi Đế ấn không ngừng phóng ra.

Lâm Thiên muốn tiện đường giải quyết Thạch Hạo, thế nhưng lại tự đẩy bản thân vào tình cảnh khốn khó, người trẻ tuổi kia cũng chẳng hề sợ hãi hắn chút nào.

Đáng tiếc là hắn không thể tha thứ và muốn đoạt lại chiến xa của mình, kết quả khi lần nữa chiến đấu thì thương càng thêm thương.

"Keeng!"

Thạch Hạo dùng chưởng thay đao chặt đứt một phần của thanh trường thương đen kia, chấn cho Lâm Thiên miệng ho đầy máu, sắc mặt trắng bệch.

Ầm!

Tiếp đó, Thạch Hạo bắt lấy một cánh tay của hắn, là muốn bắt sống!

==========

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1040: Đậu Thư Viện Thiên Thần

Ngón tay của Thạch Hạo vô cùng mạnh, hắn bắt chặt lấy một cánh tay của đối thủ, song phương đều vận chuyển huyền công, những tiếng vang từ khớp xương không ngừng vang vọng.

Lâm Thiên giãy giụa, sắc mặt biến đổi không ngừng, lực mà đối thủ phát ra quá mạnh tựa như là một chiếc gông xiềng Tiên đạo trói buộc hắn lại, khiến cánh tay vô cùng đau nức.

"Ầm!"

Giữa hai người tỏa ra ánh sáng chói mắt, đó là do bảo thuật tranh đấu, đó là phù văn lan tỏa, xung kích đầy kịch liệt với nhau.

Phụt, một vệt sáng màu máu lóe lên, Lâm Thiên nhảy bậc lên trời cao.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía hai người để xem cảnh chiến đấu ngắn ngủn khi nãy ai là người chiến thắng?

"Một cách tay!" Mấy người kinh ngạc thốt lên.

"Hoang quá mạnh mẽ!" Rất nhiều người hãi hùng khiếp vía.

Trong tay của Thạch Hạo có một cánh tay đầm đìa máu tươi, đó là kết quả khi hắn dùng sức kéo mạnh.

Trên trời, vẻ mặt của Lâm Thiên méo mó, trên trán đầy rẫy mồ hôi hột, đó là sự gây nên bởi đau nhức, hắn đã bị đối phương kéo lìa một cánh tay, đã bị thương nặng.

Có thể nói, đây chính là một trong những lần bị thương nghiêm trọng

nhất từ khi sinh ra tới giờ, ở cổ giới của hắn, hắn chính là con cưng của trời, dù có bại trận thế nhưng cũng không thể cụt tay.

Mọi người ồ vang, ai cũng chấn kinh!

"Lâm Thiên đã bị thương rồi, đã bị kéo đứt một tay!" Chính xác, đây là một tin tức có tính bùng nổ rất cao, bởi vì hắn từng đi khắp ba ngàn châu khiêu chiến, cơ bản không một ai là đối thủ của hắn.

Ở thượng giới này, cũng không biết có bao nhiêu Thiên Thần đã bại trong tay của hắn, người mạnh nhất cũng chỉ chống đỡ tầm mười chiêu mà thôi.

Giờ lại phát sinh chuyện này nên đã đánh bay mọi ý nghĩ của đám đông, Lâm Thiên tựa như vô địch, cao cao không thể với tới đã thất bại như thế, đã bị người kéo đứt lìa cánh tay.

"A..."

Lâm Thiên hét dài tựa như rồng gầm, như sấm nổ, huyết dịch trong cơ thể của mọi người đều cuộn trào, thân thể rung lắc như không cách nào thừa nhận nổi.

Cứ thế thất bại, ăn thiệt thòi lớn dưới tay của Ninh Xuyên, rồi lại bị mất một cánh tay từ kẻ đã cướp lấy chiến xa năm màu của mình, hắn cảm thấy bị tổn thương vô cùng nghiêm trọng.

"Ngươi là Hoang?!" Tuy rằng đã đoán ra được thế nhưng chính miệng hắn nói ra lại là chuyện khác.

"Chính xác, là ta." Thạch Hạo đáp, hắn liếc nhìn cánh tay trong tay mình, tiếp đó vận chuyển huyền công hòng khiến nó hiện ra nguyên hình, kết quả bản thể vẫn là như thế.

"Ngươi làm ta thất vọng quá, là hình người, trả lại cho ngươi!" Thạch Hạo lật tay ném cánh tay này lên bầu rời, những giọt huyết dịch tí tách nhỏ

ra từ đó vô cùng lấp lánh.

Mọi người sợ hãi, đây là huyết thống đáng sợ biết dường nào, nó ẩn chứa khí Tiên đạo, chẳng trách lại mạnh như thế.

Một người như thế mà vẫn thua ở trong tay Thạch Hạo, việc này khiến người người chấn kinh.

Lâm Thiên bắt lấy cánh tay này với vẻ mặt lúc trắng lúc xanh, thế nhưng tóm lại vẫn đưa lên và nối liền lại, thần quang lóe sáng, phù văn lan tỏa, cánh tay hoàn tòan như lúc ban đầu.

Trên thực tế, dù Thạch Hạo không có trả lại thì hắn cũng có thể tái sinh lần nữa, bất quá cần phải tiêu hoa chút tinh huyết vốn có mà thôi.

Nơi đây trở nên yên lặng, mọi người đã nhìn ra được, Thạch Hạo trả cánh tay kia lại thật chất cũng không phải là nịnh nọt lấy lòng, mà thật sự không thèm để ý tới, dù cho đối phương ở trạng thái đỉnh cao nhất thì hắn cũng không hề sợ.

Thông Tí thần viên ngồi trên chiến xa năm màu há rộng miệng, trong mắt của nó thì chủ nhân là người đánh đâu thắng đó, không một ai địch lại, nhưng giờ lại thất bại.

Đầu tiên là Lâm Thiên thua ở trong tay Ninh Xuyên, về sau lại bị Thạch Hạo kéo đứt một tay, lần đầu tiên trong cuộc đời lại thất bại nặng nề như vầy.

"Lâm Thiên, trở lại đi!" Trên chiến thuyền tử kim, một cô gái với tròng mắt màu lam gọi hắn trở lại, không muốn hắn tái chiến lần nữa.

Những lọn lóc bóng loáng như tơ lụa, con ngươi trong trẻo như đại dương màu xanh lam bốc lên thần quang, nàng nhìn về phía Ninh Xuyên đang ở trong Kỳ Lân lĩnh rồi lại lếc về Thạch Hạo đầy vẽ ôn hòa kia.

"Không ngờ, ba ngàn châu mà cũng có đám nhân vật như vầy, chúng ta

còn tưởng rằng khu cổ giới này đã sa sút rồi chớ." Nàng khẽ nói thế.

Lâm Thiên mặc dù không cam, trong lòng rất tức giận thế nhưng lưỡng lự trong giây lát thì vẫn chọn lựa trở lại chiến thuyền tử kim kia.

Một là cô gái này có thân phận không bình thường, vô cùng mạnh mẽ, lời nói cũng có trọng lượng nhất định. Hai là Lâm Thiên hiểu rõ, quả thật hắn không phải là đối thủ của hai người này, nếu đánh tiếp nữa thì chắc chắn sẽ nhận lấy thiệt thòi.

Cách đó không xa thì Ninh Xuyên liếc sang Thạch Hạo, đây là một địch thủ xứng tầm!

Thạch Hạo cũng nhìn về phía chàng trai áo trắng kia, không hề có chút sát khí nào thế nhưng ánh mắt lại sáng rực, cả người từ từ lơ lững lên trên, bất cứ lúc nào cũng có thể chiến một trận!

Mọi người cảm giác được bầu không khí ngột ngạt, ai cũng căng thẳng rồi lùi về sau, thoát khỏi khu vực đang bị khí tức của hai cường giả này bao phủ.

Mãi cho tới khi họ lùi lại đủ xa, khi luồng áp lực kia đã biến mất thì mới có thể thở dài một hơi, đồng thời ai cũng hồi hộp hẳn lên, chẳng lẽ Hoang sẽ quyết chiến với Lục Quan vương?

Không người nào biết được, hai người bọn họ tựa như nước với lửa, một người tuyên bố rằng sẽ trấn áp đời sau tội huyết, còn một người từng quấy phá việc độ kiếp của đối phương.

Trên thực tế, Thạch Hạo từng ở trong lôi kiếp đánh Ninh Xuyên tới mức trọng thương, máu huyết tung bay chạy trốn, chuyện này rất nhiều người đã nghe qua.

Rõ ràng, đây chính là sự sỉ nhục nhất trong đời của Ninh Xuyên, trận chiến đó đã khiến hắn ăn thiệt thòi vô cùng lớn.

Hiện giờ hai bên đối diện với nhau và hình thành nên một tràng vực vô hình, tựa như có những đốm lửa lấp lóe, tựa như đại chiến chuẩn bị phát sinh.

Nhưng, cả hai không hề ra tay, bởi vì cách đó không xa còn có một chiếc thuyền tử kim, bên trên có năm đại cao thủ đầy lợi hại.

"Lần sau sẽ quyết chiến!" Ninh Xuyên nói thế.

Thạch Hạo nở nụ cười chẳng hề nói gì, tiếp đó xoay người về phía chiếc chiến thuyền tử kim kia.

"Hai vị đều là người kiệt xuất, đều là chí tôn một phương, có tư cách gia nhập thư viện Thiên Thần." Một chàng trai tóc tím đứng trên thuyền cất lời.

Việc này nằm ngoài dự đoán của mọi người, vốn tưởng rằng sẽ có một cuộc ác chiến, tất cả khách tới từ vực ngoại sẽ xuất thủ đối phó với Thạch Hạo và Ninh Xuyên, không nghĩ rằng lại chẳng hề có gì cả.

"Như vậy cũng được à?" Có người thì thào.

"Đúng, chỉ cần các ngươi có thể đánh thắng Lâm Thiên, hoặc là đánh bại bất kỳ ai trong chúng ta thì cũng có tư cách gia nhập thư viện Thiên Thần, rời khỏi ba ngàn đạo châu này." Cô gái với tròng mắt xanh lam kia cười nói, nàng với làn da trắng như tuyết, vô cùng hấp dẫn ánh mắt của người đối diện.

Nhưng, người trong cùng thế hệ thì ai có thể thắng được bọn họ, tìm khắp thượng giới này thì cũng chỉ có đám người Thạch Hạo mà thôi.

Mọi người cảm thấy mất mát, biết được tiêu chuẩn này thì bọn họ biết mình không có hi vọng đi vào thư viện Thiên Thần kia nữa rồi, đây là một con đường dành riêng cho những người mạnh mẽ nhất mà thôi.

"Đi thư viện Thiên Thần thì có lợi gì?" Thạch Hạo hỏi thẳng.

Lâm Thiên đứng trên chiến thuyền tử kim nhìn chằm chằm hắn đầy vẻ tức tối không phục, mặc dù đã thất bại thế nhưng hắn lại không cam lòng, cố gắng nén lại cơn giận của mình.

"Cửu Thiên thập Địa nó còn rộng lớn hơn tưởng tượng của ngươi nhiều, nơi đây có rất nhiều bí tịch, rất nhiều cao thủ tuyệt đại trong thiên địa muốn gia nhập vào, nếu như gia nhập thì ngươi đều có thể khiêu chiến với những người này." Cô gái kia nói.

"Có gái không?" Đả Thần Thạch hét ùm lên.

Trên chiến thuyền, cô gái mắt xanh lam ngạc nhiên, dung nhan xinh đẹp hóa đá.

Mặc dù da mặt của Thạch Hạo rất dày thế những lúc này cũng cảm thấy vô cùng mất mặt, trách mắng: "Mày đang nói linh tinh gì thế hả." Tiếp đó, hắn quay sang Hỏa Linh Nhi giải thích, cục đá đó không biết ăn nói, mồm miệng trước nay đều như thế.

Cô gái trên chiến thuyền tử kim kia nở nụ cười, nói: "Tất nhiên là có rồi, ta không phải chắc?" Nàng cũng chẳng hề tức giận mà thay vào đó là nở nụ cười ngọt lịm, khí tức Tiên đạo lan tràn.

"Thêm vào nữ nhân lạnh như bằng ở sau ngươi nữa là thành hai rồi." Đả Thần Thạch khà khà nói.

Hỏa Linh Nhi nhéo eo của Thạch Hạo một cái, thấp giọng nói: "Là anh dạy nó phải không?"

"Oan Thị Mầu quá rồi, cục đá này vừa nhìn đã biết là chẳng phải hạng người tốt đẹp gì rồi, anh chẳng hề liên can gì tới nó cả!" Thạch Hạo phũ bỏ trách nhiệm.

"Sao em nghe được, Trong Tiên cổ từng có người hò hét rằng, tiêu diệt sạch nam quái thai cổ đại, toàn bộ nữ quái thai cổ đại thì bắt về làm ấm giường, hơn nữa anh còn hành động thay cho lời nói nữa mà." Hỏa Linh Nhi

lườm nguýt hắn.

"Quả thật là anh có tiêu diệt một vài vương giả cổ đại thế nhưng làm gì có bắt ai về làm ấm giường chớ." Thạch Hạo nhỏ giọng nói, tiếp đó tựa như tên trộm cướp nói: "Nếu không, tối nay em làm ấm giường giúp anh nhé?"

"Đi chết đi!" Gương mặt của Hỏa Linh Nhi ửng hồng, rồi nói: "Anh không bắt được ai làm ấm giường là bởi vì hầu như trong vương giả cổ đại chẳng có nữ chớ gì."

"Nói bậy, Long Nữ không phải là gái chắc? Anh từng gặp qua mà." Thạch Hạo lầu bầu nói.

Người khác không cách nào nghe được thế nhưng thần giác của năm người trên chiến thuyền tử kim kia rất mạnh mẽ, hoàn toàn có thể xuyên qua phù văn hộ thể ở bên ngoài của hai người để hiểu rõ.

Nhất thời, năm người không biết nên khóc hay nên cười, chẳng biết nói gì hơn.

"Nhưng em từng nghe được, lần đầu tiên anh gặp Long Nữ là ở trong Hung sào gì đó, và đã sờ qua mông của ả!" Hỏa Linh Nhi đanh thép nói.

Thạch Hạo chảy mồ hôi hột, quay đầu nói: "Tên khốn khiếp nào tung tin đồn, sai, là tên vô liêm sỉ nào nói bậy nói bạ thế?"

Lập tức hắn tập trung về phía Đả Thần Thạch với vẻ mặt không lành.

"Đừng nhìn ta, là Hoàng điệp mách lẻo đó!" Đả Thần Thạch nói.

Thạch Hạo trừng nó một cái, tên khốn này chắc chắn là cố ý, đó chẳng phải là bằng chứng xác thực nhất sao?

Trên chiến thuyền tử kim, thiếu nữ với con ngươi xanh lam kia nở nụ cười, nói: "Cửu Thiên thập Địa, vô biên vô tận, dù là hậu đại của Chân Tiên có xuất hiện thì cũng chẳng có gì là lạ, hoặc cho có con gái của Tiên gia tiến

vào thư viện cũng không phải là không có."

Nàng tũm tĩm nhì Thạch Hạo, nói: "Ngươi dám bắt các nàng... về làm ấm giường không?"

Thạch Hạo trừng nàng, cô gái này chắc chắn là cố ý, là muốn đổ thêm dầu vào lửa.

Quả nhiên, Hỏa Linh Nhi lần nữa vận dụng thần công vuốt rồng véo mạnh mấy cái nơi eo Thạch Hạo khiến hắn la lối không thôi.

"Người như ngươi, tuy rằng tư chất không tệ nhưng nếu như tiến vào thư viện Thiên Thần thì cũng chưa đủ tư cách đâu, chắc chắn sẽ bị người nơi đây đánh cho chạy trôi chết!" Một cô gái lạnh lùng khác đứng trên chiến thuyền nói, nàng tựa như là một ngọn bằng sơn khó mà tan chảy, thế nhưng vẻ đẹp lại vô cùng xinh xắn.

"Quên giới thiệu, tổ tiên của em gái này từng xuất hiện qua Chân Tiên." Thiếu nữ với cặp mắt xanh lam cười hì hì giới thiệu.

"Nếu hai người các ngươi đã có tư cách rồi, hiện giờ có nguyện ý đi tới kia không?" Thanh niên tóc tím đứng trên chiến thuyền mở miệng, đánh tan những lời trêu chọc của hai cô gái.

"Đi nơi nào?" Ninh Xuyên hỏi.

"Đi gặp mấy vị đại nhân vật, bọn họ có vài lời muốn nói với các ngươi, có thể sẽ được bái làm môn hạ bọn họ, trở thành đệ tử của bọn họ." Lâm Thiên lạnh lùng nói.

Hắn tuy rằng đã bại thế nhưng cũng không dám không tận tâm vào việc này, bởi vì hắn phụng mệnh đi tuyển người.

"Được, vậy thì đi xem thử một chút." Thạch Hạo gật đầu.

"Mời lên thuyền!" Có người nói.

Thạch Hạo vung tay ném Thông Tí thần viên lại, rồi nói với Lâm Thiên: "Trả lại cho ngươi!"

Nhưng, hắn cũng chẳng hề khách sáo thu hồi lại chiến xa năm màu, tiếp đó là ôm chặt lấy eo thon của Hỏa Linh Nhi mang nàng lên chiến thuyền tử kim.

Trong lúc đó, Ninh Xuyên cũng đã đi lên chiến thuyền.

Bên dưới, mọi người vô cùng ao ước, bọn họ muốn bái sư, muốn rời khỏi ba ngàn châu, thế nhưng lại không được, việc này quá nhanh, hoàn toàn khác xa với tưởng tượng của bọn họ.

Chiến thuyền rời đi, chỉ trong nháy mắt đã xuyên thủng hư không, biến mất tại nơi này.

Ầm!

Nơi đây sôi trào, tin tức tựa như có cánh không ngừng lao xa về bốn phương tám hướng, truyền khắp ba ngàn châu.

Hoang, Ninh Xuyên đã được chọn, chuẩn bị đi vào thư viện Thiên Thần, có lẽ sẽ rời khỏi đại thế giới này.

Trên chiến thuyền, Hỏa Linh Nhi chẳng hề thoải mái tí nào, bởi vì năm người hết liếc nhìn nàng rồi lại nhìn Thạch Hạo, rõ ràng là không đồng ý việc hắn mang người thân đi theo.

Nhưng, năm người cũng không hề bày tỏ vẻ phản đối.

Không biết qua bao lâu thì bọn họ tiến vào Trung châu, đi tới trước đoạn nhai to lớn thì thấy được ba người.

Đó là ba người đàn ông trung niên, bọn họ tựa như là những chí tôn vô thượng được thờ cúng bên trong những ngôi miếu thờ, dáng vẻ trang nghiêm, yên lặng không nhúc nhích, khí hỗn độn bao phủ, từng tia khí tức

Tiên đạo lượn lờ.

Lúc này thì Thạch Hạo chấn kinh, những đại nhân vật này chắc chắn rất kinh khủng!

"Các ngươi có nguyện bái ta làm thầy?" Một trong số đó mở miệng.

"Ta đã có sư tôn rồi." Thạch Hạo đáp.

"À." Người kia gật đầu, nói: "Ta biết ngươi, ngươi có quan hệ với cây liễu kia, vậy thì ta cũng không miễn cưỡng và cũng không thể ép buộc."

Hắn nói thế làm Thạch Hạo chấn động trong lòng, càng thêm vững tin rằng mình phải đi vực ngoại, phải gia nhập vào thư viện Thiên Thần, bởi vì thông qua bọn họ thì mới có thể hiểu rõ hơn về Liễu Thần.

"Có thể mang theo người thân không?" Thạch Hạo với da mặt dày cộm hỏi.

Sắc mặt của ba vị chí tôn này trở nên quái lạ, không biết nên khóc hay nên cười nữa, cửu Thiên thập Địa, những anh tài khác khi thấy bọn họ thì không ai sợ hãi run sợ, tên nhóc này ấy vậy lại dám hỏi như thế.

"Ngươi cho rằng là đang đi du sơn ngoạn thủy hả, ngươi tới đó là để tu hành, là phải đi vào nơi vô cùng hiểm ác, khó khăn lớp lớp, dù bản thân ngươi cũng chưa chắc đã có thể sống sót." Một trong ba người nói.

"Là đi chỗ nào thế?" Thạch Hạo hỏi dò.

"Trước tiên là tìm hiểu Minh ước của Thái cổ đã, đi tới một tòa cổ thành, đây chính là thử thách của các ngươi, nếu có thể thành công thì mới có thể tiến vào thư viện vô thượng!"

"Cái gì?!" Thạch Hạo kinh hãi, hắn không ngừng suy nghĩ, không ngờ rằng lại phải tới nơi đó, nếu như tiếp tục thì chắc chắn nhiều nghi vấn hiện tại của hắn sẽ có thể tìm được đáp án.

==========

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1041: Con Đường Cửu Tử Nhất Sinh

"Tòa thành kia ở nơi nào?" Thạch Hạo hỏi.

"Ở bên ngoài ba ngàn châu này, là nơi sâu nhất của Cấm khu vô ngần ấy." Một người đàn ông trung niên lên tiếng, hắn ngồi xếp bằng bên trên đoạn nhai, bộ đạo bào màu xám tựa như sắt thép không hề tung bay gì cả.

Tuy rằng sớm đã hiểu được đôi chút thế nhưng vào lúc này Thạch Hạo cũng thầm than thở một tiếng.

Biên Hoang, Minh ước của Thái cổ, toàn bộ những sinh hơn một kỷ nguyên trươc chiến bại đều bị diệt, lão chủ nhân của Thiên Nhân tộc chuẩn bị đi tới chiến trường này... Tất cả mọi chuyện đều tập trung về nơi đây, làm cho mọi người cảm thấy vô cùng nặng nề.

Những nơi này, những người và những chuyện này, tựa như đều liên quan và tụ về một mối!

"Con đường này nhất định phải đi à?" Ninh Xuyên lên tiếng, bộ tuyết y xinh đẹp, gương mặt mỹ lệ vô cùng, ngay cả những cô nàng bắt gặp cũng phải đố kỵ.

Trên thực tế, cô gái có cặp mắt màu xanh và cô gái có dáng vẻ lạnh như băng kia đều không tự chủ liếc nhìn hắn vài lần khi trên đường tới nơi này.

Một chàng trai có gương mặt như vầy thì cũng rất là hiếm có rồi, hơn nữa thiên tư của hắn tuyệt thế, tu vi bất phàm, muốn người khác không chú ý thì cũng không được.

Các nàng biết rõ, trong di tộc Tiên đạo thì cũng khó tìm ra được một vài thanh niên nào có khí chất xuất chúng như vậy.

Ninh Xuyên cũng không tiếp tục mở lời và đang lặng yên suy tư.

Vùng Cấm khu kia quá mức rộng lớn, chẳng hề có giới hạn, cơ bản không thể tìm được phần cuối.

Ba ngàn châu lớn là thế, nhưng nếu suy xét hơi thoáng một chút thì cũng sợ chưa tới một phần mười của vùng Cấm khu mênh mông đó, có thể nói là sâu không lường được.

Trên thực tế, mảnh cương vực đó vô cùng đáng sợ và kinh khủng, trước giờ không ai là không biết.

Từ xưa tới này, từng cường giả một tiến vào nhưng đa phần không ai trở về, trong đó bao gồm rất nhiều lão Giáo chủ, đều là những hạng người công tham tạo hóa cả.

"Tiền bối, như thế thì có làm khó người khác quá không? Nơi đó đã nguy hiểm như vậy, mà chúng ta cũng chưa hề đạt tới Thiên Thần cảnh nữa, cứ đi như vậy thì chẳng phải là chịu chết à?" Ninh Xuyên nói ra suy nghĩ của mình.

"Tuy rằng chết không ít cường giả thế nhưng cũng có một vài người đi ra được, hẳn các ngươi cũng biết chuyện này." Một vị trung niên trên đoạn nhai tiếp lời.

Bên trong vùng Cấm khu kia, không phải đáng sợ nhất là gặp những sinh linh còn sống sót, mà là những vật chất vô cùng thần bí thì mới là thứ khiến người khác sợ hãi nhất, ví dụ như cục bùn vàng chỉ trong nháy mắt là có thể hòa tan một vị Giáo chủ, một giọt nước kỳ dị với muôn màu muôn vẻ có thể giết chết chí cường giả, một cành cỏ khô bình thường lại có thể phát ra kiếm khí tuyệt thế chém lìa ngôi sao...

Dù là Giáo chủ đi vào thì chín phần mười đều chết bởi những vật chất như vầy, chứ không phải là từ trong tay những sinh linh còn sống sót kia.

"Bản thân mạnh mẽ hay không thì cũng không phải là vấn đề mấu chốt

cho sự sống sót, bởi vì có một vài thứ dù là Giáo chủ thì cũng không cách nào chống lại được."

Ý tứ rất rõ ràng, tu vi cao hay thấp cũng không hề có tính quyết định trong vùng Cấm khu này, bởi vì nhân tố nguy hiểm kia quá ghê gớm, dựa vào tu vi của Giáo chủ mà cũng không cách nào ngăn nổi.

Vì vậy, theo một ý nghĩa nào đó, chí tôn trẻ tuổi của đời này cùng với những lão tiền bối Giáo chủ cũng tựa như bước lên một con đường ngang ngửa nhau.

Mà nếu càng hiểu rõ tình hình thì càng khiến người khác sợ hãi hơn, như vậy có thể biết được hoàn cảnh hiểm ác tới cỡ nào rồi. Nguy cơ trùng trùng, hơi tí sẽ đánh mất mạng sống của bản thân.

"Tiền bối, việc này cũng có chút quá đáng, rõ ràng là bắt chúng ta đi chịu chết mà. Ta biết rằng, thiên địa này có thể sẽ bị phong tỏa, sẽ xuất hiện chiến loạn, các vị tiền bối làm như thế sẽ chưa chắc là bồi dưỡng ra cao thủ mà là đang tiêu hoa rất nhiều anh tài." Thạch Hạo nói.

Trên đoạn nhai, trong hỗn độn, ba người nở nụ cười chỉ là có chút thê lương buồn bã, trên gương mặt cứng nhắc hiếm thấy biểu tình ấy lại chợt lóe lên chút tâm tình.

"Ngươi cũng hiểu không ít đó chứ, quả thật sau này chắc chắn sẽ phong tỏa khắp nơi, nhân gian sẽ loạn, đó là một đại kiếp nạn không cách nào tưởng tượng nổi!"

Tiếp đó, hắn khẽ thở dài một hơi đồng thời trên đoạn nhai từ từ mơ hồ đi, ba người tựa như chìm vào trong tâm tình bi quan nào đó.

"Các ngươi không biết rằng, nếu như cuộc chiến đó diễn ra thì nó sẽ tàn khốc tới cỡ nào, một nhóm sinh linh ở trên một kỷ nguyên trước mạnh mẽ là thế nhưng đều bị tiêu diệt toàn bộ, huống chi là đời này."

Bọn họ không hề giấu giếm nữa, nói toàn bộ những sự thật đầy tàn khốc

và chẳng hề có chút hi vọng nào này.

"Trong mắt của chúng ta, dù cho có bồi dưỡng ra cả vạn con sâu thì cũng không bằng tạo ra được một con rồng!"

Lời nói thẳng thừng mang theo mùi máu tanh, rõ ràng đều nói hết cho hai người bọn hắn biết, bọn họ muốn đào tạo nên cao thủ vô thượng thì chắc chắn sẽ không dừng lại ở mức gọi là bồi dưỡng ra một nhóm nhân kiệt.

Tiến vào thư viện Thiên Thần thì chắc chắn phải có máu tanh, chuyện gì cũng có thể phát sinh, bọn họ cần phải là một nhân vật cái thế có thể xoay chuyển được chiến cuộc, không thể dùng thủ đoạn bồi dưỡng bình thường để hình dung được.

Bởi vì, dựa theo thất bại của người ở hơn kỷ nguyên trước, ngay cả Tiên cũng chết trận đã khiến người người tuyệt vọng, sức mạnh tầm thường không cách nào có thể chống lại địch thủ được, chỉ có thoát khỏi, chỉ có vang dội cổ kim và trở thành cường giả mạnh nhất thì mới có thể chiến đấu!

Thạch Hạo, Ninh Xuyên đều là người phi phàm, không cần nói rõ thì cả hai cũng đã hiểu mọi chuyện rồi.

Thế gian này không hề thiếu thiên tài, thư viện Thiên Thần lại cần chính là "biến số", là chí tôn không thể tính toán theo lẽ thường được.

Đối mặt với tương lai thì đây là vẻ bi quan thế nào chứ?

"Những cổ giới khác đã tuyển chọn ra sao rồi?" Ninh Xuyên hỏi, hắn có xuất thân bất phàm cho nên sẽ không để mình chìm đắm trong tuyệt cảnh, chỉ cần để hắn từ từ trưởng thành thì chắc chắn sẽ ngạo thị thiên hạ.

"Cửu Thiên thập Địa, toàn bộ các cổ giới đều có tiêu chuẩn tuyển chọn nhân kiệt rất nghiêm ngặt, thậm chí một số nơi còn tàn khốc hơn cả đây." Người trên đoạn nhai kia nói ra một đáp án.

Chính xác, đối với ba ngàn đạo châu này, bọn họ đã mở rộng tiêu chuẩn

rồi.

"Dù sao thì nơi đây có di tích chiến trường, con đường bị phong ấn vô cùng dị thường nên đã tạo nên một ảnh hưởng rất sâu xa, dẫn tới việc sinh ra nhân kiệt không nhiều, chính vì thế cần phải mở rộng tiêu chuẩn một chút." Người còn lại bổ sung.

"Ta cảm thấy cũng chẳng hề có chút tình người gì cả, đi khu không người một chuyến mà lại chẳng hề dựa vào thực lực, thay vào đó lai đặt ở vận may nhiều hơn, nếu cứ để cho một vài kỳ tài bỏ mạng thì chẳng đáng chút nào!" Ninh Xuyên nói.

Nếu như đây là một cái đầm lây khi bước vô chắc chắn phải chết, thì hắn tuyệt không đặt chân vào.

"Chúng ta sẽ không ép các ngươi đi chịu chết đâu, có một con đường rất cổ và rất thê lương dẫn tới một tòa thành nơi sâu trong vùng Cấm khu đó, dù sao thì vẫn tính là hơi an toàn, các ngươi có thể dựa vào con đường này để tuyển chọn." Một trong ba người nói.

"Tại sao phải dùng con đường này để làm thử thách?" Ninh Xuyên hỏi tiếp.

"Bởi vì muốn để các ngươi nhận thức được, ngày sau sẽ đáng sợ và hung hiểm tới cỡ nào, những vật chất trong vùng Cấm khu đó tương lai sau này sẽ xuất hiện trong cuộc chiến kia." Một người khác lên tiếng.

Cái gì?!

Những lời này làm cho Ninh Xuyên, và kể cả Thạch Hạo đều chấn kinh, vô cùng giật mình.

"Được rồi, có muốn đi hay không thì đều do các ngươi quyết định, trong cửu Thiên thập Địa này cũng không hề thiếu thiên tài, trong các cổ giới khác đã có không ít chí tôn trẻ tuổi đã thông qua thử thách cả."

"Được rồi, ta sẽ đi vào trong vùng gọi là Cấm khu kia, sẽ xem thử nó có thứ gì." Thạch Hạo gật đầu đồng ý.

Bởi vì, trong lòng hắn có rất nhiều nghi vấn, ví như Liễu Thần, như Biên Hoang, như Minh ước của Thái cổ... tất cả đều cần hắn đi tìm đáp án.

Hắn từng hỏi ba người kia, kết quả chỉ nhận được một hồi im lặng, sau đó là nói tự mình đi tìm hiểu.

"Tiến vào thư viện Thiên Thần thì sẽ được bồi dưỡng như thế nào?" Ninh Xuyên hỏi.

"Có các loại điển tịch, bảo thuật chí tôn, thậm chí có những bản chép tay của Trường Sinh giả, càng có những động phủ mà Tiên gia dùng để bế quan, có những pháp môn tu hành không thuộc về kỷ nguyên này, có thể luận bàn với những hậu nhân của Chân Tiên!"

Vừa mở miệng thì đã nói ra vô số chỗ tốt như vậy, mỗi một loại đều khiến người khác thay đổi sắc mặt, tất cả đều là tạo hóa tuyệt thế.

Cách đó không xa, trên dung nhan của cô gái với cặp mắt xanh lam kia lộ ý cười rồi nháy mắt với Thạch Hạo, nói: "Có tiên tử chân chính nè, có thể bắt mang về làm ấm giường nè."

Thạch Hạo làm bộ lùng túng, Hỏa Linh Nhi thì lại véo hắn một cái rõ đau.

"Ta khuyên ngươi một câu, không muốn bị người khác đánh tới mức chạy trối chết thì khi tiến vào thư viện Thiên Thần nên an phận một chút." Cô gái lanh lùng như băng kia mở miệng nhắc nhở.

Thạch Hạo trừng mắt nhìn sang, nói: "Nếu không, hai chúng ta thử luận bàn đi, để ta xem có thể bắt hai người các ngươi, kẻ trải giường người rót nước hay không."

Trên đoạn nhai, ba vị trung niên kia ngồi trong làn sương mù đều yên

lặng đầy chứng nhắc.

Trên chiến thuyền tử kim, ba thanh niên còn lại thì lộ vẻ khác thường, còn hai cô gái kia thì liếc nhìn Thạch Hạo với biểu hiện hoàn toàn khác nhau, cô gái với cặp mắt xanh lam thì cười nhẹ tựa như gió xuân bay lượn, còn cô gái với khí chất lạnh như băng kia thì lại như một cây mai trong cơn đông đầy khắc nghiệt, nàng không ngừng nhìn chằm chằm Thạch Hạo, tựa như muốn đóng băng hắn ngay tại đó.

"Hiện giờ các ngươi đi chuẩn bị đi." Trên đoạn nhai, một vị trung niên mở miệng nói.

"Chúng ta sẽ đưa các ngươi rời đi." Trên chiến thuyền tử kim, ba nam hai nữ chia làm hai nhóm, ba nam thì đưa Ninh Xuyên rời khỏi còn hai nữ thì thuộc nhóm Thạch Hạo.

Hiển nhiên, bọn họ biết Lục Quan vương có ân oán với Hoang, nên cũng không muốn hai người chém giết kẻ sống người chết.

Sau khi rời đi, bên trên một chiếc xe bạc thì hai cô gái này đều nhìn chằm chằm Thạch Hạo.

"Tại sao hai người lại đưa tiễn ta thế, lẽ nào muốn luận bàn à, nói trước nghe, nếu muốn bưng trà rót nước trải giường cho ta thì cũng không cần cố ý giả thua làm gì, bởi vì các ngươi chẳng hề có cơ hội thắng." Thạch Hạo nói.

Hắn nhìn ra được, hai cô gái này muốn trên đường này sẽ ra tay với hắn, cho nên hắn nói ra suy nghĩ mình.

"Tu ra ba luồng tiên khí thì đã cho rằng mình rất ghê gớm rồi à, mọi thủ đoạn ở trước mặt Tiên gia đều có thể tan rã cả." Thiếu nữ với dung mạo khuynh quốc, khi tức lạnh lẽo nói.

"Là con cháu của Tiên nhân hay là một vị tiên tử chính cống đây?" Thạch Hạo quan sát nàng rồi lộ vẻ vui mừng, nói: "Ta cũng không hề bắt được một người mập mạp như kia, cảm ơn đã thỏa mãn nguyện ước của ta!"

Mày ngài của cô gái này dựng thẳng, vẻ Tiên đạo đều lộ hết, sương trắng ngập tràn, vẻ lạnh lẽo càng tăng mạnh, tựa như là Quảng Hàn tiên tử giáng thế vậy.

Còn cô gái với cặp mắt xanh lam thì cười ha hả, chăng hề để ý tới hình tượng bản thân gì cả, nói: "Tiên tử yêu kiều thiết tha là thế mà ngươi lại gắn họ cái danh mập mạp à?"

"Không được động thủ." Trên cao truyền tới lời nói của ba vị đại Chí tôn.

"Hì hì, nếu ngươi không thể tiến vào thư viện Thiên Thần thì có thể bỏ qua, nhưng nếu đi vào thì chắc chắn sẽ có trò hay để xem rồi, cửu Thiên thập Địa, anh tài vô số, có rất nhiều thứ để chơi đùa, ta chờ ngươi." Thiếu nữ với con mắt xanh lam nói.

Trên đoạn nhai, ba người trung niên thở dài.

"Ba ngàn đạo châu này có chút yếu, tuy rằng có vài hạt giống tài năng xuất chúng, thế nhưng lại quá ít, không cách nào so sánh được với những cổ giới khác."

"Vậy thì cũng ta nên mở rộng điều kiện thêm chút nữa, không nhất định tu ra tiên khí thì mới đủ tư cách, từ cổ chí kim cũng có không ít chí tôn trưởng thành muộn, hơn mấy trăm ngàn năm sau mới bắt đầu tỏa hào quang sáng chói."

"Vây cũng được, sẽ không hạn chế cao thủ trẻ tuổi, chỉ cần bọn họ có thể tới tòa cổ thành kia thì sẽ có tư cách rời khỏi giới này, tiến vào thư viện Thiên Thần."

Ba người đưa ra quyết định này.

Bên trên chiến thuyền màu bạc, Hỏa Linh Nhi lo được lo mất, không hề muốn Thạch Hạo rời đi, bởi vì con đường kia quá gian nguy, cửu tử nhất sinh, mà nàng thì không cách nào đi bên cạnh được.

Cặp mắt của nàng đỏ bừng hỏi Thạch Hạo: "Hiện giờ anh muốn đi đâu, sẽ chuẩn bị những gì?"

"Thành hôn!"

==========

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1042: Thành Hôn (Thượng)

Hỏa Linh Nhi thấy Thạch Hạo cười toe toét nói ra hai chữ "thành hôn" thì sắc mặt ửng hồng rồi lườm hắn một cái, nàng luôn cảm thấy tên quỷ này càng ngày càng lấn tới.

Thế nhưng khi nghĩ tới tương lai chuẩn bị chia cách thì nàng chỉ nhẹ thở dài chứ không hề nói thêm hay phản bác gì cả, trong mắt chợt rưng rưng.

Lại muốn chia ly rồi, mà lần này Thạch Hạo đi càng xa hơn, là muốn tới nơi sâu nhất trong Cấm khu, rời khỏi ba ngàn châu, chuyến đi này là cửu tử nhất sinh.

Mà sau này nếu như còn sống thì Thạch Hạo lại sẽ rời khỏi thế giới này, sẽ đi vực ngoại, lần từ biệt ấy cũng không biết cần bao nhiêu năm mới có thể gặp lại.

Suy nghĩ tới những việc này thì Hỏa Linh Nhi cảm thấy buồn lo, nàng cảm thấy lần từ biệt này có thể là rất rất lâu, không biết có thể gặp lại được nữa hay không.

"Anh phải cẩn thận đó!" Nàng nhẹ giọng và cũng đầy mạnh mẽ nói.

Bởi vì, bên trong Cấm khu rất nguy hiểm, dù là Giáo chủ tiến vào cũng có thể sẽ bỏ mạng chứ đừng nói đám người Thạch Hạo. Đây là một con đường sinh tử, một khi bước lên thì không thể quay lại được, sống hay chết rất khó mà nói.

"Yên tâm đi, không người nào có thể giết anh được đâu, nhưng mà anh cũng rất hồi hộp mong chờ Cấm khu đó, không chừng sẽ có một vài tiên cầm thụy thú sinh sống, tới lúc đó anh sẽ bắt một con về làm thú cưỡi cho em." Thạch Hạo cười nói.

Hắn luôn luôn lạc quan và cũng tràn đầy tự tin, cũng không hề để những mối nguy hiểm của con đường ở phía trước trong lòng.

Cô gái với cặp mắt màu lam nở nụ cười, da mặt nàng cũng chẳng hề mỏng chút nào, lúc này cười hì hì nói: "Phải tặng ta một con nữa đó."

"Đó là quà cho vợ của ta, ngươi cũng muốn á?" Thạch Hạo hùng hổ hỏi.

"Nhóc họ Thạch kia, ngươi đắc tội với tỷ tỷ như vậy không sợ sau khi tiến vào Thư viện Thiên Tiên thì tỷ tỷ sẽ nhờ người xử lý ngươi hay sao?" Thiếu nữ mắt lam nói.

"Cứ việc mời gọi, ta dẹp loạn từng người!" Thạch Hạo cười ha hả nói.

"Được, ngươi cứ ngông nghênh hùng hổ đi, tới lúc đó ta sẽ tiếp đãi ngươi thật đặc biệt, sẽ giới thiệu mấy vị tỷ muội xinh đẹp tới chăm sóc!" Cô gái mắt lam nở nụ cười, thế nhưng cũng không hề thấy chút vẻ lẳng lơ gì cả.

"Thích vậy sao, đám tỷ muội đó có lai lịch như thế nào vậy?" Thạch Hạo cười ha ha không thôi.

"Có Hoàng nữ, có hậu đại của Trường Sinh giả, còn có tiên tử thật sự, chỉ sợ tới lúc đó ngươi sẽ bỏ chạy không dám để các nàng chăm sóc mà thôi." Cô gái mắt lam cười hì hì.

"Hắn trốn không được đâu, chắc chắn sẽ bị trấn áp ngay lập tức." Cô gái lạnh như băng xen lời.

"Được rồi, các ngươi cứ ngồi đợi để chào đón ta đi, ta tất nhiên sẽ tiến vào Thư viện Thiên Thần và sẽ cố gắng hưởng thụ sự hầu hạ của các ngươi." Thạch Hạo cười nói.

Vị mỹ nhân lạnh như băng kia trừng hắn, còn thiếu nữ mắt lam vẫn cười hi hi, nói: "Lại còn ba xạo, tới lúc đó đừng có khóc đấy nhé."

Rất nhanh, bọn họ đã rời khỏi Trung châu, theo như yêu cầu của Thạch

Hạo thì sau khi vượt qua mấy trăm châu thì chiến thuyền bạc liền ngừng lại.

"Thư viện Thiên Thần!" Thạch Hạo vung tay rồi mang theo Hỏa Linh Nhi nhảy khỏi chiến thuyền.

"Giờ chúng ta đi đâu?" Hỏa Linh Nhi hỏi, vừa nãy thấy Thạch Hạo đấu võ mồm với hai nữ kia thì nàng chỉ đứng cười chứ không hề nói gì cả.

"Đi Ma châu, gặp ông nội của anh."

Ma châu, là nơi xảy ra chiến loạn rất nhiều lần, ở thời thượng cổ đã sản sinh ra rất nhiều ma đầu mạnh mẽ, cho nên châu này mới được đặt tên như vậy.

Trên thực tế, nghe đồn nơi đây có di tích của kỷ nguyên Tiên cổ, từng là nơi đại chiến vô cùng thê thảm, trong lòng đất có những thi hài của ma, còn có cả sát khí.

Núi lửa liên miên, dung nham đỏ au cuồn cuộn chảy.

Đây chính là lần đầu tiên Thạch Hạo dẫn người khác tới nơi đây, và cũng là lần đầu tiên dẫn một cô gái tới ra mắt tổ phụ mình.

Thập ngũ gia sớm đã cảm ứng được nên từ trong một miệng núi lửa bay vút ra ngoài, hắn với thân hình cao lớn đầy oai vệ, hiện giờ tinh lực dồi dào, da màu cổ đồng lấp lánh hào quang, vẻ ngoài trông như người ba bốn mươi tuổi mà thôi.

"Hạo nhi!"

"Ông nội!"

Tuy mới gặp nhau không lâu thế nhưng khi lần nữa gặp lại thì tổ tôn hai người rất là vui mừng.

"Đứa bé này là ai, lẽ nào là...?" Thập ngũ gia nhìn Hỏa Linh Nhi rồi nở nụ cười ha ha.

"Ông, đây là vợ con, lần này tới là muốn ra mắt với ông đó." Da mặt của Thạch Hạo vẫn luôn luôn dày, dù cho nói những lời này thì cũng chẳng hề đỏ mặt chớp mắt gì cả.

Hỏa Linh Nhi thì lại khác, có loại giới thiệu như vầy à, đây là lần đầu tiên ra mắt với Thập ngũ gia nên khiến mặt mày của nàng đỏ bừng.

"Cô bé này rất được, mặc khác, chỉ cần con thích là ông không ý kiến!" Thập ngũ gia cười nói đầy vui vẻ.

"Cháu chào Thập ngũ gia!" Hỏa Linh Nhi cẩn thận thi lễ, lúc ở hạ giới thì nàng từng nghe qua đại danh của Thập ngũ gia, càng biết người này từng đại náo Hoàng đô, trấn áp tứ phương cũng chỉ vì tôn nhi của mình.

Đối với ông lão này thì nàng vô cùng kính nể.

"Con gái của Hỏa hoàng?" Sau khi Đại ma thần nghe được lai lịch của nàng thì bắt đầu cười ha hả, nếu nói tới Hỏa hoàng ở hạ giới thì đây chính là một người kiệt xuất, siêu phàm nhập thánh.

Thập ngũ gia tự nhiên đã gặp Hỏa hoàng, khi nhìn thấy con gái của hắn thì lại càng hài lòng hơn, ngoại trừ bội phục Hỏa hoàng ra thì bọn họ còn cùng từ hạ giới lên, đều là hậu duệ tội huyết.

"Không cần nhiều lời, chúng ta là người một nhà cả!" Thập ngũ gia cười đầy thoải mái, vô cùng cao hứng.

Đại ma thần vui vẻ vỗ mạnh bả vai của Thạch Hạo, nói hắn chuẩn bị những nguyên liệu để nấu ăn và cùng một ít rượu ngon, hôm nay không say không nghỉ.

Lần trước khi rời đi, Thạch Hạo đã để lại không ít thịt Thiên Thần cho Thập ngũ gia, ví như Giao, Long Tước, hoàng kim Hạc... và còn một ít thánh tửu nữa.

Thời gian không lâu sau, hoàng kim Hạc đã được hầm nhừ trong đỉnh, cánh Long Tước cũng đã được nướng vàng ươm trên bếp lửa, còn có hương thơm của thánh dược tửu phiêu lãng!

"Hôm nay, ta sẽ chủ trì hôn lễ cho hai con, thế nào hả?" Sau khi hơi ngà ngà cơn men thì Thập ngũ gia nói thế.

Lập tức, Hỏa Linh Nhi cúi đầu, việc này quá nhanh, tuy rằng trong lòng có chút buồn lo vì phải từ biệt, thế nhưng khi đề cập tới vấn đề này thì vẫn thấy có gì đó đột ngột.

"Ông, có chuyện con vẫn chưa nói cho ông biết, con sắp bước lên một con đường tu hành rất đặc biệt, sẽ rời khỏi nơi này rất là lâu, cũng chẳng biết tương lai sẽ ra sao, lúc này cũng không thích hợp để nói về tư tình nhi nữ." Thạch Hạo nói.

Hắn bí mật truyền âm nói cho tổ phụ biết, con đường kia rất nguy hiểm, sống chết khó đoán, sự ly biệt sắp tới cho nên hắn không muốn làm gì có lỗi với Hỏa Linh Nhi, lỡ đâu không trở về được thì sẽ ra sao?

"Con đi vào nơi sâu Cấm khu à?" Đại ma thần nhíu mày, thật sự không nỡ để đứa tôn nhi này đi vào đó, bầu không khí trở nên nặng nề.

Vẻ lúng túng của Hỏa Linh Nhi liền biến mất, thay vào đó là vẻ mất mát, cứ như thế mà ly biệt ư? Con đường phía trước rất mênh mông, năm nào thì mới có thể gặp lại nhau?

Thập ngũ gia là người hiểu chuyện cho nên cũng không hề ngăn cản tôn nhi mình, đó là con đường của hắn, càng không thể tùy ý chủ trì hôn lễ được, bởi vì lỡ đâu tôn nhi mình gặp ra chuyện ngoài ý muốn nào đó, chẳng phải sẽ làm hại tới thiếu nữ trước mặt này hay sao?

Thạch Hạo ở đây hai ngày với tổ phụ mình rồi sau đó lên đường.

Hỏa Linh Nhi thở dài, trong lòng đầy u sầu.

"E muốn đi đâu, anh sẽ đưa e đi!" Thạch Hạo thu hồi lại dáng vẻ cười cượt lại, thay vào đó vẻ nghiêm túc, bởi vì hắn sắp lên đường rồi.

"Anh lại đi rồi, ở thượng giới này, trong thế gian mênh mông này, chỉ có mỗi phụ thân và anh là người quan trọng nhất với em, giờ anh lại muôn đi." Hỏa Linh Nhi thẫn thờ, trên gương mặt mang theo đau thương.

Nàng tới từ hạ giới, giờ không còn là công chúa của một nước nữa, những năm vừa qua nàng đều sống trong Hỏa Tang lâm, mặc những bộ áo quần nhếch nhác, yên lặng chờ đợi hắn quay lại, hoàn toàn không hề hòa hợp gì với cả thế giới này.

Giờ, một người quan trọng nhất phải rời đi, nên nàng vô cùng đau buồn.

"Nếu như anh còn sống, nhất đính sẽ quay lại tìm em!" Thạch Hạo nói.

"Nhiều người nói, sau này, thiên hạ sẽ đại loại, thật không?" Hỏa Linh Nhi nhìn hắn.

Nếu có một ngày trời long đất lở, chiến loạn bao phủ cả nhân gian, cả hai không thể gặp lại nhau, tới lúc đó hai người sẽ ở phương nào?

"Nếu có một ngày như vậy thì dù anh ở đâu cũng sẽ quay lại bảo vệ em!" Thạch Hạo dứt khoát nói.

"Em chỉ cần anh bình an là tốt rồi." Hỏa Linh Nhi rưng rưng giọt lệ nói, nàng rất cô đơn khi ở thượng giới này, không hề mong muốn người quan trọng đối với mình rời đi.

"Anh sẽ trở lại, không một ai có thể giết anh đâu!" Thạch Hạo nói.

Hắn muốn mang Hỏa Linh Nhi đi chu du thiên hạ, hỏi nàng muốn đi nơi nào?

Hỏa Linh Nhi trầm mặc thất thần, đi nơi nào, đâu là nhà?

Thạch Hạo mang theo nàng về hướng Tội châu, đi tới nơi ẩn cư của Hỏa

hoàng, hắn muốn ở đây chờ Hỏa hoàng trở về.

Nhưng, Hỏa Linh Nhi lắc đầu, trong mắt đầy hơi nước, ngược lại nàng rất muốn cùng hắn đi vào nơi sâu trong khu vực không người kia.

"Quá nguy hiểm, anh không yên lòng khi để e bước lên con đường này." Thạch Hạo không đáp ứng.

"Cứ ở đây đi, Hỏa hoàng sớm muộn gì cũng sẽ trở về, hãy đi cùng với người." Thạch Hạo nói, rồi nhìn về phía Sói con: "Cố gắng tu hành, bảo vệ Linh nhi cho thật tốt đó."

Thạch Hạo dừng chân hai ngày ở đây rồi sau đó lên đường.

"Đưa em về lại khu Hỏa Tang lâm đi, em muốn ẩn cư ở đó." Đột nhiên Hỏa Linh Nhi mở miệng, nàng muốn trở lại trong khu rừng Hỏa Tang đầy yên tĩnh đó.

Trong lòng Thạch Hạo chấn động, dâng lên một cảm khác khó tả.

Dâu lửa nở hoa, đâu đâu cũng là màu đỏ đậm.

Lại tới nơi này, Hỏa Tang thụ lắc lư theo từng làn gió mát lùa khắp núi đồi, từng cánh hoa tựa như là những miếng kim cương đỏ không ngừng phấp phới, hương thơm lan tràn.

Trong rừng, từ cánh hoa đỏ rực lấp lánh tựa như ánh chiều lấp ló.

"E rất thích nơi này!" Hỏa Linh Nhi thì thầm rồi nhìn về những cây cổ thụ đỏ rực, xa xa là những thôn nữ đang hái dâu, trái tim của nàng tựa như yên tĩnh trở lại.

Bởi vì, nơi đây có những ký ước cũ, còn có hi vọng, đã từng chờ đợi một người ở nơi này, lại có thể giúp cho tâm tình của một người trở nên yên tĩnh và đầy thỏa mãn.

Chính xác, nơi rời khỏi nơi này không lâu thì nàng đã trở lại rồi.

Nếu so lần này với lần trước thì con đường lần này càng không biết gì cả, chuyến này của Thạch Hạo khó đoán sống chết, dù cho có sống thì cũng sẽ phải rời khỏi thế giới này.

Hỏa Linh Nhi thất vọng, trong lòng vô cùng hoang mang.

Nếu gặp lại, không biết sẽ phải mất bao nhiêu năm, mà lúc đó, toàn bộ thiên hạ rất có thể đã đại loạn, khói lửa khắp nơi, có thể tương phùng ư?

Cuộc đoàn tụ lần này coi như là rất vui rồi, nàng cảm ơn trời xanh đã che trở, mà lần sau hơn nửa rất là xa vời.

Nàng biết, anh tài khắp thiên địa này trong tương lai sẽ héo tàn, máu nhuộm non sông, trong những năm tháng diễn ra cuộc chiến tranh kia thì sẽ không hề hay biết, Thạch Hạo khó có thể trở lại, hắn sẽ phải đi chinh chiến.

Sắp sửa ly biệt, Thạch Hạo yên lặng ngắm nhìn nàng, không biết nói gì cho tốt.

"Dâu lửa nở hoa, một năm rồi lại một năm, em sẽ luôn ở đây chờ anh trở lại." Hỏa Linh Nhi nhìn chằm chằm hắn.

Nghe được lời nói của nàng, nhìn được ánh mắt của nàng khiến lòng Thạch Hạo bồi hồi, lúc này chợt cảm thấy chua xót, con mắt của hắn tưa như hơi cay.

==========

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1043: Thành Hôn (Hạ)

"Nhất định sẽ gặp lại mà!" Thạch Hạo nói, tuy rằng có chút hơi chua xót thế nhưng lời nói vẫn rất kiên định.

Hỏa Linh Nhi ngẩng đầu nhìn hắn rồi nhìn về những cánh hoa đầy lấp lánh đang phấp phới bay lượn kia, chợt hàng lệ nóng lăn dài nhưng lại nở nụ cười tươi, nói: "Anh cũng nên đi rồi."

Có những người không cách nào níu giữ, có một số thứ đáng để trở thành hồi ức, nàng cũng không hề khóc lóc sướt mướt đau đớn, chỉ là bình tĩnh đưa tiễn, miệng mang theo nụ cười tươi, mặt đượm hàng lệ nóng tiễn Thạch Hạo.

Thạch Hạo buồn bã, vẻ lo sợ trong lòng chợt nhúc nhích, hắn đi được vài bước thì chợt dùng chân rồi quay đầu nhìn lại, khó mà chuyển bước được.

Hắn không ngừng nghĩ ngợi, lần đi này là vì cái gì, chẳng lẽ mục tiêu cả đời là trên con đường tu hành ư?

Nếu tiếp tục như thế thì sẽ có một ngày hắn có thể đặt chân lên đỉnh cao nhất, liếc nhìn xuống khắp thiên hạ thế nhưng khi ngóng trông lại, khi suy tính lại thì sẽ bỏ qua bao nhiêu người và sự việc đáng giá trong cuộc đời?

Đáng ư?

Hắn không biết!

"Anh đi đi, em sẽ luôn nguyện cầu, mong anh được bình an cả đời, sẽ gặp được trường sinh. Thế gian này chung quy lại sẽ đại loạn, sau này sơn hà sẽ sụp đổ, máu chảy thành sông, anh không cần phải đắn đo gì cả, nếu đã chọn con đường kia thì hãy luôn kiên định, nếu như có một ngày cả thế gian

này không còn tồn tại thì chắc gì còn em với anh. Bất luận anh đi nơi nào, dù cho rời khỏi thế giới này, phóng vút tới cửu trùng thiên, đi qua Biên hoang, chặn đứng đại kiếp nạn, chiến đấu tới đẫm máu, thì em vẫn luôn ở một góc của thế giới này, ở trong khu Hỏa Tang lâm này chờ anh, thầm lặng chờ anh, cầu nguyện cho anh được bình an."

Hỏa Linh Nhi vừa nói vừa lau đi dòng lệ nóng chảy dài, cố gắng nở nụ cười thật tươi và vẫy vẫy tay tiễn biệt hắn.

Thạch Hạo thật sự khó mà cất bước được, con đường này rất xa xôi, leo lên đỉnh cao nhất của võ đạo rồi tiếp đó là đi chinh chiến, từ biệt lần này cũng không hề biết bao nhiêu năm, hắn biết, nếu chọn con đường này thì sẽ bỏ qua rất nhiều việc.

"Anh sẽ dẫn theo em!" Thạch Hạo nói.

"Không!" Hỏa Linh Nhi lắc đầu, kiên quyết từ chối.

"Lý do?" Thạch Hạo hỏi.

"Em không muốn trở thành gánh nặng cho anh, dù được anh che chở bảo vệ bên người, lúc bình thường thì sẽ không có việc gì thế nhưng tới lúc mấu chốt, chắc chắn sẽ khiến anh phân tâm!" Hỏa Linh Nhi từ chối.

Nàng biết, chuyến đi này dù Thạch Hạo cũng khó mà bảo vệ được bản thân, con đường phía trước nguy cơ lớp lớp, nếu như còn phải phân tâm bảo vệ nàng thì chắc chắn sẽ càng thêm nguy hiểm.

Thạch Hạo dạo bước với nàng trong Hỏa Tang lâm này, trên đường đi cả hai đều im lặng, và cũng không biết bao lâu thì rốt cuộc cũng phải từ biệt, hắn không thể dừng lại được.

"Bảo trọng, anh sẽ trở lại!" Thạch Hạo nói, hắn từ từ bay lên trời cao rồi vẫy vẫy tay về sau, càng ngày càng đi xa, bóng người từ từ biến mất trong ánh tà dương.

Rốt cuộc Hỏa Linh Nhi cũng không cách nào kìm nén được nữa, nàng khóc òa thành tiếng trong khu rừng dâu lửa này, nước mắt che kín cả gương mặt, những tiếng tiễn biệt phát ra thành lời rồi dùng sức vẫy tay về phía trước.

Trong lòng Thạch Hạo run lên, Hỏa Linh Nhi không nhìn thấy hắn thế nhưng hắn đã tu ta Thiên Nhãn thông, hắn từ phía cuối chân trời có thể nhìn thấy được bong ảnh cô độc dưới ánh chiều tà đó.

Hắn rất muốn dừng lại thế nhưng khó có thể quay đầu, con đường kia hắn nhất định phải đi.

"Cứ thế mà đi à?" GIữa bầu trời có một người trung niên đi tới, hắn quan sát kỹ Thạch Hạo, tay áo phấp phới, vẻ mặt không giận mà uy.

Hỏa hoàng!

Thạch Hạo nhận ra hắn, lúc ở hạ giới thì từng gặp mặt qua và được sự chỉ điểm của người này, và còn từng được hắn cứu viện nữa.

"Tiền bối!" Thạch Hạo mở miệng.

Phong thái của Hỏa hoàng vẫn như xưa nhưng hai mắt thì sâu lắng hơn nhiều, không còn mặc chiến bào Nhân Hoàng nữa mà giờ đã phản phác quy chân, hiện ra vẻ ôn hòa, bản thân toát lên vẻ đại đạo.

Chỉ là, lúc này tâm tình của hắn chập chờn khó mà bình tâm nhìn Thạch Hạo rồi lại nhìn về phía Hỏa Tang lâm ở nơi xa, lúc này chợt thở dài một hơi.

"Tại sao ngươi không cho con bé một tia hy vọng?" Hỏa hoàng hỏi rồi nhìn chằm chằm Thạch Hạo, hai mắt hắn tựa như là bó đuốc đầy hừng hực, thần quang màu vàng tỏa ra.

Thạch Hạo ngơ ngác, không hiểu lý do vì sao.

"Ta sẽ trở về, chỉ cần ta còn sống thì nhất định sẽ trở về." Thạch Hạo hứa.

"Vậy tại sao giờ lại không thể ở cùng nhau, dù chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, thậm chí chỉ cần vài canh giờ." Hỏa hoàng nói.

Thạch Hạo nhìn về phía trời xa, nói: "Chuyến đi xa lần này, ta không biết năm nào có thể quay trở về, không hề sợ kẻ địch mà chỉ sợ nhất thương hải tang điền rồi lầm lỡ vụt mất nàng."

"Lầm lỡ vụt mất gì chứ, ngươi cảm thấy khi rời đi như vậy thì Linh nhi sẽ quên đi tất cả, sẽ sống một cuộc sống mới?" Hỏa hoàng căm tức.

Thạch Hạo nghe vậy thì chợt cảm thấy hổ thẹn, nói: "Ta không có ý đó."

"Hành động này chưa chắc đã đạt được hiệu quả như kia, tuy ngươi rời đi thế nhưng Linh nhi sẽ vẫn không thể nào quên được, cả đời này sẽ chìm đắm trong cảnh sầu lo, cứ như thế thì tại sao lại không ở cùng nhau, dù cho là một ngày thì hãy cho con bé một tia hi vọng, giúp nó hiểu rõ!" Hỏa hoàng trách mắng.

"Ta..." Thạch Hạo như muốn nói gì đó thế nhưng không cách nào thành lời được.

Hắn muốn nói, nếu như mình chết ở Biên hoang, chết ở vực ngoại thì tới lúc đó chẳng phải lại càng khiến Hỏa Linh Nhi đau đớn, khốn khổ hơn sao.

Nhưng, hắn lại nghĩ tới, nếu rời đi như vầy, nếu không giải quyết mọi chuyện thì chắc chắn kết quả sẽ là như thế, sẽ có một cô gái yên lặng ngóng chờ ở trong Hỏa Tang lâm này.

"Được, ta sẽ trở lại!" Thạch Hạo nói.

Hắn hóa thành một luồng cầu vòng từ phía chân trời lao vụt trở lại, nhằm về phía Hỏa Tang lâm rồi từ từ hạ xuống.

Trong rừng, một cô gái cô độc đang dựa vào một cây dâu lửa khóc đầy đau đớn, thân thể yếu đuối đó lắc lư khó lòng mà đứng vững được.

Con mắt của Thạch Hạo cay xè, nhanh chóng lao tới.

Hai mắt của Hỏa Linh Nhi tựa như mờ đi, hàng nước mắt nóng rát rơi lả chả, nàng rất cô độc và cũng rất tuyệt vọng, tràn đầy vẻ chơi vơi, nội tâm thì trống rỗng.

Nhưng mà, lúc này nàng chợt nghe được một âm thanh, trước mắt nàng chợt xuất hiện một bóng người, xuyên qua màn lệ nóng nàng như nhìn thấy bóng dáng của Thạch Hạo.

Nàng cũng không có dừng lại cơn khóc thành tiếng của mình, cũng đã rời đi rồi vì sao lại trở về chứ, là ảo giác mà thôi.

"Hi vọng ở nơi phương xa anh sẽ mạnh khỏe." Nhìn về bóng người phía trước, nàng thấp giọng cầu mong cho hắn.

"Anh đã đi đâu!" Thạch Hạo đưa tay khoác lên hai bờ vai yếu đuối của nàng rồi dùng sức lắc lắc, nói cho nàng biết đây không phải là ảo giác, hắn vẫn còn nơi đây.

"Anh không phải rời đi rồi à?" Hỏa Linh Nhi run giọng nói rồi nhanh chóng quệt đi dòng lệ nóng nơi khóe mắt, lập tức trước mắt hiện rõ và rồi nhoẻn miệng cười tươi, cảm thấy cả thế giới này chợt sáng bừng lên.

Thạch Hạo xấu hổ, không biết an ủi ra sao cả.

Hỏa hoàng thì đứng ở đằng xa chứ không hề tiến tới, hắn lặng lặng đứng nhìn.

"Phụ hoàng!" Rốt cuộc thì Hỏa Linh Nhi cũng phát hiện ra hắn, lúc này lộ vẻ ngượng ngùng cùng với vẻ không muốn rời xa.

Hôm nay, buồn vui đan xen, u sầu đầy cõi lòng, những người quan trọng

nhất của nàng đều xuất hiện cả khiến cho sầu não trong lòng tan biến đi không ít.

"Con gái ngoan, nếu hai đứa đã có chút duyên phận thì cũng nên nắm lấy, đừng tạo nên chút tiếc nuối nào, hôm nay, ba sẽ chủ trì hôn lễ cho các con." Hỏa hoàng kiên định nói.

"Phụ thân!" Hỏa Linh Nhi ửng hồng, trên gương mặt giàn giụa nước mắt nhìn ba mình, có kính nể, có buồn rầu và cũng có vui sướng.

"Chúng ta đều là người tu hành cả, không nhất thiết phải tổ chức rườm rà làm gì, cứ đơn giản mọi thứ, ta sẽ làm chủ buổi hôn lễ này." Hỏa hoàng quả quyết nói.

Ở dưới nắng chiều, Hỏa hoàng ngồi xếp bằng trên một tảng đá lớn, đầu tiên là hô lớn để hai người cúi lạy thiên địa, tiếp là nhận lễ bái của hai người, sau cùng là vợ chồng giao bái, và kết thúc cuộc lễ!

Chỉ đơn giản như thế, bỏ đi tất cả những thứ rườm à khác, không hề mời gọi bạn bè, chỉ cần có Hỏa hoàng chứng kiến thì hai ngươi xem như đã thành phu thê.

Thạch Hạo vô cùng thẹn với lòng, việc này hắn cũng không biết là tốt hay xấu.

"Rời khỏi ba ngàn châu và đi tới cổ giới khác, con có thể sẽ gặp rất nhiều loại nữ nhân, thậm chí là con gái của Chân Tiên, ba không hề bắt ép con chuyện gì cả, ba chỉ cần con đường quên rằng, ở nơi này còn có một cô gái đang chờ mình!" Hỏa hoàng nghiêm túc dạy bảo.

Rồi hắn bổ sung, nói: "Ba biết, một khi rời khỏi cửu Thiên thập Địa này thì con sẽ đối mặt với vô số tình huống phức tạp, sẽ có vô số dụ hoặc, vẫn là câu nói kia, không bắt ép gì cả, bởi vì thân là đàn ông con trai, ta hiểu, ta cũng từng có rất nhiều phi tử thế nhưng ta vẫn nhấn mạnh lại một lần nữa, bất luận con đi tới nơi đâu thì cũng đừng lãng quên Hỏa Linh Nhi!"

Nơi tới chỗ này thì Hỏa hoàng chợt nhấn giọng, lớn tiếng uy hiếp.

Bởi vì, hắn không chỉ là Hỏa hoàng mà còn là một vị phụ thân, đây chỉ đơn thuần là tình cảm dánh cho con gái mình, là sự bảo vệ và không yên lòng dành cho nàng.

"Con sẽ không quên!" Thạch Hạo trịnh trọng khẳng định.

"Rất tốt, dù cho con quay về, thậm chí cả đời cả kiếp này cả hai không thể gặp lại nhau thì con cũng phải nhớ lấy nàng!" Hỏa hoàng nhìn chằm chằm hắn rồi nghiêm khắc nhắc nhở.

Thạch Hạo cũng không hề tức tối mà trái lại rất là cảm động, có một phụ thân như vậy thì đáng để kính trọng.

Hít sâu một hơi rồi hắn nói: "Xin Hỏa hàng hãy yên tâm, con chắc chắn sẽ trở về."

Hỏa Linh Nhi khóc nấc, ba ngàn châu đã rất lớn rồi thế nhưng bên ngoài còn có thế giới mênh mông hơn nữa, cửu Thiên thập Địa cùng với Biên hoang tràn đầy những biến số và sự khó lường, nếu như có chinh chiến, sơn hà trong thiên hạ bị nhuộm đỏ bởi máu tươi, vào lúc đó làm sao gặp lại và có thể gặp lại nữa ư?

Thạch Hạo hiểu rõ tâm ý của nàng, nghĩ đi nghĩ lại rồi lập lời thề, nói: "Nếu như có xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cả đời này không thể gặp lại thì con nhất định nghĩ biện pháp tìm về!"

Tìm bằng cách nào? Hỏa hoàng chỉ thở dài một tiếng.

"Nếu như không thể tương phùng, nếu như thương hải tang điền, nếu như không thể gặp lại..." Giọng Thạch Hạo chợt run run rồi hắn ngẩng cao đầu, ánh mắt như cầu vồng, nói: "Ta sẽ thay đổi tất cả, ta sẽ tìm được toàn bộ, sẽ bước từ trong luân hồi ra!"

Tiếng nói của hắn không lớn thế nhưng lại dẫn tới dị tượng, trong hư

không chợt xuất hiện và đánh xuống một luồng chớp đầy đáng sợ.

Nhưng, Thạch Hạo vung quyền đánh lên trời cao, toàn bộ đều bị tan nát, không hề có một tia điện nào có thể đánh xuống.

Hỏa hoàng biết, có vài lời, có chút hành động sẽ dẫn lời lôi điện giáng từ trên trời xuống, dị tượng vô cùng kinh thế.

"Con chắc chắn, có luân hồi ư?" Hỏa hoàng hỏi hắn.

"Con không chắc!" Thạch Hạo nói.

"Vậy thì con nói những lời đó có ý nghĩa gì chứ?"

"Nếu như không có thì con sẽ tạo ra một cái luân hồi, sẽ tìm được toàn bộ!" Thạch Hạo đáp.

Hỏa hoàng khoát tay áo rồi không tiếp tục nói về vấn đề nặng nề này nữa.

Đêm đó, Thạch Hạo chăm lo Hỏa Linh Nhi, không hề liên quan tới hành động nam nữ, chỉ có tình cảm, không có phòng ốc, không có bàn ghế, bọn họ chỉ yên lặng ngồi dựa vào nhau dưới màn đêm yên tĩnh và cùng nhau ngắm nhìn bầu trời đầy sao.

Hai người tựa lưng vào nhau và nói đủ thứ trên đời, tựa như muốn nói hết tất cả những chuyện trên đời, mãi cho tới bình minh, mãi cho tới một tia sáng ló dạng thì mới dừng lại.

Lưu luyến không rời, bốn mắt nhìn nhau, rốt cuộc thì cũng không biết nên nói ra sao, cuối cùng cũng nên rời đi rồi thế nhưng tâm của Hỏa Linh Nhi tựa hồ đã yên bình trở lại.

"Đi đi, em sẽ chờ anh!" Chỉ đơn giản vài chữ, trên mặt nàng hiện vẻ ôn nhu, đón lấy ánh bình minh với nụ cười đầy tinh khiết và cũng rất xán lạn.

"Anh đi đây!" Thạch Hạo đứng dậy rồi chào biệt Hỏa hoàng, cáo biệt

Hỏa Linh Nhi, hắn bay vút lên trời cao và biến mất từ đó.

Hắn vụt qua hư không, mãi tới khi rời xa Tội châu thì mới không đành lành hét dài một tiếng khiến cả hư không sụp nứt, bầu trời bị khuấy động.

Thạch Hạo hóa thành một con Côn bằng, thân thể vàng óng mang theo lốm đốm đen, hai cánh giang rộng che kín trời cao rồi vút thẳng chín vạn dặm, bay thẳng về cuối chân trời.

Hôm đó, rất nhiều người khi nhìn thấy con Côn bằng này thì trong lòng dấy lên vẻ kinh ngạc vô biên.

==========

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1044: Xông Cấm Khu

Ba ngàn châu, vô biên vô ngần, sức người đều có hạn, dù cho có mạnh tới đâu cũng rất khó đi hết toàn bộ.

Thạch Hạo thân hóa Côn bằng mang theo vẻ không nỡ xa rời, một loại tâm tư khó có thể diễn tả bằng lời đập cánh kích thiên, lao vút trong thiên địa.

Cũng không biết bao lâu thì hắn cảm nhận được đang có nhân vật mạnh mẽ nào đó nhìn chằm chằm lấy mình, lúc này chém lìa hư không và từ đó biến mất trên trời cao.

Hắn đi thực hiện lời ước định, muốn xông vào khu không người mênh mông kia, đi vào trong cấm địa truyền thuyết, có thể sẽ trải qua rất nhiều việc hung hiểm hoặc thậm chí cả tử vong.

Trên con đường sau đó, hắn mượn những tuyền tống trận cỡ lớn từ châu này qua châu khác, bắt đầu tiến về phía tập hợp.

Trong lúc này thì Thạch Hạo bất ngờ biết được, khách tới từ vực ngoại đã nới rộng điều kiện, cho phép tất cả mọi người đều có thể đi vào con đường cổ xưa kia, chỉ cần có thể tìm được tòa thành cổ kia thì coi như đã qua ải, có tư cách gia nhập vào thư viện Thiên Thần.

Lập tức cả thượng giới đều bùng nổ, tới giờ thì khắp nơi đều biết tại sao khách từ vực ngoại lại tới đây, rất nhiều thiên tài rục rịch mong muốn tới chốn không người kia ngay lập tức.

Nhưng, có một vài cao tầng lại nhíu mày, nếu như những tuấn kiệt trẻ tuổi kia quá tự đại rồi liều lĩnh tiến vào, như vậy rất có thể sẽ khiến cả thượng giới tổn thất nặng nề.

"Ngày xưa, lão Giáo chủ của thư viện Tạo Hóa đã chết trong Cấm khu ấy, nếu giờ các ngươi đi vào thì cần phải suy xét cẩn thận."

"Từ xưa tới nay, những người còn sống đi ra thì cực kỳ ít, phải cẩn thận cân nhắc cho thật kỹ!"

Một vài đại nhân vật lên tiếng, tuy nói không nhiều thế nhưng tựa như là một chậu nước lạnh tạt thẳng lên đầu, dập tắt ngọn lửa hừng hực trong lòng của các cao thủ trẻ tuổi.

Đây là sự thật, ba ngàn châu rất lớn, Cấm khu đầy đáng sợ kia lại càng bao la hơn, tràn ngập nguy hiểm, nếu thật sự bước chân vào thì chắc chắn sẽ là cửu tử nhất sinh.

Tuy rằng có một ít khu vực đã được kiểm soát và cũng tương đối an toàn, thế nhưng, con đường thi tuyển ở tòa thành trì kia tuyệt đối không nằm trong những khu vực này.

Tới cùng là nên đi hay không?

Trong hai ngày sau đó thì ba ngàn châu không cách nào yên tĩnh được, các nơi đều nhốn nháo, rất nhiều người đều đang bàn tán.

"Ngươi cho rằng mình là Thập Quan vương à, người ta có thực lực thật sự, có tư cách để tiến vào thư viện Thiên Thần, cho nên bước vào con đường đó cũng chẳng có gì lạ cả."

"Đúng đó, chúng ta cần phải tỉnh táo lại, chưa tu ra tiên khí, thua xa với đám "Trích tiên", nếu muốn dựa vào vận may để có được tư cách thì quá không hiện thực."

...

Đương nhiên, cũng có nhiều người không phục, cho rằng mình có tiềm lực để thử thách.

"Từ xưa tới giờ, chí tôn siêu tuyệt chân chính đều trưởng thành muộn cả, chắc phải tới mấy trăm năm sau mới từ từ bộc lộ tài năng, từ từ trở nên mạnh mẽ. Ta tin chắc, chờ tới lúc ta đặt chân vào lĩnh vực Thiên Thần thì chắc chắn sẽ tăng nhanh như gió, không hề kém bất luận người nào!"

Một vài người trẻ tuổi có tham vọng cảm thấy ngày sau mình sẽ quật khởi, không cam lòng trở thành tầm thường.

Các trưởng bối của bọn họ đều thở dài cẩn thận phân tích, những chí tôn được ghi chép lại trong các cốt thư kia dù là ngàn tỉ cũng chưa chắc đã có một, không nên lấy làm gương.

Ngày đó ba người trung niên tới từ vực ngoại mở rộng điều khiện thì còn nói thêm mấy lời, rằng các thiên tài của ba ngàn châu cũng không cần phải gấp gáp tu ra tiên khí làm gì, bởi vì còn họ vẫn còn có cơ hội để bùng phát, Thiên Thần cảnh có thể lột xác thậm chí những đại cảnh giới sau này cũng có thể dục hỏa tân sinh!

Việc này đã cổ vũ tới rất nhiều người, không ít thiên tài ôm lấy giấc mơ này lên đường.

Thượng giới càng ngày càng náo nhiệt, không cách nào bình lặng được.

Thạch Hạo dựa theo ước định nên đã tới bên ngoài khu vực không người này, thế nhưng chỗ này hoàn toàn khác với khu vực tiến vào di địa Tiên cổ kia, chỗ này cách tới mấy chục châu.

Đây là một khu vực rất đáng sợ, thường ngày rất ít người dám đặt chân vào.

Mà khu không người dẫn tới Tiên cổ thì tuy rằng có nguy hiểm thế nhưng gần như đã được người thăm dõ kỹ lưỡng và có thể tiến vào.

Thặng châu, khu vực biên giới, ngăn giữa chính là những ngọn núi không lồ cao vút trong mây trắng.

Thạch Hạo đứng nơi này nhìn về trước, những ngọn núi bên trong Cấm khu quá lớn, khí thế hùng dũng tựa như đang đỡ lấy một tòa cung điện của Thiên Đế.

Ở giữa sườn núi là từng làn sương mù lượn lờ, đó chẳng hề giống với núi cao mà như là một cây cột chống cả trời xanh.

"Ngươi đã quyết định?" Cách đó không xa, bên trên một ngọn núi thấp xuất hiện ba đại chí tôn của vực ngoại, bọn họ ngồi xếp bằng nhìn Thạch Hạo ở bên dưới.

Ngoài ra, Lâm Thiên, cô gái mắt lam cũng đứng bên cạnh đầy cung kính, yên lặng lắng nghe dặn dò.

"Ta đã quyết định!" Thạch Hạo nói, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng, bất cứ lúc nào cũng có thể bước lên hành trình.

"Ngươi sang một bên nghỉ ngơi đi." Trên tòa núi thấp có một vị trung niên nhấn tay một cái, trong hư không xuất hiện một chiếc bồ đoàn được bện thành từ thần thảo màu trắng lấp lánh đầy ánh sáng, thi thoảng còn có từng hồi âm thanh tụng kinh vang lên.

Nhóm năm người đứng ở một bên kia đều kinh ngạc không thôi, đặc biệt là Lâm Thiên càng lộ vẻ hâm mộ, tựa như rất thích chiếc bồ đoàn đó.

Thạch Hạo cũng không nhiều lời rồi lăng không tiến tới ngồi xếp bằng lên trên và nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trong phút chốc, trong lòng hắn chợt chấn động, chiếc bồ đoàn này rất kỳ lạ, hắn chỉ vừa mới ngồi xuống thì đã khiến lòng trở nên yên lặng, không sầu không lo.

Rất nhanh, hắn liền rơi vào cảnh giới không linh, tựa như muốn ngộ đạo

Bồ đoàn này ra sao đây? Hắn âm thầm suy đoán.

Như là biết hắn đang suy nghĩ gì thì cô gái mắt xanh cười nói: "Đây không phải là một chiếc bồ đoàn được bện từ thần thảo bình thường đâu, đó chính là thứ được lấy trong động phủ tiên gia đó."

Thạch Hạo giật mình, hắn biết, bên trong cửu Thiên thập Địa có rất nhiều cơ duyên và có không ít tạo hóa, tất nhiên sẽ không hề thiếu những cổ động Chân Tiên chân chính.

Nhưng, hiện giờ chiếc bồ đoàn mà mình đang ngồi bên trên lại có quan hệ với Tiên, việc này khiến hắn khá là giật mình.

Rất nhanh hắn liền thoải mái, đồ vật tương tự như vầy cũng không phải là chưa từng chiếm được, năm xưa từ trong tổ Côn Bằng thì hắn từng mang ra một thứ như vầy, thế nhưng chiếc bồ đoàn đó đã để cho Hoàng điệp nuốt rồi!

Đó chính là hành động phá của, nếu bị người khác biết thì chắc chắn sẽ chửi rủa hắn.

Đảo mắt đã mấy ngày trôi qua, lúc này Ninh Xuyên đã tới, "Trích tiên" cũng xuất hiện, Thập Quan vương tái xuất!

Trừ bọn họ ra thì còn có rất nhiều người, không hề dưới mười vạn!

Không hề ít người thế nhưng nếu so sánh với việc tiến vào trong di địa Tiên cổ thì vẫn còn quá ít, bởi vì lần đi này quá nguy hiểm, là cửu tử nhất sinh, không biết sẽ có bao nhiêu người còn sống.

"Nè, bên này nè!" Thạch Hạo nhìn thấy một tên mập ục ịch trong đám người này thì vẫy tay gọi tới, đó chính là Tào Vũ Sinh.

Ngoài ra, Thạch Hạo còn nhìn thấy một vài người quen cũ, ví như Phượng Vũ của thư viện Thiên Tiên, Nguyệt Thiền của Bổ Thiên giáo, Ma nữ của Tiệt Thiên giáo... Các nàng đều tới cả.

Ngoài ra cũng có một vài cừu địch, tựa như Cô Kiếm Vân của Kiếm cốc

chẳng hạn.

Khi quan sát kỹ thì trong mười vạn người này cũng có không ít tuấn kiệt có thân phận và địa vị không bình thường, đội hình rất là hùng dũng.

"Ta lặp lại lần nữa, lần này hơi tí sẽ bỏ mạng, các ngươi cần phải suy nghĩ thật kỹ, hiện giờ rút lui vẫn còn kịp!" Một vị trung niên ở trên ngọn núi thấp mở miệng, nhắc nhở lần cuối cùng.

Tuy rằng có tiếng xì xào thế nhưng cũng chẳng ai lùi bước.

"Được rồi, vậy thì bắt đầu thôi!"

Trên ngọn núi thấp, một vị trung niên vung tay áo, thiên phong cuồn cuộn, bên trong khu vực không người xuất hiện một luồng ánh sáng lấp lánh hóa thành một đại lộ kim quang trải dài về trước.

"Chính là con đường này, một khi các ngươi bước lên thì chỉ cần kiên trì tiến về trước là có thể tìm được tòa cổ thành kia!"

Theo ống tay áo của người này mở rộng thì bên trong Cấm khu hiện lên rất nhiều ký hiệu tựa như đã được kích hoạt, rất nhiều con đường cổ phủ đầy bụi được mở ra nghênh đón người thí luyện.

"Tiền bối, con đường này người đã đi qua chưa?" "Trích tiên" mở lời.

"Ta chưa hề đặt chân lên con đường này thế nhưng ta có những biện pháp khác để tiến vào tòa thành cổ kia." Người đàn ông trung niên đứng trên ngọn núi thấp trả lời.

Câu này vừa ra đã khiến cho không ít người trắng xanh mặt mày, ngay cả vị chí tôn này cũng chưa hề đi qua thì bọn họ đi tới để làm gì?

"Ta rút lui!"

Vừa nãy không hề có ai rút lui thế nhưng hiện giờ liền có tới hơn cả vạn người rút lui, không muốn tiến bước.

"Còn có ai nữa không?" Tam đại chí tôn đứng thẳng dậy rồi quét nhìn mọi người.

"Được, nếu như đã không còn ai thì lên đường đi." Ba người cùng thi pháp, mây mù nơi đây lập tức ngút trời, cốt văn tựa như hải dương đưa những người không lùi bước tiến lên con đường này.

"Thạch Hạo, bên này nè!" Tên mập Tào Vũ Sinh hô lớn.

Nhưng mà hắn liền thất vọng, sau khi tam đại chí tôn xuất thủ thì tất cả mọi người đều tựa như mưa rơi, lần lượt đi vào trong Cấm khi.

Mọi người chia tách, rất ít người đi cùng nhau, đều phân tán ở bên trên những con đường cổ này.

Con đường này rộng tới tám ngàn dặm, dài thì không cách nào tưởng tượng nổi, nó nối thẳng tới nơi sâu nhất trong khu không người!

Có người xuất hiện ở ngoài trăm vạn dặm mà cũng có người xuất hiện ở nơi bắt đầu, đây là kết quả do tam đại chí tôn liên thủ, vận dụng đại thần thông chia tách mọi người với nhau.

Thạch Hạo cất bước bên trong khu cổ địa này, hắn cảm thấy chẳng hề giống như trong rừng rậm mà là đang ở trong một sa mạc đầy hoang vu, bởi vì nơi đây quá yên tĩnh.

Mặc cho cổ thụ che trời, thảm thực vật xanh um tùm thế nhưng lại chẳng hề có chút tiếng động nào, không hề thấy chim chóc, chẳng hề nghe tiếng thú gầm, thậm chí ngay cả sâu kiến cũng chẳng thấy tăm hơi.

Nơi đây quá kỳ lạ, nhưng bản thân đã chân chính đặt chân vào khu vực không người rồi.

Không có người đồng hành, ít nhất hiện giờ hắn không hề thấy bất kỳ ai.

Thạch Hạo mở Thiên nhãn cẩn thận đánh giá toàn bộ cảnh vật nơi này,

bất cứ dị thường nào đều không bỏ qua, bởi những cục bùn nhão, giọt nước mưa ở trong khu vực này cũng có thể giết chết Giáo chủ.

"A...

Đột nhiên, tiếng kêu thảm thiết thê lương truyền tới, ở bên ngoài mấy chục dặm có tu sĩ sợ hãi hét lớn.

Thạch Hạo nhíu mày, thân thể chợt động rồi như một vệt ánh sáng dán chặt với vùng rừng núi này, hắn nhanh chóng vụt tới chỗ tiếng hét vừa nãy thế nhưng làm hắn giật mình chính là, tuy rằng tiếng hét kia phải tới mấy chục dặm thế nhưng chạy tới mấy trăm dặm sau thì mới phát hiện được.

Hình ảnh trước mắt khiến hắn hoảng sợ vô cùng, bên trên chạc cây cổ thụ có tới mười mấy thi thể.

Nói chính xác hơn là, mười mấy bộ da người đầy khô quắt!

Cũng không phải là da người bị lóc ra mà là bị thứ gì đó hút cạn máu huyết, làm tan chảy xương cốt, nuốt chửng hết cốt tủy nội tạng, chỉ còn lại mỗi lớp da bên ngoài đang bồng bềnh trước gió, treo lơ lững trên cành cây.

Ánh mắt của Thạch Hạo đầy lạnh lẽo, đó là thứ gì mà lại kỳ lạ như thế, thần thức của hắn chưa hề bắt được, tuy rằng hắn nhanh chóng lại đây thế nhưng cũng không hề biết tình huống cụ thể ra sao.

"Xoẹt!"

Đột nhiên, một cây cỏ khô lắc lư rồi đâm thẳng về phía hắn.

Thạch Hạo né tránh, tiếp đó cây cỏ khô kia ầm một tiếng, đâm thẳng vào một ngọn núi lớn màu đen cao vút trong mây thành bột mịn.

Thạch Hạo xoay người nhìn về một hướng, keng, hắn rút ra tiên kiếm Đại La, có thể khiến hắn sử dụng thanh kiếm này thì chắc chắn đã nổi lên sát ý, hoặc là một tình huống không hề lạc quan nào đó.

Một nụ cười ghê rợn truyền tới mang theo hàn ý vô tận.

Tiếp đó là một loại cổ ngữ trước người chưa từng nghe ai nói qua, loại cổ ngữ này không ngừng vang lên trong rừng rậm và mang theo ác ý vô cùng.

Thạch Hạo tuy nghe không hiểu thế nhưng lại nhận biết được thần niệm của nó.

"Vượt qua Biên hoang thì đã thấy được nhiều đồ ăn như vậy rồi, quả là may mắn mà!"

Lời này đại khái là như thế, lúc này Thạch Hạo rùng mình một cái,

Hắn biết, có đại sư xảy ra rồi!

E rằng ba đại chí tôn kia cũng sẽ không nghĩ tới, con đường này lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vầy, lại có sinh linh ở bên kia Biên hoang xông tới đây, đây là một chuyện động trời!

Là sinh linh ra sao? Thạch Hạo trừng mắt.

==========

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1045: Sinh Linh Bên Kia Biên Hoang

Cổ thụ liên miên cao tới mấy trăm trượng, những chiếc lá trong suốt, bóng cây lắc lư, rất nhiều dây leo to như vại nước uốn quanh, trông rất nguyên thủy.

Chỉ là, quá yên tĩnh!

Thạch Hạo tay cầm tiên kiếm Đại La, không ngừng đề phòng và đảo mắt tìm kiếm khắp nơi.

Bỗng nhiên, nơi xa truyền tới những âm thanh chạy trốn, có người đang tiến tới, là tu sĩ thuộc ba ngàn châu đang lao nhanh tới đây.

"Cẩn thận!" Thạch Hạo lớn tiếng nhắc nhở.

Sinh linh vượt qua Biên hoang kia không hề ra tay với hắn, mà phát ra một luồng gợn sóng kỳ lạ về phía người đang chạy tới đây.

"A..."

Tiếng hét thảm vang vọng, người đang chạy tới đó phản ứng không kịp nên mất mạng ngay lập tức, thủ đoạn như vầy khiến Thạch Hạo sợ hãi trong lòng.

Hắn không hề lùi bước mà nhanh chân vọt tới, bởi vì hắn biết chắc chắn sẽ không thể bình yên rời đi mà sẽ phát sinh một trận đại chiến!

Nơi đó, bên trên một gốc cây tựa như là Cầu Long có một sinh linh thân người đầu voi đã mất mạng, vẫn như trước kia, cốt tủy phủ tạng huyết nhục đều bị hút sạch sẽ và chỉ còn sót lại mỗi bộ da bên ngoài.

Bộ da này dính trên thân dây leo và lượn lờ trước gió, trên gương mặt đầy vẻ sợ hãi.

Lại một vị tu sĩ bị ngộ hại, nơi đây lại khôi phục vẻ yên ắng, tồn tại khinh khủng kia cũng không có đối phó Thạch Hạo ngay mà rơi vào lặng yên.

Nhưng mà, trong lòng Thạch Hạo chợt phát hiện có một thứ gì đó đang âm thầm quan sát hắn!

Lúc này, da thịt cả người căng cứng, lông tóc dựng thẳng, cảm thấy mình như bị một con dã thú từ thời hồng hoang nhìn chằm chằm, tựa như gặp phải đại địch, cảm giác nguy hiểm này khiến hắn lạnh toát toàn thân.

Tuy rằng đề phòng tột độ, khẩn trương không gì bằng thế nhưng trong lòng Thạch Hạo lại nặng như đá tảng, chẳng hề xảy ra những việc nguy hiểm như hắn tưởng tượng, nếu như sinh vật này đủ mạnh thì sẽ không thăm dò quan sát hắn mà chắc chắn sẽ nuốt chửng ngay.

Đó là thứ gì?

Thạch Hạo nhíu mày, sinh linh này lại có thể ẩn núp trong hư không, mặc dù có Thiên nhãn nhưng cũng khó phát hiện được kẻ này.

Tìm thấy rồi.

Trong mắt hắn lóe lên tinh quang, Thiên Nhãn thông có thể nhìn thấu hư vọng, bắt lấy bản nguyên, hắn phát hiện ra một chùm đen thui trong hư vô.

Nhưng, trong giây tiếp theo thì hai mắt của hắn chợt đau nhói, nơi đó xuất hiện một luồng ánh đỏ tựa như là một cây đinh đâm thẳng hai mắt hắn.

Ánh đỏ lóe lên, sinh vật kia biến mất.

"Xoẹt!"

Thạch Hạo vung mạnh kiếm thai về sau, đây là một loại bản năng mà

thôi, bởi vì sau lưng của hắn lông tơ dựng thẳng, da gà nổi dầy như nguy hiểm đang tới gần.

"Keeng!"

Tia lửa văng khắp nơi, một chùm cốt văn bị tiêu diệt, một chùm sáng do sinh vật kia phát ra đã chặn đứng kiếm thai, đồng thời một luồng nóng rực phả tới bên ngoài thân của Thạch Hạo.

Việc này thật sự rất hiếm, một đòn toàn lực của Thạch Hạo thì tiên kiếm Đại La có thể cắt lìa trời cao, có thể kích nứt bí bảo khắp nơi, thế nhưng lúc này lại bị chặn đứng và bản thân Thạch Hạo lại gặp phải tập kích.

Dưới chân hắn xuất hiện một chùm phù văn, đó là súc địa thành thốn, hắn nhanh chóng lướt sang ngang, đồng thời một vùng cổ mộc ở phía trước chợt thành tro tàn và một ngọn núi lớn nổ tung.

Trong hư không, chùm đen kia biến mất.

Hai hàng lông mày của Thạch Hạo nhíu chặt, hắn hét lên một tiếng rồi cả người xuất hiện những đốm vàng, mười vạn lông Côn bằng lao ra, tất cả đều do phù văn biến thành nhấn chìm cả hư không này.

Nơi đây nổ tung, mười vạn cọng lông này tựa như mười vạn thanh thiên kiếm đánh nát cả hư không.

Rốt cuộc thì sinh vật kia cũng vọt lên và lộ ra bản thể, nó tròn vo như quả bóng với đường kính tới một mét, đen thui tựa như bị cháy khét, hơn nữa có có những vết máu.

Đó là một con mắt!

Khi nó khép lại thì ẩn giấu trong hư không, khó mà phát hiện được.

Mà lúc nó mở thì trong con ngươi ấy bắn ra ánh đỏ tựa như ngọn lửa, lại như tia chớp có thể phá hủy những vật chất hữu hình ngăn cản ở phía trước.

Mà lúc này, lúc nó mở to thì trong nháy mắt toàn bộ trời đất đều là ánh đỏ, nơi đây bị chùm sáng màu đỏ lòm mang theo một luồng uy nghiêm đầy đáng sợ bao phủ, tựa như rơi vào trong địa ngục màu máu vậy.

"Khà!"

Từ lòng bàn tay của Thạch Hạo phóng ra một tia chớp vàng óng, tựa như là một dòng sông dài đang chảy ra ngoài.

"Bí pháp của Lôi đế!"

Tròng mắt này dùng cổ ngữ kỳ lạ nói, Thạch Hạo tự nhiên sẽ không hiểu thế nhưng thông qua thần niệm thì có thể hiểu được đại khái ý nghĩa trong đó.

"Ngươi cũng biết?!"

"Quỷ con, ta biết rất nhiều chuyện đó!" Tròng mắt nói thế.

"Ầm!"

Tròng mắt mở to, sương mù đỏ lòm lan tỏa chặn lại lôi điện đang lao tới, đồng thời trong hư không chợt xuất hiện những vết máu đầy kinh khủng, hư không xung quanh Thạch Hạo tựa như bị dồn ép tới mức méo mó, từng vệt vết nứt không ngừng ứa máu.

Thạch Hạo rùng mình, huyết dịch có thể ăn mòn vạn vật này vây khốn hắn ở bên trong, trong đó có một ít huyết dịch bắn tới, hắn thử dùng ngón tay đụng vào thì cảm thấy vô cùng bỏng rát.

"Huyết trì tái hiện, diệt!"

Trong tiếng gào lớn của Tròng mắt thì hư không uốn éo và xuất hiện một cái huyết trì, bên trong đều là màu đen với sức mạnh kỳ dị, tựa như muốn nuốt chửng Thạch Hạo vào trong.

Hắn rốt cuộc cũng biết vì sao sinh vật này chỉ để lại một bộ da khô quắt,

bởi vì tất cả đều bị nuốt vào như thế!

"Lôi phạt!"

Thạch Hạo hét lớn, hai tay kết ấn hiện ra hàng loạt bảo quang trong hư không, đồng thời trong thiên địa không ngừng cuộn lôi điện, tựa như là cơn mưa tầm tã đang trút xuống.

Tiếp đó, ở trước người hắn xuất hiện một cái lôi trì ẩn chứa hàng loạt ánh chớp, có Thái Âm hồ quang, có Ngũ Hành thần lôi, có Hỗn Độn ánh điện.

Đây chính là đại pháp Lôi đạo mà mấy lần độ kiếp hắn đã lĩnh ngộ ra, một lần thi triển có thể xuất ra cả một cái lôi trì!

"Răng rắc!"

Ánh điện xoèn xoẹt, tia chớp như mưa hình thành nên sức mạnh mang tính hủy diệt chống lại ao máu kia.

Cuối cùng, hai tòa huyết trì cùng xông về một phía, nơi đó tỏa ra ánh sáng chói lóa.

Trong nháy mắt này không một ai thấy được thứ gì, chỉ có lôi điện, chỉ có huyết dịch, những thứ khác đều bị che mờ. Mãi cho tới khi những thứ này biến mất thì Thạch Hạo trở nên đầy tả tơi, chiến y bị nổ tung tới nát bấy, những vết thương chằng chịt, cả người đập nát mầy ngọn núi, cả khu rừng bị hủy không ra hình thù gì cả.

Mà đây cũng chỉ là dư âm mà thôi, quyết đấu vừa nãy đều diễn ra ở trong hư không cả!

Lôi trì không thấy đâu, huyết trì cũng biến mất.

Giữa bầu trời có một con mắt đen thui lơ lững, vết máu bên trên càng nhiều hơn một chút, nó không ngừng di chuyển mang theo sát ý lạnh lẽo.

"Đáng tiếc mà, ta chỉ còn lại mỗi một con mắt này nếu không hàng giun dế như người dù có tới hàng vạn hàng ngàn cũng không đủ để cho ta giết."

Cổ ngữ tối nghĩa khó hiểu thế nhưng ý niệm lại rất rõ ràng, nó không cam lòng, cảm thấy ngay cả một sinh linh cấp Thiên Thần mà cũng không thể giết được, quả thật quá mất mặt.

Trong lòng Thạch Hạo chấn động, bản thể của nó sẽ như thế nào? Sẽ mạnh ra sao, ngay cả một con mắt mà đã đáng sợ như vầy rồi.

Hắn cảm thấy, dù Giáo chủ có tới thì hơn phân nửa cũng kém xa bản thể của nó.

Lát sau, Thạch Hạo càng thêm sợ hãi hơn.

Bởi vì, khi Tròng mắt này chuyển động thì lộ ra một vết thương vô cùng đáng sợ, bên trong có một khúc chiến mâu đồng bị gãy và tràn đầy gỉ sét.

"Chuyện này..."

Thạch Hạo ngây ngốc, nếu không phải thanh mâu đồng kia đã hủy hơn nửa sinh cơ của Tròng mắt này thì chắc chắn hắn sẽ không thể ngăn cản được.

"Nếu không phải có thương tích thì ngươi cho rằng có thể làm càn trước mặt ta à?" Viên Tròng mắt kia lạnh lùng nói.

"Nếu như thất đại vương giả cái thế vô địch đang trấn thủ Biên hoang kia ra tay thì chắc chắn ngươi sẽ không thể xông qua được, là do thủ hạ của những người đó đã đánh trọng thương à ngươi may mắn đã lọt lưới?!" Thạch Hạo đối thoại với Tròng mắt này.

"Thất đại vương giả, đó là nhân vật xa xưa cỡ nào chớ, vậy mà lại có người nhắc tới, ha ha ha..." Trong mắt cười lớn mang theo ý lạnh cùng với sát cơ.

Trong lúc này thì lòng Thạch Hạo chìm xuống, chẳng lẽ nói, thất đại vương giả đã không còn tồn tại nữa?

Tổ tiên của tội huyết, được mệnh danh là vương giả vô địch, trấn thủ Biên hoang, sở hữu công huân cái thế, chẳng lẽ lại chết đi một cách im lìm như vây?

Trong lòng Thạch Hạo chua xót, có áp lực và cũng có bi phẫn, tâm tình sục sôi đan xen đầy mãnh liệt.

"Cái gọi Biên hoang kia cũng sắp không tồn tại nữa rồi, chúng ta sắp qua đây, tới lúc đó thì thiên hạ sẽ thống nhất." Tròng mắt lạnh lẽo nói.

"Ngươi bớt nói nhảm đi, tên sinh linh mạnh mẽ như ngươi mà cũng chỉ có một tròng mắt trốn thoát, lại còn bị người khác dùng mâu xuyên thủng suýt nữa thì bị hủy diệt, ấy vậy mà còn tưởng toàn bộ sẽ xông lại đây à?" Thạch Hạo nói, hi vọng sẽ biết được nhiều tin tức hơn.

"Biên hoang chắc chắn sẽ phải đánh tan." Tròng mắt này cười nhạo rồi nhìn chằm chằm về sâu trong khu không người, nói: "Thương thế ta như vầy thì không nên ở gần Biên hoang, mà vùng Cấm khu này cũng kỳ lạ thật, có chiến mâu bất diệt đâm nhói cả ta."

Lại có chuyện như thế? Thạch Hạo giật nảy cả mình, chính là thanh chiến mâu gỉ sắt trong vùng Cấm khu này đã làm trọng thương Tròng mắt?

Bỗng nhiên, Tròng mắt không nói gì nữa tựa như đang suy tính điều gì, tiếp đó là đột nhiên chớp chớp, con mắt đỏ đậm tựa như biển máu cuộn trào, sát khí càng thêm nồng nặc.

Nó thì thào: "Sau khi bị chiến mâu kia xuyên thủng thì mình chợp mắt chút xíu để nghỉ ngơi, chỉ cho rằng mới có mấy canh giờ ấy vậy mà đã qua cả vạn năm rồi."

Vạn năm?!

Năm tháng này xa xôi cỡ nào chứ, viên Tròng mắt này đã bị thương và vừa mới tu dưỡng đã tới cả vạn năm.

Thạch Hạo thở dài, sinh linh bực này quá đáng sợ, thực lực mạnh mẽ, rất may là nó đang trọng thương do bị chiến mâu đâm xuyên, nếu không sẽ là một hồi tai họa lớn, hôn mê một xí mà đã vạn năm, chẳng thể dùng đạo lý để hình dung nữa.

"Ha ha, như ngươi nói thì Biên hoang không còn tồn tại nữa, xem ra đã theo mây khói rồi, phe các ngươi đã thất bại, không thể qua đây được." Thạch Hạo chế nhạo, hi vọng khích đối phương và sẽ hiểu hơn thêm chút nữa.

Hiển nhiên, viên Tròng mắt này mặc dù bị tổn thương thế nhưng cũng là một con cáo già, hoàn toàn hiểu rõ ý của hắn.

Nhưng mà nó cũng cũng hề để ý tới, bởi vì nó có lòng tin, cũng chẳng hề nóng nảy gì về chuyện Biên hoang cả, nói: "Xem ra bọn họ đã thực hiện phương án hai rồi, cũng không có mạnh mẽ tấn công."

"Ha ha..." Thạch Hạo cười lớn.

"Nhóc con, ngươi đắc ý lắm hả?" Trong mắt nhìn hắn mang theo sỉ nhục khinh bỉ, cùng mới một loại thương hại, nói: "Ngươi nên đau khổ thì hơn, bởi vì sau khi thực hiện phương án hai thì một khi bọn ta tới đây, cái gọi là ba ngàn đạo châu cũng sẽ không còn tồn tại nữa, sẽ càng đáng sợ hơn."

"Ngươi đang nói gì thế?" Thạch Hạo rất muốn biết tình hình cụ thể.

"Chờ ngươi chết rồi hẵng hay, lúc đó ta sẽ nói cho tàn hồn của ngươi biết!" Tròng mắt lên tiếng rồi đập về trước.

Thạch Hạo hét lớn, vận dụng hết thảy bảo thuật đại chiến với nó.

Mấy năm vừa qua, Thạch Hạo một đường tiến mạnh, cũng coi như là vô cùng ngang ngược thế nhưng trước mặt lại rơi vào ngàn cân treo sợi tóc, viên

Tròng mắt này mặc dù không đầy đủ thế nhưng lại lợi hại tới mức quỷ quái.

"Ta không tin sẽ không giết chết được ngươi!" Thạch Hạo hét lớn.

Viên Tròng mắt kia thì đỏ đậm như máu, toàn thân tỏa ra ánh sáng khiến hư không vặn vẹo sụp đổ chẳng ra hình dạng gì.

Nó càng tức giận hơn, không ngờ lại suy yếu tới ức này, ngay cả một tên tiểu bối cũng giết không xong.

"Keeng!"

Đúng lúc này thì thanh mâu gãy đầy rủ sét cắm bên trong Tròng mắt chấn động, tiếp đó là tỏa ra ánh sáng hừng hực, những gỉ đồng bong tróc ra và bên trên xuất hiện một nhóm cổ ngữ rực rỡ.

"A..." Tròng mắt hét lớn, máu tươi không ngừng ứa ra, toàn thân càng thêm cháy đen tựa như gặp phải đòn đánh nghiêm trọng.

"Ta biết ngay mà, tàn binh như ngươi là do Tiên khí sau khi vỡ nát lưu lại, có ý chí Tiên đạo!" Nó gào thét.

Đây cũng chính là nguyên nhân mà nó không cách nào ép thanh chiến mâu này ra ngoài được, trước sau đâm thẳng vào sâu trong con ngươi.

"Giết!" Thạch Hạo hét lớn.

Đồng thời chiến mâu đồng kia cũng rung động khiến cho Tròng mắt hét thảm, máu tươi chảy dài, nó nứt toác và bị chấn thành hai nửa!

==========

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1046: Tiên Đồ*

(*): Đường đi của Tiên.

Tròng mắt nứt toác, máu tươi tí tách.

Con ngươi đỏ lòm và đầy chói mắt, ánh đỏ chiếu rọi.

Đoạn mâu kia rung lắc khuấy trộn như muốn phá hủy đi Tròng mắt này.

Hàng loạt các loại bảo thuật của Thạch Hạo xuất hiện và lao về trước, hắn cảm thấy viên Tròng mắt này quá nguy hiểm, cần phải giải quyết càng nhanh càng tốt.

"Xoẹt!"

Máu đen không ngừng ứa ra, viên Tròng mắt này tựa như là một cái động không đáy không ngừng trào ra huyết dịch, từ đỏ đậm tới đen thui kèm theo đó là khí tức lạnh lẽo.

"Hả?"

Thạch Hạo kinh hãi, trong hư không lại xuất hiện một cái hố đen và nuốt chửng tất cả mọi thứ xung quanh, chính là do Tròng mắt kia biến thành, không ngờ nó đã biến dạng hoàn toàn như vầy.

Thạch Hạo dùng toàn lực chống lại, bảo thuật Liễu Thần xuất hiện, mấy chục cành cây vàng óng lao vút ra rồi đánh nứt hư không hòng làm tan rã hố đen ấy.

"Ngươi biết bảo thuật của nó nữa à?!" Hiển nhiên, viên Tròng mắt này rất sợ hãi.

Nó đầy lạnh lẽo, con ngươi thăm thẳm, tuy rằng đã nứt toác ra thế nhưng lại phát sinh hào quang kỳ dị, nó nhìn chằm chằm Thạch Hạo và lạnh giọng nói: "Cây liễu kia còn chưa chết, đúng không?!"

"Ầm!"

Đúng lúc này, bên trong Tròng mắt tựa như là vực sâu địa ngục đó có một cánh cửa nối liền với một con đường màu máu, tựa như muốn thu Thạch Hạo vào trong.

Nó đã động sát cơ, bất chấp hậu quả hòng trấn áp và thu giữ Thạch Hạo.

"Chém!"

Thạch Hạo vung thanh tiên kiếm Đại La, kiếm thai phát sáng rực rỡ, những dấu tích bên trên thân kiếm chợt sáng lên, một người đang phi tiên, sương trắng lan tỏa, mưa ánh sáng khắp nơi đầy xán lạn.

"Hả, sao thế?!" Tròng mắt kinh hãi, nó phát hiên đoạn mâu gãy cắm trong mắt mình đang điên cuồng quấy phá, là đang thiếu đốt và tỏa sáng.

"Có quan hệ với thanh kiếm thai kia?" Nó kinh ngạc trong lòng.

Dù là Thạch Hạo cũng cảm thấy được sự khác lạ, cùng với nhịp vung kiếm của hắn thì đoạn mâu đồng kia tựa như thức tỉnh, ở mặt trên có một nhóm chữ cổ cũng đang sáng rực theo.

"Không!" Tròng mắt hét lớn, nó cảm thấy sợ hãi.

"Ầm!"

Dấu ấn Tiên đạo còn sót lại trong đoạn mâu gãy kia nổ tung, thanh tàn khí này đã tự thiêu đốt chính mình và cứ thế phân hủy, cùng kéo viên Tròng mắt về phía hủy diệt.

Máu đen tung tóe, trong tích tắc Tròng mắt nổ tung, quá nhanh, ngay cả cánh cửa mà nó mở ra cũng nát tan và giải thể toàn bộ, tất cả hóa thành ánh

máu và trở thành khói bụi.

Quá đột ngột, việc này khiến Thạch Hạo giật bắn mình, thanh kiếm thai trong tay đâm về đằng trước vừa khéo nhận lấy phần dư âm vừa nãy.

"A..."

Tiếng kêu thê lương truyền tới rồi sau đó chợt yên tĩnh trở lại, nơi đây khôi phục lại vẻ tĩnh mịch.

Một luồng tàn linh của Tròng mắt bay ra rồi đánh thẳng lên trên kiếm thai, kết quả, chỉ trong nháy mắt đã hóa thành tro bụi, không còn tồn tại nữa.

Hào quang biến mất, núi rừng khôi phục lại vẻ yên tĩnh vốn có.

Nếu không có những bột bụi của đoạn mâu đồng và máu đen kia thì rất khó khiến người khác tin rằng vừa nãy đã xảy ra một trận chiến, nơi đây từng xuất hiện một sinh linh phi thường đáng sợ.

Thạch Hạo kinh ngạc nhìn thanh kiếm thai trong tay của mình, vật này có gì đó là lạ, tuyệt đối không đơn giản như bề ngoài.

Đây là thứ được lấy từ Tiên cổ, là do Ngũ Quan vương năm xưa đánh mất, nghe đồn, thanh kiếm thai này là do thiên địa sinh ra từ một cổ quáng trong lòng đất.

"Thứ này..." Thạch Hạo không biết nói gì cả, sau khi suy tính hồi lâu thì mới thu nói lại.

Tiếp đó, hắn lại nghĩ tới viễn Tròng mắt kia, Biên hoang bất ổn, quả nhiên sẽ đại loạn, thế gian này đâu đâu cũng là khói lửa, tháng ngày máu chảy thành sông còn không xa nữa.

"Con đường này, vẫn phải đi."

Thạch Hạo thở dài, hiện giờ có suy nghĩ nhiều hơn nữa cũng vô ích mà thôi, việc quan trọng nhất hiện tại là nhanh chóng tăng mạnh tu vi, quật khởi

càng sớm càng tốt. Nếu không, tới lúc đại kiếp nạn đổ xuống thì dù cho hắn có thiên phú cái thế cũng vô dụng mà thôi, chưa trưởng thành thì dù là rồng con cũng sẽ trở thành đồ ăn.

Tiếp đó, hắn ra sức chạy về trước.

Bên trong Cấm khu này rất là kỳ lạ, có một số nơi có thể phi hành và cũng có rất nhiều chỗ không biết vì sao lại xuất hiện những pháp tắc kỳ lạ, sẽ ép người từ trên vòm trời xuống dưới.

Tựa như là đang nhắc nhở rằng, kẻ xâm nhập phải kính nể nơi này, không được khinh nhờn, không được bay loạn.

Trên đường đi hắn vượt qua không ít tu sĩ, cũng không phải tốc độ của những người này nhanh nên mới đi trước hắn, mà bọn họ đã được đưa thẳng tới nơi đây, có người cách cả hàng chục, hàng trăm vạn dặm.

Nhưng mà, trên đường đi hắn cũng thấy không ít thi thể, trên người bọn họ chẳng hề có chút thương tích nào mà thay vào đó là nụ cười tươi vẫn nằm trên môi.

Chuyện như vậy hắn cũng không có thời gian để đi tìm hiểu, ở nơi đáng sợ như vầy mà còn tra xét thì khả năng sẽ đẩy mình vào trong cũng nên.

Đột nhiên, phía trước tung tóe sương máu, trên mặt đất có không biết bao nhiêu bộ thi thể, có thể nói là đã bị diệt sạch toàn bộ.

Sau khi tới nơi thì Thạch Hạo dừng lại, hắn rời xa ba ngàn châu cũng chưa tới trăm vạn dặm thế nhưng đã liên tiếp rơi vào hiểm cảnh, nên khiến hắn tập trung tinh thần tới cao độ.

Bức chân của hắn chậm lại, từ từ cất bước về trước, con đường này không thể tránh né được, bởi vì bên trên không trung có từng đại tinh màu xanh lam đang lơ lững cách mặt đất chưa tới trăm trượng, mà hai bên đường cũng có những đại tinh bị phá hủy rớt xuống.

Những đại tinh này tựa như ngọn núi nhỏ tỏa ánh sáng xanh lam lấp lánh như là ngọc thạch.

Đây quả là một kỳ cảnh, mỗi một đại tinh đều tỏa ra phù văn.

"Những đại tinh này được cao thủ tuyệt đại dùng pháp lực luyện chế và hóa nhỏ lại thành một ngọn núi cao, rất nhiều đại tinh được sắp xếp ở nơi này, chẳng lẽ là một đại trận à?"

Dù là ai tới đây cũng sẽ hãi hùng khiếp vía, những đại tinh này to lớn tới rợn người.

Thạch Hạo chuyển bước về trước, thi thể càng ngày càng nhiều, sắc mặt hắn càng thêm nghiêm nghị hơn, rốt cuộc thì cũng tới được khu vực quan trọng nhất, tiếp đó là hắn nhìn thấy một cô gái đang bị giam cầm.

Từng vệt sáng tựa như là những dải cát không ngừng hạ xuống từ những đại tinh bên trên, chúng ép cho hư không vặn vẹo và tỏa ra luồng kiếm khí vô hình.

"Ồ?"

Thạch Hạo ngạc nhiên, kiếm khí này chẳng hề làm tổn hại tới thân thể mà chỉ trảm nguyên hồn, chẳng trách trên đường đi lại có nhiều thi thể chẳng hề có vết thương nào trên cơ thể cả.

Đây là một tàn trận cổ đại, mặc dù sự lợi hại đã giảm sút thế nhưng vẫn còn rất kinh người, dù sao cũng là trận pháp mà vị đại năng vô thượng đã luyện hóa rất nhiều đại tinh rồi bố trí nên.

"Là nàng!"

Thạch Hạo nhận ra, đó là một cô gái thân mặc áo xanh, dáng dấp quyến rủ, tựa như là một bông sen thần đang chập chờn ánh sáng.

Đó là Thanh Tiên, cũng tính là một trong những cao thủ trẻ tuổi của ba

ngàn châu, năm xưa khi Thạch Hạo từ Hư Thần giới đăng lâm lên đàn Đồng Tước, đi vào Linh giới của ba ngàn châu thì từng gặp qua huynh đệ của nàng, và lúc đó cũng đã diễn ra một trận chiến.

Thanh Tiên, là sơ đại của Liên tộc với tiếng tăm lừng lẫy, mạnh hơn cả Thiểm Điện tử và Minh tử, trong phái nữ thì nàng cực kỳ nổi danh, xếp hạng đầu tiên.

Nhưng vào lúc này thì nàng không cách nào nhúc nhích, mi tâm rỉ máu, trên gương mặt xinh đẹp ấy tràn ngập vẻ đau đớn, ánh mắt mờ mịt đi rất nhiều.

Thạch Hạo muốn cứu giúp thế nhưng đã chậm.

Thanh Tiên khi nhìn thấy hắn thì ánh mắt sáng rực lên, thế nhưng cuối cùng chỉ đành nhắm mắt ra đi.

"Đúng là tàn khốc thật." Thạch Hạo mặt chẳng hề cảm xúc, ngay cả người tiếng tăm cả ba ngàn châu cũng chết ở nơi này.

Thế nhưng, con đường này nhất định phải đi, hắn xông về trước, khống chế các loại bảo thuật để chống trả lại.

"Bụp!"

Mi tâm của Thạch Hạo ứa máu vì hắn đã đi tới ngay chỗ giao nhau, kiếm khí vô hình đó không ngừng nghiền ép và xóa bỏ linh hồn của hắn.

Hắn miệng tụng Nguyên thủy chân giải và khống chế các loại bảo thuật, dùng hết khả năng chống trả, cuối cùng thần hồn tuy hơi bị thương thế nhưng cũng coi như đã vượt qua được nơi này.

"Răng rắc!"

Giữa bầu trời có một đại tinh màu lam nổ tung.

Kiếm khí vô hình đó yếu bớt, không còn mãnh liệt như trước nữa.

Cùng lúc, Thanh Tiên rớt ầm xuống mặt đất và rồi từ từ thu nhỏ lại, hóa thành một hạt giống.

"Niết bàn?!" Thạch Hạo giật mình, cô gái này đúng là bất phàm, cũng không hề tuyệt diệt mà lại hóa thành một hạt giống xanh biếc tựa như ngọc thạch.

"Xin hãy chôn ta ở gần nơi này." Một giọng nói yếu ớt truyền tới.

"Ta mang ngươi rời khỏi nơi này thì không phải càng tốt hơn hay sao?" Thạch Hạo hỏi.

"Không, đây là đại kiếp nạn của ta và cũng là cơ duyên của ta, ta cảm thấy khí tức của Hỗn Độn Thanh Liên lưu lại, xin hãy giúp ta." Thanh Tiên tuyền âm.

Thạch Hạo nghe thấy thế thì ngẩng đầu nhìn từng ngôi đại tinh xanh lam bên trên, tổng cộng cũng phải tới mấy vạn ngôi, tất cả đều do cao thủ cái thế luyện hóa thành.

"Hỗn Độn Thanh Liên?" Thạch Hạo không rõ.

"Người ấy không thuộc về kỷ nguyên này thế nhưng từng đạt tới đỉnh cao nhất, được xưng là một cây hoa sen giữa trời xanh vạn cổ, xin hãy giúp ta, ngày khác tất có báo đáp." Thanh Tiên nói.

"Được!" Thạch Hạo gật đầu chứ không hề lưỡng lự gì cả, việc này quá dễ, lập tức hắn vùi hạt giống xanh biếc này vào trong đất cách nơi này không xa.

Sau đó, hắn tiếp tục lên đường.

Sau năm ngày, một khu rừng trúc màu tím che kín phía trước, sương trắng che mờ tựa như là tiên cảnh.

Dọc theo đường đi Thạch Hạo chẳng hề thấy bất kỳ ai, chỉ có duy nhất

mình hắn ở nơi này, khi nhìn thấy cảnh tượng đó thì khá là giật mình, thi thoảng còn nghe được khí tức Tiên đạo.

"Vùng Cấm khu này yêu tà thật, vì sao trên đường đi này lại thấy được khí tượng Tiên gia chứ?"

Thạch Hạo vừa đề phòng vừa tiến về trước.

Khi tiến vào trong Tử Trúc lâm thì thiên địa đột nhiên biến đổi, cảnh tượng đại biến, hàng loạt hào quang xuất hiện, còn có hỗn độn không ngừng cuộn trào.

Đây là một giới riêng!

Sương trắng hờ hững trôi, núi sông xanh tươi, tiên cầm bay lượn, thụy thú qua lại.

Hoàn toàn thay đổi, đây là một vùng thế giới khác.

Thạch Hạo nhìn thấy một vài sinh linh đáng lẽ đã biến mất ở kỷ nguyên này, sớm đã trở thành truyền thuyết.

Ấu thú kỳ lân!

Hắn nhìn thấy một thiếu nữ đang ôm một con kỳ lân trắng trong lòng và không ngừng vui đùa với nó.

Hắn nhìn thấy một con phượng hoàng hóa thành một thiếu nữ với bảo y năm màu, nàng hạ xuống bên trên một ngọn linh sơn đang phát sáng.

Tiếp đó, hắn nhìn thấy một chàng thanh niên lượn lờ tiên khí, sau lưng là một thanh bảo kiếm được đúc từ tiên kim Quang Minh, tiêu dao tự tại, vừa đi vừa hát.

"Ta tới nơi nào thế này?" Trong lòng Thạch Hạo chấn kinh cho rằng mình rơi vào ảo cảnh, thế nhưng thần giác của hắn lại biết, đó đều là cường giả chân chính, không phải là hư vô.

Chuyên gì thế này?

Chẳng lẽ nói, đây là một tiểu thiên địa còn sót lại từ kỷ nguyên Tiên cổ, hoàn hảo không chút tổn hại nào, còn có người sống từ kỷ nguyên kia, và trùng hợp là hắn phát hiện rồi đi vào nơi này.

Nơi đây tràn ngập tiên vụ trắng xóa, từng tòa linh sơn không ngừng phát sáng, hàng loạt cổ dược phải tới cả trăm ngàn năm với hương thơm nức mũi.

Thạch Hạo có chút bối rối, không biết vì sao.

Khi hắn đi về trước thì có người hướng hắn chào hỏi.

Cô gái hóa từ Tiên Hoàng kia với bờ môi đỏ nhoẻn miệng cười, nói: "Huynh đài tới từ nơi nào?"

"Ba ngàn đạo châu." Thạch Hạo đáp lại.

"Chưa từng nghe tới, khả năng là một động phủ Chân Tiên à?" Nàng nhẹ nhàng cười.

"Xin hỏi đây là nơi nào?" Thạch Hạo hỏi.

"Tất nhiên là Tiên phủ rồi, mênh mông vô tận, huynh đài cũng tới tham gia thịnh hội à? Rất nhiều tuấn kiệt trẻ tuổi tới tụ hội, họ đều là những người kiệt xuất nhất của các tộc, lần giao lưu này khả năng chúng ta đều có thu hoạch cả." Cô gái do Tiên Hoàng hóa thành nói.

Thạch Hạo há miệng như muốn nói gì đó, tới cùng là hắn đã tới nơi nào vầy?

Tiếp đó, có một vài người trẻ tuổi bước tới chào hỏi lẫn nhau mà chẳng hề đề phòng gì cả, tất cả đều rất vui vẻ, nhữngn gười này tựa như không hề tranh với đời vậy.

Thạch Hạo có chút không tin nên vuốt ve Kỳ lân con trong lòng thiếu nữ

nọ, tất cả đều là thật cả.

Kỳ lân con trắng này trừng mắt nhìn hắn, tựa như không thích hắn làm thế.

"Ta là đang mộng về Tiên cổ hay là Tiên cổ lại xuất hiện?" Thạch Hạo ngây người.

==========

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1047: Nam Hải Tử Trúc Lâm

Sao lại không ngờ vực được chứ, tới tận đời này mà làm sao có thể nhìn thấy được những sinh linh như vầy?

"Huynh đài làm sao vậy?" Hoàng nữ mặc y phục năm màu quan tâm hỏi.

"Ta cảm thấy hơi chóng mặt." Thạch Hạo vỗ vỗ trán đầu mê muội, những thứ mà bản thân thấy quá đáng ngờ, khó giải thích, hiện giờ là niên đại nào rồi mà còn có thể thấy được những con như Kỳ Lân trắng này.

Hoàng nữ thở ra một hơi rồi nở nụ cười, còn những người khác thì vô cùng kinh ngạc, dù là Kỳ lân con cũng không ngừng chớp chớp mắt, lầu bầu nói: "Tẩu hỏa nhập ma rồi."

Bọn họ thân là tu sĩ cho nên làm sao có khả năng sẽ bị hoa mắt chóng mắt chứ, trừ phi là trọng thương nếu không khi tinh khí thần tràn đầy, tỏa sáng cùng nhật nguyệt thì sẽ luôn luôn ở trạng thái cường thịnh.

Y phục năm màu sáng rực, đó chính là một bộ chiến y do chân vũ của phượng hoàng hóa thành, bộ này được khoác lên trên người của Hoàng nữ tựa như là một lớp lụa mỏng lấp lánh, ngay cả những sợi tóc cũng lấp lánh hào quang năm màu, da dẻ trắng mịn như tuyết, cặp mắt to tròn trong veo, lông mi dài cong vút.

"Đạo huynh, chẳng lẽ huynh bắt đầu hợp Đạo nên có chút không được khỏe mà cảm thấy chóng mặt?" Nàng trêu ghẹo nói.

Những người khác cũng nở nụ cười, ở nơi này không hề có một ai là phàm tục, đều có dáng vẻ Tiên đạo, tất cả đều làm cho Thạch Hạo kinh ngạc không thôi, hắn biết mình đã tới một địa phương không cách nào tưởng tượng nổi.

Thạch Hạo ngượng ngùng, làm sao hợp Đạo được chứ, từ này hắn cũng chưa từng nghe qua, vả lại phương pháp tu hành hiện giờ của hắn cũng tuyệt đối khác với những người này.

"Huynh đài, ta thấy hơi thở của huynh không giống với bọn ta lắm, tu luyện pháp môn cũng khác, đã đạt được Tiên chủng gì mà có thể hoàn toàn dung hợp với bản thân thế?" Chàng trai lưng mang kiếm được rèn từ tiên kim Quang Minh nhã nhặn hỏi.

"Một loại cổ hỏa." Thạch Hạo nhắm mắt nói, hắn thật sự không hề biết chút nào về pháp môn của thời đại Tiên cổ cho nên cũng chỉ có thể trả lời như thế.

"Nói thế thì đây khả năng là Hỏa chủng mà một vị tiền bối đại năng sau khi chết đi lưu lại rồi, xem ra một khi huynh đài dung hợp hoàn toàn thì thế gian này lại có thêm một cao thủ siêu cấp nữa rồi." Thanh niên gật đầu.

"Ồ, thanh kiếm trên người ngươi trông rất đặc biệt nhen." Thiếu nữ ôm Kỳ lân con trong lòng lên tiếng, đồng thời nhìn chằm chằm về thanh kiếm thai.

Từ khi tiến vào trong Tử Trúc lâm này thì Thạch Hạo đã lấy ra tiên kiếm Đại la dùng để phòng thân, sau đó thì móc ở trên người và lúc này cũng đã bị người nhận ra.

"Có điểm lạ, nhìn rất là quen mắt." Có người nhỏ giọng nói.

"Rất quen à, thanh kiếm này lờ mờ chẳng có chút hào quang nào cả, trông rất là bình thường." Hoàng nữ nói, trong khi chớp mắt thì hào quang năm màu lấp lánh, một luồng uy nghiêm lan tỏa và ẩn chứa vẻ siêu nhiên bên trong.

Những người trẻ tuổi ở nơi này đều quét nhìn kiếm thai vài lần, có vài người cảm nhận được vẻ kỳ lạ nên tự nhũ, nói: "Thanh kiếm này rất giống với thanh kiếm mà tổ sư từng đề cập qua, khả năng đây là hàng dựng."

Những người khác cũng nở nụ cười tươi, cũng là vì vũ khí của rất nhiều người là mô phỏng chế tạo theo từ những thanh binh khí của cao nhân tiền bối trước.

"Thanh kiếm này của ta cũng là hàng dựng đây, bên trong có trộn lẫn sáu lạng tiên kim Quang Minh, mặc dù cũng không ít thế nhưng vẫn còn kém xa so với binh khí của vị Tiên vương kia." Chàng trai lưng mang bảo kiếm lắc đầu cười nói.

Những người khác cũng hồ hởi lên tiếng, ai cũng rất từ tốn, ai cũng không tranh với đời, hoàn toàn không có sự quyết tâm như những anh tài trong các tộc của ba ngàn châu.

Trong lòng Thạch Hạo thở dài, đây mới là Tu tiên giả ư? Cảnh sắc an lành, thoát khỏi trần gian, không cầu không tranh, hoàn toàn khác với những tu sĩ mà mình từng gặp qua.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng rất chấn động, thanh kiếm thai trong tay mình chẳng lẽ còn có lai lịch kỳ lạ khác hay sao?

Bởi vì hắn biết, thanh kiếm thai này rất thần bí.

"Nơi này không phải là nơi để trò chuyện, chúng ta đi chỗ khác thôi."

Đây là một cuộc thịnh hội, dựa theo những gì những người này từng nói thì sẽ có rất nhiều tộc tới, đều là cường giả, là nhóm trẻ tuổi đại biểu cho sự kinh diễm trong thế gian, ngoài ra còn có một vài bá chủ sẽ tới đây để giảng đạo.

Thạch Hạo nghe xong thì trong lòng mừng thầm, bất kể nói gì đi nữa thì cũng phải đi xem một lần, mặc kệ có kỳ lạ tới đâu thì cũng phải trải qua mới được.

Bởi vì hắn cảm thấy, thứ mà những người này giảng giải, tựa như truyền thừa, đạo pháp... đều không phải là giả, vừa nãy chỉ đơn thuần trò chuyện vài câu mà đã có thể làm cho tâm của hắn hơi ngộ ra thứ gì.

Nếu như có thể nghe được cao thủ tuyệt đại giảng đạo, giải thích những phương pháp tu hành khác lạ này thì chắc chắn hắn sẽ đạt được ích lợi rất nhiều, đáng để đi tham quan.

Trên đường đi, những người trẻ tuổi này tụm năm tụm ba trò chuyện, bộ dáng rất là thảnh thơi, không hề lo lắng gì cả và cũng chẳng hề có phong mang khiếp người.

Thạch Hạo thầm than, những người này chẳng hề tranh với đời, hoàn toàn khác với những tu sĩ mà mình đã thấy trước đây.

"Đến rồi, đây chính là Nam Hải Tử Trúc lâm, là phủ đệ của một vị tiền bối đại năng, và cuộc thịnh hội lần này sẽ được cử hành ở nơi này."

Một con rắn tám đầu bay tới, mỗi cái đầu đều lớn như ngọn núi nhỏ, trên lưng của nó có cõng một tòa cung điện bằng ngọc tỏa ra ánh sáng lung linh, nó bay thẳng vào trong biển xanh phía trước.

"Chân Tiên tới rồi!" Có người kinh ngạc nhìn bóng người biến mất kia.

"Boong!"

Tiếng chuông văng vẳng vang lên, một chiếc chuông lớn vút ngang từ phía chân trời và tiến vào trong Nam Hải Tử Trúc lâm, tiếng chuông rất nhẹ nhàng như muốn người khác ngộ đạo, tựa như có cảm ngộ cực sâu.

"Vị đại nhân này cũng tới rồi, quả là làm người khác giật mình mà!"

"Trời ạ, Vô Chung đại nhân cũng tới, sao lại như thế, ai cũng nói đại nhân đang tìm hiểu đại đạo vô thượng, thân thể có một chút vấn đề nên đã ẩn cư không biết bao nhiêu đời rồi, không nghĩ rằng hôm nay lại xuất hiện!"

Ngay cả Hoàng nữ cũng mừng rỡ và đầy kích động, nàng không ngừng hò hét thể hiện vẻ hoạt bát của một thiếu nữ, trong con ngươi tỏa ra hào quang năm màu, không còn sự uy nghiêm vốn có trước đó.

Thạch Hạo lúc này cũng chấn động, Vô Chung? Cái tên này hắn chẳng hề xa lạ gì, ở ba ngàn đạo châu có tàn chuông của người này, hiện tại hắn cảm thấy ngổn ngang không thôi.

Người này vẫn chưa chết? Hiện tại đang trú trong một khu Tiên phủ và hiện giờ chân thân sẽ xuất hiện sao?

Hắn càng ngày càng chờ mong, Thạch Hạo cảm thấy, có thể tiến vào Nam Hải Tử Trúc lâm này thì quả là một hồi vận may to lớn, dù nói gì thì có lẽ hắn sẽ hiểu rõ một chút bí ẩn nào đó.

Biển xanh vô ngần, mênh mông vô bờ, tựa như là một khối ngọc thạch xinh đẹp khắc thành, có ánh sáng lộng lẫy lấp lánh, mà bên trên mặt biển lại lượn lờ sương trắng, khí tức Tiên đạo ngập tràn.

"Tốt thật." Thạch Hạo than thở, đây là thánh địa để tu luyện, nếu tọa quan ở đây thì chắc chắn tốt hơn hẳn bất kỳ đâu của ba ngàn châu, nơi đây khiến lòng người an lành.

Bọn họ từ từ bay về trước, sau đó không lâu thì thấy từng cây trúc tím cắm rễ trong biển xanh, mỗi một cây đều to lớn và tươi tốt.

Thạch Hạo trợn tròn mắt, đây đều là những cây trúc ư?

Quá to lớn, tất cả đều cao như núi vậy.

Quan trọng nhất chính là, tất cả đều mọc dài trong biển, rễ cây cắm sâu dưới đáy biển, hơn nửa thân cây mới lộ lên trên mặt biển, tất cả đều cứng rắn dựng thẳng, những cơn sóng biển dập dào không cách nào đẩy ngã được chúng

Đây là Nam Hải Tử Trúc lâm? Quá thơ mộng, Thạch Hạo chưa bao giờ thấy cây trúc nào như vậy.

Dõi mắt nhìn, ánh tím khắp nơi, mỗi một cây tựa như được đúc từ tử kim lấp lánh rạng ngời, mỗi một đốt trúc đều được phân biệt rõ ràng, những chiếc

lá không ngừng tỏa hơi tím.

"Đúng là một nơi tốt thật." Thạch Hạo lần nữa thầm khen.

Biển xanh vô ngần, cự trúc tím liên miên, cảnh tượng hùng vĩ, linh khí mịt mờ khuếch tán, vẻ đẹp khiến người khác không thể không thán phục.

"Ồ, đó là một con rồng à?!" Thạch Hạo chỉ về phía ngoài khơi, hai mắt mở to đầy giật mình.

Nơi đó hiện lên sóng lớn tựa như bị một cây búa lớn đánh tan sang hai bên, bọt nước văng tung tóe, hình thành nên một con đường dưới nước.

Nơi đó có một con Bạch long vượt sóng tiến tới, cặp sừng như cây lớn, đầu rồng như núi cao mang theo long khí kinh thiên lại đây.

"Nó không phải là rồng đâu, mà là Bạch Giao quân vương, chỉ thiếu chút nữa là có thể lột xác hoàn toàn, thế nhưng nó cũng rất mạnh." Thanh niêm lưng mang bảo kiếm tiên kim Quang Minh giải thích.

"Nơi này tốt thật." Thạch Hạo lẩm bẩm, chỉ thiếu chút nữa là đã có thể thấy được sự hiện diện của rồng, thế giới này chắc chắn sẽ không thiếu Chân long.

Trên thực tế, khi hắn quay đầu nhìn lại thì cảm thấy rất thích thú, bởi vì bên cạnh hắn có một Hoàng nữ, và có cả Kỳ lân con trắng như tuyết này.

Rất nhanh, đám người Thạch Hạo xuyên qua Tử Trúc lâm và đi vào nơi sâu nhất của Nam Hải, rốt cuộc cả đám đã thấy được lục địa, đó là một đạo thổ với hoa thơm cỏ lạ chim hót véo von.

Bốn phía đều là biển xanh, còn có Tử Trúc lâm cao chót vót, ở giữa lại là một tòa Tiên đảo, một nửa của tòa này lơ lững trên không trung, sương trắng ngập tràn, tiên khí bốc hơi, không cách nào diễn tả được vẻ thánh khiết của nó.

Quả đúng là động phủ Chân Tiên, Thạch Hạo cũng chỉ có thể cảm thán như vậy.

Những người khác lộ vẻ kỳ lạ, biểu thị vẻ không hiểu.

Bởi vì, dưới cái nhìn của bọn họ thì đây vốn là nơi ẩn cư của một vị Tiên nhân, là động phủ của người này, vậy thì có gì đáng kinh ngạc chứ.

Thạch Hạo lúng tủng nở nụ cười, trong lòng tự giễu bản thân, hắn tới từ ba ngàn đạo châu, cơ bản chưa hề gặp qua Trường Sinh giả, Tiên thì cách hắn quá xa vời.

Ở đây, hắn nhìn thấy dị tượng như vậy thì đều là xuất phát từ bản năng, cho nên không cách nào bình tĩnh được.

Trên đảo đã tới rất nhiều người, có nam có nữ, có già có trẻ, ai cũng nhã nhặn, chẳng có sát khí, không hề tranh chấp, mọi người mỉm cười chào nhau, chuyện trò rất là hăng say.

Trên đạo có rất nhiều bàn bằng thạch, bên trên để dầy trái cây cùng rượu ngon.

Sương trắng lượn lờ chưa tới đầu gối, hoa sen nở rộ cắm rễ trong hư không, bất luận là lá hay là hoa đều là màu vàng óng, vô cùng bất phàm.

Ở đây, thần lộc năm màu đội một chiếc mâm ngọc ở trên đầu và từ từ dâng trái cây, vượn trắng rất là từ tốn đứng cạnh rót rượu cho mọi người.

Dù thế nào thì đây cũng là một buổi thịnh hội của Chân Tiên, rời xa náo động của thế gian, nếu có thì cũng chỉ là một thứ vẻ đẹp xuất thế.

"Đây mới chính là Tu tiên giả." Thạch Hạo thầm than, hắn đột nhiên cảm thấy muốn được như những người này, rất muốn ở lại mãi nơi này, không rời khỏi nơi đây.

Bỗng nhiên, tiên hà sáng rực, ráng lành ngàn vạn.

Bên ngoài Nam Hải có một con đường tử kim nhanh chóng kéo dài tới đây, từ phía ngoài trải dài vào trong đảo, một vị trung niên mờ ảo không rõ hình dáng thế nhưng lại có một luồng uy nghiêm đang bước trên con đường tử kim tiến lại.

Rất nhiều người đứng dậy nghênh đón, từng tiếng kinh hô vang lên.

"Lục Đạo Luân Hồi Tiên vương tới!" Thiếu nữ ôm Kỳ lân con khiếp sợ, tựa như không nghĩ tới người này cũng sẽ tới.

"Rất nổi danh à?" Thạch Hạo hỏi

"Ngươi còn là người tu hành không thế, ngay cả vị Tiên vương này mà cũng không biết?" Thiếu nữ lườm hắn một cái.

Thạch Hạo không nói gì cả, quả thật hắn không biết.

Nhưng, rất nhanh con mắt của hắn liền trợn tròn, trên đỉnh đầu của vị Tiên vương đó có lơ lững một món pháp khí, hoặc có thể nói là pháp khí đã bị vỡ vụn thành mấy miếng, lúc này khiến tâm thần hắn chấn động kịch liệt.

"Luân Hồi bàn!" Trong lòng hắn thầm run lên.

Lúc ở hạ giới thì hắn từng thấy qua, chàng trai với ngọn lửa thần bí kia sở hữu một miếng nhỏ Luân Hồi bàn này.

Mà trên đỉnh đầu của người này lại có tới mấy miếng nhỏ!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1048: Về Tiên Cổ

Luân Hồi bàn!

Là do người này luyện chế?

Thạch Hạo trợn tròn mắt, chủ nhân của món chí bảo ở thượng giới lại xuất hiện nơi này, cứ như là một giác mộng vậy.

Những món chí bảo hỗn độn này, cái nào chẳng có lai lịch to lớn, tất cả đều có quá khứ kinh người, không cách nào có thể tái hiện lại truyền kỳ của bất kỳ món nào.

Hôm nay, có thể nhìn thấy chủ nhân của những món này, quá khó tin.

"Lục Đạo Luân Hồi Tiên vương vẫn còn đang nghiên cứu đại đạo của mình, lý tưởng của người quá cao vời, không biết có thể thực hiện được hay không." Hoàng nữ nhẹ giọng nói.

"Nhất định sẽ được, Lục Đạo Luân Hồi tiên vương kinh tài tuyệt diễm, khí phách to lớn, người nếu muốn nghiên cứu Luân hồi thì chắc chắn sẽ thành công!" Thiếu nữ ôm Kỳ lân con trong lòng chớp chớp mắt, vẻ mặt đầy sùng bái.

Ngay cả Kỳ lân con cũng mở to mắt, hai chân trước khép chặt lại biểu thị tán đồng.

"Lục Đạo Luân Hồi Tiên vương vô cùng tài giỏi, không hề thấp hơn với Vô Chung đại nhân, cho nên chắc chắn sẽ có một ngày kia." Thanh niên lưng mang bảo kiếm cũng nói theo.

"Haizz, dù là Luân Hồi bàn mà chính người luyện chế cũng đã bị chia

năm xẻ bảy, là do chính mình phá hủy, chỉ sợ người quá tập trung mà đẩy tương lai mình vào trong." Có người đứng bên cạnh lo lắng nói.

Thạch Hạo nghe những lời này thì lòng chập trùng, quá chấn động, có người đang nghiên cứu Luân hồi, mà thế gian này vốn chẳng hề tồn tại!

Dù nói gì đi nữa, hôm nay hắn tới nơi đây dù không đạt được gì, thế nhưng chỉ cần biết được nhiêu đây bí ẩn là quá đủ rồi.

Ngọn lửa hừng hực, vầng thái dương trên trời cao lao nhanh tới Nam Hải Tử Trúc lâm, ánh sáng của nó vô cùng mãnh liệt khiến cho nước biển đều bốc hơi cả.

"Tên lão già kia, tồn tại cùng thiên địa, già cái đầu rồi mà còn như đám nhóc nghịch ngợm thế à." Bên trong Tử Trúc lâm có người cười nói.

Giữa bầu trời truyền tới tiếng cười ha hả, vầng thái dương vàng óng đó hóa thành một con Kim ô, vẻ hừng hực đều thu lại và rồi từ trong hư không bay tới, sau cùng hóa thành một ông lão với bộ đạo bào vàng óng.

"Nhìn kìa, vì lão tới nơi này cho nên trên trời cao không còn ai quản lý nữa, thiên địa mờ ảo hóa thành đêm đen hết cả rồi." Có người tức giận.

"Không sao." Con Kim ô này ấn tay, một vệt kim quang bay vút lên trời cao và hóa thành một vầng thái dương, lần nữa chiếu sáng vạn vật.

Đây là thần thông tuyệt thế, một chỉ điểm ra liền hóa thành một mặt trời, Thạch Hạo thấy thủ đoạn như vầy liền tê dại, không biết nói ra sao cả.

Đám người trẻ tuổi liền tụ lại cùng nhau và thảo pháp luận đạo, Thạch Hạo ngạc nhiên phát hiện, cách tu luyện của hắn hoàn toàn khác cho nên chẳng hề hiểu bọn họ đang nói gì cả.

Hệ thống khác nhau, trừ phi tình cờ nhắc tới những bí thuật kia, nếu không cứ luận về con đường phải đi thì hoàn toàn không phù hợp với những gì hắn biết.

Những người này muốn tu hành được thì nhất định phải có Tiên chủng và dung hợp vào trong cơ thể, sau đó dựa vào thứ này để mở ra con đường tu hành của riêng mình.

"Đạo huynh, tại sao ngươi không thảo luận vậy?" Thanh niên mang bảo kiếm sau lưng hỏi.

Thạch Hạo cười khổ, nói: "Thật lực ta thấp kém cho nên cứ lắng nghe là được rồi."

Lúc này thì hắn cũng đã hiểu rõ, vì sao pháp của Liễu Thần, còn có pháp của Thập Hung, tất cả đều là bảo thuật thế nhưng lại rât khó lưu lại cách tu hành cụ thể.

Bởi vì, hoàn toàn khác với những pháp môn ở thế giới của Thạch Hạo.

"Những người như Liễu Thần không nói, dù sao đã sinh sống tới hai kỷ nguyên cho nên đã tìm hiểu được con đường hòa quyện giữa hai bên, đã hòa hợp với pháp hiện tại của thế giới mình, mà đạo thống của những người này lại quá phiền phức, khó hiểu."

Thạch Hạo thở dài, không học pháp môn của những người này thì không cách nào có thể hòa hợp được, càng đừng nói là thảo thuận.

"Đạo huynh khiêm tốn quá rồi, ta thấy ngươi cũng đã có khí tức Tiên đạo, sớm đã tu luyện thành công, vì sao lại nói như thế?" Chàng trai mang bảo kiếm chân thành hỏi.

Ở nơi này tuy rằng ai cũng có thân phận phi phàm, đều là tinh anh mạnh nhất của tộc mình thế nhưng ăn nói lại rất lễ độ, không phải là hạng người vênh váo, càng đừng nói tới việc xem thường người khác.

Thạch Hạo cảm nhận được bầu không khí khác lạ, những người này đều rất khiêm tốn, đây thuần túy là luận bàn và giao lưu.

"Con đường của ta có chút đặc biệt." Thạch Hạo nói.

"Hì hì, chúng ta tỷ thí một chút được không, xem thử ai mạnh hơn." Thiếu nữ ôm Kỳ lân con trong lòng nói.

"Được, chúng ta cùng nhau quan sát."

"Đúng đó, lúc nữa mấy vị đại nhân sẽ giảng đạo rồi, nhân lúc hiện tại chúng ta nên luận bàn một phen, hai bên vừa chạm thì ngừng là được rồi."

Đám người đều rất chờ mong, thúc giục bọn họ động thủ.

"Được rồi!" Cô gái kia cũng đáp ứng đầy sảng khoái.

Thạch Hạo cũng không chần chừ mà tiến về cùng giao thủ với nàng.

"Xoẹt!"

Thiếu nữ điểm ra một chỉ, ngón tay phát sáng và lao ra một hạt giống, nó từ từ mọc rễ nẩy mầm trong hư không, khí tức cổ điển và thần bí lan tỏa.

"Ồ?"

Thạch Hạo kinh ngạc, pháp môn mà đối phương đánh ra có chút khác lạ, đó không phải là một hạt giống thực vật thật sự mà là một hạt Đạo chủng, nó diễn biễn ở giữa không trung và rút lấy sức mạnh của hư không, tiếp đó là phóng ra khí tức đại đạo.

"Xoẹt!"

Trong nháy mắt này, hắn bắn ra một tia chớp, đơn giản và dứt khoác.

Nhưng, Đạo chủng của cô gái kia cũng rất là đặc biệt, nó phát triển và rồi nở hoa, tiếp đó trở thành một tòa tháp vang lên những tiếng yếu ớt rồi đánh tan những tia chớp kia.

"Tiếp nè!" Thạch Hạo kinh ngạc, vừa nãy hắn không hề dùng sức cho nên giờ gia tăng thêm chút lục.

Lần xuất thủ tiếp theo, hàng loạt ánh điện cuốn theo từng ngôi sao lớn lao tới, tất cả đều do lôi điện biến thành với uy lực bất phàm.

"Sao ngươi lại chú trọng ở phương diện bảo thuật rồi quên mất bản chất của đại đạo?" Cô gái kia không rõ.

Nàng cũng đang xuất thủ, trong nháy mắt một dải hào quang bay ra và ngưng tụ thành một hạt Tiên chủng, kế tiếp nó vẫn là tách và tan rã, tựa như là một thực vật vậy, một quả trái cây với hình thể là chiếc chuông hình thành.

Boong!

Chuông lớn ngân vang chấn cho thời gian xung quanh hỗn loạn, thứ này quấy phá lấy tia chớp và dẫn dắt vào trong thời gian rối loạn.

Thạch Hạo khá là giật mình, cuối cùng hắn cũng hiểu rõ được ý của cô gái đó, đối phương không phải xuất phát từ góc độ bảo thuật mà là khống chế thẳng đại đạo.

Đây là hệ thống của Tiên cổ ư?

Hiểu rõ bản chất của Đạo nhất, không thiên về biến hóa, đơn giản nhưng lại thẳng thắng.

Mà đời hiện tại, bình thường đều bắt đầu từ thuật, sau cùng thì mới lý giải về đại đạo, con đường của đôi bên khác nhau hoàn toàn, uy lực của bảo thuật to lớn vô cùng.

Cái gọi là bảo thuật, chính là diễn dịch Đạo tới mức tận cùng, hóa Đạo để bản thân sử dụng, là tái sinh, là lột xác.

Mà con đường của Tiên cổ lại là bắt thẳng lấy đại Đạo, uy lực rất mạnh thế nhưng lại có rất ít biến hóa.

Đương nhiên, đây chính là chỗ khác nhau giữa hai bên.

Trên thực tế, hai hệ thống tu luyện này có rất nhiều chỗ khác biệt, trong thời gian ngắn Thạch Hạo không cách nào hiểu nhiều được.

"Thú vị, đạo pháp mà đạo huynh triển khai lại được tạo thành từ hoa văn kỳ lạ nào đó, hoàn toàn khác với đạo phù mà chúng ta sử dụng, rất là hấp dẫn, ta có thể thỉnh giáo một chút được không?" Bên cạnh cũng có người lên tiếng, thanh niên mang kiếm sau lưng tiến lên, hắn rất muốn luận bàn cùng với Thạch Hạo.

"Phù văn của các người cũng rất là đặc biệt, ta cảm thấy đây tựa như là những ký hiệu bản nguyên được khắc lại từ trong thiên địa, không phải có mánh khóe đặc thù thì không cách nào sử dụng được?" Thạch Hạo hỏi dò.

"À uh, đúng rồi, phải cần có truyền thừa Tiên chủng, lẽ nào pháp của đạo huynh không phải như thế?"

Tiếp đó, thanh niên cầm bảo kiếm được luyện từ tiên kim Quang Minh luận bàn với Thạch Hạo, song phương quyết đấu ở phương diện đạo pháp, rất là từ tốn, không có màng sống chết, tất cả chỉ vừa chạm thì dừng.

"Ngươi... đã tu ra ba luồng tiên khí?!" Hoàng nữ kinh ngạc.

Ba luồng tiên khí, lập tức khiến mọi người ở nơi này kinh ngạc, theo như hiểu biết của bọn họ về những người cùng thế hệ với mình, nếu sinh linh nào có thành tựu như vầy thì vô cùng ít ỏi.

Nhưng, dù cho Thạch Hạo tu ra ba luồng tiên khí thì cũng không có tạo nên sóng gió gì cả, bởi vì trong nhóm người này cũng có người như thế.

Việc này lần đầu tiên khiến Thạch Hạo cảm thấy những người nơi đây rất siêu phàm, mạnh mẽ quá mức.

Hơn nữa hắn cảm nhận được, Hoàng nữ cũng chẳng hề tầm thường, tựa như cũng đã tu ra ba luồng tiên khí.

Hai người luận bàn, Thạch Hạo hơi hơi nhìn thấy được áo nghĩa của bảo

thuật Thiên Phượng mà nàng triển khai từ đạo phù Tiên chủng của mình, việc này khiến hắn giật mình không thôi.

Tiếp đó Thạch Hạo vững tin, Hoàng nữ đã tu ra ba luồng tiên khí, tuyệt không phải là ảo giác.

"Ngươi cũng tu ra ba luồng tiên khí?!" Thạch Hạo hỏi.

"Ta từng tìm được một tấm mô hình vũ trụ* rồi luyện hóa, dung hợp vào trong cơ thể mình, biến nó thành Tiên chủng của ta, và rồi tu thành ba luồng tiên khí cũng không có vấn đề khó, thế nhưng ngươi lại làm cho ta cảm thấy ngoài ý muốn, không cách nào nhìn thấu được." Hoàng nữ nhìn hắn nói.

(*): Hình thức ban đầu của vũ trụ.

Thạch Hạo nghe thấy lời ấy thì lòng run lên, hắn nghĩ tới một chuyện ở trong di tích Tiên cổ, lúc ở trong khu Tiên Dược viên và Bạch Quy Đà Tiên từng nhắc tới tiểu Tiên vương kia.

Chỉ cần tu ra hai luồng hay ba luồng tiên khí thì có thể thành công thông độ lôi kiếp.

Vào lúc ấy, con đường của tiểu Tiên vương kia rất giống Thạch Hạo, là một con đường vô cùng khó khăn, sau cùng hắn chỉ đành tiếc nuối bỏ mình, dã tràng xa cát.

Mà trong quá trình ấy, tiểu Tiên vương từng nhắc qua, có người từng dùng Thế Giới thụ làm Tiên chủng, có người dùng mô hình vũ trụ làm Tiên chủng, tất cả đều tu thành ba luồng tiên khí.

Trước mắt Thạch Hạo lại nhìn thấy một ví dụ đang còn sống sờ sờ, Hoàng nữ chính là một người luyện hóa mô hình vũ trụ, với lại bản thân còn tận mắt nhìn thấy nữa.

"Khả năng đây chính là người mà tiểu Tiên vương nhắc tới, hay là một người khác đã bước lên cùng một con đường?" Thạch Hạo hơi không rõ.

Bầu không khí tiếp đó rất là sôi nổi, Thạch Hạo cùng nhau luận bàn, quyết đấu, trò chuyện với mọi người, chỉ là hệ thống giữa đôi bên khác nhau cho nên rất khó lý giải áo nghĩa tinh thâm của đối phương.

Nhưng, chỉ cần xác minh như thế thì cũng là những hướng dẫn rất tốt rồi.

Rõ ràng, khoảng thời gian này rất là vui vẻ, có nhiều cao thủ như vầy thế nhưng lại rất hồ hởi, không tranh chấp, chỉ có thảo luận.

Thạch Hạo giao lưu với bọn họ, đôi bên đều đạt được thứ mình muốn.

"Ồ, sao các đại nhân vẫn chưa có giảng đạo nhỉ?" Có người sực nhớ tới.

"Ha ha, thấy các ngươi đang vui vẻ thảo luận cho nên chúng ta sẽ dành thêm chút thời gian nữa, cứ bàn luận tiếp đi." Xa xa có một ông lão cười nói.

Tiếp đó, một vị tiền bối nói cho bọn họ biết, mọi người cứ việc luận đạo, không cần lo lắng tới vấn đề thời gian làm gì, bởi vì mấy vị đại nhân vật cũng đang thảo luận một vài áo nghĩa vô thượng nên cần chút thời gian.

Cứ thế, Thạch Hạo nán lại ở Nam Hải Tử Trúc lâm tới nửa năm.

Trong lúc này, hắn cũng đã kết không ít bằng hữu, nói chuyện cười đùa rất là vui vẻ.

"Mấy vị đại nhân vẫn chưa tới nữa?" Có người hỏi.

"À, mấy vị đại nhân đang thảo luận những vấn đề về Thời gian và Luân hồi gì đó, Vô Chung đại nhân cảm thấy mình như có thể nhìn xuyên dòng sông lịch sử và thấy được một chút ở tương lai, con đường của người không được đầy đủ, "Chung*" không phải Đại viên mãn của người, còn cần phải "Thủy*" nữa. Mà Lục Đạo Luân Hồi Tiên vương đại nhân đang suy tính về tính khả thi của luân hồi nhân thế."

(*): Chung - Cuối cùng, chung kết. Thủy - Bắt đầu, sơ khai.

Chính xác, những tin tức này có tính chấn động rất lớn.

"Chung, không phải là Đạo viên mãn, cần phải "Thủy", lẽ nào Vô Chung địa nhân muốn thay đổi tên gọi à, ha ha..." Hiển nhiên, bầu không khí nơi đây rất là thoải mái, ngay cả những tiểu bối cũng dám lấy chuyện này để pha trò cười.

Thoáng một cái đã qua mấy tháng, Thạch Hạo có thu hoạch rất là lớn!

Hắn trở thành hảo hữu với vài người, ví dụ như là Hoàng nữ, thanh niên lưng mang kiếm, cô gái ôm Kỳ lân con, nếu cứ thế rời đi thì hắn có chút không muốn.

"Haizz, đạo huynh, lần từ biệt này khả năng sẽ là vô tận năm tháng, không biết ngươi có thể nhớ chúng ta hay không?" Thanh niên mang kiếm buồn bã nói.

"Đúng đó, có thể đây là lần gặp cuối cùng, sau này vĩnh viễn không thể gặp lại, ta chẳng muốn chút nào." Hoàng nữ xa xăm nói, trên người lượn lờ ba luồng tiên khí.

"Hu hu... Đúng là buồn thiệt mà, chúng ta phải đi rồi." Thiếu nữ ôm Kỳ lân con nức nở nói.

Thạch Hạo kinh ngạc, chuyện gì thế?

"Mọi người... biết ta không thuộc về nơi này, hay là mọi người không thuộc về nơi này?" Thạch Hạo lên tiếng, không muốn giấu giếm gì nữa.

Những người này, ai cũng đều là nhân kiệt, đều là thiên kiêu chí tôn, thế nhưng Thạch Hạo lại cảm thấy rất xa cách, tựa như lúc nào cũng có thể từ trần.

"Mọi người..." Hắn hét lớn một tiếng.

"Thật là khó khăn mà." Hoàng nữ, thanh niên, còn có cả thiếu nữ kia thở

dài, những người khác thì tiến lên vỗ vỗ bả vai của Thạch Hạo.

"Đến cùng là đang xảy ra chuyện gì, có thể nói cho ta biết được hay không?" Thạch Hạo hét lớn.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1049: Mộng Về Đời Kia

Những người này tuy rằng đang ở ngay trước mắt nhưng thực ra lại rất xa vời, ở chung với nhau đã được vài tháng nên khó mà dứt bỏ được.

Trong lòng Thạch Hạo dấy lên cảm giác khó chịu và đầy chua xót.

Hắn có loại trực giác, sẽ chia cách, sẽ biệt ly, hơn nữa sẽ là vĩnh biệt, ở đời này hắn sẽ không thể nào gặp lại nữa.

Tại sao lại như thế? Hắn không biết, đây là một phủ đệ của Tiên gia đầy kỳ bí, những người này đều là thật ư, hay là hắn đang mơ và trở về Tiên cổ, chỉ là trong phút lơ đãng tình cờ gặp phải nhau?

"Gặp lại, sẽ có ngày gặp lại, biết đâu một người trong chúng ta sẽ gặp lại ngươi trong chốn hồng trần thì sao, tuy rằng việc này rất là viễn vông thế nhưng trong vạn cổ thì luôn luôn có một tia may mắn, cũng khó mà nói được." Thanh niên lưng mang bảo kiếm trịnh trọng nhìn Thạch Hạo, tiếp đó hắn xoay người đi về nơi sâu của hòn đảo, và rồi bóng lưng dần dần mơ hồ.

"Chúng ta cũng đều là chí tôn trẻ tuổi, không hề thua kém bất luận người nào, thế nhưng thật là đáng tiếc mà, không cách nào mặt đối mặt được, thân thể thật gặp nhau nữa, chúng ta sẽ tan vào gió, sẽ lẫn vào trong bụi trần của thiên địa này để theo dõi sự huy hoàng, những chiến tích của các ngươi!" Lại có một người bước tới và nói lời từ biệt với Thạch Hạo.

"Cố gắng sống sót, nỗ lực, không nên khiến bản thân chết trận quá sớm!" Hoàng nữ cũng tới, nàng mang theo nụ cười cùng với vẻ không cam, trong mắt hơi rưng rưng lệ nóng.

"Ta khổ quá đi mà, ta phải đi rồi, không thể gặp nhau lần nữa." Thiếu nữ ôm Kỳ lân con đau buồn nói.

Thạch Hạo thẫn thờ, những người trước mắt đều sống sờ sờ, mấy tháng quây quần bên nhau, giao tình đã có, cảm tình càng nhiều, thế nhưng sẽ hoàn toàn chia cách, không bao giờ gặp lại nữa?

Là vì sao, hắn như kẻ mơ, không biết tình huống thế nào.

"Xin mọi người hãy nói cho ta biết, là vì sao?" Thạch Hạo nắm chặt lấy cánh tay của Hoàng nữ, rồi lại chạy nhanh về trước kéo thanh niên lưng vác bảo kiếm, tiếp đó vọt tới thiếu nữ ôm Kỳ lân.

"Xem kìa, họ tới rồi." Thanh niên lưng mang kiếm chỉ về nơi xa, nơi đó có một con mắt đầy dữ tợn và to lớn như núi mở to trong hư không, vị trí đó, những khúc xương lớn từ trong trời đâm lại, sương mù màu xám ngập tràn được phun tới từ trong vũ trụ.

Trong nháy mắt, khu tịnh thổ đầy an lành bị xâm nhiễm và trở thành màu tro tàn, một lát sau thì tiếng "giết" rung trời.

Một chiếc vảy màu đỏ lòm hạ xuống và xuyên thủng đất trời, bụp, mấy vị chí tôn trẻ tuổi này bị xuyên thủng, mặc cho bọn họ gầm hét dữ dội, pháp lực cuộn trào thì cũng không cách nào ngăn cản được đòn đánh này.

"Răng rắc!"

Một cây dây leo từ trong vũ trụ hạ xuống rồi nghiền ép núi sông, Nam Hải Tử Trúc lâm rạn nứt, biển xanh bốc khói, mấy vị chí tôn trẻ tuổi dùng hết khả năng chống trả nhưng vẫn bị đánh nát bấy.

Trong số đó có mấy người mà Thạch Hạo rất quen thuộc, mấy tháng nay không ngừng chuyện trò, tìm hiểu lẫn nhau, giao tình sớm rất là sâu đậm, nhưng kết quả lại chết đi.

"A..."

Thạch Hạo hét dài, hắn dùng hết khi lực oanh kích về giữa trời cao, hắn xuất thủ, hắn muốn ngăn lại tất cả những thứ này, muốn cứu vãn lại mọi

chuyện.

"Mau xuất thủ, mau ngăn lại!" Thạch Hạo gào thét nhìn về các đại nhân vật bên trong Tiên phủ kia.

Nhưng lát sau, trái tim của hắn như nguội lạnh, Lục Đạo Luân Hồi Tiên vương sớm đã vận dụng Luân Hồi bàn để chiến đấu với một cường giả không biết nào đó, nơi chiến trường đó tựa như đang có Luân hồi nhân thế đang được triển khai, từng hình ảnh không ngừng thay đổi.

Còn có, Vô Chung đại nhân cũng đang xuất thủ, chuông lớn ngân vang đánh gãy dòng sông thời gian, quấy phá dòng chảy của thời gian, làm cho nơi đó trở nên mịt mù.

Những nơi nào mà tiếng chuông đi qua thì vạn vật đều giết!

Nhưng, lại có cường giả kinh khủng lao tới tranh đấu với hắn, người này đánh mạnh lên thân chuông khiến nó chấn động liên hồi, không ngừng vang vọng.

Chuyện gì thế, vì sao lại phát sinh chiến đấu đột ngột như thế?

Thạch Hạo không hiểu, hơn nữa những công kích của hắn chẳng tạo nên một chút sóng gió gì, không thể thay đổi thứ gì, hắn tựa như là một kẻ ngoài cuộc đang qua lại trong các hình ảnh nơi đây.

Cảnh tượng vô cùng chân thật, tiếng hét giận dữ chấn cho màng nhĩ hắn đau đớn, những giọng gào chém giết đầy bi tráng khiến máu nóng hắn sục sôi theo.

Nhưng, hắn không cách nào hòa chung vào, không cách nào nhập vào dòng người, tựa như bị chia tách khỏi thế giới đó vậy.

Phụt!

Cách đó không xa, thiếu nữ ôm Kỳ lân trắng bị một làn sương mù màu

xám bao phủ, bên trong có một con mắt đỏ tươi sáng rực toàn lực giết về nàng, ánh máu bắn tung tóe.

Con mắt của Thạch Hạo đỏ bừng, thiếu nữ này mặc dù nghịch ngợm thế nhưng lại rất ngoan hiền, sao lại gặp nạn như vậy chứ?

Hắn tức giận xuất thủ đánh về trước, thế nhưng chẳng hề có bất kỳ tác dụng nào, hắn tựa như là người ngoài cuộc vậy.

"Ngươi... có thấy không? Đây chính là kết cục của ta, nói là sẽ gặp lại thế nhưng khả năng sẽ không gặp được đâu." Sau khi khói xám tan hết thì hai mắt của thiếu nữ đó đầy thất thần, hai tay vô lực ôm Kỳ lân trắng đồng thời lớn tiếng hét lớn, tiếp đó là rớt ầm xuống mặt đất bên dưới.

"Tại sao, nói cho ta biết nhanh lên!" Cặp mắt đỏ bừng và ướt nhẹp của Thạch Hạo nhìm chằm chằm nàng, nhìn chằm chằm những người thân quen nơi đây.

"Chỉ vì để ngươi có thể thấy được đôi chút kết cục của chúng ta mà thôi, thấy được sự tàn khốc của Tiên cổ, ngươi phải chuẩn bị thật kỹ càng, tương lai ngươi sẽ nghênh chiến bọn họ đó." Thiếu nữ không ngừng ho ra máu, khó khăn mở miệng nói.

"Mọi người, mọi người...." Chiến ý của hắn dâng tào nhìn chằm chằm chiến trường, quá thê thảm, thời gian không bao lâu mà cả Tiên phủ đầy thánh khiết này đã bị nhuộm đỏ như máu.

"Chúng ta không cam lòng mà." Có người thầm than, hắn là một chí tôn còn rất trẻ tuổi, hắn là một trong những người đã tu ra ba luồng tiên khí thế nhưng vẫn bỏ mạng, chết ở nơi này.

"Ha ha ha ha...." Thanh niên lưng mang bảo kiếm cười lớn, cặp mắt sớm đã ngấn lệ, tay cầm thần kiếm ra sức chém giết, miệng sầu thảm nói: "Kỷ nguyên Tiên cổ sẽ đóng lại, chúng ta không cam lòng, chúng ta vẫn chưa có trưởng thành hoàn toàn cho nên không cách nào sánh vai quyết chiến với các

vị tiền bối."

"Ngươi đã thấy chưa, còn nghi ngờ gì nữa không?" Hoàng nữ buồn bã nhìn Thạch Hạo, ánh sáng từ bộ chiến y năm màu chiếu rọi, ba luồng tiên khí lưu chuyển xung kích vê trước, chống lại kẻ xâm lấn.

"Ta đã thấy, là những vị tiền bối kia đã dùng sức lực để tạo nên những kỳ cảnh, để cho ta thấy được một màn này dù có cách nhau cả vạn cổ?" Thạch Hạo nhìn về Lục Đạo Luân Hồi Tiên vương, Vô Chung đại nhân, trong lòng chợt bừng tỉnh.

"Đúng!" Hoàng nữ gật đầu.

"Hai người, một thì chạm tới Luân hồi, còn một thì cắt đứt dòng sông thời gian, kết thúc là như thế, quá không cam, bằng mọi giá cũng phải cho người đời sau biết một biết hai." Thiếu nữ ôm lấy Kỳ lân trắng cố gắng nói ra câu này rồi ngã nhào về sau, không còn chút hơi thở nào nữa.

Đây là một động phủ của Tiên cổ, cũng là chiến trường vô cùng nổi danh.

Vào năm đó, Vô Chung và Lục Đạo Luân Hồi Tiên vương đã dùng pháp lực xuyên qua vạn đạo, xuyên thủng chư thiên để nhìn thấy tương lại, chiếu lại mọi việc nơi Tiên cổ này.

"Chiếu lại quá khứ, thế nhưng ta lại có thể nói chuyện với các ngươi..." Thạch Hạo đầy bi thương, còn có rất nhiều chuyện không rõ, hắn nhìn về từng khuôn mặt đầy quen thuộc, những người này sẽ chết hết.

Mấy vị đại nhân với pháp lực có một không hai cả cổ kim, đạo hạnh không cách nào suy đoán đã tạo nên một không gian thu nhỏ, từ ở trong quá khứ xuất thủ và kéo một người về lại để chứng kiến toàn bộ.

"Cái gì?!" Thạch Hạo khiếp sợ.

Thủ đoạn này không cách nào có thể tưởng tượng được, ra tay ở trong

quá khứ, kéo một người ở đương đại về kỳ nguyên Tiên cổ?

"Như thật như ảo, không thể thay đổi thứ gì, ngươi chỉ là một nhân chứng trùng hợp bước vào trong khu di tích này, có thể đã nhìn thấy rất nhiều dấu vết, có thể đi tới được đời này của chúng ta, có thể nói chuyện đối thoại với chúng ta cách nhau cả vạn cổ năm tháng, đây chính là bản lĩnh của mấy vị đại nhân vật."

Hoàng nữ lên tiếng, lời nói mang theo đau đớn, bởi vì những người bạn cùng trang lứa ở bên cạnh gần như đã ngã xuống cả.

Thạch Hạo ngơ ngác, bản lĩnh này tới tột cùng như thế nào, hắn bước vào một khu hồn vực và chuyện trò với những tàn hồn, hay là bị người khác dùng pháp lực đưa trở về ngày tận thế của kỷ nguyên Tiên cổ, dùng tư cách là một người làm chứng để quan sát từng hình ảnh này.

Hắn không cách nào nhận ra đâu là chân thực và đâu là hư huyễn, bởi vì những lời bàn luận với mọi người trước kia làm hắn cảm thấy họ rất chân thực, ngay cả Thiên Nhãn thông cũng không hề thấy được chút dị thường nào của mọi người.

Tu vi tới trình độ nhất định thì có thể ảnh hưởng tới tương lai ư?

Thạch Hạo không biết, trong lòng đầy kinh ngạc.

Đồng thời, hắn cũng cảm thấy vô cùng thê thảm, quan sát những người đã bầu bạn mấy tháng vừa rồi lần lượt ngã xuống khiến lòng hắn đau đớn vô cùng.

Mặc dù biết, bọn họ sớm đã không tồn tại nữa, sớm đã chết ở trong những năm cuối cùng của Tiên cổ, thế nhưng hắn vẫn không cách nào loại bỏ đi sự đau đớn, bởi vì đã từng chuyện trò, vui đùa với nhau.

Rất nhiều người đã là bằng hữu với hắn, nơi đây vốn an lành, an bình, bầu không khí vui tươi thế nhưng mới nháy mắt mà đã dùng cách này để từ biệt.

Nhìn từng người nằm trong vũng máu, từng người lần lượt chết trận, Thạch Hạo rất muốn gào thét, muốn hóa điên, bàn tay nắm chặt, con mắt đỏ lòm, lệ nóng đầy mặt.

Hắn không thể thay đổi được gì, chỉ có thể nhìn mà thôi.

Là muốn hắn tiếp xúc với sự tàn khốc khi thiên địa đại loạn ư, tương lai sẽ ra sao, những bằng hữu ở đương đại với mình có như thế này, sẽ chết trận từng người một sao?

Tuy rằng hai bên không cùng một đời thế nhưng lúc này lòng Thạch Hạo lại vô cùng đau xót, sự ra đi của những người này tựa như là những bằng hữu chân chính của mình đang chết trận vậy.

Đúng, đôi bên đã bầu bạn được mấy tháng, mặc cho những vị đại nhân vật kia dùng pháp lực và đạo hạnh thông thiên để nghịch chuyển quy tắc thiên địa đi chăng nữa, thì những tình cảnh vừa rồi quá chân thật.

"Tạm biệt, Tiên cổ, hẹn gặp lại, các bạn bè của ta!" Thạch Hạo nhìn từng người lần lượt ngã trong vũng máu, tiên huyết nhuộm đỏ chiến trường, những dòng lệ nóng của hắn không ngừng lăn dài trên má.

Tuy rằng cách xa nhau cả vạn cổ thế nhưng hắn tựa như người đánh rơi thần hồn ở kỷ nguyên đó, như cùng nhau an táng cùng với mọi người.

"Ta được mang về nơi này, cùng ở cùng vui với mọi người, một phần tâm thần ở nơi đây, mộng về Tiên cổ, ở tại Tiên cổ." Thạch Hạo thì thào.

"Các vị đại nhân cũng lực bất tòng tâm mà." Có người đau đớn nói, chuông lớn lờ mờ nơi xa, Luân Hồi bàn từ từ nứt ra.

"Chỉ đưa một mình ta về lại thôi sao?" Thạch Hạo hỏi.

Hoàng nữ bị một cọng huyết vũ xuyên thủng ngã nhào ra sau, nàng yếu ớt nói: "Còn vài người nữa, các đại nhân đang tìm kiếm hi vọng, không biết được mấy người sẽ mộng về đời này nữa..."

"Nhưng mà, các đại nhân rồi sẽ suy yếu, sẽ không thể tiếp tục được nữa." Thanh niên cầm bảo kiếm tiên kim Quang Minh thất vọng, thân thể của hắn từ từ tan rã, máu tươi bắn lên cao tới mấy thước.

"Tu vi đủ mạnh thì có thể ảnh hưởng tới lương lai ư, nếu như ta đủ mạnh thì sẽ tạo nên một Luân hồi, sẽ ảnh hưởng tới quá khứ ư?" Thạch Hạo ngửa mặt lên trời hét lớn.

Hắn nhìn Hoàng nữ ngã xuống, nhìn thanh niên cầm bảo kiếm hóa thành máu và xương, nhìn trong thiên địa đâu đâu cũng là màu máu, nhìn về chiếc chuông lớn đầy sứt mẻ, nhìn những người ở đời này lần lượt chết trận, hắn gào thét trong tuyệt vọng.

"Không thuộc về hiện tại, chẳng thuộc về quá khứ, mộng về Tiên cổ, mơ về đời kia, các người bạn của Tiên cổ, ta hi vọng sẽ có một ngày lại được gặp mọi người lần nữa!" Hắn gào lên trong đau xót.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1050: Cấm Khu Nguy Hiểm

Gió mát thổi hiu hiu, trúc tím xào xạc đưa.

Đây là một khu di tích có đất đai cháy đen tựa như bị lửa nung đốt và máu tươi nhuộm đầy.

Thạch Hạo lặng yên đứng nơi này, vẻ mặt thẫn thờ, gương mặt ướt sũng.

"Ta lại khóc." Hắn nói rồi khẽ vuốt vuốt mặt.

Đời này, tất cả mọi người mà hắn nhìn thấy đều biến mất, rừng trúc vẫn còn đó, biển xanh sớm đã cạn, đây là Nam Hải Tử Trức lâm năm xưa ư? Hiện giờ cũng chỉ là một khu rừng trúc tím bình thường mà thôi.

Tất cả đều không cao lớn, hoàn toàn khác với những gì mà Thạch Hạo thấy ở Tiên cổ.

Là mơ ư?

Nhưng mà, độ chân thực quá rõ ràng, Thạch Hạo cảm thấy nhói đau, từng hình ảnh vẫn như đang ở trước mặt, từng vị bằng hữu quen biết lần lượt ngã trong vũng máu.

Đẫm máu như thế cứ như là một giấc mộng vậy, nhưng vì sao lại đau đớn, vì sau khi nhìn thấy những vị bằng hữu đã vui đùa với nhau mấy tháng trời ngã xuống thì bản thân lại cảm thấy khó chịu và khó thở.

Thạch Hạo chợt hét lớn, tiếp đó nhanh lau những dòng lệ nóng trên mặt!

Đường vẫn phải đi, hắn đột nhiên ngẩn đầu nhìn trời cao, có những lời đã nói ra, ở đời kia, ở kỷ nguyên này, ở trong giấc mộng ấy, hiện giờ hắn có

thể làm gì? Chỉ có thể trở nên mạnh mẽ, thoát khỏi tất cả!

Thạch Hạo lặng yên suy nghĩ rồi từ từ đi quanh một vòng, tưởng nhớ lại tất cả những việc vừa qua lần nữa.

"Keeng!"

Hắn vận dụng Thiên Nhãn thông thì nhìn thấy một miếng sắt nhỏ, dù năm tháng dài đằng đẵng qua đi thì nó cũng không hề bị ăn mòn, hơn nữa còn tỏa ra ánh sáng trắng bóng đầy rực rỡ

Con ngươi của Thạch Hạo co rút lại, ánh mắt tựa như hóa thành hai bó đuốc hừng hực.

Bảo kiếm tiên kim Quang Minh!

Hiện giờ chỉ còn sót lại một mẫu nhỏ dài chưa tới ba tấc, một chút tiên kim được hòa lẫn bên trong cũng chưa hề bị phai mờ, ngược lại ánh trắng lưu chuyển xung quanh.

Hô hấp của Thạch Hạo trở nên dồn dập, hắn vuốt nhẹ miếng sắt nhỏ chợt lòng cảm thấy nặng nề và ngột ngạt, trong lòng ngực như có một luồng ấm ức, rất muốn đẩy hết những thứ này ra khỏi người.

Vừa rồi không phải là mộng mà là sự thật, nơi đây chính là Nam Hải Tử Trúc lâm, đời kia từng có một nhóm chí tôn trẻ tuổi tụ hội ở nơi này, mà hắn "đã tận mắt nhìn thấy".

Thiên nhãn của Thạch Hạo khiếp người cho nên lại có thêm phát hiện mới nữa, bên dưới đồng hoang tàn ấy hắn tìm ra được một đoạn xương ngắn, trong giây lát, máu huyết hắn sục sôi, thân thể run rẩy dữ dội.

Đó là một khúc xương kỳ lạ lấp lánh ánh sáng năm màu, dù cho đã lờ mờ thế nhưng vẫn còn khí tức quen thuộc, nó là của Hoàng nữ!

Đã từng luận bàn, từng giao lưu, cảm giác này tuyệt không sai.

Cuộc chiến ấy vô cùng đẫm máu, Thạch Hạo run rẩy không ngừng, hết thảy đều là sự thật!

Hắn đào hai phần mộ, một chôn tàn kiếm một chôn hoàng cốt, sau khi cúng bái trong im lặng thì hắn chợt xoay người, nhanh chân rời khỏi nơi này.

"Mộng về Tiên cổ..." Thạch Hạo thì thầm, muốn vui vẻ thế nhưng nước mắt lại cứ chảy, những bằng hữu đó dù cho có cách xa vô tận năm tháng thì vẫn đang chôn vùi nơi ấy.

Có ngơ ngác, có thương xót, có đau đớn, dọc trên đường đi Thạch Hạo chẳng hề nói năng gì cả, dù cho đã rời xa tới mấy vạn dặm thế nhưng lòng vẫn vô cùng đau buồn.

Tại sao lại có thể trải qua những việc như vậy? Rõ ràng cách nhau cả một kỷ nguyên, với năm tháng dài đằng đẵng nhưng lại có thể kết bạn với một đám bằng hữu, ấy vậy sự thật rất tàn khốc, hắn chỉ biết trơ mắt nhìn bọn họ chết đi, máu nhuộm đỏ cả mặt đất.

Đây là một khúc mắc khó mà giải được, trong lòng Thạch Hạo không ngừng thổn thức, hắn tin chắc thời gian hiện tại cũng chưa qua bao lâu cả, nhưng lúc ở đời kia thì hẳn rất lâu.

"Đi thôi, đường còn dài, ta muốn nhìn xem những kẻ địch kia có lai lịch ra sao, có chỗ nào phi thường!" Thạch Hạo nói.

Mộng về Tiên cổ, hắn nhìn thấy cuộc đại chiến đầy thê thảm thế nhưng lại không cách nào nhìn rõ kẻ địch là ai, bởi vì những làn khói xám từ vực ngoại hạ xuống, từ trong vũ trụ vọt tới đã che mờ toàn bộ.

"Ta có thể kết thân với một nhóm bằng hữu thế nhưng cũng chỉ biết nhìn bọn họ chết đi!"

Mấy ngày sau, tuy đã rời rất xa nơi đó thế nhưng lòng của Thạch Hạo vẫn không thể nào bình tĩnh được, mỗi khi nhớ lại là lòng tựa như bỏng cháy, con mắt cay xè.

Nhưng, hắn không phải là người do dự thiếu quyết đoán, rất nhanh đã điều chỉnh được nỗi lòng, dù cho một nhóm bạn "vừa" mất thì hắn cũng rất nhanh khôi phục lại tâm tình của bản thân.

Chìm đắm mãi cũng chẳng hề có ích lợi gì, cũng không thể thay đổi được gì, điều hắn cần làm là quật khởi, trở nên mạnh mẽ!

Sẽ có một ngày, sớm muộn gì hắn cũng sẽ gặp lại nhóm người ấy, tới lúc đó thì sẽ là lúc hắn xuất thủ, chiến một đường vào trong.

Tới lúc đó, cũng chính là lúc rửa thù báo hận cho những vị bằng hữu này.

"Xoẹt!"

Ngày hôm ấy, trong lúc Thạch Hạo đang chạy nhanh thì trên một ngọn núi đá hoang tàn chợt có một tấm da thú rách nát bắn ra hàng ngàn hàng vạn kim châm, tốc độ rất nhanh, vượt quá tưởng tượng của hắn.

"Bụp!"

Xung quanh, một loạt núi lớn bị xuyên thủng cả trăm ngàn lỗ và rồi sụp đổ.

Thạch Hạo chảy ướt cả mồ hôi, bởi vì những kim châm ấy chính là những chiếc lông thú, quả thật nó còn lợi hại hơn cả bí bảo, đáng sợ tuyệt đối.

Đó là vũ khí gì?

Thạch Hạo căng thẳng, việc này quá đột ngột, nếu như vừa nãy hắn mà chậm một bước thì đã bị xuyên thủng rồi, chắc chắn dù là cả nhóm Thiên Thần ở đây cũng không thể ngăn cản được, sẽ bị xuyên thủng như một cái lưới.

Thậm chí, hắn cảm thấy ngay cả Giáo chủ cũng chưa chắn dám ngăn

cản.

Mà nơi nguy hiểm nhất lại chính là tấm da thú bên trên những tảng đá lởm chởm kia, nó mờ mờ tối tăm, những lớp lông bên ngoài đều gần như rụng sạch cả, vừa nãy đúng ngay lúc chúng nổ tung.

Thạch Hạo ngạc nhiên, tấm da thú đó rất bình thường, tựa hồ như là một con dã thú nào đó lưu lại, chẳng có chút kỳ lạ nào cả.

Trận gió lớn thổi qua, tấm da thú kia bị thổi lên và cuốn bay ra ngoài, nó bị thổi tới đây là như thế? Xuất hiện trùng hợp như vậy?

Việc này làm người khác cứng họng, trong lúc nó bay lượn trong gió thì có những cọng lông thú rớt xuống và hóa thành những thần châm màu vàng, bất kể thứ gì cản phía trước đều bị xuyên thủng, vô cùng khiếp người.

Mặt đất núi non, hư không, bầu tời đều bị những chiếc lông này đánh nát.

Thạch Hạo trợn tròn mắt ra sức tránh né, không muốn bị những lông thú cùng với tấm da thú kia bắn trúng, thứ này có uy lực quá lớn.

Lúc này, rốt cuộc thì hắn cũng đã hiểu, nơi sâu khu vực không người đầy rộng lớn này có quá nhiều thứ không thể nào lý giải được, ví như tấm da thú rách rưới này, uy lực chấn thế!

Thứ đó là của sinh linh nào, nếu dùng làm vũ khí thì đúng là khủng khiếp.

Rất nhanh hắn lại nghĩ tới, quá nửa là da của một nhân vật vô thượng nào đó sau khi chết đi lưu lại, kỷ nguyên Tiên cổ từng xảy ra đại chiến ở nơi này nên có đồ của năm xưa lưu lại cũng khó nói.

Việc này càng nói rõ hơn về sự quý giá và lợi hại của nó.

Thạch Hạo muốn giam cầm lại tấm da thú này, thế nhưng đã thử nghiệm

mấy lần mà cũng không cách nào tới gần được, cơ bản không thể đoạt vào tay và luồng gió lớn kia đã cuốn lấy nó bay vút vào trong nơi sâu của núi rừng.

Trên thực tế, Thạch Hạo vô cùng hoài nghi, thứ cuồng phong vừa rồi khả năng là do thần uy mà tấm da thú này phát ra.

Thạch Hạo lại càng thì vững tin, việc này hoàn toàn không phải do gió núi nơi đây gây nên, mà là do chính bản thân tấm da thú kia hình thành và tự mang bản thân rời đi.

Sau khi rõ ràng tình huống thì hắn quyết đoán rút lui chứ không có đuổi theo nữa, đồng thời mồ hôi lạnh chảy khắp người, quá nguy hiểm, nếu như trúng phải đòn vừa rồi thì chỉ có con đường chết.

Hiện giờ hắn càng hiểu rõ, tại vì sao một vài Giáo chủ cũng sẽ chết trong Cấm khu này, chỉ có những thứ như vừa nãy mới có thể làm được mà thôi.

Tấm da thú này quá khó hiểu, uy lực của nó càng không thể suy đoán, nó bóc ra từ sinh linh mạnh cỡ nào, là Tiên vương ư?

Thạch Hạo lòng rối bời rời đi, sau khi tới trước một dãy núi đồi thì hắn dừng lại, tiếp đó bỗng nhiên lông tơ của hắn dựng đứng.

Bởi vì, những dãy núi này chợt động đậy, tất cả đều là những ngôi mộ cổ, từng ngôi đang rỉ máu đỏ sẫm ra ngoài.

Đồng thời, những ngôi mộ cổ này lắc lư kịch liệt như muốn nhấn chìm và trấn áp Thạch Hạo.

Quá kỳ lạ, một vài sự kiện nãy giờ đã giúp hắn cảm nhận được sự nguy hiểm của vùng Cấm khu này.

Sau khi chạy thục mạng thì chợt xuất hiện mấy ngàn bộ thi thể nằm ngang trên đường, bởi vì sau khi mộ cổ di chuyển thì đã làm lộ những thi thể này, đều là những thiên tài trẻ tuổi của ba ngàn châu.

Rất nhiều người chết ở nơi đây, không có ai may mắn còn sống cả.

Lúc này Thạch Hạo ý thức được, Cấm khu hùng vĩ này nguy hiểm quá lớn, không thể không đề phòng, hơi bất cẩn đôi chút thì sẽ là vạn kiếp bất phục.

Từ khi rời khỏi Thẳng châu cho tới giờ thì hắn đã đi được hơn một tháng, thế nhưng cũng chưa hề thấy cái gọi là tòa thành cổ kia đâu cả.

Một luồng sét đánh xuống một gốc thần mộc!

Thạch Hạo kinh ngạc, trên đường đi hắn nhìn thấy một cây thần thụ tuy rằng bị sét đánh, toàn thân cháy đen thế nhưng vẫn đứng vững không hề ngã khụy.

Đồng thời, bên trong thân cây thi thoảng lại lóe lên ánh sáng lộng lẫy, nó đã trở thành thiên tài địa bảo, là một vật liệu tuyệt phẩm để luyện chế ra bảo cụ Lôi đạo.

Thế nhưng, sau khi Thạch Hạo lại gần thì trong lòng chợt sinh ra cảnh giác, lập tức hắn lùi lại thật thanh, không lâu sau thì hắn thử lấy ra một món pháp khí rồi đánh về phía cây cổ thụ ấy.

"Ầm!"

Phạm vi trăm dặm thì hư không nổ tung, còn mắt đất thì cũng không cần phải bản, hoàn toàn nát bấy, nơi ấy trở thành một vực sâu to lớn, mà ngay cả vòm trời cũng sụp đổ.

"Cây gỗ đó là thứ gì thế, lại có thể sản sinh ra lôi điện?" Thạch Hạo ngây dại đồng thời lạnh toát từ đầu tới chân, sức mạnh đó đủ để giết Giáo chủ.

Thạch Hạo mang theo vẻ lạnh người khiếp đảm rời đi, tiếp tục lên đường.

Hai tháng sau hắn gặp một đoàn người, mỗi người đều mang theo thiết

y, khí thế hùng hồn, vừa nhìn thì đã biết đều là cao thủ bách chiến bách tử.

Những người này cưỡi mãnh thủ, ngồi hung cầm, tất cả đều rất mạnh mẽ, đều có một luồng khí tức dũng mãnh, yếu nhất là Chân Thần cảnh, bên trong không thiếu Thiên Thần.

"Ngươi là người phương nào?" Người đối diện hét lớn.

"Ta là một người cầu Đạo và cũng là một kẻ thám hiểm, muốn đi vào tòa thành cổ trong Cấm khu." Thạch Hạo đáp.

Hắn cũng rất tò mò, những người này tới từ đâu, chẳng lẽ, khoảng cách tới tòa thành cổ kia đã rất gần rồi?

"Ngươi tới tìm tòa thành cổ kia à, một mình xông qua đại hoang, từ ba ngàn châu tới đây?" Có người giật mình hỏi.

"Đúng, ta là người cầu Đạo, con đường này chính là con đường tập luyện của ta." Thạch Hạo trả lời.

"À, tòa thành mà ngươi nói cũng không còn xa nữa đâu, chúng ta đều tới từ nơi đó cả và phụ trách việc điều tranh tình hình xung quanh." Trong nhóm có người lớn tiếng nói.

Đồng thời, những tọa kỵ này từ từ bước về trước.

"Xoẹt!"

Đột nhiên người kia lại ra tay, hắn lấy ra một bí bảo trấn áp lấy Thạch Hạo.

Cùng lúc đó, tia sáng chói mắt xông lên tận trời xanh, chiến sáng cả khu thế giới này, có người đang phóng tín hiệu và cầu viện trợ.

"Giết!"

Đối phương muốn giết mình thì Thạch Hạo cũng chẳng hề khách sáo

làm gì, trong lúc hắn giơ tay thì ánh kiếm như cầu vòng, quét sạch địch thủ bốn phía, kết quả chỉ trong nháy mắt đã có mấy người mất mạng.

Nhưng, bọn họ tựa như là đám người liều chết, người trước nằm xuống thì người sau phóng lên.

"Các ngươi là người nào?" Thạch Hạo hỏi lớn, cùng lúc đó hắn cảm thấy được một khí tức khác nữa.

Bụp!

Thạch Hạo không hề do dự giết hết kẻ còn lại, trong lúc này, hắn nhìn thấy một nhóm người mặc áo đen cưỡi trên cổ thú màu máu đang hóa thành một dòng lũ lao nhanh tới đây.

Đội nhân mã này đều là cấp Thiên Thần cả!

"Giết hắn!" Có người chỉ về Thạch Hạo.

Thạch Hạo không rõ, khoảng cách cách tòa thành cổ kia không còn xa nữa thế nhưng vì sao những người này lại ra tay đối phó hắn? Thực lực của bọn họ đều rất mạnh mẽ, khí tức lạnh lẽo, vừa nhìn thì đã biết là những người sống sót từ trong xương và máu.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1051: Kẻ Địch

Một đám người này đều chẳng phải là người lương thiện gì, không phải là người chỉ dựa vào ngày ngày bế quan mà là những cường nhân bước ra từ những cuộc chiến đầy máu và xương.

Người đạt tới Thiên Thần cảnh như vầy thì đều rất đáng sợ, kinh nghiệm chém giết của bọn họ hơn xa người thường, sức chiến đấu cũng đầy đáng sợ.

Bởi vì, bọn họ là những cường giả được mài giũa trong tử vong.

Những Thiên Thần bình thường cũng đã cao cao tại thượng, đại biểu cho sự mạnh mẽ, thế nhưng đám người này lại là những con sói trong Thiên Thần nên càng khiến người khác khiếp sợ hơn.

Nhưng, Thạch Hạo cũng chẳng phải là hạng tầm thường, những gì hắn trải qua cũng không kém và chiến đấu với các cao thủ cũng đếm chẳng hết, ngay cả Thiên Thần tự tay hắn giết cũng không phải là số ít.

Hắn không chút chần chờ, sau lưng xuất hiện mấy cành liễu lấp lánh ánh hoàng kim lao nhanh về trước, đồng thời tay nắm tiên kiếm Đại La bổ mạnh lại.

Kinh nghiệm chiến đấu của hắn cũng chẳng hề kém ai, Thiên Thần bị hắn giết cũng chẳng hề ít hơn những người đối diện.

"Gào..." Những người kia vọt tới, cũng không vì sự bất phàm của hắn mà dừng lại, trái lại khí thế càng tăng mạnh, từng người điều khiển tọa kỵ lao về trước.

Một con thú sừng máu bên trên là một người trung niên với đầu lâu nứt toác, con mắt lóe ánh đỏ, tay cầm kích lớn đỏ lòm đâm thẳng tới, hắn chính

là kẻ cầm đầu.

Bên cạnh hắn còn có mấy người với tọa kỵ lớn như núi, từng con lấp lóe ánh sáng đỏ đậm đầy hung dữ và chẳng thiếu máu tanh, tất cả đồng loạt triển khai bí pháp giết về thanh niên phía trước.

"Ầm!"

Hàng trăm cành liễu bay múa, hàng loạt ánh sáng hoàng kim rạng ngời chặn đứng đám người này, những gợn sóng kinh người lan tỏa, sức chiến đấu Thiên Thần cũng không phải chỉ để nói chơi.

Loại chiến đấu ở cấp bậc này đủ khiến thiên địa sập lún nổ nát, chắc chắn sẽ hủy hết cả vùng núi nơi đây, những cây cổ mộc san sát nơi xa cũng không thoát khỏi số phận.

Nhưng, nơi này có rất nhiều di tích, có rất nhiều trận pháp cổ đại được lưu lại cho nên cũng không dễ hủy như vậy.

Quả nhiên, trên mặt đất tỏa ra những ký hiệu thần bí ổn định lại cả dãy núi, bảo vệ cả vùng non sông này.

Thạch Hạo kinh ngạc, đây không phải là cốt văn của kỷ nguyên này mà là một đạo phù thần bí hơn một kỷ nguyên trước.

"Răng rắc!"

Trong màn chớp đan dệt, trong cơn quyết đấu bảo thuật thì hàng trăm cành liễu vàng bao phủ và giam cầm lại một ít bí bảo trong hư không.

Mà Thạch Hạo lại như một con mãnh hổ, toàn thân là lốm đốm điểm vàng chiếu sáng cả hư không nơi đây, tay hắn cầm tiên kiếm Đại La đơn độc đỡ lấy đòn đánh của tên đầy lĩnh kia.

"Keeng!"

Tia lửa văng tung tóe, kích lớn đỏ lòm bị kiếm thai chém trúng gần như

gãy lìa, thanh kích bị lực phản chấn uốn cong cắt đứt gan bàn tay của tên Thiên Thần ấy, huyết dịch chảy xối xả.

Hai người đều giật nảy mình.

Thạch Hạo nhìn về thanh đại kích đó đầy kinh ngạc, không thể chém đứt, nên biết thanh kiếm thai trong tay của hắn vô cùng sắc bén, thứ gì cũng có thể chém lìa, được chế tạo từ rất nhiều loại tiên kim.

Rất nhanh hắn liền hiểu, vũ khí của đối phương cũng rất đặc biệt, có phù văn cấp Giáo chủ, từng được đại nhân vật tế luyện qua, là binh khí đạt cấp chuẩn Giáo chủ.

"Xoẹt!"

Tên cầm đầu kia càng kinh ngạc hơn cả Thạch Hạo thế nhưng cũng không quá sững người, hắn có kinh nghiệm chiến đấu rất phong phú, trong chớp mắt bị đại kích chém ngược lại thì cánh tay xoay chuyển, lưỡi kích đỏ tươi lệch sang ngang, cốt văn ngàn vạn nhấn chìm nơi Thạch Hạo đứng.

Thạch Hạo khẽ chấn kiếm thai và vận chuyển phù văn Luân hồi, đây chính là bảo thuật chí tôn của hắn, dựa vào thanh kiếm thai để triển khai ra ngoài.

"Keeng!"

Tiên kiếm Đại La va chạm với kích lớn đỏ lòm ấy, lần nữa nó lại tạo thêm một vết chém thật sâu, khi cốt văn tỏa ra thì lan khắp bốn phía, bao phủ lấy tên cầm đầu này.

Nhưng, đại kích kia cũng rất bất phàm, có phù văn Giáo chủ lao ra làm suy yếu sức mạnh Luân hồi.

Nhưng dù vậy thì người đàn ông kia ngay lập tức đầu bạc trắng xóa, già nua đi không ít, tinh lực trong nháy mắt giảm mạnh, dần dần rời khỏi đỉnh cao của nhân sinh.

"Xoẹt!"

Thạch Hạo lần nữa nhấc kiếm, hắn đánh mạnh về trước, phù văn Luân hồi cuộn trào.

"Keeng!"

Người đàn ông há miệng phun ra một lá bùa màu đen chẳng có chút đặc biệt nào, thế nhưng khi kiếm thai chém trúng thì nó ngay lập tức nổ tung tựa như là vầng thái dương đen ngòm nổ mạnh, lập tức nơi đây tả tơi và đầy rối bời.

Khí huyết của Thạch Hạo cuộn trào, ngoại trừ số ít như đám Ninh Xuyên ra thì đây là lần đầu tiên Thạch Hạo đối mặt với Thiên Thần có sức chiến đấu như thế này, rất ít hắn rơi vào thế bị dộng và không thể phản công ngay lập tức.

Tưng....!

Tiếng kiếm reo ngân vang, Thạch Hạo dù cho có rối bời thì kiếm thai vẫn thẳng tắp đâm tới mi tâm của người đàn ông này.

"Keeng!"

Đại kích chắn ngang trước người đỡ lấy mũi kiếm, thế nhưng thanh kích này không cách nào cứng rắn được nữa nên bị đánh gãy, một chiêu kiếm chém lìa nửa thanh.

Tiếp đó Thạch Hạo vọt nhanh tới, trường kiếm vẫn đâm thẳng, cốt văn tăng gấp bội, ánh sáng rực rỡ như sao chổi vụt ngang trời đem, vẻ chói mắt tới mức không cách nào mở mắt được.

Bên cạnh, những người khác hô quát và đồng loạt ra tay ngăn cản, thế nhưng hàng trăm cành liễu vàng óng kia kết thành tấm lưới bao phủ lấy nơi này, giam cầm nơi đây thành một khu vực riêng biệt khiến người khác không cách nào tới gần được.

"Keeng!"

Nửa thanh kích còn lại người này ném mạnh tới va chạm với kiếm thai, đồng thời há miệng phun tiếp ra một luồng ánh sáng, đó chính là tinh khí vốn có được ngưng tụ từ đạo hạnh của hắn.

Kiếm thai bị chặn đứng, bị một nguồn sức mạnh vô hình ngăn lại.

Người này ngay lập tức rút lui về sau, mặc dù hắn là cường nhân bách chiến bất tử thế nhưng cũng không dễ mà vứt bỏ tính mạng của mình, có thể còn sống thì đương nhiên phải rút lui.

"Xoẹt!"

Nhưng mà, Thạch Hạo dũng mạnh tiến vào chứ chẳng hề buông tha, hắn chém ra một chùm sáng rồi mạnh mẽ đột phá vòng vây, tiếp đó xoay chuyển thanh kiếm thai trong tay.

"Bụp!"

Mưa máu tung tóe, đồng thời tên cầm đầu há miệng phun ra một múi tên máu và thiêu đốt cơ thể hòng bảo hộ nguyên thần mình.

Xoẹt!

Đáng tiếc, một ánh kiếm đảo qua, đầu lâu của hắn bay vút lên rồi nổ tung trong hư không, nguyên thần không cách nào bỏ trốn được.

Những người bên cạnh đều bị chấn nhiếp cả, không nghĩ tới người trẻ tuổi này lại lợi hại như thế, trên người bọn họ có bí bảo nên có thể nhận biết được tuổi tác cùng cảnh giới của người trẻ tuổi này.

Người trẻ tuổi này cũng chỉ trên dưới hai mươi nên cũng chưa đạt tới cảnh giới Thiên Thần, ấy vậy lại có sức chiến đấu kinh khủng như thế, có thể giết chết thủ lĩnh của mình.

Biến này quá nhanh, kết quả đều nằm ngoài dự liệu của mọi người.

Trên thực tế, Thạch Hạo rất giật mình, sau khi hắn Thánh tế xong thì thực lực có thể sánh vai với Thiên Thần, hơn nữa bản thân lại trải qua Lôi kiếp cùng với ba luồng tiên khí nên mới dũng cảm chém giết cảnh giới này.

Giống như tu sĩ Lâm Thiên vực ngoại kia, hắn có thể khiến cho Thiên Thần của mấy trăm châu câm nín như thế, ít người có thể tiếp được mười chiêu, cho nên Thạch Hạo tự nhiên cũng có sức chiến đấu như thế.

Chỉ là, hắn không nghĩ tới người này lại mạnh như thế, có thể liên tiếp ngăn cản mấy lần tuyệt sát của hắn.

"Rất mạnh!" Thạch Hạo tự nhủ, lúc này chỉ vừa mới tiến vào nơi sâu Cấm khu mà đã gặp phải một đám người mạnh mẽ như thế nên khiến hắn hoảng sợ.

Nhưng khi lọt vào tai của những người kia tựa như là một sự mỉa mai, một người trẻ tuổi chừng hai mươi tuổi mà đã có thể giết chết thủ lĩnh của bọn họ, quả thật bọn họ chẳng biết nói gì cả.

"Giết!"

Có người hét lớn, đồng thời cả nhóm người lấy ra những viên đá với các máu sắc sặc sỡ và bố trí trận pháp hòng giết chết cho bằng được Thạch Hạo, nên biết đây chính là một nhóm Thiên Thần, trận pháp mà bọn họ liên thủ bố trí tuyệt không hề tầm thường.

Chỉ là, Thạch Hạo làm sao ngồi chờ chết được, trong phút chốc, cánh Côn bằng giang rộng rồi tăng tốc độ tới cực hạn, tiếp là vận dụng hàng loạt bảo thuật của bản thân, triển khai truy sát đầy máu tanh nơi này.

"Các ngươi là người như thế nào, vì sao lại biết được ta tới từ ba ngàn châu và còn ra tay giết ta nữa?"

"Ta với các ngươi không thù không oán, ta chỉ muốn tìm tòa thành cổ kia mà thôi, chưa hề trêu chọc gì các ngươi cả, vì sao lại muốn giết ta?"

Thạch Hạo liên tục quát hỏi, hắn không biết vì sao mình lại đắc tội với những người này.

Nhưng mà, cả đám người chẳng hề nói năng gì, thay vào đó là đồng loạt xuất thủ.

"Bụp!"

Một người bị bổ thành hai, máu tươi lênh láng, ngay cả con tọa kỵ bên dưới cũng liên đới và bỏ mạng theo.

"Phụt!"

Đầu lâu của tên còn lại bay vút lên cao và rơi xuống ngoài mười mấy trượng.

...

Thạch Hạo đại khai sát giới nơi này, đã có người muốn đối phó hắn thì hắn tất nhiên sẽ ra tay trả lại.

Nhưng người này đều là kẻ liều mạng thế nhưng lại sợ bị giết nên bắt đầu bỏ chạy.

Thế nhưng, Thạch Hạo quyết tâm không muôn lưu lại bất kỳ ai, tiếp đó hắn phân ra sáu bảy bộ linh thân rồi đuổi theo giết sạch.

Kết quả, không một ai có thể chạy thoát, toàn bộ bị giết sạch.

"Tại sao?" Thạch Hạo hỏi lớn.

Nhưng, những người này đều xuất hiện những điểm dị thường, con mắt biến đỏ như máu tựa như đã nhập ma, bọn họ gào thét điên cuồng, tuyệt không sợ chết.

Thạch Hạo phát hiện, con mắt của những người này rất kỳ lạ, những đặc tính của con mắt này lại rất giống với những con mắt được sương mù bao

phủ khi hắn mộng về Tiên cổ kia.

Thời khắc này, máu huyết của Thạch Hạo sục sôi, trước đây không lâu nhóm bằng hữu vừa mới bỏ mạng mà hắn chỉ biết đứng nhìn, hiện giờ sát ý trong lòng tăng mạnh.

Hắn cố nén lửa giận rồi bắt lấy một tên, muốn tìm kiếm nguyên thần thế nhưng kẻ này lại tự thiêu đốt nguyên thần và nổ tung, suýt nữa thì thương tổn tới hắn.

Một lát sau, Thạch Hạo chẳng hề lưu tình, trường kiếm chém về trước, tuy rằng đám người này như hóa điên thế nhưng từng tên lần lượt bị Thạch Hạo đánh gục, không một ai thoát được.

"Gần rồi, ta cách bọn họ không còn xa nữa!" Thạch Hạo cắn răng, cảm thấy mình cách những kẻ địch kia không còn xa nữa.

Hắn sẽ không bao giờ quên tình cảnh mà đám anh tài ở Tiên cổ kia chết đi, mỗi khi nhớ tới thì lòng đều quặn đau.

"Ta tới gần Biên hoang rồi à, địch thủ đã vượt ải thành công?"

Thạch Hạo lẩm bẩm, hơn nữa vào lúc này hắn chợt rùng mình một cái.

Chẳng lẽ, Biên hoang đã bị công phá, những người kia đã xông vào đây?

Hắn nghĩ tới trận chiến chém giết đầy gian nan với một viên Tròng mắt không lâu trước đây, viên Tròng mắt này từng nói, đại quân của bọn chúng sẽ rất nhanh lại đây, hơn nữa sẽ không còn xa.

Thạch Hạo bị ý nghĩ của mình dọa cho sợ hãi, Biên hoang đã bị công phá, lẽ nào cục diện khắp nơi là khói lửa, thiên hạ đại loạn sẽ được mở ra từ đây ư?

Nếu như thế thì chắc chắn là một đại họa, thời loạn lạc sẽ tới rồi.

Thạch Hạo cảm thấy thân thể chợt lạnh lẽo, hắn cũng chưa có chuẩn bị

kỹ, chưa hề bước tới bước đỉnh cao, nếu như cứ vậy đối đầu với những sinh linh kia thì có thể sẽ như đám Hoàng nữ hay không, mang theo lòng không cam vì bị bóp chết khi chưa trưởng thành?

Hắn không cam, những việc mộng về Tiên cổ vẫn như đang ở trước mắt, hắn muốn báo thù cho những vị bằng hữu kia chứ không phải mình bị người khác xóa bỏ.

Thạch Hạo yên lặng ở nơi đây trong chốc lát, hắn suy nghĩ, hắn không hề xoay người bỏ chạy mà hóa thành một làn khói mỏng, một đường bay thật nhanh, hắn muốn tới xem thử, nơi sâu trong Cấm khu đã phát sinh việc gì, đến tột cùng ra sao.

Mấy ngày sau, Thạch Hạo không biết mình đã đi được bao nhiêu vạn dặm, vượt qua bao nhiêu núi sông, rốt cuộc thì hắn cũng tiến vào một nơi kỳ dị.

Cách rất xa thì hắn thấy được một tòa thành lớn nơi cuối chân trời, nó rộng lớn và hùng vĩ, tựa như là một thủ phủ của vị hoàng đế nào vậy.

"Đến rồi, ta đã tìm thấy nó rồi!" Vẻ mặt của Thạch Hạo đầy nghiêm túc, hắn rất muốn tới xem nơi đó đã phát sinh những biến cố gì.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1052: Một Tòa Thành!

Đây là một mảnh bình nguyên, tuy rằng vẫn có cổ mộc thế nhưng lại rất thưa thớt, mặt đất khô cằn chẳng hề có ngọn núi vắt ngang nào, chính vì thế khi tòa thành này được đặt ở nơi này thì càng tăng thêm vẻ hùng hồn, khí thế nguy nga tráng lệ của mình.

Thạch Hạo ngơ ngác, thế là tìm thấy rồi?

Đây chính là nơi ký kết Minh ước Thái cổ ư, sự uy nghiêm, rộng lớn cùng với một luồng khí thế vô cùng to lớn.

Tới tòa thành này thì sẽ có nghĩa là đã tới gần Biên hoang, hoặc đây là khu vực ngoài cùng của Biên hoang?

Thạch Hạo cảm thấy hồi hộp, sắc mặt đầy phức tạp, đây là khu vực giao tranh từ hơn một kỷ nguyên trước tới giờ? Chắc chắn sẽ vô cùng kinh khủng.

Trong dòng sông lịch sử, nhất định có rất nhiều anh kiệt tuyệt đại bước qua nơi đây, có không ít người đã chôn xương bên dưới, những câu chuyện xưa xúc động lòng người đó đáng để đáng tưởng nhớ.

Những việc này có thể xa xôi lâu dài thế nhưng lại không thể nào tách rời khỏi hiện tại, bởi vì những kẻ địch kia vẫn còn, hoặc là những con cháu của đám địch này vẫn còn tồn tại trên thế gian.

Thậm chí, kẻ thù ban đầu khả năng vẫn còn sống!

Mà bọn họ đã từ bên kia Biên hoang tới nơi đây.

Thạch Hạo rất muốn biết đám người đó có hình thù ra sao, nói chính xác hơn là đám sinh linh đó, bởi vì hắn không chắc chắn bọn họ là người, dù cho

có bên trong có lượng lớn hình dáng giống con người đi nữa.

Tuy rằng đã mộng về Tiên cổ thế nhưng hắn thấy vẫn còn quá ít, những sinh linh kia được khói xám che kín, chỉ có thể thấy được những móng vuốt, vảy lông mà thôi, còn hình bóng thì chỉ lóe qua đôi chút.

"Lại gần tòa thành này xem sao, phải tra rõ đầu đuôi."

Trên vùng bình nguyên này, tuy rằng cổ mộc thưa thớt thế nhưng cũng có một số cao lớn vô cùng, mỗi cây phải cao tới mấy trăm trượng, tựa như là một ngọn núi nhỏ màu xanh lá vậy.

Khi tới gần thì trong tòa thành này có không ít người và vô cùng náo nhiệt, bởi vì những tiếng huyên náo không nhỏ từ xa truyền lại.

"Hả?!"

Rất nhanh thì Thạch Hạo nhìn thấy được một nhóm người từ trong thành lao về phía này.

Bị phát hiện ư? Ánh mắt của Thạch Hạo sâu lắng.

Cũng may là bọn họ nhằm về một hướng khác, cũng là một nhóm kỵ binh được cầm đầu bởi Thiên Thần rất mạnh mẽ, nơi đây cao thủ san sát.

Việc làm hắn vui mừng nhất chính là, sau khi nhìn vào trong thành thì cũng không thiếu những người có tu vi thấp, thậm chí có cả Tôn giả.

Trong một tòa thành trì kỳ lạ như vầy thì những người có thực lực như thế quả thật là hiếm thấy.

Bởi vì, trong tưởng tượng của Thạch Hạo, bất luận những tòa thành nào bị chiếm đóng dù cho có nằm trong tay của người thượng giới thì chắc chắn phải có lượng lớn cường giả mới đúng, bất cứ người có thực lực yếu ớt cũng rất khó sống sót ở đây.

Sau đó, hắn nhìn thấy một người, Ma nữ!

Nàng đang ở trong thành, vẫn nhí nhảnh như trước, vẫn xinh đẹp tới lạ thường, hơn nữa lại vô cùng thích thú dạo bước trong thành, chẳng hề có chút căng thẳng gì cả.

Thạch Hạo ngạc nhiên, kẻ ranh ma này sao có thể trà trộn vào trong được? Hơn nữa điệu bộ rất là thảnh thơi, chẳng có chút lo lắng gì.

Và quan trọng nhất chính là, làm sao nàng lại có thể chạy tới trước cả hắn?

Nơi đây cách cửa thành cũng không phải rất xa nên Thạch Hạo có thể thấy rõ mọi việc bên trong, người người không ít, chủng tộc cũng rất nhiều, nhân vật cực kỳ mạnh chẳng thiếu, và người nhỏ yếu vẫn có thể tìm được.

Rất nhanh, Ma nữ kinh ngạc xoay người nhìn về hướng này, tiếp đó là lắc lắc eo thon, gót sen duỗi thẳng hướng về đây.

Thạch Hạo dọc theo đường cũ hòng rời khỏi nơi đây.

Nhưng, Ma nữ lại truyền âm, nói: "Nhóc con, chớ có lảng tránh, ta thấy ngươi rồi đó."

Thạch Hạo kinh ngạc rồi sau đó dừng lại, và rồi nhìn chằm chằm Ma nữ đã ra khỏi thành và đang từ từ tới đây.

"Nè nè nè, chưa thấy chị bao giờ hả, ngây ngốc gì đó, cứ y như khúc gỗ thế." Ma nữ vô cùng quyến rũ thế nhưng miệng lưỡi lại vô cùng sắc bén, không khi nào là miệng mồm cả.

"Ngươi đã theo địch?" Thạch Hạo hỏi, đương nhiên chính hắn cũng không thể nào tin được, mà trong giây lát hắn chợt nhận ra, bản thân đã xới tung tùng phéo lên cả, mà tòa thành trì này chắc chắn không giống với trong tưởng tượng của hắn.

"Ngươi nói bậy bạ gì thế hả, không hiểu ra à, tự nhìn lại bản thân đi."

Ma nữ chế nhạo.

Thạch Hạo hiểu rõ, tòa thành này chưa hề bị đánh hạ.

"Sao ngươi lại tới trước cả ta thế?" Thạch Hạo truy hỏi.

"Chàng trai, ngươi có ý gì hả?" Ma nữ lườm đầy bất mãn, mang theo vẻ khiêu khích cùng với cười cười, nói: "Có phải cảm thấy mình rất kém cỏi chứ gì, tu ra ba luồng tiên khí thế thế nhưng lại rớt ở sau cả ta? Không phục chứ gì, đây chính là sự thật, chàng trai, ngươi còn kém lắm."

Thạch Hạo bị nàng chế nhạo cả buổi mà chẳng biết nói gì cả, quả thật hắn có ý nghĩ này, hắn cảm thấy mình rất mạnh và tốc độ đã cực kỳ nhanh, thế nhưng vẫn đứng ở phía sau.

"Hà hà, sao không còn hả hê nữa, có phải cảm thấy chênh lệnh giữa ta với ngươi rất xa chứ gì, nhóc con, cố gắng lên." Ma nữ tựa như bà cụ non an ủi hắn, sau khi nói xong lời cuối thì nhịn không được ôm bụng cười.

"Ngươi có cách gì mà tới trước cả ta thế hả?" Thạch Hạo không cam hỏi.

"Ngươi quên Tam đại chí tôn rồi à, họ chỉ vung tay áo là có thể đem mọi người tới những nơi hoàn toàn khác nhau, ta đã được đưa tới trước cho nên phải hơn hẳn là đúng rồi." Ma nữ nói thẳng.

Thạch Hạo không tin, bởi vì Tam đại chí tôn nhiều lắm cũng đưa mọi người tới cỡ trăm vạn dặm là cùng, thế nhưng lộ trình trong mấy tháng này của hắn chắc chắc đã không biết bao nhiêu trăm vạn dặm rồi, khó mà đo đếm được.

Hắn cảm thấy, mình có thể đuổi kịp bất kỳ ai đang đi đầu, cho nên không hề tin lời nói của Ma nữ.

"Thật không may, nơi ta được đưa tới lại có một truyền tống trận, và cứ thế đưa ta tới tòa thành trì này." Ma nữ tiếp tục giải thích.

Thạch Hạo không nói gì cả, quá không công bằng, hắn cửu tử nhất sinh, trên đường đi gặp không biết bao nhiêu hung hiểm thế nhưng Ma nữ lại chỉ cần một bước mà đã tới được nơi này, quá dễ dàng.

"Làm sao ngươi phát hiện ra ta thế?" Thạch Hạo hỏi, hắn tin chắc khả năng ẩn núp của mình rất mạnh, thế nhưng vẫn còn đang ở ngoài thành mà trong nháy mắt Ma nữ đã phát hiện ra hắn.

"Bởi vì, ngươi quá yếu, nếu ta muốn tìm ngươi thì chỉ cần lật tay là có."

Thạch Hạo nghe được những lời này thì nghiến chặt răng, Ma nữ đang cố ý châm chọc khiến hắn bực tức.

"Nói, đã xảy ra chuyện gì?" Thạch Hạo vẻ mặt không hiền, dáng vẻ như muốn xuất thủ.

"Trên người ngươi có một tòa tàn tháp, mà trên người ta lại có một viên minh châu, ngươi nên nhớ, hai thứ này có thể cảm ứng nhau." Ma nữ nói.

Thạch Hạo nghe thế thì thất vọng, tiểu Tháp đã rời đi rất lâu rồi, đã tiến vào cánh cửa Nguyên thủy cùng với Liễu Thần, giờ ở nơi nào, đi nơi nào, hoặc là đã tới tiền tuyến của chiến trường ư?

Hoặc là, cả hai đã siêu thoát, tiến vào vùng đất thần thánh nhất?

Thạch Hạo rất muốn gặp lại cả hai thế nhưng biết việc này không thực tế, ít nhất, hiện giờ hắn vẫn không có loại năng lực đó.

Rõ ràng, thạch châu siêu phàm trên người Ma nữ đã cảm ứng được Thạch Hạo, cho nên nàng mới biết hắn đã tới.

"Lén lút ngoài thành làm gì thế hả, tại sao không dám vào trong?" Ma nữ hỏi.

"Ngươi có thể nói dễ nghe chút không được à, ta làm gì mà phải lén lút, người oai phong như anh đây mà ngươi không thấy ngại khi chê cười à, nói

cho đúng đi." Thạch Hạo trừng nàng.

"Một tên tham ăn, một kẻ trộm cướp!" Ma nữ lẩm bẩm.

Tiếp đó thì Thạch Hạo biết được mọi chuyện từ nàng, tòa thành này rất đặc biệt thế nhưng cũng không phải là tòa thành khổng lồ mà bọn họ cần tìm.

Hắn chấn kinh tới ngây người, một tòa thành bao la hùng vĩ như vầy mà cũng không phải là nơi cần tìm?

"Trong Cấm khu này có rất nhiều cổ thành như vậy à?" Hắn khó mà lý giải được, vốn là khu không người thế nhưng tại sao lại có nhiều tòa thành như vậy.

"Cũng không nhiều, ngược lại số lượng rất là ít." Ma nữ nói.

Nàng nói cho Thạch Hạo biết, tòa thành cổ chân chính kia sẽ to lớn hơn gấp trăm lần, dáng vẻ hùng vĩ, tựa như là một tòa thành Thiên đế, nó trấn áp ở khu vực biên giới.

"Ngươi nên biết, từ xưa tới giờ vẫn có cao thủ tuyệt đại tiến vào tòa thành đó để thực hiện Minh ước của Thái cổ, mà bọn họ lại có những đệ tự, có những đời sau sinh sống trong khu vực này."

"Ngươi nói là, tòa thành phía trước kia chính là nơi sinh sống của đời sau của các cao thủ tuyệt đại ấy?"

"Chính xác, người càng ngày càng nhiều thì từ từ sẽ tạo nên thành trì thôi."

Thạch Hạo bừng tỉnh, tòa thành trì này cũng có ý nghĩa rất quan trọng, hơn nữa nếu tìm tới được nơi đây thì rõ ràng, khoảng cách tới tòa thành khổng lồ kia không còn bao xa nữa.

"Sao ngươi còn chưa rời đi?" Thạch Hạo không rõ, nếu như Ma nữ đã

tới nơi này thì hẳn phải đi tìm tòa thành khổng lồ chân chính kia mới đúng chứ.

Rất nhanh thì hắn nghe được một tin tức khá là giật mình, khu vực này có cơ duyên, nghe đồn có một quả trứng Kỳ lân.

"Kỳ lân thuần huyết?" Thạch Hạo kinh ngạc hỏi.

"Chuẩn, gần đây thường xuyên xảy ra dị tượng, có lúc trong núi sông, có lúc dưới đất sâu, rất nhiều người nhìn thấy hình ảnh của một con Kỳ lân nhỏ màu trắng biến ảo trong hư không."

Nghe Ma nữ nói thế thì Thạch Hạo không cách nào bình tĩnh được, bởi vì khi hắn nghĩ lạ lúc mộng về Tiên cổ, có cô bé ôm một chú Kỳ lân con màu trắng trong lòng.

Thạch Hạo cùng vào thành với Ma nữ, trên đường đi không ngừng kể lại những chuyện mà hắn từng bị một đội cường giả chặn giết.

"Quả nhiên có người như thế!" Ma nữ cả kinh.

Ở đây nàng tim hiểu được rất nhiều chuyện, những năm gần đây từ Biên hoang tràn tới luồng khí thế rất đáng sợ khiến cho nhiều người trở nên điên cuồng, nói chính xác là bị ăn mòn, mê hoặc tâm trí.

Chỉ là những người như vầy ẩn giấu rất sâu, bình thường rất khó phát hiện được.

Mà lần này Thạch Hạo lại gặp phải một nhóm người như thế, là thuộc về cao thủ trong thành này, tình huống vô cùng nghiêm trọng.

"Biên hoang sẽ loạn, bọn họ sắp phá ải rồi!" Thạch Hạo tự nói.

Ma nữ cũng trở nên nghiêm túc, linh cảm được đại loạn sắp nổi lên, tình huống vô cùng gay go!

Thạch Hạo vào thành, hắn cũng không có rời đi ngay mà tạm thời nán lại

nơi đây, bởi vì hắn muốn tìm kiếm quả trứng Kỳ lân kia.

Trên thực tế, rất nhiều người trong thành cũng không ngừng tìm kiếm, bởi vì gần đây ngày nào dị tượng Kỳ lân trắng cũng hiện lên và đã có rất nhiều người biết được.

"Không thể để cho tên Lục Quan vương kia đoạt được!" Thạch Hạo nói, Ninh Xuyên lúc sinh ra thì đã có Kỳ lân văn, nếu như để hắn đoạt được thì chắc chắn sẽ tràn đầy biến số.

Chỉ hai ngày sau đó thì Thạch Hạo cũng đã nhìn thấy được dị tượng, bên trong núi sông nơi xa có ráng lành hiện lên, một kỳ lân con màu trắng hiện ra đầy sống động.

Đông đảo tu sĩ trở nên điên cuồng, tất cả đều vọt nhanh tới, dù là Thạch Hạo cũng không ngoại lệ.

Tiếp đó, tâm thần của hắn chấn động mạnh, Kỳ lân con hiện lên trong dị tượng kia hoàn toàn y như Kỳ lân trắng mà khi hắn mộng về Tiên cổ gặp được!

Việc khiến hắn khiếp sợ nhất chính là, có một câu nói luôn văng vẳng trong lòng hắn, nói: "Sao ta lại nhìn ngươi quen quen thế?"

"Không lâu trước đây chúng ta đã gặp nhau rồi, mày không có chết, vẫn còn sống?!" Lời nói của Thạch Hạo trở nên run rẩy.

"Bậy bạ, ta ngủ say trong vô tận năm tháng, làm sao có khả năng gặp được ngươi chứ?!" Kỳ lân con nói.

"Mộng về Tiên cổ, chúng ta đã gặp nhau ở Nam Hải Tử Trúc lâm, ngươi được một cô bé ôm chặt trong ngực!" Thạch Hạo nói.

"Cái gì, là ngươi, ngươi... lại ở đời này!" Kỳ lân con sợ hãi kêu lên, tiếp đó là chợt òa khóc đầy thương tâm, nói với Thạch Hạo: "Ta vẫn đang đợi, đợi trong vô tận năm tháng để chờ nàng xuất hiện, thế nhưng không cách nào

gặp được nữa, nàng vĩnh viễn không có tới tìm ta."

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1053: Ma Hóa

Quá đột ngột, nói chung có một số việc nằm ngoài dự liệu.

Dù thế nào thì Thạch Hạo cũng không nghĩ tới sẽ được gặp lại Kỳ lân con trắng như tuyết này, tuy rằng chỉ vừa mới chia cách không bao lâu thế nhưng về phía Kỳ lân con thì cũng đã trả qua không biết bao nhiêu vạn năm rồi.

Nghe Kỳ lân con gào khóc thì lòng Thạch Hạo cũng run run, trong mấy tháng này hắn luôn luôn suy nghĩ, không biết những việc mình trải qua vừa qua có phải là sự thật hay là không.

Chính mắt nhìn thấy Hoàng nữ, thanh niên lưng mang bảo kiếm tiên kim Quang Minh, cô bé ôm chặt Kỳ lân con nằm dài trong vũng máu, chết thảm ở Nam Hải Tử Trúc lâm, hắn đau đớn nhìn từng hình ảnh một thế nhưng không cách nào thay đổi được, trong lòng thì buồn phiền và tiếc nuối vô cùng.

Giờ nhìn thấy lại Kỳ lân con thì toàn bộ như đã được chứng thực, những sự việc trải qua ngày đó đều không phải là mơ mà là sự thật.

Thạch Hạo đau đớn, trong lòng dấy lên vẻ xót xa, hắn từng thần du về những năm cuối của Tiên cổ, từng giao lưu và kết bạn với nhiều người, thế nhưng sự thật lại tàn khốc như thế, chỉ biết nhìn từng người một chết đi.

"Ta vẫn đang chờ, hi vọng nàng có thể trở về, ta nghĩ nàng..." Kỳ lân con khóc hu hu, việc này khiến suy nghĩ của Thạch Hạo lại như quay về lại Tiên cổ lần nữa.

Tuy rằng chỉ giao lưu với những người này rất ngắn ngủi thế nhưng lại rất là khó quên!

"Đừng khóc nữa, đi theo ta, Biên hoang chuẩn bị loạn rồi, tao dẫn mày đi giết địch, báo thù cho bọn họ!" Thạch Hạo nói rồi nhìn về Kỳ lân nhỏ mờ ảo trong hư không kia.

Trong lòng hắn có một luồng chiến ý tựa như ngọn lửa đang bốc cháy hừng hực, hắn muốn lao thật nhanh tới chiến trường kia. Khi mộng về Tiên cổ thì đã khiến hắn cảm thấy dây dứt, hắn không cách nào xuất thủ được, nên đời này hắn muốn tới đó chiến một trận, giết thẳng về Biên hoang!

"Không, ta phải đợi nàng, chờ nàng lại xuất hiện và quay lại!" Kỳ lân nhỏ kiên quyết không hiện ra chân thân, chỉ dùng hình ảnh mờ ảo đó giao lưu với hắn.

"Ta cũng hi vọng nàng sẽ quay trở lại thế nhưng, nàng sẽ không bao giờ có thể xuất hiện nữa đâu." Thạch Hạo tuy nói rất bình tĩnh thế nhưng lòng chẳng được như thế.

Ở kỷ nguyên đó, bi và thương tràn ngập, toàn bộ những trẻ tuổi chí tôn đều điêu tàn, bọn họ kinh tài tuyệt diễm, không thiếu người tu ra ba luồng tiên khí ví như là Hoàng nữ, nếu như sống tới hiện giờ thì dù là Thạch Hạo hay Thập Quan vương cung không thể tranh giành danh tiếng được.

Đó là thời đại huy hoàng xuất hiện nhân tài lớp lớp, và cũng là thời tận thế khiến người ta đau xót, nhân kiệt mạnh mẽ, nhóm này tới nhóm khác thế nhưng nhìn chung vẫn chưa có trưởng thành, cứ thế héo tàn như vậy.

Dù gì cũng là một thời đại đau buồn, là một đoạn năm tháng đầy bi thương.

"Không, ta tin chắc nàng sẽ quay lại, sẽ còn xuất hiện, sẽ tới vùng non sông này tìm ta!" Kỳ lân nhỏ hét lớn đầy vô vọng, những giọt nước mắt đã ướt đầy mặt.

Một con thú con lại đau đớn như vầy huống chi là một Thạch Hạo đã trưởng thành, hắn thờ dài một tiếng rồi nhìn thiên địa, nhìn về nơi xa.

Hắn hiểu được sự trung thành và trọng tình nghĩa của Kỳ lân nhỏ này, cũng là vì tiếc nuối và vô lực ở năm xưa, đáng tiếc kỷ nguyên Tiên cổ đầy bi thương ấy đã xa dần rồi.

"Mày sẽ từ từ lớn lên, cố gắng chấp nhận hiện thực đi." Thạch Hạo nói, tuy rằng chua xót thế nhưng hắn muốn Kỳ lân nhỏ tỉnh lại từ trong mộng.

Bởi vì, đây là một con Kỳ lân thuần huyết, một khi trưởng thành thì sức chiến đấu ngập trời, dũng mãnh thế gian, là đại chủ lực trong tương lai, không thể mặc cho nó u buồn đau khổ như vậy được.

"Ta tuy rằng vẫn còn nhỏ thế nhưng rất chính chắn, ta tin nàng sẽ xuất hiện." Kỳ lân nhỏ kiên định nói.

Thạch Hạo vô cùng kinh ngạc, tuy rằng không tin thế nhưng vẫn hỏi lại: "Lý do?"

"Ngươi có thể mộng về Tiên cổ thì tại sao nàng lại không thể hiện trên thế gian?" Kỳ lân nhỏ khẽ nói.

Thạch Hạo trầm mặc, hắn có thể quay lại là do Vô Chung đã làm rối loạn dòng sông thời gian, dùng chiếc chuông thời gian để đưa hắn về quá khứ, thần du về đời đó.

Thậm chí còn có cả Lục Đạo Luân Hồi vương ra tay nữa, kết hợp với pháp của người này cho nên uy lực không cách nào suy đoán được.

Trong chốc lát, Thạch Hạo tỉnh ngộ.

Đúng rồi, chỉ mới nghĩ tới thời gian mà lại quên khuấy đi mất vị Lục Đạo Luân Hồi vương, pháp của hắn, đạo của hắn, nếu như diễn biến tới mức tận cùng thì có thể làm ra những chuyện khó tin.

"Làm sao mày có thể sống sót thế?" Thạch Hạo hỏi Kỳ lân nhỏ, trước tiên là tại sao nó vẫn chưa chết.

"Ta được người khác xé rách không gian và truyền tống đi chỗ khác, sau đó được mai táng trong một đống vật chất bất tử, sau khi trầm miên cả vạn cổ thì mãi tới gần đây mới thức tỉnh, năm tháng không thể xóa bỏ tính mạng ta được." Kỳ lân nhỏ trắng như tuyết nói thế.

Việc này khiến Thạch Hạo kinh ngạc, vật chất bất tử, đây là thứ mà các vị đại nhân vật thu thập trong thiên địa này, nếu như không thể trở thành Trường Sinh giả thì thứ đó hoàn toàn có thể bảo mệnh, khác gì là bất tử đâu.

Sau đó, dù Thạch Hạo nói gì đi nữa thì Kỳ lân nhỏ cũng không hiện thân, và nói với hắn rằng, người khác không cách nào tìm được nó đâu, bởi vì trên người nó có một chí bảo Tiên cổ.

Nó biến mất và không còn xuất hiện nữa.

Cuối cùng, nó chỉ để lại một lời, nói: "Ta phải đợi nàng, chờ nàng trở về, tái hiện lại trên thế gian."

Việc này làm cho Thạch Hạo cảm thấy phiền muộn, hoang mang, Kỳ lân nhỏ sẽ đợi được thiếu nữ kia sao? Hắn nghĩ việc này không hiện thực, thế gian này không có Luân hồi, nó đang sống trong chính mộng của mình sao?

Nhưng mà Thạch Hạo cũng rất chờ mong, nếu như Kỳ lân con có thể đợi được cô bé đó hoặc là những sinh linh hơn kỳ nguyên trước, như vậy ý nghĩa sẽ vô cùng lớn, dù cho Biên hoang có bị phá thì cũng sẽ không tuyệt vọng như trước nữa!

Thành trì rất lớn, Thạch Hạo lại trở về.

Trên thực tế, những người khác sớm đã trở về cả, lại thêm một chuyến tay không, không một ai biết Kỳ lân nhỏ này ở nơi nào, thậm chí có nhiều người vận dụng đại pháp lực, dời núi chuyển sông thế nhưng cũng đều phí công.

Tới giờ thì mọi ngườ tin chắc, thứ gọi là trừng Kỳ lân kia không hề ở gần đây mà là một nơi rất xa xăm, có nắm kỳ bảo nên mới có thể tự vệ được.

Trong tòa thành, người càng ngày càng nhiều hơn, bởi vì không riêng Thạch Hạo, Ma nữ tới mà một vài tu sĩ bên ngoài cũng đã tới, ai ai cũng rất là mạnh mẽ.

Bọn họ từ những tòa thành khác tới nơi này, khi nghe được tin tức về Kỳ lân xuất thế thì ai cũng muốn bắt cho bằng được.

"Có người nói rằng, đó là một con Kỳ lân non, bởi vì niết bàn cho nên trở thành một quả trứng, nếu như đoạt được thì chắc chắn sẽ có một thần thú vô cùng mạnh mẽ bầu bạn bên cạnh."

Đây là những gì mà mọi người nghe được, cho nên ai ai cũng chen nhau tới đây.

Nơi sâu trong Cấm khu cũng không phải có rất nhiều các tòa thành cổ, thế nhưng mỗi tòa đều rất to lớn và đều có những cao thủ trông coi, đều là những nhân vật vô thượng ở một thời kỳ nào đó của thượng giới.

Đáng tiếc là, những người kia đều lần lượt chết đi, và chỉ còn lại những hậu nhân của bọn họ lưu lại trong tòa thành cổ mà thôi.

"Hình như ngươi không có hứng thú với Kỳ lân nhỏ kia à?" Ma nữ hỏi Thạch Hạo.

"Hãy nghe ta, cùng nhau rời đi thôi, nhanh chóng đi Biên hoang để tìm tòa Đế thành kia, đừng quên mục đích chính của chúng ta." Thạch Hạo khuyên nàng, đừng có hi vọng về việc đoạt được Kỳ lân con kia.

Đương nhiên, hắn cũng không có kể về chuyện mình đã giao lưu với Kỳ lân con, bởi vì chuyện này quá khó tin, từng kết bạn với một nhóm người ở Tiên cổ, dù nói thế nào đi nữa cũng quá hoang đường, người khác chắc chắn sẽ cho rằng hắn là kẻ điên.

"Ngươi chắc chắn sẽ không đi chiếm Kỳ lân con?" Ma nữ hỏi.

"Chắc chắn." Thạch Hạo bình thản nói.

Ma nữ nhìn đi nhìn lại, tiếp đó nằm ngoài dự đoán của Thạch Hạo, nàng nói: "Nếu đã thế thì chúng ta lên đường thôi, nhanh nhanh tới Biên hoang tìm tòa thành ấy."

Khi nghe được tin của Kỳ lân thì không có mấy ai có thể giữ được bình tĩnh, đặc biệt là loại người như Ma nữ trên thân có mang theo thạch châu thần bí, có thể dựa vào thứ này để tìm kiếm, hiện giờ nói bỏ là bỏ.

Thạch Hạo liếc nhìn nàng, chẳng nghĩ rằng nàng nói đi là sẽ đi.

"Ánh mắt đó là có ý gì, chẳng lẽ muốn thay đổi khuyên ta ở lại?" Nàng lườm hắn.

"Không, chỉ là không nghĩ tới ngươi lại thật thà như vậy."

Lần này, cả hai cùng nhau lên đường rời khỏi tòa thành lớn này và hướng về nơi sâu trong vùng Cấm khu.

"Có người đuổi tới kìa!"

Sau khi đi được mấy vạn dặm thì có tiếng vang của những kỵ binh từ sau truyền tới, một nhóm cường giả mười mấy người với cặp mắt đỏ tươi, tựa như là ác thú mang theo sát khí ngập trời truy kích tới.

"Như những người trước kia!" Thạch Hạo từng giết qua một nhóm Thiên Thần cũng rơi vào trạng thái như thế này, con mắt đỏ đậm, bản thân thì bị lạc lỗi.

"Xem ra, sâu trong vùng Cấm khu đã xảy ra vấn đề gì đó rất lớn, có thể nhìn ra được sự mạnh mẽ cỡ nào của bọn họ." Ma nữ nói.

Rõ ràng, mấy ngày nay con đường của bọn họ cũng rất gần đây, khi Thạch Hạo giải quyết những tình huống nguy hiểm thì bọn họ vẫn ra sức đuổi theo sau.

Nếu không, dựa vào khả năng của bọn họ thì chắc chắn không thể nào so

được với Thạch Hạo, cơ bản không có cửa để đuổi kịp.

"Ngươi chính là người đã giết đội Mười Chín?" Đối diện, tên cầm đầu lạnh lẽo nhìn chằm chằm Thạch Hạo.

"Giữa các ngươi có thể cảm ứng lẫn nhau à, ta đã giết đám người kia và các ngươi có thể phát hiện ra?" Thạch Hạo hỏi.

Đồng thời, hắn nói những lời này cũng tương tự như đã thừa nhận giết chết đám cường giả bị ăn mòn kia.

Sâu trong vùng Cấm khu này rất nguy hiểm, từ trong Biên hoang tản ra một ít sương mù có thể mê hoặc tâm thần người khác và dẫn tới việc bị sa đọa.

"Trở thành địch của chúng ta thì dù là nửa bước ở trong Cấm khu này cũng khó mà đi được!" Tên cầm đầu quát lên, tiếp đó mười mấy tên ở sau người hắn đều giơ cao binh khí.

"Tráng lệ thật, một đội Thiên Thần, Cấm khu này thật khó mà tưởng tượng hết dược, nhân số tuy rằng không phải rất nhiều thế nhưng cao thủ lại quá nhiều!" Ma nữ cảm thán.

"Ta cũng đã đi cả vạn dặm rồi mà, tại sao lại nói là nửa bước khó đi?"

"Dựa vào cảm giác nên ta biết ngươi rất mạnh, thế nhưng vẫn không phải là một vị đại nhân vật, chưa hoàn toàn trưởng thành, cho nên, chắc chắn phải chết!" Tên cầm đầu đó lên tiếng, mãnh thú bên người hắn cũng rít gào, cặp mắt cũng đỏ lòm như máu.

"Đúng không, các ngươi cứ việc thử xem sao." Thạch Hạo nói.

"Người có thể giết sạch đội Mười Chín thì quả thật chúng ta không phải là đối thủ, thế nhưng ngươi cũng sống không bao lâu nữa đâu." Tên cầm đầu kia nói rồi ngâm tụng cổ ngữ, tựa như đang cúng khẩn gì đó.

"Mời đại nhân giáng lâm!" Có người nói.

Đúng lúc này, cách đó không xa có một ngọn núi đá nứt toác và lộ ra một tế đàn được nhuộm bởi máu đỏ.

"Không thể nào?!" Ma nữ biến sắc, tuy rằng nghe nói Biên hoang bất ổn thế nhưng lại không ngờ tới lại tới mức này.

"Bọn họ làm gì thế?" Thạch Hạo hỏi.

"Những người này vốn thuộc về ba ngàn châu, chỉ là bị ma hóa thế nhưng bọn họ lại có thể kiến tạo nên tế đàn máu máu đó, thứ này có thể gọi mời sinh linh của bên kia Biên hoang giáng lâm tới nơi này!" Ma nữ nghiêm túc nói.

Thạch Hạo cảm thấy đau đầu, nơi đây thật sự là phiền phức mà.

Đội nhân mã đó không ngừng ngâm tụng thần chú, từng người xuất hết mọi thủ đoạn của bản thân, dùng máu huyết Thiên Thần để tế lễ cho tế đàn đó, xem như là đang hiến tế.

"Là ai đang gọi mời ta đó, muốn ta hiện ra bản thể à?" Đúng lúc này, bên trên tế đàn đó truyền tới một lời nói lười biếng, hắn rất trẻ thế nhưng lại có một loại uy thế vô cùng!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1054: Huyết Tế Đàn

Núi đá nứt toác, tế đàn màu máu xuất hiện.

Lời nói đầy hời hợt thế nhưng lại khiến lòng người run rẩy, sinh ra một cảm giác yêu tà.

"Bái kiến chủ nhân!" Nhóm người đó cùng hô vang, đồng thời con mắt càng thêm đỏ đậm tựa như máu huyết.

Thạch Hạo khá kinh ngạc, không ngờ có thể thấy được một tế đàn màu máu như thế, rõ ràng nó không phải nối liền với ba ngàn châu mà là phía bên kia của Biên hoang!

Việc này quá đột ngột, và cũng khiến người khác vô cùng chấn kinh!

Hắn luôn biết, chiến tranh sẽ tới, sẽ bao phủ khắp trời đất, cả cửu Thiên thập Địa cũng không cách nào thoát được, thế nhưng sau khi gặp và trải nghiệm qua thì hắn mới hiểu rõ vì sao lại khiến người khác sợ hãi như vậy.

Nên biết, kỷ nguyên Tiên cổ là bị những người này xóa bỏ, hiện giờ họ lại xuất hiện thì ai có thể chống lại?

Ít nhất, năm đó còn có Thập Hung, còn có Liễu Thần, còn có Vô Chung, còn có Lục Đạo Luân Hồi vương, vậy giờ thì sao, còn có ai, cao thủ ở cấp độ đó đã không còn!

Khi nghĩ tới cảnh tượng những kẻ địch này xông cửa ải thì tâm Thạch Hạo đều nguội lạnh, quá nhanh, hắn vẫn chưa hề chuẩn bị thấu đáo, còn chưa hoàn toàn quật khởi.

Ma nữ cũng vô cùng nghiêm túc, con mắt sâu thăm thẳm, thu lại dáng vẻ

vui tươi thường ngày, hiện giờ đã trở thành một nữ sát thần đầy lạnh lẽo!

Nàng cũng không nghĩ tới ngày đó lại tới nhanh như thế, tòa tế đàn màu máu này lại được xây dựng xong sớm như thế, người bên kia có thể dựa vào thứ này để qua đây.

Tới lúc này thì đã quá rõ ràng, bọn họ đã chuẩn bị rất nhiều năm, nếu như lúc tiến công thì chắc chắn sẽ là đầy rẫy tế đàn, vô số đại quân, chỉ vừa tưởng tượng thôi đã khiến người khác sợ hãi, quá kinh khủng.

"Xoẹt!"

Thạch Hạo xuất thủ, hắn ra tay chính là pháp của Liễu Thần, một cành liễu vàng to lớn lao vút tới tựa như là sợi xích thần trật tự nhằm về tòa tế đàn đó, mục đích là phá tan thứ này.

"Bổn tọa ở đây thì dựa vào thứ gì mà dám làm càn chứ?"

Lời nói đầy hờ hững lại từ trong tế đàn truyền tới, hắn coi đây như chẳng phải là chuyện to tát gì, đồng thời tế đàn phát sáng, những hình khắc bên trên lan tỏa trông rất sống động, tựa như đang phục sinh vậy.

Tế đàn này bốc lên màn ánh sáng rồi chặn đứng một đòn của Thạch Hạo!

Đây là một trận pháp tự bảo vệ bản thân, chính là dùng để phòng bị công kích của người khác.

Xèo!

Ma nữ cũng xuất thủ, trong lúc giơ tay thì mười ngón tay thon dài đều phát sáng và bắn ra từng dải cầu vòng, đó là Tiệt Thiên thuật, nàng vận dụng ngay tới bảo thuật trấn giáo của mình.

Nhưng, nàng cũng không có công kích về tế đàn kia mà là giết những kỵ binh nơi đây.

"Bụp!"

Ngay tập tức có người bị nàng giết chết, máu tươi tung tóe, Ma nữ rất bình tĩnh và cũng đầy thong dong, chẳng hề có chút lo lắng gì.

Hành động này đã giúp Thạch Hạo hiểu thêm về một mặt nào đó của nàng, lúc bình thường thì hi hi cười tươi, nhí nha nhí nhảnh, thế nhưng nếu đã động tay động chân thì tựa như là một cô gái Tu la với phong cách đầy ma quỷ.

Kỳ lạ chính là, máu huyết của tên Thiên Thần chết đi kia lại chảy hết về phía tế đàn, dù cho Ma nữ ra sức ngăn cản và phá tan đường đi nhưng sương máu vẫn hội tụ về tế đàn đóa.

"Giết bọn họ!"

Tên cầm đầu quát lớn, hắn dù cho không địch lại thì cũng không hề sợ chết, đám người này cũng như thế, điên cuồng lao tới.

Bởi vì, linh hồn của bọn họ sớm đã không còn trong sạch, đã bị ăn mòn, hoàn toàn sa đọa mà ma hóa.

Xoẹt!

Thạch Hạo lại ra tay, tạm thời bỏ qua tế đàn mà toàn lực công kích những người này, còn Ma nữ thì chuyển động đại chiến với đám cao thủ nơi đây.

Rõ ràng, hai người liên thủ, đều tu ra tiên khí cho nên uy lực vô cùng mạnh mẽ, những người này tuy rằng hung hãn, là những lão binh sống sót trong những trận tử chiến thế nhưng vẫn không cách nào địch lại.

Tiếng bụp bup vang lên là những đầu lâu hạ xuống, hai người không ngừng chém giết.

Nhưng điều đáng lo nhất chính là, máu huyết của những người này đều

chảy về tế đàn ấy, dù cho có đánh nát bọn họ đi nữa thì cũng đều hóa thành mưa máu và hiến tế cho tế đàn đó.

Nên biết, đây đều là Thiên Thần, dù là một ai thì tinh huyết cũng đủ sánh được với ngàn vạn sinh linh, nhiều như thế hội tụ cùng nhau thì rất là kinh người.

Thạch Hạo, Ma nữ sẽ không thể để bọn họ như ý, dùng bảo thuật giam cầm huyết dịch rồi thu vào trong vài pháp khí không gian, không cho tế đàn hấp thu chúng.

Toàn bộ Thiên Thần đều bị giết sạch, tinh khí của bọn họ đều bị luyện hóa và thu lấy, phần lớn cũng không có bị tế đàn hấp thu.

Nhưng, sắc mặt của Thạch Hạo và Ma nữ rất là nghiêm nghị nhìn chằm chằm tế đàn máu đó, không thể để cho người phía bên kia thích làm gì là làm được.

Nhưng có thể tưởng tượng được, một khi điều kiện được thỏa mãn thì nó sẽ trở thành một cánh cửa, và lúc đó một vài sinh linh đáng sợ và mạnh mẽ sẽ giết tới đây.

"Chính xác, nhanh như vậy mà đã giải quyết xong rồi, quả là một đối thủ tuyệt vời, hẳn là không kém bao nhiêu so với đám trẻ tuổi chí tôn của Tiên cổ rồi."

Lời nói truyền từ tế đàn tới, hắn rất trẻ, dửng dưng như không.

"Có bản lĩnh thì cứ tới." Thạch Hạo nhìn hằm chằm tế đàn và nói.

"Ha ha..." Trên tế đang, người kia cười lớn, tuy rất thờ ơ thế nhưng giọng cũng có chút lạnh, nói: "Chỉ là con chó con mèo thì đáng để ta ra tay à, nhưng, các ngươi cũng đủ để ta giãn cốt căng gân."

"Bớt nói nhảm đi, nếu dám chiến thì tới, không thì cút!" Thạch Hạo chửi.

"Ngu ngốc, ngươi muốn chết à?" Người đối diện lạnh gọng nói.

Cùng lúc đó, tế đàn chợt phát sáng và nổ lớn, từng tia chớp đỏ thẫm bắn mạnh, đồng thời những hình chạm khắc trên tế đàn cũng thức tỉnh, bên trên là những hình vẽ của sinh linh ba ngàn châu, kết quả toàn bộ quỳ rạp thi lễ về giữa tế đàn.

"Keeng!"

Trên tế đàn có một sinh linh xuất hiện, người này được một bộ áo giáp kim loại màu máu bao phủ, chỉ có thể nhìn ra là được là hình người, trong nháy mắt khí tức cuồng dại hiển lộ.

Loại khí tức này khiến vòm trời xé rách, mặt đất lún nứt.

"Ta, Lạc Mộ, là cường giả đầu tiên trong vạn cổ lần nữa quân lâm lại vùng đất này ư?" Hắn thì thào.

Câu nói này như ngông cuồng đồng thời cũng lộ rất nhiều tin tức, thế giới kia cũng không có người qua đây, có thể hắn là người đầu tiên.

Việc này nói rõ rằng, tình thế tuy rằng nguy cơ thế nhưng vẫn không phải là không cứu vãn được.

"Rầm!"

Tế đàn rung chuyển, hào quang màu máu lấp lánh, nó rạn nứt và như muốn hủy diệt.

"Không!"

Người trên tế đàn hét lớn, bóng người tự xưng là Lạc Mộ ấy từ từ mờ ảo, như muốn biến mất hoàn toàn.

Tế đàn này có vấn đề, cũng không tính là hoàn thiện, nếu không người bên kia đã tiến quân với quy mô lớn rồi chứ chẳng phải âm thầm tích trữ lực lượng rồi.

Răng rắc!

Rốt cuộc kẻ đó cũng đã biến mất thế nhưng vẫn không cam lòng nói: "Hôm nay tuyệt không thể để yên được, ta muốn qua đó!"

Tiếp đó, từng làn sương mù màu máu xuất hiện và hình thành lại bóng người kia trên tế đàn, chỉ có điều giáp trụ đã biến thành màu máu.

"Tới đây đi, để ta nhìn thử hai người các ngươi mạnh tới mức nào, ta chỉ có một chút sức lực mà thôi."

Trên tế đàn, bóng người kia rốt cuộc cũng đã xuất hiện hoàn toàn.

Hắn từ từ đi tới, nói: "Tuy rằng không phải ở trạng thái đỉnh cao, chỉ là một bộ hóa thân thế nhưng cũng đủ để đối phó các ngươi rồi."

Lạc Mộ dùng tinh khí thần ngưng tụ ra hóa thân để phủ xuống, tiếp đó giết thẳng về phía Thạch Hạo, rất là quyết đoán.

Ầm ầm ầm!

Một chưởng này rất đặc biệt, nắm đấm không ngón trở nên đen kịt, nó hấp thu toàn bộ ánh sáng ở xung quanh, thậm chí núi sông cỏ cây đều bị ảnh hưởng.

Ầm!

Thạch Hạo xuất quyền, một chưởng có kim quang vạn trượng, đánh thẳng vào trời cao, hai bên va chạm, quyền đụng chưởng.

Một chưởng đen kịt như vực sâu, còn quyền thì sáng rực như mặt trời rọi sáng mười phương.

Đúng thế, tựa như là mũi nhọn đấu đao sắc!

"Có chút thú vị!" Lạc Mộ kinh ngạc, bộ hóa thân của hắn đã chịu lực ấy

như thế nào, với sức mạnh lớn bao nhiều, hiện tại hắn không biết.

"Thú vị?" Thạch Hạo cười khẩy rồi tiếp tục xuất thủ, hắn không nghĩ tới cái gọi là đại nhân mà cũng chỉ là một tên Thiên Thần, hoàn toàn không có kinh khủng như trong tưởng tượng.

Vì le đó hắn tiếp tục tiến tới, giơ tay trấn áp, dùng dáng vẻ người lớn dạy dỗ con nít, bàn tay như núi ép mạnh xuống.

"Ầm!"

Giao kích lần nữa, người kia bị chấn cho lờ mờ, dù sao cũng không phải là chân thân.

"Với bản lĩnh từng này mà cũng khoác lác, không biết dị à?" Thạch Hạo cười nhạo.

"Giết!"

người này hét lớn một tiếng, con mắt phát sáng hóa thành hai ngôi sao, một là mặt trăng một là mặt trời, tiếp đó cả người tỏa ra khí tức đầy kỳ dị.

Ầm!

Sức manh to lớn bao phủ vọt về nơi này.

Đó là hai hạt Tiên chủng đang diễn biến hết công suất, âm dương ôm chặt lấy nhau và hóa thành một vũ trụ nhỏ trấn áp xuống.

"Ồ, cũng chẳng có gì đặc biệt cả, hệ thống tu luyện hoàn toàn giống với những cường nhân của kỷ nguyên Tiên cổ." Thạch Hạo tiếp tục chế nhạo.

"Ha ha, ngươi không biết rồi, đây chính là pháp môn mà ta đã đạt được từ cái gọi là trẻ tuổi chí tôn của Tiên cổ đó, rất là tầm thường!" Lạc Mộ cười gằn."

Lần này, hai bên va chạm tựa như là trăm ngàn tiếng sấm nổ tung, đinh

tai nhức óc.

Vùng vũ trụ nhỏ kia bị phá tan, từng ngôi sao mờ ảo và tắt đi.

"Phụt!"

Nhưng, Lạc Mộ đã bị thương, tuy rằng là do tinh khí thần biến thành, cũng không phải là thân thể thật sự thế nhưng vẫn không ngừng phun máu.

"Cũng chỉ đến thế." Thạch Hạo nói.

"Ta cũng chỉ là một ít tinh khí thần mà thôi, cơ bản không phải bản thế ta tới đây, cũng chỉ triển khai pháp của các ngươi, nếu như chân thân ta tới thì cái gọi là trẻ tuổi chí tôn cũng chỉ là chó cảnh gà đồng thôi!"

Lạc Mộ lạnh giọng nói, hiển nhiên việc bị kích thương đã khiến hắn khó mà nén được cơn giận dữ.

"Giết đi!" Thạch Hạo nói.

Cứ như vậy, Thạch Hạo vọt tới chiến đấu với người này, cuối cùng một điểm chỉ ra khiến mi tâm hắn nổ tung, kết thúc trận chiến này.

"Ầm!"

Tế đàn lắc lư, giáp trụ kim loại màu đen lần nữa ánh lên ánh sáng lạnh lẽo, chân thân kia lại xuất hiện thế nhưng không có ổn định như trước, hai chân của hắn vẫn ở trong hư vô chứ không có hoàn toàn xuất hiện.

Hắn mang theo vẻ lạnh lẽo cùng gợn sóng kinh thế động thủ với Thạch Hạo.

"Thật sự rất mạnh, ngươi là chí tôn trẻ tuổi bên kia của Biên hoang à?" Ma nữ thay đổi sắc mặt đầy kinh ngạc, bởi vì khí tức này quá kinh khủng.

Không chờ Thạch Hạo xuất thủ thì Ma nữ đã chuyển động, nàng lấy ra một viên thạch châu đánh về tòa tế đàn đó.

"Ngươi..." Người này biến sắc, tuy rằng cố gắng ngăn cản thế nhưng hắn vẫn không cách nào thay đổi được gì, không thể qua được cửa này.

Răng rắc!

Cả tòa tế đàn bị đánh nát, cả người Lạc Mộ phun máu phè phè, bị luồng sức mạnh kỳ dị kia xung kích nên rất là suy yếu.

"Tương lai sau này, khi ta chân chính quân lâm ở vùng thế giới này, các ngươi sẽ sống không tốt đâu!"

Đáng tiếc, hắn quá nhanh nên Thạch Hạo không thể đuổi kịp.

Người kia tuy rằng giải thể theo tế đàn đó nhưng chân thân vẫn còn sống, vẫn có khả năng sẽ tới nơi đây.

"Ngươi gì mà ngươi, ngươi mới đúng đó!" Ma nữ nói.

Tiếp đó, nơi đây trở nên yên tĩnh, tế đàn đã bị hủy, một con đường nối đã bị phá bỏ nếu không tương lai chắc chắn sẽ hiện đại họa.

"Đi thôi!" Bọn họ tiếp tục lên đường, muốn tiến quân vào tòa thành được gọi là Thiên đế kia.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1055: Đế Cốt Dưới Vùng Biển

Thạch Hạo và Ma nữ rời đi, mục tiêu là tòa thành ở phía cuối Cấm khu.

Tương truyền, nơi đó là một tòa Đế thành rộng rãi bao la, áp chế Biên hoang, bảo vệ bình an cho ba ngàn châu!

Mà những chuyện này bàn tán cũng rất nhiều ở ba ngàn châu, Thạch Hạo và Ma nữ sau khi đi tới sâu trong Cấm khu này thì mới nghe được một vài tin đồn như vậy.

"Ồ..."

Một vùng biển mênh mông chắn ngang phía trước, những tiếng vang kỳ dị phát ra khiến hàng loạt sinh linh nơm nớp lo sợ, những mãnh thú trên đường đi đều quỳ rạp trên mặt đất.

Đây là nơi sâu trong Cấm khu mà có cả biển, lúc này sóng biển không ngừng dập dìu.

Một con ốc biển từ từ hiện lên, âm thanh ban nãy là do nó phát ra hình thành nên những gợn sóng chập trùng trên biển.

"Ốc biển gì thế?" Thạch Hạo từ xa nhìn thấy cảnh này thì khá là kinh ngạc, lúc này ngay cả hắn cũng cảm thấy thân thể hơi run có chút khó kiểm soát được bản thân.

Sau đó thì hắn càng thêm giật mình hơn, bầu trời nổ tung, mặt đất lún sâu, nhiều loại ác điểu thần thú trong hư không gào thét và rớt ầm ầm xuống mặt biển tạo nên bão táp vô tận.

Cảnh tượng này khó mà tin nổi, người nhìn thấy không cách nào hiểu

được!

"Đó là kèn lệnh, một khi được thổi vang thì trời long đất lở, có thể phá trời hủy trăng".

Thạch Hạo nghe thế thì nhíu mày, sau khi mở thiên nhãn thì cảnh tượng trong biển kia cũng chỉ là những dấu ấn chứ cũng không phải là những chuyện đang phát sinh, việc này khiến hắn thở dài một hơi.

"Cuộc chiến hơn kỷ nguyên trước, kèn lệnh vang lên thì sẽ có cảnh tượng như thế, trông tựa như là trời long đất lở, ngân hà run rẩy." Ma nữ nói, đây là những ghi chép mà nàng đã đọc được trên các cốt thư.

Hơn nữa, những kèn lệnh từ ốc biển như thế cũng không phải chỉ có một hai cái, có thể tưởng tượng được, nếu như có vô số kèn lệnh cùng nhau thổi lên thì cả vũ trụ cũng sẽ rung chuyển.

Mà đó cũng không phải là cuộc đại chiến chân chính, chỉ là phần mở màn mà thôi.

Chiến sự chân chính, cuộc quyết đấu của những người bất hủ sẽ khủng khiếp tới cỡ nào? Quả thật không cách nào tưởng tượng nổi, chẳng trách thế giới trọn vẹn trước kia lại bị chia thành cửu Thiên thập Địa.

"Đại chiến chuẩn bị tới gần, những dấu vết này đều do kèn lệnh lưu lại với ý nghĩa rằng, một ngày nào đó sẽ không còn xa, thế giới này sẽ đi vào vết xe đổ của Tiên cổ."

Xoẹt!

Trong biển đột nhiên hiện lên từng luồng kiếm khí, mỗi luồng đều cắt đứt thiên địa, ánh sáng to lớn chiếu sáng vĩnh hằng.

Đây không phải là vết tích được lưu lại mà chính là công kích thật sự!

Thạch Hạo và Ma nữ nhanh chóng né tránh, cả hai lùi lại vô cùng xa, rời

khỏi vùng biển đang tức giận này, vết kiếm đó lướt sát qua hai người.

Ngay cả trên bầu trời là hàng loạt kiếm khí, loạn kiếm phá thiên, từ vực ngoại có thiên thạch không ngừng lao xuống.

Đây là nơi nào?

Hai người bốn mắt nhìn nhau, lòng tràn ngập vẻ sợ hãi, nếu như họ tránh không kịp thì chắc chắn sẽ thành tro bụi ngay.

"Có thể trong vùng đại dương này có chôn vùi mảnh vỡ của Tiên khí, và tình cờ nó thức tỉnh nên dẫn tới kết quả này." Bọn họ suy đoán.

Dù sao khi nhìn thấy vết tích của kèm lệnh tự thổi vang thì có thể biết được nơi đây chắc chắn là chiến trường năm xưa và có tàn khí lưu lại, cũng vì lẽ đó mới có dị tượng như vầy.

Vùng biển này không thể vượt qua được, tiếp đó bọn họ đi tìm một tòa thành trì khác để tìm hiểu chứng cứ, những sinh linh nơi này nói cho bọn họ biết, quả thật đó là một chiến trường cổ trước kia.

Trong biển có rất nhiều chuyện cổ quái và rất ít người có thể bình an vượt qua, mạnh như Giáo chủ sau khi tiến vào cũng chắc chắn sẽ chết, không cách nào đỡ được dù chỉ là một chiêu kiếm thông thiên kia.

Nơi sâu trong Cấm khu, thành trì không nhiều thế nhưng mỗi tòa thành đều rất đặc biệt, rất kinh người, cũng không biết có bao nhiêu cao thủ cư trú.

Vùng biển này có phạm vi cũng không biết bao nhiêu vạn dặm, Thạch Hạo và Ma nữ đi vòng qua, dọc theo bờ biển này đi suốt nửa tháng mà vẫn chưa thấy điểm cuối và cũng không gặp bất cứ nguy hiểm nào.

Thoáng cái đã mười mấy ngày trôi qua, trên đường đi này, Thạch Hạo và Ma nữ đã gặp nạn vài lần thế nhưng đều cố gắng vượt qua, không hề bỏ mạng.

Trên thực tế, đừng nói là bọn họ, ngay cả con cháu của những vị cường giả tuyệt thế ở cổ đại sinh sống sâu trong vùng Cấm khu này cũng rất ít người dám đi xa như vậy, bởi vì càng hiểu thì càng rõ, nơi này nguy hiểm tới cỡ nào.

Rốt cuộc cũng vòng qua được vùng biển ấy, tiếp đó bọn họ nhanh chóng lao nhanh, mục tiêu chỉ có một,chính là cái được gọi là Đế thành Cấm khu kia.

"Ba vị đại chí tôn kia có một con đường đặc biệt để tới đó, không biết họ đã tới hay chưa?"

"Chắc chắn bọn họ có truyền tống trận liên hệ với tòa thành kia, ta nghĩ họ sớm vào trong rồi."

Thạch Hạo và Ma nữ suy đoán như thế.

Trên đường đi, cả hai ăn gió nằm xương, ngày đêm không ngừng tiến bước thế nhưng vẫn không tìm thấy tòa thành kia.

Thậm chí hai người còn hoài nghi mình đã đi nhầm đường, lệch khỏi quỹ đạo.

Mãi cho tới khi thấy một tòa cổ thành khác, và thông qua sinh linh nơi đó thì mới hiểu rõ, bọn họ vẫn đang đi đúng đường, phương hướng không hề sai, chỉ là vẫn còn chưa tới tòa Đế thành kia mà thôi.

"Liệu chúng ta có là người tới sớm nhất không?" Thạch Hạo hỏi.

"Việc này cũng khó nói, ta chẳng hề tốn chút công sức nào mà đã đi trước cả ngươi, nếu như những người khác cũng hên xui đi vào một truyền tống trận kỳ lạ nào đó, nói không chừng đã tới nơi cần tới lâu lắc rồi." Ma nữ nói.

Thạch Hạo gật đầu, có lúc vận may cũng là một phần của thực lực.

Đi tới bước này thì nhất định phải tiếp tục, dũng mãnh tiến bước. Sau đó không lâu thì bọn họ nhìn thấy một vùng đỏ đậm phong tỏa cả dải dất, không cách nào nhìn thấy được phần cuối.

Đó là gì, cũng là một vùng biển nữa ư?!

Thạch Hạo và Ma nữ ngây ngốc, phóng mắt nhìn lại, hơi nóng ầm ầm, cả vùng đỏ đậm bao la, vẻ nóng rực phả vào mặt.

Ở nơi này, cỏ cây các loại đều đã biến mất, những ngọn núi cao đều không cách nào tồn tại, đây là một khu cổ địa nóng rực.

Đó chính là dung nham!

Nhưng, nó tựa như là biển rộng, quá mênh mông chẳng hề có phần cuối, hoàn toàn là màu đỏ lòm, dung nham cuộn trào tựa như là huyết dịch đỏ tươi vậy.

"Chúng ta đã tới nơi nào vầy?" Bọn họ khá là giật mình, biển dung nham này quá rộng lớn, ngưng tụ lại thành một cái hồ thì cũng không nói thế nhưng đây là thành biển.

Lần này, bọn họ không có nhiều đường đi, bởi vì gần đó có một tảng bia gãy, bên trên có chữ viết ghi lại, nơi này không những không hung hiểm mà khả năng sẽ có cơ duyên.

Hai người bay bên trên mặt dung nham, nhanh chóng rời khỏi.

"Ầm!"

Một con quái thú to lớn tỏa ra ánh sáng nóng rực, nó đánh mạnh về phía hai người.

Một con cá!

Đó là một con cá khổng lồ có màu đỏ đậm và kim quang đang bơi lội trong dung nham, thân thể nó to lớn như ngọn núi nhỏ vậy.

"Phát tài rồi!"

Thạch Hạo không những không sợ mà còn lấy làm mừng, bởi vì hắn nhận ra được đó chính là Dương ngư, ẩn chứa vật chất thần tính vô cùng đậm đặc, là một sinh linh vô cùng hiếm có.

Đáng tiếc là, con sinh linh này sớm đã thành tựu Thiên Thần nên thần giác vô cùng nhạy bén, khi thấy một bàn tay lớn chộp về phía mình thì lập tức thu nhỏ lại và chìm sâu vào trong dung nham, cứ thế biến mất.

Thạch Hạo nhíu mày, bàn tay lớn tiếp tục thọc sâu vào dung nham rồi khuấy đảo tìm tòi, thế nhưng chẳng mò được gì.

"Có chút kỳ lạ, đáy biển này có trận pháp còn sót lại, nó có thể chặn lại thần giác của ta."

"Bên trên bia đá kia có nói, nơi đây không hề có nguy hiểm gì thế nhưng vẫn có nguy cơ, chỉ là không quá mức gian nan thôi. Đương nhiên, nếu như là một vị nhân vật vô thượng nhắn nhủ lại thì cũng không nói làm gì." Ma nữ nói.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, trong mắt mỗi người đều lộ vẻ không ổn, có chút bất cẩn rồi, bởi vì nếu là nhân vật từ Giáo chủ trở lên mà nói là không có hung hiểm gì, vậy suy ra người bình thường đi vào thì chắc chắn chẳng yên bình gì cả.

"Đi thì đã đi rồi, đừng có nhìn trước trông sau làm gì cho mệt, cứ cố gắng vượt qua, mặc dù có nguy hiểm thế nhưng ta nghĩ hai người mình liên thủ thì cũng có thể chuyển nguy thành an, chẳng qua là cố gắng chạy nhanh chút mà thôi." Lần đầu tiên thấy Ma nữ nghiêm túc như vậy, tiếp đó nàng cười hi hì.

Thạch Hạo gật đầu, sau đó hai người nhanh chóng rời đi.

Mấy ngày sau, một móng vuốt to lớn từ trong biển đỏ chụp về phía bọn

họ, nó có màu trắng toát, là một bộ khung xương trắng hếu.

Hai người khiếp sợ, xuất bảo thuật, dùng hết khả năng lướt nhanh sang ngang rồi nhanh chóng bỏ chạy.

Bởi vì cả hai cảm giác đươc, khung xương này quá mạnh mẽ, dù Giáo chủ có tới và chiến đấu với nó thì hơn nửa cũng sẽ thua cuộc.

Mà đây cũng chỉ là một khung xương mà thôi, bởi vì trong xương sọ có ánh sáng yếu ớt nhấp nháy, chứng minh nó không có ý thức thuần túy, chỉ là một vệt sáng linh hồn mờ ảo mà thôi.

Nó sở dĩ mạnh mẽ cũng là do bản thân khung xương này, nó cao tới mười vạn trượng và cũng chỉ muốn bắt lấy Thạch Hạo và Ma nữ.

"Ầm!"

Thiên địa bị phá nát, uy lực của bộ khung này quá mạnh.

"Định!"

Ma nữ ra tay, sau khi dùng tới viên thạch châu thì cũng coi như lần nữa chặng đứng bàn tay trằng hếu đang dò tới này, chặn đứng khung xương trắng ấy.

"Đây chắc chắn là sinh linh đầy đáng sợ đã chết ở trong trận chiến Tiên cổ, chỉ là một khung xương mà có thể giết chết Thiên Thần một cách dễ dàng, năm xưa nếu vẫn còn huyết nhục thì không biết sinh linh này sẽ mạnh tới mức nào." Ma nữ nói.

Cũng may là Trấn Hồn châu rất siêu phàm, khung xương trắng hếu tới vạn trượng kia mang theo vẻ mê hoặc nhìn chằm chằm viên châu này, tiếp đó nó từ từ nằm vào trong biển dung nham và biến mất từ đây.

"Vạn cổ qua đi mà khung xương vẫn chẳng hề mục nát, đúng là kinh người!" Ngay cả Thạch Hạo cũng thán phục như thế.

Sau đó không lâu bọn họ nhìn thấy một tảng đá ngầm trên biển dung nham này, bên trên có khắc hàng chữ cổ để nhắc nhở hậu nhân.

"Vùng biển Đế cốt."

Thạch Hạo nhíu mày, theo như mỏm đá ngầm này ghi lại thì nơi đó có chôn một vài nhân vật cái thế năm xưa.

"Đế giả, có thể thành Tiên, có thể sinh sống trong hồng trần, dám dùng tên gọi này thì chắc chắn là người mạnh nhất của một bộ tộc nào đó." Ma nữ nói, đây đều là những ghi chép được ghi lại trong Tàng Kinh các của Tiệt Thiên giáo.

"Đế" này cũng không phải là vua chúa của vương triều trong nhân gian, mà là "Đế" trên con đường tu hành.

"Nơi mai táng Đế cốt, lẽ nào có mai táng một vài đại Đế?"

Hai người dừng lại, không dám xông bừa qua khu vực này.

Thạch Hạo mở to thiên nhãn hy vọng có thể nhìn được ngọn ngành, lúc này hắn chỉ thấy được màu đỏ đậm của dung nham, dưới đáy biển tựa như có một vài khung xương nằm ngổn ngang, những bộ này sợ còn kinh khủng hơn cả bộ khung xương vừa gặp hồi nãy.

Trong đó có một bộ khung xương đang ngồi xếp bằng, nhìn cũng không cao lớn thế nhưng lại sáng rực như thái dương, không ngừng phát sáng trong biển dung nham này, nó cảm nhận được khí tức của Thạch Hạo và Ma nữ.

bên trên bộ xương đó có lưu chuyển bí lực của bản thân.

"Xoẹt!"

Đột nhiên, bên trong Thiên Linh cái của bộ xương này chợt vút lên linh lực còn dư sót lại.

"Trời ơi!"

Ma nữ thốt lên, tinh lực còn sót ấy hóa thành ánh đỏ xuyên thủng cả trời cao, đánh rớt một vài ngôi sao bên trên.

Việc này khiến cả hai vừa ngạc nhiên vừa chấn kinh!

Đế của một bộ tộc, đây chính là uy thế của bọn họ ư? Cũng chưa hề lại gần, chỉ đứng ở xa xa mà đã thấy được cảnh tượng nực này rồi, nên biết bọn họ đã chết trong vô tận năm tháng, còn lại cũng chỉ là những tàn cốt thế nhưng lại có uy năng như vầy!

"Những Đại Đế này đều chết trận cả!" Ma nữ vững tin nói.

Thạch Hạo im lặng, trận chiến năm đó quá là tàn khốc.

Người mạnh nhất của môt bộ tộc từ cổ chí kim mới có thể xưng là Đại Đế, sớm đã trường sinh từ rất lâu, nếu còn thì vẫn còn đang sinh sống, bất kể nói gì thì sinh linh được mệnh danh là Đại Đế thì đều là những tồn tại vang dội cả cổ kim.

Mà nơi đây lại có chôn người như thế, cũng không chỉ có một bộ mà thôi.

==========

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1056: Phượng Hoàng Sơn

Những sinh linh này quá mạnh mẽ, Thạch Hạo nhìn thấy những xương cốt còn sót lại chìm ở dưới đáy biển dung nham, chỉ riêng tinh lực mà bọn họ lưu lại từ Thiên linh cái bắn ra đã đủ đánh nát sao lớn trên trời rồi, quá khủng khiếp!

Vùng biển dung nham này rất rộng, Thạch Hạo và Ma nữ đã đi qua không biết bao nhiêu vạn dặm, từng ngôi sao rơi xuống dưới khiến vùng biển văng tung tóe, sóng lớn ngập trời.

Nhưng, có vài bộ Đế cốt ở bên dưới nên cũng không tạo ra những trận rung chuyển dữ dội quá mức nào.

Trong đó, một bộ Đế cốt đang ngồi xếp bằng phát sáng, ngôi sao tan nát, từng ngôi sao lớn hạ xuống liền hóa thành tro bụi và trở thành một phần của biển dung nham.

"Việc này..." Dù là Ma nữ cũng ngạc nhiên không thôi, chiếc miệng nhỏ xinh há lớn, đôi mắt đầy quyến rũ trợn tròn, bộ dáng lôi cuốn lắc lư, bộ ngực phập phồng, hô hấp dồn dập.

Những cảnh tượng này cần phải có thần thông và thủ đoạn nghịch thiên tới mức nào đây?

Thạch Hạo ngẩng đầu nhìn trời cao rồi lại nhìn về những bộ xương Đế cốt nằm sâu trong vùng viển này, tinh lực còn sót lại ở trong biển ý thức lại có thể đánh rớt nhật nguyệt, quá kinh người.

Hắn đang đánh giá về sự mạnh mẽ của những người này lúc còn sống.

Đáng tiếc, không cách nào đoán được, bởi vì cảnh giới cấp độ đó đã

vượt qua lý giải của hắn, chưa đạt tới thì không cách nào hiểu.

Chủ yếu là hiện giờ tu vi của hắn còn chưa đủ mạnh, chưa thể siêu thoát lên trên được, nếu không chắc chắn sẽ biết được bọn họ là những người như thế nào.

"À, ta từng nghe nói, người được mệnh danh là Đại Đế thì chắc chắc là những tồn tại vang dội cổ kim, chắc chắn không hề giả." Ma nữ cảm thán, kinh hãi vì thực lực của những người này và cũng rất đau buồn cho kết cục hiện tại.

Nhân vật mạnh mẽ như vậy mà lại chết chết như vầy, trận chiến năm xưa kịch liệt tới mức nào chứ, không thể tưởng tượng.

"Không biết nơi này có Đế bảo không?" Cặp mắt của Ma nữ đảo liên tục, bộ dáng như kẻ có ý đồ xấu.

Thứ được gọi là Đế bảo, chắc chắn là những vật lưu danh sử sách, sức mạnh của cả một bộ tộc tụ tập lại rồi chế tạo nên một món, bất kỳ món nào xuất thế cũng sẽ chấn động cả thiên hạ.

Thứ được gọi là Đế bảo, sở hữu trường sinh bất tử, đứng ở đỉnh cao nhất trong hồng trần, mỗi một món đều là vật ngạo thị cả đời đó, vô địch trong một khoảng thời gian, hơn nữa còn có đại khí vận gia thân, những bảo vật như này được chế tạo thành thì tất nhiên không cách nào suy đoán được.

Thạch Hạo cũng không ngừng tìm kiếm, thiên nhãn mở lớn nhìn khắp đáy biển dung nham.

"Có hàng ngon!"

Rất nhanh, Thạch Hạo nhìn thấy được những thanh tàn binh bên dưới đáy dung nham, dù cách rất xa thế nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo toát ra từ chúng, miếng tàn khí này đủ xé rách cả tinh vũ.

"Haizz, hay là rời đi cho rồi, chúng ta không thể nào đoạt được đâu." Ma

nữ than thở, chấp nhận lấy hiện thực.

Bởi vì, vừa nãy có một tia tinh lực được bắn ra từ tàn cốt đó đã khiến nhật nguyệt tinh thần rơi rụng, nếu như kích thích những Đế bảo này thì chắc chắn sẽ rước họa vào thân ngay.

Hai người quan sát rất lâu ở quanh khu này.

"Nơi đây hiện tại không có công dụng gì cả, thế nhưng tương lai chắc chắn sẽ trở thành một khu chiến trường." Thạch Hạo nói rồi liếc nhìn về Đế cốt dưới đáy biển, tiếp đó là quan sát tinh không vô tận, trong lòng có chút bồn chồn.

"Là sao?" Ma nữ hỏi lại.

"Sớm muộn gì cũng sẽ khai chiến, những người này chết đi với lòng không cam trong trận chiến ấy, Đế cốt vẫn còn thì khả năng sẽ có một người những kẻ địch kia lại tìm tới, lúc đó cũng khó nói sẽ phát sinh chuyện gì." Thạch Hạo nói.

Mạnh mẽ như hai người mà cũng phải chọn cách đi vòng, sau đó cả hai tiếp tục nhằm về phía trước, muốn nhanh chóng tới tòa thành khổng lồ ở nơi sâu trong Cấm khu này.

"Ồ?" Ma nữ kinh ngạc.

Sau khi đi được trăm vạn dặm và bước bên trên dung nham đỏ tươi thì cả hai cảm nhận được một luồng uy thế mạnh mẽ.

Phía xa tít biển dung nham tựa như có một hòn đảo rất lớn chắn ngang, tuy rằng ở rất xa thế nhưng vẫn có thể mơ hồ thấy được.

"Là đảo hay là phần cuối của biển dung nham?" Ma nữ nghi hoặc.

"Vẫn đang trong biển!" Thạch Hạo đáp.

Hai người nhanh chóng đi tới, cảnh vật mờ ảo từ từ sáng rõ, tiếp đó hai

người chấn động không thôi.

Làm gì mà là phần cuối của vùng biển này chứ, đó là một ngọn núi to lớn lọt hẳn vào trong tầng mây, càng tới gần thì càng cảm nhận được độ hùng vĩ và to lớn của nó.

Ngọn núi này càng ngày càng rõ chứ không còn mơ hồ như trước, hiện giờ đã có thể thấy rõ toàn bộ.

Ngọn núi này quá lớn, không phải là núi mà cứ như là một đại lục vậy, chỉ là có hình dáng của một ngọn núi và đứng sững sững vững vàng trong biển dung nham.

Bên trên không hề có một ngọn cỏ nào, mờ ảo, yên tĩnh, tựa như một ngọn núi lửa đã dừng hoạt động.

Hai người mở thiên mục quan sát, đây... tựa như là một ngọn núi lửa, chỉ là nó lớn tới mức quá đáng, không cách nào hình dung được.

Ngọn núi này như muốn chọc thẳng tới ngoài vực ngoại, quá cao.

Thậm chí, hai người còn hoài nghi, biển dung nham này là do ngọn núi lửa hùng vĩ trước mắt phun trào nên.

Ngọn núi này quá lớn, cũng không biết cao bao nhiêu dặm, nó chọc thẳng vào tầng mây, gần kề với những ngôi sao vực ngoại.

"Phượng Hoàng sơn!"

Thạch Hạo kinh ngạc, bên trên ngọn núi ấy hắn nhìn thấy được ba chữ cổ xưa và đầy kỳ dị.

"Ồ, chỉ cần nghe tên thì đã biết là nơi tốt rồi, phải lên tham quan chút mới được!" Ma nữ lên tiếng.

Chân Hoàng, đó là tồn tại cỡ nào chứ, xếp phía trước ở trong Thập Hung, dũng quan vạn tộc, năm xưa chính là nhân vật vô địch trên trời dưới

đất, được mệnh danh là sinh linh bất tử.

Ở nơi này lại một ngọn núi dùng tên của nó để đặt cho nên khiến người khác liên tưởng tới những vấn đề này.

Đặc biệt, nơi đây lại cuộn trào dung nham, hội tụ lại thành biển thì càng khiến người khác nghĩ ngợi hơn, tương truyền, Phượng Hoàng dục hỏa trùng sinh, mà nơi đây lại có ánh lửa hừng hực không dứt.

Hai người liếc mắt nhìn nhau.

Nói là núi không bằng gọi là đại lục thì đúng hơn, khi bước chân lên ngọn núi này thì mới cảm giác được sự bao la của nó.

Chỉ khi bay lên trời cao và nhìn xuống bên dưới thì mới có thể cảm nhận được sự tráng lệ của ngọn núi khổng lồ này.

Mọc lên từ bên dưới đáy biển và hình thành nên một ngọn núi lớn hùng vĩ chọc thẳng trời xanh, thật sự rất dọa người.

"Một tòa thành cổ!"

Sau khi đi lên tới đỉnh núi, nơi đây rất bằng phẳng và có một tòa thành trì lớn, việc này khiến người khác rất dễ phán đoán, đây có thể là một tòa thành cổ Chân Hoàng.

Nên biết, năm xưa trên thế gian này có Phượng hoàng thuần huyết và sinh sống trong Tiên thổ.

Hiện giờ, có thể thấy những di tích của chúng thì cũng không có gì là lạ.

Ma nữ thán phục không thôi, bởi vì nàng phát hiện bên trong tòa thành này có rất nhiều cây ngô đồng, tuy rằng đã chết khô từ lâu thế nhưng vẫn không hề bị hủ mục, ánh sáng lấp lánh tựa như được tạo thành từ kim loại vậy.

Núi lớn màu xám, cổ thành tĩnh mịch, còn có ngô đồng chết khô, tất cả

đã nói lên đây là nơi nào.

Nơi Phượng hoàng sinh sống sẽ có ngô đồng, những tin đồn liên quan tới những thứ này có quá nhiều.

Chỉ là nơi này quá mức yên tĩnh, tử khí âm u cả vùng, không hề lưu lại thứ gì.

"Ủa, có gì đó là lạ!" Trong lòng Ma nữ chợt sinh ra báo động.

Thạch Hạo sớm cũng đã cảm thấy có gì đó kỳ lạ, tiếp đó kéo lấy cánh tay trắng mịn của nàng rồi nhanh chóng bỏ chạy về nơi xa.

Sương mù bốc lên, nơi đó hoàn toàn mơ hồ.

Trong nhất thời, bọn họ đã bước lên trên đường phố, từ từ đi vào trong thành.

"Hỏng rồi, chúng ta đi lạc vào tòa cổ thành này rồi!" Ma nữ biến sắc.

Vốn cả hai đang ở ngoài thành thế nhưng trong lúc gấp rút đã bỏ chạy và khơi dậy trận pháp, không biết vì sao cứ thế tiến vào trong tòa thành cổ này.

Rõ ràng, nơi đây có đại trận tuyệt thế.

Hai người thử xung kích mấy lần nhưng không cách nào đi ra ngoài được, thậm chí hai người thấy được cả tường thành nhưng không cách nào leo lên trên được, đều bị đánh văng ngược lại.

Vừa mới bay vút lên cao thì sẽ bị một nguồn sức mạnh áp chế đánh ngược xuống dưới.

Hai người biến sắc, đảo mắt đã bị vây nhốt được ba ngày.

Toàn cổ thành Chân Hoàng này có gì đó rất kỳ lạ, không cách nào thoát khỏi được.

Ầm!

Đột nhiên, vào ngày thứ năm thì trong thành truyền lên những âm thanh ầm ầm, từ vẻ yên ắng chuyển ngược thành sôi động, việc này rất đột ngột, hai người nhanh chóng ngẩn đầu nhìn về phía phát ra âm thanh đó.

Trong vẻ mơ hồ thì có một con quái vật cực lớn một chân đang di chuyển, đáng tiếc là do sương mù quá dày nên đã che mờ thiên nhãn, không cách nào quan sát được hình dáng của nó.

Chỉ biết là nó tương tự như con người thế nhưng cũng không hề giống lắm, cao tới mấy ngàn trượng, nơi tay vác theo một cây đại bổng Lang Nha.

"Rầm!"

Nó đánh ra một gậy, những phòng ốc, cây ngô đồng trong thành cổ đều nát bấy hàng loạt.

Thạch Hạo và Ma nữ hoảng sợ, bởi vì cả hai từng cảm nhận qua, sức mạnh này như muốn đánh nát tòa cổ thành, con quái vật này muốn đào tẩu thế nhưng đều thất bại, không cách nào hủy diệt được những kiến trúc được bố trí trận pháp này.

Con quái một chân rất mạnh, ít nhất mạnh hơn rất nhiều so với hai người.

Ầm!

Lại thêm một loạt kiến trúc sụp đổ, cát bụi mù mịt, con quái vật ấy vẫn tiếp tục hủy diệt những thứ mà nó thấy.

Nhưng, tòa thành cổ Chân Hoàng này rất kỳ quái, hàng loạt kiến trúc sau khi bị con quái một chân phá hủy từ từ từ khôi phục lại như lúc ban đầu.

Thạch Hạo và Ma nữ nhanh chóng chạy trốn, bởi vì cả hai phát hiện ra, phương hướng mà con quái này đáng nhắm tới là nơi này.

Ầm!

Đại bổng Lang Nha dài tới mấy ngàn tượng vụt sát ngay trên đỉnh đầu bọn họ, kiến trúc nổ tung, con quái này quá mạnh, quá khủng khiếp.

Rốt cuộc, sau khi tàn phá rất lâu thì nó từ từ biến mất, bốc hơi khỏi nơi này.

Ma nữ và Thạch Hạo trợn trong mắt, cả hai đều tận mắt quan sát toàn bộ thế nhưng cái quái vật đó chốc lát chợt biến mất, tựa như trước giờ chưa hề xuất hiện vậy.

Tiếp đó, lại qua nửa tháng nữa, hai người chỉ biết ngậm ngùi, yên lặng không hề nói gì, bởi bọn họ không cách nào tìm được lối thoát.

Thạch Hạo muốn hỏi Đả Thần Thạch thế nhưng tên này vẫn đang ngủ say, bên ngoài kết thành một chiếc kén bằng đá, đang tiến hành việc lột xác ở bước quan trọng nhất, không cách nào lay tỉnh được.

Bị vây nhốt trong tòa thành chết này hơn mười mấy ngày khiến cả hai lo lắng không thôi, sợ bản thân sẽ bỏ qua đợt tuyển chọn thư viện Thiên Thần kia, lần này quá bất cẩn rồi.

"Có người!"

Rốt cuộc thì bọn họ cũng lại phát hiện ra dị thường, mơ hồ thấy được một người.

Bọn họ xoay người trèo lên một tòa kiến trúc cao cao rồi nhìn về hướng kia.

Người này tựa như là một u hồn bay bổng theo gió, hắn vô thanh vô tức chẳng hề có chút sóng thần lực nào, tựa như là một cọng cỏ bị gió cuốn bay từ dưới mặt đất lên vậy.

Đó là một ông lão còm nhom, hai mắt hãm sâu và nhắm nghiền.

Lớp da vàng ố khô quắt bọc lấy xương, tựa như được dát một lớp đồng lên trên người vậy.

Đó tựa như là một bộ tử thi cổ xưa đi ra từ lòng đất vậy.

"Hắn chết rồi!" Ma nữ nhỏ giọng nói.

Mặc cho người này đang di chuyển thế nhưng lại giống như là u hồn chẳng hề có chút tiếng động nào, chỉ có âm u và kinh khủng.

"Hả?!" Rất nhanh, ánh mắt của hai người sáng rực lên.

Ông lão này ngẩng đầu nhìn về trời cao, tiếp đó đưa tay ngắt lấy hai ngôi sao và luyện hóa thành hai hạt châu đặt vào trong lòng bàn tay, mặc cho hai ngôi sao không ngừng xoay tròn.

Thạch Hạo và Ma nữ ngẩn người, chuyện này quá bất hợp lý.

Một người đã chết nhưng tại sao lại có thần uy lớn cỡ đó?

Trên thực tế, người này đã chết, nơi mi tâm của hắn bị đục thủng từ trước ra sau, như là bị một thứ gì đó rất sắc bén xuyên thủng.

Hiện tại, cũng chỉ là một loại bản năng, và xuất hiện ở tòa thành cổ Chân Hoang này.

Một bộ xác ướp cổ!

Nhưng, thứ này không hề giống với những sinh linh trong Minh thổ, trông bộ dáng thì rất là đặc biệt, nói là có linh hồn thì hoàn toàn sai, nói là vật chết thì sao lại còn có thể hành động.

"Một loại bản năng, là chấp niệm còn lưu lại trước khi chết nên mới khiến thân thể ông ta bất diệt, tựa như là dã quỷ đang du đãng vậy. Thế nhưng sinh linh này chắc chắn rất đáng sợ, sau này nếu phát sinh đại chiến thì rất có khả năng sẽ phát huy được uy lực khó mà tưởng tượng nổi." Thạch Hạo lên tiếng.

Cũng may là sinh linh này từ từ phiêu đãng, không hề để ý tới Thạch Hạo và Ma nữ, nó men theo con đường cổ xưa này, qua lại như là u hồn.

"Ngươi cảm thấy kẻ đó như thế nào, có thể là Phượng hoàng, một trong Thập hung?" Ma nữ hỏi.

Trái tim của Thạch Hạo đập thình thịch, việc này cũng khó mà nói được.

"Hôm nay, ta lại thấy được một trong Thập Hung?"

"Không chừng là sự thật đó."

Hai người nói thầm.

Loáng một cái lại thêm một tháng, cả hai đã bị nhốt thêm ba mươi ngày, thật sự khiến người khác phải lo lắng, rơi vào trong đây tựa như đang lãng phí thời gian và sinh mệnh vậy.

"Hai tên trước kia đều là quái vật cả, và cũng không hề làm thương tổn tới chúng ta, thật kỳ lạ." Ma nữ nói.

Rốt cuộc, sau nửa tháng nữa thì hai người đã tìm được chút đầu mối, khi thăm dò những tòa kiến trúc cổ thì phát hiện được một vài đại trận và có thể rời khỏi tòa cổ thành này.

Nhưng, khi Thạch Hạo và Ma nữ thúc dục đại trận trong mấy ngày kế tiếp thì cả hai liền mờ ảo, và được truyền tống rời khỏi.

Đây là một động phủ tràn ngập khí hỗn độn, tiên quang sáng rực.

Vẫn trong tòa thành ư?

Hay nói là, nơi này nối liền với tòa thành cổ kia.

Việc khiến Thạch Hạo và Ma nữ khiếp sợ nhất chính là, trong động phủ này có một quả trứng.

Rất nhanh, bọn họ cảm nhận được một luồng sinh cơ rất mạnh mẽ, từ trong quả trứng ấy tản ra lượng lớn tinh khí sinh mệnh.

"Hả, lẽ nào trứng Phượng hoàng, đừng nói rằng, chúng ta đã gặp được vận may vô cùng lớn, sẽ mang ra ngoài một con Chân Hoàng vô thượng!"

Thạch Hạo nghĩ tới rất nhiều thứ, trong lúc vô tình lại phát hiện ra một thứ nghi là trứng Phượng hoàng, đúng như là buồn ngủ lại gặp chiếu manh.

Quả trứng này rất lấp lánh, rất to lớn, thế nhưng Thạch Hạo loáng thoáng có thể cảm nhận được luồng khí tức này tương tự như Hoàng nữ mà mình đã mộng về Tiên cổ trước kia, là cô gái đã tu ra ba luồng tiên khí.

"Không thể là nàng được, ta rõ ràng tận mắt thấy nàng chết đi mà." Thạch Hạo lắc đầu.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1057: Trứng Tiên

Một quả trứng lấp lánh trong suốt, thần hà năm màu ngút trời.

Thạch Hạo hoài nghi thứ này có quan hệ với Hoàng nữ, bởi vì hắn cảm thấy được chút quen thuộc, như thật như ảo vậy.

Nhưng, mộng về Tiên cổ, hắn tận mắt nhìn thấy Hoàng nữ đã tu thành ba luồng tiên khí đã bị người khác giết chết, và từ từ nằm trong vũng máu rồi hóa thành xương máu.

Làm sao lại xuất hiện một quả trứng tiên?

"Ngươi biết thứ đó à?" Ma nữ mở to cặp mắt đen láy nhìn hắn, nàng là người nào chứ, vô cùng khôn lanh, chỉ cần nghe sơ qua thì đã có thể phán đoán được phần nào rồi.

"nàng từng là một người bạn của ta." Thạch Hạo thở dài, nhớ lại người kia, nghĩ tới những chuyện đã xảy ra, hình dung là việc mình đã thần du về hơn một kỷ nguyên trước, những chí tôn trẻ tuổi kia đều chết hết, trong lòng hắn cảm thấy rất tiếc nuối.

Thật sự là đáng tiếc mà, nhiều anh kiệt như thế, có mấy người đã tu thành ba luồng tiên khí!

Ở chung với nhau mấy tháng, vô cùng hợp ý lẫn nhau, tuy rằng tương giao ngắn ngủi thế nhưng tựa như là tri kỷ trên con đường tu đạo.

Tới cấp bậc như hắn thì muốn tìm đối thủ cùng cấp để luận bàn thật chẳng hề dễ chút nào, mà vào thời đại vàng son thì lại có cả một nhóm người!

Đáng tiếc là, bọn họ đã nằm xuống như thế, Thạch Hạo chỉ biết trơ mắt mà nhìn.

"Là bằng hữu của ngươi? Khi nào?" Mặc dù Ma nữ rất khôn lanh nhưng cũng không thể đoán ra được, dù sao việc thần du về hơn kỷ nguyên cũng quá ly kỳ, rất khó khiến người khác tin tưởng, chứ đừng nói tới việc nghĩ tới.

"Rất lâu nhưng tựa như ngày hôm qua, những người kia mới chính là thiên kiêu, chí tôn thật sự, mỗi người đều có khí chất hiên ngang thế nhưng lại rất điềm đạm, không hề ngang tàn, ở chung với bọn họ thì rất vui vẻ, rất thoải mái." Thạch Hạo nói.

Hắn luôn cảm thấy, những người này mới chính là người cầu đạo chân chính, dáng vẻ siêu phàm. Chỉ là do sinh ở đời đó nên có thể nói là một bi ai đối với bọn họ.

Hay là, đó là niềm tiếc nuối của bọn họ, nếu như cho bọn họ thời gian, chờ bọn họ trưởng thành thì kết cục của trận đại chiến Tiên cổ đó đã không thành ra như thế.

"Sao ngươi nói ta cảm thấy rất là mơ hồ, đừng nói là ngươi không biết đây là nơi nào nghen, đây chính là động phủ được lưu lại từ kỷ nguyên tiên cổ, là thứ được để lại từ vô tận năm tháng trước đây, vậy làm sao có quan hệ với bạn bè ngươi chứ?" Ma nữ lườm hắn một cái, tuy rằng nàng rất thông minh thế nhưng cũng sẽ không bao giờ nghĩ tới việc như thế.

"Có thể." Thạch Hạo nói, không hề tỏ ý kiến gì.

"Nếu là thật thì ngươi là người thuộc niên đại nào chứ, không thuộc về hiện tại, không ở trong đời này?" Ma nữ cười chọc.

"Ai có thể nói rõ được chứ, tương lai sẽ có một ngày biết hết mọi việc. Đại mộng thiên cổ, ta không thuộc về nơi này." Thạch Hạo cười cợt.

Ma nữ cười ha hả, đương nhiên đó là chế nhạo.

Thạch Hạo cười hì hì, lắc lắc đầu.

Rất nhanh, hắn tạm thời thu lại mọi phiền muộn cùng tiếc nuối, tiếp đó đi quanh quả trứng này, nó rất lấp lánh sáng rực, sản sinh ra tinh khí sinh mệnh đầy mạnh mẽ.

"Phượng hoàng có thể niết bàn sống lại, những tin đồi này rất đáng tin sao, có thật không?" Thạch Hạo thì thào.

Lúc thần du Tiên cổ, tuy rằng hắn thấy Hoàng nữ nằm trong vũng máu và rồi nổ tung, hình thần đầu diệt, thế nhưng nàng dù gì cũng là Phượng hoàng, được mệnh danh là thân thể bất tử, có thể dục hỏa trùng sinh, rất có thể nàng đã có một tia hi vọng để phục sinh.

Trong lòng Thạch Hạo nhảy rộn, không biết vì sao hắn lại cảm nhận được khí tức của Hoàng nữ trên quả trứng này, ngoài ra không còn tìm được chút vết tích gì để có câu giải thích hợp lý hơn.

"À, không sai, Phượng hoàng đáng sợ nhất chính là có sức chiến đấu mạnh mẽ, đánh đâu thắng đó, năm xưa cũng chính vì thế mới trở thành chủng tộc chí cao. Bất kể là ở đâu thì cũng đều là chí tôn cả." Ma nữ gật đầu, nàng biết rất nhiều về chuyện Phượng hoàng có thể niết bàn, cho nên cũng sẽ không có chút hoài nghi gì.

Thạch Hạo mở thiên mục và cẩn thận quan sát, hắn muốn tìm xem thử bên trong quả trứng thần này có chút linh hồn của Hoàng nữ ngày xưa hay không.

Hai mắt của hắn hóa thành ký hiệu, tạo nên pháp tắc kỳ dị nhất, tiếp đó những gợn sóng khuếch tán tiến vào trong quả trứng này.

Hắn muốn biết, ở đời này hắn có thể gặp lại người đời kia hay không, có thể sẽ đánh tan được thứ gì đó!

Mặc dù không đánh tan được toàn bộ, thế nhưng cũng coi như có một chút hi vọng.

Nhưng, rất nhanh sau đó là sự thất vọng tràn trề, bên trong quả trứng này tựa như là một vầng thái dương sáng rực, ánh lửa cuộn trào, ẩn chứa tinh khí sinh mệnh hãi hùng.

Nhưng, khi quan sát kỹ thì chẳng hề thấy được chút vết tích linh hồn nào.

Thứ này có tinh khí sinh mệnh thì có thể tẩm bổ cho bất kỳ cơ thể sống nào, nói hơn chút thì có thể hơn hẳn nhiều loại thần dược, thậm chí có thể sánh ngang với Trường Sinh dược!

Chỉ là, bên trong lại rất hừng hực, thiếu đi thần hồn, không hề có chút dấu ấn nào lưu lại.

Nếu bàn về quả Trứng tiên này thì đây tuyệt không thể, trong tình huống bình thường thì dù là trứng do Phượng hoàng đẻ ra hay là Thiên Phượng niết bàn thì cũng sẽ để lại chút vết tích nào đó bên trong, chắc chắn sẽ không thể để phát sinh sai lầm như vầy.

Thạch Hạo ngơ ngác, lòng đầy thất lạc.

"Tại sao lại như thế?" Hắn thở dài, hoàn toàn khắc với những gì hắn nghĩ, đã mất đi vết tích của Hoàng nữ.

Vật chất sinh mệnh này có khí tức của nàng thế nhưng lại không có linh hồn của nàng, là tại sao?

Rất nhanh, Ma nữ cũng nhìn ra được vấn đề của quả trứng này, không hề có dấu vết của hồn phách, là một quả trứng bị thiếu sót không cách nào ấp nở ra được Thần Hoàng chân chính.

"À, ta hiểu rồi, là có người niết bàn thế nhưng lại thất bại, cuối cùng hồn phách mất sạch, chỉ còn có vật chất thần tính hòa vào trong quả trứng này." Nàng đưa ra kết luận của mình.

Hoàng nữ thất bại, và cứ thế chết đi sao?

Thạch Hạo trầm ngâm, vốn tưởng rằng khi thấy được quả trứng này thì chính là cơ duyên để gặp lại nàng chuyển sinh, không nghĩ rằng, hiện thực lại tàn khốc như thế.

"Không được động tới quả trứng này." Thạch Hạo nhẹ nhàng nói thế nhưng đầy cương quyết, dù nói gì thì hắn cũng không muốn hủy đi hy vọng cuối cùng của Hoàng nữ.

Ma nữ muốn nói gì nhưng rồi cũng gật đầu, nói: "Ờ, thế quả trứng này cho ngươi."

Nàng rất thông minh nên cũng không muốn tranh giành với Thạch Hạo, vì cảm nhận được một chút tâm tình của hắn cho nên rất thoải mái nhường lại, cũng không muốn chia đều gì cả.

Hơn nữa, Ma nữ cũng đưa ra một kiến nghị: "Nếu như ngươi đặt chút hi vọng vào thứ này thì có thể giao nó cho một cường giả có thuộc tính "Hỏa", quanh năm suốt tháng ở bên cạnh và cùng tu luyện với người như vầy thì đôi bên đều có lợi cả."

Theo như những gì Ma nữ từng nói, nếu quả trứng này còn sót lại chút chân linh thì có thể sẽ nở ra, hơn nữa người tu hành cùng với nó sẽ có vô cùng nhiều lợi ích, công lực thuộc tính "Hỏa" sẽ tăng nhanh như gió.

Thạch Hạo ngay lập tức nghĩ tới Hỏa Linh Nhi, nàng là người thuộc tính "Hỏa", hắn rất muốn giao ngay cho nàng thế nhưng giờ không có thời gian quay lại, hơn nữa cũng chuẩn bị tiến vào thư viện Thiên Thần rồi và cũng chẳng biết năm tháng nào mới được gặp lại.

Thậm chí, nếu như chiến đấu ở Biên hoang, thậm chí là rời khỏi ba ngàn đạo châu này thì cũng không biết sẽ phát sinh những chuyện gì, đời này có thể gặp lại nhau?

Thiên hạ đại loạn, máu lửa phân tranh, ngay cả Giáo chủ cũng không thể đảm bảo được bất cứ thứ gì chứ đừng nói tới người khác.

"Sao ta cảm thấy, quả trứng này rất phù hợp với Hỏa Linh Nhi?" Thạch Hạo khẽ nói, là ý nghĩa lóe lên trong chớp mắt và còn là trực giác của bản thân, hắn cảm thấy như bắt được mảnh vỡ thời gian nào đó thế nhưng lại rất nhanh vụt qua mất.

"Đi thôi, chúng ta tìm kỹ nơi đây thử, nếu như không còn bí bảo gì nữa thì cũng nên rời đi cho rồi." Ma nữ nói.

Khu động phủ này rất lớn, khí hỗn độn nồng đậm kèm theo cả khí tức Tiên đạo, thế nhưng ngoài những thứ này thì cũng chẳng còn bất kỳ đồ vật gì nữa.

Thứ được gọi là tiên khí, cái được gọi là bí pháp đều không có, chỉ có duy nhất một quả trứng mà thôi.

Sau cùng, Thạch Hạo thu quả trứng này lại rồi cùng Ma nữ rời khỏi động phủ này.

Xoẹt, cả hai kinh ngạc phát hiện, mình đã đi ra bên ngoài tòa thành rồi.

"Động phủ kia ở trong thành, chỉ những ai có cơ duyên đặc biệt thì mới có thể đi vào được." Ma nữ lẩm bẩm.

Thạch Hạo ngẩn ra, người khác sẽ không phát hiện ra ư? Vì sao bọn họ lại có thể đi vào và mang ra quả trứng này, khi suy nghĩ thật cẩn thận lại thì hắn cảm thấy lý do hợp lý nhất chính là mình đã thần du về Tiên cổ và ở chung với Hoàng nữ mấy tháng trời.

Chẳng lẽ lại liên quan tới ngày đó?

Hắn liền nghĩ ngay tới tình cảnh chia tách ngày ấy, những người kia vô cùng đau buồn, từng nói là, hi vọng trong tương lai vạn cổ, ở một đời nào đó thì sẽ có thể tái hiện và gặp nhau thêm lần nữa.

Đó chính là ẩn ý của câu nói này đó ư? Hiện giờ coi như là ứng nghiệm?

Cả hai bay quanh tòa thành này một vòng rồi mới đi xuống ngọn núi mờ mịt này, lần nữa tiến vào trong biển dung nham và hướng về nơi cần tới đó.

Vùng biển này quá lớn, bọn họ tốn nửa tháng thời gian thì mới gọi là vượt qua hoàn toàn.

Nên biết, tốc độ của hai người cực nhanh vậy mà tốn thời gian nhiều như thế thì có thể tưởng tượng độ rộng lớn của vùng biển cổ này như thế nào rồi.

Trong lúc này, bọn họ từng gặp nạn tới mấy lần, trong biển có thứ gì đó rất kỳ lạ tựa như là các anh linh đã chết trận trước kia, trải qua thời gian dài đằng đẵng vẫn không ngừng gào thét giết chết toàn bộ các sinh linh.

Rốt cuộc, cả hai cũng tới được điểm cuối của vùng biển này.

"Haizz, bị vây ở trong tòa thành cổ kia lâu như thế thì ta nghĩ đã có người tới sớm hơn chúng ta rồi." Ma nữ không vừa lòng nói.

Vốn bọn họ tin chắc mình là người đầu tiên, thế nhưng lại bị vây nhốt trong thời gian dài như vậy thì ắt hẳn sẽ có người trong lúc này vượt lên trên.

"Đi thôi, chúng ta cần nhanh chân chạy tới nơi sâu Cấm khu này, nhìn xem thử cái gọi là Đế thành ấy ra sao, hiểu rõ làm sao ký kết được Minh ước Thái cổ kia." Thạch Hạo nói.

Cứ thế, cả hai lại tiếp tục lên đường, thời gian ba tháng từ từ qua đi!

"Trước kia nói là gần tới rồi, sao giờ lại lâu thế chứ?" Ma nữ oán giận.

"Uhm, tới rồi kìa!"

Hôm đó, Thạch Hạo thất kinh, bởi vì hắn cảm thấy được chút gì đó, nơi phương xa tràn ngập một luồng khí thế khó tả khiến người khác kính nể và kinh ngạc.

Trong lúc nhất thời, bọn họ cảm giác như đi tới thời đại khai thiên tích địa, quan sát thấy hình thái ban đầu của vạn vật.

Ở phía cuối ấy như có cảnh tượng không gì sánh nổi, như là đang kêu gọi bọn họ vậy.

"Đế thành Cấm khu, nhất định là nó rồi!" Thạch Hạo khẳng định nói.

"Quá tốt, để ta nhìn xem thử nó có hình dáng ra sao, rốt cuộc cũng tới được nơi cần tới." Ma nữ hài lòng lên tiếng, trải qua không biết bao nhiêu gian nguy và tốn không biết bao nhiêu thời gian thì mới tới được nơi này, quả là chẳng hề dễ dàng chút nào.

Càng tới gần thì thân thể của Thạch Hạo càng chấn động, bởi vì trên người hắn có một thứ đang từ từ thức tỉnh và phát ra một luồng khí thế kỳ lạ, ánh sáng rực rỡ cùng với luồng khí thức to lớn như có thể xuyên qua cổ kim!

Một giọt máu!

Nó hiện ra trên người của hắn rồi chiếu rọi chư thiên vạn cổ, vẻ thần bí không cách nào hình dung được.

Ma nữ liền nhận ra, nàng cũng chẳng hề xa lạ với thứ này, đây là giọt máu được mang ra từ trong di địa Tiên cổ, từng được chôn sâu bên dưới Vạn Vật thổ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1058: Đế Thành Cấm Khu

Một giọt máu!

Thể hiện những hình ảnh đứt khúc của chư thiên trong quá khứ.

Nó lấp lánh, chiếu sáng vĩnh hằng.

Thạch Hạo tất nhiên biết giọt máu này, lúc đang tìm kiếm Thiên Thần thụ thì đã từng tiến vào một chốn cực lạc và lôi Ma nữ từ trong Vạn Vật thổ ra ngoài, tiếp đó thì đạt được giọt máu này.

Đó là một chiếc đỉnh với ba chân hai tai.

"Giọt máu này có bí mật gì mà lại cộng hưởng với tòa thành kia?" Thạch Hạo ngẩn ra.

Hắn nhìn chằm chằm giọt máu này tựa như có một vị Thiên Đế giáng thế và phục sinh ngay tại đây, ánh mắt nhìn khắp chư thiên vạn cổ, nhìn xuyên tương lai cổ kim.

Xa xa, phía cuối đường chân trời có một luồng khí tức thê lương phả vào mặt khiến cho giọt Đế huyết này phát ra những tiếng kêu giết vang trời, tựa như đang trở lại cuộc đại chiến trước kia, có vô số cường giả đang chém giết.

Ma nữ sớm đã trợn to đôi mắt đẹp, những thứ kỳ lạ mà hôm nay nàng nhìn thấy còn kinh khủng hơn ngày trước lúc phát hiện ra nó, tại sao thứ này lại có quan hệ với nơi đây?

Hai người chấn kinh không ít, bởi vì sự sát phạt mà do giọt máu này thể hiện ra quá khủng khiếp, tựa như tái hiện lại cuộc đại chiến ở kỷ nguyên Tiên cổ kia, và lại như là kết cục trong tương lai vậy.

Hai người như gặp mộng, từ trong giọt máu này bọn họ nhìn thấy được một bức tranh mờ ảo đầy chắp vá và bi thương.

"Nếu mang giọt máu này tới Đế thành thì có chút không ổn, bị người khác phát hiện thì không biết sẽ gợi nên biến cố gì đây?" Ma nữ nói.

Thạch Hạo cố gắng bình tâm, nỗ lực điều tiết trạng thái của bản thân, sau đó giọt máu này từ từ im lặng rồi biến mất, các dị tượng cũng chẳng còn đâu.

Cũng may là, có thể khống chế được!

Dù nói gì thì bọn họ biết, giọt máu này có liên quan với tòa thành trì kia.

"Khả năng có quan hệ với Biên hoang!" Ma nữ phán đoán.

Thạch Hạo gật đầu, khả năng là rất cao, những tiếng kêu giết đầy trời, tình cảnh quyết đấu giữa các cường giả vô thượng lại được giọt máu này phản chiếu ra ngoài, vậy nơi nào mới có cảnh tượng như thế? Tất nhiên là Biên hoang.

Rất nhanh, cả hai lại tiến sâu hơn vào trong và nhìn thấy được một tòa thành!

"Là... thành ư?" Thạch Hạo hoa mắt ngây dại.

Hắn thấy thứ gì kia, phía cuối đường chân trời là một dãy u tối, đó là kiến trúc ư? Quá khổng lồ, lớn tới mức người khác không cách nào biết đó là thật hay là ảo.

Nơi đó tối tăm, gắn kết cùng thiên địa, chiếm cứ toàn bộ không gian, chọc thẳng vào vực ngoại, trường tồn cùng tuyên cổ.

Tòa thành này quá mức to lớn, chỉ có vận dụng Thiên Nhãn thông thì mới có thể nhìn thấy rõ toàn bộ. Đó là một tòa thành khổng lồ, hùng vĩ bao la, cao vút trời cao, dựng thẳng vào trong vòm trời.

Nếu dùng mắt bình thường quan sát thì chỉ có thể thấy được một bức

tường mờ tối nối liền giữa trời với đất, không bờ không bến.

Đi tới nơi này, thật sự khiến người khác cảm thấy mình nhỏ bé vô cùng, bởi vì nó quá mênh mông.

Xung quanh tòa thành này có từng ngôi sao lớn chuyển động và vây quanh, cũng không biết tòa thành này rộng bao nhiêu vạn dặm, nó cứ thế đứng sừng sững phía trước, vạn cổ trôi qua vẫn không hề ngã sụp.

Phóng mắt nhìn lại, tựa như đi tới trước lúc khai thiên, cảm nhận được loại to lớn và tráng lệ ấy.

"Là thành trì à?" Ma nữ cảm thán.

Tòa thành trì to tới mức thái quá, không cách nào nhìn thấy được điểm cuối, ngay cả những ngôi sao cũng chuyển động quanh nó, không biết năm xưa đã dùng cách nào để xây nên.

"Ngươi nhìn kìa, những gạch đá trong tòa thành đó hình như là..." Thạch Hạo ngây người.

"Ngôi sao, thiên thạch!" Ma nữ tất nhiên cũng đã nhìn ra được nên hoảng sợ không thôi.

Tòa thành này không phải được xây nên từ những loại gạch đá bình thường, mà dùng những ngôi sao lớn luyện chế rồi ghép chồng với nhau, hình thành nên một tòa Đế thành hùng vĩ như thế.

Đây quả là một tác phẩm tuyệt vời, người thường sao có thể làm được, chỉ cần nghĩ cũng đã không dám rồi.

Hai người ngơ ngác tới xuất thần, đây là Đế thành nơi sâu trong Cấm khu?

Nó trấn thủ một phương, ngăn chặn cho một thế giới ư?

Có thể thấy được, tòa thành này đã trấn giữ nơi đây cả vạn cổ mà chẳng

hề bị đánh ngã, chặn hết toàn bộ địa vực phía trước vắt ngang phía cuối đường chân trời như là chặn đứng đường tiến lên vậy.

Biên hoang?!

Bên kia của toàn thành chính là một thế giới đầy đáng sợ ư? Chỉ có tòa thành này trấn giữ thì mới có thể đảm bảo bình an cho ba ngàn châu?

Trong lòng Thạch Hạo và Ma nữ nổi sóng chập trùng, từ quá khứ tới hiện tại, toàn bộ chiến đấu đều mở ra từ đây? Muốn vào ba ngàn châu thì nhất định phải công phá tòa thành này?

Chẳng trách lại có Minh ước Thái cổ kia, chỉ trong nháy mắt thì cả hai đã đoán được đại khái rồi.

"Minh ước Thái cổ, quy định những người kia phải đóng giữ và tham chiến ở nơi này, vậy chiến đấu với người phương nào?" Ma nữ tự hỏi.

Nhưng, Thạch Hạo sau khi từ trong cơn chấn động tỉnh lại thì nhíu mày, hắn nghĩ tới tình huồng khác.

"Đây không phải là một tòa thành trì!" Trong lòng hắn gầm thét lên.

Bởi vì, hắn từng lần theo thứ "không rõ và kỳ lạ" kia, khi tiến bước lên trên con thuyền đen bị nhuộm bởi máu đầy đáng sợ trong hư không có một tòa tế đàn, và từng hiện ra cảnh tượng của Biên hoang.

"Không phải là tòa thành cổ mà bảy Vương trấn thủ!"

Thạch Hạo thấp giọng nói, không hiểu vì sao bản thân nhìn thấy lại không phải là tòa thành kia.

Việc này hoàn toàn khác với tưởng tưởng của hắn, cái gọi là trấn thủ Biên hoang, bảy vị Vương giả lần lượt có chết đi, năm tháng dài đằng đẵng qua đi cũng không biết còn lại bao nhiêu người.

Nơi đây tuyệt đối không phải là tòa thành mà hắn đã nhìn thấy ở trên

chiếc thuyền cổ nhuốm máu kia.

Tòa thành kia còn lâu mới có được khí thế hùng hồn và bao la như vầy, có thì cũng chỉ là một nhóm người mang tội huyết đang chiến đấu ở nơi đó, tử thủ thành trì, không cho bất kỳ sinh linh nào qua ải.

Thạch Hạo thở dài, xem ra cái gọi là Biên hoang này còn thần bí hơn cả sự tưởng tượng của hắn, trong này có quá nhiều cố sự.

Nhìn cảnh trước mắt thì đây vẫn chưa phải là chiến tuyến đầu tiên!

"Có thể, mọi người đã quên chỗ đó rồi?" Thạch Hạo khẽ nói rồi thở dài, bởi vì sau khi suy nghĩ thật kỹ thì chắc chắn bên trong vẫn còn ẩn tình nào đó.

"Ngươi đang nói nhảm gì thế?" Ma nữ hỏi, nàng thông minh hoạt bát, chỉ cần nghe được chút thông tin là có thể suy đoán ra rất nhiều chuyện.

"Không có gì, ta chỉ đang nghĩ, cuộc chiến tương lai sẽ tàn khốc cỡ nào, ngươi nhìn thấy đó, cả tòa thành được chế tạo từ các ngôi sao, độ kiên cố thì không cách nào để diễn tả hết, trong đó còn có bố trí trận pháp vô thượng, như vậy có thể thấy được sự tiến công kinh khủng của kẻ địch sẽ là như thế nào, nếu không cần gì phải có tòa thành như vậy chứ?"

Hai người càng tới gần thì càng cảm thấy bản thân mình nhỏ bé không đáng kể.

Tựa như con giun con dế ngước nhìn bầu trời bao la, cơ bản không cùng một cấp độ!

Hơn nữa, cùng với sự tiếp cận thì bọn họ cảm nhận được áp lực vô cùng to lớn khó mà chống lại nổi, tựa như có một nhóm Đại Đế đang đứng sừng sững trên tường thành và mắt nhìn xuống nhân gian.

"Thành này quá lớn, áp lực cũng quá mãnh liệt khó mà chống lại nổi." Ma nữ lắc đầu, mạnh như nàng mà cũng cảm thấy khó chịu, bất đắc dĩ phải

lấy ra thạch châu.

Nơi đây có trận pháp nào đó, mặc dù vẫn đang bên ngoài tòa thành thế nhưng vẫn bố trí trận pháp, không người nào có thể dễ dàng tới gần.

Sau đó, bọn họ nhìn thấy một tấm bia đá, chỉ có người đã ký Minh ước Thái cổ thì mới có thể đi vào, còn những người khác cố ý vượt qua thì nhất định sẽ bị hình thần đều diệt.

Một tòa thành trì to lớn, mênh mông, hùng hồn, không có thứ gì có thể so sánh được.

Hả?

Bên trên thành trì này, không có sinh linh?

Yên lặng quan sát, dùng Thiên Nhãn thông ngóng nhìn thì tòa thành này quá yên tĩnh, không hề có chút động tĩnh nào cả, khiến người khác cảm thấy chẳng hề có chút sóng sinh mệnh nào.

Hiển nhiên, là một tòa thành chết!

Lão Thiên Nhân của Thiên Nhân tộc đã đi vào rồi sao, hiện giờ đang làm gì bên trong?

Nơi đây không ngờ lại thần bí như vậy, người khác không cách nào nhìn thấu.

"Có ai ở đây không, chúng ta đã tới rồi nè!" Ma nữ duyên dáng gọi lớn, lời nói mang theo sức hút không nhỏ.

Thạch Hạo cười nhạo, nói: "Lời nói của ngươi dùng để mê hoặc ta thì còn tạm được chứ có tác dụng với người trong thành chắc? Nếu như ta đoán không lầm thì bên trong đều là đám già nua, ví dụ như người cuối cùng trong sáu đại Thiên Nhân thời Thái cổ, ví như lão Chiến đế của Chiến tộc, ha ha..."

Thạch Hạo không nhịn được cười ha hả chế nhạo Ma nữ.

"Muốn chết hả!" Ma nữ lườm hắn một cái, trông rất là mê người.

Trong thành vẫn yên tĩnh không có chút tiếng động nào, có thể do nó quá lớn nên dù hai người có vận dụng Sư Tử hống hay Chân Hống khiếu cũng khó lòng truyền âm thanh vào trong.

Chỉ là, Thạch Hạo vẫn cảm thấy, nơi này quá yên tĩnh, âm u đầy tử khí.

Không biết người ký Minh ước sau khi tiến vào trong sẽ làm những gì.

Nghĩ tới những thứ này thì Thạch Hạo không khỏi nghĩ tới Diệp Khuynh Tiên, thiếu nữ này rất là thần bí, nếu như nàng có thể đi vào trong tòa thành này thì dựa vào thứ gì, là "Tiên đạo thần hình" à?

Cô gái mặc áo trắng này chính là một bí ẩn lớn!

Thạch Hạo biết, trên người nàng chắc chắn có rất nhiều cố sự, nàng là một người cùng tuổi với hắn thế nhưng lại có thể tự do ra vào Cấm khu.

"Chúng ta đã tới mà chẳng hề có ai nghênh đón cả, hay là vẫn chưa thế vào thành, đã xảy ra chuyện gì à?" Ma nữ không vừa lòng.

"Đi, chúng ta dạo quanh một vòng thử, tìm hiểu rõ ràng xem sao."

Thạch Hạo nói.

Rất nhanh, bọn họ lại có phát hiện mới, bên ngoài thành có một vài tấm bia lớn ghi lại y chang trước kia, không ký Minh ước thì không cách nào tiến vào thành, thế nhưng vẫn có thể đi tới một chỗ khác.

Cách đó không xa, có một vài thành nhỏ.

Hai người sau khi quyết định phương hướng thì nhanh chóng tiến tới, đó là một tòa thành nhỏ, có người nói nơi đây vốn là một khu phố chợ rồi phát triển lên như vầy.

Bởi vì, xung quanh Đế thành rất là phồn hoa, đời sau của các cao thủ tuyệt đại từng sinh sống ở nơi này, cho nên mới có phố chợ, có thành nhỏ.

Rất nhanh, hai người đã tìm được nơi cần tìm, từ xa nhìn lại thì nhân số cũng không tính là ít, phố chợ liên miên, thành nhỏ san sát với nhau.

Nơi đó rất náo nhiệt và có không ít người.

"Cuối cùng cũng thấy được nhiều sinh linh như vậy, không quá vắng vẻ và nguyên sơ." Ma nữ thở dài.

"Bọn họ đã tới rồi!" Thạch Hạo cảm ứng được khí tức của đám Thập Quan vương, "Trích tiên", Ninh Xuyên, ngoài ra còn có một số người khác đều tụ tập phía trước tòa thành lớn nhất trong khu đó.

Nơi đó có một vài tu sĩ trẻ tuổi, từng người ngồi xếp bằng bên trên một bàn thạch và nhắm mắt dưỡng thần.

"Ồ, đáng ghét, Nguyệt Thiền lại tới trước cả ta nữa, làm sao nàng vượt ải được chứ, ta cho rằng nàng ta sẽ chết trên đường này kia." Ma nữ lý sự, luôn luôn không có chút thiện cảm nào với kẻ đối đầu với mình.

Nơi đó đã có một ít người thế nhưng nếu so với mười vạn người khi xuất phát lúc ban đầu thì quá ít.

Thạch Hạo thở dài, hẳn có rất nhiều người đã bỏ mạng, chỉ có số ít mới tới được đây, có thể sống sót thì vận may chắc chắn chiếm hơn phân nửa.

"Có hai người tới nữa kìa, xem ra cũng bất phàm đó, thế nhưng vẫn kém một chút với những người trên cửu Thiên chúng ta."

Đúng lúc này thì có người lên tiếng, đồng thời nhìn về phía Thạch Hạo và Ma nữ.

Đây là một chàng trai với mái tóng vàng óng dài tới eo, dù là con ngươi cũng có màu vàng, khí tức ép người, hắn đứng ở một khu vực khác.

Trừ hắn ra còn có một vài người khác tựa như không thuộc về ba ngàn châu này, chia làm hai phe với "Trích tiên", Nguyệt Thiền.

"Cô gái mới tới kia cũng xinh đẹp đó chớ, dù là ở cửu Thiên cũng rất hiếm thấy, có thể nói là tuyệt đại giai nhân." Có người bình phẩm về dung mạo của Ma nữ.

Ma nữ mang theo nụ cười nhàn nhạt đi về trước.

Cùng lúc đó, tu sĩ ba ngàn châu cũng nhìn lại, Nguyệt Thiền nhìn thấy Thạch Hạo và Ma nữ đi chung với nhau.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1059: Đối Nghịch

"Có người quen và cũng có người lạ hoắc." Thạch Hạo đánh giá những người ở trước tòa thành cổ kia.

Không biết vì sao những người này đều không vào thành, tất cả đều ngồi xếp bằng trên các tảng đá lớn, mỗi người chiếm một chỗ và tạo nên một vài liên minh của riêng mình.

"Hà hà..." Hắn đảo mắt nhìn chàng trai đang cười cợt kia, rồi lại quét về phía đám người Ninh Xuyên.

"Cũng bình tĩnh đó chớ." Chàng trai màu vàng lên tiếng chẳng chút e dè gì, trong con ngươi của hắn tựa như hai ngọn lửa đang nhảy nhót đầy khiếp người.

Từ lời nói của hắn thì có thể đoán ra, hắn tới từ cửu Thiên của cửu Thiên thập Địa, và Thiên này cũng rất là mạnh mẽ.

Nếu không, hắn cũng sẽ không tự phụ, khinh thường quần hùng, không hề để ý tới mọi người nơi đây.

Trước giờ Thạch Hạo chưa hề thấy qua người này, cũng không phải thuộc nhóm với đám Lâm Thiên.

Phía sau chàng trai màu vàng này còn có thêm vài người nữa, tất cả đều sâu không lường được, dù là Thạch Hạo cũng phải nheo mắt cẩn thận đánh giá.

Thạch Hạo không thèm để ý tới người này, chỉ cần kẻ này không tới gần và khiêu khích thì mặc kệ, nếu vượt quá giới hạn thì hắn sẽ xuất thủ đàn áp ngay.

Đây là một loại tự tin, tu thành ba luồng tiên khí, dù là hắn hay là Thập Quan vương, hoặc là những nhân kiệt của cửu Thiên thập Địa khác thì đều có loại khí phách này.

"Tiên tử, xin hãy tới nơi này." Chàng trai tóc vàng mở miệng chào hỏi Ma nữ, nụ cười tươi rạng ngời mời nàng lại đấy.

"Trong cửu Thiên thì Vô Lượng Thiên chính là thánh thổ để tu luyện, rất thích hợp cho tu hành, ta thành tâm thành ý mời tiên tử tới chốn này, thư viện Thiên Thần chắc chắn sẽ được bố trí ở nơi đây." Có người cười nói.

Đối với vẻ đẹp của Ma nữ thì bọn họ không thể không thừa nhận, và cũng nhìn ra được nàng đã tu ra tiên khí, thiên tư siêu phàm, cho nên mới được mời tới.

Trên thực tế, sự thật là như thế, cơ thể của Ma nữ đầy cân đối, làn da trắng như "dương chi mỹ ngọc", làn tóc đen tuyền phát sáng dài tới eo thon, mắt ngọc mày ngài, là một tuyệt đại giai nhân, dù đi tới nơi đâu cũng luôn luôn thu hút sự chú ý của kẻ khác.

Ma nữ dáng ngọc yêu kiều, cặp mắt như ngọc thạch chớp chớp lộ vẻ thông minh sáng sủa, nàng nở nụ cười tươi, nói: "Ta rất ngưỡm mộ các đạo thổ của cửu Thiên, nếu như có cơ hội thì chắc chắn sẽ tới thăm hỏi, cảm ơn mấy vị."

Nàng không hề từ chối, giao lưu và ngoại giao với người khác chính là sở trường của nàng, trong lúc cười tươi thì toát lên vẻ thiên kiều bá mị, khiến cả khu cổ địa này rực rỡ hẳn lên.

Thạch Hạo nhìn nàng một cái, nói: "Những người này thật lạ, ngươi xem, ta cũng là một cao thủ mà sao không có ai mời ta vậy kìa?"

"Chủ yếu là ăn ở!" Ma nữ liếc hắn một cái rồi nói thế.

Có người cười khẩy, nói: "Nghe nói các hạ rất là mạnh, có thể kích thương Lâm Thiên, cũng từng có người nói là, các hạ sẽ trấn áp địch thủ bốn

phía, quét ngang cửu Thiên thập Địa, như thế chúng ta làm sao dám tùy tiện đi mời chứ."

Thạch Hạo kinh ngạc, nói: "Ta tuy rằng đánh bại Lâm Thiên thế nhưng cũng không hề lớn tiếng như vậy à nghe?"

"Không sao, không phải ngươi từng nói là, trai thì trấn áp, tiên tử thì bắt về làm ấm giường đó sao? Lam Linh muội muội cũng đã nói qua rồi, không hề sai đâu." Một thiếu nữ đứng bên cạnh chàng trai tóc vàng bĩu môi nói.

Thạch Hạo liền biết vấn đề nằm ở nơi đâu, những lời vu vơ từng nói với Lam Đồng cugnf với thiếu nữ lạnh như băng kia đều truyền tới tai bọn họ, cho nên đã tạo thành sóng gió rất lớn.

"Chính là tên xấu xa này à, còn gì mà nếu không phải hậu nhân của Chân Tiên thì sẽ không lấy làm vợ, nhầm, là sẽ không bắt lấy..." Có thiếu nữ trừng mắt với hắn.

Ma nữ liền nở nụ cười tươi liếc nhìn Thạch Hạo, ánh mắt đảo liên tục, hiển nhiên đang chế giễu hắn.

"Chỉ là muốn cho bầu không khí thêm sôi động mà thôi, đừng để ý làm gì." Thạch Hạo giải thích.

"Có những người không phải để ngươi mang ra làm trò cười, bởi vì ngươi không có tư cách đó!" Chàng trai tóc vàng chẳng hề khách khí lạnh lẽo nói.

Thạch Hạo nhíu mày, nếu đối phương đã chẳng có chút thiện ý nào thì hắn cũng chẳng cần nhiệt tình làm gì, lạnh lùng nói: " Hừ, dù sao, ngươi cũng không có tư cách để múa tay múa chân với ta, kiếm một nơi mát mẻ nào đó mà ngồi chơi đi."

Một đám người đều kinh hãi, không nghĩ tới bầu không khí lại trở thành như vậy, hắn không hề để ý tới thân phận và thực lực đầy đáng sợ của chàng trai tóc vàng này.

"Ngươi nóng nảy như vậy à, vừa mới tới mà đã muốn đánh một trận với ta rồi à??" Chàng trai tóc vàng lạnh lùng nói, ánh mắt nhấy nháy áp sát về trước.

"Ngươi là kẻ nào? Không hiểu hả, muốn chiến thì cứ vác xác tới, nếu không, cút!" Thạch Hạo nói thẳng, chẳng hề nể nang gì cả.

Mọi người ngạc nhiên, vị này cũng quá thẳng tính, và cũng rất quyết đoán, chẳng hề giải thích mà thay vào đó là lớn tiếng chỉ thẳng mặt, muốn chiến thì tới.

Nơi này có không ít người thuộc về ba ngàn đạo châu, ví như Ninh Xuyên, Tam thạch Thiên quân, Cô Kiếm Vân... Mỗi người đều lộ vẻ khác thường, tình huống này hoàn toàn khác với những gì mà bọn hắn hiểu về Thạch Hạo.

"Ngươi dám nói vậy với ta à, căm thù anh kiệt Vô Lượng Thiên ta?" Chàng trai tóc vàng trầm giọng nói, hắn nhảy bật lên khỏi tảng đá lớn rồi quét mắt nhìn Thạch Hạo bên dưới, thần lực ép người.

"Ngươi là cái thá gì chứ, có thể đại biểu cho toàn bộ Vô Lương Thiên, đại biểu cho toàn bộ những người đang đứng phía sau của ngươi?" Thạch Hạo bình thản hỏi, rồi nhìn về những người đang đứng phía sau kia, đặc biệt là mấy cô gái.

"Ầm!"

Kim quang ngút trời, chàng trai kia bùng nổ ra tinh lực ngập trời khiến tất cả mọi người đều sợ hãi.

Đây là một khu phố chợ nên có rất nhiều sinh linh, lúc này có không ít người quay đầu nhìn về nơi đây.

Thạch Hạo ngẩng dầu rồi lạnh lùng nói: "Mục tiêu của ta chỉ có một, tiến vào thư viện Thiên Thần, đề tăng tu vi, ta cũng chẳng muốn phí lời với loại người như ngươi, hôm nay không trấn áp một hai người thì sau này tiến

vào Thiên Thần rất có thể sẽ có nhiều người ra mặt thay cho tên Lâm Thiên kia, chọn ngày không bằng gặp này, nếu ngươi đã chấp nhận làm con chim đầu đàn thì ta cũng cố gắng giúp đỡ ngươi vậy, trấn áp!"

Hắn vô cùng "thẳng thắn", không hề che giấu chút nào.

Tới lúc này, mọi người đã hiểu rõ ý của hắn.

Đối diện với những người đang có địch ý với mình, dù Thạch Hạo có khiêm tốn cỡ nào thì cũng chẳng mang lại hiệu quả, vô duyên vô cớ lại bị người khác xem thường, nếu như thế không bằng cứ ngông cuồng tới cùng.

Không riêng những người đối diện lộ vẻ khác thường, dù là tu sĩ của ba ngàn châu cũng tỏa thần quang đầy mắt nhìn về giữa tường, đối với Hoang, bọn họ không hề dám khinh thường, họ từng thấy hắn phát uy cho nên tâm tình vô cùng sục sôi.

"Tiếp ta một chưởng!" Chàng trai tóc vàng kia xuất thủ.

"Làm càn, trước cổ thành há lại là chốn để các ngươi quyết đấu." Lời nói già nua từ trong thành truyền ra đều khiến lòng người sợ hãi.

Tuy rằng không phải là Đế thành, là một tòa thành trí bé nhỏ thế nhưng cũng rất là hùng vĩ.

Trong thành tự nhiên có cao thủ, là dân bản địa ở nơi này, hoặc có thể nói là hậu nhân của cao thủ tuyệt đại bên trong Đế thành.

Chàng trai tóc vàng sớm đã kết ấn nhưng sau khi nghe thấy như vậy thì vẻ mặt thay đổi liên tục, tiếp đó chỉ còn cách thay đổi phương hướng, đánh lên trời cao, kim quang dâng trào, hư không nổ tung.

Mọi người biến sắc, người này quá mạnh mẽ, chỉ một đòn tùy ý mà đã như thế thì đủ thấy được đạo hạnh đáng sợ của hắn bao nhiêu rồi, việc này khiến người người kính nể.

Thạch Hạo không nói một lời mà vung tay tựa như là một đám mây quạt nhẹ bên trong trời cao, trong nháy mắt hư không liền khép lại, loạn lưu đều biến mất, nơi đây khôi phục lại vẻ yên tĩnh.

Những người khác thất kinh, cũng có không ít người hít vào hơi lạnh, thủ đoạn này còn khó hơn cả phá hoại, có thể thấy được thực lực cũng chẳng hề tầm thường.

"Cần gì chứ, lần này không phải là tranh đấu, đạo hữu của ba ngàn châu và Vô Lượng Thiên xin hãy bớt giận." Một ông lão rời khỏi cửa thành rồi khuyên can như vậy.

Mọi người thất kinh, đây là một nhân vật thuộc cấp Giáo chủ cho nên không một ai dám bất cẩn.

"Lão hủ phụng mệnh thống kê có bao nhiêu người tới được nơi này, xin các vị hãy bình tĩnh lại." Ông lão lên tiếng, thân mặc áo bào tím, tóc bạc râu trắng.

Nghe hắn nói những lời như vậy thì mọi người tất nhiên sẽ không có ý kiến gì, ai cũng không muốn đắc tội với một nhân vật như thế, dù sao vẫn muốn tiến vào thư viện Thiên Thần, tốt nhất đừng để người ta hành hạ tới chết.

Tới lúc này thì Thạch Hạo mới thu lại luồng sát ý của mình, vừa nãy đúng là hắn chẳng hề giấu giếm gì cả.

Sau khi hơi yên tĩnh lại thì bên phía đối điện, một thiếu nữ của Vô Lượng Thiên nở nụ cười vẫy tay với Ma nữ, nói: "Muội muội thật là xinh đẹp mà, ngươi tới từ Tiệt Thiên giáo phải không, xin hãy lại đây, trước đây rất lâu thì sư môn của ngươi có chút quan hệ với Vô Lượng Thiên chúng ta."

Ngoài ra, còn có vài thanh niên trẻ tuổi nở nụ cười hòa nhã, nói: "Tiên tử, mời qua bên này."

Rõ ràng là đang phân chia, muốn kéo Ma nữ về phía mình để Thạch Hạo

đứng một mình nơi đó, vốn hai người tới cùng với nhau.

"Đúng vậy không, sư môn ta có quan hệ với Vô Lượng Thiên à? Thật sự ta cũng chưa hề nghe tới, xin hãy nói rõ một chút." Ma nữ tủm tỉm cười.

"Muội muội cứ lại đây rồi hẳn nói." Người bên kia tiếp tục mời chào.

Mà lúc này, "Trích tiên" cũng mở mắt, ánh mắt lấp lánh, phù văn Thiên nhãn đầy phức tạp tựa như đang nhìn thấy được một vài thứ gì đó, rồi nói với Ma nữ: "Ngươi từng chiến được một phần của truyền thừa kia, như vậy cũng coi như là sư muội của ta, tới nơi này đi."

Những lời này vừa ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Đặc biệt là tu sĩ của ba ngàn châu thì càng chấn động hơn, dù gì cũng là "Trích tiên", lai lịch của người này không một ai biết cả, vô cùng thần bí.

Nhưng, một khi hắn động tay động chân là có thể chôn sống mấy chục vạn thiên tài đầy mạnh mẽ, lúc nói ra những lời này, nhắc tới truyền thừa của sư môn thì càng khiến người khác thay đổi sắc mặt.

Những người tới được đây đều không ngu, tất cả mọi người đều biết, những lời mà hắn nói tuyệt đối không phải là truyền thừa của Tiệt Thiên giáo.

Ma nữ còn có truyền thừa khác thế nhưng trước giờ vẫn không hề thấy nàng sử dụng qua, việc này khiến người khác tò mò và chấn kinh, đặc biệt là Nguyệt Thiền, thần quang trong mắt lấp lóe, trên mặt thành khiết lộ vẻ lo ưu.

Nguyệt Thiền nhìn về Thạch Hạo rồi lại liếc nhìn "Trích tiên", trên mặt khôi phục lại vẻ yên lặng rồi từ từ lộ ý cười tươi, khóe miệng hơi vểnh lên chứ không hề nói gì, nàng đứng xem kịch vui.

Ma nữ nhìn "Trích tiên" rồi lại nhìn về phía người của Vô Lượng Thiên, nhỏ giọng nói: "Thì ra người kia là ngươi!"

Sau đó, gót sen uyển chuyển cất bước đứng bên cạnh "Trích tiên".

"Nè, Ma nữ, đừng nói, chính là người đàn ông mà ngươi từng đề cập qua ở dưới hạ giới đó nghe." Thạch Hạo truyền âm.

"Ai cần ngươi lo!" Ma nữ lườm hắn một cái.

Lúc ở hại giới Thạch Hạo từng ghẹo nàng, nói là hãy đi theo hắn, kết quả là nàng nói rằng trong lòng đã thầm thương trộm nhớ người khác, có một chàng trai thần uy cái thế đang đợi chờ mình.

Trong nháy mắt, Thạch Hạo một thân một mình đứng nơi đó đầy cô đơn.

Hắn nhìn về phía sau, bởi vì nơi cửa thành không những có người mà phía xa cũng có một vài thiên tài đang đứng.

Quả nhiên, hắn nhìn thấy một người thân quen, Thiên Yêu Cát Tiềm, lúc này nở nụ cười, nói: "Ồ, huynh đệ vận cứt rồng, xin chào!"

Cát Tiềm thầm kêu xúi quẩy, hắn một mực né tránh Thạch Hạo thế nhưng vẫn bị hắn phát hiện ra, lúc này vẻ mặt khó chịu, căm giận không thôi.

Bởi vì, người đối diện này đã từng tận mắt nhìn thấy hắn bị cứt rồng phủ kín.

"Ha ha..." Một bên khác, Trường Cung Diễn cười lớn nhanh chóng đi tới rồi vỗ vỗ bả vai Thạch Hạo.

Long Nữ cũng xuất hiện chạy về nơi đây, quả nhiên đều là một vài nhân vật siêu cấp đã tới, không một ai là yếu cả.

"Còn có ta nữa!" Tên mập Tào Vũ Sinh vừa vẫy tay vừa hì hục chạy tới, trên gương mặt tròn mập nở nụ cười tươi.

"Đã có không ít, người có thể tiến vào thư viện Thiên Thần cũng nên xác định rồi." Đúng lúc này, trong hư không truyền tới một luồng thần âm, một

vị chí tôn trung niên xuất hiện.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1060: Thử Thách

Giữa không trung xuất hiện một bóng người mờ ảo, chính là Thạch Hạo bọn họ đã từng thấy cái kia ba vị người trung niên một trong, như trước bị hỗn độn khí bao vây, xem ra rất mơ hồ.

Hắn tự mình chạy tới nơi này, muốn xác định cuối cùng tiến vào Thiên Thần thư viện người chọn.

"Xin hỏi tiền bối, lần này không phải tuyển ta ba ngàn châu tu sĩ sao, vì sao còn có Vô Lượng Thiên người đến, thậm chí còn có cái khác cổ giới người?" Có người hỏi.

Bởi vì, những người này nếu là tham dự vào, đều sẽ cướp đi ba ngàn đạo châu một ít tiêu chuẩn.

Vừa nãy rõ như ban ngày, nam tử tóc vàng kia các loại (chờ) người không có một cái là người yếu, từng cái từng cái tất cả đều rất khủng bố.

"Há, những người này bởi vì một ít nguyên nhân, bỏ qua ở chính mình cổ giới bên trong chọn lựa tái, lúc ấy có đang bế quan, có đang ở bên trong di tích, bỏ qua thời gian. Nhưng những người này xác thực bất phàm, vì vậy cho bọn họ một cơ hội, bị đưa tới đây." Người trung niên giải thích.

Hắn vừa nói như vậy, ba ngàn châu tu sĩ trong lòng chìm xuống, càng căng thẳng, nhóm người này so với bọn họ tưởng tượng mạnh hơn, lại để trung niên Chí Tôn đều yêu nhân tài, không tiếc lại ột cơ hội!

"Các ngươi yên tâm, tuy nói ba ngàn đạo châu suy yếu lâu ngày, nhưng ta cũng không đến nỗi biến mất các ngươi tiêu chuẩn, có bao nhiêu người phù hợp điều kiện đều thông qua, sẽ không hạn chế tiêu chuẩn."

Như vậy một câu bổ sung, để mấy người dần an tâm.

"Xin hỏi tiền bối, hiện tại liền muốn làm quyết định sao?" Có người hỏi, thấp thỏm trong lòng, chỉ lo bỏ qua cơ hội lần này, bị đào thải đi.

"Vẫn không có, nếu đến nơi này, đương nhiên phải hiểu rõ Thái cổ Minh Ước, vì cảm xúc sâu sắc thêm, các ngươi phải ở chỗ này tham chiến!" Trung niên kia Chí Tôn nói rằng.

"Cái gì?"

Mọi người ồ lên, này không phải là cái gì nơi tốt lành, chỉ có Chí Cường giả mới có thể đi vào Đế Thành, tham dự đại chiến, bảo vệ nơi đây, bọn họ có tư cách gì, làm sao tiến hành?

Đừng nhìn bọn họ tiếng tăm rất lớn, ở từng người cổ giới bị tôn là thiên tài, nhưng là chân chính tiến vào Đế Thành, e sợ liền bia đỡ đạn cũng không tính, cảnh giới kém quá xa.

Ở chưa trưởng thành lên trước, bọn họ căn bản cũng không có một trận chiến tư cách.

"Đương nhiên sẽ không để cho các ngươi đi chịu chết, bây giờ biên hoang bất ổn, có một ít tôm tép nhỏ bé mét bắt đầu xuất hiện, thậm chí qua ải, cần các ngươi phải đi đánh giết."

Người trung niên nói, lộ ra vẻ nghiêm túc, cũng mang theo bất đắc dĩ, càng có một loại bi quan ẩn giấu ở trong mắt.

"Nhập quan, bên kia sinh linh muốn đi qua rồi!?" Bọn họ la thất thanh, mọi người không thể bình tĩnh.

"Chỉ là cảnh giới thấp sinh linh ở đã nếm thử đến." Người trung niên nói rằng.

Cảnh giới càng cao, muốn vượt giới càng khó, chỉ có thể tiêu hao to lớn

khí lực, để một ít cảnh giới thấp người lại đây, tiến hành phá hoại.

Dù vậy, cũng rất gian nan, đánh đổi quá lớn.

Dựa theo trung niên Chí Tôn từng nói, hiện nay chỉ có người cá biệt có thể sẽ giáng lâm, chỉ cần ngăn chặn đi, sẽ bọn họ kiếm củi ba năm thiêu một giờ, bình mất không to lớn.

Đối với này, Thạch Hạo âm thầm tán đồng, bởi vì hắn cùng Ma nữ đã từng chân chính trải qua, người kia cũng chính mồm chịu đựng, hắn khả năng là cái thứ nhất giáng lâm ba ngàn châu chí tôn trẻ tuổi.

"Hừm, ta các ngươi phải làm chính là, đi chém giết những kia bị ăn mòn người, biên hoang có không tên khí tức tràn ngập, để mấy người vĩnh viễn đọa lạc vào trong bóng tối, triệt để tìm đến phía phía bên kia. Bọn họ ẩn giấu ở ngươi ta bên trong, ẩn thân ở các tòa cổ thành, cần mạnh mẽ nhất thần giác mới có thể có phát hiện." Người trung niên nhắc tới chuyện này.

Đây là một loại phi thường then chốt thử thách, kiểm tra một người thần giác có hay không đầy đủ đỉnh cấp, thuận tiện diệt trừ những kia không an phận nhân tố.

Nghe đến mấy câu này, Thạch Hạo thở dài một cái, xem ra những đại nhân vật kia không phải là không có chuẩn bị, sớm có cảm giác.

"A, còn có một chút người ở trên đường, bởi vì bất ngờ mà trì hoãn, ta cho bọn họ cơ hội." Người trung niên nói nhỏ.

"Ô ô..."

Đột nhiên, Đế Thành bờ bên kia truyền đến tiếng kèn lệnh, chấn động thiên địa, dường như một vị vô thượng ma thú phát sinh gào thét, Cửu Thiên Thập Địa đều phảng phất ở theo run rẩy.

Nhưng là, toà kia Đế Thành như trước bất động, tĩnh mịch quá đáng, không hề có một chút phản ứng.

Này càng thêm khiến người ta hoài nghi, nó có hay không làm một toà thành trống không, nếu không đều đến cái này mức, nó lại còn là như vậy yên tĩnh, không hề có một chút sóng lớn.

Căn bản không có thể hiện ra nó trấn thủ biên hoang, bảo vệ ba ngàn châu chỗ khác thường đến!

Lúc này, người đàn ông trung niên biến sắc, cường đại như hắn cũng không thể bình tĩnh, tự nói: "Một ngày kia chung quy lại muốn tới sao, Tiên cổ bi kịch còn có thể kéo dài sao?"

Cái khác thiên tài trẻ tuổi sắc mặt càng là khó coi, rõ ràng đứng ở Đế Thành trước, mới có thể hiểu thêm thể ngộ đến loại kia áp lực, có một loại muốn cảm giác nghẹn thở.

"Chỉ có tiếng kèn lệnh, không nghe thấy tiếng la giết, hẳn là còn không đến mức đi tới nguy hiểm nhất bước đi kia đi." Có người nói nhỏ.

"Một khi nghe được tiếng la giết, vậy thì chậm, những kia sinh linh hơn nửa thật sự muốn nhập quan." Người trung niên than thở, ngước nhìn bầu trời, một trận thất vọng.

Bởi vì, hắn biết một ngày kia sẽ không rất xa xôi, tàn khốc nhất sự chung quy muốn phát sinh, nhưng là bọn họ bên này, Cửu Thiên Thập Địa sinh linh chuẩn bị sẵn sàng sao?

"Bên kia sinh linh cường đại như thế sao, tại sao chúng ta đều là bại, không ngăn được?" Có một vị kỳ tài không cam lòng, cũng không cam lòng, nắm chặt nắm đấm.

Người trung niên yên lặng một hồi, hỗn độn khí ở bên ngoài cơ thể hắn chầm chậm lưu động, hắn như là nhớ ra cái gì đó, nói: "Nếu như có một ngày, Đế Thành phá, ta hi nhìn các ngươi có thể anh hùng tham chiến, hoặc là lui giữ các nơi khác, tuyệt không có thể dẫn sói vào nhà, làm cái kia tội nhân thiên cổ, quay đầu đến giết đồng loại."

"Còn có khoảnh khắc chút dẫn sinh linh nhập quan người? Quá đáng thẹn, chúng ta sẽ không!" Thật sự có hạng người như vậy sao?"

Một đám người trẻ tuổi đều rất kích phẫn.

Trung niên nhân nói: "Khi (làm) tận thế đến, rất nhiều người nghĩ đến đó là sống tiếp, xuất hiện hạng người gì đều không ngoài ý muốn, ta chỉ là ở sớm nói cho các ngươi, bảo vệ bản tâm, không nên khi (làm) tội nhân!"

Tất cả mọi người đều trầm mặc, tình huống như thế rất có thể phát sinh.

Cùng kẻ địch chiến đấu, chính là tất cả mọi người đều chết đi, cũng sẽ có vẻ lừng lẫy.

Nhưng là, như chết ở người mình trong tay, đó là cỡ nào bi ai?

"Lâu như vậy rồi, bọn họ hẳn là chuẩn bị sung túc đi, thật sự muốn đi qua." Trước đây cái kia khuyên can Thạch Hạo cùng nam tử tóc vàng chiến đấu ông lão nói rằng.

"Vắng lặng quá lâu, ta chỉ sợ một khi bạo phát, có thể sẽ long trời lở đất, có thể bọn họ đang ấp ủ, không phải lấy thường quy thủ đoạn xuất kích." Người trung niên than thở.

Thạch Hạo nghĩ đến cái viên này nhãn cầu, nó từng nói, vừa Hoang phía bên kia người có thể sẽ dùng loại phương án thứ hai.

Việc này liên quan đến rất lớn hắn cảm thấy tất yếu nói cho người trung niên.

Thạch Hạo không do dự, bí mật truyền âm, không chỉ có kể ra cái viên này ngủ say vạn năm nhãn cầu, còn nói ra ở trên đường hủy diệt một toà có thể thông suốt hai giới tế đàn sự.

Quả nhiên, người trung niên chấn động, trầm mặc thời gian rất lâu ở suy nghĩ.

Cuối cùng hắn không chút biến sắc, trong bóng tối nói cho Thạch Hạo, bảo vệ những bí mật này, không muốn lại truyền, miễn đến lòng người bàng hoàng.

"Được rồi, các ngươi từng người hành động đi!"

Người trung niên như vậy mở miệng, có thể nói loại yêu cầu này không phải cỡ nào nghiêm ngặt, rất phân tán, để bọn họ tự mình đi giải quyết các loại vấn đề.

"Có thể liên thủ, thế nhưng một đội người không được vượt quá năm tên!" Hắn như vậy bổ sung.

Tất cả mọi người là một trận cân nhắc chuyện này ý nghĩa là, điều này cũng một loại thử thách sao?

Thử thách bọn họ liên thủ hợp tác năng lực, vẫn là thử thách có hay không có người có thể lấy một địch năm? Phải biết, người ở chỗ này đều cực kỳ mạnh mẽ, thậm chí có người không ngừng tu ra một đạo tiên khí, lấy một địch năm, này sẽ cực kỳ gian nan, đây là một hồi thần thoại.

Ngao lao một tiếng, Tiểu Bàn tử Tào Vũ Sinh liền vọt tới, cùng Thạch Hạo trạm ở cùng nhau.

tìm hiểu tình hình người đều ước ao Hoang uy danh vậy tuyệt đối có bảo đảm.

Rất nhanh, Trường Cung Diễn, Long Nữ cũng gia nhập.

Thạch Hạo liếc mắt nhìn Ma nữ, kết quả nàng phất phất tay nhợt nhạt nở nụ cười, ra hiệu một thoáng, biểu thị muốn cùng "Trích Tiên" đi.

"Này, ngươi liền như thế chạy, đã quên dọc theo đường đi chúng ta đồng sinh cộng tử, đồng cam cộng khổ thời gian sao?" Thạch Hạo mặt dày ồn ào.

"Ngươi thiếu buồn nôn!" Ma nữ quay đầu lại mắt trợn trắng.

"Trích Tiên" rất bình thản, tay áo hoàn mỹ Vô bụi cùng Ma nữ chớp mắt đi xa.

"Ai!" Tiểu Bàn tử Tào Vũ Sinh thở dài, sau đó chà chà có tiếng, cười nhạo Thạch Hạo.

"Ngươi biết cái gì!" Thạch Hạo liếc mắt nhìn hắn.

"Ta đương nhiên hiểu nha đầu kia thật không đơn giản." Tào Vũ Sinh nói rằng.

"Ha, đi cức rồng vận huynh đệ ngươi muốn đi qua sao?" Thạch Hạo nhiệt tình chào hỏi.

Kết quả Thiên Yêu Cát Tiềm oán hận không ngớt, nguyên vốn còn muốn tìm mấy người kết bạn đây, kết quả hắn trực tiếp độn, không muốn phản ứng Thạch Hạo cái này mỗi lần đều yết hắn ngắn khốn nạn.

"Thiền Thiền, ngươi muốn đồng thời tới sao?" Thạch Hạo nhìn về phía Nguyệt Thiền.

Chu vi một đám người đều sắc mặt quái lạ, cái tên này thực sự là ai cũng dám trêu chọc, liền Bổ Thiên Giáo Thánh Nữ cũng phải đùa giỡn, chẳng lẽ nói những kia nghe đồn đều là thật sự.

Nguyệt Thiền áo trắng như tuyết, sợi tóc đen thui ánh sáng, cả người có một luồng linh khí, sắc mặt nàng điềm tĩnh, mắt như thu thuỷ, chỉ là không thèm nhìn một chút Thạch Hạo, càng không để ý tới.

"Này, Thiền nhi, nhà ta Thanh Y đây, ngươi không có đánh lén nàng chứ?" Thạch Hạo mặt dày mày dạn, ở đây kế tục chào hỏi.

Nguyệt Thiền không nhìn hắn, thánh khiết hoàn mỹ, da thịt lấp lóe trắng loáng ánh sáng lộng lẫy, sợi tóc phấp phới, đã xoay người rời đi.

"Chúng ta oa đây, sinh nơi nào?" Này kinh động thiên hạ một câu nói,

chấn động Nguyệt Thiền thân hình loáng một cái, lập tức nắm chặt nắm đấm, cũng không bao giờ có thể tiếp tục duy trì thánh khiết dáng dấp, sắc mặt mang theo một ít đỏ ửng, thực sự là bị tức ở.

Cũng còn tốt, nàng phát hiện cái kia vô liêm sỉ là truyền âm, lần này cũng không phải là công khai đùa giỡn.

Đương nhiên, nàng bộ này tư thái, rơi vào trong mắt mọi người, vậy cũng không khác nhau gì cả, vẫn là bằng bị tên khốn kia tức giận trích lạc trong hồng trần, thiếu hụt thường ngày yên tĩnh cùng xuất trần thái độ.

Mọi người ở đây đem tán thời khắc, Tam Đại Chí tôn bên trong hai người khác đến, hơn nữa truyền âm, để mỗi người cũng nghe được.

Bọn họ nói ọi người, một cái nào đó tòa cổ thành phụ cận, ra một con Bạch Kỳ Lân ấu thú, ai nếu như có thể mang về, Thiên Thần thư viện đem dốc hết toàn bộ tâm huyết bồi dưỡng người kia.

Đương nhiên, mọi người rõ ràng, dốc hết tâm huyết bồi dưỡng, khẳng định cũng có Bạch Kỳ Lân con non.

Lần này, tất cả mọi người đều ngồi không yên, đều muốn đi tới nơi đó, tìm tòi hư thực.

Trên thực tế, đang trên đường tới thì, bọn họ cũng từng có nghe thấy, bất quá đều vội vã đi ngang qua, không có kiên trì đi tìm, hiện tại muốn quyết tâm.

Khi mọi người tản đi, ba đại cường giả giao lưu lên.

"Ngay cả ta các loại (chờ) đều phát hiện không được đầu kia Kỳ Lân con non, trên người nó có Tiên bảo a!"

"A, các ngươi nói, con này ấu thú thật có thể đợi được ngày xưa cái kia thiếu nữ sao, đây là muốn nghiệm chứng Luân Hồi a!"

"Ta đang hoài nghi, con này Bạch Kỳ Lân có thể sống sót, khả năng chính là năm đó Luân Hồi Tiên vương lưu lại, chính là vì nghiệm chứng hắn đăm chiêu cảm."

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1061: Kỳ Lân Hiện

Lần thứ hai bước lên hành trình, mọi người không phải ở núi rừng bên trong xuyên hành, mà là mượn Truyền Tống trận.

Đây là ba đại cường giả cho phép, nếu không, để bọn họ đi xuyên sơn vượt đèo, đem tốn thời gian một lúc lâu, hơi một tí liền muốn mấy tháng.

Sau đó không lâu, Thạch Hạo bọn họ trở về, lần thứ hai đi tới trước kia truyền ra Kỳ Lân ấu thú phong ba tòa thành kia trì.

Trên thực tế, Thạch Hạo cũng không cho là có thể tìm được tiểu Kỳ Lân, nhân vì là tên tiểu tử này tương đương bướng bỉnh, không đợi được năm đó cái kia thiếu nữ, căn bản sẽ không xuất thế.

Mà này lại làm sao có khả năng, trừ phi có Luân Hồi xuất hiện.

Đương nhiên, còn có một khả năng chính là xuất hiện một cái cùng năm đó cô gái kia trường phi thường giống nhau người, như cùng một bông hoa tương tự đóa, lừa đảo được.

"Nơi này có bị hắc ám ăn mòn người, Thạch Hạo ngươi từng ở đây giết một đội Thiên Thần, hủy diệt một toà tế đàn sao? Thật không biết có hay không còn có thể lại bắt được một ít sâu mọt đến." Tiểu Bàn tử Tào Vũ Sinh nói rằng.

"Hết thảy đều là trùng hợp mà thôi, nếu như tiến vào vào trong thành, từng cái từng cái đi bài tra, cái kia thật sự quá khó." Thạch Hạo nói.

Hắn nói tới sự thực, những người kia nếu là không ma hóa, không chủ động triển lộ ra sát ý, rất khó phát hiện đầu mối.

Một đạo lạnh lẽo hàn ý từ đàng xa truyền đến, chính là đến từ Vô Lượng Thiên nam tử tóc vàng kia, nhìn liếc qua một chút, đối với Thạch Hạo hờ hững nở nụ cười, khiến người ta run sợ.

"Người này không yếu, phải cẩn thận." Trường Cung Diễn nói rằng.

Trên thực tế, những này đến từ vực ngoại cường giả người nào là phàm tục? Nếu không, cũng không thể được cơ hội tới chỗ nầy, đều có phi phàm biểu hiện.

"Đừng theo chúng ta đối đầu, không phải vậy muốn tốt cho ngươi xem!" Cái kia màu vàng nam tử cũng không che giấu địch ý của chính mình, liền như vậy ở phía xa mở miệng.

"Muốn chết ngươi liền đến!" Thạch Hạo chỉ có như vậy vài chữ.

Lúc này mới bắt đầu mà thôi, song phương cũng đã lẫn nhau đối lập, nhất định sẽ có va chạm, bất quá cũng không phải hiện tại, chỉ cần có cơ hội, bọn họ khẳng định có một trận chiến.

"Khắc chế, ba đại cường giả khẳng định không hy vọng trong chúng ta háo, như vậy quyết đấu, sẽ lưu lại cực thấp ấn tượng phân." Có người khuyên nam tử tóc vàng.

Thành trì như trước, người đến người đi, đều là tuyệt đại cao thủ hậu duệ, năm tháng dài đằng đẵng qua đi, tụ tập sinh linh càng ngày càng nhiều.

Ở mấy tháng nay, đầu kia màu trắng tiểu Kỳ Lân như trước thỉnh thoảng hiện ra tung tích, thế nhưng vẫn là không người có thể đưa nó bắt được, chỉ có thể nhìn thấy nó thỉnh thoảng qua lại, điếu người khẩu vị.

Sau đó không lâu, Thập Quan Vương: "Trích Tiên" các loại (chờ) người trước sau đều đến rồi.

Này tự nhiên cũng bao quát Nguyệt Thiền, Ma nữ các loại, mạnh mẽ một nhóm người dồn dập hiện thân, tiến vào toà thành trì này.

"Ninh huynh, đây là vận mệnh của ngươi, ta cảm thấy tất cả những thứ này đều là ngươi chuẩn bị!" Kiếm Cốc đệ tử Cô Kiếm Vân nói rằng, hắn là một vị cổ đại quái thai, nhưng đối với Ninh Xuyên vẫn rất kính phục.

Ninh Xuyên tóc bạc rủ xuống tới eo nhỏ, tuyết y phấp phới, liền giầy đều là màu trắng, không nói ra được sạch sẽ cùng thần thánh, ánh mắt của hắn ôn hòa, nhìn chỉnh tòa thành trì, không nói gì.

Trên thực tế, phàm là đối với hắn có hiểu biết người đều cảm thấy, hắn cơ duyên khả năng muốn đến rồi!

Bởi vì, hắn cái gọi là ngạch sinh Long văn vẫn bị ngoại giới hiểu lầm, kỳ thực là Kỳ Lân văn!

Ở hắn lúc sinh ra đời, trên trán thần văn cuồn cuộn, dị tượng kinh người, cùng sau lưng của hắn Thiên đồ như thế, gợi ra náo động lớn.

Hơn nữa, hắn nơi sinh có truyền thuyết, nơi đó có Bạch Kỳ Lân ẩn náu, tất cả những thứ này đều báo trước, Bạch Kỳ Lân ấu thú với hắn kết hợp lại, trong cõi u minh đã được quyết định từ lâu.

Bởi vì, hắn từ lúc sinh ra đời bắt đầu, hãy cùng Kỳ Lân hữu duyên, quấn quýt lấy nhau.

Thạch Hạo tự nhiên nhìn thấy Ninh Xuyên, hắn tối không muốn tình huống đó phát sinh, bởi vì hắn thần du Tiên cổ thì, từng tận mắt đến tiểu Kỳ Lân chủ nhân, là một cô thiếu nữ, mà không phải Ninh Xuyên.

Đời này, nếu là bởi vì trên người hắn có Kỳ Lân khí tức, mà dẫn đến tiểu Kỳ Lân thân cận, này sẽ làm người cực kỳ tiếc nuối.

"Ồ, có tình huống!"

Tiến vào vào trong thành sau, Tiểu Bàn tử Tào Vũ Sinh phát huy hắn sở trường, trong bóng tối đi tìm hiểu tình huống, phát hiện có một ít quỷ dị chỗ.

"Cái kia Kỳ Lân ấu thú như là có chút dị thường, bị hữu tâm nhân giấu đi, vẫn chưa bị tuyệt đại đa số người biết được."

Tin tức này bị bọn họ trở nên coi trọng, nhưng rất rõ ràng, cái gọi là bí mật theo thời gian chuyển dời liền không coi là bí mật.

Nửa tháng sau, rất nhiều người đều biết, cái kia tiểu Kỳ Lân lần thứ hai hiện thân thì, rất vui vẻ, như trước kia không giống nhau lắm.

Này con ấu thú quá non, hài lòng hay không đều viết lên mặt, bị người nhìn ra dị thường.

Tuy rằng đó chỉ là nó hình chiếu, cũng không phải chân thân, thế nhưng đủ để biểu lộ tâm tình của nó.

"Có người đang đến gần nó, đồng thời dần dần bị nhận rồi!"

Cuối cùng, có người làm ra phán đoán như vậy.

Này như là một đạo sấm sét giống như, kinh ngạc đến ngây người rất nhiều người.

Tiểu Kỳ Lân muốn nhận chủ sao? Chỉnh tòa thành trì đều sôi trào, hết thảy sinh linh đều vì vậy mà không thể bình tĩnh, tin tức quá kinh người.

Rất nhiều người đều là tiểu Kỳ Lân mà đến, tin tức này đối với bọn họ tới nói quá là quan trọng.

Đặc biệt là có cá biệt hiểu rõ nội tình người, càng là chấn động, bị kinh sợ.

"Đây là muốn chứng minh thế gian có Luân Hồi sao?"

"Đầu kia tiểu Kỳ Lân là đang đợi một người, hiện nay người kia xuất hiện, ý vị cái gì, chứng minh Lục Đạo Luân Hồi Tiên vương suy đoán trở thành sự thật sao?"

Này gợi ra sóng lớn mênh mông, khắp nơi đều ngồi không yên.

Đến tột cùng là ai, gây nên tiểu Kỳ Lân chú ý, cuối cùng được đến tán thành, muốn vì vậy mà xuất thế?

Thạch Hạo trong lòng nhảy lên kịch liệt, hắn đang chờ mong, cũng ở thấp thỏm, trong lòng càng rất hồi hộp, bởi vì như thật sự có một người như vậy, hắn có thể sẽ nhìn thấy một vị cố nhân.

Cứ việc vị cố nhân kia chỉ là mộng du Tiên cổ thì kết bạn, thế nhưng cùng chân chính trên thực tế cảm tình là như thế, cái kia trải qua quá chân thực.

"Ninh Xuyên mất tích: "Trích Tiên" còn có Thập Quan Vương đuổi theo!" Long nữ nói rằng, trên người nàng có một viên cổ giác, có thể thông linh, lộ ra ra một ít cảnh vật.

"Chúng ta cũng đi!" Thạch Hạo một tiếng gầm nhẹ, vào lúc này thật sự ngồi không yên.

Trên thực tế, không riêng là bọn họ, đến từ Vô Lượng Thiên thanh niên tóc vàng mấy người cũng chuyển động, hóa thành một dải hào quang, nhằm phía đại địa phần cuối.

Tất cả mọi người bắn tỉa mộng, chẳng lẽ nói, tiểu Kỳ Lân phải đợi hậu người chính là Ninh Xuyên, hiện nay hai người sinh ra cảm ứng, bắt đầu lẫn nhau đến gần rồi?

"Ninh huynh, ngươi cảm ứng sẽ không sai lầm chứ?" Cô Kiếm Vân hỏi, một đường tuỳ tùng, cùng Ninh Xuyên cùng bay nhanh.

"Không có sai, là nó, một con chân chính Kỳ Lân, ta trên trán thần văn cảm ứng được, nó muốn xuất thế rồi!" Ninh Xuyên nói rằng.

Thường ngày, hắn rất bình tĩnh, cũng rất ôn hòa, nhưng hôm nay hắn nhưng khó có thể duy trì loại kia tâm thái, lộ ra vẻ kích động, với hắn dĩ

vãng ý vị không tương xứng.

Cách nhau rất xa, bọn họ ở rộng lớn khu không người bên trong xuyên hành, liều mạng, liên tiếp cấp tốc chạy mấy ngày, từ lâu một con đâm vào nguyên thủy Đại Hoang bên trong, nguy hiểm cực kỳ.

Phải biết, bọn họ từ ba ngàn châu chạy về vùng cấm bên trong thì, là dọc theo một cái cổ lộ, dù sao không coi là bao nhiêu nguy hiểm, cũng đã muốn rất nhiều người tính mạng.

Hiện ở tại bọn hắn bước ra con đường kia, tiến vào kinh khủng nhất khu vực.

Nếu là gặp phải nguy cơ, sơ sót một cái liền hình thần đều diệt.

Trên thực tế, không riêng là bọn họ: "Trích Tiên", Thập Quan Vương, Thạch Hạo, cùng với vực ngoại cường giả các loại, mỗi một người đều lên đường rồi, cùng đi theo.

"Ninh huynh, bọn họ đều cùng đi theo, trong tay có bí bảo, có thể tìm được tung tích của chúng ta, như vậy một đường hạ xuống, đến thời điểm nhất định sẽ cùng ngươi kịch liệt tranh cướp tiểu Kỳ Lân, có thể hay không làm giá y?" Cô Kiếm Vân nhắc nhở.

"Sẽ không!" Ninh Xuyên rất tự tin, nói: "Chỉ cần để ta cướp trước một bước cùng đầu kia tiểu Kỳ Lân đối mặt, tất cả liền đều khó mà thay đổi rồi!"

Hắn chỉ cần trước một bước được tiểu Kỳ Lân tán thành, liền không sợ tất cả, người khác cướp không đi tiểu Kỳ Lân, hắn có lòng tin có thể đạt được đầu kia ấu thú tín nhiệm.

"Gào gừ..."

Phía trước, có màu đen gió xoáy quát lên, truyền đến từng trận tiếng gào thét, để Cô Kiếm Vân tim mật đều run, tê cả da đầu, sắc mặt trắng bệch cực kỳ.

"Đó là vật gì?" Loáng thoáng, hắn nhìn thấy mấy đạo bóng đen, từ phía trước bên trong thung lũng lao ra, hóa thành màu đen cuồng phong.

"Chết trận anh linh!" Ninh Xuyên nói rằng, hắn cũng mao, bởi vì bóng đen kia quá mạnh mẽ, siêu Việt giáo chủ, từ nơi này vọt qua, để một ít núi sông đều sụp đổ rồi.

Mà đây chỉ là bọn họ bình thường cấp tốc chạy thì mang theo lên cuồng phong, thì có uy lực như vậy.

"Đừng nhúc nhích, đừng để ý tới bọn hắn, coi là không có gì!" Ninh Xuyên nhắc nhở.

"Đùng!"

Bỗng nhiên, núi rừng bên trong, truyền đến tiếng vang trầm nặng, có một bộ mục nát thi thể, gánh vác to lớn cánh chim màu đen, thân thể rách nát, dẫm đạp ngọn núi, một đường hướng về phương xa đi đến.

"Một bộ Chí Tôn thi hài?!" Chính là Ninh Xuyên đều biến sắc.

Bọn họ đi tới nơi nào? Làm sao đều là có thứ này, mạnh mẽ quá đáng, có thể khẳng định, bộ kia mục nát thi hài khi còn sống cực kì mạnh mẽ.

Chính là bây giờ cũng không có người dám trêu chọc, trên người hắn như trước có một loại nào đó khí thế khủng bố, một khi bộc phát ra, có thể đánh rơi trên trời Nhật Nguyệt Sao trời.

"Đến, chính là chỗ này!" Ninh Xuyên bỗng nhiên dừng lại, hắn nhìn về phía trước núi rừng, không lại tiến lên.

Nơi đó rất yên tĩnh, nhưng cũng rất quỷ dị, núi rừng bên trong Vô Phong, không hề có một chút thanh âm.

Trên đất, có thật nhiều vũng nước, nhìn kỹ, thành màu đỏ tươi, đó là một bãi lại một vũng máu, cũng không biết trải qua bao nhiêu năm, đến nay còn

không từng khô cạn.

Ngoài ra, nơi này còn có một chút thi hài, có ở trên mặt đất, có ở thổ dưới, chỉ lộ ra bộ phận.

Cổ chiến o? Bọn họ không biết!

"Là nơi này sao? Ta đến xem thử!" Rất rõ ràng, vực ngoại cũng có tu sĩ thần thức nhạy cảm, cảm thấy tiểu Kỳ Lân ngay khi chung quanh đây, giành trước hành chuyển động, nhằm phía nơi núi rừng sâu xa.

Đột nhiên, trên đất rất nhiều vũng máu phát sáng, nắm giữ thôn thiên lực lượng, lập tức đem hắn từ giữa không trung kéo lại đi.

Phốc!

Cái kia tu ra tiên khí thiên tài trẻ tuổi, trực tiếp lạc xuống mặt đất cái trước rất nhỏ vũng máu bên trong, trong nháy mắt liền liền tan chảy rơi mất, trở thành máu mủ.

"Cái gì?!" Phàm là thấy cảnh này người đều kinh ngạc thốt lên.

Một vị mạnh mẽ thiên tài liền như thế chết rồi, cũng quá dễ dàng, khiến người ta sợ hãi.

Mọi người trầm mặc, không có âm thanh, kết quả này rất tàn khốc, cũng rất kinh người.

Bất quá, lúc này Ninh Xuyên nhưng khó có thể duy trì yên tĩnh, trán của hắn đang phát sáng, càng ngày càng năng, Kỳ Lân văn tự chủ hiện lên, óng ánh như kiêu dương, hắn không nhịn được, bởi vì cảm giác tiểu Kỳ Lân chính là ở đây, nên xuất hiện trên đời.

"Kỳ Lân!" Hắn quát to một tiếng, thôi thúc trên trán hoa văn, cùng nơi đây núi sông khe cộng hưởng, phát sinh đại đạo thần âm.

Kết quả, nơi này lập tức không giống, hỗn độn khí hiện lên, tiên hà đằng

thiên, hết thảy tất cả đều mông lung, đem nơi này bao phủ, bao vây lấy.

Đồng thời, phía trước một ngọn núi lớn nứt ra, bùng nổ ra ngập trời thánh khiết khí tức.

Loáng thoáng, mọi người nhìn thấy một con trắng như tuyết tiểu Kỳ Lân vọt ra!

Đồng thời, khiến người ta ngạc nhiên chính là, ở bên cạnh nó còn có một cô thiếu nữ, mang theo Tiên Đạo khí tức.

Thạch Hạo lập tức ngây người, tiểu Kỳ Lân thật sự đợi được Tiên cổ kỷ nguyên cô gái kia? Làm sao có khả năng!

Nếu vì thật, này chứng thực Luân Hồi tồn trên thế gian sao?

Hắn mở Thiên mục, muốn xem thử xem, tên thiếu nữ này đến tột cùng là ai, ở đời này hắn có hay không đã từng từng thấy.

Rất nhanh, Thạch Hạo hoá đá, giống như tượng đất, đứng ở nơi đó, ngoác mồm lè lưỡi.

Thời gian rất lâu sau, hắn mới run giọng nói: "Là nàng... Dĩ nhiên là nàng, lẽ nào nàng ở này cuồn cuộn trong hồng trần Luân Hồi sao?!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1062: Tranh Cướp

Ngọn núi sụp đổ, ráng lành dâng trào, hỗn độn khí dựng lên.

Một cô thiếu nữ nhẹ nhàng đi tới, đi theo con kia tiểu Kỳ Lân phía sau, rời đi nó trầm miên.

Nơi này Tiên Đạo khí tức nồng nặc, sương trắng phun trào, vừa nhìn liền là không bình thường bảo địa, mặc dù phong ấn vạn cổ, cũng vẫn là như vậy siêu phàm thoát tục.

Không riêng là Thạch Hạo, còn có những người khác cũng nhận ra cô gái kia, từng cái từng cái kinh kêu thành tiếng.

"Nha đầu này như thế chạy đến nơi đây?!" Tào Vũ Sinh trợn to hai mắt, một bộ kỳ lạ dáng vẻ.

"Nàng sớm tiến vào phong ấn?" Long nữ cũng nhíu mày.

Cho tới những người khác, như vực ngoại những thiên tài đó các loại (chờ) chưa từng thấy cô gái kia, từng cái từng cái con mắt đăm đăm, nhìn chằm chằm trắng như tuyết tiểu Kỳ Lân, cũng nhìn cô gái kia.

"Tiên Vương ở tiến lên! Cô gái kia lẽ nào là từ Tiên cổ kỷ nguyên phong ấn lại, vẫn sống đến hiện tại, bây giờ cùng Bạch Kỳ Lân cùng xuất thế?"

"Trời ạ, một cái Trường Sinh giả, một người cho tới bây giờ không có người bị chết, trên thế gian thức tỉnh sao?"

Rất nhiều người kinh ngạc thốt lên, rất khó tin tưởng kết quả này.

Nàng tuổi tác không lớn, chỉ có mười ba mười bốn dáng vẻ, tư thái

duyên dáng, một đầu tóc bạc như tơ lụa tự bóng loáng nhu thuận, rủ xuống tới eo nhỏ, mắt to giống như hồng bảo thạch, óng ánh trong suốt, mang theo một luồng linh khí, vội vã chuyển động, đánh giá bốn phía tình huống.

Đây là một cái tiểu cô nương, xem ra như nước trong veo, mà lại rất hoạt bát, một bộ lấm la lấm lét dáng vẻ, đang suy nghĩ làm sao chạy thoát.

Rất nhanh, nàng nhìn thấy đờ ra Thạch Hạo, hồng mà đại con mắt nhất thời phát sinh ánh sáng, vui vẻ ra mặt, kêu to: "Này, cho ăn, cho ăn, còn không mau cứu giá, ta ở chỗ này đây!"

Nàng là con thỏ nhỏ, không biết vì sao, lại chạy đến nơi này, mà lại quải chạy đầu kia Bạch Kỳ Lân con non!

Vào lúc này, nàng thấy rõ tình cảnh, phát hiện rất nhiều kẻ địch đối với nàng ánh mắt nóng rực, lập tức hướng về Thạch Hạo cầu viện.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều trông lại, nhìn về phía Thạch Hạo.

"Trong ngoài tương hợp sao, còn có cứu viện, ta đã nói rồi, một tiểu nha đầu làm sao có thể được Bạch Kỳ Lân." Vực ngoại tu sĩ nói nhỏ, không sợ cái kia tiểu nữ sinh, nhưng cũng không dám khinh thường Thạch Hạo.

"Nha đầu này làm sao có thể được Bạch Kỳ Lân tán thành, vậy cũng là cùng Chân Long, Thiên Phượng bình thường tồn tại a." Tào Vũ Sinh khó tiếp nhận nhất.

Này con đẹp đẽ thỏ thường ngày tổng ồn ào ăn chay không ăn huân, kết quả nhưng thường thường say rượu ăn thịt, nhưng nói tóm lại, người hiền lành, hơi nhỏ đáng yêu.

Có thể hiện nay nàng nhưng làm ra như vậy một cái đại sự, có chút khiến người ta không chịu nhận.

Tào Vũ Sinh trố mắt ngoác mồm, không thể tin được.

Trên thực tế, Thạch Hạo so với hắn còn chấn động, con thỏ nhỏ làm sao có thể thành công, chẳng lẽ nói nàng chính là Tiên cổ cái kia thiếu nữ chuyển thế thân sao?

Nhưng là hắn thật sự không phát hiện con thỏ nhỏ cùng cô gái kia có gì nơi giống nhau, dung mạo hoàn toàn khác nhau, mà lại thần hồn gợn sóng cũng không giống nhau, vốn là hai người.

Nếu như không phải nói tương tự điểm, vậy thì là khí chất, đều là tiểu cô nương, xem ra hoạt bát hiếu động, nhí nha nhí nhảnh, thế nhưng thần hồn cũng không phải một người.

Tiểu Kỳ Lân làm sai lầm rồi sao? Thạch Hạo nghiêm trọng hoài nghi, con kia thú nhỏ hôn đầu, bị này con thỏ cho dao động choáng, vì vậy mới nhảy nhót đi ra.

"Này, Thạch Hạo đại thúc, ngươi đã nghe chưa, ta ở gọi ngươi đây!" Hiển nhiên, con thỏ nhỏ phi thường bất mãn, trực tiếp cho hắn một cái xưng hô như thế.

Thạch Hạo tại chỗ đầy trán hắc tuyến, hắn mới bao lớn, chừng hai mươi tuổi, liền bị gọi là đại thúc?

Trước đây này con thỏ tuy rằng bất hảo, nhưng là xưa nay không xưng hô như vậy quá, ngày hôm nay tuyệt đối là cố ý, muốn làm hắn tức giận.

Long Nữ cười trộm, đẹp đẽ thân thể giương ra, rất có thần liên theo gió chập chờn mùi vị. Trường Cung Diễn cũng mỉm cười, hướng về phía bên kia phất phất tay.

"Vẫn là Trường Cung Diễn đại thúc được, nhanh tới cứu ta a, đúng rồi, còn có tên béo đáng chết kia, ngươi cũng mau mau lại đây cứu giá!" Con thỏ nhỏ trùng bên này vẫy tay, thử đầy miệng trắng như tuyết tiểu hàm răng, ở nơi đó lại khiêu lại gọi.

Trường Cung Diễn ngạc nhiên, Tào Vũ Sinh lý sự.

Thái Âm Ngọc Thỏ bị người chặn lại rồi, Ninh Xuyên chặn ở lộ tối trung ương, vẻ mặt không lành, tuyệt đối không thể thả nàng quá khứ.

Cho tới vực ngoại những người kia, cũng dần dần từ ba ngàn châu tu sĩ khẩu bên trong hiểu được đến, tên thiếu nữ này không phải trên một kỷ nguyên người, là này thế Thái Âm Ngọc Thỏ, vì vậy cũng tới trước ngăn trở lộ.

Vào lúc này, người đến rất nhiều, không riêng là bọn họ, còn có "Trích Tiên" cùng Ma nữ các loại, càng có Thập Quan Vương, ngoài ra còn có Nguyệt Thiền, Thạch Nghị, Tam Thạch Thiên Quân các loại, đều hiện thân.

Có thể nói quần hùng tập trung, có thể đến chí tôn trẻ tuổi đều sắp đến đủ.

"Cứu mạng a, không muốn cướp ta tiểu bất điểm." Con thỏ nhỏ ở nơi đó kêu la, một bộ hoa dung thất sắc dáng vẻ, tội nghiệp hướng về phía Thạch Hạo, Tào Vũ Sinh các loại (chờ) cầu viện.

Ma nữ thổi phù một tiếng nở nụ cười, nàng cùng Nguyệt Thiền đều biết, Thạch Hạo tại hạ giới thì bị người gọi là tiểu bất điểm, kết quả này con thỏ cho đầu kia Kỳ Lân cũng nổi lên danh tự này, cũng thật là có thể vui mừng.

"Thỏ, ngươi lại nói lung tung, quay đầu lại chúng ta không cứu ngươi!" Thạch Hạo chỉ vào nàng nói rằng.

"Ta nơi nào nói lung tung?" Con thỏ nhỏ không vui, dùng cặp kia đỏ chót mắt to liều mạng trừng mắt bọn họ!

"Ra tay!" Có người ra tay rồi, xông về phía trước, muốn bắt đi con kia Kỳ Lân ấu thú.

Nơi này, cự sơn đã sụp đổ, tiên vụ tràn ngập, hỗn độn phân tán, xem ra rất an lành, thế nhưng mọi người nhưng không dám khinh thường, bởi vì trên đất còn có thật nhiều vũng máu đây.

Trước kia thì có người bước vào vũng máu, bị hóa thành máu mủ. Xoạt!

Một con Thiên Lang cả người ánh sáng màu xanh lượn lờ, lợi trảo xé ra hư không, thả người nhảy tới, đánh về phía tiểu Kỳ Lân, muốn nắm bắt đi.

Rất rõ ràng, đây là vực ngoại một tên cường giả, vì thành công, trực tiếp hóa ra bản thể, vận dụng mạnh nhất thân thể cùng pháp lực, ước ao một chiêu đắc thủ.

Thạch Hạo tiến lên, Long Nữ, Tào Vũ Sinh cũng sẽ ra tay, mà Trường Cung Diễn càng là giương cung cài tên, chuẩn bị trước tiên bắn giết đối thủ.

Bất quá vượt khỏi dự đoán của mọi người, còn có một người so với bọn họ càng gấp, Ninh Xuyên ra tay rồi, hét dài một tiếng, cả người trắng noãn ánh sáng bắn ra, còn có ngập trời tinh lực dâng trào mà ra.

Ở tại cái trán, Kỳ Lân văn khuếch tán, bao phủ hướng về toàn thân!

Lúc này, hắn nắm Kỳ Lân ấn, nhanh chóng vọt tới, đấm ra một quyền, trời long đất lở, đánh về phía đầu kia màu xanh Thần Lang.

"Dám làm dữ!" Bên cạnh có người giúp đỡ đầu kia Thiên Lang, ngăn cản Ninh Xuyên.

Bất quá, ở Kỳ Lân ấn trước mặt, người kia không địch lại, chính mình lấy ra một cây xích huyết thiên mâu lập tức bị kích nổ tung, nứt thành vài đoạn.

Đặc biệt thiên mâu lưỡi dao sắc, ngã: cũng toàn mà đi, phù một tiếng đâm vào người kia trong thân thể, đầm đìa máu tươi, để chính hắn ngược lại gặp trọng thương.

Tu vi đến cảnh giới cỡ này, làm sao có khả năng sẽ bị binh khí của chính mình gây thương tích, hoàn toàn có thể để tránh cho.

Tạo thành kết quả này, chỉ có thể nói rõ Ninh Xuyên quá mạnh mẽ, hắn

quy tắc áp chế người kia, cầm cố chân thân, khiến cho hắn khó có thể tránh né, suýt nữa liền như vậy ngã xuống.

"Ninh Xuyên, ngươi tức sẽ tiến vào ta Vô Lượng Thiên, hiện tại liền muốn cùng bọn ta là địch sao?" Đầu kia Thiên Lang quát lên, đây là đang nhắc nhở, cũng là ở đe doạ.

"Ầm!"

Ninh Xuyên không đáp, đối với này chỉ có một quyền, nắm bắt Kỳ Lân ấn liền đập tới, tinh lực cuồn cuộn, một con khổng lồ Bạch Kỳ Lân từ hắn quyền ấn bên trong bay lên trời, vồ giết màu xanh Thiên Lang.

"Gào..."

Ngày đó lang thét dài, âm bi liệt, phảng phất đưa thân vào mênh mông trên thảo nguyên, nó thống trị các tộc, thiết huyết chinh chiến.

Trong hư không xuất hiện dị tượng, thảo nguyên vô ngần, máu chảy thành sông, một con to lớn Thiên Lang đối với nguyệt mà khiếu, phun ra chư thiên ngôi sao ánh sáng, tiêu diệt thế gian địch.

Một tiếng vang thật lớn, Ninh Xuyên này đấm ra một quyền, lực đạo quá bàng bạc, thiên địa bị xuyên thủng, kịch liệt kêu run.

Từ quyền ấn bên trong dựng lên Bạch Kỳ Lân đạp tan thảo nguyên, đánh nát thần nguyệt, càng là thấy con kia to lớn Thiên Lang đánh gục, sau đó hung hăng tiêu diệt!

Ầm!

Thiên địa nổ vang, Càn Khôn kịch liệt run rẩy, Ninh Xuyên một mình đứng sừng sững ở chỗ đó, đem đầu kia Thiên Lang kích nổ tung, tứ phương hỗn độn khí mãnh liệt, hắn như vô thượng Chí Tôn, thần thánh cực kỳ.

Bạch y phấp phới, hắn thân không nhuốm máu, chỉ đòn đánh này mà

thôi, liền giết một vị mạnh mẽ vực ngoại thiên tài.

Vào lúc này, mọi người không chỉ có giật mình với sức chiến đấu của hắn, càng vì hắn hơn quản lý nắm bảo thuật mà thay đổi sắc mặt, bởi vì đó là Kỳ Lân thuật!

Rất nhiều người sắc mặt đều thay đổi, bởi vì sẽ ở đó phía trước, Kỳ Lân ấu thú ngờ vực, nghiêng đầu, chính đang nhìn chằm chằm Ninh Xuyên, mắt to bên trong tràn đầy hiếu kỳ cùng không rõ.

Tất cả mọi người đều biết, hỏng rồi, nếu để cho Kỳ Lân ấu thú cảm giác thân cận, nói không chắc nó sẽ vồ tới, triệt để tìm đến phía Ninh Xuyên, với hắn đi chung với nhau.

Không ít người cảm thấy, Ninh Xuyên so với cái kia đẹp đẽ kỳ cục tiểu cô nương uy hiếp lớn hơn nhiều, bởi vì hắn cùng Kỳ Lân tộc có quan hệ lớn lao.

Ninh Xuyên đôi môi mấp máy, ở cùng tiểu Kỳ Lân truyền âm.

"Tiểu Bạch, lại đây!" Lần này, chính là Thái Âm Ngọc Thỏ cũng có chút cuống lên, không lại xưng hô nó vì là tiểu bất điểm, trực tiếp hoán Tiểu Bạch, phải đem nó ôm lấy.

Này con con non bất quá dài một thước, toàn thân trắng như tuyết như ngọc, vảy óng ánh, liền trên đầu giác đều là màu trắng, xem ra ôn nhu nộn nộn, mắt to chớp, dị thường đáng yêu.

Chỉ là, lúc này tiểu Kỳ Lân có chút do dự, nhìn Ninh Xuyên, vừa nhìn về phía thiếu nữ, duỗi ra một cái móng vuốt nhỏ vò đầu, có chút thầm nói.

"Lại đây!"

Vực ngoại người quát lên, có người ra tay, bàn tay như núi cao, lớn vô cùng, từ không trung dò tới, chụp vào tiểu Kỳ Lân, chính là Vô Lượng Thiên cái kia màu vàng thanh niên tóc dài.

Ninh Xuyên sao chịu để hắn đắc thủ, cũng đang hành động, không ở thử nghiệm câu thông, trực tiếp chụp vào màu trắng tiểu Kỳ Lân.

Kỳ Lân ấu thú vào lúc này rốt cục làm ra lựa chọn, nhìn thấy hai người kia nắm bắt nó, quay đầu liền chạy, vèo một tiếng nhảy đến Thái Âm Ngọc Thỏ trong lòng.

Thiếu nữ hài lòng nở nụ cười, mã não đỏ giống như mắt to trát động, vô cùng đắc ý, dùng sức ôm lấy này con Bạch Oánh oánh thú nhỏ.

"Buông tay!"

Ninh Xuyên, thanh niên tóc vàng đều gào to, cùng tiêu diệt, đến phụ cận.

"Cút ngay!"

Thạch Hạo hét lớn, tốc độ của hắn quá nhanh, loáng một cái mà tới, che ở con thỏ nhỏ trước người, như một bức nguy nga Thái cổ ma nhạc ngăn trở ở nơi đó.

Sau đó, hắn tay trái triển khai Luân Hồi quyền, tay phải triển khai Liễu Thần pháp, đồng thời đón đánh hai đại cao

Đùng!

Dường như thiên cổ đang vang lên, bầu trời nổ tung.

Nơi này rách nát khắp chốn, núi sông lật úp, vết rách hư không lớn lan tràn, các loại cảnh vật đều mơ hồ, không còn tồn tại nữa.

Khi bụi mù tản đi, Thạch Hạo vị nhưng bất động, chỉ có mái tóc dài màu đen theo gió vũ, hai mắt sâu thẳm, chặn ở nơi đó, địch người không thể xông tới.

Ninh Xuyên, nam tử tóc vàng đều nhíu mày, bọn họ biết, cái này kẻ địch quá mạnh mẽ, thật muốn quyết đấu, tất nhiên là liều mạng cuộc chiến!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1063: Trấn Áp Vực Ngoại Địch

Một đám người tụ tập ở đây, tranh cướp Bạch Kỳ Lân con non!

Thạch Hạo một người đã đủ giữ quan ải, đơn độc đối kháng Ninh Xuyên, nam tử tóc vàng các loại (chờ) người.

"Này Kỳ Lân ta muốn định rồi!" Nam tử tóc vàng mở miệng, hắn nhất định muốn lấy được, muốn dẫn về Vô Lượng Thiên, đối với trong tộc cổ tổ tới nói, Kỳ Lân huyết có không thể tưởng tượng tác dụng. Ngoài ra, đối với chính hắn tới nói, một con Kỳ Lân nhận chủ, cái kia ý vị như thế nào? Tương lai quang minh óng ánh!

"Ngươi coi mình là ai, muốn liền muốn?!" Thạch Hạo cười nhạo, mặc dù đối mặt đối thủ mạnh mẽ, hắn cũng không để ý chút nào, phi thường bình tĩnh.

"Về ngươi Vô Lượng Thiên, ta cùng này Kỳ Lân hữu duyên!" Ninh Xuyên cũng mở miệng, hướng về phía nam tử tóc vàng nói rằng.

"Ha ha..." Nam tử tóc vàng nở nụ cười, hắn cũng không giận, rất tùy ý, nói: "Các ngươi phải biết, Thiên Thần thư viện rất có thể sẽ xây ở Vô Lượng Thiên, ta rất hy vọng có thể cùng các ngươi ở chung hòa thuận."

"Ngươi đang uy hiếp ta?" Thạch Hạo mở miệng, ánh mắt ôn hòa, tuy Vô tức giận, thế nhưng có một loại áp lực vô hình đã khuếch tán ra đến.

Hắn chán ghét người khác đe doạ, đối phương ý tứ rất rõ ràng, ở Vô Lượng Thiên bên trong, bọn họ bộ tộc, môn phái rất hung hăng, nếu như song phương quan hệ không được, đến thời điểm chắc chắn sẽ phát sinh các loại sự cố.

"Oa nha nha, quá đáng trách, quá đáng thẹn, cướp ta Tiểu Bạch, còn uy hiếp chúng ta, đi chết!"

Ở phía sau, con thỏ nhỏ trừng mắt hồng bảo thạch giống như mắt to, vung vẩy quả đấm nhỏ, ở nơi đó đối với nam tử tóc vàng kêu la, ngẩng lên cằm nhỏ muốn đánh hắn.

Lúc này, không khí ngột ngạt, vực ngoại tu sĩ đang áp sát, từng cái từng cái đi tới, cùng nam tử tóc vàng trạm đến cùng một chỗ, muốn tham đánh với này một trận.

Đương nhiên, Vô Lượng Thiên còn có cường giả chưa động, đứng ở đằng xa, ở nơi đó quan chiến.

Cho tới Ninh Xuyên, bên cạnh hắn xuất hiện Cô Kiếm Vân, cầm trong tay một thanh thần kiếm, mà còn có mấy người cũng đi tới, muốn với hắn cùng tiến cùng lui. Ở trong đó, có cổ đại quái thai!

Nơi này càng ngày càng căng thẳng.

Trường Cung Diễn, long nữ, Tào Vũ Sinh cũng đi tới, cùng Thạch Hạo đứng chung một chỗ, với bọn hắn đối lập.

Thập Quan Vương: "Trích Tiên", Thạch Nghị, Ma nữ, Nguyệt Thiền các loại (chờ) chưa động, ở phía xa bình tĩnh đứng, chuẩn bị quan chiến.

"Thỏ, ngươi thật là có thể dằn vặt, chạy thế nào đến nơi này, còn bắt được một con thú nhỏ." Tào Vũ Sinh hỏi, Tiểu Bàn tử tuy rằng trường rất thanh tú, nhưng lúc này lại biểu hiện lẫm lẫm liệt liệt, nói: "Là Kỳ Lân chứ? Quay đầu lại chưng ăn, vẫn là luộc ăn?"

"Gào..."

Trắng như tuyết tiểu Kỳ Lân một tiếng hét thảm, suýt chút nữa vắt chân lên cổ trốn mất dép, ở Thái Âm Ngọc Thỏ trong lòng qua lại dằn vặt.

Chu vi một đám người hoá đá, mập mạp này vẫn đúng là dám nói, muốn ăn Kỳ Lân, này chuyện cười có thể mở lớn hơn, rất nhiều người đều lộ ra sắc mặt khác thường.

Đương nhiên, không khí của hiện trường cũng vì vậy mà ung dung một chút.

"Tên béo đáng chết, ngươi đang nói linh tinh gì thế, đừng dọa nhà ta Tiểu Bạch!" Thái Âm Ngọc Thỏ bất mãn, bĩu môi, trừng mắt mắt to.

"Thật sự có thể lo lắng tới, đây là tiên thú, ăn đi tuyệt đối là đại bổ, chống đỡ được Trường Sinh dược." Tào Vũ Sinh cười hắc hắc.

"Ai!" Thạch Hạo thở dài, hắn cũng là một cái kẻ tham ăn, thế nhưng nhận thức con này tiểu Kỳ Lân, nếu không có là cố thức, nói không chắc vẫn đúng là sẽ phát biểu cái nhìn pháp tán thành.

"Tên Béo, chờ ta sau khi lớn lên, đem ngươi cho ăn Thiên Giác Nghĩ!" Vào lúc này, tiểu Kỳ Lân mở miệng, nhỏ hơi nhỏ giọng, phi thường non nớt, trừng mắt một đôi mắt to.

Nó nói tới Thiên Giác Nghĩ chính là Thập Hung một trong, cường đại dị thường, nếu bàn về khí lực, Cửu Thiên Thập Địa, không người nào có thể so với bộ tộc này, đệ nhất thiên hạ!

"Ngươi làm sao đi ra, ngươi cảm thấy này con thỏ chính là kiếp trước cô gái kia sao?" Thạch Hạo hỏi tiểu Kỳ Lân.

"Ta..." Trắng như tuyết tiểu Kỳ Lân bất quá dài một thước, lúc này nhìn một chút Thái Âm Ngọc Thỏ, lại nhìn một chút Ninh Xuyên, vẻ mặt có chút quái lạ cùng phức tạp.

Thạch Hạo không nghe thấy nó đáp án, liền không thể không chuẩn bị động thủ, bởi vì những người kia ép tới, nơi đây không lại yên tĩnh.

"Cheng!"

Nam tử tóc vàng người đầu tiên xuất thủ, trong tay xuất hiện một cây hoàng kim trường thương, khí tức tăng vọt, hắn một tay cầm, mạnh mẽ run lên, mũi thương Phá Toái Hư Không!

Liên miên ánh sáng tỏa ra, từ màu vàng mũi thương xạ ra, nó so kiếm mang còn đáng sợ hơn, quét qua chính là một đám lớn, mũi thương loạn run, đến Thạch Hạo phụ cận.

Một thương này đủ để dễ dàng đóng đinh một tên Thiên Thần, quá sắc bén, phong mang bổ ra trời cao, khủng bố tuyệt luân!

Đây chính là nam tử tóc vàng một đòn!

"Coong!"

Nhưng mà, vượt khỏi dự đoán của mọi người, Thạch Hạo đối mặt như vậy một đòn, tay không đối kháng, né qua hoàng kim mũi thương, lấy chưởng đao chém ở cái này thần binh trên.

Trong nháy mắt, tia lửa văng gắp nơi, đạo âm ầm ầm.

Giữa hai người, các loại trật tự quy tắc đan dệt, xa xa nhìn tới, như cùng một mảnh chớp giật bao phủ, phong tỏa nơi đó.

Có mấy viên hỏa tinh bắn lên, lạc ở phương xa sơn mạch bên trong, kết quả để liên miên quần sơn nổ tung, hóa thành tro bụi.

Mọi người biến sắc, này quá kinh người.

Chỉ là chưởng đao cùng chiến mâu Hoàng Kim đụng vào nhau sau bắn lên hỏa tinh liền có thể như vậy, hai người kia chân chính hình thành xích thần trật tự thì lại làm sao?

Giao thủ hai người đều kinh, nam tử tóc vàng vô cùng chấn động, đối phương lại tay không cùng trong tay hắn tuyệt thế thần binh va chạm, đây là biết bao đáng sợ?

Thạch Hạo giật mình là bởi vì cái này hoàng kim trường thương quá bất nhất giống như, ở trong lẫn lộn tiên kim!

Cheng!

Thạch Hạo trực tiếp rút ra Đại La Tiên Kiếm, không phải nói tay không không thể địch nam tử tóc vàng, mà là hắn cảm thấy đây là cơ hội hiếm có, có thể để cho tiến một bước tế luyện kiếm trong tay thai.

Thanh kiếm này đối với tiên kim đặc biệt khát vọng, đã hấp thu quá nhiều loại, như quang minh tiền mặt, bảy màu tiên kim các loại.

"Cheng!"

U ám kiếm thai bắt đầu phát sáng, theo Thạch Hạo xoay chuyển, lập tức rọi sáng vĩnh hằng, một cái hình người sinh linh hiện lên, nó đang phi tiên, mưa ánh sáng điểm điểm, mây mù tràn ngập, phi thường thánh khiết.

Thời khắc này, thiên địa như là bị thông suốt, Vũ Hóa Phi Thăng, cảnh tượng như thế này quá chân thực rồi!

Mà hết thảy này đều là kiếm thai trên đồ ngân hiện ra, trực tiếp tạo thành.

Coong!

Hai cái binh khí đụng vào nhau, thần mang nổ tung, lôi đình cuồn cuộn, trong thiên địa xích thần trật tự đan dệt, lập tức lao ra cũng không biết bao nhiêu dặm.

Mà hư không, càng bị lít nha lít nhít trật tự quy tắc lôi kéo nát.

Tất cả mọi người bao quát Ninh Xuyên, con thỏ nhỏ, vực ngoại tu sĩ các loại, đều lùi ra, tránh né này dư âm.

"Răng rắc!"

"Không!" Nam tử tóc vàng kêu to, bởi vì hắn nghe được thanh âm chói tai, binh khí của hắn bị thanh kiếm kia thai chém nứt.

Sảm có tiên kim binh khí, cứng cỏi cực kỳ, không gì không xuyên thủng, làm sao sẽ bị những binh khí khác chém ra đây?

Có thể đây chính là sự thực, kiếm kia thai chém nứt trường thương, đồng thời dính ở bên trên, phun ra nuốt vào ánh kiếm, bắt đầu hấp thu hoàng kim trường thương tinh hoa —— Hoàng Đạo Tiên Kim.

"A..." Nam tử tóc vàng kêu to, thôi thúc một thân bảo thuật, công phạt về phía trước, muốn muốn đoạt lại trường thương, đây chính là một cái cả thế gian hiếm có bí bảo, không thể sai sót.

Nhưng là hết thảy đều chậm, kiếm kia thai quá nhanh, thời gian một cái nháy mắt liền hấp thu đi hoàng kim trường thương tinh hoa, lưu lại chỉ là bã.

"Răng rắc!"

Trường thương vỡ nát, hóa thành rách nát khối kim loại tiết, rơi lã chã trên đất.

Cùng lúc đó, kiếm kia thai hấp thu đi tiên kim tinh hoa sau, càng ngày càng xán lạn, ở cái kia Phi Tiên nhân vật trên đỉnh đầu xuất hiện tia chớp màu vàng óng, nứt ra rồi hư không!

Đó là lôi kiếp, là hấp thu vừa nãy Hoàng Đạo Tiên Kim gây nên!

Đến đây, thanh kiếm này lại nhiều hơn một loại tiên kim, hay là nguyên vốn là có, hiện nay chỉ là ở bổ sung, đem cái kia độ kiếp tình cảnh khắc lại đi ra, càng ngày càng chân thực.

Tất cả mọi người đều là ngẩn ngơ, này kiếm thai quá quỷ dị rồi!

Vào lúc này, vực ngoại cái khác cao thủ cũng chuyển động, vốn là muốn trợ nam tử tóc vàng đoạt lại trường thương, kết quả chậm một bước, lúc này

theo hắn đồng thời hướng về Thạch Hạo ra tay.

Thạch Hạo duỗi người ra, thu hồi Đại La Tiên Kiếm, muốn tay không ước lượng những người này mạnh như thế nào, để hiểu rõ Vô Lượng Thiên sức chiến đấu trình độ, hắn nắm đấm phát sáng, lôi đình vạn đạo, hiển nhiên là vận dụng Lôi Đế pháp!

"Đùng!"

Như là nổi trống giống như, theo Thạch Hạo vung quyền, nơi này nổ vang, mà lại thiên địa run rẩy.

Thạch Hạo cùng mấy người giao thủ, một người độc đối với bọn họ, dường như một pho tượng chiến thần, phù văn nằm dày đặc, Thánh Quang cuồn cuộn, thần dũng không thể đỡ.

"Ầm!"

Một người trong đó bị Thạch Hạo một quyền bắn trúng, cả người ngực bị xuyên thủng, mặc hắn ăn mặc bảo giáp, vận dụng hộ thể cốt văn, nhưng vẫn bị oanh suýt nữa nổ tung.

Đây là Thạch Hạo hạ thủ lưu tình hậu quả, bởi vì hắn không biết như vậy giết chết vực ngoại tu sĩ sau, cái kia Tam Đại Chí tôn là thái độ gì, bọn họ đã nói không muốn bên trong háo.

Vực ngoại tu sĩ sắc mặt đều rất kém cỏi, Thạch Hạo một người mà thôi, áp chế bọn họ mấy người, này quá mức lúng túng.

Chính là vực ngoại mấy vị kia ở phía xa quan chiến cường Đại tu sĩ cũng đều thay đổi sắc mặt, rất muốn tới đây đánh một trận, hóa giải loại này lúng túng tình thế nguy cấp.

"Ầm!"

Thạch Hạo thẳng thắn thoải mái, bảo thuật không ngừng biến hóa, Côn

Bằng sí giương ra, đem tên còn lại chém ngang hông, mặc hắn mang theo tảng lớn huyết bay ngang ra ngoài.

Thạch Hạo không có đuổi theo diệt Nguyên Thần, cũng đã xem như là lưu tình.

"Hắn làm sao sẽ mạnh như vậy?!" Vực ngoại vài tên thiếu nữ đều biến sắc, nhanh chóng chạy tới cứu trị, trước kia các nàng còn không phục đây, hiện tại đều vẻ mặt nghiêm túc.

Nam tử tóc vàng thét dài, hắn phát sinh ra biến hóa, huyết nhục kim loại hóa, trở thành hoàng kim thân thể.

Đây là gia tộc hoàng kim bí pháp, bọn họ tổ tiên là Hoàng Đạo Tiên Kim thông linh mà thành, hóa thành hình người, đời sau cũng có tương ứng năng lực.

Coong!

Thế nhưng, hắn tức liền biến thành hoàng kim thân thể như trước không cách nào trấn áp Thạch Hạo, hai người càng ngày càng kịch liệt.

Đang lúc này Ninh Xuyên ra tay rồi, nhằm phía con thỏ nhỏ, tốc độ nhanh như chớp giật, nhân lo lắng cho hắn Thạch Hạo trấn áp vực ngoại mấy người sau, đến lúc đó lại nghĩ đoạt Bạch Kỳ Lân liền có khó khăn.

"Đã như vậy, các ngươi một đứng lên đi!"

Thạch Hạo gào to, hắn bỏ qua vực ngoại mấy người, lùi tới con thỏ nhỏ bên người, ngăn cản Ninh Xuyên.

"Giết!"

Ngoại trừ Ninh Xuyên ở ngoài, nam tử tóc vàng kia dẫn mấy người lại giết tới.

Đây là một hồi long tranh hổ đấu, phi thường kịch liệt.

Dù sao có một cái Lục Quan Vương, bằng hắn là có thể chấn động thập phương, có thể cùng Thạch Hạo đại quyết chiến.

Trường Cung Diễn các loại (chờ) người muốn ra tay, kết quả bị Thạch Hạo ngăn cản.

Ầm!

Thạch Hạo có mang tính lựa chọn công kích, trước tiên giải quyết người yếu.

Phịch một tiếng, hắn đem vực ngoại một người tu sĩ đá bay ngang, tiểu nửa thân thể nổ tung, đầm đìa máu tươi.

"Phốc!"

Sau đó, Thạch Hạo đấm tới một quyền, đem hai người khác đánh phun máu phè phè, cả người rạn nứt, dường như huyết nhân.

"Coong!"

Nam tử tóc vàng cũng như bị sét đánh, phía sau lưng hắn bị Thạch Hạo chặt chẽ vững vàng một quyền bắn trúng, cú đấm này chấn động vòm trời đều nứt ra rồi, liền chớ đừng nói chi là một người.

Nam tử tóc vàng tuy rằng nắm giữ hoàng kim thân thể, tổ tiên vì là tiên kim biến thành, hắn cũng có bộ phận tương ứng năng lực, nhưng toàn bộ phía sau lưng vẫn bị xuyên thủng, nơi đó tại chỗ nổ tung.

Hắn bị đánh bay ra ngoài, thất khiếu chảy máu.

Vực ngoại mọi người phát lạnh, một cao thủ như vậy liền bị Thạch Hạo phế bỏ, quá mức đáng sợ, mà Thạch Hạo hẳn là vẫn tính là lưu tình.

Vực ngoại mấy tên nữ tử không có tham chiến, đều hoa dung thất sắc, như vậy một người thiếu niên nếu là tiến vào Thiên Thần thư viện, cùng các

đại Chân Tiên hậu duệ va chạm, sẽ bùng nổ ra thế nào xán lạn đốm lửa?

Ầm!

Thạch Hạo nghênh chiến Ninh Xuyên, càng ngày càng thong dong.

"Ninh Xuyên, ở Tiên cổ di địa, ngươi liền bị ta giết bỏ chạy, hiện tại muốn tự tìm đường chết sao?!" Thạch Hạo quát lên.

Lời nầy vừa ra, bất kể là ba ngàn châu tu sĩ vẫn là vực ngoại cường giả đều thay đổi sắc mặt!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1064: Ứng Cử Viên

Thạch Hạo quyết đấu Ninh Xuyên, đều là nắm giữ ba đạo tiên khí tuổi trẻ bá chủ, phóng tầm mắt Cửu Thiên Thập Địa, để khắp nơi đều phải kinh ngạc!

Hai người đã từng đại chiến giao thủ rất nhiều lần, có thể nói là túc địch. Hiện tại lần thứ hai đối đầu, có thể xưng tụng là mũi nhọn đấu với đao sắc!

"Hoang, trận chiến ngày hôm nay, ta muốn rửa sạch nhục nhã. Lần trước ta độ kiếp ngươi đến đảo loạn, hôm nay đòi một lời giải thích!" Ninh Xuyên quát lên, hắn nguyên bản siêu trần thoát tục, mà lúc này nhưng mang theo sát ý.

Trên đời trong mắt người, Ninh Xuyên phong thần như ngọc, luôn luôn bạch y xuất thế, liền sợi tóc đều là màu bạc, thêm vào mặt mỹ lệ tinh xảo, vượt qua rất nhiều nữ tử, có vẻ siêu phàm cực kỳ.

Ầm ầm!

Ngày này khung bị hắn đánh cái lỗ thủng, đẹp trai tuyệt tục Ninh Xuyên bạo động, cùng dĩ vãng hoàn toàn khác nhau, thô bạo ra tay.

Tóc bạc trắng rối tung, con ngươi hóa thành phù văn, hắn nắm Kỳ Lân ấn, gánh vác Thiên đồ, về phía trước giết đi, cùng Thạch Hạo kịch liệt chém giết, hai người bạo phát óng ánh cốt văn.

Đến hiện nay, có mấy người dám cùng Thạch Hạo cứng rắn chống đỡ? Không nói cái khác, riêng là thân thể liền không chịu nổi, sẽ bị hắn miễn cưỡng áp chế, tươi sống tiêu diệt.

Cùng cấp bên trong, không có mấy người thân thể có thể cùng Thạch

Hạo so với, với hắn va chạm dường như đồ sứ va chạm thần thiết, sát vậy sẽ phải phá nát, có thể Ninh Xuyên dám.

Hắn phong thái hơn người, áo trắng phần phật, dường như một cái vô thượng Thần Vương ở tuần tra, siêu nhiên bên trong còn có một loại đại uy nghiêm, nhìn xuống nhân giới.

Vào lúc này, Thần Vương nộ, tự nhiên là gió cuốn mây tan, bầu trời nứt thành bốn mảnh, đại chiến kịch liệt.

"Xoạt!"

Cầu vồng kinh thiên, đó là một đạo lại một đạo cốt văn, như cầu vồng phân vũ, rọi sáng Càn Khôn.

"Răng rắc!"

Óng ánh đại nhật nổ tung, thiên địa rực rỡ, cực kỳ chói mắt, đó là bảo thuật đang giải phóng, lẫn nhau đụng vào nhau dường như thiên nhật đổ nát, quá mức óng ánh.

Khắp nơi chú ý, mọi người hô hấp đều muốn đình chỉ, không ít người đều hãi hùng khiếp vía, này nhóm cường giả quyết đấu, để bọn họ nhìn thấy chính mình không đủ.

Nếu như bọn họ đi tới, có thể nào chặn lại hai người kia, bất kể là Thạch Hạo vẫn là Ninh Xuyên, đều hiển lộ hết phong cách vô địch!

Đột nhiên, một vệt sáng bay tới, cắt đứt bầu trời, cầm cố hư không, để trong này thời gian đều phảng phất bất động.

Thạch Hạo cùng Ninh Xuyên bị tách ra, phân chia ở hai phe, không thể tới gần, không cách nào giao thủ.

Tam đại trung niên Chí Tôn đều đến, ngồi xếp bằng trong hư không, một người trong đó một chỉ điểm ra, tạo thành cảnh tượng như thế này, tách ra

hai cái tuyệt diễm kỳ tài.

"Chính là ở trên một kỷ nguyên, các ngươi người như vậy cũng không nhiều, bây giờ chiến loạn sắp nổi lên, có thể nào bên trong háo ở đây." Một người trong đó mở miệng.

"Chiến loạn? Ta là trong mắt hắn Tội Huyết hậu nhân, hôm nay ta rất muốn hỏi một câu hắn, là làm sao định nghĩa!" Thạch Hạo nói rằng, hắn không muốn ngừng tay.

Lúc này, hắn như vậy mở miệng, cũng là muốn nghe một chút tam đại Chí Cường giả ý kiến, bọn họ đến tột cùng có hay không hiểu rõ biên hoang, có biết hay không Tội Huyết tổ tiên sự.

"Những thứ này đều là chuyện cũ năm xưa, ai đúng ai sai, hiện tại liền không nên nói ra." Một vị Chí Cường giả mở miệng.

"Vì sao?!" Thạch Hạo chính là muốn làm rõ ngọn ngành.

Những người khác cũng đều kinh hãi, nguyên bản là hai đại chí tôn trẻ tuổi tranh đấu, kết quả bị tách ra sau, lại đột nhiên nhắc tới cái vấn đề này, mà cái kia Hoang vẫn là như vậy chấp nhất.

"Này ở trong liên quan đến mấy phe thế lực, có mấy người còn sống sót, đã từng chứng kiến, ngày sau lại luận đi!" Một vị Chí Cường giả nói rằng, tựa hồ không muốn kế tục cái đề tài này.

Thời khắc này, Thạch Hạo trong lòng dâng lên sóng biển ngập trời, bởi vì hắn cảm giác được, vị này Chí Cường giả tựa hồ phi thường kiêng kỵ, đối với vấn đề này cực kỳ thận trọng.

"Đến tột cùng là năm đó người còn sống sót, hay là bởi vì chuyện năm đó, để hắn như vậy!?" Thạch Hạo trong lòng bồn chồn.

Cái đề tài này bị bỏ qua, Tam Đại Chí tôn trầm mặc lấy chờ, không muốn nhiều lời, Thạch Hạo cũng không tốt hỏi lại.

"Được rồi, đi Đế Thành!"

Ba người mở miệng, biểu thị bọn họ hoàn thành nhiệm vụ, lần này biểu hiện đều rất tốt, truy tìm ra một chút ma hóa sinh linh, mà lại còn tìm đến Kỳ Lân con non, rất viên mãn.

Rất rõ ràng, bọn họ muốn bàn giao một chút gì, nhưng không phải ở đây, muốn trở về Đế Thành trước.

Ba đại cao thủ thật sự quá mạnh mẽ, một người trong đó tay áo lớn vung lên, bất kể là Ninh Xuyên, vẫn là "Trích Tiên", cũng hoặc là vực ngoại thiên tài các loại, đều bị bao phủ.

Sau một khắc, bọn họ cùng từ nơi này biến mất rồi, không có để lại một người.

Đế Thành, bàng bạc, mênh mông, tràn ngập uy thế, cao bằng trời, bao quanh Nhật Nguyệt Sao trời, quá bàng lớn.

Do ngôi sao xây tường thành, lúc này hiển lộ hết dày nặng cùng rộng rãi, càng có chí cao quy tắc lấp loé, trấn áp thiên địa.

Thạch Hạo bọn họ lại trở về, lần thứ hai đến nơi đây, lần này vẫn như cũ không thể tiến vào tòa thành lớn này, không có tư cách đi vào, nó mênh mông vô biên, yên tĩnh không hề có một tiếng động.

Từ cổ chí kim, chỉ có Đế giả, hoặc là ký kết Thái cổ Minh Ước người mới có thể đi vào!

Chỉ là, người như vậy sau khi tiến vào, lại cũng không về được, không có ai biết những kia biến mất người cuối cùng thế nào.

Thần bí, mênh mông, không biết, là đối với thành này tốt nhất giải thích.

Một đám người trở về phố chợ, nơi này thành trì có thể đi vào.

"Các ngươi có thể ở đây tự do hoạt động, hướng về những kia sinh sống

ở nơi đây sinh linh hiểu rõ một ít tình huống, chúng ta có chuyện quan trọng thương lượng trước một phen." Tam đại Chí Cường giả mở miệng.

Bọn họ trực tiếp liền đem Thái Âm Ngọc Thỏ còn có Kỳ Lân con non mang đi, không ọi người nhiều lời ky

Chính là Thạch Hạo muốn tỉ mỉ hỏi dò con thỏ nhỏ, đều tạm thời không có cơ hội.

Không hẹn mà cùng, những này kỳ tài lựa chọn tiến vào thành trì.

Rất nhanh, Thạch Hạo kinh ngạc phát hiện một chút người quen, Chân Cổ, Đằng Nhất, Phượng Vũ, Tả Tiểu Địch, Mục Tử Tiêu các loại, những người này càng cũng chạy tới nơi này.

Chân Cổ, nắm giữ linh trong tộc hoàng kim huyết thống, tay cầm ngưng huyết mà sinh, hóa thành một cây chiến mâu, được xưng không gì không xuyên thủng, cùng cấp chiến đấu bên trong, cõi đời này không có cái kia cái mâu đâm không thủng đồ vật.

Đằng Nhất, vì là hỏa kim tộc mạnh nhất tuổi trẻ cường giả, tộc này từng là Thái cổ thập đại chủng tộc một trong, vì là ngày xưa Hoàng tộc!

Phượng Vũ vì là Thiên Tiên thư viện truyền nhân kiệt xuất nhất, là một cái cực kỳ mạnh mẽ sơ đại, cùng Liên Y là chị em tốt.

Cho tới Tả Tiểu Địch, Mục Tử Tiêu đến từ Thần Nhai thư viện, ở vào Hỏa Châu, cùng Thiên Tiên thư viện cách rất gần.

Trừ bọn họ ra ở ngoài, còn có những người khác, đều là cố nhân, đều từng từng thấy, Thạch Hạo tiến lên cùng Phượng Vũ các loại (chờ) chào hỏi.

Cuối cùng, Thạch Hạo lộ ra nụ cười bởi vì hắn nhìn thấy Thanh Y, nàng cũng tới rồi.

Thanh Y có thực lực như vậy, tuy rằng chỉ là thứ thân, thế nhưng từ lâu

tu ra một đạo tiên khí, được lợi từ Thanh Nguyệt diễm, thực lực của nàng không tốt giới định, rất khó suy đoán.

Bởi vì, ngọn lửa kia đến nay đều chưa từng rời đi nàng, cùng với nàng ở dung hợp.

"Thanh Y, rốt cục lại gặp lại." Thạch Hạo đi về phía trước trên mặt mang theo nụ cười nhã nhặn.

Ở Tiên cổ di thì, hai người phát sinh quan hệ thân mật, tự lần đó phân biệt sau, hầu như sẽ không có gặp lại, từ đây tách ra.

Trên thực tế là, Thanh Y có ý định ẩn núp Thạch Hạo, bởi vì lúng túng ngày đó chuyện đã xảy ra làm cho nàng giận dữ và xấu hổ, khó có thể tiếp thu.

Thành trì rất lớn, người đến người đi, thế nhưng cố nhân gặp lại vui sướng, nhưng chưa nhân chu vi huyên náo mà bị nhấn chìm.

Đương nhiên, đối với Thạch Hạo tới nói rất vui sướng, nhưng đối với Thanh Y tới nói cũng không biết như thế nào cho phải.

"Ai nha nha, muội muội các ngươi là sinh đôi a, ta mới phát hiện!" Vực ngoại một cô thiếu nữ cười nói, lôi kéo Nguyệt Thiền, vừa nhìn về phía Thanh Y.

Nguyệt Thiền không có mở miệng, thế nhưng nhìn chằm chằm Thanh Y, trong con ngươi hết sạch loé lên rồi biến mất, nàng không muốn ở chỗ này vì là vực ngoại những thiên tài đó giải thích cái gì.

Trong lòng nàng khá không bình tĩnh như bây giờ gặp lại, làm cho nàng rất xoắn xuýt, hận không thể lập tức dung hợp, cùng thứ thân một lần nữa Quy Nhất, hóa thành một thể.

Nhưng là nàng biết này quá khó, quang chiến thắng Thanh Y liền rất khó hơn nữa Thạch Hạo các loại (chờ) người ở đây, không có bất cứ hy vọng

nào.

"Thanh Y, ngươi gần nhất thế nào, đi nơi nào?" Thạch Hạo đi tới gần, nhìn chằm chằm hai con mắt của nàng, không kiêng kị, không thèm để ý ánh mắt của người khác, như vậy hỏi dò.

"Ta cũng còn tốt." Thanh Y nói rằng, thanh lệ xuất thế, tuyệt mỹ cực kỳ tay áo phấp phới, như Quảng Hàn tiên tử lâm thế.

Thạch Hạo trong lòng dạng nổi sóng nghĩ đến quá khứ các loại, từ căm thù đến sóng vai mà đi, đặc biệt lại nhớ tới Tiên cổ di bên trong các loại, thần sắc hắn quái lạ.

Một ngày kia, có quan hệ thân mật sau, bọn họ trực tiếp chia lìa, cũng từng khoảng cách xa nhìn liếc qua một chút, nhưng kim mới coi như chân chính gặp lại.

"Ngươi làm sao có thể như vậy nhìn chằm chằm ta xem?" Thanh Y bị hừng hực ánh mắt nhìn chằm chằm, có chút không chịu được.

Thành rất lớn, sinh linh rất nhiều.

Bọn họ ngay khi đứng ở trên đường phố, khoảng cách rất gần, trên thực tế cái khác thiên tài cũng đều ở phụ cận.

"Ngươi đã quên từng đối với lời của ta nói sao, có một cái ước định." Thạch Hạo mỉm cười.

"Cái gì ước định?" Thanh Y nghe vậy, mặt lúc này liền đỏ, bởi vì nàng nghĩ tới rồi đã từng nói, vẫn chưa quên. Chỉ là hiện tại bị Thạch Hạo nhắc lên, nàng rất lúng túng, không biết ứng phó như thế nào, làm bộ quên.

"Cho ngươi nhắc nhở một chút, ngươi từng nói, ta nếu là tiến vào Tiên cổ di tích sau đỗ trạng nguyên, đệ nhất thiên hạ, ngươi muốn làm như thế nào?" Thạch Hạo cười nói, ở trên mặt của hắn, tràn đầy ánh mặt trời, hàm răng rất trắng, nụ cười xán lạn.

Thanh Y sắc mặt ửng đỏ, nàng thật sự không muốn đối mặt cục diện này, đặc biệt là ngay trước mặt Nguyệt Thiền, liền càng có vẻ bất an.

Trên thực tế là, Nguyệt Thiền so với nàng còn không dễ chịu, bởi vì các nàng là chủ thứ thân quan hệ, lẫn nhau có thể giao cảm, biết đến đối phương tâm tư, hiện tại Thanh Y đối mặt Thạch Hạo sản sinh tâm tình như Nguyệt Thiền cũng ở trải qua.

Nhưng là, Nguyệt Thiền lẽ ra nên hận chết Thạch Hạo mới đúng, song phương kẻ thù.

Hiện tại nhân Thanh Y xuất hiện, cùng tên kia đứng chung một chỗ, cho Nguyệt Thiền một loại kỳ dị mà cảm giác cổ quái, cùng với nàng tự thân nhận biết xung đột lẫn nhau, tâm tình phức tạp.

"Đừng áp sát như thế." Thanh Y nói rằng, điểm Thạch Hạo bả vai một thoáng, bởi vì phát hiện người này thở ra khí đều phảng phất đến trên khuôn mặt.

"Ta này không phải đang chờ ngươi cho ta một câu trả lời hợp lý sao?" Thạch Hạo nói.

"Nào có cái gì thuyết pháp, chuyện năm đó ta đã quên." Thanh Y chơi xấu, cùng với nàng vượt khỏi trần gian tiên tử hình tượng có chút không tương xứng, lúc này không phải lành lạnh, cũng không phải tuyệt trần, trái lại hơi nhỏ nhi nữ thần thái, ở lấy mắt to bạch hắn.

"Ngươi từng nói, ta ở Tiên cổ đoạt đến đệ nhất thiên hạ tên sau, ngươi sẽ lấy thân báo đáp." Thạch Hạo cười hắc hắc nói.

"Nào có!" Thanh Y trừng mắt.

"Này, nói chuyện có thể coi là thoại." Thạch Hạo nhìn nàng.

"Lúc trước, là ngươi vô lại!" Thanh Y nguỵ biện.

"Cái gì vô lại, rõ ràng là chính ngươi chính mồm nói tới." Thạch Hạo nắm lấy hắn một cái tay như ngó sen, bởi vì Thanh Y xoay người muốn chạy trốn, liền phải rời đi.

"Buông tay!" Thanh Y còn không từng nói cái gì, Nguyệt Thiền đã mở miệng, thấp giọng trách mắng.

Bởi vì khoảng cách quá gần rồi, nàng cảm động lây, như là nàng đang cùng Thạch Hạo chuyển động cùng nhau, trò chuyện.

"Mắc mớ gì đến ngươi, ngươi vững tin muốn cùng chúng ta cùng nhau tiến vào Thiên Thần thư viện?" Thạch Hạo nói rằng, đồng thời nắm ở Thanh Y eo thon nhỏ, quay đầu lại nhìn Nguyệt Thiền.

Chuyện này... Quả thực là chịu tội, Nguyệt Thiền khó có thể tiếp thu, đồng thời nghĩ đến, nếu như tiến vào Thiên Thần thư viện, hai người kia chán cùng nhau, đối với nàng mà nói, coi là thật là luyện ngục tự dằn vặt.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1065: Vào Thành

Nguyệt Thiền sắc mặt khó coi, càng nghĩ càng hoảng sợ, nếu như Thanh Y, Thạch Hạo còn có nàng cùng tiến vào Thiên Thần thư viện, cái kia thật đúng là vô cùng gay go.

"Thanh Y, ngươi lần trước không chào mà đi, có phải là... Có?" Thạch Hạo hỏi, có thể nói da mặt dày có thể so với Đế Thành tường thành, hắn lại dám hỏi như vậy.

Thanh Y còn không hề nói gì đây, Nguyệt Thiền đã tức giận run, nếu như thật sự có một ngày như thế, nàng thật sự không thể nào tưởng tượng được.

Một sát na mà thôi, Nguyệt Thiền trong chớp mắt phảng phất nhìn thấy một bộ đáng sợ cảnh tượng, ba người cùng tiến vào Thiên Thần thư viện, kết quả thật sự phát sinh cái kia da mặt dày người nói tới sự, vào lúc ấy, bởi chủ thứ thân tuy hai mà một, nàng chẳng phải là sẽ cảm động lây?

Trong nháy mắt, Nguyệt Thiền suýt chút nữa tan vỡ, chuyện này quả thật thật đáng sợ rồi!

Dù như thế nào, nàng cũng muốn ngăn cản, tuyệt không có thể cho phép tình huống như thế phát sinh, không phải vậy so với giết nàng còn khó chịu hơn.

"Ngươi không nên nói chuyện lung tung!" Thanh Y trách mắng, rốt cục mở miệng.

"Được, chúng ta trong âm thầm nói." Thạch Hạo cười to nói.

Quả nhiên, bọn họ bắt đầu truyền âm, Thanh Y là sợ cái tên này miệng

đầy chạy Chân Long, ăn nói linh tinh, làm cho nàng không chịu được, mất mặt.

Cũng chính bởi vì vậy, cách đó không xa Nguyệt Thiền thở dài một cái, không phải vậy nàng cảm thấy mặc cho tên kia nói tiếp, nàng nhất định sẽ bị tức run.

"Thanh Y, ngươi làm sao không tới, Nguyệt Thiền ngươi làm sao cùng Thạch Hạo đi chung với nhau." Tào Vũ Sinh cười hì hì, hắn cố ý nói phản, xưng hô Nguyệt Thiền vì là Thanh Y, xưng hô Thanh Y vì là Nguyệt Thiền.

Trường Cung Diễn, Long Nữ mỉm cười, ở bên xem náo nhiệt.

"Này, các ngươi thực sự là sinh đôi tỷ muội a, Nguyệt Thiền muội muội, ngươi phải đem muội muội ngươi cứu ra a, theo tên kia, coi là thật là ở nước sôi lửa bỏng bên trong." Vực ngoại một cô thiếu nữ nói rằng, đối với Thạch Hạo quan cảm cực sai, bởi vì hắn từng giết Vô Lượng Thiên người đại bại.

Lúc này, những người khác cũng đều trông lại, tỷ như Chân Cổ, Đằng Nhất, Phượng Vũ các loại.

Thạch Hạo rất nhiệt tình, nói: "Nếu như chúng ta đều có thể tiến vào Thiên Thần thư viện, rời đi này một giới, nhất định phải lẫn nhau lẫn nhau phối hợp, dù sao chúng ta đến từ cùng một nơi."

"Tự nhiên hẳn là như vậy." Những người kia đều gật đầu.

"Thanh Y muội muội." Phượng Vũ cùng Thanh Y quan hệ tốt vô cùng, ở đây gặp lại, cùng với nàng thân thiện bắt chuyện lên.

Rất rõ ràng, nơi này lập tức chia làm không ít cỗ thế lực nhỏ.

Tỷ như "Trích Tiên" một phương, Thập Quan Vương một phương, Thạch Nghị, Tam Thạch Thiên Quân các loại, còn có Thạch Hạo bọn họ nơi này.

"Ca!" Đột nhiên, một thanh âm truyền đến, một người mặc bộ giáp màu bạc thiếu niên xuất hiện, đi về phía này.

Tần Hạo, hắn cũng tới rồi!

"Ngươi đến rồi, phụ thân, mẫu thân đây, đồng ý sao?!" Thạch Hạo rất giật mình, hắn không nghĩ tới chính mình đệ đệ tiến vào vùng cấm nơi sâu xa, đi tới nơi này.

Từ trong lòng tới nói, hắn không muốn như vậy, hi vọng cha mẹ bên người có một cái nhi nữ phối hợp, mà không phải toàn bộ rời đi.

Nhưng hắn lại là thở dài, chính hắn đều liều lĩnh xông đến, lại có lý do gì yêu cầu Tần Hạo đây, chỉ là muốn đến cha mẹ các loại, hắn cảm thấy thẹn với.

Bởi vì, như vậy từ biệt, không biết lúc nào mới có thể trở về, không biết cần phải bao lâu.

Tần Hạo đi tới, để vực ngoại tu sĩ đều là một trận nghị luận, biết bọn họ là anh em ruột sau, mấy người ánh mắt quỷ dị.

Thạch Hạo hơi lườm bọn hắn, nói: "Tiến vào Thiên Thần thư viện sau ai muốn tìm sự, ta thì sẽ từng cái phụng bồi!"

Xoạt!

Trong hư không, mấy bóng người hiện lên" tam đại Chí Cường giả trở về, đồng thời ở bên cạnh bọn họ còn có Thái Âm Ngọc Thỏ ôm tiểu Kỳ Lân.

Rất rõ ràng, bọn họ vừa nãy rời đi, khẳng định là hướng về phía ấu thú thương thảo đi.

"Thời gian gần đủ rồi, nên xác định ra ứng cử viên, cùng với chúng ta cũng nên ra đi." Một vị trung niên nói rằng.

Tam đại Chí Cường giả ở trầm ngâm, ngồi xếp bằng trong hư không,

hỗn độn đem nơi đó bao phủ, hoàn toàn mơ hồ cùng mông lung.

"Lẽ ra nên đều mang tới, các ngươi đã bất công đem vực ngoại tu sĩ mang đến nơi này, vì là chỉ là cho bọn họ một cơ hội, chúng ta ba ngàn châu tu sĩ có thể cản đến chỗ này, lẽ ra nên đều qua ải." Con thỏ nhỏ lẩm bẩm.

Nàng bởi vì được Bạch Kỳ Lân ấu thú, bị phi thường coi trọng, ngay khi ba đại cường giả bên người.

"Cũng đúng, ba ngàn châu cản đến chỗ này tu sĩ nguyên bản liền không đủ, như vậy liền đều toán qua ải đi, xuất phát!" Một vị trung niên gật đầu, càng đồng ý.

Lại đều toán qua ải, toàn cũng có thể ra đi!

Mọi người kinh ngạc mà lại vui sướng, cửu tử nhất sinh đi tới nơi này, quả nhiên không có lãng phí thời gian, bọn họ là may mắn, bởi vì ra đi thì có tới mười vạn người trở lên, kết quả chỉ có ít như vậy khen người thành công.

"Các ngươi cuối cùng cảm thụ một chút thế giới này đi, chúng ta sắp rời đi ba ngàn đạo châu!" Một vị Chí Tôn nói rằng.

Nghe nói câu nói này, tất cả mọi người đều là yên lặng một hồi, thật sự muốn rời khỏi cái này cái này Đại Thiên thế giới, bọn họ muốn tiến vào trong một thế giới khác.

Lần này đi xa, không biết muốn tiêu hao bao nhiêu thời gian, không biết bao nhiêu năm sau mới có thể trở về, khiến người ta sầu não.

Dù sao đây mới là sinh bọn họ dưỡng địa phương của bọn họ, lúc này muốn rời khỏi rồi!

"Chúng ta làm sao rời đi?" Cũng không phải mỗi người đều không muốn, cũng có chút người đã không kịp đợi, rất muốn lập tức đi xa, nhìn thấy Trường Sinh giả.

"Đi một con đường, trước tiên đi tìm hiểu Thái cổ Minh Ước, chúng ta lập tức liền rời đi." Một vị Chí Cường giả nói rằng.

Lần này, ở tam đại Chí Cường giả dẫn dắt đi, bọn họ hướng về Đế Thành tiến quân, giống như là muốn vào thành.

Những người trẻ tuổi thiên tài lập tức đều kích chuyển động, đã sớm đến rồi, mỗi ngày đều nhìn toà này lấy ngôi sao khi (làm) gạch đá xây thành cổ thành, tràn ngập ngóng trông, nhưng nhưng không cách nào đi vào.

Đừng nói vào thành, chính là ngoài thành đều có rất nhiều cổ trận, bình thường người không cách nào vượt qua.

Bất quá, lần này ở ba đại cường giả dẫn dắt đi, bọn họ đi tới dưới cửa thành, chỉ là nó không khỏi quá cao, chọc vào thương vũ bên trong, đi kèm ngôi sao.

"Tiền bối, chúng ta là vào thành sao?" Có người run giọng hỏi.

"Phải!" Một vị trung niên trả lời rất đơn giản.

Thành quá cao, cửa lớn dày nặng, ai có thể đẩy ra? Vô tận ngôi sao khảm nạm ở trên, ở trên cửa lớn rạng ngời rực rỡ!

Một vị trung niên vẻ mặt nghiêm túc, lấy ra một khối tàn cốt, nắm ở trong lòng bàn tay, đồng thời hai người khác cũng như vậy, mở ra bàn tay, mỗi người có một khối tàn cốt.

Tàn cốt màu sắc đều giống nhau, trắng noãn như ngọc.

Bây giờ ba khối tàn cốt hợp lại cùng nhau, lại hóa thành một toà loại nhỏ tế đàn, rất nhỏ, rất cổ điển, bốc ra nhàn nhạt ánh sáng lộng lẫy.

Mọi người kinh ngạc một toà tế đàn cần ba người bọn họ cộng đồng bảo tồn, có thể thấy được liên quan đến to lớn!

Vù!

Toà này tiểu tế đàn rung động, phát sinh khí tức thần bí, lơ lửng ở trong hư không, nó bất quá to bằng nắm tay mà thôi, thế nhưng lúc này lại đem tất cả mọi người đều thu rồi đi tới.

Mọi người kinh ngạc mỗi người nhỏ đi, đứng ở đó trên tế đàn.

Xoạt!

Ngút trời ánh sáng phát sinh, một đám người bị tiểu tế đàn mang theo, từ nơi này biến mất, đi vào trong thành.

Khi (làm) lúc xuất hiện lần nữa, trong thiên địa một mảnh tối tăm, chỉ có thể mơ hồ cùng mông lung thấy rõ cảnh vật bốn phía.

Đây là một mảnh bình nguyên, rộng lớn vô biên, tối tăm cùng tĩnh mịch là chủ đề vĩnh hằng, ở đây ngoại trừ bọn họ một đám người ở ngoài không hề có một chút sinh mệnh khí tức.

Trên đất, có thật nhiều cốt, từ lâu lờ mờ, tất cả đều khô cạn rồi.

Đây là nơi nào?

Phóng tầm mắt nhìn, tối tăm vô biên, vùng đất này hoàn toàn cháy khét, như là từng tao ngộ lôi kiếp, vừa giống như là từng bị nhen lửa quá.

Cổ chiến o?

Mọi người không biết, chỉ có tam đại Chí Cường giả có thể giải thích, thế nhưng bọn họ nhưng không có lên tiếng.

Xương khô liên miên đi ở phía trên, răng rắc răng rắc vang vọng, vùng bình nguyên này phần cuối thông hướng nào là phương nào?

"Tiền bối, đây chính là Đế Thành bên trong?" Có người hỏi, cũng quá hoang vu, không nhìn thấy người bảo vệ, chỉ có thê cảnh, năm đó chết rồi bao nhiêu sinh linh, nhưng không bị người táng.

Không ai từng nghĩ tới bản thân nhìn thấy là sẽ như vậy một bộ tình cảnh, thực sự là Đế Thành bên trong sao?

"Cũng coi như cũng không tính." Một vị trung niên mở miệng.

Lấy ra một mặt cốt tấm gương, chiếu rọi ra phương xa cảnh tượng tất cả mọi người đều thiểm mục quan sát trong gương hình ảnh.

"Còn có một đạo tường thành?"

"Không sai!"

Phía trước xa xôi vô tận nơi, còn có một toà tường thành ngăn cản ngoại giới tất cả.

"Nơi này có một ít bia đá, chính các ngươi đi tìm, nhìn một chút mặt trên ghi chép Thái cổ Minh Ước." Một vị trung niên nói rằng, một trận thổn thức.

Chỉ là, nơi này quá to lớn, căn bản là vọng không tới phần cuối, trên đi đâu tìm tìm bia đá, như có thể mới có thể học tới Thái cổ Minh Ước.

Thạch Hạo trong lòng sóng biển chập trùng, dị thường chấn động.

Năm đó những người kia, cũng là bởi vì kí rồi Thái cổ Minh Ước mới không thể rời đi sao?

Thái cổ sáu đại Thiên nhân bên trong vị cuối cùng, chiến tộc cổ tổ, bọn họ những người này đều ở nơi nào, lẽ nào đều chết rồi?

Mọi người phân tán ra, tìm kiếm bia đá.

Chỉ là nơi này quá mức mênh mông, tìm một tấm bia đá cùng mò kim đáy biển tự.

Đoàn người lập tức biến mất ở nơi này, dường như con kiến rơi ra tiến vào trong sa mạc rộng lớn, bé nhỏ không đáng kể, tìm không được phần cuối.

"Chính các ngươi chú ý, không muốn dọc theo chiến trường cổ này, không cẩn thận đi vào kỳ dị khe lớn, mà trực tiếp xông đến biên quan ở ngoài, đi tới kẻ địch thế giới." Một vị Chí Cường giả nhắc nhở.

Liên quan với Thái cổ Minh Ước, mọi người gần như đã đoán được, như vậy tìm kiếm, bất quá là vì tìm chứng cứ, thực sự hiểu rõ đến nó ẩn chứa bí mật.

Đáng tiếc, từ đầu đến cuối không có nhìn thấy, mà lại người càng đi càng ít, càng ngày càng hoang vu.

"Ồ, hỏng rồi, thật sự có người lạc đường rồi!"

Đang lúc này, tam đại Chí Cường giả đều biến sắc, bọn họ thần thức hà sự khủng bố, vẫn đang chăm chú, khóa chặt nơi đây, nhưng mặc dù như vậy, vẫn là ném mất một người.

Theo lý mà nói, có bọn họ ở, chắc chắn sẽ không có bệnh, nhưng là hiện tại thật sự xảy ra vấn đề lớn.

"Là ai, là ai đi mất?!"

Bọn họ đứng dậy, vọt vào hắc ám đại địa phần cuối.

Thạch Hạo cảm giác quỷ dị, hắn đi tới đi tới, chu vi thời gian như là bất động, lập tức đọng lại, rơi vào đến một loại kỳ diệu hoàn cảnh bên trong.

Sau đó, hắn phát hiện mình chính đạp lên một cái màu đen đường nối, từ chiến trường cổ này biến mất, muốn thu hồi bước chân thì cũng đã không kịp.

Đấu chuyển tinh di, tự quá khứ vạn cổ.

Hắn phát hiện triệt để thoát khỏi chiến trường kia, rời đi bạch cốt khắp nơi di tích, bước vào không biết khu vực.

"Đây là nơi nào?" Thạch Hạo tự hỏi.

Như trước tối tăm, thậm chí tầm nhìn càng thấp hơn một chút, tạo thành từng dải khói đen bay, núi sông không có cây cỏ, chỉ có vô cùng bạch cốt các loại.

Thạch Hạo đánh giá chung quanh, sau đó khiếp sợ!

Bởi vì, hắn phát hiện một cái đồ vật —— ba chân hai tai viên đỉnh.

Này có thể không phải lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng trước đây đều là bóng mờ, lần này là chân chính thực vật!

Cái kia đỉnh nhuộm huyết, mẫu khí lưu chuyển, toả ra kinh người khí tức, huyền ở nơi đó không thể động đậy một chút nào.

"Biên hoang, vì sao này con đỉnh, quyết định biên hoang?!" Thạch Hạo tự hỏi.

Hơn nữa, hắn trong lòng thịch thịch nhảy rộn, rất hồi hộp, chân chính nhìn thấy thực vật, đỉnh kia muốn truyền cho hắn tin tức gì?

Còn có, cái kia trong đỉnh đến cùng có cái gì?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1066: Đến Từ Tương Lai

Cái đỉnh này cho Thạch Hạo ấn tượng quá sâu, bắt nguồn từ Tiên cổ di hắc uyên dưới tàn tạ tế đàn, lần thứ nhất ở nơi đó nhìn thấy, liền để lại cho hắn ấn tượng không thể xóa nhòa.

Bất quá, lúc đó bản thân nhìn thấy hẳn là chỉ là bóng mờ, là ngày xưa khắc lại ở trong hư không dấu ấn.

Cuối cùng cũng coi như lại gặp được, mà lần này là thực vật!

Tối tăm thế giới, trống trải chiến trường, đại địa cháy đen, xương khô khắp nơi.

Ba chân hai tai viên đỉnh có các loại tiên kim ánh sáng lộng lẫy, càng có thiên địa mẫu khí vờn quanh, còn trong miệng đỉnh nhưng là hỗn độn, không nhìn thấy được, phảng phất thai nghén vũ trụ.

Trên đỉnh có huyết dịch, đỏ sẫm mà oánh xán, mỗi một giọt đều tự bao dung một cái Đại thế giới, thâm thúy bên trong mang theo thần bí, không có thể nhìn ra.

Thạch Hạo vững tin, này huyết cùng trên người hắn cái kia một giọt như thế, đều là không thể nào tưởng tượng được cường giả lưu lại!

Đồng thời, khi (làm) tử quan sát kỹ sau, hắn phát hiện không chỉ một loại huyết, tối thiểu là mấy người, tất cả đều là chí cao sinh linh tinh huyết, là cao thủ cái thế lưu.

Đỉnh kia xem ra rất cổ lão, mặt trên hình chạm khắc rất mơ hồ, nhưng vẫn có thể nhìn ra một ít, từ ngôi sao đến chớp giật, lại tới chim thần mãnh thú độc trùng, không thiếu gì cả.

Chỉ là, những kia sinh linh xem ra có không ít đều rất xa lạ, chưa từng thấy.

Thạch Hạo cất bước, hướng về nó đi đến.

Ầm!

Toàn bộ thế giới đều giống như là muốn nổ tung, chỉ vì cái đỉnh này nhúc nhích một chút.

Trong nháy mắt này, Thạch Hạo cảm thấy tự thân suýt chút nữa nát tan, cùng phía thế giới này đồng thời tới điểm kết thúc, diệt ở đây.

Hắn khiếp sợ, đây là thế nào một cái đỉnh? Mới khinh hơi run lên một cái mà thôi, liền muốn hủy thiên diệt địa rồi!

Này không phải ảo giác, mà là một loại chân thực trải nghiệm, Thạch Hạo cảm thấy, chính mình thần trí vẫn chưa hoảng hốt, vừa nãy thật sự có như vậy một loại ly kỳ thần giác.

Cũng còn tốt, chỉ là chớp mắt rung động, hắn không có chết đi, bởi vì cái đỉnh này yên tĩnh không hề có một tiếng động, thu lại khí tức, ổn định thiên địa.

Đỉnh, mạnh như thế, đến tột cùng là người phương nào luyện chế?

Thạch Hạo nhìn chằm chằm nó, không nói lời nào.

Đến tột cùng là người nào muốn tìm hắn, điều động cái đỉnh này mà đến, lẽ nào ở trong ngủ say một cái tuyệt đại cao thủ sao?

Đáng tiếc, trong đỉnh có thiên địa mẫu khí, càng có hỗn độn, thâm thúy cực kỳ, không thấy rõ nơi sâu xa nhất đến tột cùng có cái gì.

"Ngươi tìm đến ta, vì chuyện gì?" Thạch Hạo hỏi, lúc này hắn lạ kỳ bình tĩnh, đối mặt cái này chí cao vô thượng bảo đỉnh, hắn không có sướng vui đau buồn, bình đẳng coi như.

Này loáng thoáng biến hóa, để chính hắn đều có chút không rõ, đối mặt như vậy một cái vô thượng tiên đỉnh, hắn lại không có một tia lòng kính nể.

Cái đỉnh này phát sáng, nó sắc thái sặc sỡ, chín loại tiên kim hoà lẫn, cũng phát ra thiên địa mẫu khí, càng ngày càng thần bí khó lường.

Trong đỉnh, như là có một bóng người dựng lên, nhưng cuối cùng lại tiêu tan.

Những kia huyết dịch, những kia như mã não Đế huyết, phi thường óng ánh, lúc này run run, cuối cùng ở đây phát ra âm thanh.

"Ta... Đến sớm." Chỉ có vài chữ, nhưng cũng phảng phất mang theo vạn cổ tang thương, có loại cô tịch, càng có một loại bất đắc dĩ, còn có một loại uể oải.

Nghe không ra là nam là nữ, bởi vì cùng với nói là âm thanh, không bằng nói là thần niệm.

"Ngươi là ai?" Thạch Hạo hỏi.

Nhưng là, đỉnh này yên tĩnh, không lên tiếng nữa.

Bởi vì, liền ở tại bọn hắn vừa nãy đơn giản đối thoại thì, thiên địa này bạo chuyển động, vô cùng chớp giật đan dệt, đi kèm chí cao vô thượng khí tức, muốn bay xuống.

Thạch Hạo run rẩy, đó là thế nào lôi kiếp, áp chế chư thiên vạn đạo, phải diệt thế sao?

Hết thảy những này, chỉ là nhân vì là lời nói của bọn họ.

"Ầm!"

Giữa bầu trời, ánh chớp đánh xuống, vượt qua hết thảy. So với thành tiên nhân muốn độ kiếp còn còn đáng sợ hơn.

Cái đỉnh này chuyển động, đón lấy cao thiên, miệng đỉnh phát sáng, cửu sắc hào quang soi sáng, đem hết thảy sấm sét đều tiếp dẫn quá khứ, bao dung vạn đạo lôi đình.

Tiếng vang kịch liệt, thiên địa tan vỡ, hết thảy sấm sét vẫn bị hấp thu, bị chiếc kia đỉnh tiêu diệt.

Cùng lúc đó, nó phun trào khỏi một ít mẫu khí, tràn ngập hướng về vùng hư không này, xóa đi hết thảy vết rách hư không lớn, hơn nữa còn như là ở chặt đứt các loại nhân quả giống như.

Thạch Hạo xem chấn động, đây là vì sao?

Hắn nhớ tới, cốt thư bên trong có ghi chép, trừ phi lệnh Càn Khôn sản sinh không thể tưởng tượng kịch biến, nếu không sẽ không có vô thượng lôi kiếp giáng lâm.

Vừa nãy hắn chỉ là cùng chiếc kia đỉnh thử nghiệm đối thoại, đối phương chỉ phun ra vài chữ mà thôi, thì có loại tình cảnh này, quá mức đáng sợ, không thể lý giải.

Chẳng lẽ nói, nếu như hắn cùng đỉnh kia giao lưu, sẽ ảnh hưởng đến thiên địa vững chắc, dao động vùng thế giới này căn cơ?

Sao có thể có chuyện đó!

Nếu như một người với hắn trò chuyện, liền có thể tạo thành cảnh tượng như thế này, Thạch Hạo thật sự không biết nên làm sao suy đoán, đến tột cùng ẩn chứa đáng sợ dường nào huyền cơ?

"Ngươi đến từ nơi nào?" Thạch Hạo hỏi.

"Không thuộc về quá khứ, không thuộc về hiện tại." Trong đỉnh lần thứ hai truyền đến âm thanh.

Có thể cũng chính bởi vì lời nói của nó, thiên địa này biến hóa càng

thêm kinh người, tiên quang từng đạo từng đạo, lôi đình thì càng như là thác nước, hàng trăm hàng ngàn, bây giờ không biết bao nhiêu, toàn bộ bổ tới.

"Ầm!"

Cái đỉnh này phát sáng, mặt trên lập tức hiện lên vô số đồ án, tất cả đều như trận đồ giống như, một bức lại một bức bay lên, ở đây phong thiên, luyện hóa vô thượng lôi kiếp!

Thạch Hạo thán phục, loại thủ đoạn này ai có thể đụng?

Đi kèm tiên hơi thở của "Đạo" sấm sét, đều bị luyện hóa, đỉnh kia có thể so với một vị Tiên Vương sao?

Khi thiên địa yên tĩnh, hết thảy đều ôn hòa hạ xuống thì, Thạch Hạo suy nghĩ, nội tâm như bão táp bên trong biển rộng, ầm ầm sóng dậy.

Y theo trong đỉnh âm thanh, mang ý nghĩa, nó... Đến từ tương lai?!

Thạch Hạo kinh sợ, tuy rằng quá khứ thì có suy đoán, thế nhưng chân chính lại một lần nữa đối mặt thì, vẫn là không rét mà run.

"Ngươi không thuộc về quá mức cùng hiện tại, là xưa nay thế mà tới sao?" Thạch Hạo tận lực để ình âm thanh bình tĩnh, nhưng là làm sao có thể tĩnh hạ xuống.

Câu nói này sau khi ra, cái kia đỉnh là trầm mặc, không có âm thanh, không có đáp lại, âm u đầy tử khí.

Thế nhưng, trong hư không cái kia sấm sét còn hơn hồi nãy nữa cường thịnh hơn mấy lần, tiên khí tràn ngập, đại đạo uy thế nhân gian, giống như là muốn diệt thế!

Câu nói này ảnh hưởng quá to lớn sao?

Cho tới cái kia đỉnh đều không thể trả lời, phòng ngừa thật là hạ xuống không thể phỏng đoán kiếp nạn.

Thạch Hạo thật sự bị đè ép, nếu như không có bất ngờ, này suy đoán là thật sự, bởi vì đối phương không lên tiếng, đây là trầm mặc mà thừa nhận sao?

Trời ạ, hắn cảm thấy muốn điên rồi, đúng là chưa bao giờ đến mà tới sinh linh? Chuyện này quả thật không thể tưởng tượng.

Đến tột cùng phát sinh cái gì, tương lai sẽ có loại biến cố này, mà dẫn đến có người muốn tới đây, muốn với hắn đối thoại.

Hắn còn nhớ, lần thứ nhất gặp lại thì đỉnh này thì, ở cái kia hắc uyên dưới, bất ngờ được dấu ấn tin tức là, đỉnh này là để van cầu viên!

Nếu như những này đều liên hệ tới, hắn quả thực khó có thể tin, tương lai sẽ phát sinh cái gì, mới dẫn đến chuyện như vậy kiện xuất hiện?

Thạch Hạo càng là thâm muốn càng là cảm thấy khủng bố, tương lai một vùng tăm tối sao, hắn không thấy rõ, bị sương mù bao phủ, khiến người ta sâu sắc bất an, không cách nào bình tĩnh.

Ầm!

Cái kia sấm sét rốt cục hạ xuống rồi, chỉ vì Thạch Hạo câu hỏi mà lên.

Kết quả, cái kia đỉnh lại chuyển động, lần này bị đánh kịch liệt run rẩy, mặt trên đỏ sẫm huyết phát sáng, rung ra liên miên xích hà, hóa giải tình thế nguy cấp.

Thạch Hạo không nhúc nhích, hai mắt đăm đăm, hắn lưng một mảnh lạnh giá, ngay cả nói chuyện cũng không thể, không cách nào cùng đỉnh kia giao lưu.

Nếu không, sẽ chọc cho ra đại họa!

Bởi vì, hắn nhìn ra rồi, liền đỉnh kia đều không nói lời nào, không nói lời nào, rất rõ ràng ở kiêng kỵ, sợ dẫn ra càng to lớn hơn vấn đề.

Dưới tình huống này, chỉ có thể dựa vào Thạch Hạo chính mình đi liên tưởng, suy đoán tương lai phát sinh cái gì.

Trong nháy mắt, hắn tâm tư thay đổi thật nhanh, không riêng ở suy nghĩ tương lai, còn nghĩ tới trên một kỷ nguyên.

"Nếu là ta thân trong tương lai, đi tới quá khứ, muốn làm gì đây?" Hắn tự hỏi.

Phát sinh không thể thay đổi, không cách nào xoay chuyển, hà tất chưa bao giờ qua lại đi, đến tột cùng là muốn làm gì.

Thạch Hạo nghĩ đến rất lâu, tự nói: "Ta như trở lại quá khứ, chỉ là muốn hiểu rõ kẻ địch, làm rõ Tiên cổ kỷ nguyên vì sao đi tới điểm cuối, có biện pháp gì có thể chế những kẻ địch kia."

Thạch Hạo ở tương tự, dùng phương pháp này suy đoán tương lai người trở lại hiện tại động cơ, cần muốn cái gì.

"Chẳng lẽ nói, chúng ta kỷ nguyên này diệt, hướng đi điểm cuối, các loại sinh linh đều chết đi, tương lai lại một cái kỷ nguyên mở ra, muốn tới nơi này tìm rõ tình huống?" Thạch Hạo tự nói.

Nghĩ tới những thứ này, Thạch Hạo một trận thất vọng, chung quy là muốn bước lên Tiên cổ kỷ nguyên đường xưa sao, đời này còn muốn thất bại, hết thảy sinh mệnh đều sắp đi tới phần cuối.

Ngoại giới, Tam Đại Chí tôn đang tìm kiếm, chuyện như vậy quá quỷ dị, một thiên tài liền như thế biến mất rồi, từ mí mắt của bọn họ dưới đáy không tên mất tích.

Mặc cho ba người thần thức siêu tuyệt, bễ nghễ ba ngàn đạo châu, nhưng lúc này nhưng một trận lúng túng, chuyện này để bọn họ sợ hãi.

Không nghi ngờ chút nào, có một luồng không tên sức mạnh xuất hiện,

mang đi người trẻ tuổi kia, so với ba người bọn hắn đều cường đại hơn, nếu không, tuyệt đối không thể vô tri vô giác.

"Lẽ nào là Đế Thành bên trong sinh linh đang ra tay?"

"Những người kia còn sống không?"

Bọn họ nói nhỏ, nhìn phương xa tầng thứ hai hùng vĩ tường thành, trong lòng rung động, nếu không, có cái gì giải thích.

"Bất kể nói gì, sức mạnh kia tuyệt đối vượt qua chúng ta, nếu là có người đang cố ý can thiệp, chúng ta vẫn là không muốn đi xúi quẩy."

Bọn họ một phen thương lượng sau, làm ra quyết định như vậy.

"Đi, chúng ta nên về rồi, rời đi ba ngàn châu, rời đi Đế Thành."

Ba đại cao thủ làm ra quyết định như vậy, sau đó bắt đầu truyền âm, triệu hoán những thiên tài đó, với bọn hắn giải thích, muốn vượt qua ra Đại thế giới này.

Chỉ là, chung quy là thiếu mất một người, tam đại Chí Cường giả thẹn trong lòng.

Rốt cục, bọn họ rời đi rồi!

Mà cái kia mảnh u ám thế giới, Thạch Hạo còn ở tự nói, thử nghiệm cùng đỉnh giao lưu, muốn làm rõ một

Chỉ là, cái kia đỉnh đã không còn âm thanh phát sinh, mà Thạch Hạo cũng mang trong lòng kiêng kỵ, không có cách nào thông thuận hiểu rõ những kia sự.

Đối với cái đỉnh này có hay không đến từ tương lai, Thạch Hạo tỉnh táo lại sau, đã tin tưởng, hắn biết, thế gian này thật sự có loại đại thần thông này sinh linh, có thể tạm thời quấy rầy thời gian.

Tỷ như, Vô Chung, Lục Đạo Luân Hồi Tiên Vương liên thủ thì, từng để hắn thần du Tiên cổ, không cách nào quên, khắc vào tâm!

Nếu quá khứ có người có thể làm được, như vậy tương lai cũng khẳng định có thể xuất hiện loại này cái thế cường giả!

Thạch Hạo thở dài, nói: "Tương lai, ta ở phương nào? Lẽ nào không xuất hiện nữa, chung kết ở kỷ nguyên này sao?"

Hắn nhìn cái đỉnh này, sau đó vừa nhìn về phía phương xa, trong thiên địa mờ mịt, khói đen khuếch tán, trên đất bạch cốt như tuyết, thành đống liên miên.

Này tựa hồ cũng báo trước hắn còn có kỷ nguyên này tương lai sao, cô tịch, u ám, thiếu hụt hi vọng.

"Ta không tin!" Thạch Hạo lạnh lùng nói: "Ta sẽ không từ trần, cần phải siêu thoát bất hủ, chém bại cổ kim hết thảy địch!"

Theo những lời nói này vừa ra, chiếc kia đỉnh chấn động, hào quang chói lọi, óng ánh cực kỳ, như là theo hắn cộng hưởng, cảm giác sâu sắc mừng rỡ.

"Ngươi rốt cuộc muốn nói cho ta cái gì?" Thạch Hạo hỏi.

Bất kể là cầu viện, vẫn là giao lưu, đỉnh kia đều hẳn là muốn nói cho hắn một chuyện, chỉ là không cách nào nói rõ.

"Trận chiến đó, ta muốn nhìn thấy ngươi!" Đột nhiên, đỉnh kia lần thứ hai truyện lên tiếng, hiện tại dùng hết sức mạnh lớn nhất, chặn lại trong cõi u minh một loại quy tắc, ở báo cho!

Ầm!

Thạch Hạo cả người rung bần bật, hắn như là bắt được cái gì, muốn nhìn thấy một bức thần bí hình ảnh.

Lúc này, trong thiên địa, vô tận quy tắc đan dệt, sấm sét đi kèm tiên khí,

bắt đầu điên cuồng phun trào.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1067: Thế Giới Phía Bên Kia

Trực tiếp chính là một phiến lôi điện đập xuống, thiên địa bị xuyên thủng, này mênh mông chiến trường đều bị che kín, cái gì đều phải bị hủy diệt.

Thạch Hạo có một loại cảm giác, loại này lôi điện quá mức đáng sợ, bất kỳ một đạo đều đủ để xuyên thủng một đại châu, nếu là phát sinh ở Ba Ngàn Châu, hậu quả khó mà lường được.

Không có ngoài ý muốn, cái đỉnh này lại xông lên trên, nó như là ở trảm nhân quả, tước trật tự, ở tiêu diệt cái gì.

Cuối cùng, này theo Thạch Hạo trong lịch sử đáng sợ nhất Tiên Đạo lôi đình biến mất rồi, toàn bộ hóa thành quang vũ, liền như vậy tản ra.

Bất quá, cái đỉnh này ảm đạm một chút, mặt trên nhiễm những kia giọt máu đang lăn, bên trong có kỳ dị hào quang tỏa ra, nhưng cuối cùng quy về u ám.

Cái đỉnh này rất mạnh, trảm xuống lôi đình, thế nhưng nó cũng trả giá cái giá rất lớn!

Thạch Hạo biết, sở dĩ xuất hiện sức mạnh mang tính chất hủy diệt, hoàn toàn là bởi vì hắn cùng đỉnh đối thoại tạo thành, những kia thiên cơ ảnh hưởng đến thế giới này cân bằng cùng ổn định.

Nội tâm hắn sinh ra một loại bất an, tương lai đến tột cùng thì như thế nào? Cái đỉnh này đến đây tìm hắn như vậy một "Cổ nhân", nói rõ chuyện nghiêm trọng, đến không thể mức tưởng tượng.

Lúc này, bọn họ chỉ là nói đơn giản mấy câu nói, vẫn không có dính đến

hạch tâm, chưa từng chân chính không hề bảo lưu giao lưu đây, liền tạo thành cảnh tượng như thế này.

Thạch Hạo rõ ràng, chúng nó không cách nào chân chính câu thông, mặc dù hiện tại quanh co, hơi hơi chạm đến, lẫn nhau suy đoán, cũng đã như vậy.

Thật muốn là triệt để kể ra, cái kia nhất định là mang tính tan nạn!

Làm như vậy sẽ thay đổi lịch sử, ảnh hưởng quá to lớn.

Bởi vì, cái đỉnh này là từ cái kế tiếp kỷ nguyên mà đến, trở về đến cái gọi là đi qua, nhân quả lớn đến không thể nào tưởng tượng được!

Đối với người đời sau nói, lúc này những này cũng đã phát sinh, không cách nào thay đổi mà mạnh mẽ đánh tới một cái đỉnh, nhưng chỉ có thể nhìn, không thể thay đổi cái gì.

Không phải vậy, chư thiên vạn giới đều sẽ không tha cho nó.

Phát sinh sự không cách nào thay đổi, tuế nguyệt sớm đã tuyên án.

Chính là kiếp sau người pháp lực lại ngập trời, cũng không có cách nào. Tế đến một cái đỉnh như mạnh mẽ can thiệp, đỉnh kia chính là từ cổ chí kim đệ nhất khí, cũng phải bị xóa bỏ.

"Gánh chịu hi vọng, quay đầu lại nhưng không thể nói cho ta toàn bộ, để ta đi từ từ đoán." Thạch Hạo nhìn đỉnh, nhẹ nhàng thở dài.

Cái đỉnh này mặc dù nói, hi vọng ở trận chiến đó nhìn thấy hắn, nhưng tin tức này đối với hắn mà nói, cũng không thể phá giải bản chất tính đồ vật.

Hơn nữa hắn cũng tin tưởng, cái đỉnh này không cách nào lại tiết lộ chỉ có thể như vậy dẫn dắt.

"Ta đã thấy một góc tương lai, vạn cổ cô tịch, một đời thê lương, độc bạn thần đạo, đây là ta kết cục. Hết thảy đều không còn tồn tại nữa, liền Liễu Thần đều chết rồi, hóa thành một đoạn than cốc, sau lưng ta, ta quay lưng nó

ngồi xếp bằng." Thạch Hạo tự nói, hắn đây đã từng nhìn thấy một màn.

"Đây chính là kết cục à ngươi nếu là đến từ đời sau, cái kia kỷ nguyên người nên hiểu rõ những này chứ?" Thạch Hạo hỏi, mặt không hề cảm xúc.

Nhưng là lần này cổ điển đỉnh không có phản ứng, này không phải trầm mặc thừa nhận, cũng không phải phản đối.

Nó như là đang hoài nghi, ở phân tích cái gì.

Bởi vì trên vách đỉnh những Đế huyết đó đang phát sáng, lóe lên lóe lên, rất có quy luật, không ngừng gợn sóng.

Thạch Hạo nheo mắt lại hắn tuy có không cam lòng, nhưng cũng không phải ủ rũ, hắn đang thăm dò tương lai sẽ thế nào!

Bất quá, xuyên thấu qua cái đỉnh này hắn có chút không thể yên tĩnh.

Liên quan với hắn, liên quan với kỷ nguyên này kết cục, lẽ nào người đời sau cũng không nói rõ được sao?

Kỷ nguyên này sau khi kết thúc, hắn sẽ ở nơi nào?

Là chết đi, hay là đã xảy ra biến cố gì?

Thạch Hạo tự nói: "Xem ra, rất nhiều chuyện đều trả lời ở trên người ta, không phải vậy ngươi làm sao cần tới đây đây."

Chỉ là, hắn nhìn thấy một góc tương lai, đó là cuối cùng chung cực kết quả sao? Hắn nắm chặt nắm đấm, không chịu tiếp thu.

Nếu như vạn cổ tĩnh mịch, cả thế gian đều diệt, lưu lại một mình hắn còn có cái gì sinh tồn ý nghĩa, bằng hữu, người thân, thậm chí kẻ địch đều chết rồi, thế giới này như vậy u ám, quá mức đáng sợ.

"Ta có thể xoay chuyển tất cả, cái kia không phải tương lai, không phải kết cục!" Thạch Hạo nói rằng.

Cái đỉnh này càng đang lay động, như là gật đầu, vừa giống như là chịu đựng lớn lao nhân quả ở chống lại.

Xoạt!

Đột nhiên, nó di chuyển, xé ra vùng hư không này, một đường về phía trước mà đi, từ Thạch Hạo trước mắt biến mất rồi.

Điều này làm cho hắn ngẩn ra, cái đỉnh này đem hắn tiếp đón được nơi này, cuối cùng lại không hề lưu luyến rời đi, hết thảy đều rất đột nhiên.

Hắn một tiếng thở dài, nói tóm lại hắn còn chưa đủ mạnh, nếu như thực lực vang dội cổ kim, như vậy là có thể nắm giữ tất cả, mạnh mẽ lưu lại chiếc kia đỉnh cũng khó nói.

"Đúng rồi, nó nói đến sớm, muốn gặp, phải đợi tự nhiên cũng không phải hiện tại ta, nhất định là đời này mạnh mẽ nhất ta." Thạch Hạo rất rõ ràng.

Chỉ là, hắn làm sao trở lại? Đây không phải trước kia dừng lại khu vực này.

Thạch Hạo thần giác tương đương nhạy cảm, hắn biết dọc theo cái kia cái lối đi, đi tới một phiến không gian kỳ dị chiến trường, quá nửa là ở Đế Thành bên trong, cùng tam đại Chí cường giả cách quá xa.

"Nó rời đi, cái khe này vẫn còn, không có khép kín."

Thạch Hạo nhìn thấy phía trước ánh sáng, đó là đỉnh sau khi biến mất lưu lại dư âm, màu sắc sặc sỡ, chỗ đó hư không có một cái khe, lại còn ở kêu run.

Hắn không chút nghĩ ngợi, nhanh chóng hướng về đi, thân hóa một đạo cầu vồng.

Thạch Hạo biết, đỉnh kia sẽ không hại hắn.

Nếu là gặp nguy hiểm, nó sẽ không lưu lại đường, đây là ở dẫn dắt hắn sao?

Phỏng chừng, nó cũng chỉ có thể làm đến một bước này, mạnh mẽ đến đâu quấy rầy, chắc chắn sẽ đưa tới tiên đỉnh đều không thể chém chết nhân quả.

Khắp nơi u ám, cháy đen đại địa không có một ngọn cỏ, đâu đâu cũng có xương khô, đó là năm tháng dài đằng đẵng trước lưu lại, không biết có bao nhiêu anh kiệt chiến tử.

Trong bóng tối, chỉ có đạo kia rực rỡ thải quang bắt mắt nhất, với này mờ mịt Tử giới soi sáng ra sáng ngời.

Xoạt một tiếng, Thạch Hạo vọt qua.

Sau một khắc, hoa thơm cỏ lạ chim hót véo von, cây cỏ thanh tân, non xanh nước biếc, linh khí dập dờn.

Thạch Hạo ngạc nhiên, cảnh tượng như thế này cùng hắn tưởng tượng hoàn toàn khác nhau, không còn là tĩnh mịch, không còn là đất khô cằn, không có thi hài, có chỉ là sức sống tràn trề.

Đỉnh biến mất rồi, Thạch Hạo đối mặt chính là một phiến xanh um, ráng lành điểm điểm, xem ra rất an lành.

"Ta đi tới nơi nào?" Thạch Hạo trở nên hoảng hốt, trước sau tương phản quá to lớn, trên trong nháy mắt hắn còn ở cổ đại bên trong chiến trường, sau một khắc nhưng thân ở trong tịnh thổ.

Phía sau thải quang biến mất rồi, đạo kia hư không khe hở khép lại, không thấy từ đó.

Đây là một chỗ đầu mối không gian sao? Thạch Hạo trở về liếc mắt một cái, đem nơi này nhớ kỹ có thể muốn quay trở lại, còn muốn dùng tới đây đây.

Hắn muốn nhìn một chút đến tột cùng đến nơi nào, không có bay lên, sợ bởi vì mạc danh quy tắc áp chế, hiển nhiên thế giới này rất không bình thường, hắn cảm giác được một luồng mênh mông cùng hùng vĩ.

Phảng phất có một loại đại đạo ở giáng lâm ở này an lành bên trong cho hắn tạo thành rất lớn áp lực.

Xoạt!

Đột nhiên, một con còn ở kêu to chim nhỏ hóa thành một đạo lục quang, hướng về Thạch Hạo bay tới, tốc độ quá nhanh.

"Coong!"

Thạch Hạo dùng tay một đương, lại ở tại bàn tay phát sinh hỏa tinh, leng keng vang vọng, dường như kim loại đụng vào nhau.

Điều này làm cho hắn khiếp sợ, chỉ to bằng lòng bàn tay chim nhỏ mà thôi, tại sao có thể có như vậy khí lực, còn cứng rắn như thế thân thể khó mà tin nổi.

Lục quang lóe lên, này con chim nhỏ rút lui, giống như quỷ mị, để lại một chuỗi tàn ảnh, hạ xuống ở cách đó không xa trên một ngọn núi, nhìn chằm chặp hắn.

Thạch Hạo nheo mắt lại, Thiên mục mở, cẩn thận nhìn chăm chú.

Vừa nãy tốc độ nó quá nhanh, chưa từng chú ý tới, bây giờ nhìn cái rõ ràng rất nhanh Thạch Hạo hít vào một ngụm khí lạnh, loại sinh vật này Ba ngàn đạo châu không có!

Nó không lớn, thế nhưng tướng mạo quái dị mỏ chim như một con Chân long, uốn lượn, hình dạng như rồng, quá tà môn!

Ngoài ra, ở tại lục sắc điểu vũ trên, còn có một chút mơ hồ khô lâu đồ án, thiên nhiên hình thành mà không phải miêu tả.

"Tử Vong Long Chủy Điểu?!"

Thạch Hạo không thể tin được, hắn nhận ra, trên thực tế không có sớm đã tuyệt tích, đây là cốt thư trên ghi chép ma cầm.

Nó quá cổ lão chu đáo kỷ nguyên này sơ khai lúc, mới có thể tìm được như vậy vài con, nhưng rất nhanh sẽ tuyệt diệt.

Thế nhưng, tục truyền ở trên một kỷ nguyên lúc, này thật là một chủng tộc mạnh mẽ, tuy rằng hình thể không lớn, thế nhưng thực lực tổng hợp khá là khủng bố.

"Ta đi tới nơi nào, làm sao nhìn thấy loại sinh vật này?" Thạch Hạo không rõ.

Bởi vì, chiếm hắn biết, kỷ nguyên này, thiên địa sớm đã phát sinh đại biến, quy tắc trật tự không giống, rất nhiều sinh vật không thích ứng, biến mất ở trong dòng sông lịch sử.

Tiên Cổ kỷ nguyên rất nhiều sinh vật đều tuyệt diệt, không thích ứng đời này.

Chính là ở ba ngàn đại đạo cánh hoa tỏa ra sau quán thông cái kia mảnh Tiên Cổ di địa bên trong, chủng ma này cầm cũng biến mất rồi, không thích hợp Càn Khôn biến hóa, cả tộc đều diệt.

Có thể nói, đời này căn bản không thể nhìn thấy loại này điểu.

Chỉ là, trước mắt lại bị lật đổ.

Con này Tử Vong Long Chủy Điểu, rõ ràng mạnh mẽ khủng khiếp!

Bất quá Thạch Hạo cũng chú ý tới, con mắt của nó là màu đỏ, cùng ghi chép bên trong như lục sắc bảo thạch không giống, quá yêu diễm, lóe lên một loại quỷ dị cùng khủng bố ánh sáng.

Điều này làm cho Thạch Hạo giật mình trong lòng, phải có miễn liên

tưởng đến Tiên Cổ kỷ nguyên một trận chiến.

Năm đó, có chút kẻ xâm lấn chính là bộ dáng này, con mắt đỏ đậm như máu, dường như ma hóa.

Thạch Hạo kinh sợ, hắn có một đáng sợ liên tưởng.

"Ta đã đến nơi nào, lẽ nào là thế giới kia?!"

Nếu như là thật, tuyệt đối là chấn động.

Bất quá, hắn lại dùng sức lắc lắc đầu, cảm thấy có chút không quá chân thực, vừa Hoang rất khó xuyên thủng, không tốt vượt qua.

Thế nhưng, cái kia đỉnh... Có thể có thực lực như thế, hắn suy nghĩ.

"Xoạt!"

Lục quang lóe lên, con kia chim nhỏ lại đến, nhanh đến mức khó mà tin nổi, hơn nữa vào lúc này phát động đạo pháp, tiếng rồng ngâm không dứt, mỏ chim phát quang, bay ra từng đạo lại từng đạo long hình quang nhận, đánh giết Thạch Hạo.

Bình thường Thiên thần đụng với đều phải chết! Thạch Hạo cảm thán.

Hắn toàn lực ứng phó, cuối cùng vận dụng Côn Bằng pháp, đem này con chim nhỏ trấn áp, muốn làm cái rõ ràng, hỏi dò nó đây là nơi nào.

Nhưng là, khiến cho người sợ hãi sự tình phát sinh, trong lúc điểu bị trấn áp sau, nó huyết mâu ảm đạm, sau đó tự thân bắt đầu mục nát, tiếp theo lông chim hóa thành tro bụi.

Thời gian không lâu, nó liền trở thành bụi trần.

Này nháy mắt, nó như là trải qua vạn cổ xa xưa như vậy, hình thần đều diệt.

Thạch Hạo ở đây tìm tòi, phát hiện này con ma cầm là phụ cận bá chủ, hết thảy sinh vật đều là ở nó dưới sự thống trị sinh hoạt.

Bất quá, khu vực này rất quỷ dị, phàm là sống sót thú dữ, con mắt đều là xích hồng sắc, không thể thuần phục, một khi bị thương, trực tiếp hóa thành bụi trần.

"Thế giới bên này, ta đi tới kẻ địch lãnh địa sao, muốn tìm hiểu ngọn ngành!"

Thạch Hạo trong lòng nhảy lên kịch liệt, lần này bất ngờ lữ trình để hắn khó có thể bình tĩnh, vẫn ở suy đoán, kẻ địch đến cùng hình dáng gì, có lai lịch thế nào, hiện tại hắn khả năng tìm được cơ hội, có thể lập tức liền có thể hiểu rõ tất cả.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1068: Biên Hoang Sinh Linh

Thạch Hạo đi về phía trước, rời đi ban đầu giáng lâm nơi, hắn thấp thỏm trong lòng, thật sự giáng lâm thế giới phía bên kia sao?

Cây cỏ phong phú, linh tuyền ồ ồ, vách đá chót vót.

Thạch Hạo bay lên không trung, phát hiện vùng thế giới này quy tắc rất không bình thường, loáng thoáng áp chế hắn, nhưng cũng còn tốt không được vấn đề lớn.

"Thế giới không giống, thiên địa quy tắc cùng trật tự đều không giống nhau, ta... Thật sự lướt qua biên hoang?!" Hắn vẫn chưa thể vững tin.

Màu tím ngọn núi xuất hiện, không phải số ít, ở khu vực này linh khí đặc biệt nồng nặc, có chút suối nước đều là Linh dịch biến thành, óng ánh trong suốt.

Thơm ngát nức mũi, rất nhiều chưa từng nghe thấy chưa từng nhìn thấy thảo dược sinh trưởng ở khối khu vực này, toả ra mùi thơm.

"Sẽ không phải là xông vào vị nào đại năng vườn thuốc chứ?" Thạch Hạo tự nói, bởi vì rõ ràng nghe thấy được thánh dược khí tức, thậm chí khả năng có thần dược.

Quả nhiên, đi vào mảnh này màu tím vùng núi, hắn giương mắt liền nhìn thấy một cây hoàng kim tham, có tới cánh tay cái kia thô, vàng óng ánh trong suốt, lưu chuyển Thánh Quang.

"Được rồi một con cây củ cải lớn, nếu như bị con thỏ nhỏ nhìn thấy, nhất định phải gào gào gọi." Thạch Hạo nghĩ đến Thái Âm Ngọc Thỏ, cái kia tiểu nữ sinh yêu nhất gặm thánh tham.

Nghĩ đến nàng, tự nhiên không thể tránh khỏi nghĩ đến Kỳ Lân con non, đến cùng chuyện gì xảy ra? Đến hiện tại còn không có cơ hội hỏi nàng.

Một tiếng vang nhỏ, Thạch Hạo dễ dàng rút lên hoàng kim tham, không tính màu vàng cần cần, chỉ là chủ thể thì có một dài hai thước, tinh khí dâng lên, hoàng kim ánh sáng xán lạn.

Mùi thơm nồng nặc tràn ngập, đi vào người ngũ tạng lục phủ, khiến người ta cảm thấy đặc biệt thư thái.

"Hả?!"

Rất nhanh, hắn phát hiện không đúng lắm, dựa vào một luồng trực giác, hắn đột nhiên đẩy ra thổ nhưỡng.

"A..." Thạch Hạo một tiếng thét kinh hãi, đối với hắn mà nói đây là chuyện hiếm có, bởi vì quá giật mình.

Hắn trực tiếp liền ném mất hoàng kim tham, cảm giác buồn nôn, phi thường cách ứng, lấy linh tuyền cọ rửa hai tay, cực kỳ ghét bỏ hành động mới vừa rồi mới vừa rồi.

Ở cái kia thổ nhưỡng dưới có một bộ thi hài, mặc dù quá khứ năm tháng dài đằng đẵng, xương như trước bất hủ, huyết nhục khô héo, một tầng lão bì ôm xương.

Hiển nhiên, đây là một tên cường giả, hơn nữa là siêu cấp nhân vật.

Bởi vì, Thạch Hạo chỉ liếc mắt nhìn, liền phát hiện ra, đây là Thái cổ mạnh mẽ một vị đại nhân vật

Chính là năm tháng dài đằng đẵng qua đi, nó còn có thể bảo lưu thi hài, phi thường không đơn giản.

Này cây hoàng kim thánh tham liền cắm rễ ở này thi hài trên, dựa vào cái này mà mọc ra.

Thạch Hạo cảm thấy tương đương quái dị, đồng thời rất không thoải mái, thánh dược bình thường đều là sinh trưởng ở thanh tú nơi, nó làm sao từ hài cốt bên trong cắm rễ mà ra?

Duy nhất vui mừng chính là, hắn không có ăn bậy, nếu như chân nhất khẩu nuốt xuống cái kia mới biết hối hận đây.

Thạch Hạo nghiên cứu một phen, này cây hoàng kim thánh tham cùng ba ngàn châu không khác biệt gì đồng dạng linh khí nồng nặc, dựa theo suy đoán của hắn, dược hiệu sẽ không cách biệt rất lớn.

Thạch Hạo hướng về vùng núi trước đi đến sau đó hắn hoá đá, nhìn thấy một cây lại một cây thánh dược, không phải số ít!

Những này thánh dược có chút nhận thức, nhưng đại đa số đều chưa từng thấy, tối thiểu ở ba ngàn đạo châu từ lâu tuyệt chủng!

Thạch Hạo cẩn thận phân biệt, này đều là hi thế chủng loại, nếu là không có đoán sai hẳn là từ lâu tuyệt diệt ở Tiên cổ kỷ nguyên thánh dược.

Thời đại không giống, thiên địa trật tự chuyển biến, rất nhiều sinh linh đều tiêu diệt tự nhiên bao vây thảo dược các loại.

Nơi này, như trước có người!

Hắn càng ngày càng tin tưởng khả năng này là hắn ở thế giới một bên khác.

"Phốc!"

Nhẹ nhàng đạp một cước, đại biểu nứt ra, thổ thạch bắn lên, Thạch Hạo thấy rõ ràng, ở một cây thánh dược dưới là hài cốt, dữ tợn mà đáng sợ.

Lẽ nào cũng như này sao? Này có chút khiếp người!

Quả nhiên, khi (làm) Thạch Hạo một chưởng xảy ra, vùng núi sụp ra thì, hắn kinh sợ, lòng đất đều là hài cốt, đặc biệt có thánh dược địa phương, toàn

bộ có da bọc xương xác ướp cổ.

Hết thảy thánh dược đều là cắm rễ ở trên người bọn họ, rút lấy tinh khí, vì vậy mà sinh trưởng.

Trên thực tế, những thi thể này đào tạo không ngừng một nhóm thánh dược, vẫn đang bị lợi dụng.

Thạch Hạo chăm chú nghiên cứu dưới những này xác ướp cổ, trong lòng rung động, khi còn sống quá mạnh mẽ, cái này cần bao nhiêu năm qua đi, như trước mang theo tàn dư sóng thần lực.

"Thật là tàn nhẫn, liền chết rồi cũng không thể được an bình tức, bị như vậy lợi dụng!"

Thạch Hạo nắm chặt nắm đấm, bởi vì hắn nhận ra, những thi thể này cùng cốt thư trên ghi chép chủng tộc như thế, thuộc về Tiên cổ di dân, nguyên bản là ba ngàn đạo châu người!

Chỉ là, không biết bọn họ là bị bắt làm tù binh, vẫn là chết trận ở này một giới, cuối cùng bị trở thành trồng thánh dược chất dinh dưỡng.

Đây là biết bao tàn nhẫn sự, nguyên bản là Chí Cường giả, kết quả rơi vào như thế một cái đáng thương kết cục.

Thạch Hạo rời đi mảnh này màu tím vùng núi, tiến vào càng càng rộng lớn bình nguyên sơn mạch, phóng tầm mắt nhìn tới, cổ mộc san sát thành rừng, dây leo lớn nhiễu sơn.

"Ầm!"

Thạch Hạo một chưởng vỗ dưới, ngọn núi đổ nát, đá vụn bắn tung trời, sau một khắc hắn con ngươi nhanh chóng co rút lại, mắt lộ ra sát khí.

Hắn suy đoán trở thành sự thật, chính là phổ thông vùng núi dưới cũng đều là bạch cốt, có mấy trăm trượng người khổng lồ, có dài hơn một thước tử

kim thử, bất quá đã hóa thành xương khô.

Đây là địa phương nào, lòng đất rõ ràng đều là hài cốt.

Ngày xưa chiến o?

Thạch Hạo mặt âm trầm, bởi vì những sinh linh này nguyên bản hẳn là đều thuộc về Tiên cổ kỷ nguyên, là cái kia một thế giới, có thể hiện nay nhưng đều nằm ở đây.

Cũng còn tốt, khối khu vực này không có cái gì lợi hại sinh vật, một con Tử Vong Long Chủy Điểu là đủ, nó thống trị mảnh này rộng lớn sơn mạch.

Thạch Hạo không ngừng nghiệm chứng, vững tin trong núi tất cả đều là bạch cốt.

Sau đó, hắn ra đi, dán vào núi rừng, hóa thành một tia chớp, nhằm phía phương xa.

Hắn muốn đi tìm tìm này một giới thành trì, nhìn một chút đến tột cùng là người nào tê ở lại đây.

Rốt cục, hắn rời đi sơn mạch khu vực, tiến vào một mảnh bình nguyên, nhìn thấy có dấu chân người địa phương, có sinh linh hoạt động.

Thạch Hạo lúc này liền kích chuyển động, hắn rất muốn biết, tiến công chính mình thế giới kia kẻ địch ngã xuống đất hình dáng gì, hắn không tin những kia mắt đỏ sinh linh chính là địch thủ.

Thủ phạm!

Hắn muốn nhìn đến chân chính thủ phạm, được xưng mạnh nhất kẻ địch, đến tột cùng là loại nào tộc!

"Hả?" Rất nhanh, Thạch Hạo bắt lấy một bóng người, đó là một cái hình người sinh linh.

Hắn rất nghĩ ra tay, đem hắn bắt, cẩn thận nghiên cứu cái đến tột cùng, thế nhưng phương xa truyền đến tiếng xé gió, tám con trăm trượng trường Ngân Sắc Ngô Công lôi kéo một cái chiến xa, bay ngang qua bầu trời, khí thế kinh người.

Thạch Hạo ăn đã, cái kia tám con ngô công tuyệt đối bất phàm, trăm trượng thân thể, cuồn cuộn khói độc, màu bạc giáp xác uy nghiêm đáng sợ, chúng nó tối thiểu là Thiên Thần.

"Thật là lợi hại!"

Thạch Hạo giật mình không nhỏ, muốn Thiên Thần kéo xe, này phô trương không khỏi quá to lớn, hắn ở ba ngàn châu còn không nhìn thấy người như vậy đây!

Vì vậy, hắn không có vọng động, mặc bọn họ đi xa.

"Hì hì..." Hắn nghe được cái kia chiếc chiến xa bên trong truyền đến thiếu nữ tiếng cười, điều này làm cho hắn ngạc nhiên.

Tám con Thiên Thần vì là phó, cái kia chiến xa bên trong cường giả lại là một thiếu nữ? Có chút không thể lý giải.

"Vẫn là nói, thiếu nữ là kế, có khác cường nhân?" Thạch Hạo không vững tin.

Chỉ là, dựa vào cảm giác, cô gái kia hẳn là xe chủ nhân, bởi vì vừa mới tiếng cười rất tự tin, cũng không phải là người hầu gái lấy lòng cười.

"Nơi này có cường nhân, không phải bình thường!"

Thạch Hạo không ở nơi này dừng lại, đợi được cái kia chiến xa đi xa, hắn hiện ra bóng người, sau đó nhanh chóng hướng về đường chân trời phần cuối đi vội vã.

Sau đó không lâu, hắn nhìn thấy một tòa thành trì, vô cùng lớn lao, đứng

sừng sững ở đường chân trời phần cuối.

Đây là một tòa cổ thành, phong cách có chút ngột ngạt.

Cả tòa thành lớn toàn thân thành màu đen nhánh, lấy một loại không tên khoáng thạch xây mà thành, dường như một con màu đen hung thú ngủ đông, khí thế bàng bạc.

"Hừm, đây là chủng tộc gì?" Thạch Hạo nheo mắt lại, hắn không quen biết, ở ba ngàn châu chưa từng từng thấy.

Đây không phải là người hình, tương tự trùng người, nửa đoạn dưới như Giao Long, có vảy chi chít, lợi trảo sắc bén, nửa đoạn trên là hình người, mà lại sau lưng có một đôi cánh chim màu đen.

Chính là loại sinh linh này thủ thành, hơn nữa Thạch Hạo ở phía xa hướng về trong thành nhìn tới, nhìn thấy rất nhiều tương tự như vậy sinh linh.

Đây là thuộc về riêng bộ tộc thành trì, nhưng đáng tiếc Thạch Hạo không quen biết, liền cốt thư bên trong đều không có ghi chép.

"Lẽ nào đây chính là cùng môn là địch đáng sợ địch thủ, xem ra đúng là rất hung mãnh." Thạch Hạo khẽ nói, tiến một bước tử quan sát kỹ.

Những sinh vật kia mở miệng nói chuyện thì, là một loại cổ ngữ, rất phiền phức, mang theo quyển thiệt âm, căn bản nghe không hiểu.

Thạch Hạo híp lại mắt, chăm chú cân nhắc thời gian rất lâu, hắn vẫn chưa vào thành, chọn rời đi.

Bởi vì, hắn cùng những sinh linh này dung mạo chênh lệch quá lớn, mặc dù có bảy mươi hai thay đổi hình dáng, như vậy tùy tiện đi vào hơn nửa cũng sẽ bị nhận ra.

Bởi vì, có chút sinh linh đối với dị tộc người quá nhạy cảm.

Thạch Hạo rời đi khu vực này, vượt qua bình nguyên, lần thứ hai ra đi, kết quả sau đó không lâu hắn lại phát hiện một tòa thành trì, quy mô càng lớn, hơn càng càng bao la.

Rất nhanh, Thạch Hạo con mắt đăm đăm!

Bởi vì, trong thành chủng tộc hắn quá quen thuộc, với hắn như thế, là Nhân tộc!

Chắc chắn sẽ không sai biệt, thậm chí hắn có thể lấy Thiên Nhãn nhìn thấu máu thịt của bọn họ phủ tạng xương cốt các loại, không có mảy may khác biệt.

"Cái gọi là kẻ địch, lẽ nào là chúng ta đồng loại?"

Tòa thành này Nhân tộc có không ít cao thủ, toàn thể tới nói, so với vừa nãy bản thân nhìn thấy bộ tộc kia mạnh hơn

Thạch Hạo trở nên thất thần, một lát sau, từ nơi này biến mất, nhanh chóng ở phía trên vùng bình nguyên này di động, muốn tìm rõ tình huống.

Rất nhanh, hắn phát hiện mười mấy tòa cổ thành, tất cả đều có cao thủ mạnh mẽ tọa trấn, cộng bảy, tám cái chủng tộc, một nửa thành trì đều nắm giữ là Nhân tộc trong tay.

Những này thành trì, lẫn nhau vẫn tính hoà thuận, đều nói đồng nhất loại cổ ngữ.

Thạch Hạo nhíu chặt lông mày, tình huống này cùng hắn tưởng tượng không giống nhau, đây chính là kẻ địch? Hắn có chút không tin, cảm thấy nơi đó xảy ra vấn đề!

Sau đó không lâu, Thạch Hạo ra tay rồi, ở ngoài thành bắt được hai cái sinh linh.

Hai người này sinh linh thực lực không mạnh, chỉ là người bình thường

tộc, trên thực tế, Thạch Hạo cũng không muốn đối với thực lực quá cao người ra tay, dễ dàng dẫn ra phiền phức cùng vấn đề.

Mà loại này tiểu nhân vật tức liền biến mất, phỏng chừng cũng sẽ không có quá nhiều người chú ý.

Hắn nhíu mày, bởi vì những này tầng thấp nhất nhân vật, căn bản không biết thế giới này bản chất, không thể là Thạch Hạo cung cấp có giá trị tin tức các loại.

Bất quá có một chút, hắn thu hoạch cũng tạm được, bởi vì chọn đọc những người này thần thức, học được bọn họ loại kia cổ ngữ, hơn nữa còn hiểu rõ này một giới một ít phong tục.

Thạch Hạo đổi thế giới này y vật, nghênh ngang hướng về một toà thuộc về Nhân tộc cự thành mà đi.

Rất thành công, không có ai đối với hắn sinh ra nghi hoặc, Thạch Hạo thuận lợi tiến vào ngựa xe như nước, đầy rẫy mua đi mua đi thanh nhận được trên đường phố.

Thạch Hạo để ở, không có lập tức thăm dò.

Mãi đến tận mấy ngày sau, hắn triệt để quen thuộc một chút phải chú ý vấn đề, mới bắt đầu có hành động.

Nói bóng gió, theo người không chút biến sắc chuyện trò, Thạch Hạo được phi thường có giá trị tin tức, để hắn khiếp sợ.

"Chúng ta sớm muộn muốn đánh tới, ném mất hơn nửa linh thổ, cần phải muốn dùng vinh quang hãn vệ, sẽ đoạt lại!"

"Nghe nói, hiện tại những địa phương kia bị đánh cho tàn phế, bị gọi là Cửu Thiên Thập Địa."

Nghe lời nói của bọn họ, Thạch Hạo lạnh cả tim.

"Ha, chúng ta là ác ma? Chó má, bọn họ mới là, thế giới kia nguyên bản chúc cho chúng ta, bị bọn họ xâm chiếm rồi!" Có lão nhân bi phẫn quát.

Thạch Hạo đờ ra, nói gì vậy? Hoàn toàn cùng hắn tưởng tượng không giống nhau a!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1069: Tìm Kiếm Chân Tướng

Thạch Hạo rất muốn hỏi một lần, lão nhân tại sao phải như vậy rống, cái này cùng hắn chỗ nắm giữ tình huống đến xem hoàn toàn không tương xứng, thậm chí có thể nói là hai cái cực đoan.

Thành trì rất lớn, do màu đen cự thạch xây thành, giống như kim loại chớp động lên lạnh như băng sáng bóng, có chút áp lực.

Nhưng trong thành lại rất náo nhiệt, người đến người đi, ngựa xe như nước, phi thường phồn hoa.

Cái đề tài kia bị nhắc tới về sau, rất nhiều người kích động, rất là không cam lòng, dựa theo bọn hắn theo như lời, bọn hắn mới được là cửu thiên thập địa chủ nhân, hôm nay xa xứ, bị ma quỷ đuổi ra khỏi gia viên.

Thạch Hạo cẩn thận quan sát, những người này hoàn toàn chính xác cùng nhân loại độc nhất vô nhị, cũng không phải là dị loại.

Nếu là đồng nhất tộc, vì sao phải hô Biên Hoang một chỗ khác con người làm ra ma quỷ.

Trên thực tế, cửu thiên thập địa đích người mới có tư cách như vậy xưng hô bọn hắn mới đúng, bởi vì này những người này một khi lướt qua Biên Hoang tựu ý nghĩa hủy diệt, chôn cất mất một cái kỷ nguyên.

Đều nói có tiên cổ, ai biết hướng lên ngược dòng tìm hiểu hay không còn có mặt khác kỷ nguyên, đều bị hủy diệt, vĩnh viễn chôn vùi.

Cái này như là một cái Luân Hồi, hoặc như là một loại số mệnh, đến phiên ở kiếp này rồi, hết thảy lại đem bị phai mờ.

Nghĩ vậy một kết cục, Thạch Hạo có chút phẫn nộ, rõ ràng là những người này muốn đi hủy diệt 3000 Đạo Châu, vì sao còn là một bộ người bị hại tư thái?

Tối thiểu nhất, theo hắn hiểu rõ, 3000 châu một mực tại phòng ngự, chưa từng đánh vào qua bên này thế giới, tình cảnh thê thảm.

Vì thế, Thạch Hạo bắt đầu bí mật hành động, âm thầm nắm mấy người, tìm tòi bọn hắn thức hải, phát hiện bọn hắn theo như lời cùng suy nghĩ là nhất trí.

"Đến cùng chỗ đó có vấn đề, cái đó một cái thế giới đang nói láo nói?"

Thạch Hạo tin tưởng vững chắc, 3000 châu cái kia một phương là người bị hại, dù sao hôm nay vừa muốn đối mặt tử vong vận mệnh.

Tại những ngày tiếp theo ở bên trong, Thạch Hạo một mực tại quan sát, xâm nhập những...này dân bản địa ở bên trong, theo chân bọn họ tiếp xúc. Kỹ càng hiểu rõ tình huống.

"Có ít người rất cường, nhưng là có kẻ yếu. Nói tóm lại, không có thể so với ta 3000 châu cường quá nhiều. Bọn hắn dựa vào cái gì bị diệt cửu thiên thập địa?" Thạch Hạo sinh ra nghi vấn.

Vì thế, hắn một đường bôn ba. Đi qua rất nhiều sông núi, tiến vào rất nhiều đại thành, tiếp xúc lần lượt cường đại chủng tộc.

Hắn không thể không đàm, có chủng tộc mạnh không hợp thói thường, nhưng cũng không thể có thể thật sự tính áp đảo hủy diệt bên kia thế giới a?

Rất nhiều đại tộc đều là tiên cổ kỷ nguyên cũng đã tồn hậu thế ở giữa tộc đàn, hôm nay bọn hắn tại 3000 châu Đạo Châu sớm đã không tồn tại nữa, bất kỳ một cái nào chủng tộc nếu như xuất hiện tại một cái thế giới khác, đều dẫn phát oanh động!

Đây là đỉnh phong tính. Cái gọi là diệt sạch, cái gọi là không còn tồn tại,

đều là giả dối, bọn hắn còn rất hưng thịnh!

Thạch Hạo có một loại quái dị cảm giác, bọn hắn rốt cuộc là tại cùng với chiến đấu, cùng ai là địch?

Hiện tại cân nhắc, đây rõ ràng là cùng tiên cổ đối lập, cùng cái kia một kỷ nguyên hậu nhân quyết chiến, cái này có chút vớ vẩn.

Phải biết rằng, năm đó bên trên một kỷ nguyên những...này sinh linh sinh tồn tại cửu thiên thập địa. Là bị bên này địch nhân chôn vùi.

Chỉ là, hắn không có chứng kiến tương ứng địch nhân, chỉ có thấy được vốn nên bị hủy diệt cổ sinh linh.

Cái này lại để cho hắn sởn hết cả gai ốc. Hắn nhớ rõ thần du (*xuất khiếu bay bay) tiên thời cổ hình ảnh, hôm nay chứng kiến đến những...này sinh linh đều là bị hủy diệt đối tượng, mà là những cái kia địch thủ tuy nhiên bị sương mù bao vây lấy, nhưng khả dĩ chứng kiến có chút hình thể rất khổng lồ, cũng có chút là hình người, đều có đặc biệt phong thái.

Những địch nhân kia?

Thạch Hạo mờ mịt, đi vào Biên Hoang bên này, chưa từng thấy đến địch thủ, chỉ có thấy được vốn đã có lẽ không còn tồn tại cổ nhân.

"Ta muốn hiểu rõ." Thạch Hạo nói ra.

Sau đó. Hắn bắt đầu một đường lang thang, dò hỏi rất nhiều cổ địa phương. Về phần những cái kia công khai sách đợi càng là nhanh bị hắn trở mình nát.

Suốt một tháng, Thạch Hạo đắm chìm tại một loại đặc biệt trong không khí. Không ngừng là thăm dò, hi vọng tra ra chân tướng.

Hắn như vậy tìm kiếm, cũng không phải là không có một điểm thu hoạch, rốt cục một chỗ sườn đồi bên trên thấy được một hàng chữ: Chân

tướng áp diệt tại trong lịch sử!

Đối với cái thế giới này sinh linh mà nói, cái này không coi là cái gì, cho rằng chỉ là một câu bực tức lời nói, là có chút cường giả bất mãn, hành động theo cảm tình lưu lại.

Nhưng là, đối với Thạch Hạo mà nói, cái này lại như sấm sét chi âm!

Bất đồng người, bất đồng cảnh, cái này cho cảm giác của hắn tựu là không giống với.

"Tra, nhất định phải hiểu rõ đến tột cùng!" Thạch Hạo bắt đầu ở các nơi qua lại.

Hắn giật mình phát hiện, cái thế giới này thật sự quá lớn, tuyệt sẽ không 3000 châu nhỏ, rộng lớn bao la bát ngát, hạo hãn vô biên, mặc hắn du lịch, không có cuối cùng.

Hơn nữa, cái thế giới này tu sĩ thật sự rất nhiều, mà lại tựa hồ do ở thiên địa quy tắc đợi nguyên nhân, so 3000 châu cường thịnh một đoạn.

Cứ như vậy, Thạch Hạo thăm viếng lần lượt cổ xưa bộ lạc, chỉ vì hiểu rõ chân tướng, hắn tốn thời gian mấy tháng lâu, thật sự đã nhận được từng chút một manh mối.

Cái thế giới này cổ sử có chút Hỗn Độn không rõ, Thái Cổ trước kia, ghi lại không rõ.

Hơn nữa, tại hắn chỗ đi qua một ít nhất cổ xưa trong bộ lạc, có chút di tích cổ trong có còn sót lại một ít đồ vật các loại..., khiến cho hắn hoài nghi.

Đặc biệt là một ít khắc đá đồ, một ít đồng đỉnh minh văn lên, chỗ ghi lại một ít tàn toái hình ảnh rất quỷ dị, cũng rất làm cho người khác khó hiểu.

Thạch Hạo lưu tâm, càng phát ra chú ý.

Hắn như vậy tìm kiếm, chăm chú thăm dò, kết quả phát hiện cái này

phiến thế giới cũng có một ít người đang tìm kiếm đáp án, bọn họ là một ít "Dò xét cổ" chi nhân.

Những người này dùng ngâm vịnh thi nhân, dân du cư đợi là nhiều.

Đương nhiên, những người này không phải là vì tìm cổ kim đại bí cùng chân tướng, hoàn toàn là một loại hứng thú, vì biết rõ cổ đại một vài vấn đề.

Bất quá, cái này đối với Thạch Hạo mà nói là một loại tin mừng, hắn cần nếu như vậy người, muốn theo chân bọn họ trao đổi cùng luận bàn.

Hắn gặp như vậy một ít người, thông qua trao đổi, đã biết những người này tập tính các loại..., không ngừng kết bạn cùng loại người, kết quả thu hoạch cực lớn.

Một người tại dù thế nào cố gắng, hiệu quả cũng có hạn, càng không nói đến hắn không thuộc về cái này thế giới, chỉ là tạm thời tại xem xét, so ra kém những người này.

"A..., tại số rất ít trong dân cư, cổ đại từng có một đoạn Hắc Ám tuế nguyệt, tràn đầy huyết tinh, kết quả không biết vì sao, bị người lau đi này đoạn lịch sử, như là cưỡng ép bay qua một tờ."

Đây là một vị ngâm vịnh thi nhân nói.

"Ở đằng kia xa xôi đi qua, chúng ta cái thế giới này, tựa hồ còn có bộ phận sinh linh, quá mức cường đại, cao cao tại thượng, về sau không biết chuyện gì xảy ra mà biến mất."

Đây là một vị khác lão giả nói.

Thạch Hạo trong lòng đập bịch bịch, tốn thời gian mấy tháng lâu, hắn rốt cục tra được đi một tí trọng yếu tình huống, nội tâm tràn ngập vui sướng.

"Đó là chúa cứu thế, là chí cao vô thượng sinh linh!" Có người khác bổ sung.

Đương nhiên, những điều này đều là cực trong phạm vi nhỏ truyền tống thần thoại truyền thuyết. Thường nhân không biết, phần lớn đều là mọi người tại ít ai lui tới dốc đá đợi phát hiện tàn đồ mà sửa sang lại ra.

Thạch Hạo trong nội tâm hơi nhanh, cảm giác, cảm thấy. Những...này tàn toái chuyện cũ, một khi bị chính thức giải đọc. Trở lại như cũ chân tướng, có thể sẽ phi thường tàn khốc, là không thể thừa nhận chi trọng.

"Ta muốn chân tướng!"

Hắn lần nữa ra đi, cùng người như vậy trao đổi, hơn nữa thường một mình một người xông vào di tích ở bên trong, tìm kiếm manh mối.

Rốt cục, hắn lại có phát hiện mới, ngoài ý muốn biết được một loại xưng hô —— Bất Hủ người.

Loại này sinh linh. Cường lớn vô cùng, từng tại trong lịch sử xuất hiện, cùng trước kia chỗ hiểu rõ cái kia chút ít tàn toái manh mối có thể đối ứng mà bắt đầu..., có lẽ chính là bọn họ từng ảnh hưởng cái thế giới này.

Chỉ có điều, đem làm bọn hắn sau khi biến mất, đừng không bao giờ... nữa có thể tìm ra kiếm.

"Người trẻ tuổi, cái thế giới này luôn luôn chúng ta không cách nào lý giải chân tướng, có quá nhiều sương mù, nhưng sớm muộn gì sẽ hiện ra mặt nước, không còn là bí mật."

Đây là một vị lão giả nói với hắn. Hơn nữa nói cho Thạch Hạo thứ nhất trọng yếu manh mối, thế gian này cũng không phải tất cả mọi người không biết chuyện quá khứ. Tối thiểu nhất, cái thế giới này một ít cường đại nhất đạo thống. Có lẽ minh bạch, tại cổ đại đi qua xảy ra chuyện gì. Chỉ có điều, bọn hắn phải giữ kín, sẽ không nói ra đến.

"Những cái kia nhất cổ truyền thừa, biết rõ sự thật lịch sử cùng chân tướng?" Thạch Hạo mắt sáng rực lên.

"Có lẽ a, ta từng nghe một vị thánh địa thái thượng trưởng lão đã từng nói qua, cái này thế ngoại thật sự có Bất Hủ người, tại thủ hộ lấy chúng ta." Lão nhân nói ra.

Nghe tới nửa trước đoạn lời nói lúc, Thạch Hạo còn rất kích động cùng hưng phấn. Thế nhưng mà nghe được cuối cùng câu kia lúc, hắn thoáng cái cảm giác thân thể lạnh cả người.

Cái kia Bất Hủ người tại thủ hộ lấy bọn hắn?

Thạch Hạo cảm giác được một hồi sâm lãnh. Lưng phát lạnh, như thế y theo 3000 châu cái kia chút ít manh mối phỏng đoán mà nói. Cái kia là địch nhân mới đúng!

Như thế nào đến nơi này thế giới người trong miệng, những cái kia đã trở thành chúa cứu thế?

Thạch Hạo tinh tường biết rõ, tiên cổ kỷ nguyên sinh linh là bị diệt sạch mục tiêu, năm đó đại chiến không có giả, hắn từng tận mắt nhìn thấy.

Thế nhưng mà ngày nay, bị hủy diệt người tuy nhiên còn có hậu đời (thay) sống sót, nhưng là sớm đã quên lãng đi qua.

Rất nhanh, Thạch Hạo hiểu rõ đến một sự thật, cái thế giới này nổi lên gợn sóng, tất cả đại cổ giáo tại động viên, có lẽ phải có đại chiến mở ra.

Trên thực tế, cái thế giới này sinh linh giữa lẫn nhau thường chinh chiến, nguyên bản không có có cái gì đặc biệt.

Chỉ là lúc này đây có một ít đại giáo truyền ra, lần này đại chiến trước đó chưa từng có, nếu là công thành, bọn hắn có lẽ Tương trở về cửu thiên thập địa, ly khai tại đây.

Thạch Hạo trong lòng run lên, rốt cuộc đã tới ấy ư, cái thế giới này sinh linh cũng bắt đầu chuẩn bị chiến tranh.

"Bất Hủ Sơn sống lại rồi, đại cơ duyên đến rồi!"

Mà lại, đúng lúc này, có người truyền ra tin tức như vậy.

Thạch Hạo kinh hỉ, hắn sớm đã theo một ít ngâm vịnh thơ trong dân cư nghe nói qua này tòa đỉnh núi, được xưng hồng lớn vô cùng, khả dĩ tiếp cận Bất Hủ tồn tại.

Chỉ là, ngày thường nó rất yên tĩnh, không có bất kỳ thần dị chỗ, chỉ có tại đặc thù đích niên đại mới có thể sống lại.

Hiện tại, nó sống lại, ý nghĩa khả dĩ đi xem một cái, chỗ đó có bộ phận "Chân tướng".

Dựa theo theo những người khác trong miện giải tình huống đến xem, sống lại sau đích Bất Hủ Sơn, có đại lượng khắc đá sẽ xuất hiện, tục truyền cái kia có thể là cổ đại chân tướng.

Thạch Hạo khởi hành rồi, tốn thời gian thật lâu, rất nhiều ngày sau chạy tới chỗ đó.

Đây là một tòa núi lớn, toàn thân hiện lên màu nâu đỏ, giống như huyết dịch nhuộm dần qua, xem hồ là được khô cạn, nhan sắc cũng không có cởi bao nhiêu.

Đi đến nơi đây, một cổ mênh mông áp lực vọt tới, căn bản là không cách nào tưởng tượng, áp người thở không nổi đến, như là một thanh cự chùy nện ở người ngực.

Thạch Hạo động dung, cái này núi không khỏi quá kinh khủng.

Hắn nhìn qua nó, thẳng nhập trên tầng mây, bao la hùng vĩ vô cùng, không khỏi cảm thán, thiên hạ đại nhạc không ai qua như thế.

Thạch Hạo tới gần, vừa tới đến chân núi, đã bị kinh trụ, bởi vì tại một ít trên thạch bích, có tàn đồ, có cổ nhân lưu lại dấu vết.

"Bất Hủ người!"

Thạch Hạo thấy được một ít bản đồ cổ, lúc này tựu biến sắc, bởi vì dựa theo đồ bên trên chỗ miêu tả chân tướng đến xem, cái này thế gian thật sự đã từng có vô thượng khủng bố sinh vật.

Bọn hắn cường đại dị thường, chính thức Bất Hủ rồi!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1070: Bất Hủ Sơn

Núi lớn nguy nga, màu đỏ nâu mang theo ma tính, không có một ngọn cỏ, chính là thềm đá lộ đều mang theo lờ mờ màu máu.

Thạch Hạo leo núi, ở một chỗ lại một chỗ trước vách đá tìm kiếm hình chạm khắc, hi vọng phát hiện lịch sử chân tướng.

Hắn đã thấy mười mấy bức tranh, đều ghi chép cái gọi là Chúa cứu thế, cũng là đương đại một số ít nhân khẩu bên trong bất hủ giả, những kia sinh linh mơ mơ hồ hồ, từ vách đá bên trong lộ ra một luồng kinh thiên sát ý.

Thạch Hạo thần sắc nghiêm túc, càng xem càng là hoảng sợ, này đồ tuyệt đối không phải người bình thường lưu, quả thực có linh hồn, không phải vậy vạn cổ quá khứ vì sao còn có thể như vậy khiếp người?

Thế núi chót vót, càng đi lên áp lực càng lớn, cường đại như Thạch Hạo đi tới giữa sườn núi thì cũng có cảm giác nghẹn thở, đây là một nơi như thế nào?

Mà trong quá trình này, hắn lại gặp được một chút tranh khắc đá, vẻ mặt càng ngày càng nghiêm nghị.

Bởi vì, dựa theo cái này ghi chép, những kia bất hủ giả chính là vô thượng cao thủ, đã từng đánh giết một thế giới khác cái gọi là ma quỷ, cứu thế giới này sinh linh, thu tha cho bọn họ.

Này lật đổ Thạch Hạo nhận thức, hắn tuyệt không tin!

Càng là leo về phía trước, càng là nhìn kỹ, cái kia một vài bức khắc đá càng ngày càng chói mắt, để Thạch Hạo thân thể rét run, cái này cần có cường đại cỡ nào thủ đoạn, mới có thể lật đổ chân tướng lịch sử?

Hắn từ đầu đến cuối đều cảm thấy, cái gọi là bất hủ giả cùng năm đó giết vào Cửu Thiên Thập Địa địch thủ có quan hệ, hẳn là bọn họ!

Chỉ là hiện tại... Bọn họ trở thành Chúa cứu thế!

Thạch Hạo trong lòng phát lạnh, sinh ra một luồng cảm giác vô lực.

Tới gần trên đỉnh ngọn núi, nhưng còn cách một đoạn thì, Thạch Hạo dừng lại, bởi vì hắn nhìn thấy một chút người, tất cả đều đầu đầy mồ hôi, ngồi xếp bằng trên mặt đất.

Cứ việc hắn cũng cảm giác rất mệt mỏi, nhưng như trước còn có thể đi, bất quá vẫn chưa ra đi, ở đây ngừng lại.

Thạch Hạo rất kinh ngạc, tới nơi này đều là thanh tráng niên. Có thể có mười mấy người, bọn họ đều tu ra tiên khí, dựa vào cái này chống đỡ. Mới đi tới đây!

Rất nhanh, hắn nghĩ tới rồi những kia nghe đồn. Đây là nắm giữ cơ duyên lớn nơi. Mỗi lần bất hủ sơn thức tỉnh, đều sẽ có thiên hạ kinh diễm nhất người trẻ tuổi tới đây, thu được vận may lớn.

Thạch Hạo lộ ra sắc mặt khác thường, lẽ nào hắn cũng có thể ở đây được cái gì không?

Những người kia trông lại, nhìn thấy Thạch Hạo tình hình, đều rất giật mình, mấy người càng là con ngươi nhanh chóng co rút lại.

"Ngươi... Chưa từng lấy ra tiên khí, liền như vậy trực tiếp đi tới rồi!?" Rốt cục. Có người kinh thanh hỏi.

Thạch Hạo trong lòng hơi động, rõ ràng vì sao lên núi như thế gian nan, để hắn đều có nghẹt thở cảm, nguyên lai muốn leo ngọn núi này cần tu ra tiên khí.

Quả nhiên, khi hắn thả ra một đạo tiên khí thì, áp lực yếu bớt không ít.

"Ngươi là ai, lại có thể không phóng thích tiên khí liền có thể leo núi!" Có một người cay đắng nói rằng, phi thường không thăng bằng.

Một vị trung niên than nhẹ, nói: "Đi rồi, ta đi tới trên đỉnh ngọn núi cũng không có hi vọng. Năm nay cường giả quá nhiều, chúng ta cùng bất hủ vô vọng."

Dứt lời, người trung niên này đứng dậy. Thân thể vờn quanh một đạo tiên khí, đi lại tập tễnh, đầu đầy mồ hôi, đi về phía chân núi, không nói ra được cô đơn.

"Ta từ Đại Hoang bên trong đi ra, cửu ở núi rừng, rời xa trần thế, đối với này bất hủ sơn cũng không biết, các vị đạo hữu có thể không vì ta giải thích nghi hoặc?" Thạch Hạo mở miệng. Rất khiêm tốn.

Hắn muốn biết, nơi này đến tột cùng là nơi nào. Do hà tạo hóa, vì sao mà tới.

"Đây là bất hủ sơn. Cũng là các Đại Thánh địa trong sách cổ ghi chép Chúa cứu thế hiện ra địa phương, chúng ta tới đây, tự nhiên là hi vọng bất hủ giả hiển linh, theo bọn họ mà đi." Một vị cô gái trẻ nói rằng.

Nàng cũng tu ra một đạo tiên khí, rất kinh diễm, cũng rất siêu phàm, nàng vẫn chưa rời đi, bởi vì nàng còn trẻ, so với trước kia đi xuống núi người trung niên tiềm lực lớn, còn có cực cao "Tính dẻo".

Bởi vì, dựa theo cổ trong thánh địa ghi chép, bất hủ giả yêu thích tuổi tác thấp anh tài, dễ dàng bồi dưỡng, tính dẻo cao!

Thạch Hạo trong lòng như có cơn lốc quét quá, nơi này... Sẽ có bất hủ giả hiện ra?

Tin tức này là có thật không, nếu như là thật, quá mức chấn động rồi!

Thạch Hạo phát hiện, trước đây hiểu rõ đến những kia từng tí từng tí đều là thật sự, bị nối liền lại cùng nhau, hiển lộ hết tàn khốc cùng đáng sợ.

Đương nhiên, loại này hàn ý chỉ là nhằm vào hắn một người, thế giới này sinh linh căn bản sẽ không cảm nhận được.

"Ta đi tới nơi nào, bất hủ kẻ địch thành Chúa cứu thế!" Thạch Hạo thở dài.

Hắn hi vọng, phán đoán của chính mình sai lầm, hết thảy đều là giả tạo, nếu không, vô cùng gay go.

Đi người tới chỗ này đều là tuyệt diễm hạng người, từng cái từng cái lai lịch rất lớn, đều là các Thánh địa bồi dưỡng được đến đỉnh cấp nhân vật ngất trời, đương nhiên cũng có cá biệt tán tu!

Bọn họ lời nói không nhiều, mỗi một người đều rất trầm ổn, cảm nhận được Thạch Hạo mạnh mẽ, âm thầm thở dài, đối thủ cạnh tranh quá lợi hại.

"Mạnh nhất người đều đã đi tới, ngươi vẫn là mau chóng lên đường đi." Có người nhắc nhở, phát sinh thiện ý, có thể vậy cũng là là một loại đầu tư.

Bởi vì, một khi bị bất hủ giả mang đi, tương lai thành tựu không thể đoán trước, nhất định huy hoàng xán lạn.

Thạch Hạo cảm ơn, lần thứ hai bắt đầu leo núi, lộ ra tiên khí, vờn quanh bản thân, hướng về trên đỉnh ngọn núi xuất phát.

Áp lực càng ngày càng nặng, đến sau đó, tới gần trên đỉnh ngọn núi thì, Thạch Hạo vận dụng hai đạo tiên khí cũng đã vất vả, muốn không chịu nổi.

Hắn trong lòng phát lạnh, có thể đến trên đỉnh núi người xem ra đều không có người yếu, tất cả đều mạnh đến mức không còn gì để nói, đây là vì là ba đạo tiên khí giả chuẩn bị đường xá.

Nhưng là, người như thế có thể có vài tên?

Hắn nheo mắt lại, trên núi có người, quả nhiên sớm đã có cường giả đến.

"Hả?"

Đột nhiên, nhìn thấy bên đường trên vách đá đồ án, lần này hắn ngoại trừ nhìn thấy bất hủ giả, còn nhìn thấy Côn Bằng, Liễu Thần tranh khắc đá!

"Muốn cùng bất hủ giả chiến đấu sao?" Thạch Hạo dừng bước, nhìn khắc đá trên cường giả.

Nhìn thời gian rất lâu, Thạch Hạo leo núi, dọc theo thềm đá lộ, rốt cục đi tới trên đỉnh núi, ở đây hắn chịu đựng áp lực thực lớn.

Mà cũng chính là vào lúc này, hắn nhìn thấy một người thanh niên, thân thể phát sáng, đạp ở trong hư không, hướng đi một khối vách đá, nơi đó kim quang vạn trượng, xuất hiện một con đường.

Hắn dọc theo màu vàng con đường, bỗng dưng từ nơi này biến mất!

Thạch Hạo ngẩn ra, người kia biến mất quá nhanh, đây là đi gặp bất hủ giả?

Đồng thời, hắn trong lòng rung động, người kia tu ra ba đạo tiên khí, hắn xem rõ ràng, cực kỳ mạnh mẽ, nhưng đáng tiếc chỉ kịp đối với hắn bóng lưng tiễn đưa.

Hắn không thể không thán, thế giới này quy tắc trật tự các loại (chờ) rất không bình thường, quả nhiên đáng sợ, tu luyện trình độ tự vượt quá ba ngàn châu một đoạn.

"Ngươi người này ngược lại cũng lợi hại, bằng hai đạo tiên khí liền lên đến rồi, vì sao không sử dụng tới đạo thứ ba tiên khí?" Âm thanh lanh lảnh truyền đến. Tốt vô cùng nghe, dường như chim hoàng oanh ở kêu to.

Thạch Hạo lộ ra sắc mặt khác thường, bởi vì hắn cảm thấy thanh âm này có chút quen tai.

Đó là một cô thiếu nữ. Ngồi xếp bằng ở trên đỉnh ngọn núi, nhìn một tấm bia đá. Tựa hồ chính đang suy nghĩ cùng tìm hiểu, không quay đầu lại,

nhưng hiển nhiên là nói với Thạch Hạo thoại.

Bởi vì, hiện nay này trên đỉnh ngọn núi liền còn lại hai người bọn họ.

Thạch Hạo cười cợt, tỏa ra đạo thứ ba tiên khí, vờn quanh bản thân, khiến cho chính mình áp lực chợt giảm, lập tức ung dung không ít.

Rất nhanh. Hắn biết thiếu nữ này là ai, luồng khí tức kia, còn có âm thanh hắn đều đã từng cảm thụ quá.

Mấy tháng trước, hắn mới tới thế giới này, từng nhìn thấy tám con ngân ngô kéo xe, mang theo chính là cô gái này.

Thiếu nữ đứng dậy, bên ngoài cơ thể quả nhiên vờn quanh ba đạo tiên khí, biểu hiện hắn là một vị tuyệt đại kỳ tài, có thể cùng "Trích Tiên", Thập Quan Vương, Ninh Xuyên sánh vai!

Cô gái này mới nhìn chỉ có thể coi là đẹp đẽ, không xưng được tuyệt sắc. Thế nhưng càng xem càng cảm thấy có loại Tiên Đạo ý vị, ánh mắt linh động, khí chất siêu phàm.

Nàng cực kỳ không đơn giản. Cả người có một loại nội liễm hoa vận, càng là nhìn chăm chú, càng cảm thấy phong hoa tuyệt đại, siêu nhiên trên đời này, hơn xa những cái được gọi là giai nhân.

"Ồ, là ngươi, chúng ta ngẫu nhiên gặp quá." Nàng kinh ngạc, hơi chạm vào là rách khuôn mặt cười lộ ra vẻ kinh dị.

Thạch Hạo chấn động, ngày đó bọn họ vội vã ngẫu nhiên gặp. Mà lại hắn trốn hướng về một bên, lại còn là bị cô gái này cảm ứng được. Đối phương quả nhiên ghê gớm!

"Quả đất tròn." Thạch Hạo bình tĩnh lại, hướng về nàng hỏi dò. Có mấy người đi vào.

"Hiện nay chỉ có hai người đi vào, không biết đến tiếp sau là còn có hay

không." Thiếu nữ trả lời.

Rất rõ ràng, nơi này có mấy khối bi, mặt trên có bi văn, có tranh khắc đá, nếu là thực lực bản thân đủ mạnh, có thể thôi thúc tiên khí kích hoạt bia đá, liền có thể mở ra đường nối, đi gặp bất hủ giả.

"Ngươi làm sao không trả nổi lộ?" Thạch Hạo hỏi.

"Có chút không nỡ thế giới này." Thiếu nữ nói rằng, có chút cảm tính, nhìn bên dưới ngọn núi cảnh vật, ở trong tay nàng xuất hiện một chiếc xe nhỏ, nâng ở lòng bàn tay, còn có tám con màu bạc tiểu rết.

Thạch Hạo kinh ngạc, mạnh mẽ như vậy nhân vật, còn có chút tiểu nhi nữ tư thái, không nỡ cố thổ.

"Một khi đi gặp bất hủ giả, thời gian bao lâu mới có thể trở về?" Thạch Hạo hỏi.

"Rất lâu, mãi cho đến tu hành thành công." Thiếu nữ đáp.

Thạch Hạo với hắn thỉnh giáo, nói là chính mình vẫn sinh sống ở núi hoang bên trong, đối với những này không hiểu rất rõ.

Hắn từ thiếu nữ trong miệng được một chút có giá trị tin tức, toà này bất hủ sơn thức tỉnh sau, có thể cùng một thế giới khác thiên địa câu thông, hình thành một cái cổ lộ, chỉ có tu ra tiên khí cường giả mới có thể đặt chân đi vào.

Đó là bất hủ giả đỗ lại tịnh thổ, là vô thượng sinh linh thế giới đang ở.

Có thể có tư cách đi vào, bị bất hủ giả chỉ điểm, không nghi ngờ chút nào là thiên đại tạo hóa!

Thạch Hạo trong bóng tối hít vào một ngụm khí lạnh, nếu như hắn tùy tiện đi vào, không biết sẽ phát sinh cái gì đây.

"Nói rồi rất nhiều, ta cũng nên ra đi, tuy có không muốn." Thiếu nữ liếc

mắt một cái phương xa núi sông, xoay người, chuẩn bị mở ra một con đường, rời đi luôn, mà lại nhìn Thạch Hạo một chút, nói: "Ngươi không đi sao, cùng ra đi."

Thạch Hạo trong lòng long trời lở đất, thiếu nữ này nếu là đi thế giới kia, tương lai tạm biệt thì, liền có thể có thể là sinh tử đại địch.

Bất hủ giả nhất định phải giết qua biên hoang, đi Cửu Thiên Thập Địa chinh chiến!

Tên thiếu nữ này như vậy kinh diễm, thiên phú siêu tuyệt, một khi kinh bất hủ giả chỉ điểm, tương lai trưởng thành, trời mới biết sẽ đáng sợ dường nào.

Mà nàng kỳ thực là một nhân tộc thiếu nữ, cũng không nên là kẻ địch, này thật là làm cho người ta cảm thấy đáng tiếc rồi!

"Đạo hữu, đi thong thả!" Thạch Hạo rốt cục mở miệng, lưu nàng dừng lại.

"Ngươi có chuyện gì sao?" Thiếu nữ hỏi hắn.

"Ngươi tin chắc một thế giới khác sinh linh là ma quỷ sao, chúng ta cố thổ bị bọn họ xâm chiếm?" Thạch Hạo nói rằng.

"Không đúng là như thế sao?" Thiếu nữ ánh mắt lấp lóe.

"Ta từng ở một ít sách cổ, khắc đá lên giải đến, một bên khác thế giới, những kia sinh linh cùng như chúng ta, đều là cùng tộc a." Thạch Hạo nói rằng.

"Thân thể là người, tâm đã như ma quỷ." Thiếu nữ lắc đầu.

Thạch Hạo nhíu mày, hắn rất muốn ngăn cản tên thiếu nữ này đi gặp bất hủ giả, ước ao kéo trở về một cái mạnh mẽ cứu viện, có thể bây giờ nhìn lại, tựa hồ không thể.

Bởi vì, có chút quan niệm là thâm căn cố đế, rất khó sửa đổi.

Thạch Hạo trong lòng thở dài, nếu là mình suy đoán làm thật, cái kia chân thực quá tàn khốc, bất hủ giả đầu tiên muốn dùng bồi dưỡng được tuyệt đại anh tài tấn công cùng tộc, này làm người phẫn nộ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1071: Lộ Không Giống

"Ta ở trong mắt ngươi nhìn thấy không đành lòng, còn có một loại tiếc hận, thậm chí là bi thương, vẫn là vì sao?" Cái này càng xem càng tuyệt diễm nữ tử hỏi.

"Không thể giải nghĩa, không thể đạo minh, không bị lý giải, không thể câu thông, không biết quá khứ... Những này tính gộp lại, nỗi lòng có thể không phức tạp sao?" Thạch Hạo than nhẹ.

Đến bọn họ cảnh giới cỡ này, tự nhiên có thể dễ dàng thấy rõ tất cả, thiếu nữ rất rõ ràng có thể cảm giác được, hắn rất bất đắc dĩ.

"Ngươi muốn nói một thế giới khác ma quỷ?"

Thạch Hạo không nói, hắn biết, rất khó nói rõ, loại kia thâm căn cố đế tư tưởng, bằng hắn lời nói của một bên làm sao thay đổi, không một chút nào hiện thực.

Hắn còn có thể nói cái gì? Mặc dù nỗ lực, hơn nửa cũng là vô hiệu, kéo không trở về tên thiếu nữ này, không thể để cho nàng quay đầu lại.

Thậm chí, hắn có thể đoán trước, dù cho hắn mở ra thần thức, bất kể nguy hiểm cùng hậu quả, để thiếu nữ quan sát, cũng khó có cái nên làm.

Sai không phải một người, mà là toàn bộ thế giới.

Mặc dù Thạch Hạo lấy ra chứng cớ gì đến, cho người của thế giới này xem, phỏng chừng cũng sẽ bị xem là người điên, không bị lý giải.

"Ngươi tâm sự nặng nề, xem ra do dự không quyết định, nên sẽ không hay là bởi vì thế giới phía bên kia ma quỷ chứ?" Thiếu nữ cười hỏi, nàng rất

nhạy cảm.

Đồng thời, nàng cũng rất khó hiểu, đó là thế nhân biết rõ sự thực, có cái gì có thể xoắn xuýt, có cái gì có thể hoài nghi.

"Tu vi đến ngươi ta cảnh giới cỡ này, tu ra ba đạo tiên khí, tâm tình ôn hòa thì, ta nghĩ có thể hiểu rõ hồng trần các loại, ngươi không cần khổ não." Thiếu nữ kế tục khuyên bảo.

Thạch Hạo nghe vậy, chỉ có thể một loại tầng tầng thở dài.

"Ta nghĩ cùng ngươi giảng một cái cố sự." Cuối cùng, hắn vẫn không có người nào nhịn xuống, muốn nói ra chân tướng, có thể không đưa đến tác dụng, hắn không đi thi lo lắng chỉ là vì an lòng.

Như vậy một thiên tài nữ tử thực lực với hắn như thế mạnh, có thể đối đầu Thập Quan Vương, nếu như đi tới phía đối lập đi, đến thời điểm chém giết lẫn nhau, quá mức đáng tiếc.

"Há, cái gì dạng cố sự ở ngươi ở trong sách cổ nhìn thấy sao?" Thiếu nữ hỏi, hiển nhiên đoán được cái gì, muốn cho hắn một nấc thang dưới.

"Vâng, ở một quyển trong sách cổ nhìn thấy." Thạch Hạo gật đầu, đem suy nghĩ trong lòng, đem một thế giới khác đã từng chuyện cũ kể ra.

"Không có ma quỷ, chỉ có một cái rách nát thế giới, từng bị người ức hiếp, ròng rã một cái kỷ nguyên bị chung kết, hết thảy sinh linh đều chôn xuống." Thạch Hạo êm tai nói.

Hắn không thể lấy thân lịch giả thân phận cùng giọng điệu kể ra nói là chỉ là ở một bộ trong sách cổ nhìn thấy, từ Tiên cổ kỷ nguyên diệt các loại, đến trước mắt cách cục, tất cả đều nói ra.

"Rất thú vị, nhưng ta thế nào cảm giác ngươi ở ném đá giấu tay, ngươi ở căm thù vùng thế giới này sao? Sách cổ không thể tin, không cần coi là thật." Thiếu nữ nói rằng.

Sau đó, nàng suy nghĩ một chút, lại nói: "Ta đang nghĩ, có phải là thế giới kia người đã từng tới chúng ta bên này lưu lại quyển cổ tịch này?"

Thạch Hạo nghe được nàng nói như vậy, trong lòng kinh hoàng, thiếu nữ này không khỏi quá nhạy cảm ba lẽ nào trực tiếp liền hoài nghi lên hắn.

"Thế giới kia sinh linh rất đáng thương, tự thân vì là ma quỷ nô bộc, nhưng còn không biết. Mộng tỉnh lúc, nhất định sẽ thống." Thiếu nữ thăm thẳm thở dài.

Nàng lại nói như vậy, theo Thạch Hạo, những lời nói này nếu như dùng ở thế giới này, rất có thể phi thường thỏa đáng bất quá.

Nhưng là Thạch Hạo lại ngược lại suy nghĩ một chút, không khỏi đờ ra một lúc, cuối cùng cảm giác da đầu một trận tê tê.

Bởi vì nếu như ngược lại, cũng có thể nói thông.

Hắn tâm có định luận thế giới này bị che đậy, chân tướng dập tắt tại quá khứ, có vẻ rất kinh sợ, tay chân vụng về.

Cái gọi là Tiên cổ kỷ nguyên phá diệt, đều là giả? Thạch Hạo thuận miệng nói rằng.

Rất nhanh, hắn lắc lắc đầu, không muốn ở cái vấn đề này dây dưa, nếu thiếu nữ không có cái gì cái khác lời nói, vậy thì thật là tốt có thể rời đi, phân biệt.

Ngoài ra, còn có một con đường khác, vậy thì là đánh giết hoặc là niêm phong lại nữ tử này, mở ra khúc mắc, ở đây giải quyết triệt để, như vậy tương lai liền không cần ở trên chiến trường lao lực.

Tuy rằng chỉ ở trong lòng dựng lên một tia sát ý, bên ngoài một điểm biểu thị cũng không có, thế nhưng cô gái kia vẫn là lộ ra kỳ dị vẻ, theo dõi hắn, không nói lời nào.

"Tại sao nhìn như vậy ta?" Thạch Hạo hỏi.

"Trước đây, nỗi lòng của ngươi rất loạn, nhưng cũng rất thẳng thắn, có thể hiện tại nhưng có sát ý, ngươi muốn động thủ với ta sao?" Cô gái này rất bình tĩnh, không sợ ý.

Thạch Hạo hoảng sợ, nàng không khỏi quá nhạy cảm đi, liền đáy lòng đồ vật đều có thể đoán được?

"Ngươi hiểu lầm cái gì đi." Thạch Hạo nói rằng, có thể nào sẽ thừa nhận đây, quá mức đi thẳng một mạch, tương lai tạm biệt.

"Ta tu thành tha tâm thông." Thiếu nữ nói rằng.

Thạch Hạo khiếp sợ, tha tâm thông, loại năng lực này đều có thể có, khai quật ra, thực sự khiến người ta thán phục.

Đây là hắn lần thứ hai phát hiện có người nắm giữ tha tâm thông, có thể có loại thủ đoạn này người nhất định sẽ là vô thượng anh kiệt, nhân gian khó tìm kiếm.

Ngày xưa, tại hạ giới thì, cái kia thân mặc áo xám, dung mạo vô song Trùng Đồng nữ tử, cũng từng tu thành tha tâm thông.

Thạch Hạo căng thẳng đồng thời, mở miệng hỏi dò, đối phương có biết hay không trong lòng hắn hết thảy sự, nếu nói như vậy, liền không cần vận dụng miệng lưỡi, có lẽ đối với mới có thể từ trong lòng hắn thế giới biết chân tướng.

Nhưng mà, thiếu nữ một câu nói để Thạch Hạo thất vọng rồi.

"Ngươi thực lực ta xấp xỉ, đều tu ra ba đạo tiên khí, ta chính là nắm giữ tha tâm thông, cũng khó có thể trộm lấy trí nhớ của ngươi." Thiếu nữ thản nhiên nói rằng.

Tha tâm thông, nghe tới thần bí, thế nhưng cũng phải có cái mức độ, lẫn

nhau thực lực gần gũi, mà lại quan trọng nhất chính là có tiên khí hộ thể, rất khó phát huy đến tác dụng.

Bất quá, có thể dựa vào cái này quan sát một cái nỗi lòng của người ta, có thể xác định hắn sướng vui đau buồn, điều này cũng rất trọng yếu rồi!

Vì lẽ đó, thiếu nữ cảm giác được hắn một điểm sát ý, nhưng cũng không biết hắn vì sao mà lên.

Ầm!

Đang lúc này, trên đỉnh ngọn núi run lên, ráng lành tỏa ra, một người mặc màu xanh lam giáp trụ nam tử đi lên, bất quá hai mươi tuổi, thế nhưng là cực kỳ mạnh mẽ.

Rất rõ ràng, hắn tu ra ba đạo tiên khí, khí vũ bất phàm, mái tóc dài rối tung đến eo nhỏ, trên người màu xanh lam giáp trụ rạng ngời rực rỡ, con ngươi thâm thúy.

Hắn nhìn thấy Thạch Hạo hai người sau, trong đôi mắt nhất thời lộ ra hết sạch, sau đó đi tới, hướng về cô gái kia chào hỏi, trước đây làm như từ lâu nhận thức.

"Chúng ta kết bạn mà đi, lên đường thôi." Hắn hướng về cô gái kia nói rằng.

"Còn không muốn lên đường (chuyển động thân thể), đang nói chuyện một ít thú vị đề tài." Thiếu nữ nói rằng.

"Há, thật sao?" Người thanh niên này nở nụ cười, nhìn về phía Thạch Hạo, nói: "Ta có thể biết không?"

"Chúng ta ở đàm luận ma quỷ cùng với một thế giới khác sự, rất thú vị. Vị đạo huynh này phát hiện một quyển sách cổ, ghi chép đồ vật tràn ngập có tính lẫn lộn, theo chúng ta biết rõ cổ đại rất không giống nhau." Thiếu nữ nói rằng.

"Thú vị, ta cũng cảm thấy rất hứng thú." Người thanh niên này nói rằng, hắn là một cái hết sức xuất sắc chí tôn trẻ tuổi theo Thạch Hạo, tuyệt đối là kình địch.

Thạch Hạo mở miệng, giải thích quyển sách kia, kể ra cố sự, hắn muốn cho người trẻ tuổi kia lý giải, thật sự hiểu.

Rất hiển nhiên, đối với thế giới này sinh linh tới nói, Thạch Hạo giảng sự rất hoang đường, từ trong lòng liền chống cự.

"Ngươi rất tôn sùng quyển sách này, ta có thể cảm giác được ngươi là đang vì ma quỷ giải vây, vẫn là muốn ca công tụng đức?" Người thanh niên này ánh mắt lập tức thịnh liệt, vô cùng chờ mong.

"Ta chỉ nói là cái cố sự mà thôi, không có cần thiết trên cương thượng tuyến." Thạch Hạo nói rằng.

"Ngươi là ai, ta tại sao không có gặp ngươi." Hắn rất mẫn cảm.

Khu cổ địa này tuy rằng rộng lớn, thế nhưng đại giáo nhưng liên hệ chặt chẽ.

"Để cho ta tới thử một lần ngươi hư thực." Người thanh niên kia ra tay, trực tiếp liền muốn ước lượng Thạch Hạo, cười lạnh nói: "Ngươi như thế nóng lòng hậu thế giới phía bên kia sự, ta có lý do tin tưởng, ngươi là ma quỷ hậu duệ."

Xoạt!

Trên thực tế tự người thanh niên này Chí Tôn xuất hiện thì, Thạch Hạo liền ở trên người hắn cảm giác được một tia địch ý, bây giờ đối phương ra tay hắn không ngoài ý muốn.

"Ầm!"

Tên kia chí tôn trẻ tuổi trong nháy mắt, màu xanh thần quang bay ra, đập

vỡ tan bầu trời, như chiến mâu giống như về phía trước chộp tới, phải bắt được chiến mâu chính là rơi xuống, ghê gớm công phu.

Vị này cao thủ trẻ tuổi vừa ra tay, vừa để thiếu nữ rời xa chiến trường rất là lưu ý.

Thạch Hạo rõ ràng, người này đối với cô gái kia cảm thấy hứng thú, mà lại trước đây cũng coi như là người quen cũ vì lẽ đó vẫn rất quan tâm, nhìn thấy với hắn đàm tiếu không nhịn được muốn ra tay.

Vì vậy, cũng là có hiện tại tình cảnh.

"Ầm!"

Thạch Hạo giơ tay, cũng phát sinh ánh sáng, mà lại có sương trắng tràn ngập, là chết trận người hôm nay muốn trở về, vẫn là lão già này từng đến chưa từng nhìn thấy, nhưng rất phiền phức.

Trận chiến này rất kịch liệt, thế nhưng thời gian kéo dài không dài, chỉ mười mấy chiêu mà thôi, bọn họ liền bị động tách ra.

Bởi vì này sơn thức tỉnh, tên là Bất Hủ, có thể nối thẳng một thế giới khác, rất là bất phàm, lúc này có lớn lao uy thế.

"Ngươi sẽ không thật sự đến từ thế giới kia đi, là một con ma quỷ?" Cái này chí tôn trẻ tuổi nói rằng, ánh mắt lạnh lẽo, mang theo sát ý.

Thạch Hạo nghe vậy, thoáng có nộ, đối phương cũng không phải thật sự có cái cảm giác này, mà chỉ là bởi vì Thạch Hạo bên người thiếu nữ duyên cớ, mới bị người đề cập.

"Không muốn đánh, chúng ta nên ra đi." Thiếu nữ mở miệng, âm thanh êm tai, như giọt nước rơi vào khay ngọc.

"Lần sau tái chiến, vào lúc ấy sẽ không có người sẽ ngưng hẳn chiến đấu, cùng ngươi phân cái cao thấp." Nam tử trẻ tuổi kia nói rằng, hắn phía

trước hoàn toàn mơ hồ, mặt bên xem ánh sáng xán lạn.

Hắn bước lên phía trước, đạp lên một cái màu vàng cổ lộ, từ hư không biến mất, nhanh chóng biến mất không còn tăm hơi.

"Đạo huynh, ngươi còn không đi sao?" Thiếu nữ hỏi.

"Có một số việc, ta nghĩ không hiểu, cần cân nhắc một phen." Thạch Hạo lắc đầu, hắn ngồi xếp bằng trên đỉnh núi, không muốn lập tức ra đi.

"Được rồi, có cơ duyên tạm biệt, hi nhìn chúng ta không phải địch thủ." Thiếu nữ nói như vậy đạo, xoay người, đường nối màu vàng xuất hiện, nàng đi vào.

Thạch Hạo giật mình trong lòng, từ đầu tới cuối, tên thiếu nữ này ý thần giác đều rất mạnh, như là hiểu rõ cái gì.

Bất quá, nàng không có nhiều lời, cứ thế mà đi thôi à!

Thạch Hạo thoáng ở lại, sau đó nhanh chóng hạ sơn, hắn không muốn bước lên con đường cổ xưa kia, quá thật không chân thực sao? Không nhìn ra dị thường.

Đồng thời, hắn đến trước tiên rời đi.

Trên đường đi, những người khác kinh ngạc, cái này mạnh đến mức không còn gì để nói gia hỏa sao có thể trở về, lẽ nào trên thương ở trên đường đi, chưa từng đăng đỉnh, có thể lại không quá hiện thực!

"Hai người kia sau khi tiến vào, Bất Hủ tìm hiểu tình hình sau, sẽ sẽ không xuất hiện, đi tới thế giới này giết ta?" Thạch Hạo trong lòng nặng nề, đến cản mau rời đi.

Hắn sau khi xuống núi, trực tiếp chém ra hư không, từ đây biến mất.

"Ta phải trở về, trở lại ta thế giới của chính mình, ở thế giới này kiến thức quá nhiều, dễ dàng bị dây dưa cùng đụng tới."

Ầm!

Khi (làm) rời đi Bất Hủ Sơn hậu, có âm thanh truyền đến, như sóng biển ngập trời!

Mà lại, hét dài một tiếng, chấn động ở trong thiên địa, thực sự hơi doạ người.

"Bất Hủ xuất hiện?" Thạch Hạo sắc mặt tái nhợt, hắn khí huyết sôi trào.

Lại muộn như vậy. Ngày mai bắt đầu bù càng. Nếu như không có bất ngờ, mỗi ngày bù đắp một chương, bù đến xong mới thôi. Hiện tại lại nhiều thiếu nợ một chương.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1072: Trở Về

Cái gọi là Bất Hủ mạnh như thế nào, Thạch Hạo không có thể chân chính hiểu rõ, thế nhưng hắn lại biết, người kia muốn muốn giết mình, thật sự quá đơn giản, có thể dễ dàng xoá bỏ.

Hắn từ lâu đi xa không biết bao nhiêu vạn dặm, ở một mảnh trên đại thảo nguyên nghỉ chân, nhưng là như trước cảm giác được thấu xương ý lạnh, huyết dịch mãnh liệt, thân thể muốn sụp ra.

"Thực sự là Bất Hủ giả sao?" Hắn tâm thần hoảng hốt, cảm thấy quá mức khủng bố.

Này một giới, hết thảy sinh linh đều bị đã kinh động, các Đại Thánh địa không ai không chấn động, chư hơn cao thủ đồng thời làm lễ Bất Hủ sơn, càng là có lượng lớn cao thủ nhanh chóng hướng về nơi đó chạy đi.

"Là vô thượng sinh linh tới sao?" Có tiếng người run.

Khi (làm) tới gần Bất Hủ sơn thì, bốn phương tám hướng, lít nha lít nhít, đâu đâu cũng có bóng người, tất cả đều là cao thủ, chư giáo nhân vật thủ lĩnh trước tiên đến yết kiến.

"Không có ai lại đây, chỉ là một đạo thần niệm quét ra, hạ xuống ý chỉ." Một cái nào đó cổ thánh chủ nhân nói rằng.

"Cái gì, chỉ là một đạo thần niệm mà thôi?" Mọi người đều rất chấn động, trong con ngươi tràn ngập kinh ý, một đạo thần niệm vượt giới đảo qua, liền để quần hùng nơm nớp lo sợ, đó là sức mạnh cỡ nào.

Trên thực tế, xác thực như người kia nói tới giống như vậy, Bất Hủ trên núi khôi phục yên tĩnh, khí tức mạnh mẽ biến mất rồi, chỉ có một đạo kim

sắc pháp chỉ hạ xuống, xuất hiện ở trước mặt mọi người.

"Tiên chiến muốn mở ra rồi!"

Có người sắc mặt trắng bệch, nói như vậy.

Tuy rằng sớm có tin tức, thế nhưng lần này trực tiếp nhất, Bất Hủ giả hạ xuống vô thượng pháp chỉ, nói cho tu sĩ thế giới này, ròng rã một cái kỷ nguyên bình tĩnh cũng bị đánh vỡ.

Cái gọi là tiên chiến, ảnh hưởng sâu xa!

"Cái gọi là Cửu Thiên Thập Địa, không đủ sợ hãi, vô thượng các đại nhân có thể quét ngang, chỉ là những kia sinh linh chắc chắn sẽ đi ra tham gia trò vui." Một vị nữ giáo chủ nói rằng.

"Bão táp muốn mở ra, chân chính đại thời đại đến, chúng ta phải làm tốt ác chiến Cửu Thiên chuẩn bị rồi!"

"Không sai, giết về, cầm lại chúng ta nên được tất cả, tàn sát ma sào!"

"Này nhất định là một cái anh hùng xuất hiện lớp lớp niên đại, những kia lóng lánh óng ánh hào quang cường giả muốn quật khởi, từ ngàn tỉ sinh linh bên trong bộc lộ tài năng" chém giết ra bọn họ phong thái!"

Này một giới không thể bình tĩnh, đã huyên sôi.

Đại thảo nguyên bên trong, Thạch Hạo kinh dị, theo dự liệu Bất Hủ giết chóc chưa từng đến, đó là một đạo thần niệm, chỉ là vượt giới truyền đạt một loại ý chí, mà không phải đơn độc nhằm vào hắn.

Rất nhanh, hắn tự giễu nở nụ cười, có thể ở cái kia Bất Hủ giả trong mắt, chính mình bất quá là một cái yếu ớt sâu đi, không cần lại đây tìm kiếm cùng truy sát.

Bởi vì, hắn phân lượng quá nhẹ, căn bản không xứng một vị Bất Hủ giả quan tâm cùng giết chóc.

Đã như vậy, hắn cũng vui vẻ đến bình an thanh nhàn, nhanh chóng rời đi, mà sau tiếp tục lên đường, muốn dọc theo đi qua con đường, trở về đến chính mình thế giới đang ở.

Mấy ngày sau, Thạch Hạo tìm được dãy núi kia, lần thứ hai đến tới đó, tìm cái kia nơi đầu mối không gian.

"Hi vọng này đầu mối không gian còn có thể sử dụng."

Bất quá, nếu như còn có thể sử dụng, này chẳng phải là một cái bí đạo, bất luận bị hai cái thế giới người nào phát hiện, đều sẽ có đáng sợ ảnh hưởng.

Thạch Hạo ra tay, phải đem xuyên thủng hư không, dọc theo đầu mối không gian trở về.

Nhưng mà, hắn thất vọng rồi, căn bản kích bất động, đánh không mặc.

"Lẽ nào ta muốn lưu ở thế giới này, không thể quay về?" Thạch Hạo trong lòng vi loạn, hắn không muốn ở lại chỗ này, hi vọng trở về.

Ngay khi Thạch Hạo sắc mặt khó coi thì, này trong hư không liên y điểm điểm, ánh sáng đạo đạo, nó nứt ra rồi, một con đường xuất hiện.

Hắn không chút nghĩ ngợi, trực tiếp vọt vào, chỉ thấy một cái đỉnh ở dẫn dắt hắn trở về, từ nơi này thoát vây.

Trở về, đây là hoàn toàn u ám không gian, một cái đỉnh chảy xuôi mẫu khí, mang theo Thạch Hạo rời đi cái kia quỷ dị mà lại mạnh mẽ thế giới.

Này còn không là Đế Thành, chỉ là thần bí bảo đỉnh cùng Thạch Hạo đã từng nghỉ chân không gian kia.

"Tiền bối, cái kia tiết điểm." Thạch Hạo quay đầu lại, nhìn lấy sạch mông lung đường nối.

"Không còn tồn tại nữa." Đỉnh nói rằng, phía sau hư không dập tắt, hoàn toàn mơ hồ, như là ở chém nhân quả, vừa giống như là ở hủy đạo tắc.

Loại kia thủ đoạn quá mức khủng bố, nó ở miễn cưỡng xóa bỏ tất cả vết tích, không để lại một điểm qua lại.

Thậm chí, trong quá trình này, Thạch Hạo phát hiện đầu óc của chính mình trống trơn, trước đây không lâu trải qua ở phai mờ, cũng phải biến mất rồi.

Điều này làm cho hắn ngơ ngác, kinh chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, đây là thế nào một loại thủ đoạn?

Cái kia đỉnh vẫn chưa ra tay với hắn, chỉ là đối với phía sau đầu mối không gian có hành động, liền để hắn cũng theo như vậy, loại thủ đoạn này, vang dội cổ kim.

Chém nhân quả, diệt đạo đồ!

Đây là ở miễn cưỡng tiêu diệt một đoạn lẽ ra phát sinh dấu ấn.

Chỉ là, cuối cùng nó dừng lại, chỉ hủy diệt rồi đầu mối không gian, chưa từng chân chính để Thạch Hạo lãng quên.

"Ta cũng bắt đầu hoài nghi nhân sinh rồi!" Thạch Hạo trầm mặc thời gian rất lâu, làm ra như vậy than nhẹ.

Hắn đang hoài nghi, có phải là một đoạn nhân sinh có thể sửa, có phải là ở không biết năm tháng, có người làm như vậy quá, xóa đi hiện nay người nội tâm một số dấu ấn.

Nếu là như vậy, đương đại người có phải là sống ở hồ đồ bên trong, sống ở người khác sửa thế giới?

Hắn đau cả đầu, cảm giác rất phức tạp.

Này không phải tùy ý suy đoán, mà là bởi vì đã từng tiến vào thế giới

kia, nhìn thấy Bất Hủ Sơn hậu, hắn nghĩ tới rồi rất nhiều.

Liền cái kia ròng rã một thế giới sinh linh, đều cho rằng bên này người là ma quỷ, xâm chiếm quê hương của bọn họ, không đồng ý Tiên cổ kỷ nguyên bị táng đi lời giải thích.

Còn có so với này chuyện càng đáng sợ sao?

Ròng rã một giới a, tất cả mọi người cũng như này, năm đó trong lòng bọn họ dấu ấn, có phải là bị chém liểng xiểng?!

Cuộc sống như thế thật đáng sợ!

Cao thủ như vậy quá vô tình, liền chuyện như vậy đều làm được ra!

"Tạm biệt!"

Cái kia đỉnh chấn động, kích nứt hư không, đem Thạch Hạo từ vùng không gian này đưa ra ngoài, trở về đến chân chính thế giới bên ngoài bên trong.

Tạm biệt hai chữ là nó cuối cùng lời nói.

Thạch Hạo có một loại cảm giác, lại gặp lại không biết là cái gì thời đại sau đó, có lẽ phải rất lâu, hơi một tí đến ngàn năm, vạn năm, thậm chí vạn cổ!

"Tạm biệt." Thạch Hạo khẽ nói, phun ra như vậy hai chữ, hắn trở về, có chút hoảng hốt, có có loại cảm giác không thật, trải qua tất cả để hắn đờ ra.

Hai chữ sau, cũng không thoải mái, trong lòng hắn rất là trầm trọng, hiểu rõ càng nhiều càng có một loại nghẹt thở cảm.

Hắn biết, đại thời đại đến rồi, biến cục nhất định phải mở ra, ai cũng ngăn cản không được.

Những Bất Hủ đó giả, mạnh như thế nào, có bao nhiêu người, làm sao đi

đối kháng?

Bọn họ đã từng chôn xuống toàn bộ Tiên cổ, cho tới bây giờ ai cùng so tài?

"Chỉ mong những này Bất Hủ giả chỉ là năm đó đám kia người đời sau, từ lâu thay đổi một đời lại một đời người." Thạch Hạo nói rằng.

Nếu không, nếu như vẫn là trên một kỷ nguyên địch thủ, chỉ vừa tưởng tượng cũng làm người ta hô hấp đều muốn đình chỉ, như thế tháng năm dài đằng đẵng sau khi đi qua, tu vi của bọn họ nhất định sẽ tinh tiến, sẽ đạt tới thế nào kinh khủng hơn độ cao?!

Tối tăm trên mặt đất, bạch cốt liên miên, nơi này hoàn toàn tĩnh mịch, Thạch Hạo trở về, bây giờ hẳn là còn ở Đế Thành bên trong một cái nào đó khối bên trong khu vực.

Chỉ là, mấy tháng trôi qua, ba đại cường giả hẳn là từ lâu rời đi, mang theo những thiên tài đó, trở về Vô Lượng Thiên, đi tới Thiên Thần thư viện.

Thạch Hạo có chút tiếc nuối, hắn hơn nửa bỏ qua.

Không tên mất tích mấy tháng lâu dài, ai còn sẽ chờ hắn.

Nơi đây yên tĩnh, không có ánh sáng, chỉ có chiến tử ở đây anh linh xương khô.

Thạch Hạo cất bước, hắn phải nghĩ biện pháp đi ra ngoài, nếu không chắc chắn sẽ bị vây chết ở chỗ này.

Đột nhiên, một đạo mạnh mẽ thần niệm quét tới, dường như một thanh kiếm sắc, quả thực muốn xé ra người thân thể, để Thạch Hạo sắc mặt trắng bệch, cả người ầm một tiếng bay ra ngoài.

Hắn gặp một nguồn sức mạnh, dường như một ngọn núi lớn tạp trên người hắn.

Thân thể đau nhức còn nói được, thế nhưng thần hồn sôi trào mới là khó nhịn, người kia rất vô tình, suýt nữa nguyên thần của hắn phá tan, suýt chút nữa tạo thành trọng thương.

Thạch Hạo đã tu đến Thánh Tế cảnh, sức chiến đấu sánh vai Thiên Thần, cũng coi như là một phương cao thủ, nhưng là ở này đám nhân vật trước mặt còn chưa đủ xem.

Hiểu rõ càng nhiều, hắn càng ngày càng hiện, tu vi còn thiếu nhiều lắm, trên thực tế đến bây giờ này một cái hoàn cảnh, hắn mới xem như là mới vừa cất bước, bởi vì tương lai kẻ địch quá mạnh mẽ rồi!

Một bóng người bay tới, trên người mặc rộng lớn trang phục màu xám, bay phần phật, hắn xem ra rất trẻ trung, tối thiểu dung mạo trên là như vậy, sắc mặt trắng bệch, như là rất lâu chưa từng thấy Thái Dương, một đôi mắt rất thâm thúy, dường như bầu trời đêm.

Thạch Hạo biết, người này nhìn tuổi trẻ, thế nhưng sống quá là năm tháng tuyệt đối dài đằng đẵng, là một cái tiền bối cao thủ.

Bởi vì, hắn tin chắc, bạn cùng lứa tuổi bên trong không người nào có thể như vậy dựa vào một đạo thần niệm đem hắn đánh bay, suýt nữa trọng thương.

"Ngươi... Mấy tháng này đi nơi nào?"

Người này mở miệng, không vấn danh tự, không hỏi lai lịch, tới liền như vậy trực tiếp, rất hiển nhiên hắn biết thân phận của Thạch Hạo.

"Tiến vào hoàn toàn u ám không gian." Thạch Hạo nói rằng.

"Chuyện cười, nơi này là Đế Thành, tuy rằng không phải trung tâm thành, chỉ là ngoại thành bên trong hoang vu, nhưng chính là như vậy, ngươi cũng không có thực lực mở ra một vùng không gian." Người đến nói rằng, lạnh như băng, không coi là bao nhiêu thân mật.

"Trước đó bối cảm thấy ta nên ở nơi nào?" Thạch Hạo hỏi, trong lòng hắn thoáng có một luồng hỏa, mới đi ra mà thôi, liền bị người ối chao tương bức, mới vừa rồi còn suýt nữa bị thương nặng.

Này một phản hỏi, để người đến trầm mặc, rất rõ ràng Thạch Hạo tiến vào một vùng không gian bên trong, nếu không làm sao lập tức liền biến mất mấy tháng.

Ba đại cường giả từng chăm chú tìm kiếm quá, kết quả phát hiện hắn biến mất khỏi thế gian, dù như thế nào cũng tìm không được.

"Ngươi tại sao hiện tại mới trở về?" Này áo bào tro "Người trẻ tuổi" hỏi, ánh mắt lạnh lẽo, như hai cái hàn đàm giống như.

Thạch Hạo lý giải, dù sao đây là Đế Thành, là thế gian nơi quan trọng nhất một trong, trấn thủ vào đề Hoang, không thể sai sót.

Hắn bình tĩnh đáp lại nói: "Không cách nào thoát vây, mãi đến tận không gian kia không tên mở ra, ta mới đi ra."

"Có đúng không, ta không quá tin tưởng, để ta tìm tòi ngươi Nguyên Thần thử một chút xem." Người này nói rằng.

Thạch Hạo lúc này liền biến sắc, bình thường người làm sao khả năng làm chuyện như vậy.

Đối với tu sĩ tới nói, trừ phi là kẻ thù, không phải vậy tuyệt đối không thể có sưu Nguyên Thần nói chuyện, bởi vì này không riêng là một loại thất bại, càng là sỉ nhục.

"Tiền bối, ngươi ta không phải kẻ địch, ngươi làm như vậy bằng là ở nhục nhã ta." Thạch Hạo nói rằng.

"Nhục nhã?" Người áo bào tro nở nụ cười, có chút khinh bỉ, tuổi trẻ mà thiếu hụt huyết sắc trên mặt mang theo ý lạnh, hiển nhiên hắn không đem Thạch Hạo lời nói để ở trong lòng, bởi vì song phương chênh lệch quá lớn,

không phải một cấp độ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1073: Làm Nhục

"Ngươi có cái gì đáng giá ta nhục nhã?" Trên mặt hắn mang theo lãnh đạm, như vậy nói bổ sung, nhìn Thạch Hạo.

Thạch Hạo không nói lời nào, đến cái này mức, còn có cái gì có thể nói, người này rõ ràng thiếu hụt thiện ý.

Đồng thời, trong lòng hắn thở dài, lại có một người như vậy ở chỗ này chờ hắn.

Phải biết, có thể xuất hiện ở chỗ này tuyệt đối không phải bình thường cường giả, nhưng là nhưng có chút nhằm vào hắn, không cần nghĩ cũng biết con đường phía trước lờ mờ, tràn đầy chông gai.

Trên thực tế, Thạch Hạo đã làm dự tính xấu nhất, có lẽ sẽ trực tiếp chết đi ở đây đi. Thế nhưng, hắn không cam lòng!

"Ngươi ở cừu thị ta? Ngươi loại kia mục chỉ nhìn ta!" Người áo bào tro này lạnh giọng nói rằng, tuổi trẻ bàng trên càng thêm băng hàn, nhìn chằm chằm Thạch Hạo hai mắt.

"Đại loạn sắp nổi lên, ngươi ta đều là vùng thế giới này người, không tính là sinh tử địch, mà ngươi loại này thành tựu, đúng là ở nhục ta, ta sẽ không thỏa hiệp!"

Thạch Hạo nói rằng, như vậy sưu nguyên thần của hắn dấu ấn, hắn đem không có bí mật gì có thể nói, càng không có bất kỳ tôn nghiêm nào.

"Một cái Thánh Tế cảnh tiểu tu sĩ nơi nào đến nói nhảm nhiều như vậy, chính là chân chính Thiên Thần ở trước mặt ta cũng bé ngoan nghe lời, ta sưu ngươi dấu ấn làm sao?!" Người áo bào tro nói rằng, dò ra chỉ tay, trực

tiếp lấy hành chuyển động, hướng về Thạch Hạo mi tâm điểm đi.

Thời khắc này, Thạch Hạo gân cốt sắp nứt, thần thức sắp sụp, không cách nào đối kháng.

Hắn có khả năng làm chính là bính lấy hết tất cả khí lực, dù cho tan xương nát thịt, bởi vì chuyện này thực sự là khinh người quá đáng, không cách nào thỏa hiệp!

Nếu là chân chính kẻ địch đối với hắn như vậy, hắn không lời nào để nói, có thể đây rõ ràng là kỷ phe nhân mã.

Đương nhiên, hắn hiện tại đã coi người cường giả này là kẻ địch, dù cho người này đối với ngày sau đại loạn có tác dụng trọng yếu, dù cho người này là Đế Thành người bảo vệ này một, hắn cũng không tiếp thu rồi!

Ở trong mắt hắn ở trong lòng hắn, từ giờ khắc này, người này là địch thủ, sẽ không là cái khác!

Ầm!

Thạch Hạo nhẫn nhịn đau nhức, dùng hết hết thảy, để cùng Lôi Đế có quan hệ chiến y hiện lên bên ngoài thân ở ngoài đồng thời cầm trong tay Vạn Linh Đồ, đối kháng này uy áp mênh mông, không muốn thật bị sưu thần hồn.

Hơn nữa, Thạch Hạo trong một cái tay khác xuất hiện Nghịch Long Lân, tuy rằng rất gian nan, nhưng vẫn là hướng về người này đâm tới!

Ngoài ý muốn, lần này không phải Vạn Linh Đồ còn có Nghịch Long Lân trước tiên thức tỉnh, mà là cùng Lôi Đế có quan hệ chiến y, leng keng vang vọng, thần quang vạn tầng.

Thời khắc này giáp trụ run run, như một mảnh lại một mảnh vẩy cá mở ra, phát sinh ánh sáng lóa mắt, vang vọng boong boong.

Nguyên bản nó tràn đầy rỉ sét, nhưng hiện tại toàn thể óng ánh, do lờ mờ

đến óng ánh, phát sinh biến hoá kinh người.

Đương nhiên, giáp trụ tổn hại, mặt trên có rất nhiều lỗ thủng lớn, đây là không cách nào che giấu.

"Ân Lôi Đế giáp trụ?" Người áo bào tro này biến sắc, đầu ngón tay kia đều sắp gần kề Thạch Hạo xương trán, nhưng lại miễn cưỡng ngừng lại.

Này giáp trụ phát sáng dường như ngọc thạch, dường như sí diễm, càng ngày càng siêu phàm, ở mạnh mẽ chèn ép xuống, bùng nổ ra làm người khiếp sợ chùm sáng cùng khí tức.

"Ta rất đáng ghét bị người khác hạn chế, cái này chiến y xác thực ghê gớm, có vô tận huy hoàng cùng truyền kỳ nhưng là lấy nó đến đối kháng ta, đây là một loại sai lầm, ta sẽ không thu tay lại!"

Người áo bào tro sắc mặt chuyển lạnh tuy rằng thật bất ngờ, rất giật mình thế nhưng lúc này hắn quanh năm thiếu hụt huyết sắc trên mặt xuất hiện một luồng tức giận, cố ý muốn ra tay với Thạch Hạo, thăm dò thần thức.

Bàn tay hạ xuống, áp lực lớn lao, quả thực muốn nát tan nhật nguyệt sơn hà.

Này giáp trụ dâng lên ráng lành, chống đối cái kia chỉ tay!

Thạch Hạo hai mắt như dao đâm người, trong lòng hắn sóng dữ ngập trời, đối phương coi là thật là trắng trợn không kiêng dè, cố tình làm bậy, hắn rõ ràng là người bị hại, chỉ có điều phản kháng mà thôi, nhưng làm cho đối phương phát lên đến lửa giận, phảng phất Thạch Hạo trời sinh liền hẳn là nhẫn nhục chịu đựng giống như vậy, hơi hơi có chống lại chính là tội lớn.

Chiến y vang lên kèn kẹt, bởi vì hết thảy giáp trụ mảnh kim loại đều đang run rẩy, dựng lên hừng hực thần hà, ngăn cản cái tay kia.

Bất quá, này chung quy là một cái tàn giáp, ở hắn mặt trên có rất nhiều

lỗ thủng lớn, đây là sự thiếu sót chết người.

Người áo bào tro chỉ tay bao trùm dưới, xuyên thấu qua một cái lỗ thủng, liền muốn rút lấy Thạch Hạo ký ức, thần lạnh lẽo cực kỳ.

Nhưng mà, bất ngờ lần thứ hai phát sinh, cũng chính bởi vì giáp trụ trên những này lỗ thủng tồn tại, để này giáp không phải bình thường, lỗ thủng bên trong phát sinh thần bí gợn sóng, hóa thành khủng bố vòng xoáy, kịch liệt xung kích.

Đồng thời, vào đúng lúc này, giáp trụ màu sắc thay đổi, từ óng ánh dĩ nhiên từ từ hướng về hắc ám quá độ, thâm thúy đáng sợ, lạnh lẽo kinh người, cũng thả ra một luồng siêu tuyệt khí tức.

Cái kia ngón tay tuy rằng hạ xuống, thế nhưng chưa từng đánh tan Thạch Hạo mi tâm, bị màu đen giáp trụ cản trở, bị một luồng khí tức mạnh mẽ chặn lại.

Chấn động kịch liệt, lấy nơi này làm trung tâm hướng về bốn phương tám hướng bao phủ, dường như một viên vẫn tinh đập vào đại dương, bọt nước nộ sôi, bao phủ Cửu Thiên Thập Địa dưới.

"Lôi Đế chiến y, lại một lần chuyển hướng hắc ám, bị người miễn cưỡng bức bách đến đây!"

Xa xa, có người mở miệng, trong thanh âm mang theo phẫn nộ, càng có một loại bất đắc dĩ, còn có một loại sát ý.

"Ầm!"

Có người đến rồi, một quyền oanh đến, tốc độ quá nhanh, quả thực không thấy rõ bóng người, dường như điều động thời gian, từ cái kia quá khứ đột nhiên giết tới đương đại, xuất hiện ở chỗ này.

"Ầm!"

Rốt cục, ra tay với Thạch Hạo áo bào tro nam tử, trên mặt tràn ngập chần chờ, hắn thu tay lại, đi đối kháng này đột nhiên đi tới một quyền, hai người ánh lửa tung toé, phù văn ngút trời.

Nếu không có có Lôi Đế chiến y, Thạch Hạo lúc này tuyệt đối bị loại này dư âm nát tan, hóa thành bột mịn.

Dù vậy, hắn cũng có thể cảm giác được cái kia thịnh liệt chiến y, cùng với như bẻ cành khô chiến đấu dư âm, thật sự quá mức khủng bố.

Đùng!

Hai quyền giao kích, dường như Thái Dương nổ tung, trong nháy mắt rọi sáng mảnh này tối tăm thiên địa, so với ban ngày còn có lượng.

Trên đất, các loại xương khô bay lên, sau đó nổ tung, hóa thành tuyết bạch sắc bột phấn, như vung lên sa, lại dường như tuyết bọt đang bay tung tóe.

Đồng thời, trên mặt đất có trận văn hiện lên, một đạo lại một đạo, cầm cố đại địa, trấn áp hư không, khiến cho chúng nó cuối cùng đều khép lại, không thể tan vỡ.

Đồng thời, người đến một con tay áo giương ra, giúp Thạch Hạo hóa giải tình thế nguy cấp, sợ hắn ở loại này chiến đấu sóng lớn bên trong tan xương nát thịt.

"Hắn có phục sinh Lôi Đế chiến y, ngươi tạm thời không cần lo lắng, hắn không chết được." Áo bào tro nam tử nói rằng, tuổi trẻ bàng trên tràn ngập phức tạp.

"Ngươi còn có mặt mũi nói Lôi Đế chiến y, chưa từng nhìn thấy sao, nó đen kịt như mực, lại một lần là ở Đế Thành, khiến cho nó muốn rơi vào trong bóng tối!" Người đến trách mắng.

Ở này Đế Thành bên trong, Lôi Đế chiến y như là bị kích thích, khí tức

bàng bạc, thần uy cuồn cuộn, bảo vệ Thạch Hạo, đồng thời cũng có một loại khí tức hắc ám muốn ăn mòn hắn.

"A..."

Cuối cùng, hắn không nhịn được hét dài một tiếng, bắt đầu ra tay, hướng về người áo bào tro kia đánh tới.

Bởi vì trong lòng có phẫn, cũng bởi vì cái này chiến y đang run rẩy, như là cũng có một luồng ý chí, muốn với hắn dung hợp, hóa thành một thể, đều mang theo một luồng oán khí, về phía trước đánh giết.

"Ngươi còn dám động thủ với ta!" Cái kia áo bào tro nam tử hai mắt lạnh lẽo, giơ tay liền hướng trước đánh tới.

"Ngươi muốn triệt để để Lôi Đế chiến y rơi vào trong bóng tối sao?" Tên còn lại ngăn cản, lớn tiếng quát lớn

"Ngươi nhìn thấy không, một cái tiểu tu sĩ, liền tiến vào Đế Thành tư cách đều không có, nhưng dám động thủ với ta, không trừng phạt có thể nào hành." Áo bào tro nam tử nói rằng.

Quả đấm của hắn tuy rằng bị chặn lại rồi, thế nhưng thân thể phát sáng, dung hợp thành một mảnh cốt văn, hướng về Thạch Hạo phóng đi.

"Ầm!"

Như vậy sóng gợn đụng vào nhau, hình thành một luồng như đại dương chập trùng gợn sóng, đồng thời truyền ra kịch liệt tiếng nổ vang rền.

Thạch Hạo chiến huyết sôi trào, Lôi Đế chiến y thì lại đen kịt như mực, để hai mắt của hắn đều muốn xâm nhuộm thành hai cái hố đen, càng ngày càng đáng sợ cực kỳ.

Bất quá, mạnh mẽ như vậy xung kích, Thạch Hạo vẫn chưa có tử kiếp, chặn lại rồi đối phương cốt văn.

"Dừng tay!" Tên còn lại quát lên, điên cuồng công kích áo bào tro nam tử, nói: "Năm đó, cũng là bởi vì ở Đế Thành bên trong phát sinh thiên đại oan khuất, dẫn đến tổn hại Lôi Đế chiến y ý chí bất bình, tiến hành đối kháng, hầu như rơi vào trong bóng tối. Bây giờ, nếu như bởi vì một mình ngươi khư khư cố chấp, bức bảo y hóa thành Hắc Ám Thần giáp, mang theo một thiên tài lần thứ hai rời đi, tương lai ngươi đam chịu nổi trách nhiệm sao?!"

Đùng!

Đang quát tháo trong tiếng, người này cùng áo bào tro nam tử giao thủ lần nữa, kịch liệt cực kỳ.

Thạch Hạo tuy rằng bị khí tức hắc ám ăn mòn, thế nhưng còn không có gì đáng ngại, nghe rõ ràng, xem rõ ràng, trong lòng sóng lớn mãnh liệt, năm đó thì có quá tương tự chuyện bất bình sao?

Nghĩ đến so với hắn này nghiêm trọng hơn nhiều lần, miễn cưỡng bức phản một chút người, dẫn đến Lôi Đế chiến y hắc ám hóa, lưu lạc ở bên ngoài.

"Một cái tiểu tu sĩ mà thôi, bắt hắn, quay đầu lại chúng ta cùng nhau tế luyện này y, giải quyết hết thảy phiền phức." Áo bào tro nam tử nói rằng.

"Gia Đức, ngươi không muốn khư khư cố chấp, xảy ra vấn đề, ngươi đam không chịu nổi!" Tên còn lại quát lên.

Lúc này, Thạch Hạo ngược lại như là một cái bẫy người ngoài, không nói một lời, đứng ở cách đó không xa, nhìn bọn họ ác chiến.

"Ta có cái gì có thể không chịu trách nhiệm nổi, không phải là một cái Thánh Tế cảnh tu sĩ sao, tính là gì, nếu như đúng là một vị Đại Đế ta cũng nhận!" Áo bào tro nam tử Gia Đức nói rằng.

"Gia Đức, đạo tâm của ngươi gặp sự cố, lại nhân một ít ngoại vật cùng việc vặt vãnh mà để ình thất thố, ngươi đây là tẩu hỏa nhập ma điềm báo."

Tên còn lại quát lên.

Áo bào tro nam tử Gia Đức, nghe vậy sau cười gằn, thủ hạ động tác càng có thể sắp rồi.

"Gia Đức, ngươi đến từ Vô Lượng Thiên, chỉ vì thấy mấy tiểu bối bị thiếu niên ở trước mắt áp chế, ngươi liền lòng sinh bất mãn sao, có ý định nhằm vào?" Người kia tiếp tục uống nói.

"Ngươi ở nói lung tung cái gì, ta chỉ là ở tận chức trách, hắn dù sao biến mất rồi mấy tháng, không thể không nghiêm tra!" Áo bào tro nam tử lạnh lùng nói.

"Ầm!"

Rung bần bật truyền đến, bọn họ liên tiếp đối kháng, cốt văn đan dệt, thần quang chiếu khắp, khu vực này cực kỳ sáng sủa, trước sau cũng sẽ không tiếp tục ảm đạm xuống.

"Hai người các ngươi ra tay như thế, còn thể thống gì, không biết xấu hổ cùng xấu hổ sao, người mình đi đầu tàn sát lên!" Vào thời khắc này, xa xa có người một tiếng gào to.

Rất rõ ràng, phát sinh tiếng quát nhân thân phân rất cao, không phải bình thường, rốt cục để áo bào tro nam tử kiêng kỵ, giữa hai người chiến đấu trì hoãn, sau đó ngừng lại.

"Trở về thành!" Người kia lần thứ hai phát sinh thanh âm lạnh như băng, có chút già nua, nhưng uy nghiêm càng tăng lên.

Gia Đức không nói lời nào, liếc mắt nhìn Thạch Hạo, sau đó xoay người, hướng về Đế Thành chân chính hạt nhân thành phóng đi, một cái chớp mắt đã không thấy tăm hơi.

"Đi thôi."

Tên còn lại vỗ vỗ Thạch Hạo bả vai, cũng mang theo hắn cùng đi tới.

Mảnh này địa vực rất bao la, căn bản không biết có bao nhiêu vạn dặm, nếu như là bình thường cao thủ tới đây, quả thực như là ở vượt qua bầu trời, khó có thể đến phần cuối.

Trên thực tế là, này thật sự cùng độ vũ trụ không khác nhau lớn bao nhiêu, ở trên đường, có thể nhìn thấy một viên lại một viên tinh hài, chia năm xẻ bảy, xuất hiện ở trên mặt.

Đến, tới gần cự thành!

Đây là bên trong thành, cũng là Đế Thành chân chính hạt nhân bộ phận.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1074: Đế Thành Bên Trong

Thành này rất lớn, cùng ngoại thành giống như vậy, đều là do ngôi sao xây mà thành, mà lại có nhật nguyệt ngang trời, rất nhiều đại tinh ầm ầm chuyển động, ở ngoài thành trôi nổi.

Mênh mông vô biên, nhân gian đệ nhất thành!

Tối thiểu, đây là Thạch Hạo hiện nay xem đại to lớn nhất thành trì, chọc vào thương vũ bên trong.

Bất quá, hắn hiện tại không cái gì tâm tình cảm khái loại này bao la, bị cái kia Gia Đức nhằm vào, trong lòng có một luồng hỏa, có một loại nộ, càng có một loại uất ức.

Đối phương cái kia thuần túy là lấy thế đè người, không tên nhục nhã.

Trên người hắn Lôi Đế giáp trụ còn đang phát sáng, bất quá nhưng là ô quang, toàn thân như mực, liền Thạch Hạo tâm đều phảng phất bị nhuộm dần, có chút khí tức lạnh như băng.

Lần này, bọn họ lúc vào thành như trước phí đi một phen công phu, dựa vào một người căn bản không thể đi vào, Gia Đức còn có Thạch Hạo bên người người kia đồng thời lấy ra một khối cốt, mà lại trong thành có người cũng lấy ra một khối, dung hợp lại cùng nhau, hóa thành trận đài, đem bọn họ tiếp dẫn tiến vào.

Mênh mông cự thành, Mãng Hoang khí tức đập vào mặt.

Thẳng đến lúc này, Thạch Hạo mới tỉnh ngộ, hắn tiến vào Đế Thành nơi quan trọng nhất!

Này không phải là ngoại thành, đây là ký kết Thái cổ Minh Ước mới có thể đi tới địa phương, bên trong người... Lại để hắn đi vào.

Trên thực tế, ngoại giới vẫn đang hoài nghi, này bên trong trong thành còn sót lại vài tên cao thủ, là còn có hay không sống sót cổ lão tồn tại, bởi vì tất cả đều không biết, trong này âm u đầy tử khí, ngoại giới nhận biết không tới.

Mà ngay khi hôm nay, Thạch Hạo lại may mắn đặt chân, như vậy đi vào rồi!

Thành thật sự quá to lớn, mặc dù đi vào, Thạch Hạo cũng cảm thấy dường như một con kiến tiến vào Thiên Đế cung điện giống như, không thấy rõ chân chính trong thành tráng lệ kỳ cảnh.

Chỉ có mở Thiên mục thì, mới có thể nhòm ngó một góc nhỏ.

Cái kia trong hư không, một vầng lại một vầng Ngân hà ngang trời, tất cả đều chảy ở trong thành, còn có Đế tinh ở chuyển động. Vương xuống đáng sợ hào quang.

Dù vậy, cũng khó có thể rọi sáng chỉnh tòa thành trì, rất nhiều nơi đều ở trong bóng tối, có tảng lớn bóng tối.

Nơi này như trước yên tĩnh, Thạch Hạo ở mờ tối tìm kiếm, hy vọng có thể nhìn thấy Đế Thành bên trong cao thủ, bọn họ đến cùng hình dáng gì.

Thái cổ sáu đại Thiên nhân bên trong ở vị cuối cùng đây, hắn hẳn là đến rồi. Bây giờ ở nơi nào?

Diệp khuynh tiên đây, lại ở phương nào? Cô gái này cho Thạch Hạo lưu lại quá ấn tượng sâu sắc.

Chỉ là nơi này dị thường yên tĩnh. Như là một tòa thành chết, không hề có một chút tiếng động.

Thạch Hạo theo đi về phía trước, rất chấn động, trên đất có một viên lại một viên đại tinh, này không phải là luyện hóa, mà là chân chính đường kính mấy ngàn dặm, mấy vạn dặm ngôi sao.

Chúng nó là từ vực ngoại bị chém xuống đến, đem trên mặt đất đập ra một cái lại một cái hố sâu, thế nhưng lẫn nhau đều chưa từng hủy diệt, nhân trận văn mà bảo tồn lại.

Đại tinh không nát tan. Mặt đất không đổ nát.

Thạch Hạo đờ ra, theo như vậy một viên lại một viên đại tinh ngang dọc trên mặt đất, đi qua thì cảm giác được một loại hoang vu, cũng cảm nhận được một loại nguyên thủy, còn có một loại vô hình bàng bạc mạnh mẽ.

Rất nhanh, Thạch Hạo nhìn thấy một chút kiến trúc. Những kia đều nổi bồng bềnh giữa không trung, đi kèm vỡ vụn ngôi sao, còn có hủy diệt Ngân hà.

Những kia kiến trúc vô cùng to lớn, vừa nhìn chính là vô tận năm tháng trước đây kết quả, cũng không người ở lại.

Trong thành còn sót lại bao nhiêu người?

Đây là Thạch Hạo nghi vấn, hắn rốt cục đi vào, đến nơi quan trọng nhất, nhưng là nhưng không có nhìn thấy những kia tưởng tượng vô thượng cao thủ.

Bên người chỉ có chỉ có hai người, một người trong đó còn nhằm vào hắn, những người khác đâu?

"Đến rồi!" Bỗng nhiên. Có người mở miệng, ở ven đường.

Tối tăm địa vực, trên một tảng đá lớn, có một ông già ngồi xếp bằng.

Hướng về xa xa nhìn tới, còn có những người khác, có ngồi xếp bằng đại tinh trên, có ngồi ở trên tảng đá, từng cái từng cái như là tịch diệt, không hề

có một chút thanh âm.

Những người này trang phục cổ lão. Chủng tộc không giống, lẫn nhau không giao lưu, cách rất xa nhau, các nơi một phương.

Trong đó mấy người trên người, bụi trần rất dầy, cũng không biết bao nhiêu vạn năm chưa từng nhúc nhích một thoáng, cùng mặt đất kia, đá tảng các loại (chờ) đều ngưng kết thành một thể.

Càng có khuếch đại giả, một cái người khổng lồ bị bụi bặm nhấn chìm, ở phía trên đầu. Có một cái hung cầm sào, trở thành một chỉ ác điểu nơi nghỉ chân.

Nhìn những cảnh tượng này. Thạch Hạo cảm thấy như là mở ra một tấm cổ lão bức tranh, hiển lộ hết loang lổ năm tháng vết tích, có một loại lịch sử dày nặng khí tức phả vào mặt.

"Lôi Đế giáp trụ, lại một lần trở về, nhưng là nhưng ở hướng về hắc ám tới gần." Trước hết nhìn thấy người lão giả kia mở mắt ra, nói như vậy nói.

Tiếng nói của hắn rất kỳ lạ, là một loại cổ ngữ, trên thực tế Thạch Hạo nghe không hiểu, nhưng thần niệm cũng ở truyền âm, vì vậy có thể hiểu được ý nghĩa.

Này không phải ba ngàn đạo châu tu sĩ, đến từ phương xa.

Thời khắc này, Thạch Hạo rõ ràng, toà này Đế Thành rất quan trọng, Cửu Thiên Thập Địa, cái khác cổ giới đều phái có nhân mã đóng tại này.

"Gia Đức, ngươi tu hành xảy ra vấn đề, đến ngươi cảnh giới cỡ này, căn bản sẽ không nhân ngoại vật mà động căn bản tâm, cẩn thận, không nên chết đi."

Ông lão nói rằng, hắn tóc bạc áo choàng, xem lên tuổi tác rất lớn, ** nửa người trên, thể phách rất rắn chắc, ở bên người bày đặt một cây nanh sói đại bổng.

"Ta làm sao sẽ tẩu hỏa nhập ma, bây giờ chính ở vào thời kỳ cường thịnh, mới vừa mới bất quá là muốn sưu người này Nguyên Thần mà thôi, tham tìm hiểu ngọn ngành." Gia Đức đáp lại.

"Người trẻ tuổi, ngươi đến tột cùng đi nơi nào?" Ông lão mở miệng, hỏi dò Thạch Hạo.

Thạch Hạo không muốn nói, bởi vì sẽ dính dáng đến chiếc kia đỉnh, nhưng cũng không muốn ẩn giấu lệnh một thế giới sự tình.

Hắn nhíu mày nói: "Ta xác thực bất ngờ tiến vào một chỗ không gian, ở nơi đó nhìn thấy rất nhiều tranh khắc đá, ghi lại một thế giới thần bí, nơi đó có một toà Bất Hủ sơn..."

Hắn chậm rãi nói đến, đem chính mình trải qua chứng kiến, đã biến thành khắc đá trên ghi chép, nói cho những người này.

"Vậy ngươi vừa nãy tại sao không nói!?" Gia Đức quát hỏi, sắc mặt âm trầm, ánh mắt càng ngày càng lạnh lẽo âm trầm.

"Ngươi nhằm vào ta, có tất phải nói cho ngươi sao?" Thạch Hạo nói rằng.

"Ngươi... Nói bất tận hoàn chỉnh, khẳng định còn có ẩn giấu, đợi ta tìm hiểu ngọn ngành!" Áo bào tro nam tử Gia Đức nói rằng, muốn lần thứ hai tiến lên, dò ra bàn tay, phóng thích khí thế khủng bố.

"Ngay ở trước mặt nhiều người như vậy trước mặt, ở một ít vô thượng cường giả trước mắt, ngươi cũng làm việc như thế, làm nhục ta?" Thạch Hạo quát lên.

"Một mình ngươi nho nhỏ Thánh Tế cảnh tu sĩ, cũng dám như vậy chỉ trích ta, sưu óc ngươi, hiểu rõ tất cả, là vì là sau đó đại chiến làm chuẩn bị, không phải vậy bằng loại người như ngươi, còn không tư cách mời ta động thủ!" Gia Đức khiển trách.

Thạch Hạo phẫn nộ, đây chính là lấy thế đè người. Đối phương mạnh hơn hắn, ngay cả nói chuyện cũng là như thế bá đạo, không hề che giấu chút nào khinh bỉ.

"Gia Đức, ngươi quá đáng, muốn bức bách Lôi Đế chiến y rơi vào trong bóng tối sao, muốn ột vị thiên tài xoay người tìm đến phía kẻ địch sao?" Ông lão mở miệng.

"Lôi Đế chiến y, chúng ta cùng nhau luyện hóa là có thể, một cái nho nhỏ Thánh Tế cảnh tu sĩ còn không đáng ngã kính trọng. Để ta bó tay bó chân, sưu hắn biển ý thức thì lại làm sao?" Gia Đức nói rằng.

Lúc này. Xa xa một ít trên tảng đá lớn, một ít nằm ngang ở trên đất đại tinh trên, có vài tên tu sĩ mở mắt ra, dường như tiền sử khủng long, làm người ta sợ hãi.

"Làm càn, ngươi quả nhiên tẩu hỏa nhập ma." Ông lão kia đằng đứng lên.

Mà lại, đúng vào lúc này, hắn làm một động tác, ra ngoài ở đây mấy người dự liệu. Xoay chuyển lòng bàn tay, hướng về Gia Đức phiến đi.

Gia Đức biến sắc, hắn rất mạnh, có thể tiến vào Đế Thành tuyệt đối là một phương Chí Cường giả, hắn nhanh chóng tránh né, thay hình đổi vị.

Thế nhưng. Bộp một tiếng, hắn vẫn bị rút trúng, không có tránh được đòn đánh này.

Tay của ông lão chưởng, tát vào mặt hắn, tiếng vang lanh lảnh, lực đạo rất lớn, mạnh như người này cũng không có có thể né qua, cả người thân thể bay ngang mà lên, mang theo tảng lớn dòng máu.

Không ai từng nghĩ tới, ông lão thẳng thắn như vậy. Trực tiếp một cái tát mạnh úp xuống, đem một vị Chí Cường giả đánh bay, lực đạo trầm trọng.

Thạch Hạo trái tim đập thình thịch, đây là sức mạnh cỡ nào, đem một vị

cao thủ như vậy đánh bay, bất quá tâm tình của hắn nhưng là dị thường khoan khoái, có loại ra ác khí cảm giác.

"Ngươi..." Gia Đức sinh nộ, ổn định thân hình, cố định ở trong hư không. Trợn mắt nhìn.

Cường đại như hắn, bao nhiêu năm không có trải nghiệm như thế này, lại bị người giật một cái tát, này đã xem như là một loại nhục nhã.

"Chỉ là một cái tiểu tu sĩ, đáng giá như ngươi vậy động thủ?!" Hắn nổi giận, ở đây rống to, để một số người khác cũng mở mắt ra.

"Ngươi cũng cảm giác được phẫn nộ rồi sao, vừa mới ngươi bức ép, ức hiếp một cái tiểu tu sĩ thì, hắn cũng là cái cảm giác này." Ông lão nói rằng.

"Hắn làm sao có thể so với ta!?" Gia Đức gào thét.

"Ngươi làm sao có thể so với ta?" Ông lão dương tay. Bộp một tiếng, lại một lần nữa tát vào mặt hắn. Đem hắn đánh bay ngang ra ngoài, ầm một tiếng va nát trên mặt đất một ngôi sao.

Gia Đức gào thét, quả thực điên cuồng hơn.

"Ngươi gần nhất tìm hiểu hóa ma **, tâm tình xảy ra vấn đề lớn, còn không cảnh giác sao, nếu không, có chết đi nguy hiểm!" Ông lão quát lên.

"Nói bậy, này không phải tâm tình vấn đề, ta không việc gì. Thăm dò một cái tiểu tu sĩ Nguyên Thần, ta không cảm thấy có lỗi!" Hắn không cam lòng gào thét.

"Ngươi phải biết, hắn thành tựu tương lai sẽ không ở ngươi bên dưới, mà ngươi loại này thành tựu, nhưng khả năng đem ép về phía Bất Hủ một mạch!" Ông lão lần này nói xong, không phải luân lòng bàn tay, mà là trực tiếp nhấc lên nanh sói đại bổng.

"Ầm!"

Cứ việc Gia Đức ra tay rồi, mà lại điên cuồng đối kháng, thế nhưng căn bản vô dụng, không ngăn được ông lão cái kia binh khí.

Lang nha bổng đập xuống, đem bảo thuật đánh tan, đem cốt văn tiêu diệt, dường như tiền sử tiên sơn hạ xuống, trấn áp thập phương địch.

"Ầm!"

Nanh sói đại bổng đánh vào Gia Đức trên người, để hắn một tiếng hét thảm, nửa người rách nát, lập tức va bay ra ngoài xa xôi vô tận, sau đó ngã xuống đất, máu tươi ồ ồ.

Như thế một vị cao thủ mạnh mẽ, ở trước mặt ông lão không đỡ nổi một đòn, suýt nữa bị một bổng đánh chết!

Thạch Hạo đờ ra, này một dãy chuyện phát sinh rất đột nhiên, quá nhanh, liền hắn đều rất ngạc nhiên.

Phải biết, cái kia Gia Đức nhưng là một vị Chí Cường giả, trấn thủ ở đây, thân phận không phải bình thường, nếu là trở lại ngoại giới đi, nhất định là một cái bễ nghễ thiên hạ đại nhân vật.

Nhưng là ở đây, hắn lại bị người như vậy áp chế, khó có thể phản kháng.

"Ngươi đi bế quan đi, suy nghĩ tỉ mỉ rõ ràng." Ông lão nói rằng, một chỉ điểm ra, để Gia Đức bị một chùm sáng bao vây, vùi đầu vào xa xa trong bóng tối.

Thạch Hạo thi lễ, biểu đạt cám ơn.

Ông lão thở dài, gọi tới mấy người, đồng thời giúp Thạch Hạo gột rửa giáp trụ, tiến hành luyện hóa.

Rất rõ ràng, này giáp trụ có cố sự, bởi vì mấy người đều rất thương cảm, nhìn bộ này giáp trụ, đều có cô đơn cùng tiếc nuối.

"Đã từng có một vị cái thế kỳ tài, ăn mặc này giáp trụ rời đi, lại cũng

không trở về nữa, hẳn là vĩnh viễn đọa lạc vào trong bóng tối đi." Ông lão thở dài.

"Được rồi, đưa ngươi đi Vô Lượng Thiên, hi vọng ngươi sớm ngày thành tài, đến Đế Thành thủ quan, đến thời điểm có thể trấn áp thập phương địch!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1075: Vượt Qua

Gia Đức liền như vậy bị đưa đi, giam cầm, ở bên ngoài xem ra cường giả tuyệt thế ở đây đều phải bị ràng buộc.

Đế Thành lớn lao, tinh hài khắp nơi.

Thạch Hạo bị đưa đến một toà tế đàn trước, lấy năm loại sắc thái thần thạch xây, phi thường khổng lồ, dường như một ngọn núi lớn giống như đứng sừng sững ở đó.

Liền như vậy đi tới Đế Thành bên trong, không có trì hoãn, liền lại muốn rời khỏi, để Thạch Hạo cảm thấy nhẹ nhàng, rất không chân thực.

Phải biết, tại quá khứ chỉ có kí xuống Thái cổ Minh Ước người mới có thể đi vào, hôm nay hắn may mắn đến thăm, đúng là may mắn.

Hắn vẫn đúng là không muốn liền như thế rời đi đây, rất muốn tìm tòi nghiên cứu một thoáng toà này từ cổ chí kim thần bí nhất thành trì, chỉ là có chút thân bất do kỷ, không cách nào ở lâu.

Diệp Khuynh Tiên ở nơi nào? Thạch Hạo rất muốn thấy mặt một lần, cái này tuyệt thế mỹ nhân đã từng đã cứu hắn, năm đó còn từng có nhân xưng nàng đến từ cấm địa sinh mệnh nơi sâu xa.

Liên tưởng đến nàng nhắc tới Thái cổ Minh Ước, mang đi ông trời người còn có chiến tộc cổ tổ, có thể tưởng tượng, nàng khẳng định cùng nơi này có tối chặt chẽ liên hệ.

Thạch Hạo mở miệng, muốn người ở bên cạnh hỏi dò, càng muốn cái kia vì là cầm trong tay lang nha bổng ông lão thỉnh giáo, ước ao thấy Diệp Khuynh Tiên một mặt.

Nhưng là, hắn bị cự tuyệt, thậm chí đều chưa từng dành cho giải thích, những người kia thái độ rất kiên quyết cùng sáng tỏ!

Thạch Hạo kinh dị, này Diệp Khuynh Tiên tựa hồ rất không bình thường, liên thành bên trong cao thủ đều không muốn tiết lộ, đến cùng lai lịch gì?

Nghĩ đến áo trắng như tuyết, nở nụ cười khuynh người thành, tuyệt thế mà độc lập nữ tử, Thạch Hạo một trận than nhẹ, đi tới nàng đầu, lại cũng không thể gặp mặt một lần.

Bất kể nói gì, đều phải đi, chỉ có thể diêu lay động đầu.

Thạch Hạo đứng ở trên tế đàn, này ngũ sắc Truyền Tống trận thật sự phi thường rộng rãi, có một loại năm tháng mênh mông, thời gian vĩnh hằng cảm giác, ở đây như là có thể qua lại vạn cổ, với Càn Khôn bên trong không ngừng Luân Hồi.

Hắn cẩn thận nhìn, toà này tế đàn cùng lần thứ nhất ở Tiên cổ di hắc uyên dưới phát hiện gánh chịu một cái đỉnh tàn tạ tế đàn rất tương tự, chất liệu đều giống nhau.

Bất quá, một toà bán hủy diệt rồi, một toà còn hoàn hảo.

Rất rõ ràng, đây là trên một kỷ nguyên lưu lại kết quả.

Nghĩ tới đây, Thạch Hạo ánh mắt thịnh liệt, càng thêm cẩn thận nhìn chăm chú, tế cân nhắc tỉ mỉ đến, liền toà này Đế Thành đều là trên một kỷ nguyên lớn lao kiến trúc.

"Hảo cổ thành, thật thần bí địa phương!"

Thạch Hạo than thở, tòa thành này bên ngoài, chính trấn áp một con đường, đối mặt một cái đáng sợ nhất thế giới.

"Biên hoang!"

Thạch Hạo phun ra như vậy hai chữ, nhưng là hắn lại cảm thấy không đúng lắm, năm đó chính mình màu đen trên thuyền cổ tế đàn chứng kiến cảnh tượng, rõ ràng còn có một toà thành, do bảy đại vương giả trấn thủ, không ngừng cùng vô cùng sinh linh huyết chiến.

Nơi này không phải chỗ đó, vừa Hoang đến tột cùng ở phương nào?

Hắn chứng kiến chiến trường, so với nơi này muốn kịch liệt quá hơn nhiều, nơi nào như nơi đây âm u đầy tử khí, trung niên tối tăm, chín phần mười địa vực đều hắc mông mông.

"Tiền bối, những kia đến tột cùng là người nào?" Ở trước khi rời đi, Thạch Hạo hỏi cầm trong tay lang nha bổng ông lão, nhằm vào hắn nói tới thế giới kia, đó là một nơi thế nào, cùng Thạch Hạo đến tột cùng là quan hệ như thế nào, dựa vào cảm giác, hắn cho rằng ông lão cũng biết.

Đáng tiếc, ông lão vẫn chưa cho hắn đáp án, tế đàn thức tỉnh, mở ra truyền tống.

Hào quang lóe lên, Thạch Hạo cảm thấy như là bước vào thời gian đường hầm bên trong, như là ở trăm đời bên trong Luân Hồi, sau đó hướng về vĩnh hằng phần cuối phóng đi.

Đây là một cái siêu cấp Truyền Tống trận, cường hãn vô biên, có thể mang một người truyền tống đến vũ trụ phần cuối, có thể vượt qua cổ giới.

Ba ngàn châu đi xa, hắn rời đi Thượng Giới!

Đây là một cái to lớn trận pháp, uy lực cường tuyệt vô biên, đem Thạch Hạo đưa đi, xé ra Cửu Thiên Thập Địa đường nối.

Đối với người tầm thường mà nói, này không thể tưởng tượng.

Thạch Hạo ở ráng lành bên trong xuyên hành, ở sương mù hỗn độn bên trong đi tới, hắn ở vượt qua khó có thể tưởng tượng không gian, từ ba ngàn châu tránh thoát đi ra, chân chính đã rời xa.

"Đế Thành lớn như vậy, ta ít thấy đến một góc, chỉ nhìn thấy hiếm có vài tên cao thủ, thật không biết nơi đó còn ẩn giấu nhân vật thế nào, còn có hà chỗ khác thường."

Thạch Hạo biết, hắn chỉ thấy được một góc nhỏ, đối với nơi đó căn bản không biết đây.

Không cho phép hắn suy nghĩ nhiều, mảnh vỡ thời gian bay lượn, ngôi sao một viên lại một viên, ở ven đường lấp loé.

Vượt giới đi xa, khiến cho chỉnh mảnh thời không đều không vững chắc.

Ầm!

Rốt cục, một tiếng rung mạnh, sương trắng bốc lên, ráng màu vọt lên, Thạch Hạo vọt ra.

Thiểm mục quan sát, hắn đứng ở trên một tòa đạo đài, đây là một khối to lớn là xương thú đánh bóng mà thành, hình thức cổ lão, nhưng cũng trắng noãn như ngọc.

"Ta đi tới Vô Lượng Thiên?!" Thạch Hạo thán phục, vượt giới đi xa, khoảng cách không thể nào tưởng tượng được, mà hắn trong chốc lát liền đạt tới.

Tự bực này khoảng cách, nếu như thật sự có con đường, liền là phi thường tu sĩ mạnh mẽ bay lên trăm đời cũng không thể tới gần, cái kia khoảng cách quả thực như là vĩnh hằng.

Mà hắn từ Thập Địa bên trong ba ngàn châu đi tới Cửu Thiên bên trong Vô Lượng Thiên, đây là một lần cực hạn lữ trình.

"Ta đến muộn mấy tháng, không biết còn có thể không tiến vào Thiên Thần thư viện." Thạch Hạo nói rằng.

Hắn một bước mua lại toà này xương cốt đạo đài, trong lúc nhất thời linh

khí như thuỷ triều dâng trào giống như, cấp tốc mãnh liệt lại đây.

"So với ba ngàn châu muốn nồng nặc nhiều lắm!" Đây là Thạch Hạo tối trực quan nhận thức.

Thông thường tới nói, một chỗ linh khí nồng nặc, như vậy liền mang ý nghĩa thích hợp tu hành, sẽ xuất hiện rất nhiều đáng sợ cường giả.

Nói tóm lại, khẳng định là một phương mạnh mẽ thế giới!

Đạo thổ hưng suy, liên quan đến giới tu hành có hay không vì là thịnh thế vẫn là suy yếu kỳ.

"Như thế trống trải."

Thạch Hạo nhíu mày, nơi này tuy rằng linh khí nồng nặc, sương trắng hừng hực, thế nhưng là làm cho người ta quá mức an tịch cảm giác, không nhìn thấy núi sông cây cỏ các loại.

Phụ cận đều bị sương trắng bao phủ, vẫn lan tràn hướng về phương xa.

"Nếu bị bọn họ truyền tống vào Vô Lượng Thiên, nên có chỗ đặt chân mới đúng. Chẳng lẽ nói, bọn họ trực tiếp đem ta đưa đến Thiên Thần thư viện cửa?" Thạch Hạo đang suy đoán.

Bởi vì ở ra đi trước, hắn cũng từng hỏi dò, thông qua Truyền Tống trận sau, đem thế nào tiến vào Thiên Thần thư viện tu hành.

"Hả?"

Rất nhanh, Thạch Hạo cảm giác được không đúng, đối diện rất bằng phẳng, là một khối lại một khối to lớn thần thạch lát thành thành.

Hắn mở Thiên mục, trong hai con ngươi phù văn ngưng tụ, hóa thành hai chùm sáng, nhìn quét chu vi cảnh vật.

Rất nhanh, Thạch Hạo đờ ra, đây là ở một toà cung điện bên trong, trắng

noãn mà to lớn trận đài ngay khi trong cung điện này.

Chỉ là điện này vũ không khỏi quá to lớn, diện tích có tới hơn mười ngàn dặm, liền như thế lơ lửng ở trong hư không, đây là một toà cự điện.

Thạch Hạo hoàn toàn không còn gì để nói, cho rằng đây là trên mặt đất mênh mông, ai biết chỉ là ở một tòa kiến trúc bên trong.

Thạch Hạo quyết định một cái ngược, hướng về nơi đó bay đi, mang theo trên mặt đất mông lung sương trắng, như cùng ở tại tiên cảnh bên trong vượt qua.

Rất nhanh, hắn đến vào miệng: lối vào, nơi này có một đôi to lớn đồng thau môn, nó khép hờ, cũng vì quan trọng.

Thạch Hạo đứng ở chỗ này, muốn muốn mở ra.

Không thể không nói, cái môn này quá to lớn, chỉ là cao liền đạt tới hơn ngàn dặm, có chút thái quá, căn bản không giống như là đồng môn, mà là vách cheo leo.

Thạch Hạo thúc đẩy, rung động ầm ầm, cửa đồng lớn mở ra.

Hắn lóe lên thần, nhanh chóng đi ra, thế nhưng lập tức liền bị một luồng khí tức mạnh mẽ chặn lại, ngăn đường đi.

Ở này to lớn đồng thau ngoài cửa, sương trắng lượn lờ, càng có hỗn độn tràn ngập, có tảng đá, còn có bồ đoàn, một ông già lúc này mở mắt ra.

Trong nháy mắt mà thôi, như là có hai tia chớp xẹt qua trời cao, xé ra mây mù.

Ông lão kia ngồi xếp bằng ở trên bồ đoàn, sợi tóc nhanh rụng sạch, thế nhưng trường mi trắng như tuyết, có tới dài nửa thước, dáng vẻ trang nghiêm, khiến người ta nhìn đến sinh ra sợ hãi.

Đây tuyệt đối là một cao thủ, hơn nữa là một cái không thể nào tưởng

tượng được cao thủ tuyệt thế, ánh mắt ấy quá sắc bén, phảng phất có thể nhìn xuyên người linh hồn, khiến người ta thần phách run rẩy.

Thạch Hạo da đầu tê tê, từ Đế Thành đến Vô Lượng Thiên bên trong thần bí kiến trúc, nhìn thấy một cái lại một cao thủ, mỗi một cái đều không thể chống lại.

Hắn thở dài, nhất định ở muốn trong thời gian ngắn vọt lên, nhanh chóng quật khởi, để ình trở nên mạnh mẽ, không phải vậy thế giới này quá nguy hiểm.

"Xin ra mắt tiền bối." Thạch Hạo chủ động chào hỏi.

"Có chút ý nghĩa, ba đạo tiên khí, tư chất nghịch thiên a, chỉ là không biết ngươi là phù dung chớm nở, như trong lịch sử những người kia, hay là thật có thể dọc theo này điều đường đi xuống." Ông lão mở miệng.

Thạch Hạo kinh dị, phải để ình trở nên mạnh mẽ, người này quá lợi hại, liền tình huống thân thể của hắn đều có thể rõ ràng nhận biết.

"Nếu đem ngươi đưa tới nơi này, ta mặc kệ ngươi có cỡ nào thân phận hiển hách, cũng không đi hỏi ngươi đã từng làm cái gì, chỉ cho ngươi tương ứng một ít mài giũa." Bạch Mi lão nhân nói rằng.

"Tiền bối ngươi đây là... Ý gì?" Thạch Hạo cảm thấy có chút không đúng, lão nhân này nói tới mài giũa làm cho người ta lạnh buốt cảm giác.

"Phàm là đưa tới nơi này tu sĩ đều là phạm vào sai lầm người, nhất định phải được nhất định trừng phạt." Bạch Mi lão nhân nói rằng.

Đế Thành bên trong Truyền Tống trận, lớn lao cực kỳ, chọn lựa nào đó một tọa độ sau, nó vận chuyển lên liền có thể đem người đưa đến địa điểm chỉ định.

Rất hiển nhiên, Đế Thành bên trong mấy người một phen thương lượng, đem hắn đưa đến nơi này.

"Ta phạm vào sai lầm?" Thạch Hạo tự hỏi, rất là không cam lòng, rõ ràng là Gia Đức làm khó dễ có được hay không, hắn không muốn làm kẻ thế mạng.

"Hẳn là, không phải vậy vì sao đưa ngươi đưa tới đây." Bạch Mi lão nhân nói rằng.

Thạch Hạo vẻ mặt âm trầm, bị hãm hại, rõ ràng là Gia Đức khiêu khích, trước tiên thăm dò hắn thần thức hải, làm sao cuối cùng vẫn là cũng xử phạt hắn?

"Ngươi ngược lại cũng không cần lo lắng, phàm là bị đưa vào cung điện cổ này, chỉ có thể thoáng xử phạt một thoáng, còn có cũng không phải là cái gì tội ác tày trời tội lớn.

Thạch Hạo thở dài một cái, xấu nhất tình huống vẫn không có đến, tối thiểu nói rõ hắn người tới xâm phạm giả, không người tới rồi.

Ông lão vung tay lên, Thạch Hạo trực tiếp từ to lớn kiến trúc bên trong thoát ly, đi vào phương xa.

"Đây là cái gì trừng phạt?" Thạch Hạo có chút choáng váng.

Xanh thẳm hồ nước, rất trống trải, liền ở phía dưới.

"Chính mình rời đi vùng thế giới này, coi như trừng phạt xong xuôi." Ông lão âm thanh truyền đến.

Rất rõ ràng, đây là ở một mảnh kỳ dị bên trong không gian.

Thế nhưng, vùng không gian này giống như một thế giới, khiến người ta đoán không được.

Thạch Hạo không ngừng phi hành, nhằm phía đại địa phần cuối, gặp gỡ một chút tương tự người, từng cái từng cái bệnh tật triền miên, không muốn nhúc nhích, hiển nhiên đều có thương tích.

Hắn sợ hết hồn, thông qua tìm hiểu tình hình biết, những thứ này đều là thiên tài, không phải siêu tuyệt nhân vật còn chưa xứng đưa vào mảnh này trục xuất nơi đây!

Có người quần áo lam lũ, rách rách rưới rưới, vừa hỏi bên dưới mới biết, đã đi vào hơn trăm năm, nhưng vẫn không có có thể phá tan phong tỏa mà rời đi.

Những người còn lại cũng ngắn nhất cũng tiến vào mấy năm lâu dài.

"Mẹ!" Thạch Hạo không nhịn được mắng lên, hắn không cho là mình từng có sai, kết quả lại còn cũng bị người như vậy gõ, đưa đến chỗ này.

Hắn nơi nào có thời gian có thể trì hoãn, mấy năm, trăm năm, đều không thể chịu đựng, nhất định phải lập tức rời đi mới được.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1076: Đăng Tiên Đài

Những người này đều ở oán giận, không ít người càng là ở nguyền rủa, thậm chí mắng to, bởi vì bọn họ năm đó bởi vì không nhiều lỗi lầm lớn, kết quả một cửa chính là nhiều năm như vậy.

"Nói thật dễ nghe là mài giũa, nói cái gì có thể ở đây ngộ đạo, thế nhưng hắn không biết sao, thời gian so cái gì đều quý giá, ai muốn ý ở đây ngao!"

Những người này bất mãn, phẫn hận không ngớt.

"Không có đường tắt sao?" Thạch Hạo hỏi, hắn xác thực không muốn ở chỗ này trì hoãn thời gian, cần trước tiên tránh thoát đi ra ngoài.

Người ở chỗ này mỗi một người đều rất kích phẫn, tự nhiên nói ra từng người trải qua.

Dưới cái nhìn của bọn họ, đây là một mảnh quỷ dị cương vực, trước sau không cách nào đến phần cuối, tìm không được lối thoát.

"Có lẽ chỉ có trung tâm mô phỏng theo Đăng Tiên Đài mà trúc cổ đạo đài có thể thử nghiệm một phen, có người nói ở nơi đó ngộ đạo, hay là có thể rời đi."

Thời gian rất lâu sau có người nói.

Bởi vì, bọn họ từng nghe nói đi có người nghi tự từ nơi nào biến mất, thành công đi ra ngoài.

"Các ngươi chưa từng đi thử nghiệm sao?" Thạch Hạo hỏi.

"Cái kia địa phương quỷ quái không có thứ gì, chỉ có một toà phá bệ đá,

ngộ cái gì đạo?"

"Ngoại trừ tảng đá chính là tảng đá, chẳng lẽ muốn chúng ta lý giải vì là nơi đó có Vô Tự Thiên Thư hay sao?"

Mấy người căm giận, bọn họ đại đa số người đều từng đi qua nơi đó, kết quả không hề thu hoạch, căn bản là không có biện pháp gì có thể thoát khỏi cầm cố, rời đi nơi này.

Cái gọi là Đăng Tiên Đài, là thành tiên nhân tài có thể đăng lâm cổ đài.

Cho tới nơi này mô phỏng theo kiến tạo bệ đá, trời mới biết là làm sao mô phỏng theo, làm sao tạo nên, ngược lại là danh tự này.

Thạch Hạo đến rồi, mà lại có người tuỳ tùng, muốn nhìn một chút hắn có biện pháp hay không phá quan.

Bởi vì, đã nhiều năm như vậy, người tiến vào đều sắp bị phai mờ hi vọng, rất muốn có người đứng ra, chân chính đánh vỡ cân bằng, mang theo bọn họ đi ra ngoài.

Nơi này trọc lốc, chỉ có một toà bệ đá, nó rất cao, dường như một ngọn núi đá, nhưng có thể thấy được, là lấy đá tảng từng khối từng khối xây mà thành.

Bất quá theo năm tháng trôi qua, đá tảng như là ngưng kết thành một thể, nung nấu làm một toà cổ điển bệ đá.

Rất nhiều người ở phía trên ngồi xếp bằng quá, cũng từng tiêu hao hết tâm lực, ở nơi đó ngộ đạo, kết quả không thu hoạch được gì.

Thạch Hạo cau mày, vòng quanh bệ đá cất bước, thả ra thần thức, mở rộng cửa lòng, cẩn thận đi cảm ứng có cái gì không giống.

Kết quả không thu hoạch được gì!

Sau đó, hắn phóng thích tiên khí, một đạo thì, gió êm sóng lặng, hai đạo

thì, như trước không gợn sóng. Mãi đến tận đạo thứ ba tiên khí ra, nơi này lập tức sấm vang chớp giật, xuất hiện dị tượng!

Những người khác đều ngây người, không nghĩ tới, cái này tân người tiến vào lại mới đi đến chỗ này thì có cảm ứng, làm ra bực này động tĩnh.

Thạch Hạo rõ ràng, quả nhiên cùng tiên khí có quan hệ, chẳng trách gọi Đăng Tiên Đài.

Việc đã đến nước này, hắn càng ngày càng hiểu rõ đến, tu hành trên đường, tu ra tiên khí tầm quan trọng, bởi vì liền cửa ải như thế này đều cần dựa vào cái này mà đến vượt cửa ải.

Có thể tưởng tượng, ở ngày sau trên đường đi, ba đạo tiên khí tất có hiển lộ tài năng, cần chúng nó thời khắc.

Thạch Hạo bay lên bệ đá, bàn ngồi xuống, ở đây thể ngộ, yên lặng tu hành, ước ao có thể phá tan vùng không gian này, chân chính thoát vây đi ra ngoài.

Chu vi sấm vang chớp giật, hồ quang vờn quanh bệ đá.

Ngoài ra, kim liên một cây lại một cây, toàn bộ cắm rễ ở trong hư không, tỏa ra mùi thơm ngát, ở Thạch Hạo chu vi sinh trưởng, có vẻ càng ngày càng thần thánh.

Rất nhanh, hắn liền tiến vào đến một loại trạng thái kỳ diệu, cả người không minh, bên ngoài ba đạo tiên khí cùng toà này bệ đá giao hòa, lẫn nhau cộng hưởng.

Xa xa, những người kia thán phục, rốt cuộc biết vì sao chỉ có Thạch Hạo có thể ở đây ngộ đạo.

"Thực sự là kinh người, đó là tu ra ba đạo tiên khí người, này Đăng Tiên Đài lại chỉ là vì là người như thế chuẩn bị, ai!"

Bọn họ cảm thấy thất bại không oan, chẳng trách bị nhốt nhiều năm như vậy, thử nghĩ có mấy người có thể tu ra ba đạo tiên khí.

Thạch Hạo không để ý tới ngoại giới âm thanh, hoàn toàn tập trung vào tiến vào, không nhúc nhích, yên lặng cảm ngộ, này bệ đá phát sáng, truyền ra từng chuỗi tụng kinh.

Hắn nghe không rõ, thế nhưng là có thể nhận biết, đây là một loại gia trì, là một loại sức mạnh thần bí, ở mài giũa hắn ba đạo tiên khí, khiến cho càng thêm "Cứng cỏi".

Thậm chí, loại sức mạnh này ở phía sau đến còn có thể chậm rãi tẩm bổ cùng lớn mạnh ba đạo tiên khí.

Điều này làm cho Thạch Hạo giật mình, từ hắn tu ra ba đạo tiên khí, ở chúng nó đạt đến đỉnh cao sau, liền có rất ít biến hóa, không nghĩ tới ở đây lại có dị động.

Mấy sau mười ngày, Thạch Hạo bên ngoài cơ thể một đạo tiên khí đột nhiên ngưng kết thành đại đạo chi hoa, ở trên đỉnh đầu tỏa ra, huyền ảo cực kỳ, thần bí khó lường, tràn ngập sức mạnh mạnh mẽ.

"Đùng!"

Đại đạo cánh hoa tỏa ra, trắng noãn tiên vụ từng tia một chảy xuôi mà xuống, cánh hoa nứt ra sau, tiên vụ đem Thạch Hạo bao phủ, để hắn càng ngày càng không lường được.

"Cái tên này thật là không bình thường!"

Xa xa, mấy người trợn tròn cặp mắt, lộ ra giật mình vẻ.

Sau đó, Thạch Hạo một đạo tiên khí kết thành đại đạo cánh hoa, không ngừng tràn ra, lại không ngừng tản mất, như là ở rèn luyện, càng ngày càng khí tức kinh người.

Mãi đến tận cuối cùng, đóa hoa kia biện ổn định lại, treo ở trên đỉnh đầu, như đồng đạo quả đại thành giống như!

Cái kia bệ đá lờ mờ, như là bị hao tổn giống như, bị tước đoạt thất thần bí thuộc tính sức mạnh.

"Này Đăng Tiên Đài chính là một khối đá mài dao a, miễn cưỡng vì là thiếu niên này mài giũa ra một đóa đại đạo cánh hoa, coi là thật là không bình thường!"

"Đang ở Thánh Tế cảnh, trước hết kết ra một đóa đại đạo chi hoa, tuyệt đối là khoáng thế kỳ tài!"

Có người dám thán, không điểm đứt đầu, vừa là ước ao, lại là đố kị.

Thạch Hạo mở mắt ra, vọng hướng bốn phía tu sĩ, mỉm cười nói: "Chư vị muốn rời đi sao?"

Khi (làm) nghe thấy lời ấy thì, những người kia mỗi một người đều đờ ra, sau đó kêu to lên, ai không muốn rời đi? Bị vây ở nơi quỷ quái này rất lâu, đều sắp đã phát điên.

"Kính xin trên Đăng Tiên Đài!" Thạch Hạo nói rằng.

Lời nói xong thì, một đám người trước đó khủng sau, xông lên toà này bệ đá, mỗi một người đều hưng phấn cực kỳ.

"Tiểu ca, ngươi thật có biện pháp, nhanh mang chúng ta rời đi đi!"

"Bị vây ở chỗ này mấy chục năm, ta đều nhanh mốc meo, kính xin tiểu ca ra tay, giúp ta các loại (chờ) thoát vây!"

Một đám người kích động mà lại hưng phấn, ở đây giục.

Thạch Hạo gật đầu, hắn đã thể ngộ đến Đăng Tiên Đài chỗ tốt, coi là thật là một món chí bảo, nhưng đáng tiếc chỉ có thể trợ hắn kết thành một đóa đại đạo chi hoa.

Ầm!

Thạch Hạo chuyển động, ngồi xếp bằng ở chỗ kia, không ngừng kết ấn mà ở tại trên đỉnh đầu, cái kia đóa đại đạo cánh hoa thì lại cũng ở theo diễn biến, phóng thích kinh người bí lực.

Sau đó, bệ đá phát sáng, rung động ầm ầm, theo Thạch Hạo động tác mà lao ra vô tận phù văn!

Răng rắc!

Hư không bị xuyên thủng xuất hiện một cái màu bạc đường nối, từ Đăng Tiên Đài trên lan tràn mà ra, dẫn tới vực ngoại.

"A, đường sống xuất hiện, đi mau!"

"Trời ạ, ta rốt cục thoát vây rồi!"

Có mấy người kêu to, nước mắt đều sắp chảy ra, bị nhốt nhiều năm, được thấy ánh mặt trời, coi là thật là tràn ngập vui sướng cảm xúc dâng trào.

Thạch Hạo cũng dọc theo màu bạc đường nối đi ra, cuối cùng quay đầu lại liếc mắt nhìn, trong lúc hoảng hốt nhìn thấy cái kia toà cung điện to lớn cùng với cửa đồng lớn khẩu Bạch Mi lão nhân.

Hắn hướng về phía cái hướng kia cúi đầu, chân thành ngỏ ý cảm ơn.

Ông già kia nói đây là một loại mài giũa, không hề lớn trừng phạt, quả thế, để hắn được chỗ tốt cực lớn.

Thạch Hạo cảm thấy, dù cho hắn muộn tiến vào Thiên Thần Thư Viện, bỏ qua một vài thứ, thế nhưng chỉ dựa vào ở đây thu hoạch đã đáng giá.

Không được Thiên Thần ở Thánh Tế cảnh trước hết kết ra một đóa đại đạo chi hoa, đây là hiếm có, ngày sau nhất định sẽ rực rỡ hào quang.

"Nếu như có thể nhìn thấy chân chính Đăng Tiên Đài lại thì như thế nào đây?" Thạch Hạo mười phần mong đợi.

Cửu Thiên Thập Địa đặc biệt Vô Lượng Thiên các loại (chờ) Cửu Thiên bên trong, có Trường Sinh thế gia, có Chân Tiên đời sau, những gia tộc này bên trong hơn nửa đều có tương tự Đăng Tiên Đài giống như vô thượng bí bảo.

Thạch Hạo tại sao đến đây? Chính là tìm tạ những này thần bí cơ duyên đến mạnh mẽ bản thân, hắn rất chờ mong.

"Tương truyền, Vô Lượng Thiên bên trong có Chân Tiên gia tộc, hy vọng có thể nhìn thấy một ít chí bảo thánh vật!" Hắn tự nói.

Màu bạc đường nối đóng những người kia theo Thạch Hạo thoát vây.

"Tiểu ca, ta là Trần gia người, có việc tìm đến ta!"

"Đạo huynh ta đến từ Xích long tộc, ở Vô Lượng Thiên bên trong nếu có phiền phức có thể tới bộ tộc ta."

Thoát vây sau, những người này liên hệ họ tên, hẹn ước sau đó tái tụ.

"Chờ, các ngươi có thể từng nghe tới Thiên Thần Thư Viện?" Ở phân biệt thời khắc, Thạch Hạo hỏi dò.

"Không có." Có người mờ mịt lắc đầu.

"Thật giống từng nghe nói, mấy năm trước thì, nghe người ta nói khả năng muốn ở Vô Lượng Thiên kiến một toà."

Những người này phản ứng không giống.

Thạch Hạo lập tức nhớ tới, này Thiên Thần Thư Viện không phải sớm đã có, mà là gần đây tuyên chỉ? ở chỗ này, hỏi những người này vô dụng, bọn họ bị nhốt nhiều năm.

"Đạo hữu tu ra ba đạo tiên khí, muốn tiến vào kia Thiên Thần Thư Viện? Xem ra, chúng ta bị nhốt nhiều năm, phát sinh rất nhiều chuyện, quay đầu lại chúng ta cũng đi xem một chút!"

Những người này đều là thiên tài, không phải vậy căn bản không có tư cách bị giam ở vừa nãy cái kia nơi. Tự nhiên có tu ra tiên khí giả, xác thực có thể đi tới Thiên Thần Thư Viện.

"Đạo huynh, Thiên Thần Thư Viện thấy, chúng ta nhất định sẽ đi, đến thời điểm làm địa đầu xà mang theo ngươi đến xem Chân Tiên đời sau, chân chính tiên tử."

"Ha ha, không sai, thảo cái tiên tử khi (làm) người vợ, vậy cũng là chảy xuôi Chân Tiên huyết tuyệt thế mỹ nhân a, chúng ta biết có cái nào mấy người, có thể lĩnh ngươi đi, liền xem ngươi có thể không nhập các nàng pháp nhãn rồi!"

Một đám người cười to, ở đây phân biệt.

"Thú vị, ngươi là Thạch Hạo, đến từ ba ngàn châu?"

Đột nhiên, cách đó không xa có người mở miệng, mở con mắt, như hai đạo bắn tới như chớp.

Rất rõ ràng, khu cổ địa này có cao thủ bảo vệ, bởi vì nơi này vẫn tính là thần bí khu vực đây, phàm là có cùng Cửu Thiên Thập Địa liên kết tế đàn, đều có Chí Cường giả tọa trấn.

Đặc biệt là vào lúc này, đại loạn sắp nổi lên, phòng ngừa có địch thủ lén lút sờ qua đến, phải có cường nhân bảo vệ.

"Ngươi là ai?"

Thạch Hạo nhìn xa xa, phía trước nơi đó có một người ngồi xếp bằng trên tảng đá lớn, hắn không cảm giác được thiện ý.

"Ngươi không phải ở Đế Thành cổ chiến trường mất tích sao, liền ba người kia tìm ngươi nhiều ngày cũng không quả, thời gian qua đi mấy tháng, chính ngươi nhưng xuất hiện, đi tới Vô Lượng Thiên, cũng thật là không đơn giản." Người này nói rằng.

Thạch Hạo vừa nghe liền rõ ràng, trong miệng hắn ba người là cái kia ba đại cường giả, dẫn dắt chúng thiên tài nhập Thiên Thần Thư Viện, mà người này hiểu rõ ở trong các trường hợp, đối với hắn bất hữu thiện.

Người này là Vô Lượng Thiên người, đối với hắn có thành kiến.

Thạch Hạo không nói, người này quá nửa là vì hắn đánh bại những Vô Lượng Thiên đó thiên tài ra mặt.

"Làm sao trầm mặc?" Người kia nói.

"Ngươi là tu hành trên đường tiền bối, ta ở lắng nghe tiền bối đại đạo thần âm." Thạch Hạo nói rằng, tận lực ôn hòa.

"Ha ha..." Người này cười to, nhưng rất nhanh vẻ mặt chuyển lạnh, nói: "Một mình ngươi cũng có thể đi tới Vô Lượng Thiên, cũng coi như siêu phàm, số phận cực thịnh, như vậy đi, ngươi đi Thái Sơ cổ quáng vì ta đào ra mấy viên sinh mệnh chi thạch, ta liền không làm khó dễ ngươi."

Cách đó không xa, thoát vây thiên tài vẫn không có toàn bộ rời đi, những người kia nghe nói lời nầy lập tức biến sắc.

Thái Sơ cổ quáng là nơi nào? Nơi đó bị gọi là ma khoáng, tà khoáng, không thể tới gần, tuy ẩn chứa cơ duyên lớn lao, có thể kéo dài sinh mệnh, thế nhưng bên trong cực kỳ nguy hiểm, chôn xuống quá nhiều cao

Có người nói nơi đó là nhiều vị Tiên Vương phần mộ!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1077: Chỉ Trích

Thạch Hạo không nói lời nào, lạnh nhạt nhìn hắn, người này cũng thật là ôm ác ý mà đến, muốn gây bất lợi cho hắn.

"Tại sao không nói chuyện?" Người kia dù bận vẫn ung dung, đã đến phụ cận.

Không nghi ngờ chút nào, năm tháng cũng không có ở dung mạo của hắn trên lưu lại dấu ấn, như trước tuổi trẻ, xem ra anh tư bộc phát, chỉ là một đôi mắt mở điền, có cỗ tang thương, đó là thanh xuân không còn thể hiện.

Như vậy đại cao thủ khẳng định có dài lâu sinh mệnh, sống quá tương đối dài năm tháng, là một cái nhân vật già cả.

"Ta có thể nói cái gì? Cùng ngươi không thù không oán, ngươi nhưng trực tiếp muốn đưa ta đi hiểm địa, tiền bối lòng dạ đủ trống trải sao?" Thạch Hạo rất không khách khí nói.

Đến một bước này, mặc dù nói cái gì tốt thoại, cúi đầu xin tha, cũng sẽ không có tác dụng gì, không duyên cớ khiến người ta xem thường cùng chế nhạo.

Vẫn không có rời đi thiên tài cũng đều vì là Thạch Hạo bất bình, vị cường giả kia không khỏi quá dối gạt người, để một người thiếu niên đi Thái Sơ cổ quáng, này không phải chịu chết sao?!

Đừng nói bọn họ, chính là cao nhân tiền bối đi vào cũng đến vong, sẽ không có cái gì bất ngờ.

Từ xưa tới nay, chỉ có đặc biệt thời khắc, chuẩn bị sung túc sau, mới có thể đi vào đi đào sinh mệnh chi thạch, không phải vậy chắc chắn phải chết.

"Ha ha, tính khí còn không tiểu, ngươi nói ta trực tiếp một chưởng bổ ngươi, vẫn là đưa ngươi vào cái kia Thái Sơ cổ quáng?" Người này mang theo ý cười nói rằng, chỉ là có chút lạnh.

Điều này khiến mọi người trong lòng đều là nhảy một cái, người này trần trụi, không che giấu địch ý, đều không cần đem Thạch Hạo đưa vào tuyệt địa, phải ở chỗ này liền động thủ sao?

"Tiền bối, ngươi làm như vậy có chút không còn gì để nói chứ?" Bên cạnh có người mở miệng.

"Ồ ngươi nói ta nên thế nào làm, ngươi là Trần gia tiểu tử chứ? Xem như là một cái kỳ tài, nhưng lúc này không thích hợp ra mặt." Người này không có sợ hãi.

"Tiền bối, ngươi phụ trách bảo vệ trọng địa, mà hắn cũng không sai lầm, ngươi không có đạo lý xử trí hắn!" Có người khác đứng ra, nói như vậy.

Thạch Hạo trợ bọn họ thoát vây, những người này tự nhiên mang trong lòng cảm kích, đặc biệt có chút thiên tài đến từ một ít siêu cấp thế gia, gốc gác thâm hậu dám ở chỗ này mở miệng.

"A, các ngươi nói đúng, hết thảy đều nên theo quy củ đến." Người này cười cợt, anh tuấn mặt trên tràn ngập tùy ý, nói: "Hắn nguyên bản bị tuyển tiến vào Thiên Thần Thư Viện, kết quả đến trễ thời gian, chậm chạp không hiện thân mà lại còn ngông cuồng vận dụng Truyền Tống trận, không thể không phạt."

"Này không phải lý do chứ?" Có người nói, vì là Thạch Hạo can thiệp chuyện bất bình.

"Các ngươi biết cái kia vượt giới Truyền Tống trận giữ gìn lên cần tiêu hao bao nhiêu thiên tài địa bảo sao? Đó là thiên lượng! Thế gian này không có bao nhiêu toà, bằng hắn một cái Thánh Tế cảnh tiểu tu sĩ, cũng có thể đơn độc sử dụng một lần? Đây là lãng phí, là mưu sát! Các ngươi có biết hay

không, tương lai nếu như cần dùng đến truyền tống trận này thì, nó sẽ lớn đến mức nào tác dụng như vậy bị hắn không duyên cớ tiêu hao một lần, tăng cường tế đàn năm màu gánh nặng, quả thực là tội lớn!"

Người này cả vẻ mặt và giọng nói đều nghiêm túc, lớn tiếng quát lớn.

Mọi người đương nhiên rõ ràng, hắn cố ý chụp chụp mũ, chỉ vì chỉ trích Thạch Hạo.

"Vì lẽ đó, theo quy củ đến ta không giết hắn, nhưng muốn định tội. Khiển hắn đi Thái Sơ cổ quáng, đào khoáng liêu một quãng thời gian!" Hắn nói như vậy đạo, trong mắt mang theo ý lạnh.

Chúng lòng của người ta lập tức liền nguội, bởi vì bọn họ biết, như vậy vừa đi Thạch Hạo chắc chắn phải chết.

Tương truyền, Thái Sơ cổ quáng ở trong đó không có cách nào suy đoán đến tột cùng tồn tại cỡ nào cửu năm tháng thi hài, đều là không tên chết đi.

Thậm chí, có người nói ở trong di hài các loại (chờ) so với mọi người có thể tưởng tượng tối cổ niên đại còn phải xa xưa hơn.

Đã từng có giáo chủ liên thủ đi vào, kết quả bị một người mặc cổ đại đạo bào thi thể, trực tiếp tươi sống toàn bộ bóp chết, một cái đều không có chạy.

Này ở lúc đó gợi ra náo động, phải biết, những kia có thể đều là đại nhân vật, kết quả không phải chết ở bảo thuật dưới không phải chết đi với vô thượng đại pháp dưới, trực tiếp bị xác ướp cổ tươi sống ghìm chết.

Này có chút không thể tưởng tượng nổi để nghe nói giả không ai không trợn mắt ngoác mồm.

Một cái Thánh Tế tiểu tu sĩ nếu là đi vào, còn có thể có cái gì đường sống?

"Ngươi không thể làm như vậy, này không phải trách phạt, là làm hại,

chỗ đó ai đi vào đều phải chết, chính là Trường Sinh giả đều xuất thế, cũng đến kiêng kỵ!"

Có người nói, dựa vào lí lẽ biện luận, nếu không, chỉ có thể nhìn Thạch Hạo đi chịu chết.

"Thiên Thần Thư Viện người nếu là biết, nhất định sẽ ngăn cản ngươi, như vậy làm hại một cái kỳ tài, ngươi hơi bị quá mức rồi!" Có người lớn tiếng nói.

Không nghi ngờ chút nào, nhà của bọn họ tộc đều bất phàm, có đại cao thủ tọa trấn, vì vậy ở chiếm giữ đạo lý tình huống dưới, bọn họ dám ở chỗ này kịch liệt tranh luận.

"Không nghĩ tới, các ngươi đều cố chấp như vậy." Người này nụ cười nhạt nhòa cười, sau đó gật đầu nói: "Ta Nguyên Thanh làm việc, luôn luôn không e dè, hôm nay liền đem hắn lưu vong đến Thái Sơ cổ quáng khu vực thì lại làm sao, ta xem ai có thể ngăn trở ta?"

Khi (làm) mọi người biết tên của hắn sau, đều hút vào hơi lạnh, này nhưng là một cái nhân vật hung ác, tuy rằng sống rất nhiều năm tháng, nhưng xa không tính là lão già.

Nếu như lấy Thái cổ đến bây giờ làm thời gian trục, người này vẫn tính "Thanh niên trai tráng" đây!

Nguyên Thanh, một cái đại danh đỉnh đỉnh cao thủ, khi còn trẻ tu ra quá tiên khí, tích lũy nhiều năm như vậy, thực lực tăng vọt, khủng bố vô biên!

Người ở chỗ này há miệng, nói không ra lời.

Nhân vì người này luôn luôn hung hăng, căn bản không thể sẽ nhân bọn họ bọn tiểu bối này khuyên can mà thay đổi cái gì.

"Một mình hắn mà thôi, bất quá Thánh Tế cảnh, lại không phải khẩn yếu sự, liền sử dụng truyền tống cổ trận một lần, này phá hoại quy củ, khi (làm)

trách phạt!"

Nguyên Thanh tay áo lớn vung lên, đem những thiên tài này đều đập bay ra ngoài.

Cuồng phong tăng vọt, cát bay đá chạy, chỉ một cái chớp mắt mà thôi, những người này ngay khi bên ngoài mấy vạn dặm, bị quét cách nơi đó

Những người này căm giận, thế nhưng đi không thay đổi được cái gì.

"Đi thôi, chúng ta về từng người gia tộc, có thể đưa tay trợ giúp một thoáng, liền không muốn keo kiệt ra tay." Có người nói.

Ý tứ rất rõ ràng, về chính mình trong tộc, cùng một ít trưởng bối thì thầm một thoáng, tranh thủ tận một phần lực.

Đương nhiên, bọn họ biết hi vọng xa vời, dù sao cái kia Nguyên Thanh không phải người bình thường, không có bao nhiêu người đồng ý đắc tội hắn, không đáng làm một cái ngoại lai tiểu tu sĩ với hắn không nể mặt mũi.

"Nếu chúng ta kết bạn vị đạo huynh này tu ra ba đạo tiên khí, thiên phú siêu tuyệt, mau mau thông báo Thiên Thần Thư Viện, nói không chắc có khả năng chuyển biến tốt, sẽ bị người che chở cho đến." Có người nói.

Sau đó bọn họ dồn dập ra đi.

Nơi này yên tĩnh lại, Nguyên Thanh nhìn Thạch Hạo, nhàn nhạt cười cợt, nói: "Ta người này làm việc, luôn luôn rất thẳng thắn, trị này thời khắc, ngươi hay là đi Thái Sơ cổ quáng đi tới một lần đi!"

Hắn hướng về phía phương xa vỗ tay một cái, lập tức có một cái ba đầu sáu tay sinh linh đi tới.

"Đi, đem hắn mang đi, sắp xếp hắn đến cổ khu mỏ quặng."

Ở cái này quá trong thành Thạch Hạo trước sau không nói lời nào, cùng người này không nói chuyện có thể giảng, bây giờ thực lực của hắn không

bằng người, cãi lại chỉ có thể có vẻ trắng xám vô lực.

Thạch Hạo xoay người, theo cái kia ba đầu sáu tay sinh linh đi xa.

"Bị người chi thác, áp chế ngươi mười năm!" Khi (làm) Thạch Hạo bóng lưng của bọn họ biến mất thì, Nguyên Thanh lời nói lạnh lẽo âm trầm nói như vậy.

"Xin lỗi, mười năm sau, nếu như ngươi còn sống sót, lại đuổi theo đi!" Hắn như vậy bổ sung.

Mười năm, đối với một cái chính đang bạo phát, cực tốc quật khởi thiên tài tới nói, rất trọng yếu, chậm một bước liền có thể sẽ bị người cạnh tranh bỏ qua một khoảng cách lớn.

Nếu là ở những nơi khác không coi là cái gì, nhưng là ở Thiên Thần Thư Viện này cực kì trọng yếu!

Ở chỗ đó hết thảy đạo thư, tiên dược các loại, đều là bằng thực lực đến tranh thủ, đặc biệt tiên gia động phủ các loại, mỗi một lần mở ra, đối ngoại tiêu chuẩn có hạn.

Phải biết, ở những địa phương kia bế quan, chỗ tốt quá to lớn có thể tẩm bổ tiên khí, rèn đúc thánh cốt, tái tạo huyết nhục, không ngừng lột xác.

Nhưng mà, cạnh tranh kịch liệt!

Tiến vào Thiên Thần Thư Viện, muốn thu được tốt nhất tu luyện hoàn cảnh hết thảy đều cần nhờ đi cạnh tranh, lẫn nhau tranh tài.

Bài chức cao người, thu hoạch rất dồi dào, đều sẽ càng ngày càng lớn mạnh, mà khởi đầu liền bị quăng dưới, như vậy mặt sau cũng sẽ rất tồi tệ.

"Thiên Thần Thư Viện, những thiên tài đó mới vừa vào đi thì, mạnh nhất mấy người liền thu được Hoàng Huyết trì gột rửa tư cách, được lợi ích to lớn, mà ngươi nhưng đến muộn cất bước đã muộn. Lại áp chế ngươi mười

năm, xem ngươi còn làm sao vọt lên!"

Nguyên Thanh âm thanh lãnh đạm nói như vậy nói.

Hắn biết, Thiên Thần Thư Viện cuối cùng là muốn bồi dưỡng được hiếm có mấy cái hạt giống, mà không phải tất cả mọi người đều đối xử bình đẳng, nếu là khởi đầu liền bị kéo dài, chênh lệch sẽ càng lúc càng lớn!

"Thiên địa đã thay đổi, có chút pháp môn, có chút thần thông, không riêng là ngươi có thiên phú liền có thể tu thành, còn cần đại lượng Tiên Đạo tài nguyên!"

Những lời nói này, theo thanh phong mà tản đi.

Vô Lượng Thiên, một mảnh thần thổ bên trong, bảo quang ngút trời, ráng lành vạn đạo.

Xa xa nhìn tới, nơi đó long khí hừng hực, tiên vụ tràn ngập, cảnh tượng không nói ra được kinh người, vừa nhìn chính là tiên gia động phủ nơi.

Gần đây, tất cả mọi người đều biết, Thiên Thần Thư Viện rơi vào Vô Lượng Thiên, đây là một việc trọng đại, gợi ra to lớn náo động.

Phải biết, liên quan với Thiên Thần Thư Viện, đã sớm bị lưu truyền sôi sùng sục, rất nhiều năm trước thì có người đưa ra thiết tưởng.

Cửu Thiên Thập Địa, rất nhiều các đại nhân vật đầu mối, muốn kiến một toà thư viện, ở trong trưng bày lượng lớn kinh thư, càng có tuyệt thế bí pháp, thậm chí là Tiên Đạo bí thuật các loại.

Đây là khắp nơi hợp lực kết quả, muốn bồi dưỡng được vô địch Chí Tôn!

Vì thế, bọn họ tự nhiên phí đi rất lớn tâm lực, bao vây kinh thư thu nhận, còn có Hoàng Huyết các loại (chờ) tiên trì xây dựng, càng có Trường Sinh giả động phủ các loại.

Đương nhiên, còn thiếu không được này Cửu Thiên Thập Địa mạnh nhất mấy người, tới đây giảng đạo.

Hết thảy những này, cũng đã chỉnh hợp được, còn kém xác định Thiên Thần Thư Viện tuyên chỉ? .

Mà lần này, sách này sân ở Vô Lượng Thiên, rốt cục xác định được, đương nhiên xem như là một hồi chấn động trên trời dưới đất việc trọng đại.

Gần nhất tới nay, Thiên Thần Thư Viện vị trí thánh thổ bên trong, cao thủ vãng lai, khó có thể yên tĩnh.

Vô Lượng Thiên bên trong một ít thế lực lớn, Cổ thế gia các loại, nghĩ tất cả biện pháp, hi vọng đem chính mình trong tộc một ít đệ tử đưa vào, muốn cận thủy lâu thai tiên đắc nguyệt.

Đáng tiếc, Thiên Thần Thư Viện quyết tâm, trấn nghiêm ngặt, lựa chọn đệ tử sớm có chắc chắn, không mua bên ngoài món nợ.

"Ồ, bọn họ xuất quan, thật mạnh sinh mệnh tinh khí gợn sóng!"

Thiên Thần Thư Viện bên trong, có người ước ao, nhìn phía xa linh sơn, nơi đó có huyết quang dựng lên, có thần tinh kịch liệt gợn sóng.

Bọn họ biết, có tư cách tiến vào Hoàng Huyết trì người công hành viên mãn, đã đi ra, không cần nghĩ cũng biết, được lợi ích to lớn.

"Đáng tiếc, còn có một người nguyên bản cũng khẳng định có tư cách đi vào, kết quả dĩ nhiên vô duyên Thiên Thần Thư Viện, bỏ qua."

Mấy người gật đầu, biết nói chính là Thạch Hạo, bằng hắn tư chất, tới chỗ nầy sau nhất định sẽ có trọng yếu một vị trí.

Dù cho nơi này có Chân Tiên hậu duệ, có Trường Sinh giả đời sau.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1078: Thái Sơ Cổ Quáng

Thạch Hạo không có liều mạng, bởi vì hắn bị phong ở tu vi.

Hơn nữa, này ba đầu sáu tay sinh linh thật sự rất mạnh, hắn đối phó không được.

Vị này sinh linh cả người đều là vảy màu bạc, bao quát khuôn mặt cũng là như thế, dường như khắc đá bên trong đi ra Ma thần, tinh lực nội liễm, khiến cho người cảm thấy ngột ngạt.

Thời gian không phải rất dài, bọn họ đi tới một chỗ trong hư không, nơi này dừng một chiếc màu đỏ thắm thuyền lớn, đây là vượt qua bầu trời thì cần dùng đến.

Có thể tưởng tượng, đường xá xa xôi.

Chỉ là, Thạch Hạo cảm thấy có chút không đúng lắm, đến nơi này sau, ba đầu sáu tay màu bạc sinh linh lại đem hắn đưa lên thuyền, từ một tên trong tay cường giả tiếp nhận một ít thiên tài địa bảo sau, xoay người rời đi.

Cũng không phải là bị cái kia ba đầu sáu tay màu bạc sinh linh tự mình đưa đến cái gọi là cổ khu mỏ quặng, Thạch Hạo phát hiện, hắn thật giống bị... Giao dịch rồi!

Khi (làm) nghĩ đến tình huống này sau, Thạch Hạo trong con ngươi kim quang tăng vọt, hắn đây là bị người giá rẻ bán?

Chuyện này thực sự là một cái đáng trách đáng thẹn sự, mới đến Vô Lượng Thiên, hắn liền tao ngộ kiến nạn như vậy, cuối cùng còn bị người như vậy giao dịch đi ra ngoài.

Rất rõ ràng, này chiếc màu đỏ thắm thuyền lớn có vấn đề.

Nó dài đến mấy vạn trượng, vô cùng lớn lao, toàn thân màu đỏ thắm, như là bị máu dính vào, xem ra có chút ngột ngạt, càng có một loại huyết sát mùi vị.

Nói như vậy, từ pháp khí cũng có thể nhìn ra chủ nhân của nó bộ phận phong cách, chiếc thuyền lớn này đỏ sẫm như máu, mang theo um tùm sát cơ, hiển nhiên chủ nhân của nó không phải cái gì hiền lành hạng người.

Rất nhanh, hắn biết rồi, đây là một chiếc tràn ngập tội cùng huyết thuyền hải tặc, qua lại ở trong vũ trụ sao trời, xú danh chiêu.

Thạch Hạo nín một luồng khí, này vừa mới đến trên chín tầng trời liền gặp gỡ chuyện như vậy, bị người bán cho hung đồ, trở thành tù nhân.

Xích huyết hào thuyền hải tặc, ở Vô Lượng Thiên rất nổi danh, chủ thuyền là một vị ghê gớm cao thủ, thực lực mạnh mẽ, lấy sát phạt nhập đạo, ngang dọc trong thiên địa, vẫn sống rất tốt, chưa từng bị người tiêu diệt.

Trên thực tế, này chiếc thuyền hải tặc có thể không việc gì, cũng là bởi vì, nó cùng rất nhiều thế lực lớn trong bóng tối có lui tới, có lợi ích gút mắc.

Tỷ như, nó thường thường hướng về Thái Sơ cổ quáng khu vực vận chuyển tu vi bất phàm nô lệ, bán cho tương quan thế lực lớn, để bọn họ đi mở thải thần liêu.

Trên thuyền người rất nhiều, lít nha lít nhít, đại thể đều là nô lệ, bị giam áp ở đặc biệt khu vực bên trong.

Thật bất hạnh, Thạch Hạo trở thành một thành viên trong bọn họ, nhìn những này vẻ mặt dại ra, tinh thần mất cảm giác sinh linh, hắn đột nhiên cảm giác thấy chính mình vẫn tính là may mắn, tối thiểu còn phấn chấn phồn thịnh, không có bị dằn vặt chán chường.

Chỉ là, rất nhanh sẽ có một ông già dành cho hắn đả kích nặng nề, nói:

"Người trẻ tuổi, có thể thả lỏng thì liền thả lỏng đi, tiến vào cái kia mảnh cổ khu mỏ quặng, bất cứ lúc nào cũng sẽ tử vong."

Xích huyết hào khởi hành, mục tiêu là vực ngoại.

Bởi vì, cái gọi là Thái Sơ cổ quáng trôi nổi ở trên vòm trời, từ lâu đến vực ngoại, tiếp giáp một ít đại tinh.

Ngoại trừ đường xá xa xôi ở ngoài, trên đường còn có các loại trận pháp, cần phải cẩn thận né qua, vì vậy xích huyết hào đi không phải rất nhanh.

Vực ngoại, hắc ám mà lạnh lẽo, chính là có ánh sao địa phương cũng có vẻ rất hoang vu.

Không thể không nói, khu vực này rất đáng sợ, có các loại hài cốt, đều trôi nổi ở trong vũ trụ tăm tối, phi thường kinh người.

Ngoài ra, còn có vẫn thạch khổng lồ thỉnh thoảng vọt qua.

Đương nhiên, nguy hiểm nhất chính là vẫn là những kia tan nát binh khí, đại kỳ các loại, những kia đều là cổ đại đại chiến còn sót lại, nằm dày đặc không trọn vẹn trận văn các loại.

Vì vậy, khối khu vực này rất đặc biệt, nhất định phải cẩn thận đi, một khi xảy ra bất trắc, sẽ rơi vào vạn kiếp bất phục nơi.

Trước đây từng đã xảy ra tương tự sự, một ít thuyền lớn từ nơi này đi ngang qua, đấu đá lung tung, kết quả có nổ tung, có bị truyền tống vào nơi sâu xa trong vũ trụ, từ nay về sau cũng không còn xuất hiện.

Mấy ngày quá khứ, Thạch Hạo khá là kinh ngạc, này xích huyết hào ở đây trì hoãn tốc độ, không dám hoành hành, cẩn thận né qua rất nhiều tàn tạ pháp khí.

"Ào ào ào!"

Cách đó không xa, một cây cờ nhỏ rung động, phát ra sóng gợn, đem

một viên bay qua Lưu Tinh hóa thành bột mịn.

Điều này khiến người ta liếc mắt, nơi này tuy rằng khác nào phế tích, các loại rách nát đồ vật rất nhiều, thế nhưng là thật sự rất khó dây vào, toàn cũng có thể hóa thành đại sát khí.

Bất quá, xích huyết hào trên người cũng không phải ánh mắt nóng rực, bởi vì có huyết giáo huấn, từng có người muốn thu thập những này phế khí, kết quả mới một thâm nhập, liền xúc động trận pháp, tan xương nát thịt mà chết.

Những thứ đó, tuy rằng trôi nổi ở trong hư không vũ trụ vô tận năm tháng, nhưng cũng vẫn có nhất định nguy hiểm, đặc biệt đụng vào, có thể sẽ đạo đưa chúng nó bạo phát.

"Nguyên bản đây chính là một vị cái thế cường giả bày xuống một tòa sát trận, được xưng chém thần diệt tiên, đối đầu tất cả mọi người, không gì không làm được, vì vậy đem nơi này đánh cho tàn phế, chỉ để lại bày trận thì phá nát đồ vật."

Đang lúc nói chuyện, xa xa có một chiếc thuyền lái tới, cái kia chiếc người trên thuyền nhìn thấy một viên phát sáng hạt châu, trên thuyền có người không nhịn được, muốn lấy đi.

Ầm!

Kết quả, xích huyết hào trên đám người đều khiếp sợ, xa xa chiếc thuyền kia nổ tung, hóa thành bột mịn, tất cả mọi người đều chết rồi, theo chôn cùng ở chỗ này.

"Đây là một mảnh nguyền rủa nơi a, bất luận người nào cũng không thể đối với nơi này tàn khí tham lam, không phải vậy sẽ dẫn ra họa lớn." Xích huyết hào trên có người dám thán.

Rốt cục, muốn đến, tiếp cận mục tiêu.

Đó là một ngôi sao, rất lớn, cũng rất hoang vu, cũng không có thảm thực vật, khắp nơi là đất cát, còn có cháy đen sắc.

Nhìn xuống phía dưới, hành tinh này rất xấu xí, không có một ngọn cỏ, thiếu hụt sinh mệnh nguồn nước, hết thảy đều là như vậy khô cằn.

Thái Sơ cổ quáng, sẽ ở đó ngôi sao trên.

Tương truyền, nó vốn là ở Vô Lượng Thiên trên mặt đất, chỉ là bởi vì hấp dẫn quá nhiều tu sĩ đi tới, hàng năm đều vì vậy mà chết đi rất nhiều người, bao quát các tộc kiệt.

Cuối cùng vạn bất đắc dĩ, các giáo thương lượng, các đại nhân vật liên hợp ra tay, đem cổ khoáng vị trí cái kia mảnh ranh giới luyện hóa thành ngôi sao, đem đưa đến vực ngoại.

Đương nhiên, trong quá trình này, bọn họ không dám chạm đến cổ khoáng mảy may, mà là đem phạm vi mười vạn dặm thổ địa toàn thể mang đi, sau đó luyện hóa thành ngôi sao.

Tất cả mọi người đều biết, hành tinh này rất đặc biệt, không người dám chân chính tìm tòi nghiên cứu bên trong bộ, bởi vì nơi đó có quá nhiều sự không chắc chắn.

Rốt cục, muốn đến.

Xích huyết hào hạ xuống, lân cận ngôi sao.

Ầm!

Đột nhiên, hư không run rẩy, đất rung núi chuyển, tinh không đều cộng hưởng theo.

"Hỏng rồi!"

Xích huyết hào trên rất nhiều người kêu to, chính là nên thuyền chủ nhân cũng lần thứ nhất lộ diện, cả người bị thần vụ bao vây, thân thể khẽ run,

dùng hết khả năng, điều động bảo thuyền nhanh chóng thoát đi.

Nơi này phát sinh dị biến, khí thế khủng bố phả vào mặt.

Xích huyết hào trên, tất cả mọi người đều khiếp sợ, như là đang đối mặt Địa ngục, kề bên tử vong, cái kia ngôi sao làm cho người ta cảm giác quá không tốt.

Vào lúc này, bao quát Thạch Hạo ở bên trong, rất nhiều người đều nhìn thấy suốt đời khó quên hình ảnh, từng cái từng cái ngây người như phỗng, như là ngốc rơi mất.

Cái kia ngôi sao trên mặt đất có một cái cổ khoáng, dâng lên ráng lành, ảnh hưởng chư thiên ngôi sao, hình thành rộng lớn vô biên tràng vực.

Nó như là ở hô hấp, đồng thời một phục, lộ ra một đạo lại một vệt sóng gợn, bao phủ chư thiên.

"Vậy thì là... Thái Sơ cổ quáng sao?" Rất nhiều người âm thanh đều run, ở hành tinh lớn này trên, có như vậy một cái tiên khoáng, như vậy cảnh tượng, thật là kinh người.

"Cổ khoáng lại phục hồi, chúng ta rất xui xẻo, gặp gỡ nó đang phun ra nuốt vào tinh khí đất trời cảnh tượng!" Xích huyết hào chủ nhân nói rằng.

Rất nhanh, mọi người liền rõ ràng chuyện gì xảy ra.

Cái kia cổ khoáng đang không ngừng biến hóa, do khởi đầu tiên quang diễm diễm, đến hiện tại phản phác quy chân, thỉnh thoảng sẽ hóa thành một cái hố đen.

"Trời ạ, có ngôi sao rơi xuống rồi!" Có người kêu to.

Khi (làm) Thái Sơ cổ quáng nơi đó biến thành hắc ám thì, nó dường như một cái vũ trụ hố đen, nuốt bát phương ngôi sao, thực sự là mạnh mẽ mà khủng bố.

Cùng cả viên Thái Sơ ngôi sao so ra, cái kia cổ khoáng thật sự không lớn, nhưng là nó nhưng ở nuốt rất nhiều ngôi sao, trong lúc nhất thời giữa bầu trời xán lạn cực kỳ, sao băng lớn lạc, ở trong hư không vẽ ra xán lạn vĩ quang, toàn bộ đi vào cái kia cửa động bên trong.

Chuyện này... Giản làm cho người ta khó có thể tin!

Tất cả mọi người đều ngây người, mỗi một người đều ngẩn người, cảnh tượng như thế này quá đáng sợ.

Chỉ có xích huyết hào chủ nhân vẫn tính thận trọng, bởi vì hắn từng nghe nói, đây là cổ khoáng đang thức tỉnh, bổ sung tự thân tinh khí, cần nuốt chửng lượng lớn ngôi sao.

"Chuyện này thực sự... Quá bất hợp lí rồi!" Mọi người đang sợ hãi đồng thời, cũng chỉ có thể như vậy cảm thán.

Thạch Hạo mở Thiên mục, xem rõ ràng, cái kia cổ khoáng như hô hấp, hấp khí thì, vực ngoại đại tinh một viên lại một viên rơi rụng, bị nó hấp thu, hơi thở thì, ráng lành dâng trào, tỏa ra ánh sáng lung linh.

Rốt cục, xích huyết hào chạy trốn tới khu vực an toàn, chủ yếu là chủ nhân của nó đủ mạnh, mạnh mẽ vượt qua đi ra ngoài rất xa.

"Mỗi một lần Thái Sơ cổ quáng dị động sau, sẽ bình tĩnh thời gian rất lâu, lần này đúng là vận may, các ngươi cũng có thể thải ra mấy khối sinh mệnh chi thạch!" Xích huyết hào chủ nhân nhìn một thuyền người, nói như vậy nói.

Rốt cục, cũng không biết bao lâu trôi qua, Thái Sơ cổ quáng bình tĩnh, không lại thôn thổ Nhật Nguyệt Sao trời, lặng lẽ.

"Được rồi, chúng ta có thể quá khứ." Xích huyết hào chủ nhân nói rằng.

Thuyền lớn vượt qua, chậm rãi hướng về cái kia ngôi sao hạ xuống, cuối cùng chạm được trên mặt đất.

Cùng lúc đó, còn có một chút thuyền lớn xuất hiện, giáng lâm ở trên hành tinh này, đều là trước đây ở nguy hiểm đến trước đào tẩu tu sĩ, bây giờ trở về quy.

Ở đây, có không ít thế lực lớn đều lưu có nhân mã, chỉ là vì ở cổ khoáng phụ cận đào đến chí bảo các loại.

"Các ngươi mới vừa rồi không có nhìn thấy, ở cổ khoáng thức tỉnh trước, ở trong đó có bóng người đông đảo, quá mức khủng bố, mỗi một bóng người đều đi kèm hỗn độn, tuyệt thế mạnh mẽ!"

Tại sao có thể có rất nhiều người? Xích huyết hào trên rất nhiều lần đầu tiên tới Thái Sơ ngôi sao sinh linh không rõ, vô cùng ngạc nhiên.

"Đó là thi hài, thành niên luy nguyệt bị bên trong sinh mệnh tinh khí tẩm bổ, thông linh."

"Sai, ở trong nhưng là mai táng nhiều vị Tiên Vương, có thể có vạn vật thổ, có thể bảo đảm vạn vật Bất Hủ, với thiên cổ sau lần thứ hai trở về, là bọn họ muốn phục sinh cũng khó nói!"

Mọi người đang bàn luận, mỗi một người đều rất giật mình.

"Tiên Vương?" Xích huyết hào chủ nhân cười gằn, lắc lắc đầu, nói: "Này cổ khoáng cửu viễn đến không thể nào tưởng tượng được, Tiên cổ kỷ nguyên thì đã từng bị người điền lên, kỷ nguyên này lại bị đào ra."

Nghe hắn vừa nói như vậy, rất nhiều người lộ ra sắc mặt khác thường, đặc biệt một ít thế lực lớn cao thủ, càng là dị dạng.

Bởi vì, những người này ít nhiều biết một ít bí ẩn, có suy đoán xưng, này cổ khoáng năm tháng cửu viễn đáng sợ, ở trong có chút xác ướp cổ khả năng bị Tiên cổ kỷ nguyên còn cổ lão.

"Tiên khí!"

Vào lúc này, có người kêu sợ hãi.

Ở phía xa cổ khoáng vào miệng: lối vào nơi đó, có từng đạo từng đạo tiên vụ tràn ngập, khí thế ấy cực kỳ thánh khiết, an lành, ở bên trong hang cổ tản đi đi ra.

Tất cả mọi người con mắt đều đỏ, nơi này quá thần bí, nếu như có thể ở trong đó tu hành... Quả thực không thể tưởng tượng, tạo hóa quá to lớn rồi!

Chảy mồ hôi, ngày hôm nay xem ra chương mới không được ba chương. Bị lão nương ta gõ cửa cảnh cáo, muộn như vậy không ngủ, bị quở trách một trận. Chỉ có thể hai chương. Bù, nhất định sẽ bù xong. Đại gia đừng nóng vội a, nợ đều sẽ bù.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1079: Nô Lệ

Tiên khí bốc hơi, cửa động có vẻ Phiêu Miểu mà lại lớn lao, như có như không, nơi đó có rộng rãi cảnh tượng hiện lên.

"Ồ, làm sao còn có tiếng ca?"

Có cao thủ hoảng sợ, da đầu xoạt lập tức lạnh cả người, cảm giác sâu sắc khó mà tin nổi.

Sau đó, những người khác cũng nghe được, nguyên bản yên tĩnh cổ xưa trong hầm mỏ, truyền đến từng trận tiếng ca, tuy rằng không phải rất rõ ràng, nhưng tuyệt đối không phải hư.

Đó là một cô gái, giọng hát ưu mỹ, uyển chuyển du dương, phi thường êm tai, nhưng cũng mang theo một loại thê lương tâm ý.

Trong lúc hoảng hốt, một tuyệt đại mỹ nhân hiện ra ở mọi người trước mắt, đạp lên nguyệt quang, đăng tiên mà đi, tuyết y phấp phới, phong thái tuyệt thế, ở tại bên người, có ánh đao bóng kiếm, có anh hùng chém giết, có cái thế hào kiệt chết đi, ngã vào trong vũng máu.

Mọi người vì nàng mà chiến, vì nàng mà tranh.

"Đây là ảo giác sao?!"

Đừng nói là người khác, chính là Xích Huyết hào chiến thuyền chủ nhân đều kinh sợ một hồi, mạnh mẽ lắc đầu, ép buộc chính mình từ loại này trong tiếng ca giải thoát đi ra.

* không * sai * hắn phát hiện mình đã toàn thân là mồ hôi lạnh, đem chiến y đều ướt nhẹp, lúc này mới gian nan hồi tưởng thần giác, từ cái kia

không tên tâm tình bên trong thoát vây.

Chuyện này thực sự có chút khủng bố, cường đại như hắn, ngang dọc vô lượng thiên, có thể nói ít có đối thủ, ở đây nhưng dường như một thất lạc thiếu niên giống như, theo người khác tiếng ca mà nỗi lòng chập trùng, không thể tự thoát ra được.

Những thế lực lớn khác người chủ trì cũng đều lông tóc dựng đứng, từng cái từng cái mồ hôi lạnh chảy dài.

Cũng còn tốt, này tiếng ca tuy rằng yêu tà, thế nhưng vẫn chưa thương tổn được người ở chỗ này, dù cho những cái kia từ lâu lạc lối, không biết tự mình sinh linh.

"Thật kinh người!" Có người than thở.

Chỉ là một khúc ca âm mà thôi, cũng không người từ Thái Sơ Cổ Quáng bên trong đi ra, thế nhưng là khiến người ta phảng phất người lạc vào cảnh giới kỳ lạ, nhìn thấy một bức lại một bức trông rất sống động hình ảnh.

"Ta nghĩ cái kia mơ hồ cô gái mặc áo trắng cũng không phải là ảo giác, mỗi người vừa nãy đều "Nhìn thấy" chứ?" Một vị đại cao thủ nói rằng.

Trên thực tế, cổ khoáng an lành, tiên khí tràn ngập, không từng có một vị tuyết y nữ tử đi ra. Hết thảy những thứ này đều là mọi người một loại cảm ứng kỳ dị.

"Đúng, ta thấy một vị tuyệt đại mỹ nhân, tuy rằng nhìn không rõ ràng, thế nhưng ta biết nàng nhất định là thiên cổ đến đẹp nhất!" Có người nói, gần như nói mê.

"Không sai, ta cũng nhìn thấy, nàng đạp nguyệt mà đi, rất nhiều anh hùng đẫm máu!" Có người bổ sung, lộ ra say mê vẻ, gần như hoang mang.

Ở đây cao thủ trầm mặc. Một toà cổ khoáng, ở trong có xác ướp cổ, nhưng là tại sao lại xuất hiện người sống?

Phàm là siêu cấp cao thủ đều há miệng, lại ngậm miệng không nói, nơi này càng có vẻ quỷ dị, thần bí khó lường.

Thạch Hạo vừa nãy cũng thấy rõ, kỳ thực cũng không có người xuất hiện, chỉ là cái kia êm tai tiếng ca diễn biến dấu ấn, khiến người ta dường như chân thực nhìn thấy.

Tất cả mọi người đều biết. Thái Sơ Cổ Quáng là cấm địa, phàm là đặt chân đi vào, chính là cửu tử nhất sinh, trừ phi có cơ duyên to lớn. Mới có thể có mệnh trở lại.

Nhưng là, đi qua tiến vào bên trong người chưa bao giờ từng thấy người sống, đều là xác ướp cổ, trước mắt chuyện gì thế này?

"Đừng nói cho ta. Cổ khoáng bên trong còn có chúng ta chưa phát hiện Tịnh Thổ, còn có một chút không biết khu vực." Có người khẽ nói nói rằng, thần sắc nghiêm túc.

Này không phải là không có khả năng.

Huống hồ. Chính là trước đây, may mắn sống sót trở về người cũng có điều là nhìn liếc qua một chút, căn bản nhìn không thấu phía dưới cổ khoáng, bên trong có quá nhiều huyền bí.

"Quá nửa là có người phục sinh!" Một vị đại nhân vật nói rằng.

Vừa nãy cảnh tượng, không phải xác ướp cổ Thông Linh, không có lệ khí, cũng không mùi chết chóc, cùng dĩ vãng nhìn thấy, cùng cốt thư trên ghi chép cổ khoáng dị tượng không giống.

"Lẽ nào thật sự có Tiên vương táng ở trong đó, với Vạn Vật Thổ bên trong thức tỉnh trở về?" Có người run rẩy rùng mình một cái.

Rốt cục, hết thảy đều bình tĩnh, tiếng ca sớm đã biến mất, chính là cái hang cổ kia bên trong dâng lên tiên khí cũng đều nội liễm lại đi, xa xa nhìn tới, một vùng tăm tối.

Cổ động thăm thẳm, không người dám tới gần.

Đến một bước này, hết thảy cao thủ đều có chút sợ hãi, nếu là cổ khoáng bên trong ra một tâm trí hoàn hảo sinh linh, không lại chỉ là có mơ hồ bản năng xác ướp cổ, cái kia... Đem sẽ vô cùng khủng bố.

Ngay lập tức, nơi này cao thủ liền đi một nhóm, lo lắng ở lại hội gặp sự cố.

Thái sơ ngôi sao, trong lúc nhất thời rơi vào trong hỗn loạn.

Cũng còn tốt, các thế lực lớn còn lại người phụ trách vẫn tính trấn định, cấp tốc ổn định tình thế.

Sau đó, bọn hắn quan sát mấy ngày, phát hiện cùng dĩ vãng như thế, cũng không có vì vậy mà xuất hiện cái gì không tốt biến hóa, lúc này mới thở dài một cái.

Cho tới Xích Huyết hào, từ lâu cất cánh, cùng ngày liền bỏ chạy.

Thạch Hạo chờ người tổng cộng có tám chín vạn tên, bị cho rằng nô lệ lưu lại, bán cho những này thế lực lớn, nếu không có chuyện ngoài ý muốn, đem ở đây đào thần ngờ tới chết mới thôi.

Hắn sắc mặt không gợn sóng, chỉ giữ trầm mặc, trong lòng đối với cái kia Nguyên Thanh dựng lên từng trận sát cơ, lại đối với hắn như vậy.

Xích Huyết hào đi xa, nhiều ngày sau, Nguyên Thanh được tin tức, sắc mặt bình thản.

"Áp chế ngươi mười năm, xem ra là ta lo xa rồi, Thái Sơ Cổ Quáng xuất hiện dị thường, nơi đó thế lực chắc chắn sẽ điên cuồng thăm dò, ngươi hay vẫn là tiên khảo lự làm sao sống sót đi!" Nguyên Thanh tự nói.

Hắn bị người chi thác, áp chế Thạch Hạo mười năm, nhưng sau đó cảm thấy, thà rằng như vậy, còn không bằng trực tiếp xoá bỏ đây.

Chỉ là hắn lo lắng có người xét xử, quá mức trực tiếp, hắn rất khó qua cửa ải, như vậy tuy rằng cũng rất quá đáng, nhưng cuối cùng cũng coi như có cái lý do.

Nửa tháng trôi qua, Thạch Hạo bọn người bị nghiêm ngặt trông coi, ở vì bọn họ bố trí cấm chế.

Lần này tuy rằng vận tới gần mười vạn tên nô lệ, thế nhưng là bị phân tán ra bán đi, hắn cùng mấy ngàn người bị bán ột Cổ thế gia, đem vì bọn họ đào thiên tài địa bảo.

Tuy rằng trên người sớm có cấm chế, thế nhưng những này Cổ thế gia hay vẫn là sẽ không yên tâm, muốn một lần nữa bày xuống.

Đương nhiên, bọn hắn cũng không phải mời cao thủ từng cái từng cái phong ấn, như vậy quá mức tiêu hao thời gian, mà là lấy pháp khí đặc biệt khống chế những đầy tớ này.

Tỷ như, hiện tại đến phiên Thạch Hạo, hắn đầu tiên là bị lên gông xiềng, sau đó có người lấy một khối bí thạch dò xét tiềm năng cùng sức chiến đấu các loại, nhất thời để khối này kỳ thạch ánh sáng hừng hực.

"Ồ, nhặt được bảo, tên đầy tớ này rất lợi hại, phi thường không bình thường!" Có người kinh ngạc thốt lên, đưa tới cái này Cổ thế gia cao tầng chú ý.

Bọn hắn có thần bí kỳ thạch, có thể dò xét một người thực lực cùng tiềm năng, tuy rằng không phải rất tinh chuẩn, nhưng cơ bản tới nói hay vẫn là gần như.

Cái kia kỳ thạch hào quang đại thịnh, kinh ở một đoàn người, rất nhiều năm chưa từng thấy người như vậy, huống chi là một tên đầy tớ.

"Thực sự là bất ngờ, mua một tên đầy tớ đều có thể gặp phải một mầm mống tốt!"

Răng rắc!

Rất nhanh khối này kỳ thạch vỡ nát, bị Thạch Hạo trong cơ thể lao ra hào quang cắn nát, hóa thành bột mịn.

Này càng thêm làm người ta giật mình. Phần phật một tiếng, cái này Cổ thế gia người đều xông tới, sau đó mệnh lệnh người phong tỏa nơi đây, không để cho người khác tiếp cận.

"Không được a, liền dò xét kỳ thạch đều nổ tung, tiểu tử này có chút yêu nghiệt!"

"Đi lấy Thất Thải Kỳ Thạch, dùng nó đến kiểm tra, nhìn một chút hắn tiềm năng cỡ nào lợi hại." Có người nói, ánh mắt nóng rực.

"Không có, Thất Thải Kỳ Thạch đã sớm tiêu hao hết. Trong thời gian ngắn tìm không được." Có người trả lời.

Thạch Hạo nghe lời nói của bọn họ, cũng không lên tiếng, thẫn thờ đối mặt.

"Người trẻ tuổi, ngươi tên là gì?"

"Đế!" Thạch Hạo hồi đáp.

Một đám người hai mặt nhìn nhau, danh tự này cũng thật là bá đạo, vẫn đúng là dám lấy.

"Dám dùng danh tự này, một chữ vi đế, hắc!" Có người nói như vậy, nhìn hắn. Nói: "Mặc kệ là tên thật hay là giả tên, có điều là một danh hiệu thôi, chúng ta chẳng muốn truy cứu. Ta hiện đang muốn hỏi, ngươi là hà giáo đệ tử. Có lai lịch ra sao?"

"Thuở nhỏ sinh trưởng với Đại Hoang bên trong, mới vào đời, liền bị gian nhân lừa bịp cũng bắt." Thạch Hạo mặt không hề cảm xúc nói rằng.

"Nói dối, ngươi nói ra lai lịch của ngươi!" Có người quát lên.

Đồng thời. Một ông lão trực tiếp ra tay, đem bàn tay phải đặt ở Thạch Hạo mi tâm, muốn tham biển ý thức. Trực tiếp chọn đọc ký ức.

Thạch Hạo trợn mắt nhìn, thật muốn bị tìm hiểu ngọn ngành, hắn đem không bí mật có thể nói, thậm chí trong lòng vài loại chí cường bảo thuật cũng sẽ bị người đoạt.

"Ồ?" Sau một khắc, ông lão kinh dị, cuống quít dừng tay, bởi vì hắn mới vận chuyển Cốt văn, Thạch Hạo mi tâm liền rạn nứt, bắt đầu chảy máu.

"Có cấm chế, một khi thăm dò, sẽ Nguyên Thần đổ nát." Những người khác cũng vẻ mặt âm trầm.

Đây là Thạch Hạo trước kia vì chính mình bố trí cấm chế, Liễu Thần pháp, Lôi Đế phù văn, Côn Bằng dấu ấn các loại, đều bị bày xuống, hắn noi theo cái khác Thái Cổ hung thú các loại, vì bảo đảm truyền thừa không tiết lộ, Nguyên Thần có cấm chế, chính là trở thành tù binh, cũng không cần lo lắng cái gì.

Đương nhiên, điều này cũng mang ý nghĩa, người khác nếu là cưỡng ép tìm kiếm, hắn sẽ thần hồn nổ tung, liền như vậy ngã xuống.

Những người này dừng lại, không có lại tiếp tục.

"Người trẻ tuổi, ngươi đến để ta các ngươi nhìn thấy giá trị của ngươi, đến tột cùng có khác biệt gì, không phải vậy chỉ có thể bị trở thành tối đầy tớ bình thường, chết vào giếng mỏ bên trong." Một người nói rằng.

"Mở ra gông xiềng." Thạch Hạo bình tĩnh nói.

Những người này ngược lại cũng thẳng thắn, ở đây đều là cao thủ, có nhân vật cấp độ giáo chủ tọa trấn, không sợ hắn nghịch thiên.

Thạch Hạo khôi phục sau, trực tiếp thả ra một đạo tiên khí, vòng quanh thân thể, tường và khí tức tràn ngập, sức mạnh to lớn khuếch tán.

Hí!

Những người này hút vào hơi lạnh, người trẻ tuổi này lại mạnh như thế, khiến cho bọn hắn rất là chấn động.

"Tu ra tiên khí, bực này tư chất, coi là thật là không đơn giản, nên có thể tiến vào Thiên Thần thư viện!" Một ông lão than thở.

"Chỉ có một đạo tiên khí sao, tiến vào Thiên Thần thư viện, khó có thể tranh bá." Tên còn lại lắc đầu, hẳn là tộc này ở cổ khu mỏ quặng đệ nhất cao thủ.

Thạch Hạo không chần chờ, hiện tại cần bày ra thực lực, có thể dựa vào cái này mới có thể gợi ra bọn hắn quan tâm, do đó bị trở nên coi trọng, tiến một bước thoát vây.

Đạo thứ hai tiên khí tràn ra, có điều có chút phai mờ, không phải cỡ nào ngưng tụ, đây là hắn cố ý gây ra.

"Hay, hay, được!" Những người này kinh hỉ.

Bọn hắn vạn không nghĩ tới, tùy tiện mua một tên đầy tớ mà thôi, dĩ nhiên như vậy tuyệt diễm!

Những người này nhìn nhau, đều lộ ra sắc mặt khác thường, có loại Thạch Hạo không có thể hiểu được hào quang, ở trong mắt bọn họ loé lên rồi biến mất.

Hai đạo tiên khí, chính là ở vô lượng thiên cũng coi như là kinh tài tuyệt diễm, là hiếm có kỳ tài, sẽ bị các giáo vây đỡ, bảo vệ lại đến.

Bởi vì, người như vậy một khi trưởng thành, tương lai tất nhiên là uy chấn thiên hạ đại cao thủ.

"Người trẻ tuổi, đế, ngươi muốn tiến vào Thiên Thần thư viện sao?". Một ông già vẻ mặt ôn hòa hỏi.

"Từng nghe nói, nếu như có thể tiến vào đi mở mang kiến thức một chút, tự nhiên tốt." Thạch Hạo đúng mực.

"A, bộ tộc ta tiểu thư cũng ở đó, ngươi nếu là nguyện ý đi theo bên cạnh nàng, chúng ta có thể cân nhắc, đưa ngươi đưa đi." Ông lão nói rằng.

"Đi theo một cô gái?" Thạch Hạo nghểnh đầu, cố ý làm ra một bộ xem thường dáng vẻ.

"Ha ha..." Có người nở nụ cười, nói: "Người trẻ tuổi, ngươi cho rằng tu ra hai đạo tiên khí liền vô địch thiên hạ sao? Bộ tộc ta tiểu thư giơ tay liền có thể trấn áp ngươi, nàng muốn tranh cướp vô lượng thiên đệ nhất tiên tử vị trí, hiện tại đạo hạnh chi tinh thâm, không phải ngươi có khả năng tưởng tượng."

"Lẽ nào nàng tu ra ba đạo tiên khí?" Thạch Hạo hỏi.

"So với ngươi đoán đến càng lợi hại, tiểu thư trong cơ thể có vô thượng tiên huyết, không chỉ có là bộ tộc ta, cũng là vô lượng thiên sáng chói nhất minh châu." Ông lão nói rằng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1080: Điều Kiện

"Trường Sinh gia tộc?"Thạch Hạo nhìn bọn hắn chằm chằm, luôn cảm thấy bộ tộc này cao thủ hơi nhiều, chỉ là ở một cái khu mỏ quặng mà thôi, sẽ cùng lúc đó có mấy tên nhân vật siêu phàm tọa trấn, hiện tại hắn có chút lý giải.

Một ông già cười cợt, nói: "Bộ tộc ta năm xưa đã từng từng có Trường Sinh người, nhưng này đã năm tháng dài đằng đẵng trước, thuỷ tổ từ lâu chết trận."

Hắn cũng không có sầu não, mặc dù có tiếc nuối, không cam tâm, nhưng năm tháng có thể tiêu diệt tất cả, quá khứ huy hoàng chung quy là đã từng nắm giữ quá.

"Nói như vậy, ngươi tộc tiểu mão tả có thể xưng là Nhân tiên hậu duệ, cũng coi như là một vị danh xứng với thực tiên tử?" Thạch Hạo hỏi, trong mắt lộ ra sắc mặt khác thường.

Ngày đó, hắn cùng Lâm Thiên các loại (chờ) người đối lập thì, còn từng đề cập như vậy gia tộc.

Mà lam đồng nữ tử Lam Linh lúc đó càng là chế nhạo, nói nếu như hắn đủ mạnh, đều có thể lấy tiến vào Thiên Thần Thư Viện đi theo chân chính tiên tử giao thủ, thậm chí nắm bắt đến làm vợ.

Lúc này, Thạch Hạo cảm giác rất quỷ dị, không hề nghĩ rằng thật sự có như vậy gia tộc, hơn nữa còn như vậy gặp lại, chỉ là địa vị của hắn quá lúng túng, lại chỉ là một cái nô mão đãi.

"Tiểu tử, ngươi chí hướng còn không tiểu mà, cũng đã là tù nhân, con mắt còn lấp lóe thần quang, muốn đánh bộ tộc ta thiên kim chủ ý sao?

Không nên không biết tự lượng sức mình." Một vị trung niên chế nhạo nói.

"Ta không cái gì ý nghĩ." Thạch Hạo lắc đầu.

"Ha ha, không có tốt nhất." Có người cười gật đầu, sau đó nhìn về phía hắn, nói: "Chúng ta có thể đưa ngươi vào Thiên Thần Thư Viện, chỉ là bỏ qua bọn họ chọn đồ thời gian, chỉ có thể nghĩ biện pháp khác."

Dựa theo bọn họ từng nói, có thể mang Thạch Hạo đưa đi, thế nhưng thân mão mức có chút vấn đề, cần lấy tộc này tiểu mão tả chiến phó thân mão phân thêm rộng rãi,.

Thạch Hạo vừa nghe, lông mày liền dựng đứng lên, lấy người hầu thân mão phân đi tới, điều này có thể tiếp thu!

Hắn sở dĩ lộ ra hai đạo tiên khí, bại lộ chính mình tiềm năng, chính là hy vọng có thể gây nên sự chú ý của bọn họ, khiến cho những người này dành cho đầy đủ coi trọng.

Nhưng là, quay đầu lại nhưng là muốn lấy nô bộc thân mão phân đi tới, đây là một loại sỉ nhục, tuyệt đối không thể thỏa hiệp!

Thạch Hạo trầm mặc, tinh tế suy nghĩ, từ khi đi tới Vô Lượng Thiên sau, hắn liên tiếp gặp khó, lại bị trở thành tù binh, tù nhân, nô mão đãi, thực sự phẫn uất, uất ức.

Thế nhưng, hiện tại nhưng không cách nào thét dài, chỉ có thể chờ cơ hội.

"Ngươi không muốn? Không cần chú ý." Một ông lão kế tục giải thích.

Đây là kế tạm thời, dựa theo bọn họ từng nói, mỗi một vị Thiên Thần Thư Viện đệ tử cũng có thể dẫn dắt vài tên người hầu.

Thạch Hạo lấy kế người thân mão phân đi vào, tổng có cơ hội phát sáng toả nhiệt, đến lúc đó liền có chân chính gia nhập Thiên Thần Thư Viện cơ

hội.

Đương nhiên, tiền đề là hắn đến đi theo ở vị kia tiểu mão tả bên người, tuy rằng cuối cùng có thể thoát khỏi người hầu thân mão phân, nhưng không được phản bội, đem cùng tộc này cùng tiến lùi.

Trên thực tế, hiện nay có rất nhiều tuổi trẻ cường giả đang hành động, Thiên Thần Thư Viện có tiên gia động phủ, Hoàng Huyết trì các loại, bất kỳ như thế đều là vận may lớn, có thể khiến người ta thoát thai hoán cốt, rất nhiều người thà rằng lựa chọn trở thành nên thư viện đệ tử người hầu, cũng phải tới gần nơi đó.

Những người này bao quát bộ tộc thanh niên mạnh nhất cao thủ, mạnh mẽ sơ đại các loại, cam nguyện tạm làm người hầu.

Thậm chí, còn có bộ tộc minh châu, dung nhan tuyệt mỹ, nhưng cũng cam nguyện đi tới, cùng người đạt thành thỏa thuận.

"Đương nhiên, đang đi tới Thiên Thần Thư Viện trước, ngươi còn cần làm một chuyện, có thể"... Hiện nay chỉ có ngươi có thể làm được." Một vị mão ông lão nói rằng.

Thạch Hạo không nói, hắn đã có thể cảm nhận được, không có vô duyên vô cớ thiện ý, những người này coi trọng tiềm lực của hắn, nhưng không nhất định sẽ không tư giúp đỡ.

Nói cho cùng, hắn mạnh mẽ là vì đi tôn lên tộc này tiểu mão tả, đi bảo vệ cùng đi theo cái kia thiếu nữ, bọn họ đem hắn coi là cô gái kia một cái mạnh mẽ "Thủ hạ".

"Thiên Thần Thư Viện cạnh tranh kích liệt, chính là bộ tộc ta minh châu, cũng có cự mão đại áp lực, cần giúp đỡ, cần cơ duyên." Tộc này người nói rằng.

Thạch Hạo thông qua bọn họ khẩu, hiểu rõ đến Thiên Thần Thư Viện hiện nay một ít tình huống, không chỉ có trong lòng kinh dị.

Mục cũng, Thiên Thần Thư Viện tụ tập đến từ hoàn thiên Thập Địa các lộ anh kiệt, tất cả đều tuyệt diễm cực kỳ, đều là từng người cổ giới kiệt xuất, không có một cái là người yếu.

Như vậy một đám thiên kiêu tụ tập cùng nhau, bất kể là hoàng tử, vẫn là tiên tử các loại, đều cảm giác được áp lực lớn lao, bởi vì sơ sót một cái sẽ bị người khác đạt đến.

Ở nơi đó, lạc hậu liền mang ý nghĩa đều sẽ mất đi Tiên Đạo tài nguyên.

Hoàng Huyết trì, tiên gia động phủ, Trường Sinh dược, ngộ đạo đài các loại, đều là ưu tiên ạnh nhất những người kia sử dụng, những người khác không xếp hạng tới đội.

Điều này sẽ đưa đến cường giả càng ngày càng mạnh, khoảng cách kéo dài càng lúc càng lớn.

Thạch Hạo cau mày, mắt lộ ra hàn quang, thời khắc này hắn rốt cuộc biết Nguyên Thanh ý nghĩ, đây là đang cố ý áp chế hắn, đem hắn biếm đến cổ khu mỏ quặng, như vậy tiêu hao hắn thời gian, quả thực liền đang chầm chậm xoá bỏ hắn!

Hiện nay, chính là thiên tài liều mạng, quật khởi mạnh mẽ thời cơ tốt nhất, kết quả hắn bị áp chế, bị đưa đến tử địa, để hắn đánh mất ở Thiên Thần Thư Viện cạnh tranh cùng chân chính cơ hội vùng lên.

Không nghi ngờ chút nào, chính là hắn sống sót trở lại, cũng mất đi tranh cướp những kinh văn đó, tiên dược, niết bàn bảo trì cơ hội.

Nguyên Thanh tâm tư ác độc, để Thạch Hạo đại hận!

"Các ngươi muốn cái gì?" Thạch Hạo hỏi, hắn rốt cục mở miệng.

Nơi này có tộc này vị kia tiểu mão tả thứ cần thiết, như vậy khẳng định cũng thích hợp hắn, cùng với đối kháng, không bằng trước tiên thám thính, nhìn một chút đến thời điểm mình liệu có thể trực tiếp lợi dụng.

"Thiên Thần Thư Viện bên trong, khắp nơi thiên kiêu tranh giành, bây giờ không riêng thể hiện ở tại bọn hắn tư chất trên, còn có từng người sau lưng gia tộc chống đỡ cường độ trên."

Tộc này một ông lão câu nói đầu tiên nói ra bản chất, điểm đến vấn đề mấu chốt.

Bọn họ muốn ở chỗ này tìm được một khối sinh mệnh chi thạch, vì là nắm giữ tiên huyết tiểu mão tả đưa đi, làm cho nàng đi ở phía trước, ở thiên tài va chạm mạnh bên trong thắng được.

"Sinh mệnh chi thạch?" Thạch Hạo tự nói, hắn từng nghe nói, thế nhưng không biết cụ thể công hiệu.

Hắn chỉ biết vật này, có thể vì là giáo chủ cấp trở lên nhân vật kéo dài tuổi thọ, đoạt thiên địa tạo hóa, là bảo vật vô giá.

"Ngươi không cần hiểu rõ quá nhiều, chỉ cần có thể mang về một hai khối, liền có thể lập tức rời đi nơi này, chúng ta đưa ngươi đi Thiên Thần Thư Viện." Một ông lão nói rằng.

Đây là điều kiện của bọn họ, chỉ muốn thoát khỏi nô mão đãi thân mão phân, Thạch Hạo đến lấy ra thành ý đến, đi đào sinh ra mệnh chi thạch.

Nếu là người khác nghe được cái điều kiện này, nhất định sẽ biến sắc, nơi này có sinh mệnh chi thạch, nhưng cực kỳ ít ỏi, mà lại nhiều là ở Thái Sơ cổ quáng bên trong, ai dám đi vào?

Thạch Hạo hiện đang nghĩ tới nhưng là, loại này thiên tài địa bảo đối với hắn cùng những kia tiểu mão tả tới nói, nhất định có tác dụng lớn, đáng giá vặt hái.

Hắn đã bỏ qua Thiên Thần Thư Viện mới bắt đầu cơ hội, cần ở những nơi khác bù đắp lại, tranh thủ trong khoảng thời gian ngắn truy đuổi cũng vượt qua, mà nơi này đáng giá mạo hiểm.

Thái Sơ cổ quáng, nếu là không nguy cơ, tuyệt đối là một cái thích hợp nhất tu hành địa phương, nơi đó có chân chính tiên khí đang tràn ngập, đây là cái khác tịnh thổ không thể so sánh nghĩ!

Đương nhiên, nếu như có người biết ý nghĩ của hắn, nhất định sẽ mắng hắn vì là người điên, có mấy người dám đánh cổ khoáng chủ ý, ai dám hướng về đi vào tu hành, cái kia hoàn toàn là không muốn sống.

"Ngươi muốn đi vặt hái sinh mệnh chi thạch?" Tộc này người kinh ngạc, nguyên tưởng rằng muốn phí rất lắm lời thiệt, cần cưỡng bức dụ dỗ, thế nhưng không hề nghĩ rằng, Thạch Hạo nhanh như vậy liền đáp ứng rồi.

Phải biết, các đời tới nay, dám mạo hiểm đi vào người hầu như đều chết rồi, này rất khó thành công.

"Ngươi tu ra hai đạo tiên khí, cùng cái kia cổ khoáng bên trong tiên vụ đồng nguyên, nên người khác an toàn rất nhiều, không cần quá lo lắng, chính là tìm kiếm sinh mệnh chi thạch người được chọn tốt nhất!" Một vị trung niên đối với hắn cổ vũ.

"Ta không cần nghe những câu nói này an ủi, xin mời cho ta tương ứng bí bảo các loại, hết thảy đối với ta mạnh mẽ ngoại vật đều giúp ta chuẩn bị đầy đủ hết." Thạch Hạo nói rằng.

Nếu đi không được, Nguyên Thanh đem hắn đi đày tới đây, những người này sẽ không tha hắn, còn không bằng mạo hiểm một kích.

"Người trẻ tuổi ngươi tàn nhẫn có xông sức lực, ta rất yêu quý ngươi tương lai, ngày khác ngươi nếu là đầy đủ kinh diễm, cũng không không có khả năng cùng tộc ta minh châu sánh vai cùng nhau, vào lúc ấy..."

Rất rõ ràng, cái kia vì là ông lão ở họa đại bính, đang cổ vũ Thạch Hạo, thậm chí không tiếc bỏ xuống cái gọi là hương mồi.

Thế nhưng, hắn biểu sai rồi tình, Thạch Hạo trực tiếp đem hắn đánh gãy, nói: "Xin mời chuẩn bị cho ta bảo cụ các loại (chờ)!"

Ở đây vài tên cao thủ, vẻ mặt hơi có lúng túng, nhưng rất nhanh khôi phục bình thường.

"Sảng khoái, tiểu hữu là một cái rộng thoáng người, mão ta khác cũng không nói nhiều, lập tức vì ngươi chuẩn bị."

Bọn họ mở ra Thạch Hạo toàn bộ gông xiềng, mở ra hắn cấm chế, thế nhưng có một ông già nhưng lấy ra một viên Kim Cương trác, muốn hắn mang ở trên đầu.

Đây là tộc này bí bảo, một khi đội ở trên đầu, rất khó gỡ xuống, sẽ càng lặc càng chặt.

Bọn họ nói thẳng, phải phòng một tay, dù sao mở ra Thạch Hạo hết thảy phong ấn, vạn nhất hắn liền như vậy đào tẩu làm sao bây giờ?

Kim Cương trác sáng loáng lượng, trắng bạc rực rỡ, không biết lấy loại kim loại nào chế tạo thành, rất xán lạn, lưu chuyển ra các loại thần bí cốt văn.

Nó hình như một cái vòng tay, thế nhưng hiện tại phóng to, cô ở Thạch Hạo trên đầu, hóa thành trấn mão ép pháp khí.

Thái Sơ ngôi sao, không có thảo bị, đâu đâu cũng có khô héo sơn mạch, rất hoang vu.

Bất quá, dù vậy, cũng bị các thế lực lớn chia cắt, từng người chiếm cứ một khu vực.

Từ mấy ngày nay, hết thảy thế lực lớn đều đang hành động, phái nô mão đãi các loại, khiển ra cao thủ, ở cái kia cổ khoáng vào miệng: lối vào phụ cận bồi hồi.

Cái gọi là phụ cận, cũng chỉ là mấy trăm ở ngoài, quá gần, rất nguy hiểm, nói không chắc sẽ bị cái kia cổ khoáng nuốt chửng đi vào.

Bất quá, mỗi một lần Thái Sơ cổ quáng thức tỉnh lại bình tĩnh sau, dù sao, sẽ có một đoạn an lành kỳ, ít có máu tanh tình huống phát sinh.

Cũng chính bởi vì vậy, gần nhất trải qua mấy ngày nay, mọi người mới cực kỳ sinh động.

Thạch Hạo chuẩn bị kỹ càng, tuy rằng bị ép bỏ thêm một cái Kim Cương trác ở trên đầu, để trong lòng hắn phẫn nộ, nhưng vẫn là nhịn xuống.

Hắn không thể không thán, đi tới Vô Lượng Thiên sau, mọi việc không thuận, càng bị trở thành như vậy tù nhân, hắn chờ đợi bạo phát, phá tan tất cả ngăn cản.

Ở làm chuẩn bị mấy ngày đến, hắn cũng hiểu rõ đến tộc này mạnh mẽ, tộc này lấy vương vì là tính, tục truyền là từ Tiên cổ sống sót bộ tộc!

Bọn họ tổ tiên, thực lực cao thâm, từ lâu là Tiên Đạo nhân vật, trường sinh bất tử, nhưng ở Tiên cổ những năm cuối chết trận.

Vương tộc, coi đây là tính, là bởi vì cư truyền cho bọn họ tổ tiên chạm được Tiên Vương lĩnh vực.

Thạch Hạo ra đi, tộc này vì hắn chuẩn bị các loại tương ứng bí bảo, tất cả chuẩn bị sắp xếp, hắn muốn tiến vào Thái Sơ cổ quáng rồi!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1081: Tiến Vào Mỏ Khoáng

Vùng núi khô héo, một mảnh cháy đen, tảng đá là huyết sắc.

Đây là cũng quá sơ ngôi sao, Thạch Hạo cất bước, đã tới gần mỏ quặng cổ kia.

Ở trong lịch sử, nó tiếng tăm lừng lẫy, cũng không biết nuốt chửng bao nhiêu cao thủ tính mạng, cho đến ngày nay đã không người muốn ý mạo hiểm, chỉ có đưa nô lệ đi tới.

Đương nhiên, nô lệ mệnh cũng là mệnh, không người muốn ý như vậy xa xỉ lãng phí, nói như vậy, thế lực lớn mua được nô lệ đa dụng với ở phụ cận khai thác, mà không phải tiến vào cổ khoáng.

Lúc này, đầy khắp núi đồi đâu đâu cũng có bóng người, tất cả đều là nô lệ, bọn họ quần áo lam lũ, mỗi ngày đều tại đây khổ cực làm lụng, chỉ là vì có thể sống sót.

Thạch Hạo trở thành bọn họ một thành viên, bất quá hắn ở trên đường chưa từng dừng lại, không có cùng những người kia như thế đào bới sơn mạch các loại, mà là trực tiếp hướng về trung tâm xuất phát.

Mảnh này vùng núi rất kỳ dị, cứng rắn cực kỳ, chính là Thiên Thần cũng rất khó lập tức tạc xuyên, vì vậy đối với tu sĩ bình thường tới nói đây là công trình vĩ đại.

Theo đi tới, trên đất có rất nhiều hố sâu, phía dưới bóng người đông đảo, không ít người đều đang bận rộn.

Đây là bọn đầy tớ hao hết khí lực đào bới đi ra, nham thạch cứng rắn, so với được với rất mạnh pháp khí.

Từng có người cảm thấy, nơi này nham thạch kinh người như vậy, nhất định là luyện khí rất tốt vật liệu, mang tới ngoại giới đi có thể bán ra giá trên trời, nhưng là rời đi nơi này sau, hết thảy đều thay đổi, nham thạch rất dễ dàng đánh nát.

Chỉ có ở nơi này, những này hòn đá, hạt cát, sơn mạch các loại (chờ) mới khác với tất cả mọi người.

Sau đó, mọi người rõ ràng, chi sở dĩ như vậy đều là bởi vì Thái Sơ cổ quáng tồn tại, nó giờ nào khắc nào cũng đang phóng thích bí lực, ảnh hưởng tất cả xung quanh.

Theo Thạch Hạo đi tới, mặt đất càng ngày càng yên tĩnh, cũng càng ngày càng hoang vu, bởi vì càng hướng phía trong rời đi càng ít.

Hô!

Một đạo màu đen toàn gió thổi qua để núi đá trở thành bụi trần, để sơn mạch thủng trăm ngàn lỗ, cảnh tượng hãi

Cũng còn tốt, nó chỉ tồn tại một lúc, liền tiêu tan.

Thạch Hạo trợn to con mắt, có chút giật mình cảm thấy khó có thể lý giải được, hắn lấy Thiên Nhãn thấy rõ, cái kia màu đen gió xoáy là đột nhiên xuất hiện, chỉ vì hư không vặn vẹo, nó liền vọt lên.

"Đó là tràng sức mạnh của "vực", Thái Sơ cổ quáng chu vi xuất hiện dị thường gì cũng không cần ngạc nhiên!" Có người nhắc nhở.

Thạch Hạo lặng lẽ, đây chính là Thái Sơ cổ quáng, bên ngoài tạo thành dị tượng cũng đã như vậy, thật muốn là thâm nhập đi vào, sẽ phát sinh cái gì?

Hắn có chút vì là tính mạng của chính mình lo lắng thế nhưng bây giờ còn có lựa chọn sao?

Phía sau người của Vương gia đang ép hắn đi tới đây, nếu như quay đầu lại, những người kia khẳng định không đáp ứng.

"Đạo huynh, chờ một chút!"

Phía sau, có mấy người truyền âm, ở bước nhanh tới rồi.

Đây là những thế lực lớn khác khiển ra cao thủ, đến từ không giống thế gia, cổ giáo các loại, nhân số lại không hề ít, gộp lại có thể có mấy chục tên.

Thăm dò Thái Sơ cổ quáng, các đại thế gia cùng cổ giáo liên hợp hành động đều muốn đi tới nơi đó.

Rất rõ ràng, những người này đều là các giáo tiêu tốn số tiền lớn bồi dưỡng lên tử sĩ, bây giờ đến dùng bọn họ thời điểm.

Chỉ là Thái Sơ cổ quáng tên tuổi quá to lớn, những người này dù cho lại không sợ chết, bây giờ cũng trong lòng bồn chồn, vì vậy cùng đi tới.

Rốt cục, cách cổ khoáng vào miệng: lối vào bất quá mấy chục dặm.

Mấy chục người đồng thời dừng lại, mỗi người đều trong lòng rung động, nhìn hắc động kia động lối vào bọn họ tim đều nhảy đến cổ rồi.

Khu vực này, mặt đất bị đào bới rất cạn, bởi vì không có bao nhiêu người có thể đi tới đây càng là không dám tùy tiện hành động.

Lúc này, bọn họ những người này đến chỉ nhìn thấy rải rác một ít nô lệ trên đất biểu khe lớn bên trong tìm kiếm thần liêu.

Ở khu vực này, cổ đại thì tình cờ có thể nhìn thấy sinh mệnh chi thạch, ngoài ra cũng còn có cái khác báu vật thiên tài địa bảo, đều là các giáo khát vọng, thậm chí có thể tìm được tiên kim.

Chỉ là hiện nay rất khó phát hiện.

"A..."

Đột nhiên, một tiếng hét thảm truyền đến, cách đó không xa một đạo cầu vồng lóe qua, vài tên nô lệ hóa thành sương máu, sau đó bốc hơi lên thành hư vô.

Đó là hư không vặn vẹo sau, đột nhiên lao ra ánh sáng.

Rất rõ ràng, như trước bắt nguồn từ Thái Sơ cổ quáng, nơi này rất không ổn định, tình cờ tràn ra thần bí năng lượng.

Này tựa hồ cũng báo trước cái gì, đang cảnh cáo mọi người không được mạo phạm.

Lần thứ hai đi tới, còn có ngàn trượng khoảng cách thì, cái hang cổ kia có thể thấy rõ ràng, đen khiếp người, như là vực sâu tọa lạc ở nơi đó.

Khiến người ta kinh ngạc chính là, nơi này còn có nô lệ, tuy rằng chỉ là mấy người, nhưng cũng chăm chỉ tìm kiếm.

Thạch Hạo thở dài, những này mặc dù là nô lệ, nhưng kỳ thực đều là cao thủ, vì sinh tồn cùng sống tiếp, chỉ có ở đây bán cu li, các loại (chờ) có thu hoạch sau, mới có thể có rời đi cơ hội.

"A..."

Tiếng kêu thảm thiết truyền đến, bởi vì cái kia cổ khoáng bên trong có thiên địa mẫu khí cuồn cuộn, xuất hiện ở biểu trên, những người kia đại hỉ, muốn vặt hái, kết quả đều bị đập vụn.

Không thể không nói, bọn họ đám người chuyến này tuy rằng đã sớm chuẩn bị, nhưng vẫn là trong lòng bồn chồn.

Bởi vì người bị chết tuy là nô lệ, nhưng cũng đều là cao thủ, kết quả ở đây nhưng không đỡ nổi một đòn!

Nơi này yên tĩnh, chỉ có Thạch Hạo còn có phía sau hắn mấy chục người, nhìn ngàn trượng ở ngoài hố đen.

Cái kia cổ khoáng quá sâu sắc, loáng thoáng phảng phất có tiếng hít thở.

Mấy chục mọi người biến sắc, cái kia cửa động tự đi kèm mơ hồ thuỷ triều.

Thạch Hạo cất bước, lần thứ hai bắt đầu lựa chọn đi tới, những người khác sắc mặt nghiêm túc, mỗi một người đều theo.

"Chúng ta phải đi vào thật sao, từ cổ chí kim, tiến vào Thái Sơ cổ quáng sinh linh, không có mấy cái có thể sống đi ra!"

Có người gian nan yết nước bọt, lúc này sợ hãi. Thế nhưng, bọn họ không có lựa chọn, phía sau người đang chăm chú, bọn họ không đi tới, quay đầu lại là cũng bị thanh toán.

"Sợ cái gì? Ta đi tới!" Cũng có người rất dũng cảm, nhanh chóng phóng về phía trước, ăn mặc hắc giáp vàng trụ, hóa thành một tia ô quang, đi vào cổ khoáng.

Này gợi ra kinh ngạc thốt lên, không riêng ở đây sinh linh giật mình, chính là xa xa vẫn ở mật thiết nhìn kỹ nơi này cường giả cũng đều vô cùng sốt sắng.

Phốc!

Chớp mắt mà thôi, nơi đó dựng lên một mảnh sương máu, máu tung tóe, đặc biệt thê diễm, hắn trực tiếp liền chết đi, không có có thể sống sót.

Thạch Hạo cảm giác được dị thường, này cổ khoáng quá khủng bố, quả thực là một con Thái cổ mạnh nhất hung thú, mở ra đẫm máu miệng rộng, chờ sinh linh nhảy vào trong.

Đồng thời, hắn cũng cảm ứng được một luồng an lành khí tức, vậy thì là tiên khí!

Có thể thật sự như Vương tộc người nói như vậy, nắm giữ tiên khí, mới

có thể có thể sống sót.

"Không có cách nào lùi về sau, này cổ khoáng bên trong có một luồng sức mạnh thần bí khóa chặt chúng ta!" Có người kinh sợ, như vậy kêu lên.

"Không nên nói lung tung, đây chỉ là bình thường tràng vực, ngươi ta đều ở tác dụng của nó trong phạm vi, cũng không phải sinh linh gì toả ra." Có người sửa lại, cả vẻ mặt và giọng nói đều nghiêm túc.

Vù!

Hư không vặn vẹo, một mảnh giống như Phi Tiên giống như mưa ánh sáng, đột ngột xuất hiện, đem phụ cận nhấn chìm.

"A..."

Liên miên tiếng kêu thảm thiết vang lên, tại chỗ thì có hai mươi mấy người bị xuyên thủng, cả người đều là hố máu, bao quát mi tâm, chết không nhắm mắt.

Bởi vì, vừa nãy một khắc đó, bọn họ muốn tránh cũng không được, thân thể bị tràng vực cầm cố, mặc ưa ánh sáng rơi ra, đâm thủng cơ thể bọn họ cùng Nguyên Thần.

Một nửa người chết đi!

Thạch Hạo cảnh giác, cũng có mưa ánh sáng bay về phía hắn, thế nhưng hắn trong thân thể một đạo tiên khí ngăn cản.

Sau đó, hắn không hề bảo lưu, thả ra hai đạo tiên khí, bước lên phía trước, cũng đã tới đây, không có cách nào lùi bước.

Những người khác thấy thế, cũng đều cắn răng, theo đi tới.

Sống sót cái kia một số người tuy rằng không có tu ra tiên khí, thế nhưng vừa nãy khá là may mắn, không ở mưa ánh sáng phạm vi bao phủ bên trong.

Một bước, hai bước...

Thạch Hạo tiến lên, cuối cùng đến đen ngòm cổ khoáng trước, hắn nhấc chân liền bước vào, thẳng tắp rơi rụng.

"Hắn... Đi vào rồi!"

Những người khác biến sắc, do dự không quyết định.

"Liều mạng, chúng ta lùi về sau cũng là chết, thân là tử sĩ phải có loại này giác ngộ!"

Một đám người đều đi theo nhảy xuống, kết quả còn ở giữa đường bên trong, liền có từng mảng tiếng kêu thảm thiết vang lên, mang theo sợ hãi, còn có không cam lòng, hướng về khu vực này rơi đi.

Phương xa, rất nhiều người trạm ở giữa trời cao, phóng tầm mắt tới đến tình huống của nơi này, những đại nhân vật kia môn đều biến sắc, đây cũng quá thảm, trơ mắt nhìn, những người kia nổ tung.

Thạch Hạo tiến vào cổ khoáng trúng rồi, một đường truỵ xuống rất lâu mới dừng lại, tùy theo mà xuống còn có mưa máu, cùng với bạch cốt khối. Hắn biết đi theo hắn mà hạ xuống nhân sinh linh đều chết rồi.

Ở đây, hắn cảm giác được một luồng ngập trời sát cơ, nếu không có có tiên khí vòng quanh thân thể, hắn sẽ ngay đầu tiên bị nghiền nát.

Cổ khoáng bên trong, có địa phương rất hắc ám, có nhiều chỗ sắc thái sặc sỡ, còn có địa phương tiên vụ bao phủ, xem ra phi thường mông lung.

Ngay khi Thạch Hạo cách đó không xa, có một người hình sinh linh, già nua cực kỳ, thân mặc đạo bào, tóc bạc pizza đến trên đất, thật sự quá dài.

Lúc này, hắn đối diện Thạch Hạo, một đôi con ngươi hiện màu vàng, hai vòng mặt trời nhỏ tự, tỏa ra khí tức kinh khủng.

Thạch Hạo run rẩy rùng mình một cái, lúc này mới vừa tiến đến mà thôi,

liền gặp gỡ cổ khoáng bên trong sinh vật?

Hắn giật mình phát hiện, Vạn Linh Đồ từ lâu không tự chủ được hiện lên, phát sinh mông lung ánh sáng, đem hắn hộ ở trong đó, chống đỡ người lão giả này khí tức.

Thạch Hạo tâm thần đều chiến, hắn có một loại cảm giác, nếu không có có Vạn Linh Đồ che chắn, hắn có thể sẽ ở người lão giả này trước người nổ tung!

"Tử thi!?" Hắn giật mình phát hiện, ông lão kia tuy rằng mâu như kim đăng, như là ở nhìn hắn, nhưng kỳ thực chỉ là một bộ xác ướp cổ, từ lâu chết đi vô tận năm tháng.

Này thì càng thêm để hắn kinh sợ, đây là cỡ nào nhân vật mạnh mẽ, chính là chết rồi, như trước trông rất sống động. Hơn nữa, này chết rồi thi thể tự nhiên tỏa ra khí tức đủ để nghiền nát Thiên Thần các loại (chờ)!

Chuyện này... Không thể tưởng tượng!

Người này nếu là sống sót, sẽ khủng bố cỡ nào?

Thạch Hạo sợ hãi, cái hang cổ này không thể tưởng tượng.

Đây mới là vào miệng: lối vào mà thôi, toà này quáng động rất sâu, cũng rất rộng lớn, trời mới biết bên trong còn có cái gì.

"Đây là thời kỳ nào nhân vật?" Thạch Hạo chấn động trong lòng, ông già này trên người đạo bào kiểu dáng cổ lão, mà lại càng là trong truyền thuyết thiên thiền xác tế luyện mà thành.

Tuyệt thế bảo y!

Loại này thiên thiền y, giá trị vô lượng, muốn tìm đến một khối rất khó!

Có thể mang theo cái này thiên thiền bảo y sao?

Suy nghĩ một chút, Thạch Hạo từ bỏ.

Người lão giả này thực lực quá mạnh mẽ, chính là chết đi, cũng uy nghiêm cực kỳ, dường như một vị trấn áp Cửu Thiên Thập Địa Đại Đế giống như, nhìn xuống muôn dân.

Có thể lường trước, nếu như không có Vạn Linh Đồ hộ thể, Thạch Hạo chắc chắn phải chết, căn bản không thể tới gần.

Cũng trong lúc đó, cổ khoáng nơi sâu xa, truyền đến tiếng ca, du dương êm tai, như tiếng trời, như là có một vị tiên tử ở thất vọng mà ngâm xướng.

"Này tiếng ca như là người sống xướng ra, không phải dấu ấn, không phải xác ướp cổ, đi kèm tường và khí tức, nàng là người nào?!" Thạch Hạo trong lòng không thể yên tĩnh.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1082: Thăm Dò Bí Mật

Tiếng ca phiêu miểu, phảng phất từ cái kia tiên hương truyền đến.

Cổ khoáng bên trong, có hắc ám khu vực, có lưu quang chi địa, có hỗn độn ngưng tụ vị trí, còn có tiên vụ bốc lên chỗ, sáng tối chập chờn.

Đi kèm này tiếng ca, cổ khoáng rực rỡ, càng trở nên bí ẩn.

Thạch Hạo tĩnh tĩnh tâm, để ình khôi phục lại bình tĩnh cùng trấn định trạng thái, quan sát tỉ mỉ chu vi cảnh vật, ở đây tìm kiếm Sinh mệnh chi thạch các loại.

Trên thực tế, mặc dù hắn lại trấn tĩnh, cũng không thể không hề lay động, trong lòng không minh, không cần lý do nào khác, chỉ vì nơi này là Thái Sơ cổ quáng.

Từ xưa đến nay, ở nơi này phát sinh quá nhiều quỷ bí, mặc ngươi thiên đại anh hùng, một khi đi tới đều có khả năng vẫn lạc.

Thạch Hạo xác thực, nếu không có Vạn Linh Đồ hộ thể, hắn hơn nửa nguy rồi, phía trước bộ kia xác ướp cổ tự nhiên bên ngoài khí tức quá mức đáng sợ.

Hắn nhẹ nhàng cất bước, né qua bộ xác ướp cổ này, hướng đi trong động, mở Thiên mục, tìm kiếm cái gọi là Sinh mệnh chi thạch.

Cổ động thăm thẳm, mới tiến lên một khoảng cách mà thôi, liền phát hiện có các loại ngã ba khẩu, dường như mê cung giống như, hắn rốt cuộc biết nhiều người như vậy hạ xuống, vì sao đều không thể quay về.

Chỉ là loại này mê cung giống như đường nối, phỏng chừng đều sẽ lưu

lại chín phần mười người, chớ đừng nói chi là những khác nguy hiểm.

Thạch Hạo suy nghĩ một chút, trước sau dọc theo tối trống trải đường nối đi, ở trên đường đi, lờ mờ, hắn nhìn thấy một vài thi hài, tất cả đều bất hủ.

Mà trong lúc này, hắn thậm chí nhìn thấy một chút xác ướp cổ ở đi, đầy mặt trắng xám vẻ, con mắt xanh thẳm.

Trong giây lát này, Thạch Hạo tê cả da đầu, vội vàng né qua, e sợ với bọn hắn gặp, chuyện này thực sự là một loại đại khủng bố.

Bởi vì, hắn biết, ở bên trong cái hang cổ này xuất hiện hài cốt, thân thể đến hiện tại vẫn không có mục nát, nhất định đều có lai lịch to lớn, cường giả loại này di thể thông linh, tuyệt đối đáng sợ.

Rất nhanh, Thạch Hạo phát hiện, hắn đi vào hùng vĩ nhất cổ động có chút sai lầm, bởi vì quá nguy hiểm.

Bất quá, hắn cũng rõ ràng, đây là đường chính.

Một con hắc sắc nhện lớn đi tới, hành động chầm chậm, chiều ột trượng, vô thanh vô tức, mang theo khí tức tử vong nồng nặc, cái kia tám cái con nhện chân cùng hắc sắc chiến mâu giống như, ở vùng vẫy, leng keng vang vọng, đem hư không đều đâm thủng.

Điều này khiến người ta không thể không thán, trong lòng lạnh lẽo, rõ ràng đã chết rồi, chỉ có mơ hồ bản năng, nhưng còn có thể có như thế sức mạnh to lớn!

Mặt đất rất cứng rắn, bị phù văn thần bí sức mạnh bảo vệ, hắc sắc nhện lớn, chân nhện rơi trên mặt đất, tia lửa văng gắp nơi.

Chỉ thiếu một chút, một cái chân nhện liền quét trúng Thạch Hạo, nó mờ mịt, vô ý thức tiến lên, dâng lên tử khí, cùng Thạch Hạo gặp thoáng qua.

Con này con nhện tuyệt đối siêu việt Giáo chủ, Thạch Hạo lẫm liệt!

Sau đó không lâu, hắn lại nhìn thấy một con kim sắc nhện lớn, to lớn hơn, có tới dài mười trượng, đồng thời ở trong cổ khoáng kết liễu một chiếc võng, kim ti tơ nhện quay quanh, che khuất cổ động.

Vẫn là một con chết con nhện, tuy rằng toàn thân vàng óng ánh, thế nhưng loại kia nồng nặc tử khí còn có cứng ngắc động tác hoàn toàn kể rõ, nó sớm đã vẫn lạc rất nhiều năm.

Bất quá, này con nhện lớn thật sự rất mạnh, không thể so với lối vào nơi đó nhìn thấy lão đạo sĩ kém.

Thạch Hạo có thể rõ ràng cảm giác được, nếu không có có Vạn Linh Đồ hộ thể, hắn cũng không thể đứng nơi này, hắn thử nghiệm đem một cái Thiên thần pháp khí ném xuống đất.

"Răng rắc!"

Kết quả, chuôi này cốt chủy lúc này liền vỡ nát, ở kim sắc nhện lớn thi khí dưới rạn nứt, hóa thành bụi phấn, bị tiêu diệt sạch sành sanh.

Có thể tưởng tượng, chân chính Thiên thần đứng trước mặt nó cũng nhất định sẽ là kết quả này, sẽ không có bất kỳ bất ngờ.

Chỗ này thực sự là quá nguy hiểm!

Thạch Hạo vẻ mặt biến ảo không ngừng, hắn nhìn tấm võng lớn màu vàng kim này, vừa nhìn về phía đầu kia nhện lớn, tim đập thình thịch, cũng còn tốt đó là vật chết, chỉ có hỗn loạn ý thức, là chết rồi thi thể sinh ra một chút linh trí.

Nơi này rất đặc biệt, tuy rằng vẫn lạc đều là tuyệt đại cao thủ, thế nhưng rất khó chân chính triệt để do chết mà sinh, xuất hiện trong minh thổ như vậy sinh linh.

Cổ khoáng có gì đó quái lạ, áp chế loại này nghịch chuyển cùng biến hóa.

Thạch Hạo quan sát tấm võng lớn màu vàng kim sau một thời gian ngắn, nội tâm rung bần bật, hắn nhìn ra một sự thật, này tơ nhện đều là cái kia kim sắc chu vương khi còn sống thổ ti kết thành, cũng không phải chết rồi gây nên.

Điều này làm cho hắn kinh sợ một hồi!

Có sinh linh có thể ở Thái Sơ cổ quáng sinh tồn? Cứ việc sau đó nó cũng chết.

Hắn không chỉ có nghĩ đến người nhà họ Vương nói tới những câu nói kia, này cổ khoáng cửu viễn đáng sợ, thậm chí so với Tiên Cổ kỷ nguyên còn cổ, ở trên một kỷ nguyên lúc không biết là duyên cớ nào bị người lấp đi, mãi đến tận kỷ nguyên này lại bị người một lần nữa đào ra.

Thạch Hạo cảm thấy lưng ở bốc lên hơi lạnh, chỗ này quá yêu tà, đồng thời đã từng rất khủng bố, kết quả ở cùng ngày ở bên trong cổ động sinh hoạt con nhện đều đã biến thành cao thủ tuyệt thế.

Hắn có một loại suy đoán, ở trước đây thật lâu, lâu đến thế gian đã không ghi chép, so với Tiên Cổ còn còn xa hơn, nơi này đã từng là một chỗ khó mà tin nổi chi kỳ địa. Liền ở trong sinh hoạt một con con nhện nhỏ đều trưởng thành lên thành người đời sau trong mắt Chí cường giả, sau đó bởi các loại nguyên nhân, nơi này trở thành tử địa. Làm người đời sau đào ra lúc, cũng là trở thành cổ khoáng.

Thạch Hạo cảm thấy rất hoang đường, hắn làm sao sẽ sinh ra ý niệm như vậy, dùng sức lắc lắc đầu, hắn muốn tiếp tục tiến lên.

"Hả?"

Bỗng nhiên, hắn nhìn chằm chằm mạng nhện, trong lòng hơi động, đây tuyệt đối là thiên tài địa bảo bên trong hiếm có kỳ vật, nếu như có thể thu

thập một ít mang đi ra ngoài, khẳng định có tác dụng lớn.

Chỉ là, này con quỷ con nhện nằm ở bên trên, có chút khủng bố.

Thạch Hạo thử nghiệm, kết quả phát hiện, này chư vương quá cứng cỏi, mặc hắn mọi cách nỗ lực đều không thể kéo xuống dù ột tiểu rễ: cái, không cách nào mang đi.

Kết quả, nhưng trêu đến con này quỷ con nhện quay đầu, cứng ngắc động đậy thân thể muốn đi qua, hắn trong lòng quýnh lên, vội vàng từ mạng nhện dưới vọt qua, hướng về cổ khoáng nơi sâu xa xông vào.

"Đùng!"

Đang lúc này, kim sắc con nhện di chuyển, đáng sợ đến Thạch Hạo không thể nào tưởng tượng được, rõ ràng là một bộ thi hài, chỉ hơi có chút hỗn loạn ý thức, thế nhưng một khi phát động lên, vẫn khủng bố vô biên.

Này con kim sắc nhện lớn tùy ý một đòn mà thôi, liền đập sập hư không, khí thế ấy làm cho người ta cảm giác có thể dễ dàng đánh rơi dưới Nhật Nguyệt Tinh thần!

Cứ việc có Vạn Linh Đồ bảo vệ, cứ việc đã cấp tốc chạy đi ra ngoài rất xa, thế nhưng Thạch Hạo vẫn cảm thấy như là bị một con Thái cổ mãng ngưu đánh vào trên người.

Ầm một tiếng, hắn trực tiếp bay ngang ra ngoài.

Ầm!

Hắn chặt chẽ vững vàng đánh vào cổ khoáng trên vách đá, cả người đều gần như biến hình, nơi này nham thạch quá cứng rắn, dày đặc sức mạnh thần bí.

Thạch Hạo khóe miệng chảy máu, bị thương nặng!

Bởi vì, ngay ở vừa nãy một khắc đó, hắn cảm thấy được, này trong cổ

khoáng sức mạnh thần bí lại có thể đối kháng Vạn Linh Đồ, suy yếu sức phòng ngự của nó.

Đây là việc chưa bao giờ có, vẫn cho là Vạn Linh Đồ siêu phàm, tuy rằng không có lực công kích, thế nhưng sức phòng ngự nhưng rất mạnh, nói như vậy sẽ không bị người công phá.

Thế nhưng hiện đang phát sinh sự, lại làm cho Thạch Hạo sởn cả tóc gáy.

Hắn nhanh nhanh rời đi vách đá, nhìn thấy có một phiến hi quang nội liễm tiến vào, biến mất không còn tăm hơi.

Thạch Hạo trở về, nhìn thấy kim sắc nhện lớn hướng bên này di đến, hắn cấp tốc cấp tốc chạy, thoát đi này

"Xương đứt đoạn mất mười mấy cây, phủ tạng đều bị thương." Thạch Hạo lau đi khóe miệng huyết, liền vừa nãy cái kia một hồi mà thôi, đánh vào trên vách động, hắn lại bị thương nặng như vậy.

Đều là vật chết sao?

To lớn cổ khoáng không có cái khác, đều là những nguy hiểm này đồ vật, để hắn từng trận kinh sợ, luôn cảm thấy như là rơi vào tử vong quốc gia bên trong.

Hơn nữa, ở cái này quốc gia bên trong không có tiểu binh, đều là to con, đều là ngày xưa Chí cường giả vẫn lạc sau hóa thành.

Đang lúc này, tiên vụ lưu động, Thạch Hạo nhanh chóng vọt tới, mặc dù không chiếm được Sinh mệnh chi thạch, hắn cũng phải tìm đến tiên khí đầu nguồn, ở nơi đó tu hành một quãng thời gian.

Bởi vì này quá trọng yếu, đối với thời gian này người tu hành tới nói, đó là tối đáng quý đạo

"Có một tia sinh khí?"

Thạch Hạo kinh ngạc, ở này âm u đầy tử khí, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy tuyệt đại cao thủ hài cốt địa phương, hắn lại có cảm ứng được một loại sóng sinh mệnh.

Tuy rằng không phải rất nồng nặc, thế nhưng là làm cho người ta cảm giác rất đặc biệt, cực kỳ an lành, thần thánh, loại kia sinh khí như là có thể để người ta phi thăng lên trời, chớp mắt thành tiên.

Vết thương trên người hắn đều phảng phất lập tức chuyển biến tốt, muốn ngay đầu tiên khép lại.

Thạch Hạo lộ ra sắc mặt khác thường, trì hoãn bước chân, dựa vào thần thức mạnh mẽ cẩn thận bắt giữ, sau đó dọc theo một cái quáng động đuổi theo, muốn xem xét cho rõ ràng.

Trước kia mới vào cổ khoáng lúc, hắn từng nghe đến nữ tử ca xướng, lẽ nào này sợi sinh khí là nàng phát ra?

Thạch Hạo có chút hoài nghi, có thể lại cảm thấy không quá như.

Liền như vậy, hắn một đường tiến lên, trên đường gặp phải nhiều tầng nguy hiểm, nếu như không có Vạn Linh Đồ, hắn tuyệt đối nửa bước cũng khó dời đi, căn bản không thể lên đường.

Bởi vì, có mấy cỗ thi hài tỏa ra khí tức, cương mãnh bá liệt, có thể dễ dàng xoá bỏ Thiên thần!

Nhân vật như thế sống sót lúc đến mạnh bao nhiêu? Hôm nay đã sớm vẫn lạc năm tháng dài đằng đẵng, cơ thể lộ ra gợn sóng còn có thể như vậy, coi là thật là mạnh đến thái quá.

Thạch Hạo cũng không có thả lỏng, cứ việc có Vạn Linh Đồ ở trên người, thế nhưng hắn cũng biết, nơi đây vô cùng nguy hiểm, chuyện đáng sợ khẳng định còn ở phía sau.

Ở đây sơ sót một cái liền vạn kiếp bất phục, tâm thần đều diệt.

Dọc theo con đường này, tràn ngập nguy hiểm, càng có rất nhiều quỷ dị chỗ, nói thí dụ như, hắn nhìn thấy vô số đạo thiên binh thiên tướng, ở một cái trên cổ lộ đi xa, xem ra yêu tà cực kỳ.

Hắn muốn thử nghiệm tới gần, kết quả phát hiện căn bản không thể.

Con đường kia, dẫn tới trong hư không, hơn nữa là ngõ cụt, đi kèm hỗn độn, những kia cổ đại binh đem trên người mặc lạnh lẽo giáp trụ, giẫm ngõ cụt, đi kèm hỗn độn, cho đến biến mất.

"Đây là nơi quái quỷ gì?!" Thạch Hạo có chút bối rối.

Cũng may, phía trước sinh khí càng dày đặc, mà truyền đến mùi thuốc, điều này làm cho biểu hiện chấn động, lẽ nào là thần dược?

Cái hang cổ này vượt qua tưởng tượng trường, quanh co, Thạch Hạo ở lòng đất ngang qua, đi rồi cũng không biết bao nhiêu dặm, cuối cùng nghe thấy được mùi thơm nồng nặc.

Hắn biết, nhất định có kinh thế thần dược, loại này thơm ngát quá đặc biệt, liền như vậy hút vào một ngụm khí, cũng làm người ta cả người thư thái, muốn phiêu lên.

Đồng thời, đi tới khu vực này sau, thi hài ít đi, cuối cùng càng là không thể nhìn thấy.

Lại tiến lên mấy dặm, Thạch Hạo cảm giác mình đều dường như muốn thành tiên, tinh thần viên mãn, trong thân thể càng ngày càng khoan khoái, phía trước quang vũ điểm điểm, hoàn toàn mông lung.

Này cảnh tượng quá kinh người, để toàn bộ cổ động đều mịt mờ bốc lên, ráng màu khắp nơi đều là.

"Siêu việt thần dược, cái kia Trường Sinh dược!?"

Hắn có thể khẳng định, này trong cổ khoáng, ẩn chứa vô tận tử khí, chôn xuống lượng lớn tuyệt đại cao thủ, nhưng cũng có một cây bất hủ tiên dược!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1083: Trường Sinh Dịch

Thạch Hạo tăng nhanh bước chân, vọt tới.

Quả nhiên, hắn nhìn thấy một chỗ kỳ cảnh, nơi đó có một cái ao, cũng không phải rất lớn, ở trong thụy khí hừng hực, hương thơm nức mũi!

Đồng thời, hắn loáng thoáng nhìn thấy một cây dược, ở trong ao nỗ lực tránh thoát đi ra, có khó có thể dùng lời diễn tả được linh tính.

Cứ việc rất mơ hồ, còn có hỗn độn khí tản ra, hắn vẫn là mơ hồ nhìn cái đại khái, cái kia thực vật óng ánh trong suốt, nhảy lên một cái, lại hóa thành một con thú nhỏ, nhanh chóng chạy trốn!

Thạch Hạo kêu to một tiếng, vận dụng đại thần thông, muốn ngăn chặn đường đi của nó.

Đáng tiếc, con thú nhỏ này bao vây tiên vụ, quá nhanh, dường như một vệt sáng bình thường nhằm phía cổ động nơi sâu xa, mà lại ở trên đường càng là xé ra hư không.

Thạch Hạo trong lòng không vắng vẻ, thất vọng vô cùng, vậy cũng là một cây Trường Sinh dược a, hắn may mắn nhìn thấy, lại liền như thế bị nó chạy thoát.

Hắn rõ ràng đều biết, Trường Sinh dược bị quấy nhiễu sau, lại nghĩ bắt giữ liền khó khăn, thứ này thông linh, có thể phi thiên độn địa, khó có thể chân chính bắt được.

Nhìn xuyên thiên cổ, có vài cây Trường Sinh dược?

Vật này đừng nói một đời, chính là mấy trăm thế cũng chưa chắc có thể

nhìn thấy, liền chớ đừng nói chi là hái cùng bắt được.

Cư Thạch Hạo hiểu rõ, ba ngàn châu chỉ có một cây, từng nuôi dưỡng ở hạ giới, sau đó bị người mang về Thượng Giới.

Đương nhiên, nếu như thêm vào Tiên cổ di Bạch Quy Đà Tiên, vậy thì là hai cây.

Có thể thấy được có cỡ nào hiếm có: yêu thích, một cái cổ giới chỉ có một hai cây.

Thạch Hạo chưa từ bỏ ý định, một đường đuổi theo, quả nhiên như suy đoán như vậy, hắn không thu hoạch được gì, loại này Trường Sinh dược không có sức chiến đấu, nhưng nếu luận chạy trốn bản lĩnh, đều là thiên hạ cao cấp nhất cường giả.

"Đáng tiếc, là chỉ ra sao thú?" Thạch Hạo tiếc nuối, liền con kia thú nhỏ chân thân đều không có xem cái rõ ràng, liền như thế bị nó đào tẩu.

Ở tòa này cổ khoáng bên trong, hắn rốt cục nhìn thấy một cái sống sót sinh linh, hơn nữa còn là một cây tiên dược, nội tâm kích động dâng trào. Đáng tiếc chung quy là không chỗ nào.

"Ai!"

Thạch Hạo ít có tầng tầng thở dài một hơi, thực sự là không cam lòng a.

Này Thái Sơ cổ quáng bên trong lại có loại này Trường Sinh dược, có thể nhưng không có cách nào bắt được.

"Làm sao còn như vậy hương thơm?" Hắn kinh ngạc, quay trở về, nhìn thấy cái kia ao.

Ao không lớn, bất quá năm thước vuông vắn, bên trong chất lỏng óng ánh trong suốt, đi kèm từng tia từng tia hỗn độn khí tràn ra. Ngoài ra, còn có ráng lành thỉnh thoảng dựng lên, hóa thành từng trận mưa ánh sáng. Mùi

thơm ngát nhào vào miệng mũi bên trong,

"Hừm, ao nước này rất đặc biệt!" Thạch Hạo vừa mừng vừa sợ, hắn lập tức nhớ ra cái gì đó.

Lúc trước, hắn từng nghe nói Thần Miếu cổ thánh có cơ duyên lớn, ở Tiên cổ di phát hiện một cái hỗn độn trì, ở trong có thần bí chất lỏng, khiến cho thịt mão thân lột xác.

Lúc đó có người suy đoán, cái kia cái gọi là một trì nước quý. Khả năng là tiên dược tan chảy sau lưu.

Giờ khắc này Thạch Hạo trong lòng sinh ra ý nghĩ, lập tức kích chuyển động.

Hắn nâng lên một ít nước ao, để vào trong miệng, cẩn thận thưởng thức. Là dược thảo mùi vị, ngào ngạt ngát hương, lập tức để hắn cái kia trọng thương thân thể khá hơn một chút.

Tử quan sát kỹ, hắn nhìn thấy đáy ao bên trong có tan nát lá cây. Bẻ gẫy hành, thậm chí còn có sợi rễ, bất quá đều ở tan chảy. Cùng ao nước này hóa thành một thể.

"Là nó!"

Thạch Hạo kinh hãi, cuối cùng đã rõ ràng rồi, cùng cái kia Trường Sinh dược có quan hệ.

"Đúng rồi, Trường Sinh dược niết bàn, tân cây thể thoát tầng tiếp theo lão bì, hoạch mão đến tân sinh, đào tẩu."

Hắn chớp mắt liền rõ ràng, đây là Trường Sinh dược ở thần tuyền bên trong tan chảy sau chất lỏng, thần hiệu kinh thiên!

Thế gian, rất khó tìm đến Bất Hủ sinh linh, nhưng này Trường Sinh dược khẳng định là ở hàng ngũ này bên trong, mỗi khi đại nạn đến, chúng nó

cũng có thể niết bàn, kế tục phục sinh.

Rất rõ ràng, vừa nãy cái kia hóa thành thú nhỏ tiên dược chính là như vậy, nó hạ xuống lá cây, lột ra lão bì các loại, trực tiếp liền trở thành bổ dưỡng thánh phẩm.

Những thứ đồ này cùng cổ khoáng bên trong thần tuyền ngưng kết thành một thể, liền thành trời sinh chí bảo nước thuốc!

Thạch Hạo nhanh chóng bày xuống trận pháp, ngăn cản tinh khí tiết ra ngoài, khiến cho nơi này mịt mờ bốc hơi, mùi thơm càng nồng nặc hơn.

"Rầm!"

Thạch Hạo nâng óng ánh chất lỏng uống một hớp lớn, trong cơ thể xương gãy, phủ tạng các loại (chờ) nhanh chóng khép lại, quả thực có hiệu quả.

Như thế một ao nước quý, mưa ánh sáng điểm điểm, hỗn độn khí tràn ngập, tuyệt đối giá trị liên thành.

Thạch Hạo cho rằng, này so với sinh mệnh chi thạch càng hiếm hoi hơn, được này một trì nước quý so cái gì đều trị.

Đáng tiếc, này vẫn còn không tính là chân chính tiên dược, dù sao chỉ là nó lột ra một lớp da, như vỏ rắn lột, cũng tự thiền xác.

"Chỗ này không sai, có một trì Trường Sinh dịch, ta có thể ở đây tu hành, không vội đi ra ngoài!" Thạch Hạo khẽ nói, cảm giác cực kỳ thỏa mãn.

Thái Sơ cổ quáng tuy rằng nguy hiểm, nhưng lúc này cho hắn tới nói nhưng là thánh địa tu hành.

Vô Lượng Thiên, Thiên Thần Thư Viện.

Khu vực này, tử khí hừng hực, Long mạch chập trùng, chim thần giương cánh, thụy thú qua lại, cực kỳ xuất thế, là danh xứng với thực tiên gia động

phủ.

Khối khu vực này vô cùng rộng lớn, không thể nhìn thấy phần cuối.

Nhìn từ bề ngoài, nơi này dị thường an lành, thế nhưng là tràn ngập cạnh tranh, cực kỳ kích liệt, không phải một cái an nhàn nơi.

Hôm nay, có một ít người trẻ tuổi đến nhà, tiến vào Thiên Thần Thư Viện, mang đến một tin tức, gợi ra chấn động không nhỏ.

"Hoang, còn sống sót, cũng chưa chết, hắn một thân một mình từ ba ngàn châu đi tới Vô Lượng Thiên!"

Tin tức cấp tốc truyền đến, gợi ra rất lớn sóng lớn, để rất nhiều người đều quan tâm.

Bởi vì, Thạch Hạo tu ra ba đạo tiên khí, đã sớm bị người biết, tuy rằng hắn chưa từng tới đây, thế nhưng sớm đã bị một ít hữu tâm nhân quan tâm.

"Hắn không phải ở ba ngàn châu đạo châu vùng cấm nơi sâu xa Đế Thành chiến trường biến mất rồi sao?"

Mấy người không rõ, bởi vì đã từng tự mình trải qua.

Ngày đó, tam đại Chí Cường giả mọi cách tìm kiếm, bồi hồi ba ngày, đều chưa từng đem hắn tìm ra, đều cho rằng hắn xảy ra bất trắc, không ở nơi này thế gian.

Nơi nào ngờ tới, hắn lại đi tới Vô Lượng Thiên, sống sót xuất hiện.

Rất rõ ràng, truyền tin người là Thạch Hạo từ Đăng Tiên Đài mang ra đến những thiên tài đó, bọn họ đến từ các gia tộc lớn, hiện tại chạy tới Thiên Thần Thư Viện, đem Thạch Hạo tin tức mang đến, nói ọi người, Nguyên Thanh đem hắn đi đày đến Thái Sơ cổ quáng, đối với hắn bất lợi.

"Nguyên Thanh, thuộc về người bên kia!" Thiên Thần Thư Viện có cao tầng nhân sĩ nói nhỏ, mắt lộ ra thần mang.

Thời gian cấp bách, Thiên Thần Thư Viện cao thủ lập tức lên đường, đi tới Thái Sơ cổ quáng.

Rất nhanh, trong viện các lộ kỳ tài cũng nghe được tin tức, từng cái từng cái đều lộ diện.

Tào Vũ Sinh, Tiểu Thỏ Tử, Trường Cung Diễn các loại (chờ) người lo lắng, sợ Thạch Hạo xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, ước ao hắn có thể sống sót trở về.

"Ha, thực sự là thiên đố anh tài a, cái gọi là ba đạo tiên khí giả. Lại bị người đi đày đến Thái Sơ cổ quáng!" Cũng có cười trên sự đau khổ của người khác người.

"Người này tuy nói đến từ suy yếu lâu ngày ba ngàn đạo châu, nhưng tự thân không đơn giản, nhưng đáng tiếc hắn nhất định khó có làm, mặc dù hắn may mắn sống sót trở về, có thể làm sao?" Có người nhàn nhạt cười lạnh nói.

Bởi vì, Thạch Hạo đã đến muộn mấy tháng, nói vậy này vừa đến vừa đi cứu hắn, còn phải tốn trên thời gian rất lâu, cái kia Hoang nhất định khó có thể ở sơ kỳ bộc lộ tài năng.

Mới bắt đầu không thể ở Thiên Thần Thư Viện quật khởi, như vậy hậu kỳ cũng là vô vọng. Nhân là tốt nhất Tiên Đạo tài nguyên các loại (chờ) đều bị người tài ba lĩnh đi, cũng dùng mất rồi.

Cách đó không xa, có Hoàng tộc quý nữ đi tới, cũng có long hành hổ bộ thanh niên kiệt xuất, tài hoa xuất chúng, đều là một đời Chí Tôn, thành tựu không thể đoán trước.

"Vương tộc tiểu mão tả, ngươi là Nhân Tiên hậu duệ, thần giác nhạy cảm. Nhìn một chút cái này Hoang có thể không sống sót trở về?" Có người hỏi.

Tình cảnh nhanh chóng lắng xuống, bởi vì một cái Trường Sinh gia tộc

quý nữ đến rồi, vừa vặn xuất quan, bị người mời tới lời bình.

"Hắn bỏ mất tiên cơ. Đáng tiếc!" Cái này phong thái tuyệt thế nữ tử nói rằng, khe khẽ lắc đầu.

Mọi người rõ ràng, nàng cái gọi là bỏ mất tiên cơ, là chỉ Thạch Hạo muộn mấy tháng. Không cách nào tranh cướp đến hi thế bảo dược, Hoàng Huyết trì đợi.

"Không sai, Hoang bỏ qua thời gian, tiêu tốn tự thân cơ duyên. Hoàng Huyết trì đã khô cạn, hắn không có cách nào dựa vào cái này lột xác rồi!"

Một vị chí tôn trẻ tuổi đi tới, nói như vậy nói.

"Hắn có thể chậm rãi truy đuổi, chỉ là Thiên Thần Thư Viện cơ duyên nhất định không có duyên với hắn, bởi vì hắn mặc dù tới rồi, cũng tranh không đấu lại cùng tu ra ba đạo tiên khí những người khác."

Tất cả mọi người cũng không coi trọng Thạch Hạo, cảm thấy vận mệnh với hắn mở ra cái chuyện cười, bỏ mất Thiên Thần Thư Viện cơ duyên lớn.

"Trừ phi hắn có thể tìm được Trường Sinh dược, mới có thể cùng Hoàng Huyết trì, tiên gia động phủ bên trong mão cơ duyên các loại (chờ) so với, nếu không, hết thảy đều đã nhất định."

...

Thái Sơ ngôi sao, vài tên cao thủ giáng lâm.

Bọn họ là Thiên Thần Thư Viện cường giả, nhận được tin tức sau chạy tới đầu tiên, phải cứu đi Thạch Hạo.

"Nguyên Thanh hắn quá phận quá đáng, không sợ bị trấn mão ép sao?"

"Hắn là người bên kia, sở dĩ dám làm như vậy khẳng định là có người đối với hắn chào hỏi, không sợ chỉ trích."

Bọn họ nghị luận, rất nhanh tìm được cổ khoáng phụ cận.

Bọn họ vẫn chưa bại lộ thân mão phân, chỉ là trong bóng tối thăm viếng, tìm kiếm Thạch Hạo tăm tích.

Sau đó không lâu, bọn họ hiểu rõ đến, Thạch Hạo bị tộc này coi như nô mão đãi mua lại, sau đó đưa vào Thái Sơ cổ quáng bên trong.

"Ai nha, tại sao lại như vậy?!" Thiên Thần Thư Viện một vị cường giả kêu to, sắc mặt trắng bệch, lần này... Càng tới chậm.

"Vậy cũng là một vị kỳ tài, liền như thế chết đi, quá đáng tiếc, vẫn không có đợi được hắn uy chấn thiên hạ đây!"

Đến từ Thiên Thần Thư Viện mấy vị cao thủ sắc mặt thiếu hụt huyết sắc, bọn họ tới chậm một bước, trong lòng tức giận, ngay cả xem hướng về nơi đây người ánh mắt đều lạnh lẽo cùng lạnh lẽo âm trầm.

Mấy người hận không thể ra tay, trực tiếp trấn mão ép nơi đây hết thảy sinh linh.

Thế nhưng, bọn họ nhịn xuống, như vậy tàn sát nơi đây, cũng không thể thay đổi Thạch Hạo vận mệnh.

Sau đó, bọn họ không có lập tức rời đi, mà là lẳng lặng đợi ở Thái Sơ cổ quáng ở ngoài, hi vọng có kỳ tích phát sinh, chờ Thạch Hạo đi ra.

Nhưng là, một ngày lại một ngày, lập tức liền quá khứ hơn nửa tháng, Thạch Hạo tung tích đều không.

Việc đã đến nước này, bọn họ đều trong lòng nghiêm nghị, sắc mặt khó coi, một vị hạt giống cấp thiên tài liền như thế héo tàn, không có có thể cứu lại đến, đây là cự mão tổn thất lớn.

"Đi!"

Cuối cùng, mấy người rời đi, trở về Thiên Thần Thư Viện, muốn hướng

về cao tầng nhất phản ứng, nói cho bọn họ biết phát sinh cái gì, cùng với xin chỉ thị có hay không cần xuất kích.

Tin tức truyền quay lại Thiên Thần Thư Viện sau, không nói cao tầng phản ứng, riêng là các tộc thiên tài trước hết giật mình bàn tán sôi nổi lên, ầm ĩ khắp chốn.

"Một vị kỳ tài ngút trời liền như thế chết đi."

"Nguyên tưởng rằng hắn có thể sống sót trở về, tuy nói khó có thể quật khởi, sẽ bị những người kia áp chế, nhưng ai từng muốn hắn trực tiếp bị mất mạng!"

"Thuộc về Hoang truyền kỳ kết thúc rồi à?" Thời khắc này, chính là Nguyệt Thiền đều thần sắc phức tạp, như vậy khẽ nói.

Ngày hôm nay chỉ có hai chương này.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1084: Thư Viện Phong Vân

Thiên Thần Thư Viện, không thể yên tĩnh.

Không nói những kia nhân vật ngất trời, chính là ba ngàn châu đến người cũng rất khó tin tưởng, Hoang liền như thế chết rồi, ngã xuống ở Thái Sơ cổ quáng.

Áo trắng phần phật, thanh lệ tuyệt tục, một vòng Thanh Nguyệt treo ở Thanh Ti phía trên, Thanh Y suy nghĩ xuất thần, trong mắt mang theo hơi nước, tràn đầy thương cảm.

Nàng bỗng dưng ngẩng đầu, nhìn về phía cách đó không xa Nguyệt Thiền, nói: "Ta đồng ý, hai người chúng ta dung hợp lại cùng nhau, nhưng có một chút ngươi phải đáp ứng ta, tương lai chúng ta chặn đánh giết Nguyên Thanh!"

Nguyệt Thiền quay đầu lại, nhìn về phía nàng, nói: "Ngươi thật quyết định như vậy?"

Hai người cũng không biết tranh đấu bao nhiêu lần, nhưng từ đầu đến cuối không có hợp nhất, mà trước mắt truyền đến Thạch Hạo tin qua đời, dẫn đến Thanh Y làm ra như vậy quyết đoán.

"Ta vững tin!" Thanh Y nói rằng, Thanh Nguyệt huyền không, vương xuống nhu hòa ánh trăng, đưa nàng tôn lên càng có vẻ siêu trần thoát tục.

Nàng thả xuống thành kiến cùng tranh chấp, quyết định để cho hai người hợp lại làm một, chỉ vì càng mạnh mẽ hơn mà thôi, tu hành lộ càng thuận.

Nguyệt Thiền nghe vậy lắc lắc đầu, nói: "Đi tới nơi này, ta tìm đọc rất nhiều điển tịch, hiện tại còn không phải chúng ta dung hợp thời cơ tốt nhất,

vì mạnh nhất, còn muốn tu vi càng cao hơn, nếu như chúng ta mỗi người đều trở thành thiên kiêu một đời nữ tôn, khi đó lại hợp lại cùng nhau, ai có thể địch?"

"Ngươi vững tin, từ bỏ lần này cơ hội?" Thanh Y nhìn về phía nàng.

Nguyệt Thiền hiếm thấy lộ ra tâm tình chập chờn, nói: "Ngươi đã không khiết, ta hận không thể giết ngươi, thế nhưng cân nhắc đến mạnh nhất con đường, tương lai chi biến cục, ta miễn cưỡng có thể nhịn được. Chỉ là, ta hi vọng ngươi ở trước mặt ta thiếu đề Hoang, liền đem đến dung hợp lại cùng nhau, ta cũng hi vọng ngươi chém xuống liên quan với hắn một phần cựu ức!"

Thanh Y trong mắt tuy mang theo hơi nước, nhưng vẫn là không nhịn được phản bác, nói: "Ta không phải là ngươi sao, ta nếu không khiết, ngươi liền có thể toán tinh khiết thánh khiết sao? Cái kia một ngày..."

"Câm miệng!"

Hai cái tiên tử lại sảo lên, này lôi kéo người ta chú ý.

"Hắn làm sao chính là chết rồi đây, ta còn thực sự còn chờ ngươi không tin! Thái Sơ cổ quáng là nơi quái quỷ gì, là hố chôn sao, hắn bị chiếm đóng ở nơi đó, không nhất định tử!" Tào Vũ Sinh lẩm bẩm.

Có người cười nhạo: "Vị đạo huynh này, ngươi là thật sự không biết Thái Sơ cổ quáng a, chỗ kia sau khi tiến vào nói như vậy không người nào có thể sống thêm đi ra. Chỉ có xảy ra bất trắc, cực nhỏ người may mắn còn mới có thể chạy trốn. Có thể hiện tại quá khứ nhiều ngày như vậy, hắn đều không hề lộ diện, chắc chắn phải chết."

Một bên khác, Tiểu Thỏ Tử cúi đầu, tóc bạc trắng ánh sáng, chính đang phẫn uất ôm một cái hoàng kim tham ở gặm, như cùng ăn cây cải củ.

Lúc này, nàng nghe được người kia cười nhạo, lúc này trợn tròn hồng bảo thạch giống như mắt to, mà sau sẽ ôm Kỳ Lân con non, tàn nhẫn mà đập

về phía người kia.

"Đùng!"

"Ai u!" Người kia kêu thảm thiết, bất ngờ bị tập kích, cảm thấy khó hiểu, thân thể đau nhức.

Đồng thời, còn có một tiếng yếu ớt kêu đau đớn, màu trắng tiểu Kỳ Lân bị người quấy nhiễu mộng đẹp, mà nên làm tảng đá giống như đập ra ngoài, để nó nước mắt lưng tròng, cực kỳ đáng thương, nhìn Thái Âm Ngọc Thỏ.

Tất cả mọi người đều há hốc mồm, liền Kỳ Lân cũng không muốn, như vậy coi như vũ khí oanh tạp, thực sự có chút khiến người ta không nói gì.

Nếu không có là ở Thiên Thần Thư Viện, những người khác đã sớm đỏ mắt tranh đoạt cái kia màu trắng Kỳ Lân.

"Ca ca ta sẽ không chết!" Ra ngoài ba ngàn đạo châu tu sĩ dự liệu, Tần Hạo nắm chặt nắm đấm, mặt dữ tợn, làm ra loại này tỏ thái độ.

Rất nhiều người trong âm thầm đã hiểu rõ đến, này huynh đệ giữa hai người có chút khó chịu, Tần Hạo đều là muốn vượt qua chính mình huynh trưởng, muốn chứng minh cái gì.

Nhưng là, lúc này hắn phản ứng như thế này, để mấy người hơi kinh ngạc, cùng tưởng tượng tình huống không giống nhau lắm.

"Ta cũng không muốn tin tưởng Thạch huynh chết rồi." Trường Cung Diễn nói với Long Nữ, hai người đều là thở dài.

"Ha ha..." Có người nở nụ cười, rất rõ ràng không phải ba ngàn châu tu sĩ, đó là cái khác cổ giới một vị chí tôn trẻ tuổi, nói: "Tiến vào Thái Sơ cổ quáng, còn muốn sống sót trở về, trừ phi mặt trời mọc từ hướng tây."

"A, nghe nói cái này Hoang có chút thủ đoạn, thực lực không tầm thường, nhưng đáng tiếc không thể đánh với hắn một trận, đem hắn hàng

phục." Có người khác nói như vậy.

"Các ngươi đang nói cái gì!?" Tiểu Thỏ Tử kêu la, vẫy tay lại sẽ màu trắng Kỳ Lân con non ôm ở trong tay, ý kia là lại muốn đập ra đi.

Động tác này để xa xa Ninh Xuyên trên trán mạo hắc tuyến, loáng thoáng có gân xanh hằn lên.

Chính là những người khác cũng đều không còn gì để nói, tiểu cô nương này tính khí còn rất là lớn, liền bị Thiên Thần Thư Viện bảo bối không được Kỳ Lân con non đều cùng xem là tảng đá ném.

"Hoang có gì không bình thường, chết ở Thái Sơ cổ quáng, duy trì một điểm thần bí xem như là vận may của hắn, nếu là đi tới Thiên Thần Thư Viện, bảo đảm bị người đánh gục!" Trong bóng tối có người lạnh lẽo âm trầm nói rằng.

"Ai?" Lúc này, một người trẻ tuổi mở con mắt, lạnh giọng hỏi, hắn có Trùng Đồng, chính là Thạch Nghị.

Hắn cùng Thạch Hạo mặc dù đối với lập, nhưng bất kể nói gì, hai người đã từng sinh tử ác chiến, giết khó phân thắng bại, cuối cùng hắn càng là vì vậy mà gần như chết đi.

Lúc này, có người xem thường Thạch Hạo, cái kia chính là đối với hắn sức chiến đấu hoài nghi, càng là một loại miệt thị.

"Ha, một kẻ đã chết mà thôi, có cái gì có thể đàm luận!" Có người khác cười nhạo nói.

"Phóng ngựa lại đây, ta đánh với ngươi một trận!" Lúc này, Tần Hạo mở miệng, trừng hai mắt, trùng phía trước hô.

"Tiểu tử vắt mũi chưa sạch, ngươi còn kém xa lắm, lúc nào tu thành Thiên Thần, lúc nào lại nhảy ra đi, nếu không chết cũng không biết chết như thế nào!" Có người rất trực tiếp, nói như vậy.

Nơi này tiếng người huyên náo, mấy người vì vậy mà biện luận lên, làm một cái ở trong mắt bọn họ người bị chết tranh chấp, gợi ra người liếc mắt.

Đang lúc này, một đạo thanh âm đột ngột vang lên, nói: "Có cái gì tốt sảo, một kẻ đã chết mà thôi, không đáng lại luận. Nếu như ai không phục, có thể tới hướng về ta khiêu chiến, nếu như Hoang chân chính sống sót đi ra, hắn như tự tin, có thể đến đánh với ta một trận!"

Đó là một cái tóc lục người, ngồi xếp bằng ở một khối kỳ thạch trên, bị hỗn độn bao vây, mông lung không chân thực, âm như lôi, chấn động rất nhiều người thân thể lay động, không chịu nổi.

"Là hắn!"

Rất nhiều người trong lòng kiêng kỵ, không dám đối mặt, nhân vì người này quá có tiếng, vì là cổ đại tiên nhân hậu duệ, xuất từ Trường Sinh tộc.

Ở đây, hắn đánh khắp cả cường giả khắp nơi, khó gặp gỡ đối thủ, tuyệt đối là Thiên Thần Thư Viện mạnh mẽ nhất mấy cái đệ tử một trong!

"Ta cùng ngươi một trận chiến!"

Ba ngàn đạo châu bên này, có người hô.

Bỗng nhiên, một giọng già nua truyền đến, nói: "Nơi này Thiên Thần Thư Viện, vì là thánh địa tu hành, bọn ngươi không được náo động, cùng thân phận của các ngươi không tương xứng!"

"Cho phép luận bàn, nhưng không cho phép gây hấn cùng báo thù!" Càng có người hơn lạnh lùng nói.

"Các ngươi nếu là không phục cùng không cam lòng, đều có thể đi Thái Sơ cổ quáng, cũng đi nơi nào thám hiểm. Nhân vì bọn ta đang có ý định này, cho phép đệ tử ra ngoài rèn luyện, nhìn thấu cái kia Thái Sơ cổ quáng rất quỷ dị, các ngươi nếu là không sợ, còn có thể đi tôi luyện bản thân."

Thiên Thần Thư Viện cao tầng có người làm ra như vậy một cái quyết đoán, nhất thời gợi ra náo động.

Đương nhiên, này không phải ép buộc, mà là có thể lựa chọn, như có đệ tử muốn khiêu chiến cực hạn, đi tới nơi đó, thư viện sẽ dành ột ít mạnh mẽ viện trợ các loại.

Thạch Hạo chưa ra, sống chết không rõ, kết quả lại làm cho Thiên Thần Thư Viện tạm thời huyên sôi lên.

"Tốt, đi xem một chút cái kia Thái Sơ cổ quáng đến cùng thế nào, như có cơ hội, nếu có thể được thư viện bí bảo giúp đỡ, chúng ta nguyện tiến vào cổ khoáng đi thám hiểm!"

Có một ít người phi thường kiên cường, như vậy đáp lại nói.

Những sinh linh này đến từ Cửu Thiên Thập Địa, thuộc về không giống cổ giới, đều là từng người trong tộc mạnh mẽ nhất tuổi trẻ kiệt xuất, này tế trong lòng bất bình, rất muốn đi nơi đó chứng minh chính mình.

"Thật sự muốn đi Thái Sơ cổ quáng?" Đến từ ba ngàn châu Thập Quan Vương bỗng nhiên mở miệng, lôi kéo người ta liếc mắt.

Đây là một cái nhân vật mạnh mẽ, ở sách này trong viện hắn không coi là bao nhiêu kiêu căng, thế nhưng tuyệt đối ít có người dám trêu, ở tu hành trên đường vẫn hành đi ở hàng đầu.

Rất nhanh, mọi người ý thức được cái gì, hắn có một cây Thế Giới Thụ cây non, có thể có thể trấn áp tất cả quỷ dị, bảo vệ hắn tiến vào cái kia mảnh thần bí quáng động.

"Ta khuyết sinh mệnh chi thạch, tất yếu đi tới, như có cơ duyên, nói không chắc có thể phát hiện." Có người nói.

Sau đó không lâu, mấy người muốn kết bạn mà đi, không chắc nhất định phải nhập Thái Sơ cổ quáng, mà là muốn ở nơi đó ngoại bộ khu vực tìm

kiếm thiên tài địa bảo.

Thái Sơ cổ quáng, hang động nơi sâu xa.

Tỏa ra ánh sáng lung linh, cái kia nước ao sôi trào, Thạch Hạo ngồi xếp bằng ở giữa, thu được xung kích thật sự lớn vô cùng, chính ngộ đạo cùng tu hành.

Thạch Hạo trước kia thương đã được rồi, mười mấy cây đứt rời cốt thực sự là tiếp tục, khuyết điểm duy nhất chính là quá đắc tội người, này dịch huyết phòng tắm quan.

Đây là Trường Sinh dịch, có thể bổ dưỡng huyết nhục, ôn dưỡng Nguyên Thần, diệu dụng nhiều đếm không hết, ngâm mình ở nhưng bên trong, cái gì quyền lợi dục vọng cùng tu hành các loại (chờ) cũng chờ bị dứt bỏ rồi, có thể quên đi tất cả.

Nước ao phát sáng, đi kèm hỗn độn khí, chảy xuôi Tiên Đạo khí tức, này một nước ao công hiệu rất lớn, không cho phép truyền đi.

Có thể càng có từng trận mùi thơm ngát, hôm nay cuối cùng cũng coi như là ngửi không thấy.

Trong ao, óng ánh sền sệt huyết thanh phát sáng, đó là bản nguyên nhất tinh hoa, dược hiệu tuyệt thế, bất luận ai nhìn thấy cảnh tượng như thế này, đều muốn kích động cùng chấn động.

Nơi này tất cả, bây giờ đều quy Thạch Hạo hết thảy, bất quá một khi công phá nơi đây, còn đem đổi chủ.

Đã có mười mấy ngày, Thạch Hạo nguyên khí cường thịnh, cường hoành phi thường, vẫn ở thử nghiệm lột xác.

Hô!

Thạch Hạo phun ra một hơi, đây là Tiên Thiên chi tinh, làm cho người ta

một loại cảm giác kỳ dị, cái kia cỗ hoá khí thành thánh khiết Chân Long, càng là tiên khí.

Đại đạo thần âm ầm ầm!

Thạch Hạo ở đây bế quan, không chỉ riêng ở ngày thứ nhất thì liền chữa trị xong toàn thân thương thế, thân thể còn đang không ngừng rèn luyện bên trong, chỗ tốt nhiều.

Nửa tháng sau, cả tòa ao đều sôi trào.

Thạch Hạo ở vận chuyển một loại cốt văn, điều trị thân thể, khiến cho nơi này càng ngày càng thần thánh.

Đến cuối cùng, ba đạo tiên khí cùng xuất hiện, đồng thời từ thiên linh cái bên trong vọt lên, như tam sinh vạn vật, vạn Long tranh bá.

Hơn nữa, trong quá trình này phát sinh biến hoá kinh người, Thạch Hạo nguyên vốn là có một đạo tiên khí hoá hình, trở thành đại đạo chi hoa, treo ở hắn phụ cận.

Có thể hiện tại cảm giác lại không giống, đến này một trì nước quý tẩm bổ, nó đang hấp thu Tiên Đạo khí tức!

Vù vù!

Như là có một đạo sấm sét nổ tung!

Thạch Hạo ngồi xếp bằng ở nước quý bên trong, không nhúc nhích, nhưng là trên đầu hắn nhưng có cảnh tượng kỳ dị phát sinh, một đạo tiên khí hóa thành đại đạo chi hoa, ở trong tựa hồ thai nghén sinh linh.

Ầm!

Mấy ngày sau, một đóa đại đạo chi hoa tỏa ra thì, ở trong xuất hiện một cái tiểu nhân, ngồi xếp bằng ở cánh hoa trên, trông rất sống động, dáng vẻ trang nghiêm.

Ngày đêm điên đảo, tuần hoàn ác tính a.

Đẩy áp lực, nhỏ giọng bảo hôm nay liền một chương, ngày mai bắt đầu điều chỉnh dưới thời gian đổi mới. Chậm rãi bù đi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1085: Tu Ra Một Cái Quái Vật

Trên thực tế, này đóa Đại đạo chi hoa ở đây trước cũng đã mở ra, là ở Đăng Tiên Đài đoạt được đạo quả.

Chỉ là đi tới nơi này sau lại không giống, trải qua Trường Sinh Dược nước thuốc tẩm bổ, nó nở ra rồi lại tàn lụi, rơi rụng rồi lại nở rộ, không ngừng lặp đi lặp lại, cuối cùng kết ra quả này!

Lúc đóa hoa cuối cùng nở rộng, vì vậy cũng là có cái này sinh linh.

Nó là nhân hình, mở mắt chớp mắt, khí xông tận sao trời, thần mang vạn trượng, dường như Ly Hỏa đốt cháy toàn bộ bầu trời mênh mang, chặn đánh hạ xuống Cửu Trùng Thiên.

Cảnh tượng kỳ dị như vậy hết sức kinh người, đúng vào lúc này, chính là cái kia Thái Sơ cổ quáng cửa động, cũng có chùm sáng đáng sợ bao phủ, diễm diễm quang mang rọi sáng hắc ám.

Người bên ngoài giật nảy cả mình, chuyện gì thế này?

Tất cả mọi người đều cảm giác sâu sắc bất ngờ, đứng ở đằng xa, nhìn tình cảnh này, cảm thấy khó mà tin nổi.

Đồng thời, tất cả mọi người đều thở dài, khoảng thời gian này tiến vào quáng động người nên đều chết rồi, phàm là cổ khoáng dị thường, khẳng định là nguy hiểm lớn nhất, ai cũng chạy trốn không được.

"Đáng tiếc, một cái tu ra hai đạo tiên khí thiên tài tuyệt thế liền như thế héo tàn, không có một điểm trở về hi vọng!" Người của Vương gia thở dài, rất là không cam lòng.

Đồng thời, bọn họ cảm thấy lần này lỗ mãng, tổn hại mạnh mẽ như vậy một cái anh tài, phi thường lãng phí! Nếu như có thể thu tâm, mài ý chí, đưa đến tiểu thư bên người nghe theo sai phái, cái kia chính là một cái vô cùng mạnh mẽ cứu viện.

Cũng không biết quá bao lâu, Thạch Hạo mới ở trong cổ khoáng mở mắt, hắn lòng sinh cảm ứng, ngẩng đầu nhìn trong hư không cái kia đóa Đại đạo chi hoa, ở phía trên ngồi xếp bằng một cái sinh linh, ánh mắt trong vắt, như kim đăng, tự liệt dương, đâm hai mắt của hắn đều có chút bỏng, đang cùng hắn nhìn chăm chú.

Cái cảm giác này rất quái lạ, hắn cảm thấy cái kia chính là mình, nhưng là vì sao lại có loại cảm giác xa lạ?

Thạch Hạo nhìn nó, luôn cảm thấy rất quỷ dị, cũng rất yêu tà, con kia sinh linh rất mơ hồ, bị hỗn độn bao vây, ngồi xếp bằng ở hắn một đạo tiên khí biến thành thành đại đạo cánh hoa trên, thận trọng, trấn định, yên tĩnh, xem ra so với hắn còn trang nghiêm, dường như một cái đắc đạo cổ tăng.

Thạch Hạo có chút không nói gì, đây là tình huống thế nào, hắn tu ra một cái ra sao quái vật?

Hắn mở Thiên mục, có thể thấy rõ, hỗn độn sương mù bên trong sinh linh kia với hắn rất giống, to bằng nắm tay, ngồi xếp bằng ở chỗ kia, dáng vẻ trang nghiêm.

Hai người như là có liên hệ nào đó, nhưng là làm Thạch Hạo thôi thúc cốt văn, lấy ra thần thức, muốn khống chế lúc, rõ ràng cảm thấy có chút bị chặn.

Đóa hoa kia chuyển động theo hắn, đại đạo khí tràn ngập, có thể dẫn ra thiên địa, ảnh hưởng pháp tắc trong thiên địa, vì hắn mà chiến, uy lực mười phần!

Này đóa Đại đạo chi hoa dị thường kinh người, siêu việt người bình

thường tưởng tượng.

Chỉ là, cái kia trên đóa hoa ngồi xếp bằng sinh linh thật sự với hắn có xa lạ, cũng không bị khống chế, giữa bọn họ như là cách một đạo hồng câu.

Thạch Hạo nhíu mày, đây là hắn tu luyện được đồ vật, làm sao sẽ không bị chính mình khống chế đây?

Cẩn thận nhìn chăm chú, hắn phát hiện, ở cái kia sinh linh bốn phía, loáng thoáng như là có mảnh vỡ thời gian đang bay múa, điểm điểm hào quang dập dờn, ở hỗn độn khí bên trong qua lại.

Cảnh tượng này tuy rằng không phải rất rõ ràng, thế nhưng Thạch Hạo nắm giữ Thiên mục, xác thực có thể nhận biết được, huống hồ đây là hắn tu ra đồ vật, tự nhiên càng có thể sáng tỏ.

Hắn càng ngày càng không rõ, nhíu chặt hai hàng lông mày, loại cảm giác đó quá kỳ dị, hắn phảng phất trong tầm mắt một cái đi qua chính mình, cách rất gần, lại cách hắn rất xa.

Không sai, chính là cái cảm giác này, Thạch Hạo rõ ràng ý thức được!

Hắn nhìn sinh linh kia, tuy rằng lẫn nhau cách nhau rất gần, thế nhưng nơi đó thời gian trôi qua, mảnh vỡ như mưa, đó là biến mất, ở cộng hưởng, ở ngóng nhìn.

"Hắn sống ở quá khứ?!"

Làm Thạch Hạo nói ra mấy chữ này lúc, bị chính mình sợ hết hồn, sắc mặt có chút trắng bệch, đây là thế nào một loại quỷ dị?

Hắn không có thể hiểu được, cũng không cách nào rõ ràng!

Thế nhưng, hắn chính là có cái cảm giác này, hoang đường, buồn cười, không chân thực.

Hắn tu ra một cái quái vật, không thuộc về đương đại, không thuộc về

tương lai, như là sinh sống ở quá khứ, có thể lại với hắn như thế gần.

Hắn không thể khống chế sinh linh kia, đó là bởi vì giữa bọn họ cách tuế nguyệt, có rất nhiều mảnh vỡ thời gian, hóa thành quang vũ, quay chung quanh nơi đó.

Một tức, Thạch Hạo hoảng hốt, đến tột cùng là nguyên nhân gì dẫn đến kết quả này, hắn nhìn có chút không ra, không mò ra.

Đây là bế quan hơn nửa tháng thành tựu sao, đây là thế nào một loại đạo quả?!

Thạch Hạo mấy lần thử nghiệm, đều phát hiện hỗn độn bên trong mảnh vỡ thời gian phân vũ, tuế nguyệt khí tức dày đặc, cái cảm giác này quá quái dị, hắn thật sự không cách nào thôi thúc sinh linh kia.

Thế nhưng, hắn có một loại cảm giác, cái này sinh linh đối với hắn mà nói phi thường trọng yếu, tương lai sẽ có tác dụng lớn!

Sau đó, hắn lại nghĩ đến mặt khác hai đạo tiên khí, nếu là ngưng tụ thành Đại đạo chi hoa, có hay không cũng sẽ kết ra đạo quả, dựng dục ra không giống sinh linh đây?

Thạch Hạo suy nghĩ, sau đó yên lặng cân nhắc rất lâu, hôm nay đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?

Hắn nhớ rõ, ở hắn có khả năng tiếp xúc được cốt thư bên trong, cũng không có bất kỳ một bộ ghi chép tình huống như thế, tu ra Đại đạo chi hoa cũng là thôi, làm sao sẽ đúng như cây cỏ giống như, rụng hoa kết quả?

Xác thực nói, hoa chưa từng rụng, nhưng có trái cây —— không biết sinh linh.

Thạch Hạo đứng dậy, nhìn toà này bảo trì, nhìn cái kia óng ánh chất lỏng, là ao nước này tạo nên tất cả những thứ này sao?

Hắn lắc đầu, xác thực không nên như vậy, này trong ao tuy rằng có Trường Sinh dược lột xác, hóa thành Trường Sinh Dịch, có thể dưỡng thần, bổ thân, có thể rèn luyện một người hình cùng thần. Thế nhưng là không thể chân chính ảnh hưởng đến đạo quả của hắn, này chung quy là ngoại vật.

Có thể nói, nó chỉ có thể tạo được xúc tiến lột xác tác dụng, nhưng không thể quyết định hắn đường cùng phương hướng nhân đây là chính hắn bước ra đường.

"Nói như vậy, con đường của ta, Đạo của ta, căn bản là như vậy, đạo thứ nhất tiên khí liền nên kết thành một đại nguyên thai, hóa thành một cái sinh linh? Cùng quá khứ có quan hệ."

Thạch Hạo rất chờ mong, sẽ có một ngày thật có thể vận dụng cái này đạo quả sẽ có thế nào hiệu dụng?

"A, nếu như đạo thứ hai tiên khí cũng hóa thành Đại đạo chi hoa, kết thành trái cây, nếu là xuất hiện một cái sinh linh, có hay không nên cùng đương đại có quan hệ cơ chứ?"

Thạch Hạo suy đoán lung tung, trong lòng không thể yên tĩnh.

Hắn đứng dậy, ở đây đi lại, bế quan hơn nửa tháng, hắn muốn hoạt động gân cốt, nhìn một chút tình huống chung quanh.

Bất quá, hắn không có đi xa, này cổ khoáng quá nguy hiểm, hiếm thấy nơi này rất bình tĩnh, không có cái gì sinh vật khủng bố qua lại, có thể ở đây bế quan.

"Cơ hội hiếm có, này trì nước quý còn có hơn nửa ni ta ứng tiếp tục bế quan, nếu để cho đệ nhị đóa Đại đạo chi hoa xuất hiện là tốt rồi, đến thời điểm tìm chứng cứ!"

Sau đó, Thạch Hạo lại bế quan, hắn muốn đuổi tới Thiên Thần thư viện những người kia bước chân, không thể lạc hậu

Bởi vì hắn đã biết Thiên Thần thư viện có các loại cơ duyên lớn, như có thể khiến người ta niết bàn Hoàng huyết trì các loại, bất luận một loại nào ở bên ngoài đều là chí bảo thần thánh đồ vật, không thể cầu lấy.

Hắn hiện tại đã lạc hậu, hiện nay ở Thái Sơ cổ quáng nhìn thấy tiên dược trì, tự nhiên không thể bỏ qua, muốn phát huy ra nó to lớn nhất hiệu lực.

Trong trời sao lạnh lẽo, hắc ám, một chiếc to lớn cốt thuyền bay tới, cắt ra tinh không yên tĩnh.

Nó bạch xán xán như ngọc thạch khắc thành, né qua rất nhiều tàn lưu ở khu vực này đại trận dấu vết, trực tiếp nhằm phía Thái Sơ Tinh thần.

Sau đó không lâu, nó hạ xuống ở trên mặt đất.

"Thiên Thần thư viện người đến rồi? Không phải mới vừa đi không bao lâu sao, lại tới nữa rồi một đám người!"

Trong lúc địa các thế lực lớn biết tình huống sau, lộ ra sắc mặt khác thường, đối với cái này tân thành lập đạo thống, không người nào dám xem thường, tất cả đều kính nể rất nhiều.

Bởi vì, đây là Cửu Thiên Thập Địa bên trong một đám lánh đời cường nhân khai sáng thực lực không thể suy đoán.

Trên chiến thuyền, đi vị kế tiếp lại một vị trẻ tuổi, thuộc về không cùng loại tộc thế nhưng đều sớm đã hóa thành nhân hình, từng cái từng cái siêu phàm nhập thánh.

Những người này bất luận xấu đẹp, đều có sự khác biệt khí chất, tự tin, siêu nhiên, hung hăng các loại, các loại không đồng loại hình, đều đại biểu bọn họ bất phàm.

Nam tử đa số anh tư bộc phát, tài hoa xuất chúng.

Nữ tử từng cái từng cái quần áo triển khai như tiên giáng trần, vừa nhìn

liền không phải phàm tục bên trong tu sĩ, khng nói tướng mạo liền khí chất cũng quá quá xuất chúng.

"Thiên Thần thư viện anh tài đến rồi, những thứ này đều là truyền nhân của bọn họ đến từ Cửu Thiên Thập Địa, đều là một giới nào đó kiệt xuất!"

Có người kinh ngạc thốt lên, đã tỉnh hồn lại.

Chớp mắt, Thái Sơ Tinh thần không thể yên tĩnh, thế lực khắp nơi, mặc kệ mạnh và yếu đều bị kinh sợ, gợi ra náo động.

Những này có thể đều là tương lai trụ cột vững vàng, nhất định sẽ trở thành thiên hạ mạnh nhất một đám sinh linh, tương lai nhân gian đem lấy bọn họ làm đầu, lại đều xuất hiện ở đây.

Bọn họ đây là muốn làm gì?

Phải biết, này không phải là cái gì nơi tốt lành, không phải rèn luyện địa phương tốt, Thái Sơ cổ quáng thôn phệ tất cả, chính là Chí cường giả đi vào đều không nhất định có thể sống đi ra.

Muốn tìm kiếm cổ khoáng, sống mà đi ra hoàn toàn là dựa vào cơ duyên các loại, cùng tu vi cùng tư chất không quan hệ!

"Xin hỏi tiền bối, các ngươi đây là muốn làm gì?"

Rốt cục có người cẩn thận hỏi, nhìn về phía cuối cùng rời thuyền hai người.

Đó là hai tên lão giả, tuy rằng nhìn bình thường, lại như là thế gian bình thường nhất lão tẩu, thế nhưng tất cả mọi người đều hiểu, bọn họ nhất định là cao thủ tuyệt thế, phụ trách bảo vệ một đám thiên tài.

"Thư viện bên trong có bộ phận hậu bối nghĩ đến này rèn luyện." Một người nói rằng, lời nói ngắn gọn sáng tỏ.

Một đám người đều bị đè ép, nhìn này quần anh tài, vừa nhìn về phía hai

tên bất thế cao thủ, lẽ nào bọn họ đều muốn dưới cổ khoáng? Đây chính là tìm chết hành vi a!

"Vị tiền bối này, ta nghĩ thỉnh giáo người này là có hay không dưới cổ khoáng, sau đó cũng không còn tới?"

Vào lúc này, Tào Vũ Sinh mở miệng, lấy ra Thạch Hạo chân dung, biểu diễn cho tất cả mọi người xem.

Một đám người nhíu mày, mà người của Vương gia càng là giật mình trong lòng, lại có người hỏi thăm, cái kia hậu sinh quả nhiên không bình thường.

Người nhà họ Vương cũng không sợ, bởi vì bọn họ là Trường Sinh gia tộc, không cần lo lắng ai chỉ trích, một người gật đầu, cũng chậm rãi báo cho tất cả.

"Hắn lẽ nào thật sự chết ở bên trong?" Long Nữ thở dài, lắc lắc đầu.

"Ha, đến hiện tại các ngươi Ba ngàn đạo châu tu sĩ còn không hết hi vọng. Loại người như vậy đi vào làm sao có khả năng còn sống sót, đã sớm hóa thành máu và xương."

"Cái gọi là Hoang, cái gọi là Ba ngàn đạo châu kỳ tài, cũng chỉ có thể là ở vậy các ngươi Ba ngàn đạo châu ngang dọc mà thôi, đi tới trên Cửu Thiên tính là cái gì, đã sớm vẫn lạc." Có người cười trên sự đau khổ của người khác, cố ý trong bóng tối chê bai.

"Người kia tên gì, Hoang, còn muốn ở Thái Sơ cổ quáng khuấy lên phong vân? Không biết tự lượng sức mình!" Cũng có người cười nhạo, rất rõ ràng là một cái nào đó Cổ giới kiệt xuất, nói: "Cũng chỉ có thể Hạ giới làm ầm ĩ một phen mà thôi!"

Hắn nói tới Hạ giới, tự nhiên là Thập Địa ở dưới Cửu Thiên.

"Đây là các ngươi nói?" Thái Âm Ngọc Thỏ không cam lòng, mái tóc

dài màu bạc phát quang, trừng một đôi hồng bảo thạch mắt to, mang theo lửa giận, nói: "Các ngươi không phải rất mạnh sao, lát nữa ai dám tiến vào Thái Sơ cổ quáng? Ta dám cam đoan, nhất định sẽ gặp Hoang, đến thời điểm bảo đảm bị hắn đánh liền mẹ đẻ ngươi cũng không nhận ra!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1086: Cửu Hoàng Lô

Một đám người hoá đá, cái này béo mập tiểu cô nương nói chuyện cũng quá trát người, xem ra như chạm ngọc trác, thanh tú đáng yêu, tự một cái bạch búp bê sứ giống như, kết quả lực sát thương lớn như vậy.

Mấy lời nói, để một đám người sắc mặt tái xanh, trong mắt bốc hỏa.

Kết quả, Tiểu Thỏ Tử ngược lại không tha thứ, nói: "Ngươi, còn có ngươi, còn có các ngươi, là ngưu tinh chuyển thế sao, muốn so với ta con mắt đại sao, ngưu nhãn đều sắp trừng nứt rồi!"

Đồng thời, nàng ôm màu trắng tiểu Kỳ Lân, một bộ bất cứ lúc nào chuẩn bị ném đi tạp người tư thế.

Đáng thương Kỳ Lân con non, lại miêu một tiếng, bay lên bả vai của nàng, gắt gao nắm lấy nàng một lọn tóc không chịu buông tay, chỉ lo chính mình lại bị xem là một khối bản thạch ném đi.

Phía sau, hai tên ông lão trán nổi gân xanh, vậy cũng là bị Thiên Thần Thư Viện đặc biệt coi trọng Kỳ Lân con non a, kết quả gặp gỡ như thế một cái vô căn cứ chủ nhân!

"Ta cho rằng nàng nói rất đúng, các ngươi lời không phục, có thể tiến vào Thái Sơ cổ quáng, cũng đi đi tới một lần thử một chút xem, dám sao?" Tào Vũ Sinh mở miệng.

Kinh hai người này một quấy rầy, hỏa mùi thuốc mười phần, cái khác cổ giới mấy người nhất thời trầm mặt xuống đến, đặc biệt vừa nãy lời lẽ vô tình người càng là không vui.

Lúc này có người gật đầu, xưng sẽ đi cổ khoáng đi tới một lần, nhưng

như trước cũng ở cười nhạo, xem thường ba ngàn đạo châu.

Khu vực khác nhau, tu sĩ khác nhau, lẫn nhau lẫn nhau đối lập.

Thái Sơ ngôi sao trên, có thật nhiều thế lực lớn, nhìn thấy tình cảnh này đều lộ ra sắc mặt khác thường, Thiên Thần Thư Viện môn đồ không hòa thuận, lại phải ở chỗ này đấu võ sao?

"Không cần sảo, Lục Đà sư huynh từng nói, vì là một kẻ đã chết không có cãi vã giá trị, chính là cái kia Hoang còn sống sót thì phải làm thế nào đây? Nếu như thoát vây, cứ việc đi thư viện tìm hắn, bảo đảm trấn áp!" Có một cô gái mở miệng.

Nàng một thân tử y, tư thái uyển chuyển -, khuôn mặt đẹp đẽ, mi tâm sinh có một con óng ánh bạch ngọc góc nhỏ, khiến cho nàng nhiều hơn một loại dị dạng mỹ lệ.

Đây là Nguyệt Tê tộc nữ tu, rất rõ ràng tu ra một đạo tiên khí, thực lực mạnh mẽ, mà nàng nói tới Lục Đà sư huynh, liền cái kia ở Thiên Thần Thư Viện thanh như thần lôi, chấn động tất cả mọi người đều khí huyết sôi trào tóc lục người, thường ngày bị hỗn độn bao phủ, đều là đang ngồi tu hành.

"Bằng người kia cũng xứng dùng để cùng Lục Đà sư huynh so sánh, chung quy là hạ giới tu sĩ mà thôi, bọn họ sẽ không hiểu này chân chính Trường Sinh huyết thống đáng sợ cỡ nào!" Có người xem thường bĩu môi.

"Những người này biết cái gì, cái gọi là ba ngàn châu đạo châu có tiên huyết hậu duệ sao? Căn bản không có một cái, vĩnh viễn sẽ không hiểu chân chính Tiên Đạo thế gia khủng bố cỡ nào!"

Mấy người mở miệng, như là ở đánh trả Tiểu Thỏ Tử các loại (chờ) người lời nói mới rồi.

"Được rồi, không muốn ầm ĩ, ngươi các loại (chờ) có thể cạnh tranh, thế nhưng không được cừu thị cùng so với chém giết, chỉ có thể làm điểm đến mới thôi luận bàn." Hai tên ông lão người trong một người mở miệng, bọn

họ là Thiên Thần Thư Viện bên trong trưởng lão, pháp lực ngất trời, không người nào dám vi bối ý chí của bọn họ.

Một hồi tranh chấp dẹp loạn xuống, thế nhưng các đại thiên tài nhưng có đối lập tâm tình, chỉ là ngoài miệng không lại nói mà thôi.

Vì một kẻ đã chết đối diện trì, này trị sao? Phụ cận những thế lực lớn kia người đều có chút không rõ, không hiểu bọn họ vì sao có xung đột.

"Tiền bối, thật muốn mang những người này tiến vào cổ khoáng sao, đó cũng không là địa phương tốt gì, chôn xuống quá nhiều tuyệt đại hào kiệt, quá mức nguy hiểm a." Một ít thế lực lớn người mang theo nghi vấn, có người mở miệng.

Căn cứ bọn họ biết, những thiên tài đó tinh quý vô cùng, không thể sai sót, tới nơi này rèn luyện quá nguy hiểm, nếu là chết đi, thực sự là một loại tổn thất khổng lồ.

"Bằng tự nguyện, ai muốn xuống tham bí, chúng ta không ngăn trở, trái lại cung cấp trợ giúp." Một ông lão giải thích.

Rất nhanh, nơi này tiếng người huyên náo, huyên sôi lên, bởi vì mọi người biết được này một tin tức kinh người.

Đồng thời, còn có một chút sự cũng đã truyền ra, Thiên Thần Thư Viện trưởng lão mang đến Cửu Hoàng lô, đây là được xưng Vô Lượng Thiên đệ nhất chí bảo pháp khí!

Tất cả mọi người đều ồ lên, quả thực không thể tin được, vì tiến vào Thái Sơ cổ quáng, Thiên Thần Thư Viện lại có lớn như vậy cánh tay, đem cái này Hỗn Độn chí bảo mang đến.

Phải biết, này có thể không phải nhân gian lực lượng tế luyện thành đồ vật.

Vật này lai lịch bí ẩn, tục truyền có thể không thuộc về kỷ nguyên này,

nó chất liệu rất đặc biệt, xem ra phi thường rực rỡ, đỏ sẫm như mã não, mặt trên dấu ấn chín con Phượng Hoàng.

Lúc này, một ông già lấy ra toà này bảo lô, gợi ra cự náo động lớn, tất cả mọi người đều đồng thời nhìn.

Nó xem ra, chỉ có cao ba tấc, tinh xảo mà mỹ lệ, đỏ tươi bên trong mang theo trơn bóng ánh sáng lộng lẫy, nhẹ nhàng vừa khởi động, hoàng réo vang thiên.

"Thực sự là cái thứ kia?!" Tất cả mọi người thật hãi hùng khiếp vía.

Cái này báu vật thuộc về một cái Trường Sinh gia tộc, nhưng hiện nay tạm thời trở thành Thiên Thần Thư Viện chí bảo, bị nên thư viện bên trong số một số hai đại nhân vật tự mình mượn tới.

"Tục truyền, đây là lấy Phượng Hoàng chân cốt luyện thành vô thượng bảo cụ!"

"Sai rồi, có người nói, này Cửu Hoàng lô chất liệu so với Phượng Hoàng chân cốt còn lợi hại hơn mấy phần."

Mấy người đang bàn luận, ánh mắt hừng hực, nhìn chằm chằm chiếc kia tiểu bếp lò, đương nhiên cũng không phải tham lam đến muốn cướp, mà chỉ là đơn thuần ước ao cùng kính nể.

Này đồ vật trong truyền thuyết, bao nhiêu đời mới xuất hiện một lần, người bình thường có thể nào nhìn thấy, đều là từ cốt thư ghi lại bên trong tra được.

Chỉ là, nhìn kỹ, toà này tiểu lô bị xuyên thủng, có một cái lỗ thủng, rất bé nhỏ, nhưng cũng rất nghiêm trọng, xuyên thấu qua cả tòa lô thể.

Đây là một loại tiếc nuối!

Tương truyền, đây không phải là người lực có thể làm được, là vô tận

năm tháng trước đây, ở Bất Hủ cuộc chiến bên trong bị biên hoang ở ngoài nhân vật vô địch xuyên thủng!

Vì vậy, hiện nay khí linh không hiện ra, không biết là chết đi, vẫn là trầm miên bên trong.

Thế nhưng, như trước không cách nào thay đổi nó vì là Vô Lượng Thiên đệ nhất chí bảo địa vị, hiện nay không có kẻ sánh vai.

"Năm đó, có người nắm món pháp khí này tiến vào cổ khoáng, may mắn sống sót trở về, bây giờ chúng ta lấy này khí ủng hộ ngươi các loại." Một ông lão nói rằng.

Ai muốn Thái Sơ cổ quáng, có thể dắt tay nhau mà đi, cộng đồng chấp chưởng món pháp khí này, dùng để hộ thân.

"Trưởng lão, liền không sợ pháp khí mất có ở bên trong không?" Có thế lực lớn nhân vật nhắc nhở, pháp khí tuy tuyệt thế, nhưng cổ khoáng cũng không phải nơi bình thường, chôn xuống quá nhiều, thậm chí ở trong khả năng có tiên hài.

"Yên tâm được rồi, này cổ khoáng sẽ không làm khó Cửu Hoàng lô." Một vị trưởng lão mỉm cười.

Mọi người ngạc nhiên, không rõ vì sao.

"Các ngươi cũng biết, này Cửu Hoàng lô xuất từ nơi nào?"

Mọi người lắc đầu, này dính đến cổ đại bí ẩn, người bình thường sao có thể biết, chỉ nghe ngửi nó tuy rằng thuộc về một cái Trường Sinh gia tộc, nhưng cũng có thể là bị xảo đến.

"Nó nguyên vốn là Thái Sơ cổ quáng đào ra bị táng ở nơi này."

Thiên Thần Thư Viện một vị trưởng lão lời nói kinh động thiên hạ như là sấm nổ bình thường vang ở mọi người bên tai, này quá kinh người.

Liền này Vô Lượng Thiên đệ nhất chí bảo đều là từ cổ khoáng bên trong đào móc ra, nó bên trong còn táng cái gì? Chuyện này thực sự là kinh thế hãi tục, khiến người ta rung động không ngớt!

"Này lô sẽ không bị hư hỏng, có thể tự mình bay ra ngoài. Chỉ là, người nhưng không thấy đến có thể hộ chu toàn. Các ngươi dám đi thử nghiệm sao?" Một vị trưởng lão hỏi.

Trong lúc nhất thời, nơi này yên tĩnh.

Tuy rằng trước kia có người la hét, muốn tiến vào cổ khoáng, nhưng chân chính làm quyết đoán lúc đó có có chút chần chờ.

"Này, dũng khí của các ngươi ni làm sao không dám đi, có phải là thật hay không sợ bị Hoang đánh liền mẫu thân cũng không nhận ra?" Tiểu Thỏ Tử đúng lúc mở miệng cổ quai hàm, hầm hừ nhìn mọi người.

Không người để ý đến nàng, đều ở suy nghĩ.

"Được, ta đi!"

"Ta cũng đi xuống tìm tòi!"

Có người bắt đầu báo danh, kết quả liên tiếp thanh âm vang lên, cuối cùng tổng cộng có mười mấy người báo danh muốn tiến vào Thái Sơ cổ quáng.

Thế nhưng, Thiên Thần Thư Viện hai tên trưởng lão không đồng ý nhiều người như vậy đồng thời đi vào, vạn nhất phát bất ngờ, tổn thất chẳng phải là quá lớn.

"Một lần nhiều nhất không vượt quá năm người!"

Sau đó, lần thứ nhất ứng cử viên xác định, cái kia Nguyệt Tê tộc cô gái mặc áo tím, còn có mặt khác bốn tên nam tử, cùng ra đi muốn tiến vào cổ khoáng bên trong.

Này tự nhiên gợi ra mọi người bàn tán sôi nổi, phụ cận thế lực lớn nhân mã đều đến, mật thiết quan tâm.

Thiên Thần Thư Viện trưởng lão trịnh trọng đem Cửu Hoàng lô giao cho bọn hắn, dặn bọn họ hết thảy đều phải cẩn thận, không quá liều lĩnh.

Năm người gật đầu, lần này tuy gặp nguy hiểm, nhưng cũng mang ý nghĩa cơ duyên, nguy hiểm vĩnh viễn cùng tiền lời trưởng thành

Nguyệt Tê tộc cô gái mặc áo tím cầm trong tay bảo lộ, cái khác bốn người cùng gia trì, cũng đã ở thôi thúc cốt văn, muốn muốn mượn thần lô sức mạnh.

Thời gian không lâu, hoàng tiếng hót nứt ra rồi mây xanh, chín con Phượng Hoàng trùng vách lô trên bay ra, xích hà đầy trời, óng ánh cực kỳ.

Này chín con Phượng Hoàng, quay chung quanh mấy người chúng ta xoay tròn, đoàn người bảo hộ ở ở giữa, mà lại hỗn độn sương mù tràn ngập, đây là Cửu Hoàng lô uy năng.

Nhìn bọn họ từng bước từng bước hướng đi cổ khoáng, cho đến tới gần, sau đó đồng thời dược tiến vào!

"Tiến vào cổ khoáng rồi!"

Phía sau truyền đến tiếng kinh hô, trơ mắt nhìn bọn họ đi vào.

Tất cả mọi người đều đang chờ mong, nhìn bọn họ có thể không sáng tạo kỳ tích.

Không có tiếng động, cái hang cổ kia bên trong lặng lẽ, không người thâm nhập sau khi tiến vào lại như là triệt để đi vào trong bóng tối, sẽ không còn được gặp lại.

Phảng phất lập tức nhảy vào quái thú trong miệng, bị nuốt rơi mất.

Chờ chờ đều là khiến người ta bất an, nhưng mọi người không có bất kỳ

biện pháp nào, chỉ có trầm mặc, chỉ có chờ ở bên ngoài hậu tin tức.

Trong động, xích hà điểm điểm, Cửu Hoàng lô đang run rẩy, hơi rung động, vương xuống chín con Phượng Hoàng hóa thành hào quang, hình thành một mảnh tràng vực.

Cũng chính bởi vì vậy, năm người này mới có thể tiếp tục sống, bởi vì bọn họ cùng Thạch Hạo như thế, gặp phải đồng dạng phiền phức.

Ở đi vào không lâu, liền nhìn thấy an cách tóc bạc rủ xuống tới mặt đất lão đạo nhân, hắn mặc dù là thi hài, nhưng tỏa ra khí tức nhưng Thiên Thần đều sẽ sụp ra, không chịu nổi.

Không có này Vô Lượng Thiên đệ nhất chí bảo bảo vệ, bọn họ tất nhiên hình thần đều diệt, vô lực chống lại.

"Chặn lại uy thế, món chí bảo này quả nhiên danh bất hư truyền!"

"Nói như vậy, chúng ta có thể thông suốt tiếp tục đi, có thể đi vào cổ động nơi sâu xa nhất, cũng có thể triệt để hiểu rõ cổ khoáng bên trong bí mật lớn nhất."

Năm người mừng rỡ, đều muốn dựa vào cái này bảo lô bước lên hành trình, từ nơi này được sinh mệnh chi thạch, cùng với các loại tạo hóa.

"Không được, này Cửu Hoàng lô ở kêu run, cùng nơi đây có hô ứng, sẽ không ra biến cố gì chứ?" Mấy người sợ mất mật, bởi vì bảo lô run run kịch liệt hơn.

Bọn họ sắc mặt tái nhợt, nếu là đường này có vấn đề, bọn họ đừng mơ có ai sống xuống, chắc chắn phải chết.

Cuối cùng cũng coi như này cổ lô lại ổn định, không lại rung động, chỉ phát sinh nhu hòa xích hà, che chở không người tiếp tục tiến lên.

"Các ngươi nói ba ngàn châu cái kia tên là Hoang người, còn có thể sống

sót sao?" Một người nói rằng.

"Bằng hắn, còn muốn sống sót?" Cái kia Nguyệt Tê tộc thiếu nữ mặc áo tím cười nhạo.

"Hạ giới người mà thôi, sau khi đi vào có thể có cái gì lối thoát, cũng là ở tại bọn hắn cái kia địa phương nhỏ bị coi là thần nhân, mãnh nhân, đi tới trên chín tầng trời chỉ đến như thế, khẳng định sớm hóa thành máu và xương, không thể có thể sống sót!" Tên còn lại nói rằng.

"Thật hy vọng có thể tìm được hắn một góc quần áo, hoặc là một khối cốt, lấy về cho những người kia nhìn một chút, đặc biệt cái kia Thái Âm Ngọc Thỏ, làm cho nàng rõ ràng một cái đạo lý, cái gọi là Hoang, chỉ đến như thế!" Có người khác lạnh lùng nói, hiển nhiên đối với Thái Âm Ngọc Thỏ trước kia chế nhạo phi thường lưu ý.

Bọn họ cầm Cửu Hoàng lô, một đường đi tới, né qua rất nhiều nguy hiểm, cuối cùng trong lòng sinh ra ý nghĩ, bỗng dưng dừng lại.

Không biết khi nào, nơi đó xuất hiện một bóng người, tinh thần sung mãn, thân thể hoàn mỹ, đang từ một toà bảo trong ao đi ra, ánh mắt sắc bén cực kỳ, nhìn bọn hắn chằm chằm.

Thạch Hạo nghe được bọn họ trước kia lời nói, đương nhiên sẽ không mang theo thiện ý cùng nụ cười, lạnh lẽo không

Dù sao, sớm mấy tiếng. Kế tục, ta muốn điều đến bình thường!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1087: Quái Vật

"Một người, còn sống sót!"

"Ngươi là ai!?"

Năm người tim đập thình thịch, lại ở nơi này nhìn thấy một người, quá ngoài ý muốn.

Rất nhanh, bọn họ liền chú ý tới Thạch Hạo phía sau cái kia bảo trì, nơi đó dồi dào tiên quang, chất lỏng ngũ sắc trong suốt, quang vũ từng trận dựng lên, mà mang theo khiến người ta mê say mùi thơm ngát.

Cứ việc Thạch Hạo đem bảo trì niêm phong lại, dùng trận kỳ chờ ngăn cản mùi thuốc tiết ra ngoài, nhưng này dù sao cũng là Trường Sinh dược tan chảy vị trí, đến phụ cận hay là có thể nghe thấy được.

Năm người ánh mắt như lợi kiếm, hô hấp dồn dập, biểu hiện căng thẳng, nội tâm kích động đến cực điểm, bọn họ lập tức đoán được, đây mới thực là tiên dược trì!

Từ xưa tới nay nhiều truyền thuyết, có Bất Tử dược lột xác, lưu lại lão bì cùng sợi rễ các loại, dung ở một phương linh trong ao, sẽ hóa thành tuyệt thế tiên đan thần dược.

Tuy nói đều là lời đồn đại, đều là thần thoại, tình huống thật không thể nhận ra.

Nhưng trước mắt bọn họ nhìn thấy, không phải hư huyễn, đó là chân thực, lại có hạnh ở đây nhìn thấy Trường Sinh dược lột xác, đây là thiên đại tạo hóa.

Nội tâm kích động, nhiệt huyết dâng trào, ánh mắt mấy người bên trong có tham lam, khát vọng, ước ao, hận không thể lập tức nhào vào bên trong tiên trì, chuyện này với bọn họ quá trọng yếu.

Trong thiên địa có vài loại Trường Sinh dược?

Tuyệt đối có thể đếm ra, phóng tầm mắt Tiên Cổ, lại tới đời này, hầu như đã không thể nhận ra, càng ngày càng ít, tìm khắp Cửu Thiên Thập Địa đều không thể được.

Này trì nước quý tuyệt đối có thể để người ta lột xác, chân chính thay máu, rèn cốt, nội tạng trùng sinh, chân chính thoát thai hoán cốt, tác dụng to lớn không thể nào tưởng tượng được.

"Không thể so với Hoàng Huyết Trì kém, điều này cũng có thể khiến người ta niết bàn a!"

Có người gần như nói mê, nhìn tiên trì kia, ánh mắt cùng bó đuốc giống như bắt đầu cháy rừng rực, thời khắc này to lớn kinh hỉ thậm chí để bọn họ quên Thạch Hạo.

Hay là không tính là lơ là, bởi vì ở trong mắt bọn họ, cái kia đã là một kẻ đã chết!

Có bọn họ ở, làm sao có thể để người trẻ tuổi này lại tiếp tục độc hưởng tiên dược trì, đương nhiên phải giết chết, bọn họ cho rằng này sẽ không rất khó, chẳng cần biết hắn là ai.

Bởi vì, bọn họ có Cửu Hoàng Lô!

Chỉ cái này đã đủ rồi, cái này xem ra bất quá Thiên Thần cảnh người, không thể ngăn cản lại được, như muốn phản kháng, chắc chắn phải chết.

"Ha ha..." Có người cười lớn, như là bị hóa điên giống như, loại này niềm vui bất ngờ quá ngoài ý muốn, cho rằng đây là trời cao đối với bọn họ tốt nhất ban ân!

"Có Trường Sinh dược đỗ lại ở này trong cổ khoáng!" Nguyệt Tê tộc mỹ nữ trước hết phục hồi tinh thần lại, tử y phần phật, phong thái cảm động, trong mắt của nàng tràn ngập nóng bỏng.

Những người khác cũng tim đập tăng nhanh, nghe vậy đều đại hỉ, bởi vì đó là chuyện rõ rành rành.

Ngoại trừ trong bảo trì nước thuốc ở ngoài, bọn họ biết, nhất định còn có một cây chân chính Bất Tử dược, liền cắm rễ ở này tiên khoáng bên trong một cái nào đó nơi mật địa.

Thật nếu có thể được, cái kia là có thể nhìn thấy bất diệt, từ đó bất tử, vĩnh viễn sống tiếp!

"Mộng ban ngày tỉnh chưa?"

Đang lúc này, phía trước người kia lạnh lùng mở miệng, đánh gãy bọn họ suy tư, rất rõ ràng vẻ mặt bọn họ rất dễ dàng khiến người ta đoán được đăm chiêu suy nghĩ.

Như vậy lạnh nói trào phúng, để mấy người đều giận tái mặt, ánh mắt uy nghiêm đáng sợ, sát ý vọt lên.

Vốn là người này ở trong mắt bọn họ cũng đã là một người chết, trước mắt còn dám chủ động khiêu khích, tự nhiên không cần suy nghĩ nhiều, làm lập tức trấn áp.

"Ngươi chính là đến từ Hạ giới người kia chứ?" Có một người mở miệng, mặc dù biết Thạch Hạo không đơn giản, hay là nói rất lợi hại, nhưng vẫn có một loại kiêu ngạo" lấy nhìn xuống tư thái nói như vậy nói.

Thạch Hạo kinh ngạc, liền ngay cả Ba ngàn đạo châu đều có bị người như vậy miệt thị một ngày sao, bị gọi là Hạ giới, còn thật là có chút quen tai cùng không quen.

"Đi tới Cửu Thiên, ngươi đã cảm nhận được không giống đi. Ở các

ngươi cái kia Man Hoang nơi, ngươi hay là vẫn tính là một nhân vật, thế nhưng đến Vô Lượng Thiên, ngươi dám như vậy trêu chọc chúng ta, chính là không tự lượng sức." Tên còn lại lạnh lẽo âm trầm mà hững hờ nói rằng.

Rất rõ ràng, bọn họ thân là Cửu Thiên bên trong Vô Lượng Thiên người, có một loại phát ra từ ngạo khí tận trong xương tuỷ khí, xem thường thập địa bên trong Ba ngàn đạo châu, cảm thấy tự thân cao cao tại thượng.

"Vô Lượng Thiên địa linh nhân kiệt, mang theo danh tiếng, xác thực vượt qua Ba ngàn đạo châu, nhưng nếu như đều là các ngươi mặt hàng này, thì cũng chả ra sao cả!" Thạch Hạo nói rằng, lạnh nhạt đáp lễ.

Đồng thời, hắn như là báo săn giống như, muốn ra tay rồi, dường như nhìn chằm chằm con mồi, từ này trên người mấy người từng cái đảo qua, ánh mắt mang theo sát cơ, ép người cực điểm.

"Có thể xác định, ngươi chính là cái kia Hoang!"

"Bắt hắn, còn nói với hắn lời vô ích gì, để hắn rõ ràng, cái gọi là cá nhân võ lực kinh diễm, ở Vô Lượng Thiên trên bất quá là trò cười, trực tiếp nghiền ép triệt để!"

Những người này lạnh nhạt nói rằng, liền muốn động thủ.

Trên thực tế, Thạch Hạo sớm đã trước một bước di chuyển, trong đôi mắt mang theo dã tính, sợi tóc cuồng loạn, nhào giết tới.

Bởi vì, hắn thần thức siêu cường, sớm đã nhìn ra toà kia đỏ đậm bếp lò rất khủng bố, quá nửa là cái gì ghê gớm chí bảo, muốn tiên hạ thủ vi cường.

Xoạt!

Thạch Hạo hóa thành một tia phù quang, nhanh chóng hướng về đến bọn họ phụ cận, nhanh như thiểm điện, mãnh liệt như lôi đình, chớp mắt ra tay.

"Không được!"

Mấy người lông tóc dựng đứng, tất cả đều kinh sợ, đây cũng quá nhanh hơn!

Phải biết, bọn họ đều tu ra tiên khí, tài năng xuất chúng, vô cùng mạnh mẽ, bất kể là tốc độ hay là sức chiến đấu cũng hoặc là phản ứng các loại mọi phương diện ở đồng đại bên trong đều ít có kẻ sánh bằng.

Nhưng mà bây giờ lại phát hiện, bọn họ theo không kịp người kia tốc độ, không phản ứng kịp.

"Ầm!"

Thạch Hạo một cước đá ra, hóa thành một đạo Long ảnh, quá nhanh chóng, dường như Chân Long Xuất Hải giống như, mang theo ác liệt còn có bàng bạc chi khí, chấn động nơi đây.

Một người trong đó rất bất hạnh, dùng hết khả năng đối kháng, vẫn là tránh không kịp, cái kia một cước oanh tạc xuống, hắn kêu to, miệng phun máu tươi, về phía sau ngã lật.

"Đây là?" Bốn người khác hãi hùng khiếp vía, đây cũng quá khủng bố.

Để bọn họ vui mừng chính là, thời khắc mấu chốt, cái kia Cửu Hoàng Lô phát quang, chín con xích huyết Phượng Hoàng phân vũ, kết thành một màn ánh sáng, chặn lại rồi Thạch Hạo đòn đánh này, hóa giải hơn nửa sức mạnh.

Nếu không, Thạch Hạo này một cước tuyệt đối muốn mạng người kia, căn bản sẽ không có bất kì do dự

Vừa nãy hắn cái kia một cước mới vừa vừa chạm tới người kia, liền bị một luồng nhu hòa sức mạnh ngăn cản, cũng tiêu giảm, cốt văn đang ảm đạm đi.

Thạch Hạo vẫn chưa mạo hiểm, hoả tốc lùi về sau, bởi vì hắn đối với cái kia cao ba tấc đỏ sẫm thần lô dị thường kiêng kỵ, sợ nó đột nhiên thức tỉnh, bạo động lên.

Hắn rất cẩn thận, mặc dù tự thân rất mạnh, cũng không có tùy tiện làm việc.

Xoạt!

Thạch Hạo lui về phía sau, để lại một chuỗi tàn ảnh, làm ổn định thân hình lúc, lại đứng ở toà kia bảo trì trước, như là xưa nay chưa từng di động.

Mặt sau những người kia biến sắc, cái này đến từ Hạ giới Hoang cho bọn họ tạo thành áp lực thực lớn, nếu là không Cửu Hoàng Lô, bọn họ tất nhiên nguy rồi!

"Chúng ta thừa nhận, ngươi người này rất mạnh, thiên tài tuyệt vời, thế nhưng có lúc cá nhân mạnh mẽ đến đâu cũng không thay đổi được cái gì!"

Đang nói những câu nói này lúc, mấy người cứ việc còn biểu hiện ra một loại ngạo khí, thế nhưng nội tâm nhưng rất cay đắng, bọn họ đều là nhất tộc mạnh nhất truyền nhân, lúc này lại thừa nhận không bằng người khác.

Bất quá, lòng hư vinh cùng kiêu ngạo sẽ không để cho bọn họ thừa nhận chính mình có cảm giác bị thất bại, mà là muốn lợi dụng Cửu Hoàng Lô trấn áp cái kia khuôn mặt còn có chút non nớt người trẻ tuổi.

Thạch Hạo thần sắc nghiêm túc, trong giây lát này, hắn mặc vào Lôi Đế chiến y, tay trái nắm Nghịch Long Lân, tay phải nắm Vạn Linh Đồ, với bọn hắn đối lập.

Bởi vì, càng là quan sát, hắn càng có thể cảm ứng được, cái kia đỏ rực thần lô không đơn giản, khả năng là cùng Tiểu Tháp giống như nghịch thiên đại sát khí!

"Xoạt!"

Quả nhiên, những người kia di chuyển, cùng thôi thúc tiên lô, hướng về Thạch Hạo trấn áp mà đi.

Chín con Chân Hoàng vọt lên, gào thét, mang theo một phiến lớn hỏa quang, dâng lên vật chất giống dung nham, mang theo khí tức mang tính chất huỷ diệt, đánh về phía Thạch Hạo.

Đồng thời, trong hỏa quang kia, hỗn độn khí mãnh liệt, mạnh mẽ cùng khủng bố đến cực hạn!

Thạch Hạo thấy cảnh này, đều muốn nghẹt thở, đây là một luồng không cách nào ngôn ngữ ngột ngạt còn có bị đè nén, bởi vì đây quả nhiên là một cái vô thượng chí bảo, uy năng vượt quá tưởng tượng.

Hắn vẻ mặt nghiêm túc, lấy ra Vạn Linh Đồ, đưa nó ném, va về phía cái kia mảnh hỏa quang, đánh về phía Cửu Hoàng Lô!

Rất khó nói rõ, Vạn Linh Đồ là thế nào một món đồ, nói nó là chân giải cùng kinh thư cũng được, nói nó là bảo cụ cũng không tính kém.

Nó trắng nõn như ngọc, mang theo ánh sáng dìu dịu, lại liền như vậy vọt vào chín con Chân Hoàng bên trong, bị chúng nó sau khi áp chế, bị động tỏa ra vô lượng hào quang.

Trong nháy mắt, vô số loại sinh vật xuất hiện, có tiên cầm, có thần thú, còn có các loại thảo mộc, càng có chư thiên tinh quang các loại!

Ầm!

Cái kia chín con Thần Hoàng không thể tiêu diệt nó, mà vào đúng lúc này, Vạn Linh Đồ cùng Cửu Hoàng Lô đụng vào nhau.

Coong!

Tiếng vang lanh lảnh, dường như hai khối ngọc thạch giao kích, càng rất dễ nghe êm tai, mang theo dư âm, nhiễu nhĩ kêu khẽ, cảm động hồn phách.

Năm người biến sắc, vậy cũng là Cửu Hoàng Lô a, lại bị một đồ vật kích trúng, phát ra tiếng kêu khẽ, đồng thời không có đem cái kia mảnh xương

nghiền thành bột phấn.

Thế nào một loại biến cố? Để năm người sinh ra một loại cảm giác vô lực, cũng cảm giác lưng từng trận lạnh giá.

Bọn họ biết, gặp một cái quái vật, không chỉ có tự thân mạnh mẽ, trên người còn có một cái quái lạ pháp khí, có thể tạm thời ngăn trở Cửu Hoàng Lô uy thế.

"Hỏng rồi!" Nguyệt Tê tộc nữ tử trước hết kêu lên sợ hãi.

Bởi vì, nàng sợ hãi phát hiện, khối này bạch cốt vừa vặn kích trúng Cửu Hoàng Lô điểm yếu nhất.

Ở cái kia đỏ tươi thần lô trên, có một cái lỗ thủng, đó là năm đó Biên Hoang một trận chiến lúc lưu lại, nó từng bị xuyên thủng, lưu lại trước sau trong suốt vết thương.

Hiện tại cái kia bạch cốt rất không đúng dịp, vừa vặn kích trúng nơi đó.

Quả nhiên, Cửu Hoàng Lô trên ánh sáng lộng lẫy lập tức ảm đạm đi khá nhiều, lảo đà lảo đảo, suýt nữa rơi xuống, chín con Chân Hoàng chớp mắt về tổ, đi vào bảo lô bên trong.

"Tại sao lại như vậy?" Mấy người thất thanh kinh sợ kêu lên, này cũng không tránh khỏi quá khéo đi, hay là hoạt bọn họ quá mức xui xẻo.

Cũng trong lúc đó, Vạn Linh Đồ ảm đạm, các loại sinh vật đều biến mất, nó rơi xuống giữa không trung.

Thạch Hạo đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội, nhảy lên mà lên, nắm lấy Vạn Linh Đồ, mà quả đoán đối với mấy người ra tay rồi.

Hắn nắm chắc trong lòng bởi vì cảm ứng được, cái kia thần lô tuy rằng khủng bố, nhưng dĩ nhiên không có khí linh, này so cái gì cũng làm cho hắn yên tâm!

"Ầm!"

Thạch Hạo giống như một con ma thú, lập tức giết tới gần, một chưởng hạ xuống, long trời lở đất, cuồng bá vô cùng, đem bọn họ bao phủ ở nơi đó.

Phốc!

Một chưởng này mang theo Côn Bằng lực, nhìn kỹ dường như một con Côn Bằng giương cánh, đem bọn họ bao trùm, năm người đồng loạt ra tay đối kháng, thôi thúc tự thân tiên khí, còn là ho ra đầy máu.

Như vậy địch thủ quả thực để bọn họ tuyệt vọng, đến cùng là thế nào một cái quái vật?!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1088: Quét Ngang

"Linh Tê ngự nguyệt!" Nguyệt Tê tộc mỹ nữ quát lên, mi tâm cái kia dài một tấc óng ánh một sừng phát sáng, nhất thời có một vầng Thần Nguyệt ở trên hư không hiện lên.

Cổ khoáng u ám, vào lúc này một vầng Thần Nguyệt đột nhiên tỏa ra, cực kỳ óng ánh, phát sinh liên y về phía trước khuếch tán.

Thạch Hạo khóe miệng mang theo một tia lạnh nhạt cười, đừng nói cốt văn xây dựng một vầng Thần Nguyệt, chính là chân chính một ngôi sao oanh đến, hắn cũng không sợ.

Xoạt!

Thạch Hạo bàn tay phải chém về phía trước, như trước là Côn Bằng lực, có loại bốc thẳng lên chín vạn dặm khí phách, lực công kích vô song, pháp lực bao la như biển!

Vù!

Hư không run rẩy, đừng nói chính diện chống đỡ Nguyệt Tê tộc truyền nhân, chính là cái khác bốn người cũng đều thân thể đung đưa, kế tục oa một tiếng ho ra đầy máu không thôi.

"Trán!" Nguyệt Tê tộc mỹ nữ đột nhiên khẽ quát, hai tay kết ấn thì, màu tím ống tay áo nổ tung, cùng lúc đó, trước người của nàng cái kia luân thần nguyệt cũng nổ tung.

"Hả?" Thạch Hạo cảm giác được dị thường, mi tâm đau nhức, bởi vì thần nguyệt nổ tung thì, hóa thành vô cùng mưa ánh sáng, đem hắn nơi này nhấn chìm.

Hắn khinh thường nữ tử này, này không phải đơn thuần pháp lực ngưng tụ, mà là ẩn chứa thần thức bảo thuật, muốn ám thương nguyên thần của hắn, muốn chém thức niệm.

Nếu là người bình thường, nhất định đạo, bởi vì cái kia thức niệm công kích là bị một đạo tiên khí bao vây, uy lực tăng gấp bội!

Đây là một loại đánh lén, cũng là một lần bất ngờ, khó lòng phòng bị.

Thạch Hạo sao để Nguyệt Tê tộc mỹ nữ thực hiện được, trên đầu xuất hiện một đóa đại đạo chi hoa, khẽ đung đưa, mưa hoa từng mảnh từng mảnh, óng ánh trong suốt, lập tức liền đem đối phương đạo kia tiên khí chém phá diệt, để cái kia bảo thuật tán loạn.

"Ngươi có ba đạo tiên khí, có một đạo kết thành đại đạo chi hoa?!"

Những người kia tuyệt vọng, tuy rằng từng nghe nói Hoang lợi hại đến mức nào, nhưng là bọn họ cũng không lòng kính nể, nhưng là chân chính kiến thức sau bọn họ mới hiểu rõ.

Cùng người như thế chiến đấu, quả thực không sinh lộ có thể nói!

Bất quá, Nguyệt Tê đánh giết ngược lại cũng vì bọn họ tranh thủ thời gian, dù sao để Thạch Hạo sững người lại, hành động bao nhiêu bị nghẹt.

Năm người nhanh chóng lùi về phía sau, ổn định cục diện, cảnh giác nhìn Thạch Hạo, với hắn đối lập.

Bọn họ đang liều mạng triệu hoán Cửu Hoàng lô, muốn một lần nữa thôi thúc, nhưng là mới vừa mới tao ngộ Vạn Linh Đồ một đòn, lò kia ra một chút bất ngờ, càng nhưng bất động.

Mà cũng chính bởi vì vậy, Thạch Hạo mới có cơ hội quan sát tỉ mỉ cái kia hoả hồng thần lô, nó lại có một cái lỗ thủng, tương đương với tiết lộ nó tự thân tinh khí.

"Này chí bảo thật đáng tiếc a!" Thạch Hạo than thở, hắn rất khó tưởng tượng năm đó đến tột cùng là sức mạnh cỡ nào đem một toà tiên lô xuyên thủng, thủ đoạn thật đáng sợ.

"Hoang, nghe nói ngươi muốn gia nhập Thiên Thần Thư Viện, chúng ta cùng ngươi là đồng môn." Có một người nói rằng, bách với Thạch Hạo áp lực, cảm giác được kinh hoảng, hắn muốn rút ngắn quan hệ.

Thạch Hạo lộ ra khinh bỉ cười gằn, đến giờ phút này rồi, người kia chịu thua, có thể trước kia cỡ nào kiêu căng, cho rằng dụng thần lô là có thể trấn áp hắn.

Ầm!

Lần này, Thạch Hạo không hề nói gì, trực tiếp bãi chân, như long xà cùng nổi lên, cái chân kia quét ngang mà đến, mang theo lóa mắt cốt văn, phát sinh tiếng nổ vang rền, chấn động lòng người.

Không có ai sẽ hoài nghi, này một chân sức mạnh cực kì mạnh mẽ, nó có thể quét gãy sơn mạch, đá nát tan ngôi sao!

"Không!" Người kia kêu to, lấy ra nhiều loại bí bảo, phòng ngự bản thân, đồng thời có một đạo tiên khí vọt lên, quấn về Thạch Hạo cái chân kia.

Bực này thiên tài từ lâu tu ra bản thân một đạo tiên khí, tự nhiên là một phương Thánh địa thiên tân vạn khổ bồi dưỡng được kỳ tài, thực lực mạnh mẽ, sư môn biếu tặng pháp khí càng là nhiều cùng cường.

Răng rắc!

Thời khắc này, pháp khí không ngừng nổ tung thanh âm vang lên, nơi đó giống như pháo hoa tỏa ra, tất cả đều là hiếm có bí bảo, kết quả đều bị hủy diệt.

"Ầm!"

Thạch Hạo này một chân đánh ở trên người hắn, đem hắn hi thế giáp trụ đều đánh thành nát bét, mà hắn thì lại bay ngang ra ngoài, thân thể rách nát không thể tả.

Mạnh như người này, lại tránh né không được, có thể thấy được lẫn nhau thực lực có bao nhiêu chênh lệch.

Lần này, nếu không có hắn những kia bí bảo, còn có thời khắc mấu chốt lao ra đạo kia tiên khí, hắn chắc chắn phải chết.

Thời khắc sống còn, đạo kia tiên khí chặn lại Thạch Hạo chân, nếu không có như vậy, thân thể máu thịt sao môn có thể chặn lại? Liền ngôi sao cũng có thể đá nứt!

Rất rõ ràng, người này lúc này liền mất đi sức chiến đấu, nửa người rách nát, cả người bị một luồng mạnh mẽ cốt văn trấn áp, hầu như muốn chết đi.

Về phần hắn đạo kia tiên khí, suýt nữa bị Thạch Hạo đánh tan, tiêu diệt, để bọn họ khiếp sợ.

Mà trong quá trình này, Thạch Hạo còn chưa sử dụng chính mình đại đạo chi vải len sọc, nếu không, uy lực sẽ càng tăng lên!

Sạch sẽ như vậy gọn gàng, trực tiếp liền phế bỏ một người, để những người khác bốn vị cao thủ sắc mặt tái nhợt, cái này đến từ hạ đẳng cổ giới tu sĩ, thực sự quá khủng bố.

Thẳng đến lúc này, bọn họ mới rõ ràng, vì sao Tào Vũ Sinh, Trường Cung Diễn các loại (chờ) người vì sao như vậy tôn sùng hắn.

Nghĩ đến Thái Âm Ngọc Thỏ, mấy người bọn họ cực kỳ giận dữ và xấu hổ, này cũng thật là gặp phải Hoang, rất có thể bị hắn đánh giết, tỷ như đánh tới liền mẫu thân cũng không nhận ra bết bát hơn.

Thạch Hạo ép tới đằng trước, còn lại bốn người không ngừng rút lui.

Điều này làm cho bọn họ cảm thấy xấu hổ, không đất dung thân!

Bởi vì, bọn họ không phải tu sĩ bình thường, mà là khoáng thế kỳ tài, cũng đã tu ra tiên khí, đại biểu bạn cùng lứa tuổi bên trong thành tựu tối cao.

Bọn họ những người này, có chính là đương đại người, có chính là cổ đại bảo quản lại vương giả, có thể trước mắt nhưng cảm thấy ném mất tôn nghiêm.

Bọn họ bực này thân phận người, lại bị một người bức không ngừng lùi lại, đây là biết bao bất hạnh, càng là một loại sỉ nhục!

"Liều mạng!"

Nguyệt Tê tộc mỹ nữ khẽ quát đạo, tay nắm pháp ấn, lại ra tay, muốn cùng Thạch Hạo quyết chiến.

Nhưng mà, lần này cái gọi là Linh Tê thần thông căn bản vô dụng, khó có thể làm sao Thạch Hạo Nguyên Thần, không được bất kỳ tác dụng gì.

Mà lại, Thạch Hạo trong nháy mắt một điểm, đây là Lôi Đế chỉ, là hắn gần nhất thôi diễn các loại bảo thuật, mà tiến một bước tìm hiểu thấu đáo lôi đạo pháp môn.

Ầm!

Chỉ tay dò ra, trong thiên địa vang lên một cái sấm nổ, quả thực có thể mang liên miên ngọn núi chấn động thành bột mịn.

Này chỉ tay đánh ra, thiên địa thất sắc, cổ khoáng rung động, khu vực này óng ánh khắp nơi!

Nếu không có cổ khoáng bên trong có trận văn các loại, từ lâu ầm ầm lở.

Đã là như thế, mặt đất, vách đá các loại (chờ) chưa từng nổ tung, này hư không cũng đã nứt ra rồi, đáng sợ cực kỳ, trụ mạng nhện giống như lít nha lít nhít, hướng về khắp nơi khuếch tán.

Răng rắc!

Nguyệt Tê tộc mỹ nữ cảm giác đau nhức khó nhịn, nàng sờ sờ mi tâm của chính mình vị trí sau đó rít gào lên, sắc mặt trắng bệch mà thảng thốt thất sắc.

Bởi vì, nàng con kia ngọc giác đứt rời, bị Thạch Hạo chỉ tay đánh nát!

Nàng lảo đảo rút lui, thân thể vô cùng suy yếu, trong mắt tràn ngập sự thù hận người này quá quả đoán, càng có một loại bá đạo, căn bản cũng không có lưu ý hắn là một người đẹp.

"Ầm!"

Thạch Hạo lại nhấn một ngón tay, lôi đình bắn ra bốn phía, Nguyệt Tê tộc mỹ nữ cả người bay lên trời, kết quả vẫn là kêu thảm thiết một tiếng, cả người sợi tóc từng chiếc dựng thẳng, cả người ngã xuống xuống.

Nguyệt Tê tộc nữ tử kêu thảm thiết, cả người cháy đen, rơi ở trên mặt đất bất kể là bảo thuật vẫn là giáp trụ các loại, vừa nãy đều bị phá giải.

Người thứ hai bị phế, để còn lại người tăng thêm sự kinh khủng.

Thạch Hạo không nói lời nào, ép tới đằng trước, bước chân rơi trên mặt đất, âm thanh mạnh mẽ mà rõ ràng có thể nghe.

"Nạp mạng đi!" Có người kêu to, vọt tới, muốn với hắn ác chiến.

Đáng tiếc, lần này càng là thẳng thắn, Thạch Hạo đều không có đi ra khỏi đi bao xa không muốn để ý tới, kết quả hắn quấn quít lấy không tha.

Ầm!

Chỉ một quyền tên là Luân Hồi, liền như vậy đánh ra chính là biết hắn đối với sự tự tin của chính mình, cũng ở làm đối thủ dựng nên tấm gương, để rất nhiều người tới nơi này ăn cơm.

Lần này, cái kia người thứ ba bị một quyền quẹt vào, kết quả kế đề không ngừng già yếu, sắp tới làm người ta giật mình, cái kia da thịt các loại (chờ) liền rạn nứt nếp nhăn chồng chất.

Đón lấy, Thạch Hạo lại bù đắp một cước, đem hắn đạp bay đánh vào trên vách đá, lại một người mất đi năng lực hoạt động chỉ có thể ình khi (làm) hộ hành giả.

Ầm!

Thạch Hạo bay lên, lăng không bước ra một cước, giẫm hư không chia năm xẻ bảy, vừa giống như hai người khác mà đi.

"Phốc!" Hai người ho ra máu, không cách nào chống lại.

Loại này chiến đấu không có gì khó tin, kết quả trong thời gian ngắn liền có kết quả, Thạch Hạo lạnh lùng nhìn mấy

Năm người toàn bộ bị trấn áp, không hề có một chút bất ngờ!

Chỉ là, Thạch Hạo trong lòng cũng không bao lớn vui sướng, cũng không thể nói là khổ đại thù thâm, chỉ là nhìn chằm chằm mấy người, mang theo một loại lạnh lẽo cùng khinh bỉ.

"Đây chính là cái gọi là Vô Lượng Thiên cao thủ, chỉ đến như thế!" Thạch Hạo nói rằng.

Sau đó, hắn đột nhiên phát động, giống như là một tia chớp thoáng một cái đã qua, không ngừng ra tay, đem năm người một trận hành hung, mặc kệ ở trong có hay không có vị mỹ nữ.

Năm người giận dữ và xấu hổ cực kỳ, lúc này bọn họ đầu sưng cùng đầu heo tự, như vậy tao ngộ, ai cũng giang không được.

"Thực sự là không ra sao, vậy cũng là là Vô Lượng Thiên cao thủ sao, ta nghiêm trọng hoài nghi, cái gọi là Thiên Thần Thư Viện có phải là chỉ là hư

danh, không quá đáng giá đi tới!"

Thạch Hạo một trận rất tước, để mấy người thương thế nghiêm trọng hơn, từng cái từng cái sưng mặt sưng mũi, thật không thê thảm.

"Ngươi cho rằng đánh bại chúng ta coi như là vô địch rồi sao, nếu như Lục Đà sư huynh đến rồi, giơ tay là có thể trấn áp ngươi!" Có người quát lên, rất là không cam lòng.

Năm người than thở, cái này chẳng lẽ là trả lời sao? Nhớ tới Thái Âm Ngọc Thỏ, bản năng hẳn là xấu hổ, nhưng nhanh chóng đi phát triển đã cách xa một bước.

"Xèo!"

Đang lúc này, Cửu Hoàng lô rốt cục chuyển động, không có bảo vệ cái kia năm người, mà là nhanh chóng hướng về hướng về lối ra: mở miệng, kết quả hóa thành một đạo xích hà vọt lên ngợp trời.

Cái kia năm người mặt như thổ hôi, ủ rũ cùng ảo não cực kỳ, trận chiến ngày hôm nay, đối với bọn họ tới nói dường như ác mộng giống như.

Thạch Hạo đang do dự, rốt cuộc muốn không nên giết mấy người?

Nếu như đem năm người giết, phỏng chừng liền không có cách nào tiến vào Thiên Thần Thư Viện, nhân vì là thế gian này không có phiền phức kéo dài sao, ta gần nhất thực sự không đi được.

Vù!

Thái Sơ cổ quáng lối ra: mở miệng, cái kia Cửu Hoàng lô sắp triệt để thoát ly thì, mạnh mẽ chấn động, như là cùng toà này cổ khoáng giao cảm, phát sinh cộng hưởng.

Sau đó, nó mới bay vút lên trời, gợi ra ngoại giới người tiếng kêu kinh ngạc khắp nơi.

Mà cũng chính là vào lúc này, Thạch Hạo phảng phất nghe được một loại đại đạo thần âm, như là một bộ cổ kinh, phủ đầy bụi vô tận năm tháng, sau đó ở hôm nay mở ra, bắt đầu bị ngâm tụng.

Chuyện gì xảy ra? Thạch Hạo kinh hãi đến biến sắc!

Ngay khi cổ động nơi sâu xa, có kỳ dị sức mạnh tràn ngập, có thể cùng Cửu Hoàng lô đối chọi gay gắt, lúc này thức tỉnh.

"Ồ, phát sinh cái gì?" Mọi người nhíu mày, này không phải là Thạch Hạo không ặt mũi của bọn họ, mà là rất quái lạ cùng ly kỳ.

Thạch Hạo mở Thiên mục, loáng thoáng nghe đến khu này kinh văn tên gọi, lúc này chấn động, thân thể đều run, không phải e ngại, mà là cực kỳ kích động.

"Lục Đạo Luân Hồi đại pháp, thuộc về Chí Tôn cung điện tuyệt học, làm sao nơi này cũng có?"

Hắn nghe rõ, cái kia tiếng tụng kinh bao hàm tất cả những thứ này, âm cực không tiêu tan.

Lúc này, Thạch Hạo lập tức sốt sắng lên, có chút lo được lo mất, đến tột cùng có thể không được Lục Đạo Luân Hồi loại này vô thượng thiên công?

Đồng thời, hắn cũng có vô tận nghi vấn, này Thái Sơ cổ quáng vì sao thần bí như vậy, làm sao liền cái môn này thiên công cũng có, đến tột cùng đều chôn xuống cái gì?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1089: Tù Binh Một Đám

Thạch Hạo trong lòng có vô tận nghi hoặc, toà này khoáng quá cổ lão, lâu đời đến để người không thể tìm hiểu phần cuối, tương truyền khả năng so với Tiên Cổ kỷ nguyên còn sớm!

Nơi này có Lục Đạo Luân Hồi thiên công, đây là người phương nào sở lưu? Tràn ngập mê cùng bí.

Ngoại giới, một đám người đều kinh dị không tên.

Bởi vì, bọn họ so với Thạch Hạo còn kinh ngạc, càng chấn động, bởi vì cái kia Cửu Hoàng Lô cuối cùng tránh thoát, lao ra mặt đất, đơn độc trở về.

Giờ khắc này, nó thiêu đốt, phát ra từng tiếng to rõ tiếng phượng hót, chín con Chân Hoàng giương cánh bay lượn, mang theo xán liệt hỏa quang, cháy hừng hực, bao phủ bầu trời.

Này thần lô ở nổ vang, đang thức tỉnh, phảng phất có khí linh tái hiện!

"Cái kia trong cổ khoáng như là có tiếng tụng kinh, các ngươi đã nghe chưa?" Có người lớn tiếng nói, khó nén trong lòng cái kia cỗ chấn động.

"Không sai, có một loại như có như không kinh văn thanh truyền đến!"

Này gợi ra gây rối, không có ai có thể yên lặng, đều biết nơi đây thần bí, chôn xuống quá nhiều đồ vật, liền vô tận năm tháng trước đây chí bảo Cửu Hoàng Lô đều là từ nơi này khai quật.

Nơi đây, dày đặc sương mù, có quá nhiều không rõ cùng không biết, lôi kéo người ta suy tư.

Hiện tại, có cổ kinh văn truyền ra, ai không kinh hãi, rất nhiều người mơ ước, hận không được đi vào đi được

"Mấy vị kia thiên tài đây, tại sao không có trở về, chỉ có Cửu Hoàng Lô một mình trở về." Rốt cục có người tỉnh lại, tạm thời không đang chăm chú cổ động kinh văn, đưa ra vấn đề này.

Những người khác hai mặt nhìn nhau, không khỏi thở dài, quả nhiên không hổ là Thái Sơ cổ quáng, những người kia nắm giữ Cửu Hoàng Lô cũng không thể phòng thân, đem mệnh bỏ ở nơi này sao? Cuối cùng còn muốn chết ở chủ nhân trước.

Thiên Thần thư viện cái kia hai tên trưởng lão sắc mặt không phải cỡ nào đẹp đẽ, bọn họ đã mượn tới chí bảo thần lô, kết quả đều không có tác dụng, cái kia ngũ tên đệ tử hay là phát sinh bất ngờ.

"Còn chưa chết!"

Đột nhiên, một vị trưởng lão lộ ra sắc mặt khác thường, ở hắn ống tay áo bên trong có ngũ ngọn đèn đồng, lúc này bấc đèn nơi hỏa quang chập chờn, đó là hồn hỏa, trực tiếp không tiêu tan.

"Ồ, đến tột cùng phát sinh cái gì, bọn họ vẫn chưa chết đi, nhưng là vì sao chỉ có Cửu Hoàng Lô trở về, mà bọn họ nhưng không thấy tăm hơi, bị nhốt rồi sao?"

Những người khác nghe vậy, đều lộ ra kinh sợ.

Mấy người còn chưa chết? Hai người này mơ màng.

"Này kinh văn thanh sẽ không phải là bởi vì bọn họ mà lên chứ?" Có người nói như vậy.

Không ít người đều lộ ra vẻ hoài nghi, điều này cũng có thể chính là sự thực, nghĩ đến khả năng này, ánh mắt rất nhiều người đều trở nên hừng hực, nhìn chằm chằm cổ khoáng lối vào.

Đặc biệt là Thiên Thần thư viện những thiên tài đó, từng cái từng cái nóng lòng muốn thử!

Thái Sơ cổ quáng bên trong ra đồ vật, không có như thế là vật phàm, đều là trong thiên địa báu vật!

Nói thí dụ như Sinh mệnh chi thạch, nó có thể tăng thọ, cải mệnh, hiệu quả nghịch thiên.

Nói thí dụ như Cửu Hoàng Lô, nó trở thành Vô Lượng Thiên đệ nhất pháp khí!

Cái khác ví dụ còn có, phàm là khai quật thần vật, đều không thể tưởng tượng nổi.

Hiện nay, một bộ cổ kinh muốn lại thấy ánh mặt trời, sao không lôi kéo người ta kinh ngạc, một ít cường giả tâm linh chập chờn, hận không thể lập tức vọt vào cướp giật.

"Trưởng lão, chúng ta cũng nguyện đi vào, một là xuất thủ cứu đồng môn, hai là đi đoạt tạo hóa, tranh cơ duyên!" Có người nói, rất trực tiếp.

Muốn lại đi vào, tất nhiên muốn mượn Cửu Hoàng Lô, nếu không, căn bản không có cần thiết, đi vào phải chết.

Có người mới đầu sau, những người khác đều động lòng, bởi vì bọn họ biết, này kinh văn giá trị hơn nửa không kém Cửu Hoàng Lô, nếu như có thể được, đó là không thể nào tưởng tượng được đạo quả.

Trong lúc nhất thời, Thiên Thần thư viện các thiên tài đều tâm di chuyển, rất nhiều người thỉnh nguyện, muốn dưới cổ khoáng.

Bên cạnh, những thế lực khác nhân mã cũng ánh mắt nhiệt ở, nếu không có kiêng kỵ Thiên Thần thư viện, bọn họ đã sớm cướp giật Cửu Hoàng Lô, do đó tiến vào cổ khoáng.

"Được rồi, nếu cái kia năm người hồn hỏa vẫn còn, chứng minh bọn họ còn sống sót, về tình về lý đều chúng ta đều muốn cứu bọn hắn đi ra. Như có cổ kinh, xem như là ngươi chờ tạo hóa, trên đường cẩn thận!" Một vị trưởng lão đồng ý.

Một vị khác trưởng lão bổ sung, nói: "Nhân số vẫn như cũ không thể quá năm!"

Bởi vì, những thiên tài này quá quý giá, không thể tùy tiện tổn hại, những người này nếu như có thể quật khởi, tương lai đều sẽ có tác dụng lớn.

Cửu Hoàng Lô ở trong hư không chìm nổi, thời gian thật dài mới bình tĩnh lại.

Một vị trưởng lão vẫy tay, đưa nó tiếp dẫn đến đây, đưa cho vừa nãy tuyển ra năm người, căn dặn bọn họ cẩn thận.

Lúc này, Thạch Hạo yên tĩnh lại, lẳng lặng lắng nghe đại đạo thần âm, yên lặng thể ngộ, cẩn thận suy tư, hắn ở tìm hiểu.

Nhưng là, quá mức hư huyễn, này kinh văn thanh rất phiêu miểu, hắn cũng không thể nghe được toàn bộ, trong lúc vô tình, hắn chính từng bước từng bước đi về phía trước, chính đang đến gần nơi âm thanh phát ra.

Bỗng nhiên, một loại cực kỳ cảm giác khủng bố từ hắn trong lòng bỗng dưng bay lên, siêu việt dĩ vãng, vượt qua hết thảy hiểm tình!

Thạch Hạo run rẩy rùng mình một cái, lập tức khôi phục như cũ, nhìn chằm chằm phía trước, cái kia mảnh cổ động một phiến sâu thẳm, đen kịt cực kỳ, không nhìn thấy sáng ngời.

Hắn dừng lại, tuy rằng kinh văn thanh mê người, thế nhưng hắn trực giác nói cho hắn, rất nguy hiểm, sơ sót một cái sẽ hình thần đều diệt.

Chờ!

Hắn làm ra như vậy quyết đoán, trước tiên đi đem Trường Sinh Dược nước thuốc hấp thu sạch sẽ, khiến cho chính mình niết bàn, cường hóa thân thể cùng nguyên thần, đợi được cơ hội lại đi tìm Lục Đạo Luân Hồi thiên công.

Nhưng mà, đang lúc này, xa xa truyền đến tiếng bước chân, đồng thời hắn lại cảm thấy đến Cửu Hoàng Lô khí tức.

Thạch Hạo nhíu mày, Thiên Thần thư viện thiên tài lại có người đến rồi, ảnh hưởng đến hắn tu hành.

"Này không phải Nguyệt Tê tộc thiên tài thiếu nữ sao, làm sao bị người ném ở trên mặt đất?!"

Những người kia đi tới, nhìn thấy trên đất thiếu nữ mặc áo tím, phi thường giật mình, bởi vì nàng trên trán một sừng đều vỡ nát, rất là thê thảm.

"Hì hì, tỷ tỷ các ngươi gặp phải phiền toái gì, có gì nguy hiểm, tuyệt đối đừng nói cho ta, các ngươi gặp phải lại giới cái kia Hoang, bị hắn thu thập thảm!" Có một cô thiếu nữ trêu chọc.

Nàng tự nhiên không cho là như vậy, cảm thấy nơi đây gặp nguy hiểm, chỉ là muốn thông qua Nguyệt Tê tộc thiếu nữ hiểu rõ tới nơi này tất cả, chưa bao giờ tin tưởng là Hoang gây nên, chỉ có điều là vì kích Nguyệt Tê tộc thiếu nữ mở miệng.

"Không đúng, nào còn có người!" Đi tới trong năm người, một vị thanh niên tóc trắng mắt tỏa lãnh điện, nhìn thấy một góc bên trong, máu me khắp người thiên tài.

"Là ai làm?" Sớm mở miệng trước thiếu nữ truy hỏi.

"Hoang!" Người kia đáp lại.

Mấy người bọn họ cũng không thể động, bị thương nặng, liền tiên khí đều bị đánh tan, trong thời gian ngắn khó có thể ngưng tụ, từng cái từng cái

suy yếu cực kỳ.

Trên đất mấy người đều bị phát hiện, đều rất thê thảm.

"Thiết, lừa gạt ai vậy, đều rơi xuống mức độ này, còn muốn tính toán chúng ta?" Cô gái kia không tin, cho rằng đây là đối phương cố ý y theo lời nói của hắn nói, muốn bọn họ cũng mạo hiểm, nói: "Chỉ bằng Hoang, hắn cũng tới liền Cửu Thiên làm rối loạn?"

"Nói đi, đến cùng xảy ra chuyện gì, các ngươi làm sao bị thương? Vừa nãy có tiếng tụng kinh, bây giờ làm hà yếu đi xuống?" Thanh niên tóc trắng cũng mở miệng.

Bọn họ không tin lắm thực sự là Hoang cái gọi là, trên mặt đều có kiêu căng vẻ, tự cao rất cao.

Trên đất mấy người cười khổ, nói thật cũng không có người tin, này cũng thật là một loại bi ai.

Bất quá, bọn họ cũng lười giải thích, ước gì mấy người này cũng bị bắt, ngược lại không hòa thuận, đều là đối thủ cạnh tranh.

"Này, các ngươi đúng là nói a, đến tột cùng xảy ra chuyện gì, bằng một cái nho nhỏ Hoang cũng có thể còn sống, khuấy lên động tĩnh lớn như vậy?"

"Ta nhìn hắn sớm đã chết rồi đi!"

Nhóm thứ hai sinh linh, vẫn là năm người, cũng không tin đây là Thạch Hạo gây nên, ngôn ngữ không phải cỡ nào khách khí.

Đột ngột tiếng bước chân vang lên, trầm ổn mà mạnh mẽ, điều này làm ấy người đều giật mình, đột nhiên mà trở về, nhìn chằm chằm một cái rất thanh tú, nhưng ánh mắt lạnh lẽo người trẻ tuổi.

"Ngươi là ai!?"

"Hoang!"

"Thiên, thực sự là ngươi, còn chưa chết!" Cô gái kia tay vỗ cái trán, một bộ rất bộ dáng giật mình.

Bọn họ biết, phiền phức lớn rồi, trên đất mấy người chưa từng nói dối, mà mấy người bọn họ thì lại ngôn ngữ bất kính, vừa nãy rất xem thường Hoang, hiện tại muốn gặp sự cố.

"Ta chẳng thèm nói phí lời, ta muốn ở đây bế quan, chính các ngươi niêm phong lại chính mình, chúng ta có thể tường an vô sự." Thạch Hạo rất bá đạo nói rằng.

Nói cũng kỳ quái, Cửu Hoàng Lô vừa đến cổ khoáng đậm hơn nơi lúc, tự mình tắt, ánh sáng lộng lẫy ảm đạm.

"Ngươi thật khi chúng ta là quả hồng nhũn, nói để chúng ta tự phong liền tự phong?" Thanh niên tóc trắng kia hừ lạnh nói.

"Trước đây, các ngươi ngôn ngữ ngông cuồng, ở sau lưng nhằm vào ta cũng là thôi, ta không truy cứu. Nhưng hiện tại còn như vậy một bộ muốn một trận chiến dáng vẻ, ta có thể tác thành các ngươi!" Thạch Hạo nói rằng.

Hắn lại một lần nữa ra tay, bay lên trời, sau lưng thành một trăm cái kim sắc cành liễu vọt lên, hóa thành kim sắc xiềng xích, ào ào ào vang vọng, thẳng tắp hướng về không người phóng đi.

Trận chiến này, thanh niên tóc trắng kia hống khiếu liên tục, vận dụng cuộc đời tuyệt học mạnh nhất, triển khai chí cường bảo thuật, kết quả bị Thạch Hạo mấy quyền liền đánh nửa người phá nát, máu me khắp người.

Còn như cô gái kia, nhưng là bị Thạch Hạo một phen có bảo lưu sau, trực tiếp một chỉ điểm ra, xuyên thủng người kia lòng bàn tay, xuất hiện một cái đẫm máu hang lớn.

Trận chiến này, không có ai bất cứ hồi hộp gì, cứ việc này một người tu ra hai đạo tiên khí, nhưng cùng với bốn người khác như thế, vẫn bị Thạch

Hạo hung hăng trấn áp.

Nháy mắt nha mà thôi, trên đất thì có mười cái tù binh.

Thạch Hạo một trận xoắn xuýt, đến tột cùng xử trí như thế nào bọn họ, không đánh giết có chút không thích hợp, giết, lại có lỗi với bọn họ tấm kia trắng trợn không kiêng dè miệng.

Liền như vậy, trên đất lại nhiều năm người, Thạch Hạo lưu lại bọn họ sau, để ở chỗ này liền liều mạng. Mà chính hắn cũng cất bước tiến vào Trường Sinh Dao Trì bên trong, bắt đầu tu hành.

Rất nhanh, Cửu Hoàng Lô liền đi mất rồi, mang theo hỏa quang xông lên mặt đất.

Này gợi ra mọi người ồ lên, lại một lần tỏa ra ráng lành, trong cổ khoáng đến tột cùng chính đang phát sinh cái gì

Hai ngày trước chúng ta một nhóm người mất tích, kết quả hồn hỏa đăng vẫn còn, chưa từng tắt, không sợ.

Vào lúc này này như là rơi vào một cái vòng lẩn quẩn, biết bọn họ chưa chết, Thiên Thần thư viện các thiên tài ngồi không yên, vẫn có người tin tưởng, những người này xuống sau ở tìm hiểu cổ kinh.

"Không được, không thể lại có thêm người thám hiểm, đã có hai nhóm người lạc lối ở trong đó!" Một vị trưởng lão quát lên.

"Cẩn thận một ít là không thành vấn đề!" Một vị khác trưởng lão nói như vậy nói.

Sau đó, nhóm thứ ba người lên đường rồi!

Đáng tiếc, vẫn là không nói gì kết cục, lại một lần nữa biến mất.

Lần này, không riêng là Thiên Thần thư viện thiên tài, chính là người chung quanh đều cảm giác quỷ dị, cái kia Thái Sơ cổ quáng như là một toà

vực sâu, thôn phệ sinh linh, liên tiếp mười mấy vị thiên tài cứ thế biến mất không gặp.

Đây tuyệt đối là đại sự, nhưng là bọn họ nhưng không có bất kỳ biện pháp nào.

"Không được, tuyệt đối không thể ở thả người đi vào, nơi đó có đại khủng bố!" Thiên Thần thư viện một vị trưởng lão nói rằng, cả vẻ mặt và giọng nói đều nghiêm túc.

Việc đã đến nước này, bọn họ đến thu tay lại, nếu không, lại có thêm người đi vào biến mất, thật sự sẽ làm người điên đi, vậy cũng đều là quý giá thiên tài a.

Trong cổ khoáng, Thạch Hạo nhìn một chỗ tù binh, vẫn chưa hạ sát thủ, chỉ là đem bọn họ đều đập bay.

Mười mấy người vừa giận vừa sợ, lại liền như thế thất bại, ba đợt người không có một cái có thể cùng người trẻ tuổi kia đại chiến một trận chiến, đều không thể hiện ra chiến khí.

"Thiên Thần thư viện người thật phiền, không trêu chọc nổi các ngươi, ta trốn còn không được sao?" Thạch Hạo oán giận, sau đó cuồng ẩu mười mấy người, bất luận nam nữ đều bị hắn đánh thành đầu heo, miệng méo mắt lác.

Sau đó, hắn lên đường, đem Trường Sinh dược trì trực tiếp thu vào pháp khí bên trong, không có lãng phí thần dịch tài nguyên.

"Lục Đạo Luân Hồi thiên công, ta đến rồi!" Bất kể nói gì, hắn cũng phải đi tìm tòi, cũng không nhịn được nữa.

Phía sau hắn mười mấy vị không thể động thiên tài phẫn uất cực kỳ, bọn họ lại bị người như vậy vứt ở đây, thực sự mất mặt đến cực hạn.

Chỉ là, bọn họ muốn thoát vây, hơn nửa còn phải dựa vào người trẻ tuổi kia.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1090: Thiên Công

"Đùng!"

Xa xa, truyền đến trầm trọng tiếng vang, một con màu đen nhện lớn dài tới một trượng, dường như ô kim đúc thành tự, từ một bên bò qua.

"Hoang, ngươi mau trở lại, thả chúng ta rời đi!"

Đây là một người khiến người ta tan vỡ tình cảnh, con nhện kia là di hài, thế nhưng thân thể bất hủ, hiện nay có mơ hồ ý thức, ở đây tùy ý bò bò.

Thiên Thần Thư Viện thiên tài tổng cộng có mười lăm người dâng lên tù binh, từng cái từng cái sắc mặt trắng bệch, nếu là chết đi như thế, cũng thực sự quá oan.

"Yên tâm, các ngươi không chọc giận nó, là sẽ không có nguy hiểm gì!" Thạch Hạo nhắc nhở.

"Răng rắc!"

Màu đen nhện lớn, tám cái chân nhện đen láy, cùng trường mâu tự, trên đất cọ sát ra một chuỗi xuyến hỏa tinh, dường như kim thạch giao kích.

Trong đó một cái chân nhện hầu như chạm được một cô thiếu nữ bộ mặt, sợ đến nàng hoa dung thất sắc, này không chỉ có sẽ hủy dung, còn có thể sẽ cắt lấy đầu của nàng.

Thạch Hạo nhíu mày, xoay người lại, vận dụng Liễu Thần pháp đem bọn họ toàn bộ lấy màu vàng cành cuốn lấy, sau đó ném tới đồng thời, sau đó lại bày xuống một toà trận pháp, bảo vệ bọn họ.

Đầu kia màu đen nhện lớn lập tức mở con mắt màu vàng óng, như là lập tức có sinh cơ, hướng về phía Thạch Hạo liền đuổi theo, tốc độ như cuồng phong giống như.

Thạch Hạo xoay người, hắn cũng không e ngại, bởi vì ở này cổ khoáng bên trong nhìn thấy thi hài có thật nhiều kinh khủng hơn.

Cheng!

Nhện lớn nhảy lên, như màu đen mãng ngưu tự, hung mãnh mà nhanh chóng, lập tức nhào giết tới, va trên mặt đất, hỏa tinh sụp ra, mặt đất ong ong run lên.

Chỉ là Thạch Hạo để lại một chuỗi tàn ảnh, từ lâu đi vào cái kia mảnh trong bóng tối, nơi đó có u sâm mà lại thâm thúy, đây là cổ khoáng bên trong yên tĩnh nơi.

Mà cũng chính là khu vực này đã từng truyền ra tiếng tụng kinh, khiến cho Thạch Hạo khiếp đảm hữu tâm động.

Đến nơi này, hắn lần thứ hai có loại cảm giác đó, hắn sởn cả tóc gáy, như là có một thanh sắc bén đao nằm ngang ở cổ họng của hắn trên, chỉ cần nhẹ nhàng hơi dùng sức, là có thể chém phá hắn yết hầu.

Cái cảm giác này, lại như là kề bên tử vong, chỉ còn dư lại một đòn tối hậu!

Vì vậy, hắn cả người khó chịu, đi tới nơi này sau, có một loại sắp sửa nghẹt thở lĩnh hội, cả người liền linh hồn đều muốn làm chết héo đi tới.

Ở phía sau phía sau, con kia màu đen nhện lớn lập tức dừng lại, mặc dù nó từ lâu chết đi, chỉ còn dư lại một thoáng nguyên thủy bản năng, nhưng vẫn là e ngại cực kỳ.

Ở nơi này, nó nghỉ chân, không dám mạnh mẽ thông qua, thậm chí nó càng đang run rẩy, rì rào rung động, cuối cùng càng là xụi lơ xuống, quỳ rạp

dưới đất.

Thạch Hạo quay đầu lại, nhìn thấy tình cảnh này, không khỏi ngạc nhiên, phi thường giật mình.

Hắn rốt cuộc biết, phía trước có cỡ nào ghê gớm, nhất định sẽ rất hung hiểm, để một cái như vậy hung tàn Thái cổ hung chu đều như thế sợ hãi địa phương sẽ là nơi tốt lành sao?

Thế nhưng, Thạch Hạo việc nghĩa chẳng từ nan, hắn nhất định phải đi vào, đối với Lục Đạo Luân Hồi Thiên Công nhất định muốn lấy được.

Đầu kia nhện lớn run rẩy, lạnh rung mà động, bước cuối cùng một bước rút lui mà đi, cẩn thận từng li từng tí một, rời đi mảnh này hắc ám khu vực.

Thạch Hạo nhìn thấy tình cảnh này, lặng lẽ!

Hắn ra đi, mảnh này cổ khoáng u sâu vô cùng, thổi tới từng trận hàn khí, hắn cầm trong tay Vạn Linh Đồ, trên người mặc Lôi Đế giáp trụ, làm tốt dự tính xấu nhất.

Đây là tự vệ, cũng là muốn liều mạng!

Hắn sẽ không quên, Chí Tôn Đạo Tràng Tề Đạo Lâm có cỡ nào tiếc nuối cùng khát vọng, muốn đến Lục Đạo Luân Hồi mà không thể, ăn trộm bách gia, muốn sang tương tự pháp, kết quả thiên hạ cộng tiễu, xú danh chiêu.

Đây là thuộc về Chí Tôn cung điện truyền thừa, không biết vì sao, giấu ở nơi này, Thạch Hạo có quá nhiều không rõ, bất kể nói gì đều muốn bắt đến cũng mang đi.

"Chẳng lẽ nói, vô tận năm tháng trước đây, thậm chí trên một kỷ nguyên cũng có loại thiên công này?" Thạch Hạo khẽ nói.

Bởi vì, hắn từng nghe Tề Đạo Lâm đã nói, Chí Tôn cung điện truyền thừa cực kỳ kỷ nguyên, cùng Tiên cổ có chút liên quan.

Trong bóng tối, Thạch Hạo cảm giác được thấu xương đau đớn, hắn không biết đây là địa phương nào, đi ở đây, như là có bị vô hình lợi kiếm chém đánh!

Trong giây lát này, da thịt của hắn ở thấm huyết, rất nhiều nơi một mảnh đỏ sẫm.

Cổ khoáng càng ngày càng tối, dường như đi ở dẫn tới Địa ngục trên đường.

Cũng không biết quá bao lâu, Thạch Hạo bước chân từ đầu đến cuối không có dừng lại, nhưng là còn chưa tới điểm cuối, đồng thời trên người tao ngộ loại kia sát ý càng thêm nghiêm trọng.

Theo thời gian trôi đi, trên người hắn Lôi Đế chiến y đang phát sáng, đưa đến bảo vệ tác dụng, nếu không, hắn rất hoài nghi, tự thân có thể hay không giải thể.

Đột nhiên, một đôi con mắt màu xanh lục sáng lên, hướng về hắn bên này trông lại.

Sẽ ở đó trên đường, có một con cao trăm trượng cổ sư, uy nghiêm tồn ngồi ở chỗ đó, nhìn xuống hắn, con mắt lục đáng sợ, như là một cái là có thể gào vỡ thanh thiên.

Này như trước là một bộ thi hài, bất quá linh trí càng cao hơn, như là có thể nghe hiểu Thạch Hạo cùng lời nói của bọn họ.

Đáng sợ như vậy một bộ cổ sư hài, đến tột cùng là năm nào nguyệt lưu lại, nhìn dáng dấp nó đã có một ít linh trí, cái kia như quỷ hỏa giống như con mắt quá mức khủng bố.

"Gào gừ..."

Đúng vào lúc này, nó phát sinh rít lên một tiếng, chấn động cổ khoáng rung động, trời long đất lở!

Trong nháy mắt mà thôi, Thạch Hạo ho ra đầy máu, Lôi Đế giáp trụ phát sáng, Vạn Linh Đồ hiện lên các loại sinh linh, xông ra ngoài, cùng này cổ sư đối lập.

Cổ khoáng ở ngoài, tất cả mọi người đều hãi hùng khiếp vía, lại từ quáng động nơi sâu xa truyền đến tiếng thú gào, mà lại chấn động ngoại giới đất rung núi chuyển, núi đá rạn nứt, khiến người ta không rõ vì sao, chấn động không gì sánh nổi.

"Trời ạ, phát sinh cái gì, chẳng lẽ nói cái gọi là cổ khoáng kỳ thực là một chỗ sào huyệt, sớm muộn cũng sẽ có khủng bố đồ vật lao ra?"

"Nơi này đến cùng có cái gì?" Chính là Thiên Thần Thư Viện hai tên trưởng lão cũng đều trên mặt biến sắc, tu vi của bọn họ siêu Việt giáo chủ, đều là sinh linh khủng bố, có thể hiện tại nhưng cũng khiếp đảm.

Không có ai so với bọn họ hiểu hơn, nơi này cỡ nào siêu phàm, mỏ quặng cổ kia có quá nhiều bí mật, một cái so với Tiên cổ kỷ nguyên khả năng còn có xa niên đại, lưu lại như vậy một toà cổ khoáng, tự nhiên có không thể suy đoán bí mật.

Mà hiện tại có người ở phá hoại, muốn cho bí mật kia lại thấy ánh mặt trời, thì như thế nào?

"Thái Sơ cổ quáng chôn xuống quá nhiều đồ vật, có thể... Không thể lại thấy ánh mặt trời a!" Bọn họ nói nhỏ, lộ ra vẻ ưu sầu.

Liền Cửu Hoàng lô đều tùy tiện chôn ở trong đó, có thể tưởng tượng nơi đây đáng sợ cỡ nào, nơi sâu xa nhất đến tột cùng có cái gì?

Ngoại giới, nổi sóng chập trùng, mọi người lo được lo mất, cũng không thể bình tĩnh.

Cổ khoáng bên trong, Thạch Hạo miệng mũi đỏ đậm, thất khiếu chảy máu, đột nhiên tao ngộ loại này sư hống, đừng nói là hắn, chính là càng mạnh hơn sinh linh đều muốn nổ tung.

Vui mừng chính là, hắn ăn mặc Lôi Đế giáp trụ, hoàn thủ cầm Vạn Linh Đồ, như vậy mới coi như né qua tai nạn này.

Cái kia cao trăm trượng cổ sư, trừng mắt Thạch Hạo, nhìn chằm chằm nó trong tay Vạn Linh Đồ, cuối cùng biến mất ở trong bóng tối, không thấy từ đó.

"Lợi hại, nó không thể thâm nhập suy nghĩ, chỉ có thể ngắn ngủi phát sinh ý thức, nhưng nếu là thả ra ngoài, sẽ trở thành gieo vạ!"

Thạch Hạo lau sạch khóe miệng huyết, tiếp tục tiến lên, hắn từ trên mặt đất nhặt được mấy cây sư mao, lại so với thép còn muốn rắn chắc, hơi hơi dùng sức liền phát sáng, leng keng vang vọng.

Này nếu để cho người nhìn thấy, nhất định sẽ hút vào hơi lạnh, Thạch Hạo thân thể cùng lực đạo biết bao đáng sợ, kết quả lại tạo thành loại tình cảnh này.

Hắn lần thứ hai tiến lên, liền như vậy đi qua chỗ này trọng yếu cửa ải, càng ngày càng tiếp cận trước kia truyền ra tiếng tụng kinh địa phương, vào lúc này thân thể hắn càng khó chịu hơn, như đao ở khảm.

Đây là địa phương nào? Thạch Hạo có chút mờ mịt, càng chạy con đường càng rộng rãi hơn, phảng phất thật sự tiến vào trong địa ngục, nơi này là một mảnh to lớn hắc uyên.

Xa xa, có mấy con sinh linh đi ngang qua, đều có bích lục con mắt, thực lực mạnh mẽ.

Thạch Hạo có chút kinh sợ, đó là sinh vật gì, dường như Long giống như vậy, còn có một con nghi tự Chu Tước sinh linh, đương nhiên chúng nó cũng đã hóa thành di hài, không hề tức giận, mà lại không lâu liền biến mất rồi.

Cũng còn tốt, dọc theo đường đi hữu kinh vô hiểm" Thạch Hạo không chỉ có trên người mặc giáp trụ, hơn nữa tay trái cầm Vạn Linh Đồ, tay phải nắm Nghịch Long Lân, chuẩn bị sung túc.

Đi này trống trải bên trong hang cổ, một đường về phía trước, còn có thể trở lại sao? Thạch Hạo tự hỏi, nhưng còn phải đi tới.

Lúc này chu vi có chút quy tắc dường như lưỡi dao sắc chém tới, Thạch Hạo thân thể hỏa tinh điểm điểm, rung bần bật không ngớt, này chứng minh hắn ở trải qua ác mộng giống như công kích.

Đây là Lôi Đế chiến y, Vạn Linh Đồ bảo vệ kết quả, nếu là không có chúng nó, trời mới biết sẽ có cỡ nào gay go.

Rốt cục, đến rồi!

Thạch Hạo ngoác mồm lè lưỡi, nguyên tưởng rằng sẽ thấy một cái rất óng ánh địa phương, trưng bày cổ kinh thư, có thể hoàn toàn không phải như vậy một chuyện.

Không phải cái gì quáng động, cũng không phải tịnh thổ, mà là có một toà lớn lao kiến trúc, nơi đó cực kỳ ngột ngạt, đen kịt một mảnh.

Một toà đen kịt cổ kiến trúc, điều này có ý vị gì?

Thạch Hạo đến gần, cảm thấy khó mà tin nổi, lẳng lặng nhìn tình cảnh này.

Đây là niên đại nào kiến tạo, một toà cổ khoáng bên trong tại sao có thể có thứ này đây?

Thật sự chôn xuống bí mật lớn động trời sao? Thạch Hạo không rõ, vô cùng coi trọng, hắn suy nghĩ, cảm thấy có thể chính mình suy nghĩ nhiều.

Sau đó không lâu, tinh thần của hắn độ cao tập trung, đi về phía trước, muốn đi vào.

Ầm!

Thạch Hạo đẩy ra ngăn trở lộ cửa lớn, bước vào cái kia màu đen cung điện, lập tức như đưa thân vào Sâm La điện bên trong, khí thế khủng bố điên

cuồng tấn công tới.

Cùng lúc đó, Thạch Hạo ngửa đầu liền bay ngang ra ngoài, đánh vào trên vách đá, để hắn cảm thấy cả người xương đều muốn đứt rời.

Này đến tột cùng là một cái ra sao địa phương, là một đám ra sao sinh linh kiến tạo, làm sao sẽ như vậy?

Thạch Hạo gian nan bò lên, nhìn chằm chằm phía trước, hắn miệng mũi chảy máu.

"Xoạt!"

Vô hình khí tức áp sát, áp lực cuồng bạo cực kỳ, dường như liên miên ngôi sao đập tới.

Thạch Hạo sợ hãi, nơi này chung quy là một đạo đáng sợ cửa ải khó, nếu không có Vạn Linh Đồ các loại (chờ) bảo vệ, hắn vừa nãy hơn nửa chết đi.

Hắn mạnh mẽ cắn răng, bước lên phía trước, rốt cục đi vào, bước vào mảnh này cung điện cổ màu đen bên trong, nơi này mông lung mà mơ hồ.

Nhưng là, nơi này rồi lại như thế cô tịch, sẽ khiến người ta run sợ mà lại sợ hãi, coi là thật là mài giũa chân thân địa phương, quá mức sát khí khiếp người.

Thạch Hạo thân thể rung động, ở đây hắn chịu đựng quá to lớn uy thế, suýt chút nữa liền muốn giải thể!

Hắn đi vào trong, gian nan chuyển bước, áp lực lớn không thể tưởng tượng, tự thân quả thực muốn nổ tung, cũng bị áp chế quỳ rạp dưới đất, an nghỉ không nổi.

Thạch Hạo nhìn thấy, đó là sáu bóng người, bọn họ đứng ở chỗ nào, mỗi người đều có một loại đặc biệt tư thế, như là ở tu hành, vừa giống như là ở kết ấn.

Đây là hạng người gì?

Bất luận cái nào đều khủng bố ngập trời, nơi này cùng với dọc theo con đường này vị trí có phun trào kinh thế khí tức, khiến người ta nghẹt thở, đều là bọn họ tạo thành.

"Sáu bóng người, Lục Đạo Luân Hồi?" Thạch Hạo mở miệng nói, càng ngày càng khó có thể ở đây đứng thẳng, lảo đà lảo đảo. (chưa xong còn tiếp. Nếu như ngài yêu thích bộ tác phẩm này, hoan nghênh ngài đến khởi điểm đầu phiếu đề cử, vé tháng, ủng hộ của ngài, chính là ta động lực lớn nhất.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1091: Lục Đại Cường Giả

Màu đen trong cung điện, sáu bóng người sừng sững, từng cái từng cái cao to cực kỳ, như núi lớn tọa lạc ở nơi đó, làm cho người ta cảm giác ngột ngạt quá nặng.

Thạch Hạo ánh mắt thăm thẳm, nhìn bọn hắn chằm chằm, lúc này hắn áp lực vô cùng to lớn, dường như bão tố dưới đại dương bên trong một chiếc thuyền con, lúc nào cũng có thể sẽ bị đánh đổ, đánh nát!

"Lục Đạo Luân Hồi Thiên Công?" Hắn nhìn chằm chằm sáu người kia, nhìn tư thế của bọn họ, thể ngộ bọn họ thần vận, đây thật sự là loại kia vô thượng truyền thừa sao?

Một sát na, Thạch Hạo mê mẩn, hoàn toàn chìm đắm ở trong đó, không thể tự kiềm chế ".

Màu đen cung điện rất bao la, vô cùng trống trải, chỉ có này lục tôn bóng người đứng sừng sững, nguy nga như núi, ép người muốn nghẹt thở, không có cái khác đồ vật.

Chăm chú nhìn kỹ có thể phát hiện, bọn họ đều có một luồng khó có thể dùng lời diễn tả được ác liệt, đó là đạo thể hiện, càng là vô tình quy tắc phóng thích, có thể xoá bỏ thế gian tất cả.

Đối với một cái mê võ nghệ tới nói, này sáu bóng người không thể nghi ngờ là bảo tàng, là thiên thư, là chí cao truyền thừa!

Thạch Hạo tự từ khi bước vào cung điện cổ này, cũng đã quên cái khác, toàn thân trái tim tập trung vào vào, nhìn bọn hắn chằm chằm, cẩn thận phỏng đoán cùng tìm hiểu.

Chỉ là loại thiên công này quá tối nghĩa, làm cho tâm thần người sắp nứt, khó có thể hiểu được, suýt chút nữa để Thạch Hạo Nguyên Thần ảm đạm xuống.

Không biết qua bao lâu, hắn cảm giác được một trận cảm giác mát mẻ, từ loại này gần như tẩu hỏa nhập ma trạng thái bên trong thoát khỏi đi ra, phát hiện trong miệng không ngừng ho ra máu.

Thạch Hạo tỉnh táo, hắn vẻ mặt nghiêm túc, vừa nãy lại vì tìm hiểu loại thiên công này đến suýt nữa ở đây chết đi!

"Đúng rồi, chỉ có thức mở đầu, chỉ có lục tôn bóng người, cũng không kinh văn, ta như vậy lung tung tu hành, thật sự sẽ đem mình đẩy vào vực sâu!"

Thạch Hạo cảnh giác, ánh mắt khôi phục trong suốt, không lại nôn nóng, hoàn toàn bình tĩnh lại.

Bây giờ kinh văn thanh chưa từng vang lên, không có chân chính truyền thừa. Chỉ dựa vào này sáu loại tư thế hắn là khó có thể toàn bộ hiểu được, này thiên công bác đại tinh thâm, rườm rà cực kỳ.

Khi triệt để yên tĩnh lại, Thạch Hạo khôi phục một viên bình thường trái tim, lấy bình tĩnh nhất trạng thái xem kỹ nơi này tất cả, tìm kiếm tự mình cần thiết pháp môn.

Sáu bóng người, từ tuổi trẻ đến trung niên, lại tới lão niên, không thiếu gì cả, mỗi một cái đều anh hùng khí cái thế. Đây là bọn hắn cộng thông chi xử.

Này không phải tượng đắp, đến là lục tôn sinh linh hình người, vô tận năm tháng trôi qua, máu thịt của bọn họ vẫn còn, thân thể bất hủ, như trước có một luồng bàng bạc khí lao ra.

Luồng hơi thở này quá mãnh liệt, Thạch Hạo hoài nghi, trong cơ thể bọn họ còn có vô tận huyết tinh, còn có lượng lớn thần lực. Không phải vậy còn

dùng cái gì đến đây.

Sáu người dường như còn sống sót, tự nhiên bên ngoài khí thế đủ để trong nháy mắt để một vị Thiên Thần nổ tung, chính là giáo chủ ở đây cũng không chịu nổi, quá mức khủng bố.

Thạch Hạo yên lặng suy nghĩ. Nếu không có hắn cầm trong tay Vạn Linh Đồ, căn bản cũng không có biện pháp đi vào, mới vừa đẩy cửa ra trong nháy mắt tựu bị cắn nát.

Đây rốt cuộc là thế nào lục tôn sinh linh? Không thể nào tưởng tượng được!

Nếu như bọn họ còn sống sót, tuyệt đối đều là cao thủ cái thế. Nhân gian vô địch, loại kia khí độ vừa nhìn cũng làm người ta trái tim chiết, không thể so bì.

Đến nơi đây một cái tựu xuất hiện lục tôn!

Thạch Hạo yên lặng đánh giá. Sáu người này trang phục không giống, hẳn là thời đại khác nhau người, nếu không, một đời không thể xuất hiện sáu vị cao thủ như vậy.

Không nghi ngờ chút nào, cường giả như vậy tuyệt đối là đều là từng người thời đại nhân vật chính, muôn người chú ý, phong thái có một không hai một thời đại.

Bọn họ ý vị quá mức siêu phàm, tuy tử đến không ngã, hai mắt như trước thâm thúy, dường như thần thạch đang phát sáng, bễ nghễ thiên hạ, loại kia khí phách không gì sánh được!

Thạch Hạo thầm than, như vậy anh linh, năm tháng dài đằng đẵng xuất hiện một tên tựu được rồi, đủ để kinh thiên động địa, loạn Càn Khôn!

Hắn từng cái từng cái đánh giá, một người thiếu niên, anh tư bộc phát, hai mắt lộ hết ra sự sắc bén, dường như một con chân long chuyển sinh, có

một loại đánh tan cửu trùng thiên khí khái, không gì không làm được.

Một người trung niên, vóc người khôi vĩ, tóc đen như mực, khí vũ hiên ngang, nhìn xuống cửu trùng thiên, có loại khí thôn sơn hà, nhân gian đều ở trong lòng bàn tay cảm giác.

Một ông già, sống lưng thẳng tắp, tóc trắng như tuyết, cái trán no đủ, mang theo tuệ quang, có một loại hiểu rõ thế gian tất cả, coi nhẹ vãng sinh về luân giống như ý vị.

...

Sáu người, sáu vị cao thủ cái thế, sáu vị tuyệt đại thiên kiêu, chỉ cần xuất hiện một người cũng đủ để cho thiên địa này kinh hãi.

Thời gian như thoi đưa, năm tháng như nước, hết thảy đều mất đi, sáu vị cái thế cao thủ từ lâu chết đi nhiều năm, thần hồn không còn tồn tại nữa.

Thế nhưng, chỉ bọn họ lưu lại thể xác tựu còn đủ để trấn áp thế gian!

Thạch Hạo thở dài, xem thôi một lúc lâu, hắn trái tim có cảm khái, mạnh mẽ như vậy người đều phải chết đi, thử hỏi trên đời còn có ai có thể không tử?

Hắn có một loại cảm giác, những người này mạnh đến thái quá, không thể so với tiên nhược nửa phần!

"Bọn họ là trường sinh giả sao, là Tiên đạo bên trong nhân vật tuyệt đỉnh sao?" Thạch Hạo tự nói.

Sáu người này cho hắn rung động thật lớn, phong thái quá mức chấn động khiến người sợ hãi, đều là vạn cổ tới nay ít có sinh linh!

"Có thể hay không là lục tôn đại đế đâu?" Thạch Hạo trong lòng bỗng nhiên sinh ra như vậy ý nghĩ.

Bộ tộc từ xưa tới nay không thể vượt qua người mạnh nhất mới có tư

cách xưng là đại đế, sáu người này khí phách như thế, tuyệt đối có loại thân phận này, chỉ là không biết bản thể là cái gì, không hiểu rõ chân tướng thuộc về ở đâu tộc.

"Lấy lục tôn đại đế di thể biểu thị thiên công, đây là khí phách bực nào?" Thạch Hạo hít vào một ngụm khí lạnh, nếu như đúng là nếu như vậy, để người tê cả da đầu, cảm thấy khó có thể tin.

Thạch Hạo ở tự nghĩ, muốn tập hợp này lục đại cao thủ di hài có khó khăn dường nào, e sợ vô tận tháng năm dài đằng đẵng bên trong mới có thể tìm được một vị đi.

"Tại sao không có tiếng tụng kinh?"

Hắn lộ vẻ nghi ngờ, trước kia cùng Cửu Hoàng Lô va chạm thì, còn có thể nghe được phương vị này kinh văn, vào lúc ấy trong lòng sinh ra ý nghĩ, muốn ngộ đạo.

Nhưng là hiện nay tìm đến nơi này phản thật không có, hắn muốn ngộ đạo, muốn tìm hiểu Lục Đạo Luân Hồi Thiên Công, nhưng là trước mắt nhưng khó khăn tầng tầng.

Không có chân chính kinh văn, tùy tiện tìm hiểu, sơ sót một cái tựu tẩu hỏa nhập ma, cuối cùng hình thần đều tổn.

"Sáu người này năm đó là chết như thế nào?"

Thạch Hạo mang theo nghi vấn, đẩy mênh mông áp lực, gian nan bước động bước chân, trong cơ thể huyết dịch xung kích, xương cốt đùng đùng vang vọng, hắn chịu đựng to lớn thống khổ.

Lục tôn vô thượng cường giả ở đây, bất kỳ sinh linh xông tới đều sẽ có tan xương nát thịt nguy hiểm!

Lôi Đế giáp trụ phát sáng, Vạn Linh Đồ lấp loé kỳ dị cốt văn, cuối cùng cũng coi như để hắn dễ chịu hơn khá nhiều, nếu không, thật sự lo lắng ình sẽ

phù một tiếng nổ tung.

Hắn nhìn thấy một người thương thế, thiếu niên kia sau não vị trí, có một cái tiễn khổng, nơi đó còn có bán chi tàn tiễn, đen kịt như mực, dường như tới từ địa ngục!

Thạch Hạo cảm thấy thân thể lạnh lẽo, này màu đen mũi tên gãy chỉ là nhìn mà thôi, liền muốn đem người hồn phách hút vào đi, quỷ dị cùng đáng sợ không thể tưởng tượng.

"Hắn dĩ nhiên là chết như vậy, bị người lấy mũi tên bắn vào sau não, đâm thủng Nguyên Thần!"

Sau đó, hắn nhìn thấy đạo thứ hai bóng người, người trung niên kia, ở tại mi tâm bộ phận có tơ nhện giống như vết rách, tuy rằng huyết nhục hợp lại cùng nhau, thế nhưng Thạch Hạo biết, nơi đó đã từng bị xuyên thủng.

Thậm chí, xương trán đều đã từng nát tan, không qua đi đến ở tại thân thể bản năng ảnh hưởng lại khép lại.

"Hảo đại chiến thảm liệt, bực này nhân vật mạnh mẽ đều sẽ chết trận, có chết đi một ngày, thực sự quá tàn khốc." Thạch Hạo tự nói.

Mặc dù là như vậy nhân vật vô thượng đều sẽ bị đánh giết, đều phải chết đi, đó là thế nào một cái thời loạn lạc?

Thạch Hạo cảm thấy, người như thế hẳn là lãnh tụ, là một thời đại nhân vật thủ lĩnh mới đúng, có thể kết quả nhưng bi thảm như vậy, bị vô tình đánh giết.

"Bọn họ đến tột cùng là thời đại nào nhân vật?" Thạch Hạo nhìn chằm chằm, muốn từ trang phục trên phân rõ, nhưng là hắn thất vọng rồi, không thể khảo chứng.

Chỉ có một loại trang phục, hắn cảm thấy hẳn là thuộc về Tiên cổ kỷ nguyên thời kì cuối, bởi vì mộng về Tiên cổ thì hắn đã từng từng thấy.

Cho tới mấy người khác, không thể tìm hiểu.

Thậm chí, có một người trang phục càng là lấy kỳ thạch đánh bóng liên miên, lấy Tiên Kim làm thằng, xuyên qua cùng nhau, hình thành giáp trụ, phi thường nguyên thủy.

Thạch Hạo ánh mắt hừng hực, thế nhưng trong lòng đặc biệt nghiêm nghị, đây là tuyệt thế giáp trụ, nếu là mặc ở trên thân thể người, khẳng định sức phòng ngự kinh người.

Không nói cái khác, riêng là lấy Tiên Kim làm thằng tuyến tựu đủ để chứng minh vấn đề.

"Cái trước kỷ nguyên, thậm chí thời kỳ xa xưa hơn, cũng đã có Lục Đạo Luân Hồi Thiên Công sao?" Thạch Hạo suy nghĩ.

Hay là còn có một khả năng, này lục đại sinh linh mặc dù là cổ nhân, nhưng kết quả lại bị hậu nhân phát hiện, bãi thành sáu loại thức mở đầu, diễn biến vô thượng **.

"Người này!?" Bỗng nhiên, Thạch Hạo chú ý tới người thứ sáu, mi tâm của hắn có chút đặc biệt, tuy rằng mất đi một cái kỷ nguyên đã lâu như vậy, thế nhưng mi tâm bất ổn nhưng tình cờ có tia sáng chợt lóe lên.

"Tội Huyết dấu ấn?" Thạch Hạo khiếp sợ, đây là Tội Huyết một mạch tổ tiên sao? mi tâm là loại kia phù hiệu!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1092: Lục Đạo Luân Hồi

Với hắn như thế, loại kia phù hiệu rất kỳ dị, rất xán lạn, có thể chiếu rọi ở trong hư không, có thể sụp ra đám mây!

Đương nhiên, hiện ở cái này người mi tâm không thể óng ánh, dù sao từ lâu chết rồi, chỉ là tình cờ lấp loé, rọi sáng ra một đoàn phù văn.

"Ta tổ tiên?!" Thạch Hạo trong lòng khó có thể yên tĩnh, này rất làm hắn giật mình, này sáu đại cường giả bên trong lại có một cái Tội Huyết người.

Đương nhiên, cái gọi là Tội Huyết, hắn là không thừa nhận, đó chỉ là ba ngàn châu một số người lời giải thích, trên thực tế Thạch Hạo tin chắc đó là một loại huy hoàng, mà lại chí cao vô thượng.

Hắn nhớ rõ, Biên Hoang có bảy vương, công cao cái thế, mục thủ biên thuỳ, công lao ép cổ

Mà nơi này sáu người, mỗi một cái đều là tuyệt đại cao thủ, một người trong đó xương trán trên có thần bí phù hiệu, nắm giữ loại này huyết thống người có thể ở sáu người bên trong chiếm giữ một vị trí, tự nhiên tiến thêm một bước nói rõ vấn đề.

"Hắn là chết như thế nào?" Thạch Hạo muốn biết.

Hắn quay chung quanh người này, quay một vòng, trong lòng dâng lên sóng biển ngập trời, bởi vì cảm giác được một luồng tang thương, còn có một loại đẫm máu khí tức.

Trên người người này không có miệng vết thương, tựa hồ không tổn hại.

Thế nhưng, Thạch Hạo trợn mở thiên nhãn sau, cảm giác hắn da thịt nội

thương ngân nằm dày đặc, đứt gân gãy xương, thương thực sự quá nặng.

Đặc biệt, xương sọ càng là vết rách vô số, thiên linh cái đã từng vỡ nát quá.

Thạch Hạo hít vào một ngụm khí lạnh, năm đó người này đến tột cùng trải qua thế nào một trận chiến đấu, vì sao thê thảm như vậy, có vẻ rất bi thương.

Sau đó, hắn tiến một bước thông qua Thiên Nhãn quan sát, hiểu rõ không ít tình huống, ở tại da thịt, có rất nhiều đứt rời mũi tên, bẻ gẫy lưỡi mâu, vỡ nát mũi kiếm các loại.

Thạch Hạo trợn mắt ngoác mồm, cảm giác được một luồng uất ức, đây cũng quá thê thảm.

Trong nháy mắt mà thôi, hắn phảng phất nghe được tiếng kêu "giết" rầm trời tự nhìn thấy một bức tranh, đó là mảnh cổ chiến trường, cao thủ như mây, không ngừng đánh rơi dưới ngôi sao, đại chiến đến gay cấn tột độ.

Một vị tuyệt đại cao thủ bị vây công, ngang dọc xung phong làm sao, thần quang soi sáng, tiên khí tràn ngập, hắn không ngừng bị chặn đứng đường đi.

Trên người hắn cắm đầy binh khí, đầm đìa máu tươi, thế nhưng là không thỏa hiệp, chinh chiến không ngớt, mãi đến tận trôi hết huyết, cuối cùng chết trận.

Mà ở sau người hắn, có một toà thành cổ lão mà tàn tạ, như là bất cứ lúc nào cũng sẽ bị san bằng.

Thế nhưng, bởi hắn chém giết đẫm máu, thành này cuối cùng bảo tồn lại, như trước ở gió lạnh bên trong, ở tàn chúc bên trong, cô độc mà thê lương đứng sừng sững.

Thạch Hạo khiếp sợ, hắn một chút nhận ra, đó là Biên Hoang!

Tòa thành kia cùng cùng năm đó ở màu đen trên thuyền cổ tế đàn bản thân nhìn thấy trong hình thành trì giống nhau như đúc, lại là nó.

"Chẳng lẽ nói người này là trấn thủ Biên Hoang bảy đại vương giả một trong?" Thạch Hạo khiếp sợ, nhìn chằm chằm bộ thân thể này, nội tâm dâng trào tâm tình kích động, khó tự kiềm chế.

Hắn cũng không biết là bi vẫn là hỉ, nhìn thấy người trong truyền thuyết, nhưng lại chỉ là một bộ thi thể.

Không cần muốn ngẫm nghĩ, Thạch Hạo cũng biết, người cường giả này năm đó trận chiến đó cỡ nào khốc liệt, Nhật Nguyệt Sao trời vỡ liên miên rơi rụng, hắn lấy sức một người độc kháng quần địch, đồng thời đẩy lùi.

Nhưng là cuối cùng người này cũng rốt cục chết trận dù sao đối với diện trận doanh tiên khí nồng nặc, chí bảo phân vũ không thể tưởng tượng đại cao thủ thực sự là quá hơn nhiều.

Xem thôi một lúc lâu, Thạch Hạo quay về bộ xác ướp cổ này làm một cái đại lễ, một trận than nhẹ, mạnh mẽ như vậy nhân kiệt cũng rốt cục từ trần.

Hắn đang suy đoán, Biên Hoang bảy đại vương giả đến tột cùng là năm nào nguyệt người, bây giờ còn sót lại mấy cái?

Người này làm sao đi tới Thái Sơ cổ quáng, là ai đem hắn an táng ở chỗ này sao?

Những thứ này đều là không biết, trong lúc nhất thời khó có thể suy đoán.

Thạch Hạo thu thập tâm tình, để ình bình tĩnh lại, không suy nghĩ thêm những này, mà là bắt đầu cân nhắc làm sao ngộ đạo, làm sao có thể mới thu được Lục Đạo Luân Hồi Thiên Công.

Đây là Chí Tôn cung điện truyền thừa, đã từng uy che trời dưới, nhất

định phải được!

Nhưng là, mặc hắn thôi thúc cốt văn, nhiều lần thử nghiệm, nơi này bình tĩnh như thường, trước kia tiếng tụng kinh vẫn chưa lại hiện ra.

"Hay là, cái thứ kia có thể phát động?" Thạch Hạo nói rằng.

Hắn nghĩ tới rồi một tấm da thú sách cổ, đương nhiên cũng không phải thực thể, mà là tinh thần ý chí dấu ấn biến thành, chiếm được Hư Thần giới.

Năm đó một trận chiến, hắn ở Hư Thần giới từng chiếm được một tấm da thú, mặt trên không chỉ có một cây cỏ kiếm ý, còn phong ấn một cái loại nhỏ không gian, bên trong ghi chép có Lục Đạo mấy chữ.

Sau đó, chờ hắn tu vi đầy đủ thì, đã từng mở ra da thú, muốn nhìn qua đến tột cùng.

Nhưng là, mặc hắn chờ mong, cũng chỉ rơi xuống cái thất vọng.

Bởi vì, ở phong ấn đó da thú bên trong, chỉ có một ít không trọn vẹn văn tự, căn bản không hoàn toàn.

Hắn suy đoán, đó là Lục Đạo Luân Hồi Thiên Công bản thiếu!

Chỉ là, cái kia bản thiếu quá vụn vặt, không cách nào tu luyện, chỉ có thể coi như thôi.

Hiện tại Thạch Hạo nghĩ tới đây vật ấy sau, bắt đầu một bút lại một bút ở trong hư không khắc chữ phù, muốn tái hiện Lục Đạo Luân Hồi Thiên Công.

Quả nhiên, có phản ứng dị thường, theo hắn ở đây trước mắt: khắc xuống cái kia không trọn vẹn phù văn ghi chép, toà này cung điện cổ màu đen bắt đầu nổ vang, phát sinh to lớn gợn sóng.

Loại thanh âm này chấn động Thạch Hạo khí huyết cuồn cuộn, tự thân muốn nổ tung.

Cả tòa cổ điện đều ở cộng hưởng theo, sau đó sáu đại cường giả trên người phát sáng, như gợn sóng khuếch tán, hóa thành tiếng tụng kinh.

"Hừm, thật sự hữu hiệu!" Thạch Hạo kinh hỉ, vẻ mặt cực kỳ xán lạn, hắn rất kích động, một loại cổ pháp sắp sửa hướng về hắn mở rộng.

Nhưng là, rất nhanh hắn lại nhíu mày, này tiếng tụng kinh tuy rằng lớn lao, thế nhưng là khó có thể lý giải được, mà lại có chút mơ hồ.

Điều này làm cho Thạch Hạo cả kinh, mà lại tiếc nuối, tại sao lại như vậy? Hắn chỉ có thể nghe được bộ phận kinh văn thanh, cái khác đều rất không rõ ràng, chỉ có một loại đại đạo ở nổ vang, khiến người ta thân thể cùng tinh thần muốn sụp ra.

Hắn mang đến không trọn vẹn kinh văn, không có thể chân chính xúc động ra hoàn mỹ cổ kinh!

Thạch Hạo thở dài, hắn thật sự rất không cam lòng, tìm được nơi này rất không dễ, nếu như không có Vạn Linh Đồ các loại, hắn khẳng định đã chết đi, có thể kết quả vẫn như cũ không có thu hoạch.

Lúc này, ngoại giới rất giật mình, đều đang bàn luận.

Bởi vì mơ hồ tiếng tụng kinh lại vang lên, Thiên Thần Thư Viện một đám thiên tài các loại (chờ) khát vọng mà lại ước ao, dưới cái nhìn của bọn họ, nhất định là bất thế thiên thư muốn khai quật.

Đáng tiếc, tất cả những thứ này không có quan hệ gì với bọn họ.

Mà những thế lực lớn khác các loại (chờ) cũng mê tít mắt, chỉ là không dám vào cổ khoáng, không có cách nào được.

"Có gì đặc biệt, Lục Đà sư huynh các loại (chờ) người người nào không nắm giữ vô thượng thiên công, là chân chính là vô địch pháp, chính là Thái Sơ cổ quáng khai quật kinh văn cũng chưa chắc có thể so sánh cùng nhau!"

"Không sai, thế gian này không thiếu kinh văn, này cái gọi là cổ kinh không chắc có thể so sánh với đương đại vài loại đáng sợ nhất công pháp đây."

"Không sai, thế gian có vài loại thiên công, chưa từng thất truyền, mặc dù nơi này có cổ kinh khai quật, cũng chưa chắc có thể so sánh được với!"

Ngoại giới, một đám thiên tài ở nói nhỏ, bọn họ xuất thân bất phàm, tự nhiên biết rất nhiều bí ẩn, đặc biệt đối với công pháp tới nói, bọn họ hiểu rõ càng nhiều.

Cư bọn họ biết, mấy vị thiên tài tuyệt thế có nắm giữ cổ lão thiên công.

Thái Sơ cổ quáng bên trong, Thạch Hạo còn đau đầu.

Cuối cùng, thần sắc hắn biến ảo không ngừng, nhìn chằm chằm vị kia "Tội Huyết tổ tiên".

Hắn cắn răng, nói: "Chỉ có thể mạo hiểm thử một lần rồi!"

Sau một khắc, hắn mi tâm phát sáng, hắn ở thôi thúc "Tội Huyết", ở vận chuyển mạnh mẽ nhất tinh lực, khiến i tâm nơi đó phù hiệu hiển hiện ra, đóng dấu trong hư không.

Trong nháy mắt, hào quang vô tận, thần mang phá không, nơi này cực kỳ óng ánh.

Hắn muốn dùng cái này phù văn dấu ấn cùng cái kia chưa tuyệt đại cao thủ mi tâm phù văn cộng hưởng, do đó tìm kiếm thời cơ.

Ầm!

Quả nhiên, vị kia vô thượng cao thủ cứ việc chết đi, thế nhưng xương trán trên dấu ấn vẫn còn, chưa từng tiêu tan, vào lúc này theo thức tỉnh, ở nơi đó cộng hưởng.

Như bài sơn đảo hải giống như, lớn lao gợn sóng truyền ra, che ngợp bầu

trời, bao phủ cả tòa cổ điện.

Bộ thi thể kia, mi tâm óng ánh, một cái cổ lão phù hiệu hiển hiện ra.

Một người một thi, hai cái sinh linh ở nơi đó đối lập, hai viên phù hiệu như là lập tức gặp phải người thân, nơi đó hiện ra, ở nơi đó cộng hưởng, vang lên ầm ầm.

"Xoạt!"

Cái kia tuyệt đại cường giả mi tâm, phù hiệu hóa thành sóng nước, trút xuống, bao phủ nơi đây, lập tức xán lạn cực kỳ.

Đón lấy, cái viên này phù hiệu phân hoá thành một cái lại một cái, dường như mưa ánh sáng giống như phấp phới, đem bản thân thi hài nhấn chìm, chữ kia xem ra thần thánh mà lại siêu nhiên.

Đâu đâu cũng có cái kia phù hiệu!

Thạch Hạo mi tâm phù hiệu với hắn như thế, cái này Thạch Hạo bị một sức mạnh kỳ dị hấp dẫn, cùng người đối diện dường như muốn dung hợp.

Ầm!

Trời long đất lở, so với này còn kinh khủng hơn.

Thạch Hạo mi tâm phát sinh một vệt sáng, cùng đối phương cái kia dấu ấn phù hiệu phảng phất liền ở cùng nhau... Hết thảy đều thay đổi!

Trong phút chốc, dường như trăm đời Luân Hồi, lại như ánh bình minh mới nở!

Một mảnh sắc thái sặc sỡ, thần âm gồ lên.

Thạch Hạo hai tai vang lên ong ong, dường như hoàng chung đại lữ ở đây nổ vang, ở tại trong lòng vang lên, đạo pháp thiên thành, vọt vào hắn trong thần thức, tuyên truyền giác ngộ, đây là vô thượng hàm nghĩa.

Lúc này, hết thảy đều thay đổi, Thạch Hạo cùng cái kia tuyệt đại cường giả giao cảm, nghe được tiếng tụng kinh.

Lần này, tiếng tụng kinh ở hắn trong tai là như vậy rõ ràng, chân thực như thế, toàn bộ nghe rõ, để hắn như mê như say.

Lục Đạo Luân Hồi Thiên Công, chính đang phá giải, bị một người trẻ tuổi một mình lắng nghe!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1093: Ngộ Pháp

Kinh văn như ca, nhu hòa bay tới, mưa ánh sáng điểm điểm, dường như muốn rải rác tiến vào người linh hồn bên trong.

Thạch Hạo như mê như say, được đền bù tâm nguyện, ở đây nghe được Lục Đạo Luân Hồi ca, một loại chí cao vô thượng kinh văn, ở trong lòng hắn vang vọng.

Toàn thân hắn tâm tập trung vào tiến vào, nghiên cứu mỗi một cú, hiểu ra mỗi một đoạn, bất kỳ phiến diện kinh văn đều sẽ suy nghĩ một lúc lâu, yên lặng thể ngộ.

Mi tâm của hắn phát sáng, một viên thần bí dấu ấn đang lưu chuyển ráng lành, cùng vị kia Chí Cường giả cộng hưởng, song phương thần quang vạn đạo, ráng màu sặc sỡ.

Một luồng lớn lao khí tức đang tràn ngập, đây là tương đồng huyết thống người lẫn nhau giao cảm, ở đây nổ vang!

Đáng tiếc, vị kia cái thế cao thủ từ lâu từ trần, không thể lưu lại cái gì, mặc cho Thạch Hạo cố gắng như thế nào, cũng không cách nào thăm dò đến tinh thần tàn niệm các loại.

Thạch Hạo dứt bỏ rồi những này, không suy nghĩ thêm, không lại tính toán, chỉ chăm chú với Lục Đạo Luân Hồi kinh văn, yên lặng phỏng đoán chân nghĩa, hiểu rõ bản chất nhất hàm nghĩa.

Không thể không nói, cái môn này cổ thiên công bác đại tinh thâm, mặc cho Thạch Hạo là một vị tu đạo kỳ tài, thiên túng chi tư, ở đây cũng không ngừng cau mày, mọi cách suy tư.

Hắn không thể không mạnh mẽ nhớ kỹ kinh văn, có nhiều chỗ quá tối nghĩa, trong thời gian ngắn căn bản không thể hiểu rõ, chỉ có tạm gác lại tương lai.

Thạch Hạo bị nạn ở, hắn càng là tìm hiểu, càng phát giác phiền phức khó dò, ảo diệu vô cùng, phảng phất nắm giữ nó là có thể điều động chư thiên ngôi sao, vũ trụ vạn vật.

Đây chính là Lục Đạo Luân Hồi Thiên Công, bước đầu giai đoạn mà thôi, cũng đã để Thạch Hạo đều cảm giác một trận đau đầu.

Theo kinh văn vang vọng, hướng về hậu kỳ diễn biến, hắn phảng phất nhìn thấy vạn vật hưng suy, vũ trụ thay đổi, một cái kỷ nguyên lại một cái kỷ nguyên từ trần.

Cảnh tượng như thế này để hắn kinh hoảng, đến tột cùng là thế nào một loại sức mạnh, liền thiên địa đều ở suy yếu sao, đều ở đền đáp lại, thật là làm người sởn cả tóc gáy.

Thế gian, không có cái gì là Bất Hủ, bao quát này thế gian này, chung quy có đến phần cuối thì!

Như vậy, làm sao lẩn tránh, làm sao chạy trốn, chỉ có Luân Hồi sao?

Khi (làm) lý giải đến một bước này, Thạch Hạo cảm thấy lưng lạnh lẽo âm trầm, linh hồn rét run, này cùng hắn nhận thức không giống, cùng hắn ý nghĩ không giống nhau.

Thật sự có Luân Hồi sao? Hắn không tin, chỉ thừa nhận chính mình bất diệt, tiếp tục.

Có thể hiện tại tiếp xúc được loại này trong truyền thuyết cổ thiên công, rõ ràng cùng niềm tin của hắn xung đột lẫn nhau, này còn có thể tu luyện sao?

Hai người xung đột lẫn nhau, hắn thật sự không biết có hay không muốn

tu luyện.

Thạch Hạo nhíu mày, có chút mê man, có chút thất thần, tiếp tục như vậy cũng không phải là cách pháp, bỏ qua như vậy cơ duyên, lần sau liền không biết lúc nào.

"Phải tu luyện, cái gì xung đột lẫn nhau, liền để ta nhìn một chút có gì huyền bí, cùng tâm niệm của ta không hợp chỗ căn bản, nhìn một chút nó chân nghĩa!"

Thạch Hạo làm ra quyết định, ánh mắt lần thứ hai trong vắt phát sáng, hắn đem tìm hiểu xem là một loại chiến đấu, so ra hơn nhiều một phen, muốn thể ngộ ở trong các loại.

Chỉ có hiểu rõ mới có thể so sánh so sánh, chân chính nhìn ra đến tột cùng.

Kinh văn thanh không dứt, Thạch Hạo con mắt trở nên càng ngày càng thâm thúy, hắn đứng ở chỗ này, lắng nghe đạo bản nguyên thanh âm, tìm hiểu loại này vô thượng đại pháp.

Lúc này, hắn không cảm giác được thời gian trôi qua, hết thảy đều phảng phất đọng lại.

Hắn dường như một toà tượng đá, cùng thiên địa này cùng tồn tại, cùng cái kia cổ đại hô ứng, phảng phất tích trữ ở nhân gian trăm ngàn đời.

Đến sau đó, thời gian phảng phất hỗn loạn. Mà Thạch Hạo cũng có một loại cảm giác kỳ dị, tự thân dần dần thức tỉnh, vừa giống như là ngộ đạo, một sát na, hắn phảng phất trải qua vạn cổ, xem tận nhân thế chìm nổi cùng Phù Hoa. Trong lúc hoảng hốt, hắn vừa giống như là mới được Lục Đạo Luân Hồi Thiên Công, mới bắt đầu lĩnh ngộ.

Rất cảm giác kỳ dị, cũng rất mâu thuẫn.

Giờ này khắc này, hắn một lúc cảm giác mình từ cổ đại đi tới, quên tất

cả, một lúc lại cảm giác mình mới xuất thần trong chốc lát, chính đang ngóng nhìn tương lai.

Hắn như là lạc lối, lại có chút quên tự mình.

Mãi đến tận rất lâu sau, Thạch Hạo bỗng nhiên chấn động, há mồm phun ra một ngụm máu lớn, mới từ loại này kỳ diệu trạng thái bên trong giải thoát đi ra!

"Thật là lợi hại!" Thạch Hạo thán phục, đây chính là Lục Đạo về luân thiên công sao?

Này cũng không phải kết thúc, chỉ là bắt đầu, càng là tìm hiểu, Thạch Hạo càng cảm thấy pháp môn này bao la, chẳng trách bị sẽ bị gọi là "Thiên công"!

Từ xưa tới nay, bị gọi là thiên công cũng không nhiều, có thể đếm ra, hơn nữa có chút một ít đạo thống là chính mình thêm thiên công danh hào, thực tế không đủ phân lượng.

Ở này Thái Sơ cổ quáng, Thạch Hạo bình tĩnh lại tâm tình, chuẩn bị ở đây tu hành, vẫn tìm hiểu thấu đáo vì là

Thạch Hạo hai tay kết ấn, hắn bắt đầu mô phỏng theo cái kia sáu đại cường giả, bởi vì mỗi người đều ở biểu diễn một loại tư thế, vừa sâu xa vừa khó hiểu, không thể suy đoán.

Trước kia không có được kinh văn thì, Thạch Hạo tìm hiểu bọn họ thức mở đầu thì, đau đầu sắp nứt, mơ hồ một mảnh, căn bản là không có cách lý giải.

Có thể hiện tại Thạch Hạo đã hiểu, như là chớp mắt tỉnh ngộ giống như vậy, đối với sáu đại cường giả thân thể tử quan sát kỹ, chăm chú hiểu ra ẩn chứa trong đó vô thượng hàm nghĩa.

"Đây chỉ là thức mở đầu a!"

Thạch Hạo than thở, sáu loại thức mở đầu liền như thế lợi hại, để hắn càng xem càng mê muội, không thể tự thoát ra được.

Ầm!

Đệ nhất thức mở đầu, Thạch Hạo đã hoàn thành, trong nháy mắt, trời long đất lở, một cái hùng vĩ thanh tú thế giới phảng phất xuất hiện, phả vào mặt.

Này rất quỷ dị, để Thạch Hạo lúc này sợ hết hồn, đạo tâm bất ổn, cái kia thức mở đầu tùy theo mà tán, cái kia cảnh tượng dĩ nhiên là biến mất rồi.

"Không phải điều động bảo thuật pháp sao, làm sao còn có loại này thể hiện?" Hắn một trận ngờ vực.

Chậm rãi tĩnh tâm, hắn hít sâu một hơi, để ình bình tĩnh lại, lần thứ hai kết ấn, triển khai loại thứ nhất thức mở đầu.

Ầm!

Quả nhiên, lại một lần sụp ra hư không, phảng phất ở mở ra một thế giới!

Nơi đó núi sông minh tú, tiên vụ tràn ngập, một mảnh thánh khiết, cực kỳ mờ ảo.

"Cái này thức mở đầu, rất đặc biệt, tràn ngập thiên đạo khí tức, cái gọi là Lục Đạo Luân Hồi, lẽ nào chính là như vậy phải không?" Thạch Hạo như có ngộ ra.

Rất nhanh, hắn từ bỏ này một thức mở đầu, đổi tên còn lại pháp ấn.

Sau một khắc, thiên địa rung bần bật.

Mà lại, gió lạnh rít gào, khói đen cuồn cuộn, một phái âm u, phảng phất sâm la địa ngục giáng lâm nhân gian, để trong này hóa thành khủng bố nơi.

Chiêu thức này Thạch Hạo cũng đã hiểu, đây là quỷ đạo!

Thạch Hạo nở nụ cười, cái gọi là Lục Đạo Luân Hồi Thiên Công, vẻn vẹn là chỉ như vậy Lục Đạo sao? Khóe miệng hắn lộ ra một tia cười nhạt, cũng không phải cỡ nào kính nể.

Sau đó, hắn thử nghiệm điều động bảo thuật, ngự sử sáu loại đại thần thông, phát hiện như là khiếm khuyết cái gì.

"Hừm, ta lĩnh ngộ có lỗi sao?" Thạch Hạo lộ vẻ nghi ngờ, cái gọi là Lục Đạo còn có chỉ, cũng không phải đơn giản như vậy thiên đạo, quỷ đạo các loại (chờ) sao?

Hắn vẻ mặt nghiêm túc, một lần nữa tìm hiểu thức mở đầu, đồng thời lần này rất chăm chú, từ đầu tới đuôi, đem sáu đại cường giả thức mở đầu đều ngộ toàn bộ.

"Cũng còn tốt chỉ là thức mở đầu, có thể cấp tốc lĩnh ngộ!" Thạch Hạo tự nói, từ khi nghe được vô thượng kinh văn sau, hắn hai bên xác minh lẫn nhau, có thể tìm hiểu cái đến tột cùng.

Sáu đại cường giả, bọn họ thức mở đầu ẩn chứa vô thượng đại đạo hàm nghĩa, tuy rằng rất phức tạp, nhưng Thạch Hạo vẫn là phát huy ra.

"Ồ, còn có khác loại giải đáp!"

Đột nhiên, Thạch Hạo cả kinh, khi hắn hơi hơi biến động thì, cái kia sáu loại thức mở đầu lại hiển hiện ra hoàn toàn khác nhau sức mạnh.

Trong nháy mắt, Địa, Hỏa, Phong, Thủy... Sáu loại sinh diệt, sáu loại diễn dịch, ở đây thành hình, sau đó biểu diễn đi ra.

"Làm sao sẽ như vậy?" Này Lục Đạo không phải đối phương Lục Đạo, cùng trước kia lĩnh ngộ không giống.

Cái này cũng là một loại Lục Đạo Luân Hồi sao?

Sau đó, Thạch Hạo lại ngộ, quan sát sáu loại thức mở đầu, một vừa triển khai, cẩn thận nghiên cứu, lại có tân trải nghiệm cùng thành quả.

Lần này hoàn toàn khác nhau, Thạch Hạo phảng phất nhìn thấy một vị Chí Tôn, ở trong thiên địa héo tàn, huyết nhục tinh hồn hóa thành ốc thổ, nhân vật vĩ đại đến đâu cũng có đi về điểm cuối của sự sống một ngày.

Thế nhưng, hắn biến thành thành ốc thổ, rất nhanh lại bị một cây đại thụ hấp thu, một ít chất dinh dưỡng sinh trưởng vì là xanh biếc lá cây, bắt đầu rồi tân sinh mệnh Luân Hồi.

Cái kia Diệp tử bị một con sinh linh ăn, trở thành nó một phần, sau đó cái này sinh linh ở năm tháng dài đằng đẵng sau lần thứ hai trưởng thành lên thành một vị vô thượng Chí Tôn.

Trong lúc này, những kia sinh mệnh vật chất, có thể được xưng là lang bạt kỳ hồ, rất không chân thực.

Thạch Hạo hoảng hốt, yên lặng một hồi, vậy cũng là là Lục Đạo Luân Hồi sao?

Chậm rãi, hắn nghiên cứu phương pháp này, lại có cái khác tân trải nghiệm cùng phát hiện, Lục Đạo Luân Hồi không hạn chế với một loại hình thức, đa nguyên đa dạng.

Thẳng đến lúc này, hắn mới rõ ràng, tiền nhân điển tịch trọng yếu cỡ nào, cùng hắn tưởng tượng không giống nhau!

Cái gọi là Lục Đạo Luân Hồi, cùng niềm tin của hắn không chắc xung đột lẫn nhau, này Lục Đạo Luân Hồi có các loại thể hiện, mỗi một loại không giống thể hiện đều rất kinh diễm.

Sau đó, Thạch Hạo toàn thân tâm tập trung vào tiến vào!

Chẳng trách cần lấy sáu đại cường giả thi thể đến diễn biến loại kia pháp môn, bởi vì thế gian này không có so với này thích hợp hơn, loại này pháp

quá huyền ảo, bình thường người triển khai không ra.

Tu sĩ bình thường chỉ cần bày ra loại này tư thế, tự thân liền muốn bị thương nặng.

Sau đó, Thạch Hạo tu thành sáu đại thức mở đầu, phi thường thông thuận, đã có thể dự đoán, nó uy lực đến tột cùng có cỡ nào cường!

Ầm!

To lớn tiếng vang, khuấy lên không giống nhau khí thế.

Liền như vậy, Thạch Hạo hiểu được sáu loại thức mở đầu, thực lực vượt qua năm xưa, có thể được xưng là siêu phàm nhập thánh.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1094: Diệt Độ

Thạch Hạo thân tùy tâm động, ở này màu đen mà trống trải bên trong cung điện cổ, giương ra thân thể, làm sao một con khủng long ở xê dịch, trong nháy mắt kết ra sáu loại hình thái.

Sáu đại thức mở đầu, hắn nhanh chóng hoàn thành!

Thời khắc này, phong vũ lôi điện, vực ngoại ngôi sao, phảng phất lập tức đều giáng lâm, ngoài ra còn có các loại sinh vật cổ, cùng với núi sông vạn vật đồng loạt hiện lên, mơ mơ hồ hồ.

Đây là thiên công sơ thành, thức mở đầu bày ra sau dị tượng!

Thạch Hạo có một loại trực giác mãnh liệt, này cọc thiên công ghê gớm, vượt quá sự tưởng tượng của hắn, còn có thần bí chờ hắn đào móc, có bất trắc oai thế sẽ từ từ tỏa ra.

Thế nhưng, đương thời đã đầy đủ, hắn ở Thánh Tế cảnh giới, đi đến một bước này, vận chuyển sáu đại thức mở đầu là đủ!

Tất cả đã nước chảy thành sông, tu đạo thành công, đón lấy chỉ cần tự thân đại cảnh giới tăng lên, thiên công tương ứng đặc thù cùng uy thế sẽ nổi lên mặt nước.

Đẩy ra màu đen cửa điện, Thạch Hạo cuối cùng quay đầu lại liếc mắt nhìn sáu đại cường giả, hắn đi ra ngoài.

Kinh văn đã ghi nhớ, không biết có hay không hoàn chỉnh, thế nhưng nơi đây tụng ra kinh văn đều dấu ấn ở trong lòng hắn, hắn hi vọng đây là một bộ không thiếu sót thiên công.

Một con ười trượng màu đỏ thắm bò cạp, chính ở phía xa bò bò, mang theo khí tức tử vong, mà cái kia bò cạp đuôi sáng lấp lóa, chấn động tâm hồn.

Ở cái kia bò cạp đuôi vùng vẫy, chu vi hư không vặn vẹo, sụp đổ.

Thái Sơ cổ quáng, có quá nhiều không rõ bí ẩn.

Đây nhất định là một con Chí Cường giả cấp bậc Thiên hạt, Thạch Hạo yên lặng một hồi, nơi này quá nguy hiểm, tùy tiện nhìn thấy một con sinh vật đều như vậy siêu phàm.

Hắn đến tột cùng đi tới thế nào một nơi, chôn xuống xưa nay bao nhiêu bí mật?

Gào gừ...

Một tiếng thú hống, đất rung núi chuyển, cổ khoáng trung khí tức nặng nề, lòng đất suýt nữa sụp ra!

Một con cổ sư, cao trăm trượng, từ trống trải trong đường nối đi ra, hướng về một hướng khác mà đi, trên người kề cận máu đen, tóc mai dày đặc mà khiếp người.

Con này sư tử biết tồn thế bao nhiêu năm, không phải thời kỳ Thái Cổ, chính là trên một kỷ nguyên, thân thể như trước mạnh mẽ.

Thạch Hạo rùng mình, hắn trước kia từng thấy con này cổ sư, trên người cũng không có máu đen, rõ ràng, nó trước đây không lâu cùng sinh vật gì chiến đấu quá.

Hắn giật mình trong lòng, Thái Sơ cổ quáng cũng không yên tĩnh, lòng đất có tranh đấu, không phải hoàn toàn tĩnh mịch, này lệnh Thạch Hạo không thể yên tĩnh, có loại nôn nóng.

Chỗ này cùng hắn tưởng tượng không giống nhau, sẽ không phải sinh ra

cái gì không lường được sinh vật chứ?

Nhiều như vậy xác ướp cổ mỗi một bộ khi còn sống đều là bá chủ, không thiếu cao thủ cái thế, đều là làm sao chết đi? Bọn họ hài cốt là bị người mang vào, vẫn là nói, tự thân chính là chết đi với này?

Thạch Hạo yên lặng suy nghĩ, chẳng lẽ nói này Thái Sơ cổ quáng thật sự có Tiên Vương trầm miên, ở vạn vật thổ trung đẳng đợi thức tỉnh, hiện nay có dấu hiệu?

Rất rõ ràng, nơi này thật là quái lạ, liền Cửu Hoàng lô thứ chí bảo này đều có thể đào móc ra, bị tùy ý chôn ở thổ bên trong, có chút không thể tưởng tượng nổi.

"Ô ô..."

Đột nhiên, Thạch Hạo nghe được tiếng kèn lệnh, nặng nề, ngột ngạt, ai lương, khiến người ta rất không thoải mái.

Sau đó, hắn nhìn thấy một chút xác ướp cổ, từng cái từng cái khoác hắc áo giáp kim loại, lạnh lẽo mà lạnh lẽo âm trầm, vô thanh vô tức, hướng về nơi nào đó dám đi.

Hư không mơ hồ, sụp đổ, hiện ra một cái quỷ dị đường nối, không biết xuyên qua hướng về phương nào, những kia xác ướp cổ trước sau bước lên.

"Đây là cảnh tượng ngày xưa tái hiện sao?"

Thạch Hạo có chút đờ ra, không tin đây là hiện tại chân thực phát sinh sự.

Hắn mở Thiên mục, kết quả hư không sinh sấm sét, ầm một tiếng, hướng về hắn nơi này bổ tới, đây là không cho phép hắn nhúng tay việc này sao?

Thái Sơ cổ quáng, trên đất biểu xem ra yên tĩnh không hề có một tiếng động, chỉ là cách xa nhau sau một thời gian ngắn cổ động mới sẽ nuốt chửng

chư thiên tinh khí. Ai có thể nghĩ tới, ở dưới lòng đất nơi này phi thường không bình tĩnh, có các loại chuyện quái dị đang phát sinh.

Rời đi màu đen cung điện sau, loại kia như lưỡi đao giống như cảm giác ngột ngạt biến mất rồi, Thạch Hạo ở cổ khoáng trung du đãng, muốn phải tìm càng nhiều cơ duyên.

Chỉ là, nơi sâu xa nhất có khói xám tràn ngập, có cổ nhân ngồi xếp bằng, không nhìn thấu, vọng không ra, phi thường thần bí!

Hắn cảm thấy, nơi đó như là có chí cao vô thượng người ngồi xếp bằng, không có ai có thể tới gần.

Loáng thoáng, hắn có đối mặt đến từ chính tương lai chiếc kia ba chân hai tai viên đỉnh giống như cảm giác, có chút quen thuộc, hơi khác thường.

"Lẽ nào đỉnh chủ nhân, hoặc là cùng với có quan hệ người bàn ngồi ở bên trong?" Thạch Hạo không biết, chẳng qua là cảm thấy rất quái lạ.

Cuối cùng, hắn cũng không có có thể vào, thực lực kém quá xa, chính là có Vạn Linh Đồ ở tay, cũng không dám xông loạn, nếu không chắc chắn sẽ có đại họa sát thân.

Từ lúc tiến vào Thái Sơ cổ quáng thì, hắn liền đã phát hiện, cổ động nơi sâu xa có sức mạnh thần bí đủ để có thể nhằm vào Vạn Linh Đồ.

"Liền không miễn cưỡng." Thạch Hạo nói rằng, tìm một cái u tĩnh nơi, bắt đầu tu hành, lần thứ hai bế quan.

Bởi vì, hắn đã biết, bên ngoài có rất nhiều người đang chăm chú, ngoại trừ các thế lực lớn ở ngoài, Thiên Thần Thư Viện hai đại trưởng lão đều đến rồi, hiện tại đi tới có chút bất tiện.

Thà rằng như vậy, không bằng ở đây ngộ đạo.

Đầu tiên, hắn củng cố một lần Lục Đạo Luân Hồi Thiên Công, sáu đại

thức mở đầu lô hỏa thuần thanh, phối hợp kinh văn sau, bị hắn diễn dịch đến mức tận cùng.

Sau đó, hắn an tâm suy tư, lấy này thiên công điều khiển rất nhiều bảo thuật.

Mấy ngày sau, Thạch Hạo an tâm tĩnh thần, không luyện nữa công, mà là lấy ra một trì nước quý, ở trong có Trường Sinh dược lột xác, như lá mảnh, sợi rễ các loại.

Này một trì nước quý, giá trị liên thành!

Tối thiểu, ở đời này hầu như không thể nhận ra, cùng hơi hơi pha loãng Chân Long huyết, Hoàng Huyết các loại (chờ) không có khác biệt lớn, đều là báu vật.

Thạch Hạo hiểu rõ đến Thiên Thần Thư Viện mạnh nhất các thiên tài tiến vào Hoàng Huyết trì sau, liền từng thở dài, cho là mình bỏ mất một việc cơ duyên lớn, mà hiện tại có bổ cứu cơ hội.

Nơi này rất thanh tịnh, tia sáng tối tăm, cổ động sâu thẳm.

Thạch Hạo có thể nhìn ra, vào vô số năm trước đây, xác thực có người ở đây đào mỏ, lưu lại có loang lổ tạc khắc vết tích các loại.

Chỉ là không biết vì sao, cuối cùng nơi này trở thành nhân gian đáng sợ nhất nơi.

"Ồ?!"

Bỗng nhiên, hắn ở một góc bên trong phát hiện mấy bức mơ hồ khắc đá, như là một tổ ký cổ sử hình ảnh.

Tổ thứ nhất trong hình, có người tuyên chỉ? , khai thác tiên kim.

Đây là một chỗ tuyệt thế cổ khoáng, rất nhanh sẽ có thu hoạch, phải biết tiên kim là để Chân Tiên, Trường Sinh giả các loại (chờ) đều mê tít mắt cùng

mơ ước vật liệu, thế gian khó tìm, có thể đúc vô thượng binh khí.

Đỡ lấy bên trong, tổ thứ hai trong hình, ghi lại một chút quỷ dị việc, trước sau có cường giả ở đây trong hầm mỏ không tên chết đi.

Những người kia vô bệnh không thương, nhưng quay đầu lại liền như vậy ly kỳ chết rồi, chết đi trước như là từng có giãy dụa, cùng người nào đối kháng, nhưng vẫn là không thương mà kết thúc.

Lần thứ ba hình ảnh, mọi người như trước ở lấy quặng, cuối cùng như là đào ra cái gì đồ vật, gây nên rất lớn khủng hoảng, chính là những kia bộ tộc bên trong Chí Cường giả đều đang lùi lại.

Đáng tiếc, hình ảnh bị cắt đứt, đào ra cái gì, không biết được.

Mặt sau khắc đá liền đáng sợ hơn, trong thiên địa Chí Cường giả, thậm chí có Trường Sinh giả, ly kỳ chết đi, ở khủng bố bầu không khí bên trong chết đi.

Cuối cùng một bức khắc đá nhưng là, mọi người điền lên Thái Sơ cổ quáng, đưa nó phong ấn, cũng không dám nữa tới gần, vĩnh cửu bỏ đi.

Thạch Hạo ngạc nhiên!

"Đều nói này Thái Sơ cổ quáng, có thể so với Tiên cổ còn có cửu viễn, khả năng này là thật sự!" Thạch Hạo nhíu mày.

Dựa theo khắc đá trên ghi chép, toà này tiên khoáng là ở trên một kỷ nguyên bị điền trên, vào lúc ấy, bọn họ đào ra khủng bố đồ vật, hẳn là thuộc về càng xa xưa trước.

"Thực sự là đáng sợ a!"

Thạch Hạo xoa xoa huyệt Thái dương, có chút đau đầu, nhìn toà này tối tăm cổ khoáng, hắn cảm thấy có chút phát sợ, liền Tiên cổ những đại nhân vật kia đều so với hắn như tránh rắn rết, đủ khiến người cảnh giác.

Thạch Hạo cân nhắc thời gian rất lâu, cuối cùng dứt bỏ rồi tất cả, toàn tâm toàn ý nghĩ làm sao tăng lên, để ình lột xác.

Hắn đã ngâm ở tiên dược dịch bên trong, lĩnh hội tự thân từ từ lột xác quá trình.

Thuốc này dịch có hiệu quả, hết sức rõ ràng!

Thạch Hạo tiến vào toà này cổ khoáng sau, lại nhập màu đen cung điện, hắn từng mấy lần thổ huyết, sớm có ám thương, đó là vô địch sức mạnh dẫn đến, bình thường linh thảo các loại (chờ) căn bản là không có cách chữa trị, cần thời gian đến vuốt lên.

Nhưng là trước mắt, trong thân thể bệnh kín nhanh chóng biến mất.

Hắn toàn lực vận chuyển cốt văn, vận dụng nguyên thủy thật giải, dựa vào cái này dược trì luyện thể, tu Nguyên Thần.

Trong nháy mắt, sương trắng bốc hơi, đó là Trường Sinh dược nội hàm hàm Tiên Đạo khí tức, nhanh chóng đem Thạch Hạo bao vây lấy, khiến cho hắn mơ mơ hồ hồ.

Ầm!

Y phục trên người hắn nổ tung, hóa thành tro tàn.

Tiếp theo ráng màu bắn ra, ráng lành vạn đạo, để Thạch Hạo da thịt óng ánh mà xán lạn, lưu động bảo quang.

"Còn chưa đủ, cần thôi thúc tinh lực sôi trào, như vậy mới có thể chân chính lột xác!"

Thạch Hạo tự nói, động dùng pháp lực, dùng hết đạo hạnh, thôi thúc toàn thân huyết dịch, gần như thiêu đốt, khiến cho tự thân khung máy móc ở vào một loại lột xác biên giới.

Ầm!

Mấy ngày sau, một ao Trường Sinh dịch đều bị chưng vọt lên, hóa thành sương mù, ở nơi này tràn ngập.

Đón lấy, Thạch Hạo da thịt xuất hiện đếm không hết vòng xoáy màu vàng óng, điên cuồng nuốt chửng chu vi Tiên Đạo khí tức, nuốt hết những kia sương mù.

Này một lò nước thuốc tinh hoa hoàn toàn bị hấp thu, luyện hóa sạch sành sanh.

Cùng lúc đó, Thạch Hạo quanh thân đều nứt, xương cốt đứt đoạn, nội tạng lờ mờ, hắn giống như là muốn lập tức giải thể, cả người đều muốn tịch diệt, không còn tồn tại nữa.

Muốn tân sinh, trước tiên diệt độ.

Muốn lột xác, liền muốn từ cái kia bản nguyên nhất bắt đầu, như vậy mới có thể niết bàn.

Ầm!

Như là một đạo sấm sét xẹt qua, một mảnh hi quang soi sáng, mờ tối, Thạch Hạo cái kia nứt ra cơ thể run rẩy, thông qua rạn nứt khe hở, hướng ra phía ngoài dâng lên thần quang.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1095: Tân Sinh

Cái này là một cái rất yêu dị hình ảnh, Thạch Hạo thân thể rạn nứt, dường như một tảng đá lớn bị đánh nát, nhưng còn chưa đổ nát.

Bất quá, từ cái kia trong vết nứt, không ngừng lao ra liên miên thần hà!

Lột xác rất kịch liệt, cũng không phải là làm từng bước, mà là trong thời gian ngắn nhất, phát sinh biến hóa nghiêng trời, đây mới thực sự là niết bàn.

Nếu là thời gian dài dằng dặc, vậy thì không phải niết bàn, mà là chậm rãi tu hành.

Răng rắc!

Thạch Hạo trong thân thể xương cốt tiến một bước gãy vỡ, thanh âm chát chúa, dường như pháo trúc giống như, nổ người hai tai vang lên ong ong, chỉ nghe thấy cũng đã như vậy, càng không nói đến là chính đang trải qua người.

Có thể nói này giống như là luyện ngục giống như dằn vặt, bình thường người tuyệt đối muốn ngay đầu tiên bất tỉnh đi, đau nhức khó nhịn.

Bất quá Thạch Hạo ở kiên trì, ở cắn răng nhẫn nại, hắn muốn nhìn rõ mỗi một bước lột xác, thực sự hiểu rõ đến là thế nào niết bàn, chuyện này với hắn tu hành có chỗ tốt cực lớn.

Hắn quá khứ vẫn là tiểu tu sĩ đến thời điểm cũng từng lột xác quá, nhưng theo tu vi tăng cường, càng ngày càng khó, mà này niết bàn quá trình cũng không giống.

Đến hiện tại, phóng thích thân thể tiềm năng vị trí sốt sắng, Thạch Hạo

cần tạ niết bàn tìm ra, cân nhắc bây giờ sau chính mình làm sao tiến một bước mở ra!

"Phốc!"

Hắn ngũ tạng ở nứt ra, thậm chí ở nát tan, hóa thành năm cỗ Tiên Thiên tinh khí, diễn hóa thành Ngũ hành.

Đây chính là niết bàn quá trình, thống khổ không thể nào tưởng tượng được!

Có ai có thể kiên trì, trơ mắt nhìn ngũ tạng phá nát?

Thạch Hạo đầy người mồ hôi lạnh, cơ thể hơi co giật. Nhưng cũng chính là vào lúc này, hắn nhìn chằm chằm hóa thành Ngũ hành tinh khí ngũ tạng, có một loại nào đó xúc động.

Thống!

Thế nhưng, hắn cũng lần được dẫn dắt, tương lai như sáng tạo pháp, khai sáng khác với tất cả mọi người hệ thống tu luyện hắn muốn vượt qua hết thảy tiên hiền, mà nhìn thấy trước mắt có hay không là một con đường đây?

Răng rắc!

Tứ chi xương gãy vỡ, để Thạch Hạo khó có thể chịu đựng, phảng phất cùng thế giới này đều muốn mất đi liên hệ, bởi vì đây là hắn chiến đấu căn bản, bây giờ nhưng bị thương nặng.

Hống!

Hắn một tiếng gầm nhẹ lưng ưỡn lên thẳng tắp, nỗ lực để ình dâng trào, dường như một con Chân long ở sau lưng dựng lên, cả người phát sáng, thế nhưng ca một tiếng, cái kia cốt như trước bẻ gẫy.

Thạch Hạo mồ hôi lạnh chảy dài, bách cốt đứt đoạn, trong thân thể chính đang kịch biến.

Phàm là chân cốt, đều ở vỡ vụn, sau đó tái tạo!

Đây là một cái thống khổ thế nhưng đáng để mong chờ quá trình.

Sau đó không lâu, Thạch Hạo thân thể cháy đen, da dẻ khô héo, đó là bởi vì, hắn đang thay máu, ở đổi bì!

Tự hắn lỗ chân lông hướng ra phía ngoài dâng trào dòng máu màu đen, chen lẫn một ít xương vỡ tra, chuyện này quả thật khiến người ta khó có thể tin, loại này lột xác quá khốc liệt.

Bình thường tiến hóa, nơi nào cần như vậy?

Chuyện này quả thật như là ở nắm lưỡi búa chém vào miễn cưỡng tạc khắc ra một bộ thân thể mới, đối với người bình thường tới nói, gánh nặng quá to lớn bị hao tổn nghiêm trọng.

Thế nhưng, Thạch Hạo thể phách cường tráng, lúc này mặc dù đau nhức, nhưng nhịn xuống, hơn nữa hắn rõ ràng nhìn thấy tự thân biến hóa, chỗ tốt to lớn.

Huyết dịch đang phát sáng, đỏ tươi ướt át nhuộm dần một tầng hào quang óng ánh, này huyết nắm giữ linh tính, phảng phất một giọt máu chính là một cây bảo dược!

Hắn phủ tạng vỡ nát sau tinh khí ngưng tụ, huyết nhục ngưng tụ bắt đầu tái tạo!

Cho tới xương, đứt rời sau cốt tủy óng ánh, dường như Thái Dương giống như, niết bàn sống lại, mọc ra tân xương cốt!

Quá trình này là tân sinh, cũng là lại tố, bắt đầu rồi một cái hoàn toàn mới hắn, danh xứng với thực niết bàn tái sinh.

Đương nhiên, này cũng không phải toàn bộ, còn có một loại nguy hiểm hơn biến hóa chính đang đến, xương sọ của hắn ở rạn nứt, xương cốt tái tạo,

lấp loé phát quang.

Cho tới sợi tóc từ lâu bóc ra lại trùng sinh, đây là thần tích.

Ầm!

Rốt cục, đầu hắn đau nhức, thiên linh cái bên trong, một vị nắm đấm cao người tí hon màu vàng đang giãy dụa, ở thống khổ gào thét, đó là Thạch Hạo Nguyên Thần.

Nó cũng ở biến hóa, Nguyên Thần rạn nứt, không ngừng bóc ra khối tiếp theo lại một mảnh vụn, thả ra càng hào quang rực rỡ.

Quá trình này, có chút giống là tinh xảo đồ sứ vỡ nát, lại có chút như một viên trứng thần ở ấp, vỏ trứng vỡ vụn, một cái càng mạnh mẽ sinh mệnh xuất thế.

Sau đó, nguyên thần của hắn bề ngoài nứt ra rồi, tỏa ra thần mang, xuất hiện một cái càng óng ánh màu vàng

Không chỉ có thân thể niết bàn, chính là Nguyên Thần cũng như vậy, đều càng mạnh mẽ hơn!

Trong thân thể xương cốt đùng đùng vang vọng, tốc độ máu chảy tăng nhanh, ngũ tạng thay đổi, Nguyên Thần lột xác, hết thảy những này đều đang nhanh chóng tiến hành, đây chính là niết bàn quá trình.

Thạch Hạo hô hấp, Tiên Thiên tinh khí dâng lên, hắn cảm giác được tự thân mạnh mẽ, vượt qua dĩ vãng.

Trước kia cơ thể hắn cũng đã thiên hạ hiếm có, hiện nay càng thêm siêu phàm, tối thiểu ở cảnh giới này, xưa nay tìm không ra mấy người có thể cùng sánh vai.

Đây là một lần tân sinh!

Cực khổ dằn vặt thì, đó là diệt độ. Hiện tại, hắn tắm rửa thánh hỏa, đã tái

sinh.

Một cái mạnh mẽ Thạch Hạo xuất hiện rồi!

Làn da của hắn chảy máu, hay là có thể nói là bài huyết, đem lão huyết đổi đi, xương tái tạo sau, không ngừng rung động, như là ở muôn vàn thử thách, để trắng loáng xương cốt càng cứng rắn hơn.

Thạch Hạo nhận biết ở toàn phương vị tăng lên, thần giác siêu phàm.

Mà lúc này, nguyên thần của hắn niết bàn cũng đến kết thúc.

Bỗng nhiên, Thạch Hạo nghe được tiếng bước chân, có người đang đến gần!

Hắn lựa chọn chọn địa phương đã rất yên lặng, kết quả hay là có người quấy rối, tìm đến chỗ này, đây không tính là nhiều diệu.

"Ồ, nơi này có một người, cả người là máu đen, hắn bị thương nặng!" Một người thanh niên nói rằng.

Khác một cô gái trẻ thì lại nhíu mày, mục xạ thần quang, tiếp theo lộ ra vẻ nghiêm túc, nói: "Sai rồi, hắn ở thoát thai hoán cốt, thực hiện một lần niết bàn."

"Cái gì?" Những người khác nghe vậy, đều hãi hùng khiếp vía.

Đây là một đám tuổi trẻ kiệt xuất, có tới mười mấy người, nữ có nam có, đều rất trẻ trung, quan trọng nhất thị phi thường mạnh mẽ.

Bởi vì mỗi người đều có tiên khí vòng quanh thân thể, dị thường kinh người, như vậy một đám người đi chung với nhau, đủ khiến bất kỳ một luồng thế lực lớn chấn động.

Bọn họ đại biểu tương lai, tiềm năng vô tận, thành tựu không thể đoán trước.

Ai cũng biết, cho bọn họ thời gian, nhất định có thể quật khởi, tương lai có quân lâm thiên hạ một ngày, nhất định sẽ trở thành Cửu Thiên Thập Địa bên trong cường giả siêu cấp.

Thạch Hạo vừa nhìn liền biết, bọn họ đến từ Thiên Thần Thư Viện, cũng chỉ có chỗ đó mới có thể tập trung lên Cửu Thiên Thập Địa kinh diễm nhất một nhóm thiên tài.

Trên thực tế, xác thực như vậy, đây là Thiên Thần Thư Viện học sinh.

Nguyên bản, bọn họ muốn hạ xuống, mỗi lần không được vượt quá năm người, để ngừa toàn quân bị diệt thì tổn thất nghiêm trọng.

Chỉ là mấy ngày nay, Thạch Hạo bế quan, có năm người mượn Cửu Hoàng lô sau khi xuống tới, vừa vặn né qua Thạch Hạo, không gặp nguy hiểm, bọn họ sưu tầm không có kết quả, bình an lui trở lại.

Này tự nhiên gợi ra náo động, dẫn đến sau đó cái khác thiên tài cũng phải tiến vào Thái Sơ cổ quáng, cũng dạng người liền bắt đầu tăng lên.

Trên thực tế, trong mấy ngày nay, hết thảy đều rất bình thản, Thạch Hạo bế quan, bọn họ sau khi xuống tới ở an toàn bên trong khu vực tìm kiếm trước kia biến mất đồng bạn, không thu hoạch được gì.

Cho tới cổ khoáng nơi sâu xa, bọn họ không dám tới gần, bởi vì một luồng không tên khí tức để bọn họ run rẩy.

Lúc đó, Thạch Hạo cũng ở rung động, màu đen trong cung điện sáu đại cường giả khí tức thực sự khủng bố, càng từng để hắn ho ra đầy máu, cả người bay ngang.

"Hắn niết bàn là bởi vì thuốc nước kia, không kém hơn chúng ta thư viện Chân Hoàng huyết trì!" Có người kêu sợ hãi, rốt cục hiểu rõ nơi đó bí mật.

Nhưng là, cái kia ao nhanh khô cạn, hầu như không có còn lại cái gì, cái kia để trần thân thể người trẻ tuổi đã rèn luyện bản thân dùng mất rồi.

"Hắn ở đây niết bàn, được lớn như vậy tạo hóa, nhưng đáng tiếc a, chúng ta càng bỏ qua rồi!" Có người nện đủ đốn ngực, tiếc nuối cực kỳ.

"Hỏi một câu hắn, có hay không nhìn thấy chúng ta đồng môn, ta cảm thấy người này có gì đó quái lạ, sấn hiện tại hắn còn đang lột xác, trước tiên bắt hắn!" Có người âm lãnh nói rằng.

Niết bàn nếu là bị đánh gãy, cực kỳ dễ dàng xuất hiện vấn đề lớn, nặng thì tử vong hoặc tẩu hỏa nhập ma, nhẹ thì bị thương nặng.

"Xoạt!" Một mảnh hi quang tỏa ra, có mấy người tại chỗ liền ra tay rồi, muốn trước tiên bắt Thạch Hạo.

Bọn họ phạm vào đồng dạng sai lầm, dường như trước mấy tốp người như thế, cảm thấy có Cửu Hoàng lô ở tay, cái gì cũng có thể trấn áp, cùng cấp người căn bản không thể phản kháng.

Nhưng là, bọn họ hoàn toàn sai rồi!

Thạch Hạo niết bàn tiếp cận kết thúc, hiện tại vừa vặn trọn vẹn, hắn trực tiếp đứng thẳng người lên, đồng thời cầm trong tay Vạn Linh Đồ ra tay rồi!

"Ầm!"

Thạch Hạo giương ra thân thể, sử dụng tới Lục Đạo Luân Hồi Thiên Công thức mở đầu, không ngừng kết ấn, sáu thức cùng hiện, hào quang rọi sáng Thái Sơ cổ quáng, kịch liệt nổ vang.

"Không được, người này quá cuồng dã, thực sự bí pháp gì, nhanh trấn áp hắn!"

"Ồ, Cửu Hoàng lô làm sao mất đi hiệu lực?"

Hiện trường ầm ĩ khắp chốn, triệt để đại loạn.

Thạch Hạo lấy thiên công điều động sáu loại bảo thuật, đồng thời triển khai, một sát na mà thôi, phảng phất rọi sáng vĩnh hằng, cầu vồng vạn đạo,

tiên quang mông lung, hỗn độn khí phun trào.

Mạnh mẽ quá đáng rồi!

Những người này tuy rằng đều bất phàm, nhưng cũng tất cả đều bị đánh bay ra ngoài, từng cái từng cái bị thương nặng, khóe miệng chảy máu.

"Lục Đạo Luân Hồi... Này cọc cổ thiên công tái hiện nhân gian!?" Một cái cô gái xinh đẹp lau sạch khóe miệng huyết, gian nan mà kinh ngạc nói ra lời nói như vậy.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1096: Cướp Sạch Thiên Tài

Một người mà thôi, đánh bại bọn họ tất cả mọi người, vừa nãy cái kia lớn lao một đòn, giống như hoàng thiên hậu thổ giống như dày nặng, ngưng tụ mà vô cùng!

Tất cả mọi người ở cay đắng đồng thời, cũng chấn động không gì sánh nổi, này đồng đại bên trong còn có người như vậy sao?

Chỉ một thức cổ thiên công, liền thất bại niềm tin của bọn họ, để một đám thiên chi kiêu tử sắc mặt u ám, không cam lòng mà vừa bất đắc dĩ, có một luồng cảm giác vô lực.

Đây là thế nào một người?

Tuy nói khả năng này là một việc cổ thiên công, nhưng có thể triển khai đến một bước này, cũng coi như là dị nhân, tối thiểu ở vào tuổi của hắn khó có thể tìm ra mấy cái đi.

Những này không phải phàm nhân, đều là trúng cử tiến vào Thiên Thần Thư Viện thiên tài, không nói đều tu ra một đạo tiên khí cũng nhanh gần đủ rồi.

Đây là biết bao khổng lồ cùng kinh diễm đội hình, thế nhưng bọn họ tập thể đều thất bại, điều này khiến người ta khiếp sợ, nếu là truyền đi, tất nhiên sẽ gợi ra sóng lớn mênh mông.

Người này quá ghê gớm, phóng tầm mắt Cửu Thiên Thập Địa, đều có thể coi là một cái cái thế nhân kiệt!

"Hơn nửa có thể có Lục Đà sánh vai." Có một cô thiếu nữ rất cay đắng, ở trong mắt nàng, Lục Đà là mạnh nhất chiến thần, không thể chiến thắng,

đem người khác cùng với đặt ngang hàng đề cập coi như là sỉ nhục, có thể hiện tại nàng nhưng sinh ra như vậy ý nghĩ.

"Lục Đà có thực lực như vậy, bởi vì hắn cũng nắm giữ một loại cổ thiên công, đối lập với hiện nay ở độ tuổi này tới nói, đã xem như là công tham tạo hóa." Một cái khác thanh niên mặc áo trắng khẽ thở dài, nội tâm thất lạc, có loại chua xót.

Hắn cũng coi như là một vị cao thủ, ở chính mình cái kia mảnh cổ giới không nói đỗ trạng nguyên, nhưng cũng là xem như là mạnh nhất một nhóm người, có thể hiện nay lại bị một người trẻ tuổi trực tiếp oanh phiên trên đất.

"Có thể cùng mạnh nhất những người kia sánh ngang!" Những người khác cũng than nhẹ.

Hắn là ai? Đây là rất nhiều người nghi vấn, nhìn chằm chằm Thạch Hạo không rời mắt, tu vi cường đại như thế, vì sao không có tiến vào Thiên Thần Thư Viện.

"Đúng rồi, hắn là Hoang, bị trục xuất ở chỗ này, tiến vào cổ khoáng sau vẫn chưa chết đi!"

"Là hắn, bị Nguyên Thanh bắt giữ, muốn áp chế hắn mười năm, đưa vào nơi đây!"

Mấy người bừng tỉnh, thậm chí có người nghe được một ít tin tức ngầm, biết Thạch Hạo bị lưu vong đến chỗ này tin tức.

Những người này lập tức ngây người, người này là Hoang, một cái đến từ ba ngàn đạo châu người trẻ tuổi, nơi đó không phải đại biểu Man Hoang cùng lạc hậu sao?

Ngày đó, không có ai cho rằng Thạch Hạo có thể sống sót, dù sao hắn biến mất rất lâu, bị đưa vào cổ khoáng, còn sống thế nào, nhưng là hiện tại nhưng lật đổ ý nghĩ của bọn họ cùng ý nghĩ.

Những người này bất kể là nam vẫn là nữ, đều là một phương kiệt xuất, là từng người cổ giới mạnh mẽ nhất người trẻ tuổi một trong, kết quả bây giờ lại bị một người đánh bại.

Thạch Hạo nhìn bọn họ, cũng không có hạ sát thủ, bởi vì một khi bại lộ, cái kia chính là vô cùng hậu hoạn, bởi vì những sinh linh này mỗi người phía sau đều có một cái bộ tộc mạnh mẽ.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu nhất, hắn không phải một cái thích giết chóc người, mà lại Biên Hoang đem loạn, tương lai sẽ có đại chiến, không có cần thiết đem tiềm lực mạnh nhất một nhóm người chôn vùi ở đây.

Tuy rằng không giết, nhưng không có nghĩa là Thạch Hạo sẽ bỏ qua cho bọn họ, từng cái từng cái tiến lên cướp đoạt, đem trên người bọn họ các loại báu vật đồ vật đều nạp vì bản thân có.

"Ồ, đây là cái gì, một tiểu bình thần huyết?" Thạch Hạo kinh ngạc, ở một người thanh niên trên người tìm ra một chiếc bình ngọc, ở trong có đỏ tươi trong suốt huyết, như ngọn lửa đang nhảy nhót, đang thiêu đốt.

Hoàng Huyết!

Rất nhanh, hắn liền muốn đến này một khả năng, bởi vì từ lâu nghe nói, Thiên Thần Thư Viện có một cái Hoàng Huyết trì, nội hàm Phượng Hoàng niết bàn lưu một trì huyết.

Rất rõ ràng, người này không giống Lục Đà mấy người như vậy nghịch thiên, không có cơ duyên tiến vào trong ao gột rửa, nhưng cũng được một tiểu bình.

"Rất tốt, cảm tạ 诶!" Thạch Hạo nở nụ cười, hướng về hắn biểu đạt cám ơn.

"Không, ngươi không thể lấy đi!" Người kia quả thực tan nát cõi lòng, đỏ mắt đỏ lên.

"Ở ngươi hướng về ta ra tay thì, này bình huyết liền cũng đã là của ta rồi, thậm chí ngay cả ngươi đều là của ta." Thạch Hạo không để ý lắm, tùy tiện nói rằng.

Mười mấy người bên trong có một nửa nữ tử, nghe vậy sắc mặt đều là nhất bạch, cái tên này liền mọi người bất quá sao?

Sau đó, Thạch Hạo đem hắn bái kéo sang một bên, không thêm để ý tới, ngông nghênh đem bình ngọc nhét vào chính mình trong lòng, kết quả để người kia đau thấu tim gan, suýt chút nữa bất tỉnh đi.

"Mỹ nữ, trên người ngươi có cái gì, còn chờ ta sưu sao?" Thạch Hạo đem một vị thiếu nữ tóc đỏ xách lên, con mắt xán lạn, trên dưới nhìn chằm chằm nàng đánh giá.

"Ta cái gì không có!" Này tóc đỏ nữ tử rất thẳng thắn, chờ một đôi mỹ lệ con ngươi, nhìn hắn, không muốn khuất phục.

"Vậy tự ta sưu." Thạch Hạo nói rằng, bên dưới ngọn núi tìm tòi, kết quả rước lấy một trận tiếng thét chói tai, bị hắn lấy đi một đôi bình bình lon lon.

"Không sai, càng có mấy chục viên bán thần quả!" Thạch Hạo hài lòng, lại thay đổi một cái mục tiêu.

"Tiểu tử, ta cảnh cáo ngươi, đừng đụng ta!" Người hơn nhiều, tự nhiên cái gì tính cách đều có, một người trong đó thanh niên hung tợn nhìn chằm chằm Thạch Hạo, không chịu khuất phục, còn lấy thái độ như vậy uy hiếp.

Đối với người như vậy, Thạch Hạo rất thẳng thắn, trực tiếp một trận quả đấm liền đánh tới, đem người này đánh thành một cái đầu heo, sau đó động thủ cướp đoạt hắn.

Liền như vậy, Thạch Hạo mặc kệ là nam vẫn là nữ, một cái đều không có buông tha, đem một đám năm cường kiệt xuất thu thập một lần, có người vẫn chưa bị tội, bởi vì rất xứng đôi hắc.

Bất quá có một ít thiên tài thì lại sưng mặt sưng mũi, bị đánh gần chết, rất chật vật, phi thường thê thảm.

Trong đó, có hai tên rất hung hãn cùng đẹp đẽ nữ tử cũng ở hàng ngũ này, bị đánh một trận, đây là danh xứng với thực không thương hương tiếc ngọc, để cái kia hai tên thiếu nữ hận nghiến răng nghiến lợi.

"Còn dám trừng ta, một lúc đưa ngươi cái mông đập thành tám biện!" Thạch Hạo uy hiếp.

"Đáng thẹn!"

"Đáng trách a!"

Hai tên thiếu nữ căm giận, sắc mặt đỏ chót, cái tên này quá khốn nạn, căn bản không hiểu được thương hương tiếc ngọc, không phối hợp người, bất luận nam nữ, trực tiếp một trận đánh no đòn.

Hai người này hận hàm răng cũng ngưa ngứa, rất muốn nhào tới cắn chết Thạch Hạo!

Phải biết, các nàng lai lịch rất không nhỏ, bình thường người tu ra một đạo tiên khí đã xem như là hi hữu kỳ tài, một cái cổ giới cũng bất quá có mấy người. Mà hai người bọn họ đều tu ra hai đạo tiên khí, xem như là mạnh nhất một hàng thiên kiêu. Thường ngày, bất luận các nàng đi tới chỗ nào, cũng như mọi người vờn quanh giống như, bị người vây quanh ở giữa, bị được chú ý.

Nhưng là hôm nay các nàng bị đánh cướp, hơn nữa người kia không hiểu được các nàng khuôn mặt đẹp, trực tiếp trước tiên đánh bọn họ một trận, sau đó cướp sạch cái triệt để.

"Ngươi vẫn là người sao?" Một cô thiếu nữ căm giận không ngớt.

Thường ngày những thiên tài đó đều vây quanh các nàng chuyển, có thể hôm nay lại bị một trận cuồng đập, còn bị uy hiếp đánh đòn, thật là khiến

người ta quáng mắt.

"Đùng!"

Trên thực tế, uy hiếp đã đã biến thành sự thực, thật ai đánh đòn.

Bởi vì, Thạch Hạo bất mãn bọn họ giấu giấu diếm diếm, trực tiếp ra tay, cuối cùng cướp đi các nàng trên người một ít báu vật đồ vật.

Đến cuối cùng, mười mấy người đều bị chỉnh đốn thảm, trên người sạch sành sanh!

"Hoang, ngươi không cảm thấy như vậy quá đáng sao, ngươi chung quy là muốn tiến vào Thiên Thần Thư Viện, sau đó không lâu chúng ta sẽ gặp lại, có thể ngươi hiện tại... Đang làm gì!?"

Có người không nhịn được, lớn như vậy thanh nhắc nhở, hi vọng có thể để cho hắn kiêng kỵ.

Bọn họ tin tưởng, Thạch Hạo không dám giết bọn họ, nếu không vậy cũng quá phát điên, chính là sóng lớn ngập trời.

Tu ra tiên khí người, sau lưng tất có thế lực khổng lồ che chở, ai dám điên cuồng, lập tức giết chết như thế một đám tu ra tiên khí người, cái kia thật là khiến người ta không còn cách nào khác.

"Ta cũng nên rời đi." Thạch Hạo nói rằng, ở này cổ khoáng bên trong ngốc thời gian quá dài.

Tuy rằng này cổ khoáng còn có rất nhiều bí, cất giấu cơ duyên lớn, thế nhưng hắn nhưng không nghĩ ở lâu, nhân làm căn bản không thể có thu hoạch, mà lại nơi này tràn ngập không biết cùng nguy hiểm.

"Sau đó không lâu, ta muốn đi Thiên Thần Thư Viện, nhưng là chư vị các ngươi đều biết ta, để ta sao được đi?" Thạch Hạo nói rằng.

"Ngươi muốn như thế nào?" Một người thanh niên hỏi, lộ ra vẻ đề

phòng.

Mà một cô thiếu nữ càng là sợ đến hoa dung thất sắc, trên mặt trở nên trắng bệch.

"Yên tâm, ta không phải một cái lòng dạ độc ác hạng người, sẽ không cần tính mạng các ngươi." Thạch Hạo nói rằng, lộ ra vẻ vô hại hiền lành.

Những người này mỗi một người đều nhìn nàng, biết rõ cái tên này không dễ chọc, vì vậy không dám tùy ý kêu

"Nếu không chúng ta thương lượng dưới, chính các ngươi chém xuống ở cổ khoáng bên trong ký ức?" Thạch Hạo hỏi.

"Không được, ngươi không muốn khinh người quá đáng!" Có người cả giận nói.

"Đùng!"

Đang lúc này, Thạch Hạo ra tay, trực tiếp xoay chuyển một cái bạch cốt bổng, đập vào người kia trên ót, mang theo cốt văn, có thể nói đòn nghiêm trọng.

Người này phiên thứ khinh thường, sau đó cũng không còn động tác, triệt để ngất.

Thạch Hạo không khách khí, chém thần hồn bộ phận dấu ấn.

Những người khác đều biến sắc, làm như vậy rất nguy hiểm, sơ sót một cái sẽ đem cựu bố để hình thần đều diệt.

"Tự chúng ta lựa chọn quên!" Có người kêu to.

Rất nhanh, nơi này náo loạn, bị Thạch Hạo giảo cưu hỏng bét cao.

Mặc kệ là thật phối hợp vậy, vẫn là hắn tự mình giải quyết, nói chung cuối cùng nơi này thanh tịnh, niếp làm một đám mọi người bị đẩy ngã, rơi

vào ảm đạm bên trong.

"Hi vọng chờ ta tiến vào Thiên Thần Thư Viện thì, chúng ta lẫn nhau sớm đã quên!" Thạch Hạo nói rằng.

Rất hiển nhiên, đây là không thể, bởi vì hôm nay cướp sạch việc chính hắn nhớ tới khá là rõ ràng, rất khó quên.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1097: Nhân Vật Kinh Khủng

Rất nhanh, Thạch Hạo lại đi tới một chỗ có bày trận kỳ địa phương, ở trong có còn có mười lăm người, chính là trước kia bị hạn chế đám kia thiên tài.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, Thạch Hạo đem Thiên Thần Thư Viện thiên tài đắc tội thảm, trước sau gộp lại đã có vượt quá ba mươi người bị hắn áp chế.

"Ta muốn biết, Nguyên Thanh vì sao phải áp chế ta mười năm!"

Hắn trước kia cũng đã hỏi dò quá một nhóm khác người, hiện tại muốn từ đám người kia trên người tiến một bước tìm chứng cứ.

Vẫn chưa xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, những người này lời giải thích đại khái giống nhau.

"Có người nói, là Trường Sinh thế gia —— Phong tộc, thỉnh cầu áp chế." Có người đáp lại nói.

Đương nhiên, đây chỉ là tin tức ngầm, hơn nữa gần đây mới có nghe đồn, ai cũng không biết là thật hay giả.

Thạch Hạo cau mày, hắn tự hỏi không có đắc tội quá gia tộc này, với bọn hắn không cùng xuất hiện, không biết tộc này vì sao phải thông báo Nguyên Thanh áp chế hắn mười năm.

"Tộc này có thể có đệ tử ở Thiên Thần Thư Viện?" Hắn tiến một bước hỏi.

"Có, Phong Hành Thiên, ba đạo tiên khí vòng quanh thân thể, ở ở độ

tuổi này tu vi vang dội cổ kim, là Cửu Thiên Thập Địa mạnh nhất kỳ tài một trong!" Có người đáp.

"Phong Hành Thiên!" Thạch Hạo đọc lên ba chữ này, ký ở trong lòng.

Sau đó, hắn nhìn những người này, nói: "Chư vị, xin mời tự chuộc lỗi đi!"

Không nghi ngờ chút nào, lại một hồi cướp sạch bắt đầu rồi, đem những người này trên người các loại báu vật đồ vật cướp đoạt sạch sành sanh, hắn lại bắt đầu chém bọn họ tương quan ký ức.

Mãi đến tận cuối cùng, hắn hài lòng, bồng bềnh trốn vào cổ khoáng nơi sâu xa.

Thạch Hạo bắt đầu cân nhắc, làm sao cùng Thiên Thần Thư Viện trưởng lão môn hội hợp, là như vậy lao ra, vẫn là chờ bọn hắn đi vào đây?

Ngay khi hắn suy nghĩ thời khắc, biến cố phát sinh.

Trong bóng tối, một đôi lại một đôi bích lục con mắt sáng lên giống như là con sói đói, khiến người ta linh hồn phát sợ, cảm giác sâu sắc sởn cả tóc gáy.

Thạch Hạo trong nháy mắt lông tóc dựng đứng, xoay người rời đi.

Nhưng mà, hắn phát hiện lối ra: mở miệng nơi đó con mắt màu xanh lục càng nhiều, hướng về hắn vây đuổi chặn đường mà tới đây tình huống rất tồi tệ.

Thạch Hạo biến sắc, không có cách nào, chỉ có thể lao vào trong đi.

"Hống..."

Tiếng thú gào truyền ra, chấn động thiên địa, cả tòa Thái Sơ cổ quáng đều đang lay động.

Ngoại giới, một đám người đều biến sắc, này không tên tiếng thú gào bị bọn họ nghe được, cảm giác được không rõ.

Thiên Thần Thư Viện hai vị trưởng lão mặt trầm như nước, Cửu Hoàng lô đã bay trở về, nhưng là những đệ tử kia nhưng chưa từng trở về.

"Đến cùng phát sinh cái gì bọn họ hồn đăng đều còn sáng, không có một người chết đi, vì sao liền như thế một đi không trở lại?"

Hai người bất đắc dĩ, có loại sâu sắc cảm giác mệt mỏi, nhiều ngày như vậy mới nếu là đều xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, tổn thất kia quá to lớn, không thể chịu đựng.

Trên thực tế, mấy ngày nay bọn họ thấy những thiên tài đó tiến vào cổ khoáng sau có thể bình an trở về, liền thả lỏng cảnh giác, không hề nghĩ rằng lần này lập tức lạc đường mười mấy người!

"Không có cách nào ta đi vào vừa nhìn!" Một vị trưởng lão nói rằng.

Bởi vì, hắn nghe được tiếng thú gào, Thái Sơ cổ quáng bên trong tựa hồ sai lầm lại tiếp tục trì hoãn, nói không chắc đệ tử thật sự sẽ phát sinh nguy hiểm.

"Để ta đi cho!" Người còn lại nói, đồng thời nắm lấy Cửu Hoàng lô, nhanh chóng hướng về hướng về Thái Sơ cổ quáng.

Hai người bọn họ không thể cùng đi vào, cần lưu lại một người tiếp ứng, cũng là vì để ngừa đều sau khi tiến vào toàn bộ bị chiếm đóng ở nơi đó.

Nguyên bản chỉ là một lần rèn luyện, kết quả nhưng phát sinh chuyện như vậy để bọn họ đau đầu mà lại tự trách, hối hận mang đội tới đây Thái Sơ cổ quáng.

Vị kia trưởng lão hóa thành một cái bóng mờ, tốc độ quá nhanh tay nâng nắm đấm cao Cửu Hoàng lô, chảy xuôi xích hà cực tốc đi vào Thái Sơ cổ quáng, cứ thế biến mất không gặp.

Trên mặt đất, các phái ồ lên, Thiên Thần Thư Viện đại nhân vật nhập khoáng, đây chính là không nhỏ sự kiện, có thể bình an trở về sao?

Không thể không nói, Cửu Hoàng lô siêu phàm, ở bực này đại nhân vật trong tay, thần uy cái thế, phá diệt tất cả ngăn cản, hơn xa thư viện những học sinh kia cầm trong tay thì.

"Đây là cái gì?" Hắn mới vừa vừa đưa ra, liền nhìn thấy một đôi lại một đôi bích lục con mắt, ở nhìn chằm chằm một cái phương vị, như là ở truy kích cái gì.

Cổ thú, chưa bao giờ từng thấy, thế nhưng cực kỳ mạnh mẽ, do thi mà thành!

Thiên Thần Thư Viện trưởng lão vẻ mặt nghiêm túc, có loại bất an, hắn cầm trong tay Cửu Hoàng lô, cực tốc xông về phía trước, bởi vì cảm ứng được một ít học sinh khí tức.

Rất nhanh, hắn nhìn thấy một đống người, bị đặt ở trận pháp bên trong, tất cả đều không thể động đậy một chút nào.

"Cũng còn tốt, không có nguy hiểm đến tính mạng!"

Những học sinh này trạng thái rất tồi tệ, một mảnh mờ mịt, tựa hồ quên đã từng phát sinh cái gì.

Rất nhanh, vị này trưởng lão lại từ khác một toà trận pháp bên trong tìm được mười mấy người, các đệ tử đều tìm tới, dĩ nhiên không có chết đi một cái, điều này làm cho hắn kinh hỉ.

Bất quá, khi hắn nhìn thấy những kia cổ thú thì, tâm tình lại trầm trọng.

Những sinh vật kia mang theo mục nát khí tức, thế nhưng là hết sức mạnh mẽ, khiến người ta sinh ra sợ hãi.

"Bọn họ ở truy kích cái gì?" Thiên Thần Thư Viện trưởng lão lộ ra vẻ

nghi hoặc, hắn muốn cùng xuống, xem rõ ngọn ngành.

Xoạt!

Vị này trưởng lão tuy rằng tuổi tác không nhỏ, thế nhưng động như thỏ chạy, kiểu như đại bằng giương cánh kích thiên, không phải thường nhanh.

Nhưng là, khi hắn đuổi tiếp thì, rất nhanh sẽ rùng mình một cái, hắn nhìn thấy một bóng người, cách rất xa liền nhịn không được run rẩy.

Đây là chuyện chưa bao giờ có, ở hắn đạo thành sau, tu vi đạt đến đời này đỉnh cao nhất, vẫn không có gặp phải tình huống như thế, lại để linh hồn hắn co giật, muốn quỳ sát xuống.

Thực lực của hắn hà sự khủng bố, không nói quét ngang thiên hạ các giáo, nhưng cũng không sẽ nhờ đó mà run lẩy bẩy mới đúng.

Dù cho là hắn nâng Cửu Hoàng lô, như trước không thể giảm thiểu loại này trời sinh ý sợ hãi.

Rốt cục, hắn nhìn thấy bóng người kia, người kia quay đầu lại, lộ ra hình dáng.

Thiên Thần Thư Viện vị này trưởng lão như bị sét đánh, cả người tê cả da đầu, tóc bạc từng chiếc nổ lập, khiếp sợ đến mức độ không còn gì hơn, lạnh cả người.

Đó là một cái khuôn mặt dại ra người, một đôi mắt chỗ trống cực kỳ, không hề có một chút thần thái.

Thiên Thần Thư Viện trưởng lão gặp người này!

"Thật sự... Là hắn sao?" Hắn âm thanh run rẩy, nội tâm sinh ra một luồng đại khủng hoảng.

Này không phải đương đại người, nhưng đối với hắn cùng bộ phận cường giả cấp cao nhất tới nói, cũng không tính vô cùng xa lạ

Bởi vì, ở này Cửu Thiên Thập Địa bên trong, có một ít cổ lão Thần Miếu bên trong, cung phụng người này Kim thân tượng đắp, hắn thuộc về cái trước kỷ nguyên vô thượng cường giả!

Không phải vậy, hắn như không mạnh, dùng cái gì ở những kia cổ lão Thần Miếu bên trong cung phụng hắn pháp thân!

Bị cái kia con ngươi sâu thẳm nhìn lướt qua sau, Thiên Thần Thư Viện trưởng lão lạnh từ đầu đến chân, vào đúng lúc này, hắn lại có cảm giác nghẹn thở, hô hấp đều muốn đình chỉ.

Cái cảm giác này vô cùng gay go, linh hồn của hắn đều muốn ly thể.

Đó là thế nào một người, mặc dù mang theo tử khí, như trước có như vậy sức mạnh đáng sợ.

Thiên Thần Thư Viện trưởng lão dù muốn hay không, trực tiếp bỏ chạy, dù cho hắn nâng Cửu Hoàng lô, cũng không sinh được một tia may mắn ý nghĩ, không dám dừng lại.

Thân ảnh kia nhìn hắn rời đi phương hướng, như trước dại ra, rất trầm mặc, một lát sau mới bước lên phía trước đi.

Thạch Hạo tự nhiên cảm ứng được nguy cơ lớn lao, muốn kề bên tử vong, có loại đáng sợ thông linh cảm ứng, hắn biết không cách nào chiến thắng sinh linh đang đến gần.

Cuối cùng, Thạch Hạo trốn vào toà kia cung điện cổ màu đen, cùng bày ra Lục Đạo Luân Hồi thức mở đầu Lục Đạo cường giả đứng chung một chỗ, cầm trong tay Vạn Linh Đồ, lẳng lặng chờ đợi.

Hắn thực ở không có cách nào, con đường phía trước không thông, trốn vào cung điện cổ màu đen.

Xa xa truyền đến tiếng thú gào, đều là cổ thú, thực lực mạnh mẽ, đem

nơi này vây nhốt.

Đồng thời, Thạch Hạo cảm giác được cái kia cỗ tử khí, chuyện này quả thật chính là Final Destination, vừa ý ai, liền trực tiếp điểm đi.

Thạch Hạo bất động, chờ hắn cùng những sinh vật này rời đi.

Hắn có thể cảm giác được, chỉ cần bước ra đi, cái kia sinh linh hình người xoay tay liền có thể tiêu diệt hắn, nếu là thật tỏ thái độ giết hắn, vậy thì phiền phức lớn rồi.

Nói cũng kỳ quái, cái kia sinh linh hình người, chỉ một chút liền doạ lui Thiên Thần Thư Viện trưởng lão, nhưng là hiện tại đi rất do dự, không có đẩy ra cửa điện, chưa từng đi vào.

Hắn như là đang suy nghĩ, có chút nôn nóng, rốt cuộc muốn không nên tiến nhập màu đen cung điện.

Thạch Hạo căng thẳng, này rốt cuộc là ai, vì sao mang đến cho hắn một cảm giác tựa như Bất Hủ sinh linh giáng thế?!

Một lát sau, loại kia ngột ngạt biến mất rồi, thú hống cũng không nghe thấy được, Thạch Hạo đẩy ra cửa lớn màu đen phát hiện, bên ngoài trống trải, người kia đi rồi.

"Hắn đối với cung điện cổ này kiêng kỵ?" Thạch Hạo nghi ngờ không thôi.

Cung điện cổ màu đen là người phương nào lưu, lại để người kia có loại bản năng kiêng kỵ, chưa từng dễ dàng đi vào.

Lại có thêm, người kia là thi thể thông linh sao? Sẽ không phải là một vị vô thượng Tiên Vương đi!

Thạch Hạo cảm thấy lưng phát lạnh, vừa nãy loại cảm giác đó quá không tốt, khiến cho hắn sinh ra cảm giác vô lực, không thể đối kháng, chỉ có thể bị

động chờ đợi.

"A, ta đến tăng cao thực lực, hiện tại đi Thiên Thần Thư Viện!" Hắn làm ra quyết định, khi (làm) rời đi ba ngàn đạo châu, đã được kiến thức Nguyên Thanh các loại (chờ) người thực lực, lại đang Thái Sơ cổ quáng bên trong gặp phải nguy cơ, hắn sâu sắc cảm giác được, Thiên Thần vẻn vẹn là cất bước, còn có càng mạnh mẽ hơn lộ muốn đi đi!

Yên tĩnh chờ đợi, khi Thạch Hạo xác định cổ khoáng yên tĩnh, không gặp nguy hiểm sau, hắn vọt qua, lao nhanh ra quáng động, từ lối ra: mở miệng phàn tới.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1098: Lén Qua

Thạch Hạo thoát vây, ở dưới lòng đất nơi này u khoáng bên trong ở lại: sững sờ rất nhiều ngày, hiện tại nhìn thấy chập trùng dãy núi, sáng sủa thiên quang, dường như nhất mộng.

Thế giới dưới lòng đất rất mới mẻ, tràn ngập quỷ dị, rõ ràng là một toà bỏ đi cổ khoáng, nhưng cũng che giấu vô tận bí mật, có tiên, Bất Hủ di tích.

Nghi tự Tiên Vương thi thể, còn có di tích —— màu đen cung điện các loại, rất nhiều bí ẩn, không thể suy đoán.

Trên thực tế, Thạch Hạo càng là cân nhắc càng cảm thấy nơi này siêu phàm, Cửu Hoàng lô vật như vậy đều tùy tiện táng ở thổ bên trong, trời mới biết nơi sâu xa nhất còn chôn cái gì.

Đáng tiếc chính là, lần này thật đáng tiếc, không có tìm được sinh mệnh chi thạch.

Đến đi vội vàng, hắn cũng không có nhìn thấy loại này kỳ thạch, có thể đã từng gặp phải, thế nhưng là bị quên.

Nơi này quá nguy hiểm, có như vậy mạnh mẽ một con Bất Hủ thi thể, đã thông linh, đem hắn suýt nữa chặn ở màu đen trong cung điện, dù như thế nào cũng không thể ở lại.

Trên đất không khí cũng không phải rất thanh tân, thậm chí có thể nói là bẩn thỉu, cực nóng, bởi vì nơi này không có thảm thực vật, bị ánh sao trực chiếu, bị liệt dương quay nướng, tự nhiên điều kiện ác liệt.

Thạch Hạo sau khi ra ngoài, vận dụng súc địa thành thốn đại thần thông, không xuống mồ tầng bên trong, nhanh nhanh rời đi khu vực này, không có

gây nên những người khác chú ý.

Bởi vì, nơi này mới vừa phát sinh đại biến, liền Thiên Thần Thư Viện trưởng lão đều bị kinh sợ thối lui, trốn thoát, những thế lực lớn khác tự nhiên không dám vây chặt ở đây.

Chỉ là xa xa hay là có người, hơn nữa rất nhiều, lưu thủ ở đây.

Đương nhiên, nhân vật trọng yếu nhất đều tạm thời rút đi, cưỡi tinh vực chiến thuyền, tiến vào trong vũ trụ, cũng coi như là tạm thời tách ra nguy hiểm các loại.

Thái Sơ cổ quáng có quá nhiều bí mật, bất luận người nào đều không dám khinh thường, chính là chân chính Chí Tôn đến rồi, hơn nửa cũng kiêng dè không thôi, không muốn tùy tiện đi vào.

Hành tinh này rất lớn, diện tích rộng lớn, Thạch Hạo ẩn giấu đi, không muốn bại lộ, trù tính rời đi nơi đây.

Hi vọng bay trở về Vô Lượng Thiên, độ khó quá to lớn, bởi vì hiện tại đã tiến vào vũ trụ, hành tinh này rời xa cái kia mảnh cổ giới, thật muốn chính hắn vượt qua, không biết năm nào tháng nào mới có thể thành công.

Huống hồ, ở trên đường đi, có rất nhiều tàn tích, trận văn vô cùng, khối này tinh vực đã từng là cổ chiến trường, có thể nói bụi gai hiểm đồ, có thể lấy đi ngang qua.

"Chỉ có thể chờ đợi rồi!" Thạch Hạo nắm chặt nắm đấm, trì hoãn lâu như vậy, cũng không kém đợi thêm một ít ngày.

Nói tóm lại, lần này Thái Sơ cổ quáng hành trình hữu kinh vô hiểm, hắn thu hoạch lớn nhất chính là loại kia cổ thiên công, khả năng này đều sẽ là hắn ở Thiên Thần Thư Viện đặt chân căn bản.

Bởi vì, cư hắn biết, mấy vị kia mạnh nhất kỳ tài, đều nắm giữ cổ thiên công, đều dị thường khó dây vào.

Đương nhiên, được Trường Sinh nước thuốc, khiến cho chính mình thực hiện một lần đại niết bàn, cũng là thu hoạch lớn, hắn hôm nay bất luận là thân thể vẫn là lực lượng tinh thần đều tăng vọt một đoạn.

Cũng chính bởi vì vậy, để hắn cùng những người kia trở về đến đồng nhất hàng bắt đầu trên. Nếu không, những kia nổi danh nhất thiên tài đều trải qua Hoàng Huyết trì gột rửa, rất khó truy đuổi.

"Thiên Thần Thư Viện thực sự là một chỗ tốt, liền Chân Hoàng huyết trì đều có, sức lực quá đủ, ta đều có chút không thể chờ đợi được nữa muốn đi vào." Thạch Hạo nói rằng.

Đồng thời hắn cũng thở dài, ở Thái Sơ cổ quáng lại phát hiện một cây chân chính Trường Sinh dược, nhưng đáng tiếc không có bắt được, sinh linh kia quá nhanh chóng.

Điều này làm cho hắn phi thường tiếc nuối, Cửu Thiên Thập Địa bên trong cũng tìm không được vài cây, mà nơi này thì có một cây, nắm giữ nó liền có thể trường sinh bất tử.

"Liền nó hình dáng gì, là sách sử bên trong ghi chép cái nào một cây tiên dược cũng không biết ′ không có thấy rõ."

Đương nhiên, hắn cũng hoài nghi, cái kia cây Trường Sinh dược là chết rồi Tiên Vương hóa thành cũng khó nói.

Bởi vì, ở cốt thư trên có như vậy ghi chép, có vô thượng Tiên Vương chết đi, hóa thành Bất Tử dược, vĩnh tồn thế gian.

"Thực sự là thần bí a, Bất Tử Tiên dược, cung điện cổ màu đen, Cửu Hoàng lô các loại, nơi đó cất giấu quá nhiều di mê."

Liên tiếp mấy ngày, Thạch Hạo ở khối khu vực này bồi hồi, phóng tầm mắt tới những thế lực lớn kia căn cứ, vẫn không có loại cỡ lớn chiến thuyền cất cánh, cũng không có người viên rời đi.

Hắn cần một cơ hội, mượn những người kia chiến thuyền khởi hành.

Chỉ có thể chờ đợi đợi, này rất cần kiên nhẫn, thời gian đối với với Thạch Hạo tới nói có chút dài dằng dặc, cũng có chút dày vò, dù sao đã quyết định chủ ý rời đi.

Hắn không muốn ở chỗ này lãng phí thời gian, bởi vì bất kỳ một điểm thời gian đều đối với hắn rất trọng yếu, nếu không, người khác cũng sẽ không cần áp chế hắn là mười năm.

Dựa vào cảm giác, hắn biết Thiên Thần Thư Viện bên trong nhất định có một việc lợi ích khổng lồ, có thể chỉ có thể có mấy người mới có thể thu được, không phải vậy đối thủ cạnh tranh không đến nỗi như vậy nhằm vào hắn.

Có thể nói, như vậy áp chế hắn, có chút đê tiện, để hắn phẫn nộ.

Chỉ là không biết những kia tin tức ngầm có hay không làm thật, đến tột cùng có phải là Trường Sinh gia tộc Phong tộc gây nên đây?

Vẫn không có tiến vào Thiên Thần Thư Viện, hắn loáng thoáng cũng đã có một chút mạnh mẽ địch thủ, nói thí dụ như cái kia Lục Đà, nói thí dụ như Phong tộc Phong Hành Thiên. Mà Trường Sinh gia tộc Vương gia tiểu thư hay là cũng là một tên kình địch.

Nghĩ đến Vương gia, hắn không khỏi sờ sờ trên đầu Kim Cương trác, vật này rất vững chắc, như trước cô ở trên đầu hắn, không có cách nào lấy xuống.

Dựa vào thực lực bây giờ của hắn, cái này sáng loáng lượng kim loại pháp khí không chắc có thể cầm cố hắn.

Thế nhưng, muốn lấy xuống có hơi phiền toái, hắn không chắc chắn. Bởi vì hắn từng muốn dùng Đại La Tiên Kiếm chém ra, kết quả phát hiện Kim Cương trác cốt văn nằm dày đặc, càng muốn nổ tung.

Vật này lại muốn ngọc đá cùng vỡ!

Thạch Hạo không dám coi thường vọng động, dù sao cách Nguyên Thần quá gần rồi, sơ sót một cái, liền có thể sẽ xốc lên chính mình thiên linh cái, thương tổn được Nguyên Thần.

Bất quá, hắn cũng cảm thấy, chắc chắn không bị khống chế, có thể không nhìn sự tồn tại của nó, chỉ là phải lấy xuống rất phiền phức.

Kim Cương trác ánh bạc lấp lóe, sáng loáng lượng như cầu vồng, đội ở trên đầu, Thạch Hạo rất có một ít yêu dị khí chất.

Hắn đem sợi tóc buông ra, tận lực che kín món pháp khí này, khiến cho nó không đến nỗi như vậy dễ thấy, nhưng như vậy sau khi xuống tới khá giống cái Khổ Hành Đầu Đà.

"Mặc kệ, sau đó tìm người của Vương gia gỡ xuống, thật nếu là buộc ta ra tay, đi Thiên Thần Thư Viện bắt giữ bọn họ tiểu thư!" Thạch Hạo lẩm bẩm.

Hắn rất bất mãn, không hiểu ra sao bị người đái cái trước cương quyển, rất là không dễ chịu, một trận lý sự.

Chờ rất nhiều ngày, Thái Sơ ngôi sao rốt cục nghênh đón gây rối, xa xa có một chiếc màu xanh lam thuyền lớn giáng lâm, lập tức vây lên đi rất nhiều người, chờ đợi chiến thuyền mở ra.

Thạch Hạo trở nên kích động, cũng vọt tới, lẫn trong đám người.

Đây là một chiếc nô lệ thuyền, hướng về nơi này vận chuyển tám, chín vạn tu sĩ, dùng để đào cổ khoáng chu vi vùng núi, các thế lực lớn người tự nhiên đi tới giao dịch.

Thạch Hạo trốn ở trong đám người, nhìn thấy một đám lại một đám nô lệ bị chạy xuống, lại nhìn thấy truyện trên tu sĩ đi xuống, bước lên hành tinh này.

Ánh mắt của hắn thăm thẳm, chuẩn bị tìm cơ hội trà trộn vào đi.

Thuyền lớn ngừng hai ngày, trong lúc nơi này rất náo nhiệt, ầm ĩ khắp chốn, có một ít thế lực lớn người muốn mượn chiếc thuyền lớn này lực lượng trở về, này rất bình thường.

Thường ngày, chỉ cần là vãng lai chiến thuyền, đều sẽ bán cái mặt mũi, tiện đường tải người nơi này trở lại.

Thạch Hạo nghênh đón cơ hội, theo hỗn lên cổ thuyền.

Người rất nhiều, hò hét loạn lên.

Thạch Hạo sấn loạn lên thuyền, đương nhiên một ít thân phận quá thấp người sẽ đi là muốn trả giá đắt đỏ đánh đổi, cũng còn tốt hắn cướp sạch Thiên Thần Thư Viện một đám thiên tài.

Đi tới sau, hắn bất đắc dĩ đưa ra một ít hi hữu thiên tài địa bảo, lừa dối qua ải.

Ở tình huống như vậy, những đầy tớ này thuyền đều sẽ tranh một con mắt nhắm một con mắt, bởi vì bọn họ nhìn thấy hơn nhiều. Thường thường là một ít phạm vào sự con cháu thế gia, bị đày đi tới đây, sau đó lại sẽ nghĩ biện pháp trốn về đi.

Vì vậy, Thạch Hạo vẫn tính thuận lợi.

Đương nhiên, hắn trước tiên dùng bảy mươi hai biến thay đổi dung mạo, phòng ngừa một chút nguy cơ đang tiềm ẩn.

Thuyền lớn khởi hành, ô ô vang vọng, cắt ra phía chân trời, nó hóa thành một vệt sáng xanh, cấp tốc đi vào hắc ám trong tinh không.

"Hừm, không đúng lắm, ta vừa mới tự cảm giác được Kim Cương trác một tia liên y, tiến vào cái kia cổ thuyền rồi!" Vương gia một vị trung niên xuất hiện, ngước đầu nhìn lên biến mất chiến thuyền.

Sau đó, một ông lão cũng mang theo ngờ vực, vọt tới, nhìn đêm đen nhánh không, một trận nghi ngờ không thôi.

"Không đến nỗi đi, người trẻ tuổi kia hẳn là chết ở Thái Sơ cổ quáng, còn có thể tái hiện hay sao?" Người trung niên nói rằng, dưới cái nhìn của hắn, liền Thiên Thần Thư Viện rất nhiều thiên tài đều gặp phải ngăn trở, liền nên thư viện hai vị trưởng lão đều chạy về, thâm nhập cổ khoáng Hoang rất nhiều ngày Hoang làm sao có khả năng sẽ sống.

"Đáng tiếc, nếu là đem hắn đưa đến tiểu thư bên người, tuyệt đối là một cái rất mạnh người hầu, dù sao đã tu ra hai đạo tiên khí, liền như thế chết đi, quá lãng phí." Ông lão than thở, cảm giác sâu sắc tiếc nuối.

Thuyền lớn vượt qua tinh không, không ngừng xuyên phá không gian vết nứt, ở nhảy vào thức tiến lên, tốc độ cực kỳ nhanh.

Nếu không, hi vọng tu sĩ chính mình phi hành, rất dễ dàng lạc lối ở này lạnh lẽo cùng trong vũ trụ tăm tối, ngoại trừ khoảng cách mênh mông ở ngoài, còn rất có thể khó có thể tìm tới đường về.

Rốt cục, gần rồi, nhìn thấy khối này cổ đại lục, bọn họ trở lại Vô Lượng Thiên.

"Lần này ta muốn tiến vào Thiên Thần Thư Viện, nhất định phải quật khởi!" Thạch Hạo tự nói, ánh mắt kiên nghị.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1099: Thiên Thần Thư Viện

Cổ đại lục mênh mông, nơi này bị gọi là Vô Lượng Thiên, cao cao tại thượng, quan sát tinh vũ.

Tổng cộng có Cửu Trọng Thiên, mà loại này này chính là trong đó tầng một, là thần thoại bên trong cực điểm chi

Phóng tầm mắt nhìn, căn bản không nhìn thấy bờ, rất nhiều ngôi sao sắp xếp, cùng khối này cổ đại lục so ra, như một viên lại một viên hạt cát.

Rất rõ ràng, thiên nhật không ngừng một viên.

Mỗi một khu vực đều là có cố định một viên, sáng sớm bay lên, chạng vạng hạ xuống.

"Đều là cổ Kim ô thi thể biến thành!" Thạch Hạo than thở.

Hắn biết, trong đó một ít cổ Kim ô khi còn sống thực lực mạnh mẽ vô cùng, ở trong sẽ vượt qua nhân gian cực hạn tồn tại. Đáng tiếc, đã chết rồi, bây giờ liền thi thể đều hóa thành Thái Dương.

Khi (làm) Thạch Hạo rời đi chiến thuyền không lâu, một chiếc màu tím thuyền lớn vượt qua hư không, tiến vào mảng đại lục cổ này, đuổi theo chiến thuyền màu xanh lam.

"Đạo huynh xin dừng bước!"

Cái này cũng là một chiếc nô lệ thuyền, từ Thái Sơ ngôi sao tới rồi, một đường nhanh như chớp, đuổi theo chiến thuyền màu xanh lam.

"Chuyện gì?" Chiến thuyền màu xanh lam dừng lại, chủ nhân của nó hỏi.

"Chúng ta từ Thái Sơ cổ quáng mà đến, bộ tộc ta một tên rất trọng yếu nô bộc đào tẩu..." Vương gia một ông già đuổi tới, nguyên bản hắn liền phải quay về, vừa vặn mượn cơ hội này tra nhìn một chút hoài nghi trong lòng có hay không trở thành sự thật.

Đáng tiếc, đi tới mảng đại lục này sau, sớm có một nhóm người rời đi chiến thuyền màu xanh lam, hắn chính là đăng lâm này chiếc chiến thuyền tìm kiếm, cũng nhất định không thu hoạch được gì.

Thạch Hạo cũng không biết những này, từ lâu mượn trên đất một toà cổ Truyền Tống trận, rời đi khu vực này.

"Thiên Thần Thư Viện!"

Hắn vào lúc này chỉ có một cái mục tiêu, chạy tới chỗ đó, mau chóng chấm dứt tâm nguyện.

Từ khi rời đi ba ngàn đạo châu, hắn cũng không tính thuận lợi, trì hoãn thời gian quá lâu, nhất định phải trong thời gian ngắn nhất chạy tới cái kia, không có thời gian có thể tiêu xài.

Hắn từng đi qua Biên Hoang phía kia, đăng lâm quá Bất Hủ sơn, nhìn thấy bên kia sinh linh từ lâu hành chuyển động, cũng ở bị chiến!

Thời gian cấp bách, nếu như không thể nhanh chóng quật khởi, đăng lâm đỉnh cao nhất, một khi bạo phát đại chiến, mặc dù ngươi thiên tài tuyệt diễm cũng vô dụng, cần đăng lâm cảnh giới ới được.

"Khoảng cách cũng quá xa rồi!"

Thạch Hạo có chút đờ ra, thật sự không thể nào tưởng tượng được, mảng đại lục này quá mênh mông, cái gọi là Vô Lượng Thiên so với ba ngàn đạo châu còn muốn lớn hơn rất nhiều lần.

Cửu Thiên, cao cao tại thượng, so với Thập Địa còn rộng lớn hơn, càng thêm địa linh nhân kiệt!

Lại như ba ngàn châu tương đương với hạ giới tám vực, này Cửu Thiên cùng Thập Địa khá là tuy rằng không có khuếch đại như vậy, nhưng cũng vượt qua rất nhiều lần.

Thạch Hạo có chút đau đầu, ven đường chỉ có thể đi đó chút cự thành, tiêu tốn đắt đỏ đánh đổi, tạ siêu cấp trước truyền tống trận hành, không phải vậy hi vọng phi độ có chút không quá hiện thực.

Thạch Hạo mượn đường một toà lại một cái truyền tống trận, đi qua một toà lại một tòa cổ thành, không ngừng hướng về một phương hướng tiến lên.

Tốn thời gian nửa tháng, trả giá rất nhiều hi hữu thiên tài địa bảo sau, hắn rốt cục mượn những kia to lớn Truyền Tống trận tiếp cận mục tiêu, đi tới Thiên Thần Thư Viện vị trí khu vực.

Tinh Thần hải, thuộc về thần thoại nơi.

Liên quan với nơi đây, có quá nhiều truyền thuyết.

Nghe nói, năm đó đại chiến thì, vẫn lạc tinh thần vô số, toàn bộ đập xuống, ánh sao vô lượng, xa xa nhìn tới, cầu vồng quán thiên, sắc thái sặc sỡ, xán lạn vô cùng.

Trận chiến đó, có đại năng một chiêu kiếm chặt đứt vòm trời, sao băng lớn lạc vô số, trực tiếp đem nơi này bao phủ lại, ánh sáng vô tận, từ xa nhìn lại, giống như một mảnh ngôi sao hải dương.

Sau đó, khối khu vực này trở thành đất hoang, bởi vì trên trời hạ xuống ngôi sao quá hơn nhiều, đem nơi đây tạp hủy.

Nếu không có nơi này đủ rất mênh mông, mà lại đại trận vô số, chắc là phải bị tạp xuyên, triệt để hủy diệt.

Đã là như thế, nơi này cũng triệt để hoàn toàn biến dạng, nguyên bản bình nguyên hóa thành vùng núi, bởi vì sao băng vô số, cứ việc có đập vào trong lớp đất, nhưng còn có lượng lớn trên đất biểu.

Sao băng chồng chất thành sơn mạch!

Hơn nữa, những này sơn mạch cao không thể nào tưởng tượng được, chọc vào trong tầng mây, khí thế mênh mông ép thế.

Đương nhiên, tạo thành loại này kỳ cảnh như trước là đại trận gây ra, nếu không, làm sao sẽ để lại có nhiều như vậy ngôi sao đây.

Sau đó, lại có đại năng luyện hóa một phen, khiến cho hết thảy sao băng chân chính hóa thành sơn mạch, mà thảm thực vật cũng lần thứ hai mọc ra.

Khối khu vực này, liền bị mệnh danh là Tinh Thần hải.

Ngoại trừ ngôi sao ở ngoài, còn có một chút chí bảo mảnh vỡ táng ở chỗ này, càng có hay không hơn trên cường giả máu và xương theo mai táng, để trong này càng có vẻ thần thánh bất phàm.

Đồng thời, còn có vài chỗ tiên gia động phủ bị vô tận ngôi sao nhấn chìm, chôn ở lòng đất.

Đã nhiều năm như vậy, Tinh Thần hải từ lâu toả ra sự sống, đồng thời rất nhiều nơi có Tiên Đạo khí tức vọt lên, càng ngày càng thần thánh an lành.

Mà Thiên Thần Thư Viện lựa chọn địa chỉ, nhưng là tối tường thụy nơi.

Tục truyền, nó vị trí sơn mạch bên dưới, có trên một kỷ nguyên tiên gia động phủ, chờ đợi khai quật, nhanh nên xuất hiện trên đời. Thường ngày, cả tòa thư viện đều sẽ có nhàn nhạt tiên khí xuất hiện, quả thực là thần dị mà siêu phàm.

Rất rõ ràng, đây là lý tưởng nhất chỗ tu hành, đủ khiến các đại cổ giáo vì nó tranh đoạt mà đánh nhau vỡ đầu.

Chỉ có đưa nó làm Thiên Thần Thư Viện căn cơ, cái khác các giáo mới có thể ôn hòa, không lại liều mình tranh cướp.

Tinh Thần hải rất lớn, khối khu vực này so với được với ba ngàn châu

bên trong mười châu nơi!

Đi tới nơi này sau, chỉ cần hơi hơi sau khi nghe ngóng, hầu như tất cả mọi người đều biết Thiên Thần Thư Viện ở cái gì nơi nào, không một chút nào dùng lo lắng lạc lối phương hướng.

Bởi vì, khoảng thời gian này tới nay có rất nhiều người chạy về nơi đó, hy vọng có thể bị tuyển chọn, đến tiến vào thư viện.

Ở trên đường thì, Thạch Hạo liền gặp phải không ít tuổi trẻ tuấn kiệt, hỏi kỹ bên dưới, với hắn ôm đồng dạng một mục đích, muốn tiến vào Thiên Thần Thư Viện.

Điều này làm cho hắn ngạc nhiên, chọn lựa không phải đã sớm kết thúc rồi à? Còn có nhiều người như vậy chạy đi!

Khi (làm) tiến vào Tinh Thần hải nơi sâu xa, tới gần Thiên Thần Thư Viện sau, trên đường đi nhìn thấy người càng hơn nhiều, có mấy người cưỡi màu trắng cổ thần tượng, có người ngồi ở Long Văn Tước trên người... Nhiều đều là thế lực lớn siêu cấp đệ tử!

Rốt cục, đến rồi!

Phía trước, núi lớn nguy nga, tử khí cuồn cuộn, ráng lành dâng trào, vừa nhìn liền biết là nhân gian ít có tịnh thổ.

Cái kia thế núi chập trùng, dường như hơn vạn điều Chân Long ngủ đông!

"Nơi này sơn mạch đều là do Đế tinh chồng chất lên, linh khí mười phần, thần tính vật chất nằm dày đặc." Có người nói.

Vừa tới đến ngoài sơn môn, Thạch Hạo liền bị đè ép, người này cũng nhiều quá rồi đấy đi.

Giữa bầu trời có các loại chim thần, mang theo một ít công tử còn có

tiểu thư, đều là nhân gian tuấn tài, tất cả đều là ở trên con đường tu đạo có nhất định thành tựu.

Có thể nói, đều là cao thủ, phóng tầm mắt nhìn tới không có một cái là phàm tục.

Trên đất càng là có thật nhiều man thú, lôi kéo cổ chiến xa, phóng thích kinh người khí tức, tương tự mang theo các tộc kiệt xuất, có một vực người mạnh nhất dòng dõi, có hoàng triều công chúa.

Những người này thân phận siêu phàm, lai lịch đều rất lớn.

Quá nhiều người, phóng tầm mắt nhìn, vô bờ vô bến, bất kể là không trung vẫn là mặt đất, cũng hoặc là trên ngọn núi đều chật ních sinh linh.

Thạch Hạo có chút quáng mắt, này cạnh tranh không khỏi quá tàn khốc, cái này cần là bao nhiêu người mới có thể tuyển chọn một cái đi vào a.

Bên trong sơn môn, thánh khiết cực kỳ, cái kia một toà lại một ngọn núi lớn trên, lầu quỳnh điện ngọc, thác nước thần buông xuống, tiên quang dựng lên, thụy khí lượn lờ, thật không kinh người.

Những kia trên núi càng là có thánh dược phiêu hương, tỏa ra ánh sáng lung linh.

Thậm chí, còn có thể nhìn thấy thần dược, sẽ tự mình ở trong vùng núi chạy trốn, khiến người ta kinh ngạc.

Càng có cự hồ, ở trong nuôi cổ thần giao, bị cho rằng xem xét tính ngư trùng, thỉnh thoảng phụt lên bọt nước, tia điện.

Thạch Hạo chỉ là vội vã nhìn mấy lần, liền không thể không thán, đây là vô cùng bạo tay!

Bên trong sơn môn rất bao la, không thể nhìn thấy phần cuối, hắn chỉ có thể trông thấy phía ngoài xa nhất một ít thắng cảnh.

"Làm sao có nhiều người như vậy tới đây, nên viện đệ tử chọn lựa không phải đã sớm kết thúc rồi à?" Thạch Hạo không nhịn được hỏi người bên cạnh.

Nhất thời, đưa tới những người khác mắt trợn trắng, đối với hắn không để ý tới.

Chỉ có một người không rõ, nói: "Ngươi chẳng lẽ không là muốn trở thành người theo đuổi sao?"

Một câu nói mà thôi, liền để Thạch Hạo cả kinh.

Rất nhanh, hắn tỉ mỉ hỏi dò, mới hiểu rõ đến tình huống thật, nhất thời có chút ngẩn người.

Thiên Thần Thư Viện chọn lựa đệ tử từ lâu kết thúc, các giáo kiệt xuất, sơ đại các loại (chờ) tới đây, tranh cướp không phải trở thành đệ tử cơ hội, mà là thành làm trụ cột đệ tử người theo đuổi.

Mỗi quá một quãng thời gian, Thiên Thần Thư Viện một ít đệ tử sẽ tuyển chút tôi tớ, hầu gái, người theo đuổi các loại.

Những người này đường xa mà đến, chỉ vì một cái có thể tiến vào Thiên Thần Thư Viện cơ hội mà thôi, cũng không để ý loại kia thân phận.

Thạch Hạo giật mình, thật sự có điểm không có thể hiểu được, ở trong nhưng là có bộ tộc tuổi trẻ Chí Cường giả a, có mạnh mẽ chủng tộc người thừa kế, còn có cổ hoàng hướng công chúa các loại.

Bằng những sinh linh này thân phận, cùng với bọn họ siêu phàm đạo hạnh, còn cho tới như vậy sao?

"Ngươi có chỗ không biết, tiến vào Thiên Thần Thư Viện, trở thành những đệ tử nòng cốt kia người theo đuổi, nếu như đầy đủ kinh diễm, là ky sẽ trở thành đệ tử chính thức!" Có người giải thích.

"Liền vì một cơ hội như vậy, liền bộ tộc minh châu đều muốn trước tiên đi làm hầu gái, liền bộ tộc tuổi trẻ Chí Cường giả đều muốn trước tiên đi làm tôi tớ?" Thạch Hạo hỏi.

"Làm bất cứ chuyện gì đều phải trả giá thật lớn, huống chi là muốn tiến vào Thiên Thần Thư Viện, tiếp thu mạnh nhất trong lịch sử truyền thừa!" Một vị cô gái xinh đẹp than thở.

"Mạnh nhất trong lịch sử truyền thừa?" Thạch Hạo kinh dị.

Người bên cạnh không thế nào để ý tới hắn, bởi vì phát hiện, hắn cái gì cũng không biết, toàn bộ chính là một cái người không biết.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1100: Kẻ Bị Ruồng Bỏ

Thạch Hạo sờ sờ mũi, che giấu lúng túng.

Thế núi nguy nga, đều là do ngôi sao hóa thành, dài lâu như thế thời gian quá khứ, chúng nó phóng thích tinh khí đất trời, nghiễm nhiên trở thành quý báu nhất tịnh thổ.

Thiên Thần Thư Viện bên trong, các loại núi lớn đếm không hết, tục truyền mỗi một vị đệ tử chân truyền đều có từng mảng linh thổ, phi thường bao la.

Lúc này, mọi người đứng ở ngoài sơn môn sớm đã động tâm, bọn họ nhìn thấy lầu quỳnh điện ngọc, lưu bộc thác, có thể cấp tốc chạy thần dược, cùng với tiên khí bốc hơi.

"Tại sao vẫn chưa ra, chúng ta đã chờ đợi đã lâu." Có người oán giận.

Những sinh linh này ở trong không thiếu bộ tộc mạnh nhất tuấn kiệt, một quốc gia Hoàng tộc công chúa, bọn họ không chỉ có đạo hạnh tinh thâm, thực lực mạnh mẽ, thân phận cũng vô cùng ghê gớm.

Tự nhiên cũng có người như Thạch Hạo giống như vậy, cho rằng đi tranh làm người theo đuổi, cùng thân phận của bọn họ không hợp, trong lòng có mâu thuẫn.

Thường ngày, bọn họ đều là người trên người, chỉ cần xuất hành, cũng như mọi người vờn quanh giống như, bị tộc nhân các loại (chờ) bảo vệ, sủng. Nhưng hôm nay đi tới nơi này sau, nhưng chỉ có thể quy củ chờ, chờ Thiên Thần Thư Viện tới chọn người.

"Ai, nhớ ta bộ tộc người thừa kế, tới nơi này nhưng chỉ có thể trở thành

là những người khác người theo đuổi, thật sự có điểm không cam lòng!" Có một vị cẩm bào thanh niên than thở, xem ra cao quý không tả nổi.

"Nhỏ giọng một chút, nếu như không muốn tự có thể rời đi, như vậy nói ra, đồ tăng phiền phức." Có người khuyên nhủ.

"Suy nghĩ một chút mấy vị kia cổ hoàng hướng thiên chi kiêu nữ, các nàng nếu như bị tuyển chọn cũng chỉ là người theo đuổi, thậm chí là hầu gái, thân phận chẳng phải là lúng túng hơn?"

Có người không cam lòng, bị vướng bởi trưởng bối nghiêm khắc nhắc nhở mà đến, vì lẽ đó có chút tâm tình.

Nhưng đại đa số người rất là hi vọng trở thành Thiên Thần Thư Viện đệ tử người theo đuổi, dựa vào cái này lên trời, thu được nên thư viện chân truyền tư cách, tu luyện mạnh nhất truyền thừa.

Nghiêm chỉnh mà nói, thư viện bên trong đệ tử mỗi một cái đều là siêu phàm nhập thánh nhân vật không nói đều tu ra tiên khí cũng ra hơn nhiều.

Hơn nữa, những người này nguyên bản liền thân phận siêu tuyệt, đều là các giáo cùng mạnh nhất chủng tộc bồi dưỡng được đến chí tôn trẻ tuổi, tương lai thành tựu không thể tưởng tượng.

Vì lẽ đó, một bộ tộc kiệt xuất, quốc gia cổ minh châu các loại (chờ) tuy rằng không cam tâm, nhưng đi tới nơi này cẩn thận ngẫm lại sau lại thoải mái.

Bởi vì những người kia không nói tư chất tu luyện, nhưng lấy thân phận đến luận đều sẽ ở hiện trường những người này chi

"Hi vọng Trường Sinh thế gia truyền nhân có thể tuyển chọn ta!" Có một tên thiếu niên nắm nắm đấm, xem ra còn rất non nớt, như vậy ước ao nói rằng.

Nhất thời thì có người cười, nói: "Ngươi sẽ không phải hi vọng Trường

Sinh thế gia một vị minh châu coi trọng ngươi này tiểu tử vắt mũi chưa sạch chứ?"

Những người khác nghe vậy cười rộ, khiến cho thiếu niên kia nhất thời đỏ cả mặt.

Trường Sinh thế gia, đó là tổ tiên từng ra tiên gia tộc, chỉ riêng lấy thực lực đến luận, dù cho quá khứ vô lượng năm tháng, như trước khủng bố kinh thế.

Chính là những kia quốc gia cổ, Thánh địa, siêu tuyệt chủng tộc các loại (chờ) diện đối với bọn họ, cũng đến khách khí, lễ kính rất nhiều.

Cũng không ai biết, chân chính Trường Sinh giả từng lưu lại món đồ gì, lường trước một khi dùng đến, chắc chắn sẽ kinh động thiên hạ, chém giết chí tôn, diệt quốc phúc giáo.

"Nói tới Trường Sinh thế gia, có mấy vị minh châu đương nhiên kinh tài tuyệt diễm, thật hy vọng bị bọn họ tuyển chọn a dù cho trở thành tôi tớ ta cũng vui vẻ!"

Có một cái hoa đào mắt, có chút tùy tiện nam tử nói rằng, một mặt nụ cười, đầu đầy tóc tím trong mắt ánh sáng trong vắt, thực lực xác thực bất phàm.

Những người khác cười nhạo, tất cả đều lắc đầu, mặc dù tuyển chọn trở thành tôi tớ thì lại làm sao, Trường Sinh thế gia tiểu thư với bọn hắn thuộc về không giống thế giới sinh linh, chênh lệch quá lớn.

"Vẫn là hiện thực một điểm đi, chớ suy nghĩ quá nhiều." Có người cười ha ha nhắc nhở để hắn đừng không giữ mồm giữ miệng, miễn cho rước lấy đại họa.

"Các ngươi nói, là Vương gia minh châu siêu phàm vẫn là Ninh gia minh châu lợi hại?" Có người ở đàm luận

Mặc dù biết như vậy thảo luận Trường Sinh thế gia truyền nhân có chút không tốt lắm, thậm chí rất nguy hiểm nhưng vẫn là không nhịn được nói ra khá là.

"Ngươi là ở so với các nàng dung mạo, vẫn là tu vi?"

"Đều so với!"

"Hẳn là Vương gia tiểu thư càng kinh diễm hơn đi, nghe người ta nói, nàng tu ra ba đạo tiên khí, như vậy tư chất có thể bễ nghễ Cửu Thiên Thập Địa."

"Không giống vậy so sánh, mấy cái Trường Sinh thế gia truyền nhân cũng rất thần bí, chúng ta đều chưa từng hiểu rõ."

Ngoài sơn môn, người càng ngày càng nhiều, ầm ĩ cực kỳ.

Trên đất, các loại man thú gào thét, giữa không trung cánh chim xán lạn, chim thần giương cánh, đè ép đầy bầu trời.

Cũng không biết đến tột cùng đến rồi bao nhiêu thiên tài, chỉ là vì trở thành người khác người theo đuổi, có thể nói cạnh tranh kịch liệt.

Đột nhiên, một trận đại loạn, trên đất hết thảy man thú đều bất an, đối với thiên mà khiếu, giẫy giụa, ở vùng núi tê ô, muốn muốn chạy khỏi nơi này.

Ngoài ra, giữa bầu trời các loại chim thần cũng đều đập cánh, nôn nóng cực kỳ, nhìn phía một cái phương vị, đều muốn bay đi.

Một con sáu dực cổ thú bay tới, nó không phải rất lớn, chỉ vài trượng trường, thế nhưng là có như núi cao khí thế, ép người không kịp thở.

Con này cổ thú, thân ngựa, Giao Long đầu, khá giống Kỳ Lân, nhưng khẳng định không phải, toàn thân tử quang lấp loé, có vảy chi chít, ngoài ra còn có màu đỏ thắm Chu Tước dực, cộng sáu dực.

Nó cực kỳ thần tuấn, như cùng đến tôn vật cưỡi đến, để những thú dữ kia chim thần các loại (chờ) đều có chút sợ sệt cùng sợ hãi.

"Sáu dực cổ thú, quả nhiên bất phàm, quả thực muốn áp chế hết thảy vật cưỡi." Có người dám thán.

"Đáng tiếc, thân thể của hắn không có hóa thành chân chính Kỳ Lân, cánh chim chưa từng hóa thành hoàn mỹ Chu Tước sí, nếu không, liền thật sự trở thành một đầu Chí Tôn vật cưỡi." Có người khác khẽ nói.

Ở cái kia vật cưỡi trên, có một cái nam tử, tóc tím như máu, hoả hồng một mảnh.

Hắn khí khái anh hùng hừng hực, vừa nhìn liền không phải vật trong ao, tài hoa xuất chúng, đặc biệt bên ngoài cơ thể còn có một đạo tiên khí lượn lờ, chứng minh hắn siêu tuyệt cùng phi phàm.

"Là hắn, lại tới nữa rồi!"

"Mỗi tháng đều tới một lần, nhưng đáng tiếc, như trước không bị vừa ý."

Thạch Hạo nghe bọn họ nghị luận, phi thường giật mình, người này muốn gia nhập Thiên Thần Thư Viện, lại bị cự tuyệt.

"Nhắc tới cũng kỳ chính hắn, nguyên bản Thiên Thần Thư Viện cũng đã tuyển chọn hắn, kết quả báo danh thì, hắn không có tới rồi, mấy sau mười ngày mới hiện thân. Kết quả bị thư viện thủ tiêu tư cách."

Khi (làm) Thạch Hạo nghe đến mấy câu này thì, nhất thời có chút đờ ra, bởi vì hắn càng quá đáng, cho đến hôm nay mới đến, cũng không biết mấy tháng trôi qua.

Sáu dực trên cổ thú tóc tím người trẻ tuổi truyền âm, rất bướng bỉnh, cũng rất quật cường, muốn đi vào Thiên Thần Thư Viện, ở đây khiêu chiến.

"Thật sự đáng tiếc, mỗi tháng bên trong đệ tử nòng cốt tuyển tôi tớ,

người theo đuổi thì, hắn đều đến, muốn xông vào thư viện, cũng theo người khiêu chiến."

Người này không phải muốn làm tôi tớ, mà là khiêu chiến chân chính thư viện đệ tử, ước ao mấy lần bị tuyển chọn, thành vì là đệ tử nòng cốt.

Làm sao, Thiên Thần Thư Viện vì giết gà dọa khỉ, vẫn không thu hắn nhập môn.

"Tất yếu như vậy tuyệt sao, này nhưng là một cái hạt giống tốt, liền như thế từ bỏ?" Liền Thạch Hạo đều có chút vì người nọ can thiệp chuyện bất bình.

Đương nhiên, cũng là lo lắng ình, như vậy xông qua, nếu như bị người đuổi ra, cũng không bị thừa nhận, cái kia phải là cỡ nào vô cùng gay go một chuyện.

Có người nói, Thiên Thần Thư Viện là cố ý, thế nào cũng phải bồi dưỡng một ít khác loại học sinh, mặc dù không cho hắn vào sơn môn, nhưng được hơn nửa cũng sẽ không thiếu.

"Hống..."

Sáu dực cổ thú gầm hao, chấn động Càn Khôn, vùng hư không đó đều nứt ra rồi, một con cổ thú liền mạnh mẽ như vậy, có thể tưởng tượng chủ nhân của nó làm sao.

"Người phương nào náo động?" Bên trong sơn môn rốt cục xuất hiện mấy người, trước tới đón tiếp.

Bên trong sơn môn lập tức xuất hiện mấy tên tuổi trẻ giả, có người cười lạnh nói: "Triệu Cương, ngươi lại tới nữa rồi, chính mình không quý trọng, hiện tại đã muộn rồi, vẫn là rời đi thôi!"

Rất rõ ràng, mấy người này đều là Thiên Thần Thư Viện học sinh, tu ra tiên khí, ngăn cản sáu dực trên cổ thú Triệu Cương.

Trận chiến này không thể tránh khỏi, Triệu Cương rất mạnh, sáu dực cổ thú cũng siêu phàm, nhưng là ở những người kia trước mặt hắn vẫn là bị thiệt lớn, dù sao đó là mấy người đồng loạt ra tay.

"Ai, quả nhiên lại thất bại, Triệu Cương đây là tại sao vậy chứ? Mỗi tháng đều đến đây đánh một trận, chung quy là không thể bị bắt vào nên thư viện." Có người dám thán.

Sáu dực cổ thú gầm hao, bị thương trốn xa, mang theo Triệu Cương, từ nơi này biến mất rồi.

Hư không chấn động, một cái cô gái mặc áo xanh xuất hiện, cầm trong tay một thanh Ngọc Kiếm, ánh kiếm như cầu vồng, xoạt xoạt thanh không dứt bên tai, một người đại chiến cái kia mấy vị học sinh.

Thạch Hạo rất kinh ngạc, cô gái này tu ra hai đạo tiên khí, thực lực siêu tuyệt, một phen ác chiến, liền cái kia liên thủ mấy người đều đánh bại rồi!

"Mạnh Vân, Mạnh Vân thức tỉnh, cũng là bởi vì một chút duyên cớ, không thể đúng lúc chạy tới Thiên Thần Thư Viện, cũng bị che ở bên ngoài, kết quả nàng rất không cam lòng, thường xuyên đến này gây hấn!" Có người nói.

Khi (làm) Thạch Hạo nghe được tin tức này, sắc mặt tê tê, rất là khó coi, hắn cảm thấy gặp gỡ phiền phức.

Liền bực này kinh diễm nữ tử đều bị cự tuyệt, không bị Thiên Thần Thư Viện thu vào đi, này không khỏi quá nghiêm khắc, mà hắn muốn đi vào nói nhiều hồi lâu có phiền phức.

"Như vậy nhiều người sao?" Thạch Hạo hỏi.

"Tự nhiên không nhiều, bởi vì một chuyện mà trì hoãn chỉ có như vậy mấy vị, siêu kỳ quá nghiêm trọng mới bị cự tuyệt đi vào, chỉ có ba, bốn người trở thành kẻ bị ruồng bỏ." Có người nói.

"Kẻ bị ruồng bỏ?" Thạch Hạo ngạc nhiên, sắc mặt nghiêm túc, chẳng lẽ nói hắn cũng là một thành viên trong số đó, nhất định sẽ bị cự tuyệt?

"Cũng có người nói, thư viện là cố ý, ở mài giũa mấy người, kỳ thực vẫn chưa từ bỏ." Có người bổ sung.

"Có thể đây cũng quá thương tâm thần người, kẻ bị ruồng bỏ tóm lại không phải dễ nghe như vậy. Mà lại, thiếu hụt thư viện các loại tài nguyên, trì hoãn tu hành." Có người khác cảm thán, căn bản không tin cách nói này

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1101: Tuyệt Diễm

Ầm!

Mạnh Vân ra nặng tay, đem lần thứ hai vi tiến lên mấy người đẩy lùi, một người trong đó càng là ho ra đầy máu, bị thương rất nặng.

Rốt cục, bên trong sơn môn truyền đến tiếng ho khan, lại có một ít người xuất hiện, trong đó có hết sức tu sĩ mạnh mẽ, phát ra kinh người khí tức.

"Mạnh Vân, ngươi đây là khổ như thế chứ?" Có người mở miệng.

Lần này đến không ít người, chia làm mấy cỗ thế lực, trong đó một nhóm người có một người tuổi còn trẻ nam tử, tóc lục rối tung, ngồi xếp bằng ở chỗ kia không nhúc nhích.

Ở xung quanh, có rất nhiều người, đứng ở hai bên, đem hắn tôn lên càng ngày càng siêu phàm nhập thánh.

"Lục Đà, hắn xuất hiện rồi!" Có người kinh ngạc thốt lên, gây nên ngoài sơn môn một mảnh ầm ĩ, rất nhiều người ánh mắt nóng bỏng.

Lục Đà, một cái mạnh mẽ nam tử, không nhúc nhích, ngồi xếp bằng trên đạo đài, lăng không mà huyền, ở xung quanh đều là nên thư viện tinh anh, bao vây hắn.

Người này là một cái truyền kỳ, chưa bao giờ có một bại, mặc dù coi như rất đẹp trai, thế nhưng lúc nói chuyện dường như lôi âm giống như, đủ để tươi sống đem tu ra tiên khí giả đánh chết.

Liền chớ đừng nói chi là hắn cái khác chân chính đại thần thông, người này không thể địch lại được!

Hắn có nắm giữ chân chính cổ thiên công, ở những người bạn cùng lứa tuổi muốn cầu một bại đều không thể thực hiện, dũng quan Cửu Thiên Thập Địa, bây giờ hắn chân thân xuất hiện.

Mạnh Vân biến sắc, liền như vậy rút đi!

Ở Lục Đà trước mặt, cường đại như Mạnh Vân, tu ra hai đạo tiên khí cũng không hề có một chút chiến ý, xoay người rời đi.

Mà vào lúc này, sơn môn mở ra, xuất hiện rất nhiều người, không riêng là Lục Đà, còn có cái khác mang theo danh tiếng nhân vật cũng tới.

"Đệ tử nòng cốt các loại (chờ) đều đi ra, muốn chọn rút người theo đuổi rồi!" Có người kinh ngạc thốt lên, nơi này nhất thời một trận đại loạn.

Một đám người dũng tiến lên, nhằm phía Lục Đà các loại, đều hi vọng có biểu hiện kinh diễm từ mọi người bên trong bộc lộ tài năng.

Thạch Hạo xem hoàn toàn không còn gì để nói, chỉ là tranh cướp loại này tiêu chuẩn đã như vậy nhiệt liệt, có thể thấy được lúc trước chọn lựa đệ tử chân truyền thì là kịch liệt bao nhiêu.

Hắn nhẹ nhàng thở dài, cảm thấy lần này hành trình có sóng lớn, Thiên Thần Thư Viện lại từ chối mấy vị tiềm lực mạnh mẽ môn đồ, mà hắn cũng là đến muộn giả sẽ không phải cũng tao phủ định chứ?

Thạch Hạo nhíu mày, một trận suy nghĩ.

Hắn cảm thấy bằng thiên tư của hắn cùng thực lực, có thể đi vào, Thiên Thần Thư Viện không có lý do gì từ chối, nhưng là khi (làm) nghĩ đến Nguyên Thanh muốn áp chế hắn mười năm, đem hắn lưu lưu vong đến Thái Sơ cổ quáng, trong lòng hắn liền rất không thoải mái.

Có người ở nhằm vào hắn, mà lại có rất lớn quyền lên tiếng.

Thạch Hạo ánh mắt lấp loé, lộ ra một tia ý lạnh.

"Phong tộc chí tôn trẻ tuổi!" Nhưng vào lúc này có người la lên, nơi này lần thứ hai náo động.

Lại có một ít người đến như chòm sao củng nguyệt, một cái nam tử đi ở trung ương, bị rất nhiều cao thủ quay chung quanh, hắn rất trẻ trung, toả ra hỗn độn khí.

Phong Hành Thiên!

Phong tộc bao nhiêu đời tới nay mới xuất hiện mạnh nhất tu đạo kỳ tài, được xưng có thể cùng thuỷ tổ sánh vai, không kém gì năm đó Trường Sinh giả thời tuổi trẻ!

Hắn vang danh khắp cả Cửu Thiên, là mạnh nhất kỳ tài một trong!

Thạch Hạo khí tức nội liễm, hắn chỉ liếc mắt nhìn mà thôi, liền biết người này mạnh mẽ khủng khiếp nội hàm khủng bố thần lực, tuyệt đối là một nhân vật không tầm thường.

Cùng lúc đó, Phong Hành Thiên có cảm ứng lộ vẻ nghi ngờ, hướng cái phương hướng này liếc mắt nhìn.

"Nha, mau nhìn, Yêu Nguyệt công chúa cũng tới rồi!"

Một đám nam tu hưng phấn, hướng về một phương hướng tuôn tới, nhìn chằm chằm một cô gái, ánh mắt của mọi người đều hừng hực cực kỳ như là ở nhìn một khối hi thế trân bảo.

Yêu Nguyệt công chúa là ai?

Thạch Hạo không biết, theo quay đầu, nhìn về phía nơi đó.

Một cô gái gót sen uyển chuyển, đạp lên nguyệt quang mà tới đây là ban ngày, nhưng là ở trên người nàng nhưng bao phủ như mặt nước nguyệt quang, thánh khiết cực kỳ.

Nàng thân mang lụa mỏng, khuôn mặt mỹ lệ, nhã khiết hoàn mỹ, tựa

như ảo mộng, mắt sáng như sao trát động, khiến cho người say mê.

Thạch Hạo cả kinh, cô gái này không nói cái khác, riêng là lực lượng tinh thần liền tuyệt đối kinh người, có thể ngạo thị người cùng thế hệ, trong khi chớp con mắt, có từng tia từng sợi lực lượng tinh thần đều muốn hóa thành thực chất.

Đương nhiên, chỉ có Thiên Nhãn mới có thể nhìn thấy, cái khác mắt thường phàm thai không thể nhận ra loại kia mạnh mẽ lực lượng tinh thần.

Quả nhiên, cô gái kia trong lòng sinh ra ý nghĩ, cảm thấy có một luồng mạnh mẽ lực lượng tinh thần không kém gì nàng, nàng không khỏi ngoái đầu nhìn lại, hướng phương hướng này tìm kiếm.

Thạch Hạo thu lại khí thế, yên lặng nhìn, này Thiên Thần Thư Viện quả nhiên ngọa hổ tàng long, là một cái kinh người địa phương, hội tụ Cửu Thiên Thập Địa mạnh nhất anh tài.

"Yêu Nguyệt công chúa đến từ một cái cổ hoàng triều, cũng thuộc về với một cái cổ lão Trường Sinh thế gia!" Có người nói nhỏ, nói ra thân phận của cô gái kia.

Những người khác thở dài, quả nhiên lai lịch rất lớn. Cái thế gian, Trường Sinh giả khai sáng gia tộc cùng hoàng triều, vậy tuyệt đối là cao cấp nhất thế lực, không có bao nhiêu có thể kẻ sánh vai.

Rất rõ ràng, Yêu Nguyệt công chúa ở Thiên Thần Thư Viện nắm giữ cực cao độ hot, không riêng là bên ngoài những tu sĩ này, chính là những đệ tử chân truyền kia các loại (chờ) đều đối với nàng đều ánh mắt nóng bỏng.

Sau đó, bầu không khí càng ngày càng nhiệt liệt, nhân vì là đệ tử nòng cốt dồn dập xuất hiện, gợi ra một làn sóng rồi lại một làn sóng cự lan, nơi đây không thể yên tĩnh.

"Ngươi đến!"

Lục Đà chỉ về một vị nữ tử, sinh mỹ lệ mà đoan trang, phi thường xuất chúng, tư thái thon dài, đi lên lộ đến yêu kiều thướt tha, dáng dấp yểu điệu.

Này gợi ra một đám người kinh ngạc thốt lên, bởi vì đây là một vị hoàng nữ, đến từ một cái rất nổi danh quốc gia cổ, tiếng tăm rất lớn.

Nhất thời, có người ồn ào, gợi ra một mảnh ầm ĩ.

Vị này hoàng nữ đầu tiên là kinh ngạc, sau đó tự nhiên hào phóng, đi về phía trước, đi tới Lục Đà bên người, trở thành hắn người theo đuổi.

"Sẽ không trở thành thị thiếp chứ?" Có người kêu quái dị.

"Ầm!"

Nơi này càng thêm huyên sôi rồi, rất nhiều người đều đồng thời nhìn về phía trước, nhìn chằm chằm nơi đó.

Chỉ là, Lục Đà hừ lạnh một tiếng, hết thảy ồn ào âm thanh đều biến mất, khu vực này từ từ bình yên lặng xuống.

Bởi vì cái kia hừ lạnh một tiếng, như một đạo sấm sét giống như vang ở trong lòng mọi người, chấn động rất nhiều người hai lỗ tai đau nhức, thân thể lay động, suýt chút nữa một con ngã chổng vó.

"Ồ, Yêu Nguyệt công chúa cũng đang tuyển người, nàng cần hai tên tôi tớ, còn cần một con cổ thú kéo xe!"

Tin tức truyền ra, một đám người chen chúc mà đi, dùng hết khả năng biểu hiện mình.

"Trời ạ, cái kia không phải Bạch Hoành sao, Bạch Hổ tộc một đời kiệt xuất, có thể nói là một phương chí tôn trẻ tuổi, lại cam nguyện đi kéo xe!"

"Này quá phận quá đáng, hắn làm thế nào ra loại này lựa chọn?!"

Tất cả xôn xao, nơi này đại loạn, rất nhiều người đều không thể tin được,

nhìn chằm chằm phía trước.

Bạch Hoành, một cái anh tư bộc phát thanh niên, bạch y nho nhã, huyết thống cao quý, là một cái vô cùng nổi danh tuổi trẻ cường giả, lúc trước hầu như liền bị tuyển chọn, trở thành Thiên Thần Thư Viện đệ tử, chỉ là ra một chút ngoài ý muốn mà lạc tuyển.

Hiện tại, hắn nụ cười ôn hoà, đột nhiên nhảy lên, hóa ra bản thể, một con uy mãnh Bạch hổ hiện thân, cam nguyện làm Yêu Nguyệt công chúa kéo xe thần thú.

Đây tuyệt đối là một cái sức bùng nổ tin tức, muốn không khiến người ta nghị luận cũng không được, tất cả xôn xao.

"Điên rồi, tuyệt đối điên rồi!"

"Bạch Hoành đây là phải làm gì, không để ý đến thân phận, tự cam đoạ lạc sao, muốn hóa thành vật cưỡi, làm người kéo xe!?"

Yêu Nguyệt công chúa trở thành muôn người chú ý tiêu điểm, có bất thế tuổi trẻ tuấn kiệt cam nguyện như vậy, đủ để chứng minh mị lực của nàng lớn bao nhiêu.

Mãi đến tận cách đó không xa Phong tộc được xưng từ trước tới nay có thể sánh vai thuỷ tổ một đời kỳ tài Phong Hành Thiên đi tới, muốn chọn người theo đuổi, ánh mắt của mọi người mới hơi hơi dời đi.

Một ít cô gái xinh đẹp, còn có một chút tự phụ mạnh mẽ thanh niên hướng về hắn nơi đó tuôn tới, hi vọng bị tuyển chọn.

Bỗng nhiên, cách đó không xa một trận yên tĩnh, như là huyên náo đường phố lập tức tĩnh mịch hạ xuống giống như vậy, có vẻ rất đột ngột.

Nhưng rất nhanh nơi đó lại sôi trào.

"Vương Hi tiểu thư đến rồi, cũng phải tuyển người theo đuổi!"

Tin tức như sấm nổ giống như, để nơi này chấn động, ngoài sơn môn khắp nơi tu sĩ đều đồng thời hướng về nơi đó nhìn tới, lộ ra vẻ ước ao, hi vọng bị nàng bị tuyển chọn.

"Trường Sinh thế gia Vương tộc óng ánh minh châu, tu ra ba đạo tiên khí, thực lực mạnh mẽ vô cùng, tuyệt diễm thiên hạ!"

Khi loại này tiếng kinh hô truyền đến thì, Thạch Hạo biết nàng là ai, trên đầu hắn Kim Cương trác chính là tộc này người ở Thái Sơ cổ quáng cho hắn mang theo, chính là vì thu phục đến cho nữ tử này khi (làm) tôi tớ.

"Thật sự rất xinh đẹp, quốc sắc thiên hương!" Rất nhiều người thán phục, có chút mê say.

Tu vi đến bọn họ cảnh giới này, nói như vậy, sắc đẹp các loại (chờ) rất khó chân chính hoặc tâm thần, trừ phi quá mức yêu diễm, hoặc bị tinh thần dẫn dắt ra.

Rất rõ ràng, tên thiếu nữ này bất kể là dung mạo cùng vóc người, vẫn là tinh thần khí chất, cũng có thể xưng chi tuyệt đại giai nhân!

Trước đây Yêu Nguyệt công chúa xuất hành thì, liền gợi ra náo động, muôn người chú ý, khi (làm) Vương tộc tiểu thư sau khi xuất hiện, tương tự như vậy, trở thành tối lóa mắt tiêu điểm.

Nàng xác thực là ở chọn tôi tớ, rất chăm chú, con mắt mang theo kinh người hào quang, từng cái từ trên người mọi người đảo qua, nhưng vẫn chưa có lập tức tỏ thái độ.

Đột nhiên, nàng nhìn thấy Thạch Hạo, nhất thời ngẩn ra, trong con ngươi xinh đẹp thần quang loé lên rồi biến mất, trực tiếp hướng hắn đi tới!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1102: Vương Hi Tiên Tử

Vương hi, mỹ lệ gần như không chân thực, mặt trái xoan trắng loáng như dương chi ngọc, đại lông mày loan loan, mâu như đá quý màu đen, mũi ngọc tinh xảo vểnh cao, môi đỏ điểm điểm, hàm răng óng ánh, một con tú bóng loáng như tơ lụa.

Nàng tư thái duyên dáng, đi tới thì như một cây thần liên chập chờn, da thịt ánh sáng lộng lẫy oánh oánh, cả người rất hoàn mỹ, chính là cái kia quần dài cũng khó có thể yểm mông lung đường cong.

Một đám người hô hấp vi thô, lẳng lặng nhìn nàng, như vậy một quốc sắc thiên hương mỹ nhân tới gần, đúng như cùng từ bức tranh đó bên trong đi ra tiên tử giống như.

Không nghi ngờ chút nào, đây là một bức mỹ lệ hình ảnh.

Lòng thích cái đẹp mọi người đều có, huống chi là như vậy một phong thái vô song nữ tử, tự nhiên dẫn chú ý, chu vi tiếng bàn luận đều đình chỉ, mỗi người đều lẳng lặng mà nhìn.

Thạch hạo không muốn nhiều chuyện, biểu hiện cùng những người khác như thế, ánh mắt xán lạn, lấy kinh hừng hực mục chỉ nhìn nàng, làm hết sức theo đại chúng biểu hiện.

Thế nhưng, hắn muốn bình tĩnh, hi vọng theo sóng lớn lưu, hay là đã thất bại. Bởi vì, cái này xem ra thanh xuân tươi đẹp nữ tử chính là hướng về phía trùng hắn đến.

Làm Vương gia minh châu, được xưng trong tộc từ trước tới nay thiên phú cao nhất nữ tử, vương hi linh giác nhạy cảm đáng sợ, phi thường kinh người.

Cách rất xa thì, nàng liền cảm thấy người trẻ tuổi này không bình thường, làm cho nàng có dị dạng lĩnh hội, làm đến gần sau, nàng lập tức rõ ràng nguyên nhân.

Trên đầu thiếu niên này có một viên kim cương trác!

Nó ở tán nhỏ bé không thể nhận ra gợn sóng, chỉ có các nàng bộ tộc này người mới có thể có cảm giác, bởi vì đây là phỏng chế tộc này chí bảo mà tế thành pháp khí.

Tộc này tổ khí kim cương trác, rung động chín tầng trời, ai không biết.

Trên đầu thiếu niên này, sử dụng kim cương trác hàng nhái chất liệu là cao cấp nhất, không phải người bình thường không thể dùng. Vương hi vừa nhìn liền biết thiếu niên này lai lịch bất phàm, không phải vậy tộc nhân tuyệt sẽ không như vậy tiêu xài.

"Ẩn chứa một hạt tiên kim a!" Vương hi cảm thán, nói theo một ý nghĩa nào đó, người trẻ tuổi kia trên đầu kim cương trác giá trị kinh người.

Nhưng là, như vậy một viên pháp khí chỉ là vì thu phục cùng cầm cố hắn mà thôi.

"Là trong tộc trưởng lão để ngươi đến sao?" Vương hi bí mật truyền âm, rất nhu hòa, cũng rất êm tai, như tự nhiên ở trong lòng người vang vọng.

Nàng biết tộc nhân chính đang vì nàng xem xét thích hợp tôi tớ. Từng nói muốn tuyển chọn tốt nhất, lấy loại này kim cương trác ràng buộc người này. Nói rõ người trước mắt phàm.

Thạch hạo hoàn toàn không còn gì để nói, hắn thật sự không muốn bị người nhìn chằm chằm xem, đặc biệt là nhạ là một đám người chú ý, hắn chỉ muốn rất bình tĩnh đi vào thiên thần thư viện.

Thế nhưng bây giờ nhìn lại, tình huống có chút biến hóa.

Hắn cũng không trả lời, chỉ là nhìn lướt qua vương hi, liền nhìn về phía nơi khác, không có thời gian để ý.

Vương hi nở nụ cười, rất bình thản. Nhưng cũng rất kinh diễm, như một đóa tiên hoa tỏa ra, trong lúc nhất thời để toàn bộ đất trời đều đi theo sáng ngời lên.

Cái kia đôi mắt sáng liếc nhìn, tươi đẹp môi đỏ, khiết răng trắng, trong lúc nhất thời lắc rất nhiều người vẻ mặt hốt hoảng, cứ việc nụ cười kia không nhiệt liệt, thậm chí có chút nhạt. Nhưng vẫn để phụ cận tu sĩ trái tim căng thẳng nhảy rộn.

Chính là thân là nữ tử, cũng đều muốn một trận thở dài, vương hi vẻ đẹp quá mức phàm, khiến người ta tự ti mặc cảm.

"Có tính cách." Vương hi nói rằng, ngăn ngắn vài chữ, tròng mắt của nàng sâu thẳm, lộ ra một tia ý vị khó hiểu tâm ý.

Thạch hạo kinh ngạc, lông mày gạt gạt, bình tĩnh nhìn nàng, rõ ràng cảm giác được đối phương một loại khiêu khích. Còn có một loại cười nhạo, cô gái này rất khác loại.

Vương hi xác thực mang theo một chút ngoài ý muốn, nàng cảm thấy, nam tử này dám như vậy không trả lời nàng, hẳn là có mấy loại khả năng.

Một là muốn hấp dẫn nàng chú ý, làm bộ làm tịch. Hai là trong lòng không phục, không cam lòng bị nàng điều động. Còn có một khả năng chính là, hắn đúng là biểu hiện tự nhiên, vốn là như vậy. Vậy thì mang ý nghĩa, đối phương cảm thấy có thể cùng nàng bình đẳng ở chung.

Đến tột cùng là tộc nhân đưa tới tôi tớ, vẫn là chạy trốn tù binh trùng hợp đến nơi này, cũng hoặc là vì nàng mà đến, hao tổn tâm cơ lấy kinh người giá trên trời cầu mua kim cương trác đem chính mình ràng buộc mà cố ý đi tới trước mặt nàng?

Vương hi sinh ở trường sinh thế gia, tự nhiên không thể là bình thường

nữ tử, chỉ ở trong chớp mắt liền dần hiện ra nhiều như vậy ý nghĩ cùng suy đoán.

Nàng khẽ mỉm cười, mặc kệ loại tình huống nào, nàng cũng không đáng kể, trái lại cảm thấy thú vị. Mặc kệ người nam tử trẻ tuổi này là thật sự như vậy. Vẫn là mang theo hư mặt nạ giả mà đến, nàng đều không ngại. Bởi vì khoảng chừng: trái phải đều chỉ là thu làm tôi tớ, cung nàng sai khiến mà thôi.

Nếu như người này mục đích không thuần, ngược lại thú vị, nàng đều có thể đi hí ngược, nhìn hắn lấy các loại tư thái biểu diễn.

"Chính là ngươi." Vương hi mở miệng, diện hàm mỉm cười, lắc người không mở mắt nổi, mắt ngọc mày ngài, diễm quang kinh người, để rất nhiều tu sĩ giật mình.

Khẩn đón lấy, sát khí dựng lên, rất nhiều sinh linh đều sắc mặt khó coi nhìn chằm chằm thạch hạo, đồng thời nhìn về phía hắn, có đố kị cũng có phẫn uất, rất là không cam lòng.

Mọi người rõ ràng, vương hi tuyển chọn thạch hạo, phải đem hắn mang vào thiên thần thư viện bên trong.

Bọn họ rất mất mát, vì tư cách như vậy mà đến, đặc biệt là bị thiên tư như vậy quốc sắc mỹ nhân tuyển chọn, ở rất nhiều cường giả thanh niên xem ra, là cơ hội tốt nhất.

Kết quả, bọn họ vô duyên, bị trước mắt người kia chiếm cứ tiêu chuẩn.

Trên thực tế, thạch hạo không một chút nào mừng rỡ, bị người của Vương gia mang tới kim cương trác, đã sớm muốn tính toán một chút món nợ này đây. Bất quá dưới mắt cũng không tốt làm, dù sao tình huống phức tạp, hắn cũng không mong muốn nhiều chuyện.

Đương nhiên, như vậy đáp ứng đối phương, đó là không thể, hắn tự thân tu ra ba đạo tiên khí, dựa vào cái gì muốn đi làm những người khác tôi tớ?

Nếu như ngược lại đúng là gần như, ở ba ngàn châu thì hắn liền từng quá tương tự "Ý nguyện vĩ đại", tuy nói là bán mở chơi.

"Này, vương hi tiên tử ở cùng ngươi nói chuyện đây." Có người nhắc nhở thạch hạo, đó là một người tuổi còn trẻ nam tử, anh tuấn tiêu sái, đi theo ở vương hi phía sau.

Rất rõ ràng, đây là vương hi trước đây thu người theo đuổi.

Trừ hắn ra, còn có một cô thiếu nữ, sắc đẹp xuất chúng, thực lực tuyệt, cũng đứng vương hi phía sau.

"Ta không muốn cùng ngươi đi." Thạch hạo mở miệng, rất gọn gàng dứt khoát.

Câu nói này vừa ra, cái kia mở miệng nói chuyện tuấn nhã nam tử lộ ra sắc mặt khác thường, lại bị cự tuyệt!

Nơi này hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người đều giật mình, lầm tưởng nghe lầm, có người từ chối vương hi tiên mời? Làm cho người ta cảm giác rất không chân thực.

Phải biết, cũng không biết có bao nhiêu sinh linh muốn lấy được cơ hội này đây, đặc biệt là chàng thanh niên, càng là ánh mắt hừng hực, ước ao làm bạn tuyệt đại giai nhân bên người.

Có thể thiếu niên này nhưng như vậy khước từ, thực sự là kinh đi một chỗ nhãn cầu, khiến người ta ngạc nhiên cùng không rõ.

Vương hi lộ ra cân nhắc vẻ. Nhưng loại vẻ mặt này nhưng loé lên rồi biến mất, nàng đôi mắt sáng lấp lóe, xem đi xem lại, suy nghĩ người này vì sao từ chối.

Đây là cố ý thanh cao, có ý định biểu hiện sao? Vẫn là nói, hắn chân tâm từ chối đây.

Bất luận từ phương nào diện nói, nàng đều không cho phép người khác từ chối, muốn thu long ở bên người. Có thể chậm rãi dằn vặt hắn, nhìn hắn làm sao biểu diễn.

Vì vậy. Nàng nở nụ cười, lần thứ hai mời, nụ cười rất ngọt.

Rất nhiều người đều là ngẩn ngơ, Vương gia tiên tử như vậy hiền hoà, một nụ cười sinh ra trăm vẻ đẹp, thực sự là hiếm thấy, rất nhiều người đều tâm linh chập chờn.

Không nghi ngờ chút nào, thạch hạo lần thứ hai từ chối.

Lần này, tất cả mọi người đều giác đến mức dị thường. Từng cái từng cái trố mắt ngoác mồm, cái tên này là cố ý sao, muốn hấp dẫn tiên tử chú ý?

Một đám người lý sự, đều cảm thấy người này thích ăn đòn!

Xoạt!

Xa xa, có người cười nhạo, bọn họ là thiên thần thư viện đệ tử chính thức. Số lượng không ít, nhìn thấy màn này, đều lộ ra thần sắc khinh thường.

"Người này quá ngông cuồng, hắn coi chính mình là ai, cảm thấy như vậy liền có thể gia thêm ấn tượng, gây nên vương hi tiên tử hứng thú sao, quá ngây thơ!"

"Loại này vô dụng, đều không có tư cách tiến vào thiên thần thư viện, kém xa chúng ta, cũng muốn chơi dục cầm cố túng xiếc. Không biết tự lượng sức mình! Phải biết, ngay cả ta chờ đều xa không có tư cách, bằng hắn cũng muốn hấp dẫn vương hi tiên tử quan tâm?"

Thiên thần thư viện rất nhiều đệ tử lắc đầu, cười trên sự đau khổ của người khác, đối với hắn chế nhạo.

Một mực vương hi lần thứ hai khẽ mở môi đỏ, vẻ mặt ôn hòa, đối với thạch hạo mời, điều này làm cho sơn người ngoài cửa đố kị, mà thiên thần

trong thư viện đệ tử thì lại lộ ra sắc mặt khác thường. Cảm thấy thạch hạo muốn xui xẻo rồi.

"Vương hi đây là muốn trừng trị hắn đi, trước đem hắn thu làm tôi tớ, chờ hắn tiến vào thư viện, nhất định sẽ cố gắng dằn vặt hắn."

"Cái tên này muốn xui xẻo rồi, lại dám đối với vương hi tiên tử muốn cầm cố từ, quá cấp thấp!"

Trong thư viện những kia tu ra tiên khí các thiên tài, đều nở nụ cười, chính là bọn họ đều cảm thấy vương hi sáng Nhược Minh nguyệt, không cách nào theo đuổi. Tự nhiên đối với thạch hạo khinh bỉ.

"Chính ta có tư cách trở thành đệ tử chính thức, căn bản cũng không có dự định thông qua các ngươi tiến vào thư viện." Lần này thạch hạo càng trực tiếp.

Vương hi nghe vậy. Lộ ra sắc mặt khác thường, xác thực hơi kinh ngạc, nói: "Có đúng không, ta đến thử xem."

Nàng ra tay rồi, ống tay áo giương ra, kỳ ảo như tiên, áp sát thạch hạo, lộ ra một tia trắng nõn sương mù, bao phủ thạch hạo, phải đem hắn áp chế lại.

Thạch hạo nguy nhưng bất động, mặc cho sương mù che kín thân thể, trong bóng tối thôi thúc ra hai đạo tiên khí, đem chặn lại.

Người khác không nhìn thấy, nhưng là vương hi đi kinh dị, sâu sắc cảm ứng được, người này lại tu thành hai đạo tiên khí, đại đại nằm ngoài dự liệu của nàng!

Nàng lần thứ nhất giật mình, người này xác thực là một nhân tài, có tư cách làm chủ thiên thần thư viện, xem như là một hiếm thấy cao thủ.

Lần này nàng cười càng rực rỡ, hứng thú mười phần, bí mật truyền âm, chăm chú xin hắn một tự, muốn cùng hắn chuyển sang nơi khác tỉ mỉ nói một chút.

"Không cần!" Thạch hạo không muốn ngày càng rắc rối.

"Ngươi thiên phú không tệ, thế nhưng rất đáng tiếc, thiên thần thư viện thật sự không lại chọn đồ. Có chút bị người được chọn bởi vì bỏ qua thời gian, đều bị thủ tiêu tư cách. Thậm chí, nghe nói một tên là hoang thiếu niên, tu ra ba đạo tiên khí, nhân bất ngờ chưa từng tới đây, trong viện đều có người kiến nghị, không đón thêm được." Vương hi tiên tử bí mật truyền âm nói.

Điều này làm cho thạch hạo trong lòng cả kinh, trong bóng tối cầm nắm đấm, lại được một tin tức như thế, để hắn phẫn uất.

Thế nhưng ở bề ngoài hắn nhưng rất bình tĩnh, không có bất luận biểu thị gì.

Thạch hạo tâm niệm chuyển động, nghĩ đến rất nhiều, hắn muốn đi thẳng một mạch, không tiếp tục để ý này cái gọi là thiên thần thư viện, nếu như nhất định phải hắn bỏ đi tôn nghiêm mới có thể gia nhập, hắn thà rằng bỏ qua.

"Ồ?" Xa xa dẫn gây rối, rất nhiều người ngẩng đầu, chính là thiên thần thư viện học sinh cũng đều như thế.

Một người bay ngang qua bầu trời, mang theo một người thiếu niên trực tiếp tiến vào thiên thần thư viện, tỏa ra khí tức mạnh mẽ!

"Nguyên thanh!"

Thạch hạo ánh mắt lạnh lùng, hắn dĩ nhiên nhìn thấy nguyên thanh, cái kia muốn áp chế hắn mười năm người, đây là đại cừu nhân.

Rất nhanh, có người nói nhỏ, để lộ ra một tin tức, nguyên thanh đưa tới một vị hậu nhân, có thể sẽ gia nhập thiên thần thư viện.

Thạch hạo nội tâm sinh ra một luồng mù mịt, nếu như có thể ở trên mặt hiện ra, sắc mặt của hắn nhất định sẽ phi thường khó coi, nguyên thanh lại có

thể đưa một vị hậu nhân tiến vào thiên thần thư viện!

Hắn lập tức rõ ràng, lần trước có người để nguyên thanh ra tay, áp chế hắn mười năm, dính đến một chút phức tạp người cùng thế lực, đây là trao đổi ích lợi sao?

Rất rõ ràng, sách này trong viện có người thái độ khó hiểu, không phải vậy nguyên thanh dùng cái gì dám mang một vị đệ tử!

Thạch hạo lửa giận trong lòng mãnh liệt, thiên thần này thư viện không vào cũng được!

"Nguyên thanh ngươi có biết tội của ngươi không?" Bỗng nhiên, thiên thần thư viện nơi sâu xa truyền ra âm thanh như thế, như lôi đình va chạm.

"Nguyên thanh, ngươi trước tiên rời đi thôi." Nhưng mà, có khác một thanh âm vang lên.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1103: Vào Thư Viện

Sơn môn bên trong, núi lớn đứng sừng sững, một toà tiếp theo một toà, càng có lưu thải cùng sương trắng bao phủ, mơ hồ cùng mông lung, thật sự dường như tiên gia động phủ giống như.

Vào lúc này, cường như Nguyên Thanh thân hình loáng một cái, như là hứng chịu lực lượng nào đó trùng kích, một thân đạo bào lan truyền, bay phần phật, sau đó hắn phát sinh vạn trượng kim quang, đang đối kháng với.

"Được rồi, Nguyên Thanh ngươi trước về được."

Thư viện nơi sâu xa, lầu quỳnh điện ngọc, có thần đảo lơ lửng giữa trời, bị hỗn độn khí che lấp, lúc này truyền đến thanh âm già nua, triệu hoán hắn qua.

Nghe thanh âm, hẳn là trước kia tí khuynh hướng cùng thiên vị với Nguyên Thanh người kia.

Xoạt!

Sí hà lóe lên, hắn từ tại chỗ biến mất, nhập vào toà đảo này tự trên.

Ngoài sơn môn, mọi người đều rõ ràng thấy cảnh ấy, đều kinh dị không tên, lại xảy ra chuyện như vậy.

Có một số người biết Nguyên Thanh, bởi vì người này tiếng tăm lừng lẫy, thực lực phi thường cường đại, tại vô lượng thiên bên trong xem như là một phương ghê gớm đại nhân vật.

Càng có người biết được, hắn trước trận từng làm sự, đồn đại hắn giúp Phong tộc áp chế hạ giới kỳ tài Hoang mười năm, đây cũng là vi phạm thư

viện ý chí sự.

Bình thường người ai dám làm? Nhưng là hắn làm, hơn nữa rất bình tĩnh, đem Hoang trục xuất đến Thái Sơ cổ quáng, đến nay vừa đi Bất Quy, sống chết không rõ.

Trên thực tế, đến một bước này ai còn cho rằng Hoang sống sót, bị bức ép tiến vào Thái Sơ cổ quáng, một đi không trở lại, nhiều ngày như vậy quá khứ, chắc chắn phải chết.

Từ một khía cạnh khác mà nói, Nguyên Thanh sức lực cùng cường thế làm người kính nể, hắn chính là bá đạo như vậy, tươi sống đem một cái tiềm lực vô biên thiếu niên bức tử. Mà sau đó, hắn vẫn chưa vì thế trả giá thật nhiều, như trước độc tôn một phương.

Đương nhiên, biết quy biết, từng nghe nói quy nghe nói, có thể tại trước mắt này cửa ải trên ai cũng không muốn nói thêm cái gì, sợ đến thời điểm chọc Nguyên Thanh.

Thạch Hạo lặng im, không có lên tiếng.

"Nguyên Thanh ngăn chặn một vị kỳ tài, ngược lại cũng tuyệt vời, xem tình huống không chắc sẽ phải chịu nghiêm khắc trách phạt."

Vương Hi nói rằng, nàng đôi mắt đẹp liếc tới liếc lui, ở trong đám người tìm kiếm, chuyện này nhất thời để phụ cận nhân tinh thần mười phần, ưỡn ngực, biểu hiện mình.

Không lâu lắm, trong thư viện truyền đến tiếng xé gió, Nguyên Thanh lại xuất hiện, sắc mặt có chút tái nhợt, thế nhưng vẫn chưa bị trấn áp cùng trách phạt, hắn đi ra.

Hơn nữa, hắn mang theo đến đệ tử kia bị lưu lại, vẫn chưa bị đuổi ra.

Thạch Hạo trong lòng tức giận dâng lên, lại có thể là một kết quả như thế!

Nguyên Thanh ra tay đối phó hắn, dẫn đến hắn mất tích, đều tại truyền cho hắn đã tử vong, có thể Nguyên Thanh nhưng chưa từng chịu đến nghiêm trị, hơn nữa mang đến đệ tử còn bị thu vào trong thư viện.

Này trước sau một đôi so với, tương phản quá lớn.

Thạch Hạo cái này người bị hại hiện nay vẫn tại ngoài sơn môn ni, kết quả cái này người hành hung nhưng đem hậu nhân đưa vào thư viện, chiếm ác dựa vào một cái quý giá danh ngạch.

Hơn nữa, cứ nghe trong thư viện có một loại âm thanh, xưng trì đến giả đều sẽ bị cự tuyệt ở ngoài cửa, chuyện này ý nghĩa là Thạch Hạo cũng có thể sẽ không vào được.

Đối với hắn mà nói, chuyện này quả thật là một chuyện cười, rất châm chọc.

Thạch Hạo rất muốn đi thẳng một mạch, này Thiên Thần thư viện hắn không gia nhập, căn bản không có cần thiết, ở chỗ này cảm giác được một cỗ uất ức, không cách nào nhịn được.

Chỉ là, khi hắn nghe nói đến mọi người nghị luận, mới vừa rồi bị đưa vào đi thiếu niên là Nguyên Thanh sủng ái nhất hậu nhân, hắn lại dừng lại.

Nếu là cừu địch, hắn liền muốn có hành động, tạm thời không giết nổi Nguyên Thanh cùng sai khiến hắn người, vậy thì trừng trị bọn hắn hậu bối, bắt đầu từ nơi này.

Ngược lại những người này muốn áp chế hắn mười năm, tất cả đều là vì làm hậu nhân lót đường, vậy thì đánh nát bọn họ hi vọng.

Không nhất định gia nhập Thiên Thần thư viện, nhưng có thể ở chỗ này nghỉ chân một quãng thời gian, nếu như có thể đạt được nơi này Tiên đạo tài nguyên, vậy cũng không sai.

"Được rồi, ta lùi một bước, mời ngươi đến luận đạo, mà không phải

người theo đuổi, ngươi xem coi thế nào?"

Tại Thạch Hạo không nói lúc, Vương Hi tiên tử như vậy mở miệng, càng lui về phía sau môt bước.

Mọi người giật mình, không khỏi ồ lên, điều kiện này thật quá mức rộng rãi đi, lại bình đẳng đối đãi, không yêu cầu đối phương trở thành người theo đuổi, càng không phải tôi tớ.

Vương Hi, làm mang theo danh tiếng tiên tử, sinh ra ở trường sinh gia tộc, là Chân Tiên đời sau, thân phận cao quý không tả nổi, nhưng bây giờ lại hạ thấp tư thái, như vậy mời một người tuổi còn trẻ, thực tại khiến mọi người chấn động.

Rất nhiều hừng hực ánh mắt quét tới, đối với Thạch Hạo ôm cực đại địch ý, không riêng gì ngoài sơn môn những người này, chính là Thiên Thần thư viện đệ tử chính thức cũng vô cùng kinh ngạc, rất là đố kị.

Bởi vì, Vương Hi không minh thánh khiết, tiếng tăm quá lớn, trọng yếu nhất là quốc sắc thiên hương, nắm giữ tiên tư, là rất nhiều người trong lòng tuyệt đại nữ thần.

"Cái này xuẩn tiểu tử, tiến vào thư viện tư cách đều không có, liền tiên khí đều tu không ra, tại sao phải a?!"

Một nhóm người không cam lòng, trong thư viện đệ tử chính thức đều có một ít nhân mắt lộ ra hàn quang.

"Liền hắn loại tư chất này cũng xứng cùng Vương Hi tiểu thư đàm pháp luận đạo, những này đại đạo chân kinh hắn nghe hiểu không?" Có người lời lẽ vô tình, mang theo khinh miệt chi

Đương nhiên, càng nhiều chính là một loại đố kị, bọn họ thực sự nghĩ không ra, một cái liền chính thức nhập môn tư cách đều không có người tại sao phải có thể vào Vương Hi pháp nhãn.

"Ha ha..." Có một người nở nụ cười, lắc đầu nói: "Các ngươi thực sự là bướng bỉnh, nhìn theo góc độ khác liền hết thảy nhiên."

"Tại sao như vậy?" Có người thỉnh giáo.

"Người này thiên phú không được, Vương Hi tiểu thư chỉ là muốn đem hắn giữ ở bên người, chậm rãi thu thập mà thôi. Là cao quý trường sinh thế gia tiểu thư, há tha cho hắn nhân từ chối, các ngươi chờ xem đi, sẽ có trò hay xem." Người kia mỉm cười nói.

Kinh như hắn vậy một giải thích, những người khác bừng tỉnh, dồn dập gật đầu, suy nghĩ ra mùi vị.

Vì vậy, sơn môn bên trong đệ tử chính thức trong nháy mắt tâm tính bình thản, trong ánh mắt không còn sát ý, chỉ còn lại đáng thương, cảm thấy người này rất đáng thương.

Ngoài sơn môn, Thạch Hạo thoáng suy tư, sau đó đáp ứng.

"Trời ạ, thực sự là bất công, ngươi nhìn hắn vẫn cố hết sức dáng vẻ, quá đáng thẹn, thật sự là làm ra vẻ, trang quá đáng!" Phụ cận không cam lòng.

Nhưng rất nhanh xa xa đệ tử chính thức nghị luận truyền đến, để khối khu vực này người cũng nghĩ thông suốt, lộ ra sắc mặt khác thường, nhìn chằm chằm Thạch Hạo.

Thạch Hạo nghe được bọn họ tiếng nghị luận, không khỏi ngẩng đầu nhìn hướng về Vương Hi, Vương gia tiểu thư thật muốn hành hạ hắn?

Vương Hi lộ ra cười nhạt, ý vị khó hiểu.

Thạch Hạo nhìn nàng, nghĩ đi nghĩ lại, có lẽ đối với phương là bởi vì trên đầu của hắn Kim Cương trác, có thể là bởi vì hắn từ chối, bất kể nói gì, đối với hắn vẫn còn có chút hiếu kỳ, dù như thế nào cũng sẽ không bỏ mặc hắn rời đi, muốn thu làm người theo đuổi.

Không phải là chiến đấu sao, có lẽ là khác loại chiến đấu, hắn không cái gì đáng sợ, không sợ nàng có thể hành hạ ra cái gì được.

"Đi thôi." Thạch Hạo nói rằng.

Điều này làm cho Vương Hi phía sau cái kia anh tư bộc phát nam tử trẻ tuổi trực nhíu mày, đến cùng ai là chủ nhân, ai là tôi tớ, vị này tư thái không khỏi có điểm cao.

Về phần Vương Hi phía sau thiếu nữ kia, thì lại cũng có chút hiếu kỳ, cảm thấy có náo nhiệt có thể nhìn, thiếu niên này nếu như gia nhập vào, nhất định sẽ có rất nhiều sự phát sinh.

Về phần những người khác thì lại không nói gì, lúc này dùng đố kị ước ao hận đã không đủ để hình dung tâm tình của bọn hắn.

"Ta lại tuyển hai tên người theo đuổi." Vương Hi nói rằng, âm thanh nhu hòa, rất là êm tai, trên thực tế nàng luôn luôn như vậy, dù cho lãnh đạm lúc, âm thanh cũng ôn hòa.

Phụ cận người kích động, lại còn có cơ hội.

Rất nhanh, Vương Hi liền điểm ra một nam một nữ, đều tài năng xuất chúng, từ lâu là thiên thần trong lĩnh vực người, ngoại trừ không có tu ra tiên khí ở ngoài, hai vị này sơ đại đủ để ngạo thị người trong cùng thế hệ.

"Xong chưa?" Thạch Hạo hỏi.

Điều này làm cho Vương Hi đều có điểm không nói gì, gia hoả này lại cùng với nàng sĩ diện, muốn đứng ngang hàng sao? Nàng chỉ là khách khí thoại mà thôi, hắn coi như thật!

"Được rồi!" Vương Hi gật đầu, có chút lạnh đạm, bởi vì ít có người như vậy đối với giục nàng.

Một cây lại một cây cổ tùng, như một con lại một con cổ thú giống như,

ngủ đông, cành cây đều sắp phục đến trên đất, sinh trưởng tại Thiên Thần thư viện sơn môn hai bên.

Những cây cổ thụ này, mỗi một cây đều có mấy vạn năm, nhưng kỳ quái chính là không có thành tinh, như cũ là thân cây.

Có người nói, bởi vì đã từng đại chiến, nơi này là do sao băng cùng cổ đại cường giả huyết dịch hỗn hợp mà thành, áp chế những cây cổ thụ này, không cách nào sản sinh tinh hồn.

"Vương Hi muội muội, ngươi tuyển hai vị người theo đuổi, vẫn mời một vị đạo hữu?" Xa xa truyền đến cười khẽ âm thanh, Yêu Nguyệt công chúa xuất hiện, bị nguyệt quang bao phủ, tuyệt thế tươi đẹp, màu da như ôn nhuận ngà voi, mang theo vui tươi nụ cười.

Nàng nhìn về phía Thạch Hạo, nở nụ cười, rồi hướng Vương Hi nói: "Hôm nào ta cũng mời vị đạo hữu này đi luận đạo."

"Tốt." Vương Hi gật đầu.

Rất rõ ràng, đều là trường sinh thế gia tiểu thư, hai người một mực cạnh tranh, đó là đối phương lựa một vị người theo đuổi, một người khác cũng muốn so sánh với một phen.

Sau đó, Thạch Hạo lại thấy được Lục Đà, người này rất đáng sợ, chỉ là hướng về bên này nhàn nhạt địa nhìn lướt qua, liền dường như lôi đình oanh đến giống như vậy, hư không chấn động!

Thạch Hạo cũng không để ý, rất thong dong, hắn nhìn về phía xa xa Phong Hành Thiên, đó là Phong tộc kinh diễm nhất người thừa kế, nếu quả thật chính là tộc này đối với hắn gian lận, Thạch Hạo không ngần ngại tại trong thư viện cùng Phong Hành Thiên đến cái sinh tử đại quyết đấu.

Cứ việc đều tại truyện người này rất đáng sợ, cửu thiên khó có thể tìm được cùng giai đối thủ, thế nhưng Thạch Hạo không sợ.

Núi lớn một toà lại có một toà, có toàn thân đen kịt, có tản ra đỏ đậm hi quang, có tử khí bốc hơi, không giống nhau, nhưng có một điểm chung, đều có nồng nặc thiên địa tinh hoa.

Đây là lý tưởng nhất tu luyện Thánh địa!

Thạch Hạo không nghĩ tới, hắn càng sẽ lấy phương thức này tiến vào Thiên Thần thư viện, phong vân đem vì vậy mà lên.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1104: Thanh Hi U Lâm

Thanh Hi U Lâm, đây là Vương hi chỗ động phủ.

Núi rừng sâu kín, hi quang điểm điểm, phi thường yên lặng, cũng rất tường hòa, là ít có đạo đất.

Mới nhìn phía dưới, có chút hoang vu, bởi vì có rất nhiều cỏ cây, đầy khắp núi đồi đều là, không nhìn kỹ còn tưởng rằng là hao thảo khắp nơi trên đất.

Kỳ thật, tại đây cổ dược rất nhiều, sinh trưởng tại cánh rừng ở bên trong, núi đá trong khe hở, cùng với Tử Hà bốc hơi, lộ ra rất u lãnh mà thánh khiết.

Thiên Thần thư viện, chiếm diện tích phi thường rộng lớn, các loại Linh Sơn nhiều vô số kể, mỗi một vị đệ tử đều có một chỗ chính mình tịnh thổ, chuyên thuộc về một người.

Mà như Vương hi loại này tu ra ba đạo tiên khí tuyệt thế thiên tài, càng là ủng sẽ vượt qua những người khác lãnh địa, có được gấp 10 lần cho người khác đạo đất.

Tại đây khối khu vực nội, có mười ngọn đại nhạc, mỗi một tòa đều cao vút trong mây, hoặc phát ra Oánh Oánh ánh sáng màu xanh, hoặc là có Long khí tràn ngập, hoặc là Tử Khí Đông Lai... Muôn hình vạn trạng.

Thanh hi U Lâm ngay tại mười ngọn thần nhạc ở giữa, (rốt cuộc) quả nhiên là u tĩnh mà thần thánh, bị mười đạo dưới mặt đất thần mạch tẩm bổ lấy, tại bình thường trong thai nghén thanh tú cùng tinh hoa.

Một đường lại tới đây, Thạch Hạo từng tại trên đường khiến cho rất nhiều người ghé mắt, đối với hắn dò xét, bởi vì Vương hi có được siêu phàm

địa vị, nàng chọn trúng người tự nhiên cũng sẽ biết làm cho người chú ý.

Khá tốt, Thạch Hạo tại trước khi đến tựu từng cải biến dung mạo, cũng không phải dùng chân dung tới đây, nói cách khác nhất định sẽ bị người nhận ra. Trên đường hắn gặp 3000 châu người khác. Nếu như không có nguyên thanh cũng thì thôi, biết rõ người này từ nơi này bình an rời đi cũng rất có tất nhiên phải đề phòng.

Thạch Hạo cảm thấy, tạm thời không tiếp xúc cố nhân, miễn cho phức tạp.

Thanh hi U Lâm, có vài toà nhà tranh, thoạt nhìn đơn giản mà mộc mạc, sáp nhập vào cái này phiến trong tự nhiên.

Mà ở cách đó không xa, còn có một tòa động phủ. Theo trên thạch bích mở mà ra, phát ra ánh sáng âm u, cũng cùng với tí ti Hỗn Độn khí, xem xét tựu là tu hành Thánh Thổ.

Thạch Hạo còn có hai gã khác bị chọn trúng mọi người bị mang vào trong động phủ, đi vào thạch bích nội, lập tức cảm thấy trước mặt mà đến thiên địa tinh hoa, nồng đậm như là như nước gợn.

Đây là mười ngọn Thần Sơn liên tiếp tổ mạch mà tẩm bổ nơi đây kết quả, thiên tinh túy toàn bộ thai nghén tại đây tòa trong động phủ.

Trong động phủ. Sắc thái lộng lẫy, hào quang như nước. Theo trên thạch bích còn có dưới mặt đất không ngừng tuôn ra, không cần đi tu hành, những...này bổn nguyên tinh hoa sẽ chui vào người trong thân thể.

"Các ngươi khả dĩ ở chỗ này tu hành." Vương hi nói, tuy nhiên khuôn mặt không màng danh lợi, cũng không tách ra dáng tươi cười, nhưng như trước cho người rất ôn hòa cảm giác.

Không có gì ngoài trước kia đi theo bên người nàng một nam một nữ bên ngoài, lần này lại tuyển một đôi nam nữ, đằng sau hai người nghe vậy kinh hỉ, như vậy bảo địa tu hành bắt đầu nhất định sẽ làm chơi ăn thật.

Bọn hắn thật không ngờ Vương hi hào phóng như vậy. Lại để cho bọn hắn cũng ở nơi đây tu đạo, mà không phải là tại ngoài động phủ xây nhà.

Bỗng nhiên, có một vị đạo đồng mang lấy tường vân đến chỗ này, bẩm báo Vương hi, trong thư viện một vị trưởng lão tìm nàng có việc.

"Trần dạ, ngươi khả dĩ dẫn bọn hắn làm quen một chút phụ cận hoàn cảnh. Ta đi trưởng lão chạy đi đâu bên trên một chuyến." Vương hi tại rời đi trước như vậy phân phó nói.

Trần dạ chính là cái vẫn đứng tại Vương hi sau lưng nam tử, tư thế oai hùng bừng bừng phấn chấn, lúc trước chọn trúng tùy tùng, thực lực cực kỳ cường hãn, sớm đã đạt tới Thiên Thần đỉnh phong.

Hắn vẻn vẹn tu đạo hơn mười năm, liền có thể có bực này tu vi, tựu là tại đây trên chín tầng trời cũng phi thường kinh người rồi, chỉ tiếc không có tu ra tiên khí, nói cách khác tiền đồ bất khả hạn lượng (*).

Đương nhiên, hắn cũng không phải là không có cơ hội. Bởi vì vì tất cả đại giáo đều có bí pháp, đều biết Thiên Thần lĩnh vực rất trọng yếu, còn có một lần ngư dược hóa rồng cơ hội.

Hơn nữa, cơ hội này trọng yếu phi thường, nếu là nắm chắc tốt, có lẽ sẽ siêu việt trước kia bộc phát tuyệt thế thiên tài.

Vì vậy, Trần dạ một mực đang chờ đợi, chưa bao giờ có sa sút, hắn tin tưởng vững chắc chính mình sớm muộn gì có một ngày có thể cùng mạnh nhất một hàng người bình khởi bình tọa.

Vương hi sở dĩ chọn trúng hắn. Cũng chính là coi trọng hắn khả năng ẩn chứa tiềm lực, thu tại bên người. Trần dạ đối với cái này biết rõ, vì vậy càng có một cổ động lực, còn có một loại lửa nóng chờ mong.

Vương hi sau khi rời đi, Trần dạ mang theo Thạch Hạo bọn hắn tại mười ngọn thần nhạc ở giữa đi đi lại lại, quen thuộc hoàn cảnh chung quanh các loại..., không thể không nói, phiến khu vực này phi thường rộng lớn.

Bất luận cái gì một tòa đại nhạc đều đất đai cực kỳ rộng lớn, bao phủ mông lung sương mù. Tản mát ra từng sợi hào quang.

"Chúng ta tuy nhiên khả dĩ ở đằng kia trong động phủ tu hành, nhưng là là tự nhiên mình chính thức chỗ đặt chân. Mỗi người khả dĩ lựa chọn một tòa thần nhạc." Trần dạ nói ra.

Hắn chỉ chỉ cái này mười ngọn đại nhạc, có toàn thân đen nhánh, có ánh sáng tím Oánh Oánh, còn có Xích Hà ngập trời, tất cả đều thần dị phi phàm.

Hắn cùng với một gã khác nữ tử, sớm đã nhập môn, đều tuyển đã qua, chiếm cứ hai tòa núi cao.

Dựa theo bọn hắn theo như lời, ngày thường tốt nhất hay là tại chính mình thần nhạc bên trên tu hành, không muốn đi trong động phủ quấy rầy Vương hi, tuy nhiên nàng cho phép mấy người đi vào trong đó. Là, mấy người tốt nhất vẫn có tự mình hiểu lấy so sánh tốt.

Bởi vì, có chút chính thức đệ tử cũng không quá đáng có được một tòa thần nhạc mà thôi.

Chứng kiến cùng nhau lại tới đây hai người cũng đã chọn xong thần nhạc, Thạch Hạo cũng không muốn lại để cho Trần dạ bọn hắn khó xử, tuy nhiên không phải tùy tùng, nhưng cũng không nên quá mức siêu nhiên.

"Tại đây chim bay cá nhảy như thế nào không phải rất nhiều?" Thạch Hạo nhìn quanh.

"Chỗ đó nhiều một ít." Trần dạ bên cạnh thiếu nữ Tô Lan điểm chỉ, nàng lúc trước cùng Trần dạ cùng một chỗ bị chọn trúng, từ lâu tới gần Thiên Thần đỉnh phong cảnh, thực lực siêu tuyệt.

Nếu như bài trừ tiên khí cái này một nhân tố, Trần dạ cùng Tô Lan không so với cái kia chính thức đệ tử chênh lệch.

Thạch Hạo lâm không, gặp tới đó có một ít hung thú qua lại, có một ít

chim thần giương cánh, ngọn núi kia nhạc chiếm đoạt khu vực lớn nhất.

"Tại đây món ăn dân dã khả dĩ ăn đi?" Thạch Hạo hỏi.

Tô Lan có chút ngẩn người, Trần dạ cũng có chút hóa đá.

Về phần cùng Thạch Hạo cùng nhau vào cái kia một nam một nữ, tắc thì có chút không nói gì, kinh ngạc nhìn xem hắn, tràng diện thật sự có chút lạnh.

"Khả dĩ, nhưng có chút là dự trữ tọa kỵ..." Trần dạ nói như vậy nói, kết quả bị Thạch Hạo đã cắt đứt, nói: "Ta đã biết."

Bốn người kia hai mặt nhìn nhau, trong lòng dâng lên một cổ điềm xấu cảm giác, nhìn xem Thạch Hạo, lại nhìn về phía cái kia phiến vùng núi.

"Quay đầu lại ta mời các ngươi ăn hồng muộn Ngân Thiên ngô." Thạch Hạo nói ra, hắn thấy được một ít dài hơn một trượng màu bạc con rết.

Bốn người cùng một chỗ lắc đầu, cái này khẩu vị quá nặng đi.

"Vậy thì hồng muộn Kim Sí Đại Bằng a." Thạch Hạo lại theo dõi một đầu tại trên bầu trời xoay quanh kim sắc Thần Điểu.

"Đừng, cái kia không phải chúng ta cái này khối khu vực, đừng ăn bậy, đến lúc đó mặt khác thiên tài tìm tới tận cửa rồi sẽ không tốt, hơn phân nửa là tọa kỵ của bọn hắn."

Mấy người quả thực lại càng hoảng sợ. Cái này chủ quá không cho người bớt lo rồi, như thế nào vừa tiến đến, là tốt rồi cái này một ngụm ah.

"Được rồi, trong chốc lát hạ hàn đàm bắt đầu Giao Long, lại đi trên vách đá bắt bớ một cái Thanh Loan được rồi, tùy tiện chịu đựng một nồi." Thạch Hạo nói ra.

Tô Lan được nghe, thiếu chút nữa một cái lảo đảo, đến tột cùng mời đến một cái dạng gì yêu nghiệt? Mấy người đều có điểm không nói gì.

"Cái kia Thanh Loan trong cơ thể có thực hoàng huyết. Vương hi Tiên Tử có khi hội dùng nó thay đi bộ." Trần dạ mặt không biểu tình nói.

"Thực không thú vị!" Thạch Hạo lắc đầu nói ra.

Không biết là nói cái chỗ này không có gì có thể ăn, hay là nói bọn hắn không hiểu được vui đùa. Cái này lại để ấy người có chút sờ không rõ ý của hắn.

Rất nhanh, chọn xong riêng phần mình thần nhạc về sau, bọn hắn lại nhớ tới thạch bích nội động phủ, đây là mười mạch ngọn nguồn, có dưới mặt đất tổ mạch vọt tới tiên đạo bổn nguyên khí tức.

Bọn hắn phải ở chỗ này đợi Vương hi, nàng sau khi trở về khẳng định có chút phân phó.

"Các ngươi không muốn giam cầm, khả dĩ tại đây trong động phủ tìm một chỗ bảo địa đi đầu ngồi xuống." Tô Lan nói ra, lại để cho bọn hắn không cần khẩn trương.

Đương nhiên, hắn loại lời này là đối với một nam một nữ khác nói. Tuyệt không phải là đối với Thạch Hạo, bởi vì này gia hỏa vừa tiến đến sau tựu mình ở đi bộ, căn bản không thèm để ý cái gì.

Trần dạ sắc mặt khó coi, nếu không có Thạch Hạo thân phận có chút đặc thù, không phải chọn trúng tùy tùng, hắn đã sớm muốn mở miệng trách cứ.

Lúc này. Hắn cùng với Tô Lan đều trợn một cái nhắm một con mắt.

"Ài, hắn như thế nào biến mất?!" Sau nửa canh giờ, Trần dạ còn có Tô Lan tất cả giật mình, bởi vì từ lúc ngồi trong tỉnh quay tới lúc, không thấy Thạch Hạo bóng dáng, cảm ứng không đến khí tức của hắn.

Hai người khác cũng rất im lặng, cái này chủ cũng quá tùy ý rồi, chính mình đi ném đi sao?

"Không tốt, hắn sẽ không phải là tiến tiểu thư nghỉ ngơi chi địa đi à?" Trần dạ biến sắc, đằng đứng dậy.

Tô Lan cũng là cả kinh. Rất nhanh hướng một cái phương hướng mà đi.

Cái này trong động phủ, có nhiều chỗ tự nhiên không phải bọn hắn có thể đặt chân, vậy coi như là Vương hi một mình một người tu hành tiểu Thiên Địa, cần muốn bẩm báo mới có thể đi vào.

"Thằng này, là trận pháp đại sư ấy ư, hắn thật có thể phá vỡ cái này phong ấn chi môn, khả dĩ đi vào?!"

Bọn hắn đi vào động phủ ở chỗ sâu trong, có chút giật mình, chỗ đó có một tòa thạch môn bị mở ra. Lưu quang tràn ngập các loại màu sắc, bên trong đại đạo thần quang lưu chuyển, thần thánh vô cùng.

Trên thực tế, Thạch Hạo cũng không phải phá trận đi vào, mà là vận dụng bản thân tiên khí, lúc này đẩy ra thạch môn.

"Ngươi... Thật to gan, lại dám lên tiểu thư giường!?" Trần dạ kêu to một tiếng, sắc mặt tái nhợt, hai mắt chớp động hàn quang. Nhìn xem người ở bên trong.

Tô Lan cũng có chút ngẩn người, nhìn xem Thạch Hạo. Thật không biết nên nói cái gì tốt.

"Chớ có loạn ngữ, cái này không phải là một khối kỳ thạch sao?" Thạch Hạo mở mắt, hắn cảm thấy toàn thân thư thái.

Đây là một gian thạch thất, chính giữa có một khối dài hơn một trượng hòn đá, óng ánh sáng, xếp bằng ở phía trên, rõ ràng khả dĩ cùng này thiên địa dung hợp cùng một chỗ, rất nhanh lâm vào ngộ đạo cảnh, dị thường kinh người.

"Đây là tiểu thư giường, chưa từng có người đi lên qua, đây là theo Vương gia mang đến!" Tô Lan nói ra.

"Ah, ta cho rằng chỉ là một tòa ngộ đạo đài, nguyên đến như vậy có chú ý." Thạch Hạo đứng dậy, đi xuống bệ đá.

"Ngươi rõ ràng làm ra loại sự tình này, lên tiểu thư giường, việc này không để yên!" Trần dạ cả giận nói.

"Hiểu lầm một hồi mà thôi." Thạch Hạo nói ra.

Đúng lúc này, ngoài động phủ lại truyền đến tiếng kinh hô: "Có người lên Vương hi Tiên Tử giường?"

"Này, đừng loạn truyền lời!" Thạch Hạo cảnh giác, một tiếng khẽ quát.

Lúc này, Trần dạ cùng Tô Lan cũng hiểu được không đúng, rất nhanh liền xông ra ngoài.

"Trời ạ, có người lên Vương hi giường." Bên ngoài có một nữ tử lớn tiếng nói, âm thanh truyện hướng viễn không, e sợ cho người khác không biết.

"Nữ nhân này là ai!?" Thạch Hạo hỏi.

"Nàng là công chúa Yêu Nguyệt khuê mật, cũng là một vị thực lực cường đại đệ tử chánh thức." Tô Lan nói ra.

Công chúa Yêu Nguyệt cùng Vương hi ngày thường một mực ở vào cạnh tranh quan hệ, rất kịch liệt, hiện tại công chúa Yêu Nguyệt người bạn thân này như vậy truyền lời, tự nhiên là có ý chịu.

"Cái gì, là ai? Ai lên Vương hi Tiên Tử giường!" Xa xa truyền đến đáp lại.

Động phủ lối ra, mấy người biết rõ phiền toái lớn rồi, việc này truyền ra về sau, Vương hi sau khi trở về sẽ là phản ứng gì?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1105: Phong Ba

Thanh Hi U Lâm, cây rừng phong phú, sương mù tràn ngập, yên hà xán lạn.

Cô gái kia âm thanh, truyền ra đặc biệt xa xưa, phải biết, nơi này là Thiên Thần Thư Viện, tất cả mọi người thính giác đều đặc biệt nhạy cảm, sao không phát hiện?

Mặc dù nơi này rất lớn, vùng núi rộng lớn, nhưng xa xa hay là có người nghe được nàng âm thanh, một sát na không khỏi hoá đá.

Đây là ảo giác sao, đến tột cùng nghe được cái gì? Đây là mỗi một người ý nghĩ, quá mức khiếp sợ, không thể tin được!

Lên Vương Hi giường, còn có so với này càng chấn động lòng người tin tức sao, có thể nói kinh động thiên hạ, Vương gia tiểu thư tu ra ba đạo tiên khí, cao cao không thể với tới. Ở mọi người trong mắt, nàng phong thái tuyệt thế, cao cao tại thượng, là rất nhiều kỳ tài trong mắt nữ thần.

Kết quả, lại truyền ra một tin tức như thế, tuyệt đối là có tính lẫn lộn.

"Người nữ nhân điên này!" Tô Lan giậm chân, nàng biết hỏng rồi, đối phương tuyệt đối là cố ý, nói dối mọi người.

Mặc kệ người khác tin tưởng hay không, chuyện như vậy truyền đi, đều là ở bại hoại Vương gia tiểu thư danh tiếng, để Trần Nặc còn có Tô Lan có chút hoảng loạn.

"Thích Lâm tiểu thư, ngài làm như vậy không cảm thấy quá đáng sao?" Tô Lan mở miệng.

"Ta chỉ là ở trần thuật một sự thật, chẳng lẽ không đúng sao, ta chính tai nghe được." Thích Lâm ở phía xa cười nói.

Ở Tô Lan còn có Trần Nặc xem ra, nụ cười kia rất giả tạo, phi thường đáng ghét, chỉ là bọn hắn thân là đệ tử chính thức người theo đuổi, không phải là đối thủ của Thích Lâm.

"Yêu Nguyệt công chúa nếu như biết, cũng chưa chắc tán thành ngài làm như vậy." Tô Lan tận lực trì hoãn ngữ khí.

Thích Lâm cười cợt, như đạp sóng tiên tử, phá không mà đi từ khối khu vực này biến mất rồi.

Nàng đi rồi, thế nhưng nơi này không thể yên tĩnh, trước tiên thì có thư viện bên trong đệ tử chính thức tới rồi, hỏi dò tình huống cùng đến tột cùng.

"Phát sinh cái gì, vừa nãy Thích Lâm nói tới là có thật không?"

Bốn, năm tên chàng thanh niên vọt tới, ánh mắt đâm người, rất thịnh liệt, nhìn bọn hắn chằm chằm mấy người, lớn tiếng hỏi dò.

"Đương nhiên là giả, người phụ nữ kia ngươi cũng tin tưởng?" Thạch Hạo nói rằng giải quyết nhanh chóng, hắn cũng không muốn không hiểu ra sao - liền cuốn vào vòng xoáy bên trong.

Đặc biệt là một người phụ nữ vu oan hãm hại, cứ việc không phải hướng về phía hắn đến, chủ yếu là nhằm vào Vương Hi, nhưng hắn không muốn trở thành cái kia bẩn thỉu làm nền.

"Ngươi tới nói!" Đang lúc này, một người trong đó gào to, tập trung bị Vương Hi tân thu lại người thiếu nữ kia người theo đuổi hai mắt của hắn bên trong xuất hiện quỷ dị ánh sáng, chấn động tâm hồn, nói: "Thích Lâm nói tới là có thật không?"

Hắn đang sử dụng một loại đại thần thông, xuất kỳ bất ý, có thể khống chế tâm thần của người ta, để cho nói ra đáy lòng.

"Vâng, hắn lên Vương Hi tiên tử giường." Cô gái kia hai mắt dại ra, mặt không hề cảm xúc chỉ về Thạch Hạo.

"Cái gì!?" Cái kia vài tên người thanh niên trẻ kêu sợ hãi, thực sự không thể tin tưởng, mới vừa mới bất quá là tùy ý thăm dò, kết quả vẫn đúng là vạch trần như vậy một cái nhìn như hoang đường "Chân tướng".

Bọn họ không thể nào tiếp thu được, Trường Sinh thế gia Vương gia từ trước tới nay kinh diễm nhất nữ tử, lại phát sinh chuyện như vậy.

Thật sự có điểm kỳ lạ!

Bọn họ há miệng, không biết nói cái gì tốt.

"Người này lên Vương Hi tiểu thư giường!?" Có một người hét lớn, vẻ mặt cứng ngắc, sau đó nổi giận đùng đùng, cảm thấy quá buồn cười.

Liền như vậy một con giun dế, bất quá là người theo đuổi hàng ngũ, có tư cách gì thu được Trường Sinh thế gia tiên tử ưu ái này rất buồn cười.

"Không phải như vậy!" Tô Lan mau mau giải thích, chuyện như vậy nếu như truyền đi, vậy cũng thật sự sẽ càng miêu càng hắc.

Nhưng mà, vừa nãy thanh niên trẻ tuổi kia âm thanh rất cao, chấn động mảnh này vùng núi, để một ít chính đang tới rồi người đều nghe được.

Phù phù!

Cách đó không xa, có người khó có thể tiếp thu, vọt thẳng giữa không trung rơi vào vùng núi.

Nghe tin tới rồi người, từng cái từng cái vẻ mặt dại ra, tin tức này... Quá đáng sợ quả thực phát điên, để có mấy người hồn bay phách lạc.

"Ta không tin!" Có người kêu to.

"Như thế nào đều nói rồi đây là thật sự, vừa nãy các ngươi nghe được."

Phương xa, Thích Lâm nói rằng.

"Căn bản không phải chuyện như vậy." Trần Nặc mau mau giải thích, hướng về phụ cận những người này đạo minh tình huống.

Chỉ là, vừa nãy vài tiếng quát mắng, từ lâu truyền đi rất xa, gợi ra thiên đại sóng lớn, có vài tên pha lê tâm nam tử phi thường thần thương.

Tin tức cùng thiên thạch đập vào trong biển rộng giống như vậy, chấn động tới sóng biển ngập trời!

Trần Nặc, Tô Lan giải thích, để hiện trường mấy người vẻ mặt hòa hoãn, thở dài một cái, bất quá nhìn về phía Thạch Hạo thì, ánh mắt như trước có chút ác liệt.

Đáng tiếc xa xa người không rõ tình huống, bởi Thích Lâm các loại (chờ) trước kia nói dối, hơn nữa mấy người khác quát mắng, lời đồn đang khuếch tán.

Này rất hoang đường, nhưng xác thực phát sinh, chỉ bởi vì liên quan tới đến Vương Hi loại này siêu nhân tức giận tiên tử cấp nhân vật, muốn không làm cho người ta chú ý đều không hành.

Mặc kệ thật giả, tin tức một khi truyền ra, vậy thì giống như là thuỷ triều, mãnh liệt mà đi.

"Đây là giả, chúng ta đã nghe được giải thích." Thanh Hi U Lâm trước, có một ít tuổi trẻ tuấn kiệt giải thích, nhưng xa xa đổ thêm dầu vào lửa người không nhìn, tin tức cấp tốc lan tràn.

Sau đó không lâu, có người nói đây là trò khôi hài, nhưng cũng có một nhóm người lời thề son sắt, xưng xác thực nghe được chân tướng, có người lên Vương Hi giường.

Trong nháy mắt, nơi này hò hét loạn lên, đến không ít người, đều là đệ tử chính thức, đến đây tìm chứng cứ.

"Một cái tôi tớ mà thôi, cũng dám nói lung tung, chửi bới Vương Hi tiểu thư danh tiếng, lại cáp mô muốn ăn thịt thiên nga."

"Không đúng nha, sự tình là chân thực, không có ai nói bậy."

Kết quả tin tức càng truyện càng chạy dạng, gợi ra sóng lớn.

"Cái kia tôi tớ ở nơi nào, ta làm thịt hắn!"

"Xuỵt, người này cũng không phải tôi tớ, là Vương Hi tiên tử xin mời nguyên lai đạo hữu."

"Chẳng trách, ta liền nói bình thường người làm sao trên Vương Hi tiên tử giường!"

Rất rõ ràng, có người ở đổ thêm dầu vào lửa, e sợ cho thiên hạ bố, cố ý tản một ít lời đồn, nghe nhìn lẫn lộn.

Trần Nặc, Tô Lan quả thực muốn điên rồi, không hiểu ra sao -, Thanh Hi U Lâm liền bị vây quanh, đến rồi rất nhiều người, đều ở hướng về bọn họ tìm chứng cứ. Mà ở phụ cận, còn có rất nhiều người ở nói lung tung.

Chuyện này quả thật là tai bay vạ gió, quá oan.

Rất rõ ràng, này vốn là hiểu lầm, chỉ là kinh người ác ý truyền bá, hoàn toàn đi rồi dạng, rất có điểm giải thích không rõ, càng miêu càng đen mùi vị.

Trước kia đến người tương tin lời giải thích của bọn họ, mà người đến sau ở ồn ào, mục đích không thuần, vì lẽ đó để trong này ầm ĩ khắp chốn, rất là hỗn loạn.

"Đều nói rồi, là giả, các ngươi làm sao còn chưa tin, cố ý giội nước bẩn đúng không? Chờ ta gia tiểu thư trở về, nhất định sẽ từng cái đến nhà bái phỏng!" Tô Lan tức giận nói rằng.

"Này, thiếu niên kia, ngươi đúng là thanh nhàn, một bộ việc không liên quan tới mình dáng vẻ, nói rằng đến cùng chuyện gì xảy ra?" Có người bắt

đầu chọn Thạch Hạo gai.

Thạch Hạo hơi lườm bọn hắn, biết có những người này vì vậy chọn lại nói, không đường nói cái gì, đều sẽ bị nhéo dằn vặt.

Vì lẽ đó, hắn không nhìn thẳng.

"Ha, tính khí cũng không nhỏ, bất kể nói gì, lá gan của ngươi không nhỏ mà, lên Vương Hi giường, ha ha..." Có người cười to.

"Ngu xuẩn!" Thạch Hạo phun ra hai chữ, ngắn gọn mà mạnh mẽ.

Hiện trường nhất thời có chút lạnh, sát khí tràn ngập, rất nhiều người kinh ngạc, hướng về hắn nhìn lại.

Tô Lan nhất thời một trận tê cả da đầu, vậy cũng là tu ra tiên khí một đám người, từng cái từng cái thực lực mạnh mẽ, Vương Hi không ở đây, ai có thể trấn được?

Nàng cảm thấy, tiểu thư đem người này mang đến, thực sự là một cái quyết định sai lầm, muốn gặp phải đại phiền phức.

"Một cái vô dụng, cũng dám theo ta các loại (chờ) hò hét, đồ điếc không sợ súng!" Có người lạnh lùng nói.

Bỗng nhiên, không trung vương xuống hào quang, liên y điểm điểm, mang theo khí tức thánh khiết.

Vương Hi trở về, tay áo phấp phới, tuyết da trơn bóng, hạ xuống ở u trong rừng.

Nàng nghe được tin tức, biết phát sinh cái gì, nhìn Thạch Hạo, ánh mắt là lạ, liền nàng đều có chút không nói gì, cái tên này... Như vậy có thể dằn vặt, mới vừa đến đã gặp phải như vậy phong ba.

Vương Hi tự nhiên rất lúng túng, mới vừa nhận được tin tức thì, nàng thật sự rất muốn đánh Thạch Hạo một trận, hơn nữa muốn mạnh mẽ dằn vặt,

bất quá ở trên đường thì, nàng rốt cục bình tĩnh một chút.

Đi tới nơi này sau, khiến người ta kinh ngạc chính là, Vương Hi thâm hít sâu một lần, không hề nói gì, nhìn về phía Thạch Hạo.

"Vương Hi tiên tử, người này chửi bới sự trong sạch của ngươi, người như thế đến diệt trừ a."

"Chính là, vừa nãy cũng chứng thực, hắn thật sự làm chuyện như vậy." Có người phụ họa.

Thạch Hạo thờ ơ lạnh nhạt, cảm giác được một luồng ác ý, những này ở bề ngoài gia hỏa còn nói được, người trong bóng tối càng đáng trách, một chuyện nhỏ mà thôi, nhất định phải làm lớn.

"Các ngươi như vậy vô dụng, lại không biết tiến thối, từng cái từng cái toàn bộ đập chết!" Thạch Hạo nói rằng, rất bá đạo.

Trong nháy mắt yên tĩnh, sau đó những người kia cười to.

"Liền tiến vào Thiên Thần Thư Viện tư cách đều không có, cũng dám ở trước mặt chúng ta nói khoác không biết ngượng?"

"Thực sự là ngốc đáng yêu, ngốc đáng thương, dám nói ra những lời này?!"

Mấy người cười to.

Vương Hi không nói, ở nơi đó nhìn.

Thạch Hạo cất bước, hỏi Vương Hi, nói: "Ở đây đập chết bọn họ, không thành vấn đề chứ?"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1106: Cực Phẩm

Một đám người hai mặt nhìn nhau, cái tên này cũng quá làm ra vẻ, câu nói như thế này cũng không cảm thấy ngại nói thành lời được?

Hắn dựa vào cái gì a, liền Thiên Thần Thư Viện đều tiến vào không được người, cũng dám như thế lộ liễu!

"Thiên Thần Thư Viện bên trong, đệ tử chính thức không cho phép tự giết lẫn nhau." Vương Hi rất bình tĩnh đáp lại nói.

Thạch Hạo gật gật đầu, tỏ ra là đã hiểu, nói: "Ta không phải đệ tử chính thức, nói như vậy giết tới một hai không thành vấn đề?"

Đừng nói những người khác, chính là Vương Hi đều không còn gì để nói, nàng là muốn nói cho cái tên này, không thể ở đây khai sát giới, kết quả lại bị lý giải thành ý này.

Đương nhiên, nàng có lý do tin tưởng, người này đang cố ý ngốc manh.

Cho tới những người khác, liền không hiểu rõ lắm, không ít người sắc mặt âm trầm, liên tục cười lạnh, thực sự là bị Thạch Hạo cho khí hỏng rồi.

Ở trong mắt bọn họ, đây chính là một cái tra, liền tiên khí đều không có tu ra đến, cũng dám đối với bọn họ nói khoác không biết ngượng?

"Ngu xuẩn, ngươi đều không có tư cách tiến vào thư viện, dựa vào cái gì theo chúng ta các loại (chờ) kêu gào?"

"Ngươi cho rằng làm như vậy có thể làm náo động lớn sao, ngươi muốn biết hậu quả, đến thời điểm sẽ bỏ ra cái giá khổng lồ, làm mất mạng!"

Những người này tự nhiên không cam lòng, nếu như bị Lục Đà, Phong Hành Thiên như vậy xem thường cũng là thôi, còn có thể thông cảm được, nhưng là một cái vô dụng nhưng cũng dám như vậy xem thường, thực sự khí sát người.

"Ta tới thu thập hắn, tiến vào Thiên Thần Thư Viện, một điểm quy củ đều không có, đến để hắn rõ ràng một chuyện lý, trường chút giáo huấn." Một người nói rằng, đi về phía trước.

"Thái cổ ma hùng đời sau, có thể ăn sao?" Thạch Hạo nhìn chằm chằm người đến, nhìn ra hắn bản thể, hỏi như vậy Vương Hi.

Một đám người đều ngạc nhiên, chưa kịp phản ứng.

Con này ma hùng đầu tiên là đờ ra, sau đó phẫn nộ, cái tên này không riêng là muốn giết còn muốn ăn nó? Quá nhận người hận!

Rất nhiều người đều nở nụ cười, luôn cảm thấy cái tên này có chút khác loại, nhưng cũng không có thiếu người sắc mặt lạnh lẽo, ngồi đợi Thạch Hạo bại vong.

"Thật không thể giết." Vương Hi trong bóng tối nói với hắn, lắc lắc đầu, chỉ có nàng biết cái tên này không đơn giản, khả năng nắm giữ hai đạo tiên khí.

"Vậy thì thật là vô vị, cái kia hùng chưởng thật đúng là mập a, quan sát không thể ăn, lãng phí đáng thẹn." Thạch Hạo biểu thị thật đáng tiếc.

Đại gia ngươi!

Đây là đối diện đầu kia ma rất muốn hống ra một câu nói, đây cũng quá làm người tức giận, một cái phế tra lại làm ra như vậy tư thái, đem hắn xem là một con tầm thường cẩu hùng sao?

Là thật không biết, vẫn là trang? Đối mặt một con tu ra tiên khí ma hùng, cũng dám như thế làm càn cũng thật là nghé con mới sinh không sợ cọp.

Ma hùng cảm giác mình trong lòng khó chịu, có khẩu khí biệt khó chịu, quay về thiếu niên kia nhe răng trợn mắt, hận không thể lập tức xé thành hai nửa.

"Ta giết ngươi!" Ma hùng nhào về phía trước.

Thạch Hạo lướt người đi, tránh né đi ra ngoài, nói: "Lại không thể ăn ngươi, nơi này không cho sát sinh, vô vị!"

Tất cả mọi người cũng không biết nói cái gì tốt, cái tên này tự tin quá tăng cao đi, dám cùng đệ tử chính thức hò hét còn kiêu ngạo như vậy tự đại.

Ma hùng lần thứ hai áp sát, thân thể phát sinh tử quang, mặc dù là hình người thế nhưng là tỏa ra một luồng dã thú khí tức, cuồng dã, bá đạo, hung lệ.

"Nơi này ai chế phục, vội vàng đem con này phong hùng mang đi." Thạch Hạo nói rằng.

"Ngươi tên nhát gan này, sợ sao, cũng không dám tiếp thu chiến đấu sao?" Bên cạnh có người hô, đối với hắn chế nhạo.

"Đập các ngươi như vậy con ruồi có cái gì đáng để mong chờ?" Thạch Hạo đáp lại.

Chuyện này nhất thời phạm vào chúng nộ, trước kia nhằm vào hắn những người kia, từng cái từng cái sắc mặt tái xanh đối với hắn toả ra sát ý.

Thạch Hạo không để ý tới, xoay người trực tiếp đi vào Vương Hi động phủ nơi đó hào quang dâng trào, hỗn độn sương mù tràn ra, là khu vực này tịnh thổ.

Vương Hi liếc chéo hắn, cái tên này thực sự là không khách khí, như quen thuộc, động phủ chủ nhân ở đây, hắn nhưng tự mình trước tiên chạy vào đi tới, không có chút nào khách khí.

"Ngươi... Trở lại cho ta!" Ma hùng kêu lên, hắn rất tức giận, nhưng lại không dám bước vào Vương Hi động phủ bên trong, bởi vì đó là cấm địa, đối với bọn hắn tới nói, đây là có thể cùng Lục Đà sánh vai cường giả.

"Dựa vào cái gì, ngươi để ta trở lại liền trở về? Cùng ngươi chiến đấu có ích lợi gì, chiến thắng ngươi căn bản không có cái gì cảm giác thành công, lãng phí thời gian." Thạch Hạo lời nói khiến người ta không chịu nhận.

Bất luận nhìn thế nào, ở mọi người trong mắt hắn đều không có tư cách cùng tu ra tiên khí người so với, kết quả hắn vẫn như thế làm càn, một hai lần cười nhạo.

"Ngươi chiến đấu, còn muốn muốn vơ vét a!?" Ma tính ánh mắt u sâm, sắc mặt âm trầm.

"Nếu như ngươi có thoả mãn bảo vật hiện ra đến, ta cùng ngươi một trận chiến, không phải vậy té sang một bên." Thạch Hạo nói rằng.

Một đám người đều khí hỏng rồi, cái tên này, muốn cùng hắn chiến đấu, còn phải có thù lao, lại đến nói điều kiện, là có thể nhẫn thục không thể nhẫn!

"Ta chỗ này có Thiên Thần bí bảo hai cái." Ma hùng nói rằng.

"Quả đấm của ta đều có thể đập gãy Thiên Thần bí bảo, muốn nó tác dụng gì, ngươi không phải tu ra tiên khí gia hỏa sao, nghèo như vậy, không có thiên tài địa bảo sao?" Thạch Hạo nói rằng.

Nhìn một mặt vẻ kinh ngạc, ma hùng rất muốn một cái tát che ở trên mặt của hắn, đánh hắn một cái tỏ rõ vẻ nở hoa, thực sự muốn ăn đòn.

"Các ngươi cũng nghèo như vậy sao, sẽ không có Chân Hoàng huyết, Cửu Chuyển Tiên Đan, cổ thiên công bí kíp chờ?" Thạch Hạo hỏi.

Việc đã đến nước này, mọi người đã rõ ràng, cái tên này hết thảy đều là cố ý, quá đáng thẹn, quá nhận người hận.

"Ta chỗ này có Tử Phủ dịch một lò!"

Tử Phủ dịch, đây là thiên địa tinh túy, rất khó tìm đến, nghe đồn thứ này có diệu dụng.

Chỉ là, Thạch Hạo như trước bĩu môi, nói: "Bây giờ ta cũng đã là Thánh Tế lĩnh vực tu sĩ, Tử Phủ dịch tuy rằng quý giá, nhưng đối với ta tác dụng không lớn."

"Tử Phủ dịch cũng chia nhiều loại, ngươi chứng kiến quá phỏng chừng chỉ là tử hà điểm điểm, rất bình thường loại kia. Trên thực tế, còn có cái khác cao cấp hơn Tử Phủ dịch." Ma hùng nói rằng.

Đang khi nói chuyện, hắn lấy ra một cái lò luyện đan, lưu quang dật hà, thần là xán lạn, ở khó trong lò luyện đan lại là tràn đầy Tử Phủ dịch, bất quá có chút đặc biệt, cái kia chất lỏng màu tím bên trong dựng lên từng trận ngũ sắc sương mù.

"Tử Phủ tiên vụ?" Thạch Hạo giật mình.

Dựa theo phỏng chừng ghi chép, một ít báu vật Tử Phủ dịch nội hàm tiên khí, tuyệt đối là thế gian hiếm có.

Ma hùng Tử Phủ dịch tuy rằng bất phàm, nhưng còn không từng đạt đến trong truyền thuyết cái kia cấp bậc, chung quy là kém một chút.

"Được rồi, chính là nó, nếu ngươi thành tâm đem Tử Phủ dịch đưa cho ta, ta liền cố hết sức." Thạch Hạo gật đầu nói, một bộ rất tự đắc dáng vẻ.

Thạch Hạo trực tiếp liền lao ra động phủ, chủ động hướng về kẻ địch phóng đi, muốn cùng ma hùng chiến đấu.

"Như vậy liều lĩnh, thuần túy là muốn chết a!"

"Chíp bông táo táo, không thành tài được."

Mấy người không khỏi xem nhẹ Thạch Hạo, đều có chút xem thường

hắn.

Thế nhưng, Thạch Hạo thật sự quá nhanh, giơ tay liền một mảnh phù văn, một bộ muốn triển khai đại pháp tình huống dưới.

Ngắn ngủi tiếp xúc, Thạch Hạo thầm than, người này tốc độ càng nhanh, hơn rất khó đối với hắn triển khai bí pháp.

"Ầm!"

Kịch liệt chém giết, phù quang thành tiên, cốt văn đan dệt, giữa hai người phi thường xán lạn.

Vừa đối mặt mà thôi, để ma hùng suýt nữa ho ra máu, chỉ là mạnh mẽ nhịn xuống, không khiến người ta biết được, không phải vậy còn có cái gì mặt mũi?

Tất cả mọi người đều thất kinh, đây là là ai cơ chứ, không có tư cách tiến vào Thiên Thần Thư Viện sao?

"Hắn lại có thể cùng ma hùng một trận chiến, để hắn bị thương?" Mấy người kêu sợ hãi, quá bất ngờ.

Ầm!

Ma hùng ở giương ra cánh tay, như trước không có hóa ra bản thể, năng lượng đặc biệt kịch liệt cùng mạnh mẽ, giống như đại dương chập trùng, thần lực tuôn ra.

Hơn nữa, vào lúc này hắn động cái kia một đạo tiên khí, bởi vì hắn nổi giận.

Thạch Hạo né qua, đạo kia nhanh chóng mà đến tiên khí, phát sinh tiếng ô ô, rất là đáng sợ, nếu là người bình thường sớm đã bị cầm cố.

Đây là một bộ rất hình ảnh kỳ lạ, hai người giao phong, hời hợt, hơi xúc liền qua, nhưng là lực đạo kinh thế, mà lại ở chớp mắt hoàn thành, quá

nhanh.

Xoạt!

Đột nhiên, Thạch Hạo mười ngón cùng chuyển động, rất mãnh liệt, né qua đạo kia tiên khí, hắn phi thường nhanh chóng, quả thực muốn từ cái này trong hư không biến mất!

"Ầm!"

Đột nhiên, Thạch Hạo lấy cực tốc vòng quanh ma hùng, tách ra tiên khí, bắn trúng thân thể ấy, để hắn bay ngang xa mấy chục trượng, một tiếng vang ầm ầm đập xuống đất, ho ra đầy máu.

Trong nháy mắt, mọi người hoá đá!

Này còn có thiên lý sao? Một cái chưa từng tu ra tiên khí người, lại đánh bại Thái cổ ma hùng, đây là cỡ nào chiến tích, quá mức kinh người cùng huy hoàng!

Chính là Vương Hi cũng là giật mình trong lòng, liền như thế đánh bại một vị đệ tử chính thức? Cái tên này đều tay không chém giết, chưa từng dùng Tiên Đạo lực lượng, liền như thế thủ thắng, quá mức kinh người!

"Còn có người như vậy, đánh bại nắm giữ tiên khí người..." Có người lẩm bẩm.

Đây là một hạng tráng cử, đối với mọi người mà nói, khó mà tin nổi!

Vô số ánh mắt đều rơi vào Thạch Hạo trên người, mọi người nghĩ đến rất nhiều, Thiên Thần cảnh còn có một lần ngư dược hóa long cơ hội, cái tên này chắc chắn sẽ nghịch thiên, muốn vọt lên.

"Này Tử Phủ dịch là của ta rồi." Thạch Hạo dứt lời, trực tiếp đem lò luyện đan lấy đi.

"Còn có người muốn so với thí sao?" Hắn nhắc nhở.

"Có!" Có người quát lên.

"Nắm thiên tài địa bảo đến, không phải vậy ta không thời gian!" Thạch Hạo rất thẳng thắn nói rằng.

Sau một khắc, nơi này lại yên tĩnh, đến cùng là tiềm lực kinh người kỳ tài, vẫn là một cái ít có cực phẩm? Mọi người có chút choáng váng.

Vương Hi cũng ở thán, tay không đối kháng tiên khí, người này nhất định phải dương danh nơi đây, thật sự phi thường kinh người. Nàng biết, có người này ở, hơn nửa không thể yên tĩnh rồi! (chưa xong còn tiếp " bài này tự do @ vì là này mà sinh cung cấp.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1107: Thu Hoàng Huyết

Thạch Hạo xoay người, tiến vào Vương Hi động phủ, tìm khối sạch sẽ tảng đá ngồi xuống, bắt đầu kiểm tra chiến lợi phẩm của mình Tử Phủ dịch.

Vật này có ngũ sắc vụ tràn ra, tuy rằng còn không phải tiên khí, nhưng tuyệt đối rất không bình thường.

"Đáng tiếc a, không phải tiên khí." Hắn có chút bất mãn đủ.

Một đám người đều bĩu môi, chân chính dựng dục ra tiên khí Tử Phủ dịch, đó là biết bao kinh người đồ vật, không thể so với Trường Sinh dược kém hơn bao nhiêu, từ xưa tới nay cũng chỉ xuất hiện mấy lần mà thôi.

"Ta đến đánh với ngươi một trận!" Một con Ngân sắc Xuyên Sơn Giáp xuất hiện, hóa ra bản thể.

"Ít nói nhảm, trước tiên lấy ra thần thánh bảo vật đến, không phải vậy không thời gian chơi với ngươi nháo." Thạch Hạo nói rằng, bệ vệ, không lưu tình chút nào.

Ở đệ tử chính thức trong mắt, không tu ra tiên khí chung quy xem như là "Hạ phẩm", cứ việc vừa nãy Thạch Hạo thắng rồi, nhưng ở rất nhiều người xem ra, tồn tại may mắn thành phần.

Vì vậy, hắn như vậy mở miệng sau, gây nên rất nhiều người không vui.

Dù sao, này chỉ là bọn hắn trong mắt "Tôi tớ", hiện tại lại bừa bãi phảng phất như, chỉ điểm Giang Sơn, bò đến trên đầu bọn họ, rất nhiều người không chịu nhận.

Vương Hi sẽ không như vậy cho rằng, chỉ có nàng biết, người trẻ tuổi

này cỡ nào bất phàm, tuyệt đối không phải "Hạ phẩm", bởi vì hắn có hai đạo tiên khí!

Hơn nữa, nàng vừa nãy đã từng cẩn thận cảm ứng, vững tin Thạch Hạo cũng không có trong bóng tối lấy tiên khí gia trì bản thân, ở không dùng tới Tiên đạo khí thế tình huống chiến thắng đối thủ.

"Ta chỗ này có chuẩn giáo chủ pháp khí một cái!" Ngân sắc Xuyên Sơn Giáp cắn răng nói rằng.

Từ khi nào thì bắt đầu thư viện bên trong "Tôi tớ" cũng dám với hắn như vậy đệ tử chính thức hò hét? Để hắn cảm thấy là một loại sỉ nhục.

"Cẩn trọng một chút!" Bên cạnh có người nhắc nhở, cứ việc không phục, thế nhưng rất nhiều người trong lòng không thể không thán, người này rất đáng sợ, lấy Vô Tiên khí thân thể chiến thắng vận dụng tiên khí giả, có thể xưng tụng kinh tài tuyệt diễm!

"Đừng nói chuẩn giáo chủ pháp khí, chính là chính phẩm cũng không được, ta chỉ cần thần dược, hoàng huyết các loại. Nếu như không có xin mời chính mình lùi về sau." Thạch Hạo nói rằng.

Loại này ngữ khí, tư thế này, thực tại để Xuyên Sơn Giáp chờ một loạt người hận đến ngứa cả hàm răng.

"Ta chỗ này có một chút hoàng huyết, cùng ngươi chiến!" Xuyên Sơn Giáp quát lên, từ trong lồng ngực móc ra một thủy tinh cầu, to bằng nắm đấm, ở trong phong ấn có một đoàn đỏ sẫm huyết, oánh oánh xán lạn.

Ở sách này trong viện, chỉ có Lục Đà, Phong Hành Thiên, Vương Hi cùng số ít người mới có tư cách tiến vào Huyết Trì, tắm rửa lượng lớn hoàng huyết. Những người khác trừ phi có biểu hiện kinh người, hoặc đứng dưới công lao mới có thể được không ít.

"Đến đây đi!" Thạch Hạo cười ha ha, hai mắt phát sáng, này hoàng huyết ở trên người hắn cũng có một chút, là ở Thái Sơ Cổ Quáng trấn áp một đám

thiên tài thì đoạt lại.

Hắn dự định tiếp tục thu thập, đến thời điểm cũng tắm rửa một lần hoàng huyết, gột rửa thân thể, thực hiện Đại Niết bàn.

"Nạp mạng đi!" Ngân sắc Xuyên Sơn Giáp quát lên, trong miệng phụt lên ra một đạo tiên khí. Nhanh chóng bao phủ toàn thân, xông về phía trước.

"Đây là Thiết Đầu Công sao?" Thạch Hạo chế nhạo, đem Xuyên Sơn Giáp bộ tộc thiên phú Thần Thuật xưng là thế giới phàm tục đại lộ công pháp.

Hư không nổ tung, đầu kia Xuyên Sơn Giáp quá nhanh. Xuyên qua không phải núi đá, mà là hư không. Thân thể nó vẫy một cái dường như một cái Man Long giống như, cuồng dã mà kính bạo, lập tức liền đến phụ cận. Phải đem Thạch Hạo xuyên thủng.

Thạch Hạo nghiêng người lướt ngang, kết quả Xuyên Sơn Giáp vọt qua đồng thời, trắng bạc đuôi bộp một tiếng quăng lại đây. Hư không vết nứt lan tràn, mà phát sinh tiếng nổ vang rền.

Đồng thời, một loại không tên pháp tắc xuất hiện, bao phủ hướng về Thạch Hạo, phải đem hắn cầm cố ở đây.

Ầm!

Trong phút chốc, Thạch Hạo cả người phát sáng, tránh thoát ràng buộc, dường như một con mãnh thú ra hạp, giơ tay nhấc chân đều có một loại áp bức tính sức mạnh, một tay bổ về phía đuôi dài.

"Đùng!"

Tiếng vang lanh lảnh, bàn tay của hắn cùng Xuyên Sơn Giáp đuôi đụng vào nhau, bắn lên Hỏa Tinh, còn có phù văn cùng quy tắc gợn sóng, chấn động hư không.

Mọi người biến sắc, Xuyên Sơn Giáp lấy thân thể mạnh mẽ nổi danh trên đời, bây giờ vận dụng tiên khí, gia trì bản thân, bức người này gắng chống đỡ, kết quả vẫn không thể làm sao.

"Cái tên này có chút đáng sợ a, đi mạnh nhất Thể Tu con đường sao?"

Có người suy đoán, cảm giác sâu sắc kiêng kỵ, hắn lại có thể gắng chống đỡ tiên khí gia trì Xuyên Sơn Giáp thân thể, thực sự quá mức đáng sợ.

Một tiếng gào thét, Xuyên Sơn Giáp dường như một con quay giống như, bạo phát chói mắt ánh bạc, toàn bộ thân thể xoay tròn, hoành quét tới.

Hư không bị cắn nát, nó hóa thành một con giết chóc Ma thần.

Ở mức độ này bên trong, chính là lấy tiên khí đối kháng nó đều muốn ăn thiệt thòi, bởi vì Xuyên Sơn Giáp đem chính mình mạnh mẽ nhất lĩnh vực triển khai, thân thể cắn giết.

Hư không dường như một bức tranh, bị thô bạo xả nát, Thạch Hạo bị vây ở ở trong.

Coong!

Khiến người ta kinh ngạc sự tình phát sinh, Thạch Hạo nắm quyền ấn, không ngừng đánh vào đoàn kia ánh bạc trên, như cùng ở tại đánh thép, tự thân bước ra hư huyễn bộ pháp, quay chung quanh Xuyên Sơn Giáp công kích.

"Hắn còn có thể gắng chống đỡ?"

"Không đúng, sự công kích của hắn rất có chú trọng, mỗi một lần đều có thể đánh vào Xuyên Sơn Giáp yếu kém nhất tiết điểm tiến lên!"

Mọi người lấy làm kinh hãi, hắn lại có thể nhìn thấu Xuyên Sơn Giáp hết thảy thủ đoạn, có thể nhìn xuyên trong cơ thể nó Cốt văn vận chuyển con đường sao?

Quá tinh chuẩn, loại kia đánh hữu hiệu tan rã rồi Xuyên Sơn Giáp cuồng bạo thảo phạt, để trong cơ thể nó tân sức mạnh của sự sống tán loạn, không thể cấp tốc ngưng tụ.

Chuyện này thực sự có chút kinh người, không dùng tới tuyệt thế bảo thuật, chỉ lấy tối giản dị thủ pháp công kích Xuyên Sơn Giáp, liền để nó thống không thể nói, một thân pháp lực bị hạn chế.

Quan trọng nhất chính là, hắn ở tay không tan rã tiên khí!

Thấy cảnh này, mọi người hút vào hơi lạnh, cái tên này chiến đấu ý thức quá mạnh mẽ, hiểu rõ Xuyên Sơn Giáp tất cả, lấy Xuất Thần Nhập Hóa kỹ xảo chiến đấu phá giải.

"Ầm!"

Thạch Hạo xuất liên tục nặng tay, đem Xuyên Sơn Giáp đánh bay ngang, lấy đáng sợ quyền ấn mấy lần đánh xuống liên miên vảy giáp, đầm đìa máu tươi.

Xuyên Sơn Giáp kêu thảm thiết, lấy một tia tiên khí hộ thể, rơi rụng ở địa, ngã vào trong vũng máu, bị thương nặng.

"Cảm ơn, ta thật sự rất cần loại này hoàng huyết." Thạch Hạo nhẹ nhàng rơi trên mặt đất, một điểm cũng nhìn không ra trước kia cuồng dã, nhặt lên cái viên này phong ấn bảo huyết Thủy Tinh.

"Còn có người muốn so với thí sao?" Thạch Hạo nhìn về phía mọi người, lộ ra người súc nụ cười vô hại, nói: "Nói rõ trước, bắt đầu từ bây giờ chỉ lấy hoàng huyết, Thiên Tài khác địa bảo cũng không muốn."

Cái này cuồng phu, một đám người đều muốn xông qua, đem hắn đè xuống đất hành hung, sau đó trấn áp tiến vào phía sau núi U Minh trong giếng, áp chế hắn trăm năm.

Bởi vì, người này quá kiêu ngạo, lại nói chuyện như vậy. Rất nhiều

người trong lúc nhất thời khó có thể quay lại, trước sau cho rằng hắn là Vương Hi tôi tớ.

Tự nhiên có người không tin tà, lại ra tay, kết quả Thạch Hạo lại đến một đoàn Chân Hoàng huyết, hài lòng.

Tuy rằng không cam lòng, nhưng không có mấy người dám ra tay, gặp gỡ một yêu nghiệt, không có tu ra tiên khí, lại có thể áp chế bọn hắn.

Sau đó, ở Vương Hi mở miệng, mà phóng thích đáng sợ uy thế, những người này câm như hến, không dám ở nơi này ở lâu, dồn dập rời đi.

Đương nhiên, chuyện này khẳng định không để yên, một trường phong ba bắt đầu trình diễn.

Vương Hi tên vang chín tầng trời, tu ra ba đạo tiên khí, có vô địch tiên tư, người khác không dám chính diện trêu chọc nàng, thế nhưng thực sự khí có điều nàng mời chào người theo đuổi kia, xác thực nói là nàng mời tới cái gọi là đạo hữu.

Chuyện này truyền ra, không ngừng có người tới khiêu chiến.

Trước kia những người kia không địch lại, không có nghĩa là thư viện bên trong không có cao thủ, trên thực tế cao thủ chân chính đều đang bế quan, lúc này có người bắt đầu đi xin mời.

"Không cần mời ra nắm giữ hai đạo tiên khí người, chỉ cần để nhiễm Long, ma cưu chờ người ra tay, bằng một đạo tiên khí cũng đủ để trấn áp hắn!"

Bọn hắn nhắc tới mấy người đều đang bế quan, khó có thể tham chiến.

Thế nhưng, vẫn có một ít người được mời tới, điểm danh muốn chiến Thạch Hạo, thực tại làm đến sôi sùng sục lên.

Thạch Hạo rất kiên quyết, không mang đến hoàng huyết liền không xuất

chiến, tức giận một đám người sắc mặt tái xanh, vì có thể đánh với hắn một trận, còn không thể không đi mượn hoàng huyết.

Đương nhiên, bọn hắn cũng làm ra yêu cầu, Thạch Hạo nếu là thất bại, cũng cần giao ra trong tay hoàng huyết hoặc là Tử Phủ dịch.

Kết quả... Những người này một bại lại bại, liên tục nếm mùi thất bại.

Ngay ở ngăn ngắn hai ngày, Thạch Hạo lại thắng sáu đám chân huyết, để những người kia đau lòng không thôi, cực kỳ ủ rũ.

"Quá đáng trách, chúng ta liền Vương Hi một tôi tớ cũng không sánh bằng sao?!" Có người nói, sắc mặt khó coi, mang theo tái nhợt vẻ.

Bọn hắn đều là bộ tộc kiệt xuất, được xưng một vực mạnh nhất cao thủ trẻ tuổi, kết quả tiến vào Thiên Thần thư viện bị Lục Đà, Yêu Nguyệt công chúa, Vương Hi chờ người đè lên cũng là thôi.

Hiện tại, liền Vương Hi một người theo đuổi cũng không sánh nổi, thực sự là một loại đả kích, để rất nhiều người sinh ra một luồng cảm giác bị thất bại.

Có nắm giữ gần mười đám hoàng huyết, một lò Tử Phủ dịch Thạch Hạo, rất hài lòng, chuẩn bị lại nghĩ cách thắng một ít thiên tài địa bảo, sau đó liền bế quan tu hành.

Vương Hi rất kinh ngạc, cái tên này đi tới nơi này sau, tùy ngộ nhi an, không có chút nào khách khí, đến nay đều ở nàng động phủ bên trong tu hành, không chút khách khí.

Điều này làm cho Trần nặc, Solane đều hoàn toàn không còn gì để nói, cũng rất bất mãn, liền bọn hắn thường ngày đều ở từng người trên ngọn thần sơn tu hành, không dễ dàng đặt chân toà động phủ này.

Mà người này, nhưng là một điểm tự giác đều không có.

"Thực lực của ngươi không tệ, nắm chặt tăng cao tu vi, qua một thời gian ngắn theo ta cùng đi chinh chiến." Vương Hi nói với Thạch Hạo.

Thạch Hạo không tâm tư cùng với nàng đi chinh chiến cái gì, rất qua loa hàn huyên hai câu, kết quả lại lập tức tinh thần tỉnh táo.

"Tiên gia chiến trường?" Hắn rất giật mình.

"Ngươi là nói, Lục Đà, Phong Hành Thiên chờ cái khác cao thủ cũng phải dẫn người đi?" Thạch Hạo tâm tư chuyển động, đang suy nghĩ có hay không muốn đi nơi đó giết chết mấy người!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1108: Đại Lực Trợ Giúp

Tiên gia chiến trường, nơi đó đã từng có chân tiên ác chiến, mặc dù trước đây một cái kỷ nguyên, cùng đất cổ kia còn có quá nhiều di mê.

Thậm chí, nơi đó còn có sinh linh thần bí qua lại!

Qua nhiều năm như vậy, từ khi khai quật đồng phát hiện nơi đó sau, hàng năm đều sẽ có rất nhiều tu sĩ đi tới, đi thăm dò cùng đất cổ kia.

"Ở nơi đó có Tiên đạo kinh văn, có quỷ dị sinh vật, chiến trường có lúc rất ôn hòa, có lúc lại cực kỳ nguy hiểm." Đây là Vương Hi hình dung ".

Đó là một mảnh từng bị phong ấn lưu lại, có rất nhiều bí ẩn chưa có lời đáp, bất kể là cường giả vẫn là bình thường người đi vào, cũng có thể sẽ thu được thuộc về mình cơ duyên.

Đương nhiên, nguy hiểm cũng nương theo!

Thạch Hạo cảm thấy rất hứng thú, hỏi rất nhiều, đặc biệt biết nơi đó lại có kỳ dị sinh vật sinh tồn sau, hắn càng thêm tỉ mỉ hiểu rõ một phen.

"Những sinh vật kia rất quái lạ, như là không thuộc về Cửu Thiên Thập Địa sinh linh." Vương Hi nói rằng.

"Không thuộc về chúng ta bên này, lẽ nào là bỉ ngạn khách tới?" Thạch Hạo kinh ngạc.

"Ta nghĩ... Chỗ đó rất có thể dường như Biên Hoang giống như vậy, cùng một thế giới khác liên kết!" Vương Hi nói rằng.

Ở chỗ đó có một ít hư không vết rách, cứ việc có người thử nghiệm phá

tan, vẫn chưa nhìn thấy cái gì, nhưng vẫn là làm cho người ta hoài nghi, nơi đó không đơn giản.

"Thú vị!" Thạch Hạo gật đầu.

"Ngươi dành thời gian tu hành, qua một thời gian ngắn chúng ta khả năng liền muốn ra đi." Vương Hi nói rằng, nàng liếc mắt nhìn Thạch Hạo trên đầu kim cương trác, tuy nói là mời về "Đạo hữu", nhưng có kiện pháp khí kia ràng buộc, nàng cảm thấy người trẻ tuổi này cũng coi như là người theo đuổi.

"Ngươi nơi này có kinh văn gì sao, hoặc là tu luyện bản chép tay sao?" Thạch Hạo hỏi, không một chút nào "Khách khí".

Hắn sớm đã biết, tiến vào Thiên Thần Thư Viện sau, chân chính thiên kiêu có thể được không ít tu luyện bí điển, trong đó bất phàm Tiên đạo kinh văn.

"Thư viện, nhưng ta còn không có cơ hội tiếp xúc." Vương Hi đạo, trắng loáng gò má. Tuyệt mỹ khuôn mặt, có loại điên đảo chúng sinh phong thái.

Không nghi ngờ chút nào, lời của nàng rất có mê hoặc tính, đặc biệt là thường ngày nàng rất điềm đạm, hiện nay càng như vậy mở miệng.

Thạch Hạo vì sao lại tới? Chính là vì tu hành mà tới, tự nhiên động tâm.

"Muốn thu được Tiên đạo kinh văn, cần chiến tích cống hiến, phải hoàn thành thư viện truyền đạt các loại nhiệm vụ, cũng coi như là đối với ta các loại thử thách đi." Vương Hi tiến một bước giải thích.

Thạch Hạo gật đầu, đồng thời hiểu thêm một bậc đến. Đi tới tiên gia chiến trường cũng coi như là đối với những thiên tài này một loại nghiêm khắc suy tính, xem ai biểu hiện tốt nhất.

Vương Hi rất coi trọng, nàng là thư viện đệ tử bên trong người mạnh nhất một trong, sẽ không bỏ qua lần này rực rỡ hào quang cơ hội.

"Đến thời điểm đem Tiên đạo kinh văn cho ta nhìn một chút, ta có thể giúp ngươi giết chết một đám người!" Thạch Hạo không che giấu, cười nói, trong mắt có tinh quang lấp lóe.

Hắn xác thực không ngại đại khai sát giới, so với như Phong tộc, nếu như xác định là bọn họ sai khiến Nguyên Thanh. Hắn không ngại ở bên trong chiến trường kia giết chết Phong Hành Thiên.

Ngoài ra, Nguyên Thanh cái kia hậu nhân, thì càng không cần nói rồi, khẳng định là hắn săn giết mục tiêu.

Nghĩ tới đây. Thạch Hạo trong lòng có chút hừng hực, rốt cục muốn cùng Thiên Thần Thư Viện thiên tài tuyệt thế môn va chạm, nhìn một chút những người này đến tột cùng mạnh bao nhiêu.

Đương nhiên, tiến vào chiến trường cổ kia sau. Khẳng định cũng sẽ đụng phải Thập Quan Vương: "Trích Tiên", Ninh Xuyên như vậy đối thủ cũ.

Đến như Yêu Nguyệt công chúa, Lục Đà như vậy mạnh nhất kỳ tài, cũng nhất định phải ra tay, này đám nhân vật chắc chắn ở nơi đó tỏa ra rực rỡ hào quang. Sẽ có kịch liệt đại chiến.

"Ta chỗ này có một ít kinh thư, là từ thư viện bên trong mượn tới, tuy không phải Tiên đạo kinh văn, nhưng cũng rất quý giá, đặc biệt có tiên hiền cảm ngộ, ngươi có thể cầm xem." Vương Hi nói rằng.

Trên tay nàng có một ít bí điển, đều là bản đơn lẻ, sau khi xem xong cần lập tức trả, lúc này mượn cho Thạch Hạo.

Thạch Hạo tiếp nhận những này khắc vào mảnh xương còn có ngọc thạch trên sách, lập tức biết rồi sự quý giá của nó, bởi vì lưu kinh văn giả tự tay khắc, bảo lưu nguyên thủy nhất chân nghĩa.

Này không phải bản dập, có thuần túy nhất tinh hoa, ẩn chứa tan nát dấu ấn tinh thần.

Thạch Hạo một bộ một bộ xem, rất chăm chú, cũng rất mê, có một bộ kinh văn giảng chính là ngưng tụ pháp ấn cùng thiên địa quan hệ, có một bộ kinh văn giảng chính là làm sao tu dưỡng Nguyên Thần, còn có một bộ Cổ bí thư thuật chính là cổ đại các loại kinh điển đại chiến.

Thạch Hạo không điểm đứt đầu, những thứ này đều là tiền nhân trí tuệ kết tinh, hắn từ đầu đọc một lần, phảng phất cũng có thể cảm nhận được tâm tình của bọn họ.

"Ồ, này bộ thư không sai, chú ý làm sao sáng tạo pháp, khiến người ta lần chịu lấy dẫn dắt." Thạch Hạo cầm một khối tàn cốt, xem rất chậm cũng rất chăm chú.

Ở này bộ ngọc thạch thư chữ, một loại là nguyên văn, thuộc về Tiên cổ. Còn có một loại cốt văn, thuộc về đương đại, là hậu nhân điền đi tới.

Hắn từ đầu nhìn thấy cuối cùng, trái tim có xúc động, bởi vì sớm tại quá khứ, có người than thở, nhất định phải tìm tòi ra tân tu hành hệ thống, càng mạnh mẽ hơn, mới có thể chịu hành kẻ địch, tránh khỏi Tiên cổ kỷ nguyên hủy diệt.

Thạch Hạo nhìn rất lâu, khẽ thở dài: "Sẽ có một ngày, ta có thể khai sáng ra tân hệ thống tu luyện sao?"

"A, ngươi có cái này chí hướng?" Vương Hi kinh ngạc, sau đó nói bổ sung: "Thư viện từng yêu cầu chúng ta, nhất định phải nỗ lực thử nghiệm, bước ra một con đường khác đến, ai nếu như có bước đầu thành quả, liền có đại lực trợ giúp."

"Thư viện có tưởng thưởng gì?" Thạch Hạo hỏi.

"Thật muốn có thể bước đầu bước ra như vậy một con đường đến, thư viện hết thảy điển tịch đều sẽ đối với ngươi mở ra, bao quát quý báu nhất Tiên đạo kinh văn, mặc ngươi lật xem." Vương Hi đáp.

Đương nhiên, ngoại trừ những này ở ngoài, còn đem dốc hết các loại

thần dược, hoàng huyết các loại, để tâm đi bồi dưỡng.

Thạch Hạo kinh dị, nói: "Thư viện như thế khát cầu sao?"

Vương Hi thở dài, tuyệt mỹ bàng có chút nghiêm túc, nói: "Chúng ta hiện tại hệ thống tu luyện, bị những kia sinh linh nghiên cứu triệt để, cần cầu tân cầu biến."

Những kia sinh linh là chỉ kẻ địch sao, Thạch Hạo đột nhiên cảm giác thấy, trong lòng hơi trùng xuống nặng.

Cứ việc không nghĩ nữa, tận lực để hiện nay chính mình thả lỏng, thế nhưng loại kia căng thẳng, loại kia tận thế đại chiến sắp sửa đến bầu không khí vẫn là lúc nào cũng bao phủ hắn.

Sau đó không lâu, Thạch Hạo chuyển nghiền ngẫm đọc Vương Hi mang về những kia cốt thư.

Rất nhanh, hắn nhìn thấy một bộ cốt thư, mặt trên ghi chép mượn vô thượng chân huyết gột rửa thân thể, Nguyên Thần các loại cổ pháp.

"Không sai, ta có thể tham khảo một thoáng." Hắn xem rất chăm chú, không điểm đứt đầu, bởi vì ở trên tay hắn còn có một chút hoàng huyết đây.

Dựa theo thư trên ghi chép, cần tìm tới các loại dược thảo, phối hợp sử dụng, hiệu quả rất tốt.

"A, ta thu thập được hoàng huyết tuy rằng không nhiều, thế nhưng phối hợp những kia dược thảo, có thể tựu được rồi." Thạch Hạo nói rằng.

Bên ngoài truyền đến náo động thanh, lần thứ hai có người tới khiêu chiến.

Kết quả, không có gì bất ngờ xảy ra, Thạch Hạo đi ra ngoài đón, lại một lần thắng được, được một đoàn cổ Phượng Hoàng chân huyết. Hắn cười ha ha, biểu thị bất cứ lúc nào hoan nghênh bọn họ tới khiêu chiến.

Trong mấy ngày tiếp theo, có người giận, xin mời bế quan đệ tử thức tỉnh, tới đây áp chế Thạch Hạo.

Khi một vị tu ra hai đạo tiên khí nam tử xuất quan, như trước thua với Thạch Hạo sau, chính là Vương Hi đều cả kinh, cảm giác sâu sắc bất ngờ, bởi vì cái tên này còn không có là không có tác dụng tiên khí gia trì bản thân đây. Đây là cỡ nào kinh người, ở người cùng thế hệ bên trong, cường có chút thái quá.

Lại có mấy lần giao thủ, Thạch Hạo chiến công khá dồi dào, hiện tại gộp lại xem, trong tay hoàng huyết đã có mười bốn phân rồi!

Đến đây, trong khoảng thời gian này không người muốn ý tới khiêu chiến, Thạch Hạo liền bại một nhóm cao thủ, tranh cướp đi như vậy nhiều Chân Hoàng huyết, để rất nhiều người thịt đau.

Đương nhiên, cũng không ít người ánh mắt hừng hực, mơ ước những này hoàng huyết, đang nghĩ biện pháp, ước ao đoạt tới.

Thạch Hạo đang suy nghĩ, lúc nào đi gặp Thanh Y, Tào Vũ Sinh, Trường Cung Diễn, con thỏ nhỏ bọn họ, nhưng lại cảm giác mình bất cứ lúc nào chuẩn bị đánh giết Phong Hành Thiên các loại người, không thích hợp lộ diện.

"Ta chỗ này còn có lục phân hoàng huyết, cùng nhau cho ngươi đi." Động phủ bên trong, Vương Hi bỗng nhiên mở miệng, đưa ra như vậy một món lễ lớn.

Sáu khối thủy tinh, đều to bằng nắm đấm, óng ánh trong suốt, đỏ tươi ướt át, bên trong phong ấn xán lạn hoàng huyết.

Thạch Hạo lộ ra sắc mặt khác thường, thực tại để hắn cảm giác bất ngờ, trên đầu có cô kim cương trác, để hắn đối với Vương gia có chút oán niệm, vẫn ở muốn như thế nào thảo điểm lợi tức đây.

Không hề nghĩ rằng, Vương Hi đưa hắn quý giá như vậy cổ hoàng huyết.

"Ngươi không nên nghĩ để ta ở rể Vương gia, đỉnh phá thiên ngươi có thể gả tới." Thạch Hạo há mồm liền đến một câu như vậy.

Mới vừa vào động phủ, đến đây bẩm báo Tô Lan cùng Trần Nặc đều là một cái lảo đảo, phát sinh cái gì? Hai người bọn họ đều giật mình, cái tên này điên rồi sao?

Vương Hi cũng là sắc mặt cứng đờ, sau đó tuyệt mỹ dung nhan trên không nhìn ra vẻ mặt, nhìn chăm chú một chút Thạch Hạo, tự nhiên biết cái tên này lại đang cố ý nói lung tung, biểu hiện hắn xuẩn manh.

"Ngươi mau mau tăng cao tu vi đi, đến thời điểm ta hi vọng tiến vào chiến trường kia, các ngươi có thể giúp đỡ một ít bận bịu, giúp ta chặn lại Lục Đà, Yêu Nguyệt, huyền ảo côn các loại nhân thủ dưới mấy đại cao thủ." Vương Hi nói rằng.

Vì được Tiên đạo kinh văn khen thưởng, vì thu được thư viện mạnh mẽ nhất chống đỡ, nàng cần phải có tối tuyệt diễm biểu hiện, ở trên chiến trường cổ thắng được, cần Thạch Hạo cái này siêu cấp cao thủ giúp đỡ.

Bởi vì, loáng thoáng nàng cảm thấy, Thạch Hạo ở ba đạo tiên khí trở xuống người trong hẳn là vô đối thủ rồi!

"Hai người các ngươi, đi lấy đến những dược thảo này." Vương Hi phân phó nói, đem tín vật của chính mình đưa cho Tô Lan, để hắn cùng Trần Nặc cùng nhau đi.

Lần này, triệu hoán hai người bọn họ đến, chính là vì việc này.

Thạch Hạo kinh ngạc, cái kia chính là hắn rèn luyện hoàng huyết cần dược thảo, rất rõ ràng, lần này Vương Hi muốn giúp đỡ hắn đến cùng.

Xem ra, tiên gia chiến trường chi tranh không phải chuyện nhỏ, nhất định có người mạnh nhất đỉnh cấp tranh bá chiến đấu, Vương Hi quá coi trọng.

Sau mười ngày, toà động phủ này nơi sâu xa một toà nhà đá rạn nứt, hào quang dâng trào, điềm lành rực rỡ.

Ở Thạch Hạo trên đầu, đệ nhị đóa đại đạo chi hoa tỏa ra, lưu quang dật hà, rực rỡ cực kỳ, thả ra một luồng vô cùng đáng sợ đại đạo khí tức.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1109: NgườI ĐầN ĐộN

Cả tòa nhà đá sinh ráng lành, Thạch Hạo ngồi xếp bằng ở chỗ kia, yên tĩnh không hề có một tiếng động, chăm chú thể ngộ.

Cuối cùng, hắn thở dài một hơi, đệ nhị đóa Đại đạo chi hoa rất no đủ, ẩn chứa đạo tắc, phảng phất cùng vùng thế giới này ngưng tụ cùng nhau, có thể điều động vô cùng sức mạnh.

Đáng tiếc chính là, đóa hoa này không có dựng dục ra một cái sinh linh.

Đệ một đóa hoa, đóa hoa trung ương ngồi xếp bằng một cái sinh linh, mơ hồ cùng mông lung, như là sống ở quá mức, không thuộc về đương đại.

Trước kia Thạch Hạo còn ở suy đoán, đệ nhị đóa Đại đạo chi hoa xuất hiện lúc có hay không cũng sẽ xuất hiện một cái kỳ dị sinh vật, kết quả có chút thất vọng, vẫn chưa nhìn thấy.

Hắn đứng dậy, nhẹ nhàng thở dài, lẽ nào suy đoán là sai lầm?

"Không đúng, hẳn là thời cơ chưa tới." Thạch Hạo nói rằng, hắn nghĩ tới đệ nhất đóa Đại đạo chi hoa ban đầu tỏa ra lúc, cũng không có sinh linh xuất hiện, là sau đó ở Thái Sơ cổ quáng lại mở ra lúc mới dựng dục ra.

"Lần này Hoàng huyết không nhiều, chưa từng chân chính toàn thân tắm rửa, chỉ là mượn một ít dược thảo rèn luyện ra tinh hoa, lượng không phải rất đủ." Hắn khẽ nói.

Mặc dù có hai mươi đoàn chân huyết, cũng không thể đạt đến tắm rửa toàn thân yêu cầu.

Lục Đà, Yêu Nguyệt, Huyền Côn chờ đều từng trực tiếp tiến vào Hoàng

Huyết Trì, mượn nồng nặc Hoàng huyết tinh hoa rèn luyện, mới thực sự Đại Niết bàn, so với hắn sử dụng nhiều rất nhiều.

Vui mừng chính là, Thạch Hạo ở Thái Sơ cổ quáng dùng Trường Sinh dịch thực hiện tự thân niết bàn, không có bị kéo dài khoảng cách.

Bất quá, lần này tu hành tác dụng hay là to lớn, tu ra đệ nhị đóa Đại đạo chi hoa, Thạch Hạo cảm thấy thực lực của tự thân thực tại tăng lên một đoạn!

Rất nhanh, hắn vừa cười, chính mình có chút lòng tham, không có ở đạo hoa bên trong dựng dục ra một cái sinh linh liền có chút vi thất lạc, căn bản không có cần thiết.

Trên thực tế, đệ nhất đóa Đại đạo chi hoa trên ngồi xếp bằng một cái mơ hồ sinh linh hình người, kết quả nhưng không thể ở trong chiến đấu lên đến bất kỳ tác dụng gì, triệu hoán bất động.

"Ngươi xuất quan?" Vương Hi xuất hiện, đứng rạn nứt nhà đá ở ngoài.

Thạch Hạo sớm đã thu lại khí tức, đẩy ra cửa đá đi ra, mỉm cười nói: "Lúc nào xuất phát?"

"Còn muốn chờ." Vương Hi nói rằng.

Gần nhất, Thiên Thần thư viện chính đang sắp xếp chuyện này, dù sao cũng là muốn tiến vào tiên gia chiến trường, sơ sót một cái liền có thể sẽ biến thành tuyệt diệt lữ trình, cần chuẩn bị sung túc.

Tối mấy ngày gần đây, thư viện bên trong cường giả đều xuất quan, tất cả đều nhận được tin tức.

Phàm là cao thủ, cảm giác mình thực lực bất phàm đều có thể tham gia, mà có thể trúng cử Thiên Thần thư viện sinh linh, có người nào không phải một vực người mạnh nhất?

Vì vậy, rất nhiều người tích cực báo danh, hơn nửa người đều tham gia.

"Liền không sợ đều chết ở nơi đó sao?" Thạch Hạo nói thầm, nếu như diệt sạch ở cái kia, Thiên Thần thư viện chẳng phải là tổn thất nặng nề.

"Nên có biện pháp tương ứng đi." Vương Hi đạo, cũng nói cho Thạch Hạo củng cố tu vi, thời khắc chuẩn bị xuất phát.

"Ta vừa xuất quan, liền không cần ở tiềm tu. Vừa vặn lợi dụng mấy ngày nay, lại đánh mấy cuộc so tài hữu nghị." Hắn khá là chờ mong nói rằng.

Thi đấu hữu nghị? Vương Hi mặt không hề cảm xúc nhìn hắn.

Thạch Hạo da mặt rất sau, phi thường bình tĩnh, một bộ thế ngoại dáng dấp của cao thủ, thong dong cất bước rời đi.

Sau đó không lâu, Solane, trần nặc bị quấy rầy, đều rất không cam lòng, trong mắt bọn họ cái này phi thường vô căn cứ gia hỏa, thực sự khiến người ta không sinh được hảo cảm.

"Ngươi hỏi thần vườn thuốc ở nơi nào, ngươi muốn làm gì?!" Solane một mặt cảnh giác hỏi hắn.

"Chớ sốt sắng, ta chỉ là muốn đi qua đi một vòng, nhìn một chút, dài một chút kiến thức." Thạch Hạo mặt tràn đầy vẻ hiền lành, rất chân thành nói rằng.

Trần nặc trừng hắn, không chịu nói cho, luôn cảm thấy cái tên này là kẻ gây họa, mới tiến vào thư viện mà thôi, liền khanh người khác Chân Hoàng huyết, hiện tại làm không cho phép lại muốn làm ra cái gì yêu thiêu thân.

"Thần vườn thuốc có tuyệt thế đại trận bảo vệ, tức liền đi tới gần, cũng nhìn không tới bên trong dược thảo." Trần nặc nói rằng.

"Nói như vậy, không có cách nào đi vào? Thật làm cho người tiếc nuối." Thạch Hạo lắc lắc đầu, rất không cam tâm địa nói rằng.

Solane, trần nặc hai người nghe vậy, đầy trán hắc tuyến, cái tên này vẫn đúng là muốn đi trộm dược a? Quả nhiên không khiến người ta bớt lo, quá có thể lăn qua lăn lại!

"Khặc, chỉ đùa một chút mà thôi, các ngươi sẽ không coi là thật chứ?" Thạch Hạo nói rằng.

Này như là chuyện cười sao, không một chút nào buồn cười! Hai người lườm nguýt hắn, không muốn để ý tới.

"Kỳ thực đây, ta tìm các ngươi là muốn biết một ít tình huống, muốn cùng người hữu hảo luận bàn cùng giao lưu một hồi." Thạch Hạo rất khiêm tốn địa nói rằng.

Hai người này rất tò mò, cái tên này đổi tính?

"Ngươi cùng người giao lưu, mắc mớ gì đến chúng ta?" Solane hỏi.

"Không phải muốn mời các ngươi chỉ điểm cho sao, cho ta một cái danh sách, nói cho ta thư viện bên trong đều ai còn có Hoàng huyết, người nào sẽ theo ta tiến hành thi đấu hữu nghị." Thạch Hạo khiêm tốn lĩnh giáo.

Solane, trần nặc đều không ngữ, sau đó căm giận cực kỳ, còn thật sự cho rằng hắn đổi tính đây, kết quả càng là muốn chủ động đi khiêu chiến người khác.

Rõ ràng, cái tên này nếm trải ngon ngọt, còn muốn gạt người khác càng nhiều Hoàng huyết đây, hiện ở tìm tới cửa, kéo bọn họ làm đồng lõa, muốn biết tinh chuẩn mà tỉ mỉ tình huống.

"Này, hai người các ngươi tại sao không nói chuyện, âm u đầy tử khí, người trẻ tuổi không hề có một chút phấn chấn, này có thể không tốt." Thạch Hạo nói rằng.

Hai người bị hắn cho nghẹn ở, nguyên vốn không muốn để ý đến hắn, hiện tại thật là có điểm bực mình, nghiêm khắc cảnh cáo hắn không nên chọc

sự, đừng cho Vương Hi gây phiền toái.

"Ta lại không phải nàng người theo đuổi, là lấy đạo hữu thân phận bị mời đến, hết thảy đều có thể tự chủ hành động. Yên tâm được rồi, ta thật sự chỉ là muốn đi theo người hữu hảo luận bàn một phen." Thạch Hạo mặt dày nói rằng.

"Nếu như ngươi thật như vậy tinh khiết, cũng đừng cùng người đề Hoàng huyết!" Hai người trực tiếp sang hắn.

"Không có một ít điềm tốt, làm sao có thể tận hứng, nhân sinh vốn là truy đuổi một cái có một cái sắc thái rực rỡ tán tỉnh quá trình, có mục tiêu mới có động lực, mới có thể tiến bộ a."

Thạch Hạo hả hê, ngược lại cùng hai người giảng đạo lý.

"Thật không chịu được ngươi, ngược lại là không được, chúng ta sẽ không giúp ngươi, tìm người khác đi đi!"

"Này có thể không hay lắm." Thạch Hạo lắc đầu, sau đó suy nghĩ một chút, nói: "Như vậy đi, thi đấu hữu nghị sự có thể thấp, lần trước khanh người đàn bà của ta tên gì, Kỳ Lân, hay là thích lâm?"

Thạch Hạo nhắc tới cô gái kia, chính là nàng hét lên một tiếng, hô lên hắn bò lên trên Vương Hi giường, kết quả gây ra một phiến mưa gió.

"Ngươi tìm nàng làm chi, nàng nhưng là yêu Nguyệt công chúa bạn thân, là bạn rất thân, ngươi có thể chớ làm loạn." Solane rất cảnh giác nói.

"Không có chuyện gì, ta kỳ thực cũng có thể trở thành là yêu Nguyệt công chúa nam bạn thân, đánh nàng nữ bạn thân một trận, nên không thành vấn đề." Thạch Hạo nói khoác không biết ngượng nói rằng.

"Ngươi người này làm sao như vậy a, chớ chọc họa có được hay không, yêu Nguyệt công chúa nhưng là tu ra ba đạo tiên khí tuyệt thế tiên tử, đến từ Trường Sinh Hoàng triều, ngươi chớ làm loạn, không cần động thích lâm!"

Solane có chút cuống lên.

"Ta có chừng mực, người phụ nữ kia miệng quá to lớn, nếu như không phải ta thực lực bản thân đủ mạnh, mỗi ngày bị người khiêu chiến, còn không bị người giết đi." Thạch Hạo bất mãn nói.

"Sự tình qua đi thì thôi." Trần nặc khuyên nhủ.

"Sao có thể như thế toán, nàng chửi bới ta danh dự, ta muốn hãn vệ sự trong sạch của chính mình!" Thạch Hạo nghĩa chính ngôn từ.

Xì!

Hai người không nhịn được, đều phát phì cười.

"Ngươi có cái gì danh dự, tiểu thư đều không có sinh nộ cùng truy cứu, ngươi đúng là không tha thứ, coi trộm một chút chuyện chính ngươi làm, hãm hại bao nhiêu người Hoàng huyết, cũng không cảm thấy ngại nói chuyện gì hãn vệ?" Hai người chế nhạo hắn.

"Một mã Quy Nhất mã, người phụ nữ kia xác thực chửi bới ta, thất bại ta danh dự. Nếu như ta và các ngươi tiểu thư thật phát sinh cái gì cũng là thôi, nàng như vậy nói, ta không có vấn đề, mở một con mắt nhắm một con mắt, đi qua thì thôi. Nhưng là, cái gì đều đều còn chưa kịp phát sinh đây, nàng liền như thế gọi, ta không cam lòng a, quá oan!" Thạch Hạo nói rằng, đàng hoàng trịnh trọng.

Hai người kia đều trợn mắt ngoác mồm, cái tên này... Có chút vô liêm sỉ a. Nghe hắn ý kia, không phải cảm thấy oan, mà là tiếc nuối, tựa hồ không phát sinh cái gì mới là để hắn có oán niệm nguyên nhân.

"Ngươi..."

"Bị tiểu thư nghe được, nàng sẽ trực tiếp thanh lý môn hộ!"

Hai người bị tức ở, lớn tiếng trách cứ.

"Ta cùng với nàng không phải một cánh cửa." Thạch Hạo rất bình tĩnh nói.

"Ta liền chưa từng thấy như ngươi vậy hồn người!" Solane thở phì phò, trần nặc cũng không biết nói cái gì tốt.

Nhưng mà, Thạch Hạo đối mặt chỉ trích lúc, không để ý chút nào, trái lại quay lại đến, lời nói ý vị sâu xa nói rằng: "Thích lâm dù sao chửi bới quá Vương Hi, các ngươi tiểu thư không tự mình đứng ra, là bởi vì không tiện, hai người các ngươi không hiểu tâm tư của nàng sao? Các ngươi nói, ta tại sao muốn động thủ, tự nhiên là Vương Hi hi vọng ta như vậy đi làm."

Hai người được nghe, đều là ngẩn ngơ.

"Ngươi chớ nói lung tung, khẳng định là xả đại kỳ làm da hổ." Solane không quá tin tưởng.

"Trẻ con không dễ dạy ghê!" Thạch Hạo lắc đầu, nói: "Tu ra ba đạo tiên khí người, xem như là tuyệt thế kỳ tài, như vậy hiếm có mấy người làm sao có khả năng dễ dàng làm lớn chuyện, vào lúc này, phải nhờ vào các ngươi xông pha chiến đấu, dành cho tiểu thư nhà ngươi ra tay càng cái cớ thật hay, như vậy mới có vẻ vừa rộng lượng lại minh lí lẽ, bất đắc dĩ mới vì đó a."

Hai người hai mặt nhìn nhau, thực sự là như vậy sao?

"Phía trước dẫn đường, đợi ta đi đánh tiên tử kia một trận, lát nữa các ngươi liền đều hiểu." Thạch Hạo nói rằng.

Solane cùng trần nặc đờ ra một lúc, cuối cùng... Đồng ý, ngược lại là cái tên này gây sự, thật bị bắt trụ cũng xứng đáng!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1110: Toàn Diên Khai Chiến

Tô Lan cùng Trần Nặc hai người cũng có chút lo lắng, vạn nhất cái tên này làm loạn, gặp phải Yêu Nguyệt công chúa cùng tiểu mão tả sớm ác chiến, vậy thì không tốt lắm.

Cái tên này sẽ không phải thực sự là tâm tư này chứ?

Ở trên đường, hai người này hơi nghi ngờ, không quá vững tin, bởi vì cái tên này làm việc thấy thế nào đều rất thái quá.

"Vẫn là không muốn đi tới." Tô Lan nói rằng.

"Đều sắp đến nơi rồi, liền không muốn nghỉ chân, thân là Vương Hi người theo đuổi, các ngươi đến phỏng đoán tâm tư của nàng, như vậy sợ đầu sợ đuôi có thể không tốt." Thạch Hạo nói rằng.

Hai người kia liếc chéo hắn, luôn cảm thấy cái tên này không phải người tốt lành gì, càng là như thế "Tốt bụng", càng là như thế "Tận tâm", càng khiến người ta hoài nghi.

"Ồ, đến, chính là chỗ này, đúng không?" Thạch Hạo cười nói.

Tô Lan cùng Trần Nặc bất đắc dĩ, bởi vì đã đến một toà núi thần trước, chính là Thích Lâm động phủ, ngọn núi lớn này rất lớn lao, phát sinh xích hà, toàn thể hiện màu đỏ tươi, như mã não đỏ giống như.

"Hai người các ngươi đi vào khiêu chiến, nói cho Thích Lâm, chúng ta tới khiêu chiến." Thạch Hạo nói rằng.

"Dựa vào cái gì chúng ta đi gọi trận, nói cẩn thận là chính ngươi ra mặt có được hay không." Tô Lan tức giận nói rằng.

Trần Nặc nhìn hắn, cái tên này vẫn đúng là muốn kéo bọn họ đều hạ thuỷ sao?

Tô Lan cùng Trần Nặc liếc mắt nhìn nhau, cái gì cũng không nói, xoay người rời đi, cảm thấy đi theo bên cạnh hắn rất không an toàn. Đương nhiên, bọn họ cũng không có đi xa, núp ở phía xa nhìn.

Thạch Hạo không có ngăn cản, ở tòa này hồng oánh oánh cự sơn trước loanh quanh, phát hiện động phủ, sau đó đi về phía trước, rất có lễ tiết truyền âm cầu kiến.

Khi (làm) Thích Lâm sau khi xuất hiện, nhìn thấy hắn đầu tiên là ngẩn ra, sau đó trong lòng giật mình, nói: "Ngươi có chuyện gì sao?"

"Thích Lâm tiểu mão tả, ngươi liền không mời ta đi ngươi động phủ uống một chén trà sao?" Thạch Hạo cười nói.

Thích Lâm tương đương cảnh giác, thật không dám thả Thạch Hạo đi vào. Chỉ lo hắn một cổ họng hô lên, lần trước hành vi của nàng xem như là dẫm vào vết xe đổ, phản hại nàng một trận.

Hiện tại cái tên này mất hết tên tuổi, nếu như với hắn dính líu quan hệ, cũng mời đến động phủ bên trong, chính là không có cái gì cũng không nói được.

"Có cái gì liền ở ngay đây nói đi." Thích Lâm nói rằng. Vung lên vi tiêm cằm, một bộ rất cao ngạo dáng vẻ.

"Nơi này không phải là nơi nói chuyện." Thạch Hạo chà xát tay nói rằng.

"Ngươi người này danh tiếng rất kém cỏi, ta cũng không dám xin ngươi vào động phủ, có cái gì nói mau đi." Thích Lâm nghếch đầu lên nói rằng, không một chút nào nể mặt.

"Thanh danh của ta tàn tạ, không phải bái ngươi ban tặng sao?" Thạch Hạo nói rằng.

"Ngươi... Muốn cái gì?" Thích Lâm cảnh giác, có chút lo lắng. Nói: "Đừng quên, ngươi chỉ là Vương Hi người theo đuổi, tôi tớ, không phải đệ tử chính thức, không có tư cách bước vào ta tu hành."

"Nếu ngươi không cho ta đi vào động phủ đi cướp sạch. Sai, là tham quan, vậy thì ở bên ngoài giải quyết đi." Thạch Hạo ho khan một tiếng nói rằng.

"Cái gì, ngươi muốn vào ta động phủ cướp sạch?!" Thích Lâm trợn to hai mắt. Tuyệt không tin đó là miệng của hắn ngộ, cái tên này quá đảm lớn. Càng đánh ý niệm như vậy.

"Đến đây đi, ta ở đây khiêu chiến ngươi!" Thạch Hạo nói rằng, ánh mắt ác liệt lên, lầu bầu nói: "Một lúc ở đi ngươi động phủ dọn nhà!"

"Ngươi... Lá gan quá lớn. Biết mình đang nói cái gì sao?" Thích Lâm quát hỏi.

"Tự nhiên biết, thư viện không phải cổ vũ mão đệ tử luận bàn, khiêu chiến sao, ta đang hưởng ứng hiệu triệu." Thạch Hạo bình thản nói rằng.

"Ngươi tính là gì, căn bản không phải đệ tử chính thức, không có tư cách!" Thích Lâm có chút chột dạ, bởi vì nàng đã nghe nói, cái tên này rất không bình thường.

"Nếu như ngay cả không phải đệ tử chính thức người đều đưa ngươi chiến bại, ngươi còn không thấy ngại chiếm lấy ngọn thần sơn này sao, vội vàng đem động phủ đưa cho ta đi." Thạch Hạo ép tới đằng trước.

Hắn ra tay rồi, bàn tay phát sáng, sấm sét đan dệt, hóa thành một viên lại một viên sấm sét màu tím cầu, dường như ngôi sao, kết quả càng ngày càng nhiều, hóa thành loại nhỏ tinh vực.

"Ầm!"

Thạch Hạo nổ ra, sấm sét như cùng ở tại diễn biến vũ trụ, thâm thúy mà

lại lớn lao, những kia ngôi sao đều là chớp giật biến thành, hướng về cô gái kia đánh tới.

Thích Lâm hoảng sợ, đối phương tùy ý một đòn, liền tạo thành loại này đáng sợ cảnh tượng, mạnh như nàng tu ra tiên khí lại cũng không nhất định có thể so sánh được với.

Nàng nhanh chóng ra tay, trực tiếp thôi thúc tiên khí, che chở tự thân, cũng đang đối kháng với lôi đình.

Một trận tê tê, Thích Lâm lướt ngang, thân thể rung bần bật, khóe miệng tràn ra một vệt máu.

"Ngươi có biết, ta là ai, là Yêu Nguyệt công chúa bạn thân, nếu như ngươi thô bạo vô lý ra tay, sẽ vì chính ngươi trêu ra đại họa!" Thích Lâm nói rằng.

Đến một bước này, nàng có chút sợ, lo lắng Thạch Hạo xằng bậy, lấy nàng tính mạng.

"Là Yêu Nguyệt công chúa bạn thân a, vậy ngươi biết ta thân mão phân sao? Đúng rồi, ngươi nên rõ ràng, bởi vì ngươi đã từng nói ta là hắn nam nhân. Hiện tại "Nam nhân" cùng "Bạn thân" đến tính sổ rồi!"

"Ngươi, chớ làm loạn!" Thích Lâm biến sắc.

Xoạt!

Sấm sét như cầu vồng, hóa thành một vầng Ngân hà, rủ xuống Thích Lâm, uy thế càng tăng lên.

Dù cho Thích Lâm vận dụng tiên khí, cũng không thể là Thạch Hạo đối thủ, cuối cùng bị kích miệng phun máu tươi, gặp không nhẹ thương tích.

"Đi thôi, đi ngươi động phủ!"

Xa xa, Tô Lan còn có Trần Nặc giật mình, thầm than thực lực của hắn

lại tinh tiến, càng có vẻ đáng sợ.

"Hắn đang làm gì, cướp sạch à!?" Trần Nặc giật mình.

"Quá triệt để, đem nơi này hoàn toàn chuyển hết rồi!" Tô Lan trợn mắt ngoác mồm.

Trên thực tế, Thạch Hạo còn rất tốt bụng mời xa xa Tô Lan còn có Trần Nặc, một cùng với quá khứ, xin bọn họ ăn thịt nướng.

Bởi vì, hắn đem Thích Lâm vật cưỡi cho luộc, rất hung tàn, trực tiếp ở động phủ ở ngoài bắt đầu tiến hành.

"Ngươi biết mình ở cái gì không, Yêu Nguyệt công chúa sẽ đối với ngươi toàn diện ra tay!" Thích Lâm uy hiếp nói.

"Há, như vậy a, mau để cho nàng đi tìm Vương Hi đi, chờ đợi nàng đã lâu, ta tới nơi này cũng bất quá là thuận thế mà thôi." Thạch Hạo cùng rất không chịu trách nhiệm nói rằng.

"Này, ngươi chớ nói lung tung, nhà ta tiểu mão tả cũng không có muốn cùng Yêu Nguyệt công chúa quyết chiến đây!" Tô Lan tức điên, vọt tới.

"Xem ra ngươi không hiểu, chuyện như vậy làm sao có thể nhẫn, ta tới nơi này, là nhà ngươi tiểu mão tả ngầm đồng ý, hai cái tiên tử nhất định sẽ có một trận chiến!" Thạch Hạo một mặt nghiêm túc nói.

"Ngươi nói chính là có thật không?!" Tô Lan nghiêm trọng hoài nghi.

"Đương nhiên là thật sự, bất quá chiến trường có thể sẽ ở tiên gia chiến trường, Vương Hi hiện tại thật không tiện ra tay, ta đang giúp nàng làm." Thạch Hạo nói rằng.

"Ta Hoàng Huyết!" Thích Lâm kêu sợ hãi.

Lúc này, Thạch Hạo rất không khách khí, từ trên người nàng, bao quát trong lòng, một trận tìm tòi, tìm ra bốn bình Hoàng Huyết.

"Thân là Yêu Nguyệt công chúa bạn thân, quả nhiên dòng dõi phong hậu, còn nữa không?" Thạch Hạo cười ha ha nói.

"Không, không còn, ngươi đừng sờ loạn!" Thích Lâm rít gào.

Tô Lan, Trần Nặc đều dừng lại, không nói thêm nữa, bởi vì đột nhiên cảm giác thấy cái này rất vô căn cứ gia hỏa làm việc để bọn họ cảm giác xả được cơn giận.

Chính là cái này Thích Lâm nói lung tung, mới có một loạt phong ba, hiện đang bị bắt thập, cũng thật là phù hợp hai người bọn họ chờ mong.

Ầm!

Thích Lâm bị ném ở trên mặt đất, trực tiếp ngất đi.

Đây là một vị nữ tu sĩ, một cái tu ra tiên khí kỳ tài, kết quả ở Thạch Hạo trước mặt, thiếu hụt năng lực phản kháng, trực tiếp như người rơm bị ném ở nơi đó.

"Đi rồi, lĩnh ta đi xem một chút Phong Hành Thiên, Lục Đà ở nơi nào." Thạch Hạo hướng về Tô Lan còn có Trần Nặc chào hỏi.

"A, ngươi muốn làm gì?" Hai người này vấn đề sau, một trận tê cả da đầu, cái tên này thực sự là vì là tìm việc mà đến tiến vào thư viện sao?

"Không có chuyện gì, chỉ là đi xem một chút, các ngươi tiểu mão tả nói rồi, một khi tiến vào tiên gia cổ địa, sẽ toàn diện khai chiến! Ta hiện tại trước tiên giúp nàng xem dưới kẻ địch, đánh giá dưới trận chiến đó kết quả." Thạch Hạo rất ôn hòa nói rằng.

Toàn diện khai chiến, đây là tiểu mão tả thái độ sao? Luôn cảm thấy cái này không thể nào, là tên trước mắt này ở loạn gây thù hằn.

"Đi thôi, đi xem một chút!" Thạch Hạo nói rằng, ở con đường Yêu Nguyệt công chúa vị trí tịnh thổ thì, hắn chỉ là ngắn ngủi dừng lại, vẫn chưa

đi khiêu chiến.

Lục Đà còn có Phong Hành Thiên động phủ sương mù mờ mịt, bị hỗn độn vụ bao vây, một chút không nhìn thấy được.

Để Tô Lan cùng Trần Nặc hơi hơi yên tâm chính là, cái tên này còn không tự đại đến muốn khiêu chiến cái kia hai đại chí tôn trẻ tuổi, đi tới bọn họ tịnh thổ trước, cũng chỉ là xoay chuyển hai vòng, liền rời đi.

"Nghe nói lần trước đến cái kia Nguyên Thanh, đem hắn một vị hậu nhân đưa vào thư viện, rõ ràng là không phù hợp quy củ, hắn ở đâu, cũng mang ta đi xem một chút." Thạch Hạo nói rằng, hỏi dò Tô Lan cùng Trần Nặc có biết hay không người kia tình huống.

"Hắn gọi nguyên phong, là một cái kỳ tài, tu ra hai đạo tiên khí, chỉ vì lúc đó một chuyện mà bỏ qua Thiên Thần Thư Viện chọn đồ cơ hội, vì vậy hắn trưởng bối tự mình đưa hắn đến." Trần Nặc nói rằng.

"Này, ngươi đến cùng có ý gì, nhạ đều là xương cứng, đầu tiên là Yêu Nguyệt công chúa bạn thân, tiếp theo lại là Lục Đà, Phong Hành Thiên các loại, hiện tại lại muốn đối phó một phương Chí Tôn Nguyên Thanh hậu nhân, ngươi sẽ không phải muốn gây nên hỗn loạn nhất đại chiến chứ?" Tô Lan lo lắng, cảm thấy tình huống không ổn.

"Ngươi suy nghĩ nhiều, ta chỉ là thế nhà ngươi tiểu mão tả quan địch." Thạch Hạo cười nói.

"Ngươi đừng nói lung tung, chuyện gì đều hướng về tiểu mão tả trên người đẩy, nàng có thể sẽ không như vậy, khẳng định là đang vì ngươi ra tay làm chuẩn bị cuối cùng." Tô Lan nói rằng.

Sau đó không lâu, bọn họ đi tới một mảnh vùng núi, quần phong điệp thúy, tiên khí lượn lờ, dường như tiên cảnh giống như.

"A, mảnh này đạo thổ liền thuộc về nguyên phong a." Thạch Hạo nói rằng, tiếp theo hắn nhìn thấy một người trẻ tuổi, ánh mắt như sí dương,

hướng về cái phương hướng này nhìn tới.

Vậy thì là nguyên phong, dường như một thanh tuyệt thế lợi kiếm ra khỏi vỏ giống như vậy, nhìn chằm chằm Thạch Hạo.

"A, liền như thế gặp gỡ a!" Thạch Hạo tự nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1111: Khởi Hành

Nguyên Phong, trên người mặc bộ giáp màu bạc, đứng ở nơi đó, nhìn phía bên này.

Hắn linh giác nhạy cảm, trong lòng sinh ra ý nghĩ, nhìn gần Thạch Hạo, rất ép người, ánh mắt chước người, như Thái Dương tỏa ra.

Tô Lan, Trần Nặc nguyên tưởng rằng Thạch Hạo tất nhiên muốn qua đi khiêu chiến, kết quả ra ngoài dự liệu của bọn họ, hắn xoay người rời đi, vẫn chưa ra tay.

"Không phù hợp phong cách của ngươi!" Trần Nặc nói rằng, không có thể hiểu được, nhìn hắn hưng sư động chúng mà đến, nguyên tưởng rằng muốn ra tay đánh nhau đây.

"Cái tên này mới vừa vào thư viện, liền một đoàn Hoàng Huyết đều không có, ta quá khứ với hắn giao thủ không phải lãng phí thời gian sao?" Thạch Hạo bĩu môi.

Tô Lan, Trần Nặc hai người ngạc nhiên, đều kinh ngạc mà nhìn hắn.

Thạch Hạo ở xoay người chớp mắt, trong mắt có ánh sáng lạnh loé lên rồi biến mất, sự thực tuyệt đối không phải hắn nói tới như vậy, nhân vì người này không phải tới khiêu chiến.

Đánh giết!

Trong lòng hắn chỉ có hai chữ này, phải cho Nguyên Thanh một cái "Kinh hỉ", thu hồi một ít lợi tức.

Chính là bởi vì như vậy, đem hắn liệt vào tất phải giết người, vì vậy hiện

tại mới không có ra tay, không muốn ở chỗ này biểu hiện địch ý quá nặng, hắn muốn đi tiên gia chiến trường săn giết người này.

Đến nơi đó, sẽ không có cái gì ràng buộc, không cần lo lắng trong viện trưởng lão can thiệp cùng trách phạt.

"Đứng lại!" Phía sau truyền đến tiếng quát, Nguyên Phong mở miệng sau sắc mặt khó coi, nhìn chằm chằm Thạch Hạo ba người bóng lưng.

"Ngươi có chuyện gì sao?" Tô Lan quay đầu lại.

"Các ngươi là Vương Hi tiên tử người theo đuổi?" Nguyên Phong nhìn chằm chằm thạch bọn họ, hắn tiến vào thư viện thời gian tuy rằng không dài, thế nhưng là tiếp xúc được rất nhiều tin tức.

"Là thì lại làm sao?" Tô Lan nói rằng.

Mà Thạch Hạo chuyển thì thân, mang theo ý cười nhìn hắn.

"A, ngươi không phải yêu thích cùng người quyết đấu sao, làm sao đến ta chỗ này sau, xoay người rời đi?" Nguyên Phong nói rằng trong mắt hết sạch lấp lóe.

"Há, ngươi muốn cùng ta đánh một trận?" Thạch Hạo hỏi.

"Có thể luận bàn một phen, dựa theo ngươi quy củ đến, người thất bại dâng lên Hoàng Huyết." Nguyên Phong nói rằng, khóe miệng hơi vểnh lên, lộ ra một tia nụ cười xán lạn ý.

Tô Lan, Trần Nặc đánh cược là cả kinh người này rất tự tin, đây là hướng về phía Hoàng Huyết mà đến, nói thật dễ nghe là luận bàn, nhưng mục đích phỏng chừng cùng Thạch Hạo như thế.

"Hoàng Huyết, ta chỗ này có bốn đám, ngươi có sao?" Thạch Hạo bình thản hỏi, đem từ Thích Lâm nơi đó được mấy khối thủy tinh lấy ra, dường như kim cương máu giống như trong suốt, lôi kéo người ta chú ý.

Nguyên Phong trong mắt chùm sáng người này, nhìn chằm chằm Hoàng Huyết hai mắt càng ngày càng nóng rực.

"Thất bại, ta tự nhiên có Hoàng Huyết đưa ra." Thạch Hạo nói rằng, trong tay óng ánh thủy tinh tỏa ra thần thánh xích hà, hắn nhìn nam tử đối diện, nói: "Muốn cùng ta ước đấu, cũng xin mời thể hiện ra Hoàng Huyết đi."

"Ta hiện tại vẫn không có, bất quá lập tức sắp có, có thể trước tiên cùng ngươi một trận chiến, nếu là thất bại, sau đó tự nhiên sẽ còn ngươi!" Nguyên Phong nói rằng.

Ánh mắt của hắn giàu có xâm lược tính nhìn chằm chằm Thạch Hạo trong tay bốn khối phong ấn có Hoàng Huyết đá thủy tinh.

"Không có Hoàng Huyết, ngươi lấy cái gì đến đánh cược chiến, há mồm chờ sung rụng sao?" Thạch Hạo một nói từ chối

Không với hắn quyết đấu.

Trên thực tế, hắn rất nghĩ ra tay, chỉ là nơi này là Thiên Thần Thư Viện, như vậy đánh bại hắn chỉ có thể sẽ khiến cho khắp nơi cảnh giác, mà không thể giết hắn, không bằng tạm gác lại sau đó.

Thạch Hạo lần thứ hai cất bước, rời đi khối khu vực này.

"Chậm!" Nguyên Phong ở phía sau đi theo ra ngoài hắn nghe nói Thạch Hạo sự, biết trong tay hắn có không ít Hoàng Huyết, chưa từng tu ra tiên khí nhưng có thể chiến thắng một nhóm đệ tử chính thức.

Nguyên Phong cũng mới tiến vào thư viện, cần Hoàng Huyết chờ đến biết trước mắt trên người người này có không ít, tự nhiên muốn đánh với hắn một trận, đem những kia chân huyết thắng lại đây.

Đương nhiên, này phải cần một cái cớ, nếu không, tùy tiện động thủ cướp đoạt sẽ xảy ra vấn đề lớn.

"Ngươi bất quá là Vương Hi người theo đuổi, cũng không nghi thức môn đồ, nhưng trắng trợn rêu rao, khiêu khích đệ tử chính thức, hôm nay ta xem bất quá, yếu lĩnh giáo một phen!" Nguyên Phong mở miệng, nghĩa chính ngôn từ, biểu hiện rất cương liệt.

"Dối trá!" Tô Lan bĩu môi, liền hắn đều nhìn ra rồi, đối phương chỉ là muốn một cái cớ.

"Ngươi như thế muốn cùng ta đánh một trận?" Thạch Hạo cười quay đầu lại nhìn hắn.

"Đệ tử chính thức không thể nhân ngươi mà hổ thẹn, ta nên vì chính danh, bằng một cái người theo đuổi vẫn chưa thể ở thư viện bên trong hoành hành, đến có người giáo huấn ngươi một trận!" Nguyên Phong nói rằng, càng ngày càng chính nghĩa lẫm nhiên.

Thạch Hạo có chút bất đắc dĩ, cái tên này cũng thật là tập trung vào, phỏng chừng đem chính hắn đều sắp lừa dối đi.

"Quên đi, không tâm tình cùng ngươi một trận chiến." Thạch Hạo nói rằng, lần thứ hai cất bước.

"Chạy đi đâu!" Nguyên Phong gào to, đã vọt tới, muốn ngăn ngăn trở Thạch Hạo, trong đôi mắt có càng mang theo một chút hắc ám, dường như quạnh hiu mà vô biên vực sâu.

Đùng!

Hai người giao thủ, lôi tiếng nổ lớn, Thạch Hạo vẫn chưa tận lực, thu lại rất nhiều, hai người bùng nổ ra hào quang chói mắt.

"Xoạt!"

Nguyên Phong khẽ quát, trên người cốt văn nằm dày đặc, vận dụng hai đạo tiên khí đi áp chế Thạch Hạo, trong miệng lạnh lùng nói: "Chỉ đến như thế, ta còn tưởng rằng ngươi mạnh bao nhiêu đây."

Nhưng mà, ở kịch liệt chém giết bên trong, Thạch Hạo vẫn là lùi ra, chưa từng bị hắn trấn áp.

"Trận chiến này, ta nếu là thắng được, ngươi là có hay không muốn thực hiện ước định, đem Hoàng Huyết dâng?" Nguyên Phong mang theo ý cười nhàn nhạt hỏi.

"Đều nói rồi, ngươi trước tiên lấy ra Hoàng Huyết đến, nếu không, cuộc tỷ thí này không đếm." Thạch Hạo lắc đầu.

"Còn muốn chối cãi, nhận thua cuộc!" Nguyên Phong quát lên, từ khi bắt đầu đến Thạch Hạo lấy ra mấy khối óng ánh thủy tinh, hắn liền quyết định chủ ý, nhất định phải bắt người này.

Nhưng là, theo thời gian chuyển dời, hắn vẫn không có thành công.

"Ầm!"

Lại là một lần đại đối quyết, hai người hất bay ra ngoài, Thạch Hạo mang theo Tô Lan còn có Trần Nặc xoay người rời đi.

"Không cho trốn, đem chân huyết lưu lại!" Nguyên Phong trở mặt, vào lúc này không có cái gì có thể rụt rè, hết thảy đều hướng về không thể khống phản tiến về phía trước.

"Ngươi dựa vào cái gì, chính mình cũng không có tiền đặt cược, nhưng muốn há mồm chờ sung rụng?" Tô Lan nhìn không được, liền nói như vậy.

"Còn nữa nói rồi, ngươi vừa không có thắng." Trần Nặc cũng mở miệng, tuy rằng không ưa Thạch Hạo, thế nhưng ở trước mặt người ngoài, vẫn có thể cùng tiến cùng lui.

Thạch Hạo không có dừng lại, điều động một tia chớp dĩ nhiên rời đi, đem Nguyên Phong khẩu vị câu lên, để hắn hối hận vừa nãy không đủ quả đoán, nếu như ép sát, nói không chắc liền thành công.

"Hắn chạy trốn, nếu như chân chính chiến đấu tiếp, hắn chắc chắn là thất bại không thể nghi ngờ." Nguyên Phong tự nói, hắn còn có thực lực mạnh mẽ chưa từng bày ra, có đầy đủ tự tin.

Sau đó, mấy người nghe nói tin tức, chủ động mượn Hoàng Huyết cho Nguyên Phong, ước ao hắn có thể ra tay, đi khiêu chiến Thạch Hạo.

Hai đạo tiên khí giả bên trong đỉnh cao nhân vật, đáng giá khắp nơi chú ý, tự nhiên sẽ có người lôi kéo Nguyên Phong

Đáng tiếc, ngay khi hắn chuẩn bị yêu thời chiến, thư viện bên trong truyền đến tin tức, có thể tiến vào tiên gia chiến trường rồi!

Đây là một cái đại sự, toàn viện chấn động, cho tới trưởng lão, cho tới đệ tử, đặc biệt làm cho người ta chú ý.

Đương nhiên, đến tột cùng có hay không đi tiên gia chiến trường, này hoàn toàn bằng tự nguyện, cũng không miễn cưỡng.

Ngày hôm đó, thư viện bên trong tiếng huyên náo một mảnh, rất nhiều đệ tử dồn dập hành động lên.

"Rốt cục muốn bắt đầu rồi sao?" Thạch Hạo mở mắt ra, ở Vương Hi động phủ bên trong đứng lên, trong đôi mắt lộ ra xán lạn thần quang.

Ở cách đó không xa, Vương Hi cũng đã đứng dậy, thong dong mà ôn hòa, trên người mặc một bộ quần dài, tha trên đất, siêu trần thoát tục, thướt tha tư thái oánh oánh phát sáng.

Bọn nàng: nàng chờ chờ rất lâu, đã sớm muốn lên đường rồi.

Cùng một ngày, Lục Đà thét dài, cho thấy tâm chí, nhất định sẽ đi tới cùng đất cổ kia.

Cho tới Phong Hành Thiên, Yêu Nguyệt công chúa, huyền côn các loại (chờ) người càng là đều không ngoại lệ, toàn cũng phải đi cùng đất cổ kia,

không có người nào lùi bước.

"A, nghe nói lần này, ai nếu như ở nơi đó biểu hiện kinh diễm, sau khi trở lại có thể sẽ được ban cho dư tiên gia ngọc thư." Có người nhỏ giọng nói rằng, vô cùng hưng phấn.

"Nếu như ở chiến trường kia biểu hiện kinh diễm, còn cần thư viện ban tặng sao, nghe nói phía trên chiến trường cổ kia liền có không ít mất bí điển, cổ đại Tiên khí, giá trị liên thành."

Vẫn không có xuất phát, những người này cũng đã tâm linh chập chờn, hi vọng tự thân có thể đỗ trạng nguyên, đạt được cơ duyên lớn.

"Ô ô..." Chiến tranh kèn lệnh vang lên, như là ở giục mọi người xuất chinh.

Ngày hôm đó, một chiếc thuyền lớn nằm ngang ở thư viện bên trong, chờ đợi bọn họ tiến vào kho, sau đó đi tới phương xa cổ

Hoàng kim cư cự thuyền chuyển động, ngang trời mà lên, nó quá mức khổng lồ, có thể so với một toà to lớn hòn đảo, trên boong thuyền có rất nhiều người, nhìn xuống núi sông vạn vật.

Ở trên thuyền, Thạch Hạo phát hiện một chút người quen, tỷ như Ma nữ, Tào Vũ Sinh, Trường Cung Diễn, Tiểu Thỏ Tử, Thanh Y các loại (chờ) người, bọn họ cũng lựa chọn tiến vào cùng đất cổ kia.

Bất quá, ở tình huống như vậy không thể lập tức quen biết nhau, lần này nếu là tiến vào cùng đất cổ kia, hắn có thể sẽ đại khai sát giới, không muốn liên lụy người quen tại bên trong.

Ngôi sao lóng lánh, chiến hạm phát sáng, giống như là muốn nhảy vào, tiến vào biển sao bên trong.

"Đó là cái gì?"

"Sắp tới đứng, đó là tiên nhân chinh chiến quá địa phương sao?"

Một hồi cự sóng gió lớn sắp nổi lên!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1112: Tiên Gia Chiến Trường

Bóng đêm thê lương, đây là một vùng đất bị tàn phá.

Trăng lạnh treo cao, trên đất trọc lốc, đâu đâu cũng có đá vụn, còn có dường như Hắc Uyên giống như vết nứt.

Nhanh như vậy liền đến chỗ cần đến sao? Trên chiến thuyền mọi người kinh ngạc, cảm giác mới phi hành không đến bao lâu, tuy rằng vừa nãy ở đi qua hư không, ngang qua dài lâu khoảng cách, nhưng cũng không đến nỗi nhanh như vậy mới đúng.

"Còn không phải cái kia nơi cổ địa, này chỉ là lối vào, cần từ nơi này một toà tế đàn khởi hành.

" Thiên Thần thư viện một vị trưởng lão đứng trên boong thuyền nói rằng.

Chiến thuyền vàng óng ở trong màn đêm phát sáng, vàng óng, không chỉ có xán lạn, còn có một loại ấm áp, hòa tan lạnh lẽo thê lương ánh trăng.

Ở cổ địa nơi sâu xa có ngang dọc đan dệt hoa văn, giống như là có sinh mệnh hấp thu nhật nguyệt tinh hoa, đây là trận pháp, bình thường người đến nơi này sau tất nhiên bị nghẹt, không thể đi tới.

Bởi vì, đây là Tiên Đạo tàn ngân, đương đại có mấy người có thể cường lực phá hoại?

Cũng còn tốt, trên chiến thuyền có cao thủ, có Thiên Thần thư viện trưởng lão, có nắm giữ cổ pháp, biết được những này tàn trận bố cục cùng bí mật, tự mình lái xe cổ thuyền, né qua hung hiểm chi địa, một đường về phía trước.

Rốt cục đến, đó là một toà tế đàn, cửu viễn mà thê lương, như là một khối bia đá ghi chép đã từng từng chút một, có một loại lịch sử dày nặng cảm, càng có một loại cảnh còn người mất thê thán.

Đây là tiên dân di tích, đương đại chỉ có thể tìm hiểu cùng tưởng nhớ, cái kia bất kể là huy hoàng vẫn là khuất nhục, đều một đi không trở về.

"Lối vào ở đây này!" Một vị trưởng lão nói rằng.

Tế đàn kia rất lớn lao, như là một ngọn núi, lấy các loại hi hữu kỳ thạch xây mà thành, điêu khắc phong sương loang lổ dấu vết.

Nó rất lớn, nhưng so với một toà hòn đảo khổng lồ giống như chiến thuyền màu vàng óng đến, hay là muốn nhỏ hơn rất nhiều.

Chỉ là làm chiến thuyền giảm xuống thì, hết thảy đều thay đổi, như là đấu chuyển Tinh Di, năm tháng biến thiên, thế gian vạn vật đều ở thay đổi. Chiến thuyền đang thu nhỏ lại, như một hạt bụi, rơi vào này trên tế đàn.

Mọi người hút vào hơi lạnh!

Này tế đàn là cho người nào dùng, mục đích cuối cùng chính là nơi nào, như thế khổng lồ chiến thuyền rơi vào phía trên, đều yếu ớt như hạt bụi, thật không biết chung cực tác dụng sẽ đáng sợ dường nào.

"Xưa nay tứ đại tế đàn một trong, cùng ba ngàn Đạo Châu biến mất ở Tiên Cổ Hắc Uyên bên trong tế đàn như thế, tương tự thần bí, chung cực tác dụng hiện tại đã không thể hoàn nguyên cùng thể hiện, bởi vì đều đã tàn tạ." Một vị trưởng lão nói rằng.

Thạch Hạo nghe vậy, trong lòng cả kinh. Hắn nghĩ tới rồi mượn Tiên Đạo cánh hoa tiến vào Tiên Cổ di, ở nơi đó thí luyện cùng tranh cướp tạo hóa thì, hắn từng tiến vào một toà Hắc Uyên, nhìn thấy một toà không trọn vẹn tế đàn, càng nhìn thấy có nhuộm đế huyết ba chân hai tai viên đỉnh dấu ấn, nghi tự đến từ tương lai.

Cũng không biết vận dụng bao nhiêu thần lực, mấy Đại trưởng lão đều sắp sức cùng lực kiệt, toà này tế đàn mới sáng lên, phát sinh vi quang.

Đương nhiên, cũng chỉ là bộ phận hoa văn phát sáng, cũng không phải là cả tòa tế đàn thức tỉnh.

Nhưng mặc dù như vậy cũng đầy đủ, mấy Đại trưởng lão thôi thúc, cũng ở cái kia hiến tế, nhỏ xuống nhiều loại bảo huyết, chiếu vào trên tế đàn, sau đó định ra tọa độ.

Vù!

Trong nháy mắt, bầu trời bị xuyên thủng, chiến thuyền hoàng kim bay lên trời cao, từ nơi này biến mất.

Sau một khắc, người trên thuyền đều kinh hãi, tốc độ này quá nhanh, hư không vặn vẹo, tia sáng mơ hồ, hết thảy đều biến hình.

Cuối cùng, chiến thuyền nhảy vào, vọt vào đặc thù đường hầm không gian, một đường nhanh như chớp, vượt qua tốc độ cực hạn.

Bất quá, lối đi này rất mỏng manh, nửa trong suốt, có chút mơ hồ, trong lúc hoảng hốt, bọn họ nhìn thấy năm tháng lưu chuyển, thời gian hỗn loạn, như là ở vượt qua dòng sông thời gian.

"Chúng ta đây là muốn đến vũ trụ một đầu khác sao?"

Đây là một lần không thể nào tưởng tượng được khoảng cách xa lữ hành, bọn họ cảm thấy, chớp mắt liền vượt qua hơn mấy trăm ngàn tinh hệ, đi tới vũ trụ một đầu khác.

Sắc mặt của mọi người đều trắng, này nếu để cho chính bọn hắn phi hành, sinh mệnh đến phần cuối thì, cũng không thể đến.

Khoảng cách này quá khuếch đại, xa thái quá.

Này chiếc chiến thuyền hoàng kim nếu như ở trên đường xuất hiện

chuyện ngoài ý muốn, mắc cạn ở trên đường, bọn họ có lẽ sẽ lạc lối, vĩnh viễn không tìm được con đường quay về.

"Tế đàn kia chung cực tác dụng không phải con đường này, nguyên bản để làm gì?" Có người phát sinh nghi vấn.

Bọn họ chỉ là mượn dùng một hồi mà thôi, cũng đã khuếch đại như vậy.

Thời gian biến mất, một cái lại một cái tinh hệ đi xa, bọn họ còn ở đi tới, đến giờ phút này rồi rất nhiều người đều sắc mặt trắng bệch, khoảng cách này có chút đáng sợ.

Rốt cục, bọn họ như là nghe được Thần Ma tiếng gào thét, lao ra nửa trong suốt đường nối.

Đó là một hòn đảo, treo ở trong vũ trụ, thần bí, mênh mông biển sao, vô tận tinh không, ở đây lại có một hòn đảo!

"Đây chính là tiên gia chiến trường." Một vị trưởng lão nói rằng.

Đảo này treo ở nơi đó, cùng đầy trời sao so ra, có vẻ hoàn toàn không hợp.

Ở này u ám bên trong, ở này trong yên tĩnh, nó không phải sao băng, không phải Tinh Hà, chỉ là một hòn đảo, tuyên cổ trường tồn.

Nguyên tưởng rằng không lớn, kỳ thực căn bản không phải như vậy, theo bọn họ tới gần, hòn đảo ở từ từ phóng to, cho đến phát ra áp bức người khí tức.

Chỉ vì bọn họ trước kia cách quá xa, hiện tại phi hành tốc độ cao, mới cảm giác được nó mênh mông.

Hay là có thể xưng là một toà đại lục, bởi vì nó quá to lớn.

Không biết qua bao lâu, chiến thuyền hoàng kim tiếp cận hòn đảo này, lập tức liền muốn đáp xuống trên mặt đất, mà vào lúc này tốc độ chậm lại,

dường như tiến vào đáng sợ nhất trường vực bên trong.

Trong tiếng ầm ầm, cả tòa chiến thuyền phát sáng, thiêu đốt, một ít vị trí đều sắp nóng chảy, đem không còn tồn tại nữa.

Đảo này có một luồng bài xích tính!

Trong quá trình này, tất cả mọi người nghe được thê thảm gầm rú, có Thần Ma gào thét, xuyên thấu qua vô ngần thời không, từ cái kia xa xôi quá khứ truyền đến.

Ầm!

Rơi xuống đất sau, loại kia tính chất bài xích biến mất rồi.

Bởi tốc độ cực nhanh, rơi xuống thì đều không có thấy rõ hòn đảo toàn thể địa mạo, đương nhiên nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là hòn đảo này quá to lớn.

Khu vực này, không có thảm thực vật, thổ địa hiện màu đỏ nâu, đá vụn có rất nhiều, hoang vu là chủ đề vĩnh hằng.

"Có sinh linh!" Có người kêu sợ hãi.

Nguyên tưởng rằng nơi này âm u đầy tử khí, có thể kết quả vừa mới đến liền phát hiện kỳ dị sinh vật.

Cái kia như là một con con chuột, cả người mọc đầy lông đỏ, có thể có trâu nước lớn như vậy, cực tốc vọt tới, khanh một tiếng, cắn ở chiến thuyền hoàng kim trên.

Coong!

Lanh lảnh tiếng kim loại rung phát sinh, đầu kia lông đỏ hung thú mắt lộ ra hung quang, hàm răng Hỏa Tinh bắn lên

Mọi người ngạc nhiên, quái vật này quá mạnh mẽ chứ?

Phải biết, chiến thuyền hoàng kim không phải là thứ tầm thường, là mấy vị trưởng lão luyện chế, nó cắn xuống sau lại không có bị đánh chết.

"Cẩn thận, nơi này rất quái lạ, có chút khu vực áp chế pháp lực!" Một vị trưởng lão nhắc nhở.

"Này xấu xí lông đỏ thú là món đồ gì?" Một vị đệ tử hỏi dò.

"Không được xem thường!" Bên cạnh trưởng lão khẽ quát.

Hắn chăm chú nhắc nhở, ở nơi này chỉ cần xuất hiện sinh vật, dù cho nó là một con kiến, cũng phải vạn phần cẩn thận, không thể có một chút bất cẩn, không phải vậy sẽ chết đi.

Xoạt!

Vẫn không có các loại: chờ trưởng lão ra tay, cái kia lông đỏ quái vật hóa thành một mảnh Xích Hà, liền như vậy tiêu tan, chui vào lòng đất.

"Ồ?" Tất cả mọi người đều kinh ngạc.

"Nơi này sinh vật đại thể do Tiên Đạo sát khí ngưng tụ mà thành, một khi bị bọn họ trọng thương, liền có thể có thể vạn kiếp bất phục." Có trưởng lão nghiêm túc dặn dò.

Sau đó, bọn họ rời thuyền, đứng lạnh lẽo trên mặt đất.

Mấy vị trưởng lão từng cái từng cái phân phát cốt phù, bất quá giới hạn ở đệ tử chính thức, để bọn họ mang được, xưng không thể sai sót, đây là bảo mệnh phù.

Thạch Hạo không nói gì, hắn... Không có bắt được.

"Ha, một cái tôi tớ mà thôi!" Nguyên Phong liền đứng cách đó không xa, thấp giọng nói một câu, có chút chói tai, ánh mắt của hắn càng là có chút lạnh.

Vương Hi hướng đi xa xa, cùng một vị trưởng lão giao lưu, muốn nhiều mang tới một viên cốt phù, kết quả chưa thành công, được báo cho số lượng có hạn.

Nguyên Phong hướng đi một bên, tự nói: "Ở đây muốn tự cầu phúc, chúng ta tuyệt đối không nên gặp phải, không phải vậy ngươi sẽ biết tay."

Thạch Hạo biết, loại này nói nhỏ ở nhằm vào hắn, Nguyên Phong trong bóng tối làm rất bí mật, đang chọc giận cùng khiêu khích hắn.

"Các ngươi có thể đi thăm dò, chiến trường cổ này tràn đầy bất ngờ cùng nguy hiểm, nhưng cũng có cơ duyên to lớn, nói không chắc liền có thể phát hiện một bộ Tiên Đạo kinh thư, thậm chí có thể nhặt được một thanh Tiên khí!"

Một vị trưởng lão đang đọc diễn văn, nhắc nhở một phen, để bọn họ ra đi.

Vương Hi, Thạch Hạo bọn họ đồng thời đi về phía trước, những người khác cũng đều lên đường rồi, từng người tách ra, có người tốc độ rất nhanh, vọt vào mặt đất đỏ nâu nơi sâu xa.

"A..."

Nhưng là tiếng kêu thảm thiết đột ngột vang lên, ngay ở cách đó không xa, một vị kỳ tài người theo đuổi bị một con lông đỏ quái vật một cái cắn rơi mất nửa cái đầu lâu.

Cảnh tượng như thế rất thê thảm, liền Nguyên Thần đều giống như gặm rơi mất một nửa!

Hắn đang giãy dụa, nhưng này là phí công, chớp mắt mà thôi, toàn bộ đầu lâu cùng Nguyên Thần đều bị cái kia lông đỏ quái vật gặm nhấm.

Tất cả mọi người đều thất kinh, lúc này mới bắt đầu đi tới, còn ở hòn đảo biên giới cũng đã bắt đầu người chết, trời mới biết nơi này khủng bố cỡ

nào cùng nguy hiểm.

"Xoạt!" Một vị trưởng lão ra tay, xuyên thủng cái kia lông đỏ quái vật, đáng tiếc nó sụp ra sau, hóa thành Xích Hà cùng sương mù, cũng không có thân thể.

"Ta nhắc lại một lần, nhất thiết phải cẩn thận, đặc biệt làm gặp phải có huyết nhục sinh vật thì, càng thêm chú ý, rơi vào đến như vậy sinh vật trong tay, sống không bằng chết!"

Loại này nhắc nhở rất nghiêm khắc, làm cho tất cả mọi người đều biến sắc.

Thạch Hạo bình tĩnh vẫn như cũ, hắn đang tìm kiếm mục tiêu, ngoại trừ phòng bị những kia sinh vật đáng sợ ở ngoài, còn chuẩn bị ra tay săn giết đối đầu.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1113: Đỏ Mặt

Ánh sao lấp lánh, màu đỏ nâu trên mặt đất tràn ngập khí tức xơ xác.

Nơi này hiểm ác như vậy, vượt quá tưởng tượng của mọi người, mới bắt đầu mà thôi, thì có người bị mất mạng.

Mọi người trong lòng chiến nhiên, cũng không dám nữa bất cẩn, tất cả đều vẻ mặt nghiêm túc, đề phòng hướng về đại địa nơi sâu xa đi đến.

Vương Hi quần áo phiêu phiêu, bên ngoài cơ thể hiện lên ba đạo tiên khí, bước liên tục vừa di động, trận địa sẵn sàng đón quân địch, ở dưới ánh trăng giống như tiên tử giáng trần mà đi.

Thạch Hạo đứng ở cách đó không xa, cùng với nàng cùng đề phòng, hướng đi mênh mông bên trong chiến trường.

Cái khác phương vị cũng đều như vậy, những này đệ tử chính thức thần sắc nghiêm túc, từng cái từng cái như gặp đại địch, lần này vừa có cơ duyên lại có lớn lao nguy cơ.

Mọi người hiện hình quạt, tiến vào mảnh này lạnh lẽo cứng rắn di bên trong, hết thảy đệ tử chính thức đều mang theo người theo đuổi, bảo vệ ở bên cạnh chính mình, dù sao Vương Hi mang người ít nhất, chỉ có Thạch Hạo một người.

Chính là Lục Đà, Huyền Côn các loại, bên người đều có năm, sáu người trở lên, đều là đại cao thủ.

Xa xa, khác một nữ tử lả lướt mà đi, bị nguyệt quang bao phủ, trong sáng không một hạt bụi, siêu nhiên thoát tục, chính là Yêu Nguyệt công chúa, đối với Vương Hi cười yếu ớt nói: "Tỷ tỷ, nghe nói đây là ngươi "Đạo

hữu", mà không phải tôi tớ, thực sự là thật hăng hái a, dắt tay nhau mà đi, như thần tiên quyến lữ giống như."

Lời nói của nàng tự nhiên lôi kéo người ta liếc mắt, tuy rằng lẫn nhau đều phân tán ra, cách rất xa nhau, nhưng bực này tu vi người nhĩ lực nhạy cảm, một ít cường giả nghe rõ rõ ràng ràng.

Đây là đang gây hấn với sao? Mới vừa vào bên trong chiến trường, liền muốn lên tranh chấp.

Thiên Thần Thư Viện bên trong trưởng lão từng có ám chỉ, cho phép ở nơi này thích hợp tranh đấu, không gặp qua phân truy cứu, cái này cũng là đông đảo đệ tử chính thức trận địa sẵn sàng đón quân địch một trong những nguyên nhân.

"A, ngươi nhãn lực thật tốt, một chút nhìn ra bản chất." Thạch Hạo mở miệng. Ở Vương Hi vẫn không có đáp lại trước, hắn thấp giọng lẩm bẩm một bộ lâng lâng dáng vẻ, lấy thần tiên quyến lữ bên trong một thành viên tự xưng.

Mấy người kinh ngạc, cái tên này cũng thật là nói khoác không biết ngượng, càng dám như thế, liền không sợ Vương Hi với hắn trở mặt trừng trị hắn sao?

Quả nhiên, Vương Hi vẻ mặt cứng đờ tuyệt mỹ bàng bị ánh trăng chiếu diệu trắng sáng như tuyết, con mắt như hàn tinh giống như, theo dõi hắn, có nhàn nhạt lạnh lẽo khí tức tràn ngập.

"Chuyện cười rồi!" Thạch Hạo mở ra hai tay, vội vàng giải thích.

Xa xa, Yêu Nguyệt công chúa cười khẽ, mỹ lệ vô song, Thanh Ti phấp phới, ở minh nguyệt dưới có vẻ trong sáng mà không minh, nói: "Thực sự là chúc mừng đạo hữu bích nhân đồng hành, sẽ lệnh rất nhiều người hâm mộ."

Nàng đang khi nói chuyện, liếc nhìn một chút những người khác, quả nhiên có rất nhiều người lộ ra vẻ khác lạ, Vương Hi là nhân vật cỡ nào,

Trường Sinh thế gia minh châu, một vị tuyệt đại mỹ nhân, có thể cùng nàng đi chung với nhau là rất nhiều người tha thiết ước mơ.

"Vương Hi tiểu thư thông minh thánh khiết, như tiên trên đời, ta bất quá là một phàm phu tục tử may mắn đồng hành." Thạch Hạo nói rằng, vừa nhìn về phía Yêu Nguyệt công chúa, nói: "Kỳ thực ta cảm thấy cùng tiểu thư ngươi đúng là duyên phận rất sâu đi chung với nhau, vừa vặn là quần anh tụ hội, không đến nỗi tự ti mặc cảm."

"Làm càn!" Ở Yêu Nguyệt công chúa bên người, có một thanh niên quát mắng.

Yêu Nguyệt công chúa cũng là ngẩn ngơ, cái tên này lại dám như vậy nói chuyện với nàng, đây là ở nâng lên Vương Hi, chê bai nàng, hai người bọn họ nổi danh bây giờ lại bị cái tên này một nắm ép một chút.

Ngắn ngủi ngạc nhiên, nàng lại xì xì bật cười, vẫy vẫy tay nói: "Nếu đạo hữu cho là như vậy, vậy thì bỏ qua Vương Hi cùng ta đồng hành làm sao?"

"Cái kia trước hết mời tiên tử phân phát bên người cái kia mấy cái chướng mắt người." Thạch Hạo nói rằng, nhằm vào cái kia mấy cái đối với hắn cười gằn, trợn mắt nhìn người.

Yêu Nguyệt công chúa người theo đuổi nghe vậy, trên người đều dựng lên sát khí.

Mọi người kinh ngạc, lúc này mới vừa mới bắt đầu liền muốn có đại chiến sao?

Như vậy cạnh tranh khả năng liên quan đến tự thân hưng suy, nếu là thắng, không chỉ có thể từ bên trong chiến trường cổ được cơ duyên, còn có thể bị thư viện tán thành, toàn lực bồi dưỡng.

Nếu là thua, cái kia rất nhiều chuyện liền muốn thất bại.

Bọn họ sớm có nghe thấy, thư viện vì mài giũa bọn họ, thủ đoạn sẽ

không quá ôn hòa, nếu không cũng sẽ không đem bọn họ đưa vào chỗ nguy hiểm như vậy.

Vẫn luôn có đồn đại, Thiên Thần Thư Viện dường như dưỡng chung giống như vậy, tương lai có lẽ sẽ phi thường tàn khốc, để bọn họ lẫn nhau sát phạt, lưu lại mạnh nhất mấy người.

Tuy rằng hiện tại còn sớm, thế nhưng đã có loại này đầu mối.

"Đi rồi." Vương Hi nói rằng, trước mặt nhiều người như vậy, nàng không thể cùng Yêu Nguyệt công chúa quyết đấu, nếu không, nhất định sẽ để Lục Đà, Huyền Côn các loại (chờ) tọa thu ngư ông thủ lợi.

Yêu Nguyệt công chúa cười cợt, dung mạo vui tươi, không một chút nào nổi giận, đối với Thạch Hạo phất phất tay, mang theo đoàn người đi xa.

Ầm!

Sau đó không lâu, đất rung núi chuyển, mảnh này màu đỏ nâu đại địa nơi sâu xa, truyền đến kinh người tiếng vang, giống như hồng thủy ngập trời, trút xuống mà tới.

Đây là thanh âm gì, đến tột cùng phát sinh cái gì? Tất cả mọi người đều giật mình.

Rốt cục gần rồi, một luồng đỏ mặt vọt tới, thú ảnh dư sức, hướng về phía này bao phủ tới.

Chúng người tê cả da đầu, đây cũng quá khủng bố, đó là thành đàn liên miên lông đỏ thú, đè ép đầy đường chân trời, chạy chồm, gầm thét lên, hướng về bọn họ xung phong.

Mỗi một đầu đều đại như trâu nước, giống như con chuột, cả người lông đỏ, tiếng kêu thê thảm, trừng mắt màu đỏ tươi con mắt, cực tốc vọt tới, bồn máu miệng rộng bên trong hàm răng trắng toát.

Thế thì còn đánh như thế nào? Mọi người sởn cả tóc gáy.

Phải biết, này không phải bình thường hung thú, mà là bên trong chiến trường hung sát khí hóa thành, thậm chí không thiếu Tiên Đạo khí tức, loại này đáng sợ cổ thú là nhất khó dây vào.

"Ảo giác, kỳ thực không có nhiều như vậy, đứng vững!" Có người quát to.

Hiện tại nếu như rút đi, trốn hướng về chiến thuyền hoàng kim nơi đó, ở thư viện trưởng lão trước mặt tuyệt đối sẽ thất phân, liền cổ địa nơi sâu xa cũng không vào được, đàm luận quật khởi thế nào cùng tranh hùng.

Mấy người nhìn ra, những hung thú này nhìn thanh thế hùng vĩ, nhưng cũng không hề tưởng tượng nhiều như vậy, có chút thuần túy là xích hà, là sương mù, còn không từng kết ra hữu hình thân thể.

"Ầm ầm!"

Đại diện tích chớp giật bạo phát, một cái tóc lục người, anh tư vĩ đại, trong miệng phát sinh một tiếng đạo âm, như thiên lôi giống như, cái thứ nhất về phía trước giết đi.

Hắn là Lục Đà, đã ra tay!

Há mồm hét lên một tiếng, phía trước quái lạ hung thú lập tức nổ nát mấy con, sau đó hắn hổ gặp bầy dê giống như, đại khai sát giới, ở tại phía sau có vài tên người theo đuổi.

Không thể không nói, Lục Đà quá khỏe khoắn, ở trong thiên quân vạn mã giết chóc, như một thanh sắc bén đao nhọn, xé ra chiến trường, dũng mãnh đi tới, không thú có thể kháng cự.

Giữa trường như con chuột giống như lông đỏ thú, mặc dù là đáng sợ sát khí hóa thành, thế nhưng ở trước mặt của hắn, không có thể ngăn cản, đều bị hắn miễn cưỡng đánh gục.

Hắn bắt đầu đại khai sát giới, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi!

Những người khác thấy thế, sĩ khí đại chấn, ở đệ tử chính thức dẫn dắt đi từng cái từng cái dũng mãnh như rồng, xông về phía trước.

Trên chiến trường tiếng hô "Giết" rung trời, lông đỏ thú cứ việc hung tàn, như như hồng thủy vọt tới, nhưng vẫn không có làm cho khiếp sợ mọi người, bọn họ kịch liệt chém giết, xông về phía trước đi.

Không ai từng nghĩ tới, mới tiến vào khu cổ địa này, liền gặp gỡ trong truyền thuyết đáng sợ nhất thú triều!

"Hống..." Ở lông đỏ thú phía sau, còn có một chút cự thú, như màu vàng quái vật, huyết sắc người khổng lồ các loại, mỗi một người đều rất dữ tợn.

"A, xông qua, hẳn là sẽ yên tĩnh, chúng ta đến toàn lực giết tới!" Phong Hành Thiên nói rằng. Hắn đến từ Phong tộc, tự nhiên hiểu rõ rất nhiều bí ẩn, biết tình huống như thế ý vị như thế nào.

Mọi người xung phong, đẫm máu đấu tranh.

Sau nửa canh giờ, Thạch Hạo cùng Vương Hi tách ra, hắn hướng về một đám cố nhân nơi đó giết đi, sợ bọn họ xảy ra bất trắc.

"Ầm!"

Một con hoàng kim hổ vọt tới, có thể có mười trượng cao như vậy, bị Thạch Hạo một chưởng đánh bay ngang ra, ở trong hư không nổ tung, hóa thành một đoàn màu vàng sương mù.

Cái phương hướng này người đều lấy làm kinh hãi, loại thủ đoạn này, chỉ ở Lục Đà, Vương Hi các loại (chờ) trên thân thể người từng thấy, quá ác liệt cùng bá đạo.

Phải biết, loại kia hoàng kim hổ ẩn chứa Tiên Đạo sát khí, một ít đệ tử chính thức ứng phó lên đều rất lao lực, hắn nhưng một cái tát liền cho đánh

nổ, hà sự cường hãn.

"Cảm tạ!" Phượng Vũ nói rằng.

Bởi vì, Thạch Hạo chính là vì ba ngàn châu tu sĩ giải vây mà đến, dù sao, bọn họ thiên nhược một ít.

Lúc trước chọn đồ thời điểm, bởi ba ngàn châu tu ra tiên khí người không có bao nhiêu, tiêu chuẩn liền mở rộng một chút, Phượng Vũ, Chân Cổ các loại (chờ) cũng theo tiến vào Vô Lượng Thiên.

Bọn họ bây giờ không có tu ra tiên khí, nhưng còn có một lần trọng yếu cơ hội, vậy thì là Thiên Thần đỉnh cao nhất thì nhảy một cái, xem có thể không tiến hành chung cực lột xác.

"Xoạt!"

Thạch Hạo lại hướng về xa xa giết đi, nhìn thấy ba ngàn châu một số người khác, mười ngón như cầu vồng, xạ ra một đạo lại một đạo thần mang, đánh giết những kia cổ thú.

"A, ba ngàn đạo châu người thực sự là nhược a."

Cách rất xa, Thạch Hạo liền nghe đến âm thanh này, âm lãnh mà xem thường, hắn nhanh chóng giết tới.

Nguyên Phong!

Nguyên Phong tu ra hai đạo tiên khí, ngoại trừ Lục Đà các loại (chờ) người ở ngoài, đây tuyệt đối xem như là một cái nhân vật tuyệt đỉnh, hắn có tư cách ăn nói ngông cuồng, chỉ là nghe vào ba ngàn châu tu sĩ trong tai, quá mức chói tai, hại người tự tôn.

"A, thật kém cỏi, không có tu ra tiên khí, cũng có thể tới đây, cũng thật là một đám rác rưởi!" Hắn rất vô tình nói rằng.

Xuất phát từ một ít nguyên nhân, bọn họ mạch này đối với ba ngàn đạo

châu người không có hảo cảm, từ Nguyên Thanh đến hắn đều như vậy, không phải vậy ngày đó Nguyên Thanh cũng sẽ không bởi vì người khác ủy thác liền thật sự muốn đi áp chế Thạch Hạo mười năm.

"Không được, liền cút nhanh lên trứng, chớ cản đường của ta!" Nguyên Phong rất lạnh lùng nói rằng, vô cùng vô tình, để ba ngàn châu tu sĩ lúng túng.

Thạch Hạo liếc mắt nhìn, cũng không phải hắn quen thuộc mấy vị kia cố nhân, bởi vì những người kia đều rất mạnh, nếu là ở đây cũng không phải chật vật như vậy.

"Ngươi ở nhục nhã ai?" Thạch Hạo bên ngoài cơ thể dựng lên một mảnh hừng hực quang diễm, nhanh chân đi tới, dường như chiến thần giống như, phù văn như ánh lửa giống như nhảy lên.

"Ta cùng ba ngàn đạo châu người nói chuyện, đâm thống ngươi sao?" Nguyên Phong lạnh nhạt nở nụ cười.

"Đám rác rưởi này!" Nguyên Phong người theo đuổi nói rằng.

"Ngươi nói bọn họ tu vi hiện giai đoạn không đủ cũng là thôi, nhưng như vậy nhục nhã, nếu như lấy này đến luận, ở trong mắt ta các ngươi cũng bất quá là rác rưởi!" Thạch Hạo nói rằng.

Ầm một tiếng, hắn một quyền đánh ra ngoài, ngày này khung đều bị kích sụp!

Phốc!

Phía trước tảng lớn dòng máu bắn lên, Nguyên Phong vài tên người theo đuổi, toàn bộ ngay đầu tiên bị đánh nổ.

Huyết quang lóng lánh, một ít vết máu rơi xuống nước ở Nguyên Phong trên người, điều này làm cho hắn ngạc nhiên, như là lần thứ nhất nhìn thấy Thạch Hạo, khiếp sợ theo dõi hắn.

"Ngươi phế vật này, lại đây lãnh cái chết!" Thạch Hạo quát lên, hướng về phía hắn mà đi, thân thể dựng lên, dường như một con Thiên Long ngang trời.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1114: Đánh Giết Nguyên Phong

Long hành với không, dị tượng lộ ra!

Thạch Hạo một quyền xuyên thủng vòm trời, quanh thân thần thánh phù văn dường như lửa khói, cháy hừng hực, óng ánh loá mắt, đòn đánh này thô bạo vô song.

Nguyên Phong lúc này biến sắc, nhanh chóng lấy ra một cái pháp khí, ngăn cản ở trước người.

Đây là một cây chiến mâu, tỏa ra ánh sáng lung linh, rọi sáng bầu trời, đồng thời một đòn bên dưới để hư không sụp ra, vết nứt lan tràn mấy dặm, uy lực cường tuyệt cực kỳ.

Coong!

Thạch Hạo cú đấm này trực tiếp đánh vào lưỡi mâu trên, cùng cái kia màu vàng sắc bén đụng vào nhau, vẫn chưa dòng máu tại chỗ, mà là bạo phát ánh sáng chói mắt buộc.

Ở trong tiếng vang leng keng, một quyền này của hắn đập cho hoàng kim lưỡi mâu vỡ vụn, hóa thành vài trăm mảnh vụn, hướng về bốn phương tám hướng kích xạ.

Trong nháy mắt, giống như một cơn mưa sao băng ngang trời, đập xuống hướng về đại địa, rực rỡ mà vừa sợ người, tình cảnh hơi lớn, để này màu đỏ nâu mặt đất thủng trăm ngàn lỗ.

Ầm!

Sau một khắc, chỉnh cái chiến mâu Hoàng Kim nổ tung, không chỉ có là

cái kia lưỡi mâu, chính là mặt sau là cán dài cũng ở đây sụp ra, cực kỳ óng ánh.

Thạch Hạo thiết huyết một quyền, uy lực cường tuyệt, kéo khủng bố tinh lực tràn ngập ra, để hư không đang run rẩy, để người chung quanh tất cả đều chấn động.

Phốc!

Nguyên Phong phun một ngụm máu, cánh tay của hắn ở co giật, đau nhức cực kỳ, vừa nãy cú đấm kia xuyên thấu qua chiến mâu mà truyền quá sức mạnh để hắn sắc mặt tái nhợt.

Nếu như không có chiến mâu Hoàng Kim, hắn liền bị tươi sống đánh chết.

Đây là một cái bí bảo, dùng hiếm có thần liêu đúc thành, có thể kết quả ở người kia trước mặt nhưng liền một quyền đều không tiếp được, bị miễn cưỡng oanh nổ tung.

Nguyên Phong rất quả đoán, cực tốc lùi về sau, như một con thương bằng giương cánh, mãnh liệt mà khí thế kinh người, liền muốn chạy trốn.

Hắn biết, người này không thể địch, nếu như hắn lưu lại chắc chắn phải chết.

Người chung quanh càng là kinh dị, Nguyên Phong mạnh mẽ rõ như ban ngày, kết quả ở người này trước mặt lại bị một quyền chấn động ho ra máu, không dám chạm trán, trực tiếp bỏ chạy.

Cái này là ai? Bọn họ không thấy rõ, bởi vì lúc này Thạch Hạo bị thần thánh phù văn bao phủ, quá mức óng ánh, bên ngoài cơ thể có màu vàng liệt diễm đang thiêu đốt.

Lấy hắn làm trung tâm, như là một cái hỏa cầu lớn, Thần Hỏa ngập trời, liệt diễm mênh mông, không ai có thể thấy rõ ở trong cái kia sinh vật hình

người hình dáng.

Nguyên Phong đoán được, bởi vì vừa nãy vừa tiếp xúc chớp mắt, hắn nhìn thấy đôi tròng mắt kia, dường như cái kia một ngày ở Thiên Thần Thư Viện đối lập thì nhìn thấy, rất thong dong, tự tin vô cùng, quá tùy ý.

Hơn nữa, hôm nay ở cái kia trong con ngươi còn có một loại trào phúng, càng có khinh bỉ, không đem hắn coi là chuyện to tát.

"Lẽ nào thật sự là hắn?!" Nội tâm hắn rung động, làm sao lập tức trở nên như thế mạnh, vượt xa ra sự tưởng tượng của hắn.

Hắn chạy nhanh, nhưng là đuổi theo phía sau người càng nhanh, hơn một cái chớp mắt mà thôi, liền đến phía sau, có thể cảm giác được cái kia quyền phong hung hăng, gào thét mà tới.

Này đã không phải đơn giản một quyền, mà như là biển gầm, âm thanh phá không, sóng lớn vỗ bờ, oanh tạp mà tới.

Quyền chưa đến, cái kia cỗ nóng rực, cái kia mênh mông quyền phong liền đến, chấn động hắn xông về phía trước phi, máu phun phè phè!

Người này thật đáng sợ, Nguyên Phong quả thực không thể tin được, một cái tôi tớ mà thôi, áp chế hắn cái này tu thành hai đạo tiên khí người không còn cách nào khác, không phải là đối thủ.

Đây rốt cuộc là ai? Nhất định khác có thân phận, chỉ sợ cũng là so với Lục Đà, Vương Hi cũng chưa chắc yếu hơn bao nhiêu đi, hắn bị loại này suy đoán kinh sợ.

Một cái không tên xuất hiện cao thủ, cam nguyện biết điều, ẩn núp ở Thiên Thần Thư Viện bên trong.

Hắn suy đoán, người này hơn nửa cũng tu ra ba đạo tiên khí, không phải vậy không thể mạnh mẽ như vậy.

Nhưng là tu ra ba đạo tiên khí người như hiếm như lá mùa thu giống như ít ỏi, tận bị người biết, người này là nơi nào nhảy ra, làm sao như vậy đột ngột?

Không thể không nói, Nguyên Phong phản ứng nhạy cảm, một sát na đã nghĩ đến một cái tên —— Hoang!

Lẽ nào là đến từ ba ngàn châu tu sĩ kia? Nghĩ đến khả năng này, hắn toàn thân lạnh lẽo, lập tức liền mao.

Người kia bị tổ phụ của hắn trục xuất đến Thái Sơ cổ quáng, một đi không trở lại, có người nói đã chết rồi, một cái cường đại dị thường thiên tài tráng niên mất sớm, héo tàn ở vực ngoại.

Nguyên Phong rùng mình một cái, lông tóc dựng đứng, hắn suy đoán đến, là người kia sống sót trở về sao?

Hắn lạnh từ đầu đến chân, rốt cuộc biết người này tại sao tới rồi, muốn hung hăng tiêu diệt hắn, đây là tổ phụ của hắn tạo dưới nghiệt, người này đến trả thù.

Tiện luôn, vừa nãy hắn nhục nhã ba ngàn đạo châu tu sĩ, khinh bỉ cùng xem thường, vừa lúc bị người này nhìn thấy, vì vậy cùng nhau tính sổ.

Hô!

Quyền phong quét tới, hắn như cùng một mảnh lá rụng giống như bị quét bay, ho ra đầy máu.

Nguyên Phong kinh hãi, muốn chạy trốn đều chạy không thoát, hắn quả đoán lướt ngang thân hình, xoay người lại, há mồm phun ra một hạt lượng điểm, đón đánh Thạch Hạo.

Cái kia hạt lượng điểm nhanh chóng phóng to, càng là một cái mai rùa, trắng như tuyết như ngọc, tăng vọt đến ấy trượng, hóa thành một mặt tấm khiên, che ở trước người của hắn, chặn lại quyền phong.

"Trấn áp!"

Hắn hét lớn, không có cách nào, chỉ có thể sử dụng trên người mạnh nhất bảo cụ, đây là một khối lai lịch rất lớn pháp khí, chất liệu kinh người, tục truyền là Chí Tôn để lại mai rùa mảnh vỡ.

Thân là Nguyên Thanh hậu nhân, làm sao có khả năng không có thứ tốt, cái này kỳ vật nếu là lưu truyền đi, tự nhiên sẽ gợi ra một màn mưa máu gió tanh.

Thạch Hạo thấy thế, cười lạnh một tiếng, lấy ra Đại La Tiên Kiếm, nhẹ nhàng vạch một cái, đánh văng ra màu trắng mai rùa, để mặt trên của nó trước kia thì có vết nứt phát sáng, mở ra càng gia tăng hơn.

"Răng rắc!"

Tiếng vang truyền đến, Nguyên Phong biến sắc.

Đây chính là ngày xưa chí bảo mảnh vỡ, tuy rằng tinh hoa trôi qua, đã bị hao tổn, thế nhưng ngăn cản Thiên Thần cấp tu sĩ tuyệt đối đầy đủ, không thể bị xuyên thủng.

Có thể hiện tại nhưng phát sinh chuyện như vậy, rất rõ ràng trên người đối phương cũng có cực kỳ nghịch thiên đồ vật.

"Ca!"

Lại một tiếng vang giòn truyền đến, Thạch Hạo cầm trong tay kiếm thai, đem mai rùa đâm thủng, bùng nổ ra hào quang đẹp mắt, chém về phía trước.

Nguyên Phong kêu to, nội tâm sợ hãi, như vậy xán lạn một chiêu kiếm để hắn cảm giác được sự uy hiếp của cái chết, căn bản là không ngăn được.

"Phốc!"

Vẫn không có tới gần, kiếm khí cũng đã tập lại đây, hắn thôi thúc quản lý nắm hết thảy bảo thuật, lấy ra liên miên đạo phù, nhưng là huyết quang

lóe lên, bàn tay của hắn vẫn bị kiếm khí xuyên thủng.

Lần thứ hai đối mặt thì, Thạch Hạo thu hồi Đại La Tiên Kiếm, sắp tới Nguyên Phong đều không nhìn thấy hắn kiếm kia hình dáng gì.

Nguyên Phong muốn hét to, hô hoán người khác tới cứu viện, kết quả phát hiện bốn phía ngoại trừ lông đỏ thú ở ngoài, không có những sinh linh khác, hắn này một đường bay nhanh, từ lâu cô đơn ở bên ngoài.

Hắn rất hi vọng Lục Đà các loại (chờ) người ở phụ cận, thế nhưng thất vọng rồi.

"Đừng có giết ta!" Hắn hô.

"Cho ta một cái lý do!"

"Ta là Nguyên Thanh nhỏ nhất tôn nhi!" Hắn lớn tiếng nói, hoàn toàn là trong lòng loạn thời khắc thuận miệng hô lên, bởi vì thường ngày đây là hắn ỷ trượng lớn nhất.

Nhưng là khẩn đón lấy, hắn như ngũ lôi đánh xuống đầu, bởi vì bỗng dưng nhớ tới người này khả năng là Hoang, là bị hắn tổ phụ trục xuất người.

"Ngươi có thể ra đi rồi!" Thạch Hạo nói rằng, một quyền về phía trước đánh tới.

"Cứu mạng!" Nguyên Thanh kêu to, đem hết toàn lực đối kháng, hướng về phía phương xa gào thét.

Xác thực có người đến rồi, nhưng lại là ba ngàn đạo châu người, những người kia một đường cùng đi theo, ở phía xa xuất hiện, muốn xem hắn chết đi kết quả.

"Ầm!"

Thạch Hạo đấm ra một quyền, khuôn mặt hào quang màu vàng cùng sương mù các loại (chờ) tản ra, đối mặt Nguyên Phong.

"Là ngươi!" Nguyên Phong sắc mặt trắng bệch, chịu đựng một đòn sức mạnh, cả người run rẩy, phù văn của hắn bị xuyên thủng, cả người bị quyền lực bao phủ.

Hơn nữa, vào lúc này, hắn nhìn thấy Thạch Hạo dung mạo, trong lòng suy đoán triệt để trở thành sự thật.

Hắn từng gặp Hoang chân dung, chính là bộ dáng này.

Đồng thời, hắn cũng nhìn thấy người kia dung mạo lại biến, trở thành Vương Hi người theo đuổi dáng vẻ.

"Không, ta tổ phụ sẽ giết ngươi!" Ở này tuyệt vọng bước ngoặt, hắn không có bất kỳ biện pháp nào, như vậy phát sinh tiếng rung.

Chỉ là, mặc kệ hắn thế nào biểu đạt kinh hoảng tâm tình, cũng vô dụng, thân thể của hắn ở rạn nứt, bởi vì một quyền ánh sáng đập trúng thân thể của hắn.

"Phốc!"

Nguyên Thanh cả người nổ tung, hóa thành mưa máu.

Thạch Hạo vọt qua, lấy nắm đấm nổ ra tất cả, phù văn màu vàng nằm dày đặc, hóa thành Thần Hỏa giống như ánh sáng, ở tại bên ngoài cơ thể nhảy chập chờn.

Xa xa, đuổi tới người vừa vặn nhìn thấy tình cảnh này, nhìn bóng lưng của hắn, chỉ có thể rung động, ngoác mồm lè lưỡi.

Chiến thần!

Đây là Thạch Hạo này hung hăng bóng lưng làm cho người ta cảm giác, một quyền liền đánh nổ Nguyên Phong, đây là biết bao đáng sợ? Sao không làm người ta kinh ngạc run rẩy.

"Hả?" Thạch Hạo kinh ngạc, hắn nhìn thấy một viên cốt phù, chính đang lặng lẽ hấp thụ cái kia huyết tinh.

Thạch Hạo nhớ tới, đây là Thiên Thần Thư Viện trưởng lão ban cho đệ tử chính thức bảo mệnh phù, thật là có tác dụng lớn hay sao?

Hắn nhanh chóng vọt tới, nhặt lên này phù, bất ngờ phát hiện, Nguyên Phong Nguyên Thần giấu ở cốt phù bên trong, còn chưa chết, hấp thu huyết tinh có thể sẽ lại tố thân thể ấy.

"Cọt kẹt!"

Thạch Hạo trực tiếp bóp nát này phù, ở trong Nguyên Thần theo dập tắt!

Nếu không, hấp thu nhất định huyết tinh sau, này phù sẽ bỏ chạy, trở lại Thiên Thần Thư Viện trưởng lão nơi đó, hắn có thể sẽ tái sinh.

Nguyên Phong, liền như thế chết rồi, bị Thạch Hạo đánh nổ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1115: Chí Tôn Trẻ Tuổi Chiến

"Quá yếu." Thạch Hạo đứng ở chỗ này, nhìn màu đỏ nâu trên đất tàn cốt, như vậy khẽ nói.

Ở phía xa, có mấy người nhìn thấy màn này, khi (làm) tới gần thì, nghe được lời nói của hắn sau tất cả đều ngẩn ngơ, đây là người phương nào?

Liền Nguyên Phong đều hiềm quá yếu, để cho người khác còn sống thế nào? Phải biết, Nguyên Phong nhưng là tu ra hai đạo tiên khí, thực lực mạnh mẽ cực điểm, dũng quan một vực.

Thạch Hạo toàn thân bị phù văn bao phủ, chưa từng lộ ra chân thân, hiện tại hắn còn không muốn bại lộ!

Thế nhưng, hắn cũng không muốn để cho Nguyên Thanh dễ chịu, vì vậy trên đất khắc văn tự, lưu lại một nhóm huyết thư, lấy Nguyên Phong máu nhuộm đỏ kiểu chữ.

Bất cẩn chính là, Nguyên Thanh vô đức, cùng người lợi ích cấu kết, tuẫn tư đưa con cháu của chính mình tiến vào Thiên Thần Thư Viện, kết quả Nguyên Phong như thế yếu, không đỡ nổi một đòn.

Không cần suy nghĩ nhiều, Nguyên Thanh nếu là biết được, nhất định sẽ nổi giận đùng đùng, trong lòng uất ức.

Nguyên Phong nhưng là hắn sủng ái nhất ấu tôn, được trời cao chăm sóc, bị ký thác kỳ vọng cao, từ nhỏ lợi dụng các loại nước quý ngâm, rèn luyện thần khu, thực lực mạnh mẽ.

Hắn vận dụng bí pháp, giúp đỡ cái này Tôn nhi đánh bóng căn cơ, rốt cục tu ra tiên khí, có thể xưng tụng một việc việc trọng đại, còn hi vọng hắn

ở trên chín tầng trời quật khởi đây.

Nhưng là, trước mắt lại bị người dễ dàng liền giết, một quyền đánh nổ!

Rất nhiều người nhìn thấy, chứng kiến tình cảnh này, tin tức nhất định sẽ truyền đi, nếu như bị hắn biết, nhất định sẽ khiếp sợ mà lại nén giận.

Để tâm bồi dưỡng được Tôn nhi, nhưng không chịu nổi người khác một quyền, đây là cỡ nào đáng thương, càng là một loại sỉ nhục.

Đương nhiên, nếu như hắn biết, đây là bị Hoang tự tay đánh gục, là hắn muốn áp chế mười năm, cuối cùng rồi lại "Trục xuất chí tử" thiếu niên gây nên, hắn sẽ càng phẫn nộ.

Luôn có cháy nhà ra mặt chuột một ngày kia, Nguyên Thanh nếu là triệt để hiểu rõ căn do, chắc chắn muốn điên.

Thạch Hạo đi xa, không lâu nơi này đến rồi rất nhiều người, nhìn nghề này huyết thư, đều phi thường giật mình.

"A, Nguyên Thanh đại nhân nhất định sẽ nổi giận, liền yêu mến nhất Tôn nhi đều chết trận, còn bị người vạch khuyết điểm, như vậy nói móc.

"Không biết Nguyên Thanh đại nhân biết, sẽ có cái gì cảm tưởng, mặt dày đem chính mình Tôn nhi đưa vào thư viện, kết quả không bao nhiêu nhật liền bị người đánh chết."

Mọi người đang bàn luận, có mấy người thiên hướng Nguyên Thanh, tự nhiên cũng có người trào phúng.

"Ầm ầm!"

Đại địa rung động, lông đỏ thú phát điên, thành đàn liên miên xung kích.

Đáng sợ nhất chính là, sau lưng chúng còn có một chút cự thú các loại, cường đại hơn, như màu vàng Cổ thần, sáu dực ma cầm các loại, hoành hành mà tới.

"Xoạt!"

Thạch Hạo một quyền đánh giết một con màu vàng Cổ thần, nhìn hắn cao mười trượng thân thể ngã xuống, một lần nữa hóa thành sát khí, hắn lông mày cau lại, cái này cần giết tới khi nào?

Hắn trong lúc hỗn loạn xung kích, trở lại Vương Hi bên người.

Bên này bầu không khí dĩ nhiên rất hồi hộp, Vương Hi cùng Lục Đà gặp gỡ, ở nơi đó đối lập, Yêu Nguyệt công chúa nhưng là ở cùng Huyền Côn đang đối đầu.

Ở tại bọn hắn chu vi, còn có một chút người theo đuổi, tất cả đều đang chuẩn bị ra tay.

Đương nhiên, càng có rất nhiều lông đỏ thú hướng về nơi này đập tới, cùng với cái khác khổng lồ Thần Ma quái vật.

"Ngươi tới thật đúng lúc, một lúc nếu có chinh chiến, chú ý đừng làm cho bọn họ người theo đuổi bày trận." Vương Hi truyền âm.

Thạch Hạo đứng ở trên một tảng đá lớn, liền như vậy dừng lại, bất cứ lúc nào muốn ra tay dáng vẻ, bất kể nói gì, hắn hiện tại cùng Vương gia tiểu thư là đứng chung một chỗ.

Lúc này, bên trong chiến trường rất hồi hộp, tuy rằng vẫn không có đại chiến, thế nhưng là cực kỳ ngột ngạt.

Lúc này, chính là những kia lông đỏ thú đều đình chỉ công kích, bị bọn họ mạnh mẽ khí tràng nhiếp, từng cái từng cái gầm nhẹ, không dám tới gần.

Lục Đà sợi tóc rối tung, đứng ở nơi đó, một người liền phảng phất có thể áp chế Cửu Thiên Thập Địa, hắn xem ra cũng coi như tuấn nhã, thế nhưng khí tức khủng bố, vô hình tràng vực tản ra, để đại địa sụp ra, vòm trời vặn vẹo!

Vương Hi mỹ lệ gần như mộng ảo, hoàn mỹ khuôn mặt trên mang theo vẻ nghiêm túc, thu thủy giống như con mắt, nhìn chằm chằm đối diện Lục Đà.

Ở Vương Hi trên người, ba đạo tiên khí hiện lên, hóa thành đóa hoa, ở nơi đó tỏa ra lại hợp lại, cảnh tượng khủng bố, để thiên địa đang kịch liệt run rẩy.

Điều này làm cho Thạch Hạo giật mình, Vương Hi một cô gái, thường ngày xem ra kỳ ảo như tiên, trong vắt xuất trần, không nhiễm nhân gian tục khí, có thể hiện tại một khi phát uy, nhưng khủng bố như vậy.

Mà một bên khác, Yêu Nguyệt công chúa cùng Huyền Côn cũng giống như thế, ở tại bọn hắn nơi đó, hỗn độn khí đều xuất hiện, ở hai người này phun trào, sau đó nổ tung, nổ vang.

Chu vi, liên miên lông đỏ thú máu tươi tại chỗ, triệt để chết đi.

"Giết!"

Đang lúc này, đại chiến bạo phát, bất kể là Lục Đà cùng Vương Hi, vẫn là Yêu Nguyệt công chúa cùng Huyền Côn đều động thủ.

Lục Đà dũng mãnh cực kỳ, giẫm chân một cái, này được xưng tiên gia chiến trường cổ địa, cứng rắn nhất chiến trường, cũng là sụp ra, màu đen khe lớn lan tràn hướng về phương xa.

Hắn một bước bước ra, đấu chuyển tinh di, phảng phất ở qua lại thời không giống như, về phía trước đánh tới.

Mục tiêu của hắn là Thạch Hạo!

Này vừa ra tay mà thôi, liền muốn đi đầu diệt trừ địch thủ người theo đuổi, ác liệt cực kỳ, mang theo đáng sợ sát cơ.

Ầm!

Lục Đà lại đây thì, cái kia hư không trực tiếp liền nổ tung, chủ yếu là sức mạnh của hắn quá mạnh mẽ, không gì sánh được, dường như một vị người thống trị phải diệt thế giống như.

"Ầm!"

Vương Hi ra tay, che ở Thạch Hạo trước người, hai tay kết ấn, ở tại hai tay bên trong xuất hiện một cái bảo bình, hoàn toàn là lấy pháp ấn kết ra đến, dâng lên ráng lành, đánh về Lục Đà.

Hai đại chí tôn trẻ tuổi chiến đấu bạo phát.

Một bên khác, Yêu Nguyệt công chúa cùng Huyền Côn cũng đúng hạn khai chiến, phi thường kịch liệt, liều mạng tranh đấu, hai người trên đầu đại đạo cánh hoa huyễn diệt, Hỗn Độn quang bắn ra bốn phía, dường như Thông Thiên kiếm khí giống như.

"Ha ha..."

Cách đó không xa truyền đến tiếng cười, có chút lạnh, cũng mang theo một tia hí ngược.

Lục Đà người theo đuổi đi tới, tổng cộng có sáu người, trực tiếp trùng Thạch Hạo mà đến, lộ ra nồng nặc sát cơ.

"Giết!" Một người trong đó quát lên, hai tay rung lên, dường như đại bằng giương cánh giống như, đến từ trên trời, tỏa ra hào quang chói mắt, vồ giết Thạch Hạo.

"Ồ?" Thạch Hạo kinh ngạc, người này thân là người theo đuổi, lại có một đạo tiên khí xuất hiện, mà lại ở trên đầu hóa thành đại đạo chi hoa, xán liệt chứa đựng!

Cũng trong lúc đó, mặt khác năm người càng là lấy ra trận kỳ các loại, muốn nhốt lại Thạch Hạo.

"Ầm!"

Thạch Hạo tốc độ cực nhanh, vận dụng súc địa thành thốn loại đại thần thông này, né qua trận pháp, đón lấy cái kia chủ công giả.

Ở sắp tới gần thì, trong lòng hắn hơi kinh, những người này trận pháp rất thần kỳ, có lớn lao uy lực, nhất định là Lục Đà ban tặng, là kỳ trận!

"Người khác bị ngươi khiêu chiến, trước sau bại trận, ta nhưng không sợ ngươi, chịu chết đi!" Chính diện tấn công tới người kia hét lớn, liên tục cười lạnh.

Ầm!

Thạch Hạo lấy ra một đạo tiên khí, cùng nắm đấm ngưng tụ cùng nhau, trước tiên đánh giết đối diện cái kia chủ công giả, đồng thời phá hoại bọn họ bày trận.

Trận pháp không thể hợp lại, Thạch Hạo dường như một vị huyễn ma giống như, ngang dọc xung kích, phá hoại bọn họ trận kỳ.

Giết!

Cũng trong lúc đó, Thạch Hạo quát to một tiếng, hữu quyền tiên vụ tràn ngập, bùng nổ ra nhất là hào quang óng ánh, đánh về tên kia chủ công giả.

Phù một tiếng nhẹ vang lên, người kia bay ngang ra, bị đánh máu thịt be bét, máu tươi tung toé, tại chỗ nổ tung, trở thành một đoàn bùn nhão.

Hắn một đòn giết chết, chém xuống người kia.

"Hừ!"

Lục Đà hừ lạnh một tiếng, giống như sấm nổ ở đây vang lên, hư không đều phá tan rồi, hắn vận dụng đạo âm, muốn tươi sống đánh chết Thạch Hạo.

Chớp mắt, Thạch Hạo đang suy nghĩ, đến tột cùng là giả bộ bị thương,

chờ cơ hội, một đòn tuyệt sát Lục Đà, vẫn là mạnh mẽ chống đỡ quá khứ.

Thời khắc này, Vương Hi cũng phát sinh một tiếng đạo âm, rất ôn nhu, phi thường ôn hòa, chớp mắt trung hoà Lục Đà đạo âm, đồng thời lướt ngang thân thể, ngăn trở chặn đường Lục Đà, không cho hắn đánh giết Thạch Hạo.

"Ngươi trước tiên lui sau, không muốn tiếp cận chúng ta chiến trường." Vương Hi truyền âm.

Nàng không muốn Thạch Hạo uổng mạng, bởi vì dù cho nắm giữ hai đạo tiên khí, thực lực siêu phàm, cũng rất khó chặn lại Lục Đà, trừ phi chân chính dựng dục ra ba đạo tiên khí, không phải vậy căn bản không có cùng Lục Đà giao thủ cơ hội, sẽ bị thuấn sát.

Dưới cái nhìn của nàng, Thạch Hạo tu ra hai đạo tiên khí, thực tại không dễ, có thể vì nàng làm rất nhiều chuyện, không thể chết đi như thế.

Thạch Hạo vô thanh vô tức lùi ra, hắn đang chờ đợi cơ hội!

Vào lúc này, kinh biến phát sinh.

Xa xa, Yêu Nguyệt công chúa cùng Huyền Côn ác chiến, đến gay cấn tột độ, hai người liều mạng tranh đấu, bảo thuật vang chín tầng trời, nát tan bầu trời, quá mức đáng sợ.

Bọn họ hóa thành hai tia sáng quấn quýt lấy nhau, ngang dọc xung kích.

Ầm!

Ngay khi mọi người lấy vì bọn họ quyết một trận tử chiến đến cùng thì, hai người kia dây dưa, cực tốc mà tới, lao xuống đến khu này chiến trường, lấy thủ đoạn mạnh nhất oanh kích mà xuống.

Thạch Hạo lẫm liệt, hai người này không phải đang liều mạng sao? Lại đột nhiên liên thủ, nhằm phía Lục Đà còn có Vương Hi!

"Không đúng, có ba người trong bóng tối liên thủ, muốn làm đi một

người trong đó, ai sẽ chết lạc?!" Thạch Hạo ánh mắt lóe lên, không nghĩ tới càng diễn biến đến một bước này.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1116: Phục Kích

Đến tột cùng là hướng về phía ai mà đến?

Thạch Hạo đứng ở đằng xa, con mắt thần quang nội liễm, vẫn chưa bộc lộ ra chính mình sức mạnh kinh khủng, lẳng lặng nhìn.

Tất cả những thứ này quá nhanh, hai đại cao thủ kéo tới!

Yêu Nguyệt công chúa phong hoa tuyệt đại, quần áo phấp phới, từ trên trời giáng xuống, dường như trên mặt trăng Quảng Hàn tiên tử phi chống đỡ nhân gian. Nàng tay trắng vung lên, trắng noãn thần quang dâng lên, đâm người không mở ra được hai mắt.

Huyền Côn thét dài, tóc dài đầy đầu bay lượn, hai tay kết ấn, lấy thế thái sơn áp đỉnh hạ xuống, kích sụp trời cao.

Ầm!

Nơi này nổ tung, bàng bạc lực lượng trút xuống, xung kích hướng về chính đang chinh chiến người.

"Vương Hi nguy rồi!" Thạch Hạo tự nói, hắn cho rằng hai người này là hướng về phía Vương Hi mà đi, dù sao Yêu Nguyệt công chúa cùng Vương Hi là đối đầu, hai người đến từ không giống Trường Sinh gia tộc, vẫn ở cạnh tranh.

Nhưng mà, sự tình kết quả nằm ngoài dự đoán của hắn.

Không trung hạ xuống hai người, tất cả đều đánh về Lục Đà, cũng không phải là Vương Hi, quả đoán mà thẳng thắn, bá đạo mà ác liệt, phi thường kiên quyết!

Đồng thời, trong cùng một lúc, Vương Hi cũng chuyển động, triển khai chính mình quản lý nắm một loại cổ thiên công, đánh giết Lục Đà, anh tư hiên ngang, khí tức ép người.

Đây là một hồi kinh biến, ba đại cao thủ xuất kích, đều vận dụng chính mình thủ đoạn mạnh nhất, cùng đánh giết Lục Đà, đem hắn vây ở trung ương.

Thạch Hạo lộ ra sắc mặt khác thường, tuyệt đối không ngờ rằng, Yêu Nguyệt công chúa cùng Vương Hi có thể thả xuống thành kiến, không ở đối lập, lại liên thủ ở nhằm vào tên còn lại.

Rất rõ ràng, đây cũng không phải là đột ngột sự kiện, mà là Yêu Nguyệt công chúa, Huyền Côn, Vương Hi từ lâu mưu định, trước đó đạt thành nhận thức chung.

Đây là một lần tuyệt sát!

Điều này khiến người ta thầm than, chính là địch thủ cùng cạnh tranh đối đầu đều có thể đi tới đồng thời, cùng đối phó Lục Đà, đủ để chứng minh bất phàm, chuyện như vậy không phải người bình thường có thể làm ra.

Đùng!

Hư không nổ tung lôi minh không dứt, càng là có Chân Long cùng huyết hoàng bay lượn, còn có Kỳ Lân rít gào, đây là bảo thuật đang toả ra, là thiên công ở diễn dịch.

Cảnh tượng như thế này quá kinh người, bầu trời rạn nứt tràng vực triển khai, kinh thiên động địa, này Càn Khôn đều đang run rẩy.

Đây chính là chí tôn trẻ tuổi một trận chiến, chỗ đó bị hỗn độn khí nhấn chìm, các loại bảo thuật phân vũ, cổ thiên công hiển lộ hết vô thượng uy thế, kinh hồn phách người.

Chỗ đó hoàn toàn mờ mịt, chỉ có tiên khí dường như thiêu đốt, phát sinh

chói mắt ánh sáng thì, mới có thể bị người nhìn thấy!

Tiên quang ngút trời nứt ra Càn Khôn!

"Phốc!"

Ở trận này phục kích chiến bên trong, Lục Đà phun máu phè phè, rốt cục bị thương, sau đó bị thương nặng, từ cái kia chiến đoàn bên trong bay ngang ra, té rớt hướng về phương xa.

"Đại nhân!"

Hắn người theo đuổi kêu sợ hãi, muốn cứu viện.

Xa xa, càng là có rất nhiều người nhìn thấy, từng cái từng cái trố mắt ngoác mồm, bởi vì vẫn đang chăm chú đại chiến

Không nghĩ tới sẽ là như vậy một kết quả.

"Vương Hi tiểu thư, Yêu Nguyệt công chúa, Huyền Côn lại sớm có tính toán, đây là muốn diệt trừ Lục Đà a!"

Mọi người cảm thán, một đời tuổi trẻ hùng chủ Lục Đà biết bao kinh tài tuyệt diễm, lại muốn chết phải không? Trận chiến này nói rõ hắn mạnh mẽ, không đúng vậy không đến nỗi khiến người ta kiêng kỵ, đầu tiên muốn trừ hắn.

"Giết!"

Ba người truy kích, như trước đồng thời ra tay, thôi thúc vô thượng cổ thiên công, trấn áp cái kia chạy trốn đi ra ngoài mạnh mẽ nam tử.

Lục Đà âm thanh như lôi hét dài một tiếng, chấn động chu vi rất nhiều lông đỏ thú nổ tung, bóng người hóa thành một vệt sáng trùng về phía chân trời muốn muốn trốn khỏi chiến trường này.

Xa xa, có không ít người xem cuộc chiến tất cả đều bị tiếng hú kia chấn

động thân thể rung động càng là có một nhóm người miệng phun máu tươi, thân thể lảo đảo.

Lục Đà nhanh như chớp giật, để lại một chuỗi tàn ảnh, chỉ lát nữa là phải biến mất rồi.

Chỉ là, Vương Hi, Huyền Côn, Yêu Nguyệt công chúa không có một cái là người yếu, tất cả đều là tu ra ba đạo tiên khí chí tôn trẻ tuổi, là này một đời sinh linh bên trong mạnh mẽ nhất mấy cái. Bọn họ một đường tuỳ tùng, rất khó bị quăng đi, hơn nữa lại một lần thôi thúc vô thượng đại pháp, bắt đầu công kích.

Cổ thiên công giương ra, trời long đất lở!

Lục Đà tuy rằng đang lẩn trốn, thế nhưng cũng đến bị động đón đánh, không phải vậy bị nhiều thiệt thòi, hắn cũng không có kéo dài đầy đủ khoảng cách an toàn, như trước đang bị một cái trong phạm vi.

"Ầm!"

Lần này va chạm mạnh, phù văn thiêu đốt, cốt văn tỏa ra, cực kỳ xán lạn.

Lục Đà hét giận dữ, thương thế càng nặng, khóe miệng không ngừng chảy máu, rơi trên mặt đất.

Này không chỉ có là hắn không nghĩ tới sự, cũng là tất cả mọi người đều không có dự liệu được sự, tam đại cao lại cộng kích, đồng thời phục kích hắn, vô cùng chấn động.

"Phốc!"

Lại là phun ra một ngụm máu tươi, Lục Đà như là lập tức bị xoá sạch chín cái mệnh, hiển lộ hết vẻ uể oải, này một đường lưu vong quá mức kinh tâm động phách, cuối cùng cũng coi như tính mạng vẫn còn ở đó.

Hắn trong thân thể xương cốt gãy vỡ nhiều chỗ, tự thân nguyên khí đại thương, cũng không bao giờ có thể tiếp tục cậy mạnh tranh đấu.

Duy nhất vui mừng chính là, cuối cùng hắn thành công đào tẩu, thiêu đốt tinh huyết, thôi thúc chính mình thiên công, từ nơi này biến mất, cái khác sẽ không còn được gặp lại.

Mấy người này người theo đuổi, tự nhiên theo không kịp tốc độ của bọn họ, ngoại trừ Thạch Hạo ở ngoài, hầu như đều bị quăng sạch sẽ.

Có thể nhìn thấy tình cảnh này người, đều là con đường giả, cùng với trước kia liền ở khu vực này người, nếu không cũng bắt giữ không tới mấy đại cao thủ bóng người.

Thạch Hạo một đường cùng đi theo, lẳng lặng nhìn, không có ra tay, xa xa vây xem, thời khắc sống còn lúc đó có một luồng kích động đi truy sát trọng thương Lục Đà, nhưng chung quy là nhịn xuống.

"Răng rắc!" Trong hư không sinh ra đáng sợ chớp giật, đồng thời có tiếng rồng ngâm hổ gầm phát sinh, càng là có các loại tiên ảnh, còn có tiên quang dâng trào.

Lần này thật sự không tốt, có người sẽ chờ cơ hội này đây!

Yêu Nguyệt công chúa phong hoa tuyệt thế, cùng Huyền Côn đồng thời chuyển động, đột nhiên công hướng về Vương Hi, bạo phát đại chiến.

Chuyện này vừa đột nhiên, lại hợp tình hợp lí.

Bởi vì, Yêu Nguyệt công chúa cùng Vương Hi chung quy là đối đầu, vẫn ở tranh giành, ở bất kỳ tình huống gì dưới đều sẽ lẫn nhau đối chọi gay gắt, dù cho đã từng ngắn ngủi liên thủ.

"Ầm ầm!"

Tiếng vang không dứt bên tai, Vương Hi phản kháng, với bọn hắn đại

đối quyết.

Trong quá trình này, nguyên bản là không cho vây xem cùng gào thét, nhưng hiện ở náo nhiệt như thế, quá nửa là giả không được, không hy vọng nàng thu được Thượng Hải.

Xoạt!

Một vệt thần quang sáng lên, vượt qua trời cao, xuyên thủng các loại bảo thuật phù văn.

Lại là một hồi long tranh hổ đấu!

Ba người thiên công, tái hiện thế gian.

Phốc!

Vương Hi khóe miệng chảy máu, nàng bị thương, lần này không phải là đối phó Lục Đà, mà là nhằm vào nàng.

Nàng nhanh chóng thoát đi, một người độc chiến hai đại cao thủ, khẳng định sẽ không có kết quả tử tế, phải chạy trốn đi mới được.

Chỉ là, hai người kia quá mạnh mẽ, mặc nàng xung kích, cũng tao ngộ Lục Đà giống như lúng túng, bị người phục kích, bị thương nặng!

Xoạt!

Vương Hi không hổ là từ Trường Sinh thế gia đi ra một đời thiên nữ, ở đối đầu Yêu Nguyệt công chúa mọi cách ngăn chặn dưới, vẫn là chạy ra ngoài, từ nơi này biến mất.

"Đi!" Nàng trên đường đi qua Thạch Hạo phụ cận thì, phát sinh một mảnh huyền quang, bao vây lấy hắn, mang theo hắn đồng thời thoát đi.

"Cần giúp một tay không, ta thế ngươi ra tay." Thạch Hạo nói rằng.

"Ngươi không phải là đối thủ của bọn họ, không cần mạo hiểm." Vương Hi nói rằng.

Lưu vong một khoảng cách, nàng ngừng lại, nhanh chóng ngồi xếp bằng xuống, ăn thêm một viên tiếp theo thần đan, ngay tại chỗ" đả tọa chữa thương, khôi phục nguyên khí.

Thạch Hạo không nhúc nhích, chỉ là đứng ở nơi đó, vì nàng hộ pháp.

Sau đó không lâu, Vương Hi mở mắt ra, gặp tu ra ba đạo tiên khí sinh linh oanh kích, nàng thương không thể nhanh như vậy là tốt rồi, nhưng không thể không đứng dậy, nếu không, có thể sẽ bị người truy

Bọn họ dọc theo một phương hướng đi tới, dĩ nhiên là Lục Đà đào tẩu phương vị.

Vương Hi vẫn chưa lau đi vết máu trên người, một chút liền có thể thấy được, nàng trải qua một trận đại chiến, mà hiện tại nhưng như vậy vội vã tiến lên.

"Lục Đà!" Thạch Hạo híp lại mở mắt, nhìn thấy một bóng người, ngăn cản ở trên đường, hắn tóc lục bay lượn, cả người khí thế như núi lớn đáng sợ.

Vương Hi dừng lại, nhìn về phía trước, cũng không có ra tay.

Một lát sau, nàng lời nói ôn hòa, nói: "Chúng ta đến giết về, để hai người bọn họ cũng bị thương, nếu không, ngươi ta đều nguyên khí đại thương, sẽ bị coi như bị thương con mồi, sợ rất phi thường bị động!"

Lục Đà trầm mặc một lát sau gật đầu, cùng với nàng cùng hướng phía sau phản.

Rất khó tưởng tượng, trước đây không lâu Vương Hi còn từng tham dự vây công Lục Đà, có thể trong thời gian ngắn như vậy bọn họ lại đi đến cùng một chỗ, càng còn muốn liên thủ đối địch.

Chủ yếu là, bọn họ như vậy tu ra ba đạo tiên khí người quá mức đáng sợ, Lục Đà cùng Vương Hi bị thương, đều nguyên khí bị hao tổn rất nghiêm trọng, ở tại bọn hắn dưỡng thương trong quá trình, nếu là bị cùng cấp người truy săn bắn, có thể sẽ vô cùng nguy hiểm.

Vì sinh tồn, hai người bọn họ càng tạm thời liên thủ.

Sau đó không lâu, Vương Hi cùng Lục Đà ẩn giấu lên, lẳng lặng chờ cơ hội, bởi vì bọn họ có lưu vong sau phương pháp.

Rốt cục, Yêu Nguyệt công chúa, Huyền Côn xuất hiện, trải qua một hồi thắng trận lớn sau, nếu như sẽ tìm đến Lục Đà cùng Vương Hi bóng người, vậy thì càng hoàn mỹ hơn.

Ầm!

Một tiếng rung mạnh, thiên địa nổ vang.

Vương Hi cùng Lục Đà đánh lén đắc thủ, Huyền Côn không tên đã trúng một chưởng cùng chỉ tay, máu thịt be bét, hắn liền liền như vậy ngã xuống, bấp bênh.

Này chuyển biến quá nhanh, Huyền Côn lảo đảo, máu me khắp người, miệng và mũi đỏ sẫm một mảnh, không lâu lắm, dòng máu chảy dài.

Bất quá, hắn là phi thường người, vẫn chưa chết đi, ngạnh gắng gượng vượt qua.

"Đạo huynh, chịu đựng, hai người chúng ta không sợ bọn họ!" Yêu Nguyệt công chúa nói rằng.

Nhưng mà, Huyền Côn sâu sắc nhìn nàng một cái, nhưng quả đoán đi xa.

Rất rõ ràng, Huyền Côn đã bị thương, tự nhiên không dám cùng đỉnh cao Yêu Nguyệt công chúa đi tới đồng thời, tốt nhất làm cho nàng cũng như vậy.

Bởi vì, bọn họ cạnh tranh lẫn nhau quá kịch liệt, nếu như một người

hoàn hảo không chút tổn hại, đuổi bắt những khác bị thương nặng người, vậy thì không tốt lắm.

Yêu Nguyệt công chúa xoay người lui tránh!

Không ai từng nghĩ tới, sự tình sẽ diễn biến đến một bước này, có chút làm người kinh ngạc.

"Ầm!"

Theo Vương Hi cùng Lục Đà cuồng bạo ra tay, Yêu Nguyệt công chúa vừa trốn vừa muốn biện pháp, còn là bị thương, miệng mũi chảy máu.

Thạch Hạo xem trợn mắt ngoác mồm, bốn người đều bị thương, trước kia cái gọi là liên minh quá yếu đuối, hơn nữa bốn tâm tư người không giống, kết quả cũng tạo thành cảnh tượng như thế.

Chiến đấu ngừng lại, không có ai liều mạng cùng tử chiến.

Thạch Hạo tự nói, nói: "Ta nên ra tay rồi sao, ta chi đạo hoa nở sau bách hoa héo tàn sao?!"

Liền này một chương. Tỉnh ngủ sau đi bù chương tiết. Nghĩ đến nợ nhiều như vậy, quáng mắt.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1117: Không Đầu

Yêu Nguyệt công chúa xa trốn, trắng như tuyết quần áo bị đỏ tươi, đó là tự thân chân huyết nhuộm dần, nguyệt quang bao phủ tại người, nàng cái kia trắng noãn như ngà voi thân thể khinh hơi run rẩy, thương thế thật sự phi thường trùng.

Xoạt!

Ở phía sau, Lục Đà cùng Vương Hi cũng nhanh chóng tách ra, không có lại truy kích Yêu Nguyệt, mà hai người này cũng hướng phương hướng khác nhau bỏ chạy.

Trận chiến này liền kết thúc như vậy, vượt khỏi dự đoán của mọi người.

Tứ đại ngọ khinh Chí Tôn đều bị thương, hơn nữa đều rất nặng, lẫn nhau kiêng kỵ, không còn dám chiến đấu tiếp, tất cả đều lựa chọn lui tránh.

Thạch Hạo hai mắt thâm thúy, u quang điểm điểm, hắn đang suy nghĩ đi giết ai, trong phút chốc, liền có quyết đoán, muốn đi giết Lục Đà!

Nhưng mà, hắn mới vừa cất bước, một luồng ba động khủng bố liền từ phía chân trời truyền đến, mênh mông khó lường, như biển sao rơi rụng ở nhân gian, đập cho đại địa lật úp.

Có thể nhìn thấy, mặt đất đỏ nâu ở rung động ầm ầm, không ngừng sụp ra.

Một luồng mạnh mẽ thần niệm đảo qua, bao phủ vùng non sông này, vạn vật rung động, cảnh tượng kinh người, rất nhiều ngọn núi đều nứt ra rồi.

Thạch Hạo giật nảy cả mình, miễn cưỡng dừng lại, vậy là ai? Một luồng

không tên khí tức đáng sợ như thế, quá mức kinh người, ai cùng so tài, làm sao đối kháng.

Hắn lặn xuống một tảng đá lớn phía sau, không nhúc nhích, lẳng lặng nhìn.

Vô thanh vô tức, cao nhất một ngọn núi lớn trên xuất hiện một bóng người, ở tối tăm tia sáng bên trong, nơi đó rất mơ hồ, bóng đen cao to mà oai hùng kiên cường, áp bức người muốn nghẹt thở.

Thạch Hạo không dám dùng Thiên Nhãn thông, sợ làm cho hắn cảnh giác, người này khí tức quá mức khủng bố, phảng phất xoay tay là có thể đánh ra dưới Nhật Nguyệt Sao trời đến.

Một bộ không đầu thi thể!

Thạch Hạo khiếp sợ, tuy rằng không có sử dụng Thiên Nhãn, nhưng hắn vẫn là thấy rõ, người kia không có đầu lâu, quay lưng cái phương hướng này, cái cổ đầm đìa máu tươi, như là mới bị chém xuống thủ cấp không bao lâu.

Loại kia chiến y, loại kia tàn tạ giáp trụ các loại, không không nói rõ hắn là một cái cổ nhân.

"Hẳn là bị chém thủ rất nhiều năm, trên người hắn có một luồng cửu viễn khí tức, liền cái kia nhìn như đỏ sẫm huyết cũng như vậy."

Thạch Hạo bị chính mình suy đoán sợ hết hồn, một sinh linh như vậy thất bỏ đầu lô còn sống không? Hành động của hắn cùng bản không bị ảnh hưởng.

Dường như một con chí cao chiến tiên, hắn cơ thể có tàn dư tiên khí tràn ngập, càng có một loại ma tính, chấn động khiến người sợ hãi.

Một người đứng ở nơi đó, phảng phất có thể chém phá Cửu Thiên Thập Địa!

Đột nhiên, hắn biến mất rồi.

Thế nhưng vùng thế giới này lại lập tức sụp ra, một tiếng vang ầm ầm, rất nhiều ngọn núi nổ tung, mặt đất nứt ra vô số màu đen khe lớn, kéo dài cũng không biết bao nhiêu dặm.

Loáng thoáng, Thạch Hạo nhìn thấy hắn mơ hồ bóng lưng, hướng về phía bọn họ áp chế tọa cái kia chiếc chiến thuyền hoàng kim phương vị mà đi. Mặt đất tàn tạ, mảnh này địa vực hết thảy lông đỏ thú còn có cái khác hung vật đều bị cái kia cỗ chấn động kịch liệt ép giải thể, hình thần đều diệt, không còn tồn tại nữa.

Loại lực lượng này quá mức khủng bố, khiến người ta sợ hãi.

Duy nhất vui mừng chính là, những người khác đều không ở nơi này, nếu không, tổn thất nặng nề.

"Đi mau!"

Thạch Hạo mới đứng dậy, phát hiện mấy dặm ở ngoài Vương Hi, chính đang trùng hắn vẫy tay, nguyên lai nàng cũng không đi, núp trong bóng tối.

Vào lúc này, thương thế của nàng càng nặng, bởi vì vừa nãy đột ngột gợn sóng đối với nàng xung kích không nhỏ, nàng liền trốn ở cái kia thi thể không đầu trạm ngọn núi phía dưới.

"Đó là vật gì?" Thạch Hạo hỏi, hắn tin tưởng xuất thân Trường Sinh gia tộc Vương Hi đối với mảnh này tiên gia chiến thương khẳng định so với hắn hiểu rõ muốn nhiều rất nhiều.

"Ngày xưa chết vào chiến trường người, bị chém thủ sau, thân thể còn có sức sống, bị chôn ở có thần dược địa phương, vì vậy trường tồn hậu thế." Vương Hi giải thích.

Nàng quả nhiên biết, dựa theo nàng từng nói, thứ đó thông linh, bây giờ có thể đi ra có thần dược địa phương, bởi thân thể còn còn sót lại ngày xưa

một ít sức mạnh, phi thường đáng sợ.

Thạch Hạo phi thường kinh ngạc, vừa mới cái kia không đầu sinh linh có thể nói khá là khủng bố, một thân sức chiến đấu quả thực không thể tưởng tượng, mà này còn chỉ là ngày xưa một ít sức mạnh còn sót lại?

"Đừng quên nơi này là nơi nào, tiên gia chiến trường, có thể tới nơi này tham chiến người tuyệt đại đa số đều siêu việt Giáo Chủ, không thể phỏng đoán, ở trong thậm chí còn có Tiên Vương các loại (chờ)!" Vương Hi lườm hắn một cái.

"Ngươi như thế nào, muốn ta ôm sao?" Thạch Hạo đưa ra hai tay nói.

Vương Hi trừng mắt hắn, người này là thật ngốc vẫn là giả ngu, đàng hoàng trịnh trọng dáng vẻ, nói tùy tiện như vậy cùng bình thường.

"Ta chính là bị thương, cũng không dùng tới ngươi đến tham gia trò vui đi, chính là muốn chăm sóc ta, cũng có thể nói là bối đi." Vương Hi nói rằng.

"Vậy ta cõng ngươi ra đi." Thạch Hạo nói rằng.

"Không cần!" Vương Hi lau đi khóe miệng một tia tơ máu, sắc mặt mặc dù có chút trắng xám, thế nhưng như trước không giảm tuyệt đại phong hoa, thấy thế nào đều là siêu nhiên trên đời tiên tử, để rất nhiều Thánh tử các loại (chờ) đều muốn tự ti mặc cảm.

Chỉ là, nàng đi rồi một đoạn đường, liền sắp không chống đỡ được nữa, hơi có lảo đảo.

Tứ đại chí tôn trẻ tuổi quyết đấu thì, có thể nói là bốn bại đều thương, đều tổn thương bản nguyên, nếu là người bình thường sẽ chết, bị cổ thiên công kích thương, cái kia chính là đại đạo thương, rất khó chữa trị.

Cũng còn tốt, bọn họ đều không phải người bình thường, tu ra ba đạo tiên khí, vì vậy có thể trường tồn, có thể ở nhất định thời kì bên trong tu dưỡng tốt.

Đương nhiên, Vương Hi sở dĩ thương nặng như vậy, nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là đến từ cái kia không đầu sinh linh, hắn một cước đạp nát núi lớn, để chu vi thiên địa nổ tung. Lúc đó, Vương Hi ngay khi dưới chân núi, cách quá gần rồi, vì vậy thương rất thảm.

Thạch Hạo cùng với nàng sóng vai mà đi, rất không tự chủ, cũng không có tiến lên nâng.

Vương Hi lại ho ra một ít tơ máu, rất bất mãn, quay đầu lại liếc mắt nhìn hắn, nói: "Ngươi làm sao như thế không tự chủ?"

"Ngươi không phải nói không cần ta chăm sóc sao?" Thạch Hạo nói rằng, vừa nói một bên đỡ lấy nàng, hỏi: "Xem ngươi như thế suy yếu, nghĩ đến ba người khác cũng không khá hơn chút nào, ta hiện tại dẫn ngươi đi giết bọn họ, hẳn là rất đơn giản chứ?"

"Không cần nghĩ, tu ra ba đạo tiên khí, đồng thời kết ra đại đạo chi hoa sau, sức chiến đấu chính là trên bản chất không giống, ngươi xa không phải là đối thủ." Vương Hi lắc đầu.

Thạch Hạo bĩu môi, không để ý lắm, hắn tuy rằng không có đạt đến Thiên Thần cảnh, nhưng đã tu ra hai đóa đại đạo chi hoa, tự tin có thể ra tay.

"Đạo sinh nhất, một sinh hai, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật. Tam hoa tụ đỉnh, vượt xa ngươi hiện tượng, hơn xa hai đóa đạo hoa người, ngươi đừng quá tự tin." Vương Hi nói rằng.

Thạch Hạo không có ở phương diện này tranh chấp, nói sang chuyện khác, nói: "Vừa nãy cái kia không đầu sinh linh hướng về phía chúng ta chiến thuyền mà đi tới, sẽ không xảy ra vấn đề đi, mấy vị trưởng lão thủ được sao?"

"Thư viện bên trong đệ nhị cao thủ đến rồi, nắm giữ Cửu Hoàng lô, tuyệt đối không thành vấn đề. Thiên Thần Thư Viện có thể so với ngươi tưởng tượng mạnh, là Cửu Thiên Thập Địa bên trong thoái ẩn xuống một nhóm cổ

lão tồn đang gầy dựng, sâu không lường được." Vương Hi nói rằng.

"Như vậy là tốt rồi, miễn cho chúng ta bị đứt đoạn mất đường lui." Thạch Hạo gật đầu.

Đi rồi một đoạn đường, Vương Hi có chút không chống đỡ nổi, lần thứ hai phục rồi một viên thần đan, vẫn là rất suy yếu, chủ yếu là bởi vì tổn thương bản nguyên, là vết thương đại đạo.

"Muốn bối sao?" Thạch Hạo nói.

Vương Hi nghe vậy, đầu tiên là liếc mắt nhìn hắn, sau đó lòng bàn tay phát sáng, lấy ra một chiếc xe kéo, tỏa ra hào quang bảy màu.

Bọn họ cùng tiến lên chiến xa, Thạch Hạo phụ trách thôi thúc, mặc dù vô thần thú lôi kéo, cũng có thể ngự không mà đi, tốc độ cực nhanh.

"Này phá xe quá tốn thần lực." Thạch Hạo oán giận.

"Ngươi lại đánh ta chủ ý, ta liền đọc chú ngữ, để ngươi trên đầu Kim Cương trác thu nhỏ lại, lặc khẩn nguyên thần của ngươi." Vương Hi đôi mắt đẹp trát động, nhẹ nhàng mà nói rằng.

"Thiếu nữ ngươi suy nghĩ nhiều, ta chính là không muốn lãng phí quá nhiều thần lực, ngươi khi ta đồng ý cõng ngươi a." Thạch Hạo nói.

Rốt cục, bọn họ rời đi khu vực này, mà thú triều lúc này cũng tản ra, lông đỏ thú các loại (chờ) biến thiếu, bọn họ hạ xuống ở một khu vực tĩnh lặng.

Dựa theo Vương Hi suy đoán, phụ cận tất nhiên có một chỗ bảo địa, trồng có thần dược, là cái kia thi thể không đầu cư trú nơi, có thể còn có Tiên Đạo truyền thừa cũng khó nói.

Bọn họ chuẩn bị tìm kiếm, đem phủ đầy bụi mật đào bới đi ra.

Không đầu sinh linh có thể trường tồn, thân thể có hoạt tính, căn cứ suy

đoán, khẳng định là bị chôn ở mọc ra thần dược địa phương.

Hai người hi vọng đó là một toà không có bị người khai quật quá tiên gia động phủ, nếu nói như vậy, thu hoạch cũng quá lớn.

"Ngươi chữa thương, ta đi đi một vòng, tìm kiếm cái kia mật, mặt khác nếu như có thể gặp gỡ Lục Đà, Huyền Côn bọn họ, thuận lợi giải quyết đi." Thạch Hạo nói rằng.

"Ngươi có thể khiêm tốn một chút sao?" Vương Hi mắt trợn trắng.

"Con người của ta tối khiêm tốn, luôn luôn nói thật, ngươi tại sao không tin đây?" Thạch Hạo một bộ rất thành khẩn dáng vẻ.

"Ngươi đã có bản lãnh cao như vậy, liền đi đem Yêu Nguyệt giết cho ta." Rất rõ ràng, Vương Hi đối với Yêu Nguyệt công chúa tâm có oán niệm, bởi vì trước đây không lâu bị vây công thì, Yêu Nguyệt đối với nàng ngăn chặn lợi hại nhất, nàng bây giờ đạo thương có hơn nửa đều là Yêu Nguyệt triển khai cổ thiên công tạo thành.

"Há, cái kia nắm bắt trở về là làm ấm giường dùng." Thạch ngô nói rằng.

"Lập tức biến mất, đừng ở chỗ này của ta nói lung tung, quấy nhiễu ta thanh tịnh!" Vương Hi rất không muốn nói nhiều với hắn, sợ bị dơ hai lỗ tai, cảm thấy cái tên này càng ngày càng vô căn cứ.

Xoạt!

Thạch Hạo biến mất, hắn ở khu cổ địa này bên trong di động, tìm kiếm thần dược mật, đồng thời cũng ở sưu tầm Yêu Nguyệt, Lục Đà (chờ) người.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1118: Phong Tộc Hiện

Như như gió bay nhanh, như điện như thế ngang trời, Thạch Hạo tốc độ quá nhanh, ở mảnh này mặt đất đỏ nâu trên cấp tốc chạy, không hề che giấu chút nào phóng thích mạnh mẽ thần giác.

Hắn đang tìm kiếm, muốn tìm đến thần dược, đương nhiên nếu là thật có tiên gia động phủ vậy thì càng tốt, chuyến này to lớn nhất mục đích cũng là đạt đến.

Đi tới tiên gia chiến trường, không chính là vì đạo thư, Tiên khí mà tới sao? Nếu có điều hoạch, nhất định là tại những kia bảo quản lại động phủ bên trong.

Lông đỏ thú thối lui, trong vùng núi khôi phục yên tĩnh, duy có tiếng gió ở gào thét, tiếng ô ô như là thổn thức.

Thạch Hạo lưu lại một đạo lại một đạo tàn ảnh, hắn không hề bảo lưu, hiển lộ hết chính mình thần thông cùng đạo hạnh, di chuyển nhanh chóng, đạp khắp khối khu vực này, nhưng đáng tiếc không có bất kỳ phát hiện nào.

"Cẩn thận một ít, những người kia tuy rằng đều bị thương, thế nhưng như trước ghê gớm, không nên quấy nhiễu bọn họ."

Bỗng nhiên, Thạch Hạo nghe được nói nhỏ, có người đang đến gần. Đó là mấy cái nhân vật hết sức mạnh mẽ, giống như u linh trên đất qua lại, như hắn giống như vậy, cũng đang tìm kiếm cái gì.

Rõ ràng, Lục Đà, Vương Hi, Yêu Nguyệt, Huyền Côn mấy người đại chiến, truyền ra ngoài, gợi ra những người khác động tâm tư, có nhân vật kinh khủng đến rồi.

Người này là ai, ở biết rõ Vương Hi, Lục Đà mấy người ở đây tranh đấu sau, còn dám tới thăm dò, người như vậy khẳng định không nhiều, có thể đếm ra.

Thạch Hạo cùng sau lưng bọn họ, bí mật quan sát một quãng thời gian, phi thường kinh ngạc, những người này trong tay cốt kính các loại (chờ) vô cùng ghê gớm, lại có thể dò xét lòng đất các loại.

Bọn họ cũng đang tìm lòng đất mật tàng các loại (chờ)!

"A, không biết chủ thượng liệu sẽ có đánh giết tu ra ba đạo tiên khí chí tôn trẻ tuổi, cái kia nhất định sẽ ảnh hưởng sâu xa." Có người nói nhỏ.

Thạch Hạo nghe vậy không khỏi thay đổi sắc mặt, quả nhiên có một nhân vật đáng sợ đến rồi, nhìn dáng dấp đã đơn độc hành động, muốn đi đánh giết đối thủ.

Ở tiên gia bên trong chiến trường, tu ra ba đạo tiên khí sinh linh là đối thủ cạnh tranh, đều sẽ nghĩ biện pháp đánh bại đối phương, từ đó thu hoạch được thư viện toàn lực bồi dưỡng.

Đến vào lúc ấy, Chân Long huyết cũng có thể sẽ xuất thủ, toàn bộ dùng ở một hai người trên người!

Thạch Hạo ở phụ cận tìm kiếm, vẫn chưa phát hiện những người này chủ thượng, hắn nhanh chóng hướng phía sau chạy đi, vạn nhất tên kia gặp gỡ Vương Hi, chắc chắn sẽ đắc thủ.

Vương Hi so với ba người kia bị thương đều muốn trùng, hiện tại nếu như ngộ cái trước tu ra ba đạo tiên khí sinh linh, khẳng định không phải là đối thủ.

Khi (làm) Thạch Hạo trở về thì, vùng núi u tĩnh, nơi này mất đi Vương Hi hình bóng, tung tích đều không.

"Hỏng rồi!" Hắn nhíu mày, người kia sẽ không phải thật sự đến rồi đi,

đem Vương Hi bắt đi, vẫn là giết?

Cũng không thi thể, cũng Vô Huyết tích, đây là đáng được ăn mừng.

Thạch Hạo thả ra thần thức, ở khối khu vực này cẩn thận sưu tầm manh mối.

"Ta ở đây!" Bỗng nhiên, hắn nghe được truyền âm, sau đó nhìn thấy sắc mặt tái nhợt Vương Hi, từ một tảng đá lớn sau đứng dậy.

Thạch Hạo vọt tới, quan sát tỉ mỉ, nàng vẫn chưa cùng người ở đây ác chiến.

"Vừa nãy có người đến rồi, may là ta tránh né đúng lúc, đó là một cái vô cùng đáng sợ đối thủ." Vương Hi nói rằng, đến nay tư đến đều có chút nghĩ mà sợ.

Bởi vì, người kia quá mạnh mẽ, tuyệt đối tu ra ba đạo tiên khí, vừa mới xuất hiện liền mang theo bóng tối bao trùm nơi đây, dường như một vị quân vương giống như.

Vương Hi có tộc này một cái bí bảo, có thể để cho tự thân thu lại hết thảy khí tức, mặc dù loại kia hắc ám bao trùm vùng núi, cũng không có cách nào đưa nàng tìm ra đến, không bất luận phát hiện gì.

"Là Phong tộc sao?" Thạch Hạo hỏi, hắn vừa nãy thông qua theo dõi những người kia suy đoán, bọn họ cái gọi là chủ thượng rất có thể là Phong Hành Thiên.

"Là hắn, không nghĩ tới Phong tộc vị này chí tôn trẻ tuổi, không chỉ có đem chính mình truyền thừa tu đến hóa cảnh, còn phải đến một loại cổ lão hắc ám thiên công." Vương Hi nói rằng.

Nàng từng có nghe thấy, Phong Hành Thiên là một cái có người có vận may lớn, được trời cao che chở, có các loại cơ duyên, càng là đã từng mở ra một chỗ cổ di tích, từng chiếm được thiên hướng hắc ám một loại thiên công.

"Ầy, đem trên đầu ta Kim Cương trác gỡ xuống." Thạch Hạo chỉ chỉ trên đầu cương quyển, hắn không cho là vật này có thể cầm cố chính mình, cũng thương tổn không được.

Thế nhưng, hắn muốn chính mình gỡ xuống nhưng rất khó, trừ phi lấy Đại La Tiên Kiếm chém ra, thế nhưng hắn lại sợ này khí tự hủy, đến thời điểm đem hắn Nguyên Thần chấn thương.

"Ngươi muốn làm cái gì?" Vương Hi hỏi.

"Ta muốn đi giết người, nhưng này Kim Cương trác quá dễ thấy, mặc dù có tóc dài che giấu, nhưng nếu là có người cẩn thận nhìn chăm chú, vẫn có thể nhìn ra một ít đầu mối." Thạch Hạo nói.

Vương Hi thoáng chần chờ, giúp hắn lấy xuống Kim Cương trác, nói: "Ngươi chớ làm loạn."

"Yên tâm đi, nếu như có thể gặp gỡ Lục Đà, Phong Hành Thiên, nếu như có cơ hội, ta nhất định sẽ thế ngươi đem bọn họ đánh giết." Thạch Hạo nói rằng.

Sau đó, hắn lại hỏi, Vương Hi một người ở đây có hay không an toàn?

"Yên tâm đi, ta chỗ này có bí bảo, có thể thu lại tự thân khí thế, không cần ngươi đến bận tâm." Vương Hi rất thẳng thắn nói rằng, dưới cái nhìn của nàng, có cái này vô căn cứ gia hỏa ở bên người có thể sẽ phiền toái hơn.

Thạch Hạo rời đi, lần này thả ra cả người, không kiêng kỵ, thần giác càng nhạy cảm, hướng về bốn phương tám hướng kéo dài tới, tìm tòi tất cả.

"Huyền Côn!"

Thạch Hạo cảm ứng được hơi thở của hắn, không hề nghĩ rằng lần này càng nhanh như vậy thì có phát hiện, bất ngờ nhìn thấy tung tích của hắn.

Huyền Côn bị thương, một người ở bay nhanh, như là đang ẩn trốn, có

người đang đuổi giết hắn.

Xa xa, bôi đen sóng ngầm đến, nhanh chóng áp sát, hai người bùng nổ ra kinh thiên động địa va chạm mạnh, khắp nơi núi cao toàn bộ sụp ra.

Đó là thiên công đang quyết đấu, là liều mạng tranh đấu.

Thạch Hạo không nhúc nhích, ở phía xa quan sát, hắn không khỏi nhíu mày, sâu sắc hiểu rõ đến, tu ra ba đạo tiên khí sau có cỡ nào khó có thể giết chết, Huyền Côn đều trọng thương, lại còn có thể chống đỡ.

Trên thực tế, ở vừa nãy trong quyết đấu, Huyền Côn thương thế càng nặng, rõ ràng ở co giật, nhưng chính là bất tử.

Thạch Hạo vẫn chưa ra tay, liền núp ở phía xa quan chiến, mật thiết nhìn.

"Thực sự là Phong Hành Thiên sao?" Thạch Hạo đề phòng, hắn không thể không đem người này liệt vào nhân vật nguy hiểm, đối với hắn đánh giá ột đoạn.

Bởi vì, người này thật sự mạnh phi thường, thực lực đáng sợ.

Hắn vẫn chưa hiện ra chân thân đây, thân ở trong bóng tối, chỉ có tảng lớn bóng tối hiện lên, bao phủ Huyền Côn, với hắn giao thủ, ở trấn áp hắn.

Ác chiến đang tiếp tục, chiến trường ở biến hóa, Thạch Hạo một đường đi theo phía sau, thời khắc chuẩn bị ra tay.

Rất nhanh, khi lại lệch khỏi vừa mới chiến trường ngàn dặm sau, Thạch Hạo trong lòng giật mình, bởi vì hắn nghe được một chút âm thanh, có chút quen thuộc.

"Ba ngàn châu tu sĩ!" Hắn rất kinh ngạc.

Khi (làm) lướt ngang thân thể, tạm thời thoát ly chiến trường kia, hắn nhìn thấy một chút người quen, Chân Cổ, Đằng Nhất các loại, người trước

tay cầm ngưng huyết mà sinh, ngưng huyết hóa chiến mâu, không gì không xuyên thủng, người sau là hỏa kim tộc truyền nhân, thực lực siêu phàm.

Bất quá, bọn họ siêu phàm là ở sơ đại bên trong được thể hiện, chung quy là không có tu ra tiên khí, giờ khắc này cùng mấy người bị trục xuất đến nơi này.

Người của Phong tộc ở ép buộc bọn họ theo ở khu vực này tìm kiếm!

"Những người này quá yếu, liền tiên khí đều không có tu ra, cũng xứng tiến vào thư viện? Thật không hổ là đến từ ba ngàn châu một đám rác rưởi!" Có người cười gằn.

"Ba ngàn châu đều sắp thành một chuyện cười, nếu không có ở trong mấy người lai lịch không giống bình thường, nghi tự trên chín tầng trời lánh đời cao thủ xuống thì dạy dỗ đi ra đệ tử, những người khác vậy thì thật sự không đỡ nổi một đòn, ngoại trừ những người kia ở ngoài, sẽ không có một cái khiến người ta sáng mắt lên nhân vật."

"A, tuyệt đối không nên nói như vậy, nói không chắc bọn họ đến Thiên Thần cảnh sau sẽ ngư dược hóa long đây, ha ha..." Có người vừa nói vừa làm càn cười to, loại kia khinh bỉ là không hề che giấu.

Bất quá, bọn họ ở trong xác thực có cao thủ, bởi vì có một ít là thư viện bên trong đệ tử chính thức, chỉ vì Phong tộc đủ mạnh, là đáng sợ nhất Trường Sinh gia tộc một trong, liền đầu tới gần.

Lần này, bọn họ theo Phong Hành Thiên người theo đuổi đồng thời xuất động, ở khu vực này tìm kiếm.

Bọn họ nghe nói, tứ đại chí tôn trẻ tuổi đều bị thương nặng, mà lại nơi này khả năng có tiên gia động phủ, liền chạy tới đầu tiên, tiến hành tìm tòi các loại.

Đồng thời, sợ người tay không đủ, bọn họ điều động ba ngàn châu người tới đây tìm kiếm.

"Nghe nói Phong tộc lão đại người chính mồm dưới ý chỉ, muốn ép ba ngàn đạo châu cái kia Hoang mười năm

"Có cái này nghe thấy, hẳn là như vậy. Có người nói, Phong tộc một vị lão tổ tông từng theo Biên Hoang cái gọi là bảy vương bên trong một người phi thường không hòa thuận, cái kia vô thượng cường giả thuộc về Thạch Tộc."

Phương xa, Thạch Hạo nghe được nếu như vậy, trong lòng khiếp sợ.

Còn có chuyện như thế? Lại dính đến Biên Hoang, cùng bảy đại vương giả bên trong một người có quan hệ!

"Bây giờ ba ngàn đạo châu thật sự phế bỏ, ra hết rác rưởi, nơi nào còn có ngày xưa khí tượng, những người này thật sự không xứng tới nơi này, chỉ có thể bị điều động." Có người nói.

"Xuỵt, nhỏ giọng một chút, dù sao nhân gia đã từng cao quý quá, tại hạ giới cũng đều là một phương kỳ tài a, ha ha." Có người cười nhạo.

Xa xa, Thạch Hạo vô thanh vô tức xuất hiện, hướng về nơi này đi tới.

"Phốc!"

Hắn giơ tay, hào quang óng ánh sáng lên, một cái hoàng kim chiến đao do sấm sét ngưng tụ mà thành, tuyệt thế sắc bén, đột nhiên quét qua, máu tươi ấy chục thước.

"A..." Có người kêu to.

Ở nơi đó, có mấy người bị chém ngang hông, huyết dịch tung toé.

"Ngươi là người nào?!" Có người quát mắng.

Đồng thời, xa xa Phong Hành Thiên cũng nghe được, khí thế khủng bố bao phủ tới.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1119: Va Chạm Mạnh

Này một đao xuống, không chỉ có là đem Phong Hành Thiên người theo đuổi chém giết ba người, còn có hai người là thư viện đệ tử chính thức, tu ra tiên khí.

Nhưng là, ở Thạch Hạo loại này tức giận dâng lên trạng thái, nhưng như vài con chó đất giống như, không đỡ nổi một đòn!

Ở những người khác kêu sợ hãi cùng quát mắng trong tiếng, Thạch Hạo cất bước, uy thế càng tăng lên, trong tay hoàng kim chiến đao phóng to, lần thứ hai xoay tròn lên, quét ngang mà qua.

Ánh đao rất dài, như một mảnh thác nước quần trút xuống, hướng về phía trước mà đi, quá mức xán lạn.

"Phốc!"

Lại có mấy người bị chém giết, đồng thời đi kèm ánh chớp, xa hơn một chút hai người hóa thành tro bụi.

"Ngươi dám!" Xa xa, truyền đến Phong Hành Thiên quát lớn thanh, hắn giơ tay, hướng bên này phát sinh một đạo cầu vồng, từ lòng bàn tay phun ra.

Thạch Hạo cất bước, trực tiếp né qua, ở tại chỗ trực tiếp xuất hiện một cái vực sâu, đem mặt đất đỏ nâu xuyên thủng, lòng đất hắc ám vô biên.

Hắn là ai?

Ba ngàn châu tu sĩ kinh dị, không có nhận ra Thạch Hạo, bởi vì lúc này hắn như trước kia hoàn toàn khác nhau, vận dụng bảy mươi hai biến, thay đổi không chỉ có là biểu tượng, liền xương cốt cùng huyết nhục các loại

(chờ) tái tạo một lần.

Rất rõ ràng, loại này tố cốt, ngưng huyết nhục cách làm, rất thống khổ, thế nhưng là có thể trình độ lớn nhất bảo mật, người khác không nhìn thấy được.

Chính là Thiên Nhãn thông cũng nhìn không ra cái gì, bởi vì là chân chính huyết nhục gây dựng lại, mà không phải đơn giản ảo thuật.

"Ngươi là ai, dám cùng Phong tộc là địch sao?" Phong Hành Thiên một vị người theo đuổi ngoài mạnh trong yếu, lớn tiếng quát lớn, bởi vì hắn thực ở không có cách nào, cái kia như là Ma thần tồn tại chính đang hướng về bọn họ ép tới.

"Người theo đuổi cũng không ít." Thạch Hạo lạnh ngữ, mang theo một loại trào phúng.

Bởi vì, còn lại cái gọi là người theo đuổi, kỳ thực là thư viện bên trong đệ tử, có thể có sáu, bảy người vốn là một vực kỳ tài, nhưng cam nguyện vì là Phong Hành Thiên hiệu lực.

Khi biết đúng là Phong tộc muốn áp chế hắn sau, Thạch Hạo trong lòng có một cơn lửa giận, cháy hừng hực, nếu không có hắn mạng lớn, cũng đã chết ở Thái Sơ cổ quáng.

Nghiêm chỉnh mà nói Nguyên Thanh chỉ là đồng lõa, chân chính hậu trường người chủ sự là Phong tộc!

Đặc biệt, này ở trong lại còn có ẩn tình, dính đến Phong tộc lão tổ tông cùng Biên Hoang bảy vương bên trong Thạch Tộc chi tổ ân oán tình cừu, thì càng thêm để hắn kích động trong lòng.

"Đều là chuyện xưa xửa xừa xưa chuyện, các ngươi còn nhớ mãi không quên, chiến bất quá chúng ta mạch này tổ tiên, nhưng không để ý đến thân phận đến áp chế chúng ta."

Thạch Hạo trong lòng tự nói, lửa giận bốc lên, nắm chặt nắm đấm. Áp chế hắn mười năm cấp độ kia với hoàn toàn đóng kín hắn ở thư viện bên trong hết thảy tạo hóa, đứt đoạn mất con đường của hắn.

Ai cũng biết, Thiên Thần Thư Viện muốn dốc hết hết thảy, lấy máu rồng, Tiên Đạo kinh văn các loại (chờ) bồi dưỡng được hai, ba vị mạnh mẽ nhất chí tôn trẻ tuổi, toàn lực ứng phó.

Bọn họ tập hợp Cửu Thiên bên trong vô số tinh hoa, ở những môn phái khác bên trong căn bản không thể tập hợp, có thể nói là một hồi không thể nào tưởng tượng được cơ duyên.

Chính là ở loại này bối cảnh dưới, Phong tộc triển khai thủ đoạn, xua đuổi cũng áp chế Thạch Hạo, không cho hắn tham dự

Mà lại hãm hắn với tuyệt địa, ngàn cân treo sợi tóc.

"Xoạt!"

Thạch Hạo giơ tay, tay phải năm ngón tay cùng xoè ra nhất thời có năm đạo thần quang lao ra, đánh hướng về phía trước mấy

Răng rắc!

Bảo cụ vỡ vụn âm thanh truyền đến, những người kia kêu to.

"Ba!"

Cốt văn bị tiêu diệt nhẹ vang lên, rất nhu hòa, thế nhưng là chấn động lòng người. Phải biết, lần này mấy người thiêu đốt tiềm năng, vận dụng trong cuộc đời này có khả năng triển khai mạnh nhất thần thông nhưng lại bị người chỉ tay đánh tan.

Phốc!

Huyết dịch bắn lên âm thanh truyền đến, bọn họ mang theo không cam lòng, mi tâm bị điểm phá bị xuyên thủng, mà ngửa ra sau đầu ngã xuống tài

với trong vũng máu.

Chính là mạnh mẽ như vậy, hoành hành không trở ngại, giơ tay liền tiêu diệt mấy đại cao thủ, để bị bắt đến ba ngàn châu mười mấy vị tu sĩ đều đờ ra.

"Thật can đảm!"

Phong Hành Thiên nổi giận, hắn không muốn để cho chạy Huyền Côn, ở bên kia cật lực ra tay, muốn đánh chết, không hề nghĩ rằng nhanh như vậy, hắn nhân mã liền bị giết cái liểng xiểng.

"Hả?"

Thạch Hạo lộ ra sắc mặt khác thường, bởi vì có mấy người là thư viện chính là đệ tử, bọn họ chết đi thì, trên người có bảo mệnh cốt phù lưu lại, chính đang hấp thu tinh huyết, muốn bỏ chạy.

"Phá!"

Thạch Hạo một tiếng gào to, nắm quyền ấn ra tay, toàn bộ đánh nổ!

Này vốn là thư viện trưởng lão ban xuống thần phù, nắm giữ bảo mệnh kỳ hiệu, kết quả những người kia vẫn là không thể chạy thoát.

Xoạt!

Sau một khắc, một mảnh ô quang mãnh liệt mà đến, mênh mông vô biên, hoàn toàn đem Thạch Hạo nơi này nhấn chìm, Phong Hành Thiên phân ra tinh lực ra tay, muốn tiêu diệt hắn.

Đây là hắc thuộc tính "Bóng Tối" sức mạnh, bắt nguồn từ một cái nào đó cổ thiên công.

Thạch Hạo không có tiếp, sau lưng xuất hiện một đôi sấm sét cánh thần, nhẹ nhàng chấn động, phá không mà đi, nhanh chóng né qua đòn đánh này.

Hắn hiện tại còn không muốn ra trận, ước ao hai người kia kế tục tranh

đấu, hắn không có bị vì là Huyền Côn giải vây nghĩa vụ, cũng không muốn hiện tại hãy cùng Phong Hành Thiên liều mạng tranh đấu đây.

Hết thảy đều có thể các loại (chờ) hai người kia ác chiến sau khi kết thúc tiến hành!

Thạch Hạo lựa chọn thờ ơ lạnh nhạt, liền đứng ở nơi đó.

Đương nhiên, Phong Hành Thiên không cho phép tình huống như thế phát sinh, dù cho ở đối phó cường địch Huyền Côn, cũng vẫn là lại ra tay, sử dụng tới một loại hắc ám bảo thuật, mạnh mẽ vô cùng, khói đen ngập trời, công hướng về Thạch Hạo.

"Vù!"

Chính là lúc này, hư không run rẩy, một vầng minh nguyệt trong sáng dựng lên, xua tan hắc ám, ở Phong Hành Thiên bên người tỏa ra, hắn tao ngộ đánh giết.

Yêu Nguyệt công chúa đến rồi, giúp đỡ Huyền Côn, quả đoán ra tay.

Nàng cũng bị thương, thế nhưng lúc này lại việc nghĩa chẳng từ nan, triển khai một đòn kinh thế, bởi vì nếu như Huyền Côn chết đi, nàng vốn là đã trọng thương, nếu là bị Phong Hành Thiên ở khối khu vực này tìm được, cũng hơn nửa nguy rồi.

Đồng thời, nàng cùng Huyền Côn vẫn là kết minh quan hệ, nguy nan bên trong kéo một cái, sẽ làm cho đối phương cảm kích.

Thạch Hạo nở nụ cười, lại diễn biến đến một bước này, phát sinh hỗn chiến.

"Thập tự thần đạo!" Phong Hành Thiên quát lạnh.

Hai tay hắn vạch một cái, trong hư không xuất hiện trắng đen hai chùm sáng, ngang dọc giao nhau, hóa thành một cái to lớn thập tự, đại đạo phù văn

dâng lên, khủng bố vô biên, hướng về Yêu Nguyệt nơi đó giết đi.

"Đùng!"

Trong hư không như thần cổ ở oanh kích, tiếng vang nặng nề, thế nhưng rung động người linh hồn.

Tiên khí lúc đó liền vọt lên, đây là cao cấp nhất nhân vật đại đối quyết!

Đáng tiếc, Yêu Nguyệt công chúa, Huyền Côn đều từ lâu phụ trọng thương, không ở trạng thái, nếu không hai người liên thủ lại cần phải để Phong Hành Thiên nuốt hận.

Phốc!

Yêu Nguyệt, Huyền Côn ho ra máu, bất quá Phong Hành Thiên cũng không dễ chịu, sắc mặt ửng hồng, khóe miệng xuất hiện một đạo tơ máu.

"Giết!"

Phong Hành Thiên hét lên một tiếng, sử dụng tới một loại hắc ám cổ thiên công, cuồn cuộn ma vân mãnh liệt, cả người hắn đều biến mất không còn tăm hơi, chỉ có bóng tối bao trùm đại địa.

Yêu Nguyệt, Huyền Côn quát mắng, cũng đều dùng hết khả năng ra tay, vận dụng tự thân truyền thừa thiên công, bọn họ nhân vật như thế tự nhiên có cao nhất pháp môn.

Ầm ầm ầm!

Nhật nguyệt ảm đạm, thiên địa thất sắc, nơi này phát sinh kịch liệt vụ nổ lớn, gợi ra Càn Khôn dị tượng, cái gì đều phảng phất không tồn tại, hết thảy đều hướng đi điểm cuối.

Bầu trời nổ tung!

Vùng đất này, hỗn độn khí bừa bãi tàn phá.

Mặc dù là tiên gia chiến trường, đại địa cứng rắn, thế nhưng lúc này cũng đang không ngừng đổ nát, lộ ra một cái rất lớn lao cung điện dưới lòng đất.

Người ở chỗ này đều là ngẩn ngơ, lại ở đây đánh ra một toà cung điện dưới lòng đất đến.

Hắc ám tản đi, hỗn độn biến mất, phía dưới rộng rãi cung điện dưới lòng đất lộ ra mơ hồ cảnh tượng, ẩn ở một mảnh vực sâu bên trong.

Nhàn nhạt mùi thơm ngát tung bay đi ra, cái kia thuộc về —— thần dược!

Thạch Hạo giật mình trong lòng, lập tức liền biết rồi, cái kia không đầu sinh linh quá nửa là ra từ nơi này!

Mấy người khác cũng đều hiểu, nhanh chóng lao xuống xuống.

Rít lên một tiếng, vực sâu bên trong quả nhiên có một cây thần dược xuất hiện, nó đâm vào trong lớp đất, cực tốc mà đi, trốn vào trong cung điện dưới lòng đất.

Vào lúc này, Thạch Hạo không thể không đếm xỉa đến, nhanh chóng vọt tới, muốn tiến vào cung điện dưới lòng đất.

Rất rõ ràng, nơi này khả năng là một toà cổ động phủ.

Ầm!

Yêu Nguyệt công chúa, Huyền Côn, Phong Hành Thiên lần thứ hai đại chiến, lần này càng kịch liệt, tất cả đều vận dụng mạnh nhất thần thông, gợi ra cốt văn sôi trào, hư không sụp ra.

"Giết!"

Khi (làm) hơi hơi bình tĩnh lại thì, bọn họ đều ho ra máu, có thể Phong Hành Thiên trạng thái rõ ràng tốt hơn rất nhiều, lần thứ hai hét lớn, mà lại

kết ra đáng sợ pháp ấn, muốn thôi thúc chung cực vô thượng thiên công.

"Hừ!"

Nhưng vào lúc này, Thạch Hạo ra tay rồi, hắn ở cũng kết ấn, từ phía trên đáp xuống, một sát na, hắn như là hóa thành sáu người, kết ra sáu loại pháp ấn.

Trên thực tế, như trước là chân thân một cái, chỉ có điều quá nhanh, làm cho người ta mông lung ảo giác.

Hắn ở mượn pháp ấn, triển khai cổ thiên công —— Lục Đạo Luân Hồi!

Loại thiên công này vừa ra, thiên địa thất sắc, khí tức lập tức liền không giống, khiến người ta muốn nghẹt thở.

Thạch Hạo kết ấn, đánh về Phong Hành Thiên.

Bên trong chiến trường mấy người đều giật mình, như là ý thức được cái gì.

Yêu Nguyệt công chúa hai mắt bốc ra dị thải, nhìn chằm chằm Thạch Hạo, thế nhưng không do dự, phối hợp hắn ra tay, cũng công hướng về phía Phong Hành Thiên.

Cho tới Huyền Côn liền càng không cần phải nói, hận thấu Phong Hành Thiên, tương tự ra tay.

"Đùng!"

Càn Khôn nổ tung, hỗn độn xuất hiện, nơi này phù văn vô số, phát sinh đáng sợ nhất va chạm mạnh.

Phong Hành Thiên hắc ám thiên công không địch lại, cả người hắn bay ngang, trong miệng ho ra máu.

Dù vậy, hắn cũng cắn răng, mạnh mẽ hướng về cung điện dưới lòng đất

phóng đi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1120: Vực Sâu Ác Chiến

Thạch Hạo kết ấn, lục đạo luân hồi cổ thiên công tái hiện, về phía trước đánh tới!

Vù!

Mảnh này vực sâu rung động, hư không nổ vang, như mấy con chân long thét dài, đây là thiên công bày ra ra uy thế, bàng bạc lực lượng như chư thiên tinh đấu đập xuống.

Một đạo lại một vệt sáng vọt lên, mang theo thời gian mảnh vỡ, về phía trước ném tới, đây là thiên công mang theo động lên tràng vực khả năng!

Đương nhiên, đây chỉ là cơ bản nhất, còn có sáu loại bảo thuật ở chồng chất, lúc này tuy hai mà một, không cách nào phân rõ đều có một loại nào, như hồng thủy ngập trời.

To lớn tiếng nổ vang rền, chấn động nhân thần hồn đều muốn phá nát.

Yêu Nguyệt công chúa, Huyền Côn giật mình trợn to hai mắt, người kia quá kỳ dị, bày ra thủ đoạn thực tại kinh hãi lòng người.

Sáu loại chùm sáng đan dệt, trở thành bản nguyên nhất cốt văn, một làn sóng lại một làn sóng về phía trước đánh tới, một đòn so với một đòn mạnh, vượt qua cao cấp nhất bảo thuật.

Sáu loại cốt văn chồng chất lên nhau, hình thành vô thượng phù văn, lực sát thương lớn đến kinh người!

Có thể thấy rõ ràng, Phong Hành Thiên lần thứ hai ho ra máu, dù cho hắn lần thứ hai thôi thúc hắc ám thiên công, cũng vẫn là bị thương, thân thể

ở rung bần bật, khói đen phiên thiên, miệng mũi chảy máu.

Sau đó, cả người hắn bay ngược ra ngoài tốc độ tăng nhanh, như một viên sao băng giống như đập về phía vực sâu, nhằm phía cái kia mảnh cung điện dưới lòng đất.

"Lợi hại như vậy một người thiếu niên!" Yêu Nguyệt công chúa đôi mắt đẹp trát động, có kinh người hào quang bay ra, nhìn chằm chằm Thạch Hạo, nhìn hắn triển khai cổ thiên công.

Nàng xuất thân bất phàm, đến từ Cửu Thiên Thập Địa bên trong cao cấp nhất trường sinh gia tộc, tự nhiên kiến thức uyên bác, trước tiên cũng đã xác định, đó là lục đạo luân hồi công.

Đôi mắt đẹp của nàng một cái hừng hực lên, đối với loại công pháp này nghe nói đã lâu!

"Ngươi không trốn được!" Thạch Hạo quát lên, thân như đại Bằng, mở rộng thân thể, hai tay rung lên, thiên gió vù vù. Cương khí cuồn cuộn khắp nơi, vồ giết đến đi.

"Từ đâu tới dã tiểu tử, bằng ngươi cũng dám đối với ta nói khoác không biết ngượng. Nếu không có ngươi ba người liên thủ, tới một tên ta giết một tên!" Phong Hành Thiên quát lớn.

Đến hiện tại tuy rằng bị thương. Thế nhưng hắn cũng không ủ rũ, cho rằng không phải thua với một người, đến là ba người đồng thời triển khai cổ thiên công gây nên.

Phong Hành Thiên là tự tin, cũng là mạnh mẽ, hắn xác thực có ngạo thị quần hùng tiền vốn, long hình hổ phách, phun ra một ngụm máu tươi sau, hét dài một tiếng. Mảnh này vực sâu đều sôi trào, bị khói đen bao phủ.

"Ai dám lại đây, ta giết kẻ ấy, tiễn ngươi lên đường!" Hắn quát lên.

Bóng tối bao trùm phía dưới, mơ hồ cung điện dưới lòng đất không thể

nhận ra, bị Phong Hành Thiên hắc ám lực lượng bao trùm, nơi này trở thành một mảnh đưa tay không thấy được năm ngón di tích.

Phong Hành Thiên chính là như thế tự phụ, ai dám xuống đất cung với hắn tranh cướp Tiên duyên, tựu giết không tha!

Dám nói chuyện như vậy, nhất định phải có thực lực mạnh mẽ mới được. Hắn phi thường tự tin, đồng thời này hắc ám vực sâu vừa vặn cùng hắn bản nguyên lực tương xứng.

"Miệng phun máu tươi, dấu hiệu thất bại đã hiện người cũng dám ra cuồng ngôn. Ta đến rồi, ngươi có thể làm sao?!" Thạch Hạo không có dừng lại, lúc này tựu giết tiến vào.

Ầm!

Trong bóng tối có một bàn tay lớn về phía trước đánh tới, kéo một luồng khí âm hàn, còn có nồng nặc khói đen, rút lấy này vũ nội tối tăm nhất sức mạnh.

Phong Hành Thiên đang ra tay, đánh giết Thạch Hạo.

Thạch Hạo không chút suy nghĩ, sử dụng tới chí cương chí dương cốt văn, Lôi Điện liên miên. Hóa thành sông dài, ở nơi này nổ tung.

Hắc ám bị cắt ra chớp mắt. Thạch Hạo nhìn thấy bàn tay lớn kia, không chút do dự về phía trước nghênh đi. Một quyền đập trúng, cùng cái kia bàn tay lớn màu đen đụng vào nhau.

Một tiếng vang thật lớn, dường như sấm rền giống như vậy, ở nơi này nổ tung, vực sâu chu vi địa tầng các loại, trong nháy mắt nổ tung, lộ ra càng rộng lớn hơn lòng đất không gian.

Chỉ có những kia cung điện dưới lòng đất hoàn hảo, vẫn chưa chịu đến hư hao.

Hai người một đòn lực lượng, kinh thiên động địa, đây là tiên gia chiến trường, nhưng là lòng đất vẫn bị hủy không ra hình thù gì, dường như ma tổ tránh thoát phong ấn, phá huỷ Địa ngục, để đại địa sụp ra.

Phong Hành Thiên rút lui, lần thứ nhất đánh giết thất bại, sắc mặt hắn ân cần bất định, cảm giác mình bàn tay kia vi ma, lại bị người miễn cưỡng chống đỡ lấy.

Hắn đối với cơ thể chính mình rất tin tưởng, thuở nhỏ tựu bị ngâm ở các loại linh dịch bên trong, rèn luyện thành không xấu thân, càng là từng lấy các loại kỳ dược cùng bí phương tôi thể.

Hắn thành niên thì, cơ thể hắn lực lượng đã mạnh đến khó mà tin nổi cảnh giới, mặc cho người cùng cảnh giới công kích, hắn căn bản không tổn hại, khó có thể xúc phạm tới mảy may.

Đến hắn nếu là thân thể điều động, không dùng tới bất kỳ bảo thuật các loại, chỉ dựa vào thể thuật là có thể đánh chết những kia mạnh mẽ Sơ Đại.

Hắn là Phong tộc thiên chi kiêu tử, một thân tu vi ở những người bạn cùng lứa tuổi có thể xưng tụng vang dội cổ kim, ít có kẻ sánh vai, ở thân thể chém giết bên trong càng là được xưng bất bại.

Thế nhưng, hắn vừa nãy đòn đánh này, hắn không có làm sao đối phương, cân sức ngang tài.

Phong Hành Thiên thật sự có điểm không tin, người này có thể ở thân thể với hắn chống đỡ, hắn nguyên tưởng rằng người như vậy chỉ có thể là Lục Đà các loại số ít mấy người.

Người này là từ nơi nào nhô ra? Trở thành trong lòng hắn to lớn nhất nghi vấn.

Một cái tên điều chưa biết gia hỏa, sẽ có lợi hại như vậy thể chất, thực tại có chút khó mà tin nổi.

Vô thanh vô tức, Phong Hành Thiên lại động, ở trong bóng tối ra tay, vận dụng hắc ám ma quyền, đây là một loại cổ lão mà đáng sợ **, là hắc ám thiên công bên trong tinh túy.

Đòn đánh này, không gió không gợn sóng, không hề có một chút tiếng vang tựu đập tới, một quyền hướng về phía Thạch Hạo hậu tâm, một quyền hướng về phía sau gáy của hắn.

Công kích như vậy, nếu là bị bắn trúng, đủ để đem một người đánh nổ nát tan, hình thần đều diệt, cái gì đều sẽ không còn lại.

Nhưng mà, ở trong bóng tối, Thạch Hạo đột nhiên mà xoay người, tương tự nắm quyền ấn, lấy hai tay tiến lên nghênh tiếp.

Coong!

Tia lửa văng gắp nơi, tiếng kim loại rung leng keng điếc tai.

Đây căn bản không giống như là nắm đấm đụng vào nhau, ngược lại như là thần kim va chạm, kim thạch thanh âm nứt nhĩ, khiến người ta thần hồn cũng không khỏi theo run lên.

Hắc ám ma quyền gặp gỡ Thạch Hạo cổ thiên công, cũng không có đưa đến tác dụng, không cách nào thương thân.

Cũng không thể nói hắc ám ma quyền không mạnh, trái lại có thể chứng minh, nó mạnh đến mức không còn gì để nói, lại có thể ngăn trở Thạch Hạo vô thượng thiên công.

Này ma quyền rất đặc biệt, ở vô thanh vô tức thì, tựu tan chảy hư không, xuyên thủng bầu trời, ở cùng Thạch Hạo nắm đấm đụng vào nhau sau mới phát sinh chân chính âm thanh.

Hắc ám nồng nặc, không nhìn thấy một điểm ánh sáng, cái kia chu vi hư không từ lâu rách nát không ra hình thù gì.

Vực sâu phá diệt!

Nơi này ngoại trừ cung điện dưới lòng đất ở ngoài, còn bị san thành bình địa.

Hắc ám ma quyền tiêu diệt tất cả, vô thanh vô tức, hủy diệt vạn vật.

"Mạnh như vậy!?" Phong Hành Thiên cảm thấy nắm đấm rất đau, sức mạnh khổng lồ truyền đến, dẫn đến cánh tay hắn đều ở hơi co giật, rung động nhè nhẹ.

Đối với Phong Hành Thiên tới nói, thân thể giao phong, nếu như không thể như bẻ cành khô, lấy ưu thế áp đảo thắng lợi ở ngoài, như vậy coi như là hắn một loại thất lợi.

Đặc biệt là kim từ năm đó, hắn từng tắm rửa Hoàng Huyết, gột rửa thân thể, hoàn thành một hồi kinh người lột xác, thể phách càng mạnh mẽ hơn.

Đến cái này đột nhiên nhô ra thiếu niên sẽ là ai? Dựa vào cái gì có thể với hắn tranh phân, ở thân thể trên cân sức ngang tài.

Hắn vững tin, Thiên Thần Thư Viện Chân Hoàng huyết trì không từng là người xa lạ này mở ra qua, có cái gì so với Hoàng Huyết càng có thể rèn luyện thể phách vật chất đâu?

Mặc dù nói này Hoàng Huyết cũng không phải là tinh khiết, là dung ở thần tuyền bên trong, nhưng cũng là thiên hạ hiếm có.

Ầm!

Thạch Hạo ra tay, dựa vào một luồng lăng vân chiến ý, ở trong bóng tối giết hướng về Phong Hành Thiên.

Hai người, lại một lần bắn ra xán lạn ánh sáng, đó là cốt văn đang cuộn trào mãnh liệt, là thần lực đang giải phóng, càng là thân thể bảo tàng mở ra sau cạn kiệt liều mạng.

Trong lúc nhất thời, nơi này pháp tắc đan dệt, xích thần trật tự ngang trời, xán lạn chùm sáng một cái nhen nhóm hắc ám, ở đây ngang dọc đan dệt thành một mảnh võng.

Đây là đạo tắc biến thành, trật tự ngưng tụ đến thành!

Một tiếng rung mạnh, dường như tiên nhân cổ đang bị gióng lên, Càn Khôn nổ tung, nơi này triệt để hỗn loạn, mông lung một mảnh.

Rất rõ ràng, hai người lại một lần va chạm mạnh, phi thường kịch liệt, vượt qua sự tưởng tượng của mọi người.

Trong hư không, có đỏ sẫm huyết rơi ra.

Xoạt!

Nhưng vào lúc này, Yêu Nguyệt công chúa cũng xuất hiện, nàng giết đi, giơ tay chính là một đạo cầu vồng, công hướng về Phong Hành Thiên.

Sau đó, Huyền Côn cũng hiện, đứng ở cung điện dưới lòng đất phụ cận, hướng về Phong Hành Thiên thô bạo ra tay, dù cho ở trong ngục giam bị thương, hắn bày ra sức mạnh cũng là kinh người.

"Phốc!"

Phong Hành Thiên oa một tiếng, ho ra đầy máu, hắn cảm thấy có chút uất ức, nguyên bản là vì săn giết Lục Đà, Yêu Nguyệt các loại người đến đến, không hề nghĩ rằng hiện tại chính mình cũng bị thương.

Hắn quay người lại, hướng về bên trong cung điện dưới lòng đất phóng đi.

Lúc này, trên mặt đất đến rồi rất nhiều người, bởi vì nơi này tình hình trận chiến quá kịch liệt, gợn sóng kinh thập phương.

Một ít trước tiên tới rồi người đều lộ ra vẻ khiếp sợ, bởi vì vừa mới bọn họ nhìn thấy bộ phận tình hình trận chiến.

"Người kia là ai, dám cùng Phong Hành Thiên chém giết, làm sao xưa nay chưa từng nhìn thấy?"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1121: Cung Điện Dưới Lòng Đất

Vực sâu to lớn, trải qua chiến đấu sau, bốn vách tường càng là đổ nát, càng ngày càng bao la.

Cung điện dưới lòng đất rộng rãi, lại là một mảnh lòng đất kiến trúc, cũng không biết quá khứ cỡ nào cửu năm tháng, chúng nó trước sau đứng sừng sững.

Phong Hành Thiên người đầu tiên xông vào, xông vào cung điện dưới lòng đất.

Ra ngoài mấy người dự liệu, cũng không có gặp phải cái gì đáng sợ phù văn, bọn họ rất thuận lợi đi vào, vô ý ở ngoài nguy cơ phát sinh.

Một cây bích lục cổ thụ sinh trưởng ở nơi đó, dường như lục ngọc điêu khắc thành, bất kể là phiến lá vẫn là thân cây cũng hoặc là rễ cây cũng như này, xanh mơn mởn, tràn ngập hoạt tính.

Từ khi đi tới chiến trường cổ này, bản thân nhìn thấy đều là màu đỏ nâu, thổ địa khô rắn cùng lạnh lẽo, thiếu sức sống, không hề nghĩ rằng ở này thế giới dưới lòng đất bên trong ngược lại nhìn thấy thực vật.

"Ồ?" Thạch Hạo mới vừa tiến vào cung điện dưới lòng đất, liền cảm thấy không đúng, bởi vì thực vật rất um tùm, có chút không đúng lắm.

Tự thành một giới!

Đây là một cái Tiểu Thiên Thế Giới, xa không phải trước kia nhìn thấy mờ mịt cung điện dưới lòng đất đơn giản như vậy, xông vào bên trong hậu cảnh vật hoàn toàn thay đổi.

Cây cối rất nhiều, trướng thế dồi dào.

Trước kia chứng kiến cung điện dưới lòng đất, các loại cổ lão kiến trúc đều thấp thoáng ở những này rậm rạp thực vật, có chút đều bị rừng cây nhấn chìm.

"Ầm!"

Hắc khí cuồn cuộn, Phong Hành Thiên ra tay, có là một cái hắc ám Ma quyền phát sinh, công hướng về Thạch Hạo, tiến hành ngăn chặn.

Bất quá, rất rõ ràng khó có thể sát thương đối thủ, cấp số này người thật muốn đấu lên, trong thời gian ngắn không thể có kết quả.

"Ta không cam lòng, ngươi có thể dám cùng ta đơn độc đánh một trận?" Phong Hành Thiên nói rằng.

"Đơn độc một trận chiến, ngươi cũng không phải đối thủ của ta!" Thạch Hạo nói rằng.

"Chuyện cười, đơn độc một trận chiến, ta giết ngươi sẽ không phế khí lực gì." Phong Hành Thiên trước sau rất tự phụ.

Thạch Hạo khóe miệng vi phiết, lạnh nhạt nở nụ cười, nói: "Tốt lắm, nơi này chỉ có hai người chúng ta, ngươi đều có thể đến thử một lần."

Tiếng cười như chuông bạc truyền đến, Yêu Nguyệt công chúa gật đầu, nói: "Các ngươi đều có thể lấy ở đây quyết chiến, hai người chúng ta tuyệt không nhúng tay vào!"

Đang khi nói chuyện, nàng trước tiên hướng về cung điện dưới lòng đất nơi sâu xa đi đến, tiến vào rậm rạp trong rừng cổ thụ cẩn thận thăm dò.

Huyền Côn cũng rời đi, thâm nhập cung điện dưới lòng đất, tìm kiếm Tiên duyên.

Phong Hành Thiên giơ tay, kết ra thần bí pháp ấn, không còn là hắc ám

khí sôi trào, mà là có một loại cuồng phong tuôn ra, Phong tộc tên là rất có chú trọng.

Địa hỏa phong thuỷ bốn nguyên tố, ở trong phong lực lượng là bọn họ đặt chân căn bản, không chỉ có bảo thuật kinh thế, còn có đối ứng với nhau một loại cổ thiên công!

Chỉ trong nháy mắt, cung điện dưới lòng đất phong thanh ầm ầm, dường như thiên lôi nổ tung, cảnh tượng kinh người, xa xa nhìn tới, liên miên ngôi sao hiện lên, bị gió to rủ xuống, hướng về Thạch Hạo nơi đó trấn áp.

Đây là dị tượng!

Phong Hành Thiên tự nhiên không thể thổi hạ xuống đầy trời ngôi sao, nhưng này loại dị tượng cũng không phải là không hề căn cứ, bọn họ lão tổ tông năm đó có thể làm được, Chư Thiên Tinh Đấu có thể ở hắn trong một chớp mắt theo gió mà rơi.

Này đủ để chứng minh tộc này cường giả đáng sợ!

Xoạt!

Đột nhiên, một đạo nguyệt quang từ đàng xa chiếu rọi mà đến, quét về phía Phong Hành Thiên, Yêu Nguyệt ra tay rồi.

Cũng trong lúc đó, Huyền Côn cũng là hét lên một tiếng, triển khai đại pháp, màu vàng đất khí tức tràn ngập, một luồng lớn lao sức mạnh đánh ra mà đến, đánh về phía Phong Hành Thiên.

Hai người nói không đếm xỉa đến, kết quả tất cả đều là giả.

Bọn họ muốn lập tức diệt trừ Phong Hành Thiên!

"Liền biết các ngươi không tuân thủ hứa hẹn." Phong Hành Thiên lạnh lùng nói.

"Cùng ngươi còn giảng cam kết gì?" Huyền Côn lạnh lùng nói, hắn ở

dưỡng thương thời khắc bị đối phương đánh lén, suýt nữa chết đi, trong lòng tự nhiên có đại hận.

Cho tới Yêu Nguyệt, chỉ là đơn thuần cảm thấy Phong Hành Thiên uy hiếp quá lớn, bởi vì hắn không chỉ có có nắm giữ Phong tộc truyền thừa, còn phải đến một loại nào đó hắc ám cổ thiên công, vô cùng nguy hiểm.

"Giết chóc bắt đầu!" Phong Hành Thiên quát lên, ở cuồng phong bên trong, khói đen che kín bầu trời, đem nơi này bao phủ.

Hắn biến mất thân hình, từ nơi này biến mất rồi.

Mà nơi này chớp mắt hắc ám, không thấy bất cứ cái gì.

Ba người kia đều mở Thiên Nhãn, chăm chú tìm kiếm, thiên phú siêu tuyệt như bọn họ đều tu ra ba đạo tiên khí, nói như vậy, tự nhiên có thể mở thiên nhãn.

Nhưng là, mặc dù trọn mở thiên nhãn, cũng cảm giác rất tối tăm, thậm chí ngay cả thần giác các loại (chờ) chịu đến nghiêm trọng ảnh hưởng.

Hắc ám thiên công cùng Phong tộc bản nguyên lực kết hợp, hiệu quả tốt lạ kỳ, hai loại cổ pháp hỗ trợ lẫn nhau, càng ngày càng đáng sợ cùng mạnh mẽ.

Coong!

Trong nháy mắt, một cái chiến mâu màu đen quét ra, suýt nữa ở Huyền Côn eo nhỏ vẽ ra một đạo đáng sợ vết thương, bị hắn một chưởng bổ ra, tránh thoát một kiếp.

Vù!

Trong tiếng gió, một thân kêu run truyền đến, một đạo hắc ám bóng người quá nhanh, vồ giết về phía Yêu Nguyệt công chúa, hai người kịch liệt va chạm, liều mạng tranh đấu. Sau một khắc, bọn họ tách ra, trước kia ở bốn

đại cao thủ tranh đấu bên trong bị thương Yêu Nguyệt công chúa lồng ngực chập trùng, hiển nhiên rất vất vả, dù sao có trọng thương tại người.

"Đùng!"

Một tiếng vang thật lớn, ở Thạch Hạo bên tai nổ tung, hắc ám ở khắp mọi nơi, Phong Hành Thiên đã trong bóng tối ra tay với hắn, đây là ở trong bóng tối săn giết.

Chỉ là Thạch Hạo phản ứng nhanh chóng, trong nháy mắt, tạo ra duy nhất động thiên, cầm cố tất cả, sau đó cuồng bạo ra tay, dây dưa bóng đen kia, triển khai kịch liệt nhất chém giết.

Vực sâu trên, tự nhiên đến không ít người, trước kia nhìn thấy mơ hồ cung điện dưới lòng đất.

Lúc này, mấy người không kiềm chế nổi, lao xuống xuống, cũng muốn cùng thám hiểm, hy vọng có thể được Tiên Đạo truyền thừa.

Chỉ là, những người này mới vừa đưa ra, mới vừa gia nhập cung điện dưới lòng đất vị trí Tiểu Thiên Thế Giới bên trong, lập tức cảm giác được kinh sợ một hồi, còn có vô biên ngột ngạt.

Phốc!

Vào mấy người mới mở miệng, liền vô thanh vô tức hóa thành thịt nát, liền kêu to đều chưa kịp phát sinh, liền đáng sợ kia gió thổi tản mất.

Phải biết, bọn họ đều là đệ tử chính thức, nhưng là đi tới địa phương này, tiến vào cung điện dưới lòng đất vị trí Tiểu Thiên Thế Giới sau, đều bị Phong Hành Thiên tràng vực hủy.

Có thể tưởng tượng, mấy đại cao thủ chém giết kịch liệt bao nhiêu, người ngoài mới xông vào bọn họ chiến trường, liền gặp như vậy thảm hoạ.

Đón lấy, lại có mấy người đi vào, tương tự khó thoát tai ách, mấy đại

cao thủ phóng thích bảo thuật dưới, đem bọn họ hóa thành mảnh vụn.

Cũng còn tốt, bọn họ bảo mệnh phù đưa đến tác dụng, hấp thu tinh huyết, sau đó những kia cốt phù toàn bộ phóng lên trời, chạy khỏi nơi này.

Lần này vực sâu trên người nhìn thấy, từng cái từng cái kinh hãi đến biến sắc, những kia cốt phù là trưởng lão ban tặng, dùng để bảo mệnh, không hề nghĩ rằng mới vừa xuống người đều phát sinh bất ngờ.

Nếu như không có loại này cốt phù, những người kia tuyệt đối hình thần đều diệt, triệt để ngỏm rồi.

"Trời ạ, chuyện gì thế này, liền thư viện bên trong đệ tử chính thức xuống sau đều sẽ bị thuấn sát sao? Thật đáng sợ rồi!"

"Các ngươi nghe, phía dưới tiếng gió rít gào, quá nửa là Phong tộc thiên chi kiêu tử ở phát uy!"

"A, nhưng là hắn tên kia địch thủ đến tột cùng là người nào, lại có thể đem hắn kích thương, không biết hiện tại làm sao."

Phía trên vực sâu, mọi người nghị luận, tràn ngập chờ mong cảm, muốn biết đến tột cùng ai mạnh ai yếu.

Bên trong cung điện dưới lòng đất, mảnh này Tiểu Thiên Thế Giới thực sự là không tính quá nhỏ, thảm thực vật xanh um, cổ mộc che trời.

Lúc này, trong bóng tối ác chiến chính liệt, Thạch Hạo bọn họ thỉnh thoảng va chạm, thế nhưng cũng không phải triền cùng nhau tranh đấu, càng như là một loại săn giết, lẫn nhau tìm kiếm đối phương.

Này nguy hiểm hơn, bởi vì một khi không chú ý, liền có thể sẽ bị người đánh giết.

Yêu Nguyệt, Huyền Côn, Thạch Hạo, Phong Hành Thiên, thần kinh của bọn họ đều banh lên, không dám có chút bất cẩn.

Thạch Hạo ra tay, kết thành Lục Đạo Luân Hồi ấn, lần này diễn hóa ra một loại khác kỳ dị hàm nghĩa, ở tại trước người xuất hiện sáu khẩu hố đen, như là sáu cái thế giới lối vào.

Phong thanh phần phật, có thể thổi nát tan Thần Ma, chém xuống nhật nguyệt đến, thế nhưng lần này có chút mất đi hiệu lực, Phong Hành Thiên thôi thúc đại pháp không có thể tạo được nên có tác dụng.

Bởi vì, cái kia vô tận gió to đều bị cái kia sáu khẩu hố đen hút.

"Phốc!"

Vào lúc này, Thạch Hạo theo đi tới, một quyền hạ xuống, đất rung núi chuyển, cú đấm này quá cương mãnh, chấn động Phong Hành Thiên cánh tay đau nhức, thân thể lảo đảo, trong miệng chảy máu.

Lục Đạo Luân Hồi, diễn biến sáu khẩu hố đen, như là hóa thành sáu cái thế giới môn, chúng nó lẫn nhau xoay chuyển, quấn quýt lấy nhau, thần bí khó lường.

Bọn họ vừa tranh đấu, vừa xông vào cung điện dưới lòng đất nơi sâu xa, ven đường nhìn thấy rất nhiều kỳ cảnh.

Máu tươi bắn lên, không ngừng chém giết, bọn họ không có người nào hé răng, chính là như vậy ám chiến, không ngừng bị thương, tiếp cận chỗ cần đến.

Một vệt thần quang lóng lánh, cái kia dĩ nhiên là một con thần dược, nhanh chóng đâm vào trong đất bùn, bỏ chạy.

Đón lấy, bọn họ nhìn thấy một cái ao, mịt mờ linh khí từ nơi nào dựng lên, lẽ nào đây chính là không đầu sinh linh chôn thân?

"Trước hết giết đi Phong Hành Thiên!" Yêu Nguyệt công chúa đề kiến nghị.

"Có thể!" Thạch Hạo gật đầu, lại như là đang nói một cái dự tính không quan hệ sự.

Huyền Côn cũng gia nhập, vây chặt Phong Hành Thiên, lần này cần giết cái triệt để.

"Ồ, này ao làm sao còn có tiên khí bốc lên?"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1122: Điệp

Một cái rách nát ao, lấy màu xám kim cương nham thạch vây quanh thế đến thành, đường kính sẽ không vượt qua năm thước, rất nhỏ, thế nhưng lại có một loại thời gian loang lổ khí tức.

Này không chỉ có là một cái ao, càng như là lịch sử nhân chứng, là một đoạn hữu hình năm tháng.

Những kia kim cương nham từ lâu tổn hại, muốn phong hoá, bất quá ở linh khí nhuộm dần dưới, ở từng tia từng sợi tiên khí thẩm thấu vào, còn có thể duy trì không sụp.

Tứ đại cao thủ ở trong tối chiến đấu, không ngừng ám sát cùng tập kích, thỉnh thoảng truyền đến tiếng kêu rên, tuy nói chủ công hướng về Phong Hành Thiên, nhưng ai cũng có thể hay không tin tưởng ai, lẫn nhau đề phòng.

Lúc này, bọn họ đều làm đồng nhất loại lựa chọn, nhanh chóng chạy về phía chiếc kia ao, mỗi người đều không cam lòng lạc hậu, sợ bỏ qua một hồi to lớn nhất cơ duyên.

Bởi vì, mặc kệ là bất luận là đồ vật gì, chỉ cần dựng lên từng tia từng tia tiên khí, tuyệt đối giá trị liên thành, không cách nào đánh giá.

Bọn họ cảm thấy, cái kia trong ao có chí bảo, rất có thể là năm đó ở ở chiến trường này rơi xuống tàn phá Tiên khí, một khi khai quật, nhất định sẽ rung động chín tầng trời.

Thứ này cùng Cửu Hoàng Lô như thế, là trường sinh giả lưu lại vô thượng pháp khí, nhân gian tìm không ra vài món đến.

Phải biết, ở năm đó chính là trường sinh giả cũng chưa chắc mỗi người đều nắm giữ, bởi vì chất liệu quá khó tìm tìm.

Chỉ cần trong ao đồ vật không phải còn sót lại quá lợi hại, tựu sẽ trở thành tuyệt thế đại sát khí, nếu như so với Cửu Hoàng Lô xong khá hơn một chút, như vậy không nghi ngờ chút nào tựu trở thành Vô Lượng Thiên đệ nhất pháp khí.

Xoạt!

Huyền Côn ra tay, cắn răng cùng Thạch Hạo liều mạng một đòn, bởi vì Thạch Hạo khởi đầu với hắn sóng vai mà đi, kết quả rất nhanh vượt quá hắn, tiếp cận cũ nát cổ trì.

Tuy rằng vừa nãy là liên minh giả, nhưng vào lúc này, liên quan đến đến một cái cổ đại chí bảo, cái gọi là đồng minh quan hệ tựu có vẻ yếu đuối không thể tả.

Nguyên bản Huyền Côn cực sự mạnh mẽ, nếu không có hiện tại bị trọng thương, bản nguyên bị hư hỏng, ai đều không thể khinh thường, chính là Phong Hành Thiên cũng không dám đi đánh giết hắn.

Đạo thương. Đây là một loại vết thương đáng sợ nhất, đổi lại tu sĩ bình thường chắc chắn phải chết, chính là giáo chủ cũng rất khó sống sót, nhưng hắn có ba đạo tiên khí, vì vậy có thể bảo mệnh.

Chỉ là điều này thực ảnh hưởng sức chiến đấu, vì vậy đòn đánh này sau, hắn sắc mặt tái nhợt.

"Ầm!"

Thạch Hạo trực tiếp lại là một quyền, lục đạo luân hồi lực lượng dâng lên, hóa thành sáu cỗ màu đen làn sóng, từ lục khẩu trong hắc động tuôn ra. Chấn động Huyền Côn kịch oa một tiếng ho ra đầy máu.

Một bên khác, nguyệt quang mãn viện, ở chỗ này bên trong cung điện

dưới lòng đất cực kỳ nhu hòa, Yêu Nguyệt công chúa rất đặc biệt, bị ánh trăng trong ngần bao phủ, người cũng như tên.

Lúc này nàng cùng Phong Hành Thiên cũng khốc liệt va chạm một lần, hai người Lôi Điện, hắc ám thiên phong, nguyệt quang các loại kịch liệt sôi trào, lẫn nhau dây dưa, cốt văn hừng hực.

Đối mặt một cái cổ tiên trì. Ai cũng không thể bình tĩnh, tất cả đều không màng sống chết, mạc không nghĩ đến đến.

Ầm!

Lại là một tiếng vang thật lớn, bốn người cách quá gần rồi. Tuy rằng tạm thời chia làm hai đôi chém giết, thế nhưng lẫn nhau phù văn vẫn là dung hợp đến cùng một chỗ, phát sinh kịch liệt vụ nổ lớn.

Này không phải là ở hủy diệt phàm vật, đến là nứt ra rồi trời xanh!

Ở phía trên vực sâu. Tất cả mọi người đều trố mắt ngoác mồm, rất khó tưởng tượng phía dưới đang tiến hành thế nào chiến đấu, bởi vì có bốn cỗ phù quang vọt lên tận trời. Rọi sáng đêm tối lờ mờ không, để cái kia vòm trời sụp ra.

Bọn họ một trận sợ hãi, câm như hến, loại sức mạnh này nếu như đánh ở trên người bọn họ, này còn sống thế nào?

Có thể tưởng tượng, một khi bị bắn trúng, tất nhiên chẳng còn sót lại gì, sẽ "thân tử đạo tiêu".

Đây chính là tu ra ba đạo tiên khí người sao? Quá mức đáng sợ, cao cao tại thượng, người như vậy căn bản là không thuộc về thế giới của bọn họ, khó có thể đối đầu.

"Trước kia nắm giữ ba đạo tiên khí người còn không đến mức như thế khiến người ta tuyệt vọng, chỉ khi nào bước đầu kết ra đại đạo chi hoa, chúng ta liền như là cùng bọn họ cách một đạo rãnh trời, khó có thể vượt

qua."

Có người dám than thở, nói ra một cái sự thực.

Bên trong cung điện dưới lòng đất, phụ cận những kia mang theo thời đại trước dấu ấn kiến trúc cũng không có tổn hại, ở loại này sức mạnh khổng lồ mà trùng kích vào như trước hoàn hảo.

Có thể từ xưa trường tồn, bảo lưu lại đến, đều là có đạo lý, ở trong có không ít đại đạo hoa văn bị thai nghén ở kiến trúc trong cơ thể, duy trì chúng nó không xấu.

Thạch Hạo, Yêu Nguyệt, Huyền Côn, Phong Hành Thiên va chạm mạnh sau, vọt tới cổ trì phụ cận, đều muốn đưa tay hướng về sương mù tràn ngập trong ao nước chộp tới.

Nhưng mà, sau một khắc, bọn họ run rẩy rùng mình một cái, như là bị đáng sợ binh khí chặn lại yết hầu giống như, cả người nổi lên một lớp da gà.

Bất đắc dĩ, bốn người toàn bộ quả đoán rút lui, sắc mặt tái nhợt cực kỳ.

Chính là Yêu Nguyệt công chúa cũng không ngoại lệ, tuy trời sinh quyến rũ, da như "dương chi mỹ ngọc", thế nhưng lúc này lại mụn nhỏ khắp cả người, phá hoại một chút vẻ đẹp.

Loại cảm giác đó quá mãnh liệt, quả thực lại như là đi sâm la địa ngục đi tới một lần, linh hồn suýt chút nữa bị đông cứng kết, ở lại nơi đó.

"Đó là vật gì?" Đây là bốn người cộng đồng ý nghĩ cùng nghi vấn, không giống như là Tiên khí, cũng như là có một cái sinh vật ở đây ngủ đông.

Nghĩ đến khả năng này, bọn họ run rẩy rùng mình một cái, trong lòng một cái lạnh lẽo, cảm giác có chút không rõ.

Ngắn ngủi yên tĩnh, bọn họ đề phòng lẫn nhau, sau đó lần thứ hai cẩn

thận về phía trước cất bước, mở to thiên nhãn muốn xem rõ ngọn ngành.

Tuy rằng cảm giác bất an, thế nhưng cẩn thận suy nghĩ sau, chuyện này... Rất khả năng là một việc cơ duyên to lớn, không cho bỏ qua!

Lẫn nhau đối lập, nhưng không có tùy tiện ra tay, đi tới gần sau, bốn người đều chỉ là nhìn chằm chằm chiếc kia cổ trì, nhìn ở trong có cái gì.

Rất mơ hồ, nhìn không rõ lắm, mặc dù có nắm giữ Thiên Nhãn cũng như vậy, loáng thoáng có thể thấy được có thần tuyền dịch ở trong đó, bất quá cũng không hơn nhiều.

Các loại linh quang cùng sương mù rực rỡ bốc hơi mà lên, dường như nóng bỏng nước sôi ở trời đất ngập tràn băng tuyết bên trong dựng lên sương mù dày.

Sở dĩ nhìn không rõ, là bởi vì vật kia bị hỗn độn sương mù bao bọc, mơ mơ hồ hồ.

"Thật giống là... Một con bướm?" Yêu Nguyệt công chúa kinh ngạc, bởi vì loại kia hình dạng, còn có cái bóng mơ hồ, rất như là một nhánh dài hơn ba thước cổ điệp.

Thạch Hạo nhíu mày, vì làm vào lúc này, hắn cảm thấy trong cơ thể một cái nào đó khẩu trong đỉnh có chút dị thường.

Hoàng Điệp!

Nó đang thức tỉnh.

Gần nhất tới nay, Hoàng Điệp vẫn ở trong người một cái nào đó khẩu cốt trong đỉnh trầm miên, trước sau không động tĩnh, không hề nghĩ rằng hiện tại ở chỗ này muốn thức tỉnh.

Thạch Hạo cả kinh, hắn có thể xác định, trong ao chính là một cái thần điệp, ở nơi đó ngủ đông, hơn nữa có lớn vô cùng khả năng cùng trong cơ thể

hắn Hoàng Điệp có quan hệ.

Có thể là cùng tộc cũng khó nói.

Hoàng Điệp quá hi thiếu, từ xưa tới nay rất khó thành đôi thành cặp xuất hiện, có người hoài nghi, tự Thái cổ đến nay đều là cái kia một cái điệp, là bản thân nàng đang không ngừng niết bàn.

"Vù!"

Thạch Hạo trong cơ thể, chiếc kia trong đỉnh dựng lên một mảnh yên hà, Hoàng Điệp triệt để thức tỉnh, nó cảm nhận được ngoại giới khí tức, như là hiểu rõ cái gì.

Vào lúc này, trong ao sương mù càng vì vậy mà tản ra một chút, tối dưới đáy hỗn độn trở thành nhạt.

"Quả nhiên là một cái cổ điệp!" Yêu Nguyệt kinh ngạc.

Ba người kia cũng đều ngơ ngác nhìn, tạm thời không có ra tay.

Này con bướm dài ba thước, nếu là mông lung vừa nhìn, hai cánh còn có thân thể có một loại không nói ra được vẻ đẹp, như là thế gian tác phẩm nghệ thuật hoàn mĩ nhất.

Đáng tiếc, nó gặp thiên đố, xuyên thấu qua sương mù nhìn kỹ có thể phát hiện, nó hẳn là chết đi, nguyên bản sắc thái sặc sỡ hai cánh đại diện tích lờ mờ, thậm chí thân thể đều mục nát.

Chỉ có một số ít màu vàng vằn cùng với màu sắc rực rỡ hoa văn các loại còn ở trên người, chưa từng tiêu diệt.

Có thể tưởng tượng, nếu như nó không tổn hại, nhất định sẽ mỹ lệ kinh diễm, đã là như thế, từ loại kia mục nát khí tức bên trong vẫn là thỉnh thoảng dựng lên từng trận tiên quang.

Cái kia từng tia từng sợi tiên khí, cũng chính là từ mục nát trong thân thể

tràn ra.

Mấy người đều giật mình, cái gọi là bên trong ao cổ cất giấu "Tiên khí" lại chỉ là một con bướm, từ lâu chết đi rất nhiều năm, ngâm ở linh dịch bên trong.

"Chuyện này... Nguyên bản là một vị trường sinh giả, một vị vô thượng cường giả!" Bọn họ chấn động.

Bởi vì, ở chết rồi còn có thể tràn ra tiên khí, còn có sặc sỡ tiên quang dựng lên sinh vật, hơn nửa từ lâu thành tiên.

Nhưng là, chính là mạnh mẽ như vậy một vị sinh linh vẫn là chết ở trước đây, rất rõ ràng nó là chết trận, gặp không thể tưởng tượng trọng thương, thân thể tổn hại, khi phát sinh ở Tiên cổ kỷ nguyên thì.

Trong cơ thể nó có đáng sợ bí lực ở ăn mòn thân thể, là kẻ địch lưu, như thế tháng năm dài đằng đẵng trước đây, nó còn có thể còn sót lại, thực tại không đơn giản.

"Một vị trường sinh giả!"

Bất kể là Huyền Côn vẫn là Phong Hành Thiên cũng hoặc là Yêu Nguyệt đều ánh mắt thịnh liệt, động muốn lập tức cướp đi ý nghĩ.

Bởi vì, đây là cổ đại bất hủ chi tiên, là đương đại không thể lại đản sinh ra cường giả chí cao, nó mặc dù mục nát, bị hao tổn, nhưng như thế là bảo vật vô giá.

Này con bướm trong cơ thể, có thể có cái gì đồ vật lưu lại!

Cấp số này sinh linh, chính là Tiên cổ cũng không có bao nhiêu, thuộc về đáng sợ nhất thiên địa chi chủ, là thế gian người thống trị, bọn họ bất kỳ di vật đều là không thể tưởng tượng.

Nếu là ở tại trong cơ thể phát hiện đạo thư, binh khí các loại, cái kia thì

càng thêm kinh người, sẽ rung động Cửu Thiên Thập Địa.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1123: Phong Hầu

Hoàng điệp vào lúc này sống lại rồi, cái này lại để cho Thạch Hạo trong lòng khẽ động, rồi sau đó kinh hỉ, cổ trì cũng có một cái điệp, mơ hồ trong đó hắn tại chờ mong lấy cái gì!

"Nếu có tiên gia di bảo chúng ta chia đều như thế nào?" Huyền Côn tiếng nói khàn giọng, hắn bị thương nặng nhất, quả thực không nghĩ lại chiến đấu.

Công chúa Yêu Nguyệt nhìn về phía Thạch Hạo, tự nhiên cười nói, nói: "Đạo hữu cảm thấy như thế nào?"

Phong hành Thiên Tâm đầu trầm xuống, hắn lo lắng ba người liên thủ, trước giải quyết hết hắn, bởi vì không lâu ba người tựu từng muốn trừ hắn.

"Ba người chúng ta chia đều không có vấn đề." Thạch Hạo gật đầu.

"Tốt!" Công chúa Yêu Nguyệt nở nụ cười, mắt to linh động, như xuân quang giống như tươi đẹp, cười cười khuynh thành, Thánh Huy chiếu rọi tại nàng da thịt tuyết trắng lên, đầu đầy mái tóc đều óng ánh.

Oanh!

Phong hành thiên ra tay, không chần chờ chút nào, trước tiên công kích, bởi vì ba người kia đưa hắn bài trừ rồi, khẳng định phải ra tay tuyệt sát.

Hiện tại tiên hạ thủ vi cường, hắn vượt lên trước xuất kích. Hắc Ám chi lực bành trướng, gió mạnh [Cương Phong] mênh mông cuồn cuộn, giống như là muốn thổi rơi xuống đầy trời tinh đấu, đáng sợ vô cùng.

Đáng tiếc, ba người cũng đều tại trước tiên ra tay, tất cả đều vận dụng cổ

thiên công, uy thế mạnh mẽ tuyệt đối, đục lỗ hắn thiên phong, đưa hắn oanh kích bay tứ tung.

Mặc hắn thiên ác đại thần thông, cũng không cách nào lực địch ba đại cao thủ, đều là tu ra ba đạo tiên khí người, đều biết rõ lẫn nhau đáng sợ.

Thiên công quyết đấu, bảo thuật điệp gia, đặc biệt Thạch Hạo lục đạo luân hồi nhất kinh người, sáu khẩu lỗ đen thay đổi liên tục, quang âm lưu thệ, tuế nguyệt biến thiên, Luân Hồi đền đáp lại, kinh người cực kỳ!

"Phanh!"

Lúc này đây là vì nhanh chóng giết chết, Thạch Hạo ba người đều vận dụng kịch liệt thủ đoạn, muốn đem hắn chém giết lúc này, vì vậy kích thứ hai lại đến.

Ở chỗ này Chân Long ngâm, Phượng Hoàng minh, ngay lập tức xé rách Thiên Vũ!

Hắc Ám thiên phong gào thét, phong hành thiên giãy dụa đem hết khả năng chém giết hơn nữa tại rất nhanh lui về phía sau, tránh đi mũi nhọn.

Chỉ là, hắn mặc dù trốn mau nữa, hay là nhận lấy trùng kích, oa một tiếng, miệng lớn phun

"Ha ha..."

Đột nhiên, tiếng cười lạnh truyền đến, lại để cho người có chút sợ hãi, Thạch Hạo, Yêu Nguyệt, Huyền Côn thân thể đều là cứng đờ, như là rơi vào trong hầm băng toàn thân phát lạnh.

Có một cái cường đại sinh linh xuất hiện, ngay tại cách đó không xa đã tập trung vào bọn hắn.

Lúc này, mỗi người đều lông tơ tạc lập, từ đầu mát đến chân, sởn hết cả gai ốc, như là bị tiền sử Cự Thú theo dõi, nhất động bất năng động.

Đây là cái gì sinh linh? Như thế nào xuất hiện bọn hắn không biết.

Rất rõ ràng, cái này sinh vật mạnh hơn bọn họ nhiều lắm, vô thanh vô tức chạy đến, thẳng đến tới gần lúc mới bị bọn hắn cảm thấy được.

"Là cái con kia cổ điệp sao?" Yêu Nguyệt thanh âm khẽ run, phi thường không được tự nhiên, ở chỗ này không có gì ngoài cái con kia hư thối Hồ Điệp, còn có những sinh vật khác sao?

"Cái con kia cổ điệp không phải chiến tử ở trên một kỷ nguyên sao?" Huyền Côn rút lui, chằm chằm vào cách đó không xa.

Sương mù tan hết một cái nhân hình sinh linh đi ra, đi vào cung điện dưới mặt đất trong.

Không biết vì sao, Yêu Nguyệt, Huyền Côn đều thở phào một cái, ngoại giới đến sinh vật tổng so với kia cái hư thối Hồ Điệp phát sinh thi biến muốn mạnh hơn nhiều.

Có thể Thạch Hạo lại không cho là như vậy, người kia mới vừa vào đến, tựu nhìn thẳng hắn, mà lại thấu phát ra một cổ lãnh ý, rất rét lạnh.

"Có chút ý tứ, lục đạo luân hồi cổ thiên công lại hiện ở thế gian rồi, thật sự là thời buổi rối loạn ah." Hắn nhẹ ngữ.

Tới gần, sương mù tan hết, hắn lộ ra rất cho.

Đây là một trung niên nhân, trung đẳng dáng người, rất chắc nịch, có lẽ nói lớn lên rất rắn chắc, không tính cao, như là đồng thau đúc thành, da thịt có màu vàng nhạt hào quang lưu động.

Ánh mắt của hắn rất sắc bén, phảng phất hai đợt tiểu mặt trời giống như lập lòe!

Chưa nói tới anh tuấn, chỉ có thể coi là là bình thường, nhưng là hắn đã có một cổ duy ngã độc tôn khí khái, trong con ngươi mang theo lạnh lùng,

còn có một loại khinh miệt, nhìn quét mấy người.

Rất rõ ràng, hắn cũng không Tương mấy người để ở trong lòng, đối với Thạch Hạo, Yêu Nguyệt đợi mấy vị tiểu bối không thèm để ý.

Đây là thực lực thể hiện, dùng hắn tu đạo dài dằng dặc tuế nguyệt chỗ đạt tới độ cao, trước mắt tự nhiên khả dĩ đơn giản gạt bỏ mấy người.

"Lục thúc!" Phong hành thiên kinh hỉ, kêu ra tiếng đến.

Hắn thật không ngờ, ở chỗ này gặp được tộc thúc, cái kia được xưng Thiên Thần cảnh nhảy lên sau mới cuối cùng nhất quật khởi cường nhân, tại Phong Tộc rất có truyền kỳ sắc thái.

Phong chiêu, trước kia lúc cũng không xuất sắc, chưa từng tu ra tiên khí, thế nhưng mà Thiên Thần cảnh chung cực nhảy lên lúc, hắn đã tiến hành một lần đại Niết Bàn, thoát thai hoán cốt, siêu việt cùng thế hệ.

Đây là một cái hậu tích bạc phát, tu đạo năm trăm năm mới có sở thành người, đã trở thành điển hình, sau đó hắn một đường thế như chẻ tre, hát vang tiến mạnh.

Cho tới bây giờ, hắn thâm bất khả trắc, một chân đã bước vào một cái phi thường huyền diệu - trong lĩnh vực, là không thể tưởng tượng siêu cấp tồn tại, tại Phong Tộc trong có lấy hết sức quan trọng địa vị.

Hôm nay, hắn được tôn là phong hầu!

Phải biết rằng, Phong Tộc chính là Trường Sinh thế gia, sử thượng đã từng có người Bất Hủ, nội tình thâm hậu, khủng bố tuyệt luân.

Tại đây dạng một cái gia ác tộc được tôn là phong hầu, hắn địa vị có thể nghĩ, là một cái phi thường khó chơi cùng nhân vật khó lường.

Ngày đó, Phong Tộc nội vị kia lão tổ tông biết rõ 3000 Đạo Châu có một cái thạch họ thiếu niên muốn tới vô lượng thiên thời, mới nói vài câu, phong

hầu liền đi an bài.

Đúng là hắn đã tìm được nguyên thanh, lại để cho hắn ra tay.

"Lục thúc, sao ngươi lại tới đây?" Phong hành thiên kinh dị, không biết trong tộc vị này xưng hầu cường nhân như thế nào đến nơi này.

"A..., tĩnh cực tư động, hóa thân thành một cái tiểu tu sĩ, cưỡi các ngươi thư viện chiến thuyền, tới nơi này nhìn một cái." Phong chiêu nói ra.

Đem làm nghe đến mấy cái này lời nói, Yêu Nguyệt, Huyền Côn sắc mặt tái nhợt, dự cảm đại ác sự tình không ổn, phong hầu quá mạnh mẽ, rõ ràng tránh khỏi mấy vị trường ác lão, chưa từng bị phát hiện.

Nếu là hắn không đến, phong hành thiên hơn phân nửa nguy vậy, có thể sẽ bị đánh chết lúc này, thế nhưng mà phong hầu đột ngột xuất hiện, thoáng cái tựu cải biến kết cục.

Cái này quá đột nhiên, ai cũng không nghĩ tới hội là như thế này một cái kết quả.

"Huyền Côn, ngươi rất không tồi, có chút gan phách, thiên phú siêu tuyệt, cho ngươi thêm mấy trăm năm thời gian, tất nhiên hóa rồng trùng thiên mà đi." Phong hầu lời bình.

Sau đó, hắn lại nhìn về phía công chúa Yêu Nguyệt, trong ánh mắt mang theo thưởng thức, nói: "Yêu Nguyệt, mấy năm không thấy, ngươi trổ mã càng phát ra linh động xinh đẹp rồi, mang theo tiên khí, quả nhiên là nhân gian tuyệt lệ giai nhân

Không biết vì sao, bị hắn như vậy tán thưởng, công chúa Yêu Nguyệt rất không được tự nhiên, nàng tại đối phương hai mắt ở chỗ sâu trong chứng kiến một ít khác thường, làm cho nàng bất an, miễn cưỡng cười cười, nói: "Bái kiến phong Lục thúc."

Đều là Trường Sinh thế gia, thế nhưng mà lẫn nhau tộc đàn ở giữa tuyệt

đối là cạnh tranh quan hệ.

"Phong tiền bối, ngươi ý muốn thế nào?" Huyền Côn hỏi.

"Các ngươi đều là tu ra ba đạo tiên khí tuyệt thế thiên tài, vẫn lạc bất kỳ một cái nào đều là một loại tổn thất, dù sao tương lai thiên hạ này hội đại loạn, còn trông cậy vào các ngươi bình loạn." Phong chiêu nói ra.

Huyền Côn không nói, cảm giác, cảm thấy rất áp lực.

Yêu Nguyệt tắc thì lui về phía sau hai bước, thủy chung bất an, bởi vì tại đối phương trong mắt thấy được một loại dã tính, còn có một loại nóng bỏng, chằm chằm vào thân thể của hắn xem, nàng mặc dù là thiên chi kiều nữ, nhưng là cuối cùng còn không có có quật khởi, không thể khinh thường cửu thiên thập địa, hiện tại rất lo lắng.

"Chỉ là, ta xuất hiện ở chỗ này, không làm cho quá nhiều người biết rõ, ảnh hưởng không tốt." Phong chiêu nói ra.

Phong hành có trời mới biết, vị này Lục thúc một là vì bảo vệ mình, hai là vì dò xét Thiên Thần thư viện hư thật, vì vậy hóa thân một người bình thường, ngủ đông, ở ẩn tại chính giữa.

"Ngươi muốn như thế nào?" Vô luận là Huyền Côn hay là công chúa Yêu Nguyệt đều đã biến sắc, trong nội tâm hiển hiện điềm xấu.

"Không nỡ giết chết, không bằng cùng ta rời đi." Phong chiêu nói ra.

Sắc mặt của bọn hắn lập tức thay đổi, bết bát nhất sự tình quả ác nhưng đã xảy ra, đối phương ngấp nghé bọn hắn có được ba đạo tiên khí thân thể, hay là muốn tìm tòi nghiên cứu bọn hắn thiên công bí pháp đợi.

"Yên tâm, các ngươi sẽ không theo trên đời biến mất, ta cũng không muốn làm cửu thiên thập địa tội nhân ah." Hắn vừa cười vừa nói.

Thạch Hạo thở dài, ở bên thấy rõ, người này rất mê hoặc lẳng lơ tà, ôm

thật lớn ác ý mà đến, tuyệt đối không có cách nào thiện.

Nghĩ tới đây, hắn chuẩn bị vận dụng vạn linh đồ, Lôi Đế áo giáp đợi tự bảo vệ mình.

Đột nhiên, phong chiêu Hoắc xoay người, nhìn về phía Thạch Hạo tại đây, nói: "Ta rất chán ghét hội lục đạo luân hồi thiên công người!"

Thạch Hạo không nói lời nào, lạnh lùng nhìn xem hắn.

"Vậy thì theo ngươi bắt đầu đi, ngươi thể xác rất cường, đáng giá tróc bong đi ra, nếu như coi chừng ngao luyện mà nói có lẽ khả dĩ miêu tả ra một cái tuyệt thế cao thủ."

Phong chiêu vây quanh Thạch Hạo dạo qua một vòng, như là đang nhìn một kiện thương phẩm, quyền sanh sát trong tay, lựa chọn hay không, đều tại hắn trong khống chế.

Yêu Nguyệt, Huyền Côn đều biến sắc, đây cũng là bọn hắn kết cục sao? Hai người bọn họ đến từ đại tộc, từng nghe nói qua một ít quỷ dị truyền thuyết, quang ngẫm lại đã cảm thấy da đầu run lên.

Thậm chí, bọn hắn biết rõ, có một đừng có được ba đạo tiên khí tu sĩ, lai lịch thần bí, xuất thân không rõ, cùng một ít cổ đại yêu tà truyền thừa có quan hệ.

Hiện tại bọn hắn khả năng muốn chứng kiến, phong chiêu tựu hiểu được loại thủ đoạn này, có thể sẽ cướp đoạt bọn hắn đạo quả, dùng thịt của bọn hắn xác đi tạo nên những người khác đi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1124: Trảm Phong

Thạch Hạo rất muốn mắng một câu, ngươi còn muốn mặt sao?

Đây rõ ràng là một vị danh túc, hơn nữa là một cái sâu không lường được siêu cấp cao thủ, thành công vì là Chí Tôn khả năng, kết quả đến làm hại bọn họ vài tên tiểu bối.

"A, không nói lời nào sao, thiếu niên người cốt khí rất cứng. Nhưng ta yêu thích tái tạo, ngày sau cơ thể ngươi sẽ trở thành một đời Chí Cường giả." Phong Chiêu nói rằng, mang theo cười nhạt.

Hắn lúc này xác thực đem Thạch Hạo xem là một cái vật phẩm, cũng không sợ phát sinh biến cố gì, có hắn như vậy một đời cao thủ ở đây tọa trấn, ai có thể vi phạm?

"Ngươi rất đê hèn!" Thạch Hạo nói rằng.

"Có đúng không, không có ai đối với ta từng nói như vậy, đều tôn ta một tiếng Phong Hầu." Phong Chiêu trên mặt mang theo cười nhạt, dù bận vẫn ung dung, không có vội vã động hắn.

"Ngụy quân tử, đáng thẹn!" Thạch Hạo nguyền rủa.

"Phong lục thúc như vậy không tốt sao?" Yêu Nguyệt mở miệng, tiến hành khuyên can, ngược lại không là thật sự vì là Thạch Hạo ra mặt, bởi vì nàng biết, Thạch Hạo là cái thứ nhất, như vậy cùng nàng cùng Huyền Côn sẽ là thứ hai, người thứ ba.

Thậm chí, kết cục của nàng sẽ càng đáng thương, nàng biết rõ dung mạo của mình thế gian ít có, vừa nãy vị này Phong tộc cường trong mắt người thoáng hiện quá dị dạng cùng nóng rực, không để cho nàng an.

"Có gì không được, ta rất yêu nhân tài." Phong Chiêu cười nói.

"Chúng ta tu ra ba đạo tiên khí, tìm khắp Cửu Thiên Thập Địa cũng không có mấy người, nếu là đồng thời biến mất, nhất định sẽ dẫn ra đại loạn." Huyền Côn nói rằng.

"Há, cái kia lại cùng ta có quan hệ gì đâu, ai có thể biết ta đã tới sao?" Phong Chiêu không để ý lắm, sau đó liếc mắt nhìn Phong Hành Thiên, nói: "Hay là, đem ta chất nhi nhìn thấy tất cả từ hắn trong ký ức xóa đi càng triệt để cùng bảo hiểm một ít."

Phong Hành Thiên ngạc nhiên, vị này tộc thúc thật sự rất cẩn thận.

"Thiên địa sẽ đại loạn, ngươi làm việc như thế, liền không sợ gợi ra chúng nộ sao? Phải biết, tương lai chúng ta muốn đi Biên Hoang liều mạng, cùng chân chính địch thủ giao chiến. Như vậy uổng mạng trong tay ngươi, ngươi lương tâm ở đâu?" Yêu Nguyệt trách mắng.

"Thiên địa này nhất định phải đại loạn, ai cũng ngăn cản không được. Cửu Thiên Thập Địa đều sẽ lật úp, các gia tộc lớn đều sẽ thành bụi mù. Như trước chạy không thoát Tiên cổ kỷ nguyên số mệnh." Phong Chiêu nói rằng, lạnh lẽo âm trầm, ánh mắt thâm thúy, nói: "Các ngươi yên tâm, ta sẽ lợi dụng các ngươi đắp nặn ra mấy vị cao thủ tuyệt thế, không cần đi Biên Hoang, chỉ cần bảo vệ cẩn thận ta cùng một ít tộc nhân là có thể."

"Ngươi quá đê tiện, như vậy vì tư lợi. Không để ý đại cục, liền không sợ tao trời phạt sao?!" Yêu Nguyệt quát lớn.

Ở mấy người đối thoại thì, Thạch Hạo tâm thần chìm vào trong cơ thể một cái trong đỉnh, ở cùng Hoàng Điệp giao lưu, nó nói cho hắn một cái tin tức kinh người!

"A, tất cả chấm dứt ở đây đi. Ta không kiên trì cùng các ngươi nhiều lời. Đây là một cái tận thế, vạn linh đều sẽ diệt tận, lưu lại không được bao nhiêu, nói cái gì đối kháng một thế giới khác sinh linh, uổng công vô ích.

Cuối cùng đều sẽ bị đánh bại, máu nhuộm đất hoang." Phong Chiêu xoay người, một lần nữa hướng về Thạch Hạo đi đến. Nói: "Ở đây sao tàn khốc thế giới, còn suy nghĩ đại nghĩa, khó tránh khỏi có chút buồn cười, người là ích kỷ, chỉ có chính mình có thể sống sót mới là thật."

"Ngươi sẽ gặp trời phạt." Thạch Hạo theo dõi hắn.

"Trời phạt, đó chỉ là trò cười, nó có thể tạo được tác dụng gì?" Phong Chiêu cười to, trên mặt mang theo vẻ khinh thường.

"Ta nói trời phạt, không phải hi vọng cái kia cái gọi là trời xanh. Mà là một loại diệt thủ đoạn của ngươi, để ngươi kinh hoảng sức mạnh." Thạch Hạo nói rằng.

Ở loại này bước ngoặt. Hắn không vội không nóng nảy, trái lại lạnh như băng nhìn. Rất bình tĩnh.

"A, vậy ngươi đến diệt ta a, mời ra ngươi cái gọi là trời phạt. Hiện tại, thuận ta thì sống nghịch ta thì chết, như ngươi vậy tiểu bối nói cái gì cũng vô dụng!" Phong Chiêu rất bá đạo nói rằng.

"Hô!"

Cách đó không xa, xuất hiện một trận thanh phong, cái kia linh trong ao ráng lành điểm điểm, sương mù khuếch tán.

"Ồ, này mục nát tiên điệp còn có gì đó quái lạ hay sao?" Phong Chiêu tự nói, nhìn chằm chằm nơi đó. Sau đó hắn nhìn về phía Thạch Hạo, nói: "Ngươi quá đi xem một chút."

Thạch Hạo nghe vậy, liếc mắt nhìn hắn, đi về phía trước.

"Đem con kia cổ điệp ôm ra." Phong Chiêu mệnh lệnh.

Đó là một vị vô thượng cường giả, trong cơ thể khả năng có đạo thư, Tiên khí các loại, Phong Chiêu cũng rất chờ mong, ước ao có thu hoạch.

Thạch Hạo không đáp, liền đứng ở cổ bên cạnh ao trên.

"Tuy tu ra ba đạo tiên khí, thiên tư siêu phàm, thế nhưng ngươi hiện tại bất quá là chim non, yếu đuối mong manh, cũng dám làm trái ý chí của ta, không biết chết sống xuẩn vật!" Phong Chiêu giận tái mặt.

Hắn giơ tay lên, hướng về Thạch Hạo chộp tới, nếu là bị hắn nhấc lên đến, thiếu không được làm nhục, phải gặp cực hình.

Nhưng mà, nhưng vào lúc này, cái kia trong ao mây mù bay lên không, mang theo mục nát khí tức, một con cổ điệp bay lên, bị hỗn độn bao vây, nhằm phía cái tay kia.

Quá nhanh, khiến người ta không phản ứng kịp!

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn, tiên vụ dâng trào, cái tay kia nổ tung, bị cổ điệp va trúng, hóa thành một đám mưa máu.

Sự biến hóa này quá kinh người, ở đây mấy người đều trố mắt ngoác mồm.

Cho tới Phong Chiêu thì lại sắc mặt tái nhợt, đoạn oản nơi máu tươi ròng ròng, hắn cực tốc lùi về sau, quả thực không thể tin được tất cả những thứ này.

Qua nhiều năm như vậy, tu vi của hắn một ngày lại một ngày tinh tiến, được xưng Phong Hầu, địa vị tôn sùng, có bao nhiêu người có thể như vậy thương hắn?

Một con mục nát hồ điệp, lại để hắn đứt rời tay phải.

"Răng rắc!"

Phong Chiêu đoạn oản nơi, xương cốt sinh trưởng, huyết nhục tái sinh, tu vi đến hắn cái cảnh giới kia, có thể cấp tốc chữa trị thân thể, hắn muốn tái

tạo tay phải.

Đồng thời, Phong Chiêu đang nhanh chóng lùi về sau, tìm kiếm có lợi địa thế, cùng cổ điệp kéo dài một khoảng cách, này đột ngột biến cố thực tại dọa hắn giật mình.

Chính là Yêu Nguyệt, Huyền Côn cũng đều giật mình, chuyện đã xảy ra phi thường đột ngột.

"Một con mục nát cổ điệp, ta cho là cái gì pháp khí đây, ngươi cho rằng hiện tại liền có thể đối phó ta sao, không biết trời cao đất rộng!" Phong Chiêu sắc mặt âm trầm, vừa nãy bị hao tổn, hoàn toàn là ngoài ý muốn.

"Vậy ngươi đều có thể lấy lại đây a." Thạch Hạo nói rằng.

"Ngu xuẩn, ngươi vĩnh viễn cũng sẽ không biết, chúng ta chênh lệch lớn đến mức nào, một con vật chết mà thôi, làm không được quái!" Phong Chiêu nói rằng, hắn lại ra tay.

Nhưng là kinh biến lần thứ hai phát sinh, con kia mục nát hồ điệp, cực kỳ linh động, chớp mắt xẹt qua hư không, lập tức liền vọt tới, với hắn va chạm mạnh.

Phong Chiêu hoảng sợ, mạnh như hắn đều đến rút lui, cảm giác bất an.

Nhưng mà, con kia nguyên bản từ lâu chết đi nhiều năm cổ điệp, vào lúc này như là có sự sống, nhẹ nhàng đập cánh, Càn Khôn lập tức liền sụp ra rồi!

"Không được!" Phong Chiêu kêu to.

Chuyện như vậy thật đáng sợ, quá mức thần quái.

Con kia cổ điệp lại đập cánh, thả ra từng sợi từng sợi tiên quang, sức mạnh kia không gì sánh được, mạnh như hắn đều chỉ có thể kính nể, trong lòng run rẩy.

Chỉ là hắn không hiểu, một bộ mục nát thi thể làm sao còn có thể bốc lên

khi còn sống linh quang, còn có ý thức, lẽ nào nó còn sống sót?

Ầm!

Này con mục nát cổ điệp đập cánh thì, trời long đất lở, đem cái kia Phong Chiêu đều kích ho ra đầy máu, sắc mặt trắng bệch.

Đương nhiên, đáng sợ nhất chính là, này con bướm tốc độ quá nhanh, nhào giết tới, đem Phong Chiêu bao trùm ở nơi đó.

"A..."

Hai người tiếp xúc, đụng vào nhau, Phong Chiêu kêu thảm thiết, này vốn là một vị siêu cấp cao thủ, mạnh mẽ khiến người ta sợ hãi, có thể hiện tại nhưng như vậy thê lương cùng bất lực.

Phốc!

Hắn bị cổ điệp nhào trên sau, tự thân lập tức bắt đầu giải thể, không chịu nổi uy thế như vậy, cùng với đáng sợ lao xuống một đòn.

Cổ điệp, xem ra *, rách nát, thế nhưng nó có Tiên Đạo khí tức, đã từng là một cái Bất Hủ sinh linh, mặc dù là chết đi, nhưng tự thân như trước ở tràn ra Tiên Đạo lực lượng, vì vậy nhân gian sinh linh không thể chịu đựng uy!

"Tại sao lại như vậy?!" Đây là Phong Chiêu cuối cùng không cam lòng tiếng rống giận dữ.

Sau đó, thân thể của hắn liền rạn nứt, không ngừng tan rã, bị mục nát hồ điệp tấn công sau, Phong Hành Thiên cả người theo mục nát, sau đó ầm một tiếng nổ tung.

Chính là nguyên thần của hắn đều không thể chạy trốn, bị cái kia cổ điệp đập cánh hóa thành một chùm sáng, sẽ chết chết đi.

Còn lại mấy người hoá đá, tất cả những thứ này không thể tưởng tượng nổi, mới vừa rồi còn rất bá đạo Phong Chiêu, trong nháy mắt liền qua đời,

trở thành một kẻ đã chết, quá quái dị.

Đồng thời, mấy người cũng đồng thời chảy mồ hôi lạnh khắp cả người, mạnh mẽ như vậy một người, lại nhanh như vậy héo tàn, ở sức mạnh bất hủ trước mặt không đỡ nổi một đòn.

Đánh giết xong Phong Chiêu sau, cổ điệp rất tự nhiên, bay về phía chiếc kia ao, lần thứ hai lạc ở trong đó, ngủ đông ở giữa.

Chuyện gì thế này? Yêu Nguyệt, Huyền Côn đều ngây người.

Rất nhanh, bọn họ rõ ràng, này chính là một hồi bão táp lớn, Phong Hầu chết rồi, nếu như truyền đi, tuyệt đối là sự vang dội, Vô Lượng Thiên đều muốn rung động.

Bởi vì, người này ở Phong tộc địa vị rất cao, có kế thừa đạo thống tư cách!

"Lục thúc!" Phong Hành Thiên kêu to.

Đối với hắn mà nói, chuyện này quả thật một cơn ác mộng, một con mục nát hồ điệp đem một vị siêu cấp nhân vật trực tiếp vồ giết, va nổ tung, này quá mức hư huyễn.

"Ầm!"

Sau một khắc, Thạch Hạo toàn lực ra tay, đánh giết Phong Hành Thiên.

Trong lúc này, ngoại trừ Thạch Hạo ở ngoài, ai cũng không có chú ý tới, một con rất nhỏ màu vàng hồ điệp đi vào chiếc kia trong ao, tiếp cận cổ điệp.

Trận chiến này, Yêu Nguyệt, Huyền Côn không có ra tay, đều ở bên vây xem, bởi vì trong lòng không cách nào bình tĩnh, Phong Hầu tử quá kỳ lạ, lại liền như vậy nổ chết tại chỗ.

Phong Hành Thiên rất mạnh, thế nhưng hắn bị thương nghiêm trọng, hơn nữa lúc này thấy đến tộc thúc chết đi, từ lâu rối tung lên, trong trận

chiến này khắp nơi chịu đến áp chế, mất đi tiên cơ.

"Phốc!"

Rốt cục, Lục Đạo Luân Hồi Thiên Công triển khai sau, Phong Hành Thiên bị thương nặng, bị một quyền đánh xuyên thân thể, lồng ngực vị trí xuất hiện một cái đẫm máu hang lớn, trước sau trong suốt.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1125: Cốt Thi

Phong Hành Thiên trên mặt vẻ mặt đọng lại, miệng đã mở ra, nhưng là nhưng chỉ là đã không nói ra được, bọt máu không ngừng trào ra ngoài.

Đồng thời, thân thể các vị trí toàn diện tan vỡ, đỏ sẫm máu tươi mở, nhìn thấy mà giật mình.

Phốc!

Cả người hắn không còn tồn tại nữa, hóa thành một đống máu và xương, liền như thế chết rồi.

Thạch Hạo kinh ngạc, Lục Đạo Luân Hồi cổ thiên công quả nhiên mạnh mẽ, đòn đánh này bá đạo tuyệt luân, đem một vị kỳ tài ngút trời đánh gục.

Cách đó không xa, Yêu Nguyệt công chúa, Huyền Côn càng là giật mình, một vị nắm giữ ba đạo tiên khí thiên chi kiêu tử liền như thế chết đi? Thực tại để bọn họ chấn động.

Này không phải là việc nhỏ, hẳn là có thể náo động Vô Lượng Thiên, thiên phú tuyệt luân Phong Hành Thiên liền như vậy héo tàn rồi!

Một khối màu vàng cốt, ở huyết quang bên trong lóe lên, liền muốn bay vút lên trời.

"Xoạt!"

Thạch Hạo cả kinh, lấy ra một tia chớp, hóa thành một con toan nghê, gầm thét lên, nhào tới, đem cái kia màu vàng mảnh xương ngăn cản.

Chỉ là khối này cốt có chút đặc thù, lại xuyên thủng toan nghê, lại một

lần xông lên, muốn chạy trốn ra vùng cung điện dưới lòng đất, thoát ly toà này vực sâu.

Yêu Nguyệt công chúa ra tay, lấy ra một đoàn ánh trăng ôn hòa, đúc ở khối này cốt trên bùa, để nó nhất thời lại là hơi ngưng lại.

"Ầm!"

Huyền Côn cũng ra tay, hai tay kết ấn, hóa thành cuồn cuộn ánh sáng, phong ấn này phù.

Thạch Hạo tự nhiên rõ ràng đây là cái gì, khẳng định là bảo mệnh phù, là Thiên Thần Thư Viện ban xuống bí bảo, không nghĩ tới cùng đệ tử bình thường không giống nhau.

Thạch Hạo diễn biến Lục Đạo Luân Hồi Thiên Công, sáu khẩu hố đen xuất hiện, xoay chuyển, dây dưa, chớp mắt đem cái kia cốt phù ổn định, sau đó tiêu diệt thành bột mịn.

Một tiếng như có như không kêu thảm thiết truyền ra, đến đây Phong Hành Thiên chân chính chết đi, cũng không còn cách nào lại phục sinh.

Thạch Hạo đứng tại chỗ thật lâu không nói chuyện, một cái nắm giữ ba đạo tiên khí chí tôn trẻ tuổi, liền như vậy bị hắn giết. Cảm giác thấy hơi không chân thực.

Đến tột cùng là Lục Đạo Luân Hồi Thiên Công quá mạnh mẽ, vẫn là nói, Phong Hành Thiên quá mức nhỏ yếu?

Đây là Thạch Hạo đánh giết cái thứ nhất nắm giữ ba đạo tiên khí nhân vật ngất trời. Này nếu như truyền đi sẽ gợi ra dị thường gợn sóng, phóng thích động đất dị thường cảm giác.

"Quá yếu. Lẽ nào Phong Hành Thiên là lấy quỷ dị phương pháp bồi dưỡng được đến thiên tài trẻ tuổi, cái gọi là ba đạo tiên khí là cướp đoạt người khác, cũng không phải là chính mình tu thành?" Thạch Hạo nói rằng.

Nghe hắn như vậy tự nói, Yêu Nguyệt công chúa, Huyền Côn đều hoàn toàn không còn gì để nói.

Sau đó hai người cùng hắn tách ra, đề phòng, bởi vì điều này thực là một một nhân vật nguy hiểm, ở đây đánh giết Phong Hành Thiên, ảnh hưởng to lớn!

Đương nhiên. Còn có một cái Phong Hầu, kinh khủng hơn, đây là một cái rất có thể sẽ trở thành một đại Chí Tôn nhân vật, nhưng là ở đây chết không rõ ràng.

"Chuyện hôm nay nói như thế nào?" Yêu Nguyệt công chúa nói rằng, nhìn chằm chằm trên đất hai than huyết. Hai người kia một cái so với một cái lai lịch lớn, truyền đi, tất nhiên là phong ba vô tận.

"Phong Hầu tuy rằng chết ở chỗ này, ai có thể lại biết hắn đã tới đây?" Huyền Côn nói rằng.

"Không sai!" Thạch Hạo gật đầu, rất hài lòng thuyết pháp này.

Phong Hầu, địa vị tôn sùng. Ở đây xảy ra chuyện, nếu như tiết lộ phong thanh, sẽ có phiền toái lớn. Chính là Yêu Nguyệt công chúa, Huyền Côn, Thạch Hạo cũng phải bị nghiêm khắc điều tra một phen.

Vì vậy, bọn họ đều không muốn đem chuyện của hắn nói ra.

"Răng rắc!"

Lúc này, chiếc kia thần trì ở rạn nứt, phát ra tiếng vang, gây nên ba người chú ý.

"Ồ, này cổ điệp làm sao cũng phải nứt ra rồi?" Yêu Nguyệt công chúa sắc mặt thay đổi.

Cái kia mục nát hồ điệp toàn thân phù văn lóng lánh, xuất hiện một đạo lại một vết nứt, cuối cùng gần như giải thể, chia năm xẻ bảy.

Đáng tiếc chính là. Ở tại trong cơ thể cũng không có cái gì đạo thư, cũng Vô Tiên khí. Để bọn họ rất thất vọng.

Chỉ có Thạch Hạo kích động, đó là Hoàng Điệp ở biến hóa. Trốn ở nơi đó, rút lấy cái kia mục nát hồ điệp Tiên Đạo khí tức, đang phát sinh biến hoá kinh người.

Trên thực tế, lần này có thể đánh giết Phong Hầu cũng đều là bởi vì có Hoàng Điệp, nó có thể cùng cái kia cổ điệp giao cảm, hiểu rõ các loại.

Cái kia cổ điệp tự nhiên chết rồi, thế nhưng còn có một loại bản năng chiến đấu, đáng sợ vô biên.

Mà Hoàng Điệp theo chân nó cùng tộc, lẫn nhau có thể giao cảm, hết thảy cũng là vừa nãy tất cả.

Yêu Nguyệt công chúa còn có Huyền Côn nhìn chằm chằm cái kia nứt thành bốn mảnh cổ điệp, chung quy là thở dài, mắt thấy nó từ từ mục nát, tinh khí tiêu tán, dứt khoát xoay người, nhanh chóng hướng về hướng về cung điện dưới lòng đất nơi sâu xa.

Bởi vì bọn họ biết, này cái gọi là Bất Hủ giả thân thể xong, cũng không có cơ duyên gì lưu lại, cùng với ở đây lãng phí thời gian, không phải vậy sớm một chút xông vào nơi đây nơi sâu xa, đi tìm cơ duyên.

Yêu Nguyệt công chúa cùng Huyền Côn cùng tiến cùng lui, cùng từ nơi này biến mất, hiển nhiên đối với Thạch Hạo phi thường kiêng kỵ, sợ hắn hắn từng cái đánh tan.

Thạch Hạo đứng tại chỗ không nhúc nhích, lẳng lặng đợi Hoàng Điệp thành công mà về.

"Hai người kia có hay không phát hiện Hoàng Điệp?" Thạch Hạo nhíu mày, hắn không thể xác định.

Khi (làm) hai người sau khi rời đi, cái kia rạn nứt bảo trong ao, cái kia

cổ điệp càng ngày càng mục nát, hơn nữa tăng lên tan rã, có nhiều chỗ càng là hóa thành máu mủ, tro bụi.

Hoàng Điệp xúc động, phát hiện hai người kia rời đi, toàn thân hào quang chói lọi, như một chiếc tiên đăng, cháy hừng hực.

Bao hàm ở trong ao Tiên Đạo khí tức đồng thời hướng về thân thể hắn bên trong tuôn tới, cái gọi là bí lực đang sôi trào cuồn cuộn, đặc biệt là một đoàn màu vàng chân huyết càng là đi vào trong cơ thể nó.

Đương nhiên, cái kia không phải dung hợp, mà là tạm thời niêm phong ở trong máu thịt của nó, cần thời gian mới có thể cho ngươi một con chân chính luyện hóa cùng hấp thu.

Chính là Thạch Hạo đều có chút đờ ra, đây là một loại vận may lớn.

Không nghi ngờ chút nào, nếu là những người khác ở đây nhất định sẽ đố kị, vậy cũng là một vị Trường Sinh giả lưu lại dòng máu, cùng một vị người đến sau phù hợp với nhau.

"Đây là thuộc về ta Hoàng Điệp tộc một mạch truyền thừa, lấy huyết dịch vì là dẫn." Hoàng Điệp đối với Thạch Hạo truyền âm.

Thạch Hạo có chút kích động, Hoàng Điệp nhất định sẽ vì vậy mà càng ngày càng mạnh mẽ, ngày sau thành tựu không thể đoán trước.

"Ta hấp thu tàn dư Tiên Đạo khí tức, thân thể lần thứ hai bắt đầu tiến hóa, muốn phát sinh lột xác, không thể không ngủ say." Hoàng Điệp nói rằng.

Thạch Hạo yên lặng, người này mới thức tỉnh a, lại muốn rơi vào thâm miên trúng rồi, lần này cần ngủ bao lâu?

Trên người hắn có hai tên này, một khối là Đả Thần Thạch, một cái khác chính là Hoàng Điệp, đều đang không ngừng trầm miên, chẳng biết lúc nào ở mới có thể hoàn thành chung cực lột xác.

Bất quá có thể tưởng tượng, một khi chúng nó thức tỉnh, khẳng định đều là sẽ có biến hoá kinh người.

Thạch Hạo không có ở đây trì hoãn, hắn cũng vọt vào cung điện dưới lòng đất nơi sâu xa, tối thiểu còn có một cây thần dược ở đây, nếu như có thể tìm ra cái khác đạo thư, Tiên khí các loại, cơ duyên kia thì càng lớn.

Vắng ngắt, yên tĩnh không hề có một tiếng động.

Khu vực này quá u sâm. Không hề có một chút tiếng động, cổ mộc rất dày đặc, đem rất nhiều kiến trúc nhấn chìm.

Thạch Hạo dường như một cái u linh. Ở đây du đãng, ra vào một toà lại có một toà cổ kiến trúc bên trong.

Đáng tiếc. Hết thảy cung điện đều rất trống trải, trên đất có tàn khí, có hài cốt, đồng thời đều từ lâu mục nát, không có đặc biệt vật có giá trị.

Rất rõ ràng, nơi này từng bị cướp sạch quá, từng tao ngộ càn quét.

Tiên gia đạo trường, đã xảy ra kinh thiên đại chiến. Tiên cổ kỷ nguyên người thất bại, hết thảy bọn họ động phủ các loại (chờ) bị người đến thăm quá, mang đi phần lớn kỳ trân.

Thạch Hạo thở dài, sinh ra một luồng cảm giác vô lực, một thế giới khác, những kẻ địch kia nhất định có nắm giữ Tiên cổ bí pháp, tương lai làm sao thủ thắng?

Phải biết, ở cái trước kỷ nguyên, bọn họ liền đạt được tuyệt đối thắng lợi, để đời kia người tuyệt vọng. Sau đó. Nếu là lại được cái kia một kỷ nguyên các loại điển tàng, thật không biết còn làm sao chống đối.

Chẳng trách ở các loại di tích bên trong đều có bi quan ghi chép, cho rằng mất đi hi vọng. Người của đời sau cũng khó có thể đối với giường!

Này không phải là không có đạo lý!

"Có thể, chỉ có khai sáng ra một cái hoàn toàn mới hệ thống tu luyện, siêu thoát đi ra, đi con đường khác nhau, mới có thể thủ thắng đi!" Thạch Hạo nói rằng.

Ở những này cổ kiến trúc bên trong qua lại, hắn từ đầu đến cuối không có phát hiện vật có giá trị, tới chóp nhất đến nơi sâu xa nhất, nhìn thấy trung ương cung điện.

Đây là một toà cung điện to lớn, dường như núi lớn giống như. Đứng sừng sững ở đó, cứ việc bị dây leo nhấn chìm hơn nửa. Nhưng như trước khó nén hắn rộng rãi cùng tráng lệ.

Xoạt một tiếng, Thạch Hạo đi vào. Nơi này lại còn có từng tia từng sợi hỗn độn khí, có thể thấy được địa phương không bình thường.

Hắn nghe được Yêu Nguyệt, Huyền Côn quát lớn thanh, hai người cũng ở đây, dĩ nhiên là truy một cây thần dược.

Đó là một cây hỏa diệp lan, toàn thân đỏ đậm, như hỏa diễm đang thiêu đốt, dâng lên ráng lành, phóng thích tinh khí.

Đây là một cây ghi chép ở cốt thư trên thần dược, phi thường có tiếng, chỉ có điều năm tháng dài đằng đẵng qua đi đều không thể nhận ra, chưa từng muốn ở chỗ này có một cây.

Thần dược tuy rằng không giống Trường Sinh dược như vậy là độc nhất vô nhị, nhưng cũng sẽ không rất nhiều, mỗi một loại nhiều nhất cũng chỉ có ba, năm cây mà thôi.

Hỏa diệp lan, đỏ tươi như ngọc, ánh lửa cuồn cuộn, nó thỉnh thoảng chui vào lòng đất, tốc độ cực nhanh, hai người kia tuy rằng phi thường mạnh mẽ, nhưng dĩ nhiên không có bắt được thuốc này.

Thạch Hạo bước lên phía trước, cũng muốn bắt được. Thế nhưng hắn từng nghe nói, phàm là thần dược, một khi sợi rễ, liền có thể tan chảy ở trong lớp đất, khó có thể bắt được.

Xem ra truyền thuyết là có nhất định đạo lý, không phải vậy dùng cái gì không bắt được.

Thạch Hạo cũng ra tay, quả nhiên vật này trát vào lòng đất sau, lập tức lại như là biến mất rồi giống như vậy, không thể bắt giữ.

Sau đó, nó lại lần nữa lộ diện, như là đang cố ý khiêu khích giống như.

"Hả?" Thạch Hạo cả kinh, hắn ở bên trong toà cung điện này cảm ứng được một cái hơi thở quen thuộc, thuộc về cái kia không đầu sinh linh.

Lẽ nào thần dược này ở mê hoặc bọn họ? Hi vọng có thể ở đây lưu lại lâu dài, bởi vì cái kia không đầu sinh linh phải quay về, đến thời điểm ai cũng không trốn được.

Thạch Hạo tạm thời dừng lại, hướng về như núi cao cao vót nơi sâu xa nhìn tới, nơi đó có một cái tế đàn, mặt trên có tinh mỹ bảo hộp các loại, trưng bày ở trên.

Bất quá, bất kể là bảo hộp vẫn là cái khác tinh mỹ vật, tất cả đều không phải bảo cụ, có hoa không quả.

Bất quá, cái kia bắt mắt nhất bảo hộp tựa hồ hẳn là gánh chịu có một cái báu vật vật phẩm mới đúng, nhưng đáng tiếc hiện tại cái gì đều không nhìn thấy.

Thạch Hạo đi tới, bảo hộp sau khi mở ra, ở trong có một cái dài bằng lòng bàn tay rãnh, xem hình dạng, như là một con chìa khoá.

Điều này khiến người ta cảm thấy hoang đường, ở này trung ương trong thiên cung, tối lớn lao trên tế đàn lại lấy phi thường đẹp đẽ nhất hộp bảo tồn có một viên chìa khoá.

Đương nhiên, cái kia chìa khoá sớm làm mất đi!

Này trên tế đàn vết rách nằm dày đặc, khiếm khuyết chữa trị.

Thạch Hạo trợn mở thiên nhãn, cẩn thận tìm kiếm, nhưng đáng tiếc không có thứ gì phát hiện, nơi này chỉ là một toà bỏ đi cổ điện.

Hai người kia còn ở truy đuổi thần dược, bọn họ từng tới nơi này, dù sao so với Thạch Hạo tới trước, nhưng là ngươi hai người nhưng thiếu hụt một loại trầm ổn.

"Ầm!"

Thạch Hạo muốn đem này rạn nứt tế đàn dịch chuyển, nhìn một chút hắn phía dưới có hay không có cái gì, kết quả phát hiện nó đặc biệt rắn chắc.

Hắn phế bỏ rất đại lực khí, mới chính thức lay động, tế đàn đặt ở một bên, trong quá trình này, cái kia rạn nứt trình độ càng sâu.

"Hả?!" Đột nhiên, Thạch Hạo giật nảy cả mình, khi hắn hao hết khí lực đẩy ra tế đàn sau, xuyên thấu qua rạn nứt khe hở, phát hiện trong tế đàn có một viên bạch cốt chìa khoá, lấy trắng loáng mảnh xương đánh bóng mà thành.

Điều này làm cho Thạch Hạo không rõ, hắn vừa nãy vận dụng Thiên Nhãn thông xem qua, căn bản là không phát hiện, vì sao bây giờ có thể nhìn thấy?

Rất nhanh, trong lòng hắn kinh hỉ, này sẽ không phải chính là tế đàn nguyên bản cung phụng cái viên này cốt thược đi!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1126: Gió Nổi Lên

Mọi cách tìm kiếm, không gặp tung tích.

Đột nhiên nhìn lại, vừa lúc thấy ngay khi khe đá bên trong.

Đây thực sự là một hồi bất ngờ, Thạch Hạo ngạc nhiên mà vừa vui duyệt, vật này tuyệt đối không bình thường, lại liền như thế bị phát hiện.

Tế đàn rất bất phàm, hiện màu tím nhạt, thạch thể dày nặng, có một loại quý khí, cái kia cốt thược ngay khi một cái vừa tân tràn ra trong khe hở.

Không cần ngẫm nghĩ, năm xưa khẳng định có rất nhiều người ra vào nơi này, ở đây tìm kiếm, kết quả đều không thu hoạch được gì, rời đi luôn, chỉ còn lại dưới không hộp.

Thạch Hạo thay đổi một cái phương vị, lần thứ hai trợn mở thiên nhãn, thử nghiệm ngóng nhìn, kết quả như trước không có nhìn thấy cái kia cốt thược, ánh mắt xuyên thấu tế đàn, không nhìn thấy gì.

"Thực sự là kỳ quái!" Với hắn suy đoán giống như vậy, này cốt thược ghê gớm, rõ ràng ở nơi đó, nhưng Thiên Nhãn xạ ra phù văn đối với không nhìn thấu.

Hắn không có trì hoãn, trở lại nguyên lai phương vị, lấy tay lấy đi ra, vào tay: bắt đầu ôn hòa óng ánh, trắng như tuyết như ngọc, mà nó đúng là một thanh chìa khoá!

Đây là mở ra nơi nào cổ thược?

Thạch Hạo hơi hơi vừa khởi động, này chìa khoá bốc lên từng sợi từng sợi hỗn độn khí, kinh người cực điểm, giống như một cái bị long đong chí

bảo chờ đợi thức tỉnh.

Thế nhưng, mặc hắn lại tiếp tục động dùng thần lực, này thược không những biến hoá khác, sáng lấp lánh, bạch như ngà voi, đồng thời còn có một loại đại đạo khí tức.

Trong dự tưởng phù văn đầy trời cùng khủng bố gợn sóng chưa từng xuất hiện, nó thật sự chỉ là một thanh chìa khoá, chỉ là chất liệu đặc thù, cứng rắn như tiên kim giống như.

Thạch Hạo trong lòng hơi động, đem Vạn Linh Đồ lấy ra, hai đối lập so với, đưa chúng nó thả ở cùng nhau, phát hiện chúng nó trắng noãn cùng trơn bóng độ kinh người tương tự.

"Là đồng nhất loại chất liệu?" Hắn giật mình trong lòng, ánh mắt lập tức trở nên càng nóng nảy hơn lên.

Thạch Hạo lại dùng lực, lần này không phải vì thôi thúc, mà là vì phá hoại, thần năng cuồn cuộn, như đại dương bao phủ, mặc dù mấy chục Thiên Thần ở đây đều sẽ bị đánh giết.

Nhưng là này chìa khoá vẫn không nhúc nhích, dù cho liền một tia vết rách đều chưa từng xuất hiện, toàn bộ chịu đựng được.

Vật này cùng nguyên thủy thật giải đồng nguyên? Rất có thể là dùng một loại xương đánh bóng mà thành, thực đang quái dị!

Thạch Hạo không thể bình tĩnh, có thể nói trong lòng dâng lên sóng biển ngập trời.

Hắn nhanh chóng thu hồi, miễn cho bị hai người kia phát hiện, bởi vì vật này liên quan đến trọng đại, một khi tiết lộ ra ngoài sẽ gợi ra cự sóng lớn, Thiên Thần Thư Viện những kia ẩn thế cao nhân đều sẽ xuất động.

Thạch Hạo kế tục nghiên cứu toà này tế đàn, đưa nó nâng lên thỉnh thoảng còn mạnh hơn liệt nện kích, để nó xuất hiện càng nhiều vết rách,

quan sát bên trong là còn có hay không cái gì.

Vật này thật sự rất nặng, Thạch Hạo hoài nghi này có phải là một ngôi sao luyện chế mà thành?

Xa xa, quát lớn thanh vẫn còn, hai người kia bắt giữ thần dược, bị gây nên chân hỏa, bọn họ cũng coi như là tài năng ngất trời, có thể ở đây nhưng nhiều lần bị một gốc cây thần dược khiêu khích nhưng không bắt được.

Đương nhiên, hai người đang thỉnh thoảng quan sát Thạch Hạo, nhìn hắn có hay không có thu hoạch, chỉ là không có chú ý tới Thạch Hạo từ lâu thu hồi một thanh cốt thược.

"Cần giúp một tay không?"

Rốt cục, Thạch Hạo từ bỏ toà kia tế đàn bởi vì đều bị hắn làm giải thể, không có những vật khác.

"Được, chúng ta liên thủ đem này cây thần dược bức ra đến, đến thời điểm chia đều nó!" Yêu Nguyệt công chúa mỉm cười nói.

Lời nói mặc dù nói như vậy, thế nhưng bọn họ biết cơ hội không lớn, trì hoãn thời gian quá lâu cái kia không đầu sinh linh lúc nào cũng có thể sẽ trở về, thật muốn bị đổ ở đây chắc chắn phải chết.

Hỏa diệp lan, có chân chính linh trí, có thể chui xuống đất, có thể hóa nhập trong đất bùn, qua lại trong vô hình.

Nó xác thực đang gây hấn với, thỉnh thoảng xuất hiện.

Một mảnh nguyệt quang rơi ra, bao phủ hướng về nó Yêu Nguyệt công chúa ra tay.

Thạch Hạo chân đạp đất diện, trong bóng tối triển khai Liễu Thần pháp, một tia lại một tia màu vàng xích thần trật tự từ lòng bàn chân tâm hướng về trong lớp đất lan tràn, muốn cầm cố này cây.

Liễu Thần thuật đối với thảm thực vật sinh linh tới nói, có một loại ưu thế áp đảo.

Nhưng là, như trước thất bại, khi (làm) màu vàng xích thần trật tự tham vào lòng đất sau, hắn phát giác được rất nhiều cổ trận, quấn quýt lấy nhau, rắc rối phức tạp.

Ầm!

Đột nhiên, một tiếng vang thật lớn truyền đến, dường như trời đất sụp đổ giống như, từ phương xa lan tràn tới đây.

Thạch Hạo xoay người rời đi, không chút nghĩ ngợi, nhảy lên chính là mấy vạn trượng, rời đi cung điện dưới lòng đất, chạy ra vực sâu, nhằm phía phương xa.

Yêu Nguyệt công chúa, Huyền Côn cũng giống như thế, đem tốc độ phát huy đến cực điểm trạng thái, rất uất ức, ở đây không có thứ gì được, kết quả nhưng còn không thể không chật vật thoát thân.

Ở trên đường, Thạch Hạo vận dụng một viên phá giới phù, vượt qua hư không!

Hắn giật mình phát hiện, phá giới phù uy lực nhỏ đi rất nhiều, ở nơi này chịu đến to lớn nhất áp chế, nhưng cuối cùng cũng coi như lên một chút tác dụng.

Ầm!

Một con bàn tay lớn màu đen đi vào trong hư không, hướng về hắn đánh ra mà đi.

Thạch Hạo cắn răng một cái, cực tốc biến hướng, đồng thời lấy ra Vạn Linh Đồ, tiến hành ngăn cản.

Mênh mông thần lực vọt tới, vùng hư không đó bị vỗ nát bấy, dường

như một bức tranh rơi vào ngọn lửa hừng hực bên trong, dâng lên ánh sáng chói mắt, cháy hừng hực, nhưng lại nhanh chóng tắt.

"Nguy hiểm thật!" Thạch Hạo lau vệt mồ hôi thủy, ở một mảnh phá nát trong vùng núi xuất hiện.

Con kia sinh linh bản năng lớn hơn ý chí, đầu lâu đều không có, còn có thể còn lại cái gì? Nếu như là những sinh linh khác từ lâu cát bụi trở về với cát bụi.

Bất quá cái này ở tiên gia chiến trường còn sót lại, bị chôn ở thần dược bên xác ướp cổ không thể tính toán theo lẽ thường.

"Bàn tay lớn kia hướng về ta đánh tới, hai người khác chẳng phải là trốn rất dễ dàng?" Thạch Hạo tự nói.

Bất quá, hắn cũng không có cái gì có thể oán giận, bởi vì hắn thu hoạch rất lớn, liền hướng về phía chuôi này cốt thược cùng nguyên thủy thật giải cùng loại chất liệu, cũng không phải là vật phàm.

Có thể sẽ có một ngày có thể xuất hiện kinh thiên Tiên duyên cũng khó nói.

Ngoài ra, Hoàng Điệp nên tính là to lớn nhất Doanh gia, Thạch Hạo chờ mong nó thức tỉnh một ngày kia.

Vực sâu phụ cận, tất cả mọi người đều sợ hãi, câm như hến, cái kia không đầu sinh linh quá dũng mãnh, một chưởng hạ xuống long trời lở đất, quỷ khóc thần hào, dị tượng kinh người.

Nhất là để bọn họ giật mình chính là, Thiên Thần Thư Viện một vị đỉnh cấp nhân vật xuất hiện, ở đây với hắn giao thủ, kết quả lại bị áp chế ở hạ phong.

Tất cả mọi người đều đào tẩu, không dám tới gần. Cũng không biết quá bao lâu, nơi đó mới khôi phục lại yên lặng.

"Cái gì, Phong Hành Thiên chết rồi, bị người đánh giết ở vực sâu rồi!"

Sau đó không lâu, một cái sức bùng nổ tin tức truyền ra, khiếp sợ khu cổ địa này, để thế lực khắp nơi thiên tài đều trợn mắt ngoác mồm.

Cái kia nhưng là một cái tu ra ba đạo tiên khí sinh linh, liền như thế chết rồi, bị người đánh giết, có chút không chân thực.

"Lời đồn đi, các ngươi làm sao biết, nghe ai nói?"

"Chiến thuyền hoàng kim trên hồn đăng tắt, ngươi nói là thật hay giả, có vị trưởng lão đều lật tung bàn, có người nói hắn cùng Phong tộc có quan hệ."

"Trời ạ, Phong Hành Thiên chết rồi, sức bùng nổ tin tức a, một cái nắm giữ ba đạo tiên khí người lại rơi vào một kết quả như vậy!"

Một đám người trố mắt ngoác mồm, sau đó lại bắt đầu nghị luận sôi nổi, tất cả mọi người đều cảm thấy quá đột nhiên, đây chính là bị xem là hạt giống bồi dưỡng thiên chi kiêu tử, liền như thế chết rồi.

"Là người mạnh kia làm?" Một đám người sinh ra lòng hiếu kỳ mãnh liệt, đến tột cùng là ai giết Phong Hành Thiên.

Có thể lường trước, Phong Hành Thiên chết đi, sẽ làm Phong tộc điên cuồng lên, tiêu tốn vô số thiên tài địa bảo, thuở nhỏ lợi dụng thần nước thuốc ngâm Phong tộc con cưng, liền như thế bị đánh giết, có thể nào cam tâm?

Các loại lời đồn bay đầy trời, có người nói là Yêu Nguyệt công chúa còn có Huyền Côn đánh giết.

Kết quả hai người này trước tiên đứng ra bác bỏ tin đồn, kiên quyết phủ nhận, sợ dẫn lửa thiêu thân, bởi vì Phong tộc lửa giận chắc chắn sẽ không tiểu, trả thù lên, chính là Trường Sinh thế gia cũng đến nhút nhát.

"Cái kia mãnh nhân là ai vậy, lẽ nào thật sự chính là trước đây chúng ta bản thân nhìn thấy người kia?" Có người thầm nói.

Không ít người đều từng nhìn thấy, có một người cùng Phong Hành Thiên vừa giao thủ vừa rơi vào vực sâu cung điện dưới lòng đất, cũng không tránh khỏi thật đáng sợ, hắn lại có thể giết Phong tộc chí tôn trẻ tuổi, đến cùng lai lịch gì?

"Đừng đoán, khẳng định là thư viện bên trong cái kia vài tên thường ngày rất biết điều, nhưng cũng tu ra ba đạo tiên khí kỳ tài bên trong một người làm ra!" Có người làm ra suy đoán như vậy.

Thạch Hạo tìm được Vương Hi, vị này tuyệt đại mỹ nhân có chút thảm, nửa người đều là vết máu, chiếc kia cổ chiến xa đều bị hao tổn, như là từng tao ngộ đòn nghiêm trọng.

"Ồ, tiên tử ngươi đây là làm sao?" Thạch Hạo kinh ngạc, đồng thời còn có một chút biến mất ý cười, vị này thiên chi kiêu nữ lại ăn thiệt thòi lớn như thế.

Vương Hi không lên tiếng, rất rõ ràng, vừa nãy nàng lại một lần bị người đánh giết, truy đuổi rất lâu mới chạy trốn ra ngoài.

"Phong Hành Thiên chết rồi?" Nàng hỏi.

"Không sai, ta tận mắt nhìn thấy!" Thạch Hạo đáp, cũng đi về phía trước, nói: "Kỳ thực chỉ thiếu một chút, ta liền hôn tay đánh chết đi hắn, kết quả để một người khác lượm tiện nghi. Dương danh thiên hạ cơ hội thật tốt a, liền như thế bị người cướp đi!"

Hắn một bộ ảo não dáng vẻ, oán hận múa múa quả đấm.

Vương Hi bĩu môi, cái tên này tự phụ quá mức.

"Tiên tử, chiến xa bị hao tổn, còn muốn ta cõng lấy thoát thân sao?" Thạch Hạo hỏi.

Mấy ngàn dặm ở ngoài, một toà màu đen cự sơn, lang yên cuồn cuộn, tinh lực cuồn cuộn, cảnh tượng dị thường kinh

Màu đen trên núi lớn, có một toà tế đàn, quỷ dị mà yêu tà, đầy rẫy làm người ta sợ hãi khí tức, lúc này huyết quang điểm điểm, chính đang tự mình mở ra, hình thành một cái mơ hồ đường nối.

Ở trong đó, người hô ngựa hý, tiếng vang như sấm, như là từ thế giới một bờ khác truyền đến, bọn họ lúc nào cũng có thể sẽ lao ra.

Một cơn gió lớn cuốn lên, bao phủ hướng về toàn bộ đại địa!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1127: Càn Khôn Đại

Phong thanh ô ô, dường như thần quỷ đang gào khóc.

Vương Hi nắm thật chặt trên người quần áo, cảm thấy rất không khỏe.

Cũ nát chiến xa, như là bị thiên thạch đập trúng quá, ao hãm đi một đại khối, đồng thời rất nhiều nơi xuất hiện vết rách.

Thạch Hạo đỡ Vương Hi, đưa nàng đưa vào trong xe.

"Bị ai vứt hột gà thúi sao, liền tiên tử đều cam lòng tạp a." Thạch Hạo trêu chọc.

Vương Hi trừng hắn, người này quá không lòng thông cảm, bây giờ còn có dám chế nhạo nàng, cái này cần là cỡ nào ngạnh hột gà thúi mới có thể đem chiến xa hủy thành bộ dáng này.

Cheng!

Một tiếng kim loại minh âm, Vương Hi động tác nhanh chóng, lấy ba đạo tiên khí điều động Kim Cương trác, một lần nữa cô ở Thạch Hạo trên đầu, ánh sáng lộng lẫy xán lạn.

"Làm người muốn hậu đạo!" Thạch Hạo đỡ nàng một cánh tay, nhìn chằm chằm nàng một đôi đôi mắt đẹp.

Vương Hi không nói lời nào, con mắt linh động, ở trong có hào quang lưu chuyển, bởi vì bị trọng thương, không yên lòng hắn, vì vậy lại gây Kim Cương trác.

Trên thực tế, Thạch Hạo vừa nãy có thể tránh thoát khỏi đi, dù cho đối

phương tu ra ba đạo tiên khí, dù sao thương thế dị thường nghiêm trọng, không thể so với tốc độ của hắn nhanh, chỉ là hắn không có tránh né.

Bởi vì, này Kim Cương trác đối với hắn mà nói không uy hiếp gì, hơn nữa một lần nữa đeo nó lên sau, nếu như có người điều tra là ai giết Phong Hành Thiên, cũng là một loại rất tốt che giấu.

"Ngươi thấy giết Phong Hành Thiên người kia sao?" Vương Hi hỏi dò, đối với chuyện này rất quan tâm, dù sao đó là một cái thần đạo kỳ tài, xưa nay hiếm có.

Chỉ cần tu ra ba đạo tiên khí, vậy tuyệt đối là người trong Côn Bằng, ngày sau tất sẽ bốc thẳng lên, phá tan cửu trùng, nhìn xuống thiên hạ.

Này đám nhân vật rất khó giết chết, mặc dù gặp gỡ cùng cấp Chí Tôn, có chỗ không bằng, cũng có thể đào tẩu, lưu lại một cái mạng.

Có thể chính là một người như vậy, kết quả vẫn là chết, sao không cho Vương Hi bị xúc động mạnh, bởi vì nàng cũng là một vị nắm giữ ba đạo tiên khí nữ Chí Tôn, nếu như gặp gỡ người bí ẩn kia, có thể không chặn lại?

"A, tự nhiên nhìn thấy. Ta không phải đã nói rồi sao, nếu không có chậm một bước, khẳng định ở trước hắn liền giết chết Phong Hành Thiên." Thạch Hạo gật đầu.

Vương Hi liếc hắn một cái, đối với cái tên này cảm giác sâu sắc bất đắc dĩ, đều là yêu thích nói khoác cùng tự yêu mình, một khi gặp gỡ chân chính nắm giữ ba đạo tiên khí cường giả, phỏng chừng nhất định sẽ trốn.

"Hắn hình dáng gì, có gì đặc thù?" Vương Hi hỏi, vì là chính là sớm làm dự định, phòng ngừa gặp gỡ còn không biết là ai.

"Không thể không nói, người kia rất anh tuấn, hơn xa Lục Đà, Phong Hành Thiên, khí vũ hiên ngang, phong thái tuyệt thế!" Thạch Hạo thở dài nói.

Vương Hi biểu hiện quái dị, cái tên này lẽ nào đổi tính sao? Nguyên bản rất tự yêu mình, nhưng là nhưng sẽ như vậy khoa một người khác, có hay không nói rõ người kia thật sự siêu phàm nhập thánh, thần tư không một hạt bụi?

"Lệnh như ngươi vậy than thở, xem ra không chỉ có là tu vi, liền dung mạo đều hơn xa ngươi." Vương Hi mỉm cười, hiếm thấy lộ ra nụ cười.

"Không, theo ta gần như, nếu như không phải so ra hơn nhiều, đúng là khó phân cao thấp!" Thạch Hạo một mặt vẻ ngạo nghễ.

Vương Hi con mắt rất lớn, phi thường có thần cùng đẹp đẽ, theo dõi hắn xem, nói: "Ta trước đây không có chú ý, da mặt của ngươi làm sao như thế hậu?"

"Lần này xem cẩn thận một điểm." Thạch Hạo đi lên phía trước, không một chút nào rụt rè, nói: "Rõ ràng là tinh thần phấn chấn, phong thái tự tin, có được hay không?"

Vương Hi thật nhanh bị hắn khí vui vẻ, lắc lắc đầu, không lại nói hắn.

"Thật sự, ngươi nhìn kĩ một chút, không phát hiện ta là một vị chí tôn thiếu niên sao? Giết Phong Hành Thiên mão cũng không có vấn đề gì, chỉ có điều bị người lượm tiện nghi, bỏ qua dương danh cơ hội." Thạch Hạo nói rằng.

"Ta không muốn nói chuyện cùng ngươi." Vương Hi nói rằng, nàng xuất thân tự Trường Sinh thế gia, dưỡng ra siêu nhiên trên trần thế ý vị, liền bất mãn thì nói chuyện đều rất ôn hòa.

"Ngươi ta hỗ tôn làm đạo hữu, bây giờ đồng sinh cộng tử, một đường đồng hành, có thể nào không có thoại có thể nói đây?" Thạch Hạo nói.

"Thiếu buồn nôn!" Vương Hi khẽ quát.

Thạch Hạo khà khà cười không ngừng, mới vừa trải qua xong một trận

đại chiến, tự tay đánh giết Phong Hành Thiên, để hắn cảm thấy rốt cục xả được cơn giận, vì vậy rất thả lỏng.

Phong tộc muốn áp chế hắn mười năm, kết quả Thạch Hạo thoát vây mà ra, chưa từng chết ở Thái Sơ cổ quáng, còn đem bọn họ trong tộc kỳ tài chém giết.

Trên mặt đất, tiếng ô ô không dứt, cái kia gió càng lúc càng lớn, đến cuối cùng, như là trong thiên địa màu sắc đều không đúng, hoàng khiếp người.

Sau đó, vòm trời càng là hóa thành huyết sắc, mà lại thỉnh thoảng có tia chớp màu đen xẹt qua, không nói ra được đáng sợ.

"Ô ô...."

Lốc xoáy lông đỏ quát lên, trên đất cát bay đá chạy, phong thanh càng ngày càng đáng sợ.

"Sự ra khác thường tất có yêu!" Rất nhiều người đều nghi ngờ không thôi, nhưng cuối cùng đều cắn răng, lựa chọn đi tới, muốn đi xem rõ ngọn ngành.

Bởi vì, bọn họ là Thiên Thần Thư Viện đệ tử chính thức, là từ Cửu Thiên Thập Địa tuyển ra đến mạnh mẽ nhất một nhóm thiên tài, mỗi người đều là một vực kiệt xuất. Những người này đều có ngạo huyết sẽ không dễ dàng nhụt chí cùng khuất phục.

"Chúng ta cũng đi xem một chút." Vương Hi nói rằng, nàng nuốt vào một viên màu vàng thần đan, trong cơ thể ầm ầm, hoa sen vàng ở trong hư không tỏa ra, một đóa lại một đóa.

"Thần dược rèn luyện thành bảo đan?" Thạch Hạo lộ ra sắc mặt khác thường.

Dù vậy, Vương Hi đại đạo thương cũng không có khỏi hẳn, chỉ có điều

so với trước đây cường hơn nhiều.

Bốn phương tám hướng, mấy người lần lượt ra đi, mục tiêu nhất trí, đón cái kia huyết sắc gió to, tiếp cận một chỗ cổ địa.

Mấy ngàn dặm ở ngoài, một ngọn núi lớn màu đen, càng có vẻ cao cao không thể với tới, nơi này tiếng hú không dứt.

"Đây là cái gì di tích, này trên núi có một toà tế đàn!" Có người chạy tới, nhìn thấy màn này, đều lộ ra kinh sợ.

Này sơn không khỏi quá bao la, so với mấy chục toà ngọn núi sáp nhập cùng nhau còn muốn trống trải, ở cái kia đỉnh điểm trên có một toà cổ tế đàn, tự mình vận chuyển, phù hiệu nằm dày đặc, ở mở ra một cái mơ hồ đường nối.

Ở nơi đó, tiếng la giết ngút trời, xuyên thấu mà ra!

Đồng thời, cái kia huyết sắc gió to cũng là từ bên trong thổi ra, bao phủ mảnh này mênh mông thổ địa.

Sau đó không lâu, Yêu Nguyệt công chúa, Lục Đà, Huyền Côn mấy người cũng đều xuất hiện, ngoài ra, còn có vài tên rất biết điều khinh cường giả cũng đến.

Tu ra ba đạo tiên khí hầu như đều đến rồi!

Thạch Hạo cùng Vương Hi lúc chạy đến, nơi này đã có rất nhiều người, hắn ở đây nhìn thấy "Trích Tiên", Thập Quan Vương, cũng nhìn thấy Nguyệt Thiền, Tào Vũ Sinh, Ma nữ, Trường Cung Diễn các loại (chờ) người.

Bất quá, lúc này không thể quen biết nhau.

"Chuyện gì thế này?" Mọi người đều giật mình, nhìn nơi đó, không hiểu tại sao lại gợi ra tình huống như thế.

"Các ngươi cảm nhận được sao? Này tế đàn xây dựng đường nối truyền

ra khí tức cùng chúng ta này một giới không giống nhau, có một loại bá liệt, còn có một loại không nói ra được ý vị."

"Không sai, như là không giống thiên địa quy tắc, gợi ra đối lập, va chạm!"

Thần giác nhạy cảm người đều cảm thấy được, ở đây nghị luận.

Có thể đứng ở chỗ này không có một cái là phàm tục, là Cửu Thiên Thập Địa thiên phú tốt nhất một nhóm người.

"Hô...."

Đột nhiên, phong càng to lớn hơn, quả thực phải đem Thiên Thần thổi nát tan.

Tiếng gió này đi kèm đại đạo nổ vang, đinh tai nhức óc.

Mọi người đều ngơ ngác!

Đáng lưu ý chính là, cái kia mơ hồ đường nối từ từ rõ ràng, đồng thời từ ở trong lao ra một màn ánh sáng, bao phủ đỉnh núi.

Này càng làm người ta giật mình, nếu như không có màn ánh sáng này ngăn cản gió to, phỏng chừng rất nhiều người đều phải bị thổi thành tro tàn, mọi người có lý do tin tưởng, loại này phong có thể diệt thiên thần, có thể giết giáo chủ các loại.

Màn ánh sáng lớn lên, sau đó, lối đi kia bên trong lao ra một cái túi áo, phát sinh hỗn độn khí, lưu động ngũ sắc thần hà!

Mọi người trợn mắt ngoác mồm, bởi vì gió to chính là từ cái này trong túi tiền thổi ra, chuyện này quả thật là không thể tưởng tượng nổi, khiến cho người khó có thể tin.

Quan trọng nhất đó là, trên vòm trời đại đạo ầm ầm, trời long đất lở, vô tận quy tắc ép xuống, đếm không hết xích thần trật tự đan dệt, áp chế cái kia

túi.

"Thiên địa đều ở..., áp chế cái kia túi?!"

Đây là cái gì bảo cụ? Không khỏi quá kinh người, gợi ra thiên địa kịch biến!

Đại đạo ầm ầm, bầu trời phá nát lại khép lại, một đạo lại một đạo đáng sợ quy tắc buông xuống, trấn mão ép cái kia túi.

"Càn Khôn đại!" Lúc này, Vương Hi đột nhiên nói nhỏ, nói ra như vậy ba chữ.

Càn Khôn đại? Rất nhiều người nghe vậy đều là ngẩn ra, có một số người lập tức rõ ràng, sau đó sắc mặt tái nhợt.

"Này không phải bình thường ý nghĩa trên Càn Khôn đại, mà là mạnh nhất cái này vô thượng chí bảo!" Lục Đà nói rằng.

Thời khắc này, tất cả mọi người đều biết, lập tức gợi ra náo động.

Nguyên thủy nhất cái kia Càn Khôn đại, nghe nói là hơn vạn khối thần thú bì dung hợp lại cùng nhau, lại lấy hỗn độn luyện chế mà thành, đại biểu vạn linh, mão báo trước vạn đạo!

Có thể nói, đây là một cái vô thượng bảo cụ, uy lực không thể tưởng tượng!

Thạch Hạo nghe được bọn họ nghị luận, cũng nên tức biến sắc, tại hạ giới thì, hắn từng nghe nói mấy chục khối thần thú bì luyện chế Càn Khôn đại, chính là tính cả cổ đại năng bảo cụ.

Có thể hiện tại nghe thấy càng thêm kinh người, ban đầu Càn Khôn đại nguyên hình lại cần hơn vạn loại sinh linh khủng bố nguyên thủy thần bì.

Tương truyền, khả năng này là Tiên Vương luyện chế pháp khí, uy năng vô cùng.

"Không phải nói, cái này bảo cụ thất lạc ở Biên Hoang phía bên kia sao, rơi vào tay địch!" Có người nói.

Sau một khắc, tất cả mọi người đều sắc mặt tái nhợt, bọn họ biết, này ý vị cái gì!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1128: Hàn Ý

Thất lạc ở Biên Hoang phía bên kia Càn Khôn đại tái hiện, này làm sao có thể không loạn báo trước phía bên kia người muốn đi qua.

"Nhanh, đi bẩm báo thư viện trưởng lão, hạo kiếp muốn tới rồi!"

Mấy người mệnh chính mình người theo đuổi lên đường (chuyển động thân thể), đem nơi này phát sinh tất cả báo cho chiến thuyền hoàng kim nơi đó trưởng lão.

Càn Khôn đại rất mộc mạc, mang theo một loại Man Hoang khí tức, hơn vạn khối da thú nung nấu cùng nhau, toả ra hỗn độn khí, ép sụp thiên địa..

Đây là chí bảo, không nói xưa nay số một, nhưng cũng gần như đủ để đứng hàng mười vị trí đầu bên trong, là Trường Sinh giả luyện chế ra đến nổi danh nhất binh khí một trong.

Nó tạo ra một vùng không gian, hình thành màn ánh sáng, như cùng ở tại nơi này mở ra một phương Tiểu Thiên Thế Giới.

Gió to gào thét, Càn Khôn đại nổ vang, không ngừng gồ lên, để vùng trời nhỏ này. Ở mở rộng, từ từ từ bao phủ đỉnh núi đến cuối cùng bao trùm cả tòa núi àu đen.

Đến đây, nó mới hơi hơi ổn định một chút.

Tất cả mọi người đều nhìn ra rồi, nó đang đối kháng với mảnh này đại thiên địa. quy tắc, cùng toàn bộ thế giới chống lại, hào không thất sắc!

Đây là thế nào một loại uy lực? Không có ai bất động dung!

Có thể nhìn thấy, nhật nguyệt tinh đấu đều ở thương vũ trên run lên, có thể bị hấp thụ hạ xuống, loại này thần đạo uy thế khó có thể tưởng tượng.

"Nó bây giờ gánh chịu một thế giới khác sinh linh ý chí, đang đối kháng với này một giới, muốn mở ra một cái đường đi lại đây!" Lục Đà nói rằng.

Trường Sinh con cháu thế gia nắm giữ bí ẩn các loại (chờ) hơn xa những người khác, một chút nhìn ra bản chất.

Mọi người nghe vậy, sắc mặt đều thay đổi.

Ngày xưa, đây là Cửu Thiên Thập Địa. báu vật, là bảo vệ quê hương vô thượng bảo cụ, hiện nay nhưng muốn giúp đỡ một thế giới khác sinh linh sao?

"Này không trách nó, bởi vì nó đã bị luyện hóa, làm tất cả hẳn là thân bất do kỷ." Một cái ba đầu sáu tay sinh linh than thở.

Lúc này, mọi người chỉ cảm thấy có một loại hàn ý, đồn đại đây chính là một vị Tiên Vương binh khí, được xưng tuyệt thế Càn Khôn đại, chỉ cần vừa ra, có thể thu nhận vạn vật, đem trong vũ trụ vô tận ngôi sao toàn bộ cất vào đi.

Chính là như vậy một cái mạnh mẽ bí bảo, đều lưu lạc vì người khác công cụ, có thể suy ra, thế giới cái kia một ngạn sinh linh cường đại cỡ nào.

Chỉ này ngắn ngủi trong chốc lát, mọi người trong lòng liền 腈- lên vô tận áp lực, sinh ra một mảnh mù mịt, điều này khiến người ta muốn nghẹt thở, tương lai làm sao đi chống lại?

"Bọn họ tạm thời còn không qua được!" Có người nói.

Trải qua này lời nói đánh thức, những người khác cũng đều ngẩng đầu, nhìn Càn Khôn đại, nhìn màu đen trên núi lớn cái kia mơ hồ đường nối, trong lúc nhất thời đờ ra lên.

Không ít người đều nghĩ tới một vấn đề, năm đó thế giới cái kia một ngạn người đã từng đánh hạ Cửu Thiên Thập Địa., đem mảnh này cổ giới đánh cho tàn phế, vì sao lại rút đi?

Hơn nữa, bây giờ lại muốn tới đây, rồi lại như vậy gian nan.

Này ở trong khẳng định có biến cố gì, nếu như muốn rõ ràng cái vấn đề này, nói không chắc có thể phát huy ra tác dụng cực lớn!

Nếu không, dựa vào hiện ở Cửu Thiên Thập Địa. Bên trong những cao thủ xuất kích, hơn nửa thật sự không ngăn được những người kia một cái mãnh liệt xung phong, điều này khiến người ta tuyệt vọng.

Thạch Hạo ánh mắt thăm thẳm, nhìn chằm chằm toà này núi àu đen, nhìn Càn Khôn đại, lộ ra vẻ suy tư, hắn từng đi qua Biên Hoang phía bên kia.

Đồng dạng ngọn núi màu đen, khổng lồ vô biên, mắt thấy ngọn núi với hắn ngày đó nhìn thấy Bất Hủ sơn rất giống, tương tự rất chất, tương tự ở đỉnh núi có một cái đường đi.

Chỉ có điều nơi đó có thể thông hành, mà nơi này bị hạn chế, phía bên kia sinh linh rất khó vượt qua đến.

"Ở nơi đó!"

Cuối chân trời, mấy tên trưởng lão xuất hiện, tay áo lớn phiêu phiêu ·, múa cương phong, cực tốc mà tới.

Một bước bước ra, chưa từng cùng xa. Phương đi tới hiện trường, mấy người này sắc mặt đều khó nhìn cực kỳ, nhìn chằm chằm Càn Khôn đại, nhìn tế đàn kia, từng cái từng cái ánh mắt thăm thẳm.

"Rốt cục muốn đến ngày đó sao?" Có người than thở, có phiền muộn, có lo lắng, càng có một luồng chiến ý bốc lên.

Màu đen trên núi lớn, Càn Khôn đồ ổn định, không lại gồ lên Thiên Phượng, phát ánh sáng dìu dịu, để cả ngọn núi đều oánh oánh xán lạn, một mảnh thánh khiết.

Trong lúc nhất thời, tiếng ô ô biến mất rồi, nơi đó phi thường yên tĩnh.

"Răng rắc!"

Vang lên giòn giã truyền đến, dường như mảnh xương ở va chạm, tự cái kia mơ hồ trong đường nối xuất hiện.

Đón lấy, bóng người lay động, có sinh vật đi ra.

"Cái gì, hiện tại... Bọn họ liền ′ có thể vượt giới?!" Bên này người khiếp sợ.

Nguyên tưởng rằng, thế giới cái kia một ngạn sinh linh ở tạc xuyên thế giới đường nối, cần phải hao phí tương đối dài thời gian, dù sao còn muốn đối kháng này thiệt giới thiên địa. Ý chí.

Ai từng muốn, hiện tại liền ′ có người có thể lại đây.

Bóng người đung đưa, đi lên lộ đến rất bất ổn, duy nhất vui mừng chính là chỉ có một người, nó lại đây

Tất cả mọi người đều ngưng cữu", ngừng thở, nhìn chằm chằm cái kia mơ hồ đường nối, muốn xem thử xem nó là thế nào một vị sinh linh mạnh mẽ.

Thánh Quang nhảy lên., bảy màu quang vụ tràn ngập, bao phủ nó, xem ra thần thánh mà an lành, có một loại nói không nên lời ý nhị.

"Một con bộ xương!" Có người kinh ngạc thốt lên.

Nó bước ra đường nối, xuất hiện ở màu đen núi lớn đỉnh núi, bễ nghễ quần hùng, có một luồng khôn kể ý vị.

Tất cả mọi người tất cả giật mình, nguyên tưởng rằng là một vị thô bạo sinh vật, hoặc là một con Tiên Đạo khí tức tràn ngập tồn tại, nói chung hẳn là thần võ bất phàm.

Kết quả lại phát hiện, cùng tưởng tượng hoàn toàn khác nhau, đây chỉ là một bộ khung xương, không hề có một chút huyết nhục, cũng không uy mãnh.

"Vẫn là yếu đuối như vậy!"

Nó tới được câu nói đầu tiên chính là như vậy lãnh đạm, có loại kiêu ngạo, xem thường phía thế giới này sinh linh, trong hốc mắt có thần quang lưu chuyển.

Nó là hình người, trắng noãn như ngọc, không cao to lắm, so với người thường tựa hồ còn muốn thanh tú một ít.

Này liền ′ là thế giới cái kia một ngạn sinh linh sao, bọn họ đều là bộ xương?!

Trong lúc nhất thời, yên lặng như tờ, mỗi người đều nhìn chằm chằm, muốn nhìn rõ ràng.

"Không phải bản thể, chỉ là mượn một bộ khung xương lại đây mà thôi, bất quá này bạch cốt lai lịch bất phàm, rất đặc biệt.

" Thiên Thần Thư Viện một vị trưởng lão nói rằng.

"Ha ha, năm đó nàng nhưng là một tên tuyệt đại mỹ nhân, nhưng đáng tiếc bộ xương mỹ nữ, cuối cùng cũng chỉ đến như thế." Khô lâu này mở miệng, đối với mình khung xương lời bình.

Đương nhiên, nó cái gọi là nói, chỉ là thần niệm truyền âm, dù sao hai giới ngôn ngữ không giống nhau, mà lại nó không có huyết nhục, không có thể chân chính mở miệng.

Mọi người nghe vậy, đều là trong lòng hơi động.

Mấy người ánh mắt lấp loé, xuất hiện kỳ dị phù văn, quan sát bộ kia bộ xương trắng như tuyết.

Thiên Thần Thư Viện mấy tên trưởng lão càng là nhíu mày, như là nghĩ tới điều gì, ánh mắt của bọn họ càng kỳ dị, hai mắt sâu thẳm, nhìn chằm chằm nơi đó.

Tu vi đến trình độ nhất định, liền ′ có thể coi ′ hồng nhan vì là bộ xương, có thể trực tiếp nhìn thấu xương cốt các loại (chờ), tương tự cũng có thể ngược lại, khi (làm) nhìn chằm chằm một bộ khung xương thì, có thể tưởng tượng ra có huyết nhục dáng vẻ.

Lúc này, Thạch Hạo cũng ở thử nghiệm, muốn nhìn một chút nàng "Hình dáng", dù sao đối phương tựa hồ lời nói mang thâm ý.

Một lát sau, Thạch Hạo thành công, hắn phảng phất nhìn thấy cái kia bộ xương huyết nhục tái sinh, hóa thành một bộ hoàn mỹ không một tì vết thân thể, coi là thật là phong hoa tuyệt đại!

Còn có một chút người thành công, cũng không khỏi thay đổi sắc mặt, cô gái này thật sự quá mỹ lệ, dung mạo khuynh thành, lẳng lặng đứng ở nơi đó, có một loại khí chất không nói ra được.

Ai oán, thảm thiết., còn có tiếc nuối, nàng khi còn sống dung mạo làm người thán phục, chọc người suy tư.

Tất cả mọi người đều nhíu mày, không thể nhận thức, đồng thời cũng cảm thấy suy nghĩ nhiều.

Bất quá một lát sau Thiên Thần Thư Viện một vị trưởng lão đột nhiên kêu to một tiếng, lộ ra vẻ giận dữ, thần lực dâng trào, hận không thể giết tới.

"Trưởng lão làm sao?" Có người không rõ, nhỏ giọng khuyên hỏi.

"Đây là bộ tộc ta một vị tổ tiên!" Cái kia trên lão nói rằng.

Mọi người ngạc nhiên, vị trưởng lão này hoạt năm tháng cực kỳ xa xưa, rất khó nói rõ hắn là niên đại nào nhân vật, năm tháng dài đằng đẵng trước liền ′ bắt đầu lánh đời không ra, mãi đến tận gần đây thành lập Thiên Thần Thư Viện, mới đi ra tận một phần lực.

Bất quá có người biết, hắn đến từ một cái nào đó cổ lão Trường Sinh gia tộc.

Cái gọi là Trường Sinh gia tộc, là tổ tiên từng xuất hiện bất hủ cường giả bộ tộc, là từ trên một kỷ nguyên còn sót lại gia tộc hoàng kim.

"Này tính là gì, so với nàng lợi hại hơn, càng thiên tài hài cốt còn có chính là, bây giờ ta bất quá là mượn dùng một chút mà thôi." Cái kia bộ xương khô mở miệng.

Mọi người đánh giá, này cụ khung xương khi còn sống tối thiểu là siêu việt Giáo Chủ cấp nhân vật, mạnh mẽ vô cùng, có hi vọng Tiên Đạo.

Thạch Hạo liếc mắt nhìn Vương Hi, nhỏ giọng nói: "Bộ xương mỹ nữ, dung mạo không kém gì ngươi, kết quả cái kia một kỷ nguyên đại kiếp nạn vừa đến, lại rơi vào kết cuộc này, ngươi cũng phải nhìn mở a.."

"Ngươi ở loạn ngươi nói cái gì?!" Vương Hi suýt chút nữa thôi thúc Kim Cương trác, lặc khẩn đầu của hắn cùng Nguyên Thần.

"A, năm đó có mấy người mạnh mẽ vượt cửa ải, tự phong mười trượng trong thạch thất, kết quả bỏ không thể xác, Nguyên Thần biến mất. Bây giờ, chúng ta có thể mang bọn họ xương cốt trả, chờ đợi bọn họ tái hiện." Bộ xương này nói rằng.

Tất cả mọi người đều đờ ra, nó đang nói cái gì? Căn bản là ′ không nghe rõ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1130: Đối Mặt

Phong hỏa sắp nổi lên, thuộc về kỳ tài ngút trời tranh đấu sắp sửa bắt đầu!

Một đám người đều còn rất trẻ, thanh xuân phồn thịnh, nhanh chân tiến lên, có người có một bầu máu nóng, có người tự phụ bản lĩnh cao cường, còn có người chỉ là không cam lòng, muốn đi một trận chiến.

Đương nhiên cũng có thanh âm không hòa hài, Thạch Hạo cùng Vương Hi sóng vai mà thịnh hành, nhỏ giọng nói: "Nhiều người như vậy đi vào đến tử bao nhiêu, tu vi thấp liền không cần đi tới chứ?"

Bên cạnh, có người không thích nghe, còn chưa khai chiến, cái tên này liền luống cuống sao?

Lúc này, bọn họ đã đi tới màu đen núi lớn phụ cận, sắp đi vào cái kia màn ánh sáng bên trong, đi vào chính là một thế giới khác, khó đoán sống chết.

Có người cười nhạo, nhìn về phía Thạch Hạo, nói: "Thật khó cho ngươi, còn đi theo Vương Hi bên người đây, chà chà." Người kia ở lắc đầu.

Thạch Hạo đương nhiên sẽ không não, chỉ là phát sinh thiện ý nhắc nhở, nói: "Chỉ có nhiệt huyết là không được, nếu như đi vào, uổng mạng quá không đáng."

"Sẽ không phải muốn làm đào binh chứ?" Có người kinh ngạc theo dõi hắn, gặp sợ chết chưa từng thấy trực tiếp như vậy, ở trước mặt mọi người liền nói như vậy lối ra: mở miệng.

"Nếu như có giáo chủ cấp cường giả ở bên trong, đương nhiên phải trốn,

này muốn dùng hỏi sao?" Thạch Hạo đáp.

Ở mấy người xem ra, ở trong hoàn cảnh này, tử chiến bất khuất mới đúng, người này quá không cốt khí, dù cho trong lòng có loại kia ý nghĩ, cũng không phải nói ra.

Yêu Nguyệt công chúa thổi phù một tiếng cười khẽ, nhìn Vương Hi, nói: "Muội muội, ngươi vị đạo hữu này cũng thật là đáng yêu, chưa chiến đã nghĩ chạy trốn."

Vương Hi bất đắc dĩ, đôi mắt đẹp nhìn lướt qua Thạch Hạo, cùng dao tự, sáng như tuyết đâm người.

Màu đen núi lớn hùng vĩ, bị màn ánh sáng bao phủ, phía trước là thế giới hoàn toàn bất đồng.

Giữa bầu trời, Thập Giới Đồ, Càn Khôn đại đặt ngang hàng cùng nhau, phảng phất dung hợp làm một thể, đang khai thiên tích địa nơi này hỗn độn khí khuếch tán.

Không do dự, những người này từ dưới chân núi đi vào, lập tức xông vào đến kỳ dị Tiểu Thiên Thế Giới bên trong.

Đương nhiên, trong quá trình này, Thập Giới Đồ từng lấp lóe thần mang, rọi sáng ra một mảnh xán lạn ánh sáng, không phải vậy bọn họ không vào được.

Này không phải vượt giới, nhưng cũng gần như.

Trong nháy mắt mà thôi, hoa thơm cỏ lạ chim hót véo von, cây cỏ xanh tươi vách đá đằng khói tím, thỉnh thoảng còn có thể nghe được thụy thú gào thét, chim thần kêu khẽ, phi thường an lành.

Tất cả mọi người là ngẩn ngơ, này cùng ở bên ngoài nhìn thấy tình cảnh hoàn toàn khác nhau, đây là sinh cơ bừng bừng thế giới.

Cái kia hai cái chí bảo quả nhiên Thông Thiên!

Chúng nó hợp lại cùng nhau sau, lại thật sự tạo ra được một cái kỳ dị không gian, hình thành có sinh mệnh một phương Càn Khôn.

Cổ mộc sum xuê, thế núi chập trùng rất là bao la, có chút khu vực sương mù dày đặc, có chút khu vực trắng bạc thác nước thần rủ xuống, còn có nhiều chỗ thú hống liên tục.

Này tuyệt đối không phải trước kia nhìn thấy màu đen núi lớn, nơi này là một mảnh hoàn toàn mới cương vực.

Lại quay đầu thì đã không nhìn thấy phía sau những người kia, cái gì đều không nhìn thấy, chỉ có một mảnh hỗn độn giới bích.

Đồng dạng, người bên ngoài cũng không nhìn thấy bọn họ, chỉ có thể nhìn thấy hoàn toàn mông lung, có tiên quang khuấy động.

"Chúng ta sẽ không bị vây ở này không cách nào quay đầu lại chứ?" Thạch Hạo nhíu mày.

Hắn thử nghiệm, dùng ngón tay kích cái kia giới bích, bị một nguồn sức mạnh đàn hồi, một mảnh hỗn độn quang bắn lên, nơi đó rất cứng cỏi, rất khó xuyên thủng.

"Ngươi vẫn đúng là muốn chạy trốn a?" Có người chế nhạo.

"Khi (làm) đào binh có thể không tốt." Cũng có người phát sinh thiện ý tiếng cười.

Vương Hi sắc mặt lúng túng, cảm thấy cái tên này quá không hăng hái, với hắn đồng hành thực sự có chút mất mặt

Mọi người cũng đang kỳ quái, đường lui bị cắt đứt, con đường phía trước địa hình bao la không thể nào tưởng tượng được, cùng ở bên ngoài nhìn thấy hoàn toàn khác nhau, chuyện gì xảy ra?

"Chúng ta khả năng ở Thập Giới Đồ bên trong, bây giờ đã là người trong bức họa!" Có người lớn mật làm ra như vậy một cái suy đoán.

"Xác thực nói, là ở một cái Hỗn Độn chí bảo mở ra bên trong không gian, có thể không thể so với một cái cổ giới tiểu bao nhiêu!"

Bọn họ một phen thảo luận, đại thể rõ ràng là thế nào một trường hợp.

"Cũng không đúng, ta may mắn từng thấy Thập Giới Đồ hàng nhái, là một cái tuyệt thế pháp khí, nó mở ra Càn Khôn cùng nơi này có ra vào." Huyền Côn nói rằng.

Bất luận một cái nào vô thượng chí bảo đều sẽ có hàng nhái, liền dường như Càn Khôn đại giống như vậy, Thạch Hạo tại hạ giới thì liền từng thấy không thiếu, mấy chục khối thần thú bì liền có thể luyện chế một cái siêu phàm pháp khí.

Hàng nhái bên trong có tinh phẩm, nhưng chân chính tuyệt thế pháp khí nhưng cũng chỉ có thể là có vài vài món, mạnh mẽ đến đâu cũng không cách nào cùng chính phẩm so với.

"A, không chỉ có là Thập Giới Đồ không gian, còn có trong túi càn khôn bao hàm thế giới, hai người tổ hợp lại với nhau, hình thành vùng thế giới này."

Một toà cổ Truyền Tống trận xuất hiện, ngay khi phía trước, tràn ngập ra từng tia từng sợi khói tím, hình thành một mảnh mịt mờ mông lung nơi.

"Làm sao mới có thể nhìn thấy bọn họ, làm sao cùng bọn họ ác chiến, truyền tống trận này lẽ nào chính là đường xá sao?"

Bọn họ đi chung với nhau, mà phía sau còn lục tục có người đi vào, hướng phương hướng này mà tới.

Mấy người suy đoán, bây giờ vùng thế giới này bị Thập Giới Đồ cùng Càn Khôn đại cộng đồng chưởng khống, đại biểu hai cái thế giới giao hòa,

vẫn tính là cân bằng, sẽ không có đại cạm bẫy, Truyền Tống trận ở đây, có thể chính là để bọn họ đi cùng đám kia sinh linh hội hợp, ác chiến.

"Trước tiên quá đi xem một chút, Thập Giới Đồ sẽ không hại chúng ta!"

Truyền Tống trận mở ra, bọn họ chớp mắt biến mất tung ảnh, sau đó không lâu đi tới một mảnh rộng lớn nơi, nơi này màu đỏ núi đá rất bắt mắt, địa thế trống trải.

Khắp nơi cổ mộc san sát thành rừng, chỉ có trung gian khối khu vực này như là mảnh Gobi, không có thảo bị, là rất lý tưởng chiến trường.

Đối diện, một đám người đi ra, từng cái từng cái ý vị siêu nhiên, ánh mắt như điện, sóng vai đi tới, tất cả đều rất đáng sợ, đều có Tiên Đạo khí tràn ra.

Này quần sinh linh không có một cái là người yếu, tất cả đều là cao cấp nhất kỳ tài, đồng thời như cái kia trắng như tuyết bộ xương nói tới như vậy, đều là người trẻ tuổi.

Quả nhiên, thế giới bờ bên kia người rất tự phụ, bởi vì loại kia thần thái quá rõ ràng, đối với bên này người xem thường, có loại Tiên Thiên trong lòng ưu thế.

Có thể là bởi vì, từ xưa đến nay bọn họ đều là chiến thắng giả.

Thạch Hạo tử quan sát kỹ, hắn đang tìm kiếm, ở trong có mấy người đặc biệt kinh người, trong thân thể ẩn chứa tinh huyết nội liễm, nhưng là tại thiên nhãn thông nhìn kỹ, nhưng cảm giác dường như núi lửa giống như, lúc nào cũng có thể sẽ dâng lên mà lên, khủng bố cực kỳ.

Lục Đà, Vương Hi, Yêu Nguyệt mấy người cũng có cảm giác, từng cái từng cái vẻ mặt nghiêm túc, người đối diện không khỏi quá mạnh mẽ, để bọn họ đều có một loại áp lực cực lớn.

"Các ngươi không phải thế giới một bờ khác chân chính hung linh, mà là chúng ta đồng loại, hà tất tương tàn?" Thạch Hạo ở bí mật truyền âm, không

muốn bị người khác quan tâm đến.

Đối diện, một khu người ánh mắt lạnh lẽo, còn có toàn thân hừng hực, toả ra ngập trời ánh sáng, khí tức mạnh mẽ áp bức mà tới.

"Bằng các ngươi cũng xứng xưng là chúng ta đồng loại?!" Có người xem thường, mang theo ý lạnh, còn có một loại miệt thị, càng có một loại hờ hững.

Thạch Hạo bọn họ bên này, rất nhiều người cũng đều ngạc nhiên, không biết mình bên này là ai ở truyền âm, cần gì như vậy? Dẫn đến như vậy bị người xem thường đây.

Bất quá, khi bọn họ từng cái từng cái nhìn tới, nhìn những kia sinh linh thì, cũng tâm có nghi vấn, song phương thật sự hẳn là đồng nguyên mới đúng, cũng không có khác nhau lớn gì.

Nói thí dụ như, đối diện có bộ phận là Nhân tộc cao thủ, ngoài ra còn có Tỳ Hưu, Khổng Tước, Si Vẫn, Cùng Kỳ các loại, ở Cửu Thiên Thập Địa bên trong đều tồn tại.

Rõ ràng là đồng loại, vì sao phải đối lập đây, chẳng lẽ nói lẫn nhau căm thù, quay đầu lại kỳ thực chủng tộc lẫn nhau tàn sát?

"Vốn là đồng căn sinh, không phải vậy chúng ta dùng cái gì tương tự, sức mạnh huyết thống đều là giống nhau!" Thạch Hạo lần thứ hai với trong bóng tối quát lên.

Hắn từng đi qua Biên Hoang phía bên kia, biết có một cái siêu cấp cổ giới cùng Cửu Thiên Thập Địa gần như, cao thủ san sát, nhưng còn không phải chân chính kẻ địch ngốc thế giới.

Lường trước, năm đó cái kia cổ giới cũng là từ Cửu Thiên Thập Địa phân chia ra đi, kết quả bị bờ bên kia sinh linh chưởng khống.

"Các ngươi là ma quỷ, đã sớm bị ăn mòn, quên chính mình chân chính là

ai, tự nhiên tru diệt!" Đối diện có người quát lên.

Nghe tới như vậy chỉ trích, bất kể là kinh diễm Yêu Nguyệt, vẫn là mạnh mẽ Lục Đà các loại (chờ) người, cũng không khỏi ngẩn ra, những người kia vì sao nói như vậy?

Bọn họ liền dường như ngày đó Thạch Hạo giống như vậy, tràn đầy sự khó hiểu.

Mặc dù là hiện tại, Thạch Hạo cũng có chút lo sợ, hắn dùng sức lắc lắc đầu, tin chắc phía bên mình mới là bị xâm lấn thế giới.

Nếu không, thật muốn lật đổ, chuyện này quả là không thể tưởng tượng, so với thế gian đáng sợ nhất ác mộng còn muốn cho người khó có thể tiếp thu.

Cũng chính là vào lúc này, Thạch Hạo thở dài một hơi, hắn không muốn thừa nhận, cũng sẽ không tiếp nhận, cùng lý người đối diện lại sao tán thành hắn lời giải thích đây?

Bởi vì, nếu như nhận định lời nói của hắn làm thật, những người kia không thể nghi ngờ như trụy tầng mười tám Địa ngục, đó là ý thức lật đổ, là đại phá diệt, quá mức đáng sợ.

"Ha ha..." Tiếng cười âm lãnh truyền đến, mang theo hàn ý, càng có một loại lãnh khốc, nói: "Có mấy người lẽ nào đi qua thế giới của chúng ta? A, lần trước một vị lão tổ có cảm giác, suy đoán ra, đào tẩu một con sâu nhỏ, xem ra ở trong các ngươi a."

Thạch Hạo nghe đến mấy lời nói này, nhất thời cả kinh.

"Theo ta một trận chiến, ngươi có lẽ sẽ rõ ràng đến tột cùng!" Người kia mở miệng lần nữa, tương tự trong bóng tối, không có lộ ra chân thân.

Thạch Hạo lông tơ nổ lập, cảm giác người này cực kỳ nguy hiểm, đồng thời hắn có một loại cảm giác, người này có thể là chân chính kẻ địch thế

giới đang ở đi ra sinh linh!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1131: Hỗn Chiến

"Ha ha..." Loại này tiếng cười bừa bãi lộ liễu, ẩn chứa xem thường, còn có một loại trào phúng cùng băng hàn, nói: "Vẫn ở chiến bại, chưa bao giờ vượt qua, suy yếu cổ địa, hạ thấp bộ tộc, còn có cái gì trị được các ngươi kiêu ngạo cùng tự tin?"

Này đã không phải chế nhạo, mà là một loại trần trụi nhục nhã, hơn nữa là đối với Cửu Thiên Thập Địa bên trong hết thảy sinh linh phát sinh, vì bọn họ đánh tới thất bại cùng sỉ nhục dấu ấn.

Đừng nói Thạch Hạo, Huyền Côn các loại (chờ) nam tử, chính là Vương Hi, Yêu Nguyệt các loại (chờ) Bất Hủ thế gia thiếu nữ nghe vậy, cũng đều sinh nộ, có một luồng úc khí giấu ở trong lồng ngực.

Này quá nhục nhã người, năm tháng dài đằng đẵng qua đi, ngày xưa thảm bại là Cửu Thiên Thập Địa vĩnh viễn thống, chôn xuống toàn bộ kỷ nguyên, sinh linh gần như tuyệt diệt, chỉ có Trường Sinh thế gia các loại (chờ) một số ít người tránh được, lưu lại tính mạng.

Mỗi khi nhớ tới, cái kia đều là một loại thống khổ, bị đánh tới sỉ nhục dấu ấn.

Hiện tại chuyện xưa nhắc lại, những kia đối địch sinh linh đời sau lấy loại này giọng điệu đề cập, giống như vạch trần vết sẹo, là một đạo đẫm máu vết thương.

"Làm sao, ta nói không đúng sao, các ngươi tại sao không nói chuyện?" Sinh linh kia mở miệng lần nữa, như trước thân ở trong bóng tối, vẫn chưa lộ ra chân thân.

Tu vi đến một bước này, rất khó bị người phát giác, bởi vì quá mạnh mẽ,

hắn không phải tu sĩ tầm thường.

Tư thế này, có ý thức kiêu căng, càng thêm có vẻ khinh bỉ, đây là đang cố ý làm nhục.

"Có loại đi ra, ta nhất định phải cùng ngươi đại chiến ba trăm hiệp, sau đó giết ngươi!" Thiên Thần Thư Viện đệ tử có người quát lên, không thể chịu đựng loại này sỉ nhục.

"Tu ra một đạo tiên khí tiểu tu sĩ, cũng xứng cùng ngươi ta tranh hùng, ngươi kém xa, không xứng!" Người kia lạnh nhạt nói rằng.

"Đi ra, so tài xem hư thực!" Thiên Thần Thư Viện tên đệ tử kia quát mắng, hắn không phục, mặc dù biết quá nửa là không địch lại, nhưng cũng không muốn cúi đầu.

"Muốn chết còn không dễ dàng à ta tác thành ngươi." Câu nói này vừa ra, tất cả mọi người đều biến sắc, bởi vì một đạo kiếm khí vô hình lao ra, xuyên thủng người kia thân thể.

Đây cũng quá nhanh hơn, khiến người ta không phản ứng kịp.

Đồng thời, đây là từ trong hư không phát sinh kiếm khí, cũng không phải là bắt nguồn từ đối diện đám kia sinh linh, cũng là nói kẻ địch vẫn ngay khi phụ cận, chỉ là không người có thể phát hiện.

Điều này làm cho rất nhiều người đều rùng mình một cái, trong lòng sinh ra thấy lạnh cả người.

Một đóa hoa máu bắn lên thư viện tên đệ tử kia ngã xuống, thân thể cơ hồ bị phẫu vì làm hai nửa.

Duy nhất vui mừng chính là, hắn không có chết đi, còn sống, là Thập Quan Vương ra tay, ngăn cản trụ bộ phận kiếm khí, bởi vì người đó ngay khi hắn cách đó không xa.

"Ngu xuẩn, đây chính là đối với ta khiêu khích kết cục." Cái thanh âm kia lạnh lẽo âm trầm nói rằng.

Đến bây giờ còn có thể nói cái gì, người này cực kỳ nguy hiểm đồng thời quá mạnh mẽ, có một loại ẩn thân bí pháp, rất khó bị phát hiện, giết người vô hình.

Thạch Hạo nhíu mày, loại thủ đoạn này cùng ba ngàn châu sát thủ vương triều thiên quốc bình thường chỉ có điều càng cao hơn minh cùng đáng sợ.

Thiên Thần Thư Viện bên này mọi người tự nhiên không cam lòng, tuy cũng có chút kinh hoảng, nhưng rất nhiều tay sai nắm binh khí, lớn tiếng quát lớn.

"Là ai, đi ra đánh một trận!"

"Người không nhận ra quỷ đồ vật, có loại đi ra đánh một trận!"

Có thể nói quần hùng kích phẫn.

Bất quá, tu ra ba đạo tiên khí mấy đại cao thủ nhưng đều nhíu mày, cảm giác gặp phải kình địch, bởi vì trợn mở thiên nhãn đều không có phát hiện người kia tung tích.

"A, mục nát đất hoang quả nhiên càng ngày càng suy yếu, rất yếu a." Trong bóng tối người kia tựa hồ đang lắc đầu.

Thạch Hạo cũng trong bóng tối mở miệng, nói: "Tổng nhắc tới tổ tiên chiến tích, tính là gì đừng làm cho ta xem thường ngươi, chỉ có thể dùng từ trần tổ tiên đến đột xuất các ngươi vũ dũng sao?"

"Ha ha..." Người kia nở nụ cười, rất dễ dàng, cũng rất ngạo khí, nói: "Ta vị kia tổ tiên, còn sống sót!"

Câu nói này vừa ra, đừng nói là Thạch Hạo rung bần bật, chính là Lục Đà, Vương Hi, Thập Quan Vương cũng đều khiếp sợ, đó là cỡ nào cổ lão

một vị sinh linh?

Không cần suy nghĩ nhiều cũng biết, hắn nói tới tổ tiên hẳn là tham dự quá Tiên cổ một trận chiến!

Loại này đồ cổ, có thể xưng là sống sót hoá thạch, đến hiện tại còn trên thế gian, đến cường đại cỡ nào cùng đáng sợ? Chỉ vừa tưởng tượng cũng làm người ta tuyệt vọng!

"Ta biết ngươi nên chính là cái kia con sâu, một lúc ta thu ngươi đi ra, thu làm người hầu." Người trong bóng tối nói thanh thanh thản thản, như là hết thảy đều ở trong lòng bàn tay.

"Săn giết bắt đầu, nhìn một chút ai đem ai bắt giết!" Thạch Hạo nói rằng.

Người của song phương cũng không biết đến tột cùng là cái nào hai người ở đối thoại, đều đang tìm kiếm, nhưng là phân rõ không ra.

Lúc này, bầu không khí vô cùng sốt sắng, mảnh này trống trải khu vực vừa vặn thích hợp làm chiến trường, đại chiến động một cái liền bùng nổ.

"Còn chờ cái gì, quét ngang qua, lại như năm đó chúng ta tổ tiên như vậy, đem ma quỷ quét tận!" Đối diện một cái tóc nâu người phụ nữ nói đạo, vóc người thon dài tráng kiện mạnh mẽ.

"Cần gì nói thêm cái gì, hết thảy chém chính là!" Ở bên cạnh nàng, có một cái nam tử tóc xám nói rằng, mang theo ý cười, cầm trong tay một cái pháp trượng, từng bước từng bước bức tiến.

"A, chư vị nên ra tay rồi, kiểm nghiệm chúng ta thời khắc đến. Ta giác phải đối phó bọn họ, hẳn là có thể tốc chiến tốc thắng, không phải vậy là một loại sỉ nhục." Một cái khác áo bào trắng thiếu niên nói rằng, hai mắt sâu thẳm.

Có thể nói, những người này quá có cảm giác ưu việt, đây là phát ra từ trong xương, lấy một loại nhìn xuống tư thái nhìn đối diện một đám người.

Hay là bởi vì bọn họ vẫn ở thắng, giết Cửu Thiên Thập Địa sinh linh đại bại, có một loại trong lòng ưu việt, vì vậy đều rất tự tin.

"Giết!" Thiên Thần Thư Viện bên này người đương nhiên sẽ không lùi túc, từng cái từng cái xông về phía trước.

Đối diện, sinh linh không ít mỗi cái mạnh mẽ. Bọn họ khoác giáp trụ, cầm trong tay thiên mâu, chiến kích các loại binh khí, hàn quang diệu, sát khí dày đặc.

Đây là một đám phi thường tu sĩ mạnh mẽ, liền như vậy bức ép tới, tán phát ra sóng chấn động dường như đại dương đang phập phồng.

Ở tại bọn hắn ở trong, có loài người, có người đá, có kim loại sinh vật, đều hóa thành hình người, ráng lành cuồn cuộn, vọt lên tận trời.

"Giết!"

Cái kia tóc nâu nữ tử vóc người thon dài kiện mỹ, làn da màu đồng cổ, dường như một con báo săn giống như hướng về Lục Đà phóng đi, lựa chọn mạnh mẽ đối thủ, bởi vì nàng cũng tu ra ba đạo tiên khí.

"Ầm!"

Sẽ ở đó hai người, bắn ra xán lạn ánh lửa, xích thần trật tự vọt lên tận trời, dường như một vầng mặt trời nổ tung.

Loại này ánh sáng quá hừng hực, để rất nhiều người con mắt đâm nhói, chảy ra huyết lệ.

Đây mới là đòn thứ nhất mà thôi, liền như vậy khủng bố!

Nếu không có là ở Thập Giới Đồ cùng Càn Khôn đại xây dựng kỳ dị thế giới bên trong, đổi lại một chỗ, vùng núi từ lâu sụp ra, sau đó chìm xuống.

"Có chút ý nghĩa, tàn tạ cổ giới có mấy người coi như không tệ." Cái kia tóc nâu nữ tử mở miệng nói, đại chiến kịch liệt hơn, hắn cùng Lục Đà va

chạm mạnh.

"Vị tiên tử này, coi là thật là trong sáng như thần nguyệt, chúng ta có thể luận bàn một phen sao?" Một cái thân vàng ròng giáp trụ người đối với yêu Nguyệt tiên tử mở miệng.

Đương nhiên, hắn tuy rằng rất anh tuấn, nhưng vẫn là ôm mục đích mà tới. Vì vậy không có bị trục xuất, bị đánh ra đi.

Rất rõ ràng, Yêu Nguyệt công chúa mỹ lệ gây nên thế giới một bên khác sinh linh chú ý, rất ở sức hấp dẫn, có cường giả làm rõ muốn cùng với nàng giao thủ, muốn bắt giữ.

Hô!

Phong thanh vù vù, Yêu Nguyệt công chúa nắm quyền ấn, kéo thánh khiết ánh trăng, như thủy triều, lại như cương phong giống như, công hướng về đối diện trên người mặc vàng ròng giáp trụ nam tử.

"Giết!"

Những người khác cũng đều ra tay, lẫn nhau cùng xông về một phía, triển khai đại quyết chiến!

Đây là một hồi rầm rộ, vô tận năm tháng trôi qua, hai cái thế giới sinh linh rốt cục có cơ hội lần thứ hai quyết chiến, nếu là truyền đi, nhất định sẽ tác động rất nhiều tâm thần của người ta.

Gọi tiếng hô "Giết" rung trời, thiên mâu gãy vỡ, đỉnh đồng đổ nát, áo giáp kim loại thiêu đốt...

Đại chiến quá mức khốc liệt, lúc này mới mới vừa vừa bắt đầu liền thấy máu, rất nhiều người bị trọng thương, đây là liều mạng cuộc chiến.

Thạch Hạo đang ra tay, bàn tay phong thanh vù vù, nhưng cùng lúc cũng đang quan sát, hắn muốn tìm ra trong bóng tối sinh linh kia, đến tột cùng ở

nơi nào?

Đang lúc này, một cái thiếu niên mặc áo trắng đi tới, nhìn về phía Vương Hi, nói: "Thực sự là dung mạo tuyệt thế, nói vậy là Trường Sinh thế gia bồi dưỡng được truyền nhân đi, mới có loại kia nội liễm ý vị."

Hắn ra tay rồi, hướng về Vương Hi triển khai công kích.

"Ba đạo tiên khí!" Vương Hi giật mình, tránh né mũi nhọn.

Nàng có thương tích ở, đồng thời rất nghiêm trọng, vừa nãy tuy rằng vẫn mới ra tay, thế nhưng là không có gặp gỡ đồng dạng có ba đạo tiên khí cường giả.

"Cần phải chạy trốn sao?" Thạch Hạo hỏi nàng.

Vương Hi tức điên, cái tên này quá không cốt khí, lại như vậy khuyên nàng.

"Ngươi không phải trọng thương sao, làm sao đi chiến?" Thạch Hạo nói rằng.

Vương Hi thở dài, cái tên này này xem như là quan tâm nàng sao? Nàng lắc đầu nói: "Ta lựa chọn đi vào, chính là vì một trận chiến đấu, ước lượng một thoáng thực lực của bọn họ."

Thạch Hạo bĩu môi, đều thương thành cái kia dáng vẻ, còn có cái gì có thể thể hiện.

"Chớ dùng lo lắng, ta có một loại thiên công, tên là trăm ngày mười hoàng niết bàn công, có thể tạm thời để ta khôi phục lại đỉnh cao!"

"Há, chính là loại kia có thể ở trăm ngày bên trong mười lần niết bàn, sau đó chết thảm, liền Tiên Vương đều không cứu sống được tự sát công pháp?" Cái kia áo bào trắng thiếu niên lộ ra sắc mặt khác thường.

Thạch Hạo nghe được, không khỏi ngạc nhiên, còn liều mạng như vậy

sao?

"Này công có thể trăm ngày bên trong nhiều lần niết bàn, mà ta chỉ cần một lần là có thể." Vương Hi nói rằng, một tiếng vang ầm ầm, huyết nhục tỏa ra thần quang, óng ánh loá mắt.

Rốt cục, nàng khôi phục lại đỉnh cao, mặc dù đối với chính mình tổn thương rất lớn, sau đó phải cố gắng điều trị, thế nhưng hiện tại nhưng không lo nổi nhiều như vậy, nàng khát cầu trận chiến này, nhìn một chút một thế giới khác sinh linh mạnh bao nhiêu.

"Áo bào trắng hài tử, tốt nhất ngươi cho an phận thủ thường, không phải vậy quay đầu lại ta đánh bạo ngươi!" Thạch Hạo uy hiếp.

Áo bào trắng thiếu niên đã ra tay, bắt đầu đại chiến, nhưng là nghe được lời nói như vậy vẫn là đờ ra, lại có thể có người với hắn nói chuyện như vậy.

Hắn cùng Vương Hi đại đối quyết, lẫn nhau đều muốn nhìn một chút đối phương cỡ nào cường.

"Ta đến nỗ lực, đem người kia tìm ra, đối phương trận chiến này!" Những người khác đều liều mạng, có đối thủ mạnh mẽ, Thạch Hạo sao thờ ơ không động lòng đây.

Ở nơi nào, người kia giấu giếm rất sâu, chưa từng lộ diện, chẳng lẽ còn muốn đánh giết hắn?

Thạch Hạo tĩnh tâm, để ình kỳ ảo lên, như vậy mới có thể càng thêm nhạy cảm, có thể liền có thể phát hiện người kia ở nơi nào, hắn nhất định phải thời khắc đề phòng.

Nếu như nói ai nhàn nhã nhất, lúc này mọi người không nghi ngờ chút nào sẽ nhìn về phía ở bên trong chiến trường du đãng Thạch Hạo, đông một quyền, tây một chân, không làm việc đàng hoàng.

Trên thực tế, hắn tinh khí thần ở độ cao tập trung, đang tìm kiếm người

kia.

"Ngươi chính là cái kia con sâu, rốt cục bị ta tìm được, muốn chết vẫn là phụng ta làm chủ?!" Trong bóng tối có người quát hỏi. Trong hư vô, truyền đến như vậy thanh âm lạnh lùng, còn có một loại cao cao tại thượng tự phụ, tập trung Thạch Hạo.

"Lại đây, nhận lấy cái chết!" Thạch Hạo hét lớn, hắn kích xuyên qua hư không, cảm ứng được đối phương khí thế. (chưa xong còn tiếp [bài này tự do tảng sáng chương mới tổ @ vì là này mà sinh cung cấp]. Nếu như ngài yêu thích bộ tác phẩm này, hoan nghênh ngài đến khởi điểm đầu phiếu đề cử, vé tháng, ủng hộ của ngài, chính là ta động lực lớn nhất.)

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1132: Hư Không Vương Thú

Một chưởng này đánh ra, hư không lại như là lưu ly giống như, bộp một tiếng phá nát, u ám vết nứt hướng về bát phương lan tràn, lao ra vô lượng sát khí, cũng lộ ra một cái sinh linh chân thân.

Thạch Hạo lại ra tay, năm ngón tay chùm sáng cuồn cuộn, để trong này đổ nát!

Mà cũng chính bởi vì vậy, cái gì đều không che giấu nổi, chỉ là hắn không nghĩ tới bức ra đến sinh linh như thế khổng lồ cùng dữ tợn.

Đây là một con hung thú, tê giác thân, mãnh thú đầu, trên đầu còn có mười tám rễ: cái sừng, hung mãnh mà mạnh mẽ, nó cao tới mấy trăm trượng, như là một toà núi nhỏ, dị thường uy mãnh.

Nó có sáu cái chân, đều thô như cự trụ, trên đùi dày đặc Kỳ Lân mảnh, cùng tê giác lớp da dày trên người không giống, mà ở sau lưng mọc ra một cái tổ ngạc vĩ, đỏ tươi trong suốt.

Đồng thời, Thạch Hạo giật mình phát hiện, hắn đã không ở chiến trường kia, theo hắn đấm ra một quyền, nó theo đầu quái thú này tiến vào tiến vào rậm rạp giữa núi rừng nguyên thủy.

"Hư không thú!"

Thạch Hạo giật nảy cả mình, đây là một con hư không thú, cùng trong sách cổ ghi chép rất rất tương tự.

Một con sống sót hư không thú!

Đây là ghi chép ở trong sách cổ sinh vật, trên thực tế sớm đã không thể

nhận ra, hắn không nghĩ tới hôm nay ở đây nhìn thấy một con chân chính hư không thú!

Thạch Hạo ở tám vực lúc, từng thấy không trọn vẹn hư không da thú, mà khi đi tới Ba Ngàn Châu sau cũng không có nhìn thấy vật còn sống, chỉ có báu vật cốt binh.

Có người nói, loại sinh vật này gần như tuyệt tích, chính là ở cổ đại cũng dị thường báu vật, số lượng cực nhỏ.

Phụ cận núi rừng bên trong, cũng có một chút thân ảnh ở ác chiến, không phải rất nhiều, tương tự thấy cảnh ấy, đều lộ ra kinh sợ.

Chính là thế giới một bờ khác tu sĩ · nhìn thấy người mình ở trong có như vậy một con dị thú, cũng có chút giật mình, không nghĩ tới người trong bóng tối là nó.

"Thì ra là như vậy, ta nói loại sinh vật này làm sao sẽ như vậy hiếm thấy cùng quý giá, hóa ra là thế giới một bờ khác vật chủng!" Thạch Hạo bỗng nhiên tỉnh ngộ.

"Ngu xuẩn, những kia rơi rớt ở mảnh này tan nát Cổ giới hư không thú, cũng chỉ có thể phối xưng là thú, sớm đã bởi vì cùng các ngươi này một giới đê tiện huyết mạch dung hợp lại cùng nhau, rơi vào lại các loại, cùng chúng ta vương dòng máu có thể nào so với?" Cái này sinh linh lạnh lẽo âm trầm địa mở miệng · cực kỳ kiêu căng, đối với này một giới sinh linh mang theo một loại nhục nhã, trần trụi miệt thị.

Lời nói như thế này, để Thiên Thần thư viện bên trong học sinh phẫn nộ, quá xem thường người, thật sự cho rằng chỉ có chúng nó mới cao cao tại thượng sao?

Bất quá, điều này cũng xác thực làm người ta giật mình · hư không thú đây chính là thế gian kỳ dị nhất thần thú một trong, khống chế không gian, tinh thông bảo thuật, được xưng có thể thông Tiên Đạo.

Mà Cửu Thiên Thập Địa bên trong loại dị thú này lại chỉ là huyết thống không thuần "Hậu duệ", cũng không phải là chân chính hư không Vương tộc, thật có chút khiến người ta chấn động!

Không cần suy nghĩ nhiều, cái này chân chính hư không vương giả, đến từ bỉ ngạn dữ tợn hung thú · nhất định cực kỳ mạnh mẽ.

Đối với nó lời lẽ vô tình, Thạch Hạo chỉ có một động tác, vậy thì là —— đánh giết!

Hiện đang nói cái gì đều vô dụng, không bằng đưa nó đánh bại, đạp ở dưới chân, này so với cái gì cũng có lực!

Ngón tay của hắn nắm cùng nhau lúc, để chu vi hư không đều vặn vẹo cùng · ngón tay trắng nõn như ngọc thạch, mạnh mẽ vung tay, về phía trước đánh ra.

Đùng!

Cú đấm này uy lực kinh thế, ở cảnh giới này ít có người có thể đụng, vỡ thiên bi địa!

Một tiếng vang ầm ầm, bốn phương run rẩy.

Nhưng mà · cũng vẻn vẹn như thế, Thạch Hạo cú đấm này tuy rằng cương mãnh cực kỳ, xuyên thủng nơi đây, thế nhưng một quyền đánh hụt!

Con thú dữ kia từ biến mất tại chỗ, vô thanh vô tức, như cùng một mảnh cái bóng, chớp mắt mà không.

Nó vô cùng khổng lồ, có mấy trăm trượng cao, cùng một vách núi giống như, nhưng là động tác nhưng không khỏi quá nhạy bén · loáng một cái, liền không thấy bóng dáng.

Thạch Hạo nắm đấm chu vi · thần quang dâng trào, giống như liệt diễm giống như, nhảy chập chờn, ở sau lưng nó càng là vọt lên to lớn thần lực

sóng lớn, xông lên mây xanh.

Không nghi ngờ chút nào, hắn cú đấm này là kinh người, dũng quan một vực, nhưng là nhưng không cách nào bắn trúng đối phương, không có hiệu quả gì.

"Chúng ta mạch này, là vạn vật bên trong vương giả, siêu nhiên ở trên, khống chế thiên địa, ngay cả trời cao đều không thể nhục, bằng một mình ngươi cấp thấp huyết thống cũng dám giết ta, cũng có thể gây tổn thương cho ta?"

Hư không thú mở miệng, lời nói lãnh đạm, có một loại bễ nghễ thiên hạ tâm thái, tựa hồ thế gian vạn vật đều không ở trong mắt nó.

"Vương giả cái mao, ngươi thứ này thích hợp nhất làm thú cưỡi!" Thạch Hạo nói rằng.

Hắn lại ra tay, bên người một cái lại một phiến thần vũ hiện lên, từng chiếc hiện màu vàng óng, có tới 108,000 rễ: cái, ở nơi đó thiêu đốt, thả ra rực rỡ kim quang.

Xa xa, cái kia mảnh không có thảo mộc, trọc lốc bên trong chiến trường, mọi người tất cả giật mình, nhìn thấy sơn mạch bên trong hừng hực kim quang, dường như một toà bất hủ tiên lô xuất hiện ở thế, quá mức chói mắt.

"Đây là người nào?"

"Thật cường liệt gợn sóng, thực sự là đáng sợ!"

Mọi người thay đổi sắc mặt, đây tuyệt đối là một cái siêu cấp cao thủ, mạnh đến mức không còn gì để nói cùng quá đáng, tất cả mọi người đều bị kinh sợ.

Núi rừng bên trong, Thạch Hạo liệt diễm hừng hực, bị thần quang bao phủ, đứng ở nơi đó, bị vô lượng hoàng kim chùm sáng bao vây, dường như một vị dục hỏa Chiến Thần!

"Có chút ý nghĩa, nhưng vẫn là không hành, không tin ngươi đều có thể thử một chút xem." Hư không thú nói rằng.

Xoạt!

Sau một khắc, trôi nổi ở trong hư không hoàng kim vũ, một cái lại một cái đều ở kêu khẽ, như kim loại giao kích, hóa thành chân chính tuyệt thế thiên kiếm.

Đây là bằng vũ, là Côn Bằng pháp diễn dịch, lúc này phát huy đến mức tận cùng, xuyên thủng hư không!

Thạch Hạo biết nó nắm giữ hư không đại pháp, có thể tới vô ảnh đi vô tung, vì vậy phát động toàn diện tiến công, trong giây lát này không khác biệt chém giết thập phương.

Vì vậy, 108,000 rễ: cái hoàng kim vũ nát tan hư không!

Đòn đánh này quá mạnh mẽ, đáng sợ đến vô biên, sức chấn động kia để phương xa bên trong chiến trường tất cả mọi người trong lòng rung động, cảm thấy từng trận hãi hùng khiếp vía.

Xoạt!

Mười vạn thần kiếm phá hư không, kiếm khí ngang dọc đan dệt, cái gì đều không thể ngăn cản, kịch liệt cực kỳ, sơn chặn núi lở, hà chặn hà sấy khô, thần chặn thần tiêu vong.

Có thể nhìn thấy, sơn mạch nơi sâu xa núi lớn đổ nát, hóa thành bụi đá, cự hồ biến mất, trở thành hơi nước, giữa bầu trời càng là rạn nứt.

Mà đây chỉ là bước đầu thể hiện.

Một sát na sau, mờ mịt sương mù xuất hiện, hỗn độn đều bị chém đi ra, nơi này phá nát, cái gì đều không thể nhận ra đến.

Bởi vì, cái kia 108,000 kiếm nát tan đồng thời, để trong này trở về thiên

địa nguyên thủy, chấn động lòng người.

Đây là Thạch Hạo lấy ba đạo tiên khí thôi thúc ra tuyệt thế một đòn, có thể chém thần giết ma, uy lực kinh động nhân gian người cùng thế hệ, đây là bễ nghễ một đời người sát phạt thuật.

Phương xa bên trong chiến trường tu sĩ nhìn không rõ ràng, nhưng là phụ cận người đều bối rối, người này là ai? Ở Thiên Thần thư viện yên lặng Vô Danh, lại có loại pháp lực này.

Bọn họ chấn động, người này tuyệt đối không thể so trong viện những kia kiệt xuất yếu, đây là một cái tu ra ba đạo tiên khí cùng thế hệ Chí tôn a!

"Đùng!"

Mông lung bên trong, ở hỗn độn sương mù bên trong, truyền ra một tiếng cực kỳ tiếng vang trầm nặng, Thạch Hạo 108,000 hoàng kim vũ kiếm phần lớn phách hết rồi, nhưng vẫn là có một ít tụ hợp lại một nơi, kích trúng một cái sinh vật.

Hư không thú ánh mắt lạnh lùng, trên đầu nó có mười tám rễ: cái sừng, có hắc sắc, có xích như máu, có trắng nõn như ngọc, lúc này phát quang, đẩy lên màn ánh sáng, ngăn trở liên miên kim vũ.

"Côn Bằng truyền nhân? Ta căm ghét mạch này!" Nó lạnh lẽo âm trầm địa nói rằng.

Trong vùng núi người ngạc nhiên, mạnh mẽ như vậy một đòn cũng không thể trên thương nó, cái này tồn tại quá khủng bố, khống chế hư vô, liền bằng Tiên Thiên bất bại.

Bọn họ đều đã lùi đến đủ xa nơi, còn tim đập thình thịch đây!

Rõ ràng, Thạch Hạo đòn đánh này tuyệt đối đáng sợ, thế nhưng không thể tập trung cùng nhau chém về phía nó, chỉ có bộ phận hoàng kim vũ kiếm rơi vào nó sừng trên.

Này giống như lập tức liền bị dời đi nhiều hơn phân nửa sức mạnh!

Hư không vương thú ánh mắt vô tình, đứng ở nơi đó, thân thể khổng lồ càng thêm nắm giữ cảm giác ngột ngạt, lần này nó chủ động xuất kích, về phía trước đi dạo, nói: "Côn Bằng truyền nhân, ta muốn giết ngươi!"

Người chung quanh trong lòng kinh hoàng, người này có nắm giữ Côn Bằng truyền thừa, là Côn Bằng đời sau?

Tin tức này tuyệt đối là náo động, nếu như truyền đi, chắc chắn khiến người ta thay đổi sắc mặt, nhưng là người này ở thư viện bên trong không lộ ra ngoài, khiến người ta kinh ngạc.

"Ta biết hắn, là Vương Hi người theo đuổi!"

"A, là cái kia gây ra không ít phong ba người?"

Thiên Thần thư viện rất lớn, không phải tất cả mọi người đều gặp Thạch Hạo, chỉ có tham dự quá khiêu chiến người biết được hắn, lúc này trong vùng núi tất cả mọi người lộ ra sắc mặt khác thường.

"Hư không đoạn hồn!"

Đang lúc này, hư không thú ra tay rồi, giơ lên một con móng vuốt lớn mạnh mẽ vạch một cái, kinh người sát khí cuồn cuộn mà lên!

Một đạo ánh sáng chói mắt cột dường như bất hủ ánh sáng vượt qua, nó ở phân cách thiên địa, cắt đứt bầu trời, cảnh tượng khiến người ta thần hồn đều đi theo run rẩy.

Răng rắc!

Đây rõ ràng là Hư Không Đại Liệt Trảm, ngang qua không biết bao nhiêu dặm!

Hóa hư không vì là lưỡi dao sắc, chém phá tất cả cách trở, tìm hiểu đến chỗ tinh thâm thậm chí có thể đoạn nhân quả, trảm âm dương, phá tuế

nguyệt!

Ầm!

Thạch Hạo ngang trời, kéo ngập trời hoàng kim vũ, giương cánh kích thiên, ngoại trừ đối kháng đòn đánh này ở ngoài, còn vồ giết về phía hư không thú.

Ánh sáng như tuyết rọi sáng thiên địa, Hư Không Đại Liệt Trảm quá mức đáng sợ.

Thạch Hạo xung kích, ở cái kia khe lớn bên trong đằng nhảy tới, cùng hư không thú đại quyết chiến.

Nơi này sôi trào, hai bóng người một lớn một nhỏ, nhanh như chớp giật, không ngừng tiêu tan, lát nữa biến mất lát nữa lại ngưng tụ hiện ra, như Chân Tiên ở ác chiến!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1133: Lục Đạo Quyết Đấu Cửu Chuyển

"Hống..." Hư Không Thú thân ảnh khổng lồ tối om om, nặng nề như núi, nó ngẩng đầu rống to, trong miệng phun ra liên miên lưỡi dao ánh sáng, đây là không gian chi nhận, cắt nứt thiên địa.

Hơn nữa, loại sức mạnh này ở khắp mọi nơi, đâu đâu cũng có, đem Thạch Hạo nơi đó bao phủ.

"Mở!"

Thạch Hạo có khả năng làm chính là tạo ra duy nhất động thiên, hình thành một tuyệt đối lĩnh vực, chống đối này thần tắc không gian, đồng thời cả người hóa thành một đạo sao chổi giống như chùm sáng, đập về phía đi vào.

To lớn tiếng va chạm truyền đến, hắn lăng không đánh tới, nắm đấm đập về phía Hư Không Thú đầu lâu, kết quả cùng cái kia chào đón sừng đụng vào nhau, dường như đánh thép, vang vọng sơn mạch.

Hai đại cường giả ác chiến đến gay cấn tột độ, Thiên Phong cuồn cuộn, sấm vang chớp giật, các loại thần thông dị tượng lộ ra, để sơn mạch run run không thôi.

Thạch Hạo hai tay kết ấn, diễn biến Lôi Đế bảo thuật, câu vang chín tầng trời trên Lôi Đình, hướng phía dưới đánh mạnh.

Đây tuyệt đối là một loại đối phó thần tắc không gian diệu thuật, Lôi Điện có mặt khắp nơi, huống chi là cuồng bạo như vậy, lực sát thương kinh người.

Hư Không Thú rít gào, con ngươi lạnh lẽo, lúc này trên đầu nó mười tám

căn sừng toàn bộ phát sáng, Thông Thiên động địa, quả thực không gì không làm được giống như!

Ầm!

Hư không nổ tung, cơn bão năng lượng hóa thành đại dương, đi ngược lên trời, nghênh tiếp vạn trượng Lôi Điện. Hai người tương đụng vào nhau, dường như một viên lại một hành tinh khổng lồ nổ tung, trên vòm trời cảnh tượng kinh người, sắc thái sặc sỡ, lôi minh đinh tai nhức óc.

Thanh thế như vậy quá hùng vĩ, kinh sợ đến mức người run như cầy sấy.

Chính là Thạch Hạo cũng trợn mắt ngoác mồm, này Hư Không Thú không khỏi quá mạnh mẽ, đây là ở chính diện với hắn chống đỡ, không có lui tránh, lợi dụng Hư Không Hải nghênh chiến Lôi Hải!

Ầm!

Thiên Khung nổ tung, một người một thú tất cả đều cũng lộn ra ngoài, lảo đảo, Thạch Hạo tóc tai bù xù.

Chúng nó tách ra, lẫn nhau đối lập. Đều vì thực lực của đối phương cảm thấy hoảng sợ.

Nơi này lập tức yên tĩnh, vừa nãy một loạt giao chiến nhìn như kinh người, ác chiến không ngừng. Nhưng đều phát sinh ở chớp mắt, thời gian hầu như là đình trệ.

Phụ cận. Một đám người đều trợn mắt ngoác mồm, quá chấn động!

Ba đạo tiên khí chí tôn trẻ tuổi đại chiến trong truyền thuyết Hư Không Vương Thú, đây tuyệt đối là kinh thế một trận chiến, bọn hắn kích động, rất muốn nói cho những người khác.

"Một đám rác rưởi ở đây, quá chướng mắt!" Hư Không Thú đột nhiên mở miệng, sau đó nó từ biến mất tại chỗ.

"A..."

Ở rất xa xăm trên một ngọn núi, một người thanh niên kêu thảm thiết. Cổ của hắn bị một con sắc bén móng vuốt cắt ra, máu tươi vọt lên rất cao.

Hắn khí khái anh hùng hừng hực, thực lực siêu tuyệt, nhưng là lúc này đầu lâu nhưng rơi rụng, trên mặt mang theo thê lương vẻ, mang theo không cam lòng, hắn biết mình không sống được. Quả nhiên, mi tâm của hắn bị một vệt ánh sáng nhận chém ra, Nguyên Thần tan nát, liền như vậy kết thúc sinh mệnh.

Đây tuyệt đối là một thiên tài. Tu ra một đạo tiên khí, có thể ở một vực xưng tôn, nhưng là ở đây nhưng chỉ có thể uổng mạng. Không có sức phản kháng.

Chủ yếu là Hư Không Vương Thú quá mạnh mẽ, khống chế không gian, ở khắp mọi nơi, liền Thạch Hạo ứng phó đều rất vất vả, huống chi là hắn.

"Súc sinh muốn chết!"

Thạch Hạo quát lớn, hắn đã bổ nhào xuống, nhưng hay vẫn là chậm một bước, chỉ có thể nhìn cái này thiên tư siêu phàm người trẻ tuổi chết đi, không thể cứu lại.

"Một đám huyết thống đê tiện sinh linh không có tư cách xem ta ra tay." Hư Không Vương Thú lạnh như băng nói rằng.

Xa xa. Chính là đến từ thế giới một bờ khác tu sĩ cũng là một trận tê cả da đầu, vị này "Đại nhân" tu vi thật đáng sợ.

Phần lớn người cho rằng. Vị đại nhân này là vì làm tức giận vị kia đối thủ, cố ý như vậy.

Cũng có một số người dựa vào cảm giác. Cho rằng vị đại nhân này khả năng là bởi vì không có lập tức trấn áp đối thủ, mà không muốn để cho người khác nhìn thấy, vì vậy đại khai sát giới.

"Xèo!"

Hư Không Thú biến mất rồi, cách đó không xa lại truyền tới một đạo tiếng kêu thảm thiết, một người thanh niên từ mi tâm nứt ra, vẫn lan tràn đến hai chân, cả người bị chia làm hai mảnh, chính là Nguyên Thần cũng như vậy.

Hắn trực tiếp bị một cái hư không đại liệt trảm bổ ra, chết oan chết uổng!

Thạch Hạo hai mắt trợn trừng, ngọn lửa nhấp nháy, con thú dữ này lại như thế tàn bạo, ở ngay trước mặt hắn khai sát giới.

Ầm!

Hắn cũng di chuyển, trùng hướng mình này một phương người, muốn ra tay trước, đem bọn hắn lấy đi, miễn tao sát hại.

Đồng thời, những người kia chính mình cũng đang lẩn trốn, nhằm phía ngoài dãy núi.

Thế nhưng, vùng thế giới này lập tức không giống, lại bị cầm cố, khống chế hư không, những người kia cũng không thể di chuyển, có chút còn ở phi hành bên trong, lại đột nhiên cứng lại rồi.

Phốc!

Huyết quang lóng lánh, liên tiếp, Hư Không Thú lần thứ hai lại đánh giết bốn người!

Chính là Thạch Hạo thân hình đều bị hạn chế, hắn lấy * lực cưỡng ép đột phá, tạo ra không gian, về phía trước giết đi.

"Quả nhiên đều là rác rưởi, liền giết sáu người, có một nửa đều không có tu ra tiên khí, cũng xứng tiến vào chỗ này chiến trường? Thực sự là một đời không bằng một đời, các ngươi mảnh này không trọn vẹn vũ trụ càng ngày càng không xong rồi, triệt để sa sút." Hư Không Thú lắc đầu.

Ở nó móng vuốt lớn, máu tươi nhỏ xuống, màu đỏ tươi mà nhìn thấy mà giật mình, ở này nói những câu nói này thì nó rất lạnh nhạt, chết mấy người căn bản không có để ở trong lòng.

"Hư Không Vương Thú!"

Trên vòm trời, người cuối cùng lớn như vậy thanh hô, mang theo không cam lòng, mà hậu thân thể liền trở thành mảnh vỡ, hóa thành mưa máu.

Bởi vì, vừa nãy có rất nhiều không gian chi nhận chém trúng hắn.

"Cái gì?!" Phương xa chiến trường, mọi người nghe được hắn tiếng gào, nhìn thấy hắn ở trên không trên hóa thành mưa máu, tất cả đều chấn động trong lòng.

Thời khắc này, mọi người rốt cuộc biết đến rồi thế nào một cường giả, bên trong dãy núi kia phe mình nhân mã tuyệt đối đều xong, ai có thể chặn được Hư Không Vương Thú?

Bởi vì, phía bên mình mấy vị chí tôn trẻ tuổi đều gặp gỡ địch thủ, không thể tới trợ giúp.

"Đại nhân quả nhiên Thần Võ!" Sơn mạch bên trong, một thế giới khác sinh linh lớn tiếng tán thưởng Hư Không Vương Thú.

Thạch Hạo nhưng là nổi giận đùng đùng, đây là lần thứ nhất có người ở trước mặt hắn như thế trắng trợn không kiêng dè giết người, hắn xông về phía trước, mục tiêu cũng thay đổi.

"Phốc!"

Đòn thứ nhất mà thôi, một cái cành liễu lao ra, liền đem một người mi tâm xuyên thủng, nhấc lên giữa không trung, mà sau sẽ chi đập vỡ tan.

"Muốn học ta, không dễ như vậy."

Hư Không Thú cười lạnh nói, nó muốn ngăn cản, muốn cầm cố hư

không, ngăn cản Thạch Hạo.

Nhưng là, Thạch Hạo sát ý ngập trời, lúc này ba đạo tiên khí cuồn cuộn, đồng thời hắn mặc vào Lôi Đế chiến y, cầm trong tay Đại La Tiên Kiếm, chuyện này ý nghĩa là hắn phát ra chân nộ.

"Xoạt!"

Cầm trong tay Kiếm Thai đồng thời, 108,000 căn lông thần màu vàng óng tái hiện, chém về phía bốn phương tám hướng. Chính là Hư Không Thú nắm giữ thần tắc không gian, cũng không thể toàn bộ ngăn trở.

Mà đây là một tu ra Đại Đạo chi hoa chí tôn trẻ tuổi ôm nỗi hận một đòn, dũng không thể đỡ.

"Đoạn!"

Hư Không Thú hét lớn. Ra sức ra tay.

Nhưng là lông chim vàng vẫn chưa toàn bộ gãy vỡ, bắn giết tứ phương địch!

Cái kia vài tên đến từ thế giới một bờ khác sinh linh đều kêu thảm thiết. Trợn to con mắt, ngã vào trong vũng máu.

"Ngươi dám giết ta tôi tớ!" Hư Không Thú gầm nhẹ, ở cái kia ngã xuống sinh linh bên trong có mấy người là chuyên môn hầu hạ nó, là hắn tôi tớ.

"Có đúng không, vậy ta cũng sẽ an lòng một ít." Thạch Hạo nói rằng, nguyên bản hắn không muốn giết lục, bởi vì luôn cảm thấy những sinh linh này cùng cửu thiên thập địa sinh linh đồng nguyên. Nhưng là, vừa nãy lửa giận điền ưng. Thực sự không nhịn được muốn đại khai sát giới.

"Bên trong thân thể chảy xuôi dơ bẩn huyết dịch sâu đều giải quyết, không có chướng mắt đồ vật, có thể chậm rãi trừng trị ngươi." Hư Không Thú liếm liếm miệng, ánh mắt trong vắt, áp sát về phía trước.

Khắp nơi, ầm ầm thanh truyền đến, sụp đổ Cao Phong chờ đều ở phục hồi như cũ, sơn mạch đang khôi phục‘, bởi vì đây là mười giới đồ cùng Túi Càn Khôn diễn dịch ra Tiểu Thiên Thế Giới.

"Miễn cho lại có thêm sâu quấy rối, đổi một chiến trường."

Hư Không Vương Thú nói. Nó toàn thân bắn ra ánh sáng, bao phủ Thiên Địa, quấn theo Thạch Hạo theo chân nó đồng thời từ nơi này biến mất. Đi tới sơn mạch phần cuối.

Thạch Hạo mặt âm trầm, vẫn chưa phản đối, theo đến nơi này, trong lồng ngực có một luồng sát ý ngập trời.

"A, ngươi lại đi qua thế giới của chúng ta biên giới, trên người nhất định có bí mật, hiện tại được rồi, đã rời xa chiến trường, trên người ngươi có cơ duyên bí mật các loại đều thuộc về ta."

Hư Không Vương Thú tự nói. Rất tự tin, đồng thời trong mắt ánh sáng hừng hực. Nhìn chằm chằm Thạch Hạo.

Đây là nó tìm kiếm Thạch Hạo nguyên nhân vị trí, muốn một mình được bí mật.

Thạch Hạo tự nhiên biết. Nó nói tới thế giới biên giới khẳng định là chỉ toà kia màu đen bất hủ sơn, ánh mắt của hắn lạnh lẽo, nói: "Ngươi không có sợ hãi, cảm thấy nhất định có thể bắt ta? Này một đời người bên trong, còn xưa nay không có một người dám như thế khinh thường ta!"

Nói xong lời cuối cùng, Thạch Hạo âm thanh khàn giọng, nộ phát toàn bộ cũng vọt lên, nhất định phải vi chết đi những người kia báo thù, đánh giết kẻ này.

"Lục —— Đạo —— Luân —— Hồi!"

Thạch Hạo hét lớn, từng chữ từng chữ, cả người tinh khí thần cực tốc tăng lên, mặc dù coi như chỉ cao bằng một người, so với lớn như núi Hư

Không Vương Thú ải rất nhiều, thế nhưng khí thế loại này lại có vẻ cao cao không thể với tới.

Lúc này, hắn thần lực sôi trào, đem đạo hạnh tăng lên tới cực điểm, sử dụng tới tuyệt thế thảo phạt!

Lục Đạo Luân Hồi, sáu loại pháp ấn thức mở đầu vào đúng lúc này toàn bộ hoàn thành, dung hợp lại cùng nhau, ầm một tiếng, bùng nổ ra Kinh Thiên Nhất Kích!

"Dĩ nhiên là loại này cổ thiên công!"

Hư Không Thú giật nảy cả mình, nó rít lên một tiếng, trên người Hư Không Thú bì phát sáng, trên đầu mười tám căn sừng càng là run run, bắn ra vô lượng Thần Mang.

"Cửu Chuyển thiên công!" Nó ở quát lớn.

Ầm!

Sau một khắc, hai người bùng nổ ra không gì sánh được thần lực sóng lớn, mênh mông cuồn cuộn, bao phủ mảnh này vùng núi, như bẻ cành khô, không có gì không phá.

Hư Không Thú thật không có nghĩ đến Thạch Hạo có nắm giữ Lục Đạo Luân Hồi loại này cái thế thiên công, ở cái kia trên một kỷ nguyên thì, loại này cổ thiên công đã từng dành cho chúng nó thế giới kia nhân tạo thành thương tổn to lớn, chết không ít vang danh thiên hạ Chí Cường Giả.

Hiện nay, này một cổ thiên công lại xuất hiện, để nó sao không vẻ mặt nghiêm túc, không dám có chút bất cẩn.

Vì vậy, nó cũng liều mạng, dùng hết khả năng, vận dụng một việc cổ xưa công pháp, ngăn cản Lục Đạo Luân Hồi, cùng Thạch Hạo liều mạng!

Liên tiếp va chạm mạnh, sáu khẩu hố đen xuất hiện, nuốt chửng hư

không, khắc chế nó nguyên bản bản mệnh thần thông, nung nấu tất cả, Lục Đạo xoay chuyển, không có gì không phá!

Có điều, làm Cửu Chuyển thiên công xuất hiện thì, cuối cùng cũng coi như để nó thoát khỏi tình thế nguy cấp, này đồng dạng là một loại đã từng chấn động một kỷ nguyên cổ xưa công pháp, thần uy không thể địch.

Nơi này phảng phất đại phá diệt giống như vậy, Hỗn Độn sương mù bốc lên.

Ầm ầm!

Một đòn tối hậu thì, hai cái sinh linh bóng người mới xuất hiện lần nữa, tất cả đều khóe miệng chảy máu, lảo đảo.

Thế nhưng, Thạch Hạo con mắt phát sáng, còn ở động, đồng thời nhanh chóng cực kỳ, lập tức liền đến phụ cận.

"Ầm!"

Cú đấm này trực tiếp đánh về Hư Không Thú đầu lâu, cương mãnh cực kỳ.

"Hống!"

Hư Không Thú rít gào, cả người phát sáng, thế nhưng hai người hay vẫn là truyền đến tiếng vang trầm nặng, Thạch Hạo vận dụng Chung Cực sức mạnh phát sinh cú đấm này quá mức cương mãnh, khoảng cách như thế gần, đem trên đầu nó vảy giáp đều oanh phá nát, máu tươi chảy dài.

Đương nhiên, hư không nhận cũng đồng thời chém trúng Thạch Hạo, để trên người hắn đầm đìa máu tươi, từ Lôi Đế chiến y trước kia sớm đã có phá nát địa phương chảy ra.

"Đùng!"

Thạch Hạo một chân đạp lên cái kia viên khổng lồ đầu lâu, bàn chân

phảng phất cùng ngàn tỉ quân lực, muốn tươi sống đạp chết nó.

"Giết!"

Hư Không Vương Thú quát, trên đầu mười tám căn sừng phát sáng, hóa thành mười tám chùm ánh sáng, đem Thạch Hạo khốn ở trong đó, muốn lấy hư không lực lượng luyện hóa đi.

"Nghiệt súc, chịu chết đi!" Thạch Hạo rống to, hai tay kết ấn, lần thứ hai vận dụng cổ thiên công.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1134: Đổ Máu

Lục đạo luân hồi, cổ thiên công tái hiện!

"Chết!" Thạch hạo rống to hơn, đầu đầy tóc đen tăng vọt, như là dài đến ba nghìn trượng vậy, vũ động khởi trận gió còn có lửa giận của hắn, hai tay kết ấn, phảng phất có lục thân đều hiện, đánh phía hư không thú.

Đây là đang hư không thú đầu thượng, kết quả tự nhiên đáng sợ vô biên, cái chỗ này bị đánh bể!

Nếu không có hư không thú nắm trong tay thiên địa, nó hẳn phải chết không thể nghi ngờ, trên đầu mười tám cây góc phát huy ra lớn nhất lực, luyện hư vô, diễn biến thiên địa, tương tất cả hóa thành hư huyễn.

Đây là nó bản mạng thần thông, tự thân hư không ngưng kết cùng một chỗ, tránh khỏi tử cướp, thế nhưng dù vậy nó cũng bị kích khóe miệng phun ra máu bọt.

Đây mới thực là đắp đại một kích, tối thiểu cùng thế hệ trung năng phát sinh như vậy sát phạt thuật không có mấy người, lúc này thạch hạo có vô địch tư thái!

Hư không thú tuy rằng cường, nhưng tại như vậy gần cự ly nội còn là bị thua thiệt nhiều, toàn bộ thân thể loạng choạng, từ trong hư vô rớt xuống đi ra ngoài.

"Hư không mất hồn!"

"Cửu chuyển thiên công!"

Nó hét lớn trứ, mặc dù bị thua thiệt nhiều, thiếu chút nữa nằm xuống,

đầu đầy đều là vết rách, nhưng vẫn là không có buông tha hung tàn phản kích, liên tiếp quát lớn ra lưỡng chủng.

Đầu tiên là một cái hư không đại liệt trảm, tua nhỏ trời cao, phải thạch hạo tươi sống xả nứt ra, đây là lợi dụng hư không bí lực vô thượng pháp môn, là của hắn vốn tên là thần thông.

Đón hựu tế xuất cửu chuyển thiên công, là có thể lục đạo luân hồi nhất so sánh cổ pháp, ở tiên cổ kỷ nguyên thì tằng chấn nhiếp một thời đại, áp hai đại đối lập thế giới các lộ cao thủ không ngốc đầu lên được.

Cửu chuyển thiên công, nhượng thiên địa đều tiến hành rồi cửu chuyển, ma diệt tất cả, nát bấy vạn vật, đây là một loại tuyệt sát!

Thạch hạo tự nhiên cũng bị trùng kích, cả người kịch chấn, tuy rằng hắn lực phòng ngự kinh người, vận dụng duy nhất động thiên, tại đây phiến trong lĩnh vực hắn là người chúa tể. Thế nhưng như trước tao chế! Đồng thời, hắn đã ở vận dụng vận chuyển cái khác pháp môn, phối hợp lục đạo luân hồi thi triển, lục miệng hắc động thôn phệ cùng nhau, bao vây thiên địa, thu nạp hư vô bí lực.

Lúc này đây va chạm mạnh, một người một thú đều ở đây ngụm lớn thổ huyết, tất cả đều tao ngộ rồi bị thương nặng.

Không thể không nói, hư không thú da dày thịt béo, lực phòng ngự kinh thế. Nói cách khác có mấy người có dám thạch hạo bằng được thân thể? Tuyệt đối ăn không tiêu.

Loại này cổ thú sinh ra ở trên hư không trung, là do hư vô bí lực diễn biến mà thành, vì vậy hữu chủng chủng thần dị chỗ, đả hướng nó tựa như đang công kích nhất mảnh hư vô chỗ.

Mặc dù thực sự bị đánh trúng, cũng rất khó thương kỳ chí cường thân thể bổn nguyên.

Không có gì ngoài thạch hạo chờ số ít mấy người ngoại, cái này thế gian

rất khó tìm được có cái gì tuổi còn trẻ chí tôn năng công phá kỳ phòng ngự, con thú này dị thường kinh khủng.

Bọn họ xa nhau sát na, thạch hạo mạnh mẽ ngưng tụ pháp lực, hai chân đạp mạnh. Muốn thạc đại đầu thải toái, đây là trí mạng công kích.

Thế nhưng đối với hư không thú mà nói, cũng bất khả nghịch chuyển, trong nháy mắt. Thân thể hóa thành hư vô, trở thành bọt nước, nó rốt cục tránh né đi ra ngoài.

Mà đây đối với nó mà nói, lại cho rằng là một loại sỉ nhục. Bởi vì nó lần này chạy thoát, mặc dù là tạm thời trốn tránh một kích này, nhưng vẫn là lệnh nó không cam lòng.

Nó trước kia tằng lên tiếng. Chặn đánh giết con này tiểu trùng tử, nắm giữ trên người hắn tất cả bí mật, nhưng bây giờ lại bị con kia tiểu trùng tử thương tổn tới.

Nó có thể cảm giác được, đầu của mình cốt có mười tám đạo liệt ngân, tiên máu chảy đầm đìa, chích thiếu chút nữa tựu thương tổn tới Nguyên Thần.

Đây là nó vận dụng hư không bí lực tránh né kết quả!

Đồng thời, cũng là nó mười tám cây góc đại thế đầu tao kích kết quả, nói cách khác càng nghiêm trọng hơn.

"Lục đạo luân hồi!" Cương vừa chia tay, thạch hạo sẽ thấy thứ thi triển loại này cổ thiên công, bởi vì nó uy lực mạnh mẽ tuyệt đối, thực sự rất dùng được, đủ để rất nhanh trấn giết đối thủ.

Hư không thú bị buộc bất đắc dĩ, cũng thi triển cửu chuyển thiên công.

Ở nơi này chỉ khoảng nửa khắc, bọn họ tất cả đều bạo phát, toàn bộ thân thể đều đang thiêu đốt, hừng hực lửa cháy mạnh nhảy lên, dường như muốn đốt hủy cửu trọng thiên!

Đây là một hồi đại sát kiếp!

Cũng may là ở đây không người, nói cách khác đều phải bị đốt thành bụi bậm, vùng núi này cuối đại nhạc toàn bộ tiêu thất, ngầm nham thạch nóng chảy đều bị dẫn động bắt đầu.

Mà phụ cận Hoàng Hà càng hóa thành một đạo sương trắng, trực tiếp hướng về đầu nguồn lan tràn, lúc toàn bộ chưng kiền!

Hoàn có mấy người hồ lớn, một người trong đó giống vậy một mảnh đại dương mênh mông, kết quả hóa thành sương mù, trong nháy mắt bốc hơi lên, ở nơi nào lưu lại diện tích bồn địa.

Đây là một hồi đại chiến, kinh thiên động địa, núi non cuối hết thảy đều không tồn tại nữa, đều bị tiêu diệt, đều bị nát bấy, giai hóa thành bụi mù.

một người một thú giết điên cuồng, một đầu đầy tóc đen rối tung, cả người máu, một lân giáp bóc ra, trên đầu góc đều xuất hiện vết rách.

Bọn họ hét lớn trứ, gầm thét, dây dưa cùng một chỗ, cổ thiên công một lần lại một lần thi triển ra, hủy diệt thiên địa.

Hai người sinh linh giết điên cuồng, mắt đều huyết hồng không gì sánh được, thần trí nổi điên.

là sinh tử chiến, không người nào nguyện ý dừng lại, cũng căn bản không dừng được.

Một hồi không cách nào tưởng tượng đại quyết chiến!

"Đại đạo chi hoa, ta nếu có thể kết thành tam đóa thì tốt rồi!" Thạch hạo vào giờ khắc này rốt cuộc minh bạch tương tiên khí hóa thành đại đạo chi hoa hiệu quả sẽ có cỡ nào đại.

Hiện đang nói cái gì chưa từng dùng, may là hắn là phi thường nhân, khí lực siêu cường, sự khôi phục sức khỏe kinh người, cùng trời địa tương hợp,

hấp thu tinh khí.

Đồng thời, hắn tu ra đệ nhất đóa đại đạo chi tiêu tốn, ngồi xếp bằng mơ hồ tiểu nhân tựa hồ rốt cục đưa đến một tia tác dụng, có điểm dọa sợ hư không thú.

Do đó, nhượng đầu này thiên thần cấp thú vương kiêng kỵ không ngớt, lại có ta không buông ra tay chân.

Nó có điểm biệt khuất, nhưng lại có chút sợ hãi, cau mày, như là nghĩ tới điều gì thuật lại, nhưng lại có chút không xác định.

Vì vậy, công kích của nó thiếu triệt để, thiếu quả quyết, mang theo chần chờ, điều này làm cho nó vài lần thiệt thòi lớn.

"Giết!" Thạch hạo hét lớn.

Hắn cân hư không thú công kích không nghỉ, vô luận là lục đạo luân hồi còn là cửu chuyển thiên công đều bạo phát nhiều lần, đây đó đụng vào nhau, đây là đáng sợ nhất quyết đấu.

Nhưng như vậy tối tiêu hao thần lực quyết chiến, bọn họ bổn nguyên đều vì vậy mà khoái khô cạn!

Lục đạo luân hồi uy lực mạnh mẽ tuyệt đối, đích xác kinh khủng, thế nhưng tiêu hao cũng quá kinh người, thạch hạo thi triển một lần, hai lần, ba lần không thành vấn đề, thế nhưng bốn lần, năm lần tựu mệt mỏi, đón tái tiếp tục, tựu đó là tiêu hao.

Chiến đáo bước này, hắn thi triển số lần tuyệt đối vượt qua "Cửu" mấy cái chữ này, đây là cực số, đại biểu trong thiên địa nào đó hạn chế.

Vì vậy, mặc dù không có cường địch, hắn tự thân cũng khoái chống đỡ hết nổi.

Đồng dạng, hư không thú cũng tao ngộ rồi vấn đề như vậy, há mồm thở

dốc, miệng mũi phun máu. Thể khung xương đều ở đây kẽo kẹt kẽo kẹt rung động, tùy thời yếu giải thể.

Thạch hạo cố nén, bởi vì hắn bình thường đột phá hết sức, cửu không phải của hắn cực sổ, hắn thủ thập cạn sạch, giống như là thập động thiên hậu, hắn tiến hơn một bước, dung hợp quy nhất.

Mà hư không thú còn lại là lợi dụng chính thiên thần cảnh tu vi ngạnh kháng!

Ầm!

Rốt cục, lần thứ hai một kích hậu, hai người đều uể oải. Không phát ra được lục đạo luân hồi cửu chuyển thiên công.

"Ngươi rốt cục vô pháp thi triển cái loại này cổ thiên công sao?" Hư không thú ngụm lớn thở phì phò, đầy người đều là mồ hôi máu, không tự kìm hãm được kinh luyên trứ.

Nó thực sự mệt muốn chết rồi, quá mức uể oải, có chút tao không được, mắt lộ hàn mang, nói: "Ngươi có nghe nói qua, một trần nhưng điền hải, một gốc cây cây cỏ chém hết nhật nguyệt tinh thần. Bất luận cái gì một loại bảo thuật tu luyện tới hết sức. Đều là siêu tuyệt thế gian, đều là vô địch pháp, sẽ không bỉ thiên công yếu. Hiện tại ngươi thi triển không ra cổ thiên công, như vậy hiện tại đến phiên ta xuất thủ. Cho ngươi biết một chút về cái gì là phá hết vạn pháp tay của đoạn!"

Hư không thú gầm thét, nó thực tại chọc tức, lần này gặp thương quá nặng, trong cơ thể một ít cốt cách đều gảy lìa.

Hiện ở trong mắt nó lộ hung quang. Bắt đầu phát uy, không dùng tới thiên công, chỉ muốn bảo thuật đánh giết thạch hạo.

Rống!

Há mồm đang lúc. Vô tận kiếm khí dâng lên ra, giống như là hỏa sơn

bạo phát giống nhau, to không gì sánh được, hướng về thạch hạo đánh giết đi, đây đều là hư không bí lực hóa thành.

"Ngươi nói không sai, từ được lục đạo luân hồi ngày như vầy công hậu, ta có ta bị lạc, nhưng ta cũng không có quên, ta tinh thông nhiều loại bảo thuật, mỗi một loại đều tu luyện đến hết sức, chỉ kém tái nhảy ra một bước cuối cùng!" Thạch hạo quát dẹp đường.

Hắn đang di động, thân thể nhanh đến tột đỉnh nông nỗi, phía sau sinh có một đôi côn bằng sí, vũ động trận gió, kinh khủng khí tức tràn ngập.

Hắn dĩ một đôi côn bằng sí, đánh ra ra âm dương lực, luyện hư không thần kiếm, tương này đáng sợ chùm tia sáng toàn bộ đánh nát.

Đồng thời trong lúc nhất thời, hắn xuống phía dưới lao xuống, vận dụng côn bằng hết sức, đánh giết hư không thú.

"Càn Khôn lò lớn —— định thân!"

Hư không thu gào thét nói, nó thoáng cái ngăn lại hư không, cầm giữ thạch hạo.

Khả dĩ thấy, một tòa to lô thể xuất hiện, đó là do hư không bí lực tạo thành, tương thạch hạo phong ở tại ở giữa, cấm tham chính ở nơi nào.

"Càn Khôn lò lớn —— luyện hóa!"

Đón, nó vừa hét lớn một tiếng, lò lớn phát quang, dĩ hư không bí lực là hỏa, đốt cháy thạch hạo, phải hắn hóa thành tro tẫn.

Không thể không nói, hư không thú thủ đoạn thông thiên, loại bí thuật này hóa thành thường nhân căn bản đỡ không được.

Phải biết rằng, Càn Khôn lò luyện lấy ra phiến thiên địa bổn nguyên mà thành, luyện vạn vật, khắp hư không đều là nó lô thể, ai có thể tránh thoát?

Cũng chỉ có thạch hạo, đương niên đã từng lấy hư không vi lô, dĩ vạn

đạo là hỏa, rèn mình thân, sửa ra tiên khí, trải qua tương tự như vậy đau khổ.

Đương niên hắn cửu tử nhất sinh, thiếu chút nữa tựu bị diệt, hình thần câu diệt, nhưng chung quy xông nhiều.

Vì vậy, hiện tại có cường đại kháng tính, bị đóng cửa ở ở giữa hậu, tư ức khởi năm đó các loại, lúc này một tiếng rít gào, ba đạo tiên khí dây dưa cùng một chỗ, diễn biến đại đạo chi hoa.

Ầm!

Cả người hắn bạo phát, tựu như cùng đương niên đột phá hạn chế, sửa ra tiên khí thì, đánh bại hư không lò luyện, cả người toả ra vô lượng quang, vọt ra.

Hư không thú há hốc mồm, đây là cỡ nào nghịch thiên tồn tại, một thiếu niên mà thôi, đã vậy còn quá thẳng thắn mà bá đạo phá giải nó đại thần thông!

Càn Khôn lò lớn trực tiếp tựu nổ tung, hư không bí lực tàn sát bừa bãi, mang tất cả thiên địa, bất khả tưởng tượng!

Rống!

Thạch hạo một tiếng gào thét, tuy rằng cả người là máu, nhưng mang theo hương khí, chu vi thành phiến kim sắc liên hoa nỡ rộ, hắn thi triển một Pháp Tướng thiên địa, cả người tăng vọt.

Hắn hóa thành núi cao cao, cân hư không thú giống nhau lớn, trực tiếp lấn người quá khứ, miệng quát: "Phá vạn pháp!"

Hắn tằng nuốt chững quá kim bồ quả, sau lại mọi cách khổ tu, nắm giữ một loại năng lực đặc thù, đó chính là không nhìn pháp lực tập kích, có thể nhường cho bảo thuật tạm thời mất đi hiệu lực.

Ầm!

Hư không thú lòng của đầu máu cuồn cuộn, thi triển ra bí pháp mặc kệ dùng.

Đón, nó cảm giác được một loại đau nhức, quả đấm to lớn dường như núi nhỏ vậy đập xuống tới, đánh vào sọ đầu của nó thượng.

Phanh!

Nó lân phiến bóc ra, tiên huyết chảy dài.

"Nghiệt súc, nhận lấy cái chết!"

Thạch hạo gào thét lớn, cưỡi ở trên người của nó, một tay cầm lấy trên đầu nó góc, cố sức đè lại, tay kia phát quang, hung hăng oanh kích!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1135: Tuế Nguyệt Vi Tôn

Ngồi trên người Hư Không Thú, ra tay đánh nhau, xưa nay có thể có mấy người?

Xác thực nói, đây là một con Hư Không Vương Thú, là mạnh nhất sinh linh một trong, nếu là trưởng thành, tương lai có thể có thể thành tiên!

Chính là như vậy một con hung thú, bị Thạch Hạo đè lại, luân động quả đấm, không ngừng oanh tạp, đi kèm bảo thuật ánh sáng, đi kèm khủng bố thần lực, đưa nó tạp ho ra đầy máu, nhĩ tị đều nứt, cả người màu đỏ tươi.

"Gào gừ..."

Hư Không Thú gào thét, tràn ngập phẫn nộ, càng có một loại sỉ nhục cùng không cam lòng, nó từ sinh ra đến hiện tại còn chưa bao giờ gặp như vậy yêu tà sinh linh.

"Thấp kém sâu bọ, ngươi cút cho ta!"

Nó rống to, ra sức vặn vẹo thân thể, thử nghiệm triển khai bảo thuật, nhưng là lúc này lại mất linh, điều động không nổi pháp lực, hình không thể thành thần thông.

Phép thuật miễn dịch!

Người trẻ tuổi này cực kỳ thần bí, lại có thể làm đến một bước này, để nó chỉ có một thân hư không bí lực mà không cách nào triển khai, bảo thuật không thể thành hình cùng hiện ra.

"A..."

Hư Không Thú rống to, chỉ muốn thoát khỏi Thạch Hạo, bị người kỵ ở trên người, như vậy oanh tạp, đau nhức để nó trước mắt biến thành màu đen, xương gãy vỡ âm thanh để nó khó chịu, đây là sỉ nhục.

"Bằng ngươi cũng xứng ngồi ở trên người ta, cút xuống cho ta!"

Con thú dữ này điên cuồng, toàn bộ thân thể lăn lộn, thôi thúc bí pháp, muốn cho thần thông hiện ra đến, kết quả tao ngộ đáng sợ hơn đòn nghiêm trọng.

"Ngươi súc sinh này, chính là cho ta làm thú cưỡi cũng không muốn, ngày hôm nay nhất định phải giết ngươi, đừng nói cưỡi ở trên người ngươi, còn ta còn muốn đạp ở trên đầu ngươi!"

Thạch Hạo quát mắng, hắn cũng thật sự nổi giận, từ khai chiến đến hiện tại đã rất lâu, tự thân bị thương chảy máu, đây là hắn tu vi khinh thường đồng đại sau chuyện hiếm có.

Hắn tay trái ấn lại đầu của nó, hữu quyền oanh tạp, đem cái cổ suýt nữa đánh gãy, tiếp theo lại là một quyền, cánh tay uốn lượn, vẽ ra một đạo hình cung, nắm đấm đánh về phía tròng mắt của nó.

Hư Không Thú hoảng hốt, liều mạng lắc đầu tránh né.

Thế nhưng cú đấm này vẫn kích trúng, chỉ có điều là nện ở hốc mắt của nó trên, nơi đó xương lúc này nứt ra, khóe mắt nứt toác, huyết dịch chảy dài.

Này rất thê thảm, tối thiểu đối với Hư Không Thú tới nói, chưa bao giờ từng tao ngộ loại này thảm hoạ, nó hầu như muốn điên rồi, bị người như thế ngược đãi.

"Ầm!"

Sau đó một quyền, Thạch Hạo đánh vào trên miệng của nó, một sát na, Hư Không Thú kêu to, miệng đầy bọt máu tử, hàm răng đều đứt đoạn, hướng phía dưới chảy máu, sắc bén hàm răng rơi rụng.

Lúc này, nó miệng bị nổ tan, vô cùng thê thảm.

Bởi vì, Thạch Hạo không chỉ có là vận dụng thân thể lực lượng, còn đang sử dụng bảo thuật, lúc này chính đang vận dụng Côn Bằng pháp, vô lượng kim quang, mang theo một trăm lẻ tám nghìn kiếm đang bay múa" leng keng vang vọng.

Thời khắc này, nó miệng bị thương nặng, bị trảm khai, càng có một phần thần kiếm màu vàng óng trảm tiến vào nó khoang miệng cùng trong thân thể.

Thạch Hạo ở phát động tuyệt sát, muốn giết cứ giết cái triệt để, không cho nó cơ hội.

Hư Không Thú kêu thảm thiết, loại này thương tổn quá nghiêm trọng, để nó thống khổ khó nhịn.

Ầm ầm!

Nó hướng về trên mặt đất đánh tới, đồng thời phần lưng hướng dưới, muốn ngửa đầu ngã chổng vó ở nơi đó, đem Thạch Hạo đập vào địa bên trong, đem hắn thoát khỏi.

Bởi vì, nó thực sự chịu đủ lắm rồi, người này cưỡi ở trên người nó, mọi cách làm nhục, không ngừng đánh giết, nó lập tức liền sẽ rơi vào sắp chết cảnh giới.

Nếu là người bình thường, ở Côn Bằng pháp oanh kích dưới, trực tiếp sẽ hình thần đều diệt.

Bất quá Hư Không Thú thật sự rất mạnh, thân thể vô cùng, tuy rằng không có thể sử dụng bảo thuật, nhưng vẫn là có thể từ trong hư không rút lấy đến bí lực, chữa trị thương thế.

Ầm!

Nó nện xuống đất, đem động đất rạn nứt, sụp ra đi ra ngoài khe lớn cũng

không biết dài đến bao nhiêu dặm.

Nhưng là Thạch Hạo sao bị hắn nện ở lòng đất đây, sớm đã nhảy lên, đồng thời nhanh chóng lần thứ hai vươn mình, đặt ở trên người nó, đưa nó đặt tại nơi đó.

Lần này, Côn Bằng bảo thuật dường như kim sắc Thái Dương bạo khai giống như vậy, đi kèm Thạch Hạo nắm đấm đánh vào mi tâm của nó!

Răng rắc!

Đó là xương trán nứt ra âm thanh, cơ thể nó rất mạnh, dĩ nhiên chặn lại, vẫn chưa bị một quyền xuyên thủng, chỉ là mi tâm nơi đó vỡ tan mà thôi.

"Gào gừ..."

Hư Không Thú rống to, trợn tròn đôi mắt, đong đưa đầu lâu to lớn, liều mạng chống lại.

Răng rắc!

Đây là một tiếng vang thật lớn, lần này Thạch Hạo đánh giết lúc, vận dụng cực hạn sức mạnh, lấy mười tám cái sừng ngăn cản, cùng cái kia bảo thuật còn có ánh quyền đụng vào nhau. Một sát na, có mấy cái sừng bẻ gẫy, thoát ly thân thể nó.

Đây là trọng thương!

Phải biết, những này sừng là sức mạnh của nó cội nguồn, thường ngày làm sao có khả năng sẽ thương tổn được, có hư không bí lực gia trì, kiên cố bất hủ.

Nhưng là bây giờ lại bị người bẻ gẫy, này cùng trời đất sụp đổ giống như vậy, để Hư Không Thú lần thứ nhất cảm giác như vậy sợ hãi.

"Ta bảo thuật mất đi hiệu lực, ngươi tại sao có thể có loại năng lực này, theo chúng ta thế giới kia một cái nào đó hoàng tộc." Hư Không Thú bị đánh

bối rối, ở kinh hoảng bên trong tự nói.

Thạch Hạo nghe vậy, nhất thời cả kinh.

"Đúng rồi, các ngươi này một giới, cũng từng có nhất tộc nắm giữ tương tự năng lực, nhưng nên tuyệt diệt mới đúng, còn lại hậu duệ không thành tài được." Hư Không Thú gào thét, kịch liệt chống lại.

Thạch Hạo kinh ngạc, hắn biết, thế giới này có mấy cái chủng tộc có năng lực như thế, nhưng không nghĩ tới chỉ là hậu duệ, càng không nghĩ đến ở thế giới này bỉ ngạn lại có một chủng tộc bởi vì có loại năng lực này mà trở thành một đại hoàng tộc.

"Ta không thể chết được, có thể nào bị một cái huyết dịch dơ bẩn mà nhỏ yếu chủng tộc đánh gục, ta phải sống sót!" Hư Không Thú phát rồ.

Nó bị oanh ở đầu trên sau, thần trí có chút không rõ, lúc này cầu sinh dục vọng bay lên sau, càng là điên cuồng.

Nó kịch liệt chống lại, Thạch Hạo thì lại ra sức áp chế, vận dụng chí cường bí thuật, đánh giết nó.

Ầm!

Rốt cục, một tiếng vang thật lớn, xương trán của nó bị xuyên thủng, thần quang vọt vào, liền muốn đưa nó triệt để giết chết.

Nhưng mà, đang lúc này, mi tâm của nó bên trong, nguyên thần bên trong có một khối cổ xưa đạo phù lao ra, phát ra ánh sáng óng ánh, đem Thạch Hạo chấn động bay ra ngoài.

Đồng thời, đạo bùa này bao vây Hư Không Thú trong nháy mắt lướt ngang, cơ thể nó đang nhanh chóng phục hồi như cũ.

Không nghi ngờ chút nào, đây là một loại đoạt thiên địa tạo hóa thần phù, lại có thể để huyết nhục phục hồi như cũ, cơ thể tái sinh, thân thể sắp

chết lại sống lại.

Thạch Hạo phẫn hận, này đều chặn đánh giết, gia hỏa này lại bị cứu.

Rất rõ ràng, có siêu cấp đại nhân vật ở tại trong thân thể lưu lại đạo phù, bảo đảm nó tính mạng, không hy vọng nó ở này một giới vẫn lạc.

Thạch Hạo truy kích, không muốn buông tha nó.

Bất quá đạo bùa này quá nhanh, nắm giữ hư không lực lượng, hoành hành trong thiên địa.

Nếu là người bình thường sớm đã bị súy không còn bóng, nhưng Thạch Hạo cầm trong tay Đại La Tiên Kiếm thai, trảm khai hư không, theo vượt qua, liền như vậy một đường đuổi tới.

Ba!

Một tiếng vang giòn, đạo phù phá nát, liền như vậy hóa thành tro bụi.

Mà cùng thời gian, Hư Không Thú hoàn toàn phục hồi như cũ, chính là cái kia đoạn giác đều trùng sinh, nó khôi phục lại đỉnh cao.

Thạch Hạo không nói hai lời, lấy ra một viên thủy tinh, ở trong phong ấn một giọt Phượng Hoàng chân huyết, một cái liền đem bảo huyết nuốt xuống.

Đây là hắn đặc dị lưu lại, chính là vì gặp tình thế nguy cấp, có thể cấp tốc khôi phục nguyên khí.

Huyết dịch bốc lên, bảo quang vô lượng, dường như Phượng Hoàng niết bàn giống như, Thạch Hạo tinh khí cuồn cuộn, cũng ở trong chớp mắt khôi phục lại.

Hư Không Thú ánh mắt lạnh lẽo, nó đã khôi phục trấn định, lần thứ hai trở nên lạnh lùng.

"Ngươi này sâu bọ, để ta gặp như vậy đau khổ, hôm nay tất nhiên muốn

cho ngươi không chết tử tế được!" Hư Không Thú uy nghiêm đáng sợ nói rằng.

"Bại tướng dưới tay, còn dám tùy tiện?" Thạch Hạo trào phúng.

"Bất quá là bất cẩn rồi mà thôi, bị ngươi đánh lén đắc thủ, nhưng ta biết, loại kia pháp lực miễn dịch năng lực không thể lúc nào cũng nắm giữ, hiện tại ngươi đã triển khai không ra, ta có phòng bị, ngươi có thể làm khó dễ được ta!?" Hư Không Thú lạnh lẽo âm trầm nói, bước lên phía trước, sát khí ngập trời.

Không nghi ngờ chút nào, đón lấy lại là một hồi đại quyết chiến!

Lục Đạo Luân Hồi cùng Cửu Chuyển Thiên công bị bọn họ phát huy đến cực điểm, giết nhật nguyệt ảm đạm, thiên địa thất sắc, hỗn độn khí sôi trào mãnh liệt.

Huyết dịch không ngừng rơi ra, bọn họ tất cả đều cả người đỏ đậm, thân thể rách nát, hai người giết tới gay cấn tột độ, tất cả đều gặp không thể tưởng tượng nổi trọng thương.

Cuối cùng, lại đến liều mạng thời khắc.

Hư Không Thú quát: "Ngươi loại này đê tiện sinh linh, trong thân thể chảy xuôi không tịnh dòng máu, ngươi tổ tiên đều thất bại, càng không nói đến là ngươi, chịu chết đi!"

Nó vận dụng thủ đoạn mạnh nhất, bản mệnh thần thông hiện ra, thiên địa này bên trong ào ào ào vang vọng, trong nháy mắt mà thôi, tám cái thô to xiềng xích hiện ra, nhằm phía Thạch Hạo.

Mặc hắn tránh né, nhưng chính là không thể thoát khỏi, trước sau nhằm phía hắn.

"Ào ào ào!"

Tám cái thô to xiềng xích, đến từ tám cái phương hướng, cuộn lại long, chảy huyết, yêu dị cực kỳ, cuối cùng đều khóa lại Thạch Hạo, đem hắn cầm cố ở trong hư không.

"Ha ha..." Hư Không Thú cười to, hung mãnh cực kỳ, mở ra cái miệng lớn như chậu máu, nói: "Chúng ta bộ tộc này nắm giữ hư không, không có ai có thể tránh được hư không gông xiềng, tám cái xiềng xích gia thân, đây là thiên địa đối với ngươi ràng buộc, muốn đối với ngươi phán quyết, ngươi làm sao chạy thoát!?"

"Ầm!"

Nó cũng không trì hoãn thời gian, sợ xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, há mồm liền phụt lên không gian chi nhận, sắp sửa Thạch Hạo đánh giết.

"Nghiệt súc, ngươi cho rằng có thể giết ta sao, liền lấy Côn Bằng âm dương nghịch biến trảm ngươi!" Thạch Hạo nói rằng, hắn cả người phát quang.

Thế nhưng, hắn lại nhíu mày, cấp tốc thay đổi một loại đại pháp, nói: "Âm dương nghịch biến còn chưa thành thục, hay dùng chính ta bảo thuật giết ngươi, tương tự là bản mệnh thần thông, như thường áp chế ngươi, để ngươi tâm phục khẩu phục!"

"Ngu xuẩn, ngươi còn có thời gian nói chuyện sao?" Hư Không Thú lạnh giọng nói rằng.

Thế nhưng, sau một khắc nó chấn kinh rồi, bởi vì đối phương xác thực có thời gian, nơi đó mảnh vỡ thời gian bay lượn, thời gian lực lượng lưu chuyển, lập tức khác với số đông.

Thạch Hạo tự thân Chí tôn cốt sinh ra loại thứ hai pháp —— Luân Hồi, lúc này ở diễn dịch lực lượng thời gian!

"Lấy thời gian thần tắc phá ta thần tắc không gian?!" Hư Không Thú kêu to, trong mắt của nó xuất hiện hoảng loạn.

Chúng nó bộ tộc này sợ nhất chính là lực lượng thời gian, nếu không không gian bảo thuật có thể nói vô địch, chỉ khi nào gặp phải thời gian ăn mòn, như vậy liền có thể có thể phải đại bại.

"A..."

Hư Không Thú kêu to, nó cảm giác mình đang trở nên già nua, thuấn thân huyết tinh khô bại, cực kỳ suy yếu.

Sức mạnh của tháng năm vô ảnh vô hình, tác dụng ở trên người nó, để nó lập tức như là già nua rồi mười ngàn năm, cả người co giật, khó có thể đứng thẳng.

Ầm ầm!

Hư Không Thú ngã xuống, đập sập đại địa.

Răng rắc!

Mà cùng lúc đó, Thạch Hạo đứt đoạn tám cái thô to xiềng xích, lập tức tránh thoát ra, hóa thành một vị kim sắc Chiến Thần, một cước hướng về Hư Không Thú đạp đi.

"Bảo mệnh đạo phù dùng hết, ngươi còn có cái gì?!"

Phốc!

Thạch Hạo này một cước hạ xuống, huyết quang bắn lên.

Bị thời gian cướp đoạt đi vô tận sức sống Hư Không Thú kêu thảm thiết, đẫm máu, nửa người bị giẫm nát.

"Nghiệt súc, nạp mạng đi đi!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1136: GiãM NáT

Lần này không có ngoài ý muốn, Hư Không Thú nửa người đều nát bét rồi, tự nhiên mất đi sức chiến đấu mạnh nhất.

Đồng thời, vào lúc này, nó già yếu trạng thái vẫn không có giải trừ, vẫn vô cùng suy yếu, tuổi già, vảy giáp buông lỏng, sừng ảm đạm tối tăm.

Vào lúc này đừng nói là Thạch Hạo, chính là đổi một cái chỉ có một đạo tiên khí người đến, cũng đủ để đưa nó diệt trừ.

Bất quá, Hư Không Thú không phải phàm thú, chính là đến nằm trong loại trạng thái này cũng đang phản kích, nó không cam lòng, chính là bởi vì bình thường cao cao tại thượng, vào lúc này không cam lòng thất bại, không muốn diệt vong.

"Ác, là ai nói đến, chúng ta huyết dịch dơ bẩn, máu mủ của ngươi cao quý ở trên, làm sao hiện tại bị ta đạp ở dưới chân?" Thạch Hạo cười nhạo.

"Ngươi này thấp hèn sâu bọ, nhất thời thắng lợi tính là cái gì, thật chờ ta giới đại quân đến đây, chính là có 10 ngàn cái ngươi cũng không đủ giết, tất cả đều là cặn bã!"

Hư Không Thú tuy rằng bị người đạp ở dưới chân, thế nhưng kiêu căng không giảm, luôn cảm thấy Tiên Thiên cao cao tại thượng, đối với này một giới người có thể thương hắn canh cánh trong lòng.

"Ầm!"

Đối với nó bị áp chế tình huống vẫn như thế tùy tiện, Thạch Hạo chỉ có giẫm chân một cái, rơi vào trên miệng của nó, máu tươi lúc đó liền tiên lên.

Huyết dịch nổi lên bốn phía, hàm răng bóc ra, nơi đó hoàn toàn mơ hồ.

Cảnh tượng này có chút thê thảm, đường đường Hư Không Thú chưa từng tao quá như vậy tội, bị người giẫm đánh, nửa người đều rách nát.

Nó mắt mạo hung quang, dự cảm thấy mình hơn nửa khó thoát một kiếp, lấy ánh mắt cừu hận theo dõi hắn, đồng thời cũng có loại hoảng sợ, đây là một loại mâu thuẫn trong lòng.

"Nói đi, các ngươi thế giới kia xảy ra chuyện gì, đưa ngươi biết đến đều nói cho ta, lưu ngươi một mạng, khi ta tọa kỵ." Thạch Hạo nói rằng.

Hắn rất muốn biết, bờ bên kia thế giới, đó là thế nào một phiến Cổ giới, đều có thế nào sinh linh, vì sao bọn họ cường đại như vậy, ép này một giới không kịp thở.

Hắn càng muốn biết, bên kia tu hành hệ thống có hay không cùng bên này tương đồng, đến tột cùng có cỡ nào phồn thịnh

"Đừng hòng từ ta chỗ này được cái gì. Loại người như ngươi cũng vọng tưởng thu ta vì là tọa kỵ, mơ hão!" Hư Không Thú nói rằng.

Thạch Hạo không nói hai lời, lần thứ hai nhấc chân, ầm một tiếng rơi xuống, cái kia rách nát miệng trực tiếp biến mất rồi hơn nửa, nó chỉ có thể thần niệm truyền âm.

Tiếp đó, Thạch Hạo một chiêu kiếm trảm khai xương trán của nó, để nguyên thần của nó chịu đến sinh tử uy hiếp, nói: "Thu ngươi vì là tọa kỵ, ta cũng không yên lòng. Ta tin tưởng, các ngươi thế giới kia còn có Hư Không Thú ′ sau đó khác thu một con cũng không sao. Hiện tại, ngươi muốn mạng sống liền đem theo ta yêu cầu những kia bắt đầu giới thiệu."

Hư Không Thú phẫn nộ, đồng thời trong lòng càng hoảng sợ, không biết như thế nào cho phải.

Vào lúc này, thời gian sức mạnh biến mất, nó đã từ già yếu trạng thái từ

từ giải thoát, thế nhưng đã mất đi nửa người, còn làm sao đối kháng?

"Ta sẽ không nói cho ngươi..." Nó vì chính mình tiếp sức, muốn để ý chí của chính mình càng kiên định.

"Xoạt!"

Đang lúc này, Thạch Hạo đột nhiên ra tay, một chiêu kiếm trảm tiến vào nguyên thần bên trong, ngăn cản hắn từ già yếu trạng thái bên trong khôi phục lại đỉnh cao, thương nguyên khí.

Hơn nữa, Thạch Hạo mạnh mẽ một đòn, nhanh chóng ra tay, cầm cố thần thức, hắn muốn mạnh mẽ quan sát nguyên thần, thăm dò tất cả.

"Ngươi... Sẽ không được như ý!" Hư Không Thú rống to, nó tức giận, một người nguyên thần dấu ấn là cội nguồn, nếu như bị người ta nhòm ngó, sẽ không có bí mật gì có thể nói.

Nguyên thần của nó thiêu đốt, sắp bạo khai.

Thạch Hạo cười gằn, mạnh mẽ trấn 悳 ép, phòng ngừa nó tự bạo.

Thế nhưng, đúng vào lúc này, thân thể hắn lạnh lẽo, cảm giác được thấy lạnh cả người, một chiêu kiếm xoay chuyển mà ra, đem đầu lâu chém xuống, mà nhanh chóng lùi ra.

Bởi vì, ở cái kia nguyên thần bên trong, có một luồng khí tức mang tính chất huỷ diệt, có một phiến phù văn thần bí sáng lên, phải đem nó sụp đổ.

Hư Không Thú kêu to: "Không!"

Đây là tộc này cấm chế, phòng ngừa nhất tộc chí cường bảo thuật tiết ra ngoài, đối với trọng yếu đệ tử đều từng hạ xuống phù văn, một khi có người thăm dò tìm nguyên thần của bọn họ, sẽ tự hủy.

Hư Không Thú không cam lòng, điên cuồng kêu to, thiêu đốt tinh huyết, ngăn cản tất cả những thứ này, vào đúng lúc này nó thật sự hoảng sợ cực kỳ.

Cuối cùng, cái kia phù văn lại tắt, cũng chưa từng chân chính bạo phát.

"A, mạng ngươi cũng thật là lớn, hiện tại có thể nói một chút sao? Nói cho ta ta muốn biết những thứ đó." Thạch Hạo nói rằng, nếu nó kinh hoảng, mang ý nghĩa sợ chết, cũng có thể được những bí mật kia.

"Đừng hòng!"

Hư Không Thú dĩ nhiên vẫn rất quả đoán, lần thứ hai từ chối.

"Cái kia không cái gì có thể nói, từng đao từng đao chặt ăn thịt ngươi!" Thạch Hạo nói, lấy ra một cái đại đỉnh, ở trong truyền vào đầy thần tuyền, chuẩn bị đưa nó cho luộc.

"Ta #￥%%#..." Hư Không Thú có chút ngổn ngang, chửi ầm lên, không ngừng nguyền rủa, chưa bao giờ từng gặp phải kẻ địch như vậy.

Nó nhưng là Hư Không Thú, cao cấp nhất sinh linh, dòng máu mạnh mẽ truyền thừa, chưa từng lưu lạc trở thành đồ ăn? Đây là khai thiên tích địa tới nay tiểu một lần.

Nó tình nguyện lập tức đi chết, biến thành tro bụi, cũng không muốn hiện tại bị người cho chưng quen!

"Ngươi dám!" Nó gào thét.

"Ta có gì không dám?" Thạch Hạo ung dung thong thả, xoay chuyển Đại La Tiên Kiếm, phù một tiếng, từ thân thể nó trên chặt dưới một tảng lớn đến, có tới ười trượng.

Như thế một khối huyết nhục hạ xuống, bị rửa sạch sau, trực tiếp rơi vào rồi trong đỉnh.

Hư Không Thú mắt tối sầm lại, suýt chút nữa khí chết rồi, này quá nhục nhã người, lúc này không chỉ có thân thể không trọn vẹn, tâm thần càng là đau nhức, loại này tội chưa bao giờ từng chịu đựng.

Ầm!

Hư Không Thú không thể nhẫn nhịn, đầu lâu bên trong vọt lên một luồng đặc biệt chùm sáng, đi vào cái kia trong thân thể.

Nguyên bản đầu của nó đều bị trảm rơi xuống, cùng thân thể mất đi liên hệ, thế nhưng lúc này cái kia toàn thân nhưng đang phát sáng, sau đó thiêu đốt, sôi vọt lên.

Gợn sóng này quá mức khủng bố, xé rách vòm trời, thiêu sụp hư không!

Bởi vì, nó là Hư Không Thú, gây nên cảnh tượng kỳ dị như vậy cũng rất bình thường, Thạch Hạo vẫn chưa suy nghĩ nhiều, cho rằng nó muốn tự hủy, vì vậy rút lui.

Nhưng là, theo thời gian chuyển dời, hắn cảm giác được không bình thường.

Cái kia thân thể khổng lồ bị đốt thành tro tàn, hết thảy tinh khí thần đều hóa thành một luồng quang, đi vào đầu lâu kia bên trong, sau đó gợi ra lôi kiếp, hư không nổ vang.

"Niết bàn?!"

Thạch Hạo khá là kinh ngạc, con thú dữ này quá yêu tà, đều đến một bước này, còn muốn nghịch thiên hay sao?

Đầu của nó được tẩm bổ, rút lấy thập phương hư không bí lực, bao vây nơi đó, lô bên trong xuất hiện một con tiểu Hư Không Thú, vàng óng ánh hừng hực, muốn lại hiện ra.

Ầm!

Thiên địa bạo động, càng ngày càng khủng bố hư không bí lực lưu chuyển, cường hãn đến không thể nào tưởng tượng được.

Mặc dù cách nhau rất xa, những người khác cũng cảm nhận được.

Một con khổng lồ Hư Không Thú ảnh hiện lên ở trên bầu trời, nhìn xuống đại địa, đây là một loại dị tượng, uy nghiêm đến không gì sánh được.

"Trời ạ, đó là Hư Không Vương Thú, nó ở niết bàn!?"

Xa xa, truyền đến tiếng kinh hô, kêu to không phải Thiên Thần thư viện người, mà là bắt nguồn từ thế giới bỉ ngạn người.

Những người này đến từ một thế giới khác, hiểu rõ càng nhiều, từng nghe nói Hư Không Thú niết bàn cảnh tượng, sẽ có Cổ Tổ hư ảnh hiện lên, trợ giúp tử tôn ngưng tụ hư không lực lượng.

Ngoài ra, còn có các loại dị tượng.

Bây giờ nơi đó ráng lành ngàn sợi, thần thái vạn đạo, thật sự đang phát sinh niết bàn sự.

"Hỏng rồi, Hư Không Thú một khi niết bàn, sẽ càng mạnh mẽ hơn!" Thiên Thần thư viện người rốt cục ý thức được cái gì, đều vẻ mặt nghiêm túc.

Sơn mạch phần cuối, Thạch Hạo nhìn tình cảnh này, cũng rất bất ngờ, trên bầu trời đầu kia Cổ Tổ Hư Không Thú ảnh quá khổng lồ, chỉ là cái bóng mơ hồ mà thôi, cũng làm người ta không kịp thở.

"Ngươi cũng thật là mơ hão!" Thạch Hạo cười gằn, liều mạng, cực tốc vọt tới, nắm Đại La Tiên Kiếm liền trảm.

"Hả?" Hắn lấy làm kinh hãi, lại bị hư không lực lượng ngăn trở chặn lại rồi,

"Ầm!"

Đột nhiên, trên đầu hắn một đóa Đại đạo chi hoa bên trong, cái kia ngồi xếp bằng thân ảnh mơ hồ mở mắt ra, nhìn chằm chằm phía trước.

Chính đang niết bàn Hư Không Thú, trong nháy mắt run rẩy, tiếp theo nơi đó đổ nát, hư không bí lực còn có cái kia Cổ Tổ hư ảnh biến mất rồi.

"Vật này là..." Nó nhìn chằm chằm Thạch Hạo cái kia đóa Đại đạo chi hoa trên ngồi xếp bằng thân ảnh, lộ ra thần sắc kinh khủng.

Niết bàn thất bại!

Chung quanh nó hư không ở đổ nát, hiển nhiên nó không thể sống, đang giải thể.

Mà Thạch Hạo càng là quả quyết, một chiêu kiếm chém đi qua, phòng ngừa nó tự bạo xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

"Phốc!"

Một chiêu kiếm chém qua, đầu của nó cùng nguyên thần bị bổ đôi thành hai nửa, sau đó nổ tung, triệt để hình thần đều diệt.

Thạch Hạo ở hiện trường thu thập một phen, cẩn thận từng li từng tí một đem đỉnh thu hồi, cực kỳ đau lòng, nói: "Sớm biết liền trực tiếp đem toàn bộ thân thể đều lấy đi."

Bây giờ trong đỉnh chỉ có ười trượng như vậy một miếng thịt, cũng không tính thiếu, nhưng cùng một chỉnh đầu Hư Không Thú so với hay là kém không ít.

"Đây chính là Hư Không Thú thịt thần, ai! Có chút ít còn hơn không, cuối cùng cũng coi như còn có thể ăn được một ít." Hắn không có ở đây ngao đôn, toàn bộ cất đi, sau đó trở về chiến trường kia.

Lúc này chiến trường, quần hùng ở giao thủ, tất cả đều đang chém giết lẫn nhau, trên đất vết máu loang lổ, thi thể ngang dọc, ở toàn diện đại đối kháng.

"Ngươi đi đâu vậy, có thể nhìn thấy Hư Không Thú niết bàn?" Vương Hi

đang cùng kẻ địch giao thủ, thế lực ngang nhau, nhìn thấy Thạch Hạo sau, hướng về hắn hỏi dò.

"Nhìn thấy, bất quá bị ta cho chặt." Thạch Hạo không nhanh không chậm đáp, hắn đứng bên trong chiến trường có vẻ là như vậy yêu dị.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1137: Đánh Chết Không Tin Là Chết

Lời của hắn vừa ra, khắp chiến trường đều có điểm yên tĩnh.

Đây là người nào, đem hư không thú chặt? để cho người ta có chút phát mộng, tin tức quá kinh người.

Hư không thú cấ cao sinh linh, tu ra ba đạo tiên khí, ít có địch thủ, lui một bước nói, mặc dù không địch lại cũng có thể chạy trốn, bởi vì bọn họ lớn nhất bản lĩnh chính là dung nhập vào hư vô đang lúc.

Một loại mà nói, hư không thú khó có thể giết chết!

Cho nên rất nhiều người cũng bị hắn đột ngột lời nói sợ ngây người, trong lúc nhất thời thiên thần thư viện tất cả tu sĩ cùng nhau trông lại, bao gồm Lục Đà, Yêu Nguyệt Công Chúa.

“ xuy ” đích một tiếng, có người cười cuối cùng yên lặng, rất nhanh bị phá vỡ. Mọi người nhanh chóng nhìn lạ, một cái sinh linh ở thế giới khác, đến từ bờ bên kia, hơn nữa còn là một vị siêu phàm nhân vật, cùng Huyền Côn giết khó phân thắng bại.

“Chỉ bằng ngươi, cũng vọng tưởng giết chết hư không thú? ha ha!”

Tiếp theo, những sinh linh ở thế giới khác cũng cười, mang theo vẻ giễu cợt, còn có một loại đoán được lời nói dối sau đích không thèm.

“ Ngươi biết hư không vương tộc bực nào đích siêu phàm sao? nó mới vừa rồi nhưng là ở niết bàn, lúc này cùng khắp hư không ngưng kết làm một thể, phòng ngự lực đem đạt tới mạnh nhất, cùng cấp không người nào có thể rách, nhất định phải vượt qua một hai đại cảnh giới mới được. ”

“ Ngươi bất quá là một thánh tế cảnh đích tu sĩ, cũng dám khoa trương bốc phét? nga, hình như là chưa tu ra tiên khí, nhưng như vậy cũng xa không đủ nhìn, thật là buồn cười!”

Bờ bên kia người đều xem như trò hề, mỗi một người đều mang theo nụ cười, căn bản không tin tưởng đích lời của hắn.

Bởi vì, ở đó cá thế giới có ghi lại, hư không thú phòng ngự lực mạnh nhất lúc chính là niết bàn, cùng thiên địa hòa làm một thể, chẳng phân biệt được với nhau, tấn công không được.

Tất nhiên, tất cả mọi người không tin Thạch Hạo giết hư không thú, đó chỉ là chuyện buồn cười

“ ngô, hư không đại nhân khẳng định đem mình tàng vào hư không liễu, niết bàn là cần tu dưỡng đích. khi nó không lâu sau xuất hiện lúc, sẽ càng cường đại hơn. ”

“ thật muốn ra lại hiện, nó thì không phải là thiên thần, đem chính thức bước vào cao hơn một đại cảnh giới, nhưng bễ nghễ thiên hạ!”

Thiên thần thư viện cái này một bên người nghe nói sau cũng ngây ngẩn cả người, hư không thú niết bàn sau, phòng ngự lực sẽ như vậy đích kinh người?

Chẳng phải là nói, nó đang âm thầm chập phục, thật muốn lúc xuất hiện lần nữa sẽ càng phát cường đại? tất cả mọi người trong lòng là trầm xuống.

“ ngô, hư không vương tộc lớn nhất cơ duyên chính là ngộ hiểu sau niết bàn. không có lúc nào là không có ở đây hi ký người, vị đại nhân này lại nơi đây ngoài ý muốn tìm hiểu thấu. ”

Sinh linh ở thế giới khác, đều đang cười, nhìn Thạch Hạo, cảm thấy hắn khoác lác hơi quá, bây giờ mất mặt về đến nhà, đều lộ ra châm chọc thần sắc.

Thạch Hạo cũng là âm thầm kinh ngạc, hư không thú niết bàn thật khó

khăn như vậy giết sao? nhưng là, hắn cảm thấy rất dễ dàng a cũng không bị hư không bí lực cắn trả cùng ngăn trở.

rất nhanh, hắn nghĩ tới kia đóa đường lớn chi tốn trên ngồi xếp bằng đích tiểu nhân, cùng nó có liên quan sao?

Thạch Hạo nghĩ ngợi, trong lòng có rất nhiều nghi vấn tên tiểu nhân kia giống như là không thuộc về đương thời, giống như sống ở quá khứ, thật sự có uy lực lớn như vậy sao?

“ ngô, da trâu thổi rách. hoàn toàn trợn tròn mắt đi!” bờ bên kia đích sinh linh có người trực tiếp nói như vậy đạo.

Thạch Hạo nhìn bọn họ nói： “ ta nói, hư không thú bị ta chặt. không tin các ngươi có thể kêu gọi nó, để cho nó đi ra đánh một trận. ”

Có người khinh bỉ, đạo:“ người nào không biết đại nhân một khi lâm vào niết bàn, nhất định phải chập miên một đoạn thời gian, toàn thân tâm đích tiến hóa, bây giờ làm sao có thể sẽ xuất hiện. ”

Thạch Hạo thật là có điểm sững sờ, giết một con hư không thú, cư nhiên không người tin tưởng, bất quá cũng tốt, hắn vốn là cũng không có tính toán chiêu diêu, chẳng qua là thuận miệng nói mà thôi, yêu có tin hay không.

nhưng có một chút có thể khẳng định, bây giờ không người tin tưởng, đợi đến không lâu sau, hư không thú hoàn toàn biến mất, cũng nữa không xuất hiện lúc, tất cả mọi người sẽ hiểu hắn nói là thật hay giả.

đến khi đó, tự nhiên sẽ là một cuộc thiên đại gió lốc!

“ ngươi người này thật thú vị, cho tới bây giờ còn loạn nói giỡn. ” yêu nguyệt công chúa nói, khóe miệng lộ ra một tia chế nhạo vẻ.

thiên thần thư viện bên này người rất nhiều đều ở đây nhìn Thạch Hạo, có người nói nhỏ, có người giễu cợt, còn có người tức giận, phần lớn đều ở đây cùng địch thủ kịch chiến, đối với chuyện này cũng rất bất mãn.

vương hi sắc mặt ửng đỏ, cảm giác mình bên người người này quá không đáng tin cậy liễu, ngay cả chuyện như vậy cũng dám đồ mặt dầy, làm thành công lao, bây giờ có chút mất mặt.

“ ngươi có thể hay không …… an phận một ít, bớt tranh cãi một tí!” nàng đối với Thạch Hạo nói.

“ cái gì là ta bớt tranh cãi một tí? các ngươi không hiểu, không phải một con hư không thú sao, các ngươi làm thành bảo, nhưng đối với ta mà nói chính là chỉ chó vườn. muốn ăn lời của, trực tiếp liền chẻ thành hai nửa, quay đầu lại ta mời các ngươi ăn hư không thú thịt!” Thạch Hạo mãn bất tại hồ nói, thật thật giả giả, theo những người đó suy nghĩ, tin/thơ cùng hay không cũng không có nếu nói.

thiên thần thư viện người của không thèm để ý, vậy thì thôi, vừa đúng tránh khỏi phong tộc chú ý, bởi vì nếu là để cho bọn họ biết, nhất định sẽ truy tìm chân tướng, sẽ dính dấp ra bởi vì thịnh hành ngày chuyện của, tìm hắn tính sổ.

vương hi đích đối thủ là một áo bào trắng thiếu niên, lúc này đang chê cười, hắn cảm thấy người này rất có ý tứ, ban ngày ban mặt, lại dám miệng đầy nói hưu nói vượn.

“ hài tử, ngươi bệnh không nhẹ, một người đang cười khúc khích gì? ” Thạch Hạo trừng hắn.

bạch y thiếu niên nghe vậy, thần sắc nhất thời hơi chậm lại, người nầy nói thế nào đây, lại gọi hắn là —— hài tử? lộn xộn cái gì, dám như vậy coi thường hắn.

“ ngươi muốn chết sao?!” bạch y thiếu niên đại hữu bỏ qua vương hi, muốn cùng Thạch Hạo quyết chiến đích.

“ không phục, tới đây, một quyền đem ngươi đánh giết!” Thạch Hạo ngoắc ngoắc tay, hướng hắn khiêu khích.

bạch y thiếu niên thần sắc cổ quái, cảm thấy hết sức tà môn, người nầy rốt cuộc lai lịch gì, nói bóng nói gió, sẽ không sợ bị hắn đánh chết sao?

cần phải biết, hắn bây giờ đang cùng một vị có ba đạo tiên khí đích tiên tử liều mạng cá thế đều lực địch, có mấy người có thể làm đến bước này?

bạch y thiếu niên cùng vương hi đại chiến đến bây giờ, lâu như vậy cũng còn không có phân ra thắng bại, tùy tiện toát ra một con người tuổi trẻ, liền dám lớn như vậy nói bất tàm.

“ ngươi là đang tự tìm đường chết!” bạch y thiếu niên lạnh giọng nói, hắn thấy được Thạch Hạo đích hai đạo tiên khí ở ẩn phục, tựu như cùng vương hi một loại, cũng không thể dọ thám biết Thạch Hạo còn có thứ ba đến đạo tiên khí.

Thạch Hạo tà nghễ hắn, khóe miệng mang theo cười nhạo, đạo:“ ngươi ngay cả một nữ nhân cũng đánh không lại, còn lớn lối như vậy, cũng đừng ở trước mặt ta sính năng liễu. tiểu hi hi, đạp hắn cái mông, vội vàng đem hắn đánh cho ta khóc!”

mọi người nghe vậy, đều ở đây ngẩn người.

vương hi sắc mặt lúng túng, mang theo một tia xấu hổ, người này bây giờ không đáng tin cậy, ở nơi này loại tình cảnh hạ còn dám loạn ngữ, thật là càng ngày càng không giống bảo.

hắn là như vậy đích khinh cuồng. lấy loại này gọi truyền âm, ở chiết nhục cái đó đối thủ.

bạch y thiếu niên còn lại là thân thể một trận diêu động, thật bị khí ở, lộ ra một cổ mãnh liệt sát ý, tên khốn kiếp này cư nhiên như vậy nhạo báng hắn, đây là nhục nhã, dám đối với một sửa ra ba đạo tiên khí đích trẻ tuổi chí tôn như thế, sống đủ rồi sao?!

thiên thần thư viện rất nhiều người cũng lộ ra vẻ kinh dị, buồn cười vừa cười không ra, mà thế giới khác một ngạn đích sinh linh là sinh giận. bạch y

thiếu niên chi thần dũng quá rõ ràng, lại có người dám như vậy khiêu khích.

mọi người cũng không nhìn ra Thạch Hạo đích lai lịch, lầm tưởng hắn chỉ có một hai đạo tiên khí, ở không hiểu đồng thời cũng ở đây kinh ngạc, đây là đang muốn chết sao?

“ không làm chết cũng sẽ không chết!” có người thở dài nói, nhìn Thạch Hạo lắc đầu một cái.

chính là thiên thần thư viện đích người mình, nghe vậy sau cũng là sâu biểu nhận đồng, người nầy quá trương cuồng liễu, miệng vô già lan. nhất định phải bỏ ra thê thảm giá cao.

“ ngươi ở đây làm chết sao? ” Thạch Hạo nhìn về người kia, giống nhau ngoắc ngoắc tay.

người kia nhất thời nổ mao, tánh khí nóng nảy, bỏ qua đối thủ của mình. hướng hắn vọt tới, đây là một có hai đạo tiên khí đích tồn tại, ba đầu sáu tay, thân người ngạc đuôi.

ba viên đầu lâu trung. một viên là đầu người, một viên là sư tử đầu, còn có một viên là đại bằng đầu. thần dị siêu phàm, cực độ cường đại.

đây là khác một giới đích cường đại chủng tộc, tin đồn Cai tộc có một vị cổ tổ đến nay còn sống, pháp lực thông thiên, trên đời giới khác một ngạn có cực cao thân phận, con cháu của hắn đời sau đều là vương tộc.

“ ngu xuẩn, tới đây nhận lấy cái chết!” cái này sinh linh phác sát liễu tới đây.

hắn lăng không lên, một cái chân quét ngang, muốn đem Thạch Hạo một cước động chết, đồng thời hắn sáu con tay đều ở đây kết ấn, phù văn giăng đầy, xán nếu thần hồng, muốn đem Thạch Hạo tuyệt sát.

nhưng là, Thạch Hạo quá nhanh, ở tại chỗ lưu lại một đạo tàn ảnh, ngay lập tức tới, hiển hóa ở giữa không trung, giống như hư không thú bàn, nắm

trong tay thiên địa, không chỗ không có ở đây.

“ phanh!”

Thạch Hạo nhanh như tia chớp lộ ra cánh tay phải, một thanh đã bắt ở hắn hoành đá mà đến cái chân kia chân của hõa cốt, gắt gao nắm, giống như thép câu bàn, để cho cái này sinh linh cảm giác một trận toàn tâm bàn đích đau nhức.

nếu như bàn về thân thể cường độ, có mấy người so đích thượng Thạch Hạo? hai người kém một tầng thứ!

cái này sinh linh đích sáu cánh tay tề động, giống như thiên thủ cổ tăng bàn, nhanh chóng kết thành pháp ấn, muốn đánh giết Thạch Hạo.

nhưng là lúc này, Thạch Hạo là cuồng dã đích, cũng là dữ dằn đích, cho thấy lực lượng kinh người, toàn thân kim quang vạn trượng, bắt lại cái này sinh linh chân của hõa, mãnh lực đổi phiên động, giống như là ở giơ lên một đạo thảo người, cuồng đập hướng mặt đất.

lúc này, đừng nói là cái này sinh linh, chính là chung quanh những thứ kia đang xem trứ người của cũng cảm thấy từng trận thịt đau, như vậy cuồng dã đích té đánh, cũng quá khó chịu liễu.

Thạch Hạo giơ lên hắn, trực tiếp liền đập vào lãnh cứng rắn trên mặt đất, trong nháy mắt bụi mù ngập trời, mặt đất băng khai, cả vùng đất kịch liệt diêu động, cùng cả vùng đất chấn một loại.

có thể làm được đây hết thảy, chủ yếu là Thạch Hạo đích tốc độ còn có lực lượng siêu phàm, hắn đem loại này bạo lực mỹ học diễn dịch đến cực hạn, dùng vượt qua vô cùng cảnh đích tốc độ bắt lại đối thủ, rồi sau đó lại dùng không gì so nổi đích thần lực luân khởi tới, thì có như vậy một kết quả.

mà ở chỗ này trong quá trình, hắn tự nhiên cũng ở đây thúc giục bảo thuật, đánh rách đối thủ xương cốt của chờ.

cho nên, trên mặt đất cái này sinh linh lúc này liền xụi lơ liễu, sáu con tay vẫn còn ở kết ấn đây, kết quả là bị đánh vào trên đất, mặt bộ càng là cùng hòn đá chờ tiếp xúc thân mật.

chỉ trong phút chốc, hắn cơ thể liền biến hình.

“ a ……”

hắn không phát không được ra kêu thảm thiết, bởi vì đau nhức khó nhịn.

lúc này, hắn phải nhiều thê thảm có nhiều thê thảm.

đây là từ mười giới đồ còn có càn khôn đại cùng chung mở ra ra đích tiểu thế giới, mặt đất cứng rắn đích quá đáng, hắn thê thảm không nỡ nhìn, cả người máu thịt mơ hồ.

“ hưu!”

Thạch Hạo phát ra một đạo kiếm khí, trực tiếp đem hắn đích đầu lâu chặt xuống, hết sức quả quyết.

“ còn có không phục sao, muốn làm chết đích mặc dù tới đây, không làm chết cũng sẽ không chết. ” hắn lười biếng nói.

mới vừa phát sinh cái loại đó hết sức bạo lực chuyện của món, sau đó lời của hắn rồi lại như vậy nhẹ như bay, để cho người ta cảm thấy hết sức quái dị, trong lúc nhất thời cũng có chút thất thần.

“ so hư không thú phế vật nhiều, không nghe lời cũng một kết quả, trực tiếp chặt. ” Thạch Hạo nói, nhìn về phía mọi người, đạo:“ còn có muốn bị đóa sao? ”

tối ngày hôm qua viết sách lúc phạm kẹt, muốn nằm trên giường một hồi, kết quả trực tiếp ngủ đến buổi sáng liễu, được rồi, cái này chương tới.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1138: Thể Thuật

Giữa trường, một đám người đều theo dõi hắn, người này có chút yêu, lẽ nào thật sự là một cái siêu cấp cao thủ?

Dù như thế nào, mọi người cũng không tin hắn có thể đánh giết hư không thú, này không phù hợp lẽ thường, càng không hiện thực.

Hư không thú cùng thiên địa dung hợp, mặc dù là đại bại sau cũng có thể đào tẩu, không thể bị đánh giết mới đúng.

"Thể tu!" Nhưng vào lúc này, có người mở miệng, nói ra Thạch Hạo dựa vào vị trí.

Tất cả mọi người đều sững sờ, có người trợn mở thiên nhãn, cẩn thận nhìn hắn, vững tin chỉ có thể nhìn thấy hai đạo tiên khí, cũng không có phát hiện cái kia ẩn giấu "Đạo thứ ba".

Đồng thời những người này cũng chú ý tới, Thạch Hạo cơ thể có một tầng đặc biệt ánh sáng lộng lẫy, đó là huyết nhục đạt đến chí cường, siêu phàm nhập thánh thể hiện!

"Thiên Thần cảnh trở xuống thể tu thành tựu tối cao giả!" Có người hút vào hơi lạnh, một chút nhìn ra hắn lúc này trạng thái.

Thạch Hạo huyết nhục từng tấc từng tấc óng ánh, giống như là ngọc thạch, không hề có một chút tỳ vết, nói theo một ý nghĩa nào đó so với hiện trường đẹp nhất mấy vị tiên tử còn muốn hoàn mỹ.

Này huyết nhục đã tu đến hắn tầng thứ này có khả năng đạt đến cực hạn, thậm chí vượt qua cực cảnh, cổ tăng cái gọi là kim cương bất hoại, trượng sáu Kim thân cũng không thể so với hắn cường.

Đây là cổ pháp bên trong —— thể thuật!

Có người tu pháp, cũng có người luyện thể, thế nhưng người sau cực kỳ gian nan, rất khó đi đến phần cuối, càng khó thành hơn liền vô thượng đại đạo.

Bảo thuật có rất nhiều loại, đều là tu pháp thể hiện, có thể nói phồn vinh hưng thịnh, xưa nay đại nhân vật nhiều có thể dựa vào cái này thành đạo, bước hướng về nhân sinh cao nhất.

Nhưng là, luyện thể giả nhưng ít có thành tựu lớn giả, con đường này quá nhấp nhô, có thể xưng tụng vô cùng chật hẹp, có mấy người có thể đi tới điểm cuối?

Tu luyện thể thuật, cần đạt đến thân thể mạnh nhất, trả giá gian khổ không thể tưởng tượng, từng bước từng bước leo về phía trước, mỗi một bước đều muốn tiêu hao các loại đánh đổi.

Tỷ như cần lấy thần dược rèn luyện gân cốt, dùng Trường Sinh dược rèn luyện huyết thống lấy Bất Hủ chân linh dòng máu tẩy tủy phạt mạch các loại (chờ)!

Những thứ đồ này người thường có thể nào được?

Chỉ là tu luyện thể thuật cũng đã rất khó khăn, hơn nữa cần thiết những thứ đồ này, quả thực phá hỏng con đường này.

Huống hồ, chính là miễn cưỡng tập hợp những này vô thượng bảo tài các loại, mà lại thiên tư siêu tuyệt, cũng là người thất bại xa xa nhiều người thành công, chín phần mười kỳ tài cuối cùng đều muốn lui ra.

Vì vậy, chính là có Trường Sinh gia tộc tập hợp vật liệu, cũng ít có đệ tử sẽ bước lên con đường này.

"Xác thực là thể tu a, bị hắn luyện xong rồi!" Có người than thở.

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm Thạch Hạo không rời mắt, vào lúc này hắn ở đề phòng thì, căng thẳng thân thể, thể xác sự cường hãn thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Ở xung quanh, tinh khí đất trời tự mình phun trào, ở tẩm bổ thân thể, đây là thân thể thành tiên, bước hướng về Bất Hủ tất nhiên con đường, mà hiện tại liền có một chút dấu hiệu sao?

Mọi người chỉ có thể thán phục, này thể tu một khi có thành tựu thì quả nhiên đáng sợ quá đáng!

Yêu Nguyệt công chúa mắt sáng lên, đôi mắt đẹp lấp lóe dị thải, nhìn chằm chằm Thạch Hạo xem đi xem lại, trên dưới đánh giá, cuối cùng yêu diễm cực kỳ cười nói: "Chẳng trách Vương Hi muội muội coi là trân bảo, thể tu nha, vóc người rất rắn chắc, nhìn như thanh tú một người thiếu niên, kỳ thực rất cường tráng, là một người đàn ông tốt."

Nàng rõ ràng đang đùa giỡn cố ý chế nhạo đối thủ cạnh tranh.

Vương Hi nghe vậy nhất thời trừng nàng một chút, nói: "Ngươi muốn khối này trân bảo, ta mượn ngươi." Nói tới chỗ này, nàng cảm thấy nói sai, sắc mặt ửng đỏ, nói: "Đưa ngươi, ta mới không được!"

"Hì hì, như thế văn tú nhưng kỳ thực phi thường tinh tráng thể tu, nhưng là hiếm thấy nha, ngươi không muốn sao?" Yêu Nguyệt công chúa trêu chọc.

Mọi người nghe được hai người bọn họ đối thoại, đều hoàn toàn không còn gì để nói, hai vị này ở vào đối đầu quan hệ tiên tử lại có thể nói ra những lời này đến.

"Người này thể thuật luyện đến cực điểm, chẳng trách có thể mạnh mẽ như vậy, vừa nãy lấy chính mình trưởng, trực tiếp áp sát tới phụ cận, đánh giết cái kia ba đầu sáu tay sinh linh, ghê gớm a!"

"Cùng người như thế giao thủ, không thể để hắn tới gần, nếu không, vừa đối mặt sẽ bị xả nứt thân thể!"

Mấy người nghị luận, đa số dị vực sinh linh.

Thạch Hạo môi khẽ nhếch, muốn nói điều gì, nhưng lại ngậm miệng, theo bọn họ đi hiểu lầm đi.

Chính mình làm sao liền thành thể tu?

Bất quá, tế muốn, điều này cũng không toán sai lầm gì, bởi vì cơ thể hắn xác thực phù hợp thể tu thể chinh, hắn đem thân thể tu đến cực cảnh, vượt qua phàm tục.

Lấy hắn hiện tại thể thuật thành tựu được nói, chính là phương diện này một cái Chí Cường giả, ở Thiên Thần cảnh giới này đi tới tuyến đầu tiên.

"Thể tu làm sao, các ngươi không phục a, cứ việc lại đây, tất cả đều chặt rồi!" Thạch Hạo bĩu môi, rốt cục lại mở miệng, một bộ rất dáng vẻ đắc ý.

Tất cả mọi người đều nhìn hắn, thấy thế nào thế nào cảm giác không đúng, đừng

"Đều nói hai tám tiếu giai nhân đẹp nhất, này chủ vừa nhìn chính là hai mươi ba thanh niên sung sướng nhiều!"

Có người chửi bới, như vậy nói nhỏ.

Rất nhiều người nghe vậy đều gật đầu, thâm biểu tán đồng, cái tên này có chút hàm, có chút sung sướng quá mức, một bộ nghé con mới sinh không sợ cọp dáng vẻ.

Hắn đang khiêu chiến ai? Đến có thể đều là dị vực tu sĩ, là một đám sinh linh mạnh mẽ, ở trong không thiếu nắm giữ ba đạo tiên khí mãnh nhân!

"Cái kia áo bào trắng hài tử, ngươi trừng cái gì mắt, lại đây, đạp ngươi cái mông!"

Thạch Hạo lần thứ hai nã pháo, nhắm ngay cùng Vương Hi ác chiến người trẻ tuổi kia, bởi vì trước kia chính là hai người bọn họ trước hết có

khóe miệng.

Áo bào trắng thiếu niên là một cái thiên tài tuyệt thế, hắn hiện tại rất phiền muộn, tại sao lại bị người này nhìn chằm chằm, không phải là xem thường, cười nhạo hắn vài tiếng sao?

Hắn cảm thấy, như vậy theo người nổ ra cãi vã có chút hạ giá, đặc biệt là dưới cái nhìn của hắn, đây là một cái hai mươi ba thanh niên. Chẳng lẽ nói, đối phương đang giả bộ?

"Cái kia giày thối ngươi tới đây cho ta!" Thạch Hạo kế tục chỉ.

Áo bào trắng thiếu niên tuy rằng ở xem thường, vẫn xem thường Thạch Hạo, nhưng trước kia còn có thể khắc chế, có thể lúc này lần nữa bị chỉ, cũng rốt cục không nhịn được.

"Ngu xuẩn, đã sớm muốn giết ngươi, chính mình tìm chết, ông trời đều cứu không được ngươi!" Áo bào trắng thiếu niên nói rằng, cùng Vương Hi tách ra, thoát ly chiến trường, hướng về phía Thạch Hạo mà đi.

"Thật muốn đi qua để ta đạp cái mông? Một cước đá chết!" Thạch Hạo rất hung tàn kêu lên.

Một đám người đờ ra, hắn là thật lăng, vẫn là thực lực mạnh mẽ a.

Mấy người nhíu mày, âm thầm ước định thể thuật Chí Cường giả sức chiến đấu, ra kết luận, thực lực của hắn có lẽ sẽ rất kinh người, nhưng hẳn là không bằng tu ra ba đạo tiên khí giả.

"Ta muốn giết ngươi!" Áo bào trắng thiếu niên lạnh giọng nói, đi tới khoảng cách nhất định sau, hắn không tiến thêm nữa, bắt đầu kết ấn, chuẩn bị ra tay.

"Ngươi sợ hãi sao, lấy ba đạo tiên khí ức hiếp hai đạo tiên khí, không coi là cái gì anh hùng, dám với hắn như thế sao, lấy hai đạo tiên khí quyết đấu." Vương Hi mở miệng.

Nàng nhằm vào áo bào trắng thiếu niên, đang trợ giúp Thạch Hạo.

"Chính là a, các ngươi những này dị vực sinh linh không phải được xưng mạnh nhất sao, vậy hãy để cho chúng ta nhìn một chút các loại (chờ) điều kiện dưới lợi hại bao nhiêu." Thiên Thần Thư Viện có người phụ họa.

Thế giới bỉ ngạn mấy người nhíu mày, lạnh lùng nói: "Tự trói tay chân mới là to lớn nhất bất công, dựa vào cái gì là chỉ có thể sử dụng hai đạo tiên khí?"

Áo bào trắng thiếu niên khoát tay áo một cái, nói: "Ta liền lấy hai đạo tiên khí đối địch, như thế có thể áp chế hắn, cái gọi là thể thuật cũng bất quá một loại phương thức tu luyện mà thôi, thật sự sẽ mạnh hơn Tu Pháp giả sao?"

Hắn lắc đầu, cười lạnh nói: "Hôm nay, ta liền lấy vô thượng đại pháp trấn áp cái gọi là luyện thể giả, để cho các ngươi nhìn một chút chúng ta phong thái."

Rất rõ ràng, thiếu niên này là một nhân vật không tầm thường, chính là ở dị vực bên trong cũng lai lịch rất lớn, hắn tuổi tác thật sự không cao, cùng Thạch Hạo xấp xỉ, nhiều nhất lớn hơn mấy tháng.

Nhưng là bây giờ hắn đã tu ra ba đạo tiên khí, vì vậy rất tự phụ, ngạo thị quần hùng, như bây giờ đứng ra, muốn lấy hai đạo tiên khí nghênh chiến luyện thể giả.

"Mạc gia tỷ đệ được xưng tuyệt đại song kiêu, kinh tài tuyệt diễm, ở tại bọn hắn cái kia một vực không ai địch nổi, được xưng từ trước tới nay thiên tư người cao nhất, không phải chỉ là nói suông."

Dị vực có người đang bàn luận, đối với cái này áo bào trắng thiếu niên đánh giá cực cao.

Hắn gọi mạc đạo, phong thần như ngọc, ở Biên Hoang phía sau trên mặt đất tiếng tăm lừng lẫy, liền Bất Hủ sơn thông suốt cái kia chân chính cổ giới

bên trong sinh linh đều nghe nói chuyện của hắn.

Mà hắn còn có một cái tỷ tỷ gọi mạc tiên, tương tự tuyệt diễm, cũng tu ra ba đạo tiên khí, vùng đất kia trên tổng cộng có vài tên người như vậy? Hắn bộ tộc liền chiếm giữ hai người, đừng nói là ở Biên Hoang sau trên đất, chính là ở Bất Hủ sơn liên tiếp cái kia mảnh cổ giới bên trong, cũng gợi ra náo động.

Bất quá, lần này tỷ tỷ của hắn không có đến.

"Xưa nay luyện thể giả có thể đi đến một bước này rất ít người, ta cũng không muốn thật là giết ngươi, lưu như ngươi vậy một cái da dày thịt béo người ở bên người khi (làm) tùy tùng, cũng không tính là bôi nhọ thân phận của ta." Áo bào trắng thiếu niên rất ngông cuồng, bên ngoài cơ thể có hai đạo tiên khí vờn quanh, đứng ở trên một tảng đá, nhìn xuống Thạch Hạo.

Thạch Hạo nghe vậy ha ha cười nói: "Ta cũng cảm thấy, có như ngươi vậy một cái mi thanh mục tú gã sai vặt theo bên người, rất có mặt mũi, dù sao tu ra ba đạo tiên khí a. Nếu không chúng ta đánh cược một hồi, người thất bại cam nguyện (làm) người hầu."

Mọi người nghe vậy đều là trở nên thất thần, không biết nói cái gì tốt, hai kẻ như vậy đụng vào nhau!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1139: Áo Bào Trắng

Gã sai vặt? Áo bào trắng thiếu niên Mạc Đạo nghe vậy, mũi suýt chút nữa tức điên, cái này vô liêm sỉ vẫn đúng là dám nói a, hắn là ai, ở một vực xưng tôn, hiện tại lại bị người như vậy chế nhạo.

Phải biết, thiếu niên này xem ra so với hắn còn nhỏ hơn, mà lại chỉ tu ra hai đạo tiên khí, mặc dù là luyện thể giả, cũng không cách nào sánh với hắn mới đúng.

Đương nhiên, Thạch Hạo cũng nhìn hắn không vừa mắt, lại muốn thu hắn làm người theo đuổi, vì vậy cũng là có đối với hắn gã sai vặt xưng hô.

Vào lúc này, bên trong chiến trường rất nhiều người đều ngừng lại, trên đất đầm đìa máu tươi, có một ít thi thể, có thể thấy được rất khốc liệt.

Bất quá, bởi vì này một đôi người kỳ quái tiến hành đánh cược, phải có đặc biệt một trận chiến, bọn họ đều vì vậy mà tạm thời thu tay lại.

"Ta nói, gã sai vặt, như vậy nói miệng không bằng chứng a, ta thắng lời của ngươi, ngươi vạn nhất thẹn quá thành giận chết không nhận làm sao bây giờ? Hoặc là ngươi một kích động, trực tiếp đập đầu chết, tự sát với nơi đây, ta tìm ai nói đi, chẳng phải là dã tràng xe cát biển Đông." Thạch Hạo ở ở nơi đó làm phiền.

Áo bào trắng thiếu niên Mạc Đạo ánh mắt lập tức lạnh lẽo u ám, thực sự là bị tức hỏng rồi, như vậy bắt ép hắn, sao có thể khoan nhượng?

"Ngươi nói linh tinh gì vậy, Mạc Đạo làm sao có khả năng thất bại, hắn là chúng ta cái thế giới kia cao cấp nhất thiên tài một trong, ngươi bất quá là da dày thịt béo!" Một cái tiểu cô nương hô, phi thường tức giận, trừng mắt mắt to. Rất rõ ràng, Mạc Đạo là một cái danh nhân, khiến cho rất nhiều tu sĩ

tín phục, đặc biệt một ít tuổi trẻ nữ tu sĩ càng là đối với hắn có hảo cảm, không đành lòng nghe Thạch Hạo nói lung tung.

"Mạc Đạo, đem hắn trấn áp, tranh thủ ở mười chiêu bên trong giải quyết vấn đề, không nên để cho hắn tùy tiện!" Có người hô.

Đều là thế giới kia sinh linh, lúc này hiếm thấy cùng chung mối thù.

Thạch Hạo nhìn bọn họ, phát hiện những sinh linh này cùng này một giới đều đồng nguyên, chỉ có thể lắc đầu, lười phản bác.

Mạc Đạo mặt âm trầm, nhìn về phía Thạch Hạo nói: "Ngươi yên tâm. Ta Mạc Đạo như thế nào đi nữa nói cũng là danh chấn một vực nhân vật, ngươi không biết xấu hổ, ta còn muốn mặt đây. Chỉ cần thua, khẳng định là nhận thua cuộc."

"Này. Tiểu Bạch có thể hay không đừng mở mồm nói tục." Thạch Hạo nói rằng.

Ai là Tiểu Bạch?! Mạc Đạo trừng mắt, sát khí tăng vọt.

"Tế bì nộn nhục, thân mặc áo trắng, không phải muốn phẫn tiểu bạch kiểm là cái gì?" Thạch Hạo cười nói.

"Chiến!"

Áo bào trắng thiếu niên mặc dù coi như tương đương đẹp trai, nhưng vào lúc này nhưng có loại thô bạo, chỉ có một chữ, liền ra tay rồi, cả người ác liệt như thiên kiếm.

Mày kiếm của hắn dựng thẳng. Ánh mắt sâu thẳm, khí thế hoàn toàn khác nhau, dường như chiến thần thức tỉnh, khí tức khủng bố.

"Này, nói xong rồi, chỉ vận dụng hai đạo tiên khí!" Vương Hi nhắc nhở. Áo bào trắng thiếu niên sắc mặt lạnh lùng, trước kia hướng về phía Vương Hi đi thì, còn trêu chọc quá nàng đây, chính là hướng về phía nàng tiên tử

thân phận mới ra tay, nhằm vào Trường Sinh thế gia. Bây giờ nhìn đến tình huống như thế, để hắn có chút được đả kích.

Lục Đà, Huyền Côn bọn người theo dõi hắn ra tay, dò xét thế giới kia sinh linh đến tột cùng đều có khác biệt gì chỗ. Cứ việc. Bọn họ vừa nãy cũng đều gặp phải đối thủ, nhưng là hiểu rõ càng nhiều đối với bọn họ càng có lợi.

"Khà khà, thực sự là thật đạo hữu, như vậy thiên vị a." Yêu Nguyệt chế nhạo Vương Hi.

"Ngươi hay là chúng ta Thiên Thần Thư Viện học sinh sao, người mình chẳng lẽ không hướng về người mình?" Vương Hi phản kích.

Yêu Nguyệt công chúa hiếm thấy á khẩu không trả lời được, há miệng, không có phản kích.

Vào lúc này, huyền quang sôi trào, thiếu niên mặc áo trắng Mạc Đạo thể hiện rồi ra uy thế kinh người. Tuy rằng chỉ vận dụng hai đạo tiên khí, nhưng này loại tư thái chấn động tâm hồn.

Hắn xem ra thanh tú. Chỉ khi nào phát uy, dường như chiến thần phụ thể!

Ầm!

Ở tại bàn tay. Bay ra một dải hào quang, xem xét tỉ mỉ đều là Chu Tước, hàng trăm hàng ngàn con, hoả hồng một mảnh, dường như liệt diễm đang thiêu đốt giống như.

Mặt đất lúc này liền nóng chảy, chính là hư không đều bị thiêu sụp đổ, nhiệt độ quá cao cùng hừng hực.

Phải biết, nơi này là Thập Giới Đồ còn có Càn Khôn đại mở ra tiểu thế giới, kiên cố độ các loại (chờ) hơn xa ngoại giới, còn là chịu đến trùng kích như thế, có thể thấy được lực công kích cỡ nào bất phàm.

"Nhất khí phá vạn pháp!"

Thạch Hạo dáng vẻ trang nghiêm, dường như một cái thần côn, uống như vậy nói.

Đều cho rằng hắn sẽ lấy ra một món binh khí, nhưng là ai biết, hắn chỉ là uống như vậy gọi mà thôi, cuối cùng chỉ là trong nháy mắt, bắn ra một đạo lại một vệt sáng, đánh giết những Chu Tước đó.

"Binh khí của ngươi đây?"

"Cái gì nhất khí phá vạn pháp, binh qua đều không có!"

Dị vực sinh linh ồn ào, đều ở chế nhạo.

"Bọn ngươi biết cái gì, trong tay không khí, trong lòng có khí, binh khí của ta đã ra, chém lòng người niệm trong vô hình, các ngươi không thấy hắn ở nhíu mày sao? Trúng chiêu rồi!" Thạch Hạo hả hê.

Bên trong mao chiêu! Mạc Đạo rất nhớ này dạng nói, hắn ở buồn bực đây, người này không phải đi thân thể con đường thành tiên tuyến sao, làm sao ra tay không quá giống a.

Thể tu, có phi thường nối liền mà cường tuyệt chiêu thức, tấn nhanh như chớp giật, một khi phát sinh xung đột, sẽ dường như kinh hồng giống như xung kích, ép tới đối thủ phụ cận, đại khai sát giới.

Nhưng là cái tên này thấy thế nào cũng giống như là dã con đường, không giống như là chân chính vô song thể tu giả.

Bất quá, người này xác thực đem thân thể tu luyện tới vượt qua cực cảnh mức độ, hàng thật đúng giá, Mạc Đạo như vậy suy nghĩ.

Chu Tước đầy trời, nhưng đều bị đánh tan, là Thạch Hạo lấy đơn thuần thần lực chém giết, bầu trời khôi phục thanh tĩnh.

Chỉ là đây mới là bắt đầu mà thôi, Ly Hỏa cuồn cuộn, Mạc Đạo bị thần

quang bao phủ, bị pháp tắc vờn quanh, dường như Chân Tiên giống như, oai hùng bên trong còn mang theo siêu nhiên, giơ tay, một đạo thần quang năm màu liền đánh rơi mà tới.

"Ầm!"

Lấy Ly Hỏa vì là nguyên, sau đó diễn hóa ra Ngũ hành thần lực, tổ hợp lại với nhau, diễn biến thành bảo thuật dị thường khủng bố.

Mọi người biến sắc, tuy rằng hắn chỉ vận dụng hai đạo tiên khí, nhưng bằng loại uy lực này tuyệt đối có thể đánh giết đồng dạng nắm giữ hai đạo tiên khí những tu sĩ khác.

Quy tắc này bảo thuật tuyệt đối mạnh mẽ, đây là lực Ngũ Hành vận dụng, mà lại xuất thần nhập hóa.

Thạch Hạo tránh né thì, kim mộc nói hỏa thổ các loại (chờ) năm loại bí lực lưu chuyển, ở trong hư không diễn biến, sinh diệt không ngừng, lại mở ra tiểu thiên địa, phải đem hắn bao vây đi vào.

Hí!

Mọi người hút vào hơi lạnh, cái gì mới là đại thần thông, chỉ có như vậy cố gắng tiến lên một bước, đem hàm nghĩa phát huy đến cực điểm cũng diễn dịch ra bản thân đặc biệt cảm ngộ mới coi như.

Ngũ hành nguyên tố cấp tốc sắp xếp, Mạc Đạo ra tay, diễn biến tiểu thế giới, hình thành lao tù, đem Thạch Hạo phong tiến vào, muốn ngay ở đây luyện hóa đi.

"Được, liền biết Mạc Đạo sư huynh pháp lực vô biên, trấn áp cái này đáng ghét người bắt vào tay, còn chưa tới mười chiêu đây!" Có thiếu nữ hài lòng kêu lên.

Ầm!

Thạch Hạo trong tay kết ấn, đây là kỳ quái pháp ấn, dung hợp Côn Bằng pháp còn có Lôi Đế thuật, tăng cường thân thể thần thông, để hắn lập tức xuyên thủng lực Ngũ Hành, từ ở trong xuyên đi ra ngoài.

Đây là cái gì quái lạ pháp ấn? Tất cả mọi người đều nhíu mày, dĩ nhiên phân rõ không ra.

Cùng lúc đó, Thạch Hạo đi ngang trời, hướng về Mạc Đạo vồ giết, triển khai bén nhọn nhất công kích.

"Tụ lý càn khôn!" Mạc Đạo khẽ quát, màu trắng ống tay áo giương ra, cương phong gào thét, Càn Khôn kịch biến, tay áo lớn phấp phới liền muốn đem Thạch Hạo thu vào đi.

Thạch Hạo cũng không né tránh, mà là trực tiếp đón nhận, như là chủ động vào cuộc.

"Cẩn thận, không nên để cho hắn tới gần, hắn là luyện thể giả!" Có người kinh ngạc thốt lên, lớn tiếng nhắc nhở.

Mạc Đạo đương nhiên sẽ không phạm loại sai lầm cấp thấp này, tay áo lớn tuy rằng giương ra, thu Thạch Hạo đi vào, nhưng này chỉ hóa ra một vùng không gian, cũng không phải là Mạc Đạo chân thân tới gần.

Hô một tiếng, Thạch Hạo đi vào ở trong, thế nhưng tiếp theo nơi đó gồ lên lên, ầm ầm một tiếng, Mạc Đạo tay áo lớn nổ tung.

Thạch Hạo giết đi ra, bên ngoài cơ thể lượn lờ tiên khí, tay nắm pháp ấn, về phía trước đánh giết.

Xoạt!

Dường như di động ánh sáng, Mạc Đạo nhanh chóng cực kỳ, tránh né đi ra ngoài, lộ ra kinh sợ.

Ầm!

Thạch Hạo lại là một đòn, thẳng thắn thoải mái, đem cái kia hư không đánh nổ tung.

Mọi người biến sắc, tất cả đều hút vào khí lạnh, đây chính là thể tu sao? Giơ tay một đòn, liền sụp ra hư không, không có nhìn thấy hắn triển khai đặc biệt bảo thuật.

Người như thế quá nguy hiểm, một khi bị hắn tới gần, hoặc là bị tóm lấy, trực tiếp sẽ bị xé ra a.

"Áo bào trắng hài tử, ngươi không sao thế nha, này chính là các ngươi thế giới kia thủ đoạn sao, cùng chúng ta nơi này bảo thuật không khác nhau gì cả." Thạch Hạo nói rằng.

Dị vực tu sĩ nghe vậy đều lộ ra vẻ lạnh lùng, như là xúc động cái gì cấm kỵ.

Mạc Đạo lạnh giọng nói: "Tự nhiên không giống nhau, ta triển khai đều là từ các ngươi này một giới cướp đi đạo thuật, là đã từng chiến lợi phẩm."

Lần này đến phiên Thiên Thần Thư Viện người biến sắc, này tất nhiên là sỉ nhục, tiền nhân đại bại, rất bao nhiêu tịch bị đoạt đi, rơi vào thế giới một bờ khác sinh linh trong tay.

"Ngươi chuẩn bị kỹ càng làm thiếp tư sao?" Thạch Hạo quát hỏi.

Nghe được vừa nãy những lời nói kia sau, hắn không có ý niệm khác, chỉ muốn mau sớm kết thúc chiến đấu, đem thu ở bên người nghe theo sai khiến.

Bất kể là cùng hư không thú chiến đấu, vẫn là cùng này Mạc Đạo giao thủ, Thạch Hạo sơ kỳ đều là quan sát, vì hiểu rõ thế giới kia.

Có thể hiện tại không tâm tình, hắn muốn dùng kịch liệt nhất thủ đoạn, phân cái cao thấp, có kết quả.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1140: Bắt Giữ

Thạch Hạo như một khối thiên thạch giống như, kịch liệt xông tới, tiên khí tràn ngập, thánh quang chiếu khắp, hắn tay nắm pháp ấn, đánh giết áo bào trắng thiếu niên Mạc Đạo.

Không nghi ngờ chút nào, thời khắc này khí thế của hắn nhảy lên tới một cái cực điểm, tối thiểu làm cho người ta cảm giác là đạt đến hai đạo tiên khí có khả năng bày ra đỉnh cao nhất sức chiến đấu.

Dường như cổ đại thật Tiên chi tử thức tỉnh, rực rỡ thần quang dâng lên, khủng bố gợn sóng kịch liệt, đè ép một

Thạch Hạo quá nhanh, chớp mắt đến phụ cận, pháp ấn hạ xuống!

Mạc Đạo vẻ mặt nghiêm túc, giơ tay, chín đại pháp ấn kết ra, rung động ầm ầm, nơi này dường như thiên lôi ở nổ vang, hai tay của hắn biến hóa quá nhanh.

Hắn đang sử dụng cổ pháp, một hơi kết ra chín loại pháp ấn, dung hợp lại cùng nhau, uy lực cường tuyệt.

Chín loại thần thông đều hiện, ở đây giao hòa, tỏa ra ánh sáng chói mắt, giống như đang khai thiên tích địa, không gì sánh được!

Mọi người kinh ngạc thốt lên, đây là cổ thiên công a, kỳ dị cổ pháp, có thể điều động chín loại bảo thuật, hợp lại làm một, đạt đến mạnh mẽ nhất một đòn!

Ầm ầm!

Ở hai người này, khí thế khủng bố bạo phát, khiếp sợ tất cả mọi người.

Một sát na, ở loại này bạo động, xuất hiện một tia kỳ dị gợn sóng, tiếp theo áo bào trắng thiếu niên sắc mặt trắng bệch, dị thường kinh sợ, cực tốc lùi xa ra.

Thạch Hạo nhanh chóng tiếp cận, ra tay oanh kích.

Mạc Đạo kiêng kỵ hắn vì là luyện thể giả, hai người vẫn có một đoạn rất dài khoảng cách, không phải vậy vừa nãy liền nguy hiểm.

Bởi vì, vào thời khắc ấy, hắn cảm giác mình lấy ra bảo thuật trong phút chốc hư nhược rồi, hầu như muốn mất đi hiệu lực!

Vì vậy, hắn phi thường quả đoán, cực tốc trốn xa.

Tình huống như thế, hắn đã từng chân thực trải qua một lần!

Mạc Đạo là một cái kỳ tài, nắm giữ thiên túng chi tư, may mắn bước lên bất hủ sơn, tiến vào chân chính thần bí Cổ giới, ở nơi đó từng chiếm được nhân vật vô thượng chỉ điểm.

Có lần, hắn gặp phải một cái cổ xưa trong hoàng tộc thành viên, khiếp sợ phát hiện, bộ tộc này có thể làm được pháp lực miễn dịch!

Lúc đó, kiêu căng tự mãn Mạc Đạo hầu như mới vừa ra tay liền ăn cái thiệt lớn, suýt nữa tới liền đại bại, thiếu một chút bị người mấy chiêu bên trong bắt sống.

Tuy rằng chỉ là luận bàn, nhưng đối với hắn xung kích hay là to lớn!

Vì vậy, cái kia chiến dịch để lại cho hắn ấn tượng cực kỳ khắc sâu, suốt đời khó quên.

Sau đó, hắn nghĩ tất cả biện pháp, khổ sở minh tư, cho rằng đối phó người như thế nhất định phải ngay lập tức kéo dài khoảng cách, không thể lỗ mãng, không phải vậy pháp lực vô hiệu tình huống bằng tự hãm lao tù bên trong.

Mà, hắn còn tìm đọc một chút sách cổ, thu hoạch to lớn!

Hắn từng nghiên cứu qua, sau đó càng là khiêu chiến cái kia một Hoàng tộc thành viên, hiểu được ứng phó như thế nào.

Vì vậy, vừa nãy Thạch Hạo mới một bước đầu triển hiện năng lực của chính mình, Mạc Đạo liền cảnh giác đến cái gì, mang theo không rõ, còn có kinh sợ, cực tốc tránh né đi ra ngoài.

Cũng chính bởi vì vậy, mới có thể làm cho hắn né qua một kiếp.

Mạc Đạo không quá chắc chắn, vừa nãy chỉ là một loại kỳ dị trực giác nói cho hắn, đối phương rất nguy hiểm, hắn không nên gắng chống đỡ, né đi ra ngoài.

Tình huống thật làm sao, hắn cũng không thể thật sự xác định.

Thạch Hạo rất đáng tiếc, mới vừa rồi còn muốn một kích thành công đây, không nghĩ tới đối phương như vậy cảnh giác, lập tức tách ra, đổi lại người khác nên bị bắt ở.

"A, ngươi như thế nhát gan, làm sao đều là đang lẩn trốn? Không phải muốn trấn áp ta sao, như vậy không thể được a." Thạch Hạo nói rằng.

Áo bào trắng thiếu niên Mạc Đạo ánh mắt lạnh lẽo âm trầm, theo dõi hắn, muốn đem hắn xem cái thông suốt, hiểu rõ cái rõ ràng, không phải vậy đều là không quá yên tâm.

Thạch Hạo thu lại năng lực như thế, đến bây giờ, năng lực như thế càng ngày càng tăng, theo tu vi mà trướng, vừa nãy bởi mới bắt đầu, đối phương bỏ chạy đi rồi, vì vậy hắn tự mình trực tiếp gián đoạn.

Nếu là năm xưa khẳng định làm không đến một bước này, loại năng lực này triển khai sau, liền muốn vẫn mở ra đến mất đi hiệu lực mới thôi.

"Ngươi không phải thuần túy Nhân tộc, là cái kia một... Hoàng tộc lưu

lại hậu duệ?!" Mạc Đạo thần sắc nghiêm túc, ở đây suy đoán.

Câu nói này vừa ra, mọi người tất cả giật mình, hắn đang nói cái gì?

"Mạc danh kỳ diệu, cái gì Hoàng tộc, chính ta một người chính là Đế tộc, còn cần làm cái gì Hoàng tộc hậu duệ, quỷ xả!" Thạch Hạo phản bác.

Bất kể là Thiên Thần thư viện người, hay là thế giới một bờ khác sinh linh, đều khá giật mình, biểu thị không rõ, làm sao đề cập đến một hoàng tộc?

"Xoạt!"

Thạch Hạo lại ra tay, thân như Giao Long, phá tan hư không, hướng về áo bào trắng thiếu niên giết đi, lần thứ hai vận dụng chính mình đỉnh cao thể phách, hung hăng gắng chống đỡ.

Mạc Đạo tránh né, không ngừng kết pháp ấn, hắn không thể cùng người này thân thể va chạm, vận dụng chí cường pháp lực ở phía xa đánh giết.

Kịch liệt nổ vang, sóng thần lực chấn động mạnh mẽ, để trong này nổi sóng chập trùng, mênh mông bao la, dường như biển rộng ngập trời.

Bất quá, có một chút có thể khẳng định, bất kể là Thạch Hạo, hay là Mạc Đạo đều còn ở tuân thủ ước định, chưa từng vận dụng đệ tam đến tiên khí, đều chỉ có hai đạo tiên khí vòng quanh thân thể.

Mạc Đạo là kiêu ngạo, tin tưởng chính mình không bị thua. Mà Thạch Hạo là tự tin, ra tay bá đạo, yếu lĩnh hơi đối phương chân chính cân lượng.

Kịch liệt chém giết!

Hai người giao đánh nhau, đều ở vận dụng sát phạt thuật, chặn đánh bại đối thủ.

"Ầm!"

Thân thể tuy rằng không có chân chính chạm nhau, thế nhưng bọn họ biến ảo ra bàn tay lớn, nắm đấm chờ thỉnh thoảng đập cùng nhau, đây là bảo thuật diễn biến, dường như chân thân ở va chạm.

Chỉ chớp mắt, hơn trăm chiêu đi qua!

Tất cả mọi người rất giật mình, không nghĩ tới hai người kia lại thế lực ngang nhau.

Vực Ngoại những tu sĩ kia, từng cái từng cái phi thường giật mình, Mạc Đạo là là ai cơ chứ? Cùng với tỷ tỷ được xưng thiên chi kiêu tử, tuyệt diễm một vực, mà bây giờ lại cùng một cái luyện thể giả giết khó phân khó phân.

Trước đây không lâu, còn có một chút thiếu nữ hô, tin tưởng Mạc Đạo sẽ ở mười chiêu bên trong giải quyết đi Thạch Hạo, nhưng là trăm chiêu đi qua vẫn không có phân thắng thua, làm cho các nàng ngạc nhiên, sau đó lo lắng!

Thiên Thần thư viện người thì càng thêm giật mình, Vương Hi cái này cái gọi là đạo hữu quả thực quá nghịch thiên, lại có thể đem cái kia áo bào trắng thiếu niên giết khó phân thắng bại, thực tại đè ép một đám người.

Cứ việc cái kia áo bào trắng thiếu niên tự trói tay chân, chỉ vận dụng hai đạo tiên khí, nhưng dù sao có vô địch thiên tư, càng có bất bại niềm tin, lại giết thành hoà nhau.

Tất cả mọi người đều không còn lời gì để nói, căng thẳng quan chiến.

"Không được!"

"Không thể tới gần hắn, đó là một cái thể tu a!"

Dị vực một ít người trẻ tuổi kinh ngạc thốt lên, vì là Mạc Đạo lo lắng.

Bởi vì, hai người kia tiếp cận, khoảng cách không lại xa như vậy, tình huống như thế đối với áo bào trắng thiếu niên tới nói rất bất lợi.

Bất quá, tu ra ba đạo tiên khí người đều không có hé răng, từng cái từng

cái ánh mắt hừng hực càng thêm rực rỡ, nhìn chằm chằm chiến trường.

"Coong!"

Hai người ở bảo thuật va chạm mạnh bên trong, lần thứ nhất thân thể tấn công, áo bào trắng thiếu niên lại không có bị đánh cho trọng thương.

"Trời ạ, thân thể va chạm!"

"Đây là làm sao, Mạc sư huynh đang mạo hiểm, nguy rồi!"

Có thiếu nữ kinh sợ kêu lên, sắc mặt trắng bệch.

"Đừng kêu, tu ra ba đạo tiên khí người, mặc dù không phải luyện thể giả thân thể cũng sẽ không kém đi nơi nào, tương tự rất kiên cố, trong thời gian ngắn sẽ không bị đối phương tay không xé ra."

Có người lạnh lẽo âm trầm nói rằng, chính là một vị tu ra ba đạo tiên khí nữ tử, khí thế dường như một con thư báo giống như, trước kia từng cùng Lục Đà đại chiến quá.

Trên thực tế, xác thực như vậy, Thạch Hạo thân thể mạnh mẽ, nhưng cũng không thể chỉ bằng vào thân thể thuấn sát đều là ba đạo tiên khí người.

Lúc trước hắn bất kể là cùng Ninh Xuyên quyết đấu, hay là cùng Hư Không Thú đại chiến, đều từng đã xảy ra thân thể liều mạng, mặc dù mình thể phách càng mạnh hơn, nhưng cũng không thể hi vọng nhất định tuyệt sát.

"Ồ đó là cái gì pháp ấn?!" Một đám người kinh ngạc thốt lên.

Mạc Đạo động tác phi thường quái lạ, giải thích một luồng mạc danh đạo vận, nhiều loại pháp ấn kết hợp với nhau, càng ảnh hưởng đến Càn Khôn đại thế.

Trong lúc hoảng hốt, như là quấy rầy thiên địa vận chuyển!

Thạch Hạo khiếp sợ, đây là cái gì cổ pháp?

Hắn muốn vận dụng chính mình trong thân thể ngủ đông năng lực như thế tạ pháp lực miễn dịch chém giết đối thủ!

Nhưng là, lúc này thân thể loại bí mật này sức mạnh nhưng có điểm xao động, ở tay của đối phương ấn xuống bất an, dường như ngủ đông Chân Long muốn đằng thiên, lại tự muốn độn tẩu.

Đây là chuyện chưa bao giờ có!

Lúc này, Mạc Đạo chấn kinh rồi, hắn xác thực đối phương cùng bất hủ phía sau núi mới thế giới kia một cái cổ xưa Hoàng tộc như thế, có nắm giữ loại kia năng lực đáng sợ.

Thạch Hạo ở tham mưu dưới loại này pháp ấn. Loại này rất nguyên nhân khác là hắn từ cổ đại Tiên Đạo điển tịch mảnh vỡ bên trong tìm ra một ít không trọn vẹn chiêu thức, nghe nói có thể ức chế pháp lực miễn dịch năng lực như thế.

Vì được loại này cổ pháp, hắn từng nghiên cứu rất nhiều điển tịch, cũng khiêm tốn thỉnh giáo, mới từ khác một Hoàng tộc danh túc trong miệng được những này cổ đại truyền thừa.

Chỉ là, đối phó năng lực như thế, cũng không hoàn toàn phương pháp phá giải ấn, này chỉ có thể coi là một loại quấy rầy, một loại phá hoại thủ đoạn.

Đồn đại, Tiên Cổ kỷ nguyên lúc, từng có người sáng chế không thiếu sót pháp ấn, có thể ức chế đạo này, thế nhưng sớm đã thất truyền!

Đồng thời, còn có một loại biện pháp có thể phá giải, vậy thì là đi thể thuật con đường, không dùng tới bảo thuật, trực tiếp lấy thân thể đi chém giết, loại người như vậy phi thường đáng sợ!

Lúc này, trời long đất lở, quỷ khóc thần gào.

Mạc Đạo vận dụng vài loại không trọn vẹn pháp ấn sau, nơi này hoàn

toàn mờ mịt, vùng thế giới này đều phảng phất bị quấy rầy, đình chỉ vận chuyển bình thường, xuất hiện các loại dị tượng.

Mà Thạch Hạo trong thân thể cũng là như thế, hỗn loạn tưng bừng, năng lực như thế không thể có hiệu bày ra.

Mạc Đạo lợi dụng cơ hội này, triển khai điên cuồng đánh giết, vận dụng chính mình sức mạnh mạnh mẽ nhất, triển khai một cái nào đó cổ thiên công, dung hợp chín Đại Bảo thuật, chặn đánh giết Thạch Hạo.

"Như vậy còn không được!" Thạch Hạo quát lên.

Mặc dù năng lực như thế hơi bị cản trở, bị quấy rầy, thế nhưng hắn thần thông vẫn còn, thể phách vẫn vô song, có thể chịu đựng, đồng phát ra mạnh nhất phản kích.

Thạch Hạo hữu tâm vận dụng Lục Đạo Luân Hồi cổ thiên công, thế nhưng cuối cùng hay là nhịn xuống, không có ở trước mặt mọi người lấy ra.

Bởi vì, ngắn ngủi kiên trì, quấy rầy bị hắn đánh tan, năng lực như thế tái hiện!

Ầm!

Làm toàn diện bạo phát sau, Thạch Hạo pháp lực miễn dịch, không có gì lo sợ xông về phía trước, đánh giết đối thủ.

Mạc Đạo biến sắc, nhẹ nhàng thở dài, hơn nửa phiền phức lớn rồi!

Phép thuật mất đi hiệu lực, hắn khoảng cách gần như thế bên trong cùng Thạch Hạo tao ngộ, không thể tránh khỏi thân thể chém giết, không có so với này càng bết bát sự tình.

Đối phương là một cái luyện thể giả, mà hắn không phải!

Coong!

Dường như đánh thép giống như, hai người bàn tay cùng nắm đấm giao kích, tia lửa văng gắp nơi, thần lực dâng trào.

Rất nhiều người ngạc nhiên, Mạc Đạo mạnh như vậy, thân thể có thể cùng luyện thể giả sánh vai?

"Nắm giữ ba đạo tiên khí người, sao lại là hạng dễ nhằn, coi như không phải chủ tu thể thuật, cũng có hiếm thấy trên đời thân thể!" Có người nói.

Bất quá, sự cân bằng này không thể duy trì lâu dài, một lát sau, Mạc Đạo hổ khẩu sụp ra, hai tay đẫm máu, mà hai tay ở co giật.

Hắn tao ngộ to lớn nhất nguy cơ!

Thạch Hạo ngoại trừ lấy thân thể áp chế ở ngoài, còn đồng thời vận dụng mạnh mẽ bảo thuật, này trường đối phương tiêu, chiến cuộc trong nháy mắt tái diễn!

Ầm!

Mạc Đạo há mồm thổ huyết, bị đánh bay ra ngoài.

Vù!

Thạch Hạo liên tiếp kết pháp ấn, thân thể như rồng, khoảng cách gần cuốn lấy Mạc Đạo, không ngừng ra tay, đem hắn trọng thương.

Cuối cùng, phịch một tiếng, Thạch Hạo khóa lại đối phương, ở pháp lực miễn dịch tình huống, đạt được đột phá tính tiến triển, bắt người này.

"Ta tôi tớ, có thể chịu phục!?" Hắn cười hỏi.

Tất cả mọi người đều ngây người, Mạc Đạo bị bắt ở, hiện tại đã trở thành tù nhân, lẽ nào thật sự muốn nhận thua cuộc, cam nguyện làm người trẻ tuổi kia gã sai vặt?!

Dị vực có vài tên thiếu nữ quả thực muốn khóc, thường ngày đối với

Mạc Đạo cực kỳ sùng bái, trước mắt thấy hắn bị bắt trụ, từng cái từng cái đờ ra, vì hắn lo lắng, nước mắt đều muốn rơi xuống.

Dưới một chương ban ngày chương mới.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1141: Nguyện Thua Cuộc

Bị bắt rơi xuống!

Áo bào trắng thiếu niên Mạc Đạo bối rối, định ở nơi đó, không thể động đậy một chút nào, cả người như tượng đất.

Hắn là ai, một đời chí tôn trẻ tuổi, đánh khắp cả một vực không có địch thủ, từng đăng lâm trên Bất Hủ sơn, chân chính đi tới quá cái kia mảnh kỳ dị cổ giới, từng thấy Bất Hủ giả.

Liền như thế thất bại, bị người bắt!

Có thể nào cam tâm, có thể nào khuất phục, hắn ngang dọc hơn hai mươi năm, đối địch thì, ngoại trừ cái kia siêu nhiên ở trên tỷ tỷ ở ngoài, chưa từng tao ngộ loại này bại trận, khó có thể tiếp thu.

Mạc Đạo ngửa mặt lên trời thét dài, muốn tránh thoát, nhưng là kẻ địch thủ pháp cực kỳ quái lạ, lại không thể phá giải phong ấn, hắn động không được.

Loại này quả đắng để hắn lắc đầu, trong lòng dựng lên cự lan!

Mạc Đạo thiên tư siêu tuyệt, nhưng lại như vậy bại triệt để, chính hắn đều điểm không tin sẽ là một kết quả như vậy, liền càng không cần phải nói là những người khác.

"Ta không phục!" Mạc Đạo kêu to.

Vào lúc này, Thiên Thần Thư Viện một đám người đều há hốc mồm, tên kia thật sự thắng Mạc Đạo?

Dị vực sinh linh càng là cảm thấy khó có thể tin, đường đường Mạc Đạo, nhân kiệt một đời, ngạo thị Biên Hoang cổ ở ngoài cổ vực, liền như thế bị người bắt giữ, thật sự cùng nói mơ giữa ban ngày.

Nếu như là nhân vật già cả ra tay cũng là thôi, mọi người còn có thể tin tưởng, có thể người kia so với Mạc Đạo còn hiện ra non nớt, so với hắn còn nhỏ hơn tới một điểm.

Kết quả là như thế thất bại, làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy khó mà tin nổi.

"Mạc sư huynh!" Mấy người kêu to.

"Ta mới không tin Mạc sư huynh sẽ bại đây, nhất định là tên kia giở trò lừa bịp, vận dụng cái gì Ma khí, đại gia nhanh cứu Mạc Đạo sư huynh!" Có một ít thiếu nữ không phục, la lớn.

"Rầm" một tiếng, nơi này nhất thời rối loạn, bên trong chiến trường ương hai người bị vây lên.

"Không thua nổi sao?" Vương Hi mở miệng.

Cũng trong lúc đó, Thiên Thần Thư Viện một số người tỉnh ngộ, đồng thời xông về phía trước, tuy rằng trước kia có một số người đối với Thạch Hạo có địch ý nhưng vẫn có phần lớn người với hắn không thù oán, mà lại lấy đại cục làm trọng, đồng ý ra mặt.

Trong lúc nhất thời, sát khí bạo phát, sóng thần lực khuấy động, nơi này đại loạn, một hồi đáng sợ hỗn chiến lúc nào cũng có thể sẽ mở ra.

Song phương vốn là kẻ thù, phát sinh chuyện như vậy tự nhiên dường như mồi dẫn hỏa, sẽ phát sinh kinh thiên ác chiến.

"Thả ra Mạc sư huynh!" Một đám người kêu la, thế nhưng không có dám lập tức xông lên sợ Thạch Hạo đem hắn đánh chết.

"Là thật anh hùng, liền công bằng một trận chiến, không muốn triển khai âm mưu quỷ kế gì, ngươi vừa nãy vận dụng cái gì bí bảo, đánh lén Mạc sư huynh?" Vài tên thiếu nữ kêu lên.

Thạch Hạo cười to, cũng không trả lời, một cái tay liền như vậy đặt ở Mạc Đạo bả vai, chỉ cần hơi dùng sức sẽ dâng lên chí cường thần thông, đem đối phương đập vỡ tan.

Dị vực sinh linh có chút sốt sắng vạn nhất người này bất chấp, vậy thì xong, bình thường người tuyệt không dám manh động.

"Đừng kích động!" Có rất nhiều người khuyên can, lộ ra vẻ lo âu, càng có một loại lửa giận.

"Ngươi dám xằng bậy chúng ta lập tức giết ngươi!"

"Ra tay đi, thật sự coi ta giới anh kiệt sợ chết sao, dám động thủ, cũng lập tức lấy mạng của ngươi

Có người uy hiếp nói, kết quả đưa tới phe mình không ít người trợn mắt nhìn.

"Ngươi có ý gì, muốn gây xích mích người của thế giới này giết bộ tộc ta thiên tài tuyệt thế Mạc Đạo sao?"

Rất rõ ràng dị vực sinh linh cũng không phải bền chắc như thép, ở mức độ này còn có người mang theo một ít kỳ dị tâm tư, gây xích mích cùng tính toán.

"Vị đạo huynh này, kính xin thả ra Mạc Đạo, chuyện gì cũng từ từ!" Một vị hơi hơi lớn tuổi sinh linh nói rằng.

"Chính là a, nếu như ngươi có thể quang minh chính đại thắng Mạc sư huynh, hiện tại mặc dù thả ra hắn, cũng không cần lo lắng hắn đào tẩu!" Có người kích tướng.

Thạch Hạo cười gằn căn bản cũng không có để ý tới.

Lúc này, không ít người cẩn thận về phía trước áp sát, muốn muốn tìm cơ hội.

"Các ngươi không được vọng động, không phải vậy đừng trách chúng ta không khách khí!"

Thiên Thần Thư Viện người cũng tới trước, rất nhiều người lấy ra bảo cụ các loại, bảo vệ ở phía này, với bọn hắn đối lập.

"Nói cái gì gặp ám hại, vừa nãy rõ như ban ngày, rõ ràng là ngươi giới tu sĩ không địch lại, còn nói thành người bị hại, quang miện đường hoàng, không cảm thấy mặt đỏ sao?" Có người châm biếm cái kia vài tên thiếu nữ.

Lúc này Vương Hi, Lục Đà, Huyền Côn bọn người đến chạy tới, mặc kệ yêu thích vẫn là chán ghét Thạch Hạo, vào lúc này đều hẳn là đứng ra.

Dù sao, đây là một lần đại thắng, bắt đối diện một cái cực kỳ mạnh mẽ chí tôn trẻ tuổi, đây là không thể tưởng tượng huy hoàng chiến tích.

Nhân vì người này tu ra ba đạo tiên khí, nếu như bình thường ác chiến, quả thực không thể địch lại được, khó có thể bắt sống!

Nhân vật như thế tương lai một khi trưởng thành, nhất định sẽ là trên thế giới mạnh mẽ nhất người thống trị một trong, ít có người có thể địch, sẽ trở thành chân chính Bất Hủ sinh linh!

Nhưng là, hắn tự trói tay chân, nhất định phải lấy cùng cấp sức chiến đấu theo người quyết đấu, kết quả mua dây buộc mình, rơi vào một kết cục như vậy.

Trận chiến này quả, sẽ gợi ra náo động, lập tức gạt bỏ một cái đại địch, mặc kệ công bằng hay không, Thiên Thần Thư Viện đều sẽ không bỏ qua này cơ hội này, diệt trừ tù binh. Sớm tiêu diệt một cái nhất định sẽ trưởng thành Bất Hủ sinh linh, đây là lớn lao công lao!

Hơn nữa, vừa nãy bọn họ thấy rõ, không thể là ám hại, xác thực là Mạc Đạo tự trói buộc bản thân, mà dẫn đến thất bại.

"Mạc Đạo sư huynh làm sao sẽ bại? Các ngươi đi ra!" Đối diện, có vài tên thiếu nữ kêu la, thường ngày đối với hắn phi thường sùng bái, không thể nào tiếp thu được kết quả này.

Song phương, chiến khí dâng trào, lúc nào cũng có thể sẽ ra tay đánh nhau, bầu không khí càng ngày càng sốt sắng.

"Thực sự là buồn cười, thua chính là thua, nếu như ta không địch lại, nhất định sẽ thừa nhận, các ngươi liền thất bại hiện thực đều không chấp nhận sao?" Thạch Hạo mở miệng.

Chỉ cái này một câu nói, liền để dị vực một đám tu sĩ giận dữ, rất nhiều người hai mắt hung quang tăng vọt.

"Dừng tay!"

Mạc Đạo đột nhiên một tiếng gào hét, ánh mắt của hắn lờ mờ, nắm chặt hai nắm đấm, tràn ngập lửa giận, rất muốn phản kích, muốn sửa đổi cái này cay đắng kết quả.

Nhưng là, sự thực bãi ở trước mắt, hắn bị bắt ở, một thân ngạo thế tu vi đều bị phong ở, chỉ có thể là một tiếng thở dài.

"Ta thất bại."

Ba chữ này rất nhẹ, thế nhưng là để hiện trường lập tức yên tĩnh lại.

"Ô ô..." Vài tên thiếu nữ khóc, rất thương tâm, nước mắt không ngừng từ gương mặt trắng noãn trên lướt xuống, đều hết sức thống khổ.

Chính là một ít người thanh niên trẻ cũng trầm mặc, vẻ mặt rất khó nhìn, Mạc Đạo anh tư bộc phát, thiên phú tuyệt thế, là rất nhiều người trong lòng nhân vật thủ lĩnh một trong.

Ở rất nhiều người xem ra, ngày khác sau nhất định phải một bước lên trời, ngạo thị các giới!

Mấy năm gần đây, Mạc Đạo trở thành trong mắt của rất nhiều người con cưng, là không ít nam nữ trẻ tuổi trong lòng thật anh kiệt, là tương lai bá chủ, khiến cho rất nhiều người tôn sùng.

Một người như vậy kiệt, hôm nay ở trước mặt bọn họ chính mồm thừa nhận tài nghệ không bằng người, dường như một toà phong bi sụp đổ, tự nhiên để rất nhiều người thất vọng, còn có sâu sắc thất lạc.

"Thực sự là không cam lòng nha, Mạc sư huynh vì sao lại bại, người kia làm sao có thể thắng được Mạc Đạo sư huynh?!" Rất nhiều người kêu la, một ít nữ tử trong mắt mang theo hơi nước.

Mạc Đạo bình tĩnh lại, ánh mắt tuy rằng lờ mờ, nhưng đã thu lại nộ diễm, hắn ở nghĩ lại, ở suy nghĩ, tuy rằng trong lòng không cam lòng, nhưng không phải không thừa nhận, nếu như lại tới một lần, như trước chỉ vận dụng hai đạo tiên tức giận, hơn nửa còn có thể là một kết cục như vậy.

Nếu như hắn vận dụng ba đạo tiên khí, không sợ bất luận người nào, dám đấu hư không thú, dám khiêu chiến trong hoàng tộc mạnh mẽ thành viên, dám đi hò hét Bất Hủ giả đời sau.

Có thể trước mắt, hắn chỉ có thể thở dài một tiếng.

Thiên Thần Thư Viện bên này, rất nhiều người hoan hô, tất cả đều lộ ra hưng phấn hào quang, nhìn về phía Thạch Hạo thì, ánh mắt lập tức không giống.

Cái tên này bằng lập xuống một cái đại công, đây là không thể tưởng tượng, sớm giết chết ngày sau một cái nhân vật vô thượng.

Đáng tiếc a, hắn chỉ tu ra hai đạo tiên khí, nếu là tu ra ba đạo, hơn nửa chính là Lục Đà cũng không dám nói có thể thắng hắn, người này quá mức siêu phàm.

"Cá cược chắc chắn sao?" Thạch Hạo hỏi.

Cái vấn đề này vừa ra, hiện trường yên tĩnh, tất cả mọi người đều nhìn về giữa trường hai người kia, bởi vì cái điều kiện kia quá hà khắc rồi!

Thu làm gã sai vặt, trở thành tôi tớ?

Đối với một cái tu ra ba đạo tiên khí tuyệt đại nhân kiệt tới nói, làm sao có khả năng sẽ tiếp thu.

"Người muốn thành tín!" Thạch Hạo nói rằng.

Lúc này, dị vực sinh linh bên trong rất nhiều người đều cắn răng, hận không thể lập tức giết hắn, lại như vậy bức bách, muốn bức tử Mạc Đạo sao?

Mạc Đạo sắc mặt trở nên cứng, lần thứ nhất cảm giác cay đắng, gian nan cực kỳ, thật muốn như vậy tự tuyệt với này sao?

Hắn là một đời chí tôn trẻ tuổi, có thể nào cam tâm làm người tôi tớ?

"Ta cho ngươi một cơ hội, ngày sau để ngươi khiêu chiến, nếu như ngươi thắng, còn ngươi tự do, nếu như vẫn thua, như vậy xin lỗi, liền thành thật đi theo ta đi." Thạch Hạo nói rằng, hơi hơi cho hắn một cái hy vọng.

"Mạc sư huynh, mau mau đáp ứng, không muốn vờ ngớ ngẩn a!" Có người kêu lên, sắc mặt trắng bệch, bởi vì lo lắng hắn sẽ lập tức tự sát ở đây.

Mạc Đạo sắc mặt lúc trắng lúc xanh, thần sắc phức tạp, biến hóa bất định.

"Ta còn chưa bao giờ thất tín với người, dù cho là ta thống hận nhất người, dù cho ngươi là kẻ thù của ta, lần này ta thất bại, nguyện thua cuộc!" Hắn gian nan nói ra lời nói như vậy.

Thạch Hạo mỉm cười, nhìn về phía Vương Hi, Lục Đà, Yêu Nguyệt các loại (chờ) người, vừa nhìn về phía dị vực những kia sinh linh, đối với Mạc Đạo mở miệng: "A, sau đó nếu như có tu ra ba đạo tiên khí người khiêu

khích ta, ngươi giúp ta ra tay."

"Mạc Đạo sư huynh, chúng ta cùng ngươi bị khổ!"

Dị vực sinh linh bên trong, có mấy người vọt tới, nữ có nam có, đương nhiên lấy thiếu nữ vì là nhiều.

Mọi người ngạc nhiên.

Thạch Hạo cũng là ngẩn ngơ, sau đó đại hỉ, nói: "Còn mang nhà mang người a, hoan nghênh!"

Ở đối diện, dị vực sinh linh bên trong rất nhiều người thì lại tức giận, mặt trầm như nước, sát khí ngập trời!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1142: Hỗn Chiến

Một câu mang nhà mang người, để xông lại năm người vẻ mặt không lành, đặc biệt là bốn tên thiếu nữ càng là trợn mắt nhìn, hận không thể cùng Thạch Hạo quyết chiến.

Nhưng là, liền Mạc Đạo đều thất bại, càng không nói đến là các nàng.

"Các ngươi không thể tới!" Dị vực những sinh linh khác hô, thất bại một cái, sao có thể để cho người khác cũng đi tới, theo một khối trở thành tù binh, vậy cũng đều là tinh anh, đều là kỳ tài.

Phàm là có thể vượt giới mà đến đều là anh kiệt, là bọn họ thế giới kia thanh niên đại biểu, bất luận cái nào xảy ra bất trắc đều là tổn thất khổng lồ.

Đồng thời, bọn họ cũng không cho phép Mạc Đạo nhận thua cuộc, đây là bọn hắn là thế giới kia thiên tài, làm sao có thể luân vì những thứ khác người tôi tớ?

Lùi một bước nói, dù cho đánh giết Mạc Đạo cũng có thể tiếp thu, không thể để cho hắn đi theo người kia, nếu không tương lai khả năng là kẻ thù, này tiêu đối phương trường.

"Các ngươi lại đây. Mạc Đạo ngươi cũng không thể đáp ứng hắn trở thành tôi tớ!" Một vị tu ra ba đạo tiên khí nữ tử nói rằng, dường như một con thư báo giống như, vóc người thon dài tráng kiện, tiểu mạch màu da, tuy không quyến rũ, nhưng đi có một luồng anh khí.

"Ta thất bại, thừa nhận kết quả này, bất quá các ngươi không có cần thiết theo ta bị khổ, mau trở về đi thôi." Đây là Mạc Đạo làm ra quyết đoán, cũng để cái kia vài tên nam nữ trở lại.

"Không được, chúng ta không đi!" Bọn họ kêu lên, đặc biệt là vài tên thiếu nữ càng là cảm tính, không chịu rời đi.

Thạch Hạo líu lưỡi, một mặt ước ao, nói: "Khi nào bên cạnh ta cũng có một đám người như vậy, yêu cầu không cao, gần như tu ra một hai đạo tiên khí là được, đương nhiên tu ra ba đạo tiên khí càng hoan nghênh.

Rất nhiều người nghe vậy muốn đánh hắn, nhưng là muốn nghĩ, không dám động thủ, cái tên này sức chiến đấu siêu cường, trừ phi số ít mấy người thôi thúc ba đạo tiên khí đánh giết.

Thạch Hạo một cái tay đặt ở Mạc Đạo bả vai, thong dong tách ra mọi người, trở lại Vương Hi, Huyền Côn bọn họ nơi đó, đem tù binh mang tới.

Trong quá trình này, không người ra tay, bởi vì đều biết, chỉ cần kích thích một thoáng Thạch Hạo, hắn tuyệt đối có thể trong nháy mắt hủy diệt cái kia bị phong trụ Mạc Đạo.

Bốn tên thiếu nữ chung quy là theo lại đây, đứng ở gần bên, phi thường không cam lòng.

"Ngươi có bản lĩnh, có dám cùng Mạc sư huynh tái chiến một hồi?"

"Chính là a, lần này buông tay một kích, đều không tự trói buộc bản thân, quản ngươi nắm giữ ba đạo tiên khí vẫn là hai đạo tiên khí, tiến hành đỉnh ột trận chiến, bảo đảm giết ngươi tơi bời hoa lá!"

Những lời nói này vừa ra, mọi người thần sắc phức tạp.

Dị vực những kia sinh linh sắc mặt đẹp đẽ một chút, nghĩ đến Thạch Hạo mặc dù là một cái khác loại, nhưng chung quy chỉ tu ra hai đạo tiên khí mà thôi, không phải đỉnh cấp họa lớn.

Bọn họ nhất trí cho rằng, nếu không có Mạc Đạo hạn chế chính mình, chắc chắn sẽ không có chuyện như vậy phát sinh.

Tư cùng đến những này, tâm tình của bọn họ mới khá hơn nhiều, cái kia cũng không phải là tuyệt thế đại địch, có thể áp chế!

Thạch Hạo mở miệng, nói: "A, các ngươi nhắc nhở ta, có mạnh mẽ như vậy một cái người theo đuổi, ta cũng không yên lòng a. Ngươi tu ra ba đạo tiên khí, mà ta mới hai đạo, đưa ngươi thả ở bên người, ngươi không phải có quá nhiều cơ hội đánh giết ta sao? Đến nghĩ một biện pháp."

Rất nhiều người đều lộ ra sắc mặt khác thường, cái tên này vẫn đúng là dự định thu như vậy một cái tôi tớ? Không phải trước tiên ổn định thế cuộc a.

Xa xa, Tào Vũ Sinh, Tiểu Thỏ Tử đang hồ nghi, càng nhìn chằm chằm Thạch Hạo càng cảm thấy hắn một ít động tác, lời nói các loại (chờ) quen thuộc, tuy rằng dáng dấp thay đổi, thế nhưng khí chất có chút gần gũi.

"Đại gia, cái tên này sẽ không phải thực sự là hắn chứ?" Tào Vũ Sinh mão thầm nói.

"Hắn không phải là bị ném vào Thái Sơ cổ quáng, liền như vậy xong chưa, còn có thể sống đi ra?!" Tiểu Thỏ Tử cũng có chút không quá chắc chắn.

Bọn họ cùng Thạch Hạo quá thuộc, vì vậy phi thường hoài nghi, người này là hắn, lời nói cử chỉ bên trong có manh mối.

"Nếu như là hắn, hắn vẫn đúng là có thể trang a, chính mình tu ra ba đạo tiên khí, còn sợ đối phương thêm ra một đạo sao?"

Hai người oán thầm, cảm thấy nếu như người này là Thạch Hạo, thật sự quá đáng thẹn, điển hình giả heo ăn hổ.

"Người này không thể lưu, đến giết!" Lục Đà rất quả đoán, nói với Thạch Hạo.

Những người khác cũng đều lộ ra tán thành vẻ mặt, lưu lại có thể sẽ nuôi

hổ thành hoạn, bình thường người ai có thể hàng phục hắn, chính là đồng dạng nắm giữ ba đạo tiên khí người cũng không được.

Bốn tên thiếu nữ rít gào, trên mặt thiếu hụt huyết sắc.

"Các ngươi không thể gây tổn thương cho hại Mạc sư huynh, muốn nói lời giữ lời, hắn rất thành thực, đi theo lại đây, làm sao có thể vô duyên vô cớ sát hại?!"

"Không cho phép ra tay!"

Thạch Hạo nắm chắc trong lòng khí, hắn cũng là nắm giữ ba đạo tiên khí người, tự nhiên không sợ Mạc Đạo, vì vậy không muốn như vậy chém rớt.

"Vẫn là giết chết đi!" Lúc này, chính là Yêu Nguyệt công chúa cũng mở miệng, làm ra quyết định như vậy, cảm thấy không nên lưu lại cái này mối họa.

Thạch Hạo không đồng ý, nói: "Này nhưng là một cái tu ra ba đạo tiên khí người, trở thành ta người theo đuổi, như vậy giết chết, ai bồi ta, không phải quá đáng tiếc sao?!"

Mấy người đều có chút không nói gì, một mình ngươi hai đạo tiên khí tu sĩ, mặc dù là luyện thể giả, nhưng muốn điều động như vậy một người tuổi còn trẻ Chí Tôn chưa miễn có chút không biết tự lượng sức mình.

Dưới cái nhìn của bọn họ, Mạc Đạo sở dĩ bại trận, là bởi vì quá mức quân tử, không có sử dụng đạo thứ ba tiên khí, không phải vậy ai cùng so tài? Chắc chắn sẽ không bị bắt.

"Vẫn là giết đi!" Yêu Nguyệt nói rằng.

"Giết cũng được, ngươi bồi ta một cái nắm giữ ba đạo tiên khí tuổi trẻ cường giả!" Thạch Hạo trên dưới đánh giá nàng, tỉ mỉ, lại như là ở chọn món ăn giống như.

Yêu Nguyệt nhíu mày, cái tên này quá làm càn, lại như vậy không kiêng dè gì nhìn nàng, nói: "Ngươi..." Chờ bị hắn phản phệ đi!"

"An toàn cân nhắc, vẫn là giết đi!" Huyền Côn cũng tán thành.

"Làm việc cho ta, không phải so với giết chết tốt hơn sao?" Thạch Hạo như trước kiên quyết phản đối, đồng thời lộ ra sắc mặt khác thường, nhìn về phía Vương Hi, Lục Đà các loại (chờ) người, chăm chú thỉnh giáo, nói: "Ta từng nghe nói, Trường Sinh thế gia là có một ít thủ đoạn, so với như huyết chú, đạo thề các loại, có thể ràng buộc một người vì là tôi tớ, bảo đảm hắn không sẽ làm phản. Các ngươi có sao?"

"Này "..." Mấy người đều lắc đầu, những kia thủ đoạn rất phiền phức, cũng rất yêu tà, bọn họ đều chưa từng nắm giữ, hơn nữa mặc dù trúng rồi huyết chú các loại (chờ) cũng không an toàn.

"Không thể so phiền phức, ta nói được là làm được, ta chỗ này có bao hàm hồn tháp một toà, ngươi thu cẩn thận!" Mạc Đạo rất thẳng thắn.

Mi tâm chảy máu, nứt ra một cái khe, có một toà bạch ngọc tiểu tháp bay ra, rơi vào Thạch Hạo trong tay.

Thạch Hạo phi thường giật mình, bị rơi xuống cấm chế Mạc Đạo, lại có thể thôi thúc pháp khí?

"Ta lúc này không có sức chiến đấu, này tháp đặc thù, vì vậy có thể theo ta Nguyên Thần dấu ấn mà ra." Mạc Đạo giải thích, sắc mặt thẫn thờ.

Bên cạnh, cái kia bốn tên thiếu nữ rít gào, đều hô to không muốn.

Mà đối diện, dị vực những kia sinh linh đều giật mình, há to mồm, lộ ra sắc mặt khác thường, mà mấy người càng là rống to lên.

"Không được, làm sao có thể đem ngươi nguyên thần của chính mình dấu ấn giao cho hắn bộ phận? Vẫn đúng là muốn trở thành hắn tôi tớ không được!"

Đến đây, Thiên Thần Thư Viện học sinh cũng rõ ràng, biết rồi là cái gì đồ vật.

Bao hàm hồn tháp, có thể dưỡng hồn, lớn mạnh Nguyên Thần, cũng có thể gánh chịu một người bộ phận Nguyên Thần dấu ấn, khống chế một người.

Vật này là Tiên cổ kỷ nguyên lưu lại Ma khí, rất yêu tà, thế gian hiếm thấy.

Vương Hi, Lục Đà, Yêu Nguyệt bọn người từng nghe nói loại này bí bảo, lúc này đều thay đổi sắc mặt, nhìn về phía Thạch Hạo cùng Mạc Đạo thì, đều lộ ra vẻ phức tạp.

Như vậy một cái tuyệt thế anh kiệt liền bị thu phục, sắp sửa thuộc về một cái chỉ nắm giữ hai đạo tiên khí tu sĩ?

"Ra tay!"

Xa xa, dị vực sinh linh tất cả đều nhào giết tới, đồng loạt ra tay, tuyệt không có thể trơ mắt nhìn phe mình vị này kinh thế thiên mới trở thành kẻ địch tôi tớ, nếu như ngược lại đối với trả cho bọn họ, đều sẽ phi thường đáng sợ.

Thạch Hạo để Vương Hi hỗ trợ đã kiểm tra bao hàm hồn tháp, xác định không có vấn đề, triệt để yên lòng.

Hắn mở ra Mạc Đạo cấm chế, nói: "Ngươi đi giết cho ta địch!"

"Ta có thể ra tay, hộ ngươi chu toàn, thế nhưng sẽ không giết hại ta giới người, chỉ có thể bị động phòng ngự!" Mạc Đạo nói rằng, nếu không, hắn thà rằng đi chết.

Nghe nói đến nếu như vậy, người đối diện chần chờ một chút, nhưng ở mấy người gầm thét dưới, vẫn là giết tới.

Một hồi đáng sợ đại hỗn chiến bạo phát rồi!

Trước kia hai cái thế giới sinh linh ngay khi quyết chiến, ở hỗn chiến, có thể hiện tại nhưng càng thêm kịch liệt, Mạc Đạo bị bắt, không thể nghi ngờ là mồi dẫn hỏa.

"Ra tay, kích giết bọn họ!" Lục Đà quát lên.

Đáng sợ đại chiến triển khai, Binh đối với Binh, tướng đối tướng, nắm giữ ba đạo tiên khí người cùng xông về một phía, triển khai va chạm mạnh.

Không nghi ngờ chút nào, Mạc Đạo rời đi chiến trường, để đối với mão diện thực lực giảm xuống.

Ngoài ra, còn có tu ra ba đạo tiên khí người hướng về phía Thạch Hạo giết đi, muốn tiêu diệt hắn, càng làm cho Lục Đà, Yêu Nguyệt các loại (chờ) người ung dung rất nhiều.

"Mạc Đạo, ngăn trở bọn họ!" Thạch Hạo dặn dò.

Bảo thuật xung kích, pháp khí bay lượn, nơi này xán lạn vô cùng, đại địa bị đều bị bắn chìm, thổ thạch cháy đen, xa xa rất nhiều sơn mạch hóa thành tro bụi.

Đây là một hồi khoáng thế đại chiến, dù cho quá khứ rất nhiều năm, may mắn còn sống sót người cũng sẽ không quên, vĩnh ký trong lòng.

"Ngươi nạp mạng đi!"Có người giết hướng về Thạch Hạo, tất cả đều muốn tuyệt sát hắn.

Đặc biệt một vị nắm giữ ba đạo tiên khí cường giả giáng lâm, khủng bố cực kỳ, bị Mạc Đạo cản trở, kịch liệt chém giết.

"Ầm!"

Hư không đổ nát, một con kỳ dị sinh vật giáng lâm, sóng sức mạnh giống như đại dương, phi thường mạnh mẽ.

"Ai!" Thạch Hạo một tiếng thở dài, nói: "Xem ra cần phải liều mạng, không thể không thể hiện ra chung cực thực lực, muốn ở đây đánh giết một cái nắm giữ ba đạo tiên khí Chí Tôn sinh linh!"

Hắn quyết định, muốn ở đây đại khai sát giới

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1143: Tam Đầu Vương

Thạch Hạo không thể không vẻ mặt nghiêm túc, lên tinh thần đến, không tiếc muốn bại lộ thực lực, bởi vì con này sinh linh vô cùng đáng sợ, ba đạo thô to tiên khí vòng quanh thân thể, kết thành đại đạo chi hoa

"A, ta yêu thích thân thể mạnh mẽ sâu, như vậy ăn lên có tước sức lực.

" lời nói như chuông vàng ở ong ong nổ vang, mang theo tiếng kim loại rung, chấn động người màng tai đau nhức.

Đây là một con nhện lớn, cao tới mười mấy trượng, ngũ sắc sặc sỡ khổng lồ thân thể, hoa văn thần bí, sắc thái phi thường tươi đẹp, dường như cầu vồng đang lấp lánh.

"Ngươi này con sâu, muốn ăn ta?" Thạch Hạo nhìn chằm chằm nó, dưới cái nhìn của hắn, đối với mới vừa rồi là sâu.

"Chính là thân thể nhỏ một điểm, như vậy đồ ăn không đủ ta ăn." Này con nhện lớn nói rằng.

Nó nắm giữ ba cái đầu, ở giữa chính là màu vàng con nhện đầu, bên trái một viên là màu đen đầu sư tử, phía bên phải một viên là người bình thường đầu, xem ra cực kỳ quái dị.

Chính là ở này ba cái đầu phía trên, đối ứng ba đóa đại đạo chi hoa!

Điều này làm cho Thạch Hạo vẻ mặt nghiêm túc, loáng thoáng cảm thấy, cái này sinh linh rất không bình thường, một cái đầu lâu đối ứng một đóa hoa, này tựa hồ báo trước cái gì, rất đáng sợ cùng khó chơi.

"Tam Đầu Vương!" Có người kinh ngạc thốt lên.

"Trời ạ, loại này đồ vật trong truyền thuyết lại xuất hiện, mà lại tu thành ba đạo tiên khí, có vô địch danh xưng a!"

Thiên Thần Thư Viện rất nhiều người biến sắc, đặc biệt những kia đến từ Cổ thế gia con cháu, bởi vì hiểu rõ đến tương đối nhiều, từng cái từng cái sắc mặt tái xanh.

Vương Hi, Yêu Nguyệt vẻ mặt đều khá là khó coi, các nàng đến từ Trường Sinh thế gia, nắm giữ trên một kỷ nguyên diệt trước sách cổ, ghi chép rất nhiều truyền thuyết đáng sợ, hiểu rõ càng nhiều.

Loại sinh linh này tuyệt đối là "Ác mộng" bên trong một loại, đáng sợ, khủng bố, mạnh mẽ, tàn nhẫn, những thứ này đều là đối với Tam Đầu Vương xác thực thiết hình dung, một khi xuất thế, tất nhiên là một trường máu me.

"Cũng còn tốt, không trở thành giáo chủ đây, còn có khả năng chiến thắng, nếu không, quá nửa là một hồi đại sát kiếp a!" Vương Hi than nhẹ.

Loại sinh vật này bất kể có hay không tu ra tiên khí, đều sẽ ở Thiên Thần cảnh hậu kỳ thực hiện một lần ngư dược hóa long chi biến, khi đó đều sẽ khủng bố đến cực điểm.

Nếu như đã là ba đạo tiên khí giả, lại thực hiện như vậy nhảy một cái, ai không sợ?

Lấy loại tư chất này hóa thành giáo chủ cấp sinh linh sau, đều sẽ có Thông Thiên động khả năng!

Thạch Hạo có thể xác định, nó không phải Biên Hoang sau cổ vực nào sinh linh, mà là cùng hư không thú giống như vậy, đến từ cái kia mảnh thần bí cổ giới, là chân chính địch thủ.

Vì vậy, hắn muốn khai sát giới, đem này chu tuyệt sát!

"A, ngươi còn muốn giết ta, hơi bị quá mức không biết tự lượng sức

mình, hai đạo tiên khí gia hỏa cũng dám như thế không biết nặng nhẹ, buồn cười!" Tam Đầu Vương khinh bỉ nói rằng.

Lục Đà, Yêu Nguyệt các loại (chờ) trong lòng người nghiêm nghị, này con con nhện phi thường khó đối phó, đồng thời bọn họ loại thân phận này tu sĩ cũng biết rõ, trước mắt Tam Đầu Vương mới là Tiên cổ kỷ nguyên bên trong ghi chép sinh linh đáng sợ một trong, cùng bọn họ không đồng nguyên.

"Ngươi này con tám chân yêu ma, chính mình là con nhện, còn xưng hô người khác vì là sâu, mặt ngựa không biết tự o?!" Thạch Hạo cười lạnh nói.

Tam Đầu Vương mở miệng, nói: "Xuẩn vật, chúng ta vì là chí cao ở trên chủng tộc, nhìn xuống bọn ngươi, các ngươi những này trong thân thể chảy xuôi dơ bẩn huyết dịch sinh linh đều nằm sấp trên mặt đất, đã từng mô bái chúng ta không biết bao nhiêu năm, ở tại chúng ta tổ tiên trong mắt, các ngươi chỉ là thấp kém sâu."

Nó ấy chục trượng, sắc thái tươi đẹp, sặc sỡ thân thể dường như miêu tả đáng sợ nhất ma văn, ba cái đầu đắt đỏ ở trên, quan sát phía dưới, có một loại ngạo mạn, càng có một loại độc tôn tư thái

"Ít nói nhảm, nạp mạng đi đi!" Thạch Hạo quát lên.

"Xoạt!"

Hắn mới vừa ra khỏi miệng, trước mắt liền hư không liền nổ tung, một cái thô nhện lớn chân đâm thủng lại đây, dường như đáng sợ nhất chiến mâu giống như, khủng bố vô biên, đánh giết mà tới.

"Coong!"

Thạch Hạo trong lòng giật mình, đang nhanh chóng lướt ngang trong quá trình, vung đầu nắm đấm, hơi hơi theo chân nó to lớn con nhện chân va chạm, phát sinh chói tai kim thạch thanh âm.

Có thể thấy được, này điều chân nhện đáng sợ cỡ nào, so cái gì Thiên

Thần pháp khí đều lợi hại, cực kỳ cứng rắn, khoách tán ra tầng tầng lớp lớp thần quang liên y.

"Có chút ý nghĩa." Tam Đầu Vương nói nhỏ, vẻ mặt lạnh lùng mà lại có một luồng ngạo ý, như bao quát chúng sinh giống như, nói: "Đáng tiếc, chung quy là kém một chút sự, nếu như ngươi nắm giữ ba đạo tiên khí, như vậy ăn lên thì càng thêm ngon."

Lời nói như thế này khiến người ta căm tức, trong lòng sinh nộ.

Thế nhưng, Thạch Hạo nhưng trong lòng hơi động, này con Tam Đầu Vương như vậy ngạo mạn, cho rằng hắn chỉ nắm giữ hai đạo tiên khí, một bộ bễ nghễ thiên hạ, lấy nó làm đầu dáng vẻ, hay là có thể lợi dụng.

Hắn không vội bạo phát, ánh mắt lạnh lẽo, mang theo khiêu khích, nhìn con này nhện lớn, chuẩn bị thời khắc mấu chốt phát sinh một đòn sấm sét, để nó hiểu không dừng nó có thể tu ra ba đạo tiên khí.

Tam Đầu Vương không có lập tức hạ sát thủ, có một cái nguyên nhân chủ yếu, bởi vì nó ở quản chế toàn bộ chiến trường, quan tâm hết thảy chiến cuộc, bất cứ lúc nào chuẩn bị cứu viện.

Nó phát hiện, cái khác nắm giữ ba đạo tiên khí địch thủ đều trong bóng tối nhằm vào hắn, lúc nào cũng có thể sẽ đột nhiên bạo phát một đòn, tập kích nó.

Vì vậy, nó ở phòng bị, lấy sức một người, đối chọi gay gắt, để Thiên Thần Thư Viện Vương Hi, Huyền Côn các loại (chờ) người không dám khinh thường, tâm thần căng thẳng.

"Ha ha... Bản tọa liền ở ngay đây, các ngươi đều có thể yên tâm một kích, đại khai sát giới, ta đến phối hợp các ngươi." Tam Đầu Vương đối với mình một phương người mở miệng, rất là hung hăng, như là hết thảy đều ở nắm trong lòng bàn tay.

Đồng thời, ánh mắt của nó cũng ở lạnh lẽo nhìn chằm chằm áo bào trắng

thiếu niên Mạc Đạo, có sát ý, còn có lửa giận, càng có một loại tàn nhẫn.

Đây là nó mục tiêu chủ yếu, tuyệt không có thể cho phép có người phản bội thế giới kia.

Nó sở dĩ chuẩn bị đánh giết Thạch Hạo, cũng chủ yếu là bởi vì Mạc Đạo nguyên nhân, không thể để cho người này vì là Cửu Thiên Thập Địa sinh linh sử dụng, vì vậy mặc dù là cùng Thạch Hạo đối thoại, kỳ thực ở cho Mạc Đạo áp lực, để hắn hồi tâm chuyển ý.

"Ầm!"

Một cái tơ nhện bay ra, quấn quanh hướng về Thạch Hạo.

Thạch Hạo lướt người đi, tránh né đi ra ngoài, giơ tay thôi thúc ra khắp nơi nóng rực sấm sét, hóa thành hỏa diễm giống như ánh sáng, muốn đem tơ nhện đốt cháy.

Xèo!

Tơ nhện như cầu vồng, chớp mắt rời đi, bắn về phía Mạc Đạo, Tam Đầu Vương ra tay rồi, tự mình vồ giết Mạc Đạo, đây mới thực sự là mục tiêu, là đáng giá nó toàn lực nhân vật xuất thủ.

Thạch Hạo không nhịn được, muốn từ phía sau dành cho Tam Đầu Vương một đòn.

Khu vực này, Mạc Đạo nguyên bản ngay khi cùng dị vực một vị chí tôn trẻ tuổi ác chiến, lúc này Tam Đầu Vương giết vào, tình thế lập tức nguy cấp.

"Tiểu tử, mạc muốn làm phiền đại nhân, ngươi cho ta bé ngoan đến đây đi!"

Ở Thạch Hạo chu vi, xuất hiện vài tên người mặc áo đen, đều rất mạnh, mà lại mang theo từng trận màu đen tử vong minh khí, đột ngột hiện thân, ra

tay với Thạch Hạo.

"Ầm!"

Thạch Hạo một quyền đánh ra, nhìn bình thản, không có Thần Diễm ngập trời, nhưng kỳ thực nhưng là hắn một đòn toàn lực, tinh khí cùng pháp lực nội liễm với nắm đấm bên trong.

"A..."

Một người kêu thảm thiết, để rất nhiều sinh linh lấy làm kinh hãi, bại vong tốc độ không khỏi quá nhanh.

Bởi vì, Thạch Hạo đấm ra một quyền, dường như một cái Thiên Đao giống như, từ người này trong thân thể phẫu quá khứ, mang theo mảng huyết vụ lớn còn có xương vỡ, hắn vọt qua.

"Giết!"

Thạch Hạo quát to một tiếng, đánh về Tam Đầu Vương phía sau lưng, chuẩn bị đánh chết.

Vô thanh vô tức, một mặt võng lớn hiện lên, phi thường chặt chẽ, bao phủ bầu trời, bảo vệ Tam Đầu Vương

Cái này sinh linh rất cẩn thận, mặc dù cho rằng một cái chỉ nắm giữ hai đạo tiên khí tu sĩ không thể đánh giết nó, nó cũng không có cứng rắn chống đỡ, mà là lấy một tấm mạng nhện hóa giải.

Leng keng leng keng!

Cùng lúc đó, Tam Đầu Vương thân thể phát sinh một từng chùm sáng, toàn bộ chém về phía Mạc Đạo, dường như thiên kiếm vô song, kinh thiên động địa.

Hai vị nắm giữ ba đạo tiên khí sinh linh đồng thời đánh giết Mạc Đạo, này phi thường đáng sợ.

Xoạt!

Một đóa đại đạo chi hoa bay tới, va về phía Tam Đầu Vương, cánh hoa óng ánh, vạn sợi dây lụa buông xuống, thần thánh cực kỳ, đại đạo thần âm điếc tai.

Vương Hi ra tay giúp đỡ, không muốn Mạc Đạo bị đánh giết, bởi vì dưới cái nhìn của nàng, đây là Thạch Hạo thu tôi tớ, đã thuộc về bọn họ này một giới.

Huyền Côn hơi làm do dự, cũng ra tay rồi, lấy ra một đạo kinh người chùm sáng, chém giết là Tam Đầu Vương đầu lâu.

Kịch liệt nhất đại hỗn chiến bạo phát, toàn bộ chiến trường đều sôi trào rồi!

Bởi vì, đỉnh cao nhân vật dồn dập ra tay, công kích lẫn nhau, không giới hạn nữa với một địch thủ.

"Ba con con nhện, nạp mạng đi!" Thạch Hạo né qua tấm kia võng, bởi vì hắn ủng có tốc độ cực nhanh, cả người nhào tới Tam Đầu Vương đầu lâu mặt sau, nâng quyền liền đánh giết.

Không người nào dám xưng hô nó vì là ba con con nhện, bình thường đều là kính xưng là Tam Đầu Vương, điều này làm cho nó ánh mắt lạnh lẽo.

Nhìn lại chớp mắt, một tiếng gào to: "Năm tháng thay đổi!"

"Ồ, sức mạnh của thời gian?" Thạch Hạo kinh ngạc.

Con này nhện lớn còn có thiên phú như thế, chưởng khống thời gian, nếu như là như vậy, cái kia thật sự chính là một cái đáng sợ nhất vô thượng Chí Tôn!

Mảnh vỡ thời gian phân vũ, dường như mưa hoa giống như vậy, tràn ngập ở trong hư không, xán lạn mà óng ánh.

"Đây là từ các ngươi này một giới thu hoạch vô thượng bảo thuật một trong, dùng đến đối phó các ngươi những này thấp kém sâu, nghĩ đến là đầy đủ." Tam Đầu Vương nói rằng.

"Đi chết!" Thạch Hạo cũng hét lớn, lạnh lẽo sát khí che ngợp bầu trời, chỉ nhằm vào Tam Đầu Vương.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1144: Ác Chiến

Thạch Hạo chu vi mưa ánh sáng điểm điểm, lạc anh rực rỡ, đó là sức mạnh thời gian, dường như lưỡi dao giống như vậy, hướng về hắn chém tới!

Hắn giơ tay, năm ngón tay còn có trong lòng bàn tay xuất hiện kỳ dị hoa văn, tương tự mang theo hơi thở của thời gian, nhằm vào Tam Đầu Vương kinh thiên một đòn

Óng ánh thần quang bạo phát!

Đó là thời gian ở dập tắt, là thời gian đang toả ra, một sát na, phảng phất trải qua năm trăm năm, chính là cái kia thánh khiết nhất Thần Miếu bên trong đều e sợ tích đầy bụi trần.

Chỉ là, người ở bên ngoài xem ra, này rất ngắn ngủi, chỉ có một mảnh mưa ánh sáng lóng lánh, sau đó tất cả liền đều biến mất.

Thạch Hạo tâm thần tập trung cao độ, này Tam Đầu Vương quả nhiên đáng sợ, càng có nắm giữ loại này tuyệt thế thần thông, nếu không có hắn cũng hiểu đến huyền bí của thời gian, đổi lại những người khác tới đây vừa nãy hơn nửa nguy rồi!

Sức mạnh thời gian, thứ này đáng sợ nhất, chính là Bất Hủ giả cũng sẽ nhân nó mà suy yếu, liền chớ đừng nói chi là ở cuồn cuộn trong hồng trần tranh độ sinh linh.

Ở cổ đại, cũng không biết có bao nhiêu kinh thiên động địa đại nhân vật ở lẩm bẩm, ngã: cũng trong năm tháng, sinh mệnh không nhiều, ở bên trong dòng sông thời gian tọa hóa.

Vì vậy, thời gian bảo thuật khiến người ta kiêng kỵ, mặc kệ là thâm ảo,

vẫn là dễ hiểu, chỉ cần dính đến lĩnh vực thời gian liền sẽ cho người lẫm liệt cùng lo lắng.

"Có chút ý nghĩa, vội vã một đòn mà thôi, không có tích tụ sức mạnh, chưa từng vận chuyển thời gian lực lượng, trở lại!" Tam Đầu Vương lần thứ nhất quay đầu lại, nhìn kỹ một cái đối thủ, lộ ra ánh mắt kỳ dị, nhìn chằm chằm Thạch Hạo.

Thạch Hạo không sợ, vừa nãy hắn ẩn mà vì là phát thủ đoạn mạnh nhất, là bởi vì trực giác nói cho hắn, cái kia một đòn giết không chết Tam Đầu Vương, nó rất cẩn thận, ở đề phòng.

Vì vậy, hắn có lòng tin, cũng đang chờ mong, chân chính va chạm mạnh thì, hắn hi vọng một đòn giết chết!

Hô!

Gió to gào thét, Tam Đầu Vương há mồm thổi một hơi, màu xám cương phong xuất hiện, cắn nát hư không. Này làm cho người kinh hãi run rẩy, lại là một loại bảo thuật, lẽ ra thuộc về Cửu Thiên Thập Địa.

"Giết!"

Lúc này, Mạc Đạo ra tay rồi, giơ tay xích hà liền thiên, hỏa vân vô tận, đầy trời đều là xích hoa sen, mang theo vô cùng liệt diễm, đốt cháy chư thiên, nhấn chìm Tam Đầu Vương.

Bởi vì. Hắn sợ Thạch Hạo chịu thiệt.

"Mở!"

Tam Đầu Vương hét lớn, cái kia mảnh cương phong chuyển hướng, nhằm phía Mạc Đạo, với hắn bảo thuật đụng vào nhau, xán lạn cực kỳ.

"Giết!"

Trước kia cùng Mạc Đạo kích chiến tên kia chí tôn trẻ tuổi ra tay, công

kích áo bào trắng thiếu niên.

Kích liệt hỗn chiến bạo phát!

Đặc biệt cách đó không xa, những người khác cũng đều giết tới gay cấn tột độ, thậm chí so với nơi này còn kịch liệt, máu tươi vọt lên. Có thi thể ngã trên mặt đất.

"Phốc!"

Cách đó không xa, Vương Hi bả vai thấy máu, bị một cái tơ nhện tập bên trong, bị thương nhẹ.

Bởi vì. Đúng vào lúc này, bên trong chiến trường hai, ba vị tu ra ba đạo tiên khí chí tôn trẻ tuổi đồng thời tập kích nàng.

Tam Đầu Vương ở nhằm vào Mạc Đạo thì, đột nhiên chuyển hướng, theo người liên thủ đối phó Vương Hi. Đây là ở đánh giết, muốn gạt bỏ bên trong chiến trường nắm giữ ba đạo tiên khí địch thủ.

"Đáng ghét, nhện lớn chạy đi đâu!" Thạch Hạo ở phía sau hét lớn.

Tam Đầu Vương tức giận. Lấy nó thân mão phân tới nói, ai dám khinh thị, một cái một cái con nhện kêu la, nó lần thứ hai quay đầu, một lần nữa trở về chiến trường kia.

"Ầm!"

Cách đó không xa, Yêu Nguyệt lảo đảo một cái, tương tự gặp mấy đại cao thủ hợp lực một mão kích.

"Muốn tập trung sức mạnh, trước tiên diệt trừ ngay trong chúng ta một cái?" Yêu Nguyệt cười gằn, bắt chuyện Lục Đà, Huyền Côn, Vương Hi, đồng loạt ra tay, cũng muốn trước tiên hợp lực chém xuống đối phương một cái nhân vật trọng yếu.

Ầm!

Nhân vật then chốt chưa từng chết đi, thế nhưng có một ít anh kiệt nhưng ở như vậy trả thù tính công kích yêu thích nổ tung, máu thịt tung toé.

Chiến trường triệt để rối loạn, quả thực trở thành cối xay thịt, rất nhiều người dồn dập ngã xuống, cấp tốc mất mạng, thi thể cùng xương vỡ các loại (chờ) đâu đâu cũng có, vô cùng thê thảm.

Bất quá, trong quá trình này, Thạch Hạo phát hiện một vài vấn đề, trước kia Thiên Thần Thư Viện trưởng lão đưa ra những kia bảo mệnh phù nổi lên sở hữu, quấn theo những kia chết đi người biến mất rồi.

Đồng dạng, dị vực sinh linh cũng có thủ đoạn bảo mệnh, cũng không có thiếu tu sĩ thi thể cuối cùng hóa thành cầu vồng mà đi.

"Đáng chết, ta ra lớn như vậy lực, nhưng không có loại kia thủ đoạn bảo mệnh." Thạch Hạo không cam lòng.

Đương nhiên, vẫn là mấy người chết rồi, trên đất vết máu loang lổ, hài cốt ngang dọc, chính là bảo mệnh phù cũng không được.

Để Thạch Hạo vui mừng chính là, trước kia đánh giết hư không thú chưa từng như vậy chạy thoát, là chân chính bị đánh gục, đây là cùng lực công kích cường độ có quan hệ.

Càng ngày càng hỗn loạn, càng ngày càng khốc liệt, bên trong chiến trường sinh linh giết hướng về phương hướng khác nhau, có tiến vào sơn mạch bên trong, có tiến nhanh trong hẻm núi lớn.

"Không được, hắn đi nơi nào?" Vương Hi giật mình, lại quay đầu thì, Thạch Hạo biến mất rồi, nàng vừa nãy cùng đại địch liều mạng, quên cái khác.

"Muội muội, biết lo lắng người khác?" Yêu Nguyệt công chúa cười hì hì, ở nơi đó trêu chọc, mà ở nàng cách đó không xa, đang cùng một vị chí tôn trẻ tuổi chiến đấu.

Vương Hi trách mắng: "Ngươi nói linh tinh gì vậy? Ta là ở tiếc hận, hắn thu phục một cái nắm giữ ba đạo tiên khí chí tôn trẻ tuổi, cho chúng ta sử dụng, nếu như hắn vào lúc này chết đi, chúng ta tổn thất quá lớn."

"Không cần lo lắng, ta vừa nãy nhìn thấy hắn cùng Tam Đầu Vương vọt vào sơn mạch nơi sâu xa, Mạc Đạo ở theo, khẳng định không thành vấn đề." Yêu Nguyệt nói rằng.

"Nói đến, luyện thể giả thật sự quá mạnh mẽ, hắn thịt mão thân lại có thể cùng Tam Đầu Vương cùng sánh vai." Có người nói.

Tiếng kêu "giết" rầm trời, bên trong chiến trường các lộ anh kiệt liều mạng, tất cả đều đang đại chiến.

Có thể vào lúc này, Thạch Hạo đã rời xa chiến trường, tiến vào sơn mạch nơi sâu xa.

Giờ này khắc này, Mạc Đạo không phải chủ lực, đổi thành Thạch Hạo, hắn chân chính bạo phát rồi!

Sẽ ở đó bên cạnh, áo bào trắng thiếu niên Mạc Đạo xem trợn mắt ngoác mồm, một bộ hoạt thấy quỷ dáng vẻ!

Thiếu niên kia lại tu ra ba đạo tiên khí, không riêng là luyện thể giả, còn là một vị khủng bố chí tôn trẻ tuổi, thực lực siêu tuyệt, dũng quan một vực.

Mạc Đạo một tiếng thở dài, lúc này hắn rốt cục không ở phẫn uất. Trước kia còn ở tự trách vì sao lấy hai đạo tiên khí theo người quyết đấu đánh cược, tự trói tay chân, đối với Thạch Hạo không phục, có thể nhìn thấy trước mắt tình cảnh này, hắn không nói.

Một cái so với hắn còn nhỏ thiếu niên, tu ra ba đạo tiên khí, lúc này toàn diện cuồng bạo, hóa thành một con hình người khủng long, thẳng thắn thoải mái!

Thạch Hạo đòn thứ nhất, liền vận dụng Liễu Thần bảo thuật, đầy trời

màu vàng xích thần trật tự lao ra, toàn bộ đánh giết hướng về phía trước, tại chỗ đem Tam Đầu Vương trên người đâm ra một mảnh lỗ máu.

Tam Đầu Vương cùng ăn cái giày thối giống như vậy, sắc mặt tái xanh, cực kỳ khó chịu, nó trong mắt tiểu nhân vật, nó xem thường sinh linh kia, tuyệt không kém với nó a, ba đạo tiên khí gia trì, thần dũng vô địch.

Nó còn không có bị thiệt thòi lớn như vậy đây, suýt nữa gặp Tuyệt Mệnh một đòn.

Liền giống với một con dịu ngoan cừu nhỏ, đột nhiên đã biến thành một con sư tử giống như, đem chăn nuôi giả nuốt sống.

Tam Đầu Vương quá bất ngờ, thiếu niên này đột nhiên bạo phát, quả thực là một cơn ác mộng, nếu không có thực lực đó nghịch thiên, vừa nãy liền bị tuyệt sát ở đây rồi!

"Vù!"

Một cái lưới lớn bay lên, đây là Tam Đầu Vương trong miệng phụt lên ra, là thiên phú của nó thần thuật, che ngợp bầu trời, đem Thạch Hạo bao trùm ở phía dưới, cũng hét lớn: "Lưới trời tuy thưa tuy thưa nhưng khó lọt!"

Thạch Hạo bị tức chỉ nó, nói: "Ngươi con này hung trùng, còn lưới trời tuy thưa?"

"Ầm!"

Vạn ngàn cành liễu vọt lên, màu vàng xích thần trật tự như cầu vồng, so với vừa nãy còn kinh khủng hơn, xuyên qua mạng nhện khe hở, đâm hướng về Tam Đầu Vương thân thể.

"Ta biết rồi, đây là năm đó cái kia cây Liễu Thần pháp!" Tam Đầu Vương biến sắc, sau đó kêu to.

Cái kia cây cây liễu quá nổi danh, được xưng tổ tế linh, năm đó tránh

được thiên la địa võng, miễn cưỡng giết ra ngoài, chưa từng chết đi.

Ở Tiên cổ kỷ nguyên thì, cái kia cây cây liễu ngang dọc thế gian, điều động đa số Bất Hủ giả đều khó mà làm sao nó, quả thực trở thành cấm kỵ, giết ra sinh thiên.

"Vạn chu ma công!" Tam Đầu Vương rống to.

Nó mạng nhện lại không thể cầm cố thiếu niên kia, bị Liễu Thần với tay pháp phá giải, hiện tại nó vận dụng một loại cổ thiên công!

Lúc này, nó tám cái chân nhện đều ở động, vẽ ra một đạo lại một đạo phức tạp mà quỹ tích huyền ảo, câu thông trên trời Ngân hà lực lượng, muốn bạo phát, đánh giết Thạch Hạo.

"Lục Đạo Luân Hồi!"

Thạch Hạo hét lớn, tay kết pháp ấn, sáu loại thức mở đầu quá quen thuộc.

"Ầm!"

Trời long đất lở, hai đại cường giả trực tiếp va về phía đồng thời, trong hư không màu đen khe lớn lan tràn đi ra ngoài cũng không biết bao nhiêu dặm, sát khí ngập trời.

"Dĩ nhiên là Lục Đạo Luân Hồi?" Tam Đầu Vương kêu quái dị, năm đó này một cổ thiên công vừa ra càng cái gì cũng có thể nói cho ta.

Loại này cổ thiên công, đi kèm huy hoàng, bày Trường Sinh, tại quá khứ lưu lại quá nhiều bí ẩn, có Chân Tiên đều đã từng tán thưởng.

Cho tới phụ cận Mạc Đạo, có lớn lao chấn động, người này so với hắn tưởng tượng lợi hại rất nhiều lần, càng sử dụng tới hắn không biết một ít bảo thuật.

Thạch Hạo giết tới con mắt đều đỏ, cùng Tam Đầu Vương cứng rắn

chống đỡ, cuối cùng càng là nắm lấy một cái chân nhện, đầm đìa máu tươi, trận chiến này phi thường điên cuồng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1145: Đỉnh Phong Đại Chiến

"A...”

Thạch Hạo gào thét, mái tóc màu đen dường như như thác nước múa, sau đó càng là ngã: cũng vọt lên, phiêu tán ở trong hư không.

Hắn gánh vác Tam Đầu Vương một cái to lớn chu chân, điên cuồng vặn vẹo, phải đem nó tháo xuống, muốn trực tiếp đoạn thân thể ấy, mới thân thể.

Cùng lúc đó, Tam Đầu Vương cũng đang thét gào, ba cái đầu đều khuôn mặt dữ tợn, rít gào rung trời, để vùng sơn mạch này đều sụp ra, sức chiến đấu kinh thế.

Bọn họ đầm đìa máu tươi, đều gặp thương tích.

Thạch Hạo hai tay phát quang, thân thể chí cường, dùng sức bài cái chân kia, để cho vết rách nằm dày đặc, dường như đồ sứ tại rạn nứt, huyết dịch chảy ra.

Nhưng cái chân này trên có rất nhiều bé nhỏ chu lông, xem ra giống như là lông tơ, rất mềm mại, nhưng vào lúc này từng căn đứng chổng ngược, phát huy ra tác dụng không thể tưởng tượng, cứng rắn như kim thép giống như.

Quá sắc bén, thường ngày nó là dẻo dai, có thể giờ khắc này cứng rắn trình độ vượt qua thiên thần cấp binh khí, không gì không xuyên thủng, để Thạch Hạo cái kia đôi cánh tay đều bị đâm ra loang lổ lỗ máu.

Kết quả này phi thường kinh người!

Chính là Mạc Đạo đều đang ngẩn người, không biết Tam Đầu Vương sẽ có thiên phú như thế bản năng, trên đùi chu lông rất đáng sợ, dĩ nhiên là thân

thể ấy trên cứng rắn nhất vũ khí!

Hai người đều bởi vậy bị thương, Tam Đầu Vương cái chân kia suýt nữa bị Thạch Hạo ngạnh bài gãy xuống, mà Tam Đầu Vương cũng xúc phạm tới Thạch Hạo cánh tay nhỏ các loại.

"Giết!"

Trong phút chốc, hai cái sinh linh đồng thời hét lớn.

Sát!

Một tiếng vang giòn, đi kèm hét thảm một tiếng truyền đến, Tam Đầu Vương một chân bị Thạch Hạo bẻ gẫy, dài tới hai mươi, ba mươi trượng, mang theo tảng lớn máu đen, bị hắn ôm, hoành lui ra ngoài.

Tam Đầu Vương rống giận, cái khác mấy chân tất cả đều phát quang hóa thành đáng sợ nhất chiến mâu, banh thẳng tắp, lấp loé lạnh lẽo ánh kim loại, hướng về Thạch Hạo xuyên tới.

Coong!

Đang lùi lại trong quá trình, Thạch Hạo giơ tay lên bên trong cái kia chân lớn, xoay tròn lên, quét ngang những này đáng sợ kim loại chiến mâu, phát sinh chói tai kim thạch tiếng rung.

Đồng thời, bảo thuật phù văn nằm dày đặc, một tầng một tầng khuếch tán đi ra

Huyết dịch bắn lên cái chân kia bẻ gẫy thành vài tiệt.

Thạch Hạo lui nữa, Tam Đầu Vương gào thét máu tươi dâng trào.

Lần này giao phong, rất rõ ràng Tam Đầu Vương bị thiệt lớn, thế nhưng Thạch Hạo trả giá cao cũng rất lớn, hai tay của hắn cánh tay bị đâm xuyên qua, bạch cốt đều lộ ra.

Đáng sợ nhất chính là, cái kia chu lông có kịch độc, nhìn xuống gân cốt, nơi nào điểu hắc một mảnh, nguyên bản óng ánh thân thể đều phát tử biến thành màu đen mang theo mùi hôi thối.

Đây cũng không phải là bình thường độc, mà là một loại bảo thuật, lúc này hóa thành màu đen phù văn tại ăn mòn.

"Ném!"

Thạch Hạo đứng ở nơi đó, thân thể phún bó ra hào quang óng ánh, diễn hóa thành có thể đốt cháy chín tầng trời thần hỏa, cuồng bạo hừng hực vô cùng thiêu đốt.

Hắn tại khư độc, lấy nguyên thủy chân giải bên trong cốt văn bài xích cái kia màu đen phù văn, đem bức ra bên ngoài cơ thể.

Đồng thời, huyết nhục tái sinh, đỏ tươi thần quang chảy xuôi, bù đắp thân thể tổn hao, đem nơi nào chữa trị, da thịt bao lấy lộ ra bạch cốt.

Đối diện Tam Đầu Vương cái kia gãy chân nơi thần quang tăng vọt, tứ chi tái sinh, tuy rằng đau nhức khó nhịn, thế nhưng đối với nó mà nói cũng không phải là không thể chịu đựng.

Thực lực đạt đến thiên thần cảnh, liền có thể làm được một bước này, càng không nói đến là Tam Đầu Vương.

Người khác có lẽ sẽ vì vậy mà nguyên khí đại thương, sức chiến đấu giảm mạnh, Tam Đầu Vương tứ chi nhưng không đến nỗi như vậy, rất dễ dàng tái sinh đây là thiên phú của nó.

"Ngô, ngươi đổi chân vẫn rất chịu khó bằng không thì cũng đổi một cái đầu đi, ta xem đầu chó dường như thích hợp ngươi!" Thạch Hạo nói rằng.

Tam Đầu Vương trầm mặt lửa giận hừng hực, thế nhưng bề ngoài xem ra chỉ có âm lãnh, ánh mắt khiếp người, nó một mực xem thường cái kia trong cơ thể huyết dịch không tịnh sinh linh, nhưng bây giờ nhưng vì vậy mà

bị thương.

"Mông muội thời đại, các ngươi dập đầu cúng bái, đối với chúng ta lễ kính, hiện tại các ngươi những này ti trưng sâu quên đau đớn sao? Nhìn thấy chủ nhân, còn không dập đầu!" Nó quát lớn nói.

Nó tại biểu đạt một loại kiêu ngạo, khinh thị Thạch Hạo, cũng tại đâm kích hắn, muốn loạn đúng mực, nhiễu đạo tâm.

"Miệng của ngươi thúi không thể ngửi nổi, đầu óc không tỉnh táo sao, tại ăn nói linh tinh cái gì, còn muốn dập đầu cùng cúng bái, đưa ngươi chu đầu đánh thành đầu chó, cho ngươi tỉnh táo một thoáng!" Thạch Hạo gào to.

"Trong cơ thể chảy xuôi dơ bẩn tội huyết hậu duệ, ta lấy thần chủ tên giáo huấn các ngươi những này cấp thấp nô bộc, nhận lấy cái chết!" Tam Đầu Vương hét lớn.

Ầm!

Sau một khắc, hỗn độn khí phun trào, nó nơi nào một mảnh sương mù, càng ngày càng mơ hồ không rõ.

Loáng thoáng, có thể nhìn thấy một con to lớn chu chu đứng thẳng người lên, dữ tợn mà khủng bố, tám cái chân bỏ một đôi hóa thành đùi người ở ngoài, cái khác sáu cái đều đang múa may, kết ấn, như cánh tay giống như!

Ở nơi nào, một đạo lại một vệt thần quang bay ra, đều là bảo thuật, đáng sợ tuyệt luân.

Vạn chu ma công!

Nó đang thi triển một loại cổ lão thiên công, đối với này một giới sinh linh mà nói đã từng là ác mộng giống như đại pháp, thôi thúc các loại bảo thuật, hỗn hợp trong thiên địa rất nhiều đại thần thông, được xưng cái thế tuyệt học.

Nhưng Thạch Hạo rất bình tĩnh, hắn đối với Lục Đạo Luân Hồi sáu loại thức mở đầu hết sức quen thuộc, chớp mắt hoàn thành, sau đó toàn bộ đánh ra!

Ầm!

Trời long đất lở, cái chỗ này quỷ khóc thần hào, quả thực cũng bị đánh phế bỏ.

Mạc Đạo sắc mặt ngây ngô, ở phía xa bình tĩnh nhìn, trên thực tế nội tâm bốn bề sóng dậy, quả thực không thể tin được, thiếu niên kia lại lợi hại như vậy.

Buồn cười hắn trước kia vẫn vẫn cho rằng hắn chỉ tu ra hai đạo tiên khí, bây giờ nhìn phong mang, quả thực không thể ngăn trở, đây là muốn giết Tam Đầu Vương nhịp điệu sao?

Hai loại cổ lão thiên công va chạm mạnh, vào vô số năm trước đây liền từng giao phong quá, hiện tại lại một lần giao thủ, chuyện này quả thật là số mệnh quyết đấu!

Tam Đầu Vương không khiếp sợ là không thể nào, từ khi lần thứ nhất nhìn thấy Thạch Hạo thi triển Lục Đạo Luân Hồi loại này thiên công, nó liền quyết định muốn diệt trừ hắn.

Liên quan với loại này cổ pháp, tại chúng nó cái kia một giới ngọc thạch thư bên trong ghi chép huyết cùng lệ, từng có nhân tạ nó truy sát bất hủ, đánh vô thượng cao thủ, rất đau đớn thê thảm.

Cái chỗ này bị đánh nổ tung, không thể tưởng tượng.

Vô thanh vô tức, một bóng người lặn xuống gần thủ, đột nhiên thi triển thủ đoạn ác độc, đánh giết Thạch Hạo.

"Cút ngay!" Thạch Hạo hét lớn, chính đang cùng Tam Đầu Vương huyết bính lúc, như vậy cường địch đột nhiên hàng lâm, đây cũng không phải là cái

gì hảo xuất hiện gia...

Đùng!

Thạch Hạo tại suýt xảy ra tai nạn cùng hai đại cao thủ từng người đấu một cái, thân thể lảo đảo, khóe miệng chảy máu, nhanh chóng lùi ra ngoài.

"Không có đem ba đạo tiên khí đều tu thành đại đạo chi hoa, thật sự là không ổn!" Hắn lau đi vết máu ở khóe miệng, như vậy khẽ nói.

"Xoạt!"

Mạc Đạo ra tay rồi, thế Thạch Hạo ngăn cản đánh lén người kia.

Đây là một vị tu ra ba đạo tiên khí tuổi trẻ chí tôn, cũng là lần này nhân vật thủ lĩnh một trong, trước kia liền từng từng gặp mặt, cùng Mạc Đạo đại chiến quá.

Tại hỗn chiến lúc, Mạc Đạo cho rằng thoát khỏi hắn, không hề nghĩ rằng người này ẩn phục trong bóng tối, một đường cùng đi theo, thời khắc mấu chốt đánh giết.

Đến tận đây, sơn mạch nơi sâu xa, chia làm hai cái chiến đoàn.

"Hống!"

Tại kích liệt đại chiến bên trong, Tam Đầu Vương bên trái đầu sư tử ngửa mặt lên trời rít gào, thi triển ra một loại Thái cổ đại thần thông từng cái sư tử hống!

Một tiếng này khiếu, hống nát núi sông, để liên miên đỉnh cao đổ nát, để một con sông lớn sấy khô, để đại địa lún xuống, để hư không nổ tung!

Tại kích chiến bên trong, như vậy một đạo thần âm bạo phát, ảnh hưởng là to lớn.

Chiến đoàn bên trong ba người kia đều hứng chịu tới ảnh hưởng, thân

thể lay động.

Cũng còn tốt, Thạch Hạo phản ứng mau lẹ, trước tiên tạo ra duy nhất động thiên, ngăn cách thần văn hóa thành sóng âm gợn sóng, chặn lại rồi!

Cùng lúc đó, Thạch Hạo bạo phát, gần như điên cuồng giống như, thi triển ra pháp lực miễn dịch loại cổ quái kia thần thông, xông tới hướng về Tam Đầu Vương, muốn tuyệt sát.

Trước kia hắn liền từng thi triển qua, làm sao đối phương phi thường cảnh giác, một mực phòng bị, chưa từng có hiệu quả.

Lần này, hắn xem đúng thời cơ, trả giá cái giá đáng kể, mặc cho cái kia bay đầy trời xạ mà đến chu gờ ráp thể, cũng tại tới trước, triển khai tuyệt sát!

"A..."

Cái chỗ này phát sinh kêu to âm thanh, Tam Đầu Vương rống giận.

Ngắn ngủi pháp lực miễn dịch, thuần túy thân thể chém giết, Thạch Hạo theo chân nó đại quyết chiến, phá tan bảo thuật ánh sáng, nhảy lên, giết tới phụ cận.

Ầm!

Thạch Hạo một quyền này, đại biểu cho hắn cực đạo thân thể lực, cũng có bảo thuật gia trì, cương mãnh thô bạo tuyệt luân, tại giương ra quyền cánh tay chớp mắt, khắp bầu trời đều có Côn Bằng, giương cánh đánh thiên!

Đây là hắn đem Côn Bằng áo nghĩa diễn biến đến mức tận cùng thể hiện, hết thảy thần thông lực đều hóa thành một quyền này!

Phốc!

Một quyền này xuyên thủng Tam Đầu Vương thân thể, máu tươi vọt lên ấy trăm thước.

Thạch Hạo đạt được tiên cơ sau, nhảy lên thân thể, từng quyền đến thịt, chưởng chưởng tận xương, đánh Tam Đầu Vương kịch liệt lay động, rung động ầm ầm, máu thịt tung toé.

"Vô Úy Sư Tử Ấn!" Theo nó rống to một tiếng, Tam Đầu Vương bên trái đầu lâu phát quang, cái kia viên đầu sư tử hóa thành một con cự sư, lao xuống xuống.

"Ừm?" Thạch Hạo ngẩn ra, này cùng từ lâu diệt ở trên một kỷ nguyên cổ tăng đạo thống bên trong pháp thuật gần gũi.

Kỳ dị nhất chính là, loại thần thông này không có bị miễn dịch, nó phủ vọt xuống tới, dị thường ngạc nhiên.

Thạch Hạo tâm thần tập trung cao độ, thế nhưng sắc mặt không hề thay đổi, hít sâu một hơi, rống to, kết pháp ấn đánh giết!

Đây là một lần đỉnh phong đại quyết đấu, là liều mạng tranh đấu, muốn tại trong nháy mắt phân ra thắng thua, luận ra sinh tử.

"Dù như thế nào, ta cũng vậy sẽ không chết, nạp mạng đi đi!" Tam Đầu Vương rít gào.

"Ngươi chết đi cho ta!" Thạch Hạo rống to.

Hắn hóa thành một con Côn Bằng, quyền pháp cái thế, cứ như vậy vồ giết đầu kia đáng sợ không sợ sư tử, sau đó hào quang bạo phát, nhấn chìm nơi đây.

Cái chỗ này thực sự quá óng ánh, cái gì đều không nhìn thấy, chỉ có quang!

Phốc!

Cuối cùng, rốt cục truyền đến một tiếng vang nhỏ, một con đáng sợ Côn Bằng, lấy tài năng cái thế lao xuống mà qua, đánh giết tử không sợ sư tử, từ

rách nát trong khu thể xuyên hành mà qua.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1146: Ngộ Pháp

Vô Úy Sư Tử bị đánh giết, ầm ầm một tiếng hóa thành mưa máu còn có khối thịt, từ nơi này biến mất.

Cũng trong lúc đó, Thạch Hạo cái kia pháp lực miễn dịch năng lực đến thời gian, cứ thế biến mất, hắn trạm ở trong hư không.

"Hống..."

Đáng sợ tiếng gào thét truyền đến, đầu kia to lớn con nhện người đứng thẳng, đủ có ấy chục trượng, khuôn mặt dữ tợn, bộc lộ bộ mặt hung ác, nó nguyên bản nắm giữ ba cái đầu, có thể hiện tại chỉ còn dư lại hai viên.

Bên trái cái kia viên đầu sư tử hiện tại hoàn toàn nổ tung, bị nổ nát, chỉ để lại đứt rời cổ, đẫm máu, vô cùng thê thảm, xem ra phi thường đáng sợ cùng hung cuồng.

Nó cừu hận nhìn chằm chằm thiếu niên kia, chưa từng có một khắc như thế hận một người, cường nếu nó, được xưng chủng tộc mạnh mẽ nhất một trong, lại ở đây ăn quả đắng, suýt chút nữa bị đánh giết.

Vừa nãy nó suýt nữa chết đi, vì vậy mà mất đi một cái đầu lâu, chỉ để lại tàn thân!

Đạt đến nó cảnh giới này sau, những khác vị trí cũng có thể tái sinh máu thịt, tỷ như tứ chi đoạn lạc, lần thứ hai sinh trưởng các loại, nhưng này ba cái đầu nhưng không được, bởi vì đây là tính mạng của nó chỗ mấu chốt.

Tam Đầu Vương, tên như ý nghĩa, nó có ba cái đầu, cũng có ba cái sinh mệnh, so với người khác có thêm hai cái mạng, bởi vì một cái đầu lâu có thể đại biểu một cái mạng, thế nó nhận lấy cái chết.

Chính là ở vừa nãy, ở đáng sợ như vậy vừa đánh trúng, nó hẳn là chết đi, có thể hiện tại còn sống sót, chỉ là mất đi "Sư tử mệnh" mà thôi.

Thạch Hạo khá là kinh ngạc, lộ ra vẻ quái dị, vừa nãy đầu kia sư tử đập tới thì, vì sao không có bị cầm cố đi bảo thuật, còn có thể triển khai thần thông đi ra?

Tương tự trên một kỷ nguyên cổ tăng một mạch hàng phục Vô Úy Sư Tử, lẽ nào thật sự có như thế một loại sinh vật có thể không sợ pháp lực miễn dịch năng lực như thế?

Rất nhanh, Thạch Hạo lại thoải mái, hắn nghĩ tới rồi Mạc Đạo đã từng triển khai vài loại không trọn vẹn pháp ấn, có thể ảnh hưởng cùng quấy rầy hắn loại năng lực này, điều này nói rõ đã từng có người tinh nghiên đạo này. Thu hoạch khá dồi dào.

Lẽ nào là đã từng những kia cổ tăng, nghiên cứu qua những thứ đồ này? Cũng không đúng lắm.

"Cái gọi là Vô Úy Sư Tử Ấn, khả năng chính là cái kia vài loại pháp ấn bên trong một loại!" Thạch Hạo làm ra phán đoán như vậy.

Đồng thời. Hắn suy nghĩ sau, cảm thấy bằng vào Vô Úy Sư Tử Ấn cũng chỉ có thể chớp mắt quấy rầy hắn. Vẫn chưa thể để hắn năng lực như thế mất đi hiệu lực, bởi vì vừa mới Vô Úy Sư Tử bị hắn áp chế rồi!

"Ngươi này dơ bẩn sâu, khinh nhờn cao quý cổ huyết vương giả, ta sẽ không tha thứ ngươi, xuống địa ngục đi thôi!" Tam Đầu Vương gầm lên.

Vào lúc này, nó gần như điên cuồng công kích bắt đầu rồi, ở tại trên người, lên tới hàng ngàn, hàng vạn chu mao đứng thẳng lên. Sau đó thoát ly thân thể, như là vô số kim thép, che ngợp bầu trời mà đến, muốn bắn giết Thạch Hạo.

"Phong!"

Thạch Hạo khẽ quát, ở tại bên ngoài cơ thể, một toà phát sáng động thiên thành hình, dường như Thái Dương, lại như thần bàn, bao phủ Thạch Hạo, đem hắn bảo hộ ở trung ương.

Hết thảy sắc bén chu mao đều bị nghẹt. Không thể tiến lên, bị che ở nơi đó.

Ầm!

Cuối cùng, duy nhất động thiên gần như thiêu đốt giống như. Phát sinh vô lượng quang, lao ra kịch liệt sóng năng lượng, đem hết thảy chu mao đánh bay.

"Ngươi còn có thủ đoạn gì nữa, cứ đến đi, đầu sư tử đã xoá sạch, nhưng đáng tiếc không có đổi thành đầu chó!" Thạch Hạo chế nhạo.

"Thấp hèn đồ vật, ngươi chết đi cho ta!" Tam Đầu Vương gào thét, thân thể nó đang phát sáng, cháy hừng hực. Tám cái chân múa lên, khủng bố cực kỳ.

Nó đang sử dụng bảo thuật. Ở thôi thúc cổ thiên công.

"Gần đủ rồi, ngươi bảo thuật ta lại không phải là không có từng trải qua. Đều là từ chúng ta thế giới này được, đến điểm mới mẻ đi." Thạch Hạo xem thường, kích thích nó.

Tam Đầu Vương không nói, chỉ có ánh mắt lạnh lẽo, một tiếng gào trầm trầm, trên đầu có ba đóa đại đạo chi hoa bay ra, hướng về Thạch Hạo trấn áp mà tới.

Cũng trong lúc đó, chính nó cũng chuyển động, đồng thời nhanh chóng cực kỳ, dường như cương phong thổi tan ngôi sao, mang theo kịch liệt sóng năng lượng, đáng sợ vô biên.

"Đùng!"

Kịch liệt nhất va chạm mạnh triển khai, hai cái sinh linh bắt đầu thân thể chém giết, bảo thuật xung kích, thiên công quyết đấu.

"Ừm!?"

Thạch Hạo càng đánh càng cảm thấy đến không đúng, người này thần lực sinh sôi liên tục, ngoại trừ ba đóa đại đạo chi hoa ở ngoài, cơ thể nó cũng là một cái phiền phức vị trí.

Làm sao sẽ không ngừng hấp thu thiên địa chi tinh? Hắn có chút không rõ.

"Ngươi không phải muốn kiến thức đạo pháp của ta sao, cho ngươi xem!" Tam Đầu Vương quát lên.

Bọn họ ở khoảng cách gần ác chiến, Tam Đầu Vương dám với hắn bính thân thể, bản thân thì có điểm kinh người, hiện tại càng là như vậy tỏ thái độ, có chút không bình thường.

Thạch Hạo kinh ngạc, sau đó sởn cả tóc gáy.

Bởi vì, ở trên người của đối phương tràn ngập ra đáng sợ hơn khí tức, thần lực kinh người, với hắn không ngừng thân thể va chạm, con nhện kia thân không gì sánh được.

"Ta cho đoạn!" Thạch Hạo khẽ quát, nắm lấy một cái to lớn con nhện chân, muốn như trước kia như vậy miễn cưỡng chiết gãy xuống.

Nhưng là, để hắn lông tóc dựng đứng sự tình phát sinh, này con ngũ sắc sặc sỡ, sắc thái tươi đẹp nhện lớn, đột nhiên biến thành vô sắc.

Một sát na mà thôi, trong hư không tràn ngập ra năm loại hào quang, dường như lụa mỏng giống như vậy, đem Thạch Hạo bao trùm.

"Cho ta hóa đi!" Tam Đầu Vương hét lớn.

Đây là trên người nó sắc thái, là trên người nó trời sinh hoa văn, thần bí

mà phức tạp, lúc này thoát ly bản thể, hướng về Thạch Hạo nghiền ép, tiêu diệt!

Thạch Hạo thân thể đau nhức, loại này hoa văn là đại đạo ở vật dẫn, là trật tự sắc hữu hình thể hiện, là trên trời chí cường thần văn, vì là Tam Đầu Vương từ lúc sinh ra đã mang theo thần thông.

Vào lúc này, thứ năm sắc thần văn hiện lên, bao phủ Thạch Hạo, quả thực sắp sửa hắn luyện hóa đi.

Loại sức mạnh này thật đáng sợ, nung nấu thiên địa, hư không đổ nát, thân thể từ nội bộ đạo nguyên bắt đầu lờ mờ, đây là muốn từ tinh thần đến thân thể toàn phương vị hủy diệt.

Tam Đầu Vương ở trên một kỷ nguyên bị gọi là ác mộng cấp sinh vật, chủng tộc này bên trong thành viên số lượng ít ỏi, chỉ khi nào xuất hiện chính là cường giả tuyệt thế, không phải là không có đạo lý.

Lần này giao phong, Thạch Hạo suýt nữa bị luyện hóa đi, thân có thương tích.

"Các ngươi những này huyết dịch dơ bẩn tội nhân, thấp hèn sâu, ngày xưa đối với chúng ta như vậy trời sinh có thần văn thần chủ quỳ bái, hiện tại nhưng không tôn sùng, đáng chém!" Tam Đầu Vương lạnh giọng nói.

Thạch Hạo trong lòng giận dữ đồng thời, còn có một loại kinh ngạc cảm giác, lẽ nào là Tiên cổ kỷ nguyên sau khi chiến bại những kia còn sót lại hạ xuống sinh linh đã từng đối với bọn họ dập đầu quá sao? Coi là thật là sỉ nhục. Vẫn là nói, cũng có mặt khác một ít ẩn tình đây.

Thạch Hạo thân thể đau nhức, đạo cốt leng keng vang vọng.

Nếu như là những người khác đã sớm hình thần đều diệt, nơi nào còn có thể đối kháng, cũng chỉ có luyện thể giả mới có thể chịu được, miễn cưỡng lấy thân thể chặn lại này vô thượng thần văn.

Cũng trong lúc đó. Thạch Hạo thôi thúc duy nhất động thiên, trở thành óng ánh màn ánh sáng, chặn lại rồi ngũ sắc hoa văn.

"Ồ?"

Tam Đầu Vương chấn động trong lòng. Trước đây không lâu Thạch Hạo liền từng vận dụng duy nhất động thiên, nó vẫn không có quá chú ý. Hiện tại rốt cục phát hiện đầu mối.

Sau đó, nó càng là nhìn kỹ, càng là khiếp sợ, rõ ràng nó là cái gì!

"Dung hợp sau động thiên!?" Nó trong lòng run sợ một hồi, lời nói trầm thấp, mang theo bất an, nói: "Loại này thôi diễn đi ra đồ vật, ngươi lại luyện thành?"

Trên một kỷ nguyên. Từng có người thôi diễn động thiên, bất quá vào lúc ấy hệ thống tu luyện không phải như vậy, chỉ là đem cho rằng một loại vô thượng thần thông.

Đáng tiếc, ở cái kia tận thế bên trong, không có ai luyện thành mười động thiên hợp nhất loại này hàm nghĩa, chỉ tìm tòi ra trên lý thuyết một con đường.

Tam Đầu Vương gia tộc đã từng từng chiếm được loại này con đường nên đi như thế nào cổ pháp, nhưng là không người luyện thành, cho rằng là sai lầm, không thể dung hợp trở thành duy nhất động thiên.

Sau đó không lâu, bọn họ liền đem loại thần thông này đem gác xó. Cuối cùng càng là bỏ vào đống giấy lộn bên trong.

Nó lúc này thấy đến Thạch Hạo sử dụng tới loại thần thông này, sao không chấn động? Tương truyền, loại này cổ pháp một khi luyện thành. Cuối cùng đang tiến hành thăng hoa cùng diễn biến sau, đem Vạn Pháp Bất Xâm, chư tà lui tránh, cái gì đều thương không được thân.

Có người thôi diễn, đã từng nói, nếu như luyện thể giả được, cùng tự

thân kết hợp, cái kia chính là cái thế phương pháp, không gì sánh được!

Tam Đầu Vương tim mật đều run. Trước mắt thiếu niên này tuy rằng không có luyện thể giả ứng nắm giữ chiêu thức các loại, nhưng thân thể xác thực đạt đến chí cường. Bây giờ lại hiển hiện ra loại này động thiên... Điều này khiến người ta kinh sợ!

"Ầm!"

Vào đúng lúc này, ngũ sắc thần văn áp bức. Duy nhất động thiên nổ vang, Thạch Hạo trên người đau nhức yếu bớt, hắn dần dần bình tĩnh lại.

Mà lại, vào đúng lúc này, hắn lại có một loại muốn ngộ đạo cảm giác, tâm linh yên tĩnh, dáng vẻ trang nghiêm.

"Hừm, hắn sẽ không phải thật muốn bước lên con đường kia chứ?" Tam Đầu Vương chấn động, một trận sợ hãi.

Nếu như bị thiếu niên này tiến hành thăng hoa cùng diễn dịch, thôi diễn ra tối thích hợp bản thân *, này sẽ khủng bố cực kỳ, cùng cấp không người nào có thể ngăn được!

"Vạn chu ma công!" Nó hét lớn, thôi thúc cổ lão thiên công, dung hợp rất nhiều bảo thuật, điên cuồng công kích Thạch Hạo.

Đồng thời, cái kia ngũ sắc vằn càng ngày càng thần bí, bao phủ hư không, công kích duy nhất động thiên, phải đem Thạch Hạo tiêu diệt.

Thạch Hạo vừa kết pháp ấn đối kháng, vừa thu nạp duy nhất động thiên, khiến cho chỉ có thể bao vây lấy thân thể, cũng không có vô hạn tạo ra.

Dường như một vòng nguyệt bàn, đem hắn thu ở trong đó.

"Ầm!"

Thạch Hạo đang sử dụng bảo thuật, ở thôi thúc nguyên thủy thật giải bên trong cốt văn, cũng ở tùy ý các loại pháp môn, hắn ở khắc họa động thiên

trên.

Này rất kỳ dị, nguyên thủy thật giải bên trong ghi chép phù văn, bị hắn dấu ấn ở duy nhất động thiên trên, Côn Bằng pháp, Lôi Đế pháp các loại (chờ) cũng toàn bộ xuất hiện, bị khắc đi ra, hóa thành phù hiệu, hiện ra ở duy nhất động thiên màn ánh sáng trên.

Giờ này khắc này, này duy nhất động thiên ánh sáng lấp loé, phù hiệu nằm dày đặc, dường như một bộ nhất là phiền phức cổ thiên thư.

"Không phải trong sách cổ ghi chép thăng hoa cùng chung cực nhảy một cái, đây là cái gì?" Tam Đầu Vương sợ hãi đồng thời, còn có nghi hoặc, đối phương khí tức ở trở nên mạnh mẽ, nhưng cũng không phải chúng nó bộ tộc kia thu lục cái kia bộ cổ lão thần thông pháp môn, không phải con đường kia.

Thế nhưng, uy lực là khủng bố, Thạch Hạo khí tức ở đột nhiên biến, hắn đánh văng ra ngũ sắc thần văn, cả người nhằm phía Tam Đầu Vương, muốn đại khai sát giới.

Hắn ở thôi diễn, cũng ở kiểm nghiệm, hoàn toàn là đem con này nhện lớn luyện tập!

Ầm!

Lúc này mới bắt đầu mà thôi, Thạch Hạo liền đánh tan thần thông của đối phương, đồng thời xuyên thủng hộ thể phù văn, hắn dũng mãnh cực kỳ.

Tạo ra động thiên, không chỉ có là phòng ngự thủ đoạn, còn có vô cùng lực công kích, động thiên trên vách phù hiệu xán lạn, quấn quanh hướng về hai cánh tay của hắn, đánh giết Tam Đầu Vương.

Mấy chục lần, hơn trăm lần giao kích, phù một tiếng, Tam Đầu Vương không chịu nổi, ở đây bị đánh nổ, sương máu tản ra!

Nhưng là, một cái đầu lâu lại nhanh chóng hiện lên, lại diễn một cái sinh

mệnh, muốn phục sinh cũng đào tẩu.

Phốc!

Thạch Hạo tiến lên, nhanh như điện quang, lại đấm một quyền đánh giết, đem đánh nát.

Huyết quang điểm điểm, thịt nát bay ngang, Tam Đầu Vương mất mạng, cũng không bao giờ có thể tiếp tục phục sinh, chỉ có oán niệm đang vang vọng: "Ngươi... Làm sao có thể làm được!?"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1147: Kinh Sợ

Thạch Hạo quyền pháp cái thế, đánh giết Tam Đầu Vương, vọt qua, mưa máu tung toé, ấy chục trượng khổng lồ hung linh liền như vậy chết đi.

Nó phi thường không cam lòng, chỉ có tàn niệm không ngừng vang vọng, nguyền rủa Thạch Hạo, không tin mình sẽ chết ở chỗ này, một lần lại một lần kêu gào.

Màn này, vĩnh viễn hình ảnh ngắt quãng ở Mạc Đạo trong lòng, thiếu niên kia vô địch hình tượng để hắn chấn động!

Một cái so với hắn còn nhỏ thiếu niên, bạo phát vô lượng thần quang, cháy hừng hực, đấm ra một quyền, đánh nát Tam Đầu Vương, đứng ở huyết sắc thi hài, dường như ma chủ tái sinh!

Toàn bộ vùng núi đều bị tiêu diệt, không còn tồn tại nữa.

Hùng vĩ sơn mạch trọc lốc, phụ cận không có một ngọn cỏ, một cái Ma thần giống như thiếu niên ở nơi đó sừng sững, kinh sợ thập phương.

"A..." Cùng Mạc Đạo quyết đấu cái kia chí tôn trẻ tuổi kêu to một tiếng, không có chút gì do dự, xoay người rời đi, không dám dừng lại.

Vừa nãy, Thạch Hạo chém giết Tam Đầu Vương, mưa máu dâng trào, rơi vào Mạc Đạo cùng trên người hắn, loại này khoảng cách gần tiếp xúc, để hắn niềm tin dao động.

Đây chính là cái kia bị Bất Hủ giả đạp lên ở dưới chân tàn tạ cổ giới sao?

Không phải nói nơi này sinh linh là hạ thấp chủng tộc, thiếu hụt cao thủ chân chính sao?

Có thể trước mắt đã phát sinh tất cả, để hắn tim mật đều chiến, sắc mặt trắng bệch, hắn chỉ có một trốn mới có thể tránh thoát khỏi tử kiếp, nếu không cái kia ma chủ như thế thiếu niên cùng Mạc Đạo đồng thời bọc đánh đường lui của hắn, hắn chắc chắn phải chết.

"Chạy đi đâu!" Thạch Hạo truy kích, Mạc Đạo cắn răng một cái, cũng đi theo, hai người đồng thời giết hướng về vị kia dị vực cường giả, nhanh đến cực hạn.

Đặc biệt Thạch Hạo, lúc này hắn không hề che giấu gì cả, sau lưng một đôi Côn Bằng sí vỗ, Âm Dương hai khí lưu chuyển, khởi động thân thể hắn, xuyên qua hư không, đột phá cực hạn, truy kích đạo nhân ảnh kia.

Rất hiển nhiên, khoảng cách càng ngày càng gần, chỉ lát nữa là phải đuổi theo.

Bởi vì, ít có người có thể cùng Thạch Hạo sánh vai tốc độ!

Chỉ là vào lúc này, người kia đột nhiên phát sinh tử diễm, hắn lấy tử la đại pháp thiêu đốt tinh khí thần, huyết nhục theo hóa thành tinh khí, thôi thúc một đạo cổ phù, cực tốc mà đi.

Thạch Hạo trợn mắt ngoác mồm, tốc độ của người này không khỏi quá nhanh, đây là tự chém bản nguyên, cũng phải tăng lên tốc độ, dựa vào cái này đến thoát khỏi hắn.

Xoạt!

Thời khắc này, hư không đều vặn vẹo, loáng thoáng phảng phất xuất hiện mảnh vỡ thời gian, xán lạn dị thường, đó là nhân tốc độ đạt đến mức tận cùng mà gợi ra biến chất.

Rất nhanh, khoảng cách liền bị kéo dài, có thể Thạch Hạo nhưng không muốn thương tự thân nguyên khí, không có liều lĩnh truy kích.

Phía trước một toà cổ trận đài xuất hiện, người kia trực tiếp nhảy đến

mặt trên, các loại phù hiệu lóng lánh, sau đó vù một tiếng, hắn từ trên tế đàn biến mất rồi.

Người này rời đi chiến trường, bị Càn Khôn đại đưa đi.

Hắn là cái thứ nhất chủ động rời đi chiến trường người, chính mình từ bỏ, chính là có người biết ′ cũng sẽ không cười nhạo, bởi vì ở ở tình huống kia, hắn làm sao có khả năng một người đơn độc đối kháng hai đại cao thủ truy sát?

Đặc biệt, một người trong đó lại có thể giết Tam Đầu Vương, hơn nữa thông qua chiến dịch này, hắn có lý do tin tưởng, hư không thú khả năng thật sự bị hắn đánh gục, thiếu niên kia hơn nửa chưa từng nói dối.

"Chuyện này quả thật một đời Ma tôn a, mới bao lớn tuổi tác, thì có như vậy đè ép một đời tu vi, thiếu niên này không thể lưu, ta đến thông báo Hoàng tộc thành viên!" Đào tẩu sinh linh kia xin thề.

"Thực sự là xúi quẩy." Thạch Hạo lắc đầu, không có có thể đánh giết vị này đối thủ.

Mạc Đạo trên người có không ít huyết, là Thạch Hạo đánh giết Tam Đầu Vương thì bắn toé trên, đầu kia sinh vật cao to mười mấy trượng, máu tươi rơi ra thì, chung quanh đều là.

Ngược lại Thạch Hạo chính mình, trên người nhiễm tương đối ít, lấy duy nhất động thiên hộ thể, đem hắn hộ rất kín, Vạn Pháp Bất Xâm.

"Răng rắc!"

Đang lúc này, duy nhất động thiên nứt ra, các loại phù hiệu tán loạn, Thạch Hạo lảo đảo một cái, khóe miệng chảy máu.

"Còn kém một chút!" Thạch Hạo tự nói, hắn đem các loại phù văn khắc vào duy nhất động thiên trên, tiến hành diễn dịch cùng thăng hoa, nhưng là vẫn chưa trọn vẹn.

Khi lại một lần nữa trở lại dãy núi kia nơi sâu xa, thanh lý chiến trường thì, Thạch Hạo nhíu mày, không có cái gì vật có giá trị lưu lại, Tam Đầu Vương hoàn toàn bị đánh nổ.

"Liền mang tới này điều chân nhện đi!" Thạch Hạo nói rằng, hiện trường chỉ có một cái to lớn con nhện chân lưu lại, cái khác đều hóa thành thịt nát các loại.

Giờ khắc này, sơn mạch chốn chiến trường kia, chiến đấu đến gay cấn tột độ, cực kỳ kịch liệt, các lộ cao thủ tranh hùng, đánh cái kinh thiên động địa, thần quỷ kêu rên.

Xa xa nhìn tới, tỏa ra ánh sáng lung linh, bảo thuật ngút trời, các loại pháp khí càng là kịch liệt va chạm mạnh, thỉnh thoảng vỡ vụn, còn có người máu tươi bắn lên, hài cốt phục trên đất.

Rất nhiều người đều giết đỏ cả mắt, đều ở không màng sống chết xung phong.

Đang lúc này, đường chân trời phần cuối, bên trong dãy núi kia, đi ra một bóng người, hắn gánh một cái to lớn con nhện chân, tha trên đất, dài hai mươi, ba mươi trượng.

Trên người hắn mang theo không ít vết máu, từng bước từng bước đi tới, để mặt đất khinh hơi run rẩy.

Lúc này, rất nhiều người đều thấy cảnh ấy, lập tức ngây người.

"Đó là... Tam Đầu Vương chân?" Có tiếng người run, nhìn chằm chằm phía trên đường chân trời cái kia bóng người, kéo nhuốm máu con nhện chân đang đến gần.

Rất nhanh, phụ cận khối khu vực này yên tĩnh, mà bầu không khí như thế này càng là truyền nhiễm đến xa xôi hơn.

Rất nhiều người đều ngây người, khiếp sợ nhìn bóng người kia, sâu sắc

bị kinh ngạc đến ngây người, sau đó cảm giác tự thân trong lòng rung động, khó có thể tin.

Nơi này thời gian phảng phất đình trệ, rất nhiều người trợn mắt ngoác mồm, dường như tượng đất, không thể tin được đang nhìn nhìn thấy tất cả những thứ này.

Tam Đầu Vương, một cái cực kỳ chủng tộc đáng sợ, ở trên một kỷ nguyên chính là ác mộng cấp sinh vật, khiến người ta kiêng kỵ, không thể địch lại được, kết quả nó lại thảm bại.

"Nó nhưng là tu ra ba đạo tiên khí Tam Đầu Vương a, khiêu chiến cực cảnh, cùng thế hệ xưng tôn, làm sao có khả năng chết rồi đây?"

"Thiếu niên này đến cùng là ai, thật sự chỉ là một cái luyện thể giả sao, hắn lại đánh gục Tam Đầu Vương, quá mức khủng bố!"

Gần rồi, cái này hơi hơi thanh tú cùng đẹp trai thiếu niên, đi tới chiến trường trước, giờ khắc này tuy rằng rất ôn hòa, thế nhưng là khiến người ta cảm thấy có một loại đặc biệt phong thái.

Thậm chí, có người cảm thấy, hắn xem ra tuy rằng người hiền lành, nhưng cũng hiển lộ hết một loại thô bạo.

"Không phải giả, thực sự là Tam Đầu Vương một chân, làm sao sẽ như vậy, hắn đánh giết vị vương giả kia!" Có người gian nan yết nước bọt, cảm thấy miệng khô lưỡi khô, đây là cỡ nào huy hoàng chiến tích?

Tất cả mọi người trợn cả mắt lên, bất kể là Thiên Thần Thư Viện học sinh, vẫn là vực ngoại địch thủ, đều theo dõi hắn, trong nháy mắt thành hắn trở thành tiêu điểm.

Vương Hi miệng nhỏ trương thành "o, hạnh, đôi mắt đẹp trát động, giật mình nhìn mình vị đạo hữu này, tất cả những thứ này đúng là hắn làm được? Quá khó mà tin nổi.

Nàng rất khó đem cái này đánh giết Tam Đầu Vương thiếu niên cùng chính mình đầu kia đái Kim Cương trác "Đạo hữu" liên tưởng đến nhau, cho rằng này quá có có tính lẫn lộn.

Lục Đà mắt thần như điện, nhìn chằm chằm Thạch Hạo, hắn trước sau có chút không quá tin tưởng những gì nhìn thấy trước mắt chi kết cục, chiến tích của thiếu niên này không khỏi quá huy hoàng rồi!

Yêu Nguyệt môi đỏ khẽ nhếch, muốn nói điều gì, nhưng là lúc này nhưng lại không biết làm sao mở miệng, trắng noãn như ngọc trên má tràn ngập ngạc nhiên, đây chính là bị nàng trêu chọc thiếu niên kia —— Vương Hi người theo đuổi?

Thiên Thần Thư Viện người ngẩn người, đều có chút không quá tin tưởng.

Cho tới vực ngoại sinh linh thì lại từng cái từng cái trố mắt ngoác mồm, tất cả đều bị đè ép, vậy cũng là Tam Đầu Vương a, liền như thế bị đánh giết, còn bị người giang đến bên trong chiến trường, đây là ở diễu võ dương oai sao?!

"Không thể, tuyệt đối không phải hắn có thể đánh giết, một cái luyện thể giả dù có mạnh mẽ đến đâu, cũng bất quá tu ra hai đạo tiên khí mà thôi, làm sao giết Tam Đầu Vương?" Có người kêu lên.

Dị vực sinh linh đều rất khó tiếp thu kết quả này, huyên náo lên.

"Giết hắn, vì là Tam Đầu Vương báo thù!" Càng có người hơn hô to.

Thế nhưng, nhưng ít có người dám động, đem tu ra ba đạo tiên khí Chí Cường giả đều đánh giết, thiếu niên kia sẽ có cỡ nào mạnh mẽ? Quả thực không thể tưởng tượng!

Dưới cái nhìn của bọn họ, đây là một cái yêu nghiệt, có thể so với dị vực trong sách cổ ghi chép những kia tuyệt thế Hoàng tộc thành viên, đạt đến chân chính cùng cấp vô địch cảnh.

Nhân tài như vậy là Chí Cường giả, có thể xưng là Chí Tôn!

Cũng trong lúc đó, rất nhiều người còn nghĩ tới một cái phi thường vấn đề nghiêm trọng, trước kia thiếu niên này chính mình đã từng nói là, đánh giết hư không thú, vào lúc ấy nhưng là không có ai tin tưởng a.

Hiện tại hai đối lập so với, không ít người đều run rẩy rùng mình một cái, ý thức được có thể bỏ qua cùng hiểu lầm cái gì.

Nếu như lúc này suy đoán trở thành sự thật, hư không thú cũng bị hắn giết chết, như vậy không thể nghi ngờ chính là một hồi động đất, bao phủ cùng lay động toàn bộ chiến trường, khiến người ta nhiệt huyết sôi trào.

Đây là một cái ra sao thiếu niên, sức chiến đấu thực sự thật đáng sợ.

Nếu như dự đoán làm thật, hắn trong vòng một ngày liền giết dị vực hai vị chí tôn trẻ tuổi, để tu ra ba đạo tiên khí nhân vật thủ lĩnh tổn hại, này chấn động lòng người!

Rất nhiều người đều kinh sợ, bọn họ rất có thể lơ là vị thiếu niên này, đối với người cùng thế hệ tới nói, đây là một cái ghê gớm nhân vật cái thế!

Ngày hôm nay liền một chương, lưu nước mũi cảm mạo đau đầu bên trong.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1148: Chiến Đấu Kết Thúc

Một người thiếu niên, trạm ở trên đường chân trời, kéo Tam Đầu Vương chân nhện, đè ép quá nhiều người

Dường như chân thực đại giới, chân trời ánh nắng chiều hạ xuống, đem hắn cái bóng kéo rất dài, cũng để hắn xem ra như là khảm nạm một đạo lại một đạo viền vàng, hắn toả ra thần thánh hào quang.

Bất luận tin hay không, Tam Đầu Vương đều chết trận, tất cả mọi người đều biết, nếu là sống sót, lấy nó kiêu ngạo tính cách, sẽ không để cho chính mình một con gãy chân rơi vào người khác trong tay.

Rất lâu sau, mọi người mới phục hồi tinh thần lại, đều rùng mình một cái.

"Một vị tuyệt thế anh kiệt ở đây một trận chiến thành danh, muốn liền như vậy quật khởi sao?!" Có người than thở.

"Không được, đến diệt trừ hắn, không thể để cho hắn trưởng thành, nếu không!" Dị vực sinh linh có người nói nhỏ, bọn họ tin tưởng, này quá nửa là có thể cùng trong hoàng tộc thành viên sánh vai nhân vật ngất trời.

"Ta vẫn có chút không quá tin tưởng a, thực sự là hắn giết sao?" Cũng có con tin nghi.

Nhưng vào lúc này, đường chân trời phần cuối có khác một người đi tới, áo bào trắng trên tràn đầy vết máu, dường như từ Địa ngục giết ra đến chiến thần giống như, đây là một cái anh khí nội liễm thiếu niên anh hùng!

"Mạc Đạo!"

Có người con ngươi co rút lại, nghiêm túc, đối với cái này kỳ tài đều trong lòng có e dè, bất kể là Thiên Thần Thư Viện người vẫn là dị vực sinh linh, đều có cái cảm giác này, bởi vì thân phận của hắn hiện tại rất vi diệu.

"Ồ, không đúng, các ngươi xem trên người hắn huyết, đó là... Tam Đầu Vương!" Có người rít gào, phát hiện này một dị thường.

"Đúng là ba con huyết, nhiễm khắp cả hắn toàn thân!" Mấy người hai mắt xạ ra yêu dị hào quang, sau đó từng cái từng cái hút vào hơi lạnh, như là nhớ ra cái gì đó.

"Sẽ không phải là... Hắn giết chứ?" Có người nhỏ giọng thầm thì.

Gần rồi, Mạc Đạo đi tới Thạch Hạo bên người, anh tư hơn người, nhưng cũng hàm súc nội liễm, trong khi chớp con mắt, có một loại khiếp người uy nghiêm.

Thạch Hạo cùng Tam Đầu Vương liều mạng thời khắc có duy nhất động thiên hộ thể, vì vậy trên người nhiễm vết máu cũng không nhiều, ngược lại Mạc Đạo còn có hắn đối thủ đang kinh biến thời khắc huyết lâm đầy người.

"Sát thần, cái này anh khí bức nhân, dáng người kiên cường thiếu niên mới là giết Tam Đầu Vương chân chính cường nhân!" Có người làm ra phán đoán như vậy.

Bởi vì theo tiếp cận, Mạc Đạo trên người luồng khí tức kia quá rõ ràng, áo bào trắng vết máu loang lổ, đó là Tam Đầu Vương độc nhất huyết, này quá rõ ràng.

"Là ngươi giết Tam Đầu Vương?" Vào lúc này, liền dị vực sinh linh cũng gọi nhượng lên, đại hận cực kỳ không thể tin được, khó có thể tiếp thu.

Rất nhiều người tràn ngập địch ý, lửa giận ngút trời, người này lại đánh giết bọn họ thế giới kia một cái Vương tộc, đại nghịch bất đạo, triệt để phản.

Đối với này, Mạc Đạo không nói lời nào, vẻ mặt lạnh lùng.

"Các ngươi ở hô cái gì, này tự nhiên là ta giết làm sao, anh hùng khí cái thế hay không?" Thạch Hạo nói rằng, trong tay mang theo cái kia to lớn chân nhện, qua lại múa mấy lần, đem đại địa đều đập cho nứt ra rồi.

Rất nhiều người mắt trợn trắng nguyên bản còn tin tưởng là hắn gây nên, nhưng là nghe hắn vừa nói như vậy ngược lại không tin.

Hắn nếu là trầm ổn, hờ hững, còn có thể biểu hiện có một loại anh hùng khí, có thể hiện tại một bộ khoe khoang dáng vẻ, nơi nào như cái gì tuyệt đại anh hùng.

Ngược lại, quan cái kia Mạc Đạo không nói lời nào, rất là thận trọng, lúc này mới phù hợp trong lòng bọn họ thiếu niên bá chủ hình tượng. Đồng thời, trên người hắn dính đầy máu của kẻ địch, cũng càng phù hợp suy đoán.

"Đều ánh mắt gì, không hiểu được xuyên thấu qua hiện tượng xem bản chất, chân hào kiệt giết Tam Đầu Vương hãy cùng nắm con gà con giống như dễ dàng, này chân đưa các ngươi rồi!" Thạch Hạo dứt lời đem cái chân kia ném vào trong đám người.

Ầm!

Này gợi ra náo động, rất nhiều người đều trốn hướng về phía hai bên, không dám chạm đến, sợ nhiễm phải nhân quả.

"Ngu ngốc, đây là rèn luyện hi thế đại dược vật liệu, phối hợp một chút thần dược để vào trong đỉnh, có thể luyện chế Trường Sinh đan các loại." Vương Hi truyền âm.

"Cái gì, con nhện này chân như thế báu vật?!" Thạch Hạo kinh hãi, mệnh lệnh Mạc Đạo, nói: "Mau mau ra tay, đoạt lại!"

Mạc Đạo tuy có do dự, nhưng vẫn là đi tới.

Vào lúc này, dị vực một ít sinh linh cũng phản ứng lại, đặc biệt là mấy vị nhân vật thủ lĩnh càng là sắc mặt âm trầm, có người động thủ, dù cho Tam

Đầu Vương đã chết, cũng phải mang về bộ phận hài cốt, cũng coi như là có cái bàn giao.

"Ầm!"

Đây là tu ra ba đạo tiên khí sinh linh va chạm mạnh, Mạc Đạo theo người liều mạng, đồng thời đem cái kia chân nhện ném Thạch Hạo nơi đó.

"Thu!" Thạch Hạo hét lên một tiếng, đem chân nhện thu vào một lò luyện đan bên trong, không lại lộ ra ngoài.

Ầm!

Thổ thạch sụp ra, hư không nổ tung, Mạc Đạo cùng người kia giao thủ chốc lát, hai người đều lui trở lại, không có sinh tử đối mặt.

Mọi người ánh mắt đều có chút không đúng lắm, một lúc nhìn về phía Thạch Hạo, một lúc vừa nhìn về phía Mạc Đạo, người trước thực lực chân chính đến cùng làm sao?

"Cái tên này thực sự là quá may mắn, thu rồi một cái tu ra ba đạo tiên khí chí tôn trẻ tuổi vì là người hầu, ai có thể so với, xa xỉ đến khiến người ta không nói gì!"

Lúc này, có một ít người cho rằng Tam Đầu Vương chính là Thạch Hạo giết, cũng có rất nhiều người cho rằng khẳng định là Mạc Đạo chém giết.

Đương nhiên, không tin là Thạch Hạo đánh giết chiếm đa số, có tới tám, chín phần mười người cho là như thế, niếp làm một cái tắm rửa vương huyết người càng có có sức thuyết phục.

"Như thế huy hoàng chiến tích, các ngươi lại không tin, để ta làm sao chịu nổi?" Thạch Hạo bất mãn, ở nơi đó kêu la.

Lần này, chín mươi chín phần trăm người cũng không tin là hắn, bởi vì thực sự thiếu hụt phong phạm cao thủ, hắn lại ở tranh công, quá không đủ có

anh hùng khí.

Xoạt!

Có người hành động, đem chân nhện rơi trên mặt đất dòng máu thu một chút, động tác nhanh đến cực điểm.

"Mang về, mời ra tiền bối Chí Tôn triển khai bí pháp, vừa nhìn liền biết là chết như thế nào đi, là người phương nào giết chết." Dị vực bên trong sinh linh nói rằng.

Thiên Thần Thư Viện một ít học sinh nghe vậy, cũng có người vọt tới, tương tự thu hồi một chút vết máu, chuẩn bị xin mời trong viện đại trưởng lão kiểm nghiệm. Thực lực đạt đến cái cảnh giới kia, có thể từ một giọt máu, một khối cốt bên trong thôi diễn ra quá nhiều đồ vật, thậm chí có thể thôi diễn cổ đại rất nhiều bí mật.

Tương truyền, Bất Hủ giả thậm chí có thể lấy đại pháp hiện ra ngày xưa sự, có thể để trên một kỷ nguyên mọi việc đều lại hiện ra.

Nghe bọn họ vừa nói như vậy, Thạch Hạo không còn cách nào khác, không nói lời nào, hắn vẫn đúng là không muốn quá sớm bại lộ đây, bởi vì ở cái này tận thế sắp sửa đến thời khắc, lộ đầu cái rui khẳng định trước tiên nát đi.

Bất quá, nhìn dáng dấp là muốn chân tướng rõ ràng, chỉ phải đi về sau, có cấp chí tôn nhân vật ra tay, tìm tòi liền biết là hắn giết.

Thậm chí, dung mạo của hắn đều sẽ bị hiển hóa ra ngoài, bị những người kia xem cái rõ ràng.

Thạch Hạo đau đầu, giết Tam Đầu Vương còn có hư không thú thì, hắn nhiệt huyết sôi trào, hăng hái, nhưng là khi (làm) nghĩ tới tương lai kết quả, cái kia thật là khiến người ta đau đầu.

Ầm!

Vào lúc này, chiến đấu lại bắt đầu, bởi vì có người thừa dịp yên tĩnh thì, đột nhiên đánh giết, kết quả song phương cừu thị độ càng sâu, kịch liệt đại chiến.

"Giết a!"

Tiếng kêu "giết" rầm trời, nơi này lần thứ hai sôi trào.

Thạch Hạo nghĩ đến chuyện của chính mình, không có tốt tính, hướng về phía phía trước dị vực sinh linh hô: "Các ngươi đều muốn bị giết rồi chứ?!"

"Ngông cuồng!" Có người đáp lại.

"Mạc Đạo, đi sắp xuất hiện thanh người bắt lại cho ta!" Thạch Hạo quát lên.

Mạc Đạo hơi có do dự, nhưng vẫn là chuyển động, vọt tới, công hướng về một tên chí tôn trẻ tuổi, lúc này người kia đang cùng Huyền Côn đại chiến, có Mạc Đạo như vậy mãnh nhân giết vào đi vào, tình thế lập tức đại biến.

Trên chiến trường, theo Thạch Hạo trở về, lập tức phát sinh nghịch chuyển. Bởi vì trước kia ở vào một loại cân bằng trạng thái, lẫn nhau giằng co, có thể hiện tại Thạch Hạo dẫn dắt một cái tu ra ba đạo tiên khí người phản công, để dị vực sinh linh không chịu nổi.

"Xoạt!"

Tên kia bị Mạc Đạo còn có Huyền Côn thảo phạt người xoay người rời đi, không ngăn được.

Huyền Côn truy kích, muốn đem hắn đánh giết.

"Mạc Đạo, qua bên kia, giải quyết một thoáng phiền phức!" Thạch Hạo lần thứ hai hô hoán, mệnh lệnh Mạc Đạo đi giúp đỡ Vương Hi, cùng với nàng đồng thời, cùng giết một vị chí tôn trẻ tuổi.

Hiện trường đại loạn, có thêm một vị tu ra ba đạo tiên khí người xung kích, ai có thể chống đối?

Dị vực sinh linh tâm thần tập trung cao độ, đều cảm thấy không lành.

Một ít đến từ thế giới bỉ ngạn người càng là ghi hận trong lòng, muốn đánh giết Thạch Hạo, thế nhưng là không có dám vọng động, bởi vì trong lòng không thể xác định có hay không là hắn giết Tam Đầu Vương.

Nếu như là, ai đi tới ai muốn chết!

Trong lúc nhất thời, Thạch Hạo nơi này rất thanh tịnh, không người đi khiêu chiến.

Bởi vì, hai đạo tiên khí người không phải là đối thủ của hắn, ba đạo tiên khí sinh linh đều từ lâu ở theo người giao phong, không thể thoát khỏi.

"Mạc Đạo qua bên kia!" Thạch Hạo lần thứ hai dặn dò.

Kết quả, nhạ một trận đại loạn, ba đạo tiên khí giả ra tay dường như hổ vào bầy dê giống như, quét ngang đối với

Bất quá, Mạc Đạo vẫn chưa đại khai sát giới, không có chém tính mạng người, chỉ là đánh văng ra mà thôi.

"Ăn ta một đòn!"

Có người hét lớn, dị vực một vị tu ra ba đạo tiên khí nhân vật thủ lĩnh bỏ qua đối thủ, nhằm phía Thạch Hạo, thẳng thắn thoải mái, nâng quyền đánh giết.

"Cái gọi là luyện thể giả, đến đây đi!" Người này quát.

"Hừm, nửa bước luyện thể giả?" Có người giật mình, người này ở luyện thể một đường trên có thiên phú, tuy rằng đi chính là tu pháp con đường, nhưng thể phách cũng cường kinh người.

Ầm!

Thạch Hạo đứng không nhúc nhích, vung đầu nắm đấm, cứng rắn chống đỡ hắn đòn đánh này.

"Đùng!"

Nơi này lập tức sôi trào, thần lực dâng trào, giống như tiếng sấm, lại như trống trận, hơn nữa đại địa nứt toác, hư không nổ tung.

Liên tiếp va chạm mạnh, chấn động lòng người.

Hai người nắm đấm giao phong, tạo thành lực phá hoại không thể nào tưởng tượng được.

"Đi rồi!" Vị này nhân vật thủ lĩnh quát lên, đột nhiên dẫn dắt mọi người liền phải rời đi.

Thiên Thần Thư Viện người đờ ra, đây là tình huống thế nào? Người kia cùng Thạch Hạo đối với quyền sau, đột nhiên làm ra như vậy quyết đoán.

"Còn đứng ngây ra đó làm gì, truy sát a!" Thạch Hạo quát lên, khóe miệng có huyết tràn ra, reo lên: "Nhanh, hắn một cánh tay phế bỏ, dám cùng luyện thể giả so đấu thân thể, muốn chết!"

Ngắn ngủi yên tĩnh, nơi này gợi ra náo động.

"Giết a!"

"Không muốn để cho chạy bọn họ, giết!"

Bên trong chiến trường, tiếng kêu giết rung trời, tình hình trận chiến nghịch chuyển, đến từ Cửu Thiên Thập Địa tu sĩ đại phản công, truy sát những kia dị vực khách tới.

Ầm!

Nhưng vào lúc này, thiên địa nứt ra rồi, chia ra làm hai nửa, để rất nhiều người đều có loại thời không sụp ra, lịch sử sụp đổ cảm giác.

Càn Khôn đại phát sáng, hiển hoá ra ngoài, bao phủ những kia dị vực khách tới.

Đồng thời, một tấm sách cổ trải ra, như cùng một mảnh sơn hà đại giới, chính là Thập Giới Đồ, cũng bao phủ Thiên Thần Thư Viện học sinh, thủ bảo vệ bọn họ.

Hiển nhiên, hai cái chí bảo diễn biến thế giới giải thể, mọi người trở về trên thực tế.

"Kết quả làm sao?" Càn Khôn đại dưới, toà kia trên ngọn núi màu đen, một bộ bộ xương trắng như tuyết xuất hiện, một lần nữa từ một con đường bên trong đi ra, tuân hỏi mình phía kia đệ tử.

"Tam Đầu Vương bị người giết rồi!" Có người báo cho.

"Cái gì, ai làm, ai có thể giết nó?" Bộ kia bộ xương trắng như tuyết, bên trong xương sọ hiện lên hừng hực linh hồn thần quang, nó rất giật mình, lớn tiếng ép hỏi.

Đồng thời, nó ở trong đám người tìm kiếm, đồng thời cẩn thận cảm ứng, phát hiện hư không thú chưa có trở về, lúc này biến sắc.

"Hư không thú đây?!" Hắn quát hỏi.

"A, hư không thú thật không có sống sót trở về?!" Một đám người đều vẻ mặt đột nhiên biến, hư không thú thật sự bị giết, không phải niết bàn sao?!

Đầu hỗn loạn, cảm mạo còn không quá, ngày hôm nay vẫn là canh một.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1149: Chung Cực Địa

Tuyết bạch khô lâu tại chỗ tức giận, thân phận của nó không bình thường, thế nhưng cùng Bất Hủ Giả so với còn kém xa, được người ủy thác, kết quả hai cái lai lịch rất lớn sinh linh toàn cũng không thấy thân ảnh, sao không lo lắng?

Thậm chí, nó trong lòng sinh ra một luồng đại cảm giác sợ hãi!

Hư Không Thú, Tam Đầu Vương, bất luận chủng tộc nào cũng có thể khuấy lên vô biên phong vân khủng bố gia tộc, cái kia hai cái sinh linh nếu là chết rồi, sẽ dẫn phát tức giận.

"Đến cùng làm sao?" Nó lo lắng quát lên, thúc hỏi người bên cạnh.

"Tam Đầu Vương bị giết, Hư Không Thú... Mất tích, khả năng cũng chiến tử." Có người nhỏ giọng đáp lại.

"Là ai làm!?" Tuyết bạch khô lâu rống to, bên trong xương sọ ánh sáng Linh Hồn nhảy lên, cả người khí tức kinh thế, nó thật sự điên cuồng hơn.

Dị vực sinh linh, rất nhiều người hướng về phía trước nhìn tới. Thời khắc này, bọn họ không biết nên nhìn về phía Thạch Hạo, hay là Mạc Đạo.

"Mạc Đạo làm sao cũng đi tới bên kia?" Tuyết bạch khô lâu chất vấn.

"Hắn phản bội!" Có người đáp, nghiến răng nghiến lợi.

"Hắn... Kinh tài tuyệt diễm, vang danh thiên hạ, bị Bất Hủ Sơn phía sau Cổ giới xem trọng, lại phản bội, hắn điên rồi sao?!" Tuyết bạch khô lâu không biết Mạc Đạo có hay không điên rồi, ngược lại nó muốn điên rồi.

Đồng thời, nó nghĩ tới rồi Mạc Đạo tỷ tỷ, người phụ nữ kia nhưng là bị Hoàng tộc thành viên coi trọng, đồng ý tiếp nhận bất thế kỳ tài.

Mạc Đạo có như chỗ dựa vậy còn có thể làm phản? Nó không có thể hiểu được.

"Quá đáng a, làm hỏng việc muốn tiếp bị trừng phạt!" Khô lâu quát, bên trong xương sọ thần hồn đang nhảy nhót, đang giãy dụa, muốn triển khai bí pháp.

Thế nhưng, thiên địa ầm ầm, thần lôi cuồn cuộn, có khủng bố Thế Giới pháp tắc giáng lâm, áp chế nơi này.

Cũng trong lúc đó, Càn Khôn Đại gồ lên lên, chặn lại bầu trời, đối kháng quy tắc cùng trật tự, không để trong này chịu đến trừng phạt.

"Ầm!"

Đối diện, Thập Giới Đồ phát quang, trải rộng ra, dường như một cái hùng vĩ thế giới ở đây hiện ra, bảo vệ Thiên Thần thư viện học sinh, cũng ở đối với khác người của một thế giới tạo áp lực.

"Xoạt!"

Đột nhiên, Thập Giới Đồ bay ra mấy chục đạo hào quang, phi thường xán lạn, nhằm phía Càn Khôn Đại nơi đó.

Thời khắc này, tất cả mọi người đều sắc mặt tái nhợt, bất kể là cái kia bộ xương khô, hay là đứng ở đằng xa Thiên Thần thư viện trưởng lão môn, thần hồn đều muốn cứng ngắc.

Bởi vì, bọn họ rõ ràng biết, cấp số này chí bảo đối kháng, hơi một tí sẽ xuyên thủng Đại thế giới, dẫn phát đáng sợ nhất kết quả.

Năm đó thế giới nguyên bản hùng vĩ vô biên, vì là một thể thống nhất, có thể cũng là bởi vì có Tiên vương cấp nhân vật liều mạng, cuối cùng đánh

cho tàn phế, hóa thành Cửu Thiên Thập Địa.

Bây giờ, thứ chí bảo này xuất thế, một khi đánh nhau chết sống lên, quả thực không thể tưởng tượng nổi!

"Vù!"

Thiên địa run rẩy, chúng lòng người cũng ở theo rung động.

Đùng!

Đáng sợ nhất ma âm, trầm mặc như tiếng trống, đó là Thập Giới Đồ cùng Càn Khôn Đại ngắn ngủi giao kích, ở hai người phát ra nhất là rực rỡ hào quang.

Rất nhiều người không mở mắt ra được, khó có thể nhìn thẳng. Chính là con kia bộ xương trắng như tuyết cũng sợ hãi, không dám cậy mạnh.

Mãi đến tận hết thảy đều bình tĩnh lại, mọi người phát hiện, hai cái binh khí vẫn chưa liều mạng, chỉ là ngắn ngủi thăm dò mấy lần mà thôi, dù vậy cũng làm người ta sợ hãi.

"Binh khí của ta vỡ nát!"

"Ta hộ thể Bảo khí a, ở trong bỏ thêm Ngũ hành thần liệu, kết quả đều hóa thành bột mịn!"

Dị vực sinh linh bên này, có mấy người kinh sợ kêu lên, cực kỳ thương tiếc, binh khí của chính mình chờ bị hủy diệt.

Đồng thời, Thiên Thần thư viện bên này, cũng có người sắc mặt trắng bệch, trên người mình một ít pháp khí vừa nãy ở tia sáng kia bên trong hóa thành bụi phấn, bị đánh nát.

Bọn họ biết, khẳng định là Thập Giới Đồ cùng Càn Khôn Đại phát ra ánh sáng, có chút dư âm chạm đến đến đây, dẫn đến như vậy.

Duy nhất vui mừng chính là, không có ai bị thương, điều này khiến người ta nghi ngờ không thôi, dồn dập suy đoán, hai cái chí bảo không muốn không nể mặt mũi đến huyết chiến.

"Ồ, ta thu hồi lại Tam Đầu Vương huyết không gặp, cùng pháp khí đồng thời hóa thành tro bụi." Có người kinh sợ kêu lên, nguyên bản còn muốn mang về cho Chí tôn xem, xem đến tột cùng là người phương nào giết chết, chết vào cái gì bảo thuật dưới.

"Không sao, có thể xin mời Càn Khôn Đại hoàn nguyên cảnh tượng." Tuyết bạch khô lâu nói rằng, thế nhưng khẩn đón lấy, hắn thần hồn run lên, có chút hoài nghi, ngửa đầu nhìn phía Càn Khôn Đại.

Nhưng rất nhanh nó lại lắc đầu, không đi suy nghĩ nhiều.

Hiện tại khẳng định không cách nào ác chiến, bởi vì có hai cái chí bảo ở đây đối lập, thật muốn khai chiến, không thể tưởng tượng nổi.

Quan trọng nhất đó là, dị vực sinh linh không cách nào chân chính vượt giới, không thể tới đây chứ, còn cần thời gian, bọn họ vẫn ở đánh hạ các loại cửa ải khó, nghĩ hết biện pháp.

"Đi!" Tuyết bạch khô lâu ngược lại cũng quả đoán, biết không cách nào lấy bất kỳ có ý nghĩa hành động, dẫn người trở về.

Đoàn người đi vào cái kia mơ hồ đường nối, cuối cùng trở về lạnh lùng thoáng nhìn, tất cả đều mang theo sát ý, mang theo hàn khí, đều vô cùng đáng sợ.

"Chờ chúng ta chân chính giáng lâm lúc, toàn bộ thế giới đều sẽ lật đổ!" Một thanh âm lạnh lùng vang vọng, để Thiên Thần thư viện lòng người bên trong khẽ run, cảm giác được một luồng hơi lạnh.

"Đợi đến hắn năm chinh chiến, thiên sơn vạn thủy, chư thiên Thần Ma, vạn cổ sinh linh, rực rỡ kỷ nguyên, đều sẽ lật đổ!"

Lại một thanh âm truyền đến, đây là từ đường nối liên tiếp thế giới kia xuyên qua, so với thanh âm mới vừa rồi còn khủng bố, để Thiên Thần thư viện trưởng lão môn đều cảm thấy rét run cả người.

Hiện nay tới nói, hai giới chưa từng chân chính quán thông, càng sinh linh mạnh mẽ càng khó vượt giới, có thể thấy được chờ đợi ở phía bên kia không thể đến đây, chỉ có thể truyền âm sinh linh sẽ khủng bố cỡ nào!

"Được rồi, bọn họ rời đi." Thiên Thần thư viện một vị trưởng lão nói rằng.

Đồng thời, xa xa trên một ngọn núi, một cái già yếu không tưởng tượng được thân ảnh hiện lên, hắn khoát tay, lấy đi Thập Giới Đồ, nắm ở trong tay.

Tất cả mọi người đều là chấn động, biết cái kia nhất định là Cửu Thiên Thập Địa bên trong sinh vật mạnh mẽ nhất một trong.

"A, các ngươi không phải nghĩ nhiều, nghe thấy những kia đều không nên nói lung tung, hết thảy đều đợi được trở về Thiên Thần thư viện lại luận." Một vị trưởng lão nhắc nhở.

Sau đó, có đại nhân vật ở đây triển khai đại pháp, thôi thúc bảo thuật, quán thông hư không, trực tiếp trải ra ra một cái kim sắc đại đạo, dài đến cũng không biết bao nhiêu vạn dặm.

Xoạt!

Xa xa trên ngọn núi, cái kia bóng người mơ hồ, trong tay Thập Giới Đồ đột nhiên phát quang, gia trì ở kim quang đại đạo trên.

Ầm!

Thời khắc này, thiên địa sụp đổ, lịch sử diệt vong khí tức phảng phất lũ bất ngờ giống như phả vào mặt, khiến người ta hoảng sợ.

Cái kia kim quang đại đạo vô hạn kéo dài tới, nối thẳng mảng đại lục

này nơi sâu xa nhất.

Phải biết, khối này lục địa trôi nổi ở trong vũ trụ, từ xa nhìn lại như là một hòn đảo, nhưng là chư thiên tinh thần đều quay chung quanh nó chuyển động, nó lớn đến vô biên, có thể so với biển sao.

Hiện tại, một cái kim quang đại đạo nhưng quán thông khoảng cách xa như vậy. Có người đang sử dụng thủ đoạn, đủ để từ tinh không bên này, đến một bờ khác, khiếp sợ thế gian.

"Đi thôi, sự tình có biến, cấp tốc đi tìm các ngươi cơ duyên." Thiên Thần thư viện trưởng lão nói rằng.

Nguyên bản, đây là một lần mài giũa, càng là một hồi sinh tử thí luyện, bọn họ không sợ chết người, chỉ cần mạnh mẽ nhất mấy người lưu lại là được rồi.

Bọn họ như cùng ở tại "Dưỡng chung" giống như vậy, sớm muộn cũng sẽ để bọn họ đi tới con đường này, chỉ cần "Biến số", cần có thể xoay chuyển chiến cuộc nhân vật then chốt.

Bởi vì, bọn họ sâu sắc biết, thế giới bên kia người đáng sợ dường nào, trên một kỷ nguyên đã đại bại, đời này nếu là làm từng bước, không có ý nghĩa.

Dưới cái nhìn của bọn họ, kỷ nguyên này tức liền đi tới lúc huy hoàng nhất, cũng bất quá là đi nguyên lai đường xưa.

Nhưng là hiện tại, con đường mới ở nơi nào? Vẫn phải là đi một ít đường cũ, lúc này chỉ có thể đưa những người trẻ tuổi này đi cảm ngộ, đi thu được một ít khả năng tồn tại cơ duyên.

Tất cả mọi người đều leo lên này điều kim sắc đại đạo, cảm giác thời gian cực nhanh, tuế nguyệt thay đổi, như là trải qua mười ngàn năm xa xưa như vậy.

Mãi đến tận một tiếng rung mạnh, bọn họ từ kim quang đại đạo trên rơi xuống, rơi vào một phiến hùng vĩ phế tích bên trong.

Lúc này, bọn họ đã tiến vào mảnh này lục địa nơi sâu xa nhất, là bị kim quang đại đạo truyện đưa tới, không phải vậy bay lên mấy đời đều đến không được nơi này.

Này khu phế tích, thê lương mà cổ xưa.

To lớn kiến trúc di tích, rách nát cổ vách tường, hết thảy ngày xưa huy hoàng đều ở gạch vụn khóc

Ngói vỡ tường đổ, mênh mông bát ngát.

Nơi này đã từng là thịnh thế cảnh tượng, rất phồn hoa, như là một mảnh trời đình, lại bị người đánh hạ, trở thành phế tích.

Dù vậy, những kia tàn tích trên một ít đá tảng có khắc phù hiệu các loại, đến nay còn đang tỏa ra ba động kỳ dị, có thể thấy được hoàn chỉnh lúc đáng sợ cỡ nào cùng bất phàm.

"Tiên gia chiến trường chung cực địa!" Có người kinh sợ kêu lên.

Liên quan với nơi này, chỉ có rất ít người biết ẩn tình.

"Ở đây có cơ duyên, cũng có tử vong ma uyên, có hay không đi cướp lấy, tùy ý chính mình lựa chọn." Có một vị trưởng lão càng cùng đi theo.

Đến nơi này, có mấy người sẽ lùi bước đây?

Bọn họ đều là phi thường người, là Cửu Thiên Thập Địa thiên tư cao nhất thiên tài, trải qua rất nhiều, đều hiểu muốn thu được cần phải trả giá.

Hầu như tất cả mọi người đều lựa chọn đi tới, từ trưởng lão nơi đó hiểu rõ đến một ít tình huống sau, dồn dập lên đường, cuối cùng leo lên một toà cổ Thiên đài!

Đó là một toà tàn đài, tương truyền ngày xưa, leo lên này đài liền có thể thành Tiên!

Đáng tiếc, đã sớm bị đánh cho tàn phế, bây giờ chỉ còn dư lại nửa toà, dường như không trọn vẹn ngọn núi giống như, tối om om, xem ra cực kỳ ngột ngạt.

Xoạt!

Từng đạo lại từng đạo thân ảnh từ phía trên biến mất, đảo mắt không gặp.

Thạch Hạo giật mình, hắn không biết cái gọi là cơ duyên là cái gì, cũng không biết những người kia muốn đi nơi nào.

Bởi vì, chính là Thiên Thần thư viện trưởng lão cũng không biết mục đích của những người này địa.

Chiếm tiền nhân kinh nghiệm đến xem, mỗi người trải qua cũng khác nhau, đi địa phương cũng không giống nhau.

Hết thảy những này đều tràn đầy bất ngờ!

Có người đã từng tiến vào Chân Long sào huyệt, theo một con long cộng đồng phục sinh, có người đã từng niết bàn ở Phượng Hoàng trứng bên trong, dục hỏa tân sinh...

Xưa nay đều không giống nhau, còn có người lạc lối ở bên trong dòng sông thời gian, vĩnh viễn biến mất.

Thạch Hạo suy nghĩ một chút, cắn răng, cũng leo lên này tòa đài cao, sau đó thân thể của hắn mơ hồ, chớp mắt biến mất!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1150: Vãng Sinh

Thân thể như là bị phân giải, hóa thành một mảnh lại một mảnh, dường như diệp tử đang rơi xuống, vừa giống như là mưa ánh sáng đang bay tung tóe, đây chính là Thạch Hạo lúc này cảm giác.

Hắn rất hoảng hốt, thần hồn ở phiêu diêu, theo phân giải, cảm thấy tự thân hóa thành hạt nhỏ, một viên lại một viên đều đang phát sáng, rời đi vốn có thế giới, ở Luân Hồi, ở vãng sinh.

Hoang mang, hắn nhìn thấy một dòng sông, năm tháng cuồn cuộn, thời gian chạy chồm, đó là thời gian sao? Một đi không trở lại!

Thạch Hạo tâm thần chấn động, từ mờ mịt bên trong thức tỉnh, cảm thụ trạng thái kỳ dị, tự thân hóa thành hạt căn bản, một viên lại một viên, óng ánh trong suốt, treo ở vĩnh tịch trong hư vô.

Cái kia dòng sông lịch sử, gầm thét lên, từ phương xa gào thét mà qua, sóng biển ngập trời!

Cẩn thận nhìn chăm chú, mỗi một đóa bọt nước bên trên, đều có một anh hùng cái thế, khí vũ hiên ngang, anh tư siêu phàm.

Một đóa bọt nước một thời đại, mà anh hùng thì lại giỏi nhất thể hiện thời đại kia đặc thù, bọn họ đứng ở bọt nước trên, lóng lánh ra huy hoàng ánh sáng, rọi sáng thiên cổ.

Thạch Hạo chấn động, hắn nhìn thấy gì?

Đó là thời đại biến thiên, đó là năm tháng thay đổi, càng là nhân thế chìm nổi, là lịch sử sông dài!

Hắn có chút ngẩn người, đến tột cùng đi tới nơi nào, làm sao sẽ thấy những này?

Mơ hồ, hắn nhìn thấy một màn lại một màn kịch lịch sử biến, có tuyệt thế hào kiệt ngút trời, có tiên tử đẫm máu, có bách tính hoang mang, có muôn dân hô to...

Những này hình ảnh, có rõ ràng, có mơ hồ, Thạch Hạo nhìn kỹ, phát hiện có chút chính là trong sách cổ ghi chép đồ vật, có thì lại không biết, quá xa xưa, bị thế giới lãng quên.

Thạch Hạo muốn nhìn cái rõ ràng, nhưng là khi (làm) cẩn thận nhìn chăm chú thì nhưng không thấy rõ, hết thảy đều mông lung, mà lại dần dần mờ ảo.

Cuối cùng, hắn càng là sởn cả tóc gáy, run rẩy rùng mình một cái, bởi vì hắn nhìn thấy vô biên hắc ám giáng lâm, ở ăn mòn cái kia sông dài!

Sương mù, vô biên vô tận, hóa thành cuồn cuộn hắc triều, nhấn chìm tất cả.

Sau đó, hắn lại nhìn thấy một toà lại một toà lao tù, ở bên trong dòng sông thời gian chập trùng.

"Hả?!" Thạch Hạo khiếp sợ.

Năm đó, hắn tu tiên khí thì, Nguyên Thần đã từng ly thể, tiến vào trong bóng đêm vĩnh hằng bị giam tiến vào lao tù bên trong, chính là loại này hắc ám mật thất.

Lần này, hắn xem rõ ràng, một toà lại một toà lao tù từ cái kia tối tăm nhất phần cuối mà đến, rơi vào bên trong dòng sông thời gian, khuấy động lên sóng lớn ngập trời, theo chập trùng.

Thạch Hạo xem lưng sinh ra hàn khí, này báo trước cái gì?

Thật sự rất khó đoán được, cái kia vô biên hắc ám phần cuối đến tột cùng có món đồ gì sẽ có một toà lại một toà lao tù xuất hiện, rơi vào cái kia sông lớn bên trong.

Bị bóng tối bao trùm sông lớn trên, đột nhiên xuất hiện một cái vòng xoáy, hào quang rực rỡ, nơi đó thánh khiết hoàn mỹ loại bỏ hết thảy khói đen.

Này rất kinh người, không tên xuất hiện một cái vòng xoáy, ảnh hưởng tất cả, quấy rầy sông lớn cuồn cuộn, để trong bóng tối có thêm một ngọn đèn sáng, là như vậy bắt mắt.

Cái kia vòng xoáy không lớn thế nhưng cực kỳ kinh người, cuối cùng càng là xuất hiện sương mù hỗn độn, nó do quang cùng hỗn độn tạo thành, cắm rễ cái kia bên trong dòng sông thời gian!

"Đây là cái gì?" Thạch Hạo cảm thấy cực kỳ quái dị, hắn không biết những người khác có thế nào trải qua, hắn lúc này bản thân nhìn thấy thật sự rất đặc biệt.

Hay là, tu sĩ khác bản thân nhìn thấy kinh người hơn đi, có thể lúc này thấy đến Chân Long cũng có người như Phượng Hoàng niết bàn giống như đang lột xác cũng khó nói.

Hô!

Gió to gào thét, mảnh vỡ thời gian bay lượn, Thạch Hạo biến thành thành phát sáng hạt căn bản bị cuốn tới, sau đó bị cái kia vòng xoáy hấp thu, từ nơi này biến mất.

Hắn kêu to một tiếng, đang giãy dụa, ở phản kháng, thế nhưng là không có hiệu quả, trực tiếp rơi vào vòng xoáy nơi sâu xa nhất.

Hắn loáng thoáng biết, vừa nãy bản thân nhìn thấy tất cả rất quan trọng!

Đáng tiếc, hắn đoán không ra, ngộ không ra!

Thời khắc này, hắn cảm giác như là ở trải qua vĩnh hằng, năm tháng dài đằng đẵng vô biên, đem hắn nhốt lại, cuối cùng hắn mắt tối sầm lại, liền như vậy mất đi tri giác.

Cũng không biết quá bao lâu, Thạch Hạo tỉnh lại, hắn phát hiện mình không còn là phát sáng hạt nhỏ, hình thể tái hiện, chỉ có điều quần áo cũng chờ đều trở thành tro bụi, để trần thân thể.

Hắn tuy rằng thanh tú, xem ra tuấn nhã, thế nhưng thân thể kỳ thực rất thon dài cùng cường tráng, triển khai tứ chi, không có cảm giác đến dị thường, hắn vẫy tay từ trong thân thể không gian pháp khí bên trong lấy ra chiến y một lần nữa chụp vào trên người.

Đây là địa phương nào? Khắp nơi u tĩnh, rất là trống trải.

Thạch Hạo cảm giác như là đi tới thế giới phần cuối, bởi vì cách đó không xa chính là hỗn độn sương mù, đang lượn lờ, các loại cảnh vật đều nhìn không rõ ràng, rất mông lung.

Hắn đi về phía trước, nơi này rất yên tĩnh, không hề có một chút tiếng động, trống trải khiến người ta muốn nghẹt thở.

Thạch Hạo quan sát tỉ mỉ, chăm chú quan sát.

Đây là một vùng đất cổ xưa, tảng đá phô mặt đất từ lâu tàn tạ, một toà lại một toà bỏ đi cung điện, có sụp đổ, có còn ngoan cường sừng sững.

Hả?

Phía trước, có một ít cung điện cũng không phải là đá tảng xây thành, mà là thần kim đúc thành, ráng lành từ lâu biến mất, kim loại cung điện trở về cổ điển, tuy rằng bất hủ, nhưng đã không trọn vẹn.

Những cung điện kia, có rõ ràng chưởng ấn, vết đao, tiễn khổng các loại.

Thạch Hạo tâm thần kịch chấn, hắn cảm thấy, những kia quyền ấn, vết

cào các loại, đều ẩn chứa vô tận diệu lý, là nhân vật cái thế lưu,

Thần kim cung điện chỉ còn dư lại mấy toà, thế nhưng đều có tuyệt đại cường giả công kích dấu vết lưu lại.

Thạch Hạo thử nghiệm tiếp cận, muốn dùng tay đi xoa xoa, kết quả phát hiện lại không thể tới gần, bị một luồng uy thế lớn lao đẩy ra, như là có Bất Hủ giả ở đây chiếm giữ.

Trong lúc hoảng hốt, Thạch Hạo bên tai nghe được kinh thiên động địa tiếng la giết, bóng người vô số, chuông lớn, bảo đỉnh, đạo tháp các loại (chờ) bay lượn, hướng về nơi này va chạm.

Hắn không nhịn được kinh ngạc thốt lên, loại lính đó khí không chắc so với Càn Khôn đại kém, không thuộc về nhân gian!

Thạch Hạo thần hồn rung động, đây là địa phương nào, mảnh này bỏ đi cổ địa, cung điện liên miên, lại từng chịu đựng loại binh khí này quần thể công kích.

Không trọn vẹn kim loại kiến trúc, rộng rãi mà cao to, như là vì là người khổng lồ kiến tạo, có một loại uy thế lớn lao, trang nghiêm mà thần thánh.

Đột nhiên, Thạch Hạo trong thân thể, xuất hiện một ánh lửa, sau đó tránh thoát cơ thể hắn, ở tại trên đầu hắn nhảy lên, hóa thành một chiếc gương, soi sáng những kia tiễn khổng, quyền ấn, khắc lại các loại đại đạo khí thế.

Thạch Hạo có cảm giác, không còn như xưa kia như vậy không cảm ứng được, ngẩng đầu liếc mắt nhìn, không có lên tiếng.

Biết rất lâu sau, này đoàn hỏa biến mất, tất cả lại trở về yên tĩnh.

"Đây là nơi nào, ta đi tới nơi nào?" Thạch Hạo khẽ nói, hắn thật sự không biết.

Hắn cẩn thận nhìn chăm chú, đây là tiên nhân Thiên Đình sao, vẫn là Bất

Hủ giả nơi nghỉ chân, không phải vậy tại sao có thể có như vậy khí tượng?

"Đem ta đưa tới đây, có gì có ý định?" Hắn không khỏi tự hỏi.

"Đưa ngươi cơ duyên." Đang lúc này, một thanh âm vang lên, là như thế đột ngột, đánh vỡ yên tĩnh.

Thạch Hạo chấn động, này quá đột nhiên, hắn căn bản không có cảm ứng được có người ở phụ cận, thân thể hắn phát sáng, cốt văn nằm dày đặc, nghiêm mật đề phòng rồi lên.

Hắn tìm kiếm thanh nguyên, hướng phía trước đi đến.

Một toà kim loại cung điện, phi thường lớn lao chủ thể, như ngọn núi nhỏ, thế nhưng đỉnh bị xốc lên, chỉ còn dư lại tường vây các loại, ánh kim loại lạnh lẽo.

Thạch Hạo đi vào ở trong, lúc đó chính là ngẩn ngơ.

Nơi này hoa thơm cỏ lạ chim hót véo von, cây cỏ xanh um, không lại hoang vắng, không lại hiu quạnh, có sức sống tràn trề.

Ở này tàn tạ kim loại cổ cung, cây tử đằng quấn quýt, cây cỏ thanh tân, có bàn đá có bồ đoàn, còn có một cái rất cảm động nữ tử.

"Mời ngồi!" Nữ tử mở miệng, không thể nói là tuyệt sắc, nhưng cũng rất có linh khí, mắt to lấp lóe tuệ quang, rất bất phàm, mang theo mờ ảo Tiên Đạo khí tức.

"Ngươi là ai, sẽ không phải là một vị Chân Tiên chứ?" Không biết vì sao, đi tới nơi này sau, Thạch Hạo thầm nghĩ cái gì liền thốt ra mà ra, trực tiếp hỏi dò.

Nơi này bầu không khí rất không bình thường, như là có thể nhắm thẳng vào đại đạo bản chất, liền ngay cả tư tưởng của người ta đều đơn giản, không lại phức tạp như thế, trở nên tinh khiết.

"Đã từng có thể là, có thể không phải, hiện tại chỉ là một đạo tan nát dấu ấn." Cô gái này đáp, điềm đạm mà bình tĩnh, không có cái gì ẩn giấu.

Thạch Hạo lúc này liền ngây người, đã từng một đời Chân Tiên, một cái chân chính tiên gia nữ tử?! Chuyện này quả thật dường như nằm mơ giống như, hắn càng nhìn thấy nhân vật như thế.

Cô gái này giương ra ống tay áo, trên bàn đá có thêm bốn đĩa ăn sáng, càng là có thêm một cái bầu rượu, cùng với hai cái ngọc chén.

Ăn sáng không nhìn ra cái gì, không biết là loại nào nguyên liệu nấu ăn làm thành, ngọc chén cũng rất cổ điển, thế nhưng khi nàng chấp lên bầu rượu thì, nhưng có hỗn độn khí từ miệng ấm bên trong tràn ngập ra.

Nữ tử rót rượu, miệng ấm bên trong chảy ra chất lỏng óng ánh trong suốt, lại đang phát tán ra tiên khí, thơm ngát nức mũi, khiến người ta hầu như muốn liền như vậy say ngất ngây.

Thạch Hạo kinh hãi, đây mới thực là tiên gia trần nhưỡng sao? Thứ này đừng nói là hắn, chính là đương đại người mạnh mẽ nhất hơn nửa đều uống không tới đi.

Không nói cái khác, chỉ nhìn một cách đơn thuần có tiên khí tràn ngập liền biết là thứ tốt, thật muốn uống vào, thật không biết sẽ phát sinh thế nào lột xác, được cỡ nào chỗ tốt.

"Xin mời!" Nữ tử giơ lên một cái ngọc chén, ra hiệu Thạch Hạo nắm một cái khác ngọc chén.

Thạch Hạo có rất nhiều không rõ cùng nghi vấn, không có lập tức nâng chén, mà là hỏi: "Xin hỏi, ta chính đang trải qua cái gì?"

"Vãng sinh, Luân Hồi." Nữ tử bình tĩnh đáp, rất đơn giản, cũng rất tự nhiên, như là nói một cái phi thường phổ thông sự.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1151: Luân Hồi

"Ta đây là vãng sinh, ta ở Luân Hồi?" Thạch Hạo đờ ra, cô gái này tại sao nói như vậy, là có thật không?

Rất nhanh, hắn nghĩ tới rồi, trước kia chính mình hóa thành hạt nhỏ, đi tới dòng sông thời gian bên, xem sông lớn bị hắc ám nuốt chửng, xem một toà lại một toà lao tù xuất hiện. Cuối cùng, hắn bị nước sông phía trên một cái vòng xoáy hấp thu vào, lẽ nào tiến vào nơi đó, chính là đi vào Luân Hồi sao?

Trong thời gian ngắn, Thạch Hạo nghĩ đến quá nhiều. Hắn không lại nguyên lai thế gian, nói cách khác, đã tiêu vong sao?

Thạch Hạo yên lặng thể ngộ bản thân, lắc lắc đầu, hắn không tin, chính mình vẫn là ban đầu chính mình, không có gì thay đổi.

Nữ tử rất điềm tĩnh, tựa hồ nhìn ra hắn đang suy nghĩ gì, nói: "Ngươi đã không ở nhân gian."

Thạch Hạo nhíu mày, thuyết pháp này có thể chính xác, hắn xác thực rời đi, hóa thành hạt căn bản, tiến vào cái kia cắm rễ trong dòng sông lịch sử vòng xoáy bên trong.

Nếu như có vãng sinh, vậy cũng là sao?

"Cái gọi là Luân Hồi, chỉ là một đoạn trải qua, cũng không nhất định là muốn đầu thai chuyển sinh, bắt đầu đời thứ hai." Nữ tử mái tóc áo choàng, ánh mắt ôn hòa.

"Có đúng không, ta đang tiến hành như vậy Luân Hồi, cũng không phải chuyển thế, cũng như là một đoạn lữ đồ, vậy cũng là Luân Hồi sao?" Thạch

Hạo nói rằng.

"Luân Hồi bất kể năm tháng, có trăm ngàn đời Luân Hồi, cũng có chớp mắt vãng sinh." Nữ tử nói rằng.

"Thỉnh giáo!" Thạch Hạo trịnh trọng mở miệng.

"Chớp mắt tỉnh ngộ, liền có thể coi là một cái Luân Hồi." Nữ tử hờ hững mở miệng, hết thảy đều có vẻ rất bình thường.

Y theo nàng từng nói, cái gọi là Luân Hồi chính là một đoạn trải qua, nhảy ra ra nguyên bản sinh hoạt quỹ tích, ở một con đường khác đồ trên mở ra, này liền một đoạn Luân Hồi.

Chớp mắt tỉnh ngộ, nhân sinh có thể đột nhiên chuyển biến, như là trải qua một loại Luân Hồi, đại triệt đại ngộ. Chính là như vậy.

"Còn có người biến mất, xông vào một phương cổ giới, trải qua các loại kỳ dị. Quay trở lại lần nữa nguyên bản thế giới, cái kia đoạn trải qua đối với hắn mà nói chính là một đoạn Luân Hồi."

Bây giờ. Thạch Hạo rời đi nguyên bản thế giới, đi tới nơi này, cũng coi như là một đoạn Luân Hồi.

"Chính là ngươi lạc lối, ném mất một khoảng thời gian, cũng một đoạn Luân Hồi." Nữ tử tiếp tục nói.

Trong động phương bảy ngày trên đời đã ngàn năm, cái này cũng là một loại Luân Hồi.

Thạch Hạo ngơ ngác, cô gái trước mắt mặt trắng như ngọc, con mắt linh động. Thanh lệ xuất thế, êm tai nói, để hắn không ngừng suy nghĩ, thật lâu không nói gì.

"Có mấy người Nguyên Thần rời đi thân thể, thật lâu Bất Quy, đang ở hắc ám lao tù, dựa theo lời ngươi nói, vậy cũng là là một đoạn Luân Hồi

sao?" Thạch Hạo nói rằng.

"Toán!" Nữ tử gật đầu.

"Như vậy cũng coi như." Thạch Hạo ngồi xếp bằng ở trên bồ đoàn, cúi đầu nhìn xuống bàn đá.

Có người ngồi bất động, thần du Thái Hư. Tọa trăm năm cửa ải sống còn bất động như núi, tâm thần ký thác đại đạo, đây là ở Luân Hồi sao?

Ngộ đạo thì. Có thể thấy được ma đầu đến ăn mòn, có thể thấy được Đại Thiên thế giới huyễn diệt, có thể thấy được sinh lão bệnh tử, thất tình lục dục, nhân sinh các loại, thế gian Vạn Tượng, Tiên Đạo mê hoặc, những thứ này đều là tâm hướng tới, vẫn là thần hồn ly thể. Ở Luân Hồi?

Trong lúc nhất thời, Thạch Hạo ngây người. Dường như hoá đá giống như.

Nếu là phàm người suy nghĩ trong lòng, tự nhiên nhiều là hư ảo. Nhưng là tu sĩ ngộ đạo, hơi một tí chính là trăm năm bế quan, tinh thần rong chơi trong thiên địa, có gặp hay không đến là giả a.

Đây là Luân Hồi sao?

"Thế gian này, có Sinh Tử Luân Hồi sao?" Thạch Hạo hỏi, đồng thời bổ sung, nói: "Ngươi biết, ta nói tới không phải chớp mắt tỉnh ngộ, cũng không phải lạc lối một khoảng thời gian vãng sinh, mà là người bình thường nói tới kiếp trước kiếp này."

"Bướng bỉnh! Thế gian này ít có tuyệt đối sự, đều là tương đối." Nữ tử đánh giá như thế, không có ột cái khẳng định đáp án.

Thế nhưng, Thạch Hạo vẫn có rất lớn thu hoạch, từ vừa mới đối thoại bên trong chịu đến rất nhiều dẫn dắt.

"Đây chính là ngươi nhận thức Luân Hồi sao?" Thạch Hạo hỏi.

Người trước mắt khả năng là một vị Chân Tiên, nàng mỗi tiếng nói cử động đều có thâm ý, là thiên địa chí lý, nếu như có thể được chỉ điểm, con đường của hắn đều sẽ rộng rãi xán lạn.

"Ta từ lâu không phải tiên, chỉ là phá nát dấu ấn." Nữ tử nhẹ nhàng thở dài, báo cho Thạch Hạo, nàng kiến giải cũng bằng là không trọn vẹn.

"Xin mời!" Nữ tử lần thứ hai ra hiệu Thạch Hạo nâng chén.

Trên bàn đá, ngọc chén tạo hình giản dị, làm một khối thiên nhiên nguyên thạch, từ bên trong đào ra một cái hố nhỏ, tự nhiên mà cổ kính.

Bên trong chất lỏng, thơm ngát say lòng người, óng ánh trong suốt, bay ra từng tia một tiên khí, càng là bao phủ một tầng hỗn độn vụ, thần thánh bất phàm.

Loại rượu này đừng nói uống, chính là nhìn như vậy, liền sẽ cho người cảm thấy say mê, loáng thoáng, cảm nhận được khí tức của "Đại Đạo", vội vã nhập trong cơ thể.

"Rượu này không bình thường, có thể uống một chén, đúng là Tiên duyên, cảm tạ!" Thạch Hạo nói rằng, giơ chén rượu lên.

"Tự nhiên không bình thường, năm đó cũng chỉ sản xuất này một bình mà thôi, ta có thể ở chỗ này chờ chờ người đời sau xuất hiện, cũng dựa cả vào nó." Nữ tử rất thẳng thắn nói.

"A?" Thạch Hạo kinh kêu thành tiếng.

"Là ngươi không thể nào tưởng tượng được người nhưỡng." Nữ tử nói rằng, sau đó biểu hiện hoang mang, thoáng thất thần, nói: "Ta tại sao nói như vậy, đúng rồi, ta chỉ là tan nát dấu ấn, mất quá nhiều, người kia đến tột cùng là ai?"

"Uống xong nó, ta liệu sẽ có công lực tăng mạnh, tăng nhanh như gió?" Thạch Hạo hỏi, thần sắc phức tạp.

"Ngươi suy nghĩ nhiều, đốt cháy giai đoạn, cho ngươi tai hại. Thế nhưng, chân chính ý nghĩa tới nói, sẽ có một ngày, ngươi sẽ phát hiện, so với ngươi tưởng tượng chỗ tốt còn nhiều hơn." Nữ tử nói rằng.

"Có đúng không, đa tạ, xin mời!" Thạch Hạo nâng chén, đinh một tiếng, cùng chén rượu trong tay của nàng va vào nhau, phát sinh lanh lảnh tiếng rung, phi thường dễ nghe.

Đúng vào lúc này, Thạch Hạo ngạc nhiên, chén rượu đụng vào nhau sau, trong chén chất lỏng rung động, nhảy lên lên một cái lại một cái tiểu nhân, vọt lên một cái lại một món binh khí, hiện lên liên miên phù hiệu.

Đây là cái gì? Đều là tửu dịch biến thành!

Tửu dịch giống như là có sinh mệnh, ở đây phục sinh, hóa thành ánh đao bóng kiếm, trở thành tháp, chung, lô đẳng binh khí, do hóa thành các loại sinh linh ở ác chiến.

Rõ ràng là tửu dịch, nhưng là nhưng hóa thành nhiều như vậy, sinh động như thế, như cùng một mảnh loại nhỏ thế giới.

"Hiện tại ngươi thấy nó có bao nhiêu quý giá chứ?" Nữ tử mỉm cười.

Thạch Hạo lộ ra nghi hoặc, nhìn chằm chằm chén rượu này, vừa nhìn về phía nàng.

"Chính ngươi thưởng thức một thoáng liền biết rồi." Nữ tử nói rằng.

Thạch Hạo gật đầu, khẽ thưởng thức một điểm, ngay trong nháy mắt này, một cái màu đen chiến mâu vọt lên, mang theo huyết quang, bay vào trong miệng hắn, trong lúc hoảng hốt, hắn nghe được ba ngàn hỗn độn Thần Ma đang gầm thét, ngâm tụng kinh văn.

Thạch Hạo chấn kinh rồi, bởi vì cẩn thận cảm ứng, đúng là kinh văn thanh a, hơn nữa càng là thưởng thức trong miệng chi tửu, hắn nghe càng rõ ràng, lập tức ngây người.

Cũng không biết quá bao lâu, hắn mới dừng lại, này điểm tửu đã bị hắn nuốt xuống, mùi vị trở thành nhạt, cho đến không có.

Thạch Hạo ánh mắt trong trẻo, tràn ngập chờ mong, lần thứ hai tiểu uống một điểm, một cái chung bay lên, mang theo hỗn độn khí, đi kèm thời gian mảnh vỡ, đi vào cái miệng của hắn bên trong.

Sau một khắc, kinh văn thanh lại vang lên, xa xôi không dứt, tuyên truyền giác ngộ, Thạch Hạo si ngốc ngơ ngác, như là ngẩn người giống như vậy, không nhúc nhích, không ngừng thưởng thức.

Lại là thời gian rất lâu quá khứ, mùi rượu trở thành nhạt, Thạch Hạo mới thanh tỉnh lại.

Lần thứ ba khẽ thưởng thức, một viên màu vàng hạt giống, đoạt thiên địa tạo hóa, bị tiên khí bao vây, bị chư thiên ngôi sao vờn quanh, đi vào Thạch Hạo trong miệng.

Lần này, tân kinh văn tiếng vang lên!

Rất lâu sau, Thạch Hạo mới mở mắt ra, nói: "Đây là tiên chủng sao, những kia là Tiên cổ kỷ nguyên lộ cùng pháp sao?!"

Hắn sâu trong nội tâm tràn ngập chấn động, cái này cần là cỡ nào thủ đoạn nghịch thiên a!

Một chén rượu này ẩn chứa quá nhiều, bao hàm trên một kỷ nguyên rất nhiều pháp tắc cùng đại đạo sao? Cô đọng với một chén rượu dịch bên trong, quả thực làm người nghe kinh hãi!

Rượu trong ly không có giảm xuống bao nhiêu, dù sao còn rất vẹn toàn, này một chén tiên nhưỡng bên trong đến cùng ẩn chứa bao nhiêu truyền thừa?

"Ngươi nếu là đều uống vào, cuối cùng cũng chỉ là rập khuôn Tiên cổ pháp, không có ý nghĩa, bởi vì đã chứng minh, chúng ta đều thất bại." Nữ tử

bình tĩnh nói.

Nàng có một loại nhàn nhạt thê thảm, nàng nói tới "Chúng ta", tự nhiên là chỉ đã từng cái kia mạnh mẽ nhất một nhóm vô thượng cường giả, đều táng ở Tiên cổ kỷ nguyên.

"Tái tạo "Chúng ta", không có ý nghĩa. Nếu như có một ngày, các ngươi bước ra con đường khác nhau, ngươi uống chén rượu này mới sẽ có ý nghĩa, ngươi mới có thể có thể dò xét, hai bên xác minh lẫn nhau. Không phải vậy sớm giải phong tìm kiếm, chỉ có thể cầm cố ngươi tư duy, hạn chế ngươi chân chính ẩn tại năng lực." Nữ tử thăm thẳm thở dài.

Thạch Hạo nghe vậy, cũng sẽ không quản những kia, vùi đầu uống rượu, tinh tế thưởng thức.

Đến cuối cùng, mỗi một quãng thời gian, nơi này sẽ phát sáng, sẽ có binh khí vọt lên, sẽ có sinh vật xuất hiện rít gào cùng đại chiến, đương nhiên hết thảy những này đều đi vào hắn Thạch Hạo trong miệng.

Đây là một chén đặc biệt tửu, ẩn chứa quá nhiều, ý nghĩa nghĩa nặng nề như núi!

Một chén rượu này, Thạch Hạo cũng không biết uống bao nhiêu ngày, mới chính thức uống xong.

"Không sai, ngươi đều uống xong, biến thành người khác khả năng uống một chút mà thôi liền thân thể nổ tung, ngươi rất tốt." Nữ tử vui lòng khích lệ.

Thạch Hạo nghe vậy, trên mặt triệt để biến sắc.

Hắn có biết cô gái này lai lịch rất lớn, có thể bị nàng khích lệ khẳng định phi thường không dễ dàng, y theo lẽ thường, chính là thiên tài hiếm có trên đời tới đây uống một điểm tửu cũng sẽ nổ tung.

Có thể nói, hắn vừa nãy trải qua tính được là cửu tử nhất sinh.

"Ngươi uống xong chén rượu này, thì tương đương với uống xong Tiên cổ kỷ nguyên, trải qua rất nhiều Luân Hồi, những kia pháp, những binh khí kia, những kia sinh linh, bị ngươi nhìn thấy." Nữ tử than thở.

Thạch Hạo không nói lời nào, nhìn về phía thạch bầu rượu trên bàn.

Nữ tử gật gật đầu, nói: "Ngươi rất bất phàm! Có thể thử nghiệm, có thể không đem bầu rượu này lay động."

"Nếu như lay động thì như thế nào?" Thạch Hạo hỏi.

"Nếu như ngươi có thể chấp này ấm, thì sẽ có chuyện lớn bằng trời phát sinh, ảnh hưởng cực kỳ sâu xa!" Nữ tử lần thứ nhất trịnh trọng mở miệng, khí thế lập tức thay đổi, trước nay chưa từng có nghiêm nghị.

Cảm tạ dạ lạnh tình thâm trăm vạn phiêu hồng, cũng cảm tạ Thái bình dương thạch hầu khoảng thời gian này không ngừng phiêu hồng.

Gần nhất hiện thực còn có thân thể có một vài vấn đề, thường canh một, ta đều thật không tiện ở đây nói tạ, xấu hổ, có thể không nữa cảm tạ, cái này năm đã sắp qua đi.

Còn có Phượng Vũ Vân Mộng, a giới các loại, cảm tạ các ngươi.

Đồng dạng cảm tạ hết thảy thư hữu chống đỡ!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1152: Cổ Kim Tương Lai

Thạch Hạo cúi đầu, nhìn thạch bầu rượu trên bàn, nó cổ kính mà bình thường, chỉ là miệng ấm đang hướng ra bên ngoài mạo hỗn độn khí, còn có từng tia từng tia tiên vụ

Cầm lấy nó sẽ có thiên đại sự phát sinh?

Thạch Hạo ngẩng đầu, nhìn về phía đối diện nữ tử, muốn từ hai mắt của hắn bên trong nhìn thấy một ít dị thường, nhưng là nàng rất điềm đạm, không buồn không vui, không có một tia dị dạng.

"Vừa nãy ngươi đã chiếm được rất nhiều, có cái gì lĩnh hội?" Nữ tử mở miệng, nàng không phải tuyệt sắc, nhưng lại có một loại yên tĩnh vẻ đẹp, siêu tuyệt thế gian.

"Đại Thiên thế giới, chư thiên Thần Ma, vô cùng hàm nghĩa, hãn như biển khói." Thạch Hạo nói rằng, nhắm lại con mắt chớp mắt, trong miệng còn có tiên nhưỡng mùi vị.

Trong nháy mắt, phảng phất lại cảm nhận đến đỉnh nhỏ, đạo tháp, chiến mâu chờ nhảy vào trong miệng, hóa thành phù hiệu, diễn dịch thành cổ kinh ảo diệu.

Hắn xác thực cảm nhận được rất nhiều, đây là bảo vật vô giá, vào thời khắc ấy, hắn có một loại vũ hóa phi thăng giống như ảo giác, thậm chí cảm thấy siêu thoát rồi.

Chỉ là, lúc này lần thứ hai suy nghĩ lúc, sắc mặt của hắn chậm rãi thay đổi, từ từ nghiêm nghị, sau đó trắng xám.

"Tại sao, hết thảy đều vô hình!" Thạch Hạo thân hình run lên, nỗ lực hồi

tưởng, rất nhiều thứ đều mơ hồ, không nhớ ra được.

"Ta nói rồi, ngươi được những này, cho ngươi vô ích, chính là hết thảy tiếp thu cùng kế thừa, cũng chỉ có thể coi là ở tái tạo ra "Chúng ta". Chỉ có các ngươi bước ra con đường khác nhau, sẽ có một ngày đột phá vốn có tất cả, ngươi uống xong "Tiên Cổ pháp" mới sẽ có ý nghĩa, khi đó mới có thể hai bên xác minh lẫn nhau." Nữ tử đáp.

"Một chén rượu sao đủ xác minh, một bình tửu cũng bất quá mười mấy chén, mà đều là người vì là sản xuất, cách chân chính Tiên Cổ xán lạn kỷ nguyên còn rất xa." Thạch Hạo nói rằng, đưa tay chụp vào bầu rượu.

"Ngươi quá tự tin!" Nữ tử hiếm thấy thần sắc nghiêm túc, trắng nõn tay như ngó sen giơ lên, tay ngọc ngăn chặn hắn cái tay kia.

"Không thể được sao?" Thạch Hạo hỏi, ánh mắt trong suốt.

"Có thể, nhưng ta muốn trước tiên giải thích, miễn cho ngươi đều không có cơ hội hối hận." Nữ tử nhắc nhở. Nếu như Thạch Hạo điều kiện không đủ, chạm đến bầu rượu, tất hóa tro bụi.

"Ta đồng ý thử nghiệm!" Thạch Hạo rất tin tưởng, nếu như ngay cả điều kiện như vậy đều không vừa lòng, hắn còn làm sao ở sau đó thiên địa náo loạn bên trong tồn tại.

"Nghe ta nói hết, nếu như ngươi điều kiện đầy đủ, như vậy sẽ càng đáng sợ, khó có đường sống, dẫn phát kinh thiên kịch biến!" Nữ tử nghiêm khắc cực kỳ, cùng trước đây ôn hòa hoàn toàn khác nhau.

Thạch Hạo ngẩn ngơ. Vô luận là có hay không phù hợp điều kiện, đều là tất sát chi cục? Vậy hắn còn dính líu cái gì!

"Loại sau tình huống bên trong, bao hàm một con đường sống, nhưng chỉ là chúng ta thôi diễn ra khả năng tới, không biết có hay không chân chính tồn tại, nếu như có, như vậy liền rất đẹp diệu!" Cô gái này nói rằng.

"Hả?" Thạch Hạo nhìn nàng linh động con mắt, ở nơi đó, trong suốt như nước. Chiếu rọi ra bóng người của hắn.

"Sống sót, chỗ tốt rất lớn sao?" Thạch Hạo hỏi.

"Đối với ngươi tới nói, tránh được tai nạn này, mới có thể tránh được kỷ nguyên này kiếp." Nữ tử yên lặng đáp. Khôi phục điềm đạm bản sắc.

"Kỷ nguyên kiếp?" Thạch Hạo cau mày, chấn động trong lòng, đời này chung quy muốn héo tàn sao?

"Ngươi suy nghĩ kỹ càng sao?" Nữ tử hỏi.

Trầm mặc rất lâu, không có âm thanh. Không có đáp lại, Thạch Hạo không nói lời nào, mãi đến tận cuối cùng mới gật đầu. Nói: "Suy nghĩ kỹ càng!"

Nữ tử thu hồi chính mình trắng nõn như ngọc tay nhỏ, ngồi xếp bằng ở đối diện, yên lặng nhìn hắn, không tiếp tục nói nữa.

Đùng!

Trong thiên địa, như là có một toà thời gian tiên chuông bị va hưởng, du du dương dương, vang vọng ở vạn cổ, vang vọng chư thiên vạn giới.

Đây chính là Thạch Hạo chạm tới chén rượu cảm giác, thanh âm kia tuyên truyền giác ngộ, vang ở thần hồn bên trong, đãng ở trong nguyên thần.

Thân thể hắn rung bần bật, cảm giác cái tay kia rạn nứt, muốn hóa thành tro bụi, thời khắc này trong lòng hắn một trận trống không, lẽ nào liền cửa ải này đều quá không được sao?

Cô gái kia cũng là sắc mặt biến, rất hồi hộp, lại phải có người vẫn lạc sao?

Vù!

Bầu rượu chấn động, hỗn độn khí cùng tiên vụ cùng nổi lên, Thạch Hạo bàn tay rốt cục ổn định, không có lại tiếp tục rạn nứt, hắn hét lên một tiếng, vận chuyển Liễu Thần pháp, điều trị thương thế.

Sau đó, hắn mạnh mẽ cầm bầu rượu lên, ầm ầm ầm một tiếng rung mạnh, mảnh này kim loại kiến trúc phế tích đều ở theo rung động, chư thiên tinh thần tựa hồ cũng ở rì rào run rẩy.

Thạch Hạo nắm lên bầu rượu, hư không tại chỗ bị xuyên thủng, như là làm tức giận cái gì cấm kỵ giống như!

Này cùng nữ tử chấp ấm lúc hoàn toàn khác nhau, động tĩnh quá lớn.

Lôi điện vạn tầng, đều mang theo Hỗn Độn quang!

Bất quá, hiện ở không có thời gian tha cho hắn suy nghĩ nhiều, cầm bầu rượu lên sau, quay về miệng chính là một trận uống ừng ực, muốn toàn bộ uống xong

Cái kia sụp ra hư không, dần dần khôi phục yên tĩnh, lôi điện tất cả đều từ từ biến mất rồi, này rất yêu dị.

Nữ tử ngây người, làm sao sẽ như vậy, cùng tưởng tượng hoàn toàn khác nhau, cái gọi là kịch biến đây, căn bản cũng không có phát sinh.

Quá yên tĩnh, không có chút nào phù hợp lẽ thường!

"Không có cái gì?" Thạch Hạo ở uống rượu lúc, liếc mắt nhìn cô gái kia.

Sau đó, hắn liền liều mạng, bởi vì trong miệng các loại binh khí, các loại sinh linh hư ảnh, các loại kinh văn không ngừng xuất hiện, dường như một thế giới, dường như một cái kỷ nguyên, ầm ầm sóng dậy.

"Ha ha..."

Tiếng cười đột ngột vang lên, có chút lương, có chút kinh người hồn phách, quá đột nhiên, mới vừa khôi phục lại yên lặng cùng an lành, tại sao có

thể có như vậy một đạo tiếng cười truyền ra, không có đầu nguồn.

Chính là bàn đá bên nữ tử đều tìm không được tung tích tích, không nhìn thấy bóng người.

"Đến rồi!" Thân phận thần bí như nàng cũng không khỏi run lên, mi tâm nứt ra, xuất hiện một con mỹ lệ mắt dọc, cẩn thận nhìn chăm chú hư không, sau đó vừa nhìn về phía vũ trụ biển sao.

Trong nháy mắt, một vệt thần quang từ mi tâm vọt lên, có thể trên dòm ngó Cửu Thiên, dưới thăm dò Cửu U, nhấp nháy hào quang, xông vào tinh không!

Dù vậy, nàng cũng tìm không được!

"Ha ha..." Tiếng cười vẫn còn, vẫn mang theo một luồng cảm giác mát mẻ, hắn mở miệng, nói: "Rốt cuộc tìm được ngươi."

Lời nói như thế này để Thạch Hạo sợ hãi, đây là người nào, tại sao muốn tìm hắn? Ở nơi nào, vì sao không cảm ứng được. Hắn luôn luôn đối với mình linh thức tự tin, nhưng là hiện tại nhưng không có một điểm biện pháp nào, không cách nào thăm dò.

"Ngươi chân thân ở vạn cổ trước, vẫn không có ở đây hiện ra, cũng đã hạ xuống thần giác?" Nữ tử xa xôi nói rằng, nhìn chằm chằm phương xa, như là ở xem một cái dòng sông lịch sử chạy chồm mà qua.

Thạch Hạo đột nhiên ngẩng đầu, linh cảm đến không ổn.

Cái kia hư không ở phá diệt, vậy thời gian ở tiêu tan, liên miên mưa ánh sáng xuất hiện, vô tận hỗn độn sụp ra, có một đạo cái bóng mơ hồ trạm cuối trời.

Hắn ở tiến lên, thúc đẩy Nhật Nguyệt Tinh thần, kéo đầy trời hỗn độn, bước qua dòng sông thời gian, từ xa đến gần, khủng bố vô biên!

Nữ tử tuyệt vọng, cường đại như nàng cũng ngồi ở chỗ đó không nhúc nhích, không có phải phản kích dấu hiệu, trên mặt tràn ngập cay đắng, còn có không cam lòng.

Nữ tử khẽ thở dài: "Các ngươi cần thiết hay không, như vậy một cái tiểu tử cũng có thể xúc động các ngươi ra tay, cách vạn cổ thời không, không tiếc gặp lớn lao nhân quả, liều lĩnh tự thân vẫn lạc khả năng, cũng phải đánh giết một bụi cây giống?"

Cái kia thân ảnh, vẫn không thấy rõ, rất mông lung, thế nhưng là có thể nhìn thấy hắn cao to khôi vĩ, dường như một vị vô thượng đế quân xuất hiện ở hành!

Hắn long hành hổ bộ, đạp dòng sông lịch sử, hai tay thúc đẩy chư thiên tinh thần, ngang qua vạn vực bên trong!

Người này tuy rằng chưa đến, thế nhưng khí thế ấy quá mức khủng bố, sơn hải vì đó khô cạn, Thái Dương theo hắn ngã xuống, hắn mang theo động ra khí tức phá diệt tất cả.

Thạch Hạo chấn động, cảm giác như rơi xuống địa ngục bên trong, cả người đều muốn sụp ra.

Đây là thế nào một người, từ vạn cổ trước mà tới sao, càng muốn tru diệt hắn!

"Đối với ngươi chờ tới nói, thời gian như sông dài, dâng trào về phía trước, không dám nghịch phản, sợ nhiễm nhân quả mà vẫn lạc, đối với ta mà nói, nó chỉ là một cái hoàn, mà không phải sông dài, dù có to lớn đánh đổi, cũng không phải là không đảo ngược."

Người này âm thanh truyền đến, không có nổi giận, mà là rất nhạt, thế nhưng lại có một loại nào đó đại uy nghiêm, chấn động cổ kim tương lai!

"Các ngươi là sợ sao, không có chúng ta tưởng tượng mạnh mẽ, dĩ nhiên không tiếc như vậy, muốn giết một cái cây non." Nữ tử nói rằng.

"Không phải sợ, chỉ là thuận lợi mà vì là, nếu ta ngồi trên vạn cổ trước, liền sinh ra một chút cảm ứng, vì sao không tiện tay xoá bỏ đây?" Nam tử kia đáp.

Thạch Hạo được tin tức xác thực, thật sự ngây người, người này ngồi ở vạn cổ trước, cũng đã giao cảm, dự đoán được hắn?

Đây là thế nào một loại nghịch thiên bản lĩnh?

Người như thế cường không có giới hạn, quả thực quá bất hợp lí!

"Nói thật dễ nghe, còn không phải các ngươi đồng thời thôi diễn kết quả, sao là một mình ngươi!?" Nữ tử cười lạnh nói.

"Thuận thế mà vì là, đã xoá bỏ không ngừng một cái, từng trong lịch sử như pháo bông tỏa ra, tuy rằng mỹ lệ, nhưng chỉ là một sát na." Nam tử kia đáp.

Thạch Hạo thân thể lạnh lẽo, đây là một cái biết bao tàn khốc mà lại đáng sợ kết cục, hắn liên tục đối kháng tranh cơ hội đều không có, người khác trong một chớp mắt liền có thể giết hắn.

Quan trọng nhất chính là, bọn họ ngồi xếp bằng ở vạn cổ trước, không ở đời này!

Điều này làm cho hắn cảm thấy rất bi ai, quá mức bất đắc dĩ.

"Các ngươi làm việc như thế, nhiễu loạn quá nhiều, mạnh mẽ nghịch chuyển, liền không sợ dẫn phát to lớn nhất sát kiếp sao?" Nữ tử cười lạnh nói.

"Có sao, lại không phải lần đầu tiên." Nam tử này nói rằng.

"Ngươi từ cổ mà đến, mạnh mẽ xoá bỏ hắn, nếu là tương lai cũng có người đến đây, chỉ cần tồn tại với hắn có mãnh liệt quan hệ người, tất nhiên bị dẫn dắt tiến vào này cọc kinh thiên nhân quả bên trong, ngươi không sợ

sao?" Cô gái nói.

"Xác thực có loại khả năng này. Thế nhưng, với hắn có quan hệ người, sẽ có như vậy cường sao, nếu như có, cũng thuận thế trảm xuống." Nam tử nói rằng.

"Ha ha, ngươi quá tự tin, trị được các ngươi đạp dòng sông lịch sử mà đến người, sao đơn giản đây... Tất tồn tại duy nhất đường sống!" Cô gái nói.

"Có đúng không, để ta nhìn một chút, có hay không có sinh linh như vậy." Nam tử kia liền muốn ra tay, một khi vượt qua thời không phát động thảo phạt, sẽ trời long đất lở, dẫn phát kinh thế kịch biến.

Ầm ầm ầm!

Đột nhiên, liền cuối trời, một tiếng rung mạnh, hiện lên một bóng người, ép sụp cổ kim tương lai, đánh gãy dòng sông lịch sử, liền như vậy hiện thân!

"Cái gì? Thật sự có!"

Đó là một cô gái, rất mơ hồ, mang theo quang vũ, mang theo hỗn độn khí, thân thể thon dài, quần áo phấp phới, trên mặt mang theo một tấm mặt nạ quỷ, nhìn xuống tinh không!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1153: Bạch Y Tuyệt Thế

Thật sự có một người như vậy, cùng Thạch Hạo có quan hệ!

Nàng không thuộc về đương đại, không thuộc về quá khứ, đạp ở dòng sông thời gian trên, tắm rửa phi tiên quang vũ, vờn quanh vô cùng hỗn độn khí, nhìn xuống vạn cổ trường không.

"Thật có người dám chặn ta oai, ha ha... Ha ha ha!" Phương xa, cái kia đẩy Nhật Nguyệt Tinh thần mà đi bóng người cao lớn, đứng ở hỗn độn bên trong, phát sinh cười to.

Nụ cười này, chung quanh hắn ngôi sao rì rào rơi rụng, một ít đại tinh càng là trực tiếp nổ tung, hóa thành khói hoa giống như ánh sáng cuối cùng trở thành tro tàn!

Loại uy thế này, không gì sánh được, Thiên Vũ nứt ra, khe lớn đen tối khuếch tán, hố đen một cái tiếp theo một cái xuất hiện, đầy trời Tinh Huy lờ mờ.

Thạch Hạo cũng là dị thường giật mình, thế gian này thật sự tồn tại một người như vậy, với hắn có rất không quan hệ bình thường? Nàng lại cứ như vậy xuất hiện!

Hắn nguyên tưởng rằng, nếu thật sự có một người cũng nhất định sẽ là Liễu Thần, có thể bây giờ nhìn lại cũng không phải là.

Mà điều này cũng làm cho trong lòng hắn lạnh cả người, cảm giác được một trận thê thảm, lẽ nào ngày đó nhìn thấy tiên đoán cảnh tượng nhất định phải trở thành sự thật sao?

Nên có một ngày, Càn Khôn lật úp, năm tháng biến thiên, đại thế kết

thúc, tất cả đều không tồn tại, thế gian này chỉ có một mình hắn cô lập đỉnh cao nhất, độc bạn thần đạo, cô độc mà vô địch tịch mịch, đối mặt héo tàn thương mang Thiên Địa.

Ở lúc đó, chỉ còn lại một mình hắn. Một cây cây liễu cháy đen, thành làm bối cảnh, ở sau lưng hắn, đó là cỡ nào thê lương cảnh tượng.

Kẻ địch nào, cái gì cố nhân, cái gì thân nhân, cái gì bằng hữu, yêu hận tình cừu, tất cả không tồn tại.

Loáng thoáng, hắn vẫn từng nhìn thấy, hắn một mình lên đường, không biết đường về, không biết tiền đồ.

Nữ tử này không phải Liễu Thần, là tại trên con đường kia gặp nhau người sao?

Vào đúng lúc này, đối mặt ngồi xếp bằng vạn cổ trước Vô Thượng quân chủ, sống còn thời khắc, có người đến cứu giúp, Thạch Hạo không biết là nên khóc hay nên cười. Trong mắt có lệ, trong lòng có bi, con đường phía trước không còn cố nhân, nhưng là một cái cũng không quen biết nữ tử.

Bây giờ vui cười, bất cần đời, có thể cuối cùng rồi sẽ sẽ bị trầm trọng thay thế được, bởi vì rất nhiều sự cũng nhất định, trong lòng hắn nỗi đau lớn, nếu như sẽ có một ngày, hắn không còn là hiện tại sinh động cá tính. Trở nên thâm trầm, đơn độc đối kháng đại thế, này sẽ cỡ nào đáng thương, đến tột cùng đều xảy ra thế nào sự?

Chỉ vừa tưởng tượng, hắn liền cảm thấy trong lòng lạnh cả người, tất nhiên là một việc lại một việc sinh ly tử biệt, xem một cái lại một cái quen thuộc người ra đi, đưa bọn họ qua đời mà đi.

Rõ ràng có người tới cứu, nhưng lúc này Thạch Hạo nhưng như thế thương. Bởi vì hắn ý thức được rất nhiều sự đem sẽ phát sinh, trong lòng kiềm chế, cảm giác muốn nghẹt thở.

"Ta tin tưởng, tương lai có thể thay đổi. Ta thấy được sẽ không trở thành

sự thật!" Thạch Hạo nói nhỏ.

Nữ tử kia rất yên tĩnh, đạp ở dòng sông lịch sử trên, bị hỗn độn sương mù bao phủ, thon dài thân thể yên tĩnh bất động. Chỉ có trắng như tuyết quần dài tuỳ theo cương phong mà vũ.

Chính là cái kia một con mái tóc đen nhánh cũng bất động, tự nhiên rối tung ở trước ngực cùng sau lưng, nàng như một vị bất hủ ngọc thạch điêu khắc mà thành. Đẹp đẽ quý giá cực kỳ.

Mấy người đều muốn nhìn rõ dung mạo của nàng, thế nhưng là đều làm không được.

Cái kia mặt nạ quỷ rất đặc biệt, là so với Tiên khí vẫn siêu phàm, không cách nào nhìn thấu, cho dù là mọc ra thiên mục cũng không được, đối với nó căn bản vô hiệu.

Mặt nạ bằng đồng xanh, tựa như khóc không phải khóc, tựa như cười mà không phải cười, khiến người ta vừa nhìn xuống khắc sâu ấn tượng. Hình như có mỉm cười, nhưng cũng mang theo nước mắt, long lanh bên trong cũng có sầu não.

Hơn nữa sau một khắc cái này mặt nạ liền thay đổi, hóa thành một đạo chiếc nhẫn, rất cổ phác, phù hoa diệt hết, tự nhiên quy chân, ở tại trước người chìm nổi, mang theo hỗn độn quang còn có sương mù.

Dù vậy, cũng xem không cho nữ tử kia dung mạo, chính là của nàng thân thể đều rất mơ hồ, như là nhảy ra khỏi thế giới ở ngoài, không lại cổ kim tương lai bên trong.

Tiếp theo, chiếc nhẫn lại biến, hóa thành một cái Tiên Kiếm, như thế không hề có một tiếng động, ẩn hàm sát ý, kín đáo không lộ ra, đại diện cho nữ tử này không phải chân chính yên tĩnh bất động, mà có khí thôn sơn hà ý.

Sau đó, Tiên Kiếm lại biến, hóa thành một cái đại đạo bảo bình, phun ra nuốt vào chư thiên ngôi sao, lượn lờ Tiên khí vô tận.

Cho đến cuối cùng, nó lại hóa thành mặt nạ, mang ở tại nữ tử kia trên mặt, yên tĩnh không hề có một tiếng động.

"Bằng cực kỳ bình thường đồng thau làm gốc, cô đọng mà thành, trở thành Tiên khí, lại gia nhập tiên kim tinh hoa, thành tựu Vô Thượng chí bảo, ngươi tại thị uy sao?"

Xa xa, thôi động Nhật Nguyệt Tinh thần mà đi, dường như cái thế đế quân giống như nam tử mở miệng, không giận mà uy, Càn Khôn biển sao đều tại ầm ầm rung động.

Hắn xếp bằng ở vạn cổ trước, trong một ý niệm, liền có thể chém xuống vô tận tinh đấu!

Nữ tử bình tĩnh, như cũ là không nói câu nào, không có ở trên người hắn lưu ý, một đôi tròng mắt trong suốt như nước, lúc này có từng điểm từng điểm ánh sáng lộng lẫy dần dần phát sinh, tại xem Thạch Hạo.

Bất luận cùng Thạch Hạo ngồi cùng một chỗ nữ tử, vẫn là nam tử khủng bố kia, đều là rùng mình, hảo tự tin nữ nhân, đến bây giờ càng chỉ đang chăm chú thiếu niên kia.

"Ha ha..." Nam tử cười to, uy áp thế gian, nói: "Cũng không biết đã bao nhiêu năm, mai táng hạ một đời lại một đời, ta cũng không biết còn có ai dám đối mặt như vậy ta, ngươi nữ nhân này không sai, rất hi vọng có một ngày khiến cho ngươi thường ở lại ta bên người."

Hắn như một cái đế vương, nhìn trúng một cái ý trung nhân giống như, nói là tự tin cũng tốt, nói là làm càn cũng được, bởi vì nữ tử có thể hiện ra ở đây, có thể nào khinh mạn?

Quả nhiên, nữ tử dời đi ánh mắt, nhìn về phía hắn, đồng thời trong đôi mắt bắn ra chùm sáng rực rỡ, trong nháy mắt khí tức hoàn toàn khác nhau, dường như một vị nữ đế, bễ nghễ nhân gian, uy áp trên trời dưới đất, không viễn phất giới.

Giờ khắc này, một cỗ khí tức đáng sợ ngược lại dòng sông thời gian xông thẳng nam tử kia mà đi, kinh động lên ngập trời sóng lớn, từ Thiên Vũ quyển thượng hạ xuống một viên lại một viên lịch sử ngôi sao!

Loại cảnh tượng này quá mức khủng bố, chấn động lòng người.

Chỉ là một cổ hơi thở liền như vậy, cô gái áo trắng tuyệt đại phong hoa, ngạo thị cổ kim anh hùng.

"Đến tột cùng quá bao nhiêu đời, mấy cái kỷ nguyên, mới có thể xuất hiện một cái ngươi nữ tử như vậy." Tại dòng sông lịch sử thượng du, nam nhân kia than nhẹ, bị thần quang bao bọc, bị hỗn độn bao quanh.

Sau đó, thân thể của hắn bỗng nhiên bộc phát ra nhất là hào quang đáng sợ, như vô số viên mặt trời nhét chung một chỗ, sau đó nổ tung, cuối cùng càng là hóa thành lên tới hàng ngàn, hàng vạn đạo nhất là chùm sáng rực rỡ, như kinh thiên cầu vồng, dọc theo Trường Hà mà xuống, nhằm phía nữ tử kia.

Rất hiển nhiên, hắn ra tay rồi, một sát na mà thôi, cũng đã thi triển ra cũng không biết bao nhiêu loại đại thần thông, đồng thời bắn ra, chém giết nữ tử kia.

Thạch Hạo tâm thần lay động, chính là ngồi ở bàn đá đối diện nữ nhân cũng là như thế, thiên mục mở, khẩn trương tới cực điểm, không có ai so với nàng càng rõ ràng hơn, người xuất thủ cỡ nào khủng bố.

Trường Hà hạ du, nữ tử kia rốt cục động, tay phải vung lên, trắng noãn như ngọc, kết liễu một pháp ấn, sau đó về phía trước vỗ tới.

Ầm ầm!

Cận đòn đánh này mà thôi, Thiên Địa cũng vì đó sợ run, chư thiên đạo tắc như là thần phục, hư không cùng đại đạo đều tại rì rào run rẩy.

Không có lời nói, thế nhưng Thạch Hạo còn có hai người khác đều

xuyên thấu qua đại đạo tiếng oanh minh, hiểu rõ bốn chữ: Vạn Hóa Tiên Quyết!

Bọn họ rõ ràng, nữ tử này thủ đoạn vượt qua tưởng tượng, đã đạt khó mà tin nổi cảnh giới, một loại thần thông, hàng phục đại đạo, áp chế Thiên Địa, Càn Khôn tại vì đó cộng minh.

Từ cái kia thượng du mà đến lên tới hàng ngàn, hàng vạn chùm ánh sáng, đại biểu cho tương ứng một đạo lại một đạo bảo thuật, khủng bố tuyệt luân.

Nhưng là vào đúng lúc này, có thần thông pháp tắc, hết thảy chùm sáng đều sụp ra, đều ảm đạm, tại nữ tử kia trước người bị hóa đi, trở thành hư vô.

Đây là một cái khiến người ta ngạc nhiên tình cảnh, nhiều như vậy đại thần thông, tại một sát na im bặt đi, toàn bộ tắt!

Thạch Hạo còn nói được, bởi vì không biết, không hiểu cảnh giới kia. Có thể tại bàn đá đối diện ngồi xếp bằng nữ nhân lại bất đồng, lộ ra vẻ thần sắc kinh hãi, vô thượng thần thông như vậy, liên tiếp phát sinh, kết quả là bị cô gái áo trắng kia một chưởng đập toàn bộ biến mất rồi? Đây là trong thần thoại thần thoại!

"Thật có như vậy sinh linh, có thể ngang hàng ta? Loại thủ đoạn này là ngươi tự nghĩ ra sao, chưa từng thấy qua, ngược lại cũng kinh diễm." Trường Hà thượng du, nam tử kia giẫm Nhật Nguyệt Tinh thần, đi kèm hỗn độn vụ, nói như vậy nói.

Từ hắn nhân vật cỡ này trong miệng nói ra kinh diễm hai chữ đến, đủ để chứng minh tất cả.

Không cần ngẫm nghĩ, cô gái áo trắng tuyệt đối kinh tài tuyệt diễm, nếu không phải như vậy, sẽ không để cho cái kia ngồi xếp bằng vạn cổ trước, mai táng hạ một đời lại một đời sinh linh như vậy cảm thán.

"Ầm!"

Cô gái áo trắng động, trên thực tế nàng xem bình tĩnh, thế nhưng một khi chân chính hành động, nhưng có tuyệt thế thô bạo, chân chính nhìn xuống Thiên Địa vạn linh, không đem bất kỳ sinh linh đặt ở trong mắt, Ngạo Tuyệt cổ kim.

Nàng tháo xuống mặt nạ, run tay ném ra, cái này mặt nạ hóa thành phúc thiên chi mạc, lớn lao vô biên, dọc theo dòng sông lịch sử mà trên, nhằm phía nam tử kia.

Hiển nhiên, nàng chủ động xuất kích, nhu nhược cùng bị động rễ: cái bản không phải là của nàng bản tính!

"Ừm?!" Rất rõ ràng, nam tử kia kinh hãi, trong lúc vội vã, cảm giác muốn ăn thiệt thòi, nhanh chóng ứng đối, không còn trước kia khinh mạn.

Này mặt nạ bằng đồng xanh đến quá nhanh, che ngợp bầu trời, đập vụn bầu trời trên tinh đấu, trực tiếp đem nam tử kia bao trùm ở phía dưới, tầng tầng trấn áp mà xuống!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1154: Không Thể Khinh Nhờn

"Phá!"

Nam tử rống to, chưởng như núi cao, lớn đến vô biên, hướng lên trên vỗ tới, đón cái kia như trời xanh giống như to lớn mặt nạ bằng đồng xanh.

Lúc này, hắn hơi hơi lộ ra "Chân hình", cao to hùng vũ, đứng sừng sững trong thiên địa, cả người đều che lấp giáp trụ, liền đầu lâu trên cũng là như thế, một đôi màu xanh con mắt bắn ra lợi kiếm giống như chùm sáng!

Ngoài ra, ở tại sau lưng, vẫn kéo một cái đuôi, cũng che lấp giáp trụ, lấp loé lạnh lẽo ánh kim loại, đây là một cái cực kỳ đáng sợ sinh linh.

Hắn một chưởng liền làm vỡ nát Thiên Vũ, những này đại tinh một viên tiếp theo một viên nổ tung, hóa thành thời gian này nhất là mỹ lệ mà lại ánh sáng khủng bố.

Coong!

To lớn tiếng vang truyền đến, cái kia mặt nạ bằng đồng xanh che đậy thương Vũ, cùng cái kia bàn tay đụng vào nhau, chấn động chấn động tâm hồn.

Cái kia như quân vương giống như nam tử, đỉnh thiên lập địa, cao cũng không biết bao nhiêu vạn trượng, chọc vào vực ngoại, chu vi bị Nhật Nguyệt Tinh thần vờn quanh, nhưng hắn lúc này một cánh tay nhưng là tại hơi run run, một chưởng kia chưa từng xuyên thủng mặt nạ, ngược lại chấn động hắn rách gan bàn tay, có đỏ sẫm vết máu xuất hiện.

"Lại phá!"

Cũng chính bởi vì vậy, nam tử kia bàn tay phát quang, hóa thành diệt thế chi mang, vô cùng vô tận, một cái lại một cái đại đạo quy tắc hiện lên, đồng thời nghịch nhằm phía thiên.

Không nghi ngờ chút nào, nam tử này bộc phát ra cực kỳ lực lượng đáng sợ, không gì sánh được, quả thực có thể trong nháy mắt chém hết thế gian tất cả địch!

Khi nhìn thấy tình cảnh này, Thạch Hạo cùng bàn đá đối diện nữ tử tâm đều căng thẳng, phi thường lo lắng. Nơi nào, một đạo lại một đạo xích thần của trật tự trùng thiên, hóa thành cầu vồng, đánh vào trên mặt nạ, để nó run run, nổ vang.

Nó giống như là muốn sụp đổ rồi giống như vậy, khiến người ta khẩn trương.

Mặt nạ bằng đồng xanh run run, thế nhưng từ đầu đến cuối không có nứt ra, hơn nữa mặt quỷ như vậy rõ ràng, trông rất sống động, mỉm cười bên trong hàm chứa lệ. Cứ như vậy nhìn xuống nam tử.

"Ầm!"

Như quân vương giống như nam tử, diễn dịch Vô Thượng quyền pháp, tại ầm ầm ầm trong tiếng, hắn thôi thúc cũng không biết bao nhiêu loại thần thông, dung hợp ở chung một chỗ, đánh giết hướng thiên.

Một tiếng vang nhỏ, mặt nạ bằng đồng xanh dường như sống lại, phát sinh tiên quang, mà lại có một giọt nước mắt lướt xuống mà xuống, cấp tốc phóng to. Khi hạ xuống lúc trở thành một mảnh hải.

Một giọt nước mắt, hóa thành đại dương, xanh lam trong suốt, dường như kim cương giống như, chỉ bất quá nó quá lớn, hoành tẩy vòm trời, nhấn chìm ngôi sao, vô bờ vô bến.

Cái kia sừng sững ở phía dưới nam tử trực tiếp bị đại dương bao trùm, không ở trong đó.

"Ầm!"

Hắn cả người phát quang. Kết ra pháp ấn, bạo phát vô lượng thần lực, tại toàn lực thoát khỏi, đồng thời mạnh mẽ công kích.

Một đạo lại một tia hỗn độn khí dựng lên. Sau đó vô tận tiên quang bạo phát, cái chỗ này trong nháy mắt hóa thành nhất là hừng hực nghiền nát địa, cái gì đều thấy không rõ.

Ở nơi nào pháp tắc một đạo lại một đạo, xích thần của trật tự như mạng nhện giống như lít nha lít nhít. Ngang trời mà đan dệt, khắp nơi đều là.

Cuối cùng, hố đen đặt ngang hàng. Không ngừng mở ra, nơi đây hoàn toàn bị đánh tan.

Hỗn độn mãnh liệt, bao phủ kín nơi này.

Thạch Hạo trân trối ngoác mồm, trái tim nhảy lên kịch liệt.

Đối diện với hắn, cái kia đồng dạng ngồi xếp bằng cùng quan chiến nữ nhân cũng là trợn mắt ngoác mồm, trận chiến này vượt quá sự tưởng tượng của nàng, cái mặt nạ kia trên một giọt nước mắt liền có thần uy như thế, quấn lấy nam tử kia, quá làm người ta giật mình.

"Hống!"

Một tiếng kinh thiên động địa gào thét, giống như đáng sợ nhất dã thú tại nổi giận, hắn tránh thoát, làm vỡ nát một ít ngôi sao, để Thiên Vũ đều vì lờ mờ, để dòng sông lịch sử đều muốn khô.

Nam tử kia đứng ở dòng sông thời gian trên, kịch liệt lay động, không ngừng rít gào, ầm ầm một tiếng, tự thân như là bắt đầu cháy rừng rực, để hết thảy đại dương đều sấy khô, hóa thành sương trắng.

Sau đó, cái đuôi của hắn, như một cây chiến mâu giống như, vọt lên tận trời, đâm hướng về mặt nạ bằng đồng xanh.

Cắt đứt Tinh Hà, đâm nát tan tinh không!

Này đuôi nhanh chóng phóng to, không gì không xuyên thủng, tản mát ra nồng nặc tiên khí, đáng sợ đến cực hạn, mà lại nhân che lấp giáp trụ, lạnh lẽo dọa người.

Đùng!

Mặt nạ xoay tròn, đem hết thảy bị bốc hơi mà lên sương mù lấy đi, một lần nữa ngưng tụ làm một nhỏ nước mắt, mà lại cùng cái kia đuôi va chạm một cái.

Tiếng vang kinh người, mặt nạ bằng đồng xanh dọc theo dòng sông lịch sử mà xuống, bay về phía cô gái áo trắng kia, chập chờn ra xán lạn quang huy, để lịch sử quỹ tích trên hết thảy ngôi sao đều thất sắc.

"Chạy đi đâu!" Nam tử uy mãnh cái thế, như đế quân xuất hành, dọc theo dòng sông thời gian mà xuống, giẫm ngôi sao, một viên lại một viên nổ nát, khủng bố đến cực hạn.

Cô gái áo trắng đứng ở hạ du, hai chân trước sau cũng không có nhúc nhích quá một thoáng, lần này cánh tay phải cũng đã giơ lên, thẳng tắp về phía trước, trắng sáng như tuyết bàn tay đứng lên, chầm chậm về phía trước đẩy đi.

Đinh!

Một tiếng vang giòn phát sinh, mặt nạ bằng đồng xanh bị ổn định, không lại bay tới, hơn nữa tại một sát na phát sinh sắc bén tiên quang, nó làm mơ hồ, đang biến hóa.

Coong!

Tuyệt thế kiếm khí ngút trời, nó hóa thành một cái Tiên Kiếm, lúc đầu cổ phác, nhưng là theo xa xa con kia tay nhỏ cách không đẩy tới, nó tuôn ra Lăng Thiên ánh sáng.

Tiên Kiếm vô cùng, hóa thành chói mắt cầu vồng, chém về phía trước.

Một tia lại một tia hàn quang bốc lên, đó là trật tự, là quy tắc, là đại đạo!

Về phần mũi kiếm nơi nào phụt lên ra chùm sáng, thì lại vượt qua tất cả, xé ra đạo tắc, chém ra hỗn độn, phá diệt tất cả, óng ánh đến mức tận cùng.

Tại dòng sông lịch sử thượng du, cái kia truy kích mà đến nam tử biến sắc, màu xanh con mắt toả ra khiếp người chùm sáng, hắn cái kia đuôi tại thời điểm này hơi ngưng lại.

Chính là này ngắn ngủi do dự, Tiên Kiếm đến phụ cận!

"Coong!"

Hỏa Tinh tung toé, thanh kiếm kia cùng che lấp giáp trụ đuôi đụng vào nhau, lưu quang đầy trời, cắt phá bầu trời đêm, chém xuống một treo óng ánh Tinh Hà, ở chỗ này bạo phát, mà lại lờ mờ!

Tiếp theo, tại hôn ám bên trong, ánh kiếm tăng vọt, về phía trước chém đánh, nhanh đến cực hạn, ép thiên địa đại đạo đều tại gào thét.

Mà nam tử kia thì lại cũng đang thét gào, huy động song chưởng, vung vẩy đuôi, cùng thanh kiếm kia đối công.

Máu tươi chảy xuống, cái đuôi của nó trên cứ việc che lấp giáp trụ, có thể so với tiên mâu, nhưng vẫn là xuất hiện từng đạo từng đạo vết rách, suýt nữa bị chém đứt hạ xuống.

Về phần hai tay, càng là có đỏ sẫm huyết hạ xuống.

"Ta huyết là bạch lưu sao?" Nam tử kia không có nổi giận, có chỉ là một cỗ thâm trầm, âm thanh rất thấp, nhưng cũng như như sấm rền, mang theo nổ vang.

Cái kia rơi ra huyết, trong lúc vô tình, từ lâu dọc theo dòng sông thời gian mà xuống, hóa thành óng ánh phù hiệu, xuất hiện ở cô gái áo trắng chu

vi, hóa thành tuyệt thế sát trận.

Xoạt!

Giờ khắc này, nam tử khí thế thay đổi, quét qua xu hướng suy tàn, so với vừa nãy Cuồng Bạo rất nhiều lần, khí tức cũng mạnh một đoạn lớn!

"Bất luận ngươi ở chỗ nào, trước tiên đánh trên ta dấu ấn, tương lai mới tốt tìm được!" Nam tử mở miệng. Hắn từng nói qua, muốn thu cô gái áo trắng ở bên người, hiện tại đây là sớm chuẩn bị.

Bởi vì, hắn biết, mặc dù lúc này ở nơi này thắng được, hiện tại cũng không để lại nữ tử kia, nhu đợi được tương lai.

"Ngươi suy nghĩ nhiều." Nữ tử rốt cục mở miệng, rất bình tĩnh, như không minh mà xuất trần tiên tử.

Chỉ là, tại loại bình tĩnh này hạ nhưng ẩn hàm một cỗ lớn lao uy nghiêm, không cho xâm phạm, không cho phép kẻ khác khinh nhờn, tại lời nói xong chớp mắt, chuôi này Tiên Kiếm hoành lên, một chiêu kiếm trảm hư không!

Ầm!

Đạo ánh kiếm này tản ra, hóa thành hàng trăm hàng ngàn cái, toàn bộ lạc tại trên người nam tử kia.

Cận một sát na mà thôi, nam tử kịch liệt lay động, cả người phát quang, các loại bí thuật cùng toả ra, chống đối ánh kiếm này, nhưng hay là không có bảo vệ toàn thân.

Boong boong tiếng rung, leng keng âm thanh không dứt bên tai, trên người hắn tiên kim giáp trụ, không ngừng nghiền nát, một khối lại một khối bóc ra, ở tại trên người một đạo lại một vệt ánh sáng màu máu tuôn ra.

Đây là một cái hi thế tiên gia chiến y, nhưng là bây giờ lại bị chém mở ra, đủ có mấy trăm nơi vết rách, tất cả đều bắn nhanh xuất huyết dịch.

"Thật lợi hại, tương lai sẽ có một người như vậy?!" Thạch Hạo đối diện nữ tử giật mình, không nhịn được thở nhẹ ra âm thanh, nàng là nhân vật cỡ nào, nhưng lúc này vẫn như cũ cảm thấy cô gái áo trắng kia tuyệt diễm thiên cổ.

Một chiêu kiếm hạ xuống, trảm như quân vương giống như nam tử chật vật như vậy, trên người chịu kiếm thương, không ngừng rút lui.

"Ta lưu huyết càng nhiều, kẻ địch càng sẽ thê thảm." Nam tử nói rằng, hắn cũng không cảm giác bị thất bại, trái lại càng ngày càng lạnh lùng, những này huyết lẫn vào dòng sông thời gian mà xuống, càng ngày càng nhiều, toàn bộ hội tụ tại cô gái áo trắng chu vi, hóa thành nhất là phiền phức hoa văn, tạo thành kinh thiên sát trận.

Cô gái áo trắng giơ tay phất một cái, đánh tan một chút huyết dịch, nhưng chúng nó cũng bất diệt, tản ra sau lại nhanh chóng gây dựng lại ở chung một chỗ.

"Ta là bất diệt, dòng máu của ta cũng là bất diệt, cuộc đời này đưa ngươi cầm cố, ràng buộc!" Lạnh lùng lời nói tự Trường Hà phía trên truyền đến.

Cô gái áo trắng như trước bình thản, bất quá lần này nhưng có thần thánh mà trang nghiêm động tác, hai tay kết ấn, ở tại giữa hai tay, có chùm sáng ngưng tụ thành một cái bảo bình.

Ầm!

Bình miệng phát quang, dâng lên vô tận điềm lành, toàn bộ đánh về những này huyết dịch, khiến cho sấy khô, thiêu đốt!

"Ừm!?" Nam tử giật mình, thân thể đang kịch liệt lay động, hắn triển khai mạnh nhất cấm kỵ bí pháp, bắt đầu phản công, cả người vọt tới.

Cùng một thời gian, cô gái áo trắng triệu hoán về Tiên Kiếm, ánh kiếm nội liễm, Tiên Kiếm hoá hình, thành làm một người bảo bình, cùng nữ tử kết ấn hình thành quang bình dung hợp làm một thể.

Nói là bảo bình, vừa giống như bình thể, mỹ lệ phù văn nằm dày đặc ở trên, phóng thích bất hủ khí tức, hỗn độn vụ cùng tiên quang không ngừng từ miệng bình tuôn ra.

Lần này, bảo bình không phải dâng lên thần lực, mà là cá voi hút nước, đầy trời huyết quang còn có đối phương phát sinh thần thông cùng bí thuật toàn bộ các thứ bị hấp thu vào.

Nó như là có thể Thôn Thiên giống như vậy, cái gì đều có thể dung nạp, luyện hóa!

Nam tử kia biến sắc, thân thể kịch liệt lay động, bởi vì hắn giật mình phát hiện vết thương trên người toàn diện sụp ra, huyết dịch như thác nước giống như lao ra, không hướng về cái kia bảo trong bình.

Hắn ý thức được, nữ tử này tại dùng thực tế hành động đáp lại hắn, hắn từng nói qua, huyết lưu càng nhiều, kẻ địch càng thê thảm, hiện tại cô gái áo trắng muốn thu đi toàn thân hắn huyết dịch.

"Cho ta đoạn!"

Nam tử hét lớn, một tiếng này đoạn, không chỉ có là muốn đứt rời cái loại này thôn phệ lực, còn muốn đoạn nhân quả, trảm Thiên Địa, cùng nữ tử kia tạm thời đứt rời liên hệ.

Nếu không phải như vậy, hắn thật sự sợ tự thân huyết dịch khô héo, đều bị lấy đi.

"Hừ!"

Hừ lạnh một tiếng, siêu nhiên bên trong mang theo không cho phép kẻ khác khinh nhờn, không thể xâm phạm uy nghiêm, cô gái áo trắng thúc động trong tay bảo bình, phun trào khỏi vô tận hào quang, nhấn chìm Thiên Địa.

Ầm ầm!

Sau một khắc, nam tử kia bị ánh sáng bắn trúng, cả người tung toé mà lên, trên thân thể giáp trụ toàn diện sụp ra, thân thể nứt thành bốn mảnh, đập về phía dòng sông lịch sử thượng du đầu nguồn.

"Ngươi..." Hắn rống giận, đây là cỡ nào sỉ nhục, hắn lại bị nữ tử kia xuyên thủng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1155: Tạm Biệt

Giáp trụ tiên kim nổ tung, đây là sức mạnh cỡ nào? Có mấy người có thể như vậy phá huỷ Tiên Đạo pháp khí, cô gái mặc áo trắng này làm được, thánh khiết ý vị không thể khinh nhờn.

Ở mưa ánh sáng xán lạn bên trong, có chút tiên kim mảnh vỡ bay về phía kim loại kiến trúc phế tích bên trong, ngồi xếp bằng ở Thạch Hạo đối diện nữ nhân vung lên ống tay áo, tiếp được mấy mảnh, lộ ra nét mừng.

Bởi vì, đây là hai đại Chí Cường giả quyết đấu sau lưu lại "Dấu vết", ghi chép bọn họ chiến đấu rầm rộ, có giá trị to lớn, một khi nghiên cứu thông suốt, có thể ngộ đạo.

Xa xa, nam tử kia hét giận dữ, mang theo không cam lòng, mang theo ngập trời sát khí, bị đánh về phía dòng sông lịch sử đầu nguồn, toàn bộ thân thể nứt thành bốn mảnh, đã bị xuyên thủng.

"Định!" Nam tử rít gào, vận chuyển đại thần thông, triển khai không lường được cổ thiên công, muốn ngừng lại xu hướng suy tàn, không cam lòng bị người như vậy giải quyết đi, đánh trở lại vạn cổ trước.

"Ầm!"

Dòng sông thời gian hạ du, cô gái mặc áo trắng kia cầm trong tay bảo bình, mặt trên có khắc tuyệt đại mỹ nhân Phi Tiên, mang theo nước mắt, mưa ánh sáng vô tận, lúc này đằng ra tiên kiếp lực lượng.

Loại này tiên kiếp, không phải là bình thường ý nghĩa tiên lực, mà là mang theo kỳ dị hàm nghĩa. Thế gian, một khi có người cử hà, muốn Phi Tiên, tất đưa tới tàn sát, ngăn trở người thành tiên, sẽ hạ xuống vô tận kiếp nạn.

Loại này tiên kiếp lực, cùng với nói là một loại quy tắc, không bằng nói là một loại diệt tiên kiếp nạn!

Theo đại đạo bảo bình phun trào, cái kia quang vô cùng vô tận, đem trước kia nuốt lấy nam tử kia một thân tinh huyết đều nung nấu ở trong đó, trở thành bổ sung, toàn bộ đánh ra ngoài.

Đòn đánh này không gì sánh được, cái kia như quân vương giống như nam tử mới vừa ngưng tụ lại đến phù văn, mới vận chuyển ra Thông Thiên lực lượng, liền toàn bộ bị đánh tan.

"A..." Hắn kêu to một tiếng, lần này thật sự bị đánh giải thể, cả người hóa thành vài miếng, bay về phía dòng sông lịch sử phần cuối phương hướng.

Huyết dịch rơi ra, hắn cũng không còn trước kia tự phụ, mặc cho đỏ sẫm hạt mưa rơi ra không nhắc lại cái gì thần huyết trôi qua càng nhiều kẻ địch sẽ càng thê thảm hơn.

"Hắn liền như thế thất bại?" Thạch Hạo có chút không dám tin tưởng.

Phải biết, vậy cũng là một vị vô thượng cường giả, ngồi xếp bằng ở vạn cổ trước, thần du Thái Hư, ở xa xôi quá khứ cảm ứng được hắn, muốn ra tay giết chết.

Bực này nhân vật biết bao đáng sợ? Quả thực không thể so bì, có thể tại quá khứ ảnh hưởng đến tương lai, ai cùng so tài!

Nhưng là, bây giờ lại bị người chém giết muốn chết đi, rất thê thảm bị đánh thân thể sụp ra, làm không cẩn thận chính là một cái hình thần đều diệt kết cục.

"Hắn trong lúc nhất thời còn chết không được, dù sao hắn ngồi xếp bằng vạn cổ trước, tới được không phải chân thân." Bàn đá đối diện nữ tử thở dài.

"Hả?" Thạch Hạo không rõ.

"Một đạo pháp thân, dọc theo dòng sông thời gian mà đến, người mặc giáp trụ mà chiến. Hắn chân thân vẫn là ngồi xếp bằng ở vạn cổ trước đây, vẫn chưa điều động, không phải vậy ngươi cho rằng sẽ là kết cục này sao?" Nữ tử nói rằng.

Dựa theo nàng từng nói, không người nào dám dễ dàng động chân thân nhân quả quá to lớn, dù vậy, điều động pháp thân cũng sẽ nhiễm đại kiếp nạn, sẽ trả giá to lớn đánh đổi, hơn nửa cũng khả năng liên lụy chân thân chết đi.

Đặc biệt là hiện tại nam tử kia thất bại, tình huống thì càng gay go, chân thân chắc chắn sẽ tại quá khứ tiêu vong.

Thạch Hạo được nghe giải thích cặn kẽ sau, không khỏi hút vào hơi lạnh, đây quả nhiên đáng sợ, muốn xúc động cổ kim tương lai chính mình khả năng trước tiên muốn trả giá cái giá bằng cả mạng sống.

"Hắn nói thật dễ nghe, tự thân không nhiễm nhân quả, không nhìn dòng sông lịch sử, hừ, hắn căn bản không thể nào làm được!" Bàn đá đối diện nữ tử nói rằng.

Đùng!

Quả nhiên, ở cái kia bảo bình đánh giết dưới, nam tử kia bị cũng lại khó có thể ngưng tụ thành hình, bị oanh vỡ vụn cơ thể rơi vào dòng sông thời gian phần cuối phương hướng.

Một đóa lại một đóa bọt nước bắn lên, hắn rơi vào trong nước, cũng không còn lên, rất rõ ràng bị giết chết.

"Hống!"

Vạn cổ trước, một tiếng to lớn rít gào, bộc phát ra, chấn động trên trời dưới đất.

Mà cái kia một tiếng hống, cũng chính là Tiên cổ kỷ nguyên những năm

cuối, cũng là đại chiến hạ màn kết thúc thì, tất cả bụi bậm đã lắng xuống.

Bất kể là héo tàn một phương, vẫn là chiến thắng một phương, lúc đó đều phi thường không rõ, tại sao lại có như vậy một tiếng nặng nề gào thét.

Trong một cung điện cổ, mặt trên ngồi xếp bằng một vị bóng người, nguyên bản dường như tượng đá bình thường không nhúc nhích, lúc này mi tâm rạn nứt, máu tươi tràn ra.

"Trời ạ, một vị đại nhân tượng thần nứt ra rồi, xảy ra chuyện gì?" Đây là vạn cổ trước kinh ngạc thốt lên, chưa từng bị ghi chép, chưa từng lưu lại cái gì.

Ở bây giờ đời này, càng là không thể biết.

Mà lúc này, Thạch Hạo còn ngồi xếp bằng ở phế tích bên trong, ngơ ngác nghĩ vừa nãy phát sinh tình cảnh đó, đến cùng làm sao, liền như vậy đánh giết nam tử kia sao?

Hắn nhìn về phía bạch y mỹ nhân, cô gái này quá mức siêu phàm, không thể tưởng tượng, quả thực như là tối tuyệt diễm Tiên vương đứng ngạo nghễ thế gian, không thể ngang hàng.

Nàng là như vậy tuyệt diễm, vang dội cổ kim!

Quá khứ có vô thượng quân vương ra, muốn đánh giết kiếp sau người, kết quả xúc động ra như vậy một cô gái, sạch sẽ lưu loát chém chết chi!

"Giết!"

Đột nhiên, dòng sông lịch sử phần cuối phương hướng, truyền đến một đạo sóng âm, cuồn cuộn như giang hải, cuồn cuộn như núi lở, lại nếu như không có tận biển sao trút xuống.

Sức chấn động kia quá mức đáng sợ, để dòng sông thời gian gồ lên, kịch liệt mãnh liệt, không thể nào tưởng tượng được.

Có thể thấy rõ ràng, ở dòng sông thời gian tối thượng du, có một ngôi miếu cổ hiện lên, ở trong ngồi xếp bằng một người, chính là mới vừa rồi bị đánh bại nam tử.

"Hắn... Chân thân đến!" Bên cạnh cái bàn đá nữ tử hoảng sợ, chân thân hiện lên, cái kia không phải muốn ôm chịu chết tâm thái mà chiến sao?

Chân thân nhiễm nhân quả, nhất định phải chết đi a.

"Vẫn không có chân chính lại đây!" Thạch Hạo đạo, tòa miếu cổ kia chỉ là ở nơi đó hiện ra, một cái nam tử ngồi xếp bằng ở vạn cổ trước, mở lạnh lẽo con mắt, màu xanh ánh mắt đáng sợ mà sắc bén.

"Lại tới một lần nữa sao? Đưa ngươi đi chết đi." Cô gái mặc áo trắng chỉ có một câu nói như vậy.

Bên trong tòa miếu cổ, nam tử kia phát sáng, miệng tụng chân kinh, chấn động vạn cổ sông dài, đại tinh một viên lại một viên sáng tối chập chờn, quay chung quanh hắn xoay tròn.

Hắn phảng phất trở thành vũ trụ trung tâm, vô lượng Tinh Hà hiện lên, đem hắn vờn quanh, để hắn xem ra uy nghiêm mà thần thánh, không thể mạo phạm.

Sông dài hạ du, cô gái mặc áo trắng kia kết pháp ấn, thôi thúc trong tay bảo bình, liền muốn lần thứ hai đánh giết, nhưng là đột nhiên thân thể nàng chấn động.

Rất nhanh, Thạch Hạo cũng cảm ứng được, sởn cả tóc gáy, cảm giác thần hồn muốn hủy diệt, không thể động đậy, mà hắn đối diện nữ tử cũng là cực kỳ sợ hãi.

Dòng sông thời gian thượng du, bên trong tòa miếu cổ cái kia quân vương giống như nam tử ở miệng tụng chân kinh thì, một mảnh lại một mảnh khói đen hiện lên, từ vô tận trên bầu trời vọt tới.

Trong nháy mắt mà thôi, hắn chu vi tối om om, hầu như muốn đưa tay không thấy được năm ngón.

Nhưng vào lúc này, vô thanh vô tức, ở sau lưng của hắn xuất hiện một cái bóng đen to lớn, đỉnh thiên lập địa, đứng sững ở Càn Khôn bên trong, muốn nổ tung cái này bầu trời!

Hắn thực sự quá khổng lồ, khó có thể ngưỡng nhìn đến phần cuối.

Tinh Hà cùng với so với, như hắn tóc gáy giống như, hắn liền như vậy đứng sừng sững không nhúc nhích, nhìn không rõ ràng, mơ mơ hồ hồ, giống như một vị uy thế cổ kim tương lai cái thế ma đầu giáng thế.

Đem so sánh mà nói, bên trong tòa miếu cổ ngồi xếp bằng nam tử, thật sự có vẻ rất nhỏ bé.

Trước kia hắn cũng chọc vào trên bầu trời, cao to cực kỳ, nhưng là cùng bóng đen kia so sánh, liền có vẻ quá nhỏ.

Giờ này khắc này chính là hạ du cô gái mặc áo trắng khó có thể duy trì vốn có bình tĩnh, trong đôi mắt thần mang tăng vọt, như một vị quân lâm thiên hạ nữ đế giống như, thả ra thần thánh nhất uy nghiêm khí tức.

Nàng vẻ mặt nghiêm túc, nhìn chằm chằm nơi đó nói: "Ta lại nhìn thấy một góc, chẳng trách tương lai như vậy khó, như vậy khổ, tràn ngập máu và lửa."

Liền nàng đều nói như vậy, có thể tưởng tượng tương lai sẽ có cỡ nào gian nan, nàng từ cái kia khói đen bên trong nhìn ra một chút cái gì.

Sau một khắc cô gái mặc áo trắng biến sắc, bởi vì nơi đó càng ngày càng hắc ám, từ thương vũ trên hạ xuống khói đen càng nồng, sắp tới xuất hiện đạo thứ hai bóng đen, mơ mơ hồ hồ, tương tự khổng lồ.

Mà, bóng đen thứ nhất bắt đầu di chuyển, muốn giết tới.

Khí thế ấy uy thế như vậy, quả thực không thể nào tưởng tượng được, muốn phá hủy tất cả, để hạ du cô gái mặc áo trắng đều trịnh trọng cực kỳ, như gặp đại địch.

Nàng hét lên một tiếng, vận chuyển một loại vô cùng đáng sợ thiên công, cả người phát sáng, từ trong máu thịt lại có lao ra một "chính mình" khác, huyền ở trên đỉnh đầu, không ngừng kết ấn.

Đó là ở thoát thai hoán cốt, đó là ở tái tạo chân ngã, đó là một cái siêu thoát nguyên bản ta ta, cái thế vô địch.

Ầm!

Nàng triển khai đòn mạnh nhất, đánh về quá khứ.

Trời long đất lở, dòng sông thời gian đứt đoạn, lịch sử ngôi sao liên miên rơi rụng, nàng ra tay toàn lực, không ngừng kết ấn cùng thảo phạt.

Ầm ầm ầm!

Rốt cục, cái kia lịch sử sông dài mất khống chế bình thường, thao thao bất tuyệt, lung tung tàn phá, lập tức hỗn loạn.

Chuyện này ý nghĩa là, hết thảy đều rối loạn.

Làm bình tĩnh lại thì, sông dài thượng du, cổ miếu biến mất, bóng đen không gặp, nơi đó khôi phục thanh tịnh.

Tại hạ du, cô gái mặc áo trắng kia khóe miệng chảy máu, điểm điểm màu đỏ tươi nhìn thấy mà giật mình, máu nhuộm đỏ vạt áo của nàng, xem ra rất thê diễm, nàng bị thương.

"Phát sinh cái gì?" Thạch Hạo hỏi, hắn vừa nãy căn bản nhìn không rõ ràng, không hiểu là tình trạng gì.

Bàn đá đối diện, cô gái kia ở suy nghĩ, cau mày, nói: "Nàng chặt đứt sông dài, quấy rầy quá khứ, ngăn cản bóng đen lại đây."

Này đủ để chứng minh vấn đề, cô gái mặc áo trắng không cho bóng đen chân chính xuất hiện, không có cùng với quyết chiến.

"Không có ai có thể dễ dàng đặt chân dòng sông thời gian, có một số việc một lần hai lần không thể luôn mãi, nàng ra tay như thế, quấy rầy quá khứ, những người kia không cách nào lại ra tay."

Bên cạnh cái bàn đá nữ tử giải thích, cũng ở thôi diễn, bởi vì tất cả những thứ này đều là nàng suy đoán.

"Cô gái mặc áo trắng vì thế trả giá cái giá rất lớn." Nàng như vậy nói bổ sung.

Sau đó, nàng lại nhíu mày, như là đối với có một số việc không cách nào nghĩ thông suốt, nói: "Cũng không đúng lắm.

Điểm điểm mưa ánh sáng bay tới, bao vây Thạch Hạo, như là đem hắn ngăn cách ở sông dài ở ngoài, không dính nhân quả.

Sau đó, mưa ánh sáng lại biến mất.

"Ta biết rồi, nàng ra tay với ngươi, để ngươi tránh ra, không ở thôi diễn ở trong!" Bên cạnh cái bàn đá nữ tử nhìn chằm chằm Thạch Hạo nói rằng, hiểu rõ ra.

Thạch Hạo ngẩn ra, nhìn cô gái mặc áo trắng kia, vừa nhìn về phía sông dài thượng du phần cuối phương hướng.

"Ta cuối cùng nhìn thấy, sinh ở đời này, ngươi so với ai khác đều muốn khó, cũng khổ hơn, cần một người độc đoán vạn cổ a." Cô gái mặc áo trắng mở miệng, nhìn về phía Thạch Hạo.

Nàng bạch y phấp phới, kề cận một ít vết máu, xem ra có chút thê mỹ, nhưng cũng phi thường xuất trần, mái tóc xõa vai, đẹp đẽ cực kỳ.

Lúc này nàng là yên tĩnh, khôi phục kỳ ảo ý vị, cái kia lại tố chân ngã trở

về cơ thể, tiên quang nội liễm, ánh mắt ôn hòa, nàng không lại thô bạo cùng sắc bén.

Cô gái này lời nói nhu hòa, cùng chinh chiến thì hoàn toàn khác nhau, đối với Thạch Hạo mở miệng, hiển nhiên có một loại đặc biệt tâm tình.

Thạch Hạo muốn nhìn rõ nàng, phải nhớ kỹ nàng, chỉ là quá mơ hồ, quá mông lung, mặc dù không có cái kia đồng thau mặt nạ quỷ che lấp, cũng nhìn không rõ ràng.

"Tạm biệt... Tạm biệt..." Cô gái mặc áo trắng nhìn hắn khẽ nói, thân thể dần dần lờ mờ, hóa thành mưa ánh sáng, từ nơi này biến mất rồi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1156: Lối Về

Thạch Hạo buồn bã thất lạc, nhìn dòng sông lịch sử cuồn cuộn mà đi, một đóa lại một đóa bọt sóng nổi lên, trên mỗi một đóa đều đứng một ít mơ hồ bóng dáng, đều thuộc về một thế hệ thiên kiêu.

Chính là, những người này cuối cùng thành nước chảy về đông đi không trở lại, tất cả đều vẫn lạc.

Mà vừa rồi kia tràng đỉnh phong quyết đấu cũng là bất hủ, vượt qua thời không, không sợ thời gian cọ rửa, đó là thành chân chính bất diệt chi chiến!

Tuy rằng năm tháng trôi qua, thời gian thay đổi, nhưng là có chút người còn tại, vừa rồi quyết chiến không sợ thời gian ăn mòn.

Thạch Hạo biết, nữ tử áo trắng kia còn sống, nàng sống ở tương lai, có lẽ chung quy có một ngày hội kiến đến.

Đó là như thế nào một cái nữ tử, quả nhiên là tuyệt diễm, chưa từng có nhìn thấy quá một nữ nhân sẽ như vậy cường đại, là như thế siêu phàm thoát tục, trước đó chưa từng có!

Hắn không biết cái kia nam tử tựa như quân vương hay không có thể sống sót, bởi vì người này ở một trận chiến này trong trả giá thật lớn đại giới, cuối cùng liền chân thân đều hiện lên, không biết là hay không sẽ bởi vậy chân chính vẫn lạc tại trước vạn cổ.

Nếu là thật sự đã chết, kia sẽ là một cọc gió bão lớn, cũng là một hồi cực kỳ cực kỳ huy hoàng chiến quả, một cái nữ tử ở thời gian sông dài trong tuyệt sát một vị vô thượng đại nhân vật, là loại nào khí phách cùng thủ đoạn.

Địch nhân rất đáng sợ, mặc dù nam tử kia người chết đi, xem ra còn

muốn càng thêm lợi hại người, kia thật lớn Ma Ảnh làm cho áo trắng nữ tử đều kiêng kị, tránh mà bất chiến.

Hiện tại suy nghĩ một chút, đều làm cho người ta tâm thần phát lạnh, tương lai chân chính đối mặt khi, có bao nhiêu người có thể cùng một trận chiến?

Thạch Hạo nghĩ tới rất nhiều, đường tương lai rất gian nan, tràn ngập bụi gai, mà hắn từng nhìn đến quá một góc, lại từng nghe nữ tử áo trắng kia nói những lời này, làm cho hắn trong lòng buồn bã, chua xót, thật không biết tương lai sẽ phát sinh loại nào kinh biến.

Hắn không nghĩ nhìn thấy thảm thiết, càng không hi vọng trong tương lai tuyệt vọng, hắn muốn người bên người đều sống sót, mà không phải một người độc bạn thần đạo, một người đứng ở thê lãnh tuyệt điên.

"Còn không có phát sinh hết thảy đều có thể thay đổi, chưa từng phát sinh chuyện, đều còn có đường sống, có thể nghịch chuyển!"

Thạch Hạo nói, như là ở vi chính mình bơm hơi, kiên định tín niệm, hắn cắn răng, môi đều xuất huyết, hắn không cam lòng, hắn bàng hoàng hắn tuyệt vọng.

Trong nháy mắt, hắn trong lòng tràn ngập các loại cảm xúc, khó có thể kiềm chế.

"Tạm biệt..." Nữ tử áo trắng kia thanh âm cũng chỉ còn lại có hai cái chữ này còn tại quanh quẩn, lại càng thêm làm cho hắn tâm thần không yên.

Điều này làm cho cảm thấy được có một cỗ ý lạnh, tương lai một ngày kia, hắn là hay không sẽ cùng tất cả mọi người nói ra hai cái chữ này đây, tạm biệt, làm cho lòng của hắn đều đang run.

Hết thảy đều bình tĩnh trở lại, Thạch Hạo ngồi ở chỗ kia vẫn không nhúc nhích ngơ ngác xuất thần.

"Này mấy khối tiên kim thiết đưa ngươi." Thạch bàn đối diện, cái kia nữ tử nói, đây là nàng giam cầm mà đến mấy khối tiên thiết, là nam tử kia chiến y bị đánh nát sau kết quả.

Thứ này ẩn chứa hai đại cường giả quyết chiến khi bộ phận dấu vết, ẩn chứa đại đạo văn lạc nếu cũng đủ cường đại, thừa dịp hơi thở không tiêu tan, biết đâu có thể tìm hiểu ra cái gì.

Thạch Hạo đờ đẫn tiếp ở trong tay, không có gì tỏ vẻ.

Hắn tay kia thì tắc cầm lấy bình rượu, không ngừng hướng miệng rót rượu, nơi này thần quang lóng lánh các loại ký hiệu toát ra, chính là đến cuối cùng cả bầu rượu đều dần dần đã không có hương vị.

Miệng bình còn tại hướng ra phía ngoài chảy rượu, nhưng là sau lại đã muốn đã không có phù văn, cũng không tiếng kinh văn vang lên.

"Tốt lắm, ngươi nên ly khai, một bình rượu, vạn cổ lắng đọng lại đoạt được, cũng không đều là cho ngươi một người chuẩn bị ngươi uống không sai biệt lắm." Nữ tử nói.

Khi nói chuyện, thân thể của hắn dần dần mơ hồ, hóa thành một mảnh phù văn, khắc dấu ở trên bàn đá, chân thân không thấy.

Trên bàn đá, lưu lại một hàng văn tự, đại ý là tạm gác lại người có duyên.

Mà một hàng chữ này, là tinh thần ấn ký, là nữ tử biến thành thành, nàng chính là một ít lưu lại ấn ký, đều không phải là một cái chân chính tiên tử.

Vô thanh vô tức, Thạch Hạo trên đầu xuất hiện một đoàn lửa, đốt nướng thạch bàn, chiếu rọi thời gian sông dài, càng là đem mấy khối tiên kim mảnh nhỏ bao vây, hừng hực thiêu đốt.

Cho đến cuối cùng, nó lại không tiếng động tiêu thất.

Đinh!

Thạch Hạo buông tay, không chỉ có bình rượu rơi tại trên bàn đá, chính là mấy mảnh kim loại cũng đều rơi xuống ở nơi này, phát ra thanh thúy minh âm.

"Vạn cổ sau, ta còn ở sao? Hay không sẽ có một người khác đến đến nơi đây, uống rượu, xem sông dài, đàm cổ kim, có hay không nhìn thấy trên bàn đá kim loại mảnh nhỏ?"

Thạch Hạo nói khẽ, đứng dậy.

Thời gian chung quy muốn mất đi, hắn không biết chính mình sẽ như thế nào, sẽ có như thế nào kết cục, vẫn là hay không sống trên đời?

Rất nhiều việc đời, mặc kệ như thế nào chung sẽ thay đổi, có lẽ đây chính là luân hồi.

"Luân hồi!"

Thạch Hạo hét lớn một tiếng, hắn đánh ra chính mình chí tôn cốt sở tích chứa ra thần thông, không cực hạn ở luân hồi, còn có kia loại thứ ba chưa từng hoàn toàn thành hình thần thông.

Chúng nó kết hợp cùng một chỗ, xỏ xuyên qua trời cao, ảnh hưởng thời gian, giống như hết thảy đều có thể đục lỗ, đều có thể thay đổi.

Hào quang sáng lạn, cốt văn dầy đặc, cái địa phương này không thể nhìn thẳng, bị hừng hực quang sở bao phủ.

Thật lâu sau, nơi này yên tĩnh không tiếng động, Thạch Hạo một người ở trong phế tích bước chậm, không ngừng tiêu sái, nghĩ muốn nhìn thấu nơi này.

Đông!

Rốt cục, kia sông dài nổi lên biến hóa, trong đó bắn lên ngập trời bọt

sóng, hóa ra một cái lốc xoáy, tràn ngập hỗn độn khí.

Hoảng hốt gian, Thạch Hạo phát giác thân ở nầy giữa sông, mà lại ở đáy sông.

Oanh!

Một ngụm hắc động xuất hiện, xoay tròn, đưa hắn nuốt đi vào, đây là ngọn nguồn lốc xoáy sao, hắn bị hút đi vào, cuối cùng thoát ly mặt sông, theo miệng lốc xoáy bay ra.

Cảm giác tự thân hóa thành quang vũ, trở thành hạt, loại này trải qua rất thần bí.

Thể hội không đến thời gian đến tột cùng có bao nhiêu lâu xa, Thạch Hạo mờ mịt, sầu trướng, rốt cục thì bước trên lối về, đây chính là hắn việc này trải qua.

Không có nhìn thấy chân long, cũng không từng nhập trứng phượng hoàng trong niết bàn, nhưng cũng lại là rất giàu có truyền kỳ sắc thái một đoạn lữ trình, giống như làm một cái mộng.

Nó rất chân thật, nhưng lại cân nhắc không đến quỹ tích, không có gì chứng cớ lưu lại, làm cho người ta hoài nghi hay không là thật!

Tối thiểu, hắn uống xong rượu dịch sở ẩn chứa kinh văn cũng không thấy, ở trong lòng đạm đi, biến mất, như là chưa từng có sinh ra quá bàn.

Cuối cùng, Thạch Hạo trở về, theo một tòa thật lớn trên tế đàn hiện thân, đi xuống dưới.

"Di, hắn đã trở lại!" Xa xa, có người nhỏ giọng nghị luận.

Rất nhiều người đều trở về, theo trên tế đàn tái hiện đi ra, so với Thạch Hạo còn trước tiên trở về.

Phàm là từng có kỳ dị trải qua người, đều có thật lớn thu hoạch, không ít

người đều hưng phấn vô cùng, ở nơi này đàm luận.

Đương nhiên, cũng có một chút người nhất định không thể xuất hiện, vĩnh viễn ở lại những... kia kỳ dị lữ trình trong, có chút người đã chết, có chút người bị lạc.

Mọi người trải qua cũng không giống nhau, tất cả đều có độc đáo lịch trình.

Có chút người chiếm được sách cổ, có chút người chiếm được đơn thuốc, có chút người mở ra kho vũ khí, có chút người cực may mắn, huyết nhục trọng tố một lần, còn có một chút người...

Làm Thạch Hạo đi ra đám người khi, phát hiện dị thường, xa xa không ít người ở tranh chấp, ở chiến đấu.

"Các vị không cần hưng phấn, đi trao đổi một chút đi." Có người ở chào hỏi, thanh âm lười biếng.

Người ở đây biến sắc, kỳ thật sớm đã chú ý tới xa xa đích tình huống, là Thiên Thần thư viện trong một ít thứ đầu, là bọn hắn ở hành động!

"Cái gì tình huống?"

"Những người này làm ọi người nói ra đều tự đoạt được cơ duyên, lẫn nhau trao đổi, cộng lấy tạo hóa." Có người nhỏ giọng nói, phi thường không cam lòng.

Bởi vì, những người đó trong có người huyết nhục trọng tố, gần như niết bàn, không có gì có thể ra bên ngoài lấy, lại muốn mọi người lấy ra đoạt được đến kinh văn, thần thông các loại.

Thậm chí, có người chiếm được tiên đan tàn phiến, cũng bị mạnh mẽ lấy ra!

"Hơi quá đáng đi, bọn họ dựa vào cái gì?!" Có người kêu lên.

"Là một vị trưởng lão cổ vũ!" Trong đó một vị tu ra hai đạo tiên khí cao thủ nói.

Những lời này vừa ra, tất cả mọi người không nói gì, áp chế trong lòng cơn tức, dần dần hiểu được chuyện gì xảy ra.

Những... kia thứ đầu đều có một chút bối cảnh, lai lịch bất phàm, trong tay có được bí khí, hơn nữa trong đó một số người cùng trường sinh gia tộc có liên quan, thậm chí cùng trong thư viện tu ra ba đạo tiên khí tuổi trẻ chí tôn giao tình tâm đầu ý hợp.

Vì vậy, bọn họ khuyết thiếu kiêng dè.

Đương nhiên, quan trọng nhất chính là thư viện thái độ, cổ vũ "Trao đổi", mặc cho bọn họ luận bàn.

Dùng một vị trưởng lão trong lời nói nói, thích hợp cạnh tranh, giống như nuôi sâu độc vậy, lẫn nhau chém giết mới có thể đản sinh ra vô thượng vương giả.

"Lục Đà liền như vậy nghênh ngang đi ra ngoài, những... kia thứ đầu rắm cũng không thả một cái, không người đi khiêu chiến, hơn nữa chủ động đưa lên trao đổi đoạt được một ít thứ tốt!"

Lúc này, tiền phương đại loạn, đã xảy ra kích đấu.

"Di, lại là tiểu cô nương kia, lại ở ném con thỏ!"

"Đó là kỳ lân được không!"

Thạch Hạo chớp mắt quan khán, liếc mắt một cái thấy được con thỏ nhỏ, ôm một con thần thú màu bạc, tức giận cùng một đám thứ đầu giằng co, cuối cùng trực tiếp đem trong lòng,ngực ấu thú ném đi ra ngoài, hung hăng địa đập về phía đám người.

Cái này động tác tự nhiên dẫn phát ồ lên, bởi vì nàng ném chính là một

đầu chân chính kỳ lân ấu tể!

Đừng nói là những người khác, chính là trong thư viện chặt chẽ chú ý việc này trưởng lão cũng đều cái trán nổi gân xanh, có chút há hốc mồm, trao đổi việc là hắn cho phép.

Chính là ném kỳ lân loại sự tình này, tuyệt đối là hắn sở không cho phép.

Này không phải lần đầu tiên, tiểu nha đầu kia ở trong thư viện nhất mất hứng, động liền đem trong lòng,ngực bạch kỳ lân ấu thú văng ra, làm viên gạch giống nhau đập người.

Trên thực tế, thư viện đã sớm muốn đem tiểu kỳ lân thu đi rồi.

Nề hà, con bạch kỳ lân ấu thú kia còn cũng chỉ nhận thức chuẩn tiểu cô nương kia, ai đều mang không đi, chỉ theo gót

Vì vậy, chỉ cần cái này Tiểu cô nương không vui, bị ủy khuất, cam đoan chỉ có một động tác, ném kỳ lân, làm viên gạch dùng!

Những người khác còn thật không dám làm càn, không ai dám đả thương tuyết trắng tiểu kỳ lân, bởi vì trong thư viện đại trưởng lão từng nói qua, ai dám gia hại nó, trực tiếp gạt bỏ!

"Mẹ nó, lão hổ không phát uy ngươi cho ta là mèo ốm a, còn nghĩ muốn đòi ta tất cả cơ duyên? Đi tìm chết!" Tào Vũ Sinh thanh âm truyền đến.

Thạch Hạo sắc mặt không phải tốt lắm xem, hắn trải qua rất đặc biệt, ở thời gian sông dài trong lại dự cảm tới rồi một góc tương lai, sợ nhất chính là mất đi những... kia thân nhân, bằng hữu.

Hiện tại nhìn thấy cố nhân bị khi dễ, lúc này liền mặt trầm xuống.

"Cái gì, còn đùa giỡn Thanh Y, không biết nàng là ta chị dâu sao? Không sợ Hoang sau khi xuất hiện đánh giết các ngươi sao?" Tào Vũ Sinh

quái kêu.

"Cái gì Hoang, sớm đã chết, hắn tính cái gì!" Có người lơ đễnh.

Bất quá, bọn họ đối cái này tử mập mạp phi thường kiêng kị, tên kia cả người bốc phù văn, thân thể trong nuôi dưỡng một tòa hỗn độn kiếm trận, quả thực có điểm dọa người.

Thạch Hạo nghe không nổi nữa, thấy đến Mạc Đạo, hắn đang ở cách đó không xa, hướng hắn truyền âm, nói: "Đi theo chân bọn họ trao đổi, hết thảy cho ta chặt chém gấp đôi!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1157: Giặc Cướp Giao Lưu

Mạc Đạo không nói gì, cái tên này lại còn coi hắn là một cái tay chân, cái gì đều dặn dò hắn!

Chỉ là, người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, hiện tại hắn cùng Thạch Hạo đã là một cái tuyến trên châu chấu.

Khi (làm) những người kia nhìn thấy Mạc Đạo xoay người, hướng về bọn họ đi đến thì, nhất thời gợi ra một trận rối loạn, này chủ nhưng là một vị nắm giữ ba đạo tiên khí chí tôn trẻ tuổi, người bình thường ai dám nhạ?

Mạc Đạo ở cất bước, ở đi về phía trước, nhưng là vẻ mặt nhưng rất phức tạp, sâu trong nội tâm phi thường không bình tĩnh, thậm chí có thể xưng tụng là chính đang có sóng to gió lớn xung kích.

Bởi vì, hắn cũng từng leo lên tế đàn, trải qua một đoạn thần dị lữ trình!

Đến hiện tại tâm tình của hắn vẫn không có bình tĩnh lại, trải qua những kia đối với hắn nhận thức xung kích quá to lớn, thậm chí có thể nói là có tính lẫn lộn!

Thạch Hạo cường thu hắn làm tôi tớ, không chỉ có là bởi vì Mạc Đạo thực lực mạnh mẽ, cũng bởi vì Thạch Hạo có một loại sâu xa cân nhắc, đây là nguyên nhân trọng yếu nhất.

Vậy thì là, muốn thông qua Mạc Đạo trải ra cục diện!

Mạc Đạo là kỳ tài ngút trời, ở Biên Hoang mặt sau thế giới là một cái danh nhân, nếu như hắn biết được cái gọi là "Chân tướng", lại để hắn trở lại, như vậy đều sẽ nhấc lên sóng biển ngập trời.

Đây là Thạch Hạo một loại trọng yếu cân nhắc, hi vọng thu cái này tôi tớ, không chỉ có là một cái vô địch chiến tướng, vẫn là một cái lật đổ giả!

Mà lần này kỳ dị lữ trình, vượt qua Thạch Hạo kế hoạch.

Bởi vì, Mạc Đạo lần này lịch trình không phải bình thường, hắn nhìn thấy ngày xưa đại chiến các loại hình chạm khắc, ẩn chứa bộ phận chân tướng.

Cái kia di khắc cùng dấu ấn tinh thần vốn là để cho Cửu Thiên Thập Địa anh kiệt, muốn cho bọn họ kiến thức tổ tông cùng những kia cổ lão chủng tộc kịch liệt huyết chiến, kích phát chiến ý, trấn thủ ranh giới.

Bên trong có quát mắng cùng cãi vã, còn có lịch sử một ít di mê.

Đương nhiên, Mạc Đạo cũng chưa hề hoàn toàn tin tưởng, nội tâm giãy dụa, xung đột, phi thường kịch liệt. Bởi vì, hắn cho rằng đây là Cửu Thiên Thập Địa những kia cổ tổ lời nói của một bên, không nhất định có thể tin.

"Ngươi làm sao, hoạn thất hồn chứng sao?" Thạch Hạo bất mãn, hỏi như vậy.

Bởi vì, hắn nhìn thấy Mạc Đạo hồn bay phách lạc, sắc mặt phức tạp, ánh mắt phập phù, tinh thần không tập trung, không biết đang suy nghĩ gì.

"Ta cùng các ngươi giao lưu." Mạc Đạo mở miệng.

Một đám người vẻ mặt khó coi, này chủ đến rồi, trừ phi mời ra Yêu Nguyệt, Lục Đà, không phải vậy ai cũng không phải là đối thủ.

Đồng thời, một ít đâm đầu nhìn về phía Thạch Hạo, không cần nhiều lời, khẳng định là hắn sai khiến, từng cái từng cái rất kiêng kỵ.

"Hay lắm, các ngươi nhanh lên một chút giao lưu!" Tiểu Thỏ Tử cười hì hì, ôm Kỳ Lân con non ở nơi đó nhảy nhót, một bộ rất vui vẻ dáng vẻ.

"Chuyện này..." Những người này đau đầu cực kỳ, bởi vì Mạc Đạo áp

sát, liền muốn ra tay.

"Trước tiên giải quyết người bên kia." Thạch Hạo truyền âm, để Mạc Đạo trước tiên đi trợ giúp Tào Vũ Sinh, bởi vì mấy người đem hắn vây nhốt.

Mạc Đạo diện cực kỳ vẻ mặt, đường đường chí tôn trẻ tuổi, nắm giữ ba đạo tiên khí, như vậy qua lại bị người sai khiến làm việc, trong lòng thật cảm giác khó chịu.

"Xoạt!"

Mạc Đạo giơ tay, ngũ sắc cầu vồng bay ra, lúc này đem một đám người đánh văng ra, không thể ngăn trở đường đi.

Trên thực tế, tào tên Béo vẫn không có động thủ đây, chỉ là đang chấn nhiếp, hắn lấy thân thể vì là pháp bàn, trước mắt: khắc xuống tam đại tiên thiên sát trận bên trong một loại, đoạt thiên địa tạo hóa.

Theo tu vi càng cao, cái kia trận pháp càng rõ ràng, thực lực của hắn càng cường đại!

Một khi trận pháp chân chính thành hình, mà cơ thể hắn cũng kinh chịu nổi, đến thời điểm có thể tru diệt thế gian người mạnh mẽ nhất cũng không thành vấn đề.

Cơ thể hắn phát sáng, Hỗn Độn kiếm khí một đạo một đạo bay ra, vòng quanh người xoay quanh, vô cùng đáng sợ, chính là bởi vì như vậy mới làm kinh sợ một đám người.

Hiện tại Mạc Đạo đánh vỡ cân bằng, trực tiếp tham gia.

"A, đây là ta món ăn a, còn không nhúc nhích đây!" Tào Vũ Sinh kêu lên, hắn vẫn đúng là chuẩn bị động thủ, cùng những người này cố gắng giao lưu một thoáng.

Bất quá, Mạc Đạo giành trước, phóng thích một loại tràng vực, ngăn

cách song phương, nhìn chằm chằm nhóm người kia.

"Ngươi có ý gì, đến từ dị vực, thân phận hôm nay không rõ, còn muốn ra tay với chúng ta sao?" Có người quát lên.

Bọn họ tự nhiên không muốn Mạc Đạo gia nhập vào, một khi với hắn luận bàn, thực sự xem như là tìm ngược, chỉ có dùng đại nghĩa đến trói lại hắn.

Đương nhiên, đang nói những câu nói này thì, những người này trong lòng vẫn là ở bồn chồn, thực lực mới là đạo lí quyết định, chênh lệch quá lớn nói cái gì cũng vô dụng.

Thạch Hạo đứng ở đằng xa, cũng không biểu hiện, nhìn tình thế phát triển.

"Còn không lui xuống, nơi này không có quan hệ gì với ngươi!" Tên còn lại lớn tiếng nói.

Mạc Đạo nhíu mày, liếc mắt nhìn bọn họ, vừa liếc nhìn ở phía xa nhàn nhã Thạch Hạo, khóe miệng hắn hơi vểnh lên, thực sự là không sợ phiền phức tình làm lớn, trực tiếp động thủ.

"Xoạt!" Hắn giơ tay một điểm, một tia sáng tím bay ra, đánh tan cái kia mở miệng nói chuyện người hộ thể cốt văn, đem lập tức chấn động ho ra đầy máu, bay ngang ra ngoài.

Đón lấy, hắn lần thứ hai giơ tay, tên còn lại cũng như vậy, bất kể là bảo cụ vẫn là thần thông các loại (chờ) cũng không ngăn nổi.

"Đánh tới đến rồi, dị vực sinh linh ra tay rồi!"

Một mảnh náo động thanh, hấp dẫn rất nhiều người chú ý.

Một đám đâm đầu không ngừng kêu khổ, đây thực sự là quá tệ, cùng người này "Giao lưu", thuần túy là tìm ngược.

"Dị vực sinh linh muốn phản loạn, các vị đồng loạt ra tay!" Có người kêu lên.

Này tự nhiên là bụng dạ khó lường người, ước ao cổ động mọi người, cùng nhau liên thủ đối phó Mạc Đạo, đem hắn trấn áp ở đây, bởi vì một người đi tới căn bản thắng không được.

Mạc Đạo liếc mắt nhìn Thạch Hạo, nhìn thấy hắn không có mở miệng, cũng không ngăn cản, nhất thời đằng đằng sát khí, lực đạo càng đủ.

"Phốc!"

Một người bị hắn giơ tay một đòn, suýt chút nữa nổ nát ở giữa không trung, trong miệng cuồng ho ra máu dịch.

"Ầm!"

Mạc Đạo nhấc chân, đùi phải như một cái roi giống như, nằm ngang quất tới, đánh ở trên người một người, xương nứt ra âm thanh nhất thời truyền ra, thân thể người nọ hầu như bẻ gẫy.

Mạc Đạo phát uy, như vậy rất có muốn đại khai sát giới giống như xu thế.

Cứ việc vẫn không có hạ sát thủ, thế nhưng chỗ này đã có rất nhiều người bị thương, bị kích không ngừng ho ra máu, đâm đầu bên trong người càng là về căn bản mục tiêu.

Lần này, tất cả mọi người đều ý thức được, phiền phức lớn rồi!

"Ngươi dám tham dự vào, càng ra tay như thế!?" Đương nhiên, cũng có người không tin tà, cảm thấy phía sau có chỗ dựa, lúc này muốn tiến hành can thiệp.

"Đánh tốt, lần này rốt cục không cần ta ra tay rồi, thực sự là thật khổ cực." Tiểu Thỏ Tử nói rằng, phi thường hài lòng.

Một đám người không nói gì, ở nơi đó oán thầm, ngươi đó là khổ cực sao, trực tiếp liền vứt trong tay Kỳ Lân con non, lấy Tiên Đạo thụy thú khi (làm) vũ khí, chưa từng thấy người như vậy!

Nếu không có kiêng kỵ thư viện bên trong các lão đầu tử, bọn họ đã sớm muốn cướp ấu thú.

Rất nhanh, nơi này bị đánh quỷ khóc thần hào, nhân làm một đám đâm đầu đều thất bại, lại cố gắng thế nào tụ lại đoàn người cũng không được, dù cho là đám người kia liên thủ, cũng căn bản không phải là đối thủ của Mạc Đạo.

Nơi này đầy đất lăn hồ lô, Mạc Đạo không có hạ sát thủ, thế nhưng đánh một đám người không nhấc nổi đầu lên, một số người ở nơi đó lăn lộn.

"Được rồi!"

Có người mở miệng, hướng về Thạch Hạo nơi này đi tới, để hắn xin mời Mạc Đạo dừng tay.

"Lại đánh một lúc, đừng giết chết rồi!" Thạch Hạo đối với Mạc Đạo truyền âm, bởi vì hắn rất không cam lòng, những người này ra tay với Tiểu Thỏ Tử, ra tay với Tào Vũ Sinh, còn muốn đùa giỡn Thanh Y, để hắn nhịn không được.

Bùm bùm!

Một đám đâm đầu đều ngã xuống, cả người đẫm máu, chỉ có một ít cơ linh tránh được tai nạn này.

Sự tình làm lớn, gợi ra rối loạn.

Có thể Mạc Đạo chính là cường đại như vậy, đánh một đám người không còn cách nào khác, trừ phi đem Lục Đà, Yêu Nguyệt các loại (chờ) mời đi theo ra tay, trấn áp Mạc Đạo.

"Được rồi, với bọn hắn giao lưu gần đủ rồi, làm sao không thấy bọn họ lấy ra đồ vật, không phải có thần thông, pháp khí các loại (chờ) sao?" Thạch Hạo nói rằng.

Mạc Đạo ra tay, bắt đầu cướp đoạt.

Vẫn đúng là muốn cướp đoạt a? Một đám người tức giận, lần này kỳ dị lữ trình rất nhiều người đều có thu hoạch khổng lồ, nhưng là ai muốn ý toàn bộ giao ra.

Thích hợp giao lưu có thể, nhưng là gặp gỡ như thế một cái đáng sợ giặc cướp, vậy thì thật sự có điểm cuống lên.

"Các ngươi không muốn quá đáng!" Có người kêu lên.

Mà lại có một ít người đi tới Thạch Hạo phụ cận, không cách nào ngăn cản Mạc Đạo ra tay, liền bắt đầu để Thạch Hạo mệnh lệnh hắn, bởi vì đều biết đó là hắn tôi tớ.

"Đạo huynh, vẫn để cho ngươi người hầu dừng tay đi, tiếp tục như vậy chẳng tốt cho ai cả." Có người nói.

"Hừm, không có chuyện gì, bọn họ giao lưu xong là tốt rồi." Thạch Hạo hững hờ đáp, trong bóng tối giục Mạc Đạo nhanh lên một chút động thủ, cướp đoạt cái triệt để.

Mạc Đạo thật sự không hàm hồ, ép hỏi những người này, ở nơi đó đoạt tạo hóa, chuẩn bị đem những người kia đào sạch sành sanh.

"Đạo hữu, kính xin ngươi không nên như vậy, lại không dừng tay, sẽ có mầm họa." Có người dễ kích động, nói với Thạch Hạo, để hắn mệnh Mạc Đạo trở về.

"Ngươi là đang uy hiếp ta sao?" Thạch Hạo lạnh lùng nhìn về phía hắn.

Xa xa, Tiểu Thỏ Tử, Tào Vũ Sinh ở ồn ào, hô cần giúp đỡ, lôi kéo

Thanh Y các loại (chờ) người, muốn cùng Mạc Đạo đồng thời vơ vét.

Chưa từng động thủ, có thể đến đây giao thiệp những người này càng cuống lên, lúc này lại có người đứng ra, sắc mặt âm trầm, nhìn Thạch Hạo, nói: "Ngươi phải biết, ngươi chỉ là Vương Hi tiên tử người theo đuổi, cũng là một cái tôi tớ, còn nháo như vậy nữa, đối với ngươi không chỗ tốt!"

"Đùng!"

Thạch Hạo một cái tát đem hắn đập bay, đánh ở trên mặt của hắn.

"Ngươi ai vậy?" Sau đó, hắn mới hỏi như vậy.

"Đây là cùng Vương gia giao tình tâm đầu ý hợp người." Có người đáp lại nói.

"Rất có thể chính là người của Vương gia!" Có người khác nói bổ sung.

Người kia phun ra mấy cái răng, nói: "Ngươi dám động thủ với ta, ta quản ngươi tu vi cao bao nhiêu, ngươi chung quy chỉ là một cái tôi tớ, trên đầu mang theo Kim Cương trác, ngươi là không thể thoát khỏi!"

Phốc!

Thạch Hạo giậm chân một cái, một đạo cầu vồng bay qua, đem người kia thân thể chấn động thành hai đoạn, máu tươi khắp nơi, để người kia sắc mặt trắng bệch, suýt chút nữa hù chết.

"Những câu nói này ngươi là đại biểu ai nói, Vương gia sao, nếu như là, ta trực tiếp đem Vương Hi bắt quên đi!" Thạch Hạo lạnh lùng nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1158: Xung Đột Mới Nổi Lên

"Ngươi..." Người kia thân thể tuy rằng bị chấn động thành hai đoạn, nhưng còn sống sót, lúc này sắc mặt tái nhợt, vừa hãi vừa sợ, thân người run lẩy bẩy.

Hắn rất muốn hét to, cũng muốn nguyền rủa, thế nhưng là không dám, sợ cái này Ma vương giống như người đem hắn triệt để đánh giết, nhưng là lại không cam tâm.

Hắn biết người này rất mạnh, đều ở truyền cho hắn có thể thật sự giết Tam Đầu Vương, tuy rằng xác suất không lớn, càng hẳn là Mạc Đạo giết chết, nhưng cũng đủ để chứng minh người này bất phàm.

Chỉ là có một chút, người này dù sao trên đầu đeo Kim Cương trác, đời này nhất định vì là Vương gia sử dụng, căn bản không thể phản kháng, bởi vì đối phương vừa khởi động, có thể lặc giết Nguyên Thần!

Kim Cương trác không phải ai đều có thể mang tới, chỉ có anh tài, chỉ có nhân kiệt mạnh mẽ, mới đáng giá Vương gia vận dụng loại thủ đoạn này, một khi mang theo, trừ phi là Vương gia người mình, bằng không căn bản lấy không tới.

Vì lẽ đó, người này không có sợ hãi, ở nơi đó nổi giận.

"Ngươi là người nhà họ Vương?" Thạch Hạo hỏi, từng bước từng bước đi tới, ánh mắt lạnh lẽo, người này lại dám khinh thường hắn, coi hắn làm một cái tôi tớ, đáng chém.

"Ngươi... Chớ làm loạn!" Người nằm trên đất ngoài mạnh trong yếu, coi là thật là sợ, cái tên này làm việc quả quyết, cái kia cỗ sát ý kích thích hắn cả người run.

"Cái gì xằng bậy, bằng ngươi cũng dám uy hiếp ta?!" Thạch Hạo đến phụ cận, một cước đạp ở trên lồng ngực của hắn, hơi hơi dùng lực một chút, cái kia xương ngực cọt kẹt cọt kẹt vang vọng, bất cứ lúc nào muốn toàn diện đứt đoạn.

Người này trong miệng không ngừng chảy máu, sắc mặt tái nhợt tới cực điểm, hét lớn: "Có chuyện cố gắng nói!"

"Nói!" Thạch Hạo mở miệng, chỉ có một chữ, ai cũng biết hắn đang bức cung, hỏi hắn có hay không vì là người nhà họ Vương, không sợ không nể mặt mũi.

Tất cả mọi người đều thở dài, người này không phải Thiên Thần Thư Viện học sinh, chỉ là một cái người theo đuổi, làm sao sẽ mạnh mẽ như thế? Thực sự có chút biến thái.

Mà hiện tại mọi người cũng nhìn ra rồi, người nhà họ Vương quá mức lộ liễu, khả năng đá vào tấm sắt rồi!

"Ta nghĩ nói, hắn không phải người của Vương gia, chỉ là có chút liên quan mà thôi." Rốt cục, có người mở miệng, nhỏ giọng khuyên nhủ, thật sợ Thạch Hạo phát điên.

"Nguyên lai chỉ là một cái tạp ngư!" Thạch Hạo lạnh lẽo âm trầm nói rằng, phịch một tiếng, một cước đá ra, người này nửa thân trên ở trong hư không nổ tung.

"A..." Tiếng kêu thảm thiết vang lên, hắn không có chết, chỉ còn dư lại một cái đầu lâu bay ra ngoài, ở nơi đó kêu rên.

Thực lực đến Thiên Thần cảnh sau là có thể lại tố thân thể, hắn tuy rằng bị thương nặng, nguyên khí hao tổn dị thường nghiêm trọng, nhưng vẫn là có thể sống sót.

Mọi người biết, trước mặt mọi người, nói như vậy đều sẽ không loạn khai sát giới, nhân vì là nơi này có thư viện bên trong trưởng lão trong bóng

tối nhìn chằm chằm.

"Hì hì..." Yêu Nguyệt công chúa xuất hiện, vỗ tay, một mặt ý cười, nói: "Có quyết đoán, nên như vậy. Người của Vương gia quá phận quá đáng, đạo huynh không ngại lại đây một tự, chúng ta giúp ngươi nghĩ biện pháp diệt trừ Kim Cương trác."

Gia tộc của nàng cùng Vương gia không hòa thuận, vẫn ở đối chọi gay gắt.

Mà nhưng vào lúc này, trên tế đàn hào quang lóe lên, Vương Hi xuất hiện, nàng cũng trở về quy, hướng bên này đi tới thì nhìn thấy màn này, không khỏi nhíu mày.

Bởi vì, nàng biết, cái kia viên chỉ còn dư lại đầu lâu người là cùng Vương gia có mật thiết quan hệ một cái gia tộc thiên tài, lại suýt chút nữa bị Thạch Hạo đánh giết.

Nàng là một người thông minh, không có lập tức mở miệng nói cái gì, chỉ là đi trên đường tới đang quan sát, đồng thời không ít người cũng đều quan sát nàng vẻ mặt.

Nơi này người càng tụ càng nhiều, đâm đầu ở kêu thảm thiết, bị Mạc Đạo thu thập không xong rồi, ở cướp sạch bọn họ thu hoạch đồ vật.

"Đạo huynh làm sao, phát sinh khi nào, ngươi vì sao ra tay nặng như vậy?" Cuối cùng, Vương Hi vẫn là mở miệng, hướng về Thạch Hạo hỏi dò.

Dù sao, người kia cùng Vương gia có rất lớn quan hệ.

"Đạo huynh, hà tất như vậy, lấy thiên tư của ngươi ở nơi nào ngốc không được, ta Yêu Nguyệt chính thức mời ngươi." Yêu Nguyệt công chúa mở miệng, mang theo ý cười, e sợ cho thiên hạ không loạn.

"Không có gì." Thạch Hạo nhẹ như mây gió, khiến cho rất nhiều người kinh ngạc, hắn lại bình tĩnh lại, không nói thêm nữa.

Lần này, đám người kia đều có thu hoạch khổng lồ, mỗi người trải qua thần dị lữ trình sau đều có thể xưng tụng là thắng lợi trở về.

Bất quá, Mạc Đạo ở vơ vét chiến lợi phẩm thì, không được lắc đầu thở dài, bởi vì những người này hiểu được thoát thai hoán cốt, có công lực đại tiến, cơ duyên kinh người.

Đáng tiếc chính là, những này tạo hóa đều là một lần tiêu hao, tỷ như ăn tiên dược tro cặn người, không thể lại phun ra, ngâm quá tiên thú lưu mỏng manh huyết dịch người, thân thể liền mạnh, nhưng cũng không thể lại mang ra chân huyết đến.

Mạc Đạo đố kị, thật sự có chút điên cuồng hơn, những thứ đó mặc dù là tro cặn cùng với mỏng manh cổ huyết, nhưng dù sao lai lịch kinh người, nhưng là nhưng không thể bị hắn cùng Thạch Hạo được.

Thạch Hạo ở bên nghe, nhìn hắn ra tay, tiến hành cái gọi là "Giao lưu", không khỏi khóe miệng co giật, tiếc nuối cực kỳ.

"Cái gì, ngươi nhìn thấy bất diệt tiên đan?!" Khi biết tin tức này thì, Mạc Đạo đem người kia cổ áo tóm chặt, đem cả người đều nhấc lên.

Người ở chỗ này ồ lên, từng cái từng cái huyết thống căng phồng, hận không thể giết tới, bất diệt tiên đan vậy cũng là Tiên Đạo đại dược, tiếp tục ăn có thể chứng bất tử chi đạo.

Ai không đỏ mắt, ai không đố kị?

Mấy người hô hấp dồn dập, nhìn chằm chằm người kia, đều sắp muốn vồ giết tới, nếu là người này ăn bất diệt tiên đan, bọn họ không ngại đem hắn người này một lần nữa rèn luyện thành dược.

"Ta chỉ là nhìn thấy, nhìn thoáng qua, nó là có sinh mệnh, vút qua không trung, mang theo thơm ngát, cùng trong sách cổ ghi chép như thế, có thể tự mình phi thiên độn địa." Người kia cười khổ giải thích.

Hắn phát hiện một lò luyện đan, chỉ ở lô bên trong phát hiện một ít tro tàn, coi như Dược Tán ăn đi, hiệu quả cực kỳ kinh người, thân thể phiêu hương, hoàn thành một lần lột xác.

Rất đáng tiếc chính là, tro tàn bên trong bản ẩn giấu một viên bất diệt tiên đan, ở hắn động thủ thì, cái kia bên trong lò luyện đan hào quang đại thịnh, đan dược phi thiên rồi biến mất.

"Ta hối hận chết rồi, thật hẳn là đi tới liền che lò luyện đan khẩu, nếu không, ta phải đến rồi!" Hắn hiện đang nhớ tới đến trả ở nện ngực giậm chân.

Hắn muốn đem lò luyện đan chuyển về đến, làm sao thu không đi.

"Ai!" Đừng nói Mạc Đạo cùng Thạch Hạo, chính là những người khác cũng đều thở dài, chỉ có thể lắc đầu, không có cách nào.

Mạc Đạo ở đây "Giao lưu", ngược lại tất cả đều đánh bò rơi xuống, từng cái từng cái hỏi dò, sắc mặt của hắn càng ngày càng đỏ chót, đó là kích động cùng tiếc nuối tạo thành.

Đương nhiên, thu hoạch cũng có.

"Ngọc thạch kinh thư!"

Khi (làm) một bộ màu tím kinh thư xuất hiện thì, dẫn tới Thạch Hạo đều thay đổi sắc mặt, lập tức vọt tới.

Ngọc thạch khối phát sáng, khói tím tràn ngập, mịt mờ bốc hơi, phi thường thánh khiết, thạch trong sách phát sinh như có như không kinh văn thanh.

Thạch Hạo có thể nào không sợ hãi, bởi vì ở ba ngàn châu thiên tài đại chiến thì, cùng thông qua Tiên Đạo cánh hoa tỏa ra mở ra cái kia mảnh Tiên cổ di, cuối cùng vận may lớn, chính là ngọc thạch thư.

Đương nhiên, chỗ đó ngọc thạch kinh văn không hề ít, đủ có mấy chục bộ, mỗi một bộ đều mai táng ở một tòa trong quan tài cổ.

Nhưng là cuối cùng chân chính mang ra đến nhưng không có mấy bộ, ít có người có thể thành công!

Chính là Thạch Hạo lúc đó đều không có được sách cổ tán thành, là thủ xảo cùng mạnh mẽ thu lấy, mới nắm giữ một bộ.

Lúc này, lại ở đây cũng nhìn thấy một bộ tương tự ngọc thạch kinh thư.

Mà cái này cũng chưa hết, Mạc Đạo ra tay sau, cướp đoạt đến cuối cùng, lại phát hiện một bộ ngọc thạch kinh thư, lập tức chính là hai bộ.

Điều này làm cho Thạch Hạo hút vào hơi lạnh, nơi này chỉ có một số người, nếu để cho hết thảy trở về giả đều lấy ra chiến lợi phẩm của mình, nói không chắc còn có thể xuất hiện mấy bộ.

"Tiên Đạo kinh thư sao? Lập tức liền xuất thế hai bộ a, ha ha... Thiên đại tin vui!"

Tiếng cười lớn truyền đến, mấy cái lão nhân xuất hiện, dắt tay nhau mà tới, cũng không ngồi yên được nữa, từ trong bóng tối xuất hiện.

Thạch Hạo cùng Mạc Đạo lúc này một người cầm một bộ, sắc mặt biến ảo không ngừng, nhìn chằm chằm những người kia, mới vừa nắm đồ vật đến tay sao cam tâm đưa ra.

Thạch Hạo trong tay kinh thư tử oánh oánh, lần này không giống như là ở ba ngàn châu lần kia giống như ngọc thạch thư không ngừng phi thiên đào tẩu, lúc này ngọc thạch ôn hòa, cũng không có bay lên.

"Các ngươi không quen biết mặt trên văn tự, mà lại còn đánh nữa thôi mở ngọc thạch thư, trước tiên để cho chúng ta bảo tồn, trở về thư viện sau sẽ dành cho các ngươi trọng thưởng." Một vị trưởng lão vẻ mặt ôn hòa.

Thạch Hạo biến sắc, nắm chặt thạch thư, cái gì trọng thưởng cũng không bằng ngọc thạch này thư a!

"Thả lỏng, mạc muốn sốt sắng. Chúng ta thân là trưởng lão, làm sao sẽ với các ngươi tranh cướp đồ vật, bây giờ chỉ là trước tiên cầm nghiên cứu, dịch ra văn tự, ngày sau sẽ cho hai người các ngươi công thần quan sát." Một vị lão trượng cười híp mắt giải thích.

Nơi này oanh chuyển động, tất cả mọi người đều mê tít mắt.

Tiên Đạo kinh văn, ai không ghi nhớ?

"Mọi người trở về rồi sao?" Một vị trưởng lão hỏi.

Hiện ở tại bọn hắn có chút không thể chờ đợi được nữa, trước về quy thư viện chăm chú cân nhắc Tiên Đạo sách cổ.

Thạch Hạo cùng Mạc Đạo bất đắc dĩ, chỉ có thể đem ngọc thạch thư nộp đi tới.

Lúc này, Thạch Hạo trong lòng hơi động, trên người hắn còn có một bộ từ ba ngàn châu mang đến ngọc thạch thư, lần này ở Thiên Thần Thư Viện nhất định phải học thấu loại kia văn tự!

Nghĩ tới đây, trong lòng hắn ầm ầm nhảy loạn, nắm giữ tiên văn tự cổ đại, hắn có lẽ sẽ mở ra vận may lớn.

"Trưởng lão cùng học sinh tranh cơ duyên!" Cách đó không xa, Tiểu Thỏ Tử mở miệng, nàng là cái gì cũng dám nói, cái gì cũng không sợ.

"Không nên nói lung tung, đây chỉ là tạm thời mượn tới nghiên cứu." Có người nói.

Chờ thời gian rất lâu, tế đàn bình tĩnh, hết thảy ánh sáng đều nội liễm, báo trước cũng không còn sinh linh trở về, không chết người đều đến đông đủ.

"Đi rồi!"

Một vị trưởng lão triển khai bí pháp, một cái kim quang đại đạo cũng dài không biết bao nhiêu vạn dặm, ngang qua Ngân hà, thẳng tới mảng đại lục này khu vực biên giới.

Mọi người bị bao vây, xông lên kim quang đại đạo, bay về phương xa.

Cuối cùng, bọn họ đi tới một chiếc cổ lão chiến thuyền trước, người sống lên một lượt thuyền, bọn họ bước lên con đường trở về.

Ngôi sao lóng lánh, một vầng lại một vầng Ngân hà từ trần, to lớn chiến thuyền vượt qua vũ trụ, mang theo một đám người đi xa.

Ở tại bọn hắn sau khi rời đi, toà kia trôi nổi ở trong vũ trụ to lớn trên hòn đảo xuất hiện một vệt bóng đen, rất mơ hồ, ở nơi đó tự nói: "Các nơi Tiên Đạo ngọc thạch thư đều trước sau xuất thế, đại thế bắt đầu rồi, là bi thương kết thúc, vẫn có có thể nhìn thấy phóng ra óng ánh hào quang một ngày kia..."

Thời gian trôi qua.

Tinh không đi xa, chiến thuyền từ cổ địa bên trong hiện lên, đi tới Vô Lượng Thiên.

Đón lấy, nó lại bắt đầu nhảy lên trời mà đi, một đường bay nhanh, cuối cùng trở về Thiên Thần Thư Viện!

Đến đây, đoạn này lữ trình kết thúc, Thiên Thần Thư Viện người trở về.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1159: Phong Ba Loạn

"Trời ạ, chúng ta rốt cục trở về rồi!"

"Cám ơn trời đất, lại trở về nhân gian, từ cái kia quạnh hiu tiên gia trên chiến trường sống sót thật sự không dễ."

Chiến thuyền rơi vào Thiên Thần Thư Viện bên trong, mấy người thở dài một cái, đặc biệt một ít cường giả tôi tớ, càng là vỗ vỗ ngực. Ở loại kia trong hoàn cảnh, những người theo đuổi này đi tới, hoàn toàn là dùng để làm con cờ thí dùng.

"Được rồi, các ngươi có thể đi nghỉ ngơi." Một vị trưởng lão phân phó nói.

Sau khi trở lại, trên chiến thuyền mấy vị trưởng lão trước tiên biến mất rồi, nhờ vào lần này từ tiên gia chiến trường mang về một vài thứ không phải bình thường, cần lập tức triệu tập nhân thủ nghiên cứu.

Ngọc thạch thư, tổng cộng được bốn bộ, đây là Ikki hoàng chiến công.

Thư viện bên trong những lão già tụ lại cùng nhau, từng cái từng cái vô cùng kích động, đều ở quan duyệt những này Tiên Đạo kinh văn.

Hơn nữa thư viện Trung Nguyên có điển tàng, có thể nói càng ngày càng phong phú, khiên động lòng người, thư viện bên trong trưởng lão môn đều đang nghiên cứu cùng tìm hiểu, đây là giá trị liên thành kinh thư.

Chỉ là, những thứ đồ này ở kỷ nguyên này tựa hồ không cách nào hữu hiệu tu luyện, là cái vấn đề lớn, trong lúc nhất thời làm khó bọn họ.

Cũng không phải tất cả mọi người đều từng đi tiên gia chiến trường, bây

giờ nghe được tin tức sau, trố mắt ngoác mồm.

Rất rõ ràng, thư viện không yên tĩnh, các loại tin tức lũ lượt kéo đến, gợi ra cự náo động lớn.

"Tiên Đạo kinh văn a, lại mang về không ngừng một bộ, lần này chúng ta đều có cơ hội nghiên ngộ rồi!"

"Tên kia là ai, đến từ thế giới một bờ khác, bị người thu làm tôi tớ, các ngươi sẽ không là đang nói đùa chứ? Càng bắt sống dị vực sinh linh!"

Một ít tin tức bay đầy trời, gợi ra kịch liệt thảo luận.

"Tam Đầu Vương là sinh vật gì, các ngươi càng làm thịt một đầu, không có mang về thi thể để chúng ta nhìn một chút sao?"

"A, thần dị lữ trình, có người lại ở Chân Long trong hang động hái được Long thảo, ăn sau huyết nhục cường độ tăng nhiều, trở thành luyện thể giả?!"

Thư viện không cách nào yên tĩnh, đừng nói không có đi tiên gia chiến trường người, chính là từ nơi nào trở về tu sĩ cũng đều đờ ra, khi hiểu được các loại ẩn tình sau, các loại đố kị cùng ước ao.

"Ồ, cái kia nghi tự giết Tam Đầu Vương gia hỏa bị trưởng lão mang đi, đây là muốn hỏi dò hắn có hay không làm ra loại kia điên cuồng sự sao?"

Thạch Hạo bị mang đi, tiến vào đại trưởng lão bế quan, rất lâu sau mới đi ra, người khác không biết bọn họ nói chuyện cái gì.

Nhưng từ khi bước vào nơi đó, đợi đến sau khi ra ngoài, các loại lời đồn đã bay đầy trời.

Thạch Hạo sau khi trở lại, cũng không nói thêm gì, mà là rất yên tĩnh, ngồi xếp bằng ở chính mình nơi nghỉ chân, một toà hùng vĩ trên núi lớn ngộ đạo cùng tu hành.

Đây là Vương Hi bên trong vùng tịnh thổ một toà Thần sơn, khí thế bàng

bạc, lượn lờ sương mù, toả ra hào quang, cao vút trong mây.

Thạch Hạo càng là yên tĩnh, người khác càng là hiếu kỳ, đều muốn biết chuyện gì xảy ra.

Kết quả, ngay khi cùng ngày, Vương Hi động phủ ở ngoài, cái kia một toà lại một toà núi lớn, thỉnh thoảng có tu sĩ qua lại, trước đến bái phỏng, đều muốn làm rõ ngọn ngành.

Mọi người đều thật tò mò, hắn đến tột cùng là thế nào một người, thu phục nắm giữ ba đạo tiên khí Mạc Đạo, nghi tự đánh giết Hư Không Thú, càng là một vị đi tới cực cảnh luyện thể giả...

Sau đó, phong ba càng diễn càng liệt, có người nói đại trưởng lão nơi đó truyền ra tin tức, Tam Đầu Vương là hắn giết! Lại có người nói, hắn mặc dù không có tu ra ba đạo tiên khí, nhưng bởi vì là luyện thể giả, mà lại hắn thiên tư siêu tuyệt, có thể sánh vai Yêu Nguyệt công chúa các loại.

Còn có người nói, hắn sở dĩ trở thành Vương Hi đạo hữu, bởi vì là người theo đuổi, vì vậy thường trụ nàng động phủ bên.

Tiên gia chiến trường phát sinh rất nhiều chuyện, mà thuộc về tin tức về hắn thì lại chiếm không ít.

Đồng dạng, cái khác một ít tin tức kinh người cũng truyền ra.

"Phong tộc chí tôn trẻ tuổi chết đi ở tiên gia chiến trường?!"

"Đây là có thật không, tu ra ba đạo tiên khí Phong Hành Thiên a, liền như vậy tráng niên mất sớm!"

Thạch Hạo nghe nói tin tức, chỉ là lạnh nhạt nở nụ cười.

Trên thực tế, phong ba nếu là tiếp tục nữa sẽ rất phiền phức, còn có cái khác, tỷ như bị Thạch Hạo thống hận Nguyên Thanh hậu nhân cũng bị đánh giết ở trong đó.

Rất nhiều người ý thức được Thạch Hạo bất phàm, đều ở tìm tòi nghiên cứu.

Đương nhiên, trong quá trình này, cũng có người nói, Tam Đầu Vương không thể là Thạch Hạo giết, đều là Mạc Đạo gây nên.

Mà Thạch Hạo mặc dù có thể thu phục Mạc Đạo, cũng bị người rõ ràng hoàn nguyên chân tướng, bởi vì hai người quyết đấu thì có ước hẹn, đều chỉ thôi thúc hai đạo tiên khí, nhưng Thạch Hạo là luyện thể giả, vì vậy thắng hiểm.

Dồn dập hỗn loạn, nhiệt nhiệt nháo nháo, trong lúc nhất thời Thiên Thần Thư Viện rất không yên tĩnh.

Làm người ta kinh ngạc nhất chính là, Vương Hi đối đầu Yêu Nguyệt công chúa từng mấy lần phái người đến xin hắn, lôi kéo tâm ý rất rõ ràng, bất quá đều bị Thạch Hạo từ chối.

Sau đó không lâu, cái khác các đại thiên tài cũng thân đến cành ô-liu.

Nghe nói, đều này đều là bọn họ sau lưng gia tộc xuất hiện ở lực, muốn đem Thạch Hạo tranh thủ quá khứ.

Hết thảy những này đều bởi vì một cái nguyên nhân trọng yếu, ở rất nhiều người xoắn xuýt Thạch Hạo có hay không rất mạnh thì, có mấy người đã nhìn chằm chằm hắn tôi tớ —— Mạc Đạo.

Bởi vì, ở trong mắt những người kia, cái này tôi tớ giá trị vô lượng, so với hắn người chủ nhân này còn muốn "Báu vật"!

Tiên cổ kỷ nguyên từ trần, đây là Cửu Thiên Thập Địa người lần thứ nhất cùng thế giới bỉ ngạn sinh linh tiếp xúc, đồng thời bắt sống lại đây.

Tối thiểu ở bề ngoài là như vậy!

Ảnh hưởng này sâu xa, rất bao lớn thế lực cũng nghĩ ra được Mạc Đạo,

muốn từ trong miệng hắn thăm dò dị vực huyền bí, người này là một bộ sống sót sách quý!

Có thể từ trong miệng hắn có thể đến một ít tình huống, có thể hóa thành to lớn giá trị, sức mạnh các loại.

Rõ ràng, Thiên Thần Thư Viện trước hết hành động, bởi vì Mạc Đạo ngay khi thư viện bên trong, những kia lão già làm sao có khả năng sẽ bỏ qua cơ hội này đây.

Thậm chí, thư viện bên trong một vị trưởng lão trực tiếp cười híp mắt tìm tới Thạch Hạo, trực tiếp liền đem Mạc Đạo cho bắt đi.

Thạch Hạo cũng từng kháng nghị, nhưng cuối cùng thỏa hiệp, nói cho bọn họ biết, Thiên Thần Thư Viện muốn phụ trách bảo vệ tốt Mạc Đạo, không cho phép ngoại giới thế lực lại đây cướp người.

Vị kia trưởng lão gật đầu đáp ứng, rất là chăm chú.

Khiến người ta tiếc nuối chính là, Mạc Đạo im miệng, giữ yên lặng, bất kỳ liên quan với dị vực vấn đề đều sẽ không đáp lại.

Thư viện bên trong đại năng đương nhiên sẽ không cứ như thế mà buông tha, trực tiếp vận dụng vũ lực, sưu Nguyên Thần, muốn lấy bá đạo thủ đoạn được muốn biết đồ vật.

Nhưng là, cũng chính bởi vì vậy, suýt chút nữa gặp phải đại loạn, Mạc Đạo suýt nữa vì vậy mà tử vong!

Bởi vì, ở tại Nguyên Thần bên trong đã sớm bị gieo xuống dấu ấn, nếu là dám mạnh mẽ thăm dò, thì sẽ bị làm nổ, giết chết Mạc Đạo cùng với chung quanh hắn sinh linh.

"Cái gì, một vị Bất Hủ giả dấu vết lưu lại!?" Thư viện bên trong trưởng lão môn chấn kinh rồi.

Mạc Đạo đầu lâu phát sáng, khủng bố cực kỳ, quả thực muốn xoá bỏ thế gian tất cả.

Thời khắc mấu chốt, bọn họ lấy ra Thập Giới Đồ, Cửu Hoàng lô, nhanh chóng trấn áp đến tất cả, nếu không nhất định phải chết người.

Dù vậy, Mạc Đạo cũng hầu như "thân tử đạo tiêu", sau đó mấy vị trưởng lão ra tay mới bảo vệ hắn, càng là đem đưa vào Hoàng Huyết trì, để hắn chữa thương.

Ngày hôm đó, Thạch Hạo la to, đem Mạc Đạo cho đoạt trở về, sáng tỏ nói cho khắp nơi, ai đang có ý đồ với Mạc Đạo, chính là với hắn băn khoăn.

Làm như vậy có chân tâm, cũng có làm tú thành phần, hắn không cách nào cùng thư viện bên trong trưởng lão đối chọi gay gắt, cũng không muốn Mạc Đạo nổi giận, cũng chỉ có thể làm đến một bước này.

Thư viện bên trong trưởng lão đương nhiên sẽ không ra tay rồi, bởi vì mạnh mẽ đòi lấy, cũng căn bản hiểu rõ không tới thế giới bờ bên kia tình huống.

Thư viện bên trong trưởng lão trong bóng tối căn dặn Thạch Hạo, xin hắn ra tay, bất tri bất giác cũng được, chân chính thu phục cũng được, cần phải từ Mạc Đạo khẩu bên trong hiểu được đến tin tức có giá trị.

Thiên Thần Thư Viện đại năng không ra tay, có thể ngoại giới những thế lực khác như trước mơ ước, mê tít mắt cực kỳ.

Trong lúc này, càng ngày càng nhiều người bái phỏng xuất hiện, cùng Thạch Hạo trao đổi.

Không thể không nói, xoay trái xoay phải rất mệt, thế nhưng được chỗ tốt xác thực không ít, có không ít người đưa tới lễ vật, Thạch Hạo cùng Mạc Đạo có mang tính lựa chọn thu lấy.

"Này, các ngươi nghe nói không, cái kia luyện thể giả khả năng muốn

rời khỏi thư viện, có Trường Sinh thế gia mời, cho hắn chỗ tốt cực lớn."

"Người này thực sự là thần bí, thu phục một cái tôi tớ, dẫn ra phong ba lớn như vậy, hơn nữa thực sự là hắn đánh giết Tam Đầu Vương, Hư Không Thú sao?"

Không mấy ngày nữa mà thôi, các loại thuyết pháp đều xuất hiện.

Trên thực tế, ở gần nhất trong khoảng thời gian này, thật có chút Trường Sinh gia tộc phái người tới tiếp xúc Thạch Hạo, không riêng là coi trọng hắn người này mới, càng nghĩ đến hơn đến Mạc Đạo.

"Ha ha, chư vị vẫn là không muốn có ý đồ xấu, người này là bộ tộc ta minh châu Vương Hi người theo đuổi, hắn có tôi tớ tự nhiên cũng thuộc về bộ tộc ta!"

Người của Vương gia cũng tới, cùng mấy cái muốn có ý đồ xấu Trường Sinh gia tộc giao thiệp, rất là trực tiếp.

Đương nhiên, những câu nói này không thể ngay trước mặt Thạch Hạo nói.

Trên thực tế, người của Vương gia ở trước mặt hắn phi thường khách khí, cực lực lôi kéo.

Có thể Thạch Hạo Thiên Nhãn xán lạn, mới với bọn hắn tiếp xúc cùng gặp mặt, liền từ mấy người trong mắt nhìn thấy vẻ kinh dị, cái kia rõ ràng một loại rụt rè cùng ngạo mạn, cho rằng trên đầu hắn mang Kim Cương trác, đã bị bọn họ bản thân quản lý.

Những người này che giấu rất tốt, người bình thường sẽ không cảm nhận được loại kia kỳ thị, nhưng Thạch Hạo Thiên Nhãn nhấp nháy, thần giác nhạy cảm, xem rất rõ ràng, không gạt được hắn.

Ngoài ra, để Thạch Hạo không thoải mái chính là, ở người đến bên trong, hắn nhìn thấy người quen, là Vương gia đã từng ép hắn tiến vào Thái

Sơ cổ quáng người.

Rất rõ ràng, bọn họ xuyên thấu qua cái viên này Kim Cương trác cũng nhận ra hắn, biết rồi hắn là ai!

"Là hắn, đã tiến vào Thái Sơ cổ quáng, lại sống sót đi ra, lại chạy đến nơi này!" Những người kia hút vào hơi lạnh, bị doạ sững sờ sững sờ.

Trong những người này, có hai người con mắt lúc này liền đỏ đậm, tiến vào Thái Sơ cổ quáng sống sót mà về người, nói như vậy đều có thể chiếm lấy báu vật. Hơn nữa, ở những kia thiên bên trong, cổ khoáng thỉnh thoảng có kinh văn tiếng vang lên, như là có người ở ngộ đạo.

Bọn họ có lý do hoài nghi, Thạch Hạo khả năng được Thái Sơ cổ quáng bên trong chân kinh.

Vì vậy, hiện ở tại bọn hắn xem Thạch Hạo, ánh mắt phi thường nóng bỏng, không chỉ có muốn lấy được hắn từ Thái Sơ cổ quáng bên trong mang ra đồ vật, cũng nghĩ thông suốt quá hắn thu được Mạc Đạo bí mật.

Trong lúc nhất thời, Thạch Hạo bị triệt để nhìn chằm chằm, Vương gia coi hắn vì là độc chiếm.

Người ngoài trở lại tìm kiếm hắn thì, Vương gia mọi cách ngăn cản.

"Không biết tự lượng sức mình, các ngươi cũng muốn đem hắn đưa vào gia tộc của các ngươi? Không thấy trên đầu hắn mang Kim Cương trác sao, mặc dù hắn mạnh mẽ đến đâu, dù cho là thu phục nắm giữ ba đạo tiên khí dị vực sinh linh, hắn cũng chỉ có thể là nhà ta tôi tớ, phản kháng không rồi!"

"Ha ha, hắn rất bất phàm, nhưng cũng chỉ là bộ tộc ta tiểu thư Vương Hi người theo đuổi, một ngày mang tới Kim Cương trác một đời đều sẽ đi theo!"

Thư viện bên trong, cũng có Vương gia những người trẻ tuổi khác, kém xa trưởng bối trầm ổn, ở cùng những gia tộc khác người cùng thế hệ đối chọi

gay gắt thì, như vậy mở miệng.

Câu nói như thế này có thể nào giấu được, trực tiếp truyền vào Thạch Hạo trong tai.

Mà hắn từ lâu từ đối phương ánh mắt bên trong nhìn thấy ngạo nghễ cùng xem thường, bởi vậy rất tức giận.

"Các ngươi thật sự coi ta là Vương gia tôi tớ, không phải là mang theo một cái phá Kim Cương trác sao, quay đầu lại ta xả đoạn!" Thạch Hạo lạnh giọng nói.

Bởi vì, hắn lần này chính tai nghe được Vương gia theo người nhằm vào thì, lại rất lộ liễu cùng làm càn nhắc tới chuyện này.

"Ha ha, đạo huynh, ngươi đã là người của Vương gia, cũng đừng suy nghĩ nhiều cái gì." Người kia không một chút nào lúng túng, nói như vậy.

Thạch Hạo hỏa khí dâng lên, nói: "Vì cọ rửa sỉ nhục, xem ra ta thật đến làm chút chuyện rồi!"

Rất nhanh, có tin tức truyền đến, cái này nhân vật tiêu điểm giận, đem Vương tộc tiểu thư Vương Hi cho hạn chế, đồng thời niêm phong ở động phủ bên trong.

"Trời ạ, có đồn đại xưng, tên kia nổi giận, vì rửa nhục, đem Vương Hi bắt, đồng thời lạy trời đất rồi!"

"A, người nhà họ Vương không phải nói cái kia Kim Cương trác là Vương Hi tự mình làm hắn mang theo sao, làm sao sẽ truyền ra chuyện như vậy?"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1160: Đột Kích Ngược

"Ta không tin, Vương Hi tiên tử làm sao sẽ bị hắn hạn chế, tu ra ba đạo tiên khí, một thân tu vi khinh thường bạn cùng lứa tuổi, Vương gia Trường Sinh công vừa ra, ai cùng so tài?"

Thiên Thần thư viện tạc oa, rất nhiều người kêu to, vậy thì tin tức quá kinh người, không ít tu sĩ trẻ tuổi khiếp sợ, tất cả xôn xao.

Ai cũng biết, Vương Hi là nắm giữ ba đạo tiên khí chí tôn trẻ tuổi, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, làm sao sẽ bị người như vậy hạn chế, còn đè lên đi bái thiên địa?

Này không thể nghi ngờ gây nên sóng lớn mênh mông, cái này nghe đồn để một đám người đều ngồi không yên, ở nơi đó kêu la.

"Nhất định là tin tức giả, không có này loại khả năng, ta không tin Vương Hi tiên tử sẽ không địch lại mình tôi tớ, thực sự không được, thôi thúc trên đầu hắn Kim Cương Trác là có thể, để hắn bó tay chịu trói!"

Mấy người tuy rằng ngạc nhiên, nhưng cũng không tin những cái được gọi là tin đồn.

"Là thật, có người tận mắt đến Vương Hi tiên tử động phủ bị phong, chính là tên tiểu tử kia gây nên, rất nhiều người mắt thấy!" Có người ai thán.

Ở thiên thần này thư viện, Vương Hi tự nhiên nắm giữ cực cao nhân khí, nàng không chỉ có xuất thân cao quý, hơn nữa thiên tư siêu tuyệt, là kinh diễm nhất cùng cường đại nữ tử một trong.

Lúc này, Vương Hi bên trong vùng tịnh thổ đến rồi số lớn người, tập hợp mà tới, bởi vì... này tin tức quá kinh người, mọi người vì là tìm chứng cứ mà

tới.

Chính là một ít thường ngày không thường ra hiện, trước sau đang bế quan người đều đến rồi, vì chuyện này mà tâm tình chập chờn kịch liệt.

Tịnh thổ rất bao la, diện tích phi thường rộng rãi, Thái Cổ núi lớn một toà tiếp theo một toà, khí thế bàng bạc.

"Chư vị đạo huynh, đây rốt cuộc là chuyện ra sao? Tên kia không phải Vương Hi người theo đuổi sao, trên đầu đều đeo Kim Cương Trác, cũng có thể làm loạn?" Một vị áo lam công tử lồng ngực chập trùng kịch liệt, ở nơi đó lớn tiếng hỏi.

Rất rõ ràng, hắn là Vương Hi người ngưỡng mộ, nghe tới tin dữ thì, một ngụm máu suýt nữa phun ra ngoài.

Bất quá hắn hiểu rõ đến một ít tình huống sau, trong lòng lại dâng lên hi vọng, bởi vì hiện tại lời đồn bay đầy trời, hắn không quá vững tin đó là thật.

"Có người ở ác ý hãm hại Vương Hi tiên tử, nhất định là như vậy!" Một cái vóc người khôi ngô thanh niên quát, hắn cũng chọc tức, đồng thời lòng có lo sợ.

Không lâu lắm, những người này đã đến Vương Hi bên trong vùng tịnh thổ, đi tới của nàng động phủ trước, nơi này đã sớm có rất nhiều người.

"Đó là... Mạc Đạo hắn đang làm gì?" Mấy người lông mày nhảy lên.

Mạc Đạo áo trắng như tuyết, vô cùng anh tuấn, ở ở độ tuổi này tu ra ba đạo tiên khí, có thể xưng tụng là một vị chí tôn truyền kỳ.

Lúc này, hắn ngồi xếp bằng ở động phủ trước, không nhúc nhích, thân thể tràn ngập ra ba đạo tiên khí, kết thành đại đạo chi hoa, ở phía trên đầu phiêu diêu cũng có sương mù mông lung.

"Hắn đang bế quan tu hành!" Có người nói.

"Không phải, tại sao ta cảm giác hắn ở bảo vệ Vương Hi động phủ, không khiến người ta đi vào a?" Mấy người phát sinh nghi vấn.

"Ai, các ngươi mới đến sao, Mạc Đạo này tự nhiên là đang vì đó chủ nhân lấy tay môn hộ động phủ phong ấn, cùng ngoại giới ngăn cách." Có người giải đáp, mà than thở.

Ầm!

Nơi này sôi trào, chính là trước kia nghi vấn, nhận thức là tất cả đều là lời đồn người cũng sắc mặt trắng bệch, Vương Hi thật bị Thạch Hạo bắt mang vào động phủ bên trong?

Tại chỗ liền có không ít người nắm chặc nắm đấm, những này sau đó chạy đến người từng cái từng cái hai mắt phun lửa, khó có thể tiếp thu.

Gấp như vậy vội vã chạy tới người, đại thể đều là đối với Vương Hi có hảo cảm, lòng có ngưỡng mộ tu sĩ, không phải vậy làm sao sẽ như vậy tích cực xuất hiện đây.

"Tên kia cùng Vương Hi... Thật sự?" Có người không cam lòng, hỏi dò sớm nhất chạy tới những kia

"Tuy rằng khiến người ta bi phẫn, nhưng... Thật không phải là lời đồn tục truyền có người tận mắt nhìn thấy!" Người bên cạnh phẫn uất, hận không thể giết về phía trước đi.

"Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?" Mấy người tìm hiểu.

Đến đây, nơi này một mảnh la hét, không ít người con mắt đều đỏ, hận không thể có thể xuyên thủng động phủ môn hộ, chân chính xông vào.

"Quá hèn hạ, thực sự là đáng thẹn a, chúng ta Vương tiên tử là bị ám toán, bị tên kia niêm phong ở động phủ bên trong, đại gia nên ra tay, giải cứu Vương Hi tiên tử đi ra!"

Đáng tiếc, không người dám về phía trước, bởi vì nơi đó ngồi xếp bằng một bạch y Mạc Đạo, phong thần như ngọc, dáng vẻ trang nghiêm, ai dám làm tức giận cùng gây phiền toái?

Trừ phi Lục Đà, Huyền Côn đẳng cấp tự mình ra tay, mới có thể một trận chiến.

Rất nhanh, này đám nhân vật thật sự có người ló đầu, Yêu Nguyệt Công Chủ hiện thân, mang trên mặt ý cười, chuyện này thật sự quá đột nhiên, nhưng đối với nàng tới nói, xem như là một tin tức tốt. Đối thủ cạnh tranh xui xẻo, xuất hiện mặt trái tin tức, tương đối vu nàng tới nói chính là ca ngợi.

"Cái gì, bộ tộc ta minh châu thật sự bị một tôi tớ tính kế?" Thư viện bên trong, xác thực có vương gia con cháu, lúc này nghe được tin tức sau, khiếp sợ mà lại ngạc nhiên.

Sau đó, hai người kia phát điên, này quá đột nhiên, hơn nữa rất đáng thẹn.

Trước kia, bọn họ còn đang bàn luận, muốn làm một phen đại sự, kết quả phát hiện từng bị bọn họ trong bóng tối bĩu môi, nội tâm xem thường gia tộc tôi tớ, lại "Đột kích ngược"!

Chỉ là, cái này đột kích ngược có chút dằn vặt người, để hai người này suýt nữa một con mới ngã xuống đất, cảm giác trước mắt mạo Kim tinh, sau đó một trận đen kịt.

Không nghi ngờ chút nào, này rất giống là một cái vang dội bạt tai, đưa bọn họ tỉnh mộng.

Vương gia, tuy rằng đều là một họ, nhưng là từ Tiên Cổ kỷ nguyên đến bây giờ, năm tháng dài đằng đẵng qua đi, trong tộc chi nhánh đẳng cấp nhiều lắm, đều là chọn ưu tú mà vào trực hệ trong tộc.

Có thể nói, lẫn nhau tuy có cộng tổ, nhưng bây giờ liên hệ máu mủ không phải rất đậm, hoàn toàn có thể thành hôn, trong tộc trưởng lão cho

phép.

Hai người kia trước kia còn lòng có ước mơ đây, có thể kết quả lại bị phá hỏng, mà là trong mắt bọn họ rượu giá, này rất phiền phức.

Vương gia con cháu cũng chạy tới, sắc mặt tái xanh, đặc biệt là nhìn thấy Mạc Đạo thì, càng là không nhịn được nghĩ cắn răng.

"Ngươi, còn không mau lên, đem động phủ phong ấn phá tan!" Rốt cục, Vương gia một vị con cháu gầm thét, đối với Mạc Đạo la to.

"Ồn ào!" Mạc Đạo lạnh lùng thoáng nhìn, để cho bọn họ như là lâm vào trong lòng suy nghĩ lung tung tuyệt cảnh giống như.

"Tùy tiện cái gì, ngươi bất quá là tên tiểu tử kia tôi tớ, mà tên tiểu tử kia nhưng là Vương Hi tôi tớ, ngươi đến nghe lệnh bộ tộc ta!" Một người thanh niên khí cấp bại phôi kêu lên.

"Trong miệng các ngươi tôi tớ chính trong động phủ, các ngươi đều có thể đi vào thanh lý, đều có thể hưng binh vấn tội." Mạc Đạo rất bình thản nói rằng.

"Ngươi... Biết mình đang nói chuyện với ai sao? ngươi cũng coi như là người của Vương gia mã!" Người thanh niên kia quát lên.

"Các ngươi tiên khí không tinh khiết, là lợi dụng cổ đại chết đi anh kiệt trong thân thể còn sót lại tiên khí tạo ra được tới, đừng ở chỗ này thể hiện." Mạc Đạo nói một cách lạnh lùng.

Hắn căn bản là xem thường hai người kia, thần thái ung dung.

Người chung quanh không nói gì, một gia tộc, không có tác dụng thủ đoạn gì, có thể nhiều tạo ra được một nắm giữ tiên khí tu sĩ, vậy coi như là phi thường huy hoàng.

"Ầm!"

Có người ra tay rồi, đối với Mạc Đạo triển khai bảo thuật.

Kết quả, máu tươi rơi ra, bóng người bay ngược, trực tiếp bị Mạc Đạo vung một cái ống tay áo, chấn động bay ra ngoài, vô cùng ung dung.

Nơi này đại loạn, rất nhiều người ra tay, kết quả vẫn không làm gì được Mạc Đạo, tất cả đều trọng thương trở ra.

Sự tình làm lớn, có người đi bẩm báo thư viện trưởng lão.

"Thật xảy ra chuyện như vậy?!" Mà ở bên ngoài, Vương gia trưởng giả cũng nổi giận, chuyện này truyền ra sau, để cho bọn họ phi thường bị động cùng lúng túng.

Rất nhiều gia tộc đều nghe nghe thấy được tin tức, cho rằng Vương gia quá bị di chuyển, một tôi tớ "Đột kích ngược", tuyệt đối bê bối.

Trên thực tế, Vương gia ngay lập tức điều động nhân thủ, trước đi tìm hiểu cùng giải quyết tình huống, đây cũng không phải là thư viện bên trong tiểu tử vắt mũi chưa sạch, đều rất lão luyện.

Nhưng là loại này nếu nói bình tĩnh cùng bình tĩnh các loại, ở tại bọn hắn biết chuyện gì xảy ra sau, cũng đều đờ ra, sau đó tức giận.

Theo bọn họ cặn kẽ mổ, càng nhiều hơn lời đồn đãi đi ra.

Vương gia có cường giả tới rồi, cũng bắt đầu ra tay.

Ầm ầm ầm!

Đá tảng sụp ra, vùng núi rung động, thế nhưng động phủ nơi đó cũng không tổn hại, không thể phá mở.

Mạc Đạo đối mặt Vương gia Đại Cao Thủ thì, cũng không có ngăn, mặc hắn ra tay, mà tự thân thì lại cố ý lui ra, mặc hắn công kích toà kia động phủ.

"Hì hì..." Trong đám người, Yêu Nguyệt Công Chủ nở nụ cười, rất vui

vẻ, nói: "Vương Hi mình muốn chọn nam nhân, các ngươi thao cái gì tâm, nhất định phải phá hoại."

Đây tuyệt đối là giết tâm nói như vậy, người của Vương gia nghe được, suýt chút nữa trực tiếp trở mặt mà cùng với nàng đi tích cực.

Có điều, Yêu Nguyệt Công Chủ tộc nhân cũng chạy tới, ánh mắt sắc bén, khiến người ta không dám làm tức giận.

"Tiểu tử, ngươi đi ra cho ta!" Rốt cục, Vương gia trưởng giả gào thét, không nhịn được, đồng thời hắn cũng sai người đi xin mời thư viện bên trong trưởng lão, nhất định phải mau chóng phá tan động phủ.

Cũng không biết qua bao lâu, động phủ ầm ầm, một đôi cửa đá khổng lồ mở rộng, tuôn ra hỗn độn khí, Thạch Hạo đại bước ra ngoài.

"Tiểu tử, ngươi rốt cục đi ra, mang theo bộ tộc ta Kim Cương Trác, liền muốn có một đời làm người ở từ giác ngộ, ngươi càng dám như thế!" Một người trung niên kêu lên, hắn thật sự là cấp nhãn, khó có thể giữ được bình tĩnh.

"Ngươi nếu như nói như vậy, vậy ta còn thật không có gì cảm giác áy náy." Thạch Hạo đáp, mang theo khiêu khích vẻ.

Vương gia mấy người phổi đều phải khí nổ, thường ngày, chỗ đi qua, nào có người dám như vậy chống đối cùng khiêu khích.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1161: Hung Hăng

Thạch Hạo xuất hiện, đứng ở động phủ ở ngoài, nhìn về phía trước, người thật sự quá hơn nhiều, mọi người nghị luận sôi nổi, đổ ở đây.

Hỗn độn khí tràn ngập, Thạch Hạo cơ thể óng ánh, hắn rất là trấn định, cùng người của Vương gia đối lập.

Động phủ xây dựng ở trong lòng núi, lúc này bên ngoài đứng đầy người, từ thư viện bên trong tu sĩ trẻ tuổi đến ngoại giới một ít gia tộc không phàm nhân vật, tất cả đều ở nhìn hắn.

"Tiểu tử, ngươi chán sống rồi!" Vương gia có người quát lên, bọn họ cảm giác sắc mặt khó coi, đối với cái tên này thật sự hận thấu, muốn một cái tát đem hắn đập đánh.

"Vù!"

Hư không run run, cốt văn thành buộc, hóa thành một mảnh óng ánh nhất Ngân hà, đan dệt, về phía trước trấn áp mà đi.

Xoạt!

Thạch Hạo nhanh như lắc mình, lui về phía sau chớp mắt, cửa đá tự động đóng lại, đem hết thảy Ngân hà giống như cốt văn đều ngăn trở chặn lại rồi, mặc cho tiếng vang rung trời.

Động này phủ là thư viện bên trong trưởng lão môn mở ra đến, có mạnh mẽ cấm chế, nếu như từ bên trong khép kín, niêm phong lại, người bên ngoài rất khó phá tan.

Ầm!

Mấy tiếng rung bần bật, xích thần trật tự nhằng nhịt khắp nơi, như cùng một mảnh võng, đánh vào trên cửa đá, bao phủ nơi này, thần âm như sấm sét.

"Tiểu tử, ngươi lăn ra đây cho ta, ngay cả ta người của Vương gia ngươi cũng dám động, muốn chết!" Có người gào thét, toàn bộ mái tóc múa tung, giống như Ma thần.

"Đi ra!"

Không riêng là Vương gia tiểu bối phẫn nộ, chính là những trưởng bối kia nhân vật cũng gấp mắt, bởi vì Vương Hi thân phận không phải bình thường, là tộc này minh châu, không thể cho phép một cái tôi tớ khinh nhờn.

Nếu như không có bất ngờ, Vương Hi khẳng định là phải gả ột vị trong truyền thuyết tuyệt đại nhân vật, tiến hành phi thường tất yếu thông gia, dùng để ứng đối sắp bắt đầu náo động lớn.

Trên thực tế, nếu là thông gia thành công, hai gia tộc lớn đem sẽ trở thành một toàn thể, ở thế giới một bờ khác sinh linh giết tiến vào Cửu Thiên Thập Địa sau, có thể liên thủ tự vệ.

Năm đó, Tiên cổ kỷ nguyên thời kì cuối, toàn bộ thế giới đều héo tàn, chín mươi chín phần trăm sinh linh đều trở thành lịch sử bụi mù thì, xa ở thời đại kia hai gia tộc lớn liền từng hợp tác quá, cũng chính bởi vì vậy mới đều còn sống.

Hiện nay, lại gặp phải nguy cơ sống còn, bọn họ tự nhiên hi vọng quan hệ càng chặt chẽ.

"Một đám lung ta lung tung người, ầm ĩ cái gì thế!" Thạch Hạo ở động phủ bên trong đáp lại.

Nguyên bản bên ngoài rất ầm ĩ, rất nhiều người đang bàn luận, náo động không dứt, nhưng lúc này tất cả mọi người đều là ngẩn ngơ, đặc biệt là người của Vương gia càng là xanh cả mặt.

Lung ta lung tung người? Ai dám đánh giá như thế bọn họ, hiện ở một cái mang theo gia tộc của bọn họ Kim Cương trác người lại dám như vậy đại nghịch bất đạo.

Người của Vương gia giận dữ, càng nhiều người ra tay, oanh kích động phủ, muốn đem hắn bắt được.

"Thiếu niên người, ngươi nếu là đi ra, hướng về chúng ta thỉnh tội, có thể đối với ngươi mở ra một con đường!" Vương gia một ông lão truyền âm.

"Thúc tổ, với hắn phí lời cái gì" nhất định phải đối với hắn nghiêm trị, hắn coi chính mình rất đáng gờm sao? Bộ tộc ta có thể trực tiếp dễ dàng trấn áp, chính là ở Thiên Thần Thư Viện bên trong, hắn cũng như thế cũng bị chấp pháp!" Một vị trẻ tuổi quát lên.

"Đùng!"

Kết quả, hắn trực tiếp đã trúng một cái bạt tai mạnh, khóe miệng máu tươi ròng ròng, tại chỗ bị đánh bối rối.

Vương gia mấy người tuy rằng trong lòng phẫn nộ, hận không thể lập tức giết chết Thạch Hạo, thế nhưng không thừa nhận cũng không được thiên tư hẳn là rất cao, đồng thời đối với trong tộc người trẻ tuổi này rất bất mãn, cảm thấy hắn không có tác dụng lớn.

"Xì!"

Yêu Nguyệt công chúa tại chỗ liền nở nụ cười, nói: "Vương gia thực sự là thô bạo a, ở Thiên Thần Thư Viện cũng dám như vậy làm việc, há mồm liền muốn giết cái này chém cái kia, liền che giấu đều xem thường."

"Thiếu niên người, còn mời đi ra một tự." Người của Vương gia mở miệng, không để ý tới Yêu Nguyệt công chúa chê cười, bởi vì đối phương gia tộc có cường giả ở đây, chính nhìn bọn họ ra chuyện cười đây.

Chuyện như vậy càng là cùng đối đầu tranh chấp, Vương gia càng xấu

mặt.

Cửa đá lại mở, bởi vì Thạch Hạo nghe được truyền âm, Thiên Thần Thư Viện trưởng lão đến, ở hoán hắn mở ra cửa đá.

Trong tiếng ầm ầm, sương mù tràn ngập, Thạch Hạo lần thứ hai hiện thân.

"Trưởng lão, còn xin đừng nên ngăn cản, để chúng ta mang theo đi cái nô tài!" Vương gia một cái tính cách hung hăng người trung niên nói rằng, muốn cầm đi Thạch Hạo, nhìn về phía Thiên Thần Thư Viện vị kia trưởng lão.

"Nô tài đại gia ngươi, còn dám nhục nhã ta, cẩn thận ta diệt nhà ngươi thế hệ tuổi trẻ tất cả mọi người!" Thạch Hạo giận dữ, nói như vậy.

Tất cả mọi người đều cắn rụng răng, người của Vương gia hung hăng, mà vị thiếu niên này tính khí cũng lớn vô cùng, đối chọi gay gắt, hoàn toàn sẽ không có khuất phục ý tứ.

Tất cả mọi người ở nhìn chằm chằm, lần này sự không coi là nhỏ.

Thạch Hạo đang tiếp tục mở miệng, chỉ vào Vương gia người trung niên kia mũi, lớn tiếng quát lớn: "Ngươi có bao xa cút cho ta bao xa, đừng dơ lỗ tai của ta."

Mọi người không còn gì để nói, đến cùng ai ở ô người lỗ tai, vẫn đúng là khó nói.

"Tiểu tử, ngươi dám bất kính với ta, không muốn sống rồi!" Người trung niên kia phổi đều muốn khí nổ, dò ra một bàn tay lớn vàng óng, về phía trước chộp tới, liền muốn thu thập Thạch Hạo.

"Làm càn, ở Thiên Thần Thư Viện ngươi cũng dám làm dữ, muốn tìm cái chết à!?" Một tiếng sét giống như gầm thét ở dưới trời cao khuấy động.

Mọi người hai lỗ tai bị chấn động vang lên ong ong, nhưng là khi thấy là ai phát âm sau, cũng không khỏi hai mặt nhìn nhau, không biết nói cái gì tốt.

Bởi vì, này cũng không phải Thiên Thần Thư Viện trưởng lão đang quát tháo, mà là Thạch Hạo ở nơi đó rít gào.

Tất cả mọi người đều không còn lời gì để nói, cái tên này đổi khách làm chủ, đây là cái gì tâm thái a, không phải bình thường tốt.

Người của Vương gia suýt nữa bị tức hôn, tiểu tử này quá kiêu ngạo, thật sự cho rằng có thể ở Thiên Thần thư làm chủ sao? Là có thể nhẫn thục không thể nhẫn!

Chỉ là, người nhà họ Vương ra tay thì, phía sau một bàn tay lớn dò tới, mang theo hỗn độn khí, càng có một loại hơi thở của thời gian, đi sau mà đến trước, chặn lại rồi bọn họ.

Thiên Thần Thư Viện trưởng lão ra tay, tuy rằng không nói gì, thế nhưng thái độ có chút tính khuynh hướng.

Thạch Hạo rất bình tĩnh, sớm biết sẽ như vậy.

Trên thực tế, hắn căn bản cũng không có e ngại Vương gia những người này, bởi vì đến đều đều là trung tầng, cũng không có cái gì thần uy không thể mạo phạm đại nhân vật.

Hơn nữa, hắn xác thực có một ít sức lực, không muốn để cho chính mình oan ức.

Khi (làm) từ tiên gia chiến u khi trở lại, Thiên Thần Thư Viện đại trưởng lão liền triệu hoán hắn, ở này đám nhân vật trước mặt, rất nhiều bí mật đều rất khó bảo toàn thủ.

Trên thực tế, Thạch Hạo cũng không muốn bảo thủ, rất thản nhiên, như thực chất đạo đến, nói cho thư viện bên trong vị kia đại trưởng lão thân phận của chính mình, cùng với ở tiên gia chiến trường chiến tích.

Hắn vững tin, thư viện sẽ đối với hắn bảo vệ, bởi vì như hắn như vậy thiên tư, đủ để trở thành hạt giống cao thủ một trong, Thiên Thần Thư Viện mặc dù lại phức tạp, cũng có thể sẽ đối với hắn có rất lớn tính khuynh hướng.

Đối với những khác người bại lộ thân phận, có thể sẽ gặp nguy hiểm, nhưng đối với Thiên Thần Thư Viện mạnh mẽ nhất trưởng lão thẳng thắn, khẳng định là phải nhận được bảo vệ.

Thiên Thần Thư Viện tồn tại ý nghĩa ở đâu? Đại trưởng lão là cực lực thúc đẩy giả một trong, đương nhiên phải trọng điểm quan tâm cùng bồi dưỡng có thể đánh giết Tam Đầu Vương, Hư Không Thú kỳ tài.

"Tiền bối, ngươi đây là ý gì, vì sao ngăn cản chúng ta trừng phạt cái này cuồng đồ?" Người của Vương gia không vui.

"Không muốn dễ dàng động can qua, trước đem sự tình hỏi rõ ràng." Vị này trưởng lão mở miệng.

"Còn hỏi cái gì, hắn một giới tôi tớ, cũng dám làm loạn, hại ta tộc minh châu!" Vương gia vị kia tính khí rất táo bạo người trung niên phi thường bất mãn.

"Sẽ nói tiếng người không?" Thạch Hạo biểu hiện ra một bộ hiếu chiến dáng vẻ, quát mắng hắn, nói: "Ngươi nói ai là tôi tớ? Ta cùng Vương Hi trước kia chỉ là lấy đạo hữu hỗ xưng, bây giờ hơn nửa muốn thay đổi khác một cái xưng hô rồi!"

Người của Vương gia cái trán hiện lên hắc tuyến, người trung niên kia càng là sắc mặt tái nhợt, dùng tay chỉ hắn, tức giận nói không ra lời.

Ở đây người cũng có chút say xe, cái tên này có ý gì? Đều ở truyện, hắn không biết lấy thủ đoạn gì hạn chế Vương Hi, bắt vào động phủ đi lạy trời đất.

Hắn bây giờ nói cùng Vương Hi quan hệ phải thay đổi một cái xưng hô,

đây là ở trần trụi nhục nhã người nhà họ Vương sao?

Một đám người ngắn ngủi đờ ra sau, không khỏi ồ lên, gặp hung hăng chưa từng thấy như vậy ngay mặt đùng đùng phiến người bộ mặt.

Người của Vương gia tự nhiên lửa giận Phần Thiên, mấy người thân thể đều đang run rẩy, thực sự khí hỏng rồi.

"Ha ha..." Yêu Nguyệt công chúa cười to, nàng rất xinh đẹp, màu da trắng sáng như tuyết, quần áo giương ra, ánh trăng bao phủ bản thân, nói: "Đạo huynh, như ngươi vậy trở thành Vương gia Bá Vương con rể, thái độ không phải là rất tốt a. Đúng rồi, quay đầu lại ta sẽ đưa lên một phần quà tặng, chúc mừng ngươi cùng Vương Hi."

Ở đây cũng chỉ có nàng dám như vậy làm càn, rất rõ ràng là đang cười nhạo người của Vương gia, không có chút nào lưu mặt mũi.

"Ai nói ta muốn trở thành Vương gia con rể, liền bọn họ đám người kia đạo đức, ta không chịu được!" Thạch Hạo nói rằng, chỉ người của Vương gia, một mặt xem thường.

Đại gia ngươi! Người của Vương gia muốn chặt hắn, hận không thể trước mặt mọi người đem hắn chém nát.

Chính là những người khác cũng đều vẻ mặt quái dị, này chủ cũng quá kiêu ngạo, đều truyền cho hắn cùng Vương Hi lạy trời đất, kết quả hắn hiện tại trả lại như vậy một câu, để người nhà họ Vương làm sao chịu nổi.

"Ta giết ngươi!"

Lần này, người của Vương gia hầu như đồng thời động thủ, toàn cũng không nhịn được.

"Làm càn!" Thiên Thần Thư Viện trưởng lão ra tay, mờ mịt bàn tay lớn dò ra, đem một đám người toàn bộ đánh bay.

"Tiền bối, ngươi đây là ý gì!?" Người của Vương gia kêu lớn lên.

"Các ngươi lại là ý gì?!" Thạch Hạo a nói: "Đây là Thiên Thần Thư Viện, không phải Vương gia, không cho phép các ngươi làm dữ!"

"Ngươi lại không phải thư viện đệ tử, chỉ có điều là ta Vương gia hàng phục tôi tớ, tự nhiên có thể trừng phạt!" Người nhà họ Vương lạnh giọng nói.

"Chư vị, đại trưởng lão đã hạ xuống pháp chỉ, hắn tức sắp trở thành ta Thiên Thần Thư Viện đệ tử." Vị kia trưởng lão nói rằng.

Tất cả mọi người là ngẩn ngơ, thư viện bên trong trưởng lão vậy cũng đều là Cửu Thiên Thập Địa bên trong lánh đời cao thủ, thực lực khủng bố đến mức tận cùng, năm tháng dài đằng đẵng bên trong hiếm khi hiện lên thế gian

Mà đại trưởng lão tự nhiên càng là trong đó người tài ba, là một vị vô thượng cao thủ, sâu không lường được, thiếu niên này lại lao hắn mở miệng.

"Ta còn cân nhắc bên trong, rốt cuộc muốn không muốn gia nhập Thiên Thần Thư Viện." Thạch Hạo không nhanh không chậm đáp.

Mọi người nghe vậy, tất cả đều ngạc nhiên, thật không biết là loại nào nỗi lòng.

Sau đó muốn khôi phục hai canh, cảm tạ sự ủng hộ của mọi người, để ta ở tết đến trong lúc hơi hơi ung dung một thoáng! Cảm tạ, ta sẽ viết xong nội dung phía sau.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1162: Nói Dối

Loại này nỗi lòng quá phức tạp, tất cả mọi người khóe miệng đều thoáng co giật một thoáng, há miệng muốn nói cái gì, có thể cuối cùng lại nhắm lại, bởi vì này quá đả kích người.

Thiên Thần Thư Viện Đại trưởng lão, được xưng Cửu Thiên Thập Địa bên trong cao thủ tuyệt thế, hạ xuống pháp chỉ, để Thạch Hạo trở thành thư viện đệ tử, đến thiếu niên này lại còn đang do dự, còn đang suy nghĩ có hay không gia nhập.

"Người theo người chênh lệch làm sao lại lớn như vậy đâu?" Rốt cục, có một người tu sĩ không nhịn được nhỏ giọng thầm thì.

Hắn lúc đó vì gia nhập thư viện, dùng hết một thân sức mạnh, ác chiến không ngừng, theo người tranh cướp tư cách đó, suýt nữa chết đi, hao hết thiên tân vạn khổ mới đi vào.

"Ta nghĩ... Đánh hắn!" Một cô thiếu nữ nói rằng, chính đang cắn răng bạc, nàng tương đương mỹ lệ làm rung động lòng người, tu ra tiên khí, nhưng ngày đó vì gia nhập Thiên Thần Thư Viện, cũng từng trải qua các loại thử thách, người bị thương nặng.

Rất nhiều người không cam lòng, vì có tư cách trở thành Thiên Thần Thư Viện bên trong một thành viên, bọn họ đều trả giá rất lớn mọi người, xem là công một khắc đó tâm huyết khuấy động, vô cùng kích động, rất nhiều người càng là đã từng lệ nóng doanh tròng.

Nhưng là trước mắt thiếu niên này, trực tiếp bị Đại trưởng lão mời đi vào, căn bản không có trả giá cái gì, đến hắn nhưng còn 3 lần 4 lượt lựa chọn, không phải rất tình nguyện, có thể nào để bọn họ không căm giận,

trong lòng so sánh bất bình.

Đây cũng quá đả kích người, một đám nam nữ trẻ tuổi ánh mắt đều rất không quen, đố kị ước ao hận đồng thời, cũng cực kỳ bó tay.

Cho tới đến từ thư viện thế lực, tỷ như người của Vương gia cùng với cái khác cao thủ các loại, thì lại từng cái từng cái vẻ mặt nghiêm túc, phi thường nghiêm túc, này không phải là việc nhỏ!

Đại trưởng lão mở kim khẩu, để Thạch Hạo gia nhập Thiên Thần Thư Viện, sao không làm người ta chấn động?

Tất cả mọi người không thể không nghiêm túc đối phó, chính là người của Vương gia cũng trực tiếp ách phát hỏa, một lần lại một lần đánh giá Thạch Hạo, một lần nữa xem kỹ, thiếu niên này quá yêu tà.

Mấy người nheo mắt lại, tự nhiên rõ ràng, thiếu niên này không đơn giản!

Trong lúc nhất thời. Thạch Hạo trở thành tiêu điểm, ngắn ngủi yên tĩnh sau, một mảnh tiếng bàn luận.

Vương gia là nhất khó chịu, một cái mang theo bổn tộc kim cương trác tôi tớ, lại gây ra động tĩnh lớn như vậy, liên lụy đến Thiên Thần Thư Viện Đại trưởng lão, này không phải là việc nhỏ.

Vương gia trước kia nhằm vào Thạch Hạo người, trong lúc nhất thời không biết nói cái gì tốt, mới vừa rồi còn ở quát lớn đây, hiện tại nhưng vẻ mặt biến ảo không ngừng.

"Tiền bối. Chẳng cần biết hắn là ai, làm sai sự tình chung quy phải trả giá thật lớn!" Vương gia một ông lão mở miệng, nhìn về phía Thiên Thần Thư Viện vị trưởng lão kia.

Rất rõ ràng, bọn họ không có khởi đầu hung hăng như vậy, thế nhưng cũng không thể không đi tranh, nếu như vì vì thiếu niên này bị Thiên Thần

Thư Viện coi trọng, Vương gia tựu buông xuống ân oán, kia là hiện ra cho bọn họ quá vô năng.

Dù sao, bọn họ đến ở trường sinh gia tộc. Chính mình gốc gác cũng đủ mạnh.

"Vương Hi thế nào, ở nơi nào?" Thiên Thần Thư Viện trưởng lão mở miệng.

Đồng thời, cái này cũng là Vương gia quan tâm nhất vấn đề, bởi vì bên ngoài đồn đại quá bất kham. Để trái tim của bọn họ vẫn ở bám vào, hận không thể giết Thạch Hạo.

Bọn họ cũng muốn biết, đến tột cùng phát sinh cái gì.

"Nàng rất tốt, đang say ngủ bên trong." Thạch Hạo đáp.

Câu nói này vừa ra. Phi thường tẻ ngắt, tất cả mọi người đều không mở miệng, nhìn chằm chằm động phủ lối ra nơi đó.

Chính là Yêu Nguyệt công chúa cũng giật mình trợn to hai mắt. Cái tên này thật sự dám xằng bậy?

Ngắn ngủi yên tĩnh, một đám người cảm xúc dâng trào, hoàn toàn bị kinh sợ, cảm thấy kích động trong lòng, bị kích thích mạnh.

Bởi vì, lời nói kia có chút, có chút khiến người ta mơ tưởng viển vông, ngủ say này then chốt từ thực tại đâm nhói Vương gia mấy vị cao thủ kia.

"Ngươi tên tiểu súc sinh này, dám bắt nạt ta Vương gia, chán sống rồi hả!" Vương gia một vị lão già kêu to, nhào về phía trước, liền muốn giết Thạch Hạo.

Bởi vì, này rất quan trọng, Vương Hi bị gia tộc nhận định muốn cùng một vị tuyệt đại nhân vật thành hôn, nếu như phát sinh cái gì bất ngờ, tuyệt đối không cách nào nhịn được.

"Muốn chết a, nhanh giết hắn!" Vị kia tính khí táo bạo nhất người trung niên oa oa bạo kêu, cũng theo xông về phía trước.

Tất cả mọi người đều há hốc mồm, không nghĩ tới sẽ là một kết quả như thế.

Thiên Thần Thư Viện không ít học sinh đều bị thương rất nặng, bị kích thích đến, đặc biệt đối với Vương Hi có hảo cảm, vẫn đang chăm chú người, càng là phẫn hận.

"Cái tên này cũng thật là... Quả đoán a, đây là muốn tạo thành trở thành sự thật sao? Không phải thứ tốt!" Cũng có người như vậy nhỏ giọng thầm thì đạo.

"Các ngươi điên rồi?" Thạch Hạo quát lên, sau đó nhanh chóng tránh né.

Thiên Thần Thư Viện vị trưởng lão kia tỉnh ngộ lại, lại ra tay, ngăn cản người của Vương gia, không thể vào lúc này nhìn Thạch Hạo bị giết, dù sao chịu lấy Đại trưởng lão nhờ vả.

Ầm!

Kịch liệt một đòn, nơi đây yên hà ngút trời, phù văn rực rỡ, đan dệt ở trong hư không.

"Tiền bối, phát sinh loại này ác liệt sự tình, ngươi còn có thể che chở cái này cuồng đồ?" Người của Vương gia phẫn hận, sát khí tràn ngập, từng cái từng cái trong mắt lộ hung quang.

Thiên Thần Thư Viện trưởng lão cũng không nói gì, nhìn Thạch Hạo, vẻ mặt không lành, đây cũng quá có thể gây rắc rối, làm sao dễ dàng?

"Phát sinh chuyện như vậy, ngươi nói giải quyết thế nào?" Thiên Thần Thư Viện vị trưởng lão này chỉ vào Thạch Hạo nói rằng.

"Còn có thể giải quyết thế nào, ngàn đao bầm thây, sau đó kéo ra ngoài

cho chó ăn!" Người của Vương gia hận cực đến cười.

"Không biết các ngươi đang nói cái gì." Thạch Hạo lắc đầu, một bộ không hiểu dáng vẻ, hắn rất nhẹ như mây gió, cái này tư thái để Vương gia càng ngày càng phát điên.

Ăn no căng diều, người không liên quan bình thường? Người nhà họ Vương con mắt đều đỏ, đó là sát khí tràn ngập gây nên.

"Đến hiện tại ngươi còn dám lớn lối như vậy, ta xem Thiên Thần Thư Viện làm sao đảm bảo ngươi, ai có thể bao che ngươi ác đồ kia!" Vương gia vị kia tuổi tác rất lớn ông lão lạnh giọng nói.

Hắn giận dữ đến cười, nhưng không có mất đi đúng mực, cũng không có vội vã ra tay. Bởi vì, hắn hiện tại không sợ phiền phức tình làm lớn, nếu như Thiên Thần Thư Viện thực sự là che chở, bọn họ không ngại thỉnh cầu lão tộc trưởng đi ra, đại náo một hồi.

"Cái gì lung ta lung tung, nghe không hiểu." Thạch Hạo lắc đầu.

Tất cả mọi người đều không còn lời gì để nói, cái tên này tâm lý tố chất quá mạnh mẽ đi, đều phần này lên, chính ở chỗ này rất bình tĩnh đây.

"Vương Hi đâu? Hi nhi đi ra!" Người của Vương gia truyền âm.

"Đừng ầm ĩ nhượng, cẩn thận quấy rầy giấc mộng đẹp của nàng." Thạch Hạo nói rằng.

Thiên Thần Thư Viện trưởng lão cảm thấy có chút không đúng lắm, cái tên này không khỏi quá trấn tĩnh đi, không giống như là cảm giác mình gây ra đại hoạ dáng vẻ, làm sao đến mức này?

Hắn cẩn thận hỏi: "Vương Hi đây, ngươi cùng với nàng đến tột cùng chuyện gì xảy ra?"

Nghe nói hắn hỏi như vậy, người của Vương gia còn có những tu sĩ khác

các loại, cũng đều ngẩn ra, nhìn về phía Thạch Hạo.

"Ta cùng với nàng quan hệ tâm đầu ý hợp, một khối tu hành, ta trước tiên tỉnh lại, đến nàng còn đang say giấc nồng." Thạch Hạo đáp.

Người của Vương gia sắc mặt khó coi, nhưng nhịn xuống, không có lập tức mở miệng. Thiên Thần Thư Viện trưởng lão tiếp tục hỏi: "Các ngươi đến tột cùng làm sao tu hành, đó là công pháp gì?"

"Tự nhiên là kỳ công diệu pháp, thích hợp hai người cùng tu, thật sự rất không bình thường." Thạch Hạo đáp.

Người của Vương gia ngồi không yên, cái tên này nói cũng quá rõ ràng đi, một nam một nữ cùng tu? Còn kém nói song tu hai chữ.

"A..." Vương gia có người kêu to, bị kích thích lớn.

"Nói, đến cùng chuyện gì xảy ra a?" Thiên Thần Thư Viện trưởng lão quát lên, hỏi dò Thạch Hạo, hắn là người ngoài cuộc, nhìn thấy Thạch Hạo trong mắt loé lên rồi biến mất dị dạng hào quang, cảm thấy tiểu tử này đang cố ý nhằm vào.

"Chính là đồng thời tu hành, không có chuyện gì khác, ta còn có thể nói cái gì." Thạch Hạo nói rằng, bình tĩnh đến vô tội.

Vào lúc này, đừng nói Thiên Thần Thư Viện trưởng lão, chính là những người khác cũng đều nhìn ra một vài vấn đề, cái tên này tuyệt đối là có vấn đề, không phải vậy dùng cái gì dám như thế trấn tĩnh.

Thiên Thần Thư Viện trưởng lão một bước bước ra, từ nơi này biến mất, sau đó sau một khắc đem Vương Hi mang ra ngoài, nàng thật sự đang ngủ say, rất yên ắng.

"Hi nhi!" Vương gia một vị trung niên kêu to.

Thiên Thần Thư Viện trưởng lão ấn tay một cái, Vương Hi tại chỗ tỉnh

lại, nhanh chóng đứng dậy, có chút không rõ.

"Vương Hi, đến tột cùng phát sinh cái gì?" Vương gia một vị trưởng lão quát hỏi.

"Không có cái gì, ta từ tiên gia chiến trường được một quyển (Tâm Mộng Cổ Kinh), ta muốn nhập mộng ngộ đạo, đến mới bắt đầu quyển còn cần một người nhập mộng giúp đỡ..." Vương Hi giải thích.

Mọi người nghe vậy, đều lộ ra sắc mặt khác thường, nhìn chằm chằm Thạch Hạo, cái tên này quỷ xả nhiều như vậy, đều sắp đem người nhà họ Vương trái tim phổi khí nổ, nguyên lai chỉ là giúp người ngộ đạo mà thôi. Rất nhiều người đều cảm thấy, cái tên này là cái vô liêm sỉ, quá thiếu đạo đức, ai chịu đựng lên kinh hãi như vậy. Phỏng chừng người nhà họ Vương hiện tại còn phẫn hận đây.

"Bên ngoài đồn đại, ngươi bị hắn đánh lén cũng áp chế, chúng ta cố ý đến xem thử, chuẩn bị cứu viện." Người của Vương gia nói rằng, ngượng ngùng, thật không biết nói cái gì tốt.

"Lời đồn." Vương Hi lắc đầu, căn bản là không nói thêm gì.

"Ta khoan hồng độ lượng, không với các ngươi tính toán." Thạch Hạo nói rằng, khoát tay áo một cái.

Không chỉ có là Vương gia, chính là những người khác cũng đều vẻ mặt tê tê, còn có thể da mặt lại hậu một chút sao? Đây là muốn tức chết người nhịp điệu.

"Được rồi, chuyện này trước đây coi như, một chuyện hiểu lầm mà thôi." Thiên Thần Thư Viện trưởng lão ra mặt, đồng thời đưa tới một cái bên trong tin tức trọng yếu.

"Như vậy coi như?!" Người nhà họ Vương không làm, ngắn ngủi bình tĩnh sau, mỗi một người đều mang theo lạnh lẽo cười.

"Bộ tộc ta minh châu danh tiếng ở trong chuyện này bị hao tổn, ngươi làm sao bồi thường?" Vương gia có người quát lên.

"Đơn giản, các ngươi đã có như vậy lo lắng, liền đem Vương Hi gả cho thiếu niên này được rồi." Thiên Thần Thư Viện bên trong truyền đến Đại trưởng lão âm thanh.

Một đám người há hốc mồm, đến người của Vương gia tiếp thu cũng không phải, từ chối cũng không phải.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1163: Sáng Tỏ

Đại trưởng lão mở kim khẩu, bất kể là Vương gia vẫn là cái khác gia tộc cao cấp cũng phải ước lượng một phen, nhân vì người này quá mạnh mẽ, chính là bọn họ lão tộc trưởng tái xuất, cũng chưa chắc có thể sánh vai.

Hiện tại tất cả mọi người nhìn về phía Thạch Hạo thì đều lộ ra sắc mặt khác thường, thiếu niên này sẽ không phải là lão gia hoả con riêng chứ? Rõ ràng rất coi trọng thiếu niên này, ở tận tâm che chở.

Mọi người đang suy nghĩ, đến tột cùng là tình huống thế nào.

Chẳng lẽ nói, thực sự là thiếu niên này giết Tam Đầu Vương, mà không phải Mạc Đạo gây nên? Cùng lý, Hư Không Thú cũng không phải là niết bàn biến mất, mà là bị hắn đánh chết?

Trước kia tuy có thuyết pháp này, nhưng chỉ có một số người tin tưởng, đại đa số người vẫn là nắm thái độ hoài nghi, đặc biệt là không có tiến vào tiên gia chiến trường người, càng là cảm thấy vô căn cứ. Có thể hiện tại trái tim tất cả mọi người tạng đều là rụt lại một hồi, giật mình trợn to con mắt!

Chính là Vương Hi, đều là trước tiên ngạc nhiên, sau đó mới xấu hổ.

Mọi người cảm thấy, sự tình có chút yêu.

Vương gia một vị trưởng lão ho khan, hơi hơi chần chờ sau, quả đoán từ chối, mở miệng nói: "Tiền bối, chuyện như vậy không phải trò đùa, Vương Hi với hắn không có khả năng!"

Vương gia những người khác cũng gật đầu, phi thường kiên quyết, thái độ rõ ràng, bởi vì ở trong lòng bọn họ, vị kia tuyệt đại nhân vật mạnh hơn Thạch Hạo hơn nhiều, thích hợp hơn.

"Vương Hi tiểu thư, ý của ngươi là?" Lần này, đại trưởng lão không có mở miệng, đang ở hiện trường Thiên Thần Thư Viện một vị khác trưởng lão hỏi dò.

"Ta với hắn chỉ là đạo hữu, không có cái khác." Vương Hi rất bình tĩnh đáp lại.

"A, đã như vậy, chuyện này coi như bỏ qua, khắp nơi đều dừng tay đi." Đại trưởng lão mở miệng lần nữa, sau đó liền không còn âm thanh nữa.

Có ý gì? Tất cả mọi người điểm phát mộng!

Đại trưởng lão vì là thiếu niên kia làm mối, sau đó Vương gia rất thẳng thắn từ chối?

Rất nhanh, có người lý giải vì là, đại trưởng lão ở che chở thiếu niên kia, vừa nãy căn bản không phải vì làm mối, chỉ là vì tiến sát, do đó giúp thiếu niên kia thoát vây.

Cũng không có thiếu người cho rằng, đại trưởng lão có thể thật sự có làm mai mối ý tứ, chỉ là thiên tâm khó dò, chân chính làm sao, không tốt giải thích.

"Được rồi, chuyện hôm nay liền như vậy bỏ qua." Vương gia một ông lão nói rằng, vì là sự kiện lần này vẽ lên một cái dừng phù.

Nhưng mà, tính khí táo bạo nhất người trung niên kia nhưng rất không cam lòng, cảm thấy một người thiếu niên mà thôi, dám trêu chọc Vương gia, thật sự là lớn nghịch không ngờ.

"Bất quá là một cái tôi tớ, không khỏi quá rêu rao rồi!" Hắn uy nghiêm đáng sợ nói rằng.

Vương gia ông lão trừng hắn, không cho hắn lại mở miệng, bởi vì đại trưởng lão là phải cho.

"Tôi tớ ngươi tổ mẫu!" Thạch Hạo trực tiếp trở mặt, không sợ phiền phức tình làm lớn, nói: "Ngươi hỏi thăm Vương Hi, nàng theo ta đến cùng là quan hệ gì, ta chưa từng từng đi theo nàng? Chỉ là lấy đạo hữu thân phận tương mời ta tiến vào thư viện mà thôi!"

Tất cả mọi người tất cả giật mình, thiếu niên này coi là thật là cương liệt, không nhường chút nào chính mình oan ức, trực tiếp như vậy chống đối, rất nhiều người không khỏi nhìn về phía Vương Hi.

Hai người này quan hệ phức tạp vi diệu, mới vừa rồi còn suýt nữa bị nói thành phu thê, cứ việc Vương Hi từ chối đại trưởng lão đề nghị, vẫn là nói rõ thiếu niên kia giá trị.

Thạch Hạo bổ sung, nói: "Còn có, Vương gia ngươi làm cái phá Kim Cương trác, tùy tiện làm cho người ta bố trí cấm chế, cho rằng người khác nhất định phải là các ngươi nô tài, cỡ nào ngang ngược ngông cuồng. Có phải là ta trên đất họa cái quyển, đem bọn ngươi đều vây quanh ở giữa, cũng có thể nhận cho các ngươi toàn bộ Vương gia đều là ta người hầu? Đầu óc bị Thái cổ mãng ngưu đá đi!"

Mọi người đờ ra, cái tên này thực sự là cái gì cũng dám nói, không chút nào lưu mặt mũi.

Thạch Hạo cười gằn, sở dĩ đi đến một bước này cũng là bởi vì Vương gia hùng hổ doạ người, nghĩ thông suốt quá hắn nắm giữ Mạc Đạo, cho rằng hắn là Vương gia tôi tớ, Mạc Đạo liền cũng là Vương gia tôi tớ, đầu tiên là tiểu bối ngôn ngữ đối với hắn ngạo mạn, tiếp theo là những kia lão bối lời nói mang theo uy hiếp.

Chính là bởi vì như vậy, mới có Thạch Hạo lần này phản kích, xuất hiện hắn cùng Vương Hi lời đồn.

Hiện tại hắn đương nhiên muốn kịch liệt đáp lại, phản đang định gia nhập Thiên Thần Thư Viện, cùng đại trưởng lão lén lút đạt thành nhất định thỏa thuận, không có cần thiết để ình đánh rơi hàm răng hướng về trong

bụng yết, nên đạp Vương gia mặt, không chút nào hàm hồ!

Bên cạnh những người này có thể không như thế xem, bởi vì Vương gia thực sự quá mạnh mẽ, là một cái quái vật khổng lồ, dường như nguy nga Thái cổ ma nhạc đứng sừng sững ở đó, áp bức người muốn nghẹt thở.

Một người thiếu niên, như vậy mở miệng, không sợ hãi chút nào, kinh đi một chỗ nhãn cầu.

"Còn có, này phá Kim Cương trác mau mau lấy đi, không phải vậy ta lập tức còn các ngươi một đống đồng nát sắt vụn!" Thạch Hạo nói rằng.

"Ha ha..." Người của Vương gia bị tức sinh nộ, có mấy người không nhịn được bắt đầu cười lớn, nói: "Ngươi hành, ngươi phá ra cho ta một cái thử một chút xem."

"Vẫn không có một nô bộc có thể mở ra Kim Cương trác, ngươi nếu có thể làm được, cũng coi như một đời nhân vật, coi như chúng ta khinh thường ngươi." Liền Vương gia ông lão kia đều như vậy lời lẽ vô tình, hắn cũng phát hỏa.

"Đồng nát sắt vụn một đống!" Thạch Hạo nói rằng.

Thế nhưng, trong lòng hắn không phải không thừa nhận, này Kim Cương trác rất nghịch thiên, cường đại như hắn, có thể so với luyện thể tu sĩ, mà lại tu ra ba đạo tiên khí, thời gian dài như vậy đến đều không có lấy xuống.

Hắn có thể phá tan Kim Cương trác, thế nhưng là khó bảo toàn nó tự hủy thì thương đầu lâu bên trong Nguyên Thần!

"Tiểu tử, ngươi nói khoác không biết ngượng, coi như chúng phá ra cho ta thử một chút xem!" Người của Vương gia cười gằn, tạm thời bỏ đi cái khác, nhìn chằm chằm Thạch Hạo.

"Ngươi nói như thế nào thì như thế đó a? Điều kiện gì đều đối với các

ngươi có lợi." Thạch Hạo lạnh lùng nói: "Ta hiện tại phá tan sau, các ngươi có phải hay không tôn ta làm chủ?"

Đối diện, một đám người trợn mắt nhìn.

"Không dám sao, Vương gia ngươi không phải vênh vang đắc ý, luôn luôn hung hăng ép người, tối nguyện làm chuyện như vậy sao? Thạch Hạo xem thường.

"Được, chúng ta đánh cuộc với ngươi!" Tại chỗ, có mấy người đứng ra, lớn tiếng nói.

Đồng thời, có người rất kiêu căng, lộ ra vẻ trào phúng, nói: "Ngươi như không giải được, vẫn là bé ngoan khi (làm) một cái hạ nhân đi!"

"Món đồ gì, thật coi mình là một nhân vật, ta xem ngươi như thế nào phá Kim Cương trác!" Khác có người nói, cũng là không nể mặt mũi, tạm thời đều quên đại trưởng lão dành cho cảm giác sợ hãi.

"Còn các ngươi đồng nát sắt vụn!" Thạch Hạo quát to một tiếng, hai tay trực tiếp dò ra, chụp vào trên đầu Kim Cương trác.

Thời khắc này, hào quang chói lọi, pháp lực mãnh liệt, hắn vận dụng nhiều loại bảo thuật, ngưng tụ cùng nhau, bảo vệ đầu lâu, mà lại hai tay óng ánh như ngọc thạch, bạo phát khí thế khủng bố.

"Ầm!"

Kim Cương trác cũng ở bạo phát, cốt văn đan dệt, dường như thiêu đốt, muốn hủy đầu lâu.

Răng rắc!

Vô tận sấm sét hiện lên, đáng sợ thần lực phong ba trùng lên trời cao, hào quang chói mắt đem nơi đó nhấn chìm, cái gì đều không nhìn thấy.

"Tên tiểu tử này vẫn đúng là dám hành động?"

Kinh sợ đến mức một đám người mí mắt nhảy lên không thể tin được.

"Không biết tự lượng sức mình, từ xưa tới nay, có ai làm được, có thể gỡ xuống Kim Cương trác?" Người của Vương gia xem thường, ở nơi đó trào phúng.

Cọt kẹt!

Đột nhiên, một đạo gãy vỡ âm thanh truyền đến, dường như tiên bình vỡ tan, Ngân hà trút xuống, nơi này khí tức lập tức không giống.

Đồng thời, ở một khắc tiếp theo rất nhiều quang lờ mờ, nội liễm.

Mọi người kinh hãi, ở nơi đó chỉ còn dư lại một người thiếu niên đang phát sáng, dường như một vị vô địch chiến thần giống như, tay không xé rách Kim Cương trác, khiến cho nó ánh sáng biến mất.

Hư không đại vỡ!

Nhưng là, đầu của hắn nhưng không việc gì.

Hắn thành công? Tay không xả đoạn Kim Cương trác!

Thạch Hạo rất bình tĩnh, coong một tiếng đem Kim Cương trác ném, vứt tại Vương gia mọi người dưới chân.

Tất cả mọi người đều chấn kinh rồi triệt để hoá đá.

Thạch Hạo rất bình tĩnh, cũng không có quá tiêu hao thần lực, hắn nguyên vốn là có thực lực làm đoạn này trác, chỉ là không có nắm bảo vệ Nguyên Thần, bất quá cùng đại trưởng lão gặp mặt một lần lén lút mật đàm sau, hắn chịu đến một ít dẫn dắt, sau khi trở lại liền suy nghĩ ra biện pháp.

Trên thực tế, thư viện nơi sâu xa, một toà bế quan, đại trưởng lão hiểu rõ sau một trận kinh ngạc thiếu niên này quả nhiên bất phàm, hắn chỉ là hơi hơi điểm một cái, đối phương liền hiểu được.

Phải biết, loại kia biện pháp, chính là nguyên bản giảng giải đi ra, những người khác cũng rất khó thành công!

"Hắn phá tan rồi Kim Cương trác, xưa nay ít thấy sao?!"

"Quá khó mà tin nổi, cái viên này Kim Cương trác bên trong không chỉ có có khắc vô cùng phù văn vật liệu bên trong còn gia nhập một điểm tiên kim, lại còn là bị xả đứt đoạn mất, cái tên này thật đáng sợ rồi!"

"Đây là thiếu niên Chân Tiên chuyển thế sao?"

Tất cả mọi người đều bị đè ép, từng cái từng cái đầu tiên là trố mắt ngoác mồm, sau đó cũng đều nghị luận sôi nổi.

Vương gia đồng dạng khiếp sợ, những người kia nhìn bị xả đoạn Kim Cương trác, toàn đều khó có thể tin, đây là một cái ra sao thiếu niên yêu ma, tại sao có thể có như vậy bá đạo thực lực?

Những người này sắc mặt lúc trắng lúc xanh, nghĩ đến cùng Thạch Hạo lập xuống cá cược, cảm giác muốn tự tử đều có.

Vương Hi cũng là hoảng sợ, loại sức mạnh này để nội tâm của nàng rung bần bật không ngớt, chính là nàng cũng chưa chắc có thể làm được a, vị đạo hữu này làm người khó có thể nhìn thấu!

Xa xa, Lục Đà, Huyền Côn mỗi người cũng đều biến sắc mặt, cảm giác sâu sắc áp lực.

Yêu Nguyệt công chúa đỏ tươi miệng nhỏ mở lớn, vô cùng khiếp sợ, các nàng cùng Vương gia là đối đầu, hiểu rõ vô cùng Kim Cương trác, phát sinh trước mắt tất cả đánh vỡ thần thoại.

"Mấy người các ngươi nô bộc, còn không mau lại đây chào?" Thạch Hạo nói rằng.

"Phốc!"

Những người kia đồng thời ho ra máu, có người ngất đi, có người lảo đảo lùi về sau, bị những người khác đỡ lấy.

"Quả nhiên không hổ là Trường Sinh gia tộc người, liền ngất đi loại này chiêu số vô sỉ đều phát huy ra." Thạch Hạo chế nhạo.

Ầm!

Nơi này vỡ tổ, mọi người tâm khó có thể bình tĩnh, đã phát sinh tất cả những thứ này quá đột nhiên, quá làm người ta giật mình.

"Đánh vỡ thần thoại a, có người có thể phá mở phong ấn ở trên người Kim Cương trác, tuyệt thế mạnh mẽ!"

"Đều nói loại này bảo trác một khi gia thân, mặc dù tự thân đột nhiên lại đột phá một hai đại cảnh giới, đều khó mà xả đoạn này trác, hắn là làm sao làm được?"

Nơi đây sôi trào, một mảnh náo động.

"Ta cuối cùng đã rõ ràng rồi, Tam Đầu Vương là bị hắn chém giết, Hư Không Thú cũng thật sự trở thành hắn con mồi!"

"Vương gia quá buồn cười, vọng tưởng đem một cái vô địch thiếu niên Chí Tôn thu làm tôi tớ, bọn họ quá đề cao chính mình rồi!"

"Ồ, nói đến nếu như đem Vương Hi hứa cho thiếu niên này, ngã: cũng cũng coi như là một việc mỹ sự, bây giờ nhìn lại Vương gia những người này khiêu quá sớm rồi!"

Hiện tại rất nhiều chuyện đều hết sức rõ ràng, thiếu niên này hơi hơi hiển lộ thực lực, để rất bao lớn thế lực trong mắt cao thủ hết sạch tăng vọt.

Yêu Nguyệt công chúa, Lục Đà các loại (chờ) người sau lưng gia tộc, hận không thể lập tức mời chào thiếu niên kia, muốn đem hắn tiếp đón được chính mình này một phương trận doanh đến, dù cho bỏ ra cái giá khổng lồ.

Chỉ là, thư viện đại trưởng lão xuống tay trước, để bọn họ không dám manh động.

"Ai, chẳng trách hắn dám thu dị vực chí tôn trẻ tuổi Mạc Đạo vì là tôi tớ, căn bản không phải may mắn a, thật sự có cường đại như vậy thực lực vô địch!" Đến đây, mọi người hết thảy đều rõ ràng.

Hai canh, khôi phục, cảm tạ các ngươi, cám ơn đã ủng hộ!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1164: Lựa Chọn Thời Khắc

Vương gia lập nhiều đổ ước người, nguyên một đám sắc mặt đỏ bừng, ngón tay niết phát xanh, kết quả này lại để cho bọn hắn xấu hổ vô cùng, xấu hổ và giận dữ khó nhịn.

Đáng hận nhất chính là, thiếu niên kia vẫn còn lạnh nói nhằm vào, tuyệt không lưu tình mặt, lời nói như đao tử đâm vào lòng của bọn hắn trong phổi.

Sao sẽ như thế?

Trên thực tế, những người khác càng thêm khiếp sợ, một thiếu niên Chí Tôn cứ như vậy quật khởi rồi, vượt quá tất cả mọi người đoán trước, ai cũng không nghĩ tới hội là như thế này một cái kết quả.

"Được làm cho người chỗ tạm tha người, cứ như vậy đi." Thiên Thần thư viện vị trưởng lão kia đối với Thạch Hạo khuyên nhủ.

Thạch Hạo không nói câu nào, tựu như vậy chằm chằm vào người của Vương gia, lại để cho bọn hắn sắc mặt khó coi tới cực điểm, rất cảm thấy xấu hổ và giận dữ, đi cũng không được, không đi cũng không được.

Cuối cùng, những người kia cùng Vương hi truyền âm về sau, cuối cùng là kiên trì mở ra rời đi cước bộ rồi, không có nhận thức đánh bạc chịu thua, chưa từng hướng Thạch Hạo thỉnh tội, tôn hắn làm chủ.

"Ha ha..." Thạch Hạo cũng không ngăn trở, chỉ là ở phía sau cười to, âm thanh chấn cái này phiến tịnh thổ.

Hắn chưa từng ngăn trở, cũng không đuổi theo, cái gì cũng không nói, chỉ là như vậy cười, nhưng lại cùng như đao tử trảm tại những người kia trên người.

Mọi người thần sắc quái dị, lẳng lặng nhìn một màn này, sau đó không ít người đi theo cười ra tiếng.

Vương gia mấy người thân thể phát cương, quả thực không cách nào cất bước. Loại này tiếng cười là đối với bọn họ miệt thị, càng là một loại khinh thường cùng lăng nhục. Trước mắt bao người, bọn hắn chưa từng trả giá "Tiền đặt cược", xám xịt đào tẩu, nhất định hội trở thành trò cười.

Cái này không chỉ có là bọn hắn bản thân mất mặt, tựu là Vương gia cũng sẽ biết hổ thẹn, tuyệt đối không xong cực độ!

Cũng không phải một hồi chiến dịch, nhưng là người của Vương gia lại cảm giác so kinh nghiệm một hồi đáng sợ đại chiến còn muốn mỏi mệt, tại khuất nhục ở bên trong, tại trong tiếng cười, bọn hắn cúi đầu đi xa.

Vương hi thở dài, quay người rời đi, tiễn đưa trong tộc trưởng bối. Đồng dạng, nàng cũng trở về đầu vội vàng thoáng nhìn. Nhìn Thạch Hạo, nỗi lòng hết sức phức tạp.

Mọi người thấy như vậy một màn, đều cảm giác rất quái dị, hai người này vốn là quan hệ sự hòa thuận, là phi thường tuyệt diễm một đôi tổ hợp, hôm nay lại náo đến một bước này.

"Đi rồi, nên tản ra."

Những người khác cũng nhao nhao khởi hành, ở chỗ này ngốc xuống dưới không có ý nghĩa. Mạc Đạo cũng dám bắt đầu đuổi người rồi, tại Thạch Hạo bày mưu đặt kế xuống, hắn tản mát ra ba đạo tiên khí. Chấn nhiếp quần hùng!

"Hắn là ai, ta như thế nào cảm thấy tựu là người kia a, đồng dạng hèn hạ vô sỉ ác ôn!" Một phương hướng khác, bé thỏ con lẩm bẩm, kết quả bị Thanh Y còn có Tào vũ sinh dụ đi được, không cho nàng dừng lại.

Bởi vì, trước mắt Thạch Hạo mình cũng không có bạo lộ bản thân, người quen tốt nhất không cần nhiều nói, tôn trọng lựa chọn của hắn.

Vương hi động phủ chuyện nơi đây trước tiên truyền khắp Thiên Thần thư viện. Lại để cho rất nhiều người kinh ngạc không hiểu, không thể tin được lại hội là như thế này một cái kết quả.

"Hắc, các ngươi nghe nói không, Vương gia kinh ngạc. Vọng tưởng thu một cái tu ra ba đạo tiên khí thiếu niên Chí Tôn là bộc người, kết quả đá trúng thiết bản."

Thiên Thần thư viện thật sự quá lớn, như Vương hi như vậy đệ tử có thể có được rộng lớn tịnh thổ, ngọn núi không ngớt. Thần thác nước như sao sông, có thể nghĩ cả tòa thư viện lớn cỡ nào.

Cũng chính bởi vì như thế, rất nhiều người cách qua xa. Trước kia không biết chuyện phát sinh, lúc này nghe được người bên cạnh đàm và, quả thực cùng kỳ lạ.

"Đáng tiếc Vương hi Tiên Tử, vốn là cùng thiếu niên kia đi vô cùng gần, xem hắn là cường đại giúp đỡ, hôm nay lại muốn sai thân mà qua."

"Vương hi Tiên Tử há lại ngươi đợi có khả năng tiếc hận, người ta cao cao tại thượng, không sẽ để ý những...này, có cự tuyệt thiếu niên kia lý do, bởi vì nghe nói nàng cuối cùng nhất hội gả ột vị tuyệt đại nhân vật."

"Thiệt hay giả, Vương gia trước kia không biết cũng thì thôi, ngày nay đã minh bạch tiểu tử kia giá trị còn dám như không có gì sao?"

"Như thế nào tuyệt đại nhân vật? Tại nơi này thế gian, tu ra tiên khí thực sự không phải là cân nhắc chiến lực duy nhất tiêu chuẩn, còn có mặt khác, còn có khác một đám người!"

...

Tin tức truyền ra về sau, tự nhiên dẫn phát một hồi sóng to gió lớn!

Về thiếu niên kia, về thân phận của hắn, rất nhiều người đều đang suy đoán.

Đối với Thạch Hạo mà nói, bây giờ đang ở trong thư viện tiết lộ thân phận hay không đã không sao cả rồi, bởi vì cùng Đại trưởng lão thỏa đàm về sau, hết thảy vấn đề đều đã giải quyết, không sợ trong nội viện cùng nguyên thanh quan hệ tâm đầu ý hợp trưởng lão ra tay.

Thạch Hạo cùng Mạc Đạo Ly khai mở cái này tòa động phủ, khẳng định không thể ở chỗ này ngốc đi xuống.

Sau đó không lâu, trong thư viện người tới, vì hắn phân ra một khối tịnh thổ, phi thường rộng lớn, chính giữa Thần Sơn hùng vĩ, một tòa đón lấy một tòa, tử khí bốc hơi, hóa thành mây khói.

"Nghe nói Vương hi vị hôn phu là một cái tuyệt đại nhân vật, có lẽ sẽ tìm làm phiền ngươi." Mạc Đạo mở miệng.

Thạch Hạo ngạc nhiên, thằng này lúc nào như vậy bát quái hả? Không phù hợp hắn phong cách.

"Cùng nhau đi tới, nghe người ta nói." Mạc Đạo đáp lại.

"Nói với ta một chút, dị vực đến tột cùng như thế nào, còn có Bất Hủ Sơn phía sau thế giới kia đến cùng như thế nào." Thạch Hạo nói ra, hắn đối với mình thân phiền toái không thèm để ý, lại phi thường chú ý thế giới một cái khác bờ động thái.

Đáng tiếc, Mạc Đạo thủ khẩu như bình, không chịu nhiều nói một câu, bởi vì trong thư viện trưởng lão đối với hắn bức bách cũng không có dùng.

Thạch Hạo ý thức được, thời gian chưa tới, rất khó từ trong miệng hắn được cái gì, chỉ có thể từng bước một đến, nói cho hắn biết đi điển tịch thất xem duyệt sách sử, hiểu rõ "Chân tướng".

Điều đó không có khả năng một lần là xong, cần thay đổi một cách vô tri vô giác.

Thạch Hạo động phủ rất lớn, một tòa cổ động dâng lên Tử Hà, tường hòa

mà sáng lạn, linh khí nồng đậm hóa không khai mở, cùng Hỗn Độn khí lăn lộn cùng một chỗ, là một cái lý tưởng tu hành thánh địa.

Hắn cùng với Mạc Đạo chuyển vào đến không bao lâu, còn chưa từng đi bái phỏng các vị bạn cũ, tựu đã nghe được hùng vĩ tiếng chuông.

"Đem làm..."

Đây là đại đạo chi chung, tuyên truyền giác ngộ, trực tiếp vang ở tất cả mọi người trong nội tâm, ung dung không dứt.

Thiên Thần thư viện tất cả mọi người ngẩng đầu, nhìn xem đám mây, chỗ đó có một ngụm Hỗn Độn sương mù,che chắn chuông lớn, tại ù ù chấn động, triệu hoán chư cường.

Trong lúc nhất thời, quần anh nghe tiếng mà động!

"Đi, chúng ta cũng đi xem một cái!" Thạch Hạo bước dài ra, Mạc Đạo theo sát phía sau, bọn hắn đi vào Thiên Thần thư viện ở chỗ sâu trong.

Một mảnh Thạch Lâm, tiên sương mù tràn ngập, bạch sắc khí thể vòng quanh núi đá, cái chỗ này thoạt nhìn phi thường thần bí, có được tiên đạo khí tức.

Có chút cự thạch như Cự Hổ, có chút hòn đá như lập kiếm, có chút giống nhau Thanh Ngưu... Thạch Lâm trông không đến bên cạnh, sương mù khuếch tán, mù sương một mảnh.

Tại Thạch Lâm phía trước có vài toà dốc đá, khí thế bàng bạc, vách đá dựng đứng mười vạn nhận, đứng sửng ở chỗ đó.

Ở phía trên có một ít trưởng lão, nguyên một đám thần sắc nghiêm túc, nhiều như vậy đại nhân vật cùng lúc xuất hiện, xếp bằng ở lên, tuyệt đối là có đại sự.

Cần biết, chính giữa là bất luận cái cái gì một người đều là Chí Tôn, tựu

cửu thiên thập địa trong cường đại nhất một nhóm người, dài dằng dặc tuế nguyệt đến rất ít xuất hiện, đều là lánh đời nhân vật.

Không hề nghi ngờ, tựu là tất cả Trường Sinh thế gia lão tộc trưởng nhìn thấy bọn hắn đều muốn lễ đãi, không dám vô cùng tùy ý.

"Đại thế nhất định, không thể nghịch chuyển, về những...này chúng ta không muốn nhiều lời." Một vị trưởng lão mở miệng.

Mọi người ngừng thở, cũng không nhiều ngữ, lẳng lặng lắng nghe. Tất cả mọi người biết rõ, đại loạn tương khởi, cửu thiên thập địa Tương đổ máu phiêu lỗ, chinh chiến cước bộ không xa.

"Trong thư viện có một ít tiên đạo kinh văn, là thời điểm truyền xuống rồi!" Một vị khác trưởng lão nói ra.

Oanh!

Cái chỗ này như là sôi giống như, trong chốc lát tiếng người huyên náo.

Kỳ thật, bọn hắn nhập thư viện thời gian còn không tính dài, mặc dù biết trong thư viện có các loại vô thượng điển tịch, nhưng đều cho rằng cần một hai năm sau thậm chí càng thời gian dài mới có thể tiếp xúc đến, chưa từng nghĩ nhanh như vậy!

Mọi người ý thức được, những trưởng lão này nội tâm sầu lo, đã đợi không kịp, nói rõ huyết nhuộm đại địa đích niên đại sẽ không quá rất xưa, thời gian không đủ.

"Bên trên một kỷ nguyên, cùng chúng ta tu hành hệ thống có rất lớn bất đồng, muốn học tập, tự nhiên cần nắm giữ bọn hắn ngôn ngữ cùng văn tự, bằng không thì một ít chú ngữ, đạo thuật đợi căn bản không cách nào thi triển."

Trên vách đá các trưởng lão bảo tướng trang nghiêm, nguyên một đám vô cùng nghiêm túc và trang trọng.

"Đáng tiếc, Thiên Địa đại biến rồi, tại đương thời học cổ pháp dị thường gian nan, thậm chí có chút ít không có khả năng. Nhưng là, nếu là nghiên cứu, thực sự có sẽ có thật lớn thu hoạch, loại suy, cùng kiếp này pháp hai tướng xác minh, có thể giúp ngươi đợi thành đạo."

Các trưởng lão nghiêm túc nói đến, lại để cho nơi đây lần nữa khôi phục yên lặng, tất cả mọi người tại dụng tâm nghe.

"Người tinh lực là có hạn, không có khả năng vạn pháp đều thông, bây giờ là lựa chọn lúc sau, nguyện ý học tiên cổ pháp lưu lại, không muốn khả dĩ rời đi."

"Cổ pháp, nay pháp, rất khó nói thanh ai nhược ai cường, không muốn cảm thấy cổ pháp có thể lại để cho người thành tiên tựu nhất định tuyệt thế Vô Địch, kỳ thật đương thời hãn hữu thành tiên người chủ yếu là bởi vì Thiên Địa hoàn cảnh thay đổi."

"Ta khả dĩ lộ ra, mặc dù lựa chọn kiếp này pháp, một đường đi xuống, cũng sẽ có thật lớn thu hoạch, bởi vì có một đám tuyệt thế nhân kiệt đi tại tuyến đầu, sẽ không so tu ra tiên khí người yếu."

"Đúng vậy, tại đương thời Tu Tiên khí, đó là tại kéo dài cổ pháp, cũng không phải là kiếp này pháp đích chân lý!"

Trên vách đá, một đám lão giả trước sau mở miệng, tuyên truyền giác ngộ, bọn hắn nói đều là đại đạo đường xá bên trên lựa chọn, làm cho tâm thần người kịch chấn không thôi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1165: Kiếp Này Pháp Cực Điểm

Lại nói tới cổ pháp, kim pháp, cần lựa chọn!

Người ở chỗ này không có một cái là phàm tục, đều là một vực kiệt xuất, đa số bộ tộc thế hệ tuổi trẻ Chí Cường giả, lúc này sao bất động dung?

"Tiền bối, các ngươi giảng không rõ ràng, không đủ tường tận, làm sao để chúng ta lựa chọn?" Rốt cục, một vị đầu trường sừng trâu thanh niên mở miệng, phát sinh nghi vấn.

Đây là rất nhiều người tiếng lòng, ở loại này thời khắc mấu chốt không biết thấu triệt, ai dám dễ dàng làm ra quyết đoán, bởi vì vậy sẽ ảnh hưởng đến sau này một đời.

Có người bổ sung, hỏi: "Chúng ta thiên tân vạn khổ tu ra tiên khí, chỉ có thể coi là cổ pháp, cũng không phải phán xét kiếp này pháp tiêu chuẩn sao?"

Người ở chỗ này đều là thiên kiêu nhân vật, trải qua tầng tầng thử thách mới tiến vào Thiên Thần Thư Viện, hơn nửa đều tu ra một đạo tiên khí, đây là sự kiêu ngạo của bọn họ vị trí.

Từ cổ chí kim, có thể bước ra bước đi này người có bao nhiêu, bọn họ đến từ Cửu Thiên Thập Địa, từ mười chín cái cổ lão bên trong thế giới quật khởi cũng bị tuyển chọn, tiên khí là bọn họ ngạo thị quần luân chỗ mấu chốt. Bây giờ nghe được tu ra tiên khí giả, ở đương đại cũng chưa chắc là người mạnh nhất, tự nhiên để bọn họ ngạc nhiên, rất không phục

Sự kiêu ngạo của bọn họ, bọn họ tự phụ cội nguồn, có thể nào bị như vậy đánh giá?!

"Không sai, kiếp này pháp không chắc yếu hơn cổ pháp, bởi vì có người

bước ra như vậy con đường, đi tới tuyến đầu tiên, để chúng ta đều thán phục." Một vị trưởng lão đáp lại.

"Trưởng lão là ý nói, kiếp này pháp thành công người mặc dù không tu ra tiên khí, cũng có thể cùng bọn ta ngang hàng?" Một vị thiếu nữ mặc áo tím hỏi.

"Có người như vậy sao?" Những người khác cũng nghi vấn, không phục lắm.

"Tự nhiên có." Vị kia trưởng lão gật đầu.

Này tự nhiên gợi ra náo động, mặc dù không tu ra tiên khí, cũng có thể ngang hàng bọn họ, đây là cỡ nào kinh người, để bọn họ khó có thể tin tưởng được, phi thường giật mình.

"Trưởng lão kính xin nói tỉ mỉ, vì bọn ta nêu ví dụ." Thiếu nữ mặc áo tím kia nói rằng, tuy rằng cung kính, thế nhưng rõ ràng không phục, có chút không tin.

Chính là Thạch Hạo cũng kinh ngạc, hắn vẫn đúng là không tin, liền một đạo tiên khí đều không có tu ra người có thể cùng mình ngang hàng, bởi vì hai người sức chiến đấu chênh lệch quá lớn.

"Được, ta liền hiện trường nêu ví dụ, để cho các ngươi xem rõ ngọn ngành." Trên vách đá, một người mặc đạo bào màu vàng óng lão nhân nói, râu tóc bạc trắng, hạc phát đồng nhan, mắt như kim đăng.

Mọi người nghe vậy tất cả giật mình, hiện trường nêu ví dụ, lẽ nào bọn họ ở trong thật sự có người như vậy?

Quả nhiên, trên vách núi ông lão giơ tay, hướng về trong đám người chỉ đi, lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Bãi đá bên trong, một cái Tiểu Bàn tử ngạc nhiên, khẽ nhếch miệng, nói không ra lời.

Bởi vì, trên vách núi lão đạo sĩ chính là chỉ về hắn, lấy hắn làm thí dụ.

Tào Vũ Sinh nhắm mắt, nói: "Đạo trưởng, ngươi chỉ sai người chứ? Ta đã tu ra một đạo tiên khí."

Hắn tuy rằng da mặt dày, nhưng cũng không dám làm chúng thừa nhận ở kiếp này pháp trên vô đối thiên hạ, xưa nay sẽ không có quá loại kia ý nghĩ.

Thanh Y, Tiểu Thỏ Tử, Trường Cung Diễn các loại (chờ) đều đồng thời nhìn về phía hắn, lộ ra sắc mặt khác thường, làm sao sẽ chỉ về hắn?

"Không có chỉ sai người, chính là ngươi." Lão đạo sĩ mỉm cười, con ngươi màu vàng óng thần quang như điện, rơi vào trên người hắn.

"Ta có như thế cường sao?" Tào tên Béo một bộ rất ngại ngùng dáng vẻ, khiến cho chu vi mấy người trực bĩu môi, bởi vì cũng giải hắn xấu bụng mà vô liêm sỉ.

Những người khác cũng đều nhìn về Tiểu Bàn tử, có thể nói muôn người chú ý, trở thành tiêu điểm.

"Ngươi không cần khiêm tốn, đi lên phía trước." Lão đạo sĩ nói rằng, để hắn leo lên bên dưới vách đá một tòa đài cao, đối mặt tất cả mọi người.

"Trưởng lão, hắn rất đặc biệt sao, cái gọi là kiếp này pháp ở trên người hắn có cái gì không giống thể hiện?" Thiếu nữ mặc áo tím kia kế tục mở miệng.

Trên người mặc đạo bào màu vàng óng ông lão thu lại nụ cười, dáng vẻ trang nghiêm, rất nghiêm túc cùng chăm chú, nói: "Thiếu niên này, hắn mặc dù không dùng tới tiên khí, cũng năng lực kháng các ngươi, nếu không tin, các ngươi có thể ra tay."

"Đừng a, trưởng lão ta cũng không có phạm sai lầm, ngươi đừng vì ta gây thù hằn." Tiểu Bàn tử Tào Vũ Sinh kêu lên.

Những người khác cũng đều không hiểu, cái tên mập mạp này chỉ tu ra một đạo tiên khí, nếu là còn đem tiên khí thu lại, làm sao với bọn hắn quyết tranh hơn thua?

"Hắn rất có thể giấu dốt." Lão đạo sĩ nói rằng, chỉ về Tào Vũ Sinh, nói cho hắn vận dụng toàn lực, hiện ra thân thể sát trận. Đồng thời cảnh cáo hắn, dám không tận lực, tại chỗ chém hắn.

Tào Vũ Sinh nhe răng trợn mắt, trong nháy mắt tiếp theo, hắn cả người hiện lên cốt văn, mỗi một tấc da thịt đều ở dâng lên Hỗn Độn kiếm khí, trong máu thịt một toà lại một tòa sát trận hiện lên, kinh sợ đến mức mọi người hút vào hơi lạnh.

"Nhìn thấy không, hắn con đường này nếu là hoàn thiện, kế tục tiếp tục đi, có thể so với tu ra tiên khí người nhược sao? Các ngươi có cái nào dám chạm trán?" Lão đạo sĩ nói rằng.

Mọi người không nói gì, có kiến thức uyên bác người lúc này nhận ra, khả năng này là trong truyền thuyết vô thượng sát trận, thứ này lấy ra sau, ai dám cứng rắn chống đỡ?

Bất quá, mọi người cũng cảm thấy rất hoảng sợ, đó là vô thượng sát trận, kết quả lại bị tên tiểu tử này khắc tiến vào trong máu thịt, quá biến thái.

"Tiền bối ý tứ là, kiếp này pháp chính là ở trong thân thể khắc sát trận con đường như vậy?" Có người hỏi.

Lão đạo sĩ thở dài, nói: "Ta chỉ là nêu ví dụ mà thôi, các ngươi không có bắt được bản chất, hắn sở dĩ rất mạnh, đó là bởi vì ở liệt trận cảnh giới thì, với trong thân thể trước mắt: khắc xuống sát trận, vượt qua cực cảnh, sau lần đó lại không ngừng hoàn thiện, mới có như vậy đạo quả."

Lời nói như vậy vừa ra, tất cả mọi người rùng mình, trầm mặc lại, thể ngộ lời nói của hắn.

"Ý tứ của ta đó là, chuyển huyết, động thiên, minh văn, liệt trận... Chân

nhất, Thánh Tế các loại (chờ) cảnh giới, đều có như vậy cơ duyên." Lão đạo sĩ nói rằng.

Bên cạnh, một vị trưởng lão tiến một bước bổ sung, nói: "Ở mỗi một cảnh giới đều làm ra cực hạn đột phá, vượt qua đi, đăng phong tạo cực, cố gắng tiến lên một bước! Vậy cũng hứa... Chính là một cái cảnh giới hoàn toàn mới."

Trầm mặc rất lâu sau, có người nói: "Này quá khó, còn có ví dụ sao?"

"Vậy ta liền lại cử một cái ví dụ, đến từ ba ngàn đạo châu người hẳn phải biết người kia." Trên người mặc đạo bào màu vàng óng lão đạo sĩ nói rằng.

"Hả?" Này gây nên khắp nơi quan tâm.

"Cái kia tên là Hoang người, cũng gọi là Thạch Hạo, ta nghĩ rất nhiều người đều có nghe thấy." Hắn nói rằng.

Trường Cung Diễn, Long Nữ, Ma nữ các loại (chờ) sao không biết, quá quen thuộc, phàm là đến từ ba ngàn châu người đều đối với hắn biết chi rất sâu, bởi vì Hoang cũng coi như là một cái danh nhân.

Lão đạo sĩ giải thích: "Theo chúng ta hiểu, hắn ở Động Thiên cảnh thực hiện đại đột phá, miễn cưỡng bước ra một con đường, cực điểm siêu thoát, mười đại động thiên phá nát, dung hợp làm một, vượt qua các đời tiên hiền. Nếu như hắn tiến một bước hoàn thiện mặc dù không dùng tới tiên khí, dựa vào duy nhất động thiên cũng có thể áp chế tu ra tiên khí người."

Mọi người hút vào hơi lạnh, phá nát mười đại động thiên, dung hợp làm một, vượt qua hết thảy cổ nhân, đây là khí phách bực nào cùng phong thái?

Chính là Vương Hi, Lục Đà, Yêu Nguyệt bọn người thay đổi sắc mặt, trong con ngươi hào quang kinh người, vì là thiếu niên kia mà run sợ!

Ba ngàn châu có số ít người đã đoán được Thạch Hạo mười đại động thiên Quy Nhất bí mật, nhưng hôm nay từ Thiên Thần Thư Viện trưởng lão

trong miệng tìm được chứng minh sau, vẫn cảm thấy rất chấn động.

"Hiện tại các ngươi hiểu chưa? Kiếp này pháp chân chính siêu thoát rồi cực điểm, tương tự khủng bố cực kỳ, bất kể là cái kia cỗ tên Béo liệt trận cảnh, vẫn là Hoang Động Thiên cảnh, đều đạt tới vô thượng đến cảnh!" Một vị trưởng lão nói rằng.

Rất nhiều người nghe vậy, thẫn thờ gật đầu, này quá khó, trong thân thể trước mắt: khắc xuống thế gian đệ tam sát trận, dưỡng ra sát khí e sợ chưa từng giết người trước hết đem chính mình tiêu diệt mà phá nát mười đại động thiên, đó là biết bao tàn nhẫn, đừng nói dung hợp làm một, thật muốn phá nát mấy cái, hơn nửa ngay lập tức sẽ hình thần đều diệt.

"Này rất khó tu thành Cửu Thiên Thập Địa anh kiệt biết bao nhiều, có mấy người có thể luyện thành?" Có con tin nghi, bởi vì như vậy lộ quá gian nguy.

Trên người mặc đạo bào màu vàng óng lão đạo sĩ ánh mắt lạnh lẽo, nói: "Khó sao? So với tu ra tiên khí làm sao? Ta xem là kẻ tám lạng người nửa cân, đều muốn cửu tử nhất sinh mới được. Đương nhiên, ta suýt nữa quên các ngươi có thể tu ra tiên khí, đa số ở thủ xảo, không có mấy người là chân chính nghịch thiên dựa vào chính mình tu ra."

Lời nói như vậy vừa ra, để rất nhiều người cúi đầu.

Ở đây các loại anh kiệt đều hiểu ý gì, nơi này tuyệt đại đa số người đều chiếm được gia tộc giúp đỡ, thậm chí có người trực tiếp là thay đổi một bộ thân thể, đó là từ Tiên cổ phong ấn lại thai nghén tiên khí thân thể.

"Hoàn cảnh lớn thay đổi, thật sự không có bao nhiêu người là hoàn toàn dựa vào bản thân tu ra a." Thiên Thần Thư Viện hai trưởng lão xuất hiện như vậy thở dài.

Thạch Hạo nghe vậy, giật nảy cả mình, hắn không khỏi nhìn về phía mọi người.

"Số ít người là chính mình tu ra, thế nhưng các ngươi có phải hay không còn nhớ, ở địa điểm nào có thành tựu?" Một vị trưởng lão nhìn mọi người.

Mọi người nghe vậy đều biến sắc!

"Nghĩ đến các ngươi đều nhớ, là ở các loại Tiên cổ di bên trong tu ra tiên tức giận, bởi vì chỉ có ở loại kia trong hoàn cảnh mới có thể tu thành. Bây giờ, hoàn cảnh lớn thay đổi, ở tại chúng ta đỗ lại thế giới, không thích hợp tu tiên cổ pháp, rất khó đột phá."

Như vậy lời nói, tầng tầng đánh vào mọi người trái tim, khiến người ta không thể không trầm mặc, âm thầm suy nghĩ

Chính là Thạch Hạo đều ở duy trì im tiếng, hắn ba đạo tiên khí xác thực là ở như vậy cổ địa bên trong tu ra.

"Đừng lo lắng, nếu tu thành, ở bên ngoài cũng có thể dùng, cũng không mầm họa." Một vị trưởng lão nói rằng.

"Trưởng lão ý của ngươi là muốn cho chúng ta lựa chọn kiếp này pháp sao?"

"Không phải, ta chỉ là nói cho các ngươi, kiếp này pháp không thể so cổ pháp kém.

Lựa chọn cổ pháp, chúng ta nơi này có trên một kỷ nguyên kinh thư, cũng có thể đưa các ngươi đi chỗ đó chút Tiên cổ rơi xuống bên trong tiểu thế giới tu hành."

"Người tinh lực là có hạn, không nên nghĩ hai con đường đều đi, cái kia thật sự quá khó, vì lẽ đó hôm nay để cho các ngươi lựa chọn."

Thoại đều nói đến đây cái mức, mọi người có thể nào không hiểu, không hiểu.

Có người chăm chú sau khi tự hỏi, mở miệng hỏi: "Nơi này có Tiên cổ

vô thượng đạo thư, thậm chí là tiên kinh, chúng ta nếu là tu luyện, thành thì sẽ không thấp. Mà nếu là tu kiếp này pháp, lại có ra sao truyền thừa có thể học tập đây?"

"Ta từng nói, có một đám người đi ở con đường này tuyến đầu, phong thái chiếu cổ kim, đều là tuyệt đại nhân vật, các ngươi nếu là muốn ở kiếp này pháp trên siêu thoát, có đường có thể tìm ra!" Thư viện bên trong một vị trưởng lão nói rằng.

"Không muốn đã quên, chuyển huyết, động thiên, minh văn, liệt trận... Các loại cảnh giới, nếu là mỗi một cảnh giới đều vượt qua cổ hiền, chân chính siêu thoát, đó là cỡ nào kinh người? Ba đạo tiên khí giả đều sẽ có địch! Đương nhiên, này quá khó, không hiện thực. Ta chỉ là nói cho các ngươi con đường này rất dài, nếu là có thành tựu, có thể thật sự có thể đối kháng dị vực!" Hai trưởng lão lớn tiếng nói.

Lần này để rất nhiều người nhiệt huyết sôi trào, lúc này liền tỏ rõ thái độ rồi, muốn đi đường này.

"Trưởng lão thật sự có người dẫn đường, có pháp có thể tìm ra sao?"

"Không sai, có một đám người đi rất xa, lưu lại con đường thành công kính, có thể làm theo!" Hai trưởng lão tự mình đáp lại.

"Được rồi, các ngươi có thể lựa chọn." Một vị trưởng lão nói rằng.

Nơi này lập tức náo nhiệt lên!

"Ta tuyển Tiên cổ pháp." Thạch Hạo nói rằng, đến phiên hắn tiến lên tiến hành lựa chọn thì, hắn rất rõ ràng biểu đạt nguyện vọng của chính mình.

"Ngươi... Nhất định là muốn tu kiếp này pháp mới đúng vậy." Hai trưởng lão có ý riêng, thầm nói: "Lẽ nào là muốn hai con đường cùng đi?"

Canh một một đoạn tháng ngày, muốn khôi phục chương mới, kết quả khiến người ta trảo đầu, ngày mai nỗ lực viết xong.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1166: Tiên Cổ Pháp

"Không có đạo lý bỏ dở nửa chừng, ta tu ra tiên khí, chung quy phải lãnh hội trên đỉnh ngọn núi phong cảnh mới tốt." Thạch Hạo đáp lại nói.

Thạch Hạo ở trên con đường này có thành tựu kinh người, mười động thiên dung hợp làm một, là một cái khai thác giả!

Nếu như tiếp tục nữa, hắn có thể còn có thể ở tại hắn cảnh giới siêu thoát, vì vậy hai trưởng lão ngạc nhiên sự lựa chọn của hắn, hi vọng hắn có thể tu kiếp này pháp.

Người chung quanh đều vẻ mặt chấn động, người này quả nhiên có khí phách, biết rõ lộ gồ ghề, tràn ngập gian nan hiểm trở, hay là muốn đi đi tới một lần.

"Ngươi cũng biết, Tiên cổ phương pháp tuy rằng cùng đương đại truyền thừa có chỗ giống nhau, nhưng càng có rất nhiều đối lập nơi. Đặc biệt là, hết thảy đều muốn làm lại từ đầu, không giống kiếp này pháp như vậy ngươi một đường tu luyện hạ xuống, từ lâu dấu ấn ở khung bên trong."

Hai trưởng lão không phải là không có đạo lý, bởi vì muốn học Tiên cổ pháp, như vậy hết thảy đều muốn bắt đầu lại từ đầu, qua lại Phù Hoa cùng phồn thịnh đều muốn ném mất.

Dù cho ngươi đem đương đại đại pháp tu đến chưa từng có ai cảnh giới, đối với cái kia quá khứ Tiên cổ pháp cũng vô dụng nơi, bởi vì không giống hệ thống, con đường khác!

Thạch Hạo làm sao không biết, hắn chính là muốn xác minh!

Bây giờ sức chiến đấu bãi ở nơi đó, mặc dù làm lại từ đầu, cũng có thể

cấp tốc vọt lên, mà tuyệt đối không phải cần vùi đầu mấy chục hàng trăm năm khổ tu.

Hắn thái độ sáng tỏ, ý chí kiên định, chính là phải đi trước cổ pháp, sau đó lại đi ngộ hôm nay pháp, như vậy mới có thể "Hậu tích", hắn hi vọng sẽ có một ngày có thể bạo phát!

Cho tới những người khác, có một bộ người không chậm trễ chút nào lựa chọn hiện nay pháp, bởi vì trước kia mấy vị trưởng lão miêu tả tiền cảnh vô cùng mỹ hảo, đáng giá đi bính.

Còn có rất nhiều người phi thường xoắn xuýt, nỗi lòng khó có thể bình tĩnh, không thể lập tức xác định chính mình phải đi con đường kia.

Đây là ảnh hưởng một đời đại sự, không cho phép nửa điểm sai lầm!

Thạch Hạo quả đoán cất bước, hướng về một bên đi đến, nơi đó đều là lập chí muốn học Tiên cổ pháp người, đại thể vì là khuôn mặt mới, đương nhiên cũng có người quen biết.

Theo hắn đến, mấy người cũng không khỏi nhường ra một lối đi, đối với hắn rất là kính nể, cái tên này liền người của Vương gia cũng dám đối chọi gay gắt, nghi tự giết qua Tam Đầu Vương, sao không khiến người ta kiêng kỵ?

Bụi bậm lắng xuống, rất nhiều người thở dài một cái, bất luận thế nào thấp thỏm, mặc kệ cỡ nào xoắn xuýt, chung quy là muốn làm ra quyết đoán.

Mọi người ngạc nhiên, lựa chọn học Tiên cổ pháp người tuy rằng không có người đối diện nhiều, nhưng đều là cao thủ, không có một cái là phàm tục, tỷ như Yêu Nguyệt công chúa, tỷ như Lục Đà, liền Vương Hi đều đến rồi.

Cái khác lựa chọn tu tiên cổ pháp người, có bao nhiêu vị đều là tu ra hai đạo tiên khí cường giả, đều là anh kiệt bên trong người tài ba.

Mọi người thoải mái, bởi vì rõ ràng tính toán của bọn họ, tu ra nhiều như vậy đạo tiên khí sao cam tâm từ bỏ, tự nhiên muốn gặp gỡ một phen Tiên cổ chân chính đại pháp.

Đặc biệt nắm giữ ba đạo tiên khí giả, vậy nếu như không thể đạt tới hoàn mỹ, này sẽ là một đời tiếc nuối.

Chỉ là không biết, trước mắt tu ra ba đạo tiên khí mấy người, là có hay không chính là chính mình tu ra, mà không phải dựa vào gia tộc tạo nên.

Bất quá, đã có ba đạo tiên khí, mặc kệ là dùng loại nào thủ đoạn đều là nắm giữ, có thực lực đều sẽ không giả tạo, ở tại trên người được hữu hiệu thể hiện.

Người đứng ở chỗ này, mỗi một người đều kiêu căng tự mãn! Chỉ là, khi (làm) Thạch Hạo đứng ở phụ cận, rất nhiều người tâm thần tập trung cao độ, không dám lộ liễu.

Thạch Hạo nhìn một chút xa xa, không khỏi hơi nhướng mày, hắn nhìn thấy Thập Quan Vương, còn có "Trích Tiên", những thứ này đều là tu ra ba đạo tiên khí người, cũng gia nhập bọn họ bên này.

Rất nhiều người đều ở nhìn nơi này, không ít người đều đang len lén đánh giá Thạch Hạo cùng Vương Hi, bởi vì bọn họ "Phản bội", điều ở rất nhiều bát quái chi hỏa.

Sau đó, Thạch Hạo nhìn thấy Thanh Y đi tới, cũng muốn bắt chước Tiên cổ pháp.

"Nàng thật sự hẳn là học loại này cổ pháp!" Thạch Hạo tự nói, rất xác định, bởi vì Thanh Y trên người có Thanh Nguyệt diễm, đến nay đều chưa từng rời đi, từng rọi sáng Nguyên Thần, trong lúc hoảng hốt có kiếp trước kiếp này giống như.

Đón lấy, hắn lại nhìn thấy Nguyệt Thiền, tư thái thon dài, da như mỡ đông, đen thui mái tóc rối tung, mắt to như nước trong veo, tương tự áo trắng

như tuyết, phong hoa tuyệt đại.

Nàng cùng Thanh Y cùng tiến vào Thiên Thần Thư Viện, từ ba ngàn châu dây dưa tới đây, vẫn không có kết quả, bây giờ lựa chọn cũng như thế.

"Đừng cản, ta cũng đi!" Xa xa, Tào Vũ Sinh kêu lên, cái tên mập mạp này khóc lóc van nài không phải muốn đi qua, tuyên bố muốn học Tiên cổ vô thượng pháp, đả biến thiên hạ vô đối thủ.

Kết quả, vị kia trên người mặc đạo bào màu vàng óng lão nhân một cước đá vào hắn cái mông trên, mạnh mẽ cho đá trở lại, sáng tỏ nói cho hắn, đừng lãng phí năng khiếu, lẽ ra nên học đương đại siêu thoát pháp.

"Được rồi, nếu lựa chọn đã định, học Tiên cổ pháp người bên này." Một vị trưởng lão tiến lên, dẫn Thạch Hạo các loại (chờ) người, hướng về thư viện nơi sâu xa đi đến.

Đồng thời, còn lại những người kia cũng bị mang đi, muốn bước lên một cái cực điểm lộ.

Đây là một vùng đất cổ xưa, ngói vỡ tường đổ, cổ mộc cắm rễ phế tích bên trong, còn có một cây lại một cây bụi gai, nở rộ tươi đẹp đóa hoa, dao động ra thơm ngát.

Tia sáng không phải rất sung túc, hơi chút tối tăm.

Đây là Tiên cổ kỷ nguyên lưu lại di tích, là đông đảo trưởng lão từ lòng đất khai quật đi ra.

Bốn trưởng lão đến rồi, bàn ngồi một chỗ ấy chục trượng trên tảng đá lớn, đem bắt đầu vì bọn họ giảng đạo, để bọn họ tinh thông Tiên cổ pháp.

"Muốn học cổ pháp, tất nhiên phải thấu hiểu văn tự cùng ngôn ngữ, như vậy mới có thể triển khai chú thuật, đạo phù các loại, này rất bề bộn, cần dùng tâm đi lĩnh ngộ."

Mọi người nghe được, toàn đều gật đầu, tỏ ra là đã hiểu, bởi vì đây là tất nhiên, muốn học Tiên cổ pháp, phải hiểu được khiêm tốn.

"Trước tiên từ văn tự bắt đầu." Vị này trưởng lão thần sắc nghiêm túc, phi thường trịnh trọng, ở trong hư không bắt đầu khắc vẽ, một cái lại một cái kỳ dị phù hiệu xuất hiện.

Những chữ này như chất lỏng kim loại đúc thành, lượng xán lạn, có kim loại cảm xúc, lơ lửng ở trong hư không, lít nha lít nhít, thật là thần bí cùng đẹp đẽ.

Rất nhanh, mọi người cảm thấy được không đúng, trong thời gian ngắn, vị này trưởng lão cũng đã trước mắt: khắc xuống hơn vạn tự, hơn nữa hắn thái dương có mồ hôi chảy xuống, tự rất vất vả.

"Trưởng lão, tại sao có thể có nhiều như vậy tự?" Có người giật mình hỏi.

Nếu như chỉ là đơn thuần ngôn ngữ giao lưu, đây đầy đủ, căn bản dùng không được hơn vạn tự, hơn nữa bốn trưởng lão có chút vất vả a.

"Ta không có tu ra tiên khí, khắc những chữ này sẽ không mạnh hơn các ngươi bao nhiêu, chúng nó rất cần Tiên Đạo khí tức, nhưng cũng may ta lĩnh ngộ những chữ này hàm nghĩa." Trưởng lão nói rằng.

Rất nhanh, hắn lại bổ sung, nói: "Các ngươi cảm thấy những chữ này đã xem như là có thêm sao?"

Chẳng lẽ còn không nhiều sao? Mọi người oán thầm.

"Chân chính Tiên cổ tự, có tới trăm vạn, mênh mông như ngân hà." Bốn trưởng lão nói rằng.

"Cái gì, này không hiện thực!" Mọi người kinh hãi.

"Tiên cổ pháp, các loại đạo thuật, các loại thần chú, đều cần đại đạo nói

như vậy miêu tả, vì vậy có các loại lạ khó có thể lý giải được tự, chúng nó thân cận bản nguyên nhất đạo!" Bốn trưởng lão nói rằng.

Mọi người nghe vậy, đều là trong lòng run, đồng thời tràn ngập khát vọng.

Đồng thời, có người đã bắt đầu khắc lại trong hư không những chữ cổ này, muốn tìm hiểu, kết quả phát hiện thật sự gần đạo, càng là nhìn chăm chú càng phát giác thần bí.

Có người nhíu mày, dựa vào tự thân thật sự phỏng đoán ra một chút chữ cổ ý tứ.

Nhưng nhiều chữ hơn khiến người ta không tìm được manh mối, khó có thể lý giải được.

"Ư!" Thạch Hạo hút vào lạnh - khí, hắn hiểu ra ra một chút, đau cả đầu, muốn nhớ kỹ những chữ cổ này, tuyệt không là một chuyện đơn giản.

Bất luận một chữ nào, đều có một loại hàm nghĩa, giải thích một chút quy tắc cùng đạo lý, kết quả đều cô đọng vì là một chữ.

"Chẳng trách nói Tiên cổ coi trọng đại thế, tu cổ pháp, nhắm thẳng vào bản nguyên của đại đạo, mới như thế một phần tự mà thôi cũng làm người ta đầu lớn." Thạch Hạo xem hướng về phía trước, nếu như trăm vạn tự cũng như này, vậy còn thật cần bỏ phí một phen đại lực khí đi nắm giữ.

Rất rõ ràng, bốn trưởng lão cho bọn hắn một hạ mã uy, khóe miệng mang theo ý cười nhàn nhạt.

"Nhiều như vậy tự, Tiên cổ pháp nói là nhắm thẳng vào bản nguyên của đại đạo, nhưng là tiếng nói của bọn họ vì sao như thế phiền phức?" Có người hoài nghi.

"Nếu như thực lực ngươi đủ mạnh, trăm vạn chân ngôn, trăm vạn quy tắc, cũng có thể hóa thành mấy ngàn tự, thậm chí là mấy trăm chữ, giải thích

nơi đây văn tự hàm nghĩa." Bốn trưởng lão nói rằng.

Hơn nữa, hắn run lên ống tay áo, cương phong mãnh liệt, sương mù hỗn độn cuồn cuộn, để trong này một mảnh tối tăm.

Từ tay áo của hắn trung phi ra một toà nắm đấm cao bạch ngọc núi nhỏ, chỉ có to bằng lòng bàn tay, rất tinh xảo.

"Ầm!"

Bạch ngọc núi nhỏ phóng to, nhanh chóng tăng trưởng, trên đất bỏ ra tảng lớn bóng tối, sau đó càng là triệt để tọa lạc ở cách đó không xa, chấn động đại địa rung động ầm ầm.

Đây là một toà bạch ngọc sơn, mặt trên khắc đầy văn tự, không xuống trăm vạn, ở ngọc bích trên tỏa ra óng ánh hào quang, trăm vạn chữ cổ đều hiện.

Những chữ cổ này rạng ngời rực rỡ, mỗi một người đều bị người ở chỗ này làm bảo bối tự nghiên cứu.

"Ồ, trên đỉnh ngọn núi bị tước mất, lẽ nào mặt trên vốn là cũng có chữ viết?" Một vị học sinh nói rằng, bạch ngọc sơn rất lớn, từ lâu cùng bình thường ngọn núi bình thường nguy nga.

"Đây là Tiên cổ kỷ nguyên lưu lại một toà ngọc thạch sơn, tác dụng của nó vẻn vẹn là giúp người tham ngộ chữ cổ!" Bốn trưởng lão nói rằng, sau đó lại chỉ về trên đỉnh ngọn núi, nói: "Truyền thuyết, trên đỉnh ngọn núi bị tiêu diệt trước, mặt trên còn có 108 cái chữ cổ."

"108 cái chữ cổ có thể làm cái gì?"

"108 cái chữ cổ là cô đọng đại đạo chân nghĩa, tục truyền nắm giữ một cái liền được lợi vô cùng, chỉ là bây giờ đều thất truyền." Bốn trưởng lão nói rằng, nắm giữ một cái chữ cổ, thì có kinh thiên động địa lực lượng, làm người nghe kinh hãi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1167: Tiên Chi Chủng

Bạch Ngọc Sơn, tọa lạc ở phế tích bên trong, Bạch Bích rực rỡ, óng ánh xán lạn, trăm vạn chữ cổ dường như ngôi sao đang lấp lánh, ánh sáng nhấp nháy.

Thạch Hạo đám người cũng đã đăng lâm đỉnh núi, bởi vì đối với cái kia 108 cái chữ cổ phi thường ngóng trông, hiểu rõ đến chúng nó ủng có quỷ thần khó lường lực lượng, không không nghĩ đến đến.

Đáng tiếc, chính như Tứ trưởng lão nói như vậy, trên đỉnh ngọn núi thiếu một tiệt, tiết diện phi thường trơn nhẵn, như là bị người lấy tuyệt thế lợi khí chém xuống.

Đây là Tiên Cổ phát sinh sự, mọi người không thể tìm hiểu, khó có thể biết được là làm sao thất lạc, khiến cho người bóp cổ tay thở dài, tiếc hận không ngớt.

"Các ngươi cũng không cần quá tiếc nuối, cửu thiên thập địa tàng có một ít tiên gia động phủ, còn chưa từng mở ra, có thể sẽ có một ngày chờ các ngươi đủ mạnh thì, tu ra càng dày đặc Tiên đạo khí tức, cũng có thể đi thám hiểm, có thể phát hiện cái kia Chung Cực tiên văn." Tứ trưởng lão nói rằng.

Trong lòng mọi người bay lên hi vọng, dù sao chỉ là văn tự mà thôi, khẳng định không chỉ một toà ngọc sơn truyền thừa lưu lại, còn nên có cái khác.

Bọn hắn không thể khinh thường những này văn tự, tu hành đến mức tận cùng, bất luận một chữ nào đều là vũ khí, đều là thần thông, đặc biệt cái kia cuối cùng 108 tự, ẩn chứa Tiên Cổ tinh hoa, càng là một loại văn minh truyền thừa tích lũy.

"A, được rồi, không nên mơ tưởng xa vời, hay vẫn là từ cơ bản nhất văn tự bắt đầu đi, các ngươi có thể đi đầu phỏng đoán cùng tìm hiểu, mãi đến tận không hiểu thì, hướng về ta hỏi dò." Tứ trưởng lão nói rằng.

Đồng thời, hắn cũng nói ọi người, toà này Bạch Ngọc Sơn bị hắn cùng chư vị trưởng lão cùng luyện hóa, ẩn chứa dấu ấn tinh thần của bọn họ, cũng có thể phát động, trợ giúp bọn hắn hiểu được.

Mọi người nghe vậy đại hỉ, đều gật đầu bắt đầu quả.

Lúc đầu, bọn hắn cho rằng sẽ rất dễ dàng, dù sao đều có Thiên Thần cấp thực lực, Nguyên Thần hơi đảo qua một chút, không nói đã gặp qua là không quên được cũng gần như. Có thể theo ngộ pháp, theo thời gian chuyển dời, bọn hắn cũng bắt đầu nhíu mày, này có thể không chỉ là văn tự. Càng là Đại Đạo mảnh vỡ, ẩn chứa chân nghĩa.

Cái gì phức tạp nhất, tự nhiên là "Đạo", khó có thể giải nghĩa, không cách nào nói rõ, vô hình vô dáng.

Mà những này văn tự, là đạo một loại vật dẫn, là tiên thiên đại đạo hữu hình quỹ tích, là một loại dù sao rất tinh chuẩn miêu tả.

Một khi nắm giữ loại này văn tự, tự nhiên nắm lấy Thiên Địa rất nhiều bản chất. Đối với tự thân tu hành có lợi ích to lớn.

"Thứ tốt a, nhất định phải nắm giữ!" Thạch Hạo nói rằng.

Đại Đạo có thể dùng Cốt văn phương thức biểu hiện ra, còn có thể sử dụng loại này văn tự ghi lại, hai bên xác minh lẫn nhau, chỗ tốt khó có thể đánh giá.

Ầm!

Ở mọi người ngộ pháp thì, một tiếng rung mạnh truyền đến, có một vị tu ra tiên khí tu sĩ trẻ tuổi ho ra đầy máu, cả người từ Bạch Ngọc Sơn trước bay ngang ra ngoài.

Mọi người giật nảy cả mình, hắn ở tìm hiểu chữ cổ thì. Nơi đó lao ra một con quái vật, đạp lên Liệt Hỏa, ngẩng đầu hí dài, sừng đỉnh Liệt Thiên khung. Người kia cũng chính bởi vì vậy mới bị thương.

Một mảnh chữ cổ mà thôi. Ở tìm hiểu thì, khó có thể sáng tỏ, liền tạo thành bực này kết quả, thực tại làm người ta kinh ngạc.

Đương nhiên. Cũng là bởi vì hắn ngộ không ra, mà đi chạm đến trưởng lão lưu dấu ấn tinh thần gây nên, trực tiếp kích phát này tự cao nhất uy lực. Đem hắn đánh bay.

Mọi người kinh ngạc, một chữ nếu là vận dụng đúng phương pháp, liền có uy lực như thế, nếu là trăm vạn chữ cổ chồng chất, linh hoạt vận dụng, này sẽ là đáng sợ cỡ nào.

Đồng thời, mọi người cũng ý thức được, này Bạch Ngọc Sơn tuy rằng phong ấn có các trưởng lão dấu ấn tinh thần, trợ giúp bọn hắn ngộ pháp, thế nhưng là cũng ẩn chứa nguy cơ, khả năng này có ý định lưu, xem như là một loại thử thách.

Thời gian trôi qua, loáng một cái mấy ngày đi qua, mọi người đều có đoạt được.

"Ầm!"

Ngày hôm đó, lần thứ hai phát sinh một tiếng vang thật lớn, ở Lục Đà trước người, mấy ngàn chữ cổ xoay tròn, quay chung quanh hắn phát sáng, cuối cùng dĩ nhiên hóa thành mười con Thiên Long, đem hắn cuốn lấy, phải đem hắn xả nứt.

"Không đơn giản, hiện tại liền hiểu được linh hoạt vận dụng, có điều cũng là đang mạo hiểm, để ình rơi vào tình thế nguy cấp bên trong." Tứ trưởng lão nói rằng.

Lục Đà đã hiểu được mấy ngàn chữ cổ, thời gian ngắn như vậy, thực tại là một loại tráng cử!

Hắn khắc chữ cổ, tiến hành sắp xếp, đồng thời phát động trưởng lão lưu lại dấu ấn, vì vậy gợi ra dị tượng, cho gọi ra mười con do văn tự tạo thành Thiên Long.

Ầm!

Cuối cùng, mười con Thiên Long toàn bộ nứt ra, bị Lục Đà thân thể đứt đoạn, tiên máu nhuộm đỏ hư không, nhưng cuối cùng lại hóa thành quang, ngưng tụ thành văn tự.

Lục Đà thân thể rung động, sắc mặt đỏ đậm, nhưng rất nhanh lại bình yên lặng xuống.

Rất nhiều người thở dài, ba đạo tiên khí Chí Tôn quả nhiên ghê gớm, người khác khó có thể so với, mạnh đến mức không còn gì để nói.

"Này tính là gì, có điều là cơ bản nhất văn tự, nếu như trăm vạn phù văn tận chưởng trong tay, vào lúc ấy tiến một bước thôi diễn, sắp xếp các loại đạo tắc, mới có thể uy lực hiển lộ hết." Lục Đà khẽ nói.

Mấy người không có gì để nói, Lục Đà bây giờ có điều là Thiên Thần cảnh, có biểu hiện như vậy đủ để xưng là tuyệt diễm.

"Ầm!"

Vương Hi nơi đó xuất hiện một mảnh thực vật, mỗi một cây đều vàng óng ánh óng ánh, như đúc bằng vàng ròng, cắm rễ trong hư không, hướng về nàng rủ xuống vạn sợi tơ, ngưng tụ thành Trật Tự Thần Liên, phải đem nàng vây giết.

Rất hiển nhiên, cái này cũng là mấy ngàn chữ cổ hóa thành, trở thành nguy cơ.

Vương Hi dung nhan tuyệt mỹ, lúc này mái tóc ngang eo, thân thể mềm mại lay động một hồi, nàng tao ngộ áp lực thực lớn, cuối cùng ba đạo tiên khí từ thiên linh cái bên trong lao ra, nhen lửa Hoàng Kim cổ thụ, để trong

này quay về yên tĩnh.

Ở đây tìm hiểu chữ cổ người, đều gặp phải không giống phiền phức.

Đặc biệt, Trích Tiên nơi đó trực tiếp xuất hiện Tinh Đấu, sau đó một mảnh cổ xưa vũ trụ hiện lên, ầm ầm đập xuống, đem hắn bao trùm ở phía dưới.

Ở nơi đó phi thường thần bí, Hỗn Độn Khí lượn lờ, một vùng vũ trụ mô hình đang diễn hóa, ở chìm nổi.

"Người trẻ tuổi này thật sự phi thường lợi hại, lẽ nào là vị tiền bối kia đồ, người kia không phải từ lâu sẽ chết đi mấy trăm ngàn năm sao?" Tứ trưởng lão ánh mắt tăng vọt, rất là giật mình.

"A, đây là mấy ngàn chữ cổ áp bức mà dẫn đến tiên chủng hiện ra sao?" Tứ trưởng lão tự nói.

Những người khác cũng rất giật mình, cái kia vũ trụ tất cả xung quanh đều nứt ra rồi.

Những người khác cũng đều kinh ngạc, nhìn nơi đó, thật lâu đều không có phục hồi tinh thần lại.

Mãi đến tận Thập Quan Vương cầm trong tay một cây cây nhỏ, tràn ra từng sợi từng sợi Hỗn Độn Khí, điên cuồng quét ra lên tới hàng ngàn, hàng vạn đạo quang, đã tìm hiểu đếm không hết chữ cổ, mọi người mới thức tỉnh.

"Thế Giới Thụ cây non!" Tứ trưởng lão hoảng sợ, tuy rằng sớm đã biết, nhưng hay vẫn là thay đổi sắc mặt.

Thập Quan Vương không cách nào ẩn giấu, bởi vì ở tiến vào thư viện thì, liền đã sớm bị các trưởng lão hiểu rõ, trong cơ thể hắn cây nhỏ, loại này Vô Thượng Tiên đạo Bảo Thụ căn bản là không giấu được.

Vì vậy, hắn hiện tại tìm hiểu thì, cũng không che giấu, tu hành nhanh,

ngộ pháp tinh chuẩn liền có thể.

Vô thanh vô tức, một hướng khác, một thanh lệ cảm động, dường như Quảng Hàn tiên tử giáng trần giống như cô gái mặc áo trắng là nhất dị thường, theo nàng tìm hiểu, ở phía trên đầu xuất hiện một vòng màu xanh mặt trăng.

Nguyệt quang hướng về, hết thảy chữ cổ đều phát sáng, hướng về Thanh Y bay đi, đi vào thân thể nàng bên trong, làm cho nàng có hiểu ra.

Mọi người tại chỗ đờ ra, đây là cái gì, khiến người ta kinh ngạc không ngớt.

Không ai từng nghĩ tới, ở mọi người bên trong, Thanh Y tìm hiểu chữ cổ nhiều nhất, chính là Thạch Hạo, Mạc Đạo mấy người cũng sánh vai không được, nàng đã ngộ ra hơn vạn chữ cổ.

"Cái kia luân Thanh Nguyệt lượng có lai lịch ra sao?" Mọi người hoảng sợ, nó như là nhận thức hết thảy chữ cổ, nguyệt quang hướng về, trực tiếp liền có thể từ ngọc bích thượng tướng tự đọc ra.

"Chân Tiên chết đi sau lưu mồi lửa, cũng chính là thế trong mắt người tuyệt thế cổ hỏa, vì sao nương theo ở bên cạnh nàng, từ đầu đến cuối không có rời đi?" Liền Tứ trưởng lão đều rất giật mình.

Sau đó, hắn vừa nhìn về phía Thập Quan Vương cây nhỏ.

"Nếu nhìn thấy, vậy ta liền nói một chút đi." Tứ trưởng lão than thở, thần sắc nghiêm túc mà nghiêm nghị, đối với mọi người truyền âm, nói: "Các ngươi lựa chọn con đường này, tu tiên cổ pháp, có chút cơ bản nhất sự nhất định phải hiểu rõ."

Mọi người nghe vậy, đều Ngưng Thần yên lặng nghe.

"Lựa chọn tu tiên cổ pháp, có một điều kiện, nhất định phải tuyển một viên tiên chủng, cùng tự thân đồng thời tiến hóa, hạt giống càng siêu phàm,

hợp đạo thì thành tựu sẽ càng lớn!" Tứ trưởng lão nói như vậy nói.

Xoạt!

Mọi người cùng xoạt xoạt quay đầu lại, đồng loạt nhìn phía Thập Quan Vương cái kia cây bị tiên khí bao vây cây nhỏ, đối với tiên chủng bọn hắn không phải không biết gì cả, tự nhiên từng nghe nói lấy Thế Giới Thụ vi hạt giống bí ẩn.

Vậy tuyệt đối xem như là tuyệt thế tiên chủng!

Đồng thời, bọn hắn đối với Thanh Y Thanh Nguyệt diễm cũng rất tò mò, lẽ nào ngày xưa Chân Tiên còn có thể phục không sống được?

"Tốt nhất tiên chủng, tự nhiên là Thế Giới Thụ, vũ trụ mô hình các loại, nhưng là thứ này có thể gặp không thể cầu, chính là Trường Sinh giả đều chưa chắc năng lực đời sau chiếm lấy tay." Tứ trưởng lão than thở.

Trong lúc nhất thời, mọi người đối với Thập Quan Vương đố kị ước ao hận!

"Qua một thời gian ngắn, ta sẽ dẫn các ngươi đi tìm từng người tiên chủng." Tứ trưởng lão nói rằng.

"Nơi đó có Thế Giới Thụ, vũ trụ hạt giống sao?" Có người hỏi.

"Trong thiên địa, các loại kỳ vật vô số, tổng có thật nhiều chúng ta những thứ không biết, chính là xuất hiện sánh vai Thế Giới Thụ, vũ trụ mô hình đồ vật cũng không phải là không thể được." Tứ trưởng lão cho tất cả mọi người hi vọng.

"Nơi nào có thể tìm được?" Mọi người không quá tin tưởng, nhưng lại ôm hi vọng.

"Giới phần!" Tứ trưởng lão nói rằng.

Mọi người tất cả giật mình, danh tự này khiến người ta mơ tưởng viển

vông.

"Nhất định phải tăng cao thực lực, phấn khởi đạt đến, không nên bị mặt khác hai cái thư viện làm hạ thấp đi." Tứ trưởng lão nói rằng.

"Mặt khác hai cái thư viện?" Mọi người đều thất kinh.

"Đúng, Thánh Viện còn có Tiên Viện." Tứ trưởng lão nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1168: Thánh Viện Cùng Tiên Viện

Thánh Viện, Tiên Viện đối với Thạch Hạo cùng Thanh Y các loại (chờ) người đến nói không tính đặc biệt xa lạ.

Bởi vì, lúc đó Tam Đại Chí tôn ở ba ngàn châu tuyển người thì, liền đã từng đề cập với bọn họ cùng quá, chỉ có mạnh nhất anh kiệt có thể gia nhập Thiên Thần Thư Viện, Thánh Viện, Tiên Viện.

Chỉ là đến sau đó chỉ nói Thiên Thần Thư Viện, không nhắc lại mặt khác hai viện, hơn nữa cuối cùng bọn họ cũng đều đi tới Thiên Thần Thư Viện.

Cho tới cái khác các giới người, có mù tịt không biết, có thì lại hơi có nghe thấy, phản ứng không giống nhau.

"Trong các ngươi có mấy người từng nghe nói, hiểu rõ bao nhiêu?" Tứ trưởng lão nheo mắt lại.

"Kính xin trưởng lão công khai, chúng ta đối với cái kia hai viện biết rất ít." một người đáp.

"Nói như vậy, vẫn là biết một ít, nhưng mời nói đến." Tứ trưởng lão mỉm cười.

"Ta từng nghe nói, cái kia hai viện có chút đặc biệt, không phải người bình thường không thể đi vào, chọn lựa đệ tử thì dị thường nghiêm ngặt, mà lại gần như lánh đời." Yêu Nguyệt công chúa nói rằng.

"Không hổ là Trường Sinh hoàng triều người, hiểu rõ quả nhiên nhiều hơn chút." Tứ trưởng lão gật đầu, đối với người khác mà nói cái kia hai viện hay là khả năng phi thường xa lạ, nhưng đối với Cửu Thiên Thập Địa cổ lão gia tộc, không tính là tuyệt mật việc.

"Hai viện trường tồn cùng thế gian, tồn tại năm tháng cửu viễn, chỉ là vẫn ở vào đóng kín trạng thái, ở trong người rốt cục muốn xuất thế sao?" Yêu Nguyệt công chúa bổ sung.

Những lời nói này làm người ta giật mình, tất cả xôn xao, mọi người vì thế mà mơ tưởng viển vông, cái kia hai viện lai lịch đã vậy còn quá đại!?

Chính là Thạch Hạo, Nguyệt Thiền các loại (chờ) đến từ ba ngàn châu, từng nghe được hai viện tên người cũng đều rất là giật mình, này với bọn hắn lý giải có chút không tương xứng.

Còn tưởng rằng cũng là tân thành lập thư viện đây, không hề nghĩ rằng cái kia hai viện lịch sử lâu đời, năm tháng dài dằng dặc, vẫn tồn tại.

Với bọn hắn có đồng dạng ý nghĩ còn có một chút người, lúc đó liền có chút không nhịn được, nói: "Còn có như vậy tị thế thư viện, vì sao vẫn không xuất hiện?"

"Hai viện nói là lánh đời cũng dễ nói là tân thành lập cũng được, đều không có sai." Tứ trưởng lão nói rằng.

Bởi vì, nói là lánh đời, xác thực như vậy, từ xưa trường tồn. Nhưng là đối với ngoại giới tới nói, ít có người biết, chỉ có một lần nữa mở ra thì, mới có ít người mấy biết, đối ngoại tuyên truyền thì cũng chỉ nói vừa lập.

Mọi người kinh dị, nghe hắn chậm rãi nói đến.

Hai viện nói như vậy không chiêu thu ngoại giới đệ tử, đều là Cửu Thiên Thập Địa bên trong một ít lão quái vật môn đồ, dù sao phi thường đóng kín, hoàn toàn tách biệt với thế gian.

"Cái gọi là lão quái vật, là chỉ chúng ta như vậy vẫn lánh đời người, thậm chí còn có chúng ta tiền bối." Tứ trưởng lão nói rằng.

"Cái gì??" Mọi người thật sự bị kinh ngạc đến ngây người, bởi vì tin tức này quá mức khiến người ta khiếp sợ.

Phải biết, Thiên Thần Thư Viện trưởng lão môn, đều là bất thế ra đại nhân vật lánh đời không ra, bất luận cái nào đi ra ngoài đều có cực cao thân phận, để các thế lực lớn kiêng kỵ.

Cái kia hai viện đệ tử là người như thế trưởng bối người thừa kế, tin tức không khỏi quá kinh ngạc lòng người.

"Tiên Viện cổ xưa nhất, tục truyền có cá biệt lão quái vật cùng kỷ nguyên này cùng tuổi tuổi tác lớn đến đáng sợ, bối phận cao thái quá, chúng ta đều chỉ là từng nghe nói, chưa từng thấy." Tứ trưởng lão than thở.

Tiên Viện, tên như ý nghĩa, cùng tiên có quan hệ ở trong thu nhận có trên một kỷ nguyên không ít pháp môn, dạy người đi thành tiên con đường.

Chỉ là, ở trong có hay không có người đi tới cuối con đường này, leo lên đỉnh cao, vậy thì không được biết rồi, dù sao thời đại thay đổi, năm tháng biến thiên, toàn bộ đất trời không thích hợp nữa thành tiên.

Thánh Viện hơi chậm thành lập một ít, thế nhưng là cực kỳ huy hoàng!

Y theo tứ trưởng lão từng nói, nó thuộc về tuyệt đại nhân kiệt, bình thường anh tài căn bản cũng không có tư cách vào đi, không phải vậy là đối với nơi đó khinh nhờn.

Lời nói như vậy khiến người ta rất không thoải mái, dù sao người ở chỗ này đều là kỳ tài, đều là một chỗ kiệt xuất.

"Các ngươi cũng biết, kiếp này pháp Thánh địa ở nơi nào?" Tứ trưởng lão lại nhắc tới kiếp này pháp, bởi vì trước đây không lâu Thiên Thần Thư Viện mới vừa để bọn họ lựa chọn, một nhóm người tu cổ pháp, chính là bọn họ, còn có một nhóm người tu kiếp này pháp.

Tứ trưởng lão than thở: "Đánh vỡ hàng rào, ở động thiên, liệt trận các loại (chờ) cảnh giới trình độ cao vút lại bước ra một bước, thực hiện siêu thoát, đây chính là Thánh Viện tôn chỉ, người ở đó đều là tuyệt đại nhân vật, đi chính là cực điểm thăng hoa con đường, chủ tu đương đại pháp!"

Mọi người hút vào hơi lạnh, nơi đó quả nhiên không bình thường, là cực hạn lộ khai thác, là đương đại pháp đại thành giả đất tập trung.

Người như vậy có tư cách tự kiêu, hơn xa người thường, cái khác thiên tài đi vào, có lẽ đối với bọn họ tới nói đúng là một loại khinh nhờn.

Lúc này, Vương Hi nghe vậy, trong mắt lộ ra dị dạng hào quang, không biết đang suy nghĩ gì.

Yêu Nguyệt công chúa rất nhạy cảm, bắt lấy nàng lóe lên một cái rồi biến mất vẻ mặt, mỉm cười nói: "Ta nghe nói, cùng ngươi có liên quan một người liền ở trong đó tu hành, hơn nữa cảnh giới cao thái quá, được xưng tuyệt đại thiên kiêu."

Những người khác nghe nói, đều vẻ mặt khác thường.

Bởi vì, ngày gần đây đến đã hiểu rõ đến, Vương gia có thể cùng một cái khác cổ lão gia tộc thông gia, mà cái kia gia tộc một vị cường giả cực kỳ thần bí, cường tuyệt trên chín tầng trời, chỉ là không biết ở phương nào.

Bây giờ nhìn lại, người kia rất có thể ở Thánh Viện.

"Tiên Viện chủ tu cổ pháp, Thánh Viện chủ tu kiếp này pháp, hai viện gốc gác thâm hậu, cường giả xuất hiện lớp lớp, bất luận cái nào nhảy ra đều là không thể tưởng tượng nhân vật!" Tứ trưởng lão trịnh trọng nói.

Bởi vì, nơi đó đệ tử cũng không phải đối ngoại chiêu thu, mà là mỗi cái lão quái vật đệ tử cuối cùng, đều là lánh đời ngút trời anh kiệt.

Nói tới chỗ này, hắn liếc mắt nhìn "Trích Tiên", luôn cảm thấy người trẻ tuổi này rất như là được một vị lão quái vật truyền thừa, cùng một vị cổ lão tồn tại có quan hệ.

"Hai viện em vợ rất ít, nhưng mỗi người đều là thiên kiêu, sau đó không lâu có lẽ sẽ cùng ta Thiên Thần Thư Viện có một lần giao lưu, đến thời điểm hi nhìn các ngươi không muốn khiến người ta thất vọng." Tứ trưởng lão than

thở.

Trong lòng hắn không chắc chắn, tuy rằng chiêu thu một nhóm tuyệt diễm nhân vật, thế nhưng cái kia hai viện quá thần bí, trời mới biết những lão quái vật kia tìm thấy đệ tử có cỡ nào biến thái.

Bởi vì, những lão quái kia là vẫn đang tiến hành các loại thử nghiệm, có người thậm chí ở phục sinh Tiên cổ kỷ nguyên lưu lại di hài, muốn thu làm đệ tử.

Còn có người ở làm thí nghiệm, đem tu vi thành công đệ tử lấy vô thượng pháp lực tươi sống căng nứt, đánh nát các loại ràng buộc, để bọn họ từ đầu lại tu, chỉ vì siêu thoát.

Những này thử nghiệm đều phi thường biến thái, quang nghe một chút cũng làm người ta giác sợ nổi da gà.

Nghe nói, thật là có thành công ví dụ!

"Ở tương lai không xa tiến hành giao lưu thì, ta hi nhìn các ngươi buông tay một kích, tận cố gắng hết sức!" Tứ trưởng lão nói rằng, hiển nhiên có chút khúc mắc, không muốn bị hai viện áp chế.

"Trưởng lão xin yên tâm, đến thời điểm chúng ta nhất định có thể đánh bại hai viện đệ tử." Có người tin tâm tràn đầy nói rằng.

Tứ trưởng lão được nghe, sắc mặt lúc này liền đen, hiển nhiên đối với loại này mù quáng tự tin không một chút nào tán đồng.

"Tận lực đi!" Hắn nói rằng.

Sau đó, hắn suy nghĩ một chút lại bổ sung, nói: "Các ngươi nếu như đầy đủ kinh diễm, tu cổ pháp giả có thể sẽ bị Tiên Viện lão quái vật mang đi, tu kiếp này pháp người cũng có thể tiến vào Thánh Viện."

"Hả?" Tất cả mọi người là ngẩn ra, sau đó gợi ra sóng lớn.

Bọn họ có chút rõ ràng, hai viện là muốn tới chọn đệ tử tinh anh, chẳng trách tứ trưởng lão vẻ mặt không đúng, rất là không cam lòng, khúc mắc dĩ nhiên nguyên từ nơi này.

Này gợi ra một mảnh tiếng bàn luận, có chút ầm ĩ.

Rất hiển nhiên, cái kia hai viện rất hung hăng, cao hơn Thiên Thần Thư Viện, lại dám tới nơi này trực tiếp tuyển đệ tử.

Mọi người ý thức được, những lão quái vật kia thật sự ghê gớm, liền Thiên Thần Thư Viện trưởng lão môn đều muốn như thế kiêng kỵ.

"Nơi đó cao nhân tiền bối rất mạnh sao?" Lục Đà hỏi.

"Đại trưởng lão có lợi hại hay không, nơi đó có thể không chỉ một hai người như vậy!" Tứ trưởng lão nói rằng.

"Nơi đó đệ tử mạnh bao nhiêu?" Đây mới là bọn họ quan tâm tiêu điểm, cực kỳ không phục.

"Đương đại đệ tử mạnh bao nhiêu, ta không biết, nhưng nhắc tới một người các ngươi hay là hiểu rõ." Tứ trưởng lão nói rằng.

"Ai?" Mọi người kinh ngạc.

"Nguyên Thanh." Tứ trưởng lão nói rằng.

Người khác ở giật mình thì, vẻ mặt vẫn tính bình thường, mà Thạch Hạo nhưng là hai hàng lông mày dựng thẳng, hắn đối với người này phẫn hận cực kỳ, đi tới Vô Lượng Thiên thì, Nguyên Thanh từng động thủ muốn áp chế hắn mười năm, cuối cùng càng là hầu như đối với hắn rơi xuống tử thủ, đem hắn trục xuất đến Thái Sơ cổ quáng, đoạn hắn tu hành lục, tuyệt hắn đường sống.

Mặc dù nói đó là Phong tộc có người xin nhờ hắn làm, nhưng như trước đáng trách!

"Nguyên Thanh đại nhân tự nhiên mạnh phi thường, nghe nói đã là Chí Tôn!"

"Ta nghe nói, chỉ là một cái chân bước vào Chí Tôn lĩnh vực, dù vậy cũng đầy đủ kinh thế rồi!"

Mấy người nghị luận.

"Nếu như ta nói, Nguyên Thanh chỉ là hai viện bên trong bị từ bỏ đệ tử, các ngươi tin sao?" Tứ trưởng lão thăm thẳm thở dài, nói như vậy.

"Cái gì, Nguyên Thanh đại nhân đều không thể trở thành hai viện hợp lệ đệ tử sao?" Mọi người giật nảy cả mình.

"Không sai, năm đó Nguyên Thanh không cách nào thông qua trong viện sát hạch, cuối cùng bị vứt bỏ, chạy ra." Tứ trưởng lão trịnh trọng đáp.

Ầm!

Này gợi ra náo động, liền Nguyên Thanh mạnh mẽ như vậy nhân vật đều là hai viện kẻ bị ruồng bỏ, này không khỏi thật là làm cho người ta chấn kinh rồi.

"Đương nhiên, hắn tuy rằng bị từ bỏ, thế nhưng hai viện cũng không tính vô tình, vẫn là dành cho hắn rất nhiều đạo thư, thậm chí có chút lão quái vật cất bước bên ngoài thì, cũng đối với hắn chỉ điểm, vì vậy có thành tựu ngày hôm nay."

Đang nói những câu nói này thì, tứ trưởng lão nhìn về phía Thạch Hạo, rất rõ ràng đang nhắc nhở hắn, Nguyên Thanh không dễ chọc, bây giờ còn cùng hai viện có liên hệ, cùng một ít lão quái vật có quan hệ!

Dưới chương vẫn là buổi trưa chương mới.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1169: Thanh Nguyệt Truyền Thuyết

Nguyên Thanh, một để Thạch Hạo trong lòng rất không thoải mái tên, lại xuất từ hai viện.

Thạch Hạo cuối cùng đã rõ ràng rồi, Nguyên Thanh làm ra chuyện như vậy sau, còn có thể đưa tử tôn tiến vào Thiên Thần thư viện, cũng trở thành đệ tử chính thức, nguyên lai càng cơ ở đây, lai lịch kinh người.

Ở sau đó tu hành bên trong, mọi người không thể không ngạc nhiên, Thanh Y tốc độ tu luyện quá nhanh, Thanh Nguyệt chỗ đi qua, những cái kia văn tự ẩn chứa Đại Đạo chân nghĩa liền có thể bị nàng lý giải.

"Trời sinh thích hợp tu tiên cổ pháp!" Tứ trưởng lão thán phục, loại này thành tích khiến người ta chú ý, muốn không chú ý cũng không được.

Trong lúc này, Nguyệt Thiền không chút biến sắc, cùng ở phía sau, toàn thân phát sáng, bạch y Vô Trần, càng ngày càng thánh khiết.

Thạch Hạo biết, nàng cũng được lợi ích to lớn, bởi vì nàng cùng Thanh Y một thể hai phần, lẫn nhau có thể cảm ứng được đối phương tất cả, là cùng một người.

Đặc biệt là ở cự ly gần, giữa hai người không có bí mật gì mà nói, giống như là một người, vì vậy Thanh Y nắm giữ văn tự, nàng cũng theo hiểu được.

"Này không phải hạ giới người đến sao? Lại mạnh như vậy!" Rất nhiều người lộ ra sắc mặt khác thường, giật mình nhìn Thanh Y.

Ở cửu thiên thập địa bên trong, cửu thiên cao cao tại thượng, mà ba ngàn Đạo Châu thuộc về thập địa bên trong một thành viên, vì vậy bị gọi là hạ

giới, lấy đó cửu thiên siêu nhiên.

Đương nhiên, cái này cũng là cửu thiên người theo thói quen xưng hô, cũng không phải là chân chính lời giải thích.

Từ sau ngày đó, quan tâm Thanh Y người càng ngày càng nhiều, chính là thư viện bên trong trưởng lão đều đến một chút người, yên lặng nhìn, cau mày suy nghĩ.

Mấy người thông qua sách cổ ghi chép, còn có đi tới ba ngàn Đạo Châu hỏi dò, rốt cục xác định, ngọn lửa màu xanh kia là trên một kỷ nguyên Thanh Nguyệt Tiên Tử chết đi thì lưu mồi lửa!

"Ghê gớm, cô gái này thành tựu không thể đoán trước, đừng xem hiện nay chỉ có một đạo tiên khí, thế nhưng cái kia Thanh Nguyệt đúng trọng tâm định thai nghén có cái khác tiên khí, sẽ vì bù đắp!"

Làm tin tức này ở phạm vi nhỏ truyền ra sau, rất nhiều người bắt đầu hành động. Đầu tiên là một ít nữ tử tiếp cận Thanh Y, ước ao cùng với nàng giao hảo.

Sau đó một ít chàng thanh niên cũng bắt đầu hành di chuyển, đều vì bộ tộc kiệt xuất, có ý thức tiếp cận, biểu hiện ra hơn người phong thái, rất rõ ràng đều có mưu đồ.

"Cô gái này nhất định phải kéo vào trong gia tộc, tương lai có thể có một việc Đại Cơ Duyên!" Đây là một cái nào đó cổ xưa trong gia tộc Tộc trưởng tự mình truyền xuống lời nói.

Này tuyệt đối không phải ví dụ, sau đó trong vòng một tháng, một ít gia tộc dồn dập hành động.

Chính là Trường Sinh thế gia người cũng không ngoại lệ, nói thí dụ như Vương Hi gia tộc, Yêu Nguyệt công chúa gia tộc, Lục Đà phía sau thế lực lớn các loại. Trịnh trọng nhắc nhở đệ tử trong tộc, nhất định phải lôi kéo Thanh Y.

"Tại sao, lẽ nào nàng so với tu ra ba đạo tiên khí người còn có tiềm lực sao?" Đồng tính tương xích, một ít thiếu nữ không phục, đối với như vậy lôi kéo một đến từ hạ giới nữ tử rất bất mãn.

Cho tới nam tử trẻ tuổi cũng không đến nỗi này, bởi vì Thanh Y quốc sắc thiên hương, là một vị tuyệt đại Giai Nhân, như vậy dung mạo vốn là động lòng người, sớm đã có người mơ ước sắc đẹp của nàng.

"Các ngươi nhớ kỹ. Ai nếu như có thể đưa nàng kéo vào chúng ta trận doanh, không khác nào được một toà Tiên Cổ bảo tàng, giá trị vô lượng!" Trường Sinh thế gia lão già trong bóng tối nói cho đệ tử, thần sắc nghiêm túc cực kỳ. Nói: "Đoàn kia hỏa là Thanh Nguyệt Tiên Tử lưu lại mồi lửa, nhìn dáng dấp rõ ràng là có rất lớn quái lạ, có thể táng vị kia nữ tiên Chung Cực bí mật!"

"Cái gì? Kính xin tộc lão công khai!" Nghe nói tin tức này người đều không khỏi hút vào hơi lạnh.

"Liên quan với Thanh Nguyệt Tiên Tử vẫn có một bản truyền thuyết..."

Thanh Nguyệt Tiên Tử tài tình kinh Tiên Cổ, vẫn ở tinh nghiên bất hủ phương pháp. Tiến hành nhiều loại thử nghiệm, cùng Lục Đạo Luân Hồi Tiên vương còn có Vô Chung Tiên vương là bạn tốt, từ bọn hắn nơi đó chịu đến quá rất nhiều dẫn dắt.

Tục truyền. Nàng muốn tu một loại độ kiếp pháp, chính là kỷ nguyên diệt vong, Thiên Địa lật úp, nàng tạm thời tiêu tan, sớm muộn cũng có một ngày cũng còn có thể trở lại, sống sót xuất hiện trên thế gian.

Đây là một cái bí ẩn, càng là một loại truyền thuyết!

Năm đó không có ai coi như một chuyện, nhưng là mà người thời nay môn nhìn thấy khác với tất cả mọi người Thanh Nguyệt diễm, hiểu rõ là nàng lưu lại mồi lửa sau, lập tức đều ngồi không yên.

Bây giờ Thanh Nguyệt tái hiện, khác với tất cả mọi người, tự nhiên tác

động một chút Cổ gia tộc thần kinh.

"Ai nếu như có bản lĩnh, đem Thanh Y cưới vào cửa bên trong, có thể cân nhắc đem đời kế tiếp Tộc trưởng vị trí truyền cho hắn!" Đây là một rất cấp tiến gia tộc Tộc trưởng làm ra quyết đoán, khích lệ trong tộc đệ tử.

Những gia tộc khác tuy không có như thế trần trụi tưởng thưởng, nhưng cũng có ám chỉ, chỉ cần có thể cùng Thanh Y rút ngắn quan hệ, thì sẽ tạo điều kiện dễ dàng, rất lớn tăng cao hắn ở trong tộc địa vị.

Bọn hắn chi sở dĩ như vậy, không dám quá mức ép sát, là bởi vì ở lo lắng, vạn nhất chân chính Thanh Nguyệt Tiên Tử một lần nữa đi tới trên đời, thấy có người dám có ý đồ với nàng, đối với nàng khinh nhờn, như vậy nhất định sẽ ra tay, hủy diệt một Trường Sinh thế gia.

Thạch Hạo lộ ra sắc mặt khác thường, hắn cũng nghe được một chút tin tức ngầm, nghĩ đến cùng Thanh Y còn có Nguyệt Thiền ân oán tình cừu, trong lòng có chút bồn chồn, còn có thể gặp phải một Thanh Nguyệt Tiên Tử hay sao?

Không thể không nói, những này cổ xưa gia tộc năng lượng lớn đến kinh người, sau đó không lâu trực tiếp hiểu rõ Thanh Y cùng Nguyệt Thiền quan hệ, lại là một người chia làm.

Điều này làm cho bọn hắn kinh hãi!

Phải biết, hai cô gái này từng người tu ra một đạo tiên khí, nếu như có một ngày dung hợp lại cùng nhau, đó cũng không là đơn giản chồng chất, hội càng mạnh hơn!

Hơn nữa Thanh Nguyệt diễm nội hàm tiên khí bổ sung, nàng thành tựu không thể đoán trước.

Không nói Thanh Nguyệt Tiên Tử truyền thuyết, đan chỉ là cái này phong thái tuyệt thế thiếu nữ, tương lai thành tựu liền khó có thể đánh giá, hội phi thường kinh người cùng đáng sợ.

Bạch Ngọc Sơn trên, trăm vạn văn tự trắng đêm phát sáng, rạng ngời rực rỡ, ròng rã một tháng, tất cả mọi người đều ở nơi này tu hành, chăm chú tìm hiểu.

Ngày hôm đó, Tứ trưởng lão vận dụng đại pháp lực di đến một ngọn núi đá, trong tiếng ầm ầm, khiến cho nó rơi vào trên phế tích.

Mọi người quay đầu lại quan sát, đều lộ ra sắc mặt khác thường, bởi vì này ngọn núi hình dạng rất đặc biệt, cực kỳ giống một toà lò lửa, chỉ là có chút tổn hại, một vài chỗ không trọn vẹn.

"Thức tỉnh!"

Tứ trưởng lão thôi thúc, từng đường thần quang đánh vào trong núi đá, khiến cho nó hơi rung động, dưới đáy phảng phất có lò lửa xuất hiện, ở đốt cháy ngọn núi.

Sau đó, một tia lại một tia Tiên Vụ tràn ngập ra, từ ngọn núi kia trong vết nứt tràn ra, mà đi kèm mùi thơm ngát.

"Trưởng lão đây là cái gì?"

"Đây là một toà lò luyện đan, truyền thừa tự Tiên Cổ, là chúng ta từ một toà tiên gia động phủ bên trong đào ra. Tuy rằng không phải cái gì Vô Thượng Bảo cụ, nhưng thật sự luyện quá Tiên Đan, nắm giữ kinh người dược tính." Tứ trưởng lão như thực chất nói tới.

"Trưởng lão vì sao đưa nó đưa đến?" Có người thỉnh giáo.

"Đưa các ngươi một hồi cơ duyên, lò luyện đan này bên trong có dược tính ngưng tụ, bây giờ hóa thành bảo dược, ngưng tụ không tan." Tứ trưởng lão nói.

Tất cả mọi người trong lòng hơi động, đã nhiều năm như vậy, một toà tàn tạ thạch lô bên trong còn có thần dược?

"Các ngươi đoán đúng, thạch lô bên trong nhiều tro tàn, thế nhưng là chôn có một ít Bảo Đan, chính là tu luyện Tiên Cổ pháp muốn dùng đến một loại phi thường trọng yếu phạt mạch đan, dùng nó sắp xếp thân thể, càng dễ dàng tu luyện Tiên Cổ pháp." Tứ trưởng lão nói rằng.

Này gợi ra mọi người một trận nghị luận, dồn dập lộ ra nét mừng, dù sao Thiên Địa hoàn cảnh lớn thay đổi, tu tiên cổ pháp độ khó gia tăng, có loại này thần đan, tự nhiên có thể giảm thiểu trở ngại.

"Đan dược có hạn, tất cả bằng thực lực lĩnh." Tứ trưởng lão bổ sung.

Một câu nói mà thôi, liền nhen lửa bầu không khí căng thẳng, tất cả mọi người đều lẫn nhau đều tách ra, lẫn nhau đối diện.

"Xoạt!"

Hơn nữa, trước tiên, có người bay lên không, hướng về toà núi đá kia phóng đi, muốn từ miệng lò luyện đan đi vào đi lấy đan.

Tứ trưởng lão gật đầu, biểu thị khen ngợi.

"Ầm!"

Một quyền mà thôi, Thập Quan Vương ra tay, hắn triển khai chính là Long quyền, thô bạo vô song, cách rất xa, ba đạo tiên khí hóa thành Chân Long quấn quanh ở đồng thời, bay về phía đi vào, trực tiếp đem người kia kích ho ra đầy máu, đánh vào trên núi đá.

Hắn đi ngang trời, nhằm phía thạch lô đỉnh chóp.

"Đi!"

Cùng lúc đó, những người khác đều di chuyển, phi thân mà lên, hướng về miệng lò luyện đan giết đi, bóng người đông đảo, chùm sáng trùng thiên.

Thạch Hạo tự nhiên cũng nhảy lên mà lên, đi tới miệng núi, cái lò luyện đan này phi thường lớn lao, toàn thể vi chất liệu đá, ở lô khẩu nơi này, màu

trắng sương mù bốc hơi, mùi thơm ngát nức mũi.

Mà cũng chính là ở đây, mấy đại cao thủ kịch liệt tranh đấu, bắt đầu đại chiến, tạm thời không người có thể đi vào, bởi vì ai dám giành trước động, liền sẽ trở thành bị công kích tiêu điểm.

Thập Quan Vương, Vương Hi, Lục Đà, Trích Tiên, Yêu Nguyệt, Huyền Côn chờ đều đầu tiên là đối lập, sau đó ra tay, ở ác chiến!

Hiện nay, không người nào có thể đánh vỡ cân bằng.

Làm Thạch Hạo đến, những người khác đều lộ ra vẻ khác lạ, nhìn nhau, như là có giao lưu.

"Mạc Đạo, mở đường!"

Thạch Hạo nói rằng, ở bên cạnh hắn, vẫn theo Mạc Đạo, đây là một tu ra ba đạo tiên khí Chí Tôn tuỳ tùng.

"Ầm!"

Mạc Đạo ra tay, hướng về bên trong lò luyện đan giết đi.

"Ngăn cản hắn!" Cái khác mấy đại Chí Tôn tự nhiên không thể nhìn bọn hắn cướp đi vào trước, ra tay với Mạc Đạo.

Thạch Hạo chắp hai tay sau lưng, sau đó mà tới, không có lập tức ra tay, bởi vì mấy đại cao thủ đối với hắn mắt nhìn chằm chằm, một bên ngăn Mạc Đạo, một bên theo dõi hắn.

"Thanh Y Tiên Tử, mời tới bên này." Lục Đà mở miệng, nhân vi vào lúc này, Thanh Y cũng đến, đứng lò luyện đan lối vào, bạch y phần phật, phảng phất muốn cưỡi gió bay đi.

"Thanh Y, chúng ta đồng thời đi vào." Thạch Hạo mỉm cười, đối với nàng mở miệng.

"Cửu Văn huynh đài pháp lực tinh diệu, đạo hạnh cao thâm, đáng tiếc vẫn không có luận bàn cơ hội, không bằng hiện tại tranh tài một hồi." Đối diện có người mở miệng.

Rõ ràng, có người muốn khiêu chiến Thạch Hạo.

Từ khi hắn trở về sau, vẫn biểu hiện rất thần bí, tất cả mọi người đều biết hắn lợi hại, đạo pháp siêu nhiên, thế nhưng là cũng có rất nhiều sương mù, không biết hắn đến tột cùng lợi hại đến mức độ nào.

Bởi vì, liên quan với hắn mạnh mẽ hay không, đều là suy đoán.

Tỷ như, có người nói hắn chém giết ba con vương, còn có người nói hắn đánh gục Hư Không Thú, đáng tiếc đều không có được chứng thực.

Hiện tại có người không kiềm chế nổi, muốn ở Thiên Thần thư viện bên trong ước lượng hắn sâu cạn.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1170: Bức Bách

Mạc Đạo trở về, cho ta giết hắn." Thạch Hạo mở miệng, ngữ khí hết sức lông bông, căn bản là không đem người này để ở trong lòng.

"Ngươi... Quá kiêu ngạo rồi, ta khiêu chiến chính là ngươi, vì cái gì cho người thay thế là xuất hiện?" Người nọ quát, đầu đội Tử Kim quan, diện mạo bất phàm, là một cái thập phần khôi vĩ thanh niên nam tử.

"Chính là một cái tu ra hai đạo tiên khí người cũng xứng khiêu chiến ta, của ta tôi tớ đều tu ra ba đạo tiên khí rồi, muốn cùng ta một trận chiến, lại đi tu luyện năm trăm năm!" Thạch Hạo chế ngạo.

Hắn biết rõ, người này sau lưng khẳng định có Vương hi, lục đà cấp bậc cao thủ, lại để cho hắn trước đến xò xét, bằng không thì bằng vào một cái tu ra hai đạo tiên khí người sao dám can thiệp vào?

Người có mặt cây có da, bị Thạch Hạo trước mặt mọi người cười nhạo, vốn là người này mặt như quan ngọc, hiện tại trướng trở thành màu đỏ tím, tay cầm một cây thiên thương lao đến, quát: "Ngươi cái này nhát gan chi nhân, chỉ biết là trốn ở sau lưng, lại để cho dị vực cường giả xuất đầu, chính ngươi tính toán cái gì, có loại tới!"

"Tựu đúng vậy a, cái này tính toán cái gì bổn sự, dùng giảo quyệt thủ đoạn thu đến một cái tôi tớ, căn bản không phải bản lĩnh thật sự, có thực lực mà nói buông tay buông chân một trận chiến, định Tương ngươi trấn áp!" Phía sau có người đi theo hô, rõ ràng cho thấy tại bắt ép Thạch Hạo, buộc hắn ra tay.

"Một bầy kiến hôi, bằng bọn ngươi cũng dám kêu gào, Mạc Đạo ngươi còn do dự cái gì, còn không ra tay, ta cho toàn bộ oanh rơi vào dưới chân!"

Thạch Hạo rất lãnh đạm nói.

Đối với cái này loại không đủ để lại để cho hắn người xuất thủ khiêu khích, hắn chưa từng nhúc nhích một chút, lại để cho Mạc Đạo ra tay.

Mạc Đạo trở về, theo thạch lô cửa vào chỗ đó xông lên, đứng tại sơn thể lên, thì ra là thạch lô trên người, bạch bào phần phật, tóc rối bời bay lên, con mắt cùng giống như tia chớp.

Hắn phóng xuất ra một loại kinh người khí tức, lại để cho đối diện một ít nhân tâm đầu rung động.

"Mạc Đạo ngươi thân là dị vực cường giả, tu ra ba đạo tiên khí, được xưng một đời Chí Tôn. Lại cam nguyện thành làm một cái so thực lực ngươi chênh lệch người tôi tớ sao? Ta nếu là ngươi, trực tiếp quay đầu chém giết hắn. Bất quá ta cũng nghe nghe thấy, ngươi chế ngự vì loại nào đó cấm pháp. Tương một loại có thể dưỡng hồn ma khí bao hàm hồn tháp giao cho hắn, làm ất đi tự do thân. Ngươi nếu là có cố kỵ mà nói. Chúng ta khả dĩ giúp ngươi thu thập hắn!" Đầu đội Tử Kim quan, mặt như quan ngọc thanh niên nam tử nói ra, mà lại đã giơ tay lên bên trong đích sắc bén thiên thương.

Mọi người biết rõ, hắn cũng không phải thật tâm lời nói, dùng ngôn ngữ tương kích, xem hắn phản ứng, cũng là đang giúp sau lưng một người hoặc là mấy người thăm dò Thạch Hạo phải chăng thực sự mất đầu ba đầu Vương bản lĩnh.

"Oanh!"

Mạc Đạo đưa tay, lòng bàn tay sáng lên, xuất hiện mấy chục chữ cổ. Nguyên một đám boong boong rung động, chiếu sáng rạng rỡ, bay ra, đây chính là theo bạch ngọc trên núi ngộ ra pháp.

Kết quả, mấy chục đầu hỏa hoàng vang lên, bay lượn với thiên, những cái kia lời hóa thành màu hồng đỏ thẫm Phượng Hoàng, xinh đẹp cánh, thật dài, tươi đẹp lông vũ, mỹ lệ trong mang theo thánh khiết. Hoàng múa tại Cửu

Thiên!

Hơn nữa, chúng đều mang theo tí ti từng sợi tiên khí, là Mạc Đạo sở tu ra tiên khí phóng thích. Trong nháy mắt bộc phát ra!

"PHÁ...!"

Đối diện nam tử kia quát, cầm trong tay một mặt cốt kính, phi thường bóng loáng, như là một vòng màu bạc mặt trời tại sáng lên, chiếu rọi ra đồng dạng mấy chục đầu hỏa hồng sắc Phượng Hoàng.

"Không Minh cảnh?" Mọi người kinh hãi, cái này tấm gương tại sử thượng địa vị quá nhiều, có thể đem công kích của đối phương dung nạp nhập kính trong cơ thể, rồi sau đó lại phóng thích, công kích đối phương.

Bất quá sử thượng cái kia một mặt là tiên kính. Cường đến không hợp thói thường, không thể đo lường uy lực của nó. Sớm đã biến mất rất nhiều năm, tục truyền tại tiên cổ một trận chiến trong nghiền nát.

Trước mắt cái này một mặt hiển nhiên là đồ nhái. Nhưng là đầy đủ kinh người, phỏng chế bí bảo có thể nào ngăn trở tiên khí một kích?

Mạc Đạo chỗ thi triển mấy chục chữ cổ hóa thành hỏa hồng Phượng Hoàng tại hư nhạt, từ nơi ấy biến mất, cuối cùng đều ở đằng kia mặt cốt trong kính lộ ra hóa, ở bên trong thành hình.

"Sát!" Đầu đội Tử Kim quan nam tử một tiếng gào to, run run trong tay bảo kính, kết quả dâng lên ra sáng chói sáng rọi, mấy chục đầu hỏa hoàng lao ra, hóa thành Xích Hà, mang theo ngập trời hỏa diễm, đánh giết hướng Mạc Đạo.

Loại cảnh tượng này lại để cho người nghẹn họng nhìn trân trối, rõ ràng có loại thủ đoạn này!

Cần biết, hắn chỉ là một cái tu ra hai đạo tiên khí người, lại đang gọi bản một vị tuổi trẻ Chí Tôn, hơn nữa có Thủ Hữu công, cũng không chật vật.

Thạch Hạo cười lạnh, khó trách đối phương dám khiêu khích, nguyên lai là có chỗ dựa, người sau lưng tiễn đưa hắn bảo kính, vốn là muốn thử dò xét hắn Thạch Hạo.

"Xoẹt!"

Không ai tia ánh mắt lãnh nhược điện mang, hai tay kết ấn, tách ra một đạo lại một đạo kiếm quang, tự mình Tương chính mình chỗ diễn biến ra cái kia mấy chục đầu chim thần chém giết, huyết nhuộm trời cao, cuối cùng lại hóa thành phù văn hào quang.

Sau đó, hắn cúi người vọt tới, cũng không phóng thích bảo thuật, mà là cận thân chém giết.

Đầu đội Tử Kim quan nam tử quát lớn, cầm trong tay bảo kính, không ngừng thúc dục, mặt kính sáng lên, chính giữa lao ra như mọc thành phiến chùm tia sáng, hóa thành mấy chục đầu Kim Ô.

Nó không chỉ có có thể nuốt hết đối phương bảo thuật, bản thân cũng có thể phóng thích công kích pháp thuật, bởi vì này vốn là Kim Ô thần điêu khắc xương thành, đánh bóng thành mặt kính.

Chế ngự tại chất liệu, cũng không phải là cấp Chí Tôn Kim Ô, huyết thống không đủ cường, cái này khối cốt phát huy ra uy lực có hạn, khó làm thương tổn Mạc Đạo.

Trên thực tế, cái này mấy chục đầu Kim Ô bay ra về sau, căn bản là không thể đụng vào đến Mạc Đạo, hắn bên ngoài cơ thể có một tầng chói mắt quang tại chảy xuôi, như là chất lỏng giống như, bảo vệ thân thể.

"Rắc!"

Đã đến phụ cận, Mạc Đạo bổ ra một chưởng, ba đạo tiên khí ba lô bao khỏa đi chưởng chỉ! Người nọ dùng bảo kính ngăn cản, lúc này phát ra vỡ vụn thanh âm, tấm gương toái mất.

Đúng lúc này, kinh biến phát sinh, một ngụm đoản kiếm theo trong gương bay ra, hóa thành sắc bén thần mang, chém về phía Mạc Đạo, quá là nhanh, như là thần cầu vồng kinh thiên.

Cùng lúc đó, có người khác xuất thủ, hướng về Thạch Hạo đánh tới, đó là một cái thanh đồng nhân, là một loại bí bảo, coi như là một loại chiến tranh công cụ.

Có người hay là nhịn không được muốn thăm dò Thạch Hạo, không tự mình ra tay, âm thầm tế ra một loại hình người bảo cụ, cũng xem như một loại khôi lỗi.

Cái này bảo cụ rất không phàm, chính giữa ẩn chứa các loại thần liệu, thiên chuy bách luyện mà thành.

"Thạch Hạo ngươi có dám một trận chiến?"

Cái lúc này, có bốn vị sinh linh đồng loạt nhảy ra, lao đến, đều kiềm giữ bí bảo, muốn suy nghĩ hắn đến tột cùng như thế nào.

"Răng rắc!"

Cách đó không xa, Mạc Đạo nổi giận, đối phương luôn cậy vào bảo cụ, khiêu chiến hắn Chí Tôn uy nghiêm, hắn toàn lực ra tay, chưởng chỉ sáng lên, tay cầm một kiện lợi khí, Tương cái kia đoản kiếm chặt đứt, Tương đầu kia mang Tử Kim quan nam tử chém ngang lưng, máu tươi nhuộm đỏ trời cao.

Có thể nói, vô luận là Không Minh kính đồ nhái, hay là cái kia đoản kiếm, đều rất không phàm, tối thiểu nhất khả dĩ thừa nhận ba đạo tiên khí người mấy lần tấn công mạnh, kết quả tuy nhiên cũng tại trước tiên hủy diệt rồi.

Mạc Đạo cầm trong tay một thanh lợi khí, giống nhau long xà, vô kiên bất tồi, nếu không có cố kỵ là ở thiên thần này trong thư viện, hắn liền Tương người nọ triệt để đánh gục.

"Ah..." Người nọ bị chém ngang lưng, hai đoạn thân thể rơi vào sơn thể lên, thống khổ khó nhịn.

Mạc Đạo trở lại, phóng tới thanh đồng khôi lỗi, muốn đi nghênh chiến.

"Được rồi, ta tự mình tới a, bằng không thì luôn luôn người chưa từ bỏ ý định ah." Thạch Hạo lãnh đạm cười cười, về phía trước cất bước.

Thân thể của hắn có chút sáng lên, căng ra duy nhất Động Thiên, bởi vì dán chặt lấy thân thể, nhìn không ra Động Thiên chi hình, như là áo giáp, bao trùm tại trên thân thể.

"Đ-A-N-G...G!"

Hắn cử động quyền đuổi giết, đối chiến thanh đồng khôi lỗi, phát ra âm thanh chói tai, loại vật này cứng rắn vô cùng, chính giữa thậm chí ẩn chứa một điểm tiên kim, cùng cái kia Kim Cương mài có liều mạng, giá trị kinh người!

Mọi người động dung, không hổ là Luyện Thể người, rõ ràng đối chiến loại này chiến tranh công cụ.

Thanh đồng nhân cánh tay lõm, ngăn không được nhục thể của hắn chi quyền, cảnh tượng làm cho người ta sợ hãi.

Nhưng là người sau lưng càng muốn biết Thạch Hạo pháp lực đến cùng như thế nào, bởi vì sớm đã biết hắn là trời sinh Luyện Thể người, minh hiểu hắn thân thể không thể thất.

Vì vậy, vài tên tu sĩ vọt tới, nguyên một đám hô quát, phát ra sáng chói màn sáng, đều đang thi triển bảo thuật, cũng tế ra Trường Sinh gia tộc ban cho bí bảo.

Những...này sinh linh có Thái Cổ mãng ngưu, có Phi Thiên Ngô Công, có ba đầu Vua Sư Tử, có ngân quy ngang trời, đều là cường đại chủng tộc, tuy nhiên hóa thành thân người, nhưng lại cũng mang theo một ít chủng tộc

đặc thù.

XÍU...UU!!

Giờ khắc này, Thạch Hạo hóa thành một đạo hoàng kim thần tiễn, thân thể tốc độ quá là nhanh, cái này trong hư không ghé qua, bên trên kích mãng ngưu, hạ chiến Thiên Ngô, đông chinh Vua Sư Tử, tây phạt ngân quy.

Răng rắc!

Đầu tiên là bọn hắn bảo cụ, tuy nhiên xuất từ Trường Sinh gia tộc, nhưng là tại liên tiếp va chạm mạnh ở bên trong, hay là bạo nát, kể cả cái kia thanh đồng nhân, tức thì bị Thạch Hạo tay không xé thành mảnh nhỏ.

"Thật là đáng sợ, hình người tiền sử hung thú ah!" Có người sợ hãi thán phục.

Thằng này mạnh không hợp thói thường, thân thể tan vỡ sở hữu tất cả bảo cụ, không thể ngăn cản.

PHỐC!

Đón lấy, mãng ngưu bị bàn tay của hắn vặn gảy cổ, máu tươi tuôn ra, Thiên Ngô bị hắn cắt đứt, Vua Sư Tử bị hắn một cước đá bay, nửa người hóa thành thịt vụn, ngân quy giáp xác bạo toái, thân thể tất cả đều là huyết lỗ thủng.

Mọi người ngạc nhiên, cái này cũng quá nhanh rồi, ngắn ngủi lập tức tựu đã xong chiến đấu.

Mọi người còn muốn nhìn hắn đạo hạnh đến tột cùng như thế nào, hắn lại dùng thân thể triệt để giải quyết những người này, căn bản là chưa từng vận dụng bảo thuật.

Đầu kia mang Tử Kim quan, thực lực phi phàm nam tử, bị Mạc Đạo chặt đứt thân thể, lúc này vừa khôi phục thân thể, mới đứng lên, kết quả Thạch

Hạo lăng không một cước rơi xuống, đạp tại hắn ngực, làm cho hắn thân thể từng khúc đứt đoạn, không có gì ngoài một cái đầu lâu bên ngoài, cả (chiếc) có thân thể đều hóa thành huyết vụ.

"Ah..." Hắn phát ra kêu thảm thiết.

"Dùng loại này mặt hàng thăm dò ta, xa không được." Thạch Hạo lãnh đạm nói, nhìn về phía đối diện.

"Huynh đài quả nhiên rất inh, có thể có loại thủ đoạn này, không thể nào là hạng người vô danh, chúng ta hi vọng nhìn thấy ngươi chân thân!"

Rốt cục, những cái kia có được ba đạo tiên khí tuổi trẻ Chí Tôn ngồi không yên, nguyên một đám đạp trên hư không, đồng loạt hướng tại đây bức đến.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1171: Chí Tôn Trẻ Tuổi

Lục Đà, Vương Hi, Huyền Côn đồng thời đi về phía trước, chính là Thập Quan Vương, Yêu Nguyệt Công Chúa chờ cũng di chuyển, về phía trước bức tiến, bọn họ đều có hoài nghi, muốn xác nhận Thạch Hạo đến tột cùng là ai.

Tu ra ba đạo tiên khí giả làm sao có khả năng Vô Danh, nhất định phải ở cửu thiên thập địa bên trong lưu lại chính mình đặc biệt phong thái, thử một lần cũng biết.

Trừ phi hắn đến từ Thánh Viện, Tiên Viện, là những lão quái vật kia đời sau, hoặc là bọn họ thầy trò, vẫn tị thế không ra, như vậy mới có thể duy trì thần bí, trước đây chưa từng thấy.

"Có thể a, ai muốn đánh với ta một trận, vẫn là nói các ngươi cùng tiến lên?" Thạch Hạo nhìn mọi người, cũng không để ý, cũng không sợ hãi, chuyện đến nước này lấy chân thân cùng đối phương đối lập cũng đã không cái gì.

Mạc Đạo đi theo hắn bên người, cùng cùng những người này đối lập, cũng không lùi về sau nửa bước.

Chất liệu đá lô thể trên, bầu không khí nhất thời vô cùng gấp gáp, chí tôn trẻ tuổi sắp sửa giao thủ, đây tuyệt đối là vô cùng nghiêm trọng sự kiện lớn!

Những người khác đều rút lui, nín thở, không dám cùng lẫn lộn vào, mặc dù lô khẩu nơi đó không người canh gác, cũng không người nào dám tùy tiện xông vào.

Ai cũng biết, này mấy đại chí tôn trẻ tuổi bất quyết ra thắng bại, không người dám suất đi xuống trước, nếu không tất nhiên đụng phải tu ra ba đạo

tiên khí cường giả liên thủ một đòn.

Ai có thể chịu đựng? Sẽ ngay đầu tiên bị đánh nổ!

"Ha ha, đạo huynh thật phong thái, đối mặt Chí Tôn liên thủ vẫn chuyện trò vui vẻ, thật là làm cho chúng ta kính phục, ta Lục Đà muốn hướng về ngươi lĩnh giáo." Lục Đà mở miệng.

Mọi người chấn động, thiên thần này thư viện người mạnh nhất một trong, hắn muốn động thủ sao?

Lục Đà cũng không khôi ngô, đứng ở nơi đó, cả người dật Hỗn Độn khí, đầu đầy tóc lục rối tung, thanh như chuông vàng, chấn động rất nhiều người không đứng thẳng được, muốn mới ngã xuống đất.

Hắn chỉ là nói chuyện như vậy liền như sấm nổ, khiến cho người khí huyết sôi trào, không thể chống lại.

"Trước tiên quá cửa ải của ta!" Mạc Đạo ra khỏi hàng, che ở phía trước.

Mọi người nhíu mày. Vô luận nói như thế nào, này đều là một vị tu ra ba đạo tiên khí chí tôn trẻ tuổi, mặc dù là phó, nhưng không người nào dám khinh thường thực lực của hắn.

Trên thực tế, Mạc Đạo đến tột cùng mạnh bao nhiêu, không có ai chân chính thấy được, bởi vì hắn cùng Thạch Hạo đại đối quyết thì, còn chưa từng thể hiện ra đạo thứ ba tiên khí.

"Huynh đài, ngươi không muốn đánh với ta một trận sao?" Lục Đà nhìn về phía Thạch Hạo, cũng không có đáp lại Mạc Đạo. Hắn muốn chân chính cùng Thạch Hạo một trận chiến, tự mình ước lượng độ sâu thiển.

Thạch Hạo khóe miệng hơi vểnh lên, lộ ra một tia ý cười, vẫn không nói gì, Mạc Đạo đã về phía trước, đi tới giữa sân, keng một tiếng tay trái xuất hiện một cây kim sắc chiến mâu, tay phải xuất hiện một thanh long xà hình dạng lưỡi kiếm.

Không biết hắn có bao nhiêu binh khí, đều là báu vật!

Tất cả mọi người đều không nói lời nào. Đều nhìn thấy Mạc Đạo quyết tâm, ba đạo tiên khí vọt lên, ở trên đỉnh đầu kết ra Tam đóa đại đạo chi hoa, Thiên Thần đỉnh cao nhất sức chiến đấu hiển lộ hết không thể nghi ngờ!

Chính là Thạch Hạo đều là ánh mắt trong vắt. Trong con ngươi có không tên hào quang, dưới cái nhìn của hắn, Mạc Đạo là khó chơi, Thiên Thần đỉnh cao kết thành Tam đóa đại đạo chi hoa. Đây là vô địch tư thế.

Hắn đã biết, Mạc Đạo còn có một tỷ tỷ, nghe nói so với Mạc Đạo càng kinh khủng. Rất được Bất Hủ giả coi trọng, dị vực hoàng tộc đều kiêng kỵ cùng kính nể, thật không biết sẽ mạnh bao nhiêu.

Lục Đà gật đầu, nói: "Được, đã như vậy, ta trước hết lĩnh giáo một thế giới khác thủ đoạn, xem nhìn cho rõ ràng có chỗ đặc biệt gì, cũng coi như là vì tương lai náo động lớn làm chút chuẩn bị."

Ầm!

Hư không nổ tung, ở Lục Đà gật đầu chớp mắt, hắn đã di chuyển, tắm rửa Hỗn Độn, trên đỉnh đầu lơ lửng một cây đại thụ, cành lá xum xuê, đó là tiên khí biến thành, nhanh chóng đánh tới.

Này hư không ở tại trước mặt hãy cùng rách nát bức tranh giống như vậy, trực tiếp bị xé ra, hắn ngay lập tức cùng Mạc Đạo đụng vào nhau, bùng nổ ra kinh người tiên quang.

Đây là đỉnh cao đại đối quyết, sáu cỗ tiên khí va chạm mạnh!

"Ghê gớm, Lục Đà quả nhiên kinh người, tiên khí có thể ngưng kết thành Tam đóa đại đạo chi hoa, còn có thể ngưng kết thành thụ, thực tại khiếp người!" Mọi người thán phục.

Chính là Yêu Nguyệt, Huyền Côn bọn người thay đổi sắc mặt.

Hai người ác chiến, như Chân Long tranh hùng, Tự Hỏa Hoàng chém giết, quấn quýt lấy nhau, dị thường kịch liệt, một tức, Hỗn Độn bạo phát, đè ép mãn thạch lô lối vào.

Thủ đoạn của bọn họ chấn động tâm hồn, để những tu sĩ khác nơm nớp lo sợ, dường như khai thiên tích địa trước hai vị Tiên Thiên thần chỉ giao chiến, muốn phá diệt địa hỏa phong thuỷ.

Trên núi, cũng không chỉ một vị tuổi trẻ Chí Cường giả, lúc này đừng nói là Vương Hi, Huyền Côn các loại, chính là Thập Quan Vương, Yêu Nguyệt Công Chúa đều trông lại, trong ánh mắt có kinh người thần quang, hình thành một luồng ép người áp lực.

"Ta nghĩ cùng ngươi luận bàn." Huyền Côn nói rằng.

Thạch Hạo nhìn hắn, vừa nhìn về phía đối diện, hắn cùng mấy người này ở tiên gia chiến trường kỳ thực từng giao thủ, có điều là lấy khác một bộ mặt hiển hiện mà thôi.

"Đạo huynh có thể hay không để cho ta tới?" Vương Hi mở miệng, quần áo phấp phới, bạch hài bạch miệt, không nói ra được siêu trần thoát tục, một con mái tóc đen nhánh theo gió vung lên, trong mắt mang theo mông lung hào quang.

Mọi người lộ ra sắc mặt khác thường, đều biết xảy ra chuyện gì.

Từ tiên gia chiến trường trở về sau, người của Vương gia quá mức kiêu căng, đối với Thạch Hạo không đủ hữu hảo, chỉ vì hắn bị mạnh mẽ mang theo tộc này Kim Cương trác, ở mấy người xem ra, đây là bị hàng phục vì là phó tiêu chí, kết quả rước lấy hắn kịch liệt đàn hồi.

Có thể nói, ở lẫn nhau nhằm vào bên trong, Vương gia bộ mặt mất hết, chính là Vương Hi tự thân cũng bởi vậy gặp phải một ít diễm lệ nghe đồn.

Nàng hiện tại muốn đối với thiếu niên kia ra tay, lôi kéo người ta chú ý, khiến người ta không khỏi suy nghĩ nhiều trên mấy phần.

"Ngươi đến cùng là ai?" Vương Hi môi đỏ tươi đẹp, hàm răng óng ánh, linh động mắt to không chớp một cái, nhìn về phía trước thiếu niên kia, trong thần thái có chút bất mãn.

"Ngươi không phải coi ta thành đạo hữu sao, đương nhiên ngươi gia người trong tộc không cho là như vậy." Thạch Hạo đáp lại nói.

"Ta hỏi ngươi đến từ nơi nào, chân thân đến tột cùng là ai?" Vương Hi bó lấy trắng loáng cái trán trước tóc đen, ánh mắt trong vắt, nhìn gần hắn.

"Có trọng yếu không?" Thạch Hạo hỏi.

"Tự nhiên trọng yếu, ngươi để ta tộc nhân rất khó chịu." Vương Hi nói rằng.

"Ngươi tại sao không nói, bọn họ trước hết để cho ta lúng túng đây, nếu ngươi có lựa chọn như vậy, vậy ta cũng không cái gì có thể nhiều lời, tới đây đánh một trận đi, thắng ta cái gì đều rõ ràng." Thạch Hạo bình thản mở miệng.

"Có đúng không, ngươi rất tự tin, ta để nhìn một chút đến tột cùng có cái gì tự kiêu địa phương!" Vương Hi nói rằng, trong lòng nàng có một luồng tâm tình, cùng với nàng thường ngày điềm đạm khí chất không quá tương xứng.

"Ta tự hỏi chưa từng đắc tội cho ngươi, ở tiên gia đạo trường ngươi người bị thương nặng thì, còn từng đối với ngươi thủ hộ, hiện tại muốn phân sinh tử sao?" Thạch Hạo lạnh nhạt nói rằng.

"Ngươi bụng dạ khó lường, tàng ở bên cạnh ta, sau khi trở lại lại nhục ta thanh danh." Vương Hi lạnh giọng nói, áp sát về phía trước, vẻ mặt có chút phức tạp.

Thạch Hạo nghe vậy nhất thời nở nụ cười, nói: "Không phải là cùng nhau song tu sao, có cái gì quá mức, cũng đã nói ra, còn có cái gì có thể sầu lo."

"Ngươi... Tới đây đánh một trận!" Vương Hi xấu hổ, một bước bước ra, giữa bầu trời hạ xuống một đóa lại một đóa màu bạc Liên Hoa, mùi thơm ngát nức mũi, nàng giết hướng về Thạch Hạo.

Nàng biết tộc trưởng sắp xếp nàng hôn ước, có thể sau đó không lâu sẽ gả cho Thánh Viện một vị tuyệt đại thiên kiêu, không muốn vào lúc này có cái gì phi sắc nghe đồn.

"Cẩn thận bị ta bắt giữ, phiền phức càng nhiều." Thạch Hạo nói rằng.

"Xoạt!"

Vương Hi dương tay, đầy trời cánh hoa bay lượn, từng mảnh từng mảnh óng ánh, đều lượn lờ Hỗn Độn khí, này so cái gì bảo cụ đều mạnh mẽ, hướng về Thạch Hạo chém tới. Mỗi một mảnh cánh hoa sen cũng như một mảnh sắc bén lưỡi dao sắc, đem vòm trời chém thủng trăm ngàn lỗ.

Thạch Hạo trong nháy mắt, một mảnh lại một mảnh xanh mơn mởn phiến lá bay ra, đó là Liễu Thụ diệp, xanh mơn mởn, như Ngọc Thạch điêu khắc mà thành, xuyên thủng hư không, đón nhận những kia cánh hoa.

"Hoa tươi còn xanh hơn diệp đến phối." Thạch Hạo cười ha ha nói, tiến hành trêu chọc.

Mọi người được nghe, không còn gì để nói.

Mà này nghe vào Vương Hi trong tai, tự nhiên cảm thấy là một loại đùa giỡn, hơn nữa trước kia lời đồn, làm cho nàng răng bạc ám cắn, cả người ánh sáng càng dữ dội.

Ầm!

Màu xanh lục phiến lá cùng màu bạc Liên Hoa đụng vào nhau, để trong này phát sinh động đất, cả tòa lô thể đều đang lay động, chấn động lô bên trong phun trào khỏi từng trận ráng lành còn có tiên khí.

Xoạt!

Ở Vương Hi trong tay xuất hiện một cây màu đen tiên kiếm, Oánh Oánh xán lạn, nguyên bản là đen thui kiếm thể, nhưng rọi sáng ra muôn màu muôn vẻ, phi thường rực rỡ.

Tất cả mọi người hít vào một ngụm khí lạnh, đây tuyệt đối là một cái ghê gớm bí bảo, quang nhìn như vậy, liền làm người ta kinh ngạc run rẩy.

Đều ở truyện, Vương gia vẫn ở thu thập tiên kim, muốn muốn rèn đúc ra một thanh vô thượng pháp khí. Thân vì trường sinh thế gia, năm tháng dài đằng đẵng tích lũy, đã vặt hái được rồi, mà còn có một chút có dư, ban tặng trong tộc quan trọng nhất mấy người.

Rõ ràng, Vương Hi chính là ở trong một người, nàng thanh kiếm này thai ẩn chứa một số ít tiên kim, nếu không không thể như thế yêu dị.

"Hắc Ám tiên kim!" Thạch Hạo khóe miệng hơi vểnh lên, một chút nhìn ra sự bất phàm của nó.

Chỉ là, hắn cũng không để ý, nếu là nhạ cuống lên hắn, trực tiếp lấy Đại La tiên kiếm hủy diệt kiếm của đối phương thai, đem tinh hoa cấp với tay cầm.

"Ầm!"

Thạch Hạo chủ động xuất kích, giơ tay chớp mắt, ở trong hư không hóa ra một con thổ bàn tay lớn màu vàng, đây là thần thông thể hiện, là Pháp tướng ngưng tụ.

Hắn không kiêng dè chút nào, bàn tay lớn bao trùm Thiên Vũ, hướng về Vương Hi chộp tới, phải đem nàng uyển chuyển thân thể bao vây ở trong đó!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1172: Bình Loạn Quyết

“Chém!"

Vương Hi khẽ quát, tay như ngó sen trắng noãn như ngọc, tay nhỏ cầm kiếm, vung lên mang theo mờ mịt hào quang, trong tay màu đen kiếm thể cắt ra hư không, chém về phía bàn tay lớn kia.

Thổ bàn tay lớn màu vàng vẫn chưa tránh né, như trước bao phủ xuống, bất quá nhưng có biến hoá hoàn toàn mới, sấm sét cuồn cuộn, còn như sông dài cuồn cuộn, oanh tạp hạ xuống.

Nguyên bản nó là do quang vụ tạo thành, hiện tại do chớp giật đan dệt mà thành, cái bàn tay lớn này không sợ tiên kiếm đúc thành kiếm thai, dù cho bị cắt rời, như trước trán toả hào quang.

Ầm!

Lôi bộc nổ tung, tiếng vang điếc tai, để cả tòa thạch lô đều kịch liệt bắt đầu lay động.

Vương Hi biến sắc, triển khai bảo thuật, khiến cho tự thân hòa vào trong hư không, đem hết toàn lực cùng cái kia sấm sét ngăn cách.

Ngân hà xán lạn, ở bàn tay lớn kia bên trong xuất hiện một viên lại một ngôi sao, đó là sét hình cầu, hội tụ thành sấm sét Ngân hà, răng rắc vang vọng, kinh người cực điểm.

Xa xa nhìn tới, tất cả mọi người đều ngơ ngác, cái tay kia quá to lớn, che đậy vòm trời, mà ở bàn tay bên trong dĩ nhiên có vũ trụ tinh hà xoay tròn, ùn ùn kéo xuống.

"Chuyện này...", chính là Yêu Nguyệt công chúa bọn người thay đổi sắc mặt, đem sấm sét vận chuyển đến một bước này, tăng lên tới bảo thuật cực điểm, coi là thật là kinh thiên động địa, khiến người ta run sợ.

"Phá Thiên Thức!" Vương Hi quát lên, nàng nguyên bản thanh lệ xuất trần, nhưng là lúc này lại anh tư bộc phát, vung động trong tay hắc ám tiên kim kiếm, sử dụng tới một loại cổ lão kiếm pháp, đón đánh đầy trời Ngân hà sấm sét.

"Răng rắc!"

Vòm trời nổ nát, ánh chớp ngàn tầng vạn đạo, nhấn chìm nơi đây, bàn tay lớn kia bị đánh mở ra, thế nhưng cái kia đếm không hết sét hình cầu lớn vô cùng, dường như một toà lại một ngọn núi lửa từ trên trời giáng xuống, không ngừng phun trào.

Giữa trường cái kia bạch y phấp phới nữ tử bị chớp giật quấn quanh, bị lôi đình oanh kích, thế nhưng nàng trúng kiếm thai nhưng cũng có ma lực kỳ dị, không ngừng dập tắt chu vi ánh chớp.

Coong!

Đột nhiên, hắc ám tiên kim kiếm rung bần bật, một đạo kỳ dị hồ quang vẫn là dọc theo kiếm thể đánh vào Vương Hi trong thân thể.

Kim loại kiếm thai vốn là dẫn điện mặc dù nàng nắm giữ đại pháp lực, cũng có sơ sẩy một khắc, đặc biệt là Thạch Hạo hết sức tạo ra được một ít khủng bố tia điện.

Phịch một tiếng, Vương Hi rút lui, thân lảo đảo, cũng còn tốt thương không nặng, không có ho ra máu các loại.

"Bình Loạn Quyết!"

Vương Hi trong con ngươi mang theo sát khí, cùng vừa nãy hoàn toàn khác nhau, dường như một vị nữ vương giống như, biến hóa như thế làm cho

người hoảng sợ do thanh thuần xuất trần đến khí khái anh hùng hừng hực, lại tới vương giả tư thái hiển lộ hết, biến hóa quá to lớn rồi!

Bình Loạn Quyết ba chữ, dường như sấm rền vang ở rất nhiều trong lòng của người ta, để mấy người biến sắc, la thất thanh, Vương Hi liền trong tộc trấn giáo bảo thuật đều luyện thành?

Loại thần thông này cùng bình thường phép thuật không giống nhau, không phải nói luyện thành có thể thành, điều kiện hà khắc nghe nói rất nhiều đời người đều không thể luyện thành, không thể triển khai.

Đặc biệt là năm nay linh đoạn, muốn cũng không nên nghĩ, căn bản cũng không có luyện thành khả năng!

Có người nói, Vương gia đã có mười ba đời người toàn thể thất bại, không một người thành công, có thể thấy được cỡ nào gian nan đó cũng không là mười ba người, mà là mười ba đời!

Bình Loạn Quyết tái hiện thế gian chiếc kia màu đen kiếm thể run run, kích xạ ra ngập trời ánh kiếm, mà kiếm kia mang lại bắt đầu hoá hình thành vì là sinh vật hình người, ở bình định thiên hạ đại loạn.

Loại kia cảnh tượng quá khủng bố, khắp nơi hung thú rít gào, gào vỡ Đại Hoang, chim thần giương cánh, kích Liệt Thiên khung.

Mà một sinh vật hình người, thì lại lấy một cây kiếm bình định trên trời dưới, chém hung thú diệt chim thần, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, uy lực tuyệt luân.

Trên thực tế, loại này thần quyết cũng không phải là ở bên trong háo, bất luận là cái nào sinh vật hình người, vẫn là chim thần cùng hung thú, bùng nổ ra sức mạnh đều nhằm phía Thạch Hạo.

Đùng!

Thiên địa bạo động, Thạch Hạo triển khai Côn Bằng chân nghĩa, hai

cánh tay của hắn một đen một vàng, lan tràn đến bàn tay tay trái xán lạn như hoàng kim, tay phải đen kịt như mực.

Côn Bằng chân nghĩa bao hàm Âm Dương biến hóa chi đạo, là thế gian tối cổ điển pháp tắc, vạn vật tương sinh, ôm âm dương mà chuyển, vạn linh sinh sôi, nhân âm dương mà sinh.

Lúc này, Thạch Hạo màu đen hữu quyền vung lên, sau lưng của hắn màu đen sóng biển ngập trời, Thái Âm khí tràn ngập, một con côn ngư trường cũng không biết bao nhiêu dặm, to lớn vô biên, vượt qua đại dương.

Khi hắn màu vàng tả quyền vung lên thì, côn ngư do trong biển dựng lên, to lớn vô biên, hóa thành một con màu vàng chim bằng, phóng thích Thái Dương chi khí.

Do côn mà bằng, đây chính là một cái Âm Dương biến hóa quá trình, ẩn chứa thế gian này bản chất nhất sức mạnh, tự nhiên khủng bố ngập trời!

Thạch Hạo hai tay nắm quyền ấn, màu đen cùng chùm sáng màu vàng óng cuồn cuộn, phóng thích mà ra, âm dương lưu chuyển, lập tức nát tan thiên địa, chấn động hội trời cao!

"Ầm!"

Nguồn sức mạnh này quá mạnh mẽ, đem Vương Hi chấn động lùi về sau, nàng mặc dù vận dụng Bình Loạn Quyết, cũng không có chiếm được tiện nghi.

Mà nếu là lấy hướng về, Bình Loạn Quyết vừa ra, cái gì kẻ địch đều phải bị trấn áp, không có sức mạnh nào có thể ngăn cản!

"Côn Bằng pháp!"

"Hắn là...", mọi người giật nảy cả mình, không nghĩ tới ở đây nhìn thấy loại này cái thế bảo thuật, hơn nữa đã đến cực điểm thăng hoa mức độ, tự chủ thôi diễn đến đỉnh cao nhất.

"Coong!"

Thạch Hạo vung đầu nắm đấm, cùng hắc ám tiên kim kiếm va chạm, tiếng kim loại rung điếc tai.

"Hả?"

Vương Hi hoảng sợ, tiên kim kiếm thai lại không có thương tổn được Thạch Hạo nắm đấm, hắn đôi cánh tay giàu có Âm Dương biến hóa, không ngừng biến hóa, do hư mà thật, do thật mà hư, binh đao bất xâm.

"Bình Loạn Quyết!"

Vương Hi lại một lần quát nhẹ, hào quang vạn đạo, điềm lành rực rỡ, có một sinh vật hình người xuất hiện, phi thăng lên trời, kéo ra ngập trời lực lượng, không thể tưởng tượng.

Này bên trong biến hóa kết quả, để Thạch Hạo đều thất kinh, quả thực là ở triệu hoán Tiên Đạo lực lượng, mông lung tiên khí lưu chuyển, khủng bố cực kỳ, không gì không xuyên thủng.

Thạch Hạo lăng không, tay nắm Côn Bằng ấn, không ngừng về phía trước oanh kích, hai người kịch liệt chém giết, không ngừng đại chiến.

Rất nhanh, bọn họ cùng xông về một phía, như hai tia chớp giống như, lẫn nhau dây dưa, từ trên trời giết tới trên đất, lại nơi đây trên giết tới thạch lô trước, phi thường kịch liệt.

Ầm!

"Bình Loạn Quyết, quả nhiên đáng sợ, không hổ là cổ kim mạnh nhất tam đại kiếm quyết một trong, không nghĩ tới nàng dĩ nhiên luyện thành, lần trước ở tiên gia chiến trường theo chúng ta ác chiến, nàng đều không có triển khai, ẩn giấu thật sâu!" Yêu Nguyệt công chúa nói rằng.

"Nói không chắc vào lúc ấy nàng vẫn chưa luyện thành, ngày gần đây bế

quan có tài có đột phá, cũng chính bởi vì vậy mới chịu vào lúc này đại quyết chiến." Huyền Côn nói rằng.

"Bình Loạn Quyết quả nhiên đáng sợ, đoạt thiên địa tạo hóa, do bảo thuật mà thành thiên công!" Thập Quan Vương than thở.

Ở bên ngoài cũng có Bình Loạn Quyết, thế nhưng cùng Vương gia căn bản không thể giống nhau, đây mới là chung cực hàm nghĩa, là vô thượng đại pháp, ngoại giới truyền lưu đều là không trọn vẹn.

Đồng thời, tất cả mọi người cũng đều ở nhìn chằm chằm Thạch Hạo, lại sẽ Côn Bằng pháp, bây giờ Cửu Thiên Thập Địa, không vượt quá bốn người sẽ mà thôi!

"Lẽ nào là hắn?!" Thập Quan Vương ánh mắt lấp lóe.

"Không phải là bị Nguyên Thanh bắt giữ, trục xuất tiến vào Thái Sơ cổ quáng, tử ở bên trong sao?" Yêu Nguyệt công chúa ánh mắt trong vắt, thả ra dị thải.

Vào đúng lúc này, rất nhiều người đều nghĩ tới hạ giới thiếu niên kia, trong lòng rung bần bật, hắn lại không có chết sao?

Tất cả mọi người đều đang đợi, hết thảy đều sẽ bị chứng thực!

Thanh Y khó có thể bình tĩnh, quả nhiên là người kia sao, vẫn chưa chết đi, này xem như là vương giả trở về, xuất hiện lần nữa thế gian sao?

Ầm!

Giữa trường, hai người đại chiến, càng ngày càng kinh người, Thạch Hạo nắm quyền ấn, trên kích Cửu Thiên, dưới đãng Cửu U, một lúc Thái Dương tinh khí cuồn cuộn, một lúc Thái Âm khói đen bốc lên, cũng thần cũng ma.

Thạch Hạo không thể không thán, Bình Loạn Quyết ghê gớm, thực sự

quá kinh người, thần uy không lường được.

Phải biết, hắn hiện tại triển khai khốc bằng pháp cực điểm thăng hoa, chính như sách cổ ghi chép như vậy, khi (làm) một loại thần thông bị diễn dịch đến cực điểm thì, siêu thoát đi ra, như vậy liền đủ để chặn thiên công, phá vạn kiếp.

Hiện tại hai người vận dụng bảo thuật, đã bằng là đang tiến hành thiên công đánh đối kháng!

Vương Hi một tiếng quát, Bình Loạn Quyết không ngừng, nàng lại sử dụng tới một loại cổ thiên công, vang lên ầm ầm, hàm nghĩa chấn động cổ kim, vô lượng sát phạt ánh sáng vọt lên, hướng về Thạch Hạo nơi đó bao trùm.

"Lục Đạo Luân Hồi!"

Thạch Hạo quát lên, hai tay không ngừng kết ấn, thôi thúc ra bản thân quản lý nắm cổ thiên công, tại chỗ đè ép tất cả mọi người.

"Chí Tôn cung điện vô thượng thiên công, ở trên người hắn xuất hiện rồi!" Có người kêu to.

Bất kể là giữa trường Vương Hi, vẫn là cách đó không xa Yêu Nguyệt công chúa, Huyền Côn các loại, đều là giật nảy cả mình, vẻ mặt tại chỗ liền thay đổi.

Chính là ở phía xa cùng Mạc Đạo ác chiến Lục Đà, cũng là tâm thần bị chấn động mạnh.

Thiên công quyết đấu sau, một mảnh hư tịch.

Hai người đều đang lùi lại, nhưng là lúc này, giữa bầu trời một cái lại một cái màu vàng cành xuất hiện, vô thanh vô tức, nhanh chóng lan tràn, đem Vương Hi che khuất.

Đây là từ trong hư không đột nhiên sinh trưởng ra, phi thường đột nhiên.

Vương Hi chấn động kiếm thai! Muốn toàn bộ chặt đứt, nhưng là kết quả ra ngoài dự liệu của nàng, màu vàng cành liễu thiên cứng cỏi, có một ít che ở trên người nàng, trước tiên đem quá triền bao lấy.

"Cho ta đoạn!" Vương Hi quát lên, cả người thiêu đốt, thần lực bạo phát, muốn đứt đoạn cành, mà lại trong tay hắc ám tiên kim kiếm thai cũng ở vung lên, muốn chém đoạn hết thảy cành liễu.

"Đoạn không được." Thạch Hạo khẽ nói, những kia cành trên xuất hiện một cái lại một cái phù hiệu, càng triền càng chặt, đem Vương Hi trói chặt, cầm cố ở trong hư không.

Một đám người đờ ra, Vương Hi bị bắt ở? Đây là ảo giác sao?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1173: Cầm Tiên

Màu vàng cành liễu phát sinh kim loại va chạm âm thanh, những này liễu diệp, những này cành liễu lại dường như xiềng xích giống như vậy, có kim loại cảm xúc, quấn quanh ở Vương Hi trên người, vững vàng khốn trói buộc.

"Mở!" Vương Hi khẽ quát, đầu đầy mái tóc bay lượn, thon dài thân thể đang kịch liệt giãy giụa, trong tay hắc ám Tiên Kim kiếm vung lên, chém ra một chuỗi lại một chuỗi hỏa tinh.

Nàng muốn phá tan ràng buộc, chặt đứt những này màu vàng thần liên, nhưng mà những này cành liễu nhưng càng ngày càng quấn chặt rồi, cứng cỏi bất hủ.

Dù cho hắc ám Tiên Kim mũi kiếm nhuệ, chặt đứt một chút, thế nhưng những bộ phận khác lập tức bổ sung lại đây, những này màu vàng cành có một loại mạnh mẽ sức sống.

"Vương Hi bị bắt ở!" Mọi người giật nảy cả mình, sau đó trố mắt ngoác mồm, mỗi một người đều nói không ra lời.

Này thật là làm cho người ta cảm thấy chấn động, vậy cũng là trường sinh gia tộc Vương gia tiểu thư, một cái tu ra ba đạo tiên khí tiên tử, kinh tài tuyệt diễm, sức chiến đấu vô địch, hôm nay nhưng tao cầm.

"Ầm!"

Một mảnh Nam Minh Ly Hỏa dựng lên, Vương Hi hóa thành bó đuốc, từ nàng mỗi một tấc da thịt trắng như tuyết bên trong dâng lên quang diễm, đốt cháy cái kia một cái lại một cái cành.

Rất nhanh, nàng tựu bị ánh lửa nhấn chìm.

Lúc này, Thạch Hạo từ lâu hóa thành một vệt ánh sáng vọt tới, nhanh chóng ra tay, liền muốn đưa nàng bắt.

Xoạt!

Vương Hi là phi thường người, cứ việc thân thể tạm bị ràng buộc, thế nhưng như trước năng động, xé ra Hư Không, vượt qua đi ra ngoài, muốn muốn trốn khỏi nơi đây.

Lúc này cánh tay phải của nàng cũng bị cuốn lấy, trong tay hắc ám Tiên Kim kiếm rời đi, ở nguyên thần của nàng thôi thúc dưới, chém trên người xích thần trật tự, đồng thời chống đối phía sau cường địch.

Nhưng là, này như trước không có thể ngăn cản Thạch Hạo bước chân, dù sao nàng bị cầm cố, sức chiến đấu giảm mạnh.

"Ầm!"

Sau một khắc, Vương Hi chu vi lao ra mười bóng người, đều là nàng Linh Thân. Đồng thời hướng về Thạch Hạo giết đi, có chu tước, Kim Ô, Cửu Đầu Xà các loại trên đời mạnh nhất chim thần hung thú.

Đương nhiên cũng có hình người sinh linh, nhưng đều là nuôi dưỡng ở Động Thiên bên trong Linh Thân. Hợp lực vây giết Thạch Hạo.

"Vương Hi càng bị bức bách đến một bước này, bắt đầu vận dụng Linh Thân. Đúng là không có cách nào."

"Không nghĩ tới thiên kiêu một đời nữ lại bị cái kia đã từng đi theo nàng người áp chế, tức sắp trở thành tù binh, điều này khiến người ta không nói gì!"

Tất cả mọi người đều hiểu, điều động Linh Thân là khó có thể thay đổi hiện trạng, vì làm đối thủ cũng có Linh Thân, này chỉ có thể nói rõ Vương Hi

cùng đường mạt lộ.

Mọi người thở dài, như vậy thiên chi kiêu nữ chỉ sợ là lần thứ nhất bị bắt chứ?

Thạch Hạo nở nụ cười, thân thể lay động. Cũng không giống người thường như vậy một cái xuất hiện mười thanh Động Thiên, đến chỉ là một đoàn mông lung ánh sáng, thế nhưng là lao ra rất nhiều bóng người.

"Côn Bằng?!" Mấy người kêu sợ hãi.

"Hình người Lôi Điện?"

"Còn có một cây cây liễu?!"

...

Tiếng kinh hô liên tiếp, rất nhiều người trợn to hai mắt.

Tuy rằng sớm có dự liệu, đang nhìn đến thiếu niên kia triển khai Côn Bằng pháp, sau đó lại không tên điều động Liễu Thần bảo thuật thì, cũng đã đại thể đoán được thân phận của hắn, nhưng lúc này mới coi như xác nhận.

Bởi vì, theo Thạch Hạo điều động Linh Thân, với hắn am hiểu bảo thuật kết hợp lên. Tất cả đều bại lộ, nói ra hắn đến tột cùng là ai!

Ầm!

Trời long đất lở, quỷ khốc thần gào. Thạch Hạo Linh Thân đồng thời xuất động, đón đánh đối phương thập đại Linh Thân, kịch liệt vật lộn, tiến hành ngăn trở giết.

Rất rõ ràng, không hề che giấu Thạch Hạo là cường thế, không gì sánh được, lúc này mỗi một đạo Linh Thân đều có nắm giữ một loại kinh thế đại thần thông, hiện tại chồng chất, uy lực tuyệt luân.

Nơi này sôi trào!

"Hắn là Hoang. Dĩ nhiên không có chết, đi tới ta Thiên Thần Thư Viện!"

"Nguyên Thanh không phải ra tay rồi à. Đem hắn đưa vào Thái Sơ Cổ Khoáng, nghe đồn hắn đã chết ở khoáng bên trong. Vì sao ở đây hiện thân?"

"Trời ạ, nguyên lai hắn chính là Hoang, là hạ giới cái kia tên là Thạch Hạo thiếu niên, rốt cục tìm được chứng minh, ta đã nói rồi, vô duyên vô cớ làm sao có thể sẽ xuất hiện như vậy một vị chí tôn trẻ tuổi!"

Một mảnh tiếng bàn luận, những người này vừa kích động lại hưng phấn, nóng bỏng quan chiến.

Vương Hi cũng bị bắt, mọi người thán phục, đối với Vương gia tới nói tuyệt đối là một cái vô cùng gay go sự tình, phải biết đây chính là tộc này kinh diễm nhất đệ tử, tu ra ba đạo tiên khí!

Huống hồ, thiếu niên này còn đã từng mạo phạm bọn họ, để bọn họ cảm giác nhục nhã, mất mặt, đến trước đây càng là cùng Vương Hi truyền ra qua phi sắc tin tức.

Bị như vậy một người tuổi còn trẻ nam tử bắt, đối với Vương Hi tới nói, đối với Vương gia tới nói, tuyệt đối không phải chuyện tốt đẹp gì!

Ầm!

Trong hư không, chiến đấu kịch liệt, có chút bóng người bị đánh bay, Vương Hi hai đạo Linh Thân bị thương nặng, theo dự liệu kết cục muốn kết thúc.

Bỗng nhiên, một trận khôn kể ngột ngạt trong nháy mắt bao phủ lên chúng trong lòng của người ta, bao quát Thạch Hạo cũng như vậy, thầm kêu một tiếng không được, nhanh chóng rút lui đến đi.

Một đạo tuyệt thế ánh kiếm, từ Vương Hi trong mi tâm lao ra, quá nhanh, chập chờn hào quang chói mắt, trực tiếp chém về phía Thạch Hạo!

"Đó là cái gì?"

"Là Vương Hi Nguyên Thần xuất khiếu sao?"

"Trời ạ, này kiếm khí làm sao sẽ đáng sợ như thế, thậm chí so với Bình Loạn Quyết đều khủng bố hơn mấy phần, nàng là làm sao luyện thành?"

Rất nhiều người kêu sợ hãi, lúc này Vương Hi thân thể bất động, nhưng là mi tâm, có một đạo cầu vồng xuất khiếu, quá nhanh, muốn đánh chết Thạch Hạo.

Chỉ có số ít người xem rõ ràng, đó là Vương Hi Nguyên Thần xuất khiếu, là một cái cùng nàng giống nhau như đúc mới tiểu nữ anh, nắm đấm cao, ôm một cái ngón tay dài màu đen tiểu kiếm, phát sinh vạn trượng quang, nhằm phía Thạch Hạo.

Loại kia cảnh tượng phi thường quỷ dị!

Bởi vì, cái kia tiểu nhân mặc dù là Nguyên Thần, thế nhưng toàn thể lưu động không phải Nguyên Thần lực, đến là kiếm khí, hình thành kiếm cương, ở bên ngoài thân ngoại hình thành tuần hoàn.

Nguyên Thần lực làm sao trở thành kiếm khí, hóa thành vô địch kiếm cương?

Mọi người kinh hãi đến biến sắc, từng cái từng cái hãi hùng khiếp vía.

"Này không phải Bình Loạn Quyết, bất quá so với càng mạnh hơn a, đây là cái gì kiếm ý?"

"Sai rồi, đây là Bình Loạn Quyết, hơn nữa là luyện đến cao thâm mức độ thể hiện, đem Nguyên Thần đều hóa thành kiếm thai!"

"Trời ạ, nha đầu này là làm sao luyện thành, cũng thật đáng sợ, các ngươi nhìn thấy trong tay nàng màu đen tiểu kiếm sao, dường như hắc ám Tiên Kim giống như, không gì không xuyên thủng, đó là Nguyên Thần biến

thành a. Nếu như nữ anh biến mất, Nguyên Thần triệt để hóa thành một thanh kiếm thai, như vậy liền đem vô địch rồi, đạt tới vô thượng cảnh giới!"

Không có ai bất động dung, Nguyên Thần hóa thành kiếm thai, xưa nay ít có, đặc biệt là ở độ tuổi này, căn bản là không thể thành công, có thể xưng tụng trước không gặp cổ nhân.

Thạch Hạo lông tơ vèo vèo dựng thẳng, cảm giác được một cái sát ý, cái kia Nguyên Thần xông lại thì, ác liệt vô địch, chém thần giết ma, không gì không xuyên thủng, thật đáng sợ rồi!

Nếu không có hắn tránh né cấp tốc, trực tiếp tựu bị xuyên thủng rồi!

Hắn chưa từng thấy qua đáng sợ như vậy kiếm cương, từ trong hư không chém tới, phá diệt vạn vật, quan trọng nhất chính là nàng quá nhanh, khó có thể tránh né.

Nếu không có hắn không hề che giấu, vận dụng Côn Bằng pháp, một trận cánh thần vỗ, cực tốc tránh ra, như vậy vừa nãy liền có thể có thể bị nạn Nguyên Thần kiếm thai chém xuống đầu lâu.

Đây cũng quá kinh người rồi!

Thạch Hạo ý động thân thể, lưu lại một đạo lại một đạo tàn ảnh.

Một đạo màu đen tàn ảnh xẹt qua, sắp tới Thiên Nhãn thông đều cơ hồ khó có thể bắt lấy, đây chính là Bình Loạn Quyết bên trong Nguyên Thần kiếm thai, giết người vô hình, khó lòng phòng bị.

Coong!

Tia lửa văng gắp nơi, tiếng vang điếc tai.

Cùng lúc đó, Thạch Hạo dừng lại, không lại tránh né.

"Xong, Bình Loạn Quyết bên trong Nguyên Thần kiếm thai tốc độ vượt quá cảm giác, như vậy dừng lại, sẽ không bao giờ tiếp tục pháp tránh né, một

cái rơi vào bị động bên trong sẽ bị đánh giết!" Có người than thở.

"Bình Loạn Quyết quả thực khó giải a!" Mấy người phụ họa.

"Coong!"

Lại là một tiếng va chạm, Thạch Hạo nổi giận, nắm quyền ấn, cùng cái kia Nguyên Thần kiếm thai va chạm, tia lửa văng gắp nơi.

"Cái gì, hắn nắm giữ có cỡ nào quyền ý, có thể đuổi tới Vương Hi tốc độ, có thể lay động Bình Loạn Quyết bên trong Nguyên Thần kiếm thai?" Rất nhiều người kinh hãi.

Phải biết, Nguyên Thần kiếm thai vượt qua cảm giác, một khi lấy ra, trên nguyên tắc có thể chém tất cả cùng cấp địch thủ.

"Hắn dung hợp Côn Bằng pháp các loại rất nhiều hàm nghĩa, là bằng một loại trực tiếp nhất bản năng chiến đấu đang ra tay, bằng trực giác ngăn cản Bình Loạn Quyết bên trong Nguyên Thần kiếm thai!"

Mọi người hãi hùng khiếp vía, loại kia tốc độ quá nhanh.

Đến hiện tại, bọn họ đã căn bản không nhìn thấy Vương Hi Nguyên Thần kiếm thai, mặc dù mở to thiên nhãn, cũng chỉ có thể nhìn thấy một đạo tàn ảnh, bắt giữ không tới chân thân.

Yêu Nguyệt công chúa các loại người, từ lâu biến sắc, như vậy Vương Hi không khỏi thật đáng sợ, một khi gặp gỡ, có mấy người có thể địch?!

"Ầm!"

Đột nhiên, Thạch Hạo cả người phát sáng, trong cơ thể Chí Tôn huyết dịch thức tỉnh, một cái sử dụng tới ba loại bảo thuật!

Thượng Thương, Luân Hồi, còn có loại thứ ba không rõ thần thông, có thể gia trì trước lưỡng loại thần thông, để chúng nó uy lực càng tăng lên, khiến cho tự thân thần lực càng khủng bố, lúc này ba loại bảo thuật phù văn

ở tại trong cơ thể dòng máu bên trong dây dưa, chồng chất lên nhau, để hắn phát sinh ánh sáng chói mắt nhất!

Một sát na, mưa ánh sáng vô tận, từ cơ thể hắn lao ra, nhấn chìm nơi đây, loại kia chồng chất lên nhau bảo thuật ở khắp mọi nơi, bao phủ tứ phương.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1174: Chân Thân Đối Mặt

Một tiếng kêu sợ hãi, cái kia Nguyên Thần kiếm thai tao ngộ ngăn chặn, nữ anh trong lòng ôm màu đen tiểu kiếm lập tức lờ mờ, làm cho nàng giật nảy cả mình.

Nguyên Thần kiếm thai không gì không xuyên thủng, làm sao bị hao tổn? Vương Hi không rõ, trong lòng có chút hoảng loạn.

Thạch Hạo càng giật mình, nếu là người thường, từ lâu già yếu, ở Luân Hồi bên dưới làm sao chống lại? Đặc biệt trước mắt ba loại bảo thuật chồng chất, uy lực càng tăng lên, hàm nghĩa phức tạp hơn.

Nhưng là Vương Hi Nguyên Thần chưa từng già yếu, chỉ là ôm ấp màu đen tiểu kiếm bị hao tổn.

Vương Hi không dám đối kháng, nhanh chóng hướng về thân thể bay đi, không dám mạo hiểm, bởi vì nguyên thần của nàng vẫn không có triệt để hóa thành kiếm thai, chưa từng đạt đến Vạn Pháp Bất Xâm, kiên cố Bất Hủ trình độ, trì hoãn nữa, nói không chắc liền muốn gặp nạn.

Chỉ có chân chính đại thành, nữ anh biến mất, hoàn toàn hóa thành một cây kiếm thai, như vậy mới coi như vô địch, đến cái kia cỗ thời điểm quản ngươi là loại nào pháp, một chiêu kiếm chém giết!

Ầm ầm ầm!

Mưa ánh sáng bay lượn, bao phủ nơi đây, trời xanh, Luân Hồi tất cả cùng đồng thời phát động, khí thôn sơn hà, giết hướng về Vương Hi, phải đi Nguyên Thần quấn lấy, để nó lại ảm đạm đi khá nhiều.

"Coong!"

Nữ anh vung kiếm, trong tay màu đen tiểu kiếm lập tức rạn nứt, sau đó ở Thạch Hạo ba loại phù văn ăn mòn dưới, bẻ gẫy một đoạn.

Nàng Nguyên Thần bị thương, nhưng cũng dựa vào cái này tránh thoát, trùng hướng về cơ thể chính mình.

Vừa nãy nếu không có bị kiếm kia thai tập kích, Thạch Hạo đã sớm quá khứ nhằm vào thân thể, hiện tại tự nhiên không buông tha.

Xoạt!

Chung quy là Vương Hi Nguyên Thần nhanh hơn một bước, tự thân trước về quy thân thể bên trong.

"Còn thiếu một chút hoả hầu, nếu là Nguyên Thần có thể hoàn toàn hóa thành kiếm thai, đó mới toán vô địch phong thái, đến khi đó, nên người khác nghĩ làm sao thoát thân rồi!" Rất nhiều người thở dài.

Vương Hi tao tỏa, khiến cho không ít người tiếc hận.

Một cái chớp mắt, Thạch Hạo liền đến, chụp vào Vương Hi thân thể.

"Xoạt!"

Cuối cùng một mảnh ánh kiếm bay tới, Vương Hi thân thể lờ mờ, khóe miệng chảy máu, nhưng chung quy là không thể cứu vãn, bị Thạch Hạo bắt.

Ở tại trên người, màu vàng cành liễu phát sáng, oánh oánh xán lạn, đưa nàng lặc khẩn, áo đầm đều kề sát ở trên thân thể, phác hoạ ra đường cong hoàn mỹ.

Vương Hi khóe miệng chảy máu, ở lấy ra Nguyên Thần kiếm thai thì, cùng Thạch Hạo bảo thuật va chạm, bị thương không nhẹ.

"Đạo hữu, ngươi thất bại." Thạch Hạo đem Vương Hi nâng lên, lúc này nàng bị màu vàng cành liễu bó cùng cái bánh chưng tự.

Vương Hi vừa xấu hổ vừa tức giận, cái tư thế này rất bất nhã, bị người nhấc trong tay, nàng là thân phận cỡ nào? Thiên chi kiêu nữ, Vương gia sáng chói nhất minh châu, nhưng là trước mắt nhưng như thế uất ức.

Cái kia một tiếng đạo hữu, càng như là một loại trào phúng, ngày đó nàng lấy đạo hữu tương xứng, xin mời Thạch Hạo tiến vào Thiên Thần Thư Viện, đi theo ở bên cạnh nàng.

Nhưng là sau đó phát sinh một loạt sự, Vương gia cùng Thạch Hạo phản bội, mà nàng cái này đạo hữu muốn phỏng đoán thiếu niên này mạnh bao nhiêu, kết quả nhưng ngược lại bị bắt.

"Vương Hi bị bắt ở!"

"Trời ạ, trong lòng ta hoàn mỹ nhất tiên tử dĩ nhiên rơi vào tên kia trong tay!"

"Vậy cũng là Trường Sinh thế gia thiên kim tiểu thư a, địa vị cực cao, có thể xưng tụng tôn sùng, nhưng là nhưng ở đây thất bại!"

Nơi này ầm ĩ khắp chốn, thạch lô trên tất cả mọi người đều nhìn về phía trước.

Đây đối với Vương Hi tới nói, cùng trời đất sụp đổ giống như vậy, vốn là cùng Thạch Hạo ân oán dây dưa, mà lại có không rỏ ràng, hiện tại lại rơi xuống trong tay hắn, hậu quả khó mà lường được.

Mặc dù hắn thả nàng, chuyện này nếu là truyền đi cũng sẽ lên men thành một hồi sóng lớn mênh mông!

Nàng tu thành Nguyên Thần kiếm thai, vốn tưởng rằng có thể quét sạch tứ phương địch, không hề nghĩ rằng, vẫn là tao ngộ đại bại, chấn động trong lòng không ngớt.

Ngắn ngủi náo động, mọi người lại vì là thân phận của Thạch Hạo mà kinh!

Thậm chí, Thạch Hạo thân phận tiết lộ so với Vương Hi bị bắt, gợi ra náo động còn muốn lớn hơn!

"Đây chính là Hoang, thật sự quá trẻ đi, bất quá chừng hai mươi tuổi, cũng đã có kinh thiên như vậy động bản lĩnh, tu ra ba đạo tiên khí!"

"Liền Nguyên Thanh đều bị người mời đi ra nhằm vào hắn, nhưng cũng không có có thể ngăn cản trụ bước chân của hắn, như trước đi tới Thiên Thần Thư Viện, thiếu niên này quả thực là ngút trời tiên tư a!"

Thạch Hạo đứng ở thạch lô trên, thân thể xương cốt đùng đùng vang vọng, hãy cùng rang đậu tự, đồng thời thân thể biến càng thêm thon dài, hơn nữa khuôn mặt cũng thay đổi, lộ ra một tấm thanh tú khuôn mặt.

Hắn lần thứ nhất ở Thiên Thần Thư Viện hiển lộ hình dáng!

Trong nháy mắt, truyền đến rất nhiều tiếng kinh hô.

Thanh Y tay áo giương ra, hướng về hắn phất tay.

Nguyệt Thiền thần sắc phức tạp, lúc này liền thay đổi, tự nói: "Quả nhiên là hắn!"

"Đây chính là Hoang sao, hóa ra là bộ dáng này, như vậy thanh tú, rất là đẹp trai, ta còn tưởng rằng là một cái uy vũ thô bạo đại hán đây!"

"Như thế vẫn chưa đủ uy vũ sao, không thấy đem Vương Hi tiên tử đều đề ở trong tay sao?" Có người nhỏ giọng nói rằng.

Vương Hi nghe được lời nói như vậy, một trận xấu hổ, nàng vốn là chí tôn trẻ tuổi, hiện nay lại bị người bắt giữ, làm sao chịu nổi.

Vào lúc này, Lục Đà cùng Mạc Đạo cũng đã đình chỉ chiến đấu.

"Còn có người muốn tới một trận chiến sao?" Thạch Hạo nói rằng, nhìn về phía Lục Đà, Yêu Nguyệt, Thập Quan Vương các loại (chờ)

"Còn chiến cái gì, Hoang, ta trịnh trọng yêu mời ngươi tới nhà ta làm khách, cũng không muốn cái gì quý trọng lễ vật, sẽ đưa một cái Vương gia nha đầu được rồi." Yêu Nguyệt công chúa cười hì hì.

Tất cả mọi người hoàn toàn không còn gì để nói.

Vương Hi thì lại tức rồi, tuy rằng hành động được hạn, không thể đứng dậy, bị Thạch Hạo nhấc theo, nhưng vẫn là không nhịn được trừng mắt.

Đồng thời, nàng cảm thấy rất xấu hổ, không có so với ở đối đầu trước mặt ăn quả đắng bết bát hơn sự tình, hai người vẫn ở cạnh tranh, kết quả chính mình lại bị một cái nam tử như vậy nhấc theo.

"Có ích lợi gì sao?" Thạch Hạo hỏi, đàng hoàng trịnh trọng dáng vẻ.

"Ngươi muốn cái gì?" Yêu Nguyệt công chúa cười nói, một bộ rất vui vẻ dáng vẻ, nhìn thấy đối đầu bị khổ, nàng cười trên sự đau khổ của người khác, cao hứng nhất.

"Ngươi có thể cho ta cái gì, cổ thiên công, Thập Hung Bảo Thuật, hoặc là đem Vương gia Bình Loạn Quyết từ tù binh trong miệng đào ra, nếu như có thể có thể đến, ta lập tức đưa nàng đưa ngươi." Thạch Hạo nói rằng.

"Hào phóng như vậy, để ta suy nghĩ một chút, xem có biện pháp hay không tra hỏi ra Bình Loạn Quyết, ta đối với này từ cổ chí kim mạnh nhất tam đại kiếm quyết một trong cũng cảm thấy hứng thú vô cùng." Yêu Nguyệt công chúa nói rằng.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, hai người này đã biến thành bọn buôn người không được, ngay trước mặt thương thảo Vương Hi giá trị, cũng quá đáng.

Quả nhiên, Vương Hi lần thứ nhất như thế sự phẫn nộ, thân thể khẽ run, suýt chút nữa bất tỉnh đi.

Đại chiến sau, nguyên bản bầu không khí nghiêm nghị, rất nghiêm túc,

kết quả hai người này ở nơi đó thương lượng buôn bán Vương Hi, khiến người ta dở khóc dở cười.

"Khặc!"

Đang lúc này, một đạo già nua tiếng ho khan truyền đến, Thiên Thần Thư Viện tứ đại trưởng lão đi tới, cũng mở miệng, nói: "Các ngươi đều là thư viện học sinh, luận bàn cũng là thôi, không được làm nhục đồng môn."

Sau đó, hắn nhìn về phía Thạch Hạo, nói: "Tiểu hữu, kính xin buông tay."

Thạch Hạo bất đắc dĩ, hắn đã sớm biết ở Thiên Thần Thư Viện bên trong không cách nào giết người, cũng không thể thật là bắt đi tù binh, chỉ có thể buông tay, để Vương Hi khôi phục tự do.

"Được rồi, các ngươi đã chiến đấu rất lâu, đều xin mời từng người thả xuống tranh chấp, còn nơi này một cái thanh tĩnh đi, từng người đi tìm bảo đan." Tứ trưởng lão nói rằng.

Thạch Hạo rất quả đoán, đem Vương Hi thả ở trên mặt đất, cả người màu vàng cành liễu trước tiên biến mất, nàng khôi phục tự do thân, sau đó nhanh chóng nhảy lên, cùng Thạch Hạo kéo dài một khoảng cách.

"Đi!" Thạch Hạo mang theo Mạc Đạo vọt vào thạch lô bên trong.

Đón lấy, Lục Đà, Vương Hi các loại (chờ) người không cam lòng lạc hậu, cũng đều hành chuyển động.

Cho tới những người khác nhìn thấy tu ra ba đạo tiên khí chí tôn trẻ tuổi đều đi vào, lúc này mới dám xông vào nhập, nếu không, sợ bị người ngăn chặn.

Thạch lô rất lớn, tiến vào bên trong, phảng phất đi tới một toà Thái cổ núi lớn trong bụng, phi thường trống trải, trên đất có dày đặc tro tàn, truyền thuyết đều là các loại dược liệu thiêu huỷ sau lưu.

Tro tàn bên trong, lượn lờ tiên khí dựng lên, lượn lờ ở bầu trời.

Thạch Hạo bọn người thán phục, này đều bao nhiêu năm qua đi, ẩn chứa dược tính đều vẫn còn, thả ra Tiên Đạo khí tức, mà có nhiều chỗ còn ráng lành dâng trào.

"Đây là thư viện bên trong trưởng lão cố ý lưu." Bọn họ tâm thán, nói rõ là đưa cho bọn họ cơ duyên.

"Một vũng thần dịch!" Thạch Hạo kinh dị, hắn tìm được đệ nhất nơi dựng lên thần quang địa phương, đào ra tro tàn sau, lộ ra lại là một ít thần dịch, đến nay chưa từng khô cạn.

Dao động ra thơm ngát, bay ra mùi thơm ngát, này ao bên trong chất lỏng không nhiều, thế nhưng là phi thường bất phàm.

"Thu!" Thạch Hạo nói rằng, lấy ra một cái cao ba tấc bình ngọc nhỏ, đem loại chất lỏng này thu vào.

"Thần đan!" Xa xa có người kêu to, phi thường giật mình, lại có người từ tro tàn bên trong phát hiện màu vàng thần đan, vậy khẳng định bất phàm.

"Đại gia nỗ lực, toà này thạch lô không biết ở cổ đại thì luyện ra bao nhiêu thần dược, có lẽ chỉ có toà kia trở thành phế tích địa phương lâu dài dừng lại."

"Hả?"

Thạch Hạo trợn mở thiên nhãn, chuyên tìm tối chỗ khác thường, nhìn thấy một chỗ tiên khí mông lung địa phương, lần thứ hai đào ra trên đất dày đặc tro tàn.

"Đây là đan dược gì mảnh vỡ?" Loáng thoáng, Thạch Hạo cảm thấy không đúng.

Hắn tìm kiếm một mảnh Long Nha đại đan dược mảnh vỡ, mặt trên có

phiền phức hoa văn, thật là thần bí,

Thạch Hạo nắm ở trong tay, trong lòng kinh hoàng không ngớt, cái này chẳng lẽ nói là Cửu Chuyển Tiên Đan mảnh vỡ? Sớm đã có nghe thấy, luyện loại này tiên đan thì, sơ sót một cái liền nổ tung, chỉ có thể lưu lại đan dược mảnh vỡ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1175: Cổ Đan

Cái này long nhãn đại đan dược mảnh vỡ, hiện lên Ám Kim sắc, mang theo kim loại cảm nhận, còn có nhàn nhạt mùi thơm ngát, cái này rất khó lại để cho người lý giải, mặc dù xa xưa tuế nguyệt đi qua, chôn dấu tại tro tàn trong dược hoàn còn có linh tính, thật là kinh người.

Tuy nhiên không thể tránh khỏi có đại lượng dược tính xói mòn, nhưng như trước có thể như thế, đủ để nói rõ bất phàm của nó.

"Chẳng lẽ thật sự là Cửu Chuyển Tiên Đan sao?" Thạch Hạo đặt ở lòng bàn tay, nhìn xem thượng diện văn lạc, Tinh Thần trạng dấu vết, cũng có Thần Cầm mãnh thú cái bóng mơ hồ.

Đây là đan dược ấy ư, sẽ không phải là con người làm ra khắc lên đi thôi, Đại Đạo dấu vết không khỏi quá mức giống như thật, lộ ra hóa thành Thiên Địa vạn vật trong tồn tại đích sự vật.

"Đây không phải Cửu Chuyển Tiên Đan, nhưng hiệu quả cũng sẽ không quá kém!" Mạc Đạo mở miệng, ánh mắt rất sáng, như là hai đạo thần diễm lóng lánh,

"Ngươi nhận thức?" Thạch Hạo quay đầu lại.

"Ta từng tại cốt thư bên trên đã từng gặp ghi lại, đây là luyện chế vô thượng tiên đan lúc thường thường sẽ có xen lẫn đan, tuy nhiên không có thể so đo chính thức Tiên Đan, nhưng là đối với tu sĩ mà nói cũng phi thường hi trân, có thể phạt mao tẩy tủy."

Thạch Hạo nghe vậy gật đầu, thần bí Tiên Đan tại luyện chế trong quá trình tạc toái, hắn xen lẫn đan tự nhiên cũng khó trốn nổ bung kết cục.

Hắn thu vào, coi chừng đặt ở trong bình ngọc.

Ở trong quá trình này, Mạc Đạo cũng có thu hoạch, dùng một cái Bạch Ngọc bình thu một chút huyết thanh, hương thơm xông vào mũi.

Bọn hắn không dám trì hoãn thời gian, cái này thạch lô tuy nhiên rất lớn, nhưng là đến cao thủ nhiều lắm, mà lại đều là nhân trung long phượng, nhiều hơn nữa thứ tốt cũng không đủ phân.

Duy nhất may mắn chính là, cái chỗ này có Tiên khí tràn ngập, có đặc biệt quy tắc áp chế, rất nhiều thần thông không thể thi triển, kể cả Thiên Nhãn Thông cũng đều mất đi hiệu lực rồi.

Bởi vì, đây là một cái bảo lô, năm đó kỳ chủ người luyện đan lúc cân nhắc đến qua rất nhiều, không cho phép người bên ngoài nhìn xem, thiết hạ Bất Hủ cấm chế.

Cũng chính bởi vì như thế, tro tàn ở dưới Bảo Đan mới không có tại trước tiên bị đám người kia sưu ** sạch.

"Cái này bằng đá lò đan ở bên ngoài nhìn xem như là một ngọn núi. Thế nhưng mà sau khi đi vào so tưởng tượng còn muốn lớn hơn, phương viên chừng tám trăm dặm, thật sự không thể tưởng tượng nổi!"

Đây là người nào luyện đan, mới cần lớn như vậy địa phương?

Trong lò đan phát sinh qua nổ lớn, rất nhiều có linh tính thứ đồ vật còn sót lại, đều là các loại xen lẫn đan dược!

"Thật không biết năm đó người muốn luyện chế như thế nào đại dược, hội lưu lại nhiều như vậy tro tàn, cái này không giống như là luyện đan, giống như là luyện chế ra một phương Tiểu Thế Giới tinh hoa." Có người sợ hãi thán phục.

Người tiến vào tuyệt đại đa số đều có chỗ lấy được, lộ ra vẻ vui thích.

Tại mỗ một nơi. Vầng sáng xông lên trời, màu sương mù mờ mịt, đó là dược tính tập trung chi địa, ẩn chứa nồng đậm hương thơm, tại đâu đó chung phát hiện mười khối đan dược mảnh vỡ, đều tuyết trắng Như Ngọc.

Chợt nhìn, như là mỡ dê ngọc, thượng diện không có một tia văn lạc, nhưng lại mơ hồ trong đó có thể nghe được kinh văn âm thanh theo hắn nhóm chính giữa phát ra.

"Thứ tốt a. Cái này có thể là luyện chế thất bại thuốc chủ yếu mảnh vỡ!" Mạc Đạo cả kinh nói.

Ở chỗ này tự nhiên kịch chiến, có được ba đạo Tiên khí tuổi trẻ Chí Tôn đều ở đây ở bên trong tranh đoạt, Cương Phong mênh mông cuồn cuộn, Bảo thuật trùng kích. Tựu là Vương Hi đều đang thi triển Bình Loạn Quyết.

Thạch Hạo bọn hắn tự nhiên gia nhập đi vào, tiến hành tranh đoạt.

"Đáng tiếc a, thời gian quá dài rồi, dược hiệu trôi qua quá nghiêm trọng. Nói cách khác những đan dược này mảnh vỡ đủ để cho người Niết Bàn, không ngừng thoát thai hoán cốt, đây là Tiên gia luyện chế viên đan dược a!" Có người sợ hãi thán phục.

Đây là không có cách nào sự tình. Không có có đồ vật gì đó có thể ngăn ở tuế nguyệt.

Nhưng là, mọi người biết rõ, dù vậy, cái này tuyết trắng đan dược mảnh vỡ như trước giá trị liên thành, có thể thật lớn cải thiện người thể chất, bởi vì trong tràng có Luyện Dược Sư, trước tiên tựu dò xét tra ra dược tính.

Thậm chí, nó lại để cho người Niết Bàn trùng sinh một lần cũng không phải vấn đề lớn.

Thế nhưng mà như vậy hi trân đan dược, tại năm đó sau khi nổ tung, kỳ chủ người lại xua đuổi như rác lý, triệt để buông tha cho, chưa từng thu thập.

Mọi người có lý do tin tưởng, cái này bằng đá lò đan sở dĩ có rất nhiều

vết rách, đã nửa hủy, cũng hơn nửa cùng cái kia một lần cuối cùng luyện đan có quan hệ, sau khi thất bại, không chỉ có đan hủy, tựu là lô thể cũng đã nứt ra.

"Bỏ đi!"

Lục Đà hét lớn, cùng Mạc Đạo kịch liệt va chạm một lần, giữa hai người chùm tia sáng ngập trời, quả thực muốn bao phủ cả tòa lô thể rồi.

"Nên đi là ngươi!" Thạch Hạo hét lớn, tham gia bọn hắn trong chiến đấu, hiện tại không có gì có thể che dấu, đưa tay tựu là một cái Côn Bằng quyền, đại khai đại hợp, giãn ra Quyền Ý.

Oanh!

Côn Bằng có thể thôn thiên địa, khổng lồ khôn cùng.

Thạch Hạo tại giãn ra thân thể lúc, tại hắn sau lưng xuất hiện mơ hồ thế giới, một đầu cực lớn sinh linh, do cá mà cầm, tại vũ trụ Tinh Hải trong ngao du, xé mở vô tận Tinh Hà, nát bấy hàng tỉ Tinh Thần.

Cái loại nầy khí tức quá kinh khủng, tràng diện càng là kinh người!

Cái này là Côn Bằng, một khi giương cánh, đừng nói Giang Hải, tựu là Vũ Trụ Hải đều cho không dưới, có thể tan vỡ hết thảy ngăn cản!

Ầm ầm!

Tại Thạch Hạo cùng Lục Đà tầm đó, hàng trăm hàng ngàn Đạo Thần quang tách ra, xé mở hư không, đinh tai nhức óc, thần lực sóng biển đem phần đông cường giả nhấc lên lộn ra ngoài.

Bất quá bọn hắn không có chết chiến, không muốn lãng phí thời gian, bởi vì cũng là vì tranh đoạt những tuyết trắng kia đan dược khối.

Xoẹt!

Thạch Hạo đưa tay gian, cướp lấy đã đến một khối.

Nhưng vào lúc này, ngũ sắc hà sáng lóng lánh, Hỗn Độn Khí mãnh liệt, Thập Quan Vương ra tay, cầm trong tay một gốc cây nhỏ quét tới, miệng quát: "Định càn khôn!"

Hỗn Độn quang lóe lên, Thạch Hạo cái tay kia cùng đan dược gần như bị giam cầm rồi, Thế Giới Thụ danh bất hư truyền!

Ô!

Trong hư không, hình thành một cỗ cuồng phong, tại Thạch Hạo cái bàn tay kia trước, xuất hiện một cây toàn thân bích lục, nhưng cuối cùng lại lóng lánh nhạt kim sắc quang mang cực lớn cây liễu.

Hắn kết pháp ấn, thi triển cây liễu pháp, hiển hóa hắn đáng sợ áo nghĩa, một quyền oanh ra ngàn vạn tơ lụa, cây liễu hóa thành vô cùng Trật Tự Thần Liên, khóa hướng Thế Giới Thụ cây non.

Xoát một tiếng, Thạch Hạo mang đi cái kia miếng tuyết trắng đan dược khối vụn.

Cùng lúc đó, hắn hướng về Thập Quan Vương oanh khứ một quyền, giữa hai người như hai ngôi sao đụng vào nhau, vốn là hào quang sáng chói, đón lấy nếu như cùng Thiên Địa tại chôn vùi, không ngừng ảm đạm.

Cái chỗ này đã xảy ra đại hỗn chiến, tu ra ba đạo Tiên khí tu sĩ lúc này tranh phong, giữa lẫn nhau tranh đoạt cái kia tuyết trắng dược khối.

Phốc!

Huyền Côn hộc máu, tại một trận chiến này trong bị thương.

Sự thật thương, giết càng về sau, cái này tuổi trẻ Chí Tôn đều có huyết rơi, hỗn chiến thật sự quá kịch liệt rồi, gặp người tựu chém giết, tựu đối kháng, không có người lui về phía sau.

Thậm chí, có một vị tu ra hai đạo Tiên khí tu sĩ mang may mắn chi tâm lẻn vào tại đây, trực tiếp bị đánh phát nổ, cả cụ thân thể hóa thành một mảng lớn huyết vụ.

Nếu không có Tứ trưởng lão kịp thời ra tay. Bảo vệ nguyên thần của hắn, người này tại chỗ hình thần câu diệt.

Việc đã đến nước này, tại không có người nào khác tu sĩ dám tới gần nửa bước, tại đây đã trở thành tuổi trẻ Chí Tôn chuyên chúc chiến trường, trở thành cấm địa.

Đương kịch chiến về sau, Thạch Hạo đều tóc tai bù xù rồi, khóe miệng tràn huyết, y phục trên người rách tung toé, rất là thê thảm.

Đương nhiên, đối thủ của hắn nhóm cũng cũng không khá hơn chút nào. Trên thực tế mỗi người đều bị thương không nhẹ.

Ví dụ như, xoẹt một tiếng, Thạch Hạo cùng công chúa Yêu Nguyệt tranh đoạt một miếng tuyết trắng đan dược khối vụn lúc, trực tiếp đem hắn Thần Tàm ti chiến y kéo xuống một mảng lớn.

"Thạch Hạo ngươi hỗn đản!" Công chúa Yêu Nguyệt kêu sợ hãi.

Bởi vì, nàng một đầu tay trắng triệt để bại lộ đi ra, mà lại ống tay áo bị giật xuống có chút đại, liền tuyết trắng vai cùng phía sau lưng đều lộ ra đi ra.

Cần biết, loại này Thần Tàm ti cứng cỏi vô cùng, so với rất nhiều Thần Kim chiến giáp đều rắn chắc. Thế nhưng mà tại Côn Bằng trảo hạ hay vẫn là bị hủy diệt rồi, nếu không này bảo hộ, Thạch Hạo hơn phân nửa tựu làm bị thương nhục thể của nàng.

"Phanh!"

Thạch Hạo phía sau lưng đã trúng một kích, cái kia là một khối Hoàng Kim bảo ấn. Rắn rắn chắc chắc đập vào trên lưng của hắn, là Vương Hi tế ra một loại bí bảo.

Oa!

Thạch Hạo ho ra máu, mặc dù không có làm bị thương gân cốt, nhưng là khí huyết sôi trào. Hay vẫn là đã gặp phải nhất định được bị thương.

"Ta mới vừa rồi không có đem ngươi thu thập thảm a?!" Thạch Hạo đối với Vương Hi phẫn nộ quát, rõ ràng bị đánh lén mà bị thương rồi.

"Oanh!"

Cùng lúc đó, Lục Đà lại một lần xuất thủ. Kết xuất một trăm lẻ tám loại Đại Thủ Ấn, hướng về Thạch Hạo áp che mà đi, khắp nơi đều là Ma Bàn đại bàn tay.

"Xoẹt!"

Mấy trăm căn Kim sắc cành liễu vọt lên, nghênh hướng Lục Đà. Đón lấy Thạch Hạo càng là bay lên không, một cước hướng về Lục Đà ngực đạp đi.

Hưu!

Thế nhưng mà tại kịch liệt trong quyết đấu, thân thể của hắn đột nhiên biến hướng, nháy mắt theo tại chỗ biến mất, công hướng lần nữa dùng Bảo cụ áp chế tới Vương Hi.

Bóng người tung bay, tuổi trẻ Chí Tôn tranh bá!

Phanh!

Đến cuối cùng, Thạch Hạo một chưởng vỗ vào Vương Hi trên ngực, đánh chính là ở đâu Thần Kim áo giáp nứt vỡ, một mặt hộ tâm bảo kính càng là nổ tung, Vương Hi miệng lớn thổ huyết, cả người bay tứ tung.

Nàng vừa thẹn vừa giận, trên thân thể xuất hiện một cái bàn tay ấn, quá rõ ràng rồi.

"Lục Đà ngươi cũng nạp mạng đi!" Thạch Hạo phẫn nộ quát, lần nữa

bay lên không, toàn thân đều là Lôi Điện, hai tay kết ấn, như là thôi động nhật nguyệt tinh thần mà đi. Chung quanh tất cả đều là Lôi Điện, hóa thành một mảnh Vũ Trụ Hải, tạo thành Chư Thiên Tinh Thần, cùng với một đầu lại một đầu Tinh Hà, sáng chói chói mắt.

Oanh!

Thiên Lôi bạo hưởng, một khỏa lại một khỏa Lôi Điện hóa thành Tinh Thần nổ tung, đem Lục Đà chỗ đó bao phủ, Thạch Hạo tại ra tay, cùng hắn kịch liệt chinh chiến.

"Còn ngươi nữa, Thập Quan Vương, thật sự cho rằng Long quyền vô địch sao?!"

Thạch Hạo giết đến đông, lại chiến đến tây, không ngừng lấy người giao thủ, màu đen tóc rối bời bay múa, con ngươi tách ra như thiểm điện hào quang, như một vô địch Chiến Thần giống như.

Cuối cùng, trận chiến đấu này cuối cùng kết thúc, tuổi trẻ Chí Tôn đều bị thương, huyết nhuộm chiến y mà về.

Thạch Hạo đạt được ba khối tuyết trắng óng ánh đan dược mảnh vỡ, có thể nói thắng lợi trở về, thu hoạch cực lớn!

Sau khi trở về, tất cả mọi người lập tức bế quan, vận dụng sở được đến đan dược chữa thương.

Đương một khối tuyết trắng đan dược bị hóa tại trong đỉnh, cùng thần tuyền cùng một chỗ ngao thành hương thơm xông vào mũi chất lỏng lúc, Thạch Hạo bàn ngồi xuống, rèn luyện khí lực.

Hiệu quả là kinh người, tiên đạo khí tức bị hấp thu, thần tính tinh hoa chui vào hắn thân thể, rồi sau đó một ít màu đen tạp chất theo hắn thân thể trong lỗ chân lông bị sắp xếp đi ra.

Giờ khắc này, Thạch Hạo cảm giác thân nhẹ thể kiện, bản thân Linh

Động không ít, phảng phất thật sự nhiễm cũng có được lên Tiên đạo ý vị.

"Cái này cũng quá khoa trương!"

Hắn không thể không thán, bởi vì trong cơ thể rõ ràng có thể xếp ra một tầng màu đen vật chất, nhục thể của hắn được bao nhiêu dơ bẩn mới có thể có chuyện như vậy phát sinh?

"Không cần suy nghĩ nhiều, đó là bởi vì ngươi lần thứ nhất nếm thử vận chuyển Bạch Ngọc Sơn bên trên văn tự đạo pháp, cũng phục dụng tới tương xứng đôi Tiên Cổ đan dược, vì vậy hiệu quả thật tốt, đã có bất phàm hắn biến hóa. Theo ý nào đó đi lên nói, đây là ngươi lần thứ nhất tu hành cùng vận dụng Tiên Cổ pháp, coi như là vì vậy mà làm cho lần thứ nhất lột xác, hiệu quả tự nhiên phi phàm!"

Thạch Hạo trong tay còn có hai khối tuyết trắng đan dược mảnh vỡ, hắn cúi đầu nhìn xem, không biết còn có thể mang đến như thế nào biến hóa.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1176: Tấn Cấp Thiên Thần

Tứ Trường Lão giải thích nghi hoặc, để Thạch Hạo rõ ràng rất nhiều, như trút được gánh nặng. Mà hắn hiện ở trong tay còn có hai viên tiên đan mảnh vỡ, tự nhiên không cho lãng phí.

Lúc này, tất cả mọi người đều với hắn như thế đang bế quan, bao quát Mạc Đạo cái này dị vực khách tới cũng như vậy, đều ở dùng đoạt được đan dược gột rửa thân thể.

Thở dài một cái sau, Thạch Hạo tĩnh tu, để ình cả người đều kỳ ảo đi, sau đó lần thứ hai chuẩn bị kỹ càng cốt đỉnh cùng thần tuyền, tan ra khối thứ hai trắng như tuyết đan dược mảnh vỡ.

Mịt mờ tinh khí bốc hơi, mùi thơm nức mũi, hận không thể khiến người ta ra sức uống mấy cái.

Thạch Hạo ** thân thể, lần thứ hai cất bước tiến vào bên trong chiếc đỉnh lớn này, bắt đầu rèn luyện thể phách, rèn luyện gân cốt, tiến một bước để tự thân phát sinh huyền diệu biến hóa.

Hắn nghe theo Tứ Trường Lão các loại (chờ) người kiến nghị, chưa từng trực tiếp ăn đan dược, bởi vì dù sao năm tháng dài đằng đẵng qua đi, vạn nhất sản sinh cái gì đan độc không dễ dàng xử lý.

Hắn trực tiếp ngâm ở nước thuốc bên trong, hữu dụng Tiên Đạo vật chất cũng có thể thông qua vận chuyển huyền công rút lấy đến, không cần lo lắng vạn nhất có đan độc mà toàn bộ đi vào trong cơ thể.

Bên trong đỉnh nước thuốc sôi trào, Thạch Hạo da thịt trong suốt, trước kia thương khỏi hẳn, sớm là tốt rồi, chịu đựng dược tính xung kích, thân thể càng ngày càng xán lạn.

Đứng ở cách đó không xa nhìn tới, cái kia giống như là một bộ bạch kim thân thể, dường như đao tước giống như, mà lại có một loại hào quang rực rỡ, ẩn chứa sức bùng nổ sức mạnh.

Thạch Hạo nhắm con mắt, tham lam hô hấp, mùi thuốc thơm ngát, từ trong hơi nước dựng lên, nhưng sẽ không khuếch tán đến xa xa, cuối cùng hết thảy mịt mờ tinh khí đều đi vào trong cơ thể hắn.

Đồng thời, thân thể hắn bên trong còn có từng tia từng tia xám trắng sương mù tràn ra, cùng nước thuốc bên trong tinh hoa tiến hành trao đổi.

"Thực sự là kỳ quái, ta tu luyện đương đại pháp, thân thể gần như hoàn mỹ, căn bản cũng không có cái gì ô uế, làm sao một khi vận dụng Tiên cổ trăm vạn phù văn, liền sắp xếp ra một ít tạp chất đây."

Thạch Hạo không rõ. Lẽ nào Tiên cổ pháp thật sự hơn xa đương đại pháp sao?

Hắn lắc đầu, hẳn là cũng không đúng, vừa nãy Tứ Trường Lão đã dành cho đầy đủ công khai. Hẳn là lần thứ nhất ăn cổ đan mà đồng thời phối hợp Tiên cổ pháp, hiệu quả kỳ giai gây nên.

Yên lặng suy nghĩ. Cẩn thận tìm hiểu, Thạch Hạo tuy rằng không có chân chính toàn diện tu hành Tiên cổ pháp, chỉ là từ văn tự bên trong ẩn chứa hàm nghĩa bên trong bước đầu tiếp xúc, nhưng cũng đã rõ ràng, hệ thống tu luyện không giống, mở ra thân thể bảo tàng phương thức cũng không giống, trọng điểm tự nhiên cũng là có khác nhau.

Vì vậy, kiếp này pháp tu đến mức tận cùng. Thể phách nhìn như hoàn mỹ, nhưng lấy Tiên cổ ánh mắt đến xem, thân thể bảo tàng có nhiều chỗ không chắc triệt để mở ra.

Mà đạo lý này tương tự thích hợp với Tiên cổ pháp, mặc dù trên một kỷ nguyên huyền công luyện đến phần cuối, nhìn như hoàn mỹ, nhưng dùng bây giờ ánh mắt xem kỹ, tự thân tiềm năng cũng chưa chắc đều phóng thích xong

xuôi.

Chính là bởi vì như vậy, khi (làm) đổi một loại pháp môn tu hành thì, mới lại có tạp chất sắp xếp ra một ít, bởi vì đối lập với loại này pháp. Tự thân còn có tiến hóa không gian.

Khi (làm) quả thứ hai trắng như tuyết tiên đan mảnh vỡ bị hấp thu hơn nửa sau, Thạch Hạo thân thể lại nhẹ nhàng không ít, hơn nữa linh giác cũng biến thành nhạy cảm. Đây là một loại rất rõ ràng tiến hóa.

Bất quá, cũng không có thể hiện ở thần lực tăng cường trên, chỉ là tự thân càng ngày càng linh chuyển động, loáng thoáng có vẻ xuất trần cực kỳ, dường như một vị tiên nhân lạc lối chốn nhân gian.

Sau đó không lâu, quả thứ hai tiên đan mảnh vỡ dược tính đều bị hấp thu.

Thạch Hạo cũng không đình chỉ, đem cuối cùng một viên trắng như tuyết tiên đan mảnh vỡ đặt vào trong đỉnh, lần thứ hai bắt đầu rèn luyện tự thân.

Tự thân còn có biến hóa, nhưng cũng không nổi bật. Chỉ hơi có chút lột xác, thậm chí khi (làm) hấp thu hơn nửa dược tính sau. Loại biến hóa này đình chỉ, như là mất đi hiệu lực.

"Liên quan với loại này dược. Đối với ta mà nói tác dụng không lớn, hẳn là lợi dụng nó ở lĩnh vực này tiến hóa đến phần cuối." Thạch Hạo làm ra phán đoán như vậy.

Thật đáng tiếc, này tiên đan mảnh vỡ chôn ở tro tàn dưới thời gian quá lâu, dược tính tinh hoa trôi qua nghiêm trọng, nếu không dược lực so với hiện tại phải cường đại hơn rất nhiều lần.

Thạch Hạo lắc lắc đầu, đó là Tiên Đạo cường giả luyện chế vô thượng đại dược, nếu là không tổn hại, hắn còn không có cách nào ăn đây, bởi vì dược lực chắc chắn sẽ đem hắn căng nứt, dù sao hắn mới ở Thánh Tế cảnh.

Thạch Hạo không có lãng phí, vận chuyển sở học những kia tiên văn tự cổ đại ẩn chứa đạo tắc, thổ nạp cùng tu hành, rút lấy cuối cùng dược lực.

"Ồ?!" Hắn cả kinh, thân thể cùng thần giác không cảm giác được rõ ràng biến hóa, hơn nữa ba đạo tiên khí đang bị tẩm bổ, đặc biệt là trong đó một đạo có kết thành đóa hoa xu thế.

Phải biết, Thạch Hạo đã kết thành hai đóa đại đạo chi bỏ ra, còn kém cuối cùng một đóa.

"Kế tục bế quan!" Thạch Hạo tâm chí như sắt.

Bởi vì, trên người hắn còn có một chút dược, nói thí dụ như một loại nào đó tiên đan phối hợp dược, hiện màu vàng sậm, mặt trên có ngôi sao hoa văn các loại, có thể sẽ không so với trắng như tuyết đan dược mảnh vỡ kém bao nhiêu.

Quả nhiên, đây là một lần kinh người rèn luyện, màu vàng sậm chất lỏng ở trong đỉnh dâng trào, đem Thạch Hạo nhấn chìm.

Thạch Hạo đạo thứ ba tiên khí không ngừng ngưng tụ, xoay quanh, một lúc hóa thành rồng, một lúc hóa thành chim thần, ở trên đầu hắn chìm nổi, huyền bí khó lường.

Cuối cùng, cái kia tiên khí càng ngày càng tráng kiện, sắp sửa kết thành một đóa hoa!

Quả nhiên, khi chiếm được Tiên cổ kỷ nguyên bảo dược tẩm bổ, cũng thôi thúc tiên văn tự cổ đại bên trong ẩn chứa hàm nghĩa sau, hắn nắm giữ tiên khí phát sinh ra biến hóa.

"Muốn tu tiên khí, thật sự cần Tiên cổ pháp mới được, như vậy thích hợp nhất!"

Thạch Hạo than thở, hắn nghĩ tới rồi tương ứng Tiên cổ kinh thư, trong lòng một mảnh hừng hực, chỉ có trước đem trăm vạn văn tự nhận ra rõ ràng,

mới có thể đi vào một bước nghiên cứu cùng tiến hóa.

Cuối cùng, Thạch Hạo đem được những kia cổ đan đều động dùng hoàn tất, trên đầu hắn phát sinh rồng gầm phượng hót tiếng, cảnh tượng kinh người.

"Đó là người phương nào bế quan, động tĩnh vì sao to lớn như thế?"

"Trời ạ, một vùng ngân hà đan dệt, ở nơi đó hiện lên!"

Xa xa, rất nhiều người bị đã kinh động, bởi vì Thạch Hạo bế quan làm ra động tĩnh không khỏi quá to lớn, nơi đó có các loại dị tượng.

Một lúc Ngân hà đầy trời, một lúc khắp nơi kim liên, một lúc Chân Long bay lượn, một lúc chim phượng hoàng đập cánh...

Bất luận một loại nào dị tượng xuất thế, đều mang ý nghĩa một vị cao thủ tuyệt thế sinh ra, muốn lên level Thiên Thần lĩnh vực, mà nơi đó lại lập tức đè ép đầy dị tượng, khiến người ta thần trì hoa mắt.

"Thần dị cảnh tượng quá hơn nhiều, người này mạnh đến mức không còn gì để nói!"

"Hắn là ai, làm sao sẽ kinh người như vậy!?"

"Hoang, đó là hắn bế quan địa!"

Một tiếng lại một tiếng thét kinh hãi vang lên, khi (làm) mọi người ý thức được là ai sau, tất cả đều sắc mặt đột nhiên biến, rất rõ ràng thiếu niên kia càng ngày càng cường lớn.

Vương Hi xuất quan, mái tóc phấp phới, linh động trong con ngươi xuất hiện phức tạp hào quang, trán của nàng có một viên màu đen tiểu kiếm xuất hiện, đó là Bình Loạn Quyết bày ra vô địch kiếm thai!

Nàng rất nghĩ ra tay, đi vào một trận chiến, nhưng chung quy lại trầm mặc, trước đây không lâu lần đầu tiên trong đời bại trận, làm cho nàng khó

có thể tiêu tan, nàng biết trong ngắn hạn không thể đi khiêu chiến, khó có thể thủ thắng, trừ phi chân chính để Nguyên Thần triệt để hóa thành hoàn mỹ kiếm thai, khi đó mới là nàng vô địch thiên hạ thời khắc.

Nàng có lòng tin, một khi kiếm thai tu thành, có thể chém giết tất cả địch, dù cho đối phương là Hoang cũng không được, bởi vì này cổ kim mạnh nhất tam đại kiếm quyết một trong.

Chuyện này ý nghĩa là, công kích mạnh nhất bảo thuật một trong Bình Loạn Quyết một khi đại thành, kiếm thai chủ sát phạt, có thể diệt tất cả địch!

Lục Đà cũng xuất quan, chính đang ngóng nhìn, trong con ngươi hào quang huyễn diệt bất định, cả người đều hiện lên một tầng thanh khí, đem hắn bao trùm, để hắn mơ hồ.

Thập Quan Vương nhìn chăm chú, trạm ở trên một ngọn núi, nhìn chằm chằm nơi đó, gật đầu tự nói, thừa nhận người kia là một tên kình địch!

"Cái tên này càng ngày càng mạnh, thực sự là biến thái a!" Yêu Nguyệt công chúa tự nói, bị một đoàn nguyệt quang bao phủ, trong sáng mà xuất trần, hàm răng cắn tiên môi đỏ, chính đang suy nghĩ, có hay không có thể hữu hiệu đem Hoang kéo vào trong gia tộc của nàng, trở thành hoàng triều một cái mạnh mẽ cứu viện.

Ngân hà rơi rụng, Chân Long bỏ chạy, chim phượng hoàng niết bàn... có cảnh tượng kì dị toàn bộ biến mất!

Mà ở mảnh này trong vùng núi, Thạch Hạo chu vi hỗn độn lượn lờ, trên đỉnh đầu càng là đang phát sinh kinh người kịch biến, đạo thứ ba tiên khí ngưng tụ thành một đóa hoa lôi, vào đúng lúc này tỏa ra!

Một sát na, tường quang chiếu khắp, tiên hà cuồn cuộn, bao phủ trên trời dưới đất.

Này một đóa hoa mở, trong lúc nhất thời để Càn Khôn đều sáng ngời lên.

Dài dằng dặc chờ đợi, rốt cục ở này một khi tu thành đạo quả, Thạch Hạo đạo thứ ba tiên khí thành hình, kết thành đại đạo chi hoa, với lúc này chứa đựng.

Ầm ầm!

Thạch Hạo bị một luồng màu nhũ bạch khí thể bao vây, phi thường đột nhiên, từ đầu đến chân, bị nhấn chìm ở trong đó, sau đó cảm giác cực kỳ nhẹ nhàng, giống như là muốn vũ hóa Đăng Tiên.

Thành công, Thạch Hạo vào đúng lúc này kết thành ba đóa đại đạo chi hoa, đã viên mãn.

Nguyên bản đây là cần ở Thiên Thần lĩnh vực mới có thể hoàn thành, thế nhưng hắn ở Thánh Tế cảnh giới liền làm đến.

Không nghi ngờ chút nào, hắn không có cách nào trú ở lại Thánh Tế cảnh giới, giờ này khắc này, thân thể hắn phát sáng, mỗi một tấc da thịt đều ở dâng lên ráng lành, chớp mắt lên cấp đến Thiên Thần lĩnh vực!

Thạch Hạo trở thành một vị danh xứng với thực Thiên Thần, ngạo thị cùng thế hệ tất cả mọi người.

Bởi vì, hắn hiện tại còn chưa đủ hơn hai mươi tuổi, tuổi trẻ quá đáng!

"Xem cốt linh, thật sự quá trẻ tuổi đi, ở cảnh giới này lên cấp Thiên Thần lĩnh vực, không nói chưa từng có ai cũng gần như rồi!"

"Trong lịch sử còn trẻ nhất Thiên Thần sinh ra à!?"

"Hoang, quả nhiên bất phàm, trở thành còn trẻ nhất mà lại mạnh mẽ Thiên Thần!"

Thiên Thần Thư Viện bên trong, một ít trưởng lão cùng với Thạch Hạo đối thủ cũng không nhịn được thán phục.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1177: Không Linh

"Loại cảm giác này thật tốt!" Thạch Hạo mở mắt, lộ ra từng sợi kim quang, như là trong bóng đêm sương mù phá vỡ, dưới bầu trời đêm xuất hiện hai đạo cực chói mắt tia chớp.

Hắn vẫn không nhúc nhích, như trước ngồi xếp bằng ở chỗ này, cảm nhận được một loại thư sướng, đây là một loại hoàn toàn mới thể nghiệm, thân thể cùng thần thức ngưng kết cùng một chỗ, phá lệ mẫn tuệ-sâu sắc, cùng tiên khí giao hòa, cả người như là nhẹ nhàng rất nhiều.

Giống như là một kiện rỉ sắt lợi khí, bị người tỉ mỉ mài, diệt trừ năm tháng bụi bẩn, chém hết rỉ sắt, phát ra sáng lạn quang huy, tinh xảo mà linh động lên.

Đây là Thạch Hạo tối trực quan cảm giác, cả người linh hoạt kỳ ảo, cốt cách cân xứng tinh oánh, như là thật sự diệt trừ một tầng rỉ, thần thanh khí sảng.

Quả nhiên, ở này bên ngoài thân có thêm một chút màu xám tạp chất, là ở vừa rồi tấn giai thiên thần trong quá trình sắp xếp ra, trong mơ hồ có thể thấy được có chút là cốt chất mảnh vụn.

Thạch Hạo đứng dậy, duỗi thân tứ chi bách hài, rồi sau đó thử nghiệm ra tay, hóa thành một đạo điện quang ở trong này lui tới, nhanh đến thấy không rõ bóng dáng, dung nhập trong hư không.

Không phải ảo giác, thân thể hắn nhẹ nhàng kinh người, thật sự như là rỉ sét loang lổ cổ kiếm một lần nữa mài, lộ ra nguyên bản vốn phải có sắc nhọn cùng sáng lạn sáng rọi.

Đồng dạng, thần giác cũng là như thế, giống như niết bàn tái sinh bình

thường, càng phát ra cường đại mà mẫn tuệ-sâu sắc.

Thạch Hạo thử nghiệm, cùng một thời gian bên trong công kích cường độ cùng tốc độ đều tăng lên một đoạn!

Đây chính là Thiên Thần cảnh sao?

Thạch Hạo chậm rãi thể ngộ, thích ứng hiện tại loại trạng thái này, nội tâm có một cỗ vui sướng, đây là một loại thu hoạch vui sướng, tự thân biến cường.

Thánh Tế cảnh, rất không ổn định, thực lực lúc yếu lúc mạnh, khi mạnh thậm chí có thể sánh vai thiên thần, lúc yếu thì không chắc so được với Chân Thần.

Thậm chí, có người sẽ ở cảnh này tu hành thất bại, cuối cùng rơi xuống Thần Hỏa cảnh cũng không bằng người.

Mà Thạch Hạo bởi vì tu ra ba đạo tiên khí, chỉ có lúc ban đầu giai đoạn trải qua quá tu vi chợt cao chợt thấp tra tấn, hậu kỳ cơ bản ổn định. Không có gặp nạn.

Hơn nữa, cũng chính bởi vì vậy, thực lực dần dần ổn định, mà cuối cùng nước chảy thành sông, đạt tới Thiên Thần cảnh.

"Thực lực tuy rằng tăng trưởng, nhưng là cũng không có trong tưởng tượng như vậy cường đại." Thạch Hạo nhíu mày, ở dĩ vãng khi, mỗi lần đột phá sau, chiến lực đều đã tăng vọt, lần này tăng lên không đủ mãnh liệt.

Hắn tuy rằng biết. Bình thường Thánh Tế cảnh đến Thiên Thần cảnh thực lực không có lộ rõ biến hóa, bởi vì tại kia cái cảnh giới khi, thực lực chợt cao chợt thấp, đã muốn cảm nhận được Thiên Thần cấp chiến lực. Nhưng là, kẻ tu ra ba đạo tiên khí bất đồng, khẳng định sẽ có tăng vọt.

"Xem ra là bởi vì không có độ kiếp a!" Còn thật sự suy nghĩ sau, Thạch Hạo đã biết chuyện gì xảy ra.

Bất quá, trơ mắt không phải độ kiếp khi, bởi vì từ tiến vào Thiên Thần thư viện sau. Bước trên tu cổ pháp con đường này, hắn đã muốn hiểu biết tới rồi cũng đủ nhiều tin tức.

Cái cảnh giới này là mấu chốt, không thể có nửa điểm qua loa!

Trên thực tế, Vương Hi, Lục Đà đám người cũng không có độ kiếp đâu. Tuy nhập Thiên Thần cảnh, nhưng chỉ là ở củng cố.

Bởi vì, tu cổ pháp sau, là trọng yếu nhất một vòng chính là cùng tiên chủng dung hợp. Bất luận kẻ nào bước trên con đường này, đều muốn tìm được một quả thuộc về chính mình "Mầm mống". Ở trong năm tháng sau này, hai người cần phải cùng nhau trưởng thành. Cùng tiến hóa, cuối cùng hợp đạo khi, đạt tới cực mạnh!

Ở trên một kỉ nguyên khi, tu cổ pháp đều là theo bắt đầu liền thử nghiệm dung hợp mầm mống, tự nhiên không có bất luận vấn đề gì.

Chính là, bọn họ nhón người này đều là thay đổi giữa chừng, trước kia vẫn chưa tìm chính mình tiên chủng, bỏ lỡ trước kia cơ hội.

Nhưng mà, trời sinh vạn vật, tuy là lâm vào tuyệt cảnh, cũng có một đường cơ duyên, có thể ăn năn. Càng không nói đến là tu hành chi đạo, tự nhiên cũng có bổ cứu thi thố.

Đương nhiên, cũng có cái điều kiện tiên quyết, nghĩ muốn bổ cứu, không được vượt qua nhất định hoàn cảnh, bằng không cái gì đều chậm.

Tu ra ba đạo tiên khí, ngưng kết thành đại đạo chi hoa, ở không có cái mới tiên khí quán thể cùng với chung cực lột xác trước, có thể bổ cứu, cất chứa tiên chủng.

Cho nên, hiện tại Thiên Thần cảnh không thể dễ dàng đột phá quá khứ, càng không thể tại đây cảnh trực tiếp độ kiếp, cần phải dung hợp tiên chủng, sau đó lại lấy sấm đánh, dung hợp tiên chủng.

Lôi đình tẩy rửa, tia chớp oanh sát thân mình, đây là dung hợp tiên chủng tối bản chất một cái quá trình.

Tất cả mọi người đang chờ đợi cơ duyên, tĩnh chờ trong thư viện trưởng lão mang đội, đi tới "Giới phần", đi nơi này đạt được tuyệt thế tiên chủng, sau đó mới có thể bước ra kia tới quan trọng yếu từng bước.

Hiện tại Thạch Hạo rốt cục cũng tại trong hàng người này, chỉ chờ cơ hội đến!

"Ngô, thực lực vẫn là có điều tăng trưởng, nếu lại đối mặt địch nhân vây công, hẳn là sẽ thong dong rất nhiều đi." Thạch Hạo tự nói, mạnh xuất hiện ra một cỗ cường đại tự tin.

Đương nhiên, hiện tại lớn nhất đích xác thu hoạch là, tự thân linh hoạt kỳ ảo như tiên, đứng ở nơi đó, quả thực thông linh, thân thể cùng thần giác linh mẫn quá phận, cơ hồ có thể trước tiên biết trước nguy cơ.

Hắn dáng người thon dài, có tiên khí lượn lờ, giống như chân tiên trong tiên vực lâm trần, như tiên vương con nối dòng đến trái đất, siêu trần thoát tục, bằng không bụi bậm.

Hắn hiện tại chính là cùng Yêu Nguyệt, Vương Hi loại này tiên tử đứng chung một chỗ, đều đã làm cho người ta cảm thấy được, hắn không tầm thường, không dính khói lửa nhân gian bàn.

Thạch Hạo trong một ý niệm, là có thể làm cho ba đạo tiên khí có các loại biến ảo, dễ sai khiến, hiện giờ tiên khí đã muốn trở thành thân thể một bộ phận.

Ba đóa đại đạo chi hoa ở trên đỉnh đầu nở rộ, cùng nhau chìm nổi, đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật, đây là một loại cực hạn thể hiện, ẩn chứa chân nghĩa!

Chính là, ba đóa đại đạo chi hoa là bất đồng, Thạch Hạo nhẹ nhàng thở dài, có điểm tiếc nuối.

Thứ nhất trên đóa đại đạo chi hoa, ngồi xếp bằng một cái sinh linh, tiên sương mù che lấp này thân, thoạt nhìn rất mơ hồ, như là ngồi ở quá khứ, trấn áp vạn cổ tang thương, độc đối cả bộ cổ sử!

Mà mặt khác hai đóa đại đạo chi hoa, mặt trên cũng không thân ảnh, chỉ có từng sợi tiên khí vọt lên, còn có chư thiên quy tắc ẩn hiện.

"Tổng có cơ hội tu ra, cái thời điểm kia, nhất định sẽ có hoàn toàn mới thể nghiệm, hẳn là sẽ rất mạnh đi!"

Thạch Hạo nói, hắn không biết làm mặt khác trên hai đóa đại đạo chi hoa sinh trưởng ra sinh linh sau, hắn sẽ đạt tới loại nào nông nỗi.

Làm nơi này khôi phục yên tĩnh, các nơi tìm kiếm ánh mắt đều thu liễm, thiên nhãn thông đều tiêu thất.

Thạch Hạo chắp hai tay sau lưng, đi đến trước Bạch Ngọc sơn, lại bắt đầu đọc xem mặt trên trăm vạn phù văn, còn thật sự nghiền ngẫm, cẩn thận thể ngộ. Hắn kinh ngạc phát hiện, tốc độ biến nhanh, hiệu suất so với trước kia ột đoạn.

Quả nhiên là muốn học tiên cổ pháp, liền muốn tuần hoàn tiên cổ lộ, tiên khí dung hợp, bảo đan rèn luyện thân mình, thực lực tinh tiến, những... này đều có thể ảnh hưởng đến đến tiếp sau tu hành.

Ở hắn xuất quan khi, sớm có không ít người một lần nữa trở về tới rồi trước Bạch Ngọc sơn, rồi sau đó lại có một chút người lục tục xuất quan, đứng ở trước Bạch Ngọc sơn tìm hiểu.

Tới rồi một bước này, không có mấy người dám khiêu khích Thạch Hạo, mặc dù có địch ý, cũng chỉ có thể áp chế, bởi vì hiện tại Hoang cũng không phải là người bình thường có thể trêu chọc.

Tại kia trong thạch lô, hắn tham dự đại hỗn chiến, một mình được ba miếng tuyết trắng tinh oánh tiên đan mảnh nhỏ, càng là từng ra tay, bắt có tu Bình Loạn quyết Vương Hi, chấn động nơi đây.

Trước mắt, tu cổ pháp người đều ở vào trong vùng phế tích phong bế này, bước trên con đường này người đều biết chuyện này, rung động không hiểu, đối hắn kính sợ có thêm.

"Thạch huynh!" Yêu Nguyệt Công Chúa cười hì hì chào hỏi, cười nghiêng nước nghiêng thành, tóc đen rối tung, đôi mắt như thu thủy, xưng được với là quốc sắc thiên hương.

Đến bây giờ mới thôi, có lẽ chỉ có tu ra ba đạo tiên khí người mới dám cùng hắn đi cùng một chỗ, cùng hắn không quen biết người đều không hề dám dễ dàng tới gần.

Yêu Nguyệt Công Chúa nhiệt tình cùng mời, nói: "Hứa hẹn của ta còn có hiệu nga, khi nào thì dẫn theo Vương gia tiểu đầu tới nhà của ta, nhất định sẽ bằng cao quy cách lễ tiết đón chào. Đương nhiên, mặc dù không mang theo cái gì lễ vật, chúng ta cũng đồng dạng nhiệt tình, tuyệt không sẽ kiêu căng đến làm ra bày đặt một vị tuổi trẻ chí tôn mà đẩy ra cửa chuyện."

Mọi người ngẩn người, không ai dám bình luận, đem Vương Hi coi làm lễ vật, cũng chỉ có nàng làm ra, còn như vậy châm chọc Vương gia.

"Đâu có!" Thạch Hạo cười ha ha, tuyệt không khiêm tốn.

May mắn Vương Hi mới xuất quan, còn không có đuổi đến nơi đây, bằng không lại muốn buồn bực.

"Thạch Hạo!" Thanh Y đến đây, trên khuôn mặt thanh lệ mang theo ôn hòa cười, vừa mới xuất quan, trước tiên đuổi tới.

Thạch Hạo nở nụ cười, tuy rằng sớm đã tiến vào Thiên Thần thư viện, nhưng thẳng đến hôm nay mới tính cùng nàng chân chính trên ý nghĩa gặp lại, có cơ hội nói chuyện với nhau.

Hắn đón quá khứ, không chút khách khí, liền muốn dắt bàn tay ngọc nhỏ mà dài kia, kết quả Thanh Y nghiêng người, tránh né quá khứ.

Một cái phương hướng khác Nguyệt Thiền xuất hiện, dáng người thướt tha, màu trắng váy dài tha trên mặt đất, lay động mà đến, xinh đẹp mà lại xuất thế, như trích tiên tử hành tẩu ở nhân gian.

"Uy, cô bé, đã lâu không thấy." Thạch Hạo cùng nàng chào hỏi.

Rất nhiều người ngạc nhiên, trên mặt biểu tình phi thường phấn khích, thằng này cùng vị kia tuyệt đại giai nhân nhận thức? Không khỏi rất lỗ mãng đi.

Tất cả mọi người cảm thấy được quái dị, hắn chính là một vị bễ nghễ đồng đại tuổi trẻ chí tôn, như thế nào có thể nói ra lời như vậy?

Đồng dạng, Nguyệt Thiền xinh đẹp không tì vết trên mặt, nguyên bản mang theo cười nhạt, hiện tại lúc này liền suy sụp.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1178: Xuất Quan

Một câu cô nàng để phong hoa tuyệt đại Nguyệt Thiền thân thể hơi ngưng lại, đầy mặt nụ cười nhất thời cứng đờ, nhìn thấy là Thạch Hạo sau, nàng thánh khiết khí chất bất ổn rồi!

Nàng rất muốn nhấc lên một khối Phiên Thiên ấn, che ở Thạch Hạo trên gương mặt, nhiễm trong lòng cảm giác kích động này quá mãnh liệt.

Chỉ là, nàng biết không cùng Thanh Y dung hợp làm một, nàng tuyệt đối không phải là đối thủ của Thạch Hạo, thật muốn phát sinh xung đột, chỉ có thể bị áp chế, tự rước lấy nhục.

"Hóa ra là Thạch tộc đạo huynh, đã lâu không thấy, xem thân thể ngươi không việc gì, thực sự là may mắn." Nguyệt Thiền nói rằng, màu da trắng noãn như ngọc thạch, tuy rằng tâm trúng nguyền rủa, nhưng trên mặt nhưng mang theo nụ cười.

Nếu như đổi chỗ khác, hai người không thể có cái gì giao lưu, phỏng chừng sẽ trực tiếp khai chiến!

Nguyệt Thiền vui mừng đây là ở Thiên Thần Thư Viện, không cho phép bọn họ phát sinh xung đột, không sau đó quả khó liệu, bây giờ cái này "Ác đồ" so với trước đây càng mạnh mẽ hơn.

"Thiền tiên tử như thế tưởng niệm ta sao?" Thạch Hạo cười hì hì, cùng với nàng nhưng là đối thủ một mất một còn, ngày xưa đối phương ở hắn bế quan thì đều từng đánh giết, đương nhiên sẽ không có cái gì giao tình có thể nói.

Hắn vẫn muốn giúp Thanh Y trừng trị Nguyệt Thiền, sau đó để hai người Quy Nhất, tác thành Thanh Y. Chỉ là tỉ mỉ hiểu rõ sau, thật muốn làm

như vậy, còn thật không biết tác thành ai đó, chắc chắn sẽ hại Thanh Y.

Dù sao Nguyệt Thiền là chủ thân, thật nếu để cho các nàng dung hợp, ai làm chủ đạo, sẽ tạo nên ai, rất khó nói!

Người chung quanh trên mặt biểu hiện đều rất quái lạ, cảm thấy thiếu niên này Chí Tôn cùng tưởng tượng hoàn toàn khác nhau, lại khinh bạc trong mắt bọn họ tuyệt đại mỹ nhân.

"Hoang không phải tưởng tượng như vậy uy nghiêm a."Có người nhỏ giọng thầm thì, cảm thấy này cùng thoại không tính phạm vào kỵ húy.

Trên thực tế, rất nhiều người đều muốn nói, cái tên này là cái kẻ xấu xa sao? Cùng tưởng tượng đối đầu thập phương, độc kháng chư địch thô bạo dáng vẻ không tương xứng.

"Thạch huynh, ngươi thực sự là sẽ nói cười, bực này tính khí nên sửa lại một chút."Nguyệt Thiền nụ cười nhạt nhòa nói:

"Đúng đấy." Thạch Hạo gật đầu, sau đó đàng hoàng trịnh trọng, trở nên phi thường nghiêm túc, nói: "Đang muốn lĩnh giáo đây, hồi lâu không gặp, có thời gian chúng ta luận bàn một phen "

Nguyệt Thiền sắc mặt thay đổi, thư viện bên trong nhưng là cổ vũ khiêu chiến, bị cái tên này nhìn chằm chằm, thật muốn với hắn luận bàn, vậy tuyệt đối là một hồi tai nạn, sẽ lệ đại môi công

"Ta gần nhất không có thời gian!" Nguyệt Thiền rất thẳng thắn từ chối.

Thanh Y nở nụ cười, rất xán lạn, cũng rất cảm động, hàm răng cắn môi đỏ, tay phải trên ngón tay quấn quanh sợi tóc của chính mình, ở nơi đó nhìn chằm chằm Nguyệt Thiền xem.

Bởi vì hai người tâm linh tương thông, khoảng cách gần như thế bên trong, lẫn nhau đang suy nghĩ gì, rõ rõ ràng ràng, Thanh Y hiểu rõ nội tâm của nàng tất cả, nhìn thấy nàng ăn quả đắng, tự nhiên nụ cười long lanh.

Nếu không có Thanh Y lợi dụng bí thuật thay đổi một bộ mặt, không phải nguyên bản dung mạo, hai tấm như thế tuyệt lệ khuôn mặt xuất hiện, tình cảnh vừa đi sẽ cho người kinh ngạc.

"Ha ha..." "Yêu Nguyệt công chúa cười rất ngọt, cũng rất quyến rũ, đi tới gần, nói: "Thạch huynh, thực sự là không hiểu được thương hương tiếc ngọc, như vậy một vị tuyệt đại giai nhân, ta thấy mà yêu, làm sao mở miệng ngậm miệng liền khiêu chiến đây?"

"Chúng ta là bạn cũ, ở ba ngàn đạo châu thì liền vẫn đang quyết đấu, cho nên ta có như bây giờ thành tựu dựa cả vào nàng theo ta đại chiến." Thạch Hạo nói rằng:

"Thật sự giả?" Một tên tâm tư đơn thuần chàng thanh niên lộ ra vẻ giật mình, sau đó nhìn về phía Nguyệt Thiền, nói: "Kính xin tiên tử vui lòng chỉ giáo, có thời gian chúng ta cũng luận bàn một phen."

Câu nói này nhất thời đưa tới cười nhạo thanh, mấy người lắc đầu, thầm than người này cũng thật là thẳng tính

"Có người ỷ mạnh hiếp yếu sao?" Nhưng vào lúc này, Lục Đà, Vương Hi các loại (chờ) người đi thừa, cũng trùng Nguyệt Thiền chào hỏi

Nguyệt Thiền cười yếu ớt, hướng về Vương Hi chạy đi đâu đi, cùng với nàng dĩ nhiên là hiểu biết, đứng chung một chỗ, vừa nói vừa cười.

"Lục đầu, lần trước ở thạch lô bên trong không đủ tận hứng, tìm thời gian chúng ta chiến đấu một hồi?" Thạch Hạo nhìn về phía Lục Đà.

"Có thể, chính có ý đó!" Lục Đà tương đương hung hăng, không một chút nào miễn cưỡng.

Chu vi, lập tức yên tĩnh lại, tự nhiên có không ít người là Lục Đà bạn đường, lúc này đều rất hồi hộp.

"Được, tìm cơ hội một trận chiến!" Thạch Hạo nói rằng.

"A, Bình Loạn Quyết thật sự rất thần kỳ, Vương tiên tử có thể nguyện cùng ta trao đổi, ta nguyện lấy thiên công đại pháp cùng ngươi giao lưu."Thạch Hạo vừa nhìn về phía Vương Hi.

Hắn đối với cái kia Bình Loạn Quyết nhớ mãi không quên, đây cũng không phải là cố ý kích thích đối phương, mà là thật sự để hắn động tâm, bởi vì hắn đã hỏi qua Tứ Trường Lão, biết rồi cái kia cùng khắc quyết bất phàm.

Từ lúc Tiên cổ kỷ nguyên trung kỳ thì, vùng thế giới kia liền xuất hiện nguy cơ, có mạnh mẽ dị vực sinh linh đánh tới, tạo thành rất lớn náo loạn!

Then chốt thì càng từng có tuyệt đại cường giả xuất thế, triển khai vô thượng kiếm quyết, bình đi thập phương loạn, chém giết những kia nhập quan người, đem bọn họ hung hăng đuổi ra Biên Hoang:

Đây chính là Bình Loạn Quyết lai lịch!

Đáng tiếc, Tiên cổ kỷ nguyên những năm cuối, cái kia đã từng sử dụng tới Bình Loạn Quyết nhân vật cái thế nhân ngày xưa trọng thương mà quá sớm tọa hóa, chưa từng tái hiện thần uy.

Về phần hắn hậu nhân, tuy rằng lại tế Bình Loạn Quyết, uy chấn thiên hạ, nhưng cái khó yểm xu hướng suy tàn, bởi vì không có ai lại đem Bình Loạn Quyết tu đến năm đó người kia mức độ

Có người nói, nếu như Bình Loạn Quyết người khai sáng bất tử, cùng Vô Chung Tiên Vương, Lục Đạo Luân Hồi Tiên Vương các loại (chờ) người đồng loạt ra tay, kết quả có thể sẽ không như vậy thảm:

Đương nhiên, cũng có người nói Bình Loạn Quyết tấn năm mặc dù có thể bình đi bát hoang, là bởi vì dị vực mấy vị chung cực cường giả còn không từng lên sàn.

Bất kể nói gì, Bình Loạn Quyết đều đầy đủ tuyệt diễm, có thể xưng tụng vang dội cổ kim công pháp, dù sao nó đã từng là đẩy lùi, đạt được" giới chiến" thắng lợi vô thượng đại pháp

Vương Hi hừ lạnh một tiếng, chưa từng để ý tới, dù như thế nào cũng không thể đem Bình Loạn Quyết tiết lộ ra ngoài, này liên quan đến quá to lớn rồi!

Bế quan người hầu như đều xuất hiện, ăn cổ đan sau, tất cả đều đạo hạnh tinh tiến, càng ngày càng thích hợp tu hành cổ pháp, những người này thần thái sáng láng, đều tiến bộ không nhỏ.

Bất quá, nhưng không có mấy người đồng ý cùng Thạch Hạo khai chiến, đều rất cẩn thận, bao quát Vương Hi đều là như vậy:

"Có thời gian, chúng ta luận bàn một thoáng", cách đó không xa một người đi tới, long hành hổ bộ, như đế vương xuất thế, chính là Thập Quan Vương, bị hỗn độn vụ bao vây.

Hắn nắm giữ Chân Long bảo thuật, đem Long cao tu hành đến cảnh giới cực hạn, kinh khủng nhất, lúc trước ở ba ngàn đạo châu thì chính là Thạch Hạo to lớn nhất đối thủ.

"Tốt, bất cứ lúc nào có thể!" Thạch Hạo đáp lại nói.

Mọi người lộ ra sắc mặt khác thường, ở Hoang hung hăng như vậy tình huống dưới, còn có người trực tiếp khiêu chiến, coi là thật không phải người bình thường có thể so sánh với!

"Dành thời gian tìm hiểu những này văn tự, một khi nắm giữ sau, ta liền có thể mang bọn ngươi đi tới giới phần, đi tìm chúc cho các ngươi tiên cùng!" Tứ Trường Lão xuất hiện.

Này xem như là một loại đốc xúc, cũng coi như là một loại cảnh cáo, không phải vậy Thạch Hạo cùng Thập Quan Vương hiện tại liền muốn giao thủ.

"Ngươi tên là gì?" Cho đến hôm nay, Thạch Hạo còn không biết Thập Quan Vương chân thực tên, chỉ là bất ngờ hiểu rõ đến, hắn tuy rằng đỗ lại ba ngàn châu một cái nào đó Đế Tộc bên trong, thế nhưng tựa hồ có lai lịch

khác, năm đó là tuỳ tùng sư mang đến giới đi.

Liền dường như "Trích Tiên" giống như vậy, bọn họ nghi tự thuộc về trên chín tầng trời người, chỉ có điều là hai cái lão quái vật rất nhiều năm trước du lịch ba ngàn châu thì cho dẫn tới.

Hiện nay, này tuy rằng vẫn không có công khai, nhưng đã không coi là cái gì tuyệt mật.

Liên quan với những này, Thạch Hạo đã phong hiểu biết.

"Thiên Tử."Thập Quan Vương đáp.

"Phun!"Rất nhiều người lỵ hấp hơi lạnh, tên này..."Cũng thật là dám lên a!

Giữa trường chỉ có một số ít người, như Vương Hi, Lục Đà, Huyền Côn, Yêu Nguyệt công chúa các loại (chờ) biết kỳ danh, có người là từ trong gia tộc hiểu rõ đến, trong tộc trưởng bối cùng ngày xưa lão quái vật có chút ngọn nguồn, còn có người là ở thư viện bên trong chính mồm câu hỏi.

Cho tới cái khác đại đa số người, căn bản không biết, bởi vì không dám tới gần Thập Quan Vương, vì vậy lúc này biết tên thật của hắn sau, đều có chút giật mình.

"Tên rất có khí phách." Thạch Hạo nở nụ cười:

Bọn họ gặp thoáng qua, cũng không có chiến đấu lên thừa.

Bởi vì, Thiên Thần Thư Viện Tứ Trường Lão tự mình nhìn, hiện tại không cho phép trong bọn họ đấu, muốn giữ lại tinh lực của bọn họ đi độc kháng Thánh Viện, Tiên Viện!

"Thanh Y, chúng ta đi tìm hiểu trăm vạn văn tự đi." Thạch Hạo bắt chuyện Thanh Y, mang theo cười nói:

Loáng một cái lại là nửa tháng, tất cả mọi người rất lớn thu hoạch, so với

trước đây mà nói, bọn họ ngộ tự tốc độ nhanh hơn rất nhiều.

Cùng với Thanh Y tu hành, Thạch Hạo tìm hiểu tốc độ lại đang chồng chất, bởi vì da mặt của hắn rất dầy, nắm lấy Thanh Y một con tay trắng, cùng với nàng thần niệm giao cảm, cùng tham khảo chữ cổ, hiệu suất tăng lên một đoạn dài.

"Này Thanh Nguyệt diễm bên trong sẽ không thật sự có một vị Chân Tiên chứ?"Thạch Hạo lén lút hỏi Thanh Y.

Thanh Y lắc đầu, mấy lần muốn hất tay của hắn ra chưởng cũng không thể, nàng thật không muốn bị rất nhiều người quan tâm. Đương nhiên tối không muốn nhìn thấy tình cảnh này vẫn là Nguyệt Thiền, thánh khiết đoan trang như nàng đều mấy lần không nhịn được trong bóng tối lý sự!

Sau ba tháng, Thạch Hạo cùng Thanh Y hiểu được trăm vạn văn tự, trước hết bị hủy hứa đi ra mảnh này đóng kín phế tích, bọn họ thành công rồi!

"Không cần đi xa, không được rời Thiên Thần Thư Viện, sau đó không lâu sẽ có trưởng lão cho các ngươi giảng giải một bộ thuộc về Tiên cổ thật kính!" Tứ Trường Lão nói rằng.

Thạch Hạo cũng không phải cỡ nào nóng lòng, bởi vì trên người hắn có Tiên Đạo kinh văn, hiện nay rốt cục học được này cùng chữ viết, có thể tự mình tìm hiểu rồi!

"Chúng ta đi xem một chút Tào Vũ Sinh, Thái Âm Ngọc Thỏ, Phượng Vũ, Trường Cung Diễn bọn họ đi." Thanh Y nói rằng:

Căn cứ nàng lấy liều mạng giải đến tình huống, đến từ hạ giới bằng hữu tháng ngày không chắc có cỡ nào được, bởi vì ở Thiên Thần Thư Viện bên trong, thừa tự không giống địa vực đối kháng rất rõ ràng.

Tào Vũ Sinh đám người kia lựa chọn hiện nay pháp, ở một khu vực khác:

"Được, đi xem một chút!"Thạch Hạo gật đầu, hắn cũng muốn nhìn một chút Ma nữ, hắn đệ đệ Tần Hạo mấy người, bây giờ thế nào.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1179: Kiếp Này Pháp Cao Thủ

Từ khi chia làm hai đại hệ thống, quy kết ra không giống tu hành lộ sau, gần nhất tới nay Thiên Thần Thư Viện bầu không khí rõ ràng không giống, vô hình trung hình thành một loại cạnh tranh quan hệ, khiến người ta không thể không phấn khởi.

Bởi vì một khi thư giãn, liền mang ý nghĩa bị người khác đạt đến!

"Ầm!"

Đống đá vụn bên trong, một cái để trần trên người, da thịt màu đồng cổ thanh niên đang tĩnh tọa, theo hắn hô hấp, rất nhiều đá tảng lại ở tuỳ tùng chập trùng, cùng nhịp đập, cuối cùng càng là có một ít ở giữa không trung nổ tung!

Cảnh tượng như thế này khá là khủng bố, một người thổ nạp thì, tinh lực cường đến mức độ này, để đá tảng hiện lên, cũng coi như là thiên hạ hiếm có.

Không nghi ngờ chút nào, khi (làm) bước lên con đường này, theo đuổi kiếp này pháp cực điểm sau, trong lòng của tất cả mọi người đều giống như dựng thẳng lên một toà tháp hải đăng, truy tìm phía trước quang minh.

Thư viện bên trong trưởng lão dành cho bọn họ sáng tỏ nhắc nhở, có một toà Thánh Viện, người ở đó đi ở con đường này tuyến đầu, chứng minh con đường phía trước hào quang óng ánh!

Mà bọn họ Thiên Thần Thư Viện những người này, chính là Cửu Thiên Thập Địa bên trong thiên chi kiêu tử, lựa chọn con đường này sau, có tiền nhân lão quái vật chỉ điểm, chắc chắn tăng nhanh như gió.

Thuở nhỏ bắt đầu, bọn họ chính là cùng khu vực người mạnh nhất, học cái gì đều nhanh, một khi truyền thụ, có thể trong nháy mắt nắm giữ.

Bây giờ, có một cái bị chứng thực quang minh chói mắt vô thượng lộ, có lão quái vật kinh nghiệm tổng kết, bọn họ sao lạc hậu với người, tất cả đều muốn một bước lên trời.

Có thể đi vào Thiên Thần Thư Viện không có phàm nhân, đều có dã tâm, hiện tại cơ hội tới phút cuối cùng, rất nhiều người cho rằng, khi bọn họ quật khởi thì, sẽ không yếu hơn tu ra ba đạo tiên khí người!

Xoạt!

Sau một khắc, ngồi xếp bằng đống đá vụn bên trong nam tử thổ nạp thì, hết thảy đá tảng như trước trôi nổi mà lên, theo hắn hô hấp mà động, thế nhưng không lại nổ nát.

Cảnh tượng nhưng càng kinh người hơn, bởi vì có chút đá tảng đỏ lên, cuối cùng dĩ nhiên nóng chảy vì là dung nham, đỏ tươi như máu, từ giữa không trung rơi trên mặt đất.

Này không phải thần lực tạo thành, chỉ là một người bình thường bên ngoài tinh lực, cũng đã dương cương đến đây, có thể thấy được huyết phách lực lượng có cỡ nào bao la.

"Có tinh tiến!" Hắn phút chốc mở con mắt, xạ ra hai tia chớp lạnh lẽo, cuồn cuộn tinh lực bốc lên, từ cơ thể tràn ra, đem hắn vờn quanh, dường như một toà đại hỏa lô giống như, tinh khí dâng lên, cháy hừng hực.

Đây là chí cương chí dương thể hiện, thân thể đăng phong tạo cực!

Không nghi ngờ chút nào, được tuyển chọn sau khi bước lên con đường này, được tiền nhân một ít cổ pháp, bí tịch các loại, rất nhiều người thật sự phát sinh trước kia chưa từng nắm giữ hào quang.

Vương Dương chính là một cái trong đó, mấy tháng này tới nay, thực

lực của hắn tăng nhanh như gió, thân thể càng ngày càng mạnh mẽ, hô hấp, dương khí dâng trào, dường như Lôi Cương giống như!

"Vương Dương huynh thực sự là một đời kỳ tài, ngăn ngắn mấy tháng, cả người thoát thai hoán cốt, so với trước đây quả thực như hai người khác nhau!" Một cái nam tử mặc áo lam đi tới, mang theo ôn hòa ý cười, như vậy tán dương.

Hắn thực sự nói thật, so với trước đây mà nói, Vương Dương xác thực xem như là bạo phát, như hai người khác nhau

"Lam Mông, ngươi là đến xem ta tiến cảnh đi, ai chẳng biết ngươi ở động thiên cùng hóa linh cảnh có toàn đột phá mới, động thiên dưỡng linh, lột xác thành dưỡng thần, mang thai thần thai." Vương Dương nói rằng, ánh mắt như điện, ngồi xếp bằng ở đống đá vụn bên trong, để trần màu đồng cổ nửa người trên.

"Không có ngươi căn cơ thâm, từ huyết nhục bắt đầu tu hành, coi trọng căn cơ, nện vững chắc tự thân cội nguồn." Lam Mông cười nói, nhìn trên đất dung nham, trong lòng hắn xác thực nhảy một cái, nói: "Lại có thêm một quãng thời gian, nói không chắc ngươi có thể đột phá cũng khó nói, đến thời điểm là có thể sánh vai Tào Vũ Sinh."

"Không thể không nói có mấy người có đại khí vận, hắn đến từ ba mươi đạo châu, cũng không thuộc về Cửu Thiên, nhưng lại đạt được vận may lớn, đem tam đại sát trận một trong thành công khắc vào trong thân thể, không phải người bình thường có thể có thành tựu như thế này." Vương Dương nói rằng, trong con ngươi hết sạch lóe lên, mang theo một tia dã tính cùng kiệt ngạo.

"Bất quá là hạ giới người đến mà thôi, may mắn e rằng trên sát trận khắc vào trong thân thể, thật muốn lại tiếp tục tu hành, tính là cái gì!" Lam Mông nói rằng, mang theo một tia hừ lạnh.

"Vận may cũng là một loại thực lực, mặc dù là hạ giới người đến, không

thuộc về Cửu Thiên, nhưng chung quy là đã có thành tựu, đạt được tạo hóa, không thể khinh thường." Vương Dương nói rằng.

Lam Mông nói: "A, Vương Dương huynh lúc nào đi bộc lộ tài năng, kinh sợ một thoáng. Gần nhất cạnh tranh kịch liệt, tranh đấu không ngớt, tục truyền hạ giới người tuy rằng bị trấn áp một chút, nhưng có chút đàn hồi đây."

"Đều có cái nào mấy cái hạ giới?" Vương Dương hỏi.

Trong chín tầng trời trong mắt người, Thập Địa đều xem như là hạ giới, cùng trên chín tầng trời sinh linh có chênh lệch không nhỏ, không phải vậy cũng sẽ không có Cửu Thiên Thập Địa phân chia.

"Tổng cộng có ba bốn cổ giới đi, náo động đến rất hung, bất quá chung quy là không kịp Cửu Thiên tu sĩ, nghe nói ba ngàn đạo châu bị đặc biệt "Chăm sóc". Lam Mông cười nói.

Vương Dương nghe vậy cũng nở nụ cười, ý tứ sâu xa, mái tóc đen suôn dài như thác nước, để trần lồng ngực rất sáng sủa, phát sinh hào quang, nói: "Ra một cái Tào Vũ Sinh, đương nhiên phải bị trọng điểm chăm sóc, hắn xuất quan sao?"

"Cũng còn tốt cái kia Hoang biến mất rồi, không phải vậy khẳng định là phiền phức nhân vật, khó đối phó." Lam Mông nói rằng.

"Chết rồi người, đáng là gì nhân vật." Vương Dương nói rằng.

Thiên Thần Thư Viện người từ lâu từng nghe nói Hoang, dù sao tu ra ba đạo tiên khí, còn bị trưởng lão trọng điểm đề cập, hắn từng mười động thiên Quy Nhất, chưa từng có ai. Bất quá, trước mắt ngoại trừ chính đang tu cổ pháp đám người kia ở ngoài, tu kiếp này pháp người còn không biết, Thạch Hạo đã trở về, chính thức hiển lộ chân thân, còn sống sót!

Rõ ràng, nơi này khu vực quan niệm rõ ràng, không giống cổ giới có va chạm, có đối kháng, ba ngàn đạo châu liên tiếp ra hai cái bất phàm người, ở

kiếp này pháp trên con đường này đi ở phía trước, vì vậy bị người nhằm vào.

Này xem như là một loại tranh giành, cũng coi như là một loại tâm tình phát tiết!

Khác trong một vùng núi, núi lớn cao vót, một cái màu bạc thác nước từ trên trời giáng xuống, một cái người áo bào tro đứng ở dưới chân núi, mặc ấy ngàn trượng cao thác nước màu bạc tạp ở trên người, vẫn không nhúc nhích.

Thác nước ở tại bên ngoài cơ thể tách ra, ở xung quanh hắn, có một mảnh lại một mảnh hoa văn, đó là ở minh văn cảnh điêu khắc kỳ dị phù văn, lúc này chính đang hiện ra, từ từ ảnh hưởng không gian.

Sau đó, ở xung quanh, mảnh vỡ thời gian hiện lên, liền thời gian đều bị ảnh hưởng.

Hắn không có hết sức thi pháp, chỉ là thân thể bên trong tinh khí ở vận chuyển, khắc họa với trong thân thể hoa văn ở tự mình hiện ra, tạo thành cảnh tượng kì dị trong trời đất.

Ầm!

Đột nhiên, mấy ngàn trượng đại thác nước nghịch chuyển, trút về phía thiên, tiếp theo lại biến mất một đoạn dài, như là tiến vào dị giới.

Ngoài ra, còn có một đoạn thác nước, bị mảnh vỡ thời gian bao vây, như là ngăn cách ở thời gian không gian khác nhau bên trong.

Ảnh hưởng thời không minh văn, cái này sinh linh rất kinh người!

"Nguyên Đằng huynh thủ đoạn cao cường, ta nghĩ ngươi ở minh văn cảnh muốn làm ra lột xác kinh người, dám đem hai đạo tiên khí dung ở trong thân thể, có ý định đánh tan, đây là một loại đại khí phách a." Cách đó không xa có người than thở, đi tới một người ngân bào nữ tử.

Nguyên Đằng, thân mặc áo bào xám, một cái tu ra hai đạo tiên khí kỳ tài, gần nhất bởi vì phải chuyên tâm bước ra kiếp này pháp đỉnh cao nhất lộ, lại có ý chặn đánh tán tiên khí, tẩm bổ thân thể cùng Nguyên Thần, không ình để lại đường lui, dũng cảm tiến tới.

"Kim Vân, ngươi tới là ý gì?" Nguyên Đằng hỏi.

"Ha ha, gần nhất có chút loạn, ngươi không đi xem một chút sao, cạnh tranh kịch liệt a." Cái này tên là Kim Vân nữ tử nói rằng.

"Nghe nói ngươi đoạt hạ giới một người tên là Phượng Vũ báu vật, sẽ không phải là gặp phải loạn gì chứ?" Nguyên Đằng nói.

Kim Vân lòng bàn tay phát sáng, phóng ra hào quang bảy màu, đó là một mũi tên, lóng lánh cầu vồng, vừa nhìn liền biết là tuyệt thế bảo vật, lưu động mờ mịt tiên quang.

"Lấy bảy màu tiên kim đúc thành tuyệt thế bí bảo, xác thực đáng giá ta ra tay, ta không nghĩ tới hạ giới đến một cái dã nha đầu trên người lại có bực này thần vật!" Kim Vân cười nói.

Nếu như Thạch Hạo ở đây nhất định sẽ bị kinh ngạc, năm đó tại hạ giới Hỏa Châu đại thảo nguyên thì, Phượng Vũ cùng Thanh Y vị trí thư viện, đã từng muốn tìm tìm kiếm bảy màu tiên kim, muốn rèn đúc một cái pháp khí, giao cho Phượng Vũ dùng, chính là vật ấy.

"Hạ giới, nhưng là có một ít nhân vật lợi hại, như ngươi vậy loạn ra tay, cẩn thận dẫn ra cường nhân trả thù." Nguyên Đằng nói rằng.

Kim Vân khóe miệng nhếch lên, mang theo dửng dưng như không vẻ mặt, ở nơi đó nở nụ cười, nói: "Có thể có nhân vật lợi hại nào, cái gọi là Thập Quan Vương: "Trích Tiên" các loại (chờ) xác thực là siêu phàm, nhưng kỳ thực không thuộc về hạ giới, là chúng ta trên chín tầng trời xuống sinh linh. Còn có một cái Hoang, cùng Phượng Vũ, Tào Vũ Sinh các loại (chờ) người quan hệ tâm đầu ý hợp, thế nhưng đã chết ở Thái Sơ cổ quáng, một kẻ

đã chết còn có thể can thiệp vào sao? Nơi này vốn là khôn sống mống chết địa phương, người thất bại đương nhiên phải dâng ra bí bảo các loại, ta chỉ là đưa nàng kích thương, lưu lại một mạng không sai."

Trên thực tế, nơi này cho phép khiêu chiến, dung túng tranh đấu, thế nhưng trước mắt nhưng không được lẫn nhau tàn sát, Kim Vân không có tư cách lấy tính mạng người ta.

"Cẩn thận, hạ giới vẫn có một ít nhân vật lợi hại, thật muốn gây ra, không chắc thật kết cuộc." Nguyên Đằng nói rằng.

"Ta này không phải tìm ngươi tới sao, cùng đi ra ngoài nhìn một chút, gần nhất rất náo nhiệt, khi ra tay thì cần ra tay." Kim Vân mỉm cười.

Giờ này khắc này, khu vực này ngoại bộ đi tới hai người, một cái thanh tú thiếu niên, một cái tuyệt lệ cô gái mặc áo trắng, đều có một loại Tiên Đạo ý vị, chính là Thạch Hạo cùng Thanh Y.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1180: Tìm Cố Nhân

Vùng rừng núi thăm thẳm, ngọn núi chập trùng, đá cuội đường mòn uốn lượn, từ rậm rạp trong rừng trúc xuyên hành mà qua, nghe chu vi sơn thủy leng keng, ngược lại cũng có một loại khác u tĩnh cảm giác.

Thạch Hạo cùng Thanh Y đi trên đường, bọn họ xuất quan sau, trực tiếp đi tới khu vực này, muốn thăm một ít bạn cũ.

Bởi vì đến từ ba ngàn châu người hơn nửa đều lựa chọn kiếp này pháp, tập trung ở đây.

"Ngươi đã động thiên viên mãn, mấy có thể nói chưa từng có ai, có thể nói ở kiếp này pháp này điều cực điểm trên đường được trời cao chăm sóc, tương lai không cân nhắc kế tục tiếp tục đi sao?" Thanh Y hỏi, mỹ lệ xuất trần bàng rất điềm tĩnh, làm cho người ta cảm thấy an bình cảm giác.

"Đương nhiên phải đi tới một lần, chỉ là trước mắt, ta nghĩ tận dòm ngó cổ pháp, hai bên xác minh lẫn nhau mới có sẽ có đoạt được, mới có thể có to lớn nhất cơ hội." Thạch Hạo nói rằng.

Hắn tu ra ba đạo tiên khí, này phi thường không dễ, suýt nữa trả giá cái giá bằng cả mạng sống, tự nhiên không thể từ bỏ, tương tự hắn sinh ở kiếp này bên trong, lại làm sao có khả năng sẽ bỏ xuống đương đại pháp đây?

Thậm chí, hắn có một loại bừng bừng dã tâm, có một loại dã vọng, tương lai còn muốn khai sáng ra một loại hoàn toàn mới pháp, một loại chỉ thuộc về chính hắn pháp!

Cái kia chính là hắn con đường, khác với tất cả mọi người, chân chính siêu thoát.

Thạch Hạo suy nghĩ, hắn muốn đi như thế nào, làm sao bước ra một cái bất phàm lộ?

"Ngươi làm sao?" Thanh Y hỏi.

"Không cái gì, sắp nhìn thấy một ít bạn cũ, trong lòng ta thật cao hứng, lường trước bọn họ nhất định sẽ cảm thấy rất bất ngờ đi, cho bọn họ một niềm vui bất ngờ." Thạch Hạo cười nói, phục hồi tinh thần lại.

Hồi lâu không thấy, mấy người hơn nửa cho rằng hắn đã chết đi, thời gian dài như vậy sinh không gặp người chết không thấy xác, rất nhiều lời đồn truyền ra, đều nói Nguyên Thanh đem hắn trục xuất, khiến cho hắn bỏ mình tha hương.

Bây giờ còn chỉ giới hạn ở tu cổ pháp người biết, hắn sống sót trở về.

"Sẽ có kinh ngạc, nhưng có một ít người khẳng định đã sớm đoán được ngươi còn sống sót đối với ngươi có lòng tin." Thanh Y cười cợt, nói: "Hồi lâu không có nhìn thấy Thái Âm Ngọc Thỏ còn có Phượng Vũ, đúng là hơi nhớ nhung."

Thạch Hạo kinh ngạc, bất kể là Nguyệt Thiền trả hết nợ y đều là linh động, là xuất thế, thường ngày thiếu hụt loại này con gái phong thái, nhiều là thánh khiết cùng đoan trang.

"Năm đó, ở Hỏa Châu bên Thiên Tiên thư viện, nhờ có Phượng Vũ phối hợp, ta mới có thể tĩnh tâm ẩn cư ở nơi đó." Thanh Y than thở đó là một đoạn không cho quên năm tháng.

Thạch Hạo nghe vậy, cũng nghĩ đến rất nhiều chuyện, có chút buồn cười, hắn lẽ ra tiến vào Thiên Tiên thư viện, kết quả lại bị Tề Đạo Lâm nắm bắt đi, trở thành Chí Tôn Đạo Tràng đệ tử.

"Nói đến, ta cùng Phượng Vũ cũng có không phải bình thường giao tình." Thạch Hạo gật đầu cười nói.

Năm đó, hắn vẫn không có đi tới ba ngàn châu trước, Nguyên Thần liền dọc theo Hư Thần giới trước một bước tới ở đồng tước đàn nơi đó đại chiến Phượng Vũ, đạt được thắng lợi.

Ngày đó Phượng Vũ, trên người mặc một thân hoàng y, mỹ lệ mà lại thanh tân thoát tục, còn hỏi hắn là yêu quái phủ tuy rằng giữa hai người quyết đấu, nhưng vô ác ý, ngược lại từng người có mấy phần thưởng thức.

"Đi thôi, ngược lại nhanh nhìn thấy." Thạch Hạo mỉm cười.

"Người nào, dừng lại!" Trong núi, có một ông lão mở miệng canh giữ ở sơn môn nơi đó.

Gần nhất tới nay, khối khu vực này không cho phép người tùy ý ra vào, vẫn ở phong sơn, bên trong đệ tử đều đang tiến hành gian khổ nhất tu hành, nơi này thuộc về riêng bước lên kiếp này pháp thiên tài.

"Xin ra mắt tiền bối!" Hai người rất khách khí, không dám lỗ mãng, bởi vì đây là một vị trưởng lão, là chân chính tiền bối cao thủ ở đây bảo vệ.

Thạch Hạo nói rõ với Thanh Y ý đồ đến, muốn đi vào.

"Các ngươi là tu cổ pháp người, tạm thời không thể vào bên trong." Lão nhân cau mày.

"Ta cũng học kiếp này pháp, ở động thiên lĩnh vực đi tới cực điểm, hôm nay lại đây cũng là muốn luận bàn một phen." Thạch Hạo nói rằng, hắn tạo ra duy nhất động thiên, ánh sáng bao phủ, đem hắn tôn lên dường như một vị chiến tiên giống như!

"Khá lắm, dĩ nhiên là ngươi!" Hiển nhiên, vị này trưởng lão tuy rằng chưa từng thấy hắn, thế nhưng từng nghe nói, hắn ở động thiên lĩnh vực không người nào có thể cùng.

Hai người rất dễ dàng đi vào, không lại bị ngăn cản, bởi vì nơi này trưởng lão cũng hi vọng cái này động thiên lĩnh vực chân chính siêu thoát rồi

thiếu niên có thể cho nơi này đệ tử mang đến dẫn dắt cùng kỳ ngộ.

"Trưởng lão, có thể ban cho ta một ít tiền nhân tổng kết kinh nghiệm bản chép tay cùng với bí pháp các loại (chờ) sao?" Thạch Hạo đi ra ngoài một đoạn đường, lại đột nhiên quay đầu lại, hỏi như vậy.

"Chỉ có một ít tàn pháp, chân chính vô thượng hàm nghĩa ở Thánh Viện, dù sao nơi đó mới là đi tới con đường này đại thành giả đất tập trung, nơi đây người tài ba tương lai cũng nhất định sẽ đi tới Thánh Viện đào tạo sâu." Trưởng lão nói rằng.

Thạch Hạo gật đầu, không có dừng lại, cùng Thanh Y đi vào vùng núi nơi sâu xa.

Nơi này có đầm lầy, độc khí nồng nặc, tử khí bừa bãi tàn phá, nhưng khi bên trong nhưng có người đang bế quan, mài giũa bản thân. Nơi này có rừng hoa đào, trận pháp chuyển động, trận văn cuồn cuộn. Nơi này có Thái cổ ma nhạc, cao vút trong mây, thác nước màu bạc treo cao.

"Ma nữ, Trường Cung Diễn, Tiểu Thỏ Tử, Tào Vũ Sinh, Tần Hạo bọn người ở nơi nào, cần tách ra đi tìm sao?"

Nói đến, hạ giới đến rồi một đám người, đều tại đây, nhưng hẳn là đều phân tán ra.

"Ngươi cùng Ma nữ gặp mặt, có phải là còn muốn chiến đấu một hồi?" Thạch Hạo tựa như cười mà không phải cười, nhìn Thanh Y.

"Ngươi nói xem?" Thanh Y không đáng chính diện đáp lại.

"Ta cảm thấy, hai người các ngươi có thể trở thành chị em tốt, sau đó cùng đi chôn giết Nguyệt Thiền." Thạch Hạo cười hì hì.

"..." Thanh Y không nói gì.

"Ồ, ngươi là Thanh Y tiên tử, không phải lựa chọn tu cổ pháp sao, làm

sao đến nơi này, còn có người này là ai?" Có người xuất hiện, nhận ra Thanh Y, không nhìn được Thạch Hạo, nhờ vào lần này hắn là lấy chân thân ra

"Chúng ta tới đây bên trong vấn an bạn cũ, đạo huynh ngươi biết Phượng Vũ ở nơi nào sao?" Thanh Y hỏi.

Nhân thần kia sắc khẽ biến, nhỏ giọng nói: "Tình huống của nàng không tính quá là khéo."

"Phát sinh cái gì?" Thanh Y hỏi.

"Nàng bị người đánh cho trọng thương, cũng cướp đi bảy màu tiên kim tiễn!" Người kia nói xong, vội vội vàng vàng đi rồi, tựa hồ không muốn nhiễm phiền phức.

"Phượng Vũ nàng ở nơi nào?" Thanh Y mày ngài hơi nhíu, ở phía sau truy hỏi.

Người kia không nói lời nào, dùng ngón tay một phương hướng, quay đầu liền đi.

Thanh Y điềm đạm vẻ biến mất rồi, khó có thể giữ vững bình tĩnh, Phượng Vũ ở Thiên Tiên thư viện thì đối với nàng chăm sóc rất nhiều, là bằng hữu tốt nhất, lúc này không khỏi lo lắng, đồng thời liếc mắt nhìn Thạch Hạo.

"Đi, để chúng ta nhìn một chút, là người nào dám ra tay như thế!" Thạch Hạo bình thản nói rằng.

Không biết vì sao, Thanh Y nghe được hắn như vậy mở miệng, nôn nóng, bất an chờ một chút bình phục, nhân vì thiếu niên này có như vậy sức lực, có loại kia quyết đoán, có thể đơn độc đối kháng tất cả đối với tay.

Rất nhanh tin tức truyền ra, có người muốn đến xem Phượng Vũ, trên đường đi không ít người kinh ngạc, ở bên chỉ điểm.

"Thanh Y trở về, lại có thể bước vào chúng ta kiếp này pháp vị trí khu vực, nàng là muốn vì là Phượng Vũ ra mặt sao, e sợ sẽ chịu khổ!"

Ven đường trên, rất nhiều người bị kinh động, dồn dập xuất quan.

Càng có một ít người thanh niên trẻ cẩn thận tiến lên, lòng tốt khuyên bảo báo cho Thanh Y, kẻ địch phi thường lợi hại, mạc mạnh hơn đầu.

Thanh Y tuyệt lệ khuynh thành, ở Thiên Thần Thư Viện có cực cao độ hot, bởi vậy không ít người đồng ý báo cho, khuyên nàng dừng lại.

Tin tức truyền ra, phương xa thác nước dưới Kim Vân còn có Nguyên Đằng bị đã kinh động.

"Ha ha, con bé kia đến rồi, cùng đi tự tự hạ giới đây là muốn vì là Phượng Vũ can thiệp vào hay sao?" Kim Vân cười gằn, nói: "Đi, nên xuất quan, ta xem ai dám đặt chân nơi đó!"

"Ầm!"

Trên đường đi, có người ở ác chiến một người trong đó bị đánh khặc huyết bay ngang ra ngoài.

"Như thế kịch liệt, dọc theo đường đi đều gặp người ở tranh đấu." Thạch Hạo kinh dị.

"Này tính là gì, hồi trước mới coi như kịch liệt đây, chiến đấu liên tục, không để yên không còn, đúng rồi Thanh Y các ngươi ba ngàn châu không ít người đều bị thương, ngươi phải cẩn thận." Trên đường đi lại có người nhắc nhở.

Rất nhanh, Thanh Y cùng Thạch Hạo đi tới một khối bằng phẳng vùng núi.

Thanh Tùng xanh biếc, thanh tuyền leng keng, nơi này rất u ninh, một toà nhà tranh tọa lạc ở trong rừng tùng.

"Là ai?" Nhà tranh cửa phòng bị đẩy ra, một cái sắc mặt vàng như nghệ nữ tử đi ra, sắc mặt phi thường khó coi khí huyết có chút khô bại.

"Phượng Vũ tỷ tỷ!" Thanh Y kêu sợ hãi, cẩn thận phân biệt, chính là cố nhân, lại nguyên khí đại thương đến bộ dáng này.

Phải biết, Phượng Vũ nguyên bản mỹ lệ phi thường, màu da trắng nõn như ngà voi, nhưng là hiện nay nhưng thành bộ dáng này.

Thạch Hạo cũng nhíu mày, kẻ địch ra tay có chút tàn nhẫn, nhìn ra được Phượng Vũ tu dưỡng có một quãng thời gian, kết quả vẫn là bộ này tình hình, có thể thấy được ngày đó quyết đấu thì cỡ nào hung hiểm, suýt chút nữa làm mất mạng.

"Là các ngươi!" Phượng Vũ kinh hỉ, không nghĩ tới là hai người này đến, đặc biệt nhìn thấy Thạch Hạo, con mắt càng là xán lạn lên, cười nói: "Yêu quái, ngươi còn sống sót!"

"Xem chính ngươi đều thương thành hình dáng gì, còn có tâm tình cười." Thạch Hạo lấy ra một giọt Hoàng Huyết, đây là thư viện Thiên Thần Thư Viện thần thánh đồ vật, lúc trước hắn theo người đánh cược chiến, thắng rất nhiều nhỏ, còn có dư lưu.

"Ai, lần này ta tuy rằng thua, thế nhưng rất không phục, càng rất tức giận!" Hiếm thấy rộng rãi Phượng Vũ đều một bụng úc hỏa, lúc này nghiến răng nghiến lợi, nắm chặt tú quyền.

"Phượng Vũ tỷ tỷ, ai đưa ngươi thương thành bộ dáng này?" Thanh Y hỏi.

"Một người tên là Kim Vân nữ nhân, nói xong rồi chỉ dùng kiếp này pháp luận bàn, kết quả nàng cuối cùng vận dụng hai đạo tiên khí, đem ta trọng thương, cướp đi ta bảy màu tiên kim tiễn!" Phượng Vũ tức giận.

Nhìn ra được, nàng ở đây được kiếp này pháp bản chép tay, xác thực có rất lớn thu hoạch, không phải vậy dùng cái gì làm cho đối phương không tiếc

vận dụng tiên khí ra nặng tay.

"Lại như vậy!" Thanh Y giận dữ.

"Ta cũng muốn xem thử xem, là ai dám tới nơi đây vấn an Phượng Vũ, ta đả thương người còn muốn cứu trợ sao, còn có người dám can thiệp vào?" Một cái lạnh nhạt âm thanh truyền đến.

Một cái ngân bào nữ tử đi tới, đình ở phía xa.

Ở nàng bên cạnh, Nguyên Đằng cùng tồn tại, ngoài ra còn có mấy người, nữ có nam có.

"Kim Vân!" Phượng Vũ cắn chặt hàm răng.

"Ta tưởng là ai, này không phải Thanh Y sao?" Kim Vân dù bận vẫn ung dung, nụ cười nhạt nhòa nói.

Nàng bên người một cô gái càng là yểu điệu thướt tha mà đến, đi tới nhà tranh phụ cận, quay chung quanh Thạch Hạo, Thanh Y, Phượng Vũ quay một vòng, cười nói: "Tìm hai người trợ giúp, bằng bọn họ cũng muốn báo thù sao?"

"Trước tiên cút khỏi nơi đây, một lúc tìm các ngươi tính sổ." Thạch Hạo lạnh lùng mở miệng, nhìn lướt qua cách đó không xa ngân bào nữ tử, cũng không có xem phụ cận cô gái này một chút, mà sau sẽ trong tay Hoàng Huyết đưa cho Phượng Vũ, làm cho nàng ăn vào.

"Ngươi là ai, tính là thứ gì, cũng dám đối với ta vô lễ như thế!" Phụ cận nữ tử lạnh lùng thoáng nhìn, cực kỳ kiêu căng.

"Cút!" Thạch Hạo một tiếng quát lớn, chấn động hư không rung động, như một thanh tử kim búa lớn đập ra, để cô gái này sắc mặt trắng bệch, khóe miệng chảy máu, cả người bay ngang mà lên, đập về phía cách đó không xa vách đá

Phụ cận, tất cả mọi người đều khiếp sợ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1181: Đạo Thương

Nữ tử hiện "Đại" tự hình, đánh vào trên vách đá, bốn phía nham thạch rạn nứt, như một cái lại một con ngô công ở bơi lội, lan tràn hướng về tứ phương.

Ầm!

Hơn nữa, thời khắc cuối cùng, nữ tử thân thể chấn động, còn ra hiện một luồng quái lực, như là lần thứ hai tao gặp một đòn, thân thể đập vào vách đá bên trong một phần, khảm ở nơi đó.

Chỉnh diện vách đá bị va chạm ra một cái hình người ao khanh, xem ra tương đương quái dị mà vừa sợ người, máu tươi từ miệng của nàng bên trong bốc lên, đồng thời mũi cũng đang chảy máu, cả người vô cùng chật vật, áo quần rách nát.

"A..." Nàng kêu sợ hãi, giãy dụa mà ra, rơi trên mặt đất sau lảo đảo, dường như uống rượu say tự, sắc mặt đỏ chót, đồng thời con mắt cũng đỏ lên.

"Ngươi dám như vậy đối với ta, Kim Vân tả, các ngươi mau ra tay a, đem hắn cho ta đánh chết!" Nàng rít gào lên, tóc tai bù xù, giống như một cái giội phụ.

Hiển nhiên, nàng thường ngày vênh mặt hất hàm sai khiến xi quen rồi, hiện tại ăn lớn như vậy một cái thiệt thòi, tự nhiên nhẫn không chịu được, hận không thể lập tức giết chết Thạch Hạo.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, trong lòng khá là không bình tĩnh, thiếu niên kia lộ một tay phi thường không đơn giản, một đạo sóng âm mà thôi, liền đem tên này thực lực không kém nữ tử đánh văng ra, thực tại siêu phàm.

"Ngươi vẫn là điếc không sợ súng a?!" Thạch Hạo một tiếng gào to, âm thanh cuồn cuộn, tất cả đều tập trung một phương hướng tuôn tới, lần này càng kỳ dị.

Bởi vì, sóng âm kia hóa thành vật chất, một mảnh màu bạc liên y dập dờn, ngưng tụ tập cùng một chỗ, như gợn sóng, xung kích cô gái kia thân thể.

"Phá ra cho ta!" Nữ tử rít gào, hai tay ôm nguyệt, triển khai bí pháp, lúc này có một vòng màu bạc nguyệt lý hiện lên, ngăn cản ở trước người.

Nhưng là đã chậm, sóng âm như nước thủy triều màu bạc liên y dập dờn, mặc dù coi như mềm nhẹ, thế nhưng là có thể lay động núi cao, toàn bộ nện ở trên người nàng.

Lần này, không chỉ có "Ầm" một tiếng vang thật lớn, dường như mãng ngưu va sơn giống như đất rung núi chuyển, còn có tiếng răng rắc, đó là gãy xương tiếng vang.

Cô gái này thật sự dường như bị Thái cổ mãng ngưu va trúng giống như vậy, cả người kêu thảm thiết lại một lần nện ở cái kia thấp bé trên núi đá, lần này càng thê thảm hơn.

"Ầm ầm!"

Này núi nhỏ bị đụng gãy một đoạn, đi kèm ngọn núi nứt ra còn nữ kia thì lại theo cục đá vụn các loại (chờ) bay ra ngoài, toàn bộ thân thể có chút vặn vẹo, hiển nhiên trong cơ thể nàng xương cốt bẻ gẫy không ngừng một chỗ.

"Xoạch" một tiếng rơi rụng trên đất sau, nàng như tử ngư giống như, không thể nhúc nhích, ở nơi đó mắt trợn trắng, muốn ngất đi lại không thể, nhẫn nhịn đau nhức nhìn chằm chằm Thạch Hạo, ánh mắt oán độc, nhưng cũng mang theo sợ hãi.

Đây là nàng chưa bao giờ có trải nghiệm, thiếu niên kia khinh bỉ nhìn

hắn căn bản cũng không có đưa nàng nhìn ở trong mắt, xem thường.

"Thái cổ mãng ngưu hống!" Xa xa, một đạo lạnh nhạt âm thanh truyền đến rất bình tĩnh, chính là Kim Vân, không có cái gì tâm tình chập chờn, tựa hồ cô gái kia chết sống cũng không đặt ở trong lòng nàng.

Nàng trên người mặc một thân ngân bào, tuy rằng không phải quần dài, thế nhưng là buộc eo, rất bó sát người đem vóc người ngược lại cũng mới làm nổi bật lên đường cong, nàng khuôn mặt kỹ thật sắc đẹp bất phàm.

Cằm của nàng có chút tiêm, hơi giương lên, có vẻ rất tự phụ, đồng thời cũng có chút kiêu căng, đây là một cái rất "Duy ta" nữ tử.

"Kim Vân!" Phượng Vũ cắn răng, nàng vốn là một cái rộng rãi lạc quan thiếu nữ, mỹ lệ làm rung động lòng người, nhưng hiện tại nhưng hô hấp dồn dập, nỗi lòng không thể bình tĩnh.

Lần trước nàng thật sự thương rất nặng, nếu là bình thường đại bại cũng là thôi, nhưng là nàng được kiếp này pháp tu hành bản chép tay sau, có rất lớn cơ duyên, thêm mà lại nàng năng khiếu kinh người, có bước tiến dài. Cũng chính bởi vì vậy, gây nên Kim Vân coi trọng, muốn cùng với nàng luận bàn. Nhưng là thời khắc mấu chốt, Kim Vân nhưng vi phạm trước kia hứa hẹn, trực tiếp vận dụng hai đạo tiên khí, mà không phải kiếp này pháp, tiến hành đánh giết, xuất kỳ bất ý đưa nàng đánh thành trọng thương. Mà lại, nhìn thấy nàng trọng thương ngã xuống đất sau, Kim Vân càng là đi lên phía trước, lấy một cái chân đạp ở ngực của nàng khẩu tiến hành nhục nhã, làm cho nàng thân thể suýt nữa sụp ra, tìm ra nàng bảy màu tiên kim tiễn, cướp đi thì còn chê cười, xưng nàng không xứng nắm giữ.

Lần đó, Phượng Vũ vẫn chưa vận dụng bảy màu tiên kim tiễn, rất rõ ràng đối phương chính là vì này tiễn mới đến, là vì cướp đi cái này báu vật, mới vi phạm quyết đấu hứa hẹn, đột nhiên tập kích, triển khai thủ đoạn ác độc.

"Bại tướng dưới tay, ta mặc kệ ngươi." Lúc này, Kim Vân nhẹ như mây

gió nói rằng.

"Ngươi này người vô sỉ, theo ta quyết đấu thì từng nói, không lấy tiên khí cân nhắc, chỉ ở kiếp này pháp trên con đường này luận bàn, rõ ràng muốn thất bại, lại đột nhiên trở mặt!" Phượng Vũ cắn răng, đây là nhất làm cho nàng có úc tức giận địa phương, tâm như hỏa phần, bị đoạt đi bảy màu tiên kim tiễn, phi thường bị đè nén.

"Ngươi không được, thất bại chính là thất bại, nơi nào có nhiều như vậy lý do." Kim Vân giương lên cằm, một bộ lạnh lẽo âm trầm mà lại ngạo mạn dáng vẻ.

"Ngươi rất đê tiện!" Thanh Y trách mắng.

Phượng Vũ lồng ngực chập trùng, sắc mặt vàng như nghệ, chính là trận chiến đó kết quả, nàng suýt nữa chết đi, đại thương nguyên khí.

Thạch Hạo ngăn cản hai người bọn họ, nói: "Không có cần thiết cùng người như thế động khí, một lúc người đầu đánh thành cẩu não khẩn, làm cho nàng chịu phục mới thôi."

Hắn đem giọt kia Hoàng Huyết đưa vào Phượng Vũ trong miệng, đồng thời chuyển tới sau lưng của nàng, liên tiếp ra chỉ, điểm ở trên người nàng, giúp nàng thôi thúc tinh lực, trợ nàng chữa thương.

"Ngươi đúng là có chút thủ đoạn, có thể đem Thái cổ mãng ngưu bộ tộc này âm công luyện đến một bước này cũng coi như là hiếm thấy, bất quá muốn can thiệp vào, không phải là cái gì lựa chọn sáng suốt." Ngân bào nữ tử Kim Vân nói rằng.

Thạch Hạo không để ý tới, chuyên tâm vì là Phượng Vũ chữa thương, bàn tay đánh ra, có một đạo lại một đạo màu tím liên y hiện lên, đi vào Phượng Vũ trong cơ thể.

Hắn ở vận dụng Lôi Đế pháp, lấy dương cương thủ đoạn lưu thông máu, để giọt kia Hoàng Huyết khuếch tán, cũng sôi trào lên, trợ giúp Phượng Vũ

chữa trị trong cơ thể các chỗ vết thương.

Ầm ầm!

Phượng Vũ trong cơ thể như là có một đám lửa dựng lên, từ bên ngoài thân tràn ra, bao lấy thân thể nàng, thật sự dường như một con dục hỏa tân sinh Phượng Hoàng.

Đây là Hoàng Huyết ở phát huy tác dụng, loại này chim thần tối chỗ thần kỳ chính là có thể niết bàn, từ sắp chết bên trong tái sinh!

Loáng thoáng, càng là có một tiếng trong trẻo phượng hót, một con mơ hồ bóng mờ cùng Phượng Vũ trùng hợp, giúp nàng chữa trị thương thế, trên mặt vàng như nghệ sắc lúc này thốn tận.

Rất nhanh, da thịt của nàng một lần nữa toả sáng hào quang, trong trắng lộ hồng, như trước kia xấp xỉ, hơi chạm vào là rách, mỹ lệ xuất chúng.

Thạch Hạo nhíu mày, liên tục vỗ tay, cũng không có thả lỏng, bởi vì Phượng Vũ vấn đề nghiêm trọng nhất không phải những này ám thương, mà là chân chính "Đạo thương", cái kia ngân bào nữ tử phi thường độc ác, ra đòn mạnh, tổn thương Phượng Vũ bản nguyên, đây là muốn tan rã căn cơ.

Lần này, ngân bào nữ tử thay đổi sắc mặt, không thể yên tĩnh, thiếu niên kia lại lợi hại như vậy, đang giúp người chữa trị đạo thương, loại thủ đoạn này có thể là phi thường kinh người.

"Kỳ Hồng ngươi là lam Sư tộc, có thể đi ước lượng ∧ dưới, nhìn một chút hắn mãng ngưu hống lợi hại, vẫn là ngươi sư tử hống càng mạnh hơn." Ngân bào nữ tử Kim Vân truyền âm nói.

Ở bên cạnh nàng, có một người thân sư diện nam tử, cao to khoẻ mạnh, sư tử tấn mao thành màu xanh lam, xem ra rất uy mãnh, đầu sư tử khiếp người, mắt to như chuông đồng làm người run sợ.

Kỳ Hồng không chút do dự, đi về phía trước ném, sau đó bùng nổ ra một

tiếng sư tử hống, tiếng vang lớn đến kinh người, vùng thế giới này oanh rung động ầm ầm, mà Phượng Vũ toà kia nhà tranh chịu đến xung kích, tại chỗ nổ tung.

Phụ cận có không ít người, tất cả giật mình.

Có mấy người tuy rằng sợ hãi ngân bào nữ tử, nhưng cũng có chút không nhìn nổi, này rất quá đáng, thiếu niên kia chính đang vì là Phượng Vũ chữa thương, nàng lại làm cho người làm như vậy quấy nhiễu, đánh giết.

Thạch Hạo chu vi, dựng lên một màn ánh sáng, chặn lại rồi sư tử hống sóng âm, bảo vệ ba người bọn họ, cũng chính bởi vì vậy, chưa từng chịu ảnh hưởng, chỉ có nhà tranh các loại (chờ) tổn hại.

"Ngươi muốn chết sao?" Thạch Hạo chỉ có như vậy vài chữ, đang khi nói chuyện, bàn tay như trước ở đánh ra, giúp Phượng Vũ trị liệu đạo thương.

"Hống!" Lam sư tử lần thứ hai một tiếng rống to, lần này nó lộ ra bản thể, hóa thành một con núi nhỏ giống như to lớn màu xanh lam sư tử, uy mãnh mà dữ tợn, miệng rộng đầy răng nanh, màu xanh lam mao phát, từng chiếc phát sáng, tấn mao càng là dựng đứng, có vẻ phi thường đáng sợ.

Sư tử hống phát sinh, màu xanh lam liên y dường như sóng lớn giống như, một tầng tiếp theo một tầng đánh tới, có thể rõ ràng nhìn thấy.

"Giết!" Thạch Hạo gào to, hắn sử dụng sóng âm không phải là cái gì mãng ngưu âm, chỉ là mô phỏng theo mà thôi, kỳ thực là thuần túy đại đạo thần âm, đến cảnh giới nhất định, loại suy.

Hắn tinh thông vài loại đáng sợ nhất bảo thuật, còn có nắm giữ cổ thiên công, hiểu được trong đó một loại, liền được lợi cả đời, tự nhiên có thể diễn biến, thôi diễn ra một ít đặc biệt pháp.

Đường lớn này thần âm bên trong liền lẫn lộn Lôi Đế thần thông, dường như thiên lôi giống như nổ tung, lập tức đem cái kia màu xanh lam liên y

đánh tan, đồng thời có một nguồn sức mạnh đánh vào lam sư tử bên tai.

Ầm!

Thân thể hắn rung động, đầy người sư mao dựng thẳng, miệng mũi chảy máu.

"Hống!"

Sư tử hống tái xuất, đồng thời nó về phía trước vồ giết mà đi, nó mạnh mẽ lay động thân thể, đầy người màu xanh lam mao phát toàn bộ dựng thẳng, sau đó lên tới hàng ngàn, hàng vạn rễ: cái lam mao hóa thành kim thép bay ra.

Sư mao châm!

Rất nhiều người biến sắc, sư mao châm có thể là phi thường nổi danh một loại bảo thuật, bóc ra đầy người sư mao, đầy trời kích (kích) xạ, đây là bị bức đến mức nhất định sau toàn lực phản công.

Ầm ầm!

Ở Thạch Hạo bên ngoài cơ thể, xuất hiện một mảnh hừng hực quang diễm, ngăn trở sư mao thập, hết thảy màu xanh lam mao phát toàn bộ bắt đầu cháy rừng rực.

Này như trước là sấm sét vận dụng, tia điện hừng hực lên, dường như ánh lửa giống như vậy, đem hết thảy Thần châm đánh cho cháy đen, vỡ vụn, sau đó cháy thành tro tàn.

"Giết!"

Cùng lúc đó, Thạch Hạo đằng ra một cái tay, ở tại lòng bàn tay xuất hiện một cái sáng như tuyết trường đao, đây là do lôi đình hóa thành, cấp tốc tăng vọt, lập tức dài đến trăm trượng, hắn nhanh chóng vung lên đi ra ngoài.

Phốc!

Máu tươi dựng lên, đồng thời đi kèm kinh thiên động địa tiếng kêu thảm thiết, lam sư tử sau nửa người bị chém rơi xuống, chém ngang hông!

Nó gào thét, đánh nứt trời cao, phiên lăn ra ngoài, khổng lồ thân thể ép sụp rất nhiều gò núi nhỏ.

"Ngươi nguyên khí đại thương, vừa vặn cần sư tử thịt các loại (chờ) vật đại bổ bổ dưỡng một thoáng." Thạch Hạo nói rằng.

Nghe vào trong tai mọi người, thật cùng ma âm giống như vậy, một con mạnh mẽ Vua Sư Tử liền như thế bị chém ngang hông, lại chỉ là vì cho Phượng Vũ bổ dưỡng thân thể dùng.

Cũng trong lúc đó, Thạch Hạo lỏng tay ra, Phượng Vũ thương thế khỏi hẳn, đạo thương được rồi, điều này làm cho xa xa ngân bào nữ tử Kim Vân trong lòng rung bần bật.

"May là không phải cái gì nghiêm trọng đạo thương, nếu không ta cũng không có cách nào, ngươi tu dưỡng mấy ngày liền có thể khôi phục như lúc ban đầu." Thạch Hạo đối với Phượng Vũ nói.

Sau đó hắn xoay người, hướng về phía Kim Vân cười gằn, nói: "Ngươi, lại đây, tính toán một chút sổ cái!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1182: Múa Rìu Qua Mắt Thợ

"Ngươi tính là gì, muốn cùng ta tính sổ!" Ngân bào nữ tử lời nói bằng phẳng, vẫn rất lạnh nhạt.

"Đem Thất Thải Tiên Kim tiễn giao ra đây." Thạch Hạo về phía trước đi dạo, nhìn chằm chằm cái này rất tự phụ nữ nhân, trong lòng không hề có một chút hảo cảm, chuẩn bị đưa nàng bắt.

"Chuyện cười, nàng tài nghệ không bằng người, nhận thua cuộc, Thất Thải Tiên Kim tiễn tự nhiên thuộc về ta hết thảy." Kim Vân cười nhạo, vẻ mặt xem ra rất lạnh.

"Ngươi đê tiện, rõ ràng hứa hẹn lấy kiếp này pháp quyết đấu, không phải ta nói, mà là chính ngươi hạn chế, tại sao đột nhiên dùng tiên khí tập kích?" Phượng Vũ không cam lòng.

"Thực sự là buồn cười, ta có nói quá sao, ngươi sẽ không phải là thua không cam lòng đi, đồng thời ngươi cho rằng ta kiếp này pháp tu hành không bằng ngươi sao, rất ngu xuẩn, bất quá là đến từ Hạ giới dã nha đầu, bằng ngươi cũng có thể theo ta tranh đấu? Lại tới một lần nữa ngươi còn có thể thua!" Kim Vân ngôn ngữ mang đâm, nói chuyện rất tổn.

"Hay, hay, được, nếu nói như ngươi vậy, lát nữa ta hi vọng ngươi đừng khóc gọi xin tha." Phượng Vũ thấy nàng vô liêm sỉ như vậy, cự không thừa nhận, cũng không muốn nhiều lời, tất cả giao cho Thạch Hạo, để hắn ra

"Ngươi cảm giác mình rất đáng gờm sao? Lấy này tấm kiêu căng tư thái đối mặt Phượng Vũ, đánh lén không nói quy tắc cũng là thôi, tại sao còn muốn một bộ chuyện đương nhiên dáng vẻ?" Thạch Hạo lạnh giọng hỏi.

"Ta cần đối với một kẻ yếu thương hại sao, đây là Thiên Thần thư viện,

không phải lạc hậu Ba ngàn đạo châu, không phải nàng Hạ giới, khôn sống mống chết, bản thân nàng không được, có thể trách ta sao? Thất bại, dâng tiên kim tiễn, này không phải chuyện đương nhiên sao? Mạc danh kỳ diệu!" Kim Vân nói rằng.

Ở trước mặt nhiều người như vậy, nàng lả lướt mà đi, tư thái ưu mỹ, mặc dù biết Thạch Hạo là một cái ghê gớm đối thủ, thế nhưng không muốn như yếu đi khí thế.

Nàng trong bóng tối đang chuẩn bị, muốn vận dụng đòn đánh mạnh nhất!

Ầm!

Thạch Hạo xung quanh cơ thể, dựng lên từng đạo lại từng đạo chùm sáng, dường như một cái lại một cái thô to cây cột chống trời, chọc vào trên không, sáng loè loè.

Đây là Cương khí, là vô hình trung trong thân thể tinh khí bộc phát thể hiện, cũng không phải là cố ý gây ra, mà là tự nhiên bên ngoài.

Mọi người hút vào hơi lạnh, tất cả đều rút lui, không cần đi suy nghĩ nhiều, cơ thể người này tuyệt đối đáng sợ, đi tới kiếp này pháp cực điểm đường người đều rõ ràng, chỉ có thể xác mạnh đến cảnh giới nhất định sau mới có thể như vậy.

"Ầm ầm!"

Đang lúc này, Kim Vân mi tâm phát quang, lao ra một cái tiểu ấn, xoay tròn chuyển động, hướng về Thạch Hạo ép đi, khoảng cách gần như thế bên trong rất khó tránh né.

Trên thực tế, Thạch Hạo cũng không nghĩ tránh né.

Này phương ấn thanh bích xanh biếc, dường như ngọc thạch khắc thành giống như, mặt trên có các loại phù triện, thanh tân bên trong cũng mang

theo cổ điển ý nhị, lại ép sụp hư không.

Mọi người xung quanh đều là rùng mình, này mới tiểu ấn bất quá một tấc vuông vắn, làm sao sẽ như vậy trầm trọng, sức mạnh lớn không khỏi doạ người.

Nó xẹt qua hư không, toàn bộ vặn vẹo, sụp đổ, thần uy không thể tưởng tượng nổi.

Coong!

Một tiếng vang thật lớn truyền đến, dường như hai khối kim loại bản đang phát run, thiếu niên kia lại lấy nắm đấm nện ở có thể ép nứt hư không bảo ấn trên, hai người phù văn rực rỡ.

Thiếu niên kia nắm đấm có thể so với hi thế bí bảo hay sao?!

Lại là một đòn, nắm đấm phát quang, cùng một vầng mặt trời nhỏ tự chói mắt, đánh vào phía kia tiểu in lại, vô cùng lóa mắt, coong một tiếng đưa nó đẩy ra.

Thạch Hạo kinh ngạc, lại không có đánh nát.

Mà Kim Vân càng là giật mình, thiếu niên này là người nào, thực sự quá lợi hại, cái này bí bảo không phải so với bình thường, có thể không phải là vật phàm, hắn lại có thể chặn lại!

"Nhiếp!"

Kim Vân khẽ quát, thôi thúc bí bảo.

Phía kia bảo ấn phát quang, xanh tươi ướt át, cấp tốc phóng to, trong nháy mắt che kín bầu trời, hóa thành một ngọn núi lớn giống như, uy thế trong thiên địa.

"Phúc Thiên Ấn!"

Có người kinh sợ kêu lên, nhận ra nó là vật gì.

"Xác thực nói, hẳn là Phúc Thiên Ấn hàng nhái, chân chính chí bảo vừa ra, ai có thể ngăn cản?" Mấy người nói nhỏ, mâu quang sáng rực.

Mặc dù là phỏng chế phẩm, cũng là kinh người, bất luận một cái nào chí bảo đều rất khó bắt chước, bởi vì đầu tiên chính là chất liệu vấn đề, cấp bậc không phải tuyệt phẩm không thể dùng. Thứ yếu, cần điêu khắc đi vào vô số phiền phức đến khó có thể suy đoán đạo phù các loại, người thường sao hiểu? Chính là một ít cổ xưa thế gia cũng khó khăn làm được.

Hàng nhái bình thường đều là hiển hách mà lại huy hoàng Trường Sinh gia tộc lưu truyền tới, chỉ có bọn họ có tư cách tiếp xúc qua nghe đồn bên trong vô thượng chí bảo!

Phúc Thiên Ấn, sớm đã phóng to như Hồng Hoang cự sơn giống như, toả ra mờ mịt lục quang, mặt trên có Man Hoang khí tức phả vào mặt, phảng phất là một phiến Đại Hoang.

Ầm ầm!

Đại ấn đập xuống, Thạch Hạo hét dài một tiếng, tiến lên nghênh tiếp, xúc động ngàn tỉ lôi điện, khắp nơi đều là lôi đình, đánh về Phúc Thiên Ấn.

Ở kịch liệt trong đụng chạm, ở hào quang rực rỡ bên trong, nơi này sôi trào, trên đất một ít ngọn núi ở Phúc Thiên Ấn hạ xuống trong quá trình đổ nát, hoàn toàn là bị một luồng sóng thần lực nghiền ép gây nên.

Này Phúc Thiên Ấn mặc dù là hàng nhái, thế nhưng uy lực lớn đến kinh người.

Cuối cùng, làm quang mang tiêu tan sau, Thạch Hạo bị đặt ở đại ấn dưới, dường như cái kia gánh vác Thái cổ núi lớn ma như thần!

"Trấn áp ở!" Có người vui mừng hét lớn.

"Kim Vân tỷ tỷ thực sự là lợi hại, loại thủ đoạn này quả nhiên không người nào có thể phá!"

Ngân bào nữ tử thở dốc, nàng thôi thúc toà này đại ấn, thực tại tiêu hao không ít thần lực, sắc mặt hơi trắng bệch, nếu không có cảm giác được Thạch Hạo dị thường đáng sợ, nàng tuyệt sẽ không dễ dàng ở trước mặt người vận dụng cái này bí bảo.

"Trấn áp ta? Các ngươi cả nghĩ quá rồi." Nhưng vào lúc này, đại ấn dưới nam tử mở miệng, ánh mắt như điện, hắn gánh vác Phúc Thiên Ấn, dần dần thẳng tắp sống lưng!

Sau đó, hắn cơ thể dựng lên liên miên ánh sáng, một cái lại một cái, như là cây liễu cành, hóa thành trật tự thần liên, trói buộc Phúc Thiên Ấn.

"Ầm!"

Núi lớn nhỏ đi, tốc độ cực kỳ nhanh, cuối cùng hóa thành cao hơn một tấc bích lục tiểu ấn, bị hắn một cái nắm ở trong tay.

"Vật này thật kiên cố, ngược lại cũng bất phàm, hẳn là một cái tiện tay binh khí, đập người lúc thật là khá." Thạch Hạo nói rằng, thôi thúc cốt văn, đem triệt để luyện hóa, sau đó một cái nuốt xuống.

"Ngươi... Đưa ta bí bảo!" Kim Vân kinh nộ.

"Dùng lại nói của ngươi, khôn sống mống chết, ngươi chỉ là một cái người thất bại, đồ vật của ngươi không phải là ta sao?" Thạch Hạo cười nhạo.

Ngân bào nữ tử sắc mặt chìm xuống, khôi phục bình tĩnh, nàng giác phải hỏi đề rất nghiêm trọng, thiếu niên này quá lợi hại, không nhìn ra sâu cạn, khó đối phó.

"Bằng hữu, ngươi đây là cần gì chứ, vì một cái từ Man Hoang nơi đi ra nữ tử đáng giá không?" Ngân bào nữ tử Kim Vân nói rằng.

"Cái gì gọi là Man Hoang nơi?" Thạch Hạo hỏi.

"Cái này dã nha đầu là từ Ba ngàn đạo châu tới, đối lập Cửu Thiên tới nói, nơi đó chính là một cái lạnh lẽo nơi ngươi và ta nên có thể trở thành bằng hữu, không có cần thiết bởi vì nàng mà khai chiến." Kim Vân nói rằng.

"Ngươi ở tìm đường chết!" Phượng Vũ cười nói, cũng không hề tức giận.

"Rất đáng tiếc, ta cũng là đến từ Man Hoang nơi, bằng hữu không làm, đánh ngươi thành cẩu đầu cũng không thành vấn đề!" Thạch Hạo lạnh lùng nói.

Thời khắc này, phụ cận tất cả xôn xao, tất cả mọi người đều thất kinh, người này là ai, cũng đến từ Ba ngàn đạo châu? Làm sao chưa từng nghe nói đây.

"Ngươi cũng đến từ cái kia mảnh man thổ?!" Kim Vân ánh mắt u lạnh lùi về phía sau mấy bước.

Thạch Hạo vẻ mặt càng ngày càng lạnh lẽo, nhìn chằm chằm nàng.

"Ầm!"

Kim Vân ra tay trước, giữa hai tay lao ra một con Thao Thiết, hi vọng chiếm giữ tiên cơ, bởi vì nàng biết hai người không thể hóa giải, có mấy lời nói ra sau liền không thể cứu vãn lại.

Thao Thiết, khí thôn sơn hà, thôn phệ tất cả, thân ảnh khổng lồ đứng sững ở dưới bầu trời tuyệt thế khủng bố.

Chỉ là, nàng gặp phải Thạch Hạo, thân thể vô song, trực tiếp liền vọt tới, một tiếng vang ầm ầm hắn miễn cưỡng đem đầu kia Thao Thiết lật tung, hoàn toàn là thân thể chém giết con đường.

Một đám người đều ngạc nhiên, triệt để há hốc mồm, cái này cần là cỡ

nào dã man người, khí lực không khỏi quá lớn.

Vù!

Thạch Hạo vung quyền, để hư không cộng hưởng đập về phía Thao Thiết.

Con này cổ thú là chính là phù văn biến thành, thế nhưng cùng chân thực không khác nhau gì cả, mở ra miệng lớn, mùi máu tanh nức mũi, nó thôn thiên nạp địa, liền hư không đều có thể nuốt, để chu vi đột nhiên tối sầm lại.

Nhưng dù vậy, càng cũng ăn cái thiệt lớn Thao Thiết bị Thạch Hạo ba quyền đập gãy xương sống, như đẩy Kim sơn cũng ngọc trụ giống như, một tiếng vang ầm ầm ngã xuống, một lần nữa hóa thành hoa văn.

Cùng lúc đó, Thạch Hạo hai tay giương ra, dường như Đại Bằng Thần Vương giống như, lập tức liền phủ vọt tới, mang theo một phiến lớn cánh chim màu vàng óng tàn ảnh, gào thét, vồ giết ngân bào nữ tử.

"Ầm!"

Nàng triển khai bảo thuật độc kháng, cũng gào hét: "Ta cùng ngươi dùng kiếp này pháp quyết một trận tử chiến!"

Đáng tiếc, nàng tuy rằng bất phàm, mà thủ đoạn cao siêu, thế nhưng ở trên con đường này làm sao sánh được Thạch Hạo đây, liền Thiên Thần thư viện trưởng lão đều từng nói, hiện nay chỉ có hắn cùng Tào Vũ Sinh chân chính đã từng thành công, ở kiếp này pháp một cái nào đó trên cảnh giới siêu thoát!

Ầm!

Thạch Hạo một cước đánh tan bảo thuật, sau đó đùi phải quét ngang, đem chấn động ho ra máu.

Kim Vân thôi thúc bí bảo, nhiều loại vũ khí vọt lên, nhưng Thạch Hạo

về phía trước tấn công trong quá trình, hai tay không ngừng động tác, ở kèn kẹt trong tiếng, toàn bộ bóp nát.

Ngân bào nữ tử thay hình đổi vị, không với hắn chính diện chạm trán, hi vọng thông thoát bí pháp ở phía xa nhằm vào, dùng bảo thuật đánh giết hắn.

Đáng tiếc, khi nàng phát hiện người này thân thể vô cùng, bảo thuật cũng vô song lúc, nàng triệt để sợ hãi, bởi vì có chút cốt văn chính là rơi vào trên người đối phương, đều không được tác dụng.

Xoạt!

Thiếu niên kia tay phải dò tới, dường như một con vuốt rồng giống như vậy, vồ nát hư không, để Kim Vân vẻ mặt đại biến, nhanh chóng tránh né, kết quả ngân bào phù một tiếng, bị vồ xuống đi một tảng lớn, ở trong tay người kia trở thành tro tàn.

Nàng một cái tay như ngó sen lộ ra, mặt trên da thịt tuy rằng không có bị tóm bên trong, nhưng chỉ là cương phong mà thôi, liền để nơi đó đỏ tươi như máu, muốn tổn hại.

"Giết!"

Kim Vân khẽ quát, ở Thạch Hạo tới gần lúc, lặng yên thôi thúc hai đạo tiên khí, như hai thanh tuyệt thế tiên nhận, cấp tốc mà vô tình chém về phía đối phương đầu lâu.

"Ngươi vĩnh viễn sẽ không biết, tu ra hai đạo tiên khí người đáng sợ bao nhiêu!" Kim Vân nói nhỏ, ánh mắt vô tình, nhìn chằm chằm Thạch Hạo, lộ ra một tia cười gằn.

Xa xa, mọi người kinh ngạc thốt lên.

Phượng Vũ càng là không nhịn được chửi bới, nói: "Không biết xấu hổ, lại một lần nuốt lời, tự vả miệng!"

"Ngươi có thể lên đường!" Kim Vân lạnh giọng nói.

Nhưng mà, lời nói của nàng hạ xuống sau, không có lên đến bất kỳ tác dụng gì, người kia rất tự nhiên giơ lên tay phải, đem hai đạo tiên khí nắm lấy.

"Hả?!"

Kim Vân kinh sợ, so với kiếp này pháp, nàng không bằng thiếu niên ở trước mắt, nhưng là đột nhiên vận dụng hai đạo tiên khí, nàng dĩ nhiên vẫn không bằng, nàng hoảng sợ phát hiện, thiếu niên kia lòng bàn tay lại có ba đạo tiên khí ẩn hiện!

Ầm!

Thạch Hạo một cái nắm lấy cổ của nàng, trực tiếp đưa nàng ôm đi qua.

"Ngươi liền chút bản lãnh này sao, có cái gì có thể tự kiêu?!" Như vậy lời nói lạnh lùng, dường như roi da đánh ở Kim Vân trên mặt, làm cho nàng đau nhức mà lại cảm thấy bị sốt.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1183: Xấu Hổ

"Làm sao sẽ như vậy?" Kim Vân trở nên thất thần, sắc mặt trắng bệch vô huyết, thư viện tu ra ba đạo tiên khí chí tôn trẻ tuổi, nàng đều biết, tuyệt đối không có người này.

Nàng từ không nghĩ tới quá, đối mặt kẻ địch sẽ là một vị nắm giữ ba đạo tiên khí Chí Cường giả, này không phù hợp hiện thực, liền như vậy mấy người mà thôi, đều ở nhận thức bên trong, người này là nơi nào nhô ra?

Bởi vì, nàng nhận thức hết thảy nhân vật tuyệt đỉnh bên trong không thể có người này, vì vậy nàng mới sẽ không sợ, nàng nắm giữ hai đạo tiên khí, hơn nữa bí bảo, trừ Vương Hi, Lục Đà loại người này, ai có thể địch?

Phát sinh cái gì? Mọi người xung quanh giật nảy cả mình, làm sao thay đổi bất ngờ, Kim Vân lại bị người một cái nắm lấy cái cổ, cao cao xách lên?

Ngân bào nữ tử thường ngày cũng coi như là một cái nhân vật hung hăng, rất là tự phụ, rất nhiều người đều không muốn trêu chọc, có thể bây giờ lại bị người như thế thu lên, thực sự không thể tưởng tượng.

Không nghi ngờ chút nào, đôi này: chuyện này đối với ngân bào nữ tử tới nói là một loại sỉ nhục lớn lao, ngay ở trước mặt nhiều người như vậy trước mặt, bị như vậy cầm lấy cổ, thật so với giết nàng còn khó chịu hơn.

"Kim Vân làm sao thất bại?" Đến hiện tại rất nhiều người vẫn không có làm rõ.

Vừa nãy Kim Vân lấy ra hai đạo tiên khí, đột thi thủ đoạn ác độc, mọi người tuy rằng khinh thường lật lọng cách làm, nhưng cũng nhất trí cho rằng thiếu niên này phải bị thiệt thòi.

Nhưng là, trước mắt mọi người một hoa, thiếu niên kia liền bắt Kim Vân, biến hóa quá nhanh, thậm chí không nhìn thấy hắn trong lòng bàn tay tràn ngập tiên khí, tất cả liền đều kết thúc.

"Tốc độ thật nhanh, thiếu niên này ở kiếp này pháp cực điểm trên đường bước ra cái kia mang tính then chốt một bước sao? Liền Kim Vân lấy ra hai đạo tiên khí, đều bị hắn tránh thoát, đồng thời đi sau mà đến trước, bắt nàng!"

"Trời ạ, chưa từng nhìn thấy hắn vận dụng tiên khí, nhất định là kiếp này pháp cực điểm trên đường cao thủ!"

Rất nhiều người hưng phấn kêu lớn lên, trợn to con mắt nhìn chằm chằm tràng trung ương, càng có một ít tu sĩ nhiệt huyết sôi trào, bởi vì bọn họ nhìn thấy hi vọng.

Chưa từng nhìn thấy người này triển khai tiên khí, thế nhưng là có thể bắt Kim Vân, đây là trực tiếp nhất cùng sinh động chiến công, chứng minh kiếp này pháp có thể thắng cổ pháp.

Nơi này một mảnh huyên náo, tiếng người huyên náo.

Bởi vì, những người này đều ở tu kiếp này pháp, vẫn muốn vì chính mình dựng nên niềm tin, hiện ở thấy cảnh này từng cái từng cái phấn chấn mà lại kích động.

Mặc dù biết Thánh Viện có loại này siêu tuyệt nhân vật, có thể có thể giết đồng đại bên trong chí tôn trẻ tuổi, nhưng dù sao chưa từng nhìn thấy, hiện tại tận mắt nhìn tình cảnh này, rất nhiều người đều cảm thấy đường phía trước lập tức quang minh.

"Khặc khặc khục..." Kim Vân ho khan, bị thiếu niên kia lạnh lùng nắm lấy cái cổ, nàng vô cùng khó chịu, bắt đầu ho khan, sắc mặt nhân xấu hổ mà đỏ chót.

Cái gì kiếp này pháp cực điểm trên đường cao thủ? Nàng muốn lớn tiếng

nguyền rủa rõ ràng nhìn thấy ba đạo tiên khí, trong lòng nàng ôm nỗi hận, rất muốn hét lớn ra.

Thế nhưng, mới vừa vừa lên tiếng cũng chỉ có thể hướng về trong miệng quán hơi lạnh, ho khan không ngừng nước mắt đều sắp chảy ra.

"Ầm!"

Thạch Hạo mang theo hắn, trực tiếp quẳng lên trên mặt đất, như là ở quăng đợi làm thịt súc vật giống như, đau Kim Vân nhíu mày, đồng thời vô cùng phẫn nộ, nàng chưa từng bị đối xử như thế quá?

"Chỉ có ngần ấy bản lĩnh cũng dám bắt nạt người, ngươi xem thường ba ngàn đạo châu, chính mình cũng không có bản lãnh gì, chỉ đến như thế a." Thạch Hạo cúi đầu nhìn xuống nàng.

Kim Vân một thân ngân bào nhăn nheo, rất nhiều nơi càng là tổn hại, nàng ngẩng đầu lên, trong đôi mắt lửa giận dâng trào, oán độc cực kỳ như vậy trước mặt mọi người bị người làm nhục, trong lòng nàng khó có thể chịu đựng.

"Làm sao, bị người quang minh chính đại đánh bại, ngươi còn cảm thấy oan ức sao, ngày đó lật lọng, lấy thủ đoạn hèn hạ đối phó Phượng Vũ, trước mặt mọi người lấy chân đạp ở trên người nàng, ngôn ngữ khắc bạc, nhục nhã nàng thì, ngươi đang suy nghĩ gì, hiện tại lại làm cảm tưởng gì?"

Thạch Hạo đương nhiên sẽ không nể mặt, trước mặt mọi người nhằm vào nàng, đồng thời phịch một tiếng, một cước đá ra ngoài, cùng thân thể nàng đến rồi một lần tiếp xúc thân mật.

Kim Vân rên lên một tiếng, hai mắt càng thêm nham hiểm, phiên cút ra ngoài, cảm thấy thân thể cùng bẻ gẫy giống như vậy, cái kia một cước làm cho nàng nửa người đều mất cảm giác.

Cũng trong lúc đó, nàng run rẩy, nắm chặt nắm đấm, bởi vì Thạch Hạo dĩ nhiên không có niêm phong lại nàng thần lực.

Điều này làm cho nàng lại là hỉ, lại là bi phẫn, đối phương là sơ ý bất cẩn sao? Tuyệt đối không phải! Đây là không để ý, không sợ nàng phản kháng, vì lẽ đó không cầm cố tu vi, nhưng này hà không phải là đối với nàng một loại miệt thị đây?

Nàng Kim Vân là nhân vật cỡ nào, đến từ một cái cổ lão gia tộc, tự thân đầy đủ kinh diễm, tuy rằng thật đáng tiếc, không có tu ra đạo thứ ba tiên khí, nhưng ở người cùng thế hệ bên trong cũng là toán ghê gớm siêu cấp cao thủ.

Chính là phóng tầm mắt Cửu Thiên Thập Địa, cũng chỉ có như vậy số ít chí tôn trẻ tuổi có thể áp chế nàng, có thể hiện nay lại bị người như thế xem thường, không thèm để ý nàng có hay không có thể phản kháng.

Kim Vân sắc mặt âm lãnh, nàng khôi phục bình tĩnh, gắt gao nhìn chằm chằm Thạch Hạo, nói: "Ngươi đến từ hạ giới, bất quá là ba ngàn đạo châu người mà thôi, ngươi có thể cần nghĩ kĩ, theo ta không nể mặt mũi, đối với ngươi không có bất kỳ chỗ tốt nào!"

Tuy rằng không tính triệt để làm rõ, nhưng cũng rất rõ ràng, nàng đến từ Kim gia, là trên chín tầng trời một cái cổ lão gia tộc, thế lực khổng lồ không thể tưởng tượng.

Nếu như Thạch Hạo cố ý làm khó dễ nàng, như vậy liền muốn chịu đựng nàng trả thù, rất có thể sẽ đối mặt trên chín tầng trời cổ lão gia tộc lửa giận!

Đây là đe doạ, trần trụi, cũng không hề che giấu!

"Ngươi đánh giá quá cao chính mình, cũng đánh giá thấp ta." Thạch Hạo nói tới chỗ này, nhấc chân liền đạp, hãy cùng đá chết cẩu giống như, phịch một tiếng đem Kim Vân cho đạp ra

"A, ngươi dám như thế đối với ta!" Kim Vân rít gào, cả vẻ mặt và giọng nói đều nghiêm túc.

"Ngươi tính là thứ gì, kim tộc khổng lồ như vậy, sẽ vì một cái nhỏ bé mà không ra thể thống gì ngươi đắc tội Thiên Thần Thư Viện sao, ta hiện tại là

Thiên Thần Thư Viện đệ tử!" Thạch Hạo nói rằng.

Có mấy lời hắn không có nói, hắn tu ra ba đạo tiên khí, đồng thời ở kiếp này pháp cực điểm trên đường đi rất xa, mười động thiên hợp nhất, có thể nói chưa từng có ai.

Có như vậy thành tựu người, Thiên Thần Thư Viện làm sao có khả năng sẽ bỏ qua, nhất định sẽ xem là hạt giống bồi dưỡng, mặc dù không phải duy nhất hạt giống, cũng là tối muốn mấy người một trong.

"Ngươi... Đừng tới đây!" Kim Vân âm thanh run, muốn chịu thua.

Nhưng mà, Thạch Hạo không có thời gian để ý, lần thứ hai nhấc chân, phịch một tiếng, lần này càng là đá bay lên, đánh vào trên một tảng đá lớn.

Kim Vân tóc tai bù xù, âm thanh sắc bén, nói: "Ngươi cái này từ hạ giới đất không lông đến dã nhân, ngươi chung quy sẽ hiểu, ở trên chín tầng trời ngươi chẳng là cái thá gì, sẽ bị bộ tộc ta thu thập sống không bằng chết!"

Nàng xem như là nhìn ra rồi, người này sẽ không ngừng tay, liền hét to, hi vọng triệu hoán thư đến trong viện trưởng lão ngăn lại cái này đáng sợ người trẻ tuổi.

Đùng!

Thạch Hạo giơ tay, cách rất xa ra, một con to lớn lòng bàn tay hiện lên, đưa nàng đập bay ra ngoài, đồng thời lạnh ngữ nói: "Đất không lông người ngươi đều đối phó không được, còn có cái gì có thể tự kiêu, chỉ đến như thế, nhược nhỏ đến đáng thương!"

"Ngươi mới đáng thương, ngươi mới đáng thương đây!" Kim Vân phẫn nộ.

Thạch Hạo bước lên phía trước, áp sát nàng, nói: "Thế Phượng Vũ xả giận, thu hồi một ít lợi tức."

"Xoạt!"

Đột nhiên, Kim Vân giơ tay, một đạo mờ mịt lưu quang bay ra, mang theo tiên vụ, mang theo thế gian nhất là hào quang rực rỡ, trong thời gian ngắn bắn về phía Thạch Hạo.

Trong quá trình này, Kim Vân khóe miệng lộ ra một tia cười gằn, trước kia rít gào, làm bộ cáu giận phát điên, bất quá là vì che giấu, đều là thời khắc này.

"Cẩn thận!" Phía sau, Phượng Vũ lo lắng hô, không có ai so với nàng rõ ràng hơn, đạo kia thải quang khủng bố bao nhiêu.

Bởi vì, đó là bảy màu tiên kim đúc thành mũi tên, ở trong điêu khắc chí cường phù văn, một khi bị bắn trúng, hình thần đều diệt, không thể chống lại!

Đây là Kim Vân mơ ước cũng từ Phượng Vũ nơi đó cướp đi bảy màu tiên kim tiễn!

Mũi tên này làm cho nàng tham lam, liều lĩnh cướp đoạt tới tay, hôm nay đã sớm luyện hóa đi, trở thành nàng bí bảo, đây là tuyệt sát chi khí!

Loại này tiễn theo chủ nhân trưởng thành, có thể không ngừng lột xác, đến thời điểm trở thành Tiên khí cũng không có vấn đề gì, bởi vì chất liệu nghịch thiên, trời sinh liền có khắc rõ ràng thiên địa hoa văn, có thể trở thành chí bảo.

Tiên kim tiễn xuyên thủng phía trước bóng người kia, vọt qua, rất nhiều đạo tiếng kinh hô truyền đến, mũi tên đóng đinh thiếu niên kia?

Kim Vân lộ ra vẻ vui mừng, không nhịn được muốn cười to, trong mắt oán độc biến mất, mà thay thế được chi chính là hưng phấn, nàng từ trên mặt đất trạm lên.

"Cao hứng không khỏi quá sớm chứ?" Thanh âm lạnh lùng truyền đến.

Kim Vân kinh sợ, phía trước cái kia bị xuyên thủng thân ảnh biến mất, đó chỉ là tàn ảnh, mà ở bên người nàng, một đạo thon dài bóng người đứng, gánh vác một đôi sấm sét cánh, lạnh lùng mà yên tĩnh.

Tốc độ của đối phương quá nhanh, vượt quá sự tưởng tượng của nàng, đã lừa gạt con mắt của nàng, cái kia phải giết một mũi tên thất bại!

Ầm!

Thiếu niên kia một cái tóm chặt nàng, sau đó đùng một cái tát phiến ở trên mặt của nàng, sau đó lại đông một cước đá vào trên người nàng, làm cho nàng bay ngang ra ngoài.

Lần này, Kim Vân cũng lại không đứng lên nổi, bởi vì nàng có rất nhiều nơi xương cốt đều bẻ gẫy, đau nhức khó nhịn.

"Ta thật không biết sự kiêu ngạo của ngươi đến tột cùng đến từ nơi nào." Thạch Hạo bình thản nói rằng.

Kim Vân giãy dụa, giận dữ và xấu hổ đến cực điểm, mà lúc này nàng vừa vặn nằm nhoài Phượng Vũ phụ cận, ngã vào dưới chân của nàng, không có so với cùng gay go sự tình, đặc biệt làm cho nàng cảm giác sỉ nhục.

"Kim Vân ngươi đây là cần gì chứ, ta biết ngươi vô liêm sỉ, rất không biết xấu hổ, nhưng cũng không cần như vậy nằm xuống cầu ta chứ?" Phượng Vũ nói rằng, trên mặt mang theo cười, rất vui vẻ.

"Phốc!"

Nghe tới như vậy trêu chọc, Kim Vân trực tiếp tức giận phun ra một ngụm máu, sắc mặt tái nhợt, phẫn nộ giẫy giụa, muốn đứng lên đến, nhưng là phù phù một tiếng lại ngã xuống.

Bị Phượng Vũ chế nhạo, để Kim Vân sắc mặt đỏ tươi như máu, nàng không cam lòng, bởi vì nàng đã từng đem nữ nhân này đạp ở dưới chân, thoả thích trào phúng.

Hiện tại, đối phương đứng ở phía trước, như vậy cúi đầu nhìn xuống nàng, tình hình hoàn toàn điều quay lại, nàng lúc này cảm thấy có một luồng tụ huyết xông lên thiên linh cái, con mắt đỏ lên, âm thanh kêu lên: "Ta sẽ hướng về ngươi xin tha? Đừng nằm mơ rồi! Ngươi cái này từ hạ giới may mắn tới dã nữ nhân, có tư cách gì ở trước mặt ta sĩ diện, quên cái kia một ngày ta làm sao trừng trị ngươi sao?!"

"Ầm!"

Thạch Hạo đi tới, trực tiếp giẫm chân một cái, lúc này để trên người nàng xương cốt lại đứt đoạn mất rất nhiều cái, đồng thời mở miệng, nói: "Phượng Vũ, còn chờ cái gì, cứ việc ra tay, sai, là ra chân."

"A..."

Sau một khắc, Phượng Vũ mang theo nụ cười ngọt ngào nhấc chân cũng hạ xuống, Kim Vân lúc này kêu thảm thiết, sắc mặt lập tức thay đổi. Vào lúc này, trong mắt nàng màu máu biến mất rồi, nàng tỉnh táo lại, thế nhưng thân thể đã bắt đầu bị tội.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1184: Ta Là Hoang

"Dừng tay, ta có chuyện muốn nói!" Kim Vân hô, nàng nhanh tan vỡ, lúc nào nàng như vậy thiên kiêu nữ bị người đánh đập quá?

Hiện tại, một đôi thanh tú bàn chân nhỏ, ở trên người nàng đạp đến đạp đi, quả thực đưa nàng xem là một cái tảng đá đường, cũng có thể nói thành là xem là một cái nơi trút giận.

Phượng Vũ cùng Thạch Hạo thực tại "Không khách khí", nghe theo khuyến cáo, vừa vừa kính giẫm cái kia kẻ thù, ở nơi đó nhảy nhót liên hồi, một mặt cười ngọt ngào, ở phía trên đi tới đi lui.

Kim Vân căm hận, mặt vặn vẹo, nàng cảm thấy người kia mỗi nhiều đi một bước, trên người nàng sẽ có một khối xương nứt mở.

"Ngươi đó là ánh mắt gì, rất cừu hận ta sao? Phượng Vũ cúi đầu hỏi.

Thống hận muốn chết! Kim Vân rất muốn rống to, thế nhưng là không dám, nàng đã tỉnh lại, không lại đối chọi gay gắt, miễn cho càng thêm thống khổ.

"Phượng Vũ, giết người bất quá đầu điểm địa, ngươi và ta bất quá là có một ít hiểu lầm mà thôi, đi qua thì thôi, ngươi mau mau lên." Nàng để ình tận lực hiền lành.

Thế nhưng, ngữ âm nhưng đang run rẩy, ai bị như vậy dằn vặt, trong lòng đều sẽ bi phẫn, đối với một cái trong lòng căm hận người ăn nói khép nép, sao chân chính cam tâm?

"Ta thế nào cảm giác ngươi ở cắn răng đây, sẽ không phải là hận không thể thực ta thịt uống ta huyết đi, rất sợ đó." Phượng Vũ cười yếu ớt.

Lần này, nàng rốt cục xả được cơn giận, mấy ngày qua nàng thực sự bị đè nén hỏng rồi, bị người bắt nạt, tính mạng mình hấp hối, không cách nào phản kích, trong lòng phi thường khó chịu.

Thanh Y đứng ở một bên, khóe miệng lộ ra một điểm ý, nàng hiểu rõ Phượng Vũ, thường ngày rất hoạt bát, cũng rất rộng rãi, đồng thời cũng rất hiền lành, nếu như không phải là bị bắt nạt đến nước này, nàng chắc chắn sẽ không như vậy.

Kim Vân muốn đứng lên đến, ra sức giẫy giụa.

Nhưng là, Thạch Hạo ở lại nàng trong thân thể sức mạnh phi thường quỷ dị, không cách nào hóa giải, đồng thời không ngừng trảm thương nàng cơ thể, có hướng về nàng bản nguyên ăn mòn xu thế.

Này lúc này liền đem nàng dọa sợ nếu như chịu đại đạo thương, muốn chữa khỏi, trời mới biết sẽ tiêu tốn lớn đến mức nào đánh đổi, không để cho nàng cấm run rẩy.

"Không, ta cúi đầu, hướng về các ngươi xin lỗi, mau thả ta lên." Kim Vân tiếng kêu kêu lên, ý thức được tự thân tình hình sau, hoàn toàn phục nhuyễn.

Ầm!

Phượng Vũ nhấc chân, ở nàng vậy có chút vặn vẹo mà có vẻ dữ tợn trên mặt đạp một chân nói: "Tin ngươi mới là lạ, trước hết để cho ta xả giận!"

Phương xa, sơn mạch nơi sâu xa, một bãi loạn thạch bên trong, Vương Dương ở trần, màu đồng cổ da dẻ phát quang, tinh lực dồi dào như biển, theo hắn hô hấp, chu vi đá tảng toàn bộ bay lên sau đó lại nóng chảy thành dung nham, rơi trên mặt đất.

Đây là thân thể hướng đi cực điểm, đạt đến mức nhất định đáng sợ thể hiện.

Bên cạnh, một cái vóc người kiên cường, thân xuyên nam tử mặc áo lam than thở: "Vương Dương huynh đã trở thành một cái thuần túy Luyện Thể sĩ ở kiếp này pháp trên con đường này càng là đi tới cực điểm, sắp lột xác, sắp sửa siêu thoát đi ra, ta tuy rằng đố kị, nhưng không phải không thừa nhận, ngươi là ta Thiên Thần thư viện đi tới con đường này đệ nhất cao thủ."

"Còn chưa siêu thoát ai biết thế nào đây." Vương Dương bình thản nói rằng: "Không nên quên, Hạ giới có hai người sớm đã thành công."

"Tào Vũ Sinh may mắn đạt được thiên duyên, không đáng nhắc tới, sớm muộn cũng sẽ bị Vương Dương huynh vượt qua, còn Hoang bất quá là một kẻ đã chết, không đề cập tới cũng được." Nam tử mặc áo lam nói rằng.

"Người chết tự nhiên không đáng nhắc tới, thế nhưng Tào Vũ Sinh ngày sau thành tựu rất khó nói sẽ cao bao nhiêu. Ngoài ra, lam Mông huynh ngươi e sợ so với ta phải mạnh hơn một ít động thiên dưỡng thần thai, kết kén chờ tân sinh, thần bí đến khiến người ta kính nể." Vương Dương nói rằng.

"Ha ha, Vương Dương huynh nói giỡn. Đi thôi, chúng ta cũng đi xem một chút, vừa mới lại có Thất Thải Tiên Kim đúc thành mũi tên phi lên trời cao, bên kia khẳng định phát sinh một chút cái gì." Lam mông mỉm cười nói.

Vương Dương gật đầu, nói: "Ta cũng nghe thấy, Kim Vân đoạt Hạ giới một người phụ nữ tiên kim tiễn, hiện tại lại xạ ra, có chút môn đạo."

"A, trước đây không lâu ta còn cùng đạo huynh nói, có mấy cái Cổ giới người náo động đến rất hung, chúng ta đi xem một chút, có phải là Hạ giới người ở làm loạn." Lam mông nói rằng.

Hai người đồng thời chuyển thân, hướng về nơi khởi nguồn chạy đi.

Lúc này, Phượng Vũ ra xong khí, đem Kim Vân dẫm đạp thở ra thì nhiều hít vào thì ít, ở nơi đó mắt trợn trắng, chỉ lát nữa là phải không xong rồi.

Rõ ràng, Kim Vân bị thương nặng, suýt nữa chết đi, tổn thương bản

nguyên của đại đạo, không trả giá to lớn đánh đổi nói lời từ biệt muốn phục hồi như cũ, vô cùng có khả năng chết đi.

Thân thể vết thương là Phượng Vũ tạo thành, còn đạo thương nhưng là Thạch Hạo tạo thành.

"Các ngươi..." Kim Vân trên người ngân bào sớm đã nát nát không thể tả, nàng gian nan mở miệng, muốn nói lời hung ác cũng không dám, chỉ có thể phun ra như vậy hai chữ.

Này tế, Thạch Hạo đã xoay người, nhìn về phía cách đó không xa chàng thanh niên.

Đó là một cái nam tử mặc áo bào xám, diện mạo bất phàm, lẳng lặng đứng ở nơi đó, trong tay cầm một cái tiễn, chính là trước kia xạ đi ra ngoài Thất Thải Tiên Kim tiễn, lúc này lạc ở trong tay của hắn.

Những người khác cũng đồng thời nhìn về phía trước, mọi người biết, đây là một cái nhân vật cực kỳ lợi hại, tên là nguyên đằng, thường ngày ở một cái đại thác nước dưới tu hành, rất ít đi ra.

Có người đồn, hắn tu ra hai đạo tiên khí, thế nhưng vì đi tới kiếp này pháp cực điểm đường, còn muốn đánh tan hai đạo tiên khí, tẩm bổ thân thể nguyên thần, không ình để lại đường lui, dũng cảm tiến tới.

Thạch Hạo không quen biết hắn, thế nhưng là nhìn thấy hắn là cùng Kim Vân đồng thời đến.

"Đem tiên kim đem ra." Thạch Hạo đưa tay.

"Có thể, cũng xin mời đạo huynh buông tha Kim Vân, nàng dù cho có lỗi, nhưng đã chịu đến trừng phạt, liền như vậy kết thúc đi." Nguyên đằng nói rằng.

"Đây là ta sự, đem Thất Thải Tiên Kim đem ra!" Thạch Hạo hung hăng nói rằng, bất kể nói gì, đây là Phượng Vũ binh khí, không cho phép người

khác đem ra bàn điều kiện.

Trên thực tế, hắn bây giờ đứng ở chỗ này, không có cái gì kiêng kỵ, có thể quét ngang địch thủ, căn bản là không cần theo người đàm luận điều kiện gì.

"Đạo huynh, liệu sẽ có buông tha Kim Vân?" Nguyên đằng hỏi lần nữa.

"Ngươi ở theo ta nói điều kiện? Ta khác không muốn nhiều lời, cái kia Thất Thải Tiên Kim tiễn vốn là Phượng Vũ, ngươi như không trả, như vậy đều có thể đến đây cùng ta một trận chiến!"

"Ta một tra phản đối Kim Vân ỷ mạnh hiếp yếu, cũng từng nhắc nhở quá nàng, thế gian nhiều kỳ nhân, tổng có một ít cao thủ lợi hại có thể áp chế nàng." Nguyên đằng nói rằng, sau đó xoạt một tiếng, run tay đem tiên kim tiễn tung, xen vào trên một tảng đá xanh lớn, khoảng cách Thạch Hạo rất gần, cũng coi như là trả.

Sau đó, hắn lại mở miệng, nói: "Ta cũng không phải muốn lấy tiên kim tiễn áp chế, mà là thật sự muốn khẩn cầu đạo huynh buông tha Kim Vân."

Thạch Hạo nghe vậy, nhìn một chút hắn, thấy hắn rất thản nhiên, không hề có một chút làm ra vẻ, liền gật đầu.

Ầm!

Thạch Hạo một cước đem Kim Vân đá bay, va ở phía xa trên một ngọn núi đá, lúc này mới dừng tay, nếu không có ở Thiên Thần thư viện bên trong hiện nay còn không cho phép giết chóc, hắn đã sớm giết đi Kim Vân.

Lại bị hành hạ đi, Kim Vân chắc chắn phải chết, sẽ chọc cho ra thư viện bên trong trưởng lão.

"Ngoài ra, ta nghĩ hướng đạo huynh lĩnh giáo, đây mới thực là về mặt ý nghĩa luận bàn, không hề có một chút một cái nhân tình tự ở bên trong." Nguyên đằng nói rằng.

"Có thể!" Thạch Hạo chỉ có hai chữ này.

"Đầu tiên, ta nghĩ lấy tiên khí quyết đấu, bởi vì này chính là ta một lần cuối cùng vận dụng tiên khí, sau đó không lâu ta đem tan ra hai đạo tiên khí, toàn tâm toàn ý tu kiếp này pháp. Còn đạo huynh, ngươi tùy ý ra tay, không cần hơn nữa hạn chế." Nguyên đằng nói rằng.

Những lời nói này vừa ra, mọi người ồ lên, cái tên này cũng thật là một cái mê võ nghệ, liền chuyện như vậy đều làm được, muốn hóa đi gian nan tu luyện được hai đạo tiên khí?

Chính là Thạch Hạo cũng thay đổi sắc mặt, cái này cần là lớn đến mức nào quyết tâm cùng nghị lực, người bình thường tại sao có thể có khí phách như thế?

Hắn không khỏi nhìn thêm người này vài lần, phát hiện máu thịt của hắn, gân cốt chờ siêu tuyệt, có thể ngày sau thật có thể có thành tựu lớn cũng khó nói, dám như vậy đập nồi dìm thuyền liều chết đến cùng, cần một loại lớn lao dũng khí!

"Ra tay đi!" Thạch Hạo vẻ mặt hòa hoãn, đối mặt loại này nhất ý hướng về vũ, vì siêu thoát mà không tiếc đoạn tuyệt tự thân đường lui người, trong lòng vẫn có chút khâm phục.

Vì vậy, hắn cũng không hề bảo lưu gì, trong phút chốc, hắn lấy ra ba đạo tiên khí, vờn quanh ở chính mình bên ngoài cơ thể, không bày ra thực lực chân chính, là đối với như vậy một cái võ giả sỉ nhục.

"Cái gì?!" Tất cả mọi người đều kêu lên sợ hãi, một bộ hoạt thấy quỷ dáng vẻ, này quá khó mà tin nổi, lại là một cái tu ra ba đạo tiên khí chí tôn trẻ tuổi, tại sao chưa từng thấy?

Hắn là ai?

Một sát na, tất cả mọi người bắn tỉa mộng, chính là nguyên đằng cũng không ngoại lệ, trong lúc nhất thời càng ngây người.

Này còn làm sao chiến, không cần lại tỷ thí xuống, căn bản không thể chiến thắng.

Chỉ có Kim Vân vẻ mặt phức tạp nhất, bởi vì nàng đã sớm kiến thức qua, đồng thời tự mình trải qua, nàng lúc này có một luồng kích động, rất muốn lớn tiếng hướng về phía mọi người hô: Các ngươi biết rồi đi, ta vì sao đại bại, không phải thực lực kém, mà là người này quá biến thái, là một vị chí tôn trẻ tuổi!

Đương nhiên, nàng không có gọi ra, cảm thấy như vậy càng mất mặt, nguyên bản cũng đã bị đánh một trận, lại hấp dẫn ánh mắt của mọi người, thực sự là ình tìm không thoải mái.

"Ngươi... Ngươi là ai?" Phụ cận, mấy người rất muốn biết, thiếu niên này đến cùng là ai?

Thư viện bên trong mấy đại cao thủ, bọn họ đều gặp, chỉ có không có người này, đây là bỗng dưng nhô ra một vị Chí cường giả, khiến người ta khiếp sợ.

Phải biết, đây chính là bạn cùng lứa tuổi bên trong tối tuyệt đỉnh nhân vật, mà trước đây dĩ nhiên vẫn không có tiếng tăm gì, có chút khó mà tin nổi!

Nơi này một phiến hỗn loạn, mọi người đều khó có thể yên lặng.

Nguyên đằng một tiếng thở dài, hắn rất quả đoán, đem hai đạo tiên khí hòa vào trong thân thể, sau đó mạnh mẽ chấn động, để chúng nó tan hết, tràn ngập hướng về huyết nhục cùng bách hài, từ sau ngày đó, chuẩn bị toàn diện hóa đi!

Mọi người kinh hãi, không nghĩ tới hắn thẳng thắn như vậy, nói được là làm được, lại thật sự lựa chọn bước đi này!

"Ta còn muốn dùng kiếp này pháp cùng đạo huynh luận bàn.

" nguyên đằng nói rằng, hắn ở trên con đường này rất có tâm đắc, lần này thật sự muốn kiểm nghiệm một hồi tự thân đạo quả.

Thạch Hạo nghe vậy gật đầu, tương tự để tỏ lòng tôn trọng, vẫn thể hiện rồi mạnh nhất tư thái.

Ầm!

Một sát na mà thôi, hắn bên ngoài cơ thể dựng lên rực rỡ hào quang, hóa thành một vòng hoàng kim đại nhật, rực rỡ loá mắt, hắn trạm ở trong đó, dường như vô thượng chiến như thần!

Đó là một cái chùm sáng, đem hắn bao phủ, khiến cho hắn "vạn pháp bất xâm", siêu thoát ở trên trần thế.

"Đó là... Cái gì?" Tất cả mọi người đều ngẩn ra, cảm giác hãi hùng khiếp vía, đối mặt cái kia chùm sáng bên trong người, hô hấp đều khó khăn, xuất phát từ nội tâm kính nể, muốn quỳ bái.

"Duy nhất động thiên, đây là... Mười động thiên dung hợp lại cùng nhau vô thượng đạo quả sao?!" Thời khắc này, nguyên đằng kích di chuyển, liên thanh âm đều đang run rẩy.

Ánh mắt của hắn cực kỳ nóng rực, nhìn chằm chằm cái kia động thiên bên trong bóng người, như là hành hương giống như vậy, run run rẩy rẩy đi về phía trước, muốn đưa tay chạm đến, gần như muốn quỳ sát xuống.

"Phải!" Thạch Hạo ngắn gọn đáp lại nói.

"Duy nhất động thiên, kiếp này pháp tu đến cực điểm sau, chân chính siêu thoát đi ra đạo quả?"

"Trời ạ, hắn đến cùng là ai, làm sao có thể đi đến một bước này, không phải chỉ có người kia thành công rồi sao?"

Tại chỗ, liền có một ít người kêu lớn lên, còn Kim Vân càng là hoàn

toàn biến sắc, một bộ hoạt thấy quỷ dáng vẻ.

"Xin hỏi... Đạo huynh ngươi là?" Nguyên đằng ánh mắt hừng hực, thật sự như là tại triều thánh, nhìn Thạch Hạo, có chút ước ao, có chút khát vọng, mang theo tiếng rung hỏi.

"Ta là Hoang!" Thạch Hạo đáp.

"Cái gì, hắn là Hoang... Là cái kia thành công bước ra vô thượng đường, dung hợp mười động thiên người!"

"Trời ạ, hắn không phải đã chết rồi sao, lại còn sống sót!"

"Người này tu ra ba đạo tiên khí, còn diễn hóa ra duy nhất động thiên, ta lại... Tận mắt nhìn thấy!"

Thời khắc này, nơi đây không thể yên lặng, lập tức sôi trào, rất nhiều người đều nhìn về Thạch Hạo, hãy cùng nhìn thấy một cái sống sót truyền kỳ giống như, một ít thiếu nữ càng là đôi mắt đẹp bốc ra dị thải, rít gào lên.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1185: Mơ Ước

Hoang, hắn không có chết?!

Mảnh này vùng núi ầm ĩ khắp chốn, khắp nơi đều là tiếng bàn luận, Thạch Hạo tái hiện, để rất nhiều người đều thất kinh.

Mọi người theo dõi hắn, nhìn hắn bên ngoài cơ thể màn ánh sáng, đó là duy nhất động thiên, dường như một cái thần bàn giống như, cao hơn một người, đem hắn bao phủ ở bên trong: "vạn pháp bất xâm", Tiên Thiên bất bại.

"Hắn tu ra ba đạo tiên khí a, còn ở kiếp này pháp trên con đường này đi tới tuyến đầu, ở Động Thiên cảnh trước không gặp cổ nhân, chân chính vượt ra ngoài!"

Rất nhiều người ánh mắt hừng hực, trong lòng kích động, đối với bọn hắn tới nói, đây chính là một cái dẫn đường người, là một cái đặt móng giả, muốn tạ Động Thiên cảnh siêu thoát người con mắt đều đang bốc lên lục quang, hận không thể vồ tới.

Bất quá, bọn họ không dám, chỉ lo làm tức giận thiếu niên này, vạn nhất làm tức giận hắn, cái kia thật đúng là vui quá hóa buồn.

Đối với mọi người mà nói, đây là một cái sống sót truyền kỳ, nếu như có thể hướng về Thạch Hạo lĩnh giáo, so với được cái gì tiền bối bản chép tay đều mạnh hơn rất nhiều lần!

Dù sao, Thánh viện người mạnh hơn cũng chỉ là đạt đến tương đồng cấp độ mà thôi, nếu như có thể thỉnh cầu trước mắt người này chính mồm giảng giải, đó là cỡ nào hiếm thấy cơ duyên.

Tối thiểu, ở Động Thiên cảnh người này là vô địch!

Việc đã đến nước này, Nguyên Đằng làm sao có khả năng còn có thể khiêu chiến, hắn có một loại hành hương tâm tình, bởi vì càng là ở trên con đường này đi về phía trước, càng ngày càng có thể cảm nhận được muốn siêu thoát cỡ nào không dễ! Trước mắt thiếu niên này có thể đi đến một bước này, thật sự quá nghịch thiên, khiến người ta kính nể.

"Ta có thể... Đi theo ở bên cạnh ngươi sao?" Nguyên Đằng mở miệng, có chút không tự nhiên, cùng thường ngày ý vị một trời một vực, rất thật không tiện.

"Hay là quên đi, ngươi có ngươi nơi đi, Thánh viện là ngươi lựa chọn tốt nhất!" Thạch Hạo nói rằng.

Nguyên Đằng rất thất vọng, hắn là thật sự muốn thỉnh giáo, dù cho hành bán sư chi lễ cũng có thể.

"Đương nhiên, gần nhất nếu như ngươi có nghi vấn gì, có thể đến đây chúng ta lẫn nhau thảo luận." Thạch Hạo cười nói.

Nguyên Đằng đại hỉ, nói cái gì thảo luận, hắn căn bản không có đạt đến cái kia độ cao, đây là muốn dành cho hắn chỉ điểm mới là thật, hắn tự nhiên rõ ràng cùng cảm kích, vội vàng làm một cái đại lễ.

Vào lúc này, mảnh này rừng tùng khôi phục yên tĩnh, rất nhiều người cũng nghe được lời nói của bọn họ, không ít người đều lộ ra vẻ ước ao, cũng muốn hướng về Thạch Hạo lĩnh giáo.

"Ngươi đi đưa nàng mang đi ba không muốn gặp lại được nàng!" Thạch Hạo chỉ Kim Vân.

Cái kia núi đá nứt thành bốn mảnh, Kim Vân khóe miệng chảy máu, nằm ở dưới chân núi, ngân bào rách rách rưới rưới, tóc tai bù xù, vô cùng chật vật. Lần này nàng bị thương nặng, muốn phục hồi như cũ, trời mới biết cần phải hao phí bao lớn đánh đổi, phụ đạo thương có thể sẽ chết đi.

Lúc này, nàng thần sắc phức tạp cực kỳ, nếu như biết là Hoang, nàng tuyệt đối đi đường vòng đi, nói cái gì cũng sẽ không với hắn động thủ.

Bởi vì đây tuyệt đối là một cái sát tinh, tu ra ba đạo tiên khí, ai cùng tranh hùng? Ngoài ra, hắn còn luyện thành duy nhất động thiên, đây là một hạng tráng cử.

Có thể nói, bất kể là cổ pháp hay là kiếp này pháp, người này đều đi tới đỉnh cao nhất!

Kim Vân bây giờ quay đầu suy nghĩ một chút, có chút tê cả da đầu, nàng lại dám cùng người này hò hét, hướng về hắn ra tay, thật là có điểm chán sống rồi.

Lúc này, chính là những người khác cũng đều có đồng dạng ý nghĩ, nhìn về phía Kim Vân làm cho nàng nhất thời đỏ cả mặt, cùng thiếu niên này chiến đấu, quả thực là thọ tinh lão chán sống.

Nguyên Đằng nâng dậy Kim Vân, nhìn về phía Thạch Hạo, chuẩn bị chào hỏi, trước tiên mang Kim Vân rời đi.

Lúc này, sân bãi rất yên tĩnh, ánh mắt rất nhiều người đều tự do ở Thạch Hạo cùng Kim Vân, không có người nói chuyện, điều này làm cho Kim Vân giác đến mức dị thường lúng túng.

Bỗng nhiên, hai đạo phá không thanh âm truyền đến, chí dương Cương khí vọt tới, dường như một khỏa liệt nhật rơi rụng, ngoài ra còn có một đạo lam thăm thẳm hào quang tuỳ tùng mà xuống.

Đây là hai cái bóng người, đều là chàng thanh niên.

Một người ở trần, da dẻ rất sáng sủa, dường như đồng thau đúc mà thành, tràn đầy cảm giác mạnh mẽ, rối tung dày đặc tóc dài, có một luồng chí cường dương cương khí.

"Vương Dương!" Có người kinh ngạc thốt lên, không hề nghĩ tới hắn

vào lúc này xuất quan.

Tên còn lại thân mặc áo lam, nho nhã mà tuấn tú, khí chất phi thường xuất chúng, mang theo thần đạo đặc hữu khí tức, xuất trần bên trong có một loại khiếp người phong thái!

"Lam Mông!" Có người nói nhỏ, cảm giác sâu sắc kiêng kỵ, nhân vì người này phi thường đáng sợ, tu vi chỉ ở Vương Dương bên trên không kém hắn.

Hai người này lại dắt tay nhau mà đến, đều tinh khí thần no đủ, như là vừa xuất quan, tắm rửa một tầng ánh sáng thần thánh, xem ra siêu phàm nhập thánh, khiến người ta kính nể.

Vương Dương một chút liền tập trung tiên kim tiễn, nó cắm ở khoảng cách Thạch Hạo không muốn trên một tảng đá lớn, lưu động hào quang bảy màu, mang theo tiên vụ, thần thánh hoàn mỹ.

Loại này báu vật, dù cho là cách rất xa cũng có thể khiến người ta phát hiện nó khác với số đông, tỏa ra hào quang bảy màu, chập chờn ra mộng ảo giống như ánh sáng lộng lẫy.

Bất kể là mũi tên hay là cây tiễn đều là tiên kim đúc thành, rực rỡ cực điểm!

Lam Mông trong đôi mắt đồng dạng thoáng hiện quá tinh quang, đối mặt như vậy trọng bảo không có ai sẽ không động tâm, bất quá bọn hắn đều che giấu rất tốt.

Hai người rất nhanh từ Thất Thải Tiên Kim tiễn trên dời ánh mắt, nhìn về phía đối diện thiếu niên kia, vừa nhìn về phía cách đó không xa bị nâng mà lên Kim Vân, lộ ra kinh ngạc.

Liền Kim Vân đều thất bại, thiếu niên này không đơn giản!

Nơi này rất yên tĩnh, đặc biệt hai người đến, để bầu không khí có chút

quỷ dị, trong lúc nhất thời lại không người nói chuyện.

"Các hạ thật tài tình, đem Kim Vân đều đánh bại, muốn cướp đi Thất Thải Tiên Kim tiễn sao?" Lam Mông mở miệng.

Hắn thật sự động tâm, cấp thiết muốn được mũi tên này, đặc biệt là nhìn thấy nó hiện tại cắm ở trên tảng đá lớn, dường như một cái vật vô chủ, vừa vặn có tham gia lý do.

Chu vi, rất nhiều người đều lộ ra sắc mặt khác thường, Lam Mông muốn giữ lấy này chi tiên tiễn?

"Đừng có ý đồ với nó, bởi vì nó không thuộc về ngươi." Thạch Hạo ôn hòa mở miệng.

"Không thuộc về ta, lẽ nào thuộc về ngươi sao, ta nhớ tới đây là Kim Vân binh khí, nàng hiện tại tuy rằng thất bại, thế nhưng không ý nghĩa có thể bị ngươi nắm giữ!" Lam Mông nói rằng.

"Này không là của ta, là Phượng Vũ, bây giờ đem vật quy nguyên chủ." Thạch Hạo liếc hắn một cái, lạnh nhạt nói rằng.

"Phượng Vũ, Hạ giới cô gái kia?" Lam Mông lộ ra sắc mặt khác thường, cũng không phải rất lưu ý, hắn nhìn về phía Thạch Hạo, quan sát tỉ mỉ, nói: "Ngươi lẽ nào cũng là đến từ Hạ giới, vì nàng can thiệp chuyện bất bình?"

Cùng lúc đó, hắn suy nghĩ, ở biết trong cao thủ không có người này, Thập Quan Vương, Trích Tiên kỳ thực không thuộc về Ba ngàn đạo châu, Ninh Xuyên không phải bộ dáng này.

Đơn giản bào trừ mạnh nhất mấy người sau, hắn không cho là còn có ai có thể ngăn cản hắn, chính là người này mạnh hơn Kim Vân, cũng sẽ không là đối thủ của hắn, Hạ giới không có quá "Khác người" người!

"Không sai, ta là tới tự Hạ giới, chính là vì là Phượng Vũ đòi một lời giải thích, mới có chiến đấu mới vừa rồi, ngươi có ý kiến gì không?" Thạch

Hạo bình thản hỏi.

Hắn đã nhìn ra, người này trong ánh mắt có tham lam né qua, ở mơ ước cái này báu vật, sẽ không có cái gì thiện ý cử động.

"Đến từ Hạ giới?" Lam Mông vung lên đầu, mang theo rụt rè, xem đi xem lại hắn, nói: "Hạ giới người tới không dễ, ngươi muốn quý trọng mới đúng, tội gì như vậy gây thù hằn."

Thạch Hạo yên lặng, còn cần người này thuyết giáo sao? Đây rõ ràng là ở biểu lộ ra một loại cảm giác ưu việt đi!

Hắn không nhịn được muốn cười gằn, người này hoàn toàn không có hiểu rõ tình huống, cho rằng hắn là ai? Nếu là biết hắn là Hoang, hiểu rõ thân phận của hắn, khẳng định không đến nỗi này.

Lam Mông nhìn về phía Kim Vân, nói: "Kim tộc tiểu thư, ngươi ở trong tay hắn chịu thiệt sao, chúng ta đều là Cửu Thiên người, chúng ta há có thể ngồi yên không để ý đến, nên vì ngươi đòi một lời giải thích, như vậy Tiên Đạo binh khí không cho rơi vào trong tay hắn!"

Rất rõ ràng, hắn chính là hướng về phía Thất Thải Tiên Kim tiễn mới chịu ra tay.

Tất cả mọi người lộ ra sắc mặt khác thường, Lam Mông muốn làm gì, từ Hoang trong tay đoạt Thất Thải Tiên Kim tiễn? Chán sống đi!

Mọi người biết hắn rất mạnh, thế nhưng cái này cần xem với ai so với, quyết không có thể nào là Hoang đối thủ, bất kể là kiếp này pháp, hay là cổ pháp, thiếu niên kia đều là Thiên Thần thư viện bên trong đỉnh cao nhất đệ tử, là không thể chiến thắng nhân vật!

Kim Vân nghe vậy, mặt không hề cảm xúc, nói: "Theo ngươi, nếu như có thể vượt qua hắn, mũi tên này vũ quy ngươi, ta không muốn!"

Rất nhiều người ngạc nhiên, Kim Vân cũng thật là tàn nhẫn a, đây là ở

hãm hại Lam Mông sao, tuy rằng không có yêu cầu hắn đi khiêu chiến, nhưng điều này cũng không tính là biến hướng kích thích cùng cổ vũ đi.

Có mấy người nguyên vốn còn muốn mở miệng, hướng về Lam Mông nhắc nhở một tiếng đây, kết quả nhìn thấy Kim Vân bộ dáng này, đều rất thức thời câm miệng.

Thậm chí, mấy người hưng phấn lên, chờ mong Lam Mông cùng Hoang bất chấp, hướng về hắn khiêu chiến, quan sát một hồi trò hay!

Bởi vì, bọn họ đồng dạng lựa chọn kiếp này pháp, đều là đối thủ cạnh tranh, lẫn nhau đến thời điểm là muốn đấu võ, chỉ có ưu tú nhất nhân tài có thể tiến vào Thánh viện. Nếu như Lam Mông ở đây bị thương nặng, như vậy liền đem sẽ lưu cho bọn họ to lớn nhất cơ hội.

"Ha ha..." Lam Mông nở nụ cười, gật đầu nói: "Đều là Cửu Thiên người, tự nhiên cần giúp đỡ lẫn nhau, ngươi yên tâm, ta sẽ ra tay giúp đỡ, không cho phép cái này bí bảo bị bọn họ đưa vào Hạ giới!"

Nghe được lời nói như vậy, vẻ mặt của mọi người muốn nhiều đặc sắc có bao nhiêu đặc sắc, mỗi một người đều vì là kết cục của hắn lo lắng, thế nhưng, không ai nhắc nhở!

Kim Vân ngoài cười nhưng trong không cười, gật gật đầu, nhưng ít nhiều có chút chột dạ, lén lút liếc mắt nhìn Thạch Hạo, phát hiện hắn vừa vặn trông lại, nàng tại chỗ run rẩy rùng mình một cái.

"Nguyên Đằng, không phải ta nói ngươi, chúng ta Cửu Thiên đạo hữu bị người bắt nạt, ngươi có thể nào không ra tay, làm dũng cảm đứng ra giữ gìn mới đúng!" Lam Mông nhìn về phía Nguyên Đằng nói như vậy.

Nguyên Đằng mặt không hề cảm xúc, hắn thật sự không muốn nói chuyện, Lam Mông là chết hay sống, không có quan hệ gì với hắn, hắn không muốn cùng lẫn lộn vào.

"Ngươi tựa hồ nhận định có thể thắng ta, cảm thấy này tiên kim tiễn trừ

ngươi ra không còn có thể là ai khác." Thạch Hạo mở miệng.

"Ha ha, này trên Cửu Thiên, không phải ai đều có thể ngang ngược, ngươi hay là có thể thắng một hai người cao thủ, nhưng cổ xưa thế gia san sát, không phải ngươi có thể hoành hành vô kỵ địa phương.

" Lam Mông lạnh nhạt nói.

"Nói thí dụ như đây, ngươi muốn áp chế ta sao?" Thạch Hạo hỏi.

"Không sai!" Lam Mông gật đầu, sau đó trở về nhìn về phía Vương Dương, nói: "Đạo huynh giúp ta áp trận

Vương Dương gật đầu, nói: "Tiên kim tiễn tự nhiên không thể bị hắn mang đi, ngươi ra tay đi, ta ở đây lược trận. Hắn như muốn chạy trốn, ta sẽ xuất thủ."

"Ngươi để trần trên người, xem ra tinh lực cương mãnh, nguyên tưởng rằng là cái thẳng tính, không nghĩ tới cũng ở mơ ước báu vật, không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, chỉ đến như thế. Hai người các ngươi một khối ra tay đi, ai nếu như có thể thương ta một tia, này Thất Thải Tiên Kim tiễn liền là của hắn rồi!" Thạch Hạo lạnh lùng nói.

"Ta thu phục ngươi!" Lam Mông xuất kích, chớp mắt đã tới, hắn ra tay trước.

Vương Dương cũng phóng ra khủng bố tinh lực, lúc nào cũng có thể sẽ xuất kích.

Tất cả mọi người đều không còn lời gì để nói, thực sự là không lời nào để nói, đương nhiên nội tâm cũng rất hưng phấn, cấp thiết muốn nhìn thấy đón lấy một màn!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1186: Sáng Tỏ

Lam Mông ở tại chỗ lưu lại một đạo cái bóng mơ hồ, như giấc mộng xa vời giống như, trực tiếp biến mất, sau đó đột ngột xuất hiện ở Thạch Hạo trước mắt.

Ầm!

Tay phải của hắn giơ lên, hừng hực cực kỳ, hóa thành một cái thớt lớn màu vàng óng, đây là vàng ròng tay, chính là một loại tiếng tăm lừng lẫy bảo thuật.

Ép hư không nổ đùng, khu vực này kịch liệt rung động!

Cứ việc mọi người biết, Lam Mông khẳng định không phải là đối thủ của Hoang, thế nhưng nhìn thấy tình cảnh này vẫn là rất chấn động, người này chưởng lực quá hùng hồn.

Loại sức mạnh này quá mức đáng sợ, người khác đi tới, chắc là phải bị đánh thành tro bụi, cái kia thớt lớn màu vàng óng trên có rất nhiều cốt văn, phiền phức đến cực điểm.

Lam Mông cười gằn, vàng ròng tay rất ảo diệu, hắn từng theo Kim Vân luận bàn quá, chấn động nàng ho ra đầy máu.

Hắn nhận vì thiếu niên này mạnh hơn Kim Vân, nhưng cũng không thể vượt qua quá nhiều, dù sao Thập Quan Vương: "Trích Tiên" những người này đều bị bào trừ ở bên ngoài, thiếu niên này không phải ở trong bất luận một ai, sẽ không có thủ đoạn nghịch thiên.

Đáng tiếc, hắn nhất định phải thất vọng rồi.

Đương nhiên, trong quá trình này, hắn vẫn không có cảm nhận được, bởi vì nhìn thấy Thạch Hạo hững hờ giơ tay lên chưởng, hướng về hắn vỗ tới.

"Như vậy tùy ý, cũng muốn đối kháng ta?" Hắn cười gằn, cảm thấy Thạch Hạo là ở tìm đường chết.

Lam Mông hét lên một tiếng, hóa thành thớt lớn vàng óng bàn tay càng thêm óng ánh, phù văn lập tức kích tăng mấy lần, hắn quyết tâm một đòn phân thắng bại, ở đây lập uy.

Vì vậy, hắn mạnh mẽ tăng lên sức mạnh, không tiếc vận dụng tiềm năng, tiêu hao hết một cái Tiên Thiên tinh khí.

Hắn ngược lại cũng cẩn thận, dù sao Kim Vân thất bại, hắn nhận vì người này không đơn giản, vì lẽ đó một chưởng này không chút lưu tình.

"Ầm!"

Một tiếng rung mạnh, kim quang tứ tán, cũng nương theo nặng nề hanh thanh, một bóng người miệng mũi chảy máu, bay ngang ra ngoài.

Ở phía sau lược trận Vương Dương, nguyên bản sắc mặt không gợn sóng. Hai mắt thâm thúy, nhưng là lúc này khóe miệng co quắp một trận, hắn đều thế Lam Mông cảm giác đau đớn.

Bởi vì, Lam Mông trực tiếp bị một con màu vàng đất mão sắc bàn tay lớn cho đập lộn ra ngoài, lại như là tiện tay đánh con ruồi giống như vậy, loại kia cự lực làm người run sợ.

"A..."

Lam Mông kêu to một tiếng, va ở phía xa trên một ngọn núi, đá vụn bắn tung trời, cây cỏ bẻ gẫy, bụi mù nổi lên bốn phía. Hắn cảm giác cả người đau nhức, khung xương đều muốn tản mất.

Hắn có chút choáng váng, đây là làm sao, cảm giác như là bị một con

Thái cổ mãng ngưu va quá giống như vậy, đầy người xương cọt kẹt cọt kẹt vang vọng, không biết đứt đoạn mất mấy cây.

Ngoài ra, lồng ngực khó chịu, ngũ tạng tổn hại, mỗi một tấc cơ thể đều ở đau. Có huyết tràn ra.

Đây cũng quá khuếch đại, coi như là bị một con Thái cổ mãng ngưu phát điên đánh bay cũng không đến nỗi như thế chứ, hắn cảm giác mình hẳn là bị Thái cổ ma tượng cho đạp một chân!

Những người khác cũng đều đờ ra, không phải không biết Thạch Hạo mạnh mẽ. Nhưng là trước mắt tình cảnh này vẫn là làm người ta kinh ngạc run rẩy!

Vậy cũng là Lam Mông a, một cái phi thường tu sĩ mạnh mẽ, vận dụng một loại uy lực hùng vĩ bảo thuật, khí thế như cầu vồng. Cả người tinh thần sung mãn, xông về phía trước, kết quả là như thế bị một cái tát cho đánh bay rồi!

Đừng nói Lam Mông đờ ra. Chính là mọi người cũng đều nhìn không nói gì.

"A..." Lam Mông kêu to một tiếng, cả người tinh lực sôi trào, hừng hực nhiên mão thiêu, hắn từ đống đá vụn bên trong trạm lên, khí tức càng tăng lên mão.

Hắn dù sao cũng là không phải người thường, dường như dục hỏa Phượng Hoàng giống như vậy, cả người xương cốt nổ vang, nhanh chóng tiếp tục, Thiên Thần đỉnh cao nhất sức chiến đấu hiển lộ hết không thể nghi ngờ, huyết nhục tái tạo.

Đến cảnh giới này, tự nhiên có thể đoạn chi tái sinh, càng không nói đến còn lâu mới có được thê thảm như vậy.

"Ngươi là ai, ta đánh giá thấp ngươi, chuyện này không để yên!" Lam Mông con mắt đều đỏ, ở xung quanh, mười đại động thiên chìm nổi, mỗi

một cái ở trong đều có một cái thần thai ở trầm miên, kết thành kén, chờ đợi phá kén mà ra.

Đây là Động Thiên cảnh cùng hóa linh cảnh kết hợp, là hắn đang tìm kiếm siêu thoát trên con đường này thử nghiệm.

Thạch Hạo kinh ngạc, người này ngã: cũng cũng có một chút ý nghĩ, để hắn hơi vi lộ ra sắc mặt khác thường, cẩn thận nhìn chăm chú lên.

"Giết!"

Lam Mông gào to, vận dụng chính mình đòn sát thủ, ở trước mặt nhiều người như vậy gặp sỉ nhục, hắn mất mặt, không tiếc tiêu hao nguyên khí cũng phải ra tay.

Mười thanh động thiên bên trong, những kia thần thai đều bay ra, những kia kén ở nứt ra, từ bên trong phát ra hừng hực ánh sáng.

Sau đó, hết thảy kén đều nổ tung, mười tôn thần thai xuất thế, mở con mắt, từng cái từng cái dáng vẻ trang nghiêm, dường như Cổ thần trong miếu cung phụng tượng thần giống như, uy nghiêm mà thần thánh.

"Ầm!"

Ở những tượng thần này mở con mắt chớp mắt, ánh mắt như điện, sắc bén cực kỳ, mà lại đồng thời kết pháp ấn, đánh giết hướng về Thạch Hạo.

"Tế tự lực lượng!" Thạch Hạo lấy làm kinh hãi, hắn cảm giác được một trận yêu dị sức mạnh, Lam Mông dựng dục ra mười tôn thần thai có gì đó quái lạ, như là một loại triệu hoán nghi thức, tỉnh lại trong thiên địa một ít cổ lão tồn tại, mượn thần thai xuất thế.

"Đi chết đi!" Lam Mông hô quát, hắn tu ra tiên khí cũng phát động rồi, cùng mười tôn thần thai quấn quýt lấy nhau, như là ở vì bọn họ hiến tế, càng có vẻ trang nghiêm cùng nghiêm túc.

Lực đạo kinh người, mười tôn thần thai phát huy ra sức mạnh thần bí và quái dị, từ trong hư không rút lấy, từ thế giới phần cuối truyền đến.

Như là thật sự có mười tôn Tà Thần tông tổ, lúc này phục sinh rồi!

Thạch Hạo hừ lạnh một tiếng, hắn đứng ở nơi đó, căn bản cũng không có động, trên đầu hiện lên ba đóa đại đạo chi hoa, ở nơi đó tỏa ra, cũng vang lên ra cổ kinh văn âm thanh.

Đạo sinh nhất, một sinh hai, nhị sinh tam... Này như là một loại nhất là cổ điển chân nghĩa, ở đây được thể hiện, ba đóa đại đạo búp hoa rung động, ánh sáng vạn đạo, tam sinh vạn vật, quy tắc như dạt dào, xích thần trật tự đan dệt cùng nằm dày đặc.

Trong lúc nhất thời, nơi đó thần quang như nước, tiên vụ cuốn lên, xán liệt hào quang trút xuống, tại chỗ đem cái kia mười tôn thần thai quét trúng.

"A..."

Lam Mông kêu thảm thiết, lần này thương quá thảm, hắn vận dụng thủ đoạn mạnh nhất, nguyên tưởng rằng có thể trấn mão ép thiếu niên kia, không hề nghĩ rằng thập đại thần thai đều bị cắt đứt, hắn mười thanh động thiên cũng rạn nứt, suýt nữa nổ tung!

"Ầm!"

Lam Mông té ra ngoài, hơn nữa trong quá trình này liên tiếp ba thanh động thiên phá nát, nơi đó thần hà dựng lên, cảnh tượng khủng bố.

Hắn sắc mặt trắng bệch, cũng lại không đứng lên nổi, thương thế kia không khỏi quá nặng, muốn tái tạo động thiên, độ khó rất lớn, vào lúc này hắn có loại sống không bằng chết cảm giác.

"Xem ra cái kia tiên kim tiễn ngươi cũng nắm không đi." Kim Vân nói rằng, có chút cười trên sự đau khổ của người khác, nàng tự nhiên biết đối phương bản cũng là bởi vì mơ ước báu vật mới ra tay, căn bản không phải vì

giúp nàng

Lam Mông trước kia liền ói ra rất nhiều máu, hiện tại thì lại lại oa một tiếng, liên tiếp ho ra mấy ngụm lớn, hoàn toàn là bị Kim Vân tức giận, nữ nhân này quá ác. Lại dám hãm hại hắn!

Thiếu niên kia trên đầu hiện lên ba đóa đại đạo chi hoa, là một vị chí tôn trẻ tuổi, Lam Mông làm sao có khả năng là đối thủ, trừ phi tiến vào Thánh Viện, triệt để siêu thoát.

Mà Kim Vân lại không nói cho hắn, trái lại đâm mão kích cùng cổ vũ hắn đi tranh cướp tiên kim tiễn, Lam Mông cảm giác mình lại như là một cái thằng hề, lại đi khiêu khích nắm giữ ba đạo tiên khí Chí Cường giả.

"Ngươi cái này nữ nhân ác độc!" Lam Mông quát mắng Kim Vân.

"Là chính ngươi quá tham lam!" Kim Vân cười gằn.

"Còn có ngươi, muốn làm sao làm?" Thạch Hạo mở miệng, đi về phía trước. Niêm phong lại Vương Dương đường lui.

"Ta... Không phải là đối thủ của ngươi!" Vương Dương thấp giọng nói, hắn lộ ra nửa người trên, bắp thịt như con rắn nhỏ quấn quanh ở trên người, màu đồng cổ, khoẻ mạnh mạnh mẽ, đây là một cái có chút dã tính nam tử.

Nhưng là hiện tại hắn nhưng cúi đầu, đối mặt Thạch Hạo thì, thu hồi hết thảy cuồng thái, cũng không dám nữa nhiều lời.

"Không theo ta một trận chiến thử xem làm sao biết. Ngươi không phải nói này tiên kim tiễn khi (làm) lưu ở trên chín tầng trời sao, nhưng ta một ngày nào đó sẽ mang đến hạ giới đi." Thạch Hạo thản nhiên nói.

Vương Dương sắc mặt lúng túng, hắn thật sự có điểm hận chu vi những người này, trước kia lại không người nhắc nhở. Để hắn hiện ở đây sao bị động.

"Nếu như không dùng tới tiên khí, ta đồng ý đánh với ngươi một trận!" Cuối cùng, Vương Dương nói như vậy, bởi vì bị bắt ép đến một bước này. Như quả không ngoài tay, hắn còn mặt mũi nào ở đây đặt chân.

"Ngươi đều có thể ra tay!" Thạch Hạo trực tiếp thu lại ba đạo tiên khí, sau đó nhanh chân đi về phía trước.

Vương Dương thấy thế. Trong con ngươi bắn mạnh lãnh điện, mang theo một loại dã tính, còn có một loại điên cuồng, tự thân khí tức tăng vọt, như hồng thủy ra hạp, lại như Chân Long ra uyên.

Trong nháy mắt, chí dương khí tức che ngợp bầu trời, hư không đều phải bị nóng chảy, chu vi núi đá các loại (chờ) từ lâu hóa thành dung nham, khí tức quá khủng bố.

Chính là Thạch Hạo đều kinh ngạc, tinh lực của người này quả thực hùng hồn, mạnh đến mức không còn gì để nói, tuy rằng không sánh được hắn, nhưng cũng phi thường kinh người.

Này hoàn toàn là Vương Dương tinh lực bên ngoài gây nên, hắn giương ra cánh tay, kết ra pháp ấn, hướng về Thạch Hạo giết đi.

Thạch Hạo đứng ở nơi đó không nhúc nhích, bên ngoài cơ thể xuất hiện một màn ánh sáng, đó là duy nhất động thiên, yên tĩnh không hề có một tiếng động, hắn đứng ở nơi đó, Nhâm vương dương như là dã thú điên cuồng xung kích, thảo phạt không ngừng.

Ầm ầm!

Đất trời rung chuyển, vô số pháp ấn, các loại bảo thuật, đếm không hết cốt văn toàn diện đan dệt, đều đánh về phía Thạch Hạo nơi đó, hắn nhưng bình yên vô sự.

Coi là thật là Tiên Thiên bất bại, Vạn Pháp Bất Xâm!

Duy nhất động thiên không thể phá, khó có thể thảo phạt đi vào.

Vương Dương khóe miệng co giật, há miệng, tỏ rõ vẻ cay đắng, sau đó ầm một tiếng, hắn bị chấn động bay ra ngoài, duy nhất động thiên phát sáng, óng ánh loá mắt.

Hắn bị thương nặng, cái kia duy nhất động thiên đem rất nhiều xương đánh gãy.

Thời khắc này, bất kể là Vương Dương vẫn là Lam Mông đều biết người này là ai, trong lòng phát khổ, bị lừa thảm rồi, hận không thể giết Kim Vân.

Hai người cảm thấy quá oan uổng, vừa nãy bọn họ hành động lại như là một hồi chuyện cười, làm sao có thể đi khiêu chiến người này, đây là đang tìm cái chết a.

Một cái bị Nguyên Thanh Chí Tôn trục xuất tiến vào Thái Sơ cổ quáng người, đều không có chết đi, há lại là bọn họ có thể chiến bại?

Chỉ là, ai có có thể nghĩ đến hắn sẽ tiếp tục sống, cũng xuất hiện ở đây đây, hai trong lòng người phẫn uất.

"Ta muốn biết, tiên gia chiến trường người kia có hay không chính là ngươi?" Vương Dương rất không cam lòng, hỏi như vậy.

Hắn có một loại như dã thú nhạy cảm, cảm thấy được cái gì.

"Phải!" Thạch Hạo gật đầu, ở đây thừa nhận.

"Vương Hi bên người người kia chính là ngươi?" Vương Dương thất thanh kêu to.

"Không sai!" Thạch Hạo làm ra khẳng định đáp lại.

Thời khắc này, đừng nói là Vương Dương, chính là Lam Mông, Nguyên Đằng, Kim Vân các loại (chờ) những người khác cũng đều gần như hoá đá, bọn họ cũng ở chớp mắt tỉnh ngộ, triệt để rõ ràng.

Không phải Hoang là ai?

"Giết Tam Đầu Vương, chém Hư Không Thú, này đều là thật sự, là Hoang làm!" Có người kêu to.

Trước kia, rất nhiều người đều có nghi vấn, không quá tin tưởng là Vương Hi người theo đuổi kia làm, hiện tại toàn đều hiểu.

Người này là Hoang, có thực lực như vậy!

Huống hồ, hắn cuối cùng càng là cùng Vương gia trở mặt, hào không e ngại.

Rất nhiều người khiếp sợ, hết thảy đều rõ ràng, mọi người không khỏi rên rỉ, cái này cường tên biến thái đã sớm tiến vào thư viện trúng rồi

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1187: Gặp Nhau

Hoang đến rồi, phong ba bao phủ dãy núi này!

Phàm là không có bế quan người đều biết, tu luyện kiếp này pháp sinh linh thực tại không phải số ít, gợi ra to lớn náo động.

Tiếng thông reo từng trận, Phượng Vũ đỗ lại nơi đến rồi rất nhiều người, đều muốn nhìn một chút Hoang đến tột cùng là hình dáng gì, còn sớm trước tiên quan chiến ở đây người càng bị người vì là vây nhốt, hỏi dò vừa nãy phát sinh sự.

Bất quá, lúc này Thạch Hạo đã từ nơi này biến mất, hắn cũng không muốn bị người coi như hầu tử giống như quan sát, cùng Thanh Y, Phượng Vũ tìm cố nhân đi ôn chuyện.

"Oa kèn kẹt, ngươi quả nhiên không có chết!" Đây là xuất quan Tiểu Thỏ Tử đắc ý mà lộ liễu tiếng cười lớn, ôm một con tuyết bạch sắc ấu thú, nhảy nhót, từ một toà cổ động phủ chạy đến.

Nàng như trước dường như từ trước như vậy, là kiểu vui vẻ, tóc bạc ngang eo, sáng đến có thể soi gương, mặt tinh xảo, mắt to như hồng bảo thạch, nàng vui vẻ cùng chỉ chim nhỏ giống như.

Nàng trong lòng Kỳ Lân ấu thú bị nắm ô ô thét lên, đang kháng nghị cùng bất mãn, đáng thương một con tiên thú hiện nay lại bị ngược đãi.

Đối với chuyện này, Thiên Thần Thư Viện bên trong trưởng lão thật sự rất bất mãn cùng đau lòng, đã từng mấy lần tìm Thái Âm Ngọc Thỏ nói chuyện, kết quả nàng đều xem là gió bên tai.

Nếu không có này con tiểu Kỳ Lân rất dính người, cùng định nàng, thư

viện bên trong trưởng lão đã sớm mặt tối sầm lại cướp đi, đồng thời sẽ trách phạt nàng một trận.

Chính là bởi vì như vậy, Tiểu Thỏ Tử địa vị có chút đặc thù, có chút siêu nhiên, không người nào nguyện ý trêu chọc, chính là Kim Vân các loại (chờ) người biết được nàng bế quan sau, đều không có đến quấy nhiễu.

"Cái gì, Phượng Vũ tỷ tỷ bị người bắt nạt, làm sao không tìm đến ta, trực tiếp đập chết bọn họ!" Tiểu Thỏ Tử trừng mắt hồng hồng mắt to, dữ dằn hô.

Này tự nhiên sợ đến nàng trong lòng tiểu Kỳ Lân rục cổ lại, thật muốn tạp người, nó khẳng định đảm nhiệm viên gạch nhân vật, sẽ bị ném ra ngoài, mỗi lần đều không ngoại lệ.

"Ta liền biết, người kia khẳng định là ngươi!" Thái Âm Ngọc Thỏ nói rằng, nhìn chằm chằm Thạch Hạo, đã sớm hoài nghi Vương Hi bên người người kia, bây giờ tìm được chứng minh.

Rất nhanh, đến từ ba ngàn châu những tu sĩ khác dồn dập xuất quan, đều chạy tới nơi đây, tỷ như linh tộc Chân Cổ, hỏa kim tộc Đằng Nhất các loại.

Đáng tiếc, Tào Vũ Sinh, Trường Cung Diễn các loại (chờ) người không thể lập tức xuất hiện, bởi vì bọn họ ở bế trường quan, khối này khu vực ngã: cũng cũng coi như là an toàn, có trưởng lão bảo vệ.

Phàm là đi vào người, chỉ cần mình không xuất quan, người ngoài không phải đến quấy rối.

Cuối cùng, Thạch Hạo đi tới, đi gặp vị kia trưởng lão, với hắn trao đổi thời gian rất lâu, mới có thể hô hoán Tào Vũ Sinh, Trường Cung Diễn xuất quan.

"Ha ha... Thực sự là không nghĩ tới, ngươi mặc dù là bị Nguyên Thanh lão nhân kia nhằm vào, cũng có thể nghênh ngang tới rồi, cũng gây ra động tĩnh lớn như vậy!" Tiểu Bàn tử Tào Vũ Sinh cười to nói.

Tuy rằng vẫn tin tưởng Thạch Hạo không có chết, nhưng khi thật biết được tường tình sau, vẫn có chút khiến người ta trợn mắt ngoác mồm.

Một đám người ở trong vùng núi quay chung quanh lửa trại, vừa sướng uống rượu ngon vừa tán gẫu, nhắc tới khoảng thời gian này tới nay phát sinh sự, rất nhiều người phẫn uất.

Bởi vì, trên chín tầng trời một ít tu sĩ nhằm vào bọn họ, không ít người vì vậy mà bị thương, khiến người ta hỏa

Tào Vũ Sinh gào gào kêu, biểu thị muốn đi báo thù, cái khác vừa xuất quan người như Trường Cung Diễn, Long Nữ các loại (chờ) cũng là oán giận, muốn ra tay chống lại.

"Không có cần thiết như vậy, Thạch Hạo vừa nãy đã ra tay, lập tức hàng phục bốn đại cao thủ, sẽ không có người lại nhằm vào chúng ta." Phượng Vũ cười nói.

Kỳ thực nàng mới là người bị hại, bất quá đã hả giận, không nghĩ chuyện làm lớn, phòng ngừa để lẫn nhau hướng đi đối lập.

"Thiên địa đều sắp biến đổi lớn rồi, dị vực sinh linh lúc nào cũng có thể sẽ đánh tới, chấp mê với Cửu Thiên cùng Thập Địa tiểu ân oán, thật không có cần phải." Long Nữ nói rằng.

Mọi người yên lặng một hồi, đều biết tương lai rất đáng sợ, không có mấy người có thể sống sót, cái đề tài này quá mức trầm trọng.

"Ca ca, ngươi tiến vào Thái Sơ cổ quáng phát hiện cái gì, làm sao thoát vây?" Tần Hạo cũng tới, trên người mặc bộ giáp màu bạc, bây giờ vóc người thon dài, đã lớn lên.

Đến hiện tại, hắn tuy rằng còn có một chút khúc mắc, lấy Thạch Hạo vì là mục tiêu, liều mạng truy đuổi, nhưng đã không giống quá khứ như vậy gần như cố chấp.

Đương nhiên, đáy lòng của hắn vẫn có một ít dị dạng tâm tình.

Thái Sơ cổ quáng, đó là một cái vị trí bí ẩn, quá mức cổ lão, Tiên cổ kỷ nguyên trước liền từ lâu tồn tại.

Lần trước, Thạch Hạo tuy rằng đi vào, thế nhưng cũng không có đi tới tối phần cuối, bên trong quá mức thần bí, tràn đầy bất ngờ, hắn không thể tham điều tra rõ ràng.

Lần đó, thu hoạch lớn nhất chính là được Lục Đạo Luân Hồi loại này cổ thiên công truyền thừa.

Thạch Hạo có lựa chọn giới thiệu một phen, nghe mọi người thần trì hoa mắt.

"Ha ha... Lần trước thư viện đi không ít người, kết quả có mấy chục người ở cổ khoáng bên trong bị người bắt, sau đó lại bị bỏ qua, hóa ra là ngươi gây nên!" Rất nhiều người đều bắt đầu cười lớn.

"Bây giờ, Thạch Hạo thân phận sáng tỏ, rất nhanh những người kia sẽ biết được là chuyện gì xảy ra, bởi vì hắn từng bị Nguyên Thanh trục xuất tiến vào cổ khoáng."

Mấy người đều lộ ra ý cười, trên thực tế, lần trước gợi ra náo động lớn, một đám cao thủ trở thành tù binh, cuối cùng tuy rằng may mắn thoát vây, nhưng gặp phải sóng lớn mênh mông.

Trên thực tế ngay khi vừa nãy, khu vực này những người khác cũng đã nhắc tới chuyện này, đều ý thức được ngày đó là ai ở Thái Sơ cổ quáng ra tay.

"Nguyên Thanh, người này là cái đại phiền phức, Thạch huynh ngươi phải cẩn thận một ít!" Trường Cung Diễn nhắc nhở.

Không cần hắn nói, tất cả mọi người đều hiểu, người này bất tử, đối với Thạch Hạo là cái uy hiếp, ngày đó liền dám nhằm vào hắn, hiện tại biết hắn

còn sống, hơn nửa lại muốn sinh ra tâm tư.

"Hắn hậu nhân Nguyên Phong chết ở tiên gia chiến trường, sẽ không phải là ngươi gây nên chứ?" Tiểu Bàn tử Tào Vũ Sinh hoài nghi nói.

Nghe được hắn vừa nói như vậy, những người khác đều thất kinh, nếu là như vậy, vậy làm phiền liền lớn.

Thạch Hạo không nói, Nguyên Phong tự nhiên là hắn tự tay đánh giết, ngày đó tuy rằng lấy một bộ người ngoài không quen biết khuôn mặt ra tay, thế nhưng tế muốn, không che giấu nổi người.

Chỉ vì hắn là Hoang, sống sót xuất hiện, đã từng đi qua tiên gia đạo trường, có những này như vậy đủ rồi!

Ai cũng biết, hắn cùng Nguyên Thanh kết làm đại oán, hắn như vậy một vị chí tôn trẻ tuổi, ở nơi đó liền Tam Đầu Vương đều từng giết qua, làm sao có khả năng sẽ bỏ qua cho Nguyên Phong đây?

"Hỏng rồi, Nguyên Thanh sẽ không giảng hoà a, nghe nói hắn đối với cái kia hậu nhân phi thường coi trọng, liền như thế bị đánh giết, hắn chắc chắn tức giận!" Phượng Vũ than thở.

"Hắn không dám tùy tiện ra tay." Thạch Hạo nói rằng, có đại trưởng lão che chở, hắn tin tưởng Nguyên Thanh không dám tới thư viện bên trong ngang ngược.

Bất quá, hắn nhưng ở nhíu mày, có một loại lo lắng, bởi vì hắn không phải là chỉ giết một cái Nguyên Phong đơn giản như vậy, còn từng đánh giết Phong Hành Thiên, vậy cũng là Phong tộc chí tôn trẻ tuổi.

Thậm chí, Phong Hành Thiên lục thúc, một vị siêu cấp đại nhân vật Phong Chiêu cũng nhân Hoàng Điệp chết ở tiên gia đạo trường, những thứ này đều là đại nhân quả.

Phong tộc nếu là biết, nhất định sẽ phát điên!

Rõ ràng, hiện tại Phong tộc hẳn là cũng đã nổi giận, biết Thạch Hạo xuất hiện ở Thiên Thần Thư Viện, chắc chắn sẽ đỏ mắt.

Thạch Hạo cũng không hối hận, hắn chính là muốn cho Phong tộc đau lòng, là có ý định đi đánh giết Phong Hành Thiên, bởi vì Nguyên Thanh ngày đó sở dĩ áp chế, để cạnh nhau trục hắn, là Phong tộc thụ ý.

Phong tộc, một cái quái vật khổng lồ, vì là đệ tam cổ lão Trường Sinh thế gia, không có bao nhiêu người dám đối kháng

"Đại loạn sắp nổi lên, làm sao có thời giờ bên trong đấu, ta nghĩ những người kia nếu như không tuân theo quy củ, đại trưởng lão các loại (chờ) nhất định sẽ thô bạo ra tay, cùng nhau diệt trừ!" Thanh Y nói rằng.

Thạch Hạo cười cợt, không ở vấn đề này kế tục xoắn xuýt, ngược lại nhìn về phía Thái Âm Ngọc Thỏ, nói: "Này con tiểu Kỳ Lân chuyện gì xảy ra?"

Hắn có rất nhiều nghi vấn, từng nghe nói, này con Kỳ Lân cùng Ninh Xuyên cũng có chút thân cận, ngoài ra mấu chốt nhất chính là, lúc trước Thạch Hạo mộng về Tiên cổ, đã từng từng thấy này con trắng như tuyết tiểu Kỳ Lân.

"Cái tên này suýt chút nữa làm phản đồ, bất quá vẫn là mị lực của ta lớn, nó cuối cùng không tiếp tục để ý cái kia so với nữ nhân còn mỹ lệ xú thí Ninh Xuyên." Tiểu Thỏ Tử canh cánh trong lòng nói rằng.

Có người nói, Ninh Xuyên trên người có Kỳ Lân huyết thống, gần như phản tổ, vì vậy đã từng hấp dẫn tiểu Kỳ Lân, còn có người nói Ninh Xuyên khả năng chính là Bạch Kỳ Lân chuyển thế.

Bất quá có một chút là có thể khẳng định, Ninh Xuyên có nắm giữ Thập Hung một trong Kỳ Lân bảo thuật!

"Ngươi còn nhớ ta không?" Thạch Hạo một tiếng thở dài sau, nhìn trắng như tuyết Kỳ Lân ấu thú, giờ này khắc này, hắn nghĩ tới rồi thần du Tiên cổ

những năm cuối thì các loại.

Như vậy một đám phong nhã hào hoa kỳ tài, quá sớm héo tàn, ở trước mắt hắn một cái lại một cái từ trần, thực sự là quá đáng tiếc, đến nay nghĩ đến còn làm người thấy chua xót.

"Có chút quen thuộc, ta ở trong mơ thật giống từng thấy ngươi, vào lúc ấy là một cái khác rất đơn thuần tiểu tỷ tỷ ôm ta..." Kỳ Lân ấu thú truyền âm.

Thạch Hạo mũi cay cay, tâm thần kịch chấn.

Này con tiểu Kỳ Lân quả nhiên chính là lúc trước cái kia một con, nó không phải Luân Hồi, không phải chuyển thế, là năm đó may mắn còn sống mà bị phong ấn lại.

Còn nhớ, nó đã từng chủ nhân ôm ấp nàng, bất đắc dĩ cười, ngã vào trong vũng máu cảnh tượng, cực kỳ thê mỹ.

Thạch Hạo con mắt khàn khàn, khổ tiếng nói: "Ngươi còn nhớ ai?"

"Còn có Hoàng Nữ, còn có gánh vác tiên kim kiếm người thanh niên kia, còn có rất nhiều người, chỉ là ký ức mơ hồ, ta... Rất muốn khóc!" Trắng như tuyết tiểu Kỳ Lân bỗng nhiên thương tâm khóc rống lên, tiếng ô ô nghe tới phi thường thương cảm, nó dị thường khổ sở.

Thạch Hạo xoa xoa nó, nghĩ thông suốt quá nó hiểu rõ Tiên cổ chuyện xưa.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1188: Phiền Toái Hiện

"Ta còn nhớ rõ không cuối cùng đại nhân bộ dáng gì nữa, lờ mờ cũng có thể nhớ tới Lục Đạo Luân Hồi Vương dung mạo, còn Đại Xích Thiên chi chủ chờ, bất quá khi đó ta còn nhỏ, tuế nguyệt thay đổi, thời gian quá dài dằng dặc, rất nhiều sự tình đều mơ hồ." Bạch Kỳ Lân ấu thú nức nở nghẹn ngào lấy, nhỏ giọng kể rõ, mắt to trong không ngừng rơi xuống óng ánh giọt lệ, phi thường khổ sở cùng thương cảm.

Những cái kia đều là vô cùng đã lâu nhân vật, tại ngày nay đến xem, tất cả đều bao phủ thần bí cái khăn che mặt, tại Tiên Cổ kỷ nguyên trong từng là chí cao vô thượng người.

Thế nhưng mà cái này chỉ ấu thú tuy nhiên cũng từng có hạnh nhìn thấy qua, chỉ là khi đó nó mới sinh ra không bao lâu, không có khả năng hiểu rõ đến quá nhiều che giấu, những người kia cũng không có khả năng đối với nó giảng.

"Còn có rất nhiều người, đều là các tộc thiên kiêu, ta đều nhanh quên hình dạng của bọn hắn rồi."

Thạch Hạo một mực rất kỳ quái, đã dị vực sinh linh cũng đã đánh bại cái thế giới này chỗ có sinh linh, chém giết vô số, vì cái gì cuối cùng lại rút lui đâu?

Lúc cách dài dằng dặc quang âm, hôm nay vừa muốn ngóc đầu trở lại, cái này là vì sao? Chính giữa có bí mật gì, là cái này phiến cổ Thổ điềm xấu, cất giấu cái gì mầm tai vạ, không thể ở lâu, hay vẫn là nguyên nhân khác.

Đây là một cái nghi vấn, hắn rất muốn biết.

"Ta khi đó hiểu rõ có hạn, không biết tình hình cụ thể và tỉ mỉ, hình như

là có nguyên nhân, thế nhưng mà những đại nhân kia giữ kín như bưng, mặc dù bị hỏi và, cũng tránh." Bạch Kỳ Lân ấu thú đạo.

"Truy cứu chuyện xưa vô dụng, những người kia đều bụi quy bụi đất về với đất rồi, hết thảy cũng còn được về phía trước xem."

Cái chỗ này rất náo nhiệt, mọi người chuyện trò, luận bàn đạo pháp, phỏng đoán Thiên Địa đại biến khi nào đã đến, đồng thời cũng nói đến Thánh Viện, Tiên Viện chờ.

Ninh Xuyên cũng ở đây phiến sơn mạch bên trong, nhưng là một mực đều chưa từng xuất quan, vô luận là trên chín tầng trời tu sĩ cùng 3000 châu tu sĩ giao thủ lúc, hay vẫn là sớm hơn trước khi, hắn đều không có xuất hiện.

"Hắn vậy mà lựa chọn kiếp này pháp." Thạch Hạo lộ ra dị sắc.

"Còn có Thạch Nghị cũng là như thế, hắn bế quan về sau, chưa bao giờ xuất hiện qua." Tào Vũ Sinh nói ra.

Có lẽ là trước kia có người từng nhìn thấy qua Thạch Nghị một mặt, hắn từng nói qua. Kiếp này pháp là căn cơ, là ngọn nguồn, là hắn thành đạo chỗ căn bản, sanh ở kiếp này, có thể nào không tu kiếp này pháp?

"Sau đó không lâu, Thánh Viện, Tiên Viện người trở lại, đã đến lúc kia, sẽ chọn nhổ người kiệt xuất tiến vào hai viện."

Có người đề đã đến vấn đề này, bọn hắn đều tại chờ mong.

Bởi vì, vô luận là Kim Vân, hay vẫn là Lam Mông, Vương Dương bọn người. Nhìn như cường đại, nhưng là cùng hai viện người so với, cái gì cũng không phải.

Nói thí dụ như kiếp này hết sức pháp, đó là theo Thánh Viện lưu truyền ra không trọn vẹn bản chép tay, nơi đây người bất quá là truy tìm những người kia chỗ đi qua lộ mà thôi.

Nói tóm lại kém quá xa, người ta chảy ra tàn thiên, chỗ ghi lại bộ phận cảm ngộ cùng kinh nghiệm cũng đã như thế, có thể thấy được chính thức Thánh Viện người trong hội đáng sợ cỡ nào.

Tại đâu đó, sở hữu người tu hành đều là dùng đột phá tất cả đại cảnh giới cực hạn làm mục tiêu!

"Thạch huynh nếu như tiến về trước hai viện. Có lẽ sẽ gặp được một chút phiền toái, Nguyên Thanh xuất từ chỗ đó, nhận thức không ít người." Trường Cung Diễn nói ra.

Chuyện này sớm đã truyền ra, Nguyên Thanh lai lịch rất không tầm thường. Năm đó cũng là một cái khó lường kinh diễm nhân vật, chỉ là về sau biểu hiện không tốt, khó coi, bị buông tha cho.

Từ khi chuyện này bị thế nhân biết, hai viện uy danh quả thực là Lôi Hành không. Chấn động mỗi người tâm thần.

Đường đường Nguyên Thanh, thực lực khủng bố, trước mắt coi như là một cái đại nhân vật. Nghe đồn hắn một chân đã bước vào Chí Tôn cảnh, đáng sợ vô cùng.

Có thể chính là như thế này một cái cường nhân, lại bị hai viện từ bỏ, quả thực không thể tưởng tượng chỗ đó người hội có đáng sợ cỡ nào.

"Hoàn toàn chính xác, ta cũng có nghe thấy, Nguyên Thanh tuy nhiên thoát ly chỗ đó, nhưng là nhận thức không ít người, ta nếu là tiến về trước, hơn phân nửa hội sinh ra một ít biến cố." Thạch Hạo nhíu mày.

"Thế nhưng mà, không tiến hai viện tựu khó có thể thể ngộ bọn hắn chỗ bước ra đường, cá nhân đích trí tuệ cùng lực lượng cuối cùng là có hạn, cái chỗ kia một đời lại một thế hệ nghiên cứu ra rất nhiều pháp môn, đều là đột phá cực hạn đạo tốt nhất cách, đáng giá tiến về trước a." Tào Vũ Sinh nói ra.

Về Tiên Cổ pháp, Thạch Hạo cũng là còn không quá để ý, bởi vì trên người hắn có ngọc thạch kinh thư, là năm đó tại 3000 Đạo Châu Tiên Cổ di

địa trung được đến.

Chỉ là kiếp này pháp làm cho không người nào nại, không có gì ngoài hai viện bên ngoài, ngoại giới hơn phân nửa không có gì sách cổ có thể tham khảo, đó là người thời nay khai sáng.

"Nguyên Thanh bất quá là một cái khí đồ mà thôi, có thể có bao nhiêu năng lượng, có thể ảnh hưởng đến hai viện tu sĩ? Hơn nữa, hắn đến tột cùng là xuất từ Thánh Viện, hay vẫn là Tiên Viện?" Phượng Vũ hỏi.

"Có đồn đãi xưng, hắn vốn là Thánh Viện đệ tử, nhưng tác dụng chậm chưa đủ, bị buông tha cho, nhưng hắn một vị sư tôn đưa hắn đưa vào Tiên Viện, muốn cho hắn đi một con đường khác, tiến hành đền bù tổn thất. Bất quá, cuối cùng hắn hay vẫn là theo Tiên Viện trong đã đi ra." Đúng lúc này, một vị trưởng lão đi tới, nói ra cái này tắc thì tin tức.

Mọi người chấn động, cái này Nguyên Thanh quả nhiên không đơn giản, vậy mà trước sau xuất nhập qua hai viện, như vậy người quen biết chắc chắn sẽ không thiếu.

"Đặc biệt là Thánh Viện, không đề cập tới hắn cái vị kia sư tôn, hắn có một vị sư huynh trước mắt cũng đã trở thành đại nhân vật, tại Thánh Viện trong địa vị tôn sùng, đứng hàng trưởng lão cấp nhân vật." Đường nhỏ tại đây lão giả nói ra.

Mọi người nghe vậy, cũng không khỏi hít một hơi lãnh khí, đây cũng không phải là một cái tin tức tốt.

Thạch Hạo ánh mắt trạm trạm, hướng vị trưởng lão này thỉnh giáo, nói: "Phong Tộc có người tại hai viện trong sao?"

"Tự nhiên có, dài dằng dặc tuế nguyệt đi qua, thế gian này ra rất nhiều Thiên Tung nhân vật, có thể không luận Bách Thế tang thương, nhân gian chìm nổi, Trường Sinh thế gia đều là quái vật khổng lồ, tự nhiên cũng sẽ xuất hiện một ít kinh diễm nhân vật, có chút tự nhiên bị những lão quái vật

kia âm thầm thu vào hai viện trong." Thiên Thần thư viện vị trưởng lão này nói ra.

Thạch Hạo trong lòng trầm xuống, đây cũng không phải là cái gì tin tức tốt, hắn cảm thấy Phong Tộc bên trong người khác có thể đơn giản thỉnh Nguyên Thanh ra tay, hơn phân nửa cũng là bởi vì tại hai viện trong có nhận thức Nguyên Thanh người, ngày xưa có giao tình.

Hắn tại chần chờ, hai viện hay không còn muốn vào đâu?

Hắn cũng không muốn không hiểu thấu bị người nhằm vào, mặc dù nói chỗ đó có tuyệt thế cao thủ, có không cách nào tưởng tượng lão quái vật, đáng giá tiến về trước, nhưng là có chút người với hắn mà nói rất nguy hiểm, nếu là muốn gia hại hắn, rất dễ dàng đắc thủ.

Trên thực tế, phiền toái đến vô cùng nhanh, mới đi qua mấy ngày mà thôi, đã có người tìm được Thiên Thần thư viện, muốn gặp Thạch Hạo một mặt.

Mấy ngày nay đến, Thạch Hạo rất thanh nhàn, nắm giữ trăm vạn phù văn về sau, hắn một mực tại củng cố, vì tiến "Giới phần" làm chuẩn bị, nghĩ đến tiên chủng, đến lúc đó có thể tìm hiểu trên người ngọc thạch kinh thư rồi.

Thế nhưng mà, ngay tại hôm nay, có người đến tìm hắn.

"Thạch Hạo ngươi tránh một chút, cứ nghe đó là Nguyên Thanh con nối dõi, muốn tới hướng ngươi câu hỏi." Phượng Vũ nói ra, thần sắc mặt ngưng trọng.

"Lai giả bất thiện, cần phải cẩn thận!" Tào Vũ Sinh cũng nhắc nhở.

Mấy ngày nay, Thạch Hạo một mực tại đây phiến sơn mạch bên trong, không có gì ngoài củng cố tu hành bên ngoài, thường xuyên theo chân bọn họ tiểu tụ, chè chén thần nhưỡng.

Thạch Hạo mục sáng lóng lánh, hắn biết rõ đối phương gây nên tại sao, nhất định là bởi vì Nguyên Phong bị giết, chết ở Tiên gia đạo tràng, lại để cho Nguyên Thanh kinh sợ bố trí.

"Nguyên Thanh tại sao không có tự mình đến?" Thạch Hạo hỏi.

"Hắn hơn phân nửa cũng không dám quá mức làm càn, tại đây dù sao cũng là Thiên Thần thư viện, hắn nếu như dám ở chỗ này động thủ, hơn phân nửa sẽ chọc cho ra Đại trưởng lão, cường thế trấn giết hắn!" Trường Cung Diễn nói ra.

Thạch Hạo gật đầu, Đại trưởng lão cũng không phải là một một người đơn giản vật, hắn là cửu thiên thập địa trong có đếm được cao thủ, tựu là hai viện bên trong lão quái vật cũng không dám đơn giản đắc tội.

"Thạch Hạo ở đâu, Nguyên tộc một vị cao nhân có cho ngươi đi qua." Lúc này, có người đến truyền lời, sắc mặt cổ quái.

Tin tức truyền ra về sau, tại đây phiến vùng núi dẫn phát nghị luận, rất nhiều người đều minh bạch là chuyện gì xảy ra, đã từng nếm qua Thạch Hạo thiếu người nhìn có chút hả hê, chờ xem cuộc vui.

"Ta tại sao phải thấy hắn, không thấy!" Thạch Hạo rất dứt khoát cự tuyệt.

"Ngươi... Đây chính là Nguyên Thanh Chí Tôn phái tới sứ giả, ngươi không chịu gặp mặt một lần?" Truyền lời người biến sắc.

"Cái gì sứ giả, đâu có chuyện gì liên quan tới ta, ta mặc kệ hội Nguyên gia người!" Thạch Hạo sắc mặt chìm xuống đến, lại bổ sung nói: "Ta nhớ được, Nguyên Thanh mới là một cái nửa bước Chí Tôn mà thôi, còn không có đột phá đâu rồi, tính toán bên trên cái gì Chí Tôn?"

Đây cũng không phải là cự tuyệt đơn giản như vậy, hay vẫn là một loại tìm từ nghiêm khắc tỏ thái độ, hắn tại nhằm vào Nguyên Thanh, rất là bất mãn.

Chung quanh, có chút không ít tu sĩ đi theo truyền lời người mà đến, muốn nhìn Thạch Hạo phản ứng, nguyên gốc những người này còn muốn xem kịch đâu rồi, hiện tại tất cả giật mình.

"Có ít người tại nhìn có chút hả hê ấy ư, cho rằng Nguyên gia người sẽ đối với ta ra tay?" Thạch Hạo xem hướng tiền phương, những người kia gấp vội cúi đầu, không dám làm tức giận cái này sát tinh.

"Thạch huynh, dù sao cũng là Nguyên Thanh Chí Tôn khiến đến sứ giả, ngươi hay là đi nghênh gặp một phen a." Truyền lời người mở miệng lần nữa.

"Nghênh gặp? Cút!" Thạch Hạo trách mắng, trong lòng của hắn có một cỗ nóng tính, thật sự là khinh người quá đáng, Nguyên Thanh từng đối với hắn ra tay, muốn áp chế hắn mười năm, cuối cùng càng là rơi xuống tử thủ, đưa hắn lưu đày tiến Thái Sơ Cổ Quáng, muốn đẩy hắn vào chỗ chết, hiện tại rõ ràng còn dùng loại này khoan dung khiến sứ giả đến.

"Cái này... Không tốt sao, Nguyên Thanh Chí Tôn chết một vị hậu nhân, nghe đồn cùng ngươi có liên quan, ngươi không đi giải thích thoáng một phát sao?" Truyền lời người nói ra.

"Phanh!"

Thạch Hạo trực tiếp một cước đưa hắn đá văng ra, trùng trùng điệp điệp đụng vào một ngọn núi trên hạ thể.

"Nguyên Thanh đối với ta ra tay trước đây, muốn đoạn ta thành đạo chi lộ, bây giờ còn có mặt đến phái người hỏi ý?" Thạch Hạo lạnh mặt nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1189: Lộ Liễu Làm Càn

Người kia va ở trên núi, miệng mũi chảy máu, thời gian rất lâu đều không có bò lên, bị thương rất nặng.

Phụ cận người có chút sợ hãi, đều biết Hoang là một cái tu hành kỳ tài, thiên phú tuyệt hảo, dù cho là ở Thiên Thần thư viện bên trong đều không có mấy người có thể sánh vai.

Nhưng là, mọi người cũng không nghĩ tới, tính tình của hắn cũng lớn như vậy, hồn nhiên không đem Nguyên Thanh sứ giả để vào trong mắt, không đi nghênh thấy.

"Ngươi làm như vậy... Nguyên Thanh Chí tôn sẽ nổi giận, đến thời điểm sẽ giết chết ngươi, dù cho ngươi là thế hệ tuổi trẻ Chí cường giả, cũng không chống cự nổi Nguyên Thanh Chí tôn một đầu ngón tay!"

Nằm ở chân núi người run rẩy, dùng tay chỉ Thạch Hạo, hắn thực sự là vừa tức vừa giận, nguyên bản còn tưởng rằng sẽ phải chịu lễ ngộ đây, kết quả lại bị như vậy một cước đá văng, xương gãy vỡ nhiều chỗ.

Hắn nghiến răng nghiến lợi, sắc mặt tái xanh.

"Muốn a dua nịnh hót Nguyên Thanh, dựa vào cái này tiến vào Thánh viện sao?" Thạch Hạo lạnh nhạt nhìn về phía hắn, sau đó cách không lại là một chưởng vỗ ra, phịch một tiếng, người kia lần thứ hai bay ra ngoài.

Đến đây, lại không động tĩnh, người kia hôn mê đi, không thể động đậy một hồi.

Chu vi mấy người nguyên bản là vì xem náo nhiệt mà đến, cho rằng Nguyên Thanh sứ giả sẽ áp chế Thạch Hạo, không hề nghĩ rằng, nhìn thấy

tình cảnh này.

Thiếu niên này thật sự rất tự phụ, liền cái kia cái gọi là sứ giả cũng không thấy, đem truyền lời người đánh một trận tơi bời.

Làm Thạch Hạo ánh mắt quét tới lúc, rất nhiều người đều trong lòng rùng mình, một ít kẻ có lòng dại khó lường càng là nơm nớp lo sợ, cả người không dễ chịu.

"Hoang, Thạch Hạo, ngươi thật là to gan!" Xa xa, truyền đến âm thanh, giống như một đạo sấm sét cuồn cuộn, sóng âm như nước thủy triều bao phủ trường không, chấn động người linh hồn.

Trong lòng mọi người nhảy một cái, trong nháy mắt nghĩ đến là ai, người sứ giả kia đến!

Thạch Hạo tự nhiên cũng rõ ràng, đây là Nguyên Thanh dòng dõi, nhìn thấy vừa nãy hắn hành động, động hỏa khí.

Chỉ là Thạch Hạo trong lòng đồng dạng có một luồng úc hỏa, đây là nơi nào? Thiên Thần thư viện, Nguyên Thanh dòng dõi lại dám như vậy lộ liễu, như vậy áp sát.

"Người nào ở ồn ào, dám ở thư viện bên trong kêu gào, không muốn sống à!?" Thạch Hạo lớn tiếng trách cứ.

"Hoang, ngươi là đang nói chuyện với ta phải không, cái giá quá to lớn, muốn tự tuyệt tiền đồ sao?!" Người kia ở phía xa quát lên, mang theo một luồng uy nghiêm, như là ở răn dạy một cái ác liệt đệ tử, nghênh ngang.

"Ngươi là ai, Thiên Thần thư viện há có thể cho ngươi nói khoác không biết ngượng, ở đây ngang ngược!" Thạch Hạo quát lên, một bộ bễ nghễ thiên hạ dáng vẻ, tư thái phi thường cao, châm đối với người tới.

"Làm càn, ngươi dám đối với ta nói như thế!" Người kia xuất hiện, thân mặc áo bào xám, tướng mạo gầy gò, vóc người cao to, đây là một ông già,

nhanh chân đi đến.

Mới nhìn lúc, hắn rất có một khí chất xuất trần, nhưng là nhìn kỹ, hai con mắt của hắn trong lúc đóng mở tinh quang bắn ra bốn phía, vừa nhìn liền không phải một nhân vật đơn giản.

"Ngươi đang nói ai làm càn, thật coi mình là nơi đây chủ nhân sao? Không khỏi quá tùy tiện!" Vào lúc này, Thạch Hạo đối chọi gay gắt, không hề có một chút yếu thế dấu hiệu.

Hắn thực tại có một cơn lửa giận, Nguyên Thanh sứ giả khinh người quá đáng, càng đi tới Thiên Thần thư viện quát mắng hắn, nếu là ở những nơi khác hơn nửa liền muốn đối với hắn hạ sát thủ.

Thực sự là là có thể nhẫn thục không thể nhẫn, hắn tự nhiên nhanh thanh tàn khốc, ở đây đối phương nếu là dám ngang ngược, cái kia cũng thật là không cho Thiên Thần thư viện chúng cường tử.

"Thật can đảm!" Người áo xám đi tới, đã đến cách đó không xa, ánh mắt lạnh lẽo, phá hoại Tiên Đạo ý vị, hai mắt xem ra rất lạnh.

"Lão thất phu, ngươi mới là cả gan làm loạn, ở đây kêu gào cái gì, không phục không cam lòng sao, muốn khiêu chiến các vị trưởng lão uy nghiêm sao?" Thạch Hạo trách cứ.

Tất cả mọi người đều đờ ra, cái tên này cũng thật là hung hăng rối tinh rối mù, đối mặt một vị nhân vật cấp độ Giáo chủ lại cũng như vậy nghiêm khắc, lớn tiếng trách cứ.

"Ngươi tiểu tặc này, không hề có chút kính nể nào, nhìn thấy tiền bối tới đây, lại dám vô lễ như thế, nói không chừng ta muốn giáo huấn ngươi một trận!" Nguyên Hồng trách mắng, sắc mặt âm trầm.

Đang khi nói chuyện, hắn ống tay áo giương ra, mờ mịt một phiến, lập tức đem toàn bộ đất trời đều bao phủ, đây là đại thần thông —— tụ lý càn khôn.

Này tay áo lớn giương ra, đem thiên địa vạn vật đều bao dung tiến vào, càng là muốn luyện hóa Thạch Hạo, để hắn bị tội.

Xoạt!

Thạch Hạo triển khai Côn Bằng Sí, trong nháy mắt rời đi tại chỗ, xuất hiện ở sơn mạch nơi sâu xa, tốc độ nhanh cực kỳ.

"Tiểu tử, cùng ta vô lễ, còn muốn đi sao?!" Nguyên Hồng cười lạnh nói.

"Đến cùng là ai làm càn, trưởng lão ở đây, há cho phép ngươi làm dữ uy, còn không mau cút đi!" Thạch Hạo quát mắng, bởi vì lúc này, hắn đã đi tới trên một ngọn núi.

Nơi này có một lão giả ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, người bình thường, phi thường yên tĩnh, lúc này phút chốc mở mắt ra, nhìn về phía Nguyên Hồng quát mắng nói: "Làm càn!"

Đùng!

Cái gọi là tụ lý càn khôn, ở này thanh quát mắng bên trong, trong nháy mắt tán loạn, Nguyên Hồng thân thể lảo đảo một cái, rộng lớn ống tay áo nổ nát.

"Lão gia hoả, tiếp tục làm dữ a." Thạch Hạo lạnh lùng nói, ngay mặt khiêu khích.

"Tiền bối, cũng không ta làm càn, thực sự là cái này tiểu tặc vô lễ, lần nữa khiêu khích, ta bất đắc dĩ ra tay." Nguyên Hồng giải thích.

"Ta làm sao đối với ngươi vô lễ, là ngươi một hai lần bức bách, ngươi coi nơi này là nơi nào, là Nguyên Thanh hậu hoa viên sao, dám đến này chất vấn ta!" Thạch Hạo nói rằng.

Trên ngọn núi, cái kia ngồi xếp bằng trên bồ đoàn Ngũ trưởng lão không có mở miệng, phi thường yên tĩnh, vẻ mặt trên không hề có một chút biến

hóa.

"Ta chỉ là muốn đến hỏi một câu, ta đứa cháu kia Nguyên Phong là chết như thế nào ở Tiên gia chiến trường, ngươi nhưng tránh mà không gặp, ta hiện tại có lý do tin tưởng là ngươi làm hại hắn!" Nguyên Hồng nói rằng.

"Nắm ra chứng cứ đến!" Thạch Hạo liếc chéo, lạnh lùng nói: "Ngươi cái kia không muốn mặt trưởng bối Nguyên Thanh, đã từng ám hại quá ta, muốn áp chế ta mười năm đây, đoạn ta thành đạo đường, những việc này thế nhân đều biết, ngươi còn có mặt mũi ở nơi này chất vấn ta, muốn cái gọi là giải thích, thực sự là buồn cười, ta nếu là ngươi, trực tiếp lăn."

"Ngươi rất hung hăng, điếc không sợ súng!" Người áo bào tro Nguyên Hồng lớn tiếng trách cứ, lại bổ sung: "Ngươi không muốn vào Thánh viện, Tiên viện chứ?"

"Ngươi đang uy hiếp ta sao, Nguyên gia thực sự là uy phong thật to, đều có thể vì là Thánh viện, Tiên viện làm chủ." Thạch Hạo giễu cợt nói.

"Ta chỉ hỏi một câu, Nguyên Phong là ngươi giết sao?" Người áo bào tro lạnh giọng hỏi.

"Mắc mớ gì tới ngươi!" Thạch Hạo một câu nói, tức giận Nguyên Hồng râu tóc đều dựng.

"Ngươi tại sao phải làm như vậy?!" Người áo bào tro tức giận nói.

Tất cả mọi người biết đạo xảy ra chuyện gì, nhưng Thạch Hạo chính là xem thường trả lời, mà lớn tiếng chất vấn: "Nguyên Thanh khinh người quá đáng, như vậy một cái tuổi tác, còn làm hại một cái hậu bối, ta còn muốn hỏi các ngươi Nguyên gia người đây, ngày đó Nguyên Thanh tại sao vọng tưởng áp chế ta mười năm, cuối cùng càng là muốn giết chết, các ngươi Nguyên gia có hay không nên cho ta một câu trả lời hợp lý!"

Người áo bào tro Nguyên Hồng xanh cả mặt, đây thực sự là một cái đại nghịch bất đạo thiếu niên, căn bản cũng không có một điểm lòng kính nể,

quả thực muốn tức chết hắn.

Nguyên Hồng nhìn về phía cái kia ngồi xếp bằng ở trên núi trưởng lão, nói: "Còn xin tiền bối cho phép ta đối với hắn hỏi dò, ta Nguyên tộc con cháu chết rất oan uổng, nhất định phải làm cái rõ ràng."

"Ngươi muốn làm thế nào?" Thiên Thần thư viện trưởng lão mở mắt ra hỏi.

"Ta nghĩ thăm dò hắn thức hải, hoặc là xin tiền bối ra tay, hết thảy đều đem cháy nhà ra mặt chuột." Nguyên Hồng nói rằng.

"Xin tiền bối làm chủ, Nguyên gia lão thất phu Nguyên Thanh từng đem gia hại ta, ngăn cản đệ tử tiến vào thư viện, kính xin đem hắn tập nã!" Thạch Hạo cũng mở miệng.

Mọi người ngạc nhiên, cái tên này thực sự là cái gì cũng dám nói, trực tiếp liền muốn đối phó Nguyên Thanh!

"Ngươi... Thực sự là thật can đảm, thấy chán sống rồi ư!" Nguyên Hồng quát mắng, hắn âm thầm giơ lên bàn tay phải.

"Xin tiền bối làm chủ, Nguyên gia người hung hăng càn quấy, không gần như chỉ ở thư viện ta làm hại ta, đi tới thư viện bên trong, một cái sứ giả nho nhỏ cũng muốn động võ, xin tiền bối tác thành, để hai người chúng ta cùng cảnh giới một trận chiến." Thạch Hạo nói rằng.

"Chuẩn!" Thiên Thần thư viện Ngũ trưởng lão gật đầu, lại dễ dàng đáp ứng rồi.

Ầm!

Sau một khắc, Thạch Hạo cảm giác thân thể ấm áp, như là bị truyền vào một dòng nước ấm, tiếp theo cả người pháp lực sôi trào, đạo hạnh tinh tiến đến một cái doạ người mức độ.

Thạch Hạo khiếp sợ, hắn có chút khó có thể tin, lúc này mới một sát na mà thôi, hắn thì có Giáo chủ cấp đạo hạnh, hết thảy đều là Ngũ trưởng lão ban tặng.

Mặc dù là tạm thời, thế nhưng Thạch Hạo lập tức có thể nghiệm hoàn toàn mới, tai thính mắt tinh, thân khinh thể kiện, đạo hạnh thâm hậu, thần giác không lường được.

"Ầm!"

Sau một khắc, Thạch Hạo ra tay rồi, vồ giết về phía cái kia áo xám nam tử.

"Ngươi dám ra tay với ta?!" Nguyên Hồng lạnh giọng nói, ra tay đón đánh.

"Ngươi tính là thứ gì, sớm muộn cũng có một ngày ta sẽ cắt lấy Nguyên Thanh đầu lâu!" Thạch Hạo lạnh lùng nói.

"Muốn chết!" Người áo bào tro quát, bàn tay như cầu vồng, xạ ra mười đạo thần quang, mang theo mờ mịt sương mù, cực tốc mà tới.

"Xoạt!"

Thạch Hạo tạo ra duy nhất động thiên: "vạn pháp bất xâm", cái kia phóng tới mười đạo thần quang hòa vào động thiên bên trong, bị nung nấu thành là tiên thiên tinh khí.

Đây chính là Giáo chủ cấp pháp lực cùng đạo hạnh sao? Thạch Hạo tự tin tăng lên dữ dội, cảm thấy khó mà tin nổi, trực tiếp liền hóa rơi mất đối phương hết thảy công kích.

"Ầm!"

Sau một khắc, Thạch Hạo giơ lên Côn Bằng quyền, toàn bộ cánh tay lượn lờ ba đạo tiên khí, mông lung mà khiếp người, một quyền đánh giết mà

đi.

Vào lần này giao chiến bên trong, Nguyên Hồng kêu rên, dù cho hắn pháp lực cao, đạo hạnh so với Thạch Hạo thâm rất nhiều, hắn trực tiếp liền muốn bị đánh giết ở chỗ này.

Dù vậy, Nguyên Hồng hay là như bị sét đánh, trong miệng ho ra mấy búng máu dịch.

"Quê nhà sau, ngươi không được a, Nguyên gia người quả nhiên đều là rác rưởi!" Thạch Hạo quyền thứ hai đến, vẫn quấn theo tiên khí, thần thánh cực kỳ.

"Ầm!"

Lần này, Nguyên Hồng oa một tiếng ho ra đầy máu, toàn bộ thân thể bay ngang, va ở trên một ngọn núi đá, sắc mặt trắng bệch cực kỳ.

Hắn nhưng là một vị nắm giữ Giáo chủ cấp thực lực cao thủ, đối mặt một cái bị người xuyên vào pháp lực thiếu niên, lại không địch lại, chuyện này thực sự mất mặt xấu hổ!

"Thật kém cỏi, liền ngần ấy bản lĩnh cũng dám đến Thiên Thần thư viện ngang ngược, ở nơi đó nói khoác không biết ngượng. Ngươi muốn thay thế biểu Nguyên Thanh giáo huấn ai? Liền như vậy ngươi cũng xứng làm sứ giả, xem ra Nguyên Thanh cũng không thế nào địa, nếu như là cùng cảnh giới, ta đánh giết hắn thành chó hoang!" Thạch Hạo chế nhạo.

Nguyên Hồng sắp tức đến bể phổi rồi, thiếu niên này lại dám nhẹ như vậy coi hắn, càng là ở nhục nhã cha Nguyên Thanh.

Ầm!

Thạch Hạo quyền thứ ba đánh tới, Nguyên Hồng cực lực tránh né, nhưng vẫn là bị đánh trúng, trong thân thể xương cốt lúc này nổ vang, bùm bùm, lập tức vỡ vụn rất nhiều cái.

"Tiền bối, ngươi liền nhìn cái này tiểu tặc làm dữ sao?" Nguyên Hồng hô quát nói.

Rất nhiều người đều ở phụ cận, nhìn thấy tình cảnh này, trợn mắt ngoác mồm, Nguyên Hồng đây là đang biến tướng cầu cứu a, với hắn trước kia hung hăng mà đến dáng vẻ hoàn toàn khác nhau, cũng theo người môn theo dự đoán sự không giống nhau.

"Nguyên Thanh đến rồi, đều không có ngươi ngông nghênh phách lối, bằng ngươi cũng dám ở này làm càn!" Đây là Ngũ trưởng lão lời nói, lạnh lùng nhìn lướt qua Nguyên Hồng.

Tất cả mọi người đờ ra, đây là nói rõ bao che cho con, ở giữ gìn Thạch Hạo, căn bản là không cho Nguyên gia người bán chút mặt mũi!

"Tiền bối nói đúng lắm, ngưu quỷ thần xà đều dám ở chỗ này ngang ngược, đem còn thể thống gì, đợi ta đem hắn oanh thành chó đất!" Thạch Hạo cười to nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1190: Ra Sức Đánh

Sự tình phát triển ngoài dự liệu của mọi người, Nguyên gia người dùng khoan dung mà đến, triệu kiến Thạch Hạo, có thể nói là hùng hổ dọa người, kết quả hiện tại... Lại bị hành hung trên mặt đất.

Lúc này mới bao lâu thời gian, trước sau nghịch chuyển cực nhanh, lại để cho người líu lưỡi, có chút trợn mắt há hốc mồm.

"Ngươi làm thiên thần thư viện là địa phương nào rồi, hô to tiểu uống, cao giọng kêu gào, nếu như không để cho dư các ngươi đầy đủ giáo huấn, có phải hay không dám san bằng nơi đây, cho rằng Nguyên gia là một phương Đế chủ?" Thạch Hạo bỉu môi nói.

Phanh!

Thạch Hạo một cước đá ra, Nguyên Hoành kêu thảm thiết, thân thể bay xéo đi ra ngoài, đụng nát một khối mấy chục vạn cân Cự Thạch, cả người ngã xuống tại đâu đó, trong miệng bọt máu tử không ngừng chảy ra.

Biến hóa thật sự quá là nhanh, vốn là cao cao tại thượng, có chút tự ngạo Nguyên Hoành bị đánh thành cái dạng này, không hề chống đỡ chi lực, xương cốt đứt gãy.

"Này, đừng giả bộ chết, ngươi không phải đại biểu Nguyên Thanh đến đấy sao, chẳng lẽ Nguyên Thanh cứ như vậy bất lực sao?" Thạch Hạo đi đến phụ cận, lại là hai chân, đạp Nguyên Hoành thẳng mắt trợn trắng, thiếu chút nữa ngất đi.

"Ngươi như vậy không chừng mực, đối với ta ra tay, sống không được bao lâu!" Nguyên Hoành nảy sinh ác độc, hắn thật sự chọc tức, thân phận của hắn rất cao, đến từ cường đại Nguyên tộc, kết quả đến nơi đây sau bị

người trở thành chó đất giống như đánh tơi bời.

Đối với một vị đại cao thủ mà nói, thật sự quá biệt khuất rồi, khí hắn toàn thân run rẩy, thiếu chút nữa bất tỉnh đi.

"Còn dám mạnh miệng, các ngươi Nguyên tộc làm những chuyện hư hỏng kia một đống lại một đống, cũng không biết xấu hổ ở chỗ này tự ngạo, đánh ngươi thành đầu heo!" Thạch Hạo nói ra.

Hắn đi ra phía trước, cầm lên Nguyên Hoành cổ áo tử, rồi sau đó luân khởi bàn tay thô, mà bắt đầu trừu, đùng đùng, tiếng vang thanh thúy, tựu cùng đánh trúc bản giống như.

Nguyên Hoành miệng mũi tràn huyết, khí giận sôi lên, thậm chí đầu đều nhanh hơi nước rồi, chưa bao giờ đã bị qua khuất nhục như vậy, bị một thiếu niên người trừu. Có thể nhẫn nại không có thể nhẫn nhục.

Hắn kịch liệt giãy dụa, hai mắt phóng hỏa, hận không thể lập tức sống nuốt Thạch Hạo, cái này cùng ngày thường tiên phong đạo cốt bộ dạng một trời một vực.

"Ba!"

Thạch Hạo cũng sẽ không khách khí, không nói hai lời, lại là một chầu bàn tay thô rơi xuống, trừu hắn đầu óc choáng váng, không biết Đông Nam Tây Bỉ, song mắt nổi đom đóm, hơn nữa ù tai.

"Oắt con. Ngươi lại dám như vậy nhục nhã ta, đời này đều không muốn muốn vào Thánh Viện rồi, cũng không vọng tưởng đi Tiên Viện, tu không được tuyệt thế pháp, dừng bước tại này a!" Nguyên Hoành tức sùi bọt mép, lớn tiếng uy hiếp.

"Ngươi tính toán thơm bơ vậy sao, có tư cách gì thay hai viện làm chủ, ta cho ngươi mạnh miệng, lại thưởng ngươi một chầu cái tát!" Thạch Hạo nói ra. Đùng rung động, phi thường nghiêm túc, nói đánh tựu đánh.

"Tiểu tử, ngươi lúc này thể hiện. Chờ ngươi tiến vào hai viện, cho ngươi sống không bằng chết, tất cả cao thủ cùng nhau trấn áp ngươi, muốn sống không thể muốn chết không được!" Nguyên Hoành gào thét. Con mắt tràn đầy tơ máu.

Hắn thật sự nhanh giận điên lên, cái gì cũng không để ý, tay chân cũng động. Cũng mặc kệ chính mình phải chăng hữu lực lượng, thầm nghĩ giết Thạch Hạo, triệt để đã mất đi lý trí.

Thạch Hạo không cùng hắn nói nói nhảm, như cũ là khai đánh, lúc này đây Nguyên Hoành mặt triệt để biến hình rồi, trong miệng hàm răng một khỏa đón lấy một khỏa bay ra, rất nhanh tựu rơi hết.

Đường đường Nhất đại giáo chủ cấp nhân vật, gặp như vậy sỉ nhục, thật sự là so giết hắn đi còn muốn khó chịu, hắn hai mắt đỏ thẫm, sợi tóc ngược lại, toàn thân kéo căng, triệt để phát điên.

Không biết làm sao, Thạch Hạo lúc này cũng đã có giáo chủ cấp thực lực, hơn nữa ba đạo Tiên khí quấn quanh tại trên thân thể, áp chế hắn phi thường dễ dàng, án lấy hắn tại đâu đó hành hung.

Tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm, hai người này đang làm gì đó, một cái là Nguyên tộc nhân vật trọng yếu, đã có giáo chủ cấp thực lực, một cái tắc thì tu ra ba đạo Tiên khí, vi cùng thế hệ bên trong Chí Cường Giả, thân phận đều rất kinh người, nhưng lúc này lại như trong phố xá người giống như, tại đâu đó xé rách lấy tranh đấu.

Đương nhiên, đây nhất định là thiếu niên kia cố ý gây nên, vì chính là bẩn thỉu Nguyên Hoành, tại đâu đó mang theo hắn cổ áo tử đánh hắn.

Cái này có chút lại để cho người không biết nên khóc hay cười, thân phận siêu nhiên hai người rõ ràng như vậy dây dưa cùng một chỗ, miệng rộng ngoan quất, nắm đấm mãnh lực nện, lại để cho người xem choáng váng.

Thời gian không dài, Nguyên Hoành mặt xưng phù trướng vô cùng, như

là thoáng cái biến lớn hơn rất nhiều, liền con mắt đều bị sưng thịt cho phong bế.

Thân là giáo chủ, thân thể như bách luyện Kim Cương, không nói Kim Cương Bất Hoại, nhưng là tuyệt đối không chỉ như thế, kết quả hay vẫn là như là phố phường vô lại đánh nhau giống như, bị thương trạng thái thần kỳ tương tự.

"Sỉ nhục a, thật sự là vô cùng nhục nhã!" Nguyên Hoành trong miệng không có hàm răng, nói chuyện đều hở, tại đâu đó hô hào.

"Ngươi thật sự là Nguyên Thanh thân tử ấy ư, thế nhưng mà biểu hiện quá không xong rồi, không có một chút thực lực, thực vi ngươi lão phụ mất mặt!" Thạch Hạo lắc đầu, tại đâu đó bình luận.

Hắn đã buông tay, đem Nguyên Hoành vứt trên mặt đất, trên cao nhìn xuống, tại đâu đó bao quát.

Mọi người khẽ giật mình, vừa rồi đều cơ hồ quên Nguyên Hoành thân phận, đây chính là Nguyên Thanh Chí Tôn con nối dõi, là hắn dòng chính hậu đại, rõ ràng bị như vậy ẩu đả.

"Đều nói, các ngươi Nguyên gia không được, quá mức tự cho là, rõ ràng là một cái nửa bước Chí Tôn, không nên giả mạo thành Chí Tôn gia tộc, hiện tại lộ chân tướng a, thật sự không khỏi đánh!" Thạch Hạo chế ngạo.

Nguyên Hoành hiện tại hít vào nhiều mà thở ra không bao nhiêu, đều nhanh không còn cách nào khác rồi, nằm trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, sưng không thành bộ dáng, miệng mở rộng thở, thật sự như là bị đánh thành một đầu chó đất giống như.

"Ngươi còn có lời gì muốn nói ấy ư, gây nên tại sao?" Thạch Hạo ngồi ở trên một tảng đá xanh lớn, hỏi như vậy đạo.

Mọi người một hồi im lặng, thằng này thật đúng là không phải loại lương thiện nhi, trước kia Nguyên Hoành hưng sư vấn tội, khí thế như cầu

vồng mà đến, hắn không để ý, hiện tại đem người đánh thành cái dạng này, ngược lại mở miệng hỏi thăm.

Nguyên Hoành khí hàm răng đều muốn cắn nát, hôm nay hắn nằm rạp trên mặt đất, rất khó nhúc nhích thoáng một phát, toàn thân xương cốt đều bị cắt đứt rồi, còn thế nào chất vấn?

Thạch Hạo ánh mắt trạm trạm, đưa tay gian, một đạo kiếm quang tại hắn chỉ đầu phun ra nuốt vào bất định, hắn rất muốn chém rụng xuống dưới.

"Đưa hắn ném ra Thiên Thần thư viện." Ngũ trưởng lão bỗng nhiên mở miệng.

Thạch Hạo hơi có chần chờ, nhưng cuối cùng là không có hạ sát thủ, rất rõ ràng, trong thư viện trưởng lão không hy vọng bị hắn giết phạt, đã đưa cho hắn đầy đủ chiếu cố.

Ai cũng không nghĩ tới, sự tình hội náo đến một bước này, cuối cùng Nguyên Hoành bị Thạch Hạo kéo lấy, phi thường không thể diện, bị ném ra Thiên Thần thư viện.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Nguyên Hoành mới khôi phục một chút khí lực, trị liệu thương thế, nghiến răng nghiến lợi, phẫn uất vô cùng, khí đến lá gan đau, tuy nhiên lại không thể làm gì.

"Đúng rồi, Thánh Viện sứ giả nhanh đến rồi, ta muốn đi gặp một phen!" Hắn đứng dậy, oán hận nhìn thoáng qua Thiên Thần thư viện, quay người liền đi.

Trong thư viện, tin tức truyền ra, dẫn phát nhiệt luận, một mảnh xôn xao.

Nguyên Thanh con thứ ba đi vào Thiên Thần thư viện, kết quả bị đánh thành chó đất, cũng bị ném ra thư viện, cái này là bực nào biến thái sự kiện.

Nhất là, tại hai viện tu sĩ sắp chạy đến chọn lựa nhân kiệt thời khắc mấu chốt, Hoang rõ ràng trắng trợn làm nhục Nguyên Thanh con nối dõi, đây là

tại khiêu chiến, sẽ không sợ Nguyên Thanh cùng hai viện người quen chào hỏi, khó xử hắn sao?

"Hắn cũng không có cách nào, cùng Nguyên Thanh có oán, không cách nào hóa giải, cùng hắn hạ thấp tư thái nịnh nọt, còn không bằng cường thế xuất kích, nói không chừng còn có thể khiến cho hai viện trong một ít lão quái vật chú ý đâu rồi, do đó tan rã Nguyên Thanh các loại mờ ám."

Có người đàm luận, vi Thạch Hạo như vậy làm việc cảm giác giật mình.

Rất nhanh, tu Kim Thế pháp người, còn có Học Cổ pháp người đều xuất quan, muốn làm các loại chuẩn bị, sẽ phải tiến về trước riêng phần mình cổ địa đi tu đạo.

Đặc biệt là tu cổ pháp người, muốn đi tìm chính mình tiên chủng, cái này đối với bọn họ mà nói rất quan trọng yếu, sẽ ảnh hưởng ngày sau cả đời thành tựu.

Thiên Thần trong thư viện cảnh sắc rất ưu mỹ, có rất nhiều Linh Thổ, lúc này Thạch Hạo cùng một đám cố nhân tụ tập tại một cái Bích Lam giống như là bảo thạch tiểu hồ bờ, đón ánh trăng, lúc này uống rượu.

Trong hồ Giao Long chìm nổi, đối với nguyệt nhổ ra thần châu, hà chói, như là đèn hỏa, đem bên cạnh bờ đều chiếu rọi một mảnh mông lung.

Càng có một ít thần ngư, trong hồ du động, lóng lánh ngũ quang thập sắc.

"Sau đó không lâu, chúng ta muốn đi giới phần rồi, nghe nói chỗ đó rất quái dị, có rất nhiều sụp đổ Tiểu Thế Giới hài cốt, có tan vỡ đại vũ trụ tàn tích, bị hấp thụ tại giới phần ở bên trong, tuy nhiên thông qua miêu tả, có thể biết rõ chỗ đó quỷ dị, nhưng rất khó tưởng tượng đến cùng bộ dáng gì nữa." Thạch Hạo đạo.

"Ta cũng nghe ngửi qua giới phần." Bạch Kỳ Lân ấu thú mở miệng, từ lúc Tiên Cổ trước, giới phần tựu tồn tại, cái chỗ kia tràn đầy sương mù.

Chính là vì có các loại không biết, mới khiến cho người tràn ngập thăm dò **.

Chỗ đó rất nguy hiểm, bên ngoài còn dễ nói, thế nhưng mà chỗ sâu nhất phát sinh qua rất nhiều đáng sợ sự tình, tại cổ đại lúc đã từng có một ít tuyệt đại cao thủ vừa đi không quay lại.

Ngoài ra, mọi người còn từng tại so sánh ở chỗ sâu trong phát hiện qua tiên xương cốt, chết tại đâu đó Chí Cường Giả nhiều lắm.

"Đáng sợ như vậy, còn đi làm chi?!" Có người lẩm bẩm.

"Chỗ đó có thứ tốt a, nghe nói có sinh linh tại đâu đó phát hiện qua hoàn mỹ vũ trụ hạt giống, là cường đại nhất tiên chủng. Ngoài ra, tục truyền Thế Giới Thụ cũng là bị người từ nơi ấy mang đi ra." Tiểu Kỳ Lân đạo.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1191: Có?

Hỗn loạn, thần bí, nguy hiểm, cái kia chính là giới phần chân thật nhất thể hiện.

Không người nào có thể nói rõ, nơi sâu xa nhất đến cùng có cái gì, liền dường như cái khác mấy chỗ cổ địa giống như, từ xưa tới nay đều không có bị dò ra cái đến tột cùng.

Như cái kia Thái Sơ cổ quáng, nơi sâu xa nhất đến cùng táng cái gì?

Như cái kia Thượng Thương nơi, trầm miên có gì sinh linh?

...

Ở cái này đêm trăng, bọn họ nghị luận, cộng đồng thảo luận, cuối cùng lại từng người cố gắng, bởi vì đón lấy lịch trình có thể sẽ liên quan đến bọn họ một đời thành tựu.

"Tu cổ pháp, nhất định phải có một viên hạt giống, muốn có được một viên hoàn mỹ tiên chủng, thật sự quá khó, hiện nay chỉ có Thế Giới Thụ cây non, vũ trụ mô hình thật loại các loại (chờ) số ít mấy thứ, không thể tái hiện, có thể gặp không thể cầu." Thanh Y nhẹ giọng than thở.

Cho tới những người khác, như Tào Vũ Sinh, Trường Cung Diễn, Long Nữ, Phượng Vũ các loại, tuy rằng tu kiếp này pháp, nhưng cũng đến cửa ải nơi.

Bởi vì, ngay khi trước đây không lâu có trưởng lão nói cho bọn họ biết, đem dẫn bọn họ đi một chỗ "Tổ huyệt", đó là một cái có thể thai nghén thần thai kỳ dị cổ địa.

Nếu là có cơ duyên, có thể ở nơi đó thực hiện một lần đại niết bàn, từ thân thể đến Nguyên Thần, toàn phương vị lột xác, có thể nói này giống như có thể xoay chuyển cuộc đời của chính mình.

Nếu là niết bàn thành công cùng triệt để, có thể sau lần đó tu hành lộ sẽ biến khoan, càng quang minh, biến thành đường bằng phẳng!

"Nghe nói, cái kia nơi tổ huyệt năm đó dựng dục ra quá Tiên Đạo sinh linh, bắt đầu vừa xuất thế, liền thành tiên rồi!" Tào Vũ Sinh than thở, đó là phát sinh ở trên một kỷ nguyên sự.

Có người suy đoán, đó là một cái thiên địa cuống rốn, có thể thai nghén vạn vật, đoạt Càn Khôn tạo hóa, có thể thay đổi sinh linh thể chất.

Năm tháng dài đằng đẵng tích lũy. Toàn bộ tẩm bổ một cái sinh linh, tự nhiên có thể thành tiên!

"Đương nhiên, nếu như vô duyên. Tiến vào cái kia nơi tổ huyệt cũng cái gì cũng không chiếm được." Trường Cung Diễn nói rằng.

Lần này, Thạch Hạo các loại (chờ) tu cổ pháp người muốn đi tìm tiên chủng, Trường Cung Diễn các loại (chờ) tu kiếp này pháp người thì lại muốn đi thay đổi tự thân "Mệnh cách".

Đối với bọn hắn tới nói, đi lộ tuy rằng không giống, thế nhưng lần này đi xa đều liên quan đến trọng đại!

Dưới ánh trăng, một đạo mềm mại bóng người đi tới, yểu điệu thướt tha. Gót sen uyển chuyển, phi thường uyển chuyển cảm động.

Nàng màu da trắng như tuyết. Màu đen quần lụa mỏng khó nén cảm động thân thể, cái cổ trắng ngần, ngà voi giống như trắng noãn tay như ngó sen, thon dài **. Hoàn toàn mang theo hoặc tâm hồn người ánh sáng lộng lẫy.

Nàng là Ma nữ, mái tóc phấp phới, con ngươi như ngọc thạch đen, da

như mỡ đông mỹ ngọc, nàng kỳ ảo mà xuất trần, như nguyệt dưới múa lên Tinh Linh giống như.

Người còn chưa đến, cũng đã khẽ cười thành tiếng, cùng mọi người mỉm cười chào hỏi.

"Đến cùng vẫn là xuất hiện, ta cho rằng ngươi cố ý ẩn núp. Không ngờ thấy cố nhân đây." Thạch Hạo cười nói, tự mình động thủ, vì nàng rót một chén rượu ngon.

"Ta xác thực là có ý định tránh né. Này không, hiện tại mới đến thì có điểm hối hận rồi, xem bên cạnh ngươi cái kia tiểu nữ nhân đã đối với ta lộ ra sát khí." Ma nữ cười hì hì.

Nàng nói chính là Thanh Y, mấy ngày nay không xuất hiện, xác thực chính là ở tách ra nàng, bởi vì hai người năm đó nhưng là quyết đấu sinh tử. Đối chọi gay gắt, lợi hại xung đột quá lớn.

Đương nhiên. Ma nữ chủ yếu nhất vẫn là nhằm vào Nguyệt Thiền, Thanh Y là thứ thân, chỉ là tiện thể gặp xui xẻo.

Phải biết, năm đó Thanh Y bị bắt, cùng Thạch Hạo sản sinh các loại gút mắc, chính là bái Ma nữ ban tặng, nếu như không có nàng, có thể thì sẽ không có hai người bọn họ sau đó các loại dây dưa.

Thanh Y khẽ hừ một tiếng, thu thủy giống như con mắt vẽ ra hai tia chớp lạnh lẽo, tuy rằng không hề động thủ, thế nhưng địch ý rất rõ ràng.

"Này, Thanh Y tiểu nữu nữu, ngươi đây là thái độ gì, ta nhưng là các ngươi bà mối, đừng qua cầu rút ván có được hay không, nếu như không có ta, có thể có các ngươi hiện tại ở đây tú ngọt ngào sao?" Ma nữ luôn luôn rất xảo quyệt.

Xoạt!

Hai nữ ánh mắt trên không trung gặp gỡ, lại như là có điện đốm lửa lấp

loé, lẫn nhau đối chọi gay gắt.

"Đại gia đều là bằng hữu, đừng tổn thương hòa khí, không có cần thiết như vậy." Long Nữ điều đình.

Tiểu Thỏ Tử thì lại cười hì hì, ôm trắng như tuyết Kỳ Lân ấu thú, e sợ cho thiên hạ không loạn, kêu ầm lên: "Hai vị tỷ tỷ, không bằng tỷ thí một trận."

Thanh Y tại chỗ trừng nàng một chút, cùng với nàng như thế thục, từng ở Tiên cổ di ** hoạn nạn, tiểu nha đầu này lại còn vào lúc này ồn ào.

"Đều là bằng hữu, chuyện gì cũng từ từ." Thạch Hạo cũng khuyên bảo.

Trên thực tế, hai nữ đối lập một lát sau, liền đều thu lại tự thân thần lực, không lại đối chọi gay gắt, bởi vì có nhiều như vậy người quen tại tràng, các nàng không thể đánh tới đến.

Khi mọi người một lần nữa ngồi xuống, hưởng dụng mỹ thực, sướng uống rượu ngon sau, bầu không khí lần thứ hai náo nhiệt lên.

Mà cũng là trong quá trình này, Ma nữ một câu nói, làm cho tất cả mọi người phun tửu, để Thanh Y giận dữ và xấu hổ không chịu nổi, suýt chút nữa cùng với nàng liều mạng.

"Ngươi không phải có sao, tại sao không nhìn ra?" Ma nữ hỏi.

Thanh Y trong lúc nhất thời chưa kịp phản ứng, Tiểu Thỏ Tử đúng là chớp mắt to trực tiếp hỏi: "Cái gì có?"

"Ta là đang nói rõ y, tại hạ giới thì, liền từng nghe nói nàng ở Tiên cổ di có, sinh sao?" Ma nữ cười hỏi dò.

"Phốc!"

Trong lúc nhất thời, nơi này rượu tung toé, tất cả mọi người đều văng đi ra ngoài, chính đang hưởng dụng mỹ vị người cũng như vậy, thức ăn trong

miệng đều rơi xuống đất.

Có chút tửu dịch còn có mỹ thực rơi vào trong hồ, đưa tới đủ mọi màu sắc Thần ngư, hào quang điểm điểm, ở đây bơi qua bơi lại.

"Ngươi..." Thanh Y sắc mặt đỏ chót, nổi giận đan xen, nguyên bản rất tao nhã, nhưng lúc này trong lúc nhất thời hoảng loạn, suýt chút nữa đem trước người ngọc thạch trác lật tung.

"Theo ta được biết, ngươi đã bí mật sinh ra, nam hài vẫn là nữ hài?" Ma nữ rất bát quái hỏi.

"Oa kèn kẹt, thật sự giả, Thanh Y tỷ tỷ ngươi thật không tử tế, chuyện như vậy làm sao có thể ẩn giấu, lại không nói cho ta!" Tiểu Thỏ Tử kêu quái dị.

Tất cả mọi người chút trố mắt ngoác mồm, có mấy người biết được, Thạch Hạo từng cùng Thanh Y ở ba ngàn châu Tiên cổ di bên trong đã xảy ra kiều diễm việc, lúc này thật sự bị kinh sợ.

Không thể không nói, thời khắc này Tần Hạo lại điểm ngốc, nói: "Đại ca, các ngươi có hài tử, làm sao không ở lại ba ngàn đạo châu, phụ thân và mẫu thân thật sự đặc biệt muốn niệm tình chúng ta, đem cái kia hài nhi lưu cho bọn họ chăm sóc cũng tốt!"

"Phốc!"

Thanh Y suýt chút nữa thổ huyết, lập tức trạm lên, cũng không ngồi yên được nữa.

Nhất là phân chính là, vào lúc này Thạch Hạo cũng rất chột dạ, có chút xuẩn manh, ngây ngốc nhìn nàng, lắp ba lắp bắp, nói: "Thật... có, ở đâu?"

Này hai huynh đệ người, đều là dáng dấp này, thật sự không hổ là một cái nương sinh, liền vẻ mặt các loại (chờ) đều tương tự.

Đến giờ phút này rồi, đừng nói mấy cái nghe được bí mật người, liền người không biết lúc này cũng đều hiểu, cái kia giữa hai người đã xảy ra một chuyện, có kinh người dây dưa.

"Đây là việc vui a, đại hỉ, đáng giá ăn mừng!" Tào Vũ Sinh vỗ bàn.

"Chúc mừng, chúc mừng!" Chính là Trường Cung Diễn như thế người không thích nói chuyện đều lại mở miệng nói hỉ, đồng thời sờ tay vào ngực bên trong, muốn sờ ra một ít lễ vật đến.

Cho đến giờ phút này, Thanh Y hoàn toàn tỉnh táo, từ mới vừa rồi bị khí đến run, sắc mặt đỏ chót trạng thái bên trong tránh ra.

Nàng khôi phục như cũ chuyện thứ nhất, không phải đi cùng Ma nữ liều mạng, mà là tàn nhẫn kính nện gần trong gang tấc Thạch Hạo, hận không thể đem hắn cho hủy đi.

Chưa từng thấy như thế ngốc nam nhân, nàng thực đang bị tức hỏng rồi, cái tên này bình thường rất khôn khéo, vừa nãy lại một bộ xuẩn manh dáng vẻ!

Còn có hắn cái kia đệ đệ Thạch Hạo, cũng một bộ ngốc ngốc dáng vẻ, loại kia vẻ mặt, những lời nói kia, để Thanh Y cũng muốn đánh hắn một trận!

Thạch Hạo thường ngày rất khôn khéo, nhưng vào lúc này xác thực rất ngu, chủ yếu là bởi vì xác thực đã xảy ra một chuyện, giờ khắc này lại nhìn thấy Thanh Y ở nơi đó giận dữ và xấu hổ đờ ra, hắn thực tại bị kinh sợ, cho rằng thật sự có hài tử.

Phải biết mấy năm trước hắn còn ở khắp thế giới phong chạy, trảo hung thú luộc ăn đây, chính mình cũng còn như là một cái bất hảo thiếu niên, hiện tại lại nghe được, đột nhiên có hài tử, thực sự là bị doạ cho sợ rồi.

"Đừng nện ta!" Thạch Hạo rút lui, nếu không có hắn thân thể kim cương bất hoại, sánh vai Luyện Thể sĩ, khẳng định bị Thanh Y xuyên thủng, cái kia

tú quyền phi thường dùng sức.

"Như thế nào, ta mới đề cập, liền nổ ra chân tướng đi." Ma nữ dương dương tự đắc, ở nơi đó tự rót tự uống, mắt to trát động, dường như một con giảo hoạt cáo nhỏ.

"Ma nữ, ngươi chửi bới ta danh dự, ta muốn quyết đấu với ngươi!" Thanh Y ở Thạch Hạo trên người thở ra một hơi sau, trực tiếp hướng về Ma nữ giết đi.

Nàng nhẹ nhàng, ở dưới ánh trăng, một tiếng bạch y phấp phới, dường như Quảng Hàn tiên tử giáng trần, không nói ra được không minh cùng linh động, thánh khiết hoàn mỹ.

"Còn chẳng lẽ lại sợ ngươi, đến đây đi!" Ma nữ mang theo một cái bầu rượu nhỏ, vừa hướng về trong miệng rót rượu, vừa đánh tiểu tửu cách, mắt to phiêu đến, dửng dưng như không.

Nàng trên người mặc toàn thân áo đen, mỹ lệ mà giảo hoạt, dường như một cái Tinh Linh, cùng Thanh Y đối chọi gay gắt.

Xoạt!

Một đen một trắng hai bóng người cùng xông về một phía, nhanh chóng ác chiến lên, quần áo bay lượn, nhanh như cầu vồng, có một loại không nói ra được vẻ đẹp.

Rượu này yến toán bỏ dở, nhưng mọi người cũng không mất hứng, trái lại rất vui vẻ, từng cái từng cái vui vẻ ra mặt, tràn đầy phấn khởi, ở đây quan chiến.

Chỉ có Thạch Hạo một người vẻ mặt đau khổ, ở nơi đó không nói gì nhìn. Sau đó, hắn quay đầu lại liếc mắt nhìn Tần Hạo, phát hiện hắn còn một mặt kinh ngạc, mang theo vẻ không hiểu thì, lúc này khí xấu.

"Ầm!" Hắn trực tiếp đối với mình đệ đệ đầu vỗ một cái tát.

"Ca, ngươi vì sao đánh ta!?" Tần Hạo tức giận.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1192: Dị Vực Khách Đến Thăm

Ánh trăng biến mất, trong thiên địa có một mảnh mây đen thổi qua, một cây cổ thụ long long lay động, theo thư viện phía trên xuất hiện, đó là Thiết Huyết cổ thụ, là thủ hộ thư viện sinh linh một trong.

"Có biến, kẻ thù bên ngoài xâm lấn!" Tại đây yên lặng dạ, tại đây sáng lạn dưới trời sao, tại cái này Thiên Thần Thư Viện ở bên trong, rõ ràng truyền đến như vậy cảnh báo âm.

Tất cả mọi người là ngẩn ngơ, quả thực không thể tin được lỗ tai của mình, có người dám xâm lấn Thiên Thần Thư Viện, cái này cùng đầm rồng hang hổ giống như, ai dám to gan như vậy?

Các nơi động phủ, tất cả tòa Linh Sơn, tất cả mọi người tu sĩ đều đứng dậy, chính là Bích Lam tiểu hồ bờ, Thạch Hạo bọn người cũng đều kinh ngạc, toàn bộ đứng dậy.

Thiết Huyết cổ thụ khổng lồ vô cùng, như là một mảnh sơn lĩnh giống như, rễ cây trát tại trong hư không, toàn thân đỏ thẫm như máu, nó treo ở trên bầu trời, che đậy Tinh Nguyệt.

Đây là một cây cũng không biết sống bao nhiêu năm tuổi cổ thụ, có thể thủ hộ bộ lạc, phòng ngự Cổ Thành, có được không cách nào tưởng tượng tác dụng.

Nó đã từng là một loại đại tộc Tế Linh, bất quá hiện tại đã trở thành Thiên Thần Thư Viện hộ núi cổ thụ một trong!

Tại đây trong bầu trời đêm, có liên tiếp có bảy tám vị trưởng lão xuất hiện, bay lên trời, nguyên một đám như lâm đại địch, tất cả đều mặt sắc mặt ngưng trọng, nhìn xa viễn không.

Tự Thiên Thần Thư Viện thành lập đến nay, còn chưa bao giờ gặp được chuyện như vậy!

Có mấy người dám tới giương oai, cần biết, đây là cửu thiên thập địa bên trong lánh đời cao thủ sáng tạo thư viện, có tuyệt thế cao thủ tọa trấn, ai có thể chống đỡ?

Tựu là Trường Sinh thế gia cũng không dám đơn giản đắc tội, chớ đừng nói chi là mang theo địch ý đến mạo phạm.

"Tại cái hướng kia!" Thạch Hạo điểm chỉ Tây Phương, chỗ đó có một cỗ áp bách tính khí tức, giống như là con mãnh thú và dòng nước lũ tịch cuốn tới, hạo hạo đãng đãng.

Đó là cừu thị, địch ý không thêm che dấu, chính là như vậy trương dương, không kiêng nể gì cả.

"Cái gì sinh linh?" Mọi người đều khó hiểu, rốt cuộc là thần thánh phương nào muốn làm loạn.

Chân trời, Tinh Quang ảm đạm. Khói đen hiển hiện, chỗ đó có một cái không hiểu sinh linh mở ra con mắt, nhìn ra xa Thiên Thần Thư Viện, mang theo rét lạnh khí tức.

Rốt cục xuất hiện, tuy nhiên cách nhau rất xa, nhưng là còn có thể là có thể chứng kiến một trương mặt quỷ, vô cùng dữ tợn, hướng bên này nhìn ra xa.

Cái này trương mặt quỷ hiện lên màu vàng kim nhạt, tuy nhiên Hoàng Kim quang lưu động, nhưng lại không có một điểm thần thánh hơi thở tức. Ngược lại rất âm lãnh, rất quỷ dị, bị khói đen bao vây lấy.

"Một đầu Đại Tri Chu!" Tiểu Thỏ Tử kinh hô, bởi vì đầu kia sinh vật tại tiếp cận, dần dần lộ ra bản thể, so núi cao còn muốn khổng lồ, mơ hồ có thể thấy được.

Tại khói đen ở bên trong, một đầu cực lớn sinh vật chiếm giữ, có được tám chân. Dữ tợn vô cùng, nó thật sự quá lớn, há mồm lúc, kim quang xông ra. Như là núi lửa phun trào.

Đây là một đầu Đại Tri Chu, toàn thân hiện lên Kim sắc, có được ba khỏa đầu lâu, ở giữa chính là Tri Chu đầu. Hai bên phân biệt là đầu người cùng thịt viên, cũng đều vi Kim sắc.

Trước kia khói đen quá nồng úc, chỉ có thể nhìn thấy một cái đầu lâu. Hiện tại gió đêm thổi tới, sương mù hơi chút tản ra một ít, có thể nhìn thấy nó mơ hồ chân thân rồi.

"Trời ạ, đây là một chỉ Tam Đầu Vương!"

Có người kêu sợ hãi, nhận ra nó chân thân đến cùng có lai lịch thế nào, tại chỗ thần sắc tựu thay đổi, bởi vì này loại sinh linh không thuộc về cái này một thế giới.

Đây không phải dị vực sinh linh sao? Như thế nào xuất hiện ở tại đây, hơn nữa nó quá cường đại, hơn xa Thạch Hạo đã từng tru sát qua cái kia một đầu, kỳ cảnh giới kinh người.

"Hoàng Kim Tam Đầu Vương, tại dị vực cũng đều số lượng rất thưa thớt, là Vương tộc, đây là một cái tuyệt đại cao thủ!" Trong thư viện một vị trưởng lão thần sắc đột biến, phi thường ngưng trọng, tại trong tay của hắn lập tức xuất hiện một cây huyết sắc chiến mâu, đỏ thẫm như mã não, mang theo sát khí, đỏ tươi sáng, sắc bén vô cùng.

Thiên Thần Thư Viện trưởng lão ngày thường cực nhỏ vận dụng binh khí, mà bây giờ vừa vừa thấy được địch thủ, hắn tiện tay cầm vũ khí, có thể tưởng tượng, hào khí cỡ nào khẩn trương.

Một loại tối nghĩa khó hiểu cổ xưa ngôn ngữ xuất hiện, cái này chỉ so với Thái Cổ ma nhạc còn muốn khổng lồ sinh vật tại mở miệng, thanh âm tại quanh quẩn, chấn dãy núi vạn khe đều tại cộng minh.

"Hắn đang nói cái gì?"

"Hắn đang hỏi, ai giết hắn đi hậu nhân!"

Có cường đại nhân vật có thể thông qua hắn thần niệm chấn động, cảm giác ý nghĩa, biết cái này chỉ Hoàng Kim Tam Đầu Vương gây nên tại sao.

Lúc này, mọi người sởn hết cả gai ốc, nó là như thế nào tới, chẳng lẽ dị vực sinh linh sát nhập cửu thiên thập địa?

Trước đó lần thứ nhất, tại Tiên gia chiến trường, tạ Túi Càn Khôn mở ra Thì Không Chi Môn, một đám còn không có lớn lên, thực lực tương đối mà nói không tính cỡ nào cao thâm sinh linh xuất hiện, nhưng cũng chỉ có thể đứng tại nhất định được trong phạm vi, không thể chính thức giết qua đến.

Hiện tại cái này chỉ Tam Đầu Vương rõ ràng mạnh không hợp thói thường, mà hắn là như thế nào xuất hiện ở chỗ này hay sao? Có cái gì đặc biệt thủ đoạn.

"Trời ạ, một đầu trưởng thành Hoàng Kim Tam Đầu Vương, ai có thể lực địch, thiên hạ này thật sự muốn đại loạn sao, dị vực sinh linh giết đã tới!" Có người run rẩy.

Đây là một hồi lớn lao tai nạn, tất cả mọi người còn không có chuẩn bị cho tốt.

"Tại sao lại như thế, lưỡng giới muốn giao chiến ấy ư, thế gian đem Phong Hỏa khắp nơi trên đất, máu chảy thành sông rồi!"

Một ít người thanh âm đều tại phát run, không có so cái này bết bát hơn sự tình.

Tối nghĩa ngôn ngữ, âm vang hữu lực âm tiết, tại Hoàng Kim Tam Đầu Vương chỗ đó vang lên, rất nhiều người nghe không hiểu, nhưng lại có thể chứng kiến nó lạnh lùng còn có khinh miệt.

Bởi vì, mọi người biểu hiện ở nó xem ra, thật sự khuyết thiếu chiến ý, lộ ra rất không có cốt khí.

"Nó chân thân cũng không đến, đây là tại lợi dụng tế đàn truyền tống hư ảnh, bằng không thì dựa vào nó pháp thân thực lực hơn phân nửa hội áp sập hư không." Một vị trưởng lão nói ra, nhìn ra đến tột cùng.

Một tòa mơ hồ tế đàn tại khói đen trong hiển hiện, rất cực lớn, đồng thời cũng rất rách rưới, đây là Tiên Cổ di vật, trước kia chôn ở dưới mặt đất, hiện tại mới hiển hiện ra.

Tế đàn sáng lên, thượng diện có rất nhiều văn lạc, rất phức tạp, nhưng là cũng có một loại đặc biệt xinh đẹp, hấp dẫn người tâm thần muốn chìm đi vào.

Nó tại sáng lên, thể hiện ra cái này chỉ khổng lồ Tri Chu thân ảnh, khiến nó hiển hóa lúc này.

"Đây là Tiên Cổ kỷ nguyên dị vực sinh linh lâm rút đi lúc lưu lại tế đàn, tuy nhiên không thể truyền tống bọn họ chạy tới, nhưng là đánh xuống hư ảnh không có vấn đề."

"Năm đó, đại kiếp qua đi, Trường Sinh thế gia người còn sống sót tề động, tại cửu thiên thập địa trong tìm kiếm, phá hủy những tế đàn này, có thể đúng là vẫn còn có một ít bỏ sót."

Hai vị trưởng lão đối thoại, lại để ọi người hiểu rõ đến là chuyện gì xảy ra.

"Nó đến cùng muốn thế nào?" Mọi người khó hiểu, không biết nó đột ngột hiện thân gây nên tại sao.

Cũng không phải tất cả mọi người có thể cảm ứng được Hoàng Kim Tam Đầu Vương tinh bỏ chấn động, mặc dù là một đạo hư ảnh, cũng rất đáng sợ, người bình thường thần niệm thăm qua đi trực tiếp cũng sẽ bị đánh xơ xác.

"Nó muốn phái một sứ giả tới, tiễn đưa một phong thư."

"Cái gì, một vị sứ giả muốn tới, bọn hắn có thể quán thông lưỡng giới?"

Tế đàn mông lung, phát ra hằng hà ký hiệu, cuối cùng ngưng tụ thành một cánh cửa, ở đằng kia trong hư không mở ra, cưỡng ép quán thông dị vực, cả hai giao hòa.

Trong tích tắc, rất nhiều người cũng nghe được tiếng gào thét, chấn nhiếp nhân tâm, ở thế giới cái kia một bờ như là có rất nhiều Ma Thần tại gào thét, giãy dụa lấy, đều bị muốn xông qua đến.

Thế giới kia có Bất Hủ người, có cường đại nhất một đám cổ xưa sinh linh, có lẽ bên trên một kỷ nguyên chinh chiến người đến nay đều còn sống ni!

Đát, đát...

Tiếng vang truyền đến, có người tại cất bước, đi qua cánh cửa kia hộ, không nhanh không chậm, hướng về cái thế giới này mà đến.

Cái này sinh linh là hình người, bên ngoài cơ thể có áo giáp, không biết là nam hay là nữ, đem nó hộ cực kỳ chặt chẽ, ngay cả mặt mũi bộ đều bị mũ bảo hiểm che ở, chỉ lộ ra con mắt.

Mọi người không khỏi hít một hơi lãnh khí, bởi vì hắn áo giáp là tiên kim, ô quang lập loè, cái loại nầy màu đen tiên kim tuy nhiên truyền thuyết mang theo điềm xấu, rất quỷ dị, nhưng lúc này hay vẫn là vô cùng hấp dẫn người ánh mắt.

Hắc Ám Tiên Kim áo giáp!

Cái này sứ giả trên người rõ ràng bao trùm lấy như vậy kinh thế áo giáp, thật sự có chút kinh người, đây chính là Hắc Ám Tiên Kim, là hi hữu nhất thiên thiên tài địa bảo một trong.

Hắc Ám Tiên Kim, ô quang điểm điểm, nhưng là óng ánh sáng long lanh, như là Mặc Ngọc giống như, mặc ở này trên thân người, hiển thị rõ một loại ung dung đẹp đẽ quý giá.

"Hình như là cái nữ nhân, bằng không thì như thế nào hội che mặt, dùng áo giáp bao trùm ở, không cho người xem!" Có người nói nhỏ.

Cái này hình người sinh linh sau khi xuất hiện, nó nâng lên hai tay, nhìn lên Tinh Không, sâu hít sâu một hơi, như là tại thể ngộ lấy cái gì.

Mà đúng lúc này, nó trên người áo giáp lập loè, có rất nhiều Đại Đạo ký hiệu đi theo sáng lên, như là tại dò xét lấy cái gì.

"Nó rõ ràng là tại dò xét cái thế giới này quy tắc mạnh yếu, vi toàn diện tiến công cửu thiên thập địa làm chuẩn bị." Một vị trưởng lão nói ra.

Rất nhanh, nó áo giáp tựu rung động bắt đầu chuyển động, phát ra ô quang, thủ hộ toàn thân của nó.

"Như trước bị cái thế giới này bài xích, gì là mới có thể thay đổi biến?" Trên tế đàn, cái kia Hoàng Kim Tam Đầu Vương nói nhỏ, đã đã đợi không kịp.

"Ngươi là dị vực sứ giả, có lời gì mời nói." Một vị trưởng lão nói ra.

Cái kia bị Hắc Ám Tiên Kim bao phủ sinh linh, thân thể thon dài, nhìn không ra thực lực mạnh yếu, bởi vì tất cả đều bị Hắc Ám Tiên Kim ngăn cách rồi, lúc này nó nhảy xuống tế đàn, tại trong hư không cất bước, hướng về Thiên Thần Thư Viện trong đi tới.

Tất cả mọi người biến sắc, đây cũng không phải là hư ảnh, mà là chân thân, một cái sống sờ sờ cường giả, nó cứ như vậy đã tới!

Nếu như là dị vực tu sĩ, có thể đại quy mô như vậy thi pháp, lớn như vậy chiến không xa.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1193: Hoàng Kim Huyết

Dưới bầu trời đêm, cái kia sinh linh từng bước từng bước đi tới, vóc người thon dài, nhưng là không thấy được hình dáng, quanh thân đều bị mặc ngọc giống như hắc giáp vàng trụ bao trùm.

Lạnh lẽo kim loại chiến y, ánh sáng lộng lẫy óng ánh, ô quang nhấp nháy, người này có loại yêu dị ý vị.

Không nhìn thấy hình dáng mới cảm thấy thần bí, đến từ dị vực thì lại có vẻ quỷ dị, muốn không lôi kéo người ta chú ý cũng không được, theo nó tiếp cận Thiên Thần Thư Viện, hết thảy ánh mắt đều đầu quá khứ.

Trong quá trình này, trên người nó hắc ám tiên giáp vàng trụ phát sáng, có đại phù hiệu không ngừng sáng lên, ở dò xét thế giới này các loại quy tắc.

"Ngươi đây là đang gây hấn với sao, ở đây tìm hiểu tình hình, sau đó mang về tin tức, càng tốt hơn cùng chúng ta khai chiến!?" Thiên Thần Thư Viện một vị trưởng lão nói rằng.

"Nó là một vị sứ giả, chỉ là truyền tin mà thôi, các ngươi suy nghĩ nhiều."

Trong hư không, rộng rãi phía trên tế đàn, khổng lồ Tam Đầu Vương ở mở miệng, nó hình thể thật sự rất bao la, che đậy tinh nguyệt, thực sự quá mức to lớn.

Chính là nó mở miệng tiếng nói, đều ầm ầm như sấm nổ, chấn động khiến người sợ hãi.

"Đem tin đem ra!" Một vị trưởng lão mở miệng.

Khi biết Tam Đầu Vương chỉ là bóng mờ, cũng không phải là chân thân giáng lâm sau, chúng trưởng lão thở dài một cái, nếu không trời mới biết muốn chết bao nhiêu người.

Hắc ám tiên kim chiến y tỏa ra ánh sáng lung linh, người này lạnh lùng tiến lên, keng một tiếng, từ nó chiến y trung phi ra một khối ngọc thạch thư, đi vào một vị trưởng lão trong tay.

Thiên Thần Thư Viện mấy vị trưởng lão đều tụ hợp tới, đồng thời xem tin, tại chỗ liền nhíu mày, tất cả đều lộ ra sắc mặt giận dữ.

"Khuyên ta các loại (chờ) quy hàng, tại sao không nói trực tiếp để chúng ta tự sát?" Tứ trưởng lão cười lạnh nói.

"Trong thư có ghi đến, ban tặng ngươi các loại (chờ) Bất Hủ!" Xa không, hoàng kim quang lưu chuyển, to lớn con nhện thân thể giương ra, có vẻ cực kỳ dữ tợn mà đáng sợ.

Hoàng kim Tam Đầu Vương khí thế khiếp người, dù cho là bóng mờ, cũng không phải người bình thường có thể đối kháng cùng đối mặt.

"Chuyện cười nói thật là dễ nghe, ban tặng chúng ta Bất Hủ? Có thể thế gian này có mấy cái sinh linh có thể chân chính bất tử, năm đó các ngươi vượt giới mà đến tổ tiên, bây giờ còn sót lại mấy người, có thể kháng cự được năm tháng?!" Thư viện bên trong Ngũ Trường Lão càng là trách mắng.

"Đều còn sống sót, đến thế giới này chinh chiến anh hùng tổ tiên chưa từng già đi, năm tháng có thể nào thương bọn họ, đều nói rồi, bọn họ là Bất Hủ!" Hoàng kim Tam Đầu Vương nghiêm túc sửa lại.

Khi (làm) nghe đến mấy lời nói này, người ở chỗ này đều hút vào hơi lạnh sâu trong nội tâm sinh ra một luồng cảm giác vô lực, có thể không cần đối kháng, kết cục đã được quyết định từ lâu.

"Không cần nản lòng, không muốn nhụt chí, nếu như bọn họ đủ mạnh, sớm liền đến, hà tất hao tổn tâm cơ du thuyết." Cửu không ra mặt Nhị

Trường Lão mở miệng, cổ vũ Thiên Thần Thư Viện đệ tử.

"Nói cũng là, những người kia có thể sống sót mấy cái bất quá là vì đe dọa chúng ta thôi." Tào Vũ Sinh kêu lên, một đám người theo hưởng ứng.

"Chúng ta đồng ý kiến một cái thần quốc, người người siêu thoát, đều sẽ Bất Hủ, trợ giúp thế gian này mỗi người!" Tam Đầu Vương nói rằng.

"Thực sự là nói so với xướng đều tốt nghe!" Nhị Trường Lão trào phúng.

"Muốn nói những câu nói kia chúng ta cũng đã tả ở trong thư, vì là cả thế gian sinh linh mưu cầu Bất Hủ kế hoạch cũng liệt ở trong đó, ngươi các loại (chờ) khi (làm) cẩn thận nghiền ngẫm đọc." Tam Đầu Vương nói rằng.

"Cả thế gian cùng Bất Hủ, ngươi ở nói mê sao?" Một vị trưởng lão không nhịn được lạnh nở nụ cười, này quá bất hợp lí.

"Hay là, thế giới này có mấy người đối với ta không chờ được giải nghe sai đồn bậy, nói chúng ta cùng hung cực ác, tội ác ngập trời, nhưng này đều không chân thực." Hoàng kim Tam Đầu Vương nói rằng.

Mọi người ngạc nhiên, hắn đến cùng cho thư viện bên trong trưởng lão một phong ra sao tin, nó đang nói dị vực sinh linh rất ôn thiện sao? Này quá bất hợp lí.

Ở trong ấn tượng của mọi người, dị vực sinh linh ghi chép ở cốt thư bên trong, xưa nay đều là tội ác tày trời

Hiện tại dị vực Tam Đầu Vương lại muốn hành chuyện như vậy.

"Đừng vội ăn nói linh tinh, ngươi các loại (chờ) bất quá là muốn dò la xem hiện nay thiên địa đến tột cùng làm sao, còn xả những này lung ta lung tung sự tình làm cái gì!?"

Tam Trường Lão rất nghiêm túc, một chút tập trung đứng ở gần bên sứ giả, nhưng là mặc hắn cân nhắc, đều nhìn không thấu người này, bao vây

tuổi tác, giới tính các loại, không cách nào thấy rõ.

"Ầm!"

Thiên Thần Thư Viện Ngũ Trường Lão ra tay rồi, hướng về cái kia thân mặc màu đen giáp trụ sinh linh vẫy tay, muốn cầm cố Nguyên Thần, miễn cho đến thời điểm tự sát.

Hắn cũng không có lưu tình, nếu không có cái kia hắc ám tiên kim chiến y bị người đã từng bị cao thủ tuyệt thế gia trì quá, trước mắt: khắc xuống hoa văn bí ẩn, người này tất nhiên khó thoát tai nạn này khó.

"Keng!"

Đã là như thế, cũng sẽ không trở thành cái này sinh linh không tổn hại lý do!

Ngũ Trường Lão cái tay kia quẹt vào màu đen giáp trụ, dường như đập vào kim thạch trên, phi thường lanh lảnh, đó là tiên kim ở kêu khẽ, có bước đệm, chặn lại thần lực, khiến cho người tâm thần kịch chấn.

"Ngươi muốn giết nó sao?" Hoàng kim Tam Đầu Vương âm thanh truyền đến.

"Đừng tưởng rằng ta không biết ngươi đang đợi cái gì, không phải là muốn lợi dụng người này vì ngươi các loại (chờ) dò xét thiên địa quy tắc cùng hạn chế sao? Không muốn vọng tưởng!" Ngũ Trường Lão quát lên.

Đồng thời, hắn lần này thật sự vận dụng đạo hạnh, vận chuyển thần lực, chuẩn bị phải đem cái kia bị hắc ám tiên giáp vàng trụ bao trùm thân thể sinh linh bắt giết.

"Đàm luận Bất Hủ, bọn ngươi không tin. Bây giờ có một cái vô cùng người không đơn giản đứng ở trước mắt các ngươi, vẫn không thể nhận ra, hoặc là nói sớm đã bị các ngươi lãng quên." Tam Đầu Vương nói rằng.

Mọi người kinh ngạc, hắn muốn biểu đạt cái gì, lời nói như vậy các loại (chờ) rất dễ dàng khiến người ta không rõ.

Mà lại, đúng vào lúc này, Tam Đầu Vương cướp ra tay rồi.

"Xoạt!"

Tơ nhện như thác nước, ở dưới bầu trời sao buông xuống, óng ánh trong suốt, xem ra khiến người ta cảm thấy hoảng sợ, rõ ràng là một con nhện lớn biến dị, còn ở thổ tia kết võng đây.

Tuy rằng dài ra ba cái đầu, nhưng kết quả vẫn là xảy ra vấn đề.

Tơ nhện cầm cố người sứ giả kia, cũng ngăn trở Thiên Thần Thư Viện Ngũ Trường Lão, Tam Đầu Vương bất quá là bóng mờ mà thôi, lại cũng có thể tự mình ra tay, một vệt thần quang vọt qua.

Ở trong tiếng vang leng keng, Tam Đầu Vương đọc chú ngữ, cái kia hắc ám tiên kim đúc thành giáp trụ có chút bộ phận phát sáng, hé ra, sau đó phù một tiếng nhẹ vang lên, sứ giả bị thương.

"Hắn làm sao sẽ thương người mình, người điên!" Có người kêu lên.

"Ồ, nơi đó làm sao có chất lỏng màu vàng, phân tán ở người sứ giả kia chu vi?"

Nơi này phát sinh một chút kỳ dị sự, xem ra rất yêu, vì vậy hấp dẫn rất nhiều người sự chú ý.

"Đó là huyết dịch, dòng máu màu vàng óng, trời ạ, đây là sinh linh gì?!" Có một ít người thán phục.

Dòng máu kia quá thánh khiết, rất xinh đẹp, không một chút nào máu tanh, có một loại không nói ra được khí tức.

Này gợi ra náo động, có lẽ có ít chủng tộc dòng máu mang theo kim quang các loại, nhưng cùng nhìn thấy trước mắt tuyệt đối không giống nhau,

nó là như vậy thần thánh mà mỹ lệ.

Rõ ràng là một loại huyết dịch, nhưng cũng như vậy hấp dẫn người chú ý, cũng thực tại không đơn giản.

"Vì sao lại chảy xuôi màu vàng thần huyết, hắn đến cùng có lai lịch gì, Tam Đầu Vương rõ ràng trong lời nói có chuyện, đến cùng chuyện gì xảy ra?!"

Thư viện bên trong đệ tử không hiểu, đều lộ ra vẻ ngờ vực.

Nhưng là trong viện mạnh mẽ nhất vài tên trưởng lão nhưng đều biến sắc, bao quát Ngũ Trường Lão, lập tức ngừng tay, không lại dễ dàng trêu chọc.

"Là dòng máu kia, không có sai lầm!"

"Không nghĩ tới, thời gian qua đi năm tháng dài đằng đẵng sau, loại này huyết thống còn có thể tái hiện thế gian, chưa từng đoạn tuyệt, thực sự là một cái khiến người ta phấn chấn mà kích động tin tức tốt!"

Thiên Thần Thư Viện mấy vị trưởng lão đang nói chuyện, ngón tay ở hơi đậu, khá giật mình, từng cái từng cái vẻ mặt cực kỳ kích động.

"Ha ha, cuối cùng cũng coi như có người còn nhớ, có loại này huyết dịch người trên thế gian." Tam Đầu Vương cười to.

"Xin hỏi tiền bối, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?" Thư viện bên trong có người hỏi dò.

"Hắn là người bảo vệ hậu nhân, chỉ có mạch này dòng máu người thần thánh nhất, là màu vàng!" Nhị Trường Lão đáp.

Mọi người hút vào hơi lạnh, hắn là người bảo vệ hậu nhân?

"Đó là thời đại nào người?" Tuy rằng loáng thoáng đoán được, thế nhưng mọi người vẫn là muốn cầu chứng.

"Tiên cổ kỷ nguyên, bọn họ làm quá nhiều sự, bảo vệ này giới, tuy nhân số ít ỏi, nhưng cũng không ngừng chinh chiến, chống đối ngoại địch, mãi đến tận bộ tộc này toàn bộ chết trận, bị hao hết."

Lấy bảo vệ này một giới vì là chuẩn tắc, lập xuống vô tận đại công, tộc này bị gọi là người bảo vệ, tuy rằng nhân số có hạn, xưa nay bất quá một tay số lượng, nhưng đặc thù rõ ràng, chỉ cần bị thương, bọn họ chảy ra chính là dòng máu vàng, thần thánh hoàn mỹ.

Tộc này cửu viễn đến có thể tìm hiểu đến cổ lão nhất niên đại!

Tất cả mọi người đều cho rằng, tộc này triệt để tuyệt diệt, hiếm có mấy người cũng chết trận, không có đời sau lưu lại, không hề nghĩ rằng hôm nay bị Tam Đầu Vương mang tới một người trong thân thể chảy xuôi dòng máu vàng người.

Nghe nói, tộc này sở dĩ mạnh mẽ, chính là bọn họ dòng máu vàng vì bọn họ cung cấp sức mạnh vô địch!

"Đây là người bảo vệ đời sau, làm sao sẽ ở các ngươi thế giới kia?!" Nhưng vào lúc này, liền đại trưởng lão đều bị đã kinh động, cũng không ngồi yên được nữa.

Dù như thế nào, cũng không thể để cho người bảo vệ tuyệt hậu, bởi vì bọn họ ngày xưa lập xuống cái thế công lao, không thể không hậu nhân, không phải vậy quá tàn nhẫn.

"Ngươi là có ý gì?" Tứ trưởng lão quát lên, không hiểu Tam Đầu Vương làm sao sẽ mang tới một người như vậy nhân vật trọng yếu, người bảo vệ vẫn chưa tuyệt hậu, nhất định phải bảo vệ lại đến.

Đối với thế giới này tới nói, người bảo vệ đã từng trả giá quá nhiều!

"A, chúng ta nghiên cứu rất lâu, cái gọi là vô địch huyết thống, chí cường huyết dịch, màu sắc cũng là sẽ biến, lần này mang về tới cho các

ngươi nhìn một chút."

Người ở chỗ này tự nhiên không tin Tam Đầu Vương lời nói, làm sao có khả năng sẽ tùy ý đuổi về một cái trong thân thể chảy xuôi dòng máu vàng người?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1194: Máu Đen

Dòng máu màu vàng óng, rất xán lạn, cũng rất bắt mắt, ở nơi đó nhỏ xuống, hấp dẫn ánh mắt của mọi người, huống chi còn có những lời nói kia, khiến người ta chấn động.

Tam Đầu Vương đem người này kích thương, biểu diễn huyết dịch, đến cùng có mục đích gì?

Hắc giáp vàng trụ phát sáng, một lần nữa đem người kia bao trùm, cái kia thương không nghiêm trọng lắm, chỉ là rách da mà thôi, dòng máu vàng rơi ra mấy chục nhỏ, cũng không thể ảnh hưởng thân.

"Ngươi đến cùng có ý gì?" Thiên Thần Thư Viện Ngũ Trường Lão quát hỏi.

Tam Đầu Vương đây là ở áp chế sao, biết bọn họ không đành lòng người bảo vệ đời sau chết đi, muốn dựa vào cái này đưa ra vô lý yêu cầu sao, không phải vậy dùng cái gì muốn dẫn tới đây người.

"A, các ngươi xem dòng máu của hắn đã biến thành màu đen." Tam Đầu Vương mở miệng, khổng lồ con nhện thân so với núi lớn còn hùng vĩ, còn nguy nga, nằm ở trên tế đàn.

Nó thôi thúc xuất thần lực, phóng ra ánh sáng chói mắt, không ngừng về phía trước bức ép, lực vô hình đem cái kia rơi ra ở trong hư không dòng máu vàng bao phủ, nghiền ép!

Theo nó ra tay, cái kia dòng máu vàng nổ tung, hóa thành sương mù, như trước là màu vàng, rực rỡ ngời ngời, như một vệt lưu quang xẹt qua trời cao.

Đến cuối cùng, theo Tam Đầu Vương sức mạnh bá đạo áp chế, luyện hóa, màu vàng sương máu thay đổi, nắm giữ một loại lệ khí, có một luồng không tên gợn sóng rung động mà ra.

Mọi người đờ ra, đây chỉ là bộ phận huyết dịch mà thôi, Chí Cường giả có thể trực tiếp luyện hóa đi, có thể nó làm sao đang không ngừng biến hóa, trước sau chưa từng phá diệt đây?

Dòng máu màu vàng óng có một loại linh tính, càng như là có một loại ngoan cường sức sống, càng là áp chế, nó kịch biến càng rõ ràng.

Đến cuối cùng, liền cái kia Tam Đầu Vương đều vận dụng sức mạnh cực tẫn, cắt đứt hư không, hóa một vùng thế giới vì là lò nung, chân thực hiển hóa ra một luồng cổ điển bếp lò, ở nơi đó Luyện Huyết.

Đừng nói là thư viện bên trong học sinh, chính là ở đây trưởng lão đều trong lòng lẫm liệt, Tam Đầu Vương đó là cỡ nào cao thủ, mặc dù chân thân không thể lại đây, nhưng cũng không thể phỏng đoán.

Nó hiện tại lại vận dụng sức mạnh cực tẫn, đi không cách nào chân chính triệt để tiêu diệt cái kia dòng máu màu vàng óng.

Có bộ phận dòng máu vàng lờ mờ, đầu tiên là sấy khô, lưu lại một thoáng màu vàng vật chất, sau đó trở thành tro tàn. Nhưng cũng có một tia dòng máu vàng trước sau bất diệt, chính ở chỗ này giãy dụa, xung kích.

Này rất quỷ dị, một loại huyết mà thôi, có thể nào như vậy?

"Hả?" Đột nhiên, rất nhiều người đều thất kinh, Thiên Thần Thư Viện trưởng lão môn càng là vẻ mặt đại biến, con ngươi nhanh chóng co rút lại.

Cái kia một tia tơ máu hóa thành màu đen, không lại vàng óng ánh, mà là đen kịt như mực, biến hóa quá kịch liệt, trước sau tương phản quá to lớn!

Đây là cớ gì, chuyện ra sao? Khiến người ta không lắm lý giải.

Ở lúc bắt đầu, dòng máu vàng xán lạn trong suốt, có một loại thần thánh khí tức, xưng là thánh huyết cũng không quá đáng, thật sự rất kỳ dị, tinh khiết mà có thần tính lực lượng.

Có thể hiện tại nhưng đen khiếp người, vô cùng quỷ dị, khuyết thất thần tính, có chỉ là một loại làm người kinh sợ sức mạnh, quả thực lại như là Ma huyết.

Vì sao lại có loại biến hóa này? Tất cả mọi người đều không hiểu.

Tam Đầu Vương mở miệng yếu ớt, nói: "Thấy được chưa, các ngươi người bảo vệ, được xưng nắm giữ thần thánh nhất dòng máu, vô địch thể phách, nhưng chân chính bản chất là cái gì? Nếu như không ngừng áp bức, quay đầu lại sẽ hoàn nguyên ra một cái kinh người chân tướng, huyết không một chút nào thần thánh, cái gọi là vàng óng ánh chỉ là biểu tượng, nó chân chính bản chất là nguy hiểm, sẽ cho người kinh sợ, huyết có đại khủng bố!"

"Ngươi triển khai thủ đoạn!" Thiên Thần Thư Viện tứ trưởng lão nói rằng, không tin hắn nói tới sự thực

"Ta bất quá là một cái bóng mờ, chỉ vận dụng thuần túy sức mạnh, làm thủ đoạn gì, chỉ là không ngừng áp chế này huyết mà thôi, kết quả lại làm cho nó hiện ra bổn tướng." Tam Đầu Vương nói rằng.

"Ngươi muốn biểu đạt cái gì?" Một vị trưởng lão tức giận nói.

"Ta nghĩ nói, các ngươi tuy rằng sinh ở thế giới này, nhưng là hiểu rõ nhưng không nhất định so với chúng ta nhiều, liền các ngươi người bảo vệ đều có bí ẩn, ẩn chứa lớn lao quỷ dị, có thể thấy được thế giới này cỡ nào phức tạp cùng nguy hiểm." Tam Đầu Vương nói rằng.

"Cái kia có thể làm sao, màu sắc của huyết dịch có thể đại biểu cái gì?" Thiên Thần Thư Viện trưởng lão không hề bị lay động.

"Làm sao sẽ không có ý nghĩa, ở dòng máu vàng chảy xuôi thì, phi thường an lành, sức mạnh kia cực kỳ thần thánh. Nhưng là, khi (làm) huyết

dịch biến thành màu đen sau, chỉ còn dư lại tàn bạo, lệ khí quấn quanh, cực kỳ thích giết chóc, có thể nói tuyệt nhiên ngược lại. Các ngươi cảm thấy, một cái sinh linh trên người có hai loại huyết dịch bình thường sao, bất quá là vì che giấu mà thôi. Cái gọi là người bảo vệ, lai lịch rất lớn, chắc chắn sẽ vượt qua các ngươi tưởng tượng!"

"Nói hưu nói vượn!" Thiên Thần Thư Viện người đương nhiên muốn trách cứ.

"Chân tướng chính là như vậy, cái gọi là người bảo vệ, vốn liếng hắc, chỉ là ở che lấp chân thân, liền như cùng ngươi môn thế giới giống như vậy, xa so với các ngươi nhìn thấy phức tạp hơn, có một con tay ở dẫn dắt, ở chủ đạo. Có thể có thể nói, cái gọi là người bảo vệ, nắm giữ dòng máu vàng sinh linh, đối với các ngươi kỳ thực mới là nguy hiểm nhất." Tam Đầu Vương càng nói ra như vậy mấy lời nói đến.

Phía sau, Thạch Hạo suy nghĩ, trong lòng khá không bình tĩnh, hắn rõ ràng biết, dị vực sinh linh chiến thắng sau chưa từng ở thế giới này trú lưu quá lâu, cuối cùng lại rút đi.

Đây là một cái mê, tối thiểu đối với hiện nay hắn cùng với mọi người mà nói còn không biết hiểu.

Lẽ nào cùng Tam Đầu Vương nói một ít tình huống có quan hệ? Nhất định có bí ẩn gì.

"Đừng vội gây xích mích ly gián!" Một vị trưởng lão cả giận nói.

"Ha ha, các ngươi không tin coi như, sớm muộn cũng sẽ rõ ràng. A, nói đến những này, các ngươi có thể đi tìm chứng cứ, chúng ta từng ở Thái Sơ cổ quáng đào ra quá một ít táng thổ, nơi sâu xa nhất có máu đen chảy ra." Tam Đầu Vương không nhanh không chậm nói rằng.

"Ngươi... Có ý gì?" Tứ trưởng lão quát mắng, đồng thời trong lòng chấn động, chỗ đó quá quái dị, có chôn Trường Sinh dược, có chôn Tiên khí, còn

có vô thượng kinh văn, trời mới biết nơi sâu xa nhất chung cực sẽ táng cái gì.

"Các ngươi thế giới này rất phức tạp, chúng ta không sợ, nhưng các ngươi nhưng... Khà khà!" Tam Đầu Vương cười gằn, không cần nói cũng biết, xem thường thế giới này sinh linh.

"Có cái gì nói hết ra!" Tam Trường Lão trách cứ.

"Chờ chúng ta giáng lâm đi, một ngày kia sẽ không quá lâu, lần này chúng ta đem quét sạch hết thảy cản trở, cái gì cổ khoáng, cái gì tiên uyên, cái gì Thượng Thương nơi, toàn bộ san bằng, cùng với chúng nó sau lưng..." Nói tới chỗ này, lời nói của hắn đình chỉ, không lại nói tỉ mỉ.

"Phô trương thanh thế, cố ý nói lung tung!" Nhị Trường Lão nói rằng, trách cứ nó hoàn toàn là nói bậy.

Bởi vì, mặc kệ là thật hay giả, hắn đều muốn phủ định, nếu không ảnh hưởng quá to lớn, rất dễ dàng đả kích thư viện bên trong những đệ tử này tự tin.

Hiện tại những này trưởng lão có chút hối hận, không phải làm chúng cùng Tam Đầu Vương đối thoại, hẳn là lén lút trò chuyện tốt hơn, bởi vì này rất dễ dàng dao động mấy người niềm tin.

"Cái gọi là Bất Hủ, cũng có nhất định thời hạn, các ngươi cổ tổ các loại (chờ) chung quy muốn chết đi, lại dám xuất hiện ở thế giới của chúng ta, khó thoát khỏi cái chết!" Một vị mới lên cấp trưởng lão nói rằng.

Lời nói như vậy đưa tới Tam Đầu Vương cười to, nói: "Thực sự là ấu trĩ cùng chuyện cười, như thế nào Bất Hủ, đó là vĩnh hằng bất diệt sinh linh, liền tiên cũng có thể đánh giết, chiến thắng Tiên cổ kỷ nguyên tất cả địch, ngươi cho rằng bằng ngươi mấy câu nói là có thể dao động đạo cơ của bọn họ sao?"

Nói tới chỗ này, Tam Đầu Vương đối với tất cả mọi người truyền âm, nói: "Đại loạn sắp tới, muốn bất tử, ước ao đến hưởng Bất Hủ, có thể mỗi

ngày lễ bái ta giới chư vị đại nhân, sau đó không lâu, bọn họ tượng thần đem sẽ xuất hiện thế giới này, bọn ngươi có thể khởi công xây dựng Thần Miếu, cung phụng chi!"

"Ầm!"

Thư viện bên trong mấy vị trưởng lão liên thủ xuất kích, thôi thúc Thập Giới Đồ, hướng về tế đàn nơi đó trấn áp, không cho hắn kế tục mở miệng.

Cũng trong lúc đó, Cửu Hoàng lô cũng bị lấy ra, lửa đỏ như máu xuyên, kéo thao thiên hỏa diễm, về phía trước oanh

"A, liền như thế tống biệt ta a, không cần khách khí như thế, tương tin chúng ta chẳng mấy chốc sẽ chân chính gặp mặt, mà không phải như vậy cách ở hai giới bên."

Tam Đầu Vương không một chút nào nổi giận, bóng người phai mờ, ở đây từ từ biến mất, còn toà kia tế đàn ầm ầm vỡ vụn, cũng không bao giờ có thể tiếp tục duy trì vững chắc.

Đồng thời, ánh mắt của mọi người đều xạ xuất thần mang, bởi vì cái kia trên người mặc hắc ám tiên giáp vàng trụ người chưa từng rời đi, bị rơi rớt ở nơi này.

Tứ trưởng lão cùng Ngũ Trường Lão tự mình tiến lên, đem người này ngăn chặn, không cho nó rời đi.

"Đây là ta để lại cho ngươi môn lễ vật, vô địch dòng máu, mạnh mẽ thể phách, cái gọi là người bảo vệ nắm giữ bí mật động trời, hi nhìn các ngươi thông qua hắn hậu nhân đến rồi giải, biết rõ chân tướng, máu đen đến cùng đại biểu cái gì." Tam Đầu Vương cuối cùng lời nói truyền đến, sau đó nó liền hoàn toàn biến mất.

"Cẩn trọng một chút, dị vực sinh linh tàn bạo nhất, nó không thể lòng tốt giúp giúp chúng ta!" Tam Trường Lão nhắc nhở.

Thiên địa yên tĩnh, tất cả mọi người đều tập trung cái kia trên người mặc tiên kim chiến y thon dài bóng người, Tam Đầu Vương rời đi, chỉ chừa nó ở đây, mọi người tin tưởng, trên người nó ẩn hàm đại bí.

"Bắt, mang về thư viện!" Nhị Trường Lão phân phó nói, dù cho là người bảo vệ hậu nhân, lúc này cũng không thể khách khí.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1195: Thủ Hộ Giả NhấT Mạch

Hai vị trưởng lão tự mình động thủ, lấy đại pháp lực đem cái này sinh linh trấn áp, lấy một cái cực kỳ hiếm thấy thần liên tỏa ở trên người nó, đem vững vàng cầm cố.

Không người nào dám bất cẩn, đây là tới tự dị vực sinh linh, tuy rằng Tam Đầu Vương nói nó chỉ là Thủ Hộ giả đời sau, là một người trẻ tuổi, nhưng trời mới biết đến tột cùng là xảy ra chuyện gì.

"Áp tải thư viện!" Hai trưởng lão vung tay lên, đoàn người hướng phía sau triệt.

Tứ phương phong vân động!

Rất nhiều người đều thấy cảnh ấy, tin tức truyền quay lại, Thiên Thần thư viện chấn động mạnh, lập tức dẫn phát sóng lớn mênh mông!

Tam Đầu Vương xuất hiện lúc liền đã kinh động mọi người, mà hiện tại chính là một ít bế quan người đều đi ra, biết được cầm cái kế tiếp thần bí sinh linh, không ai không đờ ra.

Năm tháng dài đằng đẵng tới nay, có thể nhìn thấy mấy cái dị vực sinh linh?

Thiên Thần thư viện một phiến huyên sảo, tất cả mọi người đều vi hướng về một toà khí thế bàng bạc cự sơn, ở phía trên có một toà thanh đồng kiến trúc, hùng vĩ mà bao la.

Rất nhiều người đều muốn leo núi, bồi chúng trưởng lão đồng thời thẩm vấn sinh linh kia.

Thế nhưng, cơ hội không có nhiều như vậy, không thể mỗi người lên một lượt đi, Thiên Thần thư viện bọn học sinh ở dưới chân núi đi tới đi lui, ngồi nằm không yên.

Tin tức thực sự quá kinh người, Tiên Cổ kỷ nguyên Thủ Hộ giả hậu nhân, dòng máu màu vàng óng, có thể hóa thành hắc sắc, thần thánh cùng kinh sợ cùng tồn tại, tất cả những thứ này đều là mê.

Rõ ràng, Tam Đầu Vương lời nói ở trong lòng mọi người lưu lại ấn tượng sâu sắc, đều muốn ngay đầu tiên biết là xảy ra chuyện gì.

Thạch Hạo may mắn leo lên toà này nguy nga Thần sơn, ở phía trên tử khí bốc lên, dược thảo khắp nơi, còn có một chỗ lại một chỗ linh huyệt bị dựng thành động phủ.

Ở trên đỉnh núi, thanh đồng kiến trúc mang theo rỉ sét, hiển lộ hết tuế nguyệt loang lổ, nó như là thời gian ảnh lưu niệm, ghi lại đã từng lịch sử tang thương, hồi tưởng năm đó chuyện xưa.

Ngoại trừ Thạch Hạo ở ngoài, còn có hắn tôi tớ —— Mạc Đạo!

Trên thực tế, Thạch Hạo có thể tới nơi này, cũng là mượn Mạc Đạo ánh sáng, bởi vì hắn đến từ dị vực, chúng trưởng lão hi vọng hắn tới đây nhận ra tù binh.

Khoáng đạt bên trong cung điện, tiên khí tràn ngập, tuy rằng rất mỏng manh, thế nhưng là hiển lộ hết nơi này thần thánh cùng siêu phàm, không phải cao thủ tuyệt thế không thể tọa ở chỗ này.

Điện bên trong có mười mấy cái bồ đoàn, mặt trên ngồi xếp bằng từng đạo lại từng đạo thân ảnh, đều rất mơ hồ, như là cổ xưa thần linh bị cung phụng ở miếu thờ bên trong.

Bọn họ là Thiên Thần thư viện trưởng lão, thường ngày không thể lập tức xuất hiện nhiều như vậy!

Chính là Mạc Đạo bị mang về lần kia, đều chưa từng như thế hưng sư động chúng.

Chủ yếu là lần này can hệ trọng đại, Thủ Hộ giả đời sau xuất hiện, tác động những người này thần kinh, đều muốn làm rõ ngọn ngành cùng đến tột cùng.

"Mạc Đạo, ngươi gặp người này sao?" Một vị trưởng lão mở miệng, bên ngoài cơ thể sương mù tràn ngập, hắn dáng vẻ trang nghiêm, mặc dù nhìn không rõ ràng hình thể, rất mơ hồ, cũng có thể nhận biết hắn cỡ nào nghiêm túc.

"Thân mang tiên kim chiến y, chính là chân chính vô thượng Hoàng tộc cũng chỉ đến như thế, thậm chí không có xa xỉ như vậy, ta chưa từng thấy." Mạc Đạo rất phối hợp, như vậy đáp.

Trong cung điện, sinh linh kia đứng, bị một cái thần liên bó chặt chẽ, bất quá nó cũng không có chịu đến hình phạt, chưa từng bị hà khắc đối xử.

Trên thực tế, nếu không có có nghi ngờ trong lòng" nó nhất định sẽ bị phụng lấy cao nhất quy cách lễ ngộ, ở Cửu Thiên Thập Địa, Thủ Hộ giả một mạch đáng giá tất cả mọi người tôn kính.

"Xóa tiên kim chiến y!" Hai trưởng lão mở miệng, hắn có rất lớn quyền lên tiếng.

Thần liên bị buông ra, hắc sắc tiên kim chiến y phát ra ô quang, lúc này vô cùng thần bí, nó có thể thành tiên đạo binh khí, là trên đời quý báu nhất thiên tài địa bảo.

"Khách!"

Một khối lại một khối giáp trụ bị gỡ xuống, sinh linh kia cũng không có phản kháng, rất thong dong cũng rất yên tĩnh, yên lặng đứng thẳng trong cung điện.

"Thực sự là hi thế bảo cụ!" Thạch Hạo âm thầm than thở, những kia hắc sắc tiên kim chiến y, một khối lại một khối, quá đẹp đẽ, tuy rằng màu sắc đen thui, thế nhưng dày đặc tối hoa văn thần bí, theo thần lực xuyên vào đi vào, óng ánh long lanh, sánh bằng ngọc còn xán lạn.

"Hả?" Thạch Hạo kinh hãi, đây là một người phụ nữ sao? Mỹ lệ phi thường, vóc người dong dỏng, gương mặt tinh sảo, mái tóc dài màu vàng óng.

Theo hắc ám tiên kim chiến y từng khối từng khối ly thể, người này lộ ra hình dáng.

"Không đúng, có hầu kết!" Thạch Hạo ngạc nhiên, một cái nam tử sinh như vậy mỹ lệ cũng là hiếm thấy, để rất nhiều nữ tử đều tự ti mặc cảm.

Ở trong ấn tượng của hắn, cũng chỉ có bạch y Ninh Xuyên có thể so sánh cùng nhau, đều tuấn mỹ quá đáng, siêu việt rất nhiều cái gọi là thiếu nữ xinh đẹp.

Cái này sinh linh thân thể nhảy lên kim sắc thần diễm, như là bởi vì sinh nộ mới như vậy, hắn đối với này Cửu Thiên Thập Địa bên trong cường giả không có hảo cảm.

Bất quá, hắn rất nhanh lại khôi phục yên tĩnh, mà trong quá trình này, thần diễm biến mất, mà hắn tóc dài cũng do vàng óng ánh hóa thành màu đen nhánh.

"Cùng nghe đồn bên trong như thế, dòng máu màu vàng óng sôi trào lúc, hộ thể thần quang dựng lên, cơ thể còn có sợi tóc đều rực rỡ giống như đúc bằng vàng ròng, cùng liên quan với Thủ Hộ giả ghi chép tương xứng." Một vị trưởng lão nói rằng.

"Ngươi biết hắn sao?" Vào lúc này, trong cung điện người lần thứ hai hỏi dò Mạc Đạo, bởi vì hắn cũng cùng đi tự dị vực.

"Không quen biết, chưa từng thấy!" Mạc Đạo như vậy đáp lại nói.

Mọi người lặng lẽ, kỳ thực bọn họ cũng có thể ngờ tới kết quả này. Dù sao Mạc Đạo đến từ Biên Hoang ở ngoài thế giới, không phải cái kia chân chính bất hủ thế giới.

"Ngươi tên là gì?" Ba trưởng lão hỏi dò.

Điện bên trong sinh linh thân thể thon dài, sợi tóc đen thui, hai mắt giống như hai viên bảo thạch, mang theo thần thánh hào quang, hắn diện mạo siêu phàm, vừa nhìn liền không phải vật trong ao.

"Độc Cô vân!" Một cách không ngờ, hắn lại trả lời.

"Ngươi đúng là Thủ Hộ giả đời sau sao?" Một vị trưởng lão tiếp tục hỏi.

Nghe tới vấn đề này sau, Độc Cô vân ánh mắt giống như thiêu đốt, mang theo sự thù hận, toàn bộ mái tóc đều hóa thành màu vàng óng, lộ ra lẫm lẫm sát ý.

"Ta chỉ biết, ta ba vị tổ tiên bị người của thế giới này làm hại, bị hắn đã từng bảo vệ quá người hại chết!"

Mọi người vẻ mặt trở nên cứng, mỗi một người đều vẻ mặt đọng lại, không biết nói cái gì tốt.

Dựa theo hắn từng nói, năm đó Thủ Hộ giả một mạch, là nhân thế giới này sinh linh phản bội mà chết, chuyện này thực sự là sỉ nhục, càng là khôn kể giận dữ và xấu hổ.

Trên thực tế, khai quật cốt thư bên trong, cùng với một ít Trường Sinh gia tộc ngọc thạch sách trên, đều có mơ hồ ghi chép, năm đó Thủ Hộ giả một mạch rất bất hạnh, phi thường bi tráng chiến tử, chỉ vì bị mấy người bán đi.

"Bất kể là niên đại nào đều phòng ngừa không được, tổng có một ít người không có cốt khí, thiếu hụt khí tiết, sẽ làm ra không thể tha thứ sự." Một vị trưởng lão nói rằng.

"Mặt khác, dị vực sinh linh theo như lời nói không thể tin hoàn toàn!" Một vị khác trưởng lão bổ sung.

"Liên quan với tổ tiên chết, loại này đại hận... Truyền thừa ở khung bên trong!" Cô độc vân nói rằng, ánh mắt sâu thẳm, như là có thể nhìn thấy Tiên Cổ chuyện xưa.

"Dòng máu màu vàng óng bên trong, có thần thức mảnh vỡ, có tổ tiên dấu ấn, ta có thể nhìn thấy ngày xưa phát sinh sự!" Hắn nói bổ sung.

Mọi người nghe vậy, đều thất kinh, từng cái từng cái tất cả đều biến sắc, Thủ Hộ giả một mạch quả nhiên kinh người, quá mức siêu phàm, liền truyền thừa đều có thể giấu ở trong máu, thực sự là biến thái.

Bọn họ cuối cùng đã rõ ràng rồi, vì sao dòng máu màu vàng óng cường đại như thế, quả nhiên có đạo lý, nắm giữ chỗ hơn người.

"Ngươi tổ tiên đáng giá tôn kính, dù chết cũng là cái thế anh hùng, những kia làm hại ngươi tổ tiên người, nên cũng đã cát bụi trở về với cát bụi, những này lại đi truy cứu cũng vô dụng." Một vị trưởng lão khuyên nhủ.

"Có mấy người không chắc chết rồi, hơn nữa bọn họ còn có đời sau, ta sống sót xuất hiện, là vì là báo thù mà đến!" Cô độc vân rất trực tiếp, không hề che giấu chút nào.

Tất cả mọi người đều đau cả đầu, liên quan với người trẻ tuổi này bất luận làm sao cũng không thể để hắn có chuyện, bởi vì khả năng này là Thủ Hộ giả chỉ có huyết mạch.

Nhưng là, người trẻ tuổi này nếu như đi thanh toán, có thể sẽ liên luỵ ra Trường Sinh gia tộc, cái kia vấn đề liền lớn hơn!

Có một số việc tuy rằng không vẻ vang, rất xấu xí, thế nhưng dù sao sớm đã táng trong năm tháng, lại đi vạch trần, rất nhiều người đều sẽ thừa không chịu được, tối thiểu những gia tộc kia không muốn.

Nghe nói, năm đó người đều chết rồi, Tiên Cổ cường giả đều héo tàn. Lại đi thanh toán, đã mất đi ý nghĩa.

Vào lúc này, một vị trưởng lão tiến lên, hướng về Độc Cô vân nói một tiếng đắc tội, lấy ra một cái Thần châm, đâm thủng da thịt của hắn, được vài giọt dòng máu vàng.

Người ở chỗ này đều rất cẩn thận, dù cho cho rằng hắn là Thủ Hộ giả hậu nhân, nhưng cũng phải chân chính xác nhận, cần trực tiếp nhất chứng cứ.

Ở cốt thư bên trong có rất nhiều ghi chép, có mấy loại phương pháp cũng có thể nghiệm chứng có hay không vì là cái kia một loại độc nhất vô nhị huyết thống.

Tên kia trưởng lão lùi tới hậu điện bên trong, với hắn rời đi còn có mấy người, muốn đồng thời lấy cổ pháp tra xét, chứng thực thân phận của hắn đến cùng là thật hay là giả.

Rất nhanh, có kết quả, mấy vị kia trưởng lão mang theo vẻ kích động mà về.

"Là thật sự, dùng vài loại cổ pháp nghiệm chứng, đều không có sai!"

"Mời ngồi!" Thời khắc này, những kia trưởng lão đều trạm lên, ánh mắt nóng rực, nhìn Thủ Hộ giả đời sau, thái độ hoàn toàn khác nhau.

Những người này đối đầu một kỷ nguyên trong truyền thuyết Thủ Hộ giả đều rất tôn kính, yêu ai yêu cả đường đi, dù cho Độc Cô vân là từ dị vực trở về, cũng khá được bọn họ yêu thích.

Ngoài ra, tất cả mọi người đều biết, nắm giữ dòng máu vàng người được xưng vô địch, một khi trưởng thành, thành tựu không thể đoán trước!

Chính là ở năm đó, ở cao thủ xuất hiện lớp lớp thời đại Tiên cổ, Thủ Hộ giả dòng máu vàng cũng là mạnh nhất tứ đại huyết thống một trong!

Trưởng lão môn tin tưởng, bọn họ có biện pháp "Cảm hóa" người này, để hắn chân tâm trở về Cửu Thiên Thập Địa, trở thành tương lai bên trong chiến trường trọng yếu một thành viên.

Nếu là phát sinh bết bát nhất sự tình, bọn họ cũng chắc chắn, có thể đồng thời ngâm tụng một loại cổ kinh, đem hắn "Độ hóa", chân tâm hướng thiện, rửa sạch dị vực dấu vết.

"Các ngươi muốn yêu ta và các ngươi đứng chung một chỗ sao, với các ngươi cùng tác chiến?" Độc Cô vân lạnh nhạt hỏi, không đợi mọi người trả lời, hắn nói thẳng: "Các ngươi không có cơ hội, cùng thế giới kia so với, kém xa, vô lực đối kháng."

"Bất chiến quá làm sao biết, ngươi muốn nói cho chúng ta một ít tình huống sao?" Bốn trưởng lão nói rằng.

"Thế giới này sinh linh quá yếu, không nói không người nào có thể cùng Bất Hủ Giả sánh vai, chính là tuổi trẻ đồng lứa mọi người kém thế giới kia rất xa." Cô độc vân lời lẽ vô tình.

"Tại sao muốn nói như vậy, kiếp này có một ít ghê gớm kỳ tài, sẽ không yếu hơn thế giới kia người!" Một vị trưởng lão lớn tiếng nói, có ý định kích cô độc vân, để hắn nói ra càng nhiều.

"Ghê gớm kỳ tài? Có thể ở trong tay ta đi tới mấy chiêu, có thể không chống lại ta dòng máu vàng? Ta nghĩ tìm không ra mấy cái đi! Như vậy kỳ tài có ích lợi gì, có thể làm sao, căn bản sẽ không là thế giới kia một số cổ xưa Hoàng tộc người trẻ tuổi đối thủ!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1196: Quét Ngang

"Các ngươi nói phát sinh cái gì, thời gian dài như vậy trên núi đều không có tin tức gì, người kia thực sự là cái gọi là Thủ Hộ Giả đời sau sao?"

Ở thần dưới chân núi có rất nhiều học sinh, bọn họ đang đợi kết quả, lấy thân phận của bọn họ không cách nào leo lên trưởng lão nghị sự đại điện.

"Ta xem quá nửa là dị vực âm mưu, nếu không làm sao có khả năng sẽ thả một người như vậy trở về!"

Đây là người nào đều có thể thấy rõ sự, dị vực tu sĩ sẽ không tác thành Cửu Thiên Thập Địa, làm như vậy tất nhiên có mục đích gì, mọi người đều đang suy đoán.

Trên đỉnh ngọn núi sơn, thanh đồng kiến trúc bên trong, bầu không khí rất nặng nề ngột ngạt. Chúng trưởng lão nhiều lần khuyên can không có kết quả, Độc Cô Vân cố ý muốn có hành động, vì là tổ tiên báo thù.

"Đã nhiều năm như vậy, đừng nói lúc trước những người kia, chính là gia tộc của bọn họ, đời sau đều nhiều hơn bán tiêu tan, mặc hắn đi thôi." Hai trưởng lão mở miệng.

Bởi vì, vừa nãy thông qua một phen đối thoại, hắn giải đến Độc Cô Vân nhắc tới cái kia mấy tộc đặc thù, nên không thuộc về hiện nay đời này Trường Sinh gia tộc.

Nếu thiếu hụt báo thù đối tượng, chúng trưởng lão cũng không lo lắng gì.

"Chỉ là dòng máu của hắn tại sao lại biến thành hắc sắc?" Bọn họ có nghi ngờ trong lòng, hậu điện mấy vị trưởng lão mấy lần thí nghiệm, phát

hiện quả nhiên như Tam Đầu Vương nói tới như vậy.

Bọn họ nhíu mày, đối với này không thể làm ra bất kỳ giải thích nào, còn Độc Cô Vân thì lại không nói lời nào, không đáng bất kỳ đáp lại.

"Hạ sơn, bọn họ đi ra!" Dưới chân núi, những người này đều là cao thủ, ở trong càng là không thiếu nắm giữ Thiên Nhãn thông người.

Bọn họ nhìn thấy, ở cái kia cổ xưa thanh đồng kiến trúc bên trong, cái kia trên người mặc hắc ám tiên kim chiến y người đi ra, hắn không có đái mũ giáp, một con tóc đen rối tung, tại ánh bình minh chiếu rọi bên trong, cả người xem ra giống như tắm rửa một tầng ánh sáng thần thánh.

"Ồ, một vị tuyệt đại giai nhân!" Có người ngạc nhiên

Bởi vì, Độc Cô Vân quá xinh đẹp, hắn mỹ lệ là xuất trần, phong thái siêu nhiên, hơn nhiều bình thường cái gọi là mỹ nhân thắng được rất nhiều.

Này dẫn phát ồ lên, hấp dẫn ánh mắt của mọi người, đồng thời mọi người cũng nghi ngờ không thôi, hắn tại sao liền như vậy hạ sơn, không có ai hạn chế hành động của hắn.

"Không đúng, là nam tử, cũng không phải là nữ tử!" Có người nhìn ra đầu mối, la thất thanh.

"A, thực sự là nam tử a, quá tuấn mỹ!" Một ít thiếu nữ kinh ngạc, này làm cho các nàng đều cảm thấy mặc cảm không bằng, rất là ước ao, lại rất căm tức.

Có mấy người than thở: "Đúng rồi, nhất định là Thủ Hộ Giả đời sau, không phải vậy làm sao sẽ trả lại hắn tự do thân, nắm giữ kim sắc huyết dịch người, tương lai nhất định sẽ vô địch!"

Này dẫn phát bàn luận sôi nổi, rất nhiều người con mắt tỏa ánh sáng, tập trung Độc Cô Vân, nỗi lòng khó bình.

Đương nhiên, cũng không có thiếu người rất tỉnh táo, thư viện bên trong trưởng lão không thể chân chính bỏ mặc hắn tự do hành động, trong bóng tối nhất định sẽ lưu ý nhìn kỹ, nếu không thật xảy ra vấn đề lớn, ai cũng không gánh được.

"Trời mới biết hắn đến tột cùng có phải là Thủ Hộ Giả đời sau, nói không chắc chính là dị vực sinh linh đang mạo danh!" Cũng có người thấp giọng nói, lời nói chua xót.

"Có ai dám đi theo hắn luận bàn một phen sao, nhìn một chút cái gọi là vô địch kim sắc huyết dịch đến cùng cỡ nào cường!"

"Không sai, đây là ý kiến hay, tối thiểu cũng có thể thông qua hắn đến tìm hiểu một chút thế giới một bờ khác sinh linh đến cùng thế nào, đáng sợ dường nào."

Dưới chân núi, một đám người nghị luận, mục quang sáng quắc, có một số người không quá chịu phục, rất muốn ra tay.

Nhưng mà, sự tiến triển của tình hình nằm ngoài dự tính của bọn họ, Độc Cô Vân sau khi xuống núi, lạnh nhạt hơi lườm bọn hắn, chủ động mở miệng, phát ra khiêu chiến.

"Liền một đám người ô hợp như vậy, cũng muốn cùng một thế giới khác sinh linh quyết chiến, mơ hão."

Tiếng nói của hắn không cao, thế nhưng là rất rõ ràng, truyền khắp dưới chân núi, khiến cho rất nhiều người cũng nghe được.

Mấy người vẻ mặt đột nhiên biến, tất cả đều mục quang không quen.

Càng có mấy người trực tiếp tiến lên, lấy hành động tỏ thái độ, tại chỗ ngăn cản đường đi của hắn, muốn ở chỗ này ra tay.

Trên ngọn thần sơn, toà kia thanh đồng kiến trúc rất yên tĩnh, không có một cái trưởng lão đi ra, không từng có người ngăn lại, hiển nhiên là ở bỏ

mặc tình thế phát triển.

"Các ngươi không thích nghe, cũng không phục lắm, có đúng không, nhưng đây chính là sự thực, một đám thực lực thấp kém người! Dị vực cổ xưa Hoàng tộc con cháu, chính là tới một người liền có thể bình định toàn bộ các ngươi!" Độc Cô Vân càng ngày càng không khách khí, ngữ mang khinh bỉ.

"Nói khoác không biết ngượng, để chúng ta đến xem thử ngươi đến tột cùng có cái gì bản lĩnh!" Có người không nhịn được, xông về phía trước.

"Quá yếu, các ngươi một đám người cùng tiến lên!" Độc Cô Vân nói rằng.

Ở hắn mở miệng lúc, đã giơ tay lên chưởng, động tác không phải rất nhanh, chậm rãi về phía trước đẩy đi, lúc này phát ra tiếng vang trầm nặng, giống như tiếng sấm.

Nơi đó hoàng kim tinh lực cuồn cuộn, cả người hắn khí thế như cự nhạc, nguy nga mà mênh mông, không thể lay động, nhưng bàn tay của hắn càng là như một phương vòm trời khuynh sụp xuống.

Ầm!

Cái kia xông lên người, ho ra đầy máu, vận dụng sức lực toàn thân, kết quả mới vừa đối mặt mà thôi, liền bị oanh bay ra ngoài.

"Cẩn thận!"

Phía sau, mấy người hô, đồng thời ra tay giúp đỡ, giúp hắn hóa giải nguồn sức mạnh kia, phòng ngừa hắn trọng thương.

Nhưng mà, Độc Cô Vân một chưởng này thực sự quá lợi hại, vẫn chưa ngừng lại, vẫn ở về phía trước chậm rãi đẩy ngang, cương phong cuồn cuộn, kim sắc huyết khí cuồn cuộn, như lũ quét trút xuống.

"A..."

Những người kia đều kêu to, có tới mười hai tên cao thủ ra tay, kết quả tất cả đều kêu thảm, càng có người kêu rên, trong miệng ho ra máu, thân thể như bị sét đánh.

Cái kia kim sắc huyết khí áp bức người muốn nghẹt thở, cái này đáng sợ người trẻ tuổi mạnh mẽ ly kỳ, hơn xa bọn họ, căn bản không phải là đối thủ của hắn.

Độc Cô Vân chỉ một chưởng này mà thôi, lập tức phân cao thấp, chấn thương mười mấy người, lập tức để nơi đây yên lặng như tờ, tất cả mọi người đều cảm giác rung động sâu sắc.

"Ta đánh giá cao các ngươi, như vậy tu sĩ chính là có nhiều hơn nữa người cũng vô dụng, dị vực đến một vị chí tôn trẻ tuổi là đủ, quét ngang tất cả ngăn cản.

" Độc Cô Vân không chút lưu tình nói.

"Trở lại!"

Mặt sau một đám người không cam lòng, có một ít người dắt tay nhau ra tay, trực tiếp bố trận, phải đem bắt giữ hắn.

Đáng tiếc, lần này bại càng nhanh hơn, Độc Cô Vân di chuyển, giống như một đạo quỷ mị xuất kích, tốc độ thực sự quá nhanh, chỉ để lại một đạo hoàng kim tàn ảnh.

Phốc!

Một đám người toàn bộ thổ huyết, bị đánh thành trọng thương, kêu thảm thiết, ngã xuống đất.

"Đáng tiếc, không có phát hiện năm đó gia tộc!" Độc Cô Vân tự nói, hắn đang trả thù, muốn phát hiện trong máu ghi chép kẻ thù hậu duệ.

"Quá đặc sắc, không hổ là Thủ Hộ Giả hậu nhân, kim sắc huyết dịch vô địch, không có ai có thể chống lại!"

Ở thời khắc mấu chốt này, có vài tên thiếu nữ lại như vậy kêu lên, một mặt kinh hỉ mục quang rát, nhất thời làm cho người ta không nói được lời nào.

"Cái gì Thủ Hộ Giả, bị người tù binh mà đi, giam cầm nhiều năm, sớm đã mài đi tới vinh quang của ngày xưa, hắn hiện tại đến tột cùng đứng cái nào một bên rất khó nói."

"Chính là, một cái kẻ tù tội mà thôi, nơi nào còn có Thủ Hộ Giả phong thái!"

Mấy người phản bác, ngôn từ sắc bén.

Độc Cô Vân mâu quang lạnh lẽo, xoạt một tiếng từ biến mất tại chỗ tiếp ngay cả ra tay, có mấy người thân thể nứt ra, suýt nữa bị đánh gục, thân thể đều sụp ra.

Điều này thực đè ép tất cả mọi người, những kia không cam lòng người cũng nhịn xuống, nếu không, nhất định sẽ bị trấn áp.

"Nhanh đi xin mời Lục Đà, Vương Hi, để bọn họ ra tay!" Có người nói nhỏ, trong lòng uất ức bị người trẻ tuổi này dễ dàng kích thương, đều thật mất mặt.

"Ồ, Hoang hạ sơn, hắn ở đây, có thể xin hắn ra tay a." Có người nhìn thấy Thạch Hạo xuống núi.

"Thạch huynh kính xin ra tay, trấn áp cái này người lai lịch không rõ!" Có người hô.

"Đừng vội nói lung tung, đây chính là Thủ Hộ Giả hậu nhân, trưởng lão môn đã chứng thực." Thạch Hạo nói rằng, đi lại bằng phẳng hạ sơn, rất thả lỏng không hề có một chút ra tay dục vọng.

Hắn đối với Thủ Hộ Giả một mạch rất đồng tình, đối với người trẻ tuổi này không dấy lên được chiến ý, trải qua có chút đáng thương, chỉ có thể khiến người ta thở dài, khó có thể nhiều lời.

"Hắn quá phận quá đáng, ngông cuồng cực kỳ, xem thường ta Thiên Thần thư viện, ra tay rất nặng kính xin Thạch huynh ra tay giữ gìn lẽ phải!" Có người hô.

Chính vào lúc này, Độc Cô Vân cũng nhìn về phía giữa sườn núi Thạch Hạo, nói: "Ngươi rất mạnh sao, tới đây đánh một trận!"

Thạch Hạo liếc hắn một cái, đương nhiên sẽ không sợ sệt theo người chiến đấu, bây giờ hắn có vô địch chí, không sợ bất kỳ một vị tuổi trẻ đối thủ.

"Mạc Đạo, ngươi đi đánh với hắn một trận!" Thạch Hạo phân phó nói, bây giờ hắn đã đứng hàng Thiên Thần cảnh, mặc dù là đối mặt tu ra ba đạo tiên khí Chí cường giả, cũng có rụt rè tư cách.

Mạc Đạo hạ sơn, trên đầu có ba đóa Đại đạo chi hoa hiện lên, cả người khí thế tăng lên đột ngột, hắn rất muốn ước lượng một hồi cái này nắm giữ kim sắc huyết dịch người đến tột cùng cỡ nào cường.

"So với tỷ tỷ của ngươi, ngươi chênh lệch một đoạn dài, nàng là cái nhân vật ngất trời, để Hoàng tộc đều giật mình, nhưng là ngươi... Không phải đối thủ của ta!" Độc Cô Vân nói rằng.

Mạc Đạo lúc này chính là ngẩn ngơ, một môn song Chí tôn, là bọn họ bộ tộc này to lớn nhất vinh quang, thiên cổ hiếm có.

Mà trên thực tế, tỷ tỷ của hắn càng mạnh hơn, bị Bất Hủ Giả tiếp dẫn mà đi, mang tới thuộc về bất hủ bên trong vùng tịnh thổ, cùng một cái nào đó cổ xưa Hoàng tộc người cùng nhau tu hành.

"Ngươi gặp tỷ tỷ ta?" Mạc Đạo truy hỏi, hắn thời gian rất lâu không có nhìn thấy.

"Xin chào, chân chính ngút trời sinh linh, ta đều gặp!" Độc Cô Vân nói rằng.

Đang lúc này, Lục Đà, Vương Hi, Huyền Côn mấy người xuất hiện, được bẩm báo sau, tự mình tới rồi.

Trên thực tế, bọn họ một mực chờ đợi chờ tin tức, chỉ có điều xuất phát từ rụt rè, không có ở dưới chân núi chờ mà thôi, hiện tại toàn bộ tới rồi.

Lục Đà, Yêu Nguyệt, Thập Quan Vương mấy người mới là Thiên Thần thư viện mạnh mẽ kỳ tài, so với vừa nãy người xuất thủ cường quá nhiều rồi, bên ngoài khí tức như vực sâu biển lớn.

"Rất tốt, miễn cho ta đi tìm, ai dám đánh với ta một trận?" Độc Cô Vân mở miệng, điều này làm ọi người hai mặt nhìn nhau, hắn thực sự là nhanh điên, muốn khiêu chiến có chí tôn trẻ tuổi?

"Liền từ ngươi bắt đầu đi!" Độc Cô Vân tập trung Huyền Côn.

Ầm!

Này trận đại chiến bạo phát quá đột ngột, không có quá nhiều lời nói, cũng không cái gì giao lưu, trực tiếp bắt đầu.

Độc Cô Vân vọt tới, kết kim sắc pháp ấn, đè ép nhật nguyệt, chấn động non sông, khí tức quá cương mãnh, quả thực điên đảo hơn Càn Khôn, lấy vô địch tư thái đi áp chế Huyền Côn.

"Được, liền để chúng ta nhìn một chút dị vực Chí cường giả có cỡ nào ghê gớm, cùng cái kia cái gọi là Hoàng tộc đến tỷ thí một phen!"

Phía sau quan chiến Lục Đà mấy người khẽ nói, bọn họ xác thực, Độc Cô Vân hẳn là sẽ không so với dị vực Hoàng tộc nhược.

Nhưng mà, sau đó không lâu, sắc mặt của bọn họ đều thay đổi, bởi vì chiến đấu cục diện kịch biến, Huyền Côn không địch lại, bị đánh thành trọng

thương, miệng mũi chảy máu, thân thể co giật.

Huyền Côn bại lui!

Ở trước mặt tất cả mọi người, Độc Cô Vân thần dũng vô địch, kim sắc huyết khí lưu chuyển, để sợi tóc của hắn đều đã biến thành màu vàng óng, cả người khí thôn sơn hà.

Nguyên bản dung mạo tuyệt mỹ, bây giờ nhìn lên anh khí khiếp người, coi là thật có một loại tuyệt thế phong thái.

"Phốc!"

Huyền Côn trong miệng máu tươi liền phun, hắn bị đánh rút lui, đầu tiên là trúng rồi một chưởng, lại bị một cước đạp ở trên người, thân thể rạn nứt, bay ngược ra ngoài.

Trận chiến này kết thúc, để mọi người chấn động.

Đây chính là Thủ Hộ Giả một mạch sao, nắm giữ kim sắc huyết dịch người, quả nhiên có vô địch khí phách, muốn lấy sức một người quét ngang Thiên Thần thư viện sao?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1197: Thánh Sứ

Huyền Côn thất bại, bị đánh cho trọng thương, máu tươi tí tí tách tách chảy xuống, để mọi người vì là chi kinh hãi đến biến sắc, như vậy một vị chí tôn trẻ tuổi liền như thế bị người thất bại.

Huyền Côn là ai cơ chứ, là một vị tu ra ba đạo tiên khí nhân vật ngất trời, thực lực mạnh mẽ, ở Thiên Thần Thư Viện bên trong có mấy người có thể sánh vai cùng hắn?

Có thể nói, muốn thắng hắn quá khó, ba đạo tiên khí vừa ra đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, nghiền ép địch thủ.

Thời gian thật dài nơi này đều rất yên tĩnh, yên lặng như tờ, kết quả của trận chiến này làm người đờ ra, Huyền Côn đại bại như thế, để rất nhiều người đều nhìn nhau không nói gì.

Quá một quãng thời gian, mọi người mới phục hồi tinh thần lại, tất cả xôn xao.

"Huyền Côn thất bại, không địch lại người bảo vệ đời sau, loại kia dòng máu màu vàng óng thật sự có thể để ột người vô địch sao?"

"Một vị tuổi trẻ Chí Cường giả tu ra ba đạo tiên khí, hôm nay bị người áp chế, tao ngộ nhân sinh một hồi thảm bại!"

Trận chiến này tuy rằng kéo dài thời gian không phải rất dài, thế nhưng vừa nãy nhưng hiểm ác cực kỳ, hai người đều vận dụng siêu phàm thủ đoạn, đều là đại thần thông, mà kết quả này có thể nói ảnh hưởng sâu xa!

Mọi người không khỏi muốn hỏi, dị vực sinh linh thật sự đáng sợ như vậy sao?

Bởi vì, Độc Cô Vân từng nói, nơi đó có cổ lão Hoàng tộc, có cá biệt con em trẻ tuổi mạnh đến mức không còn gì để nói, có thể quét ngang ở đây hết thảy thiên tài.

Huyền Côn đại bại, tựa hồ nghiệm chứng cái thuyết pháp này.

Này đả kích thật lớn mọi người tự tin, bọn họ đều là thiên chi kiêu tử, nhưng là ở đây lại gặp phải thất bại, bị người xem thường nhưng rất bất đắc dĩ.

Bởi vì Huyền Côn là bọn họ ở trong mạnh nhất mấy người một trong, vẫn bị đánh bại, những người khác làm sao đi đối đầu?

"Cái kế tiếp, còn có ai muốn ra tay?" Độc Cô Vân nói rằng, hắn bên ngoài cơ thể có một tầng hoàng kim quang, dường như thần kim đúc thành, thân thể óng ánh.

Lúc này, đừng nói là những người khác, chính là Lục Đà, Vương Hi bọn người không có vọng động, nhân vì người này phi thường mạnh mẽ, là một cái danh xứng với thực kình địch.

Ai cũng không muốn ở tình huống như vậy đi tới một trận chiến, nếu là thất bại, cùng Huyền Côn một cái kết cục, còn có mặt mũi gì?

"Không có ai sao?"

Nơi đây yên tĩnh lại, mọi người hai mặt nhìn nhau, phát hiện thư viện bên trong đại cao thủ lại không người đồng ý đánh với hắn một trận, đều thất kinh.

Tất cả mọi người đều ý thức được, hôm nay sự không tầm thường, đây là người bảo vệ hậu nhân, trận chiến ngày hôm nay mà thôi, cũng đã quật khởi, đặt vững vô địch tên!

Phương xa, một trận rối loạn, tựa hồ phát sinh một chút sự.

Ở Thiên Thần Thư Viện sơn môn khẩu, có người bái phỏng, gợi ra không nhỏ náo động.

"Thánh Viện sứ giả đến rồi!"

Rất xa, có âm thanh như thế truyền đến, tin tức này tự nhiên gợi ra to lớn sóng lớn, sớm đã có nghe đồn, Tiên Viện, Thánh Viện người sẽ đến, không muốn ngay khi hôm nay.

Náo động thanh từ xa đến gần, rất rõ ràng có một đám người chạy tới nơi đây.

Rất nhanh, mọi người nhìn thấy một người trẻ tuổi, phi thường oai hùng, đầu đội tử kim quan, người mặc Giao Long bào, gánh vác một cây đồng thau thiên mâu, tử lơ mơ tán, con ngươi như thần đăng, diện mạo siêu phàm!

Đây là một cái phi thường đáng sợ người trẻ tuổi, phàm là nhìn thấy hắn người đều sẽ bị khí thế kinh, loại kia tự nhiên bên ngoài khí tức thập phương kinh người.

Với hắn đứng chung một chỗ, luôn cảm thấy như là ở nương theo tiền sử cự thú!

"Ai là Hoang, ai là Thạch Hạo?" Chàng thanh niên này hỏi.

Hắn không phải cỡ nào thân mật, trên mặt mang theo lạnh lùng, ánh mắt ở trong đám người đảo qua, chấn động tâm hồn, mang theo một loại tự phụ cùng kiêu ngạo, lạnh lùng nhìn xuống mọi người.

Đây là người nào?

Mọi người tâm có nghi vấn, đã vậy còn quá vô lễ, xem dáng vẻ ngạo nghễ, không giống như là bái phỏng Thạch Hạo, cũng như là gây phiền phức mà tới.

"Hoang ở nơi nào?" Tên còn lại âm thanh truyền đến.

Rất nhiều người kinh ngạc, bởi vì nghe được âm thanh mà quen tai, như là ở nơi nào từng thấy.

Mọi người tìm kiếm, hướng về cái hướng kia nhìn tới.

"Nguyên Hồng!" Mấy người đờ ra, hắn tại sao lại trở về, nhưng rất nhanh sẽ có suy đoán.

Nguyên Hồng, trước đây không lâu từng nhập quá Thiên Thần Thư Viện, phi thường kiêu căng, để Thạch Hạo đi nghênh thấy, muốn hưng binh vấn tội, kết quả lại bị Thạch Hạo đánh đứt gân gãy xương, bị trọng thương.

Ai cũng không nghĩ tới, hắn nhanh như vậy lại trở về rồi!

"Hoang ở nơi nào, lăn ra đây!" Nguyên Hồng hô.

Hắn là Nguyên Thanh chi, thân phận siêu nhiên, có thể trước đây không lâu nhưng ở Thiên Thần Thư Viện tao ngộ to lớn sỉ nhục, bị một tên tiểu bối đánh cả người xương đứt rời, cũng ném ra thư viện.

Hắn là vì Nguyên Phong cái chết mà đến, kết quả giống như mình chịu nhục, nuốt không trôi khẩu khí kia, sau khi rời đi trực tiếp đi theo Thánh Viện sứ giả hội hợp, tới nơi này lần nữa.

Bởi vì, hắn sớm đã biết hai viện sẽ có người đến, biết được bọn họ hành trình.

"Này không phải là bị đánh hàm răng đầy đất lạc nguyên tộc cao thủ sao, thư viện bên trong trưởng lão sai người đưa ngươi ném đi ra ngoài, ngươi còn dám trở về?" Có người trào phúng.

Tự nhiên là Tào Vũ Sinh, Phượng Vũ các loại (chờ) người, núp trong bóng tối truyền âm, để rất nhiều người đều rõ ràng nghe nói đến.

Nguyên Hồng sắc mặt khó coi, do đỏ chót hóa thành màu tím, nắm chặt nắm đấm, này tự nhiên là đối với hắn một loại trào phúng cùng nhục nhã, thế

nhưng hắn nhưng không được không giải thích. Nếu không, thư viện bên trong trưởng lão nói không chắc thật sự sẽ ra tới, đem hắn đuổi ra ngoài, như vậy sẽ càng lúng túng hơn.

"Ta là bồi Thánh Viện sứ giả mà đến!" Nguyên Hồng nói rằng.

"Ha ha... Thực sự là buồn cười, một ông già bị người đánh răng rơi đầy đất, kết quả đưa đến cứu binh càng là một tiểu tử chưa ráo máu đầu, thực sự là mất mặt a!"

"Ngươi nên đi xin mời cha của ngươi Nguyên Thanh, xin mời đến một người trẻ tuổi khi (làm) chỗ dựa sao, ha ha..."

Tào Vũ Sinh, Tiểu Thỏ Tử các loại (chờ) tự nhiên sẽ dằn vặt người, trong bóng tối chế nhạo.

"Tất cả câm miệng!"

Cái kia đầu đội tử kim quan Thánh Viện sứ giả quát lớn đạo, kim đăng giống như con mắt, xạ ra hai tia chớp lạnh lẽo, nhìn gần mọi người, tính cách của hắn phi thường hung hăng.

"Hoang ở nơi nào, ra gặp một lần!" Hắn quát lên.

Giữa sườn núi trên, Thạch Hạo lảo đảo, chậm rãi hướng phía dưới đi, phi thường nhàn nhã, đi tới dưới chân núi, nói: "Ồn ào cái gì? Có việc nói sự."

Hắn tự nhiên biết: "lai giả bất thiện", đối với hắn ôm rất lớn địch ý, có thể cảm ứng được.

Đều nói Nguyên Thanh cùng hai viện có lui tới, bây giờ nhìn lại hắn quan hệ phát huy một chút tác dụng, hiện nay hắn dòng dõi nguyên Hồng càng bồi tiếp thánh sứ cùng đến.

"Hoang!" Nguyên Hồng lớn lao gọi.

"Quá đến nói chuyện." Đầu đội tử kim quan sứ giả, vẫy vẫy tay, như vậy

nói với Thạch Hạo.

Loại này tùy ý, như là ở gọi đến, như là một một trưởng bối đang giáo dục hậu nhân tự, nghênh ngang, tương đương bất cẩn, không để ý Thạch Hạo hiện nay thân phận.

"Ngươi là ai a, có chuyện cứ việc nói thẳng. Muốn cho ta quá khứ, ngươi còn chưa đủ tư cách, muốn gặp ta liền chính mình lại đây." Thạch Hạo nói rằng.

"Ngươi coi chính mình có cái gọi là ghê gớm thành tựu, là có thể không nhìn chúng ta sao? Ta nghe nói ngươi là kỳ tài, vốn định nhìn tới ngươi một năm, kết quả ngươi nhưng rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, cho ngươi một ít giáo huấn!"

Đang khi nói chuyện, người kia tại chỗ xông về phía trước, quyết định ra tay với Thạch Hạo.

Mọi người ồ lên, Thánh Viện người lại hiện tại cùng như mặt trời ban trưa Thạch Hạo quyết đấu.

Thạch Hạo mặt tự nhiên chìm xuống, người này lại một hai lần lối ra: mở miệng không kém, làm chính hắn thật giống là một một trưởng bối, cỡ nào ghê gớm tự.

"Tránh ra, đều cút cho ta!" Cùng lúc đó, cái kia Thánh Viện sứ giả đã chính mình vọt tới, không kịp đợi.

Ở này ven đường trên, hắn không thể tránh khỏi nhìn thấy đứng ở trên sơn đạo Độc Cô Vân, còn không biết hắn là người bảo vệ đời sau, mà không biết vừa nãy chân tướng.

Hắn liền như vậy vọt tới, còn đối với chặn đường Độc Cô Vân trách cứ, thậm chí đưa tay, mạnh mẽ đánh ra, phải đem cái kia đẹp trai kỳ cục nam tử đánh bay.

"Ầm!"

Độc Cô Vân chuyển động, một ba nắm lấy quả đấm của hắn, để lại một chuỗi tàn ảnh, tấn nhanh như chớp giật.

"Muốn chết!" Thánh Viện sứ giả kêu lên, xúc động thần lực, về phía trước tiêu diệt.

Bây giờ đứng ở trước mặt hắn người, cùng hắn tưởng tượng hoàn toàn khác nhau, cũng không phải là một người đi đường giáp, mà là một cái quanh năm suốt tháng ở thế giới khác giới tu hành đáng sợ cường giả.

Lần thứ nhất giao phong mà thôi, người sứ giả kia liền bị chấn động ho ra đầy máu, cả người bị quăng bay ra ngoài.

Bởi vì, hắn quá khinh địch, đối mặt một cái được xưng có vô địch huyết khí vàng óng nam tử, hiện nay chỉ có né.

"Thánh sứ!" Nguyên Hồng ở phía sau hô.

Cũng trong lúc đó, Thạch Hạo cũng ra tay rồi, bởi vì hắn nhìn thấy cái kia cái gọi là Thánh Viện sứ giả vừa vặn hướng phương hướng này mà tới.

"Giết!"

Thánh sứ gầm lên, bởi vì hắn cũng nhìn thấy Thạch Hạo, hắn bị ném ra, vừa vặn hướng phương hướng này mà đến mới đúng.

Hắn bắt đầu triển khai đại thần thông!

Ở tại trong thân thể, một đạo lại một đạo phù văn khí lạnh, đầu ngón tay biến thành sặc sỡ thải quang, cốt văn nằm dày đặc, hướng về Thạch Hạo đánh mạnh mà đi.

"Ầm!"

Thời khắc này, những chuyện tương tự phát sinh, Thạch Hạo từ lâu tích

tụ đến đầy đủ sức mạnh, một cái Luân Hồi thần thông đánh ra, óng ánh phù văn thiêu đốt.

Ầm!

Thánh Viện sứ giả bay ngang ra ngoài, lần này lại khinh địch, càng ở đây theo người mạnh mẽ chống đỡ, bởi vì hắn bị Luân Hồi bắn trúng, kết quả trong nháy mắt trở nên già yếu, để hắn vô cùng suy yếu.

Thạch Hạo đuổi tới, tấn như sấm sét, tại chỗ một cước đá ra.

"Phốc!"

Người sứ giả này kỳ thực phi thường mạnh mẽ, ở trẻ tuổi bên trong cũng coi như là kiệt xuất, nhưng là hiện tại suýt chút nữa không ngất đi, tao ngộ Luân Hồi phù văn, nhanh chóng suy yếu, như vậy một cước lại đá ở trên người, để hắn ho ra đầy máu, nhuộm đỏ tóc bạc.

Thánh sứ bị đá bay ngang, lạc hướng về phía trước, mà Độc Cô Vân đang ở nơi đó, không chút nghĩ ngợi, lại một cái tát vỗ tới.

Ầm!

Thánh sứ thân thể rạn nứt, tao ngộ như vậy đòn nghiêm trọng, lại bị đánh bay ra ngoài, hắn thất khiếu chảy máu, có hơn nửa đều là bị tức đi ra.

Đây cũng quá thê thảm, hắn mới vừa rồi còn hưng sư động chúng, kết quả trong nháy mắt, bị người đánh cho trọng thương.

"Ngươi tại sao lại đến rồi?" Này Thạch Hạo âm thanh, bởi vì thánh sứ lại bị quạt trở về.

Thạch Hạo không nói hai lời, trực tiếp nhấc chân, lần thứ hai dùng sức một đá, thánh sứ gào thét, kết quả vẫn là đá hướng về phía trước bay đi.

"Ngươi càng dám như thế, hắn là Thánh Viện khiển ra người, là một vị thánh sứ!" Nguyên Hồng kêu lên.

"Ngươi quản ta làm cái gì?" Thạch Hạo cười gằn, từ lâu nhanh chân hạ sơn, hướng về phía bên này mà tới.

Xui xẻo thánh sứ ở Độc Cô Vân cùng Thạch Hạo trước, bị đánh mấy cái qua lại, bởi vì hai người kia ở chính giữa tiếp giao thủ, lẫn nhau ước lượng lẫn nhau thực lực. Hắn thật bất hạnh, như vậy tùy tiện xông vào, kết quả trở thành hai người cộng đồng bia ngắm.

Phốc!

Rốt cục, phi thường kiêu căng, hưng sư động chúng mà đến thánh sứ, triệt để ngất đi, như vậy cũng coi như là một loại giải thoát.

"Ầm!"

Rốt cục, thánh sứ bị ném xuống đất sau, Thạch Hạo cùng Độc Cô Vân giữa hai người phát sinh va chạm mạnh, hai người liên tục đúng rồi mấy chưởng, mỗi một lần đều trời long đất lở giống như.

"Ngươi rất mạnh!" Mấy lần đối chưởng, Độc Cô Vân huyết khí vàng óng dâng trào, đối với Thạch Hạo mở miệng, lần thứ nhất nói ra những lời này.

"Ngươi cũng qua loa." Thạch Hạo đáp.

Đáng thương thánh sứ rất nhanh tỉnh lại, liền nghe đến lời nói của bọn họ, kết quả bị chọc giận quá mức, hai người kia ở giao thủ, vừa nãy đem hắn xem là bước đệm vật?

"Ầm!"

Độc Cô Vân nhấc chân, một cước hạ xuống, thánh sứ rất thẳng thắn lại một lần hôn mê đi.

"Có bản lãnh như vậy, ngươi có dám đi theo Hoàng tộc thành viên đánh một trận?" Độc Cô Vân hỏi.

"Có gì không dám, mang tới trước mắt ta đến, toàn bộ trấn áp!" Thạch Hạo đáp.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1198: Chỗ Cấn Đến Giới Phần

Hai đại cao thủ ở đây ác chiến, cát bay đá chạy, sơn diêu địa chấn, rất nhiều to lớn hòn đá bay loạn.

Phải biết, Thiên Thần Thư Viện vị trí khu vực này đã từng là một chỗ chiến trường, từng có vô thượng cao thủ đại chiến, tiên kiếm ngang dọc, chém xuống đầy trời ngôi sao, trên đất sao băng vô số, chồng chất thành hải.

Ở địa phương này, cổ lão sơn mạch cao đáng sợ, to lớn hòn đá đâu đâu cũng có!

Chỉ là sau đó có người lấy đại pháp lực tế luyện, đem hết thảy sao băng đều luyện hóa, núi đá đều nhỏ đi, địa mạo mới xem ra bình thường.

Thế nhưng, rất nhiều núi đá, cổ địa vẫn là rất đặc thù, đặc biệt hùng hồn, một ít núi đá trầm trọng đáng sợ, nhân vì chúng nó là sao băng biến thành. Dù cho bị luyện hóa, xem ra bình thường, nhưng cũng hơn nhiều bình thường đá tảng nặng hơn rất nhiều lần.

Hiện ở cát bay đá chạy, đất rung núi chuyển, tự nhiên kinh người, bởi vì nói theo một ý nghĩa nào đó, đây là một viên lại một viên sao băng đang bay múa, ở ngang trời.

Bình thường người quyết đấu, căn bản chiến không đến một bước này, quá kinh người rồi!

Khối khu vực này càng rõ ràng, đá tảng các loại (chờ) có ánh kim loại, vừa nhìn chính là năm đó bị bổ xuống dưới đại tinh biến thành!

Ngày xưa, kiếm tiên hét giận dữ, kiếm chém thương vũ, ngôi sao như sau sủi cảo giống như rơi lã chã, thực tại chấn động trên trời dưới đất, vũ nội

đều run rẩy.

Ầm!

Độc Cô Vân cả người huyết khí vàng óng hùng hồn, cuồn cuộn mà ra, hoàng kim quang óng ánh loá mắt, dường như một vị cổ lão chiến tiên từ Tiên cổ kỷ nguyên đi tới, mạnh mẽ vô cùng.

Loáng thoáng có thể nhìn thấy, chung quanh hắn trôi nổi đá tảng các loại (chờ) một lần nữa hóa thành đại tinh, một viên lại một viên, phát sinh ánh sao, bị hắn thúc đẩy đi tới, trấn áp hướng về Thạch Hạo.

Mọi người đờ ra, loại này khí phách còn có cảnh tượng kỳ dị như vậy, thực tại đáng sợ vô biên, hai tay chuyển động Nhật Nguyệt Sao trời mà đi, đây là cỡ nào kinh người tình cảnh!

Đùng!

Nhưng mà, Hoang không có lui về phía sau một bước, khí thế như biển sâu vực lớn sâu không lường được, hắn ở chính diện đón đánh, thần uy không thể đỡ, cùng Độc Cô Vân chống lại.

Hắn nắm quyền ấn, có một loại vô địch đại khí phách!

Răng rắc!

Hoang ở vung quyền, mang theo đầy trời phù văn, như là có ngàn tỉ chớp giật đang đan xen, bao phủ cao thiên, che đậy tứ phương, khủng bố vô biên. Ở xung quanh hắn những kia bay tới đại tinh đều nổ tung, thiên thạch nứt thành bốn mảnh!

Coong một tiếng, một khối màu vàng đen đá tảng nhất là to lớn, bị hắn một quyền nổ ra, trong đó một khối đá vụn có thể có phòng ốc lớn như vậy, trực tiếp va về phía cách đó không xa mặt đất.

Đến từ Thánh Viện sứ giả còn ở ngất bên trong, lập tức bị khối này đá

tảng va trúng thân thể, còn ở hôn mê, thân thể liền không tự chủ được co giật lên.

Bởi vì nhìn là một khối màu vàng đen tảng đá, nhưng kỳ thực này tựa như một viên sao chổi từ vực ngoại bay tới, đập cho hắn máu thịt be bét, gân cốt bẻ gẫy.

"A..." Cuối cùng, hắn tươi sống đau tỉnh rồi nhìn thấy tình cảnh này quả thực là muốn rách cả mí mắt, tim mật đều chiến, thực sự là không thể chịu đựng.

Hắn chưa từng ăn phải thiệt thòi lớn như vậy, hôm nay chịu nhục, gặp đại kiếp nạn, có chút để hắn tức giận chưa hoàn hồn lại.

"Còn không mau mang ta lùi về sau!" Hắn hướng về phía Nguyên Hồng cả giận nói.

Nguyên Hồng kìm nén một luồng khí nhanh chóng đến phụ cận, thân phận của hắn cũng không giống người thường, nhưng muốn xem với ai so với, đối mặt Thánh Viện đệ tử hắn thực sự là nén giận, bị như vậy quát lớn, nhưng không thể phát tác.

Bởi vì, lần này hắn chính là muốn mượn Thánh Viện thế, mới tuỳ tùng người sứ giả này tới đây.

Ầm ầm!

Cách đó không xa một khối màu vàng nhạt hòn đá đập tới, đó là Độc Cô Vân đánh bay, lại va về phía nơi này.

Nguyên Hồng triển khai ống tay áo, trực tiếp đập vỡ tan, hắn kỳ thực rất nghĩ ra tay đi đánh giết cái kia hai tên không chút nào đem hắn cùng thánh sứ đặt ở trong mắt người trẻ tuổi, nhưng cũng không dám, bởi vì nơi này là Thiên Thần Thư Viện, có trưởng lão nhìn kỹ.

Nguyên Hồng có giáo chủ cấp thực lực, nhưng ở đây nhưng bó tay bó

chân, rất là uất ức.

Ầm!

Một bên khác, Thạch Hạo cùng Độc Cô Vân đại chiến đến gay cấn tột độ, kinh ở một đoàn người, không nghĩ tới bọn họ đều đáng sợ như vậy, vượt xa tưởng tượng.

"Vậy thì là màu vàng vô địch huyết dịch mà mang đến sức mạnh sao, quá mạnh mẽ rồi!" Có người than thở.

Nơi đó huyết khí vàng óng lưu chuyển, khí tức khủng bố, ép người muốn nghẹt thở, đem chu vi sao băng hòn đá các loại (chờ) nghiền ép đổ nát, mọi người sợ mất mật.

Mà khác một người thiếu niên nhưng không bị ảnh hưởng, thẳng thắn thoải mái, cùng nắm giữ dòng máu vàng người ác chiến, ác liệt vô cùng, không ngừng tiến công, từng bước đẩy mạnh.

"Hoang thật sự quá lợi hại, đối mặt vô địch huyết thống người thừa kế, lại như vậy thong dong!"

Đang lúc này, Độc Cô Vân lui lại, không lại ra tay, cùng Thạch Hạo kéo dài một khoảng cách, nói: "Ngươi rất mạnh, cũng cùng đặc biệt."

"Chịu thua sao?" Thạch Hạo da mặt tương đương hậu, vẫn không có trấn áp đối thủ đây, cũng đã lấy người thắng tự xưng.

Độc Cô Vân cũng không tức giận, nói: "Ngươi có tư cách cùng dị vực Hoàng tộc thành viên một trận chiến."

"Đâu chỉ một trận chiến, hết thảy trấn áp!" Thạch Hạo cười ha ha.

Đang lúc này, trên ngọn thần sơn đồng thau trong kiến trúc có trưởng lão lục tục xuất hiện, bọn họ cũng không muốn hai người kế tục chiến đấu tiếp.

"Nguyên Hồng, ngươi đã bị trục xuất, vì sao còn dám tiến vào thư viện?"

Ngũ Trường Lão quát hỏi.

Nguyên Hồng lúc này sắc mặt trắng bệch, há miệng, trong lòng sợ sệt, không có ai so với hắn rõ ràng hơn lão gia hỏa này đáng sợ cỡ nào.

"Trưởng lão bớt giận, hắn là vì ta dẫn đường mà đến, ta là Thánh Viện sứ giả." Người trẻ tuổi kia nói rằng, lúc này rất thê thảm, nửa người đều bị thiên thạch đập đứt.

"Ngươi lên núi đến nói chuyện." Ngũ Trường Lão một chỉ điểm ra, một dải lụa bay tới, đem hắn cuốn đi

Đón lấy, Ngũ Trường Lão lần thứ hai giương ra ống tay áo, ầm một tiếng súy đến, như thanh thiên đổ nát, ép xuống mà tới, tại chỗ đem Nguyên Hồng kích đứt gân gãy xương, thất khiếu chảy máu, bay ngang ra ngoài.

Mọi người hút vào hơi lạnh, Nguyên Hồng nhưng là một vị đại cao thủ a, ở trưởng lão trước mặt lại như thế không thể tả

"Đem hắn ném ra thư viện, còn dám đi vào, định chém không buông tha!" Ngũ Trường Lão nói rằng.

Thạch Hạo tiến lên, nhấc theo Nguyên Hồng liền đi, trên mặt mang theo ý cười.

Nguyên Hồng mặt lúc này liền tái rồi, lại là tên tiểu tử này phụng mệnh đem hắn ném đi, hắn trong lòng rung động, nhưng cũng không thể làm gì, nhờ vào lần này bị Ngũ Trường Lão suýt chút nữa phế bỏ, vô lực phản kháng.

Sau đó không lâu, Thiên Thần Thư Viện cửa truyền đến thê tiếng kêu thảm thiết, tất cả mọi người đều hai mặt nhìn nhau, rất nhiều người chạy đi, muốn xem rõ ngọn ngành.

Rất xa nhìn thấy, Thạch Hạo đang ra tay, suýt chút nữa đem trọng thương Nguyên Hồng hoạt lột, gõ nát hắn hết thảy xương, đem trên người

hắn pháp khí, đan dược các loại quý giá đồ vật đều cướp sạch sạch sành sanh.

Nguyên Hồng chỉ còn dư lại một hơi, ở tại chỗ nằm ba ngày, lúc này mới rời đi.

Nếu không có thư viện bên trong trưởng lão có mệnh lệnh, Thạch Hạo trực tiếp một đao liền chặt hắn, một bách.

Thánh sứ lưu lại một phong thư, ảo não đi rồi, thật mất mặt.

Mấy ngày sau, Độc Cô Vân ra đi, bị hai vị trưởng lão tự mình hộ tống, đi tới Thái Sơ cổ quáng, gặp phải từng cơn sóng lớn, mọi người đều đang suy đoán, hắn muốn đi làm cái gì.

Hơn nửa tháng sau, tin tức truyền quay lại, Thái Sơ cổ quáng phát sinh dị thường.

"Trời ạ, người bảo vệ đời sau tiến vào mỏ quặng cổ kia, ngẩn ngơ chính là mấy ngày, cuối cùng bị dòng máu màu đen vọt ra!"

Này gợi ra chấn động mạnh, Thiên Thần Thư Viện tất cả mọi người giật mình.

Độc Cô Vân tiến vào Thái Sơ cổ quáng mấy ngày sau, khoáng bên trong xuất hiện dòng máu màu đen, càng như lòng đất nước suối giống như, từ cổ khoáng lối ra: mở miệng mãnh liệt mà ra, khiếp sợ thiên hạ.

Độc Cô Vân không việc gì, theo dòng máu màu đen mà ra, sắc mặt tái xanh, không nói lời nào, không có ai biết hắn nhìn thấy gì, đang suy nghĩ gì.

Chờ hắn sau khi ra ngoài, cổ khoáng khôi phục bình thường, dòng máu màu đen thối lui, mùi tanh ở mấy ngày sau mới tán sạch sẽ.

Cổ khoáng bên trong đến cùng có bí mật gì, làm sao xuất hiện dòng máu màu đen, Độc Cô Vân có biết hay không ở trong đại bí? Tất cả mọi người

đều đang suy đoán, không khỏi nghĩ đến Tam Đầu Vương lời nói.

Bởi vì, Tam Đầu Vương từng nhắc qua Thái Sơ cổ quáng, trên lấy kỷ nguyên thì bọn họ cũng từng khắp nơi cổ khoáng bên trong đào ra quá máu đen, hiện nay bị chứng thực.

"Ô ô..."

Hỏa tê kèn lệnh vang lên, nặng nề dường như từ một thế giới khác truyền đến, mang theo tang thương phong cách cổ. Một chiếc mấy vạn trượng trường chiến hạm màu bạc nhằm phía bầu trời, bay về phía một toà treo ở Thiên Thần Thư Viện phía trên tế đàn.

"Chỗ cần đến —— giới phần!" Nhị Trường Lão tự mình dẫn đội, yếu lĩnh một đám kỳ tài đi tìm tiên chủng, thành tựu từng người đại đạo.

Không chỉ có Thạch Hạo, Vương Hi, Lục Đà, Thập Quan Vương, Yêu Nguyệt các loại (chờ) người một cái không ít, liền ngay cả Độc Cô Vân cũng ở, muốn theo tiến vào giới mộ phần.

"Này, ngươi tiến vào Thái Sơ cổ quáng nhìn thấy cái gì, tại sao có thể có dòng máu màu đen ồ ồ tuôn ra?" Ở trên chiến hạm, Thạch Hạo hỏi Độc Cô Vân, cũng chỉ có hắn cái gì đều không để ý, cùng cái này đã từng từng giao thủ người tùy ý mở miệng.

Độc Cô Vân dung mạo đẹp trai, sợi tóc bóng loáng nhu thuận, hắn nhắm miệng, cái gì cũng không nói.

Tế đàn phát sáng, chiến hạm màu bạc từ trong hư không lập tức mơ hồ xuống, sau đó bọn họ từ biến mất tại chỗ, đem đi tới cái gọi là "Thế giới phần mộ".

"Này, ngươi làm sao cùng một cái hũ nút tự, đến cùng nhìn thấy gì, nói một chút coi." Ở trong chiến hạm, Thạch Hạo kiên nhẫn, lần nữa truy hỏi.

Những người khác tuy rằng không nói lời nào, nhưng cũng đều dựng

thẳng lỗ tai, âm thầm quan tâm hai người này.

Độc Cô Vân rốt cục mở miệng, nói: "Nếu như ngươi rất nhàn, không ngại nghỉ ngơi dưỡng sức, chuẩn bị ứng phó giới trong mộ nguy hiểm, nói không chắc ở nơi đó ngươi sẽ toại nguyện, có thể cùng một số cổ lão Hoàng tộc thành viên một trận chiến."

"Cái gì, dị vực sinh linh có thể ở nơi đó xuất hiện?" Thạch Hạo khá là kinh ngạc.

"Chỉ cần ngươi dám thâm nhập, nói không chắc liền sẽ đụng phải trên một kỷ nguyên thì bị vây ở nơi đó Hoàng tộc thành viên!" Độc Cô Vân đáp.

Thời khắc này, đừng nói là Thiên Thần Thư Viện học sinh, chính là trưởng lão môn, cũng đều thất kinh.

"Ngươi vững tin?" Thạch Hạo hỏi.

"Năm đó ta tổ tiên tự mình đem những người kia tiến cử giới phần, ta tự nhiên có thể vững tin, hơn nữa tin tưởng, đám kia đại quân còn sống sót, thậm chí lưu lại đời sau." Độc Cô Vân nói rằng.

Hắn rất không cam lòng, tâm có tức giận, hắn tổ tiên trả giá quá nhiều, bị coi là người bảo vệ, có thể cuối cùng lại bị thế giới này người mình ám hại.

"Cái gì, còn có chuyện như thế, cần bàn bạc kỹ càng, nhất định phải cẩn thận một chút!" Liền trưởng lão môn đều rất là giật mình, bọn họ không chỉ một lần đã tới, nhưng chưa từng nghe ngửi.

Mọi người biết, lần này tới nơi đây, hơn nửa có thể nhìn thấy một ít kỳ dị đồ vật.

Giới phần, nơi đó là thế giới phần mộ, có một mảnh lại một mảnh tàn tạ vũ trụ cổ, hỗn loạn không thể tả, cũng không ai biết đến tột cùng ẩn chứa bao nhiêu bí mật.

Năm đó, có người từng từ nơi nào tìm tới Thế Giới Thụ, cũng mang ra.

Cũng có người ở nơi đó phát hiện vũ trụ hạt giống, trồng ở chính mình trong thân thể, thành tựu vô thượng viên mãn đại đạo.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1199: Không Trọn Vẹn Vũ Trụ Chủng

U tĩnh cổ địa, tàn tạ Đại Thiên thế giới, héo tàn tịnh thổ, đây là một mảnh thần bí mà lại yêu tà kỳ dị nơi.

Chiến hạm màu bạc vượt qua vô tận Càn Khôn, như là xuyên hành hàng mấy chục, mấy trăm vạn năm, thân chiến hạm trên càng tràn ngập thời gian vết tích, rỉ sét loang lổ, trải qua năm tháng gột rửa.

Tất cả mọi người đều phát hiện này một dị thường, toàn đều thất kinh, trên đường đi phát sinh cái gì?

Ngay khi trước đây không lâu lữ đồ bên trong, bọn họ tinh thần hoảng hốt, tinh thần uể oải, buồn ngủ, phảng phất ngủ nhiều một hồi, sau đó liền từ hư vô trong không gian độ đi ra.

Chiến hạm màu bạc phát sáng, mặt trên có mạnh mẽ phù văn, phi thường dày đặc, hình thành màn ánh sáng, đã là như thế, chiến hạm vẫn là chịu đến ăn mòn.

Có thể tưởng tượng, nếu không có có chiến hạm, có chí cường phù văn bảo vệ, mọi người sẽ trải qua thế nào chuyện đáng sợ.

Nơi này thật sự rất hoang vu, như thế nhìn tới, là các loại tàn tạ, to lớn ngôi sao một viên lại một viên, nhưng đều là không trọn vẹn, rất nhiều con còn lại nửa khối, như trước ở chuyển động.

Chiến hạm hướng phía trong xuyên hành, mờ tối, có thể nhìn thấy một khối lại một khối tàn tạ cổ đại lục, nằm ngang ở nơi đó, có rất nhiều đại tinh ở phía trên chầm chậm xoay tròn.

Tối tăm không gian, bầu không khí ngột ngạt, để trong này có vẻ rất quỷ

dị, không biết phát sinh thế nào sự, nơi này là như vậy tĩnh mịch.

"Nơi này chính là giới phần?" Chiến kiếm trên người đều lộ ra sắc mặt khác thường, quá yên tĩnh, rất nhiều cổ địa, tất cả đều tập trung cùng nhau.

"Nơi này chỉ là giới phần biên giới, vẫn không tính là thế giới chân chính phần mộ.

" một vị trưởng lão nói rằng, đi tới nơi này sau, bọn họ đều thần sắc nghiêm túc, không dám có một tia bất cẩn.

Bỗng nhiên, một trận kỳ dị tiếng vang truyền đến, như là hạt cát đang lưu động, tuy rằng rất nhẹ, thế nhưng là rất rõ ràng, từ xa xôi thiên địa phần cuối mà tới.

Mấy vị trưởng lão ngẩng đầu, không khỏi lộ ra kinh sợ, trên chiến thuyền có Thiên Nhãn thông học sinh cũng phóng tầm mắt tới, nhìn về phía tối tăm không gian nơi sâu xa.

"Trong hư không có hạt cát ở lăn!"

Mọi người giật nảy cả mình, đó là một mảnh cát mịn, trắng noãn hoàn mĩ, óng ánh trong suốt, không rơi trên đại lục, không dính vào trần thế tục khí, liền như vậy ở giữa trời cao lưu lững lờ trôi qua.

Nếu là vội vã vừa nhìn, nếu không nhìn kỹ, còn tưởng rằng là một mảnh hồ nước, nó mỹ lệ kinh

Mảnh này hạt cát không phải rất nhiều, phạm vi cũng là mười trượng, long lanh xán lạn, liền như vậy lăn đến, khiến người ta nhìn đều cảm thấy mỹ lệ, sinh ra rất tốt cảm giác.

Chỉ là, ở trong nháy mắt, dẫn đầu Nhị Trường Lão lập tức biến sắc, như là nhìn thấy phi thường sợ hãi sự, quát lên: "Đi mau!"

Đó là cái gì? Rất nhiều người muốn hỏi, dĩ nhiên để Nhị Trường Lão

đều thất thố.

Cái khác trưởng lão lộ vẻ nghi ngờ, vẫn chưa thực sự nhìn rõ đó là cái gì, nhưng vẫn chưa dừng lại, cấp tốc động thủ, thôi thúc chiến hạm chạy khỏi nơi này.

Trên chiến hạm học sinh càng là không rõ, mang theo nghi ngờ không thôi vẻ mặt, quay đầu lại quan sát.

Rất nhanh, bọn họ tất cả đều hoá đá, mỗi một người đều khiếp sợ không thôi, những kia hạt cát tản ra, che ngợp bầu trời.

Mỗi một hạt sa đều trong suốt, tản ra sau, để chu vi ngôi sao rì rào run rẩy, rất khó tưởng tượng bọn họ nặng bao nhiêu!

Một hạt sa mà thôi, so với chân chính đại tinh mà còn nặng hơn, bọn họ phân tát sau, phát sinh ánh sáng dìu dịu, đem hết thảy tàn tạ tinh cầu đều đánh văng ra.

Sau đó, chúng nó ở nơi đó diễn biến, mỗi một viên đều phảng phất đã biến thành một thế giới, không ngừng biến hóa, một lúc nắm giữ sức sống tràn trề, một lúc lại âm u đầy tử khí, thậm chí lộ ra ra rất nhiều sinh linh.

Cuối cùng, hạt cát cuồng bạo, trắng như tuyết hạt cát đầy trời kích xạ, cùng vừa nãy an lành cảnh tượng hoàn toàn khác nhau.

Ầm!

Ở vùng hư không đó bên trong, rất nhiều chính đang chuyển động đại tinh, chỉ cần bị một hạt sa bắn trúng sẽ tại chỗ nổ tung, tình cảnh sự bao la chấn động lòng người.

Ở nơi đó có một đoàn lại một đoàn óng ánh mà ánh sáng chói mắt dựng lên, đó là một viên lại một ngôi sao ở nổ tung.

"Trời ạ, cái kia màu trắng hạt cát là cái gì, kinh khủng như thế?" Trên

chiến hạm, rất nhiều học sinh kinh hãi đến biến sắc, vừa mới nếu là bọn họ muộn đi một bước, chẳng phải là sẽ có hậu quả nặng nề?

Mười trượng màu trắng cát mịn, trời mới biết ẩn chứa bao nhiêu hạt cát, nếu như đánh ở trên chiến hạm, thật sự không thể nào tưởng tượng được cái hậu quả đáng sợ kia.

Chiến hạm cấp tốc đi xa, mọi người chỉ có thể vội vã cuối cùng thoáng nhìn, mơ hồ nhìn thấy, những kia trắng noãn hạt cát lại tụ tập ở cùng nhau, như là nước chảy hướng về phương xa mà đi.

"Trưởng lão, đó là cái gì?" Có học sinh hướng về Nhị Trường Lão thỉnh giáo.

Mà vào lúc này, cái khác trưởng lão vẻ mặt khá khó xử xem, tựa hồ ý thức được đó là vật gì.

"Không trọn vẹn vũ trụ hạt giống!" Nhị Trường Lão đáp, báo cho bọn họ đáp án.

"Quả nhiên là thứ này, so với nghe đồn bên trong còn còn đáng sợ hơn, không hề nghĩ rằng càng là bộ dáng này!" Bên cạnh trưởng lão nói rằng, cường đại như bọn họ, kiến thức uyên bác, quá khứ cũng chưa từng nhìn thấy.

"Vũ trụ hạt giống?" Không ít học sinh kinh hãi, lộ ra ước ao cùng ngóng trông ánh mắt, bọn họ đến giới phần là vì tìm kiếm tiên chủng, mà vũ trụ hạt giống nhưng là quý giá hạt giống.

"Không phải nghĩ nhiều, như vậy hạt giống không thể dùng, từ lâu không trọn vẹn, ẩn chứa trưởng thành tính sức mạnh tiết ra ngoài, ngưng tụ này đại trong thiên địa rất nhiều đáng sợ lực lượng, ai đều không thể chứa đựng nó." Nhị Trường Lão nhắc nhở.

Như vậy hạt giống, không cách nào lột xác, chỉ có loang lổ mà phức tạp sức mạnh, đi kèm phá hoại, thiếu hụt tiến một bước trưởng thành độ khả thi.

"Nếu là ở nhất định điều kiện dưới, nó cũng có thể hóa thành một thế giới, hết thảy trắng noãn cát mịn trở thành ngôi sao, diễn dịch ra mênh mông bầu trời." Một vị trưởng lão nói rằng.

Nhưng Nhị Trường Lão rồi lại bổ sung, nói: "Nó rất không ổn định, rất khó nói hóa thành thiên địa không gian sẽ vào lúc nào sụp ra, đến khi đó hết thảy đều không còn tồn tại nữa."

Tất cả mọi người đều tuyệt vọng rồi, chính là có Tiên Đạo nhân vật giúp đỡ, cũng không có ai dám đưa nó nhét vào trong thân thể tuỳ tùng cùng trưởng thành, nếu không, nói không chắc một ngày nào đó tự thân hãy cùng nổ nát.

"A, mảnh này cát mịn rất đặc biệt, hiện trắng noãn sắc, mà lại uy lực đặc biệt lớn, hẳn là tiến hành phong ma!" Nhị Trường Lão nói rằng.

Phong ma? Mọi người không rõ, đó là tình huống thế nào.

"Có người đã từng lấy đại pháp lực đem hàng phục, coi như binh khí, phong ấn quá khó có thể suy đoán cường giả, luyện hóa tiến vào hạt cát. Năm tháng thay đổi, cái kia bị phong nhân vật, huyết nhục cùng hạt cát mài ép, đem hết thảy hạt cát đều hóa thành loại màu sắc này. Liền dường như lão bạng hàm châu, huyết nhục mài nhỏ, tận hóa thần châu giống như."

Nhị Trường Lão lời nói xong, khiến cho hắn trưởng lão đều mâu sáng loè loè, từng cái từng cái lộ ra sắc mặt khác thường, xuất hiện kinh sợ.

"Dĩ nhiên là thứ này, há không phải nói, nó đã trở thành chí bảo?"

"Thứ này một khi thu hồi đến, tiến hành tế luyện, có thể trở thành vô thượng bảo cụ a!"

Trên chiến hạm học sinh nghe vậy, càng là vẻ mặt chấn động mạnh.

"Không phải nghĩ nhiều, nó tuy rằng báu vật, nhưng cũng ẩn chứa đại khủng bố, lúc nào cũng có thể sẽ thí chủ, phi thường không ổn định, khó mà

nói lúc nào sẽ nổ tung, kế tục rút lấy người nắm giữ huyết nhục lực lượng." Nhị Trường Lão nói rằng.

Nói tóm lại, thứ này nhìn thánh khiết, nhưng từ lâu ẩn chứa ma tính, không thể chạm đến.

Chiến hạm tiến lên, chu vi tàn tạ đại tinh càng ngày càng nhiều, còn có một khối lại một khối cổ đại lục, cùng bên trong vùng rừng rậm lá cây giống như vậy, đâu đâu cũng có, tầng tầng lớp lớp.

Bọn họ đang nhanh chóng đi tới, phía trước giới phần khu vực bên trong.

Mãi đến tận mơ hồ sương mù xuất hiện, chút ít sương mù hỗn độn tràn ngập, trên chiến hạm trưởng lão môn mới nhắc nhở, chân chính tiến vào giới phần.

Này mới xem như là nhập giới phần? Mọi người kinh ngạc, vừa nãy nhìn thấy cũng không tính là là, thực sự là không thể nào tưởng tượng được chân chính giới trong mộ thì như thế nào, có cái gì.

Hỗn độn xuất hiện, như một mảnh tiên vụ giống như tản ra, chiến hạm xuyên hành mà qua, tiến vào mênh mông "Mộ cổ" bên trong.

"Trời ạ, nơi này đều là cái gì a?" Mới vừa vào đến, thì có người kêu sợ hãi.

Bọn họ nhìn thấy một cây khô héo cổ thụ, không biết có cao lớn bao nhiêu, vận dụng Thiên Nhãn thông nhìn tới, cũng chỉ có thể nhìn thấy mơ hồ đường viền.

Nó cành trên, kết đếm không hết đại tinh, như là một viên lại một viên trái cây, nhưng đều khô héo, không có sinh cơ, có chỉ là tĩnh mịch.

Ngoài ra, ở cây to này trên cây khô, còn có vô số đếm không hết hố đen, như là gặp nạn sâu bệnh, cuối cùng hình thành không thể khép lại lỗ sâu.

Một gốc cây cổ thụ kết ra nhiều như vậy "Ngôi sao trái cây"?

"Này sẽ không phải là Thế Giới Thụ chứ?" Có người kinh hô, con mắt tỏa sáng, nếu như là loại này thụ, dù cho nó chết đi cũng giá trị liên thành, cành, thân cây, sợi rễ các loại (chờ) đều là luyện khí báu vật vật liệu.

"Không phải, nếu như là Thế Giới Thụ, sớm đã bị con đường nơi này vô thượng cường giả mang đi, làm sao có khả năng còn có thể để lại." Một vị trưởng lão nói rằng.

Mà cây cổ thụ này chỉ là vào mắt một góc cảnh sắc, xa xa càng bao la hơn.

"Không phải Thế Giới Thụ, nó là cái gì?" Có người hỏi.

Đang lúc này, có người bỗng nhiên kêu sợ hãi, sắc mặt trắng bệch, chỉ về đằng trước, run rẩy nói: "Nơi đó..."

Nơi đó có một cây bích lục thực vật, như là thân cây, nhưng cũng mọc ra rất nhiều thảo diệp tử, nó phiến lá ở từng bước xâm chiếm ngôi sao, không ngừng nuốt chửng mà xuống.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1200: Giới Phần

Thân cây mọc ra thảo diệp, đem phụ cận tàn tạ ngôi sao đều hấp thụ ở trên, phát sinh ánh sáng xanh lục, đưa chúng nó nuốt.

Cảnh tượng như thế này tự nhiên khiến người ta xem hãi hùng khiếp vía, vậy cũng là một viên lại một viên to lớn ngôi sao, liền như thế bị một cây quái thảo ăn đi, không thể tưởng tượng nổi.

Giới trong mộ chính là như thế yêu dị, tràn ngập sương mù, nghe thấy, đều khiêu chiến người thần kinh, trái tim tất cả mọi người huyền đều banh rất căng.

"Răng rắc!"

Ngôi sao vỡ nát âm thanh truyền đến, đồng thời đi kèm xán lạn ánh sáng, có chút tinh thể trực tiếp nổ tung, thế nhưng hết thảy ánh sáng lại nhanh chóng thu lại, bị thảo diệp hấp thu.

"Đây là Thực Tinh Thảo, chuyên môn lấy tinh cầu làm thức ăn vật, một vùng không gian nếu là xuất hiện thứ này này sẽ phi thường gay go!" Nhị Trường Lão gặp nhiều biết nhiều, trước tiên báo cho đó là cái gì.

Thực Tinh Thảo, sinh trưởng ở trong hỗn độn, thuộc về Tiên Thiên thần linh" bất quá nhưng không có tỉnh táo ý thức, hết thảy đều dựa vào bản năng ở làm việc.

Thế gian, có cái thế đại pháp lực giả có thể ở trong hỗn độn mở ra không gian, hình thành không trọn vẹn thế giới, để vạn vật thức tỉnh, thành là sinh linh tịnh thổ.

Nói như vậy, Thực Tinh Thảo xuất hiện đều là bởi vì có Tiên Vương mở

ra không trọn vẹn thế giới gây nên, đưa nó phóng ra, dù sao loại sinh vật này ở trong hỗn độn cũng cực kỳ hiếm thấy.

Khi (làm) thư viện bên trong học sinh thông thoát trưởng lão tỉ mỉ hiểu rõ đến những này sau, từng cái từng cái trợn mắt ngoác mồm, ngoại trừ ông trời của bọn hắn ở ngoài, còn có thể như vậy mở ra thế giới?

"Quá mạnh mẽ, khó mà tin nổi, nói cách khác ở thế giới của chúng ta ở ngoài, ở trong hỗn độn, còn khả năng tồn tại những giới khác thổ?" Có người hỏi.

"Những kia chỉ là không trọn vẹn thế giới, không có thể dài lâu tồn tại, có thể mấy vạn năm, có thể mấy trăm ngàn năm sẽ tan vỡ, dù sao không phải chân chính đại vũ trụ." Nhị Trường Lão lắc đầu.

Mặc dù những kia mở ra không gian tồn tại năm tháng có thể kéo dài càng xa xưa một ít, nhưng chung quy là muốn sụp ra, chẳng còn sót lại gì, thậm chí sẽ liên lụy mở ra giả, trực tiếp "thân tử đạo tiêu".

Mọi người nghe vậy không khỏi kinh sợ, nhìn về phía giới phần, đều lộ ra vẻ suy tư, lẽ nào nơi này chính là mỗi cái bị mở ra cổ giới cuối cùng sụp ra gây nên?

Một vị trưởng lão trực tiếp phủ định, nơi này tuyệt đối không phải như vậy, giới phần lai lịch so với bọn họ tưởng tượng còn muốn thần bí cùng khủng bố, bởi vì ngày xưa Tiên Đạo nhân vật đều vẫn ở thăm dò mà không được đáp án.

"Cây cổ thụ kia là tiệt lấy xuống một đoạn Thế Giới Thụ cành, lấy vô lượng thiên địa tinh hoa bồi dưỡng, để nó mọc rễ, ước ao bồi dưỡng lên, hóa thành chí bảo."

Rất nhanh, Nhị Trường Lão chỉ về cái kia cây khô héo cổ thụ, ở nó mặt trên, kết rất nhiều "Ngôi sao trái cây", cảnh tượng kỳ dị.

"Bồi dưỡng thành chân chính đích Thế Giới Thụ?" Yêu Nguyệt công

chúa kinh ngạc thốt lên.

"Không, bồi dưỡng thành một cây Ma Thụ, Thế Giới Thụ không thể như vậy bồi dưỡng ra đến, cần tự nhiên tiến hóa, có cái thế ma đầu hi vọng đem này cây linh căn nuôi thành Ma khí, chưởng khống nhật nguyệt Ngân hà, rút lấy bầu trời lực lượng." Nhị Trường Lão nói rằng.

Mọi người nghe vậy, mỗi một người đều trợn mắt ngoác mồm, không thán phục không được, bản thân nhìn thấy tất cả những thứ này đều là vô cùng bạo tay, hơi một tí liền dính đến tinh cầu.

Mà bọn họ tự thân nhưng nhỏ bé như giun dế, cùng những này so ra, dường như bụi trần giống như, bé nhỏ không đáng kể.

"Đáng tiếc, đều thất bại, tinh khí thần tan hết, chỉ còn dư lại hài cốt, liền năm đó đào tạo giả tự thân cũng hóa ở thân cây bên trong, từ lâu "thân tử đạo tiêu"." Nhị Trường Lão nói rằng.

"Thực Tinh Thảo lại đây rồi!" Lục Đà hô, cái kia cây thảo quá quỷ dị, liền ngôi sao đều có thể trực tiếp nuốt lấy, càng không nói đến là bọn họ, chỉ có tránh lui.

Vui mừng chính là, nó không có tự chủ ý chí, thuần bằng một loại bản năng, như vậy ngược lại cũng không phải không thể trốn tránh mầm tai họa.

Nếu không, như vậy một con sinh ra ở trong hỗn độn Tiên Thiên thần linh, nhất định sẽ phi thường đáng sợ, chỉ có tuyệt đại cao thủ mới có thể lấy đại pháp lực hàng phục.

"Đi rồi!"

Bọn họ lần thứ hai ra đi, trên đường đi, có tàn tạ cổ giới quá hơn nhiều, đồng thời dày đặc sương mù, phảng phất trở lại tiên chiến nơi, đâu đâu cũng có rách nát.

"Trời ạ, đó là sinh vật gì, quá khổng lồ rồi!" Ở chiến hạm màu bạc trên,

chính là Vương Hi loại này rất yên tĩnh nữ tử cũng không nhịn được kinh ngạc thốt lên.

Những người khác cũng đờ ra, mỗi một người đều trợn to hai mắt, nhìn chằm chằm phía trước.

Con đường phía trước trên, có một cái sinh linh trôi nổi ở một cái cổ giới bên trong, nó so với ngôi sao cũng phải lớn hơn mấy lần, trên người bao trùm lớp vảy màu xanh, lóng lánh lạnh lẽo ánh kim loại.

Nó xem ra hình như linh cẩu, nhưng cũng mọc ra sừng rồng, mọc ra Chu Tước sí, ở bên ngoài chưa từng gặp

"Đây là một con Tiên Thiên thần linh, là từ hỗn độn bên trong sinh ra sinh vật, phi thường mạnh mẽ, chính là đại trưởng lão đều chưa chắc có thể ổn thỏa hàng phục!" Tứ trưởng lão nói rằng.

Mọi người kinh sợ, con sinh vật này càng cường đại như thế?

Duy nhất vui mừng chính là, nó đã chết rồi, trở thành một bộ thi hài, nếu không ai dám trú ở lại chỗ này, đã sớm đào tẩu.

"Nó trên người gì đó đều là bảo liêu, chúng ta có thể đi vặt hái sao?" Một vị tu ra hai đạo tiên khí thanh niên nói rằng, đối mặt bảo sơn không muốn bỏ qua.

"Nếu như thật sự có giá trị, thì sẽ không để cho ngươi đến vặt hái, qua nhiều năm như vậy, đến rồi một nhóm lại một nhóm người, không thể còn sót lại." Một vị trưởng lão lắc đầu.

Quả nhiên, khi (làm) chiến hạm màu bạc mở ra phụ cận sau, mọi người nhìn thấy con sinh vật này một bên khác có một cái vết thương thật lớn, từ bị phần lưng bị xé ra.

Bên trong huyết nhục, hài cốt các loại (chờ) từ lâu không gặp, chỉ còn dư lại một lớp da.

Hơn nữa, cái kia lân bì bên trong hết thảy tinh hoa mất hết, chỉ có một cái xác không, không có thứ gì lưu lại, còn cái kia Chu Tước sí còn có sừng rồng cũng là như thế, nội hàm Long tủy, cánh thần tinh huyết đều trôi qua sạch sẽ, có thể dùng chiến hạm va nứt.

"Đáng tiếc rồi!"

Rời đi nơi này, bọn họ ở giới trong mộ tiến lên, không thể không nói, nơi này thật sự quá rộng lớn, không có giới hạn, không có phần cuối.

"Không được, chuẩn bị chiến đấu!" Đột nhiên, tứ trưởng lão quát lên, nhắc nhở tất cả mọi người.

"Hả?!"

"Nơi này có kẻ địch sao, ở nơi nào, ta tại sao không có nhìn thấy?!"

Trên chiến hạm học sinh ngạc nhiên, cũng chưa từng nhìn thấy sinh linh, mỗi một người đều nghi hoặc không rõ, thế nhưng hết thảy trưởng lão đều vẻ mặt nghiêm túc, đề phòng rồi lên.

"Chiến linh khói xám xuất hiện, chiến đấu không xa rồi, các ngươi đều lấy ra bảo cụ, chuẩn bị khai chiến!" Ngũ Trường Lão bổ sung, trịnh trọng nhắc nhở.

Trên thực tế, mặc dù không có nhìn thấy sinh vật, hết thảy học sinh cũng đều từ lâu chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, nếu mấy vị trưởng lão nhắc nhở, ai cũng không dám bất cẩn.

Con đường phía trước trên, màu xám sương mù tung bay, không phải rất đậm, chỉ có như vậy từng tia một, từng sợi từng sợi, từ đàng xa tàn tạ tinh thể bên trong dật đến.

Rất nhanh, Thạch Hạo cảm giác không dễ chịu, cả người lạnh cả người, da thịt căng thẳng, có chút sởn cả tóc gáy trải nghiệm, như là có kim thép chống đỡ ở cơ thể trên, muốn đâm thủng đi vào.

"Món đồ gì?" Rất nhanh, những người khác cũng đều cảm ứng được, mỗi một người đều cầm trong tay binh khí, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Rất rõ ràng, có không biết nguy hiểm tới gần, hơn nữa phi thường ác liệt, hết sức kinh người, không phải vậy dùng cái gì khí thế đó có thể xuyên thấu qua chiến hạm màu bạc phòng ngự phù văn, bức bách lại đây.

Ở phía trước có từng mảng tàn tạ tinh cầu, tất cả đều bất động bất động, còn có một khối lại một khối thiên thạch, vạn cổ yên tĩnh, càng có rất nhiều bụi bặm vũ trụ.

Vô thanh vô tức, một chiếc huyết sắc cổ thuyền xuất hiện, từ tinh cầu phế tích bên trong trôi nổi mà đến, chầm chậm nhưng cũng rất rõ ràng, trực tiếp chạy về nơi này.

"Chiến linh!"

"Quả nhiên là chúng nó, thật sự xuất hiện, hi vọng không có cổ tổ cấp chiến linh, không phải vậy phiền phức liền lớn hơn!"

"Thực sự là không nghĩ tới, chúng ta lần này đi xa lại gặp phải thứ này!"

Mấy vị trưởng lão dồn dập mở miệng, cũng là ở báo cho thư viện bên trong đệ tử.

Cái kia thân tàu rất tàn tạ, rất cũ kỹ, thật không biết là năm nào nguyệt kiến tạo, trải qua vô cùng thời gian, mang theo loang lổ năm tháng vết tích, nhưng không có mục nát, như trước Bất Hủ.

Thân tàu không phải rất to lớn, tối thiểu so với chiến hạm màu bạc tới nói nhỏ rất nhiều lần, thế nhưng nó nhưng nắm giữ một sức mạnh không tên, như là có thể uy hiếp chiến hạm màu bạc.

Nó không hề có một chút tiếng vang, chầm chậm mà đến, phảng phất toàn bộ đất trời đều ở nó vô hình uy hiếp dưới, bất cứ sinh vật nào đều muốn nhân nó mà run rẩy.

Màu xám sương mù từ trên thuyền tràn ra, một tia lại một tia, từng bước xâm chiếm thần lực, ăn mòn Thạch Hạo bọn họ vị trí này chiếc chiến hạm màu bạc.

"Rất đáng sợ sao, không được, chúng ta liền tạm tránh mũi nhọn mang đi." Yêu Nguyệt công chúa nói rằng

"Không có tác dụng, chiến linh rất đáng sợ, loại này lạc lối cổ thuyền một khi khóa chặt chúng ta, sẽ không chết không thôi, trừ phi nó chủ động rời đi, nếu không, sẽ vẫn đuổi tới. Bây giờ nhìn tốc độ chậm, đó là bởi vì nó vẫn không có chân chính khởi hành, nếu không, ít có chiến thuyền có thể cùng nó so với tốc độ!" Tam Trường Lão nói rằng.

"Gào gừ..."

Đột nhiên, cái kia chiếc huyết sắc cổ thuyền bên trong truyền đến kêu to một tiếng, trong nháy mắt để thư viện bên trong rất nhiều học sinh sợi tóc từng chiếc dựng thẳng, nổi da gà lúc này liền xuất hiện, cả người thấu xương lạnh.

Thanh âm này thật đáng sợ, dĩ nhiên trực tiếp tác dụng ở người linh hồn bên trong!

"Đến rồi, chuẩn bị chiến đấu!" Sáu trưởng lão quát lên.

"Đây là đối với các ngươi một lần trọng đại thử thách, gắng không nổi đi người có thể sẽ tử!" Nhị Trường Lão nghiêm túc nói.

Huyết sắc trên thuyền cổ, một đạo lại một bóng người hiện lên, hướng ra phía ngoài đập tới, đáng sợ cực kỳ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1201: Chiến Linh

Huyết sắc trên thuyền cổ, xuất hiện rất nhiều bóng người, đều bị khói xám bao bọc, mang theo sát cơ, hướng về chiến hạm màu bạc vồ giết mà đến!

Ở khu cổ địa này, không trọn vẹn ngôi sao, phá nát đại lục đâu đâu cũng có, hiện tại một chiếc quỷ dị cổ thuyền phiêu đến, mang theo nhiều như vậy sinh linh đáng sợ, làm người ta kinh ngạc.

"Đây chính là chiến linh sao? Nhìn không rõ ràng, bị sương mù dày vây quanh, tốc độ thật nhanh!" Có người kêu to.

Bởi vì, những kia sinh linh lao ra huyết sắc cổ thuyền sau, từng cái từng cái tốc độ nhanh đến cực hạn, trong chớp mắt liền vọt tới chiến hạm màu bạc phụ cận.

"Chuyện gì xảy ra, chúng nó... Nuốt thần lực!" Lúc này, chính là tu ra ba đạo tiên khí Vương Hi đều kêu lên sợ hãi, cùng nàng thường ngày yên tĩnh cùng đoan trang khí chất không tương xứng.

Những người khác cũng đều chú ý tới cảnh tượng này, đều cảm thấy khiếp sợ. Những kia sinh linh như nhanh như tia chớp vọt tới, chiến thuyền màu bạc ngưng tụ ra phù văn cũng không thể ngăn cản chúng nó. Bởi vì, chúng nó ở nuốt thần lực, nhanh chóng luyện hóa!

Đây tuyệt đối là một cái vô cùng gay go sự, những sinh vật này quá kỳ dị.

"Đây chính là chiến linh, nuốt thần lực, sau đó chuyển hóa thành tự thân kỳ dị lực lượng, tất cả mọi người đều phải cẩn thận!" Một vị trưởng lão nhắc nhở.

Mấy vị trưởng lão không có ngăn cản, để những học sinh này chính mình đi đối kháng, bởi vì bọn họ còn có càng vì là nhiệm vụ trọng yếu, vẫn đang giám sát huyết sắc cổ thuyền, nhìn chằm chằm nơi đó.

"Hống!"

Quả nhiên, huyết sắc cổ thuyền bên trong truyền ra tiếng gầm gừ, chấn động giới phần khu vực này run rẩy dữ dội, loại kia âm thanh đủ để tươi sống đánh chết liên miên cao thủ.

May mà có mấy vị trưởng lão ở đây bảo vệ, không phải vậy chiến hạm màu bạc người sẽ gặp phải đại phiền phức.

"Có cổ tổ chiến linh ở đây tọa trấn, phiền phức lớn rồi!" Tam Trường Lão nói rằng, vẻ mặt nghiêm túc, bọn họ sở dĩ không hề động thủ, chỉ là nhìn chằm chằm huyết sắc cổ thuyền, chính là chờ tên to xác ra trận đây.

Chiến thuyền bên trong, xuất hiện mấy con sinh vật đáng sợ từng cái từng cái con mắt phát sinh tia sáng yêu dị, xuyên thấu qua sương mù xám, lạnh lẽo nhìn nơi này.

Đó là vô cùng khủng bố chiến linh, có thể cùng mấy vị trưởng lão quyết chiến, hiện tại song phương chính đang đối đầu.

"Hống!"

Một tiếng to lớn tiếng gầm gừ truyền đến, huyết sắc trên thuyền cổ có một con quái vật khổng lồ phát động rồi, cũng là mạnh nhất chiến linh một trong, hóa thành một tia chớp lao xuống mà tới.

"Ầm!"

Cũng trong lúc đó, Thiên Thần Thư Viện tứ trưởng lão ra tay rồi, nhảy ra chiến hạm màu bạc ở giới trong mộ nghênh chiến đầu kia sinh vật, hai người phát sinh ánh sáng chói mắt, mà lại rít gào từng trận.

Xoạt một tiếng, huyết sắc trên thuyền cổ lại một con địa vị tôn sùng chiến linh bay lên, hướng về nơi này đánh tới, tuyệt đối không thể so vừa nãy cái kia một cái nhược nửa phần.

Thiên Thần Thư Viện bên trong, Ngũ Trường Lão xuất hiện, hướng thiên không bên trong đón đánh mà đi.

Đây là đỉnh cấp đại chiến, vì là nhân vật tuyệt đỉnh tranh đấu!

Thiên Thần Thư Viện trưởng lão người nào không phải lánh đời cao thủ? Ở Cửu Thiên Thập Địa bên trong đều có lai lịch rất lớn tùy tiện giậm chân một cái bốn phương run rẩy.

Nhưng là ở đây, lại bị chiến linh thống lĩnh cuốn lấy, không thể lập tức giết địch.

Sau đó, huyết sắc trên thuyền cổ mấy vị thống lĩnh đều chuyển động, tự mình vồ giết mà tới.

Đến đây mấy vị trưởng lão toàn bộ điều động, đi vào nghênh địch, đều tham gia chiến đấu!

Cũng trong lúc đó, chiến thuyền màu bạc học sinh rốt cục thấy rõ rơi vào chiến kiếm màu bạc trên những sinh vật kia, đến tột cùng đều là hình dáng gì.

"A..." Có người kêu thảm thiết.

Bởi vì, chiến linh áp sát lộ ra dáng vẻ thực tại có chút đáng sợ, chúng nó trên người nồng nặc khói xám bị đánh tan, lộ ra chân thân.

Những sinh vật này thiên kỳ bách quái, như là không giống chủng tộc cường giả tổ hợp lại với nhau, nhân vì chúng nó quá quái dị.

Tỷ như, có một con chiến linh làm một chỉ ba đầu sáu tay hầu tử. Mà một bên khác chiến linh thì lại giống như một con hải bạng, người thân thể,

thế nhưng là có hai cái to lớn vỏ sò sinh tại thân thể hai bên cùng cánh tự. Còn có càng kỳ lạ, nhân loại thân thể, ác quỷ đầu lâu, quỷ hỏa thăm thẳm, răng nanh phun ra, dữ tợn cực kỳ.

"Bọn họ là tử thi!" Có người kêu to, nhìn cái rõ ràng, rốt cuộc biết chiến linh hàm nghĩa, vì sao mà tới.

Những người khác rất nhanh cũng nhìn thấy, từng cái từng cái trợn to con mắt, quả thực kỳ lạ rồi!

Trên thực tế xác thực như vậy, tất cả mọi người đều bị xúc động mạnh, những thứ này đều là ngày xưa chết trận anh linh, năm đó trước khi chết không cam tâm, lưu lại tàn niệm, cuối cùng hóa thành chiến linh.

Rất nhanh, mọi người ý thức được loại sinh vật này đáng sợ cỡ nào, từng cái từng cái hung tàn cực kỳ, trực tiếp công kích người Nguyên Thần!

Bởi vì, bọn họ là chết trận anh linh chuyển hóa tới được, ngày xưa cường giả khủng bố lưu lại tàn niệm có đặc thù cơ duyên mà trải qua năm tháng dài đằng đẵng tẩm bổ, từ từ sinh ra tân ý thức.

Đây chính là chiến linh!

Chiến hạm màu bạc bị công phá, nhân vì chúng nó nuốt thần lực, nhanh chóng chuyển hóa thành tự thân tinh khí, dù cho chiến hạm màu bạc là đỉnh cấp chiến thuyền, lúc này cũng phòng ngự không được.

Dù sao, những sinh vật này lại như là sâu mọt giống như, nhanh chóng xuyên thấu chiến hạm màu bạc bày xuống màn ánh sáng, mỗi một người đều đến rồi.

"A..."

Có sinh vật lên thuyền, cùng thư viện học sinh đứng chung một chỗ, một tên trong đó nữ tử chịu khổ tập kích, bị đầu kia chiến linh xé ra bả vai, đem một cánh tay trực tiếp xả dưới

Dã tính kinh người, con này chiến linh quá thô bạo cùng cuồng dã, trực tiếp kéo xuống một cô gái cánh tay, chấn động ở đây tất cả mọi người.

Bởi vì, cô gái kia thực lực thật sự không yếu, nhưng là ở tiếp xúc một sát na liền đạo, lập tức giới nghiêm, phòng bị lên.

"Cẩn thận bảo vệ Nguyên Thần!" Có người truyền âm, nhắc nhở mọi người, vừa nãy cô gái kia sở dĩ thiệt thòi lớn, cũng là bởi vì Nguyên Thần trước tiên gặp công kích, lập tức bối rối, thần thức bị hao tổn, vì vậy mới phản ứng chậm nửa nhịp, bị cái kia chiến linh nắm lấy một tay, trực tiếp xả gãy xuống.

"Gào..."

Tiếng kêu chói tai, dường như ác quỷ đang gào khóc, thời khắc này đủ có mấy chục hơn trăm đầu chiến linh toàn bộ nhào trên chiến hạm màu bạc, đồng thời đột phá màn ánh sáng vọt vào.

Chân chính nguy cơ đến rồi, đây là một lần sinh tử thử thách.

"Xoạt!"

Một con Thanh Loan giương cánh, mang lửa, bao trùm phía dưới, ở mọi người xem ra Thạch Hạo đang bị truy sát, những người khác nếu như cảm thấy hứng thú cũng có thể nghe theo.

"A..." Tiếng kêu thảm thiết vang lên, để rất nhiều người tự nhiên không thể tránh khỏi đầu tiên là thần thức bị tập kích, sau đó lại có người thân thể gặp tính chất hủy diệt công kích.

Trong nháy mắt, trên chiến thuyền có ba người trực tiếp mất mạng, căn bản là không cách nào cứu vãn.

"Những quỷ này đồ vật tất cả đều thành tinh, là đều khối xác ướp cổ thông linh mà thành sao? Muốn thu phục rất khó!" Thạch Hạo nói rằng, ý nghĩ cùng người khác đều không giống nhau.

"Giết a!" Lục Đà rống to, hắn đã ra tay rồi, cùng Thạch Hạo giống như vậy, phi thường mãnh liệt cùng thô bạo, cùng kẻ xâm lấn ác chiến!

"Bọn họ không phải thi thể thông linh, mà là thần thức lột xác gây nên, lấy thần thức tạo nên thể phách, hi vọng sẽ có một ngày cùng thật sự như thế!" Cách đó không xa, đang cùng chiến linh Đại thống lĩnh quyết chiến Nhị Trường Lão lấy ngữ khí rất chắc chắn nói rằng.

"A..."

Ở Thạch Hạo cách đó không xa, một vị thiếu nữ mặc áo lam gặp nạn, căn bản không phản ứng kịp, mi tâm của nàng liền nứt ra rồi, đỏ sẫm huyết chảy xuống, cả người uể oải uể oải suy sụp.

Chính là ở tình huống như vậy, những kia chiến linh càng ngày càng hung điên, phù một tiếng, thuận thế một đòn, đem cô gái kia trực tiếp xé vì làm hai nửa, mưa máu dâng trào.

Cảnh tượng này phi thường máu tanh, để phụ cận người sởn cả tóc gáy.

Làm sao, bọn họ nhưng không có biện pháp tốt hơn, bởi vì những này chiến linh đều quá quái lạ, lực lượng tinh thần mạnh mẽ đến mức đáng sợ, tới trước hết chém người Nguyên Thần một đao.

Mà bọn họ ở trong, có mấy người Nguyên Thần thực sự là không có thể so sánh cùng nhau, vì vậy mới giao thủ liền tổn thất nặng nề.

"Gào..."

Chiến hạm màu bạc trên, một đám kỳ dị sinh vật rít gào lên, toàn diện tiến công.

Một sát na, liền có rất nhiều người bị thương, càng có người hơn bị xé thành mảnh vỡ, vô cùng thê thảm, tiên máu nhuộm đỏ chiến thuyền màu bạc.

"Giết!" Đây là Thạch Hạo âm thanh, ở động sát ý, ở nơi đó mãnh liệt

xung kích, muốn đại khai sát giới.

"Phốc!"

Thạch Hạo giương ra cánh tay, đấm ra một quyền, đem một cái chiến linh lồng ngực trực tiếp xuyên thủng, nhưng nó vẫn chưa có chết, âm thanh kêu, phi thường thê thảm.

"Ba!"

Cho đến Thạch Hạo một cái tay khác xuất kích, chỉ điểm một chút nát tan đầu của nó, lúc này mới yên tĩnh ngắn ngủi trong nháy mắt.

"Thật sự không phải thân thể máu thịt!" Thạch Hạo đánh giết một con chiến linh sau, phát hiện nó cũng không thi hài lưu lại, sẽ hóa thành lực lượng tinh thần, chậm rãi tiêu tan.

Xem ra rất chân thực thân thể, lại là tinh thần vô cùng mạnh mẽ sau tẩm bổ đi ra, lấy tinh thần làm chủ.

"Được!" Có mấy người hô, bởi vì Thạch Hạo là cái thứ nhất đánh giết chiến linh người, phi thường quả quyết, gọn gàng nhanh chóng.

"Gào..." Nhưng là, này như là chọc vào tổ ong vò vẽ, cái khác chiến linh sau khi thấy được, âm thanh kêu, đồng thời về phía trước vây giết, muốn kết quả Thạch Hạo tính mạng.

Những này chiến linh bên trong có Thần Điểu chín đầu, hình người Thiên hạt, Tất Phương các loại, mỗi một người đều mạnh mẽ khủng khiếp

"Phốc!"

Thạch Hạo nắm quyền ấn, lần thứ hai đánh nổ một con chiến linh, xúc động những sinh vật này cuồng bạo, về phía trước đập tới.

"Hả?" Một sát na, hắn cảm giác mi tâm đau nhức, những sinh vật này lực lượng tinh thần thật sự quá mạnh mẽ, đánh giết Nguyên Thần, bốn

phương tám hướng, như là có một thanh lại một thanh tiên kiếm chém tới, rơi vào linh hồn của hắn bên trong.

Ầm!

Ở tại bên ngoài cơ thể, dựng lên một màn ánh sáng, đó là duy nhất động thiên, liền lực lượng tinh thần cũng có thể ngăn cản!

Thạch Hạo mi tâm có một giọt máu hạ xuống, không tính là cái gì đại thương, hắn toàn lực ứng phó, ở đây đại khai sát giới.

"Phốc!"

Hắn tiếp ngay cả ra tay, liên tục vồ nát chín viên đầu lâu, đem Thần Điểu chín đầu đánh gục, mà vào đúng lúc này, đánh giết con này đặc biệt mạnh mẽ chiến linh sau, hắn cảm giác được một tia mát mẻ, có cỗ tinh khí bay tới, tẩm bổ Nguyên Thần.

"Chiến linh, thần có thể dưỡng hồn?!" Thạch Hạo giật mình, sau đó lộ ra sắc mặt khác thường, nhanh chóng phóng về phía trước, vồ giết chiến linh.

Mọi người đờ ra, bởi vì rất nhiều người đều bị thiệt lớn, Nguyên Thần bị thương, kết quả Hoang liền như vậy xông tới chiến linh chồng bên trong, ở nơi đó một người chém giết, thực tại đáng sợ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1202: Hồn Lực Hạt Giống

Một luồng mát mẻ khí vọt tới, Thạch Hạo cảm thấy tinh thần sảng khoái, như là ăn Trường Sinh dược giống như vậy, Nguyên Thần bị tẩm bổ, hơi có trở nên mạnh mẽ xu thế.

"Giết!" Hắn hét lên một tiếng, kế tục ra tay, hiện tại chiến hạm màu bạc trên có một đoàn chiến linh, mỗi một người đều phi thường mạnh mẽ, đều bị hắn coi là con mồi.

Trên thực tế, này quần chiến linh cũng đem hắn xem là săn giết đối tượng, hợp nhau tấn công, bởi vì hắn là cái thứ nhất ở đây giết chết chiến linh người.

Xèo!

Một cái màu tím phong mang vọt tới, dường như tiên vực chiến mâu, phá nát đại vũ trụ, trực tiếp giáng lâm ở đây!

Đây là một cái bò cạp đuôi, vẽ ra một đường vòng cung, đâm hướng về Thạch Hạo đầu lâu, tàn nhẫn mà chuẩn, sắc bén mà cuồng bạo, tốc độ quá nhanh.

Chính là hình người Thiên hạt, thân thể theo người tộc không khác nhau, mái tóc màu tím dày đặc, hai mắt tử oánh oánh dường như lưỡi đao, cái mông có một cái bò cạp đuôi, dường như tử kim đúc mà thành.

Bò cạp đuôi đâm tới, xuyên thủng hư không!

Lưỡi mâu đến trước, Thạch Hạo mi tâm đau nhức, dù cho lấy duy nhất động thiên phòng ngự, cũng cảm giác cái trán dường như kim đâm giống như khó chịu, đâm nhói xót ruột.

Đây là lực lượng tinh thần công kích, đặc biệt là hình người Thiên hạt, nó nắm giữ vĩ câu loại này hình thái được trời cao chăm sóc, triển khai tấn công bằng tinh thần thì, càng bá đạo hơn.

Ở Thạch Hạo phụ cận, có một ít đến từ Thiên Thần Thư Viện tu sĩ kêu to, bởi vì cách nhau không phải rất xa, bọn họ cũng bị lực lượng tinh thần ăn mòn.

Có mấy người đã mi tâm nứt ra, Nguyên Thần bị trọng thương rồi!

Này vẫn là gặp lan đến giả, có thể tưởng tượng được chính trung ương Thạch Hạo chính đang gặp thế nào xung kích.

Chiến linh, chỗ đáng sợ nhất chính là công kích linh hồn, diệt nhân thần thức, chém người Nguyên Thần, khó lòng phòng bị!

Ầm!

Thạch Hạo thấp giọng rít gào, đẩy lên duy nhất động thiên, để nó hào quang chói lọi, đồng thời mi tâm của hắn đang phát sáng, loáng thoáng xuất hiện một loại phù hiệu, dường như dấu ấn, rạng ngời rực rỡ, óng ánh loá mắt!

Lực lượng tinh thần của hắn đang sôi trào, ở tăng vọt, đối kháng chiến linh.

Cùng lúc đó, cơ thể hắn cũng chuyển động, cấp tốc bước chân, dường như một trận cuồng bạo phong giống như về phía trước bao phủ mà đi, đánh văng ra cái khác chiến linh, đến thẳng hình người Thiên hạt.

"Coong!"

Hắn giơ lên một cái tay, lại một phát bắt được cái kia tử oánh oánh bò cạp đuôi, ở ngón tay cùng bò cạp vĩ phát sinh ánh sáng chói mắt, mà âm thanh thì lại dường như kim loại va chạm.

Lúc này, hai người tiếp xúc, bò cạp đuôi cố nhiên vặn vẹo, muốn bẻ gẫy, thế nhưng Thạch Hạo mi tâm cũng xuất hiện một tia tơ máu, xác thực dị thường đau đớn!

Này bò cạp đuôi là lực lượng tinh thần hữu hình thể hiện, hết thảy chiến linh đều không có chân chính thực thể, đều là tinh thần đủ mạnh sau ngưng tụ ra thể xác.

"Răng rắc!"

Nhưng kết quả cuối cùng là, Thạch Hạo một cái vặn gãy này điều bò cạp đuôi, đưa nó kéo xuống, đồng thời lăng không một cước bay lên, đá hướng về hình người Thiên hạt.

Bảo thuật một đạo tiếp theo một đạo, Thiên hạt phi thường không đơn giản, vận dụng lực lượng tinh thần ngăn chặn, nhưng vẫn bị người cái kia một cước tới gần, phịch một tiếng đá ở trên người.

Lúc khởi đầu, hình người Thiên hạt lảo đảo lùi về sau, tiếp theo ngực vị trí rạn nứt, lại sau đó cả người hắn nổ tung!

Thạch Hạo cái kia một cước sức mạnh quá nặng, chính là liên miên Thái cổ Thần sơn ở trước mắt, cũng sẽ bị đạp thành tro bụi, không gì không xuyên thủng.

Con này mạnh mẽ chiến linh chết đi sau, hóa thành một tia lại một tia tinh khí, khuếch tán hướng về tứ phương, trong đó một ít lực lượng tinh thần hóa thành mưa ánh sáng, để Thạch Hạo như gió xuân ấm áp.

Loại này mưa ánh sáng đối với Nguyên Thần tới nói là đại bổ dược, phi thường thư thái, để quanh người hắn óng ánh, giống như muốn Vũ Hóa Phi Thăng giống như.

Nguyên Thần lực có tăng cường!

Thạch Hạo Nguyên Thần lực vốn là mạnh mẽ, từ lâu hoá hình làm một

tôn tiểu nhân, ngồi xếp bằng ở chỗ kia, nội tình hùng hậu, hiện tại phát hiện tiến một bước cường hóa đầu mối, đương nhiên sẽ không bỏ qua.

"Xoạt!"

Trên cánh tay của hắn, xuất hiện một đạo tiên khí, triền bao bọc bàn tay của hắn, sau đó lại hoá hình thành một thanh trắng noãn kiếm thể, hoàn toàn là một tia tiên khí ngưng tụ mà thành.

"Giết!"

Thạch Hạo quát lên, bắt đầu nhằm phía kẻ địch, với bọn hắn kịch liệt chém giết.

Đây là một hồi hỗn chiến, chiến linh lực lượng tinh thần quá mạnh mẽ, rất khó đối phó, nếu không có Thạch Hạo vì là thế hệ tuổi trẻ Chí Cường giả, từ lâu ngã xuống.

Có thể thấy được, loại sinh vật này khủng bố cỡ nào.

"A..." Cách đó không xa, một người mặc lam giáp vàng trụ thanh niên bị một con hung cầm móng vuốt vồ nát thiên linh cái, cả người trong nháy mắt chết đi.

"Phốc!"

Một bên khác, một cô gái cứ việc toàn lực đối kháng, thế nhưng xương trán vẫn là rạn nứt, bị mạnh mẽ lực lượng tinh thần áp chế, sau đó bị một con quái xà bay tới, cắt đứt cái cổ.

Này màu xám quái xà không dài, bất quá dài hơn một mét, thế nhưng là cường đáng sợ, tên kia tu ra tiên khí nữ tử lại không địch lại, bảo thuật đối với nó vô hiệu, bị tươi sống giết chết.

"Những thứ đồ này quá tà môn, làm sao đối kháng?" Có người kêu to, mọi người xuất hiện khủng hoảng, bởi vì ngoại trừ Thạch Hạo, Lục Đà,

Vương Hi các loại (chờ) người ở ngoài, cái khác tu sĩ bình thường căn bản không địch lại.

Mà nếu là không cách nào đối kháng đầu lĩnh chiến linh cũng là thôi, có thể bình thường chiến linh cũng đều lực lượng tinh thần bàng bạc vô cùng, khó mà đối kháng.

Lúc này mới bắt đầu mà thôi, cũng đã có thư viện học sinh liên tiếp chết đi.

Bọn họ đều là thiên chi kiêu tử, kết quả như vậy không minh bạch chết ở chỗ này, cảm giác quá không đáng, sâu trong nội tâm một loại kinh hoảng, có mấy người khiếp chiến.

"Ngần ấy bản lĩnh, liền chiến linh đều giết không được một đầu, còn muốn đối kháng dị vực? Những kia cổ lão gia tộc Hoàng tộc thành viên xuất hiện một đầu, liền có thể toàn diện một chiếc chiến linh cổ thuyền!" Người bảo vệ đời sau Độc Cô Vân mở miệng, hắn vẫn thờ ơ lạnh nhạt, không hề động thủ, những lời nói này để rất nhiều người vừa sợ vừa thẹn phẫn.

"Phốc!"

Lục Đà ra tay sau, đánh giết một con ba ánh mắt viên, đưa nó đánh gục chớp mắt, hắn cảm giác Nguyên Thần bị tẩm bổ, trở nên mạnh mẽ một chút, hắn biết rồi Thạch Hạo vì sao bắt đầu chủ động săn giết chiến linh.

Sau đó, Vương Hi, Thập Quan Vương, Yêu Nguyệt công chúa mấy người cũng đều phát hiện đầu mối, nơi này lập tức cuồng bạo, bởi vì phàm là tu ra ba đạo tiên khí Chí Cường giả đều ra tay rồi.

Lần này, chiến linh hung mãnh công kích bị trung hoà!

"Giết a, đánh giết chiến linh lại có thể dưỡng hồn, lớn mạnh Nguyên Thần, chúng nó là lực lượng tinh thần tạo thành, có thể để cho chúng ta thần thức lột xác!"

Những người khác cũng điên cuồng, lui về phía sau vô dụng, này quần chiến linh phi thường hung ác, không ngừng công kích, thà rằng như vậy còn không bằng không thèm đến xỉa, liều mạng chém giết, có thể còn có thể nhân họa đắc phúc, để tự thân trở nên mạnh mẽ.

Tình thế lập tức nghịch chuyển, chiến linh tuy mạnh, thế nhưng nơi này có Vương Hi, Huyền Côn, Thạch Hạo, Thập Quan Vương các loại (chờ) người, còn có Độc Cô Vân cũng ra tay rồi, lập tức giết ngược lại khi đến đường cùng.

"Ầm!"

Thạch Hạo một cái nắm lấy cái kia màu xám quái xà, tuy rằng không đủ dài một mét, thế nhưng nó lực lớn vô cùng, nếu không có Thạch Hạo thực lực ngạo thị quần luân, không phải bị nó tránh thoát không thể.

Con rắn này không phải tu ra ba đạo tiên khí không năng lực địch!

Thế nhưng, Thạch Hạo nhưng rất bất mãn, vô cùng căm tức, nói: "Một con chiến linh mà thôi, lại còn như thế thái quá!"

Hai tay hắn dùng sức, hướng về đem quái xà xả đoạn. Kết quả rắn này giãy dụa, dưới bụng sinh ra bốn cái trảo cánh tay, ngoại trừ đầu lâu ở ngoài, những bộ vị khác dường như Chân Long.

"Tê Hí!"

Màu xám quái xà phun ra lưỡi rắn, một sát na mà thôi, hình thành tinh thần tràng vực, lại cùng Thạch Hạo duy nhất động thiên trùng hợp, hai người kịch liệt tranh đấu.

"Thực sự là tà môn rồi!" Thạch Hạo mi tâm tràn ra một giọt máu, càng ngày càng không cam lòng, này xà thực sự quá khủng bố.

Đổi lại là những người khác, hơn nửa mới giao thủ một cái cũng bị nó đánh giết, liền Thạch Hạo đều cảm giác rất vất vả, không được không cố hết

sức đối kháng.

"Này phá xà lai lịch gì?" Hắn dùng sức xả thân rắn, muốn đem nó cắt đứt.

Xa xa, đại chiến càng kịch liệt, cái kia chiếc huyết sắc cổ trước thuyền, mấy con cổ lão chiến linh từng cái từng cái pháp lực kinh thế, cùng trưởng lão môn ác chiến, lại có thể vận chuyển ngôi sao, điều động tàn tạ cổ giới.

Ầm!

Bọn họ giết nhật nguyệt ảm đạm, thiên địa thất sắc, nơi đó gió lạnh rít gào, sát khí ngập trời.

"Không nên xem thường chiến linh, chúng nó bên trong bất luận một ai đều là tuyệt đại nhân kiệt..." Nhị Trường Lão đang đại chiến thì còn ở đối với chiến hạm màu bạc học sinh truyền âm chỉ điểm.

Năm xưa, lưu lại tàn niệm giả bình thường đều là nhân vật tuyệt thế, nguyên thần của bọn họ đủ mạnh, chết đi sau mới có thể để lại một tia tàn tạ thần niệm các loại.

Mà những này tàn niệm nhân cơ duyên mà trưởng thành, một lần nữa tiến hóa, trở thành một loại nào đó hồn thể, cũng chính là chiến linh.

"Cho nên nói, các ngươi cảm thấy chiến linh mạnh mẽ, không thể chiến thắng, nhưng không muốn nhụt chí, bởi vì bọn họ tiền thân đều là ngày xưa nhân vật tuyệt thế!" Nhị Trường Lão nói rằng.

Mọi người nghe đến mấy lời nói này, nỗi lòng tốt hơn rất nhiều, nếu không, rất nhiều người đều giác đến thực lực của chính mình thật sự quá tệ.

"Đầu kia quái xà... Cùng Chân Long có quan hệ!" Đột nhiên, hai trường giật mình, nhìn chằm chằm cùng Thạch Hạo ác chiến màu xám quái xà, lộ ra vẻ khiếp sợ.

"Không thể nào, đúng là con rắn kia! Ngày xưa có kỳ xà hiện, từ Chân Long sào huyệt cái khác trong dốc đá xuất hiện một con rắn, trưởng thành lên thành vô thượng cường giả, cuối cùng chết đi ở giới trong mộ." Tứ trưởng lão cũng kêu sợ hãi.

Bởi vì, những sinh linh này bất kể như thế nào biến, trở thành linh thể, lãng quên quá khứ, thế nhưng chúng nó hoá hình thì, như trước cùng khi còn sống thì hình thể như thế.

Thiên Thần Thư Viện bên trong trưởng lão nhận ra rất nhiều cường giả trong truyền thuyết tàn niệm hóa thành linh thể, tỷ như Thần Điểu chín đầu, bạch kim sư tử các loại, ở ngày xưa đều tiếng tăm lừng lẫy.

Mà này điều quái xà càng là ở cốt thư trên có rõ ràng ghi chép cùng miêu tả, đã từng ngang dọc trên trời dưới đất, hiếm có địch thủ, chết ở năm tháng dài đằng đẵng trước.

"Phốc!"

Thạch Hạo mi tâm nứt ra, xuất hiện từng tia từng tia vết máu chớp mắt, hắn vẫn là đem màu xám quái xà đánh giết, dùng duy nhất động thiên hóa giải tinh thần tràng vực, mà tự thân càng là theo chân nó so đấu chiến lực chân chính.

Quái xà dù sao không phải thực thể, chỉ vì thần thức niệm lực tạo thành, cuối cùng bị xả đoạn, sau đó nổ tung.

Sau một khắc, Thạch Hạo mi tâm khép lại, tinh thần sảng khoái, này điều quái xà quá mạnh mẽ, lan ra tinh khí thần thực sự là xem như là đại bổ dược, để Thạch Hạo Nguyên Thần xán lạn phát sáng.

Này điều màu xám quái xà là công kích chiến hạm màu bạc này quần chiến linh đầu lĩnh, nó bị đánh giết sau, gợi ra khủng hoảng.

Mà lúc này, huyết sắc cổ thuyền nơi đó cũng quyết ra thắng bại, mấy con cổ tổ cấp chiến linh không địch lại Nhị Trường Lão các loại (chờ) người, hầu

như đều bị đánh giết.

Ầm!

Nhị Trường Lão càng là ra tay, đem cái kia chiếc cổ thuyền bổ ra.

"Hống..."

Cùng Thiên Thần Thư Viện học sinh ác chiến chiến linh toàn bộ kêu to, phát như điên, hướng về phá nát thân tàu nơi đó phóng đi, bỏ qua chiến trường này.

"Ồ, hoàn mỹ hồn lực hạt giống!" Nhị Trường Lão giật mình.

Ở huyết sắc cổ thuyền sụp ra chớp mắt, các loại đồ vật rơi rụng ra, ngoài ra còn có một viên phát sáng hạt giống, thả ra kinh người hồn lực, ở nơi đó phát sáng.

"Một viên vô giá hạt giống!" Ngũ Trường Lão thán phục.

Bọn họ vì sao lại tới, chính là vì tìm kiếm các loại tiên chủng, bởi vì nhóm học sinh này tu cổ pháp, đều cần một viên hạt giống, hiện tại lại phát hiện một viên, hơn nữa thật quá đáng.

"Giết a!"

Chiến hạm màu bạc trên người ở phía sau truy đuổi, săn giết chiến linh, hơn nữa cũng đều ở hướng về viên hạt giống kia tiếp cận.

Trên thực tế, những này chiến linh sở dĩ sẽ lùi, hoàn toàn là bởi vì muốn đoạt cái viên này hồn lực hạt giống, cùng bản thân dung hợp lại cùng nhau.

Thạch Hạo giết tiến vào giết ra, cũng không biết giải quyết bao nhiêu đầu chiến linh, tuyệt đối là một cái sát thần, liền những kia chiến linh đều bị giết kinh hoảng, run lẩy bẩy.

Trong quá trình này, Thạch Hạo càng đánh càng hăng, thần thức không

ngừng bị tẩm bổ, Nguyên Thần ở trở nên mạnh mẽ, càng ngày càng hiện ra!

"Ầm!"

Hắn cùng Vương Hi chạm nhau một chưởng, lại cùng Lục Đà liên tiếp giao thủ, còn cùng Thập Quan Vương liều mạng có một cái Long quyền, chém giết phi thường kịch liệt.

Hết thảy trưởng lão đều không có ra tay, yên lặng nhìn, bọn họ chỉ phụ trách đối kháng cổ tổ cấp chiến linh, cái khác giao cho những học sinh này cạnh tranh.

Thạch Hạo cũng ở trong chiến đấu, bên ngoài cơ thể lại như bao trùm một tầng Thánh Quang, hóa thành thần bàn, óng ánh mà thánh khiết.

"Cầm cố!"

Hắn quát to một tiếng, duy nhất động thiên bên trong thải quang sặc sỡ, vọt lên rất nhiều đạo thụy khí, lập tức đem hồn lực hạt giống cầm cố, kéo vào chính mình duy nhất động thiên bên trong.

"Trận chiến này hạ màn kết thúc, tranh đoạt chiến kết thúc!" Nhị Trường Lão nói rằng, không cho bọn họ tương tàn.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1203: Đạo Chủng

Huyết sắc cổ thuyền phá nát, các loại bồn chứa đâu đâu cũng có, một đám chiến linh rít gào lên, ở đây sự đoạt các loại đồ vật.

Ở Thiên Thần Thư Viện mấy vị trưởng lão nhìn kỹ cùng cưỡng bức dưới, chúng nó không cam lòng, nhưng cũng không thể không đào tẩu, nếu không một cái đều không còn sót lại, đều cũng bị đánh giết.

Trước khi rời đi, rất nhiều chiến linh nhìn chằm chằm Thạch Hạo, nhìn hắn duy nhất động thiên bên trong hồn lực hạt giống, trong mắt khát vọng cùng nóng rực khiến lòng người sợ hãi.

Thế nhưng, chúng nó không dám dừng lại, không dám có hành động, biến mất ở sương mù bên trong.

Giới Phần bên trong rất yên tĩnh, khu vực này chiến đấu đình chỉ.

Lúc này, thư viện bên trong hết thảy học sinh đều nhìn phía Thạch Hạo, theo dõi hắn thu hoạch, Lục Đà, Vương Hi bọn người ánh mắt như điện, có chút không cam lòng.

Chỉ là, Nhị Trường Lão đã lên tiếng, bọn họ cũng không tốt tranh đoạt.

Tất cả mọi người đều vô cùng đố kị, huyết sắc cổ thuyền bị đánh nát, rơi rụng ra hồn lực hạt giống có thể nói hiếm có nhất, không có cách nào đánh giá giá trị.

Thạch Hạo cũng đang quan sát, duy nhất động thiên bên trong, một viên hạt giống oánh oánh phát sáng, bất quá to bằng nắm tay, dường như một viên màu xanh lam trái tim, mang theo ánh sáng lộng lẫy óng ánh.

Thạch Hạo nắm ở trong tay, cảm giác một trận thoải mái, Nguyên Thần được tẩm bổ, thần niệm đang không ngừng tráng

Đây tuyệt đối là thứ tốt, không nói cái khác, đan chỉ nó có thể dưỡng hồn này một hạng cũng đủ để cho người đỏ mắt, ủng có vô lượng giá trị!

Bất quá, nếu như thật sự chỉ dùng đến dưỡng hồn, liền có chút phung phí của trời, bởi vì đây là một viên xưa nay hiếm có hạt giống, có thể dùng để cùng bản thân kết hợp lại, tu luyện Tiên cổ pháp.

"Chúng ta tới đây bên trong chính là vì tìm kiếm các loại thích hợp bản thân đạo chủng, bây giờ có người được một viên hồn lực hạt giống, này là phi thường hoàn mỹ bắt đầu!" Tam Trường Lão khích lệ nói.

Hồn lực hạt giống, cùng Nguyên Thần có quan hệ, thứ này tuyệt đối là xem như là báu vật cấp thánh vật.

"Tuy không bằng Thế Giới Thụ cây non, vũ trụ mô hình hạt giống, thế nhưng cũng phi thường hiếm thấy, có thể thấy cao cấp nhất đạo chủng!" Ngũ Trường Lão than thở, liền hắn đều rất động lòng.

"Vậy cũng là đệ nhị các loại (chờ) tiên chủng a, lúc này mới tiến vào Giới Phần, liền bị người được rồi!"

"Thực sự là thật lớn vận may!"

Thiên Thần Thư Viện học sinh ước ao cực kỳ, càng có rất nhiều người phi thường đố kị, thứ này có thể gặp không thể cầu, là trong truyền thuyết vô thượng hạt giống.

Như vậy thu hoạch, tuyệt đối là một hồi kinh hỉ, khiến mọi người đều tạm thời quên vừa nãy ác chiến cùng nguy hiểm, tất cả đều cảm xúc dâng trào.

"Được rồi, nên ra đi rồi!" Tứ trưởng lão nhắc nhở.

Mọi người tỉnh dậy, nhìn thấy chiến hạm màu bạc trên vết máu cùng với thi hài, bọn họ trong lòng lẫm liệt, trước kia đồng bạn liền như vậy chết rồi, rõ ràng chuyến này gian nguy, hơi có ngoài ý muốn, liền có thể sẽ "thân tử đạo tiêu".

Chiến thuyền màu bạc tiếp tục tiến lên, mang theo mọi người, ở một mảnh lại một mảnh cổ giới phế tích bên trong xuyên hành.

"Xin hỏi Nhị Trường Lão, một người nhiều nhất có thể cùng mấy viên hạt giống dung hợp?" Ở trên đường, Thạch Hạo hướng về đội nhân mã này bên trong thực lực mạnh nhất Nhị Trường Lão thỉnh giáo.

Mọi người nghe vậy đều kinh ngạc, hắn vì sao lại hỏi như vậy, lẽ nào hắn muốn khai cương khoách thổ, dẫn mọi người hướng đi trước hết trước đều là có thể nói có thể khiêu.

"Tu cổ pháp, then chốt là chuyên nhất, tâm vô tạp niệm" ngươi còn chưa có bắt đầu, đã nghĩ muốn dung hợp cái khác hạt giống, này phạm vào tối kỵ!" Nhị Trường Lão nhắc nhở.

Thạch Hạo được nghe, một trận cân nhắc, gật gật đầu, hắn muốn đem hồn lực hạt giống cất đi.

"Đạo huynh, ngươi nếu là không thích hạt giống này, ta đồng ý dùng cổ thiên công cùng ngươi trao đổi!" Đang lúc này, một người đi tới, trong bóng tối đối với Thạch Hạo truyền âm.

Hồn lực hạt giống tuy rằng không bằng Thế Giới Thụ, vũ trụ mô hình hạt giống, nhưng cũng không phải người bình thường có thể nắm giữ, chính là Trường Sinh gia tộc đều rất khó chiếm được.

Có vài thứ, cần duyên pháp, không phải ngươi bộ tộc cường liền nhất định có thể được.

Mấy người hướng bên này trông lại, nhận ra người này, cũng không khỏi lộ ra sắc mặt khác thường, bởi vì biết thân phận của hắn, là vì trường sinh

gia tộc làm việc.

"Người này ở bề ngoài xem chỉ là một cái tán tu, nhưng kỳ thực cùng Phong tộc có liên quan lớn lao!" Có người nói nhỏ.

"Hắn cũng không phải là muốn cùng Hoang trao đổi cái này đạo chủng đi, khẩu vị thực sự quá to lớn rồi!"

Mặc dù không cách nào bắt giữ người này sau khi trở về thần niệm truyền âm, nhưng mấy người vẫn là suy đoán ra hắn muốn làm cái gì.

"Không sai, bằng hắn căn bản không có tư cách nắm giữ hồn lực hạt giống, cũng không bỏ ra nổi các loại (chờ) vật giá trị đi trao đổi, rất rõ ràng là vì là Phong tộc ra mặt cùng trao đổi." Có người làm ra loại này phán đoán.

Thạch Hạo sắc mặt lúc này liền chìm xuống, hắn phi thường chán ghét Phong tộc, Nguyên Thanh sở dĩ đối phó hắn, muốn áp chế hắn mười năm, chính là Phong tộc yêu cầu, mà hắn càng là ở tiên gia chiến trường đánh giết tộc này chí tôn trẻ tuổi Phong Hành Thiên.

Bây giờ, Phong tộc đã hoài nghi đến trên đầu hắn, lúc nào cũng có thể sẽ trả thù.

Ở loại này tình thế dưới, hắn làm sao có khả năng sẽ đem hồn lực hạt giống trao đổi cho Phong tộc?

"Không đổi, hạt giống này ta muốn giữ lại chính mình dùng!" Thạch Hạo rất thẳng thắn cùng quả đoán nói rằng, hắn không chỉ có là căm ghét Phong tộc, hơn nữa thật sự muốn chính mình dùng.

Dưới cái nhìn của hắn, Nguyên Thần can hệ trọng đại, có như vậy một viên hạt giống làm sao có khả năng sẽ lãng phí đi, nhất định phải phát huy ra kinh người nhất tác dụng.

"Đạo huynh, kỳ thực là một cái Trường Sinh gia tộc muốn cùng ngươi làm giao dịch." Người trẻ tuổi này nói rằng, hắn ủng có một con tóc xám,

liền con mắt đều hiện màu nâu xám, rất bình tĩnh nói rằng.

"Phong tộc?" Thạch Hạo lạnh nhạt hỏi.

"Chính là!" Nam tử tóc xám gật đầu, ở tới nơi đây trước, Phong tộc từng dành cho hắn chỉ thị, bất kể là ai được báu vật hạt giống, đều muốn dùng hết khả năng tranh thủ tới tay.

Chỉ là có một chút hắn sẽ không biết, Thạch Hạo đánh giết Phong Hành Thiên, từ lâu cùng Phong tộc như nước với lửa, mà Phong tộc cũng không thể đem những này nói cho hắn.

Thạch Hạo lạnh lẽo âm trầm liếc mắt nhìn hắn, sát khí tràn ngập, người này run rẩy rùng mình một cái, một câu nói đều không nói ra được, mau mau rút lui, không còn dám nhiều lời.

Chiến hạm màu bạc tiến lên, xẹt qua tàn tạ cổ địa, ở một cái lại một cái phá nát bên trong thế giới vượt qua, điều này khiến người ta kinh sợ, bọn họ nhìn thấy rất nhiều tiền sử văn minh phế tích.

"Thật lớn một cái đầu lâu!" Có người thán phục, nhìn thấy một viên so với ngôi sao còn đại thủ cấp, khuôn mặt dữ tợn, trôi nổi ở tối tăm trên bầu trời.

Hắn ủng có một con khô vàng tóc dài, cùng nát thảo giống như vậy, da dẻ cũng hiện màu vàng đất, khô quắt mà không có ánh sáng lộng lẫy, hiển nhiên tinh khí thần đều trôi qua sạch sẽ.

Lớn như vậy một cái đầu lâu, thực tại làm cho khiếp sợ đông đảo học sinh.

"Đây là Hoàng Kim cự nhân bộ tộc đệ tam cổ tổ, căn cứ sách sử bên trong ghi chép, hắn từ lâu có thể khai thiên tích địa, thân thể có thể cắt ngang tinh vũ!" Một vị trưởng lão than thở.

Làm sao, như vậy một vị Hoàng Kim cự nhân cổ tổ như trước chết đi ở

đây, biểu lộ ra nơi đây thần bí cùng khủng bố.

Thạch Hạo thán phục, hắn cũng từng từng thấy Hoàng Kim cự nhân, thế nhưng thân cao bất quá mười mấy trượng mà thôi, nhưng là này một vị liền đầu lâu đều so với ngôi sao lớn, cách biệt quá xa.

"Phía trước nguy hiểm hơn, tiếp cận sinh trưởng ra hạt giống cổ địa, tất cả mọi người đều phải cẩn thận cùng cẩn thận!" Tứ trưởng lão nhắc nhở.

Mọi người đều đang đợi đây, tới nơi này chính là vì hái cái gọi là tiên chủng, đạo chủng, gặp nguy hiểm cũng được với, đương nhiên sẽ không sớm từ bỏ.

"Một đám nhỏ bé sâu, cũng dám tiến vào nơi đây?" Đang lúc này, một tiếng kinh thiên động địa gầm nhẹ truyền đến, chấn động chiến hạm màu bạc rung động, tất cả mọi người đều vang lên, suýt nữa ngã chổng vó.

Thanh âm này quá bá đạo, phi thường khinh bỉ, xem thường Thiên Thần Thư Viện đoàn người.

Tất cả mọi người đều là trong lòng chấn động, nơi này vẫn còn có sống sót sinh linh, muốn cùng bọn họ gặp lại sao, chỉ là địch ý hết sức rõ ràng, không biết mấy vị trưởng lão có thể không vượt qua.

"Không cần để ý tới hắn!" Nhị Trường Lão ngữ khí kiên định, nói như vậy.

"Đối mặt thần linh, các ngươi không cúng bái sao?" Thanh âm kia mang theo trào phúng, lạnh cười nói.

Mọi người nghe vậy, đều là giận dữ, đây là người nào?

"Kẻ tù tội mà thôi!" Nhị Trường Lão lạnh lùng nói, không muốn nói nhiều.

Chiến hạm màu bạc vượt qua, nhanh chóng tiến lên.

Đang lúc này, một bóng người màu đen xuất hiện, đứng sừng sững ở trong thiên địa, mặc dù có chút mơ hồ, thế nhưng khí thế ấy khác hẳn với người thường, kinh người đáng sợ.

Loáng thoáng có thể nhìn thấy, hắn mang theo đỉnh đầu có tiên kim đúc thành ngũ sắc vương miện, tỏa ra ánh sáng lung linh, chỉ là thân thể khô héo, quá mức mơ hồ, nhìn không rõ ràng.

Mà ở trong tay của hắn, còn cầm một cái mộc trượng, mang theo thần bí ma lực, dường như một vị cổ hoàng tái hiện.

"Dị vực... Hoàng tộc!" Độc Cô Vân đột nhiên mở miệng, vẻ mặt đại biến, nghe cái kia cổ lão thần âm, trong lòng từng trận rung động.

"Hoàng tộc? Không bất kể hắn là cái gì thân phận, đều không cần lo lắng, hắn bị giam áp nhiều năm, hoàn toàn tách biệt với thế gian, ngay cả cuộc sống đều sắp không thể tự gánh vác." Một vị trưởng lão nói rằng.

Đây là một bộ hình chiếu, có không tên nhân vật đáng sợ bị tù ở nào đó một nơi, năm tháng dài đằng đẵng vẫn không có tiêu diệt đây, đang đợi thoát vây cơ duyên.

"Không biết chết sống đồ vật, ngay cả ta cũng dám chống đối, bọn ngươi tổ tiên năm đó còn từng nằm rạp ở dưới chân của ta, đối với ta quỳ bái đây!" Cái này sinh linh tương đối tốt đấu.

Nhị Trường Lão nói cái gì đều không có nói, trực tiếp lấy ra Cửu Hoàng lô, bảo vệ chiến hạm màu bạc, đồng thời đánh về cái đầu kia.

"Càng là cái thứ này!" Người kia lạnh giọng nói, hắn rút đi, hình chiếu biến mất.

Bởi vì, Cửu Hoàng lô đã từng có càng nhiều vật liệu, có Tiên Đạo pháp khí, có vô thượng chí bảo, chỉ thị ngày xưa một trận chiến nhất định phải làm hỏa, hi vọng sớm một chút thất vọng.

Nhưng trong lòng mọi người nhưng có chút mù mịt, nhìn thấy có dị vực Hoàng tộc sống sót, bị phong ấn ở Giới Phần bên trong, tất cả mọi người đều trong lòng nặng nề, vạn nhất thả ra, tuyệt đối là hoạ lớn ngập trời.

Bọn họ tiếp tục tiến lên, ven đường nhìn thấy rất nhiều phá nát thế giới, càng có rất nhiều khe lớn, không biết thông hướng nào.

Có một lần, bọn họ xuyên thấu qua cái kia một vết nứt dĩ nhiên phát hiện có một toà đẫm máu tử thành ở trong hư không phiêu lưu, để mấy vị trưởng lão đều sởn cả tóc gáy.

"Ồ, đó là cái gì?"

Đột nhiên, ở trải qua một vùng không thời gian loạn lưu thì, rất nhiều người đều kêu lên sợ hãi. Bởi vì, bọn họ nhìn thấy chói mắt hoàng kim quang, còn có từng trận dâng trào hỗn độn khí.

Đón lấy, bọn họ nhìn thấy một cây thụ, toàn thân vàng óng ánh, cao vót thương vũ, trên lá cây nâng tinh đấu, như là thần thoại.

"Trời ạ, Thế Giới Thụ sao?"

"Ta nhìn thấy gì, nào còn có một khối thế giới thạch, một khối to lớn chí bảo, cùng cái kia cây màu vàng cổ thụ cùng nhau!"

Mọi người kinh ngạc thốt lên, cực kỳ phấn khởi, cảm giác nhiệt huyết sôi vọt lên.

Bọn họ nhìn thấy chỉ là trong truyền thuyết xuất hiện đồ vật!

Thạch Hạo thì lại trầm mặc, có chút ngạc nhiên, bởi vì hắn nhìn thấy cái kia cổ thụ, thế giới thạch đều có chút cảm giác quen thuộc, tại sao lại ở chỗ này xuất hiện?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1204: Chuẩn Thế Giới Thụ

Hoàng kim đại thụ, tạo ra thiên địa, phiến lá màu vàng vô tận, mỗi chiếc lá đều có thể nâng lên Nhật Nguyệt Tinh thần, đây là một cảnh tượng tráng lệ biết bao!

Tất cả mọi người đều choáng váng, bất luận nhìn thế nào này cũng giống như là một gốc cây Thế Giới thụ!

"Ta không nhìn lầm đi, một cây khai thiên tích địa, trên cành lá của cây cổ thụ sinh ra vô tận tinh cầu, này sẽ không phải chính là loại kia chí ẫu thụ chứ?"

Có người nuốt nước miếng, ánh mắt nóng rực, nói chuyện đều sắp không lưu loát, rất nhiều người trong lòng đều sinh ra dục vọng muốn giữ lấy cây cổ thụ này.

Một gốc cây như thế, tiến hóa ngàn tỉ năm, tích lũy thiên địa tinh hoa, nếu như nắm giữ tới trong tay, tương lai dù cho vùng Vũ Trụ Càn Khôn này có bị hủy diệt cũng không sợ.

Đây là đang tạo vật, đang khai sáng thế giới, diễn hóa thành một phương chân chính không thiếu sót Đại Vũ Trụ!

"Vèo!"

Có người lao ra chiến hạm, bởi vì cảm thấy có cơ duyên lớn, có lẽ sẽ rất nguy hiểm, nhưng nếu thật như thành công, nói không chắc liền sẽ trở thành một trong những người mạnh nhất cổ kim tạo hóa.

Mấy đạo nhân ảnh rời đi chiến hạm, xông vào bên trong vết rách hư không, hướng về kim sắc đại thụ, muốn leo lên tán cây.

Mấy vị trưởng lão vẫn chưa ngăn cản, bọn họ cũng phi thường khiếp sợ, muốn biết rõ đây rốt cuộc có phải là Thế Giới Thụ hay không, bởi vì liên quan đến quá to lớn!

Hỗn độn khí mờ mịt còn có áng vàng rơi ra, tất cả những người kia đều bị cầm cố lại, không thể đi tới, đồng thời thân thể rung bần bật, sau đó cơ thể đứt thành từng khúc.

"Phốc!"

Huyết hoa tỏa ra, sương máu đỏ đậm bay lên, nơi đó một phiến đỏ tươi, những người kia đều biến mất, hình thần câu diệt.

Mọi người sống lưng phát lạnh, không tự chủ được lui lại, cây cổ thụ này không thể tiếp cận, lại yêu tà như thế, có thể giết người trong vô hình!

"Giống như đồn đại, nó đang tiến hóa, có khả năng tiến hóa thành công thành Thế Giới Thụ!" Hai trưởng lão vẻ mặt nghiêm túc, một câu nói tiết lộ rất nhiều vấn đề, gốc cây này vẫn không tính là chân chính thành thục thể, vẫn đang trên đường tiến hóa.

"Ở thời Cổ đại, cũng có một vài cây đạt đến một bước này, nhưng chín phần mười đều thất bại, gốc cây này cũng chưa chắc có thể thành công." Ngũ trưởng lão nói rằng.

"Thế nào mới coi như thành công?" Thạch Hạo hỏi, hắn đối với cây này thật sự không tính xa lạ, năm đó còn từng có một trận chiến ở trên đó.

Ngày xưa, hắn cùng Tiểu Tháp đại náo Bất Lão Sơn, cứu Bất Diệt Sinh Linh, sau đó ở đoạn thời gian đó tiến vào một phiến không gian kỳ dị, nhìn thấy kim sắc Thái Dương Cổ Thụ, chính là gốc cây này.

Sau đó, gốc cây này cùng Thế Giới Thạch đồng thời bay lên không, tiến vào Thượng giới, theo suy đoán nó đi tới "Tinh Phần", kết quả ở Ba Ngàn Châu không thấy bất kỳ tung tích nào khác.

"Thực sự trở thành Thế Giới thụ lúc, liền không phải bộ dáng này, khai thiên tích địa, không gì không làm được, hơn nữa mặt trên sẽ có sinh linh đỗ lại, tỷ như Chân Long, Côn Bằng các loại!" Tứ trưởng lão nói rằng.

Mọi người nghe nói, không ai không đờ ra, như vậy cổ thụ xác thực chỉ có Chân Long các loại mới có tư cách đỗ lại.

"Trước khi nó sắp sửa thành công, sẽ có sinh linh cao cấp nhất đăng lâm, đến thời điểm sẽ giúp nó cùng chống đối các loại tai kiếp." Một vị trưởng lão bổ sung.

Cái gọi là tai kiếp, không chỉ có là thiên kiếp, còn có thể có những sinh linh khác đột kích, cùng Thế Giới Thụ trời sinh tương khắc, đến vào lúc đó những sinh linh đõ lại trên cây sẽ trợ giúp chống lại.

Thạch Hạo bất luận làm sao cũng không nghĩ tới sẽ ở nơi này lần thứ hai lại thấy Hoàng Kim Cổ Thụ, chẳng lẽ nói cái gọi là Tinh Phần cùng Giới Phần có đường nối, vì vậy nó đến nơi này?

"Phàm là muốn trở thành Thế Giới Thụ, bình thường đều sẽ tới Giới Phần, từ trong một lượng lớn tàn nát Cổ giới rút lấy dấu ấn, từ đó gia tốc tiến hóa." Nhị trưởng lão nói rằng.

"Ồ, có sinh linh, nơi đó có một cô gái!" Bỗng nhiên, có người kinh ngạc thốt lên, lấy Thiên Nhãn thông nhìn thấy kỳ cảnh trên tán cây.

Nơi đó hắc sắc Thế Giới Thạch trầm trọng, còn có một toà Hỗn Độn Cổ điện, càng có một nữ tử áng vàng che kín thân thể.

Trên tán cây, có một đóa hoa thần hà chói mắt, là Hoàng kim cổ thụ kết ra, mà bây giờ đã nở ra, ở giữa có một cô gái ngồi xếp bằng, thánh khiết không gì tả được, đắm mình trong kim quang.

Nàng có mái tóc dài màu vàng óng, giống như hỏa diễm, xán lạn cực kỳ, màu da trắng nõn óng ánh như dương chi ngọc, lúc này đang nhắm mắt, lông mi cong dài hơi hướng lên trên uốn lượn.

Nàng mặc quần lụa mỏng, tư thái phi thường thon dài cùng duyên dáng, đường cong hoàn mỹ không chút tì vết, sắc đẹp tuyệt lệ, tìm không ra một tí khuyết điểm nào, như là kiệt tác trời cao đắc ý nhất.

Không nghi ngờ chút nào, đây là một vị tuyệt đại mỹ nhân, sau lưng có cánh chim màu vàng, ngồi xếp bằng trong đóa hoa của chuẩn Thế Giới Thụ kết ra, có một vẻ đẹp siêu nhiên không gì sánh được, trong sáng không dính bụi trần.

Này tự nhiên dẫn phát náo động, trên Thế Giới Thụ lại có sinh linh đỗ lại!

Thạch Hạo lộ ra sắc mặt khác thường, hắn từng thấy cô gái này, năm đó lúc đóa hoa vàng óng của Thái Dương Cổ Thụ nở ra, hắn từng tận mắt nhìn thấy cô gái này cùng xuất thế.

Nàng cư nhiên vẫn ở chỗ này, trước sau chưa từng rời đi!

"Xoạt" một tiếng, cô gái kia mở mắt ra, thuần tịnh hoàn mỹ, sau đó thâm thúy như tinh không, khí chất rất mâu thuẫn, đang nhanh chóng biến hóa. Nàng nhìn thấy mọi người, sau đó nhìn chằm chằm Thạch Hạo, nhoẻn miệng cười, rất bình thản, nhưng cũng tuyệt thế khuynh thành, làm cho tâm thần mọi người đều trở nên hoảng hốt.

Ở trên ngân sắc chiến hạm, ngoại trừ mấy vị trưởng lão ở ngoài, những người khác đều là thanh niên, huyết khí phương cương, trong nháy mắt, trái tim của rất nhiều người thịch thịch nhảy lên kịch liệt, xác thực bị ảnh hưởng đến.

"Nàng đang cười với ta!" Có người nhỏ giọng nói, vô cùng hưng phấn.

"Không đúng, là hướng về phía ta cười!" Có người tranh luận.

Mấy vị trưởng lão bất mãn, hừ lạnh một tiếng, lúc này mới để mọi người ngậm miệng, cũng có người tinh mắt, cảm thấy cô gái kia đang mỉm cười với Thạch Hạo, khiến người ta cảm giác sâu sắc kinh ngạc.

"Có thể lưu lại gốc cây này sao?" Một vị trưởng lão hỏi, chính là mạnh như bọn họ, đối với cây cổ thụ này cũng không chắc chắn.

"Rất khó, hơn nữa một khi can thiệp, tốc độ tiến hóa của nó sẽ biến chậm, chủ yếu nhất chính là chúng ta sợ không giữ được nó!" Nhị trưởng lão nói rằng.

Thân là một gốc cây tiến hóa đến một bước này, sớm đã hiểu được thiên địa các loại quy tắc, nếu thật muốn khai chiến, dù cho là thế gian này cao cấp nhất cường giả đến cũng đều muốn ăn thiệt thòi.

"Một gốc cây lớn như vậy, làm sao đem ra làm hạt giống?" Yêu Nguyệt công chúa nói thầm, ai có thể cùng nó dung hợp làm một? Này không phải Thế Giới Thụ cây non, nó quá lớn.

Một vị trưởng lão gật đầu, nói: "Trừ phi nó niết bàn hóa thành ấu thể, nếu không, đối với các ngươi mà nói căn bản vô dụng."

Đang lúc này, vết rách hư không to lớn kia mơ hồ, Thế Giới Thụ lay động, nó sắp đi xa, ngang qua bên trong mỗi cái phá nát Cổ giới.

Hai trưởng lão quyết định thật nhanh, làm ra một quyết định phi thường trọng yếu nhưng lại hết sức mạo hiểm, nói: "Đuổi theo nó!"

"Quá nguy hiểm!" Có trưởng lão phản đối.

"Theo nó sẽ gặp nguy hiểm, nhưng cũng có cơ duyên to lớn. Nó đang tiến hóa, cần muốn đi tới các loại tạo hóa địa, chúng ta ở tại phía sau, cũng có thể hái được rất nhiều Đạo chủng cao cấp nhất!"

Kim sắc đại thụ ngang qua, một phiến lại một phiến đại lục, trên đường đi, mọi người thấy rất nhiều hình ảnh kỳ lạ, có từng mảng thần bí phần mộ, khung xương của Thần Linh so với tinh thể còn lớn hơn, có vũ trụ hoa hải đỏ tươi nhưng mất đi sinh mệnh...

Bỗng nhiên, gốc cổ thụ kia đình chỉ, hạ xuống ở một phiến địa phương

cực kỳ mênh mông, một chút nhìn không thấy bờ.

Đây là một phiến lục địa, giống như đại vũ trụ ngưng tụ mà thành, rộng lớn vô ngần, ngưng tụ năm loại tinh khí, hóa thành ngũ sắc thần hà, vọt lên tận trời.

"Ngũ Hành chi địa!" Một vị trưởng lão kêu quái dị.

Mảng đại lục này không nhìn thấy phần cuối, nó do năm loại màu sắc đan xen sinh thành, đại biểu Ngũ hành.

Có địa phương thổ hoàng sắc khí thể cuồn cuộn mà đi, giống như sóng biển. Có địa phương xanh lam như biển, mỹ lệ làm say lòng người. Còn có địa phương màu xanh biếc dạt dào, sinh cơ bừng bừng, cực kỳ thanh tân. Cũng có địa phương...

Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ không thiếu, ở đây trở thành mẫu khí, đại diện ột loại lại một loại cực đạo bản nguyên, chúng nó dung hợp, lưu chuyển, vô cùng mênh mông.

Chuẩn Thế Giới Thụ cắm rễ ở trên vùng đất này, thoả thích thu thập năm loại khí, nó tự thân đang phát sáng, lóe lên lóe lên, từ nhu hòa đến hung hăng lại tới tường tĩnh, biến ảo không thôi.

"Nơi này có Ngũ hành hạt giống cực kỳ hiếm thấy, thuộc về kim mộc thủy hỏa thổ, hơn nữa số lượng sẽ không ít, nếu có duyên, liền có!" Tam trưởng lão kích động nói.

Ngân sắc chiến hạm hạ xuống, ở đây càng mất đi cân bằng, đập phá ở Ngũ hành trên đại lục, để trong này dựng lên năm loại thần quang, rực rỡ loá mắt.

"Cẩn thận một ít, khu cổ địa này tràn ngập mê, người bình thường căn bản tìm không được, càng không vào được, có không ít quái lạ, vạn không thể bất cẩn!" Một vị trưởng lão nhắc nhở.

Hết thảy học sinh đều rời thuyền, chuẩn bị đi tới.

Đột nhiên, mặt đất dưới chân Huyền Côn sụp đổ, hắn rơi vào bên trong một cái hang cổ màu đỏ, nơi đó liệt diễm bay lên không, tiên khí mịt mờ, lập tức sôi trào.

"Trời ạ, một khỏa hỏa chủng!" Có người kinh sợ kêu lên.

Ở Huyền Côn hạ xuống chớp mắt, cái hang cổ kia bên trong có một hạt giống bị quấy nhiễu, muốn bay lên, kết quả bị Huyền Côn lấy ra ba đạo tiên khí, trong nháy mắt quấn lấy.

Ai cũng không nghĩ tới, lúc này mới vừa đến đến, thì có người bắt lấy một viên hiếm có hỏa đạo chủng tử.

Tất cả mọi người đều kinh hỉ, cấp tốc phân tán ra, nhằm phía phương vị khác nhau, bắt đầu tìm kiếm tự mình cơ duyên.

Nhị trưởng lão thay đổi sắc mặt, tự nói: "Có thể thật sự sẽ có vận may lớn, đồn đại bên trong khu cổ địa này thai nghén một viên Ngũ hành tiên chủng, hoàn mỹ không một tì vết, có thể sánh vai Vũ Trụ mô hình hạt giống!"

"Tất cả mọi người đều nghe rõ, nơi này có xưa nay mạnh nhất một viên hạt giống, các ngươi phải bắt được cơ duyên!" Tam trưởng lão quát lên.

Gần nhất, trạng thái thật là không tốt, rất phiền muộn, vì lẽ đó chương mới thiếu. Ngày hôm nay cảm giác trạng thái hơi hơi khôi phục, bắt đầu nỗ lực, bắt đầu từ ngày mai lại hai chương

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1205: Không Tự Trọng

Xưa nay mạnh nhất một viên hạt giống, một câu nói mà thôi, liền kích thích có trẻ tuổi người huyết thống căng phồng, tâm tình kích động!

Ai không muốn đăng lâm võ đạo tuyệt đỉnh?

Nếu bước lên con đường này, lựa chọn tu cổ pháp, như vậy nhất định phải tuyển một viên tối phù hợp chính mình hạt giống, như vậy mới có thể phát huy ra hết thảy tiềm năng.

Từ xưa đến nay, tốt nhất cùng mạnh nhất tiên chủng chỉ có thể ở thế giới thụ cây non, vũ trụ mô hình hạt giống các loại (chờ) có vài mấy cái hạt giống bên trong lựa chọn.

Này tế, lại nhiều một viên, sao không khiến người ta kích động, bất kể là nam vẫn là nữ đều nắm chặt nắm đấm, ánh mắt nóng rực, chính là Vương Hi loại này yên tĩnh nữ tử cũng không ngoại lệ.

"Ngũ hành hạt giống từng bị thôi diễn ra các loại huyền ảo, nhưng còn không người từng chiếm được, tục truyền nơi đây có một viên, liền xem thủ đoạn của các ngươi rồi!" Nhị Trường Lão khích lệ mọi người.

"Đi!"

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều nhiệt huyết dâng trào, niềm tin mười phần, đều muốn mượn cơ hội lần này một bước lên trời, tìm được cái này trong truyền thuyết hạt giống.

Mảng đại lục này mênh mông vô cương, không có giới hạn giới, nếu không làm sao có khả năng chứa được chuẩn Thế Giới Thụ cắm rễ ở đây.

Trên đất có rất nhiều ngôi sao hài cốt, không biết là làm sao rơi rụng ở chỗ này, càng có thật nhiều hố sâu, đều là vực hành tinh khác đập xuống gây nên.

Các nơi địa phương, dựng lên từng trận yên hà, đó là Ngũ hành tinh khí, nồng nặc đáng sợ, ở đây tu hành chỗ tốt thực sự quá hơn nhiều.

Nếu như không phải vì tìm kiếm tiên chủng, Thạch Hạo hận không thể trực tiếp đem chính mình vùi vào đại địa nơi sâu xa, thoả thích rút lấy Ngũ hành tinh hoa, tu luyện tự thân đạo pháp.

Mọi người phân tán ra đến, dường như hạt bụi nhỏ giống như, ở trên vùng đại lục này miểu nhỏ đến đáng thương.

"Nơi đây thực sự quá rộng lớn, so với một phương tinh vực còn muốn lớn hơn, như vậy tìm kiếm xuống khi nào là cái đầu, chẳng trách không người nào có thể phát hiện cái viên này hoàn mỹ hạt giống." Có người ai thán, phi thường ủ rũ.

Chỗ này đại quá đáng, đã qua mấy ngày, đừng nói đi đến nơi sâu xa của đại lục, liền ngay cả một góc nhỏ vẫn không có thăm dò xong đây.

Phạm vi hoạt động của bọn họ rất rộng, nhưng đối lập cả khối cổ địa tới nói như trước chỉ là một cái không đáng chú ý góc nhỏ, cảm giác sâu sắc tự thân bé nhỏ không đáng kể, đối lập mênh mông thiên thể, đối lập mảng đại lục này mà nói, mọi người bé nhỏ còn không bằng con kiến.

"Xoạt!"

Phương xa dựng lên một đạo xanh thẳm hào quang, thông suốt cửu tiêu, vô cùng xán lạn cùng nhu hòa, đó là một loại hơi thở thần thánh, hiển nhiên có kinh thế hạt giống xuất hiện.

Thạch Hạo thay đổi sắc mặt, đuổi tới, nhìn thấy Yêu Nguyệt công chúa, nàng tắm rửa ở bích ánh sáng màu xanh lam bên trong, cái kia quang vụ như là đầm nước giống như triền bao bọc nàng.

Nàng xé ra một toà linh khí mịt mờ núi lớn, từ ở trong lấy ra một viên lam óng ánh, phi thường say lòng người hạt giống, dường như Trái tim của biển, xán lạn mà long lanh.

"Thủy đạo hạt giống!" Có người kinh ngạc thốt lên.

Rất hiển nhiên, bởi vì cảnh tượng kỳ dị như vậy mà bị kinh động cũng chạy tới nơi này không ngừng một hai người, không ít tu sĩ tới chỗ nầy, đều nhìn thấy màn này.

Thuộc về Ngũ hành hạt giống đều phi thường báu vật!

"Ai!" Có người thở dài, nhìn thấy là Yêu Nguyệt đoạt được, liền tranh đoạt ý nghĩ đều không có, nhân làm căn bản không thể là đối thủ.

"Thanh Y, theo ta cùng đi!" Thạch Hạo chào hỏi, hai người tuy rằng vẫn cách không xa, nhưng vừa nãy vẫn chưa đồng hành.

Thanh Y hơi có chần chờ, tuy rằng hai người cũng từng đồng hành quá, mà lại ở Thiên Thần Thư Viện bên trong cùng cố nhân đồng thời tụ hội, thế nhưng lén lút đồng hành cơ hội nhưng không nhiều.

Bởi vì, Thanh Y một con ở cấm kỵ, tuy rằng giao tình rất sâu, thế nhưng là cũng làm cho nàng có quá nhiều lúng túng, quá khứ phát sinh sự đến nay còn làm cho nàng khó có thể "Tiêu tan".

Hoặc là nói là khó có thể định nghĩa lẫn nhau quan hệ, nàng vẫn ở lảng tránh, không muốn cấp độ sâu muốn cùng dây dưa xuống, nếu không chắc chắn sẽ lúng túng hơn.

"Nơi này có chỗ quái dị, ta cảm thấy sẽ rất yêu tà, gặp nguy hiểm, chúng ta cùng đi." Thạch Hạo đi tới, không giải thích, lôi kéo Thanh Y liền đi.

Xa xa, mấy người lộ ra sắc mặt khác thường, hai người này có thể không phải người bình thường, một cái là Hoang, uy hiếp Thiên Thần Thư Viện trẻ tuổi, một cái khác trong thân thể có thanh Nguyệt tiên tử mồi lửa, để Trường

Sinh thế gia đều mơ ước, thậm chí muốn thông gia.

"Thạch huynh ngươi thật là phóng khoáng." Yêu Nguyệt công chúa đã thu hồi viên hạt giống kia, trên mặt mang theo ý cười, nói: "Ta mới vừa có thu hoạch, ngươi cũng không chúc mừng một thoáng?"

Từ khi nhìn thấy Thạch Hạo cùng Vương Hi phản bội, nàng vẫn ở thân cành ô-liu, hy vọng có thể đem Thạch Hạo lôi kéo đến gia tộc của nàng này một phương.

"Đương nhiên phải chúc mừng, ngươi có lớn như vậy thu hoạch, ta đều đỏ mắt, cần mau mau đi tìm cơ duyên." Thạch Hạo cười nói, kéo Thanh Y nhanh chóng phá không mà đi.

Yêu Nguyệt công chúa khóe miệng vung lên một tia ý tứ sâu xa cười nhạt, tự nói: "Ngươi không trốn được."

Thanh Y rất ôn hòa, tránh thoát Thạch Hạo cái tay kia, nói: "Nơi này đâu đâu cũng có Ngũ hành tinh khí, chỉ có thể dựng dục ra thần thánh, sẽ không có lệ khí cùng hiểm ác."

Thạch Hạo lắc đầu, nói: "Này liền ngươi không hiểu, thần thổ bên trong dựng dục ra đại hung mới đáng sợ nhất, vật cực tất phản đạo lý ngươi hẳn phải biết."

Hai người một đường về phía trước, tìm kiếm Ngũ hành hạt giống, ven đường nhìn thấy rất nhiều kỳ dị nơi, càng có rất nhiều cổ khoáng các loại, đều là tiền nhân lưu lại.

Bởi vì, nơi này không chỉ có hi thế đạo chủng, còn có các loại thần liêu các loại, thậm chí có Ngũ hành tiên kim, loại kia báu vật liền tiên nhân đều động tâm, có thể luyện chế Tiên khí.

Bỗng nhiên, Thạch Hạo quay đầu lại về phía sau liếc mắt nhìn, nhỏ giọng nói: "Còn nói không có nguy hiểm, ngươi xem, không phải lập tức liền xuất hiện sao, nếu như ta không ở bên cạnh ngươi, nhất định sẽ có đại phiền

phức."

"Là nàng đến rồi." Thanh Y trong lòng sinh ra ý nghĩ, biết là Nguyệt Thiền xuất hiện, sau đó nàng lại nói: "Còn không phải là bởi vì ngươi đến rồi, nàng không yên lòng ngươi."

Khi (làm) nói tới chỗ này thì, Thanh Y đoan trang mà lại thánh khiết tinh xảo mặt thoáng đỏ lên, nghĩ đến một chút sự.

Nguyệt Thiền xác thực là vì vậy mà đến, nàng rất không muốn nhìn thấy Thạch Hạo cùng Thanh Y đi tới đồng thời, bởi vì dưới cái nhìn của nàng, Thanh Y chính là nàng nửa kia, không cho cái kia căm hận kẻ địch lần thứ hai khinh nhờn.

Nếu không có bây giờ Thanh Y Thanh Nguyệt diễm hộ thể, Nguyệt Thiền thật sự rất muốn chém xuống cái này thứ thân, bởi vì lúc trước phát sinh sự, làm cho nàng cảm thấy bạch bích có tỳ vết, không thể chịu đựng.

Nàng là một cái theo đuổi hoàn mỹ người, ngày đó đã phát sinh tất cả đối với nàng đến thực sự có chút không cách nào nhịn được, cái kia một ngày nói với nàng là tối tăm nhất một ngày.

"Ngươi muốn làm gì?" Thanh Y giận dữ, bởi vì cảm giác được một cái tay đặt ở bả vai của nàng, giống như là muốn ôm.

"Đừng nóng vội." Thạch Hạo mỉm cười, nhanh chóng nói bổ sung: "Tự nhiên là vì bức đi rồi diện cái kia đuôi, nếu không có có trưởng lão nhìn chằm chằm, ta thật muốn lập tức bắt nàng."

"Chớ lộn xộn!" Thanh Y đôi mắt đẹp trong lúc đóng mở, lộ ra trong vắt hào quang.

Bởi vì, Thạch Hạo cái tay kia đang nhẹ nhàng nắm bả vai của nàng, rất không thành thật.

"Ha ha, đừng suy nghĩ nhiều, hết thảy đều là vì bức đi rồi phương người

phụ nữ kia." Thạch Hạo cười nói.

Xa xa, Nguyệt Thiền thân thể run lên, nàng cảm thấy một trận lúng túng, bởi vì cảm động lây, nơi đầu vai bị người nắm, ở nơi đó không ngừng nhào nặn.

Chủ thân cùng thứ thân bản làm một thể, ở một khoảng cách bên trong giao cảm, lẫn nhau giống như là một người, không hề khác gì nhau.

Đối với Nguyệt Thiền loại này có bệnh thích sạch sẽ, đồng thời theo đuổi hoàn mỹ người tới nói, bị trong mắt kẻ thù nắm kiên, chuyện này quả là không thể tưởng tượng, là vô cùng nghiêm trọng mạo phạm.

"Thanh Y, ngươi có thể đoan trang một ít à!?" Nguyệt Thiền không cách nào nhịn được, ở phía sau trực tiếp hô.

"Mắc mớ gì đến ngươi, quản quá rộng chứ?" Thạch Hạo cướp trước trả lời, đồng thời một cái nắm ở Thanh Y, một cái tay khác thì lại giơ lên cằm của nàng.

Thời khắc này, Nguyệt Thiền cảm thấy lông tơ nổ lập, nổi lên một thân nổi da gà, phần eo cứng ngắc, cảm thấy nơi đó có một cánh tay gắt gao siết lại nàng, mà cằm thì lại như là có một con sâu lông ở bò.

"Ẩu!"

Nguyệt Thiền khó chịu, nhanh chóng rút lui, đồng thời nôn khan lên tiếng, đây là một loại bản năng phản ứng, bị người mạo phạm thân thể, không cách nào khoan dung, trong lòng căm ghét đến cực điểm.

Thạch Hạo thấy thế, đầu tiên là đờ ra, mà hậu sinh khí, nói: "Ngươi có ý gì, ta bất quá là nắm ở Thanh Y eo, ngươi lại ói ra?!"

Hắn luôn luôn rất tự yêu mình, kết quả nhìn thấy một vị tuyệt đại mỹ nhân cái này phản ứng, sắc mặt nhất thời biến thành màu đen, trả thù tính ôm lấy Thanh Y, sau đó nặn nặn eo của nàng, lại xoa xoa nàng thánh khiết mặt

cười.

"Ngươi tên khốn này!" Thanh Y cũng nổi giận.

Cho tới xa xa, Nguyệt Thiền tinh xảo mà mỹ lệ hoàn mĩ khuôn mặt gần như vặn vẹo, nàng nhanh chóng nữu eo, như là chỉ muốn thoát khỏi cái gì, sau đó không nhịn được nôn khan.

Sau đó, nàng rít gào: "Thanh Y, ngươi quá không tự trọng rồi!"

"Cái gì không tự trọng, đang nói chính ngươi sao, theo ở phía sau, quả thực như là cái nhìn trộm cuồng, đây là Bổ Thiên Giáo tiên tử chuyện cần làm sao?" Thạch Hạo châm biếm.

Nguyệt Thiền tức giận rất muốn một cước giẫm chết hắn, xem là sâu nghiền nát, còn từ xưa tới nay chưa từng có ai như thế bẩn thỉu quá nàng.

Thạch Hạo mở miệng lần nữa, nói: "Lần trước ta cùng đại trưởng lão trò chuyện với nhau thì, hắn nói chúng ta khả năng đều sẽ chết trận, trước đó, muốn ta các loại (chờ) sớm tìm đạo lữ, lưu lại từng người dòng máu mạnh mẽ nhất đời sau. Ta nghĩ thời gian sẽ không quá lâu, nếu như ngươi kế tục tuỳ tùng, ta rất muốn biết, đến thời điểm ngươi cảm động lây, có phải là cũng sẽ sinh ra một cái huyết thống."

Thanh Y nổi giận, dùng sức bấm Thạch Hạo, vỗ bỏ bàn tay của hắn, không cho hắn "Nói hưu nói vượn".

Cho tới Nguyệt Thiền suýt chút nữa tức giận thổ huyết, xoay người rời đi, bởi vì nàng phát hiện, ở đây chỉ có thể tự rước lấy nhục, căn bản ngăn cản cùng không thay đổi được cái gì.

"Này, ta nói chính là thật sự!" Thạch Hạo hướng về Thanh Y giải thích, nói: "Từ tiên gia chiến trường khi trở về, đại trưởng lão đơn độc triệu hoán quá ta, xác thực nói rồi ý nghĩ này!"

Xa xa, Nguyệt Thiền lảo đảo một cái, suýt nữa té ngã, nàng thật sự bị

dọa sợ, nếu như thật sự có một ngày như vậy, Thạch Hạo cùng Thanh Y kết làm đạo lữ, nàng nhất định sẽ cảm động lây, cái kia... Quả thực không thể nào tưởng tượng được, là hậu quả nặng nề!

"Được rồi, này chán ghét nữ nhân rốt cục đi rồi, chúng ta cũng nên ra đi, ta muốn chiếm được mạnh nhất hạt giống!" Thạch Hạo nói rằng.

"Cái gì chán ghét nữ nhân, nàng theo ta một người có hai bộ mặt, nguyên vốn là một người." Thanh Y không quá thích nghe câu nói như thế này.

"Nói sai, ta sẽ trợ giúp ngươi, đưa nàng hàng phục, để cho các ngươi triệt để dung hợp, lấy ý chí của ngươi làm chủ." Thạch Hạo cười nói.

"Sau đó không được ăn nói linh tinh, ta sợ quá đáng kích thích nàng, nàng sẽ làm ra cái gì quá khích phản ứng." Thanh Y nói rằng.

"Ta có thể không nói lung tung, đại trưởng lão thật sự lén lút đã nói những này, hắn lo lắng lo lắng, đối với tương lai không phải rất xem trọng, muốn sớm lưu lại một nhóm dòng máu mạnh nhất, rất xa đưa đi." Thạch Hạo nói rằng.

Giới Phần, Ngũ hành đại lục ở ngoài. Trống trải hư không, vô ngần cổ giới, tàn tạ đại tinh vô số.

Một chiếc chiến thuyền, cực kỳ cổ lão, vô thanh vô tức, chính đang hướng về phía dưới đại lục xuất phát, sắp đến.

Ở này chiếc trên chiến thuyền, bao phủ nồng nặc tiên vụ, để nó xem ra mơ hồ mà thần bí, cũng rất kinh người, bởi vì lại có tiên khí che khuất nó.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1206: Cổ Bi

Ánh kim loại lạnh lẽo, địa phương này rất u tĩnh, đâu đâu cũng có khối kim loại, không thấy bóng người, chỉ có Thạch Hạo còn có Thanh Y đến.

Coong!

Đột nhiên, tiếng kiếm reo truyền đến, bởi vì bọn họ đặt chân ở khu vực này, mới gây nên dị thường.

Ngũ hành đại lục, tự nhiên nhiều chính là kim loại, đặc biệt là nơi này liền mặt đất đều là kim loại, không gặp tầng đất, không gặp đầm nước, một mảnh lạnh lẽo âm trầm.

Ở phía trước, có kiếm khí ngút trời, cao cũng không biết bao nhiêu trượng, khiến người ta da thịt đều đi theo đau nhức, như là có thần kiếm chém tới.

"A, nơi này sẽ không phải có chí bảo đi, có thể mai táng một thanh tiên kiếm cũng khó nói." Thạch Hạo nói rằng.

Đã qua mấy ngày, cư bọn họ hiểu rõ, tổng cộng có mười mấy người tìm được đạo chủng, đều cùng Ngũ hành có quan hệ, ở trên vùng đại lục này thật sự có cơ duyên lớn.

Đáng tiếc, cho tới bây giờ, Thạch Hạo cùng Thanh Y như trước không thu hoạch được gì, cho đến hôm nay mới có cảm giác, phát hiện một khối kỳ dị nơi.

Tiến lên mấy chục dặm, một toà hồ lớn ánh vào tầm mắt của bọn họ, kiếm khí chính là từ trong hồ dựng lên, xán lạn mà sắc bén, chấn động tâm hồn.

Đồng thời, bọn họ cảm giác được một loại nóng rực, mà cái kia phía trên hồ không khí là vặn vẹo, bởi vì phía dưới nhiệt độ quá cao, dẫn đến hư không đều mơ hồ.

"Hồ nước này... Là chất lỏng kim loại!" Thanh Y giật mình, phi thường ngạc nhiên.

Nơi này nhiệt độ đến cao bao nhiêu? Trong hồ lớn chất lỏng trong suốt, ánh kim loại lưu chuyển, từng trận nồng nặc kim loại khí phun trào, mang theo nóng rực còn có sát ý.

Hơn nữa, ở trong thần hà liên miên, có không ít thần liêu dong ở trong đó, hồ nước này thật không đơn giản.

Kim loại hồ!

"Cơ duyên đến rồi, bên trong không phải tiên kiếm, hơn nửa có một viên thuộc tính "Kim" hạt giống!" Thạch Hạo nói rằng.

Ngũ hành ở trong chỉ một thuộc tính hạt giống tuy rằng cũng quý giá dị thường, thế nhưng đối với hắn mà nói mê hoặc cũng không phải lớn như vậy, hắn muốn tìm chính là mạnh nhất hạt giống.

Bất quá, như vậy hạt giống nhưng có thể hái được tay, lấy ra đi cùng người trao đổi bảo thuật, thần dược các loại, vật này một khi đến ngoại giới, nhất định sẽ giá trị liên thành.

"Bất kỳ một viên hạt giống, đều xem như là đại đạo trái cây, đối ứng không giống quy tắc, này một viên rất báu vật, trải qua kim loại hồ đến trăm vạn năm thai nghén, khẳng định đã có thành tựu." Thanh Y nói.

"Nếu như ngươi yêu thích, ta có thể mang nó vặt hái cho ngươi." Thạch Hạo nói.

"Xoạt!"

Thạch Hạo ra tay, Côn Bằng bảo thuật bày ra, tay trái của hắn đen kịt như mực, tràn ngập ra một luồng Thái Âm khí, sau đó một con màu đen cá lớn hiện lên, bịch một tiếng đi vào kim loại trong hồ, bắn lên ngập trời bọt nước.

Loạt xoạt!

Khi (làm) chất lỏng kim loại rơi xuống nước ở bên hồ thì, phát sinh từng trận khói trắng, tiếng vang xoạt xoạt.

Màu đen côn ngư lắc đầu quẫy đuôi, thể hình khổng lồ, phát sinh Thái Âm khí, quả thực muốn đông lại này hồ, đây là một loại nghiêm trọng khiêu khích.

"Ầm!"

Hồ lớn sôi trào, lập tức xuất hiện rất nhiều sóng gợn, càng có sinh linh thần bí tránh ra.

"Ồ, thật không đơn giản, nơi này hạt giống có sinh vật bảo vệ, nói rõ phi thường bất phàm."

Đó là một con kim loại sinh vật, do chất lỏng ngưng tụ mà thành, ở nơi đó cấp tốc đúc thành một con sinh linh hình người, toả ra hừng hực ánh sáng.

"Cheng!"

Thạch Hạo không nói hai lời, giơ tay chính là một đạo kiếm khí, đến trước mắt hắn cảnh giới này, Thiên Thần cảnh vô địch, tùy ý một đòn chính là đáng sợ nhất ác liệt thủ đoạn.

Cái kia người kim loại theo tiếng ngã xuống, bởi vì đầu lâu bị chém xuống, đồng thời bị chấn bể, một đạo kiếm khí mà thôi, liền đem một vị phi thường đáng sợ kim loại thần linh đánh gục.

Rầm!

Trong hồ, ánh kim loại lóng lánh, sau đó liên tiếp lao ra mười mấy con kim loại sinh vật, có Toan Nghê, có Chu Tước, có Tam Nhãn Sư Tử, không thiếu gì cả.

"Răng rắc..."

Thạch Hạo ngẩng đầu, năm ngón tay tia điện thông thiên, bùm bùm, quá mức mạnh mẽ, lóng lánh ra chói mắt điện đốm lửa, sau đó sấm sét tăng vọt.

Không nghi ngờ chút nào, đây là một hồi mang tính tan nạn hậu quả, cái kia mười mấy con sinh linh tuy rằng rất mạnh, sánh vai Thiên Thần, thế nhưng như trước không đáng chú ý.

Ầm!

Hầu như trong nháy mắt, bọn họ liền toàn thể nổ tung, không có chịu đựng thời gian bao lâu, toàn thể bị diệt.

Một sát na, hồ lớn khôi phục yên tĩnh, chỉ có nóng rực đang tràn ngập.

Đùng!

Trong hồ, màu đen cá lớn quẫy đuôi, nhất thời sóng to gió lớn, nóng rực cuồn cuộn, kim loại hồ đều bị nó giảo cưu rung chuyển, cuối cùng sôi vọt lên.

Đây là Thạch Hạo nắm Côn Bằng ấn gây ra, Thái Âm lực lượng hóa thành cá lớn ở trong hồ có bơi lội, gặp phải sóng lớn, nó đang tìm kiếm hệ kim loại hạt giống.

"Xoạt!"

Một đạo lưu hồng vút qua không trung, một toà đỉnh nhỏ dựng lên, nhảy lên trên không, liền muốn chạy trốn.

Màu đen cá lớn vẫy đuôi, xoạt một tiếng, hóa thành một con chim thần, đủ có mấy chục dặm trường, lao ra mặt nước, che ngợp bầu trời, giương

cánh đánh hụt, cương phong cuồn cuộn.

Coong!

Chiếc đỉnh nhỏ kia kịch liệt giãy dụa, va chạm mỏ chim, muốn muốn trốn khỏi.

Nhưng là, chim bằng khủng bố, mỏ chim phát sáng, đem ngậm lấy, chớp mắt lao xuống hướng về mặt đất, không ngừng thu nhỏ lại, lạc ở một người trẻ tuổi trong lòng bàn tay.

Chim bằng biến mất rồi, chỉ còn dư lại một cái kim loại đỉnh nhỏ.

Khi (làm) Thạch Hạo mở nắp đỉnh ra chớp mắt, đỉnh này nóng chảy vì là chất lỏng kim loại, cứ thế biến mất không gặp, mà ở tại lòng bàn tay có thêm một viên hình thoi tinh thể, là kim loại hóa thành, gần như trong suốt.

"Kim loại đạo chủng, hơn nữa là cao cấp nhất!" Thanh Y than thở.

Cái này kim loại đạo chủng phi thường hiếm thấy, ở tại mặt trên có thiên nhiên thần văn, có các loại phù hiệu, lít nha lít nhít, nếu là cùng với dung hợp lại cùng nhau, có thể chưởng khống thuộc tính "Kim" sức mạnh.

Có thể nói, hạt giống này nếu là lại diễn biến xuống, chính là cực cảnh kim loại hạt giống, đã sắp đi tới phần cuối.

"Yêu thích đưa ngươi!" Thạch Hạo trực tiếp ném cho Thanh Y.

Đang lúc này, trên đầu nàng hiện lên một vòng Thanh Nguyệt, vương xuống ánh trăng ôn hòa, xoạt một tiếng đem hạt giống này cầm cố, sau đó kim loại tinh khí tràn ngập, đều bị Thanh Nguyệt hấp thu.

Cuối cùng, răng rắc một tiếng, cái này báu vật vô giá trên đời hạt giống vỡ nát, hóa thành phế kim, rơi rụng trên đất

"Liền như thế hủy diệt rồi?" Thạch Hạo trợn mắt ngoác mồm, hạt giống này nếu là bắt được ngoại giới đi, tuyệt đối có thể đổi lấy đến kinh thế bảo

thuật, nhưng là trong chớp mắt liền bị tao đạp.

"Ta cảm giác được một luồng sinh cơ phồn thịnh, thai nghén ở Thanh Nguyệt bên trong!" Thanh Y nói rằng, cái cảm giác này tốt vô cùng, như là ăn quả Nhân sâm giống như vậy, toàn thân hết thảy lỗ chân lông đều thư giãn mở ra.

Thanh Nguyệt mông lung, chậm rãi biến mất.

"Cái kia luân Thanh Nguyệt chính là ngươi tiên chủng, có thể nuốt chửng các loại đạo chủng, so với thế giới thụ cây non, Ngũ hành hạt giống đều sẽ không kém!" Thạch Hạo trước tiên tỉnh ngộ, phi thường khiếp sợ.

Hắn hiện tại thật sự có điểm thấp thỏm, lẽ nào Thanh Y thực sự là trên một kỷ nguyên Thanh Nguyệt Tiên Tử chuyển thế? Nghĩ tới đây, hắn trong lòng đập bịch bịch.

"Ngươi đang nhìn cái gì, đừng giở trò linh tinh, ta mới sẽ không cùng ngươi lưu lại cái gì huyết thống đây!" Thanh Y sắc mặt ửng đỏ, nói như vậy nói.

"Muốn được, cần lưu lại dòng máu mạnh nhất!" Thạch Hạo theo bản năng nói rằng.

Bỗng nhiên, kèn lệnh liền thiên, nặng nề mà ngột ngạt, đó là từ Thiên Thần Thư Viện mang đến một cái bí bảo, thổi lên sau, quả thực có thể thanh vang chín tầng trời, đặc biệt xa xưa.

"Có chuyện phát sinh, chúng ta đến chạy tới." Thạch Hạo nói rằng, đây là trưởng lão ở triệu tập thư viện học sinh.

Tất cả mọi người sau khi nghe, đều hướng về một mục đích bay đi.

Khi (làm) Thạch Hạo cùng Thanh Y lúc chạy đến, đã đến rồi rất nhiều người, mà mấy vị trưởng lão đều tại đây, vẻ mặt nghiêm túc, nhìn chằm chằm một khối cổ bi.

Ở nơi này, có một khối to lớn bia đá, đứng sững ở trên đất, cao vút trong mây, xa vượt xa cổ đại Thần sơn, nguy nga mà hùng hồn.

Quan trọng nhất đó là, nó đang lưu chuyển thần quang năm màu, có kim mộc thủy hỏa thổ năm loại bản nguyên khí đang tràn ngập, bao phủ nó.

Đây là một khối Ngũ hành thạch, ẩn chứa năm loại tinh khí bản nguyên, là hi hữu thần liêu, bị luyện thành thân bia.

Mấy vị trưởng lão triệu hoán bọn họ trở về chỉ vì nói ột chuyện, trên vùng đại lục này có không ít như vậy cổ bi, đều ghi chép đồng dạng một chuyện.

"Ngũ Ma Phong Thiên Chủng."

Đơn giản vài chữ, làm cho tất cả mọi người đều lấy làm kinh hãi.

"Có người dùng năm ma nhốt lại một viên thiên loại, cổ đại thì từng có rất nhiều người đến đây tìm kiếm, đều không thu hoạch được gì, thế nhưng một số người suy đoán ra đại thể mấy nơi."

Những lời nói này để người trong lòng dâng lên sóng biển ngập trời, năm ma, thiên loại, hai cái từ thực sự có chút xung kích người thần kinh.

"Cái gọi là năm ma hẳn là chỉ chính là Ngũ hành, mà thiên loại, hẳn là là chỉ vô địch chí cường hạt giống, không phải vậy căn bản không xứng, cũng không dám như vậy xưng hô."

Đón lấy, mấy vị trưởng lão ở trong hư không khắc hoạ, đó là Ngũ hành đại lục đồ án, sau đó chỉ về trong đó mấy chỗ địa phương, chân chính thiên loại khả năng ngay khi chôn ở những khu vực kia.

"Mọi người đến đông đủ sao, chúng ta một chỗ một chỗ đi tìm, hiện tại ra đi!" Tứ trưởng lão nói rằng.

Hiện tại có phát hiện mới, bọn họ đều hạ quyết tâm thật lớn, rất hi vọng

được cái viên này thiên loại.

Dưới cái nhìn của bọn họ, thiên loại hơn nửa chính là cái viên này Ngũ hành hạt giống, đương nhiên cũng còn có một loại càng kinh người hơn khả năng, vậy thì là Ngũ hành hạt giống vì là năm ma, thiên loại có ám chỉ gì khác!

Tất cả mọi người đều leo lên chiến hạm, sau đó mấy vị trưởng lão lấy ra một toà xương cốt tế đàn, hợp lực thôi thúc, để nó phát sáng, đồng thời ở phía trên xác định tọa độ.

"Hô!"

Cuồng phong gào thét, yên hà bay lên không, mảnh vỡ thời gian bay lượn, nơi này thời không hỗn loạn.

Xoạt một tiếng, chiến hạm màu bạc từ nơi này biến mất, xuyên qua Càn Khôn, vượt qua hư không, hướng về chỗ cần đến đi tới.

Không biết bao lâu trôi qua, chiến hạm màu bạc chấn động, xuất hiện ở trong một vùng núi, khí ngũ hành cuồn cuộn, dường như lang yên bình thường hướng lên trên dựng lên.

"Ồ, chỗ này quả nhiên kỳ dị!" Mọi người đi xuống chiến hạm, phát hiện khắp nơi đều là núi lửa, cái kia như lang yên giống như khí ngũ hành đều là từ các ngọn núi lửa khẩu lao ra.

Đặc biệt là tối trung ương một ngọn núi lửa, có thể xưng là trong núi chi hoàng, nhạc bên trong chi Đế, quá mức bao la, hơn nữa phun ra không chỉ có là một loại nguyên khí, pha tạp vào thủy hỏa mộc nhiều loại khí thế.

"Chuyện này... Sẽ không phải chính là cái viên này hoàn mỹ Ngũ hành hạt giống vị trí chứ?" Mọi người lộ ra sắc mặt khác thường, này một đường không khỏi quá thuận lợi.

"Đi tìm các ngươi cơ duyên đi thôi." Nhị Trường Lão nói rằng, hắn cùng

mấy vị trưởng lão cũng ở thăm dò.

Tất cả mọi người đều chuyển động, Thạch Hạo lôi kéo Thanh Y, sử dụng tới Côn Bằng pháp, hóa thành một con to lớn chim bằng, giương ra cánh, cấp tốc hướng về cái kia trung ương núi lửa phóng đi, cái thứ nhất đăng lâm.

Nhưng mà, đang lúc này, hắn cảm giác được một luồng khôn kể ngột ngạt, tự cái kia vực ngoại mà đến, để linh hồn hắn run rẩy.

Đón lấy, một luồng khí tức đáng sợ ùn ùn kéo xuống, Thạch Hạo ngẩng đầu, nhìn thấy một con thuyền cổ, bị tiên khí bao vây, mang theo ý lạnh, trấn áp mà xuống, xông thẳng trung ương miệng núi lửa mà tới.

Hô!

Thạch Hạo giương cánh, mang theo Thanh Y nhanh chóng tránh né, hắn cũng không muốn bị như vậy một chiếc thần bí chiến thuyền đặt ở miệng núi lửa.

"Đó là... Một con thuyền cổ, làm sao sẽ mang theo tiên khí?!" Rất nhiều người khiếp sợ.

Mấy vị trưởng lão ngẩng đầu, nhìn thấy cái kia chiếc cổ thuyền sau, toàn bộ biến sắc.

Chiến thuyền giáng lâm, thần uy mênh mông, chấn động khiến người sợ hãi.

"A, một con Côn Bằng, vừa vặn bắn giết đến làm nhắm rượu món ăn." Đang lúc này, trên chiến thuyền truyền đến thanh âm lười biếng, có mấy người trẻ tuổi xuất hiện.

Một người trong đó giương cung cài tên, nhắm ngay Thạch Hạo biến thành thành Côn Bằng!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1207: Ngông Cuồng

Xèo!

Một nhánh thanh đồng tiễn bay tới, xé rách trường không, không khí nổ đùng, mang theo một loại cổ kính chi khí, còn có một loại không cách nào ngăn cản "Thế", lập tức đâm thủng đến trước mắt.

Thạch Hạo giận dữ, hắn hóa thân làm Côn Bằng, thật là có người đem hắn xem là một con ác điểu không được, muốn ở đây săn giết.

Đồng thời hắn cũng rõ ràng, đến nhóm người này hết sức tự phụ, liền Côn Bằng cũng dám bắn giết, bất kể có hay không nhìn ra hắn chân thân, đều ngông cuồng quá đáng.

Thấy hắn liền bắn giết, sức lực vững vàng kinh người, tiện luôn sát tính mười phần!

Vù!

Thạch Hạo hai cánh chấn động, gồ lên lên ngút trời cương phong, thân thể thu nhỏ lại, đồng thời nhanh tựa như tia chớp hóa thành một vệt kim quang, tránh thoát khỏi này chi thanh đồng tiễn.

Đùng!

Cách đó không xa, một tòa thật to núi lửa bị một mũi tên bắn trúng, tại chỗ nổ tung, dung nham sôi trào, trùng dâng lên, sau đó lại đều bị đồng tiễn sức mạnh cầm cố, tùy theo diệt vong, hóa thành tro bụi.

Một mũi tên oai mạnh đến tình cảnh như vậy, thực tại kinh ngạc đến ngây người mọi người.

Phải biết, nơi này không phải là nơi bình thường, là Ngũ hành đại lục, có nồng nặc nhất Ngũ Hành bản nguyên tinh khí bảo vệ, núi sông kiên cố, có thể so với thần bảo.

Mà nơi này càng thị phi phàm, nghi tự phong ấn địa, mỗi một ngọn núi lửa đều thai nghén mạnh mẽ thần văn, kiên cố bất hủ.

Một nhánh đồng tiễn mà thôi, tùy ý xạ ra, liền phá hủy nơi đây một toà Thần sơn, tự nhiên kinh

"Ồ, này con đánh mao súc sinh có chút đạo hạnh, lại có thể tránh thoát ta mũi tên này." Giữa không trung, cái kia chiếc trên thuyền cổ truyền đến kinh ngạc âm thanh.

Chiến thuyền rất lớn, cũng rất mông lung, bị một tầng tiên vụ bao vây, để nó cực kỳ thần bí, như là khai thiên tích địa chạy tới một chiếc Tiên gia bảo thuyền.

Loáng thoáng có thể thấy được, thân tàu trên có phủ ngân tiễn khổng, mang theo tuế nguyệt loang lổ dấu ấn, có nhiều chỗ còn có đồng thau, nó như là mới từ một cái nào đó nơi cổ địa bên trong thoát vây.

Ở trên chiến thuyền, có vài tên người trẻ tuổi, tất cả đều khí vũ hiên ngang, mỗi một cái đều ánh mắt sắc bén, trên người đều có tiên khí tràn ngập, xem ra phi thường khiếp người.

Nắm giữ Tiên Đạo ý vị, nhưng cũng vô cùng ác liệt, không phải nhà ấm bên trong lớn lên mềm yếu hoa cỏ, vừa nhìn chính là trải qua máu và lửa gột rửa cao thủ trẻ tuổi.

Một người trong đó năm người thân trên người mặc màu lam nhạt áo giáp kim loại, cõng lấy một cây sát khí Doanh Thiên chiến mâu, cầm trong tay một tấm đồng thai đại cung, tự lọ tên bên trong lấy ra một cây thanh đồng tiễn, lần thứ hai cây cung.

Người này mái tóc màu tím rất dài, cũng rất dày đặc, rủ xuống tới phần

eo trở xuống, ánh mắt như hai viên Kim tinh, đồng tử bởi vì thập tự, xán lạn như lưỡi kiếm.

Hắn diện như đao gọt, có loại kiên nghị kiêm cuồng dã khí chất, há mồm hét lên một tiếng, lần thứ hai mở cung, nói: "Bên trong!"

"Ngươi muốn chết sao!?" Thạch Hạo giận dữ, người này không để yên, bắn hắn một mũi tên, hiện nay lần thứ hai vận dụng hung khí, muốn săn giết hắn, coi hắn làm một đầu dã cầm.

Này quát to một tiếng dường như sấm sét, chấn động bầu trời rung động, tiếng vang ầm ầm, không khí nổ đùng.

Thế nhưng Thạch Hạo quát mắng vẫn chưa có thể làm cho người kia thu tay lại, mà là càng thẳng thắn mở cung, dây cung buông ra, mũi tên như cầu vồng, xuyên thấu thiên địa, phong mang ép người.

Xoạt xoạt xoạt!

Lần này, Thạch Hạo tách ra chớp mắt, quanh thân bay lên rất nhiều kim vũ, cũng hóa thành thần tiễn, hướng về người kia kích xạ mà đi.

Còn như thanh đồng tiễn, liên tiếp bắn nổ ngũ tòa thật to núi lửa, này đều là núi thần, nắm giữ phù văn bảo vệ, nhưng vẫn nổ tung.

"Tốc độ rất nhanh, nắm giữ Côn Bằng cực tốc a." Trên thuyền cổ mấy người không để ý lắm, ở nơi đó đàm luận, chỉ có mở cung người sắc mặt trang nghiêm, thiếu hụt tiếu ý, trong ánh mắt kim sắc thập tự càng chói mắt.

Trên người hắn màu lam nhạt giáp trụ phát quang, bảo vệ bản thân, đồng thời thu hồi đại cung, tay cầm một cây thiên mâu, mạnh mẽ huy động, chém đánh lông thần màu vàng óng.

Cheng!

Đốm lửa tung toé, nơi đó dựng lên liên miên ánh sáng.

Cùng lúc đó, Thạch Hạo hóa thành nhân hình, mang theo Thanh Y hạ xuống ở một ngọn núi lửa khẩu, bị nồng nặc Ngũ hành tinh khí bao vây, trợn mắt nhìn.

"Không đơn giản, lại chặn lại rồi ngô thái thần tiễn!"

"A, còn mang theo một cái tiểu nương tử, sắc đẹp thoát tục. Ồ, ta nói sai, hẳn là quốc sắc thiên hương, thế gian hiếm thấy. Ha ha..."

Mấy người này không hề áy náy, mới vừa lấy hung cung xạ người, hiện tại lại như binh bĩ ở đây trêu chọc, từng cái từng cái ánh mắt như lôi điện, nhìn chằm chằm phía dưới hai người.

"Các ngươi là người nào, vì sao lấy trường cung tùy ý bắn giết?" Thạch Hạo mặt trầm như nước.

Tuy rằng nhìn ra bọn họ bất phàm, không có một cái nhân vật đơn giản, thế nhưng Thạch Hạo hay là mở miệng chất vấn, đám người kia không khỏi quá bá đạo, giết người không được còn ở cười to.

"A, tiểu tử kia ngươi tốt nhất bản phận một ít, đang gây hấn với chúng ta sao? Vừa không có thật là bắn giết ngươi, hô to tiểu tên gì!" Một người trong đó trách mắng.

"Tiểu nương tử, xem ngươi nghiêng nước nghiêng thành, đi theo bên cạnh hắn làm chi, đến chúng ta Tiên gia chiến thuyền, nhanh mau lên đây, nơi này có Tiên Đạo cơ duyên."

Những người kia cười to, hào không để ý lắm.

Thạch Hạo sắc mặt nhất thời đen, thực sự là quá tùy tiện, đối với hắn mở cung, không có giết thành, hiện tại lại còn bộ này tư thái, càng là đùa giỡn bên cạnh hắn bạn gái, chút nào chưa đem hắn để vào trong mắt.

Lúc này Thiên Thần thư viện bên trong những người khác cũng đều ngẩn ra, thấy cảnh này sau đều lộ ra sắc mặt khác thường, mà trong lòng

nghi hoặc, đây là nơi nào đến một đám cường nhân, như vậy xem thường Hoang.

Đồng thời, mọi người trong lòng cũng khá giật mình, bởi vì cái kia chiến thuyền quá bất phàm, bị tiên khí bao phủ, chấn động lòng người, tất cả mọi người đều một trận kính nể.

Thạch Hạo không nói hai lời, cũng lấy ra một cây cung, sau đó kéo như trăng tròn, xạ ra một đạo cầu vồng, bịch một tiếng, trực tiếp bay lên chiến thuyền, khí thế kinh người.

"Ồ, rất cương mãnh, còn dám phản kích!"

Lần này, trên chiến thuyền mấy người chưa từng động thủ, mà là khẩu đọc chú ngữ, thân tàu phát quang, khu vực này dựng lên một màn ánh sáng, chặn lại rồi mũi tên.

Xoạt một tiếng, thần tiễn bị đốt cháy thành tro bụi, tung rơi xuống.

"Người phương nào công ta chiến thuyền?"

Cổ thuyền phi thường khổng lồ, trong khoang thuyền truyền đến thanh âm già nua, có một loại uy nghiêm, Thạch Hạo cái kia một mũi tên khiến chiến thuyền mở ra phòng hộ, đã kinh động trong thuyền những người khác.

"Xin lỗi, quấy nhiễu trưởng lão. Một cái dã tiểu tử mà thôi, không đáng nhắc tới." Cái kia vài tên người trẻ tuổi bên trong một người không thèm để ý nói rằng.

Lúc này, Thiên Thần thư viện mấy vị trưởng lão cũng đều xuất hiện, đồng thời đi tới phía trước, nhìn chằm chằm này chiếc tiên khí tràn ra cổ thuyền, vẻ mặt trịnh trọng.

Một phen quan sát tỉ mỉ, Tứ trưởng lão mở miệng, hỏi: "Xin hỏi là Tiên viện đạo hữu sao?"

Núi lửa phụ cận học sinh ngạc nhiên, này chiếc cổ thuyền tới tự Tiên viện? Há không phải nói, đây là bọn hắn tương lai muốn đi tới chỗ đó.

Thánh viện, Tiên viện tị thế không ra, rất khó gặp đến đệ tử của bọn họ, bởi vì đều là lánh đời tịnh thổ, mãi đến tận gần nhất mới chịu vẫy tay môn đồ, đem từ Thiên Thần thư viện tuyển lựa.

Mấy người nhìn về phía Thạch Hạo, lộ ra vẻ cổ quái, lúc này mới mới vừa gặp mặt, Hoang liền đắc tội Tiên viện một ít cường nhân, mặc dù nói sự tình nguyên nhân không trách hắn.

Chiến thuyền bên trong truyền đến gợn sóng, cái kia đóng kín cửa máy mở ra, từ ở trong đi ra vài tên lão giả, so với Thiên Thần thư viện trưởng lão còn muốn già nua, râu tóc như tuyết, thậm chí có mấy người tóc đều đi hết, nếp nhăn chồng chất, như là một tờ giấy bị vò thành một cục, sau đó lại hơi hơi triển khai, điệp điệp ba ba.

Những người này tuổi tác lớn đến đáng sợ, thế nhưng từng cái từng cái tinh thần quắc thước, mắt như kim đăng, trong thân thể thai nghén kinh người sinh mệnh khí cơ, đều phi thường mạnh mẽ.

Hơn nữa, này hay là bọn hắn hết sức thu lại khí cơ kết quả, nếu không, bọn họ chân chính gợn sóng một khi khuếch tán ra đến, có trẻ tuổi người e sợ đều muốn thổ huyết ngã xuống đất, khó có thể chịu đựng.

Đây là mấy cái lão quái vật, đều nắm giữ chí cường sức mạnh, mỗi người đều không thể so với Nhị trưởng lão yếu, cường kinh người.

Đây là Tiên viện người đến, là tu hành cổ pháp vô thượng Thánh địa, mỗi người đều tinh nghiên Tiên Cổ đạo pháp, đồng thời nơi đó có rất nhiều điển tịch, có tuyệt thế tiên kinh, càng có thích hợp nhất tu luyện hoàn cảnh.

"Hóa ra là Thiên Thần thư viện đạo hữu, đang muốn bái phỏng ngươi các loại, không hề nghĩ rằng ở đây ngẫu nhiên gặp." Cái kia trên thuyền cổ một vị dù sao vẫn không tính là quá mức già nua ông lão tóc trắng nói rằng.

Tối thiểu, tóc của hắn vẫn còn, mà rất dày, chỉ là đã tuyết bạch, bất quá khí sắc rất tốt, khuôn mặt hiện ra hồng quang

"Hiểu lầm một hồi, đều là người mình." Thiên Thần thư viện Tứ trưởng lão nói rằng.

Cùng thuộc về với Cửu Thiên Thập Địa, mà ngày sau nhất định sẽ kề vai chiến đấu, hơn nữa Thiên Thần thư viện đệ tử có bộ phận tinh anh còn có thể bị chọn lựa tiến vào Tiên viện, tự nhiên quan hệ không phải bình thường.

Chỉ là, đệ tử nhất định sẽ bị tuyển đi, vẫn để cho Thiên Thần thư viện mấy vị trưởng lão trong lòng khá là không nhanh, nhưng lại không thể làm gì.

"Ai không còn trẻ lúc, ngươi năm đó ta không cũng là như thế sao, tiểu bối kích động, có huyết tính, cũng không tính là chuyện xấu gì." Tiên viện một vị trưởng lão cười nói.

Hiển nhiên, vừa nãy phát sinh sự, những lão quái vật này không thể nhận biết không tới, chỉ là mặc cho tình thế phát triển mà thôi.

Thạch Hạo trong lòng vô cùng không nhanh, như thế nào đi nữa nói, hắn vô duyên vô cớ bị người bắn giết, cũng không thể hào phóng đến như không có chuyện gì xảy ra, sắc mặt rất là khó coi.

"Ngươi ngược lại cũng không tồi, hơi làm nỗ lực, có thể sẽ trở thành chúng ta sư đệ." Cái kia vài tên người trẻ tuổi cười ha ha, không chút nào áy náy.

Lúc này, cái kia trong khoang thuyền lại đi ra không thiếu niên khinh người, từng cái từng cái tài hoa xuất chúng, có oai hùng người thanh niên trẻ, cũng có mỹ lệ xuất trần thiếu nữ, đều rất không bình thường, mang theo tiên khí.

"Ngươi có thể mang tới cái kia tiểu nương tử, lên thuyền đến một tự, cùng bọn ta thân cận nhiều hơn." Trước kia mở cung thanh niên kia cười hắc

hắc nói, bất luận nhìn thế nào cũng giống như là ở chế nhạo, cùng với nói là mời Thạch Hạo, không bằng nói là để hắn đem Thanh Y đưa lên.

"Ngươi tính là thứ gì, có tư cách gì đối với ta quơ tay múa chân? Tiên viện đệ tử ghê gớm a, rời thuyền đến ta đánh ngươi cái đứt gân gãy xương!" Thạch Hạo quá trực tiếp, cứng rắn đáp lại nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1208: Trực Trữ Tâm Ý

Bởi vì, này không chỉ có liên quan đến một người bộ mặt, vẫn là "Chân ngã" trực trữ tâm ý, không khỏi đạo tâm, đối mặt quyền thế ngập trời một phương không úy kỵ.

Có một số việc có thể nhịn, có chút khiêu khích thì cần trực diện đối lập, hắn không tin như vậy nổi lên xung đột sau, Tiên Viện lão quái vật môn sẽ rất rõ ràng thiên bang.

Mấy người này một hai lần làm khó dễ, nếu như hắn lần nữa lui tránh, còn có cái gì cái gọi là vô địch tâm chí, đại gia đều bất quá là thư viện đệ tử, có gì sợ tai.

Bất quá, này xem ở trong mắt mọi người liền không phải chuyện nhỏ, lại như vậy hò hét Tiên Viện đệ tử, tất cả mọi người đều lấy làm kinh hãi, ngơ ngác nhìn hắn.

Đặc biệt là Thiên Thần Thư Viện học sinh, càng là nỗi lòng phức tạp, bọn họ tu cổ pháp, ở trong người tài ba nhất định phải lựa chọn Tiên Viện, hiện tại còn chưa vào cửa liền đắc tội nên viện người, dưới cái nhìn của bọn họ, đối với Hoang tới nói hậu quả không ổn.

"Ngươi là ở nói chuyện với ta?" Ngô Thái cõng lấy thiên mâu, cầm trong tay đồng thai đại cung, trên người mặc màu lam nhạt giáp trụ, trạm ở trên thuyền, cúi đầu nhìn xuống phía dưới.

Bầu không khí lập tức sốt sắng lên, mới vừa có hòa hoãn liền muốn có kịch liệt xung đột rồi!

"Tiểu tử kia, ngươi thật đúng là không bản phận, chúng ta có từng bắn giết đi ngươi, ngươi không phải khỏe mạnh đứng ở chỗ này sao? Có gì

không cam lòng." Những người kia bên trong một người cũng mở miệng, hững hờ.

"Xoạt!"

Thạch Hạo giơ tay, lòng bàn tay xuất hiện một cây màu vàng chiến mâu, này hoàn toàn là do chớp giật ngưng tụ mà thành, óng ánh loá mắt, hắn run tay, chiến mâu thẳng tắp vung lên.

Sau đó, Thạch Hạo bước chân, nữu eo, vung vẩy cánh tay, trong tay màu vàng chiến mâu vèo một tiếng bay ra ngoài, như một vầng Ngân hà giống như xán lạn.

Nó quá nhanh, xẹt qua trời cao, xông lên cái kia chiếc cổ thuyền, trực tiếp bay về phía Ngô Thái còn có những người kia, khí thế kinh người, mang theo tảng lớn lôi đình.

"Ngươi lớn mật!"

Một người trong đó quát lên lấy ra một cái bảo cụ, đó là một cái bảo bình, phụt lên ánh lửa, cháy hừng hực, cùng cái kia chiến mâu đụng vào nhau, hai người phù văn vô tận, tiếng vang liên tục.

Mà Ngô Thái càng là mở cung, xạ ra đồng thau mũi tên, chặn lại cái kia tiến công chớp nhoáng mâu!

Coi nơi này bình tĩnh lại, mấy người vẻ mặt rất khó coi một người trong đó càng là mặt âm trầm, nói: "Ngươi muốn chết sao, công kích chúng ta!"

"Dã tiểu tử, ngươi không biết cân nhắc, cảm giác mình thân thủ không tệ sao, dám ở tại chúng ta trước mặt đánh!" Ngô Thái khiển trách.

"Các ngươi cảm thấy chịu nhục sao, ta bất quá là lấy gậy ông đập lưng ông, vừa nãy ngươi các loại (chờ) là đối xử ta như thế nào, lại xem là ác điểu tùy ý săn giết!" Thạch Hạo lạnh như băng nói rằng.

"Bằng ngươi cũng xứng cùng bọn ta đánh đồng với nhau!" Ngô Thái quát lên đánh gãy lời nói của hắn.

"Ngu xuẩn, ngươi tính là gì, không ăn vào đến, nói rồi ngươi đánh ngươi cái đứt gân gãy xương, chắc chắn sẽ không hàm hồ!" Thạch Hạo chỉ.

Này gợi ra ồ lên bất kể là Thiên Thần Thư Viện học sinh, vẫn là Tiên Viện cao thủ, mỗi một người đều lộ ra vẻ kinh dị, Hoang đây là quyết định muốn ra tay.

Vương Hi, Lục Đà bọn người ở yên lặng nhìn, chờ đợi hắn ra tay, hi vọng hắn cùng Tiên Viện người một trận chiến đến một hồi long tranh hổ đấu.

Thanh Y thì lại rất lo lắng, vậy cũng là Tiên Viện đệ tử, còn chưa đi vào trước hết đắc tội, hậu quả khó có thể dự liệu.

Cho tới hai viện trưởng lão trong lúc nhất thời đều không nói gì, hơi hí mắt ra, bình tĩnh quan tâm.

"Người này là ai, rất ngông cuồng, coi ta Tiên Viện không người à lại như vậy khiêu khích, hắn có cái gì bản lĩnh?" Cái kia chiếc trên thuyền cổ có một cô thiếu nữ nói nhỏ.

"Quá nửa là không phục ta Tiên Viện tên, muốn tạ trận chiến này thành danh đi." Một tên thanh niên nói rằng.

"Thật sự coi ta Tiên Viện không người sao, người nào cũng dám khiêu khích, Ngô Thái ngươi xuống đánh với hắn một trận, nhất định phải đại thắng!" Có người lớn tiếng nói.

Đương nhiên, cũng có người biết chuyện đã xảy ra, nói nhỏ: "Xuỵt, lần này là Ngô Thái các loại (chờ) người gây sự trước, không trách nhân gia phản kích."

"Ngô Thái, trên người ngươi có xanh thẳm giáp trụ, đánh bại người kia

không thành vấn đề, cho hắn một bài học!" Những người kia bên trong có người mở miệng.

Ngô Thái gật đầu, sắc mặt lạnh lẽo cứng rắn, đầu đầy tóc tím phấp phới, trong con ngươi xuất hiện thập tự Kim tinh, hắn cõng lấy chiến mâu, cầm trong tay đồng thai đại cung, lập tức nhảy ra chiến thuyền, hướng phía dưới hàng đến.

Cương phong gợi lên, trên người hắn màu xanh lam giáp trụ phát sáng, áo khoác áo bào bay phần phật, cả người dường như chiến thần hạ phàm, ở trên cao nhìn xuống

"Ngươi coi chính mình người nào, dám ở này nói ẩu nói tả, ta cho ngươi biết, không phải cái gì a miêu a cẩu cũng có thể khiêu khích Tiên Viện uy nghiêm!" Ngô Thái quát lên.

"Ngươi là cái rắm gì, cũng có thể đại biểu Tiên Viện?!" Thạch Hạo một câu nói mà thôi, bay lên trời, hướng về Ngô Thái giết đi.

Xoạt!

Ngô Thái nheo mắt lại, trong đôi mắt hai viên thập tự Kim tinh thỉnh thoảng bay ra kinh người chùm sáng, hắn không ngừng giương cung cài tên, hướng về Thạch Hạo bắn giết đi.

Hơn nữa, lần này hắn vận dụng toàn lực, thần tiễn như cầu vồng, mỗi một cái đồng thau tiễn đều phát sinh tiếng ô ô, đập vỡ tan trời cao, đều là hiếm thấy bí chế bảo cụ.

Thạch Hạo không dám khinh thường, bởi vì hắn phát hiện lần này xạ ra mũi tên không phải chuyện nhỏ, tuyệt đối không phải Thiên Thần cấp cao thủ luyện chế. Ngô Thái giết hắn, đối mặt bực này cuồng đồ, chỉ có trấn áp!" Hắn mấy vị đồng bạn ở hô quát, vì hắn hò hét trợ uy.

"Lấy thần tiễn bắn giết, một mũi tên đinh xuyên thân thể!" Tiếng hô to như lôi, những người kia đều ở cổ vũ.

Thiên phong cuồn cuộn, Thạch Hạo hóa thân làm một con Côn Bằng, bất quá lần này không phải che ngợp bầu trời lớn như vậy, mà chỉ có dài hơn một trượng, nhanh đến mức khó mà tin nổi, ở dưới trời cao đập cánh, mấy lần xoay quanh, tới gần Ngô Thái.

Hô!

Ác liệt móng vuốt, lập tức vồ nát trời cao, để nơi đó nổ tung, phát sinh tiếng nổ vang rền.

Tất cả mọi người đều thất kinh, tốc độ như thế này, loại thủ đoạn này, siêu phàm nhập thánh, người bình thường ai dám chạm trán?

Nếu không có Ngô Thái cầm trong tay giáo chủ cấp binh khí, vận dụng bí bảo cung tên, trong lúc nhất thời khó có thể tiếp cận, hơn nửa thì có đại phiền phức.

"Nếu ngươi hóa thân thành đánh mao súc sinh, ta sẽ tác thành ngươi, giương cung xạ đại bằng!" Ngô Thái vẻ mặt lạnh lẽo, càng có vẻ uy mãnh, rút ra một cái đỏ đậm mũi tên, như trước kia đồng thau tiễn không giống.

"Bên trong!" Hắn quát to một tiếng, buông ra cung tên, nhất thời có một vệt ánh sáng màu máu vọt lên, cái kia mũi tên như là bao hàm sức mạnh ma quái, xích hà cuồn cuộn, khủng bố cực kỳ.

Cái này mũi tên khắc rõ các loại phù hiệu, ở trong hư không hiện ra, đánh thẳng Thạch Hạo mà đi!

"Thần niệm tỏa hồn tiễn!" Thiên Thần Thư Viện có người kinh ngạc thốt lên, nhận ra đây là cái gì mũi tên.

Nó là đại nhân vật luyện chế pháp tiễn, uy lực cường tuyệt, người làm phép có thể truyền vào một điểm thần niệm, có thể khóa chặt nguyên thần của đối phương, không bắn giết không dừng lại.

Hiển nhiên, mũi tên này là siêu cấp cao thủ luyện chế, một khi tập bên

trong Thạch Hạo, tất nhiên sẽ bùng nổ ra kinh thiên uy năng.

"Ầm!"

Thạch Hạo hóa thành Côn Bằng, liên tiếp né tránh, mấy lần xuyên thủng trời cao, dường như một tia chớp vàng óng, tốc độ đạt đến cực điểm, khiến người ta hai mắt đều đuổi không kịp hành tung của hắn.

"Mau tránh tránh!" Trên thuyền cổ có một ít người kinh ngạc thốt lên.

"Quá nhanh, đầu kia Côn Bằng đến ngươi phụ cận rồi!" Có người kêu to nhắc nhở.

Ngô Thái không phải người bình thường, tốc độ phản ứng cực nhanh, không lại bắn giết, mà là luân động trong tay trường cung, về phía trước đập chém, này cung cũng hiện ra ra ánh sáng kỳ dị, bạo phát ngập trời sát khí.

Xèo!

Thạch Hạo xoay chuyển thân hình, hai cánh giương ra, cùng hắn sượt qua người, vẫn chưa thật là lao xuống chém giết.

Ngô Thái ánh mắt lạnh lẽo, trường cung đảo ngược mà về, lần thứ hai nắm ở trong tay, chuẩn bị kế tục bắn giết.

Nhưng mà, vù một tiếng, hắn hai lỗ tai nổ vang, khí lưu nổ vang, một con Côn Bằng xuất hiện lần nữa, hơn nữa trước nay chưa từng có nhanh chóng, lập tức biến ảo mà ra, phù văn như sóng lớn giống như tấn công tới.

Sau lưng Thạch Hạo, cái kia màu đỏ thẫm mũi tên vẫn ở truy kích, bất quá hắn không để ý đến, đi đầu đánh giết Ngô Thái, chỉ cần trọng thương hắn, này tiễn nhất định sẽ bị tan rã.

"Coong!"

Trường cung vang lên giòn giã, Ngô Thái vung lên này cung, cứng rắn chống đỡ Thạch Hạo công kích.

Một sát na, trăm nghìn trùng trảo ảnh hạ xuống, Côn Bằng lợi trảo có tới hơn một nghìn thứ công kích, toàn bộ đánh vào đại cung trên, đều là phức tạp nhất phù văn.

Ngô Thái thân thể rung bần bật, sắc mặt đỏ đậm.

Trên thực tế, đây chỉ là đợt công kích thứ nhất, bất quá là Thạch Hạo lấy ra chí dương bảo thuật, ở phía sau còn có chí âm một mặt, một con màu đen cá lớn mang theo đại dương màu đen, che ngợp bầu trời, cầm cố Ngô Thái thân thể, ảnh hưởng tốc độ kia.

"Ầm!"

Ngô Thái mượn trên người xanh thẳm giáp trụ, thôi thúc bí pháp, đẩy lên một mảnh màn ánh sáng màu xanh nước biển, chặn lại rồi rất nhiều công kích.

Bất quá, ở thời khắc sống còn, hắn vẫn là thân thể rung bần bật, cả người bay chéo ra ngoài, gặp một đòn sấm sét!

Đó là Thạch Hạo hóa thành Côn Bằng ở lấy cánh thần chém đánh tạo thành kết quả, quá mạnh mẽ, để hắn không cách nào chống đối, thân hình run run cái liên tục.

"Người này thật mạnh, lĩnh ngộ đến cảnh giới cỡ này, Côn Bằng hàm nghĩa tận chưởng với trong lòng, âm dương cùng tồn tại, diễn biến hỗn độn, gần như siêu thoát, sánh vai cổ thiên công." Có người giật mình.

Thạch Hạo hóa thành chim thần, hai cánh giương ra, một cái cánh hoàng kim hừng hực, một cái cánh đen kịt như mực, bây giờ hai sí nhẹ nhàng vừa đụng chạm, Âm Dương hai khí tràn ngập, bùng nổ ra khủng bố Hỗn Độn quang!

Ầm ầm!

Lại là một đòn, Ngô Thái kêu to một tiếng, trường cung tuột tay mà bay, trên người hắn xanh thẳm giáp trụ đẩy lên màn ánh sáng đều vỡ nát, trong miệng ho ra máu, thân thể đập về phía một ngọn núi lửa khẩu.

Mà trong quá trình này, Thạch Hạo tốc độ càng nhanh, hơn hiện ra hóa thành hình người, gánh vác hai cánh, ác liệt mà xuống.

Ầm!

Thạch Hạo một cái chân rơi vào Ngô Thái trên lồng ngực, giẫm hắn, bước vào miệng núi lửa bên trong dung nham bên trong, phù phù một tiếng, bắn lên tảng lớn dung nham sóng biển.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1209: Đắc Chí Càn Rỡ

Màu đỏ huyết thanh bắn lên, mang theo nóng rực sóng khí, rơi trên mặt đất, năng đất đỏ đậm, không ít địa phương theo hóa thành dung nham chất lỏng, phát ra xoạt xoạt thanh, uốn lượn chảy xuôi.

Những này miệng núi lửa bên trong đều bao hàm thần văn, ngậm lấy thần lực, tự nhiên không phải chuyện nhỏ.

Thạch Hạo giẫm hắn lồng ngực, tuỳ tùng rơi vào miệng núi lửa cái kia hồng khiếp người chất lỏng bên trong, cuồn cuộn sóng nhiệt đập vào mặt mà lên, nếu là thân thể phàm thai sớm đã hóa thành bạch cốt, da đợi lát nữa ngay đầu tiên nướng chín, bóc ra.

"Phù phù!"

Ngô Thái giãy dụa, dụng cả tay chân, màu đỏ huyết thanh tung toé, hắn muốn thoát khỏi Thạch Hạo, bị người như vậy một cước giẫm tiến vào miệng núi lửa bên trong dung nham bên trong, cái tư thế này quá bất nhã, là một loại sỉ nhục.

Thạch Hạo chân phải chấn động, lộ ra một luồng hình xoắn ốc sức mạnh, là cái kia Thái Âm chi khí cùng Thái Dương chi khí quấn quýt lấy nhau, hình thành một luồng thần dị sức mạnh, uy năng vô cùng.

Ngô Thái cảm giác ngực đau nhức, xương như là gãy vỡ, trong miệng phun máu, cùng cái kia dung nham một loại màu sắc, sảm chập vào nhau, không nhận rõ lẫn nhau.

Chỉ có điều một loại ấm áp, mang theo mùi tanh, một loại thiêu đốt, có thể đem người hóa thành tro tàn.

Mạnh như Ngô Thái ở dung nham bên trong giãy giụa lúc, cũng cảm nhận được đao cắt đau đớn, này chất lỏng màu đỏ bên trong ẩn chứa khí sát phạt, có mạc danh thần văn.

"Ầm!"

Ngô Thái tóc dài dựng thẳng, kịch liệt chống lại, đem dung nham gây nên mấy cao trăm trượng, giống như là núi lửa phun trào thịnh liệt, rọi sáng phụ cận hết thảy địa hình.

Thạch Hạo không hề bị lay động, theo động tác của hắn mà phập phồng, tùy theo chìm xuống, cái kia cỗ hình xoắn ốc sức mạnh phá hoại địch thủ sinh cơ.

"A..."

Ngô Thái gào thét, màu đỏ huyết thanh lập tức quán tiến vào trong miệng hắn, có loại đau nhức, càng có một loại sỉ nhục cảm, hắn là ai? Tiên viện con cháu đích tôn, lão quái vật dạy dỗ cao đồ, kết quả ở đây chịu nhục, bị người giẫm vào núi thể bên trong, không thể chịu đựng!

Vù!

Như là cánh ve ở kêu khẽ, màu xanh thăm thẳm hào quang bắn ra bốn phía, đặc biệt là ở màu đỏ dung nham bên trong, càng hiện ra mông lung, mang theo một loại diễm lệ hào quang.

Đùng!

Sóng lớn ngập trời, Ngô Thái rốt cục thoát khỏi Thạch Hạo, hắn như một vị phẫn nộ ma như thần, tóc rối bời tung bay, trong con ngươi kim thập tự càng thêm sắc bén.

"Là xanh thẳm giáp trụ!" Chính ở người xem cuộc chiến kinh hỉ.

"Ta liền biết, nhất định có thể phát sinh nghịch chuyển, Ngô Thái làm

sao có khả năng sẽ bại đây!" Có người cười ha ha.

"Cái kia dã tiểu tử tuy rằng rất mạnh, nhưng thì lại làm sao cùng ta Tiên viện so với, quay đầu lại chung quy là cũng bị trấn áp, không phải ai cũng có thể khiêu chiến ta Tiên viện!" Cũng có người liên tục cười lạnh.

Thạch Hạo rất bình tĩnh, đứng miệng núi lửa, tóc dài không gió mà bay, gánh vác một đôi Côn Bằng Sí, mang theo hỗn độn khí, trấn định cực kỳ, giống như một toà tiền sử Thần sơn, không nhúc nhích, khí thế sừng sững khiếp người.

Ở đối diện, Ngô Thái trạm ở trong hư không, trên người không ngừng hướng phía dưới chảy dung nham, vẻ mặt lạnh lẽo, mục quang lạnh lẽo âm trầm, hắn thật sự phẫn nộ, lại gặp loại này nhục nhã.

"Ngươi dám lấy chân đạp ta ngực!" Hắn gỡ xuống gánh vác cái kia cái hắc sắc thiên mâu, chỉ về về phía trước.

Thạch Hạo vẻ mặt lãnh đạm, nói: "Vậy thì như thế nào, ta đều nói rồi, muốn đánh ngươi cái đứt gân gãy xương, ngươi tính là cái gì?"

"Ầm ầm!"

Ngô Thái hai tay nắm chiến mâu, lập bổ xuống, đem trường không lập tức chém nứt, xuất hiện một đạo khe lớn đáng sợ, đem vùng thế giới này chia làm hai nửa.

Quá cương mãnh, sức chiến đấu kinh người!

Phía dưới cái kia ngọn núi lửa, lúc này bị phẫu vì làm hai nửa, cuồn cuộn đỏ đậm chất lỏng bắn toé, dâng tới vùng núi, tình cảnh bao la, giống như đáng sợ lũ quét.

Còn như giữa bầu trời, càng thêm đáng sợ, sự công kích này chấn động tâm hồn, sát khí chỗ đi qua vạn vật phá diệt.

Đông đảo người xem cuộc chiến, không ai không trong lòng kinh hoàng, da thịt phát lạnh, ở Thạch Hạo sau lưng đám người kia tất cả đều nhanh chóng rút lui, sợ bị lan đến gần.

Thạch Hạo di hình hoán vị, tốc độ nhanh đến mức khó mà tin nổi, né qua đòn đánh này, này trường không vết nứt đã lâu mới khép kín, ngày đó mâu oai làm cho người kinh hãi run rẩy.

"Có chút kỳ quái, bằng ngươi lại có thể phát huy ra như vậy uy thế." Thạch Hạo mục quang ôn hòa, tuy có kinh ngạc, thế nhưng vẫn chưa có bất kỳ lo sợ.

Ngô Thái trên mặt hiện lên hắc sắc vằn, có chút là thi pháp gây nên, có chút là nhân nộ mà sản sinh, đối phương càng như vậy khinh thường hắn, như vậy xem thường, ý tứ là hắn nguyên bản sức mạnh căn bản không đặt ở cái kia trong mắt người.

"Muốn chết!" Hắn một tiếng gào to, lần thứ hai huy động thiên mâu, tập kết ra một luồng càng sức mạnh kinh người, như sóng to gió lớn.

"Đúng là này cụ giáp trụ ban tặng sức chiến đấu của ngươi?" Thạch Hạo nhìn trên người hắn giáp trụ, nhưng là vẫn chưa cảm ứng được làm người kinh sợ khí tức.

Bất quá, cái kia giáp trụ rất sáng, lam kim quang trạch lóng lánh, như là sóng nước, mà rơi ra ra từng đạo lại từng đạo Tiên gia đóa hoa hào quang.

Ở cái kia giáp trụ trên, có các loại dấu ấn, trong đó nhiều nhất chính là cánh hoa dấu ấn, như là một cây kim loại thụ, kết đóa hoa, có loại xán lạn mỹ.

"Ầm!"

Lần này, thiên mâu sức mạnh quả nhiên tăng vọt, so với vừa nãy còn còn đáng sợ hơn, trảm khai thiên địa, chia ra làm hai, đồng thời bùng nổ ra vô cùng phù văn, như kim sắc mưa rơi đang bay múa, không xa không giới!

Thạch Hạo cau mày, một bộ giáp trụ mà thôi, làm sao có thể bỗng dưng tăng lên một người sức chiến đấu, hắn có chút không rõ.

Trên thực tế, trước đây cũng là bởi vì Ngô Thái trên người có giáp trụ phòng ngự, nếu không, sớm đã bị Thạch Hạo một cước đạp nát lồng ngực, không thể có thể sống sót.

"Giết!"

Ngô Thái xông về phía trước, càng ngày càng cương mãnh, dũng không thể đỡ, trong tay thiên mâu Phá Toái Hư Không, không gì không xuyên thủng.

Thạch Hạo cũng không có đi chặn, mà là đang quan sát, dưới chân triển khai Súc địa thành thốn thần thông, trốn tránh đi, xem ở trong mắt một số người chính là ở yếu thế cùng lui tránh.

Ngô Thái càng là cười gằn, cảm thấy Thạch Hạo không dám cùng trạng thái này dưới hắn tranh đấu, lạnh lùng nói: "Chỉ đến như thế!"

Xoạt!

Tiếp đó, hắn nắm chiến mâu, lần thứ hai quét ngang, trong nháy mắt mà thôi, hắn trong thân thể lao ra ba đạo tiên khí, hóa thành phong mang, quấn quanh ở thiên mâu trên, càng ngày càng khủng bố.

Ầm ầm!

Vùng thế giới này bị hắn lấy thiên mâu đánh nát, thần phách có vẻ cực kỳ đáng sợ, tiên vụ tràn ngập ra, đem hắn tôn lên giống như cái thế Ma thần

"Thật là khủng khiếp, quả nhiên là nắm giữ ba đạo tiên khí chí tôn trẻ tuổi, chẳng trách lợi hại như vậy, đã sớm đoán được!" Thiên Thần thư viện bên này có người than thở.

Điều này không khỏi làm cho lòng người kinh, đối phương trên chiến

thuyền ra trận người số một liền lợi hại như vậy, là một vị chí tôn trẻ tuổi, có thể thấy được tưởng tượng, vừa nãy với hắn đặt ngang hàng đứng chung một chỗ người, cũng chắc chắn sẽ không nhược.

"Không hổ là từ tiểu Thiên Vương nơi đó mượn tới xanh thẳm giáp trụ, đoạt thiên địa tạo hóa, không thể suy đoán, Ngô Thái tất thắng!" Chiếc chiến thuyền kia trên, rất nhiều người nói nhỏ.

"Chết, hoặc là thần phục, cho ngươi hai cái lựa chọn!" Ngô Thái quát lên, nhằm phía Thạch Hạo, cả người đều ở phát lam quang, một đóa lại một đóa hoa biện từ giáp trụ trên lộ ra, óng ánh ướt át.

Hắn tự thân cũng vô cùng rực rỡ loá mắt, cầm trong tay chiến mâu, nói: "Ngươi nghĩ ta Tiên viện là nơi nào? Dám khiêu chiến chúng ta, hôm nay ta lấy chiến tích nói cho ngươi, không phải cái gì a miêu a cẩu đều có tư cách như vậy!"

"Thực sự là đắc chí càng càn rỡ, quên vừa nãy một cước đạp ngươi tiến vào miệng núi lửa trải qua chứ?" Thạch Hạo không mặn không nhạt nói rằng.

"Giết!"

Ngô Thái vẻ mặt lạnh lẽo, mục quang nham hiểm, chỉ có một chữ "giết", xông về phía trước, chiến mâu gần như thiêu đốt, thần lực sôi trào, phát ra hào quang chói mắt.

Thạch Hạo không lại tránh né, hắn xác thực, cái kia giáp trụ có gì đó quái lạ, không muốn lại cho người này cơ hội, mà là phải nhanh đoạt bảo giáp.

Ầm!

Sau một khắc, Thạch Hạo thân thể bắn ra vô lượng quang, đều là lôi mang, cùng sau lưng của hắn một đôi Côn Bằng Sí dung hợp lại cùng nhau, đồng thời hai vai cùng cánh tay cũng là như thế, hừng hực loá mắt, sấm vang

chớp giật.

Thạch Hạo vận dụng hai loại bảo thuật, tiến hành dung hợp, bắt đầu cuồng bạo ra tay rồi.

"Coong!"

Thạch Hạo tay không tiếp thiên mâu, ngón tay giống như tiên kim đúc thành cái kìm, vững vàng đem thiên mâu lưỡi dao gió kẹp lấy, sau đó mạnh mẽ chấn động, cái này thần binh trong nháy mắt vặn vẹo, đã biến hình!

Mọi người chấn động, đây là thế nào một nguồn sức mạnh, dùng bàn tay gắng chống đỡ thần binh lợi nhận, mạnh đến khiến người ta không có gì để nói, trong lòng rung động.

Ngày này mâu là một thanh hiếm thấy bí bảo, sớm đã thông linh, lúc này kịch liệt giãy dụa, mà Ngô Thái càng là biến sắc, bất luận làm sao cũng không nghĩ tới Thạch Hạo như thế biến thái, dám tay không đối với Thiên binh lưỡi dao sắc.

"Mở!" Ngô Thái hét lớn, thôi thúc sức mạnh toàn thân, xanh thẳm ánh sáng lộng lẫy chảy xuôi, gia trì ở trên cánh tay của hắn, ba đạo tiên khí càng ngày càng đáng sợ.

Thạch Hạo mục quang lạnh lẽo, hai tay chấn động, răng rắc một tiếng, hắn tay không cắt đứt này thần binh!

Coong!

Hắn run tay vung một cái, đem thiên mâu sắc bén bộ phận ném, xuyên ở một ngọn núi lửa trên.

Cũng trong lúc đó, lôi đình như thác nước, từ hắn lòng bàn tay bạo phát, dọc theo chiến mâu kim loại cái nhằm phía Ngô Thái, để hắn trong phút chốc phù văn đầy người, tao ngộ thiểm điện phách kích.

Tất cả mọi người đều đờ ra, như là gặp ma, loại này thân thể quá biến thái.

Chính là Thủ Hộ Giả hậu nhân Độc Cô Vân cũng hoàn toàn không còn gì để nói, bọn họ mạch này được xưng tứ đại vô địch huyết thống một trong, kim sắc huyết dịch sôi trào lúc, trời long đất lở, thần cản giết thần phật chặn thí phật, có thể thân thể lực lượng cũng chỉ đến như thế đi.

Ngô Thái dùng hết khả năng chống lại, lấy ba đạo tiên khí phòng hộ, vận dụng xanh thẳm giáp trụ chống đỡ, bắn ra các loại thần bí phù hiệu.

"Ầm!"

Thạch Hạo sau lưng Côn Bằng Sí lớn vô cùng, hỗn hợp lôi điện, như hai thanh Thiên Đao, chém về phía trước, trực tiếp đánh vào Ngô Thái trên người.

Xanh thẳm giáp trụ phát quang, ngăn cản loại này sức mạnh đáng sợ, Ngô Thái ho ra đầy máu, thân thể bay ngang ra ngoài, bị giáng đòn nặng nề!

Nếu như không có giáp trụ, hắn tuyệt đối sẽ bị chém thẳng!

"Làm sao biết, ngươi cũng tu ra ba đạo tiên khí?" Ngô Thái kêu to.

"Ba đạo tiên khí rất đáng gờm sao?" Thạch Hạo tự nói, ở xung quanh, ba đạo thô to tiên khí quấn quanh, để hắn như Chân Long ra uyên hải, dũng quan thiên hạ.

"Khách!"

Thạch Hạo nắm quyền ấn, lôi đình bắn ra, mà có Côn Bằng lực tràn ngập, đây là hai loại bảo thuật kết hợp, cương mãnh vô cùng, không có cái gì có thể ngăn cản.

Hắn quyền ấn, trực tiếp đánh vào Ngô Thái trên người, để hắn trong thân thể đùng đùng vang vọng, xương cốt gãy vỡ nhiều chỗ, chính là xanh thẳm

giáp trụ đều không có ngăn trở.

"A..."

Ngô Thái thống khổ kêu to, đau nhức khó nhịn, hắn biết hỏng rồi, sức mạnh của đối phương quá quái dị, ở hắn trong thân thể xông loạn, phù văn như thủy triều đem hắn bao phủ.

"Ầm!"

Thạch Hạo bãi chân, như roi sắt đánh ở trên người hắn, để hắn lần thứ hai bay lên, đập ở một ngọn núi lửa trên.

Ngô Thái mặt vặn vẹo, cả người co giật, này một chân để hắn hầu như mất đi sức chiến đấu, bởi vì xương cốt tối thiểu gãy vỡ mấy chục cây, nguyên thần đều không vững chắc.

"Nhiếp!" Thạch Hạo quát nhẹ, giơ tay, lôi đình hóa thành một bàn tay lớn, đem Ngô Thái bắt được trở về, đồng thời còn có một con Côn Bằng trảo, ở thoát chiến giáp!

"Không, đây là tiểu Thiên Vương giáp trụ, ngươi không thể động!" Ngô Thái kêu to, trong lòng hắn kinh hoảng, nếu là mất này giáp trụ, hắn không cách nào bàn giao, không sống nổi.

"Xoạt!"

Lam quang lóng lánh, giáp trụ với hắn thoát ly, để hắn sắc mặt trắng bệch.

Hơn nữa, vào lúc này, Thạch Hạo phát hiện một cái kinh ngạc sự, Ngô Thái trên người tiên khí thiếu một đạo, chỉ còn dư lại hai đạo.

"Giáp trụ như vậy thần kỳ?!" Thạch Hạo giật mình.

Tiếp đó, hắn bên ngoài cơ thể ba đạo tiên khí xoay tròn, đánh về Ngô Thái, phù một tiếng, lập tức đem người này nửa người kích đổ nát, rơi về

phía một ngọn núi lửa.

Thạch Hạo lộ ra vẻ cổ quái, người này hiện tại sức chiến đấu giảm mạnh, nguyên bản chỉ có hai đạo tiên khí, chỉ vì này giáp trụ quan hệ, mới tập hợp ba đạo?

Ngô Thái mặt như thổ hôi, hắn nhìn Thạch Hạo, tràn ngập cảm giác bị thất bại, tự cho là mượn giáp trụ nắm giữ ba đạo tiên khí, có thể khinh thường người này, có thể không nghĩ tới ở người kia trước mặt, hắn tối tự kiêu đồ vật chẳng là cái thá gì, người kia tự thân liền nắm giữ ba đạo tiên khí.

"Ầm!"

Thạch Hạo một cước đạp dưới, Ngô Thái cảm giác tàn phá thân thể ở từng tấc từng tấc nứt toác, căn bản không chịu nổi nắm giữ ba đạo tiên khí chí tôn trẻ tuổi uy thế.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1210: Mãnh Nhân

Tiên Viện trên chiến thuyền có không ít người kinh ngạc thốt lên, đặc biệt cùng Ngô Thái trước kia đứng chung một chỗ cái kia vài tên người trẻ tuổi càng là cùng uống gọi: "Dừng tay!"

"Ầm!"

Thạch Hạo chân rơi xuống, chính là một toà Thái Cổ Ma sơn đều phải bị san bằng, càng không nói đến là thân thể máu thịt người, Ngô Thái làm sao có thể ngăn trở?

Phốc!

Trong nháy mắt, Ngô Thái thân thể sụp ra, thân thể tàn phế từng tấc từng tấc biến mất, hóa thành một mảnh sương máu.

Cuối cùng, chỉ còn dư lại một cái đầu lâu, mang theo sợ hãi, sắc mặt trắng bệch, môi mấp máy, hoàn toàn là bị dọa sợ, khó có thể nói ra một câu.

Thạch Hạo thu tay lại, cũng không có lấy tính mệnh của hắn, dù sao có mấy cái lão quái vật ở nhìn chằm chằm, thật muốn hạ tử thủ nói nhiều hồi lâu bị ngăn cản, không cách nào thành công.

"Lớn mật!"

Tiên Viện trên chiến thuyền, những người kia phản ứng lại, cùng Ngô Thái giao tình tâm đầu ý hợp mấy người tất cả đều quát mắng, chỉ Thạch Hạo.

"Ngươi dám làm ra chuyện như vậy, ngay ở trước mặt trưởng lão thương ta viện đệ tử, không đem ta Tiên Viện để ở trong mắt sao?!"

"Từ đâu tới dã tiểu tử, dám khiêu khích Tiên Viện uy nghiêm, làm ra loại này tàn bạo việc, giết Ngô Thái chỉ còn dư lại một cái đầu lâu, cho phép ngươi không được!"

Mấy người đều ở hét lớn, trực tiếp liền vì là Thạch Hạo chụp lên đỉnh đầu chụp mũ, đều ở lấy một loại khoan dung chỉ điểm giang sơn, trách cứ Thạch Hạo làm việc không hợp, muốn trừng phạt hắn.

"Thực sự là ồn ào, la hét cái gì, ít nói nhảm, không phục cứ việc phóng ngựa lại đây!"

Diện đối với bọn họ chỉ trích, Thạch Hạo chỉ có một câu nói, đơn giản mà mạnh mẽ, hung hăng mà lãnh khốc, trực tiếp lớn tiếng, nhưng có không phục giả cứ việc hạ xuống một trận chiến.

Thiên Thần Thư Viện mọi người, từng cái từng cái hai mặt nhìn nhau, bọn họ hiểu rõ Hoang, biết hắn đạo pháp cao thâm, ít có địch thủ, thế nhưng là không nghĩ tới như thế có khí phách, đối mặt Tiên Viện người lại không có vẻ sợ hãi chút nào trực tiếp muốn đánh giết, không để ở trong lòng.

Phải biết, Thiên Thần Thư Viện rất nhiều đệ tử hiện nay đều đối với Tiên Viện rất ngóng trông, ước ao có thể bị chọn lựa đi vào, mấy người từ lâu chuẩn bị hành chuyển động, thậm chí ở kế hoạch cùng nên viện đệ tử kết giao.

Nhưng là Hoang nhưng ở đây ra tay đánh nhau, hung hăng trấn áp Tiên Viện đệ tử, với bọn hắn so với, mạnh mẽ kinh khủng khiếp, căn bản liền không đem Tiên Viện người vài phần kính trọng.

"Ngươi thật can đảm đang hò hét ta Tiên Viện chúng cường sao?!" Những người kia đều đã biến sắc, một người trong đó càng là mãnh chụp chụp mũ, nhìn về phía trên chiến thuyền những người khác, ước ao dẫn ra Chí Cường giả trấn áp kẻ này.

Lúc này, mấy cái lão quái vật đều không nói gì, vẫn luôn ở rất bình tĩnh

nhìn, chỉ có trong con ngươi tình cờ có hết sạch chợt lóe lên.

Cho tới Thiên Thần Thư Viện mấy vị trưởng lão cũng đều ở giữ vững bình tĩnh, cũng không có tham gia.

"Vẫn phí lời làm gì, nói rồi nhiều như vậy không phải là chột dạ sao? Các ngươi thật nếu là có đảm liền xuống đến một trận chiến, nếu không đừng ở nơi đó chó sủa!" Thạch Hạo tương đương không khách khí, ngôn ngữ sắc bén, chế nhạo mấy người, một bộ xem thường cùng xem thường dáng vẻ.

"Ngươi này không biết trời cao dã tiểu tử nhục ta Tiên Viện, thật sự coi không người có thể thu ngươi sao?" Một người quát mắng.

"Tối thiểu các ngươi cũng không được, nếu như ngươi các loại (chờ) thực đang hãi sợ mà không dám một mình một trận chiến, mấy người các ngươi cùng nhau tới đây đi, ta cho các ngươi vây công cơ hội!" Thạch Hạo nói rằng, rất lộ liễu cũng rất tự tin.

"Chém hắn!" Những người kia cũng thật là không hàm hồ không có chốc lát trì hoãn, trực tiếp động thủ, từng người lấy ra bảo cụ, đồng thời trấn áp Thạch Hạo.

Đều là bí bảo, đều có hào quang xán lạn soi sáng, uy lực mạnh mẽ!

Thạch Hạo khoát tay, đem rơi rụng ở phía xa một tấm đồng thai đại cung cách không hút tới, trực tiếp giương cung cài tên hướng thiên không bên trong vọt tới, ở vèo vèo trong tiếng, thần tiễn như cầu vồng!

"Ầm!"

Giữa bầu trời truyền đến kịch liệt tiếng nổ vang rền, có chút pháp khí bị lật tung, cũng có bí bảo bị đánh nát, đinh tai nhức óc.

"Quá kém cỏi, mấy người các ngươi cũng không dám hạ xuống sao, chỉ dám trốn ở trên thuyền thả ra binh khí, thực sự có nhục Tiên Viện uy danh a." Thạch Hạo cười to, trần trụi trào phúng.

Lời nói như vậy vừa ra, bất kể là Thiên Thần Thư Viện người, vẫn là Tiên Viện đệ tử đều đồng thời nhìn về phía những người kia, để bọn họ trở thành tiêu điểm.

"Hung hăng cái gì, ngươi nạp mạng đi!"

Tại chỗ thì có hai người nhảy ra, đồng thời hướng về Thạch Hạo ra công tới, bởi vì đều bị bắt ép đến một bước này, nếu như còn kế tục rụt đầu, thực sự không còn gì để nói, là một loại sỉ nhục.

Mặc dù biết không địch lại, nhưng hai người này vẫn là lựa chọn chiến đấu, như vậy mặc dù chiến bại, tự thân bị thương nặng, cũng so với bị người xem thường cùng xem thường mạnh hơn rất nhiều.

Hiển nhiên, bọn họ đánh giá cao thực lực của chính mình, cứ việc vận dụng vượt qua Thiên Thần cảnh bí bảo, đối với Thạch Hạo tạo thành uy hiếp không nhỏ, thế nhưng ở tại cực tốc dưới, hết thảy thảo phạt đều bị né qua.

"Xoạt!"

Một ánh kiếm bay ra: "Phốc" một tiếng, đem một người lồng ngực xuyên thủng, máu đỏ tươi chảy xuôi, nhìn thấy mà giật mình, có chút khiếp người.

Thạch Hạo cũng là phi thường không hàm hồ, dị thường hung hăng, chập ngón tay như kiếm, nhất thời có ánh kiếm ngút trời, trực tiếp đem một người trọng thương.

"Ngươi..." Người kia kinh hãi đến biến sắc, lảo đảo rút lui, cấp tốc tránh né, nhưng là Thạch Hạo như mãnh hổ hạ sơn, tự Tiềm Long dược thiên, khí thế như cầu vồng, không thể ngăn cản, muốn đại khai sát giới.

Tên còn lại xông tới hỗ trợ, kết quả lại bị Thạch Hạo một chiêu kiếm chém thân thể thấy máu, bụng bị xé ra.

"Bình Loạn Quyết?!"

Có người kêu sợ hãi, sắc mặt nghiêm nghị, quả thực không thể tin được con mắt của chính mình, này không phải Trường Sinh thế gia Vương gia tuyệt học trấn giáo sao, là cao nhất truyền thừa, hắn làm sao sẽ nắm giữ?"Ngươi là người của Vương gia?" Một người quát hỏi.

"Không phải!" Thạch Hạo trả lời, ngắn gọn mà mạnh mẽ, lần thứ hai vung lên ánh kiếm, chém về phía trước.

Xa xa, Vương Hi rất phiền muộn, này tuyệt không là Bình Loạn Quyết, nhưng nhìn lên nhưng rất giống, hiển nhiên là Hoang ở mô phỏng theo nàng pháp quyết, ở đây vận chuyển.

Có thể có loại uy lực này, không phải kiếm quyết siêu phàm, mà là người kia quá mạnh mẽ, tùy ý ra kiếm khí điều động không phải Bình Loạn Quyết bản thân chân nghĩa, mà là cái khác bảo thuật.

"Giết!" Hai người kia tao bị thương nặng sau, la lớn, tiến hành cuối cùng chém giết.

Thạch Hạo sắc mặt lạnh lùng, khi (làm) trong tay hai người cái kia vượt qua Thiên Thần cảnh bí bảo đối với hắn vô hiệu, không thể bắn trúng thì, liền mang ý nghĩa trận chiến này nên kết thúc.

Xoạt!

Thạch Hạo nơi đó một đạo kiếm khí vọt lên, quả thực là thông thiên động, phù một tiếng, đem giữa không trung một người chém ngang hông, máu tươi rơi ra, một nửa thân thể rơi xuống đất.

"A..." Người kia kêu thảm thiết, nửa thân trên trên đầu lâu vẫn còn, sắc mặt của hắn trắng bệch, đau nhức để hắn mặt vặn vẹo, đã mất đi đấu chí còn có sức chiến đấu.

"Phốc!"

Hầu như là cũng trong lúc đó, cách đó không xa tên còn lại càng thảm

hại hơn, bị Thạch Hạo một đạo thông thiên kiếm khí chém xuống đầu lâu, kiếm khí nhập thể, để cho hạ xuống thân thể nổ tung.

Gọn gàng nhanh chóng, hai đại cao thủ toàn bộ bị chém xuống thân thể.

Hơn nữa Ngô Thái, ba vị cao thủ bị chiếm đóng ở đây, đều chỉ còn dư lại đầu lâu, không có sức đánh một trận.

Mọi người ồ lên, cái tên này quả đoán mà thẳng thắn, chém liên tục ba đại cao thủ, liền lông mày đều không hề nhíu một lần.

"Mấy người các ngươi phục sao, có muốn hay không cũng hạ xuống luận bàn một phen?" Thạch Hạo mở miệng, nhìn về phía cổ thuyền.

Ở nào còn có ba người, đều là trước kia cùng Ngô Thái đứng chung một chỗ người, vừa nãy bọn họ không có hạ xuống tham chiến, đều đứng ở nơi đó, không chịu mạo hiểm.

Vào lúc này, nghe được Thạch Hạo yêu chiến, ở nơi đó trào phúng, khuôn mặt của bọn họ trận thanh trận hồng, không cách nào phản bác, đều không có lên tiếng.

Vào đúng lúc này, bọn họ không có gì để nói, bị bắt ép không còn cách nào khác, không phải vậy làm sao, thật muốn xuống một trận chiến sao? Nhất định sẽ lớn bằng bại.

Thạch Hạo cười gằn một tiếng, không tiếp tục để ý bọn họ, mà loại này không nói gì bầu không khí, càng thêm để bọn họ cảm giác lúng túng.

Chính là đều là Tiên Viện đệ tử, cũng không có thiếu người xem thường, cảm thấy mấy người này quá mức không thể tả, chủ động gây sự trước cũng là thôi, đến cuối cùng nhưng ngược lại bị trấn áp, uất ức thành bộ này dáng vẻ.

"Thực sự là tự rước lấy nhục!"

"Đây là ta Tiên Viện đệ tử sao, liền một người thiếu niên đều không bắt được, rác rưởi đến cực điểm!"

Tiên Viện có người không nhịn được, ở nơi đó quát nạt, vì bọn họ cảm giác mặt đỏ, đồng thời trong lòng cũng có một luồng không cam lòng, cảm thấy phía dưới thiếu niên kia thắng không chỉ có là những người kia, còn ở tước Tiên Viện bộ mặt.

Cho tới Thiên Thần Thư Viện học sinh, thì lại từng cái từng cái mắt lộ ra vẻ kinh dị, thật là có điểm không lời nào để nói, Hoang thực sự là một cái mãnh nhân, càng dám như thế.

"Chúng ta thất bại, không lời nào để nói, có thể hay không đem xanh thẳm giáp trụ trả?" Trên thuyền cổ một người xấu hổ nói rằng, không dám xuống một trận chiến, trái lại yêu cầu cái kia phó giáp trụ.

Thậm chí, đều không có xin mời Thạch Hạo trước tiên thả Ngô Thái ba người, bởi vì bọn họ tin tưởng, có mấy vị lão quái vật ở đây, ba người kia muốn chết rất khó.

"Đây là ta chiến lợi phẩm, vì sao phải cho ngươi môn?" Thạch Hạo lạnh nhạt nói rằng.

Hắn đã nhìn ra, này giáp trụ là đồ cổ, có thể để Ngô Thái thêm ra một đạo tiên khí, uy năng không thể phỏng đoán, đáng giá nghiên cứu.

"Ngươi... Đây là Tiểu Thiên Vương giáp trụ, ngươi muốn chiếm làm của riêng sao? Liền như vậy thu tay lại đi!" Một người trong đó biến sắc.

"Cái gì Tiểu Thiên Vương, ta cùng hắn từng gặp mặt sao, ta chỉ biết là từ Ngô Thái trong tay đoạt đến chiến lợi phẩm, cái khác đều không bàn nữa!" Thạch Hạo ngữ khí kiên định.

Tiên Viện, tất cả mọi người đệ tử đều trái tim đập thình thịch, rất nhiều người biến sắc, cái tên này cái gì lai lịch gì, vẫn đúng là muốn nhạ Tiểu Thiên Vương hay sao?

Chính là mấy vị lão quái vật đều vẻ mặt hơi động, híp lại mở mắt.

Thiên Thần Thư Viện mấy vị trưởng lão thì lại giật mình trong lòng, hiển nhiên bọn họ biết cái kia được xưng Tiểu Thiên Vương nhân vật.

"Trưởng lão, kính xin giúp chúng ta thu hồi xanh thẳm giáp trụ." Rốt cục, một người nhịn không được, thỉnh cầu lão quái vật môn ra tay.

"Khặc, người trẻ tuổi, này giáp trụ từ lâu nhận chủ, ngươi lưu ở trong tay cũng không có tác dụng lớn." Một vị lão quái vật dĩ nhiên thật sự mở miệng yêu cầu, hiển nhiên rất coi trọng này thần giáp, không muốn lạc ở bên ngoài.

"Tạ Tạ tiền bối nhắc nhở, nhưng ta vẫn là muốn nghiên cứu một chút." Thạch Hạo thong dong đáp.

Người lão quái kia vật không nói gì, đây là chỉ điểm sao? Rõ ràng là tác thu hồi lại có được hay không!

Thiên Thần Thư Viện, bất kể là Yêu Nguyệt, Vương Hi vẫn là Lục Đà các loại, đều có chút không nói gì, nhưng không thể không bội phục cái tên này dũng khí, coi là thật là không sợ!

Tiên Viện đám người cũng là như thế ý nghĩ, cái tên này là ai, thực sự là can đảm lắm, không nghe theo lão quái vật khuyến cáo, chẳng lẽ còn thật muốn cùng Tiểu Thiên Vương đại chiến một trận sao?

Lúc này, có người lộ ra địch ý, nhưng cũng có người rất bội phục, con mắt trát động, theo dõi hắn xem cái không để yên.

Cùng lúc đó, trong khoang thuyền lần thứ hai đi ra mấy người, có vài tên nam nữ trẻ tuổi đặc biệt lôi kéo người ta chú ý, dường như con trai của trời xanh giống như, khí vũ siêu phàm, nam anh vĩ, nữ mỹ lệ tuyệt tục, đều đồng thời nhìn về phía Thạch Hạo!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1211: Phản Ngũ Hành

Mấy người này rất mạnh, có thể dùng sâu không lường được để hình dung, bên ngoài cơ thể có tiên vụ tản ra, không thành đường, cũng không thành sợi, liền như vậy tràn ngập, khiến cho bọn họ thần bí mà siêu tuyệt.

Thiên Thần thư viện này một phương, mọi người kinh dị, đây là cái gì quang cảnh? Rất giống một loại ghi chép nào đó bên trong sử sách, tu luyện vô thượng huyền công đến chỗ mấu chốt gây nên.

"Tiên viện quả nhiên ghê gớm, nắm giữ Tiên Đạo bí điển, mấy vị đệ tử dòng chính này cũng là chân truyền, tiên khí đã dung đạo, đều là con của trời a!" Một vị trưởng lão của Thiên Thần thư viện than thở.

Điều này làm cho nên viện đệ tử đều trong lòng rung bần bật, bởi vì loại này đánh giá quá cao, chính là Lục Đà, Vương Hi bọn người rất ít khi được tán dương như vậy.

"Tiểu thành tựu mà thôi, bọn họ còn kém xa lắm. Ta thấy Thiên Thần thư viện đúng là có mấy mầm mống tốt, nếu là tỉ mỉ bồi dưỡng, sẽ nhanh chóng phá kén thành điệp." Một vị lão quái vật nói rằng.

Tứ trưởng lão da mặt thoáng co giật, trong lòng rất không cam lòng, hắn rõ ràng ý của đối phương, chung quy là muốn tiến vào Thiên Thần thư viện lựa chọn môn đồ, hiện nay mấy vị kiệt xuất hơn nửa đều sẽ trở thành Tiên viện đệ tử.

"Thạch Hạo, còn không đem xanh thẳm giáp trụ trả Tiên viện." Nhị trưởng lão nói rằng.

Cái này giáp trụ là một cái đồ cổ, lấy thần lực thôi thúc lúc xán lạn loá mắt, mà yên tĩnh lúc thì lại cổ điển tự nhiên, hào quang màu xanh lam ảm

đạm, giống như bị mông muội.

Thạch Hạo nâng giáp trụ, rất là không muốn, vừa nhìn vật này liền lai lịch rất lớn, tuyệt không là bình thường vũ khí, hắn không muốn trả lại.

"Kính xin trả!" Trên thuyền cổ, cùng Ngô Thái giao hảo mấy người mở miệng lần nữa, âm thanh rất lớn, bởi vì Tiên viện lão quái vật đứng ra, bọn họ dũng khí lại tráng.

Thạch Hạo trừng mắt, hai đạo kim hồng bay ra, nhất thời kinh sợ đến mức những người kia run lên, mà khi thấy Thạch Hạo dưới chân Ngô Thái mấy người đầu lâu lúc, trong lòng càng là lo lắng.

"Các ngươi nhục ta trước, sau khi chiến bại còn ăn nói ngông cuồng, như vậy để ta trả giáp trụ, là cảm thấy ta có thể lừa gạt, hay là cho rằng ta Thạch mỗ người mềm yếu?" Thạch Hạo lớn tiếng hỏi.

Những người kia kinh hãi, không tự chủ được rút lui, sắc mặt trở nên trắng bệch, bị khí thế nhiếp, trong lòng sợ hãi.

Thiên Thần thư viện bên này rất nhiều người lộ ra sắc mặt khác thường, chính là mấy vị trưởng lão cũng không nói gì, tiểu tử này đều sẽ địch thủ đầu lâu hái xuống, đem còn lại người cũng dọa run lên, còn ở cảm giác mình oan ức, rõ ràng chính là không muốn còn giáp trụ.

"Đạo huynh, ta nhắc nhở ngươi một tiếng, vậy cũng là Tiểu Thiên Vương đồ vật, ở ta Tiên viện không người không biết Tiểu Thiên Vương uy danh."

Lúc này, một cô gái cười yếu ớt, rất bình thản mở miệng, chính là sau đó đi ra cái kia mấy vị trẻ tuổi một trong, khóe mắt đuôi lông mày mang theo Tiên Đạo ý vị, mỹ lệ giống như trong bức tranh đi tới mỹ nhân.

"Con trai của trời xanh?" Thạch Hạo nhỏ giọng tự nói, nhìn những người kia, quan sát tỉ mỉ, vài tên nam nữ xác thực đều rất thần bí, tiên khí tản ra, với bọn hắn giao hòa, đều như tiên giáng trần không minh.

"Ta lại không phải từ Tiểu Thiên Vương trong tay cướp giật, đây là từ mạo phạm kẻ thù của ta trong tay chiếm được chiến lợi phẩm, xử trí như thế nào, tự nhiên do chính ta làm chủ." Thạch Hạo nói rằng.

"Ai, Tiểu Thiên Vương nhưng là nhân vật đơn giản nha." Cô gái kia nụ cười vui tươi, không nói thêm nữa, cũng không có ý xuất thủ.

Còn như Tiên viện những người khác, mỗi một người đều lộ ra kỳ dị vẻ, như là đang chờ mong, vừa giống như là ở cười trên sự đau khổ của người khác, nhìn Thạch Hạo.

"Tiểu Thiên Vương là ai cơ chứ, tới sao?" Thạch Hạo cúi đầu, nhìn Ngô Thái tàn thể, đến Thiên Thần cảnh, mặc dù chỉ còn dư lại một cái đầu lâu, cũng sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng, chậm rãi điều dưỡng còn có thể phục hồi như cũ.

"Công tham tạo hóa, sớm đã tìm được một khỏa thần bí tiên chủng, hai năm trước cũng đã là nhân vật cấp độ Giáo chủ." Ngô Thái rất an phận, không dám cường ngạnh hơn nữa, thành thật trả lời.

Thiên Thần thư viện tất cả mọi người trong lòng rung bần bật, người kia lại sớm đã cùng tiên chủng dung hợp thành công, bây giờ ngoại trừ lão quái vật ra tay ở ngoài, hẳn là không người nào có thể ngăn được.

Bất quá, lần này Tiểu Thiên Vương vẫn chưa đến, bởi vì đến hắn cái kia hoàn cảnh đã không cần tới đây tìm kiếm đạo chủng, sớm đã thành công bước ra bước đi kia.

Thạch Hạo cau mày, thoại đã nói ra, không thể thay đổi, mà bị người lần nữa khiêu khích, nếu như đối phương hơi một yêu cầu liền trả giáp trụ, vậy hắn cũng quá có vẻ mềm yếu có thể bắt nạt.

"Ha ha, nếu vị thiếu niên này lang muốn nghiên cứu xanh thẳm giáp trụ, trước hết lưu ở trong tay ngươi đi, vật này là một cái Tiên Cổ di bảo, xác thực rất bất phàm." Một vị lão quái vật mở miệng cười.

Thiên Thần thư viện Nhị trưởng lão nhíu mày, nhưng ngay lúc đó lại khôi phục yên tĩnh, nói: "Đã như vậy, Thạch Hạo ngươi liền lưu lại đi."

"Được!" Thạch Hạo thoải mái đáp ứng.

"Đã như vậy, chúng ta từng người đi tìm Tiên duyên, liền như vậy sau khi từ biệt." Tiên viện một vị lão quái vật nói rằng.

Cổ thuyền mang theo tiên khí, phát ra một tiếng tiếng vang trầm nặng, chậm rãi bay lên không, sau đó đi xa.

Trên đất chỉ có vết máu lưu lại, Ngô Thái mấy người bị trả về, tuy rằng chỉ còn dư lại đầu lâu, nhưng không bao lâu nữa còn có thể sinh ra nữa Thiên thần thân thể.

Mảnh này núi lửa vẫn không bình tĩnh, Thiên Thần thư viện các đệ tử đồng loạt điều động, ở đây sưu tầm, đặc biệt trung gian toà kia to lớn núi lửa càng bị trọng điểm chăm sóc. Có phong ấn lực lượng, nhưng không gặp hoàn mỹ không một tì vết Ngũ hành hạt giống!" Một vị trưởng lão rất đáng tiếc, trên thực tế cũng có thể nghĩ đến, dù sao mấy vị kia lão quái vật ở đây dừng lại một quãng thời gian, khẳng định sớm đã bí mật dùng thần niệm thăm dò quá, chính là không có cơ duyên mới rời đi.

Bất quá, thư viện bên trong đệ tử từ trung ương núi lửa bên trong tìm ra hai viên hỏa đạo chủng tử, giá trị kinh người, cũng coi như không uổng chuyến này.

Thời gian vội vã, chỉ chớp mắt lại qua nửa tháng, ở mảnh này Ngũ hành trên đại lục sôi nổi rất nhiều đạo tuổi trẻ thân ảnh, đều đang tìm kiếm Ngũ hành hạt giống.

Thiên Thần thư viện ngân sắc chiến hạm, đang không ngừng ngang qua, y theo cổ Thiên Bi ghi chép, dựa theo mơ hồ manh mối, tìm kiếm khối này thần bí cổ địa.

Đáng tiếc, cái kia mấy chỗ địa phương tìm khắp khắp cả, vẫn không có

phát hiện manh mối.

"Ghi chép sai lầm sao?"

"Dù sao chỉ là cổ nhân suy đoán, không phải chân chính bảo tàng đồ, nếu như bọn họ có thể xác nhận ở nơi nào, thì sẽ không lưu lại cái gì."

Mấy vị trưởng lão thương nghị bước kế tiếp nên làm gì, nên làm gì tìm tòi.

Ngũ hành đại lục quá rộng lớn, không có giới hạn, nếu như một mảnh đất vực một mảnh đất vực tìm kiếm, trời mới biết sẽ tiêu tốn thời gian dài, dù sao nơi này cùng vũ trụ tinh không bình thường to lớn.

Ào ào ào!

Phương xa, kim quang ngút trời, một cây đại thụ đang lay động, đó là Hoàng kim cổ thụ đang phát sáng, ở tại trên phiến lá có rất nhiều tinh thần, theo rì rào rung động.

"Chuẩn Thế Giới thụ, nó hấp thu lượng lớn Ngũ hành tinh khí, lại có thêm mấy ngày hơn nửa liền muốn rời khỏi."

"Các ngươi nói, nó cắm rễ địa có thể hay không chính là phong ấn đó địa?"

Mấy vị trưởng lão thảo luận lúc, nhắc tới vấn đề này.

Ngân sắc chiến hạm lần thứ hai xuất phát, hạ xuống ở Hoàng kim cổ thụ cách đó không xa, ở phụ cận tìm kiếm, đáng tiếc vẫn không có thu hoạch, vẫn không có nhìn thấy cái kia viên tuyệt thế hạt giống.

"Ngũ ma phong thiên loại!" Nhị trưởng lão đi tới đi lui, mọi cách suy nghĩ, sau đó chỉ vào chuẩn Thế Giới thụ, nói: "Nó hạ xuống địa phương nhất định rất có chú trọng, lấy nó làm trung tâm thôi diễn."

"Có phải là phản Ngũ hành!?" Cuối cùng, một vị trưởng lão sắp xếp các

loại trận đồ lúc, tinh thần chấn động, đưa ra như vậy một loại giả thiết.

"Phản Ngũ hành, nghịch loạn Ngũ hành căn cơ, điên đảo Càn Khôn?!" Nhị trưởng lão vẻ mặt chấn động, hắn cũng nghĩ đến quy tắc này nghe đồn.

Đó cũng không là cái gì tốt truyền thuyết, ở trong ẩn chứa đại khủng bố, năm đó truy tìm này trận đồ người đều chết rồi, có người nói phong ấn thứ không tầm thường.

"Từ xưa tới nay trận pháp đông đảo, có sát trận xếp hạng, cũng có hung trận xếp hạng, nghe nói này phản Ngũ Hành đại trận đứng hàng hung trận ba vị trí đầu bên trong!" Một vị trưởng lão vẻ mặt nghiêm túc nói rằng.

"Lấy chuẩn Thế Giới thụ làm trung tâm, đi đầu thôi diễn một lần!" Nhị trưởng lão làm ra quyết đoán.

Ngân sắc chiến hạm trên, các đệ tử cũng không dám đi quấy rối, bởi vì đều biết đạo mấy vị trưởng lão ở tiêu hao tâm lực thôi diễn.

Thạch Hạo cũng rất kinh ngạc, mấy vị trưởng lão ngồi xếp bằng ở một tòa trên đài cao, từng cái từng cái dáng vẻ trang nghiêm, thời gian không lâu trên trán tràn đầy mồ hôi, sau đó ở trên đài cao không ngừng khắc vẽ, triện viết trận pháp.

"Phản Ngũ hành chân nghĩa, nên cùng chính Ngũ Hành đại trận hô ứng, trung gian có một đạo đường phân cách!"

Bọn họ không ngừng tìm tòi, cuối cùng thật sự thôi diễn ra một chút đầu mối, Nhị trưởng lão nhanh chóng hình chạm khắc, ở trên đài cao triện viết.

"Đây là..." Một ít đệ tử xúm lại tới, tất cả giật mình.

Ở chuẩn Thế Giới thụ vị trí, bị khắc lên một viên phù hiệu, sau đó cách đó không xa có một cái đường phân cách, ở một bên khác cũng xuất hiện một viên phù hiệu.

Rất nhanh, Âm Dương hai khí lưu chuyển, chậm rãi chuyển động, từ từ hình thành một cái vòng tròn, đem hai viên phù hiệu còn có đường phân cách bao dung ở trong đó.

"Âm Dương đồ!" Mọi người kinh hãi.

Không phải cùng Ngũ hành có quan hệ sao, lại liên luỵ ra loại này đại đạo đồ hình.

Nhị trưởng lão nói: "Chuẩn Thế Giới thụ cắm rễ chính là một người trong đó âm dương mắt vị trí, ngũ ma phong thiên loại địa phương hẳn là đối xứng một cái khác âm dương mắt vị trí."

Bọn họ càng thật sự thôi diễn ra, làm cho tất cả mọi người trong lòng chấn động mạnh!

Trên đài cao, Âm Dương hai khí lưu chuyển, đại đạo đồ hình hiện ra, thần bí mà hùng vĩ, nội hàm âm dương mắt lại trở thành chính phản Ngũ Hành chi địa.

Mọi người trở về, nhìn về phía Thế Giới thụ, vừa nhìn về phía vô ngần đại đại lục. Trên đài cao bất quá là thôi diễn ra trận đồ, còn chân chính trên mặt đất địa hình mới càng thêm đáng sợ, nơi đó tồn tại thiên cổ đại trận, phải là cỡ nào kinh thiên bố trí.

"Ngươi xác thực một cái khác âm dương trong mắt phong ấn một viên thiên loại?" Một vị trưởng lão tâm có nghi vấn, càng có bất an.

Bởi vì, dựa theo truyền thuyết, phản Ngũ Hành chi địa có đại khủng bố, không thể chạm đến, đi qua tìm đến người ở đó đều chết rồi, chưa bao giờ có người sống sót.

"Chúng ta đi xem một chút, đứng ở đằng xa, không muốn dễ dàng vào trận!" Nhị trưởng lão nói rằng, rất muốn mở ra cái này thiên cổ di mê.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1212: Đại Dược

Hoàng kim cổ thụ rung động, ánh sao ngút trời lóng lánh, vô tận ngôi sao ở màu vàng trên phiến lá theo rung động.

Chiến hạm màu bạc khởi hành, từ nơi này biến mất, dọc theo bị thôi diễn đi ra con đường chạy về cùng với hấp dẫn lẫn nhau, đối xứng một mảnh khác thổ địa.

"Sắp đến rồi!"

Khối khu vực này rất yên tĩnh, dãy núi chập trùng, Ngũ Hành bản nguyên khí nồng nặc, liên miên từ địa tầng bên trong bốc hơi đi ra, mịt mờ tinh khí dường như tiên vụ giống như.

Mấy vị trưởng lão cẩn thận thôi diễn, chăm chú xác định Âm Dương nhãn vị trí tinh chuẩn vị trí, không còn dám đi tới, bởi vì truyền thuyết rất khủng bố.

"Ô ô..."

Bỗng nhiên, khi tiến lên hơn trăm dặm lộ sau, phía trước trong vùng núi truyền đến tiếng nghẹn ngào, như là có người đang khóc.

Khi (làm) tới gần thì, mọi người hai mặt nhìn nhau, đó chỉ là một cái thung lũng, khi (làm) gió thổi qua thì, phát sinh loại này thổn thức thanh.

"Chính là chỗ này!" Nhị Trường Lão vẻ mặt trịnh trọng, những người khác nghe vậy đều sốt sắng lên, lúc này chiến hạm dừng lại, lơ lửng giữa trời.

Căn cứ truyền thuyết, chỗ này nhất định sẽ vô cùng nguy hiểm, nếu như

thật sự có bày phản Ngũ Hành đại trận, như vậy nhất định sẽ là tuyệt địa, đi vào người đều phải chết.

Hẻm núi rất lớn, ở giữa không trung nhìn tới, nơi đó sương mù bốc lên, phảng phất liên thông U Minh.

Tình cờ, có gió to đem sương mù thổi tan, có thể nhìn thấy bên trong thung lũng đầy đất đều là hài cốt, có trắng như tuyết như ngọc, có vàng óng ánh trong suốt, có tử oánh oánh... Đến từ không cùng loại tộc, xương cốt màu sắc khác nhau.

Không biết trải qua bao nhiêu năm, những kia thần cốt đều phong hoá.

"Phản Ngũ Hành đại trận!" Một vị trưởng lão rất khẳng định nói, nhân vì là nơi này phù hợp nghe đồn, hắn nhìn thấy Chí Tôn hài cốt, không chỉ một hai cụ.

Liền cái kia đám nhân vật đều như thường đánh giết?

Tuy rằng không có đi vào, thế nhưng rất xa nhìn thấy không ít hài cốt, đều là cao thủ tuyệt đỉnh, không có một cái là hạng người tầm thường.

"Có mấy người không giống như là bị chém giết, cũng như là tọa hóa với này!" Nhị Trường Lão lộ ra kinh sợ có chút không rõ.

"Ồ, cũng thật là như vậy, các ngươi xem, có mấy người ngồi xếp bằng ở trong cốc, mãi đến tận huyết nhục mục nát, chỉ còn dư lại xương cốt, còn duy trì tư thế chưa biến, như là ở tìm hiểu cái gì." Tam Trường Lão gật đầu, biểu thị tán đồng.

"Theo chúng ta tưởng tượng có chút không giống nhau." Một vị khác trưởng lão nói rằng.

Phong còn ở thổi, tiếng ô ô lại vang lên thêm vào khe lõm bên trong các loại hài cốt, mảnh này cổ đại di tích càng trở nên bí ẩn, có một loại khiến người ta không nói được cảm giác.

"Lui về phía sau!"

Nhị Trường Lão ra lệnh, chiến hạm màu bạc khởi hành, từ nơi này đi xa, duy trì đầy đủ khoảng cách an toàn.

Sau đó, Ngũ Trường Lão lấy ra một cái sét đánh tượng gỗ khắc thành chiến ngẫu, bất quá cao ba tấc, toàn thân đen kịt dường như mặc ngọc, thỉnh thoảng dần hiện ra ánh chớp.

Hắn run tay vứt ra ngoài, chiến ngẫu đón gió lớn lên, hóa thành người bình thường chiều cao, rất khôi ngô dường như một cái ăn mặc ô kim giáp trụ mạnh mẽ võ sĩ.

Này con chiến ngẫu là hiếm thấy tinh phẩm, thực lực mạnh phi thường, vượt xa Thiên Thần, lúc này kinh Ngũ Trường Lão thôi thúc, nó nhẹ nhàng dường như một con mèo, nhanh chóng hướng về bên trong thung lũng chạy đi.

"Ngươi thật cam lòng cái này chiến ngẫu ngươi tế luyện nhiều năm, muốn hủy ở đây sao?" Tứ trưởng lão nói rằng.

"Thế nào cũng phải đánh đổi một số thứ, mới có thể chân chính làm rõ trong cốc đến cùng chuyện gì xảy ra." Ngũ Trường Lão rất bất đắc dĩ, bọn họ không thể trực tiếp xông vào, phải trước tiên thăm dò.

Chiến ngẫu tiến vào thung lũng, một thân ánh chớp lóng lánh, hình thành màn ánh sáng, bảo vệ khắp toàn thân từ trên xuống dưới cơ cảnh giống như là có sinh mệnh.

Tất cả mọi người đều rất hồi hộp, có Thiên Nhãn thông người đều mở Thiên Nhãn, mật thiết nhìn kỹ, chờ đợi kết quả.

Đương nhiên, bởi khoảng cách quá xa, dù cho là Thiên Nhãn thông cũng rất vất vả, không có mấy người có thể xem thanh, bởi vì mấy vị trưởng lão phi thường cẩn thận, dựa vào phi thường xa.

"Ồ, tiến vào sơn cốc nơi sâu xa rồi, nó không có phản ứng gì, chưa từng gặp bất ngờ." Ngũ Trường Lão ngạc nhiên, cùng theo dự đoán tình huống hoàn toàn khác nhau.

"Phản Ngũ Hành đại trận không phải cực kỳ nguy hiểm sao, phá hoại Ngũ hành căn cơ, vạn vật đều ở Ngũ hành bên trong, chỉ cần đặt chân, liền sẽ xảy ra bất trắc. Làm sao sẽ là tình huống như thế?" Tứ trưởng lão cảm giác không rõ.

Ngũ Trường Lão nhắm hai mắt lại, hắn một tia Nguyên Thần dấu ấn cùng cái kia chiến ngẫu dung hợp lại cùng nhau, có thể rõ ràng nhận biết được bên trong thung lũng tất cả, lúc này chính đang quan sát.

Sau nửa canh giờ, mọi người các loại (chờ) nôn nóng rồi, cảm thấy rất bất an, thậm chí hơi không kiên nhẫn, Ngũ Trường Lão mới mở mắt ra.

"Rất kỳ quái, thung lũng nơi sâu xa nhất phi thường yên tĩnh, không có bất kỳ dị thường, có thể tiến vào!"

Tin tức này ảnh hưởng không nhỏ, để Nhị Trường Lão đều lấy làm kinh hãi.

"Ta ở nơi đó nhìn thấy một chút khắc đá văn, mặt trên nhắc tới một chút sự, ta cảm thấy đáng giá tham khảo." Ngũ Trường Lão bổ sung.

"Chuyện gì?" Những người khác hỏi.

"Không hiểu ra sao lời nói." Ngũ Trường Lão vẻ mặt quái lạ, tiếp theo nói bổ sung: "Lấy Càn Khôn vì là lô, lấy năm tháng vì là hỏa..."

Cái kia khắc đá trên, càng nhắc tới luyện đan, nhưng lò luyện đan cùng hỏa diễm khó tránh khỏi có chút đáng sợ, dựa theo mặt trên ghi chép, nơi này là luyện đan nơi.

"Đương nhiên, có nhiều chỗ phá quên đi, bi văn không hoàn chỉnh, nói không rõ ràng lắm." Ngũ Trường Lão nói rằng.

"Đi, ta cùng ngươi đi xem một chút." Nhị Trường Lão nói tới chỗ này, phân ra một đạo linh thân, cấp tốc rời đi, tiến vào thung lũng kia, cùng chiến ngẫu hội hợp.

Cũng không biết quá bao lâu, Nhị Trường Lão linh thân còn có chiến ngẫu trở về, vẻ mặt dị dạng.

"Thế nào?" Cái khác trưởng lão hỏi.

"Nơi này, có thể đi vào, theo chúng ta tưởng tượng không giống nhau lắm, tối thiểu đến hiện nay đời này, bên trong thung lũng đã an toàn." Nhị Trường Lão nói rằng.

Những người khác đại hỉ, đều muốn đi nhìn rõ ràng, chính là Thạch Hạo các loại (chờ) người trẻ tuổi cũng ngồi không yên.

Chiến hạm màu bạc bay lên không, trở lại thung lũng phụ cận, mà lần này trực tiếp xông vào, hạ xuống ở khe lõm nơi sâu xa.

Trống trải, xa xưa, mang theo viễn cổ khí tức cùng tang thương, nơi này có một loại nói không nên lời mùi vị.

Trên đất có rất nhiều xương đều phong hoá, đá tảng các loại (chờ) cũng ở mưa gió cùng ngày xưa ngọn lửa chiến tranh bên trong tổn hại không ra hình thù gì, chiến hạm lạc ở đây, mọi người lục tục đi ra.

"Nơi này có không ít di khắc, đều đang bàn luận phản Ngũ Hành chi địa, chúng ta vừa nãy tìm tòi tỉ mỉ, chăm chú nghiên cứu sau cho rằng, bây giờ nơi này không nguy hiểm nữa." Nhị Trường Lão nói rằng.

"Tại sao?" Những người khác tự nhiên không rõ.

"Phản Ngũ Hành đại trận chấm dứt vận chuyển, chỉ cần không xúc động, sẽ không có bất kỳ bất ngờ phát sinh." Nhị Trường Lão giải thích.

"Đến tột cùng là nguyên nhân gì, các ngươi đều phát hiện cái gì?" Chính

là cái khác trưởng lão cũng đều mang theo đầu óc mơ hồ.

"Vùng thung lũng này chính là Âm Dương nhãn vị trí, nếu là ngày xưa, chúng ta căn bản không thể như vậy thong dong đi vào, cần lấy đại pháp lực chống lại, liều lĩnh lúc nào cũng có thể sẽ chết đi nguy hiểm." Nhị Trường Lão tiến một bước giải thích.

Có một cái khắc đá tả rất rõ ràng, khi (làm) có một ngày có thể dễ dàng cất bước vào núi cốc, nói như vậy nơi đây nguy hiểm giải trừ.

Nơi này là phong ấn, căn cứ những kia ghi chép, nguyên bản phong ấn tuyệt thế hung vật, một khi thả ra sinh linh đồ thán, không thể tưởng tượng.

Có rất nhiều ghi chép cho thấy, nơi này cũng là một chỗ luyện đan, cổ nhân cố ý đưa tới cự hung, khiến cho vào cuộc, lấy Ngũ hành đại lục vì là lô, lấy năm tháng làm lửa, tiến hành rèn luyện, khiến cho thành đan.

"Đến tột cùng là đan dược gì, cần phải hao phí khí lực lớn như vậy bố trí, cần lấy vô cùng năm tháng vì là hỏa tiến hành rèn luyện?"

"Dựa theo ghi chép, cái kia đan dược bây giờ nên ra lò.

" Nhị Trường Lão nói.

Nhắc tới thuốc này giá trị, liền hắn đều trở nên kích động, cảm xúc dâng trào, bởi vì cái kia đan dược là tiên gia đồ vật, có thể phục sinh Tiên Vương!

"Cái gì, đây là vì là tiên vạn luyện chế đan dược, cần chờ đợi một cái kỷ nguyên?" Tất cả mọi người đều há hốc mồm, chẳng trách bày xuống phản Ngũ Hành đại trận bảo vệ.

"Ngũ Ma Phong Thiên Chủng, phong chính là vô thượng đại dược?" Liền ngay cả mấy vị trưởng lão đều lộ ra vẻ kinh dị.

"Cái gọi là năm ma, hẳn là chỉ phản Ngũ Hành đại trận, thiên loại khả năng liền đó là có thể phục sinh Tiên Vương dược." Ngũ Trường Lão gật đầu

nói.

"Không đúng lắm, ta luôn cảm thấy có gì đó quái lạ." Tam Trường Lão không quá tin tưởng.

"Nơi này khắc đá rất nhiều, có một cái ghi chép, nhắc tới xác thực có một viên hoàn mỹ không một tì vết hạt giống, là vì phối hợp phong ấn cự hung lưu lại, bây giờ hẳn là vẫn còn ở đó." Nhị Trường Lão nói rằng.

Bởi vì di khắc quá nhiều, bọn họ chỉ có thể tin tưởng ghi chép khá nhiều những kia sự, đối với những này ba phải cái nào cũng được ghi chép, không thế nào vững tin.

Vì lẽ đó, Nhị Trường Lão cùng Ngũ Trường Lão tuy rằng thăm dò quá nơi này, nhưng cũng không thể thật là xác định có hay không có một viên hoàn mỹ thiên loại.

Đột nhiên, một chiếc chiến thuyền từ đàng xa mà đến, tạo nên sương mù, chậm rãi hạ xuống.

"Xúi quẩy, bọn họ làm sao cũng tới rồi!" Tam Trường Lão than thở, phát hiện Tiên Viện chiến thuyền.

"Chư vị, lại gặp mặt, bất quá lần này chúng ta sẽ không lễ nhượng cùng rút đi, nơi này có Tiên duyên, chúng ta muốn lưu lại." Một vị lão quái vật đứng ra.

Thiên Thần Thư Viện mọi người một trận bất đắc dĩ, nơi này nhất định không thể yên tĩnh, đến cuối cùng có lẽ sẽ ác chiến cùng tranh đoạt.

"Các ngươi hiểu rõ nơi này là nơi nào sao?" Nhị Trường Lão hỏi.

"Tự nhiên biết, so với các ngươi còn rõ ràng một ít, năm đó Tiên Viện nhưng là có người từ nơi này sống sót mang về." Một vị lão quái vật nói rằng.

Chỉ là, người kia sống sót sau khi trở về, không có bàn giao vài câu sẽ chết, vì vậy Tiên Viện người cũng không xác định nơi đây xác thực thiết vị trí, lần này đến rồi sau vẫn đang bận bịu tìm kiếm.

"Mặc dù coi như bình tĩnh, không gặp nguy hiểm, nhưng ai cũng không nói được một khi mở ra dược lô sẽ phát sinh cái gì, chúng ta liên thủ mở ra Càn Khôn lô làm sao?" Một vị lão quái vật nói rằng.

"Được!" Nhị Trường Lão sảng khoái đáp ứng rồi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1213: Ẩn Giấu Cổ Địa

Tiên viện mấy vị lão quái vật cùng Thiên Thần thư viện Nhị trưởng lão mấy người đang thương nghị, làm sao mở ra lò luyện đan, lấy ra khả năng tồn tại hiếm có đại dược.

"Nếu không có cái kia chuẩn Thế Giới thụ giáng lâm, cắm rễ ở trên một cái Âm Dương nhãn, vì bọn ta cung cấp tham chiếu tọa độ, cả đời cũng khó có thể tìm đến nơi này." Bọn họ rất vui mừng.

Mảng đại lục này rộng lớn vô ngần, giống như vũ trụ mênh mông, dù sao tinh thần rơi xuống đều như hạt bụi như thế bé nhỏ, nếu như ở đây tìm tìm cái gì, không có manh mối, mấy đời mấy kiếp cũng khó có thể hoàn thành.

Hai viện trưởng lão tiến đến đồng thời, cẩn thận nghiên cứu, rất rõ ràng Tiên viện lão quái vật càng lợi hại, bối phận so với Thiên Thần thư viện trưởng lão muốn cao hơn một đoạn!

Có thể nói, bọn họ là trên đời hoạt xa xưa nhất một nhóm người!

Ở Thiên Thần thư viện bên trong, cũng chỉ có đại trưởng lão còn có Nhị trưởng lão với bọn hắn là đồng kỳ nhân vật, cũng không đáng truật.

Một phen thảo luận, cẩn thận thôi diễn, bọn họ dần dần biết rõ nơi đây bố cục, lộ ra nét mừng, xác thực đại thế biến thiên, nơi này không phải nguy hiểm như thế.

"Có một tấm màn thần bí, chờ đợi chúng ta đi vạch trần!"

Ở những người này xem ra, bọn họ bản thân nhìn thấy hẻm núi là tối biểu tượng đồ vật, căn bản không phải cái gọi là phong ấn địa nội bộ cùng

chân tướng.

"Chân thực cổ địa bị che lấp, cần muốn chúng ta xông vào!"

Tuy rằng hiểu rõ bộ phận bí mật, thế nhưng bọn họ vẫn rất cẩn thận, chỉ lo chạm tới cái gì, phòng ngừa dẫn phát kinh thiên biến cố.

Hẻm núi nơi sâu xa nhất, nghi ngờ không đường, đến phần cuối một phiến vách cheo leo ngăn cản ở nơi đó, nhưng là mấy vị trưởng lão nhưng cũng không dừng lại, vẫn về phía trước.

"Xuyên qua thạch bích, mới có thể nhìn thấy chân tướng!"

Thiên Thần thư viện Ngũ trưởng lão bước lên phía trước, kết quả thẳng tắp đánh vào trên vách núi, bịch một tiếng, đất rung núi chuyển, mà trên người hắn có lôi đình phù hiệu lóng lánh.

Phịch một tiếng, Ngũ trưởng lão bị một tia chớp đập cho rút lui trở về, lồng ngực chập trùng sắc mặt trắng bệch, khóe miệng xuất huyết.

Hắn bị thương, chỉ là chạm tới vách núi mà thôi, liền tạo thành kết quả này!

"Ha ha..." Tiên viện một vị lão quái vật nở nụ cười, rất bình tĩnh, nhưng lời nói thật sự rất đả kích người, nói: "Người trẻ tuổi chính là xúc động, đây chỉ là một cửa ải mà thôi, kết quả không nghĩ biện pháp nhưng nhất định phải va chạm."

Thiên Thần thư viện Ngũ trưởng lão sắc mặt lúc trắng lúc xanh, hắn cũng bao lớn tuổi tác? Tuế nguyệt cửu viễn, lời nói ra sẽ đáng sợ, lại còn bị người gọi là người trẻ tuổi, đó là một loại trêu chọc càng có một sự coi thường.

Đang khi nói chuyện, Tiên viện vị lão quái kia vật đã cất bước, đi tới trước vách đá, để tâm một trận thôi diễn, sau đó hướng về vách núi đi đến.

"Đùng!"

Một tiếng tiếng vang trầm nặng, cả tòa hẻm núi còn có vách núi đều đang kịch liệt rung động người lão quái kia vật ho ra đầy máu, bay ngược trở về, bị thương không nhẹ.

Tất cả mọi người đều là ngẩn ngơ, sau đó cảm giác được một luồng sâu sắc hàn ý, liền một vị lão quái vật đều bị thương, khiến người ta sợ hãi.

"Tiền bối, ngươi làm sao so với ta càng thẳng thắn, thương thế nghiêm trọng sao?" Thiên Thần thư viện Ngũ trưởng lão kinh ngạc một quyển nghiêm nghị dò hỏi.

Người lão quái kia vật tức giận sắc mặt tái xanh, vung một cái ống tay áo, oa một tiếng lại phun ra một ngụm máu, lúc này mới ngừng lại thân hình, cũng không muốn nói chuyện nhiều.

Sau đó, lại có hai vị trưởng lão chia nhau tiến lên, cẩn thận thử nghiệm, kết quả vẫn như vậy, đều bị chấn động trở về.

Bọn họ phát hiện, càng là người mạnh mẽ chịu đến thương tổn càng nghiêm trọng hơn.

"Ngươi đến thử một lần!" Tiên viện lão quái vật chỉ về một tên đệ tử, để hắn tiến lên.

"Ta... Trưởng lão, liền ngươi chờ đều thất bại, ta đi qua không phải chịu chết sao?" Người kia run giọng nói.

"Ít nói nhảm, mau chóng tiến lên, này đối với ngươi mà nói khả năng là một cơ may lớn!" Lão quái vật rất bá đạo, không thể nghi ngờ cùng phản kháng.

Tên kia tuổi trẻ phi thường thấp thỏm, không cách nào từ chối, cuối cùng nhắm mắt đi tới vách núi trước, kết quả cắn răng một cái bước lên phía trước mà ra.

Hắn không có đụng vào vách núi, từ nơi này trực tiếp đi vào, thân ảnh biến mất.

"Hắn thành công, tiến vào chân chính ẩn chứa có cơ duyên lớn cổ địa."

Cái kia nhạ loé lên rồi biến mất, liền như vậy xông vào, cũng không còn đi ra.

"Ngươi, cũng đến đây!" Lão quái vật lại chọn một tên đệ tử, xem xét tỉ mỉ, muốn nhiều lần thử nghiệm.

Kết quả vẫn, người kia biến mất, thành công tiến vào vách núi bên trong, vẫn chưa được đến bất kỳ ngăn cản.

"Làm sao lại như thế như vậy, liền tiểu bối đều có thể vào, chúng ta trái lại bị cấm túc, khó có thể thâm nhập, đây là hà đạo lý?" Những kia trưởng lão tự nhiên không cam lòng, đối với bọn họ mà nói đây là một loại sỉ nhục.

"Kỳ thực rất đơn giản, giống như đầu ở trong hồ một cái lưới lớn, cá lớn không cách nào xuyên qua, sẽ bị trùm kín, mà một ít cá nhỏ thì lại có thể thông qua mắt lưới, cấp tốc xông tới, lại như là ở đi một cái đường đi."

Rất nhanh, bọn họ cân nhắc đi ra, một phen thôi diễn, thấy rõ "Thạch bích" tác dụng.

Này không phải chân chính thạch bích, mà là một loại trận pháp, cùng phản Ngũ Hành đại trận có quan hệ, thật là phát động lên, trời long đất lở quỷ thần kêu khóc!

Hai viện trưởng lão há hốc mồm, nơi này ngăn trở chặn lại rồi bước tiến của bọn họ, chỉ có "Cá nhỏ" mới có thể vào, khiến cho bọn họ rất là không cam lòng, thất vọng vô cùng.

"Xoạt!"

Đang lúc này, sớm đi vào trước hai người lại đồng loạt trở về, vô cùng

kích động, mang theo vẻ chấn động, nói: "Trưởng lão, bên trong có rất nhiều hiếm có bảo dược!"

Bọn họ thành công trở về, này chứng minh trước kia suy đoán, thôi diễn được chuyện thật.

Mọi người tất cả xôn xao, bọn họ mang về tin tức rất có có sự vang dội.

Đồng thời, mọi người cũng chú ý tới, trên người bọn họ có thương tích ngân, có vết máu, phi thường chật vật, từng tao ngộ nguy hiểm.

"Các ngươi làm sao, bên trong là thế nào một thế giới?" Một vị lão quái vật hỏi.

"Có rất nhiều thiên địa linh túy, nhưng cũng gặp nguy hiểm, chúng ta muốn đi hái thần dược, kết quả bị phù văn trảm thương!" Một người đáp.

Nếu không, bọn họ sẽ không như thế mau ra đây, bên trong tuy rằng có ít ỏi dược thảo các loại, nhưng nếu như hái không tới, đi vào trước cũng căn bản không có bất kỳ ý nghĩa gì.

"Còn có ai đồng ý đi thám hiểm, tiến vào bên trong thế giới đi xem rõ ngọn ngành?" Một vị lão quái vật hỏi, phái cao thủ trẻ tuổi đi vào, tranh cướp tạo hóa cùng cơ duyên.

Một bên khác, Thiên Thần thư viện Nhị trưởng lão mấy người một phen thương thảo sau, cũng hướng về thư viện học sinh hỏi dò, có hay không có người đi qua.

Nhóm người thứ nhất bên trong Thạch Hạo, Yêu Nguyệt, Lục Đà mấy người thình lình đều ở liệt, bọn họ đều báo danh, muốn ngay đầu tiên đi qua tìm hiểu ngọn ngành, tranh cướp tạo hóa.

Đồng dạng, Tiên viện bên kia một nhóm người cũng có đại cao thủ, vì là trẻ tuổi nhân vật nổi tiếng.

Bóng người đông đảo, hai viện học sinh tách ra, từ phương vị khác nhau đi tới vách núi trước, lẫn nhau cách một khoảng cách.

"Các ngươi phải cẩn thận!"

Có trưởng lão ở phía sau căn dặn, kết quả còn chưa dứt lời hai nhóm học sinh đều cấp tốc động thủ, từ thạch bích nơi đó biến mất.

Thạch Hạo cũng không có cảm thấy va vào cái gì ngọn núi, như là xuyên qua rồi một tầng sương mù, vạch trần một phiến tấm màn thần bí, trực tiếp xuất hiện ở bên trong một vùng đất cổ.

Có chút tối tăm, tia sáng không phải rất sung túc.

Trên đất màu đỏ sậm, như là trải qua chảy máu đại chiến, đem nơi đây nhuộm thành bộ dáng này, năm tháng dài đằng đẵng qua đi bùn đất màu sắc đều bất biến.

Rất nhanh, hắn nghe thấy được hương thơm, ở trước đó mới, linh quang từng trận, thụy khí cuồn cuộn đang từ một chỗ lại một nơi nhô ra.

Tối tăm cổ địa, quả nhiên có rất nhiều dược thảo.

Cách Thạch Hạo gần nhất nơi, có một cái ao, ở trong một cây sen trắng loá, sắp thành thục, toả ra mùi thơm ngát bay ra cách xa mấy dặm, thu hút ánh mắt người ta.

Không riêng là hắn, những người khác cũng đều nhìn thấy, con mắt lúc này liền trực, tất cả đều ngay đầu tiên vọt tới.

Ầm!

Tiên khí bạo khai, mấy người đồng thời ra tay, lẫn nhau va chạm lúc, để tiên vụ lập tức bạo phát.

Đều là cao thủ Thạch Hạo, Lục Đà, Vương Hi đều ra tay, mà Tiên viện bên kia cũng có cùng cấp bậc người, ở đây đối lập.

"Dẫn hồn liên!"

Mọi người từng người lui về phía sau, chiếm giữ có lợi địa thế, bất cứ lúc nào chuẩn bị lần thứ hai chém giết, bởi vì vật này quá hiếm thấy cùng trọng yếu.

Đây là một cây hiếm có thần dược, nó sinh trưởng ở thần dịch bên trong, thường ngày khó có thể tìm được, dùng giá trị liên thành hình dung đều có chút không đáng chú ý, bởi vì tác dụng quá lớn.

Một người dù cho nguyên thần của hắn vỡ nát, chỉ ăn dẫn hồn liên cũng có thể để cho nguyên thần niết bàn, lần thứ hai trùng sinh đến đây.

Đối với tu sĩ mà nói, đây là biết bao quý giá? Thần dược có giới, dẫn hồn liên vô giá!

"Ầm!"

Lần thứ hai va chạm mạnh bắt đầu, mặc dù là cùng ở một cái thư viện, Lục Đà, Vương Hi, Thạch Hạo mấy người hay là đối phương đòn công kích này, tương tự Tiên viện người cũng không đồng lòng, lẫn nhau tranh đoạt.

Chỉ tu ra hai đạo tiên khí người, căn bản không xen tay vào được, bị nơi đó bùng nổ ra tiên khí xung kích rút lui, sắc mặt trắng bệch.

Nơi này, mặt đất màu đỏ sậm, thiếu hụt thảm thực vật, sinh cơ không đủ dồi dào, có thể nói, rất nhiều nơi không có một ngọn cỏ.

"Nơi này có Phượng Hoàng thảo!"

Cách đó không xa, có người kinh sợ kêu lên, đã kinh động chính đang tranh đấu chí tôn trẻ tuổi, tất cả mọi người đều thất kinh, hiếm có thần dược thật sự không hề ít, liên tiếp xuất hiện.

Ầm!

Trong nháy mắt mà thôi, có người nhảy lên, nhằm phía một hướng khác, không lại cướp dẫn hồn liên, mà là đi tranh cướp Phượng Hoàng thảo.

"Ngươi chính là cái kia Hoang, thương ta Tiên viện đệ tử, nói khoác không biết ngượng cuồng đồ?" Một cô gái lành lạnh nói rằng, nàng trường mỹ lệ phi thường, mi mục như họa, thanh nhã tuyệt thế, tư thái thon dài, áo lam phấp phới, tự muốn cưỡi gió bay đi, nàng vờn quanh ba đạo tiên khí, cùng Thạch Hạo đối lập.

Thạch Hạo xác thực, trước đây chưa từng nhìn thấy nàng, cùng Tiên viện người có xung đột lúc, cô gái này nhất định ở trong khoang thuyền, vẫn luôn chưa từng xuất hiện.

"Tránh ra!" Thạch Hạo nâng quyền đánh giết, bất kể là ai ngăn cản bước chân, đều muốn một trận chiến, hắn đối với dẫn hồn liên nhất định muốn lấy được.

"Hừ, tu cổ pháp, còn đối với ta Tiên viện bất kính, không muốn trở thành Tiên viện đệ tử sao?" Nữ tử ngoại trừ vận dụng mạnh mẽ vô lực, còn uy hiếp như vậy, hiển nhiên chí ở đoạt dẫn hồn liên, để địch thủ kiêng kỵ.

"Thực lực không đủ, nắm Tiên viện cũng ép không được ta, ta đã thu rồi một cái nắm giữ ba đạo tiên khí hầu nam, ngươi như cố ý đối địch với ta, ta không ngại lại thu một cái người hầu gái." Thạch Hạo cảnh cáo.

Đương nhiên, này đồng dạng là một loại khiêu khích, mang theo nghiêm trọng xâm lược tính, kích vị này mạnh mẽ tiên tử nỗi lòng gợn sóng.

"Ầm!"

Lại một lần va chạm mạnh, không riêng là Thạch Hạo cùng cô gái này quyết đấu, còn có những người khác ra tay, Lục Đà, Vương Hi còn có Tiên viện những người khác cũng không có rời đi đây.

Nơi này phát sinh đại hỗn chiến, nắm giữ ba đạo tiên khí tuổi trẻ Chí cường giả ở tranh đấu!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1214: Dẫn Hồn Liên

Thời gian không lâu mà thôi, liền cái địa phương liền đánh đổ thiên, tất cả mọi người đều ở kịch liệt chém giết, phát sinh đại hỗn chiến.

"Ầm!"

Thạch Hạo cùng cô gái kia quyết đấu, bàn tay phát sinh nhạt ánh sáng vàng kim lộng lẫy, phụt lên Côn Bằng lực, cùng tràn ngập ra tiên khí đụng vào nhau, tứ phương rung bần bật.

"Giết!"

Một bên khác, Lục Đà cùng một người thanh niên chém giết, hai người đều nhiễm phải vết máu, đây là nắm giữ ba đạo tiên khí chí tôn trẻ tuổi kinh thế đại chiến.

"Ngươi cần phải hiểu rõ, vì một cây dược thảo theo ta quyết chiến, đến tột cùng có hay không đáng giá!" Cô gái kia đang đe dọa, là một cái không chừa thủ đoạn nào người, vì Dẫn Hồn Liên không tiếc dùng Tiên Viện ép Thạch Hạo.

"Ít nói nhảm, từng người bằng bản lĩnh tới lấy!" Thạch Hạo không hề bị lay động, trực tiếp nổ ra một quyền, ánh chớp mấy ngàn đạo, toàn bộ ở phía trước tỏa ra, óng ánh mà chói mắt.

Nếu là bình thường người sớm đã bị chớp giật đánh cho tro cặn, loại này ánh chớp chém giết Thiên Thần căn bản sẽ không mất công sức, có thể có thể so với đáng sợ thiên kiếp.

Chỉ là cô gái này vô cùng mạnh mẽ, ba đạo tiên khí dung đạo, hóa thành từng tia từng sợi, bao vây đường cong ngạo nhân thân thể, mà lại sử dụng tới

một loại cổ đạo pháp.

Thạch Hạo pháp lực cao thâm, thể xác mạnh mẽ, thần dũng không thể đỡ, cùng với nàng mấy lần liều mạng, trực tiếp về phía trước.

Đặc biệt, khi (làm) Thạch Hạo chu vi có mấy trăm rễ: cái màu vàng cành liễu lao ra thì, để nữ tử này nhất thời ngẩn ngơ, biểu hiện dị dạng, không tự chủ được rút lui mấy bước.

Ầm!

Thạch Hạo nhảy một cái mà qua, nhào về phía trước, muốn rút lên cái kia cây Dẫn Hồn Liên.

Này cây hoa sen thánh khiết hoàn mỹ thơm ngát nức mũi, toàn thân trắng bạc, ánh sáng nhấp nháy, cắm rễ ở một phương suối nước bên trong, cái kia ao bên trong là thần dịch, óng ánh trong suốt.

Ao không lớn, bất quá phạm vi mấy trượng, ẩn chứa Tiên Thiên tinh khí, đi kèm mùi hoa.

Đùng!

Thời khắc mấu chốt, một mảnh tử mang bay tới Vương Hi ra tay, giơ tay chính là nhiều loại bảo thuật, ngăn cản Thạch Hạo bước chân.

Xoạt!

Sau đó, nàng càng là triển khai Bình Loạn Quyết, vận dụng loại này chấn động cổ kim vô thượng kiếm quyết, đánh nát hư không, cắt đứt con đường phía trước, không cho Thạch Hạo tới gần.

Cũng trong lúc đó, Lục Đà cũng ra tay rồi phát sinh quát to một tiếng, như sấm sét giống như, vận dụng cổ thiên công, đánh về Thạch Hạo phía sau lưng, khí thế như cầu vồng.

Tiên Viện người cũng đều xuất kích cùng ngăn cản Thạch Hạo.

Mà cái kia trước kia cùng Thạch Hạo động thủ nữ tử càng là phục hồi tinh thần lại, liên tiếp phát sinh công kích bảo thuật, về phía trước giết đi.

Thạch Hạo một cái lướt ngang, né qua rất nhiều bảo thuật, thân thể như một đạo quỷ mị đang di động, lạnh lùng liếc mắt nhìn Vương Hi sau đó xoay người lại cùng Tiên Viện nữ tử chạm nhau một chưởng.

Ầm!

Nữ tử gặp rung bần bật, bính thân thể lực lượng, có mấy người có thể cùng Thạch Hạo sánh vai? Hắn cùng mạnh mẽ nhất Luyện Thể sĩ không khác nhau gì cả!

Rách gan bàn tay, máu tươi chảy ra, Tiên Viện nữ tử khoanh tay chưởng, ở tại ngón cái trên đỏ sẫm điểm điểm, đó là từ hổ khẩu trên chảy ra chân huyết.

Thạch Hạo lần thứ hai xông về phía trước, lưu lại đếm không hết tàn ảnh khiến người ta không nhận rõ hư huyễn cùng chân thực, chỉ có thể nói tốc độ của hắn quá nhanh, mục tiêu như trước là Dẫn Hồn Liên.

Nhưng mà, những người này phi thường kiên quyết, bất kể là Thiên Thần Thư Viện học sinh, vẫn là Tiên Viện đệ tử, cùng ra tay, ai dám tiếp cận thần trì, tất sẽ phải gánh chịu tính chất hủy diệt công kích.

Thạch Hạo rất cường đại, nhưng cũng rất khó một mình đối đầu tất cả mọi người, dù sao bọn họ là Cửu Thiên Thập Địa tiềm lực kẻ đáng sợ nhất, đều tu ra ba đạo tiên khí.

"Ầm!"

Những người kia căn bản không đi nhận biết tàn ảnh cùng chân thân, có khả năng làm chỉ có một cái, vậy thì là đánh giết!

Bọn họ nhân số bãi ở nơi đó, không cần lo lắng có hay không bắn trúng

chân thân, chỉ cần thấy được cái bóng liền ra tay, đồng thời rất nhiều công kích đều là trước tiên phát ra.

Bởi vì Dẫn Hồn Liên liền trường ở nơi đó, bọn họ trực tiếp lấy ra bảo thuật, oanh ở xung quanh, đưa nó bảo vệ ở trung tâm, ai muốn đi vào hái, chẳng khác nào một con va tiến vào phạm vi công kích bên trong.

"Coong!"

Đang lúc này, binh khí ra khỏi vỏ thanh âm vang lên, Vương Hi rút ra một thanh kiếm thần, lấy ẩn chứa tiên kim, tuyệt thế sắc bén, dâng lên ráng lành.

Cũng trong lúc đó, Thạch Hạo phụ cận cái kia với hắn giao thủ Tiên Viện nữ tử trong tay cũng phát sinh leng keng âm, đó là một cây cánh phượng tiên kim đảng, sáng loá.

Cái này binh khí hết sức kinh người, lẫn lộn quang minh tiên kim, trắng như tuyết thịnh liệt, như một vầng mặt trời óng ánh, mà lại phi thường ép người.

Cô gái này vừa nãy bị thiệt thòi, ở thân thể đánh nhau chết sống, rách gan bàn tay, hiện tại vận dụng binh khí của chính mình, món pháp khí này vừa ra, thiên địa ầm ầm mà động, lưỡi dao gió chỗ đi qua, hư không bị cắt đứt.

"Nhận lấy cái chết!" Nàng hét lên một tiếng, về phía trước đánh giết.

Này làm người khá là kinh ngạc, loại này hạng nặng binh khí bình thường đều là nam tử nắm giữ, múa lên phi thường uy mãnh, nữ tử này tư thái cao gầy, thân thể uyển chuyển -, lại múa như vậy một cái thần binh, thực tại hấp dẫn con mắt người khác.

"Giết!"

Thạch Hạo gào to, hắn tay không tiến lên nghênh tiếp, cùng với nàng ác

chiến, né qua lưỡi dao gió, bàn tay như đao, chém về phía kim loại cái.

Hô!

Cuồng phong gào thét, cánh phượng tiên kim đảng dâng lên trắng như tuyết hào quang, dường như lửa khói giống như vậy, để hư không đều vặn vẹo, thiêu đốt Thạch Hạo bàn tay kia.

Rầm một tiếng, màu đen hồng thuỷ cuồn cuộn, Thạch Hạo vận dụng Côn Bằng pháp bên trong Thái Âm lực lượng, cái tay kia hóa thành côn ngư, kéo màu đen sóng nước bảo vệ bản thân.

"Coong!"

Đồng thời, bàn tay của hắn chém trúng kim loại cái, phát sinh Côn Bằng lực, để cái này thần binh kịch liệt run rẩy, vang lên ong ong, tiếng kim loại rung dường như phong minh.

"Xoạt!"

Đang lúc này, Vương Hi ra tay, nắm chuôi này tuyệt thế thần kiếm, mang theo lạnh lẽo ánh sáng, cách không chém tới, lại là Bình Loạn Quyết, tạ thần binh triển khai!

Thạch Hạo đối với này phi thường kiêng kỵ, dù sao đây là cổ kim mạnh nhất tam đại kiếm quyết một trong, đã từng bức lui dị vực sinh linh khủng bố, bình loạn một thời đại.

Hắn tạo ra duy nhất động thiên, cả người phát sáng, Liễu Thần pháp cùng Lôi Đế bảo thuật kết hợp, mấy trăm cây màu vàng cành quấn theo ánh chớp, hóa thành mũi tên nhọn, nhằm phía Vương Hi nơi đó.

"Hống!"

Lục Đà một tiếng rống to, toàn bộ mái tóc rung động, ở tại trên đỉnh đầu xuất hiện đại thụ che trời, là tiên khí biến thành, chập chờn dưới đếm không

hết đại đạo khí, trấn áp Thạch Hạo.

Vào đúng lúc này, Thạch Hạo tao ngộ vây công, bởi vì hắn khoảng cách Dẫn Hồn Liên gần nhất, mà lại đều là ra tay, nhất định muốn lấy được, gợi ra mọi người nhất trí đối kháng, muốn trước đem hắn trấn áp.

Hiển nhiên, như vậy một trận chiến phi thường gian nan, Tiên Viện người còn có Thiên Thần Thư Viện chí tôn trẻ tuổi, nhất trí đối phó hắn, ngăn cản hắn đoạt Dẫn Hồn Liên, hơi một tí thì có chết đi nguy hiểm.

Xoạt!

Ở mấy đại cao thủ vây công dưới, Thạch Hạo hóa thành một con Côn Bằng phóng lên trời, tránh thoát khỏi cái kia sát cục.

Hắn trạm ở trong hư không, vẻ mặt lãnh đạm, cũng không rút đi, mang theo cười gằn, nói: "Ta xem các ngươi ai có thể lấy đi!"

Nếu ai đi hái đều sẽ phải gánh chịu công kích, như vậy hắn liền chờ ở chỗ này, xem cái kế tiếp bị vây công người là ai.

Kết quả, mọi người cầm cự được, không người muốn ý bước ra bước đi kia, lẫn nhau đều phi thường kiêng kỵ.

"Ta có thể không có thời gian ở đây lãng phí, còn muốn đi đoạt cái khác thần dược đây!" Thạch Hạo nói rằng, hắn lần thứ hai lao xuống xuống, ra tay trước.

Ầm!

Cánh phượng trước tiên kim đảng chém tới, chập chờn ra kinh người chùm sáng, mang theo đại đạo mông lung khí tức, phong tỏa Thạch Hạo con đường phía trước.

Cùng lúc đó, Lục Đà hai tay kết ấn, khẩu trán sấm sét, giữa hai tay dựng lên trăm nghìn trùng chùm sáng, đánh giết hướng về Thạch Hạo.

Mà Vương Hi cũng thôi thúc thần kiếm, về phía trước chém tới.

Tất cả mọi người đều chuyển động, cùng nhau xuất kích, vây nhốt Thạch Hạo con đường, sắp sửa chém xuống.

Thạch Hạo toàn thân phát sáng, xán lạn kinh người, như là bắt đầu cháy rừng rực, duy nhất động thiên hóa thành một vòng to lớn Thái Dương, hiện lên các loại phù văn.

Hắn một tiếng gào to, khí tức khủng bố, đem thực lực của tự thân tăng lên tới cực điểm, xông vào các chí tôn trẻ tuổi phục kích quyển.

Ầm!

Nơi này sôi trào, bảo thuật một loại lại một loại, đều là chí cường công kích, đem Thạch Hạo nơi đó nhấn chìm.

Bất quá rất nhanh nơi đó lại xuất hiện khu vực chân không, liên miên ánh sáng lộng lẫy lờ mờ, như là băng tuyết ở tan chảy, ở biến mất.

"Pháp lực miễn dịch!" Vương Hi kêu sợ hãi, gần nhất tới nay Vương gia vẫn đang điều tra Thạch Hạo, đã sớm đem gốc rễ để mò tình, biết hắn có loại này bản lĩnh.

Mọi người biến sắc, trơ mắt nhìn hắn đột phá bảo thuật phong tỏa, xông đến thần trì cách đó không xa, giơ tay liền muốn hái Dẫn Hồn Liên.

"Mất đi hiệu lực rồi!" Tiên Viện nữ tử la thất thanh, nàng vung lên cánh phượng tiên kim đảng, không dùng tới bảo thuật, trực tiếp lấy binh khí công kích.

Thạch Hạo nhảy lên, coong một tiếng, bàn chân đạp ở bảo đảng trên, phát sinh một trận rung bần bật, thân thể hắn đong đưa, liền hóa giải đòn đánh này.

Khi (làm) Vương Hi thần kiếm đâm tới thì, hắn gảy ngón tay một cái,

đập vào cái kia trên thân kiếm, khiến cho rung bần bật, vang lên ong ong.

Lục Đà, còn có Tiên Viện những người khác tiến lên, Thạch Hạo duy nhất động thiên bạo phát, dâng trào các loại phù hiệu, nhiều loại bảo thuật ngưng tụ cùng nhau, đối với tất cả mọi người phản kích.

Pháp lực miễn dịch, này một quyển lĩnh ở thời khắc mấu chốt thực tại kinh diễm, đối mặt quần công có thể một mình ứng phó, còn có thể triển khai kịch liệt nhất phản công.

"Ầm!"

Cùng lúc đó, Thạch Hạo một phát bắt được Dẫn Hồn Liên.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1215: Đối Đầu Quần Hùng

Xoạt!

Tất cả mọi người đồng loạt ra tay, có thể nào trơ mắt nhìn hắn độc chiếm này cây tuyệt thế thần dược, liên miên chùm sáng đánh tới, đáng tiếc đều bị hóa giải, pháp lực miễn dịch.

Chỉ có cánh phượng tiên kim đảng, thần kiếm, chiến kích, trường mâu chờ đâm tới lúc đó có hiệu, thạch hạo không thể không đối kháng.

Đột nhiên, thạch hạo trong tay rung bần bật, màu bạc lá sen tan chảy, hóa thành chất lỏng, sau đó cánh hoa héo tàn, cũng trở thành óng ánh chất lỏng, ở đây hóa rơi mất!

Trong hư không, màu bạc dịch nhỏ ngưng tụ, từ thạch hạo ngón tay bay lên, vọt tới giữa không trung, ở nơi đó tụ tập thành một đoàn huyết thanh, Ngân sáng loè loè.

Này cây thần dược dĩ nhiên nung chảy, ở thời khắc mấu chốt nhất này phát sinh đột biến!

Nhưng huyết thanh vẫn còn, lơ lửng ở trong hư không, thơm ngát nức mũi, so với vừa nãy muốn nồng nặc không chỉ gấp mười lần, tất cả mọi người đều trong mắt nóng rực, đồng thời về phía trước chộp tới.

thần dược thành thục, tự mình bóc ra, hóa thành nước quý, gốc rễ cần đào tẩu! có người than thở.

Thạch hạo đang ở phía trước nhất, đương nhiên sẽ không bỏ qua, bàn tay lớn tìm tòi, về phía trước bao trùm, ước ao nắm giữ ở tay.

Nhưng mà, những người kia toàn bộ phát lực, đây là thân thể chém giết, một đám chí tôn trẻ tuổi đều triển khai khủng bố thủ đoạn, từng cái từng cái tinh lực Thao Thiên, về phía trước đánh mạnh.

Thạch hạo thân thể rung bần bật, không thể không nghiêm túc đề phòng, bởi vì thân thể của hắn đang lay động, duy nhất động thiên đang vặn vẹo, muốn sụp ra.

Không chỉ có là những người này trùng kích gây nên, còn có một cái nguyên nhân, pháp lực miễn dịch muốn mất đi hiệu lực, những người này đều rất không bình thường, trước kia triển khai phù văn dị thường đáng sợ. Pháp lực miễn dịch năng lực này bị nghiêm trọng trùng kích hiện tại không có thể chống đỡ, sắp muốn biến mất.

Ầm!

Lục đà đôi bàn tay xanh mượt, oanh giết tới, đủ để đánh xuyên vòm trời.

Thạch hạo một tay trảo dẫn hồn liên huyết thanh, một cái tay khác thì lại đang nhanh chóng chấn động, vội vã, phân biệt cùng với song chưởng va chạm, tiếng vang ầm ầm, kình khí dâng trào, hư không vặn vẹo, nổ tung.

Xoạt!

Ánh kiếm như dải lụa vương hi thần kiếm đâm tới.

Khách!

Hư không bị chém ra, tiên viện nữ tử cầm trong tay cánh phượng tiên kim đảng, cũng lập bổ xuống, đến thẳng thạch hạo đầu lâu.

Ngoài ra, tiên viện hai người khác cũng giết đến, trường mâu, chiến kích cùng hạ xuống, sắc bén vô cùng, ánh sáng lộng lẫy lạnh lẽo, xuyên thủng Trường Không nhắm thẳng vào thạch hạo chỗ yếu.

Ầm!

Thạch hạo duy nhất động thiên phát sáng, bắn ra bảo thuật, màu vàng cành liễu hóa thành xích thần trật tự, nhằm phía bốn phương tám hướng, không khác biệt công kích. Ngoài ra lôi đạo vạn tầng, ở chỗ này bạo phát. Mà trong thân thể càng là phát sáng, Luân Hồi hàm nghĩa hiện lên, bao phủ tứ phương.

Đây là một hồi va chạm mạnh, thạch hạo nộ chiến, pháp lực miễn dịch đem biến mất hắn đang lợi dụng cuối cùng ưu thế chém giết.

Vù!

Hư không run lên, sau đó kịch liệt nổ vang, các loại bảo quang hiện lên, những người này đại hỉ, nhân vì là phù văn của bọn họ lại có hiệu lực, toàn diện đánh giết về phía trước.

Ngay ở vừa nãy, mấy người còn sắc mặt khó coi, bởi vì bọn họ bảo thuật đối với thạch hạo vô hiệu mà đối phương Côn Bằng pháp, Lôi đế thần thông, Luân Hồi phù văn chờ toàn diện bắn ra, thực tại để bọn họ biến sắc.

Hiện tại tình thế nghịch chuyển, những người này bảo thuật phát huy tác dụng, toàn diện trút xuống, nên đến công kích được!

Thạch hạo mắt lộ ra thần mang, tuy rằng bị quấy rầy, bị trùng kích, thế nhưng con kia bao trùm màu bạc huyết thanh tay vẫn chưa thu hồi lại, lòng bàn tay hiện lên một cái đỉnh, lấy đi hết thảy chất lỏng.

Đùng!

Những người này bảo thuật hạ xuống, cường đại như thạch hạo, cũng không thể đối đầu tất cả mọi người, duy nhất động thiên mơ hồ, lờ mờ, vặn vẹo, muốn nổ tung.

Xoạt!

Bình Loạn quyết có hiệu lực, một chiêu kiếm đâm vào, bắn lên một đóa hoa máu.

Thạch hạo tránh né đúng lúc, né qua chỗ yếu hại, nhưng vẫn bị ánh kiếm thương tổn được cánh tay, có đỏ bừng dòng máu hạ xuống, thương không phải rất nặng, thế nhưng kiếm khí cuồn cuộn, ẩn chứa một luồng tinh thần ý chí, muốn phá hoại thạch hạo thân thể.

phá!

Thạch hạo gào to, sau lưng một đôi Côn Bằng sí hiện lên, mạnh mẽ chấn động, Thái Âm cùng Thái Dương thần lực dây dưa, xoay tròn, từ trong thân thể bức bách kiếm kia khí.

ầm ầm!

Lục đà nắm quyền ấn đến, cùng thạch hạo gắng chống đỡ, đánh Thiên Vũ thùng thùng vang vọng, hư không đổ nát.

Coong!

Làm tiên viện nữ tử cánh phượng tiên kim đảng hạ xuống thì, thạch hạo đánh thọc sườn, bàn tay đánh vào cánh phượng biên giới trên, leng keng điếc tai, tia lửa văng gắp nơi.

Chiến kích, trường mâu đâm tới, mặt khác hai đại cao thủ trùng kích, chỉ về thạch hạo mi tâm.

Mấu chốt nhất chính là, tiên khí tràn ngập, phù văn mãnh liệt, bảo thuật cuồng bạo mà tới.

Thạch hạo rơi vào hiểm cảnh, cùng nhiều người ác chiến, đều là thế hệ tuổi trẻ Chí Cường giả, là cửu thiên thập địa bên trong tương lai mạnh nhất một nhóm người, tự nhiên tình cảnh không ổn.

Ầm!

Thạch hạo thu hồi màu bạc huyết thanh, hai tay kết pháp ấn, đại chiến mọi người.

Đánh văng ra chiến kích, đẩy ra trường mâu, hắn dũng không thể đỡ, muốn phá vòng vây, thế nhưng mấy người này đều sắc mặt tái xanh, đồng thời đánh mạnh.

Dẫn hồn liên, quá kỳ diệu, một người nguyên thần vỡ nát cũng có thể dựa vào cái này liên phục sinh, Niết Bàn tái sinh, ai không nghĩ đến đến? Bực này với một cái mạng!

Ầm!

Làm thạch hạo lần thứ hai tay không đối kháng cánh phượng tiên kim đảng thì, cái này binh khí đột nhiên phát sáng, nhiệt độ cao đáng sợ, quả thực có thể thiêu huỷ thế giới, thiêu xuyên cửu thiên.

Thạch hạo lòng bàn tay đau đớn một hồi, hắn cúi đầu phát hiện, trong lòng bàn tay một mảnh cháy đen, nếu không có thực lực của hắn đủ mạnh, vừa nãy một cánh tay đều muốn hóa thành tro tàn.

giết! tiên viện nữ tử khẽ quát, nàng cả người đều phảng phất bắt đầu cháy rừng rực, tắm rửa ngút trời ánh lửa, nàng hướng về thạch hạo tấn công, lấy thần diễm phong tỏa nơi đây.

Phần Thiên diễm! có người kinh ngạc thốt lên.

Thạch hạo thì lại cảm giác sâu sắc bất ngờ, ngọn lửa này quá mạnh mẽ, đối với hắn đều tạo thành uy hiếp, để hắn cảm giác một trận nóng rực, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

có thể Phần Thiên đạo hỏa, vô thượng thần diễm! hắn biết rồi đó là cái gì.

Bởi vì, đã từng từng trải qua loại này cổ pháp, đây là đại Phần Thiên công, là một loại vô thượng cổ pháp, hỏa diễm có thể thiêu hủy Chư Thiên.

Xoạt!

Ánh lửa liền thiên, hướng về thạch hạo bao phủ mà đi, để nóng rực không chịu nổi, lòng bàn tay cháy đen nơi càng là đau nhức.

Ầm!

Thạch hạo ngưng tụ pháp ấn, khí thế đột ngột biến, bễ nghễ thiên hạ, triển khai lục đạo luân hồi cổ thiên công, đem chính mình vài loại bảo thuật đều điều động lên, đánh giết về phía trước.

Thời khắc này, hắn là cuồng bạo, bảo thuật đan dệt thành quang, ở đây trùng kích, như là thật sự mở ra lục đạo cánh cửa, còn có Luân Hồi thời gian.

cheng!

Sau một khắc, thạch hạo rút ra một thanh kiếm, lúc đầu lờ mờ, có thể mới vừa khởi động, thần quang tăng vọt, bay về phía ánh sáng trùng thiên, mưa ánh sáng mông lung.

khách!

Cánh phượng tiên kim đảng bị chém đứt, mà nội hàm tiên kim hướng về thạch hạo kiếm trong tay thai tuôn tới, một cái báu vật bị hủy diệt.

Đây là Đại La tiên kiếm thai, thạch hạo trong tình huống bình thường không dùng tới, một khi lấy ra, liền mang ý nghĩa giết đỏ cả mắt, muốn liều mạng.

Xoạt!

Ánh kiếm lóe lên, cùng lục đạo luân hồi thiên công phối hợp, suýt chút nữa đem tiên viện tay của cô gái cánh tay chém xuống, nàng nhanh chóng rút lui, trên mặt tràn ngập vẻ đau lòng, khó có thể chịu đựng.

Nàng cánh phượng tiên kim đảng hủy diệt rồi" bị người một chiêu kiếm chặt đứt, mà hấp thu đi rồi nội hàm tiên kim, trở thành đồng nát sắt vụn.

Coong!

Những người khác công kích tới thì, thạch hạo triển khai lục đạo luân hồi cổ thiên công, điều động kiếm này, hắn đã buông tay, kiếm thai như cầu vồng ở đây xoay quanh, mang theo Chư Thiên đạo văn.

Này kiếm thai như là phục sinh, phi thường thần bí, mưa ánh sáng liên miên, một mơ hồ sinh vật hình người ở kiếm thai nổi lên hiện, tiên vụ tràn ngập, vô cùng khiếp người.

khách!

Vương hi kiếm đâm tới thì, bị Đại La tiên kiếm thai bổ trúng, tại chỗ đứt thành hai đoạn, bên trong bao hàm tiên kim bị hấp thu.

Thạch hạo giật mình, hồi lâu chưa vận dụng kiếm này, hắn phát hiện này kiếm thai càng ngày càng lợi hại, theo thực lực của hắn tăng lên, kiếm này thai như là cũng bị tẩm bổ, so với trước đây cũng không biết đáng sợ bao nhiêu lần.

Vương hi mặt cười trắng bệch, đau lòng muốn chết, đây chính là một thanh tuyệt thế bảo kiếm, liền như vậy bị người chặt đứt, quá đáng tiếc.

Ầm!

Thạch hạo như là điên cuồng, thôi thúc lục đạo luân hồi thần thông, oanh những người này biến sắc, hắn một mình độc kiếm liền như vậy giết đi ra ngoài.

Xoạt!

Tiên viện nữ tử bả vai bắn lên một đóa đỏ tươi huyết hoa, nàng suýt chút nữa bị chém nghiêng chặt đứt.

Ầm!

Vương hi bay ngược, lục đạo luân hồi đại thần thông vừa triển khai, thân thể rung bần bật, vương hi công ở mặt trước, đứng mũi chịu sào, bị chấn

động khóe miệng chảy máu.

xoạt!

Kiếm khí ngang dọc, thạch hạo xông ra hiểm địa, từ vây công trạng thái bên trong giải thoát ra, sau đó nghỉ chân.

Hắn bị người vây nhốt thì xác thực không có cách nào, nhiều chí tôn trẻ tuổi như vậy vây quét, mà hắn lại không việc gì giết ra, nếu là truyền đi nhất định sẽ chấn động thiên hạ.

Hiện tại mọi người rất bất đắc dĩ, thạch hạo liền đứng cách đó không xa, tiến vào có thể công, lui có thể thủ, nhưng không phải cỡ nào tích cực.

ai còn muốn dẫn hồn liên sao? thạch hạo hỏi.

Hiện tại chính là muốn cũng không có cách nào, đều biết vì sao, theo đồng thời ở hanh ca.

Hừ!

Lục đà hừ lạnh một tiếng, cái thứ nhất rút đi, nhằm phía xa xa.

Vương hi xoay người, không nói lời nào, cũng yên lặng rút đi.

càng để ta bị thương, sớm muộn muốn tốt cho ngươi xem! tiên viện nữ tử nói như vậy.

không phục, hiện tại liền đến một trận chiến! thạch hạo quát lên.

ngày khác cùng ngươi chiến, ta hiện tại muốn đi đoạt lại chiến lợi phẩm! tiên viện nữ tử cắn răng nói rằng, quay đầu lại liền đi.

Một đám người đều trong lòng chấn động, không người muốn cùng cái người điên này một trận chiến, đều muốn tiếp tục đi tìm thần dược.

Bởi vì, bọn họ biết, người này có nắm giữ Côn Bằng pháp, tốc độ quá

nhanh, bây giờ được thần dược, thoát ly vòng vây sau, nếu là không địch lại, muốn bỏ chạy quá dễ dàng.

Trong nháy mắt, nơi đây thanh tịnh, tất cả mọi người đi rồi.

Thạch hạo cười gằn, đi theo, hiện tại giờ đến phiên hắn chủ di chuyển, hắn nhìn chăm chú đúng những người này, ai muốn đến thần dược, liền đi cướp sạch ai.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1216: Thần Dược Viên

Tối tăm cổ địa bên trong, thiếu hụt quang minh, nhưng cũng không thiếu hi thế bảo dược, thơm ngát nức mũi, không thiếu thần phẩm, này gợi ra phi thường tranh đấu kịch liệt cùng xung đột.

Dẫn Hồn Liên tới tay, Thạch Hạo tâm có thai duyệt, nhưng vẫn chưa thỏa mãn, mà là bắt đầu rồi tiến một bước hành động, theo những người kia về phía trước.

"Phượng Hoàng thảo!",

Khối này khu vực đồng dạng gợi ra ác chiến, Thiên Thần Thư Viện Huyền Côn bị đả thương, Tiên Viện một cái thanh tú thiếu niên rít gào, khí chất càng trở nên cuồng dã, đẩy lùi địch thủ, cướp đi Phượng Hoàng thảo.

Thạch Hạo tới trễ một bước, hắn không quen biết người kia, cũng không phải với hắn tranh cướp dẫn hồn thảo người, vì vậy hắn không có truy kích.

"Gào..." Một khu vực khác, rồng gầm vang chín tầng trời, nơi đó có một con tử Long dựng lên, mang theo sương mù, cảnh tượng đồ sộ không ngớt.

"Nghiệt Long dược!", có người kêu to, tràn ngập kinh hỉ, mà khối này khu vực gợi ra náo động, điên cuồng đại chiến.

Chính là Thạch Hạo đều bị kinh sợ, cây thuốc kia có vẻ phi thường bất phàm, dị tượng kinh người, gợi ra kịch liệt chiến đấu, rất nhiều người vi ở nơi đó chém giết.

Vương Hi quá khứ, Lục Đà ra tay rồi, Tiên Viện tên kia bị hủy cánh phượng tiên kim tỏa nữ tử cũng xông quá khứ, đều đối với cây thuốc kia nhất định muốn lấy được.

Đó là một cây ột thước dược, tử oánh oánh, cắm rễ trên đất, muốn bỏ chạy, nhưng kết quả cũng đều bị bức ép trở về.

Thần dược đều thông linh, có thể chui xuống đất, đây là trong truyền thuyết nghiệt Long dược, thần tính kinh người, muốn chạy trốn, thế nhưng bị người bày xuống trận pháp niêm phong lại, không cách nào thành công chạy thoát.

Vì vậy, nơi này chiến đấu cũng dị thường đồ sộ, bóng người tung bay, liều mạng chém giết.

Cái kia dược mọc ra sáu, bảy cái lá cây hình như một con nghiệt Long giống như lộ liễu, phiến lá dường như vuốt rồng, tử khí mịt mờ, thần quang lóng lánh, phi thường lóa mắt.

"Chuyện này quả thật chính là một con bị cầm cố Long a!", có người thán phục, cây thuốc này ở thần dược bên trong đều là thuộc về cao cấp nhất.

Ầm!

Nơi này chiến đấu rất đáng sợ, các loại đại thần thông đều hiện, tiên khí tản ra, xé rách Càn Khôn, đều là Chí Cường giả.

Trong đó làm cho người ta chú ý nhất chính là một cái vận dụng Long quyền người, quả thực dường như một con chân long, hoành hành với không, theo người cứng rắn chống đỡ, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi.

Rất nhanh, hắn cũng nếm trải Thạch Hạo bình thường vị đắng, bị người vây công.

Hắn chính là Thập Quan Vương, ngửa mặt lên trời thét dài, trong tay phải xuất hiện một cây cây nhỏ óng ánh ướt át, muôn màu muôn vẻ, hướng ra phía ngoài quét qua, hỗn độn khí dâng trào, khiếp sợ chư địch.

Thiên Thần Thư Viện người còn nói được, Tiên Viện người con mắt lúc này liền đỏ, đây là mạnh nhất trong lịch sử tiên chủng chi —— hoàn mỹ

không một tì vết, để người ghen tỵ mà lại chấn động.

Lúc này thì có người vọt tới thậm chí ngay cả cái kia nghiệt Long dược đều không đoạt, vây công Thập Quan Vương, muốn cướp đi trong tay bảo thụ.

"Có thế giới thôn cây non còn tranh cái gì cái khác hạt giống, trực tiếp bế quan dung hợp, vượt qua có cơ duyên!",

Những người kia điên cuồng, đánh mạnh Thập Quan Vương, con mắt nóng rực!

Ầm!

Chỉ là, bọn họ đánh giá thấp Thế Giới Thụ cây non uy lực, như vậy quét ra, phiến lá ào ào ào rung động hỗn độn kiếm mang quét ngang, tất cả mọi người đều biến sắc.

Đại chiến khốc liệt, cuối cùng có một người bị Thế Giới Thụ cây non quét trúng, cả người bộ ngực sụp đổ, trên người ba đạo tiên khí suýt chút nữa bị đánh tan, mọi người mới sợ hãi, chảy mồ hôi lạnh khắp cả người.

Thập Quan Vương đắc thủ, một phát bắt được nghiệt Long dược!

Đây là hắn nhất định muốn lấy được đồ vật, hắn có tu Chân Long bảo thuật, nắm giữ bá đạo nhất Long quyền nếu là lấy nghiệt Long dược rèn luyện song quyền, chỗ tốt này không thể tưởng tượng.

"Ầm!",

Thạch Hạo lại đây cũng không phải hướng về Thập Quan Vương ra tay, mà là đấm ra một quyền, suýt nữa đem Tiên Viện cô gái kia phía sau lưng xuyên thủng, cũng còn tốt nàng phản ứng cấp tốc, cấp tốc tránh né, toàn thân bạo phát bảo quang.

Dù vậy, nàng cũng lảo đảo một cái, phía sau lưng bị phất bên trong, thon

dài thân thể bay lên trời, ở giữa không trung ho ra máu không thôi.

"Ai?!" Bên cạnh có người quát lên, đó là Tiên Viện người, xoay người lại nhìn thấy là Thạch Hạo, lập tức biến sắc, bởi vì trước đây không lâu cũng từng vây công hắn.

Xoạt!

Thạch Hạo rơi xuống đất, bất quá nhưng không người tiến lên, những người kia đều rất kiêng kỵ, với hắn từng giao thủ, biết rõ hắn khủng bố.

"Cái tên này là phiền phức, đi tìm người, áp chế hắn."

"Đáng tiếc, Tiểu Thiên Vương các loại (chờ) nhân vật lợi hại nhất không ở!"

Mấy người tuy có không cam lòng, nhưng không có dễ dàng động thủ, cuối cùng càng là trực tiếp rời đi, chính là cô gái kia tự thân cũng là trợn mắt nhìn, không có đến liều mạng.

Bởi vì, khu cổ địa này cơ duyên rất nhiều, bọn họ không muốn lãng phí thời gian, xa xa lại có bảo quang dựng lên, đó là thần dược khai quật!

Mùi thuốc nức mũi, mảnh này địa vực thật không biết có thế nào vận may lớn, đã xuất hiện sáu loại trở lên thần dược, đủ để khiếp sợ thiên hạ.

Cho đến bây giờ, có ba loại thần dược bị người được.

Mà ở đây, còn có cái khác rất nhiều linh thảo, thánh dược càng là không phải số ít, thực tại để cho người đỏ mắt" tâm huyết dâng trào.

Bắt được ba cây thần dược đều rơi vào chí tôn trẻ tuổi trong tay, cái khác chỉ nắm giữ một hai đạo tiên khí người thầm than, không có áp sát tới, thành thật hái còn lại linh thảo.

"Ồ, người biến hơn nhiều, nhóm thứ hai người tiến vào tới sao?" Tiên tiến nhất đến nhóm người này ngẩn ra.

Rất rõ ràng, có người đi ra ngoài truyền tin, báo cho bên trong không có hiểm ác, có thần dược các loại (chờ) cơ duyên lớn, kết quả hai viện trưởng lão bắt đầu khiển ra nhóm thứ hai đệ tử.

Khu vực này rất bao la, người tiến vào xuất hiện vị trí không giống.

Tiên Viện người mắt sắc, ở nơi nào đó vực một chút vọng đến một cái cô gái mặc áo xanh, chính là Thanh Y, điềm đạm mà yên tĩnh, mặt tinh xảo đến hoàn mỹ, nghiêng nước nghiêng thành.

"Là nàng, cùng cái kia Thạch Hạo đi chung với nhau nữ nhân!"

Lúc trước, Thạch Hạo cùng Tiên Viện Ngô Thái các loại (chờ) người lên xung đột thì, Thanh Y ngay khi đứng ở bên cạnh, mà lại trường tranh đấu kia cũng cùng Ngô Thái các loại (chờ) người đùa giỡn nàng có chút quan hệ. Vì vậy, nàng ở đây vừa xuất hiện liền bị nhận ra. Hừ, là nữ nhân này, cũng dám đi vào, dù như thế nào cũng phải cho nàng chút khổ sở ăn!", có người nói.

Trong đó vừa vặn có một vị nắm giữ ba đạo tiên khí chí tôn trẻ tuổi lộ quá nơi đây, nghe vậy càng là vẻ mặt hơi động, trước đây không lâu vây công Thạch Hạo thì bị thiệt thòi, bị đoạt đi Dẫn Hồn Liên, hắn vẫn không cam tâm, hiện tại nhất thời nổi lên tâm tư.

"Ngươi.... Lại đây!", hắn hét lên một tiếng, rất là bá đạo, bất quá khi nhìn kỹ Thanh Y dung mạo thì, cảm thấy một trận kinh diễm, tâm có liên y.

Thoại đã lối ra: mở miệng, sẽ không thay đổi, hắn muốn bắt Thanh Y, bất kể là trả thù Thạch Hạo cũng được, vẫn là bức Thạch Hạo ở sau đó tranh dược trong quá trình bó tay bó chân, đều ứng ra tay.

"Bát trân kỳ!",

Phương xa, có người hô to, tràn ngập kinh hỉ, rất nhiều người ở hỗn chiến.

Thạch Hạo trong lòng rung bần bật, lại có thứ này? Hắn nhanh chóng hướng về đi, cũng phải tranh cướp.

Xoạt!

Một con Kỳ Lân trạng sinh linh không xuống mồ tầng dưới, trốn chi yêu thiên, nhưng rất nhanh lại bị người bức bách đi ra.

Bát trân kỳ, vì là Kỳ Lân hình thực vật, thường ngày nấp trong tầng đất dưới, quáng động nơi sâu xa, rút lấy Đại Địa Tinh Hoa, cực nhỏ hiện với thế gian.

Nó là Thái cổ bát trân đứng đầu, vì là đệ nhất thiên hạ món ngon, mùi vị để các thần đều phải chảy nước dãi, ngon đến khó có thể nói nên lời, là thế gian thực thần đều chỉ có thể thở dài quá vật hiếm hoi.

Ngoài ra, nó còn có một cái tác dụng trọng yếu hơn, cùng cái khác dược thảo tất cả cùng đồng thời rèn luyện, có thể tăng cường dược hiệu, tăng lên mấy lần không thôi.

Có thể tưởng tượng, nếu là một cây thần dược thậm chí một cây Trường Sinh dược phối hợp bát trân kỳ ngao đôn, nào sẽ là cái gì hiệu quả?

Vì vậy, không có ai đơn thuần lấy nó thỏa mãn ăn uống chi muốn, vạn nhất có thể được, cũng đến trân ẩn đi, thời khắc mấu chốt sử dụng.

Chỉ là vật này quá ít, so với thần dược thậm chí đều ngạc nhiên, rất khó gặp đến, không hề nghĩ rằng càng ở đây gặp phải một cây, vì vậy gợi ra mọi người chém giết, tranh đoạt.

Thạch Hạo từng ở ba ngàn châu Tiên cổ di bên trong từng chiếm được một cây, thế nhưng đã phối hợp thần dược ăn rơi mất, chỉ để lại rễ cây chờ đợi nó tái sinh. Hiện tại lại nhìn thấy một cây sao không kinh hỉ, về phía trước giết đi.

Bởi vì, hắn nhớ tới cốt thư trên còn có loại mơ hồ ghi chép, xưng bát

trân kỳ nếu là hai cây gặp gỡ, có thể sẽ phát sinh một loại biến hoá kinh người nào đó.

Ầm!

Ở đây, hắn gặp phải Lục Đà, với hắn cứng rắn chống đỡ một quyền, ở chỗ này cũng không đồng nhất thư viện giao tình có thể nói, chỉ có ác chiến, cường giả đoạt tạo hóa.

"Hừm, bát trân kỳ lại chạy trốn, cầm cố đại địa, không thể để cho nó tạ độn thổ chạy mất!", mọi người triển khai bí pháp, phong tỏa đại địa.

Liên tiếp va chạm, Thạch Hạo chấn động Lục Đà nứt gan bàn tay, máu tươi chảy dài, thân thể không địch lại, không cách nào cùng hắn cứng rắn chống đỡ.

"Hả?" Đột nhiên, Thạch Hạo nhìn thấy phương xa Thanh Nguyệt hào quang tràn ngập, hơi thở quen thuộc khuếch tán mà đến, Tiên Đạo ý vị hết sức rõ ràng, là Thanh Y.

Thạch Hạo phi thường xác định, là nàng theo nhóm thứ hai người đi vào, mà lại đang cùng người giao thủ, bị bức ép vận dụng cái kia luân thần bí Thanh Nguyệt.

Khác một khối khu vực, Mạnh Đô phi thường khiếp sợ, hắn dù như thế nào cũng không nghĩ tới cô gái này có thể cho gọi ra một vòng Thanh Nguyệt, rơi ra Tiên Đạo mưa ánh sáng, bảo vệ bản thân.

Nguyên bản, hắn rất bá đạo, muốn phải nhanh bắt cái này quốc sắc thiên hương Thanh Y mỹ nhân, kết quả lại bị Thanh Nguyệt cản trở, mà còn có Thần Diễm thiêu đốt mà đến, bức hắn rút lui.

"Các ngươi xem, vậy có phải cùng trong sách cổ ghi chép Thanh Nguyệt diễm rất tương tự, làm sao hội trưởng bạn bên người nàng?!",

"Không sai, đó là Thanh Nguyệt diễm!",

"Các ngươi có phải hay không từng nghe nói cái kia truyền thuyết, Tiên cổ kỷ nguyên Thanh Nguyệt Tiên Tử sớm muộn cũng có một ngày còn sẽ xuất hiện trên đời này, lẽ nào cùng với nàng có quan hệ!",

Tiên Viện một ít đệ tử nghị luận, đều phi thường chấn động, cái kia luân Thanh Nguyệt để bọn họ nhớ tới quá nhiều, tư cùng một ít bí ẩn.

Mạnh Đô trong lòng nhảy lên, âm thầm kinh hỉ, nữ nhân này cùng Thanh Nguyệt Chân Tiên có quan hệ? Nếu là sớm bắt, bạn ở bên người, có lẽ sẽ có kinh thế tạo hóa.

Hắn nắm chặt ra tay, lấy ba đạo tiên khí áp chế, mà lại vận dụng bí bảo, muốn cấp tốc bắt Thanh Y. Nhưng là, nhưng không thể có hiệu quả, hơn nữa Thanh Y cái kia luân Thanh Nguyệt tựa hồ muốn bắt đầu phản kích.

"Buộc ta vận dụng sát chiêu!", Mạnh Đô vẻ mặt lạnh lẽo.

"Hống..." Đột nhiên, hét dài một tiếng truyền đến, Thạch Hạo lăng không mà tới, giết tới phụ cận.

"Ầm!",

Hắn rất trực tiếp, tới chính là một cái Côn Bằng quyền, chấn động thiên địa, đem Mạnh Đô đánh rút lui.

Không nghi ngờ chút nào, kịch liệt chiến đấu không thể tránh khỏi, ở đây bạo phát!

"Phốc!",

Mạnh Đô không địch lại, trước kia hãy cùng Thạch Hạo động thủ một lần, khi đó vẫn là vây công đây, đều chưa từng làm sao thiếu niên này, hiện tại một phen chinh chiến, tự giác lực kiệt, bị chấn động trong miệng phun máu.

"Ầm!",

Thạch Hạo vận dụng nhiều loại bảo thuật, cùng Mạnh Đô quyết chiến, kết quả một quyền vừa bộ ngực xuyên thủng, lôi đình vạn đạo, để nơi đó mới vừa lao ra máu tươi lại lập tức cháy đen.

"A..." Mạnh Đô kêu to, hắn giác đến cơ thể chính mình muốn giải thể, Nguyên Thần bất ổn, rất có thể sẽ chết đi ở đây, xoay người bỏ chạy.

Thạch Hạo truy kích, đã kinh động khu vực này tất cả mọi người, đây là muốn có chí tôn trẻ tuổi chết đi sao?

Xoạt!

Cuối cùng, Mạnh Đô chạy ra khu cổ địa này, từ trong vách đá lao ra, xuất hiện ở hai viện trước mặt trưởng lão, suýt nữa chết đi.

Đây là cái thứ nhất lui ra chí tôn trẻ tuổi, gợi ra chấn động mạnh.

Tiên Viện lão quái vật hiểu rõ đến phát sinh cái gì sau, sắc mặt đều khá là khó coi, cứ theo đà này, cái kia Hoang nếu là phát điên, liệu sẽ đem tất cả mọi người đều chém giết đi ra?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1217: Chân Kim

Mạnh Đô bại trận, suýt nữa bị chém giết, chuyện này đối với tất cả mọi người xúc động đều rất lớn!

Mọi người đối với Thạch Hạo sức chiến đấu ước định lần thứ hai tăng lên, cho rằng đây là một cái nhân vật hết sức nguy hiểm, kể cả dạng tu ra ba đạo tiên khí người đều không địch lại hắn, khiến cho người vạn phần kiêng kỵ.

"Ngươi không sao chứ?" Thạch Hạo nhìn về phía Thanh Y.

Thanh Y lắc đầu, nàng cảm giác rất quái lạ, một vòng Thanh Nguyệt huyền ở trên đỉnh đầu, làm cho nàng vẻ mặt hốt hoảng, vào đúng lúc này nàng như là nhìn thấy rất nhiều mơ hồ cảnh tượng, cảm giác một tên cái thế tiên tử chính đang hướng về nội tâm của nàng thế giới đi tới, từ từ rõ ràng.

"Thanh Nguyệt...." Nàng tự lẩm bẩm.

Phụ cận, tất cả mọi người là một trận ngạc nhiên, chẳng lẽ nói cái kia bí ẩn là thật sự, truyền thuyết muốn thành thật? Năm xưa một đời Chân Tiên sắp sửa lại tới thế gian.

Tất cả mọi người đều trong lòng giật mình, cảm thấy khó mà tin nổi, lộ làm ra một bộ khó có thể tin vẻ mặt.

"Hừ!" Thạch Hạo phát sinh hừ lạnh một tiếng, như thần chuy hạ xuống, đập vào trong lòng mọi người, để bọn họ phục hồi tinh thần lại.

Mọi người đều là rùng mình, đặc biệt Tiên Viện người, càng là cảm thấy một trận sợ hãi, vị này quả thực chính là một cái vô địch sát tinh, đem Mạnh Đô đều chiến bại, còn có mấy người có thể ngăn được?

Nắm giữ ba đạo tiên khí cường giả, cái kia đều là tuyệt đại nhân vật, tương lai sẽ thống ngự Cửu Thiên Thập Địa, sẽ trở thành vô thượng cường giả!

Nhưng là, nhân vật như vậy vẫn bị Thạch Hạo suýt nữa đánh giết, không để ý bộ mặt bỏ chạy, đủ để chứng minh cái này đến từ hạ giới người đáng sợ cỡ nào.

Thạch Hạo biểu hiện bây giờ để những người này cảm thấy phi thường bất an, cũng không dám tới gần.

Xa xa, Tiên Viện tên kia bị hủy diệt cánh phượng tiên kim nhiêu nữ tử nhìn thấy tình cảnh này, trong lòng một trận bồn chồn, nàng thật không biết là nên vui mừng hay là muốn nguyền rủa.

"Xoạt!"

Thanh Nguyệt lóe lên, một lần nữa đi vào Thanh Y trong cơ thể, nhu hòa nguyệt quang biến mất, nàng từ loại kia mê man trạng thái bên trong đã tỉnh lại.

"Ngươi còn không sẽ thực sự là một cái Luân Hồi thân chứ?" Thạch Hạo hỏi.

"Không phải có một ít Chí Tôn chứng thực sao, thế gian căn bản là không tồn tại chân chính Luân Hồi.", Thanh Y lắc đầu, nhưng nàng cũng biết không rõ này này luân Thanh Nguyệt cùng với nàng đến cùng là chuyện gì xảy ra.

"Đi thôi, đi hái thần dược, ta cảm giác nơi này là một cái bị vứt bỏ vườn thuốc, trồng đều là thần dược!", Thạch Hạo nói rằng.

Hắn mang theo Thanh Y từ trước đến giờ lộ phi đi, nơi đó có bát trân kỳ, nói theo một ý nghĩa nào đó so với bình thường thần dược đều còn muốn hi hữu, giá trị càng cao hơn.

Ở hai người sau khi rời đi, nơi này không thể yên tĩnh, Tiên Viện người đều bị chấn động mạnh, có một ít người nói nhỏ.

"Hắn có ba đạo tiên khí hẳn là.... Đều là chính mình tu ra đến, không phải thủ xảo, cũng không phải là trộm thiên cơ!"

"Ta nghĩ... Hẳn là như vậy, cùng Tiên cổ kỷ nguyên vô thượng tuổi trẻ cường giả như thế, đều dựa vào chính mình tu luyện được, không phải là bị trưởng bối tạo nên đoạt được.",

Những câu nói này tự nhiên gây nên to lớn sóng lớn, mọi người thấy Thạch Hạo đi xa bóng lưng, ánh mắt phức tạp mà lại thịnh liệt.

Bọn họ có thể xác định, đây là một vị chân chính cái thế cao thủ trẻ tuổi!

Tiên Viện người từ lâu nghe nói, đương đại tuy có ba đạo tiên khí chí tôn trẻ tuổi, nhưng có chút là miễn cưỡng "Xây" đi ra, là bị các đại nhân vật giúp đỡ mà sinh.

Tỷ như, có mấy người rút lấy cổ đại tiên thi bên trong ẩn chứa khí tức, có mấy người thay đổi một bộ thân thể!

Đương nhiên, đời này đồng dạng không thiếu dựa vào chính mình tu ra ba đạo tiên khí tuyệt đại anh kiệt, chỉ là khó để xác định người nào là chân kim, cái nào kích kém một chút nhất đẳng.

Mà hiện tại mọi người có thể xác định, Thạch Hạo tất nhiên là một viên chân kim!

"Ngăn cản nó!"

Một hướng khác có người hét lớn, ở nắm bắt bát trân kỳ.

Nơi này bị trận pháp vây nhốt, thế nhưng cái kia Kỳ Lân hình thái thực vật quá linh hoạt rồi, ở trong lớp đất qua lại, độn thuật vô song, khó có thể săn bắt.

Hơn nữa, bởi mọi người xét ở đấu, lẫn nhau ra tay cùng đối kháng, liền cho nó mang đến rất lớn thuận tiện.

Đặc biệt khi (làm) Thạch Hạo một lần nữa trở về thì, mấy người lo lắng, càng trực tiếp xé ra trận pháp một góc, sau đó ở bên ngoài mai phục dưới Càn Khôn đại các loại (chờ) không gian bảo cụ, mạo hiểm tranh cướp. Cứ như vậy, cái kia bát trân kỳ càng là được cơ hội đào sinh!

"Ngu xuẩn, ngươi đang làm gì!" Lục Đà nổi giận, mắng to Tiên Viện một vị người thanh niên trẻ.

Xoạt!

Yêu Nguyệt công chúa cũng ở đây, lấy ra một đạo nguyệt quang, quét về phía địa tầng nơi sâu xa, nhưng vẫn là chậm một bước, cái kia bát trân kỳ dọc theo cái kia chỗ hổng trực tiếp liền lao ra.

"Thu!" Tiên Viện tên kia cao thủ khẽ quát, thôi thúc một con Càn Khôn đại, chặn ở chỗ hổng nơi đó, đã nghĩ lấy đi.

"Xoạt!

Một bên khác, Vương Hi không chút lưu tình ra tay, mi tâm phát sáng, Nguyên Thần phân ra một nửa, hóa thành kiếm thai, cùng ánh kiếm còn có tiên khí ngưng tụ cùng nhau, trực tiếp bổ đi ra ngoài, uy lực cường tuyệt.

Nàng lấy Bình Loạn Quyết xuất kích, tự nhiên khủng bố vô biên!

Tiên Viện tên nam tử kia giật mình, vội vàng ứng chiến, trong tay run lên, Càn Khôn đại ánh sáng chập chờn, không thể lấy đi bát trân kỳ, cùng với sượt qua người.

"Không!" Rất nhiều người kêu to.

"Ầm!"

Thạch Hạo đánh tới, lăng không mà tới, dò ra một con thổ bàn tay lớn

màu vàng, đánh ra hướng về mặt đất, đánh văng ra tầng đất, sau đó vồ một cái xuống.

Trong lúc nhất thời, đất đá tung toé, Ngũ hành khí loạn dũng, nơi này bụi bặm ngập trời.

Coong!

Thần kiếm kêu khẽ, chém ra bầu trời.

"Coong!"

Chuông lớn xa xôi, thanh động mấy ngàn dặm, chập chờn ra thời gian liên y.

"Vù!"

Đạo tháp sáu tầng, trấn áp mà xuống, để không gian bất ổn, hư không chiến nứt, pháp tắc áp chế nơi đây.

Những thứ này đều là đại đạo binh khí, vì là các chí tôn trẻ tuổi vũ khí, ở đây tầng đất sụp ra thì, mọi người tất cả đều hào không bảo lưu ra tay, loạn bên trong công kích.

Rất rõ ràng, Thạch Hạo nơi đó vô cùng hấp dẫn hỏa lực, mọi người lo lắng hắn đắc thủ, không ít người đều là hướng về phía hắn đi.

Trên thực tế, bất kể là ai có thể được bát trân kỳ, đều sẽ ở thời khắc mấu chốt bị hợp nhau tấn công, gặp các loại pháp khí cùng bảo thuật áp chế.

Thạch Hạo như một đạo u linh giống như, thân thể loáng một cái, vô thanh vô tức, lướt ngang cũng không biết bao nhiêu dặm, tách ra các loại vũ khí, lạnh lùng nhìn mọi người.

Hắn cái kia một trảo cũng thất bại, không có bắt được bát kỳ.

Mọi người tự nhiên đình chỉ công kích, tất cả đều sắc mặt khó coi, một

cây hi thế bát trân kỳ lại liền như thế chạy thoát, nguyên bản đều bị vây ở trận pháp bên trong.

"Ngươi này ích kỷ tiểu nhân!" Lục Đà quát mắng, hướng về Tiên Viện tên kia người thanh niên trẻ công ra một chưởng.

Những người khác cũng đều không cam lòng, Yêu Nguyệt công chúa quét ra một đạo nguyệt quang tiến hành công kích, chính là Tiên Viện người cũng giận, chưa từng giúp đỡ.

Nơi này hỗn loạn tưng bừng, phi thường ầm ĩ.

Thạch Hạo cũng rất cáu giận, hận không thể một cái tát đập chết Tiên Viện nam tử kia, bỏ mất cơ hội này sau, liền rất khó lần thứ hai bắt giữ cái kia cây bát trân kỳ.

Đùng!

Đột nhiên, xa xa một đạo nặng nề âm thanh truyền đến, đại địa đều ở theo run run, kinh ngạc đến ngây người tất cả mọi người.

Tiếp theo lại là một tiếng vang thật lớn, cùng trời đất sụp đổ giống như, hư không đều đang run rẩy, phát sinh tiếng nổ vang rền.

Tất cả mọi người đồng thời quay đầu lại, trong cơn chấn động chú ý, nhìn cùng một phương hướng.

Một mảnh nguyên thủy nhất phù văn dựng lên, chật ních bầu trời.

"Là tế linh văn!" Có người thất thanh kêu sợ hãi.

Nếu như nói đương đại có cái gì đuổi tới một kỷ nguyên gần gũi, như vậy chính là tế linh, bất quá tế linh văn từ lâu thất truyền hoặc là thay đổi.

Bất kể là Tiên cổ, vẫn là đương đại, tế linh đều tồn tại, thực lực nhỏ yếu bảo vệ một cái thôn xóm, thực lực mạnh mẽ bảo vệ một quốc gia, hoặc là một mảnh đại thiên địa.

Chỉ là, hiện nay tế linh cùng Tiên cổ lại có chút không giống chỉ vì chính mình mà sinh tồn, ít có liên hệ không có lẫn nhau bí mật giao lưu tế linh văn.

"Đi!"

Một đám người nhanh chóng hướng về thiên, hướng về cái hướng kia bay đi.

Thạch Hạo cũng lên đường (chuyển động thân thể), cùng Thanh Y cùng ra đi.

Một toà tiểu miếu đổ nát một toà thấp bé núi nhỏ.

Đây chính là chỗ cần đến, vô cùng đơn giản, không có núi sông tráng lệ, không gặp xinh đẹp tuyệt trần cảnh tượng, nơi này quá mức đơn điệu.

Tiểu miếu đổ nát rách tả tơi, lập tức liền muốn ngã xuống, chỉ có một gian, tọa lạc ở chân núi trước.

Núi nhỏ trọc lốc không có thảm thực vật, lấy núi đá làm chủ, thấp bé kỳ cục, miễn cưỡng có thể xưng là sơn, không quá cao hơn trăm mét mà thôi.

Có thể cái kia kinh người tế linh văn chính là từ ngọn núi phát sinh, đem hư không chiếu rọi óng ánh khắp nơi.

Ở ngọn núi trước, có một ít bóng người để Thạch Hạo thần sắc nghiêm túc lên, không dám khinh thường, đó là cùng Thập Quan Vương nổi danh "Trích Tiên", còn có người bảo vệ đời sau Độc Cô Vân.

Ngoài ra còn có Tiên Viện lợi hại nhất hai vị nhân vật, lúc này đều đứng ở núi nhỏ trước.

Nơi đó trên vách đá có một ít vết tích, dấu ấn mơ hồ, nhưng phù văn nhưng chính là từ cái kia vách đá bên trong lóe ra.

Một cánh cửa, ngay khi trên vách đá cái kia, những người kia vừa nãy

công kích nó, tựa hồ là muốn từ nơi nào đi vào.

Điều này làm ọi người ngẩn ngơ, rõ ràng là khắc xuống một toà mơ hồ môn, làm sao bị xem là con đường?

Đùng!

Lúc này: "Trích Tiên" ra tay, công kích trên vách đá một ít đồ án, phi thường dùng sức.

Tiên Viện hai người kia cũng chuyển động, lần thứ hai xuất kích, tương tự công kích vách đá.

Chói mắt phù hiệu trùng thiên, từ ngọn núi bên trong phát sinh.

"Ồ, cửa đá kia vừa nãy như là rõ ràng một chút!"

"Các ngươi nhìn thấy không, vách đá này trên bảo bình, vừa nãy cũng đang phát sáng, giống như là muốn chân thực hiện ra.",

Mọi người nghị luận, tất cả đều ngưng thần quan tâm.

"Ngươi biết những kia tế linh văn sao?" Thạch Hạo hỏi Thanh Y.

"Cũng không hoàn toàn thức.", Thanh Y đạo, nhưng vẫn là đọc lên một chút văn tự, đủ khiến Thạch Hạo trong lòng chấn động.

"Ngũ Ma Phong Thiên Chủng, chính là nơi đây, phải đi này núi đá lộ!" Này Thanh Y.

"Ầm!"

Đang lúc này, người bảo vệ hậu nhân Độc Cô Vân ra tay, đồng thời hắn lại cắn phá ngón giữa, hướng về cái kia vách đá nhỏ xuống một ít dòng máu màu vàng óng.

Với lúc này khắc, biến cố phát sinh!

"Gào..."

Cái kia vách đá bên trong, truyền đến kinh thiên động địa một tiếng gào thét, như là từ thời đại viễn cổ mà đến, mang theo thê lương khí, còn có một loại nguyên thủy cùng cuồng dã.

Sau đó, mọi người chấn kinh rồi, khốn vì là trên vách đá cái kia trong môn phái, càng thật sự xuất hiện một bóng người mờ ảo, như là từ thiên địa phần cuối đi tới, chậm rãi tiếp cận!

"Trời ạ, này không phải khắc vào trên vách đá một cánh cửa sao, làm sao thật sự có sinh vật ở bên trong cất bước, đây là muốn đã tới sao?" Có người kêu to.

Bóng người kia rất mơ hồ, thế nhưng cũng rất khiếp người, mang theo một luồng thô bạo, còn có một loại hưng phấn cùng thô bạo, nhanh chóng chạy trốn, chấn động thiên địa.

Chính là ngọn núi ở ngoài, mọi người vị trí bên trong vùng thế giới này, đại địa cũng theo run run, cộng hưởng theo.

"Gào hấp..."

Theo một tiếng rống to, này ngọn núi kịch liệt rung động, đạo kia bị khắc vào trên vách đá trong môn phái, đột nhiên dò ra một cái tay, mao vô cùng, đưa ra ngoài.

Thân ảnh kia muốn xuất thế rồi!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1218: Sinh Linh Bên Trong Vách Đá

Hắn lại từ vách đá bên trong dò ra, từ đạo kia bị khắc hoạ ra trong môn phái xuất hiện!

Tất cả mọi người đều ngây người, khắc hoạ ở trên vách đá môn, làm sao thật sự trở thành một con đường kính?

"Hống!"

Thanh âm kia chấn động người màng tai đều muốn vỡ tan, này phương Càn Khôn kịch liệt run rẩy, cái kia sinh linh gian nan giẫy giụa, muốn thoát vây, từ vách đá bên trong tránh ra.

Chuyện gì thế này? Rất nhiều người đều không hiểu.

Tranh khắc đá thức tỉnh, người trong bức họa muốn xuất thế? Này thật sự rất quỷ dị, khiến cho nhân trái tim nhảy lên kịch liệt.

Một luồng Man Hoang khí tức phả vào mặt, nó giống như từ viễn cổ chạy trốn mà tới, muốn ở này đời này hiện thân, cùng đương đại nhân kiệt tranh bá.

Chỉ là, mấy lần nỗ lực đều chưa thành công, mọc đầy lông đỏ cánh tay duỗi ra sau, thân thể kia liền lại cũng khó có thể nhúc nhích, không thể xông ra.

"Hừ!"

Tiên Viện hai tên cao thủ hừ lạnh, cùng tiến lên, liền muốn ra tay.

"Tránh ra!" Người bảo vệ đời sau Độc Cô Vân gào to, trong nháy mắt,

hắn cả người huyết khí vàng óng cuồn cuộn, liền đầu đầy dày đặc đen thui tóc dài đều đã biến thành màu vàng óng, cả người khí thế tăng lên đỉnh cao nhất.

Thời khắc này, hắn vẻ mặt là nghiêm túc, cũng là trịnh trọng, đồng thời đáy mắt nơi sâu xa còn có một loại kích động, không thể chờ đợi được nữa, che ở trước vách đá.

Vách đá bên trong, thân ảnh kia như là có chút kiêng kỵ, sợ bị ám hại, càng rút lui trở lại, cánh tay kia từ ngoại giới biến mất, một lần nữa trở về khắc hoạ trong cửa đá.

Độc Cô Vân hai tay giương ra, càng kết thành không tên pháp ấn, thỉnh thoảng đánh ra cái kia vách đá, hình thành kỳ dị hoa văn, này vừa như là mạnh mẽ công kích phép thuật, vừa giống như là đang tiến hành một loại nào đó nghi thức.

Hơn nữa, trong quá trình này, hắn một ngón tay trước sau đang chảy máu, dòng máu vàng toàn bộ rơi vào trên vách đá, dường như khô hạn sa mạc trải qua mưa móc, đều thoải mái tiến vào.

"Ngươi đang làm gì?" Tiên Viện hai người kia quát lên.

"Trích Tiên" cũng vẻ mặt khẽ biến, nhìn chằm chằm người bảo vệ hậu nhân, phiêu dật xuất trần khí chất có thu lại, có chút ác liệt, sau lưng hiện lên một con Chân Hoàng bóng mờ, bất cứ lúc nào muốn công kích.

"A Mộc độc Lạc..."

Vào thời khắc này, vách đá bên trong truyền đến thanh âm trầm thấp, cái kia lông xù cánh tay lại xuất hiện, cảm thụ dòng máu vàng khí tức, đồng thời như là đang câu hỏi.

Hầu như tất cả mọi người đều nghe không hiểu, thanh âm kia tối nghĩa, âm tiết cổ lão, cũng mang theo một luồng kỳ dị sức mạnh ma quái, mấy có thể chém hại người hồn phách.

"Đà già giời ạ 艺..." Độc Cô Vân ở đáp lại, biểu hiện càng ngày càng trang trọng, cái kia trên ngón tay dòng máu vàng không ngừng chảy xuống, hội tụ hướng về cửa đá.

"Ngươi nhất định phải có một cái giải thích, đang làm gì!" Vào lúc này, Thập Quan Vương cũng ra khỏi hàng, đứng ở nơi đó, cầm trong tay Thế Giới Thụ cây non.

Hơn nữa, Thạch Hạo hiện thân, cực kỳ nghiêm túc, toả ra đáng sợ khí tức, kinh sợ đến mức Tiên Viện còn có Thiên Thần Thư Viện không ít người đều rút lui, cảm thấy vô cùng nguy hiểm.

Thạch Hạo không thể không ra khỏi hàng, người bảo vệ đời sau làm những chuyện như vậy quá dị thường, bất luận nhìn thế nào cũng giống như là ở phá mở phong ấn, để cái kia sinh vật lại đây.

Đặc biệt là nghĩ đến Độc Cô Vân lai lịch, thì càng thêm khiến người ta không yên lòng, dù sao hắn từng ở thế giới một bờ khác sinh hoạt, căn bản không phải ở Cửu Thiên Thập Địa lớn lên.

Dị vực cường giả đem hắn trả lại, bản thân liền không bình thường!

"Ngươi nghe hiểu không?" Thạch Hạo trong bóng tối hỏi Thanh Y.

Thanh Y nhíu mày, đang suy tư, ở cùng trong thân thể Thanh Nguyệt cộng hưởng, muốn biết rõ hai người kia đến tột cùng ở giao lưu cái gì.

"Mạc Đạo, ngươi tới!" Thạch Hạo một chút nhìn thấy chính mình thu phục dị vực cường giả, hắn vừa vặn cũng cản đến chỗ này, lúc này càng lộ ra vẻ khiếp sợ.

Thạch Hạo tự nhiên là trong lòng hơi động, triệu hoán hắn lại đây, hỏi hắn có hay không nghe được những lời nói kia.

Mạc đạo tâm có mâu thuẫn, nhưng vẫn là mở miệng, nói: "Đây là thế giới một bờ khác ngôn ngữ, ta nghe không hiểu, thế nhưng rõ ràng, đây là cổ

lão nhất Hoàng tộc ngôn ngữ."

Đây tuyệt đối là tin tức kinh người, mọi người vẻ mặt đại biến, phần phật một tiếng, Lục Đà: "Trích Tiên", Tiên Viện người đều vây lại, muốn trấn áp Độc Cô Vân.

Bởi vì, hành vi của hắn quá khả nghi, lại có thể sử dụng dị vực cổ lão nhất Hoàng tộc ngôn ngữ cùng cái kia vách đá bên trong sinh linh trò chuyện, khiến người ta lập tức liền sản sinh liên tưởng không tốt.

Bởi vì, dựa theo Mạc Đạo từng nói, chính là ở thế giới một bờ khác, cũng không có bao nhiêu chủng tộc có thể nghe hiểu, chỉ có số ít Hoàng tộc mới có thể hiểu được.

Đây là Bất Hủ chi ngữ, là đại đạo chân ngôn, loại này ngữ âm bản thân liền là đạo thể hiện, có thể hóa thành mạnh mẽ nhất thần chú!

"Ầm!"

"Trích Tiên" ra tay, vô cùng quả đoán, ở sau thân thể hắn một con Chân Hoàng hiện lên, tươi đẹp lông chim, óng ánh thần quang, soi sáng bầu trời, lao xuống hướng về vách đá, xông về phía Độc Cô Vân.

"Xoạt!"

Người bảo vệ đời sau, toàn thân hoàng kim tinh lực sôi trào, hình thành một cơn bão táp, mà ở trong ẩn chứa một bóng người mờ ảo, dường như một vị chí cao vô thượng chiến thần, lực kháng Chân Hoàng.

Nơi này bịch một tiếng, hư không nổ tung, hai người mới giao thủ một cái liền tạo thành đáng sợ nhất phá hoại kết quả.

Chính là tu ra ba đạo tiên khí chí tôn trẻ tuổi đều rút lui, không muốn dễ dàng bị cuốn vào, mỗi một người đều vẻ mặt nghiêm túc, bởi vì hai người thực lực quá mạnh mẽ.

Liền chớ đừng nói chi là là bình thường người, đều sắc mặt trắng bệch, lấy ra tiên khí, bảo vệ thân thể, nhanh chóng rút lui.

Ầm!

Thập Quan Vương chuyển động, cầm trong tay Thế Giới Thụ cây non, trực tiếp hướng về cái kia diện vách đá đánh tới, tạo thành đáng sợ nhất cảnh tượng, trời long đất lở, quỷ khóc thần hào, hỗn độn khí phân tán!

Mục tiêu của hắn đó là đạo cửa đá, còn có cái kia dò ra đến bàn tay.

"Gào..." Một tiếng gào thét, lớn lao mà to rõ, như là ở mọi người bên tai nổ tung, kinh sợ đến mức người sởn cả tóc gáy.

Cái kia vách đá đang phát sáng, mặt trên hiện lên rất nhiều phù văn, đặc biệt là dòng máu vàng chảy xuôi, đem hết thảy khắc đá ngân đều bỏ thêm vào đầy, khiến cho cửa đá óng ánh, gần như trong suốt lên.

Ở nơi đó, thả ra một luồng hơi thở hết sức đáng sợ!

"Phong ấn mở ra rồi!" Có người kêu sợ hãi, đoán ra một kết quả như vậy, không khỏi sợ hãi.

Cửa đá kia phát sáng, lại chặn lại rồi Thế Giới Thụ cây non, mạnh đến mức không còn gì để nói, các loại phù hiệu cùng hoa văn dày đặc đan dệt, vô cùng thần bí.

Đón lấy, không chỉ có là cánh tay kia dò ra, tiếp theo là nửa thân thể, sau đó là toàn thể, một cái sinh linh nó lại đây rồi!

Ầm!

Một loại Mãng Hoang khí tức, một luồng cuồng dã sức mạnh, theo cái này sinh linh bước ra cửa đá, che ngợp bầu trời mà đến, hắn lạnh lùng nhìn quét tất cả mọi người.

Đây là một con hình người sinh linh, nhưng không biết là loại nào tộc,

cả người đều dài mao xích bộ lông màu đỏ, so với thường nhân cao hơn một cái đầu, mà con mắt nhưng là màu bạc.

Ở đây chí tôn trẻ tuổi, hiếm thấy một lần đồng lòng hợp lực, phân biệt đứng ở một phương, đem nơi đây vây nhốt, từng người lấy ra binh khí các loại, bất cứ lúc nào muốn phát động nói hùa một đòn.

Độc Cô Vân tiến lên, với hắn hầu như muốn xúc đụng vào nhau.

"Trích Tiên", Thập Quan Vương lui về phía sau vài bước, không có lập tức ra tay, bởi vì hiện đang nói cái gì đều chậm, muốn yên lặng xem biến đổi.

Nơi này lập tức yên tĩnh, tất cả mọi người đều không mở miệng, đều muốn nhìn một chút người bảo vệ hậu nhân đến cùng phải làm gì.

Đương nhiên, càng có thật nhiều người dị thường căng thẳng, dù sao không tên thả ra một cái sinh linh, ai có thể an tâm

"Cốt la 摩 tư..." Độc Cô Vân mở miệng, chăm chú mà lại nghiêm túc, cuối cùng thậm chí lớn tiếng quát hống lên, cùng cái kia sinh linh muốn trở mặt.

Cái kia đầy người đều là xích bộ lông màu đỏ sinh linh, lạnh lẽo âm trầm mở miệng, con ngươi màu bạc xạ ra như kim loại chùm sáng, ngữ khí vô cùng cường ngạnh, cùng người bảo vệ đời sau đối thoại.

Tất cả mọi người không rõ, bọn họ ở giao nói chuyện gì, Độc Cô Vân đến cùng có mục đích gì? Tất cả mọi người đều muốn biết.

Có người muốn bắt giữ bọn họ thần niệm, thế nhưng giật mình phát hiện không làm được, tất cả đều thất bại, mấy người càng là vì vậy mà tao ngộ phản phệ, mi tâm chảy máu.

"Ngươi một câu đều nghe không hiểu sao?" Thạch Hạo hỏi Mạc Đạo.

"Loại này Bất Hủ ngôn ngữ, liền thế giới một bờ khác chư mạnh mẽ bao nhiêu chủng tộc đều không có tư cách học tập, chỉ nắm giữ ở số rất ít Hoàng tộc trong tay." Mạc Đạo bất đắc dĩ, hắn rất mạnh, nhưng hắn chủng tộc nhưng khó có thể xếp hạng hàng đầu.

Đang lúc này, Thanh Y mở mắt ra, thân thể có một tầng thánh khiết ánh trăng chảy qua, nàng mở miệng, nói: "Ta nghe hiểu một chút!"

Phụ cận người đều lấy làm kinh hãi, chính là "Trích Tiên", Vương Hi, Thập Quan Vương, Tiên Viện đại cao thủ các loại (chờ) đều kinh sợ đến mức đồng thời trông lại.

"Người bảo vệ hậu nhân đang hỏi, bọn họ mạch này bộ tộc nơi nghỉ chân, làm sao đi tới, hắn đang tìm một cái cổ lộ!" Vương Hi lời nói khiến người ta chấn động.

Mà nàng đón lấy một ít giải thích, càng làm cho người trợn mắt ngoác mồm.

Độc Cô Vân ở truy hỏi cái kia đầy người đều là lông đỏ sinh linh, đến tột cùng như thế nào tìm đến con đường kia, đi tới một chỗ bí.

Mọi người ngẩn ra, người bảo vệ một mạch không phải tuyệt diệt sao? Hiếm có mấy người, hầu như toàn bộ chết trận.

Nhưng là, nghe được Thanh Y sau đó giải thích, bọn họ run rẩy rùng mình một cái, cái kia cái gọi là bộ tộc nơi nghỉ chân, là một nơi khác, là nguyên quán.

"Trời ạ, người bảo vệ một mạch khởi nguồn? Còn có một chút người tồn tại, tựa hồ không thuộc về Cửu Thiên Thập Địa. Cái này bộ tộc đến cường đại cỡ nào?"

Mọi người cảm giác lông tóc dựng đứng, năm đó từ cái này bộ tộc đi ra một nhóm người bảo vệ thiên địa, liền bị gọi là người bảo vệ, nếu là cái kia khởi nguồn khác một bộ mọi người lại đây, đến khủng bố cỡ nào!?

Rất nhanh, mọi người nghĩ đến một vấn đề, hơn nữa còn là gần nhất mới hiểu rõ đến bí ẩn.

Nắm giữ dòng máu vàng sinh linh, được xưng bộ tộc vô địch, ở Tiên cổ thời kì, còn có cái khác trong truyền thuyết, bọn họ là tứ đại chí cường huyết thống một trong.

"Tứ đại chí cường huyết thống một trong, Độc Cô Vân chủng tộc là phi thường mạnh mẽ một cái bộ tộc, lẽ nào vẫn chưa tuyệt diệt?"

"Đáng sợ! Có thể cái gọi là tứ đại chí cường huyết thống một trong tên gọi nguyên do, là tộc này khởi nguồn cái kia một số người tránh đến tán dương."

Tất cả mọi người đều cảm giác một trận ngổn ngang, trong lòng nổi sóng chập trùng, khó có thể bình phục lại.

Tiên cổ có bí mật, có quá nhiều không biết, hiện nay đời này có thật nhiều chuyện cũ tựa hồ cũng sẽ lần thứ hai nổi lên!

"Độc Cô Vân bị đuổi về thế giới này, đến tột cùng có cái gì sứ mệnh, sẽ trợ giúp dị vực, vẫn là ở truy tìm chính hắn bộ tộc vị trí?"

Mọi người mang theo nghi hoặc, trong lòng không yên, hi vọng nơi này không muốn phát sinh cái gì kinh thiên biến cố mới tốt.

Còn có một chút người nghĩ đến rất nhiều, trước đây không lâu bọn họ từng biết, người bảo vệ một mạch dòng máu vàng có thể hóa thành màu đen, một khi đến vào lúc ấy, liền không phải thánh khiết khí tức, mà sẽ biến cuồng bạo, thích giết chóc, tràn ngập sức mạnh ma quái.

Ngoài ra, mọi người còn nghe nói, Độc Cô Vân từng đi tới Thái Sơ cổ quáng, muốn truy tra cái gì, kết quả cổ khoáng bên trong tuôn ra máu đen, từ cổ khoáng lối ra: mở miệng mạn đi ra.

"Có gì đó quái lạ!"

"Này cả người đều là bộ lông màu đỏ sinh linh mạnh bao nhiêu? Chúng ta sẽ không đều phải chết ở chỗ này đi."

"Không sao, có thể một trận chiến!"

Lúc này, các cường giả lại là căng thẳng, lại là hưng phấn, còn có một loại thăm dò dục vọng, đều muốn đem sự tình tìm hiểu rõ ràng cùng thấu triệt.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1219: Hoàng Tộc

"A Đồ đà lam..." Cái kia sinh linh mở miệng, con ngươi màu bạc bắn ra thăm thẳm ánh sáng, lạnh mà đâm người, đầy người màu đỏ Trường Mao xem ra rất khiếp người.

Chính là ở khuôn mặt của hắn trên cũng dài đầy loại này bộ lông màu đỏ ngòm, ngoại trừ hai mắt ở ngoài, khuôn mặt đều bị che khuất.

Nó ở hồi phục Thủ Hộ giả hậu nhân, ở với hắn trò chuyện, ngôn ngữ có chút kịch liệt, rất là bá đạo cùng hung hăng, căn bản là không sợ nơi đây mọi người.

Khiến người ta hơi hơi an tâm chính là, hắn rất mạnh, thế nhưng cảnh giới không chắc so với mọi người cao bao nhiêu, rất có thể cùng chí tôn trẻ tuổi cùng chỗ Thiên Thần đỉnh cao nhất.

Hơn nữa, có người thông qua tràn ra từng tia từng sợi tinh lực các loại, cảm nhận được một luồng phồn thịnh khí tức, đây là một người tuổi còn trẻ cường giả, không phải già lọm khọm.

Bị phong ấn sinh linh, trời mới biết hắn ngao trải qua bao nhiêu năm, hắn làm sao có khả năng còn sẽ còn trẻ như vậy?!

Mọi người nghi ngờ không thôi, có chút đoán không ra, xem không hiểu. Có điều cũng chính bởi vì vậy, hắn không phải cấp độ hóa thạch sống nhân vật, mọi người mới trong lòng hơi có niềm tin.

"Lặc đốt tây!" Độc Cô Vân quát mắng, với hắn tranh luận, lồng ngực chập trùng kịch liệt, phi thường không cam lòng cùng phẫn nộ.

"Bọn họ là ý gì, ở tranh luận vấn đề gì?" Thạch Hạo hỏi.

Mạc đạo lắc đầu, hắn một câu cũng nghe không hiểu, đây là dị vực cổ lão nhất hoàng tộc ngôn ngữ, chính là hiện nay một ít hoàng tộc đều chưa chắc có thể nắm giữ.

Thanh Y một đôi mắt đẹp càng lấp lóe ra từng sợi từng sợi màu xanh nguyệt quang, nhu hòa mà thần thánh, cả người đều tắm rửa ở liên miên thánh khiết nguyệt quang bên trong, siêu trần thoát tục.

"Bọn họ ở đàm luận một chỗ, là bên trong thân thể có dòng máu vàng thần thánh chủng tộc cố hương. Độc Cô Vân muốn đuổi theo tìm đường đồ, đi tới nơi đó. Mà cái kia sinh vật nói cho hắn, không thể. Từ nơi nào đi ra sinh linh, nhiễm hồng trần khí, liền không trở về được nữa rồi!"

Thanh Y khiến người ta khiếp sợ, đó là một nơi như thế nào? Từ bên trong một khi đi ra, liền không thể trở về đi tới!

Thủ Hộ giả cố hương, tràn ngập mê, tựa hồ phi thường thần thánh. Không cho trần thế khí tức tiến vào, nơi đó có cực kỳ quy định nghiêm chỉnh.

Dựa theo cái kia lông đỏ sinh linh nói tới. Độc Cô Vân tổ tiên, cũng là thủ sau hộ giả một mạch, là từ nơi nào đi ra, liền không trở về được nữa rồi. Liền càng không cần phải nói là hậu nhân của bọn họ.

"Lông đỏ sinh linh không muốn nói cho Độc Cô Vân, sợ hắn tùy tiện tìm kiếm, dẫn ra phiền phức không tất yếu." Thanh Y bổ sung.

Mọi người vẻ mặt chấn động, nơi đó có để dị vực đều kiêng kỵ thế lực!

Độc Cô Vân cùng nó cãi vã, hiển nhiên không ủng hộ, hắn muốn tìm đến con đường cổ xưa kia, muốn muốn trở về Tổ tiên sinh hoạt tịnh thổ, ở nơi đó để cho dòng máu vàng càng nồng nặc, mạnh mẽ!

"Cô tự nghiệt đằng..." Cái kia khắp cả người bộ lông màu đỏ ngòm sinh linh. Con ngươi màu bạc phát sinh lạnh lùng ánh sáng lạnh, đang cảnh cáo Độc Cô Vân, không hề bị lay động.

Thủ Hộ giả hậu nhân. Khắp cả người kim quang, tóc dài đều như đúc bằng vàng ròng, khí tức ép người, về phía trước bước động nửa bước, cùng cái kia sinh linh đều xúc đụng vào nhau, cũng phi thường hung hăng.

"Ầm!"

Ở cái kia hai người. Bùng nổ ra Thao Thiên thần diễm, kịch liệt thiêu đốt. Đem nửa bầu trời đều phần vặn vẹo, muốn đổ nát.

Đây là thần lực hóa thành phù văn, thần diễm cũng không phải là chân chính hỏa diễm, mà là đại đạo hoa văn hừng hực đến mức tận cùng hiển hóa ra hoa văn gây nên!

"Cái kia sinh linh nói, một khi dọc theo con đường cổ xưa kia tìm được phần cuối, mở ra giới môn, tiến vào nơi đó, sẽ cho gọi ra không tên cường nhân." Thanh Y nói rằng.

Nàng ở căn cứ hai người kia cãi vã mà tiến hành phiên dịch, có lúc rất tinh chuẩn, có lúc có vài lời ý tứ biểu đạt nhưng rất mơ hồ, bởi vì nàng cũng không thể toàn bộ nghe hiểu.

Nhưng giải thích ra bộ phận lời nói, cũng đủ để cho người lần thứ hai trợn mắt ngoác mồm.

Chỗ đó, không chỉ có dòng máu vàng sinh linh, còn có cái khác đáng sợ bộ tộc, nói như vậy, sẽ không đặt chân hồng trần, chỉ khi nào được vời đến, hậu quả kia sẽ cực kỳ nghiêm trọng.

Tóc đỏ sinh linh không muốn ngày càng rắc rối, vì vậy không nói cho Độc Cô Vân.

"Thế giới một bờ khác hoàng tộc cho ta thừa như, tìm được các ngươi, liền có thể được con đường, vì sao từ chối?!" Độc Cô Vân gào thét.

Lần này, hắn là dùng cửu thiên thập địa ngôn ngữ hô lên, tâm tình kích động, nổi giận đùng đùng, một cái tóm chặt đầu kia sinh linh trước ngực bộ

lông màu đỏ.

"Ngươi dám động thủ với ta!" Lúc này, cái kia màu đỏ sinh linh cũng không nói Cổ Ngữ, mà là lấy thần niệm phát âm, bởi vì này không liên quan đến bí ẩn, hắn một tiếng gào thét, phụ cận đại địa nứt toác, hư không mơ hồ, khúc chiết.

Ầm!

Ở hai người, bùng nổ ra kinh người phù hiệu, lít nha lít nhít, bọn họ bạo phát đại chiến.

Lông đỏ sinh linh giơ tay, liền tóm lấy Độc Cô Vân một cái cổ tay, ngược vặn vẹo, thần quang hừng hực, Xích Hà thiêu đốt, thần lực giống như đại dương mãnh liệt.

Một sát na, hai người cánh tay liền vọt lên mấy loại đại thần thông, ở nơi đó đối kháng, chém giết.

Đùng!

Hư không nổ tung, tiên khí tràn ngập, hai người đồng thời bị chấn động bay ngược ra ngoài, lẫn nhau quát lớn, không ngừng giao thủ, thúc ra liên miên đại đạo Thần Văn.

Chính là từng người bay ngược, bọn họ vẫn ở ác chiến!

Cheng!

Ở cái kia lông đỏ sinh linh trong tay, xuất hiện một cây thần sóc, tự mâu không phải mâu, so với mâu càng hung mãnh, phàm là sử dụng loại binh khí này người đều dũng lực hơn người!

Cũng trong lúc đó, Thủ Hộ giả hậu nhân Độc Cô Vân trong tay xuất hiện một cây thiên mâu, tương tự là hạng nặng binh khí, dám người sử dụng đều là thần dũng kinh thế hạng người.

Hai cây binh khí tăng vọt, lưỡi dao gió nơi lao ra dài mấy trăm trượng, cùng hai toà ngọn núi nhỏ màu vàng óng tự, đụng vào nhau, tia lửa văng gắp nơi.

Đồng thời, còn có hai loại đại đạo thần âm ở đây tỏa ra, hình thành đáng sợ gợn sóng, nghiền nát hư không, càng làm cho rất nhiều người đang xem cuộc chiến chịu đến kịch liệt xung kích.

"Trích Tiên", vương hi, lục đà chờ người còn nói được, dù sao tu ra ba đạo tiên khí, có thể hộ thể, nhưng những người khác liền không giống, một ít chỉ có một đạo tiên khí nhân khẩu tị chảy máu, thân thể lảo đảo rút lui.

Có thể thấy được, lần này binh khí va chạm đáng sợ cỡ nào, bởi vì đây là Đạo khí, là bọn họ thành đạo đồ vật, có thể đi kèm bọn họ cùng trưởng thành. Lúc này, binh khí nơi đó phát sinh gợn sóng, là hai người thần thông chồng chất cùng phóng thích, dù cho cách nhau đủ xa, cũng còn có lớn lao uy năng.

Độc Cô Vân rơi xuống đất, cầm trong tay thiên mâu, dung mạo đẹp trai, tóc dài rối tung đến eo nhỏ, toàn thân toả ra kim quang, càng ngày càng óng ánh, dường như một vầng mặt trời thiêu đốt, hạ xuống ở đây.

Hắn cầm trong tay binh khí, chỉ về phía trước, sắc mặt nghiêm túc, mang theo một luồng lạnh lẽo sát ý.

Đối diện, mọc đầy bộ lông màu đỏ sinh linh đặc biệt cao to, rơi xuống đất chớp mắt, giơ tay liền cách không giam cầm quá khứ ba tên tu sĩ, hai tên thuộc về Thiên Thần thư viện, một tên thuộc về tiên viện.

"Phốc!"

Tay phải hắn nắm thần sóc, tay trái phù một tiếng đem một người trong đó thiên linh cái vồ nát, máu tươi dọc theo cánh tay của hắn lan tràn lên phía trên, bốc hơi dồi dào sinh mệnh tinh khí.

Những này phát sinh quá nhanh, ba người kia không kịp trốn tránh,

những người khác cũng không có thời gian ngăn cản.

"A..."

Người kia kêu thảm thiết, hầu như trong nháy mắt, thân thể liền khô héo, da thịt xẹp xuống, nhanh chóng nứt ra, dường như phơi khô lão cây quýt, nhăn nheo mà khô tiểu.

Điều này khiến người ta sợ hãi, một sát na, đời này linh liền đem một vị tu sĩ sinh mệnh tinh khí hút khô rồi.

"Bị phong vô tận năm tháng, rất lâu chưa từng hưởng dụng đồ ăn, cái cảm giác này thật sự rất khoan khoái!" Lông đỏ sinh linh lộ ra vẻ say mê, cực kỳ hưởng thụ.

Ở hắn nói chuyện, dưới chân hắn đạp lên hai người, cũng đã khô héo, một tia lại một tia tinh khí, hóa thành sí hà, dọc theo bàn chân đi vào trong cơ thể hắn.

Có thể thấy rõ ràng, hai chân của hắn đang phát sáng, nếu không có có bộ lông ngăn cản, đều gần như trong suốt, hai cỗ dâng trào sinh mệnh tinh khí tràn vào trong cơ thể, tiến hành bổ sung.

"Ngươi dám!" Rất nhiều người giận dữ, phản ứng lại sau lớn tiếng quát lớn.

"Thời đại thật sự thay đổi, năm đó cung phụng chúng ta vì là thần chỉ nhỏ bé bộ tộc, đã dám đối với ta vung lên đồ đao sao?" Cái kia Trường Mao bộ lông màu đỏ sinh linh nói rằng, hắn cầm trong tay thần sóc, đưa tay ra mời lại eo, cực kỳ thả lỏng, Phương Tài(lúc nãy) hút khô rồi ba tên tu sĩ, như là để hắn rất thỏa mãn, tinh khí thần càng dồi dào.

"Răng rắc!"

Mà ở hắn giương ra thân thể thì, ở bộ lông màu đỏ phát sinh lanh lảnh tiếng vang, đồng thời theo hắn bước lên phía trước thì, một khối lại một khối

xán lạn vật chất từ rơi thẳng, từ bộ lông bên trong rơi ra, rơi trên mặt đất.

"Đó là cái gì?" Rất nhiều người kinh dị, cảm nhận được một luồng thần thánh khí tức, cái kia như là một loại nào đó huyết thanh đọng lại hình thành đồ vật, trước đây từng bịt lại con này sinh linh.

"Đây là hắn có thể sống đến đời này nguyên nhân căn bản!" Vương hi mở miệng.

Nếu không, dựa vào cảnh giới của người nọ còn lâu mới có thể trường sinh, không cách nào sống sót, mà duy trì ở thanh niên trạng thái.

"Đó là Bất Hủ giả tế luyện ra chất lỏng, có thể phong ấn vạn vật bất hủ, có thể tồn thế năm tháng dài đằng đẵng." Mạc đạo cũng mở miệng, lộ ra vẻ giật mình.

Thạch Hạo xoay người, nhìn về phía hắn, tuy rằng chưa mở miệng, nhưng hỏi dò tâm ý rõ ràng.

"Ta nghĩ ta đã đoán, đây là thế giới một bờ khác một cái nào đó phi thường Cổ Lão hoàng tộc đời sau, bọn họ bộ tộc này bị phong với này." Mạc đạo mở miệng.

"Ngươi còn biết cái gì?" Thạch Hạo tiếp tục hỏi.

"Nơi này nên có một viên đạo chủng, nên hoàng tộc điều động nên chính là vì nó mà đến, viên hạt giống kia được xưng thiên loại, để một cái nào đó vị vô thượng đại nhân vật đều từng tiếc nuối quá." Mạc đạo khẽ nói.

"Đại nhân vật tiếc nuối quá?" Thạch Hạo kinh ngạc, rất là không rõ.

"Vâng, một cái nào đó vị bá chủ, thành tựu Bất Hủ vị trí, tư cùng thời tuổi trẻ chuyện cũ, từng tiếc nuối bỏ qua một viên thiên bên trong, nếu như lấy nó thành đạo, thành tựu sẽ càng kinh khủng, không thể nào tưởng tượng được." Mạc đạo nói rằng.

Thạch Hạo giật mình, lập tức nghĩ đến rất nhiều, truyền thuyết quả nhiên cũng không phải là không có lửa mà lại có khói, Ngũ Ma phong thiên loại, nơi này thật sự đối ứng lại một viên kỳ dị đạo chủng, liền dị vực sinh linh đều từng ghi nhớ, nhớ mãi không quên.

Nếu là người bình thường cũng là thôi, vậy cũng là một vị Bất Hủ giả a, có thể trường tồn cùng thế gian, trước sau bất tử.

"Vị kia bá chủ rất mạnh, không có ai biết hắn sinh ra ở thời đại nào, vẫn không có từng nghe nói hắn có bại trận, ở thế giới một bờ khác thần miếu bên trong cung phụng tượng thần đứng hàng bên trong, tất nhiên có một vị là hắn." Mạc đạo lên tiếng như vậy.

Tin tức như thế quá kinh người, một vị vô địch bá chủ, một chí cao sinh linh tiếc nuối, ngày đó loại nhiều lắm sao bất phàm?

"Nơi này rất nguy hiểm, cái gọi là niêm phong ở trong lò luyện đan chế thuốc, e sợ bịt lại chính là dị vực một cái nào đó hoàng tộc." Thanh Y làm ra phán đoán như vậy.

Trước mắt cái này sinh vật lông đỏ tuyệt đối không phải chỉ có một, khẳng định còn có thể có trưởng bối, có nhân vật càng mạnh mẽ, chỉ có điều chỉ có trước mắt người này thoát vây rồi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1220: Hung Diễm Ngập Trời

Sinh vật lông đỏ lại chuyển động, vung động trong tay thần sóc, thiên phong cuồn cuộn, hư không đổ nát, mang theo hỗn độn khí, sắc bén sóc nhận lóe lên chói mắt màn ánh sáng, đâm hướng về phía trước.

"Coong!"

Người bảo vệ hậu nhân Độc Cô Vân thân thể như đúc bằng vàng ròng, sáng loá, cầm trong tay thiên mâu tiến lên nghênh tiếp, lấy khổng lồ hạng nặng binh khí đánh giết, hai cây thần binh đụng vào nhau, dường như kim loại núi nhỏ oanh tạp, tia lửa văng gắp nơi, thần mang bắn ra.

Nơi này hãy cùng phát sinh hành tinh va chạm giống như, để thiên địa nứt ra, tiếng vang điếc tai, tia sáng chói mắt đè ép mãn mỗi một tấc không gian, khiến cho nhân thần hồn rung động.

Đây là một hồi đại quyết chiến, hai người đối chọi gay gắt, lẫn nhau thực lực xấp xỉ, trong lúc nhất thời khó có thể phân ra thắng bại.

Mọi người biến sắc, chính là Lục Đà, Yêu Nguyệt mấy người cũng đều giật mình, cảm nhận được một loại uy hiếp, bọn họ tu ra ba đạo tiên khí, nhưng là nhìn hai người này đều vẻ mặt nghiêm túc.

"Quá mạnh mẽ, ít có người có thể địch, không có mấy người có thể ngăn cản bọn họ bước chân tiến tới!" Có người than thở.

"Ngươi thật muốn bước qua đạo kia giới môn sao?" Cái kia cả người mọc đầy lông đỏ sinh vật quát to.

"Nghĩ, ta muốn trở về tổ, tắm rửa màu vàng Thánh hà, để tự thân phát sinh lột xác, kim huyết sôi trào!" Độc Cô Vân nói rằng, đây là một loại nghi

thức, càng là bọn họ cái này bộ tộc niết bàn lữ trình.

Nếu như có thể trải qua như vậy gột rửa, sẽ làm tự thân càng thêm mạnh mẽ, hướng đi đỉnh cao nhất!

"Nơi đó không ngừng các ngươi một cái bộ tộc, còn có những tộc khác, không có ai sẽ làm ngươi thông qua giới môn, một khi phát hiện, giết không tha!" Sinh vật lông đỏ nói rằng.

"Đây là chuyện của ta, không cần ngươi quan tâm, chỉ cần nói ra tìm được giới môn cổ lộ!" Độc Cô Vân cố ý muốn đi tới.

"Rất tốt, nếu ngươi như vậy bướng bỉnh, ta cho ngươi cơ hội!" Sinh vật lông đỏ lạnh lẽo âm trầm mấy đạo, con ngươi màu bạc lập tức thâm thúy cực kỳ.

Hơn nữa, hắn lui về phía sau, thu hồi thần sóc, đình chỉ chiến đấu.

Địa phương này rất tàn tạ, lòng đất rõ ràng có thần văn các loại, có thể vẫn bị đánh sụp ra, chỉ có cái kia một toà miếu đổ nát cùng với nơi đây thấp bé ngọn núi vẫn còn ở đó.

Sinh vật lông đỏ một tay chỉ về vách núi, nói: "Đem ta tổ tiên thả ra, ta liền nói cho ngươi!"

Thanh Y trước tiên đem lời nói của hắn dịch ra, báo ọi người, nhất thời làm nơi đây huyên náo, tất cả mọi người cũng không thể yên tĩnh, đều trợn mắt nhìn.

"Thật hung hăng, ngươi không coi chúng ta ra gì sao, ngay ở trước mặt chúng ta dám nói câu nói như thế này!" Lúc này thì có người xù lông, mặc dù biết cái này sinh linh rất mạnh, nhưng vẫn là không nhịn được quát mắng, lấy thần niệm truyền âm.

Cái kia lông đỏ sinh linh cao to khôi vĩ, lấy thần sóc trụ, liếc chéo người nói chuyện, hồn nhiên không để vào trong mắt, lạnh lùng nói: "Không biết

trời cao đất rộng đồ vật, lời ta nói ngươi cũng dám xen mồm?"

Đang khi nói chuyện, hắn giơ lên tay phải, to lớn ánh sáng hiện lên, hình thành một con vuốt rồng, sau đó hướng về người kia cấp tốc chộp tới.

"Hống..."

Đại Long rít gào, cái kia to lớn vuốt rồng xé rách trời cao" lập tức liền đến phụ cận, che ngợp bầu trời, để người kia vẻ mặt đột nhiên biến, phát hiện không cách nào nhúc nhích, bị cầm cố ở tại chỗ.

Không nghi ngờ chút nào, nếu như không người ra tay, hắn chắc chắn phải chết, cùng này sinh vật lông đỏ so với kém quá xa.

Mọi người đương nhiên sẽ không ngồi xem, Thạch Hạo nhíu mày, liền muốn động thủ, bất quá Huyền Côn cách khá gần, đã thét dài, một quyền đánh tới, ngăn cản cái kia vuốt rồng.

Coong!

Trong hư không, nắm đấm cùng vuốt rồng va chạm, càng như đánh thép giống như, tiếng kim loại rung suýt nữa xuyên thấu màng nhĩ của mọi người, quá liệt rồi!

"Hai đạo Chân Tiên khí, còn có một đạo ngụy tiên khí, cũng dám ở trước mặt ta hiển lộ, không ngại mất mặt mất mặt sao?" Lông đỏ sinh linh nói rằng, lần này vận dụng thần niệm, tất cả mọi người đều có thể nghe hiểu.

"Ngươi hung hăng!" Huyền Côn giận dữ, dù sao bên ngoài cơ thể có ba đạo tiên khí, là Thiên Thần cảnh cao thủ tuyệt đỉnh, còn từ không có người dám như vậy nhục nhã cùng xem thường hắn.

"Không phải ta nói các ngươi, nếu như đơn đả độc đấu, từng cái từng cái đến, ta một người giết toàn bộ các ngươi!" Lông đỏ sinh linh một tay nắm thần sóc, chỉ mọi người.

"Ầm!"

Đáp lại cho hắn chính là Huyền Côn một chưởng, năm ngón tay khép lại, từng chiếc óng ánh, xạ ra hào quang năm màu, lưu động Ngũ hành thần lực.

Những người khác cũng đều có tức giận, cái này sinh vật lông đỏ bị phong nhiều năm như vậy, còn như vậy kiệt ngạo, xem thường Cửu Thiên Thập Địa chư hùng, khiến người ta căm tức, đều hi vọng Huyền Côn đại thắng.

Xoạt!

Thần sóc phát sáng, hơn vạn đạo rừng rực thần mang bắn ra, sụp ra hư không, sinh vật lông đỏ quá mạnh mẽ, liền như vậy nắm thần sóc, xoay chuyển mà xuống, thần dũng không thể đỡ.

Hắn muốn đem Huyền Côn bàn tay phế bỏ, cái kia thần sóc lưỡi dao gió sáng như tuyết, chiếu rọi ra chư thiên, phóng thích hỗn độn khí, dị thường đáng sợ.

Trong nháy mắt, nơi này đạo âm ầm ầm, Huyền Côn chưởng lực như lũ quét cuốn tới, thần văn đan dệt, lít nha lít nhít, đem nơi này bao phủ.

Đồng thời, hắn lại nhanh chóng kết ấn, vận dụng một loại cổ thiên công, có thể nói sử dụng tới mạnh mẽ nhất pháp, muốn tiêu diệt này lông đỏ sinh linh, ước ao thắng được.

Hai bóng người quấn quanh ở đồng thời, cực kỳ kịch liệt.

Đột nhiên, cái kia lông đỏ sinh linh chu vi xuất hiện một đóa lại một đóa kim liên, cánh hoa to lớn, đem hắn bao vây ở trong đó, lại có Vạn Pháp Bất Xâm tư thế!

Này phi thường đột ngột, Huyền Côn công kích suýt nữa mất đi hiệu lực, cứ việc hắn phấn khởi đánh nhau chết sống, nhưng vẫn là ở vào hạ phong.

"Xoạt!"

Thần sóc như cầu vồng, đánh nát vòm trời, lập tức bổ xuống, hóa thành vạn đạo, đâu đâu cũng có sóc ảnh, lạnh lẽo mà sắc bén, đáng sợ vô biên.

Huyền Côn không địch lại, hơn nữa không ai từng nghĩ tới cuối cùng mấy chiêu thì, sẽ vô cùng khốc liệt, phù một tiếng, máu tươi bắn lên ấy chục thước, thần sóc sắc bén nơi, so với Thiên Đao còn đáng sợ hơn, chém xuống đến.

Đỏ sẫm huyết dựng lên, đi kèm rên lên một tiếng, Huyền Côn cánh tay phải bị chém xuống, mà trong quá trình này, hắn muốn bính cái lưỡng bại câu thương, một cái tay đánh về phía lông đỏ sinh linh, nhưng đáng tiếc bị bên ngoài cơ thể cánh sen màu vàng kim chặn lại rồi.

Mà cũng chính bởi vì này một ngăn trở, Huyền Côn cánh tay phải bị chém xuống chớp mắt, rơi vào càng tình cảnh nguy hiểm, lông đỏ sinh linh khóe miệng ngậm lấy một tia cười tàn nhẫn ý, ánh mắt sắc bén, vung lên thần sóc, quét ngang mà tới.

"Phốc!"

Huyết quang vỡ lên, Huyền Côn kêu to một tiếng, trải qua một cái thống khổ nhất quá trình, thân thể đứt thành hai đoạn, ngã chổng vó đi ra ngoài, rơi rụng trong vũng máu.

Hắn bị chém ngang hông, bị cái kia thần sóc lưỡi dao gió từ chém đứt xương sống, chặn ngang bẻ gẫy, vô cùng thê thảm.

"Chỉ bằng ngươi, một cái ngụy Chí Tôn, cũng dám theo ta tranh đấu, ta chính là Hoàng tộc chí tôn trẻ tuổi!" Lông đỏ sinh linh gào to, lần thứ hai vung lên thần sóc, liền muốn bổ về phía Huyền Côn đầu lâu.

Rất nhiều người gầm lên, biến cố quá đột nhiên, mọi người muốn ngăn cản, chỉ là quá xa, có lòng không đủ lực.

Xoạt!

Kiếm khí ngút trời, lúc này nắm giữ ba đạo tiên khí hai viện thiên kiêu đương nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn, đều trước sau ra tay.

Thế nhưng, thật là có điểm xa, có chút không kịp.

Coong!

Thời khắc mấu chốt, đứng ở phía trước nhất, cùng sinh vật lông đỏ gần nhất Độc Cô Vân trong nháy mắt, bay ra một đạo chói mắt chỉ mang, chặn lại thần sóc, sau đó hắn càng là theo vào, lấy thiên mâu tấn công, tia lửa văng gắp nơi, tiên khí sôi trào, ngăn trở thần sóc.

"Ngươi muốn làm cái gì, không muốn biết cổ giới môn ở nơi nào sao?!" Lông đỏ sinh linh hét lớn.

Vào lúc này, những người khác công kích được, cầu vồng như mưa, che ngợp bầu trời mà đến, hướng về hắn đánh tới.

Chính là lông đỏ sinh linh lại bất cẩn, cũng không dám cứng rắn chống đỡ, nơi này không phải là một hai vị chí tôn trẻ tuổi, như vậy đồng thời ra tay, nếu là chính diện chém giết, hắn chắc là phải bị đánh nổ.

Xoạt!

Hắn ở tại chỗ để lại một chuỗi tàn ảnh, nhanh chóng về phía sau lùi ra, lập tức liền đến trước vách đá, bất cứ lúc nào có thể lui về cái kia trong môn phái thế giới.

Có người tiến lên, đem Huyền Côn hai đoạn thân thể ôm đi, Huyền Côn thống khổ khó chặn, thần sóc trên ẩn chứa đáng sợ thần văn, chặt đứt thân thể ấy vẫn không tính là, lúc này còn ở ăn mòn tinh khí thần, để thân thể héo rút.

Hắn hai đoạn thân thể kết nối, cứ việc nhanh chóng cầm máu, trường

cùng nhau, nhưng xương cốt cùng phủ tạng các loại (chờ) nhưng vỡ vụn, gặp lưu lại thần văn hủ chước.

Huyền Côn mất đi sức chiến đấu, không thể ra tay.

"Một đám thịt đà, cũng dám cùng Hoàng tộc tranh đấu, điếc không sợ súng!" Lông đỏ sinh linh lạnh giọng nói rằng.

Mọi người vẻ mặt lập tức liền thay đổi, đều vô cùng phẫn nộ, cái gọi là thịt đà hãy cùng phàm nhân nuôi gà vịt dê bò giống như vậy, là món ăn trên bàn, hắn lại như vậy tỉ dụ, xem thường cùng xem thường ở đây tu

"Phần phật" một tiếng, một đám người vây lại, muốn hợp nhau tấn công.

Lông đỏ sinh linh trực tiếp một tay tạo ra vách đá, xoay người liền muốn đi, nói: "Có loại theo ta một người quyết chiến, hoặc là ta cho phép hai người các ngươi ba người cùng theo ta ác chiến, có dám?"

Đây là trần trụi khiêu khích, căn bản không đem mọi người để vào trong mắt, đối với tu ra ba đạo tiên khí tuổi trẻ kiều càng là khinh bỉ cực kỳ, lại cho phép bọn họ liên thủ.

Tất cả mọi người đều ấp ủ một loại tâm tình, Tiên Viện cao thủ trước hết không nhịn được, khiến mọi người dừng lại, muốn ra tay với hắn tranh đấu.

"Thỏa mãn ngươi muốn đại bại nguyện vọng!" Lông đỏ sinh linh cười gằn.

"Thiếu tùy tiện, tới đây đánh một trận!" Người kia quát lên.

Lông đỏ sinh linh không để ý đến, mà là lần thứ hai nhìn về phía Độc Cô Vân, nói: "Ngươi nghĩ được chưa, đáp ứng điều kiện của ta?"

"Có thể!" Độc Cô Vân gật đầu.

"Ngươi..." Xa xa, tất cả mọi người đều biến sắc, vừa giận vừa sợ, người bảo vệ hậu nhân lại muốn cùng dị vực Hoàng tộc đứng chung một chỗ sao?

"Rất tốt, ngươi thấy vách đá này trên đồ văn đi, cái kia trong bảo bình, có một viên thiên loại, chỉ cần dịch chuyển nó, liền có thể cứu ra bộ tộc ta những cao thủ!" Lông đỏ sinh linh chỉ vào vách đá.

Ở trên vách núi, ngoại trừ cánh cửa kia ở ngoài, còn có cái khác hình chạm khắc, hấp dẫn nhất người chính là một cái bảo bình, ở nơi đó muôn hình vạn trạng, muốn xuyên ra khỏi tường.

Bảo bình ôn hòa óng ánh, mặc dù là khắc đá, nhưng lúc này lại có mờ mịt hào quang lưu động.

Tất cả mọi người đều tâm thần kịch chấn, thiên loại thật sự tồn tại, hơn nữa sẽ ở đó cái bảo trong bình, sao không khiến người ta kích động?

"Nhìn ở trên vách đá, là hình chạm khắc, kỳ thực ở bên trong thế giới, cần ngươi đi vào, có thể nhất cử lưỡng tiện, bởi vì ngươi có cơ hội thu được vô thượng bá chủ đều tiếc nuối chưa từng được cái viên này thiên loại!" Lông đỏ sinh linh đầu độc.

"Ta muốn làm như thế nào?" Độc Cô Vân bình tĩnh hỏi.

"Cần ngươi dòng máu vàng, tốt nhất cũng có cái khác bảo huyết!" Lông đỏ sinh linh nói tới chỗ này, nhìn về phía mọi người, sau đó một chút vọng đến Vương Hi, nói: "Ngươi vừa nãy từng lấy kiếm khí công kích ta, thấy thế nào cũng giống như Bình Loạn Quyết, lẽ nào là năm đó chặn lại rồi ta giới đại quân cái kia cường nhân đời sau, ngươi tới!"

Hắn nói tới cái kia cường nhân, đản với Tiên cổ kỷ nguyên trung kỳ, từng cầm kiếm xuất kích, ngăn trở dị vực đại quân xâm lấn, thành công bình loạn, có bất bại tên gọi.

"Ít nói nhảm, trước tiên theo ta một trận chiến!" Tiên Viện người lạnh lùng nói.

"Thỏa mãn ngươi!" Lông đỏ sinh linh xuất kích, cùng người kia ở trước

vách đá quyết chiến, kết quả rất tàn khốc, Tiên Viện cái kia vị cao thủ bị hắn dụng thần sóc xuyên thủng, chống lên.

"Ngươi dám tới đây đánh một trận sao, sự sống chết của hắn quyết định bởi cho ngươi." Lông đỏ sinh linh nói với Vương Hi.

Tất cả mọi người đều trong lòng chấn động, có chút sợ hãi, cái này dị vực Hoàng tộc cao thủ quá lợi hại, liên tục giết bại hai vị chí tôn trẻ tuổi!

Vương Hi tú lệ dung nhan biến sắc, nếu là không ra tay, Tiên Viện đến thời điểm nhất định sẽ trách nàng, duy có một trận chiến.

"Phốc!"

Tiên Viện người kia bị quăng đi ra, tiên máu nhuộm đỏ thân thể, cái kia thần sóc vừa nãy xuyên thủng hắn ngực bụng, vết thương đáng sợ đáng sợ, xuyên qua thân thể, trước sau trong suốt.

"Giết!"

Lông đỏ sinh linh quát lên, cùng Vương Hi đánh nhau, kịch liệt chém giết, muốn áp chế Bình Loạn Quyết.

Rất nhiều người đều nín thở, không khỏi hy vọng Vương Hi thắng lợi, nhân vì cái này dị vực Hoàng tộc cao thủ quá kiêu ngạo, coi bọn họ như rơm rác cùng chó đất.

Đáng tiếc, nguyện vọng là mỹ hảo, hiện thực là tàn khốc, đại chiến đã lâu, Vương Hi không địch lại, bị đối thủ hoa sen vàng biện phòng ngự trụ kiếm khí, thần sóc thì lại hướng về phía nàng mà tới.

Phốc!

Vương Hi bả vai máu tươi ròng ròng, tuy rằng không đến nỗi hấp hối, nhưng bị thương, lảo đảo lùi về sau.

Lông đỏ sinh linh cũng không có truy kích, mà là nắm lấy vương xuống

máu tươi, dùng miệng nếm trải thường, nói: "Là cái này mùi vị, có thể cũng có thể đem làm giải phong, xem như là một loại bảo huyết."

Rất nhanh, hắn ngẩng đầu lên, như thần đăng giống như óng ánh, nhìn thẳng quần hùng, sau đó một chút tập trung Thanh Y, nói: "Có thể nghe hiểu ta cổ hoàng ngữ, trong thân thể còn có không tên Tiên Đạo khí tức, chính là ngươi, cái kế tiếp đến phiên ngươi, lại đây, ta cần ngươi huyết!"

Mọi người hiếm thấy vào đúng lúc này không có cổ vũ, không có phẫn nộ, mà là yên tĩnh lại, đồng thời nhìn phía Thanh Y nơi đó.

Bởi vì, mọi người biết, nào còn có một cái sát tinh, nói vậy hiện tại muốn ra tay rồi!

Quả nhiên, Thạch Hạo bước ra bước chân, từng bước từng bước đi về phía trước, nói: "Chờ cơ hội này rất lâu, đã sớm muốn cùng thế giới một bờ khác Hoàng tộc một trận chiến!"

"Ngươi tính là thứ gì, ta muốn chính là người phụ nữ kia, mà không phải ngươi, cút ngay!" Lông đỏ sinh linh kiêu căng cực kỳ, dĩ nhiên như vậy trách mắng.

"Người giết ngươi!" Thạch Hạo không giận, thế nhưng ngữ khí nhưng lạnh lẽo cực kỳ, ép thẳng tới về phía trước.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1221: Cuồng Dã

Đây tuyệt đối xem như mạt cưa, mướp đắng gặp nhau, một cái là Hoang, một cái là dị vực hoàng tộc nhân tài kiệt xuất, hai người này chống lại, chẳng phân biệt được cái sinh tử, không đánh cái hôn thiên ám địa, quỷ khóc thần hào không có khả năng dừng tay.

Sinh linh lông đỏ tương đương tự tin, một bàn tay ngoáy lỗ tai, khinh mạn tới cực điểm, nói: "Ta không nghe rõ, lặp lại lần nữa!"

Loại này tùy ý, loại này trước mặt mọi người ngoáy lỗ tai động tác, thật sự là đường hoàng mà phóng đãng, hồn nhiên không đem Thạch Hạo đặt ở trong mắt, đây là một loại vũ nhục cùng giễu cợt.

"Chém ngươi!" Thạch Hạo lần này càng ngắn gọn, chỉ có hai chữ, hơn nữa buông ra cước bộ, rất nhanh tới gần, liền muốn đến trước mắt.

"Ngu xuẩn, cho ngươi cơ hội không hiểu quý trọng, thật đúng là dám lặp lại lần nữa, vậy ra đi đi!" Sinh linh lông đỏ trở mặt, cánh tay phải triển động, dài hơn thước màu đỏ bộ lông thay đổi, bàn tay thật lớn mà hữu lực, trực tiếp liền tát lại đây.

Đánh bại liên tiếp tam đại cao thủ, chém eo Huyền Côn, bắt giữ Tiên Viện cao thủ, đánh cho bị thương Vương Hi, lệnh sinh linh lông đỏ càng phát ra khinh thị người một giới này, trực tiếp liền muốn cho Thạch Hạo một cái bạt tai, đây tuyệt đối là một loại vũ nhục.

Nào có vừa giao thủ liền như vậy ương ngạnh? Hắn đây là hoàn toàn một bộ duy ngã độc tôn, khí nuốt núi sông tư thế.

Thạch Hạo con ngươi thâm thúy, y như cũ vừa rồi như vậy, khí cơ nội liễm, thân thể như một gốc cây thần liễu, theo gió mà đong đưa, né qua kia

một cái tát.

"Xích!"

Sinh linh lông đỏ kia bàn tay quay về, vẽ ra một đạo đường cong, ẩn chứa đại đạo văn lạc, hóa thành một vùng trời đất, lại một lần trấn áp xuống.

Loại này giống như bàn tay thế giới, là một loại đại thần thông!

"Còn chờ ta tự mình động thủ sao? Ngươi nếu đủ thông minh liền trực tiếp tự tuyệt đi, ta đã muốn mất đi kiên nhẫn, không nghĩ lãng phí thời gian!" Sinh linh lông đỏ nói.

Đừng nói là Thạch Hạo, chính là những... kia người đang xem cuộc chiến đều một trận nghiến răng, hắn quá kiêu ngạo, không đem một giới này tuổi trẻ tu sĩ để ở trong lòng, trắng trợn miệt thị.

"Oanh!"

Liền tại giờ khắc này, Thạch Hạo bùng nổ, toàn bộ phương diện mở ra thân thể của chính mình bảo tàng, các loại tiềm năng đều ra.

Hắn lập tức đã bị một đoàn ánh sáng bao phủ, tạo ra duy nhất động thiên, giống như bị một vòng màu vàng mặt trời chói chang che ở trong đó, thật sự rất rực rỡ.

Giờ khắc này, chính là người thủ hộ đời sau Độc Cô Vân đều có một loại ảo giác, nghĩ lầm đây là bọn hắn nhất mạch người.

Bởi vì Thạch Hạo lúc này bị hừng hực quang hoa bao phủ, theo sợi tóc đến da thịt, từ đầu đến chân, đều là sáng lạn, huy hoàng ánh sáng chói mắt, như thần kim đúc thành. Liền cùng chảy xuôi có màu vàng máu sinh linh bình thường, từ đầu đến chân đều hóa thành kim hoàng sắc!

Thạch Hạo duy nhất động thiên sau khi xuất hiện, nhanh chóng khuếch trương, đem sinh linh lông đỏ đều muốn muốn che lại đi vào.

"Ngươi..." Giờ khắc này, dị vực hoàng tộc nhân tài kiệt xuất chấn động, hắn cảm giác được lớn lao nguy hiểm, cả người huyết sắc bộ lông cái cái dựng ngược, một tầng da gà nổi lên.

Trong nháy mắt, hắn phóng thích các loại thần thông, đại đạo văn lạc rậm rạp xuất hiện, muốn áp chế Thạch Hạo, muốn đem hắn đánh gục.

Chính là, làm cho hắn kinh sợ chính là, hắn pháp lực ở băng tán, thần thông bị tan rã, tất cả đều mất đi hiệu lực.

Pháp lực miễn dịch!

Một lần này, Thạch Hạo động thực giận, vừa lên đến liền vận chuyển sát thủ đồng, bởi vì sinh linh lông đỏ lời nói và việc làm hơi quá đáng, chính là tượng đất còn có ba phần cơn tức đâu, càng không nói đến là hắn.

Từ lúc đầu cố ý che dấu, đến bây giờ toàn bộ phương vị bùng nổ, Thạch Hạo đem sinh linh lông đỏ đánh cái trở tay không kịp, có điểm phát mộng.

"Ngươi này thần thông là ta giới một cái hoàng tộc nào đó thiên phú bản lĩnh!" Hắn thất thanh kinh hô, toàn lực đối kháng.

Ở dị vực, có một hoàng tộc chính là dựa vào này chế phách thiên hạ, không người có thể cùng chi tranh phong, là trấn giáo tuyệt học, khắp nơi cao thủ đàm cập đều muốn biến sắc.

Chuyện này không ít người đã biết, ở Mạc Đạo bị Thạch Hạo hàng phục trong lúc, từng ngay tại Thiên Thần thư viện mọi người mặt giảng quá.

Sinh linh lông đỏ không biết có Hoang tên người này, hiện tại tự nhiên khiếp sợ.

"Ông!"

Một cái Côn Bằng quyền đánh ra, thiên địa bạo động, màu vàng thần vũ đầy trời, Thạch Hạo lấy tính áp đảo thần thông còn có quyền lực đập đến.

Sinh linh lông đỏ màu bạc đồng tử co rút lại, hiện tại cũng không dám... nữa khinh mạn, tập trung toàn thân tinh khí, ra sức chém giết cùng đối kháng, hắn biết thần thông không có hiệu quả, chỉ có thể dựa vào hắn cường đại thân thể lực.

Oanh!

Đại đạo ù ù, tiếng của nó điếc tai.

Côn Bằng phù văn đầy trời, đưa hắn nắm đấm giam cầm, duy nhất động thiên cũng tại sáng lên, định trụ này thân hình.

Sinh linh lông đỏ rống giận, loại cảm giác này rất không xong, này mới bắt đầu giao thủ a, cư nhiên đã bị người triệt tiêu pháp lực, tập trung thân thể, rất không ổn.

Đông!

Thạch Hạo một quyền này đánh đập hư không nổ vang, quá mức cương mãnh, không có bất luận gì trì hoãn, một quyền ở đập sinh linh lông đỏ trên bộ mặt, ngắn gọn mà hữu lực.

Đừng nói là sinh linh lông đỏ, chính là đang xem cuộc chiến tất cả mọi người xem mí mắt trực nhảy, vì hắn cảm giác được đau nhức, này cũng quá độc ác mà chuẩn, kia bộ mặt đều muốn lõm đi xuống.

Phốc!

Sinh linh lông đỏ phun ngụm lớn máu, nửa khuôn mặt đau nhức, huyết nhục lõm xuống, toàn tâm bàn đau, chưa từng có quá loại này trải qua, bị người ngay mặt lấy nắm tay đấm vào mặt.

"A"...,

Hắn kêu to, trong đó ẩn chứa vô tận phẫn nộ, còn có một loại nghẹn khuất, đầy đầu màu đỏ tóc dài dựng ngược, hai mắt bắn ra thiêu đốt bàn ngân

mang.

Hắn thật sự bị tức hết mức, đây là một loại cảm thấy thẹn, càng là một loại vũ nhục, đường đường hoàng tộc nhân tài kiệt xuất, cư nhiên bị người một quyền oanh ở trên gương mặt, chưa bao giờ từng có!

Cách đó không xa, tất cả người đang xem cuộc chiến ở đã trải qua lúc ban đầu hết hồn sau, nhất trí thả ra một hơi, đó là một loại thập phần thư sướng cảm giác.

Giống như là khẩn trương qua đi, thấy được vừa lòng kết quả, như trút được gánh nặng.

Bởi vì, sinh linh lông đỏ rất bừa bãi, vừa rồi cái loại này người gây sự cường thế, làm cho rất nhiều người phẫn nộ, trong lòng khó chịu, hiện tại đều cảm thấy được thả ra một ngụm ác khí.

"Ngươi quỷ gọi là gì?" Thạch Hạo trách mắng, tiếp theo lại là một quyền đập đến, một lần này không hề là Côn Bằng thuật, mà là mang theo lôi điện, điện quang một chùm lại một chùm, theo hắn trên nắm tay phát ra.

Phanh!

Một quyền này rất thật sự, rắn chắc đánh vào sinh linh lông đỏ trên mặt, thật mạnh một đòn, làm cho hắn choáng váng, suýt nữa ngã cắm đầu trên đất.

Hắn mặt chảy máu, hơi lõm xuống, đau nhức kích thích hắn màu bạc đôi mắt sung huyết, gần như đỏ đậm.

Thế nhưng, hắn thần thông mất đi hiệu lực, hơn nữa bị duy nhất động thiên giam cầm, tuy rằng còn có thể động, nhưng là hành động chậm chạp, tao ngộ rồi nghiêm trọng nhất nguy cơ.

Tiếng đôm đốp không dứt bên tai, Thạch Hạo một quyền này oanh ở hắn trên mặt, không chỉ có là thân thể lực lượng, còn có lôi điện, hiện tại toàn

diện bùng nổ.

Có thể rõ ràng nhìn đến, hắn đầy đầu tóc đỏ bị hồ quang đánh sâu vào cháy đen, về phần cả khuôn mặt càng là bộ lông bóc ra, hóa thành một tấm mặt đen, mà lại phát ra một ít mùi khét.

Loại này kích thích rất nghiêm trọng, sinh linh lông đỏ tức giận suýt nữa ngất quá khứ, chưa bao giờ có sỉ nhục nhục, trước mắt bao người, hắn cư nhiên bị người như vậy hành hung.

Quá đáng nhất chính là, đều đánh ở hắn trên mặt.

Hơn nữa, cái người này ở không lâu còn bị hắn khinh thị, khinh thường đâu, kết quả trong nháy mắt mà thôi, hắn đã bị người này mang theo đau đánh.

Này còn có thiên lý sao? Sinh linh lông đỏ hận muốn điên, quả thực muốn điên rồi!

Đương nhiên, giật mình nhất vẫn chính là đang xem cuộc chiến mọi người, đều bị trợn mắt há hốc mồm.

Thiên Thần thư viện tuổi trẻ tu sĩ không phải không biết Hoang rất mạnh, nhưng hiện ở kết quả này vẫn là vượt quá bọn họ đoán trước, này cũng quá bưu hãn đi?

Ở mọi người xem ra, đó là dị vực hoàng tộc nhân tài kiệt xuất, mặc dù Hoang cường đại nữa, nếu cùng chi tranh phong cũng muốn trả giá huyết đại giới, hơn nữa không nhất định có thể thắng.

Có thể hiện tại xem ra, hoàn toàn không phải như vậy một hồi sự!

Đây là đảo điên tính, mới ngay từ đầu mà thôi, Thạch Hạo liền ọi người một kinh hỉ, có lẽ có thể nói là kinh hách!

Chưa bao giờ gặp qua mạnh như vậy người, đối mặt dị vực hoàng tộc,

cuồng dã rối tinh rối mù, cùng xách con gà con dường như, trực tiếp kháp ở nơi này hành hung, còn có thể lại dã man một ít sao?

"Phốc!"

Thạch Hạo quyền thứ ba xuống tới, đánh đập sinh linh lông đỏ miệng mũi phun huyết, bộ dáng vô cùng thê thảm.

"Không nghĩ đến mặt của ngươi da dày như vậy, phi thường chịu đòn!" Thạch Hạo châm chọc.

Trên thực tế, hắn có điểm kinh hãi, nếu là bình thường người đang hắn một quyền dưới, đầu đã sớm nổ mất, hóa thành một đoàn huyết vụ, không có bất luận gì trì hoãn.

Mà trước mắt sinh linh lông đỏ nhưng không có, như trước hảo hảo còn sống.

Đang xem cuộc chiến người cũng phản ứng lại đây, lập tức ý thức được sinh linh lông đỏ có đáng sợ cỡ nào, nếu không có bị Thạch Hạo đột nhiên giam cầm, tuyệt đối là một hồi khổ chiến. Hắn khí lực quá mạnh mẽ, hoàn toàn là chính là một cái đỉnh phong luyện thể sĩ, nói cách khác, đã sớm bị nắm đấm làm vỡ nát.

"Thằng mặt dày!" Thạch Hạo một bên huy động nắm đấm, một bên chế ngạo.

"Đông!"

Một lần này, này quyền lực đặc biệt nặng, mà lại mang theo thần thông phù văn, oanh ở sinh linh lông đỏ trên sống mũi.

"Ngao"...,

Sinh linh lông đỏ kêu dài, nước mắt chảy dài, hắn mặc dù cường đại nữa, cũng phòng ngự không được, cái mũi đầu tiên là đau nhức, rồi sau đó

lên men, bị đập sụp đổ.

Phốc!

Tiếp theo, hắn răng nanh bay rụng, bị Thạch Hạo nắm đấm đánh đập trắng như tuyết sắc nhọn răng nanh lần lượt buông lỏng, bay ra khỏi miệng.

"Ta muốn giết ngươi!"

Hồng mao sinh tru lên, ra cách nhiễm giận, chưa bao giờ từng có sỉ nhục, làm cho hắn cả người máu huyết mãnh liệt, Nguyên Thần sáng lên, miệng tụng một loại cổ kinh.

Oanh!

Thạch Hạo đánh đập nó mặt, muốn chém nó Nguyên Thần. Bởi vì, hắn cảm giác được pháp lực miễn dịch muốn mất đi hiệu lực, đối phương ngâm tụng kinh văn rất đặc biệt, sắp thoát khỏi loại này giam cầm.

Không hề nghi ngờ, người này sinh linh lông đỏ phi thường cường đại!

Thạch Hạo có một loại cảm giác, nếu chính xác quyết đấu, không phải như vậy đột nhiên phát động tập kích trong lời nói, chiến đấu sẽ vô cùng kịch liệt, sẽ không như vậy nghiêng về - một bên.

Xích!

Nhưng vào lúc này, Thạch Hạo rút ra một thanh ảm đạm kiếm thai, không chút do dự huy động mà ra, chém về phía nó mi tâm, muốn ở trước tiên kết liễu tánh mạng nó.

Kiếm quang bạo khai, đây là Đại La tiên kiếm, trong nháy mắt phát ra quang mang che đậy thiên địa, quá mức rực rỡ, nhật nguyệt ngân hà đều muốn ảm đạm thất sắc.

"Phốc!"

Sinh linh lông đỏ mi tâm bị mở ra, nhưng là mũi kiếm lại bị cản, một khối ngũ sắc tấm chắn xuất hiện, theo nó trong mi tâm bay ra.

"Thương!"

Tấm chắn ảm đạm, đốm lửa văng khắp nơi, cuối cùng bị mở ra.

Đại La tiên kiếm thai rung động, hấp thu kia ngũ sắc tấm chắn tinh hoa, dung nhập xếp vào trong cơ thể. Đây dĩ nhiên là tiên kim đúc thành bảo cụ, giá trị vô lượng, nhưng vẫn là bị chém mở!

Trải qua như vậy sinh tử kích thích, sinh linh lông đỏ ra sức tránh, rốt cục thoát khỏi giam cầm, khôi phục tự do.

Xích!

Chính là, lúc này Thạch Hạo dũng mãnh phi thường như chiến tiên phụ thể, chiếm cứ chủ thế địa vị không buông tha người, huy động kiếm thai, về phía trước chém giết, kiếm khí như cầu vồng, hàn quang chiếu Càn Khôn.

Sinh linh lông đỏ rất mạnh, nhưng là tao ngộ rồi trọng kiếm, vừa rồi hắn mi tâm bị mở ra, tuy rằng thời khắc mấu chốt bị một khối cổ thuẫn ngăn trở, nhưng như trước nguyên khí đại thương.

Thời điểm này, hắn một thân thông thiên động địa bản lĩnh đều rất khó toàn bộ thi triển ra, lập tức ở vào bị động địa vị.

"Phốc!"

Thạch Hạo về phía trước mãnh công, kiếm khí vạn đạo, cuối cùng càng là một kiếm bọc họng, mở ra nó cổ, kia đầu thiếu chút nữa liền lăn đi xuống.

Sinh linh lông đỏ lấy tay bưng cổ, nhảy ngược về phía sau, phịch một tiếng đụng vào vách đá, trực tiếp nuốt hận chạy thoát đi vào.

Mọi người không phải không biết Hoang cường thế, chính là nhìn thấy trước mắt một màn này, vẫn là bị trấn ở, kia chính là đánh bại liên tiếp ba

đạo cao thủ dị vực hoàng tộc a, thế nhưng trơ mắt lại bị Thạch Hạo giết như thế chật vật, hiểm tử hoàn sinh.

Màu vàng gợn sóng khuếch tán, người thủ hộ đời sau Độc Cô Vân cũng nhập vào trong thạch bích, Thạch Hạo huy động kiếm thai, đâm đi vào, kết quả chính hắn cũng lập tức vọt đi vào.

Thập Quan Vương, Trích Tiên đám người, chỉ hơi do dự, rồi sau đó toàn bộ xông đi vào.

"Đi, chúng ta cũng đi vào!., càng ngày càng nhiều người làm ra quyết định, về phía trước vọt mạnh.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1222: Đại Đạo Bảo Bình

Trên vách núi có một cái cửa, đó là một bộ khắc đá, cũng không phải là chân chính môn hộ, thế nhưng lúc này mọi người lại có thể dựa vào cái này đi vào.

Dòng máu vàng chảy xuôi, ở trên vách đá phát sáng, đó là người bảo vệ hậu nhân Độc Cô Vân kim huyết, lấy nó vì là lời dẫn mở ra nơi đây Phong Ấn Chi môn.

Từ lâu vọt vào một đám người, những người còn lại đều bàng hoàng, có hay không muốn theo vào?

"Phái người đi bẩm báo trưởng lão, chúng ta đi đầu một bước!"

"Có thể bên trong rất nguy hiểm, đó là phong ấn dị vực Hoàng tộc cổ địa, thật muốn rơi vào đi, hơn nửa mãi mãi cũng đi không ra rồi!"

Một phen cãi vã, có người lui về phía sau, rời đi nơi đây, đi bẩm cao hai viện trưởng lão, bởi vì chuyện này thực sự là một lần quyết định trọng đại, rất nhiều người không hạ nổi quyết tâm.

Đương nhiên, mạo hiểm người cũng đang hành động, lần lượt xông vào, biến mất ở vách đá bên trong.

Đây là hoàn toàn hoang lương đại địa, một chút nhìn không thấy bờ, u ám là chủ đề vĩnh hằng, mây đen nhanh ép rơi xuống đất tới.

"Chạy đi đâu!"

Thạch Hạo hét lớn, xông vào vùng thế giới này, như trước không chết không thôi, mạnh phi thường thế truy sát cái kia lông đỏ sinh linh.

Máu tươi bắn lên, lông đỏ sinh linh mấy lần bị thương nặng, cái cổ nơi đó vết thương vô cùng đáng sợ, suýt nữa bị chém xuống đầu lâu, mà lúc này ngực càng bị xuyên thủng.

"Chờ ta khôi phục, nhất định phải quất ngươi sinh hồn, rèn luyện trăm năm!" Lông đỏ sinh linh lạnh giọng nói, hóa thành một đạo lốc xoáy lông đỏ, từ nơi này bỏ chạy.

Thạch Hạo theo sát không nghỉ, căn bản là không muốn buông tha hắn, trong tay Đại La Tiên Kiếm bắn mạnh ra tuyệt thế ánh kiếm, lại một lần nữa ở lông đỏ sinh linh trên lưng lưu lại đáng sợ thương tích.

Lạnh lẽo đại địa một mảnh trống trải, hôn tối tăm không mặt trời chỉ có một ít tạo thành từng dải khói đen đang lượn lờ, xem ra dường như ma thổ.

Lông đỏ sinh linh đại hận, nếu không có mất tiên cơ, hắn sao sẽ như vậy chật vật, còn chưa bao giờ có trẻ tuổi người dám truy sát hắn đây, bây giờ nhưng bỏ mạng bỏ chạy.

Hắn nguyền rủa, chờ hắn khôi phục như cũ, nhất định phải dằn vặt Thạch Hạo đem hắn hồn phách rút ra.

Thạch Hạo đã cảm ứng được, cái này sinh linh xác thực cường quá đáng, nếu là chân chính quyết chiến, là một tên kình địch, bất quá hắn cũng không muốn cùng lãng phí thời gian, hiện tại nếu như có thể đánh chết, cái kia không thể tốt hơn.

Lông đỏ sinh linh cái cổ phát sáng vết thương khép lại thế nhưng xâm nhập đi vào phù văn trong thời gian ngắn không thể đều bị tiêu diệt, vì vậy hắn không dám dừng lại.

Phía sau từ vách đá bên trong xông tới người nhìn thấy tình cảnh này, đều một trận cảm thán, tuy rằng đều là Thiên Thần Thư Viện học sinh, nhưng lẫn nhau chênh lệch quá lớn.

Nếu là bình thường người đối đầu lông đỏ sinh linh liền bị giết mạnh

như Huyền Côn, Vương Hi đều thất bại, có thể Thạch Hạo nhưng như là niện cẩu giống như vậy, ở phía sau truy sát lông đỏ sinh linh.

"Hoang quả nhiên ghê gớm, siêu phàm nhập thánh!" Mấy người thán phục, cũng chỉ có thể như vậy cảm khái, bọn họ không cách nào so với.

"Hống..."

Lông đỏ sinh linh chạy rất nhanh, lưu lại tàn ảnh, vặn vẹo hư không, trực tiếp chạy trốn tới đường chân trời phần cuối, sau đó xông vào một mảnh sương mù khu.

Xoạt!

Thạch Hạo lập tức dừng lại không có tiếp tục tiến lên dù ột phần một hào.

Sau đó không lâu, phía sau người cũng đều chạy tới, nhìn trước mắt tình cảnh này.

Đường chân trời phần cuối, sương mù rất đậm, bao phủ phía trước, có loại cảm giác thần bí, như là khoác một tầng lụa mỏng.

Nơi đó có sơn hơn nữa rất nhiều toà, đều bị này sương mù nhấn chìm.

Vừa nãy địa vực phi thường trống trải là hoang vu đại bình nguyên, đột nhiên đi tới nơi này dạng một mảnh vùng núi, khiến người ta rất không thích ứng, nó như là trong nháy mắt xuất hiện.

Ở đây khiến người ta run sợ, vô cùng khủng bố, như là có một ít cái thế Ma vương đang ngủ say, lúc nào cũng có thể sẽ lao ra.

Thạch Hạo mở Thiên mục, cẩn thận phóng tầm mắt tới, phát hiện dị thường, ở vùng núi nơi sâu xa thỉnh thoảng có phù văn dựng lên, phát sinh thần mang, tỏa ra ánh sáng lung linh.

Vào lúc này, những người khác cũng đều chạy tới, đặc biệt Độc Cô Vân

càng là ở ngóng nhìn, sắc mặt biến ảo không ngừng, làm như muốn đi vào, lại đang do dự.

Thạch Hạo bay lên không, đứng ở trên trời cao nhìn về phía trước.

Cùng lúc đó, Thập Quan Vương: "Trích Tiên", Vương Hi, Lục Đà các loại (chờ) người cũng là như thế, đều ở mật thiết nhìn kỹ.

"Đó là..."

Nắm giữ Thiên mục người nhìn thấy, ở vùng núi kia nơi sâu xa, có thật nhiều núi lớn, trong đó có một khối khu vực phi thường dày đặc, rất nhiều ngọn núi vây quanh một chỗ cổ địa.

Ở nơi đó có một cái bảo bình, là lấy ngọn núi tạc khắc đi ra, chất liệu đá cổ điển, tọa lạc ở quần sơn trung tâm.

Hết thảy phù văn còn có lưu quang các loại (chờ) đều là nó phát sinh, khí thế khủng bố cũng là từ nó nơi đó tản mạn ra, không cần suy nghĩ nhiều, đây chính là phong ấn Hoàng tộc địa phương.

"Trước kia, chúng ta cưỡi chiến thuyền tiến vào Giới Phần thì, từng có một cái vô thượng cường giả xuất hiện, tiến hành đe doạ, cái kia hẳn là dị vực Hoàng tộc cao thủ hiện ra. Lẽ nào hắn ở đây?" Có người kinh sợ, tùy tiện đi vào, cảm thấy rất hối hận.

"Hẳn là không phải, khối khu vực này ngăn cản quá mức khủng bố bá chủ ra vào, lại như là bắt cá võng lớn, chuyên bộ cá lớn, mặc cho cá nhỏ tự do xuyên hành." Có người nói, phán đoán căn cứ là hai viện trưởng lão không thể ở đây ra vào.

Lông đỏ sinh linh chạy vào đi tới, đứng ở đó chất liệu đá bảo bình phụ cận, quay đầu lại, đang lấy ánh mắt cừu hận nhìn mọi người, xác thực nói là nhìn Thạch Hạo.

Hắn sau khi trở về, không nói lời nào, ngồi xếp bằng trên mặt đất, bắt

đầu chữa thương, loại bỏ trong thân thể tràn ngập lực phá hoại phù văn.

"Độc Cô Vân biến mất rồi!" Bỗng nhiên, có người kêu sợ hãi.

"Tại sao không có ngăn cản hắn, không phải vẫn ở theo dõi hắn à!?" Rất nhiều người vẻ mặt đại biến, tất cả đều sinh ra dự cảm không tốt.

"Hắn lấy bí pháp xuyên thấu không gian, là đột ngột rời đi, không cách nào khóa chặt!"

Sau đó, mọi người căm tức, bởi vì đã thấy Độc Cô Vân, hắn ở cái kia lông đỏ sinh linh phụ cận hiện ra, đã đi vào.

"Hắn muốn phá mở phong ấn!" Tất cả mọi người đều biến sắc.

"Độc Cô Vân ngươi cần nghĩ kĩ, một khi phá mở phong ấn, thả ra cái gì Bất Hủ quái vật, chính ngươi cũng phải chết, với bọn hắn hợp tác không khác nào tranh ăn với hổ!" Thạch Hạo quát lên. Tình huống dưới mắt rất nguy cấp, thật muốn phá mở ra phong ấn, Cửu Thiên Thập Địa đem nghênh đón một hồi đại nạn.

"Ta sẽ không tha bọn họ đi ra, chỉ muốn chiếm được một cái đáp án!" Độc Cô Vân trong bóng tối đối với Thạch Hạo truyền âm.

Thạch Hạo cau mày, tuy rằng được như vậy một cái đáp lại, nhưng căn bản không thể thả tâm, nếu như thạch trong bình còn có sinh linh sống sót, chuyện này quả là không thể tưởng tượng!

Xoạt!

Độc Cô Vân cắt ra tay của chính mình oản, dòng máu màu vàng óng nhất thời chảy xuôi mà ra, rơi ra ở cái kia bảo bình trên để nó vọt lên ánh sáng chói mắt, lập tức rọi sáng Càn Khôn.

Cái kia bảo bình toàn thể vì là đá tảng, như núi lớn tề cao, đứng sừng sững ở đó, rộng rãi mà hùng vĩ.

Nó nếu là bảo bình, lại là lò lớn, phong ấn Tiên cổ dị vực một ít sinh linh đáng sợ, có người muốn đem bọn họ luyện thành đại dược năm tháng dài đằng đẵng qua đi, không biết kết quả làm sao.

"Ha, đối lập với như vậy lớn lao một toà bảo bình, Độc Cô Vân này điểm dòng máu vàng không đáng chú ý, chính là trôi hết bảo huyết cũng khó có thể gột rửa bình thể." Có người thả lỏng ra.

"Trong bình, là còn có hay không người sống sót, ta đến mở phong ấn nhưng cần ngươi các loại (chờ) báo ột chuyện!" Độc Cô Vân mở miệng cùng trong bảo bình sinh linh đối thoại.

"Thiên loại cũng ở cái kia bảo trong bình sao?" Tiên Viện một vị chí tôn trẻ tuổi khẽ nói, mang theo nghi hoặc.

"Nói vậy ở bên trong nó vừa là lô, lại là đại đạo chi bình!" Có người tin tưởng, lộ ra vẻ ước ao, ghi nhớ thiên loại.

Thế nhưng nhiều người hơn lo lắng, cái kia trong bình sinh linh nếu như bị luyện thành đan dược cũng là thôi, nếu như không có, một khi xuất thế, thật không biết muốn tạo thành thế nào một hồi một trường máu me.

Có thể, đều không cần dị vực đại quân giết tới, chỉ là bị phong ấn ở đây dị vực Hoàng tộc liền đủ để tiêu diệt Cửu Thiên Thập Địa.

Độc Cô Vân dòng máu rất thần kỳ, thế nhưng còn chưa đủ lấy mở ra phong ấn.

"Ngươi vững tin ngươi tổ tiên đều còn sống sót, tại sao không có bất kỳ đáp lại?" Độc Cô Vân hỏi lông đỏ sinh linh.

"Có người chết rồi, nhưng có người sống sót không phải vậy ta có thể nào bị đưa ra đến!" Lông đỏ sinh linh nói rằng.

"Ngươi làm sao đi ra?" Độc Cô Vân kế tục hỏi.

"Tự nhiên là bọn họ lấy đại pháp lực đưa ra, nơi này tuần hoàn quy tắc là nhất trí, bộ cá lớn, lậu cá nhỏ, ta cảnh giới thấp nhất, thực lực yếu nhất, vì lẽ đó cửu tử nhất sinh trốn thoát." Lông đỏ sinh linh nói ra nguyên nhân.

"Ngươi vì sao không nhúc nhích ngày đó loại?" Độc Cô Vân hỏi lần nữa.

"Chính ngươi xem tung một ít dòng máu vàng đến miệng bình nơi đó!" Lông đỏ sinh linh có bên trong oán niệm.

Khi (làm) một ít dòng máu vàng hóa thành mưa ánh sáng rơi vào miệng bình nơi thì, tiên quang đằng thiên đi kèm lôi minh, còn có ngút trời kiếm khí, chém nát bầu trời.

Miệng bình nút lọ là một cái bình nhỏ, chặn ở đại đạo bảo bình khẩu nơi đó!

"Thiên loại ở bình nhỏ kia bên trong, tạ nó tiến hành phong ấn!" Lông đỏ sinh linh nói rằng.

Hắn vẫn chưa ẩn giấu, thậm chí hết sức lớn tiếng truyền âm, để người bên ngoài cũng nghe được, muốn tạ mọi người tay đưa nó trích đi.

Mọi người hút vào hơi lạnh, ngày này loại nhiều lắm nghịch thiên, nó lại là phong ấn nơi đây chỗ mấu chốt.

"Điểm ấy huyết không đủ, không chỉ cần muốn ngươi dòng máu vàng, còn cần bọn họ huyết!" Lông đỏ sinh linh nói với Độc Cô Vân.

"Muốn làm như thế nào?" Độc Cô Vân hỏi.

"Trước tiên lấy ngươi dòng máu vàng vì là lời dẫn, kích hoạt quần sơn!" Lông đỏ sinh linh chỉ dẫn hướng về tứ phương, những kia núi cao phi thường cao to, xúm lại bảo bình.

Điểm điểm mưa ánh sáng màu vàng, không phải rất nhiều, nhưng cũng

rất xán lạn, lạc ở những ngọn núi xung quanh trên.

"Gào..." Một sát na mà thôi, trong thiên địa như là có vạn quỷ đang gào khóc, loại thanh âm này quá thê thảm, tiếng vang chói tai, khiếp người hồn phách.

Mảnh này vùng núi, hết thảy ngọn núi đều đang lay động, mỗi trên một ngọn núi đều đang nhanh chóng mọc ra một loại thực vật, cắm rễ ở đỉnh cao nhất, mang theo sương mù dày đặc.

"Gào..." Những kia thực vật sinh trưởng, một ngọn núi một cây thực vật, cuối cùng dường như đại thụ giống như, mà lại phóng ra búp hoa, ở mỗi một đóa hoa bên trong đều xuất hiện một con sinh linh, gào thét, gầm thét lên, muốn tránh ra.

Chuyện gì thế này, phát sinh cái gì?

Ngoài quần sơn, mọi người giật nảy cả mình, tất cả đều nhanh chóng rút lui, cảm giác da đầu đều ở tê dại, cả người lạnh lẽo, khí thế ấy thật đáng sợ, mà thê thảm tiếng kêu càng là làm người lông tơ vèo vèo dựng thẳng.

Bất quá là Độc Cô Vân dòng máu vàng rơi ra mà thôi, liền để mỗi một ngọn núi đều dài ra như vậy một cây thực vật, mà nên bên trong có người, có sinh linh đáng sợ, vì sao đến đây?

Mọi người cảm ứng được, linh khí trong trời đất bạo động, dường như lũ bất ngờ giống như trút xuống, từ trên vòm trời rơi rụng, hướng về những kia ngọn núi tuôn tới, đi vào những kia thực vật bên trong.

Đồng thời, đóa hoa bên trong sinh linh đều trạm lên, lộ ra chân thân, mở mắt ra, đồng loạt ngửa mặt lên trời gào thét.

"Rất nhiều đều chưa từng thấy, là dị vực vật chủng! Đây là bị phong ấn Hoàng tộc chỉ huy cái kia nhánh đại quân sao? Gay go!" Mọi người lưng phát lạnh, linh cảm không ổn.

Sau một khắc, vạn linh bạo động, tất cả đều nhảy ra đóa hoa, có nhấc theo chiến mâu, có cầm đại kích... Điên cuồng đánh tới, tiếng kêu "giết" rầm trời!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1223: Lịch Sử Tái Hiện

Một ngọn núi một cây thực vật, vạn linh trưởng hào!

Mỗi cây thực vật đều rất to lớn, sinh trưởng ở trên đỉnh ngọn núi, mỗi người có một đóa hoa lôi tỏa ra, bao hàm sinh linh, hiện tại dường như từ cái kia thời đại viễn cổ phục sinh, đồng thời vọt lên.

Cảnh tượng như thế này rất đáng sợ, cũng rất đặc biệt, từ hoa bên trong xuất hiện sinh vật, đầy khắp núi đồi đều là, dường như mở ra cánh cửa địa ngục, quỷ thần đều ra!

Gào...

Bọn họ tất cả đều thoát ly đóa hoa, từng cái từng cái thân thể mạnh mẽ, dường như thần vượn nhảy lên, hướng về bên ngoài đánh tới.

Những sinh vật này tất cả đều có kinh người sát khí, hình thái không giống nhau, như Kiền Túc Thần Trùng, Bách Sí Mãnh Cầm, Vô Lân Quỷ Long, từng cái từng cái dữ tợn mà hung mãnh.

Có một nửa hóa thành hình người, đề dưỡng thần binh lợi khí, chém ra vòm trời, như là sao chổi ngang trời, rọi sáng vùng thế giới này!

Quá cuồng bạo, lập tức để nơi đây sôi trào!

Đại địa lúc này sụp ra, chỉ là khí thế loại này liền làm cho tất cả mọi người đều bối rối, thế thì còn đánh như thế nào, đều là cự hung, hơn nữa còn nhiều như vậy, đủ để xung kích Cửu Thiên Thập Địa.

"Giết!"

Không thể ngồi chờ chết, tất cả mọi người đều liều mạng, dù cho lập tức sẽ chết trận, cũng phải phát ra bản thân âm thanh, thể hiện ra mạnh nhất chiến ý.

Ầm ầm!

Mọi người ở đây mất đi hết cả niềm tin, đều cho rằng chắc chắn phải chết thời khắc, này trong hư không bùng nổ ra nhất là chói mắt thần mang, tuyệt thế sắc bén, quét ngang thiên địa.

Đó là một thanh Tiên Binh, rất mông lung, như là đại kích, vừa giống như là chiến mâu, quá mức khủng bố, ở nơi đó chấn động, thần quang quét ra, đem đầy trời sinh linh mạnh mẽ đánh rơi!

Điều này khiến người ta không thể tin được, đó là cỡ nào mạnh mẽ một đòn? Có thể nào như vậy, một bạn binh khí ép xuống, liền đánh xuống nhiều như vậy mạnh đến chấn thế cổ đại sinh vật.

"Là Đại Đạo Bảo Bình!" Yêu Nguyệt công chúa kinh ngạc thốt lên.

Cái gọi là Tiên Binh, là cái kia Đại Đạo Bảo Bình ngưng tụ ra một dấu ấn, từ bình thể trên phát sinh, trấn áp tứ phương địch!

Thời khắc này quần sơn rung động, hết thảy thảm thực vật đều tao kích cái kia một đóa lại một đóa đáng sợ búp hoa đều cơ hồ bị chém nát, đông đảo sinh linh tao ngộ trí mạng một chém.

Cảnh tượng này khiến người ta khiếp sợ, khó có thể tin, một đòn mà thôi, héo tàn đến đây.

"Gào"..., rất nhiều sinh vật gầm rú, khuôn mặt dữ tợn, không ít đều chưa từng chết đi, ngã xuống đất sau càng thêm hung cuồng.

Đại Đạo Bảo Bình lại chấn động, lại ngưng tụ ra một loại dấu ấn, làm một khẩu tiên kiếm, giống như là một tia chớp ở trong hư không bay vụt, phốc phốc thanh không dứt bên tai, ở chém giết thập phương địch.

"Đây là có thật không, ta thế nào cảm giác như là một giấc mơ?!" Lục Đà tự nói, không riêng là hắn có loại cảm giác, chính là Thạch Hạo mấy người cũng lòng sinh nghi ngờ, rất không chân thực.

"Giết a.....,

Tiếng kêu "giết" rầm trời, ở mặt đất kia trên, còn có trên ngọn núi lên tới hàng ngàn, hàng vạn sinh linh mạnh mẽ hãn không sợ chết, nhằm phía cao thiên, đối kháng Tiên Binh.

Khắp nơi giáp sĩ, lít nha lít nhít, làm sao càng giết càng nhiều?

Mọi người chú ý tới dị thường, liền Thiên Tượng đều thay đổi, mây đen đầy trời mưa rào xối xả, cuồng phong tăng vọt lôi đình trút xuống, cùng thế giới tận thế đến giống như.

Mà hết thảy này chuyển biến, đều phát sinh ở một tỳ!

Này rất không bình thường thời không như là đứt gãy, đột nhiên tiến vào một thế giới khác, thể hiện ra cảnh tượng như vậy.

"Này quá nửa là Tiên cổ năm đó chuyện xưa chu tái hiện, chúng ta lúc này nhìn thấy không nhất định vì là chính đang phát sinh sự, ngay cả Thiên Nhãn đều bị che đậy rồi!" Trích Tiên khẽ nói.

"Cũng không tính là hư huyễn, là chân thực dấu ấn tái hiện, đều ghi chép ở chỗ khu cổ địa này trên, khắc vào vô số giữa ngọn núi!" Tiên Viện bên trong một vị cường đại tu sĩ nói rằng.

"Sức mạnh của tháng năm!" Nhưng vào lúc này Thập Quan Vương gào to, mạnh mẽ vung động trong tay Thế Giới Thụ cây non.

Những người khác cũng đều xúc động, đều đang nhanh chóng rút lui, tàn nhẫn là kinh sợ, bởi vì có một luồng hơi thở của thời gian phả vào mặt, mảnh vỡ thời gian chớp mắt bay lượn, ở đây toàn diện bạo phát.

"Chuyện này.... Thật đáng sợ, muốn đem chúng ta đưa vào lịch sử trong thiên địa sao?"

"Thì ra là như vậy!"

Mọi người kinh hãi đến biến sắc, rốt cục phát hiện đầu mối.

Hết thảy những này, có thể nói là lịch sử tái hiện cũng có thể nói là thời không đứt gãy, mở ra một quãng thời gian Luân Hồi phải đem bọn họ bao phủ, mạnh mẽ kéo vào đi.

Một khi tiến vào, tất cả mọi người đều khẳng định khó có thể sống sót.

"Cái này cần là sức mạnh đáng sợ cỡ nào, chế tạo một cái thời gian Luân Hồi cạm bẫy, bao phủ chúng ta, một khi rơi vào đi, làm sao chống lại?"

Những kia sinh linh, những kia thực vật, đều là cổ đại dấu ấn, hiện tại nổi lên, nếu là bao phủ mọi người, liền thật sự tương đương với ngày xưa đại chiến lại diễn biến.

Lấy bọn họ hiện nay tu vi tới nói, tuyệt đối không địch lại, đi vào, một tức đều không kiên trì được, muốn lập tức chết đi.

"Lấy ngày xưa dấu ấn giết người, loại thủ đoạn này, thật sự không cách nào suy đoán!"

Như thật như ảo, trong lúc khôi phục lại yên lặng thì, các ngọn núi thể đang bốc lên khói đen, đều rất tàn tạ, lộ ra bổn tướng.

Đó là ngày xưa đại chiến sau kết quả, chân thực hiện lên.

"Mau lui lại!"

Có người quát lên, linh cảm đến không thích hợp.

Bởi vì, vô số ngọn núi ở rạn nứt, như muốn sụp, từ lòng đất xuất hiện một cây to lớn thực vật, hay là có thể nói là một cái Mẫu Căn Hành, nó liên

tiếp chúng sơn, lớn đến làm người run sợ, trợn mắt líu lưỡi.

Trước đây không lâu bản thân nhìn thấy chính là lịch sử dấu ấn, mỗi trên một ngọn núi đều dài có một cây thực vật, đều là này Mẫu Căn Hành sinh ra, bắt nguồn từ một cây cơ thể mẹ.

Cổ đại thì, nó từng dựng dục ra vô tận sinh linh, là một cái Mẫu Sào, hiện nay chỉ còn dư lại rễ cây.

Đây là dị vực chỗ kì lạ!

Xoạt!

Nó chuyển động, từ lòng đất thoát vây mà ra, lấy rễ cây bao vây lấy Đại Đạo Bảo Bình! Xoạt!

Bảo bình phát sáng, tại chỗ đem Mẫu Căn Hành thiêu đốt, có từng mảng sợi rễ cháy đen, bóc ra.

Đại Đạo Bảo Bình cũng đang lay động, bên trong có sinh linh thức tỉnh, phát ngơ cả ngẩn niệm, mang theo để người không thể chống cự mê hoặc, lan truyền đến tim của mỗi người điền.

"Ta muốn kỳ dị bảo huyết nhuộm dần Mẫu Sào, ngày sau tứ ngươi các loại (chờ) Bất Hủ!"

Tuy rằng ở mê hoặc, vận dụng một loại vô thượng ma âm, thế nhưng như trước bá đạo.

Ở đây mấy người khuôn mặt vặn vẹo, tâm linh run lên, khó có thể chống cự cái này chủng ma âm, có mấy người cắt mở tay ra oản, muốn hiến tế bảo huyết.

Này thật đáng sợ, không bị khống chế!

Mẫu Căn nhúc nhích mà động, cứ việc rất nhiều vị trí cháy đen, cấp tốc bóc ra, nhưng còn có chút bộ phận điên cuồng phát sinh, hướng về vùng núi

ở ngoài mà đến, dò ra sợi rễ, khát vọng bảo huyết.

Bất quá, nó kéo dài tới phạm vi có hạn, một khi vượt quá khoảng cách, liền phịch một tiếng nổ tung, hóa thành tro tàn.

"Đưa ta các tộc mạnh nhất bảo huyết!" Thanh âm kia đang kêu gọi bắt nguồn từ Đại Đạo Bảo Bình bên trong.

Mẫu Căn Hành cũng chính là Mẫu Sào vì đó đòi lấy, thanh âm kia có không thể kháng cự sức mạnh, ý chí đáng sợ, khiến cho rất nhiều người không kiên trì được, không tự chủ được, hướng về trong vùng núi đi đến.

"Cần gì chứ."

Ở này thời khắc nguy cấp nhất, một tiếng già nua thở dài phát sinh, đem tất cả mọi người đều giật mình tỉnh lại, đều trong nháy mắt dừng lại.

Đại Đạo Bảo Bình phát sáng, ở phía trên có một ít hoa văn rõ ràng lên càng là một cái hình người đồ án, lúc này ngưng tụ, càng ngày càng rõ ràng, sau đó từ bình thể trên đi ra một người!

Cái kia vốn là hình chạm khắc, có thể hiện tại thoát ly bảo bình, cầm trong tay một cây kiếm, quay về Mẫu Căn liền chém, ánh lửa ngập trời, đem rất nhiều sợi rễ hóa thành màu đen tro tàn.

"Ngươi không phải đã chết rồi sao trả lại như thế nào... Lưu lại một đạo phân thân!?" Đại Đạo Bảo Bình bên trong bị phong ấn sinh linh gào thét, tràn ngập sự không cam lòng, cực kỳ tuyệt vọng, hắn dị thường suy yếu, như nến tàn trong gió, linh hồn chi hỏa tựa hồ lúc nào cũng có thể sẽ tắt.

"Năm đó diệt ngươi đại quân vô số, không hề nghĩ rằng còn có một đoạn Mẫu Căn lưu lại không ít sợi rễ qua nhiều năm như vậy khôi phục đến một bước này, nếu không có ta cũng có tàn niệm lưu lại thật bị ngươi nghịch thiên rồi." Cái kia sinh linh hình người nói rằng.

Ầm!

Hắn gần như thiêu đốt, vung động trong tay kiếm, hóa thành vô tận ánh lửa đem cái kia Mẫu Căn nhấn chìm.

"Không!"

Đại Đạo Bảo Bình kịch liệt rung động, bên trong có sinh linh đang giãy dụa, đó là hắn thoát vây hi vọng vị trí, chỉ cần bị các loại bảo huyết nhuộm dần, liền có thể tân sinh, hắn có thể dựa vào cái này giãy dụa đi ra.

Hiện tại hi vọng phá diệt rồi!

"Ngươi cũng nên diệt, ngươi các loại (chờ) chỉ có thể trở thành là thiên loại chất dinh dưỡng, để nó thành thục hướng tới vô thượng đại viên mãn." Cái kia sinh linh hình người vô tình nói rằng.

Khi (làm) nghe đến đó thì, tất cả mọi người đều sợ hãi, dị vực Hoàng tộc mạnh mẽ biết bao, lại muốn trở thành một viên hạt giống chất dinh dưỡng? Mỗi người đều cảm thấy kinh sợ, ngày đó loại rốt cuộc là thứ gì, cần như vậy tẩm bổ, năm tháng dài đằng đẵng bồi dưỡng, đây là người vì là đang khống chế sao?

Nó như thành thục, đến tột cùng vì tác thành ai?

Mọi người trong lòng có sinh ra nghi nhiễm, cảm thấy có thiên đại quái lạ cùng trước kia suy đoán hoàn toàn khác nhau!

"Lão tổ!" Lông đỏ sinh linh hô to.

Mà ở bên cạnh hắn, Độc Cô Vân vẻ mặt biến ảo không ngừng như là đang suy tư điều gì, tâm tình chập trùng kịch liệt.

Cái kia sinh linh hình người ở mơ hồ, ở trở thành nhạt, cũng không để ý tới hai người bọn họ, căn bản không lọt mắt, không thèm để ý như vậy "Nhỏ yếu" sinh vật.

"Ngươi... Ở tác thành ai, ngươi không phải Cửu Thiên Thập Địa sinh

linh, ngươi là ai?" Đại Đạo Bảo Bình bên trong, dị vực Hoàng tộc cao thủ suy yếu quát hỏi.

Năm đó, người này phong ấn hắn, kết quả tự thân cũng chết đi, trả giá lớn như vậy đánh đổi chỉ là vì đào tạo thiên loại, là vì ai?

"Sẽ có người đến thu gặt thiên loại, không cần ngươi bận tâm." Cái kia sinh linh thản nhiên nói, này sợi tàn niệm mơ hồ, sắp hoàn toàn tán loạn.

"Ngươi... Ngươi là dọc theo con đường cổ xưa kia đi ra sinh linh?" Độc Cô Vân run rẩy hỏi.

"Những này cùng ngươi các loại (chờ) không quan hệ, nghĩ đến kỷ nguyên này đến thời kì cuối, muốn diệt, các ngươi hay là đi chiến đấu đi, nơi này cơ duyên không phải bọn ngươi có thể chia sẻ." Cái kia hình người sinh linh lạnh lùng nói rằng.

Xa xa, Thạch Hạo, Vương Hi: "Trích Tiên" các loại (chờ) người từng cái từng cái thần sắc nghiêm túc" kinh ngạc trong lòng không tên.

"Ta tổ tiên liền đến tột cùng đóng vai thế nào một loại nhân vật?" Độc Cô Vân quát hỏi, nội tâm hắn táo bạo, tràn ngập lo lắng còn có sợ hãi.

Ở cổ đại, ở trên một kỷ nguyên, nắm giữ dòng máu vàng sinh linh là Cửu Thiên Thập Địa người bảo vệ, chém giết đẫm máu, cuối cùng đều trả giá cái giá bằng cả mạng sống.

Hiện nay, Độc Cô Vân hiểu rõ đến, kim huyết cũng có hóa thành đen thui trong nháy mắt, chính hắn từng tận mắt nhìn, hiểu rõ một chút bí ẩn.

Mà hắn càng là đi qua Thái Sơ cổ quáng, ở nơi đó dẫn ra vô biên dòng máu màu đen, đem hắn vọt ra, nhìn thấy một chút lật đổ nội tâm hắn nhận thức đồ vật.

Chỉ là, hắn không nắm chắc được, không thể tiến vào Thái Sơ cổ quáng nơi sâu xa nhất, nội tâm chỉ có mơ hồ một ít suy đoán.

Hiện tại hắn kinh giác, người này khả năng với hắn tổ tiên đến từ đồng nhất, vì vậy lớn tiếng quát hỏi, có vô tận vấn đề muốn thông qua người này biết rõ.

"Rơi rụng hồng trần, như ta giống như vậy, liền không phải nghĩ nhiều, chờ ứng kiếp đi." Này sinh linh thân thể càng ngày càng lờ mờ, lạnh lùng như vậy đáp lại, hắn ở cất bước, phải thuộc về với Đại Đạo Bảo Bình trên.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1224: Vạn Đạo Thụ

"Kính xin công khai" Độc Cô Vân muốn biết tường tình, thế nhưng đạo hình người kia sinh linh một bước bước ra, cả người sắp trở về vị trí cũ với Đại Đạo Bảo Bình trên.

Thiên loại là vì ai chuẩn bị, cần như vậy đào tạo, khó tránh khỏi có chút đáng sợ!

Ở phía sau, một đám thiên tài toàn đều vô cùng khát vọng, kim nhật xuất hiện các loại bất ngờ, phi thường chấn động, đoạt được tin tức quá mức kinh người, để bọn họ nỗi lòng nổi sóng chập trùng.

"Ngày này loại, chúng ta vì sao liền không thể được?" Lục Đà nói rằng.

Với hắn có đồng dạng ý nghĩ quá nhiều người, Yêu Nguyệt, Vương Hi cùng với Tiên Viện cao thủ không ai không ánh mắt hừng hực, chính là Thập Quan Vương nắm giữ Thế Giới Thụ cây non, trong lòng cũng khó có thể bình tĩnh.

Thạch Hạo càng là mở Thiên mục, nhìn chằm chằm Đại Đạo Bảo Bình nơi đó.

Hừ lạnh một tiếng truyền đến, đạo hình người kia sinh linh rất mông lung, xoay người lại, cuối cùng nhìn bọn họ một chút, lạnh nhạt cực kỳ, nói: "Không muốn mơ hão, này không phải các ngươi có khả năng với tới hạt giống, an phận một ít, ở này trong hồng trần tranh độ đi."

Hắn rất lạnh lùng, nhìn lướt qua mọi người, loại này không thèm để ý tư thái thực tại để một đám thiên tài trong lòng bất bình cùng không cam lòng.

"Trích Tiên", Thạch Hạo các loại (chờ) hai viện thiên tài, người nào

không phải rồng phượng trong loài người, thiên tư kinh thế, có thể người này nhưng không để ý chút nào, ngôn ngữ bình thản, cũng không để ở trong lòng.

Ý của hắn rất rõ ràng, những người này không xứng nắm giữ thiên loại!

Đến tột cùng là bọn họ những người này thiên tư không được, vẫn là thân phận không đủ? Trong lòng mọi người rất không thoải mái, muốn biết đến tột cùng là cỡ nào tuyệt diễm nhân tài bị phối nắm giữ.

"Ngươi các loại (chờ) lui ra đi!" Người kia lạnh lùng nói, đây là ở trục xuất, để bọn họ hết hy vọng, dứt lời hắn liền tiến vào Đại Đạo Bảo Bình, hóa thành một đạo mơ hồ đồ ngân.

Hơn nữa, hắn hơn nửa cũng không thể ra ngoài được nữa, dấu ấn tổn hại nghiêm trọng, chỉ tồn cuối cùng một điểm vết tích.

Đại Đạo Bảo Bình trên, cái kia cây Mẫu Căn Hành thiêu đốt, toàn bộ hóa thành tro bụi không có để lại một điểm sợi rễ.

"Thực sự là không cam lòng a, dựa vào cái gì chúng ta không thể tranh cướp, tìm khắp đến nơi này, thiên loại trong tầm mắt, kết quả nhưng được báo cho đây là vì người khác chuẩn bị, mà chúng ta còn bị xem thường cùng xem thường!" Tiên Viện một vị cao thủ tức giận bất bình.

"Ngươi có biện pháp chiếm được vào trong tay sao?" Có người khác than thở.

Không ít người trầm mặc, Đại Đạo Bảo Bình đáng sợ, bên trong phong ấn có dị vực Hoàng tộc, bọn họ không cách nào đi mạnh mẽ lấy, không phải vậy chỉ có thể sẽ chọc cho ra đại họa sát thân.

"Quên đi thôi đây là vì người khác chuẩn bị hạt giống, trải qua năm tháng dài đằng đẵng đào tạo, người kia mưu đồ rất lớn, thật sự có như vậy gia tộc cùng thế lực, chúng ta không trêu chọc nổi." Có người tự mình an ủi.

"Thật không biết là nhà ai thiếu gia, sẽ không phải là nhà ấm bên trong mầm đậu đi, ta thật hy vọng có quyết đấu một ngày kia!" Có người cười lạnh nói.

Rất nhiều người lắc đầu, cảm thấy loại kia thế lực khó có thể trêu chọc.

Bởi vì, cái kia sinh linh hình người từng nói không nhuộm đỏ bụi, cao cao tại thượng, không thể suy đoán, nghi tự cùng người bảo vệ đến từ cùng một nơi.

Độc Cô Vân đang ngẩn người, nhìn chằm chằm Đại Đạo Bảo Bình không nói câu nào.

"Lông đỏ, ngươi tới!" Thạch Hạo quát lên, trước mắt thiên loại vô vọng thải làm hắn nhắm vào cái kia lông đỏ sinh linh.

Sinh vật lông đỏ là dị vực Hoàng tộc kiệt xuất, nghe vậy giận dữ con mắt đều dựng đứng lên, lộ hung quang, nếu không có trước kia bị tập kích chịu trọng thương, hắn đã sớm xông tới.

"Ta muốn thôn ngươi hồn phách!" Hắn cắn răng bất chấp.

"Nhận lấy cái chết!" Cách rất xa, Thạch Hạo cũng đã ra tay, hắn triển khai Lôi Đế pháp, tự thân bất động, nhưng cũng thôi thúc một đám mây đen, mang theo như đại dương chớp giật, oanh giết tới.

Răng rắc!

Hồ quang hừng hực nứt ra hư không, hướng về rơi xuống, hoàn toàn mờ mịt.

"Ta hận a, lần này nếu là bất tử, sớm muộn cũng sẽ đi tìm ngươi!" Lông đỏ sinh linh gào thét, sau đó hắn xoay người nhảy một cái, đi vào Đại Đạo Bảo Bình.

Bởi vì, hắn đã không có cái khác lộ có thể đi, nơi này thiên tài trẻ tuổi

quá hơn nhiều, trước kia hắn tùy tiện ra tay dính đầy máu tanh, không cách nào dễ dàng cùng đào tẩu.

Xoạt!

Đại Đạo Bảo Bình nơi đó một vệt ánh sáng màu máu đem hắn bao phủ hắn từ đây biến mất.

"Tự tìm đường chết sao? Trong nháy mắt luyện hóa ngươi cái biến thành tro bụi!" Có người cười gằn.

Từ Đại Đạo Bảo Bình bên trong trốn ra được rất không dễ, hiện tại hắn tự chui đầu vào lưới, này khá như là muốn chết.

Nơi đây khôi phục yên tĩnh, đầy đất tàn tạ, ngọn núi nứt ra, thực vật tro tàn rơi ra, Đại Đạo Bảo Bình hóa thành núi đá, lẻ loi đứng sừng sững ở đó.

Độc Cô Vân trầm mặc, ở nơi đó đứng yên thật lâu cũng không có nhúc nhích một thoáng.

Những người khác cũng kiệm lời ít nói, rất mất mát, giết tới đây lại không có thu hoạch, không thể được đến thiên loại, trong lòng có quá nhiều không cam lòng.

"Cái kia Độc Cô Vân tự cùng dị vực sinh linh cấu kết!" Rất lâu sau, có người nói như vậy, trong mắt mạo hàn quang.

Có người ngăn cản, nói: "Quên đi thôi, hắn là người bảo vệ hậu nhân, thật muốn đánh giết, sẽ có to lớn ảnh hưởng, đem hắn hành động báo cho trưởng lão là được rồi, để bọn họ xử lý."

Sau đó không lâu, đám người đều rút đi, dọc theo đường cũ từ cái kia vách đá bên trong lui ra.

Sau đó, bọn họ lại đang khối khu vực này tìm kiếm, bắt giữ thần dược, vặt hái thiên địa linh vật, tuy có thu hoạch, thế nhưng cũng không lớn, bởi vì

còn lại vài cây thần dược sớm bỏ chạy.

Khi bọn họ trở về, cùng hai viện trưởng lão hội hợp, kể ra chuyến này trải qua sau, những lão quái vật kia vẻ mặt biến ảo không ngừng.

"Nơi đây lại có như vậy quái lạ, lại chỉ là vì đào tạo một viên thiên loại?" Một ông lão cau mày, trong lòng bị xúc động mạnh.

Mấy vị trưởng lão cũng bị kinh sợ, như thế năm tháng dài đằng đẵng tẩm bổ, ngày đó loại sẽ cường đại cỡ nào, đến tột cùng là người phương nào lớn như vậy tác phẩm?

Bọn họ có chút sợ hãi, một trận chột dạ.

"Không sao, cái gọi là mạnh nhất thiên loại cũng chưa chắc có thể tạo ra được vô địch người, ta tương tin trong các ngươi có người có thể siêu thoát, chân chính vô địch. Tương lai nếu là sẽ có một ngày cùng cái kia nắm giữ thiên loại người đối đầu, lấy hạ khắc thượng, lấy không hoàn mỹ hạt giống đánh bại hắn, cái kia mới xem như là Chí Tôn!" Một vị trưởng lão lớn tiếng nói.

Hiển nhiên, đây là đang an ủi chúng thiên tài, là ở vì bọn họ tiếp sức, nhưng xác thực có hiệu quả, mấy người huyết dịch toả nhiệt, dâng lên một luồng hào khí.

"Đương nhiên, các ngươi cũng chưa chắc tìm không được hoàn mỹ thiên loại, bây giờ có người có nắm giữ Thế Giới Thụ cây non, mà đón lấy lữ trình bên trong những người khác nói không chắc còn có thu hoạch lớn hơn!"

Nắm giữ Thế Giới Thụ cây non tự nhiên là Thập Quan Vương, điều này làm cho chúng người ghen tỵ ước ao hận.

"Đi!"

Bọn họ lui ra khu cổ địa này, rời đi phản Ngũ Hành đại trận bảo vệ phạm vi.

Tiên Viện cùng Thiên Thần Thư Viện người tách ra, ở sau đó thời gian bên trong, tất cả mọi người đều đang điên cuồng hành động, ở khối này Ngũ hành trên đại lục vặt hái hạt giống.

Thạch Hạo cùng Thanh Y đi chung với nhau, không ngừng thám hiểm, thâm nhập một mảnh lại một nơi kỳ dị, lại hái được nhiều viên hạt giống, kim mộc thủy hỏa thổ năm loại đạo chủng đều tập hợp đủ.

Đương nhiên, cũng không phải nói nắm giữ dùng năm loại thuộc tính khác nhau hạt giống liền có thể hợp thành Ngũ hành tiên chủng, cái kia không hiện thực. Bất quá điều này cũng đủ để chứng minh bọn họ cơ duyên kinh người.

Mấy ngày sau, rất nhiều người đều rất hưng phấn, mảng đại lục này Ngũ hành tinh khí quá nồng nặc, ngoại trừ được một ít hi thế bảo loại ở ngoài, còn có người đào đến Ngũ hành tài liệu các loại.

Đương nhiên, đối với Lục Đà: "Trích Tiên" các loại (chờ) người đến nói, sức hấp dẫn không phải lớn như vậy, bọn họ khát vọng nhất chính là một viên hoàn mỹ hạt giống.

"Ầm!"

Ngày hôm đó, đại địa rung động, kim quang che ngợp bầu trời, phát sinh động đất.

"Chuẩn Thế Giới Thụ muốn rời khỏi rồi!" Một vị trưởng lão rống to, thông báo tất cả mọi người.

Ở nơi đó, hoàng kim cổ thụ rung động, Thần mặt trời quang ngút trời, mỗi một chiếc lá trên đều nâng Nhật Nguyệt Sao trời, tỏa ra kinh người hoạt tính sức mạnh.

Nó như là đang khai thiên tích địa, lại tố một phương vũ trụ!

Ở xung quanh, hỗn độn khí cũng càng ngày càng nồng nặc, lần này ở

chỗ này vặt hái Ngũ hành tinh khí, để nó được cấp độ càng sâu tiến hóa, ở hướng về chân chính đích Thế Giới Thụ chuyển cười.

"Đi, chúng ta như trước đi theo phía sau của nó, nó muốn đi địa phương đều là thần bí thánh thổ!" Hai trưởng lão nói rằng.

Tiên Viện chiến thuyền cũng ra, hiển nhiên với bọn hắn đánh chính là đồng nhất chủ ý.

Màu vàng cổ thụ vụt lên từ mặt đất, mang theo dồi dào sinh mệnh khí thế, phá khai thiên địa, nhằm phía phương xa, động tĩnh thực sự quá to lớn, bầu trời run lên, tinh đấu rơi lã chã.

Quả nhiên, trạm tiếp theo như trước là diệu thổ, nơi này thần thánh an lành, tường vân đầy trời, tất cả đều là đại đạo phù văn biến thành.

Khi (làm) mọi người hạ xuống thì, trong lòng rung bần bật, đây cũng không phải là chân thực tịnh thổ, mà là do thế giới quy tắc xây dựng, là một mảnh pháp tắc nơi.

"Đạo tắc hạt giống!"

Có người kêu sợ hãi, thần tình kích động, bọn họ nhìn thấy một cây thôn, mặt trên đều có rất nhiều trái cây, đều là đạo tắc biến thành!

"Đáng tiếc, không phải Vạn Đạo Thụ, nếu là nó, đủ để sánh vai vũ trụ mô hình hạt giống, không kém hơn Thế Giới Thụ cây non!" Có người than thở.

Tương truyền, có một cây cây ăn quả, tên là Vạn Đạo Thụ, nó kết mãn trái cây thì, có tới hơn vạn viên, chứa đựng các loại đại đạo, quả thực chính là thiên địa hết thảy quy tắc mẫu thể hóa thân.

Như vậy thụ, không cần suy nghĩ nhiều, thật muốn là được vậy thì nghịch thiên rồi!

Đáng tiếc chính là, Vạn Đạo Thụ vẫn luôn là đồ vật trong truyền thuyết, chưa từng có ai nhìn thấy.

Trước mắt, mọi người nhìn thấy này cây có mấy chục viên trái cây, cũng đã phi thường kinh người, mọi người cấp tốc phóng đi, đem trái cây hái mà quang.

Ở mảnh này quy tắc nơi ở lại hai mươi mấy nhật, mọi người mọi cách tìm kiếm, loáng thoáng cảm nhận được vô tận đại đạo khí thế, có trưởng lão hoài nghi nơi này thật sự khả năng có một cây Vạn Đạo Thụ!

"Tìm tới, có một toà Huyền Không đảo, ở tây cực nơi, nơi đó có một cây thụ, thỉnh thoảng từ vết rách hư không lớn bên trong ẩn hiện tung tích, trường có rất nhiều trái cây!"

Ngày hôm đó, có người kêu to, đó là một đám người phát hiện, căn bản là không có cách bảo thủ bí mật, tin tức nhanh chóng truyền trở về.

Này gợi ra náo động, mọi người cùng lên đường, hướng tây cực nơi phóng đi.

Một hòn đảo, treo ở đông đảo quy tắc bên trên, nơi đó lôi đình đan dệt, quá âm khí tràn ngập, Thái Dương tinh hỏa hiện lên, các loại cảnh tượng kì dị trong trời đất lộ ra!

Này kinh ngạc đến ngây người tất cả mọi người, không người nào có thể đăng đảo, bị các loại thiên địa quy tắc bài xích.

Mọi người loáng thoáng nhìn thấy, hòn đảo trung tâm có một khối khu vực rất đặc biệt, nghi tự trồng có một cây thụ, ẩn ở vết rách hư không lớn bên trong, thiên địa quy tắc không chứa được nó.

Một cây thụ, kết đầy trái cây, hình dạng bất nhất!

"Như là một cây cây trà, nhưng cũng mọc đầy đại đạo trái cây, cái này chẳng lẽ chính là Vạn Đạo Thụ?" Có người thán phục, mặc dù là nhìn liếc

qua một chút, thế nhưng mọi người cảm thấy, phía trên kia ít nhất kết liễu mấy làm viên trở lên trái cây.

"Hả?" Đột nhiên, hai trưởng lão cả kinh, bởi vì nhìn thấy càng kinh người hơn sự.

"Nơi đó có một người!"

Đông đảo thiên tài cũng là trong lòng run lên, ở cái kia vết rách hư không lớn bên trong, ở Vạn Đạo Thụ cách đó không xa, ngồi xếp bằng một cái cổ nhân, trên người hắn quấn đầy rỉ sét loang lổ xích sắt, cũng bị xuyên thủng kiên thũng cốt, bị tỏa ở nơi đó!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1225: Kết Thúc Lữ Trình

Huyền Không đảo, Lôi Trì bảo vệ, Thái Âm cùng Thái Dương chi khí cùng tồn tại!

Một cây thụ cắm rễ đảo trung tâm hư không vết nứt, như ẩn như hiện, mang theo lít nha lít nhít trái cây, phát sinh Tiên âm, như tụng kinh, vừa giống như tiên dân ở cầu xin.

Này cảnh tượng phi thường kỳ lạ, muốn không hấp dẫn tâm trí người ta cũng không được, tất cả mọi người đều vô cùng nóng bỏng, ánh mắt như một vòng lại một vầng mặt trời nhỏ ở nóng rực.

"Một viên, hai viên..."

Có người đang run rẩy mấy trên cây trái cây, muốn nhìn một chút là có hay không có hơn vạn viên.

Cái kia cây, thân cây uốn lượn khúc chiết, dường như một con lão Long nằm nhoài ở chỗ này, vỏ cây rạn nứt, còn như vảy, cành lá sum xuê, đều là quy tắc biến thành, trái cây màu sắc không giống nhau, mà lại cả cây thân cây vờn quanh xích thần trật tự.

"Thật sự có... Hơn vạn viên trái cây!" Có người môi run cầm cập, nói chuyện không lưu loát, như vậy kinh khiếu xuất lai.

Không nghi ngờ chút nào, đây là Vạn Đạo Thụ, hoàn mỹ tiên chủng, có thể cùng tu sĩ kết hợp lại, hòa làm một thể, thực hiện hoàn mỹ nhất tiến hóa!

Chỉ là, rất nhiều người đều từng thử nghiệm, không cách nào đăng đảo, không thể tới gần.

Ở xung quanh, Lôi Trì một toà lại một toà, có thể dễ dàng đem Thiên Thần các loại (chờ) đánh giết thành nát tan tra, liền càng không cần phải nói Thái Âm cùng Thái Dương các loại (chờ) xích thần trật tự phong tỏa.

"Quy tắc dễ bàn, chính là sợ người kia thức tỉnh." Thiên Thần Thư Viện một vị trưởng lão nói rằng, nhìn chằm chằm cái kia bị xích sắt buộc chặt người, kinh ngạc trong lòng cực kỳ.

Đến tột cùng là người nào, bị trói ở Vạn Đạo Thụ cách đó không xa, liền thân thể đều bị mọc đầy rỉ sắt dây xích xuyên thủng, cũng đã sinh trưởng ở thịt trúng rồi, đây là người phương nào?

Vì sao luôn cảm thấy hắn có thể hồi phục lại?

Tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được, cái kia đen thui xích sắt tồn thế năm tháng dài đằng đẵng, nghi tự lẫn lộn có lượng lớn hắc ám Tiên kim đúc thành, có thể như trước rỉ sắt.

Có thể thấy được, năm tháng cửu viễn!

Để Tiên kim rỉ sắt, tối thiểu ở bản kỷ nguyên hiếm thấy, có thể hắn là thời đại Tiên cổ sinh vật!

Mà đúng là như thế, mới càng ngày càng nói rõ người này hết sức đáng sợ, hơi một tí chính là một cái kỷ nguyên trường tồn, đây là cỡ nào làm người nghe kinh hãi.

Có trưởng lão thử nghiệm tiếp cận, cũng lấy ra bí bảo, kết quả cái này bảo cụ ở đảo trung tâm vô thanh vô tức hóa thành chất lỏng kim loại, bị nung nấu.

Xoạt!

Lúc này, Tiên Viện lão quái vật ra trận, có hai người liên thủ, muốn vượt qua Lôi Trì, xuyên qua quy tắc nơi, đi vặt hái trong truyền thuyết Vạn Đạo Thụ.

"Rầm!"

Nhưng vào lúc này, xích sắt tiếng vang, cái kia thân thể khô héo, tóc tai bù xù sinh vật đột nhiên ngẩng đầu lên, cũng mở mắt ra, lạnh lùng nhìn quét tất cả mọi người.

"Vạn Đạo Thụ không phải ngươi các loại (chờ) có khả năng nắm giữ, lui ra đi!" Hắn lạnh lùng nói.

"Hắn... Còn sống sót!" Rất nhiều người như rơi vào hầm băng, mặc dù từ lâu đoán được hắn khả năng còn có sinh mệnh, nhưng tận mắt nhìn thấy tình cảnh này vẫn là chấn động.

Sống năm tháng dài đằng đẵng, bị xích ở đây, như trước bất tử, hắn có lai lịch gì?

Quan trọng nhất đó là, hắn ở bảo vệ một cây Vạn Đạo Thụ, vì ai chăm sóc?

"Chúng ta có thể tìm được nơi này, nói rõ có cơ duyên, nhưng là nhưng không thể được đến, đến tột cùng ai có thể chiếm được?" Một vị tu sĩ hô, rất không cam tâm.

"Nghịch thiên đạo chủng thành thục thì, tự có người sẽ đến lấy, bọn ngươi liền không phải nghĩ nhiều rồi!" Hắn rất lạnh nhạt nói rằng.

Loại này ngữ khí mang theo một loại khinh bỉ, hãy cùng phong ấn dị vực Hoàng tộc Đại Đạo Bảo Bình trên hiển hiện ra sinh linh hình người giống như vậy, rất tự cao, xem thường mọi người.

Khi (làm) sinh ra ý nghĩ như thế, mọi người một trận phát lạnh, một vị cao thủ tuyệt thế phụ trách bảo vệ nơi này?

Bất quá, hắn bị xích sắt khóa lại, vừa giống như là giam cầm, bị ép buộc chăm sóc nơi đây!

"Tiền bối, này Vạn Đạo Thụ cắm rễ ở đây, cũng không người hái, có thể hay không để chúng ta tới gần nhìn qua?" Một người tuổi còn trẻ tu sĩ ỷ vào lá gan nói rằng, kỳ thực là đang thăm dò.

"Bọn ngươi đều không có tư cách như vậy!" Người kia lạnh lùng nói, trên người xích sắt rỉ sét loang lổ, lúc này phát sinh tiếng rung, theo hắn nói chuyện mà run rẩy.

Những lời nói này khiến người ta không thoải mái, cũng vô cùng không cam lòng, thật sự cùng cái kia Đại Đạo Bảo Bình trên sinh linh hình người ngữ khí gần gũi, đều có chút xem thường mọi người.

"Còn chưa thỉnh giáo tiền bối đại danh." Lại có người mở miệng, muốn biết rõ càng nhiều sự, cũng dựa vào cái này tiến một bước thăm dò.

"Còn không rút đi, nếu không, chém sạch sành sanh!" Cái kia bị xích sắt khóa lại người lạnh lùng nói, vừa nói một bên giãy giụa, cơ thể hắn nhất thời chảy máu, từ bị xuyên thấu xương bả vai các loại (chờ) chảy ra.

Không ít người con mắt lộ ra hết sạch, cảm thấy có lẽ sẽ có cơ hội, thế nhưng bọn họ lập tức lại sắc mặt trắng bệch, bởi vì cái kia chảy xuống dưới huyết áp sụp hư không, cảnh tượng khủng bố!

Sau đó, hắn há mồm phun ra một ánh kiếm, đi vào thanh minh, kết quả từ trên bầu trời bổ xuống dưới một viên đại tinh, rơi xuống, khiến người ta choáng váng.

Há mồm thổ ánh kiếm, là có thể chém rụng sao trời đến, loại thủ đoạn này khiến người ta kiêng kỵ, dị thường sợ hãi, rất nhiều người không dám chuyển động, đều an phận cùng thành thật đi.

Tiên Viện lão quái vật không lùi, Thiên Thần Thư Viện Nhị Trường Lão cũng không muốn từ bỏ, đều còn muốn thử nghiệm một phen, dù sao người kia bị xích sắt khóa lại.

Nhưng mà, theo hừ lạnh một tiếng, cái kia bị xích sắt khóa lại người thả

ra một luồng vô hình uy thế, đánh nứt huyền không đến đảo, Vạn Đạo Thụ cắm rễ nơi tầng đất cùng hư không cùng nứt ra, hiện lên một ít chôn ở thổ bên trong thi hài.

"Trời ạ, sinh ra ở trong hỗn độn Tiên Thiên Thần Ma, hóa thành thi thể!"

"Đầu kia chim thần thân thể ở phát sinh tiên khí!"

Mọi người thấy trong lớp đất đồ vật, liền loại kia sinh linh đều gặp nạn, chết ở phụ cận, bị mai táng với đại địa dưới, báo trước nguy hiểm.

"Đều là nhân Vạn Đạo Thụ mà chết!" Cái kia bị khóa lại thân thể sinh linh nói như vậy nói.

"Đi!" Hai viện trưởng lão khi (làm) rời đi trước, bởi vì bọn họ biết rõ, những kia thi hài khi còn sống sức mạnh đáng sợ cỡ nào.

Tất cả mọi người đều không nói lời nào, đều cảm giác được xong việc thái tính chất nghiêm trọng, ở này Giới Phần bên trong làm sao trước sau xuất hiện hai viên kinh thiên hạt giống?

Bất kể là thần bí thiên loại, vẫn là này cây Vạn Đạo Thụ, đều là bảo vật vô giá, hơn nữa lại đều có người bảo vệ, này rất không bình thường.

Khi (làm) rời đi rất xa, có người rốt cục không nhịn được, nói: "Vậy cũng là Vạn Đạo Thụ a, các đời đều ở trong truyền thuyết xuất hiện, chưa từng bị người được, chúng ta lại may mắn nhìn thấy, nhưng đáng tiếc không thể mang đi!"

"Giới Phần đến cùng là thế nào địa phương, lại có thể có thứ này!"

Học sinh đang bàn luận, mà trưởng lão thì lại mặt âm trầm, trong lòng khó có thể bình tĩnh, hai món đồ cùng nhau xuất hiện, đây tuyệt đối có vấn đề lớn.

"Người kia muốn chết, chỉ còn dư lại một hơi, vẫn lấy bí pháp trầm

miên, thời khắc mấu chốt mới biết cái này giống như thức tỉnh, có thể nói là một bộ xác chết di động!" Tiên Viện một vị trưởng lão nói rằng.

Thế nhưng ai dám quá khứ, cái gọi là muốn chết, hơn nửa cũng có thể ngao khá lâu đây, thật muốn là ra tay quyết chiến, Tiên Viện trưởng lão cũng đau đầu, không dám chạm trán.

Thạch Hạo thở dài, cực kỳ tiếc nuối, đây là quả thứ hai để hắn động lòng hạt giống, lại như vậy bỏ qua.

"Ta cảm thấy cây kia có chút quen thuộc, nhưng là không nhớ ra được." Thanh Y đối với hắn truyền âm cùng lúc đó, thân thể có ánh trăng chảy xuôi.

Thạch Hạo biết, khẳng định là Thanh Nguyệt diễm gây ra, làm cho nàng có thể hiểu rõ không ít bí mật.

Mọi người ở đây ở lại một quãng thời gian, mỗi ngày đều đang tìm kiếm, tìm do quy tắc hóa thành thân cây cùng trái cây các loại, một số người có thu hoạch lớn.

Mãi đến tận hoàng kim cổ thụ lần thứ hai vụt lên từ mặt đất, từ nơi này rời đi, bọn họ mới lần thứ hai ra đi chuẩn bị kế tục tuỳ tùng.

Nhưng là, lần này xảy ra vấn đề lớn, Thế Giới Thụ nát tan hư không, mang theo ngập trời hỗn độn, lập tức liền biến mất rồi chặn lại rồi hai chiếc chiến kiếm, khiến cho không cách nào đi theo.

"Này cây tiến hóa càng ngày càng thành thục, có tự thân mạnh mẽ ý chí, không cho phép chúng ta tuỳ tùng rồi!"

Mấy vị trưởng lão thất vọng mà thán, không thể đầu cơ trục lợi.

Đồng thời, mấy người trong lòng còn có một chút tiếc nuối cùng suy đoán nơi tiếp theo liệu sẽ xuất hiện lần nữa một viên hoàn mỹ hạt giống đây?

Trên lý thuyết tới nói, không thể lại xuất hiện, bởi vì thứ đó quá nghịch

thiên, có thể nhìn thấy một hai viên liền thuộc về may mắn, làm một loại kỳ duyên.

Chỉ là mọi người cảm thấy, chuẩn Thế Giới Thụ ở lại địa phương quá đặc biệt, khẩn cùng đi theo hai nơi, liền xuất hiện hai viên không thiếu sót tiên chủng để tránh quá trùng hợp.

Vì lẽ đó, không ít người suy đoán, trạm tiếp theo còn có thể có loại kia nghịch thiên đồ vật, cho rằng hoàng kim cổ thụ ở dọc theo một cái cổ lộ ở đi tới!

"Chân chính nguy hiểm đến, bởi vì chỉ có thể dựa vào chúng ta chính mình đi tới rồi!" Thiên Thần Thư Viện mà trưởng lão nói rằng.

Quả nhiên, sau đó không lâu chiến hạm màu bạc vượt qua thì không, cẩn thận đi tới một mảnh tàn tạ nơi, vỡ nát ngôi sao đâu đâu cũng có, hơn nữa trong hư không trôi nổi các loại phần vụn thi thể, còn có huyết dịch!

Nên có người thử nghiệm thu thập một loại nào đó dòng máu màu bạc thì, lúc này liền kêu thảm thiết một tiếng, hiện thực hắn không gian pháp khí nung chảy, sau đó hắn tự thân cũng mục nát, hóa thành máu mủ.

"Không nên lộn xộn, những thứ đồ này từ lâu mất đi linh tính, có chỉ là tử khí còn có hủy diệt!" Một vị trưởng lão quát lên.

Khối khu vực này, cực kỳ rộng lớn, bọn họ nhìn thấy quá nhiều thi thể, đều là không trọn vẹn, hơn nữa khổng lồ vô biên, có so với ngôi sao đều muốn to lớn.

Rất khó tưởng tượng năm đó nơi này trải qua thế nào một phen ác chiến!

"Huyết Chủng!"

Có người kinh hỉ, ở chỗ này hái được Huyết Chủng, nó rất mạnh, rút lấy nơi đây sát khí cùng với cổ huyết các loại, hình thành đặc biệt mà báu vật màu máu hạt giống.

Huyết Chủng không ngừng một hai viên, cuối cùng có mười mấy người đều có thu hoạch.

Ngày xưa vô thượng Tiên Thiên Thần Ma chết trận, trong thân thể tinh huyết bất diệt, có thông linh, bốc hơi mà ra, hóa thành Huyết Chủng.

Ở vặt hái trong quá trình rất nguy hiểm, có ba người bất ngờ chết đi, bị một luồng thi khí nhấn chìm, tại chỗ liền trở thành bùn nhão, sau đó mục nát, triệt để chết đi.

Sau đó không lâu, bọn họ rời đi, tiến vào một toà trôi nổi ở Giới Phần bên trong cổ kiến quần bên trong, ở đây phát hiện rất nhiều cái bóng.

"Nơi này có anh linh hạt giống, là cổ đại cường giả tàn hồn thông linh, hóa thành hạt giống!" Một vị trưởng lão nói rằng.

Có thể nói, những này hạt giống cùng linh hồn có quan hệ, đều là linh hồn đạo chủng, đang tìm kiếm trong quá trình, lại có người chết đi, bị đạo chủng phản nuốt chửng.

Mấy ngày sau, bọn họ rời đi, mọi cách tìm kiếm, đi tới một cái phát sáng nước sông trước, ở đây cảm nhận được nồng nặc sức mạnh thời gian.

"Nơi này có thời gian hạt giống, quý giá dị thường, liền xem ai số may có thể được." Có trưởng lão chỉ điểm.

"Phù phù!"

Một vị đệ tử bị sông dài cuốn đi, liền trưởng lão cũng không thể cứu lên, bị thời gian nhấn chìm, cấp tốc sấy khô, hóa thành mảnh vỡ.

Rất rõ ràng, ở sau đó lữ trình bên trong, đều là trưởng lão ở dẫn đường, là bọn họ biết đến quen thuộc con đường, tuy rằng gặp nguy hiểm, nhưng còn không đến mức đoàn diệt.

Mấy tháng sau, lần này đi xa kết thúc, bọn họ từng đi tới một chỗ lại một

chỗ cổ địa, lúc này không còn dám đi tới, trên đường tao ngộ quá nhiều nguy hiểm.

Nếu như thâm nhập hơn nữa, liền trưởng lão cũng có thể muốn chết đi.

Trong lúc này, bọn họ thậm chí gặp phải sống sót sinh linh, đặc biệt lại có một ít cổ đại đáng sợ cường giả hoặc bị phong ấn hoặc bị vây ở Giới Phần bên trong, hướng về bọn họ hình chiếu, suýt nữa xuất hiện bất cẩn ở ngoài.

"Ô ô..." Trên chiến thuyền kèn lệnh hí dài, triệu tập tất cả mọi người, bọn họ bắt đầu bước lên đường về, chiến thuyền hóa thành một đạo thần mang đi xa, thoát ly Giới Phần, đem trở về Thiên Thần Thư Viện.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1226: Lộ Ở Phương Nào

Giới Phần, tàn tạ thê lương.

Rất nhiều ngôi sao đều là héo tàn, tổn khuyết không thể tả, còn có rất nhiều đại lục, vô tận bên trong thế giới, như là từng tao ngộ mãnh liệt nhất xung kích, thủng trăm ngàn lỗ.

Chiến hạm màu bạc tốc độ cực kỳ nhanh, xuyên qua rách nát cổ địa, lướt qua tối tăm vụ khu, nhìn thấy rất nhiều thi hài nằm dày đặc trong hư không, mọi người bước lên đường về.

"Ầm!"

Một cái tay đột nhiên chém xuống, mang theo tảng lớn bóng tối, rất nhiều đại tinh rì rào run rẩy, theo nó mà động!

Bàn tay lớn đen kịt như mực, bao trùm bầu trời, hướng về chiến hạm màu bạc ép đi, tàn nhẫn mà đánh ra, cảnh tượng khủng bố đáng sợ, chu vi có tinh đấu lờ mờ, ngã xuống.

"Không được, có người công kích!" Đừng nói là Thiên Thần Thư Viện học sinh, chính là trưởng lão đều kêu lớn lên, loại lực lượng này thật đáng sợ, tình cảnh làm người kinh sợ.

Này có chút khiến người ta ủ rũ, sức mạnh của cá nhân ở cái bàn tay lớn này trước mặt quá mức nhỏ bé, bé nhỏ không đáng kể, hắn tuyệt đối có thể bắt trăng hái sao, lôi kéo dưới Thái Dương.

Nó đen khiếp người, che đậy thương vũ, liền như vậy bao trùm mà đến, chu vi hư không không ngừng vỡ nát, khe lớn đáng sợ lan tràn đâu đâu cũng có.

Chiến hạm màu bạc lay động, lập tức liền muốn sụp ra, nếu không có có các loại cốt văn đan dệt, có mạnh mẽ bảo vệ trận pháp tồn tại, nó đã sớm hóa thành tro tàn.

Chuyện này quả thật không phải là sức người, vượt qua tưởng tượng của mọi người.

"Lên!" Nhị Trường Lão quát lên, lấy ra một bức bảo đồ, lưu động hỗn độn khí, bùng nổ ra ánh sáng ngút trời, ngang qua trên bầu trời, ngăn cản cái bàn tay lớn này.

"Ầm!"

Bàn tay lớn bị bảo đồ ngăn trở chặn lại rồi, Hỗn Độn quang tung toé, chu vi tàn tạ ngôi sao, trôi nổi cổ đại lục cấp tốc rạn nứt, ầm ầm một tiếng vang thật lớn, nơi này bị thần quang nhấn chìm.

Đây là một luồng sức mạnh mang tính hủy diệt, khiến người ta song cỗ run, nơm nớp lo sợ.

Mọi người kinh sợ, lúc này cái gì đều không nhìn thấy chiến thuyền phát sinh kẽo kẹt kẽo kẹt tiếng vang, lúc nào cũng có thể sẽ nổ tung.

"Đáng tiếc rồi!" Thanh âm kia hiển lộ hết tiếc nuối, đó là một cái cổ lão tồn tại, bàn tay lớn là hắn hình chiếu, không có có thể tóm lại chiến hạm màu bạc, rất khó lại phát sinh đòn thứ hai.

Thập Giới Đồ, chính là Tiên Đạo bí bảo, có thể đối kháng chân chính Càn Khôn đại, bị Nhị Trường Lão mang đến phòng ngự, bảo vệ đông đảo học sinh lần này phát huy tác dụng to lớn.

Nếu không, ở đây tất cả mọi người đều sẽ tử ở nơi này, rời đi trước dĩ nhiên suýt nữa đoàn diệt!

Chiến hạm dường như rời dây cung chi Tiên tiễn, cấp tốc đi xa, Nhị Trường Lão thu hồi Thập Giới Đồ, vẻ mặt nghiêm túc, nhìn phía sau vô ngần

thiên địa phế tích.

"Là người kia!"

Trước kia bọn họ tiến vào Giới Phần thì, liền từng nhìn thấy một cái đáng sợ thân ảnh mơ hồ, đối với mọi người mang theo nồng nặc ác ý bây giờ lại một lần ra tay.

"Hắn bị phong ấn, chỉ là hình chiếu hiện ra!"

Một bộ hình chiếu mà thôi, liền có đáng sợ như thế uy lực, khiến cho người sợ hãi.

Mọi người biết, mới vừa mới khẳng định đi ngang qua hắn phong ấn hắn thuận thế một đòn, suýt nữa tạo thành một hồi đại hủy diệt.

"Người này lẽ nào cũng là dị vực Hoàng tộc sao, bị phong ấn ở đây?"

Mọi người mang theo nghi hoặc, chiến thuyền rời đi Giới Phần, tốc độ càng lúc càng nhanh, cuối cùng từ từ mơ hồ theo mấy vị trưởng lão lấy ra một toà xương cốt tế đàn, nó xé ra hư không, bắt đầu vượt qua Càn Khôn,

Vù!

Thiên Thần Thư Viện trung tâm, ánh sáng màu bạc lóng lánh, trải qua một phen gian nguy, mọi người trở về, rốt cục đến chỗ an toàn.

Lần này tuy rằng thu hoạch không nhỏ, tất cả mọi người được từng người đạo chủng, cũng tính được là là thắng lợi trở về, thế nhưng như trước có chút tổn thất.

Tử một chút rất mạnh người, không thiếu cao thủ, phải biết này có thể đều là thiên tài bên trong tinh anh, không phải vậy dùng cái gì dám bước lên tu cổ pháp lộ?

"Dư Minh chết đi, Hoắc Mông biến mất..." Theo mỗi một cái tên đọc lên, mọi người cảnh giác, có thể sống sót trở về thật sự không dễ.

Đặc biệt khi (làm) chân đạp ở Thiên Thần Thư Viện trên đất, loại này thể ngộ càng rõ ràng, sống sót so với cái gì cũng tốt.

Trong thư viện, Thần sơn một toà lại một toà, thác nước màu bạc buông xuống, tử khí hừng hực, đây là yên tĩnh mà an lành tịnh thổ, rời xa chinh chiến, để thân thể người cùng linh hồn tất cả đều thả lỏng ra.

"Muốn bảo vệ này phương loại tịnh thổ, cần các ngươi phải tương lai đi chiến đấu mới có thể bảo vệ, nếu như muốn các ngươi hậu nhân rời xa giết chóc, không trải qua máu và lửa, chỉ có các ngươi một trận chiến bình thiên hạ, ở đời này đi chiến thắng ác địch mới được!" Một vị trưởng lão nói rằng.

"Lần này mới chết đi mười mấy người mà thôi, cùng tương lai so với, bé nhỏ không đáng kể, đến thời điểm các ngươi sẽ hiểu, cái gì mới là đại thế thê lương, cái gì mới là huyết cao hơn trời, vì sống sót, các ngươi nhất định phải phấn khởi, chân chính nắm giữ trụ vận mệnh của mình, nếu không đều muốn bị trở thành tro tàn!" Một vị trưởng lão nghiêm túc nói.

Tất cả mọi người đều biết, bọn họ nói chính là thật tình.

"Nếu được hạt giống, chúng ta đi bế quan, bắt đầu từ bây giờ lột xác, hướng đi đời này đỉnh cao nhất!"

"Hạt giống đã tới tay, có thể dung hợp, có thể tu luyện Tiên Đạo cổ kinh rồi!"

Tất cả mọi người đều phấn chấn, muốn cấp tốc đột phá, đi tới chính mình huy hoàng con đường, bởi vì thời gian rất gấp bách, lưu cho cơ hội của bọn họ không hơn nhiều.

"Đáng tiếc, không có tìm được hoàn mỹ hạt giống!" Có người than nhẹ, phi thường thất lạc cùng không cam lòng, này tự nhiên là xuất từ nắm giữ ba đạo tiên khí chí tôn trẻ tuổi chi khẩu.

Thạch Hạo cũng là chỉ giữ trầm mặc, lần này đi xa, cũng không có bắt

lấy một viên hoàn mỹ hoàn hảo hạt giống, khiến cho hắn bất đắc dĩ mà tiếc nuối.

Ai cũng biết, thứ đó có thể gặp không thể cầu, muốn có được một viên, so với tu ra ba đạo tiên khí còn phải gian nan gấp mười lần, từ xưa đến nay toàn bộ gộp lại có thể có bao nhiêu viên?

"A, trong các ngươi, có người nắm giữ giới thụ cây non, có người nắm giữ âm dương loại, đã toán là không bình thường." Nhị Trường Lão nói rằng.

Lời nói như vậy vừa ra, gợi ra một trận thán phục thanh, sau đó một mảnh nghị luận, cực kỳ ầm ĩ, lại còn có người nắm giữ âm dương loại?

Âm Dương biến hóa, cứu cực thiên địa huyền bí, bất kỳ cũng có thể dùng âm dương đến giải thích, đây là đạo hai mặt, là đối lập cùng thống nhất thể hiện.

Âm dương loại, là âm dương giao thái kết quả, là đất trời sinh ra hạt giống, là đạo thể hiện, hầu như không người từng thấy, có thể bây giờ lại bị người được.

Không thể nghi ngờ, đó là một viên vô thượng bảo loại!

Ở tại bọn hắn ở trong, lại còn có một cái người như vậy, chấp chưởng tuyệt thế hạt giống.

Mọi người nghị luận sôi nổi, đều đang suy đoán người kia là ai? Đều đố kị mà lại ước ao.

Thạch Hạo thở dài, trong lòng hơi có mất mát, rất không cam tâm liền như vậy bước ra bước đi kia, không phải vậy đem ảnh hưởng đời này đạo quả, hắn rất cần một viên thiên loại.

Người ngoài quần tản đi, Thạch Hạo tiến lên, hướng về Nhị Trường Lão thỉnh giáo, nói: "Một người có thể dung hợp nhiều viên thiên loại sao?"

"Đó là tử lộ, không thông, trước người đã đi qua!" Nhị Trường Lão lắc đầu, hắn tự nhiên biết trước mắt tâm tư của thiếu niên này, muốn lấy lượng lớn hạt giống để đền bù vốn sinh ra đã kém cỏi.

Đáng tiếc, chân chính vô thượng bảo loại liền như vậy có vài mấy viên, thiếu niên này không có được, xác thực rất đáng tiếc, Nhị Trường Lão cũng hết sức coi trọng Thạch Hạo tiềm lực.

"Thật không có những khác cơ hội sao?" Thạch Hạo hỏi, có chút thất vọng, nếu như bởi vì thiếu hụt một viên hạt giống mà không thể vào quân vô thượng võ đạo, cái kia thật sự quá tiếc nuối.

Hắn từ lâu chuẩn bị kỹ càng, cũng vững tin chính mình có loại kia tiềm năng, có thể quật khởi, ở này thời loạn lạc đến thì có thể bay vút lên trời, chỉ là trước mắt con đường phía trước bị nghẹt.

Hắn biết rõ, tương lai đại chiến nhất định sẽ tàn khốc, máu chảy thành sông, Cửu Thiên Thập Địa đâu đâu cũng có chinh phạt, đâu đâu cũng có tu sĩ ở héo tàn, hắn lẽ nào chỉ có thể trơ mắt nhìn người khác tranh đấu sao?

Không trở thành mạnh nhất một thành viên, chỉ có thể bị trở thành ngước nhìn giả, sinh mệnh năng phủ kéo dài quyết định bởi với người khác chiến đấu thắng bại, hắn không cam lòng!

"Lộ là tiền nhân đi ra, đạo pháp là cổ nhân khai sáng, ai có thể nói vậy thì là điểm cuối, không có mạnh nhất hạt giống không hẳn không thể bước ra mạnh nhất lộ." Nhị Trường Lão an ủi.

"Liền dường như đương đại pháp, tất cả mọi người đều cho rằng đến phần cuối thì, không phải xuất hiện Thánh Viện sao, bắt đầu đột phá cực hạn, đi cực điểm lộ." Nhị Trường Lão bổ sung.

Đương nhiên, này như trước là an ủi, hắn không cảm thấy dựa vào một người có thể tái tạo đỉnh cao, nối liền ngõ cụt, vậy cần rất nhiều đời người cộng đồng nỗ lực mới được.

Thạch Hạo trầm mặc rời đi, hướng về xa xa đi đến, Thanh Y đuổi theo, với hắn sóng vai mà đi, an ủi: "Không hẳn không có cách nào."

Phía sau, Nhị Trường Lão như là nhớ ra cái gì đó, nói: "Có thể còn có một chút biện pháp, Tiên Viện bên trong khả năng tàng có vô thượng bảo loại!"

"Hả?" Thạch Hạo xoay người, lần thứ hai nhìn về phía hắn.

"Chân chính mạnh nhất hạt giống, là khó có thể hủy diệt, thiên khó diệt, khó táng, dù cho đã từng cùng người dung hợp, khi (làm) người kia chết đi sau, nó cũng sẽ lần thứ hai ngưng tụ ra." Nhị Trường Lão nói.

Cư hắn suy đoán, Tiên Viện khả năng bảo lưu có loại này vô thượng "Cổ loại", bởi vì bọn họ khai quật ra rất nhiều Tiên tích, đều là Tiên cổ đại chiến sau lưu lại động phủ.

"Có thể có biện pháp bù đắp rồi!" Thanh Y lộ ra ý cười, khuyên Thạch Hạo trước tiên không nên gấp với bế quan dung hợp hạt giống.

"Dù sao cũng là nhân gia hạt giống, sao vô duyên vô cớ đưa ta đây." Thạch Hạo nói rằng, niếp vì hắn biết Tiên Viện đệ tử, là một đám lão quái vật từng người tự mình giáo dục ra môn đồ, cũng không phải như Thiên Thần Thư Viện như vậy rộng rãi thu nắm giữ tiên khí giả, cộng đồng giáo đồ. Nếu như có bảo loại lưu lại, hơn nửa cũng sẽ ban tặng bọn họ đệ tử thân truyền.

"Không hẳn, nếu như ngươi đầy đủ kinh diễm, nói không chắc những lão quái vật kia sẽ ban tặng ngươi giấu diếm vô thượng cổ loại!" Nhị Trường Lão nói rằng.

Nói đến đây chút, hắn hơi dừng lại, càng nghĩ càng thấy đến có thể.

Sau đó, Nhị Trường Lão truyền âm, báo cho thư viện bên trong mấy vị nắm giữ ba đạo tiên khí chí tôn trẻ tuổi đều tạm thời không muốn bế quan dung hợp đạo chủng, chờ đợi cơ duyên.

Tiên Viện thật sự có cổ loại, nhất định phải cạnh tranh kịch liệt, để cho công bằng, vì để ỗi người đều có cơ hội, hắn báo cho có tiềm lực nhất mấy vị nhân vật.

Vương Hi, Lục Đà, Yêu Nguyệt các loại (chờ) người nguyên bản đều đang trầm mặc, phi thường không cam lòng, giờ khắc này nghe được quy tắc này truyền âm tự nhiên kích động, cũng bắt đầu chờ đợi tân cơ duyên.

Trên thực tế, Tiên Viện người đến so với tưởng tượng còn nhanh hơn, chỉ hai ngày sau liền đến.

"Dung hợp hạt giống người đều mà lại dừng lại!" Giữa bầu trời truyền đến âm thanh như thế, chấn động cả tòa Thiên Thần Thư Viện.

Đó là một cái quái vật khổng lồ, che đậy thiên nhật, hùng vĩ vô biên, đánh tan hết thảy đám mây, khí thế rộng rãi.

Này không phải chiến thuyền, cũng không phải bình thường phi hành pháp khí, mà là một cái tinh cầu, xem ra là chất liệu đá, to lớn vô biên, từ trên trời mà hàng.

Tất cả mọi người đều đờ ra, lấy một viên hành tinh làm pháp thuyền, vượt qua tinh không, này cũng thật là chấn động.

Rất rõ ràng, chất liệu đá tinh trong thân thể khẳng định khắc có vô cùng phù văn, đây là một chiếc bí mật chiến thuyền, hẳn là so với bảo cụ các loại (chờ) kinh khủng hơn, tuyệt đối nắm giữ cường hãn lực công kích.

Tiên Viện người đến rồi, mang theo bọn họ tinh anh con cháu bái phỏng Thiên Thần Thư Viện.

Cùng một ngày, Thánh Viện người cũng đến, tương tự mang theo một nhóm mạnh nhất đệ tử, giáng lâm Thiên Thần Thư Viện.

Trước kia thì có nghe đồn, hai viện nhân kiệt sẽ đến Thiên Thần Thư Viện giao lưu, lại ở cùng một ngày đều đến.

"Tiên Viện Tiểu Thiên Vương đến rồi."

"Thánh Viện Tiểu Thánh cũng đến rồi!"

Hai viện nhân tài đến, liền truyền ra tin tức như thế, quả nhiên là mạnh nhất đệ tử toàn bộ tề lâm, anh tài hội tụ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1227: Thế Tới Ào Ạt

Quần hùng tập trung, hai viện tinh anh tới rồi, đến Thiên Thần thư viện trao đổi, cũng chính là cái gọi là luận bàn!

Đương nhiên, đây cũng là hai viện vì chọn lựa Thiên Thần thư viện trong nhân tài kiệt xuất tất yếu thủ đoạn, mang đi cực mạnh, người có năng lực nhất, lựa chọn sử dụng thiên tài đệ tử.

"Hai viện người nhanh như vậy đã tới rồi, thật là có chút khẩn trương, nếu lần này chính là vì chọn lựa môn đồ, chúng ta nhất định cần phải hảo hảo biểu hiện!"

"Hy vọng ta có thể thuận lợi quá quan, trúng cử Tiên Viện!"

Thiên Thần thư viện bên trong một mảnh ồ lên, một ít đệ tử vô cùng nóng bỏng, đều ở nghị luận đều, tất cả mọi người biết cơ hội đến.

Trưởng lão nhóm sớm đã chỉ bảo rõ ràng, bọn họ trong đó người nổi bật muốn vào hai viện, ở nơi này tiến thêm một bước đào tạo sâu, trở thành một đám lão quái vật đóng cửa đệ tử.

Thiên Thần thư viện mặc dù tốt, nhưng là cùng hai viện so sánh với vẫn là kém một ít.

Tiên Viện tinh tu tiên đạo cổ pháp, thu nhận sử dụng có tuyệt thế điển tịch, còn có vô thượng bảo chủng, càng có được cùng tiên cổ giống nhau hoàn cảnh, là tối thích hợp tu tiên khí Tịnh thổ.

Thánh Viện tắc hội tụ có từng cái thời đại thiên kiêu, ở đương đại pháp trên con đường này đi tới tận cùng, mà lại luôn cố gắng cho giỏi hơn, siêu thoát đi ra, tiếp tục sáng lập vô thượng pháp.

"Chúng ta cuối cùng chưa có tới chậm, những... kia đệ tử còn chưa dung hợp mầm mống đi?" Tiên Viện một vị lão quái vật cười tủm tỉm, ở một tòa đại điện trong cùng Thiên Thần thư viện trưởng lão nói chuyện với nhau.

Tiên Viện người so với Thiên Thần thư viện người chậm một chút rời đi Giới Phần, trở về địa điểm xuất phát sau, biết Thiên Thần thư viện người đã muốn trước một bước trở về, lập tức cử người tới thăm.

"Không muộn, cực mạnh một nhóm người đều không có dung hợp đạo chủng, chờ mong cuối cùng cơ duyên đâu." Nhị trưởng lão cười ha hả đáp lại.

Chính như suy đoán của hắn như vậy, Tiên Viện hơn phân nửa giữ lại có vô thượng cổ chủng, đó là cơ duyên lớn, đối với Thạch Hạo, Lục Đà đám người mà nói là một cái cơ hội!

"Vậy là tốt rồi, nói cách khác nếu có chút lương tài mỹ chất bỏ qua tiên chủng, vậy thật sự rất tiếc nuối." Tiên Viện lão quái vật cười nói.

"Có mấy mai cực mạnh cấp mầm mống?" Thiên Thần thư viện trong một vị trưởng lão hỏi, đây là bọn hắn rất quan tâm vấn đề, cũng có thể tạ này tiến thêm một bước hiểu biết Tiên Viện thực lực.

"Sẽ không làm cho người ta thất vọng, ở trên một kỉ nguyên tiên gia trong động phủ đào ra không ngừng một quả, chính là cần phải chữa trị.

" một vị lão quái vật nói, hắn tóc bạc đầy đầu, nhưng lại lóe ra thản nhiên kim quang, mặc dù tuổi già, nhưng là huyết khí tràn đầy, mắt thần như điện.

"Ân?" Nhị trưởng lão có chút ngoài ý muốn, buông xuống trong tay chén trà, cảm thấy được sự tình không có đơn giản như vậy.

"Cần muốn như thế nào chữa trị?" Thiên Thần thư viện một vị khác trưởng lão hỏi.

"Cần phải một ít bảo huyết tưới đổ, để mà tẩm bổ, mới có thể làm cho cực mạnh bảo chủng một lần nữa toả sáng ngày xưa sáng rọi, trở thành thế gian tối hoàn mỹ mầm mống!" Lão quái vật kia nói.

Tất cả mọi người là sửng sốt, sự tình quả nhiên không đơn giản, Tiên Viện người không phải vì đưa cực mạnh đạo chủng mà đến, mà là mang mục đích khác.

Ai đều biết, cái gọi là bảo huyết khẳng định là chỉ các tộc cực mạnh thiên tài truyền thừa huyết mạch, càng tiến thêm một bước nói, hẳn phải là tu ra ba đạo tiên khí máu của mấy người kia.

Không khí trong đại điện có chút nặng nề, Thiên Thần thư viện vài vị trưởng lão liễm đi ý cười, thần sắc nghiêm túc đứng lên, này đến tột cùng là muốn thành toàn Thiên Thần thư viện đệ tử, hay là muốn lợi dụng bọn họ?

"Ta liền biết, Tiên Viện nhân tài đông đúc, ra vài cái hạt giống tốt, đều có người được xưng Tiểu Thiên Vương, lại như thế nào nguyện ý dễ dàng tống xuất trong viện cất chứa vô thượng cổ chủng đâu, lý nên lưu cho Tiên Viện nhân tài kiệt xuất mới đúng." Thiên Thần thư viện một vị trưởng lão cười lạnh nói.

Này làm cho bọn họ trong lòng rất không thoải mái, đối phương mục đích không tinh khiết, vì tuyệt thế bảo huyết tới, có thể cuối cùng "Cổ chủng" không chừng sẽ đưa cho ai đâu.

"Đạo huynh ngươi suy nghĩ nhiều, ta có thể cam đoan, ít nhất có một quả cổ chủng sẽ rơi tại Thiên Thần thư viện thiên tài trên người!" Tiên Viện một vị khác lão quái vật nói.

Hắn có một đầu tóc tím, tuy rằng rất thưa thớt, sắp rụng hết, nhưng là nhan sắc không thay đổi, như trước óng ánh tím, phát ra hào quang rực rỡ, không có đổi thành màu trắng.

Hơn nữa, hắn bộ mặt đỏ bừng, cơ thể tuy có chút già nua, nhưng là như

trước có sức sống mênh mông, giống như là hài đồng bàn dung nhan.

"Tử Anh tiền bối đều nói như vậy, kia khẳng định sẽ không đổi ý." Thiên Thần thư viện tứ trưởng lão nói, sắc mặt hơi chút dịu đi không ít.

"Cực mạnh cổ chủng còn muốn chữa trị sao, không phải thiên nan diệt, địa nan táng sao?" Nhị trưởng lão nhíu mi hỏi.

Cái loại này mầm mống hoàn mỹ không tỳ vết, như Âm Dương chủng, mô hình vũ trụ mầm mống chờ, một cái nào tới rồi cuối cùng không truy xét cực thiên địa huyền bí, suy diễn vô thượng đạo tắc?

Loại này đồ vật sỗng mãi cùng trời đất, có thể tiến hóa, bằng không dùng cái gì có cực mạnh vừa nói?

"Chỉ đổ thừa tiên cổ đại chiến rất thảm thiết, chúng nó một đời trước chủ nhân chết trận khi, đều bạo toái, chúng nó cũng gặp không thể tưởng tượng bị thương nặng, dài lâu năm tháng quá khứ, có thể đoàn tụ đi ra sẽ không sai lầm rồi!" Kia đầu bạc trong mang theo kim quang lão quái vật nói.

Hắn bản thể là một đầu Bạch Kim viên, lực lớn vô cùng, lấy huyết khí tăng trưởng, vì vậy tuy rằng tuổi già, nhưng là như trước huyết khí tràn đầy, siêu việt lẽ thường.

Bọn họ tìm đọc nhiều loại sách cổ, thu thập vô số thiên địa linh túy, để mà tẩm bổ cực mạnh cổ chủng, hiệu quả lộ ra, hiện giờ chỉ kém cuối cùng một ít bảo huyết.

"Nếu là có chân long huyết, phượng hoàng huyết tốt nhất, không đúng sự thật, tu ra ba đạo tiên khí tuổi trẻ chí tôn máu cũng không kém, cho nên chúng ta đến Thiên Thần thư viện cầu viện." Trên đầu chỉ có lơ thơ thưa thớt tóc tím lão quái vật Tử Anh nói.

"Tiên Viện đến tột cùng có mấy mai cổ chủng?" Nhị trưởng lão hỏi.

"Yên tâm, không ngừng một quả, sẽ không thiếu Thiên Thần thư viện

kia một quả!" Bạch Kim viên nói.

"Nếu có vài quả trong lời nói, chỉ cho viện của ta một quả, có phải hay không quá mức keo kiệt, dù sao ta viện chính là có mấy cái tiên đạo hạt giống tốt a!" Nhị đi lão tiến thêm một bước nói.

"Không ít, ta Tiên Viện tuyệt thế thiên tài càng nhiều!" Lão quái vật Tử Anh nói.

Thiên Thần thư viện vài vị trưởng lão lẫn nhau nhìn thoáng qua, âm thầm thở dài, Tiên Viện thiên tài dù sao cũng là nên viện lão quái vật thủ bắt tay dạy dỗ thân truyền đệ tử, quả nhiên rất thiên vị a.

"Hiện giờ thiên địa đại biến sắp tới, còn thỉnh các vị tiền bối lấy đại cục làm trọng, đem cổ chủng đưa cho tiềm lực lớn nhất đệ tử, tương lai mới có thể phát huy vốn phải có tác dụng.

" Thiên Thần thư viện ngũ trưởng lão rất ngay thẳng, như vậy nói.

"Xin cứ yên tâm, chúng ta tuyệt không sẽ tàng tư, định lấy chiến lực cao thấp, tiềm năng lớn nhỏ tới chọn lọc." Bạch Kim viên nói.

Thiên Thần thư viện mấy người trầm mặc, không biết hắn theo như lời có thật lòng nói hay không.

Bọn họ lại nói chuyện với nhau một lát trước sau đứng dậy, bởi vì Thiên Thần thư viện vài vị trưởng lão còn muốn đi gặp Thánh Viện người, theo chân bọn họ thương thảo đệ tử được chọn lựa các loại thủ tục.

Lúc này, Thiên Thần thư viện càng phát ra nhiệt cưu, các đệ tử môn đồ đều xuất quan, nhìn lên trên bầu trời kia khỏa tinh thể.

"Tiên Viện người thật sự là khó lường, cư nhiên lấy một viên tinh cầu làm pháp khí, vượt qua Càn Khôn rất kinh người!" Không ít người thật sự bị trấn ở.

Tinh thể kia là thạch chất, thoạt nhìn phong cách cổ xưa mà đại khí, treo ở thư viện phía trên, tràn ngập hỗn độn khí, lồng lộng không thể lay động.

Ở một cái phương hướng khác, còn có một cái bạch cốt pháp khí, đồng dạng thật lớn này hình như hồ lô huyền ở nơi này, bị sương trắng bao vây đó là Thánh Viện pháp khí, so với ngôi sao cũng không nhỏ, không biết là loại nào sinh linh cốt cách luyện chế mà thành.

Thiên Thần thư viện vô cùng náo nhiệt, rất nhiều người ngẩng đầu nhìn hai kiện pháp khí bọn họ biết, rất nhanh quyết định bọn họ vận mệnh thời khắc liền muốn tới rồi.

Rất nhiều người tự nhiên nghĩ tiến vào hai viện, trở thành hai viện đệ tử, tiến thêm một bước tăng cường tự thân tu vi, đạt được hai viện cường đại nội tình trợ giúp.

"Hai viện tinh anh đệ tử đến đây không ít người, như thế nào còn không có đi ra, như trước ở trong pháp khí."

"Ngô, nắm chắc cơ hội, không cần bỏ qua, có hay không ngư dược long môn ngay tại trước mắt!"

Một số người nghị luận đều ở chú ý vòm trời phía trên.

Mà lúc này, chính là Lục Đà, Vương Hi đám người cũng xuất quan, Yêu Nguyệt Công Chúa chờ một số người càng là bay lên vòm trời, muốn bái phỏng hai viện cường giả.

Đối với Yêu Nguyệt, Vương Hi đám người mà nói, nếu là tiến vào hai đại pháp khí cũng không ngoài dự đoán mọi người, niếp vì bọn họ đến từ trường sinh gia tộc, trong tộc có người từng tiến vào hai viện.

Quả nhiên tiên nhạc từng trận, hào quang mênh mông trên bầu trời kia khỏa thạch chất tinh thần sáng lên, vỡ ra cùng một đạo lỗ hổng, hình thành một cánh cửa, hơn nữa hướng ra phía ngoài trải ra ra một con đường, tiếp nhận kẻ tới chơi.

Yêu Nguyệt được cho phép đi vào!

Mà bên kia, kia kiện cốt chất pháp khí vọt lên tiên quang, thánh âm ù ù, miệng hồ lô xuất hiện một cái thông đạo, Vương Hi cũng được mời đi vào.

Rất nhiều người đều biết, Vương gia đem cùng cái nào đó trường sinh gia tộc đám hỏi, mà tộc này ra một vị tuyệt đại thiên kiêu, ngay tại trong Thánh Viện, cũng liền ngay tại cốt hồ lô bên trong!

"Chư vị đạo huynh nếu đến đây, còn thỉnh hiện thân vừa thấy, làm cho chúng ta hảo hảo chiêu đãi, lược tận tình địa chủ." Phía dưới, có người mở miệng nói.

Không ít người phụ họa, đều muốn cùng hai viện tinh anh làm tốt quan hệ.

Thạch Hạo cũng đến đây, cũng không ra tiếng, trầm mặc nhìn. Trong thư viện một ít đệ tử hướng hắn nhìn lại, đều lộ ra dị sắc, bởi vì ai đều biết, ở Giới Phần bên trong Thạch Hạo từng đại bại Tiên Viện cao thủ, kết hạ sống núi.

Ngoài ra, Hoang cùng Vương Hi còn có ân oán, hiện giờ của nàng vị hôn phu có thể tới rồi, kia chính là bị khắp nơi lão quái vật dự vi tuyệt đại thiên kiêu chính là nhân vật!

"Hoang gặp nạn, Nguyên Thanh hơn phân nửa sẽ cản lại hắn tiến hai viện!" Còn có người như vậy nhỏ giọng nói thầm.

Nguyên Thanh cùng Thạch Hạo ân oán, rất nhiều người đều biết, muốn trấn ác ép hắn mười năm, đưa vào Thái Sơ cổ quáng, mà từ nay về sau Thạch Hạo phản kích, sát Nguyên Thanh ấu tôn, đuổi đi Nguyên Thanh thân tử, mâu thuẫn càng không thể hóa giải.

Mà Nguyên Thanh xuất từ hai viện, cùng rất nhiều đại nhân vật nhận thức, nếu là tiến lời gièm pha, cố ý cản Thạch Hạo con đường của, có lẽ thực sẽ nhấc đến nhất định tác dụng.

Ầm vang!

Đúng lúc này, kia có thể thạch chất tinh thần trước hết mở ra, một cái kim quang đại đạo trải ra đi ra, có sinh linh xuất hiện, đi ra cái này pháp khí.

"Thiên Thần thư viện là có hay không một người tên là Hoang?" Trên kim quang đại đạo có người quát.

Chỉ trích quả nhiên đến đây, tất cả mọi người là trong lòng nhảy một cái, không nghĩ đến Tiên Viện người như vậy trực tiếp, nhanh như vậy liền hướng Thạch Hạo làm khó dễ!

Trên kim quang đại đạo xuất hiện một ít thân ảnh, nhìn xuống phía dưới, nhìn Thiên Thần thư viện phần đông thiên tài.

Thạch Hạo không để ý đến, chính là lẳng lặng nhìn.

"Thật sự là không biết trời cao đất rộng, tại kia trong Giới Phần, có một tên là Hoang người dám đối ta Tiên Viện tu sĩ ra tay, càng là làm nhục Ngô Thái, cướp đi này Trạm Lam giáp trụ, cái người này hay không tại đây!?" Trên kim quang đại đạo lại truyền đến tiếng quát hỏi.

"Đánh chó cũng phải nhìn chủ chứ, ngươi cũng biết, Trạm Lam giáp trụ thuộc về Tiểu Thiên Vương, là hắn ượn đi gì đó, bằng ngươi cũng dám cướp đi? Hoang có thể tại hạ phương, còn không mau mau dâng lên giáp trụ, lại đây lĩnh tội!" Loại này tiếng gầm quát nghiêm khắc vô cùng, mang theo lớn lao uy nghiêm.

"Tốc tốc đến lĩnh tội!" Những người khác cùng này rống to, trên bầu trời thanh âm giống như tiếng sấm bàn, ù ù mà vang.

Trong lúc nhất thời, Thiên Thần thư viện bên trong, rất nhiều thiên tài đích xác ánh mắt toàn bộ đầu hướng Thạch Hạo!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1228: Phục Ma

Nhằm vào Hoang!

Đây là chuyện rõ rành rành!

Chất liệu đá tinh thể trên xuất hiện trên con đường vàng chói lọi kia, có mười mấy người đứng sóng vai, ở nơi đó quát mắng Thạch Hạo, coi hắn như tiểu binh, tùy ý trách cứ.

Mà cái gọi là Tiểu Thiên Vương các loại (chờ) mấy nhân vật nhưng chưa từng xuất hiện, như trước ở chất liệu đá tinh cầu bên trong, hay là ỷ vào thân phận mình, hay là cũng không để ý.

Không khí của hiện trường có chút ngột ngạt, càng rất hồi hộp, bây giờ Hoang có thể không phải người bình thường, từ lâu chứng minh chính mình phi phàm, có thể bây giờ lại bị người lạnh giọng hô quát, không để vào trong mắt.

"Hoang, ngươi đã nghe chưa, còn chưa tới lĩnh tội, lẽ nào thật sự chờ chúng ta đưa ngươi bắt tới sao, mau chóng dâng hiến Trạm Lam Giáp Trụ!"

Ở cái kia trên bầu trời tổng cộng có mười mấy người, lúc này phát sinh oánh oánh hào quang, từng cái từng cái diện mạo bất phàm, tất cả đều là cao thủ, đều có tiên khí lượn lờ ở bên ngoài thân.

Thạch Hạo vẻ mặt lạnh nhạt, đứng ở nơi đó, không có phát ra bất kỳ thanh âm gì.

Thanh Y đi tới, với hắn đứng chung một chỗ, phi thường lo lắng, Tiên Viện cao thủ khí thế hùng hổ mà đến, tuyệt đối không có cách nào dễ dàng, khẳng định là một hồi long tranh hổ đấu, mà hiện tại Thạch Hạo thì lại có vẻ

người đan thế cô.

Tào Vũ Sinh, Cô Kiếm Vân, Ma nữ các loại (chờ) một ít người quen biết, bởi vì lựa chọn kiếp này pháp, hãy cùng lựa chọn tu cổ pháp người tiến vào Giới Phần giống như vậy, bọn họ bây giờ ở bên ngoài tìm cơ duyên, đến nay còn chưa quy.

Giờ khắc này ở Thiên Thần Thư Viện bên trong, Thạch Hạo giúp đỡ không nhiều, bạn cũ hầu như đều lựa chọn kiếp này pháp.

Vô thanh vô tức, Mạc Đạo đi tới, hắn là Thạch Hạo thu phục dị vực cường giả, tu ra ba đạo tiên khí, vẫn luôn ở tuân thủ lời hứa, chưa từng phản loạn quá, cũng đứng ở Thạch Hạo bên người.

Mọi người ngạc nhiên, hiện nay Thạch Hạo tuyệt đối xem như là phiền phức quấn quanh người, còn có người dám với hắn đứng chung một chỗ? Phải biết, đón lấy đem ảnh hưởng mọi người có thể không tiến vào Tiên Viện.

Hiện tại cùng Thạch Hạo đứng chung một chỗ, tất nhiên phải đắc tội Tiên Viện những đệ tử kia, sẽ đứng ở phía đối lập, muốn vào Tiên Viện, tất nhiên sẽ được ảnh hưởng.

Trên bầu trời, Tiên Viện người tự nhiên từ lâu nhận ra Thạch Hạo.

"Còn thật là có chút người không biết sâu cạn, không hiểu kính nể, thiếu hụt một viên thông suốt tâm a, các ngươi với hắn đứng chung một chỗ, không muốn gia nhập Tiên Viện sao?!" Giữa không trung, truyền tới một nữ tử tiếng gào to, ủng có mái tóc dài màu bạc, mặt tinh xảo.

"Hai người các ngươi rất ngu xuẩn, với hắn đứng chung một chỗ, còn vọng tưởng tiến vào Tiên Viện đào tạo sâu? Kịp lúc hết hy vọng đi, cướp đoạt bọn ngươi tất cả tư cách!" Một chàng trai khác âm thanh truyền đến, hắn tử phát áo choàng, ý vị bất phàm.

Bọn họ quá trực tiếp, một chút mặt mũi đều không nói, trần trụi, không

hề che giấu.

Thạch Hạo mặt trầm như nước, những người này quá tùy tiện, thật sự coi chính mình là Tiên Viện lão quái vật sao? Một lời là có thể quyết định người khác tiền đồ!

"Các ngươi quá đem chính mình coi là chuyện đáng kể." Thạch Hạo rốt cục mở miệng, vẻ mặt bình thản, nhìn những người kia.

Hắn lời nói không nhiều, nhưng lại có một luồng sức lực, rất rất yên tĩnh, cũng rất ôn hòa, tương tự còn trong bao hàm một luồng lạnh lẽo, không có đem mấy người cảnh cáo xem rất nặng.

"Hoang, ngươi đang gây hấn với chúng ta uy nghiêm sao, không đến nhận sai, không lên trước lĩnh tội, còn muốn phản kháng hay sao?" Cô gái tóc bạc mang theo phúng ý cười nói.

"Ngươi có cái gì uy nghiêm, tính là cái gì, để ta nhận sai lĩnh tội, không biết mùi vị!" Thạch Hạo lạnh nhạt nói rằng, hắn không có quát mắng, cũng không quở trách, nhưng cũng khiến lòng người nhảy một cái, hiển lộ hết bất khuất cùng hung hăng.

Bị người như vậy bác bỏ, cô gái tóc bạc kia sắc mặt lúc thì đỏ, sinh ra tức giận, nói: "Điếc không sợ súng!"

"Người cần phải có một viên lòng kính nể!" Ở tại bên cạnh, nam tử tóc tím kia cũng mở miệng.

"Bọn ngươi tiến vào không được Tiên Viện!" Cô gái tóc bạc bổ sung, nhìn chằm chằm Thạch Hạo, Thanh Y, Mạc Đạo.

"Buồn cười, các ngươi là Tiên Viện người chưởng khống sao, cảm giác mình thật sự có thể quyết định tất cả, nắm giữ hết thảy nhập môn đệ tử tiền đồ? Tự cho là!" Thạch Hạo nói.

Chu vi, tất cả mọi người đều một trận hãi hùng khiếp vía, Hoang quả

nhiên không sợ, liền như vậy đối chọi gay gắt, không có một chút nào ý lui.

Mọi người yên lặng một hồi, không muốn trêu chọc Tiên Viện trọng yếu đệ tử, miễn cho ngày càng rắc rối, ảnh hưởng đến tự thân.

"Chúng ta muốn đi vào, ngươi ngăn cản không được." Thanh Y nói rằng.

Giữa bầu trời, truyền đến tiếng cười khẽ, không riêng là một nam một nữ kia, những người khác cũng đều nở nụ cười, rất ngông cuồng, không đem Thanh Y để ở trong lòng.

Thiên Thần Thư Viện rất nhiều học sinh đều hiểu, những người này thân phận khẳng định không bình thường, quá nửa là lão quái vật đệ tử cuối cùng, có thể thật có thể nói lên mấy lời, ảnh hưởng đến chọn đồ tiến trình.

Thạch Hạo lạnh lùng đối mặt, không nói gì thêm.

"Làm sao, không phục sao?!" Giữa không trung, cô gái kia cười khẽ, nàng rất tùy ý, bó lấy một con ngân sắc tú phát, nói: "Ngươi không phục cũng không được, làm nhục ta Tiên Viện đệ tử, càng mơ hão chiếm giữ ngươi không chịu đựng nổi bảo y, Tiên Viện cửa lớn sẽ không đối với ngươi mở ra!"

Nàng vẫn tính đẹp đẽ, tóc bạc ánh sáng, mắt phượng móc nghiêng hướng lên trên, chỉ là loại kia tư thái rất cao, rất khó khiến người ta sinh ra cảm giác thân thiết.

"Ngươi hiện đang trầm mặc tính là gì, nghe được chúng ta lời nói sao? Còn không qua đây, bồi tội!" Nam tử kia quát lên, mái tóc màu tím rối tung, thân hình hắn cao to, khí tức ép người.

Thiên Thần Thư Viện, lập tức lặng lẽ, phía dưới có rất nhiều đệ tử đều đang chăm chú tình thế phát triển, mọi người biết, Thạch Hạo hơn nửa phải bị thiệt thòi.

Ở tình huống như vậy, bất luận hắn làm ra phản ứng gì, đều sẽ phi

thường bất lợi.

Ở đây chịu thua, sau này còn có mặt mũi gì? Nhưng nếu là kế tục đối chọi gay gắt, còn làm sao tiến vào Tiên Viện, không duyên cớ trước tiên đắc tội rồi tương lai sư môn.

"Làm sao, không lời nào để nói sao?" Phía trên, cô gái tóc bạc kia cười nói, nguyên bản tức giận trên mặt lộ ra vẻ đắc ý, thấy Thạch Hạo trầm mặc, cho rằng hắn sợ.

"Mặc kệ các ngươi!" Thạch Hạo nói rằng, xoay người rời đi, không muốn cùng bọn họ nhiều lời.

"Ngươi..." Cô gái tóc bạc kinh nộ, đối phương tư thế này thực làm cho nàng nhẫn không chịu được, tuy rằng không có lớn tiếng quát lớn, nhưng như vậy nhưng càng là ngông cuồng, không đem bọn họ để vào trong mắt.

Thạch Hạo thực sự không muốn với bọn hắn nói thêm cái gì, không tất yếu, những người này nếu như muốn ra tay, hắn tiếp theo chính là!

"Hoang, ngươi cút cho ta tới!" Nam tử tóc tím kia quát lên, hắn cũng cảm thấy chịu đến nhục nhã, đại tiếng rống giận, thanh động trời cao.

Phía dưới, tất cả mọi người đều đều ngậm miệng, không ai lên tiếng, mọi người biết, chiến đấu không cách nào tránh khỏi, lấy Hoang tính nết tới nói, chắc chắn sẽ không khoan dung, càng không thể chịu nhục.

"Các ngươi lẽ nào chỉ có thể kêu to sao, muốn chết liền đến!" Thạch Hạo đột nhiên mà xoay người, lời nói băng hàn, ánh mắt càng lạnh lẽo, nổi giận ý, sát khí dựng lên.

Một câu "Kêu to", để phía trên người đều biến sắc, đây là nhằm vào súc vật lời giải thích, Hoang lại quả cảm như vậy làm nhục bọn họ!

"Bắt hắn!" Nam tử tóc tím quát lên, kim quang đại đạo trải ra, hướng phía dưới kéo dài tới mà đến, hắn đạp ở bên trên bắt đầu ra tay.

Nguyên bản, kim quang đại đạo óng ánh, dường như từ Tiên giới mà đến, tiếp dẫn phía dưới kẻ thành đạo.

Có thể trước mắt nhưng tràn ngập sát khí, trạm ở phía trên mười mấy người hoặc nắm bảo bình, hoặc cầm trong tay Hàng Ma xử, hoặc vung lên giết thần tán các loại, đồng thời trấn áp.

Mọi người lấy làm kinh hãi, những người này Pháp tướng uy nghiêm, giống như Cửu Thiên thần phật giáng thế, đều có một loại không thể xâm phạm đại khí phách, thần hồn ở cộng hưởng, đang tăng cường.

Mà đứng ở phía trước nhất hai người nhưng là cái kia một đôi nam nữ, nam tử tóc tím cầm trong tay Hàng Ma xử, vung lên ra ngập trời tử quang, mãnh liệt đập xuống, hư không sụp ra, đại đạo thần âm không dứt bên tai.

Cô gái tóc bạc khuôn mặt đẹp đẽ, mà lúc này nhưng có chút lạnh lẽo âm trầm, tay cầm bảo bình, bình miệng nơi đó phun ra liên miên ánh bạc, đánh về Thạch Hạo.

Này ẩn chứa đại sát ý, mọi người đồng loạt ra tay, cộng đồng hàng ma!

"Kim Cương Phục Ma trận!" Có người kêu sợ hãi, một chút nhận ra này tông cổ trận, nhất thời nghiêm túc, thầm than Tiên Viện quả nhiên ghê gớm, lúc này mới vừa ra tay mà thôi, tới chính là cổ đại nổi danh đại trận.

"Chẳng trách dám như thế lộ liễu.

" Thạch Hạo khẽ nói, những người này quả nhiên có bản lĩnh, như vậy cùng ra tay, xác thực có thể áp chế thế hệ tuổi trẻ bên trong nhân vật tinh anh.

Chỉ là, hắn cũng không để ý, từng cùng với Đả Thần Thạch thời gian rất lâu, bao nhiêu đối với những này trận pháp có chút hiểu rõ, hơn nữa vô cùng sức chiến đấu, tự nhiên không sợ.

Bất quá, muốn phá vỡ trận pháp, nhất định phải đại phí hoảng hốt, dù

sao những người này tu vi đều rất đáng gờm.

Chỉ là, Thạch Hạo không muốn cùng bọn họ ở đây thời gian dài tranh đấu, như vậy thắng, cũng thiếu hụt lực uy hiếp.

"Ầm!"

Trong nháy mắt, Thạch Hạo trong thân thể khí tức tăng vọt, dường như một con chân long từ vực sâu bên trong thức tỉnh, sau đó xuất thế!

Cuồn cuộn tinh lực như biển, Thạch Hạo vận dụng tự thân Chí Tôn bảo thuật, Thượng Thương, Luân Hồi, còn có loại kia chưa thành thục loại thứ ba bảo thuật, quấn quýt lấy nhau, ba lực hợp nhất!

Hắn rất ít vận dụng chính mình ba loại trời sinh Chí Tôn thuật, bây giờ nhưng trực tiếp mở ra.

Một người ba loại Chí Tôn thần thông, dường như một sinh hai, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật, ba lực hợp nhất, diễn biến tất cả, tuyệt thế uy thế bạo phát.

"Ầm ầm ầm!"

Thiên địa mở đóng, khắp nơi mênh mông, Càn Khôn bị một luồng thần lực xung kích nhanh diệt vong.

Thạch Hạo loại thủ đoạn này mặc dù là liều mạng thế hệ tuổi trẻ Chí Tôn cũng được rồi, bởi vì này tới chính là quyết chiến thủ đoạn, có thể ở một sát na phân thắng bại, hoặc là hắn đại thắng, hoặc là kẻ địch bại vong.

Đây là muốn ở một chiêu phân ra kết quả thảo phạt!

Thạch Hạo chưa bại, ở cái kia trong màn sương lấp lóa, ba loại Chí Tôn thần thông hiện ra, đánh tan phía trên Kim Cương Phục Ma trận, để những người kia tất cả đều thân thể rung bần bật, trong miệng chảy máu.

"A..."

Có người kêu thảm thiết, bay ngang ra.

Cùng lúc đó, kim quang đại đạo lay động, muốn tản mất.

Ầm!

Thạch Hạo bay vút lên trời, một phát bắt được cái kia một đôi nam nữ, xách ở trong tay, sau đó để lại một chuỗi tàn ảnh, cấp tốc trở lại tại chỗ.

Giữa bầu trời, các loại thần lực cuồn cuộn, thoả thích mãnh liệt, khe lớn lan tràn, nhưng là mặt đất nhưng khôi phục nhanh chóng yên tĩnh.

"Này chính là các ngươi nói uy nghiêm sao?" Thạch Hạo lạnh giọng hỏi, phịch một tiếng đem nam tử tóc tím vứt trên mặt đất, sau đó nhấc chân liền hướng trên mặt của hắn giẫm đi.

"Ngươi, không!" Nam tử kia kêu to, trước mặt nhiều người như vậy, chuyện này quả thật là vô cùng nhục nhã, so với giết hắn đều khó chịu hơn.

"Nhượng cái gì?!" Thạch Hạo quát lớn, nhấc chân dùng sức đạp dưới, tấm kia vẫn tính khuôn mặt anh tuấn lúc này vặn vẹo, xương mũi sụp đổ, hàm răng đứt đoạn.

"Ngươi, không thể đối với chúng ta như vậy!" Thạch Hạo trong tay cô gái tóc bạc rít gào.

"Không thể như vậy phải không?" Thạch Hạo lạnh lùng quét nàng một chút, sau đó xoay chuyển một cái tay khác chưởng.

Đùng!

Một tiếng phi thường lanh lảnh âm vang phát sinh, cô gái kia nửa tấm mặt xưng phù trướng, xương cốt nứt ra, cả người bị đánh bay ngang ra ngoài, rơi rụng trên đất, miệng mũi phun máu.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1229: Tiểu Thiên Vương

Yên lặng như tờ, các cường giả nhìn tình cảnh này, thần trì ý động, đều thán không hổ là Hoang, mặc dù là ở tiền đồ lựa chọn thời khắc, như trước hung hăng như vậy.

Dù cho là Tiên Viện đệ tử, nói đánh là đánh, hào không hàm hồ!

Hiện trường rất nhiều người đều há miệng, nhưng lại không nói ra được cái gì, chính là bị bắt dưới hai người cũng ngây người, lại có thể có người như vậy nhục nhã bọn họ.

"Hoang, ngươi đánh ta?!" Cô gái tóc bạc kia rít gào, một cái tát kia phiến ở trên mặt nàng, đau đến cốt tủy bên trong, khuôn mặt sưng không ra hình thù gì, liền mắt phượng đều bị hư thũng niêm phong lại.

Thạch Hạo cất bước, phịch một tiếng chân đưa nàng đá lên, không lưu tình chút nào.

"A... Ai thay ta giết hắn?!" Cô gái tóc bạc kêu to, lại một lần nữa chịu nhục, quả thực muốn mất đi lý trí, nàng vì là Tiên Viện bên trong một vị đại nhân vật đời sau, hà từ tao quá như vậy tội, lúc này kinh nộ mà lại sợ hãi.

Đùng!

Hư không rung động, dường như một cái trống lớn bị người đập trúng, ở đây chiến cái liên tục, run rẩy dữ dội lên, chấn động phụ cận người khí huyết sôi trào, nhanh ngất đi.

Là nam tử tóc tím kia đang ra tay, hắn mới vừa rồi bị Thạch Hạo ném xuống đất, một cước đạp gãy mũi cốt, gò má ao xẹp, bây giờ nghe nữ tử rít gào, âm thầm ra tay.

Ở trong tay hắn, cái kia cái Tử Kim Hàng Ma Xử ráng lành vạn đạo, lưu thải ngàn sợi, phát sinh uy thế không gì sánh được, sụp ra hư không, đập về phía Thạch Hạo.

Không nghi ngờ chút nào cái này Hàng Ma Xử ghê gớm, có thể đánh giết Thiên Thần, là một việc đại sát khí, hay là có thể nói là phục ma thần binh!

Lấy nó làm trung tâm, khoách tán ra kinh người liên y, xúc vật tất đánh nát, hết sức kinh người.

Cách đó không xa, có mấy người kêu thảm thiết, bị Hàng Ma Xử phát sinh màu tím liên y quét trúng, thần quang khuấy động, trực tiếp phiên bay ra ngoài, ho ra đầy máu, suýt nữa chết đi.

Nhưng mà ở giữa chiến trường nằm ở trong Thạch Hạo nhưng bình yên vô sự, vị nhưng bất động, đứng ở giữa sân, bị một mảnh thần hà bao phủ, như tắm rửa tiên quang.

Hắn dáng vẻ trang nghiêm, hai mắt thâm thúy, đột nhiên mà xoay người, nhìn về phía nam tử, nói: "Không biết ghi nhớ!"

Rất nhiều người trong lòng chấn động, hắn lại ở đòn đánh này dưới không tổn hại không có bất cứ dị thường nào, thực tại kinh sợ các cường giả.

"Là duy nhất động thiên sao?!" Có người la thất thanh, Thiên Thần Thư Viện người đều từng nghe nói bản lĩnh của hắn, biết hắn đột phá cực cảnh, mở ra có một không hai động thiên!

Động thiên phát sáng, dường như liệt nhật giữa trời, xán lạn cực kỳ, đem Thạch Hạo bảo vệ ở trung ương, Vạn Pháp Bất Xâm mặc cho cái kia Hàng Ma Xử đè xuống, căn bản không thể gây tổn thương cho hắn mảy may.

"Ầm!"

Thạch Hạo một cước đạp dưới, nam tử tóc tím kia kêu to, căn bản tránh

né không được, vừa nãy hắn bất quá là bán đẩy lên thân thể đến vung lên Hàng Ma Xử, hiện tại bị một cước giẫm đổ.

"Phốc!"

Hắn ho ra đầy máu, bàn chân kia dường như một ngọn núi lớn đè xuống không chỗ tránh được, mang theo khí tức của "Đại Đạo" để hắn nghẹt thở!

"Răng rắc!"

Đón lấy, hắn cảm giác bộ ngực xương gãy vỡ, tụ huyết đầy cõi lòng đau nhức để hắn mặt vặn vẹo, hét lớn: "Hoang, ngươi còn muốn tiến vào Tiên Viện sao?!"

Hắn muốn dùng cái này uy hiếp, để Thạch Hạo dừng tay, xác thực nói là trụ chân, nếu không, hắn cảm thấy toàn bộ thân thể đều sắp bị Thạch Hạo đạp hỏng rồi.

"Coong!"

Sau một khắc, hắn cảm thấy trong tay buông lỏng cái kia Hàng Ma Xử ánh sáng lộng lẫy u ám, tử hà nội liễm, bị một cái chân giẫm biến hình, cốt văn tiêu tan rất nhiều.

Điều này làm cho hắn giật nảy cả mình, trước mắt thiếu niên này đến đáng sợ dường nào thân thể còn có pháp lực? Dựa vào một cái chân liền hủy diệt rồi một cái thần binh!

Hàng Ma Xử rạn nứt, mất đi nên có thần năng.

Phịch một tiếng, nam tử tóc tím bị một cước đá bay, thể khung xương đùng đùng vang vọng, gãy vỡ không biết bao nhiêu cái, cả người tàn phế.

Cũng trong lúc đó Thạch Hạo cất bước, đem cô gái kia đá bay ngang mà lên miệng mũi phun máu, không chút lưu tình.

Hết thảy những này đều phát sinh ở một sát na, sắp tới khiến người ta

không phản ứng kịp.

"A..."

Cô gái tóc bạc kêu đau đớn, rốt cục tỉnh quá thân đến, nàng ý thức được này không phải Tiên Viện, không cách nào che chở nàng, trước mắt thiếu niên này dám không thương hương tiếc ngọc.

Nàng thôi thúc bảo bình, dùng hết khả năng phòng ngự, trợn mắt nhìn, đồng thời hô: "Sư huynh nhanh cứu ta!"

Thạch Hạo không có lưu tình, một chỉ điểm ra, sấm gió mãnh liệt, đinh tai nhức óc, cảnh tượng hết sức kinh người.

Hắn bị một đoàn Thần Dương bao phủ, xem ra thánh khiết cực kỳ, lúc này nhấn một ngón tay, dường như thần phật giáng thế, hàng yêu trừ ma, ở giương ra thần uy thì, còn có một loại đại uy nghiêm, cũng có một loại phiêu dật khí chất.

Này có chút mâu thuẫn, nhưng cũng đồng thời xuất hiện ở trên người một người.

Khách!

Bảo bình nổ nát, xán lạn cực điểm, mảnh vỡ bay về phía tứ phương.

Rất nhiều người hoá đá, vậy cũng là một thứ báu vật, gánh chịu đại đạo hoa văn bảo bình, liền như vậy bị Hoang chỉ tay đánh nát, có chút làm người nghe kinh hãi.

Cô gái kia kêu thảm thiết, vết thương trên người nằm dày đặc, bị bảo bình vỡ mảnh xuyên thủng nhiều chỗ, mang theo từng đám mưa máu lớn suất bay ra ngoài, không thể động đậy một chút nào, chỉ có thể rên.

"Dừng tay!"

Kim quang đại đạo trên, mới vừa rồi bị đánh bay những người kia quát

mắng, đều cầm trong tay pháp khí, muốn ngăn cản Thạch Hạo.

Thạch Hạo xoay người, cũng không có lại hạ sát thủ, bởi vì hắn cũng không muốn thật là giết người, nếu không những lão quái vật kia khẳng định không đáp ứng. Việc đã đến nước này, hắn đã cho hai người đầy đủ giáo huấn.

Nơi này đầu tiên là yên tĩnh, sau đó một mảnh la hét thanh, xảy ra chuyện như vậy muốn không đưa tới náo động cũng không được, ai cũng không nghĩ tới Thạch Hạo sẽ mạnh như vậy thế.

"Tiên Viện người cũng chỉ đến như thế a." Có người thì thầm nói.

Lời nói như thế này không khác nào tưới dầu lên lửa, ở xúi giục cùng trở nên gay gắt mâu thuẫn, rất nhiều người tìm kiếm thanh nguyên, kết quả không thu hoạch được gì.

Không ít người vọng hướng thiên không bên trong bạch cốt hồ lô, đó là Thánh Viện phi hành pháp khí, mọi người hoài nghi, có thể là bọn họ ở trong có người ở chế nhạo.

Bất kể nói gì, người trong bóng tối thành công, để Tiên Viện người sắc mặt tái xanh, mặc dù biết người kia tâm tư không thuần, nhưng cũng không nhịn được muốn ra tay.

Trên thực tế, mặc dù không người như vậy nhỏ giọng lẩm bẩm, Tiên Viện cao thủ cũng sẽ không ngồi yên không để ý đến, không thể bị Hoang như vậy trấn áp thô bạo mà im lặng không lên tiếng.

Chất liệu đá tinh cầu rung động, phát sinh thuỷ triều dâng trào âm thanh, đồng thời hình thành một luồng đáng sợ tràng vực, cầm cố trời cao, xa xa có phi điểu lộ quá, trong nháy mắt bất động.

Mọi người biến sắc, trận này vực không khỏi quá mạnh mẽ.

Tinh thể xuất hiện một cánh cửa, bay ra một đạo Hồng Kiều, mấy người

dọc theo Thần kiều đi ra, đứng ở ráng màu hội tụ thành cầu hình vòm trên.

"Ngươi thực sự là không biết trời cao đất rộng, nhiều lần mạo phạm Tiểu Thiên Vương uy nghiêm, như hôm nay vương đích thân tới, xem ngươi làm sao nhảy ra sóng gió!" Có người lạnh giọng nói rằng.

Từ tinh thể bên trong đi ra rất nhiều người, đều là Tiên Viện thiên tài trẻ tuổi, nhân số không xuống mấy chục, có thể thấy được lần này giao lưu hội Tiên Viện cũng phí một chút tâm tư, mang đến không ít cao thủ.

"Tiểu Thiên Vương xuất hiện rồi!"

Phía dưới rất nhiều người đều giật mình, chính chủ rốt cục hiện thân, muốn cùng Thạch Hạo quyết đấu sao?

Tương truyền, vậy cũng là một vị tuyệt đại thiên kiêu, ngạo thị đồng đại, căn bản cũng không có đối thủ, được xưng Thiên Vương, nhân tuổi tác không lớn, vì vậy lại bỏ thêm một cái chữ nhỏ.

Xứng đáng danh xưng như thế này người, đủ để chứng minh tất cả, có thể bễ nghễ Cửu Thiên Thập Địa người trong cùng thế hệ!

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm cái kia thất sắc Hồng Kiều, nhìn nhóm người kia, đều muốn kiến thức Tiểu Thiên Vương hình dáng, đến cùng bất phàm cỡ nào.

Ở nơi đó, nam nam nữ nữ nhiều đến bốn mươi mấy người, mỗi một người đều tinh khí cuồn cuộn, thần thức như dải lụa, tất cả đều tu vi cao thâm, ở những người bạn cùng lứa tuổi hiếm thấy.

Bên trong, không ngừng một hai người nắm giữ ba đạo tiên khí, có mấy người trên đầu đại đạo cánh hoa tỏa ra, nở đầy ba đóa, cảnh tượng doạ người, diễn biến thần đạo hàm nghĩa.

Ở tại bọn hắn trung gian có một cái nam tử, màu da màu trắng, dường như dương chi ngọc, thạch, mang theo óng ánh long lanh ánh sáng lộng lẫy,

thân thể toả ra Tiên vụ, siêu trần thoát tục.

Hắn ủng có mái tóc màu xanh nước biển, như tơ lụa giống như vậy, bóng loáng nhu thuận, mặt không thể nói là đặc biệt anh tuấn, thế nhưng trước sau mang theo mỉm cười, rất ôn hòa, rất tường tĩnh.

Hắn một đôi mắt trong suốt, không có tạp chất, phát sinh xanh thẳm hào quang, dường như hoàn mỹ ngọc thạch giống như, không nhiễm bụi trần.

Người này rất không bình thường, chỉ là như vậy nhìn mà thôi, liền dễ dàng khiến người ta sinh ra thân cận cảm, bởi vì hắn cùng đạo gần gũi, rời xa hồng trần tục khí.

Chuyện này quả thật lại như là một vị "Trích Tiên", căn bản không giống như là trong trần thế tu sĩ, có một loại người thường khó có thể lý giải được phong hoa, phảng phất là tiên nhân tái sinh.

"Siêu phàm nhập thánh, khí chất tuyệt tục, người như vậy từ xưa tới nay nhân gian hiếm có!"

"Rất giống Chân Tiên thân!"

Có người than thở, loại này ý vị cùng khí khái cùng sách sử trên ghi chép Tiên Đạo chi như thế, quá bất nhất giống như, loại kia lấy tiên khí tẩm bổ thể chất vừa xem hiểu ngay.

Người như thế thành tựu không thể tưởng tượng đến, nếu không có chuyện ngoài ý muốn, tất nhiên thành tiên, đặt chân Trường Sinh sau, thực lực nhất định kinh cổ kim.

"Ta không phải là đối thủ của hắn!" Ở Thạch Hạo bên người, Mạc Đạo nhẹ giọng thở dài.

Người như thế tự nhiên bên ngoài khí tức, để hắn cảm nhận được uy hiếp, Mạc Đạo có loại cảm giác quen thuộc, cuộc đời từng nhận thức một cái tương tự người, hắn xa không phải là đối thủ.

"Ngươi quá thiếu hụt tự tin." Thạch Hạo liếc mắt nhìn hắn.

Mạc Đạo lắc đầu, có chút cay đắng, há miệng, rất muốn nói cho Thạch Hạo, hắn gặp người như vậy.

"Rõ ràng cách thành tiên còn xa, thế nhưng là có Chân Tiên từng tia từng sợi khí thế, cùng ta biết người kia như thế, vì lẽ đó ta tự biết xa không phải đối thủ." Mạc Đạo chung quy vẫn là kể ra.

Thạch Hạo quay đầu lại, nhìn về phía hắn, rất nhanh đoán được người kia là ai, nói: "Tỷ tỷ của ngươi cũng có loại này Tiên Đạo phong thái?"

"Phải!" Mạc Đạo trả lời, một môn song Chí Tôn, đây là kinh động dị vực đại sự, nhưng là ở tại tỷ tỷ hào quang dưới, hắn cái này Chí Tôn có chút không đáng chú ý.

Tất cả mọi người đều biết, tỷ tỷ của hắn là chân chính vô song người, cũng chính bởi vì vậy, bị Bất Hủ giả coi trọng, bị tiếp dẫn đi, cùng Hoàng tộc người đồng thời bồi dưỡng.

"Nắm ta Trạm Lam Giáp Trụ, ngươi có thu hoạch sao? "

Giữa không trung, Tiểu Thiên Vương mở miệng, âm thanh có loại từ tính, rất ôn hòa, khiến người ta như gió xuân ấm áp, lòng rộn ràng tự đều sẽ theo lắng xuống.

"Không hổ là Tiểu Thiên Vương, lại có loại này phong độ tuyệt thế, mọi cử động ám hợp Tiên Đạo!" Thiên Thần Thư Viện, có chút thiếu nữ đôi mắt đẹp bốc ra dị thải.

"Thật sự cùng cốt thư bên trong ghi chép những Chân Tiên đó dòng dõi giống như vậy, phong hoa vô cùng, người như thế nhất định phải Trường Sinh, sẽ không ở nhân gian ở lâu." Tiểu Thiên Vương mới vừa xuất hiện, liền lôi kéo người ta chú ý, độ cao đánh giá.

"Hơi có thu hoạch." Thạch Hạo đáp, nhìn bầu trời phong thái tuyệt thế

người thanh niên trẻ.

Giữa bầu trời, Yêu Nguyệt công chúa nghiêng nước nghiêng thành, quần trắng bay phần phật theo gió, nàng cùng Tiên Viện người có giao tình, đứng ở đó toà cầu đá vòm trên, đứng ở Tiểu Thiên Vương bên người.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1230: Hùng Hổ Dọa Người

Giữa bầu trời, một đám người tay áo phấp phới, đứng ở có hào quang hội tụ thành cầu hình vòm trên, giống như Thần Tiên bên trong người.

Tiểu Thiên Vương phong thái tuyệt thế, đứng ở nơi đó, dường như Chân Tiên chuyển thế, chỉ cần có sự tồn tại của hắn, liền để nơi đó mang tới nồng nặc Tiên giới khí tức.

Loại này khí khái cùng số mệnh xưa nay hiếm có!

Mà ở tại bên người, những người khác khí chất cũng đều rất bất phàm, đặc biệt còn có tu ra ba đạo tiên khí giả, đứng sóng vai, thật sự dường như quần Tiên giáng lâm.

Những người kia, nam tử phiêu dật, nữ tử linh động, đều không lý hồng trần, siêu nhiên ở trên, bị thần quang nâng, bị sương mù bao vây.

Yêu Nguyệt công chúa đứng ở nơi đó, không kém những người kia, thêm nữa đứng ở nho nhỏ vương bên người, càng thêm có vẻ thanh lệ tuyệt thế, dường như trong bức tranh đi ra tiên tử. Lẫn nhau tương sấn, càng có vẻ không minh, bọn họ phảng phất siêu thoát với trong trần thế trên.

"Hoang, ngươi còn muốn cậy mạnh sao, bây giờ Tiểu Thiên Vương đã quân lâm nơi đây, không lên giao Trạm Lam Giáp Trụ càng chờ khi nào!?" Ở cầu hình vòm trên có người quát lên.

Những người kia không mở miệng thời không linh xuất trần, thế nhưng lúc này lại đều mang theo uy nghiêm vẻ, nhìn xuống phía dưới, gầm thét Thạch Hạo, muốn hắn trả Trạm Lam Giáp Trụ.

Chính chủ xuất hiện, mà lại có một đám người theo đuổi quát lớn, tình

huống vô cùng nghiêm trọng, Thiên Thần Thư Viện khắp nơi chú ý, ngột ngạt bầu không khí để nơi đây hoàn toàn yên tĩnh.

Tất cả mọi người đều nhìn về Thạch Hạo nơi đó, hắn trở thành tiêu điểm, nhưng này nhưng cũng không là chuyện tốt đẹp gì, tuyệt đối là mang tính tan nạn, Tiểu Thiên Vương đến rồi, sao có thể đối đầu?

Một số người cười trên sự đau khổ của người khác, muốn nhìn Hoang bị áp chế tình cảnh đó.

"Rốt cục đá vào tấm sắt, Tiểu Thiên Vương đồ vật há lại là dễ cầm như vậy, ta không tin Hoang còn dám tranh đấu, lần này hắn nhất định phải chịu thua rồi!"

Thiên Thần Thư Viện bên trong có người nói nhỏ, rất rõ ràng tiền kỳ từng bị Thạch Hạo trấn áp quá, ở tại trong tay ăn qua bại trận, hiện tại hi vọng Tiểu Thiên Vương ra tay áp chế hắn.

"Giáp trụ là từ một địch thủ trên người chiếm được, ngươi uy hiếp như vậy ta nộp lên trên tính là gì?" Thạch Hạo đáp lại.

"Lớn mật, đó là Tiểu Thiên Vương chiến giáp, ngày đó chỉ là ượn Ngô Thái, ngươi còn muốn mạnh mẽ lưu lại hay sao? Cái kia không thuộc về ngươi!" Phía trên truyền đến không thể nghi ngờ tiếng quát.

"Đây là ta quang minh chính đại chiếm được chiến lợi phẩm, nếu như bị ngươi một phen đe doạ liền muốn giao ra, ta tôn nghiêm để ở nơi đâu?" Thạch Hạo rất ôn hòa nói rằng.

"Làm càn, còn muốn chống chế, đây rõ ràng chính là Tiểu Thiên Vương giáp trụ, ngươi dám không giao?" Trên bầu trời, một người gào to cuồn cuộn sát khí tràn ngập xuống.

Thạch Hạo lúc này hai hàng lông mày dựng thẳng, trách mắng: "Được rồi, ngươi một cái một cái lớn mật, một cái một cái làm càn, coi mình là món đồ gì? Dám như vậy nói chuyện với ta!"

Hắn hơi dừng lại, nói tiếp: "Ngô Thái mặc vào cái này giáp trụ, thô bạo ra tay, nếu muốn giết ta, hắn chiến bại lưu lại giáp trụ bị ta đoạt được, nhưng còn muốn ta cầu khẩn nhiều lần hướng về các ngươi kính hiến? Đạo lý chó má gì vậy!"

Mọi người ngẩn ngơ, không nghĩ tới Thạch Hạo mới vừa rồi còn ở ôn hòa nói chuyện, hiện tại đột nhiên bạo phát, giữa không trung cầu hình vòm phát sáng xán lạn cực kỳ, bảy màu hà vụ lưu động, một đám người đều có chút bất ngờ, lạnh lùng nhìn chằm chằm phía dưới.

Thiên Thần Thư Viện bên trong, mọi người nhưng là thán phục, Hoang lẽ nào phải ở chỗ này khiêu chiến Tiểu Thiên Vương không được nhưng là người sau từ lâu dung hợp đạo chủng, cường đáng sợ, ai cùng so tài!

"Ngươi còn dám đối kháng chúng ta?" Cầu hình vòm trên, lần thứ hai có người hét lớn.

"Ngươi các loại (chờ) tính là gì, tự cho là, dám cùng đối với ta vô lễ, vậy thì binh đao đối mặt đi!" Thạch Hạo rất quả đoán nói rằng, có một số việc không thể ăn nói khép nép bởi vì mặc dù bỏ đi tôn nghiêm cũng không đổi được an bình.

Huống chi Thạch Hạo căn bản là không phải một cái có thể dùng tôn nghiêm đổi lấy tính mạng kẻ vô dụng, từ trước đến giờ không bị ràng buộc, không sẽ vì chính mình mạnh mẽ tròng lên ủy khúc cầu toàn gông xiềng.

"Ầm!"

Trong nháy mắt, giữa bầu trời bay xuống hơn chục chùm sáng, đều là đại thần thông, đồng thời trấn áp phía dưới kiệt ngạo thiếu niên —— Hoang.

Thạch Hạo hai tay triển khai, như Phượng Hoàng giương cánh, sau đó mạnh mẽ chấn động, bảo thuật một đạo lại một đạo, đều bị hắn tá khai, hắn ở vận dụng Nguyên Thủy Chân Giải bên trong cốt văn, hóa giải các tộc thần thông.

"Hừm, Nguyên Thủy Chân Giải, có chút môn đạo!" Phía trên, có người kinh ngạc.

Nguyên Thủy Chân Giải bộ thứ nhất không phải bí mật gì, ở một ít đại giáo bên trong đều có thu gom, càng không nói đến là Tiên Viện, tự nhiên có loại này không trọn vẹn bí điển.

Bất quá, thật có thể ở cái này tuổi tác đem thật giải bên trong cốt văn hiểu rõ cũng hóa thứ tầm thường thành thần kỳ người, vậy thì thật sự quá thiếu, bình thường đều là giáo chủ trở lên nhân vật mới có thể toàn bộ hiểu được.

Chính là Tiểu Thiên Vương cũng lộ ra kinh ngạc, sâu sắc liếc mắt nhìn Thạch Hạo.

"Hừ, một việc cổ công mà thôi, không có gì ghê gớm, lại không phải chỉ một mình hắn học được!" Có người không để ý lắm.

"Thạch Hạo, lại cho ngươi một cái cơ hội cuối cùng, lại đây chịu đòn nhận tội, chúng ta có thể khoan dung ngươi!" Có người lạnh nhạt nói rằng, tròng mắt bên trong ánh bạc lưu chuyển.

"Thực sự là đáng thẹn, buồn cười, các ngươi coi mình là người nào, có thể tùy ý nắm giữ tính mạng của người khác cùng tôn nghiêm? Ta cùng ngươi Tiên Viện người bất quá là có chút xung đột, liền đối với ta gần như thẩm phán giống như, tiến hành hà khắc chỉ trích, mặc kệ các ngươi, cút!" Thạch Hạo giận.

Đối phương hết lần này đến lần khác vênh mặt hất hàm sai khiến, đối với hắn nói không khách khí, hắn trong lồng ngực có một cơn lửa giận dâng lên.

"U mê không tỉnh, hôm nay ra tay, muốn áp chế ngươi đầy đủ." Phía trên có người đáp lại nói.

"Chính chủ đều không hề nói gì, các ngươi như thế vội vã biểu trung

tâm, không sợ người khác chế nhạo bọn ngươi quá không rụt rè sao? Rất dễ dàng khiến người ta liên tưởng đến nô tài hai chữ." Thạch Hạo cười lạnh nói.

"Lớn mật!" Phía trên người quát mắng.

Đang lúc này, cầu hình vòm trên tiểu Tiên vương khoát tay áo một cái, không cho bọn họ lại mở miệng, nhìn xuống phía dưới đến, ánh mắt ôn hoà như ánh mặt trời, ấm áp mà tường an.

"Trạm Lam Giáp Trụ là ta vật tùy thân, dùng để trong tương lai chinh chiến dị vực, không thể mất." Hắn như vậy mở miệng, cho thấy chính mình thái độ.

Thạch Hạo ngẩng đầu, lạnh nhạt đáp lại nói: "Vậy thì một trận chiến đi, các ngươi muốn như vậy buộc ta nộp lên, không thể!"

Thật chịu thua, tất nhiên sẽ cho người xem thường, dù cho người này là Tiểu Thiên Vương, được xưng từ lâu hoàn mỹ dung hợp đạo chủng, muốn cầm lại chiến giáp cũng đến một trận chiến.

"Ha ha... Ta không nghe lầm chứ, hắn vẫn đúng là dám cùng Tiểu Thiên Vương một trận chiến, đem chính mình xem là người nào, tứ đại vô địch trong huyết mạch đệ nhất huyết thống sao? Thực sự là buồn cười!"

"Tự tìm khổ ăn, dám cùng Tiểu Thiên Vương hò hét, thực sự là không biết tự lượng sức mình, vọng tưởng dựa vào cái này ở Cửu Thiên Thập Địa thành danh sao?"

Có người cười to, tiến hành nói móc, giữa không trung Tiên Viện tu sĩ tất cả đều cảm thấy hắn ở lấy trứng chọi đá, cùng Tiểu Thiên Vương tranh đấu, thuần nát tan là tự tìm đường chết.

"Không nên nhiều lời." Tiểu Thiên Vương ngăn cản bọn họ, không cho bọn họ lộ liễu.

Hiển nhiên hắn rất có uy nghiêm, tuy rằng trước sau mang theo mỉm

cười, lời nói thanh không cao, thế nhưng ngôn ra tức dừng, những người kia cũng sẽ không tiếp tục cười nhạo, đều ngậm miệng.

"Ta biết, ngươi cùng Ngô Thái từng có một trận chiến, bởi vậy cướp đi cái này giáp trụ. Tùy tiện để ngươi trả, trong lòng khẳng định không phục. Nhưng cái này giáp trụ ta không thể không thu hồi, không thể rơi rớt ở ở ngoài xin hãy tha lỗi." Tiểu Thiên Vương nói rằng, dù sao, hắn rất ôn hòa, nhưng cũng có một loại không thể nghi ngờ thô bạo.

Người này thường ngày xem ra phiêu dật xuất trần, chỉ khi nào làm ra quyết đoán, là loại kia sẽ không thay đổi người, nói một là một, không cho làm trái.

Hắn phong thái siêu phàm, mái tóc dài màu xanh nước biển sáng đến có thể soi gương mặt trắng sáng như tuyết, hai con ngươi thâm thúy, sương trắng tràn ngập, nếu thật sự Tiên tái hiện hậu thế.

Lúc này hắn mặc dù coi như rất nhu hòa, thế nhưng ám bao hàm hung hăng khiến người ta xuất phát từ nội tâm kính nể.

"Nhiều lời những này vô dụng, ngươi muốn như thế nào, một trận chiến sao?" Thạch Hạo nói.

"Ta không muốn lấy thế đè người, hiện nay ta đạo chủng dung hợp thành công, nếu là thật sự trấn áp ngươi, ngươi tự nhiên không phục không bằng văn đấu một hồi, cho ngươi một cơ hội." Tiểu Thiên Vương mỉm cười nói.

Mọi người hoảng sợ, hắn quả nhiên triệt để dung hợp, hướng đi một cái đỉnh cao, có tuyệt đối vô địch tự tin, đối mặt Hoang ung dung không vội, muốn lấy tuyệt thế thực lực áp chế.

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm trên không, ngừng thở muốn nghe hắn muốn như thế nào văn đấu.

"Chúng ta có thể thảo luận một ít cổ nhân lưu lại Tiên Đạo câu đố, nếu có thể suy đoán ra, cũng coi như là tạo phúc các vị đồng đạo." Tiểu Thiên

Vương nụ cười xán lạn.

Mọi người đều hít sâu một hơi, cổ nhân lưu lại tu hành trên câu đố, rất nhiều đều là khó giải, thiên cổ không người nào có thể đáp, hắn lại muốn so với những thứ này.

Từ hắn này nhấc lên nghị liền có thể thấy được, hắn nắm giữ kinh người thiên tư, là một cái ngộ tính cực cao nhân vật ngất trời, không phải vậy chắc chắn sẽ không đặt chân lĩnh vực này.

Này càng khiến người ta kiêng kỵ, đối với hắn kính nể.

"Đương nhiên, nếu như ngươi không thích loại này thôi diễn, còn có một loại văn đấu, vậy chính là ta đứng ở chỗ này, lấy tiên quang hộ thể, mặc ngươi công kích, nếu như có thể lay động ta, liền coi như ta thua." Tiểu Thiên Vương nói bổ sung, lại nói ra như vậy một loại tỷ thí phương pháp.

Mọi người ồ lên, lại dám như vậy, đây là lớn đến mức nào khí phách!?

Đứng ở nơi đó, mặc ột vị cường giả công kích, lại không hoàn thủ, nếu như bị đánh dời bước chân, coi như là thất bại, sức lực thực sự quá đủ.

Tất cả mọi người đều run sợ, loại này tỷ thí cùng đồng ý, muốn không làm người ta kinh ngạc cũng không được.

Thạch Hạo ánh mắt lạnh lẽo, đối phương như vậy tự phụ, coi là thật là bễ nghễ thiên hạ, duy ngã độc tôn!

Thạch Hạo nếu là cảm thấy có tiện nghi có thể chiếm, ra tay công kích, chính là thắng rồi lại có cái gì hào quang có thể nói? Hắn chính là thắng rồi, lay động đối phương, cũng chỉ có thể bị trở thành lá xanh, làm nổi bật lên Tiểu Thiên Vương cao cao không thể với tới!

Thạch Hạo biết, đối phương khẳng định có thủ đoạn đứng ở thế bất bại, cái kia cái gọi là hộ thể tiên quang hơn nửa ghê gớm, có Vạn Pháp Bất Xâm sự ảo diệu.

"Muốn chiến liền chân chính ra tay, sảng khoái quyết thắng bại, hà tất lảng tránh, che che giấu giấu." Thạch Hạo nói rằng, hắn không muốn trở thành buồn cười lá xanh, tôn lên người khác.

Dù cho người này đã dung hợp đạo chủng, hiện nay mạnh đến khó mà tin nổi, hắn cũng không muốn cúi đầu.

"Ngươi có một viên kiêu ngạo tâm, nhưng như vậy theo ta một trận chiến, có chút không thích hợp, ngươi tu hành thời đại còn thiển." Tiểu Thiên Vương thong dong nói rằng.

Mọi người không nói gì, Tiểu Thiên Vương cũng là một người trẻ tuổi, nhưng hiện nay cũng đã đứng ở võ đạo trên núi cao, có thể nhìn xuống người trong cùng thế hệ.

"Thạch Hạo, vẫn là quên đi, có cái gì đại gia có thể ngồi xuống nói chuyện, không có cần thiết giao thủ." Đang lúc này, Yêu Nguyệt công chúa mở miệng, long lanh cảm động, tuyết y hoàn mỹ, nàng cũng đứng ở cầu hình vòm trên, cùng Tiên Viện người có giao tình.

Yêu Nguyệt khuyên can Thạch Hạo, đồng thời lại quay đầu lại nhìn về phía Tiểu Thiên Vương, hai người trạm rất gần, đứng sóng vai, nói: "Kính xin Tiểu Thiên Vương lưu tình, bất quá là một chuyện hiểu lầm mà thôi, giảng mở là tốt rồi."

"E sợ chậm!" Bên cạnh, có người mở miệng, đối với Thạch Hạo sự thù địch rất sâu sắc, không muốn buông tha hắn.

"Đến một bước này, cái nào còn cho phép hắn lùi bước, vẫn là lại đây lĩnh tội đi!" Có người khác cười gằn.

"Các ngươi cả nghĩ quá rồi." Thạch Hạo lạnh nhạt mở miệng, sau đó xem hướng lên phía trên Tiểu Thiên Vương, nói: "Nếu ngươi cảm thấy không thích hợp, muốn công bằng một trận chiến, vậy thì thượng thần cấp trên võ đài thấy, ở nơi đó một trận chiến!"

"Thần Cấp võ đài!?" Trong lòng mọi người nhảy rộn, Hoang quả nhiên bản tính không thay đổi, như trước là như thế cương liệt cùng hung hăng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1231: Thiên Thần Cảnh Đệ Nhất Nhân

Thần Cấp võ đài, tuyệt đối không phải bình thường, là cùng đối thủ tiến hành đại chiến địa phương, nó bãi ở trên bầu trời, mặc cho tứ phương hào hùng đến đây quan chiến.

Nó vừa có thể là một toà sinh tử đại chiến võ đài, đồng thời còn có thể giao cho các loại quy tắc, hơn nữa hạn chế.

Căn cứ kẻ địch không giống, tình huống bất đồng, Thần Cấp võ đài có thể bị kích hoạt các loại quy tắc cũng không giống.

Trong đó nổi danh nhất một cái quy tắc chính là, có thể bảo đảm cùng cảnh giới một trận chiến, thỏa mãn một ít theo đuổi cực cảnh, khát vọng ở cùng một cảnh giới đỉnh cao đối kháng người tiến hành đấu võ.

Rất rõ ràng, Thạch Hạo kiến nghị đăng lâm Thần Cấp võ đài, chính là muốn tiến hành cái gọi là đỉnh ột trận chiến, hai người ở cùng cảnh giới tranh đấu, tiến hành một hồi đại đối kháng.

Tiểu Thiên Vương dung hợp một viên vô thượng bảo chủng, hiện nay tu vi sâu không lường được, đứng ở võ đạo trên núi cao, khá có một ít chỉ điểm giang sơn, khó tìm đối thủ thái độ.

Nếu chính hắn nói, không tiến hành chân chính quyết chiến, mà là tiến hành văn đấu, ý tứ là muốn "Chăm sóc" dưới Thạch Hạo, như vậy Thạch Hạo lợi dụng phương thức này đáp lại.

Thạch Hạo không cần cái gọi là chăm sóc, nếu đối phương cảm thấy "Không thích hợp", tự nhận là thực lực quá mạnh, cảnh giới quá cao, như vậy ngay khi Thần Cấp trên võ đài tiến hành một hồi cùng cấp đại quyết chiến.

"Này rất không thích hợp, Tiểu Thiên Vương là thân phận cỡ nào, sao lại cùng ngươi tiến hành cái gọi là Thần Cấp võ đài chiến, đùa thái quá rồi."

"Chính là a, ngươi gặp thư viện bên trong trưởng lão bồi hậu bối như vậy so chiêu sao?"

Lúc này thì có người phản đối, không chấp nhận điều kiện như thế này, cho rằng rất hoang đường, cho rằng Tiểu Thiên Vương rõ ràng cao cao tại thượng, vì sao phải tự trói tay chân?

Thạch Hạo không nói, chỉ là bình tĩnh nhìn, ngược lại đã "Ra chiêu", đề ra bản thân quyết chiến phương thức, đối phương có hay không tiếp chiêu chuyện không liên quan tới hắn.

Thiên Thần Thư Viện rất nhiều người ồ lên, không nghĩ tới Thạch Hạo dám gan to như vậy, muốn khiêu chiến cùng cảnh giới Tiểu Thiên Vương, bất quá mọi người ngược lại cũng phi thường chờ mong.

Mọi người đều từng nghe nói Tiểu Thiên Vương dũng mãnh, được xưng đồng đại vô đối thủ, là Cửu Thiên Thập Địa kinh diễm nhất người một trong, hiện tại tự nhiên muốn nhìn hắn có được hay không ở cùng cấp nghiền ép tất cả mọi người!

"Hoang không phải là một nhân vật đơn giản, từ hắn xuất thế đến hiện tại một loạt biểu hiện, cũng rất có cùng cảnh giới khó gặp gỡ đối thủ xu thế a."

"Không sai, chăm chú ngẫm nghĩ đến, Hoang chưa bao giờ có một bại, đột phá cực cảnh, ở những người bạn cùng lứa tuổi không có đối thủ!"

Mọi người bắt đầu nghị luận, có chút là phát ra từ chân tâm, có chút vì là cố ý thán phục, muốn kích thích Tiểu Thiên Vương đăng lâm võ đài, cùng Thạch Hạo long tranh hổ đấu.

Bởi vì rất nhiều người đều từng nghe nói, Tiểu Thiên Vương ngạo thị đồng đại, từ không úy kỵ như vậy cực cảnh khiêu chiến, chính là hắn ước ao,

khát cầu một bại!

"Ta thật sự rất muốn kết cục, yêu thích như vậy chiến đấu, nhưng đáng tiếc, ngày hôm nay không cách nào thỏa mãn nguyện vọng của ngươi." Tiểu Thiên Vương mở miệng, khiến ọi người kinh ngạc, hắn dĩ nhiên khéo léo từ chối, này không phù hợp phong cách của hắn.

Lẽ nào Tiểu Thiên Vương sợ? Cái này không thể nào!

Tiên Viện người không tin Tiểu Thiên Vương sợ hãi một trận chiến, hắn là kiêu ngạo, cũng là tự phụ, có thể đối mặt Cửu Thiên Thập Địa bên trong hết thảy người khiêu chiến.

"Ta mới vừa dung hợp đạo chủng, tuy rằng thành công, thế nhưng vẫn không tính là quá ổn định, cần thời gian củng cố." Tiểu Thiên Vương ôn hòa nở nụ cười, kế tục giải thích, nói: "Rất may mắn, ta chiếm được một viên vô thượng bảo chủng, có thể như vậy hoàn mỹ hạt giống ở không ổn định lại thì, vừa là cơ duyên, cũng khả năng là tai nạn."

Đây là ý gì? Mọi người ngạc nhiên nghi ngờ, càng ngày càng không rõ.

"Bởi vì hoàn mỹ hạt giống, đang không có triệt để ổn định lại trước, bất kỳ áp chế đều là vô hiệu, này Thần Cấp võ đài cũng không cách nào áp chế ta, khó có thể tiến hành cái gọi là đánh nhau cùng cấp." Tiểu Thiên Vương ngạo nghễ nói rằng, có loại Vô Địch tự tin phong thái.

Mọi người khiếp sợ, sau đó ồ lên, này Tiểu Thiên Vương đến cùng cường đại đến mức độ cỡ nào, liền Thần Cấp võ đài đều không thể hạn chế hắn, dù cho kích hoạt rồi đặc biệt quy tắc, đều đối với hắn vô hiệu.

"Thực sự là thô bạo vô song!"

"Cái gì mới là cao thủ vô địch, này chính là a, quy tắc đều khó mà hạn chế, thể hiện ra chân chính chí cường vô cùng một mặt!"

Thiên Thần Thư Viện tất cả mọi người đều thay đổi sắc mặt, không thể

không kinh, tuy rằng cùng hoàn mỹ hạt giống có quan hệ, nhưng cũng nhân hắn thực sự là quá mạnh mẽ.

Chính là Tiên Viện người cũng đều là lần đầu tiên nghe nói, lúc này mạc không kinh thán, rất nhiều người theo đuổi càng là không nhịn được kêu lên, thán Tiểu Thiên Vương anh hùng cái thế.

Chính là đứng ở cầu hình vòm trên Yêu Nguyệt công chúa cũng không khỏi quay đầu lại, nhìn vị này giàu có sắc thái truyền kỳ tuyệt thế anh kiệt, cảm thấy khiếp sợ sâu sắc, bị xúc động mạnh, trong mắt có hào quang lưu chuyển.

"Tiểu Thiên Vương quả nhiên siêu phàm thoát tục, có thực lực như vậy, có thể xưng tụng vang dội cổ kim, ngạo thị trong thiên địa, từ cổ chí kim không có mấy người có thể so với." Yêu Nguyệt công chúa than thở.

"Dùng cái gì xưng Thiên Vương, này chính là chân chính gốc gác vị trí, khí thôn vạn dặm, liền Thần Cấp võ đài quy tắc cũng không thể ràng buộc trụ!" Cầu hình vòm trên những người khác ngạo nghễ nói rằng.

"Cái gọi là Vô Địch, đã là như thế, muốn áp chế cũng không thể!., Tiên Viện đệ tử rất nhiều người kêu la, gần như vì là sùng bái.

Thạch Hạo nghe vậy, khá được xúc động, thế nhưng cũng không kinh hoảng, cũng không sợ ý, chỉ là con mắt càng thâm thúy hơn.

"Làm sao, Hoang ngươi là có hay không sợ, hiện tại biết ngươi cùng Tiểu Thiên Vương chênh lệch lớn đến mức nào đi!?" Có người hét cao.

"Đây là khác biệt một trời một vực, như thế nào Vô Địch khí tượng, đây mới thực sự là thể hiện!"

Cầu hình vòm trên, những người kia cao giọng nói rằng, không ít người ở lời lẽ vô tình, trào phúng Thạch Hạo.

"Lại không phải không cảm thụ quá." Thạch Hạo rất bình tĩnh tự nói,

không bị bên ngoài quấy rầy, cái kia cái gọi là huy hoàng khí tượng khó động về căn bản tâm.

Bởi vì, hắn xác thực từng có một lần tương tự trải qua, đó là tại hạ giới cùng Trùng Đồng giả một trận chiến thì, bọn họ ở Hư Thần giới Thần Cấp trên võ đài tranh hùng, tiến hành đại quyết chiến, lần đó võ đài đều bị đánh sụp ra rồi!

Tuy rằng loại kia phá hoại là ngắn ngủi, thế nhưng năm đó hắn xác thực cảm nhận được rồi!

"Hắn đang nói cái gì?" Có người kinh ngạc.

"Hắn... Tựa hồ cũng từng có không bị Thần Cấp võ đài quy tắc áp chế trải qua." Mấy người nghi ngờ không thôi.

Rất nhiều người không quá tin tưởng, đặc biệt là Tiên Viện người càng là bĩu môi, cho rằng hắn đang nói láo.

Lúc này, Yêu Nguyệt công chúa mở miệng, lại một lần nữa khuyên can, nói: "Tiểu Thiên Vương, nếu ngươi không thích hợp ra tay, còn mời ngồi xuống đến trò chuyện với nhau, không nhất định binh đao đối mặt."

"Có thể, ta cho hắn cơ hội." Tiểu Thiên Vương cười nhạt, hắn cảnh giới bây giờ xác thực ột đoạn, dung hợp tiên chủng sau, đã là nhân vật cấp độ giáo chủ, cứ việc vẫn không tính là vô cùng ổn định.

"Xin mời Thiên Vương ra tay, Không nên tha thứ hắn!" Không ít người hô.

Ở Giới Phần thì, Tiên Viện mấy người đại bại, tất cả đều là nhân Thạch Hạo một người trấn áp gây nên, rất nhiều người đều kìm nén một luồng khí bức thiết hi vọng Tiểu Thiên Vương hung hăng nhằm vào hắn.

Càng có rất nhiều người kiên quyết không đồng ý cái gọi là Thần Cấp võ đài chiến, cho rằng lúc này lấy giáo chủ cấp thực lực đánh giết Thạch Hạo.

"Vũ Vô Địch đến rồi chứ?" Tiểu Thiên Vương hỏi.

Tiên Viện người sững sờ, không nghĩ tới hắn sẽ nhắc lên danh tự này.

Thiên Thần Thư Viện mọi người càng là ngẩn ngơ, thật kỳ quái một cái tên, lại gọi Vũ Vô Địch, thực sự có chút quá tùy tiện.

"Hắn đến rồi, bất quá không có ở chúng ta phi hành pháp khí bên trong, mà là mặt khác điều động phi hành bảo cụ mà tới." Có người nhỏ giọng mà cẩn thận nói rằng.

"Vô Địch nếu đến rồi, hà không hiện thân, ngươi có thể đánh với Hoang một trận." Tiểu Thiên Vương nói rằng.

Thiên Thần Thư Viện mọi người không rõ đó là người phương nào, có thể đại biểu Tiểu Thiên Vương xuất chiến sao?

"Cái gọi là Vũ Vô Địch là người phương nào?" Yêu Nguyệt công chúa ngay khi Tiểu Thiên Vương bên người, như vậy hỏi dò, nàng cũng rất kinh ngạc.

"Có thể là Thiên Thần bên trong đệ nhất nhân!" Tiểu Thiên Vương nói rằng, dành cho cực cao đánh giá, nhất thời gợi ra tiếng kêu kinh ngạc khắp nơi.

"Tiên Viện còn có một người như vậy?" Chính là Yêu Nguyệt công chúa đều không thể không thay đổi sắc mặt.

"Tự nhiên có, ta Tiên Viện nhân tài xuất hiện lớp lớp, anh kiệt ngạo thế hành, không ngừng một vị Thiên Vương còn có cái khác tuyệt thế kiệt xuất!" Có người nói.

"Tự phong chứ?" Thiên Thần Thư Viện có người trong bóng tối cười gằn, biểu thị nghi vấn cùng không phục, không sợ phiền phức tình làm lớn.

"Ta có thể bảo đảm, Vũ Vô Địch rất mạnh, ai muốn thắng hắn, có thể

thật sự chính là Thiên Thần bên trong đệ nhất nhân." Tiểu Thiên Vương nói như vậy.

Thiên Thần Thư Viện mọi người hút vào hơi lạnh, cái gọi là Vũ Vô Địch là ai cơ chứ không ít người cấp tốc hỏi dò.

"Tiên Viện Đại trưởng lão đệ tử cuối cùng, Đại trưởng lão một đời chỉ dạy hai cái đồ đệ Vũ Vô Địch chính là một người trong đó!"

"Bị tán dương vì là Tiểu Thiên Vương thứ hai, là Tiên Viện đệ tử bên trong giáo chủ trở xuống người mạnh nhất!"

Rất nhanh, những tin tức này liền bị truyền ra Tiên Viện người rất kiêu ngạo, cho rằng ở Tiên Viện Thiên Thần cảnh số một, cũng là mang ý nghĩa ở Cửu Thiên Thập Địa đệ nhất.

Một chiếc thuyền con phá không mà đến, ở phía trên đứng thẳng một cái áo xám nam tử, mơ mơ hồ hồ, thuyền nhỏ bị hỗn độn khí vờn quanh, hắn dường như từ khai thiên tích địa thời đại mà tới.

Bởi vì, thuyền nhỏ vượt qua thì hư không nứt ra, cảnh tượng kinh người.

"Vô Địch ngươi đến rồi." Tiểu Thiên Vương chào hỏi, đầy mặt nụ cười, sau đó đối với mọi người giới thiệu: "Vô Địch không kém gì Thiên Thần cảnh ta!"

Như vậy giới thiệu rất trịnh trọng, cũng rất kinh người, Vũ Vô Địch mạnh mẽ như vậy?

"Vũ Vô Địch vì là lập tức Thiên Thần cảnh đệ nhất nhân!" Tiên Viện người bổ sung,

Loại này ca ngợi, phi thường kinh người.

"Nếu như ngươi có thể chiến thắng Vô Địch, này Trạm Lam Giáp Trụ ta tạm thời mượn ngươi, đợi ngươi dung hợp đạo chủng thành công ta liền tự

mình đánh với ngươi một trận, người thắng nắm giáp trụ!" Tiểu Thiên Vương mở miệng.

Này tự nhiên gợi ra chấn động mạnh một cái Vũ Vô Địch đột nhiên xuất hiện, lại không kém hơn ngày xưa Tiểu Thiên Vương, ở Thiên Thần cảnh có đệ nhất nhân tư thế.

"Đúng là đệ nhất nhân?" Thạch Hạo khóe miệng lộ ra một tia cười nhạt.

"Tự nhiên là, vọng khắp cả Cửu Thiên Thập Địa, khó tìm Thiên Thần cảnh địch thủ!" Tiên Viện rất nhiều người dành cho đáp lại, đối với Vũ Vô Địch tràn ngập tự tin.

Mọi người nghe vậy, không ai không thay đổi sắc mặt, có mấy người dám xưng ở một cái nào đó cảnh vô địch thiên hạ?

Trước mắt thì có một người, bị Tiên Viện mọi người thừa nhận, liền Tiểu Thiên Vương đều cực lực tán thưởng.

"Tốt lắm, ta liền gặp gỡ một lần cái gọi là Thiên Thần cảnh đệ nhất nhân!" Thạch Hạo nói rằng.

Đang lúc này, trên bầu trời cái kia Bạch Oánh oánh cốt hồ lô rung động, tiên khí hừng hực, miệng hồ lô mở ra, quang môn hiện lên, đi ra một đám người.

Thánh Viện người không lại trầm mặc, cũng đều đi ra rồi!

Có tới bốn mươi, năm mươi người, mỗi người đều tinh lực cuồn cuộn, dường như một đám tiền sử Chân Long, Tiên Hoàng xuất thế, cùng Tiên Viện phiêu dật kỳ ảo có chút không giống, những người này lộ hết ra sự sắc bén.

Nhưng rất nhanh, bọn họ khôi phục an lành, khí tức nội liễm, từng cái từng cái bóng người mơ hồ, dường như khai thiên tích địa thời đại Tiên Thiên Ma Thần, đứng thẳng trong hư không.

Vương Hi cũng ở đó, bởi vì Thánh Viện bên trong một vị tuyệt đại thiên kiêu có thể sẽ cùng Vương gia thông gia, cùng với nàng có hôn ước.

"Trong núi không con cọp, hầu tử xưng Đại Vương!" Thánh Viện nơi đó có người cười nói.

"Các ngươi có ý gì, ở trào phúng ai?!" Tiên Viện người trợn mắt nhìn, rất nhiều người phẫn nộ.

"Đừng nói tu kiếp này pháp thành công người đại thể không muốn xuất thế, chính là ở tu cổ pháp người trong, ngươi Tiên Viện cũng không có người có thể bắt được Thiên Thần cảnh đệ nhất nhân tên gọi!" Thánh Viện bên trong có người rất vô tình nói rằng.

Mọi người ồ lên.

"Không phục ngay khi Thần Cấp trên võ đài tranh hùng, nhìn một chút ai là Thiên Thần cảnh đệ nhất nhân, ngươi Thánh Viện cứ việc khiển ra cao thủ đến đại chiến!" Tiên Viện người lạnh lùng nói.

Không khí của hiện trường lập tức sốt sắng lên, hai viện nguyên lai cũng là đối lập, lẫn nhau tranh cao thấp.

"Nếu như các ngươi đồng ý, đại chiến lại có làm sao, huống hồ lần này đến Thiên Thần Thư Viện vốn là vì giao lưu luận bàn mà đến!" Thánh Viện có người đáp lại.

"Tiểu Thiên Vương ngươi cũng kết cục đi, không sợ quy tắc áp chế không nổi ngươi, Thiên Thần cảnh một trận chiến!" Thánh Viện bên trong có người hét lớn.

"Tốt, ta rất chờ mong, có người đến bại ta!" Tiểu Thiên Vương lạnh lùng đáp lại, hắn lại thật muốn ra tay rồi.

Duy, ta thực sự nói thật, từng với cổ đại biến mất mấy người, tương tự tu tiên khí, ở Thiên Thần cảnh đủ để đánh bại bọn ngươi, liền không cần nói ta

Thánh Viện Chí Tôn rồi!" Thánh Viện người cười lạnh nói.

"Đến, đến, đến, ở trận chiến này!" Song phương đều sinh ra hỏa khí, yếu quyết chiến.

Ầm!

Một toà võ đài to lớn vô biên, xuất hiện ở giữa không trung, rộng rãi mà bao la, tràn ngập Tiên vụ.

Hiển nhiên, một ít lão quái vật đều đã bị kinh động, trực tiếp đưa tới võ đài, cho phép bọn họ đại chiến.

Hào quang lóe lên, trên võ đài nhiều hơn một người, chính là Thạch Hạo, hắn là bị người đưa lên, chính mình còn không tỏ thái độ đây, liền rất bị động trở thành đài chủ.

"Thiên Thần cảnh đệ nhất nhân quyết chiến!" Có người kinh ngạc thốt lên.

Bởi vì, ở trên võ đài có cốt văn đan dệt, cuối cùng hình thành như vậy một hàng chữ.

Rõ ràng, lão quái vật môn giao cho lần này đại chiến mục đích, đấu võ ra Thiên Thần cảnh đệ nhất nhân!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1232: Vô Địch

Không ai từng nghĩ tới, sự tình sẽ diễn biến đến một bước này, liền lão quái vật môn đều không kiềm chế nổi, khuyến khích mọi người "Luận bàn", tiến hành một trận đại chiến.

Thiên Thần cảnh đệ nhất nhân, loại tranh đấu này muốn ở trên võ đài tiến hành!

Mọi người rõ ràng, này tất nhiên là một loại khích lệ, biểu diễn ba đại thư viện gốc gác, đấu võ ra đại khí phách cùng huy hoàng.

Không thể nghi ngờ, Thạch Hạo trở thành tiêu điểm, cái thứ nhất lên đài, đứng ở đó rộng rãi kiến trúc trên, tất cả mọi người đều đồng thời tập trung hắn.

Hắn rất muốn nói, hắn là bị người mạnh mẽ đưa lên, nguyên bản hắn chỉ là cùng Tiểu Thiên Vương các loại (chờ) người phát sinh xung đột, không thể không chiến, hiện tại không tên tiến thêm một bước mà đứng ở trên đầu sóng ngọn gió.

Đương nhiên, tới liền không thể trốn tránh, không tất yếu, nguyên vốn là muốn một trận chiến giải quyết vấn đề.

"Thực sự là ngông cuồng a, hắn cái thứ nhất đi tới, muốn tranh đoạt Thiên Thần cảnh ngôi thứ nhất dự, ta xem sẽ bị cấp tốc đánh ngã đến!" Có người lớn tiếng nói.

"Ta Tiên Viện người còn chưa đi tới, hắn liền không thể chờ đợi được nữa, sao một cái ngông cuồng quá mức!" Có người bắt ép.

Thạch Hạo ánh mắt như điện, nhìn quét những người kia, cũng không để

ở trong lòng, nhân là tất cả đều sẽ dựa vào thực lực nói chuyện, ở trên võ đài quyết ra ai là chân kim.

Rộng rãi võ đài mang theo phong cách cổ, còn có một loại thê lương, không biết tồn thế bao nhiêu vạn năm, lớn vô cùng, đầy đủ người xê dịch cùng ác chiến.

Cùng với nói là một toà võ đài, không bằng nói là một khối trôi nổi lục địa, mặt đất đều là chất liệu đá, đồng thời mang theo vằn, phiền phức mà ảo diệu.

Đây là đại đạo phù văn, dù cho là một khối phàm thạch bị khắc họa trên những này hoa văn, cũng sẽ đầy đủ cứng rắn, liền chớ đừng nói chi là những này đặc thù chất liệu.

Ở đây quyết chiến không cần lo lắng võ đài bị xuyên thủng, không cần sầu lo chiến trường không vững chắc đều có thể lấy buông tay một kích, chắc chắn sẽ không bị phá hủy, đây là cổ đại đại năng tế luyện ra chiến trường.

"Cẩn thận!" Thanh Y ở phía dưới truyền âm, bởi vì nàng biết, Thạch Hạo đem đối mặt dị thường đáng sợ địch thủ, khó đoán sống chết.

Muôn người chú ý, tất cả mọi người đều nhìn về chính giữa võ đài.

"Càng tới mức độ này, ba viện muốn ở đây đại chiến." Yêu Nguyệt công chúa đôi mắt đẹp lấp lóe dị thải, nhìn chằm chằm võ đài nàng hiện tại sẽ không khuyên can.

Ở một bên khác, cái kia Bạch Oánh oánh hồ lô trên, mấy chục người cũng liệt đứng ở nơi đó, trong đó trung gian mấy người nhất là siêu phàm, cùng đạo kết hợp lại, muốn biến mất ở trong thiên địa.

Vương Hi cũng ở đó, trở thành quý khách.

"Đây chính là cùng Vương gia không hòa thuận, đã từng từng có không

nhanh, cũng giao thủ thiếu niên?" Có người hỏi.

Vương Hi gật đầu, nói: "Phải!"

"Chị dâu đều có thể yên tâm đợi ta ra tay, định đem hắn chém xuống, hắn tạo thành phong ba cùng quấy nhiễu chẳng mấy chốc sẽ biến mất." Một người trong đó nói rằng.

Vương Hi hừ lạnh một tiếng, diện hiện vẻ không vui thanh lệ mà trắng loáng khuôn mặt trên lộ ra cảnh cáo vẻ, không thích danh xưng như thế này.

"Chị dâu cùng ta người sư huynh kia sớm có hôn ước, danh xưng như thế này không sai a." người kia cười nói.

"Một lúc ai đi tới đem hắn đánh bại, ta Thánh Viện đi chính là cực cảnh lộ, không ngừng siêu thoát, bất kỳ không sai đối thủ đều sẽ là chúng ta đá mài dao!" Có người mang theo ý cười nói rằng.

Vương Hi tuy không thích bị người loạn xưng hô, nhưng vẫn là nhắc nhở, nói: "Hoang, tuyệt đối kinh tài tuyệt diễm. Một thân tu vi thông thiên động, ở cùng thế hệ bên trong ít có đối thủ bất kỳ khinh thường giả đều phải bị thiệt thòi!"

Một bóng người mờ ảo, như là hỗn độn bên trong đi ra Ma thần, có loại đại uy nghiêm, nói: "Chị dâu ngươi lo xa rồi, để bọn họ nhìn một chút, ai mới là Thiên Thần cảnh đệ nhất nhân!"

"Không sai, Thiên Thần cảnh đệ nhất nhân sẽ không sa sút, thuộc về ta Thánh Viện chí tôn trẻ tuổi!" Có người khác tự tin nói rằng.

Trên võ đài, Thạch Hạo một mình đứng thẳng, một câu nói cũng không có nói.

"Vô Địch, ngươi nguyện xuất chiến sao?" Xa xa, Tiểu Thiên Vương tự mình mở miệng, nhìn về phía một chiếc thuyền con trên người trẻ tuổi, càng đáng giá hắn như vậy coi trọng.

Tiên Viện mọi người đối với này cũng không có cảm giác đến bất ngờ, người này xác thực kỳ tài ngút trời, bị cho rằng có không kém gì Tiểu Thiên Vương ở Thiên Thần cảnh thì tu vi.

"Được!"

Vũ Vô Địch gật đầu, đồng thời chuyển động, thân hình xoay một cái, xé ra vòm trời, rời đi thuyền con, xuất hiện ở toà này hùng vĩ trên võ đài, tạo nên một cơn gió lớn.

Hắn một thân áo xám, vóc người trung đẳng, tướng mạo phi thường phổ thông, rất bình thường, thế nhưng là có một luồng khiếp người khí chất, tiên khí bên ngoài thì, cực kỳ bức người.

Tiên Đạo chính là như vậy, trong đó liễm thì, thân cùng tâm đều yên tĩnh như linh hồ, phiêu dật mà xuất thế, chỉ khi nào bạo phát thì lại như tiên kiếm chém hư không, cực kỳ làm người kinh hãi.

Tu tiên khí mặt người thang vi hắc, không lắm đẹp trai cũng coi như là hiếm thấy, Vũ Vô Địch thân thể rất đầy đặn, nếu là tiên khí nội liễm thì, cùng một cùng phàm nhân.

Có thể Thạch Hạo lại biết đây là một kẻ đáng sợ, trong máu thịt ẩn chứa cuồn cuộn tinh khí, dường như một con ngủ đông Chân Long!

"Vũ sư huynh, xin mời thể hiện ra ngươi Tiên Đạo thành tựu tối cao, đem hắn mau chóng chém xuống!"

"Thiên Thần cảnh đệ nhất thần vị há lại là người khác có thể mơ ước, ai có thể cùng Vũ Vô Địch sánh vai, bằng Thiên Thần Thư Viện Hoang còn không hành!"

"Vũ sư huynh mau nhanh giải quyết chiến đấu!"

Tiên Viện người hô to, đối với Vũ Vô Địch có mãnh liệt tự tin, căn bản sẽ không cảm thấy có ngoài ý muốn, dưới cái nhìn của bọn họ, đánh bại

Thạch Hạo chỉ là vấn đề thời gian.

Thậm chí, rất nhiều người bắt đầu tiến hành một ít cá cược, suy đoán Vũ Vô Địch đến tột cùng cần bao nhiêu chiêu mới có thể đánh bại Hoang.

Khuôn mặt vi đen Vũ Vô Địch mắt lộ ra hết sạch, con ngươi bay ra hai đạo trắng bạc chùm sáng, lại hóa thành hai con ngân phượng, mang theo ngập trời ngọn lửa màu trắng, hướng về Thạch Hạo vồ giết mà đi.

Mọi người kinh hãi, hai người này không nói lời nào thì, đại chiến đã bạo phát.

Vũ Vô Địch chỉ là giương đôi mắt mà thôi, liền tạo thành này một đáng sợ cảnh tượng, tròng mắt bên trong ẩn chứa màu bạc cổ phượng, thực tại kinh người cực điểm.

"Thiên Phượng lực lượng!" Có người thán phục.

Thiên Thần Thư Viện rất nhiều người dĩ nhiên biết, Thạch Hạo gặp gỡ nhân vật cực kỳ đáng sợ, đối thủ đem cổ Thiên Phượng sức mạnh tu luyện tới trong đôi mắt, như vậy thân thể nhất định sẽ đáng sợ hơn!

Đùng!

Trong hư không như là đánh một đạo sấm sét, chấn động mọi người vang lên, thân thể kịch liệt rung động.

Thạch Hạo cũng chỉ, về phía trước đánh ra, hai cái màu vàng thần liên chói mắt cực kỳ, như tia chớp chi chít ngang trời, đó là Liễu Thần bảo thuật, hai cái cành đâm hướng về Vũ Vô Địch hai mắt. Đồng thời có từng mảng lá cây màu vàng óng bay lượn, dường như Đại Vũ bàng bạc, mà lại mang theo thịnh liệt ánh sáng, đem cái kia mênh mông ngọn lửa màu trắng tưới tắt.

"Coong!"

Ở Vũ Vô Địch hai mắt trước, xuất hiện dày đặc hoa văn hóa thành một

con trắng như tuyết Thiên Phượng, hai cánh chấn động đem hai cái màu vàng cành ngăn trở, tia lửa văng gắp nơi.

"Vũ Vô Địch giết hắn!" Tiên Viện rất nhiều người hô quát lên, phảng phất thân ở bên trong chiến trường ương, là bọn họ ở chiến đấu, vùi đầu vào sốt sắng nhất cùng nhiệt huyết đại đối quyết bên trong.

Tràng ở ngoài tâm tình lập tức bị cổ chuyển động, rất nhiều người ở hô to, nơi này phi thường huyên sảo, bầu không khí nhiệt liệt.

"Người nào ở cổ vũ, đến ta Thiên Thần Thư Viện kêu gào?" Đang lúc này xa không ánh sáng lóe lên, một chiếc chiến hạm khổng lồ lái tới, xuất hiện ở đây.

Thiên Thần Thư Viện đi kiếp này pháp người trở về, bọn họ cũng không phải đi Giới Phần, mà là có khác Tiên thổ, đi nơi nào tìm kiếm niết bàn cơ hội.

"Cái gì, hai viện người đến rồi, khiêu chiến Thạch Hạo?" Trên chiến hạm có người hô to.

Tào Vũ Sinh, Tiểu Thỏ Tử, Cô Kiếm Vân, Phượng Vũ, Long Nữ, Chân Cổ, Đằng Nhất các loại, có một đám người đều là Thạch Hạo bạn cũ, đều là từ ba ngàn châu tới.

Có mấy người mặc dù ở ba ngàn châu thì đấu rất hung hiện tại cũng tạm thời thả xuống.

Thậm chí, chính là Trùng Đồng giả Thạch Nghị cùng Thạch Hạo có trời sinh đối lập, lúc này cũng lạnh nở nụ cười, đối với Tiểu Thiên Vương, Vũ Vô Địch các loại (chờ) người không hề quan tâm.

"Thạch Hạo ngươi nhất định phải thắng hắn đó là một con màu bạc Thiên Phượng sao, chém xuống một cái cánh mang về nướng ăn, để chúng ta nếm thử tiên!" Tào Vũ Sinh hô lớn.

Mập mạp này nhất định sẽ không đi Tiên Viện đi chính là kiếp này pháp con đường, vì vậy hiện tại đại hống đại khiếu, không hề có một chút gánh nặng, tức giận Tiên Viện rất nhiều người muốn một cái tát đập chết hắn, từ đâu tới gia hỏa? Mới vừa xuất hiện liền ác ngôn ác ngữ.

"Oa ha ha, cánh gà nướng bàng ăn ngon nhất, ta cũng muốn phá giới không ăn nữa tố rồi!" Tiểu Thỏ Tử trừng mắt hồng bảo thạch giống như mắt to ở nơi đó ồn ào.

"Này, thỏ ngươi vẫn ở ăn huân có được hay không?" Có người chế nhạo.

"Đi chết, ta ném!" Tiểu Thỏ Tử tức giận, bắt đầu vứt Kỳ Lân tạp người.

Tình cảnh này, bị hai viện tu sĩ nhìn thấy, có chút choáng váng, bởi vì rất nhiều người vững tin, đó là một con chân chính Kỳ Lân!

"Trời ạ!" Không ít người bị kinh sợ đến mức đại gọi ra, Thập Hung một trong Kỳ Lân ấu thú bị người xem là đống cát giống như ném tới ném lui, này Thiên Thần Thư Viện khiến người ta có chút quáng mắt, xem không hiểu, quá chấn động.

"Thạch huynh, ngươi nếu là thắng con kia Thiên Phượng, ta dự định nó toàn thân lông thần, chuẩn bị luyện chế một thanh bảo phiến!"

Đám người kia sau khi trở lại không gì kiêng kỵ, không chút nào sợ Tiên Viện người, bởi vì mục tiêu đều là Thánh Viện, muốn đi nơi nào, tức giận Tiên Viện mọi người giương mắt nhìn, căm tức cực kỳ.

"Ầm!"

Vũ Vô Địch vận chuyển Chân Hoàng bảo thuật, hai tay giương ra, bay lượn với giữa bầu trời, mang theo chói mắt bạch quang, ngập trời ngân diễm, lao xuống hướng về Thạch Hạo, thần lực cái thế!

Thời khắc này, thời gian phảng phất bất động, tất cả mọi người đều ngậm miệng, nín thở, tất cả huyên náo đều biến mất.

Mọi người đều vô cùng sốt sắng, quan tâm này một đòn kinh thiên động địa!

Ở Tiên cổ tiếng tăm lừng lẫy Thiên Phượng đại thần thông, vào lúc này phóng ra nhất là rực rỡ hào quang, một đòn toàn lực, lay động núi sông trời trăng!

Một bên khác, Thạch Hạo ngút trời, đón đánh mà lên, một con Côn Bằng xuất thế, thân thể vàng óng mang theo màu đen vằn, lưu chuyển Âm Dương hai khí, kéo lên đại đạo thần lực.

Ầm ầm!

Hai người đụng vào nhau, như biển gầm vỗ bờ, tự núi lở mây tan, đâu đâu cũng có thần lực, đâu đâu cũng có Thánh Quang, quét ngang tất cả, như bẻ cành khô.

Mọi người hai mắt đâm nhói, không mở mắt nổi, có mấy người trong mắt thậm chí chảy ra dòng máu, lần này va chạm mạnh quá kịch liệt.

Phượng minh động cửu tiêu!

Côn Bằng bay cao chín vạn dặm!

Hai con hung cầm chém giết, hiện ra khủng bố dị tượng, phảng phất lần thứ hai đi tới Tiên cổ niên đại, ở nơi đó, man thú hoành hành, chim thần che trời, chúng nó xé ra vũ trụ, đánh nát một viên lại một viên đại tinh.

Tinh vực phá nát.

Đùng!

Một tiếng vang thật lớn, màu bạc cổ Thiên Phượng lộn ra ngoài, Côn Bằng cũng bay ngược, hai đại cao thủ tách ra, lồng ngực kịch liệt chập trùng, từng người đứng ở một phương.

"Coong!"

Sau lưng Vũ Vô Địch xuất hiện chín con lông thần, phi thường xinh đẹp, lan ra hào quang nắm giữ kỳ dị sức mạnh, như là có thể làm người chết sống lại, sinh mệnh phấn chấn phun bạc.

Đây là Phượng Hoàng niết bàn lực lượng, nhưng là lúc này chúng nó tất cả đều thay đổi, chín cái lông thần từ đủ mọi màu sắc hóa thành đen kịt như mực, cuối cùng biến thành chín thanh thần kiếm màu đen, kéo hơi thở của cái chết.

Sống và chết có thể hỗ chuyển, niết bàn lực lượng đã biến thành sát phạt tử khí, chín thanh Phượng Hoàng sát kiếm như cầu vồng nối tới mặt trời giống như, bắn nhanh mà đến, liền chín đạo màu đen cầu vồng giống như, xuyên thủng hư không!

"Cheng!"

Thạch Hạo đứng ở trong biển sét, chu vi hiện lên chín đại thần Binh, có màu vàng đạo chung, màu xanh trấn Tiên tháp, Tử Kim hồ lô, đỏ đậm lò bát quái các loại, sắp xếp cùng nhau, ầm ầm một tiếng tiến lên nghênh tiếp.

Đùng!

Còn như thiên địa sơ khai, vũ trụ vừa thành hình, hỗn độn khí bạo phát, loáng thoáng nghe được Tiên Thiên Thần Ma gào thét cùng rít gào, có Phật đà tụng kinh, có ma chủ tụng kinh, cảnh tượng kỳ dị mà lại khủng bố, ở hai người bọn họ trong lúc đó các loại thần lực mãnh liệt, quy tắc giống như mạng nhện đan dệt.

Một người tắm rửa sấm sét, dường như Lôi Đế tái sinh, một người khác hóa thành một con cổ Thiên Phượng, bọn họ quấn quýt lấy nhau, ở nơi đó liều mạng, chém giết, vượt lên phiên dưới.

Một lúc Lôi Đế cưỡi ở cổ Thiên Phượng trên người, đưa nó xem là một con vật cưỡi, một lúc cổ Thiên Phượng lại sẽ tắm rửa sấm sét sinh linh hình người đặt tại hai trảo dưới, muốn xé thành mảnh vỡ.

Thiên Thần cảnh đệ nhất nhân chi tranh, hai người ở trên võ đài tiến hành đại quyết chiến, từng người thực lực ở ở độ tuổi này đều có thể xưng tụng vang dội cổ kim, xưa nay hiếm thấy!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1233: Quyết Đấu Đỉnh Cao

Phượng ô cao vút, xuyên kim liệt thạch, cái kia tươi đẹp Thiên Phượng trên không trung bốc lên, mang theo lửa cháy ngập trời, ở đây trên dưới bốc lên, không ngừng vồ giết.

Thạch Hạo mỗi một tấc cơ thể đều ở phụt lên tia điện, vô cùng xán lạn, đến cuối cùng hình thành một mảnh lôi đình hải dương, cùng cái kia ánh lửa xung kích, như sóng lớn vỗ bờ.

Bọn họ từ trên trời đánh tới trên đất, lại từ trên mặt đất đánh tới trong tầng mây, lẫn nhau dây dưa, máu tươi thỉnh thoảng vương xuống đến.

Lôi Đế bảo thuật quyết đấu cổ Thiên Phượng bí thuật, lôi cùng hỏa đối kháng, đỉnh cao thần thông đại đối quyết, hai người giết khó phân thắng bại, chém giết đẫm máu, phi thường gian khổ.

Đây là Thạch Hạo gặp phải một cái dị thường đáng sợ địch thủ, bức hắn toàn lực ứng phó, đều lại bị thương, ở tại cơ thể trên có đường vân nhỏ nứt ra, đó là thân thể ở rạn nứt.

Phải biết, hắn thân thể cứng rắn như thần kim, bình thường pháp khí oanh ở phía trên, đều sẽ bị phản chấn nát tan, nhưng là hôm nay hắn thể phách nhưng chịu tổn thương.

Thạch Hạo bây giờ cùng cao nhất liền thể sĩ không hề khác gì nhau, huyết nhục bảo tàng mở ra, thể xác mạnh đến cực điểm, nhưng là ở đối phương lợi trảo dưới như trước máu tươi chảy dài.

Không thể không nói, Thiên Phượng móng vuốt thật đáng sợ, không gì không xuyên thủng, cái kia trời cao không ngừng sụp ra, ở Thiên Phượng lợi trảo dưới, như đậu hũ khối bình thường không đỡ nổi một đòn.

Mỗi một lần trời cao đều sẽ nổ vang, Thiên Phượng lợi trảo hạ xuống, nơi đó sẽ nổ tung, bực này tuyệt thế thảo phạt có mấy người có thể ngăn cản?

Bình thường người đi tới, trực tiếp sẽ bị một móng vuốt trảo thành thịt vụn, xương đều muốn hóa thành mảnh vỡ, cái gì phòng ngự cũng không ngăn nổi loại này thảo phạt.

Mọi người thấy trợn mắt ngoác mồm, được xưng thân thể mạnh đến cực cảnh Hoang lại bị thương, khiến người ta chấn động. Thiên Thần Thư Viện người vẻ mặt nghiêm túc, đều cảm thấy Tiên Viện sâu không lường được, như rồng đàm Hoàng Sào, đỗ lại vô thượng anh tài, phái ra tham chiến đệ tử quá mức đáng sợ.

Đương nhiên, mọi người cũng nhạy cảm nhìn thấy, Vũ Vô Địch cũng bị thương, sắc mặt hắn trắng bệch, môi chăm chú mím môi, có từng tia từng tia vết máu từ khóe miệng chảy ra.

Hắn ở cố nén, không áu tươi phun ra, trên thực tế đã bị hao tổn.

Ầm!

Thạch Hạo hóa thành trong biển chớp người thống trị, một quyền so với một quyền mãnh, một quyền so với một quyền bá đạo, cứng rắn chống đỡ Thiên Phượng lợi trảo, cứ việc thân thể trên có đường vân nhỏ, có huyết chảy ra, thế nhưng như trước cương mãnh công kích.

Cái kia lôi đình một đạo lại một đạo, thô to cực kỳ, quả là nhanh thành ngọn núi như vậy lớn lao, quyền quang soàn soạt, đánh về đối diện địch thủ.

Phốc!

Rốt cục, Vũ Vô Địch không nhịn được, bị quyền quang xung kích há mồm phun ra một ngụm máu lớn, thân thể lay động một hồi.

"Giết!"

Thạch Hạo khẽ quát, âm như sấm sét, để hư không ong ong nổ vang, nắm đấm càng thêm óng ánh, còn như hai thanh thần chuy ở nơi đó muốn đập sập Cửu Thiên Thập Địa!

"Phốc!"

Vũ Vô Địch cũng không nhịn được nữa, liên tiếp ho ra năm ngụm máu lớn, thê diễm cực kỳ, nhuộm đỏ bầu trời, thân thể hắn lay động một hồi.

Cùng lúc đó, Thạch Hạo trên người xuất hiện năm đạo vết cào, trong đó một đạo thâm nhanh nhìn thấy xương, loáng thoáng huyết sắc bên trong mang theo một điểm trắng nõn, đó là xương.

Bọn họ đều bị thương không nhẹ, có thể xưng tụng lưỡng bại câu thương.

Thoáng qua, hai người không ngờ kinh nguyệt bính ba trăm chiêu, bất phân thắng bại, bên ngoài thân đều có vết thương.

Xoạt!

Sát khí thu lại, ở Vũ Vô Địch trên người dựng lên hừng hực hỏa diễm, niết bàn lực lượng hiện lên, vết thương của hắn đang nhanh chóng khép lại, đã từng ho ra tinh huyết càng chảy ngược, từ trên da thịt thấm tiến vào.

Tình cảnh này, khiến người ta xem trố mắt ngoác mồm, một tức mà thôi, hắn tinh lực lần thứ hai cuồn cuộn, khôi phục lại.

Này còn làm sao chém giết, làm sao đi theo hắn sinh tử quyết đấu?

Có nắm giữ cổ Thiên Phượng bí thuật, Vũ Vô Địch tiên thiên bất bại, bởi vì mặc dù bị thương, cũng có thể ngay đầu tiên chữa trị, có thể cấp tốc phục hồi như cũ, từ đầu tới cuối duy trì ở trạng thái tốt nhất.

Bất kể là ai trở thành hắn đối thủ, đều sẽ rất đau đầu, khó có thể nhìn thấy thắng lợi hi vọng.

Ào ào ào!

Kim ba tràn lên, ở mọi người trong ánh mắt kinh ngạc, Thạch Hạo cũng phát sinh biến hóa, ở tại trên đỉnh đầu xuất hiện một cây khoảng một tấc cao cây liễu, toàn thân như đúc bằng vàng ròng, mỗi một cái cành đều là màu vàng, mỗi một cái no đủ chồi non cũng là như thế, lúc này rút lấy Cửu Thiên tinh khí, cấp tốc bổ sung bản thân.

"Hả?" Không ít người bị kinh sợ đến mức trợn to hai mắt.

Khoảng một tấc cao tiểu cây liễu, nuốt chửng trên trời dưới tinh hoa, gốc rễ cần rơi vào Thạch Hạo trên người, hướng về hắn lan truyền, khiến cho hắn cũng ngay đầu tiên phục hồi như cũ.

Đây là Liễu Thần bảo thuật, là thiên phú của nó bản năng, không chỉ có thể hóa thành màu vàng xích thần trật tự, còn có thể đem làm chữa thương.

Trên thực tế, năm đó Thạch Hạo học loại này bảo thuật thì, muốn nắm giữ đệ nhất nội dung quan trọng chính là sinh mạng, dựa vào cái này cảm ngộ trong thiên địa Trường Sinh ước số, siêu thoát ở trên.

Chỉ là, hắn vẫn ở chiến đấu, dùng đến càng nhiều chính là thảo phạt phương diện năng lực.

Mọi người hoá đá, hai người này liều mạng đến một bước này, nguyên bản tinh lực có hao tổn, có thể hiện tại trạng thái lại rất cường thịnh.

"Cửu Chuyển Thiên công!"

Đang lúc này, Vũ Vô Địch than nhẹ, hắn đang sử dụng ở một loại thiên công, đã từng danh chấn Tiên cổ kỷ nguyên, có uy danh hiển hách, được xưng mạnh nhất vài loại thiên công một trong.

Như vậy than nhẹ, là một loại thần chú, có thể gia trì ở thiên công bí lực trên, để nó càng tăng mạnh hơn

Trong nháy mắt, thiên địa cửu chuyển, toàn bộ Càn Khôn ngã: cũng lăn tới, phải đem Thạch Hạo nghiền nát.

Không ít người đều kinh ngạc thốt lên, truyền thuyết này bên trong thiên công không phải thất truyền sao? Thất lạc ở dị vực, bị không thể chiến thắng địch thủ mang đi sách quý, không hề nghĩ rằng hôm nay lại hiện!

Mọi người thở dài, Tiên Viện quả nhiên ghê gớm, thực sự quá kinh người, liền loại này thất truyền đã lâu vô thượng thiên công đều lại tìm trở về, khiến cho lại thấy ánh mặt trời.

Này tế, rất nhiều người đều cảm xúc dâng trào, kiên định hơn muốn tiến vào Tiên Viện, đi nơi nào học pháp, tiến một bước đào tạo sâu!

Cái gọi là cửu chuyển, là muốn thiên địa này lật úp, hoàn thành cửu chuyển, nghiền nát bị giam bế ở trong đó tất cả sinh linh, diệt tận sinh cơ, quả thực là vô cùng phương pháp.

Thạch Hạo như sóng biển bên trong lục bình, lúc nào cũng có thể sẽ bị đánh đổ, đánh ảnh vỡ, cả người bị đều bị giam bế ở trong đó, cũng bị xoá bỏ rơi mất.

Rất nhiều người lớn tiếng kinh ngạc thốt lên, Thanh Y, Cô Kiếm Vân, Tiểu Thỏ Tử, Tào Vũ Sinh, Phượng Vũ đám người sắc mặt đột nhiên biến, biến hóa này quá nhanh, Cửu Chuyển Thiên công Vô Địch!

"Lục Đạo Luân Hồi!"

Ở ngày đó đảo ngược, Càn Khôn lật đổ thì, đang ở khép kín trong không gian Thạch Hạo quát nhẹ, sử dụng tới chính mình thiên công, Lục Đạo thần bí môn hộ ở trong hư không mở ra.

Ầm ầm ầm!

Này Càn Khôn như là bị xé ra mấy cái lỗ thủng, vậy cũng nghiền ép sinh linh bí lực đều bị dẫn dắt tiến vào, từ Lục Đạo thần bí môn hộ bên trong trút

xuống mà đi.

Đón lấy, Thạch Hạo hai tay tiếp dẫn, sáu loại thức mở đầu phiền phức cực kỳ, không ngừng biến hóa, sau đó chấn động mạnh, pháp ấn chỉ về Vũ Vô Địch.

Một sát na, Lục Đạo thần bí môn hộ nuốt chửng đi vào bí lực toàn bộ đảo ngược, phản đánh giết hướng về triển khai Cửu Chuyển Thiên công Vũ Vô Địch, sôi trào mãnh liệt, như sông lớn cuồn cuộn, như sơn hải rít gào, bao phủ cao thiên, nhấn chìm bầu trời.

Mọi người thấy tâm thần đều chiến, rất nhiều người biến sắc, lại có thể như vậy dễ dàng hóa giải mất cửu chuyển thiên

"Cái kia dĩ nhiên là Lục Đạo Luân Hồi!"

Có người thở dài, chính là bí mật quan sát lão quái vật môn đều thay đổi sắc mặt, bởi vì này một cổ thiên công quá nổi danh, lịch sử xa xưa, là cái thế thần thông một trong.

Ở cái kia tràn ngập huyết cùng loạn Tiên cổ kỷ nguyên, ngày đó công nắm giữ giả, giết Cửu Thiên nhuốm máu, Thập Địa đổi sắc, dị vực cường giả hãy cùng bị cắt rau hẹ đúng, một tra tiếp theo một tra bị giết đi.

Tục truyền, quá khứ cổ giới mặc dù bị đánh thành Cửu Thiên Thập Địa, hãy cùng Lục Đạo Luân Hồi phát uy có quan hệ!

Có thể nói, ở trên một kỷ nguyên thời kì cuối, Lục Đạo Luân Hồi đại thần thông kiến dưới vô thượng huy hoàng chiến công, sát phạt vô tận, chém giết cường địch vô số, lập xuống đại công.

Quả nhiên, cái kia bị Lục Đạo thần bí môn ngăn chặn, sau đó lại đánh trở lại sức mạnh vô cùng mãnh liệt, mà lại xảo diệu - vô song, thảo phạt hướng về đối thủ tự thân.

Vũ Vô Địch lần thứ hai triển khai thiên công, tiến hành ngăn chặn, thân

thể huyên cái lảo đảo, sau đó quát lên: "Đoạn!"

Cái kia đảo ngược thiên địa tách ra, mặc cho trút xuống trở về bí lực tiêu tan, nhằm phía vô tận thương vũ trên.

"Đây mới là đệ nhất chuyển mà thôi, còn có tám chuyển, thiên địa mỗi chuyển động một lần, sức mạnh liền thêm dày một tầng, xem ngươi làm sao đỡ lấy!" Vũ Vô Địch lạnh lùng nói.

Hắn một thân chiến y phần phật, mặc dù là vóc người tầm trung, tướng mạo phổ thông, nhưng lúc này lại như là một cái chiến thần giống như, có một loại Vô Địch khí khái.

Cửu Chuyển Thiên công danh chấn cổ kim, hiện tại bị hắn toàn lực triển khai ra, cường đáng sợ, khiến người ta kinh sợ, nếu là đổi thành một người sớm đã bị ép thành mảnh vỡ.

"Đệ nhị chuyển sao?" Thạch Hạo khẽ nói, ánh mắt trong trẻo, nói: "Lục Đạo Luân Hồi cũng có bao nhiêu chủng giải thích."

Hai tay hắn lại kết ấn, thức mở đầu không ngừng biến hóa, trong lúc nhất thời sinh lão bệnh tử, Lục Đạo sinh mệnh Luân Hồi triển khai, dường như muốn đem một người đưa vào trong luân hồi.

Sáu môn hộ lớn hợp nhất, hình thành một cái vòng xoáy, sắp sửa Vũ Vô Địch nuốt vào đi, để hắn Sinh Tử Luân Hồi, Lục Đạo vãng sinh.

Rất hiển nhiên, đó là mơ hồ cổ giới, chính là người khai sáng đều chưa chắc biết có hay không thật sự có thể tồn tại loại kia Luân Hồi, thế nhưng dùng để sát sinh đầy đủ rồi!

"Chí Tôn cung điện truyền thừa bị hắn tìm được, trong cõi u minh sớm có nhất định sao?" Đây là tới tự ba ngàn châu tu sĩ nói nhỏ thanh, phi thường khiếp sợ.

Hai người va chạm mạnh, đỉnh cao đại đối quyết!

Ở giữa bọn họ, thần lực gồ lên, quy tắc vô số, xích thần trật tự đan dệt, hình thành một mảnh võng, hóa thành đầy trời quy tắc hình thành Nhật Nguyệt Sao trời.

Nơi này trở thành đạo tắc thiên địa, trật tự các loại (chờ) hóa thành vũ trụ tinh hà, sau đó không ngừng va chạm, đại tinh sụp ra, sao chổi ngang trời, đây là sự sống chết của bọn họ đại đối quyết.

Hai người chinh phạt, không ngừng vận chuyển cổ thiên công, đến cuối cùng bọn họ hóa thành diệp tử, trở thành chim bay cá nhảy, sau đó lại không ngừng sụp ra, một lần nữa diễn biến, huyết nhục tiêu diệt, sau đó lại tái sinh.

Đây là đỉnh cao đại quyết chiến!

Chiến đến một bước này, liền Thạch Hạo tự thân đều rơi vào rồi Lục Đạo Luân Hồi quy tắc bên trong, mà Vũ Vô Địch cũng rơi vào tự thân cửu chuyển trong thiên địa, vì vậy bọn họ không ngừng Luân Hồi thành diệp tử, chim bay cá nhảy, lại không ngừng bị nghiền nát.

Thân thể bị xuyên thủng, dựa vào niết bàn lực lượng, Liễu Thần bí pháp đến khôi phục, nếu không hai người đều muốn nuốt hận cùng chôn xương ở đây.

"Đây là có thật không, ở Luân Hồi, ở vãng sinh?" Có người run rẩy.

"Chỉ là dị tượng, cũng không phải là chân thực phát sinh, bất quá thân thể bọn họ xác thực đang không ngừng bị thương nặng, thậm chí sụp ra!" Có người hiểu rõ đến tột cùng.

Cuối cùng một tiếng vang thật lớn, bọn họ tách ra, đầy người là huyết, lảo đảo lùi về sau, tất cả đều phụ trọng thương.

Trong lúc nhất thời, nơi này yên tĩnh lại, yên lặng như tờ, tất cả mọi người đều không nói lời nào, lẳng lặng nhìn.

"Gào..."

Đột nhiên, Vũ Vô Địch đối với thiên gào thét, toàn bộ mái tóc dựng thẳng, thân thể phồng lên lên, hóa thành một con cổ thú.

Hắn dáng vẻ hoàn toàn thay đổi, làm người ta kinh ngạc run rẩy, bởi vì lộ ra khí tức quá khủng bố, khiến cho người khó có thể tin, quả thực muốn giết hết chúng sinh.

Đây là một con hung thú, hung đến khiến người ta run rẩy, hung đến kiêu ngạo ngập trời!

Đầu của nó giống như một con đầu sói, thế nhưng trên đầu mọc ra một đôi to lớn mà cổ điển chất xám sừng trâu, mà lại mi tâm có một chiếc mắt nằm dọc, hung tàn cực kỳ.

Ở tại trên người mọc đầy vảy màu đen, cứng rắn mà lạnh lẽo, dường như ô kim đang lóe lên, mà ở vảy khe hở còn sinh ra lông dài, đỏ đậm như máu, dài đến nửa thước.

Ở tại sau lưng, mọc ra chín cái đuôi, mỗi một điều đuôi cuối cùng đều sinh trưởng ra một viên không hề lớn hung thú đầu lâu, giống như đầu rồng, dữ tợn đáng sợ.

"Cửu U 獒!" Có người thất thanh, đại gọi ra.

"Trong truyền thuyết Thập Hung một trong!" Mọi người ồ lên, hoàn toàn trong lòng chấn động mạnh.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1234: Cửu U Ngao

Thập Hung một trong, Cửu U Ngao!

Đầu sói, mi tâm lộ hung quang mắt dọc, trên đầu to lớn màu xám ngưu giác, toàn thân ô kim giống như vảy, cùng với bộ lông màu đỏ, còn có chín cái kỳ dị đuôi.

"Gào..."

Nó một tiếng gào thét, loại kia sát ý khiến người ta phát sợ, bay lên không nhảy lên, hướng về Thạch Hạo nhào tới, tốc độ quá nhanh.

Thạch Hạo năm ngón tay cùng xoè ra, kim mộc thủy hỏa thổ Ngũ Hành Thần lôi phát sinh, tập trung oanh hướng đầu kia hung khí ngập trời dị thú, một đòn toàn lực, lôi đình hừng hực.

Ầm!

Đáng sợ Cửu U Ngao, trên người dài hơn nửa thước bộ lông màu đỏ từng chiếc dựng thẳng, lại đem hết thảy điện lưu đều phất mở ra, đánh tan chớp giật.

Điều này khiến người ta kinh hãi, lôi đình là trời cao thần phạt, nói như vậy khó đối phó nhất, rất nhiều sinh linh mạnh mẽ đều chỉ có thể mạnh mẽ chống đỡ, có thể nó nhưng dễ dàng hóa giải.

Không hổ là Cửu U Ngao, năm đó nổi danh nhất Thập Hung một trong!

"Hống..." Nó một tiếng rống to, sơn hà đều chiến, võ đài đều ở rì rào rung động, muốn từ giữa bầu trời rơi xuống.

Con này cổ thú quá hung điên, như là không có cái gì có thể ngăn cản nó, nhếch miệng thì, cái kia răng trắng như tuyết lập loè lạnh lẽo âm trầm ánh sáng lộng lẫy, dường như một thanh lại một cây chủy thủ, mà lại lang trong miệng phát sinh màu xanh liên y, không gì không xuyên thủng, không gian phá nát.

Mọi người hoảng hốt, này một tiếng hống so với sư tử hống, mãng ngưu âm còn cường liệt hơn, dù cho là ở ngoài sàn đấu rất nhiều người đều hai lỗ tai chảy máu, bị chấn động suýt nữa ngất đi.

Này vẫn là trên võ đài bảo vệ phù văn suy yếu kết quả, nếu không, hậu quả khó mà lường được, rất nhiều người nhất định sẽ bị loại sóng âm này đập vỡ tan!

"Đốt!"

Thạch Hạo cũng phát sinh hét lên một tiếng, đây là Lôi Đế trong bí thuật thần chú, trong miệng tỏa ra ánh chớp, vì là tiếng sấm nổ, màu bạc liên y khuếch tán, cùng cái kia Ngao hống đụng vào nhau, hai người phát sinh vụ nổ lớn.

Sóng âm liên y ở nơi đó va chạm, hồi lâu không thể dừng lại, trong thiên địa ầm ầm ầm!

Trong phút chốc, Thạch Hạo phóng người lên, như Chân Long ở thiên, vượt qua quá bão táp khu, nắm Côn Bằng quyền ấn, hướng về Cửu U Ngao oanh sát tới, chủ động xuất kích.

Cái kia một đôi nắm đấm dường như hai vòng mặt trời nhỏ, phát sinh óng ánh nhất hào quang, đánh giết mà xuống, quyền phong từ lâu xé ra hư không!

Cửu U Ngao thét dài, đầy người bộ lông màu đỏ như là thép nguội dựng thẳng lên, trên đầu một đôi to lớn màu xám ngưu giác phát sinh mờ mịt hào quang, nó nhảy lên, hướng về Thạch Hạo va chạm đến.

"Coong!"

Thạch Hạo nắm đấm cùng cái kia sừng trâu đụng vào nhau, âm thanh nứt Càn Khôn, tiếng vang quá điếc tai, tia lửa văng gắp nơi, như một viên lại một viên sao chổi xẹt qua trời cao.

Vào đúng lúc này, Thạch Hạo cảm giác ngón tay một trận đâm nhói, này sừng trâu quá cứng rắn, quả đấm của hắn trên có vết máu chảy xuống, này vẫn là quả đấm của hắn lần thứ nhất ở liều mạng bên trong bị hao tổn.

Cửu U Ngao rít gào, nó lay động một hồi, sừng trâu không việc gì, bởi vì đó là trên người nó cứng rắn nhất vị trí, bất quá thân thể nhưng đang lùi lại, dù là ai bị Côn Bằng quyền đập trúng cũng không thể bình yên vượt qua.

"Xoạt!"

Huyết dịch chảy ngược, Thạch Hạo trên nắm tay một vết thương khép lại, chỉ là da thịt tổn hại, vẫn chưa thương tổn được xương cốt.

Cửu U Ngao mắt lộ ra hung quang, nhìn thấy không có va nát Thạch Hạo xương tay, càng thêm hung cuồng, ngửa mặt lên trời rít gào, chấn động người muốn nổ tung, song giác như Thiên Đao, lần thứ hai hướng về Thạch Hạo chọn đi.

Xoạt!

Thạch Hạo chu vi lông chim vàng phấp phới, đầy trời đều là, hóa thành một cái lại một thanh kiếm thần, hướng về Cửu U Ngao chém tới, đồng thời song quyền nơi đó hóa thành hai cái vòng xoáy màu vàng óng, đây là Côn Bằng pháp bên trong kim tuyền sóng gợn công, phải đem hai cái sừng nuốt vào đi cũng vặn gãy.

"Cheng!"

Tia lửa văng gắp nơi, Cửu U Ngao trên người vảy màu đen lấp loé, sức phòng ngự kinh người, hình thành một đạo màn ánh sáng màu đen, ngăn trở

chặn lại rồi những kia màu vàng vũ kiếm.

"Gào..."

Đồng thời vào lúc này, ở tại sau lưng, chín cái đuôi toàn bộ về phía trước đâm tới, dường như bò cạp vĩ câu giống như, cấp tốc mà độc ác. Thế nhưng là so với bò cạp đuôi khủng bố quá hơn nhiều, bởi vì mỗi cái đuôi cuối cùng đều mọc ra một viên đầu rồng, dữ tợn mà xuống đáng sợ.

Lúc này, chín viên đầu rồng toàn bộ trương tối, lộ ra hàn quang lấp loé răng nhọn, cắn về phía Thạch Hạo thân thể.

Quá nhanh, hai người cách nhau như thế gần, quả thực không thể tránh khỏi!

Thạch Hạo một tiếng gào to, tạo ra duy nhất động thiên, ở ầm ầm trong tiếng, chín cái đuôi trên đầu lâu toàn bộ cắn ở cái kia óng ánh động thiên màn ánh sáng trên.

Từng hồi rồng gầm, chu vi hư không sụp đổ!

"Đúng là Cửu U Ngao a, trời ạ, chín cái đuôi trên đầu rồng không phải trang trí, có thể nuốt vô thượng cao thủ!" Có người kêu to, trước kia còn có hoài nghi, hiện tại vững tin.

Tục truyền, này chín cái đuôi vừa ra, khắp nơi bá chủ đều muốn lui tránh, phảng phất có lực lượng của Cửu Long, có thể nuốt lấy ngôi sao, sinh thực vô thượng cao thủ, xé ra Bất Hủ giả.

Thạch Hạo giật mình, cái kia chín cái đuôi trên đầu rồng thật đáng sợ, hầu như phải đem hắn duy nhất động thiên xé ra, đây là chuyện chưa từng có.

Hắn tin tưởng, nếu là thay đổi một người, không duy nhất động thiên bảo vệ, thân thể chín cái vị trí bị cắn trúng, nhất định sẽ bị xé chia năm xẻ bảy.

Điều này làm cho hắn biến sắc, không nghĩ tới Cửu U Ngao đã vậy còn quá mạnh mẽ, không hổ là Thập Hung bên trong cường giả tuyệt đỉnh.

Có thể điều này hiển nhiên không phải năm đó Thập Hung một trong, là con cháu đời sau!

Cách đó không xa, Lục Đà, Yêu Nguyệt đám người sắc mặt đều là biến đổi, cảm nhận được này chín cái đuôi trên trí mạng uy hiếp, chắc là có thể xé nát tu ra ba đạo tiên khí chí tôn trẻ tuổi! Nếu như không có hậu chiêu, không có những khác lá bài tẩy, rất khó phòng ngự Cửu U Ngao ngày đó phú bản lĩnh.

Cửu U Ngao quá mạnh mẽ rồi!

"Vũ Vô Địch dĩ nhiên là Cửu U Ngao, thực sự là không nghĩ tới!" Có người than thở.

"Ầm!"

Thạch Hạo mạnh mẽ chấn động, duy nhất động thiên phát sáng, dường như một vầng mặt trời nổ tung, tạm thời đem chín viên đầu lâu bức lui, hắn một lần nữa thu được tự do.

"Giết!"

Thạch Hạo lợi dụng Côn Bằng cực tốc, mà lại thân thể lượn lờ chớp giật, đột phá cực hạn, quay chung quanh Cửu U Ngao thảo phạt.

Trên thực tế, Cửu U Ngao tốc độ cũng không chậm, hai người quyền trảo giao kích, sừng trâu Liệt Không, sấm sét đan dệt, cửu vĩ ngang trời, liên tiếp va chạm mạnh.

Bọn họ chém giết, thỉnh thoảng có máu tươi bắn lên, cực kỳ kịch liệt, theo thời gian trôi đi, đã đại chiến 1,500 chiêu.

Đối với Thạch Hạo tới nói, đây là một cuộc ác chiến, rất ít người ép hắn

đến một bước này, đối phương quá mạnh mẽ, khó có thể giết chết, sức sống kinh người.

"Đùng!"

Thạch Hạo liều mạng chính mình đã trúng một cái Ngao trảo, mà quả đấm của chính mình cũng đánh vào Cửu U Ngao trên người, tiếng vang điếc tai.

Ở lần này thảo phạt bên trong, ở đối phương chín cái đuôi dưới sự giúp đỡ, cái kia Ngao trảo rốt cục dò vào duy nhất động thiên, ở Thạch Hạo trên người lưu vết máu.

Thạch Hạo nắm đấm thì lại tạp cũng đánh đối phương bộ lông màu đỏ gãy vỡ, vảy màu đen bóc ra mấy viên.

Hết sức kinh người!

Thạch Hạo thật sự rất giật mình đối phương vảy màu đen sức phòng ngự quá kinh người, lại chặn lại quả đấm của hắn, nếu là đổi thành những người khác, khẳng định bị quả đấm của hắn xuyên thủng.

Cửu U Ngao, vảy giáp thăm thẳm, giống như hắc ám Tiên kim giống như, khó có thể nổ nát.

"Gào..."

Cửu U Ngao phát điên, bị Thạch Hạo một quyền kích ở đầu trên, lần này né qua sừng trâu, đau nhức để nó khó nhịn đầu suýt nữa nứt ra.

Ở rung trời tiếng gào bên trong, không riêng là hắn Ngao đầu nhào về phía trước, chính là phía sau chín cái đuôi trên đầu rồng cũng như vậy, rốt cục lần thứ nhất xuyên thủng Thạch Hạo động thiên màn ánh sáng.

"Phốc!"

Máu tươi bắn toé, chín viên đầu rồng cắn vào Thạch Hạo thân thể tứ chi,

phần eo, ngực bụng các loại (chờ) chín cái vị trí, mạnh mẽ khẽ động, sắp sửa hắn trực tiếp xé ra, dòng máu nhuộm đỏ trời cao.

"Trời ạ!"

Rất nhiều người kinh ngạc thốt lên, biến cố này quá nhanh mọi người hai mắt mở to, căng thẳng nhìn kỹ này một

Mà Thanh Y, Tào Vũ Sinh, Cô Kiếm Vân các loại (chờ) người càng là sắc mặt đột nhiên biến, nắm chặt nắm đấm, hầu như muốn nghẹt thở, Thạch Hạo lại có thể có thể muốn chết đi!

Ai cũng biết Cửu U Ngao khủng bố nếu là bị đuôi trên chín viên đầu lâu cắn trúng, hầu như liền muốn bị thuấn sát, chớp mắt tách rời.

"Xong, Hoang thời đại muốn kết thúc, bị Cửu U Ngao cắn xé, nhất định phải chết đi!"

"Không hổ là Thập Hung hung cuồng Vô Địch!"

Thiên Thần Thư Viện có người thở dài. Mà Tiên Viện người thì lại kinh hỉ, đại chiến đến một bước này bọn họ đã sớm lo lắng, hiện tại rốt cục nhìn thấy thoả mãn kết quả. Còn Thánh Viện mọi người thì lại vẻ mặt nghiêm túc, cảm nhận được to lớn uy hiếp, cái kia Cửu U Ngao quả thực không thể chiến thắng.

"Ừm!?"

Đột nhiên, mọi người cảm giác được không đúng lắm, Thạch Hạo tuy rằng bị thương, trên người máu tươi chảy dài sắp bị cái kia chín viên đầu lâu xé rách, nhưng không ngờ ổn định.

Đồng thời có một tầng liên y khuếch tán, đem chín viên đầu lâu cầm cố ở nơi đó, muốn cắn nát.

Là duy nhất động thiên!

"Không đúng, hắn dụ địch thâm nhập, cố ý triệt hồi động thiên, hiện tại lại đột nhiên tỏa ra, cầm cố Cửu U Ngao!" Có người thức tỉnh.

Lại không phải tình huống tuyệt vọng, có ẩn tình khác.

"Ầm ầm ầm!"

Thạch Hạo toàn diện bạo phát, bảo thuật một đạo tiếp theo một đạo đánh ra, từ Côn Bằng lực đến sấm sét, lại tới Luân Hồi quyền các loại, toàn bộ đánh về Cửu U Ngao.

"A..."

Cửu U Ngao kêu to, bị cầm cố chín cái đuôi lập tức đứt đoạn mất ba cái, đồng thời Ngao đầu cũng trúng rồi một quyền, liều mạng phá vòng vây, toàn bộ thân thể mang theo máu bắn tung toé.

Thạch Hạo theo vào, toàn diện triển khai đòn sát thủ, muốn dựa vào cái này giết chết kẻ này.

Nhưng mà, Cửu U Ngao thật sự rất mạnh" lại nhanh chóng ổn định thân thể, cực kỳ điên cuồng, bộ lông màu đỏ ngòm dựng thẳng, trên người vảy màu đen bóc ra rất nhiều, hóa thành phi đao màu đen, liên miên bay lượn, chém nát hư không, liều mạng với hắn.

Đây là một hồi khốc liệt chém giết, Cửu U Ngao dựa vào cái này kéo lại xu hướng suy tàn, chậm rãi khôi phục nguyên khí, không có bị đánh chết.

Nó vận dụng Phượng Hoàng niết bàn lực lượng, thử nghiệm tái sinh cái kia đứt rời mấy cây đuôi, như trước hung tàn vô biên.

Mà trong quá trình này, Thạch Hạo thân thể bị cắn trúng chín nơi, cũng đã bị trọng thương, có thể nói hai người cũng không tốt được, tất cả đều máu tươi chảy dài.

Trong nháy mắt, hai người đại chiến ba ngàn hiệp, kinh ở một đoàn

người, quả nhiên là kỳ phùng địch thủ, quyết đấu đỉnh cao, đây là cao cấp nhất chí tôn trẻ tuổi chiến.

"Ào ào ào!"

Kim ba chập trùng, ở Thạch Hạo chu vi màu vàng cành liễu phất phơ, sau đó hóa thành vạn ngàn xích thần trật tự, xông về phía trước.

Tất cả mọi người đều biết, đến thời khắc sống còn song phương động tiêu hao quá lớn, niết bàn lực lượng nhìn như có thể phục hồi như cũ thân thể, thế nhưng là cũng phải trả giá rất lớn đánh đổi, chiến đến một bước này sau bọn họ đều có chút lực kiệt, thắng bại lập tức liền muốn công bố.

Ầm!

Liễu Thần pháp bên trong xích thần trật tự đem Cửu U Ngao triền bao lấy, muốn dựa vào cái này luyện hóa đi.

"Tử vong Phượng Hoàng niết bàn, vô tận địa ngục hỏa!" Cửu U Ngao rít gào, ngọn lửa màu đen ngập trời, đốt cháy màu vàng xích thần trật tự.

Ầm!

Hai người đại bạo phát, không ngừng nổ vang.

Đột nhiên, một đạo ánh sáng chói mắt xạ ra, Cửu U Ngao mi tâm mắt dọc xán lạn, một vệt ánh sáng bay ra cũng bắn trúng Thạch Hạo, đem hắn đâm thủng, uy lực vô cùng, mang theo ngập trời tử khí.

"Hừm, đó là... Tử vong chi nhãn!" Có người kinh ngạc thốt lên.

Cửu U Ngao quả nhiên ghê gớm, lại tu thành một viên tử vong chi nhãn, liếc mắt nhìn thì có thể làm ột người đi vào tử vong, giết người vô hình.

Liền chớ đừng nói chi là như vậy một vệt ánh sáng bay ra, trực tiếp bắn trúng một người rồi!

Những người khác còn tưởng rằng chỉ là nó mở Thiên Nhãn đây, không hề nghĩ rằng càng là luyện thành một viên tử vong chi nhãn.

Loại đại thần thông này có thể xưng tụng kinh thế, nhưng Cửu U Ngao trước kia nhưng ẩn mà không phát, mãi cho đến song phương lực kiệt, nó mới đột nhiên liều mạng một đòn, có thể nói là tuyệt sát.

"Hoang... Muốn bại vong sao?" Có người run giọng nói.

"Nhất định phải chết đi rồi!" Có người lạnh lùng nói.

"Ầm!"

Thạch Hạo thân thể bên trong, một cái vòng xoáy hiện lên, lại bao vây lấy tia sáng kia, là hắn Luân Hồi thần thông ở tạo tác dụng, mảnh vỡ thời gian bay lượn, phảng phất để thời gian nghịch chuyển.

Đón lấy, Thạch Hạo trong thân thể phát sáng, Luân Hồi lực cùng Liễu Thần pháp đồng thời đan dệt, đem tia sáng kia bức ra.

"Luân Hồi!"

Thạch Hạo hét lớn, Luân Hồi pháp bạo phát, cốt văn dày đặc, toàn bộ đánh về Cửu U Ngao.

Lần này, hắn loại thứ ba quỷ dị thần thông cực kỳ sinh động, đem Luân Hồi lực lượng đẩy hướng về phía từ lúc sinh ra tới nay đỉnh cao nhất, sức mạnh thời gian kinh thế!

Ầm!

Cửu U Ngao lập tức bay ngang ra ngoài, không ngừng gào thét, nó đang thu nhỏ lại, cuối cùng hóa thành dài một thước, dường như một con chó con tể giống như.

Đùng!

Thạch Hạo một cái chân hạ xuống, đưa nó đạp ở nơi đó, nó miệng mũi chảy máu, không ngừng giãy dụa.

"Chúng ta chịu thua, cước hạ lưu tình!" Tiên Viện nơi đó nhất thời truyền đến rất nhiều người tiếng gào to.

Trận chiến này cực kỳ gian khổ, lại chém giết hơn ba ngàn chiêu, thật là kinh người, Thạch Hạo không thể không nghiêm túc lấy chờ, Cửu Thiên Thập Địa chưa bao giờ khuyết kỳ nhân!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1235: Quét Ngang Đối Thủ

Tiên Viện một đám người đều kinh hãi, đưa ra tay, lớn tiếng quát ngăn trở, phi thường lo lắng, sợ Thạch Hạo trực tiếp một cước đạp chết Cửu U Ngao, nói như vậy tổn thất không cách nào đo.

Ai cũng không nghĩ tới trận chiến này sẽ như vậy kết thúc, khủng bố Cửu U Ngao, lấy hung cuồng mà nổi danh trên đời, hiện tại dường như một con chó con tể giống như, chỉ có dài một thước.

Nó cả người co giật, không ngừng kêu to, muốn giãy dụa mà lên, làm sao bị Thạch Hạo cao nhất một cái Luân Hồi lực lượng bắn trúng, chuyển hóa đến tuổi thơ kỳ.

Chỉ có một thân tuyệt đại thần thông, nó hiện tại nhưng không thể toàn lực triển khai, bất cứ sinh vật nào còn nhỏ thì đều không sẽ đặc biệt mạnh mẽ, nó đem võ đài mặt đất lấy ra một đạo lại một đạo vết tích.

Cảnh tượng này để rất nhiều người thay đổi sắc mặt, dù cho tuổi thơ Cửu U Ngao đều lợi hại như vậy? Phải biết, cái kia trên võ đài nhưng là có dày đặc trận văn bảo vệ!

Bằng nó hiện tại trạng thái như thế này, đều nhiều hơn bán có thể một móng vuốt đem một con hung thú cho xé ra!

"Gào..." Cửu U Ngao gào lớn, phi thường không cam lòng, cường đại như hắn, ở Tiên Viện có Thiên Thần cảnh đệ nhất nhân mỹ dự, kết quả nhưng ở đây thiệt thòi lớn, bị người đạp ở cước hạ, đây là cỡ nào sỉ nhục.

Thạch Hạo cúi đầu, nhìn con này hung thú, hắn thoáng hoãn một cái khí, thanh tĩnh lại, trận chiến này thật sự rất gian khổ, hắn lại bị thương không nhẹ!

Thạch Hạo hơi nhún chân, cái kia Cửu U Ngao nhất thời toàn thân run rẩy, không ngừng có miệng vết thương nứt ra, huyết tương bắn lên, gặp cực thương tổn nghiêm trọng.

Thạch Hạo cũng không muốn đợi được Luân Hồi lực lượng tiêu tan thì, con này hung cuồng dị thú kế tục với hắn khai chiến, hiện tại trực tiếp để nó mất đi sức chiến đấu mạnh nhất.

"Không muốn a!" Tiên Viện rất nhiều người sắc mặt trắng bệch, mấy lần kêu to, Hoang cũng không để ý, như trước ra tay, để bọn họ cảm giác được từng trận hoảng hốt.

Cửu U Ngao ở Tiên Viện bên trong là trọng yếu nhân vật, là Đại trưởng lão nhị đệ tử, cũng là đệ tử cuối cùng, thực lực siêu phàm nhập thánh, là tương lai đối ngoại chinh chiến chủ lực, tuyệt thế mạnh mẽ, không thể có tổn.

Có thể hiện tại muốn cứu viện khẳng định không kịp, ai muốn là xông tới, nói không chắc khó Hoang sẽ bất chấp, trực tiếp một cước liền đạp chết Cửu U Ngao.

Thạch Hạo không có hạ tử thủ, bởi vì mấy cái lão quái vật đều ở nhìn chằm chằm, mà Thiên Thần Thư Viện trưởng lão càng là truyền âm nhắc nhở, không phải trừ hết này hung, không phải vậy sẽ có phiền toái lớn.

Thạch Hạo tự nhiên nghe theo, hiện tại tuy rằng lập trường không giống, xảy ra tranh chấp, thậm chí chém giết đẫm máu, nhưng chung quy là Cửu Thiên Thập Địa bên trong đồng loại, tương lai còn muốn nhất trí đối ngoại đây.

Hắn giơ chân lên, một cái nhấc lên con kia chó con tể giống như hung thú, cường mạnh mẽ bàn tay lớn nắm chỗ yếu hại của nó, phòng bị nó đột nhiên khôi phục mà đột nhiên gây khó khăn.

"Ô..." Cửu U Ngao kêu to, cùng lang âm thanh gần như, thử trắng như

tuyết răng nhọn, trừng hai mắt, lộ hung quang.

Đến đây, Tiên Viện người thở dài một cái, bọn họ biết, Thạch Hạo thu lại sát ý, hẳn là sẽ không thi thủ đoạn ác độc.

Sao có thời khắc thế này, Cửu U Ngao càng chật vật đến đây, này tại quá khứ thật sự không thể tưởng tượng, điều này làm cho Tiên Viện tất cả mọi người đều trong lòng tư vị khó hiểu!

Nhìn thấy cái kia dài một thước "Chó con tể" ở Thạch Hạo trong tay giãy dụa, khiến người ta cảm thấy rất hư huyễn, vì là Cửu U Ngao cảm giác được lòng chua xót.

Tiên Viện người mất mác nhất, trước kia tự tin tràn đầy, muốn cho Cửu U Ngao đánh nổ Thạch Hạo, có thể hiện tại nhưng là một kết quả như vậy, lúng túng không đủ để hình dung tâm tình, sắc mặt trận thanh trận hồng.

Thánh Viện người thì lại một trận nghiêm nghị, bất kể là Cửu U Ngao vẫn là Thạch Hạo, dưới cái nhìn của bọn họ đều là tuyệt thế địch thủ, cần thêm tiểu tặng, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

"Hoang lại mạnh như vậy!" Trong bọn họ có người than nhẹ, không ngừng nhíu mày.

Cho tới Thiên Thần Thư Viện, mọi người hoảng sợ, kết quả này đối với rất nhiều người tới nói là một cách không ngờ, ở không ít người trong lòng đều cảm thấy Tiên Viện cao cao không thể với tới, môn đồ Vô Địch.

Đặc biệt Cửu U Ngao kết cục, càng là gây nên sóng lớn mênh mông, Thiên Thần Thư Viện mọi người thấy Thập Hung hậu nhân đều đi ra, cảm thấy không người nào có thể so sánh.

Nhưng là, hiện tại nhưng là như vậy một loại kết quả!

Trái tim tất cả mọi người tình đều phi thường phức tạp, bởi vì Hoang lại một lần nữa dùng chiến tích của hắn nói rõ sự bá đạo, đầy đủ mạnh mẽ, dù

cho là Tiên Viện kết cục người, hắn như thế có thể chiến bại!

"Ha ha, ta Thiên Thần Thư Viện người thắng lợi."

Xa xa, một vị trưởng lão cười híp mắt, cùng Tiên Viện lão quái vật trò chuyện.

"Tiên Viện gốc gác thâm hậu, huyền công, thần dược, bảo cụ không phải đều có rất kinh người dự trữ sao, có thể tạo ra được bất thế cao thủ, hôm nay làm sao đại bại như thế?" Thánh Viện một ông già cười nói.

"Có bản lĩnh để ngươi Thánh Viện người đi tới thử một lần." Tiên Viện lão quái vật tức giận trừng mắt.

"Không cho phép nhân vật cấp độ giáo chủ lên sân khấu!" Thiên Thần Thư Viện một vị trưởng lão vội vàng bổ sung.

"Ta viện kinh diễm nhất người tự nhiên đều từ lâu trở thành giáo chủ cấp tu sĩ." Lão già kia nói rằng.

"Ta Tiên Viện Tiểu Thiên Vương các loại (chờ) cũng đã thành vì là cấp độ kia cao thủ, không bằng ta hai môn hai viện đến luận bàn một phen." Tiên Viện lão quái vật cười hắc hắc nói.

Thạch Hạo run tay đem Cửu U Ngao ném ra võ đài, mà vào lúc này đã đến giờ, Luân Hồi thần thông mất đi hiệu lực, cái kia dài hơn một xích sói con lớn lên, lần thứ hai trở thành một đầu khủng bố hung thú.

Nó ở nơi đó ngửa đầu gầm rú, âm thanh thê thảm, khiến người ta sởn cả tóc gáy, như là một con bị thương thú vương ở đối với trời giận khiếu, sắp phát điên hơn.

Tất cả mọi người đều chấn động trong lòng, cực kỳ lo lắng, vậy cũng Thập Hung một trong hậu nhân, huyết thống kinh người, thật muốn phát rồ, rất nhiều đệ tử trẻ tuổi đều muốn sợ hãi.

Cũng còn tốt, nó rất nhanh lại bình tĩnh lại, lấy ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Thạch Hạo, cuối cùng thân hình một trận mơ hồ, một lần nữa hóa thành một cái nam tử, trở thành Vũ Vô Địch.

Hắn xoay người rời đi, điều động một chiếc thuyền con, vọt vào cái kia viên chất liệu đá tinh cầu bên trong.

"Ai!" Tiên Viện người thở dài, đều rất mất mát, vì là Vũ Vô Địch mà tiếc nuối, rõ ràng có vô địch tư chất, loáng thoáng có Thiên Thần cảnh đệ nhất nhân tư thế, kết quả nhưng ở Thiên Thần Thư Viện tao ngộ bại quả, đối với hắn đả kích khẳng định không nhỏ.

Cầu vồng xây dựng thành cầu hình vòm trên, Tiên Viện một đám anh tài lặng lẽ không nói gì, sau một hồi, một đám người đều nhìn về Tiểu Thiên Vương.

Tiểu Kiều vương khí vũ siêu phàm, tĩnh như "Trích Tiên", mang theo xuất thế khí tức, để nơi đó phảng phất hóa thành một phương Tiên vực, có xán lạn cánh hoa phấp phới.

"Vũ Vô Địch thất bại, ta giữ lời nói, Trạm Lam Giáp Trụ tạm thời ký gửi cho ngươi nơi, chờ ngươi dung hợp đạo chủng thành công, trở thành nhân vật cấp độ giáo chủ, ta sẽ đi lấy." Tiểu Thiên Vương nói rằng, ánh mắt ôn hòa.

Ở tại bên cạnh, Yêu Nguyệt công chúa sóng mắt lưu chuyển, lộ ra kinh ngạc, nhìn về phía Tiểu Thiên Vương, vừa nhìn về phía Thạch Hạo.

Trên võ đài, Thạch Hạo cười ha ha, không hề nói gì.

"Còn có người ra trận sao? Không ra tay nữa, Thiên Thần cảnh đệ nhất nhân tên gọi liền muốn bị Hoang trích đi rồi." Có người trong bóng tối hô, lòng dạ đáng chém.

Đây là ở kích thích Tiên Viện người, cũng là đang vì Thạch Hạo gây thù hằn, càng là muốn đem Thánh Viện người kéo xuống nước, để bọn họ tham

gia chiến đấu.

Tất cả mọi người đều đồng thời nhìn phía võ đài, nhìn đạo kia thon dài bóng người.

Thạch Hạo không coi ai ra gì, ngồi xếp bằng xuống, vận chuyển tâm pháp, cốt văn một cái một cái lan tràn, bao phủ toàn thân, rút lấy thiên địa tinh hoa, hắn đang nhanh chóng khôi phục bên trong.

"Ta đến đánh với ngươi một trận!"

Trên bầu trời, một con to lớn bạch cốt hồ lô trên có người hô.

"Ta đến, để ta đi cùng hắn cùng phân cái cao thấp!"

"Quên đi, vẫn là ta đi cho!"

Ở nơi đó, có mấy người tranh chấp, đều muốn tự mình ra tay, cùng Thạch Hạo quyết một trận thắng thua, bọn họ là Thánh Viện người.

Mọi người liếc mắt, Thạch Hạo hung hăng như vậy, còn có người dám ra tay với hắn quyết đấu sao?

"Vẫn là ta đi cho!"

Bạch cốt hồ lô trên, có người bay lên không.

"Trở về, để ta đánh với hắn một trận!" Tên còn lại lôi kéo.

Mọi người không biết nên khóc hay cười, những người này thực sự là khí phách siêu phàm, tranh đoạt ra tay, đem Hoang xem là cái gì, là ai cũng có thể cùng đánh một trận sao?

Vương Hi lộ ra vẻ ưu sầu, thâm túc tú mày ngài, nàng nhìn thấy Thạch Hạo khủng bố tiềm chất, Thánh Viện đệ tử như vậy tranh đoạt, làm cho nàng lo lắng.

"Các ngươi vừa nãy đã nhìn thấy, thủ đoạn của hắn lợi hại đến mức nào, tùy tiện ra tay, sẽ ăn bại quả!" Vương Hi căn dặn.

"Chị dâu nhưng hãy yên tâm, chúng ta cũng có thủ đoạn. Lại nói, vừa mới đại lời đã lối ra: mở miệng, nếu như không đi một trận chiến, chẳng phải là để người chê cười, xem thường chúng ta."

Bọn họ ngược lại cũng thẳng thắn, thừa nhận Hoang mạnh mẽ, thế nhưng hiện ở không có đường lui, trước kia chế nhạo quá Hoang, hiện tại nếu là luống cuống, thực sự mất mặt.

Một đạo xích quang hạ xuống ở trên võ đài, Thánh Viện một vị cường giả ra trận, quấn theo hồng xán lạn hào quang, phi thường óng ánh.

"Xích Viêm đánh với ngươi một trận!" Người đến quát lên, tới liền ra tay, nâng quyền oanh đến, cương mãnh cực kỳ, tị đạo vô biên.

Đây là một cái nắm giữ hai đạo tiên khí người, này không phải trọng điểm, bởi vì Thánh Viện người không chủ tu tiên khí, chân chính chỗ lợi hại là đột phá kiếp này pháp cực điểm, tái tạo đỉnh cao.

Hắn tinh lực lách tách, quả thực như là đưa đến một toà đại dương, đều là tinh lực biến thành, đầy trời đều là xích hà, nhấn chìm võ đài.

"Thật là khủng khiếp tinh lực lực lượng, người này không đơn giản!" Liền Thiên Thần Thư Viện một vị trưởng lão cũng than thở.

Thạch Hạo kinh ngạc, người này ở Bàn Huyết cảnh diễn biến, tinh lực Phí Thiên nhật, quá khủng bố, chưa từng gặp như thế huyết nhục lực dồi dào người, quả thực không giống như là sinh linh, cũng như là một cái biển máu.

"Hắn là Thánh Viện một lần nữa Bàn Huyết cảnh số một số hai người!" Xa xa, có Thánh Viện người nói nhỏ, đây là đối với Xích Viêm đánh giá.

"Ầm!"

Tinh lực hóa thành viêm lãng, đại hỏa hừng hực, liệt diễm hừng hực, đốt cháy Cửu Thiên, đây là tinh lực đại pháp, là Thánh Viện khai sáng một loại vô thượng công pháp.

Thạch Hạo không có bất cẩn, tạo ra duy nhất động thiên phòng ngự, cả người vọt tới, với hắn kịch liệt va chạm.

"Đỉnh cao Luyện Thể sĩ!" Thạch Hạo giật mình, lần thứ nhất nhìn thấy người như vậy, người này thân thể cùng kim cương giống như vậy, bốc ra bảo quang, xích hà cuồn cuộn, với hắn cứng rắn chống đỡ thì, coong coong vang vọng!

"Trời ạ, lại có thể cùng Hoang thân thể sánh ngang, không hổ là từ Thánh Viện bên trong đi ra người!"

Thiên Thần Thư Viện có đệ tử thán phục, bởi vì bọn họ cũng giải Thạch Hạo thân thể cỡ nào biến thái, nhưng là hiện tại có người lại với hắn bính thể xác cường độ.

Xích Viêm bãi chân, quét ngang ngàn quân, cùng Thạch Hạo cánh tay đụng vào nhau, tiếng vang điếc tai. Sau đó hắn thả người nhảy một cái, lại lấy uy mãnh tư thế đáp xuống, song chưởng liền đập, chưởng ảnh liên miên, giống như núi đè ép mà xuống.

Ầm!

Hai người quyền chưởng giao kích, tinh lực cuồn cuộn, nơi này một mảnh huyết vân mãnh liệt, kịch liệt rung chuyển, trời cao phá nát.

"Phốc!"

Mấy trăm hiệp sau, Xích Viêm bay ngang, bị Thạch Hạo một quyền đập cho lồng ngực sụp đổ, bị thương nặng, rơi rụng ra võ đài, trong miệng không ngừng phun máu, dĩ nhiên đại bại.

"Ta đến lĩnh giáo!"

Thánh Viện người lần thứ hai có người đập tới, trong nháy mắt, trận văn nằm dày đặc, hắn cơ thể trên có khắc đầy hoa văn, trong lúc nhất thời, đạo chung, thần tháp, phi kiếm, chiến mâu đều hoá hình mà ra, bắn nhanh hướng về Thạch Hạo.

Đây là một cái ở minh văn cảnh cùng liệt trận cảnh làm ra trọng đại đột phá người, triển khai đại thần thông, tiến hành công kích.

Phốc!

Sau đó không lâu, hắn bị Thạch Hạo một chân quét trúng, như roi sắt đánh ở trên lưng, để trong cơ thể hắn xương cốt gãy vỡ, giống như diều đứt dây ngã xuống đi ra ngoài, Thánh Viện lại một người đại bại.

Sau đó, liên tiếp lại có ba người kết cục, kết quả tất cả đều bị Thạch Hạo hung hăng đánh bại, đánh miệng phun máu tươi, thân thể tàn tạ, đại bại mà về.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1236: Tranh Cướp Thiên Tài

Thánh Viện năm đại cao thủ hạ tràng đều thất bại, không phải là đối thủ, đều bị Thạch Hạo đánh huyết nhiễm bầu trời, thảm đạm kết cuộc.

Trên bầu trời, bạch cốt hồ lô trên đám người trầm mặc, bây giờ còn có ai có thể hạ tràng? Ở Thiên Thần cảnh lại không người nào có thể ngăn được cái kia anh tư bộc phát thiếu niên!

Vương Hi mái tóc ngang eo, đôi mắt đẹp thâm thúy, lại một lần cảm nhận được Thạch Hạo sâu không lường được, mạnh như Thánh Viện lại không có người nào có thể áp chế hắn!

Loáng thoáng, nàng cảm nhận được một loại uy hiếp, Hoang vẫn không có chân chính trưởng thành, còn không từng đạt đến nhân sinh đỉnh cao nhất, cũng đã như vậy, tương lai sẽ thế nào?

Nàng lần thứ nhất vì là gia tộc có chút lo lắng, trêu chọc như vậy một người trẻ tuổi, tương lai thì như thế nào, hắn liệu sẽ có có uy hiếp đến quái vật khổng lồ Vương gia một ngày kia?

Tiên Viện người ở đó cũng rất không nói gì, Vũ Vô Địch thất bại, hóa thân ra bản thể Cửu U Ngao đều không phải là đối thủ, hiện tại đã không người nào có thể hạ tràng!

Trừ phi Tiểu Thiên Vương như vậy vượt qua Thiên Thần cảnh người ra tay, không phải vậy cái kia tóc đen rối tung thiếu niên một mình đứng ở trên võ đài, quả nhiên đã xem như là vô địch rồi.

Thiên Thần cảnh đệ nhất nhân? Rất nhiều người trong lòng yên lặng suy nghĩ, cuộc chiến hôm nay đây là thành tựu Hoang a, hắn loáng thoáng thật sự có như vậy đại uy thế rồi!

Danh hiệu này đưa cho hắn, cũng không tính quá phận quá đáng, dù sao chiến tích bại ở nơi đó, hai viện tạm thời không người nào có thể áp chế!

"Thực sự là không nghĩ tới, Hoang cường hãn như thế, sức chiến đấu vô cùng!" Yêu Nguyệt công chúa than thở.

Ở cầu hình vòm trên, Tiên Viện người không thích nghe, rất nhiều người há miệng, muốn cãi lại, thế nhưng là lại cảm thấy không lời nào để nói, dù sao vừa mới đại chiến rõ như ban ngày.

Ngắn ngủi yên tĩnh sau, Thiên Thần Thư Viện nơi này sôi trào Hoang đánh bại hai viện tu sĩ, thực tại để Thiên Thần Thư Viện chấn động mạnh!

Nên viện học sinh mặc dù biết Hoang rất mạnh sức chiến đấu vô cùng đáng sợ, nhưng là trước kia cũng không cho là hắn có thể thắng được, dù sao hai viện thực lực quá mạnh mẽ.

Ai có thể nghĩ tới, người thắng cuối cùng là Hoang, là Thiên Thần Thư Viện thiếu niên!

Đây là Thiên Thần cảnh đệ nhất nhân sao? Thư viện bên trong rất nhiều người tâm tình phức tạp, quả thực có chút không thể tin được chính mình thư viện người có thể thu được đệ nhất.

Mọi người đối với Thạch Hạo lòng kính nể tăng lên, cảm thấy khiếp sợ sâu sắc. Đồng thời, rất nhiều người đối với hai viện cũng có chút xem không hiểu, khuyết ít một chút nguyên bản tôn sùng.

Một người thiếu niên đánh vỡ thần thoại Thiên Thần Thư Viện lấy yếu chống mạnh, vượt qua hai viện!

"Ha ha, như thế nào Tiên Viện thì lại làm sao, còn nói cái gì Cửu U Ngao là Thiên Thần cảnh đệ nhất nhân, muốn áp chế Hoang, không người nào có thể so sánh. Như thế nào, còn không phải là bị Hoang đánh bại, Tiên Viện người không cảm thấy mặt đỏ sao, ha ha, Hoang là huynh đệ ta!"

Xa xa Tiểu Bàn tử Tào Vũ Sinh phi thường lộ liễu, chế nhạo Tiên Viện chư hùng.

"Ai nha nha, thật là quá đáng tiếc, làm sao để cho chạy con kia Cửu U Ngao ni thật muốn nếm thử hắn là cái gì mùi vị, ta đoán luộc ăn nhất định ăn thật ngon, vậy cũng là Thập Hung đời sau a Càn Khôn bên trong tổng cộng có thể nhìn thấy vài con?" Tiểu Thỏ Tử ở nơi đó biểu thị tiếc nuối.

Một đám người dở khóc dở cười, Thanh Y, Cô Kiếm Vân các loại (chờ) người đều mỉm cười.

Tiên Viện mọi người sắc mặt tái nhợt, thực sự khí hỏng rồi, có nói như vậy sao? Cố ý hướng về bọn họ trên vết thương xát muối, đâm bọn họ tức giận cực kỳ.

Thánh Viện người muốn cười, kết quả nghĩ đến tự thân bại quả, khóe miệng co giật loại kia nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, bởi vì cũng bại rất thảm năm đại cao thủ toàn khiến người ta cho đánh miệng phun máu tươi.

Có thể chỉ có Thiên Thần Thư Viện người mới có thể cười được đi.

"Còn có ai muốn lên tràng?" Thạch Hạo hỏi.

Mọi người không nói gì, không người đi tới.

Tiên Viện người rất lúng túng, trước đây không lâu nói quá ngạo mạn, tuyên bố muốn trấn áp Thạch Hạo, có thể hiện tại nhưng không người nào có thể anh phong mang.

Xa xa, ánh mắt lấp lóe, mang theo sâu sắc địch ý, bị Thạch Hạo nhận biết được, hắn bỗng dưng quay đầu lại nhìn tới.

Nguyên Thanh!

Lại là Nguyên Thanh, hắn cũng tới, liền đứng ở Tiên Viện một vị lão quái vật bên người, thái độ kính cẩn, nhưng là nhìn về phía Thạch Hạo thì

nhưng ánh mắt không quen.

Này lệnh Thạch Hạo nổi lên một lớp da gà, cảm giác như là bị một con rắn độc trong bóng tối nhìn chằm chằm, da thịt hơi lạnh giá, lông tơ thoáng dựng thẳng.

Thạch Hạo rất muốn một đao chặt người này, thế nhưng là biết không phải là đối thủ, đối phương đã là bán bộ Chí Tôn.

Nguyên Thanh khẽ mỉm cười, lộ ra tuyết răng trắng, đối với hắn gật gật đầu, lúc này xem ra phi thường ôn hòa, như ôn hoà ánh mặt trời giống như.

Tối thiểu ọi người cảm giác là, hắn rất thưởng thức Thạch Hạo, mang theo một loại thưởng thức thái độ, chính đang quan sát cái này phi thường xuất sắc hậu bối.

Nguyên Thanh không có ở lâu, xoay người rời đi, hình như có lo lắng, chỉ là cùng Tiên Viện lão quái vật còn có Thánh Viện một ông lão thân thiết trò chuyện vài câu, thi đại lễ rút đi.

Thạch Hạo từng nghe tới, Nguyên Thanh từng trước sau tiến vào hai viện tu hành, cứ việc tự thân tư chất không cao lắm, nhưng nhận thức không ít nhân vật cao tầng, lúc này xem ra nói không ngoa.

Điều này làm cho Thạch Hạo nhíu mày, hắn thật muốn đi vào hai viện, Nguyên Thanh phát ra vung ẩn tại tác dụng liệu sẽ có ở trên người hắn "Lên men"? Hắn phải có chăm chú cân nhắc.

Tu hành không dễ, Thạch Hạo đi tới hôm nay bước đi này càng là xông qua rất nhiều sinh tử cửa ải khó, hắn không muốn nhân một cái tiểu nhân mà bất ngờ thu nhận mầm họa, chết ở tu đạo lộ giữa đường trên.

Thạch Hạo nhìn Nguyên Thanh rời đi bóng lưng, thoáng suy nghĩ, người này là ý gì, cố ý tới đây diễu võ dương oai, đây là đối với hắn xem thường, vẫn là một loại cảnh cáo đây?

"Ha ha..... Đa tạ, ta Thiên Thần Thư Viện thắng." Thiên Thần Thư Viện một vị trưởng lão cười to.

Hai viện trưởng lão ngoài cười nhưng trong không cười, dồn dập mở miệng đáp lại.

"Thiên Thần Thư Viện không sai, ra một chút hạt giống tốt, bực này nhân tài tiến vào ta viện, nói vậy nhất định sẽ rực rỡ hào quang."

"A, bực này thiếu niên thích hợp nhất ở ta viện trưởng thành, tương lai sẽ càng thêm óng ánh loá mắt, trở thành ta viện kiêu ngạo."

Hai viện lão gia hoả môn cười ha ha nói cái không để yên.

Thiên Thần Thư Viện trưởng lão nhất thời không cười nổi, đây là đem Thiên Thần Thư Viện xem là vườm ươm khu, hạt giống tốt cũng bị chọn đi, di tài đến người khác trong vườn.

Nhìn như vậy đến, Thiên Thần Thư Viện làm giá y, uổng công vui vẻ huyên tràng.

"Tiểu Kim ngươi đó là cái gì sắc mặt, phải biết, hạt giống tốt đến ta Tiên Viện bồi dưỡng càng cao hơn, dù sao nơi đó mới có thích hợp bọn họ trưởng thành thổ nhưỡng." Tiên Viện một vị lão quái vật cười híp mắt, vỗ vỗ Thiên Thần Thư Viện một vị trưởng lão bả vai, cũng chỉ có hắn mới dám xưng hô một vị trưởng lão vì là tiểu Kim.

"Dựa vào cái gì đi Tiên Viện, đến ta Thánh Viện mới là đường ngay, đương đại pháp nhất định phải thắng cổ pháp!" Thánh Viện lão quái vật lắc đầu, nghiêm trang nói.

"Ngươi đang nói cái gì, lẽ nào muốn cùng ta Tiên Viện tranh tài một hồi sao?" Tiên Viện lão quái vật cười ha ha, thế nhưng nhuệ khí bức người.

"Có gì không dám?"

Hai viện lão quái vật tuy rằng không có cãi vã, thế nhưng cười híp mắt vẻ mặt trên nhưng cũng có phong mang ẩn hiện, muốn tranh Thiên Thần Thư Viện học sinh.

Thông qua một cái Thạch Hạo, để bọn họ ý thức được Thiên Thần Thư Viện không đơn giản, có một ít hạt giống tốt!

Sau đó, có người đến mật báo, ở lão quái vật môn bên tai nói nhỏ, báo cho hiểu rõ đến tường tình.

"Ồ, còn có cùng Hoang cùng cấp bậc người?"

"Vâng, từng ở ba ngàn châu với hắn giao thủ, lúc đó chưa phân ra thắng bại, tiến vào Thiên Thần Thư Viện sau liền không có sinh tử quyết đấu." Có người bẩm báo, nhắc tới Thập Quan Vương: "Trích Tiên".

Đồng thời, có người nhắc nhở lão quái vật môn, một người trong đó nắm giữ Thế Giới Thụ cây non, gây nên lão quái vật môn độ cao chú ý.

Sau đó không lâu, càng có người hơn bẩm báo, thư viện bên trong còn có người nắm giữ một viên hoàn mỹ âm dương chủng!

"Còn có một người là người bảo vệ đời sau, cũng có vô địch chi oai hùng!"

"Không đơn giản, trông nhầm a, chúng ta cũng thật là khinh thường Thiên Thần Thư Viện, đáng giá coi trọng!" Mấy vị lão quái vật than thở.

Thạch Hạo dược xuống lôi đài, Thanh Y, Tào Vũ Sinh các loại (chờ) người lập tức tiến lên nghênh tiếp, mọi người đều vui mừng, chúc mừng Thạch Hạo đại thắng, chính là Ma nữ cũng xuất hiện, không có cùng Thanh Y lên xung đột.

Có người tìm đến Thạch Hạo, lén lút tiếp xúc, mời hắn tiến vào Tiên Viện.

Thạch Hạo liếc mắt nhìn cầu hình vòm trên người, những thiên tài đó rất nhiều người đều sắc mặt thẫn thờ, bất quá Tiểu Thiên Vương nhưng đang mỉm cười, trùng hắn gật gật đầu.

Yêu Nguyệt công chúa cũng gật đầu ra hiệu, đối với hắn biểu thị chúc mừng.

Thạch Hạo không có lập tức tỏ thái độ làm ra quyết định, bởi vì hắn muốn biết Tiên Viện có thể vì hắn cung cấp cái gì, liệu sẽ có đưa ra hoàn mỹ cổ chủng.

Thánh Viện người cũng tới, thả xuống tư thái, chân chính mời Thạch Hạo gia nhập bọn họ.

Xa xa, Vương Hi tuyệt mỹ dung nhan trên lộ ra vẻ quái dị, nàng không nghĩ tới, Thạch Hạo càng đi đến một bước này, cần Thánh Viện trưởng giả đi mời. Hiện trong lòng nàng hơi có chút không dễ chịu, chính mình đến tột cùng là muốn tiến vào Thánh Viện, vẫn là nhập Tiên Viện đây?

Thập Quan Vương: "Trích Tiên", Lục Đà, Huyền Côn mấy người cũng bị người vây lên, trở thành cực lực tranh thủ mầm Tiên, hai viện tranh đoạt, đều muốn đem bọn họ mang đi.

Chính là bị Thạch Hạo hàng phục dị vực tu sĩ Mạc Đạo đều trở thành hai viện tranh đoạt đối tượng, muốn từ trên người hắn thám thính đến tin tức có giá trị.

Ngoài ra, Thanh Y bởi vì cùng một vòng Thanh Nguyệt kết hợp lại, nghi tự Chân Tiên chuyển thế, cũng gợi ra cự náo động lớn, bị Tiên Viện liều mạng tranh đoạt!

Thiên Thần Thư Viện lập tức náo nhiệt lên, Tiên Viện cùng Thánh Viện người bắt đầu tranh cướp môn đồ, mặt đỏ tới mang tai, từng người đều không thoái nhượng, ở đây tranh thiên tài.

Thạch Hạo bị vây long, lại bị người lôi đi, mang tới tương đối nơi vắng

vẻ, nhưng nhân viên chưa từng giảm thiểu, vẫn là vây quanh hai viện cao nhân.

Đồng thời, Nhị Trường Lão cũng tới, bồi ở bên người, giúp đỡ Thạch Hạo tham mưu phải như thế nào đi bước kế tiếp lộ.

"Ta muốn biết, nếu như ta gia nhập Tiên Viện, phải nhận được thế nào một viên cổ chủng, có hay không rất hoàn mỹ?" Thạch Hạo phi thường trực tiếp, đây là hắn quan tâm vấn đề.

"Yên tâm, tiểu đạo hữu lấy ngươi tư chất nếu như không thể bán phân phối một viên vô thượng bảo chủng, chẳng phải là hoang phế thiên tư, nhất định dành cho ngươi tối điều kiện tốt, để ngươi tu hành đến đỉnh cao nhất!" Một lão quái vật vỗ bộ ngực hứa hẹn.

"Khặc!" Thiên Thần Thư Viện Nhị Trường Lão ho khan một tiếng, trịnh trọng nhắc nhở, nói: "Ta làm sao nghe nói, Tiên Viện mấy viên cổ chủng đều bị dự định."

Hắn như thế rõ ràng phá, cũng là vì muốn tốt cho Thạch Hạo, muốn vì hắn tranh thủ đến hoàn mỹ đạo chủng.

"Tiên Viện lão gia hoả, ngươi liền không muốn bẫy người, cổ chủng đã sớm bị Tiểu Thiên Vương các loại (chờ) người chia xong, đem thiếu niên này mang vào các ngươi thư viện, cuối cùng không có vô thượng bảo chủng có thể dung hợp, này không phải hại hắn sao?" Thánh Viện lão già cười lạnh nói, nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng.

"Nói bậy, còn có bảo chủng chưa từng vận dụng, trong đó có một viên nhất định phải đưa cho Thiên Thần Thư Viện chọn lựa tới đệ tử!" Tiên Viện lão quái vật thẹn quá thành giận.

"Ta đã nghe ngửi, viên hạt giống kia tuy rằng muốn rơi vào ta Thiên Thần Thư Viện, nhưng không phải đã bị định ra, muốn tặng cho Trường Sinh thế gia hài tử kia sao?" Nhị Trường Lão lần thứ hai phá.

Tiên Viện lão quái vật sắc mặt trận thanh trận hồng, cắn răng, nói: "Ta đến nghĩ biện pháp, lập tức liên hệ Tiên Viện, để bọn họ tìm được một viên hoàn mỹ hạt giống."

"Nói cho cùng, cái kia mấy viên hạt giống đều có ứng cử viên, ngươi không làm chủ được, không cách nào thay đổi, còn nặng hơn tân tìm kiếm, nhưng là nói nghe thì dễ, ngươi vững tin còn có thể tìm tới?!" Thánh Viện lão già chế nhạo, sau đó vừa nhìn về phía Thạch Hạo, nói: "Hài tử, này Tiên Viện không đi vậy thôi, rất nhiều thứ đều từ lâu nội định, sau khi tiến vào ngươi không cạnh tranh được nhân gia!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1237: Lựa Chọn

"Ngươi..." Tiên viện lão quái vật ánh mắt bất thiện, dường như lưỡng đạo sáng như tuyết thiểm điện, chỉ là có thể phản bác cái gì, kỷ mai vô thượng cổ chủng đích xác từ lâu hứa hẹn đem mấy người khác liễu, hôm nay vô pháp đổi ý.

Trên thực tế, có chút bị người dung hợp, hoàn trên đi đâu tìm hoa?

"Lão gia này ngươi phải suy nghĩ kỹ, đến tột cùng là ở tích mới, hay là đang làm lỡ nhân gia." Thánh viện lão nhân tiến thêm một bước "Bổ đao".

"Không đi ta tiên viện, đi ngươi Thánh viện là tốt rồi sao?" Tiên viện lão quái vật cười nhạt, cũng trực kích muốn hại cùng tệ đoan, nói: "Đi đương đại pháp con đường này, cường điệu khí lực tu hành, cần các loại vô thượng tiên trân, trường sinh dược các ngươi bỏ được buông tay sao, từ lâu tặng người đi. Còn có Chân Long tâm máu, hơn phân nửa cũng phải cấp dư mấy người kia liễu đi, về phần Thiên phượng niết bàn máu huyết cũng có người kế thừa, chính là cái khác mấy thứ cũng không có khả năng bàng rơi."

Những lời này không chỉ có để cho Thạch Hạo kinh hãi, chính là thiên thần thư viện nhị trưởng lão cũng đều tâm kịch chấn, Thánh viện quả nhiên là nội tình kinh người, lại có loại đồ vật này.

Chân long tâm huyết, Phượng Hoàng niết bàn máu huyết, thiên phượng chi cực tẫn huyết... Những thứ này không có thể như vậy thông thường máu, đều là chúng nó riêng phần mình máu tinh hoa chìm tinh hoa.

Một đầu Long lại có vài giọt tâm huyết ni?

Loại này tài nguyên, loại này tích lũy, làm cho động dung!

"Ta Thánh viện tài nguyên dày, thiên tài địa bảo vô số, thải hết chín bầu trời tạo hóa, không phải ít liễu Thạch Hạo một phần!" Thánh viện trưởng lão bộ ngực phách ầm ầm.

"Ha ha... Ngươi có thể làm chủ sao, vài thứ kia sớm bị dự định, đừng cho là ta không biết!" Tiên viện lão quái vật cười to.

Thạch Hạo một trận trầm mặc, hai viện quả nhiên không đơn giản, có nghịch thiên bảo liêu, chỉ là đều đã có chủ liễu.

Thiên thần thư viện nhị trưởng lão mở miệng. Vì Thạch Hạo tranh thủ các loại thiên tài địa bảo, nói: "Các ngươi đều đã biết, người này thiên tư siêu tuyệt, mà nếu quả vào tiên viện, Thánh viện, không chiếm được cổ chủng. Lấy không được chân long tâm huyết, đi vào trong đó có ý nghĩa gì ni? Về phần kinh văn, chúng ta cũng có thể vì hắn tìm được."

"Yên tâm, Thiên sừng nghĩ lực chi cực tẫn huyết ở Thánh viện còn có một chút, có thể đưa cho Thạch Hạo, hắn nguyên bản tựu như cùng luyện thể sĩ giống nhau. Kể từ đó, dường như liệt hỏa phanh du." Thánh viện lão nhân cười nói.

"Coi như hết, đã sớm nghe nói cái loại này máu cực kỳ trân quý, không có khả năng tồn lưu lại, tuyệt đối sớm bị dự định. Ngươi chỉ là muốn quay đầu lại đi đòi phải ra khỏi một điểm đi, có ý định nghĩa sao?" Tiên viện lão quái vật cười nhạo.

"Hai vị tiền bối chỉ cần xuất ra thành ý, ta liền đánh nhịp, để cho Thạch Hạo đi đào tạo sâu!" Thiên thần thư viện nhị trưởng lão nói rằng.

Rất nhanh, tiên viện người còn có Thánh viện người giai áp dụng hành động, phân biệt rời đi, riêng phần mình lấy ra một tòa rất nhỏ bạch cốt tế đàn, bắt đầu tế tự.

Bạch cốt vò phát quang. Nơi đó có nhiều không rõ. Bọn họ đem viết xong cốt thư đưa lên tế đàn, đợi đáp lại cùng kết quả, đây là cùng xa xôi vực

ngoại câu thông.

Dài dòng đợi. Thạch Hạo ở đây yên tĩnh lại.

Mà cùng lúc đó, thiên thần thư viện lại đặc biệt náo nhiệt, một ít thiên tài đệ tử đều bị bị vây lên, hai viện tu sĩ cực lực mời.

"Vị đắc đạo thành tiên, là tu hành cảnh giới cao nhất, là mỗi một vị tu sĩ mục tiêu cuối cùng. Nếu không phải lựa chọn tiên viện, đã định trước sẽ là các ngươi cả đời tiếc nuối!" Đây là tiên viện người ở du thuyết. Ở mượn hơi thiên tài.

"Coi như hết, tiên Cổ bị diệt. Đủ để nói rõ tất cả, cái loại này pháp từ lâu rơi ở phía sau, không đáng đem đống giấy lộn tôn sùng là kinh điển." Thánh viện người cười nói, đồng thời cường điệu đương đại pháp mới là duy nhất lộ, là niềm hy vọng.

Hai viện ở tranh, này anh tài trở thành tranh thủ đối tượng.

Rất nhanh, thiên thần thư viện rất nhiều người đều làm ra lựa chọn, không do dự nữa, kỳ thực trong lòng sớm có quyết định.

Thập quan vương, trích tiên, lục đà đám người tiến nhập tiên viện, bạch y ninh xuyên, vương hi đám người tiến nhập Thánh viện.

Vương hi nguyên bản có ý định tiến tiên viện, bất quá ở gia tộc can thiệp dưới, cuối cùng đi Thánh viện, nơi đó có một vị tuyệt đại nhân kiệt, có thể sẽ trở thành vị hôn phu của nàng.

"Các ngươi chớ kéo ta, khẳng định không đi tiên viện, ta từ lâu quyết định, muốn đi Thánh viện." Tiểu mập mạp tào vũ sinh gào to.

Tiên viện lỗ mũi người đều nhanh khí sai lệch, trước kia người này khi nhìn đến Thạch Hạo cùng Cửu U 獒 quyết chiến thì sẽ không nói tốt, làm sao có thể sẽ tới mời hắn.

"Ít tự mình đa tình!" Tiên viện một vị trẻ tuổi hèn mọn.

"Không mời ta, các ngươi nhiều làm chi?" Tào vũ sinh chỉ cao khí ngang.

"Chúng ta là tới thỉnh vị này tiểu tiên tử." Tiên viện tu sĩ trẻ tuổi cùng nhau nhìn về phía Thái Âm thỏ ngọc.

"Gì, cái này thỏ mới vừa rồi còn ở ồn ào, muốn ăn Cửu U 獩 thịt, đang thảo luận chưng cái tại đây hay là nấu tại đây ni, các ngươi muốn nàng?" Tào vũ sinh nói rõ chỗ yếu.

Tiên viện người khóe miệng co quắp, thực không muốn tới thỉnh tiểu cô nương này, chỉ là thấy đến nàng ôm một con tinh khiết máu kỳ lân ấu thú, kiên trì mà đến.

Đồng thời, một vị lão quái vật sau đó tới, tự mình chạy đến.

"Ta đầu này kỳ lân tiểu thú thường ngày giữa thích ăn thần dược, không sai biệt lắm thập Thiên sẽ phải tại đây một gốc cây, các ngươi có sao?" Con thỏ nhỏ tử cười hì hì.

Thật coi đó là la bặc?! Trong lòng mọi người khinh bỉ.

Bất quá lão đầu tử kia lại đầy mặt dáng tươi cười, nói: "Những thứ này có thể nghĩ biện pháp giải quyết."

"Tiểu đạo hữu nhưng nguyện thêm vào ta Thánh viện." Một cái lão nhân đi tới, mời tào vũ sinh đám người.

"Đương nhiên!" Tiểu mập mạp thí điên thí điên liền chạy tới, khí tiên viện người muốn chủy hắn.

Sau đó không lâu, thiên thần thư viện không hề hỗn độn, rất nhiều người làm ra lựa chọn, có quyết đoán.

"Thạch Hạo, ngươi muốn đi tiên viện sao, ngươi nhưng cương đánh bại

Cửu U 獒 a, cùng tiểu Thiên vương càng sẽ có đánh một trận, như vậy đi gặp bị làm khó dễ!" Tào vũ sinh chạy tới, khuyến khích hắn đi Thánh viện.

Sau đó, một đám cố nhân đều xuất hiện, trừ thanh y muốn đi tiên viện ngoại, những người khác đại thể đô hội đi Thánh viện.

"Ta đang đợi tin tức." Thạch Hạo đáp lại nói, xem hai viện thế nào đối với hắn.

Sau đó không lâu, tiên viện lão quái vật xuất hiện, sắc mặt không phải là tốt xem, cau mày, trương liễu trương chủy, rất là khó xử.

"Tiền bối có chuyện mời nói!" Thạch Hạo nhìn thấu hắn chần chờ.

"Kỷ mai cổ chủng sớm bị dự định, trong đó một quả càng đưa cho liễu ngươi thiên thần thư viện người, xem như là hoàn lại cái kia trường sinh thế gia đã từng dành cho tiên viện ân huệ." Lão quái vật than thở.

Sau đó, hắn rất nhanh bổ sung, nói: "Ngươi yên tâm, chỉ cần sẽ tìm được một quả mới cổ chủng, nhất định tặng cho ngươi."

Thạch Hạo lắc đầu, không nói gì thêm.

Tào vũ sinh bọn người không làm, vì Thạch Hạo bão lo lắng chuyện bất công của thiên hạ.

"Các ngươi cũng nhìn thấy. Thạch Hạo đánh bại Cửu U 獒, loại thiên tư này có mấy người có thể sánh bằng, ngay cả hắn cũng không thể chính mình vô thượng cổ chủng sao? Vậy còn có người nào phối chính mình, loại sách này viện không đi cũng được, quá không công bình!"

Những người khác cũng đều tức giận bất bình. Nghĩ tiên viện thiếu công chính.

"Đi Thánh viện, cũng không phải vô địa phương có thể!" Bọn họ đều hô.

Tiên viện lão quái vật xấu hổ, hắn cũng rất căm tức, thế nhưng người của

phía trên chính là không đồng ý, nói là kỷ mai hạt giống từ lâu phân phối hoàn tất, hiện tại vô pháp sửa lại.

Thạch Hạo thở dài. Nói cho cùng tiên viện nhân tài đông đúc, có tiểu Thiên vương người như vậy, hơn phân nửa cũng một hai, vì vậy lão quái vật sẽ không ngoại lệ sửa quyết đoán.

Thánh viện lão nhân cũng đã trở về, đồng dạng rất xấu hổ. Xoa bàn tay, đấm ngực giậm chân, nói: "Chậm một, này chân huyết đều phân phát liễu."

Lần này, tiểu mập mạp tào vũ sinh đám người canh bất mãn, nói: "Trưởng lão, bọn ta đi Thánh viện hoàn có ý gì, thứ tốt đều chia xong. Đi nơi đó còn có ý nghĩa gì?"

"Có ta cùng cho các ngươi tẩy tủy phạt mạch, đồng dạng còn có thể mở ra tiên phủ, đến lúc đó sẽ nhận được tiên máu có thể vì bọn ngươi tạo đại đạo căn cơ!" Trưởng lão lời thề son sắt.

Một đám người bất mãn. Như trước không vui.

"Yên tâm, đến lúc đó các loại vô thượng điển tịch mặc cho ngươi cùng quan duyệt, lấy tác bồi thường." Thánh viện lão nhân đồng ý. Hắn không riêng gì coi trọng con thỏ nhỏ tử, tào vũ sinh cùng, còn muốn đi qua bọn họ đem Thạch Hạo cũng kéo qua đi.

"Tốt như vậy, Thạch Hạo liền ở lại thiên thần thư viện đi, chỉ vì một mình hắn đầm nói cơ. Ta viện cũng có thể làm được." Đúng lúc này, thiên thần thư viện nhị trưởng lão bỗng nhiên mở miệng.

Điều này làm cho tiên viện còn có Thánh viện lão quái vật đồng thời biến sắc. Thật không ngờ nhị trưởng lão sẽ trở thành cản trở, ở chỗ này ngăn.

Thạch Hạo cười nói: "Hảo. Ta ở lại thiên thần thư viện!" Hắn không do dự liền làm ra loại này quyết đoán.

"Thanh niên nhân ngươi cần phải suy nghĩ kỹ, cửu thiên thập địa thích

hợp nhất tu tiên địa phương ở ta tiên viện a!"

"Tiểu đạo hữu, Thánh viện có các loại động phủ, còn có vô số Thần trân, rất có chứa nhiều điển tịch, nơi nào mới là ngươi đi tu luyện địa phương!"

Hai viện lão nhân khuyên can, muốn dẫn hắn đi.

"Quên đi, nơi nào anh tài nhiều, thiếu ta một cái không coi là cái gì, ta liền ở lại thiên thần thư viện liễu." Thạch Hạo từ chối.

Hắn nghĩ, hai viện quả thực như vậy, kỳ tài ngút trời nhiều lắm, cho nên đối với hắn có chút đắn đo, cũng không đủ coi trọng, cùng với như vậy còn không bằng lưu lại.

"Trước ở lại ta thiên thần thư viện đi, nếu như chúng ta ở đây không có gì có thể - khiến cho liễu, sẽ đưa qua." Nhị trưởng lão nói rằng.

"Ngô, được rồi, mặt trên có người quyết định, quá vài tam viện động phủ có thể sẽ na di đến cùng một chỗ vô thượng Tiên thổ chìm, đến lúc đó sẽ rất phương tiện gặp mặt." Tiên viện lão quái vật suy nghĩ một chút nói rằng.

Tin tức này rất kinh người, để cho tào vũ sinh, cô kiếm vân, phượng múa bọn người kinh hãi.

"Không tệ." Thánh viện lão nhân gật đầu.

Đến rồi ly biệt thì, Thạch Hạo đứng thư viện cửa chính, đưa đi này bạn cũ, nhìn bọn họ rời đi, đưa lên liễu chân thật nhất chúc phúc.

Thiên địa đại loạn tương khởi thì, khả năng này là sau cùng sự yên lặng liễu, lưu đem thời gian của bọn họ không nhiều lắm, đây là bọn hắn cực kỳ trọng yếu thời khắc, phải nhanh quật khởi!

Thiên thần thư viện an tĩnh, Thạch Hạo một người rong chơi ở đá cuội trên đường nhỏ, yên lặng thể ngộ mình pháp, còn có tương lai lộ.

Một mảnh trúc tía lâm, sương mù tràn ngập, xuất hiện một đạo thân ảnh,

đại trưởng lão chân thân xuất hiện!

"Ta cho ngươi thập ngày, chính ngươi cân nhắc sau này lộ, nghĩ rõ ràng sau trở lại gặp ta." Đại trưởng lão sau khi nói xong lại biến mất.

Hắn rất ít xuất hiện, là cửu thiên thập địa cường đại nhất người một trong, ngay cả tiên viện cùng Thánh viện lão quái vật đều kiêng kỵ, hắn cũng là cửu thiên thập địa xưa nhất tồn tại một trong.

Thiên địa vắng vẻ, Thạch Hạo ngồi xuống, bắt đầu suy nghĩ, sau đó hắn vừa lấy ra một vài thứ, cúi đầu quan khán.

Có từ ba nghìn châu dẫn tới một ngụm Cổ quan, ở giữa phong ấn ngọc thạch thư, đó là ở tiên Cổ trong di tích thu hoạch.

Sau đó, hắn vừa lấy ra một cái thạch hạp, đây là thần bí nhất vật, ở ba nghìn châu thiên tài đại chiến thì, hắn từ tiên Cổ di tích chỗ sâu nhất lấy được, hẳn là so với Cổ quan chìm ngọc thạch thư hoàn trân quý.

Sau đó, Thạch Hạo thân thể hơi phát quang, một quả hạt giống xuất hiện, chợt đại chợt tiểu, không có định hình, mang theo hỗn độn khí, có từng sợi thần bí hi quang nổi lên.

Loại này hạt giống như thiên địa cuống rốn, dựng dục tiên trân, còn không có thành thục, còn không nên xuất thế, đây cũng là từ ba nghìn châu mang tới, đắc tự Thiên nhân tộc Cổ mỏ.

Mấy thứ này liên quan đến quá nhiều, khả năng cùng hắn tương lai đường có liên quan, Thạch Hạo ở tự đánh giá.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1238: Lấy Thân Làm Chủng

Tử trúc lâm rất yên tĩnh, không có ai quấy rối, gậy trúc từng chiếc tử oánh oánh, phiến lá đều rất ôn hòa, mang theo tử hoa, còn có nhàn nhạt màu tím khói mỏng.

Đá cuội lát thành đường mòn bên, suối nước róc rách, từ ngọc thạch giống như trong suốt gậy trúc rễ cây thượng lưu quá, tình cờ phát sinh leng keng thanh âm, rất dễ nghe.

Thạch Hạo tĩnh tọa, quan sát tỉ mỉ đồ trên tay của chính mình, thật lòng suy nghĩ, sau này lộ làm sao đi?

Bằng những thứ đồ này có thể bước lên tu cổ pháp lộ sao?

Hắn không biết cái này kỳ dị hạt giống đến tột cùng làm sao, thậm chí không biết ở trong xác thực thai nghén vật gì, lúc đó Tề Đạo Lâm cũng chỉ nói là là Tiên kim các loại.

Nghiêm chỉnh mà nói, hắn còn có lựa chọn chỗ trống, không nhất định nhất định phải đi cổ pháp con đường này, còn có kiếp này pháp ở trước chờ đợi.

Hắn tu thành duy nhất động thiên, chưa từng có ai, nếu như cân nhắc không có hoàn mỹ hạt giống yếu tố này, có thể từ bỏ cổ pháp, ở đương đại pháp trên trên con đường này kiên định tiếp tục đi.

Chỉ là Thạch Hạo có chút không cam lòng, hắn ước ao trước tiên tu cổ pháp, luyện nữa kiếp này pháp, hai cánh cùng bay, tham khảo lẫn nhau, do đó thông hiểu đạo lí.

Trái tim của hắn rất lớn, không phải là bởi vì tự phụ cùng ngạo khí, mà

là bị bức ép đến đây, dị vực người quá mạnh mẽ, đánh bại Tiên Cổ kỷ nguyên tiên dân, thậm chí từng thí Tiên!

Kết quả này thực sự đẫm máu, khiến người ta sởn cả tóc gáy, không thể không kính nể, cần sức mạnh càng thêm cường đại mới có thể đối kháng!

Thạch Hạo khát vọng sức mạnh, hi vọng thành vì là hàng ngũ mạnh nhất người, đứng ở núi cao đỉnh cao, như vậy mới có thể tự vệ, mới có thể trong tương lai cùng dị vực chinh chiến trong quá trình có thắng được hi vọng.

Một cái hùng vĩ chiến trường, sẽ có Chân Tiên giáng lâm, đuổi tới một kỷ nguyên Bất Hủ giả ác chiến, chỉ vừa tưởng tượng Thạch Hạo liền cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, đó mới là tuyệt thế một trận chiến!

Hắn không muốn trở thành chuyện vặt, không muốn trở thành bụi bậm của lịch sử, muốn còn sống, tham đánh với đó một trận, bảo vệ người thân, bằng hữu!

Nếu như có thể, hắn hy vọng có thể xoay chuyển Càn Khôn, sửa lịch sử, huy hoàng thắng được, mà không phải lại một đời héo tàn, cả thế gian tịch diệt.

Thạch Hạo thu hồi kinh thư, đại la kiếm thai, Nguyên Thủy Chân Giải các loại, chỉ để lại viên hạt giống kia, nó như trước ở biến hóa, hốt đại hốt tiểu, mang theo hỗn độn vụ.

Loại này không cách nào đánh giá, không biết cấp bậc, hắn vẫn có nghi ngờ trong lòng, có thể không làm hợp đạo hạt giống đây?

"Muốn trước tiên tu kiếp này pháp, lại đi luyện cổ pháp sao?" Thạch Hạo tự nói, nếu như không có thích hợp hạt giống, vậy chỉ có thể như vậy.

Nhưng là, tu kiếp này pháp, đột phá cực hạn thì cần các loại thiên tài địa bảo, còn nhớ tới, khai sáng duy nhất động thiên thì, Liễu Thần lấy tinh túy chất lỏng nhỏ xuống, trợ hắn đột phá.

Hiện tại như trước như vậy, dựa theo Thánh Viện người từng nói, tốt nhất dựa vào Chân Long tâm đầu huyết, Thiên Giác Nghĩ lực cực điểm huyết các loại, dùng để trợ giúp mở mang Động Thiên, hóa linh các loại (chờ) trong thân thể Thần Tàng.

Thiên Thần Thư Viện có sao?

Thạch Hạo biết, thư viện bên trong có không thuần Phượng Hoàng huyết, phân phát gần đủ rồi, mà hiện tại cần chính là tinh huyết bên trong tinh túy!

Vô dụng mười ngày, Thạch Hạo ở cùng ngày liền đi cầu kiến đại trưởng lão, hắn không muốn làm trễ nãi thời gian, mỗi một tấc thời gian đối với hắn mà nói đều là quý giá, không thể tiêu xài.

Đại trưởng lão nơi nghỉ chân rất phổ thông, không phải linh sơn, cũng không phải thần mộc liên miên lâm viên khu, mà là một khối trong vùng đầm lầy.

Một toà nhà tranh, rất đơn giản, không đại đạo ý vị, cũng không có tiên khí, đơn giản.

Ở nhà tranh chu vi, có một ít bùn nhão đường, lẫn nhau cũng không liên thông, đem nơi này vây quanh, tình cờ có thể thấy được một ít Nê Thu, Long ngư qua lại.

Đại trưởng lão một thân áo tang, ngồi ở một khối màu nâu tảng đá lớn trên, cầm trong tay một cái cây gậy trúc, chính đang thả câu, rất thanh nhàn, cũng rất yên tĩnh.

Thạch Hạo cúi chào, không có quấy rầy, lẳng lặng chờ đợi, bởi vì hắn nhìn thấy có món đồ gì ở cắn câu.

Mồi câu rất tinh xảo, toả ra mùi thơm ngát, càng là một cây thánh dược, lấp lóe hào quang, nếu không là ở bên trong nước, nhất định sẽ mùi thơm nồng nặc.

Điều này làm cho Thạch Hạo lấy làm kinh hãi, đây là ở câu món đồ gì, dùng cái gì cần một cây thánh dược vì là mồi liêu, quá xa xỉ rồi!

Cây gậy trúc chìm xuống, hiển nhiên có đồ vật cắn mồi, đại trưởng lão nhẹ nhàng nhấc lên, một cái sinh linh lộ ra mặt nước, cắn thánh dược tử không há mồm.

Đây là một con bạch quy, có thể có dài hơn một xích, bạch xác dường như dương chi ngọc, phi thường kỳ dị, mà nó trắng như tuyết đầu lâu càng là hổ đầu, cùng tầm thường quy tuyệt nhiên không giống.

Cho tới đuôi, có tới dài hơn một mét, như là đuôi rắn.

Này vẫn là quy sao? Tại sao quái dị như vậy, dùng thánh dược là vì câu nó?

Thạch Hạo trong lòng hơi động, như là nhớ ra cái gì đó, trong mắt thần quang lóe lên, nói: "Đây là... Bát trân quy?"

"Chính là này tham ăn gia hỏa, phá hoại ta thả câu tâm tình." Đại trưởng lão cười nói, nhẹ nhàng vung một cái, đem cái kia trắng như tuyết hổ đầu quy vứt trở về trong vũng bùn.

"Bát trân quy, đây chính là đại bổ a!" Thạch Hạo rất không hình tượng chà xát một ngụm nước miếng, vật này quá quý giá, được xưng Thái cổ bát trân một trong, là thế gian cực hạn mỹ vị.

Ngoài ra, nó còn có bổ huyết đệ nhất danh xưng, bất luận người nào tinh lực khô héo thì, lấy nó vì là muốn thang, đều có thể có hiệu quả, bổ sung hao tổn.

Đây là tuổi già tu sĩ yêu nhất, tất cả mọi người cũng không ngăn nổi năm tháng, luôn có tinh lực suy yếu, thân thể khô héo thì, này bát trân quy có thể trì hoãn xu hướng suy tàn, tuy rằng không thể ngăn cản Nguyên Thần lão hủ, nhưng có thể tẩm bổ thân thể, khiến sự cường tráng.

Thạch Hạo không nghĩ tới, này bùn nhão đường bên trong sẽ có thứ này, chẳng trách đại trưởng lão dùng thánh dược thả câu, thật sự rất trị.

Chỉ là để hắn không rõ chính là, tại sao lại để cho chạy?

"Ta muốn câu không phải là nó, mà là một toà động phủ bên trong sinh linh, chỉ là vật kia quá giảo hoạt, thả câu mấy năm, cũng không thấy nó mắc câu." Đại trưởng lão mỉm cười, nhìn thấu tâm tư của hắn.

Thạch Hạo lấy làm kinh hãi, so với bát trân quy còn muốn hi hữu, giá trị kinh người hơn? Đó là cái gì.

Hắn chấn động trong lòng, nghĩ đến vừa tới Thiên Thần Thư Viện thì nghe được đồn đại, cả tòa thư viện tọa lạc ở di tích trên, lòng đất có tiên gia động phủ còn chưa mở ra, chờ phá giải.

Nghĩ tới đây, hắn có chút rõ ràng, này đầm lầy khả năng cùng lòng đất tiên gia động phủ tương thông!

Này cũng khó trách, nếu không bằng đại trưởng lão bản lĩnh, còn lấy cái gì thả câu, trực tiếp chộp tới chính là, cũng chỉ có toà kia động phủ có thể ngăn cản hắn.

"Nhanh như vậy liền đến, ngươi đã nghĩ kỹ tương lai lộ?" Đại trưởng lão hỏi.

"Phải!" Thạch Hạo gật đầu, rất trịnh trọng, nói: "Bất kể là cổ pháp, vẫn là kiếp này pháp, ta đều muốn học!"

Đại trưởng lão trong mắt lộ ra một tia sáng chói, lần thứ nhất ngẩng đầu nhìn hắn, áo tang phần phật trong gió, hắn tuổi tác rất lớn, tóc bạc phấp phới, bình thản bên trong lộ ra một luồng kinh người uy thế.

Nhưng rất nhanh này uy thế liền biến mất rồi.

Mà cũng chính là ở vừa nãy một sát na kia, Thạch Hạo giống như từ

nhân gian tới địa ngục, sau đó lại trở về, trong nháy mắt đó thật đáng sợ.

Bị đại trưởng lão tập trung trong nháy mắt, hắn dòng máu khắp người đều đọng lại, liền tư duy đều trống không, dường như đối mặt phục sinh Thập Hung, một cái sinh linh lại có thể kinh khủng như thế!

"Tâm của ngươi không coi là nhỏ." Đại trưởng lão nói rằng, khôi phục ôn hòa.

"Bởi vì ta biết, kỷ nguyên này rất có thể sẽ lần thứ hai héo tàn, vạn linh đều diệt! Ta không cam lòng, đại trưởng lão cũng không cam lòng, Cửu Thiên Thập Địa hết thảy sinh linh đều không cam lòng, mà chúng ta có khả năng làm chính là từ tự thân bắt đầu, ta muốn trở nên mạnh hơn, ta muốn thay đổi tất cả những thứ này!" Thạch Hạo âm thanh trầm thấp, biểu đạt quyết tâm, đang nói rõ nguyên do, hắn muốn trở nên càng mạnh mẽ hơn, không sợ dị vực bên trong các lộ cao thủ!

"Tu cổ pháp, cần đạo chủng, lấy ngươi tư chất không có một viên vô thượng cổ chủng quá đáng tiếc." Đại trưởng lão nói rằng, nhắc tới cái vấn đề này.

Thạch Hạo nhíu mày, nói thẳng: "Ta cho rằng thư viện đem ta lưu lại, có thể giúp ta tìm được một hạt giống."

Hắn xác thực từng có ý nghĩ thế này, đặc biệt là vừa nãy nhìn thấy đại trưởng lão thả câu, nghĩ đến thư viện dưới khả năng còn có một toà tiên gia động phủ chờ đợi khai quật, cảm thấy hi vọng càng lớn.

"Lòng đất có một toà động phủ, nhưng không chắc có vô thượng hạt giống, thứ đó ở Tiên cổ kỷ nguyên cũng dị thường hiếm thấy, khó có thể tìm được." Đại trưởng lão than thở.

"Chính ta chuẩn bị một viên hạt giống, chỉ là không biết có hay không thích hợp." Thạch Hạo lấy ra một hạt giống, bị hỗn độn bao vây, không ngừng biến hóa.

"Ồ, loại này thú vị, còn chưa thành hình, đang trưởng thành bên trong, thai nghén thiên địa tạo hóa!" Đại trưởng lão hai mắt lập tức cực kỳ thâm thúy, giống như là muốn nhìn thấu Cửu U.

"Đại trưởng lão, như thế hạt giống làm sao?" Thạch Hạo thỉnh giáo.

"Không đơn giản, phi thường quý giá, bất quá bây giờ nhìn còn ở thai nghén bên trong, không biết phải đợi tới khi nào." Đại trưởng lão nói rằng, rất coi trọng hạt giống này.

Đồng thời, hắn lần thứ nhất chủ động tỉ mỉ hỏi dò, đây là từ đâu làm đến đến.

Thạch Hạo chăm chú trả lời, sau đó lại nói: "Trước kia ta nghĩ tu hú chiếm tổ chim khách, thay vào đó, lấy này thiên địa cuống rốn thai nghén ta tự thân, mà không phải chờ đợi thành thục, dung hợp tiến vào ta trong thân thể."

"Có ý nghĩ, theo ta muốn truyền ra ngươi hợp đạo Pháp tướng gần, có thể thật có thể thành công." Đại trưởng lão hai mắt bắn mạnh ra sắc bén thần mang!

"Hả?" Thạch Hạo kinh ngạc, cái kia bất quá là lúc trước ý nghĩ, hiện tại còn không biết nên làm gì lấy hay bỏ đây.

"Trong thiên địa này, có thể có mấy viên Vô Địch bảo chủng? Từ xưa đến nay có thể đếm ra, Tiên Viện mặc dù có thể phát hiện mấy viên, đều là trên một kỷ nguyên tiên dân cố ý bao bọc lưu lại, không phải vậy một loại khó cầu!" Đại trưởng lão nói rằng.

Hắn đi khắp Cửu Thiên Thập Địa, xác thực cũng muốn tìm đến một viên, thế nhưng thất bại, khó có thể hái được hoàn mỹ hạt giống.

Giới Phần bên trong có, hắn cũng đến xem, thế nhưng Vạn Đạo Thụ, thiên chủng cũng không có cách nào hái, đều bị người bảo vệ, không thể xúc động, không phải vậy sẽ có kinh thiên biến cố.

Ngoài ra, không còn gì khác!

Mà điều này cũng tiến một bước nói rõ hoàn mỹ đạo chủng tuyệt thế hi hữu cùng quý giá!

Chính là bởi vì như vậy, đại trưởng lão lật xem vô số sách cổ, tìm khắp tiền nhân kinh nghiệm cùng trí tuệ, muốn khác ích hắn đồ.

Cuối cùng, hắn rốt cục có thu hoạch, thế nhưng con đường kia nhưng là đứt rời.

"Không có vô thượng đạo chủng, liền lấy tự thân vì là chủng, tế luyện chân ngã!" Đây là đại trưởng lão lời nói.

Thạch Hạo giật nảy cả mình, ý tưởng này rất kinh người, lấy tự thân thành đạo chủng, căn bản không mượn vật ngoài, trực tiếp thân thể thành đạo, Nguyên Thần Quy Nhất, chân ngã diễn biến.

Này làm sao làm được? Sở dĩ lựa chọn âm dương chủng, Thế Giới Thụ cây non, vũ trụ mô hình hạt giống, đó là bởi vì, chúng nó hoàn mỹ, là hoàn mỹ, trời sinh thành đạo!

Như vậy dung hợp, mới có thể bước ra chí cao vô thượng con đường, mới có thể hợp đạo, thành tựu Vô Địch lộ.

Hiện nay một câu đơn giản muốn lấy thân vì là chủng, điều này có thể được không, tự thân có thể vượt qua vũ trụ mô hình hạt giống, vượt qua Vạn Đạo Thụ, cường quốc thiên chủng sao?

"Tiên cổ kỷ nguyên có hay không có người thành công?" Thạch Hạo hỏi dò.

"Đều thất bại, hoặc là trở thành phế nhân, hoặc là đem chính mình luyện chết tươi rơi mất." Đại trưởng lão bình thản đáp lại.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1239: Lộ Ở Phía Trước

Đây là một cái ngõ cụt, anh hùng không quy, ở cái kia thiên tài lớp lớp, chòm sao óng ánh thời đại, một cái lại một cái tuyệt thế anh kiệt chết ở trên đường, ngã vào giữa đường bên trong.

Rất nhiều người đều chết rồi, may mắn còn sống sót người cũng tàn phế, âm u rời đi, từ đây vầng sáng không ở.

Dùng cốt thư trên ghi chép ngôn ngữ mà hình dung được, con đường này đoạn ở trên đường, bị vực sâu hắc ám tách ra, mơ hồ khả thấy phía trước tiên khí tràn ngập, mê người tiến lên. Nhưng là, một vị lại một vị kỳ tài ngút trời đi tới, đều rơi xuống vào vực sâu, rơi vào vạn kiếp bất phục nơi.

Thạch Hạo cau mày, con đường này quá hiểm ác, có thể thành công sao?

"Ở cổ đại, vô thượng hạt giống có thể tìm được mấy viên? Từ xưa đến nay có thể đếm ra, chợt có cái thế thiên tài đi tới bước đi kia, không đạo chủng khả dung hợp, không cam lòng bình thường, chỉ có thể đi ngõ cụt." Đại trưởng lão than thở.

Thạch Hạo lặng lẽ, hắn có thể cảm nhận được người như thế tâm tình, chính như hắn, hiện tại cũng không cam lòng, không muốn bình thường, muốn dung hợp mạnh nhất cổ chủng, không muốn lạc hậu.

Hắn muốn siêu thoát, ước ao đứng ở thần đạo đỉnh cao nhất, ven đường trên nhấp nhô, nhất định muốn vượt qua mới được, hắn không thể dừng lại, không cách nào nghỉ chân!

"Chính là bởi vì không có âm dương chủng, vạn đạo thụ chờ, cho nên mới có người mạnh mẽ đi đường này, ngươi muốn tiến hành sao?" Đại trưởng lão hỏi.

Đường xá gian nan, lúc nào cũng có thể sẽ chết đi, rất khó coi đến hi vọng, đây là không có hoàn mỹ bảo chủng kỳ tài chỉ có lựa chọn, nếu không muốn bình thường, chỉ có vượt khó tiến lên.

"Ta muốn đi đường này!"

Thạch Hạo cuối cùng làm ra quyết định, ánh mắt kiên nghị.

Cùng với tầm thường sống sót, không nếu như để cho sinh mệnh thoả thích thiêu đốt, tỏa ra, tử liền thôi, mà như sống sót chính là siêu thoát, có thể phá kén phiên phiên mà trên.

Hắn rõ ràng đại thế, biết tương lai là cỡ nào tàn khốc, bởi vậy không e ngại tử vong, muốn hoạt ra một cái siêu nhiên ở trên chân ngã.

Đồng thời Thạch Hạo cũng rõ ràng, đại trưởng lão sẽ không thật sự chỉ điểm hắn một con đường chết, khẳng định có mấy phần chắc chắn, nếu không biết rõ hẳn phải chết, hà tất lưu hắn ở Thiên Thần thư viện?

"Được! Nếu ngươi có quyết tâm, dám đi đường này, ta cũng yên lòng, sợ ngươi nhất trông trước trông sau, lo được lo mất!" Đại trưởng lão nói rằng.

Trên mặt hắn bốc ra hào quang, trong ánh mắt có khen ngợi nói: "Không có đường, chúng ta liền làm ra một con đường, vượt qua cổ nhân, không phải vậy dựa vào cái gì vượt qua dị vực!"

Đại trưởng lão nói thẳng, hắn sẽ không hại Thạch Hạo.

Tiền nhân trí tuệ một đời một đời tích lũy, tự nhiên ở nối liền ngõ cụt, phát triển đến hậu kỳ xuất hiện nhiều loại biện pháp, đi nghiệm chứng lấy thân là chủng đại đạo.

Đại trưởng lão từng khai quật quá tiên gia động phủ, hơn nữa không ngừng một chỗ bây giờ Thiên Thần thư viện có thể đến một bước này, cũng là bởi vì những tư nguyên này tụ tập.

Vì vậy, hắn có nắm giữ không ít cổ đại bí sách, có một ít ngọc thạch thư trên ghi chép phương pháp tu hành không thể tưởng tượng nổi, khác ích kỳ kính.

Đại trưởng lão không ngừng tổng kết đem các loại lấy thân là chủng để ý tới cùng với chân thực kinh nghiệm chờ, đều tập hợp cùng nhau, hơn nữa yêu đương đại vô thượng cao thủ cùng tham mưu, sớm có một chút mặt mày.

Đặc biệt là nhìn thấy Thạch Hạo thu gom cái này kỳ dị hạt giống, để hắn cảm thấy hi vọng thành công gia tăng, đây là một cái thiên địa cuống rốn có thể tẩm bổ bản thân, hóa thành đạo chủng.

"Những sách này tịch ngươi cầm xem!" Đại trưởng lão nói rằng, ban xuống một đống ngọc thạch thư, tất cả đều là lấy tiên văn tự cổ đại ghi chép.

Thạch Hạo lập tức ngồi xếp bằng xuống, chăm chú nghiền ngẫm đọc, ghi chép pháp không phải bí thuật chờ, chỉ là lấy thân là chủng các loại thôi diễn, cùng với cần thiết phải chú ý sự hạng.

"Những sách này chỉ là lời dẫn khi ngươi chân chính muốn dung hợp đạo quả, lấy thân là chủng, thành tựu giáo chủ vị trí thì, còn có chuyên môn ngọc thạch kinh văn!" Đại trưởng lão trịnh trọng nói rằng.

Muốn đột phá Thiên Thần cảnh, không phải dễ dàng như vậy, đặc biệt là Thạch Hạo muốn khác ích hắn đồ, đi không tầm thường con đường, càng cần cẩn thận, chín tử bác một đời!

"Những này cho ngươi xem, chỉ rõ một cái đại thể phương hướng, chờ có điều kiện đều đạt đến, ngươi là có thể nghiền ngẫm đọc đột phá cảnh giới kinh văn, tế luyện chân ngã, thành tựu giáo chủ cấp cường giả."

Thạch Hạo cẩn thận nghiền ngẫm đọc, chăm chú phỏng đoán, đại thể thể ngộ đến con đường này gian khổ.

Bất quá, hắn cũng không sợ, thậm chí có chút mừng rỡ, nguyên nhân năm đó tu tiên khí thì, từng đi qua gian nan nhất con đường, khác với tất cả

mọi người, lần này chính là coi đây là cơ sở, sâu sắc lột xác.

Đương nhiên, khi hắn cất bước đến ngõ cụt điểm cuối thì, sẽ không có cái gì có thể dựa vào.

Đại trưởng lão chăm chú nhắc nhở, khi đi đến ngõ cụt tuyến đầu tiên thì, sẽ phát sinh một ít quỷ dị mà lại chuyện đáng sợ, không thể tưởng tượng, mỗi người trải qua cũng không quá tương đồng.

Tỷ như, có người ở thời khắc mấu chốt, nhìn thấy một cái lò nung, đột nhiên xuất hiện, luyện hóa thiên địa vạn vật; có người nhìn thấy, vô tận lông chim phấp phới, một ít cổ đại người ở Vũ Hóa Phi Tiên; còn có người nhìn thấy một đôi mắt, như là thiên đạo vô cùng, lớn vô cùng, nhìn chằm chằm tự thân; càng có người hơn...

Phi thường yêu dị, không nói ra được một khắc đó thể ngộ, đại thể người chính là vì vậy mà ngã xuống.

Thạch Hạo dùng ba ngày công phu chăm chú xem xong này chồng điển tịch, nhắm mắt lại, suy nghĩ rất lâu, sau đó nói cho đại trưởng lão hắn đã hiểu rõ.

"Ngươi thân còn có tâm đã chuẩn bị kỹ càng, thế nhưng chuyện gì đều muốn lấy phòng vạn nhất, một khi thất bại, rất có thể "thân tử đạo tiêu"!" Đại trưởng lão nói rằng.

"Ta không sợ!" Thạch Hạo nói rằng.

Như bình thường, tình nguyện tử, đây là tâm thái của hắn, như cùng bình thường tu sĩ như thế, trong tương lai trên chiến trường nhất định sẽ bị dị vực tu sĩ như thu gặt hoa mầu bình thường đánh giết.

Hắn biết rõ, tiên dân đều thất bại, liền tiên đều từng bị giết, nếu như không thể siêu nhiên, kết cục khó sửa đổi, chỉ có thể lặp lại tiền nhân bi kịch.

"Hừm, hay là muốn làm chuẩn bị!" Đại trưởng lão nói rằng, đồng thời

cũng là vì để cho hắn càng tốt hơn đột phá.

"Đều cần cái gì?"

"Cần các loại thiên tài địa bảo, nếu ngươi thất bại, chúng nó có thể lưu lại tính mạng của ngươi, nếu như ngươi thành công, thì lại có thể trợ ngươi tiến thêm một bước, tăng nhanh tiến trình." Đại trưởng lão thần sắc nghiêm túc.

Hắn nói tới thiên tài địa bảo đều là thứ không tầm thường, không có một cái là phàm vật, đều giá trị cao hù chết người, Thạch Hạo chỉ nghe một chút sắc mặt liền tái rồi.

Những thứ đó thật sự quá khó tìm, tỷ như Thiên Phượng huyết, cũng còn tốt ở thư viện bên trong còn có, tuy rằng không thế nào tinh khiết, nhưng có thể tinh luyện ra một ít.

Lúc trước Thiên Thần thư viện chính là bởi vì có hoàng huyết trì mới hấp dẫn vô số thiên tài đến đầu!

"Thần mặt trời đằng, thiên thần thụ, phục sinh thảo, trừ tà thần trúc..." Đại trưởng lão một hơi báo mười mấy loại thiên tài địa bảo.

Thạch Hạo sắc mặt nhất thời trắng bệch, những thứ đồ này khả đều là cấp thần, chạy đi đâu tìm, quá mức đáng sợ, xa xỉ quá đáng, để hắn trái tim thịch thịch nhảy rộn.

Ngoài ra, còn có rất nhiều cái khác kỳ thảo, khoáng thạch chờ, đều là hi thế trân phẩm.

"Ta có dẫn hồn liên, thiên thần thụ, phục sinh thảo." Thạch Hạo nhắm mắt nói rồi vài loại.

Đại trưởng lão phi thường kinh ngạc, thứ này Thạch Hạo đều có thể tìm được, thực sự là ngoài ý muốn, phi thường không đơn giản.

Đây là Thạch Hạo ở ba ngàn châu thiên tài đại chiến thì, từ cái kia mảnh Tiên cổ di tích bên trong mang ra đến chiến lợi phẩm, là hắn thu hoạch lớn nhất.

"Ngươi có thể lấy ra vài loại là tốt lắm rồi, yên tâm thiên thần thụ chờ chỉ cần lấy ra một ít cành lá, không thương về căn bản." Đại trưởng lão nói rằng.

Đồng thời, hắn nói cho Thạch Hạo, đại đa số thiên địa tinh túy hắn cũng đã chuẩn bị kỹ càng, hiện nay chỉ kém hiếm có vài loại, chờ đợi chính hắn đi hái.

"Còn kém cái gì?" Thạch Hạo hỏi.

"Trừ tà thần trúc, cần hai mươi tiết trở lên cổ trúc." Đại trưởng lão nói rồi một loại thần trúc.

Trừ tà thần trúc, trắng noãn như ngọc, mỗi năm trăm lớn tuổi một tiết, hai mươi tiết chính là mười ngàn năm ghi trở lên lão trúc, thứ đó cây non đều rất khó tìm, liền chớ đừng nói chi là đã có thành tựu cổ trúc.

"Hoàng tuyền quả, ở cực âm nơi dài ra chín ngàn năm trở lên." Đại trưởng lão lần thứ hai nói rồi một loại thực vật.

Vật này, là trong truyền thuyết trái cây, rất nhiều người đều cho rằng không thể tồn tại, có thể tưởng tượng cỡ nào khó tìm.

"Liền này hai loại đồ vật còn cần chính ngươi đi hái, ta khác có thể giúp ngươi tập hợp!" Đại trưởng lão nói như vậy.

Thạch Hạo nghe vậy, hít một hơi thật sâu, phần này ban ân quá nặng, vậy cũng đều là trong thiên địa rất nhiều thần phẩm, bất luận một loại nào đều sẽ làm người điên cuồng, kết quả đại trưởng lão như vậy thô bạo, giúp hắn quyết định.

"Đa tạ đại trưởng lão!" Thạch Hạo chăm chú làm một cái đại lễ.

"Trừ tà thần trúc còn có hoàng tuyền quả, nghe đồn đều ở một chỗ, không cần ngươi nhiều chạy trốn." Đại trưởng lão nói rằng, càng chỉ rõ một cái khu vực.

Điều này làm cho Thạch Hạo khá là kinh ngạc, nếu đại trưởng lão biết ở nơi nào, làm sao không hái đến, còn muốn hắn đi? Này hơn nửa có cái gì thâm ý.

"Đó là một cái không giống nơi bình thường, ngươi đi tới nơi đó, cũng đã xem như là bắt đầu chuẩn bị đột phá, ở nơi đó tiên tiến hàng bước thứ nhất, lợi dụng kỳ dị cổ địa luyện thân thể ngươi, rèn đúc nguyên thần của ngươi, tu hành từ nơi nào bắt đầu!" Đại trưởng lão thần sắc nghiêm túc!

"Vâng!" Thạch Hạo trong lòng kích động, quả thế, tất cả lấy nơi đó vì là khởi điểm.

Những này thiên tài địa bảo nếu như tập hợp, có thể để cho Thạch Hạo làm ít mà hiệu quả nhiều, ở ngõ cụt trên thêm một phần bảo đảm, dù cho là thất bại, cũng có thể sống sót.

"Ta sẽ không thất bại, đã không có đường lui, nhất định muốn vượt qua cổ nhân, nối liền ngõ cụt, bước ra một cái vô địch đại đạo!" Thạch Hạo kiên định niềm tin của chính mình.

"Ngươi có lòng tin là tốt rồi!" Đại trưởng lão nói rằng, sau đó xem về phía chân trời, ánh mắt sâu thẳm, hắn ngơ ngẩn xuất thần, nghĩ đến thời tuổi trẻ chính mình.

Sau đó, đại trưởng lão thở dài, nói: "Không muốn lặp lại ta bi kịch."

"Cái gì?" Thạch Hạo giật nảy cả mình, con mắt một thoáng mở thật to, nhìn chằm chằm trước mặt cái này tóc trắng như tuyết lão nhân.

Đại trưởng lão cũng đi qua con đường như vậy? Hắn... Thất bại rồi!

Chỉ là, bình thường người thất bại không phải tử chính là muốn phế rồi

chứ, khả đại trưởng lão như trước quân lâm thiên hạ, trở thành ít có người khả ngang hàng nhân vật cái thế.

Này có chút không phù hợp lẽ thường, hắn có thể đi đến một bước này, nên tính là một cái kỳ tích!

"Ta có thể không tử, mà lại có như bây giờ loại này thành tựu, là nhân một hồi cơ duyên, không phải vậy cùng cổ nhân như thế, đều bại vong." Đại trưởng lão hơi có thất vọng.

Thạch Hạo cuối cùng đã rõ ràng rồi, vì sao đại trưởng lão muốn hắn đi đường này, nguyên nhân đại trưởng lão tự thân từng đi qua, sâu sắc hiểu rõ con đường này, có niềm tin tương đối, ngoại trừ có cổ pháp hộ tống, còn có kinh nghiệm có thể truyền thụ!

"Đáng tiếc a, không tìm được cái kia cây Hợp Đạo hoa, nếu không, hết thảy đều không là vấn đề!" Đại trưởng lão thở dài.

"Hợp Đạo hoa, đó là cái gì?" Thạch Hạo không hiểu hỏi.

"Trong thiên địa đệ nhất kỳ hoa, không phải Trường Sinh dược, nhưng so với Trường Sinh dược khả năng còn quý giá!" Đại trưởng lão nói rằng.

Hợp Đạo hoa, là làm một tộc chí cao vô thượng đại đế còn có Tiên Đạo nhân vật chuẩn bị hoa, có thể chân chính hợp đạo, thành tựu vô thượng đạo quả, xưa nay chỉ có một cây.

Thạch Hạo lấy thân là chủng, nếu như có thể ăn vào loại này hoa, nhất định sẽ thành công, sẽ không có một chút bất ngờ!

Dù cho là hắn thất bại, nếu là tìm được loại này hoa, dù cho tự thân từ lâu tàn phế, khả chỉ cần còn có cuối cùng một hơi, cũng có thể lập tức sống lại, đồng thời thành công!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1240: Chỗ Cần Đến

Hợp Đạo Hoa, chính là như thế là kỳ dị, nắm giữ nghịch thiên lực lượng, để một người trực tiếp hợp đạo!

Thứ này đối với nhất tộc Đại Đế còn có Chân Tiên đều hữu hiệu, có thể thấy được cỡ nào quý giá, có thể từ xưa đến nay chỉ có như vậy một cây, không thể tìm ra tìm kiếm.

Vật này xưa nay đều chỉ ghi chép ở sách sử trên, từ cổ chí kim hầu như không người từng thấy, nếu không có trên một kỷ nguyên có Chân Tiên nói ra này cây kỳ hoa tên, Nhân Gian giới không biết.

"Ở nơi nào, một điểm manh mối đều không có sao?" Thạch Hạo hỏi, hắn ngược lại không là đem hi vọng ký thác ở đây tiêu tốn, hắn chỉ là hiếu kỳ, muốn biết một ít.

Thạch Hạo cảm thấy, muốn siêu thoát, hay là dựa vào sức mạnh của chính mình cho thỏa đáng.

Chỉ có tự thân có chân chính trải qua, mới có thể đột phá, mới có thể lý giải loại kia diệu - cảnh, nếu không, càng như là bị bố thí, khó có đại triệt đại ngộ tâm cảnh.

"Năm xưa, có Đại Đế đi tìm, có sắp chết Chân Tiên cầu quá, có thể đều không có nhìn thấy. Nghe nói từ trước tới nay chỉ có như vậy hai ba tên sinh linh may mắn từng ăn hoa này." Đại trưởng lão nói rằng.

Đều biết nó nghịch thiên, so với Trường Sinh dược còn quý giá, nhưng là nhưng không người nào có thể, chỉ có thể ngắm nhìn từ xa, nó tồn tại với từ trần tang thương Tiên Đạo trong truyền thuyết.

Bất quá, Đại trưởng lão cũng không phải là không có thu hoạch, đào móc các loại di tích cổ, từ Tiên Cổ một phần khắc đá trên phát hiện một chút manh mối.

"Thành tiên giữa đường, chốn Cửu U, có tung tích của nó." Đây là Đại trưởng lão được không trọn vẹn ghi chép.

Đây là một cái rất mâu thuẫn nhắc nhở, thành tiên giữa đường, đó là hẳn là thần thánh, tại sao lại kéo tới chốn Cửu U? Người sau nên phi thường đáng sợ!

Có một chút có thể khẳng định, chỗ đó hơn nửa không thể tới gần nhất định có đại khủng bố nếu không tiên dân đã sớm đi hái, có bất kỳ manh mối đều sẽ không bỏ qua!

Hai người không có lại bàn luận cái đề tài này, bởi vì bọn họ biết, này rất không hiện thực, bây giờ chịu tìm không được Hợp Đạo Hoa.

"Đem cái môn này pháp nhớ kỹ!" Đại trưởng lão truyền xuống một môn pháp, ở một khối thanh sắc cốt có rất nhiều khoa đẩu văn, cốt văn đan dệt, óng ánh điểm điểm, phi thường dày đặc.

"Chuy Cốt Pháp!" Thạch Hạo kinh ngạc, đây là một môn rèn luyện xương pháp môn có thể để tự thân từ trong ra ngoài mạnh mẽ, để xương cốt cứng rắn mở ra trong thân thể bảo tàng.

"Không nên coi thường cái môn này pháp, đây là Luyện Thể sĩ một mạch cao nhất hàm nghĩa bên trong dẫn lộ thiên." Đại trưởng lão trịnh trọng nói rằng.

"A, mới là dẫn lộ thiên?" Thạch Hạo bĩu môi, nhìn có chút không lên, hắn tự thân cũng đã xem như là một cái Luyện Thể sĩ, còn muốn dẫn đường sao?

Đại trưởng lão nhắc nhở nói: "Ngươi chỉ là tự thân thể chất đầy đủ được, mạnh mẽ đột phá đến một bước này, nhưng là cũng không có hệ thống luyện

tập, nếu như có bản này pháp, sẽ làm ngươi thể chất càng mạnh hơn!"

Đồng thời, đại trường nói cho hắn, này cái gọi là dẫn lộ thiên chính là đối ứng Thiên Thần cảnh, không phải là tiểu tu sĩ có thể tu luyện!

Lần này Thạch Hạo thay đổi sắc mặt thiên mở dầu liền như vậy? Đến tiếp sau thiên sẽ cỡ nào kinh người.

"Chờ ngươi đột phá cực điểm sau, có thể đi Thánh viện tìm kiếm bản hoàn chỉnh, chỉ có Giáo chủ cấp trở lên nhân vật mới có thể tu hành!" Đại trưởng lão nói rằng.

Lần này, Thạch Hạo chủ tu Tiên Cổ pháp, đối với Thánh viện pháp môn chờ sẽ không trọng điểm, không lâu về phía sau chuy cốt, chỉ là vì thể chất đủ mạnh, do đó vượt qua cửa ải sống còn.

Thạch Hạo tìm hiểu hai ngày, vững vàng đem bản này pháp ghi nhớ vào trong tâm, cũng có sâu sắc thể ngộ.

Sau đó, Đại trưởng lão lần thứ hai truyền xuống một phần pháp, là một khối hoàng kim cốt, mặt trên cũng có một phần pháp, là lấy Tiên Cổ kỷ nguyên thời đại văn tự khắc mà thành.

"Đoán Thần Pháp!" Thạch Hạo vui sướng, đây là giảng làm sao rèn đúc nguyên thần pháp môn, là phi thường hi hữu thứ tốt, ở đương đại cũng ít khi thấy.

"Không riêng cần huyết nhục đủ mạnh, nguyên thần càng hiếu thắng, nếu không lần này ngươi tọa cửa ải sống còn, hơn nửa liền lạc lối, cuối cùng vẫn lạc!" Đại trưởng lão cảnh kỳ.

Loại này pháp cũng không hoàn toàn, thế nhưng ứng phó Thiên Thần cảnh đầy đủ.

Mà, Đại trưởng lão sáng tỏ báo cho, chờ hắn xuất quan sau, có thể đi Tiên viện tìm kiếm mặt sau bộ phận.

Sau mười ngày, Thạch Hạo chuyển thân, một mình đi tới một chỗ bí cảnh, muốn đi tìm Ích Tà Thần Trúc còn có Hoàng Tuyền Quả, Đại trưởng lão cũng không có đi theo vì hắn hộ tống.

Thạch Hạo biết, này quá nửa là một loại thử thách, nếu như ngay cả chỉ rõ địa điểm thần dược cũng không chiếm được, còn nói gì tới ngộ đạo?

Vô Lượng Thiên, cương vực hùng vĩ!

Thiên Thần thư viện ở Vô Lượng Thiên, mà cái kia nơi bí cảnh đồng dạng ở đây không gian, nếu là cần phải đi Cửu Thiên Thập Địa bên trong những nơi khác, cái kia không thể nghi ngờ quá xa xôi.

Tiên Khâu, đây là Đại trưởng lão vì là Thạch Hạo chỉ rõ địa vực, khoảng cách thư viện cũng không biết bao nhiêu dặm, hàng trăm triệu, tuyệt đối là con số trên trời.

Thạch Hạo rời đi thư viện, đây là hắn lần thứ nhất ở Vô Lượng Thiên bên trong hơi hơi thả lỏng lữ hành, hắn đi qua một toà lại một toà cự thành, mượn trận pháp vượt qua hư không.

Đại trưởng lão không có để hắn mượn thư viện tế đàn, mà là để hắn ở bên trong thế giới này tự mình đi đi tới, để hắn quen thuộc Vô Lượng Thiên.

"Tương lai có đại chiến, hiện tại như chưa quen thuộc sơn hà, hiểu rõ địa mạo, tương lai bị nhiều thiệt thòi." Thạch Hạo tự nói.

Ở trên đường, hắn luyện Chuy Cốt Pháp, tinh tu Đoán Thần Thuật, cũng không có vội vã chạy đi, đem hai loại pháp môn hiểu rõ, mới có thể phát huy đến tác dụng lớn nhất.

"Ngũ hành xâu thịt dê, đại bổ thánh phẩm!"

"Giao thịt nhân bánh bánh bao, vị mỹ giới liêm!"

Ở một tòa trong thành lớn, Thạch Hạo cảm nhận được trong hồng trần

huyên náo, hắn có chút hoảng hốt, rời xa thế gian này rất lâu, từ khi đi tới Cửu Thiên, vẫn ở thư viện, di tích bên trong ngang qua.

Ở đây dừng lại mấy ngày, Thạch Hạo chuẩn bị tiến quân cái kia nơi bí cảnh, ngay ở mấy ngàn dặm ở ngoài Đại Hoang bên trong.

Vùng non sông này đầm lớn rất rộng lớn, bao la bát ngát, nói là khoảng cách thành trì mấy ngàn dặm, kỳ thực mới là ngoại vi mà thôi, chân chính thâm nhập vào, Thạch Hạo cảm thấy như là điều động một phiến lá cây, lọt vào trong biển rộng.

Hắn lấy ra một khối ngọc bài, nó bắt đầu phát quang, chỉ dẫn ra một con đường, hướng về một cái nào đó phương vị đi vào.

Đây là Đại trưởng lão ban xuống ngọc bài, không có nó chỉ dẫn, là không cách nào tìm tới chỗ đó, tục truyền chỉ có số ít mấy vị lão quái vật biết được nơi đây.

Y theo chỉ dẫn, rốt cục đến chỗ cần đến, một ngọn núi cao xuyên thẳng mây xanh, cũng không biết cao bao nhiêu vạn trượng, khí thế khoáng đạt, mặt trên khắc viết hai chữ lớn: Tiên Khâu.

Ngọn núi này rất bắt mắt, chính là Thạch Hạo phương muốn tìm.

Nhưng là, như bỏ lại ngọc bài, ngọn núi này chính là ở trước mắt cũng không nhìn thấy thậm chí có thể xuyên thủng qua sơn không thể ngăn trở đường.

Điều này làm cho Thạch Hạo khá là kinh ngạc, này sơn đến cùng là thực thể, hay là hư huyễn, vì sao chỉ có cầm ngọc bài mới có thể chạm tới?

"Ẩn giấu trong hư không núi lớn, chỉ có cầm khắc có thần bí trận pháp ngọc bài mới có thể tiếp cận." Thạch Hạo đăm chiêu.

Có người nói, này núi lớn phụ cận nên có một phiến đồi núi, nhưng là trước mắt thấy chỉ có kéo dài quần sơn, cùng với toà này vua của các ngọn

núi.

"Leo lên ngọn núi này, có cơ duyên giả có thể nhìn thấy Huyền Không Tự, sau đó mới có thể vào Tiên Khâu." Thạch Hạo khẽ nói đây là Đại trưởng lão dành cho nhắc nhở.

Hắn bắt đầu leo núi, mới một tới gần trước mắt liền lay động một hồi, cảm nhận được một loại áp lực cực lớn, như là lại một viên lại một khỏa tinh thần hạ xuống, nện ở trên người hắn.

Thạch Hạo ngay lập tức thì có muốn thổ huyết cảm giác, khó có thể nhúc nhích một hồi, toàn thân bị cầm cố phảng phất bị một toà vô hình Tiên Đạo núi lớn ngăn chặn, thở không thông.

Hắn bước đi khó khăn, có một loại muốn cảm giác nghẹn thở!

Sơn đạo có bậc thang, mỗi một giai đều có ột trượng, này như là vì là người khổng lồ chuẩn bị, Thạch Hạo từng bước từng bước leo, mới mấy chục cấp mà thôi, liền bị một luồng áp lực bách khóe miệng chảy máu.

Hắn cười khổ cuối cùng đã rõ ràng rồi Đại trưởng lão tại sao muốn chính hắn đến rồi, đây là một loại mài giũa a, bình thường người khẳng định không lên được.

Đến cuối cùng, hắn tạo ra duy nhất động thiên, thả ra ba đạo tiên khí, toàn lực ứng phó, như vậy cũng bước đi liên tục khó khăn, từng điểm từng điểm leo núi.

Thạch Hạo không có dừng lại một ngày, ròng rã đi rồi nửa tháng lâu như vậy, hắn yên lặng đếm lấy, đã hơn 99,000 bậc thang bị đạp ở dưới chân.

"Cao mười vạn trượng!" Hắn một trận vô lực thở dài, quá cao, khi đi đến mặt trên, nhanh nhìn thấy trên đỉnh ngọn núi lúc, hắn có xương cốt đều sắp tách ra.

Đúng, nửa tháng leo núi, mênh mông áp lực che kín thân thể, Thạch Hạo

rất nhiều xương đều xuất hiện vết nứt, lập tức liền muốn vỡ nát!

"Chuy Cốt Pháp, hắc!" Thạch Hạo tâm có ngộ ra, đây là muốn đập nhỏ xương của hắn a, cần đến đỉnh núi đi tẩm bổ được không?

Rốt cục đến trên đỉnh ngọn núi, quả nhiên ười vạn trượng, không nhiều không ít!

Làm đăng lâm tới một sát na, Thạch Hạo cảm giác kim quang đập vào mặt, một vòng đại nhật mọc lên từ phương đông, nhìn kỹ như là một con Kim Ô thi thể, ở vượt qua, liệt dương cuồn cuộn, dày yên từng trận.

Hắn vừa vặn đuổi tới mặt trời mới mọc mọc lên ở phương đông, một vòng to lớn thiên nhật phảng phất chính là từ này trên đỉnh ngọn núi bay lên!

Trong lúc hoảng hốt, bên dưới ngọn núi chính là mặt biển, này đại nhật từ trong biển nhảy đến không trung, cảnh sắc tráng lệ, cực kỳ đẹp đẽ.

"Coong!"

Hoàng chung đại lữ, xa xôi nổ vang, tuyên truyền giác ngộ.

Này một tiếng đại chung hưởng, từ che ngợp bầu trời kim sắc ánh bình minh bên trong truyền đến, khiến người ta như "thể hồ quán đỉnh", muốn ở đây chứng đạo.

Ở trước đó mới có một ngôi chùa cổ, toàn thân đều là kim sắc gạch đá, phi thường thần thánh an lành, tắm rửa ánh bình minh, ở vào kim quang bên trong.

Thạch Hạo từ thân đến tâm, đều có một loại khoan khoái cảm giác, lại như là mệt mỏi nhiều ngày, không ngủ không ngớt, đột nhiên thả lỏng, chu vi kim sắc quang vũ rơi ra, đi kèm tiếng chuông, muốn Vũ Hóa Phi Tiên.

Đây là một toà huyền không Thần Miếu, mái ngói đều là kim sắc, toàn thân an lành.

Trong ánh bình minh, nó huyền ở nơi đó, ở chùa miếu trước càng có thật nhiều người ngồi xếp bằng gạch đá trên mặt đất, yên lặng cảm ngộ, cẩn thận phỏng đoán, những người này ở ngộ đạo.

Thạch Hạo lấy làm kinh hãi, càng có nhiều người như vậy ở đây.

Những người này trẻ có già có, không nhúc nhích. Có người búi tóc bên trong cắm vào cốt trâm, mặc da thú y, ở trần, xem ra rất nguyên thủy. Có người trên người mặc trộn lẫn tiên kim kim loại chiến y, lưu động tiên quang, xem ra thần thánh vô cùng.

Này không phải một đám phàm nhân, mỗi người đều có một loại khiến người ta kính nể khí tức, đối mặt với bọn họ, còn muốn muốn quỳ xuống, quỳ bái.

Thạch Hạo hít vào một ngụm khí lạnh, ở đây để hắn đều hãi hùng khiếp vía, cảm giác mình còn chưa đáng kể, đây rốt cuộc là một đám ra sao sinh linh?

Hắn chú ý tới, bất kể là những kia người trung niên hay là thiếu niên, kỳ thực đáy mắt nơi sâu xa đều có tang thương, nên sớm đã thành niên, không có sinh linh niên kỷ nhỏ.

Bọn họ hoặc cõng lấy cự cung, hoặc cầm trong tay cổ xưa chiến mâu, tất cả đều có chí cường binh khí, mỗi một cái cũng như cùng vô địch chiến như thần!

Những người này như hóa thạch, nhất định bất động, như là tồn tại ngàn tỉ năm tuế nguyệt xa xưa như vậy.

Quá kỳ dị!

Thạch Hạo sau đầu hiện lên một cái thần bàn, một đoàn cổ hỏa mang theo tiên vụ, Hỗn Độn khí bùng cháy, vô thanh vô tức xuất hiện, bắt đầu chiếu rọi những người này, khắc họa các loại dấu ấn Đại đạo.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1241: Chiến Thần Lạc Ấn

Cho đến ngày nay, Thạch Hạo Linh Giác bén nhạy, thức cảm siêu phàm, trước tiên cảm thấy được tự mình sau ót xuất hiện thần bàn, ở chiếu rọi những thứ kia người thần bí.

Bọn họ đều là Đại Đạo, tất cả đều là vô thượng ấn ký, ở chỗ này cộng minh, ở thần miếu trước thiện xướng, ức vạn năm từng có như vậy một đám người tham kinh Ngộ Đạo, trường ngồi trên này!

Thạch Hạo thân có điều cảm, có lòng sở ngộ, từng bước từng bước đi về phía trước, nhận chịu tiên sơn áp đính vậy áp lực, trong cơ thể hơn hai trăm khối cốt lay động, ca ca vang cá không ngừng, tùy thời muốn giải thể.

Nhưng là, hắn không có dừng lại, chậm chạp mà kiên định đi tới, đi tới liền mảnh ngói còn có tường thân thể đều là màu vàng cổ xưa thần miếu trước, đến gần đám người kia.

Rồi sau đó, Thạch Hạo ngồi xuống, ngồi xếp bằng ở đám người kia phía sau, mặc dù còn có đoạn khoảng cách, nhưng là tới đây đã coi như là cực hạn.

Điều này làm cho hắn hoảng sợ, đến tột cùng là như thế nào một đám sinh linh, lưu lại lạc ấn liền cường hãn như vậy, cường đại như hắn, có thể nói Thiên Thần Cảnh mạnh nhất một trong mấy người, cũng không thể dung hợp đi vào.

"Khách!"

Ở Thạch Hạo ngồi xuống sát na, hắn đùi phải gảy xương gảy, theo hắn ở chỗ này tĩnh tọa, lắng nghe Tiên Thiên Thần Ma tụng kinh, hắn bách hài như bị quả chùy đánh, đương đương vang dội.

Đau, đau nhức khó nhịn!

"Phanh!"

Một tiếng kịch chấn, Thạch Hạo đang run rẩy, cả người chuột rút!

Hắn giống như là tao thụ nghiêm trọng nhất đụng, thân thể đều biến hình, những thứ kia bộ xương không đủ để chống đở hắn, máu thịt sắp ngồi phịch ở trên đất, quỷ dị dọa người.

Thạch Hạo khớp xương ở tách ra!

Lúc này. Toàn thân xương đều ở đây vết nứt, rồi sau đó gảy mất, sau đó lại xuất hiện mịn mà càng nhiều hơn vết rách, cốt chất toàn diện hỏng mất.

Đây là một loại đáng sợ nhất biến cố, đơn giản để cho người ta tuyệt vọng.

Vậy mà. Thạch Hạo lại mạnh chống thân thể, để áu thịt phục hồi như cũ, bể nát xương không tiêu tan, mạnh mẻ ngưng tụ chung một chỗ, tiếp tục chặn lại loại áp lực này.

Hắn là thống khổ, càng là siêu nhiên. Bởi vì hắn ngồi xếp bằng xuống sát na liền hiểu, biết cái này một kết quả, mặc dù đau khó có thể chịu được, nhưng tâm linh thỏa mãn.

Chỉ vì, hắn đang tiếp thụ trui luyện!

Kia thiện xướng thanh. Kia Tiên Thiên Thần Ma tiếng tụng kinh, bị hắn cảm ngộ, để cho hắn lắng nghe đến một loại cao nhất Thần âm, xương bị kích tách ra, giống như bị bách luyện.

Hắn biết đại trưởng lão để cho hắn tới đây thâm ý, không chỉ có là bởi vì Tịch Tà Thần Trúc còn có Hoàng Tuyền quả, còn có loại đáng sợ này mà tàn khốc lễ rửa tội.

Ở chỗ này, thấy được đám kia cổ nhân. Giống như Chiến thần vậy, bọn

hắn ở Ngộ Đạo, ở tìm hiểu kinh văn. Đang đánh mài thân thể, mà hắn xông vào, cũng dung hợp đi vào, thể phách theo mạch động!

Người bình thường dung đi vào, phấn thân Toái Cốt, hình thần câu diệt.

Nhưng là. Lấy Thạch Hạo tu ra ba đạo tiên khí thiên tư, hắn có thể chịu đựng. Có thể ở chỗ này cảm ngộ, làm tự thân tự nhiên dung nhập vào.

"Ba!"

Có thể nghe được. Đó là xương cốt bể nát thanh âm, một tiếng lại một thanh, nếu là có người ở chỗ này, nhất định kinh tâm chiến Thần, cả người phát run.

Thạch Hạo thân thể ở chuột rút, loại đau này kịch liệt vô cùng, ý chí có thể kiên trì, nhưng thân thể bản năng vẫn còn ở, chân thật phản ảnh, để cho hắn đầu đầy mồ hôi.

Lúc này, màu vàng cổ miếu tất cả cục gạch thạch, mảnh ngói đều ở đây sáng lên, càng phát ra thần thánh tường hòa, sáng chói chói mắt.

Mà ở chỗ này ngồi xếp bằng những thứ kia nam nữ già trẻ Chiến thần, càng là vô cùng trang nghiêm, trang nghiêm mà thần thánh, mặc dù là ức vạn năm trước chảy xuống lạc ấn, nhưng lúc này cùng chân thật vậy, một cổ nồng nặc Đại Đạo khí ở tràn ngập.

Màu vàng khí tức giống như nước gợn sóng hướng Thạch Hạo dũng động, đem hắn chỗ đó bao phủ, khiến cho chi trở thành nơi này toàn thân một bộ phận, cũng nữa không nữa lộ ra đột ngột.

Mà hắn bây giờ cũng càng phát đau nhức kịch liệt, một cây lại một cây Đại Đạo liên điều ở chỗ này đan vào, giống như một miệng lại một miệng lưỡi cưa, ở Thạch Hạo xương cốt của trên kéo qua, đoạn hắn cốt chất.

Hắn cả người xương càng phát bể tan tành!

Màu vàng xương tủy đều chảy ra, ở chỗ đó lóng lánh sáng bóng, hiện ra hết Thần tính khí cơ.

Vậy mà, làm đau đến mức tận cùng sau, Thạch Hạo thân thể chợt ngưng run rẩy, có chút vặn vẹo khuôn mặt bình hòa xuống, hắn trở nên thần thánh tường hòa.

Cho đến hoàn toàn buông lỏng, bởi vì ý chí siêu thoát thân thể, ở thẩm thị tự mình.

Hắn cùng đám người kia còn có màu vàng cổ miếu càng phát tự nhiên, quy về một thân thể, chẳng phân biệt được với nhau, bị kinh văn gia trì, bị thiện xướng vòng quanh, cùng nhau sáng lên.

Đánh nát Thần cốt, lần nữa tạo nên!

Thạch Hạo từ đại trưởng lão chỗ đó học được "Chuy Cốt Pháp" tự đi vận chuyển, giống như bách luyện Tinh Cương vậy, ngàn chùy rơi xuống, vạn chùy đập tới, lần nữa chú hắn cốt chất.

"Ô..."

Một tiếng tiếng nổ, một chiếc thuyền lớn chậm rãi lái tới, từ dưới chân núi đi tới mười vạn trượng cao núi to trên, đến đỉnh phong, dừng ở nơi này.

"Di, thật là vận khí tốt, cổ đại lạc ấn lại xuất hiện, ở chỗ này cộng minh, bọn ngươi yên lặng thể ngộ, sẽ có đại tạo hóa!"

Ở trên chiến thuyền, có người ngạc nhiên, đó là một cái lão nhân, tóc bạc hoa râm.

Ở trên thuyền, có rất nhiều nam nữ trẻ tuổi, đều khí chất không tầm thường.

Bất quá, chỉ có số ít mấy người xuống thuyền, những người khác nếm thử sau, cả người dật máu, không chịu nổi loại áp lực này.

"Ai, chỉ có tu ra ba đạo tiên khí người tuổi trẻ tài năng dựa vào chính mình đứng ở trên núi." Một vị lão giả than nhẹ.

Hắn phất ống tay áo một cái, tất cả mọi người đều cầm trong tay một quả trắng noãn cốt phù, áp lực nhất thời giảm nhanh, rồi sau đó có thể xuống thuyền.

Mọi người phần phật một tiếng, vây ở xa xa, đứng xa xa nhìn màu vàng cổ miếu còn có kia mấy chục đạo Chiến thần vậy thân ảnh mơ hồ, ở chỗ này quan sát cùng tìm hiểu.

Rất nhanh, bọn hắn tĩnh tâm, yên lặng thể ngộ, tìm hiểu *.

Bất quá, không có một người dám dễ dàng đến gần, chỉ vì áp lực quá lớn, cũng không có ai chú ý Thạch Hạo, bởi vì hắn bị kim quang bao phủ.

Cho đến nửa ngày sau, có tu ra ba đạo tiên khí người đi về phía trước, chịu đựng đau nhức, đến gần Chiến thần khu vực, mới có người lộ ra vẻ nghi hoặc, bởi vì thấy được màu vàng vụ ải trung Thạch Hạo.

"Thấy thế nào giống như là Thiên Thần Thư Viện người kia?" Có người sợ hãi kêu.

Điều này khiến cho chú ý của những người khác, cũng kinh động trên chiến thuyền trưởng lão, tất cả đều trông lại, màu vàng vụ ải hơi tản ra, lộ ra Thạch Hạo mông lung thân ảnh.

"Hắn là... Chiến bại Cửu U Ngao Hoang?!" Một số người quái khiếu.

Bọn họ là Tiên Viện người, vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới ở chỗ này thấy Thạch Hạo, chính là những thứ kia trưởng lão sớm trước đều không có lưu ý, bởi vì Thạch Hạo cùng Chiến thần lạc ấn hòa làm một thể. Khí cơ vậy.

Có thật nhiều trẻ tuổi đệ tử không tin, đạo: "Không thể nào là hắn, hắn chạy thế nào đến cổ miếu gần đi trước, không phải nói là cấm địa sao, người

xâm nhập phấn thân Toái Cốt!"

"Những thứ này đều là ức vạn năm Chiến thần. Trời ạ, chẳng lẽ Hoang là một người trong đó người chuyển thế thân, ở Nhân Gian lại xuất hiện? Khó trách hắn lợi hại như vậy!"

Những người này ý kiến không thống nhất, thật bị kinh trụ.

Lĩnh đội Tiên Viện trưởng lão một tiếng thở dài, hắn ngưng thần quan sát, tự nhiên nhận ra là chân chính khiến cho Thạch Hạo. Không thể không vì hắn thiên tư mà kinh hãi.

"Ta Tiên Viện cũng chỉ có Tiểu Thiên Vương cái đó cấp số nhân tài dám gần tới." Có người nói.

Mới bình tĩnh lại không có nửa ngày, khác một chiếc thuyền lớn lại hiện, Thánh Viện cũng có một nhóm người đến, thấy một màn này, hiểu rõ đến một ít tình huống. Lần nữa đưa tới oanh động.

"Là hắn?" Vương Hi xuất hiện, rung động trong lòng.

"Ha ha, là Thạch Hạo!" Tào Vũ Sinh ngạc nhiên.

Hai viện tu sĩ, cũng không phải là Thạch Hạo chỗ người quen biết đều đến, còn có một chút người đang hai viện bế quan, thậm chí đã có người bắt đầu dung hợp vô thượng bảo loại.

"Thật là không nghĩ tới, người này cũng tới, hắn không có vào hai viện. Cũng có thể đến chỗ này." Có người ánh mắt Thiểm Thước.

Hôm nay Thạch Hạo đối với Thiên Thần Cảnh rất nhiều người mà nói, giống như một cá cái thế Đại Ma Vương vậy, kể từ hắn đánh bại Cửu U Ngao. Liền áp cùng cảnh giới người có cổ hít thở không thông cảm.

Hai viện tu sĩ tới đây, dĩ nhiên là mỗi người trưởng lão mang đội, tuyệt đại đa số không người nào pháp đi lên đỉnh núi, chỉ có dựa vào bảo thuyền

tài năng bay lên.

Nơi này có cơ duyên, có đại tạo hóa, từ trưởng lão mang đội. Muốn nhìn vừa nhìn có hay không có đệ tử có thể được đến.

Mọi người nhìn về phía Thạch Hạo lúc, ánh mắt phức tạp. Không ít người ôm địch ý còn có không cam lòng, ở Thiên Thần Thư Viện đánh một trận lúc. Hắn quá cường thế, để cho hai viện mặt mũi không ánh sáng.

Dĩ nhiên, cũng có bộ phận người khâm phục, còn có một chút người đối với hắn sợ hãi.

Liên tiếp qua mấy ngày, không ít người rối rít đứng lên, không cách nào kiên trì, dù là cầm trong tay trưởng lão ban thưởng bạch cốt phù cũng không được.

"Tốt lắm, thông qua hư không cầu, đi chỗ đó Tiên Khâu chỗ đó đi, nhìn một chút người nào có thể có lấy được, nếu có điều phải, đúng là thiên đại cơ duyên!" Tiên Viện một vị trưởng lão nói.

Rất nhiều người đứng dậy, không nữa nơi này bồi hồi, bởi vì Chiến thần lạc ấn trui luyện bây giờ không thể chịu được, không phải là bọn hắn có thể chịu đựng.

Lại qua bốn ngày, nhân số ít tám thành, chỉ có rất ít người tiếp tục ở đây trong ngồi xếp bằng.

Ở nơi này một ngày, Thạch Hạo mở mắt, toàn thân hắn xương đều bị Đại Đạo liên điều đánh nát, rồi sau đó lại tạm thời dung hợp, kim quang Thiểm Thước, cốt chất chuyển hóa, rồi sau đó lại trắng noãn thấu lượng.

Suốt mười ngày, hắn giống như tại Địa ngục trung tu hành, chẳng qua là đến sau đó, thân thể tại Địa ngục, tâm linh lại siêu thoát, có loại viên mãn cảm, toàn bộ nhận chịu xuống.

Thạch Hạo lòng có cảm giác, lộ ra vẻ kinh ngạc, người chung quanh có

một ít là biết, ở tại cách đó không xa, Yêu Nguyệt công chúa cả người là mồ hôi, ở chỗ đó khổ khổ chống đở.

"Ngươi thật là... Bền bỉ, chống đở lâu như vậy!" Yêu Nguyệt công chúa cắn răng, sắc mặt trắng bệch, nàng là số ít không có lập tức dung hợp đạo chủng tới nơi này trẻ tuổi chí tôn.

"Lại gặp mặt!" Thạch Hạo mỉm cười.

Sau đó, hắn đứng dậy, rời đi cổ miếu, đi về phía trước.

"Người tuổi trẻ, ngươi đây thật là trác tuyệt." Hai viện lão quái vật than thở.

"Ra mắt tiền bối!" Thạch Hạo hướng bọn hắn hành lễ.

"Ai, Tiểu Thiên Vương đám người cũng từng ở chỗ này kiên trì, rèn luyện thân thể, ta cho rằng đương thời không người có thể làm đến bước này, xem ra chúng ta sai lầm rồi." Có người thở dài.

"Đi đi, ngươi ở đây nơi đây gõ tự thân đạo cốt, thừa dịp còn chưa khép lại, vừa đúng đi tìm Tịch Tà Thần Trúc tương dịch, nói không chừng thật có thể tìm được xưa nhất kia một cây, ngao luyện thân thể." Một vị trưởng lão nói.

Thạch Hạo cáo từ, rời đi nơi đây.

Cao điểm đỉnh, trừ huyền không cổ miếu bên ngoài, phía trước còn có một con đường nhỏ, một mực lan tràn rời núi thân thể, thông vào trong hư không.

Đây là Hư Không Thần Kiều!

Nó lấy đá cuội trải thành, giống như một tòa xây dựng ở hư không cầu nhỏ.

Ở trên đường, Thạch Hạo cảm thấy áp lực chợt giảm xuống, cách xa

Chiến thần lạc ấn, không nữa như vậy bước chân chật vật, có thể bình thường đi lại.

Nhưng là, trên đường đi có rất nhiều người dừng lại, ở chỗ đó điên điên khùng khùng, cười láu lĩnh hề hề, còn có người khóc lớn kêu to, đều là hai viện tu sĩ.

Thạch Hạo cau mày, hắn cảm nhận được các loại tâm tình, đó là cổ đại lưu lại anh linh mảnh vụn, cư nhiên ảnh hưởng đến đương thời xông vào tu sĩ, để cho bọn họ giống như Phong Ma.

Thạch Hạo bất vi sở động, thừa dịp xương cốt còn chưa khép lại, hắn phải nhanh một chút tìm được Tịch Tà Thần Trúc, ngao luyện tự thân.

Đường nhỏ quanh co, tiến vào một mảnh bí cảnh.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1242: Như Giẫm Trên Đất Bằng

Sương trắng một đạo một đạo, màu vàng thác nước nhỏ rủ xuống trên núi, nơi này hết thảy đều mỹ kinh người, giàu có Tiên Đạo khí tức. Địa vực không coi là nhỏ, tối thiểu một chút nhìn không thấy bờ, quan trọng nhất chính là nơi đây huyền trên không trung, xa cách mặt đất, như vậy một mảnh thánh khiết đồi núi khu tự nhiên rất thần bí.

Chỉ là, nếu như đứng trên mặt đất nhưng không nhìn thấy nơi này.

A..." Trên đường, không ngừng có người ôm đầu lô kêu rên, thậm chí lăn lộn đầy đất, thống khổ không ra hình thù gì, hai viện học sinh ở đây lạc lối.

"Ha ha... Ta chiếm được Tiên cổ đệ nhất kinh văn, vô thượng đại pháp, nhất định phải vô địch thiên hạ!" Có người cười lớn, ở nơi đó nổi điên, nước mắt đều bật cười.

Trong hư không, thỉnh thoảng có lưu quang xẹt qua, đó là anh linh lưu lại dấu ấn, sâu sắc ảnh hưởng đến tất cả mọi người, quấy nhiễu nguyên thần của bọn họ.

Bất quá, theo thời gian chuyển dời, những kia anh linh dấu ấn sẽ rời đi, cũng sẽ không thật là hủy diệt những người này, cái này cũng là hai viện trưởng lão dám để cho đệ tử môn đồ đến nguyên nhân.

Giữa đường, có người hồi tỉnh chuyển, sẽ khôi phục như cũ, bất quá nếu như bị cái kế tiếp anh linh dấu ấn bám vào thì, nếu là không kiên trì được như trước sẽ điên cuồng.

Cũng có người sẽ nhờ đó mà có thu hoạch, anh linh mảnh vỡ là tàn thức, là cổ đại vô thượng cường giả lưu lại dấu ấn tinh thần, có lẽ sẽ ghi chép kinh

thiên động địa công pháp. Nếu như có người vận may đầy đủ được, được anh linh tàn hồn tán thành, liền có thể sẽ được kinh thế truyền thừa.

Đương nhiên, loại này người may mắn rất ít, bởi vì anh linh mảnh vỡ quá không trọn vẹn, từ lâu không có tự chủ ý thức, có rất ít sẽ chủ động tác thành người khác.

"Ngươi... Là Hoang!" Có người ở trên đường tỉnh dậy, nhìn thấy Thạch Hạo một đường cũng không bị quấy nhiễu, đều tâm thần kịch chấn, đây là thế nào một cái ý chí người mạnh mẽ?

Thạch Hạo tiến lên, tuy rằng thỉnh thoảng có anh linh đập tới, nhưng đều bị hắn nồng nặc tinh lực đánh văng ra, hắn như là một con cất bước trên thế gian Chân Long.

Hắn xương cốt nứt ra, màu vàng cốt tủy ở trong người lưu động, tỏa ra cực kỳ khí tức kinh khủng, muốn che giấu đều không thể thành công, kinh sợ thối lui rất nhiều anh linh.

Đương nhiên, cũng có một chút anh linh sẽ đập tới, vô cùng cường đại, quả thực có thể hóa thành thực thể, nuốt lấy nhật nguyệt sơn hà.

Chính là bởi vì Thạch Hạo màu vàng cốt tủy, hấp dẫn bọn họ, như là tỉnh lại đã từng ký ức, bọn họ từng là vô thượng sinh linh, từng có loại này tinh lực.

"Cheng!"

Thạch Hạo rút ra Đại La Tiên Kiếm, nó rất yêu dị, ở đây lấp lóe Phi Tiên mưa ánh sáng, một chiêu kiếm một cái đem đặc biệt anh linh đều bị phách bách, chúng nó không dám tới gần.

Thạch Hạo đã sớm biết này kiếm có gì đó quái lạ, nhưng vẫn là không nhịn được trong lòng chấn động, lại có thể ở đây phát uy, lui tránh như vậy anh linh!

Coong!

Đúng vào lúc này, một cái anh linh đột nhiên hóa thành một thanh thần kiếm, tương tự óng ánh, tỏa ra năm màu, hướng về Thạch Hạo bổ tới, đến thẳng mi tâm của hắn.

Này tế, Thạch Hạo cái trán chảy máu, đầu lâu muốn nổ tung, nếu như không có bất ngờ, hắn nhất định phải trúng chiêu, bị anh linh bám vào, cùng với đối kháng.

Sơ sót một cái hãy cùng những người khác như thế sẽ bị lạc thời gian rất lâu!

Thế nhưng, Đại La Tiên Kiếm giương ra, kéo ra mờ mịt hào quang, để này anh linh rít lên một tiếng: "Này kiếm... Làm sao có khả năng... Còn trên thế gian!"

Nó lại phát sinh tiếng gào to, là thần niệm, có thể bị Thạch Hạo rõ ràng nhận biết, để hắn chấn động không tên!

"Có linh giác anh linh, còn có ngày xưa cảm giác?" Hắn lông tóc dựng đứng, sau đó lại nhiệt huyết dâng trào, hướng về cái kia anh linh chộp tới.

Đáng tiếc, nó chạy trốn, hơn nữa cuối cùng chớp mắt, kiếm kia thể hóa thành sinh linh, ánh mắt lại khô khan, không có tức giận.

Đó là một cái hình người anh linh, đương nhiên không trọn vẹn phi thường lợi hại, thân thể chỉ còn dư lại không đủ một phần ba, đã sớm ở ngày xưa bị đánh cho tàn phế.

Rốt cục, trên đường nhìn thấy tỉnh táo người dần dần nhiều hơn một chút, không nghi ngờ chút nào đều là cao thủ, tất cả đều là ưu tú nhất thiên tài!

"Là... Thạch Hạo!"

Có người nhìn thấy hắn, lập tức biến sắc, hiện tại Thạch Hạo là tỉnh táo, không phải cổ miếu trước ngồi xếp bằng người kia, nếu là với bọn hắn xung đột, ai không sợ?

Nơi này đều là hai viện tu sĩ, bọn họ sẽ không quên ở Thiên Thần Thư Viện thì Thạch Hạo đại phát thần uy.

"Hắn lại không bị một điểm ảnh hưởng, một chiêu kiếm một cái, đánh bay hết thảy anh linh!" Có người hút vào hơi lạnh.

Ven đường trên, Thạch Hạo cũng nhìn thấy một chút cố nhân, bất quá vẫn chưa quấy rối, bởi vì bọn họ ở chống lại, đang ngồi xếp bằng, rơi vào hoang mang bên trong.

Này sẽ không nguy hiểm cho sinh mệnh, có thể là một hồi tạo hóa.

Mà nhìn thấy đã từng đối với hắn căm thù người thì, hắn lười nhìn thêm lại một chút, chưa từng nghỉ chân, trực tiếp đi về phía trước.

Rốt cục, đến một chỗ trước sơn môn, đem dẫn tới Tiên khâu nơi sâu xa nhất, nơi này là thần bí môn hộ.

Hai toà núi đá vắt ngang, như hai đạo cửa lớn bảo vệ ở đây.

Ở xung quanh, thúy trúc liên miên, tất cả đều rất óng ánh, phát sinh xán lạn hào quang, dường như đẹp đẽ nhất thần thạch điêu khắc thành.

Đáng tiếc, không phải trừ tà thần trúc.

Trên thế gian, trừ tà thần trúc quá thiếu, cực kỳ báu vật, giá trị kinh người. Nó có thể trừ tà, phòng ngự nguyền rủa, độc vật các loại, còn có thể tẩm bổ thịt người thân, Vạn Pháp Bất Xâm.

Ở sơn môn nơi này đứng một đám người, tất cả đều đầu đầy mồ hôi, muốn vào sơn môn mà không thể.

Ở trong đó, không thiếu tu ra ba đạo tiên khí chí tôn trẻ tuổi, đứng hàng

hai viện mạnh mẽ nhất tu sĩ trẻ tuổi hàng ngũ!

Những người này nhìn thấy Thạch Hạo, tự nhiên trong lòng cả kinh, trong đó có mấy người trước đó không lâu từng khiêu khích quá hắn, thậm chí từng ra tay.

"Nhường một chút." Thạch Hạo đi tới, bình thản nói rằng.

Hắn cảm giác được, nơi này tràng vực kinh người, ngăn cản tất cả mọi người bước tiến, dường như rơi vào trong vũng bùn, khó có thể vượt tới.

Khi (làm) những người này nghe được lời nói của hắn thì, đều là ngẩn ra, mà mặt sau sắc đỏ chót, đây là hoàn toàn không đem bọn họ để vào trong mắt a, cảm thấy ngăn cản con đường của hắn.

Chỉ là, mọi người ở đây bước đi liên tục khó khăn, mỗi người đều rơi vào "Lầy lội" bên trong, thân thể không hiếu động đạn, tùy ý hành động, có thể sẽ bị tràng vực hất bay.

Thạch Hạo cau mày, hắn cũng chịu đựng to lớn tràng vực lực lượng, không gian kia đang vặn vẹo, phải đem hắn xé rách ra đến, đặc biệt là thể khung xương vỡ nát, lúc này càng là vang lên kèn kẹt.

Thế nhưng, hắn chịu đựng, tinh lực cuồn cuộn, bảo vệ thân thể, đồng thời tạo ra duy nhất động thiên, mạnh mẽ xông vào nơi đây.

"Nhường một chút!" Thạch Hạo mở miệng lần nữa, bởi vì hai sơn trong lúc đó không nói là một đường thiên, cũng thật sự rất hẹp, những người kia ngăn chặn lộ.

"Phốc!"

Có người thổ huyết, bị tràng vực lôi kéo suýt chút nữa vỡ nát.

Thạch Hạo né qua, vòng qua hắn, kết quả mấy người này trơ mắt nhìn Thạch Hạo đi lại bằng phẳng đi tới, tất cả đều vừa sợ vừa thẹn, quá lợi hại,

đối phương lại không bị ảnh hưởng.

Sau đó trên đường, Thạch Hạo nhìn thấy một cái người quen, Vương Hi áo trắng như tuyết, run run rẩy rẩy, bị tràng vực áp chế muốn ngã sấp xuống.

Nàng đi ở phía trước, lúc này cảm nhận được phía sau khí tức, rất quen thuộc, sau đó nàng thức tỉnh, ý thức được đó là Thạch Hạo cùng lên đến.

Vào đúng lúc này, nàng căng thẳng, sợ bị tập kích, sợ có một trận chiến, cho đến ngày nay Vương Hi đã rõ ràng, Thạch Hạo không thể địch lại được, trừ phi Tiên Viện còn có Thánh Viện lợi hại nhất, từ lâu trở thành giáo chủ cấp mấy vị kia chí tôn trẻ tuổi ra tay, tỷ như Tiểu Thiên Vương, nếu không đồng đại bên trong không người nào có thể áp chế hắn.

Con đường rất hẹp, Thạch Hạo ở đây cũng không thể không bị ảnh hưởng, hô hấp dồn dập, phun ra khí thể dường như Chân Long giống như, mà lại sóng nhiệt cuồn cuộn.

Vào đúng lúc này, Vương Hi trên cổ lông tóc dựng đứng, bởi vì cảm giác được nhiệt khí dâng lên, làm cho nàng cả người khó chịu cùng không dễ chịu, chuyện này thực sự quá lúng túng, càng ở trong hoàn cảnh này cùng Thạch Hạo tao ngộ.

Thạch Hạo ngừng lại, nhìn che ở phía trước không đủ ba thước nơi mỹ lệ bóng lưng, hắn không có âm thanh, lẳng lặng nhìn.

Hắn vẫn chưa ra tay, bởi vì bên ngoài có lão quái vật, thật muốn xảy ra vấn đề, hắn cũng đi không được.

Huống hồ, hắn hiện tại xác thực không có ra tay dục vọng, chỉ muốn tìm được trừ tà thần trúc, bắt đầu tu luyện, để ình một bước lên trời.

Vương Hi vô cùng sốt sắng, cả người phát sáng, thân thể căng thẳng, bất cứ lúc nào chuẩn bị bạo phát.

"Có đi hay không?" Thạch Hạo nhẹ nhàng một câu nói, để thân thể nàng

rung bần bật.

Đến đây, Vương Hi có loại cảm giác nhục nhã, đối phương đây là hoàn toàn chưa từng lưu ý, không công làm cho nàng căng thẳng, Hoang lúc này căn bản chưa từng đem những này để ở trong lòng.

Nàng không nói gì, cắn môi dưới đỏ tươi, gian nan chuyển bước, Linh Lung chập trùng thân thể thiếp ở bên cạnh trên vách đá, cuối cùng cũng coi như nhường đường ra, nhưng là mình nhưng suýt nữa ngã sấp xuống, khóe miệng chảy máu.

Nơi này tràng vực quá mãnh liệt, khiến người ta không chịu nổi.

Thạch Hạo bước chân vững vàng, trực tiếp tiến lên, không có dừng chút nào lưu.

Vương Hi bị xúc động mạnh, đối phương thật sự quá mạnh mẽ, ở đây cũng không có bị áp chế lại.

"Chị dâu, người này thật đáng sợ, sau đó có thể sẽ trở thành đại ca tranh giành giả, chúng ta hiện tại tận lực không nên trêu chọc." Mãi đến tận Thạch Hạo đi xa, phía sau mới truyền đến Thánh Viện bên trong khác thanh âm của một người.

Ầm!

Đúng vào lúc này, con đường này run rẩy dữ dội, tất cả mọi người đều nhìn thấy Thạch Hạo ở vung đầu nắm đấm, nổ ra một tầng màu vàng bình phong, hắn đột phá sơn môn, đi vào.

Nơi cuối đường, có màu vàng thần môn ngăn cản, đó là hữu hình hào quang ngưng tụ mà thành.

Khi (làm) rất lâu sau, mọi người gian nan đến nơi này thì, thử nghiệm oanh kích, kết quả tất cả đều thất bại, khó có thể lay động, càng có người hơn miệng phun máu tươi.

"Hắn làm sao sẽ mạnh như vậy, một quyền liền nổ ra?"

"Khó mà tin nổi!"

"Đừng hoài nghi, hắn ba đạo tiên khí là chính mình tu luyện được, không phải trưởng bối sáng tạo điều kiện ban tặng."

Thạch Hạo như giẫm trên đất bằng! Một thân một mình xông vào sơn môn, chấn kinh rồi đám người kia, chính là đồng dạng tu ra ba đạo tiên khí, bọn họ cũng đều trố mắt ngoác mồm.

Tất cả mọi người đều biết, Hoang có thể thật sự phải nhận được trừ tà thần trúc!

Thạch Hạo ở xuyên qua màu vàng bình phong sau, cả người ngừng lại, bởi vì cảm giác được hơi thở thần thánh, thần hà mãnh liệt, đi vào trong cơ thể hắn, để hắn cả người ấm áp, cực kỳ thư thái.

Nơi này có thiên tài không!

Hắn giác lê đến, trong lòng hỉ ưu.

Sau đó, hắn lần thứ hai ra đi, ở Tiên khâu bên trong đi tới, tìm kiếm trừ tà thần trúc.

"Gào..."

Đột nhiên, trên một ngọn núi đá, bay xuống một con quái điểu, khủng bố mà mạnh mẽ, càng phát sinh tiếng thú gào, tấn công Thạch Hạo Nguyên Thần.

"Một cái không tính rất không trọn vẹn anh linh?"

Thạch Hạo lấy làm kinh hãi, thứ này như thế hoàn chỉnh, có lẽ sẽ có năm xưa ký ức!

Hắn nắm Đại La Tiên Kiếm, nhắm ngay nó.

"Hô!"

Cuồng phong gào thét, này con điểu đình ở giữa không trung, nhìn chằm chằm Đại La Tiên Kiếm không có hạ xuống.

"Xoạt!"

Thạch Hạo chấn động kiếm, kết quả này điểu lập tức giương cánh, đào tẩu.

"Thực sự là quái lạ!" Thạch Hạo tự nói.

Sau đó, một cái lão nông đi ra, cầm trong tay dược sạn, nói: "Lại có người đi tới đây, tất cả cơ duyên tự rước."

"Ngươi là?" Thạch Hạo sởn cả tóc gáy.

Ở nơi này lại xuất hiện một cái lão nông, mở miệng nói chuyện, thực sự có chút không bình thường.

"Ta là năm xưa bị người khắc vào trên vách đá một bức họa, sinh một điểm linh tính, phụ trách ở đây bảo vệ, cũng dẫn dắt hậu nhân." Lão nông nói rằng.

Thạch Hạo đờ ra, mà hậu tâm bên trong run rẩy, đây là người phương nào họa? Rõ ràng là có kinh sức mạnh đất trời a, không phải vậy làm sao có khả năng để một bức họa có sinh mệnh.

"Xin tiền bối chỉ điểm!" Thạch Hạo thi lễ.

"Lại hướng phía trong đi, các lộ cao thủ sẽ bị đối xử bình đẳng, ngươi có cỡ nào cao cảnh giới liền đối ứng cỡ nào cường áp lực, sẽ rất nguy hiểm, ngươi còn muốn tiếp tục không?"

"Kế tục!" Thạch Hạo không chút do dự, đồng thời hỏi dò có hay không có trừ tà thần trúc.

"Có vài cây, cổ lão nhất một cây còn không từng bị người từng thấy." Lão nông nói rằng.

Thạch Hạo chăm chú thỉnh giáo, lại hỏi một vài vấn đề, sau đó nhanh chân đi tới.

Cũng không biết tiến lên bao lâu, hắn nhìn thấy xa xa một ngọn núi đá, trên đỉnh núi mọc ra một cây trắng như tuyết hạt châu, có thể có vại nước thô to như vậy, tỏa ra trắng noãn ánh sáng, thánh khiết cực kỳ.

Ầm!

Đột nhiên, hỗn độn sấm sét nổ tung, quay chung quanh nó bạo phát liên tục.

Tình cảnh lập tức do tĩnh đã biến thành hung hăng, Thạch Hạo trợn to con mắt, đó là thế nào một cây thụ, lại đưa tới hỗn độn chớp giật phách nó!

"Ồ, nó lại xuất hiện, cổ lão nhất trừ tà thần trúc." Lão nông rất kinh ngạc.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1243: Xông

Cái kia gậy trúc tinh khiết trắng như ngọc, gần như trong suốt, hào quang vạn đạo, điềm lành ngút trời, lôi mang quấn quanh, Hỗn Độn dâng trào, thần dị mà kinh người!

Thạch Hạo chưa bao giờ nghĩ tới, một gốc cây gậy trúc lại có thể như vậy, cùng khai thiên tích địa giống như, chỗ đó không thể tới gần, thần quang bay lượn, thánh hà bốc hơi.

"Nhìn không tính rất xa, thế nhưng không biết ngươi có thể không tới gần, con đường sau đó ta không dám đi rồi." Lão nông nói rằng, đang khi nói chuyện, hắn hóa thành một cái bóng mờ, về phía sau tung bay đi, cuối cùng đi vào một khối trên vách núi, trở thành một phó tranh khắc đá.

Thạch Hạo hơi làm dừng lại, sau đó kiên định cất bước, chính là vì trừ tà thần trúc mà đến, đều đã thấy, làm sao có khả năng sẽ dừng tay!

"Xèo!"

Một cây nhỏ máu chiến mâu đâm thủng hư không, hướng về Thạch Hạo bay tới, loại kia cường độ, loại kia sát phạt khí thực sự khiến lòng run sợ, thần hồn đều muốn cương cố.

Mạnh như Thạch Hạo, trong lòng rung động, thân thể lại không bị khống chế, bị sát khí ăn mòn, khó có thể nhúc nhích, hắn sắp sụp ra.

"Hống!"

Thạch Hạo một tiếng rống to, mi tâm phát sáng, nguyên thần như là bốc cháy lên giống như vậy, không ngừng mãnh liệt, cuối cùng nơi đó dường như đại dương màu vàng óng sôi trào!

Đây là thần hồn đang giãy dụa, đang thiêu đốt, ở ồn ào!

Hắn thoát khỏi loại kia cầm cố, hít sâu một hơi, vung động trong tay Đại La kiếm thai về phía trước bổ tới.

"Coong!"

Kiếm thai cùng cái kia chiến mâu đụng vào nhau, hai cái binh khí hào quang ngút trời, dường như một ngôi sao bị nhen lửa, ở đây nổ tung.

Cũng trong lúc đó, Thạch Hạo chấn động, cảm thấy cái này chiến mâu sức mạnh giảm mạnh, nếu không, quả thực có thể đâm từng viên một ngôi sao đến. Nhưng lúc này nhưng ở rung động.

Rên lên một tiếng, giọt kia huyết chiến mâu hóa thành một con dơi, bay ngược ra ngoài, đây là một con anh linh, phi thường mạnh mẽ, dám công kích về phía trước.

Thạch Hạo rõ ràng, nó nguyên bản có kinh thế sức mạnh, thế nhưng bị kiếm trong tay của hắn thai khắc chế.

Phải biết, ven đường rất nhiều anh linh nhìn thấy Đại La tiên kiếm đều lui tránh, không dám tới gần.

Mà con dơi này. Nhưng dám công kích.

Dơi đỏ đậm như máu, con mắt là màu vàng, vào lúc này đột nhiên phồng lên lên, phát sinh đáng sợ sóng âm, hóa thành hừng hực gợn sóng, hướng về Thạch Hạo xung kích.

Vù!

Đại La tiên kiếm phát sáng, mưa ánh sáng từng trận, ráng màu tràn ngập, đem cái kia gợn sóng ngăn cản trụ. Kiếm thai trên có một người hình sinh linh hiện lên, giống như ở cử hà phi tiên.

Ầm!

Cuối cùng, một mảnh xán lạn ánh sáng nổ tung, cái kia con dơi rít lên một tiếng. Liền như vậy đào tẩu, không xuất hiện nữa.

Nơi này khôi phục lại yên lặng, Thạch Hạo há mồm thở dốc, lồng ngực chập trùng kịch liệt. Mi tâm nơi đó nhẹ nhàng nứt ra, có huyết chảy ra, vừa nãy hắn cả người lạnh giá. Cho rằng muốn chết đi tới.

Nơi nguy hiểm!

Vừa nãy không phải ảo giác, đầu kia anh linh không giống với ngoài sơn môn, mạnh mẽ mà lãnh khốc, sát khí lộ ra lại đây, nếu như không phải là bị Đại La kiếm thai áp chế, Thạch Hạo nguy rồi!

Bởi vì, sức mạnh kia không phải hắn cấp độ này, quá mức khủng bố, có lẽ sẽ đoạt xác, làm chủ đầu của hắn bên trong, lấy hắn mà thay thế.

Này đều bao nhiêu năm đã trôi qua, lưu lại dưới anh linh làm sao còn có thể như vậy, lẽ nào khôi phục đã từng một chút ký ức hay sao?

Thạch Hạo trong lòng không bình tĩnh, thậm chí có cỗ run rẩy cảm, bởi vì vừa nãy nhìn đơn giản, kỳ thực quá hung hiểm, cái kia dơi mạnh đến mức không còn gì để nói cùng quá đáng.

"Ngày xưa, cũng có người đi vào, nếu như cũng là Thiên Thần, bọn họ là làm sao trốn tránh quá nụ hôn của tử thần?" Thạch Hạo tự nói.

Hắn khẽ vuốt kiếm thai, nếu như không có vật này, hết thảy đều đem không giống, hắn tin tưởng nếu là cái khác Thiên Thần đi vào khẳng định cũng có dựa vào, có bí bảo.

"Người lão nông kia còn từng nói, thực lực người càng mạnh mẽ hơn đi vào, chịu đựng áp chế lực cũng càng lớn." Thạch Hạo ánh mắt lấp loé.

Ở con đường sau đó trên, hắn nhanh chóng tiến lên.

"Hừm, làm sao sẽ như vậy xa?" Thạch Hạo ngạc nhiên nghi ngờ, rõ ràng

nhìn thấy cái kia cây màu trắng gậy trúc, nhưng là khoảng cách không có tiếp cận bao nhiêu, còn ở trên đường.

Phải biết, hắn nhưng là ủng có tốc độ cực nhanh!

Rốt cục, sau nửa canh giờ, Thạch Hạo không biết mình tiến lên bao nhiêu dặm, tới gần dưới chân núi.

Mà nơi này còn có một mảnh đất trống, không có cây cỏ, chỉ có đất khô cằn, không có một ngọn cỏ, cách ở Thạch Hạo cùng cái kia núi đá.

"Gào..."

Sau một khắc, để người tê cả da đầu sự tình phát sinh, Thạch Hạo mới bước vào nơi này, vô số anh linh xuất hiện, dường như hơn vạn ác quỷ ở kêu rên, che ngợp bầu trời, lít nha lít nhít, hướng về Thạch Hạo nhào tới.

Các loại quang đồng thời phát sinh, Long Tước, Ma Viên, con nhện, dơi các loại, các loại sinh linh mạnh mẽ đồng thời bày ra, vồ giết Thạch Hạo, đều là tàn khuyết không đầy đủ anh linh.

"Xoạt!"

Thời khắc này, Đại La tiên kiếm nổ vang, phát sinh lên tới hàng ngàn, hàng vạn ánh kiếm, hừng hực cực kỳ, ở đây ác chiến.

Thạch Hạo xương trán từ lâu vỡ thành không biết bao nhiêu khối, hắn là cũng không có rời khỏi thân thể, vô số anh linh nhằm phía hắn nguyên thần nơi, muốn chiếm cứ.

"Phốc!"

Đại La tiên kiếm đâm vào những kia anh linh trong cơ thể, có kêu thảm thiết đào tẩu, có hóa thành tro bụi, còn có hãn không sợ chết, vẫn xung kích về đằng trước, muốn đi vào thân thể hắn bên trong.

Một tiếng vang ầm ầm, Thạch Hạo mặc vào rách nát giáp trụ, rỉ sét

loang lổ, nghi giống như Lôi đế lưu, cả người đều là lỗ thủng, lúc này toàn diện bạo phát, Lôi Đình ngàn tỉ đạo

Nhưng dù cho như thế, hắn vẫn bị anh linh nhấn chìm, nơi này sôi trào, quỷ khóc thần hào, chúng sinh kêu thảm thiết!

Không biết năm đó xảy ra chuyện gì, nơi đây anh linh vô số, chết trận thần hồn quá hơn nhiều, bây giờ tàn hồn ở lại chỗ này, mang theo oán khí, muốn xé nát tất cả.

Này cùng ngoài sơn môn những kia anh linh tuyệt nhiên không giống, tràn ngập nguy hiểm!

Ầm!

Mưa máu bay tán loạn, Thạch Hạo thân thể gần như sụp ra, lộ ra xương, những kia sinh linh chen chúc mà đến, muốn đi vào thân thể hắn bên trong, xông tới xương cốt.

Xoạt!

Thạch Hạo về chém, Đại La tiên kiếm mưa ánh sáng tràn ngập ở tự thân chu vi, thậm chí mũi kiếm tiến vào trong cơ thể chính mình, cực kỳ khốc liệt.

Hắn thật không có nghĩ đến, tới nơi này hái trừ tà thần trúc sẽ gặp phải chuyện như vậy, hết thảy đều vượt qua dự liệu.

Ngơ ngơ ngác ngác, không biết quá bao lâu, Thạch Hạo phát hiện những kia anh linh đào tẩu, này kiếm thai đang run rẩy, vừa giống như là ở kêu khẽ, sau đó tất cả khôi phục lại yên lặng.

Thạch Hạo thân thể rách rách rưới rưới, máu me khắp người, trong đầu của hắn có chút trống không, thậm chí không biết vừa nãy phát sinh cái gì.

"Kết thúc rồi à?"

Hắn đứng dậy, tiếp tục tiến lên.

"Ầm!"

Dưới chân núi. Một tảng đá lớn sụp ra, từ ở trong đi ra một gần như trong suốt người, sau đó bị Thái Dương một chiếu, hào quang rực rỡ, hào quang Thao Thiên.

"Kim Cương tộc!"

Thạch Hạo lấy làm kinh hãi, đây là đá kim cương hóa thành sinh linh, rất ít ỏi, nhưng dị thường kiên cố, chỉ là đã sớm bị người chế tác thành Khôi Lỗi.

Trong nháy mắt, này Kim Cương người bùng nổ ra Thao Thiên sức mạnh quy tắc. Quả thực phải diệt thế.

Thế nhưng, nơi này một loại khác quy tắc lập tức xuất hiện, áp chế Kim Cương người pháp tắc thu lại, lại bắt đầu suy yếu, cuối cùng so với Thiên Thần cảnh người cường nửa cái cảnh giới.

"Áp chế!" Thạch Hạo tự nói, nhớ tới lão nông lời nói, nơi này nhất định phải áp chế kẻ xâm nhập, thế nhưng cũng cho hi vọng, Kim Cương người cao hơn Thiên Thần cảnh. Không đến nỗi khiến người ta triệt để tuyệt vọng.

Ầm!

Đây là một trận đại chiến, kinh thiên động địa, Kim Cương tộc thể phách mạnh đến đỉnh cao nhất, không gì sánh được. Thuần túy dã man xông tới, phải đem Thạch Hạo chia rẽ.

Đây là trí mạng, bởi vì Thạch Hạo lúc này trong cơ thể xương cốt đều là gãy vỡ, ở cổ miếu màu vàng óng nơi đó. Bị Chiến thần dấu ấn nện gõ, hiện tại chưa từng khép lại.

Ầm!

Kim Cương tộc Khôi Lỗi dũng mãnh vô địch, cùng Thạch Hạo tiến hành

luyện thể sĩ giống như quyết đấu!

Máu tươi tỏa ra. Mảnh xương đều bay ra, Thạch Hạo bị thương nặng, hắn thật không có nghĩ đến một lần hái thuốc lữ trình càng như thế hung hiểm, dường như Luyện Ngục giống như.

"Ầm!"

Trăm lần, ngàn lần xung kích, va chạm, Thạch Hạo gần như chia năm xẻ bảy, đầy đất đều là huyết, còn có nứt ra đi mảnh xương, hắn rốt cục đem cái này Kim Cương tộc đánh nát!

"Ta thắng?" Hắn hô hấp dồn dập, cả người đều là thương, trên đất mảnh xương từng khối từng khối bay trở về, lần nữa tiến vào trong cơ thể hắn, ghép lại lên.

Chưa bao giờ có sự khốc liệt, không phải cùng cả thế gian nghe tên thiên tài quyết đấu, mà chỉ là cùng một bộ Tiên cổ để lại Khôi Lỗi ác chiến, để tâm tình của hắn phức tạp.

Sau đó, Thạch Hạo leo núi, muốn đến gần cái kia cây cổ lão nhất trừ tà thần trúc.

Quay đầu lại chớp mắt, hắn nhìn thấy Kim Cương tộc Khôi Lỗi gây dựng lại, lần thứ hai hoàn hảo như lúc ban đầu, sau đó biến mất tiến vào một tảng đá lớn bên trong, biến mất không còn tăm hơi.

Hắn hít vào một ngụm khí lạnh!

Thạch Hạo đi tới đỉnh núi, Lôi Đình biến mất rồi, chỉ còn dư lại Hỗn Độn, bao vây toàn thân trắng nõn, liền Diệp Tử đều tuyết giống như trừ tà thần trúc.

Này khỏa gậy trúc chọc vào vòm trời, to bằng vại nước, thật sự quá xán lạn, thần thánh khí tức đập vào mặt, khiến người ta tự ti mặc cảm, này phảng phất là thế gian cao quý nhất thực vật.

Nó có thể khắc chế nguyền rủa, phá diệt vạn tà.

"Xoay chuyển Càn Khôn." Ở đây chỉ có bốn chữ, đây là hình dung này trúc sao?

Thạch Hạo yên lặng không nói gì, hắn nghĩ tới rồi các loại chẳng lành, lấy này trúc có thể phá giải sao?

Cheng!

Cuối cùng này bước ngoặt, một đen kịt kim loại người đi tới, đột ngột xuất hiện, toàn thân lấp loé đại đạo dấu vết, kiên cố Bất Hủ, khiến người ta nhìn mà phát khiếp.

"Hắc Ám tiên kim?!" Thạch Hạo chấn kinh rồi, nơi này có một kim loại người, toàn thân không hề có một chút tạp chất, toàn bộ là Hắc Ám tiên kim.

Quá xa xỉ, đây là người nào người rèn đúc?

Rất nhanh, hắn rõ ràng, này đã từng là một sinh linh mạnh mẽ, ủng có vô thượng sức chiến đấu, thế nhưng bị người hàng phục, chém xuống sinh mệnh, mạnh mẽ luyện chế thành Khôi Lỗi.

Vẫn là một con rối!

Ầm!

Hình người Hắc Ám tiên kim hướng thiên oanh một quyền, kết quả xuyên thủng Thương Khung, vực ngoại có đại tinh nổ tung, mảnh vỡ ngôi sao trực tiếp bị oanh rơi xuống.

Thạch Hạo cả người rét run, đây là thế nào một nguồn sức mạnh, hắn làm sao đi đối kháng?

Có điều, ở đây vẫn có không tên quy tắc xuất hiện, áp chế một cách cưỡng ép, khiến người ta hình Hắc Ám tiên kim sức chiến đấu giảm mạnh, cuối cùng chỉ so với Thiên Thần cường thịnh một ít.

"Lại là như vậy!" Thạch Hạo chấn động trong lòng.

"Ta đến từ thế giới một bờ khác, đi theo năm xưa một vị Bất Hủ giả mà tới, kết quả chết đi với này." Hắc Ám tiên kim lại phát sinh như vậy một đoạn thần thức tàn niệm.

Thạch Hạo ngây người, đây là dị vực sinh linh, từng tuỳ tùng một Bất Hủ sinh linh giết tới đây, tại sao?

Trừ tà thần trúc bên, một khối màu tím óng ánh đá tảng phát sáng, xuất hiện một dấu ấn, đó là một sinh linh, khủng bố vô biên, phảng phất có thể vượt qua dòng sông thời gian, chém xuống thời gian.

Hắn ở nơi đó ngồi xếp bằng, không biết là hỉ vẫn là bi, nói: "Buồn cười a, ta vì là Bất Hủ, lại tới nơi này tìm kiếm cái gọi là trừ tà thần trúc, phá giải chẳng lành, thực sự là hoang đường, nếu là để người ta biết, là trào phúng vẫn là lạnh lùng đối mặt?"

"Ta chính là quỷ dị cùng chẳng lành, phá cái gì?!" Hắn cuối cùng điên cuồng, rống to, mà hậu thân ảnh dần dần tản đi.

Thạch Hạo khiếp sợ, ngơ ngác nhìn cái kia màu tím óng ánh vách đá, một câu nói cũng không nói được, năm đó phát sinh cái gì? Hắn loáng thoáng bắt lấy một vài thứ.

Trừ tà thần trúc một cái nào đó đoạn trúc tiết trên có một lỗ thủng, từ bên trong không ngừng nhỏ ra trắng nõn chất lỏng, vương vãi xuống, ở gậy trúc gốc rễ nơi đó hội tụ, hình thành một ao, mãn dịu dàng một trì thần quang vạn tầng thần dịch.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1244: Con Đường Duy Nhất

Cái kia to bằng vại nước cây trúc, không chỉ có thân cây, liền ngay cả lá cây đều tuyết bạch như ngọc, ánh sáng thần thánh chiếu khắp.

Nó chọc vào trên không, không giống như là bình thường cây trúc như vậy thẳng tắp hướng lên trên, lại như Cầu Long, thân cây là uốn lượn, cứng cáp cực kỳ, phiến lá rậm rạp, dương chi ánh sáng lộng lẫy rực rỡ.

Đi kèm hỗn độn khí, ở rễ cây nơi hình thành một cái ao, trắng nõn chất lỏng hương thơm nức mũi.

Chỉ là, hết thảy những này thần thánh cảnh tượng cũng không thể để Thạch Hạo say sưa, trái lại để thân thể hắn có chút lạnh lẽo, bên cạnh tự cái kia óng ánh tím trên vách đá cổ xưa dấu ấn công bố cái gì?

Vị kia Bất Hủ sinh linh lưu lại tiếng gào thét, rõ ràng tràn ngập sự không cam lòng, thậm chí có một loại ủ rũ, còn có một chút tuyệt vọng, hắn phải tìm phá giải quỷ dị cùng điềm xấu biện pháp? Này có chút hoang đường!

Bởi vì, dựa theo tiếng reo hò của hắn, bọn họ chính là náo loạn đầu nguồn, là hắc ám vực sâu, là khủng bố phần cuối, nhưng là hắn lại muốn hóa giải!

Thạch Hạo thâm muốn xuống sau, rùng mình một cái, lông tơ rì rào dựng thẳng, lạnh từ đầu đến chân, trong nháy mắt, hắn nghĩ tới rồi rất nhiều, nghĩ đến quá nhiều.

"Ầm!"

Nhân hình Hắc Ám tiên kim đi tới, đi kèm bén nhọn nhất phong mang, cả người dâng lên kim loại thần hà, còn có một loại khiến người ta run rẩy

sát khí!

Nó muốn ra tay rồi, thủ tại chỗ này chỉ có một mục đích, vậy thì là chặn lại!

Đến từ Dị Vực tôi tớ, đã từng đi theo một vị Bất Hủ cường giả, chủ nhân của nó quát tháo phong vân, tuyệt thế mạnh mẽ, như vậy một cái người kim loại tự nhiên cũng từng khủng bố ngập trời!

Chỉ là, nó chết rồi, bị chém xuống ở đây, trở thành con rối!

Đây là địa phương nào, lại có thể giết Dị Vực mạnh mẽ như vậy sinh linh, biến hoá để cho bản thân sử dụng, vậy cũng là tiên kim hóa thành sinh vật hình người a!

Cheng!

Thạch Hạo rút ra Đại La Tiên Kiếm, lấy vô cùng kiếm thai chỉ hướng về phía trước, muốn với hắn sinh tử đại đối quyết.

Đối phương đạo hạnh bị nơi đây quy tắc tước mất rất nhiều, hiện nay cao hơn hắn nửa cái cảnh giới nhưng vẫn nằm ở áp chế tình trạng của hắn, nhưng lại không phải triệt để khiến người ta tuyệt vọng.

"Đây là chân thân va chạm, không dựa vào ngoại vật." Cái kia hình người Hắc Ám tiên kim lại phát ra âm thanh như thế, rất máy móc, rất khô khan, phù hợp một con rối đặc thù.

Thạch Hạo ngơ ngác, đang không có thu hồi Đại La kiếm thai thời khắc này, đối phương đạo hạnh ở tăng vọt, cực kỳ nguy hiểm, một vệt thần quang từ thiên linh cái vọt lên xé rách bầu trời, sắp chém xuống Nhật Nguyệt Tinh thần!

Thạch Hạo hút vào hơi lạnh, yên lặng thu hồi kiếm thai, nếu không, đối phương hết thảy đạo hạnh đều sẽ bị phóng thích, nói như vậy hắn căn bản không có một chút hi vọng.

Đây là một loại thử thách sao? Thạch Hạo âm thầm thở dài, khiến người ta bất đắc dĩ cửa ải.

Hắn cũng đã bị trọng thương, cả người xương toàn bộ nứt ra rồi, kim sắc cốt tủy ở trong thân thể xương vỡ bên trong có thể thấy được trạng thái như thế này, còn có thể đối đầu sao?

"Đến đây đi!" Thạch Hạo một tiếng gầm nhẹ, tóc dài đầy đầu phấp phới lên, ánh mắt sắc bén giống như Thiên Đao, chủ động ép tới đằng trước.

Ầm ầm!

Đất trời rung chuyển như là hai viên sao chổi đụng vào nhau, cái kia Hắc Ám tiên kim đúc thành người kim loại cũng bạo phát, không có bất kỳ xinh đẹp, hai người nắm đấm đấu cùng nhau.

Khiến người ta không đành lòng tận mắt chứng kiến!

Máu tươi tỏa ra, Thạch Hạo nắm đấm nứt ra, mang theo thần quang huyết đầy trời bay lả tả xương cốt gãy nát, máu thịt be bét, tao ngộ phi thường kinh người một đòn.

Đó là Hắc Ám tiên kim, được xưng Chân Tiên luyện khí báu vật, thành làm hình người sau như vậy xông tới, cả thế gian khó tìm so với nó càng cứng rắn thể phách!

Thạch Hạo tự nhiên bị thiệt lớn, huyết nhục có thể nào cùng tiên kim so với?

Trừ phi trở thành vô thượng sinh linh, bễ nghễ cổ kim vào lúc ấy, thân thể thiên hạ xưng tôn, có thể có thể mạnh mẽ chống đỡ ám hắc tiên kim, nếu không không thể gắng chống đỡ.

Thạch Hạo lảo đảo rút lui, nhìn cái kia hình người Hắc Ám tiên kim.

Như vậy một cửa, quá biến thái, ai có thể thông qua?

Luận thể phách, cái kia tiên kim khẳng định so với huyết nhục mạnh mẽ, đây là chất chênh lệch, dù cho hắn là cực cảnh Luyện Thể sĩ, ở cảnh giới này cũng không được, không phải là đối thủ.

Mà luận đạo hành, đối phương cao hơn hắn nửa cái cảnh giới, chênh lệch không nhỏ!

Đây là khiến người ta cay đắng kết cục sao, Ích Tà Thần Trúc đang ở trước mắt, nhưng là nhưng có một người như vậy cản ở chỗ này, làm sao vượt qua? Làm sao đi tới!

"Giết!" Thạch Hạo hai hàng lông mày dựng thẳng, ánh mắt ác liệt, toàn diện bạo phát, không muốn chết ở chỗ này, muốn đột phá đi qua, muốn siêu thoát.

Thời khắc này, hắn cả người tinh khí sôi trào, thần thức ồn ào, thân thể rực rỡ loá mắt, cùng một bộ tiên kim nhân gần như, hắn phát huy ra tất cả sức mạnh, vận dụng bảo thuật, giết hướng về cái kia cường địch.

Ầm!

Côn Bằng pháp, có một không hai, là hắn được loại thứ nhất "Thập Hung bảo thuật", ở đây phóng ra nhất là hào quang rực rỡ.

Một con thần điểu phát ra hào quang chói mắt, hướng về tiên kim nhân tấn công.

Chỉ là, đối phương cũng có vô thượng pháp, càng có cao hơn đạo hạnh của hắn, còn có vô cùng thể phách, trận chiến này đối với Thạch Hạo mà nói quá gian khổ, không phải ngang nhau quyết chiến!

Thạch Hạo triệt để rõ ràng, Đại trưởng lão vì sao không đến, để hắn một mình đi tới, đây là sinh tử thử thách, quả thực cũng sắp thành tuyệt lộ.

"Đúng đấy, nếu như ngay cả cửa ải này đều quá không được, ta làm sao mới có thể siêu việt tiền nhân, dĩ thân vi chủng!" Thạch Hạo gào thét, kiên

định niềm tin.

Hắn cùng này Hắc Ám tiên kim người kịch liệt chém giết, không ngừng va chạm, có thể nhìn thấy, một cái nhuốm máu Côn Bằng ở đây ngang dọc, trên kích Cửu Thiên, dưới vào Cửu U.

Hắn từ trên trời đánh tới lòng đất, lại từ địa tầng nơi sâu xa đánh tới cửu tiêu bên trên, máu tươi trường không, cực kỳ khốc liệt.

Hắc Ám tiên kim người càng phát đáng sợ, khởi đầu là cao nửa cái cảnh giới, đến cuối cùng quả thực muốn muốn triệt để siêu việt, đạo hạnh càng ngày càng cao, sắp ột cảnh giới!

Nhuốm máu Côn Bằng, tuyệt vọng cuộc chiến.

Lần này tìm dược lữ trình xuất hiện quá nhiều bất ngờ, đều vượt qua Thạch Hạo tưởng tượng, đầu tiên là Chiến Thần dấu ấn, sau đó là nơi đây tuyệt sát con đường.

Thạch Hạo trong thân thể tiên khí vọt lên, quấn quanh ở trên nắm tay, đánh về người kia hình hắc ám tiên

"Xoạt!"

Nhưng mà, ở trong nháy mắt này, cái kia hình người tiên kim nắm đấm đồng dạng rực rỡ, vọt lên từng đạo lại từng đạo tiên quang, càng kinh người hơn.

Nó là cái gì? Hắc Ám tiên kim!

Nó là Chân Tiên luyện binh vật liệu, tự có Tiên Đạo thuộc tính, lúc này hóa thành tiên quang dâng lên, lập tức chặn lại tiên khí, giống như thiêu đốt đại dương, phải đem Thạch Hạo nhấn chìm.

Khổ nhất một trận chiến, Thạch Hạo nắm đấm lạch cạch lạch cạch vang vọng, huyết dịch bay lên, đau nhức cực kỳ.

Luận cảnh giới, đối phương cao hơn hắn; luận Tiên Đạo khí tức, đối phương càng dày đặc; luận thể phách, đối phương vô cùng!

Bất kể như thế nào cân nhắc, đều không ngang nhau không phải đồng nhất cấp bậc chiến đấu, không có cái gì công bằng có thể nói.

"Lôi Đế bí thuật, tỏa ra!" Thạch Hạo điều động lôi đình, lấy vô tận thiểm điện phách cái này kim loại

Này rất hữu hiệu, đối phương tiên kim khu dường như muốn nóng chảy, đã biến hình, muốn trở thành dịch thể, chảy ra tối ánh sáng chói mắt thải, nhiệt độ nóng bỏng vặn vẹo hư không.

Thế nhưng, đến cuối cùng làm lôi điện tiêu tan sau nó lại sắp xếp lại, trở thành tiên kim nhân, quả thực khó giải!

"Bị thương?"

Thạch Hạo mục quang trong vắt, hắn nhìn ra một chút đầu mối, tiếp tục triển khai lôi pháp, cho đến lôi điện tiêu hao hết, hắn sức cùng lực kiệt mới thôi.

"Tiên kim nhân dần dần có sức đề kháng, không sợ lôi điện?" Thạch Hạo kinh sợ.

Đến cuối cùng, đối phương hóa thành chất lỏng kim loại ở khắp mọi nơi, vẫn với hắn chém giết, kinh khủng hơn một chút.

Không có hình người, vẫn có thể tác chiến!

"Giết!"

Thạch Hạo quát mắng, Luân Hồi thần thông triển phát hiện mình trời sinh Chí tôn thuật bạo phát, hắn cùng này tiên kim nhân giết tới điên cuồng.

Gian khổ chiến đấu, vô tận liều mạng, giết đến lúc sau, Thạch Hạo cảm giác mình sắp tan xương nát thịt.

"Siêu việt cuộc chiến!" Thanh âm đạm mạc, vô tình thần niệm ở nơi này vang vọng, đây là một loại quy tắc, cũng là bảo vệ nơi đây sức mạnh.

Nó có thể hiệu lệnh nơi đây hết thảy con rối, duy trì nơi đây trật tự.

Âm thanh này nói ra căn bản, chỉ có chân chính siêu thoát, vượt lên ở hết thảy cùng cấp giả bên trên, mới có thể thắng cuộc chiến đấu này, vượt qua tiên kim nhân.

Lấy yếu chống mạnh sao? Thạch Hạo các loại bảo thuật sôi trào hắn gào thét, hết thảy đại pháp đều phát huy ra, đến cuối cùng, Lục Đạo Luân Hồi thiên công cũng không biết triển khai mấy lần, hay là giết không được nó.

"Hi vọng cuộc chiến, không phải tuyệt vọng cuộc chiến, siêu việt tiên hiền, vượt qua cổ kim cùng cảnh Chí tôn, mới có thể bước ra nơi đây, chân chính cao cao tại thượng!"

Thạch Hạo lần thứ hai nghe được âm thanh, trong lòng rung động.

"Tiên Cổ diệt, toàn diện tuyệt vọng, không nhìn thấy một điểm ánh rạng đông..." Cái kia cổ xưa âm thanh đang vang vọng, mang theo bi thương.

Nó ở giới người đến sau, nếu như quá không được cửa ải này, cái kia sẽ không có bất cứ hy vọng nào, không cách nào ngang hàng thế giới một bờ khác sinh linh, chỉ có quá cửa ải này, mới có tư cách phong vân lại nổi lên!

Âm thanh này sáng tỏ báo cho, Hắc Ám tiên kim người giết tới cuối cùng, hầu như sẽ trở thành một vô cùng Giáo chủ, lấy cảnh giới cao áp chế!

Đây là chênh lệch thật lớn, không phải một cái tiểu cấp bậc vượt qua, là mang theo Tiên Đạo khí tức sinh linh toàn diện thống ngự, như tiên sơn trấn áp vạn năm, không thể lay động!

Giết tới cuối cùng, Thạch Hạo điên cuồng, các loại bảo thuật bay ra, giống như một thanh lại một thanh tiên kiếm từ thân thể của hắn đâm ra, tỏa

ra tuyệt thế hào quang.

Nếu như ở bên ngoài, bị người nhìn thấy, nhất định sẽ chấn động mạc danh!

Cái này tuổi tác, cái này cấp bậc, Thạch Hạo nhưng có như thế kinh thế sức chiến đấu, cái này kỷ nguyên có mấy người có thể so với?

Chỉ là ở nơi này, hắn là bị động, lúc nào cũng có thể sẽ vẫn lạc, mấy lần đều suýt nữa bị tiên kim nhân đánh giết, khiến người ta bất đắc dĩ một trận chiến!

"Hả?"

Thạch Hạo giết tới điên cuồng lúc, nhìn thấy Ích Tà Thần Trúc phía dưới cái kia ao bên cạnh còn có một tảng đá xanh, mặt trên có một nhóm mơ hồ tự, lấy tiên văn tự cổ đại khắc.

"Thế giới phía bờ bên này, cái gọi là hi vọng nơi, cái gọi là hậu thủ một trong, chỉ đến như thế, ta đã tới, ta lấy ra Ích Tà Thần Trúc chất lỏng."

Sau đó, còn có một cái dấu ấn, rất quái lạ, rất đặc biệt, cái kia thuộc về Dị Vực Hoàng tộc đánh dấu!

Thạch Hạo con mắt quang mang lập tức hừng hực lên, đó là một người trẻ tuổi sở lưu, hắn nhìn ra người kia lưu lại dấu ấn, ẩn chứa từng tia từng sợi hình ảnh.

Có người đã từng thành công, giết tới đây, lấy bên trong thần trì chất lỏng rèn luyện quá thân thể!

Thạch Hạo ngẩng đầu, nhìn thấy thần trúc trên cái kia lỗ thủng, hướng phía dưới chảy trắng nõn chất lỏng, nên chính là sinh linh kia tác phẩm.

"Đến từ Dị Vực sinh linh, ở trên một kỷ nguyên thời kì cuối, đã từng thành công!" Thạch Hạo chấn động trong lòng, quả nhiên có thiên túng chi

tư người a, nhưng là địch thủ.

Bất quá, hắn cũng nhìn thấy khối này trên tảng đá văn tự dấu vết, có chút nghĩ một đằng nói một nẻo, cuối cùng vài nét bút rất viết ngoáy, rõ ràng vô lực, đối phương hẳn là ngàn cân treo sợi tóc mới thành công.

"Ta tự nhiên cũng có thể thành công!" Thạch Hạo hò hét.

Vào đúng lúc này, hắn duy nhất động thiên áp súc, quanh thân các loại bảo thuật dấu ấn ở trên, cuối cùng không ngừng áp chế, toàn diện co rút lại tiến vào trong thân thể.

Đến cuối cùng, phát quang động thiên áp chế đến cực điểm, như một vầng mặt trời nhỏ, co rút lại tiến vào bụng, giống như một mặt Luân Hải, ở nơi đó rọi sáng ra kinh thế ánh sáng!

"Hả?"

Thạch Hạo có chút hoảng hốt, có chút xuất thần, càng có một loại triệt ngộ, hết thảy pháp ở trong lòng lưu lững lờ trôi qua, hắn hoang mang, như là nhìn thấy một con đường khác.

"Sống và chết quanh quẩn một chỗ, sống và chết ngăn, ta thấy hi vọng..." Hắn như nói mê, sau đó thiêu đốt.

Ầm!

Cái kia bị áp chế một chùm sáng, lập tức nổ tung, hình thành một cái luân bàn, đem tiên kim nhân đánh bay, để nó rạn nứt.

"Ta con đường, Đạo của ta, đây là mở đầu con đường!" Thạch Hạo hiểu ra, hắn có một loại nhận thức hoàn toàn mới, trong lòng sinh ra ý nghĩ, thần có ngộ ra, mục quang càng ngày càng xán lạn.

Cái kia tiên kim nhân rơi rụng ở địa, vết nứt khủng bố!

Thạch Hạo từng bước từng bước hướng đi phía kia ao, muốn đi vào

trong đó, mà hắn suy nghĩ trong lòng nhưng là vừa nãy bạo phát, còn có chính mình cảm ngộ, đó là một con đường.

Thạch Hạo xuất thần, hắn cảm giác mình ở ngộ đạo, thuộc về hắn đạo của chính mình!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1245: Thần Trúc Trì Ngộ Đạo

Thạch Hạo chìm đắm ở kỳ dị huyền cảnh bên trong, tâm tư dâng trào, quan tâm tự chỉ trong cơ thể cái kia luân bàn, sinh và tử bồi hồi, nghiền ép ra hắn tầng sâu nhất tiềm năng, trong nháy mắt tỉnh ngộ.

Hắn rong chơi ở một mảnh thế giới hoàn toàn mới bên trong, thần du Thái Hư, thể ngộ vô cùng hàm nghĩa, trong lúc nhất thời hắn hoá đá, ở nơi đó suy nghĩ, cân nhắc.

Thế nhưng, bước chân của hắn không có đình, tới gần trắng noãn Ích Tà Thần Trúc, nghe thấy được ngào ngạt ngát hương mùi thơm, thấm ruột thấm gan, muốn muốn say mê.

Lúc này, hắn ở áp chế duy nhất động thiên, một lần nữa quy về bụng, ở nơi đó hóa thành thần bàn, lấp lóe sinh và tử hàm nghĩa!

Sinh tử luân bàn, hóa thành óng ánh Thái Dương, nội liễm trong cơ thể, là động thiên co rút lại thể hiện!

"Khách!"

Cách đó không xa, cái kia té lăn trên đất, đầy người đều là vết rách hình người hắc ám Tiên kim đứng lên, những vết thương kia ở khép lại, ô quang lóng lánh, yêu dị mà mạnh mẽ.

Ánh mắt của nó lạnh lẽo, không hề có một chút tình cảm của nhân loại, lần thứ nhất bị trọng thương, vẫn không tính là là triệt để thất bại, nó lần thứ hai bức ép tới.

Đây là một cái thời khắc mấu chốt, nếu là bị quấy rối, Thạch Hạo cảm ngộ có thể sẽ gián đoạn!

Lạnh lẽo hắc ám Tiên kim con rối là vô tình kết quả, trung thực bảo vệ Ích Tà Thần Trúc, không sướng vui đau buồn, trực tiếp đi tới, sát khí cuồn cuộn.

Đùng!

Nó lại ra tay, một con đen thui nắm đấm, mang theo dị sức mạnh của "vực", triển khai tuyệt thế thần thông, đánh giết hướng về Thạch Hạo, tàn khốc mà khủng bố.

Thạch Hạo trong lòng sinh ra ý nghĩ, cả người cốt văn đan dệt, đặc biệt bụng cái kia óng ánh thần bàn càng là rọi sáng ra lên tới hàng ngàn, hàng vạn vệt ánh sáng, hắn vẫn chưa lui ra trạng thái như thế này, như trước chìm đắm ở trong đó.

Một loại bản năng ở xu thế, dường như vừa nãy như vậy, cực hạn áp súc, để duy nhất động thiên thu nhỏ, sau đó càng xán lạn!

Sau đó, cái kia luân bàn đến rồi một lần sinh tử đại bạo phát!

Mà lại Thạch Hạo phát sinh một tiếng gào trầm trầm, cả người theo vọt tới, ầm một tiếng, toàn bộ đánh vào hình người hắc ám Tiên kim trên, để nó bay ngang.

Đây là chớp mắt tỉnh ngộ, mở ra thân thể bảo tàng, trút xuống ra vô cùng sức mạnh, cực hạn đáng sợ!

Thạch Hạo ở vào ngộ đạo cảnh bên trong, chỉ là không biết có thể không triệt để bắt lấy hết thảy linh quang, hiện nay chỉ là tìm tòi, bùng nổ ra sức mạnh chỉ là ở nằm trong loại trạng thái này một loại bản năng.

Nếu như đem bản năng chưởng khống, bất cứ lúc nào mở ra, này sẽ cực kỳ khủng bố!

Mà hắn nếu là bởi vậy mở ra ra một cái con đường khác với mọi người, thì càng thêm không thể tưởng tượng, thích hợp bản thân con đường, mới là

mạnh nhất đại đạo!

Hắc ám Tiên kim nhân ném ra, lại là vết rách nằm dày đặc, lần này nó cũng không có trở lại thảo phạt, thân thể hắn trên ánh sáng lộng lẫy lấp loé, sau đó từ nơi này biến mất.

Thạch Hạo đăm chiêu, chìm đắm ở mức độ này bên trong, vẫn không có triệt để phục hồi tinh thần lại, hắn không ngừng suy tư, bắt giữ cái kia huyền diệu con đường quỹ tích.

Ngay khi vừa nãy, hắn cảm nhận được hoàn toàn mới con đường, vô tận quang minh, để trong lòng hắn tràn ngập hi vọng!

Này rất quỷ dị, trước một khắc hắn còn ở sinh tử đại chiến, cùng Tiên kim nhân liều mạng, hầu như liền muốn chết rồi.

Mà lúc này, hắn lại bắt đầu giác ngộ, ở nơi đó như "thể hồ quán đỉnh" giống như, rơi vào không tên ý cảnh bên trong, bắt đầu có đại triệt đại ngộ trải nghiệm, ở ngộ đạo!

Cách nhau một trời một vực, tất cả đến chính là đột nhiên như thế!

Sinh và tử bồi hồi, cực hạn đối lập, vừa nãy hai loại hàm nghĩa đang dây dưa, đang diễn hóa, ở Thạch Hạo trong cơ thể thành hình, chuyển động ra, hóa thành sinh tử luân bàn.

Hắn lần thứ hai áp súc duy nhất động thiên, đạt đến mức tận cùng.

Bao phủ ở bên ngoài cơ thể động thiên thu nhỏ, không vào bụng bên trong, sau đó dần dần trở thành một điểm, một hạt giống, còn như màu vàng tiên đan, ở nơi đó rọi sáng ra từng trận hào quang.

Các loại cốt văn còn có bảo thuật quy tắc, bị hắn khắc dấu ở trên, đi vào cái kia hạt màu vàng "Tiên đan" trên, rọi sáng trong cơ thể hắn thế giới, bụng hào quang vạn sợi!

Chỉ là, cũng có mờ mịt tử khí, bao vây tiên đan, ở xung quanh rong chơi, nhỏ nhưng đầy đủ Thế Giới trong cơ thể, có thần thánh an lành cảm giác, cũng có tịch diệt khí thế.

Thạch Hạo muốn hóa giải mất cái kia tử khí, chém xuống không rõ, chỉ để lại thần thánh.

Nhưng là, hắn nhưng cảm giác được, huyền ảo chi nghĩa từ từ mông lung, không sâu hơn thúy.

"Có chút nông cạn." Hắn vô ý thức tự nói, muốn mạnh mẽ hơn chém xuống tử khí, cũng không phải chuyện tốt đẹp gì sao?

Quang minh, an lành, xán lạn, thần thánh, này không phải nên có thể hiện sao?

Thạch Hạo ngừng lại, không mạnh mẽ đến đâu chém chết khí, như trước để chúng nó rong chơi, tràn ngập, bao vây cái kia hạt óng ánh "Tiên đan", thuận theo tự nhiên.

Trong thiên địa này, có sinh ra được có tử, có hắc thì có bạch, có âm thì có dương, đều là đối lập, nào có cái gì thuần túy cùng tuyệt đối. Thạch Hạo đang xuất thần bên trong, ở trong hoang mang, có loại này lĩnh hội, không cưỡng cầu nữa.

Đại vũ trụ như vậy, có âm dương đối lập, thân thể tự nhiên cũng như vậy.

Lúc này, hắn nhìn thấy thân thể, chính là một thế giới, có thể coi là thân thể người vũ trụ, chờ đợi mở ra thân thể Thần Tàng.

Chớp mắt tỉnh ngộ, Thạch Hạo mặc cho tử khí chảy xuôi, vờn quanh cái kia hạt màu vàng cực điểm, đó là duy nhất động thiên áp chế mà thành, dường như một viên màu vàng đan dược.

Ầm!

Tử khí xâm nhập đi vào, đi vào duy nhất Kim đan, theo chân nó xông tới.

"Phốc!"

Thạch Hạo khặc một cái huyết, thân thể rung bần bật, bụng suýt chút nữa nổ tung, chỉ có như vậy nửa bước khoảng cách, hắn sẽ giải thể, suýt nữa "thân tử đạo tiêu".

Thân thể run rẩy dữ dội, bụng xuất hiện rất nhiều vết rách, đầm đìa máu tươi, hắn chịu trọng thương.

Thạch Hạo bị thức tỉnh, chính mình lại suýt nữa tử vong?

Mở mắt ra chớp mắt, hắn phát hiện đã đi vào trong ao, trắng noãn chất lỏng, thơm ngát nồng nặc, một đạo lại một đạo ráng lành vọt vào hắn thể phách bên trong.

Ở tại bụng, những vết thương kia nhanh chóng khép lại, bị này xán lạn thần dịch tẩm bổ được rồi.

Hơn nữa, trong cơ thể hắn hết thảy mẩu xương vỡ đều luật chuyển động, phát sinh tiếng leng keng, như một khúc chiến ca, hưởng chấn động nơi đây!

Rất rõ ràng, tiến vào ánh sáng óng ánh thần trì, thân thể của hắn đang phát sinh kịch liệt biến hóa, ở hướng về phương diện tốt cực tốc phát triển, đây là một loại thể chất tiến hóa!

Có thể Thạch Hạo nhưng không lo nổi những này, này vốn là ý nghĩa sâu xa lột xác, đáng giá dư vị, nguyện chìm đắm ở trong.

Nhưng hắn nhưng ở để ình quên mất tất cả những thứ này, mặc cho thể chất tiến hóa, xương cốt bị rèn luyện, mà hắn tâm tư nhưng trở lại vừa nãy ngộ đạo cảnh bên trong.

Hắn muốn tiếp theo cảm ngộ, nắm lấy loại cảm giác đó, không muốn bỏ

qua đối với hắn mà nói có thể ảnh hưởng một đời ý nghĩa một lần ngộ đạo.

Không thể không nói, loại kia cảm ngộ quá sâu sắc, Thạch Hạo nắm lấy, hồi tưởng một lần, thử nghiệm áp súc động thiên, lại có loại cảm giác đó!

Cực hạn áp súc, động thiên trở thành cực điểm, sau đó lại để cho nó bạo phát, sản sinh sinh tử hai khí!

"Không chém xuống tử khí..."

Hắn dường như nói mê giống như, nhiều lần thử nghiệm, không ngừng áp súc cùng phóng thích, hắn rõ ràng, có âm có dương mới đúng, để tử khí dây dưa này một hạt cực điểm, vờn quanh hắn mà đi.

Lại như là một viên hành tinh quay chung quanh Thái Dương, càng chuyển càng nhanh, sau đó khủng bố lực lượng ngập trời, tràn ngập trong cơ thể hắn.

Nhưng là, hắn lại một lần bị thương nặng, cái kia xoay tròn tử khí cùng cực điểm uy lực rất mạnh, thế nhưng là phải đem bụng của hắn xé nát, bên trong tử khí cùng cực điểm cân bằng, thế nhưng đối lập thân thể tới nói nhưng không bình thản.

Vòng quanh cực điểm xoay tròn tử khí như là dao giống như vậy, chém thân thể, trọng thương bụng.

May là, hắn ở Ích Tà Thần Trúc dưới, ngâm mình ở quý giá chất lỏng bên trong, nếu không nguy rồi.

"Âm dương muốn cân bằng, Thế Giới trong cơ thể muốn ôn hòa." Thạch Hạo tự nói.

Hắn sắp chết khí áp chế, trấn áp ở bụng nơi sâu xa, sau đó phóng thích cái kia viên "Tiên đan", để nó phóng thích tức giận, lấy nó làm chủ đạo, phong ấn tử khí.

Hắn nhiều lần thử nghiệm, cực điểm không ngừng nổ tung, Âm Dương hai khí tràn ngập, sinh và tử sức mạnh quấn quýt lấy nhau.

Thạch Hạo rất bình tĩnh, cũng rất trầm mặc, dường như không có cảm tình hoá thạch, không nói lời nào, lẳng lặng quan sát Thế Giới trong cơ thể biến hóa, lúc này hắn hết sức nghiêm túc, càng như là vô tình, xem kỹ tự thân.

Hắn quên rồi thời gian, lĩnh hội không tới thời gian lưu chuyển, hắn ném mất năm tháng, đã rời xa thời gian.

Thời gian phảng phất ngưng trệ, vừa giống như là quá khứ trăm nghìn năm, đối với hắn mà nói, không có ý nghĩa, bởi vì hắn đã thần du ở Thế Giới trong cơ thể.

Hắn là bình tĩnh, không có tâm tình chập chờn, không buồn không vui, quan sát bụng các loại biến hóa.

Cuối cùng, nơi đó yên tĩnh, Âm Dương hai khí lưu chuyển, sinh và tử cân bằng, hóa thành Âm Dương đồ.

Sau đó, chúng nó lại tản ra, cũng không thể hiện ra chân chính Thần đồ.

"Hữu hình chi đạo, vô hình chi đạo, thế gian không gặp Âm Dương đồ." Hắn khẽ nói, thiên địa vạn vật, không gặp loại kia đồ ngân, đó chỉ là đối với đạo trừu tượng miêu tả.

Thạch Hạo tỉnh ngộ, đem này đồ tản ra, tử khí hóa thành một mảnh hải, tối om om, không có sinh cơ, tức giận hóa thành dòng suối sinh mệnh, chảy cuồn cuộn, cùng biển chết dây dưa.

"Ầm!"

Mà ở hắn trong một chớp mắt, sinh tử liền lại sẽ quấn quýt lấy nhau, hóa thành hữu hình âm dương Thần đồ, đó là đạo cụ thể hiển hiện!

Thiên địa nổ vang, sấm sét từng trận, vô tận sấm sét từ trên trời giáng xuống, toàn bộ phách ở chỗ này, đánh vào Thạch Hạo trên người.

Hắn bị thức tỉnh, loại kia pháp, cái kia bước đi, loại kia đạo, có mô hình, hắn tìm tòi đến chân chính con đường, để hắn chấn động, để hắn mừng rỡ, nếu là ngày sau từng bước hoàn thiện, hắn có một loại cảm giác, nhất định sẽ rực rỡ hào quang, khả năng là một loại hoàn toàn mới hệ thống!

Đương nhiên, đây mới là cất bước, chỉ tìm tòi đến thân thể một cái vị trí, còn có thật nhiều bảo tàng chờ đợi mở ra, thân thể ẩn chứa thiên địa chí lý.

Chỉ là, hắn hiện ở không có thời gian suy tư, bị triệt để thức tỉnh, lui ra cấp độ kia ngộ đạo cảnh.

Bởi vì, đột ngột mà hiện chớp giật, mênh mông vô biên, toàn bộ bổ về phía hắn, chưa bao giờ có sự khủng bố, phải đem hắn đánh chết!

Đây là đột nhiên bạo phát thiên phạt, không tên xuất hiện, lôi đình vô tận, chớp giật dày đặc, mặc dù có Ích Tà Thần Trúc chịu đựng, ngăn cản rất nhiều, nhưng như trước đem hắn xuyên thủng.

Thạch Hạo trợn to con mắt, khó có thể tin, hắn ở tu tiên khí mà độ thiên kiếp thì, đều không cốt tao ngộ như vậy lôi kiếp trọng thương.

Phải biết, lúc này mới bắt đầu a, mặt sau còn có vô số đếm không hết chớp giật, chắc chắn sẽ càng ngày càng đáng sợ, phải đem hắn đánh thành tro tàn.

"Là bởi vì vừa nãy cảm ngộ, ta vọng tưởng bước ra một con đường, mà rước lấy thiên phạt sao?" Thạch Hạo cảnh giác!

Tuy rằng đi kèm nguy cơ sống còn, thế nhưng con mắt của hắn nhưng càng ngày càng sáng sủa, thiên địa có đại lôi kiếp giáng lâm, muốn ngăn cản Thạch Hạo, điều này nói rõ vừa nãy tỉnh ngộ ghê gớm!

Khả năng này so với hắn tu ra tiên khí còn muốn ảnh hưởng trọng đại,

không phải vậy chắc chắn sẽ không như vậy!

"Con đường của ta!" Thạch Hạo đại hỉ, cười ha ha, cứ việc trong nháy mắt tiếp theo, hắn bị đánh máu thịt be bét, máu tươi tung toé, thế nhưng như trước không nhịn được vui mừng.

Hắn xương cốt nguyên bản khép kín, đang tiến hành tái tạo, nhưng là ở sấm sét đan dệt dưới, ở đi kèm hỗn độn tức giận điện quang bên trong, cả người xương lần thứ hai bị đánh nát.

Thậm chí, cơ thể hắn bị một đạo lại một tia sét xuyên thủng, trước sau trong suốt!

Sinh tử gắn bó, phúc họa làm bạn, vào lúc này, Thạch Hạo không có sợ hãi, chưa từng tuyệt vọng, bởi vì hắn phát hiện, theo tự thân bị chớp giật xuyên thủng, cái kia Ích Tà Thần Trúc trắng noãn chất lỏng chảy xuôi càng hơn nhiều, trân châu giống như trắng noãn hoàn mĩ dịch nhỏ từ trên cây khô trượt xuống, so với trực tiếp trụy ở trên người hắn muốn yên tĩnh rất nhiều..

Hắn thể phách lần thứ hai bị tái tạo!

Từ trúc tiết lỗ thủng bên trong nhỏ xuống màu trắng chất lỏng, nhuận tiến vào Thạch Hạo những kia vỡ vụn đi xương bên trong, cùng cốt tủy dung hợp, xúc tiến kỳ biến hóa.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1246: Tàn Khốc Lột Xác

Ích Tà Thần Trúc trắng muốt chất lỏng bị toái cốt khối hấp thu, cùng kim sắc cốt tủy giao hòa, tản mát ra kinh người sinh chi khí!

Bừng bừng tánh mạng chi năng tại thai nghén, tại phát triển, rồi sau đó cường tráng mà bắt đầu..., đây là một loại kinh người lột xác.

Mà trên bầu trời tia chớp rất kỳ dị, như là địa từ chi quang, sắc thái lộng lẫy, mà lại là vặn vẹo, ở chỗ này trút xuống, dâng lên, rực rỡ tươi đẹp nhiều vẻ!

Nó cũng trở nên mạnh mẽ rồi, đây là một cái thập phần đáng sợ nguy hiểm tín hiệu!

Nó là phi thường đáng sợ, uy lực mạnh tuyệt, mỗi một lần đánh vào Thạch Hạo trên người, đều sẽ xuất hiện trước sau sáng lỗ máu, mang theo mảng lớn huyết.

Không hề nghi ngờ, Thạch Hạo đã tao ngộ nghiêm trọng nguy cơ, trong cơ thể xương cốt thỉnh thoảng cát cát vang lên, bị đánh gãy rồi!

Nếu không có cây trúc chất lỏng tại bổ sung, chữa trị hắn thân thể, hắn khẳng định sớm đã rách tung toé, không thành bộ dáng.

Cường đại tia chớp, bạo ngược Lôi Đình, mỗi một lần ngang trời lúc, đều là chói mắt, như là các loại sắc thái mặt trời nổ tung, siêu việt dĩ vãng, không thể tưởng tượng!

Loại này Thiên Phạt không để cho người hi vọng, muốn trực tiếp diệt sạch mất, tuyệt không phải một cái Thiên Thần chỗ có thể ngăn cản, hình thành khủng bố Thiên Địa dị tượng, như là trời xanh tức giận, xé nát vạn vật.

Thạch Hạo sớm đã theo ngộ đạo cảnh trong thức tỉnh, thừa nhận lấy loại này kịch liệt đau nhức, mỗi một tấc da thịt đều sụp đổ mở, máu tươi chảy đầm đìa, rất nhiều miệng vết thương đều là trước sau sáng một khe lớn, một số gần như giải thể.

Rất đau, thần kinh cứng cỏi như hắn, đều trước mắt biến thành màu đen, suýt nữa ngất đi.

"Xoẹt!"

Lại một đạo lôi quang rơi xuống, xuyên thủng hắn thân thể, căn bản ngăn không được, dù là vận dụng các loại bảo thuật, tiến hành cường liệt nhất đối kháng cũng không được, thề phải giết hắn.

Thiên Địa Vô Tình, hiện tại hắn như là bị cái này phiến thế giới từ bỏ, muốn gạt bỏ, đánh xuống Lôi Điện trước đó chưa từng có!

Chỉ vì ngộ đạo, muốn khai sáng không giống người thường pháp sao?

Dựa theo cốt trên sách ghi lại, vô luận là đi qua, hay là tương lai. Một ít có thể ảnh hưởng đến đến Thiên Địa cân đối chuyện xấu, ắt gặp Thiên Phạt, bị tia chớp đánh gục.

Theo tuyệt diễm tu sĩ đột phá lúc bị Lôi Đình quấy nhiễu, oanh kích, cũng có thể thấy được một hai, cái kia chính là bởi vì bị Thiên Địa đố kỵ sợ, cho trừng phạt.

Mà bây giờ Thạch Hạo lục lọi ra một cái khác đầu tu hành con đường, hiển nhiên càng thêm nghiêm trọng!

"BA~!"

Thạch Hạo một tiếng kêu đau đớn, bởi vì một đạo màu đỏ tia chớp rơi xuống, Tương đầu vai của hắn đánh nát, xương bả vai rạn nứt. Cũng thoát rơi xuống, kim cốt tủy lộ ra ngoài.

Không phải bình thường đau nhức, phảng phất nương theo lấy tử vong tiếng bước chân, càng ngày càng gần, lại tiếp tục như vậy Thạch Hạo hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Ào ào tiếng vang lên, tuyết trắng Ích Tà Thần Trúc tại lay động, trắng noãn lá trúc sáng lên, phiến lá ma sát. Tiếng vang thanh thúy, như cùng một giòng suối nhỏ chảy qua.

Cùng với Hỗn Độn khí, còn có các loại thụy hà, nó tại chống lại Lôi Điện. Bởi vì lôi kiếp từ trên trời giáng xuống, nó đã ở bị phạm vi công kích nội.

Bất quá, cái này khỏa vạc nước phẩm chất Cổ Trúc ngày thường hiển nhiên thường xuyên bị tia chớp bổ, bản thân có kháng lôi tính. Tối thiểu nhất Thạch Hạo vừa tới nơi đây lúc tựu từng nhìn thấy qua.

Hiện tại có nó chống cự, giúp Thạch Hạo đại ân, bằng không thì hắn có lẽ đã mệt rã rời.

Lôi Đình hung mãnh. Tia chớp một đạo đón lấy một đạo, bổ cái không để yên, các loại sắc thái dâng lên, như là cực địa từ quang tàn sát bừa bãi, mặc dù sáng lạn, nhưng lại nguy hiểm.

PHỐC!

Thạch Hạo lồng ngực bị phách khai mở, một căn lại một căn xương ngực bẻ gẫy, vô cùng thê thảm, hắn đã tao ngộ nhân sinh gian nan nhất khảo nghiệm, động muốn hình thần câu diệt.

Về sau, cái kia tuyết trắng cây trúc cũng không thể vì hắn vật che chắn tia chớp rồi, bởi vì Thiên Địa Vô Tình, tia chớp cải biến quỹ tích, theo bốn phía vọt tới, mà không phải từ trên cao đáp xuống.

Hừng hực quang, đỏ tươi huyết, ở chỗ này cùng nhau tách ra, Thạch Hạo huyết nhục cháy đen cùng khô héo, cốt cách nghiền nát, kim sắc cốt tủy đều muốn khô cạn.

Ao ở bên trong thần trúc chất lỏng thỉnh thoảng bị lôi điện đánh trúng, cũng tóe lên, ra ngoài ý định, này dịch cũng không bốc hơi cái sạch sẽ, đây là cường đại thần tính thể hiện.

Chính là vì loại này sáng lên chất lỏng mới khiến cho Thạch Hạo sống sót, bị nồng đậm sinh mệnh lực bao vây lấy, hắn mới nấu tới.

"Cần cải biến, ta không thể chết được!" Thạch Hạo tuy nhiên bị phách nhanh khô héo rồi, nhưng ý chí cứng cỏi, còn bảo trì thanh tỉnh.

Hắn vận dụng Lôi Đế bảo thuật dẫn đạo tia chớp, dùng Côn Bằng pháp tiêu giảm tia chớp, dùng Luân Hồi thần thông ảnh hưởng thời gian, hóa giải khủng bố hồ quang điện, các loại thủ đoạn ra hết.

Nhưng là, hay là không lý tưởng, hắn như trước ở vào tùy thời sẽ chết đi trong bóng ma!

Lôi Điện kích cốt, xỏ xuyên qua huyết nhục.

Tư tư tiếng vang không dứt, hồ quang điện tại trong cơ thể hắn du tháo chạy, cái loại nầy thanh âm rất chói tai, cũng rất hãi người, tại trong cơ thể của mình phát ra loại này tiếng vang, lại để cho thịt cùng cốt đều khét lẹt.

Tử khí tăng nhiều, sinh cơ giảm mạnh. Gặp trắc trở chi gian, khó có thể tưởng tượng, hắn tùy thời hội vứt bỏ tánh mạng.

Thạch Hạo nội thị phần bụng, áp súc duy nhất Động Thiên, hóa thành cực điểm, rồi sau đó bộc phát, tử khí cùng sinh khí cùng tồn tại, Âm Dương nhị khí lưu chuyển.

Trong lòng của hắn có thật lớn xúc động, nếm thử dẫn thần trúc chất lỏng bên trong đích tánh mạng tinh khí nhập vào cơ thể, đồng thời đảm nhiệm Lôi Điện chém giết chính mình, sinh ra tử khí, toàn bộ hấp thu tiến trong bụng.

Đây là đang mạo hiểm, một cái gây chuyện không tốt, nhục thể của hắn

sẽ nổ tung!

Đây chính là lôi kiếp, hơn nữa là không cách nào đo lường được Thiên Phạt, hắn như vậy chủ động dẫn đạo, tiến hành lợi dụng đến oanh kích thân thể, giống như là tự sát tính cử động.

Oanh!

Sống hay chết đối lập, Âm Dương nhị khí lưu chuyển, tại hắn phần bụng hình thành một cái bàn quay, cuối cùng xây dựng thành một cái Âm Dương đồ, đó là đạo thể hiện.

Tia chớp không dứt, Thạch Hạo toàn thân co rút, toái cốt rất nhiều, Lôi Điện bị dẫn đạo tiến trong thân thể, dũng mãnh vào cái kia Âm Dương đồ nội.

Thạch Hạo muốn dùng nghịch thiên cử động, hóa giải Lôi Đình, chuyển hóa tử khí mà sống cơ, sinh tử nghịch chuyển!

Hừng hực quang tại bộc phát, kinh thiên động địa tiếng vang không dứt, cái kia từng đạo lôi quang toàn bộ hướng về Thạch Hạo phần bụng tụ tập, khả dĩ chứng kiến cuối cùng tia chớp thành vì tức giận cùng tử khí phân cách tuyến.

Tia chớp trở thành một đạo ưu mỹ đường vòng cung, hoa phân âm dương lưỡng khu.

Ở chỗ này, Âm Dương khả dĩ nghịch chuyển, tử khí cùng sinh cơ cùng tồn tại, có thể lẫn nhau chuyển hóa, dung nhập đối phương trong.

Hắn bắt đầu thôn phệ Lôi Điện, ở chỗ này chuyển hóa, thân thể mặt khác bộ vị trở thành thông đạo, dẫn Lôi Điện nhập vào cơ thể, ở chỗ này phát sinh biến hóa kinh người.

Một vòng sinh tử bàn chiếu rọi trong bụng, thoạt nhìn quang minh sáng chói!

"Rõ ràng thành công hả?" Thạch Hạo ánh mắt lập loè.

Nhưng là, như trước nguy hiểm, đây chỉ là sơ bộ thể nghiệm, còn xa không có ly khai tử vong bóng mờ, trái lại tình thế càng nghiêm trọng rồi, bởi vì hiện tại một cái sai lầm, nhục thể của hắn sẽ nổ bung!

"Phanh!"

Quả nhiên, Âm Dương mất nhất định, đây là Thiên Địa chi uy, Vô Tình gạt bỏ, không có khả năng bị người tinh chuẩn khống chế cũng lợi dụng. Cái kia tia chớp hình thành phân cách tuyến đứt rời.

Nháy mắt, Thạch Hạo phần bụng rạn nứt, cái kia Âm Dương đạo đồ suýt nữa bạo toái!

Đây không phải là cách làm thông thường sợ sự tình, một khi chỗ đó tạc toái, Thạch Hạo duy nhất Động Thiên đều có thể đi theo hủy diệt, cả người đều được nửa phế.

Hắn rất nhanh áp chế, hóa giải, rồi sau đó dùng thân thể đi thừa nhận đầy trời lôi quang, lần nữa ở vào dưới thiên kiếp, gặp trọng kích.

Chỉ có thể vượt đi qua rồi!

Cho tới bây giờ. Thạch Hạo không có bất kỳ biện pháp nào rồi, hắn vừa rồi cử động rất lớn mật, càng rất nghịch thiên, lợi dụng lôi kiếp, khống chế Thiên Phạt, mưu lợi thành toàn mình.

Hiển nhiên, đó là mạo hiểm, phảng phất chọc giận trời xanh, muốn một lần hành động gạt bỏ hắn.

Thạch Hạo toàn lực ứng phó. Thân thể mau chóng ngàn vết lở loét trăm lỗ, rách mướp, một ít nổ tung đến cốt khối trước sau rơi vào ao ở bên trong, nhưng hắn hay là tại kiên trì.

Hắn không thể buông tha cho. Chỉ cần còn có một hơi, còn sống ở thế

gian này, hắn muốn cứng cỏi đến cùng.

Vừa rồi âm dương hòa hợp chi đạo khẳng định không được, mà như bây giờ lực kháng. Chịu khổ lấy, cũng khó có thể bền bỉ, nhất định bị đánh chết.

Duy nhất Động Thiên phóng đại. Phòng hộ bản thân, nhưng rất nhanh lại bị lôi quang nện sụp đổ, rồi sau đó áp chế xuống dưới, vẫn chưa được!

Hắn nghĩ tới liễu thần, đã từng bị Chư Thiên tia chớp quấn quanh, chém thành than cốc, chỉ còn lại có một nửa cái cọc gỗ, trong tích tắc liễu thần chi pháp bị hắn bộc phát đến mức tận cùng.

"Ta muốn cùng liễu thần ấy ư, đứt rời một nửa thân thể?" Thạch Hạo đắng chát, lúc kia, hắn có thể không có gì rể cây, khả năng liền trực tiếp chết hết.

"Không được a, như thế nào né qua kiếp nạn này?" Thạch Hạo bất đắc dĩ, thật sự nghĩ không ra biện pháp gì.

Hắn tinh khí tại biến yếu, ý chí tại dao động, cảm giác vô lực xoay chuyển trời đất.

"Muốn vượt qua!" Đến cuối cùng, trong mắt của hắn thần mang bộc phát, hoàn toàn bất cứ giá nào rồi, gầm lên giận dữ, sóng âm áp đã qua Lôi Điện minh thanh.

Hắn cảm thấy, chính mình một mực rất bị động, cho rằng loại này Lôi Điện không có khả năng vượt đi qua, luôn muốn trốn tránh, muốn hóa giải, vì vậy đã mất đi một khỏa Duệ Tiến chi tâm.

"Không có không thể đối kháng tia chớp, đồng dạng khả dĩ đánh bại!"

Hắn gào thét, kiên định chính mình tín niệm.

Cuối cùng, hắn điên cuồng, suy yếu khí thế thoáng cái tăng vọt, như là về tới đỉnh phong trạng thái, tinh khí thần cộng minh, đạt tới mạnh nhất.

Thạch Hạo trong nội tâm chỉ có một ý niệm trong đầu, đánh bại Thiên Phạt, mà không phải bị động thừa nhận, cho rằng cái này lôi kiếp không gì hơn cái này.

Giống như là lúc trước Tu Tiên khí lúc, độ Thiên Kiếp, hắn mang tất thắng chi tâm, khả dĩ chiến thắng.

Hiện tại, hắn như trước như thế, đối mặt không thể đo lường được khủng bố lôi kiếp, bắt đầu kiên định, đã đây là mà sống linh chuẩn bị, nhất định khả dĩ thắng này cục.

Cho dù Thạch Hạo thân hình tàn phá, nhưng ý chí lại vô cùng cường đại, khô héo trong thân thể huyết dịch sôi trào lên.

Mơ hồ trong đó có thể thấy được, có một loại phù văn sáng lạn, tại cháy đen huyết nhục còn có cốt cách trong đan vào, lại để cho hắn sinh mệnh lực tăng vọt, còn có một loại huyết biến được sáng chói.

Đó là Chí Tôn huyết tại chảy xuôi, là cái kia loại thứ ba trời sinh Chí Tôn phù văn tại lộ ra hóa.

Tăng vọt hắn sinh mệnh lực, lại để cho hắn ra tay lúc uy lực đều đi theo tăng vọt, cái kia huyết dịch mang theo một loại lực lượng thần bí, phảng phất có thể cho người phá kén Hoa Điệp.

Mặc dù chỉ là trong thời gian ngắn hữu hiệu, nhưng đây tuyệt đối là nghịch thiên.

Vì vậy, khí thế của hắn không riêng gì ý chí vấn đề, tan hoang thân thể cũng có chân thật thể hiện, trong lúc nhất thời cường thịnh...mà bắt đầu, siêu việt lẽ thường.

Hắn tinh khí thần các loại..., còn hơn thái độ bình thường!

Thạch Hạo chống đỡ lôi quang, hơn nữa dẫn đạo Lôi Điện, tại tàn thân thể nội vận chuyển, hắn tại vận dụng xương búa pháp, lúc này rèn cốt cách,

ngưng luyện thân thể.

Bị tia chớp đánh rơi đi ra ngoài toái cốt khối đều đã bay trở về, đi theo Thạch Hạo cùng một chỗ minh rung động, tại đâu đó phát run kỳ dị thanh âm, leng keng rung động.

Đến cuối cùng, hắn toái cốt liều tiếp hoàn tất lúc, lôi quang bao trùm hắn thân thể, tại đâu đó cộng minh.

Xương búa pháp!

Chính thức tàn nhẫn kinh nghiệm, cốt khối toàn bộ toái, rồi sau đó lại bị Ích Tà Thần Trúc chất lỏng tẩm bổ, ở chỗ này chữa trị.

Đây là một cái thống khổ quá trình, như là tại Luyện Ngục trong hô hấp.

Xương cốt của hắn toái mất, vừa nặng tố, kim sắc cốt tủy nhúc nhích, tái tạo thần cốt, Kim Hà vạn đạo, thụy quang vạn sợi, thần thánh vô cùng.

Cho dù tại đây rất đáng sợ, lôi quang đánh tới, huyết quang tóe lên, thân thể sụp đổ khai mở, nhưng là cũng có nồng đậm sinh cơ, tại đền bù lấy bản thân tổn thương.

"Lôi Điện, ngươi bất quá là ngao luyện ta thân thể phàm hỏa!" Thạch Hạo rống giận, đông cứng chống lại.

Đến cuối cùng, Thạch Hạo rách rưới thân thể không ngừng chữa trị, tốc độ kia nhanh hơn lôi quang hủy hoại tốc độ, dùng lôi Luyện Thể.

Thạch Hạo bị tia chớp bao quanh, há miệng khẽ hấp, vậy mà trực tiếp nuốt vào một mảnh dày đặc tia chớp, toàn bộ dẫn đạo hướng toàn thân cốt cách ở bên trong, dùng xương búa pháp rèn hắn cốt chất.

Hắn chịu đựng rồi, thấy được ánh rạng đông.

Đến cuối cùng, hắn cốt tủy do kim hoàng hướng về màu đỏ chuyển biến, tràn đầy nồng đậm sinh cơ, hơn nữa cốt chất cũng dần dần trở nên trắng

muốt!

Về sau, cốt thể thiên chuy bách luyện, sở hữu tất cả vết rách đều khép kín rồi, bắt đầu tân sinh, lại không đoạn có mảnh vụn tróc ra, bị xa lánh xuất thể bên ngoài.

Cuối cùng, Ích Tà Thần Trúc nhỏ chất lỏng không thể thỏa mãn Thạch Hạo rồi, hắn lấy ra Đại La Tiên Kiếm, tại một loại thô to nhất trúc tiết bên trên trọng mở một cái lỗ nhỏ.

Chất lỏng rơi xuống, cùng Thạch Hạo thân thể dung hợp, rèn hắn thân thể.

Thạch Hạo thể chất tại trở nên mạnh mẽ, xương cốt so với trước cứng rắn một mảng lớn!

Thẳng đến cuối cùng, tia chớp suy yếu, lôi kiếp muốn đi qua, hắn hé miệng, bắt đầu điên cuồng thôn phệ tia chớp, không nghĩ buông tha một tia.

Bởi vì, về sau hắn phát hiện hủy diệt tính điện quang trong ẩn chứa lấy tí ti từng sợi sinh cơ rất kinh người, rất nghịch thiên, cùng Ích Tà Thần Trúc chất lỏng cộng đồng phát lực, hiệu quả càng tốt.

Cũng không biết đã qua bao lâu, lôi quang sớm đã biến mất, tại đây khôi phục yên lặng.

Thạch Hạo không chỉ có không có chết, còn hoàn thành một lần rèn luyện, một lần tàn khốc lột xác!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1247: Sinh Mệnh Phồn Thịnh

Nơi này lặng lẽ, trắng noãn thần trì nhanh khô cạn, Thạch Hạo hư ngồi ở chỗ này thời gian rất lâu cũng không có nhúc nhích một thoáng.

Một hồi thiên phạt, một hồi khoáng thế lôi kiếp, liền như vậy kết thúc.

Hắn da thịt tân sinh, trắng như tuyết như ngọc thạch, bởi Ích Tà Thần Trúc chất lỏng tẩm bổ, để hắn đều đi theo trơn bóng lên, đi kèm một luồng thánh khiết khí tức.

Thu hoạch lớn nhất, tự nhiên là xương cốt lột xác, dường như trùng phá kén, đây là sinh mệnh cấp độ tăng lên, cơ thể cường độ tăng cường rất lớn, không có toàn diện học Luyện Thể sĩ kinh thư, thế nhưng là càng mạnh hơn.

Thạch Hạo lẳng lặng ngồi ở chỗ này, hồi tưởng trải qua, tâm có rung động, chỉ thiếu một chút hắn liền chết đi, vừa nãy thật sự quá hung hiểm, toàn thân đều xương đều nổ tung.

Chưa bao giờ có chi kiếp nạn, thiên tâm khó dò, lôi phạt khó chặn, nhưng hắn rốt cục chịu đựng nổi!

Thạch Hạo đứng dậy, đi kèm hắn chính là bừng bừng sinh mệnh phấn chấn, có một loại tân sinh cảm giác, dường như trẻ con giống như da thịt, còn có không phải bình thường sức sống.

"Càng là loại này khí ngập..."

Thạch Hạo kinh ngạc, thật sự không bình thường, này không phải ảo giác, phảng phất thể tổn thương một lần Luân Hồi, ở nơi này tái sinh.

Vạn vật mới bắt đầu khí, sinh mệnh phấn chấn quý giá nhất!

Bởi vì, vạn vật sơ sinh thì, đi kèm bản nguyên nhất sức sống, chỉ cần hái được một điểm, liền với thân thể người rất là hữu ích.

Tỷ như, rất nhiều người tu đạo hỉ nghênh ánh bình minh, thải luồng thứ nhất hi quang, thực hà luyện đạo, tiến tới kỳ Trường Sinh, chính là nguyên nhân này.

Thai nghén bên trong sinh mệnh, mới vừa giáng thế thì cũng là như thế, mang theo tiên thiên các loại bí lực, sau đó sẽ theo trưởng thành với trong hồng trần từng bước trôi qua, cho đến biến mất sạch sẽ.

Mà hiện tại Thạch Hạo trên người có nồng nặc tân sức mạnh của sự sống, dường như trẻ con giống như tinh khiết đối với hắn mà nói, này rất quý giá.

Thạch Hạo đứng ở trong ao, mở rộng tứ chi, vung đầu nắm đấm, kéo lên từng trận tiếng sấm gió, nổ vang vang vọng, hắn còn chưa sử dụng thần lực đây, đã như vậy!

Bách lôi tôi thể, chớp giật kích thân lại kinh Ích Tà Thần Trúc chất lỏng thấm vào, Thạch Hạo thể chất tăng cường kinh người, như vậy một quyền xuống đủ để trong nháy mắt đánh giết Thiên Thần.

"Hừm, nhiều hơn một loại khí tức, một loại tối nghĩa, thế nhưng là chân thực tồn tại sức mạnh!"

Thạch Hạo con mắt bắn ra hai đạo tinh quang, quan sát bên trong thân thể tự thân, cảm giác hết thảy trong máu thịt đều là loại khí tức này, với hắn giao hòa vào nhau, có vẻ tinh khiết mà thánh khiết.

Khởi đầu hắn chỉ là cho rằng tự thân da thịt tân sinh, mới có vẻ có loại xuất trần khí chất. Bây giờ nhìn lại, đây là chân thực thánh khiết, ở trong máu thịt ở xương cốt, ở cốt tủy bên trong, có thêm cỗ vượt qua ở hồng trần trên tinh khiết khí.

Trong lúc nhất thời Thạch Hạo càng làm không rõ tác dụng của nó,

muốn điều động, lại phát hiện cùng huyết nhục như thế, là thân thể một phần, không thể phân cách.

"Khí tức thần bí, cái này chẳng lẽ chính là nhưng đối với kháng không rõ lực lượng vị trí?" Thạch Hạo bừng tỉnh, như vậy tự nói làm ra như vậy phán đoán.

Dị vực người đến qua nơi này, tìm Ích Tà Thần Trúc hơn nửa chính là vì tìm kiếm loại này bí lực, hay là nói là tìm thần trúc dược hiệu lực lượng.

Bây giờ nhìn cũng không có cảm thấy lớn bao nhiêu tác dụng, thế nhưng Thạch Hạo vẫn chưa xem thường, hắn cảm thấy, tương lai có thể sẽ có tác dụng lớn.

Trải qua Ích Tà Thần Trúc chất lỏng gột rửa, thân thể hẳn là có chút không giống, đang đối mặt các loại nguyền rủa thì, nói không chắc có thể miễn dịch, mạnh mẽ chống đỡ quá khứ.

Thạch Hạo lấy ra một cái ngọc đỉnh, bắt đầu thu lấy bên trong thần trì tàn dịch, sau đó lại lấy ra một cái ngọc, bình, từ Ích Tà Thần Trúc trên lỗ thủng bên trong tiếp cái kia nhỏ xuống màu trắng chất lỏng.

Loại này mang theo thơm ngát chất lỏng giá trị liên thành, bất kỳ một giọt mang đi ra ngoài đều sẽ lôi kéo người ta đỏ mắt, là chế thuốc báu vật cấp vật liệu.

Mà Thạch Hạo vừa nãy nhưng ở đây tiêu xài nửa ao thần dịch, lấy nó ngâm thân thể, khiến cho người giận sôi, nếu như bị người ta biết, nhất định sẽ mắng to hắn phá gia chi tử.

Cổ trúc rung động, cắm rễ ở trên núi đá, trắng như tuyết xán lạn.

Thạch Hạo nghi hoặc, đã nhiều năm như vậy, cây này gậy trúc đều không có thành tinh sao? Này không quá phù hợp lẽ thường.

Thế nhưng, hắn không có tra cứu, không lại nghỉ chân, hướng về phương

xa đi đến, hắn muốn đi thải Hoàng Tuyền Quả, đó là chuyến này khác một cái mục tiêu!

Rời xa mảnh này vùng núi, phía trước đồi núi chập trùng, sương trắng mông lung, giống như tiên gia cố thổ, nơi này bị hơi làm Tiên khâu vẫn rất có đạo lý.

Cái gọi là Hoàng Tuyền Quả, nghe tới rất đáng sợ, như là hẳn là sinh trưởng ở hoàng tuyền bên mới đúng, nhưng là Thạch Hạo một đường đi tới, cũng không nhìn thấy là cái gì âm u khí thế.

Ngược lại, dọc theo con đường này sơn có tiên khí, thủy có thần quang, đi kèm an lành, còn có yên tĩnh, cùng tưởng tượng dáng vẻ hoàn toàn khác nhau.

Hắn ở trên đường nhìn thấy một dòng sông nhỏ, hào quang màu vàng óng nhu hòa, để hắn chấn động trong lòng, đây là hoàng tuyền sao?

Thạch Hạo dọc theo nó mà đi, bởi vì cư đại trưởng lão từng nói, này Hoàng Tuyền Quả liền ở đây hà phần cuối, chỉ có nơi đó mới có thể thành thục, kết ra no đủ trái cây.

Thần thánh khí tức càng ngày càng nồng nặc, trong lúc hoảng hốt, khiến người ta cảm thấy đi tới lúc thiên địa sơ khai, đâu đâu cũng có linh khí, từng cọng cây ngọn cỏ, thậm chí phổ thông núi đá đều mang theo linh tính.

Một ít cây cỏ phát sinh ráng lành, còn có một chút đồi núi vờn quanh thải quang.

Đặc biệt là phía trước, nơi đó dựng lên tảng lớn lửa khói, nhất là hừng hực, nhìn kỹ không phải hỏa, mà là quang, bởi vì nồng nặc quá đáng, không nhìn kỹ như là hỏa diễm đang sôi trào.

"Thật dày đặc khí tức!" Thạch Hạo thán phục, cho rằng nơi đó nhất định có thứ không tầm thường, khả năng là tiên quả các loại, là kinh thế tạo hóa.

Trong lòng hắn không thể bình tĩnh, muốn biết nơi đó đến tột cùng có cái gì.

Ngoại giới, ở sơn môn nơi này tụ tập một chút mạnh mẽ thiên tài, chỉ là bọn hắn không vào được, bị ngăn cản che ở giới bích ở ngoài, không cách nào xuyên thủng.

Ngay khi vừa nãy, hết thảy đông đều cảm ứng được, bên trong phát sinh rất chuyện khác, Thiên Lôi trận trận, thần phạt không ngừng, xuyên thấu qua giới bích đều truyền ra.

Có người ở độ kiếp sao? Đây là bọn hắn trước tiên ý nghĩ.

Ai đi vào? Chỉ có một cái Hoang, tuy rằng không muốn thừa nhận, thế nhưng người kia xác thực so với bọn họ mạnh hơn, dựa vào chính mình giết đi vào.

"Hoang... Đến cùng làm cái gì, là hắn đưa tới thiên kiếp sao?" Thánh Viện bên trong một vị kỳ tài nói rằng.

Người ở chỗ này trầm mặc, cảm thấy nhất định là Thạch Hạo gây nên, chỉ là không muốn nói ra, bởi vì hai viện tinh anh cùng Thạch Hạo có thể không tính là cỡ nào hoà thuận.

"Động tĩnh thật lớn, lường trước nhất định là Hoang gây nên chứ?" Một cái bạch y mỹ nhân lả lướt mà đến, dáng người uyển chuyển, mỹ lệ như Tiên, mang theo cười nhạt, nói: "Ồ, các ngươi không phải sớm tiến vào tới sao, làm sao còn vẫn đổ ở đây, không có đi vào, ngược lại làm cho sau đó Hoang dẫn trước?"

Nàng nhìn Vương Hi, cố ý gợi chuyện, lộ làm ra một bộ rất kinh dụ vẻ mặt, do cười nhạt chuyển biến, có chút cười hì hì.

Vương Hi sắc mặt bình tĩnh, thế nhưng trong con ngươi xinh đẹp có thần quang lóe lên, cho thấy trong lòng nàng cũng không phải rất không minh, liếc mắt nhìn Yêu Nguyệt công chúa, vẫn chưa nói tiếp.

"Ầm!"

Nhưng vào lúc này, bên trong sơn môn lại một tiếng rung mạnh, để trong này thiên tài đều vẻ mặt biến đổi, Hoang lại làm cái gì, lần thứ hai làm ra động tĩnh lớn như vậy. Bọn họ rất muốn biết, sợ hắn độc chiếm hết thảy cơ duyên, ở đây người lại tiện lại đố.

"Chúng ta liên thủ, nhất định phải cấp tốc xông vào!" Có người mở miệng nói rằng, có thể đi tới đây đều là thiên tài trung thiên mới, là tuyệt đỉnh cao thủ trẻ tuổi.

Có thể hiện ở tại bọn hắn nhưng chỉ có thể liên thủ, thả xuống các loại thành kiến, nếu không căn bản không vào được.

Vào đúng lúc này, mặc kệ là trong lòng có hay không không cam lòng, mọi người đến thừa nhận, Hoang mạnh tuyệt, khiến cho người bất đắc dĩ, một mình liền xông qua rồi!

Tiên khâu nơi sâu xa, Thạch Hạo cùng nhau đi tới, nhìn thấy một toà cầu đá, rất cổ xưa, năm tháng cửu viễn, đều sắp ở đây phong hoá rơi mất, rách tả tơi.

Này kiều gác ở màu vàng nước sông trên, Thạch Hạo dọc theo cây cầu kia đến hà bờ bên kia, bởi vì phát hiện dựng lên óng ánh quang diễm chính đang phía trước một thung lũng bên trong.

Kết quả, hắn vừa tới hà bờ bên kia, cái kia cầu đá vòm liền sụp, rơi rụng ở màu vàng trong sông, bắn lên sóng to gió lớn, thanh âm cực lớn, để Thạch Hạo tất cả giật mình.

Phải biết, sông nước này không khoan, cũng không phải sâu lắm, làm sao sẽ khiến cho động tĩnh lớn như vậy?

Như là vô lượng thần lực đang cuộn trào, vì vậy mới có nộ ba cuốn lên trời cao!

Thạch Hạo quay đầu lại xem đi xem lại, không có ở lâu, cấp tốc về phía trước chạy đi, đi tới toà kia do đồi núi vi lên thung lũng, nhìn thấy chân thực cảnh tượng.

"Đây là..." Hắn giật mình trợn to con mắt, thân thể rung bần bật, trong lòng sóng lớn mãnh liệt, không cách nào yên tĩnh hạ xuống.

Nguyên tưởng rằng là tiên quả các loại, khả năng là Trường Sinh dược, có thể kết quả cùng tưởng tượng hoàn toàn khác nhau.

Nơi này rất thần thánh, những kia quang diễm đều là hào quang hội tụ mà thành, nhưng tuyệt đối không phải thiên địa dược thảo các loại (chờ) hiện ra dị tượng, mà là một bộ lại một bộ thi thể.

Ở bên trong thung lũng, ngang dọc năm, sáu bộ thân thể, tất cả đều lớn vô cùng, chật ních thung lũng, có như là tinh vực người khổng lồ, có dường như thôn tinh thú, đều rất kỳ dị, cũng có một chút hình người.

Chúng nó có mục nát, có khô héo, nhưng có một cái cộng đồng đặc điểm, vậy thì là thần thánh, an lành, mặc dù là thi thể cũng không hề có một chút khí tức âm trầm.

Dù cho là mục nát, cũng chỉ là ở hóa thành mưa ánh sáng, mà không có mùi hôi thối, ở đây khiến người ta cảm ứng được một luồng tinh khiết lực lượng.

Này sẽ không phải là Chân Tiên chi thi chứ? Thạch Hạo kinh ngạc trong lòng, bởi vì ngoài ra, vẫn là cái khác sao, nếu không dùng cái gì chết đi sau cũng như này quang minh xán lạn.

Hay là, cũng có thể là dị vực Bất Hủ giả, là bọn họ phơi thây với này.

Thạch Hạo trong lòng kích động, hắn nghĩ tới đi cẩn thận kiểm tra, thế nhưng một nguồn sức mạnh ở đây tràn ngập, hình thành quang diễm, hóa thành màn ánh sáng, che khuất thung lũng, hắn căn bản không vào được!

Thạch Hạo muốn thử nghiệm xông vào, lấy một cái bí bảo thí nghiệm, kết quả mới vừa lấy ra, cái này bảo cụ mới vọt vào màn ánh sáng bên trong liền sụp đổ rồi, tan rã thành đồng nát sắt vụn.

Nó bị lực lượng thần thánh ăn mòn, bị cắn nát thành mảnh vỡ.

Cái kia pháp khí là Thiên Thần cấp, điều này nói rõ nếu như có Thiên Thần xông vào, gần như là đồng nhất cái hạ tràng!

Mặc dù Thạch Hạo siêu phàm, hơn xa cái khác Thiên Thần, là cảnh giới này từ cổ chí kim người mạnh nhất một trong, thế nhưng như trước biến sắc, hắn biết không cách nào xông vào.

Sau đó, hắn rời đi, rất kiên quyết, phòng ngừa tự mình chịu đựng mê hoặc.

Mặc dù biết trên những thi thể này khả năng có báu vật, có Tiên Đạo nhân vật lưu lại đồ vật, thế nhưng không lấy được mà lại đưa mạng sự, hắn sẽ không đi làm.

Dòng sông màu vàng óng phần cuối, ráng lành dâng trào, ở nơi đó có ba cây thực vật, đều không phải đại cao, chỉ có chiều cao hơn một người, tự thụ không phải thụ, tự hoa không phải hoa.

Mỗi một cây cũng như cùng đúc bằng vàng ròng, hào quang trong vắt, chảy xuôi làm người rất thoải mái hoàng kim mưa ánh sáng.

Trong đó một cây kết trái cây, giống như cây mận, to nhỏ cũng gần gũi, chỉ có điều là màu hoàng kim, óng ánh loá mắt.

"Đây chính là Hoàng Tuyền Quả?!" Thạch Hạo kinh ngạc, ra ngoài tưởng tượng thuận lợi, hắn trực tiếp liền đi tới, không có chịu đến ngăn chặn.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1248: Hoàng Tuyền

Trái cây màu vàng óng, vô cùng óng ánh, cùng cây mận hình dạng gần như, nhưng giờ khắc này dường như mặt trời nhỏ giống như phát sinh ánh sáng hừng hực, phi thường chói mắt.

Thơm ngát nức mũi, khiến tâm linh người ta hoảng hốt, muốn muốn mê say ở loại này mùi thơm bên trong, dường như cây thuốc phiện đối với người bình thường giống như, có trí mạng tinh thần mê hoặc.

Thạch Hạo nhanh tay đụng tới màu vàng cành cây, sắp hái tới một viên trái cây vàng, mưa ánh sáng xán lạn đã rơi ra ở trên cánh tay của hắn.

Đột nhiên, một loại hết sức lạnh lẽo âm trầm để hắn ở một sát na da dẻ căng thẳng, bộ lông dựng thẳng, nhanh chóng lùi về phía sau, vưu cánh tay kia trên sáng lên các loại phù văn, đẩy lên màn ánh sáng!

Vốn là an lành, thần thánh, nơi này rất u tĩnh, cũng rất thơm ngát, hết thảy đều là mỹ hảo, nhưng là trong nháy mắt, Thạch Hạo cảm thấy được khủng bố nguy hiểm.

Dường như ở trong giấc mộng, đột nhiên phát giác được một con rắn độc tới gần, hé miệng, lộ ra sắc bén răng nọc, muốn đối với hắn gặm nuốt, trong nháy mắt từ Thiên Đường rơi xuống tiến vào Địa ngục, trở thành ác mộng.

Thạch Hạo tốc độ đầy đủ nhanh, nhưng là vài điểm kim quang vẫn là xé ra hư không, vọt tới trên cánh tay của hắn, trực tiếp cắn xé.

Coong!

Kim loại giao kích thanh khiến người ta màng tai đau đớn, đây là một

lần cực ngắn ngủi nhưng cũng hung hiểm va chạm, mấy cái màu vàng sâu, phi thường dữ tợn, gặm nuốt Thạch Hạo, cùng phù văn tao ngộ, tia lửa văng gắp nơi.

Bảo thuật hình thành phù văn màn ánh sáng lại bị chúng nó cắn xuyên, từng bước phá nát, này rất khủng bố, Thạch Hạo bây giờ triển khai pháp một loại nào không vang danh thiên hạ?

Tuy rằng bị cắn nát phù văn, nhưng này chung quy cũng trở ngại tốc độ của bọn họ, Thạch Hạo tránh né đi ra ngoài, đẩy lên động thiên, đứng ở mười trượng ở ngoài, cẩn thận nhìn chăm chú.

Đó là bốn cái sâu, đều có dài nửa thước, toàn thân vàng óng ánh, nếu như bất động thì, cùng cái kia kết có Hoàng Tuyền Quả thực vật cành giống như vậy, rất giống, đồng thời mới vừa rồi không có sinh mệnh khí thế, chỉ có động thì mới bạo phát lệ khí.

Theo rời đi Hoàng Tuyền Quả dược thụ, bốn cái sâu mở ra trong suốt cánh, lộ ra răng trắng như tuyết, cùng rắn độc tự, tê tê có tiếng.

"Xèo!"

Tốc độ quá nhanh, chúng nó trong suốt cánh có thể dễ dàng cắt ra hư không, vọt tới phụ cận, quay về Thạch Hạo liền phun ra một mảnh màu vàng quang vụ.

Loại này vụ ăn mòn không gian, còn chúng nó hàm răng càng là sắc bén, vang lên kèn kẹt, có thể cắn đứt Thiên Thần xương, thậm chí có thể thương tổn được giáo chủ thân thể.

Bốn cái sâu thủ đoạn công kích đa dạng, ở đây hóa thành bốn chùm ánh sáng, trên dưới xung kích, chỉ chớp mắt công phu cũng đã đối với Thạch Hạo công kích mấy trăm lần.

Thạch Hạo biến sắc, này sâu vô cùng hung tàn, các loại bảo thuật sử dụng hết, chúng nó mỗi một lần gặm nuốt, cũng làm cho hư không phá tan,

đem hắn duy nhất động thiên đều áp chế vặn vẹo.

Có thể vững tin, cái khác Thiên Thần đến nơi này, liền một cái sâu cũng không ngăn nổi, sẽ ngay đầu tiên bị đánh giết, sẽ không có bất kỳ sự hồi hộp gì!

Quả nhiên là phi thường nơi sinh ra sinh linh đều là không phải bình thường, mạnh mẽ cùng hung cuồng đến đây, rõ ràng là mấy cái sâu mà thôi!

Đương nhiên, nếu như là cái khác danh túc nhìn thấy liền sẽ không như vậy cho rằng, đây là trong truyền thuyết Hoàng Tuyền Trùng, bình thường đều đản tự chốn Cửu U, là xưa nay thập đại tên trùng một trong!

Thứ này cụ có vô hạn trưởng thành tính, có thể trở thành là trùng Tiên.

Này mấy cái sâu không phải sinh ra ở khủng bố nơi, mà là xuất hiện ở thần dược phụ cận, xem như là biến chủng, nơi đây tuy rằng có tử thi các loại, nhưng đều là Tiên thi, có tường và khí thế, vì vậy chúng nó cũng có vẻ hơi không giống, nếu là nằm nhoài dược trên cây bất động bất động thì, có cỗ thánh khiết khí tức.

Xoạt!

Bốn cái kim tuyến lần thứ hai vọt tới, rít gào lên, thê thảm cực kỳ, rất khó tưởng tượng đây là bốn cái sâu phát sinh, cùng ác quỷ kêu khóc tự, để người tê cả da đầu.

Thạch Hạo ra tay, một cái lại một cái cây liễu cành bay ra, do cốt văn xây dựng mà thành, trở thành trật tự thể hiện, ở đây cắn giết bốn cái sâu.

Hoàng Tuyền Trùng đập cánh, vang lên ong ong, ở nơi này cùng hư không đều cộng hưởng lên, tiếp theo không gian đổ nát.

Đùng!

Nơi đây, một đoàn thần quang bạo phát, phát sinh kịch liệt vụ nổ lớn, đó

là thần lực đang sôi trào, là hư không ở dập tắt, cực sự khủng bố cùng đáng sợ.

Nếu là có người ở đây, không quen biết Hoàng Tuyền Trùng, nhất định sẽ trợn mắt ngoác mồm, khó có thể tin, rõ ràng là mấy cái sâu mà thôi, càng như vậy bá đạo.

Màu vàng trật tự cành xung kích, cấp tốc kéo dài tới, cùng sâu không ngừng va chạm, bốn cái sâu rít gào lên, quét qua trước kia an lành, mang theo Địa ngục khí tức, không ngừng xung phong.

Ầm!

Liễu Thần đại pháp bên trong xích thần trật tự đem một con sâu đánh bay ngược, phù phù một tiếng rơi vào cái kia màu vàng trong sông, bắn lên sóng biển, dựng lên quang vụ.

Mặt khác ba con rít gào lên, đập cánh vang lên, càng thêm dữ tợn.

Ầm!

Thạch Hạo triển khai Côn Bằng pháp, theo hắn kết ấn, một con lại một cái chim thần hiện lên, xé rách hư không, vồ giết cái kia ba cái sâu, này gây nên ba trùng hoảng loạn.

Vài loại bảo thuật triển khai sau, Thạch Hạo phát hiện lại là này Côn Bằng pháp thích hợp nhất khắc chế Hoàng Tuyền Trùng, quả nhiên có loại tộc thiên tính trên áp chế, cầm khắc trùng.

Mấy con sâu phát sinh thịnh liệt ánh sáng, mà hậu thân thể bành trướng, cuối cùng tất cả đều há mồm, càng phun ra từng cây từng cây bạch tia, như con nhện thổ tia giống như, khốn trói buộc Thạch Hạo.

Chúng nó kết thành võng, đem hiện lên ở trong hư không Côn Bằng chim thần bao phủ, càng là muốn luyện hóa đi Thạch Hạo, đi kèm trùng gọi thanh âm.

Ầm!

Thạch Hạo một phát bắt được tấm võng này, mạnh mẽ xé một cái, phát hiện dị thường cứng cỏi, khó có thể xả đoạn, hắn quát to một tiếng, cũng chỉ làm đứt đoạn mất hai cái mà thôi.

Xoạt!

Một đạo lại một tia chớp đan dệt, hắn triển khai Lôi Đế pháp, đánh giết ba con sâu.

Mà lại, Côn Bằng pháp kế tục thôi thúc, một con lại một con Côn Bằng chim thần bị ràng buộc sau, hắn liền từ bỏ, kế tục thôi thúc cái khác cốt văn công kích ba con Hoàng Tuyền Trùng.

Thạch Hạo không hề nghĩ tới, ba con sâu lại để làm lớn chuyện, ở đây phí đi lớn như vậy một phen tay chân, nhưng vẫn không có đánh gục đi.

Đương nhiên, nếu như những người khác biết, nhất định sẽ hút vào hơi lạnh, cảm giác từng trận lạnh giá, loại này sâu bất kỳ một chỉ xuất hiện, đều sẽ gợi ra mang tính tan nạn hậu quả.

Chỉ muốn trưởng thành, nuốt chửng sinh linh, ăn tươi nuốt sống cùng thần hồn, khó lòng phòng bị, liền như vậy mấy cái sâu là có thể càn quét tiêu diệt Thiên Thần cấp cao thủ, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi.

Xèo!

Đột nhiên, cách đó không xa cái kia màu vàng trong sông, vọt lên một vệt kim quang, đánh giết Thạch Hạo, nhằm phía bụng của hắn, là trước kia bị hắn đánh bay cái kia một cái.

Thạch Hạo ánh mắt lạnh lẽo, nhanh chóng co rút lại động thiên tiến vào bụng, mặc cho cái kia sâu xông lại, sau đó đột nhiên khiến động thiên ở chớp mắt bạo phát.

Hắn ngộ đạo thì, từng có lĩnh hội, cực điểm chớp mắt bạo phát, sẽ hình thành khó có thể tưởng tượng khủng bố lực lượng, quả thực có thể xé nát tất cả ngăn cản.

Quả nhiên, này con sâu vừa mới xông lại, vừa vặn ngộ đến cực điểm bạo phát, Âm Dương hai khí ở va chạm, sinh và tử khí thế nổ tung, để sâu ở vào bão táp vòng xoáy bên trong.

Phốc!

Này con sâu vỡ nát, bắn lên một mảnh huyết cùng thịt, con thứ nhất Hoàng Tuyền Trùng bị giết hết.

Này gây nên một trận kinh hoảng, mặt khác ba con sâu kinh hãi.

Nhưng rất nhanh chúng nó lại khôi phục trấn định, rít gào lên, lệ khí kinh người, đồng loạt nhằm phía Thạch Hạo, lấy võng phòng ngự, đối kháng Thạch Hạo bảo thuật, lấy thân thể đột phá, vọt tới phụ cận, muốn tiến vào Thạch Hạo trong thân thể.

"Cheng!"

Ở Thạch Hạo trong mi tâm, một thanh tiên kiếm lao ra, cấp tốc phóng to, đem một con vừa vặn nhằm phía hắn mi tâm sâu bổ trúng, nhất thời đứt thành hai đoạn.

Đây là Đại La Tiên Kiếm, không gì không xuyên thủng, tối thiểu Thạch Hạo còn không nhìn thấy so với nó càng sắc bén, càng binh khí cứng rắn, hắn sớm đem kiếm này dẫn dắt đến đây, vừa vặn đón nhận này trùng, trực tiếp đánh giết.

Mặt khác hai con Hoàng Tuyền Trùng hoảng hốt, nhìn thấy trước sau có hai người đồng bạn bị giết, trong đó một con hơi có do dự, công kích trì hoãn.

Một con khác thì lại thẳng tắp về phía trước, công kích Thạch Hạo trái

tim, hóa thành một vệt sáng đảo mắt đến phụ cận, mà Đại La Tiên Kiếm mới vừa chém giết một con khác sâu, còn ở chém đánh, sợ nó khép lại cùng phục sinh, muốn cứu viện đã không kịp.

Ầm!

Thạch Hạo hai tay hợp lại, nhanh như chớp, kẹp lấy này con sâu, ổn mà chuẩn, vang vọng leng keng, tia lửa văng gắp nơi.

Này con sâu rít gào, liều mạng hướng về Thạch Hạo huyết nhục bên trong chui vào, nó cứng rắn kinh người, loại này sâu lẽ ra hoạt ở địa ngục, kinh khủng nhất.

Thạch Hạo bàn tay chảy máu, truyền ra kẽo kẹt kẽo kẹt âm thanh, đó là sâu cùng xương ở ma sát, cảm giác phát sợ.

Một con khác sâu thấy thế đại hỉ, nhanh chóng lao tới, cũng muốn tiến vào Thạch Hạo huyết nhục bên trong, cũng lấy kịch độc giết chết hắn.

Phốc!

Một tiếng vang nhỏ, như là có món đồ gì phá nát, Thạch Hạo mở ra bàn tay, một bãi bùn nhão rơi xuống, chính là con kia tiến vào trong bàn tay sâu bị hắn nghiền nát.

Vừa nãy, này trùng tiến vào trong máu thịt của hắn, nhưng bị xương của hắn chặn, không cách nào di động, bị miễn cưỡng ép thành thịt vụn.

Thạch Hạo trước đây không lâu lấy Ích Tà Thần Trúc gột rửa thân thể, rèn luyện toàn thân xương cốt, xương cốt cứng rắn đến mức không thể tưởng tượng nổi, nếu không có như vậy, lần này nói không chắc vẫn đúng là sẽ xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Hơn nữa, Hoàng Tuyền Trùng mang theo kịch độc, đối với hắn mà nói vô hiệu!

Ích Tà Thần Trúc, có thể bức lui hết thảy quỷ dị cùng yêu tà, bao quá nguyền rủa, Thi độc các loại, nắm giữ kỳ

Thạch Hạo bàn tay cũng có tổn hại, biểu bì bị đâm thấu, máu tươi chảy ra, mang theo óng ánh mà xán lạn ánh sáng lộng lẫy, kết quả loại mùi này hơi hơi toả ra sau, để cuối cùng một con sâu run rẩy.

Ích Tà Thần Trúc khí tức, để nó kinh hoảng rồi!

Xoạt!

Thạch Hạo nhanh chóng ra tay, một cái nắm, nắm ở trước mắt, xem xét cẩn thận, đây là một loại thần trùng.

"Không biết Hoàng Điệp thức tỉnh sau có thể không hiệu lệnh này trùng?" Thạch Hạo hơi làm do dự, không có để lại nó, dùng sức nắm biến hình, để nó thân thể phát sinh cọt kẹt cọt kẹt thanh, cuối cùng tổn hại.

Phốc!

Hắn càng là nhấc lên Đại La Tiên Kiếm, một trận chém đánh, đưa nó cắt nát, chém thành thịt nát, miễn cho khởi tử hoàn sinh.

Nơi này rốt cục yên tĩnh, Thạch Hạo một phen tử quan sát kỹ, lại không Hoàng Tuyền Trùng, chỉ có ba cây dường như màu vàng chuối tây giống như thực vật, óng ánh rực rỡ, mưa ánh sáng lưu chuyển.

Đệ nhất cây trên không có trái cây, chỉ có quả chuôi, hiển nhiên bị Hoàng Tuyền Trùng ăn sạch.

Đệ nhị cây trên có ba viên trái cây, đệ tam cây trên có năm viên trái cây, tất cả đều kim quang hừng hực, phi thường chói mắt, mùi thơm ngát có thể để người ta tâm thần mê say, trầm tĩnh.

Thạch Hạo tìm tòi tỉ mỉ chu vi, vững tin không có bất kỳ nguy hiểm nào sau, hắn trích thêm một viên tiếp theo trái cây màu vàng óng, một phen

nghiên cứu sau, chuẩn bị ăn vào.

"Cùng hoàng tuyền có quan hệ sao?"

Thạch Hạo không được kỳ giải, trái cây kia thực quá thần thánh, để hắn tâm thần thả lỏng, mê say ở đây, căn bản là khiến người ta liên không nghĩ tới bất kỳ không tốt sự, thụy khí dâng trào, hào quang xán lạn.

Dù như thế nào xem, này đều là sự vật tốt đẹp, cùng Địa ngục, hoàng tuyền các loại (chờ) xả không lên bất kỳ quan hệ gì.

Dù sao, nơi đây so với ở Ích Tà Thần Trúc nơi đó an toàn hơn nhiều, cũng không đặc biệt chuyện nguy hiểm phát sinh.

Thạch Hạo yên lòng, bắt đầu nuốt cái này trái cây, vào miệng: lối vào chớp mắt, thơm ngát vọt vào hắn mỗi một tấc máu thịt bên trong, ở trái cây biểu bì phá tan chớp mắt, mùi thơm trùng thiên, hắn cả người đều toả ra mùi thơm kỳ dị, hóa thành một cái thơm ngát người.

Đồng thời, từng sợi từng sợi thần quang bắn ra, ở trong máu thịt lưu chuyển, sau đó toàn bộ tập trung hướng về mi tâm nơi đó.

Trong nháy mắt, Thạch Hạo khiếp sợ, vô số từng tia từng sợi tia sáng đang đan xen, hội tụ xương trán nơi sâu xa, tập trung hướng về thần thức hải, nguyên thần của hắn đang tăng cường!

Hắn nhanh chóng triển khai rèn thần pháp, không thể bỏ qua cơ hội này.

Hoàng Tuyền Quả đối với Nguyên Thần có hiệu quả, có thể kích thích lực lượng tinh thần, khiến cho trưởng thành, có thể nhìn thấy ở hắn mi tâm trước có một cái óng ánh tiểu nhân xuất hiện, ngồi xếp bằng ở chỗ kia, miệng tụng kinh văn, gia trì bản thân, ở trở nên mạnh mẽ!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1249: Triệt Ngộ

Cái này tiểu nhân không lớn, ngồi xếp bằng xương trán trước, nhưng dáng vẻ trang nghiêm, cùng Thạch Hạo giống nhau như đúc, thế nhưng so với hắn phải nghiêm túc cùng cùng thần thánh quá hơn nhiều.

Hắn khác nào một vị hỗn độn Cổ thần, lại như một vị Chân Tiên, yên tĩnh bất động, miệng tụng chân kinh, phóng ra một tia lại một tia hi quang, mà lại có hỗn độn khí.

Sau đó, ba đạo tiên khí lưu chuyển, quấn quanh ở nắm đấm cao tiểu trên thân thể người, đem hắn tôn lên càng ngày càng uy nghiêm, không thể xâm phạm.

Thạch Hạo chìm đắm ở một loại kỳ diệu hoàn cảnh bên trong, rèn thần pháp đang sử dụng, tự mình vận chuyển, rèn đúc Nguyên Thần, dẫn dắt Hoàng Tuyền Quả sức mạnh truyền vào đi vào, nung nấu tự thân lực lượng tinh thần.

Kinh văn thần bí, từ Nguyên Thủy Chân Giải đến Lục Đạo Luân Hồi Thiên Công các loại, từng cái rồi biến mất, không ngừng hiện ra, sau đó lại từ từ hóa thành văn tự, toàn bộ dấu ấn ở tiểu trên thân thể người.

Đây là một loại thần kỳ biến hóa, Thạch Hạo cảm giác mình ở tỉnh ngộ, ở tìm đạo, các loại hàm nghĩa ở trong lòng lưu lững lờ trôi qua, càng ngày càng thông suốt, so với trước lý giải càng khắc sâu.

Rất nhiều thứ cho rằng nắm giữ, nhưng là hiện tại mới phát hiện, còn có thể càng thâm nhập hơn, lúc này Nguyên Thần ở tiến hóa, để hắn sức lĩnh ngộ ở tăng tiến, đạo hạnh ở sâu sắc thêm.

Lại có thể như vậy!

Đây là một loại khó có thể tưởng tượng tạo hóa, một viên Hoàng Tuyền Quả mà thôi, để Thạch Hạo Nguyên Thần ở cường tráng, do đó dẫn đến một phen biến hoá kinh người.

Cái kia nắm đấm cao tiểu nhân lơ lửng ở trong hư không, ngồi xếp bằng Thạch Hạo cái trán trước, Nguyên Thần ly thể, ở thiên địa này tự nhiên bên trong tìm hiểu chí lý cùng quy tắc.

Trong nháy mắt, rèn thần pháp đột nhiên đình chỉ, chỉ có cái này tiểu nhân dựa vào bản năng ở tụng kinh, rút lấy chư thiên hàm nghĩa!

Thạch Hạo không nhúc nhích, chỉ có Nguyên Thần hóa thành nắm đấm cao tiểu nhân ngồi xếp bằng ở chỗ kia, trên thực tế đó chính là hắn, lúc này hắn ở ngâm tụng các loại kinh văn.

Thần quang lóng lánh, hắn rơi vào đến quỷ dị mà không thể miêu tả trạng thái bên trong, như cùng ở tại trải qua Luân Hồi, ở trải qua một lần viễn cổ sống lại, một cái khác hắn đang từ mịt mờ bên trong đi tới, muốn sống đến đời này!

Nguyên Thủy Chân Giải các loại nội dung quan trọng hiện ra, trước nay chưa từng có rõ ràng, quá khứ hắn khổ ngộ không ngừng, theo cảnh giới sâu sắc thêm mới có thể hiểu được, thế nhưng hiện tại nhưng ở thông suốt, dung hợp, so với ban đầu tưởng tượng còn muốn thâm thúy, sâu sắc!

Ngày xưa tự cho là tinh thông, có thể bây giờ nhìn lại vẫn chưa tới vị, còn kém xa lắm, cho đến giờ phút này, hắn mới đúng quyển kinh văn này hiểu rõ, hiểu rõ!

Nguyên Thủy Chân Giải không phải bảo thuật, không phải thiên công, là thế gian này tối cổ điển pháp, nguyên thủy nhất đạo lý, nắm giữ nó mới có thể tiếp cận này Càn Khôn bản chất.

Nó đem tất cả phiền phức đều hóa ngắn gọn, để tất cả huyền bí không chỗ che thân, đem chư thiên bí mật coi là thông tục.

Hóa phức tạp thành đơn giản, đại đạo đơn giản nhất!

Này không phải xem nghĩa, minh lý vấn đề, mà là chân chính ở sinh mệnh cấp độ trên đã hiểu, không phải trước mắt cái gọi là mặt chữ trên lý giải!

Tại tâm linh thông suốt chớp mắt, Thạch Hạo có loại bỗng nhiên tỉnh ngộ cảm giác, như "thể hồ quán đỉnh", tất cả là rõ ràng như thế, lại quay đầu lại đối xử chính mình sở học đồ vật, trở nên hơi không giống.

"Quý giá nhất kinh văn, vật quý giá nhất vẫn ở bên cạnh ta, chỉ là không có triệt để lý giải." Hắn hữu tâm cảm.

Có thể, không riêng là hắn, trên đời tất cả mọi người đều chưa từng chân chính thấy được Nguyên Thủy Chân Giải bản chất chân nghĩa, nó có thể để ột người đối xử thế giới, thể ngộ chư thiên hàm nghĩa ánh mắt như trước kia không giống nhau.

Hóa thứ tầm thường thành thần kỳ! Tại quá khứ thì, Thạch Hạo từng bắt lấy một ít, nhưng cùng hiện tại so ra đó chỉ là da lông!

Hiện tại hắn chân chính đã hiểu, cái gì gọi là hóa hủ vì là kỳ, đơn giản nhất cốt văn cũng có thể xây dựng ra huyền diệu thần thông, bình thường bảo thuật cũng có trán toả sáng một ngày kia.

Không có vô dụng phù văn, cũng không uy lực nông cạn bảo thuật, chỉ là còn chưa tới nó sặc sỡ loá mắt một ngày kia, nói tóm lại chỉ có không đủ mạnh người.

Đương nhiên, nếu như thần thông đủ mạnh, khởi điểm có lẽ sẽ càng cao hơn một bước.

Nguyên Thủy Chân Giải vẫn chưa phủ định Côn Bằng pháp, Lôi Đế thuật các loại (chờ) vô thượng thần thông, nó sẽ chỉ làm những này đạo pháp càng mạnh hơn, bằng cổ điển nguyên thủy chân nghĩa đẩy ra động.

"Ta sẽ càng mạnh hơn!"

Thạch Hạo có loại này một loại cảm giác, vào đúng lúc này hắn có loại kia xúc động, sâu sắc hiểu ra, dường như đại mộng phương thức tỉnh, lập tức ngộ.

Trước đó, hắn cũng kiêu căng tự mãn, cảm giác mình đã là từ cổ chí kim Thiên Thần cảnh mạnh nhất mấy người một trong!

Mãi đến tận hiện tại hắn mới rõ ràng, vào lúc ấy quá tự phụ, chỉ có này tế chân chính lý giải, hắn mới cảm thấy bây giờ hẳn là xưa nay mạnh nhất mấy người một trong.

Hơn nữa hắn tin tưởng, cũng có người lý giải quá loại này chân nghĩa, mặc dù không thông qua Nguyên Thủy Chân Giải, thông qua cái khác pháp cũng có thể hiểu ra, sẽ có thức tỉnh một ngày kia.

Đối với Thạch Hạo tới nói, Nguyên Thủy Chân Giải cũng không phải Vô Địch bảo điển, chỉ là một bộ hữu dụng nhất kinh văn, xúc động hắn tâm linh nơi sâu xa nhất, để hắn giác ngộ.

Tất cả là đột nhiên như vậy, phục thêm một viên tiếp theo Hoàng Tuyền Quả, ở Nguyên Thần lớn mạnh, ngâm tụng kinh văn chớp mắt, hắn dĩ nhiên dựa vào cái này dụ cho nên hiểu được thật giải.

Hoàng Tuyền Quả không phải then chốt, chỉ là xúc nhân, nếu như không có lần này cơ duyên, sớm muộn cũng sẽ do những nguyên nhân khác mà phát động.

Chỉ là, lần này đúng dịp, cũng làm cho hắn cảm ngộ sớm đến thôi, tích lũy đã đầy đủ, chỉ kém một đạo linh quang ẩn hiện mà thôi.

Nguyên Thần ngộ đạo, kinh văn gia trì, càng ngày càng nhiều phù văn dấu ấn ở nắm đấm cao tiểu trên thân thể người, lít nha lít nhít, để hắn có vẻ càng thần thánh cùng trang nghiêm.

Rèn thần pháp ngược lại bị bài xích, lúc này không vận chuyển, chỉ có Thạch Hạo bản năng tồn tại, ngâm tụng chân kinh.

Nguyên Thủy Chân Giải thông suốt sau, liền bắt đầu rồi Lôi Đế bảo thuật, Lục Đạo Luân Hồi Thiên Công các loại, dường như Luân Hồi giống như vậy, một lần lại một lần.

"Tự ở Luân Hồi..." Đến cuối cùng, Thạch Hạo có một loại ảo giác, phảng phất thật sự ở chuyển thế, mỗi một loại chí cường bảo thuật hoặc là thiên công, đều phảng phất đã từng học được, chỉ là ở vãng sinh trong quá trình lãng quên, hiện tại lại nhặt lên.

Trong lúc vô tình, ba đạo quấn quanh ở Nguyên Thần trên tiên khí từ lâu bốc lên đến đỉnh đầu, hóa thành đại đạo chi hoa, trong đó một đóa trên có một cái sinh linh, đang ngồi, ở tụng kinh, đi kèm vô cùng mảnh vỡ thời gian, không thuộc về đời này, không thuộc về tương lai, đang ở vĩnh hằng quá khứ nơi.

Thạch Hạo cái kia do tiên khí xây dựng thành ba đóa đại đạo chi hoa, trong đó có một đóa là cùng người khác hoàn toàn khác nhau, cái kia đóa hoa bên trong sinh ra một cái sinh linh.

Cái kia như là chính hắn, một cái hoạt tại quá khứ, từ lâu biến mất vạn cổ chính mình.

Chỉ là hiện tại bị câu thông, với hắn cộng hưởng lên, hắn có Luân Hồi cảm giác, hắn có học được thế gian vạn pháp hoảng hốt cảm, đều là bắt nguồn từ này.

Thậm chí, hắn vừa nãy hiểu được Nguyên Thủy Chân Giải, cũng là cái này giống như hoạt tại quá khứ sinh linh nổi lên tác dụng cực lớn.

Cái kia sinh linh ở tụng kinh, bị mảnh vỡ thời gian bao vây, chí cao vô thượng, lạnh lùng mà vô tình nhìn xuống kiếp này hắn, mở mắt ra.

Điều này làm cho hắn tâm linh rung động, có một loại khó có thể nói rõ

trải nghiệm, có sợ hãi, có hưng phấn, còn có mới mẻ, hết sức phức tạp.

"Không có chân nghĩa ý nghĩa trên Luân Hồi, chỉ có sinh mệnh bản chất diễn dịch..." Cho đến giờ phút này, Thạch Hạo cũng vẫn là không quá tin tưởng có chuyển thế câu chuyện, hắn ở dùng chính mình lý giải đi giải thích.

Ngộ đạo, cực kỳ cấp độ sâu cảm ngộ!

Đây là Thạch Hạo lúc này thu hoạch lớn nhất, cái kia đóa kỳ dị đại đạo chi tiêu tốn sinh linh cùng Nguyên Thần cộng hưởng, không ngừng thể ngộ đại đạo vạn ngàn hàm nghĩa, cảm ngộ thương hải tang điền biến thiên, trong nháy mắt xuất thần, như là trăm ngàn đời xoay chuyển, quá kỳ diệu.

Thạch Hạo Nguyên Thần trên, các loại kinh văn liên tiếp, ở nơi đó cộng hưởng.

Thế nhưng đến cuối cùng, chỉ để lại chủ yếu nhất một phần, vậy thì là Nguyên Thủy Chân Giải, trở thành bản chất, cái khác đều là tô điểm, phù với phía trên.

Vạn pháp vội vã quá, chỉ có nguyên thủy tối thật!

Đến sau đó, Nguyên Thủy Chân Giải hóa thành phức tạp nhất hoa văn, từ Nguyên Thần trên bóc ra từng mảng mà xuống, hướng về cái kia đóa gánh chịu sinh linh thần bí trên đóa hoa dấu ấn mà đi.

Những này hoa văn muốn khắc ở sinh linh kia trên người.

Sau đó, cái khác thần thông pháp tắc cũng óng ánh lên, không chỉ là hiện lên, lưu với mặt ngoài, sau đó càng bắt đầu khắc họa Nguyên Thần bên trong, đến cuối cùng cũng bóc ra từng mảng, hướng về ở chính giữa cái kia cái kia đóa đại đạo chi tiêu tốn chạm trổ mà đi.

"Ồ?" Thạch Hạo kinh ngạc, hắn tỉnh lại.

Thần kỳ diễn biến, một cái là quá khứ, một cái là kiếp này sao? Hai đóa

hoa đại biểu không giống ý cảnh.

Mà những kinh văn đó cũng ở có mang tính lựa chọn lấy hay bỏ sao?

Thạch Hạo cảm giác mình như là nắm lấy cái gì, nhưng là vừa bỏ qua cái gì, nhưng đáng tiếc hắn đã triệt để thức tỉnh, tất cả những thứ này đều ngưng hẳn, biến mất không còn tăm hơi.

Không biết lần sau lại tiến vào trạng thái, cần phải đợi tới khi nào.

Thu hoạch lớn nhất là, hắn triệt ngộ Nguyên Thủy Chân Giải, đây là căn bản!

"Mặt khác hai đóa đại đạo chi tiêu tốn khi nào xuất hiện sinh linh? Có thể vào lúc ấy, hết thảy đều sẽ trở nên sáng tỏ, ta liền công xong rồi!" Thạch Hạo tự nói.

Đây là hắn một loại trực giác, có cái kia loại dự cảm.

Hắn cảm thấy vừa nãy quá trình chỉ là một loại nào đó diễn dịch, cũng không hoàn chỉnh, chỉ có Nguyên Thủy Chân Giải còn có phảng phất tích trữ ở quá khứ sinh linh kia lẫn nhau ngưng tụ xem như là hoàn thành cái gì.

Cái khác pháp cùng với mặt khác hai đóa đại đạo chi hoa trả không hết chỉnh.

Đến đây tiếng tụng kinh đình chỉ, mà rèn thần pháp bắt đầu vận chuyển, kế tục lớn mạnh Nguyên Thần, rút lấy Hoàng Tuyền Quả thần hiệu.

Hãy cùng ở Ích Tà Thần Trúc nơi đó giống như vậy, Thạch Hạo thu hoạch cũng không phải là thần dược bản thân, mà là kỳ dị cảm ngộ!

Ở Ích Tà Thần Trúc nơi đó, hắn ngộ ra con đường của chính mình mô hình, mà ở đây thì lại triệt ngộ Nguyên Thủy Chân Giải, cũng cùng một đóa đại đạo chi tiêu tốn sinh linh cộng hưởng, giống như Luân Hồi.

"Ta trở nên mạnh mẽ rồi!"

Thạch Hạo rõ ràng cảm nhận được Nguyên Thủy Chân Giải kỳ diệu chỗ, đối với chưởng khống các loại pháp càng thuận buồm xuôi gió, so với trước đây càng thông thuận, có thể phát huy ra không lường được thần uy.

Hắn cảm thấy, nếu như hiện tại đi ra ngoài, cùng Thiên Thần cảnh những người khác quyết chiến, nhất định sẽ rất kỳ diệu, sẽ không có gian nguy, hắn cực kỳ khát nhìn ra ngoài kiểm nghiệm chính mình thành quả.

Chỉ là, hắn vẫn chưa thể đi.

Sau đó, Hoàng Tuyền Quả nên phát huy nên có tác dụng, Thạch Hạo Nguyên Thần đang lột xác!

Không biết bao lâu trôi qua, hắn mơ mơ màng màng, hỗn loạn, Nguyên Thần đang khỏe mạnh, ở tăng cường, để hắn giống như rơi vào trầm miên bên trong.

Bất quá, sau một khắc lạnh lẽo âm trầm đột nhiên thức tỉnh hắn, để hắn từ buồn ngủ bên trong tỉnh lại.

Mở mắt ra chớp mắt, hắn nhìn thấy một cái dòng sông màu vàng, mang theo tử khí, tuyệt diệt sinh cơ, chảy về phía trống trải mà tử tịch đại địa phần cuối.

Chu vi, hài cốt ngàn tỉ, không biết bao nhiêu, lát thành khủng bố xương cốt đại địa, đều là xương khô, cũng đã gần hóa thành bột phấn.

Điều này làm cho Thạch Hạo sởn cả tóc gáy, phát sinh cái gì, đây là ở nơi nào?

"Hoàng Tuyền Quả..."

Trong nháy mắt, hắn tâm có hiểu ra, lập tức biết rồi, vì sao này quả có như vậy một cái tên, có đạo lý!

Hoàng Tuyền Quả, trước kia nhìn thần thánh, hào quang vạn đạo, điềm

lành rực rỡ, hắn quên bản chất, chỉ nhìn thấy nó kim quang óng ánh một mặt, cho đến giờ phút này hắn cảnh giác, đây là Hoàng Tuyền Quả a.

Dòng sông màu vàng phần cuối, có một chỗ mênh mông đoạn nhai, ở phía dưới có một toà lớn vô cùng núi lửa, cái kia miệng núi đen ngòm, dường như Địa ngục vực sâu.

Nước sông rơi rụng ở trong đó, không một tiếng động.

Vậy thì là Địa ngục sao? Ở trong có cái gì, loáng thoáng, Thạch Hạo phảng phất nghe được vô cùng Thần Ma đang thét gào, còn có vô số đếm không hết ác quỷ cùng xương khô đang giãy dụa.

Rất kỳ quái, sông nước này phần cuối nguyên bản vô hạn xa, thế nhưng Thạch Hạo hiện tại nhưng nhìn thấy, nhìn thấy đoạn nhai, nhìn thấy cái kia núi lửa không hoạt động trong miệng Địa ngục.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1250: Địa Ngục

Hoàng tuyền chảy xuôi, Địa ngục vô cương.

Thạch Hạo suy nghĩ sâu sắc, hắn đây là ở trong mơ, vẫn bị mạnh mẽ mang tới một nơi kỳ dị?

Ngàn tỉ khung xương rải rác ở mặt đất bao la trên, vô cùng vô tận, theo vi gió thổi tới, cốt phấn dường như cát bụi giống như tạo nên, cảnh tượng khủng bố cực điểm!

Đây là một mảnh tuyệt diệt nơi, không có sinh linh, không thấy được sức sống tràn trề, có chỉ là tử vong còn có suy yếu.

Thạch Hạo bấm một cái chính mình, cảm thụ đến tột cùng có hay không làm thật thực, rất đau, hắn trợn to hai mắt, cảm thấy khó mà tin nổi, trên mặt tràn ngập kinh sợ.

Hắn... Đi tới Địa ngục phụ cận?

Thạch Hạo thật sự kinh sợ, tất cả những thứ này là như vậy không thể tưởng tượng nổi, trước đây không lâu nơi này còn cực kỳ thánh khiết, thế nhưng hiện tại nhưng như vậy hoang vu, tràn ngập hơi thở của cái chết.

Hắn nhẹ nhàng đá một cước, trên đất khung xương bay lên, ở trong hư không nổ tung, không ngăn được hắn ác liệt một đòn, vụn xương trắng xóa vương vãi xuống.

Thạch Hạo không rõ, tại sao trở thành bộ dáng này, Hoàng Tuyền Quả có uy lực như vậy sao, đem hắn mang tới một thế giới khác?

Hắn đi về phía trước, quyết định xem rõ ngọn ngành, Côn Bằng sí

giương ra, mà lại điều động sấm sét, Thạch Hạo xẹt qua trống trải trời cao, nhìn xuống mảnh này tử khí trầm trọng đại địa, dường như một cái tuần tra mà qua thần linh.

Đại địa phần cuối, đoạn nhai lớn lao, vô biên vô cùng, ở phía dưới cái kia to lớn miệng núi lửa dường như vực sâu bình thường nuốt chửng tất cả.

"Hả?"

Thạch Hạo cả kinh, hắn cảm giác được một luồng lực cắn nuốt, phải đem hắn nuốt vào đi, sức mạnh bàng bạc, không gì sánh được, lại có chút khó có thể chống cự.

Hắn mau mau rút lui, không muốn như vậy bị động, sau đó Thạch Hạo cách đủ xa, vận dụng Thiên Nhãn thông hướng về miệng núi lửa bên trong phóng tầm mắt tới.

Ở trong đó, truyền đến từng trận thê lịch tiếng kêu, loáng thoáng có thể thấy được, một con lại một con Ma thần ở mang theo gông xiềng, cả người chảy máu, đang gầm thét, đang giãy dụa.

Còn có một con lại một con ác quỷ, cả người xương trắng ơn ởn, kề cận thịt thối, ở nơi đó dữ tợn cực kỳ, kêu gào, phảng phất có thiên đại oan khuất.

Đồng thời, có dung nham phun trào, thỉnh thoảng có ác quỷ rơi vào đi, hóa thành một tia khói nhẹ, bị đốt cháy không còn sót lại bất cứ thứ gì.

Cái kia không phải bình thường nham lê, lại mang theo mùi máu tanh, cách rất xa đều có thể nghe thấy được một ít, quả nhiên là vô hạn âm lãnh cùng khủng bố Địa ngục.

Thạch Hạo hít vào một ngụm khí lạnh, không ngừng lùi lại, hắn có chút không rõ vì sao, đến tột cùng là làm sao vào?

Đột nhiên, cái kia hùng vĩ đông miệng núi phun trào, Địa ngục bạo động, phun ra ngoài không phải dung nham, mà là bạch cốt, là ác quỷ, đầy

trời đều là âm vụ, quỷ quái ở tiếng kêu rên, cảnh tượng kinh thiên động địa, bạch cốt trở thành này giới toàn bộ!

"Trời ạ!" Thạch Hạo không nhịn được một tiếng rên rỉ, màu trắng xương đâu đâu cũng có, tử khí ngập trời, ác quỷ vô số, ở trong thiên địa phun trào.

Hắn sinh ra một luồng linh cảm không lành, tiếp theo cảm nhận được toàn bộ thế giới đều đang run lên bần bật, thiên địa đem lật úp, Càn Khôn điên đảo hơn, hết thảy đều không giống nhau.

Hô!

Miệng núi lửa bên trong Địa ngục nơi đó, phát sinh tiếng ô ô, âm khí ngút trời, sau đó huyết quang dâng trào, cuối cùng khói đen khuếch tán.

"Không!"

Thạch Hạo một tiếng kêu quái dị, cứ việc ở chống lại, trốn hướng về phương xa, thế nhưng căn bản vô dụng, toàn bộ thế giới Tử Vong đều đang run rẩy, bị một luồng sức mạnh mạnh mẽ lôi kéo, đi vào cái kia miệng núi lửa bên trong.

Vô ngần trên mặt đất, núi cao tuy rằng thưa thớt trống vắng, không phải rất nhiều, thế nhưng mỗi một toà đều rộng rãi mà cao vút trong mây, thế nhưng lúc này lại phát sinh biến hóa kỳ dị, ngọn núi như bụi bặm bình thường hướng về miệng núi lửa bên trong Địa ngục mà đi.

Không chỉ có như vậy, cái khác hài cốt, đá tảng các loại (chờ) cũng đều lăn lộn, bị hút vào miệng núi lửa bên trong trong địa ngục!

Điều này khiến người ta ngạc nhiên, đại địa hà sự rộng lớn, vô biên vô tận, cảnh vật vô số, thế nhưng hiện tại nhưng tất cả đều tập trung hướng về đồng thời, rơi vào miệng núi lửa bên trong vực sâu.

Này rất không phù hợp lẽ thường, tối thiểu hơi lớn nhạc xem ra so với miệng núi lửa xem ra còn bàng bạc, nhưng là hiện tại như thế bị hút vào đi

tới.

Nơi đó như là một cái hố đen, nuốt chửng tất cả!

Thạch Hạo không có tách ra, không thể chạy thoát, cũng bị thôn tiến vào, rơi vào hắc ám trong địa ngục.

Ầm!

Hắn theo loạn thạch, bạch cốt, cự sơn các loại (chờ) cùng trụy đi, rất nhiều thứ trực tiếp nện ở trên người hắn, nặng hơn đâu chỉ ngàn, nếu như là bình thường người đã sớm trở thành thịt vụn.

Thạch Hạo cả người phát sáng, tạo ra động thiên, bảo vệ chính mình, không cho những thứ đó nện ở thể phách trên, thế nhưng phía trên không ngừng trút xuống, trên đất là hết thảy cự sơn đều đập xuống, dường như một viên lại một viên sao băng oanh kích.

Điều này làm cho hắn chịu đựng áp lực cực lớn, mặc dù là Thiên Thần, cũng mạnh mẽ kiệt thì.

Cũng còn tốt, Thạch Hạo đầy đủ mạnh mẽ, hoàn toàn chống lại rồi, mặc cho núi đá lên tới hàng ngàn, hàng vạn, liên tiếp đập tới, hắn Vạn Pháp Bất Xâm, bên ngoài cơ thể phù văn lóng lánh, đem một toà lại một ngọn núi tước thành bột mịn!

Đồng thời, còn có thật nhiều cái khác ngọn núi các loại (chờ) từ đàng xa rơi rụng, trực tiếp rơi vào đỏ đậm dung nham bên trong, có chút tại chỗ hóa thành tro tàn, có chút dường như cục đá vụn lọt vào biển rộng, chỉ bắn lên mấy đóa bọt nước.

Thạch Hạo mao cốt phát lạnh, đây là địa phương nào, dung nham vô biên, có thể nuốt chửng tất cả vật chất, hủy diệt tất cả.

Hắn thậm chí nhìn thấy có chút Ma thần, ở miệng núi lửa trùng kích vào đến đá tảng các loại (chờ) xông tới dưới, cũng theo rơi vào dung nham, tại

chỗ kêu thảm thiết, hóa thành yên vụ.

Rốt cục hơi hơi yên tĩnh, trên đất đồ vật đều bị nuốt đi vào, đã không còn đồ vật rơi rụng, thế giới dưới lòng đất cũng chân chính hiện ra ở Thạch Hạo trước mắt.

Mênh mông vô biên, dung nham nổi lên hiện một toà lại một tòa bạch cốt xây hòn đảo, một toà lại đầy miệng màu đen cổ lão cung điện xuất hiện, ở trong có Ma thần, ác quỷ ra vào.

Ngoài ra, dung nham trên còn trôi nổi một ít đại lục, đen kịt như mực, mặt trên có rất nhiều lỗ thủng, là hang đá, ở có ma quỷ các loại (chờ) qua lại, chuyện này quả thật chính là cõi âm. Mỗi cách không lâu, có chút bạch cốt hòn đảo sẽ chìm nghỉm, có chút màu đen đại lục cũng sẽ giải thể, rơi vào màu đỏ dung nham bên trong, hóa thành bụi phấn.

Rất nhiều Ma thần kêu rên, vô tận ác quỷ rít gào, đang giãy dụa, rất nhiều bạch cốt bàn tay từ dung nham bên trong duỗi ra, thế nhưng rất nhanh sẽ lại bị nóng chảy đi.

Sâm la địa ngục, không ngoài như vậy!

Dung nham trong biển, không ngừng có to lớn trụ đá xuất hiện, chọc vào trên bầu trời, mặt trên trói chặt tiên thiên Thần Ma, chịu đủ dằn vặt, có hỏa diễm quay nướng, có thần kiếm chém vào.

Có chút bị nhổ đầu lưỡi, có chút bị chém xuống đầu lâu, trong lúc nhất thời càng không chết đi, còn đang giãy dụa.

Các loại chuyện đáng sợ đang phát sinh, Thạch Hạo xem tê cả da đầu, hắn có chút hoài nghi, đây là chân thực sao? Lại có như vậy quỷ dị nơi, thực sự có chút thê thảm!

Ầm!

Đột nhiên, dung nham hải nơi sâu xa, có một toà màu vàng cung điện

bay lên, toả ra nóng rực, còn có Tiên Đạo khí tức, ở nơi đó có một cái sinh linh tràn ngập ra Tiên vụ, hắn mang theo gông xiềng, bị năm sợi xích sắt khóa lại, khóa lại tứ chi còn có đầu lâu, để hắn huyền không, dường như ngũ mã phân thây giống như.

Vào đúng lúc này, Thạch Hạo rõ ràng chân thực cảm nhận được Tiên Đạo sức mạnh!

Thế nhưng, đón lấy một màn để hắn khiếp sợ, cái kia năm sợi xích sắt hóa thành năm màu Tiên kim, màu sắc khác nhau, bị banh thẳng tắp, bắt đầu lôi kéo người kia.

"A..." Sinh linh kia gào thét, Tiên vụ khuấy động, thần thánh mà cường đại đến không thể nào tưởng tượng được sức mạnh đang cuộn trào mãnh liệt, muốn tránh thoát.

Kết quả, phốc vài tiếng nhẹ vang lên, ánh sáng đỏ ngòm ngút trời, năm sợi xích sắt kéo rất căng, đem hắn tứ chi còn có đầu lâu toàn bộ kéo, đẫm máu, vô cùng thê thảm.

"Đó là Tiên sao?" Thạch Hạo kinh sợ, rõ ràng cảm nhận được chí cường Tiên Đạo khí tức, nhưng là sinh linh kia vẫn bị phân thây.

Nương theo một tiếng kinh thiên động địa tiếng gào thét, cái kia bị phân thây sinh linh theo màu vàng cung điện, còn có khóa lại hắn năm màu Tiên kim, cùng hướng về dung nham sa sút đi.

Thời khắc này, mùi máu tanh đập tới, cực kỳ gay mũi.

Hắn gào thét, kêu to, nhưng không thể cứu vãn, cuối cùng tiến vào dung nham trong biển, chậm rãi bị ăn mòn, phát sáng thể phách trở nên đen kịt, tiên khí yếu bớt, tử khí bốc hơi.

Mãi đến tận cuối cùng, hắn hoàn toàn bị nhấn chìm, chỉ có bọt khí ồ ồ tuôn ra, sau đó nơi đó khói đen ngập trời.

Liền như thế xong? Thạch Hạo nhìn thấy tình cảnh này, cảm thấy thân thể lạnh lẽo, phi thường lạnh giá.

Làm sao gặp được chuyện như vậy, hết thảy đều quá đột nhiên, đáng sợ khiến người ta không rét mà run, khiến cho Thạch Hạo quả thực không thể tin được.

"Ta không tin!" Hắn kêu to.

Ầm một tiếng, một tòa bạch cốt xây tiểu đảo từ dung nham trùng hiện lên, màu đỏ dung nham dịch chảy xuôi, trên đảo dựng lên mấy cái xiềng xích, lập tức khóa lại hắn.

Thạch Hạo kịch liệt giãy dụa, thế nhưng càng không tránh né được, cũng không cách nào kéo đứt, hãy cùng vừa nãy nghi tự vì là Tiên Đạo cấp sinh linh giống như vậy, bị trói trói lại, dường như ngũ mã phân thây.

Thạch Hạo tứ chi còn có cái cổ bị lạnh lẽo xích sắt khóa lại, lặc tiến vào trong máu thịt, thân thể bị bính thẳng tắp, khó có thể giãy giụa dù ột thoáng.

Sinh mệnh càng là như vậy yếu đuối sao? Hắn cũng bị ngũ mã phân thây với này!

Trước đây không lâu, Thạch Hạo còn hăng hái, bởi vì hắn ngộ ra con đường của chính mình, còn phải đến thiên đại cơ duyên, có thể bễ nghễ đồng đại, có thể hiện tại nhưng như thế chật vật, muốn chết ở trong địa ngục.

Khởi đầu, hắn không tin đây là thật sự, có thể hiện tại lạnh lẽo xích sắt quấn quanh ở trên cổ, đều muốn cắt đứt cổ, là như thế chân thực.

"Địa ngục phán quyết!" Trong lúc hoảng hốt, hắn nghe được đến từ dung nham hải nơi sâu xa một đạo lạnh lùng mà vô tình âm thanh, tiếp theo xích sắt bị banh dường như thần kiếm, bắt đầu lôi kéo thân thể.

Phốc!

Một tiếng vang nhỏ, Thạch Hạo cảm giác thấu xương đau, khó có thể chịu đựng, hắn không nhịn được kêu to một tiếng, trước mắt huyết dịch bắn lên rất cao.

Trong chớp mắt cuối cùng, hắn nhìn thấy đầu của chính mình bị xé xuống, còn có tứ chi cũng đều gãy vỡ, bị ngũ mã phân thây giống như, xả thành vài đoạn.

Đây là một loại khôn kể thống, để hắn cảm giác một trận khuất nhục, làm sao có thể chết đi như thế?

Ai có thể đối với hắn như vậy? Thạch Hạo không cam lòng, còn có một loại phẫn nộ, hắn không nhịn được muốn ngửa mặt lên trời gào thét, không thể chịu đựng, như vậy kết thúc quá đáng thương.

Chỉ là, hắn có thể thay đổi cái gì? Liền cái kia nghi tự Chân Tiên sinh linh đều bị đập vỡ vụn, huống chi là hắn.

"Ta không cam lòng!" Thạch Hạo gầm thét lên, dường như điên cuồng.

Hắn tứ chi còn có đầu lâu các loại (chờ) theo bạch cốt hòn đảo lọt vào dung nham bên trong, nóng rực vọt tới, đốt cháy thân thể, huyết nhục lập tức khô héo, này dung nham có thể hủy thần linh!

Sau đó không lâu, Thạch Hạo huyết nhục biến mất, chỉ còn dư lại bạch cốt.

"Ha ha, ha ha..."

Vào đúng lúc này, Thạch Hạo không có bi ai, cũng không phẫn nộ rồi, dĩ nhiên ôn hòa nở nụ cười, sau đó cười to.

"Ta không tin đây là chân thực, tuy rằng nó rất sinh động, khiến người ta phân không ra thật giả, nhưng ta tin tưởng, hết thảy đều là tinh thần quấy phá, sống ở ý chí của ta bên trong." Thạch Hạo ôn hòa nói, hắn lập tức yên tĩnh lại.

"Còn có cái gì mài giũa, cứ đến đi!" Hắn khẽ quát.

Đón lấy, một cái tiên kiếm bay tới, phát sinh ánh sáng óng ánh, trong nháy mắt đâm thủng mi tâm của hắn, đinh trụ nguyên thần của hắn, để trước mắt hắn biến thành màu đen, triệt để rơi vào trong bóng tối, như là "thân tử đạo tiêu".

"Hoàng Tuyền Quả, quả nhiên không đơn giản, không thẹn kỳ danh, để ta ngộ coi chính mình thật sự trải qua hoàng tuyền Địa ngục, muốn chết rồi." Trong bóng tối, hắn như trước ở tự nói.

"Không sai, thống khổ nhất dằn vặt, khổ nhất khó trải qua, mới có thể rèn đúc ra cứng cỏi Nguyên Thần, chí cường ý chí, này liền Hoàng Tuyền Quả sao? Đến đây đi!"

Thạch Hạo quát lên, hắn tin chắc trải qua không phải thật sự, dù cho hiện tại rất khó chứng minh cùng phân rõ.

Thiên Thần Thư Viện đại trưởng lão cũng chưa nói cho hắn biết Hoàng Tuyền Quả các loại chỗ khác thường, chỉ nói cho có thể lớn mạnh Nguyên Thần, hiện tại hắn ở trong thống khổ có một chút hiểu ra, cho rằng trải qua không làm thật, chỉ là một loại mài giũa.

"Ta muốn trở nên mạnh hơn, Địa ngục đến đây đi!" Hắn rống to.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1251: Bốn Đạo Luân Hồi Ấn

Trong bóng tối, Thạch Hạo cảm thấy bản thân đầu lâu còn có thân thể cùng với tứ chi là tách ra, trụy lạc tiến trong nham thạch, đốt chỉ còn lại có khung xương, kịch liệt đau nhức vô cùng.

Nhưng là, hắn tin tưởng vững chắc đây là tinh thần mất phương hướng bố trí, cũng không phải là chân tướng!

Cái gì Địa Ngục, cái gì chư thiên ma thần kêu khóc, còn có cái kia Chân Tiên bị phanh thây cảnh tượng, đều là giả, đều là hư ảo.

Hắn tin tưởng vững chắc vẫn đứng tại chỗ, chỉ là đắm chìm tại một loại ý thức trong thế giới, vì vậy mới có như vậy đủ loại, hắn đến nơi này một khắc không thể không đối với Hoàng Tuyền quả dược hiệu cảm thấy khiếp sợ.

Bởi vì, quá chân thực rồi, cơ hồ không có gì sơ hở, như là tại tàn khốc kinh nghiệm lấy, không giống như là hư giả.

Hắn lớn tiếng gào thét, muốn theo ác mộng trong giác ngộ, triệt để tỉnh táo lại, khống chế hết thảy!

Dù là đây là đối với tinh thần ý chí rèn luyện, là ở miêu tả hắn cường đại Tinh Thần Lực lúc tất yếu gặp trắc trở, hắn cũng muốn chủ động dấn thân vào, mà không phải là bị động hãm tại chỗ này.

Hắc Ám khôn cùng, bao phủ tại đây, Thạch Hạo ý chí càng phát ra mơ hồ, phảng phất sẽ phải tiêu tán, lâm vào ở giữa vĩnh hằng hư vô!

"Sở hữu đây hết thảy đều là giả, còn bất tỉnh đến!" Thạch Hạo gào thét.

Chỉ là, há mồm gian, rừng rực nham tương tưới tiến đến, nhưng lại theo yết hầu chỗ đó chảy đi ra ngoài, hắn cảm giác mình không có huyết nhục, chỉ có đầu lâu còn có tứ chi khung xương chờ treo ở Hồng sắc trong chất lỏng.

Vì cái gì như vậy chân thật? Trả như thế nào vẫn chưa tỉnh lại.

Thạch Hạo một lần lại một lần cố gắng, nếm thử thức tỉnh, dùng các loại thủ đoạn kích thích, thế nhưng mà ý chí của hắn lại càng phát ra mơ hồ, sắp triệt để tiêu tán.

"Không được, như vậy rơi vào trong bóng tối, ta có hay không sẽ vĩnh viễn vẫn chưa tỉnh lại?" Thạch Hạo ý chí tại suy yếu trong nói nhỏ, có chút kinh hãi rồi.

Hắn cực khổ không khỏi nhiều lắm, chỗ kinh nghiệm thập phần quỷ dị. Nếu như tại đây nham tương trên biển trầm luân, lâm vào triệt để hôn mê, sẽ hay không phát sinh vấn đề?

Mặc dù đây là ý chí thế giới, là ở trong mộng cảnh, nhưng nếu là bị hao tổn. Sẽ hay không ảnh hưởng đến tu hành đâu?

"Buồn cười, đây là thật Địa Ngục, Hoàng Tuyền quả có thể câu thông âm dương hai giới, nó nội uẩn lấy một tổ kỳ dị phù văn, bị nuốt vào nháy mắt, có thể mở ra hư không tọa độ. Đem ngươi kéo vào trong địa ngục."

Trong bóng tối, có như vậy một thanh âm lạnh lùng vang lên, vô tình tự chấn động, như là một cái tài quyết giả.

"Vì cái gì gọi Hoàng Tuyền quả? Cũng là bởi vì nó nội uẩn Địa Ngục tọa độ, có thể mở ra giới môn. Mang ngươi lao tới Hoàng Tuyền. Nếu như ngươi chết ở chỗ này, như vậy tựu tánh mạng chung kết, nếu như sống sót, ý chí đạt được rèn luyện."

Người nọ không buồn không vui, nói như vậy đạo.

Thạch Hạo không biết giải quyết thế nào rồi, ý chí của hắn rất cường đại,

nhưng là vừa rồi đau khổ quá tra tấn rồi, ngũ mã phanh thây. Có thể đốt Tử Thần ma nham tương đổ vào mà đến, khó có thể thừa nhận.

Hắn hiện tại có chút hoài nghi, không phải Hoàng Tuyền quả tạo thành mộng cảnh sao? Chẳng lẽ là chân thật kinh nghiệm. Cái gọi là Thần Quả nội uẩn phù văn, thật sự mở ra hư không chi môn?

Thạch Hạo sởn hết cả gai ốc, cái này không khỏi thật là đáng sợ.

Bất quá, hắn hay vẫn là không quá tin tưởng, như vậy trái cây không khỏi quá nghịch thiên.

Mặc kệ như thế nào nói, hắn không thể hôn mê. Vô luận chỗ chịu đựng là chân thật hay vẫn là hư ảo, bảo trì thanh tỉnh đối với hắn mới hữu ích. Bằng không thì phiền toái lớn rồi.

"Phốc!"

Sau đó, sau đó cảm giác đầu lâu toái mất. Hoàn toàn là bị nham tương đốt hủy, cái kia Nguyên Thần đi theo vỡ tan, phân số tròn khối, rồi sau đó nhanh chóng ảm đạm.

"Như thế nào sẽ như thế chân thật, ta muốn chết phải không?" Thạch Hạo như trước không tin, thế nhưng mà Nguyên Thần phân liệt kịch liệt đau nhức, cùng với sắp vẫn lạc dự cảm quá giống như thật.

Đến cuối cùng, hắn không kiên trì nổi rồi, khôn cùng Hắc Ám đưa hắn bao phủ, linh thức tản ra, cảm giác bản thân không còn tồn tại, sắp triệt để tịch diệt.

Lúc này, hắn liền tư duy năng lực cũng không có, thật sự không được, bụi quy bụi, đất về với đất, sắp vĩnh viễn diệt.

Cuối cùng, oanh một tiếng, hắn đã không có ý thức, khôn cùng Hắc Ám bao phủ nơi đây.

"Quá biến thái rồi!" Cuối cùng trong tích tắc, Thạch Hạo phát ra cuối cùng một đám yếu ớt ý thức, nếu như là hư ảo, không khỏi quá giống, căn bản phân không rõ.

Nếu như là chân thật, như vậy hắn nhất định là chết rồi.

Cũng không biết đã qua bao lâu, trong nham thạch một tòa Bạch Cốt đảo tự bay lên, trồi lên đỏ thẫm mặt biển, như là đã qua rất nhiều năm, chỗ đó có một ít lân hỏa chập chờn.

Trong đó một đám Hồn Hỏa hiện ra, rất là sáng lạn, phi thường sáng ngời, có chút không giống người thường.

"Ta là ai?" Hắn phát ra như vậy mơ hồ ý thức.

Sau đó, hắn thấy được một ngụm u ám Kiếm Thai, cùng với nghiền nát khung xương, còn có tràn đầy gỉ dấu vết Lôi Đế áo giáp, là như vậy quen thuộc.

"Ta có ấn tượng, nhìn xem chúng, như là đã trải qua một người nhân sinh." Cái kia Hồn Hỏa phát ra nói nhỏ thanh âm, rồi sau đó nhịn không được kêu to, như là rất thống khổ, cố gắng muốn nhớ lại cái gì.

Cứ như vậy đã qua rất nhiều năm, cái này tòa Bạch Cốt đảo tự bên trên, một ít Hồn Hỏa xuất hiện lại dập tắt, chỉ có cái kia một đám nhất đặc thù, vây quanh một ngụm Kiếm Thai còn có áo giáp các thứ chập chờn.

Thẳng đến có một ngày, hắn theo những di vật kia trông được đến hai khối đặc biệt bạch cốt khối, lại có mới trí nhớ.

"Nguyên Thủy Chân Giải, Vạn Linh Đồ..."

Hắn thống khổ nhớ lại lấy, rồi sau đó kịch liệt giãy dụa, tràn đầy không cam lòng, còn có một loại tuyệt vọng.

"Ta là một cái tên là Hoang người, ta là Thiên Đế, ta là Thạch Hạo?"

Hắn như là tự nói, hoặc như là tại khảo vấn linh hồn chỗ sâu nhất bản chất.

Chỉ là, hắn nghĩ không ra rất nhỏ chỗ, chỉ có mơ hồ cùng đại khái một chút ấn tượng, hắn rất thống khổ, muốn biết đi qua đến tột cùng xảy ra chuyện gì.

Cứ như vậy, hắn mỗi ngày đều tại khổ tư, giãy dụa, đối mặt một ít không thể phá hủy di vật, thỉnh thoảng nhớ lại, ngẫu nhiên có Linh quang mảnh vỡ lập loè, lại để cho hắn nhớ đi lên càng nhiều nữa sự tình.

Một năm rồi lại một năm, tuế nguyệt ở chỗ này không đáng giá tiền nhất, rất giá rẻ, không ngừng mất đi.

Thoáng chớp mắt, đã trôi qua rồi hơn mười năm, cái này linh hồn tại bồi hồi, vây quanh những di vật kia, nhớ lại càng ngày càng nhiều sự tình, quá khứ của hắn dần dần rõ ràng.

"Ta là Thạch Hạo, ăn xong một miếng Hoàng Tuyền quả, rơi vào Địa Ngục, không có vượt đi qua, đã bị chết ở tại tại đây..."

Đương triệt để hiểu rõ chân tướng về sau, cái này linh hồn ngây dại, từng đã là hỉ nộ ái ố, từng đã là Hồng Trần đủ loại, qua lại thân cố bằng hữu, hết thảy đều đã đi xa.

Hắn nhịn không được một tiếng tru lên, như là Lệ Quỷ giống như, ở cái địa phương này thật lâu quanh quẩn!

Đương nhớ lại nhân thế bộ phận, hắn tràn đầy không cam lòng, có quá nhiều tiếc nuối, tựu chết như vậy đi? Cũng không tới kịp cùng thân nhân chờ tạm biệt. Vô thanh vô tức, một người chôn xương lúc này.

"Đây không phải chân thật!" Hắn tru lên.

Tuế nguyệt lưu chuyển, hắn cảm giác đi qua một năm rồi lại một năm, cho đến bách niên quang âm mất đi, cái kia khỏa bị thương tâm mới có thể vuốt lên.

"Thời gian vô tình. Bách niên mất đi, ta kinh nghiệm lại thật sự?" Nhớ lại chuyện quá khứ, Thạch Hạo ngẩn người, trong nội tâm cuối cùng may mắn cũng không tồn tại nữa, trăm năm qua đi, thời gian không phải giả. Còn có cái gì có thể nói, quá tàn khốc rồi.

"Ta còn muốn trở lại nhân gian a, đi gặp thân nhân, đi gặp người quen!" Cái này đoàn Linh Hồn Chi Hỏa nhảy lên, phát ra kịch liệt năng lượng chấn động.

"Đương nguyện lực đầy đủ cường. Có thể tiễn đưa ngươi chuyển sinh." Nham tương trên biển, một cái vô tình thanh âm lần nữa vang lên.

Sau đó, một cái Luân Bàn xuất hiện, tràn ngập Luân Hồi chi lực, theo nóng bỏng huyết thanh trong hiển hiện, không ngừng chuyển động, tại nó thượng diện có mấy khối khu vực, cho thấy lấy cần chuyển sinh thế giới.

Hưu địa một tiếng. Cái kia đoàn Linh Hồn Chi Hỏa bị hấp thụ tại cái đó Luân Bàn bên trên, rồi sau đó trụy lạc tiến nó chỗ mở ra một cái trong hắc động, như vậy đưa đi vãng sinh.

Kiếp trước qua lại đủ loại. Từng cái theo trong lòng phát hiện, ngọt bùi cay đắng, còn có một chút người giọng nói và dáng điệu nụ cười, nhân sinh ngọt ngào cùng tiếc nuối chờ, đều chân thật lộ ra.

Thạch Hạo thở dài một tiếng, cả đời này tựu như vậy đi qua sao? Thật sự là không cam lòng a.

"Ngoại giới ra sao. Ta còn muốn trở lại quá khứ, nhìn một cái thế giới kia. Nhìn một cái những người kia đều ra sao."

Hắn mang theo đắng chát, còn có tiếc nuối. Bị hắc động kia chiếm đoạt đi vào, đưa hắn phai mờ thành một đoàn thuần túy linh hồn ý chí, muốn bị đưa đi chuyển thế.

Sau đó, hắn cảm giác như là biến thành một đứa con nít, còn không có sinh ra, vẫn còn mẫu thai ở bên trong, bị Tiên Thiên tinh hoa tẩm bổ, còn

chưa hấp thu Hậu Thiên trọc khí.

"Mang theo trí nhớ đầu thai?" Thạch Hạo yên lặng suy nghĩ, vận chuyển Nguyên Thủy Chân Giải, tu luyện Liễu Thần pháp chờ, theo bên ngoài Thiên Địa hấp nhận được một tia bổn nguyên tinh hoa.

Hắn muốn dùng cái này đến lớn mạnh bản thân, tẩm bổ mẫu thân, thế nhưng mà phát hiện rất khó.

"Hoàng Tuyền quả... Ngươi thực biến thái!"

Không biết đi qua bao lâu, tại đứa bé sắp giáng sinh lúc, Thạch Hạo đột nhiên Linh quang vừa hiện, như là triệt ngộ rồi, hắn tin tưởng vững chắc, không có như vậy chuyển thế.

"Tuy nhiên ta không hiểu, tại sao bách niên tuế nguyệt vội vàng, như vậy rất thật, nhưng ta vận dụng tâm thần đều phân không xuất ra thật giả, ta tin tưởng vững chắc, đây là một hồi Đại Mộng, ta chỗ kinh nghiệm không thật sự, ta là Hoang, ta là Thạch Hạo, ta muốn tỉnh lại!"

Đáng tiếc, không có cái gọi là tỉnh lại, tại kế tiếp trong năm tháng, hắn đã trải qua sinh lão bệnh tử, cái này Thiên Địa không có dồi dào tinh khí, sớm đã lâm vào mạt pháp thời đại.

Chỉ có tại mẫu thai trong thu hoạch lấy tinh khí hữu hiệu, sau khi sanh liền rất khó hấp thu càng nhiều.

Cuối cùng, hắn hưởng thọ 160 tuổi, xem như trường thọ chi tinh, nhưng cùng kiếp trước so với, cái này mạt pháp thời đại quá keo kiệt rồi, không thể tu luyện.

Kế tiếp, Thạch Hạo lại bắt đầu Luân Hồi, lần nữa chuyển thế.

Đến tận đây, hắn không nói được lời nào, mang theo trí nhớ đi đầu thai, kinh nghiệm già yếu cùng tử vong, hắn đại đa số thời gian đều rất trầm mặc, không nói được lời nào.

Thẳng đến có cả đời, hắn lần nữa lâm vào cái kia trong địa ngục, lại một lần đã nghe được vô tình thanh âm, nói: "Mấy lần chuyển thế, ngươi có gì cảm động và nhớ nhung?"

"Hoàng Tuyền quả, ngươi rất biến thái!" Thạch Hạo nói ra những lời này.

Rốt cục, thế giới hỗn loạn, Thiên Địa sụp đổ khai, nham tương phun trào, đem Thạch Hạo theo trong địa ngục xông đánh ra ngoài.

Thạch Hạo thức tỉnh, đứng tại ba gốc kim quang sáng chói thực vật phụ cận, tại đây thần thánh hào quang phổ chiếu, sáng lạn mà thánh khiết, mấy miếng Hoàng Tuyền trái cây treo ở phía trên.

"Đại Mộng một hồi!" Thạch Hạo cảm thán, đồng thời trong nội tâm tràn ngập vui sướng, bởi vì nguyên thần của hắn lực tăng vọt, mạnh một mảng lớn!

Loại này Nguyên Thần tại Thiên Thần cảnh sao có thể có được? Hắn vô cùng thỏa mãn!

Nhưng là, rất nhanh hắn hai mắt thần quang tăng vọt, rồi sau đó đồng tử gấp gáp co rút lại, hô hấp thoáng cái dồn dập.

Tại cúi đầu nháy mắt, hắn thấy được lòng bàn tay có chút đồ án, rất bé, nhưng cũng rất chân thật, bốn khối đồ, đều là Luân Hồi Ấn!

"Đây là làm sao vậy?!" Thạch Hạo kêu to!

Cái này đi theo Luân Hồi chi địa chuyển thế trước bị đánh bên trên lạc ấn độc nhất vô nhị, mỗi một lần một đạo Luân Hồi Ấn.

Hiện tại, lòng bàn tay của hắn trong tổng cộng có bốn đạo, mà hắn ở đằng kia chân thật trong mộng cảnh, từng bốn thế Luân Hồi chuyển sinh.

Tại đây một kỷ nguyên cốt trong sách có mơ hồ ghi lại, mà ở Tiên Cổ

ngọc thạch trong thiên thư càng có một ít giải thích, từng có người nói, có Luân Hồi, chỉ có phải là người hay không người có thể tiến hành, chỉ có số ít tuyệt đại thiên kiêu có cơ hội chuyển thế, người khác có Luân Hồi Ấn có thể chứng minh.

Chỉ là, có rất ít người có thể khắc theo nét vẽ hạ cái loại nầy ấn ký!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1252: Anh Linh An Nghỉ

Lòng bàn tay trái bên trong bốn đạo dấu ấn đều không phải rất lớn, nhưng cũng rất phiền phức, dường như thâm thúy tinh không, lại như Luân Hồi sinh tử bàn cô đọng mà thành.

Bốn đạo Luân Hồi ấn, phi thường hồ, nhưng rất chân thực!

Thạch Hạo ngơ ngác sững sờ, đây là làm sao? Hắn trải qua chính là có thật không? Nhưng vì sao hiện tại lại hoàn hảo đứng ở nơi này, này thân chưa biến!

Trong nháy mắt, hắn nghĩ tới rồi rất nhiều, ở đây không nhúc nhích, dường như hoá đá ở trong năm tháng.

Còn nhớ tới, hắn tu đạo thứ hai tiên khí thì, suýt nữa "thân tử đạo tiêu", Nguyên Thần ly thể, tiến vào một vùng tăm tối lao tù, ở nơi đó nhìn thấy rất nhiều bị giam áp thần bí Nguyên Thần.

Thậm chí, trong lúc hoảng hốt, hắn ở mảnh này hắc ám nơi nhìn thấy Luân Hồi chuyển sinh!

"Một sát na xoay người lại, trong nháy mắt ngưng thần, chính là một lần kiếp trước kiếp này." Thạch Hạo nói nhỏ, trong lòng dâng lên sóng to gió lớn.

Luân Hồi, chuyển thế, đây là một cái phi thường nghiêm túc đề tài, để vô số thiên kiêu mê man, vạn cổ khó giải, ai đều khó mà nói rõ ràng.

Người bình thường rất tốt mê hoặc, có mấy người mê tín, cho rằng khẳng định có thiên giới cùng Địa ngục, có kiếp trước kiếp này, nhưng tu sĩ làm sao sẽ tin tưởng những này đây?

Người càng mạnh mẽ hơn càng tin tưởng chính mình, mà không tin cái gọi là mệnh trời, cái gọi là trong cõi u minh nhất định, tu sĩ nghịch Càn Khôn mà đi, chính là muốn xoay chuyển nhân quả, nghịch thiên cải mệnh.

Nếu không, tu sĩ làm sao có thể Trường Sinh, tuổi thọ vượt xa người bình thường.

Chỉ là, vô tận thời gian lưu chuyển, xa xôi thiên cổ từ trần, nhưng thủy chung không người nào có thể nói toạc ra Luân Hồi chân lý, không vững tin là có hay không có.

Nói hắn không có, nhưng là có lúc cái trên người người khác sẽ có hồn chủng thức tỉnh, nói thí dụ như Thanh Y, còn có thiên kiêu trên người sẽ có Luân Hồi dấu ấn hiện ra, tỷ như này tế Thạch Hạo!

Nói có Luân Hồi, nhưng là lại không có trực tiếp nhất chứng cứ, ai có thể ngôn nào đó nào đó là cổ đại chết đi Chân Tiên chuyển thế?

Có thể, Luân Hồi chỉ là nào đó đoạn thời gian dấu ấn là thần du Thái Hư thì một đoạn kỳ dị lữ trình, là Nguyên Thần ly thể sau một đoạn hư huyễn trải qua.

Thạch Hạo cân nhắc, đang trầm tư, tổng kết.

Hắn chỉ có không quá muốn đi suy nghĩ chân chính ý nghĩa trên kiếp trước, kiếp này, tương lai, bởi vì này với hắn quan niệm xung đột lẫn nhau.

Không biết quá bao lâu, hắn mới ngẩng đầu lên, từ loại này trạng thái trầm tịch bên trong tỉnh dậy.

"Ta vừa nãy xuất thần nửa khắc đồng hồ, trong lòng không yên tĩnh, cảm thấy lúc này hết thảy trải qua đều tại quá khứ đã từng đã xảy ra, đây có phải hay không cũng coi như là một loại Luân Hồi?" Thạch Hạo tự giễu cười cợt.

Có lúc hắn cảm thấy chính đang làm sự, đã từng đã xảy ra, giống như đã từng quen biết, đây có phải hay không thật sự nên xem như là một loại nào

đó về luân.

Hắn lắc lắc đầu, này không phải hắn hiện tại hẳn là truy cứu bí mật, đó là Chân Tiên đặt chân lĩnh vực, chỉ có tự thân có thể lâu dài với trong thiên địa, lại đi phỏng đoán sinh tử xoay chuyển, mới có ý nghĩa.

Hắn hiện tại muốn làm chỉ là trở nên mạnh mẽ!

"Nguyên Thần lực thật sự rất kinh người a." Thạch Hạo tự nói liền chính hắn cũng than thở không ngớt, bình thường Thiên Thần sao có kinh khủng như thế Nguyên Thần.

Thạch Hạo đứng tại chỗ bất động, mi tâm phát sáng, một cái tiểu nhân cất bước từ xương trán đi ra, thần mang vạn đạo, bắn ra vạn sợi hào quang, thụy khí lượn lờ không gì sánh được thần thánh cùng siêu nhiên.

Nó đứng ở Thạch Hạo mi tâm trước, dường như một vầng mặt trời nhỏ đang phát sáng tuyệt đối là Thiên Thần cảnh bên trong Chí Tôn, từ cổ chí kim, cảnh giới này không có mấy người Nguyên Thần có thể so sánh cùng nhau.

Vô hình trung nó có một loại đại uy nghiêm!

Ngoài ra, cái này nắm đấm cao Nguyên Thần trên, còn có các loại cốt văn, lít nha lít nhít, hình thành một bộ thiên nhiên giáp trụ, đưa nó hộ ở trung tâm.

"Nguyên Thủy Chân Giải." Thạch Hạo tự nói, những này hoa văn là Nguyên Thủy Chân Giải cốt văn, bây giờ cùng nguyên thần của hắn ngưng tụ ở một thể hóa thành vô thượng giáp trụ.

Nguyên Thần trở về đầu lâu bên trong, Thạch Hạo tinh khí thần no đủ, nhảy lên tới cho tới bây giờ đỉnh cao nhất!

Bất kể là thân thể vẫn là tinh thần, Thạch Hạo cũng đã đứng ở chính mình võ đạo đỉnh cao trên, nếu như gặp lại Cửu U thát, hắn tin chắc không

hội chiến như vậy gian khổ.

Hiện tại, hắn có lòng tin quét ngang địch thủ, bây giờ ở Thiên Thần cảnh còn có địch sao?!

Thạch Hạo lấy ra một cái rất "dương chi bạch ngọc" đỉnh nhỏ, hái còn lại Hoàng Tuyền Quả, đệ nhất cây trên từ lâu hết rồi bị Hoàng Tuyền Trùng ăn sạch. Đệ nhị cây trên nguyên bản có ba viên trái cây, nhưng đã bị hắn ăn một viên đệ tam cây trên còn có năm viên trái cây màu vàng óng.

Bảy viên trái cây vàng óng ánh trong suốt, mang theo say lòng người mùi thơm ngát, thế nhưng là cũng cực kỳ nguy hiểm, ai có thể nghĩ tới, ăn dưới một viên sau, lại dường như Luân Hồi.

Sơ sót một cái, liền sẽ cho người trầm luân ở trong đó, vĩnh kém xa tự kiềm chế, khó có thể tỉnh lại.

Cho đến hiện tại, Thạch Hạo như trước đang hoài nghi cái kia đến tột cùng là mộng hay là chân thực? Bởi vì trên tay bốn đạo Luân Hồi dấu ấn quá bắt mắt, lúc nào cũng đang nhắc nhở hắn!

Hắn vẫn chưa ăn viên thứ hai, bởi vì Đại trưởng lão dặn quá, Hoàng Tuyền Quả ăn một viên là đủ, nhiều hơn nữa ăn cũng vô hiệu.

"Còn lại bảy viên có thể tặng người, thế nhưng đến vì bọn họ hộ pháp, không phải vậy dễ dàng xảy ra vấn đề lớn." Thạch Hạo nói rằng, hắn xoay người rời khỏi nơi này.

Hắn không có đào ba cây cây ăn quả, bởi vì mang cách nơi này cũng không trồng được, hắn từng nghe nói, sinh trưởng ra Hoàng Tuyền Quả địa phương nhất định là cực âm nơi, khủng bố cực điểm.

Chuyện này ý nghĩa là, tất nhiên là hài cốt vạn ngàn địa phương.

Mà nơi đây sở dĩ thánh khiết, là bởi vì nơi này hài cốt không phải bình thường sinh linh, hơn nửa vì là Tiên thi, tuy rằng số lượng không nhiều, thế

nhưng là có hiệu quả.

"Bất kể là nơi này, vẫn là cách đó không xa thung lũng, đều có mấy cỗ nghi tự Chân Tiên di thể, nhưng đáng tiếc bằng vào ta hiện tại bản lĩnh khó có thể tiếp cận." Thạch Hạo nói rằng.

Nếu không, hắn không ngại khi (làm) một hồi đào mộ người, nhìn một chút cái kia chí cường sinh linh trên người có hay không có Tiên Đạo bảo vật để lại.

Hắn dọc theo đường cũ đi rồi một đoạn, sau đó lại thay đổi con đường, ở mảnh này đồi núi tìm kiếm, nhìn một chút là còn có hay không cái khác cơ duyên, dù sao nơi đây tên là Tiên khâu.

Sau đó không lâu, hắn đi tới một chỗ bãi đá khu vực, bãi đá vụn lập, có dường như thiên kiếm, xuyên thẳng hướng thiên, có dường như Lão Ngưu nằm ngang, ngăn cản con đường phía trước, có như Côn Bằng giương cánh, sừng sững ở trước.

Đồng thời, khối khu vực này có từng tia từng sợi Tiên vụ, khiến người ta không nhịn được muốn tiếp cận.

Thạch Hạo đi vào, dựa vào cảm giác đi, truy tìm về phía trước, tới chóp nhất đến bãi đá nơi sâu xa nhất, nơi này có một ngọn núi đá, không cao lắm, thế nhưng là có một luồng hùng hồn đại khí.

"Ồ, lại là người lão nông kia!"

Thạch Hạo nhìn thấy trước kia nhìn thấy người lão nông kia, cũng ở đây bồi hồi, bất quá lần này đối phương không có lên tiếng, hắn như là ở linh nghe cái gì đạo âm, ở đây ngộ đạo.

Thạch Hạo cũng nghe được, có từng chuỗi tụng kinh truyền ra.

Hơn nữa, không phải một người ở tụng kinh, rất ban tạp, thậm chí rất ồn ào, kinh văn không dứt, cả ngọn núi đều nhiễm phải một tầng hào quang kì

dị.

Xoạt một tiếng, Thạch Hạo bay lên trời, đi tới trên núi đá, hướng về phía sau núi phóng tầm mắt tới, mà phía sau bì tê dại một hồi, cực tốc lùi về sau.

Này núi đá sau lưng âm vụ bao phủ, một mảnh tối tăm, nhưng cũng chen lẫn từng sợi từng sợi Tiên vụ, ở nơi đó quỷ ảnh chập chờn, các loại sinh linh đều có.

Ở hắc ám cùng ảm đạm bên trong, chúng nó gầm nhẹ, gầm thét lên.

Đồng thời, một ít phi thường sinh linh đang ngồi xếp bằng, không nhúc nhích, ở nơi đó tụng kinh, ở loại sinh linh này chu vi có rất nhiều người theo đuổi, theo ngồi xuống, cảm ngộ kinh nghĩa.

Anh linh!

Nhiều như vậy anh linh, lít nha lít nhít, dường như núi thây cốt hải giống như, toàn bộ tập trung ở một chỗ.

Đại đa số anh linh đều là tan nát, chỉ có những kia ngồi xếp bằng xuống giảng kinh mạnh mẽ anh linh mới hoàn hảo, cùng với nói là giảng kinh thuyết pháp, không bằng nói là hiện ra đại thần thông, hàng phục thủ hạ.

"Đây là một luồng sức mạnh hết sức mạnh!" Thạch Hạo chấn động trong lòng, nếu là sẽ có một ngày đem những này anh linh thả ra ngoài, thiên địa đều phải biến đổi sắc.

"Ngươi nhìn kỹ, ở phía sau cùng có mấy con anh linh đều đã biến thành màu vàng, không có âm khí, so với khi còn sống đều nhược không được mấy phần." Lão nông xuất hiện, ở Thạch Hạo bên người nói như vậy.

Thạch Hạo trợn mở thiên nhãn, quả nhiên thấy âm trong sương, dày đặc anh linh nơi sâu xa có vài điểm kim quang, sáng loá, dường như trong bầu trời đêm thiêu đốt Thái Dương.

Điều này làm cho trong lòng hắn rung động, thần hồn đều sắp cương cố, cái kia mấy cái sinh linh quá mạnh mẽ, trước đây chưa từng thấy, mang theo Tiên Đạo khí tức, mà không chết khí!

"Những này anh linh quá mạnh mẽ, nếu như chúng nó rời đi nơi đây, ai có thể ngăn cản?" Thạch Hạo rùng mình một cái, đừng nói cái kia mấy cái mang theo kim quang anh linh, chính là cái khác tay chân không trọn vẹn, một khi xông lại, đều khó mà dễ dàng. Không chỉ có Thạch Hạo có thể sẽ chết ở chỗ này, chính là thế gian đều muốn ra đại loạn!

Lão nông mở miệng, nói: "Nơi này tên là Tiên khâu, kỳ thực là cổ táng địa, đại chiến sau mai phục quá nhiều sinh linh, không thiếu Chân Tiên! Có chút hóa thành anh linh, tạo thành nơi đây cảnh tượng khủng bố. Bất quá có một chút ngã: cũng không cần lo lắng, chúng nó tạm thời chạy thoát không được, bởi vì nơi này có phong ấn!"

Thạch Hạo nhảy lên trên càng cao hơn bầu trời, quả nhiên nhìn thấy núi đá một bên khác, dán vào một tấm giấy ố vàng, sinh diện khắc một cái Tiên văn tự cổ đại: Phong!

Một tấm cổ xưa chỉ mà thôi, gió táp mưa sa, đều ố vàng, lại còn có uy lực lớn như vậy, trấn áp này vô cùng anh linh, không có ai có thể vượt qua vượt qua ranh giới một bước!

"Có người đã từng nói, hậu thế người hữu duyên có thể tới này vạch trần phong ấn, mang đi đám này anh linh đi tham chiến, chỉ là phải cẩn thận một ít, sơ sót một cái liền địch ta không phân, anh linh độc hại thế gian." Lão nông nói rằng.

Hắn là bị người họa ở trên vách đá, sau đó mới sinh ra linh trí, cũng không thể toàn bộ biết được chuyện đã qua, thế nhưng để lộ ra những thứ đồ này liền đủ để kinh thế.

Thạch Hạo ngơ ngác xuất thần, nhìn cái kia vô tận anh linh, trong đó mấy cái màu vàng chùm sáng cực kỳ khủng bố, những thứ đó nếu như xuất

thế tuyệt đối đáng sợ.

"Ngoài ra, ta tựa hồ nghe đến một thanh âm nói cho ta biết, để ta chuyển cáo cho người đến sau, ở khu cổ địa này bên dưới còn ngủ say kinh khủng hơn Chí Tôn." Lão nông tiến một bước nói rằng.

Thạch Hạo đột nhiên mà quay đầu lại, nhìn về phía hắn, trong lòng càng không thể yên tĩnh.

"Có người nói, hẳn là anh linh bên trong vô thượng cường giả, ở Tiên cổ kỷ nguyên thì liền đã trở thành Chí Tôn anh linh, chân chính tiền thân cửu viễn không thể nào tưởng tượng được!" Lão nông vẻ mặt nghiêm túc, nói cho hắn, nơi này anh linh là một thanh kiếm hai lưỡi.

"Ta nhớ kỹ rồi!" Thạch Hạo nói rằng, nếu như có lựa chọn, hắn không muốn tới đây, nhưng nếu như thật sự có một ngày như vậy, hắn cũng sẽ việc nghĩa chẳng từ nan giáng lâm, yết đi phong ấn.

Thạch Hạo xoay người rời đi, không có lại này lắng nghe những kia hỗn độn kinh văn, đối với hắn không có quá to lớn ý nghĩa.

"Tạm biệt, ta đi tu hành. Lấy thân là chủng, nhất định phải thành công!" Thạch Hạo quyết định trở về Thiên Thần Thư Viện, rời đi Tiên khâu, mở ra chính mình niết bàn con đường. (chưa xong còn tiếp. Nếu như ngài yêu thích bộ tác phẩm này, hoan nghênh ngài đến khởi điểm đầu phiếu đề cử, vé tháng, ủng hộ của ngài, chính là ta động lực lớn nhất.)

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1253: Loạn Thời Đại

Trở về lộ rất thuận lợi, ở trên đường, Thạch Hạo nhìn thấy một chút người quen, tỷ như Huyền Côn, Vương Hi, Yêu Nguyệt các loại (chờ) người, còn có hai viện cường đại tu sĩ.

"Hắn trở về, thời gian còn đầy đủ, chẳng lẽ nói hắn được Tiên khâu bên trong Ích Tà Thần Trúc?" Tiên Viện một tên thiên tài nói nhỏ, ánh mắt lấp loé.

Những người khác nghe vậy đều đồng thời xem ra, trong lòng khá không yên tĩnh, bọn họ nhọc lòng mất công sức, cùng ra tay lại xông vào sơn môn cũng đi tới nơi này, mà đối phương lại rất dễ dàng, muốn rời khỏi.

"Đạo huynh, có thể có thu hoạch." Thánh Viện một người mang theo nụ cười hỏi.

Thạch Hạo liếc hắn một cái, đáp lại nói: "Hơi có thu hoạch."

"Sẽ không phải thật sự tìm được Ích Tà Thần Trúc chứ?" Yêu Nguyệt công chúa sóng mắt lưu chuyển, nguyên bản thanh lệ như Tiên, nhưng hiện tại nhưng hơi nhỏ quyến rũ.

Thạch Hạo cười không nói, không có đáp lại, nhưng là này nhưng gợi ra mọi người hoài nghi, mỗi người đều lộ ra sắc mặt khác thường, nội tâm tương đương không thăng bằng.

"Ngươi sẽ không phải thật sự phát hiện Ích Tà Thần Trúc, cũng hái tới chứ?" Tiên Viện một vị người thanh niên trẻ vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

Thạch Hạo không hề trả lời, xoay người rời đi, những này hắn không có cần thiết nói ọi người.

"Đứng lại!" Bị không để ý tới sau, Tiên Viện nam tử kia có chút phẫn nộ, cao giọng quát lớn nói.

Thạch Hạo không để ý tới, tiếp tục hướng phía trước đi, chỉ lát nữa là phải đi ra sơn môn.

Xoạt!

Người trẻ tuổi kia giơ tay, lòng bàn tay bắn ra một đạo kiếm khí, chia làm ngũ sắc, mang theo kim mộc thủy hỏa thổ khí tức, loại này Ngũ hành thần kiếm, là một loại Cổ Thần Thông.

Bất quá, kiếm khí năm màu cũng không phải chém về phía Thạch Hạo, mà là rơi vào bên cạnh hắn trên một tảng đá lớn, đầu tiên là chém thành hai đoạn, sau đó cự thạch kia lại hóa thành bụi phấn.

Kiếm khí như cầu vồng, có thể nứt bầu trời!

"Ngươi có ý gì?" Thạch Hạo xoay người lại, nhìn hắn, nhàn nhạt hỏi.

Tất cả mọi người đều giật mình trong lòng, bởi vì Thạch Hạo chiến tích quá kinh người, chiến bại Cửu U Ngao sau, mơ hồ có hiện nay Thiên Thần cảnh đệ nhất nhân tư thế, có mấy người dám trêu?

Cường đại hơn kỳ tài đã sớm đột phá, thân đang giáo chủ hàng ngũ, ở nơi đó chờ đợi Hoang đây, hiện nay không có mấy cái Thiên Thần dám khiêu khích hắn.

"Đạo hữu đừng hiểu lầm, vị sư huynh này tính tình quá mức ngay thẳng, vừa nãy có chút kích động." Tiên Viện tên còn lại vội vàng giải thích.

Mà người trẻ tuổi kia cũng cảnh tỉnh lại, thân thể có chút phát lạnh, hắn cảm thấy quá trùng chuyển động, thường ngày Tiên Viện đệ tử xác thực có thể cao cao tại thượng, bất kể đi đến nơi nào đều sẽ phải chịu người lễ kính, thế nhưng người này không giống, là một cái ma tinh!

Cái này Hoang rõ ràng có thể đi Tiên Viện cùng Thánh Viện, nhưng cũng bởi hai viện trưởng lão không thể cho cùng hắn đầy đủ ưu đãi, dưới cơn nóng giận, toàn bộ bỏ đi.

Đối với như vậy một cái có thể ngạo mạn Tiên Viện, Thánh Viện nhân vật ngất trời, hắn vẫn đúng là không có can đảm khiêu khích, không dám nói ngữ bất kính.

Vì vậy, khi (làm) người trẻ tuổi kia tỉnh ngộ sau, cảm thấy một trận nghĩ đến mà sợ hãi.

"Xèo!"

Thạch Hạo ra tay, một chiêu kiếm ngang trời, nhanh đến mức khó mà tin nổi, chém xuống người trẻ tuổi vấn tóc kim quan, cũng có một tia sợi tóc bay lả tả lững lờ hạ xuống.

"Ngươi..." Người trẻ tuổi này sắc mặt trắng bệch, muốn nói cái gì, thế nhưng bị người bên cạnh kéo tay cánh tay, trực tiếp ngậm miệng không nói.

"Không muốn dễ dàng đem kiếm nhắm ngay một người, không phải vậy sẽ làm ta hiểu lầm ngươi muốn đối với ta khai chiến." Thạch Hạo liếc mắt nhìn hắn, sau đó xoay người rời đi.

Một đám người một lát không nói gì, Hoang phong cách như trước không có biến, không quan tâm chút nào hai viện uy nghiêm, ai dám trêu chọc hắn, dù cho là hai viện trưởng lão đệ tử thân truyền đều muốn giáo huấn.

"Thấy đủ đi, không có đối với ngươi chân chính ra tay là tốt lắm rồi." Bên cạnh một người khuyên nhủ.

Người trẻ tuổi sắc mặt trắng bệch, tầng tầng hừ lạnh một tiếng, thực sự là giận mà không dám nói gì, hắn ba đạo tiên khí mặc dù là Trường Sinh gia tộc trưởng bối tiêu hao vô tận tâm lực tạo nên, là bị "Ban tặng", nhưng bất kể nói gì, hắn cũng là một cái nắm giữ ba đạo tiên khí người, thế nhưng tôn

nghiêm, uy nghiêm chính là như thế bị người đạp lên.

"Ta cũng không tin, hắn không có một viên hoàn mỹ hạt giống, thành tựu tương lai còn có thể rất kinh người." Người trẻ tuổi cười lạnh nói.

Hiện tại ai cũng biết, Hoang cần một viên hoàn mỹ cổ chủng, mới có thể xứng được với hắn thiên túng chi tư, nhưng là hai viện cũng không có chuẩn bị cho hắn. Hắn tình cảnh bây giờ rất lúng túng, một khi dung hợp bình thường hạt giống, ngày sau thành liền có thể đoán trước, không đủ để được coi trọng.

"Ngươi lại kiêu ngạo, lại tự phụ, cũng chỉ là hạn chế với Thiên Thần cảnh, ta ở càng cao hơn một cảnh giới chờ ngươi, đều là nhân vật cấp độ giáo chủ, ta xem ngươi còn lấy cái gì đến khoe khoang!" Người trẻ tuổi âm thanh rất lạnh, nhưng cũng nói rất vui sướng.

Đương nhiên, chủ yếu cũng là bởi vì Thạch Hạo đi xa, đột phá sơn môn năng lượng bình phong, đã rời đi.

Bất quá mọi người cũng đều gật đầu, Hoang đừng nói nắm giữ âm dương chủng, Thế Giới Thụ cây non các loại, liền ngay cả một viên kém một chút một đường đạo chủng đều không bỏ ra nổi, ngày sau muốn cùng cao cấp nhất người tranh đấu, độ khó quá lớn.

Bất kể là Tiểu Thiên Vương, vẫn là mấy người khác, đều dung hợp vô thượng cổ chủng, nguyên bản liền ngạo thị đồng đại, không ai địch nổi, hiện tại càng thêm không có tỳ vết, chân chính đạo tâm hợp nhất, trên trời dưới đất không đối thủ.

"Đáng tiếc, hắn không có lựa chọn nương nhờ vào một cái Trường Sinh gia tộc, có thể đem phai mờ mọi người rồi." Vương Hi cũng mở miệng, nàng cũng cho rằng Thạch Hạo con đường phía trước đáng lo, mất đi tranh giành trẻ tuổi đệ nhất nhân tư cách! Bởi vì, nếu lựa chọn cổ pháp, liền cần một viên quý giá nhất hạt giống, nhưng là hắn không có.

"A, nói không chắc Thiên Thần Thư Viện cũng có một viên cổ chủng đây." Có người nhỏ giọng nói.

"Từ xưa đến nay, hoàn mỹ hạt giống cực kỳ ít ỏi, gần như là cái định số, mấy viên cổ chủng trước sau lại thấy ánh mặt trời, bị đào móc đi ra, hắn còn có thể đi nơi nào tìm, xác thực đáng tiếc." Yêu Nguyệt công chúa cũng nói như vậy nói.

Hiện tại tất cả mọi người đều cho rằng Thạch Hạo con đường phía trước nhất định nhấp nhô, đem mất đi trước kia hết thảy hào quang, không thể trở thành ngày sau truyền kỳ.

Mọi người biết, hắn ở vào nhân sinh lột xác thời khắc mấu chốt nhất, thế nhưng là rất khó có hồi hộp, nếu không có chuyện ngoài ý muốn, từ đó về sau, chính là hắn đường xuống dốc.

"Chính là hắn được Ích Tà Thần Trúc cũng không tác dụng lớn, dù cho rèn luyện ra đệ nhất thiên hạ cường hãn Kim thân, cũng không ngăn được tiên pháp nhẹ nhàng phất một cái, chân chính dung hợp hoàn mỹ tiên chủng người, tương lai đạo pháp vô song, có thể phá diệt tất cả pháp thể." Có người cười lạnh nói.

Không có ai xem trọng Thạch Hạo tương lai, cứ việc bây giờ đối với hắn rất kiêng kỵ, nhưng chỉ cần đột phá Thiên Thần cảnh, hết thảy đều đều sẽ bị thay đổi!

"Đi rồi!" Bọn họ tiếp tục tiến lên, đem phải tìm Ích Tà Thần Trúc các loại (chờ) nghịch thiên cơ duyên.

Đang trên đường trở về, Thạch Hạo nhìn thấy một chút cố nhân, phát hiện Tào Vũ Sinh nhàn nhã nhất, từ đối kháng anh linh trạng thái bên trong tỉnh lại, không ngừng chủ động tìm kiếm những kia cổ chiến hồn, lại ở ăn trộm.

Hắn nắm giữ kỳ dị thủ đoạn, có thể quan sát anh linh ký ức, học bọn họ

cổ pháp.

"Đây chính là Hoàng Tuyền Quả?" Tào Vũ Sinh không dám ăn, bởi vì nghe được Thạch Hạo nói trải qua sau, hắn giác sợ nổi da gà, không hiểu ra sao trải qua bốn tràng Luân Hồi, như vậy chân thực, đối với hắn xung kích rất lớn.

Hắn quyết định trước đem cái viên này trái cây thu hồi, ngày sau thỉnh giáo Thánh Viện lão quái vật, hoặc là mang cho hắn tại hạ giới sư phụ đến xem, sau đó sẽ ăn.

"Ta ăn!" Trùng hợp, Thái Âm Ngọc Thỏ nhảy nhót lại đây, không nghe thấy trước mặt bọn họ đối thoại, chỉ cho rằng là một viên thần quả, liền đoạt mất, hự một ăn rồi.

"Thật là đẹp vị a, ta thích ăn nhất tố rồi!" Tiểu Thỏ Tử trừng mắt hồng bảo thạch giống như mắt to, súy một con màu bạc dài ngang eo phát, tinh xảo như búp bê sứ giống như trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập hài lòng cùng vui sướng.

Nhưng khẩn đón lấy, nàng liền lại hoang mang, sau đó không nhúc nhích, rơi vào tịch diệt bên trong.

"Thần hồn đây, làm sao không gặp?" Tào Vũ Sinh kêu to.

Tiểu Thỏ Tử thân thể cứng ngắc, trong cơ thể Nguyên Thần không gặp, hồn phách biến mất rồi, chỉ để lại một câu thể xác.

Nàng trong lòng Kỳ Lân ấu thú gào gào thét lên, hiển nhiên cũng bị doạ cho sợ rồi, liền Nguyên Thần đều biến mất, này có thể mang ý nghĩa một người chết rồi.

"Quá bá đạo rồi!" Thạch Hạo thần sắc nghiêm túc, đây là hắn lần thứ nhất quan sát một người ăn Hoàng Tuyền Quả sau hậu quả.

Ngay khi vừa nãy trong phút chốc, hắn loáng thoáng cảm giác được, thật

giống hư không bị xé ra một góc, hình như có một vùng tăm tối khu vực chợt lóe lên, nhưng hắn không thể xác định bản thân nhìn thấy có phải hay không làm thật.

Bất kể nói gì, Tiểu Thỏ Tử Nguyên Thần không gặp, này rất nghiêm trọng!

"Lẽ nào này Hoàng Tuyền Quả thật có thể mang một người đi Luân Hồi?" Thạch Hạo tự nói.

Hắn cùng Tào Vũ Sinh thủ tại chỗ này, không dám rời đi nửa bước, thậm chí không dám động Tiểu Thỏ Tử một thoáng, sợ gợi ra bất ngờ.

Liền như vậy quá một ngày một đêm, Thái Âm Ngọc Thỏ dường như điêu khắc đi ra thiếu nữ giống như vậy, tinh xảo mà mỹ lệ, trắng nõn da thịt cùng trắng như tuyết đồ sứ giống như, nhưng chính là không có tinh thần khí, không thể động đậy một chút nào.

Rốt cục, buổi trưa, dương khí nặng nhất: coi trọng nhất thời khắc, phát sinh ra biến hóa!

Trong nháy mắt, bóng tối bao trùm nơi đây, Tiểu Thỏ Tử thân thể mơ hồ, biến mất rồi.

Thạch Hạo cùng Tào Vũ Sinh muốn ngăn cản, nhưng không kịp, đồng thời bị một luồng sức mạnh thần bí đẩy đi ra ngoài, Tiểu Thỏ Tử ở nơi đó biến mất không còn tăm hơi.

"Đi đâu rồi?" Tào Vũ Sinh quát lên.

Rất nhanh, hắc ám biến mất, Tiểu Thỏ Tử mỹ lệ thân thể hiện lên, như trước đứng tại chỗ, đồng thời nàng lông mi thật dài rì rào rung động, sau đó mở mắt ra.

Nàng rất mê man, có chút ngẩn người, đứng ở nơi đó, không biết làm sao.

"Tỉnh lại." Thạch Hạo hô hoán, đưa nàng từ một loại nào đó trạng thái bên trong lôi ra, làm cho nàng thần thức khôi phục.

"Ngươi trải qua cái gì, nhìn thấy cái gì?" Tào Vũ Sinh truy hỏi.

Tiểu Thỏ Tử nhìn thấy hai người trước mắt, như trước có chút tê tê, hiển nhiên vừa nãy trải qua thực tại doạ nàng không nhẹ, há miệng, mới gào kêu to một tiếng, nói: "Doạ chết ta rồi, một cái phá mâm, thật giống muốn đưa ta vãng sinh, kỳ quái, ta... Làm sao đều không nhớ rõ, chỉ có một chút mơ hồ ấn tượng."

Thạch Hạo vội vàng kéo nàng một cái tay, kiểm tra có hay không có Luân Hồi dấu ấn, kết quả lại phát hiện rỗng tuếch.

"Chính ngươi kiểm tra, nhìn một chút trên người có hay không có thêm một khối dấu ấn." Thạch Hạo nói.

"Nơi này!" Tiểu Thỏ Tử chỉ về hữu chân nhỏ, nhấc lên làn váy, trắng noãn như ngọc trên bắp chân có một khối vết thương, như là bị phỏng giống như, rất mơ hồ.

Thái Âm Ngọc Thỏ giận dữ, nói: "Ai ở trong tối coi như ta, muốn cho ta hủy dung!"

Thạch Hạo kinh dị, đây là một khối vết thương, như là mạnh mẽ xóa đi cái gì, vì vậy không nhìn thấy có hay không có Luân Hồi dấu ấn, nơi đó tồn tại một luồng kỳ dị sức mạnh, đem hết thảy đều tước mất.

"Ngươi đến cùng trải qua cái gì?" Thạch Hạo hỏi.

"Thật giống là chuyển thế, ở cái kia Luân Hồi trên đường, ta nhớ tới nhìn thấy một cái đỉnh, lấy các loại Tiên kim hỗn đúc mà thành, lóng lánh cửu sắc hào quang, còn có Vạn Vật Mẫu khí lưu chuyển, trên đỉnh dính đầy huyết, không ngừng chảy xuống, nó lao ra thời gian còn có Càn Khôn ràng buộc, tránh ra, ta thật giống nhìn thấy một chút hình ảnh, đều là đại chiến cảnh tượng, đáng sợ không thể tưởng tượng, hơn nữa ta còn giống như ở

trong đỉnh nhìn thấy một bóng người mơ hồ, giống như đã từng quen biết, như là ở nơi nào từng thấy, nhưng nhất thời không nhớ ra được."

Tiểu Thỏ Tử một hơi nói ra rất nhiều lời, để Thạch Hạo trong lòng vừa sợ lại chấn động, tất cả những thứ này quá quỷ dị, Tiểu Thỏ Tử Luân Hồi với hắn không giống nhau lắm.

Nàng nhìn thấy đỉnh, để Thạch Hạo trong lòng run rẩy, bởi vì hắn biết chiếc kia đỉnh, không thuộc về hiện tại, không thuộc về quá khứ!

Cuối cùng, kỷ nguyên này quá quỷ dị, liên lụy đến quá nhiều đồ vật, có Tiên cổ trước đây, còn có hậu thế, lẫn lộn lực lượng nhiều lắm, xoắn xuýt cùng nhau, để thiên địa này đều có chút "Loạn".

"Dùng thần niệm cho ta rõ ràng chiếu rọi đi ra, để ta đến xem thử!" Thạch Hạo nói rằng, hắn muốn nhìn một chút Tiểu Thỏ Tử trải qua.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1254: Chú Ý

Ầm!

Một cái đại đỉnh, lớn lao vô biên, trong miệng đỉnh hỗn độn khí bốc hơi, để nó hiện ra đến mức dị thường thâm thúy, như là một phương vũ trụ mênh mông.

Không sai, ở trong đó, có các loại Ngân hà cùng thái dương thần tinh đang lóe lên, tô điểm ở nơi đó, chôn sâu trong miệng đỉnh hỗn độn bên trong, để nó càng có vẻ rộng rãi cùng bàng bạc.

"Cái đỉnh này..." Thạch Hạo hai mắt thần quang tăng vọt, hắn đây là xuyên thấu qua Tiểu Thỏ Tử thần thức chứng kiến cảnh tượng.

Là hắn đã từng bản thân nhìn thấy quá chiếc kia đỉnh, chỉ có điều này tế càng kinh người hơn, nó hiển hóa ra bản thể, chìm ở trong vũ trụ, như là có thể nuốt vào vô biên tinh hệ.

Mỗi một lần nhìn thấy cái đỉnh này, Thạch Hạo đều sẽ trong lòng không yên, luôn cảm thấy tương lai giữa bọn họ sẽ phát sinh không tầm thường sự, lẫn nhau có đại nhân quả!

"Người phụ nữ kia!"

Thạch Hạo chợt phát hiện, ở chiếc đỉnh lớn kia phía sau có một cái cô gái mặc áo trắng, phong hoa tuyệt đại, hai tay chính đang kết pháp ấn, đem đại đỉnh đánh tới.

Thân thể của nàng có chút mơ hồ, trên mặt có một tấm mặt nạ bằng đồng xanh, mang theo nước mắt, còn có vết máu, là như vậy khiến người ta khắc sâu ấn tượng, tâm đều đi theo vì đó kinh hãi.

"Là nàng!"

Thạch Hạo từng tuỳ tùng Thiên Thần Thư Viện mọi người đi tới tiên gia chiến trường di tích, từng tiến vào một nơi kỳ dị, ở nơi đó nhìn thấy một cái xếp bằng ở vạn cổ trước bá chủ muốn ra tay tiêu diệt đương đại kỳ tài, kết quả dòng sông thời gian hạ du có một cái phong thái tuyệt thế nữ tử ra tay, ngăn cản hắn.

Chính là đại đỉnh phía sau cô gái này, lại là nàng ở điều động đỉnh này.

"Ồ, còn có người!"

Thạch Hạo lại gặp được ba đạo bóng người mơ hồ, đều là nam tử, một người trong đó càng là đứng ở một cái chuông lớn trên, thúc ra tiếng chuông, thời gian liên y mênh mông, như biển rộng giống như mãnh liệt, truyền vào phía trước trong đỉnh.

Là bọn họ ở đem cái này đánh tới, cực tốc mà tới.

Cái kia đỉnh tràn đầy vết máu, không biết trải qua thế nào một trận chiến đấu, thông suốt vách ngăn Đại thế giới, vượt qua dòng sông thời gian, khủng bố vô biên, ven đường tao ngộ rất nhiều ngăn chặn, nhưng như trước xông thẳng mà tới.

Ầm!

Cuối cùng chấn động, đại đỉnh biến mất, Tiểu Thỏ Tử tỉnh táo lại.

Thạch Hạo cũng không có ở tại trong thần thức nhìn thấy cái kia xếp bằng ở trong đỉnh nữ tử, nhưng nhìn thấy đỉnh sau ra tay mấy người, này rất quỷ dị, khó có thể nói rõ.

Rõ ràng là Tiểu Thỏ Tử thần thức bắt lấy hình ảnh, kết quả Thạch Hạo nhìn thấy nhưng cùng nàng không giống!

"Này không có đạo lý a." Tiểu Thỏ Tử kêu quái dị, bởi vì Thạch Hạo

miêu tả cùng bản thân nàng nhìn thấy không giống nhau.

"Ngươi suy nghĩ một chút nữa, còn nhìn thấy gì, nghe được cái gì." Thạch Hạo hỏi dò, chuyện này không tầm thường, hai người nhìn thấy không giống nhau, khiến người ta không rõ.

"Ta đều quên." Tiểu Thỏ Tử rất thật không tiện, nàng đến tột cùng trải qua cái gì? Đều đã lãng quên, dù cho Nguyên Thần đã từng dường như chuyển thế, trải qua đại mộng một kiếp, đều không nhớ rõ.

"Suy nghĩ một chút nữa!" Thạch Hạo thần sắc nghiêm túc.

"Có chút âm thanh, đi kèm cái này đại đỉnh bay tới, nó phát sáng, âm mơ hồ mà cửu, như cùng ở tại thế giới phần cuối truyền đến, thật giống là..." Tiểu Thỏ Tử cố gắng nghĩ lại, cau mày, rất là thống khổ, ở cấp độ sâu trong óc tìm kiếm.

"Nó như là ở cùng ta trao đổi, nói có một người, bước quá chúng sinh hài cốt, bước qua chư thiên vạn giới hài cốt, một mình đi xuyên qua hắc ám khu vực, phiêu lưu quá giới hải, hóa giải vạn cổ quỷ dị cùng không rõ, đó là một người cô lương lữ trình, một người một mình huyết chiến, bọn họ muốn hỏi người kia hết thảy..."

Tiểu Thỏ Tử nói nói lại khóc, nói: "Ta lẽ ra nên nhớ tới đến một ít mới đúng, lúc đó rất thương tâm, rõ ràng nghe được chuyện quan trọng, thế nhưng hiện tại... Lại một chút ấn tượng đều không có."

Nàng càng giãy dụa, muốn từ sâu trong ý thức thấy cái gì, nhưng càng ngày càng vô dụng, đến cuối cùng một mảnh hỗn độn, cái gì đều không thể nhận ra.

Thạch Hạo thử nghiệm, tiến vào biển ý thức, cẩn thận tìm tòi nghiên cứu cái kia đoạn trải qua, thế nhưng như trước không có thu hoạch, bởi vì nơi đó hoàn toàn mờ mịt, có lúc quang sức mạnh.

Tào Vũ Sinh cũng muốn thử nghiệm, giúp đỡ Thạch Hạo.

"Quên đi." Thạch Hạo lắc đầu, hắn than khẽ, nói: "Điên đảo Càn Khôn, nhiễu loạn âm dương, hỗn loạn thời gian, những kia dấu ấn không thể ở lâu, chúng ta là không nhìn thấy."

Mấu chốt nhất chính là, cùng dòng sông thời gian phản lại, cùng thời gian mâu thuẫn, vì vậy cái kia đoạn dấu ấn không còn tồn tại nữa.

"Các ngươi còn muốn tiến vào Tiên khâu sao?" Thạch Hạo hỏi.

"Quên đi, nếu cơ duyên đều bị ngươi đưa ra đến rồi, chúng ta còn tiến vào đi làm cái gì?" Tào Vũ Sinh da mặt tương đương hậu.

Thạch Hạo đem Ích Tà Thần Trúc nước quý cho bọn hắn một ít, Hoàng Tuyền Quả đưa một viên cho Tào Vũ Sinh, sau đó đồng thời hướng phía sau chạy đi, trong lúc cũng nhìn thấy Cô Kiếm Vân các loại, cũng đưa ra một ít thần dịch.

"Người kia là Hoang!"

Rời đi Tiên khâu bí cảnh, đi tới núi lớn đỉnh, rất nhiều người đều thấp giọng kinh ngạc thốt lên, tự nhiên đều biết hắn.

Lúc này, trên đỉnh ngọn núi toà kia huyền không cổ miếu vàng óng đã biến mất, hết thảy chiến thần dấu ấn cũng đã tản ra, không thấy tăm hơi.

"Người trẻ tuổi, ngươi thật sự không cân nhắc đến ta Tiên Viện sao, nơi đó mới là ngươi lột xác tạo hóa nơi a." Tiên Viện một vị lão già nói rằng.

"Không có hoàn mỹ cổ chủng, ta đi nơi nào ý nghĩa không lớn." Thạch Hạo đáp lại nói.

"Vậy thì đi ta Thánh Viện." Thánh Viện một vị lão quái vật mời chào.

Thạch Hạo nở nụ cười, có chút cay đắng, có chút bất đắc dĩ, Thánh Viện các lão đầu tử sớm có quyết đoán, Thiên Giác Nghĩ lực cực điểm huyết, còn có cái khác Thập Hung tinh huyết đã sớm phân phối hết, hắn đi thì đã có

sao?

Tất cả cơ duyên lớn từ lâu không hắn phần, hai viện bồi dưỡng mấy vị tuyệt thế kỳ tài chiếm dụng hết thảy tạo hóa, hắn đi tới, cũng sẽ không hướng về hắn nghiêng tài nguyên.

Hai viện lưu lại cuối cùng Tiên duyên, cuối cùng tạo hóa, chỉ có hai, ba cái tiêu chuẩn lượng, đã nội định cho Trường Sinh thế gia bồi dưỡng người nối nghiệp.

"Các vị tiền bối tạm biệt!" Thạch Hạo không chút do dự hạ sơn, tốc độ cực kỳ nhanh, từ từ biến mất.

"Ghê gớm a, ngọn núi này có mười vạn bậc thang, toả ra bàng bạc áp lực, có thể nghiền nát Thiên Thần, hắn lại thoải mái như vậy liền xuống đi tới, thân thể đến mạnh đến cỡ nào?" Một vị lão quái vật hít vào một ngụm khí lạnh.

Bọn họ tự nhận là khi còn trẻ, còn lâu mới có được loại này bản lĩnh, cùng Thạch Hạo so với, chênh lệch vô cùng to lớn!

Có mấy người hối hận rồi, buông tha như vậy một cái kỳ tài, bỏ vào Thiên Thần Thư Viện, mặc hắn tự sinh tự diệt, tùy ý đột phá, này thật sự không đáng tiếc sao?

"Cái kia mấy cái người quyết định chắc chắn sẽ hối hận, ta có một loại dự cảm, cái này Hoang so với chúng ta tưởng tượng còn muốn tiềm lực to lớn, so với cái kia mấy cái trọng điểm bồi dưỡng hạt giống cấp sinh linh khả năng còn lợi hại hơn!" Một vị lão quái vật trong bóng tối nói rằng, vẻ mặt nghiêm túc.

Thạch Hạo lúc lên núi tiêu tốn rất nhiều ngày, có thể hạ xuống thì nhưng nhanh như chớp giống như, trong chốc lát liền đến dưới chân núi.

Bởi vì, trải qua Ích Tà Thần Trúc trắng noãn chất lỏng gột rửa, cùng với hắn ở nơi đó ngộ đạo, thân thể cứng cáp hơn, này ngọn núi phát ra phù văn

cùng áp lực đối với hắn mất đi hiệu lực.

Thạch Hạo đi xa, rời đi khu vực này, kinh trực chạy tới Thiên Thần Thư Viện.

Ở trên núi, một đám người đều đang bàn luận.

Một ít tuổi trẻ thiên tài cũng đã trở về, đi tới trên đỉnh núi.

"Ai, nhưng đáng tiếc a, đừng nói cổ lão nhất cái kia cây Ích Tà Thần Trúc, chính là phổ thông một cây đều không có nhìn thấy."

"Quên đi thôi, đừng nói như vậy, Ích Tà Thần Trúc ở chỗ này chỉ có vài cây, thụ linh ít nhất đều đến vạn năm, chưa bao giờ phổ thông nói chuyện."

"Hoang thật sự hái tới tối cổ Ích Tà Thần Trúc sao, thực sự là không thể tưởng tượng a, cái kia phải là lớn đến mức nào tạo hóa, tục truyền từ xưa đến nay đều không có mấy người từng thấy cây kia gậy trúc."

Bọn họ tiếc hận, đều cảm thấy rất tiếc nuối, dĩ nhiên đối với Thạch Hạo cũng tràn ngập đố kị ước ao hận, thực sự có chút không cam lòng.

"Không sao, mặc dù Hoang được tối cổ Ích Tà Thần Trúc chất lỏng có thể làm sao, hắn ở Thiên Thần cảnh Vô Địch, nhưng không có nghĩa là hắn có thể ở tầng thứ càng cao hơn trong lĩnh vực đánh đâu thắng đó không gì cản nổi. Phải biết, muốn ở cảnh giới tiếp theo trở thành nhân vật tuyệt đỉnh, cần mượn một viên bảo chủng đột phá, hắn có sao?"

"Không sai, ngày sau thiên hạ hắn sẽ không là trong thiên địa nhân vật chính, chỉ có thể đem mấy người khác tôn lên cao cao không thể với tới, không có một viên hoàn mỹ thiên chủng, hắn là sẽ không có làm."

"Đang giáo chủ cấp cường giả tranh bá bên trong, hơn nửa nhìn thấy không tới bóng người của hắn, kết cục đã nhất định!"

"Ha, cảnh giới lớn tiếp theo thấy, ta nhìn hắn có hay không còn có thể

quan sát chúng mạnh, nếu như không thể, liền thành thật ngủ đông đi, nếu không, muốn tìm hắn báo thù người sẽ rất nhiều!"

Rất nhiều người cười gằn, bởi vì Thạch Hạo từng ép bọn họ không kịp thở, đặc biệt một ít từng theo hắn đối lập người, bây giờ càng là cảm thấy khuây khoả.

Thạch Hạo đi xa, không cần nghĩ cũng biết, có mấy người đang đợi xem chuyện cười của hắn, đều biết hắn không có tìm được thích hợp đạo chủng.

"Lấy thân là chủng, lập tức mở cửa tiệm đi!" Hắn tự nói, nhiều ngày sau trở về Thiên Thần Thư Viện, đi gặp Đại trưởng lão.

Thư viện yên tĩnh rất nhiều, bởi vì xuất sắc người đều đi rồi, hoặc tiến vào Tiên Viện, hoặc tiến vào Thánh Viện, chỉ còn dư lại một đám không tư cách trúng cử hai viện tu sĩ.

Người không phải rất hơn nhiều, to lớn đại thần thư viện, bất kể đi đến nơi nào đều có vẻ lặng lẽ, một bộ hiu quạnh cảnh tượng.

"Ngươi làm rất tốt." Đại trưởng lão khẳng định Thạch Hạo lần này rèn luyện.

Ở một tòa linh sơn dưới, Đại trưởng lão từ lâu chuẩn bị kỹ càng mấy cái dược trì, hắn ở bắt tay bố trí, bên cạnh còn có mấy cái đại đỉnh, luộc lão dược, tỏa ra ánh sáng lung linh.

Một luồng thơm ngát, một luồng khó có thể dứt bỏ mùi thuốc, nhào tới trước mặt.

"Thời gian sau này rất khó nắm, ngắn nhất cần mấy tháng, dài nhất có thể chính là mười năm trở lên!" Đại trưởng lão biểu hiện cực kỳ nghiêm túc.

"Ta biết!" Thạch Hạo gật đầu, hắn đã làm tốt tất cả chuẩn bị, muốn làm ra đột phá.

Hắn lấy ra Ích Tà Thần Trúc còn có Hoàng Tuyền Quả, bởi vì Đại trưởng lão rèn luyện dược thảo thì, có thể còn có thể dùng đến một ít.

"Ngươi có thể căng thẳng? Ngoại giới rất nhiều người đều đang chăm chú, muốn xem ngươi làm sao dung hợp đạo chủng, xem ngươi có thể đi tới một bước nào!" Đại trưởng lão hết sức nghiêm túc cùng trịnh trọng nói.

Đây là một sự thật, có thể lường trước, chỉ cần Thạch Hạo vừa bế quan, thư viện muốn bảo thủ bí mật cũng không thể, lưu lại đệ tử nhất định phải đem tin tức truyền ra.

Thạch Hạo bây giờ danh tiếng mạnh, ít có người có thể so với, rất nhiều người đều biết, hắn không có hoàn mỹ bảo chủng, đến tột cùng sẽ làm sao lấy hay bỏ, sẽ có thế nào thành tựu?

Không ít người đều đang đợi chế giễu đây!

Trên thực tế, ngay khi ngày đó, Thạch Hạo mới bắt đầu bắt tay chuẩn bị, tin tức liền đã tiết lộ.

Một ít Trường Sinh gia tộc, còn có hai viện các thiên tài, đều chiếm được tin tức.

"Hoang muốn bế quan, a, thật sự muốn biết hắn có hay không còn có thể lại nổi sóng gió!"

"Thiên Thần cảnh hắn là Vô Địch, bước kế tiếp đây, hắn làm sao đi đi?!"

"Ha, rốt cục muốn bắt đầu rồi, là hắn suy thoái bắt đầu, vẫn là đột nhiên đi về phía huy hoàng, mỏi mắt mong chờ!" (chưa xong còn tiếp. Nếu như ngài yêu thích bộ tác phẩm này, hoan nghênh ngài đến khởi điểm đầu phiếu đề cử, vé tháng, ủng hộ của ngài, chính là ta động lực lớn nhất.)

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1255: Con Đường Lột Xác Tê Cả Da Đầu

Thạch Hạo vẫn không có chân chính bế quan, cũng đã lôi kéo người ta chú ý!

"Ta đang đợi ngươi xuất quan, còn có thể hung hăng như vậy sao? Tuyệt đối đừng đi đội, không phải vậy ngươi sẽ rất thê thảm, trải nghiệm đến bị người giơ tay liền trấn áp tư vị!" Có người nghiến răng nghiến lợi.

"Hoang, ngươi không có vô thượng cổ chủng, không có kinh thế Thiên Giác Nghĩ huyết, ngươi lấy cái gì đến cạnh tranh, ta xem ngươi còn có thể làm sao duy trì huy hoàng!"

"Ha ha, rốt cục đợi được ngày đó, sống quá Thiên Thần lĩnh vực, chúng ta đang giáo chủ cấp cấp độ gặp lại, nhìn một chút ai có thể cười đến cuối cùng, thật sự rất chờ mong a, ta đều không kịp đợi rồi!"

Một ít căm thù Thạch Hạo người, toàn đều đang đợi kết quả. Thiên Thần cảnh Thạch Hạo, dường như một ngọn núi lớn ép ở trong lòng bọn họ, không có mấy người có thể ngang hàng, bọn họ ước ao ở càng cao cổ hơn vực thực hiện nghịch chuyển.

Đến vào lúc ấy, liền không phải Thạch Hạo thiên hạ, có thể chính là bọn họ nhìn xuống Thạch Hạo, tất cả mọi người đều biết hắn lần bế quan này tràn ngập nhấp nhô.

Kỳ thực, rất nhiều người cũng đều thật tò mò, Hoang đang không có vô thượng thiên chủng tình huống dưới, dùng cái gì dám đi đột phá, liền bất bại phá huỷ con đường của chính mình sao?

Phải biết, mở cung không quay đầu lại tiễn, một khi hắn làm ra lựa chọn, liền không có đường lui, hoặc là thành công, hoặc là tàn phế, thậm chí là tử

vong!

"Thạch Hạo, ngươi đến tột cùng lựa chọn thế nào con đường, hi vọng ngươi tất cả mạnh khỏe!"

Cũng có người đang vì Thạch Hạo lo lắng, tỷ như Thanh Y, bọn họ đều có sầu lo, Thạch Hạo liền như vậy đột ngột bế quan, không có cổ chủng, nên làm gì tiến lên?

"Hắn hẳn là sẽ không chết đi, ta luôn cảm thấy hắn theo ta cái kia cả ngày hỗn loạn, ở ngủ nhiều bên trong sư phụ trong miệng nói người kia rất giống." Tào Vũ Sinh nhỏ giọng nói.

Ngoại giới, nghị luận sôi nổi, nhưng Thiên Thần Thư Viện bên trong nhưng rất yên tĩnh.

Thạch Hạo từ lâu làm tốt hết thảy chuẩn bị, đem tự thân điều chỉnh đến hiện nay có khả năng đạt đến đỉnh cao nhất trạng thái, mỗi một tấc da thịt đều óng ánh phát sáng, phụt lên ráng lành.

Hắn tinh thần sung mãn, Nguyên Thần dồi dào sinh cơ hóa thành một luồng màu bạc liệt diễm từ trong mi tâm thoát ra, phi thường hừng hực, cuối cùng này cỗ tinh thần lửa khói lại ngưng tụ thành một cái tiểu nhân, huyền ở nơi đó.

Đại trưởng lão khá là kinh ngạc, nói: "Nguyên thần của ngươi tiết ra ngoài ra sinh cơ chi hỏa cũng đã có thể như vậy, quả thực có thể lại diêu một cái Nguyên Thần rồi!"

Vào lúc này, trên đất mấy cái dược ao đều tràn lên liên y, ở trong tất cả đều là các loại hi thế thần dược cùng khoáng liêu, nói thí dụ như Thiên Thần thụ lá cây, bát trân kỳ, Tiên huyết tinh sa...

Bất luận một loại nào đều giá trị liên thành, một khi lưu lạc đến ngoại giới đi, nhất định sẽ làm cho người con mắt đỏ lên, khiến cho cường giả khắp nơi phải vì thế mà liều mạng tranh đấu.

"Tiên tiến cái thứ nhất dược trì!" Đại trưởng lão nói rằng.

Thạch Hạo ngồi xuống, mùi thuốc nức mũi, hết thảy lỗ chân lông đều mở ra, nóng bỏng dược trấp kích thích thân thể của hắn đang run rẩy, này thật là không phải bình thường năng, cùng nước thép giống như vậy, để Thạch Hạo đều đang nhe răng nhếch miệng.

Lấy trước mắt hắn thể xác mà nói, liền thần binh lợi nhận đều khó mà thương thân.

"Là Tiên huyết tinh sa!" Thạch Hạo có chút quáng mắt.

Này không phải bình thường nước thuốc, đó là một loại hạt cát tan chảy sau kết quả, rơi vào trên người hắn, so với dung nham nhiệt độ còn cao hơn!

Tục truyền, loại này tinh sa trong thiên địa hiếm thấy, là chết trận Tiên huyết rơi ra vũ trụ, nhuộm đỏ một ít ngôi sao mảnh vỡ lưu, theo thời gian chuyển dời, chỉ có một chút tinh hoa lưu lại, hóa thành viên viên óng ánh long lanh hạt cát.

Này hạt cát là bị Đại trưởng lão lấy một cái chiếc đỉnh lớn màu xanh nóng chảy đi, bây giờ chính đang xem là nước ấm, hướng về Thạch Hạo trên đầu đổ tới, để hắn không nói gì, cũng quá bạo lực rồi!

Nếu như là tầm thường thần linh, sớm đã bị thiêu phế bỏ, hóa thành bộ xương cốt.

Trơn bóng long lanh hạt cát nóng chảy sau, hóa thành chất lỏng màu đỏ thắm, phát sinh ngút trời ánh sáng, thật sự dường như Tiên dòng máu đang chảy xuôi.

Nó có nhàn nhạt mùi máu tanh, cũng có một loại thơm ngát!

"Xem ra, đồn đại là thật sự, này sa xác thực là lấy Tiên dòng máu nhuộm dần mà thành." Đại trưởng lão tự nói.

Thạch Hạo nhe răng, tư vị này thật là không dễ chịu, bị người dùng so với dung nham nóng rực cũng không biết bao nhiêu lần chất lỏng lâm đầu, chuyện này quả thật là ở giết chóc a.

Từ nơi này có thể thấy được, hắn thể phách cỡ nào cứng cỏi, liền sợi tóc đều không có bị hóa đi, oánh oánh phát sáng, thể có xán hà lưu chuyển, hấp thu Tiên huyết tinh sa tinh hoa.

"Nếu là chân chính Tiên huyết, như vậy dội ở trên thân thể ngươi, khẳng định đã sớm đem ngươi hóa thành máu mủ, chẳng còn sót lại gì, cũng còn tốt trải qua tinh sa rút lấy, lại trải qua vô cùng năm tháng ôn dưỡng, tước mất sát khí, chỉ để lại một điểm tinh hoa, như vậy mới có thể bị ngươi sử dụng."

Đại trưởng lão cảm thán, vật này quá quý giá, dùng một điểm ít một chút, vũ nội có thể không có bao nhiêu.

Rất thật nhanh, như thế cao nhiệt độ, màu đỏ thắm tinh sa chất lỏng rơi vào dược trong ao, cũng không có hủy diệt những dược vật khác, trái lại giao hòa vào nhau, càng ngày càng nùng thơm.

Thạch Hạo hoài nghi, không phải nhiệt độ quá cao để hắn cảm giác đau nhức, mà là Tiên huyết lưu lại một điểm tinh hoa ở chém cơ thể!

Liền như vậy, hắn nhẫn nhịn đau nhức, ở đệ nhất dược trong ao chìm nổi, thân thể dường như đao cắt giống như, bị không ngừng rèn luyện, đến cuối cùng Đại trưởng lão thậm chí mang tới một thanh đại đao, quay về hắn khảm.

Thạch Hạo mặt đều sắp tái rồi, Đại trưởng lão cỡ nào công lực, một đao hạ xuống còn không cho hắn hình thần đều diệt sao?

"Yên tâm, ta sẽ khống chế xong lực đạo, ngươi mau mau vận dụng Chuy Cốt Pháp!" Đại trưởng lão nhắc nhở.

Đùng!

Sau một khắc, Thạch Hạo biết rồi cái gì gọi là thống thấu xương tủy, Đại trưởng lão một đao chém xuống đến, đao khí mênh mông, xán lạn như Ngân Hà rơi rụng, ùn ùn kéo xuống, nhưng cũng không thương da thịt của hắn, toàn bộ chém tiến vào xương cốt bên trong.

Loại này khống chế lực đạo, còn có kỹ xảo hiển hiện, khiến người ta nhìn mà than thở.

Thạch Hạo lúc này rên lên một tiếng, thật sự rất đau, cũng không biết có bao nhiêu cái đầu lâu bị đánh mở ra, lộ ra cốt tủy, để hắn trực đổ mồ hôi lạnh, trước đây không lâu ở Ích Tà Thần Trúc nơi đó thống khổ trải qua vừa nặng phát hiện.

"Ta ở kiểm nghiệm ngươi thành quả, nhìn một chút ngươi ở Tiên khâu thu hoạch có hay không đầy đủ, tra lậu bổ khuyết, giúp ngươi đạt tới hoàn mỹ!" Đại trưởng lão nói rằng.

Có thể không hoàn mỹ sao? Liền Thiên Thần thụ cành lá, bát trân kỳ, Tiên huyết tinh sa đều đã vận dụng, lấy vật như vậy tôi luyện thân thể, muốn không cứng cỏi cũng không được.

Thạch Hạo cuộc sống bi thảm bắt đầu, bị lại tế luyện thân thể, khởi đầu hắn còn không nói tiếng nào, đến cuối cùng theo Đại trưởng lão lấy đao khí chém hắn cốt tủy, đoạn gân mạch, mọi cách tàn phá, không ngừng lấy nước thuốc rèn luyện, rốt cục để hắn không nhịn được thấp giọng rít gào lên.

Khoảng thời gian này, kéo dài mười ngày.

Sau đó, Đại trưởng lão để hắn ngồi xếp bằng ở một cái trong đỉnh, rơi ra một ít Ích Tà Thần Trúc chất lỏng, một ngày một đêm sau, Thạch Hạo Long tinh hổ mãnh, trải qua này một phen rèn luyện, thể chất so với trước đây mạnh hơn một đoạn!

Đây là muốn để Thiên Thần chiến giáo chủ sao? Thạch Hạo thật sự có một loại sự tự tin mạnh mẽ, bây giờ tuy rằng cảnh giới còn ở Thiên Thần

lĩnh vực, thế nhưng hiện tại đi có một trận chiến người mạnh hơn kích động.

"Tiến vào chiếc thứ hai dược trì." Đại trưởng lão không cho hắn cơ hội thở lấy hơi, chỉ về chiếc thứ hai oánh oánh xán lạn ao, nơi đó sương trắng bốc hơi.

Thạch Hạo tiến vào, lúc này một trận lông tóc dựng đứng!

Ở trong đó, ngâm không chỉ có là nhiều loại thuốc, còn có các loại sâu, tất cả đều là hồng hoang dị chủng, ủng có kịch độc!

Ở sương trắng phía dưới, cái kia chất lỏng tuy xán lạn, thế nhưng vừa nhìn liền rất đáng sợ, cũng không thần thánh, sắc thái sặc sỡ, mùi tanh nức mũi, lít nha lít nhít sâu khiến người ta phát sợ.

Đồng thời, bên cạnh một cái đỉnh đã thiêu sôi, bên trong chất lỏng không ngừng bắn lên, ở trong các loại thần trùng càng là hiếm có: yêu thích, có còn sống sót đây, cần lấy Thần Đỉnh rèn luyện.

Thạch Hạo da đầu đều có chút tê dại, nhưng cũng yên lặng ở bên trong.

Rào một tiếng, Đại trưởng lão đem bên trong chiếc đỉnh lớn chất lỏng còn có sâu ngã xuống, toàn bộ lâm ở trên người hắn, rơi vào chiếc thứ hai dược trong ao.

"Hoạt!"

Thạch Hạo cảm giác được, từ bên trong chiếc đỉnh lớn trút xuống hạ xuống dịch thân thể bên trong sâu không có một cái là tử, tất cả đều bám vào ở trên người hắn, bắt đầu gặm cắn.

Mở mắt ra một sát na, đầy người bạch bò cạp, đuôi đều đâm hướng về Thạch Hạo da thịt, cái kia móc sắc bén đáng sợ, so với thần binh lợi khí còn cứng rắn hơn.

Đại trưởng lão quát lên: "Đừng chống lại, để chúng nó đâm vào đi, tuyệt

đối không nên đánh chết chúng nó, đây chính là bạch ngọc hạt, quý giá mà hiếm thấy, đều là huyết thống cao quý hi hữu sinh vật!"

Thạch Hạo không nói gì, còn muốn chủ động phối hợp, để những bò cạp này đâm hắn.

Sau một khắc, toàn thân hắn thả lỏng, nếu không có thể sẽ đánh chết những này bạch ngọc hạt, những thứ đồ này cứ việc có không ít đều đạt đến Thần Cấp, nhưng như trước sẽ bị Thiên Thần cảnh Thạch Hạo thân thể đánh nứt.

"A..." Thạch Hạo hét thảm một tiếng.

Này bò cạp kịch độc cực kỳ, hắn khắp toàn thân từ trên xuống dưới, ngoại trừ con mắt ở ngoài, đều bị bạch bò cạp bao trùm, cũng không biết có bao nhiêu rễ: cái bò cạp đuôi đâm thủng da thịt.

Đầy người đều là bò cạp, bị đâm bên trong, treo đầy thân thể, nhúc nhích mà động, khiến người ta kinh sợ!

Nếu như là nữ nhân từ lâu rít gào, không nhịn được nôn mửa, cũng còn tốt, Thạch Hạo là một người thần kinh đại điều người, không thế nào quan tâm, bởi vì hắn còn ăn qua bò cạp thịt đây.

Chỉ là, loại kia đau nhức, còn có lít nha lít nhít ngổn ngang cảm giác, như trước để hắn rất không thoải mái.

Then chốt là đau đớn, đây tuyệt đối có thể chập giống như chết Thiên Thần, bởi vì đây là Thần Cấp độc trùng, nhiều như vậy tụ tập cùng nhau, muốn không tổng phố cũng không được.

Sau đó không lâu, bạch ngọc bò cạp do bạch biến xoạt hồng, đó là Thạch Hạo huyết nhuộm dần, cuối cùng độc huyết trở về, trở về Thạch Hạo thân thể bên trong, hắn không nhịn được bốc lên, kêu rên lên tiếng.

"A..."

Cuối cùng, hắn kêu lớn lên, bị loại này vạn độc chi trùng đinh xuyên thân thể, quả thực không thể chịu đựng, độc huyết trở về sau sắp ăn mòn tận hắn ngũ tạng lục phủ cùng toàn thân huyết nhục.

Hắn vận dụng Chuy Cốt Pháp, toàn thân cùng rang đậu tự bùm bùm vang lên không ngừng, chúng nó ở tạo huyết, cọ rửa toàn thân gân mạch. Chính là xương sọ cũng không ngoại lệ, leng keng vang vọng, tái tạo Thiên Thần huyết!

Rốt cục, một ngày một đêm sau, Thạch Hạo kết thúc loại này dằn vặt, hết thảy Thiên hạt đều chết rồi, độc trùng tinh hoa tán loạn.

Nhưng khẩn đón lấy, Thạch Hạo một trận trước mắt biến thành màu đen, bởi vì lít nha lít nhít rết xuất hiện, đều là màu vàng, trường cánh, từ bên trong chiếc đỉnh lớn ra trút xuống, toàn bộ rơi vào trên người hắn.

Nhiều như vậy rết, cùng nhau bơi lội, mọc đầy mỗi một tấc vị trí, Thạch Hạo đều cảm thấy da thịt phát lạnh, tiếp theo đau nhức lần thứ hai kéo tới.

"Trưởng lão cần như vậy rèn luyện thân thể sao?" Hắn có chút không nhịn được.

"Đương nhiên cần. Rèn luyện gân xương da, cần lấy các loại hung ác thủ đoạn tiến hành, trải qua hết thảy đau khổ, mới có thể kiểm nghiệm có hay không làm thật kim, tương lai không cần nhà ấm bên trong mầm đậu, hiện thực có thể so với này hiểm ác gấp một vạn lần." Đại trưởng lão rất bình thản nói rằng.

Liền như vậy, ròng rã mười ngày mười đêm, Thạch Hạo bị mười loại đáng sợ nhất độc trùng dằn vặt, chết đi sống lại, cuối cùng lại lấy thần nước thuốc ngâm, khôi phục thân thể.

Quả nhiên, hiệu quả rất tốt, mười loại độc trùng vốn là trong thiên địa báu vật, là rèn luyện thân thể dùng đẳng cấp cao nhất "Thiên tài", hiện đang phối hợp các loại thần dược, quả nhiên đưa đến kinh người tác dụng.

"Trưởng lão, ta lúc nào có thể lấy thân là chủng?" Thạch Hạo cảm giác mình đã chuẩn bị kỹ càng, bất cứ lúc nào có thể tiến hành lột xác.

"Ngươi đã ở trên đường, tuy rằng vẫn không có tiến hành cái kia mang tính then chốt một bước, thế nhưng đã ở trên đường. Muốn lấy thân là chủng, tự nhiên cần ở mọi phương diện nhảy lên tới cực đỉnh, trở thành Thiên Thần cảnh người mạnh nhất, không phải vậy dùng cái gì có hi vọng thành công?" Đại trưởng lão rất nghiêm túc.

Này hai mươi mấy ngày tới, ngoại giới phát sinh một chút kinh người sự.

"Đại tin tức, Tiên Viện một vị tuyệt thế kỳ tài đột phá, dung hợp một viên không chút tì vết cổ chủng, thực hiện một lần sinh mệnh cao tầng thứ niết bàn, hắn thành công, bị gọi là hoàn mỹ tiến hóa, không hề có một chút tỳ vết, Vô Địch phong thái kinh thế!"

"A, Thánh Viện cũng có người thành công dung hợp Thiên Giác Nghĩ lực cực điểm huyết còn có Phượng Hoàng niết bàn tinh huyết, đồng thời chưa từng có ai, đem mười động thiên dung hợp làm một, ở thân thể bên trong trước mắt: khắc xuống tiên thiên hỗn độn sát trận, sinh mệnh cấp độ ở trên bản chất thăng hoa rồi!"

Ngoại giới, một ít tin tức kinh người truyền đến, lục tục có người đột phá Thiên Thần cảnh, đạt đến càng cao hơn lĩnh vực, thực hiện tối mười phân vẹn mười tiến hóa, khiếp sợ thế gian.

Mà lúc này Hoang, hắn đến tột cùng thế nào? Tất cả mọi người đều đang đợi.

Không ít người cười gằn, không có vô thượng thiên chủng, hắn làm sao đi cùng những người kia so với, nhất định phải thường tận bại quả!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1256: Thiên Chuy Bách Luyện

Một tháng, còn không có Hoang tin tức, như trước không xuất quan.

Hai tháng, Thiên Thần thư viện một khu vực như vậy như trước bị đại trận che khép, không có bất kỳ biến hóa nào, chưa từng có cái gì tin tức truyền ra.

Ngoại giới, một ít người khóe miệng nhếch lên, nhịn cười không được, cảm thấy Hoang hơn phân nửa dữ nhiều lành ít, thất bại lớn hơn thành công.

"Hai tháng đi qua, còn không có xuất quan, đây là đang làm cái gì, cùng nữ nhân sinh sản ấy ư, ha ha!"

"Tiên Viện có Vô Thượng cổ chủng người, đều lần lượt đại Niết Bàn rồi, theo Sinh Tử quan trong đi ra, Hoang không có một khỏa hoàn mỹ hạt giống, vẫn còn tọa quan, vẫn còn kiên trì, nói ra thật sự là buồn cười!"

Hai tháng mất đi, Hoang còn không có một điểm động tĩnh, loại này vô thanh vô tức đưa tới ngoại giới một ít tin đồn, bộ phận người đang giễu cợt.

Rất nhiều người cho rằng, hắn như vậy bế quan xem như đã thất bại!

Không có phù hợp bản thân thiên phú Đạo chủng, liền không Nghịch Thiên Cải Mệnh cơ hội, hắn lấy cái gì đến đột phá? Căn bản không có biện pháp quật khởi.

Dùng tư chất của hắn, trở thành một vị so sánh mạnh giáo chủ có lẽ không có vấn đề gì cả, nhưng là tất cả mọi người biết rõ hắn sẽ không cam lòng, sớm có tin tức truyền ra, hắn một mực tại chuẩn bị chiến đấu, muốn một lần hành động trở thành tuyệt đỉnh nhân vật.

Nhưng này rất không thực tế, tu cổ pháp, hắn không có thích hợp cổ chủng, đi Kim Thế Pháp đường, hắn không có được Thánh Viện dốc sức ủng hộ, hai viện không có vì hắn mở ra Thông Thiên chi môn!

Ba tháng, Thạch Hạo còn không có động tĩnh, Thiên Thần thư viện ở chỗ sâu trong, Đại trưởng lão chỗ ở chỗ đó hao thảo đều dài ra đến rồi, tại Linh khí thoải mái xuống, có thể nói là sinh trưởng tốt, đã đến một cái cao hơn người.

Tại đây cỏ dại bộc phát, thiếu khuyết nhân khí, một bộ tan hoang cảnh tượng.

Không người đến quản lý, bởi vì Đại trưởng lão từng phân phó. Bất luận kẻ nào đều không được tới gần, miễn cho quấy nhiễu chính đang bế quan Thạch Hạo.

"Hoang, thật có thể làm ra đột phá kinh người sao?"

"Khẳng định so người bình thường cường, nhưng là hắn không có thích hợp bản thân hạt giống, còn muốn cùng những tuyệt thế kia yêu nghiệt sánh vai. Đã không có khả năng rồi."

"Đáng tiếc, không có được hai viện coi trọng, Hoang nhất định xuống dốc rồi, khó có thể bước ra một đầu hết sức huy hoàng con đường. Hắn tương lai có thể so với chúng ta cường rất nhiều, hơn xa thiên tài, nhưng là đã mất đi cùng hai viện tuyệt đỉnh kỳ tài cạnh tranh tư cách."

Tựu là ở lại Thiên Thần thư viện một ít học sinh đều có như vậy cách nhìn. Đối với hắn không hề coi được, bởi vì này tựu là hiện thực tàn khốc, thiếu khuyết hai viện tương trợ, Hoang con đường phía trước không có quang minh.

Bổn viện người còn như thế, tựu chớ đừng nói chi là là ngoại giới rồi. Một ít đã từng đối địch người tại cười lạnh, yên lặng chờ lấy xem Thạch Hạo chê cười.

Nhất là theo một vị lại một vị cường đại anh kiệt xuất quan, những người kia vui vẻ càng phát ra dày đặc, đã chứng kiến Thạch Hạo nếm tận bại quả ảm đạm đường.

"Ha ha, ta chờ đây hắn xuất hiện, thật sự là chờ mong có thể nhìn thấy Hoang a." Có người ha ha cười nhạt, trên mặt biểu lộ rất bình tĩnh, cũng có một ít lạnh như băng.

Tại mọi người suy đoán trong. Tại một ít người địch ý ở bên trong, Thạch Hạo thủy chung đang bế quan.

Này tế, linh chân núi. Thạch Hạo cũng không biết thay đổi bao nhiêu khẩu dược trì, mọi cách tra tấn, không ngừng rèn luyện, theo dược tắm đến kịch độc xâm nhập, lại đến việc binh đao gia thân, vô hưu vô chỉ.

Ví dụ như. Hắn từng bị Đại trưởng lão vô tình dùng Thanh Đồng chiến mâu khơi mào, mâu phong chỗ hướng. Hắn toàn thân đều là đáng sợ bị thương, thiên sang bách khổng. Vô cùng thê thảm.

Rồi sau đó, lại dùng nước thuốc vì hắn tẩy lễ, lúc này trong quá trình, Thạch Hạo chịu đựng kịch liệt đau nhức, vận chuyển xương búa pháp, tại địa ngục giống như tình cảnh trong tu hành.

Dựa theo Đại trưởng lão theo như lời, Thạch Hạo bọn hắn thế hệ này nhìn như kinh nghiệm rất nhiều, kỳ thật kém xa, chỗ gặp gặp trắc trở cùng khổ sở có hạn, xa xa không đủ, tất cả đều là nhà ấm ở bên trong đóa hoa.

Chính thức náo động mở ra lúc, cái kia chính là nhân gian Luyện Ngục, đại chiến mấy ngày liền, thời khắc đều bị thương bệnh làm phức tạp, nếu như không có một cỗ bách luyện Kim Cương giống như khí lực, chỉ là cái loại nầy cảnh tượng đều muốn đem người bị hù mất đi ý chí chiến đấu.

Cái này không phải cố ý tra tấn, mà là chân chính tại rèn luyện hắn gân cốt da, tại rèn một cỗ Bất Diệt Kim Thân, lại để cho hắn đạt tới lý tưởng nhất trạng thái.

"Muốn muốn lấy thân vi loại, không có một cỗ hoàn mỹ khí lực căn bản là không muốn vọng tưởng, nói cách khác giữa đường sẽ giải thể, bản thân bạo toái."

Trong khoảng thời gian này đến nay, Thạch Hạo từng bị Thần Sơn nện thân thể đứt gãy, một số gần như hóa thành một bãi thịt vụn, càng từng bị vạn nhận binh giải, gọt thành Bạch Cốt khung.

Dù vậy, Đại trưởng lão cũng một mực tại lại để cho Thạch Hạo vận chuyển xương búa phát, kiên cường dẻo dai như Thạch Hạo vừa thô vừa to thần kinh cũng suýt nữa sụp đổ.

Hắn cắn răng kiên trì, chưa từng tố khổ cùng tru lên, chỉ có một đường đi đến ngọn nguồn. Bởi vì, Đại trưởng lão nói, hiện tại chịu khổ là vì sau đó không lâu hóa bướm, là vì hoàn mỹ tân sinh!

Đại trưởng lão cũng từng đi qua con đường này, nhưng là rất đáng tiếc, hắn đã thất bại, vì vậy hắn đối với Thạch Hạo thiên chuy bách luyện, đưa hắn trở thành một khối bảo thiết, muốn đánh bóng thành tiên kim, nhất định phải thành công!

Cuối cùng ba tháng lúc, Thạch Hạo đã theo ma luyện giao qua rèn luyện tinh thần, rất hiển nhiên thứ hai càng nguy hiểm.

Lúc này trong quá trình, Đại trưởng lão thủ đoạn ra hết, kích thích hắn tinh thần, dung tạo hắn Nguyên Thần, không ngừng bức bách, nghiền ép hắn tiềm lực.

"Nguyên thần thứ hai!"

Đại trưởng lão đối với hắn ôm có rất lớn chờ mong, buộc hắn rèn nguyên thần thứ hai, bởi vì Tinh Thần lực của hắn thập phần cường, sớm đã viễn siêu cùng cảnh giới Thiên Thần.

Ngân sắc tinh thần lửa khói hừng hực thiêu đốt, Thạch Hạo nguyên thần thứ hai tại phát triển, đến cuối cùng trông rất sống động, cùng Thạch Hạo đệ

nhất Nguyên Thần giống như đúc, chỉ là hơi nhỏ hơn mà thôi.

"Cái này..." Đại trưởng lão âm thầm giật mình, hắn chỉ là muốn thiếu niên này nếm thử mà thôi, thật không ngờ thật sự trúc ra một cái thô thai. Hắn muốn dùng cái này nhất pháp môn rèn luyện hắn thần hồn cùng tinh thần, chưa từng ngờ tới, rõ ràng thành công rồi.

Lúc này, Thạch Hạo có một loại cảm giác kỳ quái, hai cái chính mình, nhất tâm đa dụng, rất kỳ dị, cũng rất mỹ diệu, quả thực có thể nói là một loại khác loại tân sinh.

Nói như vậy, hắn là hay không có thể làm rất nhiều sự tình đâu?

Chỉ là, Đại trưởng lão kế tiếp một phen, bỏ đi hắn ý nghĩ này.

"Đại Đạo đến giản, duy tinh duy nhất, cái gì Thân Ngoại Hóa Thân, cái gì Khôi Lỗi Nguyên Thần, cái gì thứ hai pháp thể, cái gì thứ ba vô lượng thân, đều là đường quanh co, đều là ngắn ngủi huy hoàng, đến cuối cùng đều cũng bị đập nát, bị đánh phá, chỉ có một bổn nguyên mình mới là thực, duy nhất đến đạo."

Cái gọi là Đại Đạo đến giản, không phải nói nói mà thôi, nguyên thần thứ hai, Thân Ngoại Hóa Thân chờ cũng chỉ là tu luyện trên đường thủ đoạn, mà không phải là phải đi xuống dưới Vô Thượng đường.

"Sinh trong thiên địa, chúng ta bản thân cũng là một phiến thiên địa, một phương hình thức ban đầu vũ trụ. Đã có đủ hết thảy, chúng ta muốn làm chỉ là tiến hóa, hết sức thăng hoa, siêu thoát đi ra, sau đó đăng phong tạo cực. Miêu tả chân ngã. Mà không phải là vẽ rắn thêm chân, vi bản thân tăng thêm cái gì thêm vào tứ chi cùng thần hồn." Đại trưởng lão rất trắng ra nói.

Hắn nói không nhất định là chí lý, nhưng hoàn toàn chính xác có đạo lý riêng, có lẽ giới hạn trong tánh mạng cấp độ, hắn còn không phải xưa nay mạnh nhất Chân Tiên cấp cao thủ, theo như lời hoặc có sai chỗ. Có thể thân thể to lớn là quý giá Chân Ngôn.

Sau đó không lâu, Thạch Hạo nguyên thần thứ hai bị chính hắn trở thành một đống thần diễm, đốt cháy chính mình đệ nhất Nguyên Thần, ánh lửa đằng đằng, không ngừng nhảy lên. Chui vào chủ Nguyên Thần nội.

Nguyên thần thứ hai đã trở thành chất dinh dưỡng, lớn mạnh chủ Nguyên Thần.

Có thể nói, theo phân hoá ra nguyên thần thứ hai, lại đến dung luyện quy nhất, cái này như cùng một loại rèn, mọi cách rèn luyện, đã tốt muốn tốt hơn.

Đem Nguyên Thần coi là một khối thiết phôi, không ngừng rèn luyện. Nghiền đi Thần Phách bên trong tạp chất, lại để cho hắn tinh khiết không rảnh, hóa thành bách luyện thép tinh. Vạn luyện tiên kim.

Đây không phải chấm dứt, mới là bắt đầu!

"Đoán Thần Pháp đến từ Tiên Viện, rất rõ ràng chỗ đó tuyệt thế thiên tài cũng tiến hành qua như vậy lột xác, chỉ là ngươi chỉ có thể là làm rất tốt, tiến hành thêm nữa mới được!" Đại trưởng lão khuyên bảo.

Đến cuối cùng, Đại trưởng lão truyền thụ Thạch Hạo một ít kỳ lạ hơn đặc cổ pháp. Không hề cực hạn tại Tiên Viện cái chủng loại kia bí thuật.

Hắn lại để cho Thạch Hạo đem Nguyên Thần đúc thành binh khí, mà không phải là nguyên thần thứ hai chờ. Cái này rất nguy hiểm, nhưng là rất ma luyện bản thân ý chí. Là một đầu siêu tuyệt chi lộ.

Thất bại tại chỗ tử vong, lưu lại một cụ không có có ý thức thịt xác, thành công tinh khí thần hội dần dần cường tráng!

Mới đầu, chủ Nguyên Thần vẫn còn, cầm trong tay dùng Nguyên Thần lực đúc thành binh khí tại đâu đó múa, cảnh tượng kinh người.

Lại về sau, chủ Nguyên Thần đều biến mất, bản thân trở thành Kiếm Thai, hóa thành Kim sắc chiến mâu, chùy tạo thành một ngụm vô kiên bất tồi Thiên Đao chờ!

Cái này hết sức kinh người, muôn vàn miêu tả, tất cả rèn luyện, lại để cho Nguyên Thần nhiều lần rèn, đi hắn cái gọi là tạp chất, lưu lại tinh hoa, tiến thêm một bước lớn mạnh.

Thạch Hạo nhịn không được rung giọng nói: "Đây không phải Bình Loạn Quyết sao?"

Cái loại nầy được xưng từ trước tới nay mạnh nhất Tam đại kiếm quyết một trong, tại Tiên Cổ kỷ nguyên lúc, đã từng giết dị vực xâm phạm người máu chảy thành sông, thi cốt thành núi, đã bình định một cái thời đại!

Mà phương pháp này tựu là dùng Nguyên Thần hóa Kiếm Thai, uy lực vô cùng, những nơi đi qua, trời long đất nở, Tinh Thần diệt vong, cái gì cũng đỡ không nổi nó một kích!

"Chỉ là tàn quyết mà thôi, dùng để rèn luyện Nguyên Thần coi như cũng được, muốn muốn tiến hành công kích, cái kia còn xa không đủ, loại này thần bí ở Tiên Cổ kỷ nguyên lúc đều thần bí khó lường, từ trước đến nay con một mấy đời, muốn đạt được quá khó khăn."

Thạch Hạo Nguyên Thần không ngừng ma luyện, càng phát ra xốc vác rồi, thập phần cường đại.

Sau đó không lâu, Đại trưởng lão lấy ra một cây binh khí, nó hỏa hồng như là bàn ủi giống như, hình như Xích Kim giản, cùng sở hữu mười tám cái tiết, chuyên đánh người linh hồn.

Đây là một kiện linh hồn vũ khí, là vi giết Nguyên Thần mà tạo.

Có thể nghĩ, Thạch Hạo kế tiếp con đường trải qua đáng sợ cỡ nào, dùng Nguyên Thần đối kháng linh hồn vũ khí, cái này thật sự hung hiểm tới cực điểm, rất có thể sẽ bị trực tiếp đánh gục.

"Nhục thể của ngươi có thể đối kháng thần binh lợi khí, thập phần cường đại rồi, đang tại hướng Bất Diệt Kim Thân chuyển hóa, Nguyên Thần cũng đương như thế mới đúng, có thể đối kháng Hồn khí mới tốt!"

Đại trưởng lão nói rõ, dị vực có thập phần khủng bố Hồn khí, năm đó cái này thế giới tại Tiên Cổ những năm cuối đại bại, cũng là bởi vì đối phương xuất động rất nhiều Hồn khí, mới khiến cho cửu thiên thập địa sinh linh gặp tổn thất thật lớn.

Trong đó, có vài món Vô Thượng Hồn khí, càng là chém giết Chân Tiên, tiêu diệt cái kia cấp bậc một ít sinh linh Nguyên Thần, chấn kinh rồi cái này thế giới.

Thạch Hạo nghe vậy, hít một hơi lãnh khí, vốn là trầm mặc, rồi sau đó lại để cho Đại trưởng lão không ngừng vận dụng Xích Kim giản công hướng nguyên thần của hắn, hắn dùng Nguyên Thần, tay không đối kháng.

"Xem ra Bình Loạn Quyết xa so tưởng tượng trân quý a, một ngày kia, ta không chỉ có muốn thân thể Bất Diệt, còn muốn đem Nguyên Thần tu hành đến không xấu một bước kia, không sợ bất luận cái gì công kích!" Thạch Hạo thần sắc trịnh trọng.

Rất rõ ràng, đã Bình Loạn Quyết có thể đem Nguyên Thần rèn thành binh khí, giết địch vô số, chém chết hết thảy ngăn cản, khẳng định như vậy là lại để cho Nguyên Thần chắc chắn đến tột đỉnh tình trạng rồi.

Ngay cả công kích cũng như này sắc bén vô địch, tựu chớ đừng nói chi là bị động phòng ngự Hồn khí rồi, đó là một loại Vô Thượng cổ pháp!

Bốn tháng đi qua, Thạch Hạo không có xuất quan.

Năm tháng đi qua, Thiên Thần thư viện hay vẫn là rất yên lặng.

Nửa năm qua đi, ngoại giới một ít người lắc đầu, một cái không có có hi vọng thiên tài bế quan lâu như vậy, có thể có cái gì kinh hỉ?

"A..., Tiên Viện kỳ tài có bốn người xuất quan, Thánh Viện mạnh nhất mấy người cũng không sai biệt lắm đều hiện thân rồi, đều công thành viên mãn. Thế nhưng mà Hoang còn không thấy bóng dáng, ta có thể nói hắn cái giá đỡ rất lớn ấy ư, ha ha..." Có người cười to.

"Cái kia mấy vị tuổi trẻ Chí Tôn có được hoàn mỹ cổ chủng, đều không có tốn hao thời gian lâu như vậy, mà Hoang lại như vậy "Rụt rè ", xấu hổ xấu hổ không chịu đi ra, thật đúng là ngại ngùng cùng đáng yêu a, hắc hắc!"

Một ít người cười lạnh, không che dấu chút nào chế ngạo cùng châm chọc, không ít người đều đang đợi lấy xem Thạch Hạo xấu mặt.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1257: Phong Vân ĐộNg CửU Thiên

Sáu tháng mài giũa, Thạch Hạo từ thân thể đến nguyên thần, đều có rất lớn đề tỉnh, này đã không phải Thiên thần cấp bế quan, quả thực là nhằm vào Giáo chủ huấn luyện.

Đại trưởng lão cực kỳ nghiêm khắc, cùng thường ngày hòa ái hoàn toàn khác nhau, sẽ không có một tia nhường, chỉ cần có một điểm không đạt yêu cầu sẽ lặp lại trở lại.

"Xèo!"

U lam hồn khí, mang theo lạnh lẽo sát ý, từ phía trước chém tới, đánh về phía Thạch Hạo nguyên thần.

Nếu là có người ngoài ở đây, nhất định sẽ vẻ mặt đại biến, sức chấn động kia tru diệt Thiên thần dễ như ăn cháo, thật sự quá dễ dàng.

Một thanh lam sắc chiến mâu bay ra, phát ra chiếu phá sơn hà hào quang, hoành không mà tới, bình thường Thiên thần có thể nào chống đối? Chính là Giáo chủ đều muốn sắc mặt trắng bệch!

Ở mọi người xem ra, cái này không thể nào là vì mài giũa, mà là thuần nát giết chóc, Thiên Thần cảnh tao ngộ như vậy một đòn, chắc chắn phải chết!

Đang lúc này, Thạch Hạo mi tâm trước, cái kia nắm đấm cao tiểu nhân phóng lên trời, chủ động tới đón, trên người phát ra từng trận mông lung tiên vụ, xán hà nội liễm, lại có chút cổ điển, ảm đạm.

Hắn nắm quyền ấn, nghiêng người chớp mắt, quyền ấn đánh vào lam sắc chiến mâu cán mâu trên, phát ra một tiếng "Coong" giòn tan, hỏa quang ngút

trời, chói mắt cực điểm.

Cái này tiểu nhân tự thân cổ điển tự nhiên, giống như một cái lánh đời đạo nhân, có thể thời khắc mấu chốt, lộ hết ra sự sắc bén, đòn đánh này có thể nói kinh thiên động địa, hắn lại ở tay không độc kháng hồn khí.

Thạch Hạo thời gian dài bế quan, giống như Địa ngục dằn vặt, đã đến cuối cùng giai đoạn, đây là đối với hắn năng lực kiểm nghiệm.

Vù một tiếng, lam sắc chiến mâu quá mức rực rỡ, bị kích bay lên mà lên, bị quyền ấn đánh bay!

"Không sai!" Đại trưởng lão gật đầu.

Đâu chỉ không sai, nếu như là những người khác đừng nói đánh bay lam sắc lưỡi mâu, chính là hơi hơi xúc chạm thử hồn khí, đều sẽ bị nó xoắn thành tro bụi, không thể lực kháng.

Bởi vì, thứ này chính là chuyên vì giết nguyên thần mà diêu ra.

"Đi!" Đại trưởng lão khẽ quát, theo hắn mở miệng, một cái óng ánh tím trường đao chém tới, phun trào khỏi để thiên nhật đều ảm đạm hào quang, ngang qua trường không, trảm khai thiên địa.

Lại một thanh hồn khí, óng ánh tím trường đao chém thẳng hư không, chém giết thần hồn, lấy không gì địch nổi tư thái hạ xuống!

Thạch Hạo nguyên thần nhanh chóng như thiểm điện, hóa thành một thanh kiếm thần, vẫn không có ánh sáng lộng lẫy, thế nhưng là cứng rắn đáng sợ, trực tiếp tiến lên nghênh tiếp, càng là muốn gắng chống đỡ.

Lúc này, chính là Đại trưởng lão đều rất gấp gáp, này quá mạo hiểm, sơ sót một cái, Thạch Hạo sẽ bị chém nát nguyên thần mà chết!

"Coong!"

Không trung, phát ra một tiếng lanh lảnh tiếng rung, kiếm cùng đao

đụng vào nhau, tia lửa văng gắp nơi, mà hai người sau kịch liệt tranh đấu, không ngừng chém giết.

"Được, rất tốt, tốt vô cùng!" Chính là thận trọng như Đại trưởng lão cũng là liên thanh nói rồi ba cái được, cao hứng mà lại kích động, nhiều như vậy tháng ngày tới nay khổ tu, được được mùa.

Xoạt!

Cuối cùng, óng ánh tím trường đao phá không mà đi, không có lại tiếp tục, cái kia thanh kiếm thần hóa thành một cái nắm đấm cao tiểu nhân, hắn kiên cố kinh người, liền hồn khí đều không có trảm khai!

Trình độ như thế này nguyên thần, hiếm thấy trên đời, quá cứng cỏi!

Xoạt rộng rãi thanh, Thạch Hạo nguyên thần trở về thân thể, hắn cũng có chút tiếc nuối, chưa từng được không thiếu sót bình loạn quyết, tàn quyết chỉ có thể dùng để rèn luyện nguyên thần mà thôi, không có thể chân chính triển khai dũng mãnh vô địch công kích.

Thạch Hạo thân thể cân xứng, vô cùng thon dài, xem ra tuy rằng không phải rất tráng, nhưng cũng rất kiện mỹ, đây là một bộ cứng cỏi mà mạnh mẽ thể phách, có thể nói nhân hình thần binh lợi khí.

Bởi vì, hắn hôm nay thân thể có thể trực tiếp đổ nát Thiên thần pháp khí, có thể gắng chống đỡ Giáo chủ cấp bảo cụ, mạnh mẽ mà kinh người!

Ngoài ra, hắn xương trán phát quang, nguyên thần quang nội liễm, đây là tinh khí thần no đủ đến mức tận cùng thể hiện, sớm đã siêu việt Thiên thần nên có gốc gác cùng uy lực!

Hắn đã chuẩn bị sẵn sàng, tiêu tốn lắm lời dược trì, bát trân kỳ, Thiên thần thụ, dẫn hồn liên, Ích Tà Thần Trúc, Hoàng Tuyền Quả chờ rất nhiều thiên tài địa bảo bị rút lấy, để hắn lên cấp đến hoàn mỹ cảnh.

"Ở ta có sinh tuế nguyệt tới nay, ngươi là ta gặp được mạnh nhất Thiên

thần!" Đại trưởng lão vui lòng ca ngợi, phát ra từ chân tâm một tiếng cảm thán.

Giọng điệu này bên trong có vui mừng, có hài lòng, cũng có mất mát, còn có chút hứa đau xót.

Bởi vì, hắn rốt cục bồi dưỡng được một cái lý tưởng bên trong đệ tử, với hắn theo dự đoán mạnh mẽ không khác nhau chút nào, đạt đến Thiên thần lĩnh vực cực điểm, xác thực nói siêu việt Thiên thần cực cảnh bên trên.

Đồng thời, hắn cũng nghĩ đến quá khứ của chính mình, ở trên con đường này cực kỳ nhấp nhô, tương tự dĩ thân vi chủng, thế nhưng hắn thất bại, suýt nữa "thân tử đạo tiêu".

Được hay không được, liền xem đón lấy bước cuối cùng!

"Tạ tiền bối tác thành!" Thạch Hạo phát ra từ chân tâm cảm tạ, Đại trưởng lão vì hắn trả giá rất lớn tâm huyết, các loại thần trùng, bảo dược chờ bất kể đánh đổi tập trung vào, càng là bồi tiếp hắn tiêu hao hơn nửa năm đến rèn luyện thân thể cùng thần thức.

"Ngươi bây giờ thể chất siêu việt năm đó ta, Thiên Thần cảnh vô cùng, hi vọng thành công sẽ lớn hơn ta!" Đại trưởng lão nói rằng, năm đó hắn là thiên tài tuyệt thế, ở chính mình niên đại, không gì sánh được.

Hắn tiến một bước bổ sung, nói: "Đồng thời, ngươi có một khỏa kỳ dị hạt giống, còn đang trưởng thành bên trong, nó lúc này giống như một cái thiên địa cuống rốn, ngươi như đỗ lại ở trong, thành công nắm sẽ tăng nhiều!"

Thạch Hạo hoàn toàn chuẩn bị kỹ càng, chỉ kém cửa ải cuối cùng này.

Chỉ là, hắn làm sao tiến vào này này viên kỳ dị hạt giống bên trong, ngồi xếp bằng ở trong, trở thành bị thai nghén Tiên thai?!

Một viên hạt giống mơ mơ hồ hồ, bị sương mù bao phủ, hỗn độn khí

dâng trào, toả ra nguyên thủy nhất khí tức, loáng thoáng nghe được chư thiên vạn đạo và tiếng hót.

Năm đó, ở Hỏa Châu phụ cận, Thạch Hạo từ Thiên Nhân tộc trong hầm mỏ thu hoạch cái này kỳ dị hạt giống.

Loại này lúc to lúc nhỏ, không có định hình, vẫn chưa từng lợi dụng, cho đến hôm nay mới để nó toả sáng nên có hào quang!

"Dĩ thân vi chủng, nhất định phải thành công!" Đại trưởng lão nói rằng, vì là Thạch Hạo tiếp sức, cũng vì chính mình tiếp sức.

Đây là hắn duy nhất tỉ mỉ bồi dưỡng đệ tử, cũng là đời này duy nhất ký thác hi vọng đệ tử, hắn năm đó ở trên con đường đó thất bại, đem có hi vọng đều ký thác ở Thạch Hạo trên người.

Đại trưởng lão trong con ngươi lập loè mộng ảo hào quang, vẻ mặt trang nghiêm, nói: "Chúng ta không có vô thượng cổ chủng, không thể tiến hành cái gọi là hoàn mỹ dung hợp cùng tiến hóa, như vậy liền dĩ thân vi chủng, tái tạo một phen thiên địa, siêu việt ở tiến lên!"

"Được!" Thạch Hạo trịnh trọng gật đầu.

"Tiếp đó, chính là ngươi tiến vào hạt giống này sau vấn đề, ngươi cứ việc cảm ngộ, tiến hành siêu thoát, đem nửa năm qua ta truyền thụ cho ngươi dĩ thân vi chủng con đường kia cùng pháp nghiệm chứng đến cùng, ngoại giới cái khác cũng không muốn quản!" Đại trưởng lão nói rằng.

Xoạt!

Sau đó, Đại trưởng lão lấy ra Thạch Hạo chuôi này Đại La tiên kim kiếm thai, truyền vào vô thượng thần lực, để nó phát ra cực điểm hào quang chói mắt, lập tức rọi sáng sơn hà, khiến cho nhật nguyệt ảm đạm!

Hắn mạnh mẽ vung kiếm, một trảm mà qua, đi kèm Thạch Hạo một tia tâm đầu huyết hạ xuống, còn có trên đất cái viên này lúc to lúc nhỏ hạt giống

nứt ra, thần hà cuồn cuộn, đạo âm không dứt, giống như chư thiên Thần Ma ở tụng kinh.

Hắn đâm ra Thạch Hạo một điểm tâm đầu huyết, đồng thời cắt ra viên hạt giống kia, để huyết rơi ra đi vào, đây là ở huyết tế.

Loại kia tử liền như vậy bị mở ra, bị Đại trưởng lão lấy kiếm thai cắt ra!

Thạch Hạo không hề có một chút do dự, tổng thân mà vào, tiến vào hạt giống bên trong, đem thay vào đó, trở thành ở trong thai nghén vô cùng thần thai!

Gian nan một bước đến, làm sao đóng kín thế giới này cuống rốn?

Trên thực tế, ở vung kiếm trảm khai chớp mắt, chẳng khác nào xé ra này cuống rốn, nó sẽ từng bước khô héo, sau đó mất đi tác dụng nên có.

"Đây là bù thiên dược, là ta từ bù thiên đạo cầu lấy mà đến, có thể khép lại này cuống rốn." Đại trưởng lão nói rằng.

Thạch Hạo nghe vậy chấn động, trong lòng nổi sóng chập trùng.

Hạ giới có Bổ Thiên các, Ba Ngàn Châu có Bổ Thiên Giáo, mà trên Cửu Thiên lại có bù thiên đạo, đây là hắn hiểu biết đến sự thực.

Đồng thời, Cửu Thiên cũng có tiệt thiên đạo!

Do các đến giáo, lại tới đạo, tên như ý nghĩa, đủ để chứng minh tất cả!

Cửu Thiên có truyền thuyết, bù thiên đạo bên trong có Trường Sinh dược dược, hay là không thể xưng là dược, có thể là tiên thạch, Tiên thai, lấy nó có thể bù thiên, còn có thể tẩm bổ vạn vật.

Hiện tại, Đại trưởng lão sở cầu mang tới đồ vật chính là loại vật chất này bộ phận.

Thạch Hạo nhìn thấy một ít óng ánh chất lỏng hạ xuống, dẫn đến bị cắt

ra đạo chủng toàn diện khép lại, không để lại một điểm tỳ vết, sau đó hắn liền bị niêm phong ở bên trong.

Nguyên vốn cũng có thủ đoạn khác đóng kín loại này, thế nhưng nhất định sẽ để nó trôi đi nhất định tinh hoa, hiện tại nhưng một điểm tổn thất đều không có, thậm chí còn tẩm bổ nó.

"Tiếp đó, ta muốn đi tạo hóa địa "Chôn loại", lẳng lặng đợi ngươi xuất quan!" Đây là Đại trưởng lão cuối cùng âm thanh.

Sau đó, Thạch Hạo nên cái gì cũng không nghe được, hắn đem tiến hành siêu thoát chi biến, thực hiện sinh mệnh cấp độ sâu thăng hoa, thành bại ở đây một lần.

Rất rõ ràng, theo Thạch Hạo ngủ đông, vẫn không xuất hiện, ngoại giới sớm đã nói bóng nói gió.

Đặc biệt là, nửa năm trôi qua không gặp hắn hiện thân, thì càng ầm ĩ.

Tám tháng trôi qua, Thạch Hạo vẫn không thấy tăm hơi.

Chín tháng trôi qua, Hoang phảng phất biến mất rồi.

Một năm trôi qua rồi, Thiên Thần thư viện Đại trưởng lão nơi nghỉ chân một phiến hoang vu, bụi cỏ hoang sinh, dây leo dày đặc.

"A, Thập Quan Vương thiên tử tốn thời gian mười hai tháng, dung hợp Thế Giới thụ cây non, viên mãn lên cấp, xuất quan ngày, một cây đại thụ đột nhiên tạo ra bầu trời, chọc vào thiên ngoại, dị tượng kinh người!"

Ngày hôm đó, tin tức truyền đến, thiên hạ chấn động.

Thập Quan Vương, tên là thiên tử, hắn trường thời kì bế quan, rốt cục có động tĩnh, thực hiện hoàn mỹ nhất tiến hóa, sinh mệnh bản chất vô hạn tăng lên.

Ở ngày đó, các loại dị tượng hiện ra, Tiên viện bên trong, suối thần phun

trào ra khỏi mặt đất, thiên hàng cam lộ, trong hư không sinh ra một đóa lại một đóa đại đạo kim liên, đồng thời Chân Long hiện lên, vờn quanh ở hắn bế quan địa, đạo âm ầm ầm, cùng cộng hưởng theo.

Thế Giới thụ, đó là cỡ nào thứ đồ kinh thế, chính là Chân Tiên nhìn thấy đều muốn hút vào hơi lạnh, mà hắn nhưng có hạnh dung hợp với bản thân bên trong, lần này lột xác, có thể nói viên mãn hoàn mỹ!

Hắn người cũng như tên, từng là Thập Quan Vương, tên là thiên tử, thật sự giống như trời cao dòng dõi, dũng lực tuyệt thế!

Ở hắn xuất quan nhật, long quyền vỡ thiên!

Thời gian chưa cửu, mấy ngày sau, lại nổi sóng gió.

Tiên viện bên trong, tử khí đi về đông, liên miên khói tím mịt mờ tràn ngập trên trời dưới đất, cuồn cuộn ba vạn dặm!

"Trời ạ, đây là cỡ nào kinh người dị tượng, là ai xuất quan, làm sao lại như thế như vậy khoáng đạt cùng hùng vĩ?"

"Ta biết rồi, đây là khói tím Hồng Mông, là trong truyền thuyết vô thượng cổ chủng, từng ở Tiên Cổ kỷ nguyên rực rỡ hào quang, được xưng vô địch bảo chủng, lại ở đời này lại xuất hiện."

Mọi người biết rồi, Tiên viện bên trong có người thành công dung hợp Hồng Mông Tử loại, thực hiện cực điểm thăng hoa, hiện nay người kia xuất quan!

Lại một vị kỳ tài ngút trời xuất hiện, hơn nữa rất rõ ràng là một vị chân chính về mặt ý nghĩa chí tôn trẻ tuổi!

Tương truyền, có thể thành công dung hợp cái này vô thượng cổ chủng sinh linh, nhất định sẽ cực điểm huy hoàng một đời, có quét ngang Cửu Thiên Thập Địa tư bản, khó gặp gỡ đối thủ!

Đại thời đại đến, lại nổi sóng gió!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1258: Mùa Xuân Dưỡng Hạt Giống Chôn Dưới Đất

Một cái đại thời đại đến, cứ việc khả năng đến kỷ nguyên này thời kì cuối, thậm chí có thể nói là tận thế, nhưng cũng đến tối cực điểm óng ánh niên đại!

Thế Giới Thụ cây non theo người dung hợp lại cùng nhau, đó là cỡ nào kinh thiên?

Sau đó, Hồng Mông Tử Khí hạt giống cũng xuất hiện, đây là một viên Vô Địch hạt giống, tử khí đi về đông, cuồn cuộn ba vạn dặm, đây là vô cùng thần uy thể hiện.

Ngày hôm đó, trên chín tầng trời các đại tộc đều chấn động, chân chính ý nghĩa trên chí tôn trẻ tuổi trước sau xuất hiện, ở này một thời loạn lạc quật khởi, chấn động tim của mỗi người.

"Lại là như vậy cổ chủng, phải biết mặc dù là ở có Chân Tiên niên đại, vậy cũng là mười phân vẹn mười hạt giống a, sẽ làm Trường Sinh giả vì đó mà chấn động."

Bất kể là bình thường đạo thống, vẫn là Bất Hủ thế gia, chư hơn cao thủ đều đang bàn luận.

Mọi người có linh cảm, đây chỉ là bắt đầu, còn có thể có kinh thế tuổi trẻ kỳ tài xuất hiện, có thể trên một kỷ nguyên cao cấp nhất cổ chủng đều sẽ ở đời này tụ hội!

Không vì những thứ khác, chỉ là chân chính huy hoàng một lần, sửa năm đó tiếc nuối, vì đánh bại dị vực cường địch!

"Hoàn mỹ cổ chủng cùng xuất hiện hiện, ai mới là đệ nhất thiên hạ, ai

mới thật sự là Vô Địch chủng, đem ở đời này được thể hiện, năm đó có chút hạt giống vẫn không có thành thục liền héo tàn, ta nghĩ này thế có thể chân chính rực rỡ hào quang!"

Mọi người chờ mong, chí tôn trẻ tuổi đỉnh cao va chạm.

Đương nhiên, thế nhân cũng không hy vọng này một giới các thiên tài tự giết lẫn nhau, mà là mà đối kháng dị vực thành tựu được so sánh cao thấp.

"Ta nguyện nhìn thấy một vị lại một vị đem tinh quật khởi, như đại nhật ngang trời, lẫn nhau va chạm ra rực rỡ nhất đốm lửa, nhưng chân chính đại diệt thế đến thì nhưng lại có thể nhất trí đối ngoại!"

Có người ở ước ao, ở tự nói, muốn nhìn đến một cái huy hoàng niên đại.

Không người nào nguyện ý nhìn thấy một cái cuối cùng héo tàn đại thế, một mảnh tịch diệt mà lạnh lẽo tàn tạ Càn Khôn.

Năm đó chiến dịch, Cửu Thiên Thập Địa bại rất thảm, hoàn chỉnh Đại thế giới đều bị đánh cho tàn phế, hóa thành chín mảnh trời xanh, mười khối cổ địa, bây giờ mọi người hi vọng sửa kết cục.

Tuy rằng tất cả mọi người đều biết, cái kia cực kỳ gian nan, chăm chú nghĩ đến không thể hoàn thành, nhưng vẫn là ôm hi vọng!

"Ai là bá chủ? Ai là đệ nhất thiên hạ? Cái nào một viên cổ chủng mạnh nhất? Liền muốn thấy rõ ràng rồi!"

Đây là rất nhiều người tiếng lòng, tôn trọng mạnh mẽ, là một loại bản năng còn có thiên tính, bao quát một ít danh túc cùng lão già cũng muốn biết, đến tột cùng cái nào hạt giống mới xứng đáng chi vì là Vô Địch chủng.

Bất kể là bình thường sơn môn, vẫn là sừng sững trên thế gian vô cùng năm tháng Trường Sinh thế gia, toàn đều đang đợi, muốn xem này đại thế tối ánh sáng chói mắt tỏa ra.

Ở bên ngoài huyên náo thời khắc, ở mọi người thán phục cổ chủng vô cùng thời gian, Thiên Thần Thư Viện như trước yên tĩnh.

Trên thực tế, Thạch Hạo đã không ở nơi này, bị Đại trưởng lão mang theo lặng lẽ rời đi.

"Mùa xuân dưỡng hạt giống chôn dưới đất, trời thu đến thu gặt." Đây là Đại trưởng lão âm thanh, hơn nữa hắn thật sự làm như vậy.

Hắn dưỡng Thạch Hạo cho chôn, dùng thổ điền trên, sau đó liền liều mạng.

Nơi này không phải Thiên Thần Thư Viện, nồng nặc thổ khí như huyết thanh giống như, một tia lại một tia quấn quýt lấy nhau, sau đó hóa thành hồ dán hình.

Thế nhưng, nơi này cũng không nức mũi, không phải chân chính bụi, mà chỉ là một loại khí, một loại thiên địa tinh túy hóa thành thổ khí.

Nơi này đã không thuộc về Vô Lượng Thiên, là Cửu Thiên bên trong khác một ngày, tên là Thanh Vi Thiên.

Đây là một chỗ cổ địa, không nhìn thấy cái khác, chỉ có thổ khí tràn ngập, vàng vọt một mảnh, giống như vô số thú ở bốc lên, dẫn đến cát vàng đầy trời.

Trên thực tế, khối này cổ địa vốn là như vậy, thổ khí hừng hực, Như Yên như quang, nồng nặc hóa không ra, đây là một loại tiên thiên tinh khí.

Bây giờ Đại trưởng lão đem Thạch Hạo mang tới đây, đem hắn chôn dưới đất, chính là được loại này tiên thiên tinh khí tẩm bổ, để hạt giống càng tốt hơn thai nghén ở trong thần thai.

Thạch Hạo thật sự dường như một viên hạt giống giống như vậy, bị chủng xuống đất, lẳng lặng đợi hắn mọc rễ nẩy mầm.

Lúc này, nơi này cũng không yên tĩnh, cái kia viên kỳ dị hạt giống đang bị thai nghén, ở phát ra âm thanh, cùng nhật nguyệt này sơn hà đồng loạt nhịp đập, hoàn mỹ dung hợp trở thành một thể.

Kỳ thực, nó nguyên bản liền rất an lành, cùng toàn bộ thế giới thậm chí vũ trụ ngôi sao đều có một loại hài hòa thống nhất nhịp đập, ở cộng hưởng.

Ở tu sĩ trong tai, này liền dường như Tiên Đạo thanh âm, như cổ lão nhất kinh văn thanh từ ngày đó truyền ra ngoài đến, tuyên truyền giác ngộ, khiến người ta ngộ đạo.

Đây chính là loại này quý giá nhất chỗ, bọn nó như một cái thiên địa cuống rốn, là thiên địa giao thái kết quả, cùng chư thiên liên kết, cùng Càn Khôn dung hợp lại cùng nhau.

Vì vậy, thế gian này các loại quy tắc đều tân hợp mà tới.

Thiên địa cuống rốn, tự nhiên cùng này Càn Khôn quấn quýt lấy nhau, đến hưởng vạn đạo gột rửa!

Một cái lại một cái quy tắc, một cái lại một cái trật tự ở này cuống rốn trên quấn quanh, hữu hình, vô hình, xuyên qua cùng nhau, kết thành một cái kén, đây chính là lúc này hạt giống vỏ ngoài.

Đặc biệt là, bị chôn ở loại này thổ khí nồng nặc nơi, cũng chính là cái gọi là bản nguyên, hiệu quả liền rõ ràng hơn.

Bởi vì, điều này làm cho loại này cùng này Càn Khôn càng thân cận hơn, giao hòa vào nhau!

Thạch Hạo đối với này cũng không xa lạ gì, năm đó Tề Đạo Lâm hãy cùng hắn kiến nghị quá, nếu muốn tu ra tiên khí có thể mượn loại này, chỉ là khi đó hắn không có như vậy lợi dụng.

Thạch Hạo rong chơi ở đạo tắc bên trong, bị các loại quan thì lại bao vây, thật khi thấy thế giới này bản chất, nhìn thấy nguyên thủy nhất mà mộc

mạc đạo lý.

Hắn dường như khô hạn sa mạc, tham lam hấp thu mưa móc, chính mình quan sát cùng cảm ngộ tất cả những thứ này, sau đó lại gia nhập chính mình suy nghĩ.

Thân cận đại đạo, cảm ngộ đại đạo, đây chính là Thiên Thần cảnh muốn đột phá thì cần chuyện cần làm!

Nếu như có thể, cùng đại đạo dung hợp lại cùng nhau, một sát na hợp nhất, thành tựu đem ảnh hưởng cả đời!

Rất nhiều thiên tài, muốn tìm một viên hoàn mỹ cổ chủng cũng là bởi vì như vậy, một viên hoàn mỹ đạo chủng ẩn chứa thế giới này quá nhiều khí tức, nếu như chớp mắt cùng tự thân hợp lại làm một, như vậy người tu hành chẳng khác nào vào thời khắc ấy nhìn thấy thế giới rất nhiều bản chất, ngộ đến chân lý!

Loại kia kết quả, có thể tưởng tượng được!

Vì lẽ đó, người người đều đang tìm một viên hoàn mỹ đạo chủng, chính là muốn dựa vào cái này cảm ngộ thiên địa chí lý.

Hơn nữa, như vậy hạt giống không như bình thường đạo chủng, một khi cùng bản thân hợp nhất, có thể chính là vĩnh cửu, mà không phải cái khác hạt giống vì là chớp mắt cảm ngộ.

Vĩnh cửu hợp nhất mang ý nghĩa, đời này kiếp này có rất nhiều thứ cơ hội có thể dựa vào cái này hạt giống đến cùng đại thiên địa dung hợp làm một, có thể ở trên con đường tu đạo không ngừng thăng hoa.

Nắm giữ một viên hoàn mỹ hạt giống liền bằng nắm giữ vận mạng mình, đây là trên một kỷ nguyên lời lẽ chí lý!

Thạch Hạo không có như vậy hạt giống, tự nhiên cần khác ích kỳ kính, mà lúc này hắn ở thiên địa cuống rốn bên trong chứng kiến những quy tắc

này, thấy rõ rất nhiều bản chất tính đồ vật.

"Lấy thân là chủng, ta không dung hợp ngoại giới hạt giống, mà là lấy tự thân thông suốt vùng thế giới này, chứng kiến hết thảy hàm nghĩa!"

Thạch Hạo tự nói, ở kinh văn trong tiếng thể ngộ.

Bởi vì, dựa theo lấy thân là chủng lý luận, ở tại thân thể bên trong liền ẩn chứa thiên địa chất phác đạo lý, thông qua quan sát đại thiên địa, mà kích hoạt người thân thể bên trong giới.

Dung hợp một viên hoàn mỹ hạt giống, bất luận thế nào, cũng là muốn dựa vào Đại thế giới này, muốn dựa vào đại vũ trụ, bởi vì tự thân là trong đó một phần, hoạt ở trong đó.

Mà thôi thân là chủng, thì lại chú ý là đặt ngang hàng, cùng vũ trụ đồng cấp, mà không phải đành phải bên dưới.

Đúng, lấy thân là chủng, là muốn đem chính mình cùng đại vũ trụ đặt ngang hàng, coi tự thân cũng vì một giới, là một vùng trời, nhìn xuyên đại Càn Khôn, tìm hiểu, đến thức tỉnh tự thân.

Ở lấy thân là chủng trên con đường này, ở loại này lý luận dưới, sinh linh cũng không phải bên trong Đại thế giới bé nhỏ cá thể, không phải đỗ lại ở trong rút lấy chất dinh dưỡng giả, mà là cao cao tại thượng.

Lấy thân là chủng, muốn phát triển chính là tự thân, cuối cùng không mượn vật ngoài, không từ trong đại vũ trụ thu được cần thiết, tự thân thân thân thể bên trong thì có một đạo lại một đạo Tiên môn, có thể mở ra, có thể cuồn cuộn không ngừng phóng thích tiềm năng, ủng có vô cùng thần uy.

Con đường này đến cuối cùng, không lấy tự thân thân thể to nhỏ đến luận uy năng. Dù cho thân thể cùng tinh vực so ra bốc như bụi trần giống như, có thể như thế có thể xé rách toàn bộ vũ trụ, siêu thoát đi ra ngoài, cao cao tại thượng!

Đại trưởng lão một ít lời nói văng vẳng bên tai một bên, mang theo thất lạc, còn có ám nhiều tiếc nuối.

"Trên một kỷ nguyên chúng ta thất bại, cũng là bởi vì, có chút Vô Địch cổ chủng ở chúng ta này một giới mạnh đến vô biên, nhưng là tiến vào Bất Hủ thế giới kia sau có chút không thích ứng, ở vào hạ phong..."

Lấy thân là chủng, sở dĩ ở trên một kỷ nguyên thì có người ở thôi diễn, là nhân có cực kỳ sâu sắc thời đại bối cảnh.

Khởi đầu, tuy rằng đang đối kháng với dị vực thì, xác thực không địch lại, thế nhưng cũng không có quá mức cách xa, chủ yếu là thế giới cái kia một ngạn sinh linh lệnh Bất Hủ giới cửa mở ra, phóng thích cái kia một vực bản nguyên khí tức, hai giới giao hòa, kết quả này một giới cường giả không thích ứng.

Có một phần sinh linh hết sức mạnh, đạo hạnh hỗn loạn, thiên địa biến sau, cực kỳ không thích ứng.

Bởi vì, bọn họ quen thuộc cùng vốn có thiên địa dung hợp, quy làm một thể, cũng chính là Thiên nhân giao cảm, đạo ngã hợp nhất, cùng với con đường này tầng thứ càng cao hơn cảnh giới.

"Tuy rằng, tình huống đó cũng có thể khắc phục, sau đó có biện pháp, nhưng vẫn là có thể nhìn ra, nắm giữ một viên hoàn mỹ hạt giống cũng không phải là chân chính không chút tỳ vết nào, vì vậy có người muốn đi lấy thân là chủng lộ.

Đại trưởng lão những lời nói này ở Thạch Hạo trong lòng vang vọng, để hắn đặc biệt thận trọng!

Quan chư thiên quy tắc, xem Càn Khôn bản chất, hiểu chân ngã, mở ra tự thân thân thể bên trong một đạo lại một đạo Tiên môn, đây là Thạch Hạo muốn tiến hành sự.

Chỉ là, này nhìn như có thể được con đường, nhưng ẩn chứa nguy hiểm

cực lớn, thậm chí có thể nói là từng bước nguy cơ.

Đầu tiên, không có một viên hoàn mỹ hạt giống dung hợp, liền như vậy dò xét thiên địa bản nguyên hàm nghĩa, đây là một loại cấm kỵ, là phải gặp trời phạt.

Này không bị Thượng Thương tán thành!

Một viên lại một viên hoàn mỹ cổ chủng, là này đại thiên địa để cho thế gian sinh linh cơ hội, đó là bị tán thành, dành cho bọn họ thấy rõ thế giới rất nhiều bản chất cơ duyên.

Mà như Thạch Hạo như vậy, tiềm tàng với một cái thiên địa cuống rốn bên trong, bản thân coi như là ở trộm thiên cơ, đã xem như là kiêng kỵ! Mỗi người lý giải không giống, có thể cho rằng, làm như vậy xem như là làm tức giận Thượng Thương, muốn hạ xuống quy tắc trừng phạt hắn, cũng có thể cho rằng hắn tu hú chiếm tổ chim khách, đoạt thiên địa cuống rốn Trung Nguyên bản thai nghén Tiên trân cơ duyên, tao ngộ phản phệ.

Thạch Hạo càng nghiêng về cho rằng là người sau, hắn mới không thể nào tin được có cái gọi là Thượng Thương sẽ trừng phạt hắn, mà là cảm thấy, bây giờ bị phản công rồi!

Không sai, ở con đường này mới vừa mở thì, hắn liền gặp phải đại nguy cơ!

Đang ở cuống rốn bên trong, có một luồng không tên sức mạnh xoắn lấy trong thiên địa các loại quy tắc, chính đang hướng về hắn ra tay!

"Đây là cái gì?" Thạch Hạo nghi ngờ không thôi, cảm thấy cực kỳ nguy hiểm.

Này viên kỳ dị hạt giống có thể lớn có thể nhỏ, hóa thành thiên địa cuống rốn, đại thì cũng bất quá dài một trượng.

Chỉ là, không ai từng nghĩ tới, ở trong đó bộ dị thường trống trải, như

cùng một mảnh rộng rãi hư không, ngồi xếp bằng dưới mấy chục hơn trăm người cũng không có vấn đề gì.

Tiên vụ tràn ngập, ở đây thánh khiết khí tức quá nồng nặc, các loại thiên địa trật tự đan dệt, Thạch Hạo thân ở trong đó, hắn khiếp sợ cảm ứng được một cái sinh linh khí tức, muốn chém giết hắn!

Trước kia, ở ba ngàn đạo châu thì, Tề Đạo Lâm từng cho rằng viên mầm mống này bên trong thai nghén một loại Tiên kim, chỉ có điều vẫn không có thành hình, còn từng kế hoạch, để Thạch Hạo dựa vào cái này chủng niết bàn thì, thuận tiện chế tạo ra một cái vô thượng Tiên Binh.

Mà ở trên chín tầng trời thì, Đại trưởng lão nhưng cho là nên là cái khác Tiên Đạo vật chất, đang bị thai nghén thành thục.

Có thể hiện tại Thạch Hạo chân chính tiến vào, đồng thời ổn định lại sau, cảnh giác phát hiện, đó là một cái sinh linh, là sống sót sinh vật mạnh mẽ!

Phản phệ bắt đầu rồi, Thạch Hạo muốn lấy thân là chủng, kết quả trực tiếp liền tao ngộ trời phạt!

"Đó là..." Ở một đạo tiên quang lóe qua sau khi, ở một mảnh hỗn độn khí dâng trào ra thời khắc, Thạch Hạo nhìn thấy bên trong cái kia sinh vật.

Một cái tóc dài xõa vai nữ nhân, nàng hoàn mỹ hoàn hảo, mỹ lệ gần như mộng ảo mãn, ngồi xếp bằng trong hư không, phút chốc mở con mắt!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1259: Một Kỷ Nguyên Sau Gặp

Hạt giống nội, lại có một cái nữ nhân, tịnh lệ kinh người!

Thạch Hạo thật sự cảm thấy ngoài ý muốn, vô luận như thế nào cũng thật không ngờ cái gọi là Thiên Địa kỳ dị hạt giống trong chóng mặt ẩn chứa một cái còn sống sinh linh, hơn nữa như thế xinh đẹp.

Đúng là nàng tại phát ra sát ý, muốn đem hắn xúc diệt!

Mờ mịt Linh khí tản ra, chỗ đó càng phát ra rõ ràng, không hề mơ hồ, nữ tử theo sương mù trong hiện ra chân thân.

Nàng ngồi xếp bằng trong hư không, con mắt quang như tia chớp!

Nữ tử này cùng Thạch Hạo chứng kiến đến sở hữu nữ nhân đều bất đồng, cũng không phải là cái loại nầy không linh, như là tựa tiên tử ý vị, nàng một đôi đôi mắt đẹp rất lớn, mà lại sắc bén vô cùng, cứ việc thập phần xinh đẹp, nhưng lại không ôn hòa, hai con ngươi như là lưỡng hoằng ẩn chứa kiếm quang tiên trì!

Như vậy trạm trạm thần quang, bức bách một phương cự đầu đều muốn cúi đầu, không dám cùng chi nhìn thẳng vào, tại hắn mũi nhọn xuống, cảm thấy không cách nào tới so sánh nhau.

Mà nàng một đôi đôi mi thanh tú cũng thập phần mỹ, như là xa lông mày giống như, rất nhỏ rất dài, nhưng cơ hồ muốn chui vào tóc mai ở bên trong, khí chất đặc biệt.

Đây là một cái tinh khí dồi dào, khí thế bức người, nhưng lại thập phần nữ nhân hoàn mỹ.

Hắn cái trán no đủ, tuyết trắng như ngọc thạch, mặt mày mỹ mà có tinh khí xông ra, quỳnh tị ngạo nghễ ưỡn lên, chính thức là môi anh đào, hồng nhuận phơn phớt mà sáng rõ, chỉ có một chút điểm, hàm răng Như Ngọc.

Nàng tuy nhiên ngồi xếp bằng, nhưng nhìn hắn tư thái nhất định thập phần cao gầy, đường cong kinh người, nếu như đứng lên so với nam tử cao hơn ra một nửa.

Mà lúc này nàng đã đứng dậy, đứng tại trong hư không, bị Hỗn Độn Khí chỗ vờn quanh lấy, bị cho rằng quần áo, sương trắng vật che chắn ở nàng một ít mấu chốt bộ vị.

Nhưng là, loại này mông lung mỹ lại càng thêm kinh người, tràn đầy khó có thể kháng cự sức hấp dẫn.

Không thể không nói, nữ tử này không giống người thường, chỉ xem bề ngoài. Thật sự vô cùng xuất chúng.

Nàng có một đầu tóc tím, rối tung đến thắt lưng, trước ngực cũng có một ít, đem cao ngất bộ ngực che khuất, bờ eo thon bé bỏng dịu dàng nắm chặt. Một đôi thon dài cặp đùi đẹp trắng noãn Như Ngọc, trường kinh người.

Tựu là Thạch Hạo bái kiến rất nhiều xuất sắc nữ tử, lúc này cũng không khỏi không lộ ra vẻ mặt, nữ nhân này thẩm mỹ có chút không chân thực, tính toán bên trên hoàn mỹ, mà lại khí chất đặc biệt.

"Ngươi người này đương tru!" Nàng truyền ra thần thức chấn động. Không có mở miệng, bởi vì nàng không sinh ra đời tại bên ngoài, không biết cửu thiên thập địa ngôn ngữ.

Nhưng là, nàng đã có tinh thần cảm giác, có thể nguyên vẹn biểu đạt tâm tình của mình. Cái này hết sức kinh người, sinh ra đã biết, đây là thần thánh, không thông qua học tập tựu nắm giữ hết thảy.

Thạch Hạo đã qua mới đầu rung động, nhưng nội tâm càng thêm không bình tĩnh rồi.

Hắn đến cùng làm cái gì? Tiến vào một miếng hạt giống nội, phát hiện một cái còn sống sinh linh, cái này thật sự không thể tưởng tượng nổi, là khiếp sợ nhân gian tin tức.

Tuy nhiên đã từng nghe được qua cùng loại nghe đồn. Nhưng dù sao đều là truyền thuyết, không có mấy người bái kiến.

Hôm nay, hắn chân thật đã trải qua!

Thiên Địa sinh dưỡng một cái Tiên Thai. Bị hắn bắt gặp!

Hơn nữa, hắn đã mạo phạm, thậm chí có thể nói xem như triệt để tổn thương nữ tử này, tùy tiện xâm nhập thai nghén nàng Thiên Địa dị chủng nội, giống như xem như mưu đoạt nàng hết thảy.

Chuyện này không có khả năng thiện rồi, không chết không ngớt. Đối phương sẽ không bỏ qua nàng.

"Thực xin lỗi." Thạch Hạo nói ra như vậy ba chữ, hắn sau khi bình tĩnh lại. Không phải nghĩ đến trước tiên đi đánh giết, đi giải quyết họa lớn. Mà là y theo bản tâm tiến hành xin lỗi.

Đổi vị suy nghĩ, nếu như cả hai đổi chỗ, hắn hội càng phẫn nộ, có người mưu đoạt chính mình hết thảy, phá hư chính mình thành tiên tiến trình, đây là lớn nhất cừu hận.

"Ngươi nói ba chữ kia coi như không có việc gì sao?" Nàng kia mở miệng, thanh âm êm tai, như là âm thanh thiên nhiên giống như.

Thạch Hạo lúc này tựu kinh trụ, lần này đối phương không phải thần niệm chấn động, mà là trực tiếp phát ra thanh âm, dùng cửu thiên thập địa thông dùng ngôn ngữ trao đổi.

"Trời sinh đất nuôi, tại ngươi vào nháy mắt, ta tựu cảm ứng được trong thiên địa quá nhiều tin tức, do đó học hội." Nữ tử lãnh đạm vô cùng, con ngươi sáng như tia chớp.

"Ta không biết ngươi ở bên trong bế quan tu hành, ta cho rằng chỉ là một khỏa Thiên Địa kỳ chủng, ẩn chứa tiên kim chờ." Thạch Hạo nói ra, nhưng là hắn cảm thấy đảm nhiệm giải thích thế nào đều là tái nhợt.

Bất quá, hắn tuy nhiên cảm thấy xin lỗi cái này sinh linh, nhưng cũng sẽ không chờ đối phương giết hắn, hắn muốn tự bảo vệ mình, sẽ không ngồi chờ chết.

"Ngươi còn muốn chủ động đối với ta ra tay?" Nàng kia hai hàng lông mày hơi chút chọn, trong mắt phượng tử sắc quang điểm sáng lạn, trước người Hỗn Độn Khí đi theo bành trướng.

"Ta không sẽ chủ động ra tay, nhưng là cũng sẽ không khoanh tay chịu chết." Thạch Hạo nói ra.

Rất nhanh, Thạch Hạo vững tin, tu vi của nàng so với chính mình cao hơn, nhưng là đến tột cùng cao hơn tới trình độ nào, lại không thể đo lường được.

Riêng lấy tu vi mà nói, cái này cũng nhất định là một cái thập phần đáng sợ nữ tử!

Tựu như là trong truyền thuyết giống như, Thiên Địa sinh dưỡng Tinh Linh, chui từ dưới đất lên mà ra Tiên Thai, từng cái đều cường đại không thể tưởng tượng, siêu việt Chí Tôn, nhất định thành tiên!

Vì sao phải gọi là Tiên Thai? Bởi vì một khi bọn hắn xuất thế, không được bao lâu tựu sẽ trực tiếp thành tiên!

Từng có người nói, bọn họ là Thượng Thương con nối dõi, chỉ là tại thế gian đi đến một lần mà thôi, khởi điểm nhất định cao hơn tất cả mọi người, cũng mạnh hơn tất cả mọi người.

Chỉ là loại này Tiên Thai xưa nay hiếm thấy, từ quá khứ đến bây giờ cũng không có mấy cái, một khi xuất thế, thay đổi bất ngờ, Thiên Địa thất sắc, rất khó ngăn cản.

Đương nhiên, bọn hắn thai nghén quá trình cũng thập phần chậm chạp, động tựu sổ dùng trăm vạn năm, thậm chí càng dài!

Từng có người ghi lại, tại Tiên Cổ trong năm, có một thai nghén ngàn vạn năm Tiên Thai, vừa ra thế là được tiên rồi, hơn nữa tu vi vẫn còn một đường bỗng nhiên mà tăng mạnh rồi.

Nhưng loại này sinh linh cũng có một cái nhược điểm, tại hắn thai nghén trong quá trình, một khi giữa đường bị người quấy nhiễu, sẽ dừng lại, không thể tại hướng lên đi.

Cái này ý nghĩa, một khi phá vỡ hắn Thiên Địa Thai Bàn, nàng sẽ từ nay về sau dừng lại, bởi vì bản thân không có thai nghén nguyên vẹn, hội mất đi tiến quân Tiên đạo hi vọng.

"Xoẹt!"

Nữ tử xuất thủ, đưa tay gian, một đạo pháp ấn thành hình, hư không thoáng cái bóp méo, tại đâu đó cái gì đều biến hình rồi.

Thạch Hạo lúc này biến sắc, không cần suy nghĩ nhiều, nữ nhân này lực lượng cường đại không thể tưởng tượng, chỉ là tùy ý kết liễu một cái pháp ấn cũng đã như thế, nàng cũng không phải cỡ nào trịnh trọng.

Thạch Hạo cảm thấy, không phải chân chính Chí Tôn đến đều phải chết!

Quả nhiên, nàng nhẹ nhàng chấn động, chỗ đó thoáng cái mơ hồ, rồi sau đó đã nứt ra.

Sau đó, nàng lại tán đi pháp ấn, rất cẩn thận, làm như sợ bị phá vỡ cái này khỏa hạt giống, như vậy tựu triệt để đã mất đi sở hữu hi vọng.

Vừa rồi chỉ là nàng một lần nếm thử, hơn nữa là rất cẩn thận. Rất đơn giản nếm thử, thế nhưng mà tựu đã có như vậy lực lượng cường đại.

Thạch Hạo không thể không hoài nghi, chẳng lẽ cái này sinh linh sớm đã

thai nghén hoàn tất, sắp xuất thế? Nói như vậy, nàng chân thật tu vi quả thực không cách nào phỏng đoán!

Xoẹt!

Nữ tử con ngươi sáng lên. Bắn ra từng sợi Tử Hà, lại để cho hư không sợ run, rồi sau đó thoáng cái biến giam cầm nơi đây, đem toàn bộ hết gì đó đều định trụ rồi.

Thậm chí còn thời gian, cũng giống như đình trệ rồi!

Cái này cảnh tượng thật là đáng sợ, một cái chớp mắt tức mà thôi. Phảng phất đã qua ngàn vạn năm lâu như vậy xa.

Thạch Hạo cảm thấy, mặc dù là chống lại cũng không có ý nghĩa, trừ phi Đại trưởng lão tham chiến, nói cách khác nhìn không tới một điểm hi vọng.

Thế nhưng mà, Đại trưởng lão ở bên ngoài. Căn bản không biết tình huống bên trong, cái này khỏa kỳ dị hạt giống ngăn cách hết thảy, không cách nào thấu thị, nói cách khác lúc trước đã sớm quan sát bên trong có cái gì, gì về phần này.

Cùng một cái Tiên Thai tranh phong, tại Thiên Thần cảnh giới này thật sự không có ý nghĩa.

Hư không rất nhanh yên lặng rồi, sở hữu pháp tắc biến mất, nàng kia trong con ngươi hào quang thu lại. Trở nên bình thản rồi.

"Ngươi dùng vật gì, lại để cho cái này hạt giống khép lại?" Nàng hỏi, đây là nàng quan tâm vấn đề.

"Là từ Bổ Thiên Đạo cầu mang tới Bổ Thiên kỳ vật. Có lẽ xem như một loại Trường Sinh dược, có lẽ là một loại kỳ thạch, loại này vật chất không rõ." Thạch Hạo đáp, trong nội tâm khẽ động.

"Còn gì nữa không?" Nữ tử hỏi, ánh mắt thoáng cái so mặt trời còn sáng

lạn, đâm vào trong lòng người.

"Còn có." Thạch Hạo rất khẳng định hồi đáp.

"Cái kia tốt. Ta cho ngươi mượn Thiên Địa Thai Bàn, ngươi lúc này tu hành. Một khi thoát khốn đi ra ngoài, dùng Bổ Thiên dược một lần nữa phong bế cái này miếng hạt giống. Ngươi có thể làm được sao?" Nàng không có uy hiếp, chỉ là dùng thương lượng ngữ khí nói ra, hơn nữa là như thế hậu đãi.

Thạch Hạo hoàn toàn thật không ngờ, nàng hội tốt như vậy nói chuyện, rõ ràng không có giận chó đánh mèo hắn, như thế ôn hòa, cùng hắn cường thế khí chất không tương xứng.

"Ta có thể làm được!" Hắn làm ra quả quyết đáp lại.

Bổ Thiên dược rõ ràng có loại này kỳ hiệu, Thạch Hạo có thể vững tin, chỉ cần dùng loại thuốc này một lần nữa phong bế cái này miếng hạt giống, hoàn toàn không có ảnh hưởng gì, giống như hoàn hảo như lúc ban đầu!

"Ta xem Thiên Địa quy tắc, sớm đã mơ hồ trong đó cảm ứng được, sẽ có một kiếp, chưa từng nghĩ đến nhanh như vậy." Nữ tử tự nói, tại khắp chung quanh, thiên địa pháp tắc đan vào, Chư Thiên vạn giới khí tức phô thiên cái địa mà xuống.

Đó là bên ngoài hạt giống cùng Thiên Địa Giao Thái, cùng Chư Thiên cộng minh bố trí, xây dựng thành Trật Tự Thần Liên, cùng Càn Khôn vạn đạo tương liên.

Sau đó, nàng giương đầu lên, đầu đầy óng ánh Tử sắc sợi tóc phiêu tán, lộ ra một trương tuyệt mỹ gương mặt, nhìn xem hư không, toàn thân sáng lên, mi tâm vỡ ra, xuất hiện một chỉ mắt dọc, giống như là muốn khám phá Vĩnh Hằng.

Tại khắp chung quanh các loại phù văn xuất hiện, đó là từ cổ chí kim không thay đổi văn tự, bởi vì là Đại Đạo ngưng kết mà thành kết quả, hóa

thành văn lạc đem nàng bao khỏa, trong lúc nhất thời vang lên tiếng tụng kinh, phảng phất muốn chấn động cửu thiên thập địa.

Trên thực tế, chỉ ở cái này phiến hư không trong tiếng vọng, đinh tai nhức óc.

Đạo đạo thời gian mảnh vỡ bay múa, một vài bức kỳ dị tràng cảnh nhanh chóng trôi qua, gần như mộng ảo.

Thạch Hạo kinh trụ, nữ tử này tại suy diễn, nàng tại đo lường tính toán tương lai của mình, tại nhìn ra xa vận mệnh, đây quả thực là Thông Thiên Triệt Địa vô thượng thủ đoạn.

"Ta tại trên người của ngươi, tại ở kiếp này, thấy được máu tươi Thiên Khung, thi cốt thành núi hình ảnh, ở kiếp này tràn ngập giết chóc, Thiên Địa tan vỡ, quá mức thảm thiết. Ta như xuất thế, rất có thể sẽ như cùng rất nhiều đại nhân vật như vậy, vẫn lạc tại đây một hắc ám nhất náo động trong năm tháng."

Nàng thì thào lấy, gần như nói mê.

Thạch Hạo trong nội tâm chấn động, nói: "Ngươi như xuất thế, nhất định thành tiên, còn có thể chết sao?"

"Tiên cũng không được, quá mức đáng sợ, có lẽ được xưng tụng từ trước tới nay hắc ám nhất tuế nguyệt, ai cũng ngăn không được cái này cổ nước lũ." Nữ tử bình tĩnh đáp.

Rồi sau đó, bên người nàng hình ảnh biến mất, những phù văn kia cũng cũng không trông thấy rồi.

"Đây là Thiên Ý, ngươi tiến đến, dùng của ta Thiên Địa Thai Bàn tu hành, đến lúc đó ngươi thay ta ứng kiếp!" Nữ tử rất trực tiếp nói.

"Nếu như có thể thay thế, không có vấn đề!" Thạch Hạo hoàn toàn không quan tâm.

"Cái này một kỷ nguyên, ta sẽ không ra thế, ngươi nếu như có thể còn sống, một kỷ nguyên sau gặp!" Nữ tử nói như vậy đạo.

"Tốt, một kỷ nguyên sau gặp!" Thạch Hạo gật đầu, thần sắc vô cùng nghiêm túc, hắn tại trong lòng hò hét, nhất định sẽ sống sót, hắn sẽ không chết, hắn còn muốn cải biến rất nhiều người vận mệnh kết cục ni!

Sau đó, nữ tử lách mình, thối lui đến một bên, đem nhất trung tâm vị trí lại để cho đi ra, tại đâu đó rõ ràng một khối phiến đá, rất hình thành, rất phong cách cổ xưa, không chú ý hội bỏ qua, cơ hồ dung vào hư không trong.

Nàng đi đến nơi hẻo lánh, lại để cho Thạch Hạo ngồi trên đi.

Đương Thạch Hạo đi vào phụ cận, ngồi ở phía trên về sau, thoáng cái bị kinh trụ, cái này hình thành phiến đá bất quá dài ba xích, nhưng đã có các loại phong cách cổ xưa văn lạc, thần bí khó lường.

Đây là cái này đạo chủng tinh hoa!

Quả nhiên, mới ngồi xuống đi lên, Chư Thiên vạn đạo, thoáng cái từ trên trời giáng xuống, theo bốn phương tám hướng mà đến, đem Thạch Hạo bao phủ rồi, thần bí kinh văn âm thanh chấn hắn tâm thần!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1260: Bên Trong Hạt Giống Ngộ Đạo

Thật sự rất kỳ dị, hắn đi tới vị trí trung tâm sau hết thảy đều không giống, kinh văn như sóng nước, như liên y, ở đây đan dệt, đâu đâu cũng có!

Âm thanh tuyên truyền giác ngộ, khiến người ta thức tỉnh!

Chỉ một sát na mà thôi, Thạch Hạo liền muốn ngộ đạo, bị chư thiên quy tắc nhấn chìm, rong chơi ở đại đạo bên trong đại dương, trong lòng có vô hạn thể ngộ.

Ở đây, hắn cảm giác mình như là một cây khô héo thực vật, được mưa móc tẩm bổ, thu được nhu hòa ánh mặt trời chiếu khắp, sắp thức tỉnh, sau đó khỏe mạnh trưởng thành.

Đây là hắn thứ cần thiết, là linh hồn tiếp tế, là sinh mệnh vượt qua, là tự mình thăng hoa.

Tu đạo lộ, chính là muốn tiến hóa, để sinh mệnh cấp độ thực hiện chất tăng lên, do đó nhảy ra ra ràng buộc, tỏa sáng cùng nhật nguyệt, cùng thiên địa cùng sinh, chân chính bất diệt.

Đây là rất nhiều người chung cực lộ, là tu sĩ mục tiêu cuối cùng.

"Ta muốn Trường Sinh, ta sống tiếp, một đời vô tận đầu, nhưng không phải đồng thọ cùng trời đất, không phải tỏa sáng cùng nhật nguyệt, bởi vì ở này một giới cái gì cũng phải có lờ mờ một ngày."

Thạch Hạo ở ngộ đạo thì, cũng không phải mê muội, mà là tâm có xúc động, linh quang không ngừng lóng lánh.

Bởi vì, hắn rõ ràng con đường của chính mình là không giống, muốn làm

đến vượt qua cổ đại tiên hiền, nhất định phải muốn khác ích kỳ kính.

Hiển nhiên, được một viên hoàn mỹ hạt giống, được đại thiên địa tán thành, cùng mảnh này Càn Khôn cùng ở tại, cũng không phải đạo của hắn đồ, bởi vì hắn căn bản cũng không có như vậy cổ chủng.

Chưa từng được cơ duyên, không coi là con cưng của trời, vì vậy vạn bất đắc dĩ, hắn mới bước lên Đại trưởng lão cùng hắn cộng đồng nghiên cứu lộ!

Ầm ầm ầm!

Màn trời bao la, từ vòm trời hạ xuống, chấn động lòng người.

Từng đạo từng đạo xích thần trật tự, dường như từng cái từng cái óng ánh đại thác nước, từ trên trời cần tả hạ xuống, loại kia bao la tình cảnh, hắn một đời đều khó mà quên.

Đây là hắn lột xác bắt đầu không phải một mực khắc lại vạn đạo phù văn, mà là thật lòng nghiên cứu, cùng chính mình thân thể bên trong thế giới đối chiếu, hai bên xác minh lẫn nhau, do đó muốn cùng đại vũ lôi sánh vai cùng nhau, thậm chí vượt qua.

"Một hạt bụi có thể điền hải, một cây cỏ chém hết Nhật Nguyệt Sao trời..."

Thạch Hạo tự nói, đây là hắn sâu sắc nhất cùng bản chất nhất hiểu ra, này không phải cảm khái, mà là chân chính một loại lĩnh hội.

Tự thân tuy rằng nhỏ bé cùng ngôi sao so ra dường như bụi trần, cùng tinh hệ so ra bé nhỏ đến mức không thể nhìn thấy, cùng đại vũ trụ so ra cái gì cũng không tính, có thể quên.

Thế nhưng, bất kỳ cá thể, đều là hoàn chỉnh, đều có chờ đợi mở ra hoàn mỹ "Giới tàng", hay là có thể nói là vỗ một cái lại vỗ một cái Tiên môn.

Càng thông tục ý nghĩa chính là, thân thể bảo tàng một toà có một toà,

có thể không tách ra khải!

Thân thể như hạt bụi, tuy rằng nhỏ bé, thế nhưng một khi mở ra tự thân thân thể bên trong "Giới tàng", như vậy hắn chính là vô ngần, là rộng lớn, là Vô Địch!

Tiền đề là ngươi có thể mở ra, toàn phương vị vô tận mở ra!

Thạch Hạo bị vô cùng xích thần trật tự quấn quanh, dường như bị trói trói buộc ở đây, hóa thành một toà Bất Hủ Phong Bi không nhúc nhích, ngồi xếp bằng phiến đá trên, được gột rửa.

Đây là mượn tư, là phỏng đoán, càng là loại suy.

Muốn cùng đại Càn Khôn đặt ngang hàng, liền không thể một mực mô phỏng theo, chỉ có chân chính linh quang thoáng hiện, có đạo của chính mình cùng pháp mở ra chính mình thân thể bên trong Tiên môn mới có ý định lại.

Xích thần trật tự rất xinh đẹp, ở này trong hư không kéo dài tới, dường như Phượng Hoàng lông đuôi, xán lạn bên trong mang theo thần quang, chói loá đến mức làm người ta không mở mắt ra nổi.

Thạch Hạo nhẹ nhàng dùng tay sờ xoạng, thật ấm áp, lúc này bọn họ không phải cuồng bạo, mà là nhu hòa, hết thảy đều bởi vì hắn dưới trướng khối này phiến đá.

Đây là được tán thành, đem hắn xem là bị thai nghén sinh linh bởi vì lúc này hắn là thiên địa cuống rốn tẩm bổ "Tiên thai".

Bản chất nhất trật tự, tối cổ điển pháp tắc lúc này ở Thạch Hạo trước mặt không hề bảo lưu biểu diễn, không có bí mật gì.

Ánh mắt của hắn trong suốt, từ từ hừng hực, như đói như khát, quan sát thiên địa này bản chất nhất "Dây xích", nếu như là thường ngày có thể nào thoải mái như vậy thu được?

Đương nhiên, này không phải cái gì bảo thuật, không phải không gì không làm được đại thần thông, đều là cơ bản nhất cùng thuần khiết quy tắc, nhưng chính là bởi vì những này dây xích tồn tại, có thể không ngừng tổ hợp, trở thành phức tạp nhất hàm nghĩa.

Thạch Hạo mê say, đến cuối cùng, hắn tâm có ngộ ra, này cùng Nguyên Thủy Chân Giải có chút tương tự, có bản chất nhất tính đồ vật!

Thạch Hạo có chút đờ ra, sau đó chấn động trong lòng, đây là tại sao? Mỗi một lần đều cảm thấy đem Nguyên Thủy Chân Giải hiểu được, nhưng là lại một lần nữa nhìn lại thì lại phát hiện, lại có phát hiện mới, có không giống thể ngộ.

Không sai, hắn ngộ đạo, lại một lần nữa nhân Nguyên Thủy Chân Giải mà giác ngộ.

Một sát na, nguyên thần của hắn phát sáng, trước kia Nguyên Thủy Chân Giải hóa thành phù văn dấu ấn ở tại Nguyên Thần trên, dường như phủ thêm một tầng giáp trụ giống như, hiện tại càng là cộng hưởng.

Sau một khắc, này chư thiên quy tắc, vô tận dây xích trút xuống hạ xuống, óng ánh như cầu vồng, chói mắt như thần kiếm, cùng Nguyên Thần giao hòa, hướng về Nguyên Thủy Chân Giải phù văn chui vào.

Hai người, không ngừng lóng lánh, cuối cùng lại có thể lẫn nhau xác minh, hoà lẫn.

"Được!"

Thạch Hạo không nhịn được một tiếng hô to, biểu hiện phấn chấn, đây là thứ mà hắn cần, hắn muốn lý giải Càn Khôn nguyên thủy hàm nghĩa, biết rõ đại thiên địa chung cực bản chất.

Không nghi ngờ chút nào, bây giờ Nguyên Thủy Chân Giải cùng tối cổ điển quy tắc hô ứng, để hắn xem càng rõ ràng, cực kỳ sâu sắc.

Sau đó, nguyên thần của hắn phát sáng, bao trùm ở phía trên Nguyên Thủy Chân Giải kinh văn xán lạn cực kỳ, một cái lại một chữ phù đang lấp lánh, cùng đất trời hòa ca.

Đón lấy, cái kia trút xuống hạ xuống chư thiên quy tắc cùng xích thần trật tự, giống như là muốn tan rã rồi.

Thạch Hạo đưa tay ra, tập trung cao độ cảm ứng, đi xoa xoa những này nhu hòa quy tắc cùng trật tự, sau đó hắn thử nghiệm chân chính đưa chúng nó phân giải, hóa thành bản chất hạt nhỏ.

Hắn thành công, một cái lại một cái xích thần trật tự, bị ở hắn bàn tay bên trong hóa thành một viên lại một viên màu vàng hạt căn bản, dường như một viên lại một viên thu nhỏ lại thái dương thần tinh.

Thạch Hạo chấn động trong lòng, hắn ở bắt giữ quy tắc ước số, ở chân chính đụng vào cái này đại thiên địa bản chất, ở khoảng cách gần như vậy bên trong quan sát.

Xa xa, một góc bên trong, cái kia mỹ lệ giống như khói mù không chân thực nữ tử đang lẳng lặng quan sát, khởi đầu còn rất bình tĩnh, cuối cùng lộ ra vẻ kinh ngạc, cho đến hoảng sợ.

Nàng không nghĩ tới, một người thiếu niên mà thôi, lúc này mới vừa bắt đầu liền tiếp xúc được đại Càn Khôn bản chất, khởi điểm cao đáng sợ, ở bắt tay nghiên cứu cao nhất võ đạo ánh sáng trí tuệ.

Thạch Hạo tuy rằng say sưa, nhưng cũng không có lạc lối, còn rất tỉnh táo, ở này quy tắc ước số bên trong bồi hồi, nghiên cứu, xích thần trật tự phân giải thành một viên lại một vầng mặt trời giống như hạt căn bản, rạng ngời rực rỡ.

Thạch Hạo động thủ, dùng chính mình thần niệm khống chế những này hạt căn bản, thử nghiệm một lần nữa tổ hợp, kết quả một cái sơ sẩy, để chúng nó va chạm vào nhau, nhất thời gợi ra khủng bố hậu quả, không gian

sụp đổ, sau đó hủy diệt!

Cách đó không xa, cô gái kia hoảng sợ, nếu như nơi này hủy diệt, như vậy nàng thành đạo lộ muốn cũng phải chung kết.

Bất quá, tai nạn vẫn chưa giáng lâm, bởi vì Thạch Hạo dưới thân khối này phiến đá phát sáng, cổ điển hoa văn lan tràn, ngăn cản tất cả những thứ này, để táo bạo quy tắc chậm lại.

Khối này phiến đá có thể động viên tất cả, bởi vì nó là thiên địa cuống rốn trung tâm, là thiên địa giao thái kết quả, không bị trừng phạt, có che chở.

"Không có phản phệ, cũng không trời phạt." Thạch Hạo trong lòng tự nói, sinh linh kia không có phản phệ hắn, mà vừa nãy bước đầu gặp nguy hiểm, kết quả lại bị phiến đá dễ dàng hóa giải.

Này thật sự rất thuận lợi, nhưng cùng lúc cũng làm cho hắn bất an.

Bởi vì, đây chính là ở trộm lấy thiên cơ, nhất định không bị đại đạo dung, là cũng bị trừng phạt.

Này không giống như là Thập Quan Vương các loại (chờ) người, bọn họ được một viên hoàn mỹ hạt giống, là bị Thượng Thương tán thành, nắm giữ như vậy hạt giống liền giống như cùng đại thiên địa phù hợp, được che chở, sẽ không gặp nguy hiểm.

Hiện tại Thạch Hạo làm việc gây nên, hoàn toàn là phản chi mà đi, đang không có bị tán thành bối cảnh dưới, mạnh mẽ lấy thiên địa bản nguyên bí mật.

Lúc này sở dĩ còn bình tĩnh, nguy cơ bị hóa giải, là bởi vì hắn cưu chiếm thước thân, tạm thời che đậy thiên cơ, vẫn không có bị phát hiện loại này đầu mối.

Một khi tiết lộ, phỏng chừng hắn thì có đại nguy cơ rồi!

Nói là trong cõi u minh nhất định cũng được, nói là thiên địa cuống rốn phản phệ cũng được, đều là một chuyện.

Bất quá, Thạch Hạo tin người sau, không quá tin tưởng cái gọi là trong cõi u minh cùng với cái gọi là nhất định.

Liền như vậy, thời gian không phát hiện từ trần, lĩnh hội không đến lúc đó lưu chuyển, một mình hắn đang ngồi xếp bằng, ở ngộ đạo, ở phân giải trật tự hạt căn bản.

Dần dần, Thạch Hạo hãm sâu ở trong, lãng quên tất cả, chỉ ở đạo tắc bên trong đại dương suy tư.

Nơi đây ầm ầm thanh không dứt, kinh văn thanh không dứt, đó là quy tắc, hóa thành quang, trở thành đại dương, đem hắn bao phủ, huy hoàng tuyệt thế!

Thạch Hạo Nguyên Thần chói mắt cực điểm, Nguyên Thủy Chân Giải đang chấn động, tự chủ phát ra tiếng, kinh văn chấn thế.

Này kinh văn cộng hưởng sau, để chư thiên quy tắc ước số cũng cộng hưởng theo, cái kia một viên lại một viên màu vàng hạt căn bản phảng phất lập tức lớn lên, càng thêm rõ ràng, bị Thạch Hạo nhìn rõ ràng.

Sau đó, Thạch Hạo sắp xếp, những này ước số theo chuyển động, lại thật sự dường như Ngân hà giống như, xoay tròn, xây dựng thành tinh hệ, trong giây lát này hắn cảm thấy thân thể run rẩy theo.

Ầm!

Trong lúc hoảng hốt, hắn cảm thấy thân thể bên trong có một ít Tiên môn xuất hiện, theo những kia bản chất ước số mà nhịp đập.

Thạch Hạo một lần lại một lần gây dựng lại, để những kia ước số dựa theo Nguyên Thủy Chân Giải phù văn sắp xếp, sau đó lại diễn biến Liễu Thần pháp, không giống quá khứ như vậy trực tiếp triển khai bảo thuật, mà

là tối từ bản chất hành đồ vật tới tay, tự mình xây dựng quy tắc, rèn ra bảo thuật.

Liền, hắn mê muội, hắn cảm thấy rất tươi đẹp, từ tối thứ căn bản xây dựng ra phức tạp nhất, mạnh mẽ nhất thần thông, quá trình này để hắn giải đến quá nhiều.

Đón lấy, cái khác pháp, cái khác bảo thuật các loại, cũng là như thế, hắn một lần lại một lần diễn dịch.

Đến sau đó, những này phát sáng màu vàng hạt căn bản theo Nguyên Thủy Chân Giải cộng hưởng, lại cũng chia giải, tiến một bước phân hoá, như hạt tròn, như hồ quang, lấy Thiên Nhãn quan sát đều rất khó.

Thế nhưng, Thạch Hạo dùng ngộ đạo tâm đến xem, nhưng liếc mắt một cái là rõ mồn một, đều ở trong biển thần thức hiện lên.

Thạch Hạo chìm đắm ở trong, mất ăn mất ngủ, từ lâu lãng quên cái khác, này tế hắn như mê như say, cảm thấy cực kỳ tươi đẹp.

Ầm!

Đột nhiên, một cái màu vàng cây búa từ thiên mà rơi, nện ở Thạch Hạo trên người, để hắn xem là miệng phun máu tươi, suýt nữa tan xương nát thịt, duy nhất vui mừng chính là không có bay ra phiến đá.

Hắn lập tức cảnh giác, đây là làm sao, thiên địa trừng phạt bắt đầu rồi sao?

Cũng không đúng, đây là quy tắc biến thành, đây là... Đại đạo thể hiện, hóa thành hữu hình binh khí, bắn trúng thân thể hắn.

Hắn cúi đầu nhìn tới, dưới thân phiến đá phát sáng, vừa nãy ngưng tụ thành một cái tấm khiên, chặn lại rồi màu vàng cây búa phần lớn công kích, không phải vậy hắn liền chia năm xẻ bảy.

"Ta mê muội với phân giải xích thần trật tự bên trong, lạc lối với nghiên cứu nhỏ bé màu vàng hạt căn bản tiểu trong không khí, quên đại thế, xác thực nói không nhìn đại đạo chí cao lý giải."

Thạch Hạo thức tỉnh, bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Quá mức chấp mê với một góc nhỏ, mà quên toàn bộ bầu trời, cái kia lớn lao "Đạo" mới là căn bản, có lúc chưởng khống đại thế, liền không cần cụ thể thủ đoạn nhỏ.

Đại thế dưới, hết thảy đều bị nghiền ép.

Thạch Hạo hiểu ra, tiến một bước cấp độ sâu ngộ đạo.

Ở này kỳ dị hạt giống bên trong, ở thiên địa này cuống rốn bên trong, hắn giống như ở rút lấy dinh dưỡng, lớn mạnh Bất Diệt Kim thân, thu hoạch đạo trái cây.

Đây là một cái lột xác lộ, hắn ở liền mạnh, đang đột phá, là ảnh hưởng một trong số đó sinh niết bàn lộ!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1261: Bên Trong Đạo

Thiên địa đại đạo, rộng rãi vô biên!

Nó vô hình vô chất, không có cụ thể quy mô, càng không chân chính thể phách, nó là vô thượng, cao cao không thể với tới.

Lúc này, một đạo khoáng đạt gợn sóng nghiền ép mà xuống, để Càn Khôn run rẩy, để Thạch Hạo sinh mệnh hạch tâm rung động, linh hồn đều muốn sụp ra, nếu không có dưới thân phiến đá bảo hộ, nhất định phải biến thành tro bụi.

Hắn lau sạch khóe miệng huyết, nhìn chăm chú hư không, thể ngộ loại kia bao la, tuy rằng không nhìn thấy cụ thể "Đại đạo", thế nhưng các loại quang vũ, còn có cái kia vô hình khí thế đủ để khuất phục lòng người.

Đại thế, đại đạo!

Thạch Hạo nhắm mắt lại, từ nghiên cứu loại kia nhỏ bé ước số trạng thái bên trong trở về hết thảy thần giác, tạm thời không lại xoắn xuýt trật tự cơ bản tạo thành bộ phận, mà là bắt tay với tối cổ điển "Đạo".

Này cái gọi là đại thế, cái gọi là đạo, hoàn toàn là một loại tối trừu tượng đồ vật, không giống như là trật tự thần liên như vậy, cần phải đi cấu tạo.

Nếu như thật sự muốn đi cấu tạo, như vậy chính là vô cùng vô tận trật tự thần liên đan dệt, lẫn nhau ảnh hưởng lẫn nhau, lít nha lít nhít, xây dựng Càn Khôn vô hình trường vực.

Mà như vậy đạo, làm sao đi diễn dịch, làm sao đi giải thích, hầu như là khó giải, nó thiên biến vạn hóa!

Muốn cụ thể đi mô phỏng theo, thậm chí nói là khắc lại, quả thực không thể hoàn thành.

Cái gọi là ngộ đạo, nắm giữ đạo tắc, những này kỳ thực đều là cụ thể tiểu quy tắc, không thể là đại đạo chung cực hàm nghĩa.

Hoặc là có thể nói, là sinh linh lấy ra đến thiên địa đại đạo một góc mà thôi, được mảnh vỡ, hiểu rõ một cái đoạn ngắn, mà không phải toàn diện khống chế.

Nếu như hiểu rõ đại đạo toàn bộ, như vậy liền thật sự siêu thoát ở trên, không chỉ có trường sinh bất tử, hơn nửa cũng có thể xưng là trời xanh đi.

Thạch Hạo hoài nghi, chính là Chân Tiên cũng chưa chắc triệt để ngộ tận đạo, biết toàn bộ.

"Cái gọi là chư thiên vạn đạo, vậy hẳn là là nói có vô cùng đại đạo, vô số loại đại đạo sao? Nếu như vậy, có thể nào đi tìm hiểu cái thấu triệt." Thạch Hạo tự nói.

Xa xa, cái kia mỹ lệ nữ tử hoàn mĩ mái tóc màu tím, óng ánh phát quang, trong con ngươi có ráng màu né qua, nàng rất kinh ngạc, một người thiếu niên mà thôi, cảnh giới còn không cao lắm, lại liền muốn tố đủ như vậy lĩnh vực sao?

Rất nhanh, Thạch Hạo lắc đầu, hắn lập tức rõ ràng, cái gọi là chư thiên vạn đạo quá cụ thể, đây là một loại mậu luận.

Đạo, chỉ có một cái, chính là đạo, nhất định phải chia làm một loại lại một loại, tiến hành người vì là tách rời, là sai lầm.

Hắn rõ ràng, cảnh giới cao tu sĩ đều sẽ biết, đại đạo vô hình, không có xu hướng ổn định, không thể dự đoán, duy nhất cao cao tại thượng.

Chỉ là, từ xưa tới nay, mọi người ngộ đạo, tình cờ lấy ra đến một điểm đạo tắc mảnh vỡ, liền cảm thấy thể ngộ đến một loại đạo, rõ ràng một loại lý.

Vì vậy, cũng là có người vì là phân chia, cái gì ba ngàn đại đạo, cái gì chư thiên vạn đạo, cái gì thập đại Thánh đạo, cái gì Ngũ hành đại đạo, đều là ở tình huống như vậy định nghĩa.

Vô danh thiên địa khởi nguồn, có tiếng vạn vật chi mẫu.

Đạo vô hình, đạo không thể, đạo không thật là chính cụ thể miêu tả ra, hùng vĩ mà lại ở khắp mọi nơi, không thể dự đoán.

Thạch Hạo hiểu rõ, cái gọi là ba ngàn đại đạo, cái gọi là chư thiên vạn đạo, đều là quy tắc, không xưng được đạo, chỉ là tiền nhân cẩn thận phân chia, là "Đạo" bộ phận dấu ấn.

Hay là, đem hết thảy quy tắc ghép lại với nhau, mới có thể miêu tả ra chân chính "Đạo".

Tại quá khứ, Thạch Hạo cũng ở đàm luận chư thiên vạn đạo, ước ao siêu việt ở trên, khát vọng hiểu thấu triệt, do đó siêu thoát.

"Ta cũng phải trước tiên nắm giữ mấy ngàn hơn vạn pháp tắc sau, cùng một ít cổ nhân, sau đó đi chắp vá ra đại đạo mơ hồ hình dáng sao?" Thạch Hạo tự nói.

Hắn tiến vào viên mầm mống này bên trong, chính là vì cùng chư thiên quy tắc tiếp xúc, sau đó cụ thể học tập, hiểu được, tiếp cận chân chính duy nhất nói.

Thạch Hạo đưa tay ra, để từng đạo từng đạo từ trên trời giáng xuống trật tự, quy tắc chờ triền quấn trên đầu ngón tay, hai mắt nhấp nháy, nhìn bọn hắn chằm chằm, làm sao lấy chúng nó chắp vá ra cổ điển mà nguyên thủy duy nhất đạo?

Thời gian trôi qua, một ngày, hai ngày, ba ngày...

Thời gian mảnh vỡ tiêu tan, ở đây thể ngộ không tới tuế nguyệt, chỉ có chính nó một mình chảy xuôi, mà cái kia ngộ đạo người hoá đá, không nhúc

nhích, như là tịch diệt.

Rất nhiều thiên, có thể là mấy chục nhật, có thể là mấy trăm thiên, Thạch Hạo mới thức tỉnh, đối với hắn mà nói phảng phất mới quá trong nháy mắt, cũng không bao lớn cảm giác.

Hắn dùng các loại quy tắc chắp vá, muốn biểu đạt ra loại kia đại thế, muốn tùy ý ra đại đạo oai, thế nhưng cụt hứng phát hiện, tất cả miêu tả đều là trắng xám, hắn thể hiện ra một loại mạnh mẽ "Thế", nhưng vẫn chỉ là nói một phần, xác thực ngộ đạo, nhưng vẫn là cổ điển đại đạo một đoạn dấu ấn, chỉ lấy ra đến không ít.

"Đạo khả đạo, phi thường đạo. Danh khả danh, phi thường danh. Hết thảy đều không thể bắt giữ, hết thảy đều thuộc về thiên địa tự nhiên, mạnh mẽ lấy vô dụng, vô vi tự tại."

Thạch Hạo một tiếng thở dài, có chút bất đắc dĩ.

Nếu như nói là trở thành cao thủ, hắn sớm đã làm được, đã đầy đủ, bởi vì hắn thỉnh thoảng ngộ đạo, không ngừng bắt lấy huyền diệu quy tắc quỹ tích, cũng chính là chân thực về mặt ý nghĩa một loại đạo tắc.

Thế nhưng, cái kia đúng là chỉ có thể coi là trật tự quy tắc, cũng không phải duy nhất đạo toàn cảnh.

Hắn muốn lấy được càng nhiều, bởi vì hắn biết, nghiên cứu ba ngàn đại đạo, hay là xác thực nói là nghiên cứu ba ngàn quy tắc các loại, là không đủ, đó chỉ là tiền nhân phỏng đoán đến đạo bổn tướng bộ phận diện mạo thật.

Mà tương lai kẻ địch sẽ lợi hại bao nhiêu? Khẳng định so với cổ đại tiên hiền mạnh, không phải vậy tiên dân dùng cái gì chiến bại?!

"Siêu việt chư thiên vạn đạo bên trên, này rất ngông cuồng sao, có lẽ vậy, năm ngông cuồng vừa thôi, thế nào cũng phải phát ra một ít hào nói." Thạch Hạo tự giễu.

Hắn biết, muốn siêu việt hết thảy quy tắc bên trên, mới có thể xem như là hiểu thấu đại đạo, thế nhưng ý nghĩa thực sự không lớn, cái kia càng nhiều chính là đang đối kháng với các loại trật tự pháp tắc, mà không phải nói.

"Đạo!"

Thạch Hạo ngồi xếp bằng, tay vỗ phiến đá, hai con mắt trong vắt, nội tâm dâng trào, hắn nghĩ tới rồi một ít, ngoại tại truy tìm rất nhiều, đã đến cực điểm, có thể từ giữa ở tự mình vào tay: bắt đầu mới được.

"Đạo, vô hình, không có xu hướng ổn định. Thiên địa này vạn vật, từng cọng cây ngọn cỏ, hết thảy đều ở đạo tắc dưới, đều ở đạo bao phủ bên trong."

Thạch Hạo lầm bầm lầu bầu, sau đó quan sát bên trong thân thể tự thân, đem chính mình xem là thiên địa.

"Ta thân thể, chính là Càn Khôn. Tinh thần của ta, dòng máu của ta, ta nội tại, chính là đạo, đây là ở bên trong. Vô danh thiên địa khởi nguồn, có tiếng vạn vật chi mẫu. Mâu thuẫn sao?"

Tự thân cá thể cùng chân chính cùng đại giới đặt ngang hàng!

Thạch Hạo cảm thấy, tự thân ngông cuồng, chỉ có "Không biết trời cao đất rộng", đem thân thể của chính mình coi là đại Càn Khôn, sánh vai đại vũ trụ, mới dám làm như vậy so sánh.

"Ta hình thể chính là Càn Khôn, dù cho cùng tinh vực so với, nhỏ bé như hạt bụi nhỏ, tinh thần của ta chính là thể 龍龍 bên trong nói."

Thạch Hạo tóc đen rối tung, con mắt nóng rực, nếu là kính nể, như đều là nghĩ chư thiên vạn đạo, ngưỡng mộ thiên địa quy tắc, như vậy rất khó có loại này cuồng thái.

Hắn bên trong cầu tự thân, tạm thời không suy nghĩ thêm nữa ngoại tại tất cả.

"Đây là ta ngộ đạo bản chất, trước kia thì có ý niệm như vậy, vậy thì tiến thêm một bước đi, nhân chư thiên vạn loại quy tắc vào thể, cùng tự thân đạo thể xác minh, hai đem so sánh, mới có thể nhìn thấy cùng hiểu chính mình thể 龍龍 bên trong chi đạo."

"Ta cầu chính là tự thân đạo!"

Hắn thừa nhận đại vũ trụ cổ điển đạo, nhưng cũng hiểu được, loại kia đại thế không thể toàn bộ bắt lấy, không thể toàn bộ miêu tả ra.

Như vậy, chỉ có chân chính bên trong cầu!

Trời sinh vạn vật, một bụi một giới, mà thân thể cũng là một toà Càn Khôn, cũng là hoàn mỹ, hoàn toàn có thể xây dựng ra loại kia không thể dự đoán vô thượng "Đạo".

Đương nhiên, đối lập tự thân mà nói, nó cũng là duy nhất.

"Ầm!"

Phiến đá chấn động, Thạch Hạo thật sự ở làm như vậy, này rất nguy hiểm, dẫn các loại trật tự thần liên vào thể, diễn biến hình, ở thể 龍龍 bên trong tìm kiếm đối chiếu.

Quy tắc xán lạn như Ngân hà, một cái một cái, dày đặc thể 龍龍 bên trong, sau đó vô cùng vô tận, quả thực phải đem hắn nát tan.

Đương nhiên, phiến đá phát huy tác dụng, trước sau bảo vệ Thạch Hạo, không cho hắn dập tắt.

Bởi vì, đây là ở một hạt giống bên trong, đây là một cái thiên địa cuống rốn, được này giới che chở, ở mang thai thanh thiên địa con cưng.

Bây giờ Thạch Hạo thay vào đó, ngồi ở vị trí này, tự nhiên cũng hưởng thụ đến ưu đãi.

Đây là không thể nào tưởng tượng được cơ hội, quan sát vạn loại quy

tắc, vô cùng tận kéo dài, đan dệt.

Ở máu thịt của hắn tan vỡ bên trong, các loại thần liên ở xán lạn diễn biến, mà máu thịt của hắn lại đang phiến đá ảnh hưởng cấp tốc khôi phục.

Này rất đáng sợ, cũng rất tàn nhẫn, nhưng tương tự cực kỳ rực rỡ!

Thạch Hạo dòng máu chảy xuôi, cùng những quy tắc này cộng hưởng, lan tràn hướng về toàn thân, đây là đạo tắc kéo dài tới, hắn thể 龍 bên trong gân mạch đang run rẩy, không ngừng phát quang, đó là đạo mảnh vỡ, ở rung động, ở cộng hưởng.

Xương của hắn ở leng keng vang vọng, đó là tự thân thể 龍 bên trong đại đạo các loại cái giá, là chủ thể bộ phận.

Máu thịt của hắn cũng ở rì rào rung động, giống như vô tận lá cây, ào ào cùng rung, đó là đạo hình, là ở bù đắp hết thảy khiếm khuyết, khiến cho viên mãn.

Không biết quá bao lâu, Thạch Hạo thức tỉnh, hắn suýt chút nữa bị ngoại giới vô cùng quy tắc đốt thành than cốc, là phiến đá để hắn thức tỉnh.

"Thân thể ta xương, huyết dịch, da thịt chính là ở bên trong đạo sao?" Thạch Hạo sắc mặt tái nhợt.

Này xem ra có chút hoang đường, bị người biết được, sẽ có vẻ rất buồn cười.

"Đạo là vô hình, không có xu hướng ổn định, cái gì cũng có thể là, cái gì đều không thể vâng." Thạch Hạo mục quang dần dần rực rỡ lên, trở nên kiên nghị.

"Không sai, ta thể 龍 bên trong đạo, nhớ nó là cái gì nó chính là cái gì, ta hình thể là Càn Khôn, thể 龍 bên trong hết thảy đều là nói." Thạch Hạo đàng hoàng trịnh trọng.

Xa xa, cô gái xinh đẹp kia ngạc nhiên, nàng cảm thấy người trẻ tuổi này khả năng tẩu hỏa nhập ma, đang suy nghĩ có muốn hay không cứu trợ.

"Ta không có điên cuồng, chính là con đường này, cầu thể 龍龍 bên trong đạo! Một hạt bụi, có thể điền hải, có thể phá tan đại vũ trụ, mà ta người khu, tuy rằng nhỏ bé, cũng có thể phá tan đại Càn Khôn chi đạo!"

Sau một khắc, Thạch Hạo yên tĩnh không di chuyển, chư thiên quy tắc hạ xuống, vờn quanh hắn, vẫn ở hiểu ra, vẫn ở thăm dò.

hình thể đối ứng đại vũ trụ, ở bên trong đạo đối ứng ngoại giới vô thượng nói.

Hắn trước tiên là hiểu rõ trật tự thần liên tạo thành bộ phận, cũng chính là những kia bé nhỏ ước số, sau đó lại phỏng đoán khoáng đạt đại đạo, Thạch Hạo rơi vào tầng sâu nhất tịch diệt bên trong.

Lúc này, hắn giống như một kẻ đã chết.

Cũng không biết quá bao lâu, những kia quy tắc, từ trên trời giáng xuống vô cùng pháp tắc dây xích toàn bộ quấn quanh ở trên người hắn, kết thành một chiếc võng, mà nối nghiệp tục bện, tiếp tục quấn quanh.

Cuối cùng, hết thảy quy tắc quấn quýt lấy nhau lúc, xây dựng thành một cái kén, rất cổ điển, không có ánh sáng lộng lẫy, đem Thạch Hạo ràng buộc ở trong đó.

"Bằng vào ta hình vì là thiên địa, nội tại chân nói."

Rất nhẹ lời nói từ kén bên trong truyền ra, thế nhưng là để cách đó không xa cô gái kia thân hình chấn động, rùng mình một cái, nàng luôn cảm thấy nếu có chuyện gì phát sinh.

Ầm!

Sau một khắc, một đám lửa từ kén bên trong lao ra, to bằng nắm tay, đầu

tiên là hóa thành một chiếc gương, rọi sáng ra vô tận đạo tắc hàm nghĩa, sau đó lại hóa thành tiên hỏa, phóng thích hỗn độn khí, nó bắt đầu quay nướng cái kia kén.

Thời gian không biết đi qua bao lâu, như là trăm ngàn đời như vậy xa.

Đoàn kia hỏa đốt cháy kén, kinh văn thanh không dứt, cái kia kén trên "Tàm ti" không ngừng lặc tiến vào Thạch Hạo trong cơ thể, sau đó biến mất, cuối cùng lại đứt đoạn mà ra.

Đến cuối cùng, nơi đó một phiến cháy đen, kén ở phá diệt!

"Đạo chi kén?" Duy nhất quan sát giả, cô gái kia kinh sợ.

Bên ngoài ở đạo vì là kén, bao vây tự thân, cầu bên trong đạo, cầu lột xác, phá ra, cầu Hóa Điệp.

Cô gái kia cảm thấy, thiếu niên này là một người điên, không thể nói lý, hoàn toàn là điên cuồng, lại dám làm như vậy, thật muốn bức bách ra thân thể bên trong đạo sao?

Rất nhanh, nàng hít vào một ngụm khí lạnh, nhìn thấy cháy đen kén bên trong lộ ra một phần thân thể, không có ánh sáng lộng lẫy, nhưng cũng không có bị phần nát, nàng cảm thấy, thiếu niên này có thể sẽ thành công!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1262: ChủNg Thành

Tàn phá kén, từ từ bóc ra từng mảng, yêu dị mà kinh người.

Do đạo tắc xây dựng thành kén bị phần tổn hại, nó giống như than cốc, dần dần vỡ vụn, lộ ra bên trong người, da thịt ảm đạm, ở đạo tắc bên trong lại có loại cổ điển chi khí, không giống như là cơ thể sống, cũng như là một cái đồ vật.

Ầm!

Cháy đen kén đột nhiên xán lạn, cháy hừng hực, đó là quy tắc, đó là trật tự, dồi dào tới cực điểm, nhấn chìm Thạch Hạo.

Trước kia cái này kén bị đoàn kia to bằng nắm tay thần bí hỏa quang đốt cháy lúc, cũng không có như vậy chói mắt, lúc này lại nhiên đến mức tận cùng, xán lạn đến phần cuối.

Đồng thời, cái này cũng là đáng sợ, mang ý nghĩa chư thiên quy tắc va chạm, dập tắt, để thân ở trung tâm Thạch Hạo làm sao đối kháng?

Cách đó không xa, cái kia cô gái xinh đẹp phát ra một tiếng thét kinh hãi, ở nàng cho rằng Thạch Hạo khả năng thành công lúc, lại phát sinh như vậy lột xác, không thể đoán được.

Xác thực, Thạch Hạo gặp phải phiền phức ngập trời!

Ảm đạm cơ thể lập tức bị nhen lửa, sáng sủa đến đỉnh điểm, bởi vì hắn hóa thành bó đuốc, bị các loại quy tắc bao phủ, theo con kia kén thiêu đốt.

Đây là đạo hỏa, chư thiên vạn đạo hóa thành hỏa diễm, kinh khủng nhất!

Cái gì cũng có thể thiêu huỷ, cái gì đều có thể hóa thành tro tàn.

Đạo, đại thiên địa chỉ có một cái, nhưng lại có thể phân hoá thành hơn vạn quy tắc, lúc này chính là do chúng nó tạo thành hỏa diễm, có thể chém chết tất cả.

Thạch Hạo thân thể thủng trăm ngàn lỗ, trong nháy mắt không ra hình thù gì, nhưng không có chảy máu, có chỉ là lồi lồi lõm lõm, còn có đen không ra hình thù gì.

Hắn lại như là một đoạn tổn hại than củi, sau đó lại bị loạn thạch đập cho rách nát.

Lúc này, hắn đã đi tới hủy diệt giới hạn, bất cứ lúc nào đều muốn hình thần đều diệt.

Thạch Hạo thở dài, hắn liền biết, làm sao có khả năng sẽ thuận lợi như vậy, nếu như một lần mà được, trực tiếp thành công, cổ đại thì có người thành tựu vô thượng vị, cần gì chờ tới hôm nay, đến nay không người có thể đi thông con đường này!

Đồng thời, cách đó không xa cái kia to bằng nắm tay thần bí hỏa đoàn vẫn đang nhảy nhót, bị tiên khí còn có Hỗn Độn quang quấn quanh, hiển lộ hết mông lung, cực kỳ thần bí.

Này đạo hỏa, Thạch Hạo đã từng hoài nghi là tiên hỏa, là Hỗn Độn Diễm, là Cửu Thiên Thập Địa bên trong đệ nhất hỏa.

Nhưng là hiện tại hắn có chút hoài nghi, khó có thể nói rõ này đến tột cùng là món đồ gì, nó có thể hóa thành tấm gương chiếu rọi ra sâu sắc nhất đại đạo, còn có thể trở thành là hỏa diễm, đốt cháy vạn vật.

Ngay ở vừa nãy, nó đã từng để cho quy tắc hóa thành kén miễn cưỡng thiêu xuyên!

Mà hiện tại nó nhưng không di chuyển, khoanh tay đứng nhìn, chỉ ở một

bên nhìn, như là ở lẳng lặng đợi một kết quả.

Thạch Hạo tao ngộ nguy cơ, lúc nào cũng có thể sẽ làm mất mạng, bị thiêu đèn cạn dầu, da dẻ khô nứt, xương đều sắp đứt đoạn mất, từ hắn cái kia than cốc thân thể trên tư tư bốc lên dầu mỡ, điều này khiến người ta xem tê cả da đầu.

Tối thiểu, cách đó không xa cái kia nữ tính sinh linh đều cảm thấy có chút phát sợ, hữu tâm ngăn cản cùng giúp đỡ, thế nhưng lại không biết có hay không tất yếu.

Bởi vì, Thạch Hạo còn sống sót, còn đang đối kháng với, còn ở ngộ đạo.

Nàng có chút cảm thấy, thiếu niên này là một tên biến thái!

Thạch Hạo xác thực ở ngộ đạo cảnh bên trong, gần như là một lòng đa dụng, thậm chí thần thức hoang mang lúc, vẫn nghĩ đến rất nhiều chuyện, đi qua các loại từng cái hiện lên trong lòng.

Loại này tuyệt cảnh, hắn đã từng trải qua, ngày xưa tu tiên khí lúc, cũng từng bị đại đạo chi hỏa đốt cháy, có thể nói cửu tử nhất sinh, gần như diệt vong.

Hiện tại, bị vạn đạo hỏa quang quay nướng, hắn nhìn thấy bản chất nhất phù văn nội dung quan trọng, nhìn thấy này đại vũ trụ bản nguyên yếu tố, nhìn thấy tạo thành bộ phận.

Hắn một mặt gần như tham lam quan sát, cùng tự thân so sánh, dùng để kích hoạt "Nội Đạo", hai bên xác minh lẫn nhau, một mặt cũng đến kiêng kỵ sinh mệnh, vạn nhất tự thân trực tiếp vẫn lạc, vậy thì cái gì đều xong.

Thạch Hạo thân thể sắp bị thiêu nát, huyết nhục gần như không, chỉ có xương khô giá, bị một lớp da bao vây.

Chỉ là, hắn không có chết, ở tại thể nội có một loại sức đề kháng, chặn lại vạn đạo quy tắc chi lửa khói ăn mòn, điều này là bởi vì năm đó hắn liền bị

đốt cháy quá, đã từng trải qua, tự thân thể nội có hỏa quang cộng hưởng.

"Vào lúc ấy, ta cũng đã bước lên con đường này, vào lúc ấy ta sống sót là kỳ tích, liền giống như đã ở bắt đầu kích hoạt "Nội Đạo", là nó, đang ngăn trở, đang đối kháng với đại vũ trụ chi đạo!"

Thạch Hạo rõ ràng, lập tức nghĩ thông suốt rất nhiều.

Ầm!

Chỉ là, vào lúc này hỏa diễm càng dữ dội, so với năm đó chư thiên vạn đạo hỏa diễm càng rực rỡ, cũng đáng sợ hơn.

Năm đó, hắn chỉ là mượn vạn hỏa rèn đúc bản thân, đốt cháy ra tiên khí đến, chỉ là bước đầu phần chân ngã, hiện nay nhưng là quy tắc đầy trời, như là thác nước từ vòm trời trút xuống, là toàn diện, không hề bảo lưu.

Loại sức mạnh này, quả thực không thể chống lại, bất cứ lúc nào phải đem hắn hóa thành bột mịn!

Chính là lúc này phiến đá phát quang, đang toàn lực bảo hộ hắn, hiệu quả đều không phải rõ ràng như vậy, Thạch Hạo tại mọi thời khắc đều có hóa thành một phiến cháy đen tro tàn khả năng.

Ầm!

Cuối cùng, Thạch Hạo thể nội xuất hiện một đạo thanh quang, không phải rất sáng sủa, nhưng cũng rất rõ ràng, là từ một cánh cửa bên trong phát ra.

Hắn mở ra thân thể bảo tàng, còn như mở ra một đạo Tiên môn, người thân thể có thể có rất nhiều môn, hiện tại hắn đã bắt đầu đào móc, phóng thích thứ này.

Mà điều này cũng làm cho là cái gọi là Nội Đạo, có thể cùng đại thiên địa đặt ngang hàng.

Một hạt bụi bụi có thể điền hải, chính là loại này bao hàm ý, thân thể tuy rằng nhỏ bé, không cách nào cùng tinh hệ so với, thế nhưng một khi mở ra thể nội "Môn", như vậy xác thực có thể siêu thoát.

Ầm!

Chư thiên vạn hoả táng thành một cái đồ hình kỳ quái, đè ép mà xuống, không còn là hình dáng của ngọn lửa, phải đem Thạch Hạo nát tan.

Cùng lúc đó, hắn thể nội cũng là như thế, xuất hiện một đoàn lại một đoàn thanh quang, tất cả đều rất thần bí, tổ hợp lại với nhau, cũng hình thành một đạo đồ án, đối kháng ngoại giới lực lượng.

"Đó là..." Cách đó không xa, cô gái kia khá là kinh ngạc, cái kia một đoàn lại một đoàn thanh quang là từ một tấm lại trong một cánh cửa phát ra.

Trong nháy mắt, ở Thạch Hạo thể nội có rất nhiều Đạo môn xuất hiện, tất cả đều nứt ra một cái khe, phát ra vi quang, cùng ngoại giới áp lực chống lại.

Thạch Hạo vô cùng kích động, đây là Nội Đạo, là thân thể sức mạnh của bản thân, nghiệm chứng hắn con đường này chính xác!

Quả nhiên, người chi tự thân là có thể cùng đại vũ trụ đặt ngang hàng, Nội Đạo có thể cùng bên ngoài đại đạo chống lại, là sánh vai cùng nhau, then chốt là làm sao để nó "Sinh ra".

Ầm ầm!

Bên ngoài, chư thiên vạn hỏa hiện ra, giam giữ mà xuống, cuối cùng hình thành đồ hình càng ra một cái âm ngư, ép Thạch Hạo gân cốt muốn bẻ gẫy, vặn vẹo thành một cái đường cong.

Mà ở Thạch Hạo thể nội, phát ra thanh quang, hối hợp lại cùng nhau, hình thành một cái dương ngư, trùng ra ngoài thân thể, ở thân thể hắn một bên khác đè ép.

"Đây là..." Cô gái kia con ngươi mở thật to, phi thường khiếp sợ, chỉ có nàng thấy cảnh này, lẽ nào đây chính là thiếu niên này đường sao?

Này cực kỳ làm cho nàng chấn động, vậy tuyệt đối là đạo giải thích, là đạo thể hiện.

Đại vũ trụ chi đạo ép xuống, cùng thân người, còn có Nội Đạo tổ hợp lại với nhau, hình thành Âm Dương Thái Cực Đồ.

Này nếu là người vì là giải thích thiên địa hàm nghĩa, họa đi ra cũng là thôi, không coi là cái gì, nhưng là hiện tại nhưng là ở trong hoàn cảnh này hình thành.

Phải biết, lúc này thiếu niên kia chính đang chịu khổ, bất cứ lúc nào muốn chết đi, không khả năng sẽ có ý bày ra loại này tư thế, này hoàn toàn là tự nhiên mà sinh.

Sự đau khổ này, loại này dằn vặt, trải nghiệm như thế này, lúc này lại hiển hóa ra loại này vô thượng đạo đồ.

Thời khắc này, cái gì đều bất động, cái gì đều dừng lại, bất kể là không gian, hay là thời gian, đều phảng phất rơi vào vĩnh hằng trong yên tĩnh.

Thời gian dừng lại, thời gian đọng lại.

Một sát na, Thạch Hạo phảng phất được bất diệt, loại này ngưng trệ, loại này thời không ở lại, để hắn cảm giác được một loại thâm thúy trống trải, cực kỳ xa xưa.

Ngưng mắt trong nháy mắt, hắn phảng phất vượt qua vạn cổ.

Mang theo tang thương, mang theo dày nặng, còn có một loại vô ngần hắc ám, hắn như cùng ở tại vượt độ một hồi Luân Hồi.

Xoạt!

Rốt cục, đọng lại được cởi ra, tất cả trở về vận chuyển bình thường,

Thạch Hạo thân thể tổn hại, cái kia hết thảy thanh quang đều tản ra, đi vào thể nội.

Cùng lúc đó, ngoại giới chư thiên vạn hỏa tắt, cứ thế biến mất.

"Vậy thì là con đường của ngươi sao?" Cách đó không xa, cô gái kia run giọng hỏi.

"Không phải!" Thạch Hạo phủ định, đó chỉ là một cái trùng hợp, một cái chớp mắt, cũng không phải phần cuối.

Đại vũ trụ không phải hắn, mà hắn cũng không muốn cùng này đại Càn Khôn dung hợp làm một thể, có thể có một ngày, hắn sẽ rời đi.

Hắn có khả năng dựa vào chỉ có thể là bản thân, là cơ thể chính mình, còn có tinh thần của chính mình, chỉ có tự thân mạnh mẽ mới có thể!

Ầm!

Ở hắn thể nội, trời long đất lở, từng đạo lại từng đạo Tiên môn tỏa ra, giống như một toà lại một ngọn núi lửa, hừng hực phóng thích tiềm năng, phóng thích sức mạnh.

Hắn bị loại này quang nhấn chìm, cực kỳ rực rỡ.

"Nếu như ta đồng ý, có thể bày ra vô số loại như vậy đồ án." Thạch Hạo nói rằng.

Liền, ở hắn thể nội, còn có ở hắn bên ngoài cơ thể, xuất hiện cũng không biết bao nhiêu âm dương Thần đồ, ở trong máu chảy xuôi, ở xương trên dấu ấn.

Còn có phóng to, xuất hiện ở bên ngoài cơ thể, đem hắn vây quanh, để hắn thân thể trọng tân trở thành đạo kia ưu mỹ mà mạnh mẽ âm dương đường cong.

Thế nhưng, chúng nó cuối cùng lại tản ra.

Hắn đạo, cầu chính là Nội Đạo, không nhất định nhất định phải dùng này cùng đồ án giải thích.

Lúc này, Thạch Hạo ở chân chính ngộ đạo, ở cầu lấy sức mạnh to lớn, hay là không thể dùng cầu lấy cái từ này, bởi vì hắn sẽ không cầu, chỉ là khắp nơi mở ra tự thân, này vốn là thứ thuộc về hắn.

Tiền đề là, chân chính hiểu chân ngã, hiểu ra tự thân.

Ngay ở trước đây không lâu một khắc đó, thiên địa đọng lại, thời gian bất động, hắn phảng phất vượt qua vạn cổ, ngoái đầu nhìn lại nhìn chăm chú ngàn tỉ tuế nguyệt, ngay ở trong nháy mắt đó đối với hắn xung kích quá to lớn, vì vậy mà hiểu ra, mở ra thể nội rất nhiều "Môn".

"Môn... Mở ra thời gian... Rất có hạn, bởi vì ngươi... Còn chưa trưởng thành đến bước đi kia."

Vừa lúc đó, có một thanh âm truyền đến, suất thỉnh thoảng tục, còn như trong gió ánh nến, mà là như vậy tang thương, mang theo mệt mỏi, mang theo mộ khí, mang theo sắp chết khí tức.

Đó là đoàn hỏa, nắm đấm cao hỏa diễm. Nó bị tiên khí bao phủ, bị Hỗn Độn quang bao bọc, càng ngày càng thần bí.

Mà vào lúc này, Thạch Hạo giật mình trợn to con mắt, bởi vì hắn nhìn thấy này hỏa mặt khác, khác với số đông.

Nắm đấm cao hỏa, hay là như vậy một đoàn, không có lớn lên, thế nhưng hắn rõ ràng nhìn thấy vô số thân ảnh, ở chiến đấu, ở thét dài, ở kêu rên, cùng với vô tận huyết quang.

Ngàn tỉ sinh linh kêu rên, vô số Hồn ảnh xung kích.

Ầm!

Cho đến cuối cùng, trước mắt hắn khôi phục yên tĩnh, trong tai âm thanh

biến mất, đoàn kia hỏa phảng phất mới khôi phục bình thường.

"Này đoàn hỏa đến tột cùng là cái gì?" Thạch Hạo âm thanh cay đắng.

Sau đó, Thạch Hạo nhìn chăm chú thể nội, đó là từng đạo lại từng đạo môn, là như vậy rực rỡ, đang vì hắn biểu thị vô biên đạo tắc, đang giải phóng huyền ảo nhất dây xích.

Đây là Nội Đạo, là hắn đạo!

Mà hắn bây giờ chỉ là đột phá một cảnh giới, muốn trở thành Giáo chủ cấp cao thủ mà thôi, không phải đứng nhân sinh chỗ cao nhất, bây giờ phóng thích chỉ là chớp mắt, cần hắn ở ngày sau trong năm tháng chân chính mở ra hết thảy môn hộ.

"Lấy thân làm chủng, theo ta tưởng tượng hoàn toàn tương tự." Thạch Hạo tự nói, hắn ở đi con đường của chính mình, cùng Đại trưởng lão truyền thụ cho hắn đại thể tương đồng.

Cầu Nội Đạo, dựa vào bản thân, không cầu đại Càn Khôn chi đạo, đây chính là con đường của hắn.

Lấy thân làm chủng, chính là muốn mở ra chính mình thể nội môn, phóng thích đạo của chính mình, đây mới là cất bước, bây giờ thật sự giống như chỉ là trồng một viên hạt giống mà thôi.

Ở hắn thể nội, vô số môn cũng không phải thật sự là triệt để mở ra, đang chầm chậm khép kín, cuối cùng mỗi một đạo môn đều chỉ để lại đạo môn kẽ hở, thả ra một tia thanh quang.

Cuối cùng, những này thanh quang đan xen vào nhau, tổ hợp thành một viên hạt giống, ngưng ở hắn thể nội, cuối cùng cùng thân thể dung hợp lại cùng nhau.

Những người khác cầu lấy chính là đại Càn Khôn thai nghén một khỏa hoàn mỹ hạt giống, dung hợp ở bản thân bên trong, được Đại thế giới tán

thành, này giống như là con trai của trời xanh.

Mà như vậy con trai của trời xanh, tự nhiên sẽ được đại thiên địa các loại quy tắc che chở, có thể tùy ý đại sức mạnh đất trời, thần uy khó lường!

Chỉ là, này chung quy là nhờ bao che ở này một trong đại vũ trụ.

Thạch Hạo lấy thân làm chủng, đây là hoàn toàn khác nhau.

Hiện nay, hắn ngưng tụ ra hạt giống này, chính là tự thân, tương lai muốn dựa vào cũng là tự thân!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1263: Lừa Gạt Thiên (Khi Thiên)

Hạt giống đã thành!

Thạch Hạo trong cơ thể có rất nhiều môn, một đạo lại một đạo, đều không có triệt để đóng, đều lưu lại một cái khe, từng môn tràn ra một tia thanh quang, hội hợp cùng nhau ngưng kết thành một viên hạt giống.

Xem ra rất thần dị, môn rất nhiều, lúc này không phải rất rõ ràng, nhưng càng lộ vẻ thần bí.

Những này môn dường như Đạo Tàng, dường như liền với bất diệt cổ địa, lan truyền trên năng lượng, Thạch Hạo rất có một luồng kích động, đưa tay mở ra một cánh cửa, nhìn một chút phía sau đến tột cùng là cái gì.

Chỉ là, bây giờ không thể nào làm được.

"Sức mạnh của thân thể." Xa xa, cô gái kia tự nói, nàng thực tại bị kinh sợ, liền như vậy thành công rồi sao?

Nàng nhìn thấy một cái kỳ tích, có người ở hắn diện nàng bước ra một con đường khác, rất huyền dị, vô cùng mạo hiểm, suýt chút nữa liền chết đi, nhưng chung quy là thành công.

Ngắn ngủi bình tĩnh, nàng tâm thần bên trong như là có một tia chớp xẹt qua, một tiếng vang ầm ầm, linh hồn đều đi theo vì là rung động, nàng biết đây là thiên đại sự!

Không từng có quá một con đường, bị người đi thông!

Thạch Hạo hỉ ưu, ở đây nhắm hai mắt lại, yên lặng dư vị, vừa nãy trải qua kỳ thực rất hung hiểm, nhìn như thuận lợi, nhưng sơ sót một cái liền

biến thành tro bụi.

Hơn nữa, chính là đến giờ phút này rồi, trong lòng hắn như trước không yên, có một loại cảm giác bất an, da dẻ không tự chủ được đang run rẩy.

Vì sao lại như vậy?

Hắn muốn tìm hiểu hạt giống này, hắn đạo sơ thành, lấy thân là chủng thật sự thành hình, một viên hạt giống huyền ở trong người nơi sâu xa nhất, phát sinh thanh quang, cùng thân thể còn có tinh thần dung hợp ở một chỗ, tuy hai mà một, rất phong phú cùng no đủ cảm giác.

Thạch Hạo thức niệm hơi động, hạt giống phát sáng, tự trong môn điều động sức mạnh, hắn cảm thấy trong cơ thể dâng trào. Bị thanh quang chật ních, phảng phất có thể chém hết Thần Ma!

Cái cảm giác này hết sức tốt, không nhịn được muốn ngửa mặt lên trời thét dài, thân thể cùng tinh thần đều cường đến mức tận cùng, giơ tay tự có thể trực tiếp bắt trăng hái sao.

Thế nhưng, tâm thần của hắn như trước có chút không yên, chưa từng triệt để thanh tĩnh lại, Thạch Hạo mở con mắt, tinh quang lưu chuyển, hắn muốn để ình càng mạnh mẽ hơn.

Không chút nghi vấn, lấy thân là chủng thành công. Bây giờ dùng nó cùng chính mình bảo thuật, thiên công kết hợp lên vận chuyển, sẽ càng thêm kinh người, mà lại khác với tất cả mọi người.

"Ta trước tiên từ phương diện nào bắt đầu?"

Thạch Hạo chần chờ, đầu tiên là tăng cao lực công kích, vẫn là phòng ngự đây?

Rất nhanh. Hắn liền làm ra quyết định, dựa vào một loại bản năng, hắn trước tiên lựa chọn Liễu Thần pháp, luôn cảm thấy trước tiên muốn tự vệ mới được.

Bởi vì, da thịt ở không tự chủ được căng thẳng, càng ngày càng để hắn bất an.

Loại này thể ngộ quá kỳ dị, cơ thể tự thân báo động trước sao? Thạch Hạo kinh ngạc mà sợ hãi, những kia môn ở trong người mở ra. Cũng thực tại để cho thể xác càng thần bí.

Liễu Thần pháp chú trọng sinh mệnh tinh khí dưỡng thành, chung cực chính là Trường Sinh.

Một sát na, từ Thạch Hạo trong cơ thể trùng ra ngàn vạn thần liên. Đồng thời hắn viên hạt giống kia đang phát sáng, cùng những kia thần liên gặp gỡ sau, lẫn nhau cộng hưởng.

Nhìn chăm chú những này màu vàng dây xích, Thạch Hạo hai mắt thâm thúy so với, như là có thể nhìn thấu thế gian Vạn Tượng, tất cả bản chất, hắn ở phiên dịch phương pháp này.

Trong thời gian ngắn. Hắn dùng hạt giống bên trong phát sinh thanh quang bắt đầu bện những kia dây xích, như trước là màu vàng. Thế nhưng có chút không giống, hoa văn có biến hóa.

Đây là phiên dịch. Tiến hành gây dựng lại, sau đó lấy chính mình nội đạo văn lạc giải thích, hoàn nguyên ra Liễu Thần pháp, đây là từ bản chất nhất trên lý giải cùng hiểu được cái môn này pháp.

Không chút nghi ngờ, đây là một môn công trình vĩ đại!

Thạch Hạo lúc này thật là triệt để phiên dịch, lấy nội đạo văn lạc toàn diện lại tạo thành công, đem hết sức kinh người, thậm chí có thể nói chấn thế.

Trong lúc này, hắn chìm đắm ở một loại kỳ dị hoàn cảnh bên trong, toàn thân phát thanh quang, diễn dịch Liễu Thần sinh mệnh, trong lúc hoảng hốt, tất cả những thứ này đều mơ hồ, biến mất rồi.

Năm tháng xa xôi, thiên địa mênh mông, hắn cảm giác mình hóa thành tơ liễu, bao vây một viên hạt giống ở phiêu độ, cuối cùng rơi vào trong đất bùn.

Khởi đầu, nơi này rất khô hạn, không có đầm nước, trường kỳ bị Thái Dương quay nướng, năm này tháng nọ, để hắn hạt giống này kề bên tử vong.

Cuối cùng, một điểm mưa bụi xuất hiện, nó điên cuồng rút lấy, sau đó tỏa ra kinh người sức sống, bắt đầu mọc rễ nẩy mầm, từ khô héo trạng thái bên trong tránh thoát.

"Sức lực thật là mạnh!"

Chính là ở diệu cảnh bên trong, Thạch Hạo chân thân cũng không nhịn được tự nói, bởi vì nho nhỏ một hạt giống, đang ở trong đất bùn, năm này tháng nọ hạ xuống, phía trên đã sớm bị đá tảng đóng kín. Hạt giống mọc rễ nẩy mầm sau, nhưng đỉnh mở ra đá tảng, thậm chí là từ khe đá bên trong chui ra, cuối cùng đem phiến đá xung kích nứt ra.

Đây là sinh mệnh sức mạnh, sơ sinh thì nhìn như non nớt, nhưng cũng có tối hùng hồn khí.

Thạch Hạo bị xúc động mạnh, quá khứ cũng đã từng thấy, bị phong tử đường phố cùng mặt đường, có cỏ mộc bốc lên chồi non, sống sờ sờ xé rách cứng rắn chất liệu đá mặt đất.

Mà hiện tại ở ngộ đạo cảnh bên trong, cái nhìn càng khắc sâu.

Tân sinh khí tức nồng nặc mà bàng bạc!

Sau đó, hắn hóa thành một bụi cây giống, khỏe mạnh trưởng thành, gặp mưa gió gột rửa, từ từ mạnh mẽ.

Mãi đến tận có một ngày, nó quá mức sum xuê, đỉnh thiên lập địa, đưa tới chớp giật, đưa nó đánh cho tán cây bẻ gẫy, toàn thân bốc lên ánh lửa.

...

Bất quá, hắn còn sống, sau lần đó trải qua vô số đau khổ.

Thụ thành tinh, bởi vì là thực vật, bản thân liền đại biểu sinh mệnh, mà hắn trải qua càng là khác với tất cả mọi người, sẽ gặp thiên địa trừng phạt.

Trên chín tầng trời lôi kiếp hạ xuống, đem hắn hóa thành tro tàn, chỉ để lại một đoạn tuyệt tự, cũng không biết bao nhiêu năm qua đi, hắn lại phục hồi, lần thứ hai mọc rễ nẩy mầm.

Sau đó, nó càng thêm mạnh mẽ, sinh mệnh tinh khí dâng lên.

Đây chính là Liễu Thần trải qua sao? Lại ẩn chứa ở tại bảo thuật quy tắc bản nguyên bên trong!

Sau đó, Thạch Hạo phiên dịch càng nhiều, cây liễu bị lôi đình hủy diệt số lần đã đếm không hết, cuối cùng tăng lên trên đến Tiên nhận chém phạt các loại.

Hơn nữa, hậu kỳ còn có tế linh sức mạnh, cùng với Tiên Đạo vầng sáng bao phủ các loại.

Thâm ảo, tối nghĩa, đây là một cái cửu tử nhất sinh con đường trường sinh, cũng là sinh mệnh cực điểm con đường.

"Ta nghĩ nhìn thấy Liễu Thần ở Tiên cổ trải qua cái gì, đồng thời muốn tìm kiếm năm đó vì sao hạ xuống ở Thạch thôn."

Đáng tiếc, những kia sinh mệnh dấu ấn quá phức tạp, hắn tuy rằng ở phiên dịch loại này bảo thuật bản nguyên đặc chất, nhưng có vài thứ là không thể thật sự rõ ràng nhìn thấy.

Cũng không biết quá bao lâu, Thạch Hạo chìm đắm ở hơi thở sự sống đại dương bên trong, bị nồng nặc ánh sáng xanh lục bao vây, bị kim quang gột rửa. Hai màu đan dệt.

Một loại là sơ sinh khí thế, một loại là sau đó không ngừng tao được gột rửa, tích góp sức mạnh khí tức tràn ngập.

Thạch Hạo rốt cục triệt để tỉnh dậy, hắn dùng nội đạo văn lạc giải thích Liễu Thần sinh mệnh *, diễn dịch đến hạt nhân đồ vật, đến cùng sâu đến cái gì cấp độ. Hiện tại từ kiểm nghiệm.

"Ngươi nên đi, bên trong cơ thể ngươi có một viên hạt giống, ở nơi nào tiến một bước thể ngộ đều được, không có cần thiết tiếp tục ở ta tọa quan chỗ." Cách đó không xa cô gái kia nói rằng.

Thạch Hạo gật đầu, đứng dậy, băng một tiếng trên thân một ít rách nát kén toàn bộ tách ra. Hoàn toàn biến mất, lộ ra một thân căng mịn da thịt.

Cũng không phải là ánh sáng óng ánh, thế nhưng rất có tính, có sinh mệnh phấn chấn ánh sáng lộng lẫy, phản phác quy chân!

"Nên đi ra ngoài. Quá khứ mấy tháng, vẫn là mấy năm?!" Thạch Hạo thật sự không biết, tu luyện thì, năm tháng không thể nhận biết, hắn quên rồi cái khác.

"Hả?"

Thạch Hạo sợ hãi, lúc này lông tóc dựng đứng, ở hắn đứng lên đến chớp mắt, cảm thấy ngày tận thế tới. Trước kia bất an cùng hãi hùng khiếp vía trở thành sự thật.

Xoạt!

Một luồng ánh kiếm chém qua, từ trên trời giáng xuống, muốn chém dưới đầu của hắn!

Đây là tới tự ai công kích? Khẳng định không phải cô gái kia. Bởi vì nàng cũng rất kinh ngạc, chính ngồi xếp bằng ở phía xa trong hư không.

Cheng!

Thạch Hạo há mồm phun ra một mảnh thanh quang, đó là trong cơ thể hạt giống toả ra, ngưng kết thành một cây kiếm, cùng đạo kia phong mang đụng vào nhau, hỏa tinh bắn ra.

"Thật mạnh!"

Thạch Hạo sợ hãi. Bởi vì ánh kiếm kia quá sắc bén, tuyệt đối có thể dễ dàng chém xuống một đám thiên thần đầu lâu. Mạnh mẽ khủng khiếp.

"Coong!"

Đón lấy, chuông lớn xa xôi. Mấy chục cái cùng vang lên, từ trên trời giáng xuống, hóa thành trật tự chuông thần, đãng ra gợn sóng, phải đem hắn nát tan.

Thật đáng sợ, quả thực có thể diệt liên miên Thần Ma, hủy diệt vạn vật, không thể ngăn cản.

Đây là làm sao? Khiến người ta choáng váng!

"Thiên địa trách phạt!"

Lúc này, Thạch Hạo trong đầu linh quang lóng lánh, trước tiên biết phát sinh cái gì, hắn bất an, tâm thần của hắn không yên, lại nguyên từ nơi này.

Tiến vào đạo chủng bên trong, ngồi xếp bằng thiên địa thai bàn bên trong, hắn không có gặp phản phệ, cô gái kia rất dễ thân cận, nguyên tưởng rằng rất thuận lợi.

Nhưng là, ai có thể nghĩ tới, chân chính nguy cơ ở thời khắc sống còn!

"Loạt xoạt!"

Liên miên ánh đao chém tới, sáng như tuyết chói mắt, nối thẳng thiên địa phần cuối, quá khổng lồ kinh người.

Chuông lớn xa xôi, thần tháp từng toà từng toà, các loại binh khí hiện ra,

từ trên trời giáng xuống, toàn diện trấn áp Thạch Hạo!

Đây là chưa bao giờ có kiếp nạn, đáng sợ kinh người, so với Thạch Hạo gặp bất kỳ tình thế nguy cấp đều còn nghiêm trọng hơn, đây là muốn tuyệt diệt hắn!

Xa xa, cô gái kia đờ ra, ánh mắt lưu chuyển, liền nàng đều không ngờ rằng là kết cục này, cũng từng thôi diễn, thế nhưng chưa từng nhìn thấy cảnh tượng này.

Đây là tuyệt nhân con đường a!

Quả thực không để lại một tia hi vọng, bởi vì lúc này vọt tới các loại quang, các loại binh khí, bất luận một loại nào cũng có thể xoá bỏ Giáo Chủ cấp nhân vật hung hăng.

Khốc liệt xóa đi, giết hết hết thảy vết tích!

Đây chính là thiên địa trừng phạt, bởi vì Thạch Hạo tu hú chiếm tổ chim khách, trộm lấy thiên cơ tạo hóa, dành cho hắn tối nghiêm khắc đáp lại, triệt để chém tận giết tuyệt.

Nguyên bản, hắn con đường này chính là ngược lại Càn Khôn, là vi phạm thiên tâm, lấy thân là chủng sở dĩ xưa nay đều bại, liền bắt nguồn từ ở đây, sẽ bị trời xanh chém chết.

Những người khác tìm được hoàn mỹ hạt giống, cùng tự thân dung hợp, là được tán thành, phải nhận được che chở, bởi vì bọn họ ở tuân theo ý chí đất trời, tùy ý đại thiên địa oai.

Mà lấy thân là chủng hoàn toàn khác nhau, là muốn từ từ lớn mạnh bản thân, cùng đại Càn Khôn muốn sánh vai cùng nhau, cuối cùng thậm chí muốn siêu thoát đi ra ngoài, vượt qua!

Tuy rằng hiện nay vẫn là một viên hạt giống, thế nhưng manh mối đã hiện, vì vậy tao ngộ tình xoá bỏ!

Ầm ầm ầm!

Thần binh lợi nhận liên miên, quá nhiều quá dày đặc, toàn bộ đánh tới, đánh vào Thạch Hạo trên thân, bây giờ phiến đá đều tự động rút đi, không lại che chở.

Bởi vì, nó đã không chịu nổi, sẽ giúp Thạch Hạo chống đỡ, sẽ giúp hắn che giấu, liền nó đều bị liên lụy, sẽ bị kích nứt.

Dù cho nó là thiên địa thai bàn cũng không được, có vài thứ không thể vượt qua, không thể liên luỵ quá thâm!

Thần tháp, chuông lớn, Thiên Đao, tiên kiếm, lít nha lít nhít, đem Thạch Hạo bao trùm, không thể tránh né, cũng pháp rút đi, chỉ có thể mạnh mẽ chống đỡ, toàn bộ đón lấy.

Nơi đó ánh chớp đạo đạo, hồ quang như biển!

Cô gái kia ngây người, nếu là trời xanh nổi giận, đưa nàng thiên địa thai bàn cũng hủy diệt, con đường của nàng liền đứt đoạn mất, một sát na, nàng sắc mặt tái nhợt như tuyết.

Ầm!

Thạch Hạo mạnh mẽ đến một bước này, cũng là ở chớp mắt liền máu thịt tung toé, đỏ tươi thần máu nhuộm đỏ hư không, nơi đây so với thê diễm.

Duy nhất vui mừng chính là, thực lực của hắn từ lâu tăng vọt, lúc này không ở áp chế, đột phá Thiên Thần cảnh, trở thành Giáo Chủ cấp nhân vật cường đại.

Đây là một hồi sinh tử đại đối quyết, là trời cao cơn giận, là Thạch Hạo giãy dụa, hắn mạnh đến cảnh giới cao hơn, tuy nhiên không ngăn được.

Không thể nghi ngờ, đối với một cái ngộ đạo giả, một cái vừa quật khởi người tới nói, đây là một loại nghiêm trọng đả kích, ở ngươi nhận là tối

cường đại thời điểm hủy diệt ngươi.

Hết thảy binh khí đều là sấm sét hóa thành, không có ngoại lệ, tận quản chúng nó rất chân thực, nếu không hạt giống bên trong có thể nào có những binh khí này xuất hiện?

Đến cuối cùng, những này sấm sét vượt qua Giáo Chủ cấp đỉnh cao nhất nhân vật có khả năng đối kháng phạm trù, càng cao hơn một cảnh giới lớn, toàn diện áp chế, không thể lực kháng.

Xa xa, cô gái kia thở dài, thiếu niên này xong, từ xưa đến nay không thể có người có thể chống lại càng cao hơn một cảnh giới lớn sấm sét.

Thậm chí, sấm sét uy năng có thể không ngừng ột cảnh giới lớn.

Bởi vì, trời xanh nổi giận, đại Càn Khôn toả ra sát cơ, muốn tiêu diệt cái này trộm lấy thiên địa quy tắc, không tuân thủ ràng buộc người sinh mệnh.

Ầm!

Trải qua rất đáng sợ đối kháng sau, Thạch Hạo bị không thể tưởng tượng thiên uy đánh cho nổ tung, hình thể tan nát, cảnh tượng này rất tàn khốc, cũng rất chấn động, để xa xa nữ tử kinh sợ.

Có thể hay không cũng liền mệt đến nàng? Càng nàng cũng liên lụy ở trong đó.

Chung quy là diệt sao?

Tuy rằng gian khổ quyết đấu, bách chiết bất khuất, nhưng thiếu niên kia thân ảnh biến mất, nơi đó chỉ có tro tàn, còn có sương máu.

Nhưng là, thiên địa lôi kiếp cũng không có đình chỉ, trái lại đang không ngừng đánh xuống, như lật úp Ngân Hà, như mênh mông biển rộng rủ xuống, bao phủ nơi đây.

Không ngừng nghiền ép, không ngừng nổ tung.

Cô gái kia hãi hùng khiếp vía, thiên địa tuyệt sát sau khi, còn không từng thả lỏng, Càn Khôn tình, đây là muốn đưa nàng thành đạo nơi cũng hủy diệt sao?

Nữ tử nguyên bản là thiên địa giao thái sinh dưỡng Linh Túy, được che chở, hiện nay cũng bị vứt bỏ sao? Điều này làm cho nàng đau lòng.

Nàng muốn đối kháng, nhưng là vừa sợ đưa tới càng to lớn hơn lôi kiếp, trực tiếp đưa nàng cũng hóa thành tro bụi, cái gì cũng không còn lại.

Cũng không biết quá bao lâu, sấm sét rốt cục biến mất rồi, nơi này khôi phục yên tĩnh, thiên địa thai bàn bảo tồn lại, chưa từng hủy diệt, cô gái kia thăm thẳm thở dài.

"Ồ?" Bỗng nhiên, nàng ánh mắt ngưng lại, nhìn mảnh tro tàn, nhìn phiến đá bên.

Ở diệt tro tàn bên trong, ở rách nát tiêu cốt, một đoàn thanh quang hiện lên, đó là một viên hạt giống, chậm rãi hiện lên, bao vây một đoàn tinh huyết còn có một viên Nguyên Thần.

Lừa gạt thiên!

Nữ tử hô hấp dồn dập, đây là lừa gạt thiên, chống lại quá khứ, ẩn giấu quá khứ!

Một viên hạt giống, như mọc rễ nẩy mầm, chầm chậm biến hóa, ở tro tàn bên trong trọng sinh, ở tử vong bên trong niết bàn, Thạch Hạo Nguyên Thần tránh ra, đoàn kia huyết nhúc nhích mà động, cơ thể không ngừng trọng sinh.

Thiên Thần cảnh là có thể đoạn chi tái sinh, cảnh giới cao hơn tự nhiên không thành vấn đề.

Đặc biệt là, Thạch Hạo ở thời khắc sống còn phiên dịch Liễu Thần sinh mệnh *, lấy chính mình nội đạo diễn dịch, sâu sắc so với, vì vậy ở vượt xa

hắn cảnh giới chớp giật bên trong còn sống.

Đây là một cái kỳ tích, không thể phục chế.

Không từng có nhân như vậy vượt qua đại cảnh giới đối đầu trời xanh cơn giận.

Thạch Hạo than nhẹ, năm đó Liễu Thần rơi rụng ở thạch thôn thì, cũng từng như vậy thôi, tao ngộ đại kiếp nạn, ở tuyệt vọng bên trong phục sinh, niết bàn tái hiện.

Hắn hiện tại gần như trải qua tình huống tương tự, không thể chống lại thiên phạt, nhưng hắn cuối cùng gian nan thức tỉnh, sơ sinh khí tức tràn ngập, vạn vật sơ trường, hắn lúc này có sức sống tràn trề toả ra.

Hắn cơ thể tái sinh, Nguyên Thần trong vắt, ánh mắt ôn hòa, một viên hạt giống cùng huyết nhục cùng Nguyên Thần dung hợp lại cùng nhau.

Lấy thân là chủng, bước đầu thể hiện ra nó chỗ kinh khủng, ở tình huống như vậy đều còn sống.

"Cảm tạ ngươi!" Thạch Hạo đối với nữ tử biểu đạt tối chân thành lòng biết ơn.

Sau đó, hắn xuất quan, cắt ra thiên địa thai bàn, phải đi ra ngoài.

Hắn không biết đến tột cùng bế quan bao lâu, ngoại giới thế nào, có thể cái khác kỳ tài từ lâu quật khởi đi, hắn đã rất lâu không hề lộ diện, nên đi ra ngoài.

Chương1264: Hỏa Động

"Nhớ tới ngươi hứa hẹn!" Phía sau truyền đến âm thanh, nữ tử đứng dậy, ngồi trở lại phiến đá trên, nàng phong hoa tuyệt đại, xán lạn mưa ánh sáng bao vây Linh Lung diệu thể, cùng lúc đó chư thiên quy tắc lần thứ hai hiện lên, vờn quanh nàng, đem tôn lên dường như tuyệt thế tiên tử.

Thạch Hạo gật đầu, rõ ràng ý của nàng, hắn đối với nữ tử này vẫn là mang trong lòng cảm kích, nếu không, đối phương nếu là xuống tay với hắn, hắn không sẽ cùng lần này thu hoạch, khả năng sẽ chết ở bên trong, ở đi vào trước chưa bao giờ nghĩ tới bên trong sẽ có một cái sinh linh.

"Xin yên tâm!" Hắn cuối cùng chỉ nói như vậy ba chữ, đồng thời liếc mắt nhìn chằm chằm nữ tử này, trong mắt có cảm kích, biểu đạt cám ơn.

Cái này kỳ dị hạt giống phá tan, nứt ra một cái khe, bên ngoài ánh sáng xuyên thấu vào, đại thiên địa nồng nặc tinh khí cũng thuận theo đập tới.

Thạch Hạo ngạc nhiên, Đại trưởng lão tìm tới một nơi thế nào, lại không thể so hạt giống bên trong tinh khí ít hơn bao nhiêu, cực kỳ nồng nặc, như là sóng nước dập dờn.

Xoạt một tiếng, hắn đi tới ngoại giới.

Tùy theo mà đến còn có nóng rực, phi thường chói mắt, một đám lửa đập tới, sắp đem hắn nhen lửa, có loại đau nhức truyền tới cơ thể trên.

Hắn lại ở trong ánh lửa, đâu đâu cũng có Thái Dương chi tinh, ánh lửa ngập trời, Thạch Hạo hoài nghi mình đi tới Thái Dương bên trong.

Đây là địa phương nào?

Hắn nhớ tới Đại trưởng lão đã nói, trạm thứ nhất muốn tuyển chọn một cái hành thổ nơi, lợi dụng hậu thổ đem hắn mai phục, đến dưỡng chủng, hiện nay làm sao đi tới hỏa quật bên trong?

Nóng bức đập vào mặt, Thạch Hạo tóc đều sắp thiêu đốt, da thịt sắp nứt, điều này làm cho hắn khá giật mình, bây giờ hắn đã đứng hàng nhân vật cấp độ giáo chủ bên trong, lại còn bị ánh lửa tổn thương.

Rất nhanh, hắn biết ở nơi nào, đây là một cái cổ động, vô cùng lớn lao, cũng rất thâm thúy, trong động tràn ngập quang diễm cực kỳ óng ánh.

Thạch Hạo chắc chắn sẽ không hoài nghi, như vẫn là ở Thiên Thần cảnh, nhất định sẽ bị đốt thành tro bụi, chẳng còn sót lại gì, còn hiện tại, miễn cưỡng chặn lại.

Chuyện này thực sự là làm người nghe kinh hãi, bình thường giáo chủ đi vào chắc chắn phải chết, sẽ trở thành tro tàn, không hề có một chút hồi hộp.

Ở Thạch Hạo thân thể bên trong, một viên hạt giống phát sáng thanh quang tràn ngập ở toàn thân, đó là hắn thân thể bên trong môn đang giải phóng sức mạnh, bên trong đạo hiển uy.

Một luồng mát mẻ cảm giác tràn ngập toàn thân, Thạch Hạo thân thể cùng xương cốt đồng thời chấn động, leng keng vang vọng, hắn không lại cảm giác đau đớn, triệt để chặn lại ánh lửa.

Cổ động thăm thẳm, ánh lửa nhảy lên.

Nhìn kỹ, có thể phát hiện trong này địa hình phức tạp, ở cách đó không xa có rất nhiều cửa ngã ba, giống như mạng nhện nối tới các nơi, đây là một mảnh cung điện dưới lòng đất.

Một cái cổ động, bên trong có khác Càn Khôn.

"Đại trưởng lão!"

Thạch Hạo hô hoán, có chút lo lắng, bởi vì đã đáp ứng thiên địa cuống rốn bên trong nữ tử không thể phụ nàng.

"Ở đây." Cổ động nơi sâu xa, có người đáp.

Trên một chiếc bồ đoàn một bóng người mờ ảo mở mắt ra, ở trong ánh lửa như trước tựa như tia chớp sắc bén, bức lui hết thảy hỏa diễm chính là Đại trưởng lão.

"Hài tử... Ngươi... Thành công?!"

Chững chạc thường ngày Đại trưởng lão, núi lớn vỡ với trước mắt đều sẽ

không chớp mắt, có thể hiện tại nhưng giống như quỷ mị, chớp mắt đã tới, một phát bắt được Thạch Hạo cánh tay.

Hắn âm thanh run rẩy, cực kỳ kích động, bắt đầu một hồi phục lại, liền tâm thần đều chiến quả thực muốn chân thiên trường khiếu!

"Ta thành công rồi!" Thạch Hạo cao giọng nói, hắn không hề che giấu biểu đạt vui sướng, cùng Đại trưởng lão cùng chung.

"Ha ha..." Đại trưởng lão cười to, thanh âm này chấn động cả tòa cổ động ầm ầm run rẩy, giống như là muốn đổ nát, rất nhiều to lớn hòn đá rơi lã chã.

Đồng thời, ánh lửa cuồn cuộn, càng thêm chói mắt, thiêu vách đá các loại (chờ) đỏ chót, muốn nóng chảy vì là chất lỏng.

Thạch Hạo kinh dị hắn nhận ra loại kia vật liệu đá, là thiên địa kỳ thạch khó có thể nung nấu, được xưng ném vào Thái Dương bên trong đều sẽ không tổn hại, đây là một loại hi hữu thần liêu.

Chẳng trách có thể chịu đựng như vậy hỏa diễm mà không tổn hại, như trước bảo đảm ở lại chỗ này trở thành một hoàn hảo động phủ.

"Thật sự có người thành công, ngày đó đáng giá ghi vào sử sách a!" Đại trưởng lão lồng ngực kịch liệt chập trùng, trên mặt xuất hiện không bình thường đỏ ửng, khó có thể nói nên lời loại này kịch liệt tình cảm.

Năm đó, hắn cũng là nhân vật thiên kiêu một đời, kết quả vì đi đường này, tự thân tàn phế, suýt nữa chết đi, nếu không có có mặt sau một ít cơ duyên lớn, cả người liền xong.

Mà ở trước hắn, còn có ở phía sau của hắn, rất nhiều tiên hiền, rất nhiều kinh diễm người đến sau, tre già măng mọc, kết quả hầu như đều chết rồi.

Con đường này quá nhấp nhô, mười ở gian nan, làm cho người ta cảm thấy tuyệt vọng, chuyên môn nuốt chửng tuyệt đại nhân kiệt, càng là thiên

phú cao người không có hoàn mỹ đạo chủng sẽ càng ngày càng không cam lòng, kết quả chỉ có thể nuốt hận, cuối cùng "thân tử đạo tiêu".

Đến hiện nay, nhắc tới con đường này, mọi người sẽ nghe tên đã sợ mất mật, coi là rắn độc mãnh thú, không còn dám đi.

Chính là mạnh như Tiên Viện, từ lâu từ bỏ, dưỡng này cho rằng là một cái tuyệt lộ, đối với đó nghiêm phòng, không cho đệ tử lại đi chịu chết uổng, có thể hiện nay Đại trưởng lão người được chọn thành công.

"Hống!"

Hắn thét dài, toàn bộ mái tóc như xà đang múa may, phát sinh ánh sáng lóa mắt, xé rách hư không, sau đó hắn cười to, cười eo đều cúi xuống đi tới, trong mắt mang theo nước mắt.

"Hay, hay, được!" Hắn liên tiếp nói rồi ba chữ "hảo", Thạch Hạo thực hiện hắn khi còn trẻ mộng.

"Tiền bối, kính xin giúp đỡ!" Thạch Hạo cũng rất vui vẻ cùng kích động, nhưng hiện tại thời gian cấp bách, hắn không dám trì hoãn.

"Làm sao, ngươi tu luyện xảy ra vấn đề sao?" Đại trưởng lão cả kinh, bởi vì con đường kia quá khó, hơi một tí liền muốn bỏ mình, hoặc là phế bỏ tự thân.

"Không phải, ta cần Bổ Thiên Dược, để loại này trên vết thương khép lại!" Thạch Hạo nhanh chóng nói rằng.

Đại trưởng lão ngạc nhiên, sau đó cả kinh, muốn hướng vào phía trong bộ quan sát.

"Đừng!" Thạch Hạo ngăn cản, trực tiếp hỏi, là còn có hay không Bổ Thiên vật chất.

Đại trường thi thịt đau, thứ này quá quý giá, có thể cùng Trường Sinh

dược đặt ngang hàng, thế gian khó gặp, lấy thiên địa bảo kinh đều khó mà đổi lấy đến, đối với hắn cấp số này sinh linh tới nói, làm người chết sống lại đều không vấn đề chút nào.

"Bên trong có một cái sinh linh!" Thạch Hạo như thực chất đáp.

"Cái gì?!" Đại trưởng lão khiếp sợ, này vượt qua sự tưởng tượng của hắn, liền dường như Thạch Hạo ban đầu nhìn thấy thì như vậy.

"Đây thực sự là..." Đại trưởng lão không biết nói cái gì tốt, ở vào hoá đá bên trong.

"Rầm rầm!"

Đột nhiên, cổ động nơi sâu xa truyền đến một tiếng kỳ dị tiếng vang, đồng thời truyền ra một luồng khó có thể chịu đựng nóng rực, đem vách đá đều nóng chảy, được xưng tối không thể hóa thành chất lỏng kỳ thạch cũng không thể chịu đựng.

Đỏ tươi huyết thanh trên đất chảy xuôi, yếu ớt cầm tiếng hót ở cổ động nơi sâu xa vang lên.

Đại trưởng lão biến sắc! Bỏ đi Thạch Hạo, liền hắn lấy thân là chủng thành công chuyện này đều không lo nổi, càng lao vào trong, có thể thấy được tình thế cỡ nào nghiêm trọng.

"Đại trưởng lão!" Thạch Hạo hô hoán.

"Cho ngươi!" Đại trưởng lão ném quá tới một người Ngọc Tịnh bình, bên trong chứa Bổ Thiên Dược tề, phát sinh mông lung ánh sáng.

Hắn trước kia còn ở đau lòng đây, nhưng là hiện tại nhưng không để ý, chỉ vì muốn vào động bên trong đi tìm tòi nghiên cứu.

Hơn nữa, liền ngay cả kỳ dị hạt giống bên trong có một cái sinh linh chuyện này đều không lo nổi hỏi dò, có thể thấy được trong động dị thường

đáng sợ cỡ nào, để Đại trưởng lão như vậy thất thố.

Xoạt một tiếng, Đại trưởng lão không gặp, từ nơi này biến mất.

Thạch Hạo không do dự nữa, cấp tốc lấy ra bộ phận Bổ Thiên vật chất, nó trong suốt như ngọc tủy, bôi lên đang bị cắt ra trên vết thương, kết quả loại kia cấp tốc hà tất.

Liền như thế thành công rồi!

Phải biết, đó là thiên địa cuống rốn, một khi nứt ra, liền mang ý nghĩa bên trong thai nghén sinh linh thành thục, liền như vậy xuất thế, mà thai bì các loại (chờ) nhất định phải tan nát, không thể lại hồi phục dáng dấp lúc trước.

Nhưng là, hiện đang phát sinh ví dụ thực tế, Bổ Thiên Dược có thể nghịch chuyển tất cả những thứ này!

Đón lấy, Thạch Hạo thu hồi cái này kỳ dị hạt giống, hắn từng đáp ứng, phải đem loại này chôn ở một cái không người biết được địa phương, kỷ nguyên tiếp theo cô gái kia mới sẽ xuất thế.

"Gào..."

Cổ động nơi sâu xa, vang lên một tiếng để người tê cả da đầu trường hào thanh, là Đại trưởng lão vẫn là những sinh linh khác? Thạch Hạo lông tơ rì rào dựng thẳng.

Đây là nơi quái quỷ gì, làm sao sẽ như vậy, hắn thực sự có chút không yên lòng, lấy ra Đại La Tiên Kiếm, hướng về trong động phóng đi.

Cổ động thăm thẳm, liệt diễm hừng hực.

Trên đất, có không ít xương khô, điều này khiến người ta kinh hãi, chết đi sinh linh khi còn sống tu vi nhất định mạnh mẽ khủng khiếp, vượt xa giáo chủ cảnh, vô cùng đáng sợ, đến nay xương cốt còn đang lấp lánh ánh sáng

lộng lẫy.

Sau đó không lâu, Thạch Hạo tìm tới Đại trưởng lão, hắn ở nơi sâu xa nhất một cái trong hố sâu không ngừng đào móc, cái kia lại là do tro cốt bỏ thêm vào cổ khanh.

Ở nơi đó, có rất nhiều nát xương, mà càng nhiều chính là tro cốt, xem ra khủng bố cực kỳ.

Tình cờ, Đại trưởng lão sẽ từ cái kia to lớn tro cốt trong hầm đào ra một ít đáng sợ móng vuốt, xương sọ các loại, có chút giống cực kỳ vuốt rồng, Kỳ Lân xương sọ các loại.

Thạch Hạo kinh sợ đến mức toàn thân lạnh lẽo, lại một lần nữa giác sợ nổi da gà, đây là cái gì yêu ma nơi, thực sự làm người nghe kinh hãi.

"Cái này hỏa động, có mạnh mẽ hỏa tinh khả năng, ta mang hạt giống tới đây vì nó bổ sung năng lượng, sợ ngươi khi trồng bên trong tu hành thì tinh khí khô héo." Đại trưởng lão nói rằng.

Sau đó, thần sắc hắn càng thêm nghiêm nghị, nói: "Nơi này đã từng là một vị Đế Quân chỗ ở, chết rồi quá nhiều người, còn có Chân Tiên diệt."

Hỏa đạo lĩnh vực Đế Quân? Thạch Hạo chấn động trong lòng, hắn từng nghe tới, một bộ tộc người mạnh nhất mới có tư cách xưng đế!

Rất nhanh, Đại trưởng lão thân thể chiến xử, hắn quả thực khó có thể tin tưởng được, càng từ to lớn tro cốt chồng bên trong đào ra một cái đồ vật.

Thạch Hạo hút vào hơi lạnh, không nhịn được lùi về sau, thực sự quá kinh sợ, làm sao sẽ như vậy?

Đó là một sinh vật hình người, bao da xương, nó khô héo đáng sợ, toàn thân cháy đen, ngoại trừ một lớp da, cùng bộ xương không hề khác gì nhau.

Ngoài ra, nó còn có một đôi cánh, thoáng mang theo hào quang màu

vàng óng, tuy rằng phần lớn đều cháy đen, nhưng như trước có một chút kim quang tràn ra.

Đây là sinh linh gì?

Nó hốc mắt hãm sâu, cái kia hầu như chính là một cái đầu lâu, nhưng là lúc này nó nhưng há miệng ra, suy yếu nói xảy ra điều gì, cạc cạc vang vọng.

Đó là trên dưới hàm răng ở va chạm, phát sinh thanh âm đáng sợ.

Cảnh tượng này quá khủng bố, Đại trưởng lão từ to lớn tro cốt chồng bên trong lại đào ra một cái nghi tự còn sống sót da bọc xương sinh linh, vô tận năm tháng trôi qua, nó còn có tức giận!

"Kỳ tích a, động này bên trong còn có... Sống sót nhân vật vô thượng!" Đại trưởng lão run giọng nói.

"Tiền bối!" Thạch Hạo mở miệng.

Ầm!

Ở nơi đó, suy yếu sinh linh xem ra gầy trơ xương lân hưởng, thiếu hụt sinh mệnh khí thế, thế nhưng nó đôi kia cháy đen, hơi có kim quang tràn ra cánh nhẹ nhàng chấn động, càng cùng trời long đất lở giống như vậy, toàn bộ lòng đất cổ động đều đang kịch liệt run rẩy, sau đó nóng chảy, muốn hủy diệt rồi!

Thạch Hạo ngơ ngác, đây là thế nào một cái sinh vật mạnh mẽ?

"Lẽ nào là vị kia Đế Quân?" Hắn khiếp sợ, trong lòng sản sinh như vậy liên tưởng.

"Ngươi mau chóng về Thiên Thần Thư Viện, không cần lo chuyện nơi đây, lưu lại sẽ rất nguy hiểm, không giúp đỡ được gì!" Đại trưởng lão nói rằng, hắn tách ra cái kia đôi cánh, phi thường kiêng kỵ.

"Trước đó bối ngươi đây?" Thạch Hạo hỏi.

"Không cần phải để ý đến ta, ta không gặp nguy hiểm!" Đại trưởng lão thần sắc nghiêm túc, để Thạch Hạo rời đi, nhưng không muốn tiết lộ nơi đây phong thanh.

Đồng thời, hắn nói cho Thạch Hạo, nơi này là Vô Lượng Thiên, bọn họ đã trở lại này một giới, không cần lo lắng không tìm được đường về.

Thạch Hạo bất đắc dĩ, rời đi nơi này, lui ra cổ động.

Hô!

Gió to gào thét, Thạch Hạo tung thiên mà đi, hướng về Thiên Thần Thư Viện chạy đi.

Ngoại giới, hôm nay đã sớm quá khứ hai năm rưỡi, ở trong đoạn thời gian này, trên chín tầng trời có thể nói hết sức xán lạn, bởi vì kỳ tài xuất hiện lớp lớp, thiên kiêu quật khởi, ra rất nhiều óng ánh nhân vật, đủ để ghi vào trong sử sách!

Ở này hai ba năm hai, liên tiếp có vô địch anh kiệt cùng hoàn mỹ hạt giống dung hợp, có thể nói vang dội cổ kim, mà lại đều tỏa ra ngập trời dị tượng, chấn động Cửu Thiên Thập Địa.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1264: Nhất Khí Hóa Vạn Linh

Chín loại bí thuật, chín đại thần thông, khả dĩ trấn giết đương thời địch, đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi!

Lam tiên kinh diễm cổ kim, cái này tuổi trẻ thiếu nữ, một thân tinh thông chín đại bảo thuật, quả thực siêu phàm nhập thánh, chiến lực vô cùng!

Nàng đứng ở nơi đó, thân thể chung quanh xuất hiện cửu sắc sáng rọi, hình thành một cái lộng lẫy vầng sáng, như là sáng chói thần hoàn giống như, Tương nàng bao phủ tại chính giữa, Vô Trần vô cấu.

Oanh!

Thiên Băng Địa Liệt, chín đại Thần Thuật đánh nát trời cao, tại phía trước tách ra, công phạt Thạch Hạo, muốn đem hắn phai mờ.

Cần biết, một loại thần thông cũng đủ để chấn thế, đã đến bọn hắn cấp bậc này, như thế nào thi triển tầm thường bảo thuật, nàng đến từ Trường Sinh thế gia, đã ở tiên viện tu hành, không...nhất thiếu đúng là ngạo thế thần thông.

Rất nhiều người sợ, bởi vì cái loại nầy uy thế lại để cho bọn hắn cảm giác sâu sắc bản thân nhỏ bé, hư không nổ tung, cái loại nầy dư âm-ảnh hưởng còn lại tựu khiếp người tâm hồn, không thể địch lại được.

PHỐC!

Có người thổ huyết, một ít chấn động vọt tới lúc tránh né không kịp, bị ăn mòn rồi, tựu cốt đoạn cân gãy, suýt nữa bị xé nứt thành mảnh vỡ.

"Làm sao có thể, cái này rất đúng cỡ nào cường đại thần thông?!" Một vị

hư đạo cảnh cường giả sợ ngây người, đồng thời cảm thấy sau lưng lạnh cả người, có chút sợ hãi.

Cùng tồn tại hư đạo cảnh, chênh lệch như thế nào hội to lớn như thế? Cùng một đời tuổi trẻ Chí Tôn so sánh với, hắn thật sự không đủ xem, kém rất nhiều!

2∴

Tại hắn khác một bên, có vài tên Thiên Thần thảm hại hơn, cũng là không tin tà, không có kịp thời tránh né, kết quả một ít quang huy rơi, bọn hắn thân thể bị đục lỗ, máu tươi văng khắp nơi, suýt nữa đã chết.

Trong nháy mắt ở giữa, tan thành mây khói!

Tại thời khắc này, những người này trong nội tâm sinh ra cảm giác như vậy, nếu như một vị tuổi trẻ Chí Tôn thật muốn Vô Tình đối phó bọn hắn, quá dễ dàng, thực lực siêu tuyệt, khả dĩ trực tiếp nghiền áp!

Thế nhưng mà, đem làm bọn hắn chứng kiến phía trước cảnh tượng lúc, thì là chấn động, linh hồn rung động, nội tâm sợ run. Đó là hoang tại ra tay, siêu phàm nhập thánh, không thể đo lường được.

Hắn há mồm phun ra một treo Tinh Hà, không chỉ có ngăn cản này chín đại Thần Thuật, hơn nữa những cái kia cốt văn tại diễn biến, hóa thành vạn linh, đầy trời đều là thân ảnh, phô thiên cái địa.

Giờ khắc này, không chỉ có là bọn hắn, tựu là những người khác. Kể cả lớp người già nhân vật cũng đều ngạc nhiên, có chút hóa đá, cái loại nầy cảnh tượng quá rung động.

Ngàn vạn sinh linh, che khuất bầu trời, khắp nơi đều là. Có hoàng kim Voi ma mút giống như, đứng trên mặt đất, ngửa mặt lên trời gào thét. Có cự sơn đại bạch Sư Tử Vàng, tóc mai như thác nước, uy mãnh vô cùng. Rống liệt hư không. Có mây đen giống như Thôn Thiên tước, trên mặt đất quăng hạ mảng lớn bóng mờ, hai mắt như máu nguyệt giống như đại mà màu đỏ

tươi. Có Thao Thiết, đứng tại trong hư không. Dữ tợn vô cùng, lớn đến khôn cùng, muốn đem Vực Ngoại ngôi sao thôn phệ xuống. Còn có thể sợ chim đại bàng, hai cánh như rủ xuống thiên chi vân. Lên như diều gặp gió, muốn đi đánh rơi đại tinh!

...

Mọi người phảng phất xuyên việt đã đến tiên cổ những năm cuối, vạn linh đều xuất hiện. Cùng thiên tranh giành, cùng dị vực khủng bố tu sĩ đại chiến, tất cả đều bạo động.

Tại thế gian này có thể nghĩ đến cường đại sinh linh cơ hồ đều xuất hiện, lộ ra hóa thân thể, hoặc giương cánh xé rách Càn Khôn, hoặc đứng tại cả vùng đất rống to, giống như là muốn rống rơi xuống ánh trăng!

Thân ảnh rậm rạp chằng chịt, mà lại đều lớn đến khôn cùng, vì vậy xem ra giống như là bao trùm đại địa, che đậy bao la bát ngát Tinh Không, tất cả đều là chí cường sinh vật.

Sở hữu tất cả đây hết thảy, đều là Thạch Hạo phụt lên ra cái kia đạo Tinh Hà hóa thành, Nhất Khí Hóa Vạn Linh, hiển lộ rõ ràng chí cao thủ đoạn!

Những...này chim thần mãnh thú, chạy trốn, thét dài lấy, giẫm đạp đại địa sụp đổ khai mở, hư không nghiền nát, không gì so sánh nổi, không có gì khả dĩ ngăn cản.

Tại đây trong một sát na, lam tiên chín đại thần thông thoáng cái trở nên mờ đi.

Mới bắt đầu nhất lúc, hoang nhổ ra một treo Tinh Hà, chỉ là ngăn cản chín đại thần thông, muốn trấn áp, nhưng cuối cùng là tại đối kháng ở bên trong, nhưng bây giờ lại cải biến, chín đại thần thông tại tan vỡ, tại tan rã, chính hóa thành vô hình.

Lúc này mới một lát mà thôi, Thạch Hạo tựu chuyển thủ làm công, đột phá cực hạn, muốn áp chế lam tiên.

Đương nhiên, mọi người chú ý trọng điểm không phải những...này, thắng bại phản cũng không phải cửa thứ nhất khóa điểm rồi.

Tất cả mọi người kể cả nào lão ngoan đồng đều đang ngó chừng những cái kia sinh linh, tại sao có thể có nhiều như vậy, đây là cái gì bảo thuật, khả dĩ tại nhất niệm ở giữa triệu hoán vạn linh?

Oanh!

Trên bầu trời, như là núi biển bộc phát, Hồng hoang mãnh thú vô cùng, chạy như điên lấy, nghiền áp hết thảy ngăn cản.

Chín đại thần thông sụp đổ khai mở, ngăn không được những...này sinh linh, vạn cầm Vạn Thú tề minh: trỗi lên, ai cũng muốn biến sắc, những chuyện lặt vặt kia hoá đá cấp nhân vật mắt lộ ra tinh quang, như có điều suy nghĩ.

"Là nguyên thủy thực giải đệ nhất bộ, thần dẫn trong biến mất vạn linh con dấu tái pháp!" Có người ý thức được cái gì, nói ra như vậy một phen.

Mọi người khẽ giật mình, rồi sau đó giật mình, lại là cái này bộ pháp, tất cả mọi người ngẩn người, đây không phải là hóa hủ là lạ nguyên thủy nhất cốt văn ấy ư, như thế nào sẽ trả có bí thuật?

"Đồn đãi, trở thành ngộ đến cao thâm cảnh giới, tựu là tầm thường pháp cũng có thể phóng xuất ra kinh thiên động uy năng, ta không biết hoang là như thế nào làm được, rõ ràng thể hiện ra vạn linh, tính bằng đơn vị hàng nghìn sinh vật, thật sự siêu phàm!" Tiên viện một vị trưởng lão nói nhỏ nói.

Cái này lại để cho người rung động, hoang quả nhiên không tầm thường, Tương cái này bộ thực giải rõ ràng tìm hiểu đến loại này hoàn cảnh, thế gian hãn hữu, xưa nay không có như thế nào nghe nói qua.

Lam tiên lâm vào bị động, bị các loại cổ thú bao vây, phát sinh nguy hiểm, một ít ác điểu thậm chí cúi vọt xuống tới, muốn đem nàng xé rách.

Nàng một góc ống tay áo đều nứt vỡ rồi, bị một cái hoàng kim loan mỏ đập vỡ vụn, suýt nữa làm cho nàng tay trắng hóa thành một đoàn huyết vụ, không phải là của nàng thần thông không được, mà là thủ đoạn của đối phương quá kinh người.

Lam tiên chín đại thần thông thứ nhất so thứ nhất khủng bố, đã từng đánh chết rất nhiều chim thần, tiêu diệt hơn mấy trăm ngàn đầu đáng sợ cổ thú, đây tuyệt đối là kinh thế cấp.

Không biết làm sao những cái kia sinh linh nhiều lắm, mỗi một đầu đều là trong truyền thuyết chiến thú, là hiếu chiến chủng tộc, là cường đại sinh vật, có thể đánh chết một ít coi như là rất giỏi.

Huống chi là nàng giết chết nhiều như thế!

Nhưng là, ngăn không được tựu là ngăn không được, tính bằng đơn vị hàng nghìn sinh linh chạy trốn mà qua, giương cánh kích thiên, lại để cho tại đây hóa thành đất chết, cái gì đều lưu không dưới.

Lúc này, không chỉ nói những người khác, tựu là Thạch Hạo mình cũng ngẩn người.

Một thức này pháp càng như thế đáng sợ, hắn phun ra Tiên Thiên bổn nguyên tinh khí, thúc dục cái này mấy lần bế quan đều tại tìm hiểu nguyên thủy thực giải, rõ ràng có loại uy lực này, như thế thanh thế to lớn.

Cái này vượt ra khỏi Thạch Hạo tưởng tượng của mình, chưa từng ngờ tới, nguyên thủy thực giải bên trong đích tầm thường cốt văn toàn bộ bày ra, bị hắn hết sức thăng hoa về sau, có thể như thế!

Nhưng là, lúc này đây diễn biến, tiêu hao thần lực cũng khó có thể tưởng tượng, vạn linh hiển hiện, mỗi một đầu lớn như núi cao, có như Tử Kim thực hống đợi muốn phun ra nuốt vào Nhật Nguyệt, chim đại bàng đợi càng là lên như diều gặp gió Vực Ngoại, chặn đánh rơi xuống ngôi sao đến. Cái này là bực nào khí phách? Nhưng tiêu hao quá cự rồi!

Cường như đá hạo, giờ khắc này cũng có một ít suy yếu cảm giác, theo cái này một treo Tinh Hà lao ra, hóa thành vạn linh, giống như là một ngụm lỗ đen không ngừng thôn phệ trong cơ thể hắn tinh khí thần.

"Nhất Khí Hóa Vạn Linh, hảo cường, nhưng là rất hung hiểm!" Thạch Hạo tự nói.

Đây cũng chính là hắn, hóa thành tên còn lại, lúc này hơn phân nửa đã đã trở thành thịt người làm, bị triệt để hút khô rồi. Căn bản không cách nào cung ứng vạn linh tiêu hao.

Oanh!

Cuối cùng nhất, hắn há miệng khẽ hấp, sở hữu tất cả sinh linh đều hóa thành từng khỏa quang điểm, ngưng tụ cùng một chỗ, như là một treo Tinh Hà, rồi sau đó chui vào hắn trong thân thể.

Mọi người thấy nghẹn họng nhìn trân trối, đều một hồi kinh hãi.

"Úm,, bá, hồng..." Ngay một khắc này, hùng vĩ kinh văn tiếng vang lên, phảng phất khả dĩ trấn áp cửu thiên thập địa. Mới vừa xuất hiện quấy nhiễu Càn Khôn nào đó cân đối.

Cái này kinh văn âm thanh lại để ỗi người đều nhanh chóng hoàn hồn, rồi sau đó hoảng sợ, cùng một chỗ quay đầu lại, nhìn về phía đại tu đà chỗ đó. Hắn đã ngồi xếp bằng tại trong hư không, khẩu tụng chân kinh.

Giờ khắc này, mọi người mới giật mình nhớ tới, Thạch Hạo không chỉ là đang tiến hành một cuộc chiến đấu. Mà là đang đồng thời hoành kích ba đại cao thủ, vừa rồi chỉ là cùng lam tiên mà liều đấu quá mức đặc sắc rồi, vì vậy lại để cho người quên lãng mặt khác hai trận.

Tiên cổ mạnh nhất tâm kinh một trong. Là được tên là tăng cái chủng loại kia người tu hành khai sáng, thành tựu viên mãn tâm, giác ngộ thật, vấn tâm hỏi, đó là bọn họ pháp.

Những...này cổ tăng, nguyên một đám tinh thần lực cường đại kinh người, không gì so sánh nổi!

Bọn hắn khả dĩ dựa vào kinh văn, đơn chích ngâm tụng mà thôi, có thể siêu độ đối thủ, trấn áp bầy địch, vô cùng nhất quỷ dị cùng cường đại.

Tiên cổ năm đó, cái kia tại lúc tuổi còn trẻ tự xưng là Phật tuổi trẻ Chí Tôn, từng có quá hành động vĩ đại, thiện xướng tiếng vang triệt tứ phương, kết quả độ hóa sở hữu tất cả cừu địch, lại để cho bọn hắn đi theo:tùy tùng tại bên người, trở thành hắn bộ chúng, (rốt cuộc) quả nhiên là thần uy cái thế!

Đại tu đà đã nhận được loại này truyền thừa, hôm nay tại vận dụng cường đại tinh thần lực, thúc dục Phật Đà tâm kinh.

Kinh văn không dứt, tại trong hư không hóa thành lần lượt như núi thật lớn ký hiệu, lập loè lạnh như băng kim loại sáng bóng, tất cả đều bay về phía Thạch Hạo chỗ đó, trấn áp hắn.

Này tế, hoang một cái lảo đảo, thân hình bất ổn.

Cái này dẫn phát một hồi tiếng kinh hô, tất cả mọi người ghé mắt, chằm chằm vào chỗ đó.

Chủ yếu là vừa rồi, Thạch Hạo tùy tiện vận dụng vạn linh áo nghĩa, Tương nguyên thủy thực giải giải thích đã đến tối cao hoàn cảnh, tiêu hao tinh khí thần nhiều lắm, có thể nói rộng lượng.

Vì vậy, hiện tại ngắn ngủi có chút suy yếu.

Oanh!

Ngập trời thần diễm bộc phát, Thạch Hạo chỗ đó lần nữa sáng chói, hắn định trụ thân hình, trong cơ thể một đạo lại một đạo "Cửa" khe hở phảng phất biến lớn đi một tí, cuồn cuộn không dứt cung cấp tiềm lực.

"Ô hay!"

Thạch Hạo hét lớn một tiếng, tại hắn mi tâm trước, cái kia ngồi xếp bằng Nguyên Thần tiểu nhân thoáng cái chói mắt...mà bắt đầu, đồng dạng tụng kinh.

Đây là tinh thần áp chế, là thần niệm đối kháng, đến cuối cùng, cái kia Nguyên Thần tiểu nhân hóa thành một thanh kiếm thai, tuyệt thế sắc bén, xoẹt một tiếng bay ra, hướng về đại tu đà chém tới.

Giờ khắc này, đứng ở trong đám người Vương hi ngạc nhiên, đây không phải Vương gia bất truyền bí mật sao?

Bình loạn bí quyết!

Từ xưa đến nay, mạnh nhất Tam đại kiếm quyết một trong, có thể lại để cho Nguyên Thần chắc chắn Bất Hủ, hóa thành binh khí, chặt đứt bản thân hết thảy ràng buộc, phách thế gian sở hữu tất cả ngăn cản!

Những người khác cũng khiếp sợ, cảm thấy bất khả tư nghị.

Hoang như thế nào học xong? Điều đó không có khả năng! Vương hi tại trong lòng kêu to, không có chính thức tâm pháp, vô luận như thế nào cũng không có khả năng diễn dịch ra.

Đại tu đà vốn là bình tĩnh vô cùng, lúc này lại khóe mắt trực nhảy, cuối cùng không thể yên lặng, rất nhanh ra tay, không hề ngồi xếp bằng rồi, hai tay không ngừng kết ấn.

"Xoẹt!"

Vừa lúc đó, Tử Nhật Thiên Quân cũng xuất thủ, không có đợi đến lúc Hồng Mông tử khí loại triệt để ngưng kết hoàn tất, liền trực tiếp đánh giết tới.

Bởi vì, hoàn mỹ hạt giống lộ ra hóa, cần tiêu hao thời gian rất lâu, dù sao hắn mới dung hợp mà thôi, vẫn không thể tùy tâm sở dục, bây giờ nhìn đến chiến cơ, không muốn bỏ qua cơ hội.

Thế nhưng mà, chuyên chú đại tu đà hoang, lúc này vậy mà cười lạnh, Hoắc xoay người, tay niết pháp ấn, hướng hắn vọt tới, kịch liệt chém giết.

Oanh!

Tại hoang cùng Tử Nhật Thiên Quân hai người này ở giữa, bạo phát đáng sợ nhất chiến đấu, từng quyền đến thịt, chưởng chưởng gặp huyết, đây là đối chiến, càng là đổ máu.

"Ừ?" Xa xa, đại tu đà kinh ngạc, hắn phát hiện bị lừa rồi!

Cái kia xông lại Nguyên Thần kiếm thai là hư ảnh, là giả dối, không phải chân thân, mà chứng kiến Thạch Hạo sinh long hoạt hổ giống như, kịch chiến Tử Nhật Thiên Quân, hắn lập tức sẽ hiểu, hắn Nguyên Thần sớm đã quy khiếu.

Oanh!

Kịch liệt chém giết, mãnh liệt va chạm, Thạch Hạo cùng Tử Nhật Thiên Quân đại chiến đến gay cấn, Tử Nhật Thiên Quân gào thét, hắn vốn là muốn cướp đi Thạch Hạo thịt xác, chưa từng nghĩ lâm vào như vậy hoàn cảnh.

Hắn ngược lại cũng không phải sợ hãi Thạch Hạo mới như vậy vượt lên trước đoạt hắn thân thể, chỉ là muốn trước trảo tới trong tay chế ngạo dừng lại, nhục nhã Thạch Hạo. Dù sao trước kia bị tổn thất nặng, đã gặp phải khuất nhục.

Có thể hiện tại xem ra, hắn tính sai, đối phương chưa bao giờ từng lại để cho bản thân lâm vào hiểm địa trong.

Đông!

Thiên Băng Địa Liệt, Quỷ Thần thần gào thét, Thạch Hạo liên tiếp ra nặng tay, Lôi Đế ấn liên tiếp oanh kích, Tương Tử Nhật Thiên Quân chấn ho ra máu, tử khí cùng tia chớp hỗn hợp cùng một chỗ, thân thể kịch liệt run rẩy.

Xoẹt!

Đại tu đà chạy đến. Xuất thủ, hắn cảm thấy bị hí lộng rồi, không hề cái vận dụng chân kinh, đã huy động vàng như nến sắc bàn tay lớn, về phía trước chộp tới.

"Đầu trọc, ngươi thân thể còn không được!" Thạch Hạo quát, ầm ầm một chưởng chấn khai Tử Nhật Thiên Quân, lại để cho khóe miệng của hắn lại tràn huyết, rồi sau đó tay phải hóa thành nắm đấm. Đánh hướng đại tu đà.

Phanh!

Đại tu đà trượng sáu Kim Thân sáng lên, cùng Thạch Hạo liều mạng lúc, kịch liệt lay động.

Đón lấy, Thạch Hạo há miệng vừa kêu ở giữa. Diệt sạch tràn ra, khắp nơi đều là, muốn giam cầm đại tu đà.

Lam tiên vọt tới, thon thon tay ngọc sáng lên. Thi triển ra một loại cổ thiên công, lam sắc rung động sôi trào, che lũng nơi đây.

Đ-A-N-G...G!

Thạch Hạo đơn giản mà thô bạo. Đối mặt vị này trích tiên tử, hắn một quyền đánh lui đại tu đà, quay người trực tiếp phốc đánh tới, hai tay niết dấu quyền, toàn lực đuổi giết.

Rống!

Tử Nhật Thiên Quân truy kích, lần nữa gia nhập chiến trường.

Đại tu đà thân thể nhoáng một cái, phật quang phổ chiếu, cũng gia nhập đi vào.

Thạch Hạo theo chân bọn họ riêng phần mình liều mạng một cái, tập trung toàn lực giết chết lam tiên, toàn lực ứng phó.

PHỐC!

Cuối cùng nhất, ống tay áo phất phới, lam tiên quần áo nghiền nát, hai cây tay áo đều cắt đứt, lộ ra tay trắng, khả dĩ chứng kiến trên cánh tay phải có năm đạo vết máu, đó là Thạch Hạo dấu quyền, thiếu chút nữa Tương này cánh tay trực tiếp đánh gãy xuống!

Lam tiên sắc mặt đỏ bừng, kiều diễm như hoa, liên y phục đều bị người đánh nát, thật sự có tổn hại nàng trích tiên tử hình tượng.

"Úm!"

Đại tu đà hét lớn, dùng chú ngữ phối hợp tay của mình thế, hướng về Thạch Hạo phát ra kinh thiên động địa một kích.

Đối mặt loại này công phạt lúc, Thạch Hạo Nguyên Thần xuất khiếu, hóa thành kiếm thai, chém về phía đầu lâu của chúng nó, nhưng là đại tu đà không hề mắc lừa, trực tiếp công kích Thạch Hạo, chỉ là hơi chút ngăn trở kiếm kia thai mà thôi.

Oanh một tiếng, giữa hai người kịch liệt va chạm, Thạch Hạo dùng cương mãnh khí phách một quyền cách chặn đại tu đà một kích toàn lực, lại để cho hắn lần nữa vô công.

Mà cùng lúc đó, đại tu đà lông tóc dựng đứng, bởi vì cái kia chém tới Nguyên Thần kiếm thai, rõ ràng phá tan hắn ngăn cản, bay tới, không phải hư ảnh.

Hắn rất nhanh ra tay, đem hết khả năng cản trở.

Cuối cùng trước mắt, kiếm kia thai hóa thành một cái nắm đấm cao sáng chói tiểu nhân, tại đầu của nó bên trên xoay quanh, không có thể đột phá đại tu đà hộ thể thần quang, nhưng lại làm một động tác.

BA~!

Cái kia tiểu nhân trực tiếp tại đầu của nó bên trên nạo một cái tát, tiếng vang thanh thúy, mặc dù là đâm vào hộ thể kim quang lên, nhưng giống như đánh vào thân thể bên trên giống như vang dội.

Mọi người nghẹn họng nhìn trân trối, tựu là đại tu đà cũng ngẩn ngơ.

Đây là ** trắng trợn đùa giỡn ah!

Tất cả mọi người có chút im lặng, hoang tuyệt đối là cố ý, mặc dù một kích này không gây thương tổn người, cũng muốn dọa hắn nhảy dựng.

Đại tu đà đưa tay liền hướng bên trên chộp tới, dùng đại thần thông, muốn giam cầm hư không, Tương cái kia Nguyên Thần tiểu nhân bắt được.

Ngay lập tức, tiểu nhân hóa thành quang vũ, nhanh chóng tản ra, vọt lên trở về, đây chẳng qua là bộ phận Nguyên Thần lực, trở về Thạch Hạo mi tâm trong.

Oanh!

Thạch Hạo thân thể sáng lên, cùng Tử Nhật Thiên Quân khí lực va chạm, tay phải sáng chói, cùng với một mảnh dài hẹp trật tự thần liệm [dây xích], liễu Thần pháp xuất kích, suýt nữa Tương Tử Nhật Thiên Quân cổ khóa lại.

PHỐC!

Tử Nhật Thiên Quân một tiếng kêu đau đớn, cùng với huyết dịch tóe lên, còn có một túm sợi tóc trụy lạc. Một đầu kim sắc thần liệm [dây xích], sát trong cổ của hắn, cắt đứt hắn một đoạn tóc tím.

Tất cả mọi người xem thần trì ý động, kích động không thôi.

Đây là tối đỉnh cấp đại chiến, trước đó chưa từng có, thuộc về một đời tuổi trẻ tối cao tầng thứ tranh phong!

Nhất là Thiên Thần thư viện đệ tử, nguyên một đám kích động run rẩy,

hô to...mà bắt đầu.

Những người khác cũng có không thiểu như thế, dòng suy nghĩ của bọn hắn theo trong sân thân ảnh mà phập phồng.

Thạch Hạo một người độc chiến Tam Đại Chí Tôn, tung hoành trong thiên địa, dũng mãnh phi thường vô cùng, hắn hoành kích ba người, không rơi vào thế hạ phong, ở chỗ này thể hiện ra không thể địch tư thái, bễ nghễ thiên hạ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1265: Thân Tức Là ChủNg

Loạn thạch băng vân, năng lượng như biển lớn chập trùng, sóng lớn vỗ bờ!

Thạch Hạo ngang dọc dưới bầu trời, dũng lực tuyệt thế, cùng Tam Đại Chí tôn kịch liệt tranh phong, chiến đấu thập phân đáng sợ, thần thuật diễn dịch, không ngừng tỏa ra, rực rỡ mà khiếp người.

Nơi này sôi trào, cao thủ tranh hùng, Chí tôn đại quyết chiến, từ trên trời giết tới lòng đất, lại từ trên mặt đất đánh tới mây xanh tiến lên!

"A..." Tử Nhật Thiên Quân rống to, trên cổ chảy máu, tóc tai bù xù, bị tử khí bao bọc, giống như ma như thần, hắn bị kim sắc cành suýt nữa cắt đứt cổ.

Thời khắc này, mấy người giết tới gay cấn tột độ, chiến đến điên cuồng mức độ, không màng sống chết, tối thiểu Tử Nhật Thiên Quân liều mạng như vậy, bởi vì hắn nổi giận.

Hết lần này đến lần khác, hắn bị Thạch Hạo áp chế, đối với kiêu căng tự mãn, tự phụ có thể nhìn xuống trẻ tuổi hắn mà nói, đây là một loại sỉ nhục.

Hồng Mông Tử Khí chủng, được xưng vô địch chủng, ở từ trần cổ xưa trong năm tháng, phàm là được viên hạt giống này người đều là truyền kỳ, đều có kinh thiên động địa chuyện cũ.

Mà hắn mới xuất quan mà thôi, liền tao ngộ ngăn trở, có thể nào cam tâm?

Nếu như hắn hôm nay triệt để đại bại, như vậy sắp thành liền Hoang vô thượng uy danh, nhắc tới Hồng Mông Tử Khí chủng, mọi người nghĩ đến

chính là Hoang uy thế!

Lấy vô địch chủng tôn lên đối phương chiến tích, đó là cỡ nào bi ai, đồng thời cũng hiện ra được đối phương oai hùng vô cùng, khinh thường thiên hạ cùng thế hệ tất cả mọi người!

Coong!

Tử Nhật Thiên Quân xuất thủ, một khỏa tử sắc hạt giống ở trước người hiện ra, cổ điển mà an lành, mang theo thụy khí, giống như một thế giới ở chìm nổi, áp bức lòng người.

Mọi người kinh dị, viên hạt giống này chung quy hiện ra chân hình sao?

"Không đúng, hay là chênh lệch một phần, Thiên Quân tuy mạnh, thế nhưng mới dung hợp mà thôi, vẫn chưa thể tùy tâm vì lẽ đó khống chế, quá mức vội vàng, lúc này chỉ điều động ra bộ phận Hồng Mông khí!" Có người nói nhỏ, nhìn ra ngọn ngành.

Thế nhưng, này vẫn rất khủng bố!

Viên hạt giống này vừa thành hình, hiển lộ ở trong thiên địa, nhất thời phong lôi mãnh liệt, cuồng phong nộ hào, càn khôn trong nháy mắt biến sắc, giống như thế giới tận thế đến.

Răng rắc!

Một đạo to lớn lôi điện hoành vũ, giống như Chân Long từ Tiên Cổ đột nhiên xuất hiện, để càn khôn tiệt vì làm hai nửa, để toàn bộ thế giới tan vỡ.

Hư không, các loại vết nứt lan tràn, lớn đến vô biên, lít nha lít nhít, như đồ sứ phá nát.

Lúc này, Đại Tu Đà còn có Lam Tiên đều kinh hãi, cấp tốc lùi về sau, sợ bị dính vào, tạm thời từ bỏ công kích, rời đi đó là không phải nơi.

"Ầm!"

Tử Nhật Thiên Quân tay phải nắm pháp ấn, mạnh mẽ vung lên động, cái kia hạt giống chấn động, chỉ là này run lên mà thôi, càn khôn đại rung chuyển, giống như phát sinh đáng sợ nhất địa chấn.

Đất trời rung chuyển, trong thư viện các loại cổ xưa Thần sơn rạn nứt, muốn hủy diệt.

Cũng còn tốt, thời khắc mấu chốt có người xuất thủ, có trưởng lão ngăn cản tất cả những thứ này, ngoài ra hộ giáo trận pháp phục sinh, trấn thủ thập phương, ổn định nơi này tất cả.

Hư không sẽ không có may mắn như vậy, ở dập tắt, ở nổ đùng.

Hùng vĩ sức mạnh, như không thể ngăn cản như đại dương bao phủ, hướng về Thạch Hạo nơi đó chạy chồm mà đi.

Cái kia hạt giống quấn quanh lôi điện, chói mắt yêu dị, tử hà tỏa ra, thập phân chấn động tâm hồn, khiến người ta run rẩy, đối mặt nó lúc không nhịn được muốn quỳ sát xuống.

"Hoang, ngươi nhất định chiến tử!"

Tử Nhật Thiên Quân rống to, tóc dài loạn vũ, hai mắt bắn ra hai đạo tử sắc điện mang, dài tới mười mấy dặm, cả người ở trong mây mù có vẻ thần bí mà khủng bố.

Tử sắc hạt giống, thời khắc này xem như là bị hắn kích hoạt rồi, đại biểu chính là ý chí đất trời, là Thượng Thương tán thành.

Vào thời khắc này, rất nhiều quy tắc từ Vực Ngoại mà hàng, từ trên bầu trời trút xuống, như là thác nước, hóa thành hữu hình thân thể, đi vào tử sắc hạt giống bên trong.

Đến thiên chi sủng, được trời xanh che chở!

Hồng Mông Tử Khí chủng, lúc này đang bị đạo tắc gột rửa, tràn ngập

mảnh này đại thiên địa sức mạnh, áp chế hết thảy người phản kháng, đây là đại đạo uy thế!

Hư Đạo Cảnh, đây mới thực sự là chí cao hàm nghĩa, là thân cận đại đạo thể hiện.

Hồng Mông Tử Khí chủng đem này một cảnh sức mạnh rút thăng đến mức tận cùng, đại biểu thiên địa thẩm phán, đại biểu Thượng Thương phán quyết!

Không nghi ngờ chút nào, thời khắc này Tử Nhật Thiên Quân là khủng bố, oai hùng khiếp người, cao cao đứng ở giữa không trung, hai tay kết pháp ấn, ở tại trước người cái kia hạt giống tử quang ngập trời, mịt mờ sương mù tràn ngập.

Nó dần dần cùng đại đạo ngưng tụ ở cùng nhau, bùng nổ ra sức mạnh đáng sợ nhất.

Mà Tử Nhật Thiên Quân thời khắc này giống như là con trai của trời xanh, mang thiên địa oai, có thể đánh đâu thắng đó không gì cản nổi!

Không có ai không hoảng sợ, lúc này, hắn cùng đại đạo câu thông, có thể phá hủy tất cả ngăn cản, không gì không xuyên thủng, không có gì không phá!

Hoang nguy rồi! Đây là rất nhiều người giác ngộ, rõ ràng cảm nhận được loại kia vô địch uy thế.

Tử Nhật Thiên Quân tinh khí thần nhảy lên tới tối cực hạn, không có kẽ hở, nhìn xuống vạn vật, sự tự tin của hắn tâm tăng vọt, thần lực cái thế, quan sát bạn cùng lứa tuổi.

"Chết!"

Súc thế đã lâu, Tử Nhật Thiên Quân thanh động sơn hà, tóc dài đầy đầu dựng thẳng, con ngươi dựng đứng lên, mục quang như kiêu dương, cả người

lỗ chân lông dâng lên tinh khí.

Ầm ầm!

Câu thông đại đạo, cùng càn khôn kết hợp lại, như vậy khủng bố một đòn phát ra, Hồng Mông Tử Khí chủng hiện thế, giết chết Hoang!

Vạn linh đều chiến, không người không e ngại, từ trong xương đối với viên hạt giống này kiêng kỵ, hoảng sợ, nó là vùng thế giới này đại đạo dựng dục ra hạt giống!

Mọi người trong lòng run rẩy dữ dội, mấy người ở phù phù trong tiếng, ngã trên mặt đất, cũng nhịn không được nữa, đây là đối với đạo kính nể còn có thần phục.

Này không tự chủ được, không bị khống chế, xuất phát từ một loại bản năng!

Tất cả mọi người đều cảm thấy, Thạch Hạo có phiền toái lớn, trừ phi hắn cũng thả ra chính mình ẩn giấu hạt giống, nếu không, muốn xảy ra vấn đề lớn, thậm chí vẫn lạc!

Xoạt!

Vào đúng lúc này, một đạo rực rỡ tiên quang tỏa ra.

Thạch Hạo triển khai tứ chi, vung nắm đấm ấn, trong cơ thể thanh quang phồn thịnh, hắn cơ thể óng ánh giàu có ánh sáng lộng lẫy.

Lấy thân làm chủng, lúc này thân thể hắn chính là đại đạo hạt giống!

Ở trong cơ thể hắn, cái kia từng đạo lại từng đạo thần bí "Môn", bách với áp lực ở bên ngoài, mở ra khe hở lớn lên, phóng thích thân thể bản nguyên nhất tiềm năng, khổng lồ mà kinh thiên.

Từng tia từng sợi trật tự thần liên quấn quanh, xuất hiện ở Thạch Hạo bên ngoài thân, sau đó hắn liền như vậy triển phát hiện mình cực hạn sức

mạnh, đánh về Hồng Mông Tử Khí chủng!

"Hỏng rồi!" Thiên Thần thư viện đệ tử kinh sợ kêu lên, sắc mặt thảm biến, một phiến trắng bệch.

"Không được, có thể nào như vậy mạnh mẽ chống đỡ?" Tào Vũ Sinh mấy người cũng đều la thất thanh, linh cảm sẽ xảy ra vấn đề lớn, thế nhưng làm gấp lại không biện pháp trợ giúp hóa giải.

Ngay ở tất cả mọi người đều cảm thấy Thạch Hạo nguy hiểm lúc, khiến người ta kinh ngạc mà lại chấn động sự tình phát sinh.

Khí thế kia khoáng đạt, cực kỳ đáng sợ Hồng Mông Tử Khí chủng, tốc độ chậm lại, ép rơi xuống lúc tựa hồ tao ngộ trở ngại cực lớn.

Ba!

Tiếp đó, một tiếng vang nhỏ, một cái nắm đấm mang theo hào quang màu vàng kim nhạt, trực tiếp xuyên thấu cái kia viên vô địch chủng, xuyên qua mà qua!

"Cái gì?!"

Tất cả mọi người đều ngây người, tại sao lại như vậy, hùng vĩ vô địch cổ chủng liền như thế bị phá giải rơi mất?

Này quả thực làm cho người ta khó có thể tin tưởng được, kinh đi một chỗ nhãn cầu, theo người môn theo dự đoán hoàn toàn khác nhau!

Tử Nhật Thiên Quân loại kia vô địch đại thế, loại kia hùng vĩ thô bạo tư thái, lúc này tất cả đều cương cố, sau đó cấp tốc suy giảm, hắn súc thế đến mức tận cùng, cuối cùng càng sẽ trực tiếp như là cái đại khí cầu bị người đâm thủng.

"Sao lại thế..." Liền hắn đều quên phẫn nộ, lúc này thần sắc hoang mang, tìm kiếm căn do.

"Không thể!" Đón lấy, hắn gào thét lên.

Nơi đây, khởi đầu mọi người rất yên tĩnh, sau đó bàn tán sôi nổi lên, này đến tột cùng làm sao?

"Xuất hiện tình huống như thế chỉ có một cái khả năng, đây là hạt giống áp chế, Hoang có một hạt giống, so với Tử Nhật Thiên Quân Hồng Mông Tử Khí chủng còn muốn hoàn mỹ, đạo tắc ẩn chứa càng nhiều, hàm nghĩa kinh thế!" Thiên Thần thư viện có một vị trưởng lão nói rằng.

Nhưng là, sao có thể có chuyện đó, Hồng Mông Tử Khí chủng đã là vô địch chủng, còn có so với nó càng lợi hại sao?

Dù cho là cùng cấp, cũng đã tìm không được mấy viên, không thể sẽ vượt qua!

"Bởi vì, Hồng Mông Tử Khí chủng vẫn chưa hoàn mỹ bày ra, còn kém một phần, thời gian vội vàng, Tử Nhật Thiên Quân không có đợi được một khắc đó, vì vậy lúc này là có khuyết, như có đồng cấp hạt giống toàn diện áp chế, hắn liền bị nhiều thiệt thòi!" Tiên Viện một vị trưởng lão cũng làm ra giải thích.

"Ngươi sái ta, cũng có một khỏa hoàn mỹ hạt giống, dĩ nhiên lừa gạt ta!" Tử Nhật Thiên Quân hét lớn, cảm thấy chịu đến lừa dối, gặp sỉ nhục, bại không phục.

"Nếu như ngươi cho là như vậy, cũng không phải sai, chính ta chính là một khỏa vô địch chủng!" Thạch Hạo gào to.

Trong cơ thể môn nứt ra, rất nhiều từ xưa trường tồn trên cơ thể người nơi sâu xa nhất thần bí môn hộ đồng thời phát quang, từng đạo lại từng đạo vết nứt phát ra thanh quang ngưng tụ tập cùng một chỗ, để Thạch Hạo sức mạnh nhảy lên tới cực điểm!

Lúc này, hắn đứng ở hiện nay nhân sinh đỉnh cao nhất, trước nay chưa từng có, đạt đến mạnh nhất.

Xoạt!

Thạch Hạo không hề bảo lưu, lần thứ nhất vận dụng sức mạnh to lớn như vậy, hướng về Tử Nhật Thiên Quân phóng đi, toàn lực đánh giết!

Ầm!

Tử Nhật Thiên Quân kinh ngạc, nội tâm chấn động, hắn lần thứ hai nhanh chóng tụ tập Hồng Mông Tử Khí, để vô địch chủng cùng chính mình kết hợp, ngăn cản đòn đánh này.

Chỉ là hiện nay đối với hắn thập phân bất lợi, Viên hạt giống kia mới vừa bị Thạch Hạo xuyên thủng, tản ra sau không thể có hiệu mà cấp tốc toàn bộ trở về vị trí cũ, hắn thập phân bị động.

Đùng!

Một đòn kinh thiên động địa, Thạch Hạo nắm đấm chấn động Tử Nhật Thiên Quân ho ra đầy máu, thân thể bay ngang.

Tiếp đó, thiên địa này giống như là muốn sụp đổ, Thạch Hạo giống như một vị chiến tiên, lấy vô địch tư thái giương kích, đi càn quét kẻ địch, mỗi một cái nắm đấm đều chấn động sụp càn khôn.

Đùng! Đùng! Đùng!

Loại sức mạnh này quá mức đáng sợ, liền tại thời khắc này, theo Thạch Hạo vung quyền, càn khôn cuồn cuộn, Tử Nhật Thiên Quân bị động chống lại, có thể mỗi tiếp một quyền cả người đều sẽ đại khặc một ngụm máu tươi.

Đồng thời, cánh tay của hắn biến hình, máu thịt be bét.

Tất cả mọi người đều ngây người, không thể tin tưởng nhìn tất cả. Thạch Hạo khí thôn sơn hà, tóc đen rối tung, con mắt lạnh lẽo đáng sợ, một bước một quyền, thẳng thắn thoải mái, không có bất kỳ đẹp đẽ hư thức, liền như vậy đánh giết địch thủ!

Tử Nhật Thiên Quân một bước lùi lại, một bước một ho ra máu, thân thể muốn tan vỡ, không chịu nổi loại này khó có thể tưởng tượng áp lực, chấn động Thiên Thần thư viện.

Đây chính là Hoang thực lực chân chính sao?

Tất cả mọi người đều ngơ ngác, này quả thực làm cho người ta kinh sợ.

Đồng thời, mọi người đều nghĩ tới lời nói của hắn, hắn nói tự thân chính là một khỏa hoàn mỹ hạt giống, mà không phải nhắc tới lợi dụng trong thiên địa vô địch cổ chủng.

"Làm sao có khả năng?" Tiên Viện mấy vị cấp độ hóa thạch sống nhân vật, lúc này lộ ra kinh sợ, tràn đầy nhăn nheo trên mặt tràn ngập vẻ không tin.

Bọn họ người như thế, thái sơn sập trước mắt đều sẽ không thay đổi sắc, nhưng là lúc này lại một mặt chấn động.

"Hắn lẽ nào thật sự... Đi thông con đường kia?!" Lúc này, mấy người này đều nghĩ tới, xưa nay cũng không có người thành công con đường kia —— lấy thân làm chủng!

Con đường kia quá gian nan, chết đi không biết bao nhiêu cái thế anh kiệt, đều không thể thành công!

Nhưng là, hôm nay, Hoang nghi ngờ thành công!

Mấy cái hoá thạch sống ngơ ngác không nói gì, trong lúc nhất thời nói không ra lời, thiếu niên này bị bọn họ từ bỏ, liền một khỏa cổ chủng đều không có cam lòng dành cho, kết quả, hắn càng đi ra các đời cổ nhân cũng không thể thành công bước ra bước đi kia!

Đây thực sự là kinh thế tin tức, kinh động thiên hạ!

Phốc!

Tử Nhật Thiên Quân bay ngang, bị thương nặng, bị Thạch Hạo giương kích, lập tức liền muốn không xong rồi, sức chiến đấu giảm mạnh, còn tiếp tục như vậy sẽ bị đánh phế!

Đại Tu Đà, Lam Tiên xuất thủ, đồng thời về phía trước mà đi, thế nhưng vẫn không có thể ngăn cản Hoang thẳng thắn thoải mái, hắn bước vào đến một loại vô địch ý cảnh bên trong, có ta vô địch, khủng bố đến mức tận cùng!

"Kẻ chặn đường ta, giết!" Thạch Hạo gào to, nhìn chăm chú Đại Tu Đà còn có Lam Tiên, quyết chí tiến lên, thủ đoạn thông thiên, không cách nào lực địch!

"Hắn đây là đi thông con đường cổ xưa kia sao, lấy thân làm chủng... Tiền vô cổ nhân?!" Lúc này, những tu sĩ khác cũng từ Tiên Viện lão già nơi đó nghe được chân tướng, không khỏi run rẩy.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1266: Bất Bại Truyền Kỳ

Con đường kia, từ Tiên Cổ thời kì thì có người ở đi, nhưng là không hề ngoại lệ, tất cả mọi người đều thất bại!

Hơn nữa, kết cục rất thảm, không phải bỏ mình, chính là tàn phế, không có một cái kết quả tốt!

Trên đời người xem ra, đó là một cái vực sâu, thôn phệ hết thảy người đến sau, là một cái không thể con đường thành công, thiệp thân ở trong không có kết quả gì tốt.

Phải biết, dám đi đường này có người nào là phàm tục? Đều là tuyệt diễm hạng người, đều là nhất đại thiên kiêu, khi còn sống uy danh hiển hách, chỉ khi nào lựa chọn này đồ, liền mang ý nghĩa ảm đạm, vẫn lạc, tự hủy!

Đây là một cái trên lý thuyết đều còn có vấn đề con đường, còn chờ nghiên cứu, chớ đừng nói chi là chân chính đi thông, làm khó không biết bao nhiêu chí tôn trẻ tuổi!

Muốn thành công, một bước đúng chỗ, nói nghe thì dễ? Khó như lên trời còn khó hơn!

Nhưng là, trước mắt có một người nghi ngờ thành công, chính ở đại phát thần uy, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, giết nắm giữ hoàn mỹ hạt giống Tử Nhật Thiên Quân đều muốn tàn phế.

Đây là thế nào một loại cảnh tượng, như thật như ảo, mọi người cảm thấy rất không chân thực!

Rất nhiều người không tin, cho rằng Thạch Hạo ẩn giấu, nhất định là bởi vì tự thân dung hợp một khỏa không bị người biết kỳ dị cổ chủng, vì vậy mới

có sức chiến đấu như thế.

Chỉ là, mọi người chăm chú suy nghĩ, từ xưa tới nay, vô địch chủng là định sổ, đến tột cùng có cái nào sớm đã xác định, hắn có thể đi tìm được cái nào một khỏa?

Nổi danh mấy viên đều tập trung ở Tiên Viện bên trong!

Còn có mấy viên, ở Cửu Thiên Thập Địa đáng sợ nhất cấm khu bên trong, căn bản không người có thể vào, mang không ra, sớm có kết luận!

Hơn nữa, ngay ở ngày gần đây trước, cái kia mấy chỗ ở ngoài vùng cấm còn có người ở quanh quẩn một chỗ, đang thủ hộ, tràn ngập sự không cam lòng, muốn tìm đến cơ hội thu được, chứng thực hạt giống vẫn còn ở đó.

Những này bài trừ sau, Thạch Hạo trên người hạt giống đến từ đâu? Cứ việc không muốn tin tưởng, thế nhưng mọi người không thể không tiếp thu, Hoang... Thật sự khả năng thành công!

Lấy thân làm chủng, bốn chữ này nặng như Thái Sơn, ép người muốn nghẹt thở, không thở nổi.

Ầm!

Giữa trường, thần quang cuồn cuộn, thiên băng địa liệt, huyết vũ mưa tầm tã, trong thiên địa xuất hiện các loại đáng sợ dị tượng.

Đây là Thạch Hạo uy thế, trong lúc vung tay nhấc chân, cát bay đá chạy, quỷ thần khóc hào, đi kèm rất nhiều Tiên Thiên thần chỉ vẫn lạc đáng sợ cảnh tượng.

Hắn quyền thế như trời long đất lở, mỗi một quyền huy động, càn khôn đều kịch liệt run rẩy, mênh mông sóng khí cuồn cuộn mà đi, xé ra trường không, làm cho tâm thần người đều run rẩy.

"A..."

Tử Nhật Thiên Quân kêu to, thân thể rung bần bật, căn bản không ngăn cản được, hắn ở ho ra đầy máu, khó có thể đối đầu Hoang vô địch đại thế.

Thạch Hạo động tác cũng không phải rất nhanh, lúc này chỉ là ở chậm rãi mà đi, ở trong hư không từng bước từng bước đi về phía trước, giống như Thiên Đế tuần tra mà tới.

Lúc này, hắn mỗi một cái động tác đều là khủng bố, bởi vì ẩn chứa này cảnh giới Cực Đạo sức mạnh, không thể ngang hàng!

Đùng!

Thạch Hạo sắc mặt lạnh lùng, cánh tay triển khai, hữu quyền chậm rãi về phía trước đánh tới, áp bức hư không nổ đùng, sau đó ầm ầm bạo khai, vô tận xán lạn hào quang trút xuống, giống như biển rộng vỡ đê.

Loại sức mạnh này thật đáng sợ, Tử Nhật Thiên Quân giống như một cái người rơm bay lên, bị trùng sơn va chạm, hầu như muốn tản mất, trong cơ thể xương không biết đứt đoạn mất bao nhiêu cái.

Lúc này, Thạch Hạo thần uy cái thế!

Đại Tu Đà, Lam Tiên vừa nãy cũng đang ra tay, bất quá cũng không phải cỡ nào chủ động, trì hoãn công kích tiết tấu, đứng ở cách đó không xa.

Giờ khắc này, Tử Nhật Thiên Quân thì lại rất đáng thương, đầu tiên là bị đánh bay, sau khi hạ xuống lại ho ra máu rút lui, lảo đảo mà đi, tóc tai bù xù, dáng dấp rất khốc liệt.

Hắn thân là một đời chí tôn trẻ tuổi, chưa từng như vậy chật vật quá, chưa bao giờ có một bại, nhưng là hôm nay lại gặp nhân sinh tổn thất nặng nề nhất, thảm bại!

Hắn đánh không lại Hoang, vô pháp lực địch!

Thậm chí, Tử Nhật Thiên Quân có một loại cảm giác, mặc dù đem Hồng

Mông Tử Khí chủng toàn diện thả ra ngoài, cũng chưa chắc có thể sánh vai Thạch Hạo, có thể vững bước áp chế hắn.

Này thập phân hoang đường, đây là hắn cuộc đời tối tự kiêu đồ vật, hàng phục loại này, ở trước mặt người khác lại không có đất dụng võ, thực sự là để hắn ủ rũ.

Đồng thời, hắn càng là rất phẫn uất, vì đó nỗ lực đồ vật, coi là quý giá nhất hạt giống lại bị người hạ thấp xuống, tràn ngập quá nhiều không cam lòng!

"A..."

Tử Nhật Thiên Quân rống to, dùng hết khả năng đối kháng, thế nhưng bị Thạch Hạo một đạo ánh quyền xuyên thủng ngực bụng, nơi đó xuất hiện một cái đẫm máu hang lớn, hắn suýt nữa phá nát.

Tiên Viện trưởng lão biến sắc, Tử Nhật Thiên Quân thất bại, không thể lại chiến đấu tiếp, nếu không không phải ngã xuống không thể, này không phải bọn họ tình nguyện nhìn thấy.

"Ngừng tay!" Một vị trưởng lão hô to.

Nhưng là, Tử Nhật Thiên Quân như là điên cuồng, gặp như vậy trọng thương, cả người tinh khí màu tím sôi trào, cháy hừng hực, hắn bắt đầu liều mạng, không chịu lùi bước.

"Ta là bất bại, giết!" Hắn tóc dài nhuốm máu, con ngươi màu tím trở nên đỏ đậm.

Phốc!

Thạch Hạo lại là một quyền đập tới, ở trên cao nhìn xuống, giống như nhìn xuống thiên hạ chiến tiên, cao cao tại thượng, không thể so bì, đem Tử Nhật Thiên Quân chấn động gân cốt lần thứ hai gãy vỡ nhiều cái.

"Làm sao lại như thế như vậy?" Lúc này, Tử Nhật Thiên Quân cả người ngưỡng ngã, tài rơi xuống đi ra ngoài, hắn đồng tử như lưỡi đao, nhìn chằm chằm cái kia ở phía sau không nhanh không chậm mà đến đối thủ.

Xa xa, thư đồng kinh sợ, sắc mặt trắng bệch, nghĩ đến trước đây đối với Hoang bất kính, hắn không nhịn được run rẩy.

Liền hắn chủ thượng cũng như này, không phải là đối thủ của Hoang, mà hắn trước kia lại một hai lần khiêu khích, coi là thật là chán sống, có vẻ điếc không sợ súng.

Ngô Thái cũng là sắc mặt trắng bệch như tuyết, trốn ở trong đám người, cả người lông tóc dựng đứng, hơi lạnh vèo vèo, hắn chưa từng có như hôm nay như thế hoảng sợ quá.

Liền nắm giữ hoàn mỹ đạo chủng người đều thất bại, thế gian này còn có mấy người có thể ngăn được Hoang? Ngô Thái sợ hãi, hắn có một loại muốn lập tức đào tẩu kích động.

"Tử Nhật trở về, ngươi lúc này còn không phải là đối thủ của hắn, hắn đã đi thông con đường kia, lấy thân làm chủng, công thành viên mãn!" Tiên Viện một vị trưởng lão quát lên.

Câu nói này như thiên lôi ở giữa sân khuấy động, kỳ thực lời nói thanh cũng không cao, chỉ là câu nói này ảnh hưởng thật đáng sợ, chấn động mỗi một tâm thần của người ta.

Trước kia cũng chỉ là đang suy đoán, Thạch Hạo đi chính là con đường này, nghi ngờ thành công, nhưng mấy vị trưởng lão còn cũng không quá xác định.

Có thể hiện tại, hắn như vậy đồn đại, không thể nghi ngờ là ở hướng về nhân chứng thực, suy đoán không có sai sót, Hoang, kinh thiên địa khiếp quỷ thần, thật sự siêu việt cổ đại tiên hiền, hắn thành công!

Cái thứ nhất đi ra con đường này người, dù cho còn có tỳ vết, còn không

viên mãn, thế nhưng loại kia ý nghĩa cũng quá siêu phàm, để người nội tâm quay cuồng lên sóng to gió lớn!

Đây là một cái truyền kỳ, là một đoạn truyền thuyết, đến hậu thế chú định sẽ sẽ bị tất cả mọi người truyền tụng!

Làm người khai sáng, làm là thứ nhất cái đi thông con đường này người, tất nhiên muốn soi sáng thiên cổ, huy hoàng kéo dài đến kỷ nguyên tiếp theo, trở thành cổ sử bên trong không thể tha quá nhân vật.

Điều này khiến người ta ước ao, cũng làm cho người hoảng sợ, con đường này gian nan như vậy, Hoang đều có thể thành công, biết bao kinh diễm?

"Lấy thân làm chủng, thật sự có người thành công." Tử Nhật Thiên Quân lẩm bẩm, hắn cực kỳ thất lạc, xưa nay đi tới này điều người đi đường cái nào không phải mạnh nhất người, kết quả đều thất bại, có thể trước mắt cừu địch này... Lại có thể đi thông!

Chuyện này với hắn xung kích quá to lớn, không gì sánh được!

Tử Nhật Thiên Quân là kiêu ngạo, cũng là tự phụ, kết quả lại nhìn thấy một cái như thế yêu nghiệt người, để hắn tự thân huy hoàng thành tựu xem ra không như vậy chói mắt, trong lòng hắn không vắng vẻ.

"Mau lui lại!" Tiên Viện trưởng lão lần thứ hai nhắc nhở.

Nhưng mà, Tử Nhật Thiên Quân bướng bỉnh cực kỳ, đầu đầy tóc tím loạn vũ, thấp giọng gào thét, hắn muốn triệu hoán Hồng Mông Tử Khí chủng toàn diện hiện ra, không phải không trọn vẹn, mà là hoàn hảo hiển lộ, cùng Thạch Hạo tiến hành cuối cùng trận chiến cuối cùng!

Tiên Viện trưởng lão biến sắc, liền muốn tiến lên, ngăn cản tất cả những thứ này.

Thạch Hạo thản nhiên, căn bản không sợ, liền muốn lại ra tay, đánh giết

cái kia cái gọi là Thiên Quân!

Đại Tu Đà, Lam Tiên không thể thờ ơ không động lòng, hai người vừa nãy thả chậm lại bước chân, xuất thủ chậm lại, thậm chí không có toàn diện tham dự cuối cùng chiến đấu.

Có thể hiện tại không xuất thủ không được, cần muốn ngăn cản Hoang, bởi vì dù sao cùng xuất từ Tiên Viện, trưởng lão đều mở miệng, bọn họ nếu như không có biểu thị, thực sự không còn gì để nói.

Hai người này biết, lại không toàn lực ứng phó, lại trì hoãn tiến công tiết tấu, Tử Nhật Thiên Quân chắc chắn phải chết, bởi vì hắn căn bản cũng không có thời gian toàn diện cho gọi ra Hồng Mông Tử Khí chủng.

Ầm!

Chiến đấu thăng cấp, kích đấu càng kịch liệt.

Tam Đại Chí tôn liên thủ, vây nhốt Thạch Hạo, đối với hắn thảo phạt.

Ầm!

Kết quả, vẫn rất là đáng sợ, Tử Nhật Thiên Quân bị Thạch Hạo đánh bay, thân thể rách nát, nếu không có có một đoàn tử sắc hạt giống tái hiện ra, đem hắn bao vây lấy, hắn nhất định phế bỏ, thậm chí chết đi.

Tiên Viện một vị trưởng lão biến sắc, lao nhanh ra, ôm lấy Tử Nhật Thiên Quân, đút hắn một viên Kim đan, cứu tính mạng.

Tất cả mọi người đều kinh hám, Hoang lấy một địch ba, vẫn trọng thương một đời Thiên Quân, viết chính mình bất bại thần thoại, tất cả mọi người đều biết, tự hôm nay qua đi, Hoang trở về tin tức, đem truyện khắp thiên hạ.

Hắn lần thứ hai quật khởi!

Biến mất ba năm, ngủ đông ba năm, trở về sau, vẫn là vương giả, huy

hoàng chói mắt!

Tử Nhật Thiên Quân ngã xuống, không rõ sống chết, dẫn phát kinh thiên sóng lớn, mọi người không nhịn được kinh ngạc thốt lên, bàn tán sôi nổi, nơi này một mảnh huyên náo.

Tào Vũ Sinh, Con thỏ nhỏ mấy người không cần phải nói, tất cả đều rất phấn chấn, vô cùng cao hứng.

Thiên Thần thư viện đệ tử nhưng là sắc mặt ửng hồng, cực kỳ kích động, tất cả đều gào gào kêu lớn lên.

Dù cho là Tiên Viện, Thánh viện người, có một số người căm thù Thạch Hạo, nhưng lúc này cũng không thể không thán dũng lực vô cùng, thiếu có thể kẻ ngang hàng!

Vương Hi thần sắc phức tạp, nàng nguyên tưởng rằng ba năm qua đi sau, Hoang đã xuống dốc, không được uy hiếp, nhưng là bây giờ nhìn lại, thành tựu siêu việt tưởng tượng, liền trong truyền thuyết con đường kia đều có thể đi thông, đây là cỡ nào tuyệt diễm? Tộc nhân hơn nửa muốn lo lắng!

Nàng cũng đang nghĩ, cùng có hôn ước nhất đại thiên kiêu Kim Triển, đến tột cùng mạnh bao nhiêu, mấy lần niết bàn, đi tới kiếp này pháp cực điểm, thành tựu vô thượng đạo quả, có thể không địch lại Hoang?

"Thực sự là không đơn giản, hắn nếu là tiến vào một cái Trường Sinh thế gia, dốc hết sức mạnh bồi dưỡng, thành tựu nhất định sẽ càng kinh thế!" Yêu Nguyệt công chúa đôi mắt đẹp bốc ra dị thải, thấp giọng nói rằng, nàng cảm thấy tất yếu thông báo tộc nhân: "Cướp đoạt" kỳ tài!

Bên trong chiến trường, thiên địa thất sắc, mây gió rung chuyển!

Thạch Hạo cùng song tôn ác chiến, chủ công Lam Tiên, làm cho nàng rơi vào bị động, lúc nào cũng có thể sẽ xảy ra bất trắc, cực kỳ kịch liệt, đến gay cấn tột độ.

Mọi người ngạc nhiên, lúc này mới thời gian bao lâu, lại một vị Chí tôn muốn nuốt hận sao? Hoang không khỏi quá khủng bố!

"Hả?" Nhưng vào lúc này, Thạch Hạo giật mình trong lòng, nhận biết được ao bùn chu vi xuất hiện nhân vật cực kỳ lợi hại.

Lại có người đến rồi, rất thanh xuân khí tức, không nghi ngờ chút nào, là đương đại cao cấp nhất chí tôn trẻ tuổi.

Ở trong chiến đấu, Thạch Hạo linh giác vẫn nhạy cảm, thời gian không lâu, hắn cảm nhận được vài cỗ khí tức, trước sau tới rồi.

Ầm!

Một lát sau, một tiếng rung mạnh, ao bùn bỗng nhiên bạo khai, bùn nhão tung toé, có người đang ra tay, muốn mở ra Tiên phủ cánh cửa.

Trên thực tế, vào lúc này, ráng lành quả nhiên liền rất nồng nặc, tiên khí mịt mờ, trải qua như vậy một đòn, lòng đất xuất hiện rất lớn biến cố.

Vù vù!

Ao bùn sụp đổ, ngút trời tiên quang dựng lên, truyền đến từng trận tiên tiếng nhạc, còn có thạch cửa mở ra nổ vang, thế giới dưới lòng đất bị mở ra!

Xoạt!

Thời khắc này, mấy bóng người vọt tới, nhanh như chớp giật, một cái chớp mắt đều đi vào ao bùn lòng đất.

"Đến đây!"

Thạch Hạo hét lớn, triệu hoán Tào Vũ Sinh, Ma Nữ mấy người, cũng đang kêu gọi Thiên Thần thư viện đệ tử, muốn dẫn bọn họ đồng thời xuống.

Rất nhiều người đờ ra, sau đó ước ao, Hoang coi là thật là thật lớn khí phách, càng dám như thế, lấy sức một người che chở một đám người, muốn

dẫn bọn họ cùng tiến vào Tiên phủ!

Những người khác ai dám?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1267: DướI Lòng Đất

Hoang muốn triệu hoán một đám người tiến vào lòng đất Tiên phủ thế giới, đây là cỡ nào đại khí phách, những người khác vừa là hâm mộ lại là đố kị, này quá điên cuồng!

Tào Vũ Sinh, Thái Âm Ngọc Thỏ, Trường Cung Diễn, Ma Nữ, Phượng Vũ mấy người cũng không cảm thấy bất ngờ, đều bay tới, rơi vào ao bùn.

Đệ tử của Thiên Thần Thư Viện thì lại sẽ không có bình tĩnh như vậy, mỗi một người đều kinh hỉ, tuyệt đối không ngờ rằng, Hoang sẽ mang tới bọn họ, đây là một việc không thể nào tưởng tượng được cơ duyên lớn!

Bọn họ cùng Hoang cũng không có bao nhiêu gặp nhau, đi qua đều không có nói lời gì, có thể hiện tại chỉ vì cùng thuộc về một viện, vì hắn can thiệp chuyện bất bình vài câu, phải đến cái này kỳ ngộ.

Ao bùn không coi là quá lớn, nhưng cũng không tính là nhỏ, đủ để chứa được những người này, bùn nhão tóe khắp nơi đều là, trung tâm vị trí nứt ra một cái to lớn động, tiên khí bốc lên.

"Hoang, ngươi không khỏi quá tùy tiện, một mình ngươi tiến vào cũng là thôi, còn muốn mang một đám người đi vào!" Trong bóng tối, có người lạnh lùng nói.

"Ta tình nguyện, ngươi quản được đến sao?" Thạch Hạo trực tiếp bác bỏ.

"Càn quấy!" Trong bóng tối, có thần quang hừng hực, từ cái kia thế giới dưới lòng đất bên trong vọt tới, sấm sét từng đạo từng đạo, thiểm điện từng cái từng cái, có người đối với bọn họ công kích.

"Xoạt!"

Thạch Hạo tay phải dò ra, năm ngón tay cùng xoè ra, không ngừng phóng to, quả thực có thể bao phủ thiên địa, lập tức đem cái kia cửa động bao trùm, một phát bắt được hết thảy lôi đình.

Ở tại đầu ngón tay, lôi quang cuồn cuộn, thập phân khủng bố!

Lúc này, bàn tay của hắn giống như mây đen bình thường to lớn, mỗi một ngón tay cũng như cùng cây cột chống trời, chấn động lòng người.

" Càn Khôn trong lòng bàn tay!" Có người thở dài.

Tu vi đến nhất định cấp độ, không chỉ chỉ là hạn chế với cố hữu bảo thuật, tự thân cũng có thể sắp xếp cốt văn, tạo thành đại thần thông, trước mắt đây chính là thể hiện.

Thạch Hạo bàn tay lớn hạ xuống, đem hết thảy lôi đình toàn bộ luyện hóa, sau đó hắn xoay tay, như là trời đất sụp đổ giống như vậy, lòng bàn tay rủ xuống lên tới hàng ngàn, hàng vạn đạo lôi điện thác nước, mãnh liệt mà xuống.

"Chuyện này..." Tất cả mọi người đều ngây người, đây cũng quá đồ sộ, rất nhiều người xem tê cả da đầu.

"Hoang, ngươi dám!" Có người gào thét.

"Ngươi lẽ nào muốn công kích tất cả mọi người sao?" Còn có người như vậy lạnh lùng nói.

"Ít nói nhảm, các ngươi thân ở phía dưới, đối với ta công kích, cho rằng giấu đầu lòi đuôi, ta vô pháp xác định là ai, liền không dám ra tay? Nằm mơ!" Thạch Hạo cường thế đáp lại nói.

Ầm!

Thạch Hạo một cái tát liền vỗ xuống đi, chân chính thiên băng địa liệt,

ao bùn bị hủy, phía dưới địa tầng đều ở ầm ầm rung động, phát ra tiếng nổ vang rền.

Đồng thời đi kèm thần quang, bởi vì phía dưới có động phủ, có Tiên gia đạo trường, gặp Thạch Hạo như vậy tầng tầng một đòn, rất nhiều cổ xưa trận pháp bị kích hoạt, ở đây phóng thích sức mạnh bất hủ.

Như là chọc vào tổ ong vò vẽ, dẫn phát bạo loạn!

Trước kia lao xuống đi mấy người ăn vị đắng, vội vàng phòng ngự, nếu không hơn nửa có nguy hiểm đến tính mạng!

Trên đất, mọi người xem trợn mắt ngoác mồm, Hoang quả nhiên gan to bằng trời, cường thế vô cùng, có người trong bóng tối nhằm vào hắn, hắn liền trực tiếp hãm tất cả mọi người với hiểm địa bên trong.

"Hoang, ngươi... quá đáng quá rồi!" Có người lạnh giọng nói.

"Nói nhảm gì đó, hại người của các ngươi không phải ta, người trong bóng tối đối với ta khiêu khích mới là thủ phạm, các ngươi thân ở phía dưới hẳn phải biết là ai, lại không hướng về hắn thảo thuyết pháp, xem ta có thể lừa gạt sao? Không phục, tới một trận chiến!" Thạch Hạo lạnh lùng đáp lại.

Mọi người không nói gì, đây mới thực là dũng mãnh a, giảng đạo lý, cũng rất thô bạo, dám làm tức giận, tất ác liệt giáng trả.

Phía dưới mở miệng người cũng không nói gì, này chủ cũng thật là không đắc tội được, ngông cuồng rối tinh rối mù, lại đối chọi gay gắt, phỏng chừng Hoang sẽ trực tiếp nhảy xuống quyết chiến.

Một lát sau, thế giới dưới lòng đất khôi phục lại yên lặng, không lại đại địa chấn, có mịt mờ quang vụ bao phủ.

"Chúng ta cũng xuống." Thạch Hạo nói rằng, xông lên trước, tạo ra một màn ánh sáng, bảo vệ con đường phía trước, miễn cho gặp tập kích.

Đương nhiên, hắn cũng có tự tin, hiện tại bình thường người không dám manh động, bởi vì Tử Nhật Thiên Quân bị hắn đánh bại, có rất lớn uy hiếp tính.

Vũng bùn dưới rất sâu thẳm, cũng rất trống trải, là vô biên đại động đá, các loại thạch nhũ thiên kỳ bách quái, phát ra xán lạn ánh sáng lộng lẫy, giống như một toà lại một toà đẹp đẽ pho tượng.

"Hoang đại nhân, ngươi nắm lấy thạch hộp bên trong đến tột cùng có cái gì?" Thiên Thần Thư Viện một vị học sinh hiếu kỳ, ở đây hỏi.

Thạch Hạo trong lòng hơi động, trước kia từ ao bùn trung phi ra một đạo hào quang, bao vây một cái thạch hộp, bị hắn được, cũng chính là vì vậy mà dẫn ra hắn kết cục, theo người chiến đấu.

Thạch Hạo từ trong lồng ngực lấy ra, này thạch hộp lưu động mờ mịt hào quang, bị phong ấn, rất khó lay động.

"Hả?" Hắn mấy lần dùng sức, lại cũng vô hiệu, sau đó bắt đầu phá giải cốt văn, thử nghiệm toàn diện tan rã đi.

"Quy tắc của lực lượng?" Thạch Hạo nhíu mày, một phen thật lòng kiểm tra sau, trong lòng hắn nhảy một cái, thạch hộp trên bám vào cốt văn rất thần kỳ, hình thành một luồng sức mạnh khổng lồ, áp chế mở ra.

"Khai!" Làm làm rõ sau, hắn quát to một tiếng, dùng sức sờ một cái, lấy bạo lực phá hoại cái này thạch hộp.

Ầm!

Trong thiên địa này, bùng nổ ra một tiếng tiếng vang kịch liệt, chấn động Càn Khôn, kinh ngạc đến ngây người tất cả mọi người.

Đặc biệt là, này thế giới dưới lòng đất cũng bắt đầu đổ nát, nhạ càng dưới thấp mấy đại chí tôn trẻ tuổi sắc mặt tái xanh, chính là Lam Tiên bực này tuyệt đại mỹ nhân cũng cái trán hiện lên hắc tuyến, nghiến răng nghiến

lợi.

"Hoang, ngươi quá phận quá đáng, có người ra tay với ngươi không giả, có thể ngươi cũng không thể đều là cố ý trả thù chứ?" Có người không nhịn được quát lên.

"Hừm, lần này là không cẩn thận, bất quá ta từ chối xin lỗi, ai kêu bọn ngươi vừa nãy khiêu khích." Thạch Hạo đáp lại.

Người phía dưới thật sự không nói gì, vị này cũng thật là khó trêu chọc, thực sự quá kiêu ngạo, bất quá bọn hắn ở trong cũng xác thực có người đuối lý.

Một luồng cực điểm quang hoa ngút trời, để mặt đất trên người cũng đều trong lòng chấn động mạnh.

Thế giới dưới lòng đất bên trong, thạch nhũ khắp nơi, ánh sáng lộng lẫy xán lạn.

Tào Vũ Sinh, Long Nữ mấy người đồng thời nhìn kỹ, nhìn Thạch Hạo trong tay, gây ra động tĩnh lớn như vậy, ở trong đến cùng có cái gì?

Thạch Hạo lấy man lực mở ra thạch hộp, đối phó loại này ẩn chứa cự lực quy tắc, kỳ thực hữu hiệu nhất thủ đoạn chính là cưỡng chế loại bỏ.

Thạch hộp mở ra sau, một khỏa tuyết bạch đầu lâu dò ra, ngó dáo dác, rất là buồn cười.

Mọi người ngạc nhiên, dụi dụi con mắt, xác thực không có nhìn lầm!

Từ Tiên phủ trung phi ra thạch hộp bên trong, có một cái sinh linh, mà không phải cái gì đồ vật, chuyện này thực sự có chút không thể tưởng tượng nổi, bao nhiêu năm qua đi, bên trong còn có sinh vật?

"Một con rùa!" Tiểu Bàn Tử Tào Vũ Sinh kêu lên.

Cẩn thận nhìn chăm chú, tất cả mọi người đều không còn gì để nói, đây

là một con tuyết bạch rùa, to bằng lòng bàn tay, vỏ lưng óng ánh, giống như dương chi ngọc thạch, chính là tứ chi chờ cũng như vậy.

Cùng tầm thường rùa không giống, nó rất có linh tính, một đôi mắt gian giảo.

"Đây là cái gì rùa, nên không phải một cây Trường Sinh dược thông linh, hóa thành bạch quy đi, ta nhớ tới ở Ba Ngàn Châu lúc từng có một cây Bạch Quy Đà Tiên kỳ dược!" Con thỏ nhỏ ngụm nước ào ào, hồng bảo thạch mắt to tình muốn phun ra lửa đến rồi.

Những người khác nghe vậy, cũng tất cả giật mình, này không phải là không có khả năng!

Dù sao, đây là từ Tiên phủ bên trong lao ra thạch hộp, ở trong ẩn chứa tự nhiên là tiên trân.

"Các ngươi cả nghĩ quá rồi." Thạch Hạo lắc đầu, bởi vì, hắn nhận ra con này tuyết bạch ô quy, ở hai, ba năm trước lúc từng thấy.

Khi đó, Đại trưởng lão ở đây thả câu, muốn đem Tiên phủ bên trong cái kia rất trơn trượt sinh linh dụ ra, kết quả đi đưa tới này con rùa tham ăn cắn mồi.

Đây là Bát Trân Quy!

Mặc dù không cách nào cùng Trường Sinh dược so với, thế nhưng tiếng tăm cũng lớn đến kinh người, tên động Cửu Thiên Thập Địa, không chỉ có là nổi danh nhất mỹ vị, hay là đại bổ dược.

Nó được xưng bổ huyết số một, chính là cấp chí tôn nhân vật già đi, thân thể khô bại, cũng có thể dựa vào nó mà lại thu được tinh lực.

"Bát Trân Quy, này so với thần dược còn khó hơn cầu, giá trị liên thành a!" Mấy người kinh ngạc.

"Đây là Đại trưởng lão đồ vật, tạm gác lại bổ huyết khí dùng." Thạch Hạo nói rằng, lần thứ hai đem này con rùa nhốt vào chất liệu đá hộp ở trong.

Hắn dùng thần niệm hỏi dò con này rùa, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì.

Bát Trân Quy sớm đã thông linh, tự nhiên hiểu được giao lưu, tâm có thấp thỏm, nói cho hắn, nó ở ao bùn quanh quẩn một chỗ lúc, bị một nguồn sức mạnh quyển đến thế giới dưới lòng đất, sau đó mạc danh liền bị trấn áp.

"Là đầu sinh linh kia!" Thạch Hạo nheo mắt lại, nghĩ đến Đại trưởng lão vẫn muốn bắt được mà nhưng dù sao là thất bại cái kia sinh vật.

Đùng!

Đột nhiên, lòng đất đại động đá bên trong phát ra nổ vang, có một khối khu vực vỡ tan, rất nhiều thạch nhũ rơi xuống, địa tầng ở lún xuống.

Ầm!

Loạn thạch vọt lên, các loại bụi mù tràn ngập.

Ở địa tầng nơi sâu xa, có yêu dị đạo phù lóng lánh, nơi đó có một phiến cung điện dưới lòng đất, khoáng đạt mà cổ điển, cùng một toà Tiên Đạo cổ thành.

Cẩn thận nhìn chăm chú, nó dĩ nhiên là lấy kim loại đúc mà thành.

Thập phân hùng vĩ, bao la vô biên.

"Thật lớn một toà thành!" Phượng Vũ thán phục.

"Phải nói, đây là một thế giới nhỏ, một chỗ bao la động phủ." Trường Cung Diễn nói rằng.

Mọi người bay đến giữa không trung, về phía trước phóng tầm mắt tới, cảm thấy có đạo lý, cái kia trong thành có một ít núi đá, đều đào bới có động

phủ, tất cả đều toả ra tiên khí.

Điều này khiến người ta tâm linh chập chờn, thần trì ý động, đây là Tiên gia bảo địa!

Một khi xông vào, tất nhiên có vận may lớn!

Cũng trong lúc đó, Thạch Hạo cảm giác được, ở ngay gần có vài cỗ thập phân năng lượng kinh khủng chùm sáng, tuy rằng che giấu tốt, thế nhưng là chạy không thoát linh giác của hắn.

Không nghi ngờ chút nào, đó là mấy vị chí tôn trẻ tuổi, bọn họ sớm đã đến nơi này, vẫn trốn ở bên cạnh.

Cự thành, toàn thân hiện màu thanh kim sắc, giống như mỹ lệ nhất kim loại tác phẩm nghệ thuật, những này thanh kim kiến trúc đã nhiều năm như vậy đều không có ăn mòn dấu vết, vẫn quang xán.

Đồng thời, mọi người ý thức được, này cái gọi là Tiên thành hùng vĩ, cũng không phải trọng điểm, chân chính cơ duyên lớn hơn nửa nấp trong trong thành những kia núi đá động phủ bên trong.

Nơi này quả thực kinh người, nói như vậy, có thể có một chỗ Tiên gia động phủ liền đến một bên, mà nơi này trong thành tổng cộng có chín toà núi đá, cổ động thăm thẳm, đều ở dâng lên tiên khí, mang ý nghĩa có chín đại tiên phủ!

Đây là một chỗ trọng địa, là một chỗ Tiên thành!

Tất cả mọi người đều lộ ra vẻ nghiêm túc, không dám manh động, bởi vì Thiên Thần Thư Viện Đại trưởng lão sớm phát hiện trước nơi đây, nhưng là lại chưa từng đi vào.

Kẹt kẹt!

Tiên thành nơi đó, phát ra tiếng vang, to lớn thanh sắc kim môn mở

rộng, hỗn độn khí mãnh liệt, nơi đó cực kỳ thần bí.

Sau đó, một tiếng vang ầm ầm, bên trong còn có một đạo thạch môn, tương tự to lớn, lúc này dĩ nhiên cũng mở ra, Tiên thành mở rộng, liền như vậy không hề bảo lưu hiện ra ở mặt của mọi người trước.

Này rất quỷ dị, năm tháng dài đằng đẵng qua đi, thành này đều vẫn không nhúc nhích, hôm nay dĩ nhiên tự chủ mở ra!

Trên thành trì, dày đặc ở trong hư không phù văn đều biến mất, điều này có ý vị gì, lẽ nào trực tiếp lướt qua tường thành liền có thể vào?

Tại quá khứ, vậy cũng là cấm khu a, người dám vượt qua thành trì, đều sẽ bị phù văn cắn nát, dù cho là Chí tôn đều giống nhau muốn chết!

Tiên thành liền như vậy chân chính xuất thế, muốn được thấy ánh mặt trời sao?

Cùng lúc đó, trong thành truyền đến kèn kẹt tiếng vang, vài tên sinh linh chậm rãi mà đến, cụ có hình người, cả người bị giáp trụ bao trùm, mang theo tiên khí.

Này làm người ta kinh ngạc, sống sót sinh linh, là Chân Tiên sao?!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1268: Tiên Thành

Chân chính Tiên, là loại sinh linh này sao?!

Một đám người ngừng thở, không nhúc nhích, tất cả đều như hóa thạch, đã thành ở tại chỗ.

Như vậy cổ thành, trường tồn thời gian cũng không biết bao nhiêu vạn năm, trên một kỷ nguyên đại phá diệt thì, nó liền tồn thế đã lâu, hiện nay làm sao có khả năng còn có sinh vật đang sống?

Không người nào dám manh động, sợ làm tức giận này mấy cái tồn tại, nếu không, hơn nửa phải có mầm tai vạ to lớn!

Giáp trụ đen thui, nhưng không có loang lổ gỉ ngân, mà lại lấp lóe ánh kim loại, dài dằng dặc thời gian trôi qua, bảo dưỡng như trước rất tốt, loáng thoáng mọi người cảm nhận được Tiên kim sắc bén!

Nhìn về phía binh khí của bọn họ, đều là màu đen chiến kích, thiên mâu, đều là trùng hành cổ Binh, cổ điển bên trong mang theo một luồng có thể nuốt chửng thiên địa giống như mùi máu tanh.

Điều này khiến người ta sợ hãi, bởi vì này mấy cái binh khí tuyệt đối đều giết qua cường địch, chém qua nhân vật phi phàm, nếu không sẽ không như thế hung lệ!

Những người kia mang theo tiên khí, nhưng là binh khí nhưng khủng bố như vậy, để người ở chỗ này vẻ mặt càng thêm nghiêm túc.

"Ẩn chứa Hắc Ám Tiên Kim!" Tiểu Bàn tử Tào Vũ Sinh gan to bằng trời, nhỏ giọng lẩm bẩm một câu.

Những kia giáp trụ, những binh khí kia, đều lẫn lộn Hắc Ám Tiên Kim, ẩn chứa ở bên trong, đây là rất xa xỉ tiêu xài, Tiên kim khó tìm, trên thế gian đều là lấy hạt đến tính toán.

Rộng rãi kim loại thành trì vô cùng bao la, cái kia sừng sững cửa thành dường như một toà Thái cổ núi lớn đứng sừng sững, bỏ ra tối om om bóng tối khiến người ta muốn nghẹt thở.

Cái kia thanh kim thành tường hùng vĩ, kéo dài như dãy núi, tọa lạc ở nơi đó, ngăn cản con đường phía trước.

Cửa thành bên trong mấy cái sinh linh đi ra, ngay cả mặt mũi khổng trên đều bao trùm giáp trụ, chỉ có mắt vị trí lộ ra sắc bén thần mang, tựa như tia chớp quét ra, rơi vào người khuôn mặt trên đau đớn.

Lúc này, trong bóng tối cái kia mấy cái chí tôn trẻ tuổi cũng đều trầm mặc, không dám vọng động.

Cộc! Cộc! Tháp...

Tiếng bước chân đang vang vọng, đạp ở phiến đá thượng thanh âm rõ ràng, cũng rất vang dội, như cùng ở tại trong lòng mọi người bên trong vang lên, khiến người ta phát sợ.

Nói bọn họ là Tiên Đạo sinh vật, mang theo tiên khí, xác thực không có sai sót, nhưng là lúc này lại như thế ngột ngạt, bọn họ không nói tiếng nào, lại có chút khiến người ta không tìm được manh mối.

Nhưng vào lúc này, cửa thành cầm đầu cái kia sinh linh hình người mi tâm nứt ra, xuất hiện một chiếc mắt nằm dọc, phát sinh một đạo đỏ đậm ánh sáng, từng cái quét về phía mọi người.

"Ai u!" Tiểu Thỏ Tử kêu sợ hãi.

Bởi vì, cái kia xích hà cái thứ nhất liền rơi ra ở trên người nàng, làm cho nàng rung bần bật, dường như bị chớp giật bắn trúng giống như, khắp toàn

thân đều đang rung động, không đình chỉ.

"Làm sao?" Người bên cạnh kinh ngạc thốt lên, muốn tiến lên trợ giúp, nhưng là vẫn không có tới gần liền lại bị cái kia xích hà đánh văng ra, không thể chạm đến.

"Tiên cổ tinh khiết nhất huyết mạch, có thể vào thành." Người cầm đầu phát sinh trầm thấp lời nói, rất quái lạ, bình thường người tuyệt đối nghe không hiểu.

Bởi vì, đây là Tiên cổ ngữ, sớm đã biến mất rất nhiều năm, thế nhưng người ở chỗ này đều không phải hạng người phàm tục, đều ở thư viện bên trong đặc dị học được, thậm chí nắm giữ kéo thời đại kia văn tự.

Mọi người kinh ngạc, cái này bảo vệ cửa thành người đây là kiểm tra sao?

Thái Âm Ngọc Thỏ cao hứng nhất, nhảy nhót mà lên, so với hồng san hô còn diễm lệ đại mắt sáng lên, liền muốn hướng phía trong xông.

Kết quả, ầm một tiếng, nàng bị một màn ánh sáng văng ra, không thể tới gần.

"Tại sao, ngươi không phải nói ta huyết thống tinh khiết nhất sao, làm sao không cho ta đi vào?" Thái Âm Ngọc Thỏ trừng mắt mắt to, tỏ rõ vẻ không rõ, đồng thời rất tức giận.

"Còn có sinh vật gì huyết mạch so với Kỳ Lân ấu thú càng tinh khiết hơn, cùng Tiên cổ chư Tiên có quan hệ." Cái kia cầm trong tay kích lớn màu đen sinh vật lạnh lùng nói rằng, có chút vô tình, càng có chút hơn máy móc cùng khô khan.

Oạch một tiếng, Thái Âm Ngọc Thỏ trong ngực Kỳ Lân ấu thú tránh thoát, nhảy đến trên đất. Ba năm qua đi, nó lớn rồi rất nhiều, thế nhưng là rất lười, thường ngày như trước yêu thích bị người ôm, thân thể từ đầu tới cuối duy trì ở dài hơn một thước.

Trắng như tuyết Kỳ Lân ấu thú, cực kỳ vui vẻ, đã sớm cảm giác nơi này thân cận, không thể chờ đợi được nữa liền hướng trong thành phóng đi.

"Cái tên nhà ngươi thật không lương tâm, làm sao có thể bỏ lại chúng ta!" Tiểu Thỏ Tử tức giận.

Trắng như tuyết Kỳ Lân ấu thú nghỉ chân, chớp một đôi mắt to như nước trong veo, cùng mấy vị thủ thành sinh linh giao lưu, ở nơi đó cầu xin, để mọi người đi vào.

Lúc này, cái kia người cầm đầu mi tâm mắt dọc vẫn mở to, từ trên người mọi người đảo qua, cuối cùng gật gật đầu, nói: "Là Tiên cổ di dân hậu duệ, không phải thế giới một bờ khác sinh linh, hơn nữa có Kỳ Lân huyết thống dẫn dắt, có thể đi vào."

Mọi người kinh dị, những này thủ thành người ở phòng bị dị vực sinh vật, đây là bọn hắn sống sót cùng tồn tại ở ý nghĩa sao?!

"Có thể đi vào!" Cẩn thận nhìn quét sau, bọn họ tránh ra con đường, ra hiệu mọi người đi tới.

Thạch Hạo các loại (chờ) người lần lượt về phía trước, đi ngang qua cửa thành, đi vào trong, cũng đã đến nơi này, không có lùi bước lý do, dù cho gặp nguy hiểm cũng phải xông.

Đột nhiên, một cây màu đen thiên mâu duỗi ra, sắc bén lưỡi dao ô quang bạo phát, vô cùng chói mắt, mang theo đáng sợ sát khí, quả thực muốn bao phủ Cửu Thiên Thập Địa.

Cái này hung Binh, lập tức ngăn cản con đường, chặn ở một cái người trước người.

"Dị vực kẻ xâm lấn, tử địch!" Một tiếng gào to, như sấm nổ giống như phát sinh, kinh sợ đến mức mọi người tất cả đều giật mình.

Ở tại bọn hắn ở trong còn có dị vực gian tế? Chuyện này thực sự khiến

người ta sởn cả tóc gáy, trước đây làm sao không biết, không có phát hiện.

Tất cả mọi người đều quay đầu lại, hướng về phía sau nhìn tới.

"Hắn, xác thực đến từ dị vực." Thạch Hạo cất bước mà ra, nói như vậy.

Bị ngăn cản người là Mạc Đạo, là Thạch Hạo đánh bại cũng thu làm tôi tớ người kia, từ huyết thống tới nói, hắn cùng Cửu Thiên Thập Địa người như thế, nhưng cũng sinh sống ở dị vực.

Lúc này, Thạch Hạo chỉ có thể ăn ngay nói thật, bởi vì hắn cũng không biết Mạc Đạo đến tột cùng liệu sẽ có phản bội, thời khắc sống còn liệu sẽ có phản chiến.

Nếu là nơi này phi thường trọng yếu, như vậy còn thật sự tất yếu phải hạn chế hắn đi vào.

Ầm!

Cái kia thân mặc màu đen giáp trụ cao to bóng người một bước đi tới, sau đó một cái tóm chặt Mạc Đạo, mi tâm mắt dọc hừng hực, phát sinh xán lạn ánh sáng, nhìn chằm chằm Mạc Đạo.

Một lát sau, hắn buông ra, thả xuống Mạc Đạo.

"Có thể đi vào, nhưng hạn chế ở cự thành đặc biệt trong phạm vi, không thể thâm nhập." Hắn lạnh lẽo nói rằng.

Mọi người thở dài một cái, chính là Thạch Hạo cũng thoải mái, nếu như lúc này thật sự từ trên người Mạc Đạo dò xét ra quái lạ, như vậy không thể không vô tình tiêu diệt!

Này đội người không hề ít, bao quát Ma nữ, Trường Cung Diễn, Phượng Vũ, Chân Cổ, đằng nhất đẳng một đám người, còn có Thiên Thần Thư Viện lưu thủ đệ tử các loại.

Sau đó, mấy vị kia ẩn trong bóng tối, vẫn chưa từng xuất hiện chí tôn trẻ

tuổi cũng đều hiện thân, cùng Lam Tiên, Đại Tu Đà, thích cố đạo nhân đồng thời, đi tới trước cửa thành.

Bất quá những người này đều có thần quang hộ thể, có sương mù lượn lờ, không muốn hiện ra chân thân.

Cuối cùng, chính là cái kia trọng thương, bất tỉnh đi tử nhật thiên cục cũng hạ xuống, hiển nhiên Tiên Viện lão già lấy thần đan để hắn cấp tốc phục hồi như cũ, không muốn hắn bỏ qua cơ duyên.

Trong thành rất yên tĩnh, trên đường phố không có một thân ảnh, tựa hồ cả tòa thành lớn chỉ có mấy vị thần bí thủ thành giả.

Xoạt!

Bóng người lấp loé, Thiên Thần Thư Viện, Tiên Viện, Thánh Viện cấp độ hóa thạch sống nhân vật giáng lâm, xuất hiện ở cửa thành, muốn cùng cái kia mấy cái thân mặc màu đen giáp trụ sinh linh giao lưu.

Chỉ là, đáp lại cho bọn họ chính là lạnh lẽo đại kích, ngăn con đường phía trước.

"Các ngươi quá già, trong thành cơ duyên hầu như tiêu hao hết, cho các ngươi dùng, hiệu quả không lớn, chỉ có thể lãng phí."

Mấy người không nói gì, này cũng thật là không khách khí, ngay mặt liền nói như vậy.

Đồng thời, trong lòng bọn họ chìm xuống, như vậy rộng rãi cự thành đều không có cơ duyên lớn sao? Thực sự quá đáng tiếc.

"Nguyên tưởng rằng sẽ là Tiên Vương lưu lại hậu chiêu, quá tiếc nuối." Có người nhẹ nhàng thở dài.

"Đáng tiếc cái gì, tòa thành này tự nhiên là quan trọng nhất lá bài tẩy một trong." Người bảo vệ kia lạnh lẽo nói rằng.

"Nơi này có cái gì?" Tiên Viện một vị trưởng lão hai mắt phát sáng, nhìn bọn hắn chằm chằm.

"Hai vị Tiên Vương lưu, nhưng không phải đưa cho bọn ngươi, chỉ có thể cho nắm giữ tinh khiết nhất Tiên cổ huyết thống giả!" Một người lạnh lẽo âm trầm nói rằng.

Lúc này, tiến vào vào trong thành người cũng nghe được, tất cả đều cả kinh, Tiên Vương di tích, nơi này dĩ nhiên đúng là Tiên Vương đạo trường, hơn nữa lập tức liền xuất hiện hai người!

Phải biết, từ cổ chí kim, có thể có bao nhiêu cái Tiên Vương, cái này kỷ nguyên căn bản không có!

Cái trước kỷ nguyên cũng tuyệt đối có thể đếm ra, mà nơi này dĩ nhiên lập tức thì có hai vị, bọn họ lưu lại cái gì?!

Tất cả mọi người hai mắt đều hừng hực lên, cực kỳ ước ao, nơi này tuyệt đối là nghịch thiên tạo hóa, để mỗi người đều tràn ngập chờ mong.

Chỉ là, bảo vệ cửa thành sinh linh đề cập, con kia thuộc về Tiên cổ chính tông nhất truyền nhân.

Trong thành, vô cùng rộng lớn, phi thường to lớn, thật sự cùng một thế giới giống như, so với ở bên ngoài phóng tầm mắt tới thì muốn diện tích rộng lớn rất nhiều lần.

"Đó là cái gì, xán lạn phát sáng a!"

Đang lúc này, có người kinh ngạc thốt lên, một đám người phóng tầm mắt tới, nhìn thấy cuối con đường có thần hà cuồn cuộn, có sương trắng mông lung, thần thánh mà an lành.

Mọi người nhanh chóng phóng về phía trước, mà Thạch Hạo thì lại sau điện, phòng bị phía sau vài tên chí tôn trẻ tuổi, ở tại bọn hắn cái đội ngũ này bên trong, chỉ có hắn có sức uy hiếp mạnh mẽ, những người khác cùng chân

chính Chí Tôn đối đầu, khó có thể chặn lại.

Hoang, một người mà thôi, cũng đủ để cho người kiêng kỵ!

Quả nhiên, Lam Tiên các loại (chờ) người nhíu mày, không muốn mới vừa vào thành liền với bọn hắn không nể mặt mũi, đều không có ra tay, như trước dựa theo bước chân của chính mình nhịp điệu đi về phía trước.

"Trời ạ, Dẫn Hồn Liên, lập tức thì có ba cây!"

Tào Vũ Sinh kêu quái dị lên, quả thực không thể tin được con mắt của chính mình.

Ở đường phố phía trước, có một cái tiểu quảng trường, nơi đó có cái cái ao, dựng lên từng trận thần hà, ở bên trong lại có ba cây Dẫn Hồn Liên, đều là thần dược, lưu động óng ánh hào quang.

"Đây chính là thần dược a, đồng nhất chủng làm sao có khả năng có nhiều như vậy? Hơn nữa, đều sinh trưởng ở một chỗ!" Những người khác cũng đều giật mình.

Thần dược, không chắc là độc nhất vô nhị, không cách nào cùng Trường Sinh dược sánh vai.

Thế nhưng, mỗi một loại thần dược tuyệt đối ít đến mức đáng thương, tìm khắp trong thiên địa, cũng chỉ có số ít vài cây mà thôi, mà lại không có thể sinh trưởng ở một chỗ, không phải vậy tinh khí không đủ để chống đỡ cộng sinh.

Nhưng là, nơi này lập tức liền xuất hiện ba cây, đều là Dẫn Hồn Liên, loại này dược to lớn nhất chỗ thần kỳ chính là có thể cường tráng người Nguyên Thần, chỉ cần thần thức còn lưu lại một điểm, thì có thể làm cho người phục sinh!

"Quá hạnh phúc, rèn luyện Nguyên Thần cơ hội thật tốt đang ở trước mắt a!" Rất nhiều người đều kinh hỉ.

Tào Vũ Sinh càng là trực tiếp, trực tiếp phù phù một tiếng, một cái Mãnh Tử trát tiến vào, tiến vào trong ao.

"Thơm quá a, sớm đã có thần liên dược tính tan chảy ở trong nước, ngào ngạt ngát hương, đặc đến không tản ra nổi!" Hắn miệng lớn nuốt nước ao, ha ha cười quái dị.

Không ít người học theo răm rắp, tất cả đều rơi vào ở trong, rút lấy nồng nặc dược tính.

"Thuốc này dịch thật sự rất thơm ngát!" Tào Vũ Sinh ở miệng lớn dùng thì, còn hung hăng ca ngợi.

"Ai ở điên cuồng, uống ta nước tắm?" Đang lúc này, một cái rất non âm thanh truyền đến, nhất thời để trong này âm thanh đều biến mất, tất cả mọi người đều là ngẩn ra, sau đó đều phóng người lên, rơi xuống bên bờ, cẩn thận bắt đầu đề phòng.

"Ở nơi nào?" Tào Vũ Sinh đứng ở trên bờ, nổi giận nói, hắn uống một bụng thủy, kết quả bị người báo cho, đó là nước tắm, cũng quá bẩn thỉu người.

"Tên béo, ngươi cẩn thận một chút, muốn giẫm đến ta rồi!" Thanh âm non nớt từ trên mặt đất truyền đến.

Tên Béo Tào Vũ Sinh cúi đầu, cẩn thận tìm kiếm, kết quả ở mũi chân trước rốt cục nhìn thấy một cái sinh vật, hắn đầu tiên là đờ ra, sau đó cười lớn không ngớt.

"Đậu đinh, liền như thế một chút xíu, cũng dám tìm ta hài lòng, cẩn thận bị ta giẫm đánh." Hắn khà khà nói.

"Dám chế nhạo ta, ta một đấm liền có thể đưa ngươi đập bay!" Trên đất, cái kia rất nhỏ bé, không chú ý thì sẽ bị lơ là sinh vật nhỏ nói rằng.

Tào Vũ Sinh cảm thấy thú vị, ngồi xổm xuống, duỗi ra một đầu ngón

tay, hướng về mặt đất chọc chọc cái kia còn dài không tới một tấc sinh vật nhỏ.

"Đùng!"

Nhưng mà, sau một khắc, hắn bối rối!

Bởi vì, hắn bị một quyền bắn trúng, dường như bị mãnh 犸 tượng dẫm đạp, dường như bị một toà Thái cổ cự sơn đập trúng, cả người bay ngang ra, trùng hướng về cuối chân trời, muốn ngừng lại đều dừng không được đến, đồng thời hắn cảm giác cả người đau nhức, hết thảy xương cũng giống như gãy vỡ.

"Tiên sư nó, ta @#￥... Ta bị một cái đậu đinh đánh bay, ta @#￥#￥..." Tào Vũ Sinh nguyền rủa, ở bất tỉnh đi trước chửi ầm lên, sau đó, hắn... Rất không hăng hái, bị cú đấm kia đập cho ngất đi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1269: Lực Chi Cực Điểm

Mọi người tất cả đều ở ngửa đầu, nhìn Tào Vũ Sinh đi xa, hóa thành một cái điểm đen nhỏ, càng ngày càng xa, cho đến biến mất không nhìn thấy.

Này rất chấn động, Tào Vũ Sinh ở Minh Văn cùng Liệt Trận hai đại cảnh đều có chiến tích, đều làm ra khó mà tin nổi đột phá, khắc ra thiên hạ Đệ Tam Sát Trận.

Hắn có cực cường lực sát thương, nhưng là, phát sinh trước mắt tình cảnh này, làm cho tất cả mọi người đều đờ ra, hắn bị người một quyền oanh không còn bóng.

"Bất tỉnh rồi!" Ma Nữ nhỏ giọng lẩm bẩm nói.

Bởi vì, không ít người ở tào tên Béo biến mất trước đều nhìn thấy hắn vẻ khốn quẫn, bị một quyền đánh ngất, mắt trợn trắng, ngất đi.

"Thực sự là mất mặt a!" Thái Âm Ngọc Thỏ không hề có một chút lòng thông cảm, cười vui vẻ, bởi vì biết, tên Béo kia chết không được, chỉ là chịu tội mà thôi.

Lúc này, tất cả mọi người đều nhìn về mặt đất kia, tìm kiếm hung phạm!

Mọi người đều đã hoá đá, ngoác mồm lè lưỡi, nơi đó... Quá không thể tưởng tượng nổi.

Thời gian thật dài, nơi này đều rất yên tĩnh, vẻ mặt của mọi người tương đương đặc sắc, cùng kỳ lạ!

Bởi vì, lúc này tất cả mọi người đều chú ý tới đó là sinh vật gì, một cái chỉ có cái đốt ngón tay dài ngắn gia hỏa, ở nơi đó vênh vang đắc ý, một bộ

dáng dấp đắc ý.

Đó là một con kiến, thân thể kim sắc, khoảng chừng một tấc, chính là nó đánh bay Tào Vũ Sinh!

"A, tên Béo là vô dụng, thật sự thật là mất mặt a!" Con thỏ nhỏ bụm mặt, thế hắn mặt đỏ, đây cũng quá làm cho người ta không nói được lời nào, một con kiến a, một quyền đem tên Béo oanh hôn mê.

Vào lúc này, tào tên Béo cũng không biết lạc đi nơi nào, xem dáng dấp kia, tối thiểu ở mấy chục dặm ở ngoài.

Tất cả mọi người cũng không biết nói cái gì tốt, cảnh tượng này cũng quá buồn cười, thập phần cổ quái, muốn cười có thể lại không cười nổi.

"Không phục chính là kết cục này!" Bên cạnh thần trì, ráng lành hừng hực, mịt mờ hơi nước tràn ngập, nơi đó thập phân xán lạn, con kiến cực kỳ tự kiêu.

Thân thể kim sắc rất rắn chắc, giống như một hạt kim sa đánh bóng mà thành, nho nhỏ thân thể đứng thẳng, theo người giống như, đem đôi cánh tay ôm ở trước ngực, nghểnh đầu, mắt to như kim đăng, một cái chân ở trước, một cái chân ở phía sau, một bộ cà lơ phất phơ dáng vẻ.

"Ha ha..."

Rốt cục, có người không nhịn được bắt đầu cười lớn.

Là một cái như vậy "Đậu đinh", đem Tào Vũ Sinh đánh bay, trực tiếp không còn bóng, cũng quá buồn cười đi, tên Béo kia ngày sau còn làm người như thế nào, còn dám khoác lác cùng hả hê sao?

"Cười mao a, không phục các ngươi cũng đến đây!" Con kiến hoàng kim duỗi ra một cánh tay, theo người cánh tay như thế, mặt trên cũng có năm ngón tay đầu.

Không nghi ngờ chút nào, đây là một con kiến kỳ dị, tuy rằng rất nhỏ, nhưng có chút loại người, nó ngoắc ngoắc tay, hướng về mọi người khiêu khích, ý kia là muốn một mình đấu quần hùng.

Nghe nó non nớt lời nói, nhìn nó ngả ngớn hành vi, tất cả mọi người loại rất hoang đường cảm giác, lớn như vậy một chút xíu, cũng dám cà lơ phất phơ, như vậy tùy tiện.

"Ngươi nói, cái này thần trì là ngươi rửa ráy dùng?" Thiên Thần Thư Viện một vị đệ tử hỏi.

"Nhiên!" Này con kim sắc con kiến gật đầu, ngông nghênh, rõ ràng còn rất non nớt, nhưng cũng làm bộ một bộ thành thục dáng vẻ, nói: "Chính là bản Vương tắm rửa nơi, bọn ngươi không có chuyện gì uống ta nước tắm làm chi?"

Cái tên này thực sự là muốn ăn đòn a, tất cả mọi người đều một luồng kích động, vồ tới, nắm đáy giày hướng về trên người hắn đánh, phỏng chừng trực tiếp liền có thể bao trùm, chôn trên.

Đương nhiên, nếu như là bình thường con kiến, khẳng định một đáy giày liền đập thành thịt vụn.

"Cũng còn tốt ta không uống." Thái Âm Ngọc Thỏ le lưỡi, Phượng Vũ mấy người cũng vui mừng.

Bởi vì, thân là mỹ nữ, đều rất rụt rè, không thể theo đồng thời phù phù một tiếng nhảy vào đi, theo ra sức uống, cái kia tư thái khẳng định không đủ đẹp, cũng không thục nữ.

Lúc này, mấy người không có lên tiếng, đều ở nhìn chằm chằm cái kia con kiến, như Thạch Hạo, từ khi nhìn thấy con này hoàng kim thần trùng sau, vẫn luôn ở nghiêm túc chờ đợi.

Còn có Trường Cung Diễn, Ma Nữ, Mạc Đạo mấy người, đều ở tử quan sát kỹ.

"Thiên Giác Nghĩ!" Thạch Hạo thấp giọng nói rằng, quan sát rất lâu, hắn đến ra kết luận như vậy.

Ba chữ này vừa ra, mọi người lúc này biến sắc, mà hậu tâm đầu kịch liệt quay cuồng, dĩ nhiên là loại này Tiên nghĩ? Quá khó mà tin nổi, không phải sớm đã tuyệt diệt sao?

Trong thiên hạ, nếu bàn về dũng lực số một, làm đẩy Thiên Giác Nghĩ, so khí lực mà nói, không có ai so sánh được, được xưng quét ngang thế gian tất cả địch.

Liền ngay cả Chân Long đều không có nó khí lực lớn, đây là danh xứng với thực chí cao trùng tộc!

Đương nhiên, thời kì Tiên Cổ Thiên Giác Nghĩ, cùng hiện tại hậu duệ là không giống, chúng nó sau khi trưởng thành, thân thể không thể chỉ có hạt đậu lớn như vậy, tối thiểu ở khoảng một trượng có hơn.

Có thậm chí còn sẽ tiến vào hóa thành hình người, mang theo con kiến đặc thù, này sẽ dị thường khủng bố!

Ở tại bọn hắn còn vị thành niên lúc, liền có thể dễ dàng va đạp một ngọn núi lớn, đá văng ra một cái dãy núi, sức lực vô cùng, không thể so bì!

Mọi người xem xét tỉ mỉ, ý thức được quên cái gì, ở tại đầu, có một cái tiểu bất ngờ nổi lên, không nhìn kỹ, căn bản khó có thể phát hiện.

Vậy thì là Thiên Giác Nghĩ "Thiên giác", có thể nứt ra Càn Khôn, phá tan vũ trụ, nghe đồn thành niên Thiên Giác Nghĩ này con giác chính là thế gian mạnh nhất vũ khí một trong!

Nó còn còn nhỏ, vì vậy không có triệt để hiện ra, mọc ra.

Thân thể kim sắc tràn đầy cảm giác mạnh mẽ, tuy rằng cái đầu rất nhỏ, thế nhưng vô hình trung không ngờ kinh hình thành một luồng trường vực, thuần túy là sức mạnh hình thành.

Loại sinh vật này, thần lực cái thế, lấy lực cực điểm mà đứng đầu hậu thế!

Rất nhiều người giật mình, đồng thời rất kiêng kỵ, ở đây nhìn thấy một con còn nhỏ Thiên Giác Nghĩ, chẳng lẽ còn có thành niên Nghĩ Vương?

Điều này khiến người ta kinh sợ, Thái Cổ Thập Hung một trong, chẳng lẽ muốn xuất thế sao?

Mấy người sắc mặt khó coi, bao quát phía sau cùng mấy cái chí tôn trẻ tuổi, đều vẻ mặt nghiêm túc, bởi vì Thái Cổ Thập Hung tính khí đều không phải rất tốt, không phải vậy dùng cái gì có loại kia tên gọi.

Chỉ có Thạch Hạo con mắt bốc lên lục quang, nhìn chằm chằm đầu kia kim sắc con kiến nhỏ, khóe miệng mang theo cười, quả là nhanh phải chảy nước dãi.

Đối với hắn mà nói, đây là nghịch thiên tạo hóa, nằm mộng cũng muốn được, cái kia mang ý nghĩa Thiên Giác Nghĩ vô thượng bảo thuật, đại biểu sức mạnh chi đạo chí cao thần thông.

Nắm giữ một con kiến nhỏ, Thạch Hạo thực lực chắc chắn tăng nhanh như gió!

Bởi vì, hắn vốn là thân thể mạnh mẽ, sức lực vô cùng, so với Luyện Thể Sĩ càng như Luyện Thể Sĩ, nếu như lại nắm giữ loại kia cái thế thần thông, thiên hạ ai có thể ngăn trở, làm gào thét với Cửu Thiên Thập Địa, ngang dọc bát hoang!

Đồng thời, hắn có một loại nghi hoặc, ở Ba Ngàn Châu lúc, Tiên Cổ di địa mở ra, Trích Tiên không phải tiến vào một toà Thiên Giác Nghĩ sào huyệt sao, ở nơi đó giết hàng mấy trăm ngàn lượng người, cái kia không phải là Thiên Giác Nghĩ nơi nghỉ chân sao?

Làm sao nơi này cũng có? Hơn nữa còn nhìn thấy ấu trùng.

Xem ra, sào huyệt không ngừng một chỗ, mà nơi này rất then chốt!

Thạch Hạo vẫn không dám khinh thường Trích Tiên, bởi vì hắn biết, người kia nên tu thành lực cực điểm bảo thuật, mà khả năng có nắm giữ một con cổ giác.

Năm đó, nếu không có hắn có Vạn Linh Đồ, tuyệt đối sẽ bị cái kia cái thần bí cổ giác dễ dàng giết chết!

"Con kiến nhỏ, cha mẹ ngươi có ở đó không?" Một vị nữ tính tu sĩ mỉm cười, hướng về trước mắt ấu trùng chào hỏi.

"Loại trừ chữ nhỏ, gọi ta là vương, bản Vương ở đây, bọn ngươi dám khinh thường, xem ta là hài đồng!? Con kia kim sắc con kiến chắp hai tay sau lưng, ngẩng đầu mà đứng, một bộ lão khí hoành thu (như ông cụ non) dáng vẻ.

Thế nhưng, âm thanh quá non nớt, thấy thế nào đều rất non nớt.

"Ngươi mới bao lớn tuổi tác?" Có người hỏi, mặc dù biết nó xuất thân kinh người, thậm chí có thể nói khủng bố, nhưng vẫn là đối với nó thiếu hụt kính nể tâm, bởi vì quá nhỏ.

"Bản Vương đã sống một cái kỷ nguyên còn nhiều, ngươi nói ta bao lớn tuổi tác?" Con kiến nhỏ lạnh lẽo âm trầm nói rằng.

"Cái gì?" Một đám người đều kinh.

Một cái kỷ nguyên, đây là nói bậy sao? Đó là cỡ nào cửu viễn tuế nguyệt, đương đại hẳn là không lớn như vậy tuổi tác người.

Trừ phi, nó là một con lão quái vật, niết bàn trùng sinh, nếu không có thể nào có lớn như vậy tuổi tác?

Mọi người rùng mình một cái, này không phải là không có khả năng, bởi vì nghe được một ít truyền thuyết, một ít lão quái vật trộm lấy thiên địa chi

tinh, cướp đoạt nhân gian sinh khí, có thể từ sinh mệnh trên bản chất phản lão hoàn đồng.

"Đậu đinh đây?" Đang lúc này, Tào Vũ Sinh xuất hiện, hắn ngất đi nhanh, thức tỉnh cũng nhanh, rất thê thảm, khập khễnh, xông về, quần áo rách nát, thật cùng bị một đám mãng ngưu dẫm đạp lên giống như vậy, suýt chút nữa tan vỡ, bị thương không nhẹ.

"Bản Vương ở đây, tên Béo còn không qua đây yết kiến, quỳ bái!" Kim sắc con kiến nhỏ ngạo nghễ nói rằng.

Tào Vũ Sinh cái này gọi là một cái khí a, con mắt đều tái rồi, cùng Thạch Hạo hưng phấn không giống, hắn là phiền muộn, trên trán nổi lên gân xanh, bị một con kiến đánh bay, để hắn làm sao chịu nổi, liền nói da mặt rất dầy, tuy nhiên quá ngượng chết người vậy.

"Tên Béo, đừng làm bừa, đây là Thiên Giác Nghĩ, ngươi bị đánh bay, không tính mất mặt!" Thạch Hạo nhắc nhở.

"Thiên Giác Nghĩ!?" Tào Vũ Sinh âm thanh lập tức tăng cao tám độ, do âm chuyển tình, tấm kia bánh bao mặt dần dần xuất hiện nụ cười, so với hoa còn xán lạn.

Hắn không hăng hái chà xát một một ngụm nước miếng, dùng bả vai đụng một cái Thạch Hạo, nhỏ giọng nói: "Lực cực điểm huyết a, chuyện này ý nghĩa là, chúng ta sau đó không thiếu loại này bảo huyết?"

"Khặc!" Thạch Hạo ho khan một tiếng, để hắn không muốn lộ ra.

"Ha ha ha..." Tào Vũ Sinh làm càn cười to, ánh mắt xanh mượt, không một chút nào u oán, mà là hài lòng, hưng phấn.

Ở Thánh Viện, cũng có một chút lực cực điểm huyết, nhưng đều bị Kim Triển, Tiểu Thánh Nhân, Thích Cố đạo nhân chiếm lấy, người khác rất khó thu được một giọt!

Đối với luyện thể giả mà nói, muốn lột xác, muốn niết bàn, đó là quý báu nhất bảo huyết, có thể để người ta sức lực vô cùng, lấy biến hoá kinh người nhất thay đổi thể chất!

"Tên Béo kia, ngươi đang nói thầm cái gì đó, tìm đánh đi, cẩn thận ta quyền thứ hai đưa ngươi đánh thành tro!" Kim sắc con kiến nhỏ rất không khách khí nói.

Tào Vũ Sinh lại hơi buồn bực, hắn cúi đầu nhìn cái kia loại nhỏ sinh vật, thể hình chênh lệch lớn như vậy, sức mạnh làm sao không được tỉ lệ thuận đây?

Cộc! Cộc! Cộc...

Tiếng bước chân truyền đến, vài tên thủ thành người đi tới, áo giáp màu đen, mang theo thần bí mà lại lạnh lẽo ánh sáng lộng lẫy, cầm trong tay hạng nặng binh khí, giống như mấy tôn nghiêm túc thận trọng Chiến Thần.

"Nơi này có cơ duyên, bằng từng người năng lực thu được, thế nhưng chân chính hạch tâm truyền thừa, chỉ chừa cho hai vị Tiên Cổ huyết thống tinh khiết nhất Vương giả đời sau!"

Một người trong đó thủ thành người rất trực tiếp, nói như vậy.

Mọi người nhìn về phía tuyết bạch Kỳ Lân ấu thú, còn có con kia kim sắc con kiến nhỏ, nhất thời biết rồi, hai cái Tiên Cổ huyết thống nhất định là chỉ chúng nó.

"Tiền bối, mấy người là Tiên sao?" Phía sau, Đại Tu Đà bên người một vị chí tôn trẻ tuổi mở miệng, muốn biết đáp án.

Tất cả mọi người đều yên lặng nghe, không không muốn biết.

"Chúng ta chỉ là mấy cái lão binh, năm đó sóng máu trùng thiên, cả thế gian đều diệt, hết thảy cường giả toàn bộ chiến tử, chúng ta còn sót lại ý chí giãy dụa đến đó, đem tự thân chế thành con rối, ở đây tiến hành cuối cùng

bảo vệ." Một người nói rằng.

Mọi người được nghe, hoàn toàn thay đổi sắc mặt.

Trong lúc hoảng hốt, phảng phất nhìn thấy trong thiên địa gào giết rầm trời, hài cốt chất như núi, máu chảy thành sông, hết thảy chủng tộc đều đến tận thế, tới điểm kết thúc.

Cảnh tượng đáng sợ như thế kia, phảng phất nhào tới trước mặt.

Vài tên lão binh, kéo thân thể tàn phế đến đó, chỉ là vì bảo lưu hỏa chủng, bọn họ là khả kính.

"Hao hết tâm lực, rốt cục đem Thiên Giác Nghĩ đại nhân đời sau cứu sống, ngàn tỉ năm ngủ say, để nó khôi phục, hoàn chỉnh ở trên đời này ấp ra." Lại một người nói rằng.

Mọi người hiểu ra, không khỏi thở dài.

"Đại nhân, Tiên Cổ huyết thống trọng yếu, thế nhưng không ý nghĩa người đời sau không bằng tiền nhân, sau này đại chiến chủ lực còn muốn ở tại chúng ta bên trong ra, các ngươi không thể tâm có thành kiến, để quan trọng nhất truyền thừa cùng bọn ta cách biệt." Lam Tiên mở miệng, cực lực tranh thủ.

"Được, cho các ngươi một cơ hội, ai có thể nâng lên toà kia Nguyên Mẫu Đỉnh, ta liền tán thành hắn!" Người cầm đầu nói như vậy đạo, dùng trong tay kích lớn màu đen chỉ hướng về phía trước.

Nơi đó có một ngọn núi đá, Tiên khí một tia lại một tia bốc lên, hiển nhiên đó là một chỗ vô cùng trọng yếu động phủ.

Ở trên đỉnh ngọn núi, có một toà đỉnh, không phải rất hùng vĩ, chỉ có cao ba thước, tọa lạc ở nơi đó, toả ra cổ điển khí tức.

"Nguyên Mẫu Đỉnh, ta thật giống nghe nói qua..." Lam Tiên nhíu mày.

"Nó là thời kì Tiên Cổ đệ nhất trọng khí, trầm trọng không thể nào tưởng tượng được, bởi vì nó là Thiên Giác Nghĩ binh khí, người bình thường đừng nói huy động, chính là liền chuyển đều chuyển không đứng lên, liền đụng vào đều phải bị đánh bay." Đại Tu Đà nói rằng.

"Có người muốn tiến lên sao? Ai có thể lay động, chúng ta liền tán thành hắn!" Một vị lão binh thẫn thờ mà lại khô khan nói rằng, sớm đã là con rối, thiếu hụt linh tính, chỉ có năm đó truyền vào con rối thân bên trong không trọn vẹn bảo vệ ý chí còn còn lại không ít, rất máy móc.

"Ta đến!" Một vị chí tôn trẻ tuổi tách mọi người đi ra, muốn thử nghiệm.

"Hoang, ngươi cũng muốn đi a, ngươi sức lực vô cùng, ta cảm thấy có cơ hội thành công!" Đệ tử của Thiên Thần Thư Viện đều rất ước ao hắn xuất thủ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1270: Lực Bạt Nguyên Mẫu Đỉnh

Ráng mây xanh rơi ra, một người yểu điệu thướt tha, thân thể tươi đẹp, bước liên tục về phía trước, ở nàng chu vi bay một phiến lại một chiếc lá, tràn ngập sinh cơ.

Đồng thời, cũng có chút hạt giống trôi nổi, ở trong hư không cắm rễ, sinh trưởng vì là thần đằng, bảo thụ các loại, đưa nàng bao vây ở trung ương, tiến hành bảo vệ.

Người đầu tiên ra tay chí tôn trẻ tuổi dĩ nhiên là một cô gái, váy rất dài, tha trên đất, đi lên đường đến dáng dấp yểu điệu, thập phân mỹ lệ.

Nàng ủng có một đầu tóc xanh, màu da tuyết bạch, một đôi mắt rất lớn, linh tính mười phần, đồng tử thành màu xanh đậm, giống như một cái từ nguyên thủy nhất nơi núi rừng sâu xa đi ra Tinh Linh.

Nàng mỹ lệ kinh người, hơn nữa tương đương giàu linh tính, càng có một loại người thường khó có thể tưởng tượng nồng nặc sinh cơ, như cùng một mảnh mênh mông nơi bắt nguồn sinh mệnh đi kèm nàng.

"Là nàng!" Có người nói nhỏ, nhận ra thân phận của nàng.

"Cô gái này là ai?" Rất nhiều người cũng không nhận ra, bởi vì bên trong trí tôn trẻ tuổi có mấy người phi thường biết điều, ở chân chính dung hợp hoàn mỹ hạt giống sau, tuy có nghe đồn, nhưng xuất thủ số lần có hạn.

"Một nữ nhân được gọi là Sinh Mệnh Nữ Thần!" Có người nói.

Bên trong trí tôn trẻ tuổi lúc nào có một người như vậy? Mọi người ngạc nhiên, nhưng là nàng vừa nãy xác thực cùng Đại Tu Đà, Lam Tiên mấy người đi chung với nhau.

"Mới ra quan, khởi đầu rất nhiều người không biết, nhưng Tiên Viện một vị trưởng lão tự mình lời bình, xưng nàng ở Thần Đạo thời đại có thể có thể thành tựu sinh mệnh Chủ Thần vị trí, vạn cổ bất diệt."

Mọi người đờ ra, đây là cỡ nào cao đánh giá, như vậy một vị nữ Chí Tôn, nàng dung hợp ra sao một hạt giống?

Rất nhiều người lén lút nghị luận, càng ngày càng nhiều bí ẩn truyền lưu ra.

Nữ nhân này đến ở Trường Sinh thế gia, toàn bộ bộ tộc đều là Tiên Cổ hậu duệ, từng xuất hiện Tiên, cứ việc hiện tại khả năng sớm đã chết xương đều nát bét rồi.

Thế nhưng, bất luận cái nào Trường Sinh gia tộc đều là quái vật khổng lồ, không người dám xem thường, lại không dám khiêu khích, bọn họ có đáng sợ lá bài tẩy, là Tiên sở lưu!

Như vậy bộ tộc đi ra tuổi trẻ nữ Chí Tôn tự nhiên đáng sợ, hơn nữa được Tiên Viện trưởng lão lời bình, muốn không khiến người ta kiêng kỵ đều không hành.

"Nàng tên là Lữ Hồng."

Thời khắc này, mọi người biết rồi nàng gia tộc, Lữ gia, một cái đáng sợ bộ tộc, không phải là nhân tộc, thế nhưng ủng có hình người, không có ai biết bọn họ bản thể là cái gì, chỉ biết pháp lực cuồn cuộn, thần uy ép thế!

Lữ Hồng gót sen uyển chuyển, hướng về trong thành toà núi đá kia mà đi, nàng không có dám phi hành, mà là dựa vào hai chân cất bước.

Bởi vì, ở nơi như thế này không cho phép bất luận người nào làm càn, sớm có nghe đồn, trong hư không dày đặc một ít trận pháp, nếu là quá mức lộ liễu, có thể sẽ đưa tới đánh giết.

"Không phải Dị Vực tu sĩ, liền có thể ở đây thành phi hành, nhưng

không được thả ra sát khí." Bảo vệ Cổ thành một vị lão binh nói rằng.

"Được!" Lữ Hồng ngược lại cũng không lập dị, phóng lên trời, cấp tốc hướng về cái kia núi đá bay đi.

Mọi người nghe vậy, toàn bộ đi theo.

Kim loại thành rất lớn, chín toà núi đá rất hùng vĩ.

Trước mắt toà này, khoáng đạt mà bàng bạc, nó ngược lại cũng không phải cao kinh người, nhưng chính là có một loại khiến người ta kính nể khí thế, giống như Tiên Đạo đỉnh cao nhất.

Giữa sườn núi có một toà cổ động, đang hướng ra bên ngoài mạo Tiên khí, một tia lại một tia, thế nhưng không có ai có thể tới gần, bởi vì nơi đó có to lớn trường vực, ngăn cản tất cả.

Bậc thang bằng đá xanh nối thẳng trên đỉnh ngọn núi, ở trên núi, có một toà cổ đỉnh, cao ba thước, hướng ra phía ngoài dũng sương trắng, hơn nữa bên trong có Nhật Nguyệt Tinh Hà hình chiếu.

Nó như là chứa một vùng vũ trụ, mênh mông vô biên.

Rất bình tĩnh, trên đường không có bất kỳ bất ngờ, tất cả mọi người đều thuận lợi giáng lâm ở trên đỉnh ngọn núi, leo lên ngọn tiên sơn này, cùng người đều cảm xúc dâng trào.

"Lên!" Lữ Hồng tiến lên, dùng sức nắm lấy một con tai đỉnh còn có một con đỉnh chân, muốn đưa nó nâng lên.

Nàng xem ra rất mảnh mai, ôn nhu, thế nhưng sức mạnh thật sự rất lớn, ở tại tuyết bạch ngón tay phụ cận, hư không toàn bộ băng khai, hình thành khe lớn đáng sợ, xuyên qua nơi đây.

Thế nhưng, nàng thất bại, mặc nàng dùng ngập trời lực lượng ngạnh kháng, cũng khó có thể để đỉnh này nhúc nhích mảy may.

"Trùng!"

Lữ Hồng lần thứ hai khẽ quát, cả người phát quang, sức sống như hải dương bình thường chập trùng, hơn nữa nàng vận dụng bảo thuật, các loại cốt văn đan dệt, tổ hợp lại với nhau, hình thành mạnh mẽ thần thông, muốn đem cái đỉnh này cuốn lên.

Nàng thật sự không tin tà, dựa vào chính mình thần thông, Trường Sinh tộc tuyệt thế bảo thuật, chẳng lẽ còn không thể đem một cái đồ vật kéo lấy sao?

Ầm ầm ầm!

Nơi này phát ra âm thanh lớn, các loại lôi quang đồng thời tỏa ra, thiểm điện đan dệt, cảnh tượng thập phân khủng bố, dù cho bị gọi là Sinh Mệnh Nữ Thần, cũng có cuồng bạo một mặt.

Kết quả, đại đỉnh vẫn không nhúc nhích, vẫn tọa lạc ở trên ngọn núi, tĩnh như bàn thạch, ở trong đó Hỗn Độn khí tràn ngập ra, Nhật Nguyệt Tinh Thần đang phát sáng.

"Đỉnh này, dụng thần thông công kích là vô dụng, ngươi mạnh mẽ đến đâu, còn có thể thắng được cái này danh chấn thiên cổ pháp khí sao, nó có thể hóa giải tất cả, chỉ có thể bằng sức mạnh chân chính giơ lên." Một vị lão binh nói rằng.

Mọi người bừng tỉnh, đây là Thiên Giác Nghĩ binh khí, tự nhiên là muốn từ về sức mạnh tới tay, muốn dựa vào thần thông bảo thuật chờ nắm lên, hơn nửa không thể thành công.

Lữ Hồng mấy lần nỗ lực, thế nhưng không phải không thừa nhận, nàng thất bại, căn bản không thể lay động đỉnh này mảy may.

Nguyên Mẫu Đỉnh, vững như Thái Sơn, yên tĩnh bất động.

"Tiền bối, này không công bằng, đây là một vị Tiên Nhân binh khí, dù

cho chúng ta thiên tư bất phàm, nhưng là dù sao cách Tiên Đạo cảnh giới còn xa, làm sao có khả năng chuyển nổi đến!" Lữ Hồng có chút không phục.

"Chân chính Nguyên Mẫu Đỉnh, ngươi chờ căn bản không thể chạm đến, nếu không sẽ bị trực tiếp chấn động thành bột mịn, đây là nó hình chiếu, ngưng tụ mà thành." Một vị lão binh nói rằng.

Nghe được lời nói như vậy, rất nhiều người ngẩn người, này cũng không phải thật sự là Nguyên Mẫu Đỉnh?

Xem ra cùng thật sự như thế, không có gì khác nhau, lấy tay sờ, tương tự lạnh lẽo.

Thủ thành người trực tiếp nói rõ, Thiên Giác Nghĩ binh khí không gì sánh được, ở Tiên Cổ trong trận chiến ấy hoàn chỉnh bảo tồn lại, là thiên hạ đáng sợ nhất Tiên khí một trong.

Không nói cái khác truyền thừa, cơ duyên các loại, đan chỉ cái này binh khí lạc ở đây, liền ghê gớm, rất quan trọng, đó là một cái vô thượng cổ binh!

Tương lai thật sự có đại chiến, ai có thể tới đây tỉnh lại này binh, điều động nó xuất kích, tuyệt đối sẽ có kinh thiên động địa chi cái thế thần uy!

"Cái này binh khí hình chiếu ngưng tụ thành hình, nói có nặng hay không, nói khinh không nhẹ, vừa vặn là năm đó Thiên Giác Nghĩ đại nhân khi còn trẻ có khả năng huy động lên đến thích hợp trọng lượng." Một vị lão binh giải thích.

Mọi người thán phục, trong lòng khó có thể yên lặng, không hổ là Thập Hung, thời tuổi trẻ liền đáng sợ như vậy, sức mạnh hùng quan thiên hạ!

Không nghi ngờ chút nào, tuổi trẻ nữ Chí Tôn Lữ Hồng vô pháp cùng Thiên Giác Nghĩ đồng dạng tuổi tác lúc so với.

"Ta không bằng nó!" Nàng có chút ủ rũ.

Mặt sau, mấy vị khác chí tôn trẻ tuổi cũng đều nhíu mày, bọn họ phỏng chừng, tự thân cũng rất khó thành công.

"Ta đến!"

Đang lúc này, Tử Nhật Thiên Quân mở miệng, tắm rửa tử khí, bị tử hà bao vây, đi lên phía trước, hắn sớm đã bình phục nỗi lòng, không có xem Thạch Hạo một chút, bắt đầu nâng đỉnh.

"Lên!"

Hắn hét lớn, dùng hết khí lực, thể khung xương cọt kẹt cọt kẹt vang vọng, tử quang nổ tung, như sấm nổ, kết quả vẫn là vô dụng!

Chiếc kia đỉnh vẫn không nhúc nhích, trước sau không rời đi tại chỗ mảy may.

"Lại nổi lên!" Tử Nhật Thiên Quân rống to, một khỏa óng ánh tím hạt giống hiện ra, hóa thành một đạo Hồng Mông Tử Khí, triền quấn ở chiếc kia trên đỉnh, phải đem nó nhấc lên.

"Phốc!"

Kết quả, khiến người ta run sợ sự tình phát sinh, cái kia tử khí băng khai, Tử Nhật Thiên Quân ho ra đầy máu, trực tiếp bay ngang ra ngoài.

Hiện trường yên lặng như tờ, mọi người kinh sợ, đây cũng quá đáng sợ, Tử Nhật Thiên Quân làm bừa hoàn mỹ hạt giống sau, lại gặp phản phệ, bị thương nặng.

"Ta thất bại!" Tử Nhật Thiên Quân thở dài, chậm rãi lui về phía sau, thật sự rất không cam tâm, thế nhưng là đối với việc này đỉnh không thể làm gì.

"Còn có ai muốn lên sao?" Lão binh hỏi.

"Đó là binh khí của ta, ai có thể lay động!" Trên đất, con kia còn dài không tới một tấc kim sắc con kiến nhỏ bĩu môi, một bộ dáng vẻ ngạo nghễ.

"Ta đến thử xem!" Lam Tiên tiến lên, nàng cả người lam hà dâng trào, kết quả quần áo phần phật, mặc nàng dùng hết khí lực, sắc mặt tái nhợt, cũng không thể để cho đỉnh này nhúc nhích mảy may.

Sau đó, Tào Vũ Sinh mấy người không tin tà, cũng đều nhất nhất tiến lên thử nghiệm, kết quả đều đỏ mặt tía tai, không thể ngạnh kháng đỉnh này.

"Để ta thử một lần."

Đang lúc này, Đại Tu Đà mở miệng, hắn chậm rãi về phía trước, nắm lấy đỉnh này, sau đó miệng tụng chân kinh, tiếng tụng kinh vang vọng phía chân trời.

Ở trên người hắn, hiện ra hừng hực kim quang, da dẻ cùng hoàng kim đúc giống như vậy, toàn bộ thân thể như đồng hóa thành kim cương bất hoại thân.

Đùng!

Đúng vào lúc này, Nguyên Mẫu Đỉnh phát ra một tiếng tiếng rung, cư lên tiếng.

Mọi người giật mình, Đại Tu Đà quả nhiên ghê gớm, đây là muốn nâng lên sao?

Nhưng là, cũng vẻn vẹn như thế mà thôi, Đại Tu Đà thả hạ thủ cánh tay, cũng không có tiến một bước thử nghiệm.

"Quá đáng tiếc, làm sao không tiếp tục a, cũng đã làm cho nó lên tiếng, lập tức liền hám di chuyển, Đại Tu Đà ngươi làm sao từ bỏ!?" Rất nhiều người tiếc hận.

"Ta thất bại." Đại Tu Đà lắc đầu, không có nhiều lời.

Tiếp đó, Thích Cố xuất thủ, đến từ Thánh Viện vị này kiệm lời ít nói, phi thường cứng nhắc tuổi trẻ đạo sĩ trực tiếp tiến lên, ngạnh kháng đỉnh này.

"Đùng!"

Đại đỉnh nổ vang, phát ra tiếng vang, ở nơi đó ầm ầm giống như lôi âm.

Mọi người ngạc nhiên, cái này âm thầm đạo sĩ thật lớn sức mạnh, lại cũng có thể làm đến một bước này, không thể so Đại Tu Đà nhược.

Chỉ là, đỉnh thanh điếc tai, nó chính là bất động, vô pháp bị nâng lên.

Thích Cố đạo nhân thở dài, cũng hướng đi một bên, thừa nhận thất bại.

Tiếp đó, lại có hai vị chí tôn trẻ tuổi tiến lên, kết quả vẫn thất bại, không người nào có thể nâng đỉnh.

Tình cảnh có chút lạnh thanh, tất cả mọi người đều trầm mặc, đương đại này một đời không người nào có thể cùng Thiên Giác Nghĩ khi còn trẻ sánh vai sao?

Này há không phải nói, đương đại kém xa Tiên Cổ, nhất định sẽ nhanh hơn diệt vong.

Đừng nói những người khác, chính là những kia chí tôn trẻ tuổi đều không nói lời nào, rất là yên tĩnh.

"Không cần ủ rũ, sức mạnh cũng không thể đại biểu tất cả, huống chi sức mạnh chi đạo là Thiên Giác Nghĩ mạnh nhất hạng, nhưng cũng không nhất định là các ngươi am hiểu nhất. Mà điều này cũng không có thể làm sức chiến đấu mạnh yếu cân nhắc tiêu chuẩn. Tỷ như Chân Long, nó khi còn trẻ khí lực đồng dạng không sánh được Thiên Giác Nghĩ, nhưng có thể phủ định sức chiến đấu của nó sao? Ở Thập Hung bên trong tuyệt đối số một số hai!" Một vị lão binh nói rằng.

Mọi người được nghe, tâm tình khá hơn nhiều, xác thực như vậy, mạnh như Chân Long cũng không cách nào cùng Thiên Giác Nghĩ so đấu khí lực, bọn họ không cần vì thế mà có cảm giác bị thất bại.

"Này nhất định chỉ có thể là binh khí của ta, không người nào có thể vận dụng!" Kim sắc con kiến nhỏ kiên trì lồng ngực, bễ nghễ tứ phương.

Đáng tiếc, mọi người cần cúi đầu mới có thể nhìn thấy nó.

"Còn có người muốn thử sao?" Một vị lão binh cuối cùng hỏi.

Lúc này, ánh mắt rất nhiều người đồng loạt nhìn về phía Thạch Hạo, có lẽ chỉ có hắn còn có sức liều mạng.

"Không có cùng một khỏa hoàn mỹ hạt giống dung hợp, thế nhưng... Ngươi cũng rất mạnh, xảy ra chuyện gì?" Một vị lão binh rất nghi hoặc, cau mày, phi thường không rõ.

"Ta thử một lần." Thạch Hạo lựa chọn xuất thủ, cái nào sợ thất bại, cũng muốn tiến hành một kích, cân nhắc một hồi chính mình cùng Thiên Giác Nghĩ chủng tộc này lớn bao nhiêu chênh lệch.

Ánh mắt của mọi người đều tập trung vào trên người hắn.

"Kỳ quái, xác thực không có cùng hoàn mỹ hạt giống dung hợp làm một, tại sao còn sẽ mạnh như vậy?" Lão binh bên trong thủ lĩnh nghi hoặc, cẩn thận nhìn chăm chú.

"Coong!"

Lanh lảnh tiếng kim loại rung truyền đến, Nguyên Mẫu Đỉnh bị Thạch Hạo nắm lấy sau, hắn bỗng nhiên dùng sức.

"Lên!"

Hắn một tiếng rống to, vận dụng thân thể Cực Đạo sức mạnh, siêu việt dĩ vãng, chân chính bày ra tự thân muôn vàn thử thách sau thịt thể có cỡ nào mạnh mẽ!

Nhìn thon dài, nhưng thân thể ấy thập phân cường tráng, cả người phun bạc ra ngập trời tinh lực!

Thời khắc này, tất cả mọi người đều không tự chủ được rút lui, một người thân thể làm sao sẽ mạnh như vậy, tự chủ hóa thành trường vực, ảnh hưởng chu vi thời gian cùng không gian.

Mọi người trố mắt ngoác mồm!

Ầm ầm!

Nguyên Mẫu Đỉnh nhấc lên khỏi mặt đất, bị nhấc lên rồi!

"Làm sao có khả năng, chẳng lẽ nói... Kỷ nguyên này có người đi thông con đường kia!?" Một vị lão binh run giọng nói rằng.

"Binh khí của ta, làm sao trước tiên bị người khác rút lên đến rồi?!" Kim sắc tiểu Thiên Giác Nghĩ kêu to, nó bị giật mình, cảm giác mình nhìn lầm.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1271: Bất Diệt Kinh

Nhưng là, trước mắt cái này sinh linh, trước tiên nó một bước di chuyển, điều này làm cho nó khá giật mình, sau đó căm tức.

"Ngươi, tên này làm gì? Cướp ta binh khí dùng, chơi rất vui sao, không phục lại đây so sánh cao thấp!" Nó hầm hừ nói rằng.

Lúc này, tất cả mọi người đều hãi hùng khiếp vía, Hoang đã vậy còn quá khủng bố, mấy vị chí tôn trẻ tuổi đều thất bại, không thể lay động đỉnh này, mà hắn dĩ nhiên trực tiếp giơ lên.

Đây là đáng sợ dường nào thần lực, thực sự là cái thế!

Mọi người trước kia đã đủ rất coi trọng Hoang, thấy rõ hắn chưa từng sa sút, ba năm ngủ đông, như trước hung hăng, vẫn là thế hệ bên trong chí tôn một trong.

Nhưng là, dù như thế nào cũng không nghĩ tới, hắn sẽ cường đến một bước này!

Chỉ muốn thân thể mà nói, hơn nửa ở ba vị trí đầu bên trong, ngoại trừ Thánh viện Kim Triển, thánh nhân đặc biệt cường điệu luyện thể ở ngoài, dù cho Tiên viện được xưng vô địch một hai người cũng không có như thế cường thể xác!

"Hắn rõ ràng bày ra ta Tiên cổ một mạch khí tức, đi chính là con đường này, nhưng là lại không có dung hợp một viên hoàn mỹ hạt giống, có thể nào đến mức độ này?"

Một vị lão Binh nói nhỏ, vẻ mặt nghiêm túc.

"Không thể, con đường kia không người đi thông, là ngõ cụt, lẽ ra nên tuyệt tất cả mọi người hi vọng mới đúng." Lão Binh bên trong thủ lĩnh ánh mắt lạnh lẽo âm trầm.

Bọn họ từ lâu nhìn ra, Thích Cố Đạo Nhân tu chính là kiếp này pháp, cùng Tiên cổ truyền thừa không giống nhau, thần lực siêu tuyệt, nhân phát lực môn đạo không giống nhau, tự có đạo lý.

Nhưng là, tên kia Thạch Hạo thiếu niên, vận dụng tiên khí, bao phủ thân thể, thân thể bên trong tràn lên phù văn biểu hiện, hắn đi chính là Tiên cổ một mạch lộ.

Mà con đường này, nếu như không dung hợp trong truyền thuyết mấy viên vô địch chủng, dù như thế nào cũng không thể cùng Thiên Giác Nghĩ sánh vai. Thân thể lực lượng không thể khủng bố như vậy.

"Các vị tiền bối các ngươi đoán đúng, ta vị huynh đệ này rất ngang tàng, đi tới các ngươi trong miệng đầu tuyệt lộ, đồng thời thành công, vượt qua tiên hiền!" Tào Bàn Tử ở nơi đó hả hê, một bộ rất vinh quang dáng vẻ, phảng phất là hắn thành công.

Đồng thời, hắn đại nói đặc biệt là Tiên viện mọi người, nói trưởng lão của bọn họ có mắt không tròng. Keo kiệt với cho Thạch Hạo bảo chủng, sống sờ sờ đem hắn ép lên tuyệt lộ.

Ngoài thành, vài tên ông lão phóng tầm mắt tới, nhìn thấy tình cảnh này, da mặt nóng lên.

"Ngươi... Lấy thân là chủng, nối liền ngõ cụt, xông qua tử quan?" Một vị lão Binh trợn to con mắt, quả thực không thể tin được tất cả những thứ này.

"May mắn thành công." Thạch Hạo đầu.

Trong lúc nhất thời, mấy vị lão Binh hoá đá. Nói không ra lời.

Vào lúc này, Thạch Hạo đầu đầy đều là mồ hôi, cái đỉnh này thật sự quá

nặng, ép hai tay đều muốn bẻ gẫy. Cả tòa núi đá bay Tiên vụ, lại theo ở nhẹ nhàng rung động.

Làm người ta giật mình, tất cả mọi người đều cảm thấy dưới chân không vững, kịch liệt lay động!

Đây chính là một toà tiên sơn a. Có tiên gia trận pháp, này lúc này vẫn là như vậy, có thể thấy được chiếc kia đỉnh nặng cỡ nào. Thực sự là khủng bố.

Mà nó còn chỉ là một mảnh hình chiếu, cũng không phải thật sự là nguyên mẫu đỉnh!

"Mau thả dưới, ngươi rất tốt, đã đạt đến yêu cầu!" Bảo vệ Tiên thành thủ lĩnh nói rằng, rất cấp bách, sợ Thạch Hạo nhân chịu đựng quá nặng cổ đỉnh mà bị thương.

Mấy vị lão Binh đã từ hoá đá bên trong thức tỉnh, khiếp sợ không gì sánh nổi, như là nhìn chằm chằm một toà hi thế bảo tàng giống như, nhìn Thạch Hạo, để hắn sợ hãi.

Thạch Hạo thả xuống đỉnh này, khiến cho cả ngọn núi đều kịch liệt run lên, cùng phát sinh địa chấn giống như vậy, hắn cảm thấy hai tay tê dại một hồi, có chút đau thống.

Hắn không thể không thán, Thiên Giác Nghĩ bộ tộc quá biến thái, lấy loại này trọng khí khi binh khí, người bình thường làm sao nắm lên?

Chính là cường đại như hắn, cũng chỉ là giơ lên, mà không thể tùy ý vung lên đến, cầm khi binh khí dùng, không hiện thực.

Thạch Hạo cảm giác mình thân thể đã đủ mạnh, nhưng là gặp phải chủng tộc này sau, hắn sâu sắc rõ ràng câu nói kia, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên!

Cường bên trong càng có cường!

Nhìn hắn một mặt bất mãn, căn bản không cảm giác thành công dáng vẻ, tất cả mọi người đều không còn gì để nói, Tào Vũ Sinh chính ở chỗ này giúp hắn gào to, vì hắn tạo thế đây, chờ nhìn thấy hắn bộ dáng này, cũng không biết nói cái gì tốt.

Mấy vị chí tôn trẻ tuổi trong lòng âm thầm cảnh giác, sâu sắc cảm nhận được áp lực, ở thân thể một đường trên, bọn họ bị Hoang dẫn trước, muốn áp chế, vượt qua, chỉ có từ đạo hạnh trên so đấu!

Mấy vị lão Binh lúc này hai mắt đều đang bốc lên ánh sáng xanh lục, nhìn chằm chằm Thạch Hạo, như cùng ở tại đánh giá một cái vô giá báu vật.

Vị kia thủ lĩnh rất máy móc nở nụ cười, tựa hồ nhìn ra tâm tư của hắn, nói: "Không cần chú ý, Thiên Giác Nghĩ chủng tộc này về mặt sức mạnh thật sự xem như là cả thế gian số một!"

Thạch Hạo không hề nói gì.

Thủ lĩnh lại bổ sung: "Kỳ thực, ngươi cũng rất kinh người, thậm chí có thể xưng tụng vang dội cổ kim, bởi vì ngươi không có chân chính rèn đúc quá thể xác, không phải thuần túy Luyện Thể sĩ, nếu như ngươi đi tới con đường kia, tuyệt đối có thể cùng Thiên Giác Nghĩ sánh vai, thậm chí chiếm thượng phong cũng khó nói."

Bên cạnh, cái kia màu vàng con kiến không thích nghe, nói: "Cái gì mà, một kẻ loài người mà thôi, làm sao theo chúng ta sánh ngang, chờ ta thành niên, nhất định đem đỉnh này xoay tròn lên, xem là món đồ chơi!"

"Kim ngươi là độc nhất vô nhị, rất mạnh, tương lai nhất định sẽ vượt qua các đời tổ tiên. Nhưng, kẻ nhân loại này cũng không đơn giản, hắn cũng rất mạnh, không chắc sẽ nhược cho các ngươi bộ tộc này." Thủ lĩnh nói rằng.

Nghe được hắn dành cho đánh giá cao như vậy, tất cả mọi người đều thay đổi sắc mặt, lại đem Hoang coi cất cao đến trình độ này, cùng Thập Hung bên trong Thiên Giác Nghĩ đặt ngang hàng.

"Ta cũng học được một ít rèn thể thuật." Thạch Hạo như thực chất nói đến, tiến hành sửa lại, cũng không phải là không có đi đường này.

"Há, ngươi học được cái gì pháp?" Thủ lĩnh hỏi, rất là kinh ngạc.

"Chuy Cốt Pháp." Thạch Hạo nói rằng, đây là Đại trưởng lão truyền cho hắn, nói bắt nguồn từ Thánh viện, đến tiếp sau bộ phận cần muốn đi nơi đó tìm kiếm.

"Không có từng nghe nói, có thể hay không vì ta giảng giải một thoáng." Thủ lĩnh rất không khách khí, càng đưa ra loại yêu cầu này.

Phải biết, bất kỳ công pháp nào đều là quý giá, có thể nào dễ dàng tiết lộ cho người khác?

Bất quá, Thạch Hạo không chút do dự, trong bóng tối lấy thần thức tụng ra, báo cho hắn.

"Cũng không tệ lắm, thế nhưng còn không được, đây là từ Bất Diệt Kinh bên trong thoát thai mà ra kinh pháp, xa không sánh được bộ chân kinh." Thủ lĩnh nói rằng.

"Cái gì, ngươi hiểu Bất Diệt Kinh?" Thạch Hạo còn chưa mở lời, bên cạnh có người đã cướp trước một bước hỏi, hơn nữa rất cấp bách.

Chính là Thích Cố Đạo Nhân, hắn thường ngày rất trầm mặc, kiệm lời ít nói, dường như một cái gàn bướng ông lão, nhưng lúc này hô hấp dồn dập, rất là kích động.

Bởi vì. Hắn ở Thánh viện bên trong thì, mấy người nhắc qua bộ cổ kinh, có sức mạnh không thể tưởng tượng được.

"Ta không hiểu, ở Tiên cổ cũng không có mấy người hiểu, nhiều nhất bất quá hai ba vị đại nhân nghiền ngẫm đọc quá, mà chúng ta chỉ biết chút ít da lông mà thôi." Thủ lĩnh như nói thật nói.

" Chuy Cốt Pháp cùng Bất Diệt Kinh so ra lớn đến mức nào sai lệch?" Thạch Hạo hỏi.

"Nếu như nhất định phải nói thật, ta chỉ có thể nói, đối với Bất Diệt Kinh mà nói ngươi đoạn này kinh văn rất nông cạn, không đủ tinh thâm." Thủ lĩnh nói rằng.

Điều này khiến người ta chấn động, Chuy Cốt Pháp đã rất siêu phàm. Càng chỉ có thể được như vậy một cái đánh giá.

"Nếu như kiếp này không có một bộ sánh vai Bất Diệt Kinh rèn thể thuật, như vậy không kịp trên một kỷ nguyên, nguy rồi!" Thủ lĩnh than thở.

"Có một bộ, là Thánh viện một vị tiền bối khai sáng, bất quá, ta viện cũng ở tích cực tìm kiếm Bất Diệt Kinh, muốn xác minh." Thích Cố Đạo Nhân như nói thật nói.

"Có thể nói Bất Diệt Kinh ở Tiên cổ thời kì cũng là mạnh nhất kinh văn một trong, mà ở rèn thể một đường trên càng là vô thượng bảo điển, không thể vượt qua." Một vị lão Binh nói rằng.

Dựa theo hắn nói tới. Hoàn chỉnh Bất Diệt Kinh một khi tu thành, thiên khó táng, địa khó diệt, thân thể thông linh. Dù cho thần thức tịch diệt, bị người đánh tan, bộ thân thể này cũng bất hủ, không xấu. Vĩnh viễn sẽ không diệt vong. Thậm chí, có đồn đại thành, một khi đạt tới đại viên mãn. Dù cho Nguyên Thần bị đánh tan, diệt, sẽ có một ngày, trải qua năm tháng dài đằng đẵng tích lũy sau, thân thể cũng có thể một lần nữa ngưng tụ ra một cái thần phách đến!

Cũng chính là đây mới thực là ý nghĩa trên bất diệt!

Thậm chí, có người giải thích, hàng mấy chục, mấy trăm vạn năm sau, bị thân thể lần thứ hai mang thai ra Nguyên Thần, cũng không phải tân cá thể, như trước có tái tạo trước ký ức.

Mọi người nghe hắn tế tất cả đều ngây người.

"So với Thánh viện bộ vô thượng bảo điển lợi hại hơn a!" Mọi người thán phục.

"Trên thực tế, nếu như dựa theo nghe đồn đến tính toán, Bất Diệt Kinh ở trên một kỷ nguyên cũng có thể ở ba vị trí đầu bên trong, chỉ là cũng không chứng cứ cho thấy nó thật có thể để người ta bất diệt." Thủ lĩnh thở dài.

Vì vậy, nó không có bị xếp hạng thứ ba bên trong.

Khi nói tới chỗ này sau, những lão binh này ánh mắt hừng hực, nhìn về phía Thạch Hạo, một người nói: "Nếu như ngươi có cơ hội tu thành, cũng có thể đi nghiệm chứng, đại viên mãn sau là có hay không có thể bất diệt, thiên khó táng, địa khó diệt!"

Bởi vì, Thạch Hạo lấy thân là chủng, vốn là có đầy đủ tiềm lực, nếu là tu đến Bất Diệt Kinh, nhất định sẽ đi càng xa hơn!

"Bất Diệt Kinh ở nơi nào?" Thạch Hạo hỏi, hắn thật sự động tâm, cho là mình rất cần nó.

Chính là những người khác cũng đều ánh mắt hừng hực, cái nào sợ bọn họ không phải Luyện Thể sĩ, nhưng rèn đúc thân thể một cái cũng là tất yếu.

"Biến mất rồi." Thủ lĩnh một tiếng thở dài.

Mọi người ngạc nhiên, nhấc lên mọi người hứng thú, kết quả là cho như vậy một cái đáp án, thực sự khiến người ta thất vọng.

Thủ lĩnh nói: "Năm đó Thiên Giác Nghĩ đại nhân cũng chỉ có thể giơ lên đỉnh này mà thôi, nhưng là tu quá bộ Bất Diệt Kinh sau, ở thời tuổi trẻ là có thể xoay chuyển đỉnh này, coi như gậy củi lửa giống như, sức mạnh cái thế!"

Vì lẽ đó, bọn họ mới tán thành Thạch Hạo, có thể nâng lên đỉnh này, liền mang ý nghĩa, cùng chưa từng học qua Bất Diệt Kinh Thiên Giác Nghĩ giống như vậy, không phân cao thấp!

"Nhất định không có biến mất, tương lai của ta còn muốn học đây!" Bên cạnh, màu vàng con kiến kêu la.

"Chúng ta tìm khắp cả thành này, sưu hết cổ thành, cũng không có tìm được Thiên Giác Nghĩ đại nhân chiếm được bộ Bất Diệt Kinh, thật là khiến người ta không cam lòng cùng tiếc nuối." Thủ lĩnh thở dài.

Tất cả mọi người rất mất mát, trọng yếu như vậy một bộ kinh thư, nếu như liền như thế thất truyền, thực sự quá mức đáng tiếc.

Rất nhiều lúc, chỉ có hào hùng là không được, hết thảy sáng tạo pháp, đi ra hoàn toàn mới con đường, đều là xây dựng ở tiền nhân huy hoàng trên, có đủ nhiều lấy làm gương mới có thể va chạm ra càng óng ánh võ đạo ánh sáng trí tuệ.

"Dựa theo chúng ta phỏng chừng, Bất Diệt Kinh hướng đi chỉ có ba loại khả năng, một là chính là ở đây, muốn để cho Thiên Giác Nghĩ đời sau, chờ nó trưởng thành đến mức nhất định liền có thể phát hiện. Hai là thất lạc ở năm đó khốc liệt trên chiến trường, Thiên Giác Nghĩ đại nhân năm đó chiến đến trời long đất lở, chém giết nhiều vị bất hủ thì, chính mình cũng bị thương quá nghiêm trọng, cho đến trôi hết một giọt máu cuối cùng, trên thân rất nhiều thứ đều thất lạc. Ba là khả năng lạc ở Cửu Thiên Thập Địa bên trong một cái nào đó nơi vùng cấm bên trong!" Thủ lĩnh trịnh trọng nói rằng.

Ba loại khả năng, khó để xác định.

Bất quá, trước mắt thì có một cơ hội, nếu là để lại ở chỗ này, những lão binh này không có tìm được, không có nghĩa là người khác không thể phát hiện.

Bọn họ những này người ngoại lai nếu là có đầy đủ cơ duyên, cũng có thể phát động, dẫn ra này kinh!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1272: Nơi Tạo Hóa

Bất Diệt kinh, như vậy bất khả tư nghị, giàu có truyền kỳ sắc thái!

Một khi tu đến đại viên mãn cảnh giới, thân thể vạn kiếp không hủy, chẳng sợ thần thức bị người đánh tan, thể xác cũng không có thể bị hủy diệt, hàng trăm chục vạn năm sau còn có thể đản sinh ra Nguyên Thần!

Đây là loại nào nghịch thiên?

Không ai không tâm động, tất cả mọi người nhìn chằm chằm tòa này cổ lão mà bao la hùng vĩ thành lớn, hy vọng có thể có thu hoạch.

"Thạch Hạo thông qua khảo nghiệm, tiền bối ngươi đem cho cái gì thưởng cho đâu?" Tào Vũ Sinh mặt cực kỳ dày, lập tức hỏi han.

"Cho phép ngươi tiến Thiên Giác Nghĩ đại nhân động phủ, ngươi nếu có thể tìm được Bất Diệt kinh, đó là của ngươi tạo hóa!" Thủ lĩnh nói, hắn nghĩ mỉm cười, thế nhưng thân hóa con rối, biểu tình rất cứng ngắc.

Như vậy đồng ý làm cho rất nhiều người hâm mộ, dẫn phát một mảnh nhiệt nghị, nhưng là đại đa số người đều có thể lý giải, đây là Hoang bằng vào chính mình năng lực được đến cơ duyên.

Dù sao, bọn họ trong đó đại đa số người đều vẫn là Thạch Hạo mang vào, như Ma Nữ, Trường Cung Diễn, Thái Âm Ngọc Thỏ chờ, cùng với Thiên Thần thư viện đệ tử chờ.

Nhưng là có một số người ghen tị, nhưng là lại bất đắc dĩ, tỷ như Tử Nhật Thiên Quân, Lam Tiên chờ một ít tuổi trẻ chí tôn, bọn họ được xưng cực mạnh một thế hệ người, nhưng không cách nào vào động phủ.

"Ta có thể mang một số người đi vào sao?" Thạch Hạo hỏi.

"Không thể!" Thủ lĩnh nghiêm túc cự tuyệt.

Động phủ ở nơi nào, là mọi người dưới chân tòa này tiên sơn sao?

Nơi này cùng sở hữu cửu tòa núi đá, một đám đều toát ra tiên khí, thoạt nhìn cùng sở hữu cửu đại động phủ, thật không biết đến tột cùng đều cất giấu cái gì.

"Thỉnh rời đi tòa này tiên sơn, tất cả mọi người không được tại đây nghỉ chân." Một vị lão Binh nói, dẫn đường mọi người xuống núi.

"Tuy rằng không cho phép các ngươi tiến vào Thiên Giác Nghĩ đại nhân động phủ, nhưng là trong thành địa phương khác, cùng với sơn ngoại dược thảo, thần thạch chờ lại có thể bằng cơ duyên đạt được." Thủ lĩnh quay đầu lại nói.

Làm nghe nói đến những lời này sau, Thạch Hạo không nói hai lời, xoay người bước đi, tất cả mọi người là ngẩn ra.

Xích!

Thạch Hạo hóa thành một đạo lưu quang, dọc theo một con đường hướng vừa mới tiến vào thành phương hướng tiến đến.

Có không ít người lập tức tỉnh ngộ, vội vàng đuổi theo, chính là Lam Tiên, Lữ Hồng như vậy đến từ trường sinh thế gia tiên tử cũng không ngoại lệ, biết hắn muốn đi làm cái gì, ở phía sau đuổi sát.

"Dẫn Hồn liên!" Tào Vũ Sinh một tiếng quái kêu, cùng mọi người cùng nhau chạy vội đi xuống.

Vào thành khi, bọn họ nhìn đến một cái cái ao, trong đó có ba cây thần dược, có thể tẩm bổ người Nguyên Thần, lớn mạnh người hồn phách, là hi thế bảo dược.

"Bại hoại, ngươi muốn đi hủy của ta tắm rửa nơi sao?!" Con kiến nhỏ màu vàng kêu to, sưu một tiếng, xuyên thủng hư không, lưu lại một đạo kim sắc tàn ảnh, cũng đuổi theo.

Oanh!

Thạch Hạo toàn lực ứng phó, sau lưng một đôi cánh Côn Bằng triển động, cắt rách trời cao, mà lại lượn lờ điện mang, đồng thời ở khống chế lôi đế bảo thuật mà đi, vô cùng nhanh chóng.

Hắn cái thứ nhất đuổi tới, giơ tay liền về phía trước chộp tới.

"Xích!"

Phía sau, có tuổi trẻ chí tôn công kích, mấy đại cao thủ ra tay ngăn cản. Nếu là mặt khác thần dược cũng liền thôi, nhưng này là Dẫn Hồn liên, đối bọn họ tác dụng quá lớn.

Chẳng sợ Nguyên Thần bị người đánh tan, nếu có thể đúng lúc ăn vào thứ này, còn có thể đem tản ra thần thức tụ lại, trọng tố đi ra, quả nhiên là đoạt thiên địa tạo hóa!

Có được một gốc cây dược, liền tương đương với hơn một cái mệnh!

Lúc trước, Thạch Hạo từng được đến quá loại này dược, đang bế quan khi giao cho đại trưởng lão vì hắn ngao luyện thân thể, tiêu hao rớt, khó được lại có phát hiện.

"Úm!" Đại Tu Đà hét lớn một tiếng, siêu thoát như hắn đều ra tay tranh đoạt, cổ đại tiên tăng nhất mạch truyền thừa xuống dưới đạo âm, như thiên lôi diệt thế bàn.

Oanh!

Ở Thạch Hạo nơi này, hư không trực tiếp bị đánh nát, mơ hồ gian có thể nhìn đến, nơi này xuất hiện một cái trượng lục kim thân cổ tăng, là từ phù

văn ngưng tụ mà thành, trấn áp hết thảy.

Có người nói, cổ tăng nhất mạch vài cái cổ quái âm tiết, có khả năng sẽ phát triển trở thành vi vũ trụ cao nhất đạo âm, quả nhiên là có này đạo lý.

Nhưng là, Thạch Hạo không sợ, thân thể không tổn hao gì, duy nhất động thiên tạo ra sau, hắn dựng thân ở một đoàn thần quang trong, vạn pháp không xâm!

Cùng lúc đó, hắn triển khai phản kích, duy nhất động thiên áp súc, hóa thành một cái cực điểm, rồi sau đó đột nhiên bùng nổ, hướng về bốn phương tám hướng khuếch tán.

Oanh!

Một mảnh ngân hà bàn quang điểm nổ tung, nhằm phía Đại Tu Đà.

Này thật sự giống như ngân hà cuộn ngược, muôn hình vạn trạng, bàng bạc kinh người, làm cho tất cả mọi người một trận khiếp sợ.

"Ò!"

Đại Tu Đà gào to, hơn nữa tay niết pháp ấn, thân thể cũng đi theo làm ra phản ứng, giống như một cái khổ hạnh giả ngộ đạo thành tiên tăng, ở nơi này ngã ngồi.

Oanh!

Màu vàng gợn sóng nổ mạnh, hữu hình ánh sáng giống như dao nhỏ bình thường, ở trong thiên địa loạn hướng, nơi nơi đều là thần mang, sáng lạn đến chói mắt.

Thạch Hạo bức lui hắn, nhanh chóng động thủ, ngắt lấy tam chu Dẫn Hồn liên, hắn ra tay phi thường mau, phốc phốc phốc ba tiếng, toàn bộ chặt đứt xuống dưới, cũng phong ấn tại ngọc khí trong.

Hắn không có thương tổn rễ cây, lưu ở nơi này, bởi vì này đồ vật rất hi

hữu, không chấp nhận được tổn hại bất luận gì một gốc cây gốc sinh cơ.

Mặt khác tuổi trẻ chí tôn không cam lòng, cũng có người ra tay.

Hưu! Hưu! Hưu!

Một đạo lại một đạo lam quang bay tới, chói mắt vô cùng, đều là tên, mỗi một cái đều dài hơn đạt mười dặm, thô to mà kinh người, văng ra đám mây, động toái hư không, cực nhanh mà đến, bắn về phía Thạch Hạo.

Đây là thần tiễn, Hư Đạo cảnh cường giả cảm ngộ thiên địa chí lý, ngộ đạo mà ra, ngưng tụ kinh thế thần tiễn!

Lam Tiên thoạt nhìn linh động phiêu dật, giống như một cái Trích Tiên tử, nhưng hiện tại động khởi thủ đến khi, lại đáng sợ mà kinh người, này tư thái tuyệt vời, giống như ở nhảy múa, màu lam quần áo bay phất phới, lực công kích khủng bố.

Những... này tiễn vũ đều là nàng phát ra, cũng không phải trương cung bắn ra, chính là giũ tay gian liền có thành phiến lam quang đầy trời bắn nhanh, cuối cùng toàn bộ tập trung hướng Thạch Hạo nơi này.

Lực sát thương khiếp người, tràng ngoại một ít siêu việt thiên thần cường giả nhìn thấy một màn này hoảng sợ thất sắc, bởi vì cái loại này tên quả thực không thể ngăn cản, có thể thành phiến đánh chết Hư Đạo cấp nhân vật!

"Các ngươi động thủ, giam cầm hắn, đoạt được Dẫn Hồn liên!" Lam Tiên đối mặt khác tuổi trẻ chí tôn truyền âm.

Một gốc cây Dẫn Hồn liên liền tương đương với một cái mệnh, không ai không thèm để ý, chẳng sợ đắc tội cường đại Hoang, cũng không chối từ, vì vậy nàng cùng người liên hợp.

Có mấy người ra tay, phóng thích thần quang, hình thành khủng bố quầng sáng, phô thiên cái địa, hướng về Thạch Hạo nơi này ép đi, muốn hình

thành không gian gông xiềng, đưa hắn định trụ!

Tất cả mọi người kinh hãi, có tuổi trẻ chí tôn liên thủ, muốn như vậy trấn áp Thạch Hạo, sự tình phát sinh quá đột nhiên!

Giữa lúc này, vài tên lão Binh thờ ơ, đều không có ra tay ý tứ, đều ở lẳng lặng quan khán.

Răng rắc!

Điện mang ngập trời, hừng hực hồ quang giống như chân long khơi dậy, một đạo tiếp theo một đạo, đem Thạch Hạo nơi này bao phủ, này chính là dị tượng, đều không phải là hắn ở thi triển lôi đế bảo thuật.

Lúc này, hắn trong cơ thể xuất hiện một đạo lại một cánh cửa, toàn bộ vỡ ra, lưu chuyển thanh quang.

Rồi sau đó, hắn tạo ra duy nhất động thiên, hơn nữa khẩu tụng chân kinh, nguyên chuyển Nguyên Thủy chân giải, hình thành khủng bố phù văn.

Duy nhất động thiên rực rỡ như nắng gắt, đưa hắn bao phủ ở bên trong, hắn đứng ở thần quang trong, Tiên Thiên bất bại, vạn pháp không xâm, tuổi trẻ chí tôn tế ra không gian gông xiềng không thể làm gì được hắn.

Bởi vì, duy nhất động thiên thượng che kín Nguyên Thủy chân giải trong cốt văn, rậm rạp, giống như vô cùng giáp trụ.

Hơn nữa trong cơ thể cánh cửa không ngừng phóng thích thanh quang, cuồn cuộn không dứt lực lượng bổ sung mà đến, Thạch Hạo lấy ba loại kinh thiên thủ đoạn chống lại bọn họ công kích.

"Còn có cái gì, cứ việc thi triển ra đến!" Thạch Hạo âm thanh lạnh lùng nói.

Kia một đạo lại một đạo dài đến mười dặm màu lam thần tiễn vô cùng khủng bố, xuyên thủng trời cao, toàn bộ đánh ở Thạch Hạo phụ cận, nhưng

là lại đều bị cản ở động thiên ngoại.

Hơn nữa, những... này thật lớn tên, đều ở duy nhất động thiên ngoại một tấc một tấc gãy, rồi sau đó bạo toái, cảnh tượng đáng sợ!

Duy nhất động thiên, Nguyên Thủy chân giải cốt văn, trong cơ thể cánh cửa trong chảy ra thanh quang, ba người kết hợp cùng một chỗ, hóa giải các loại công kích, vạn pháp không thể tới người!

Mọi người ngây dại, cứng họng.

Chính là mấy đại tuổi trẻ chí tôn cũng kinh hãi, cảm giác vô cùng khó giải quyết, cái người này thật là đáng sợ!

"Sưu!"

Chỉ chớp mắt, Thạch Hạo biến mất không thấy, tiếp theo kinh thiên động địa thần mang bùng nổ, bởi vì hắn đã muốn xuất hiện ở vài vị tuổi trẻ chí tôn bên người, kịch liệt ra tay.

Tất cả mọi người sợ run, đây là loại nào cuồng phách, một người liền như vậy dám xông vào chí tôn gian, theo chân bọn họ cứng rắn va chạm, lấy một địch nhiều!

Tất cả mọi người biết, tự một ngày này sau, Hoang oai danh nhất định muốn chấn động cửu thiên thập địa, một khi làm cho hắn thuận lợi trưởng thành đứng lên, nhất định trở thành người mạnh nhất một trong.

Đông!

Mấy mươi lần giao thủ, mấy người tách ra, Thạch Hạo nghênh ngang mà đi, đuổi hướng Thiên Giác Nghĩ động phủ, mấy người đều không có ngăn trở, đều biết tái tiếp tục như vậy vô tình nghĩa, Dẫn Hồn liên nhất định lấy không trở lại.

"Bại hoại, phá hư ta tắm rửa trì, ăn ta một quyền!"

Trong hư không, một kim điểm đột ngột xuất hiện, rồi sau đó đột nhiên kén động ra một cái nắm đấm, giống như tiểu thái dương bàn, đập về phía Thạch Hạo.

"Phanh!"

Một tiếng quyền vang, một đạo bóng dáng bị oanh bay hướng phía chân trời.

"A..." Kèm theo tiếng kêu dài, càng ngày càng xa, đó là một đạo kim tuyến, con kiến nhỏ bị Thạch Hạo lấy quyền tiếp quyền, một quyền đánh bay.

"Ha ha..." Tào Vũ Sinh cuồng tiếu không ngừng, cảm thấy được ra một ngụm ác khí, hô: "Tiểu đậu đinh, tư vị như thế nào, bị người oanh đến chân trời đi thanh tỉnh một chút đi."

Cửu tòa tiên sơn có một tòa mặt trên cửa động đặc biệt nhiều, giống như tổ ong bàn, toát ra một tia lại một tia tiên sương mù, một mảnh mênh mang, sương trắng lượn lờ, giàu có tiên đạo khí tượng.

Thạch Hạo đến đến nơi đây, bị một ít lão Binh dẫn dắt.

Mà những người khác cũng theo tới nơi đây, trơ mắt nhìn, cũng không có thể tái đi tới, bởi vì tiền phương chính là Thiên Giác Nghĩ đại nhân động phủ chỗ,nơi địa.

"Các ngươi chia đều điệu đi, lớn mạnh Nguyên Thần!" Thạch Hạo xoay người, đem hai cái hộp ngọc đưa cho Trường Cung Diễn, Tào Vũ Sinh đám người.

Ở bên trong có hai chu Dẫn Hồn liên, vi hi thế thần dược!

Chính hắn lưu lại một chu, tạm gác lại tương lai để ngừa ngoài ý muốn.

Hiện giờ đơn thuần ăn này dược, tẩm bổ này Nguyên Thần, ý nghĩa

không lớn, bởi vì trước kia đã muốn đã làm, sớm đã có kháng dược tính.

Thạch Hạo xoay người, hướng về tòa động phủ này bước vào, đây là Thiên Giác Nghĩ đại nhân nơi ở, là một chỗ thập phần trọng yếu cổ địa cung.

"A, bại hoại, ngươi đứng lại đó cho ta!" Chân trời một cái con kiến nhỏ màu vàng vọt trở về, ồn ào: "Ngươi tính cái gì bổn sự, khi dễ ta còn không có trưởng thành sao? Có loại quá vài năm tái chiến một hồi, còn có, đừng bước vào cửa nhà ta!"

Thạch Hạo mỉm cười, nói: "Không phục, liền đi theo ta bên người, tùy thời đánh giá, có loại đến đây đi!"

"Tiểu tử, ngươi... Cho ta đứng lại, hảo, ta còn muốn hướng ngươi khiêu chiến!" Con kiến nhỏ màu vàng ở trong hư không hầm hừ, lao vọt qua.

Mọi người ai thán, hâm mộ mà lại không thể làm gì.

Ở mọi người xem ra, này chích màu vàng tiểu Thiên Giác Nghĩ mặc dù có hung danh, nhưng hiện giờ đối mặt Hoang, không thể nghi ngờ thuần khiết giống như nhất chích tiểu bạch thỏ, muốn rơi vào trong tay hắn!

Núi đá bên trong, giống như khổng lồ mê cung, không đếm được cổ động liền cùng một chỗ, đi ở bên trong rất dễ dàng lạc đường.

Thạch Hạo cùng con kiến nhỏ ở bên trong chuyển động, ước chừng đâu một ngày một đêm, lúc này mới chuyển tẫn mỗi khắp ngõ ngách, thế nhưng thật sự không có phát hiện Bất Diệt kinh.

Bất quá, bên trong nhưng thật ra có một chút hi trân tiên vật, chính là rất khó dọn đi, trọng như vòm trời.

"Ngươi thân là Thiên Giác Nghĩ người ấy, liền không có một chút hoài nghi, để lại cho ngươi Bất Diệt kinh hay không tồn tại? Rốt cuộc nấp trong nơi nào đâu." Thạch Hạo hỏi.

"Ta nếu như biết, đã sớm luyện thành!" Con kiến nhỏ bực mình.

Rất nhanh, nó liền lại trừng khởi một đôi mắt to, có điểm sợ hãi, có điểm sợ hãi, lẩm bẩm nói: "Còn có một chỗ, ngươi dám theo ta cùng đi sao?"

Động phủ ở chỗ sâu trong, có một cái cổ lộ, thông hướng một mặt vách đá, con kiến nhỏ màu vàng tới rồi nơi này sau, lấy này trên đầu bướu nhỏ, cái kia còn chưa dài tốt màu vàng tiểu sừng nhẹ nhàng đụng vào, kia vách đá chậm rãi có phản ứng, cuối cùng vỡ ra một đạo cổ cánh cửa.

"Đây là cái gì địa phương?" Làm Thạch Hạo mới vừa cất bước đi vào thời điểm, đương trường kinh sợ, lông tóc dựng đứng.

Bởi vì, trên mặt đất có vết máu, còn có các loại vảy cùng với lông chim, đứng ở chỗ này, thân thể hắn đều muốn văng ra, không chịu khống chế, muốn giải thể!

Rất nhanh, hắn hiểu được, đây là vô thượng nhân vật huyết cùng lân vũ!

Hơn nữa, hắn ở trong này thấy được một cái chân con kiến, màu vàng trong mang theo phiền phức văn lạc, giống như có thể ép hủy cả phiến thiên địa.

Rất nhanh, hắn càng thêm kinh sợ, nhìn đến cánh chim, quái sừng, các loại nhan sắc huyết chờ càng nhiều, làm cho hắn cơ thể văng tung tóe, muốn ở trong này nổ tung!

Cuối cùng, hắn càng là thấy được một cái đầu con kiến, kim quang hừng hực, giống như một vòng thật lớn thái dương nằm ngang tại nơi đây!

"Thiên Giác Nghĩ đại nhân?!" Thạch Hạo thất thanh kinh hô, nhịn không được kêu lớn lên.

Đây là chỗ nào, là Thiên Giác Nghĩ đại nhân cùng phần đông cừu địch đồng quy vu tận đến cuối cùng tuyệt địa sao?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1273: Thiên Giác Nghĩ

Nhìn thấy như thế một cái đầu lâu, còn có một chỗ huyết, Thạch Hạo sao không sợ hãi? Đặc biệt là, hắn tự thân da thịt đã nứt ra rồi, xương đều phải bị ép gãy rồi, nơi này có một loại đáng sợ khí thế, chém người huyết nhục, diệt người hồn phách!

Cái gì là vô thượng cường giả, chính là chết đi sau, hắn như trước có thể ảnh hưởng sâu xa, dòng máu của hắn, xương của hắn, thậm chí hắn bộ lông đều có thể giết người, khiến cho hậu thế cường giả nghẹt thở!

Thạch Hạo nội tâm chấn động, nhìn cái kia viên to lớn đầu lâu, cả người đều hoá đá, không nhúc nhích, tự thân cơ thể rạn nứt, có huyết ở chảy ra.

"Đây thật sự là... Thiên Giác Nghĩ đại nhân?" Hắn tự lẩm bẩm, dường như nói mê.

Cái kia con kiến đầu, hào quang màu vàng óng chói mắt, dường như Tiên Kim đúc thành, ngàn tỉ năm trước đây, như trước đang phát sáng, cái kia từng sợi từng sợi tia sáng quả thực phải đem người thân thể xuyên thủng.

Thiên Giác Nghĩ, được xưng chí cao nhân vật, làm sao sẽ chết thảm như vậy? Nó so với Chân Long sức mạnh còn muốn lớn hơn, lại bị người cắt lấy đầu lâu!

Thạch Hạo một trận sởn cả tóc gáy, nhìn trên đất dòng máu vàng, lại nhìn lại xa xa vảy giáp, lông chim, mọc sừng các loại, càng là tâm thần rung chuyển.

Năm đó, trận chiến đó không khỏi quá khốc liệt rồi!

Càng giết đến một bước này, đây là đồng quy vu tận hạ tràng sao?

Nơi này dòng máu đều rất bất phàm, ẩn chứa kinh người linh tính, đi kèm tiên khí, đều là cảnh giới tối cao nhân vật lưu.

"Này, ngươi đó là vẻ mặt gì, cha ta tựu thê thảm như vậy sao?" Bên cạnh, cái kia ngón tay đỗ đại màu vàng con kiến kêu la, rất là bất mãn.

"Ngươi này bất hiếu tử tôn, nhìn thấy tiền bối chết ở chỗ này, làm sao không có chút nào thương cảm?" Thạch Hạo duỗi ra hai ngón tay. Một cái đưa nó giáp lên.

Màu vàng con kiến nhỏ tức giận, kịch liệt giãy dụa.

Nếu như là những người khác, có thể nào dễ dàng như vậy đưa nó cắp lên đến. Đừng xem nó nhỏ bé, lực lớn vô cùng, trực tiếp là có thể đem người song chỉ bẻ gẫy.

Có thể hiện tại nó lại bị Thạch Hạo cầm cố ở nơi đó, chạy trốn không được, giãy dụa không ra, hết sức khó xử.

"Buông tay, vậy nếu như là cha ta thi thể. Ta làm sao sẽ không khổ sở!" Con kiến nhỏ kêu lên.

Thạch Hạo sững sờ, buông ra nó.

Màu vàng con kiến nhỏ tức giận bất quá. Dùng sức cho hắn một quyền, kết quả cương phong đập vào mặt, Hư Không xé rách, lớn như vậy một chút xíu có uy thế như vậy. Quá kinh người.

"Đây chỉ là cha ta lột xác, cũng không phải chân thân!" Con kiến nhỏ thở phì phò nói.

Thạch Hạo ngạc nhiên, con kiến cũng lột da, cùng xà bình thường? Hắn còn thật không biết.

Bất quá, đây là Thiên Giác Nghĩ, không như bình thường sâu kiến, mặc dù đặc biệt cũng không có cái gì có thể ngạc nhiên, có thể là thế gian này

mạnh mẽ nhất côn trùng!

Hắn cố nén trên người đau nhức, đi về phía trước. Quay chung quanh đầu lâu kia quay một vòng, ngạc nhiên phát hiện, bên trong trống rỗng. Thật sự chỉ là xác ngoài mà thôi.

"Này không phải Thiên Giác Nghĩ chân thân, vị đại nhân kia đâu?" Thạch Hạo hỏi.

"Chết rồi, hình thần đều diệt, không còn tồn tại nữa." Con kiến nhỏ nói nhỏ, không hề khóc lóc, không có đại bi thương. Có chỉ là một loại thất lạc, cùng với nặng nề.

Y theo con kiến nhỏ nói tới. Thiên Giác Nghĩ một người ngăn cản quá nhiều kẻ thù, lấy một địch chúng, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, cùng đối phương cao cấp nhất nhân vật chém giết.

Cuối cùng, rốt cục quả bất địch chúng, đánh giết rất nhiều dị vực đỉnh cấp nhân vật sau, tự thân thương thế quá nặng, rơi vào tử vong vực sâu ở giữa.

Hắn mất đi sức chiến đấu trước, kéo lên có đủ nhiều kẻ thù chịu chết!

"Vị đại nhân này rất khả kính, cuối cùng chết trận." Thạch Hạo than nhẹ.

Không cần suy nghĩ nhiều, cũng không cần đi miêu tả năm đó một trận chiến, từ nơi này là có thể cảm nhận được cái kia tận thế cảnh tượng, nhất định là máu chảy thành sông, thây chất thành núi, Thiên Giác Nghĩ cùng kẻ địch đại chiến, vang dội cổ kim!

"Hắn kéo thân thể tàn phế, cũng không có lập tức chết đi, vẫn giãy dụa đến kỷ nguyên này sơ kỳ, cuối cùng mới hóa thành huyết cùng hôi." Con kiến nhỏ nói nhỏ.

Điều này làm cho Thạch Hạo khá giật mình, Thiên Giác Nghĩ đại nhân lại kiên trì đến kỷ nguyên này?

Nhưng mà, Thiên Giác Nghĩ rất đáng thương, tử thời điểm vô cùng bi thảm, không phải trực tiếp vũ hóa phi thăng, đến là trước tiên trở thành máu mủ, lại thiêu đốt trở thành tro tàn, đây là cỡ nào chịu tội?

Đây chính là một vị tu luyện qua Bất Diệt Kinh vô thượng cường giả a, cuối cùng càng lạc đến một bước này!

Chủ yếu là bởi vì, hắn thương quá nặng, năm đó tạo thành không đảo ngược chuyển thương tổn, bị dị vực người mạnh nhất vật tiếp nhận liên kích xuyên chỗ yếu hại cùng Nguyên Thần.

Đáng thương, đáng tiếc!

Thiên Giác Nghĩ, thân thể vô địch, lực lớn vô cùng, cuối cùng mà ngay cả hình thể đều không có để lại.

Từ Bất Diệt Kinh truyền thuyết đến xem, hắn hẳn là không tu đến đại viên mãn cảnh, nếu không, sẽ không như vậy kết thúc.

"Kỳ thực, cha hắn có thể sống lâu hơn một chút, khi chết cũng sẽ không như vậy bị tội, chủ yếu là vì cứu ta." Con kiến nhỏ không hề có một tiếng động rơi lệ.

Tuy rằng không phải gào khóc lớn, thế nhưng loại này bi thương nhưng càng thêm thê thảm, nó cực kỳ khổ sở.

Năm đó, mẹ của nó chết trận, mấy vị anh chị em cũng đều bị đánh giết, đến nó vào lúc ấy còn ở mẫu thân thai trong bụng, gặp một đòn trí mạng.

Thiên Giác Nghĩ bộ tộc, hiển nhiên cùng bình thường con kiến có bản chất khác nhau, thai nghén, sinh trưởng phương thức các loại tuyệt nhiên không giống.

Nếu không có Thiên Giác Nghĩ nghịch thiên, nó không thể có thể sống sót, từ lâu biến thành tro bụi.

Dù vậy, cũng là dựa vào nó cha tiêu hao hết cuối cùng tinh nguyên, vì hắn nghịch thiên cải mệnh, mới đến lấy cuối cùng ấp đi ra.

"Ngươi gặp hắn chưa?" Thạch Hạo hỏi.

"Không có, ở ta chân chính xuất thế trước, hắn đã sớm chết, hóa thành máu mủ, nhen nhóm đốt thành tro, là cái kia mấy cái lão Binh nói cho ta tất cả những thứ này." Con kiến nhỏ lau nước mắt.

Thạch Hạo không biết an ủi ra sao, phụ yêu vĩ đại, mặc dù không có nhìn thấy chính mình thân, thế nhưng Thiên Giác Nghĩ cũng làm ra có đủ nhiều, lấy tự thân tinh huyết phục sinh con trai của chính mình, không cầu cuối cùng vừa thấy.

Đồng thời, Thạch Hạo có nghi hoặc trong lòng, nếu là Thiên Giác Nghĩ sống đến kỷ nguyên này, vì sao không có có thể lưu lại Bất Diệt Kinh?

Hắn đem sự hoài nghi này nói ra, con kiến nhỏ nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nói: "Khả năng chỉ có một cái nguyên nhân, ta còn chưa đủ mạnh, không có cách nào thu được truyền thừa!"

Sau đó, Thạch Hạo cùng con kiến nhỏ ở đây đồng thời tìm kiếm, muốn tìm ra manh mối, Bất Diệt Kinh sức mê hoặc quá kinh người, chính là Thạch Hạo cũng không thể gắng giữ lòng bình thường.

Ở nơi này, Thạch Hạo cố nén thân thể đau nhức, đầm đìa máu tươi, đó là bị nơi đây khí thế áp chế!

Hắn không thán phục không được. Thiên Giác Nghĩ chỉ là lột xác đều có thể như vậy, nếu là bản thân xuất hiện, sẽ khủng bố cỡ nào?

Đương nhiên. Cũng không hoàn toàn bởi vì như thế, còn có những sinh linh khác dòng máu, xương vỡ, lông chim, giác các loại, những thứ đồ này rơi ra ở chỗ này, tạo thành nơi này dường như Tu La Địa ngục giống như.

Đem so sánh mà nói, màu vàng con kiến nhỏ cũng không phải làm sao

chịu lấy áp chế, bởi vì trên người nó có Thiên Giác Nghĩ khí tức, bị cái kia lột xác che chở.

"Đây chính là Tiên đạo sức mạnh sao? Dù cho chỉ là tàn dư. Phần lớn sức mạnh từ lâu tiêu tan, chỉ là một ít da lông mà thôi. Tựu đối với ta như vậy ảnh hưởng to lớn!" Thạch Hạo thở dài.

Chủ yếu cũng là bởi vì nơi này có oán niệm, tụ tập giết chóc khí, không phải an lành, vì vậy thân thể hắn bị thương.

Bọn họ tìm khắp mỗi một góc. Nhưng chính là không có Bất Diệt Kinh manh mối, không có thứ gì, Thạch Hạo rất không cam lòng, nhưng không có biện pháp.

Cuối cùng, hắn đem chủ ý đánh tới những kia giác, lông chim trên, muốn thu thập lên, tiến hành luyện khí.

"Ta khuyên ngươi tựu không muốn vọng động tâm tư, những thứ đồ này tinh hoa đều bị mấy vị lão Binh lấy trận pháp luyện chế ra đến rồi, để dùng cho ta rèn luyện thân thể dùng. Bởi vì, ta vốn sinh ra đã kém cỏi, đến này tẩm bổ mới coi như bù đắp." Con kiến nhỏ nói rằng.

Thạch Hạo hoàn toàn không còn gì để nói. Nhiều như vậy thiên tài địa bảo, tất cả đều là vô thượng thần phẩm, kết quả toàn cũng vô dụng sao?

"Còn lại chỉ là sát khí, có thể lấy ra ra đồ vật không hơn nhiều." Khi nói tới chỗ này thì, con kiến nhỏ cẩn thận từng li từng tí một chỉ chỉ một cái màu xám lông chim, nói: "Ầy. Có thể còn sót lại cây này có thể dùng, ngươi có thể thu hồi đến."

Một cái lông chim?!

Thạch Hạo sắc mặt biến ảo không ngừng. Nhưng cuối cùng vẫn là thử nghiệm đi đón xúc, phát hiện nó là duy nhất không có sát khí, có thể đụng vào đồ vật, nhặt lên khi đến nhẹ nhàng, không hề có một chút trọng lượng.

Hắn nhẹ nhàng vung lên, kết quả cũng không có chém ra Hư Không, thôi thúc thần lực thì thì lại phát hiện dường như đá chìm đáy biển, không phát sáng, không tỏa ra phù văn, không có bất luận cái gì biểu hiện.

"Quên đi, trước tiên thu, năm đó ta nghĩ luyện chế Ngũ Cầm Phiến, nhưng vẫn trì hoãn hạ xuống, đến thời điểm đem cây này gia nhập vào thử một chút xem." Thạch Hạo tự nói.

Không có phát hiện Bất Diệt Kinh, Thạch Hạo cảm thấy không đạo lý, Thiên Giác Nghĩ đại nhân làm sao sẽ không chăm sóc con trai của chính mình, vì hắn lưu lại kinh văn đây.

"Hay là muốn đến ta thành niên thì, đủ mạnh, mới có thể mở ra một loại nào đó phong ấn, nhìn thấy chân kinh." Màu vàng con kiến nhỏ nói rằng.

"Không có thời gian, ngươi sinh ra quá muộn, nếu không có chuyện ngoài ý muốn, dị vực nhân mã lại muốn tới, chúng ta nhất định phải mau chóng cường đại đến đỉnh cao nhất." Thạch Hạo nói rằng.

Nhắc tới dị vực, con kiến nhỏ con mắt lúc này tựu sung huyết, hồng đáng sợ, cha của nó, mẹ của hắn, còn có nó mấy vị huynh trưởng cùng tỷ tỷ, đều là chết trận, cừu hận quá lớn.

"Ngươi có thể hay không triển khai xuất cái gì thủ đoạn, để ình trở nên mạnh mẽ, kích thích một phen, phát động thử một chút xem." Thạch Hạo kiến nghị.

"Cũng từng từng thử, thế nhưng như vậy mạnh mẽ vận dụng không thuộc về ta bây giờ có thể chưởng khống sức mạnh, ta sẽ bị lạc, hơn nữa nơi đây sẽ phi thường đáng sợ, chính là những lão binh kia cũng không thể tiếp cận nơi này. Không người nào có thể tới gần, ta ở vô ý thức trạng thái, căn bản không biết phát sinh cái gì" con kiến nhỏ ủ rũ.

"Không sao, ngươi thêm thử một lần, ta thủ ở chỗ này." Thạch Hạo nói rằng.

"Không được, ngươi sẽ bị xé nát, mạnh như Chí Tôn các loại cũng không thể ở lại đây, rất nguy hiểm, mấy vị kia lão Binh hóa thân thành khôi lỗi, từ lâu không bằng khi còn sống, bọn họ ở đây đều không chịu nổi."

"Ta chân thân rút đi, chỉ để lại một tia thần thức, bám vào ở một khối chí bảo trên, hẳn là không vấn đề." Thạch Hạo kiên trì.

Hắn lấy ra nguyên thủy chân giải ở giữa Vạn Linh Đồ, khối này trắng loáng cốt, năm đó nhưng là có thể ngăn trở "Trích Tiên" trong tay cái kia nghi tựa như Thiên Giác Nghĩ giác!

Cuối cùng, một phen trao đổi, Thạch Hạo chân thân rút đi, một tia Nguyên Thần bám vào ở Vạn Linh Đồ trên, thủ ở chỗ này.

Màu vàng con kiến nhỏ, hai mắt sung huyết, thân thể phát sáng, áng vàng thiêu đốt, sau đó toàn bộ thân thể cực tốc bành trướng, thả lớn lên.

Rống!

Một tiếng kinh thiên động địa rống to, Vạn Linh Đồ trên Thạch Hạo ngây người, con kiến nhỏ trước kia bất quá đậu tằm lớn, nhưng là hiện tại biến hóa quá khủng bố.

Một sát na, nó hóa thành cự sơn cao như vậy, như trước là màu vàng, dường như Thái cổ thần nhạc, trấn áp ở đây, khí tức tăng vọt!

Chỉ bằng hiện tại loại sức mạnh này, tuyệt đối có thể đối đầu Đại Tu Đà, Thích Cố Đạo Nhân các loại, thực lực mạnh mẽ đáng sợ.

Phải biết, hiện tại con kiến nhỏ vẫn không có thành niên đây!

Nó ở tiêu hao sức mạnh của chính mình sao?

Thời khắc này, nó hai mắt màu đỏ tươi, triệt để điên cuồng, ở đây gào thét, phóng thích Thiên Giác Nghĩ độc nhất khí tức, còn có bạo ngược thần lực!

Ầm!

Sau một khắc, trên đất cái đầu kia, hoặc là có thể nói là lột xác, một cái bắt đầu run rẩy, sau đó phóng thích bất hủ khí tức, bao phủ Càn Khôn!

Thời khắc này, trên đất những hài cốt này, huyết dịch, lông chim toàn bộ nổ tung, có chút càng là tiến một bước vỡ vụn, không có cái gì có thể chống đối.

Thạch Hạo ngây người, đây là thế nào một nguồn sức mạnh, phải biết những kia nhưng là Tiên đạo di vật, toàn bộ vào lúc này tan vỡ!

Thiên Giác Nghĩ lột xác phát sinh màu vàng sóng gợn các loại, cũng không làm thương hại con kiến nhỏ, những vật khác sẽ không có may mắn như vậy.

Vạn Linh Đồ phát sáng, bảo vệ Thạch Hạo cái kia sợi Nguyên Thần, bảo đảm hắn bất diệt.

Thạch Hạo không thể không vui mừng, nếu không có khối này cốt đồ đặc thù, đổi lại là cái khác bất kỳ phòng ngự giáp trụ cũng không được, chắc là phải bị nát tan!

Đang lúc này, hắn nhìn thấy một màn kinh người, cái kia Thiên Giác Nghĩ đầu lâu lột xác ở giữa, hiện ra một người trung niên bóng người, đi tới giữa không trung, hắn cao to thần võ, hoàng kim sợi tóc rối tung, ánh mắt sắc bén còn như lãnh điện!

Thạch Hạo lông tóc dựng đứng, cảm thấy không thể động, muốn nghẹt thở, dù cho có Vạn Linh Đồ bảo vệ cũng không được, toàn bộ thần thức đều muốn cương cố ở nơi đó.

Đây là cỡ nào nhân vật đáng sợ?

Hắn... Hẳn là chính là Thiên Giác Nghĩ hóa thành người dáng vẻ!

Không thể không nói, người trung niên này quá oai hùng, có một loại khí thôn sơn hà, Cửu Thiên Thập Địa duy ngã độc tôn khí khái, thân thể khoẻ mạnh kiên cường, hoàng kim mái tóc dày cộp, rực rỡ khiếp người.

Một đôi mắt rạng ngời rực rỡ, như là có thể nhìn xuyên vạn cổ năm tháng giống như!

Lúc này, con kiến nhỏ điên cuồng, ở nơi đó gào thét, nó mất đi bình thường ý chí, không nhìn thấy nó người thân cận nhất.

Người trung niên này đứng ở trong hư không, chu vi hiện lên vô ngần tinh vực, như cùng một mảnh cổ lão vũ trụ đem hắn vờn quanh, hắn đứng ở thế giới ở trung tâm nhất.

Sợi tóc màu vàng óng phất động, ở sau thân thể hắn, một vầng lại một vầng Tinh Hà phá diệt, lờ mờ, biến mất, cảnh tượng này để Thạch Hạo chấn động đến không thể nghi ngờ phụ gia mức độ.

Đây chính là Thiên Giác Nghĩ sao? Năm đó, hắn khi còn sống, mạnh mẽ như vậy!

Sợi tóc giương ra, là có thể phá diệt trong vũ trụ ngôi sao, hắn trong khi chớp con mắt, càng là nhật hủy tinh lạc, khiếp sợ nhân thế gian!

"Chuyện này..." Thạch Hạo quả thực không thể tin được bản thân nhìn thấy tất cả những thứ này.

Người trung niên thần võ cái thế, oai hùng ép vạn cổ!

"Ngàn tỉ năm tháng trước, ta gặp được ngươi..." Đang lúc này, trung niên nam tử kia mở miệng.

"Cái gì?" Thạch Hạo lúc này la thất thanh, chuyện này... Làm sao khả năng!

"Nếu không có từng thấy, tự tiện xông vào nơi đây, ngươi sao còn có thể

theo ta ôn hòa ở chung." Thiên Giác Nghĩ bình tĩnh nói, uy nghiêm cực kỳ, chấn động tâm hồn.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1274: Tương Lai Đen Tối

Từng gặp qua? Này thật sự cùng thiên phương dạ đàm bàn, như thế nào có thể, rất vớ vẩn!

Một cái sống ở hàng tỉ năm trước, một cái sinh ở đương thời, trong đó cách một cái kỷ nguyên, như thế nào gặp nhau?

Chính là, đây là mười hung một trong, là từng cường đại nhất trường sinh giả một trong, thân phận tôn sùng, không nên nói dối.

Này rất mâu thuẫn, Thạch Hạo trong lúc nhất thời thất thần, không biết có nên tin tưởng hay không, hắn rất là khó hiểu, này ở giữa có cái gì biến cố sao?

"Rống..."

Ở bên cạnh, màu vàng con kiến nhỏ hí dài, thời điểm này, nó cũng thật không nhỏ, cùng núi cao nhất thật lớn, toàn thân vàng óng ánh, mỗi lần tránh động đều nháo ra thật lớn động tĩnh, đánh rách tả tơi hư không.

Đáng tiếc, nó không biết thân sinh phụ thân khắc dấu hiển hóa, không thể đối mặt, giữa lúc này nó là điên cuồng, mất đi ý chí.

Trung niên nhân màu vàng tóc dài buông xuống đến thắt lưng dưới, oai hùng cao ngất, tinh không vi đồ, chiếu rọi lên người, nói không nên lời vĩ ngạn, ánh mắt thịnh liệt, ngạo thị cổ kim quần hùng!

Chậm rãi, hắn ánh mắt biến nhu hòa, nhìn về phía kia tiểu Thiên Giác Nghĩ, cùng một thế hệ cái thế cường giả vốn phải có khí chất không tương xứng, không hề khí nuốt núi sông.

Đây là thân tình, là tình thương của cha, nhìn đến chính mình đứa nhỏ ở trước mắt, cái thế vô địch Thiên Giác Nghĩ cũng có nhu hòa một mặt, này vốn phải là một cái bá chủ, một thế hệ quân vương!

"Ta đã biết." Thạch Hạo tự nói, nghĩ thông suốt một việc, bởi vì, hắn nhớ tới ở ba năm trước đây một cọc chuyện cũ, ở tiên gia chiến trường tìm cơ duyên khi, một cái thời gian dòng sông vắt ngang, trước vạn cổ đầu sỏ từng khóa vực sông lớn mà xuống, thấy đến hắn!

Nếu không có một cái áo trắng nữ tử ngang trời xuất thế, đánh lui dị vực cổ tổ, như vậy Thạch Hạo hơn phân nửa nguy rồi.

Nàng kia đứng rất xa, phong hoa tuyệt đại, cấp Thạch Hạo để lại quá sâu khắc ấn tượng, đáng tiếc chính là không có nhìn thấy hình dáng, duy nhất có thể nói rõ nàng thân phận mặt quỷ mặt nạ, cũng không nhận biết.

Nếu từng có hai người có thể sừng sững trên dòng sông thời gian, nhìn xuống vạn cổ, như vậy Thiên Giác Nghĩ cũng quá nửa là như thế này nhìn đến hắn.

Bởi vì, Thiên Giác Nghĩ luận thực lực tại kia cái niên đại tuyệt đối là cực mạnh một trong, chỉ riêng nói về thân thể vũ nội thứ nhất, ngạo thị đàn luận, đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi!

"Tiền bối ngó phá tương lai, thấy đến ta?" Thạch Hạo hỏi.

"Ngươi còn không tính chất phác." Thiên Giác Nghĩ nói, xoay người lại, nhìn hắn, một đôi màu vàng đồng tử bên trong hiện lên nhật nguyệt tinh thần rơi xuống, chứa nhiều tiên đạo sinh linh chém giết trường hợp, đó là từng đại thế giới sụp đổ hình ảnh, hóa thành cửu thiên thập địa!

Oanh!

Trong lúc hoảng hốt, Thạch Hạo cảm giác được, một cỗ đáng sợ hơi thở đập vào mặt mà đến, hắn giống như đặt mình ở tiên cổ những năm cuối, theo tinh hệ xé rách, thế giới sụp đổ, vạn vật điêu linh.

Xích!

Phút chốc, hắn thấy được tuyệt thế một kiếm, màu xanh, không có sáng bóng, nhưng là lại lập tức xuyên thủng vũ trụ, rồi sau đó nhập vào chính mình mi tâm gian, đau nhức truyền đến.

"A..." Thạch Hạo một tiếng kêu to, cảm giác toàn thân lạnh như băng, cả người đều là mồ hôi, lông tơ nổ dựng.

Ngay sau đó, hắn đã biết, đó là Thiên Giác Nghĩ đại nhân trải qua, hắn từng ở chiến đấu kịch liệt khi, bị người tập sát, một kiếm đâm xuyên mi tâm, huyết nhiễm tinh không.

Đây là ở hướng Thạch Hạo truyền đạt một loại nào đó tin tức, làm cho hắn cẩn thận cái kia vô thượng cường địch!

Từng có một sinh linh, liền như vậy cầm một ngụm màu xanh trường kiếm, phá khai rồi Thiên Giác Nghĩ mi tâm, thương tới rồi được xưng vũ nội thứ nhất thân thể.

"Người kia còn sống." Thiên Giác Nghĩ nói.

Lời nói như vậy làm cho Thạch Hạo tin tưởng, đối phương ở đề điểm hắn, ở nói cho hắn tương lai đáng sợ nhất địch thủ có cái nào!

"Oanh!"

Ngay sau đó, Thiên Giác Nghĩ trong con ngươi xuất hiện nhất chích màu đen thân ảnh, bàn tay to che trời, bổ tới, bao trùm thương vũ.

Thạch Hạo cảm giác muốn hít thở không thông, bị ngắn ngủi giam cầm, không thể nhúc nhích!

"Ân?" Hắn cảm thấy được, rất quen thuộc, vô cùng rõ ràng.

Là người kia, một vị nhìn xuống vạn cổ đầu sỏ, từng ở trên dòng sông thời gian du nhìn xa, muốn diệt sát hắn, cuối cùng bị áo trắng nữ tử đánh lui

mà đi.

Đây cũng là Thiên Giác Nghĩ tao ngộ, từng bị người này cuốn lấy!

"Xích!"

Một đạo kinh thiên thần mang, xé rách vĩnh hằng, tan biến đại vũ trụ, đó là một cây thương, màu vàng mũi thương đâm người thần hồn muốn nứt ra rồi, ánh mắt đều muốn bị chiếu rọi mù.

Đây là dị vực vị thứ ba tuyệt thế cao thủ ra tay!

Một thương này quá nhanh, đồng thời bẻ gãy nghiền nát, không thể ngăn cản, phù một tiếng, máu tươi tóe lên, Thạch Hạo cảm giác như là đâm vào chính mình trong ngực, rồi sau đó cắt nát toàn thân cốt cách, thoát phá tất cả kinh mạch, rồi sau đó sát khí lại cuốn hướng linh hồn!

Đây là tan biến đại thế giới nhất thương!

Rất rõ ràng, đây là Thiên Giác Nghĩ trải qua cùng tao ngộ.

Theo một thương này, Thiên Giác Nghĩ từng rống giận, tinh không trong rất nhiều đại tinh tuôn rơi rơi xuống, càng là phát ra kịch liệt phản kích, cùng cừu địch chém giết.

"Nguyên lai thế giới bị hủy, hóa thành cửu thiên thập địa, cùng một trận chiến này có không nhỏ liên hệ a." Thạch Hạo sợ hãi than.

Theo sau, hắn cảm giác trước mắt tối sầm, giống như ngất đi.

Thạch Hạo biết, đó là Thiên Giác Nghĩ gặp bị thương nặng, ly khai chiến trường, mà hắn cũng đi theo rời khỏi loại cảm giác này.

"Ta giết địch vô số, chém chết một cái lại một cái cái gọi là bất hủ, nhưng là, ba cái sinh linh này thập phần đáng sợ, đều còn sống." Thiên Giác Nghĩ nói.

Kia tuyệt đối là thế giới một bờ khác đáng sợ nhất vài vị sinh linh, còn có hay không lợi hại hơn, Thiên Giác Nghĩ không thể hiểu hết, trận chiến ấy sau hắn liền bán phế đi.

Vốn là ngút trời nhân vật, cái thế vô địch, nhưng lại hủy ở cuối thời trong một trận chiến.

Không cần nghĩ nhiều, trận chiến ấy nhất định rực rỡ huy hoàng, có thể ghi vào trong cổ sử, kinh thiên động địa trường hợp, thảm thiết chiến đấu kịch liệt, chân chính tối cao tồn tại tranh phong.

Đáng tiếc, hết thảy đều bụi về bụi đất về đất, không có gì ghi lại, đời sau người không biết, bị quên đi.

Có lẽ, chỉ có đi chỗ đó phồn thịnh thế giới một bờ khác, mới có thể hiểu rõ, theo cừu địch miệng hiểu biết đến tiên dân một ít chuyện cũ, từng thật đáng buồn sáng lạn.

"Ta không biết những người khác tao ngộ rồi như thế nào địch thủ, nhưng là đối với thật sự rất chiếu cố ta a, tam đại tuyệt thế cao thủ đều xuất hiện, mang theo phần đông bất hủ, hắc!" Thiên Giác Nghĩ hừ lạnh, có tiếc nuối, cũng có không cam lòng, hắn chung quy là vẫn lạc.

"Ta ở ngươi trên người thấy được chính mình tuổi trẻ thời đại bóng dáng, theo đuổi cực đạo, vượt qua cực mạnh, nếu ngươi cũng là Thiên Giác Nghĩ bộ tộc, ta sẽ càng cao hứng!" Thiên Giác Nghĩ nói.

Giờ khắc này, hắn hơi thở bức người, nồng đậm màu vàng tóc dài trải ra, ở này bên người, những... kia tinh thần thoát phá, nổ tung, cảnh tượng đáng sợ cực kỳ!

Một mình sừng sững ở trung tâm vũ trụ, quan sát vạn cổ hưng suy, xem cửu thiên thập địa trầm luân, hắn vô hỉ vô ưu, như là đã siêu thoát, không hề quan tâm bất luận chuyện gì.

"Tiền bối, ngươi đều nhìn thấy gì?" Thạch Hạo hỏi hắn, rất muốn biết,

tương lai đến tột cùng sẽ như thế nào.

"Ta vì xem liếc mắt một cái hài tử của ta, vì vậy cũng thấy được ngươi, hắn cùng với ngươi, trải qua huyết chiến, chiến hỏa đốt cháy cửu trọng thiên!" Thiên Giác Nghĩ ánh mắt như ngọn lửa bàn, hơi thở bức người, như là một lần nữa toả sáng năm đó khí nuốt núi sông phong thái, nghĩ muốn dấn thân vào trong chiến trường.

Đáng tiếc, hắn chỉ còn lại có tàn hồn.

"Kết quả như thế nào?"

"Xem không rõ lắm." Thiên Giác Nghĩ lắc đầu.

"Như thế nào sẽ nhìn không tới?" Thạch Hạo không tin.

"Đại chiến sẽ không quá lâu, một trận chiến này so với chúng ta sở trải qua còn muốn đáng sợ, lan đến rất rộng, ta thực không nghĩ đến, có vài thứ cuối cùng cũng sẽ nhảy ra!" Thiên Giác Nghĩ nói.

Thạch Hạo khiếp sợ, tương lai đại chiến còn có mặt khác đồ vật? Này... Làm cho người ta không rét mà run, còn có cửu thiên thập địa đường sống sao?

"Từ trước tới nay, thời đại đen tối nhất liền muốn đến đây, vượt qua tiên cổ kỷ nguyên, so với chúng ta tao ngộ càng khủng bố, ngươi chuẩn bị tốt sao, ngươi sợ sao?!" Thiên Giác Nghĩ quát.

"Sợ cái gì, liền hắn là cái gì vậy cũng không biết, đều đến đây đi!" Thạch Hạo nói.

"Nếu một ngày kia, không ai có thể giúp ngươi, cả phiến thiên địa đều giết đến không có mặt khác thanh âm, chỉ có thần phục, ngươi còn dám đối kháng sao?"

"Dám!" Thạch Hạo không chút do dự nói.

"Trên đời mờ mịt, có thể ngươi cũng rất cô độc, một người chiến trường, một người đổ máu, theo thanh niên chiến đến tóc bạc mọc sớm, lại đến tuổi già thê lương, huyết khí khô héo, thẳng đến sinh mệnh chi hỏa lay động, ngươi còn có thể chiến đấu sao?" Thiên Giác Nghĩ hỏi.

"Ngươi xem đến những... này, liền là của ta cả đời sao?" Thạch Hạo bình tĩnh hỏi.

"Ta chỉ là tùy tiện vừa hỏi." Thiên Giác Nghĩ nói.

"Những người khác đâu, vì cái gì chỉ còn lại có ta chính mình?" Thạch Hạo lớn tiếng hỏi.

"Ta nhìn thấy hai cái kết cục, đây chính là trong đó một cái." Thiên Giác Nghĩ nói.

Cường đại như hắn, nhìn trước mắt cái này thiếu niên, cũng là tâm tình phức tạp, chưa từng có nghĩ đến, một người sở muốn đối mặt, sẽ so với bọn hắn kia một kỉ nguyên còn đáng sợ.

"Kết cục chỉ có thể có một, không có khả năng có hai cái!" Thạch Hạo nói.

"Bởi vì, ta nhìn thấy không rõ ràng, có vài thứ trùng hợp, mơ hồ, đó là hai tổ hình ảnh, có những người khác, cũng có của ngươi, ta chỉ có thể cho rằng là hai cái kết cục." Thiên Giác Nghĩ chi tiết nói.

"Ta không tin hiện tại ngó đến tương lai, ta chỉ tin tưởng vững chắc, ta lấy một đôi nắm đấm sẽ đánh ra một mảnh tương lai, oanh ra một cái lang lảnh Càn Khôn!" Thạch Hạo nắm chặt hai đấm, ngữ khí vô cùng kiên định.

Bởi vì, không chỉ một lần, có người hướng hắn dự báo tương lai chẳng lành, hắn sẽ không nhận chịu, hắn tin tưởng vững chắc lực lượng của chính mình, muốn xoay chuyển Càn Khôn, sửa cái kia "Quả"!

"Tương lai đều sẽ có cái cừu địch nào?" Thạch Hạo hỏi.

"Rất nhiều, có một chút, chỉ sợ tiên cổ kỷ nguyên người đều sẽ không nghĩ đến, những người đó vẫn tồn tại ở, đều đã nhảy ra." Thiên Giác Nghĩ hai mắt giống như ngọn lửa.

"Tỷ như, cửu thiên thập địa người thủ hộ nhất mạch, bọn họ trong cơ thể dùng cái gì có kim huyết, đến từ đâu? Đến lúc đó hết thảy đều rõ ràng! Còn có theo chân bọn họ đến từ cùng một nơi người."

Thiên Giác Nghĩ cho trọng yếu nêu lên, hắn có một loại tiếc nuối, thở dài một tiếng, hận không thể tái hướng thiên mượn năm trăm năm, có thể chân chính đi theo những người đó đại chiến!

Hắn là một cái bất khuất cường giả, một cái cái thế nhân vật, khát vọng cùng thế gian tất cả cường giả một trận chiến.

"Đến lúc đó, ngươi sẽ phát hiện, cửu thiên thập địa không phải rất lớn, chân chính chiến trường, hạo hãn vô cương, lan đến gần phạm vi không thể tưởng tượng!" Thiên Giác Nghĩ nói.

Còn lại trong lời nói, hắn không muốn nhiều lời, bởi vì Thạch Hạo không đến cái kia trình tự, hiện tại đề cập, có lẽ sẽ chỉ làm hắn cảm giác được bi quan.

"Ta muốn Bất Diệt kinh!" Cuối cùng, Thạch Hạo chỉ có như vậy một câu.

Dám cùng Thiên Giác Nghĩ nói như vậy, như vậy trực tiếp muốn đòi kinh văn, thật sự không có mấy người, hắn cũng rất thản nhiên, rất trắng ra.

"Hảo, ta chỉ điểm ngươi đi lấy!" Thiên Giác Nghĩ rất thống khổ đáp ứng, bởi vì thấy được một góc tương lai, cái loại này đại thế, quá mức đáng sợ, tranh đấu rất kịch liệt.

Hắn hy vọng, vùng trời đất này trong có một người có thể quật khởi, có thể đi ganh đua dài ngắn, chân chính thắng được!

Đúng là tương lai tàn khốc, mà Thiên Giác Nghĩ nhìn trúng Thạch Hạo, nghĩ muốn tạo nên hắn, cho nên sẽ không lãng phí thời gian, cũng không khách khí.

"Xích!"

Thiên Giác Nghĩ một ngón tay điểm ra, một mảnh khắc dấu, theo tinh thần ngã xuống cảnh tượng, trực tiếp vọt vào Thạch Hạo mi tâm bên trong!

"Năm đó, ta tu luyện này công, đến cuối cùng cũng không có có thể đại viên mãn. Rất có khả năng, là bởi vì vi không có được đến đầy đủ kinh văn! Ta hy vọng ngươi đi kia cái địa phương sau, có thể đem cả bản cổ kinh mang đi ra, không cần lưu lại tiếc nuối giống ta!" Thiên Giác Nghĩ báo cho nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1275: Cơ Duyên Tận

Thiên Giác Nghĩ tiếc nuối, vậy thì là, chưa từng sẽ thật sự thành liền bất diệt thân, nếu không, hắn kết cục khả năng thì sẽ không là kết cục này.

Bất quá, mặc dù chân tu thành Bất Diệt Kinh, đạt đến đại viên mãn, có hay không có loại kia công hiệu cũng còn chưa biết, rất khiến người ta hoài nghi, bởi vì kết quả quá khó mà tin nổi.

Thân thể bất luận làm sao chém, đều không xấu, vĩnh viễn bất diệt, vượt qua người bình thường có thể hiểu được phạm trù, như vậy chẳng phải là so với Tiên kim còn cứng rắn?

Thể xác không xấu, vạn kiếp bất hủ, có thể trường tồn cùng thế gian xuống, thậm chí ngôi sao tan nát, hắn cũng có thể vĩnh lưu!

Thân thể trở thành "Nơi khởi nguồn", có thể lần thứ hai dựng dục ra đã từng linh thức, đây là khó mà tin nổi này thi biến, hay là có thể nói là Nguyên Thần biến!

Một ít dấu ấn rơi vào Thạch Hạo trong lòng, sâu sắc không gì sánh được, không thể xóa nhòa.

Thời khắc này, hắn biết rồi Thiên Giác Nghĩ vì sao không trực tiếp tụng ra Bất Diệt Kinh, bởi vì Thiên Giác Nghĩ hoài nghi, ở trong có sai lầm ngộ nơi, muốn cho hậu nhân một mình đi lấy.

Như có cơ duyên, có thể thu được hoàn mỹ cổ kinh, đến thời điểm, có thể thật sự có thể làm ra truyền kỳ, thực hiện bất diệt thần thoại truyền thuyết!

Thạch Hạo rất chấn động, này bộ cổ kinh quá xa xưa, cổ lão đến liền

Thiên Giác Nghĩ cũng không biết là người phương nào, thậm chí không biết đúng hay không vì là Tiên cổ kỷ nguyên người lưu.

Bởi vì, loại kia văn tự rất đặc biệt, chỉ cần đối với đạo lĩnh ngộ đầy đủ thâm liền có thể nhận thức, đối với mỗi cái kỷ nguyên tới nói đều thông dụng!

Vạn Pháp Quy Nhất, bách xuyên hối hải, rất nhiều đường đi đến phần cuối, là tương thông, đến cuối cùng có tính chung!

Này rất khó mà tin nổi, nhưng cũng là chân thực, dựa theo Thiên Giác Nghĩ để lộ ra tin tức đến xem, bất luận người nào đi tới cuối cùng đều sẽ tìm cứu cực chi biến.

"Tiền bối, có hay không muốn cho nó tỉnh táo, theo chân nó chào hỏi?" Thạch Hạo bình tĩnh lại, đối với Thiên Giác Nghĩ mở miệng, cũng nhìn về phía con trai của hắn.

"Không được, ta đã chết đi, chỉ là tàn niệm, hà tất để hắn chỉ làm thêm đau xót, con trai của ta không cần khóc sướt mướt, ta muốn hắn đỉnh thiên lập địa, một thân một mình đứng ở nơi đó, tương lai có thể một thân một mình đẩy lên một vùng trời!" Thiên Giác Nghĩ từ chối, quả đoán không có tình người.

Thạch Hạo lặng lẽ, này hay là chính là bá chủ, ngày xưa chí cao nhân vật tính cách có lúc rất nghiêm khắc, lãnh khốc khiến người ta khó có thể tiếp thu.

Bọn họ coi trọng chính là trái phải rõ ràng, ở một cái nhân tình cảm trên không phải rất hoàn mỹ, cũng chính bởi vì vậy, mới có đặc biệt nhân cách mị lực.

"Tạm biệt, lần này vắng lặng sau, có thể vĩnh viễn sẽ không gặp lại rồi!" Thiên Giác Nghĩ dứt lời, hóa thành một đoàn kim quang, nhảy vào cái đầu kia lột xác bên trong.

Cái kia viên màu vàng con kiến đầu lờ mờ, đồng thời xuất hiện rất nhiều bé nhỏ vết rách, không biết còn có thể tồn tại bao lâu.

Thiên Giác Nghĩ tàn niệm lưu lại, là cần trả giá thật lớn, muốn luyện hóa thân thể bên trong tinh hoa.

Điều này làm cho Thạch Hạo trong lòng hơi động, vị này đã từng nhìn xuống toàn bộ vũ trụ Cực Đạo tồn tại, dùng cái gì muốn lưu lại một đạo tàn niệm, chẳng lẽ còn có tâm nguyện, còn không cam triệt để dập tắt sao?

Hắn trong lòng rung bần bật, ánh mắt lóng lánh, yên lặng suy tư, sau đó đột nhiên mà ngẩng đầu lên.

"Nên tỉnh lại rồi!" Hắn phát sinh một tiếng hét, muốn đánh thức màu vàng con kiến nhỏ.

Cái kia giống như núi màu vàng con kiến, con mắt màu đỏ tươi, thần trí lạc lối, ở đây giãy giụa, quả thực muốn hủy diệt vạn vật, phá hoại tất cả sinh cơ.

Nó thân thể khổng lồ, lúc này nhẹ nhàng hơi động, sẽ để hư không tan nát, màu đen vết nứt lan tràn đâu đâu cũng có.

Đây chính là Thiên Giác Nghĩ, một khi phát điên, dù cho vẫn không có thành niên, đều có như vậy tuyệt thế thần uy!

Rất rõ ràng, nó ủng có vô hạn tiềm năng, này không phải là cái gì huyết thống không thuần hậu duệ, đây mới thực là Thập Hung đời sau, thiên phú ngạo thị cổ kim.

"Hống!"

Một con màu vàng móng vuốt lớn đánh xuống, nó không có bị tỉnh lại, trái lại phát điên, công kích Thạch Hạo.

"Ầm!"

Thạch Hạo không dám khinh thường, vận chuyển Nguyên Thủy Chân Giải, quanh thân bị thanh quang bao vây, thân thể óng ánh, giơ tay hướng lên trên vỗ tới, theo chân nó cứng rắn chống đỡ một cái.

Nơi này cùng đánh sấm nổ giống như, không chỉ có nổ nát hư không, còn khiến người ta thần hồn rung động!

"A, có hơi phiền toái." Thạch Hạo nhíu mày, bởi vì này không phải hắn chân thân, chỉ là Nguyên Thần dấu ấn, khó có thể phát huy ra uy thế đến.

Xoạt!

Hắn điều động Vạn Linh Đồ lao ra nơi đây, rời đi, sau đó nhanh chóng trở lại thân thể bên trong, đứng ở bên ngoài, chờ đợi con kiến nhỏ đuổi theo.

Quả nhiên, màu vàng quái vật khổng lồ đi theo ra ngoài, kinh thiên động địa, phóng thích Thiên Giác Nghĩ độc nhất khí tức, kinh đến động phủ vài tên lão Binh.

Răng rắc!

Con kiến nhỏ trên đầu giác phát sáng, hủy diệt tất cả, lao ra Tiên vụ, còn có từng mảng hoa văn, chém chết tất cả ngăn cản, đó là có thể xé rách đại vũ trụ Tiên giác.

Bịch một tiếng, Thạch Hạo chân thân vọt tới, lần này nắm quyền ấn, triển khai Côn Bằng pháp, trấn áp con kiến nhỏ, đều là Thập Hung sức mạnh.

Ở kịch liệt trong khi giao thủ, cái kia quái vật khổng lồ bị Thạch Hạo áp chế, theo: đè ở phía dưới, sau đó hắn toàn lực luyện hóa, con kiến nhỏ gầm nhẹ, không ngừng thu nhỏ lại, khôi phục chân thân.

"Ta đây là làm sao, ngươi phát hiện Bất Diệt Kinh sao?" Nó tỉnh táo lại.

"Có mặt mày, bất quá không ở nơi này, cần muốn đi ra ngoài tìm, ngươi

đồng ý đi theo ta sao?" Thạch Hạo hỏi, không có đề cập cha của nó, không muốn để cho nó thương cảm.

"Ngươi muốn lừa dối ta, để ta cùng ngươi cùng đi ra ngoài?" Màu vàng con kiến nhỏ mắt to có thần, lấm la lấm lét, một bộ rất khôn khéo dáng vẻ, đó là ý nói, ta không lên khi (làm).

"Có đi hay không theo ngươi!" Thạch Hạo xoay người rời đi.

"Chờ một chút, ngươi sẽ không thật được Bất Diệt Kinh tăm tích đi, ta có thể nói cho ngươi, đó là nhà của ta truyện kinh thư, ngươi không thể độc chiếm!" Con kiến nhỏ kêu lên.

"Vậy thì đi theo ta đi, lẽ nào ngươi sợ sệt ta hại ngươi?" Thạch Hạo cười nói.

"Để ta suy nghĩ một chút!" Con kiến nhỏ một phen cân nhắc, giác phải tiếp tục ở lại chỗ này cũng không có cần gì phải, cường giả không thể ở nhà ấm bên trong lớn lên, mấy vị lão Binh vẫn nói với hắn tương lai cỡ nào tàn khốc, đại chiến sẽ làm sao thảm, nếu là hiện tại không đi gặp một phen, thật các loại (chờ) đến ngày đó, hắn hơn nửa bị nhiều thiệt thòi.

"Được, ta đi ra ngoài, đi gặp một lần cái gọi là nơi phồn hoa, nhìn một chút kỷ nguyên này diệu dụng, nếu không, hơn nửa cũng muốn hủy diệt." Con kiến nhỏ nói rằng.

Khi (làm) hai người đi ra thì, rất nhiều người đều trông lại, ánh mắt nóng rực, hận không thể có thể đem bọn họ nuốt xuống.

"Được cái kia... Bất Diệt Kinh sao?" Tào Vũ Sinh nuốt nước miếng, nhỏ giọng hỏi.

Rất nhanh, hắn lại đổi giọng, nói: "Khẳng định không có, các vị cũng không muốn ghi nhớ, nhanh chóng rời đi đi, không muốn như thế căm thù."

Bởi vì, hắn sợ người ở chỗ này hợp nhau tấn công, dù sao có mấy vị chí

tôn trẻ tuổi, thật muốn liên thủ, ai có thể chống lại?

Không có ai mở miệng, Lam Tiên, lữ hồng, Đại Tu Đà, Tử Nhật Thiên Quân bọn người nhìn về phía Thạch Hạo còn có con kia màu vàng con kiến nhỏ, muốn từ trên mặt của bọn họ phát hiện cái gì.

Núi đá ở ngoài, tiên khí lượn lờ, sương trắng bốc hơi, thế nhưng lúc này cũng không an lành, có nhàn nhạt sát khí đang tràn ngập.

"Không có cái gì có thể ẩn giấu, ta ở động phủ bên trong vẫn chưa được kinh văn." Thạch Hạo rất thản nhiên nói.

Phía trước, những người kia không nói, đều không có cái gì biểu thị, như trước theo dõi hắn cùng con kiến nhỏ xem.

Phía sau, Tào Vũ Sinh, Ma nữ, Trường Cung Diễn cùng với Thiên Thần Thư Viện người vây quanh ở bên cạnh hắn, muốn với hắn cùng tiến cùng lui.

"Không cần như vậy." Thạch Hạo lắc đầu, sau đó một thân một mình tiến lên, nhìn những Chí Tôn đó, cười lạnh nói: "Ta người này nói một chính là một, không muốn che lấp, nếu như các ngươi không tin, các ngươi coi như ta chiếm được Bất Diệt Kinh được rồi, ta liền đứng ở chỗ này, ai dám lại đây lấy?"

Trong nháy mắt mà thôi, phía sau Thiên Thần Thư Viện những người kia con mắt trợn to, nhiệt huyết dâng lên, cảm giác huyết thống căng phồng, vô cùng kích động.

Hoang quả nhiên thô bạo, hung hăng như vậy, căn bản khinh thường với tốn nước miếng giải thích, hoàn toàn là một bộ không phục liền tới đây đánh một trận tư thái, uy thế lẫm lẫm.

Gần nhất, Thiên Thần Thư Viện người vẫn nuốt giận vào bụng, bị người bắt nạt đến cửa nhà, kết quả vẫn luôn là chịu nhục cũng chịu đựng, có một luồng úc khí.

"Ngươi đây là ý gì, muốn muốn khiêu chiến mọi người chúng ta uy nghiêm sao?" Có người lạnh lùng nói.

"Ngươi không phục? Lại đây!" Thạch Hạo trực tiếp chỉ, để hắn ứng chiến, đồng thời hắn tự thân đã chuyển động, ép tới đằng trước, muốn chủ động ra tay.

"Quên đi, chúng ta tin tưởng." Đại Tu Đà mở miệng, hóa giải sắp bạo phát chiến đấu.

"Thạch huynh cần gì như vậy, chúng ta luôn có hợp tác một ngày, không phải kẻ thù, không nên chém giết lẫn nhau." Lam Tiên cười yếu ớt.

Thạch Hạo lạnh nhạt, không hề nói gì, trước đây không lâu những người này còn từng ra tay với hắn đây, biến hóa đúng là thật nhanh, bất quá hắn cũng không muốn không nể mặt mũi.

"Đi!"

Thạch Hạo đi về phía trước, Thiên Thần Thư Viện một đám người đều đi theo, mấy vị chí tôn trẻ tuổi không người ngăn cản, mặc bọn họ rời đi.

"Phù phù!"

Không lâu sau đó, một đám người nhảy vào một cái bên trong hồ nước, nơi này hơi nước mông lung, một mảnh trắng xóa.

"Cái này cũng là ta rửa ráy địa phương, bên trong trồng có vài cây thần dược." Màu vàng con kiến nhỏ nói rằng, có cái này "Nội gian" dẫn đường, thu hoạch thật sự quá lớn.

Đáng tiếc, chỉ có hai ngọn núi mở ra, một toà là Thiên Giác Nghĩ nơi nghỉ chân, cũng chính là vừa nãy mọi người đi tới địa phương.

Trong thành càng có chín toà núi đá, đệ nhị toà chính là mảnh này địa vực, lân cận một cái thần hồ.

Phi thường tiếc nuối, khu vực này nơi sâu xa nhất chỉ ột cái sinh linh đi vào, vậy thì là trắng như tuyết tiểu Kỳ Lân, nó là Thập Hung hậu nhân.

Vài tên lão Binh từ lâu nói rõ, kỳ Lân đại nhân ở đây lưu có một vài thứ, hẳn là cho hậu đại của hắn, người khác không thể đi tranh đoạt.

Cho tới cái khác bảy toà núi đá, có chút là không, có chút có gì đó quái lạ, có bày Tiên Đạo trận pháp, ai cũng không có cách nào xông vào.

Liên quan với cái kia bảy ngọn núi, vài tên lão Binh nói rất tối nghĩa, không có ngôn hiểu rõ chân tướng chuyện gì xảy ra, không đề nghị mọi người đi nơi nào tìm cơ duyên.

Cái gọi là Tiên Vương truyền thừa, quả nhiên là muốn tiện nghi hai cái Tiên cổ trực hệ hậu nhân!

"Ồ, nơi này vũng bùn có gì đó quái lạ, có thể khiến người ta lột da, gần như ở thoát thai hoán cốt." Có người phát hiện một chỗ kỳ dị nơi, ngay khi cách hồ nước chỗ không xa.

"Năm đó, nơi đó trồng có Trường Sinh dược, còn có các loại thần dược, là một mảnh vườn thuốc, từng có rất nhiều dược thảo mục nát ở nơi đó, thay đổi thổ nhưỡng linh tính, tức liền trở thành bùn nhão, cũng có kinh người hiệu quả." Một vị lão Binh nói rằng.

Rất nhanh, Tào Vũ Sinh, Chân Cổ, đằng một đám người đều vọt tới, không để ý hình tượng, bắt đầu cùng nê, ở bên trong bôi lên, đầy người đều là bùn nhão.

Không thể không nói, nơi này có kinh người thần hiệu, rất nhiều người tại chỗ lão bì bóc ra, đản sinh ra tân da thịt.

Đến cuối cùng, chính là một ít nữ tính tu sĩ cũng không nhịn được, vọt tới.

Ngoài ra, Lam Tiên, Tử Nhật Thiên Quân các loại (chờ) người cùng với

sau đó cùng nhập Vương Hi, Lục Đà, Yêu Nguyệt công chúa mấy người cũng đều dồn dập hành động, người càng ngày càng nhiều.

Thạch Hạo cũng đi thử một chút, phát hiện hiệu quả không lớn, bởi vì ở hắn lột xác ba năm bên trong, thân thể bị nung nấu quá biến thái.

Cuối cùng, ở mọi người hoan hô thì, Thạch Hạo cùng vài tên lão Binh chào hỏi, xin bọn họ hỗ trợ chăm nom Thiên Thần Thư Viện người, sau đó mang theo con kiến nhỏ rời đi.

Đối mặt khả năng tồn tại Tiên Vương truyền thừa cổ địa, hắn rất quả quyết đi rồi, cùng Thiên Giác Nghĩ đi tới trên đất!

"Đi nơi nào, thật có thể được Bất Diệt Kinh sao?" Màu vàng con kiến nhỏ trong lòng hừng hực, cực kỳ kích động.

"Nhất định có thể, hơn nữa là hoàn chỉnh Bất Diệt Kinh văn, nhưng hơn nửa rất nguy hiểm!" Thạch Hạo đáp.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1276: Tranh Cướp

Trên đất, có rất nhiều người, đại thể đến từ Tiên Viện, Thánh Viện, chân chính Thiên Thần Thư Viện đệ tử ngược lại rất thiếu, mà lại trước kia thì bị được bài xích.

Lúc này, Thạch Hạo mang theo một con kiến nhỏ xông lên mặt đất, nhất thời muôn người chú ý, đều nhìn chằm chằm bùn nhão đường lối ra: mở miệng, mật thiết quan tâm bọn họ.

Hoang đi ra rồi!

Hắn dưới đất động phủ bên trong được cái gì? Đây là rất nhiều người đều ở quan tâm vấn đề, hơn nữa, hắn vì sao như thế đã sớm tới, những người khác đâu?

"Hoang, cái thứ nhất đi ra, đại có thu hoạch, vẫn là xảy ra biến cố gì, những người còn lại có phải là gặp nạn?"

Không ít người căng thẳng, ở nơi đó nói nhỏ, chính là ba đại thư viện một ít lão quái vật cũng đều vẻ mặt nghiêm túc, tuy rằng có mấy cái cấp độ hóa thạch sống tồn tại hạ đi, nhưng giờ khắc này còn chưa tới.

"Hả? Hắn mang theo một cái sinh linh!" Tiên Viện một ông già ánh mắt ngưng lại, nhìn chằm chằm Thạch Hạo bả vai, ở phía trên có một hạt kim điểm, không nhìn kỹ căn bản không thể chú ý.

Thế nhưng, mạnh đến bọn họ cảnh giới cỡ này, có thể sáng tỏ cảm ứng được, sinh linh kia tuy rằng rất nhỏ, dài không tới một tấc, thế nhưng là nội hàm khủng bố tinh lực, một khi bạo phát, sẽ phi thường kinh người.

"Một con kiến!" Thiên Thần Thư Viện một vị trưởng lão nói nhỏ, trên

mặt xuất hiện vẻ ngạc nhiên, hắn lập tức nghĩ đến đại trưởng lão.

Mấy năm trước, đại trưởng lão mỗi ngày đều ngồi ở chỗ này, hương mồi ở đây điếu một cái sinh vật, muốn đem nó dẫn ra, lẽ nào chính là cái kia đồ vật?

"Khó mà tin nổi, sinh linh kia là một con kiến?" Vị kia trưởng lão nói nhỏ.

Nhưng là, nghe được trong tai mọi người, kết quả là hoàn toàn khác nhau, dường như sấm sét.

Bởi vì, đại trưởng lão quanh năm ở đây trấn thủ, thỉnh thoảng thả câu, này không phải thần bí gì, rất nhiều người đều biết dưới lòng đất nơi này Tiên phủ bên trong có một cái sống sót sinh linh.

Một sát na, mọi người mơ tưởng viển vông, suy tư vô hạn!

Có thể đứng ở chỗ này đều là thiên tài, không phải vậy làm sao có thể nhập Tiên Viện, Thánh Viện? Vì vậy, không có quá mức ngu dốt người, trước tiên đều sản sinh kinh người liên tưởng!

"Thiên Giác Nghĩ!"

Rốt cục, có người nói ra ba chữ này, nhất thời như là một khối thiên thạch quăng vào trong biển rộng, gợi ra ngập trời cự lãng!

Không sai, rất nhiều người trong lòng đều làm ra suy đoán như vậy, từ Tiên Vương động phủ bên trong đi ra sinh vật, làm sao sẽ là phàm tục?!

Từ xưa đến nay, hình thể dường như con kiến, mà lại phú có vô địch sức chiến đấu, chỉ có một chủng tộc, vậy thì là Thiên Giác Nghĩ!

"Trời ạ!"

Vào đúng lúc này, mọi người hầu như muốn nghẹt thở, không nhịn được la thất thanh, đây là cỡ nào kinh thiên động địa tin tức?

Chân chính Tiên cổ mạnh nhất chủng tộc một trong, Thập Hung đời sau, mà không phải huyết thống ban tạp hậu duệ, chân chính Trường Sinh huyết thống giả xuất hiện rồi!

Chuyện này thực sự là sóng to gió lớn, chấn động mỗi người.

Một sát na, Thạch Hạo còn có hắn bả vai con kiến nhỏ trở thành tiêu điểm, mỗi người ánh mắt đều rát, đây tuyệt đối là tiến vào vào lòng đất Tiên phủ sau thu hoạch lớn nhất, chẳng trách Hoang sẽ nhanh như thế liền đi ra!

Bởi vì, hắn được này con kiến, so cái gì đều quý giá!

Với này thời gian, đừng nói những người khác, chính là Tiên Viện còn có Thánh Viện những lão quái vật kia ánh mắt đều rất đáng sợ, đều nhìn chằm chằm con kia còn nhỏ Thiên Giác Nghĩ.

Không có ai so với bọn họ rõ ràng hơn, cái kia đến tột cùng ẩn chứa bao lớn giá trị.

Trên thực tế, những người khác cũng rõ ràng, nho nhỏ một con kiến khắp người đều là bảo vật, trời sinh bảo thuật tuyệt đối cái thế!

Còn có, trong cơ thể nó huyết càng là lấy mãi không hết, dùng mãi không cạn bảo tàng, ở nhân gian mạnh mẽ cực điểm huyết tên gọi, lấy huyết hỗ trợ lẫn nhau, tiến hành luyện thể, không thể tưởng tượng!

Tiên Viện chí tôn trẻ tuổi, người nào không có chịu qua nước quý gột rửa?

Cho tới Thánh Viện vậy thì chớ đừng nói chi là, Chân Long tâm đầu huyết còn có Thiên Giác Nghĩ lực cực điểm huyết là chiêu bài của bọn họ!

Thánh Viện, chính là bởi vì có vài loại tuyệt thế bảo huyết, có thể để người ta lột xác, một lần một lần thoát thai hoán cốt, mới có thể làm cho tu kiếp này pháp người càng đi càng xa.

Mà hiện tại, Hoang bắt được một con chân chính Thiên Giác Nghĩ, nó còn còn nhỏ, nếu như dưỡng ở bên người, dành cho nó cần trưởng thành vật chất, không phải là muốn bao nhiêu huyết liền có bao nhiêu huyết?

Sau một khắc, mọi người con mắt đỏ!

Không chỉ có là người trẻ tuổi, chính là một ít lão quái vật đều hô hấp biến thô, vì hậu thế, vì từng người thư viện, phi thường hữu lý do đem Thiên Giác Nghĩ đoạt lại mang đi!

"Đây chính là Thiên Giác Nghĩ?" Rốt cục, Tiên Viện một ông lão lên tiếng trước nhất, hướng về Thạch Hạo hỏi dò.

"Chính là bản vương!" Thạch Hạo vẫn không có đáp lại, màu vàng con kiến nhỏ đã nghểnh đầu, chắp hai tay sau lưng, ở nơi đó cực lực mô phỏng theo thành thục dáng vẻ.

"Thật sự... Là Thập Hung đời sau?" Thánh Viện một vị lão quái vật âm thanh đều ở hơi run, này quá kích động lòng người.

Tiên Viện bên trong một vị trưởng lão tuy rằng tóc thưa thớt, thế nhưng khuôn mặt hồng hào, ra hai mắt ở ngoài, ở tại trên trán hắn còn ủng có một chiếc mắt nằm dọc, này tế nhìn về phía Thiên Thần Thư Viện bên trong một vị trưởng lão, mở miệng: "Đạo hữu, đây là Thiên Giác Nghĩ, rất trọng yếu, hẳn là đưa nó đưa vào ta Tiên Viện mới đúng."

Xa xa, Thạch Hạo đi tới trên mặt đất sau, vẫn ở thờ ơ lạnh nhạt, lúc này sắc mặt nhất thời lạnh lẽo, vị này trưởng lão cũng quá hiện thực, lại mưu đồ con kiến nhỏ.

Hơn nữa, cái này ba con mắt ông lão, lại đều không có hỏi dò hắn cùng con kiến nhỏ, liền trực tiếp hướng về Thiên Thần Thư Viện trưởng lão đòi lấy.

Đây rõ ràng là bất cẩn, chưa từng đem hắn cái này hậu bối để ở trong lòng!

"Này nếu như đúng là Thiên Giác Nghĩ, cũng không phải có thể do chúng ta quyết định, chúng ta không có quyền can thiệp, ngươi nên hỏi Thạch Hạo còn có này con kiến nhỏ có nguyện ý hay không đi theo ngươi."

Này tế, Thiên Thần Thư Viện nhân vật số hai đến rồi, Nhị Trường Lão rất ôn hòa nói rằng.

"Người trẻ tuổi, ngươi có thể nguyện gia nhập ta Tiên Viện?" Lão già ba mắt hỏi, nhìn chằm chằm Thạch Hạo còn có con kiến nhỏ, vẻ mặt ôn hòa, hắn đã ý thức được, vừa nãy quá trực tiếp, quên người trong cuộc cảm thụ.

"Không muốn!" Thạch Hạo rất thẳng thắn, rất quả đoán từ chối.

Cũng chính là vào lúc này, Thánh Viện người gần như cùng lúc đó mở miệng, bởi vì sợ Tiên Viện người giành trước mang đi người.

"Không hành, muốn gia nhập cũng là muốn tiến vào ta Thánh Viện!" Thánh Viện bên trong một vị tử phát bà lão mở miệng, tuy rằng tuổi tác rất lớn, thế nhưng sợi tóc như trước tử oánh oánh, chỉ là một đôi mắt mang theo vô tận năm tháng khí tức, không che giấu được nàng cảm giác tang thương.

"Đồng dạng không gia nhập!" Thạch Hạo phi thường trắng ra, không hề có một chút do dự, không chút nào dây dưa dài dòng.

Hiện trường người có rất nhiều, hai viện rất nhiều thiên tài cản đến chỗ này, ngoài ra còn có các đại Trường Sinh thế gia mấy người, thế nhưng lúc này lại lặng lẽ, không có một người nói chuyện.

Hoang, đã vậy còn quá quả đoán, trực tiếp liền từ chối.

Đồng thời, mọi người cũng ngay đầu tiên lộ ra thần sắc cổ quái, cảm thấy hai viện ông lão thật sự rất hiện thực, lại gây ra như thế một màn kịch.

Năm đó, bất kể là Tiên Viện, vẫn là Thánh Viện đều không có đem Hoang mang đi, một cái không cho hoàn mỹ hạt giống, một cái khác nói rõ lực cực điểm huyết các loại (chờ) sớm đã có chủ.

Có thể hiện tại, bọn họ lại có thể ôn hòa hướng về Thạch Hạo đưa ra loại yêu cầu này, xin hắn gia nhập.

Kết quả, Thạch Hạo làm như vậy giòn từ chối, xem như là một cái không nhỏ lúng túng, đáp lễ cho bọn hắn.

Thậm chí, rất nhiều người cho rằng, đây là một cái lòng bàn tay, hơn nữa phi thường vang dội, mạnh mẽ đánh ở hai viện người trên người.

Năm đó, hai viện không đủ coi trọng Thạch Hạo, hiện nay Hoang hung hăng trở về, không chỉ có đánh bại tuổi trẻ của bọn họ Chí Tôn, còn trực tiếp mang về một con Thiên Giác Nghĩ, khiến người ta mơ ước, trong lòng hừng hực.

"Hoang, ngươi là một cái kỳ tài, hẳn là suy nghĩ tỉ mỉ, ứng gia nhập ta Tiên Viện, nơi đó mới có thể làm cho ngươi đi lộ càng dài xa, cao siêu hơn, có thể vì ngươi mở rộng một mảnh tân thiên địa!" Tiên Viện vị kia ba con mắt ông lão hòa ái nói rằng, duy trì mỉm cười.

"Không cần, con đường của ta chính ta rõ ràng, ba năm qua ta cũng không có sống uổng, sự thực chứng minh dựa vào chính ta cũng có thể!" Thạch Hạo lắc đầu.

Tiên Viện không ít học sinh vì chính mình trưởng lão cảm giác mặt đỏ, mèo già hóa cáo, người lão trơn trượt, nhưng cũng không thể như thế da mặt dày chứ?

Liền nên viện học sinh của chính mình đều có chút cảm thấy lúng túng, lúc trước không đầy đủ coi trọng, hiện tại nhìn thấy Hoang quật khởi, bước ra chưa từng có ai con đường, liền như vậy chủ động, thực sự có chút con buôn.

"Hoang, ta quan thân thể ngươi mạnh mẽ, dường như kim cương bất hoại thể, cường đến mức tận cùng, này phi thường thích hợp đi đương đại pháp con đường này, ứng gia nhập ta Thánh Viện mới đúng. Bởi vì, chúng ta

nơi đó có chấn động tuyệt thế một bộ kinh văn —— mình ta vô địch kinh, nó là con đường này đỉnh cao nhất tác phẩm, ngươi như gia nhập, có thể mặc ngươi lật xem, sẽ làm ngươi như hổ thêm cánh, ngư dược hóa long!" Thánh Viện vị kia tử phát bà lão cũng cực lực lôi kéo.

"Đa tạ hảo ý, hiện nay chính ta cân nhắc lộ vẫn chưa đi xong, không thể phân tâm." Thạch Hạo lắc đầu.

Nhất thời, Thánh Viện những thiên tài đó cũng đều cảm thấy mặt nóng lên, Hoang từ chối tuy rằng uyển chuyển, không lại như vậy xông tới, nhưng hiệu quả như thế.

"Thật đáng ghét, người của thế giới này không khỏi quá nhiệt tình, cần phải cầu hô khiến người ta tới cửa, vô vị!" Màu vàng con kiến nhỏ không rõ vì sao, không nhịn được như vậy lẩm bẩm.

"Ha ha, Thiên Giác Nghĩ bộ tộc tiểu tử, ngươi có thể nguyện nhập ta Thánh Viện." Bà lão cười híp mắt.

"Không hành, Thái Âm Ngọc Thỏ đã mang theo con kia Kỳ Lân ấu thú nhập ngươi Thánh Viện, Thiên Giác Nghĩ nhất định phải gia nhập ta Tiên Viện!" Ba con mắt ông lão ngăn cản.

"Con kia Kỳ Lân..." Bà lão cay đắng, cũng từng muốn nghiên cứu, thế nhưng là không có thể chân chính tìm kiếm tiểu Kỳ Lân nội tình, bởi vì ở trong cơ thể nó có khủng bố phong ấn, một khi chạm đến, doạ người cực kỳ.

"Được rồi, chúng ta đi thôi, những người này quá tẻ nhạt." Màu vàng con kiến nhỏ hướng về phía Thạch Hạo giục, nó âm thanh tinh tế, vô cùng non nớt, nghe vào trong tai mọi người, không thể nghi ngờ chói tai.

"Không hành, Thiên Giác Nghĩ rất quan trọng, chính là Thập Hung đời sau, tuyệt không thể xuất hiện bất ngờ, phải nghiêm khắc bảo vệ lại đến, không thể cùng Hoang đi mạo hiểm, muốn lưu lại!"

Đang lúc này, có Trường Sinh thế gia người mở miệng.

Thạch Hạo đột nhiên mà ngẩng đầu, nhìn về phía nơi đó, một chút nhận ra, chính là Vương Hi gia tộc người đến, song phương có giao tình cừu, đối phương như vậy ngăn cản, rõ ràng là sợ hắn được lực cực điểm huyết cùng với Thiên Giác Nghĩ bộ tộc cái thế thần thông, sợ hắn tiến hóa càng thêm không lường được.

"Ta cũng cảm thấy có đạo lý, Thiên Giác Nghĩ hầu như xem như là diệt tộc, bây giờ rốt cục xuất hiện một con, nhất định phải khỏe mạnh bảo vệ lại đến, Trường Sinh thế gia hay là lựa chọn không tồi." Một người đàn ông trung niên mở miệng, cao to oai hùng, khí vũ hiên ngang, phong thái vô cùng xuất chúng.

Thạch Hạo ánh mắt phát lạnh, người này ấn tượng quá sâu sắc, Chí Tôn Nguyên Thanh, trở nên trẻ lại không ít, đã từng hại hắn suýt chút nữa chết ở Thái Sơ cổ quáng, là ngăn trở Thạch Hạo tiến vào Thiên Thần Thư Viện đầu sỏ.

Thạch Hạo đi tới trên chín tầng trời sau, đệ nhất đại cừu nhân chính là người này, muốn đoạn hắn con đường, muốn trấn áp hắn mười năm, đối với một người tuổi còn trẻ tu sĩ tới nói, đây là cực kỳ nghiêm trọng hãm hại!

Bất quá, Thạch Hạo đã ở tiên gia chiến trường di tích chém giết Nguyên Thanh cái kia muốn muốn ám hại hắn Tôn nhi, cũng coi như báo một cái tiểu cừu.

"A, có đạo lý, Thiên Giác Nghĩ an nguy xác thực ứng chú ý, không thể sai sót, tốt nhất lưu lại." Nhưng vào lúc này, lại một ông già mở miệng.

Hắn đồng dạng đến từ Trường Sinh thế gia, chính là người của Phong tộc.

Thạch Hạo ánh mắt lạnh lùng, cùng nhà này tộc nhất định không thể dễ dàng, bởi vì năm đó Nguyên Thanh chính là đến cái này gia tộc thụ ý, mới chịu trấn áp hắn mười năm.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, cái này Trường Sinh gia tộc người là hắn tối nên chống lại một cái thế lực bá chủ!

Thạch Hạo hoài nghi, Phong tộc cùng Thạch Tộc tổ tiên khả năng tồn tại một loại nào đó đại oán, cùng cái gọi là Tội Huyết hậu nhân nguồn gốc có chút quan hệ, nếu không, thực ở không có đạo lý có lẽ là trước đây liền bắt đầu nhằm vào hắn.

"Hừ!"

Đang lúc này, Thiên Thần Thư Viện Nhị Trường Lão hừ lạnh một tiếng, ánh mắt đảo qua bọn họ, nói: "Các ngươi không khỏi quản quá hơn nhiều, Hoang cùng với Thiên Giác Nghĩ an toàn, có ta Thiên Thần Thư Viện là đủ!"

"Đạo hữu, chúng ta cũng là có ý tốt, bởi vì chuyện này thực sự rất quan trọng a."

"Không sai, cần cẩn thận mới được!"

Phong tộc, Vương gia, hai đại Trường Sinh thế gia trước sau tỏ thái độ, đây là hai cái thế lực bá chủ, tổ tiên từng ra Trường Sinh giả gia tộc, nhìn xuống Cửu Thiên Thập Địa, nhất ngôn nhất ngữ đều phân lượng rất nặng!

Có thể nói, Trường Sinh thế gia ở trên chín tầng trời nắm giữ khủng bố quyền lên tiếng, là tối thế lực khổng lồ!

"Lăn, dám đến ta Thiên Thần Thư Viện thân móng vuốt, giống nhau chặt đi!" Đang lúc này, một tiếng quát lạnh truyền đến, khí tức khủng bố, che ngợp bầu trời, từ ngày đó ở ngoài giáng lâm xuống.

Dám như thế quát mắng Trường Sinh thế gia người, thực sự là hung hăng đến khiến người ta đờ ra, hoàn toàn không để lại một điểm tình cảm, trần trụi làm nhục.

"Ai?" Người của Vương gia kinh nộ.

"Ầm!"

Một bóng người đáp xuống đất, thẳng tắp dường như một đạo cây cột chống trời, hắn khí thôn sơn hà, áo xám phần phật, đối mặt tất cả mọi người.

"Đại trưởng lão!" Thiên Thần Thư Viện tất cả mọi người đều kinh hỉ, biến mất gần ba năm đại trưởng lão cũng quay về rồi, đây chính là một vị mãnh nhân, ở Cửu Thiên Thập Địa bên trong không úy kỵ bất luận người nào!

"Ha ha, đại trưởng lão trở về, thực sự là việc vui, ta tán thành Thiên Giác Nghĩ ở lại Thiên Thần Thư Viện!" Đang lúc này, một vị đầu đội vương miện người trung niên cười ha ha.

Mọi người kinh ngạc, người này lai lịch rất lớn, xuất từ Bất Hủ hoàng triều, tương tự là Trường Sinh thế gia, bất quá lập quốc, hắn là phụ thân của Yêu Nguyệt công chúa!

Trong nháy mắt, không ít người đều phụ họa, đối với đại trưởng lão vô cùng tôn kính, trong đó có một ít đến từ Trường Sinh gia tộc!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1277: Đối Chọi Gay Gắt

Đại trưởng lão một thân áo xám phần phật, khuôn mặt gầy gò, sợi tóc rối tung, dáng người cao to, đứng ở nơi đó, kỳ thật rất bình tĩnh, không phải cỡ nào bức nhân.

Thế nhưng mà, tất cả mọi người một loại cảm giác, người này khí thôn sơn hà, bao quát Cửu Thiên, chính thức không thể làm tức giận, nói cách khác hơn phân nửa sẽ có tai hoạ ngập đầu.

Đây là một loại tỉnh ngủ, càng là một loại bản năng trực giác, ở đây tất cả cao thủ đều trong nội tâm kiêng kị, thậm chí là sợ hãi, đối mặt Đại trưởng lão lúc trong nội tâm không yên.

Lại nói tiếp rất kỳ quái, Đại trưởng lão thần sắc bình thản, không buồn không vui, nhưng là loại này lực uy hiếp là im ắng, vô hình, là ở bên trong, lại để cho không ít người sợ run.

"Nguyên lai là tiền bối." Vương gia vừa rồi vị kia quát hỏi là ai người, lúc này ngượng ngùng, không dám cường thịnh trở lại ngạnh, lại càng không dám hùng hổ dọa người rồi.

Ngay tại không lâu, hắn cùng với tộc nhân vẫn còn đánh Thạch Hạo chủ ý, muốn cho hắn giao ra Kim sắc tiểu Thiên Giác Nghĩ, nhưng bây giờ nhìn thấy vị lão nhân này trở về, cái gì đều bỏ xuống rồi.

Đối mặt người này, nhìn xuyên cửu thiên thập địa có mấy người không kiêng kị? Tựu là mời ra trong tộc tuổi tác xưa nhất mấy người hơn phân nửa cũng như trước như thế, chỉ có vị kia không biết là có hay không đến tột cùng còn sống "Tổ tông" xuất hiện, Vương gia mới có thể lực lượng mười phần.

Đại trưởng lão lạnh lùng lườm hắn liếc, không nói gì, lập tức lại để cho người của Vương gia trong lòng rùng mình.

"Nhiều năm không thấy, đạo huynh tinh thần quắc thước, phong thái càng hơn trước kia a." Phong tộc một vị lão giả mở miệng, thân phận thập phần cao, là nên tộc một vị nguyên lão.

Đại trưởng lão chỉ là nhẹ gật đầu, hắn mặc dù đối với cai tộc vừa rồi diễn xuất phản cảm, nhưng là đối mặt một cái bối phận không tính thấp người cũng không thể quá mức lạnh nhạt.

"Đại trưởng lão thật sự là dạy dỗ ra một cái đệ tử giỏi. Tuổi tác không lớn, nhưng kinh tài tuyệt diễm, ngạo thế cổ đại phần đông các bậc tiền bối!" Công chúa Yêu Nguyệt phụ thân Trường Sinh Hoàng Triều kẻ thống trị Từ Minh Hiên mở miệng.

Hắn một thân Kim sắc Hoàng Bào. Thêu lên Chân Long, kim quang sáng chói, mang theo vương miện, uy nghiêm vô cùng, đây là một cái thập phần cường đại tu sĩ, tuổi tác rất lớn rồi, nhưng thoạt nhìn như trước rất tuổi trẻ. Tuổi gần trung niên, huyết khí cường thịnh.

Tất cả mọi người biết rõ. Người này rất nhiều vạn năm trước là được tựu Chí Tôn vị rồi, thực lực thâm bất khả trắc, là trên chín tầng trời quyền thế lớn nhất sinh linh một trong!

Tối thiểu nhất bên ngoài như thế, cai tộc thoái ẩn lão Hoàng chủ thập phần coi trọng hắn. Đem quyền hành đều giao rơi trong tay hắn, lại để cho chỗ hắn lý các loại đại sự.

Ai cũng không nghĩ tới, thân làm một cái Trường Sinh Hoàng Triều kẻ thống trị, liền Hoàng chủ Từ Minh Hiên đều xuất hiện, hơn nữa không lâu rất rõ ràng tại hướng Đại trưởng lão lấy lòng.

Đây là muốn kết minh sao?

Cần biết, cái này Hoàng Triều cùng Vương gia rất không đối phó, một

mực tại tranh đấu gay gắt, bằng không thì công chúa Yêu Nguyệt cũng sẽ không tại Thiên Thần Thư Viện cùng Vương Hi đối chọi gay gắt.

Vì vậy, người của Vương gia trong lòng đều là rùng mình. Lộ ra vẻ cảnh giác!

"Từ Hoàng chủ giá lâm, ta Thiên Thần Thư Viện có lẽ long trọng nghênh đón mới đúng." Đại trưởng lão mỉm cười, cùng đối mặt trước hai người lúc thái độ hoàn toàn bất đồng.

Loại này tương phản. Thì càng thêm lại để cho người của Vương gia trong nội tâm không thoải mái.

Phong tộc khá tốt, cùng Thiên Thần Thư Viện trước đây một mực coi như sự hòa thuận, không có gì ngoài vừa rồi nhằm vào Thạch Hạo bên ngoài, bọn hắn một mực ngận đê điều.

"Ha ha, Đại trưởng lão quá khách khí, ngài là tiền bối. Đây không phải gãy giết vãn bối sao?" Từ Minh Hiên cười to, về phía trước lần nữa chào.

Rất nhiều người lên một lượt đi về phía trước lễ. Cùng Đại trưởng lão chào hỏi, thẳng đến lúc này, ở đây thiên tài bỗng nhiên giật mình phát giác, những Trường Sinh kia thế gia cơ hồ đều có phái người trình diện.

Có thể thấy được, Thiên Thần Thư Viện dưới mặt đất này tòa Tiên Vương phủ đệ cỡ nào kinh người!

Mà lúc này Thạch Hạo dẫn tới Thiên Giác Nghĩ, cũng đã chứng minh động phủ siêu phàm, tuyệt đối có thể cho người đỏ mắt, vì thế mà gây chiến!

Bất quá, theo Đại trưởng lão trở về, một ít rục rịch người không khỏi thu liễm rất nhiều, sợ cùng cái này lão quái vật chống lại, mà bị trấn giết.

Tại đây trên chín tầng trời, Đại trưởng lão là người mạnh nhất một trong!

Tuyệt sẽ không cố ý bên ngoài, bởi vì hắn sống quá lâu xa, thậm chí có người hoài nghi, hắn đã va chạm vào Tiên đạo lĩnh vực, một chân rảo bước tiến lên Trường Sinh liệt kê rồi.

Nếu là như vậy, rất có thể xem như này kỷ nguyên cái thứ nhất có hi vọng thành tiên người!

Đương nhiên, càng nhiều nữa người vững tin, Tiên Viện, Thánh Viện, mấy đại Trường Sinh thế gia còn có là có mấy người có thể cùng hắn địa vị ngang nhau, có thể lực địch.

Nhưng mặc kệ như thế nào nói, như vậy một cái sống đã lâu hoá đá cấp nhân vật, đáng giá khắp nơi coi chừng coi trọng, không dám đơn giản đắc tội.

"Hiền chất ngươi có thể thực sự lòng dạ thanh thản, cũng tới nơi đây tham gia náo nhiệt." Đại trưởng lão đối với Từ Minh Hiên nói ra.

"Nhìn một cái phải chăng thật sự có Tiên Vương động phủ xuất thế, hết cách rồi, cái này thật sự quá kinh người, bất luận kẻ nào đối với Tiên Vương truyền thừa đều động tâm a." Từ Minh Hiên thản nhiên nói ra.

Rồi sau đó, hắn lời nói xoay chuyển, nói: "Kỳ thật, ta lần này đến cũng là muốn chọn một người tuổi còn trẻ tài tuấn, nhìn một cái có thể cùng tiểu nữ trở thành đạo lữ."

Oanh!

Cái này dẫn phát oanh động, ai cũng không nghĩ tới vị này từ Hoàng chủ hội như vậy trực tiếp, cũng quá tùy ý đi à nha, cứ như vậy muốn vi con gái định chung thân?

Trường Sinh thế gia Minh Châu, thân làm một cái Bất Hủ Hoàng Triều công chúa, cái kia sức nặng thật sự quá nặng đi, nếu như có thể ở rể, những thần dược kia tài nguyên, thần công bảo điển chờ đều chẳng phải là có thể đụng tay đến.

Phải biết rằng, như vậy Hoàng Triều từ xưa trường tồn, chưa bao giờ từng bị phá vỡ qua, là từ bên trên một kỷ nguyên sống sót, đã từng ra qua Chân Tiên!

Không có ai biết bọn hắn nội tình đến cùng cỡ nào hùng hậu, thực ép, hội kinh thiên động địa, có lẽ sẽ hủy hoại khắp Đại Thế Giới!

"Hiền chất, ngươi nói đùa rồi, loại sự tình này liên quan đến con gái của ngươi đích nhân sinh cuộc sống, sao có thể tùy ý đề cập." Đại trưởng lão đạo.

"Ta cũng chỉ là thuận miệng vừa nói, mấu chốt hay vẫn là xem nữ nhi của ta. Bởi vì, ta cảm thấy đương thời tuổi trẻ Chí Tôn không sai biệt lắm đều tới đây, cho nên muốn chọn cái xuất chúng." Từ Minh Hiên ha ha cười nói, rất là tiêu sái, rồi sau đó càng là nhìn thoáng qua Thạch Hạo.

"Muốn tìm ngươi đương con rể!" Kim sắc con kiến nhỏ đứng tại Thạch Hạo đầu vai, rõ ràng chưa đủ một tấc cao, còn hai tay chắp sau lưng, một bộ tiểu đại nhân bộ dạng, cùng Thạch Hạo nói nhỏ.

Tất cả mọi người trong lòng chấn động, vừa rồi Từ Minh Hiên ánh mắt quá trực tiếp, chẳng lẽ là coi trọng Hoang?

Người của Vương gia càng là trong lòng tim đập mạnh một cú, không tự kìm hãm được sinh ra một cỗ lãnh ý, bọn hắn rất khó chứa nhẫn loại chuyện này phát sinh.

Phải biết rằng, năm đó Thạch Hạo từng bị bọn hắn trở thành nô lệ, mang lên Kim Cương Trác, muốn đưa tiến Thái Sơ Cổ Quáng đi chịu chết. Đào móc nào đó Sinh Mệnh Chi Thạch.

Tại một đoạn thời gian rất dài nội, bọn hắn đều xem Thạch Hạo vì bọn họ tôi tớ, hạ nhân, dù là về sau biết rõ hắn thiên phú siêu tuyệt. Trong nội tâm cũng thủy chung có một loại ngạo khí, có loại tâm lý ưu thế.

Đương nhiên, cũng chính bởi vì như thế, Thạch Hạo theo chân bọn họ

phản bội, nát bấy Kim Cương Trác, bắt lấy Vương Hi, trấn áp một đêm. Dùng cái này rửa sạch chính mình sỉ nhục.

Song phương đã phản bội, trở thành cừu nhân. Nếu như nhìn xem Thạch Hạo đầu nhập Từ gia, thành vì bọn họ rể hiền, Vương gia vô luận như thế nào cũng không tiếp thụ được.

Bởi vì, bọn hắn cũng đã biết rõ. Hoang có không gì so sánh nổi khủng bố thiên phú, thực ở rể Từ gia, hội như hổ thêm cánh, đó là một loại Siêu cấp đáng sợ kết minh!

Một khi đã đến lúc kia, ngoại giới chỉ sợ cũng phải nói, Vương gia có mắt không tròng, đem một cái tuyệt thế kỳ tài bức đi, sinh sinh lại để cho hắn tiến vào đối thủ cổng và sân, cái kia Vương gia hơn phân nửa hội trở thành trò cười.

"Từ gia gần đây chiêu hiền đãi sĩ. Bội phục, Hoang đã từng tại ta Vương gia đào quáng, xác thực có chút nhân tài không được trọng dụng. Từ gia muốn rất coi trọng hắn ấy ư, khí phách bất phàm."

Đúng lúc này, Vương gia một người tuổi còn trẻ mở miệng, hắn là Tiên Viện học sinh, lúc này nói chuyện bất âm bất dương, ám có chỗ chỉ.

Bên ngoài tại tán dương Từ gia. Trên thực tế tại chế nhạo. Chính giữa càng là châm chọc Thạch Hạo, từng tại nhà bọn họ là bộc. Mà Từ gia muốn chọn người như vậy vi tế. Chẳng phải là mất mặt sao?

Thạch Hạo lúc này sắc mặt lạnh lùng, nhìn về phía người trẻ tuổi kia, chỉ có một câu, nói: "Ngươi muốn chết phải không?!"

Người trẻ tuổi kia cũng coi như hạng người tâm cao khí ngạo, bằng không thì tại sao dám tại loại trường hợp này châm chọc Thạch Hạo, hiển nhiên chế ngạo Trường Sinh Hoàng Triều Từ gia?

Vì vậy, hắn lúc này biến sắc, lạnh giọng nói: "Hoang, ngươi quá liều lĩnh rồi, thực cho rằng đã có thể bao quát cửu thiên thập địa, muốn làm gì thì làm

sao?"

"Không biết sống chết thứ đồ vật, ngươi cho rằng tại nơi này nơi rơi ta mặt mũi, tựu tính toán anh hùng?" Thạch Hạo lạnh ngữ, lúc này liền hướng trước bức tới.

Oanh!

Hắn không chút do dự, một quyền đuổi giết tới, tại chỗ tựu động thủ, đều không mang theo bất luận cái gì che dấu.

Rất nhiều người ngạc nhiên, Vương gia trưởng bối thế nhưng mà lúc này đâu rồi, vô luận như thế nào cũng sẽ không có người nghĩ đến, Thạch Hạo dám làm như thế, trực tiếp muốn đánh chết!

Nếu là người bên ngoài, hơn phân nửa hội trước một phen bác bỏ, sau đó bắt ép Vương gia thiên tài ra tay, như vậy mới không tính "Thất lễ", đủ khéo đưa đẩy, nói đi qua.

"Ngươi dám đối với ta động thủ!?" Vương Mãng Long hét lớn, con ngươi phát ra hàn quang, vừa sợ vừa giận, hắn thật đúng là có chút phạm sợ hãi.

"Ngươi tính toán thơm bơ vậy sao!" Thạch Hạo một quyền đuổi giết đã đến, phần phật Cương Phong, vạch tìm tòi hư không, lại để cho Vương gia thiên tài còn không có chính thức chống lại, cũng đã trong miệng tràn huyết rồi.

Bởi vì, đây là Thạch Hạo mười hai thành công lực, toàn lực ứng phó!

Thạch Hạo lạnh giọng nói: "Đừng nói là một mình ngươi, chính là ngươi Vương gia bài danh Top 10 thiên tài cùng tiến lên, ta cũng có thể giết cái sạch sẽ!"

Mọi người ngẩn ngơ, nơi đây vô cùng yên lặng.

Cái này cũng quá không nể tình rồi, đang tại Vương gia nhân mặt nói như vậy, đây là * trắng trợn miệt thị, xem thường, trực tiếp tại trừu tai của bọn hắn quang.

"Ha ha... Thống khoái, coi như như thế, bất quá cái này ác nhân hay vẫn là ta đảm đương a!"

Từ Minh Hiên cười to, rất nhiều vạn năm trước hắn cũng đã là Chí Tôn cấp nhân vật, lúc này càng là thâm bất khả trắc, tại chỗ biến mất, rồi sau đó ngăn tại Thạch Hạo trước người, một cái tát hướng Vương gia chỗ đó vỗ qua.

Ba!

Cái này cái tát phi thường vang dội, quất vào Vương Mãng Long mặt lồng ngực bên trên, lúc này lại để cho hắn kêu thảm thiết, cả khuôn mặt vặn vẹo, huyết nhục thối rữa, xương cốt vỡ vụn, hàm răng rơi xuống cái sạch sẽ.

Cả người hắn bay tứ tung đi ra ngoài, tại chỗ hôn mê, Nguyên Thần đều thiếu chút nữa sụp đổ mở.

Cái này tự nhiên là từ Hoàng chủ hạ thủ lưu tình kết quả, bằng không thì dựa vào thực lực của hắn, một cái đầu ngón tay nhẹ nhẹ một chút, người này tựu sớm đã hình thần câu diệt.

"Từ Minh Hiên, ngươi dám!" Vương gia một vị lão giả giận dữ, cái này quá không nể tình rồi, trước mặt nhiều người như vậy quất hắn hậu đại mặt, há không phải là tại làm nhục hắn?

"Ta có cái gì không dám, ngươi Vương gia quản giáo không nghiêm, lại để ột cái hậu bối ở chỗ này nói này nói kia, ta hỏi ngươi, là muốn tạ này tuổi trẻ hậu sinh khẩu, khơi mào ta và ngươi hai tộc tại vạn năm tộc chiến ư!?" Từ Minh Hiên nghiêm khắc quát lớn.

Mới đầu, mọi người còn không có nghĩ sâu, đều cảm thấy Từ Minh Hiên thân là một đời Hoàng chủ, như vậy ra tay, thật đúng là có điểm "Trò chơi

Phong Trần", không đủ trang trọng.

Nhưng là bây giờ nghe hắn vừa nói như vậy, đều dự cảm nhận được tình thế tính nghiêm trọng!

"Ngươi... Hừ!" Vương gia trưởng lão đầy ngập nộ oán, nhưng cuối cùng chỉ có thể hóa thành một đạo hừ lạnh, hất lên ống tay áo, lui về phía sau, không có lại truy cứu.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1278: Một Đường Hướng Bắc

"Ngươi không sai!" Từ Minh Hiên đi tới, long hành hổ bộ, đế vương khí ép người, vỗ vỗ Thạch Hạo bả vai.

Màu vàng con kiến nhỏ một nhe răng, mau mau tránh né, bởi vì suýt chút nữa vỗ vào trên người nó, hơn nữa nó hoài nghi cái này làm việc bất kham hoàng chủ là cố ý, chính là muốn đập nó.

Từ Minh Hiên tóc đen đầy đầu dày đặc, mặt như đao gọt, trong ánh mắt nhật hủy tinh vỡ, khí tượng kinh người! Hắn xem ra người tại trung niên, nhưng tinh lực cường thịnh, một thân màu vàng long bào thả ra hào quang, rọi sáng hư không, dường như Vô Địch chiến như thần.

"Tiền bối anh minh, thần võ cái thế!" Thạch Hạo cười ha ha nói, ở đây nịnh hót.

"Ngươi tiểu tử này, vừa nãy tính khí rất trùng, hiện tại cũng hiểu được nịnh hót." Từ Minh Hiên cười nói.

"Ăn ngay nói thật mà thôi, xem ngài phiến Vương gia cái kia tiểu tử không biết trời cao đất rộng một cái tát, rất thô bạo, biểu lộ cảm xúc." Thạch Hạo cười nói.

Rất nhiều người đều lộ ra vẻ cổ quái, người của Vương gia sau khi nghe càng là muốn nhiều chán ngán có bao nhiêu chán ngán, đây là ngay mặt nhục nhã a, Hoang thật sự không là đồ vật, dưới cái nhìn của bọn họ cực kỳ đáng trách.

"Người của Vương gia, ta hi nhìn các ngươi có chừng có mực, có mấy lời không thể nói lung tung, khoan nói ta còn không quyết định vì là con gái chọn cái nào người thành đạo lữ, chính là chân thật định, cũng không phải

các ngươi tùy ý có thể bẩn thỉu." Từ Minh Hiên nói rằng.

Sau đó, hắn nhìn về phía Thạch Hạo bả vai Thiên Giác Nghĩ, lộ ra vẻ cổ quái, nói: "Ngươi vì sao như vậy nhìn ta, thật là căm thù?"

"Ngươi có ý gì, áo choàng trên họa chỉ thằn lằn, đây là ở trước mặt ta diễu võ dương oai sao, muốn gỉ cũng có thể gỉ một con màu vàng đại con kiến mới đúng!" Tiểu Thiên Giác Nghĩ tức giận nói.

Tộc này có một cái khúc mắc, muốn cùng Chân Long tranh giành đệ nhất thiên hạ.

Mọi người nghe vậy, hoàn toàn cười ha ha, Từ Minh Hiên cũng là không còn gì để nói.

Đại trưởng lão trở về, không người còn dám manh động, trước kia còn đối với lòng đất Tiên Vương động phủ mơ ước người đều thành thật, thực sự không dám đắc tội lão nhân này.

Một phen hàn huyên, Đại trưởng lão cùng một ít quý khách tiến vào trên ngọn thần sơn đồng điện bên trong, tiến hành nghị sự.

Lúc này, rất nhiều thiên tài tiến vào nhập thế giới dưới lòng đất bên trong, đều đi tìm cơ duyên, bởi vì lòng đất Tiên thành truyền đến tin tức, mọi người biết nơi đó không có nguy hiểm.

"Thạch Hạo, ngươi đến." Trong bóng tối, Đại trưởng lão đang kêu gọi.

Thạch Hạo vẫn không có vội vã rời đi, bởi vì đã sớm được Đại trưởng lão dặn dò, ở chỗ này chờ hắn.

Đại trưởng lão bồi xong một ít trọng yếu tân khách, đi ra hùng vĩ đồng điện, mang theo Thạch Hạo sau khi tiến vào sơn, đi tới một chỗ nơi yên tĩnh, chỉ có một ít tinh xá, còn có cổ trúc, không có những người khác có thể tới này.

"Tiền bối, ngươi ở bên trong cái hang cổ kia đào móc ra đến cùng là sinh linh gì?" Thạch Hạo vẫn có nghi hoặc trong lòng.

Cái kia nơi cổ địa quá thần bí, Đại trưởng lão lại từ ngàn vạn hài cốt chồng dưới đào ra một cái vẫn không có tắt thở sinh vật, thực sự có chút đáng sợ.

Phải biết, chỗ đó vô cùng cổ lão, rất nhiều xương đều sắp nát thành tro tàn, phải biết, vô số năm tháng trước đều là kinh thế cao thủ.

Chuyện này ý nghĩa là, cái kia chôn ở hài cốt chồng dưới nơi càng sâu sinh linh rất có thể cực kỳ cổ lão, tồn tại năm tháng khó có thể tưởng tượng!

Thời gian lâu như vậy quá khứ, cái kia sinh vật đều còn sống sót, quả thực khó mà tin nổi, đây là thế nào ngoan cường một loại sức sống?

Hơn nữa, lúc đó Thạch Hạo rõ ràng cảm giác được, cái kia sinh vật cái kia mảnh sợ suy yếu đến mức tận cùng, cũng khủng bố vượt qua sự tưởng tượng của hắn, hai cánh khẽ mở, trời long đất lở!

Nếu để cho hắn khôi phục như cũ, quả thực không thể suy đoán sẽ cường đến mức nào!

"Ta tên ngươi quá chính là vì việc này, chuyện này nát ở trong bụng, không cho phép đối với bất kỳ người nào nhắc lên, ai cũng không thể nói!" Đại trưởng lão cực kỳ nghiêm túc.

"Các ngươi đang nói cái gì?" Thạch Hạo bả vai con kiến nhỏ hiếu kỳ, bởi vì hắn lại một câu đều không nghe thấy, bị Đại trưởng lão chấm dứt đại thần thông che lấp.

Sau đó, Đại trưởng lão đưa cho Thạch Hạo một chiếc nhẫn, rất cổ điển, không nhìn ra cái gì, không có cái gì ánh sáng lộng lẫy, không biết là loại nào chất liệu, toàn thể hiện xanh đen sắc.

Như là màu xanh tảng đá đánh bóng mà thành, không có vẻ đẹp, thậm

chí có chút thô ráp.

Đây là cái gì? Thạch Hạo không rõ, nhìn về phía Đại trưởng lão.

"Mang ở trên tay, có thể sẽ có một ngày sẽ dùng đến, những khác cũng không nên hỏi, nhất định phải nhớ kỹ, liên quan với cái kia bị đào móc ra sinh vật không được tiết lộ cho bất luận người nào!" Đại trưởng lão lần thứ hai nghiêm túc nhắc nhở.

Nguyên bản, Thạch Hạo lấy thân là chủng, thu được thành công, bước ra chưa từng có ai con đường, Đại trưởng lão sẽ rất mừng rỡ, hết sức kích động, muốn chúc mừng.

Thế nhưng, bởi vì không tên từ lòng đất đào ra sinh linh kia, lập tức đều thay đổi, Đại trưởng lão đặc biệt nghiêm nghị, tâm sự nặng nề!

Thạch Hạo hướng về Đại trưởng lão báo cáo, muốn đi tìm tìm Bất Diệt Kinh, tình huống khẩn cấp, thế giới một bờ khác sinh linh lúc nào cũng có thể sẽ phát động, một khi xuyên qua Biên Hoang, vùng thế giới này nguy rồi, vì vậy hắn muốn lập tức rời đi, cấp tốc lớn mạnh chính mình.

"Đi thôi, trên đường cẩn trọng một chút." Đại trưởng lão căn dặn.

"Những người kia sẽ không lại nhằm vào ta chứ?" Thạch Hạo mắt lộ ra hết sạch.

"Đi đi!" Sau khi rời đi sơn, màu vàng con kiến nhỏ hoan hô, tham lam hô hấp bên ngoài không khí mới mẻ.

Kỳ thực, nơi này so với lòng đất động phủ kém xa, nơi đó đều là linh khí nồng nặc, thậm chí lẫn lộn tiên khí, hơn xa ngoại giới.

Bất quá, đối với màu vàng con kiến nhỏ tới nói, bên ngoài hết thảy đều là mới mẻ, là tràn ngập sức sống tràn trề, không giống thế giới dưới lòng đất như vậy đơn điệu.

"Chúng ta muốn đi nơi nào tìm kiếm Bất Diệt Kinh?" Con kiến nhỏ hỏi.

"Bắc Hải bãi đá!" Thạch Hạo nói rằng, đây là một cái phi thường địa phương trọng yếu, từ xưa đến nay vẫn trường tồn, là trong biển rộng một mảnh bãi đá.

Liên quan với nơi này, có quá nhiều truyền thuyết.

Kỷ nguyên này, phàm là có thành tựu người, đều yêu thích đi nơi nào, ở bãi đá bên trong lưu danh, ở siêu tuyệt phong trên viết lưu niệm, biểu lộ ra thực lực của chính mình.

Tỷ như, Tử Nhật Thiên Quân, Lam Tiên các loại (chờ) người xuất quan sau, đều đã từng đi nơi nào, ở thần bích khắc xuống tên của chính mình, tất cả đều cao cao tại thượng, vượt qua rất nhiều tiên hiền, tỏa sáng tài năng, ráng lành mấy ngày bên trong không tắt!

Có người nói, chí tôn trẻ tuổi bên trong có một nửa đều đi nơi nào lưu danh, gợi ra một ít trong biển thần phong cộng hưởng, chấn động!

Duy nhất vui mừng chính là, Bắc Hải bãi đá ngay khi Vô Lượng Thiên, nếu không, Thạch Hạo vượt giới là cái vấn đề lớn, nói như vậy tầm thường người không làm được.

Vô Lượng Thiên rất lớn, hồng hoang đầm lớn đông đảo, trên đất có rất nhiều cự thành, lẫn nhau cách xa nhau đến vạn dặm kế.

Mà trong đó một ít trung tâm thần thành, càng là lớn đến kinh người, lẫn nhau hơi một tí cách nhau cách xa mười triệu dặm, vì vậy đều xây dựng có to lớn Truyền Tống trận.

Thạch Hạo dọc theo con đường này mượn đường mà đi, vượt qua một toà lại một cái truyền tống trận, mỗi lần đều bị truyền tống cách xa mấy chục triệu dặm, một đường hướng bắc, muốn rời khỏi trên đại lục này, tiến vào Bắc Hải.

Rất khó tưởng tượng, này một giới đến cùng cỡ nào rộng lớn, hắn không ngừng không nghỉ, đang không ngừng vượt qua Truyền Tống trận, cũng đầy đủ tốn thời gian bảy ngày lâu dài, này vừa mới đến tối bắc bộ khu vực.

Ở đây, Đại Hoang như trước tồn tại, các loại cổ thú qua lại, ác điểu bay lượn, trong thiên địa, vượn hót hổ gầm, đâu đâu cũng có một mảnh Mãng Hoang khí tức.

Mặc dù tới gần Bắc Hải, nghe được biển rộng tiếng hú, các loại cự thú như trước ở cạnh biển qua lại, lúc nào cũng có thể nhìn thấy bóng người.

Thạch Hạo không khỏi cảm thán, mãi đến tận bước vào hư đạo cảnh, hắn mới coi như thật có thể có thể cất bước ở dã ngoại, núi sông đầm lớn, bởi vì có không ít đều là cái này hư đạo cảnh cấp số hung thú!

Nếu là lấy hướng về, chỉ có thể lui tránh, không dám một đường trực hành, cần phải cẩn thận tránh né các loại thần trùng mãnh thú các loại.

Hiện tại, hắn cũng coi như là một phương nhân vật cấp độ giáo chủ, có thể thong dong không ít.

Đương nhiên, nếu như cho rằng có thể tung hoành thiên hạ, tùy ý xông loạn Đại Hoang, vậy thì mười phần sai, hay là muốn chú ý, nói không chắc cái nào mảnh sâu trong dãy núi liền có một con cự hung ngủ đông.

Hoặc là, một cái nào đó dưới hồ sâu cất giấu một cái cổ đại ác giao, thứ đó, hơi một tí liền sống mấy trăm ngàn năm, một thân đạo hạnh sâu không lường được.

Bắc Hải, rất mênh mông, cũng rất bao la.

Nhưng là đứng ở bên bờ, không tự chủ được khiến người ta run sợ, bởi vì nó đáng sợ.

Nhìn về phía trước, hoàn toàn mờ mịt, hỗn loạn, mênh mông đại dương bên trong một mảnh sương mù, màu sắc biến thành màu đen, như cùng một

mảnh u linh hải, có chút tĩnh mịch.

Cũng có dẫn tới Bắc Hải nơi sâu xa Truyền Tống trận, nhưng cũng không quá đáng tin.

Những kia cổ Truyền Tống trận lâu năm thiếu tu sửa, thường thường gặp sự cố, thỉnh thoảng đem người truyền tống đến biển rộng mênh mông nơi sâu xa, cứ thế biến mất.

Thạch Hạo tới nơi này là muốn cùng những người khác như thế, các loại (chờ) tọa "Minh thuyền", những thuyền này tuy rằng nghe khủng bố, thế nhưng kỳ thực cũng không nguy hiểm gì.

Sương mù bên trong, thuyền ảnh điểm điểm, ở màu đen sương mù bên trong dường như minh giới khách tới ở xuyên hành, một ít cổ thuyền ở tự do trôi nổi, ở đầu thuyền trên mang theo màu đỏ tươi đèn lồng.

Này có chút khiếp người, thế nhưng từ xưa đến nay, rất ít nghe nói từng ra nguy hiểm gì.

Không lâu lắm, có mấy chiếc minh thuyền xuất hiện, ở gần biển nơi trôi nổi, vô thanh vô tức, huyết sắc đèn lồng ở đầu thuyền chập chờn ra khốc liệt ánh sáng.

"Đây chính là minh thuyền sao?" Thạch Hạo tự nói.

"Thật là đáng sợ!" Màu vàng con kiến nhỏ không tự chủ được rùng mình một cái.

"Ngươi không biết sao, đây là Tiên cổ còn sót lại thuyền, từ trên một kỷ nguyên tồn đến đời này, vẫn chưa từng mục nát, ở trên biển phiêu lưu, có thể mang theo người bên bờ hướng một phương hướng đi tới." Thạch Hạo nói rằng.

"Không biết, chưa từng nghe nói." Con kiến nhỏ lắc đầu, bởi vì nó là ở kỷ nguyên này sinh ra.

Trên thực tế, Thạch Hạo cũng thật tò mò, trong lòng tràn đầy sự khó hiểu, ở hắn lần đầu tiên nghe được cần phải mượn loại này thuyền vượt qua Bắc Hải thì, cũng từng ngạc nhiên.

Này đến tột cùng có thế nào quỷ dị? Vạn cổ bất hủ thuyền, tồn tại ở thế gian, còn có thể định hướng mà đi, quá giàu có thần quái sắc thái.

Gần rồi, trong đó một chiếc thuyền đến bên bờ, không phải to lớn bao nhiêu, thế nhưng là rất kiên cố, màu đen thân tàu, trải qua vạn cổ năm tháng đều chưa từng tổn hại.

Đây thực sự là từ trên một kỷ nguyên phiêu chảy xuống cổ thuyền? Thạch Hạo có chút không quá tin tưởng, không khỏi quá khó mà tin nổi.

Cũng từng có đại nhân vật mò đi một ít thuyền, đi nghiên cứu, nhưng kết quả cũng không cái gì thu hoạch đặc biệt.

"Đi rồi, chúng ta lên thuyền." Thạch Hạo nói rằng.

Hắn sắp ra biển, nghe nói ở Bắc Hải nơi sâu xa có một khu vực vẫn là rất náo nhiệt, vô cùng phồn thịnh, ở lại không ít tu sĩ.

"Hừm, khá quen!" Khi (làm) đăng lâm đến minh trên thuyền, Thạch Hạo nhíu mày.

Này thuyền làm sao càng xem càng nhìn quen mắt, xúc động tiếng lòng của hắn, lập tức ba chuyển động, để hắn có chút không yên.

Bỗng dưng, Thạch Hạo nhớ lại, ở hắn mười tuổi khoảng chừng thì, từng ở hạ giới ra biển, đi tới Côn Bằng sào tranh cướp cái thế bảo thuật, đã nhìn thấy ở nơi nào...

Chỉ là, khi đó nhìn thấy là thuyền giấy, là bị người chồng chất.

Này thuyền, cùng cái kia thuyền giấy tạo hình giống nhau như đúc!

Hơn nữa, hắn có thể vững tin, này thuyền không phải trang giấy biến ảo,

rất chân thực, lấy tay sờ có chút lạnh liệt.

"Cốt thuyền!"

Đây là một loại xương cốt đánh bóng thành, nó không chìm vào trong nước, mà lại kiên cố bất diệt, nhất định có lai lịch lớn!

Ở Thạch Hạo ngẩn ra thời khắc, chiếc thuyền này tự động mở ra, xuyên qua màu đen sương mù, hướng về Bắc Hải bên trong chạy tới.

Thạch Hạo ngồi xuống, nhẹ nhàng gõ này thuyền, tử quan sát kỹ, cái này chẳng lẽ như nghe đồn bên trong như vậy, lấy minh giới chúa tể xương luyện chế mà thành?

Đột nhiên, Thạch Hạo kinh sợ, vèo một tiếng trạm lên, hắn ở trên thuyền nhìn thấy hắc hồng chất lỏng đang chảy xuôi, ở chảy ra.

Huyết!

Thuyền trên vách, có một ít vết máu, đột ngột chảy ra.

Hắn mới vừa rồi không có chú ý, lập tức sờ soạng một cái, đầy tay hắc hồng, rất là đáng sợ cùng yêu dị!

Chuyện này... Chưa từng nghe nói! Người khác đi thuyền ra biển, đều chưa từng đã xảy ra chuyện như vậy, bình an.

Thạch Hạo một trận sởn cả tóc gáy, đây là chuyện gì?

Hắn trong lòng run sợ một hồi, có một loại lớn mật suy đoán, chẳng lẽ nói, hắn đi tới chân chính đầu, cái kia gấp giấy thuyền nữ tử chân thân ở mảnh này trong biển?!

Khi (làm) nghĩ đến khả năng này, Thạch Hạo trong lòng một trận chấn động mạnh!

Cô gái kia quá thần bí, từng để lại cho hắn cực kỳ ấn tượng sâu sắc,

thậm chí tại hạ giới Côn Bằng sào phụ cận thì vượt qua Côn Bằng bản thân, để hắn khó quên.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1279: U Minh

Màu đen sương mù khôn cùng, tại đây trong biển rộng thấy không rõ phương vị, không có tiếng động, chỉ có Minh Thuyền tại tự động chạy.

Cái này rất quỷ dị, Đại Hải không giới, như là không có cuối cùng. Thế nhưng mà, một điểm thanh âm đều không có, thậm chí không có một đóa bọt nước lật lên, tại đây như là biển tử vong, yên tĩnh có chút dọa người.

Chưa đủ một trượng trường màu đen cốt chất thân tàu bên trên, Thạch Hạo thần sắc mặt ngưng trọng, chằm chằm vào trên vách thuyền huyết, lại nhìn về phía cái này phiến không khí trầm lặng biển.

Trong lòng của hắn không có ngọn nguồn, cũng không kỹ càng hỏi thăm qua người khác, tại vượt qua cái hải vực này lúc gặp được loại tình huống nào, trước mắt bình thường sao?

Tối thiểu nhất, màu đen thân tàu trôi huyết, đây tuyệt đối bất thường, người khác có lẽ chưa từng nhìn thấy qua.

"Trên người của ta có đồ vật gì đó, khiến cho nó cộng minh sao?" Thạch Hạo tự nói, nói cách khác tại sao có loại này biến cố.

Hắn có chút bất an, Minh Thuyền tự chủ đi thuyền, mục đích thực sự địa hay vẫn là Bắc Hải Thạch Lâm sao? Hắn không thể vững tin, vạn nhất xuất hiện quỷ dị, tại đây mênh mông trong hải vực thập phần khó ứng phó.

"Cái này huyết cái gì hương vị, ta nghe mặc dù có mùi tanh, nhưng còn có nhàn nhạt mùi thơm ngát." Tại Thạch Hạo đầu vai, Kim sắc con kiến nhỏ nói ra, rồi sau đó nhảy xuống.

Thạch Hạo không nói gì, Thập Hung hậu đại nhìn vấn đề góc độ như thế

nào như vậy bất đồng đâu rồi, hắn vẫn còn trong lòng còn có sầu lo, thằng này lại lớn như vậy liệt liệt.

"Nếu không ngươi nếm thử?" Thạch Hạo tức giận nói.

"Đang!"

Kim sắc con kiến tuy nhiên chưa đủ một tấc trường, nhưng là trực tiếp xách ra một cái đầu người đại đồng đỉnh, rất hiển nhiên, nó có siêu tuyệt thần thông, ngày thường có thể đem Tu Di giống như bao la hùng vĩ đồ vật nhét vào trong cơ thể.

"Luyện hóa một ít!" Nó bắn ra chỉ, trên vách thuyền tóe lên vài giọt màu đỏ thẫm chất lỏng, rơi vào đồng đỉnh trong.

"Đại Lực Tiên Diễm, đốt cháy Vạn Tà!" Kim sắc con kiến nhỏ một tiếng khẽ quát, há mồm phun ra một đạo kim quang, hóa thành hỏa diễm, đốt nướng nó đồng đỉnh.

Nó vóc dáng mặc dù nhỏ, nhưng là nhổ ra hỏa diễm uy lực lại bất phàm. Tại chỗ lại để cho tại đây nhiệt độ kịch liệt tăng vọt, hư không đều bóp méo, đùng rung động.

Đón lấy, cái kia đồng đỉnh bị nung đỏ, hơn nữa trong suốt.

Đỉnh kia rất đặc biệt, óng ánh sáng, mới vừa rồi còn là màu xanh đồng sắc, kết quả hiện tại như là Lưu Ly bình thường, có thể nhìn thấy bên trong văn lạc đan vào.

Đó là Tiên Cổ Đại Đạo phù văn, xây dựng thành này đỉnh bên trong kết cấu. Phiền phức mà huyền ảo.

Phốc!

Rất nhanh, trong đỉnh dâng lên một hồi khói đen, tanh hôi gay mũi, lại để cho người muốn ói.

Thạch Hạo cùng con kiến nhỏ rất nhanh lui ra phía sau, cái này cổ khói đen rất ít, nhưng lại có kinh người tính ăn mòn, lại để cho chung quanh sương mù đều xuy xuy rung động, hơn nữa ẩn chứa khủng bố năng lượng, tại nó dâng lên nháy mắt. Chung quanh hư không rõ ràng đã nứt ra.

Không chỉ nói Thạch Hạo, tựu là đỉnh đạc con kiến nhỏ đều nghẹn họng nhìn trân trối.

"Như vậy biến thái, đây là Trường Sinh cấp đại nhân vật huyết dịch thụ nguyền rủa sau lưu lại tàn độc sao?" Con kiến nhỏ lẩm bẩm.

Thạch Hạo so với hắn còn kinh, chỉ là trên vách thuyền tràn ra một ít huyết. Lấy ra vài giọt mà thôi, thì có bực này lực lượng.

Rất rõ ràng, đây là còn sót lại độc tố, như là năm đó sẽ như thế nào? Quả thực không thể tưởng tượng. Chỉ sợ một giọt huyết cũng có thể diệt giết đương thời tuyệt đỉnh cao thủ.

Trong đỉnh, lưu lại một tích coi như đỏ tươi huyết châu, có một tia linh tính. Nhưng lại thiếu khuyết tánh mạng khí cơ, đồng thời có nhàn nhạt mùi thơm ngát.

Đây là Bảo huyết!

Không hề nghi ngờ, đã từng thập phần trân quý, nhưng là ức vạn năm tuế nguyệt trôi qua, tinh hoa tan hết, có thể lưu lại một phần vạn cũng không tệ rồi.

Có thể mặc dù như vậy, cái này nhỏ máu trong như trước có rất lực lượng đáng sợ.

Thạch Hạo ngưng mắt nhìn, tại chính giữa thấy được một khỏa lại một khỏa ngôi sao nhấp nhô, đó là dị tượng, là đã từng phát sinh qua sự tình, Hỗn Độn Khí bốc lên, rất nhiều đại tinh tại trong vũ trụ bị va chạm, nổ tung.

Cái này lại để cho hắn rung động!

Con kiến nhỏ rất khẩn trương, cũng chằm chằm vào cái kia nhỏ máu bên trong cảnh tượng.

Oanh!

Một tiếng kịch chấn, bọn hắn phảng phất đã nghe được rống to một tiếng, tràn ngập tuyệt vọng, đón lấy một cây Kim sắc trường thương ngang đại vũ trụ, phù một tiếng, đem một cái sinh linh đâm thủng.

Đón lấy, một chuỗi vết máu tóe lên, rơi tại tinh vực ở bên trong, huyết dịch như là đáng sợ Chí Tôn pháp khí, một đường hoành kích, xỏ xuyên qua rất nhiều cực lớn ngôi sao.

Rõ ràng là một ít huyết châu tử mà thôi, tuy nhiên lại phá hủy rất nhiều cổ xưa mà khổng lồ tinh cầu, đều bị đánh nát.

"Trời ạ, thật cường đại, sẽ không so cha ta yếu bao nhiêu a?" Kim sắc con kiến nhỏ lên tiếng kinh hô.

Thạch Hạo cũng không khỏi biến sắc, lưng phát lạnh, cái này là như thế nào chiến tranh? Một cái sinh linh bị đánh chết nháy mắt, rơi xuống nước ra huyết dịch, rơi vãi trong tinh không, tựu phá hủy nhiều như vậy ngôi sao, cái này thật sự rung động nhân tâm.

Một giọt huyết có thể hủy hoại Tinh Không, chém rụng hạ hơn mấy trăm ngàn khỏa thập phần cực lớn tinh thể!

Đây là trong thần thoại Thần Thoại, thật sự có chút dọa người.

"Cái này huyết bị pha loãng cũng không biết bao nhiêu vạn lần, còn có thể lưu lại những ấn ký này, ẩn chứa muôn đời trước tin tức, thật sự không đơn giản!" Con kiến nhỏ nói ra.

Thạch Hạo ý bảo, khiến nó nếm thử cái này huyết hương vị.

Nó ngông nghênh lắc đầu, nói: "Có cái gì huyết so coi trọng ta Lực Chi

Cực Tận huyết, Chân Long trong lòng huyết đều chưa chắc có thể so sánh!"

"Nói cũng đúng, để cho ta phân biệt thoáng một phát, Lực Chi Cực Tận huyết đến cùng như thế nào, ta còn chưa bao giờ được chứng kiến đấy." Thạch Hạo mỉm cười nói.

"Bỏ đi, đừng đánh chủ ý của ta!" Con kiến nhỏ vẻ mặt cảnh giác bộ dạng.

Rõ ràng rất khẩn trương, hào khí quỷ dị, Đại Hải mênh mông không âm thanh âm, như là một mảnh Sinh Mệnh Cấm Khu, bất quá bọn hắn lẫn nhau đấu võ mồm, cũng là hòa hoãn không ít.

Thạch Hạo cẩn thận nghiên cứu cái này nhỏ máu, đáng tiếc không còn có phát hiện mới, nó dần dần ảm đạm, quy về yên tĩnh rồi.

Thời gian trôi qua, rất nhanh đã trôi qua rồi ba ngày, tại cái hải vực này ở bên trong, sương mù càng lúc càng lớn, đậm đặc hóa không khai, đến cuối cùng Thiên Nhãn Thông toàn diện mất đi hiệu lực.

Bọn hắn tiến vào một mảnh ma địa, hải dương rất sâu, cũng không biết có mấy vạn trượng, thế nhưng mà tại trên mặt biển thỉnh thoảng lộ ra cực lớn cốt cách, đứng thẳng nước chảy mặt.

Đây là cái gì địa phương quỷ quái? Thật sự là gặp quỷ rồi!

Tại trong truyền thuyết, Minh Thuyền chỗ chạy qua giữa đường xá tuyệt đối không có như vậy địa điểm, tại đây không phải có lẽ tiến về trước chỗ mục đích.

Trên mặt biển ngẫu nhiên còn một hình bán nguyệt hình cốt cách, cẩn thận ngưng mắt nhìn, đó là đầu lâu, vắt ngang trong hải vực, cực lớn khôn cùng.

"Như vậy đầu lâu không khỏi quá lớn a, còn sống thời điểm, tuyệt đối đỉnh thiên lập địa a." Con kiến nhỏ sợ hãi thán phục.

Thạch Hạo thần sắc mặt ngưng trọng, hắn cảm thấy, như là tại dọc theo vừa chết vong thông đạo, vượt qua chân thật cửu thiên thập địa, đi tới Minh giới trong.

Bằng không thì, tại sao có bực này đáng sợ cảnh tượng.

Thỉnh thoảng có thể chứng kiến cực lớn cẳng tay chờ ngược lại cắm ở trong biển rộng, lộ ra một mảng lớn tại trên mặt nước phương, thẳng nhập tầng mây trong. Cái này quá yêu dị rồi.

Có thể tưởng tượng, năm đó tại đây chiến đấu cỡ nào kịch liệt, chết đi tuyệt đối đều là tuyệt đỉnh nhân vật, bất kỳ một cái nào còn sống xuất hiện đều muốn kinh thiên động địa!

Ở chỗ này, có thể cảm nhận được quang âm sức mạnh to lớn, nhiều như vậy mạnh mẽ tuyệt đối cả đời nhân vật, cuối cùng đều như vậy thật đáng buồn, tại lịch sử trường hà trong chỉ là một đống xương khô.

Thạch Hạo không khỏi suy nghĩ, trăm triệu năm sau hắn bản thân ở nơi nào, phải chăng cũng chỉ là xương khô một đống.

Tương lai sẽ như thế nào. Hôm nay đủ loại mánh khóe đều tại biểu thị, sẽ rất không tường, Thiên Địa trật tự tan vỡ, dị vực sinh linh đem toàn diện xâm lấn, hội tạo thành từ trước tới nay hắc ám nhất một đoạn tuế nguyệt.

Hạ một kỷ nguyên mở ra về sau, bọn hắn thế hệ này người còn có thể còn lại mấy cái, đều muốn sẽ trở thành vi lịch sử bụi bậm sao?

Thạch Hạo rõ ràng nhớ rõ, tại Tiên gia chiến trường di tích ở bên trong, có muôn đời trước cự đầu vượt qua thời gian trường hà chặn đánh giết hắn. Từng có một cái bạch y nữ tử nghịch tố quang âm dòng sông mà lên, vì hắn ra tay.

Đó là kẻ đến sau ấy ư, là tương lai kỷ nguyên người sao, bọn hắn tương lai sẽ hay không có cơ hội gặp mặt?

Hay vẫn là nói. Cái kia một lần ra tay chỉ là đơn thuần trùng hợp, ngẫu nhiên gây ra.

Hắc ám nhất náo động thời kì, thảm thiết nhất thời đại sắp đã đến, Thạch Hạo cuối cùng cũng không biết mình vận mệnh sẽ như thế nào.

"Ân?" Đột nhiên. Tại hắn suy nghĩ lúc, một tiếng kịch chấn, bọn hắn chạy nhanh ra phiến khu vực này.

Hải Thiên một màu. Thoáng cái khoáng đạt rồi, bầu trời xanh thăm thẳm, giống như là Lam Bảo Thạch óng ánh nước biển, liền cùng một chỗ, thanh tịnh sáng, xinh đẹp say lòng người tâm thần.

Trước một khắc vẫn còn khói đen trùng trùng điệp điệp, tử vong khí cơ bao phủ, trong nước lộ vẻ cực lớn hài cốt, có thể sau một khắc thoáng cái đã xảy ra loại biến hóa này.

Tương phản quá lớn, ngoài người ta dự liệu!

"Chúng ta tới đã đến địa phương nào?" Kim sắc con kiến nhỏ thò đầu ra nhìn, ló đầu ra ngó, nó có chút phát mộng.

Bích Hải Lam Thiên, mặt nước như thủy tinh, có Linh khí tràn ra.

Cái này cũng không phải Bắc Hải Thạch Lâm, cùng trong truyền thuyết cái kia chỗ địa phương không giống với, Thạch Hạo cau mày, vô tâm thưởng thức như vậy bình thản cảnh đẹp.

Minh Thuyền tràn huyết, quả nhiên có cổ quái, đưa bọn chúng dẫn tới một mảnh chỗ thần bí, hắn trăm mối vẫn không có cách giải, chỗ kinh nghiệm vì sao cùng người khác không giống với.

Lúc này đây, Minh Thuyền chạy vô cùng nhanh, chưa đủ nửa canh giờ mà thôi, liền mang theo Thạch Hạo bọn hắn tiến nhập một mảnh sương mù chi địa.

Ở chỗ này, rất có phá vỡ tính, theo chân bọn họ ngày thường nhìn thấy đều không giống với.

Một vòng Kim Nhật dán mặt nước, phát ra thánh khiết vầng sáng, có thể chứng kiến, Đại Nhật trong có một đầu Kim Ô tại ngủ say.

Đây là một khỏa cổ xưa mặt trời, dùng một chỉ đã từng tung hoành trong trời đất cổ Kim Ô thi thể luyện chế thành, không có chết khí, chỉ có nóng bỏng cùng tường hòa.

Mà ở trên không trung, có rất nhiều ngọn núi, nhưng đều là ngược lại đâm vào ở dưới, càng có rất nhiều cây cối, như là trường trên trời, nhưng tán cây cũng hướng xuống, đối với Bích Lam nước biển.

Ngoài ra, sơn lĩnh, lục địa chờ, đều là chạy đến, cùng phía dưới vạn vật đối lập.

Mặt trời dán mặt biển, rời xa bầu trời, thảo mộc tại Thiên Vũ bên trên chạy đến sinh trưởng, một ít Hồng Hoang hung cầm, mãnh thú tại gào rú, đồng dạng là chân đạp lấy Thiên Khung, chồng cây chuối hành tẩu.

Cái kia như là một cái đảo ngược thế giới, cùng tại đây trái lại.

Không hiểu Càn Khôn, không đồng dạng như vậy địa vực, cái chỗ này hết sức đặc thù, lại để cho người khó hiểu.

Kim sắc con kiến nhỏ rướn cổ lên, một bộ ngẩn người bộ dạng, ở chỗ này tìm kiếm, đánh giá chung quanh, cái này là như thế nào một phiến thiên địa, lại để cho người thật là mê hoặc.

Oanh!

Đột nhiên, tiếng sấm cuồn cuộn, quả thực muốn chém nát người thần hồn!

Nó là như thế đột ngột, lăng không mà hiện, kinh hãi nhân tâm, quá đột

nhiên, đã phá vỡ tại đây bình thản.

Minh Thuyền chỉ là bằng phẳng chạy mà thôi, tựu không hiểu tiến vào cái này phiến tiếng sấm chấn thế khu vực.

Trời nước một màu ở bên trong, Lam Quang sâu kín gian, tại bình tĩnh mặt biển phía trước, có một màn rung động tràng cảnh.

Một cái như là núi lửa giống như vòng xoáy, từ bầu trời quán thông đến mặt biển, cái kia như là một ngụm chạy đến Hải Nhãn, đáng tiếc chính là, thực sự không phải là đem vạn vật xoay tròn, hấp thu tiến đáy biển, mà là muốn xoắn đến Thiên Khung đi lên.

Chỗ đó Lôi Quang hàng tỉ, là một ngụm Lôi Đình vờn quanh "Hải Nhãn", có lẽ có thể xưng là "Thiên Địa mắt".

Trước kia không âm thanh âm, chỉ có xâm nhập phiến khu vực này, mới đột ngột nghe được, đinh tai nhức óc, lại để cho người Nguyên Thần bất ổn, sẽ phải sụp đổ mở.

Con kiến nhỏ ôm đầu lâu, nhịn không được kêu to một tiếng, biểu lộ có chút thống khổ, cái chỗ này quá tà môn rồi, nó có chút chịu không nổi!

Thạch Hạo cũng mi tâm muốn nứt, tựa như có một thanh lưỡi đao bức tới, trực chỉ hắn Nguyên Thần, duệ không thể đỡ!

"Đó là cái gì?" Thạch Hạo nhịn đau khổ, cường đánh tinh thần, nhìn về phía cái kia quán thông trên trời dưới đất vòng xoáy, cẩn thận ngưng mắt nhìn, hắn khiếp sợ phát hiện, chính giữa thời gian chi lực quá nồng tăng thêm, quang âm mảnh vỡ khắp nơi đều là, tại đâu đó xoay tròn.

"Thời gian lực lượng, ta chưa từng có nhìn thấy qua đáng sợ như vậy tuế nguyệt chi lực!" Con kiến nhỏ sắc mặt thảm biến.

Một khi liên quan đến đến lúc đó quang, cái kia tuyệt đối khủng bố, dễ dàng phát sinh kinh biến, tựu là phụ thân của nó Thập Hung một trong Thiên

Giác Nghĩ, năm đó đều rất kiêng kị.

Mà tại nơi này trong thiên địa, hết lần này tới lần khác ngẫu nhiên sẽ xuất hiện nồng đậm tuế nguyệt chi lực, tuy nhiên xưa nay số lần có hạn, nhưng một khi hình thành loại này sân bãi, cần tránh đi!

Nhưng vào lúc này, cái kia khí thế bàng bạc vòng xoáy trong truyền đến một cỗ lực lượng đáng sợ, dẫn dắt, lôi kéo lấy Thạch Hạo còn có Thiên Giác Nghĩ, hướng chính giữa phóng đi.

"Không muốn a!"

Kim sắc con kiến nhỏ kêu to, mặt lộ vẻ vẻ hoảng sợ, Thạch Hạo cũng sởn hết cả gai ốc, cảm thấy đụng phải lớn lao nguy cơ, tình huống thập phần không ổn.

"Ta không muốn trở lại tiền sử a, cái này gặp quỷ rồi vòng xoáy, là thời gian chi lực trúc tạo mà thành, một khi hãm sâu chính giữa, có trời mới biết muốn đi đâu cái thời đại, ta không muốn chết a!"

Bởi vì, dựa theo nó phụ thân lưu đã hạ thủ trát bên trong ghi lại, một khi rơi vào đi, tu vi nếu không thể áp che đương đại, rất có thể sẽ chết già ở nửa đường bên trên, hoặc là hội biến mất, rơi vào "Luân Hồi" trong!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1280: Thời Gian Đường Nối

Ầm!

Trong thiên địa, cái kia sấm sét quá mức đáng sợ, ở bên cạnh bọn họ nổ tung, đổ nát hư không, nổ đoạn Càn Khôn, sự mạnh mẽ của uy lực so với thiên kiếp còn kinh người.

Cái kia to lớn sấm sét, mỗi một đạo cũng như đồng nhất quải Ngân hà giống như, từ bầu trời nơi sâu xa nhất buông xuống, mênh mông vô biên, đâm người hai mắt chảy máu lệ.

"Có ma, đây là cái gì phá địa phương, chúng ta làm sao sẽ bước vào nơi này!" Con kiến nhỏ kêu to, trên đầu nó xúc tu rung động, toàn thân phát lạnh, tâm đều nguội.

Thạch Hạo cũng tê cả da đầu, nơi này là tuyệt địa, không thể tới gần, còn phía bên ngoài cũng đã như vậy kinh sợ, một khi xông đến trung tâm nơi hơn nửa muốn hình thần đều diệt.

Thạch Hạo tuy rằng có tự tin, thế nhưng đi tới nơi này sau, bản năng trực giác nói cho hắn, mặc dù là cơ thể hắn vô cùng mạnh mẽ, nhưng cảnh giới còn chưa đủ lấy ở đây đối kháng.

Một khi bị ánh chớp bắn trúng, chắc chắn sẽ tại chỗ hóa thành một bồi sương máu!

"A... Không được!" Con kiến nhỏ kêu to, nó ra sức giãy dụa, sử dụng tới tộc này mạnh nhất thần thông, lực có thể hám thiên, có thể điên đảo Càn Khôn.

Chỉ là, vô hình trung có một loại tràng vực toả ra, trong nháy mắt liền

tan rã rồi sự chống cự của bọn họ, không thể đối kháng.

Hư không đang vặn vẹo, thời gian đang lưu chuyển, thời gian mảnh vỡ như là một đóa lại một đóa hoa đang toả ra, có thể tiêu diệt hết thảy sức mạnh.

Duy nhất vui mừng chính là, cái kia ánh chớp trút xuống thì, tuy rằng bàng bạc, có thể đánh giết nhân vật tuyệt thế, thế nhưng cũng chưa từng lạc ở trên người bọn họ, trong cõi u minh như là có một luồng dị lực dẫn dắt mở ra.

Nồng nặc thời gian khí tức, năm tháng cảm giác tang thương, giống như đại dương, ở phía trước khuấy động, kịch liệt xoay tròn, hóa thành một cái không lường được đường nối, không biết thông hướng nào!

"Nhanh nghĩ biện pháp a, không phải vậy chúng ta đều phải chết rồi!" Màu vàng con kiến nhỏ kinh hoảng, nó còn vị thành niên, mới vừa vừa xuất thế liền trải qua bực này kinh thiên chi biến, đã hoảng hồn.

Xoạt!

Thạch Hạo giơ lên tay trái, từ trong lòng bàn tay bắn ra mấy chục cây màu vàng thần liên, dường như tơ nhện giống như, nhằm phía xa xa, muốn quấn quanh trụ xa xa một toà rặng đá ngầm.

Đây là Liễu Thần pháp, nhưng đáng tiếc ở nơi này không có tác dụng, toàn bộ bầu trời đều phảng phất ép xuống dưới, để màu vàng dây xích lờ mờ, cũng nát tan nơi đó rặng đá ngầm.

"Mở cho ta a!" Con kiến nhỏ kêu to, nó liên tục vung đầu nắm đấm, vận dụng tộc này lực cực điểm bảo thuật, muốn muốn xông ra cầm cố, đánh nát tất cả.

"Phốc!"

Nó tao ngộ phản phệ, há mồm thổ huyết, ánh chớp soàn soạt, không có

đánh xuống ở minh trên thuyền, thế nhưng có một luồng khí tức kinh khủng đè xuống, dường như Càn Khôn hủy diệt, vũ trụ đổ nát, muốn tiêu diệt vạn vật.

"Ta mở phá tan!"

Thạch Hạo kêu to, vận dụng chính mình thần thông, triển khai Luân Hồi bảo thuật, ở trong ẩn chứa mảnh vỡ thời gian, này dính đến sức mạnh của thời gian.

Thế nhưng, không dùng tới cũng còn tốt, hơi sử dụng lại làm cho bọn họ tốc độ phi hành tăng nhanh, một luồng đáng sợ bí lực nắm bọn họ còn có minh thuyền, cực tốc nhằm phía cái kia thông thiên vòng xoáy!

"Đến cùng chuyện gì xảy ra, người khác ngồi ở minh trên thuyền trực tiếp liền đi tới cái kia cái gì Bắc Hải bãi đá, chúng ta tại sao lại như vậy xui xẻo!" Màu vàng con kiến nhỏ kêu thảm thiết.

Thạch Hạo cũng ở nghĩ lại, vì sao lại phát sinh chuyện như vậy?

Rất nhiều người đều từng mượn minh thuyền đi, cũng chưa từng xuất hiện cái gì bất ngờ, tại sao bọn họ tao ngộ bực này biến cố?

"Lẽ nào bởi vì ngươi là Thiên Giác Nghĩ dòng dõi, xúc động một loại nào đó quy tắc, vì vậy chúng ta đều bị cầm cố, cũng bị câu tiến vào thời gian trong đường nối?" Thạch Hạo làm ra suy đoán như vậy.

"Mắc mớ gì đến ta, chưa từng nghe nói pháp tắc còn có thể phân biệt huyết thống, khẳng định là một loại nào đó cấm kỵ đồ vật phát động nơi đây thời gian đường nối!" Màu vàng con kiến nhỏ kêu to.

Thạch Hạo nhíu mày, trên thực tế hắn cũng từng có loại này ngờ vực, nhưng chỉ bằng cái nào đó đồ vật liền có thể làm ra đáng sợ như thế cảnh tượng sao?

Chăm chú tế muốn, trên người hắn "Vi cấm vật phẩm" cũng thật là có

như vậy vài món, trong lúc nhất thời khó xác định đến tột cùng là cái nào món đồ.

Hô!

Biển gầm đến rồi, tầng mấy ngàn sóng lớn đánh lên trời cao, loại này sóng lớn đủ để đập nát núi lớn, trực tiếp đem giữa bầu trời đám mây đánh tan, làm người ta sợ hãi.

Đương nhiên, vẫn chưa đủ lấy chạm tới trên vòm trời những kia ngược lại đứng vững ngọn núi, cây cỏ Đại thế giới các loại.

Chỉ có điều nước biển đem trên mặt nước màu vàng cổ Kim ô hóa thành liệt nhật nhấn chìm, ở bọt nước bên trong bốc ra vỡ vụn áng vàng, như trước vô cùng nóng rực.

"Nhanh lên một chút, không kiên trì được rồi!" Màu vàng con kiến nhỏ tuy rằng tiểu, nhưng Nguyên Thần lực rất kinh người, có thể này tế mi tâm có huyết tràn ra.

Càng tiếp cận thời gian đường nối, chịu đến áp chế càng mãnh liệt, phảng phất có một thanh thời gian chi nhận muốn chém nguyên thần của bọn họ.

Thạch Hạo cũng gấp, bởi vì quá gần rồi, sắp muốn đi vào cái kia thông thiên thời gian trong đường nối, thật muốn rơi vào đi trời mới biết sẽ tới đạt nơi nào!

Ầm!

Ánh chớp soàn soạt, hắn đầu tiên lấy ra Lôi Đế giáp trụ, rách nát áo giáp phát sáng, tuy rằng nát đến toàn thân là động, rỉ sét loang lổ, nhưng giờ khắc này kinh trên trời ánh chớp một soi sáng lập tức thức tỉnh, phảng phất một vị cổ Tiên thức tỉnh, cuồng bạo vô cùng, phóng thích Bất Hủ tiên quang.

"Cái tên nhà ngươi, đều dẫn theo cái gì yêu ma giáp trụ, chính là vật này

dẫn đến sao?" Con kiến nhỏ giãy dụa, nó cảm thấy cực kỳ nguy hiểm, vạn nhất dưỡng trên trời ánh chớp đều dẫn dắt mà đến, tuyệt đối sẽ bị điện thành than cốc.

Loại này lôi đình vượt xa hư đạo cảnh, chính là Chí Tôn đến rồi hơn nửa đều phải bị nướng chín, không nhưng đối với kháng!

Nhưng mà, Lôi Đế giáp trụ ngắn ngủi phát sáng sau, lại lần nữa yên tĩnh, cùng này điều thời gian đường nối cũng không có cộng hưởng lên.

"Xoạt!"

Đón lấy, Thạch Hạo lấy ra Nguyên Thủy Chân Giải, cầm trong tay Vạn Linh Đồ, trắng loáng cốt rất nhu hòa, tuy rằng bất phàm, thế nhưng cũng không có cùng nơi đây dị tượng đồng thời bắt đầu rung động.

Cheng!

Sau đó, Thạch Hạo lấy ra một cây kiếm thai, khởi đầu u ám tối tăm, bình thường, nhưng là trải qua ánh chớp soi sáng sau, nó lại vang vọng boong boong, muốn phá thiên mà đi, phát sinh óng ánh ánh kiếm, xé rách thương vũ!

Đại La Tiên Kiếm, sát khí vào đúng lúc này quá nồng nặc, cuồn cuộn ánh kiếm thực chất hóa, nó chưa từng có như một khắc như thế khát máu, tràn ngập giết chóc khí, quả thực muốn giết tuyệt nhân gian!

Ầm!

Ánh kiếm động vực ngoại, bắn ra đã không giống như là đơn thuần kiếm khí, mà như là một toà chống đỡ khai thiên địa núi lớn, đột ngột sừng sững, cắn nát bầu trời.

Thạch Hạo ngạc nhiên, mà hậu thân thể một trận băng hàn, hắn từ không nghĩ tới quá, thanh kiếm này sát tính nặng như vậy, sẽ đáng sợ như vậy, đây là bị phụ cận sức mạnh kích thích sao?

Một luồng sương máu, chớp mắt khuếch tán, bao phủ hải vực.

Trong nháy mắt này, Thạch Hạo mũi rất dương, bởi vì hắn nghe thấy được một luồng gay mũi mùi máu tanh, đều là thanh kiếm này thai gây nên, như muốn tiêu diệt bán đứt thế hết thảy sinh linh giống như giống như!

Quá quỷ dị, thật đáng sợ rồi!

Lúc này, hắn rất muốn đem kiếm này thai ném xuống, lại cùng dĩ vãng tương phản lớn như vậy, kiếm kia tóc máu ra mưa ánh sáng như trước xán lạn, dường như Phi Tiên, nhưng là ở kiếm thai phạm vi ba thuớc ở ngoài, cũng chính là Thạch Hạo thân thể ở ngoài, đâu đâu cũng có màu đỏ tươi, mùi máu tươi.

"Đây là cái gì kiếm, làm sao sẽ như vậy yêu tà?" Con kiến nhỏ vừa hãi vừa sợ, nó có chút choáng váng, tên trước mắt này trên người gì đó làm sao đều có cỗ tà tính đây?

Kiếm thai không rõ, rõ ràng ở cùng nơi đây bí lực đối kháng, dù cho là thời gian gia thân, cũng phải chém đánh, hung diễm ngập trời!

Bất quá, cuối cùng nó cũng từ từ ổn định, bởi vì cái kia mảnh vỡ thời gian còn có lôi đình vẫn chưa theo chân nó cộng hưởng, song phương không gặp nhau, không lại xung đột.

"Như trước không phải, đến cùng có phải là bên cạnh ta đồ vật?" Thạch Hạo rất bất đắc dĩ.

Hắn lại lấy ra một tấm vảy, dài hơn một thước, mang theo long uy, đây là hắn năm đó truy kích không rõ cùng quỷ dị thì, leo lên trong hư không cái kia chiếc nhuốm máu màu đen cổ thuyền mang theo đi ra đồ vật!

"Long khí!" Màu vàng con kiến nhỏ híp mắt lại, trong lòng rùng mình.

Như trước không phải vật ấy, vẫn không thể dẹp loạn sức mạnh thời gian.

Trong phút chốc, Thạch Hạo chu vi trôi nổi lên rất nhiều vụn vặt đồ vật, hắn đem tất cả mọi thứ đều phiên đi ra, tích thành một đống.

Nhưng là, lúc này đã chậm, một nguồn sức mạnh lôi kéo bọn họ, lấy không thể ngăn cản tư thế va chạm hướng về cái kia cái lối đi, nơi đó lôi đình từng trận, thời gian lưu chuyển.

Còn chưa chân chính chạm đến, cũng làm người ta linh hồn rung động, sinh ra thấy lạnh cả người.

Thời gian lưu chuyển, phảng phất thân hãm ở trong, đảo mắt liền sẽ tới ngàn vạn năm, đó là một đạo thời gian cánh cửa, rơi vào về phía sau trời mới biết sẽ tới chỗ nào.

Không người nào có thể giải thích rõ ràng, vì sao lại xuất hiện loại này môn, bởi vì từ xưa tới nay cũng chỉ có mấy cái ví dụ, đều trở thành khó giải bí ẩn!

Mà hiện tại, Thạch Hạo liền muốn tự mình trải qua, muốn chân chính trải qua cái gọi là không thể hóa giải thiên cổ chi mê!

"Ô a, không muốn, ta còn không muốn chết, ta vẫn không có thành niên, còn chưa thành hôn, vẫn không có vì chúng ta chủng tộc lưu lại một cái Vô Địch huyết thống, không muốn mang đi ta, Thiên Giác Nghĩ không thể tuyệt diệt a!" Màu vàng con kiến nhỏ kêu to, ở đây tay chân loạn tránh, liều mạng đối kháng, triệt để hoảng rồi.

Thạch Hạo cũng mao, trời mới biết muốn đi nơi nào, thật lập tức đi tới mông muội thời đại, hoặc là tiến vào trên một kỷ nguyên, cái kia cũng thật là đáng thương, đem cùng kỷ nguyên này đoạn đi hết thảy liên hệ!

Thời khắc này, Thạch Hạo tâm tình phức tạp, nghĩ đến rất nhiều, cái lối đi này đến tột cùng là thế nào hình thành?

Là người vì là, vẫn là thiên địa tự nhiên tạo hóa mà thành, nếu như là người vì là, đó là sức mạnh khủng bố cỡ nào, có mấy người có thể có lớn

như vậy uy thế?

Nếu như là thiên địa sinh thành, lại cần muốn như thế nào điều kiện, mới có thể thúc đẩy?

"A..."

Một người một nghĩ đồng thời kêu to, bởi vì va về phía màn ánh sáng, muốn cùng lôi đình còn có sức mạnh thời gian gặp gỡ, sẽ tiến vào lối đi kia bên trong.

Ầm!

Thiên địa rung bần bật, biển gầm ngập trời!

Thời khắc này, ánh sáng nhấn chìm tất cả, cái gì đều không nhìn thấy, chỉ có sóng biển, chỉ có thời gian đang lưu chuyển, bị lực lượng thời gian bao trùm.

Nơi này phát sinh biến hoá kinh người!

Lối đi kia nứt ra, lôi đình phân hướng về hai bên, cũng không có bắn trúng hai người, Thạch Hạo cùng con kiến nhỏ trực tiếp rơi rụng ở trong đường hầm.

Chỉ trong nháy mắt này, bọn họ cảm nhận được sự ăn mòn của tháng năm, cơ thể dường như muốn già yếu mấy chục ngàn năm, cả người cảm thấy già nua lẩm cẩm, bị một tầng hào quang che đậy.

"Ta không muốn chết già a, nếu đi vào, vậy thì nhanh lên ra đi, đưa chúng ta đi!" Con kiến nhỏ kêu to.

Thạch Hạo cũng đang đối kháng với, thế nhưng dường như một hạt túc rơi vào Thương Hải bên trong, sức mạnh của cá nhân quá nhỏ bé, ở xung quanh, có rất nhiều to lớn tinh thể chuyển động.

"Không muốn a!" Hai người đồng thời hô to.

Đùng!

Một tiếng tiếng vang trầm nặng, đi kèm một đạo vĩnh hằng ánh sáng, để tất cả nghịch chuyển, bọn họ cảm thấy biến tuổi trẻ, tình huống hướng về phương diện tốt phát triển.

Cùng lúc đó, Thạch Hạo giật mình trợn to con mắt, hắn nhìn thấy mấy cái tiểu thuyền giấy, trước sau từ xa đến gần, đều nhuộm huyết, viết tự, vào lúc này quang trong đường nối phiêu lưu.

"Chỉ có thể dưới chính ta..."

Như trước là năm đó quen thuộc tự, còn có đồng dạng thuyền giấy.

Răng rắc!

Một đạo kinh thế sấm sét đánh xuống, đi kèm ánh sáng chói mắt nhất, phương xa có một bóng người hiện lên, ở tới gần, tay áo giương ra, phong hoa tuyệt đại, nàng đang đến gần!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1281: Một Bước Một Kỷ Nguyên

Từ xa đến gần, lại xuất hiện một cái sinh linh!

Nàng phong hoa tuyệt đại, tiến vào nơi đây, lăng vũ với ở thời gian xây dựng trong đường nối, cấp tốc mà đến, loại kia phong thái chấn động tâm thần người ta, khiến người ta vừa thấy khó quên.

Cái gì là Phi Tiên? Theo Thạch Hạo, đây chính là!

Cô gái này quần dài phấp phới, bay phần phật, tường với trời cao, Thanh Ti phất động, cả người mang theo kỳ ảo Tiên vận, đứng ngạo nghễ vạn trượng hồng trần trên.

Nàng không nói ra được xuất thế, không thuộc về nhân gian, mang theo một loại phiêu dật khí tức, màu trắng vạt áo tung bay, giống như là muốn siêu thoát mà đi, đi vào trên chín tầng trời.

Mới nhìn, nàng như không cốc Chân Tiên, lại như núi rừng bên trong xông ra Tinh Linh, không dính vào khói lửa nhân gian khí.

Nhưng là, khi (làm) hơi hơi tới gần thì, làm người ta chấn động!

Cô gái này, ánh mắt chuyển qua chớp mắt, giống như khiến người ta trải qua một cái thứ Luân Hồi, thâm thúy mà siêu nhiên, có loại hàm súc phong mang, này không phải nhu nhược lệ châu.

Nàng có một loại nội liễm thô bạo, có một loại cái thế phong thái!

Một sát na, con kiến nhỏ trong lòng rung động, nhẫn không ở nơi này run rẩy, suýt nữa đại kêu ra tiếng.

Tại sao có thể có nữ nhân như vậy? Giơ tay nhấc chân, lại muốn ép sụp thiên địa, nàng có một loại tuyệt đại Vô Địch phong thái, có thể nhìn xuống vạn cổ sông dài!

Đây là rất mâu thuẫn khí chất, tĩnh nhìn lên, không minh như tiên, mà tay áo phần phật, nhanh chóng tới gần thì, lại khí thôn sơn hà, quan sát từ cổ chí kim rất nhiều cao thủ cái thế.

"Nữ nhân này... Làm sao sẽ mạnh như vậy, tuy rằng không gặp nàng ra tay, thế nhưng ta đã biết, nàng nhất định thủ đoạn thông thiên, này thời gian đường nối sẽ không phải chính là nàng làm ra đến chứ?"

Màu vàng con kiến nhỏ âm thanh run, cả người không nhịn được run lẩy bẩy, không tự chủ được, Nguyên Thần cùng thân thể xuất phát từ một loại bản năng, đối với nàng kính nể.

Trên thực tế, này khá tốt!

Nếu như là những sinh linh khác tới đây, không có Thiên Giác Nghĩ bộ tộc lực cực điểm huyết thống, khẳng định từ lâu nằm rạp trên mặt đất, muốn đối với nữ tử quỳ bái.

Hơn nữa, đúng vào lúc này, Thạch Hạo cùng con kiến nhỏ khiếp sợ phát hiện, trong lúc hoảng hốt xuất hiện ảo giác.

Bởi vì, loáng thoáng nghe được, có một loại tế tự âm, càng có một loại lễ bái thanh, phảng phất trong thiên địa chúng sinh ở tề tụng một vị nữ tên Đế.

Là người con gái trước mắt này? Một vị nữ Đế!

Mặc dù cách xa nhau dài dằng dặc thời không, cự li khó có thể phán đoán năm tháng, thế nhưng, nàng vị trí thời không người như trước ở nhớ tới nàng, trong lúc hoảng hốt, đã truyện tới nơi này!

Cư Tiên cổ bí sử giảng, có một cái không thể chứng thực nghe đồn, có vô thượng công lao, từng cứu toàn bộ đất trời sinh linh, ở tại khi còn sống

hoặc là chết đi, sẽ quấn quanh loại này tế tự âm, không thể dừng lại.

Hơn nữa, dù cho cách không gian, cách năm tháng, thi thể của nàng dù cho trầm luân tiến vào vũ trụ vực sâu, cũng có thể bị loại thanh âm này tiếp dẫn, bị nhận biết được ở phương nào.

Cô gái này, đến tột cùng làm ra quá cái gì, nàng là ai? Lẽ nào dựa vào sức một người cứu thế, vì vậy mới có loại này vạn cổ tế tự âm vờn quanh.

Không phải nói, nơi này hẳn là đối với từ trần người kính ngưỡng sao? Có thể xem ra, nàng còn sống sót!

Nữ Đế!

Thạch Hạo cùng màu vàng con kiến nhỏ nghe được, vô số người ở tế tự, đây là một vị nữ Đế, một vị đã từng phong hoa tuyệt thế nữ tử Đại Đế!

"Đến rồi, là nàng tạo nên thành thời gian đường nối sao?"

Nếu như đúng là như vậy, quả thực không thể tưởng tượng, đó là cỡ nào kinh thiên sức mạnh to lớn?

Cách dòng sông thời gian, cách nhau một mảnh đoạn tuyệt hư không quyết đấu, này đã xem như là thần thoại bên trong thần thoại, từ cổ chí kim có mấy người có thể làm được?

Mà nếu như mạnh mẽ ngưng tụ một con đường, hóa cổ kim tương lai làm một đồ, chuyện này quả là không thể tưởng tượng!

Đồng thời, xác thực tới nói, vậy căn bản không hiện thực!

Bởi vì, có tiên hiền đã từng hợp lực thôi diễn quá, này không thể thực hiện được, nếu như làm như vậy, trừ phi đại đổ nát, đại nghịch tố, đại hủy diệt, không thể thực hiện.

Làm như vậy, chân chính sẽ nhiễu loạn các giới, triệt để diệt chư thiên.

Trên lý thuyết tới nói, là không thể thực hiện được, không làm được.

Nhưng là, trước mắt vị này bạch y nữ Đế, nàng là làm sao làm được, thực sự là nàng thủ đoạn nghịch thiên, mạnh mẽ ngưng tụ ra cái lối đi này sao?

Vẫn là nói, gặp may đúng dịp, nàng phát hiện trong thiên địa một cái lỗ thủng, cửu tử nhất sinh, như vậy cường xông tới?

Ầm!

Trời long đất lở, quỷ khóc thần hào!

Ở bạch y nữ Đế tới gần thì, các loại cảnh tượng kì dị trong trời đất tần ra, thực sự là chấn động lòng người, có nàng đánh giết tuyệt đại cao thủ hình ảnh, mưa máu bay tung tóe, có chư thiên Thần Ma đồng thời đang ngã xuống, thi hài liên miên cảnh tượng.

Màu vàng con kiến nhỏ dọa sợ, mới vừa rồi còn cảm thấy cô gái này dường như Tinh Linh, còn như "Trích Tiên", có thể hiện tại không chỉ có nhìn thấy nàng ác liệt, còn nhìn thấy nàng sát phạt thủ đoạn!

Răng rắc!

Đúng vào lúc này, thời gian đường nối không vững chắc, muốn nứt ra rồi, không có thể dài lâu tồn với thế gian.

"Không được, chúng ta muốn xong!" Con kiến nhỏ biến sắc, một khi thời gian đường nối nổ tung, bọn họ đem biến thành tro bụi, liền Nguyên Thần đều không còn sót lại, Vạn Cổ Giai Không.

"Xoạt!"

Bạch y nữ nhân ra tay, ấn tay một cái, Phi Tiên ánh sáng tràn ngập, muốn cầm cố cái lối đi này.

"Là nàng!" Rốt cục, ở nữ tử ra tay chớp mắt, Thạch Hạo hoài nghi trong

lòng xung kích đến cực điểm, sau đó lập tức tỉnh ngộ, nhận ra nữ nhân này.

Bạch y nữ Đế, từng ở tiên gia chiến trường đã cứu hắn!

Ba năm trước, ở mảnh này di tích bên trong, từng có thế giới một bờ khác bá chủ cách vạn cổ, đứng ở dòng sông thời gian phần cuối, hướng phía dưới du ra tay.

Lúc đó, Thạch Hạo tràn ngập nguy cơ, bất cứ lúc nào muốn bỏ mình. Sẽ ở đó thì, từng có một cái bạch y mỹ nhân, mạnh mẽ tuyệt đại, đột nhiên xuất thế, thô bạo đẩy lùi thượng du sinh linh đáng sợ.

Thạch Hạo tuy rằng vừa nãy thì có hoài nghi, nhưng là vẫn không dám vững tin, mãi đến tận hiện tại khi (làm) đối phương động thủ thì, hắn mới có thể rõ ràng rõ ràng, loại kia ác liệt, loại kia ngoài ta còn ai, duy ngã độc tôn nữ Đế phong thái, bình sinh chỉ ở trên người một người từng thấy.

Hư không ở sụp đổ, đường nối vẫn còn bất ổn cố, thời gian chém tới, đó là năm tháng chi nhận, muốn phá diệt Thạch Hạo còn có con kiến nhỏ.

Ở này then chốt thời khắc, vài con do tờ giấy màu đen điệp tiểu thuyền giấy, nhuộm huyết, nhẹ nhàng phiêu lưu, ở loạn lưu bên trong đi tới bên cạnh hai người, sau đó tươi đẹp huyết điểm điểm, trực tiếp trấn áp nơi đây!

Thời khắc này, thời gian đọng lại, hư không ổn định, đem hết thảy đều hình ảnh ngắt quãng trong nháy mắt này.

Vài con tiểu thuyền giấy mà thôi, hóa giải tình thế nguy cấp, cứu Thạch Hạo còn có màu vàng con kiến nhỏ, trấn áp Càn Khôn, bảo vệ đường nối.

Thực sự là thần lực mênh mông, tuyệt đại không thể so bì.

Đến phụ cận, rốt cục nhìn thấy nàng, mông lung Tiên vụ tản ra thì, trên mặt của nàng một trận mơ hồ, một cái pháp khí hóa thành tiên kiếm, hóa thành mặt nạ, hóa thành chiếc nhẫn, đổi thành ma bình, không ngừng chuyển biến, chặn ở trước người.

Cuối cùng, trên mặt của nàng xuất hiện một tấm mặt nạ bằng đồng xanh, cái kia pháp khí như có sinh mệnh, che ở trên mặt của nàng, làm nổi bật lên một loại cực kỳ thần bí ý vị.

Chung quy vẫn không có nhìn thấy nàng dung nhan thực, mặt nạ bằng đồng xanh rất kỳ dị, mang theo lệ, mang theo cười, đan xen vào nhau, làm người khác chú ý, để lòng của người ta huyền cũng không khỏi vì đó run lên.

Gấp giấy thuyền nữ tử cũng là nàng?!

Thạch Hạo ngạc nhiên, sau đó kinh ngạc trong lòng, dâng lên sóng biển ngập trời, ở cái kia Côn Bằng sào huyệt bên, có một cánh cửa ánh sáng, không ngừng dọc theo dòng sông bay ra tiểu thuyền giấy, là nàng chồng chất?

Điều này làm cho trái tim của hắn không khỏi rối loạn, chuyện gì thế này, từng ở bên trong dòng sông thời gian ra tay cũng là nàng, để Thạch Hạo có một loại thời không hỗn loạn cảm giác!

Đã từng đã từng, đến cùng phát sinh cái gì?

"Tiên cổ bí sử, ghi chép khó mà tin nổi bí ẩn, có thể có người là có thể làm được, lấy chúng sinh tế tự âm bảo vệ chân thân hoặc thi thể, đi Luân Hồi, thần cùng thi chia lìa, quá nửa là ở du Thái Hư, rong chơi hỗn loạn cổ đại."

Con kiến nhỏ dường như nói mê giống như, đang nói một ít lung ta lung tung lời nói.

Nó cảm thấy, chính mình chứng kiến nó phụ thân bản chép tay bên trong không có nói tỉ mỉ đồ vật, nhìn thấy một chút khả năng tồn tại với giả tưởng bên trong sự.

"Ngươi... Muốn thấy hai người chúng ta?" Thạch Hạo run giọng hỏi, hắn thật sự có chút không rõ, tại sao lại phát sinh chuyện như vậy.

Nhưng là, loáng thoáng hắn lại biết, có thể chính mình thật cùng nữ tử này có quan hệ, nếu không, nàng lần trước dùng cái gì sẽ cứu giúp, lẽ nào chỉ là một loại trùng hợp sao?

Liên tiếp hai lần gặp gỡ, vậy thì không bình thường, không thể dùng trùng hợp đến khái quát!

Nữ tử không nói lời nào, cái kia mỹ lệ mà kỳ ảo con mắt biến thâm thúy, chậm rãi bị Tiên vụ ngăn trở, liền cái kia lạnh lẽo mặt nạ bằng đồng xanh cũng dần dần không nhìn thấy.

Không biết vì sao, Thạch Hạo phảng phất cảm nhận được nỗi lòng của nàng, vậy thì là thất vọng!

"Ngươi tính sai, đúng không? Có thể ngươi muốn tìm đồ vật ở trên người ta, là trên người ta những này đồ vật." Thạch Hạo nói rằng.

"Chỉ dẫn ta tới đây, không phải thời gian chính xác." Bạch y nữ Đế mở miệng, dường như tự nhiên, nhưng lại cũng làm người run sợ, bởi vì nàng mang theo một loại lớn lao tiếc nuối.

Đang lúc này, Thạch Hạo chu vi đồ vật đều hiện lên, nhưng cũng lui về phía sau, cuối cùng trong thân thể của hắn hiện lên một giọt máu, ở bên trong tiếng sấm ầm ầm, sát phạt kinh Cửu Thiên!

Thạch Hạo ngẩn ra, nghĩ đến hết thảy, chính là để sót giọt máu này!

Lúc trước, có một cái đỉnh, Vạn Vật Mẫu khí lưu chuyển, cửu sắc Tiên kim quang đè ép thế gian, nó không thuộc về quá khứ, không thuộc về đương đại, đã từng tìm tới quá Thạch Hạo, hạ xuống một giọt máu, ở trên người hắn!

Chính là này một giọt!

Màu vàng con kiến nhỏ suýt nữa kêu to, nguyên lai rơi vào thời gian trong đường nối, đều là bởi vì Thạch Hạo trên người giọt máu này.

"Ngươi đang tìm giọt máu này?" Thạch Hạo hỏi.

Cô gái mặc áo trắng tóc đen như thác nước, ở trôi nổi, từng chiếc sợi tóc bên trong đều có ngôi sao hiện lên, như là đứng ở một mảnh cổ lão trong vũ trụ, nàng là duy nhất chúa tể.

"Chính xác người, địa điểm chính xác, nhưng gặp gỡ sai lầm thời gian." Nàng mở miệng, một tiếng thở dài, có vạn cổ cô đơn.

Thạch Hạo suýt nữa kêu to, lại là đang tìm hắn, thực sự không thể lý giải, nàng đến cùng muốn làm gì?

"Ta liền đứng ở chỗ này, cùng ngươi gặp gỡ, có cái gì xin mời nói thẳng." Thạch Hạo mở miệng.

"Nói cũng vô dụng, ngươi còn không là ngươi, sai lầm thời gian, sẽ tiêu diệt tất cả, ngươi chung quy sẽ bị đánh về nguyên điểm." Bạch y nữ Đế thường ngày hẳn là kiệm lời ít nói, có thể hiện tại lại nói rất nhiều.

"Tại sao, ngươi ta cách nhau bất quá cách xa một bước, có cái gì không thể giảng, có cái gì không hiểu?!" Thạch Hạo lớn tiếng nói, không tin.

"Ngươi ta nhìn như là cách xa một bước, nhưng muốn bước ra, có thể cần vượt qua một cái kỷ nguyên, ngươi chuẩn bị xong chưa?!" Nữ Đế hỏi.

"Ngươi... Đang nói cái gì?!" Thạch Hạo thất thanh nói.

"Một bước một kỷ nguyên, ngươi có thể bước lại đây sao, bây giờ ngươi, làm đến sao? Chung quy, sẽ tiêu diệt tất cả, không dấu vết, xưa nay không nhớ rõ." Bạch y nữ Đế nói như vậy nói.

Sau đó, nàng không tiếp tục nói nữa, giơ lên linh đủ.

Một bước một kỷ nguyên, bực này thuyết pháp, dọa sợ màu vàng con kiến nhỏ, càng phát giác, nó phụ thân bản chép tay bên trong ghi chép một vài thứ gì đó có chút có thể tin.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1282: Lãng Quên

Một bước một kỷ nguyên, chuyện này thực sự quá chấn động lòng người rồi!

Đừng nói thực hiện, chính là loại này khí phách, cũng làm người ta sững sờ.

Bất kể là Thạch Hạo, vẫn là con kiến nhỏ đều bị kinh ngạc đến ngây người, suy nghĩ xuất thần, khó có thể ngôn ngữ, nói không ra lời.

"Không phải là một bước sao, ta cất bước quá khứ!" Thạch Hạo phục hồi tinh thần lại, như vậy tự nói, bước chân, đi về phía trước.

Nhưng mà, sau một khắc, đấu chuyển tinh di, thời gian mãnh liệt, hắn suýt nữa bị tan rã, nếu không có một con thuyền giấy xuất hiện ở bên người, điểm điểm ánh sáng lộng lẫy tràn ra, hắn tuyệt đối nứt ra rồi.

Điều này làm cho hắn kinh sợ, một bước khoảng cách, liền đáng sợ như vậy sao?

Sau đó, hắn ngẩng đầu nhìn tới, phát hiện cô gái mặc áo trắng kia càng ngày càng mơ hồ, càng ngày càng xa, cách xa nhau một vùng sao trời, cách xa nhau vô tận năm tháng, cách xa nhau một cái kỷ nguyên!

Này không phải chỉ là nói suông, vào đúng lúc này, hắn vững tin, bọn họ lẫn nhau cách nhau quá xa xôi!

Điều này làm cho hắn sởn cả tóc gáy, một bước một kỷ nguyên, cô gái kia là thế nào đi tới nơi này, với hắn gặp lại, đây là cỡ nào công lực, vang dội cổ kim, chưa từng nghe nói tới.

Nhưng là, nàng tới đây tìm hắn lại là vì cái gì đây?

Thạch Hạo lại nghĩ đến chiếc kia đỉnh, cũng là như thế, nghi tự tìm hắn đi tham chiến, cần sự giúp đỡ của hắn!

Khi (làm) nghĩ tới những thứ này, hắn lông tơ đều bắt đầu dựng ngược lên, đó là cỡ nào chiến đấu khốc liệt, liền vị này bạch y nữ đế đô yêu cầu viên sao?

Ở bên trong vùng thế giới kia, đến tột cùng có ra sao kẻ địch xâm lấn? Thạch Hạo một trận phát lạnh, trong lòng có chút rét run.

Trong nháy mắt, hắn lại nghĩ đến hiện nay, được xưng tối tăm nhất thời đại liền muốn tới, vượt qua cổ sử, phải đối mặt đem khủng bố ngập trời, hắn nơi nào còn có tinh lực đi quản cái khác.

Thạch Hạo tâm tình trầm trọng, có lẽ phải chiến đấu đến đời này tan vỡ, còn có bạch y nữ Đế vị trí thiên địa cũng rất không lạc quan, đây là lan đến chư thiên chiến đấu, vẫn là xuyên qua một cái lại một cái kỷ nguyên chinh chiến?

Đến cùng là ai, kẻ địch thật sự đáng sợ như vậy sao?

Hắn cảm giác muốn nghẹt thở, tâm linh đang run rẩy, đột nhiên phát hiện, hắn cần đối mặt trách nhiệm quá hơn nhiều, áp lực lớn đến để hắn hô hấp đều khó khăn.

Hết thảy những này tấn công tới, giống như đại dương, đem Thạch Hạo nhấn chìm, để hắn có một loại đem không thể thở dốc cảm giác, sinh mệnh đều muốn ngưng hẳn.

Chưa từng có một khắc, Thạch Hạo như vậy khát vọng quật khởi, hắn muốn trở nên mạnh hơn, nếu không, bất kể là đương đại, vẫn là tương lai, đều có không thể đối mặt khó khăn, kẻ địch!

Một khi hắn hơi yếu, vậy thì là đẫm máu thảm kịch.

Hắn có một loại cảm giác, tương lai có lẽ sẽ rất đau, hắn muốn thay đổi, muốn nghịch chuyển hết thảy khốn khổ, bi thương, hắn nhất định phải làm được.

Hắn nghĩ tới rồi cái kia hình ảnh, rất nhiều năm tháng sau, hắn một thân một mình, độc lập thần đạo đỉnh cao nhất, cả thế gian tịch diệt, sau lưng một cây cháy đen cây liễu chết đi.

Đó là ở ba ngàn châu thì liền bị tiên đoán được một góc tương lai, cái gì cố nhân đều không tồn tại, chỉ còn dư lại chính hắn, hắn không thể tiếp thu, không thể chịu đựng!

Còn có, bạch y nữ Đế lần trước ra tay thì, cũng từng nói, hắn sẽ rất khổ, cần một mình hắn độc đoán vạn cổ mới được!

Nếu không, cả thế gian đều là kẻ địch xem như là may mắn, bất hạnh, đó là liền tan vỡ, hủy diệt, quạnh hiu, chỉ có hắn một người thê lương nhìn thế giới phần cuối.

Hết thảy người thân, bằng hữu, hết thảy cố thức, đều sẽ chôn vùi ở không nhìn thấy thê thảm bên trong.

"Thay đổi!" Thạch Hạo hét lớn, hắn giật mình tỉnh lại, phát hiện ngay khi vừa nãy một sát na kia, đã đầy người mồ hôi lạnh, sắc mặt tái nhợt.

Đây là một lần xung kích, thẳng vào tâm thần của hắn, để hắn có một loại ngọn lửa sinh mệnh sắp sửa tắt cảm giác gấp gáp, rất muốn lập tức liền liền tu đạo thành công, vô địch thiên hạ.

"Độc đoán vạn cổ!"

Này chính là một thế giới đại bi, vẫn là một mình hắn thê lương, hắn không biết, trước mắt chỉ có đi về phía trước, cấp tốc trở nên mạnh mẽ, sau đó nghịch chuyển tất cả!

Sau đó, hắn nghe được một chút âm thanh, sau đó tâm thần kịch chấn,

đó là nữ Đế ở nói chuyện với hắn, chỉ là đối phương càng ngày càng xa xôi.

"Cái gì, sao như vậy!" Hắn rống to.

"Đáng tiếc, sai lầm thế gian, chung quy sẽ tiêu diệt tất cả vết tích." Cuối cùng một tiếng thở dài, cô gái mặc áo trắng mơ hồ, cùng lúc đó, đường nối bất ổn.

Ầm!

Sau một khắc, Thạch Hạo cảm giác thế giới muốn đổ nát.

Đón lấy, răng rắc một tiếng, hắn nghe được một tiếng vết rách vang, cô gái mặc áo trắng mặt nạ bằng đồng xanh xuất hiện một vết nứt, muốn chia làm hai nửa!

Đây là làm sao?

Cùng lúc đó, hắn nhìn thấy một đạo tiên quang từ cái kia nứt ra cụ trong khe hở vọt tới, chạm được thân thể hắn, để hắn rung bần bật không ngớt!

Sau đó, hắn nhìn thấy Tiên vụ phun trào, cô gái mặc áo trắng kia lảo đảo lùi về sau, cái kia mặt nạ bằng đồng xanh khách một tiếng nứt thành hai nửa, sau đó rơi xuống ở trong tinh không.

Ầm một tiếng, Càn Khôn rung bần bật, hắn cùng màu vàng con kiến nhỏ hoành bay ra, thoát ly vậy thời gian đường nối.

Trong chớp mắt cuối cùng, hắn chỉ thấy được nữ Đế hậu lùi, mặt nạ nứt ra, rơi xuống, còn có một giọt máu hạ xuống, sau đó toàn bộ biến mất.

Nàng trả giá đánh đổi!

Lúc này, Thạch Hạo muốn hét to, muốn dấu ấn trong lòng tiếp xúc được dấu ấn, không muốn quên ký, thế nhưng theo thời gian đường nối biến mất, có một luồng không tên sức mạnh cuồn cuộn.

Trong hư không, phảng phất có một cái vô hình lưỡi dao, vô tình chém tới.

Thạch Hạo muốn giãy dụa, muốn đối kháng, muốn ngăn cản, nhưng đều thất bại, trong đầu hắn một vài thứ biến mất.

Tiêu diệt, không dấu vết!

"A, không, ta lãng quên cái gì!?" Thạch Hạo rống to.

Ở cái kia thời khắc sống còn, nữ Đế hẳn là nói với hắn cái gì, báo cho hắn một chuyện, nhưng là hiện tại chính như nàng nói tới như vậy, cuối cùng cuối cùng rồi sẽ không dấu vết.

Thậm chí, nữ Đế bóng người ở trong lòng hắn đều muốn nhạt đi.

Này xúc động không đảo ngược chuyển quy tắc sức mạnh!

Hải Thiên một màu, xanh lam như tẩy.

Ngoài khơi bình tĩnh như một chiếc gương, lam thăm thẳm, bốc ra ánh sáng lộng lẫy óng ánh, không hề có một chút tiếng động, nơi này bao la bát ngát, vô cùng đẹp đẽ.

Cũng không biết quá bao lâu, Thạch Hạo thức tỉnh, cùng màu vàng con kiến nhỏ đối mắt nhìn nhau, hắn muốn nhớ lại cái gì, nhưng là nhưng một trận đau đầu, Nguyên Thần sắp nứt.

"Chúng ta nhìn thấy một cái cô gái mặc áo trắng, hắn đối với ta nói cái gì?" Thạch Hạo hỏi.

"Đúng, nhìn thấy một cái đáng sợ tiên nhân, hơn nửa không thể so với phụ thân yếu, nàng... Đến tột cùng cùng ngươi nói cái gì?" Màu vàng con kiến nhỏ khổ não, nó cảm thấy, trước kia chính mình như là bị người niêm phong lại linh giác, vào lúc ấy không nhận biết, không có ghi nhớ cái gì.

Thạch Hạo trầm mặc, vị kia nữ Đế thời khắc sống còn đến tột cùng với

hắn lan truyền tin tức gì.

"Thật giống là địa điểm chính xác, chính xác người, nhưng lại là sai lầm thời gian." Con kiến nhỏ hét lớn.

"Vâng, ta cũng nhớ tới những này, còn gì nữa không?" Thạch Hạo không nhớ ra được cái khác, mơ hồ có chút ấn tượng, một tấm mặt nạ bằng đồng xanh vỡ thành hai mảnh, một đạo tiên quang hướng về hắn bay tới.

Hắn ngồi xếp bằng trên mặt đất, quan sát bên trong thân thể tự thân, kiểm tra toàn thân từng tấc một, bao quát Nguyên Thần, muốn đem chính mình xem cái thông suốt, nhưng là hắn thất vọng rồi, như trước không có cảm giác.

"Đối với ta mà nói, cái kia rất trọng yếu, ta tại sao không nhớ ra được!?" Thạch Hạo nắm lấy tóc của chính mình, thấp giọng rít gào.

"Một ngày nào đó sẽ nhớ lại, tiền đề là ngươi có thực lực vô địch, chỉ cần tự thân đủ mạnh, không có cái gì không thể làm đến." Con kiến nhỏ nói rằng.

"Nhất định có một cái cực kì trọng yếu sự, liên quan đến sinh tử tương lai, nhưng ta nhưng không thể nhớ tới." Thạch Hạo tự lẩm bẩm, cuối cùng trầm giọng nói: "Ngày đó, đối với ta không tầm thường, nhất định phải nhớ kỹ ngày hôm đó, tương lai ta đủ mạnh thì, muốn hoàn nguyên, cái kia mặt nạ bằng đồng xanh nứt ra thì bay tới tiên quang, khẳng định đối với ta rất trọng yếu, có thể là nhắc nhở, có thể là bất diệt dấu ấn!"

Màu đen cốt thuyền như trước, mang theo bọn họ rời đi mảnh này xanh lam hải vực, từ đó vượt qua tiến vào cái kia mảnh lượn lờ khói đen biển chết, nhìn thấy rất nhiều to lớn hài cốt.

Những kia xương sọ, những kia xương cánh tay các loại, lớn đến lộ ra mặt biển, minh giới khí tức nồng nặc cực điểm.

Vừa nãy trải qua tuy rằng ngắn ngủi, thế nhưng Thạch Hạo nhưng cảm

thấy, quan hệ rất lớn, có lẽ sẽ ảnh hưởng hắn một đời, tương lai nhất định sẽ làm nổ.

Nhưng mà, hắn được với đường!

Vùng biển này, ở trong lòng hắn lưu lại ấn tượng không thể xóa nhòa!

"Có một ngày, ta sẽ biết tất cả!" Thạch Hạo tự nói.

Không đi suy nghĩ nhiều, bọn họ ra đi, minh thuyền độc hành, mang theo hắn cùng màu vàng con kiến nhỏ đi tới biển rộng nơi sâu xa, lần này chưa từng xuất hiện biến cố gì.

Đến sau đó, khói đen càng ngày càng ít, ngoài khơi khôi phục bình thường

Không có xương cốt, cũng không tử khí, có chỉ là bích ba mênh mông, trong nước tình cờ có cự thú bốc lên, trở thành sinh cơ bừng bừng hải vực.

Bắc Hải bãi đá, đến rồi!

Biển rộng rất bao la, thế nhưng mảnh này bãi đá đồng dạng chấn động lòng người.

Về phía trước phóng tầm mắt tới, một cái lại một cái trụ đá xuyên vào trong biển, lộ ở trên mặt nước, vô cùng to lớn, sắp xếp cùng nhau, hình thành cực kỳ tráng lệ cảnh tượng.

Cùng với nói là đá tảng, không nếu như là sơn, bởi vì quá cự lớn.

Nhưng là, chúng nó vừa không có sơn hình, đều là bất quy tắc đá tảng, có như cây cột giống như đứng vững, có dường như mũi kiếm bình thường trùng hướng thiên không. Có như trâu nằm, nằm ngang ở bên trong đại dương, mỗi một tảng đá đều rất lớn, vì vậy mới có thể ở trên mặt biển hiển lộ.

Đây chính là Bắc Hải bãi đá, đón ánh bình minh, chúng nó bị nhiễm phải

một tầng hào quang vàng nhạt, rất thần thánh, cũng rất an lành, lượn lờ sương mù quấn quanh, mang theo một loại tiên khí.

Nơi này vô cùng rộng lớn, không một chút nào quạnh quẽ, bởi vì ở bãi đá nơi sâu xa, đã sớm thành lập cự thành, hơn nữa không ngừng một toà, là một chỗ cực kỳ phồn thịnh nơi.

Bắc Hải bãi đá diện tích rất rộng, ở có chút khu vực đá tảng liền với đá tảng, lại kinh tu sĩ mạnh mẽ luyện hóa, dường như lục địa giống như.

Ầm!

Cách đó không xa, một đạo ngọn núi bị chớp giật quấn quanh, tiếng vang không dứt, nơi đó có các loại phù văn lóng lánh.

Đó là một toà siêu tuyệt phong, có cổ đại tiên hiền đại đạo dấu ấn, có thể khiến người ta ngộ đạo, tiền đề là ngươi có thể leo lên chỗ cao nhất.

Hô!

Thái Dương hỏa tinh sôi trào, Kim ô hí dài, ở xa xôi hơn một toà chọc vào tầng mây trên to lớn trên trụ đá, ánh lửa cuồn cuộn, loáng thoáng có thể nhìn thấy một con Kim ô ở đập cánh.

Đó là một con cổ Kim ô thi thể, có thể hóa thành Thái Dương, nhưng cũng nằm ngang ở một toà siêu tuyệt phong trên, để nơi đó trở thành tiểu cấm địa, người bình thường không thể tới gần.

"Những kia chính là siêu tuyệt phong sao, có lưu lại cổ đại Chí Tôn dấu ấn thần phong?" Thạch Hạo tự nói.

Ở bãi đá bên trong, không thiếu như vậy siêu tuyệt phong, thật sự không toán thiếu.

Mà Tử Nhật Thiên Quân, Lam Tiên các loại (chờ) người chính là ở một ít tiếng tăm lừng lẫy siêu tuyệt phong trên thành công lưu danh, mới uy thế

chấn động mạnh.

Có chút sơn phong, mấy chục ngàn năm thậm chí hơn triệu năm đều không có ai leo lên đi tới, thậm chí còn có một chút kỳ dị tiên sơn từ xưa tới nay chưa từng có ai đi tới quá!

"Bất Diệt Kinh liền ở ngay đây sao?" Con kiến nhỏ trong ánh mắt chùm sáng phi thường thịnh liệt

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1283: Siêu Tuyệt Phong

Đi đến mục đích nơi, Thiên Giác Nghĩ trong lòng lửa nóng, không có lúc nào là không nghĩ được đến Bất Diệt kinh, tu thành bất diệt thể, tái hiện bậc cha chú vô địch vinh quang!

Hơn nữa, dựa theo phụ thân di ngôn, chân chính đầy đủ văn chương chưa từng xuất thế, có cơ duyên giả mới có thể có được!

"Ta muốn vượt qua phụ thân, trở thành sử thượng cực mạnh Thiên Giác Nghĩ!" Con kiến nhỏ màu vàng phát hạ chí nguyện to lớn.

Thạch lâm thành phiến, giống như cỏ cây bàn, nơi nơi đều là, cái địa phương này thay thế đại dương mênh mông, trở thành kỳ dị bí cảnh.

Thạch Hạo thử nghiệm, hướng một tòa Siêu Tuyệt phong bay đi, nơi này phi thường nóng cháy, có nhất chích cổ lão Kim Ô thi thể nằm ngang ở đỉnh, cũng không biết nhiều ít vạn năm chưa từng có người du ngoạn.

"Ân, áp lực thập phần thật lớn!" Thạch Hạo lộ ra kinh ngạc vẻ, mới đầu hắn còn tưởng rằng đồn đãi quá mức khoa trương, hiện tại xem ra đích xác như thế.

Xích!

Một đạo hỏa tinh bay tới, hóa thành một cái kim tuyến, trực tiếp đốt sụp hư không, so với Hư Đạo cảnh pháp khí còn lợi hại!

Thạch Hạo né qua, cau mày, hướng về phía trước trèo lên, hắn nghĩ thử nghiệm đi lên một tòa Siêu Tuyệt phong nhìn một cái, đến tột cùng có gì bất phàm chỗ.

Thiên hỏa rớt xuống, đầy trời đều là ánh lửa, cuồn cuộn lửa cháy đốt cháy trời cao, làm cho phiến hải vực này nhiệt độ cũng đi theo nhanh chóng tăng lên, xa xa nhìn lại, kim hồng mờ mịt.

Nơi này thập phần rực rỡ, trên Siêu Tuyệt phong, một con cổ Kim Ô ở sáng lên, ở thiêu đốt, phóng thích cực mạnh tuyệt lực lượng.

"Nóng chết ta!" Con kiến nhỏ màu vàng quái kêu.

"Khởi!" Thạch Hạo một tiếng khẽ quát, đẩy áp lực, hai tay niết pháp ấn, đẩy ra ánh lửa, mở ra một con đường hướng về phía trước mà đi.

"Hô!"

Gió to nổi lên, mang theo một mảnh lửa cháy, thổi quét mà đến, lúc này làm cho hư không vặn vẹo, rồi sau đó sụp đổ, những... kia lửa khói nhiệt độ rất cao, nóng chảy thiên địa.

Thạch Hạo tay áo vung lên, vận dụng Tụ Lý Càn Khôn thần thông, đây không phải hắn học được bảo thuật, mà là bởi vì tự thân đạo pháp tinh tiến, đối với thiên địa lý giải làm sâu sắc, mà tự hành nghiền ngẫm ra không gian đạo pháp.

Đương nhiên, này cùng trong lời đồn kia tắc tuyệt thế thần thông còn là có chênh lệch.

Oanh một tiếng, đại hỏa bị hắn bọc vào trong ống tay áo, liền muốn luyện hóa đi, nhưng mà này hỏa sinh sôi không tắt, cư nhiên như trước ở thiêu đốt, châm hắn một góc ống tay áo.

"Thật sự là khó chơi." Thạch Hạo nghiêm nghị, này hỏa như thế thịnh liệt, cư nhiên không dễ dàng luyện hóa.

"Diệt!" Thạch Hạo khẽ quát, bàn tay to xoay chuyển, mãnh lực một trảo, đem tất cả ngọn lửa đều giam cầm ở trong tay, rồi sau đó khép lại kia núi nhỏ bàn ngón tay.

Phốc!

Một lần này, màu vàng lưu quang tứ tiết, ngọn lửa rốt cục bị nắm tắt.

Đây là lấy đại pháp lực mạnh mẽ lâm vào!

Nhưng mà, này như là chọc giận phía trên nào đó trật tự, ánh lửa cuồn cuộn, màu vàng thần liên đan dệt, rồi sau đó xuống phía dưới bắn nhanh mà đến, rủ xuống đến giữa sườn núi.

Thạch Hạo thật sự giật mình, khó như vậy, tùy tiện chọn một tòa Siêu Tuyệt phong liền ngăn chặn hắn, thật đúng là khiến người kinh dị, khó trách bị mệnh danh là Siêu Tuyệt phong.

Hắn rất nhanh tránh né, thân ảnh giống như quỷ mỵ bình thường, lưu lại từng đạo tàn ảnh.

Kết quả, tại chỗ bị đục lỗ, trời cao xuất hiện một ngụm lại một ngụm hắc động, đều là kia trật tự dây xích đâm thủng, ánh lửa phân tán, hóa thành một đoàn lại một đoàn, giống như sâu kín ma trơi sắp hàng, che kín hư không, hướng về Thạch Hạo vây chắn.

Thạch Hạo rốt cục hiểu được, vì sao Tử Nhật Thiên Quân còn có Lam Tiên, đều tự ở một tòa phụ có nổi danh trên Siêu Tuyệt phong lưu danh, liền đủ để kinh động Vô Lượng Thiên.

Loại này ngọn núi thật sự không tốt trèo lên, thập phần gian nan.

Đừng nói mặt khác cao thủ trẻ tuổi, chính là tới rồi hắn bực này nông nỗi đều rất cố hết sức, cần phải tránh né công kích, nếu là đổi một cái Hư Đạo cảnh cao thủ tới đây, hơn phân nửa sẽ bị giây sát!

Xích!

Một đoàn lại một đoàn màu vàng ánh lửa, giống như một vòng lại một vòng thái dương, ở sắp hàng tổ hợp, truy kích và tiêu diệt Thạch Hạo.

Loại này đồ vật, là chí tôn cấp nhân vật sau khi chết phù văn quy tắc hình thành, thập phần khủng bố!

Đương nhiên, bất đồng người đăng phong, đối ứng công kích cũng sẽ bất đồng, đây chính là Siêu Tuyệt phong mị lực chỗ,nơi.

Ở quá khứ, nó còn từng bị gọi thí luyện nơi, bởi vì, bất luận gì một tòa trên Siêu Tuyệt phong đều có cổ quái pháp trận, vô luận cỡ nào cường đại người tới đây, chỉ cần tiến vào thạch lâm, bắt đầu đăng phong, nhất định sẽ tao ngộ cùng với cảnh giới cùng xứng đôi công kích.

Đương nhiên, cái này cái gọi là cùng xứng đôi, không nhất định là cùng một cảnh giới, có thể sẽ càng sắc bén!

Vì vậy, chính là tiền bối nhân vật tới đây, cũng thật cẩn thận, sẽ không xông loạn.

Ánh lửa cuồn cuộn, thành hơn ngàn vạn chích tiểu thái dương đánh sâu vào, giống như con sông bình thường, ở trong này đốt cháy Thạch Hạo.

"Phá cho ta!"

Thạch Hạo rống to, bị chắn ở giữa sườn núi, căn bản tránh không kịp, quang đoàn nhiều lắm, tiểu thái dương quá mức dày đặc, chỉ có đột phá mới được.

"Đông!"

Thạch Hạo niết quyền ấn, giãn ra một đôi tay cánh tay, huy động cương mãnh khí phách nắm đấm, cứng rắn đập những... này hỏa đoàn.

Hô!

Làm đệ một đoàn lửa vỡ vụn khi, màu vàng tàn diễm bay múa, giống như pháo hoa nở rộ, thập phần đẹp đẽ, nhưng là dị thường đáng sợ.

Này đưa tới mặt khác hỏa đoàn càng thêm hung mãnh công kích!

Oanh!

Thạch Hạo một quyền tiếp theo một quyền đánh ra, mỗi khi có màu vàng tiểu thái dương nổ tung, vùng trời đất này sẽ kịch liệt run rẩy, bộc phát ra hướng tiêu thần diễm.

Rất nhanh, nơi này hình thành dị tượng, thiên hỏa tàn sát bừa bãi, đốt cháy thương vũ.

Cách mấy trăm dặm đều có thể nhìn đến, khu vực này rất rực rỡ, như là không ngừng có tinh thần ở trong này nổ tung, kinh động phương xa người trong thành lớn.

"Có người ở xông Siêu Tuyệt phong, trời ạ, hảo hung tàn, đây là ở cứng rắn công a, không muốn sống sao?"

"Là ai bá đạo như vậy, trực tiếp cứng rắn va chạm, liền muốn như vậy giết đi lên?"

Từng trận tiếng kinh hô vang lên, hơn nữa có tảng lớn thân ảnh bay tới, mọi người đều rất ngạc nhiên, đây là cái gì yêu nghiệt nhân vật, cư nhiên dám như vậy cường xông.

Sau nửa canh giờ, Thạch Hạo dừng tay, hắn cảm giác cả người đều là mồ hôi, hắn một hơi oanh kích không biết mấy vạn quyền, vẫn là thượng mười vạn quyền, đem tất cả màu vàng tiểu thái dương đều oanh bạo.

Khi hắn ngẩng đầu khi, phát hiện khắp nơi có rất nhiều bóng người, rậm rạp, đều đứng ở giữa không trung, cứng họng, giống như kỳ lạ bàn, ngơ ngác nhìn hắn.

"Thực phiền toái, ngọn núi này nhưng lại như thế khó xông." Thạch Hạo tự nói.

Chính là, nghe vào mọi người trong tai, lại không khác một cái cười lạnh

nói, này chủ là ai a?

Phải biết, không tu thành tuyệt thế thần thông, ở trong người cùng thế hệ vững vàng ở tiền mười, mơ tưởng có cơ hội đi lên này phong!

Ở rất nhiều người xem ra, bất luận gì một tòa Siêu Tuyệt phong đều cao không thể với, là không thể khinh nhờn thần địa, bởi vì căn bản là không thể đi lên.

Chính là, trước mắt cái này thiếu niên cư nhiên đĩnh đặc như vậy, theo hắn, tựa hồ chính là muốn phí chút khí lực có thể lên.

"Ai vậy?" Có người nhỏ giọng nói, bởi vì thật sự bị Thạch Hạo kia phó chẳng hề để ý khẩu khí cấp trấn ở.

"Chạy nhanh đi lên đi, ta đều nóng chết, mồ hôi như mưa, đừng trì hoãn." Một cái không hài hòa thanh âm thúc giục, lại chấn mọi người sửng sốt sửng sốt.

Kia tự nhiên là con kiến nhỏ, nó thật là có chút ngồi không yên, sóng nhiệt cuồn cuộn, thập phần khó nhịn.

Thạch Hạo không để ý đến, hắn ở đánh giá, phát hiện bình thường siêu cấp thanh niên cao thủ khó có thể lên đỉnh núi này, thật đúng là cần phải tu ra ba đạo tiên khí, hoặc là ở trong Thánh Viện đi cực tẫn đương thời pháp.

"Đi!"

Hắn lại động, hóa thành một đạo lưu quang, một lần này không ngừng ra quyền, cùng kia ép lạc xuống quy tắc cứng rắn va chạm.

Tới rồi cuối cùng, cả tòa Siêu Tuyệt phong đều ở lay động, trời sụp đất nứt bàn, theo kia con cổ Kim Ô thi thể trong lao ra thần hỏa, giống như thác nước bàn theo trên ngọn núi rủ xuống.

Thạch Hạo rống to, vận dụng chí cường lực lượng, một quyền lại một

quyền hướng về phía trước, nghịch thác lửa mà đi, tuy rằng mồ hôi như mưa rơi, thập phần cố hết sức cùng mỏi mệt, nhưng hắn rốt cục giết lên tới.

"Thành công, có người thành công đi lên Kim Ô phong!" Có người kêu to.

Ngọn núi này đã muốn có năm vạn năm không ai leo đi lên, không thể tưởng được hôm nay bị người "Phá Hoang", lại đứng ở mặt trên.

Mới vừa đi lên, tất cả ánh lửa toàn bộ nội liễm, đều biến mất tại kia đủ khổng lồ mà rực rỡ màu vàng thi thể trong, một đầu cổ Kim Ô trông rất sống động, lông chim trình màu vàng, đứng ở nơi đó vẫn không nhúc nhích.

Rất nhanh, Thạch Hạo có một loại cảm ngộ, có một trang kinh văn vang lên, làm cho hắn ngộ đạo, như thể hồ nghi thức xối nước lên đầu bàn.

Hắn lúc này liền ngồi xếp bằng xuống, đi lên này phong quả nhiên mới có lợi!

Hỏa đạo kinh văn vang lên, cả tòa Siêu Tuyệt phong mù mịt linh khí tràn ngập, phía dưới rất nhiều người đều kinh hỉ, một đám đi theo ngồi xếp bằng xuống dưới, ở dưới chân núi nghe kinh văn.

Một cái cổ lão mà tang thương thanh âm ở Thạch Hạo trong lòng vang lên, đó là lão Kim Ô khi còn sống ấn ký sở lưu, hắn từng là một vị tuyệt thế chí tôn!

Hắn không nói bảo thuật, bất luận cụ thể thần thông, chích đem các cảnh giới diệu dụng, đều là cường giả sâu nhất trình tự cảm ngộ.

Hơn nữa, đây không phải rập khuôn giáo huấn, mà là giàu có dẫn dắt tính, làm cho Thạch Hạo chính mình trước ngộ, sau đó gia dĩ dẫn đường, cũng không phải làm cho hậu nhân dọc theo hắn lộ.

Sau nửa canh giờ, tiếng kinh văn đình chỉ, Thạch Hạo mở mắt, hắn giật mình phát giác, đạo hạnh tinh tiến, nhưng lại tăng lên một đoạn!

Này thật đúng là đáng sợ, làm cho hắn rung động!

Lúc này mới nửa canh giờ mà thôi, hắn đạo hạnh liền có nhảy vọt tiến bộ.

"Ta vô kinh có thể giảng, trên thực tế, ngươi ở từng cái cảnh giới làm so với ta hảo, ta có thể đàm chính là suốt đời tổng kết một ít kinh nghiệm." Kim Ô ấn ký mơ hồ, kia thanh âm hoàn toàn biến mất.

Nó tuy rằng như vậy nói, nhưng là Thạch Hạo vẫn là cảm thấy được rất có thu hoạch.

Những người khác đều rất thất vọng, bởi vì này lần giảng kinh, đối bọn họ hiệu quả không lớn, hơn nữa chấm dứt không khỏi quá nhanh!

"Chuyện gì xảy ra, lúc này mới nửa canh giờ a, như thế nào liền trước tiên kết thúc?" Có người khó hiểu hỏi.

"Nghe đồn, càng là tự thân ở từng cái cảnh giới hoàn mỹ không tỳ vết người, tại đây nghe kinh thời gian sẽ càng ngắn, cái người này rất nghịch thiên, mới nửa canh giờ liền kết thúc!" Có người giảng ra chân tướng, dẫn phát rung động.

Hắn rốt cuộc là ai? Đây là rất nhiều người trong lòng nghi vấn.

Bởi vì, Thạch Hạo mã bất đình đề, theo Thiên Thần thư viện đuổi đến nơi đây, tin tức liên quan tới hắn còn không có truyền đến, rất nhiều người còn không biết.

"Ta xem có điểm nhìn quen mắt, như là... Hoang!"

Có người mới đầu vẫn là lấy hoài nghi giọng điệu nói, chính là đến sau lại, trực tiếp kêu sợ hãi, bởi vì hoàn toàn chống lại hào, nhận ra hắn.

Ở trong này, có một số người từng nhìn thấy quá Thạch Hạo bộ dáng.

"Không đúng a, Hoang không phải tiêu thất sao, không có được đến một

viên vô thượng cổ chủng, như vậy xuống dốc, ba năm đều không có hắn tiếng động." Có người nghi hoặc.

"Không cần hoài nghi, đây tuyệt đối là Hoang, ta chính mắt gặp qua!"

Này dẫn phát oanh động, theo sau bắc hải thạch lâm ở chỗ sâu trong có người tới rồi, bởi vì được đến mật báo, đã biết Thiên Thần thư viện chuyện.

Làm mật báo bị truyền khai sau, nơi này nhất thời oanh động.

"Cái gì, Tử Nhật Thiên Quân đều thua ở trên tay hắn?"

Nơi này một mảnh ồ lên, dẫn phát thật lớn hãi lãng!

Kế tiếp, Thạch Hạo không nghỉ chân, lại bắt đầu xông vào Siêu Tuyệt phong, một ngày này gian, hắn một hơi đi lên chín tòa, đánh vỡ kỷ lục!

Bắc hải thạch lâm ở một ngày này sôi trào.

Hoang đến đây, ở trong này phá kỉ lục, không ngừng đi lên Siêu Tuyệt phong, dẫn phát một hồi thật lớn gợn sóng.

Cũng không biết có bao nhiêu người tới rồi, phiến hải vực này ở chỗ sâu trong vài toà thành lớn, nhân số phần đông, rất nhiều người đều vọt tới, nghe trên Siêu Tuyệt phong tiếng kinh văn.

Thạch Hạo nhíu mày, bởi vì được đến thật là tốt chỗ càng ngày càng ít, kia tiếng kinh văn đối hắn không có hiệu quả.

"Vì cái gì hiệu quả biến yếu?" Hắn có nghi hoặc, hơn nữa thỉnh giáo nơi này thổ.

"Hoang, ngươi là một cái kỳ tài, có thể ở trong một ngày du ngoạn chín tòa Siêu Tuyệt phong, kia thật sự là kinh thiên động địa đại sự kiện! Bất quá, Siêu Tuyệt phong cũng là phân cấp bậc, có chút ngọn núi mấy vạn năm không ai đi lên, có chút tắc có mười vạn năm không ai đi lên, còn có cá biệt, ước chừng có trên trăm vạn năm không ai tới gần!" Có người giải thích.

"Ân?" Thạch Hạo gật đầu, rất nhanh hắn liền hiểu được, Bất Diệt kinh manh mối nhất định ở trăm vạn năm chưa từng có người đặt chân trên Siêu Tuyệt phong.

"Ngoài ra, còn có một tòa chung cực thí luyện nơi!" Cái kia lão nhân tiếp tục nói.

Bắc hải thạch lâm, ở ngày xưa cũng bị gọi thí luyện nơi, có thể lý giải, kia chung cực thí luyện nơi đến tột cùng là như thế nào một chỗ!

Thạch Hạo cả kinh, liền nói ngay: "Nó ở nơi nào?!"

"Nơi này xem như một chỗ vùng cấm, ngươi tin tưởng muốn xông nơi này?" Lão giả giật mình mở to hai mắt.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1284: Không Người Đăng Lâm

"Đi!" Thạch Hạo rất quả đoán gật đầu, hắn là hướng về phía Bất Diệt Kinh đến, nếu như manh mối ở Siêu Tuyệt Phong trên, nhất định là cái kia cuối cùng nơi!

Hoang, muốn đi tới đáng sợ nhất nơi, chung cực vùng cấm, tin tức này như là cụ như gió quát khắp cả vùng biển này, gợi ra cự sóng lớn!

Bắc Hải bãi đá rất lớn, không kém hơn bình thường khối lớn lục địa, đương nhiên nó là do đá tảng tạo thành, nằm ngang ở đại dương bên trong, lẫn nhau có nước biển trong trẻo.

Đối lập với Vô Lượng Thiên đại đa số người tới nói, nơi này xem như là hải ngoại, là đại dương bên trong chỗ tu luyện.

Hoang xuất thế, đánh bại Tử Nhật Thiên Quân, mất tích ba năm sau hung hăng trở về, gợi ra cự sóng gió lớn, mà hắn ở đây không ngừng khiêu chiến Siêu Tuyệt Phong càng là trở thành tiêu điểm.

Mười vạn năm chưa từng leo lên Siêu Tuyệt Phong, vân tỏa vụ nhiễu, lớn lao vô biên, sừng sững ở bãi đá bên trong, quá đột ngột.

Thạch Hạo ở đây ngắn ngủi nghỉ chân, xem đi xem lại, hắn cho rằng có thể leo lên đi, thế nhưng không có dừng lại, tiếp tục hướng phía trước đi.

Mặt sau theo một đám người, đều đang sôi nổi nghị luận, Hoang đến rồi, đều biết hắn rất mạnh, nhưng là nhìn thấy hắn liền mười vạn năm cũng không có người leo lên thần phong cũng không để ý, đều bị kinh sợ.

"Hắn lẽ nào thật sự muốn đi chung cực nơi tập luyện?"

Thâm nhập vùng biển này, xông vào bãi đá nơi sâu xa nhất, Thạch Hạo nhìn thấy mấy toà bao la là ngọn núi, có tới mấy cao vạn trượng, dường như thiên địa sống lưng giống như.

Tám mươi vạn năm đến cũng không có người leo lên ngọn núi, nơi đó tổng cộng có mười mấy toà!

"Lam Tiên từng ở đây đăng phong, đồng thời thành công." Một ông lão chỉ về trong đó một ngọn núi lớn.

Thạch Hạo kinh dị, không nghĩ tới cái kia khuôn mặt đẹp như tiên cô gái mặc áo lam mạnh mẽ như vậy, so với hắn tưởng tượng còn lợi hại hơn mấy phần.

"Còn không dừng lại sao?" Có người nhỏ giọng thầm thì đạo, đó là mấy vị thiếu nữ, vô cùng mỹ lệ xuất trần, lúc trước ở đây từng thấy Lam Tiên phong thái, càng là từng thấy Tử Nhật Thiên Quân khí thôn sơn hà phong thái, kính phục cùng ngưỡng mộ không ngớt.

Bây giờ, nghe nói đến Tử Nhật Thiên Quân thất bại, làm cho các nàng đều không muốn tiếp thu, không tin Hoang lợi hại như vậy.

Nói tóm lại, là bởi vì Tử Nhật Thiên Quân ngày đó biểu hiện quá xuất chúng, hoàn toàn là một cái oai hùng Vô Địch anh hùng trẻ tuổi hình tượng, cho các nàng ấn tượng quá sâu.

Vì vậy, xuất phát từ đơn thuần yêu thích, cùng với nóng bỏng ngưỡng mộ, các nàng có chút căm thù Thạch Hạo.

Chính là phía sau phần lớn người nhìn thấy Thạch Hạo còn phải đi về phía trước, không ở chỗ này dừng lại, cũng đều có chút cảm thấy hắn quá ngạo khí, liền như vậy ngọn núi đều yếu lược quá sao?

Trên thực tế, nếu như thời gian đầy đủ, Thạch Hạo không ngại một toà một toà đăng, coi như là tu hành.

Có thể hiện tại thời gian cấp bách, hắn sợ đêm dài lắm mộng, cấp thiết muốn muốn tiến vào chung cực vùng cấm, tìm được Bất Diệt Kinh manh mối, thật đi lấy ra cái kia bộ vô thượng kinh thư!

Bãi đá bị đường nhỏ cùng cầu dây liên tiếp lại, trở thành không thể phân cách toàn thể.

Hoang vắng đường mòn, người ở hãn đến bãi đá, càng ngày càng sâu thẳm, khu vực này thường ngày hầu như không người đến, bởi vì không có cần thiết.

Đây là hơn triệu năm cũng không có người đặt chân quá thần thánh ngọn núi, đứng sững ở nơi sâu xa, dường như thiên địa cực điểm, chọc vào trong tầng mây, khí thế bàng bạc, ép người không kịp thở.

Là ở chỗ đó, tổng cộng có sáu toà cổ sơn, một toà so với một tòa khổng lồ, diện tích rộng lớn, dường như mấy khối cao nguyên giống như, nâng vực ngoại, đẩy ngôi sao.

Chúng nó ngăn cản ở đây, ngăn cản đường đi.

"Này mấy toà sơn, cái này kỷ nguyên không có làm sao bị người leo lên quá, có thể có sơn từ không có người đặt chân quá." Một vị hiền lành bà lão giải thích.

Trong đó tối ải toà kia, đối ứng trăm vạn năm, mặt sau ngọn núi đối ứng thời đại từ từ tăng cường, hơi một tí liền số cộng mười thậm chí hơn triệu năm không giống nhau: không chờ!

Mà tối ải ngọn núi kia, cũng vượt xa vừa nãy dọc theo đường đi bản thân nhìn thấy những kia.

"Nghe nói, những này trên ngọn núi, có vì là không quan, có ngồi xếp bằng cổ đại vô thượng cao thủ, khả năng đặt chân Trường Sinh lĩnh vực rồi!"

Thạch Hạo nghe nói, trong lòng cả kinh, nói: "Có hay không cũng là thi

thể, hắn là từ lâu từ trần chứ?"

"Ứng cao từ lâu tọa hóa. Bất quá này mấy toà cự sơn mặt sau, cái kia nơi chung cực thí luyện nơi liền khó nói, chính là ngồi xếp bằng một vị Chân Tiên cũng khó nói." Một vị trung niên giải thích.

Hắn là Bắc Hải bãi đá bên trong một vị thành chủ, pháp lực cao thâm, thực lực mạnh mẽ, là vùng biển này nổi danh đại cao thủ!

Hắn mặc dù là cao nhân tiền bối, nhưng vẫn chưa xem thường Thạch Hạo, một là bởi vì kính phục với Thiên Thần Thư Viện Đại trưởng lão, hai là biết lấy Thạch Hạo hiện nay thế tới nói, nhất định phải ngư dược hóa long.

"Chung quy thí luyện nơi khả năng có Chân Tiên?" Thạch Hạo nghỉ chân.

"Có thể có, có thể không có, bởi vì không người đi vào, căn bản không biết là chuyện gì xảy ra." Vị thành chủ này giải thích.

Đồng thời, hắn nâng một chút ví dụ.

Đang ở trước mắt mấy ngọn núi lớn trên, trăm vạn năm qua không có ai leo lên đi, không có nghĩa là không từng có người đi tới quá.

Nghe nói, tiền bối cao thủ đăng lâm sau, từng thấy một ít cảnh tượng bị truyền ra, gợi ra hậu nhân rất nhiều suy đoán.

Ở này mấy toà chọc vào thương vũ cổ lão trên ngọn tiên sơn, có người đi tới sau, nhìn thấy thi thể rất ôn hòa, chưa từng cứng ngắc, còn có người bình thường nhiệt độ, khiến người ta hoài nghi đang say ngủ!

Còn có trên núi rảnh rỗi quan, có thể bên trong nhưng có một ít lân vũ, một ít lão bì, cùng cổ đại một ít ngọc thạch thư trên ghi chép rất giống, nghi tự mượn tử Đăng Tiên.

Do thi mà sống, quỷ thành tiên!

Vì lẽ đó, có loại này hoài nghi sau, mọi người tin tưởng, cái kia từ đầu đến cuối không có người đăng lâm quá chung cực trong cấm địa sinh mệnh, khả năng tồn tại Chân Tiên!

"Như thế thái quá?" Thạch Hạo đờ ra, này vẫn là chặn đường mấy toà sơn mà thôi, cái kia mục đích thực sự nói không chắc thật sự có khó mà tin nổi chi thông thiên chi biến.

Chân Tiên, từ cổ sống đến hiện tại sinh linh, vẫn ở nơi đó chờ đợi người đến sau?

Thạch Hạo không quá tin tưởng.

Đáng tiếc, Thập Hung một trong Thiên Giác Nghĩ ở báo cho hắn Bắc Hải bãi đá thì, nói rất tối nghĩa, chưa từng nói trong này tường tình.

"Hắn đánh bại Tử Nhật Thiên Quân, ta không quá tin tưởng!" Phía sau, trong đám người có một cô thiếu nữ tức giận, ở nơi đó trừng hai mắt xem Thạch Hạo.

"Hắn muốn tiến vào chung cực nơi tập luyện, hẳn là có đánh bại thiên quân thực lực." Một vị khác người thanh niên trẻ nói rằng.

"Muốn đi vào, cùng chân chính tiến vào là hai việc khác nhau, ta nhìn hắn liền đi vào cũng không thể!" Lại một vị tuổi thanh xuân nữ tử nói rằng.

Rất rõ ràng, Tử Nhật Thiên Quân ở đây nhân khí rất cao, tối thiểu khá được một ít cô gái trẻ yêu thích.

Phía sau cũng có người nghị luận, đều cảm thấy Thạch Hạo quá tự phụ, càng muốn tiến vào vùng cấm, lẽ nào hắn không nghe nói quá một khi thất bại liền vĩnh viễn đi không ra truyền thuyết sao?

"Tiểu hữu xin mời thận trọng cân nhắc!" Vị thành chủ kia nhắc nhở cùng nhắc nhở.

"Làm sao tiến vào chung cực, chẳng lẽ muốn trước tiên vượt qua này mấy toà Ma Sơn sao?" Thạch Hạo hỏi, bởi vì mấy ngọn núi lớn ngăn cản, ngăn cản con đường phía trước.

Mà dựa theo thành chủ từng nói, cái kia chung cực bị mấy ngọn núi lớn vây quanh, thay cái phương hướng cũng giống như vậy.

"Có một cái đường nhỏ, ở nơi đó!" Thành chủ chỉ điểm.

Một cái rất hẹp con đường, uốn lượn tiến lên, ở mấy toà giữa núi lớn quấn quanh, sau đó lan tràn tiến vào nơi sâu xa nhất.

"Bất quá, rất nguy hiểm, con đường kia vô cùng khó đi, hơi một tí khả năng thì có bỏ mình diệt nguy hiểm." Bên cạnh, một ông lão nhắc nhở.

Tại quá khứ những niên đại đó, từng có không ít người hiếu kỳ, muốn nhìn một chút chung cực đến cùng làm sao, dù cho không thể xông vào, chỉ cần rất xa liếc mắt nhìn cũng thỏa mãn.

Nhưng là, một khi bước lên cái kia đường mòn, tai nạn chẳng khác nào đến rồi!

Thạch Hạo cảm ơn bọn họ, lần thứ hai ra đi, trực tiếp hướng về cái kia rất hoang vu, không biết như thế năm tháng dài đằng đẵng qua đi sau vì sao còn có vết tích đường mòn đi đến.

"Hắn thật sự muốn đi vào!" Tất cả mọi người đều biến sắc, Hoang thực sự quá lớn mật, có thể nói gan to bằng trời!

Thạch Hạo vừa mới tới gần đường nhỏ, hắn liền bị một luồng vô hình năng lượng ngăn trở chặn lại rồi, đó là một loại tràng vực, đặc biệt mạnh mẽ, để hắn chớp mắt dừng lại, không cách nào đi tới.

Ầm!

Hắn đột nhiên một quyền vung ra, chớp mắt trời long đất lở giống như,

con đường phía trước thông suốt!

Nhưng vào lúc này, mấy toà cự sơn đồng thời chấn động chuyển động, không ngừng nổ vang, dường như muốn đổ nát.

Điều này làm ọi người ngơ ngác, quá khứ có thể chưa từng xảy ra chuyện như vậy, làm sao Hoang mới vừa vừa bước lên cái kia đường nhỏ liền để mấy toà "Trăm vạn năm" cấp cự sơn rung động?

Thạch Hạo đi tới, chỉ là mới đi ra ngoài mấy trăm bộ mà thôi, hắn liền kinh sợ một hồi, bởi vì uy thế tới người, quả thực phải đem hắn xé rách.

"Phá!"

Hắn rống to, cả người phát sáng, trong cơ thể cửa mở ra, phóng thích sức mạnh mạnh mẽ nhất, ở đây đối kháng.

Núi lớn rung động, rung động ầm ầm.

Mấy toà hơn triệu năm không người leo lên cự sơn rung động, như là có sinh mệnh, lúc này muốn phục sinh!

Ầm!

Theo chúng nó rung động, loạn thạch lăn xuống, hướng về Thạch Hạo nơi đó ném tới.

Thạch Hạo ngẩng đầu, kết quả lập tức kinh ngạc đến ngây người rồi!

Hắn không phải là bị đá tảng kinh, mà là bởi vì nhìn thấy cực kỳ cảnh tượng đáng sợ.

Lúc này, hắn trợn mở thiên nhãn, nhìn thấy một ngọn núi lớn đoạn nhai trên, có một cái quan tài cổ ngang dọc, lúc này nắp quan tài càng ở mở ra, có người bì hạ xuống!

Ngoài ra, còn có một ngọn núi lớn, ở trên vách đá, một cái hình người

sinh linh ngồi xếp bằng, lúc này con mắt là mở, ở nhìn hắn!

Sống sót sinh linh?

Vẫn là quỷ thành tiên?

Thạch Hạo kinh sợ!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1285: Khủng Bố

Thạch Hạo xuất thần, đồng thời từ đầu đến chân đều sinh ra một luồng hơi lạnh, thế gian này còn thật sự có rất nhiều quỷ dị khó hiểu sự a!

Không phải nói Siêu Tuyệt Phong trên đều là tử thi sao, tại sao có thể có nghi tự sống sót đồ vật?

Quỷ thành tiên! Thật sự có thứ này sao, thực sự khiến người ta cảm thấy hàn khí tập thể, cột sống cốt đều ở vèo vèo hướng ra phía ngoài mạo khí lạnh.

"Đó là sống sót sinh linh sao, ta thế nào cảm giác ở hắn ở nhìn ta!" Màu vàng con kiến nhỏ lén lút tự nhủ.

Cái kia đoạn nhai trên, một cái sinh linh ngồi xếp bằng, con mắt là mở, con mắt có ánh sáng lộng lẫy dao động ra, như là còn có tức giận, như trước có thần thái.

Phải biết, đây chính là một triệu năm thậm chí bốn năm triệu năm trước thi hài, làm sao còn có thể sống lại?

Phải biết, năm đó bọn họ cũng là bởi vì tuổi thọ khô cạn, ở đây tọa hóa, tại sao có thể có loại này chết đi rồi sống lại biến hóa.

Nếu là bị thương ngủ say, cuối cùng sống lại cũng là thôi, có thể này chiều ngang niên đại không khỏi quá xa xưa, trăm vạn năm trở lên đủ khiến một cái Chí Cường giả Nguyên Thần mục nát, thân thể hoại tử!

Dù cho nó là Trường Sinh giả, một khi sinh mệnh tinh khí khô cạn, làm háo trăm vạn năm trở lên, cũng không thể có thể sống lại, chỉ có thể vô ích lưu thể xác mà thôi.

"Ô... A..."

Đột nhiên, thanh âm đáng sợ vang lên!

Một bóng ma đập tới, dường như ác quỷ tiếng kêu chói tai, để người tê cả da đầu, cả người hết thảy bộ lông đều từng chiếc đếm ngược.

Đừng nói là bên dưới ngọn núi một người một nghĩ, chính là xa xa mọi người cũng đều run rẩy, những người kia run run rẩy rẩy, hầu như ngã trên mặt đất.

Đó là vật gì? Có người sợ hãi kêu to.

"Da người, sống thế nào rồi!?" Màu vàng con kiến nhỏ mao, một bính mà lên, vô cùng căng thẳng, một đôi quả đấm nhỏ phát sinh chói mắt kim quang.

Chính là Thạch Hạo cũng cảm thấy rùng mình, hút vào hơi lạnh, này quá quỷ dị.

Vừa nãy, hắn bị trên vách đá cái kia ngồi xếp bằng sinh linh hấp dẫn sự chú ý, có chút sơ sẩy, kết quả phát hiện bị quên đồ vật khủng bố như vậy.

Bởi vì, ở một toà khác trên núi, một cái treo ở trên vách đá quan tài cổ mở ra, bay xuống dưới một tấm da người, lúc này lại phồng lên.

Tiếng kêu chói tai chính là từ trong miệng hắn phát sinh, một cái chết đi đồ vật, một tấm da người mà thôi, tại sao lại như vậy?

"A, chạy mau a, quỷ thành tiên, muốn nuốt tinh huyết, hấp người dương khí!" Một thiếu nữ rít gào, xoay người bỏ chạy.

Này gợi ra một trận đại loạn, rất nhiều người rút lui.

Ở đây đều là tu sĩ, làm sao có khả năng sẽ sợ tai hoạ, chỉ là vật này thật đáng sợ, là từ Siêu Tuyệt Phong trên rơi xuống, xuất thân không bình thường.

Khả năng này là chí cường sinh linh bì, thậm chí là Quỷ Tiên chi bì!

"Đây là tình huống thế nào?" Phía sau, một đám người đều không hiểu, mọi người đều là đối với không biết sự vật sản sinh sợ hãi.

Càng ngày càng gần, cái kia tấm da người phồng lên, hóa thành một cái sinh linh, con mắt chỗ trống, dường như vũ trụ vực sâu, miệng mở ra, lộ ra sắc bén hàm răng.

Nó trương mở tay ra cánh tay, liền như vậy đáp xuống, nhằm phía Thạch Hạo còn có màu vàng con kiến nhỏ.

"Quản ngươi là món đồ quỷ quái gì vậy!" Thạch Hạo quát to một tiếng, hữu quyền phát sáng, vung kích mà ra, chớp giật đan dệt, đánh về phía không trung.

Đây là Lôi Đế thần thông, hắn nổ ra một đòn chớp giật quyền!

Ầm!

Ánh sáng hừng hực, đi kèm ngập trời sóng khí, lập tức sụp đổ rồi hư không, đánh về phía cái kia quỷ dị sinh vật.

"Ô... A..." Tiếng rít chói tai thanh, ở giữa không trung truyền đến.

Ở điện quang bên trong, ở sóng khí bên trong, sinh linh kia bị đánh trúng, kịch liệt bốc lên, thế nhưng da không tổn hại, không hề có một chút cháy đen vết tích.

Đây là cái gì cái tình huống? Thạch Hạo con ngươi nhanh chóng co rút lại, dựa vào hắn hiện tại siêu nhân một đoạn lực công kích, lại dùng hết sức mạnh đều không có thương tổn được cái kia đồ vật.

Thế nhưng, ở mọi người không rõ trong ánh mắt, cái này sinh vật không có công kích nữa, mà là như trước ở sóng khí bên trong bốc lên, ở Thạch Hạo cú đấm kia thần lực oanh kích dưới, hướng về trên không phóng đi.

Đồng thời, trong quá trình này, nó từ từ khô quắt, không lại phồng lên, lại hóa thành một tấm da người.

"Gặp quỷ, chết tiệt, ai có thể nói cho ta chuyện gì thế này?" Màu vàng con kiến nhỏ kêu lên.

Tất cả mọi người đều là ngẩn ra, thật là không rõ, người kia bì làm sao lui về phía sau, không công kích nữa.

"Ác quỷ lão bì bay lên rồi!" Một cô thiếu nữ thét to, nữ tính tu sĩ dù có mạnh mẽ đến đâu, cũng đối với loại này quỷ dị đồ vật cảm giác e ngại, không bằng nam tính tu sĩ kháng sức chịu nén.

Thạch Hạo nhìn chăm chú, tấm kia bì khô quắt, bị hắn thần lực còn có sóng khí xung kích treo ở trên vách núi cheo leo, ở nơi đó du đãng, lão bì dường như ác quỷ lột xác, phi thường khiếp người.

Nhưng mà, hắn cũng phát hiện một chút dị thường, tấm kia lão bì theo gió núi thổi qua thì, nó thỉnh thoảng phồng lên cùng khô quắt.

"Hừm, lẽ nào là bởi vì gió thổi tiến vào, nó mới phồng lên lên, phát sinh sắc bén tiếng kêu cũng là bởi vì như vậy?" Thạch Hạo tự nói.

Màu vàng con kiến nhỏ bừng tỉnh, dùng sức gật đầu, cho là nên chính là như vậy.

Chính là phía sau, những tu sĩ kia nghe nói cũng là ngẩn ra, cảm thấy có chút đạo lý, tuy rằng không thể toàn bộ giải thích thông.

Thạch Hạo không nói, nhìn chằm chằm vách núi cheo leo, tấm kia bì như vậy cứng cỏi, ngược lại cũng không ra hắn bất ngờ, dù sao cũng là Chí Cường giả chết rồi lưu, lẽ ra nên Vạn Pháp Bất Xâm mới đúng.

Nhưng là, vừa nãy quỷ dị không phải là hắn đơn giản như vậy một phen giải thích liền có thể nói thông, luôn cảm thấy có không thể lý giải sức mạnh

ở thao túng.

"A, không đúng, cái kia trên núi có đồ vật!" Đang lúc này, một ông lão kêu to, hắn là một cái thân phận rất cao người, thường ngày rất trầm ổn, nhưng là lúc này lại không nhịn được thất thanh hô to, trên mặt triệt để biến sắc.

Tất cả mọi người đều thiểm mục, thế nhưng đại đa số người đều không thấy được, chỉ có số ít tu thành Thiên Nhãn người có thể phát hiện đầu mối.

"Cái gì, một cái tay, đó là vật gì!?"

Ở trên vách núi, có một con lông xù bàn tay, móng tay rất dài, dường như móc sắt giống như vậy, hắc như ô kim, sắc bén chói mắt.

Mà ở trên bàn tay, lông dài bộ lông màu đỏ ngòm, rất dài, nó hướng về tấm kia lão bì tìm kiếm, một cái nâng đỡ, cẩn thận từng li từng tí một, như là đang thủ hộ một cái thánh vật.

Sau đó, cái tay kia nâng da người, đưa nó đưa vào chiếc kia treo lơ lửng ở trên vách đá trong quan tài cổ, lại sẽ nắp quan tài hợp lại.

Đáng tiếc, có núi đá ngăn cản, không có có thể thấy rõ đó là vật gì, chỉ nhìn thấy một đạo cái bóng mơ hồ, còn có dò ra vách đá ở ngoài cái tay kia.

Cuối cùng, mọi người nghe được dường như ác quỷ kêu khóc âm thanh, loáng thoáng có thể thấy được, cái kia sinh vật quỳ xuống lạy, quay về quan tài cổ quỳ bái.

Thời khắc này, tất cả mọi người đều lạnh từ đầu đến chân, quá kinh sợ, này Siêu Tuyệt Phong trên thật sự xuất hiện dị thường, sản sinh đại khủng bố?

Tại sao có thể có vật còn sống, thật sự xuất hiện ác quỷ, hoặc là nói sinh ra Quỷ Tiên?

Này cùng sách cổ ghi chép không giống nhau, nơi này hẳn là thí luyện nơi, là thần thánh tịnh thổ, đi tới sau có thể lắng nghe kinh văn, chớp mắt tỉnh ngộ.

Có thể hiện tại nhưng có loại này khủng bố sự, khiến người ta tim mật đều run.

Nơi đó yên tĩnh, không có âm thanh.

Thạch Hạo không biết người kia bì đến tột cùng là thế nào hạ xuống, lại có món đồ gì bảo vệ nó, luôn cảm thấy nơi này không thể ở lâu.

Đồng thời, hắn vừa nhìn về phía khác một ngọn núi lớn, cái kia phía trên có một bóng người như trước đang ngồi xếp bằng, con mắt mở to, nhìn xuống phía dưới, như là ở nhìn hắn cùng màu vàng con kiến nhỏ.

Thạch Hạo không thể xác nhận hắn đến tột cùng có hay không còn sống sót, bởi vì nếu như chỉ là một bộ thi thể, nhãn cầu bất hủ, dường như thần thạch giống như phát sáng cũng là có thể.

Thế nhưng, từ sâu trong nội tâm giảng, hắn thần hồn rung động, luôn cảm thấy bất an, có chút không rét mà run.

Này còn có thể hướng phía trong đi sao? Này điều đường mòn chu vi tràn ngập không thể dự đoán nguy hiểm, mấy toà trên núi lớn nghi hình như có ác linh sinh tồn!

Phía sau, những người kia cũng đều có đồng dạng nghi ngờ, cảm thấy khu cổ địa này trở nên thần bí mà khủng bố.

Này mấy toà cự sơn, ở trăm vạn năm trước từng có người leo lên đi qua, nhìn thấy quá chân tướng, mà hiện tại nhưng cũng đã biến thành bộ dáng này.

Cái kia chung cực nơi tập luyện, từ không có người chân chính thành công sống sót trở về, sẽ khủng bố cỡ nào? Có thể nơi đó càng là từ lâu phát

sinh quỷ dị cùng khủng bố sự.

Thậm chí, mọi người có lý do tin tưởng, này mấy toà trên núi lớn sở dĩ phát hiện ác quỷ, khả năng chính là từ chung cực nơi tập luyện nơi đó bò tới được.

Vừa nghĩ như thế, tất cả mọi người đều sợ hãi, còn ai dám đi vào, nơi đó quả thực chính là ác quỷ nguyên, là vượt qua tất cả mọi người tưởng tượng đại hung đại ác nơi!

"Còn muốn đi vào sao?" Màu vàng con kiến nhỏ hỏi, nhỏ giọng nói: "Ta thế nào cảm giác có điểm không đúng!"

"Đi!" Thạch Hạo trả lời rất đơn giản, chỉ có một chữ, sau đó liền lần thứ hai cất bước ra đi.

Phía sau người đều thất kinh, cho rằng trải qua chuyện vừa rồi, Thạch Hạo đã phát hiện khủng bố cùng quỷ dị, hẳn là dừng lại mới đúng, không nghĩ tới hắn như trước tiến lên.

"Người trẻ tuổi, ngươi phải nghĩ lại a!" Lão thành chủ nhắc nhở.

"Đa tạ tiền bối hảo ý, ta biết nên thế nào làm!" Thạch Hạo cũng không quay đầu lại dọc theo đường mòn đi về phía trước.

Lúc này, tất cả mọi người đều không thể không bội phục dũng khí của hắn, dám làm như vậy, khiến người ta kính nể.

Thạch Hạo nhanh chân mà đi, dọc theo gồ ghề cục đá đường nhỏ, đi ở bên dưới núi lớn, đẩy áp lực cực lớn, giống như sau lưng một ngôi sao mà đi.

Nếu như là những người khác, khẳng định bị này cỗ áp lực nghiền ép vỡ nát rồi!

Bởi vì, này vốn là vì là siêu tuyệt một đời nhân vật vô địch chuẩn bị, nhất định phải đạt đến một cái nào đó cảnh giới cực điểm trạng thái mới

được, người mạnh nhất nơi tập luyện!

Con kiến nhỏ nhe răng nhếch miệng, nhưng chịu đựng, có thể thấy được nó đồng dạng siêu phàm nhập thánh.

Một bước, hai bước...

Thạch Hạo tiếng bước chân đang vang vọng, hắn một hơi đi ra ngoài rất xa, đều không có bất cứ dị thường nào cùng nguy hiểm, trước kia sụp xuống đá tảng đều ngừng lại, không có lại lăn xuống.

Cuối cùng, hắn đi tới đường mòn cuối cùng, còn có mấy chục bộ liền muốn đi vào chung cực, mà nơi đó cũng vừa hay là một cái chuyển hướng nơi!

Thạch Hạo lập tức liền muốn gặp được chân tướng, đem biết nơi đó đến tột cùng là thế nào địa phương!

Rất ra ngoài bất ngờ, trong quá trình này, lại vẫn luôn rất yên tĩnh, không có đặc biệt gì sự phát sinh.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1286: Chung Cực Nơi Tập Luyện

Này rất không giống bình thường, mới bước lên đường mòn thì, liền nhìn thấy lão bì rơi rụng, rít gào không ngừng, thê thảm cực điểm, có thể hiện tại làm sao yên tĩnh?

Còn có mấy chục bộ rời đi đường mòn, khu vực này không thể phi hành, chỉ có thể đi tới.

Trên không trung, có đại đạo vết tích, dường như Lôi Trì giống như, dám vượt qua nhất định phải bị hóa thành tro tàn.

"Hắn muốn đi vào, nơi đó có cái gì?"

Phía sau, rất nhiều người đều đang chăm chú, so với Thạch Hạo còn căng thẳng, đều muốn biết chung cực nơi tập luyện bên trong có thế nào một bộ động thiên.

Nhưng là, nếu như Thạch Hạo lại hướng phía trong đi vài bước, bọn họ liền không nhìn thấy, bởi vì đem quải quá đường vòng, tiến vào ở trung tâm nhất nơi!

Thở một hơi thật dài, Thạch Hạo điều chỉnh tinh khí thần, làm tốt hết thảy chuẩn bị, liếc mắt nhìn bả vai con kiến nhỏ, nói: "Chuẩn bị xong chưa?"

"Ra đi!" Thiên Giác Nghĩ ngược lại cũng thẳng thắn, vì Bất Diệt Kinh, nó không thèm đến xỉa.

Một bước, hai bước...

Năm bộ sau khi, ngân hà chảy ngược, thiên địa đại biến, hết thảy đều phát sinh thay đổi!

Ầm!

Núi lở đất nứt, mấy toà cự sơn nổ vang, phát sinh đại đạo ánh sáng, hạ xuống kinh thế xích thần trật tự, hướng về Thạch Hạo nơi đó đánh giết, ngăn cản đi tới lộ.

Quả nhiên, vẫn có biến cố, gặp nguy hiểm!

Thạch Hạo đã sớm biết, không thể thuận thuận lợi lợi quá khứ, ở mới đầu thì liền nhìn thấy quỷ dị, cuối cùng vài bước sao để hắn bình an vượt qua?

Thạch Hạo rít gào, dùng hết khả năng, ra sức xuất kích, hắn cả người đều là phù văn, đều là chớp giật, còn có Côn Bằng cánh chim, đối kháng mấy toà cự sơn hạ xuống xích thần trật tự.

Coong!

Tia lửa văng gắp nơi, mọi người giật mình phát hiện, Thạch Hạo nắm đấm so với có thể so với Tiên kim, cùng một cái màu bạc thần liên đụng vào nhau, phát sinh thanh âm chói tai.

Phải biết, vậy cũng là một cái đại đạo dây xích, có tới bát tô thô, là trật tự hóa thân, lại bị hắn lấy thân thể chặn lại rồi.

Răng rắc!

Thạch Hạo gào thét, đại phát thần uy, hắn nắm quyền ấn, trực tiếp cắt đứt mười mấy điều xích thần trật tự, toàn bộ chém nát tan.

"Phốc!"

Nhưng mà, đây là đại đạo thần liên, là quy tắc hóa thân, có chút dây xích mạnh đến mức không còn gì để nói, mà lại khó lòng phòng bị, trong đó một cái từ trong hư không đột ngột xuất hiện, đâm vào Thạch Hạo bả vai, tại chỗ lao ra một luồng máu tươi.

"Hoang bị thương rồi!"

Mọi người ngơ ngác, Thạch Hạo mạnh mẽ rõ như ban ngày, ở cùng một cảnh giới, khó có thể tìm được kẻ ngang hàng, có thể ở đây vẫn là bị thương.

Hắn sẽ chết ở chỗ này sao? Hơn nửa lành ít dữ nhiều, bởi vì từ cổ chí kim còn không có một người có thể sống ra vào, tối thiểu cái này kỷ nguyên không có!

Xoạt!

Lại một đạo màu đen xích thần trật tự hạ xuống, giống như rắn độc, đâm hướng về Thạch Hạo sau não.

"Răng rắc!"

Hắn không quay đầu lại, phản tay nắm lấy, sau đó mạnh mẽ kéo một cái, trực tiếp xé đoạn.

Mọi người nhìn thấy, ở Thạch Hạo bàn tay, có một ít phù hiệu đang lóe lên, đó là hắn pháp, hắn ở dùng đại thần thông đối kháng giữa bầu trời xích thần trật tự.

"Giết!" Màu vàng con kiến nhỏ hét lớn, đứng ở Thạch Hạo bả vai, giúp hắn phòng ngự, vung đầu nắm đấm, toàn diện đối kháng những quy tắc này.

"Ầm!"

Liên miên ánh sáng rơi ra, vô số dây xích hạ xuống, dường như hơn vạn Độc Long lao xuống, nhấn chìm Thạch Hạo.

Thạch Hạo tạo ra duy nhất động thiên, hóa thành một màn ánh sáng, Vạn Pháp Bất Xâm, mà ở thời khắc sống còn càng là bỗng nhiên áp chế động thiên, trở thành một cực điểm, sau đó lại bạo phát.

"Đùng!"

Tiếng vang kinh thiên động địa, trong cơ thể hắn môn bị mở ra, chịu đựng ngoại giới kích thích, theo cực điểm mà bạo phát, phóng thích sức mạnh đáng sợ.

Giữa bầu trời, rất nhiều xích thần trật tự gãy vỡ.

Cảnh tượng như thế này chấn động lòng người, mọi người vững tin, Hoang thủ đoạn động thiên, có thể áp chế Tử Nhật Thiên Quân không phải là không có đạo lý, là chuyện đương nhiên.

Hắn quá hung hăng, lại dựa vào sức một người đánh gãy nhiều như vậy xích thần trật tự.

Đổi lại là những người khác, khẳng định đã sớm bị đóng đinh ở chỗ này!

Trong hư không yên tĩnh, đồng thời xuất hiện thần thánh dị tượng!

Liên miên mưa ánh sáng rơi ra, dường như có người đang phi tiên, phối hợp với trên núi cái kia ngồi xếp bằng thi thể, con mắt nhìn phía dưới, cùng với quan tài cổ bên ác quỷ bóng mờ, vậy thì có vẻ vô cùng quỷ dị rồi!

Có món đồ gì hạ xuống? Là lông chim, một cái lại một cái, dường như Thiên Đao giống như, vô cùng to lớn, hướng về Thạch Hạo chém tới.

Đây là trong quan tài đồ vật, là trước kia liền từ bên trong theo đồng thời rơi rụng đi ra, chỉ có điều có chút treo ở vách núi cheo leo trên, lúc này phát uy!

Ngoài ra, còn có một chút vảy, rất uy nghiêm đáng sợ, mang theo lạnh lẽo hàn quang.

"Coong!"

Thạch Hạo ra tay, toàn lực oanh kích, nhưng là những thứ đồ này quá cứng cỏi, căn bản đánh không nát tan, bởi vì đều là chí cường sinh vật chết rồi lưu.

Mà cái kia sinh vật khi còn sống, có thể đều sắp đặt chân thậm chí đã đặt chân Trường Sinh lĩnh vực, chỉ vì biến cố mà chết đi.

Thạch Hạo tiến lên, đẩy áp lực, oanh kích những này lông chim, còn có vảy, ngoài ra trên núi đổ nát, có to lớn núi đá lăn đến, đập về phía hắn.

Những thứ đồ này đều mang theo phù văn, không thể tính toán theo lẽ thường!

"Ầm!"

Quả nhiên, Thạch Hạo cứng rắn chống đỡ bên dưới thì, hai tay tê dại, trên núi đá có khắc hoa văn, cứng rắn Bất Hủ, đánh không nát.

Cheng!

Thời khắc mấu chốt, Thạch Hạo rút ra một thanh kiếm thai, sáng như tuyết ánh sáng nổi lên, dường như một vầng Ngân hà buông xuống.

Xoạt xoạt!

Hắn vung lên Đại La Tiên Kiếm, toàn lực ứng phó chém đánh, bởi vì hắn không muốn ở đây lãng phí thời gian, nếu như đem hết thảy tinh lực đều tiêu hao hết, còn làm sao đi vào thám hiểm?

Thạch Hạo biết rõ, chung cực nơi tập luyện nhất định nguy hiểm hơn!

"Coong!"

Có lông chim bị chém đứt, bùng nổ ra chói mắt hỏa tinh, còn có chút vảy cũng bị chém nát, hàn quang chói mắt.

Cùng lúc đó, trên núi lớn, cái kia quan tài cổ bên có ác quỷ kêu khóc, khốc liệt cực kỳ, hãi người tê cả da đầu.

Phía sau, mọi người sắc mặt trắng bệch, cái kia trên núi đồ vật sẽ không dưới đến đây đi?

Ở mọi người xem ra, Thạch Hạo đúng là gan to bằng trời, đều đến một bước này, còn ở tiến lên, không chịu dừng lại, trên núi nhưng là có quỷ Tiên theo dõi hắn a.

Đùng!

Nhưng vào lúc này, trên bầu trời có một con đầu chim ưng người xuất hiện, người thân thể, chim diều hâu đầu lâu, còn có một đôi màu đỏ cánh ưng, cầm trong tay một cái chiến mâu màu máu cực tốc đáp xuống.

Cái kia chiến mâu là gãy vỡ, thế nhưng là rất đáng sợ, mang theo một tia tiên khí, bắn ra vô thượng uy năng!

Thạch Hạo vẻ mặt thảm biến, này vẫn là thử thách sao?

Đối phương nắm giữ pháp khí hết sức khủng bố, hơn nữa tự thân đầy đủ mạnh mẽ, cái kia rất có thể là một thanh tàn tạ Tiên Đạo pháp khí!

Đây là tuyệt cảnh, tuyệt đối chắc chắn phải chết, hiện tại hắn có chút tin tưởng, nơi này phát sinh biến cố, không còn là thí luyện nơi!

Xoạt!

Cuối cùng một khắc, Thạch Hạo chỉ có một động tác, mạnh mẽ ném Đại La Tiên Kiếm, ném trên không.

Ầm!

Một cách không ngờ, ở Đại La Tiên Kiếm xông lên mây xanh sau, tự thân bạo phát vô lượng quang, mưa ánh sáng từng trận, dường như Phi Tiên, mà đi sau sinh vụ nổ lớn.

"A..."

Một tiếng thê thảm gầm rú, giữa bầu trời tanh hôi mưa máu rơi ra, cái kia đầu chim ưng người trốn về vách núi cheo leo.

Mà Đại La Tiên Kiếm rơi xuống, rơi vào Thạch Hạo trong tay.

"Phát sinh cái gì?" Thạch Hạo nghi ngờ không thôi, thanh kiếm này vừa nãy bạo phát mưa ánh sáng, để hắn đều không có xem rõ ràng.

Trải qua này một đòn, hắn càng ngày càng vững tin, cái này đồn đại sớm nhất là từ lòng đất thạch khoáng bên trong đào ra nghi tự trời sinh kiếm thai có tuyệt đại lai lịch!

Lần này, sơn đạo bình tĩnh.

Thạch Hạo lần thứ hai cất bước thì, không có ngăn cản, cũng không có nguy hiểm.

Sau đó, hắn từ tầm mắt của mọi người bên trong biến mất rồi, hướng đi nơi tập luyện nơi sâu xa nhất.

"Hoang đi vào rồi!"

"Hắn có thể thành công sao, có thể sống đi ra không!?"

Nơi này một mảnh huyên sôi, thời gian qua đi dài dằng dặc niên đại, lại có người hướng đi chung cực nơi tập luyện, bước đầu đã thành công, chỉ là không biết có thể không sống sót trở về.

Không có một người rời đi, tất cả mọi người đều đang đợi, muốn xem một kết quả.

Trên thực tế, bất luận kết quả làm sao, Thạch Hạo danh tự này nhất định phải ở lại Bắc Hải bãi đá, sẽ không để cho người lãng quên.

Thạch Hạo đi vào, đi tới chung cực nơi tập luyện!

Phóng tầm mắt nhìn tới, hắn lập tức ngây người, cả người hoá đá, thời gian thật dài cũng không có nhúc nhích một thoáng.

Bởi vì, đập vào mắt quá kinh người rồi!

Đây là một mảnh thê lương nơi, rất rộng lớn, một chút nhìn không thấy bờ, có tạo thành từng dải hắc vụ vòng quanh, tăng thêm một loại thần bí còn có đáng sợ bầu không khí.

Trên đất, có quá nhiều thi thể, căn bản là đếm không hết.

Mấu chốt nhất chính là, những sinh linh này như là vừa mới chết đi, ngã vào trong vũng máu, có còn đang chảy máu, thân thể tựa hồ còn có nhiệt độ.

Đại địa đỏ đậm, máu chảy thành sông!

Hơn nữa, những sinh vật này đại thể đều chưa từng thấy, từng cái từng cái thể hình to lớn, nằm ngang ở nơi đó.

Bọn họ rất nhiều người đều cầm binh khí, nhưng đại thể đều bẻ gẫy.

Đây là một mảnh chiến trường, một toà hùng vĩ đất quyết chiến!

Có hình như Thanh Thiên Bằng chim thần, lớn như núi cao, toàn thân màu vàng đen, mi tâm bị một cái thô to thần tiễn bắn thủng, phơi thây ở nơi đó.

Có cao vạn trượng màu vàng vượn lớn, mọc ra ngạc vĩ, bị người một côn đập nát đầu lâu, óc nứt toác, Nguyên Thần tan nát, tử trạng cực thảm.

Còn có dường như Chân Long giống như sinh linh, chỉ là có tám viên đầu lâu, thân thể khổng lồ quấn quanh một ngọn núi lớn, kết quả tự thân gãy vỡ, từ lâu cắt thành mười mấy tiệt. Nó bị một thanh kiếm sắc chém qua, kiếm kia cũng bẻ gẫy, liền cắm ở trên núi lớn.

...

Nơi này quá khốc liệt, sinh vật mạnh mẽ đông đảo, đều ngã vào trong vũng máu, cắm vào binh khí, chết rất là thảm.

Mà nhất làm cho Thạch Hạo kinh sợ chính là, cuộc chiến đấu này phảng phất mới vừa kết thúc, bởi vì những cường giả kia trong thân thể chảy ra

huyết còn đang bốc lên nhiệt khí, còn có nhiệt độ!

Này quá kinh người, làm sao sẽ như vậy?

Dựa vào cảm giác, Thạch Hạo biết, nơi này sinh vật từng cái từng cái mạnh mẽ khủng khiếp, dưới cái nhìn của hắn, đây là một đám Chí Cường giả!

Vì sao lại có nơi như thế này? Chiến đấu mới kết thúc sao? Người sống vừa rời đi sao?

Thạch Hạo giẫm trong vũng máu, từng bước từng bước tiến lên, cẩn thận mà lại cẩn thận, hắn muốn đi vào nơi sâu xa nhất, nhìn một chút nơi này đến tột cùng chuyện gì xảy ra.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1287: Tận Thế Chiến Trường

Khắp nơi thi thể, đỏ sẫm máu nhuộm đỏ đại địa, chiến trường này cảnh tượng thực sự quá mức kinh người, chết đi đều là người nào?

Bọn họ đến từ nơi nào, thấy thế nào cũng giống như là mới vừa kết thúc một trận đại chiến, nhưng là, vì sao ngoại giới người không biết, lẽ nào nơi này liên tiếp một cái kỳ dị đại giới?

Thạch Hạo cùng màu vàng con kiến nhỏ đau cả đầu, đều cảm thấy khó mà tin nổi, đồng thời thân thể sinh ra thấy lạnh cả người, nơi này quá nguy hiểm.

Dưới cái nhìn của bọn họ, những kia thi thể khổng lồ, đều là Chí Cường giả a, bất kỳ một vị xuất hiện ở bên ngoài cũng có thể sẽ nhấc lên phong vân, gợi ra náo động.

Những sinh linh này, chủng tộc đông đảo, hơn nữa cùng đương đại bản thân nhìn thấy các tộc không giống nhau lắm, tuy rằng có gần gũi địa phương.

"Chuyện gì xảy ra, nếu như không phải những này huyết còn đang bốc lên nhiệt khí, ta còn tưởng rằng đi tới Tiên cổ những năm cuối, nhìn thấy trận chiến cuối cùng tận thế cảnh tượng." Con kiến nhỏ thầm nói.

Thạch Hạo gật đầu, nghiêm trọng biểu thị đồng ý.

Hắn thật sự không tưởng tượng ra được, đương đại có cái nào một thế lực có thể điều động nhiều cao thủ như vậy, cũng chỉ có tận thế đại chiến mới có thể có nhiều người như vậy tham dự đi.

Chỉ là, hai người bọn họ làm sao có khả năng sẽ tiến vào như vậy địa

phương?

Này giải thích không thông!

"Có chút không đúng lắm, nhiều như vậy Chí Cường giả tinh lực hối hợp lại cùng nhau đủ để xé nát Càn Khôn, có thể nơi này rất yên tĩnh." Thạch Hạo nói rằng.

Dưới cái nhìn của hắn, những này khổng lồ sinh vật phi thường đáng sợ, rất nhiều đều là Kim tự tháp đỉnh sinh vật, có thể hiện tại ngang dọc một chỗ, hơn nữa bên ngoài tinh lực không phải như vậy ác liệt.

"Đến gần một chút thử một chút xem." Màu vàng con kiến nhỏ nói rằng.

Bọn họ bản cũng đã trạm ở bên trong chiến trường bao la này, cước hạ chính là đỏ sẫm huyết.

Thạch Hạo ngồi xổm xuống, cẩn thận từng li từng tí một từ một cái tiểu vũng máu bên trong dính rồi một điểm huyết, cẩn thận cảm ứng cùng nghiên cứu, nhất thời lấy làm kinh hãi.

Huyết bên trong tinh hoa biến mất rồi!

Thậm chí, liền cái kia huyết trung nguyên bản ẩn chứa sát khí các loại (chờ) cũng không thấy, thần bí nhất cùng phức tạp vật chất đều từ lâu không còn tồn tại nữa.

Phát sinh cái gì?

Những sinh vật này rõ ràng đều dị thường mạnh mẽ, dòng máu của bọn họ làm sao có khả năng sẽ không chịu được như thế đây, không có linh tính, thiếu hụt lạnh lẽo sát ý khí thế.

Sau đó, Thạch Hạo leo tới một con màu vàng Bạo Viên trên người, nó có thể có núi cao khổng lồ như vậy, đầu bị người đập nát, ở trên người nó lấy ra tinh huyết, kết quả phát hiện, như trước không linh tính!

Sau đó, Thạch Hạo đặc biệt chọn mấy con sinh vật hết sức mạnh mẽ, từng cái kiểm tra, kết quả phát hiện đều không có cái gì linh tính có thể nói.

Những kia huyết tuy rằng phát sáng, thế nhưng từ lâu bẩn thỉu, không từng có chí cường thần tính lưu lại, với bọn hắn cường giả thân phận không tương xứng.

Chuyện gì thế này?

Thạch Hạo cùng Thiên Giác Nghĩ đều rất khó hiểu, sau đó bọn họ đối diện một chút, quyết định tiếp tục tiến lên, nhìn rõ ràng.

Không thể không nói, chiến trường này quá to lớn, vô biên vô hạn, vẫn về phía trước bay nhanh cũng khó có thể nhìn thấy phần cuối, mà trên đất các tộc cường giả quá hơn nhiều, đều phơi thây ở đây.

"Thật sự khó có thể tin, ta cảm thấy, trừ phi là tận thế đại chiến, không phải vậy tại sao có thể có nhiều như vậy cao thủ?"

Thây chất đầy đồng, máu chảy thành sông, này không phải khen trương, mà là bọn họ chân thực nhìn thấy.

Thật sự quá khốc liệt, những thi thể này đại như ngọn núi, thậm chí có thể so với ngôi sao, tiểu nhân: nhỏ bé chỉ có dài mấy thước, tất cả đều là hiếm có mạnh mẽ chủng tộc.

Ở dọc đường, một ít khe lõm cùng bồn địa, hoàn toàn bị những kia to lớn sinh vật huyết lấp kín, hóa thành huyết hồ nước.

Cảnh tượng như vậy chưa từng gặp qua, chỉ có ở sách cổ bên trong nhắc qua.

"Ở Tiên cổ những năm cuối, cuối cùng khốc liệt đại chiến chính là như vậy, toàn bộ thế giới đều bị giết đến yên tĩnh, hết thảy sinh linh đều cơ hồ chết trận." Con kiến nhỏ nói.

Nó càng phát giác, đây là tận thế mới có cảnh tượng.

Bọn họ hóa thành hai đạo cầu vồng, nhằm phía đường chân trời phần cuối, muốn xem rõ ngọn ngành, muốn biết chiến trường này rộng lớn đến mức nào, lấy này để phán đoán chết đi bao nhiêu sinh vật.

"Hả?"

Bỗng nhiên, Thạch Hạo cùng Thiên Giác Nghĩ đều là rùng mình, cảm thấy được không đúng, như là ngày tận thế tới giống như, thần hồn đều đang lay động, muốn sụp ra.

Tại sao lại như vậy?

Cái cảm giác này thật đáng sợ, bọn họ không biết đây là vì sao mà lên, hơn nữa là đột nhiên như vậy, như là đột nhiên xuất hiện lớn lao nguy cơ.

"Ở phía trước!" Thạch Hạo nhắm mắt trầm tư sau, làm ra phán đoán.

Hai người tiến lên, cực tốc mà trì, tiến lên tám ngàn dặm, lướt qua tảng lớn chiến trường khu vực, rốt cuộc biết vì sao như vậy rồi!

Bởi vì, ba ngàn dặm ở ngoài, lang yên đằng thiên, trực ngút trời!

Đó là cái gì?

Một cái lại một cái, thô to vô biên, đỏ đậm tươi đẹp, xuyên thủng thương vũ, đi vào trong vũ trụ.

Quá khủng bố, sức chấn động kia cách mấy ngàn dặm như trước khiến người ta muốn nghẹt thở, muốn thần phục, thậm chí muốn lễ bái!

Thạch Hạo chấn động, nội tâm tràn ngập sóng biển, đây là chưa bao giờ có cảm giác, lại có thể nhìn thấy bao la như vậy cảnh tượng, tuyệt đối là xưa nay kỳ cảnh.

"Đó là cái gì?" Màu vàng con kiến nhỏ thân thể đang run rẩy, nó nhẫn

nhịn kinh hám, nhìn chăm chú ba ngàn dặm ở ngoài.

Nó không thể tin được, cách xa nhau xa như vậy còn có thể linh hồn run lên.

"Chẳng lẽ nói, đó là một đạo... Lại một đạo tinh huyết!?" Con kiến nhỏ âm thanh run, phi thường cay đắng.

"Không sai, chính là ngập trời huyết tinh!" Thạch Hạo gật đầu.

Cứ việc cảnh tượng nơi đó vô cùng doạ người, khiến người ta khó có thể tin, thế nhưng bọn họ không phải không thừa nhận, đây là thực sự là, không phải cái gọi là ảo ảnh!

Một đạo lại một đạo tinh lực xuyên qua bầu trời, khái niệm này nghĩa là gì, là cỡ nào đồ sộ cảnh tượng? Thiên cổ hiếm có!

Cái kia báo trước, chỉ dựa vào tinh lực mà thôi liền xé rách thương vũ, đánh gãy vòm trời, đây là Chí Cường giả thể hiện, hơn nữa không ngừng một vị, là thành đàn liên miên.

Bởi vì, nhìn về phía trước, mỗi một đạo tinh lực cũng khác nhau, từng người như lang yên giống như vậy, nhằm phía trên không, sắc thái, gợn sóng các loại (chờ) đều không giống nhau.

Thạch Hạo thật sự bị đè ép, lúc này nói không ra lời.

Để bọn họ thần hồn run, tâm linh bất an chính là nguyên nhân càng là ở đây!

Còn có thể đi tới sao?

Thạch Hạo cùng màu vàng con kiến nhỏ cuối cùng quyết định, đứng vững áp lực, tiếp tục tiến lên.

Rốt cục nhìn thấy, còn cách ngàn dặm, có một loại tự thân muốn sụp ra giống như cảm giác đáng sợ, nơi đó tinh lực một đạo lại một đạo, đều là từ

những kia thi hài bên trong vọt lên.

Chúng nó cực kỳ khủng bố, đằng nhập vực ngoại, tinh lực đem vực ngoại một ít ngôi sao đều chém rơi xuống!

Thạch Hạo trợn mắt ngoác mồm, đây là thế nào một loại cảnh tượng?

Cũng không phải là một đạo tinh lực gây ra, mà là nơi này cường giả quá hơn nhiều, tất cả đều chết trận, tinh lực của bọn họ thẳng tắp hướng lên trên, có giao hòa vào nhau, xây dựng thành khổng lồ tinh lực chùm sáng, xé rách vực ngoại, đánh rơi dưới ngôi sao đến.

Thạch Hạo sởn cả tóc gáy, nếu là những này tinh lực không phải nhằm phía vực ngoại, phỏng chừng toàn bộ chiến trường đều phải bị chém nát, quá quỷ dị, thật đáng sợ.

Khu vực kia, không thể tới gần!

Bởi vì tinh lực cuồn cuộn, đan xen vào nhau, hình thành thế gian mạnh nhất tràng vực, xây dựng thành không thể vượt qua vùng cấm.

Những này huyết còn có linh tính, thần lực chưa từng mất đi.

Ở bên trong chiến trường này, cường giả như rừng, đếm không hết, nhiều như vậy thi thể tụ tập cùng nhau, tạo nên bực này đáng sợ dị tượng!

Nơi đó sụp ra, mặt đất rạn nứt, sơn diêu địa chấn, dù cho cường giả chết đi, như trước chấn động lòng người!

"Chúng ta không cách nào tiến lên, những thi thể này huyết tinh như trước ở, cắt ngang thiên địa, không người nào có thể xông vào." Màu vàng con kiến nhỏ nói rằng.

Là người nào giết chết? Đây là Thạch Hạo trong lòng to lớn nhất nghi vấn, còn có chết đi những người này đến cùng lai lịch gì.

"Ô..."

Đột nhiên, một tiếng dị khiếu, như khóc như khấp, ở ở phương xa vang lên, rung động phạm vi mấy trăm ngàn dặm không gian, để Thạch Hạo còn có màu vàng con kiến nhỏ trong nháy mắt cương cố, khó có thể nhúc nhích một thoáng.

Lúc này, bọn họ da đầu lạnh lẽo, hàn khí từ cốt tủy bên trong hướng ra phía ngoài bốc lên, toàn cũng không thể hoạt chuyển động, ngón tay đều cứng ngắc.

Đó là cái gì?

Phương xa kỳ dị âm thanh không cao lắm kháng, cũng không phải cỡ nào sắc bén, nhưng chính là như thế khiến người sợ hãi tỳ, khiến người ta sợ hãi.

Nếu là bình thường người khẳng định từ lâu ngã trên mặt đất, không chống đỡ nổi.

Thậm chí, muốn bởi vì sợ hãi, mà Nguyên Thần rạn nứt, đây là một loại vô hình áp chế.

Đường chân trời phần cuối, một luồng màu đen cơn lốc xuất hiện, quá mênh mông, vô cùng to lớn, đồng thời nó tạo thành kinh người cảnh tượng.

Màu đen cơn lốc chỗ đi qua, hết thảy tinh lực đều bị nuốt đi vào, cái kia dường như lang yên giống như tinh lực không lại thẳng tắp nhằm phía vực ngoại, mà là bị cơn lốc quấy rầy, chặn rồi!

Đây là cỡ nào kinh người, phải biết, những kia tinh lực liền vực ngoại ngôi sao đều có thể chém xuống đến, nhưng là lại bị màu đen gió to quấy nhiễu, chặn.

Không lâu lắm, màu đen gió to dừng lại, nơi đó xuất hiện một món đồ, toàn thân đen kịt như mực, dường như vực sâu giống như.

Nó là một cái ấm, không phải rất lớn, cũng là dài hơn nửa xích, treo ở trên bầu trời phương, giống như một vòng lờ mờ hắc Thái Dương giống như, khiến người ta run sợ.

"Đó là cái gì?" Thạch Hạo nghi ngờ không thôi.

Hắn như trước không thể động, thân ở chiến trường ở ngoài, đã bị cầm cố, cái này pháp khí màu đen quá bất nhất giống như, như là có thể hủy diệt toàn bộ đại giới.

"Trời ạ, cái này đồ vật trong truyền thuyết thật sự tồn tại?" Màu vàng con kiến nhỏ la thất thanh.

"Ngươi biết nó?" Thạch Hạo kinh dị.

"Ta không quá chắc chắn, rất giống trong truyền thuyết cái thứ kia, không phải nói nó cũng không tồn tại sao, nhưng là xem dáng vẻ còn có phát ra khủng bố uy thế, rõ ràng chính là nó a!"

"Đến cùng là cái gì?" Thạch Hạo giục.

Màu vàng con kiến nhỏ sắc mặt trắng bệch, thôn một ngụm nước bọt, nhìn một chút trên đất liên miên thi thể, vừa nhìn về phía cái kia màu đen ấm thể, khàn giọng nói: "Luyện Tiên Hồ."

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1288: Luyện Tiên Hồ

Luyện Tiên Hồ, đó là cái gì?

Thạch Hạo chỉ nghe đến danh tự này liền biết rồi không được, muốn luyện hóa cả thế gian Tiên Nhân sao?

Hắc sắc hồ không quá dài hơn nửa xích, treo ở trên bầu trời, chính là bởi vì sự xuất hiện của nó, chặn tinh lực, vô pháp lại như lang yên vọt lên tận trời.

"Luyện Tiên Hồ, thuộc về thế giới một bờ khác đồ vật, nhưng tục truyền ở Tiên Cổ kỷ nguyên đại chiến bên trong, nó vẫn chưa từng xuất hiện, chỉ có cố lão mới hiểu được, cảm thấy khả năng có vật này." Con kiến nhỏ màu vàng nói rằng.

"Cái gì?" Thạch Hạo giật mình, nó đến có cỡ nào cổ xưa, ở Tiên Cổ kỷ nguyên đều xem như là đồ vật trong truyền thuyết, đời kia người chưa từng thấy.

Nhưng là, nó hiện tại xuất hiện, đây là muốn làm gì?

Quan trọng nhất đó là, nó thuộc về Dị Vực, đến từ thế giới một bờ khác, chẳng lẽ nói chiến trường này liền với thế giới kia!?

Thạch Hạo run rẩy rùng mình một cái, cuối cùng tự nói: "Đừng nói cho ta, nơi này chính là Biên Hoang!"

Nếu nói như vậy, nơi này chính là Thạch tộc tổ tiên chinh chiến địa phương, là bọn họ bảo vệ thế giới biên giới.

"Ô..."

Cái kia hắc sắc hồ thể rung động, phát ra tiếng hú, giống như u khấp, khiến cho người cảm thấy rất không thoải mái, tâm tình nghiêm trọng bị nó quấy rầy.

Chuyện đáng sợ phát sinh, Luyện Tiên Hồ rung động, nó bắt đầu cá voi hút nước, nuốt bên trong chiến trường hết thảy tinh lực, từng đạo lại từng đạo đỏ đậm quang hướng về nó bay đi.

Vừa nãy, những kia tinh lực còn như lang yên, bay vút lên trời, có thể bây giờ lại bị nuốt hết, đều tiến vào Luyện Tiên Hồ bên trong, tốc độ cực kỳ nhanh.

Phải biết, những này tinh lực hợp lại cùng nhau, đủ để chém xuống liên miên tinh thần, nhưng hiện tại lại dễ dàng bị nuốt rơi mất, bị Luyện Tiên Hồ cường hành lấy đi.

Thạch Hạo cảm giác được một cỗ hàn ý, lần này hắn cuối cùng đã rõ ràng rồi, vì sao ven đường nhìn thấy nhiều như vậy thi thể, tuy có vết máu, nhưng không linh tính.

Tất cả đều là bị Luyện Tiên Hồ nuốt mất, lấy đi huyết chi tinh hoa!

Chiến trường hà sự mênh mông, thi thể vô số, huyết tinh đều biến mất, tất cả đều là cái này hồ gây nên, đây là cỡ nào kinh người!

Đây là một cái hung khí, hơn nữa chỉ sợ là xưa nay tối cường hung khí một trong!

"Tương truyền, Luyện Tiên Hồ là thế giới một bờ khác một vị nhân vật vô thượng sư tôn nắm giữ ở tay đồ vật, có thể kỷ nguyên trước chưa bao giờ từng xuất hiện."

Con kiến nhỏ màu vàng lời nói đều có một ít run, phi thường không dễ chịu.

Bởi vì, chiếm hắn chiếm được tin tức, vị kia nhân vật vô thượng sư tôn

sớm đã chết ở Tiên Cổ kỷ nguyên sơ kỳ, sống quá lâu rồi, sau đó luyện công lúc tọa hóa đi.

Cùng hắn biến mất còn có cái này hồ, nhưng là bây giờ nó tại sao lại xuất hiện?

"Không đúng, ta cảm thấy thập phần không đúng, rất dị thường, đây là đương đại sao? Ta không tin có nhiều như vậy thi thể, ta hoài nghi, chúng ta có phải là đi tới Tiên Cổ những năm cuối?" Thiên Giác Nghĩ dùng sức lắc đầu nói rằng.

Thạch Hạo cũng từng làm ra như vậy liên tưởng, lẽ nào bước vào chung cực nơi thí luyện sau, liền xuyên qua rồi một cái thời quang thông đạo, đi tới Tiên Cổ kỷ nguyên diệt sau kiếp thổ?

Thật sự quá như, nếu không, dùng cái gì có nhiều như vậy sinh linh thi thể, hơn nữa đều mạnh mẽ như vậy!

Có thể, chỉ có ở cái kia kỷ nguyên, cuối cùng diệt thế một trận chiến, mới có thể tạo thành như vậy thảm hoạ.

Luyện Tiên Hồ ở nơi đó xoay quanh, điên cuồng rút lấy huyết dịch tinh hoa, liên miên xích hà dựng lên, đi vào bên trong, trời mới biết nó đến tột cùng lấy đi khổng lồ cỡ nào một luồng sinh mệnh tinh lực!

Thạch Hạo chấn động, Con kiến nhỏ cũng kinh ngạc đến ngây người, cái này Luyện Tiên Hồ là chuyên vì tàn sát Chân Tiên chuẩn bị sao?

Kỳ danh kinh người, hành vi khiến người ta sợ hãi!

"Này Luyện Tiên Hồ khẳng định không phải là mình cần những này huyết dịch, nó chỉ là một cái đồ vật, là dùng để cất giữ những này tinh huyết mà thôi!" Thạch Hạo nói.

"Thật đáng sợ, đây là Dị Vực chiến thắng Tiên Cổ sau, cuối cùng tiến hành quét tước chiến trường hình ảnh sao?" Con kiến nhỏ âm thanh cay

đắng, tình cảnh này thật đáng sợ.

Đồng thời, nó cảm thấy đáng thương, bao nhiêu sinh linh chôn xương ở đây, đều không thể thay đổi kết cục, vẫn như cũ là bị Dị Vực diệt kết cục, chôn xuống toàn bộ Tiên Cổ.

Như vậy bàng bạc dòng máu lực lượng, vô số cao thủ, đều là mạnh mẽ nhất chiến sĩ, toàn bộ tổn hại ở đây, cuối cùng huyết dịch chi tinh đều bị lấy đi.

Xoạt!

Cuối cùng, hắc sắc Luyện Tiên Hồ phá không mà đi, cứ thế biến mất không gặp, Thạch Hạo cùng Con kiến nhỏ thân thể khôi phục lại, đã không còn loại đổ nát cảm giác.

Bọn họ hoạt động gân cốt, khơi thông huyết thống, thở dài một cái, lần thứ hai nhìn phía chiến trường này lúc, trong mắt có vẻ ảm đạm.

Quả nhiên, khi bọn họ đi về phía trước lúc, không bị ảnh hưởng, những thi thể này bên ngoài tinh lực đều bị lấy đi, không ảnh hưởng tới chiến trường này.

Thì càng muốn nói chém xuống Nhật Nguyệt Tinh Thần, hết thảy đều khôi phục yên tĩnh.

Nơi này thi thể trở nên cùng sớm nhất nhìn thấy đám kia như thế, mất đi thần tính sức mạnh, đều quy về phổ thông.

"Chúng ta vì sao lại nhìn thấy những này, không thể đi tới Tiên Cổ những năm cuối mới đúng." Con kiến nhỏ không rõ, mang theo thương cảm, nghĩ đến nó người thân, đều chết ở cái kia một kiếp bên trong.

Thạch Hạo suy tư, nói: "Muốn lấy được Bất Diệt Kinh, nhất định phải trải qua một ít khó mà tin nổi thử thách, có thể chúng ta nằm ở trong cuộc còn không biết mà thôi."

Chiến trường yên tĩnh, bọn họ tiếp tục tiến lên, muốn đến chung cực địa, xem nhìn cho rõ ràng đều có cái gì.

Lần thứ hai phi hành mấy vạn dặm sau, phía trước loáng thoáng truyền đến kim quang, thần thánh cực kỳ, phảng phất nhất là cực lạc an lành nơi.

Nhưng cùng lúc cách đó không xa truyền đến gợn sóng, một con khủng bố hung thú xuất hiện, phi thường uy mãnh, dữ tợn mà đáng sợ, toả ra khí thế mạnh mẽ, một đôi mắt lạnh lẽo âm trầm lạnh lẽo.

Đây là sinh vật gì?

Nó cao tới trăm trượng, cùng chiến trường thi hài so với, không coi là to lớn, thế nhưng rất khiếp người, giống như sư tử, nhưng toàn thân đỏ đậm như máu, bộ lông phi thường trường.

Mà ở thân thể của nó hai bên, còn có một đôi huyết sắc cánh, như là hoàng sí.

"Huyết Hoàng Sư!" Con kiến nhỏ màu vàng kinh ngạc nói, nó tuy rằng không phải ở Tiên Cổ sinh ra, thế nhưng vài tên con rối lão binh lại đã dạy nó rất nhiều thứ.

"Rất lợi hại phải không?" Thạch Hạo hỏi.

"Rất lợi hại, không thể so với Hư Không Vương Thú kém, là cùng cấp bậc khủng bố hung thú!" Con kiến nhỏ đáp lại nói.

Thạch Hạo rùng mình, năm đó hắn ở Tiên gia chiến trường nhưng là tự mình đại chiến qua Hư Không Vương Thú, không kém hơn tu ra ba đạo Tiên khí chí tôn trẻ tuổi, tuyệt đối đáng sợ.

Ở đây, hắn lại đụng tới Dị Vực một loại khác hung thú.

Dựa theo Con kiến nhỏ từng nói, Huyết Hoàng Sư là sa đọa Huyết Hoàng cùng Cổ Tăng nhất mạch "Vô Úy Sư Tử" kết hợp đời sau, sức lực vô

cùng, pháp lực tuyệt thế.

Loại này hung thú thập phần ít ỏi, nhưng mỗi người đều thập phần mạnh mẽ!

"Một con sống sót Huyết Hoàng Sư, nó làm sao lại như thế xuất hiện ở đây?!" Thạch Hạo nhìn chằm chằm nó.

"Quả nhiên có cá lọt lưới, xem ra quét tước chiến trường vẫn có cần phải, ngu xuẩn sinh linh nhìn thấy ta, không trả nổi trước thần phục sao?" Huyết Hoàng Sư mở miệng.

Cao trăm trượng thân thể đỏ đậm như máu, một đôi đồng tử càng là phát ra tia sáng lạnh lẽo, nó cúi đầu nhìn xuống Thạch Hạo, mang theo lãnh ý, còn có một loại sát khí.

"Đây là nơi nào, là Dị Vực sao, là ở Tiên Cổ niên đại sao?" Thạch Hạo cấp tốc hỏi.

"Là ta ở cùng các ngươi nói chuyện, người thất bại có tư cách gì hướng về ta vấn đề, thần phục vẫn là chết!?" Huyết Hoàng Sư lạnh giọng nói.

Đương nhiên, bọn họ giao lưu đều là ở lấy thần niệm tiến hành, nếu không, ngôn ngữ căn bản không thông.

"A, còn có một con kiến nhỏ, ta nghĩ vừa nghĩ, ngươi là chủng tộc gì đến, thật giống là Thiên Giác Nghĩ, thập phần nổi danh. Nhớ lại đến rồi, ta đã từng ăn qua một con, một thân tinh huyết quá mỹ vị, bất quá nó vóc dáng nhưng là lớn hơn ngươi hơn nhiều, nuốt vào sau đúng là đại bổ dược a, để ta khí lực tăng vọt." Huyết Hoàng Sư không nhanh không chậm nói rằng.

Nó loại này tự phụ, còn có loại này miệt thị, để Thạch Hạo mục quang lạnh lẽo, để Con kiến nhỏ con mắt đỏ lên, không nhịn được kêu lớn lên.

"Ngươi ăn qua một con Thiên Giác Nghĩ?!" Nó suýt chút nữa khóc lên, bởi vì nó còn có mấy vị ca ca cùng tỷ tỷ, toàn bộ chiến tử, thi thể đều không

có đoạt lại.

"Không sai, cùng ngươi trường quá như, sẽ không phải là thân nhân của ngươi đi." Huyết Hoàng Sư khát máu giễu cợt nói.

"Muốn chết!" Thạch Hạo quát lên, kết pháp ấn liền muốn xuất thủ.

"Không được, ta đến, để cho ta tới, ta muốn tự tay giết hắn, bằng loại này con hoang hung thú làm sao có khả năng giết được ta huynh trưởng, ta muốn tự tay đánh gục nó!" Con kiến nhỏ đỏ mắt đỏ đậm, điên cuồng.

Ầm!

Sau một khắc, nó một đôi nắm đấm phát quang, hướng về đầu kia khủng bố hung thú đánh tới.

Cùng lúc đó, xa xa một ngọn núi lớn tỏa ra kim hà, tràn ngập thải quang, nơi đó có kinh văn tiếng vang lên, loáng thoáng có thể thấy được, có vài tờ kim sắc da thú chỉ đang chuyển động, huyền ở ngọn núi lớn kia trên không trung.

"Bất Diệt Kinh!?" Thạch Hạo nói nhỏ, hắn cảm thấy nếu như là kinh văn, rất có thể chính là hắn phải tìm đồ vật.

"Ầm!"

Cùng lúc đó, Thiên Giác Nghĩ cùng con kia Huyết Hoàng Sư giết cùng nhau, kịch liệt va chạm mạnh, phát ra liên miên thần lực sóng biển, hư không nổ nát!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1289: Huyết Hoàng Sư

"Một con sâu nhỏ, cũng dám theo ta giương nanh múa vuốt, giun dế mà thôi!" Huyết Hoàng Sư lấy xem thường mà lại tàn nhẫn giọng điệu nói rằng, một móng vuốt về phía trước vỗ tới.

Cùng Thiên Giác Nghĩ so với, nó thật sự quá to lớn, trăm trượng thân thể dường như một bức Ma Sơn giống như, đỏ đậm như máu, tóc mai trường mà xoã tung, dường như thác nước rủ xuống.

Đầu lâu khổng lồ, con mắt như Huyết Nguyệt, hàm răng sắc bén trắng như tuyết dao, nó dữ tợn mà đáng sợ, một móng vuốt hạ xuống, cương phong gào thét, phát sinh khốc liệt tiếng nổ đùng đoàng.

"Con hoang hung thú, ngươi cho ta nạp mạng đi, dám hại huynh trưởng ta, không để yên cho ngươi, không chết không thôi!" Màu vàng con kiến nhỏ kêu to, huyết lệ đều sắp chảy xuống.

Tự hắn sau khi sinh, xưa nay chưa từng nhìn thấy một người thân, chỉ là nghe nói đã từng có mấy vị huynh trưởng cùng tỷ muội, nhưng là đều chết trận, ở tận thế trong trận chiến ấy chết đi sa trường.

Trước mắt con này màu máu sư tử, khả năng là thủ phạm, nó sao không giận? Hận nộ đầy cõi lòng, không nhịn được muốn thét dài, phát tiết trong lòng u uất.

Trên thực tế, ngay khi ngắn ngủi trong chốc lát, bọn họ từ lâu liều mạng mấy chục cái đại thần thông, tất cả đều như ánh lửa nổ tung giống như, nơi này xán lạn ngời ngời.

"Ầm!"

Màu máu móng vuốt lớn hạ xuống, vô cùng khủng bố, trường mà đỏ đậm bộ lông theo gió mà động thì, xem ra đặc biệt khiếp người, sắc bén sư trảo, vồ nát trời cao!

Coong!

Thời khắc này, kim quang bạo phát, Thiên Giác Nghĩ tuy rằng rất nhỏ, thế nhưng một quyền rung động xuất lực lượng nhưng thực sự lớn đến đáng sợ, dường như núi lửa dâng trào, lại như hoàng kim huyết thanh phun tung toé.

Nơi này, tia lửa văng khắp nơi, thần lực bão táp như dung nham hải chập trùng, bao la vô biên, trời cao triệt để nổ nát.

Hai cái sinh linh đều rung bần bật, từng người lùi ra ngoài.

Màu vàng con kiến nhỏ cáu giận, nó vận dụng mười hai thành công lực, cũng không có sát thương đối phương, lại không đánh nổi con kia khổng lồ Sư Tử Vương.

Nó biết, chính mình còn vị thành niên, có thật nhiều thủ đoạn triển khai không ra. Sức mạnh không thể tuyệt đối áp chế đối phương.

Nhưng là, Huyết Hoàng Sư liền không nhìn như vậy, dưới cái nhìn của nó, con vật nhỏ kia hãy cùng một viên hạt đậu gần như, nếu như không nhìn kỹ hoàn toàn sẽ bị quên, có thể hiện tại nhưng có thể với hắn liều mạng.

Này con Thiên Giác Nghĩ nếu là trưởng thành, còn đến mức nào, chẳng phải là có thể toàn phương diện áp chế nó, Huyết Hoàng Sư trong lòng rùng mình, quyết định không thể lưu lại một điểm hậu hoạn. Trực tiếp tiêu diệt sạch sẽ.

"Con sâu nhỏ, ngươi như thế một chút xíu cũng xứng giao thủ với ta? Năm đó ngươi huynh trưởng mạnh hơn ngươi nhiều, đều như thường chết ở chiến trường, hài cốt không tồn, bị ta ăn sạch sành sanh, thực sự là mỹ vị a, các ngươi bộ tộc này lực cực điểm huyết thực sự là thế gian tốt nhất đại bổ

được!"

Huyết Hoàng Sư hung ác mà khuây khoả nói rằng, trong ánh mắt mang theo lệ khí, còn có một loại chế nhạo. Nó ở làm nhục con kiến nhỏ tâm thần, muốn cho nó mất khống chế.

Quả nhiên, được này kích thích, con kiến nhỏ thân thể ở khẽ run. Chưa từng có người thân ở bên người, nó cực kỳ khát vọng loại kia tình thân, có thể hiện tại nhưng có nhân ở ngay trước mặt nó nhục nhã, xưng hắn huynh trưởng kết cục thê thảm. Chỉ xứng bị trở thành đồ ăn, có thể nào để nó không hận muốn điên.

Đặc biệt là, Thiên Giác Nghĩ là cỡ nào kiêu ngạo chủng tộc. Được xưng Tiên cổ dòng máu mạnh nhất một trong, mạnh mẽ cực điểm mỹ dự, uy thế cái thế!

Như vậy bộ tộc, sao có thể khoan nhượng người khác nhục nhã?

"Con hoang, ngươi cái này do huyết cầm cùng Cổ Tăng nhất mạch Đọa Lạc giả kết hợp đời sau, cũng dám bắt nạt ta, ta muốn giết ngươi!" Thiên Giác Nghĩ vồ giết về phía trước.

Thời khắc này, nó màu vàng nhạt thân thể bắt đầu bước đầu nhuốm máu, trở nên hơi đỏ sẫm, đương nhiên kim quang cũng càng tăng lên.

Đây là ấu niên Thiên Giác Nghĩ gặp nguy cơ cùng với nổi giận sau kết quả, một khi rơi vào cuồng bạo cảnh, thực lực của bọn họ sẽ tăng vọt, đương nhiên siêu gánh nặng vận chuyển thần lực sau cũng sẽ có một ít di chứng về sau.

"Hống!" Huyết Hoàng Sư gầm nhẹ, màu đỏ tươi con mắt dường như trăng lạnh giống như vậy, nó cũng nổi giận, xuất thân của nó mặc dù có chút u ám, thế nhưng sự mạnh mẽ tuyệt không thể nghi ngờ.

"Thấp kém sâu, ngươi cho ta đến nhận lấy cái chết!" Huyết Hoàng Sư quát.

Ầm!

Thiên Giác Nghĩ nhào giết tới, đỏ đậm mang theo kim quang, để nó khí thế khủng bố tràn ngập, cả người điên cuồng, rơi vào cuồng hóa cảnh giới!

Đùng!

Lực cực điểm tận hàm nghĩa nổ ra, trời long đất lở, quỷ khóc thần gào, nơi này như là nổ tung, phát sinh đại hủy diệt.

Con kiến nhỏ nhìn tiểu, thế nhưng một quyền mà thôi, liền đánh nổ vòm trời, xé rách chiến trường, trên đất những kia thi thể khổng lồ đều đi theo chung quanh bay ngang.

Xa xa nhìn tới, hình ảnh cực kỳ kinh người, một con kiến nhân đứng thẳng, khắp nơi thi thể dường như sóng biển giống như dâng trào, nhằm phía bốn phương tám hướng.

Phốc!

Huyết Hoàng Sư nhẹ nhàng ho khan, phun ra một ngụm máu, nó lúc này chính là cả kinh, nguyên bản con kiến giới hạn ở tuổi nhỏ, công lực không có nó cao thâm, có thể hiện tại làm sao đột nhiên tăng vọt, có thể đối đầu nó?

Nó nhiễu loạn con kiến nhỏ tâm tư, nhưng là vẫn chưa để thực lực đối phương hỗn loạn, mà là bắt đầu tăng vọt, thực sự là thất sách.

"Con hoang, ngươi tới nhận lấy cái chết, không cần nói là ngươi, chính là chân chính sa đọa Huyết Hoàng đi tới chúng ta Thiên Giác Nghĩ bộ tộc trước cũng không dám làm càn, ngươi dám nhục ta, giết!" Con kiến nhỏ rống to.

Thân thể nó bắt đầu bành trướng, so với trước đây lớn hơn, kim quang thịnh liệt, còn có xích hà lưu chuyển, lực cực điểm huyết đang cuộn trào mãnh liệt, đang thiêu đốt.

"Một con sâu mà thôi, ngươi cũng dám khinh thị ta, Huyết Hoàng cùng Vô Úy Sư tử đều là Chí Cường giả, thân vì bọn họ đời sau, ta nắm giữ hai loại vô thượng bảo huyết, dám khinh thường ta, chết đi!" Huyết Hoàng Sư gầm nhẹ, nó đang thu nhỏ lại, thân thể không có lớn như vậy, cuối cùng chỉ có ười trượng, vì là chính là càng tốt hơn tấn công Thiên Giác Nghĩ.

Song phương vừa vặn tiến hành rồi ngược lại biến hóa, tiểu Thiên Giác Nghĩ bành trướng, hóa thành một người cao, cả người lưu động ánh kim loại, tràn ngập sức bùng nổ sức mạnh. Cùng lúc đó, ba đạo tiên khí ở trên người nó điên cuồng lưu chuyển, hóa thành một luồng đáng sợ lốc xoáy, hình thành hộ thể màn ánh sáng!

Xoạt!

Cùng lúc đó, Thiên Giác Nghĩ tốc độ biến nhanh hơn, toàn lực ra tay, triển khai tộc này nổi danh nhất nghĩ quyền, thô bạo cái thế.

Ầm!

Trời long đất lở, Thiên Giác Nghĩ xem ra không cao, thế nhưng mỗi một lần vung đầu nắm đấm lại làm cho vùng non sông này đều đang run rẩy, theo chập trùng, phải biết đây chính là Chí Cường giả chiến trường, nhưng như trước đang run rẩy.

Cho tới hư không từ lâu đổ nát, như cùng ở tại diệt thế giống như, đâu đâu cũng có vết nứt màu đen, hỗn độn khí từ trong khe hở điên cuồng hướng ra phía ngoài phun trào mà ra.

Huyết Hoàng Sư rít gào, nó cảm giác chịu đến to lớn uy hiếp, cú đấm kia lại một quyền đập tới, khiến người ta trong lòng sinh ra sợ hãi, nó lại không thể chịu được!

Dưới cái nhìn của nó, con kiến nhỏ điên cuồng, so với vừa nãy thực lực tăng lên rất nhiều, vượt qua nó nên có sức chiến đấu!

Phốc!

Huyết Hoàng Sư bên trong quyền, ho ra đầy máu. Nó móng vuốt xuất hiện vết rách, để nó vừa giận vừa sợ.

"Hống!"

Một tiếng sư tử hống, Huyết Hoàng Sư sử dụng tới thiên phú thần thông, sóng khí như đại dương rít gào giống như, cấp tốc xung kích, hướng về tiểu Thiên Giác Nghĩ khuếch tán mà đi.

Sóng âm gợn sóng, lấy năng lượng hình thức biểu hiện ra, vô cùng khủng bố, mênh mông vô biên, chấn động trên trời dưới đất!

Đây là Sư Tử Vương rít gào. Là đối với vạn thú trấn áp, Cửu Thiên Thập Địa bên trong muôn dân đều sẽ sản sinh kính sợ cảm!

Tuyệt thế đại thần thông —— sư tử hống, bắt nguồn từ nơi nào? Chính là Cổ Tăng nhất mạch Vô Úy Sư tử khai sáng, hiện nay nó đời sau bày ra, tự nhiên kinh thiên động địa, không gì sánh được!

"A..." Màu vàng con kiến nhỏ kêu to một tiếng, trong miệng xuất huyết, ngoài ra trong ánh mắt đều thậm chí hướng ra phía ngoài nhỏ máu, vô cùng thê thảm.

"Giết!" Thiên Giác Nghĩ dù sao không phải tầm thường sinh linh. Đối mặt như vậy một cái tuyệt thế thần thông, như trước ác liệt vô cùng, nó một đôi nắm đấm càng thêm đáng sợ.

Ầm ầm!

Thiên liệt địa hãm, quỷ khóc thần gào. Nghĩ quyền vô địch, chân chính cái thế thần thuật, trực tiếp đem đánh nát trời cao, muốn được tăng trưởng sinh. Không gì sánh được.

Hống!

Sư Tử Vương tiếng gào, vang tận mây xanh, đánh tan đầy trời đám mây.

Sụp ra khắp nơi, nó hét thảm, tuy rằng sóng âm năng lượng lực sát thương kinh người, nhưng là mình cũng trả giá đánh đổi, bị một quyền đập trúng, đánh nó xương trán đều suýt chút nữa sụp ra.

Huyết Hoàng Sư Sư vương hống đại thần thông, bị màu vàng con kiến nhỏ mạnh mẽ chống đỡ ở, đồng thời còn lấy tuyệt thế một đòn, bắn trúng địch thủ.

Phốc!

Huyết Hoàng Sư thổ huyết, thân thể khổng lồ trên, những kia màu đỏ tóc mai không gió mà bay, xoã tung lên, sau đó lại như là thép nguội từng chiếc đứng chổng ngược.

Nó nổi giận, nó là thân phận cỡ nào, sa đọa Huyết Hoàng cùng Vô Úy Sư tử đời sau, huyết thống cao quý, không kém hơn nhân, đặc biệt là giữa lúc hoàng kim tuổi tác, máu nóng, có thể kết quả lại bị một con so với nó tuổi tác nhỏ một đoạn, còn vị thành niên con kiến nhỏ đánh cho trọng thương, chuyện này thực sự là một loại sỉ nhục.

"Con kiến, con sâu nhỏ, ngươi làm tức giận ta, liền ngươi huynh trưởng đều bị ăn sống, mà ngươi nhưng thương tổn được ta, để ta chảy máu, ngươi nên vì này trả giá tối đánh đổi nặng nề!"

"Ngươi con hoang, bằng thực lực của ngươi tuyệt đối không phải huynh trưởng ta đối thủ, ta muốn tự tay hoạt quả ngươi, cọ rửa bộ tộc ta sỉ nhục!" Màu vàng con kiến nhỏ gào thét.

"Xoạt!"

Nắm đấm màu vàng óng mang theo đỏ đậm huyết quang, đó là lửa giận, càng là nó cuồng bạo thể hiện, Thiên Giác Nghĩ rơi vào cuồng bạo cảnh, phát huy ra so với vốn có sức chiến đấu thực lực càng đáng sợ!

Lúc này con kiến nhỏ, trong mắt còn có trong miệng đều đang chảy máu, thế nhưng khí tức nhưng càng ngày càng đáng sợ, tinh lực cuồn cuộn, dường

như một luồng lốc xoáy giống như vọt lên tận trời.

Ở nơi đó, hình thành một cái to lớn tinh lực vòng xoáy, màu vàng lực cực điểm huyết ở nộ diễm cùng cuồng bạo ảnh hưởng, mang theo màu máu sát khí, cuồn cuộn trong thiên địa, để quần sơn vạn hác, mặt đất bao la, cửu tiêu thương vũ các loại, đều ở theo kịch liệt rung động!

Trong quá trình này, Thạch Hạo vẫn luôn không có ra tay, bình tĩnh nhìn.

Thời khắc này, hắn nhận rồi con kiến nhỏ, đồng thời vô cùng coi trọng, bởi vì biểu hiện của nó phi thường kinh người, dũng lực kinh thế, tiềm lực vô biên, trong tương lai tuyệt đối là đáng giá dựa vào đồng bọn, chiến hữu.

Huyết Hoàng Sư vô cùng mạnh mẽ, thậm chí có thể nói đáng sợ quá đáng, là hai loại cự hung kết hợp đời sau, thần uy không thể phỏng đoán.

Tối thiểu, con này Huyết Hoàng Sư so với Hư Không Vương Thú không yếu, là một cái không thể ngang hàng chí tôn trẻ tuổi!

Ở tình huống như vậy, đối mặt như vậy địch thủ, màu vàng sáng tỏ tất cả, chứng minh nó tiềm năng.

Nếu để cho con kiến nhỏ thuận lợi lớn lên, nó có khả năng xung kích đến độ cao không thể đo lường, hay là một con Thiên Giác Nghĩ thật sự có thể sẽ vượt qua hắn bậc cha chú!

"Giết!" Huyết Hoàng Sư tiến hành cuối cùng xung kích, nó cảm giác được con kiến nhỏ nguy hiểm, dùng hết khả năng đối kháng.

Mà lúc này, Thạch Hạo đã hơi hơi yên tâm, bắt đầu quan tâm phương xa mảnh thần thánh sơn mạch, cẩn thận lắng nghe kinh văn thanh.

Màu vàng da thú trang giấy, ở phát sinh hào quang lớn lao phía trên ngọn núi không ngừng chuyển động, phát sinh ào ào tiếng vang, càng là có các loại phù hiệu tỏa ra, ở ngâm tụng xưa nay mạnh nhất kinh văn.

Mà ở ngọn núi cổ kia cách đó không xa, còn có một đạo bóng người đứng thẳng, tựa hồ cũng ở lắng nghe cổ kinh, cảm ngộ bất diệt chân nghĩa.

Đó là người nào? Thạch Hạo lúc này trong lòng rung bần bật, người kia khi nào xuất hiện, hắn mới vừa quay đầu lại quan tâm con kiến nhỏ chớp mắt mà thôi, làm sao liền có thêm một cái sinh linh!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1290: Số Mệnh An Bài Đại Địch

Hắn là người phương nào, làm sao xuất hiện ở mảnh thần thánh sơn mạch bên trong, điều này làm cho Thạch Hạo trong lòng dâng lên một luồng cảm giác gấp gáp, khả năng này là tranh cướp Bất Diệt Kinh địch thủ.

Đồng thời, trong lòng hắn tràn ngập quá nhiều sương mù, đây đến tột cùng là thế nào một vùng, vì sao có thể nhìn thấy dị vực tuyệt đỉnh sinh linh.

Đầy đất Chí Cường giả thi hài, khủng bố Luyện Tiên Hồ, thần bí Huyết Hoàng Sư còn có Thần sơn dưới bóng lưng, những thứ này đều là chuyện ra sao, bây giờ còn khó giải.

Thạch Hạo híp lại hai mắt, tinh khí thần nội liễm, tự thân thân thể hơi căng thẳng, bất cứ lúc nào chuẩn bị phát động một đòn sấm sét, tiến hành một hồi tuyệt thế đại chiến.

Bất quá, hắn cũng không có vọng động, bởi vì còn không cần.

Mảnh Thần sơn trên, màu vàng da thú trang giấy chuyển động, nhảy ra một cái lại một cái phù hiệu, là đạo hóa thân, gánh chịu phức tạp hàm nghĩa, không thể đụng vào.

Ngoài ra, tiểu Thiên Giác Nghĩ còn ở theo người quyết chiến, Thạch Hạo không đi được.

Kỳ thực, hắn rất nghĩ ra tay, đi nhằm vào Huyết Hoàng Sư, thế nhưng là cũng lý giải tiểu Thiên Giác Nghĩ tâm tình, nó muốn dựa vào chính mình tiêu diệt kẻ này, đem chém chết.

Chỉ có như vậy, mới xem như là báo thù, giải quyết xong một cái khúc mắc, nếu không trong lòng chấp niệm khó tiêu, sẽ ảnh hưởng đạo tâm của

nó.

Bởi vì, loại này chấp niệm thực sự quá mãnh liệt, nó còn chưa sinh ra, người nhà sẽ chết tuyệt, tất cả đều là chết thảm, bao quát mẹ của hắn, vẫn không có sinh ra nó liền chết trận, đây là biết bao khốc liệt?

Vì vậy, tiểu Thiên Giác Nghĩ đừng xem thường ngày lẫm lẫm liệt liệt, nhưng là chân chính dính đến thân nhân của nó, vậy thì là xúc động vảy ngược, hận không thể mộng về Tiên cổ, tham dự đến trận chiến đó bên trong đi, không phải vậy nan giải trong lòng chi chấp niệm!

"A... Ta muốn giết hết dị vực, chém hết hết thảy địch thủ, cái gì bất hủ, cái gì vô thượng cao thủ, các ngươi hết thảy chết đi cho ta, còn phụ thân ta mệnh đến, còn mẫu thân ta mệnh đến, còn ca ca ta cùng tỷ tỷ mệnh đến!"

Tiểu Thiên Giác Nghĩ kêu khóc, trong mắt nhiệt lệ không ngừng lăn xuống, ở quyết chiến bên trong. Khó có thể nhịn xuống loại này bi thương, dường như điên cuồng.

Rất đáng sợ, thực lực của nó không ngừng tăng vọt, quả thực vượt qua nó loại này tuổi tác có khả năng đạt đến cực hạn. Đây là một loại vượt qua cố hữu cực cảnh vô địch thể hiện!

Hiện nay, ngoại trừ Thạch Hạo có mấy người ở ngoài, những người khác không thể làm đến!

Hống!

Huyết Hoàng Sư gào thét, tóc mai dựng thẳng, nó điên cuồng vung lên móng vuốt lớn. Đồng thời mở ra cái miệng lớn như chậu máu, quả thực phải đem thiên địa đều thôn phệ đi vào.

Ầm!

Kịch liệt va chạm, vô cùng chém giết, máu tươi bắn lên, thần lực cuồn cuộn sôi trào.

Huyết Hoàng Sư một con móng vuốt lớn máu thịt be bét, bị màu vàng con kiến nhỏ nắm đấm kích nứt, đồng thời trảo chỉ bị chấn đoạn hạ xuống.

"Sâu, ngươi chết đi cho ta!" Huyết Hoàng Sư nổi giận, dù cho ở đáng sợ dị vực, ở một thế giới khác. Nó cũng coi như là huyết thống cao quý giả, có thể bây giờ lại bị một đồ vật nhỏ đè lên đánh, tao bị thương nặng.

Hống!

Sư Tử Vương tiếng gào, vang vọng chiến trường này, nó một cái nuốt vào thương vũ, bao vây con kiến nhỏ ở bên trong, muốn một cái luyện hóa sạch sành sanh.

Trong quá trình này, thần thánh sơn mạch bên trong, cái kia bóng người bị tiếng gào kinh động, hơi nhíu nhíu mày. Nhưng vẫn không có quay đầu lại, cũng không xoay người.

"Phốc!"

Sau một khắc, kim quang hừng hực, tinh lực như lang yên. Màu vàng con kiến nhỏ cuồng bạo, nó miễn cưỡng đánh nổ Huyết Hoàng Sư miệng, mở một đường máu đến.

Thôn phệ thiên địa, vốn là khác một loại đại thần thông, ở trong miệng hình thành đáng sợ luyện ngục không gian, đem địch thủ từ từ thôi diệt.

Huyết Hoàng Sư triển khai một thần thông sau. Làm tức giận con kiến nhỏ, để nó cuồng hóa đến cực điểm, phát huy ra hiện nay to lớn nhất thực lực, miễn cưỡng dùng một đôi nắm đấm đánh vỡ lao tù, sau đó nổ ra miệng của nó.

"A..." Lần này, Huyết Hoàng Sư tổn thất nặng nề, thê thảm kêu to, bởi vì răng nanh đều bị đánh gãy bảy, tám cây, khuôn mặt càng bị đánh xuyên qua, bị thương quá nghiêm trọng.

"Giết!" Nó cũng giết đỏ cả mắt, liên tục gặp sỉ nhục, Huyết Hoàng Sư

vận dụng có khả năng bày ra hết thảy thủ đoạn.

Đúng vào lúc này, thân thể hắn hai bên một đôi màu máu cánh múa, cương gió vù vù, thiết khai thiên địa, tạo nên từng trận hỗn độn khí, sau đó hướng về tiểu Thiên Giác Nghĩ chém tới.

Đây là truyền thừa tự Đọa Lạc Huyết Hoàng bảo thuật, phách thiên liệt địa, chém chết tất cả ngăn cản!

Đọa Lạc Huyết Hoàng, đó là Chân Hoàng tộc bên trong phản bội giả, thế nhưng thực lực cũng không phải giả, chân chính vô địch trên đời, khủng bố vô biên.

Đọa Lạc Huyết Hoàng thần thông tự nhiên kinh thế, Huyết Hoàng trảm, nổi tiếng thiên hạ, được xưng dựa vào một đôi màu máu Phượng Hoàng sí có thể chém hết anh hùng thiên hạ!

Có một loại truyền thuyết, Đọa Lạc Huyết Hoàng thân thể sở dĩ đỏ đậm, đặc biệt là một đôi cánh đỏ tươi như máu, hoàn toàn là bởi vì giết sinh linh quá nhiều, là ở nó sa đọa thì, phản đi ra ngoài giết Chí Cường giả máu nhuộm đỏ.

Vào lúc này, Huyết Hoàng Sư phát động như vậy một đòn, thật là đáng sợ cực điểm.

"Ta Thiên Giác Nghĩ bộ tộc lấy lực trấn thiên hạ, chính là Đọa Lạc Huyết Hoàng đích thân tới, ta cũng không sợ, càng không nói đến là ngươi!" Con kiến nhỏ hào hùng vạn trượng, rống to.

Coong!

Nó dùng nắm đấm đón đánh, hai bên va chạm, tiên khí khuấy động, huyết quang sụp ra, thiên địa càng là nát tan!

Như vậy quyết đấu, quá kinh người, cũng quá khốc liệt.

Đỏ đậm lông chim điêu tàn, tung bay, máu tươi tung toé.

Huyết Hoàng Sư bay ngược ra ngoài, một đôi cánh phảng phất bẻ gẫy, khó có thể giơ lên.

Mà một bên khác, tiểu Thiên Giác Nghĩ cũng đang run rẩy, bởi vì một đôi trên nắm tay vết thương khủng bố, huyết dịch chảy dài, đôi kia đáng sợ màu máu cánh chém ra da thịt của hắn, có chút huyết vũ cắm vào bên trong thân thể của nó bộ.

Liền thiếu một chút, suýt nữa đem quả đấm của nó phách gãy xuống.

"Ta Thiên Giác Nghĩ bộ tộc, càng ngăn cản càng dũng mãnh, càng đánh càng mạnh, một đôi nắm đấm chính là ở trong chiến đấu không ngừng lột xác, không ngừng biến ngạnh, bị thương một lần, cường thịnh một lần, nạp mạng đi!" Con kiến nhỏ điên cuồng kêu to.

Nó một đôi nắm đấm ánh vàng rừng rực, đồng thời bóc ra một tầng tử bì, vết thương khỏi hẳn, lộ ra một đôi càng óng ánh thần quyền!

Ầm!

Con kiến nhỏ là một cái chiến đấu người điên, lại vọt tới, chặn đánh giết Huyết Hoàng Sư.

"Giết!" Huyết Hoàng Sư gào thét, nhắm mắt cùng cái vật nhỏ này ác chiến, dùng hết khí lực, vận dụng các loại thủ đoạn bị cấm kỵ.

Thế nhưng, trải qua hàng chục hàng trăm lần cứng rắn chống đỡ, nó một đôi màu máu hoàng sí đã bẻ gẫy, không cách nào giơ lên, bắt đầu bị con kiến nhỏ truy sát.

"Hống!"

Cuối cùng, Huyết Hoàng Sư kiêu ngạo như vậy, cũng không thể không chật vật chạy trốn, nếu không nó liền phế bỏ, sẽ bị đánh giết ở đây.

"Nạp mạng đi, ngươi kẻ phản bội cha mẹ tới đều cứu không được ngươi!" Con kiến nhỏ truy sát, giết tới điên cuồng.

Huyết Hoàng Sư giận dữ, nhưng không thể không tiếp thu một cái hiện thực, phát điên Thiên Giác Nghĩ không thể địch lại được, nó thật đánh không lại. một đường bay nhanh, trên người nó xương cốt gãy vỡ rất nhiều cái.

Không thể không nói, đây là vô cùng huy hoàng chiến tích, tiểu Thiên Giác Nghĩ lấy yếu chống mạnh. Lại thắng được, không hổ là Thập Hung hậu nhân!

"Ầm!"

Con kiến nhỏ nộ bôn, tốc độ cực nhanh, đuổi theo Huyết Hoàng Sư chính là một cái đại thần thông, trực tiếp để thân thể của nó bay ngang. Đứt gân gãy xương.

"Nói, ngươi là làm sao hại chết huynh trưởng ta, ta tin tưởng ngươi căn bản không có cái kia năng lực, ta huynh trưởng là vô địch thiên hạ cường giả thanh niên, bằng thực lực của ngươi kém xa tít tắp!"

Tiểu Thiên Giác Nghĩ đỏ mắt lên nói rằng, bởi vì hắn từng nghe vài tên lão binh nói về, nó huynh trưởng còn có tỷ tỷ, đều kinh diễm quá đáng, nếu như bất tử, có lẽ sẽ vượt qua cha của hắn.

"Nói mau!" Con kiến nhỏ rống to.

Thạch Hạo lẳng lặng nhìn. Hắn có chút hiểu ra, lão Thiên Giác Nghĩ chỉ điểm bọn họ tới đây lấy Bất Diệt Kinh, có thể từ lâu dự kiến cái gì, đây là muốn giúp con trai của chính mình tiêu trừ chấp niệm, giải trừ tâm ma, muốn thông qua một trận chiến để nó thuận lợi trưởng thành, phụ thân của nó tình thương như núi, quan tâm ở khắp mọi nơi.

"Giết!" Con kiến nhỏ lần thứ hai ra nặng tay, đem Huyết Hoàng Sư từ lâu bẻ gẫy cánh miễn cưỡng xé rách đi, máu tươi chảy dài.

Hống!

Huyết Hoàng Sư gào lên đau đớn. Phát như điên phản kháng, cả giận nói: "Ngươi con sâu, khinh người quá đáng, ta chính là đưa ngươi huynh trưởng ăn đi thì đã có sao. Ngươi có thể làm khó dễ được ta!"

Sau đó, nó đứng thẳng người lên, bắt đầu kết ấn, toàn thân phát sáng, bộ lông màu đỏ ngòm chuyển thành vàng óng ánh, không nói ra được thần thánh cùng hùng vĩ. Mà lại có một luồng dáng vẻ trang nghiêm mùi vị.

"Vô Úy Sư Tử Ấn!" Thạch Hạo nói nhỏ, đồng thời biến sắc, nhắc nhở màu vàng con kiến nhỏ cẩn thận!

Theo đối với Tiên cổ kỷ nguyên càng ngày càng nhiều hiểu rõ, liền Thạch Hạo đều từng nghe nói một môn cấm kỵ thần thông!

Đây là Cổ Tăng nhất mạch tuyệt học, có thể hộ đạo, bảo vệ một giáo hưng suy.

Tương truyền, ở sớm nhất thời điểm, Vô Úy Sư tử còn chưa quy ẩn Cổ Tăng nhất mạch trước, đã từng bằng này tuyệt thế thần thông miễn cưỡng liều mạng một vị Tiên tăng, một vị Tiên Đạo chí tôn!

Cuối cùng, Vô Úy Sư tử bị Cổ Tăng nhất mạch một cái tu thành Lục Trượng Kim Thân tồn tại áp chế, thu phục, triệt để quy thuận.

Sau lần đó, Vô Úy Sư tử một mạch đời đời kiếp kiếp quy y cổ tăng sơn môn bên trong, cho đến sau đó xuất hiện một tên phản đồ, cùng Đọa Lạc Huyết Hoàng đồng thời phản ra, đi tới thế giới một bờ khác.

Hống!

Vô Úy Sư Tử Ấn kết thành sau, Huyết Hoàng Sư rống to, muốn cùng con kiến nhỏ liều mạng.

Nhưng mà, tiểu Thiên Giác Nghĩ con mắt đỏ đậm, căn bản cũng không

có một tia sợ hãi, hoàn toàn là một bộ không muốn sống tư thái, thả ra phòng ngự, muốn với hắn sinh tử đấu sức.

Ầm!

Cuối cùng thời khắc mấu chốt này, Huyết Hoàng Sư mềm yếu, lòng tin không đủ, triển khai một nửa công kích, sau đó xoay người lần nữa bỏ chạy.

"Hoàn chỉnh Vô Úy Sư Tử Ấn, cũng coi như là chí cường thần thông một trong, nhưng có một cái tiền đề, vậy thì là cần không sợ, ngươi cái này con hoang, trong lòng sợ hãi, làm sao phối triển khai môn thần thông này, chịu chết đi!"

Con kiến nhỏ kêu to, tiếng gào như lôi, chấn động thiên địa, một quyền xuyên thủng màn ánh sáng, đánh vào Huyết Hoàng Sư trên thân, để trong cơ thể nó xương đùng đùng vang vọng, không biết đứt đoạn mất bao nhiêu cái.

Thế nhưng, Huyết Hoàng Sư sức sống là ngoan cường, như trước liều mạng một ngụm máu khí, thoan đến trên vòm trời, đồng thời trong miệng hô to: "Cứu ta!"

Nó nhằm phía mảnh thần thánh sơn mạch, hướng về cái kia đứng ở Thần sơn dưới tìm hiểu cổ lão kinh văn tuổi trẻ bóng người cầu viện, bỏ mạng mà chạy.

"Giết!" Con kiến nhỏ một đường truy đuổi, không ngừng ra tay, đánh Huyết Hoàng Sư máu me khắp người, mắt thấy tính mạng liền muốn ném mất.

Thạch Hạo không thể bàng quan, nhanh chóng đi theo, bởi vì hắn sợ con kiến nhỏ thiệt thòi lớn, dãy núi kia bên trong thanh niên không nhìn ra sâu cạn, làm cho người ta cao thâm khó dò cảm giác đáng sợ.

Cái cảm giác này phi thường không được, đến Thạch Hạo hiện nay loại cảnh giới này, không nói có thể quét ngang đồng đại, lực ép xưa nay Hư Đạo cảnh tất cả cao thủ, nhưng cũng gần như.

Nhưng là, ở nơi này, hắn lại gặp phải một cái kỳ dị thanh niên, đoán không ra tu vi đến tột cùng làm sao!

Bên trong dãy núi, người thanh niên kia xoay người, không lại nhìn chăm chú trên ngọn núi không ngừng chuyển động màu vàng da thú trang giấy, hắn nhìn về phía Huyết Hoàng Sư còn có tiểu Thiên Giác Nghĩ.

"Chủ nhân, cứu ta!" Huyết Hoàng Sư kêu to.

Thanh niên một tiếng nói nhỏ, kết thúc cảm ngộ, đối mặt bọn họ.

Thời khắc này, con kiến nhỏ mặc dù cuồng hóa, cũng là ngẩn ra, cảm giác khiếp sợ, Huyết Hoàng Sư gọi người trẻ tuổi kia cái gì?

Đồng thời, ở phía sau Thạch Hạo cũng là giật nảy cả mình, hầu như hoài nghi lỗ tai của chính mình, Huyết Hoàng Sư biết bao đáng sợ, có thể nói một đời bên trong chí tôn.

Nhưng là, ở nơi này, nó lại hô hoán một người trẻ tuổi là chủ nhân.

Không biết vì sao, nghe tới danh xưng này chớp mắt, Thạch Hạo lập tức sinh ra một loại đáng sợ cảm ứng, khả năng gặp gỡ từ lúc sinh ra tới nay địch thủ đáng sợ nhất!

Huyết Hoàng Sư nhưng là Đọa Lạc Huyết Hoàng cùng Vô Úy Sư tử đời sau, dựa vào nó cao quý huyết thống còn có thân phận, làm sao có khả năng cùng người vì là phó, vì là vật cưỡi, không thể tưởng tượng!

Mà hiện tại, xem nó dáng vẻ, hoàn toàn là cam tâm tình nguyện.

"Ngươi tổ tiên biết bao kinh diễm, liền Tiên Đạo cổ tăng chí tôn đều có thể liều mạng, mà ngươi quá mềm yếu, chỉ có trong lòng không sợ mới có thể chân chính vô địch a." Thanh niên kia nhẹ nhàng thở dài.

"Ngươi là ai, người nào?!" Tiểu Thiên Giác Nghĩ quát hỏi.

"Không cần truy sát Huyết Hoàng Sư, chém giết ngươi huynh trưởng

còn có tỷ tỷ người ta, là ta tự tay trấn áp bọn họ, chém xuống đầu lâu, sau đó đem một con Thiên Giác Nghĩ ban cho Huyết Hoàng Sư ăn." Người thanh niên bình tĩnh nói.

"Cái gì, a..." Tiểu Thiên Giác Nghĩ đau thấu tim gan, không nhịn được ngửa mặt lên trời gầm rú.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1291: Thiên Hạ Vô Song

Người này đến đáng sợ bao nhiêu? Phải biết, năm đó tiểu Thiên Giác Nghĩ huynh trưởng còn có tỷ tỷ bị coi là hi vọng, thiên phú siêu tuyệt, ở cùng thế hệ bên trong thần dũng tuyệt luân, cũng bị khắp nơi đại lão liên thủ bồi dưỡng.

Hơn nữa bọn họ nắm giữ lực cực điểm huyết, vũ dũng tuyệt thế, là thế hệ tuổi trẻ kinh diễm nhất nhân vật kiệt xuất!

Nhưng là, chính là như vậy chí tôn trẻ tuổi, thân là Thập Hung thân dòng dõi, có vô địch bản lĩnh, có thể vẫn bị nhân đánh bại, vô tình chém giết.

Hơn nữa, đều là trước mắt một người gây nên!

Người trẻ tuổi này đến cùng cường đại đến mức nào? Khiến người ta kinh sợ, sức chiến đấu không thể tưởng tượng, đây là một cái áp chế Tiên cổ một đám thiên tài vô song ma chủ.

"A..." Màu vàng con kiến nhỏ gầm rú, tan nát cõi lòng, can chiến đứt từng khúc, thực sự quá bi thương, nhìn thấy chân chính kẻ thù.

Ca ca của hắn, tỷ tỷ của hắn, rõ ràng đều là chết ở trong tay người này, cũng không phải là Huyết Hoàng Sư, đó chỉ là vật cưỡi mà thôi!

Tiểu Thiên Giác Nghĩ con mắt nhỏ máu, tim như bị đao cắt, chưa từng gặp người thân đều là một người giết chết, đao phủ thủ đang ở trước mắt, nó làm sao có thể chịu, đại khóc thành tiếng, nhào về phía trước, liền muốn liều mạng.

"Bình tĩnh!" Thạch Hạo một bước bước ra, dường như tinh đấu đảo ngược, chớp mắt liền đến con kiến nhỏ phụ cận, ngăn cản đường đi của nó,

không cho nó đi liều mạng.

"Không muốn ngăn ta, ta muốn giết hắn, vì là ca ca của ta báo thù, vì là tỷ tỷ của ta báo thù, a..." Con kiến nhỏ khóc lớn, huyết lệ lăn xuống, cơn đau này ghi lòng tạc dạ.

"Hắn đang ở trước mắt, chẳng lẽ còn có thể chạy sao, không muốn tranh nhất thời!" Thạch Hạo khuyên nhủ, rất nghiêm túc.

Bởi vì, hắn sợ con kiến nhỏ xảy ra bất trắc, vì vậy ngăn cản, có thể lại không thể nói thẳng nó không phải người thanh niên đối thủ, sợ nó bướng bỉnh phát điên.

Con kiến nhỏ cả người căng thẳng, hoàng kim quang cùng xích hà quấn quýt lấy nhau, lực cực điểm huyết sôi trào, sát ý cuồn cuộn, khóe mắt trừng nứt, cố nén cỗ kích động, không có bước ra bước kế tiếp.

"Thiên Giác Nghĩ, ngươi nên cảm tạ hắn, nếu không ngươi đã chết rồi." mảnh màu vàng sơn mạch bên trong, thanh niên bình tĩnh nói.

"Ngươi đang nói cái gì?" Con kiến nhỏ căm tức phía trước, hận muốn điên, người thân chết thảm, mà đối phương còn lạnh lùng như vậy cùng tự cao, để nó trong lòng khó chịu.

Đây là một người tuổi còn trẻ nam tử, hai mươi mấy tuổi, một thân thanh bào, sợi tóc màu vàng óng rất dày, mà lại rất dài, từ phía sau lưng vẫn rủ xuống tới chân nhỏ nơi.

Nắm giữ như vậy mái tóc dài, cũng coi như hiếm thấy, đồng thời dường như hoàng kim tia giống như vậy, phát sinh xán lạn mà ánh sáng chói mắt huy.

Da thịt của hắn rất trắng, dường như dương chi ngọc thạch, diện như đao tước, có góc có cạnh, vì lẽ đó xem ra tuy rằng đẹp trai, thế nhưng là không âm nhu, có một luồng nội liễm anh khí.

Một đôi con ngươi cũng là màu vàng, đồng thời mang theo thập tự vết tích, hết sức đặc thù, ánh mắt lấp lóe, hai đạo kim sắc chớp giật ở trên hư không đan dệt, càng phát sinh sấm gió âm thanh.

Điều này khiến người ta ngơ ngác, người thanh niên này lúc bình tĩnh rất ôn hòa, không hề có một chút khói lửa, nhưng là hơi hơi lộ ra một tia hung hăng, con ngươi liền như vậy khiếp người.

Chỉ ánh mắt mà thôi, liền phát sinh tiếng sấm nổ, như tia chớp chi chít ngang trời!

"Ca ca của ngươi, tỷ tỷ của ngươi, cũng đã thành niên, đạt đến cái kia độ tuổi trạng thái đỉnh cao nhất, hơn xa với ngươi, vẫn bị cắt xuống đầu lâu. Ngươi nói, nếu như ngươi tiến lên sẽ là kết cục gì, là hắn cứu ngươi." Nam tử này rất bình thản nói rằng.

Như vậy chiến tích, đủ để kinh cổ kim, cực điểm óng ánh!

Phải biết, vậy cũng là Thập Hung bên trong Thiên Giác Nghĩ tử nữ, ở người cùng thế hệ bên trong có thể bễ nghễ thiên hạ, có thể vẫn là chết, bị hắn đánh giết!

Nhưng mà, hắn đang nói những câu nói này, nhắc tới chuyện xưa thì, nhưng là như thế tự nhiên, không hề có một chút biểu lộ ra mùi vị, rất tùy ý kể rõ.

Càng có vẻ hắn đáng sợ, đến cùng là sao dạng người này? Liền Cửu Thiên Thập Địa bên trong mạnh nhất Thiên Giác Nghĩ đời sau cũng có thể hung hăng tiêu diệt, làm người nghe kinh hãi!

Nếu là truyền tới ngoại giới đi, nhất định sẽ gợi ra khiếp sợ, kinh hoảng, người thanh niên này thật đáng sợ, mạnh đến không thể nào tưởng tượng được!

"Ta muốn đánh với ngươi một trận, nếu như tài nghệ không bằng người, ta nguyện chết trận, để ta uất ức sống sót, ta không làm được!" Con kiến nhỏ

thét dài, khóe mắt trừng nứt, hai hàng vết máu lướt xuống, nó hồn nhiên ngọn lửa màu vàng ngút trời, cháy hừng hực, đây là ở nhen lửa chính mình vô tận tiềm năng, muốn cho cuồng hóa tiến thêm một bước, muốn cùng người này quyết chiến.

Đây là liều mạng, biết rõ không địch lại, như trước muốn lừng lẫy một trận chiến.

"Bình tĩnh, báo thù không nhất thời vội vã!" Thạch Hạo đứng ở bên cạnh nó, dùng sức đè lại bả vai của nó, phóng thích hào quang màu xanh, giúp nó áp chế sinh mệnh hỏa diễm.

Hắn không thể nhìn con kiến nhỏ đi chịu chết, nó nguyên bản tiềm lực to lớn, chỉ vì còn vị thành niên, như vậy chết trận quá đáng tiếc, cũng quá đáng thương.

Hơn nữa, nó nếu là chết rồi, Thiên Giác Nghĩ một mạch coi như là triệt để tuyệt hậu, lại không huyết thống có thể kéo dài.

Bất quá, hắn cũng có thể lý giải tiểu Thiên Giác Nghĩ tâm tình, giết huynh mối thù, lục tả mối hận, đều là một người gây nên, mà đối phương liền đứng ở đối diện, nếu như không muốn báo thù, nếu như không nghĩ ra tay, trừ phi mất đi nhân tính.

"Thả ra ta, nợ máu trước mặt, ta có thể nào nhẫn, ta muốn báo thù a!" Tiểu Thiên Giác Nghĩ khóc lớn, giẫy giụa, tâm tình khuấy động, huyết lệ chảy dài.

"Có chút ý nghĩa, rất trọng tình cảm." Đối diện, người thanh niên kia mang theo cười nhạt, hắn nhìn một chút Thạch Hạo, lại nhìn một chút tiểu Thiên Giác Nghĩ, thong dong cực kỳ.

"Ngươi tới, tạm không lấy mạng của ngươi, mà lại để ngươi biết, Thiên Giác Nghĩ tuy rằng được xưng mạnh nhất chủng tộc một trong, nhưng vẫn không tính là vô địch, đối với ta mà nói không có ý nghĩa." Thanh niên ngữ

khí tự nhiên.

Thế nhưng, loại này ôn hòa lời nói, nhưng nội liễm một loại từ lúc sinh ra đã mang theo tự tin, còn có một luồng siêu thoát ý, không đem bất kỳ địch thủ để vào trong mắt.

Ý tứ rất rõ ràng, hắn căn bản không có khi con kiến nhỏ làm đối thủ, chỉ là muốn chứng minh một chuyện, danh chấn cổ kim Thiên Giác Nghĩ bộ tộc cũng không thể địch hắn!

"Thả ra!" Con kiến nhỏ gầm nhẹ, nó cảm giác được một loại khuất nhục, chúng nó bộ tộc này biết bao kiêu ngạo, chủng tộc huy hoàng, soi sáng vạn cổ.

Nhưng là, bây giờ nhưng có nhân coi thường như vậy, xem thường nó, thậm chí ngay cả mang theo toàn bộ bộ tộc đều bị miệt thị, không thể nhịn được nữa.

Thạch Hạo trong đôi mắt hết sạch lưu chuyển, nhìn một chút tiểu Thiên Giác Nghĩ, vừa nhìn về phía đối phương, sau đó hắn buông tay, bởi vì nếu như không buông ra, con kiến nhỏ trong lòng úc hỏa khó tức, chấp niệm sẽ càng sâu.

Không bằng khai thông, để nó ra tay!

Nhưng cùng lúc, Thạch Hạo tinh khí thần độ cao cô đọng, đem thân thể điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất, bất cứ lúc nào chuẩn bị xuất kích, hướng về người thanh niên ra tay.

Hắn chắc chắn sẽ không để con kiến nhỏ xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

"Giết!"

Màu vàng con kiến nhỏ rống to, ra quyền nhanh như chớp giật, liền trong nháy mắt mà thôi, triển khai tuyệt thế quyền pháp —— nghĩ quyền!

Đồng thời, sức công kích tăng vọt, mỗi một quyền đều đủ để nát tan sơn hà, nếu không có chiến trường này quá mức đặc thù, là Chí Cường giả đất quyết chiến, e sợ sớm hủy diệt.

Dù vậy, núi sông cũng ở cộng hưởng, hư không nổ tung, mấy chục dặm, hơn trăm dặm màu đen khe lớn ở lan tràn, ngang qua trời cao, hỗn độn khí lao ra.

Con kiến nhỏ so với cùng Huyết Hoàng Sư quyết đấu thì, còn cường thịnh hơn một đoạn dài.

Tiểu Thiên Giác Nghĩ bất kể đánh đổi, tinh lực như lang yên, từ thiên linh cái bên trong lao ra, thiêu đốt tiềm năng, muốn quyết một trận tử chiến, đánh giết hướng về người thanh niên kia nam tử.

"Chủ nhân, giết nó, lực cực điểm huyết tính là gì, căn bản là không có cách cùng huyết mạch của ngươi so với." Huyết Hoàng Sư hô, hận thấu con kiến nhỏ, hi vọng nó lập tức chết đi.

Đùng!

Trời long đất lở, núi lở mây tan!

Con kiến nhỏ nắm đấm thật đáng sợ, đánh xuyên qua hư không, dường như muốn được thấy vĩnh hằng, phảng phất không có cái gì có thể ngăn cản!

Quyền quang ngập trời, áp chế mảnh này Càn Khôn, thần lực như như đại dương, cực kỳ đáng sợ.

Thế nhưng, nó liên tiếp vung mấy trăm quyền, nhưng là nhưng đều đánh hụt, không có một quyền đánh vào trên người đối phương, mỗi lần đều chỉ là đập sập hư không, xuyên qua một đạo đáng sợ hư ảnh mà thôi.

Thanh niên tóc vàng kia liền đứng ở nơi đó, chưa bao giờ rời khỏi vài thước trong phạm vi, nhưng là chỉ bằng này liền tránh thoát khỏi con kiến nhỏ mấy trăm quyền.

Đây là biết bao đáng sợ, ở nhỏ như vậy trong phạm vi, thong dong mà động, liền có thể không cho nắm đấm bắn trúng, vạn pháp mãnh liệt mà qua, thế nhưng mảnh diệp không dính vào người.

"Tốc độ quá chậm, đánh không trúng!" Màu vàng thanh niên lạnh lùng nói.

Tiểu Thiên Giác Nghĩ vừa giận vừa sợ, hận chính mình còn vị thành niên, thực lực chân chính xác thực không bằng đối phương, càng bị giết huynh kẻ thù như vậy khinh thường.

Nó phát điên, dùng hết khả năng, nổ ra nghĩ quyền, tan vỡ Càn Khôn, ba đạo tiên khí xoay quanh, cùng quả đấm của nó ngưng tụ cùng nhau, uy lực kinh thế.

Ầm!

Lần này, thanh niên tóc vàng không có tránh né, mà là ra tay, một cái liền tóm lấy nó mạnh nhất một quyền, ôn hòa mà tự nhiên ngăn trở.

"Sức mạnh quá nhỏ." Hắn lạnh lùng nói.

Người thanh niên đứng ở nơi đó, cánh tay phải bình nhấc, năm ngón tay nắm lấy Thiên Giác Nghĩ phát sinh kim quang óng ánh nắm đấm, dường như cái kìm giống như, khiến cho con kiến nhỏ ra sức giãy dụa cũng khó có thể về phía trước đẩy mạnh một tấc.

"Ngươi là ai!?" Tiểu Thiên Giác Nghĩ nghiến răng nghiến lợi.

"Hạc Vô Song." Màu vàng nam tử cũng không ẩn giấu, thẳng báo ra họ tên.

"Con sâu nhỏ, thu hồi sự kiêu ngạo của ngươi còn có tự tôn, ở danh tự này trước mặt, các ngươi một giới tuấn kiệt trẻ tuổi là cặn bã, chẳng là cái thá gì, căn bản không sánh được!" Xa xa, Huyết Hoàng Sư gầm hét lên.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1292: Dị Vực Lĩnh Quân Nhân

"Lăn, ngươi tên phản nghịch, không tư cách ở đây đối với ta quơ tay múa chân!" Màu vàng con kiến nhỏ giận dữ hét, đồng thời lần thứ hai chấn động thân thể, muốn nổ ra thanh niên tóc vàng kia Hạc Vô Song.

Nhưng là, đối diện người thanh niên kia vẫn không nhúc nhích, thậm chí ngay cả rủ xuống tới chân nơi hoàng kim tóc dài đều không có phiêu động đậy, cả người bình tĩnh dường như bàn thạch.

Không thể lay động!

Hạc Vô Song, cực kỳ thong dong, con ngươi màu vàng kim bên trong thập tự vết tích khiếp người, trong lúc đóng mở, thần quang lộ, khiến người ta run rẩy.

"Mở cho ta!" Con kiến nhỏ rống to, dùng hết tất cả sức mạnh, nắm đấm chấn động mạnh mẽ, phát sinh hào quang chói mắt, nghĩ quyền vỡ thiên, nát tan Càn Khôn.

Nhưng mà, vẫn là vô dụng!

Hạc Vô Song, cái này đáng sợ thanh niên một tay trước thân, liền hoảng động đậy đều không có, như trước cầm lấy quả đấm của nó, lộ ra nhàn nhạt cười gằn.

"Ta nói rồi, căn bản vô dụng, sức mạnh của ngươi quá vô cùng bình thường, như là ở làm một cái bé nhỏ không đáng kể sự.

Chuyện như vậy làm người nghe kinh hãi!

Phải biết, đây chính là Thiên Giác Nghĩ, được xưng thế gian khí lực to

lớn nhất sinh linh, ở người cùng thế hệ bên trong không gì sánh được, không có ai có thể về mặt sức mạnh theo chân chúng nó tranh đấu.

Nhưng là, trước mắt thanh niên tóc vàng này Hạc Vô Song, không có biến hoá diệu thuật, chỉ vận dụng thân thể lực lượng, liền kinh khủng như vậy, áp chế Thiên Giác Nghĩ.

Đây là đáng sợ đến mức nào thân thể, bễ nghễ này giới, coi là thật là không thể so bì!

Con kiến nhỏ đại hận, cảm thấy là nhân vì chính mình còn nhỏ tuổi, còn chưa chân chính thành niên, cho nên mới không phải là đối thủ, sức mạnh còn lâu mới có được đối phương đại.

Nó tin chắc, lại cho nó thời gian mấy năm. Thế gian này bạn cùng lứa tuổi bên trong lại không người nào có thể theo chân nó so sánh lực.

"Không phục sao, năm đó ngươi huynh trưởng cũng đã thành niên, vẫn bị chủ nhân áp chế. Sau đó bị chém xuống đầu lâu, ngươi cho rằng Thiên Giác Nghĩ thần lực vô địch sao?" Cách đó không xa Huyết Hoàng Sư gầm nhẹ, đả kích màu vàng con kiến nhỏ, nói: "Các ngươi không được, ở thế giới một bờ khác, còn có mạnh hơn các ngươi sinh linh!"

"Kẻ phản bội, chó săn. Ngươi cho ta có bao xa lăn bao xa!" Màu vàng con kiến nhỏ khí hỏng rồi, bản thân liền bi thương. Còn bị cái này phản bội chi tử nhục nhã, tự nhiên phẫn nộ.

"Ầm!"

Hạc Vô Song trong mắt tinh quang lóe lên, có tiếng sấm nổ phát sinh, đinh tai nhức óc. Bắn ra sắc bén thần mang, dường như hai đạo kim sắc tia chớp chi chít ngang trời!

Hắn hơi hơi dùng sức, màu vàng con kiến nhỏ lập tức khóe miệng chảy máu, chịu trọng thương!

Thời khắc này, Thạch Hạo không thể không biến sắc, chậm rãi đi về phía trước, không thể để cho người này thương tổn tiểu Thiên Giác Nghĩ.

Đồng thời, hắn trong lòng rung bần bật, cái này tên là Hạc Vô Song thanh niên tóc vàng thật sự sâu không lường được. Lực lớn vô cùng, lại có thể dễ dàng áp chế Thiên Giác Nghĩ.

Dù cho là bởi vì tiểu Thiên Giác Nghĩ còn chưa trưởng thành đến bước đi kia, nhưng cũng đủ để chứng minh một vài vấn đề.

Có thể chính là Thạch Hạo cho tới bây giờ gặp được đáng sợ nhất cùng thế hệ địch thủ. Khiến người ta đoán không ra sâu cạn, cảm thấy dường như một cái màu đen vũ trụ vực sâu, có thể thôn phệ một ít đối thủ.

"Thiên hạ vô song, các ngươi vĩnh viễn sẽ không hiểu bốn chữ này đến tột cùng nặng đến đâu, đáng sợ cỡ nào, chủ nhân của ta là thế giới một bờ khác thế hệ tuổi trẻ nhân vật thủ lĩnh một trong. Bốn chữ này là hắn vinh quang cùng phong hào, không thể sánh ngang!" Huyết Hoàng Sư lạnh lẽo âm trầm nói rằng.

Nó hiện tại triệt để bình tĩnh. Không lại sợ hãi, khi nhìn thấy thanh niên tóc vàng ra tay, nó liền hoàn toàn trấn định, bởi vì ở trong mắt nó người thanh niên này là vô địch, không thể gặp phải đối thủ.

"Thật sao?" Thạch Hạo nhàn nhạt hỏi ngược một câu, từng bước từng bước đi về phía trước, từ từ áp sát.

Màu vàng con kiến nhỏ bị áp chế, khóe miệng chảy máu, nhìn chòng chọc vào Hạc Vô Song, nó thật sự phi thường phẫn nộ, có một loại uất ức cảm, đối mặt thí huynh kẻ thù, lại không thể làm gì, chính mình cũng muốn lõm vào.

"Không cần ủ rũ, ngươi còn nhỏ, tuổi tác kém không ít, nếu như ngươi với hắn cùng tuổi, hươu chết vào tay ai rất khó nói." Thạch Hạo nói rằng.

Hắn ép tới gần, tinh khí thần ở vào trạng thái đỉnh cao nhất, bất cứ lúc

nào muốn phát động một đòn mãnh liệt, hắn không cho phép người thanh niên kia thương tổn Thiên Giác Nghĩ.

Hạc Vô Song, tự tin mà thong dong, cũng không vì hắn đến mà có bất kỳ sự sốt sắng gì, vô cùng bình tĩnh, nói: "Nếu ta nói rồi tạm không lấy Thiên Giác Nghĩ tính mạng, chỉ là để nó rõ ràng chênh lệch, liền không sẽ động thủ, ta ngôn ra như pháp sơn."

"Các ngươi khi chủ nhân ta là người nào, vậy là các ngươi không đủ hiểu rõ, không phải vậy còn có dũng khí khiêu chiến sao, sớm nên dập đầu." Huyết Hoàng Sư vô cùng làm càn, kiêu căng cực kỳ, nói: "Chủ nhân của ta là thế giới một bờ khác thế hệ tuổi trẻ nhân vật thủ lĩnh một trong, hắn tiến vào một giới nhiệm vụ chính là vì áp chế hết thảy cái gọi là tu ra ba đạo tiên khí chí tôn trẻ tuổi, lấy thực lực tuyệt đối quét ngang, bày ra vô địch tư thái, đánh tan có trẻ tuổi nhân niềm tin, vĩnh vô đối thủ!"

Thạch Hạo con ngươi co rút lại, nói: "Tiên cổ kỷ nguyên, thế hệ tuổi trẻ mạnh nhất một nhóm người, từng bị ngươi giết qua một ít?!"

"Còn phải hỏi sao?" Huyết Hoàng Sư cười lạnh nói: "Chủ nhân của ta, được xưng thiên hạ vô song, các ngươi một giới người trẻ tuổi tuyệt đối không ai có thể ngăn cản!"

Đang lúc này, thanh niên tóc vàng Hạc Vô Song trong con ngươi màu vàng thập tự vẽ ra đáng sợ phong mang, thật sự như hai cây chiến mâu giao nhau giống như, chấn động tâm hồn!

Linh giác của hắn vô cùng đáng sợ, nhìn chằm chằm Thạch Hạo, nói: "Ngươi nói Tiên cổ kỷ nguyên... Ngươi không phải đời này người?!"

Hắn thật sự quá nhạy cảm, từ trong lúc lơ đãng trong lời nói, liền tóm lấy manh mối, trực kích bản chất, hắn một đôi con ngươi vô cùng đáng sợ, kim quang óng ánh, khóa chặt Thạch Hạo.

"Thú vị, ta liền nói, còn lại vài con tuổi trẻ Thiên Giác Nghĩ đều bị ta

giết sạch rồi, làm sao còn sẽ xuất hiện một con, nguyên lai không thuộc về đời này." Hắn ở nơi đó tự nói.

Không thể không nói, cái này Hạc Vô Song vô cùng đáng sợ, đối mặt loại này ngoài dự đoán mọi người sự hắn cũng rất nặng, rất bình tĩnh, không hề lay động.

"Không thuộc về đời này, bọn họ là nơi nào đến người?" Huyết Hoàng Sư giật nảy cả mình, màu máu tóc mai toàn bộ nổ dựng đứng lên, hết sức cẩn thận, cẩn thận đề phòng.

Nó rất sợ sệt dính đến thời gian người, bởi vì có một ít truyền thuyết, phi thường khủng bố, cùng người như vậy nhiễm phải quan hệ, có thể sẽ chết không có chỗ chôn.

"Tổng có một ít cơ duyên, để không thuộc về người cùng một thời đại sản sinh gặp nhau, không coi là cái gì, sư tôn của ta cũng từng gặp được." Hạc Vô Song tỉnh táo nói.

Hắn đánh giá Thạch Hạo, lần thứ nhất như vậy chăm chú quan sát, giống như là muốn xem rõ ngọn ngành, hiểu rõ cái rõ ràng.

"Chẳng cần biết ngươi là ai, đều chết chắc rồi, gặp gỡ thiên hạ vô song, thế hệ tuổi trẻ không người nào có thể địch." Huyết Hoàng Sư chậm rãi bình tĩnh lại, đối với Hạc Vô Song vô cùng sùng bái.

"A..." Màu vàng con kiến nhỏ gào thét, dùng hết khả năng, không cam lòng bị giết huynh kẻ thù áp chế, ở nơi đó liều mạng.

"Chủ nhân giết nó đi, chấm dứt hậu hoạn!" Huyết Hoàng Sư mắt lộ ra hàn quang, như vậy đề nghị.

"Không, Thiên Giác Nghĩ tiềm lực to lớn, ta hối hận giết sạch rồi vài con, khả năng này là cuối cùng một cái huyết thống, ta muốn lưu lại, nuôi dưỡng ở bên người!" Hạc Vô Song nói rằng.

"Ngươi muốn chết, súc sinh, đi chết đi!" Tiểu Thiên Giác Nghĩ hàm phẫn một đòn, nắm đấm gần như thiêu đốt, thần quang dâng trào, muốn đánh văng ra kẻ địch.

Nhưng là, quả đấm của nó máu tươi chảy dài, khó có thể tránh thoát đối phương, như trước bị tóm.

"Ầm!"

Đúng vào lúc này, Thạch Hạo ra tay rồi, tới chính là một cái đại thần thông —— Luân Hồi bảo thuật!

Đây là thiên phú của hắn thần thông, là hắn chí tôn cốt trên khắc họa phù văn, dính đến thời gian, còn có Luân Hồi, lúc này mưa ánh sáng đầy trời, đó là mảnh vỡ thời gian!

Có thể thấy được, Thạch Hạo hết sức kiêng kỵ đối thủ này, vì ngăn cản hắn thương tổn tiểu Thiên Giác Nghĩ, mới vừa ra tay liền vận dụng tuyệt thế thần thông!

Từ hắn đi qua giao thủ trận điển hình đến xem, vô cùng hiếm thấy, qua lại cực nhỏ tới hay dùng chính mình loại đại thần thông này, chỉ có thể nói rõ tình thế nghiêm trọng, đối thủ khủng bố.

"Ta sẽ không hại chết nó, phải nuôi ở bên người." Hạc Vô Song mở miệng, hắn buông lỏng tay ra, sau đó vung một cái ống tay áo, gió to Liệt Thiên, trực tiếp đem màu vàng con kiến nhỏ thổi đi ra ngoài.

Sau một khắc, Hạc Vô Song màu xanh ống tay áo thì lại lớn lên, trong nháy mắt bao phủ thiên địa, khủng bố vô biên, quả thực có thể mang Nhật Nguyệt Tinh Thần toàn bộ đâu đi vào.

Tụ lý càn khôn!

Đây là không thiếu sót bảo thuật, tụ lý càn khôn đại thần thông!

Hắn lấy loại này kinh thiên bí pháp, đối kháng mảnh vỡ thời gian, lấy không gian nhằm vào thời gian, tay áo lớn bên trong bao quát một mảnh Càn Khôn, thu nạp những kia mảnh vỡ thời gian.

Ầm!

Nơi này phát sinh kịch liệt va chạm mạnh, loáng thoáng, Thạch Hạo nhìn thấy tay áo lớn bên trong cái tay kia, lượn lờ Nhật Nguyệt Tinh Thần, lòng bàn tay có một chòm sao đang xoay tròn!

Ngoại trừ tụ lý càn khôn, tay phải của người nọ bên trong, còn có một cái vũ trụ mô hình hóa thành vòng xoáy, hết sức kinh người.

Đó là một loại khác tuyệt thế đại thần thông, vì là Cổ Tăng nhất mạch Thế Giới Trong Lòng Bàn Tay.

Ầm ầm!

Nơi này đổ nát, óng ánh vô biên, như là rất nhiều đại tinh từ vực ngoại đập xuống, sau đó đụng vào nhau, quá xán lạn, vô biên thần quang thiêu đốt, sôi trào!

Rất lâu sau, nơi này khôi phục yên tĩnh.

Giữa trường, hai người tách ra, đan xen mà qua.

Hạc Vô Song rất bình tĩnh, nói: "Ngươi là đến theo ta tranh cướp Bất Diệt Kinh?" Sau đó, hắn nhìn về phía Hoành Đại Sơn phong trên vài tờ màu vàng da thú trang giấy.

Thạch Hạo trong lòng rùng mình, thầm kêu gay go, kinh văn kia can hệ trọng đại, nếu là rơi vào trong tay đối phương, coi là thật hậu quả không ổn.

"Đây chính là cái gọi là thiên hạ vô song sao?" Thạch Hạo tuy rằng trong lòng cực kỳ chấn động, nhưng trên mặt nhưng rất bình tĩnh.

"Chỉ dùng ngươi giới thần thông, chưa từng vận dụng ta giới phương

pháp." Hạc Vô Song nhàn nhạt nhìn lướt qua Thạch Hạo, có một loại sự tự tin mạnh mẽ, còn có một loại nội liễm hung hăng cùng siêu nhiên.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1293: Tuyệt Đỉnh Cuộc Chiến

Thế núi lớn lao, cao chót vót, có chút đoạn nhai trên quái thạch trùng thiên, rất nhiều cự phong trong mây!

Chúng nó toàn thân đều là màu vàng nhạt, bị vài tờ da thú trang giấy phát sinh hào quang nhuộm dần, một mảnh nhu hòa cùng xán lạn, kinh văn âm thanh không dứt bên tai.

Mà ngoài dãy núi, bầu không khí căng thẳng, Thạch Hạo cùng thế giới một bờ khác Hạc Vô Song đối lập, hai đại cao thủ hình thành vô hình tràng vực, cuốn lên cơn lốc.

Ầm!

Ở giữa bọn họ, có một ít đá tảng, nặng đến mấy triệu cân, thậm chí có ngàn vạn cân, còn có một chút thấp bé núi đá, lúc này toàn bộ nổ nát rồi!

Phải biết, đây là Chí Cường giả chiến trường, địa thế kiên cố.

Có thể hiện tại, giữa hai người hình thành tràng vực vặn vẹo Càn Khôn, hình thành kinh người lực phá hoại, vượt qua cực hạn!

Nhìn về phía trước, hoàn toàn mơ hồ, thiên địa biến hình, không gian sụp đổ, tràng vực khuếch tán, xé nát vạn vật.

Chưa từng chân chính ra tay, thế nhưng loại này đối lập, loại này vô hình trung phát ra áp lực cũng đã tạo thành đáng sợ tràng vực bão táp, muốn hủy hoại vùng trời nhỏ này.

Răng rắc!

Một đạo kinh người điện từ hồ xuất hiện, ở trong hư không nổ tung!

Trong nháy mắt mà thôi, nơi này thời không đều phảng phất đứt đoạn, phá hủy sinh cơ, chém giết vạn linh, cắn nát sinh linh thân thể cùng tinh thần.

Đây là tràng vực bên trong phát sinh dị biến, là hai người tinh khí thần đối kháng mới xuất hiện sóng lớn.

"Ngươi không được, kém xa, chủ nhân ta tự nhiên bên ngoài khí tức đã như vậy, các ngươi một giới cái gọi là chí tôn trẻ tuổi toàn lực đối kháng, không phải một cấp độ, ai cùng so tài!" Huyết Hoàng Sư ở bên gào thét, sư tử tóc mai đỏ tươi như máu, đồng thời nó cả người đẫm máu. Bị con kiến nhỏ đánh cho trọng thương, hiện tại mới thở phào được một hơi.

"A..."

Màu vàng con kiến nhỏ bay trở về, chảy huyết. Cả người tinh lực tăng vọt, như lang yên bình thường ngút trời, xé nứt thiên địa, nó rơi vào điên cuồng cảnh giới.

Lúc này, nó mất đi tỉnh táo ý chí, bước vào không nên đặt chân lĩnh vực, liền như cùng nó ở Thiên Thần thư viện lòng đất Tiên phủ bên trong thì như thế.

Vào lúc này. Nó là đáng sợ, hoàn toàn cuồng hóa. Chỉ còn dư lại một loại bản năng, muốn chiến đấu, muốn chém tận trước mặt ngăn cản.

Xoạt!

Nó hướng về Hạc Vô Song lần thứ hai phóng đi, tuy rằng thần trí mơ hồ. Nhưng vẫn có một loại sự thù hận đang chống đỡ nó, muốn báo thù, chặn đánh giết người kia.

"Thiên Giác Nghĩ xác thực bất phàm, giết ngươi huynh trưởng còn có tỷ tỷ thì, ta chứng kiến bọn họ chỗ lợi hại, ngươi còn chưa trưởng thành, liền

không muốn múa rìu qua mắt thợ, cái gọi là thần lực cái thế đối với ta vô dụng, ta sẽ không đả thương ngươi. Muốn nuôi dưỡng ở bên người, coi như chiến nô." Hạc Vô Song bình tĩnh nói.

Hắn hơi nghiêng đầu, nhìn về phía màu vàng con kiến nhỏ. Sau đó lần thứ hai vung một cái ống tay áo, màu đen gió xoáy ngập trời, cắt rời hư không, đem con kiến nhỏ lại một lần cuốn bay.

Không thể không nói, đây là vô địch hung hăng trực tiếp nhất thể hiện!

Chính là Thạch Hạo đều thay đổi sắc mặt, người này quá mạnh mẽ. Tiện tay vung lên mà thôi, liền đem hiện nay trạng thái này dưới Thiên Giác Nghĩ quất bay. Chỉ có thể dùng sâu không lường được để hình dung.

Trực giác của hắn là đúng, người này thiên phú cái thế, tu vi kinh người, không hổ là dị vực nhân vật thủ lĩnh, ngày sau nhất định là đáng sợ nhất bất hủ một trong!

Huyết Hoàng Sư ở bên chế nhạo, nói: "Con sâu nhỏ ngươi liền đừng có không lượng sức mình, ngươi căn bản không phải chủ nhân đối thủ, chính là ngươi cái gọi là đồng bạn cũng chỉ có thể nằm rạp, quỳ gối chủ nhân dưới chân, các ngươi bên trong vùng thế giới này người cùng thế hệ không một người là đối thủ. Cái gọi là thiên hạ vô song, không phải chỉ là nói suông, bọn ngươi chỉ có thể ngước nhìn, vĩnh kém xa chân chính đối mặt!"

Ầm!

Thạch Hạo ra tay, súc thế đến mức tận cùng, lôi đình xuất kích, một quyền nát tan hư không, giết tới gần.

Trời long đất lở, quỷ thần kinh!

Hai người đối lập thì, tràng vực dâng trào, quét sạch tứ phương, có thể khi đó hai người thân thể đều bình tĩnh bất động, hiện tại rốt cục bạo phát rồi!

Ầm!

Thạch Hạo quá nhanh, xuyên thủng trời cao, giống như là một tia chớp đến phụ cận, hữu quyền bạo phát, tự Thái Dương nổ tung, đánh về mi tâm của người này, muốn xuyên qua Nguyên Thần.

Chưa từng có như thế một khắc, Thạch Hạo là như vậy tinh thần tập trung, tâm chí kiên định, muốn giết đối thủ, không bảo lưu.

Hạc Vô Song, mái tóc dài vàng óng rối tung đến chân nhỏ loan trở xuống, như màu vàng thác nước giống như, lúc này bị cương phong tạo nên, trong nháy mắt bị về phía sau thổi đi, kim quang chói mắt.

Hắn một thân thanh bào càng là bay phần phật, muốn phá nát.

Đến giờ phút này rồi, hắn vẫn là như vậy bình tĩnh, hai chân chưa từng di động, như một gốc cây Thanh Tùng cắm rễ ở trên vách núi, không thể lay động.

Hô!

Tay áo lớn giương ra, bay phần phật, gió to gào thét. Hắn xuất kích, cánh tay phải giương ra, nắm chỉ thành ấn, hướng về Thạch Hạo nắm đấm phất đi.

Coong!

Kinh thế thanh âm, nếu có nhân quan chiến ở đây nhất định sẽ che hai lỗ tai, dường như cứng rắn nhất Tiên quân Kim khí va chạm, phát sinh ánh sáng chói mắt, âm thanh Liệt Thiên!

Đòn đánh này quá cương mãnh, hai người cứng đối cứng.

Một đạo đến chớp giật bạo phát, Thạch Hạo hữu quyền về phía trước đẩy mạnh, nhìn bình tĩnh, thế nhưng ở trong nháy mắt này cũng không biết chấn động bao nhiêu lần!

Dường như sóng biển, quả đấm của hắn phát sinh thần quang, một làn sóng cao hơn một làn sóng, thần lực sóng lớn rung bần bật, muốn sống sờ sờ đánh chết đối thủ.

Lúc này, Thạch Hạo luân phiên mà dùng, vài loại bảo thuật hỗn hợp, nắm đấm dường như có trăm nghìn đạo thiểm điện nổ tung, tạp hướng về phía trước.

Đối với đòn đánh này, Hạc Vô Song rất bình tĩnh, vô cùng trấn định, tay phải hóa thành chưởng, chặn lại cú đấm kia, tương tự đang phát sáng, lòng bàn tay phun ra vô số thốn mang.

Đây như là một cái lại một cái kim thép giống như, toàn bộ nhằm phía Thạch Hạo nắm đấm.

Mũi nhọn đấu với đao sắc!

Hai đại cao thủ cứng rắn chống đỡ, cũng không lui lại nửa bước, ở đây tranh đấu, vận dụng cực hạn thân thể lực lượng giao thủ, cũng đi kèm đại thần thông!

Ầm!

Thạch Hạo tay trái như cầu vồng, đánh về đi vào, kim vũ đầy trời bắn nhanh, dường như thần tiễn nát tan thiên!

Đây là chớp giật cùng Côn Bằng vũ kết hợp, ngưng tụ thành binh khí, là hai loại bảo thuật chồng chất, đánh giết hướng về đối thủ toàn thân các vị trí.

Hạc Vô Song, tay trái vùng vẫy, quỹ tích ưu mỹ, dường như giương cánh hạ xuống chim thần giống như, lúc này gợi ra hư không cộng hưởng, sau đó đại nứt toác, ầm một tiếng, hỗn độn khí bị hắn Tiếp Dẫn đi ra.

Hắn lấy tay trái chém ra Càn Khôn, nhìn thấy hỗn độn!

Đồng thời, người này vô cùng khủng bố, điều động vạn vật, trực tiếp lấy

hỗn độn đúc binh khí, trở thành một diện tấm khiên, chặn lại rồi hết thảy mũi tên công kích.

Sau đó, hỗn độn tấm khiên lớn lên. Như núi lớn, hung hăng vô cùng, hướng về Thạch Hạo ép đi.

Ầm!

Thạch Hạo hai tay đều thu về. Nắm quyền ấn, phịch một tiếng, xuyên thủng cái này tấm khiên, nơi này vụ nổ lớn.

Xoạt!

Hai người tựa như tia chớp ra tay, ở hỗn độn trong sương, cực tốc quyết đấu, nắm đấm cùng bàn tay va chạm. Cánh tay giương ra, thân thể như long xà rong ruổi.

Quá nhanh. Khiến người ta không phản ứng kịp, hai đại cao thủ ở trên hư không ác chiến, đi kèm hỗn độn, đi kèm tuyệt thế bảo thuật. Vận dụng Thông Thiên lực lượng.

Hô!

Thạch Hạo nhảy lên, về phía trước lao xuống, dường như muốn đứt đoạn tinh vực ngọn núi, hắn đánh về phía đối thủ thiên linh cái.

Hạc Vô Song lướt ngang, chập ngón tay như kiếm, xoạt một tiếng, ánh kiếm cuồn cuộn, bao phủ trên trời dưới đất, đáng sợ vô biên. Không có gì không phá, không gì không xuyên thủng.

Thạch Hạo biến sắc, đây là cái gì kiếm thuật? Không kém gì Bình Loạn Quyết!

Ở hắn tiếp xúc công kích bảo thuật bên trong. Bình Loạn Quyết tuyệt thế sắc bén, sắc bén không đỡ nổi, được xưng từ cổ chí kim mạnh nhất tam đại kiếm quyết một trong!

Người này thật đáng sợ, tùy ý ra tay, chính là như vậy một việc vô địch thuật!

Thạch Hạo đầu dưới chân trên, lao xuống mà tới. Cũng không thối lui, hai tay của hắn trên các loại phù hiệu xuất hiện. Đan xen vào nhau, lít nha lít nhít, dường như mấy vạn con nòng nọc ở phía trên bơi lội, rất là thần dị.

Đây là Nguyên Thủy Chân Giải, hắn bây giờ lý giải đến tối rườm rà hoàn cảnh, hóa hủ vì là kỳ, lúc này diễn biến hết thảy cốt văn, để Vạn Linh Đồ trên các loại sinh vật đều xuất hiện ở một đôi tay trên, súc khắc vào trên.

Đùng!

Thạch Hạo xuất kích, lấy một đôi nắm đấm đè ép ánh kiếm, cùng địch thủ cứng rắn chống đỡ!

Coong!

Đầu tiên là lưỡi mác giao kích thanh chói tai, sau đó nơi này một tiếng vang ầm ầm nổ tung.

Thiên địa nứt thành bốn mảnh, hai bóng người mơ hồ, ở va chạm, đang chém giết lẫn nhau, ở khoảng cách gần cứng rắn chống đỡ, ai cũng không chịu lùi bước.

Đây mới thực là tranh đấu, là hai cái thế giới tuyệt đỉnh cao thủ thanh niên lần thứ nhất đại chiến, đều muốn lấy khí thế áp chế lại đối phương, chiếm hết tiên cơ.

Hắn là một hồi vận mệnh cuộc chiến.

Hô!

Thiên phong gào thét, bừa bãi tàn phá đại địa.

Nơi này cát bay đá chạy, thiên băng địa hãm, cái gì đều không nhìn thấy, chỉ là tình cờ có thể mơ hồ nhìn thấy hai bóng người dây dưa, chém giết.

Mãi đến tận cuối cùng, một tiếng vang thật lớn, bọn họ tách ra, hỗn độn khí tan hết, nơi này khôi phục yên tĩnh.

Thạch Hạo cùng Hạc Vô Song đối lập, hai người cách nhau trăm trượng xa.

Không có vết máu, chỉ có tàn tạ chiến đấu di tích.

Thạch Hạo trong lòng thở dài, dị vực thật sự đáng sợ như vậy sao, lần thứ nhất gặp gỡ bọn họ tuyệt đỉnh cường giả thanh niên, liền như thế chí cường vô cùng, như vậy vướng tay chân.

Vừa nãy có một nửa thời gian bọn họ đều đang tiến hành thân thể cứng rắn chống đỡ, lấy Thạch Hạo tình huống bây giờ tới nói, thể xác muôn vàn thử thách, thân thể lột xác đến cùng biết bao đáng sợ hoàn cảnh? Lại không có áp chế lại đối phương, chỉ là cân sức ngang tài!

"Có chút ý tứ, ta dùng các ngươi thế giới này mạnh nhất kiếm quyết một trong trảm ngươi, đều chưa thành công." Hạc Vô Song nói rằng.

Hắn da da thịt như ngọc thạch, mặt như cũng đao tước, có lăng có sừng, vô cùng anh tuấn, đầu đầy hoàng kim tóc dài múa, ôn hòa nhìn Thạch Hạo, trong mắt có vẻ kinh ngạc.

Thạch Hạo chấn động trong lòng, quả nhiên như hắn suy đoán như vậy, đối phương có vô địch kiếm thuật, có thể cùng Bình Loạn Quyết đặt ngang hàng, coi là thật là lực công kích vô cùng.

"Đáng tiếc, kiếm quyết chỉ có ba thức, cũng không hoàn toàn." Hạc Vô Song lắc đầu.

Thạch Hạo khuôn mặt lạnh lùng, nói: "Ra tay đi, bày ra ngươi cái gọi là dị vực thần thông!"

"Ngươi sẽ không là chủ nhân ta đối thủ, thế gian này, phàm là ở độ tuổi

này, không người nào có thể địch hắn, hết thảy đối thủ đều chỉ có thể thần phục." Huyết Hoàng Sư ở nơi đó kêu gào, vô cùng càn rỡ, nói: "Các ngươi cái gọi là tinh anh, hạt giống cao thủ, tiên khí ngưng tụ thành ba đóa đại đạo chi hoa thì lại làm sao, như thế bị chủ nhân của ta xoá bỏ!"

"Để nó câm miệng, giết nó!" Thạch Hạo nói rằng, để lần thứ hai điên cuồng đập tới tiểu Thiên Giác Nghĩ ra tay, đi giết Huyết Hoàng Sư.

Bởi vì, Thạch Hạo trong lòng có một luồng úc hỏa, Tiên cổ cuối năm năm đã từng một nhóm người trẻ tuổi còn chưa trưởng thành lên liền bị dị vực đánh giết, thực sự thật là làm cho người ta tiếc nuối.

Mà hắn đã từng mộng về Tiên cổ, cùng mấy người gặp!

Hạc Vô Song mở miệng, nói: "Ngươi vì là Bất Diệt Kinh mà đến, ta cũng là, không chỉ có là kinh văn chi tranh, vẫn là hai giới nói vận chi tranh, ta sẽ không khoan dung nó rơi vào bọn ngươi trong tay, này kinh là ta cần!"

"Vậy thì giết đi, người thắng đến kinh văn, bại giả chết đi, đây là Tiên cổ đại đối quyết kéo dài!" Thạch Hạo quát.

Không hề bảo lưu, hắn toàn lực ứng phó, chưa từng có một lần như thế trịnh trọng, muốn bính lấy hết tất cả sức mạnh đánh giết đối thủ này!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1294: Thiên Khóc

"Giết!"

Thạch Hạo cấp tốc chạy, thân thể phát sáng, bắt đầu cháy rừng rực, cả người dường như một cái lò lửa lớn, quang diễm cuồn cuộn, bao phủ trên trời dưới đất.

Thời khắc này, hắn là không sợ, cũng là vô cùng, phóng thích hết thảy tiềm năng, toàn lực một trận chiến, hoặc là sinh, hoặc là chết.

Này không riêng là đoạt kinh văn cuộc chiến, vẫn là vận mệnh cuộc chiến, là hai cái thế giới cao cấp nhất tuổi trẻ nhân vật thủ lĩnh sinh tử đấu võ, đại biểu hai giới!

Ầm!

Thiên liệt địa hãm, tiếng vang điếc tai, toàn bộ thế giới đều dường như muốn đổ nát.

Thạch Hạo toàn thân quấn quanh vô số tia chớp màu vàng óng, kéo ngập trời quang diễm, chạy vọt về phía trước hành, mỗi một bước hạ xuống, cũng làm cho sơn hà cộng hưởng, theo run rẩy.

Này tế, hắn đại biểu này một giới xuất chinh, để mảnh này bị đánh cho tàn phế thiên địa đều phảng phất có cảm, vì hắn vang lên, đại đạo khí với hắn đan dệt.

"Tính là cái gì, ta vực cao thủ như mây, quét ngang thiên hạ, mặc ngươi muôn vàn thần thông, tất cả chống lại, ta dốc hết sức tiêu diệt!" Hạc Vô Song mở miệng.

Hắn là đáng sợ, thân thể dựng lên từng trận khói xám, không phải tiên khí, mà là thế giới một bờ khác đặc biệt khí tức!

Hắn chân chính vận dụng sức mạnh của chính mình, lời nói tự phụ, khinh thường này một vực tất cả mọi người, chính là Thạch Hạo mạnh mẽ như vậy, hắn cũng phải trấn áp!

"Ầm!"

Khói xám bên trong, Hạc Vô Song chuyển động, mỗi một bước hạ xuống, cũng như Bất Hủ giả tuần tra, áp chế vạn vật, trấn áp thế giới này đại đạo quy tắc, đáng sợ vô biên.

Thiên địa đều nhân hắn mà rung động, đối với loại kia khói xám còn có đáng sợ dị vực lực lượng không chịu nổi.

Này như là một cái Bất Hủ chi, khí thôn sơn hà, thô bạo chấn thế!

Ầm!

Hạc Vô Song chủ động ra tay, không lại giống như là lần thứ nhất giao chiến như vậy ôn hòa, hắn đầu đầy hoàng kim tóc dài múa tung, mỗi một cái mái tóc dài màu vàng óng đều cắt rời hư không.

Ma chủ!

Đây là một loại không thể so bì uy thế, dường như chư thiên ma chủ, không người nào có thể ngăn trở, không người có thể phòng, hắn muốn đánh xuyên qua tất cả!

"Ầm!"

Hai người toàn lực ra tay, đại địa lún xuống, bụi mù ngập trời, mấy triệu cân đá tảng vô số khối, bị đánh bay, xuyên thủng tầng mây, cảnh tượng khủng bố vô biên.

Cho tới tầng đất, càng là không ngừng tan vỡ.

Chân chính vương giả cuộc chiến!

Hai người đụng vào nhau, trời long đất lở, chu vi quỷ thần khóc hào, các loại dị tượng toàn bộ lộ ra xuất hiện, nơi này vô cùng khủng bố.

Vòm trời bị đánh xuyên qua, đại địa ở lún xuống.

Tiên khí cùng khói xám đồng thời tràn ngập, đang cuộn trào mãnh liệt, ở lẫn nhau xung kích, ở bừa bãi tàn phá.

Răng rắc!

Trong hư không, xẹt qua một tia chớp màu đen, tiếp theo mưa máu mưa tầm tã, ùn ùn kéo xuống.

Hơi hơi tỉnh táo một chút màu vàng con kiến nhỏ ngẩn ra, càn rỡ Huyết Hoàng Sư kinh ngạc đến ngây người.

Không phải dị tượng, đây là chân thực cảnh tượng, thiên khóc phát sinh, mưa máu rơi ra.

Thạch Hạo chấn động, tại quá khứ hắn từng từng thấy thiên địa tung huyết, nhưng này là dị tượng, cũng không phải chân thực, có thể ở hôm nay, hắn nhưng chân thực trải qua.

Thế giới này đang khóc, đang chảy máu!

Đây là thiên địa đạo vận cuộc chiến sao? Ảnh hưởng đến tương lai hai giới? Thạch Hạo hoài nghi, đồng thời run sợ.

"Hai người phân biệt là các loại thế giới hạt giống nòng cốt cao thủ một trong, nhất định vì là túc địch, lúc này ở thác loạn thời không gặp gỡ, ảnh hưởng đến trong cõi u minh món đồ gì!" Huyết Hoàng Sư kinh sợ một hồi, run rẩy rùng mình một cái, sau đó tránh né điên cuồng con kiến nhỏ truy sát.

Vào đúng lúc này, Thạch Hạo có một loại bi thương, bị một luồng tâm

tình cảm hoá, thiên địa này đang khóc, đang chảy máu, để hắn trong lòng có một loại ngột ngạt, còn có mơ hồ thống, đây là vì sao?

Sau đó, hắn rõ ràng, ở này cuối chân trời, hiện lên một tấm lại một tấm to lớn khuôn mặt, đều ở nhìn hắn.

Những người kia, nữ có nam có, trẻ có già có, đều mang theo huyết lệ.

Đó là chết trận tiên dân, trận chiến cuối cùng bên trong bị chém giết anh linh, đã từng bất khuất, lấy sinh mệnh huyết chiến, kết quả đều chết đi, đều chết trận sa trường.

"Chúng ta thất bại, thủ không bảo vệ được sơn hà, tất cả mọi người đều chết trận, thẹn với phía sau tha thiết hi vọng người thân, không thủ được ranh giới, kiếp nạn sẽ tới, chúng ta vô năng... Chỉ có một con đường chết... Không thối lui!"

Loáng thoáng, Thạch Hạo phảng phất nghe được như vậy nói nhỏ, mang theo thương cảm, mang theo thê thảm.

Thiên địa lạc huyết, thiên khóc! Cái kia đã từng chết trận anh linh đang khóc, bọn họ không cam lòng, bọn họ tuyệt vọng, không nhìn thấy ánh rạng đông, không thủ được sơn hà, vùng thế giới này đem hắc ám, trầm luân.

Này tâm tình bi thương, xuyên thấu qua thiên cổ, ở bên trong dòng sông thời gian bất diệt, như vậy trực chống đỡ Thạch Hạo đáy lòng!

Hắn rõ ràng, đây là tiên dân chi thương, là tuyệt vọng chi ngữ, ở này phá nát sơn hà tràn ngập, hi vọng người đời sau quật khởi, đó là bọn họ duy nhất một điểm ký thác.

"A..." Thạch Hạo hét dài một tiếng, như bị thương dã thú gào thét, trong mắt có chút ướt át, trong cơ thể huyết dịch trường sôi không lạnh, xông về phía trước.

Tiền nhân chi thương, sơn hà nỗi đau, hắn cảm ứng được, thiên khóc

như vậy, hai giới đạo vận chi tranh, hắn làm sao có thể không liều mạng?!

Hạc Vô Song hét lớn: "Này một vực sinh linh, ta mặc kệ ngươi đến từ nơi nào, thuộc về cái nào một thời đại, gặp gỡ ta, chính là ngày tận thế của ngươi. Cái gọi là tuổi trẻ vương giả, đều phải bị tiêu diệt, nằm rạp ở chúng ta cước hạ, để máu tươi nhuộm dần đại kỳ, tấu hưởng vang vọng chư thiên hành khúc, dẫn tới Bất Hủ!"

Hắn cuồng ngôn làm tức giận Thạch Hạo, để Thạch Hạo đầu đầy tóc đen múa may cuồng loạn, chiến khí sôi trào!

"Giết!"

Ầm!

Thạch Hạo chu vi, sơn hà liên miên, đó là bóng mờ, thế giới phảng phất có hồn, với hắn nối liền cùng một chỗ, gia trì hắn, cùng tiến cùng lui.

Vô lượng chiến khí bạo phát, như núi lửa dâng lên.

"Vô dụng, ta vực đại đạo đích thân tới!" Hạc Vô Song cũng rống to lên, anh tuấn dung sát khí hiện lên, bức người cực điểm.

Cũng trong lúc đó, ở sau người hắn, một đạo lại một vệt bóng đen trồi lên, đỉnh thiên lập địa, chọc vào vực ngoại, hoặc nắm chiến phủ, hoặc nắm trường mâu, lớn lao vô cùng.

Những này khổng lồ bóng đen với hắn cộng hưởng, gia trì ở phụ cận, để Hạc Vô Song sát ý cũng đáng sợ đến mức tận cùng.

Thạch Hạo chu vi, sơn hà một đạo lại một đạo anh linh hiện lên, mang theo huyết cùng lệ, gào thét, theo tăng vọt.

Ầm!

Đòn đánh này, cực kỳ cường tuyệt, khắp nơi mênh mông, đâu đâu cũng có quang, đâu đâu cũng có sóng khí.

Hai đại cao thủ đều rung bần bật, liều mạng tranh đấu, trở thành hai đạo điện quang, quấn quanh ở đồng thời, đánh ra tiên khí, đánh ra khói xám, mênh mông vô biên.

Có cổ lão hành khúc vang lên, thê lương tận thế cảnh tượng lần thứ hai hiện lên, vô số anh linh sừng sững, tuy từ lâu chết trận, thế nhưng có chút tiếc nuối không thể tiêu tan, tâm tình như trước trường tồn bất diệt.

Đó là bọn họ tận thế hành khúc, một đám người gào lên đau xót, thét dài, biết rõ hẳn phải chết, cũng phải quyết chiến, chịu chết mà đi, toàn bộ chết đi!

"Ngươi lấy cái gì theo ta tranh, người thất bại đời sau, tiền nhân đều bị ta vực đánh giết, ngươi tính là gì, có thể phiên lên cái gì bọt nước?!" Hạc Vô Song rít gào.

Ầm!

Hắn nắm pháp ấn, triển khai dị vực thần thông, khói xám bao phủ, Bất Hủ khí tức khuếch tán, ăn mòn Thạch Hạo tâm thần.

"Tiền nhân sỉ nhục nhục, hậu nhân cọ rửa, ta bắt ngươi khai đao, cái gọi là lĩnh quân người là món đồ gì!?" Thạch Hạo rống to, gần như điên cuồng, về phía trước tấn công.

Lục Đạo Luân Hồi Thiên Công bị hắn lấy ra, toàn lực ứng phó, có ta Vô Địch, quyết chí tiến lên, đây là bính nhưng tính mạng cũng phải đánh giết đối thủ tư thế.

"Cái môn này thiên công còn không từng đoạn tuyệt? Hay, hay, được, vậy cho dù một món nợ đi, đã từng có người dựa vào này công giết chết ta giới nhân vật trọng yếu, ta đến trấn giết các ngươi mạch này!" Hạc Vô Song đại quát.

Thạch Hạo đã sớm biết, Lục Đạo Luân Hồi Thiên Công cùng Tiên cổ có quan hệ, thuộc về vượt kỷ nguyên vô thượng cổ thiên công, không hề nghĩ

rằng gây nên Hạc Vô Song như thế căm thù.

Rất rõ ràng, Hạc Vô Song nắm giữ đại pháp quá hơn nhiều, nắm giữ tuyệt thế bản lĩnh.

Hai con mắt của hắn bên trong, xuất hiện thập tự vết tích, sau đó càng ngày càng óng ánh, xoạt một tiếng, cảnh tượng đáng sợ phát sinh.

Từ trong con ngươi rơi rụng xuất binh khí!

Khởi đầu, Thạch Hạo cho rằng là chiến mâu, theo chúng nó lớn lên, càng là thần kiếm!

Tổng cộng bốn thanh kiếm, sát phạt khí ngập trời, hướng về Thạch Hạo đánh giết đi, lập tức chặt đứt Càn Khôn, muốn cắt đứt vĩnh hằng!

Hạc Vô Song con mắt, con ngươi là màu vàng, ẩn chứa thập tự vết tích, kỳ thực dĩ nhiên là giao nhau kiếm thai, vào lúc này lạc ở trong hư không, bắt đầu phát uy.

"Tru Tiên!"

Hạc Vô Song quát, lấy bốn thanh kiếm thai vì là khí, chém giết Thạch Hạo, thiên địa đều bị cắt nát, cái kia bốn chiếc kiếm đáng sợ cực kỳ.

Đồng thời, tròng mắt của hắn mất đi hào quang vàng óng, chỗ trống dường như Địa ngục giống như, hình thành một luồng sức mạnh thần bí, lôi kéo Thạch Hạo, phải đem hắn nuốt chửng tiến vào hắc ám không gian.

Hạc Vô Song một đôi con ngươi là đáng sợ như vậy, hình thành hắc ám nơi, mà bốn chiếc kiếm thai ngang dọc, toàn lực đánh giết Thạch Hạo.

Lục Đạo Luân Hồi Thiên Công hiển uy, Thạch Hạo chu vi xuất hiện sáu khẩu hố đen, đồng thời có thời gian lưu chuyển, mảnh vỡ thời gian bay lượn, quang cùng ám cùng ở tại, cùng đan dệt!

Ngoài ra, còn có chết trận tiên dân xuất hiện, thê lương hành khúc mơ hồ

truyền đến.

"Ầm!"

Liều mạng, sinh tử đại quyết chiến!

Song phương đều vận dụng thủ đoạn bị cấm kỵ, hào không bảo lưu, muốn phân ra thắng bại, luận cái cao thấp cùng sinh tử.

"Áp chế!" Hạc Vô Song quát, ở sau thân thể hắn, một đạo lại một vệt bóng đen bàng bạc lên, lay động toàn bộ đất trời, đại đạo khí tức che ngợp bầu trời.

Ở Thạch Hạo chu vi, những kia anh linh mơ hồ, hành khúc đi xa, còn có sơn hà bóng mờ cũng đều phá tản đi.

"Chém giết!" Hạc Vô Song quát lên, bốn chiếc kiếm như cầu vồng vọt tới, bay về phía Thạch Hạo.

Ầm!

Thạch Hạo trong cơ thể một đạo lại một cánh cửa mở ra, thanh quang như sóng nước, không phải rất óng ánh, thế nhưng là rất nhu hòa, bao vây hắn, thoát khỏi dị vực đại đạo khí tức ăn mòn.

Hắn kế tục thôi thúc Lục Đạo Luân Hồi đại pháp, đồng thời cầm trong tay một cây kiếm thai, chính là Đại La Tiên Kiếm, đánh tới đằng trước.

"Hả?!" Hạc Vô Song một chút nhìn thấy Thạch Hạo trong tay thanh kiếm kia, trong đôi mắt hết sạch tăng vọt, phi thường giật mình, nói: "Làm sao sẽ ở trên tay ngươi!"

Xoạt!

Ánh kiếm như dải lụa, chém về phía bốn chiếc kiếm.

Hạc Vô Song khẽ quát, bốn chiếc kiếm "phản bản hoàn nguyên", hóa

thành màu vàng thập tự, quay về trong mắt, biến thành con ngươi, không có cùng Đại La Tiên Kiếm cứng rắn chống đỡ.

"Vạn pháp thành không!" Hạc Vô Song quát lên.

Chuyện đáng sợ phát sinh, ở xung quanh, hư không đứt đoạn, phù văn tán loạn, tất cả công kích cũng giống như là không thể tiếp cận, bị tan rã.

"Nguyên Thần ly thể!" Hắn thập tự con ngươi phát sinh ánh vàng, cả người đã nhảy lên, đạp về Thạch Hạo.

Thời khắc này, hắc ám hiện lên, sương mù xám phun trào, hình thành sức mạnh đặc biệt.

Thạch Hạo cảm thấy, Nguyên Thần muốn xuất khiếu, muốn bị lấy đi, đối phương dùng một loại khó mà tin nổi bí pháp, vội vã Nguyên Thần ly thể.

"Xoạt!"

Một vệt thần quang hiện lên, Thạch Hạo mi tâm trước, xuất hiện một cái óng ánh tiểu nhân, sau đó hóa thành một cây kiếm thai, về phía trước chém đánh mà đi.

"Bình Loạn Quyết!" Hạc Vô Song lần thứ nhất như vậy thay đổi sắc mặt, hiển nhiên kinh hãi, cấp tốc lùi về sau.

Ầm!

Thạch Hạo thân thể theo vào, cực tốc công kích.

Này tự nhiên không phải chân chính Bình Loạn Quyết, thế nhưng là để đối thủ nỗi lòng kịch liệt gợn sóng, Thạch Hạo lợi dụng một đạo Nguyên Thần dấu ấn lừa dối, tạ cơ hội này vọt mạnh.

"Xoạt!"

Duy nhất động thiên hiện lên, sau đó cực tốc co rút lại, hóa thành một điểm, lại đang chớp mắt nổ tung, cương mãnh bá liệt cực kỳ.

Thế giới này sụp đổ rồi!

"Giết!" Hạc Vô Song trong mắt mang lửa, vừa nãy lại bị kinh sợ thối lui, hắn sát khí sôi trào, cũng điều động tuyệt thế thủ đoạn, về phía trước đánh mạnh.

Một tiếng vang ầm ầm, hai người đều tung bay, khóe miệng chảy máu.

Thời gian thật dài sau, nơi này tàn tạ di tích mới có thể thấy được.

"Ngươi dĩ nhiên chưa chết?!" Hạc Vô Song mang theo kinh sợ, hắn vừa nãy vận dụng vạn pháp thành không còn có thí tiên thuật hai loại cổ pháp, lại đều không có đánh gục Thạch Hạo, để hắn chấn động trong lòng.

Phải biết, bất kể là vạn pháp thành không, vẫn là thí Tiên đại pháp, đều là dị vực vô thượng cổ thuật, vừa nãy lại mất đi hiệu lực.

Thạch Hạo so với hắn còn chấn động, duy nhất động thiên khắc rõ Nguyên Thủy Chân Giải phù văn, áp súc đến mức tận cùng sau bạo phát, lại đều không có có thể đánh bại người này, thật đáng sợ.

"Giết, giết, giết, giết, giết!" Hạc Vô Song khí chất hoàn toàn thay đổi, hết thảy ôn hòa đều biến mất, sát khí ngập trời, nói liên tục năm cái giết tự, về phía trước đánh mạnh.

Thạch Hạo trong lòng xao động, chiến ý cũng càng ngày càng nồng nặc, trong lòng chư pháp cùng hiện lên, hết thảy bảo thuật chồng chất, vào đúng lúc này óng ánh tỏa ra!

Một đòn tối hậu, thức cuối cùng, hắn muốn quyết sinh tử. Thành, liền giết người này, bại, vậy mình liền chết đi!

Trong thiên địa, anh linh vô số, hóa thành một tấm lại một tấm to lớn

khuôn mặt, ở trên vòm trời nhìn hắn, mưa máu bay lả tả, thiên khóc chân thực phát sinh.

Đó là tiên dân tiếc nuối, đó là trên một kỷ nguyên chi thương!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1295: Quang Và Ám

"A..." Thạch Hạo rống to, thân thể của hắn phát quang, thần diễm ngút trời, tóc đen đầy đầu về phía sau thổi đi, bảo thuật chồng chất, vận dụng đòn mạnh nhất.

Thời khắc này, hơi thở của hắn kinh thiên động địa, vô số Tiên dân hư ảnh hiện lên, chiến tử anh linh sắp xếp, quan sát này sinh tử một kích!

Hành khúc đang vang vọng, đang kích động, âm thanh từ từ trở nên mạnh mẽ, cuối cùng ở trong thiên địa ầm ầm nổ vang, mang theo bọn họ không cam lòng, còn có cuối cùng một điểm ký thác cùng hi vọng!

Răng rắc!

Tia chớp màu đen lít nha lít nhít, huyết vũ như như trút nước, toàn bộ thiên địa đều đã biến thành xích hồng sắc, sóng máu cuồn cuộn, cuốn lấy trên trời dưới đất!

Đây là chân thực, không phải dị tượng!

Trên đất, rất nhiều thi thể xuất hiện, thượng cổ tiên dân trước khi chết khốc liệt cảnh tượng.

"Giết hết tất cả!" Hạc Vô Song rống to, sương mù xám tràn ngập, hắn giống như một vị ma chủ giáng thế, không thể ngang hàng, khí tức cũng không biết so với vừa nãy khủng bố bao nhiêu lần.

Ầm!

Hắn triển khai tuyệt thế thủ đoạn, giống như một cái hắc sắc vực sâu, muốn thôn phệ tất cả, ở hắn lập thân nơi triệt để hắc ám.

Một cái hào quang rực rỡ, hừng hực như liệt dương bạo khai.

Một cái hắc ám vô biên, một chút nhìn không tới hi vọng, giống như trong vũ trụ đáng sợ nhất vực sâu.

Chính là hai kẻ như vậy, tuyệt nhiên đối lập, sau đó chạm đụng vào nhau!

Đây là kịch liệt nhất một trận chiến, cũng là thảm thiết nhất va chạm!

Thạch Hạo mang theo không thắng thì chết tâm, cùng đối thủ tiến hành rồi tột cùng nhất kích, vào đúng lúc này, lãng quên cái khác, không có hoảng sợ, không có tâm tư, chỉ có tuyệt thế một kích!

Ở trong tai của hắn, có thể nghe được Tiên dân ở phía xa truyền đến hô hoán, mang theo bi thương, để hắn trở lại, không muốn chịu chết! Nhưng hắn chỉ muốn một trận chiến, đánh gục cái này cái gọi là lĩnh quân người!

Không nghe được âm thanh, không nhìn thấy tất cả, hết thảy đều mơ hồ, Thạch Hạo cảm giác mình ở tan rã, ở tan vỡ, đang ngã xuống!

"A, không!" Xa xa, tiểu Thiên Giác Nghĩ tỉnh táo, ở nơi đó đại kêu thành tiếng.

"Chủ nhân!" Huyết Hoàng Sư cũng kinh ngạc đến ngây người, tuy rằng khát máu, tuy rằng hung lệ, nhưng giờ khắc này nó sợ hãi.

Ở giữa chiến trường, cái gì đều không còn tồn tại nữa, phát sinh đại đổ nát, quang cùng ám va chạm, kích thích ra cảnh tượng đáng sợ nhất, thiên địa nghịch chuyển, phảng phất bị đánh trở về nguyên thủy thời đại, thiên địa sơ khai ích!

Vào đúng lúc này, không nghe được âm thanh, cùng tưởng tượng kịch liệt nổ vang hoàn toàn khác nhau.

Nơi đó chỉ có hủy diệt, chỉ có mục nát, hết thảy đều bị đánh nát, khó có

thể có xong đồ tốt.

Hỗn Độn khí đang cuộn trào mãnh liệt, Càn Khôn phá nát, còn hai người cũng không thấy, bị quang mang nhấn chìm, không biết hiện tại làm sao.

Nhưng là, căn cứ loại này cấp bậc gợn sóng, cùng với đáng sợ tan vỡ khí tức đến xem, bọn họ rất khó sống sót, lẽ ra nên từ trần mới đúng!

Vẫn như cũ không một tiếng động, chỉ có kịch liệt chùm sáng dựng lên, đâm người con mắt đều muốn manh, đồng tử đau nhức, khó có thể trực diện đối lập.

Rốt cục, thần quang ảm đạm, chỗ đó một phiến tan hoang, trong hư không khe lớn bên trong, Hỗn Độn xung kích, đồng thời rốt cục truyền đến từng trận đáng sợ tiếng vang.

Quá mức khốc liệt, đòn đánh này, hai người đều vận dụng từng người siêu tuyệt thủ đoạn!

Chiến trường không ra hình thù gì!

Vào lúc này, vết rách hư không lớn bên trong có huyết tí tí tách tách chảy xuống, tung đang khô héo trên mặt đất.

Cảnh tượng thê thảm, đó là nửa đoạn tứ chi, thuộc về Thạch Hạo, còn có một cái đoạn lạc đã hạ thủ cánh tay, cùng với chiết gãy xuống tàn phá nắm đấm!

Kim sắc Con kiến nhỏ kêu to một tiếng, muốn rách cả mí mắt, thực sự khó có thể tiếp thu màn này, cùng chính mình một đường mà đến đồng bạn liền như thế bị đánh giết?

Nó biết, cái kia Dị Vực sinh linh khủng bố, nếu có thể trảm xuống nó cái kia thành niên huynh trưởng cùng tỷ tỷ, nhất định độc bộ một vực, không thể suy đoán.

Nhưng là, chân chính phát sinh thảm kịch lúc, nó hay là khó có thể tiếp thu, năm đó nó huynh trưởng còn có tỷ tỷ chính là như vậy bị đánh giết sao?

Nhìn cái kia tàn chi còn có đứt rời nắm đấm các loại, cùng với kề cận tơ máu bạch sắc mảnh xương, nó trong lòng đại thương, không nhịn được gào thét, người thân bị giết, đồng bạn bị trảm, không thể nào tiếp thu được.

"Ha ha..." Huyết Hoàng Sư cười to, tràn ngập khoái ý, cực kỳ hưng phấn cùng cao hứng. Kẻ loài người kia thanh niên bị đánh gục, mang ý nghĩa Hạc Vô Song thắng, dưới cái nhìn của nó đây là tốt nhất kết cục.

Nếu không, nó thật sự có chút lo lắng!

Bởi vì, nhân loại kia cũng rất bất phàm, nếu là thật sống sót, tất là họa lớn.

"Chủ nhân của ta có thiên hạ vô song phong hào, há lại là người thất bại đời sau có thể sánh vai, chú định sẽ bị đánh giết, sớm nên thần phục mới đúng!" Huyết Hoàng Sư làm càn cười to, cực kỳ tùy tiện.

Con kiến nhỏ con mắt màu đỏ tươi, xông về phía trước, phải đem Thạch Hạo thi thể ôm lấy đến, không đành lòng hắn như vậy thê thảm kết thúc.

"Con sâu nhỏ, ngươi còn muốn kích động sao, kết cục của ngươi cũng rất thảm, chủ nhân của ta giải quyết hắn, đón lấy đương nhiên phải nhằm vào ngươi, thành thật dập đầu, chờ đợi xử lý, nếu không chỉ có một con đường chết! Thực sự là hoài niệm a, lúc trước nuốt Thiên Giác Nghĩ huyết nhục, thực sự quá mỹ diệu, đến nay khó quên!" Huyết Hoàng Sư cười gằn, cực điểm khiêu khích.

Bởi vì, nó không muốn con này Thiên Giác Nghĩ sống sót, không hy vọng bị Hạc Vô Song nuôi dưỡng, ước ao trực tiếp đánh gục đi, cố ý kích thích cùng làm tức giận Con kiến nhỏ.

"Hả?" Rất nhanh, Huyết Hoàng Sư phát hiện không đúng, bởi vì phía trước Con kiến nhỏ đột nhiên dừng lại, có chút đờ ra.

Huyết Hoàng Sư giật mình trong lòng, nhớ ra cái gì đó, thời gian dài như vậy đi qua, chủ nhân của chính mình làm sao vẫn không có hiện thân, nó nhìn về phía trước.

Vết rách hư không lớn bên trong, không chỉ một loại huyết, còn có một loại màu xám bạc huyết, ở nơi đó không ngừng chảy xuống.

"Cái gì, chủ nhân!" Huyết Hoàng Sư kêu to.

Hạc Vô Song cũng ở đó, huyết đa số vì là hồng, nhưng cũng chen lẫn bộ phận màu xám bạc, đó là tinh túy!

Một khi hắn huyết toàn bộ hóa thành màu xám bạc, như vậy hắn sẽ Bất Hủ!

Từng có thiên hạ vô song mỹ dự, nhưng là Hạc Vô Song thân thể hay là tan rã rồi, trên dưới chia lìa, mà có cánh tay bị chém đứt, có bàn tay chia năm xẻ bảy.

Trận chiến này quá thảm, lưỡng bại câu thương, bọn họ đều không nhúc nhích, như là tịch diệt!

"Chết tốt lắm, ngươi dĩ nhiên chết rồi!" Con kiến nhỏ màu vàng gào thét.

Kết quả này, để Huyết Hoàng Sư sắc mặt trắng bệch, Hạc Vô Song mạnh mẽ biết bao, lại lại ở chỗ này vẫn lạc, thực sự khó mà tin nổi!

Phải biết, Hạc Vô Song là thế giới một bờ khác thế hệ tuổi trẻ nhân vật thủ lĩnh một trong, tuyệt thế mạnh mẽ, có thiên hạ vô song phong hào, làm sao lại như thế bại?!

Hơn nữa, lần này đem hắn tính mạng của chính mình liên lụy a.

"Không, chủ nhân sẽ không chết, hắn đem thế giới này tối cường tuổi trẻ kỳ tài đều xoá bỏ mấy cái, càng từng trảm Thiên Giác Nghĩ huynh muội, hiện tại làm sao lại như thế chiến tử?" Huyết Hoàng Sư run.

Nó sợ hãi, bởi vì Hạc Vô Song thân phận quá cao quý, lai lịch lớn đến đáng sợ, nếu như chết ở chỗ này, nó cũng đem không có kết quả tốt.

"Thạch Hạo, ngươi làm sao, còn sống không?" Con kiến nhỏ màu vàng hô to, vào lúc này, nó nỗi lòng lên voi xuống chó, rốt cục nhớ tới cứu trợ, vạn nhất muốn còn sống sót đây.

"Chủ nhân ngươi không muốn chết a, cái này không thể nào, là ảo giác!" Huyết Hoàng Sư một tiếng gào thét, nhào vào vết nứt không gian bên trong.

"A..." Con kiến nhỏ kêu to.

Vết rách hư không lớn bên trong, Thạch Hạo chỉ có một nửa thân thể, không gặp đầu lâu, đứt ngang cổ, đẫm máu, quá thảm.

Một bên khác, Huyết Hoàng Sư cũng đang run rẩy, đang phát run, toàn thân bộ lông dựng thẳng, nó thật sự sợ hãi, triệt để hoảng sợ.

Bởi vì, ở khác một khe lớn màu đen bên trong, nó tìm được rồi Hạc Vô Song hàm dưới, chuyện này thực sự quá thê thảm, hắn nửa đoạn trên đầu lâu đây?

Ở nơi nào?

Lúc này, Huyết Hoàng Sư còn có Con kiến nhỏ đều điên cuồng, ở nơi này nhanh chóng tìm kiếm, đồng thời phòng bị đối phương đánh lén cùng phá hoại.

Khe lớn đen tối, lại khó có thể khép kín, bị một luồng sức mạnh thần bí chống đỡ lấy.

Đồng thời, vào lúc này, vết rách hư không lớn nơi sâu xa truyền đến khí tức kinh khủng, để Con kiến nhỏ còn có Thiên Giác Nghĩ linh hồn run, sinh ra một luồng lớn lao ý sợ hãi.

Đó là...

Bọn họ ngây người, thông qua Thiên Nhãn, nhìn thấy một bộ đáng sợ hình ảnh, cảnh tượng kinh người, có thể sau đó đều sẽ không còn được gặp lại.

Ở hắc ám vết rách hư không lớn nơi sâu xa nhất, xuất hiện một toà cung điện, bị Hỗn Độn khí bao vây, hùng vĩ cực kỳ, môn mở rộng, ở trong đó có đồ vật đang đối đầu.

"Đây là... Hỗn Độn cung điện?!" Huyết Hoàng Sư kêu to một tiếng, mồ hôi lạnh chảy ra, một trận tâm chặn, kinh sợ đến mức suýt chút nữa xoay người bỏ chạy.

Nếu là Thạch Hạo có biết, nhất định sẽ kinh ngạc, bởi vì đây là đồ vật trong truyền thuyết!

Bất kể là ở Ba Ngàn Châu, hay là ở trên Cửu Thiên đều có nghe đồn, ở trong hư không lữ hành lúc, sợ nhất ba loại cảnh tượng, một trong số đó là gặp phải nhuốm máu hắc sắc cổ thuyền, đại biểu quỷ dị còn có điềm xấu.

Chiếc thuyền kia, Thạch Hạo đã từng từng thấy, đồng thời leo lên, Đại La kiếm thai chính là từ nơi nào mang ra, hắn cũng là ở nơi đó hiểu rõ đến Biên Hoang Thất Vương!

Mà Hỗn Độn cung điện, so với nhuốm máu hắc sắc cổ thuyền chỉ có hơn chứ không kém!

Hôm nay, nó xuất hiện ở đây, ở trong có đáng sợ đồ vật đang đối đầu, muốn phát sinh va chạm tuyệt thế!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1296: Sống Sót

Đó là Hỗn Độn Cung Điện!

Huyết Hoàng Sư sau khi thấy được, lúc này huyết sắc tóc mai nổ lập, lập tức liền mao, nó cả người sinh ra thấy lạnh cả người, muốn xoay người bỏ chạy.

Nhưng là, vẫn không có tìm được Hạc Vô Song thi thể, nó không dám rời đi, người trẻ tuổi này có lai lịch rất lớn, dù cho nó tự thân huyết thống bất phàm, có thể xưng tụng cao quý, thế nhưng nếu như bỏ lại có "Thiên hạ vô song" phong hào tuổi trẻ đế vương, sẽ không có kết quả tốt.

Khe lớn nơi sâu xa, toà kia cung điện chìm nổi, theo không gian loạn lưu mà đi, đi kèm thời gian mảnh vỡ, còn có hỗn độn sương mù dày, phi thường thần dị.

Mở rộng cửa điện bên trong, Luyện Tiên Hồ bất động bất động, trấn áp ở nơi đó!

Màu vàng con kiến nhỏ con ngươi bắn ra từng tia từng sợi thần mang, dù như thế nào cũng không nghĩ tới đáng sợ kia ma ấm tiến vào bên trong, ở nơi đó cùng cái khác đồ vật đối lập.

"Bất Hủ vô thượng binh khí, nó đi vào, ở chiến đấu..." Huyết Hoàng Sư lời nói run rẩy, cái này cũng là hắn muốn chạy trốn nguyên nhân.

Bởi vì, loại kia cấp độ quá cao, một khi lan đến đi ra, trời đất sụp đổ, vạn vật tịch diệt, cái gì đều sẽ không còn tồn tại nữa.

Con kiến nhỏ xúc động, tâm thần không yên, bởi vì ở trước đây không lâu từng tận mắt đến Luyện Tiên Hồ, đem đầy đất Chí Cường giả tinh huyết

hấp thu, luyện ở lô bên trong.

Thứ này quá nghịch thiên, căn bản là không có cách ngăn được, ở Tiên cổ thời kì nghe nói đều không có hiện thân mấy lần, tương truyền từ lâu mất!

Đúng, ở phía sau kỳ đại chiến bên trong, ở Cửu Thiên Thập Địa tận thế chi kiếp bên trong, nó đều chưa từng hiện thân.

Bây giờ nhìn lại, khá là quái dị!

Ở Luyện Tiên Hồ đối diện có một cây kiếm, tuyệt thế sát khí ngập trời, để Hỗn Độn Cung Điện đều ở hơi kêu khẽ, hai người đối lập!

Đó là một cây kiếm thai, không sắc bén, rất dày nặng, dường như không có khai nhận, rất là cổ điển, u ám tối tăm, thế nhưng giờ khắc này nó lệ khí vô bờ vô bến.

Chính là đại la kiếm thai!

Con kiến nhỏ tương đương kinh ngạc, thanh kiếm này thai không phải Thạch Hạo sao? Nhìn không đáng chú ý, làm sao thời khắc mấu chốt khủng bố như vậy, lại dám cùng Luyện Tiên Hồ đối lập!

Rất rõ ràng, Thạch Hạo ở cùng Hạc Vô Song đại chiến bên trong, hai người vận dụng hết thảy lá bài tẩy, đến cuối cùng càng là xúc động vô thượng pháp khí quyết đấu.

Chỉ là, khiến người ta không tưởng tượng nổi chính là, đại la kiếm thai sẽ bạo phát, thời khắc mấu chốt phát sinh uy thế cỡ này, cứ việc suy đoán nó bất phàm, thế nhưng làm sao cũng không thể tin được, có thể cùng Luyện Tiên Hồ hò hét.

"Tàn khí, ngươi để làm gì, muốn cùng ta tranh đấu sao?" Luyện Tiên Hồ mở miệng, phát sinh vô tình thần thức thanh âm.

Đại la kiếm thai không hề có một tiếng động, như trước là lệ khí ngập

trời, ở nơi đó nhằm vào, không chịu lui về phía sau.

"Ta từng nghe nói, ngươi chỉ là tàn liêu luyện chế mà thành, là cái này đồ vật đồ trang trí, xem ra cũng không phải là không có lửa mà lại có khói." Luyện Tiên Hồ mở miệng.

Nó phán đoán, đại la kiếm thai không có tự chủ ý thức, chưa từng sinh ra sắc bén linh thức, chỉ có một loại bản năng mà thôi.

"Đến là hai món đồ này, ta hoài nghi là người nào đó cốt, lịch ngàn kiếp vạn hiểm, còn không từng tiêu tan." Luyện Tiên Hồ mở miệng, đối với trên đất trắng loáng cốt vô cùng coi trọng.

Đó là có khắc Nguyên Thủy Chân Giải mảnh xương, cùng với Vạn Linh Đồ.

"Xèo!"

Đại la kiếm thai chuyển động, tuyệt thế ánh kiếm dâng lên, quá mức óng ánh, quả thực muốn xé rách vĩnh hằng!

Nó bị Luyện Tiên Hồ nhằm vào thì, tự thân lệ khí toàn diện bạo phát, huy hoàng ánh kiếm đè ép nhật nguyệt Ngân hà, để cung điện cổ này vũ ầm ầm ầm chấn động.

Điều này cũng làm cho là chúng nó, nếu như đổi thành những sinh linh khác đi vào, đã sớm bị cung điện tiêu diệt, hóa thành mảnh vỡ.

Này mấy món đồ quá cứng rắn, từ xưa Bất Hủ, vẫn trường tồn thế gian, khó có thể tiêu diệt.

Xoạt!

Kiếm khí thiên huyễn, ngân hà chảy ngược, vũ trụ hiện lên, vực sâu liên miên, ở đây hình thành đáng sợ cảnh tượng.

Đòn đánh này mà thôi, liền tạo thành thiên địa tái diễn, Càn Khôn vừa

mở ra giống như đáng sợ dị tượng.

Luyện Tiên Hồ, được xưng chuyên môn vì là luyện chết Chân Tiên mà đúc thành, tự nhiên chí cường vô biên, từ miệng ấm bên trong bay ra một luồng khói xám, nhuộm dần cả vùng không gian.

Này sương mù rất đáng sợ, có thể chém chết Tiên thần huyết!

Nhưng mà, Hỗn Độn Cung Điện đồng dạng kinh người! Ở cái kia hai cái binh khí xao động thì, nó phát sáng, không gian áp súc, lại muốn đồng thời đối phó hai cái cổ Binh!

Đùng!

Hư không phá nát, nơi đó một mảnh hỗn độn, không thấy bất cứ cái gì.

Huyết Hoàng Sư cùng con kiến nhỏ xem ngẩn người, binh khí tự chủ quyết đấu, lại phát sinh chuyện như vậy.

Bất quá, nhìn dáng dấp cái kia Luyện Tiên Hồ xác thực là vô cùng, quả thực khó giải. Màu vàng con kiến nhỏ chỉ có thể ký hy vọng vào cổ điện, hi vọng nó có thể thay đổi kết cục.

"Luyện Tiên Hồ xuất hiện, ai có thể địch? Là chuyên môn vì là luyện chết chư Tiên mà đúc thành, liền chớ đừng nói chi là là một cây kiếm thai rồi!" Huyết Hoàng Sư nói rằng.

"Ngươi muốn chết!" Màu vàng con kiến nhỏ vồ giết, đối với con sư tử này địch ý nồng nặc, bởi vì Huyết Hoàng Sư ăn qua nó huynh trưởng.

Huyết Hoàng Sư xoay người bỏ chạy, nó cũng không muốn cùng này con kiến quyết đấu, từ lâu từng trải qua nó điên cuồng.

Thiên Giác Nghĩ không có truy kích, bởi vì nó muốn tìm tìm Thạch Hạo đầu lâu, tuy rằng khả năng không lớn, thế nhưng nhất định phải nghĩ biện pháp, tồn vạn nhất hi vọng.

Huyết Hoàng Sư cũng đang tìm, cứ việc nó cảm thấy hai người quá nửa là song song chết đi, đánh nát nguyên thần của đối phương, đầu lâu không để lại, nhưng vẫn là không thể không tìm manh mối.

Nơi này hư không bất ổn, khe lớn đan dệt, đặc biệt vừa nãy Hỗn Độn Cung Điện rung động, để trong này càng ngày càng nguy hiểm.

Một ít pháp khí mảnh vỡ, còn có huyết dịch, xương vỡ các loại, ở vết rách hư không lớn bên trong phiêu lưu, có thể tưởng tượng vừa nãy đại chiến kịch liệt bao nhiêu cùng đáng sợ.

Hai người giết tới thân thể nổ tung, chia năm xẻ bảy.

"Thạch Hạo, ngươi ở đâu?" Con kiến nhỏ hô to.

"Chủ nhân, ngươi là Vô Địch, được xưng thiên hạ vô song, làm sao có khả năng có bệnh, nhất định còn sống sót, ở nơi nào, ta vì ngươi đưa thần dược đến rồi." Huyết Hoàng Sư cũng đang tìm kiếm.

Tìm kiếm rất lâu, đều không có nhìn thấy hai người đầu lâu.

Điều này làm cho con kiến nhỏ thất vọng, rất ủ rũ, đồng bạn chết trận, nó rất thương tâm, đây là nó xuất thế sau kết bạn người bạn thứ nhất, kết quả là như vậy chết đi.

Hơn nữa, Thạch Hạo là vì nó ra tay, theo chân nó giết huynh giết tả kẻ thù quyết đấu mà chết.

"Ta sẽ báo thù cho ngươi, sẽ có một ngày, ta muốn đánh vào thế giới một bờ khác, tiêu diệt hết thảy kẻ địch!" Con kiến nhỏ xin thề.

Bỗng nhiên, nó cảm giác một trận lạnh lẽo, có một luồng khí tức đáng sợ xuất hiện.

Nó bỗng dưng quay đầu lại, nhìn thấy vết rách hư không lớn bên trong một cái đầu lâu, không có hàm dưới, mi tâm phá nát, xương trán đã sớm bị

xuyên thủng, Nguyên Thần lẽ ra nên tiêu diệt mới đúng, nhưng là... Hắn còn sống sót!

"Hạc Vô Song!" Màu vàng con kiến nhỏ kêu to một tiếng, vừa sợ có nộ, tức giận thân thể đều đang run rẩy, cái này cái gọi là dị vực thế hệ tuổi trẻ lĩnh quân người chưa chết, sinh tồn.

"Giết!"

Con kiến nhỏ rống to, xông về phía trước, vận dụng sức mạnh mạnh mẽ nhất muốn giết người này.

"Chủ nhân!" Huyết Hoàng Sư kêu to, vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, Hạc Vô Song sống sót, không có so với này càng tốt hơn tin tức, như vậy nó sau khi trở về liền không cần đam chịu tội.

"Cho ta!" Hạc Vô Song gầm nhẹ, quét qua trước đây bình tĩnh, tường an, hiện tại thần thức truyền âm gấp gáp, đầu lâu cấp tốc vọt lên, cùng cái kia bị Huyết Hoàng Sư thu lại gãy vỡ thân thể kết nối cùng nhau.

Đón lấy, hắn từ thân thể bên trong lấy ra một chiếc bình ngọc, hướng về trong miệng đổ tới, có thể nhìn thấy thần quang tràn ra, nùng hương nức mũi, đó là tuyệt thế bảo đan.

Thứ này có thể làm người chết sống lại, là lấy thế hiếm có thần dược luyện thành.

"Chủ nhân, tên kẻ địch kia đã chết rồi sao?" Huyết Hoàng Sư mở miệng.

Ở đùng đùng trong tiếng, Hạc Vô Song thân thể nhanh chóng vang vọng, sau đó hắn tập trung xông lại con kiến nhỏ, ánh mắt lạnh lẽo âm trầm, hắn thật sự nổi giận.

Bởi vì, hôm nay quá khốc liệt, hắn kém nhất định sẽ chết đi, cái kia tên là Thạch Hạo thanh niên lại suýt nữa để hắn chết đi.

"Ta bất cẩn rồi, không nghĩ tới hắn mạnh như vậy." Hạc Vô Song nói rằng.

Ầm!

Hắn giơ lên tay phải, dù cho lúc này thương thế nghiêm trọng, lúc nào cũng có thể sẽ lần thứ hai giải thể, hắn như trước là hung hăng, vận dụng đại thần thông, muốn trực tiếp tiêu diệt con kiến nhỏ.

"Hả?" Đột nhiên, Hạc Vô Song thả hạ thủ chưởng, trong mắt hết sạch lóe lên, chớp mắt đằng thiên mà lên, nhanh chóng hướng về một phương hướng phóng đi.

"Ầm!"

Tuyệt thế một đòn phát sinh, hắn giơ tay nổ nát vùng không gian kia, muốn hủy diệt tất cả.

"Ngươi sai lầm rồi, ta ở đây." Nhưng vào lúc này, Thạch Hạo đầu lâu ở phía sau xuất hiện, đồng thời nhanh chóng cùng chính mình gãy vỡ thân thể hợp nhất, huyết quang bắn ra, trực tiếp dung hợp.

Hơn nữa, hắn cũng ở ăn nước thuốc, đồng thời là tuyệt thế nước thuốc, tuy rằng rất ít, chỉ có như vậy một hai nhỏ, thế nhưng để Hạc Vô Song đều cảm thấy hoảng sợ, bởi vì đó là Trường Sinh dịch.

Bạch Quy Đà Tiên!

Năm đó, Thạch Hạo gặp được này cây Trường Sinh dược, từ nó nơi đó được hai giọt chất lỏng, bây giờ tồn dưới này một giọt, trực tiếp uống vào.

Mặc dù là một giọt mà thôi, thế nhưng sánh được một cây hoàn chỉnh thần dược, quá lợi hại.

Vì vậy, Thạch Hạo ngay đầu tiên khôi phục, thân thể của hắn như cùng ở tại niết bàn giống như, nhanh chóng tróc da, đồng thời tỏa ra một luồng

mạnh mẽ sinh khí tức.

Kỳ thực, hắn còn có cái khác dược, thế nhưng hắn muốn trước tiên phục hồi như cũ, còn phải tiếp tục khoảnh khắc cái đáng sợ đối thủ.

Hạc Vô Song biến sắc, rất quả đoán, lấy ra một cái Tử Kim hồ lô, đổ ra một khối tan nát dược tra, trực tiếp nuốt chững xuống, hắn cũng đang nhanh chóng biến hóa, trong cơ thể huyết dịch ầm ầm.

"Cửu Chuyển Tiên Đan vỡ nát sau dược tra!" Con kiến nhỏ kinh ngạc thốt lên.

Nó nhận ra, bởi vì ở trong cổ thư từng thấy, đó là tiên dân luyện chế vô thượng tiên đan, chân chính vô cùng, vị thuốc chính chính là Trường Sinh dịch.

Quá xa xỉ, hai đại cao thủ trẻ tuổi trong nháy mắt này đều vận dụng bực này Trường Sinh đại dược!

Bất quá, Hạc Vô Song nuốt vào dược sau không có cùng Thạch Hạo đại quyết chiến, mà là xoay người rời đi, nhằm phía xa xa cự ngọn núi lớn, mục tiêu của hắn là màu vàng da thú trang giấy, muốn trước tiên được Bất Diệt Kinh!

"Chạy đi đâu!" Thạch Hạo hét lớn!

Hắn theo vọt tới, một đường truy kích.

Xoạt!

Hai người đồng thời nhảy lên, muốn leo lên cái kia ngọn núi cao, dù cho có cấm chế, gặp nguy hiểm, hiện tại cũng đến mạnh mẽ xông vào.

"Xoạt!"

Núi lớn phát sáng, bọn họ xông vào màu vàng ánh sáng bên trong, rất thuận lợi, không có bị nghẹt, trực tiếp nhằm phía đỉnh núi, tới gần màu vàng

da thú trang giấy.

"Nạp mạng đi!" Thạch Hạo hét lớn, một tay chụp vào màu vàng da thú, một tay công kích Hạc Vô Song.

"Cút ngay, này kinh thư thuộc về ta, ngươi vĩnh viễn khó có thể nắm giữ!" Hạc Vô Song quát, khuôn mặt anh tuấn vào đúng lúc này lại có chút dữ tợn, sóng âm nứt thiên địa.

Bởi vì, này đối với hắn mà nói phi thường trọng yếu, không cho phép sa sút, nhất định phải cầm vào tay.

Bất Diệt Kinh, lai lịch xưa nay, không có ai biết nó khởi nguyên, đến tột cùng là thời đại nào xuất hiện, chính là cổ lão nhất cường giả đều không rõ ràng.

Bởi vì, ở tại bọn hắn tuổi nhỏ thời điểm, liền từ lâu từng nghe nói này bộ kinh thư, một khi triệt để luyện thành, chân chính đại viên mãn, lấy quét ngang chư thiên cao thủ!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1297: Đồng Quy Vu Tận

Ầm!

Tiếng vang chói tai, Hạc Vô Song ngăn cản, một chưởng đón lấy Thạch Hạo, một tay kia cũng chụp vào tờ giấy màu vàng óng, song phương thần mang dâng trào.

Đến một bước này, không chết không thôi, vì bất diệt kinh, vì tranh cướp này bộ trong truyền thuyết kinh văn, hai người dùng hết thế võ, giết tới điên cuồng.

Hô một tiếng, gió to lên, trời cao nứt. Đó là Hạc Vô Song mái tóc dài màu vàng óng, bay lượn khắp trời, hướng về Thạch Hạo quấn quanh mà đi, so với thần liên khủng bố.

"Khách!"

Thạch Hạo há mồm, phun ra một vầng chớp giật, bùm bùm, tiếng vang chói tai, dường như ngàn vạn ngọn núi lửa đồng thời vụ nổ lớn, dung nham mãnh liệt tới bầu trời.

Hạc Vô Song sợi tóc màu vàng óng tắm rửa sấm sét, đi kèm ánh lửa, như trước quấn quanh hướng về Thạch Hạo một cánh tay.

"Xoạt!"

Nhưng cùng lúc đó, Thạch Hạo sau lưng hiện lên rất nhiều màu vàng cành liễu, cùng nhào về phía trước, cũng đem Hạc Vô Song phần eo trói buộc lại.

"Phốc!"

Huyết quang bắn lên, bất kể là Thạch Hạo cánh tay, vẫn là Hạc Vô Song phần eo đều xuất hiện khủng bố vết thương, dường như bị đao đập tới giống như vậy, đẫm máu.

Hai người đồng thời thu tay lại, không lại thưởng màu vàng da thú trang giấy, mà là toàn lực ứng phó, chặn đánh giết đối phương, nhân làm đối thủ sống sót, chính mình liền không có cách nào đạt được bất diệt kinh.

Hiện tại, hai người đều không lời nào để nói, chỉ có làm đối phương chết đi, mới có thể có một kết quả.

Thạch Hạo đôi mắt trong lúc đóng mở, thần mang như điện, hắn lúc này là đáng sợ, trải qua vừa nãy trận chiến sống còn, có một loại cảm ngộ, triển khai các loại pháp thì càng ngày càng tùy ý.

Đầy trời lông chim vàng bay lượn, Thạch Hạo chu vi đều là Côn Bằng vũ. Đồng thời trên người xuất hiện một cái lại một cái vòng xoáy màu vàng óng, ở nơi đó điên cuồng nuốt chửng tinh khí đất trời.

Kim tuyền Ba Văn Công!

Này ở Côn Bằng pháp bên trong không tính là chí cường hàm nghĩa, nhưng là bây giờ lại bị hắn vận chuyển ra không cách nào suy đoán khí tức!

Nguyên Thủy Chân Giải. Hóa hủ vì là kỳ!

Cũng trong lúc đó, ở Thạch Hạo trên đỉnh đầu, ba đóa đại đạo chi hoa toả ra sau, lại đồng thời biến mất, hóa thành ba cái chùm sáng, truyền ra tiếng tụng kinh.

Một người trong đó chùm sáng bên trong, càng là có một bóng người. Ở nơi đó ngồi xếp bằng!

Quá khứ, hiện tại, tương lai, ba cái vòng xoáy phân biệt cùng với đối ứng. Đại biểu "Quá khứ" vòng xoáy bên trong, kinh văn ầm ầm, như cùng ở tại độ hóa toàn bộ thế giới.

Hạc Vô Song cười gằn, hào không e ngại. Lạnh giọng nói: "Để ngươi biết, cái gì gọi là dốc hết sức phá hết vạn pháp, ngươi có thủ đoạn gì cũng vô dụng!"

"Xoạt!"

Mi tâm của hắn nứt ra, hạ xuống một cây chiến phủ (búa), hàn quang chói mắt, cán búa rất dài, dường như chiến mâu cái, có tới một trượng, lưỡi búa sắc bén. Có thể phách khai thiên địa.

Búa lớn hạ xuống, bổ về phía Thạch Hạo.

"Vù vù!"

Thạch Hạo chu vi, vòng xoáy màu vàng óng vô số. Nuốt chửng chiến phủ thần lực, mà ba cái chùm sáng dường như thần đăng chỉ dẫn tất cả, phát ra kỳ dị lực lượng, giam giữ lại nơi đây, để chiến phủ bị nghẹt.

Ầm!

Đại chiến lại một lần bạo phát, hai người không giống như là ban đầu như vậy. Một chiêu quyết sinh tử, bởi vì đều cảm giác được lẫn nhau đáng sợ. Hơi một tí liền muốn chết đi, ai cũng không chịu nổi.

Còn không bằng bình thường một trận chiến!

Ầm!

Thiên địa sập!

Bảo thuật một đạo lại một đạo, ở đây giống như pháo hoa xán lạn, Hạc Vô Song trong lòng giật mình, Thạch Hạo cái kia do đại đạo chi hoa hóa thành ba cái chùm sáng quá đặc biệt.

Như là từng có đi, hiện tại, tương lai người đồng thời tụng kinh, vì hắn tế tự, gia trì ở trên người hắn, để hắn có "vạn pháp bất xâm" uy thế.

Cái gọi là dốc hết sức phá hết vạn pháp, không thể thực hiện!

Ba!

Tiếng vang lanh lảnh truyền ra, ba cái chùm sáng đồng thời phá nát, hóa thành mây khói, quấn quanh ở Thạch Hạo trên người, hình thành sương mù, để hắn dường như mang theo tiên khí Trích Tiên, càng hiện ra cường đại cùng đáng sợ.

Nội tâm hắn thở dài, cần phải tu ra ba cái bóng người mới đúng, hiện tại chỉ có một đạo xếp bằng ở quá khứ, uy có thể hữu hiệu hay không hiện ra!

"Tử!"

Hạc Vô Song nhảy lên, chém thẳng thiên địa, trong tay chiến phủ tuyệt thế sắc bén, không thể ngăn cản!

Coong!

Thạch Hạo giơ tay, đánh thọc sườn chiến phủ, tiếng vang lanh lảnh, kết quả trời cao trực tiếp đổ nát, kéo dài cũng không biết bao nhiêu dặm, nơi đây lập tức sụp ra.

"Trả giá thật lớn, cũng muốn giết ngươi!" Hạc Vô Song lạnh giọng nói.

Hai người quyết chiến, tám trăm hiệp đều không có phân ra thắng bại, Hạc Vô Song khí chất thay đổi, cả người đều làm mơ hồ, hóa thành nhàn nhạt mây khói, hướng về Thạch Hạo nhào tới.

"Ầm!"

Đi kèm một tiếng vang thật lớn, chiến trường phảng phất bị ổn định.

Thạch Hạo kinh dị, không gian đọng lại, thời gian phảng phất bất động, hết thảy đều ngừng lại.

Cùng lúc đó, sương mù bên trong hiện ra một bóng người, Hạc Vô Song

không bị ảnh hưởng, cực tốc mà đến, muốn vồ giết đi Thạch Hạo.

"Hả?"

Thạch Hạo giãy giụa, phát hiện đây là một loại mà đáng sợ pháp, khó có thể nhúc nhích, đối thủ đọng lại thời không, để thời gian đều phảng phất bất động, dựa vào cái này quỷ dị, đến đánh giết đối thủ.

""vạn pháp bất xâm"!" Thạch Hạo nói nhỏ, muốn tạo ra duy nhất động thiên.

Kết quả, hắn lần thứ nhất phát hiện, không thể thành công, duy nhất động thiên khó có thể tạo ra đến đầy đủ đại phạm vi!

Đây là chưa bao giờ đến chưa từng có sự tình!

Chỉ có thể nói, trước mắt cái này kẻ địch trước nay chưa từng có cường đại, bức bách hắn đến một bước này.

Xoạt!

Bước ngoặt cuối cùng, Thạch Hạo thân thể thay đổi, phong mang ác liệt, sát khí ngập trời, hắn không có giãy giụa, mà là ở hoá hình.

Cheng!

Thân thể của hắn hóa thành một cái thiên đao, có màu vàng kim nhạt, sát khí cuồn cuộn, sắc bén kinh người.

Thân thể ngay đầu tiên hóa thành lưỡi đao, thật sự rất kỳ dị, nhưng đây cũng không phải là không thể làm đến, chỉ là chuôi này đao không khỏi quá kinh người, quả thực muốn chém đoạn thương vũ giống như.

Đây là Thạch Hạo tao ngộ nguy cơ sau đột nhiên thông suốt cảm ngộ.

Hắn thân thể cường đại, mà lại động thiên duy nhất không thể toàn diện tạo ra, thế nhưng dán vào da thịt vẫn là có thể, đồng thời hắn vận chuyển

Nguyên Thủy Chân Giải, khắc họa phù văn, đều dấu ấn ở động thiên trên.

Này thì càng thêm để hắn thân thể kiên cố bất hủ, khó có thể đánh tan!

Quan trọng nhất đó là, Thạch Hạo rất ngóng trông Bình Loạn Quyết, hóa nguyên thần làm kiếm thai, nhưng đáng tiếc hắn không có được pháp quyết, không thể dùng nguyên thần noi theo. Hắn muốn nổi bật, lấy chính mình kiên cố không xấu thân thể hóa thành kiếm thai, đao thai, khắc họa các loại thần thông phù văn!

Vì vậy, mới có loại biến hóa này!

Này không phải là đơn thuần thân thể đao thai. Còn có Thạch Hạo quản lý nắm hết thảy bảo thuật, đồng thời cô đọng đao thai trên, vì vậy tài năng tuyệt thế lộ.

Nghiễm nhiên. Đây là lại một lần sinh tử liều mạng.

"Tử!" Hạc Vô Song cầm cố thời không, nhanh chóng đánh tới, một cái búa lớn đánh xuống, hư không đổ nát.

"Coong!"

Thạch Hạo thân thể hóa thành đao thai, trong nháy mắt này tránh thoát cầm cố, hướng về hắn chém tới, tia lửa văng gắp nơi.

Xoạt!

Ánh đao lóe lên. Luân Hồi phù văn, Côn Bằng phù văn, Lôi Đế phù văn các loại (chờ) cùng đan dệt, ở đây toàn diện toả ra. Lại một lần huyết chiến, sinh tử đối lập.

Hạc Vô Song cực tốc rút lui, không có mạo hiểm, bụng bị vẽ ra một đạo đáng sợ vết thương. Ruột suýt chút nữa chảy ra.

Thế nhưng, Thạch Hạo cũng chấn động, đao thai kêu khẽ, bị cái kia sương mù ăn mòn, quả thực muốn mục nát giống như vậy, hắn không thể

không lộ ra chân thân.

"Dị vực nhân thân trên mang theo một ít sương mù, vì sao như vậy?" Thạch Hạo không rõ, quá có có lực sát thương, Tiên Thiên chiếm cứ ưu thế.

Bất quá. Hắn chung quy ổn định.

"Ta không muốn trì hoãn thời gian, giết!" Hạc Vô Song hai tay kết ấn, khẽ quát: "Quân lâm thiên hạ!"

Hắn ở triệu hoán cái gì. Một loại khó có thể dùng lời diễn tả được quy tắc hạ xuống, với hắn ngưng kết, trấn áp vùng thế giới này đại đạo, khiến người ta cảm thấy ngột ngạt.

"Không được, đây là bọn hắn cái kia một giới đại đạo vết tích, hắn lại có thể triệu hoán!" Con kiến nhỏ kêu sợ hãi.

Ở Hạc Vô Song chu vi. Vũ trụ khe lớn xuất hiện, từng tia từng dòng quy tắc đan dệt. Từ một cái thế giới khác vượt.

Ở tiên cổ thời kì, từng có một số cao thủ bị thiệt lớn, dù cho nắm giữ hoàn mỹ hạt giống, cũng sẽ tao ngộ thất bại, cái kia cũng là bởi vì thiên địa thay đổi, đạo tắc hỗn loạn.

Thế nhưng, Thạch Hạo hào không bị ảnh hưởng, bởi vì trong cơ thể hắn có rất nhiều môn, lúc này mở ra, hắn đi lộ có thể không giả vùng vũ trụ này ngoại vật, mà là lấy thân là loại.

"Đùng!"

Thạch Hạo không chút biến sắc, cương mãnh mà thô bạo một quyền trực tiếp nổ ra, đánh về phía Hạc Vô Song mi tâm.

"Vô dụng, các ngươi này một vũ trụ tàn tạ, quy tắc không hoàn toàn, bị áp chế, ngươi dựa vào hoàn mỹ hạt giống mặc dù cùng đại đạo câu thông thì đã có sao, như trước cũng bị trấn áp!"

Hạc Vô Song bình tĩnh mà tự tin, thong dong ra tay, cũng là một quyền, hướng về Thạch Hạo đánh tới, hắn tin chắc ở nằm trong loại trạng thái này, chiến lực của hắn so với Thạch Hạo cường!

Nhưng mà, rất nhanh hắn cũng cảm giác được không đúng, sởn cả tóc gáy, Thạch Hạo cú đấm kia như trước uy thế tuyệt luân.

"Ầm!"

Hắn không thể không ngăn cản, sau đó triển khai thủ đoạn công kích.

Nhưng là, thời khắc này hơi trễ, Thạch Hạo cú đấm kia tới gần mi tâm của hắn, để nơi đó rạn nứt, chảy xuôi vết máu.

"A..." Hạc Vô Song tràn ngập dã tính, hắn là cuồng dã, không sợ chết, không lại phòng thủ, bắt đầu công kích, chập ngón tay như kiếm, đâm hướng về Thạch Hạo mi tâm.

Hai người đều vô cùng tàn nhẫn, chặn đánh nát tan nguyên thần của đối phương!

Thạch Hạo muốn giết đối phương, không muốn lùi bước, đổ Hạc Vô Song muốn lùi, sau đó tao ngộ đáng sợ nhất trọng thương.

Hạc Vô Song, tàn nhẫn vô tình, vô cùng quả quyết, không phòng ngự, liền như vậy công kích lại đây, hắn ở đổ Thạch Hạo sẽ thu tay lại, sẽ không đi lưỡng bại câu thương lộ.

Kết quả, sau một khắc, loại kia cảnh tượng dọa sợ Huyết Hoàng Sư, choáng váng tiểu Thiên Giác Nghĩ.

"Phốc!"

Huyết quang cùng óc bắn toé, Thạch Hạo nắm đấm đánh nát Hạc Vô Song xương trán, xuyên qua mà qua.

Mà Hạc Vô Song chỉ kiếm thì lại cắt ra mi tâm của hắn, cắn nát nguyên

thần của hắn!

"Cái gì, tại sao lại như vậy, lần này chân chính chết rồi!?" Thiên Giác Nghĩ kêu to.

"Trời ạ, vì sao lại phát sinh chuyện như vậy?" Huyết Hoàng Sư gầm rú.

Hết thảy đều kết thúc sao?

Hai đại chí cường vương giả đồng quy vu tận, đều chết ở nơi này, không có người thắng.

Bóng tối vô tận, Vĩnh Hằng tịch diệt, nơi này yên tĩnh, phảng phất quá trăm ngàn đời xa xưa như vậy.

Thời gian trôi mau, năm tháng lưu chuyển.

Cây cỏ phồn vinh lại khô héo, nơi này chiến trường huyết từ lâu khô cạn, phát sáng thần thánh cổ sơn mạch cũng quy về phổ thông, những kia Chí Cường giả thi thể cũng không thấy, chỉ còn dư lại sa lịch các loại.

Thời gian lưu chuyển, nơi này đã từng là tối tuyệt vọng nơi, là đáng sợ nhất chiến trường, nhưng là hiện tại hết thảy đều không giống nhau.

Năm tháng vô cùng, ròng rã một cái kỷ nguyên xa xưa như vậy!

Ở đây khó có thể tìm được cổ đại vết tích, liền anh linh đều không hóa ra.

Xa xa, cổ thụ cắm rễ, bao trùm hết thảy xương khô.

Ở gần, này có tòa hùng vĩ cự sơn đặc thù nhất, nó đã từng rất thần thánh, từng với trên ngọn núi lơ lững vài tờ màu vàng da thú trang giấy, đó là bất diệt kinh.

Nhưng là, hiện tại chúng nó không gặp, ngọn núi từ lâu không phát sáng, quay trở lại bình thường.

Trên đất một con to bằng ngón cái con kiến ở bò, khí lực rất lớn, từ trong đất bùn khuấy lên lên một con đầu lâu cốt, mi tâm có một đạo đáng sợ chỉ động, đó là ánh kiếm phá tan. (chưa xong còn tiếp)

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1298: Đạo Thứ Năm

Dài bằng ngón cái con kiến bò bò, va chạm đến bộ xương trắng như tuyết xương sọ, phát sinh bịch một tiếng hưởng.

Vội vã.

Khối xương sọ kia lăn xuống, dọc theo chót vót ngọn núi đi xuống dưới, phát sinh một trận vang động, nhiễu loạn nơi này yên tĩnh.

Cuối cùng, phịch một tiếng, nó rơi rụng ở dưới chân núi, diêu mấy diêu liền bất động rồi, kể ra đã từng tàn khốc cùng bi thương.

Phong xẹt qua đại địa, phát sinh tiếng ô ô, đã từng chiến trường rất lạnh lẽo thê lương, không có sinh cơ, không có cây cỏ, như cùng hoàn toàn tĩnh mịch phần mộ khu.

Vô số cường giả chôn xương, vô số nhân kiệt hồn đoạn nơi này.

Chỉ là, hết thảy thi thể cũng không thấy, hoặc trầm với tầng đất dưới, hoặc chân chính mục nát.

Thời gian có thể tiêu diệt tất cả, dù cho đã từng vĩ đại thiên kiêu, chí cao bá chủ, ở năm tháng trước mặt cũng khó có thể giãy dụa cùng chống lại.

Quá xa xưa, có Chân Tiên chết ở chỗ này, có Trường Sinh giả huyết rơi ra núi sông, dẫn đến rất nhiều ngọn núi, khe lõm đều là màu đỏ sậm, vĩnh viễn không bao giờ phai màu.

Sắc điệu rất ngột ngạt, đứng ở chỗ này khiến người ta hô hấp đều khó khăn, như có như không cảm nhận được lịch sử bi tráng, năm đó tang thương, quả thực muốn nghẹt thở!

Một cái kỷ nguyên quá khứ, cái gì đều thay đổi.

Ở dưới chân núi, có một người đứng thẳng, thật lâu đều chưa từng động đậy, dường như một khối hoá thạch, trăm nghìn năm no kinh mưa gió, ở đây bị bụi trần nhấn chìm.

Gió lạnh thê thê, thổi bay hắn góc áo, vung lên hắn sợi tóc màu đen, lộ ra một tấm thanh tú mặt, lẳng lặng xuất thần, Nhâm Tư tự rong chơi dòng sông thời gian.

"Ta ở Luân Hồi sao? Đồng nhất, không giống cảnh." Hắn tự nói, trên mặt không nói ra được là hỉ vẫn là nộ cũng hoặc là ai cùng nhạc, trong bình tĩnh mang theo thất vọng, có tiếc hận, có hoang mang, còn có hồi ức.

Ở bả vai của hắn, có một con màu vàng con kiến nhỏ.

Người trẻ tuổi cúi đầu, nhìn về phía trên đất bộ xương trắng như tuyết cốt, sau đó vừa nhìn về phía trên núi con kia to bằng ngón cái con kiến, là nó đẩy rơi xuống đầu lâu cốt.

"Cùng ngươi rất giống đây." Người trẻ tuổi quay đầu lại, nhìn về phía trên đầu vai con kia màu vàng con kiến.

"Cái kia con kiến nếu như theo ta như, này trên đất xương sọ chính là cùng ngươi rất giống." Ở bả vai của hắn, màu vàng sinh linh đáp lại.

"Có đúng không, ngàn tỉ năm trước, ta ở đâu, nói không chắc vẫn đúng là có liên quan tới ta đây." Người trẻ tuổi ngồi xổm xuống, nhặt lên trên đất cái kia bộ xương trắng như tuyết xương sọ.

Phong sương dấu ấn, sự ăn mòn của tháng năm, nó đã loang loang lổ lổ, xuất hiện không ít tổ ong giống như lỗ thủng, từ lâu muốn triệt để nát bét rồi.

"Thật có thể khoác lác, còn thật sự cho rằng ngươi có thể Luân Hồi? Thế gian này có hay không Luân Hồi cũng không tốt nói." Ở bả vai của hắn, màu vàng con kiến nhỏ nói rằng.

Chỉ là, nó cũng hoang mang, vừa nãy trải qua là chân thực sao? Nhất mộng thiên cổ, như là ở chuyển sinh, nhìn thấy một cái kỷ nguyên trước chính mình.

Thời gian rất lâu, hai người bọn họ đều không tiếp tục nói nữa, chỉ là lẳng lặng đứng ở đây, hồi ức cùng suy tư, trải nghiệm này quá kỳ dị, cũng rất đáng sợ.

Đây là Thạch Hạo cùng tiểu Thiên Giác Nghĩ.

Bọn họ đều rất nghi hoặc, cũng rất hoang mang, ngay khi trước đây không lâu, cảm nhận của bọn họ quá kỳ quỷ, giống như thật sự tao ngộ trận chiến đáng sợ nhất!

"Hạc Vô Song, thật sự có một người như vậy sao?" Thạch Hạo tự nói.

Bọn họ dọc theo con đường kia, tiến vào này cái gọi là chung cực nơi tập luyện, bọn họ gặp gỡ quá quỷ dị.

"Rõ ràng nhìn thấy vô số Chí Cường giả thi thể, huyết nhuộm dần đại địa, Luyện Tiên Hồ ngang trời, rút lấy các cường giả tinh huyết, còn có cái kia Hạc Vô Song khủng bố mạnh mẽ vô biên..." Con kiến nhỏ lẩm bẩm.

Ở vừa nãy "Trải qua" bên trong, Thạch Hạo chết trận, cuối cùng ngậm lấy nộ cùng phẫn một quyền, xuyên thủng nam tử tóc vàng kia xương trán, xuyên qua mà qua, đem đánh gục.

Mà hắn tự thân cũng bị đối phương chỉ kiếm cắt ra mi tâm, chém chết Nguyên Thần, cộng đồng chết đi ở đây.

Nhưng là, khi (làm) tất cả mơ hồ, thiên địa tịch diệt, mất đi hết thảy nhận biết rất lâu sau, hắn lại từ từ thức tỉnh, từ loại kia trạng thái bên trong giải thoát đi ra.

Hắn đứng ở chỗ này, nhìn thấy trước mắt đến chính là hoang vu chiến trường, không có tiên dân thi thể, cũng không cái kia mạnh mẽ kẻ thù, phảng

phất từ đến đều không từng xuất hiện.

Chỉ là, vì sao mơ hồ cảm thấy lực kiệt, quanh thân đau nhức đây?

Có thể không tìm được vết thương, sờ sờ xương trán, nơi đó còn rất đau, phảng phất vỡ vụn quá, như trước không có triệt để phục hồi như cũ.

"Mộng một hồi, vẫn là Luân Hồi một hồi, quá chân thực." Thạch Hạo vuốt cái trán nói như vậy nói.

"Ta cũng rất khó hiểu, nơi này quá thần kỳ, này phải cần lớn đến mức nào thủ đoạn có thể tạo nên những kia cảnh tượng, căn bản nhận biết không ra thật cùng huyễn." Con kiến nhỏ cũng cảm khái.

Nếu như không phải còn đứng ở chỗ này, nếu như không phải Thạch Hạo còn sống sót, cùng với không nhìn thấy Hạc Vô Song còn có Huyết Hoàng Sư, nó còn thật sự cho rằng hết thảy trải qua đều là tàn khốc mà chân thực.

"Thí Tiên Thuật, Vạn Pháp Thành Không, loại này cái thế thần thông chân thực tồn tại sao?" Thạch Hạo hỏi.

"Tồn tại, người trước là Vô Địch thảo phạt thuật, chính là ở dị vực cũng không có mấy người nắm giữ, đây là vì đánh giết Chân Tiên mà khai sáng vô thượng bí pháp. Người sau phòng ngự thiên hạ vô song, có thể hóa giải kẻ địch các loại công kích, tiêu diệt quy tắc trật tự." Màu vàng con kiến nhỏ nói rằng, biểu hiện từ từ trở nên nghiêm túc.

"Ta sớm nhìn thấy." Thạch Hạo con mắt híp lại, nếu như là mộng, làm sao sẽ như vậy, nếu như là ảo giác, lại có thể nào như vậy chân thực.

Thạch Hạo kiểm tra tự thân, bao quát các loại đồ vật các loại.

"Ừm!?" Đột nhiên, thân thể hắn chấn động, có chút đờ ra.

Trường Sinh dịch đây? Bạch Quy Đà Tiên cây thuốc kia từng cho hắn

chất lỏng không gặp rồi!

Thật sự ở trong mơ ăn? Này quá kỳ lạ.

Sau đó, hắn giơ bàn tay lên, nhìn thấy một đạo mơ hồ dấu ấn, cùng cái khác bốn đạo đặt ngang hàng cùng nhau, hoa văn thần bí, dường như Luân Hồi cánh cửa!

"Năm đạo Luân Hồi ấn!"

Thạch Hạo thân thể lạnh lẽo, con ngươi thu nhỏ lại, hết sạch như điện mang giống như bắn ra.

Lần trước, hắn ăn Hoàng Tuyền Quả thì, xuất hiện các loại khó có thể lý giải được hiện tượng, dường như trải qua mấy đời Luân Hồi, ở trên bàn tay của hắn lưu lại bốn đạo dấu ấn.

Lần này, xuất hiện đạo thứ năm!

"Trọng yếu không phải những này, Bất Diệt Kinh đây? Nếu như chúng ta trải qua chính là chân thực, hoặc là nói như thật như ảo, phía trên ngọn núi kia vài tờ màu vàng da thú trang giấy đây, ở nơi nào?" Thiên Giác Nghĩ rất gấp gáp.

Bọn họ là vì là Bất Diệt Kinh mà đến, đó là mấu chốt nhất tính đồ vật, không thể sai sót, một khi kinh thư biến mất, chẳng phải là đến không?

"Nếu như thật sự tồn tại Hạc Vô Song người này, hắn cũng đã tới nơi này, chúng ta chưa chết, hắn đồng dạng sẽ không chết, như vậy hắn có hay không đã đắc thủ, mang đi kinh văn!" Con kiến nhỏ lo lắng.

Nếu như phán đoán không có sai lầm, Hạc Vô Song là Tiên cổ những năm cuối người, so với bọn họ sớm đến rồi một cái kỷ nguyên, thực sự là nói như vậy, còn có thể còn lại cái gì?

Xoạt!

Bọn họ nhảy lên một cái, tiến vào sơn mạch, sau đó cấp tốc leo lên toà kia lớn lao Thần sơn.

Ở trong mơ, Thạch Hạo chính là ở đây cùng Hạc Vô Song quyết chiến, sau đó song song mất mạng, đều chết đi.

Lúc đó, nơi này ánh sáng thần thánh chiếu khắp, vài tờ da thú trang giấy không ngừng chuyển động, vang lên ào ào, các loại kinh văn phù hiệu nhảy lên, chấn động khiến người sợ hãi.

Nhưng là hiện tại không có thứ gì, ngọn núi lờ mờ, hiện u ám sắc, còn mang theo đáng sợ huyết ban, vô cùng năm tháng trôi qua, đỏ sậm vết máu như trước không biến mất.

"Không có, ở nơi nào?!" Con kiến nhỏ kêu to, lẽ nào quay đầu lại công dã tràng sao?

Thạch Hạo ngồi xổm người xuống, nhặt lên trên đất con kia to bằng ngón cái con kiến, không phải Thiên Giác Nghĩ, là đã từng đem đầu lâu cốt đẩy hạ xuống sơn cái kia con kiến.

Hắn thăm dò thần thức, nếu muốn có phát hiện.

Bởi vì, nơi này quá thê lương, cây cỏ không gặp, sinh cơ gần như tuyệt diệt, có thể nhìn thấy một cái sinh linh thật sự không dễ.

Đáng tiếc, hắn thất vọng rồi, này con kiến còn chưa khai hóa, linh thức khờ, chưa từng thành tinh, như trước chỉ là một con cường tráng phổ thông con kiến mà thôi.

Căn bản không thể từ trên người nó chứng kiến cái gọi là quỷ dị, kỳ tích các loại (chờ)!

"Bất Diệt Kinh ở nơi nào?" Thạch Hạo cũng không thể bình tĩnh, lần này chính là vì này kinh mà đến, nếu như không thu hoạch được gì, cái kia thật sự khiến người ta thất vọng.

Đặc biệt, cái kia Hạc Vô Song chân thực tồn ở đây, thì càng thêm làm người ta kinh ngạc.

Người kia so với bọn họ đến sớm, với Tiên cổ những năm cuối đăng lâm nơi đây, lúc này tìm không được Bất Diệt Kinh, tăm tích của hắn có thể tưởng tượng được!

Thạch Hạo còn có con kiến nhỏ thả ra mạnh mẽ linh giác, ở nơi này tìm kiếm, thậm chí muốn đem cả ngọn núi tan rã, muốn triệt để phiên một cái.

Ầm!

Bàng bạc Thần sơn rung động, rung động ầm ầm, đồng thời phát sáng, chỉ là không lại óng ánh, là ô quang, đã từng bị một loại nào đó sức mạnh đáng sợ ăn mòn.

Loại này quang sụp ra sau, lúc này đem Thạch Hạo còn có con kiến nhỏ đánh văng ra.

Bọn họ cũng không có để ngọn núi này tổn hại!

Oa!

Một con quạ đen giương cánh, ở ô quang bên trong tránh ra, ở này lạnh lẽo thê lương nơi, ở mảnh này quần hùng chôn xương cổ táng địa, không nói ra được không rõ.

"Một con quạ đen!" Màu vàng con kiến nhỏ vung quyền, liền muốn về phía trước đánh giết.

"Oa, oa, oa..." Quạ đen giương cánh, ở đây kêu to, tránh né đi ra ngoài, sau đó hạ xuống ở phía xa mặt đất, đứng ở một con đầu lâu cốt trên.

"Ngươi là thứ gì biến thành?" Thạch Hạo quát hỏi.

Hắn không tin đây mới thực là quạ đen, không phải vậy dùng cái gì từ ô quang bên trong lao ra?

"Không cần ra tay với ta, ta đến cho các ngươi giải thích một ít nghi hoặc đi." Quạ đen thở dài, trong con ngươi là vô tận tang thương còn có bi thương.

Đây là một loại không rõ điểu, nhưng là hiện tại nó vẫn chưa làm cho người ta cảm thấy tà ác cảm giác, ngược lại như là một cái phí hoài tháng năm thất ý giả.

"Ngươi đến cùng là cái gì?" Thiên Giác Nghĩ ép hỏi, không quá tin tưởng nó.

Quạ đen đứng ở xương sọ trên, ở sau thân thể hắn, hiện ra rất nhiều khói đen, sau đó bùng nổ ra kinh thiên động địa tiếng la giết, sau đó vô số bóng người hiện lên, đó là một cái lại một cái chiến hồn!

Màu đen ánh lửa hừng hực, xông lên trên không.

Quạ đen tắm rửa ở khói đen cùng trong ánh lửa, càng trở nên bí ẩn.

Một tấm lại một tấm to lớn khuôn mặt xuất hiện, ở khói đen bên trong nhìn bọn họ.

"Anh linh!" Thạch Hạo nói nhỏ, hắn biết rồi, đây là chiến trường này rất nhiều chết trận Chí Cường giả bất diệt tâm tình biến thành, là tiên dân anh linh hiển hiện.

Bình thường anh linh sẽ không từng có với tự mình ý thức, là tan nát hồn thức, mà cái này hóa thành quạ đen anh linh hiển nhiên rất không bình thường, không thể tính toán theo lẽ thường.

"Ta đến giúp các ngươi mở ra một ít mê hoặc đi." Quạ đen nói rằng.

Thạch Hạo còn có con kiến nhỏ không nói thêm, lẳng lặng lắng nghe

"Trước mắt các ngươi nhìn thấy mới thật sự là chung cực nơi tập luyện, cũng chính là ngày xưa cổ chiến trường."

"Các ngươi trước kia nhìn thấy đầy đất thi thể còn có vô tận huyết đã từng đều tồn tại, là vùng thế giới này chung cực cuộc chiến sau bị chiếm đóng ở dị vực trong tay dáng vẻ, các ngươi nhìn thấy tổ tiên thi thể, vô số Chí Cường giả di dung."

"Hạc Vô Song người này tồn tại, xác thực có "Thiên hạ vô song" tên gọi, là Tiên cổ những năm cuối dị vực thế hệ tuổi trẻ lĩnh quân người một trong, chuyên vì giết ta giới chí tôn trẻ tuổi mà sinh!"

"Trong mộng cuộc chiến rất thật, đó là đối với các ngươi thử thách, là chân thực một trận chiến đấu, nếu như ngươi không phải là đối thủ của Hạc Vô Song, liền cùng Bất Diệt Kinh vô duyên!"

Chỉ cái này vài điểm mà thôi, Thạch Hạo liền toàn rõ ràng, bên tai rung động ầm ầm, tâm thần đều đang lay động cùng rung động!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1299: Bất Diệt

Ta thật sự cùng Hạc Vô Song tao ngộ sao?" Thạch Hạo hầu như không thể tin được.

"Cũng đúng, cũng không đúng." Quạ đen giải thích.

Người kia có Hạc Vô Song sức chiến đấu, chỉ là cũng không phải là chân thân, hai người dù sao cách xa nhau một cái kỷ nguyên, làm sao có khả năng dễ dàng như vậy gặp lại?

Nếu như thật sự gặp phải, cái kia hậu quả khó mà lường được.

Hạc Vô Song tu luyện vô cùng năm tháng, nếu là ở đời này xuất hiện, chuyện này quả là khó có thể tưởng tượng!

Vì vậy, nghĩ đến Bất Diệt Kinh, nhất định phải không thể thua với thời tuổi trẻ Hạc Vô Song, nếu không, căn bản vô dụng, truy không kịp, tu luyện sau quay đầu lại cũng khó có thể nghịch thiên.

"Vì sao như vậy chân thực, nơi này là nơi nào, có thể tái hiện Hạc Vô Song?"

"Đây là lịch sử về chiếu, ngươi xem như là cùng Hạc Vô Song tao ngộ, cũng có bộ phận là xem như là nhìn thấy tên còn lại ở với hắn chiến đấu." Quạ đen thở dài, rất là ưu thương.

Vì sao nói như vậy? Thạch Hạo không rõ.

"Bởi vì, ở Tiên cổ thời kì cuối, toàn bộ thế giới đại bại sau, thật sự đã từng có một người trẻ tuổi cưỡi vật cưỡi tới đây, tìm kiếm bậc cha chú, cùng Hạc Vô Song tao ngộ."

Người kia rất mạnh, mạnh mẽ vô biên, là này một giới số một số hai hạt giống cao thủ, bị coi là hi vọng, muốn để lại chờ tương lai trưởng thành.

"Hắn bị tàng ở một cái Trường Sinh thế gia, kết quả tận thế thì, hắn trong lòng sinh ra ý nghĩ, như đao giảo, không tự chủ được chảy máu lệ, hắn biết mình hết thảy người thân đều chết trận, cả nhà đều thương, bị giết ở bên trong chiến trường!"

"Trường Sinh thế gia?" Thạch Hạo lộ ra vẻ kinh ngạc, cái kia những năm cuối thời đại, liền có thể xác định cái nào thế gia có thể trường tồn được sao?

"Đúng đấy, Trường Sinh thế gia, bọn họ cổ lão trình độ sẽ vượt quá sự tưởng tượng của ngươi, nhưng là, các ngươi sẽ không biết bọn họ ở trong có chút thế gia làm sao có thể trường tồn, cái gọi là Trường Sinh thế gia, khà khà, ha ha ha!" Lão quạ đen tiếng cười không nói ra được chói tai.

Hắn không hề nói tiếp, lần thứ hai nói người trẻ tuổi kia chuyện xưa.

Người trẻ tuổi kia không chịu đựng được, ở tận thế đại chiến sau khi kết thúc, hơi hơi bình tĩnh lại thì, lập tức chạy về chiến trường, muốn vì người thân nhặt xác. Kết quả, hắn tao ngộ Hạc Vô Song.

Hạc Vô Song nắm Luyện Tiên Hồ, vặt hái xong rất nhiều Chí Cường giả tinh huyết, nguyên bản sớm nên rời đi, nhưng là hắn trong lòng sinh ra ý nghĩ, phát hiện Bất Diệt Kinh, cũng thành công vạch trần phong ấn.

Hạc Vô Song ở đây bồi hồi, để lại mấy ngày.

Kết quả, rõ ràng, người trẻ tuổi kia tới rồi, hai cường tranh đấu, không chết không thôi, cuối cùng giết tới điên cuồng, thánh huyết bay tung tóe!

Rất đáng tiếc, người trẻ tuổi kia chết rồi, bị Hạc Vô Song vô tình chém giết, không phải là đối thủ, Tiên cổ mạnh nhất hạt giống một trong chết đi ở nơi này, bỏ không hận.

Mà Thạch Hạo trải qua, có chút là ở cùng Hạc Vô Song dấu ấn tranh tài

gây nên, có chút nhưng là ở đưa vào người trẻ tuổi kia khốc liệt chiến đấu bên trong.

"Hạc Vô Song còn sống sót!" Quạ đen nói rằng, câu nói này để Thạch Hạo trong lòng nghiêm nghị, để con kiến nhỏ càng là khó thở.

Bây giờ, hắn cảnh giới gì, còn có người có thể ngăn được sao?!

Con kiến nhỏ nghiến răng nghiến lợi, nói: "Chúng ta tao ngộ, giống như thực huống, hắn theo như lời nói là chân thực sao? Hắn giết ta huynh trưởng còn có tỷ tỷ."

"Là chân thực, xác thực là hắn gây nên." Quạ đen nói rằng.

Thạch Hạo tâm có nghi vấn, nói: "Ta vì sao cảm thấy cái kia không phải dấu ấn, là chân thực, giống như một hồi Luân Hồi!"

"Chuyện này... Ta cũng không thể xác định, dựa theo ta lý giải, ngươi chỉ là với hắn dấu ấn giao thủ. Thế nhưng, ngọn núi này rất không bình thường, tên là bất diệt phong, có thể thật sự có thể ảnh hưởng thời gian cân bằng, mạnh mẽ để cho các ngươi nhìn thấy Tiên cổ những năm cuối, tao ngộ Hạc Vô Song chân thân cũng khó nói!"

Thạch Hạo cúi đầu, nhìn mình trên bàn tay đạo thứ năm Luân Hồi ấn, hắn không nói gì, chân tướng làm sao, trừ phi có một ngày nhìn thấy Hạc Vô Song, mới có thể triệt để rõ ràng.

Mà đến vào lúc ấy, hắn liền cũng có thể xác định bốn vị trí đầu đạo Luân Hồi ấn bí mật rồi!

"Hạc Vô Song, ngươi thành lão thất phu, còn sống sót đúng không, ta nhất định phải tự tay đánh xuống dưới đầu của ngươi!" Con kiến nhỏ kêu to, ở đây xin thề.

Chỉ là, bất kể là nó vẫn là Thạch Hạo, trong lòng đều rất nặng nề.

Bởi vì, thật sự tồn tại Hạc Vô Song cái này sinh linh, vậy làm phiền sẽ lớn vô cùng, đã nhiều năm như vậy, hắn nhất định trở thành tuyệt thế đại khủng bố giả.

Có thể, Cửu Thiên Thập Địa đều sẽ ở dưới chân của hắn run rẩy, một khi sinh linh kia xuất hiện lần nữa, hậu quả khó mà lường được.

Thời gian!

Bọn họ cần thời gian, cần chạy tới!

Thạch Hạo trong lòng sinh ra một luồng cảm giác vô lực, làm sao mới có thể quật khởi, làm sao mới có thể làm ình cấp tốc kéo lên thần đạo đỉnh cao nhất, nếu không, nhất định phải nuốt hận mà chết, khó có thành tựu.

Hắn không thể bính thời gian, vậy cũng chỉ có thể muốn chính mình hoàn thành cực hạn siêu thoát, trong thời gian ngắn nhất đi xong người khác vô cùng năm tháng mới có thể đi qua lộ!

"Ta muốn Bất Diệt Kinh!" Thạch Hạo nói rằng, không thể trì hoãn, bắt được kinh văn, để ình trở nên mạnh mẽ, thời gian đối với hắn mà nói quá quý giá.

"Bất Diệt Kinh ở nơi nào?" Thiên Giác Nghĩ cũng hỏi tới, đây là bọn hắn chuyến này mục đích to lớn nhất, cái khác hết thảy đều là hư.

"Bị Hạc Vô Song mang đi." Quạ đen thở dài.

"Cái gì?!" Tiểu Thiên Giác Nghĩ kêu sợ hãi.

Thạch Hạo cũng là tóc đen đầy đầu bay múa ở phía sau, nắm chặt nắm đấm, tin tức này quá tệ, kẻ địch càng ngày càng mạnh, số mệnh vô song, mà bọn họ bỏ qua.

Màu vàng con kiến nhỏ tức giận không nhịn được thét dài, dùng sức nện đánh ngọn núi, quá không cam lòng tâm, làm sao có thể như vậy?

"Hắn mang đi Bất Diệt Kinh, không có so với này càng tệ hơn tin tức rồi!" Thạch Hạo than thở, sau đó hỏi ngược lại, nếu kinh văn đều biến mất, tại sao còn muốn thử thách hắn?

"Hạc Vô Song mang đi kinh văn, không có nghĩa là truyền thừa liền thật sự ở đây đứt rời." Quạ đen nói rằng.

"Ngươi có ý gì?" Tiểu Thiên Giác Nghĩ truy hỏi.

"Cái gì gọi là Bất Diệt Kinh?" Quạ đen rất bình tĩnh, sau đó khí thế có chút ép người, nói: "Nó có thể để người ta thân thể bất diệt, hình thể trường tồn! Mà đối với nó tự thân tới nói, càng là muốn như vậy, được xưng bất diệt, vậy thì mang ý nghĩa kinh văn cũng là bất diệt!"

Thạch Hạo cùng con kiến nhỏ có chút choáng váng, đây là cái đạo lí gì, chuyện gì xảy ra?

"Chân chính Bất Diệt Kinh, khắc ở tòa này bất diệt phong tiến lên!" Quạ đen chỉ về toà này lớn lao ngọn núi.

Nó nói ra một việc kinh người bí mật, Bất Diệt Kinh bị khắc ở trên núi, trừ phi có người chân chính triệt để luyện thành, không phải vậy nó sẽ vĩnh viễn bất diệt, tiếp tục trường tồn.

Năm đó, mở ra phong ấn sau, cái kia hiện ra ở phía trên ngọn núi màu vàng da thú trang giấy, đều là phù văn của nó ngưng tụ mà thành, cũng không phải là chân chính hữu hình da thú.

"Nghĩ đến này kinh, cần muốn chiếm được tán thành, đồng thời tìm được "Kinh thược" mới có thể quan duyệt!" Quạ đen giải thích.

Thạch Hạo cùng con kiến nhỏ đều nghe sững sờ sững sờ, không nghĩ tới nơi này phức tạp như vậy, muốn tìm đọc kinh văn cũng như này gian nan.

Bọn họ có nghi hoặc trong lòng, nếu như thế khó, cần các loại điều kiện, Hạc Vô Song là làm sao mang đi Bất Diệt Kinh văn?

Quạ đen một tiếng thở dài, cảm thán thế giới một bờ khác thật sự quá mạnh mẽ, tồn tại chí cao vô thượng sinh linh khủng bố, từng có mấy đại Bất Hủ dắt tay nhau mà tới.

"Bọn họ cùng ra tay, liên hợp lại, mạnh mẽ mở ra ngọn núi này, nhìn thấy chân kinh!"

Cuối cùng, mấy người vì là Hạc Vô Song chiếm lấy kinh văn sau, lại vận dụng chuyên môn vì là luyện chết Chân Tiên mà rèn đúc Luyện Tiên Hồ, cùng với vô thượng đại pháp lực, đánh gãy ngọn núi, hủy diệt rồi nơi này.

Bọn họ không muốn kinh văn lại bị người đời sau được, liền như vậy để nó đoạn tuyệt!

"Chỉ là, bọn họ dù sao cũng là dị vực người, sẽ không hiểu rõ bản kinh văn này nghịch thiên chỗ, năm tháng dài đằng đẵng qua đi, bất diệt phong khôi phục lại, kinh văn nội liễm, lần thứ hai tái hiện ra, nó là bất diệt!" Quạ đen nói rằng.

Đây chính là Bất Diệt Kinh sao? Liền kinh văn cũng có thể bất diệt, trường tồn thế gian!

Nó quả nhiên thần kỳ, chẳng trách nói một khi chân chính luyện thành, đại viên mãn sau sẽ vô địch chư thiên, chân chính có thể làm được vạn kiếp không xấu, bất diệt thế gian.

"Ai!" Tiểu Thiên Giác Nghĩ thở dài, phờ phạc.

Dưới cái nhìn của nó, tình huống như trước rất không ổn, vô cùng gay go, bởi vì Hạc Vô Song trước một bước lấy đi kinh văn, cũng không biết luyện đến tình cảnh gì, phấn khởi tiến lên, hữu dụng không?

Bất quá, nó rất nhanh lại tỉnh ngộ lại, nói: "Ngươi là nói, một khi có người chân chính luyện thành, này Bất Diệt Kinh văn sẽ từ đây biến mất?"

Nếu quạ đen nói kinh văn vẫn còn, ngọn núi một lần nữa sinh trưởng

được, như vậy mang ý nghĩa... Hạc Vô Song chưa từng luyện thành, hoặc là không có đạt đến viên mãn cảnh!

"Hắn vĩnh viễn không thể luyện đến đại thành, không thể ở trên con đường này đi tới phần cuối, bởi vì hắn cùng ngày xưa Thập Hung bên trong Thiên Giác Nghĩ như thế, khó có thể triệt ngộ." Quạ đen nói rằng.

"Ngươi có ý gì?!" Tiểu Thiên Giác Nghĩ không thích nghe, trừng mắt lên.

"Kinh văn không hoàn toàn, nơi này chỉ có các ngươi từng nhìn thấy bốn hiệt màu vàng da thú trang giấy, không phải toàn bộ, hẳn là có chín hiệt kinh văn mới đúng!" Quạ đen giải thích.

"Hả?" Điều này làm cho Thạch Hạo ngẩn ra.

Bất Diệt Kinh, tổng cộng có chín hiệt sao? Đối phương chỉ mang đi bốn hiệt mà thôi, xem ra xác thực không thể đại viên mãn.

Chẳng trách Thập Hung bên trong lão Thiên Giác Nghĩ nghiên cứu một đời cũng không thể triệt để luyện thành, chính như chính hắn nói tới như vậy, kinh văn không trọn vẹn, còn không đầy đủ.

"Còn lại năm hiệt kinh văn ở nơi nào?" Con kiến nhỏ hỏi.

"Tục truyền, ở Cửu Thiên Thập Địa đáng sợ nhất một chỗ vùng cấm bên trong, chính là chúng ta vùng thế giới này cũng chỉ có ba lạng người biết." Quạ đen thở dài.

Thạch Hạo còn có con kiến nhỏ là biết đến, thế giới này có đáng sợ vùng cấm, không thể đặt chân, Đại đội trưởng sinh thế gia người đều cần tránh né những địa phương kia.

"Là cái nào vùng cấm, làm sao mới có thể được kinh văn?" Tiểu Thiên Giác Nghĩ cực kỳ khát vọng.

"Muốn vào vùng cấm, có mệnh mới được a. Muốn học mặt sau năm hiệt kinh văn trước, vẫn là trước tiên dưỡng bốn vị trí đầu hiệt luyện được rồi!" Lão quạ đen nói rằng, vì nó giội nước lã.

Nhưng là, rất khó mở ra toà này bất diệt phong, bởi vì bọn họ hai người đã biết, cần cái gọi là "Kinh thược".

Đó là vật gì, là dáng dấp ra sao?

"Ngươi đã thông qua thử thách, thiên phú không kém gì Hạc Vô Song, chỉ cần lấy ra kinh thược là được rồi." Quạ đen nói rằng.

Thạch Hạo cùng màu vàng con kiến nhỏ lúc đó liền bối rối, xưa nay liền chưa từng nghe nói, trên đi đâu tìm tìm?

Bọn họ không phải là Hạc Vô Song, sau lưng có Bất Hủ, có vô thượng cao thủ giúp đỡ, có thể mạnh mẽ lấy ra kinh văn, đương đại đi đâu tìm tìm cao thủ như vậy?

"Chỉ điểm các ngươi tới đây người, hẳn phải biết cần "Kinh thược" mới đúng, lẽ nào hắn không cùng các ngươi giảng sao?" Lão quạ đen nhíu mày, rất thất vọng.

Kinh thược, đến cùng hình dáng gì? Thạch Hạo hỏi dò.

"Một viên bạch cốt chìa khoá, ôn hòa như "dương chi bạch ngọc", Bất Hủ không xấu."

Nghe tới như vậy đáp án, Thạch Hạo trong lòng hơi động, cấp tốc tìm kiếm, lấy ra một viên trắng sáng như tuyết bạch cốt chìa khoá.

"Trên người ngươi có cái thứ này!" Quạ đen thán phục.

Thạch Hạo rõ ràng, lão Thiên Giác Nghĩ khẳng định từ lâu nhận biết được cái này chìa khoá, vì vậy mới báo cho hắn địa điểm!

Vật này, đến từ tiên gia cổ chiến trường, ba năm trước Thiên Thần Thư

Viện hết thảy học sinh đồng thời xuất động, đi thử luyện, từng tiến vào một vùng đất cổ xưa, đây là ở một tòa lòng đất động phủ bên trong phát hiện.

Ở nơi đó, còn từng có một con mục nát Hoàng Điệp, mà Trường Sinh thế gia Phong tộc thúc cháu hai người cũng từng muốn tranh đoạt, tử ở nơi đó.

Ngoài ra, cái kia mang theo mặt nạ bằng đồng xanh vô thượng nữ Đế, cũng từng ở chiến trường kia bên trong dòng sông thời gian hiện ra, giúp Thạch Hạo đẩy lùi một vị vạn cổ trước bá chủ.

Nói tóm lại, chỗ đó rất thần bí, ẩn chứa rất lớn bí mật.

Hắn không nghĩ tới, lúc đó được bạch cốt chìa khoá, lại trọng yếu như vậy, chẳng trách từng có mục nát Hoàng Điệp ở nơi đó trầm miên.

Nghĩ tới những thứ này, hắn cũng nghĩ đến trên người ngủ đông tiểu Hoàng điệp, mấy năm trôi qua, nó còn đang ngủ say, dường như Đả Thần Thạch giống như vậy, trước sau bất tỉnh.

Một cái là bởi vì hấp thu mục nát Hoàng Điệp lưu lại dấu ấn mà đang lột xác, một cái là bởi vì nuốt vạn pháp thạch, mệnh trời thạch các loại thiên địa chí bảo mà ở tiến hóa.

"Có kinh thược cái kia liền có thể đến Bất Diệt Kinh!" Lão quạ đen phi thường khẳng định nói!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1300: Kinh Thư Tới Tay

Bất Diệt Kinh, chính là ở đây, hiện tại có thể thu được!

Không có so với này càng tốt hơn tin tức, đi tới nơi này sau, đã phát sinh một dãy chuyện rất quỷ dị, lên voi xuống chó, làm cho lòng người chập trùng khuấy động.

Rốt cục muốn được thấy Bất Diệt Kinh, hi vọng cũng không có thất bại.

"Đáng trách Hạc Vô Song, ngươi cho rằng hủy diệt ngọn núi, hậu nhân liền không cách nào được sao? Ngươi tính sai, chờ ta luyện thành, tương lai tìm ngươi tính sổ!" Thiên Giác Nghĩ nghiến răng nghiến lợi, giết huynh mối thù, chém tả mối hận, làm sao có thể tiêu tan?

Thạch Hạo cũng cao hứng vô cùng, nội tâm kích động, xem trong tay giống như là ngọc thạch bạch cốt chìa khoá, hắn xác thực chưa từng ngờ tới, sẽ có loại này nhân quả.

Đúng là sơn trùng thủy phục nghi không đường, hi vọng lại một thôn!

Bất Diệt Kinh đối với hắn rất trọng yếu, là hắn khát vọng đồ vật, không biết vì sao, hắn cảm thấy tương lai muốn dựa vào cái này kinh mà vượt qua các loại đau khổ, cần dựa vào nó.

Tối thiểu, ở chính hắn không có đi ra khỏi một cái chưa từng có ai, chỉ thuộc về hắn con đường của chính mình trước, bản kinh văn này có thể sẽ liên quan đến sự sống chết của hắn, ảnh hưởng sâu xa.

Chỉ là, khi (làm) hưng phấn qua đi, tỉnh táo lại thì, Thạch Hạo tập trung này con quạ đen.

Này con không rõ màu đen hung cầm tin được không?

Vừa nãy hết thảy đều là xây dựng ở nó kể ra bên trên, nếu như có ngoài ý muốn, khả năng này sẽ là vô cùng nghiêm trọng cùng chuyện đáng sợ.

Cũng không phải là Thạch Hạo đa nghi, mà là loại này hung hiểm chi địa, rất nhiều thứ đều vượt qua lẽ thường, nếu như hắn đơn thuần cùng hồ đồ, có lẽ sẽ chết không có chỗ chôn!

Quạ đen bị hắn xem kỹ, cũng không buồn bực, ngược lại lộ ra vẻ tán thưởng, nói: "Mặc dù nội tâm kích động, cũng không có rối tung lên, mất đi nên có lòng cảnh giác, đây là chiến giả bản sắc. Không phải vậy, dù cho thiên phú cao đến đâu, cũng khả năng chết đi."

Coi như không tệ đánh giá, mang theo thưởng thức, nó lo lắng nhất chính là, kỷ nguyên này người không có trải qua đại chiến, chưa từng từng trải qua Tiên cổ kỷ nguyên cái kia máu và lửa tàn khốc, hài cốt chất như núi khốc liệt, lo lắng bọn họ như nhà ấm đóa hoa.

Bây giờ nhìn lại, tình huống so với nó tưởng tượng thân thiết.

"Ngươi có thể thử nghiệm, lấy này bạch cốt chìa khoá mở ra Bất Diệt Phong!"

Bước thứ nhất là muốn phát động, vạch trần tầng ngoài cùng phong ấn!

Lần này, Thạch Hạo cùng Thiên Giác Nghĩ cẩn thận từng li từng tí một, tới gần vách cheo leo, ở nơi đó vận chuyển mạnh nhất thần lực, tiến hành giải phong.

Ầm!

Trên thực tế, đây chỉ là một loại cảm ứng, cùng Bất Diệt Phong giao cảm, để nó thức tỉnh.

"Ngươi tới đây đã lâu, tiến hành rồi tràng đại chiến kia, chưa từng thua

với Hạc Vô Song, ngọn núi này trên thực tế từ lâu tán thành ngươi, sẽ không có quá đại nạn độ." Quạ đen nói rằng, nó trốn rất xa.

Quả nhiên, Thạch Hạo mới bắt đầu thử nghiệm, cả tòa lớn lao ngọn núi giống như có sinh mệnh giống như vậy, cấp tốc thức tỉnh, bắt đầu phát sáng, xuất hiện sức sống tràn trề.

Đây là một loại rất biến hóa kỳ diệu!

Trọc lốc ngọn núi, nguyên bản u ám không ánh sáng, mang theo màu đỏ sậm, đó là ngàn tỉ năm năm trước Tiên máu nhuộm dần, Vô Sinh ky.

Có thể hiện ở trên núi diện, xuất hiện một chút nộn thảo, còn có một chút lục đằng, dưới đất chui lên, thậm chí có thể nói là phá vách đá mà ra, xanh mơn mởn, từ từ phồn thịnh.

Đón lấy, cả ngọn núi xuất hiện một tầng kim quang nhàn nhạt!

Hơn nữa hết thảy thực vật đều ở biến hóa, dường như hoàng kim thảm thực vật, nơi này óng ánh khắp nơi, xông thẳng lên trời.

Ầm!

Oanh đại tiếng tụng kinh ở trên đỉnh ngọn núi vang lên, tuyên truyền giác ngộ, khiến người ta muốn ngộ đạo, rơi vào tầng sâu nhất cảm ngộ bên trong, dường như "thể hồ quán đỉnh" giống như.

Này kinh văn thanh thần thánh mà trang nghiêm, dường như một vị bất diệt sinh linh ở nơi đó giảng kinh!

Sau đó, ở trên đỉnh núi phương, xuất hiện vài tờ màu vàng da thú, hóa thành trang giấy, mặt trên tràn ngập kinh văn, ẩn chứa vô cùng huyền bí.

Những kia văn tự rất xán lạn, dường như Chư Thiên Tinh Đấu đang lấp lánh, Thạch Hạo muốn bắt giữ, ước ao xem cái rõ ràng, nhưng là không làm được.

Bốn hiệt tờ giấy màu vàng óng, ở nơi đó chuyển động, vang lên ào ào, cũng không thể chân chính bắt lấy mặt trên kinh thư hàm nghĩa, chỉ có thể mơ hồ lý giải một ít.

Đây chính là Bất Diệt Kinh!

"Mở ra!"

Quạ đen quát lên, nhắc nhở Thạch Hạo, không muốn trì hoãn thời gian.

Thạch Hạo lòng bàn tay phát sáng, hắn thôi thúc pháp lực, vận chuyển hướng về cái viên này bạch cốt chìa khoá, nơi đây nhất thời ráng lành ngàn đạo, ráng màu hơn vạn điều, cực kỳ rực rỡ.

Xoạt!

Cái kia bạch cốt chìa khoá hóa thành một tia sáng trắng, đi vào Bất Diệt Phong bên trong, nó trực tiếp tiến vào ngọn núi, cứ thế biến mất không gặp.

Răng rắc!

Kinh thiên động địa âm thanh truyền đến, ngọn núi này thể ở rạn nứt, bên trong phát sinh càng óng ánh ánh vàng, dường như trên thế giới đáng sợ nhất núi lửa ở đêm đen rạn nứt, những khe hở kia bên trong, xuất hiện nóng rực ánh sáng, phóng tầm mắt nhìn, dường như chất lỏng kim loại đang chảy xuôi.

Ánh sáng thần thánh chiếu khắp, soi sáng vòm trời.

Nhật nguyệt sơn hà lúc này đều lờ mờ, trở thành làm nền, chỉ có toà này bàng bạc cổ sơn biểu lộ ra uy thế, lưu chuyển khí tức thần bí.

Ầm ầm!

Cuối cùng, ngọn núi tan rã, to lớn hòn đá đổ về tứ phương, lộ ra bên trong cảnh tượng, nơi này có chân chính kinh văn, bốn hiệt tờ giấy màu vàng kim ngưng tụ cực kỳ.

"Bất Diệt Kinh!" Con kiến nhỏ hô hấp dồn dập, rốt cục nhìn thấy bộ kinh văn này.

Bốn hiệt kinh thư, mặt trên lít nha lít nhít, tràn ngập văn tự, còn có các loại thần bí đường nét, đối ứng sinh linh hình người thân thể lớn bí.

Chẳng trách rất nhiều sinh vật tu luyện tới cảnh giới tối cao, có rất nhiều đều sẽ chọn hình người, đây là có đạo lý, liền Bất Diệt Kinh đều là sinh vật hình người chuẩn bị.

"Ngươi có thể tu hành sao?" Thạch Hạo hỏi.

Thiên Giác Nghĩ ngẩng đầu mà đứng, tràn đầy tự tin, nói: "Ta lại không phải chân chính con kiến, ta là Thiên Giác Nghĩ, vốn là hình người!"

Dứt lời, nó đứng thẳng lên, chắp hai tay sau lưng, bãi làm ra một bộ tuyệt thế dáng dấp của cao thủ.

"Hả?" Xa xa, quạ đen đột nhiên cả kinh, sau đó đại hỉ, nói: "Lần này rất tốt, kinh văn chữa trị khá là hoàn chỉnh, chưa từng không trọn vẹn."

"Có ý gì, lẽ nào chín hiệt Bất Diệt Kinh đều ở nơi này?" Thạch Hạo hỏi.

"Không!" Quạ đen lắc đầu phủ định, nói: "Ta là nói, này bốn hiệt tờ giấy màu vàng kim chữa trị rất hoàn chỉnh, không có không trọn vẹn."

Tại quá khứ, bất kể là lão Thiên Giác Nghĩ vẫn là Hạc Vô Song, đều đã tới nơi đây, bọn họ cũng được bốn hiệt màu vàng da thú thư, chỉ là hoặc nhiều hoặc ít có chút không trọn vẹn, như thiếu một giác, thiếu mất cuối cùng vài hàng kinh văn các loại.

Quạ đen lo lắng kinh văn chưa từng triệt để khôi phục, còn có không trọn vẹn, có thể thấy cảnh tượng trước mắt nó yên tâm.

Thạch Hạo cùng con kiến nhỏ kích động, cấp tốc xông về phía trước!

Bọn họ một đường mà đến, chính là vì Bất Diệt Kinh, bây giờ cuối cùng cũng đến tay.

Tờ giấy màu vàng óng, trôi nổi ở nơi đó, ở xung quanh lại có Nhật Nguyệt Sao trời vờn quanh, loại kia cảnh tượng thực sự là có chút đáng sợ.

Đây căn bản không giống như là kinh thư, mỗi một trương da thú chỉ cũng giống như là một vùng vũ trụ, gánh chịu tinh đấu, làm cho người ta cảm thấy vô tận cảm giác nặng nề, dường như muốn ép sụp nơi đây.

Trên thực tế, khi (làm) Thạch Hạo còn có con kiến nhỏ chạm được kinh thư thì, thật sự có cái cảm giác này, quá nặng nề, quả thực không thể lay động!

Thạch Hạo cùng con kiến nhỏ đều rất giật mình, lấy bọn họ hiện nay sức mạnh đều như thế vất vả, nếu như đổi thành những người khác đến, căn bản không thể di động mảy may.

"Lên!"

Con kiến nhỏ rống to, nâng lên một tờ màu vàng da thú trang giấy, cả người tinh khí dâng trào, nó đã rất vất vả.

Vật này là chân thực, lại có thực thể!

Bọn họ cho rằng chỉ là dấu ấn, không thể có thực vật, ai biết tựa hồ thật sự tồn tại vật chất.

"Vật này vì sao như vậy trầm trọng, lấy sức mạnh của chúng ta có thể nâng lên bốn tấm liền đến đầu, còn sót lại một tấm đều chuyển không đứng lên." Con kiến nhỏ nói rằng.

Quạ đen không còn gì để nói, xem đi xem lại, mới nói: "Bất Diệt Kinh, là chí cao vô thượng kinh văn, không thể tính toán theo lẽ thường, ngươi lại còn coi là da thú chỉ? Để tâm nhớ kỹ là được, cũng coi như biến hướng mang đi."

"Được rồi!" Con kiến nhỏ có chút không tình nguyện, nó yêu thích chạm đến loại này da thú cảm giác, hi vọng coi như vật sưu tập.

Một người một nghĩ đều bàn làm đi, bắt đầu quan sát loại này văn tự.

"Không phải Tiên văn tự cổ đại, cũng không phải đời này kiểu chữ, thế nhưng... Nhưng có thể nhận ra!" Thạch Hạo vẻ mặt nghiêm túc.

Trái cây kia nhiên là vô thượng kinh thư, loại kia chữ là đạo thể hiện, vượt qua thời đại hạn chế, bất luận cái nào kỷ nguyên người đều có thể tìm hiểu.

Cỡ nào kinh người, đây là tuyệt thế thiên thư, là vô thượng bảo kinh!

Hai người đều là phi thường người, thiên phú siêu tuyệt, không đúng vậy không thể chịu đựng thử thách, đi tới đây.

Bốn hiệt tờ giấy màu vàng kim trên, cứ việc văn tự dày đặc, thế nhưng toàn bộ rõ ràng ghi dấu ấn vào trong đầu của bọn họ, không thể quên.

Mà vào lúc này, chuyện kỳ quái phát sinh, bốn hiệt tờ giấy màu vàng kim lờ mờ, ở xung quanh những Nhật Nguyệt Sao trời đó các loại (chờ) đều đi theo tắt.

Rất nhanh, bốn hiệt màu vàng da thú thư không gặp, liền như vậy tuyệt tích ở giữa trời!

"Biến mất rồi?" Con kiến nhỏ ngạc nhiên.

"Không sai, bởi vì nó đã bị các ngươi ghi nhớ, giống như bất diệt, cắm rễ ở trong tâm linh của các ngươi. Muốn nơi đây Bất Diệt Kinh tái sinh, lại cần rất nhiều năm." Quạ đen giải thích.

Hai người đều cảm thấy kỳ dị, này kinh văn hãy cùng hoa mầu giống như vậy, thu gặt một tra sau, phải các loại (chờ) năm tiếp theo.

Bất quá, ở nơi này chờ đợi, hơn nửa hơi một tí chính là đến trăm vạn

năm đo lường toán, thậm chí ròng rã một cái kỷ nguyên xa xưa như vậy!

Thời gian rất lâu, Thạch Hạo cùng Thiên Giác Nghĩ đều chìm đắm ở một loại kỳ dị diệu cảnh bên trong, không kềm chế được, ở nơi đó tìm hiểu, không muốn tỉnh lại.

Quạ đen một tiếng ho khan, để bọn họ lấy lại tinh thần, loại kia vui sướng tràn ngập lòng mang.

"Không phải nói Bất Diệt Kinh là không thể hủy diệt sao, trừ phi có người luyện đến viên mãn cảnh, nếu không, nơi này thì sẽ sinh trưởng ra toàn bộ." Con kiến nhỏ không vừa lòng, nhấc theo loại nghi vấn này, vì sao thiếu hụt năm hiệt.

"Bởi vì, nơi này là bản thượng, nguyên bản cũng chỉ có bốn hiệt kinh thư." Quạ đen đáp.

Sau đó, nó nói ra một cái để cho hai người thở dài sự, Bất Diệt Kinh cộng phân thượng hạ hai thiên, bản hạ ở "Bất tử nơi", một cái vĩ đại mà đáng sợ vùng cấm.

Đi tới nơi đó, giống như chịu chết!

Từ cái tên liền có thể biết, hết sức bất phàm, được xưng bất tử cổ địa, có vô tận truyền thuyết cùng bí ẩn.

"Các ngươi nếu là triệt để luyện thành trên dưới hai thiên, đạt tới đại viên mãn cảnh, như vậy Bất Diệt Kinh sẽ từ hai biến mất, vĩnh kém xa mọc ra." Quạ đen nhắc nhở.

"Chỗ kia gọi bất tử nơi, nghe nói Đại đội trưởng sinh thế gia người đều muốn lui tránh, sẽ không tới gần, làm sao đi được bản hạ kinh văn?" Con kiến nhỏ có chút ủ rũ.

Năm đó, phụ thân hắn không biết có bản hạ, chỉ là suy đoán đoạt được kinh văn không hoàn chỉnh, nếu không, lấy phụ thân hắn vô thượng sức

chiến đấu có thể có thể đi bất tử nơi xông vào một lần, gặp gỡ một lần nơi đó sinh linh.

"Trước tiên luyện tốt hơn thiên, đầy đủ ngươi tu hành đến Chí Tôn, đừng quên phụ thân ngươi cũng chỉ sửa chữa bản thượng mà thôi, liền đặt chân Trường Sinh lĩnh vực." Thạch Hạo nói rằng, để hắn không muốn mơ tưởng xa vời, làm đến nơi đến chốn mấu chốt nhất, trước tiên trúc thật căn cơ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1301: Bại Hoại

Bất Diệt Kinh tới tay, Thạch Hạo cùng con kiến nhỏ cực kỳ thỏa mãn, mục đích chuyến đi này đạt đến, nội tâm tràn ngập thu hoạch vui sướng.

Tuy rằng có tiếc nuối, Bất Diệt Kinh bản hạ ở Bất Tử nơi, ở một cái cấm địa sinh mệnh bên trong, nhưng lấy bọn họ cảnh giới trước mắt còn không vội cần bản hạ.

Hiện tại, chỉ phải nỗ lực tu hành bản thượng liền được rồi!

"Các ngươi nên rời đi, nơi này lòng đất trấn áp sát khí quá nồng liệt, lâu dài ở lại sẽ bị ăn mòn, đối với thân thể không tốt." Quạ đen nhắc nhở.

Vùng đất này mai táng tiên dân hài cốt, thường ngày sát khí không hiện ra, nhưng là đặc thù thời điểm sẽ bạo phát, đến ở lúc đó Chí Tôn tới cũng phải vẻ mặt thảm biến.

"Đa tạ tiền bối!" Thạch Hạo hành đại lễ, chân thành ngỏ ý cảm ơn.

"Ta hi vọng ngươi có thể luyện thành Bất Diệt Kinh, đạt đến viên mãn cảnh!" Quạ đen nói rất chân thành, nhìn Thạch Hạo con ngươi.

"Ta sẽ thành công!" Thạch Hạo gật đầu, này đem phi thường gian nan, bởi vì còn muốn dính đến mặt khác năm hiệt kinh văn, tương lai cần phải đi Bất Tử nơi tìm kiếm.

"Này ngọn núi ngã xuống, liền như vậy mặc kệ sao?" Màu vàng con kiến nhỏ hỏi.

Dù sao, bọn họ ở đây chiếm được chỗ tốt, nhìn bất diệt phong sụp đổ, không nhịn được một tiếng thở dài.

"Không cần để ý tới, nếu là sẽ có một ngày thế giới một bờ khác người lại trở về, thấy cảnh này, còn tưởng rằng là bọn họ năm đó đánh gãy đây." Quạ đen nói rằng, đồng thời hóa thành một luồng khói đen, ở đây lao xuống, đem những kia cự thạch một lần nữa sắp xếp.

"Tiền bối, gặp lại!" Thạch Hạo xoay người.

Nhưng là, còn có thể nhìn thấy sao? Bởi vì, hắn biết cái này quạ đen đến tột cùng là cái gì!

Xoạt!

Ở sau lưng của bọn họ. Khói đen đoàn tụ, hóa thành quạ đen, nhưng cuối cùng lại ầm một tiếng nổ tung. Biến thành một tấm lại một tấm to lớn mặt, mang theo tuyệt vọng, mang theo thê thảm.

Cuối cùng, những này to lớn mặt làm mơ hồ, tiêu tan, trở thành sát khí, hóa thành từng sợi từng sợi. Chui vào lòng đất.

Bọn họ là chết trận anh linh, có chút nỗi lòng dù cho đi qua vạn cổ. Cũng khó có thể tiêu diệt, chết trận ở đây, có chút chấp niệm khó tiêu.

Một đám đáng thương người, một đám không sợ anh linh. Bọn họ muốn sau khi thấy người quật khởi, cọ rửa tiên dân sỉ nhục, chân chính đánh bại thế giới một bờ khác túc địch.

Dị vực người hủy diệt rồi phía bờ bên này tịnh thổ, sát hại những này chiến giả, càng là tiêu diệt người nhà của bọn họ, đời sau, đồ diệt thành không.

Đây là thiên cổ đại hận, dù cho chết đi, loại kia tuyệt vọng vẫn còn, hóa thành một loại đặc thù tâm tình. Ở thế gian này bồng bềnh.

Thạch Hạo đi xa, mơ hồ nếu như không có, còn có thể nghe được một thủ cổ lão hành khúc. Tuy rằng rất mơ hồ, thế nhưng loại kia bi tráng, loại kia thê lương, nhưng thẳng vào lòng của người ta phi bên trong.

Bọn họ thất bại, toàn bộ chết trận, vợ con cũng bởi vậy không người thủ hộ. Theo bị tàn sát, giết chóc trong thiên địa.

Trong lúc hoảng hốt. Thạch Hạo nhìn thấy một mảnh máu nhuộm đại địa, các tộc nam tử tham chiến, hết thảy phụ nữ trẻ em kêu khóc, kết quả nhưng là đại bại, liền suy nhược lão nhân còn có thiếu nữ cùng trẻ nhỏ các loại (chờ) đều bị giết diệt.

Tiên dân chết trận, toàn bộ diệt vong!

Đây chính là đáng thương tiên cổ, nguyên bản rất phồn thịnh, kết quả bị miễn cưỡng chôn vùi, bị thế giới một bờ khác máu người tẩy, tạo thành diệt thế thảm kịch.

"Đời này, ta không cho phép chuyện như vậy phát sinh!" Thạch Hạo trong lòng âm thầm thề, nắm chặt nắm đấm.

"Mẫu thân, ca ca, tỷ tỷ, ta nhớ các ngươi..." Màu vàng con kiến nhỏ con mắt đỏ chót, một bước vừa quay đầu lại, năm đó nó người thân chính là ở đây chết trận sao?

Nó khó có thể tiêu tan, xin thề nói: "Ta muốn trở nên mạnh hơn, giết vào thế giới một bờ khác, cho các ngươi báo thù, muốn vẫn chiến đấu tiếp, dù cho bỏ mình, cũng muốn cùng phụ thân như thế, trôi hết một giọt máu cuối cùng, giết dị vực các cường giả sợ hãi!"

Dọc theo đường trên, không có ngoài ý muốn, chưa từng nhìn thấy đặc biệt cảnh vật.

Trước kia tiến vào nơi đây thì, bọn họ nhìn thấy quá nhiều thi thể, liền chảy ra huyết đều còn mang theo nhiệt khí, là chân thật như vậy, phân không phân rõ được.

Thạch Hạo biết, bọn họ thấy được chân thực đã xảy ra sự, vậy thì là tiên dân cuối cùng kết cục!

Khốc liệt, lừng lẫy, bi liệt!

Đáng tiếc, đáng thương, đáng tiếc!

Bọn họ rời khỏi, từ khu cổ địa này đi ra ngoài, dọc theo sơn đạo, cất bước với mấy toà núi lớn hùng vĩ dưới.

"Trời ạ, ta không có nhìn lầm đi, đó là... Hoang, hắn lại sống sót đi ra rồi!" Có người không nhịn được kêu to.

Ở bên ngoài, còn có một chút người không có rời đi, một mực chờ đợi chờ tin tức, trên thực tế người thật sự còn không hề ít, lờ mờ, vây quanh ở núi lớn ở ngoài.

Bắc Hải bãi đá, có mấy toà cự thành, nhân khẩu đông đảo.

Tất cả mọi người đều cho rằng, Thạch Hạo tiến vào chung cực nơi tập luyện chắc chắn phải chết, không thể sống sót đi ra, đó là không cách nào nghịch cải kết cục.

Vì vậy, có thật nhiều người sớm rời đi, không muốn ở chỗ này lãng phí thời gian.

Nhưng là, Thạch Hạo xuất hiện, sống sót đi ra, đây tuyệt đối là kinh thiên chi biến, là chấn động Bắc Hải to lớn tin tức!

Từ không có người sống mà đi ra, nơi đó tràn ngập nguy hiểm, chung cực nơi tập luyện quá mức đáng sợ, căn bản không thể sống sót đi tới một lần.

Mà ngày hôm nay, có người đánh vỡ thần thoại, khai sáng một cái khó mà tin nổi tráng cử!

Ầm!

Nơi này sôi trào, tin tức hướng về bốn phương tám hướng bay đi, truyền tới các toà cự thành, lại hướng bắc Hải nơi sâu xa truyện đi.

"Lại có thể sống sót trở về, Hoang cũng thật là kỳ tài ngút trời!"

Thời khắc này, bất kỳ tán dương đều có vẻ trắng xám, chỗ đó xưa nay chưa từng có ai thành công, đi vào liền muốn tử, tối thiểu này một kỷ nguyên không người có thể xông.

Đừng nói là mọi người, chính là Thạch Hạo chính mình cũng đang cảm thán, hắn cảnh giới này gặp gỡ Hạc Vô Song, liều mạng cái lưỡng bại câu thương, song song chết đi. Hắn là biết đến, không người cùng cảnh giới ra vào siêu tuyệt phong các loại, tiến vào nơi tập luyện các loại, gặp được nguy hiểm cùng cảnh giới của hắn đối ứng với nhau.

Hắn có thể gặp phải Hạc Vô Song, đương đại những kia bá chủ nếu là đến, liền có thể sẽ gặp gỡ nửa bước bất hủ các loại (chờ)!

Dọc theo con đường này rất yên tĩnh, không có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Trên núi lớn quan tài cổ, còn có cái kia ngồi xếp bằng đoạn nhai trên mở to con mắt, khiến người ta hoài nghi có hay không sống lại xác ướp cổ cũng không có động tĩnh, mặc hắn đi ra.

Rốt cục rời khỏi nguy hiểm địa, Thạch Hạo thở dài một cái.

Hô!

Đột nhiên, đại gió thổi tới, một trận khói đen, đi kèm mưa rào tầm tã, tẩy quá bầu trời, che ngợp bầu trời, đem mấy toà cự sơn ngoại vi mặt đất nhấn chìm.

Chuyện này thực sự quá đột ngột. Khiến người ta khiếp sợ!

"Không tốt, là cái kia mấy toà trăm vạn năm không từng có người leo lên Thần sơn phát sinh ngụy biến, quỷ thành tiên. Là thật sự, chúng nó xuất hiện rồi!"

Có người kêu to, ở khu vực này gợi ra kinh hoảng, rất nhiều người nhanh chóng bỏ chạy.

Bởi vì, ở đây một vùng tăm tối, sương mù xám mông lung, cực kỳ ngột ngạt.

Chỉ có Thạch Hạo rõ ràng. Này tuyệt đối không phải quỷ thành tiên, không phải cái kia mấy toà trăm vạn năm qua không người leo lên đi Cổ Sơn phát sinh quỷ biện. Mà là có khác những sinh linh khác.

Cương phong liệt thiên, rất nhanh Thạch Hạo bị gió to bao bọc mang tới vực ngoại.

Đứng ở chỗ này, ngóng nhìn vũ trụ tinh không, sâu sắc cảm giác được cá nhân nhỏ bé.

"Là các ngươi!" Thạch Hạo mi tâm xuất hiện một tia hắc tuyến. Vẻ mặt khó coi.

Đối diện có hai người, một già một trẻ, lão giả không quen biết, tóc thưa thớt, trắng sáng như tuyết, đầy mặt đều là nếp nhăn, lão đều có thể nghe thấy được một luồng mục nát mùi vị, vừa nhìn liền biết sống không được thời gian bao lâu.

Cho tới người trẻ tuổi kia, Thạch Hạo nhận thức. Ngay khi trước đây không lâu còn từng ở Thiên Thần thư viện giao thủ, bị hắn đánh miệng phun máu tươi, suýt chút nữa chết đi. Tên là Vương Mãng Long.

Đây là trường sinh thế gia người của Vương gia, là Vương Hi tộc nhân.

"Các ngươi đây là ý gì?" Thạch Hạo hỏi.

"Ta muốn ngươi nên rõ ràng!" Vương Mãng Long vẻ mặt lạnh lẽo, mang theo sát ý, còn có một loại khốc liệt oán khí.

Thạch Hạo trong lòng rét run, Vương gia cũng thật là dám ra tay, phải ở

chỗ này diệt trừ hắn không?

"Ta bị các ngươi Vương gia đẩy vào Thái Sơ cổ quáng. Ngàn cân treo sợi tóc, càng bị coi làm nô tài. Vẫn là các ngươi áp chế cùng nhằm vào ta, hiện tại còn muốn đuổi tận giết tuyệt sao?" Thạch Hạo hỏi.

"Ha ha, người trẻ tuổi ngươi rất tốt, thiên phú siêu tuyệt, khiến người ta kính nể. Nhưng cũng chính bởi vì vậy, ngươi để rất nhiều người sợ sệt, một khi mặc ngươi tiếp tục trưởng thành, chỉ sợ ta Vương gia cũng phải có đại họa." Ông lão kia nói chuyện, tuy rằng khiến người ta cảm thấy hắn nửa thân thể đều xuống mồ, tùy thời sẽ chết đi, nhưng lời nói thanh như chuông vàng ở nổ vang, chấn động người khí huyết sôi trào!

"Các ngươi như vậy giết ta, không cảm thấy quá bỉ ổi sao? Ngoài ra, nếu như bị Thiên Thần thư viện Đại trưởng lão biết, các ngươi có thể sống sao?" Thạch Hạo lạnh lùng nhìn bọn họ.

"Ai sẽ biết là chúng ta gây nên, tất cả mọi người đều thấy được, là cái kia mấy toà trăm vạn năm không người leo lên đi Thần sơn phát sinh ngụy biến, dẫn đến ngươi mất tích, tử vong." Vương gia lão giả cười híp mắt.

"Tự cho là thủ đoạn thông thiên, thế nhưng, cõi đời này rất khó có bí mật, lấy Đại trưởng lão công tham tạo hóa tu vi, nhất định sẽ hiểu rõ tất cả!" Thạch Hạo nói rằng.

"Vì tộc nhân, vì trừ tận gốc mầm hoạ, dù cho bị cái kia lão gia hoả biết thì đã có sao, khi đó ngươi đã chết rồi, lẽ nào hắn vẫn đúng là muốn theo ta Vương gia khai chiến không?" Vương Mãng Long cười gằn.

"Ngươi cho rằng ta chết đi sau, ngươi còn có thể sống sao?" Thạch Hạo lạnh lùng nói.

"Ta sớm có giác ngộ, ở Thiên Thần thư viện khiêu khích ngươi, ta là cố ý, phụng mệnh làm việc. Ở nơi đó kết làm cừu hận, lưu cái lời dẫn, ở đây giết ngươi mới có vẻ hợp tình hợp lý!" Vương Mãng Long sắc mặt trắng

bệch, oán hận nhìn chằm chằm Thạch Hạo, nói: "Thiên Thần thư viện lão nhân kia thật muốn vấn tội, hắn cũng chỉ có thể tra được là ta tâm có oán giận, vì báo thù mà diệt trừ ngươi. Ở tình huống như vậy, vì đại cục, hắn sẽ không theo ta Vương gia triệt để trở mặt, nhiều nhất chính là giết ta!"

"Còn có lão hủ, ngược lại cũng muốn chết, không mấy năm có thể sống, cũng đồng ý vì ngươi chôn cùng." Vương gia ông lão kia cười ha ha, mang theo một loại nội liễm âm u cùng sát ý, nhìn chằm chằm Thạch Hạo.

Thạch Hạo sắc mặt càng ngày càng lạnh lẽo, nói: "Các ngươi liền hận ta như vậy sao, không tiếc chính mình chôn vùi tính mạng, cũng phải trừ hết ta?"

"Nguyên bản không cái gì, nhưng là ngươi trưởng thành quá nhanh, còn tiếp tục như vậy, sớm muộn cũng có một ngày sẽ đối với ta Vương gia tạo thành uy hiếp, là cái gieo vạ, không bằng kịp lúc đánh giết." Lão giả mang theo ý cười nói rằng.

Hắn rất trắng ra, chính là muốn bóp chết kỳ tài, sớm gạt bỏ, phòng ngừa tương lai phát sinh không thể đoán được tai họa.

Này đủ để chứng minh trường sinh thế gia Vương gia có cỡ nào lưu ý Thạch Hạo, tự thân là quái vật khổng lồ, nhưng là vì giết hắn, đều nếu không tiếc bỏ qua tộc nhân.

"Thế giới một bờ khác người nhanh muốn xâm lấn, mà ta tính được là một cái nhân vật cấp độ hạt giống, ta nếu bất tử, ngày khác sau khi đột phá, tự tin có thể phát huy ra tác dụng cực lớn." Thạch Hạo bằng phẳng nói rằng.

"Chuyện cười, chính là sợ ngươi quật khởi, mới muốn giết ngươi, chẳng lẽ còn trơ mắt nhìn ngươi trở nên mạnh mẽ?!" Lão giả cười ha ha.

"Ngươi..." Thạch Hạo sắc mặt phát lạnh, nói: "Ngươi liền không cân nhắc thế giới một bờ khác kẻ địch sao?!"

"Quản hắn trời đất sụp đổ, hồng thủy ngập trời, có hay không sinh linh

đồ thán theo chúng ta có quan hệ gì? Chỉ cần ta trường sinh thế gia Vương gia cố gắng tồn tại là có thể, thế giới một bờ khác người xâm nhập, mắc mớ gì đến chúng ta!" Lão giả cười gằn.

"Ngươi đang nói cái gì?!" Thạch Hạo quát lớn.

"Người trẻ tuổi ngươi quá ngây thơ, thật sự cho rằng hết thảy trường sinh thế gia đều muốn cùng dị vực quyết một trận tử chiến sao, trường sinh thế gia mặc dù có thể trường tồn, từ trên một kỷ nguyên bình yên vượt qua, mỗi người có thủ đoạn, mỗi người có đạo lý!" Lão giả thản nhiên nói, thế nhưng là khiến người ta không rét mà run.

"Ngươi..." Thạch Hạo kinh nộ, cái lão gia hỏa này lời nói nói quá rõ, bọn họ đáng chém!

"Ư, ngươi tiến vào chung cực nơi tập luyện, lại có thể Bất Tử, hoàn hảo sống sót đi ra, nói vậy chiếm được thứ ngươi muốn chứ?" Lão giả nói rằng, sau đó ha ha cười nói: "Lấy ra đi, có thể hai người chúng ta sẽ vì ngươi chôn cùng, nhưng không phải hiện tại, trước đem ngươi đạt được nghịch thiên tạo hóa đuổi về ta Vương gia."

"Lão thất phu, các ngươi Vương gia đám người kia thực sự là bại hoại!" Thạch Hạo cắn răng nói rằng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1302: Dẫn Xà Xuất Động

Thạch Hạo cảm thấy thân thể toả nhiệt, huyết dịch lưu động mãnh liệt, sắc mặt đỏ lên, nổi giận đùng đùng, thật sự nộ đến mức tận cùng, sôi trào rồi!

Vương gia, càng dám như thế!

Giết hắn là tiểu, tâm tư của bọn họ quá thâm trầm, này đáng sợ hơn, không hợp nhau thế giới một bờ khác người, ngược lại khả năng có cấu kết, chuyện này quả thật là ma quỷ, bại hoại!

Chẳng trách ở chung cực nơi tập luyện thì, con quạ đen kia nhắc tới Trường Sinh thế gia thì, tiếng cười như vậy chói tai, này ở trong có không muốn người biết dơ bẩn cùng bí mật.

Trường Sinh thế gia, từng cái từng cái quá huy hoàng, cực điểm óng ánh, nhưng là ai có có thể nghĩ đến có mấy người sẽ là lần này tâm tư, khiến người ta không rét mà run.

"A, không nên kích động, tỉnh táo một chút." Cái kia tỏ rõ vẻ nếp nhăn ông lão cười ha ha, không một chút nào sinh nộ, bị mắng làm bại hoại còn rất bình tĩnh, nói: "Người trẻ tuổi ngươi thực sự là quá thuần phác, thế giới này không phải lấy trắng đen đến luận, càng nhiều chính là xen vào hai người u ám, đây mới là thế giới chân thực sắc thái."

"Phúc sào bên dưới không xong trứng, các ngươi tự cho là có thể trường tồn, thế nhưng thế giới một bờ khác sinh linh sẽ thả tâm sao, có một ngày tất nhiên sẽ diệt trừ bọn ngươi!" Thạch Hạo quát lớn.

"Ngươi cả nghĩ quá rồi, thế giới này so với ngươi tưởng tượng phức tạp, Cửu Thiên Thập Địa có thể không chỉ chúng ta một cái Trường Sinh thế gia,

cũng không phải là đều là tử chiến giãy dụa hạ xuống kết quả, mức độ phức tạp vượt quá sự tưởng tượng của ngươi." Lão già này cười híp mắt, thế nhưng là làm cho người ta càng thêm thâm độc cùng lạnh giá cảm giác, dường như một cái tuổi già rắn độc.

"Nói nhiều như vậy làm chi, sớm một chút tiêu diệt hắn, không có cần thiết để hắn khi (làm) quỷ minh bạch!" Vương Mãng Long nói rằng, trong mắt mang theo oán hận, lệ khí rất nặng.

Bởi vì, hắn biết, một khi giết chết Thạch Hạo, có thể trong thời gian ngắn sẽ không bị người biết, nhưng sớm muộn cũng có một ngày sẽ bị Chí Cường giả hiểu rõ. Đến vào lúc ấy, hắn chắc chắn phải chết, cũng bị đẩy ra ngoài khi (làm) kẻ thế mạng.

Đây là một cái khổ sai, muốn đánh đổi mạng sống đánh đổi, vì lẽ đó hắn hận thấu Thạch Hạo, dù cho là bởi vì bọn họ chủ động tới giết đối phương, nhưng cũng đem hết thảy những này đều do ở Thạch Hạo trên đầu.

"Vẫn là như vậy kích động, không có tiến bộ." Ông lão liếc Vương Mãng Long một chút, có chút bất mãn, cũng rốt cuộc biết tộc nhân vì sao lựa chọn hi sinh hắn.

Lão già này chính mình không đáng kể sinh tử, bởi vì tuổi thọ khô cạn, một năm nửa năm bên trong liền muốn tọa hóa, từ lâu hoạt đủ cửu, đối với tử không úy kỵ.

"Lấy ra!" Hắn lúc này không khách khí nữa, trực tiếp bức bách Thạch Hạo, bởi vì hắn biết, đối phương khẳng định được ghê gớm nghịch thiên đồ vật.

"Thật không biết xấu hổ, trên đời lại có các ngươi như thế dơ bẩn người, vừa nãy xấu xí sắc mặt tất cả đều bị ta đặt ở trong mắt." Màu vàng con kiến nhỏ tức giận.

"Ha ha, thiếu một chút liền quên, ngươi không mở miệng thật là có điểm

sơ sẩy." Nét cười của ông lão có chút lạnh, nhìn chằm chằm Thạch Hạo trên đầu vai Thiên Giác Nghĩ, nói: "Cỡ nào báu vật chủng tộc a, giàu có sắc thái truyền kỳ, được xưng dòng máu mạnh nhất một trong, lực cực điểm huyết khiến người ta ngóng trông a. Được ngươi liền vượt qua tất cả, ngày sau ta Vương gia thì có một con Thiên Giác Nghĩ, có thể lúc nào cũng cung cấp vô thượng bảo huyết, hậu bối con cháu sẽ hiện ra rất nhiều siêu cấp nhân vật."

Nghe tới như thế tham lam lời nói, tiểu Thiên Giác Nghĩ khí đến run cầm cập, thực sự là lửa giận dâng trào, người này quá đáng thẹn, lại có thể nói ra không biết xấu hổ như vậy.

"Lão bất tử, ngươi nằm mơ! Ta thật hoài nghi, năm đó Tiên cổ những năm cuối một trận chiến, thế giới này sở dĩ sẽ diệt, có phải là các ngươi đám người kia đưa đến tác dụng gì, tham lam tuyệt đối có thể để cho các ngươi làm ra bất kỳ cái gì buồn nôn sự." Màu vàng con kiến nhỏ giọng căm hận nói.

"Quá đơn thuần, những câu chuyện này không thích hợp với ngươi." Ông lão không lại theo chân nó nhiều lời, mà là nhìn về phía Thạch Hạo, nói: "Ngươi là người thứ nhất từ Thiên Thần Thư Viện dưới Tiên phủ bên trong đi ra, vội vội vàng vàng chạy tới Bắc Hải, khẳng định là bởi vì nơi này có thứ quan trọng hơn, giao ra đây đi."

Đến giờ phút này rồi, hắn không cần cái gì che giấu, ngữ khí lạnh nhạt, biểu hiện âm lãnh, không thể nghi ngờ, bức bách Thạch Hạo giao ra có chiếm được đồ vật!

"Cút!"

Thạch Hạo chỉ có một chữ như vậy, bởi vì hắn thực sự là cảm thấy người như thế quá bỉ ổi cùng đáng thẹn, uổng là này giới sinh linh, cái này gia tộc từ gốc rễ trên mục nát.

Có thể nói, đáng sợ như vậy Trường Sinh thế gia không xứng nắm giữ huy hoàng, bọn họ là kinh khủng nhất u ác tính.

"Ta thực sự là không thể nào hiểu được, đại trưởng lão các loại (chờ) vì sao không liên hợp lại, tiêu diệt các ngươi như vậy gia tộc!" Thạch Hạo kìm nén một luồng khí.

"Ta nói rồi, này cũng không phải một cái trắng đen thế giới, trắng cùng đen càng nhiều chính là u ám, làm người sắc thái quá thẳng thắn, cả thế gian đều không tha cho." Ông lão này thản nhiên nói, lấy một bộ giáo huấn giọng điệu nói rằng: "Kỳ thực ngươi cũng cả nghĩ quá rồi, bộ tộc ta cũng không có cùng dị vực liên thủ, năm đó đỉnh phá thiên cũng chính là bàn xong xuôi một chút điều kiện mà thôi."

Dựa theo hắn từng nói, Vương gia vẫn không có vượt qua quá cái kia tuyến!

Thạch Hạo từng nghe nói, năm đó có chút Trường Sinh thế gia hai bên không giúp bên nào, ký kết Bất Hủ khế ước, ngày xưa Vương gia có thể chính là như vậy một cái bộ tộc.

"Được rồi, ta không muốn lại nhìn tới miệng của ngươi mặt!" Thạch Hạo lạnh giọng nói rằng.

"Nhãi con, ngươi còn theo ta sĩ diện, đem chiếm được đồ vật giao ra đây, nếu không ta để ngươi dở sống dở chết!" Vào lúc này, ông lão trở mặt, mất kiên trì.

"Sớm nên như vậy, khách khí với hắn cái gì, trực tiếp trấn áp, ta rất muốn một cước đạp ở trên mặt của hắn, cũng nhìn một chút hắn nằm rạp trên mặt đất thì dáng vẻ." Vương Mãng Long nói rằng, hắn ở Thiên Thần Thư Viện thì bị Thạch Hạo một cái tát đập cằm đều vỡ nát, hận thấu đối phương.

Lần này vì đánh gục này gieo vạ, hắn có thể sẽ vì vậy mà tử, nhất định không có kết quả tốt, tự nhiên cực kỳ oán độc.

Ông lão vẻ mặt âm lãnh, ép tới đằng trước, nhưng cũng cẩn thận từng li từng tí một, không phải lo lắng Thạch Hạo thực lực, mà là sợ hắn quá mức

cương liệt, hủy diệt đoạt được.

Nếu là vô thượng kinh văn, hoặc là cổ đại đạo thư các loại, những thứ đó rất có thể sẽ theo thiếu niên này tự bạo mà hoàn toàn biến mất, vậy thì cái được không đủ bù đắp cái mất.

Vì lẽ đó, từ vừa mới bắt đầu đến hiện tại, hắn vẫn cùng Thạch Hạo trò chuyện, tận lực trước tiên ổn định hắn.

Trong bóng tối, hắn đã ở thi pháp, vùng hư không này mơ hồ, lờ mờ, sương mù bốc hơi, vực ngoại khu vực này bị cầm cố!

"Ha ha, người trẻ tuổi, kỳ thực ngươi có thể thể diện tử, đem đồ vật giao ra đây, ta sẽ không dằn vặt ngươi." Ông lão mỉm cười nói, tất cả tất cả đều nằm trong lòng bàn tay.

"Ngươi biết, ta chiếm được chính là cái gì không? Bất Diệt Kinh!" Thạch Hạo rất trực tiếp, nói ra như vậy một bộ kinh văn tên!

Đùng!

Hư không như là có một tia chớp xẹt qua, đối diện một già một trẻ lúc này đều hoá đá, sau đó run rẩy một hồi, đó là kích động, ánh mắt cực kỳ nóng bỏng, tràn ngập tham lam ánh sáng.

"Giao ra đây!" Vương Mãng Long gầm nhẹ.

"Chư vị, các ngươi nếu không ra, bộ kinh văn này hơn nửa liền muốn đổi chủ, trở thành Vương gia trấn tộc chi học!" Thạch Hạo hướng về phía xa xa nói rằng.

"Hả?" Ông lão cả kinh, bất quá hắn cẩn thận cảm ứng, cũng không phát hiện.

"Thật không có sao, không ra, kinh văn lập tức khó giữ được." Thạch Hạo nói rằng, hắn cũng không có phát hiện có người ở đây, chỉ là ở đánh

cược, cho rằng nếu người của Vương gia cùng đến chỗ này, có thể còn có thể có cái khác thế gia.

"Nhãi con, thiếu gào to, mau chóng giao kinh văn, không phải vậy để ngươi sống không bằng chết!" Vương gia ông lão ánh mắt nham hiểm, kéo xuống hết thảy ngụy trang.

"Không biết chết sống đồ vật, còn muốn lừa chúng ta, ngươi quá ngây thơ, vào lúc này ai có thể sẽ đến cứu ngươi!" Vương Mãng Long cười gằn.

Bỗng nhiên, hư không một trận run rẩy, dường như liên y gợn sóng khuếch tán, có người mạnh mẽ đột phá Vương gia ông lão cầm cố hư không, để trong này cấm chế tan rã.

Một cái ngân bào người xuất hiện, cả người đều phát sinh ánh bạc, cả khuôn mặt đều bị màu bạc khôi giáp bao trùm, thậm chí ngay cả con mắt đều không có lộ ra, khí tức cường đại, đột ngột xuất hiện.

"Vì Bất Diệt Kinh, bản tọa cũng ngồi không yên." Bỗng nhiên, một hướng khác lại có người mở miệng, một cái bị khói đen bao phủ bóng người cũng đi tới.

Sau đó, lại có một đoàn ánh sáng xanh lục hiện lên, mơ mơ hồ hồ, bao vây một cái sinh linh mạnh mẽ.

Đúng vào lúc này, trước sau xuất hiện ba đại cao thủ, nhưng cũng không phải người cùng một con đường, ở đây đối lập, đều là nhân nghe được Bất Diệt Kinh mà hiện thân!

Vương gia ông lão sắc mặt khó coi, hắn không nghĩ tới, trong bóng tối lại còn có ba cái nhân vật đáng sợ, liền hắn đều không có phát hiện, này thật sự là lớn ý.

"Ta chỉ cần kinh văn, người không muốn." Quanh thân bị bộ giáp màu bạc bao trùm người nói rằng.

"Đồng dạng!"

"Ta cũng như vậy!"

Mặt khác hai đại cường giả cũng là như thế, đều là kinh văn mà tới.

"Ba vị đạo hữu, chuyện này dễ thương lượng, chúng ta có thể mang kinh văn sao chép bốn phần, một phương một phần, người do ta đến giết!" Vương gia ông lão nói rằng.

Ba đại cao thủ trầm mặc, không có mở miệng.

Vương gia ông lão nhất thời cười ha ha, nói: "Liền quyết định như thế rồi!"

Sau đó, hắn đột nhiên mà xoay người, nhìn chằm chằm Thạch Hạo, nói: "Nhãi con, ngươi vì ta rước lấy phiền phức, ta sẽ không để cho ngươi chết thống khoái đi!"

"Huyền Tổ, đem bắt giữ hắn, do ta đến dằn vặt hắn!" Vương Mãng Long nóng lòng muốn thử, hận không thể lập tức một cước đem Thạch Hạo đạp ở dưới bàn chân.

Thạch Hạo như trước bình tĩnh, nhìn một chút chu mấy người này, không để ý đến Vương gia một già một trẻ, mà là đối với ba đại cao thủ mở miệng, nói: "Nguyên Thanh cũng tới sao, ngàn vạn muốn ở a, không phải vậy quá để ta thất vọng rồi!"

Hả?

Tất cả mọi người đều ngẩn ra, sau đó cảm thấy không đúng lắm, Hoang làm sao sẽ trấn định như thế, càng là một bộ vẻ không có gì sợ.

Gay go!

Bọn họ nhạy cảm cảm thấy, sự tình không đúng lắm!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1303: Không Thể Vượt Qua Một Cái Tuyến

Một người trẻ tuổi mà thôi, rõ ràng thân hãm tuyệt cảnh bên trong, lại là bộ này tư thái, không hốt hoảng chút nào, cũng như là coi bọn họ là cái thớt gỗ chi thịt, đây tuyệt đối muốn ồn ào yêu!

"Ngươi dọa sợ sao, ở đây giả ngây giả dại, quản thí dùng!" Vương Mãng Long rất thô bạo nói rằng.

Nhưng mà, bất kể là mới tới ba đại cường giả, vẫn là Vương gia vị kia tuổi thọ không có bao nhiêu lão gia hoả đều rất trầm mặc, nội tâm bất an, ở cẩn thận cảm ứng tình huống chung quanh.

Nhưng là, không có bất kỳ phát hiện nào, trừ phi người tới mạnh mẽ hơn bọn họ rất nhiều!

"Người trẻ tuổi, giả thần giả quỷ rất thú vị sao?" Vương gia ông lão lạnh lẽo âm trầm nói rằng, ánh mắt âm sâm.,

"Ngươi sợ?" Thạch Hạo bình tĩnh, nhìn quét bọn họ, càng ngày càng trấn định.

Đúng là hắn bả vai màu vàng con kiến nhỏ vô cùng căng thẳng, nó cảm thấy Thạch Hạo như vậy xướng kế bỏ thành trống, căn bản là không có thể giải quyết vấn đề, đến cuối cùng tử sẽ rất thảm.

"Đốt!"

Vương gia ông lão khẽ quát, ở cái miệng của hắn bên trong xuất hiện liên y, cấp tốc hướng về bốn phương tám hướng truyện đi, này tương tự với dơi một mạch thần thông, có thể thăm dò có hay không có địch thủ tiềm tàng.

Một lát sau, thần sắc hắn lạnh lẽo, nói: "Ngươi này nhãi con, ở lừa bịp chúng ta, muốn tìm cái chết sao?"

Hắn nổi giận, bởi vì lại bị một tên tiểu bối cho sái, xuyên thấu qua dơi một mạch thần thông có thể vững tin, phụ cận không có đại cao thủ, nơi này rất bình tĩnh.

Nếu như ngay cả loại thần thuật này đều kiểm tra không ra này trống rỗng vực ngoại, người đến kia liền thật đáng sợ.

Mặt khác ba đại cao thủ cũng hơi thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy là quá cẩn thận, chính mình doạ chính mình, đây là vực ngoại, còn có thể đưa tới cái gì vô thượng cao thủ hay sao?

"Tiểu tử, ta cho ngươi cơ hội, có thể chính ngươi điếc không sợ súng, dám lừa gạt chúng ta, hiện tại muốn mạng của ngươi!" Vương gia ông lão trực tiếp ra tay.

Hắn dò ra cánh tay, mở ra năm ngón tay, hướng về Thạch Hạo cái cổ chộp tới, đây là muốn như xách con gà con bình thường đem hắn nắm lên, sau đó mạnh mẽ làm nhục!

"Mẹ!" Màu vàng con kiến nhỏ gầm lên, nó là Thập Hung đời sau, lần thứ nhất nhìn thấy như thế bất công sự còn có đáng ghê tởm người, đều là này giới tu sĩ, nhưng muốn bên trong háo.

Thậm chí, nó có lý do hoài nghi, Vương gia cấu kết dị vực người.

"Cái gì kỳ tài, cái gì thiên kiêu, lão phu hôm nay muốn một tay che trời, bóp chết thiên tài, để ngươi bỏ không thiên cổ hận!" Vương gia ông lão lạnh giọng nói.

Hiện tại không nể mặt mũi, thần sắc hắn cực kỳ âm lãnh, đáng sợ cực điểm, thay đổi trước kia cười híp mắt dáng vẻ.

"Ha ha..." Bên cạnh, Vương Mãng Long cười to, cực kỳ khoái ý.

Thạch Hạo nhẹ nhàng thở dài, nói: "Các ngươi đang buộc ta!"

"Giả thần giả quỷ!" Đang lúc này, khoanh tay đứng nhìn ba đại cao thủ có người không nhịn được mở miệng, không tin hắn có thể nhảy ra cái gì bọt nước.

Răng rắc!

Đối với này, Thạch Hạo chỉ là bóp nát một khối cổ ngọc, từ ở trong phát sinh một tia lại một tia hào quang, phi thường nhu hòa, mang theo linh hồn sức mạnh.

"Dưỡng Tiên ngọc!" Thời khắc này, Vương gia ông lão biến sắc, không nhịn được kêu to một tiếng.

Hắn tuy rằng chưa từng thấy, thế nhưng lại lập tức đoán được, đây là trong truyền thuyết báu vật cấp vật liệu, có thể dưỡng hồn, có thể bảo vệ Nguyên Thần.

Vật này cực kỳ quý giá, chính là một ít mạnh mẽ Chí Tôn đều chưa từng từng thấy!

Thứ này chỉ ở trong truyền thuyết xuất hiện, ghi chép ở cốt thư trên.

Mặt khác ba đại cao thủ cũng tại chỗ biến sắc, thậm chí có người muốn lập tức đào tẩu, không muốn ở nơi này ở lại.

"Nếu đến rồi, liền chớ vội đi." Một cái thanh âm bình thản truyền ra.

Dưỡng Tiên ngọc bị nặn ra sau, từng sợi từng sợi hào quang đan xen vào nhau, tạo thành một bóng người, tiên phong đạo cốt, từ mi thiện mục, hạc phát đồng nhan, chính là Thiên Thần Thư Viện Đại trưởng lão!

Vương gia ông lão sợ hãi đến vong hồn đều mạo, hắn dò ra bàn tay lớn kia đã đến Thạch Hạo cổ trước, nhưng là miễn cưỡng ngừng lại.

Dù như thế nào, hắn cũng không nghĩ tới ở đây gặp được vị này nhân vật

cái thế!

Bên cạnh hắn Vương Mãng Long càng là há hốc mồm, nhịn không được run rẩy, tại sao lại như vậy, cái này bễ nghễ Cửu Thiên Thập Địa lão nhân làm sao đi theo Thạch Hạo bên người.

"Ầm!"

Đại trưởng lão giơ tay, đem Vương gia ông lão dò tới bàn tay lớn kia một cái đập nát, tại chỗ liền hóa thành tro bụi, để hắn a hét thảm một tiếng.

Sau đó, đại trưởng lão xoay tay, đem hắn một cái vồ tới, dường như thu con gà con, liền lại như hắn vốn là muốn nhằm vào Thạch Hạo như vậy.

"Các ngươi Vương gia bàn tay quá dài đi!" Đại trưởng lão lạnh lùng nói, thời khắc này thật sự nổi giận.

Đồng thời, hắn một tiếng gào to, vừa nãy muốn chạy trốn ba đại cao thủ thân thể rung bần bật, đều một trận lay động, không cách nào rời đi nơi đây.

"Tiền bối!" Một người trong đó run giọng nói.

Ai cũng không nghĩ tới, đại trưởng lão sẽ xuất hiện, rất rõ ràng đây là hắn một đạo linh thân, cũng không phải là bản thể, giấu ở dưỡng Tiên ngọc bên trong, bảo vệ Thạch Hạo.

Từ nơi này tuyệt đối có thể thấy được, đại trưởng lão đối với Thạch Hạo quá để ý, hắn là cao quý cỡ nào thân phận, ở này Cửu Thiên Thập Địa bên trong không có mấy người có thể so với, có thể hiện tại lại vì một người thiếu niên hạ mình hàng quý, cam nguyện như vậy.

Lúc này, Vương Mãng Long suýt nữa ngã trên mặt đất, cũng không còn vừa nãy vẻ quyết tâm.

Cho tới Vương gia ông lão này, trước đây không lâu còn rất bình tĩnh, tất cả tất cả đều nằm trong lòng bàn tay dáng vẻ, hiện tại thì lại sắc mặt trắng

bệch, khó có thể nói ra lời. Hắn bị đại trưởng lão nhấc theo, khó có thể tránh động đậy, chênh lệch thực sự quá lớn.

Thạch Hạo tự nhiên không sợ, đang đi tới Bắc Hải trước, cùng đại trưởng lão mật đàm thì, hắn liền đang lo lắng sẽ bị người nhìn chằm chằm, kết quả đại trưởng lão cho hắn một khối dưỡng Tiên ngọc, nói có thể bảo vệ hắn chu toàn.

Này dưỡng Tiên ngọc cực kỳ thần kỳ, linh thân có thể phân giải ở bên trong, ẩn náu ở trong, ngoại giới không cách nào nhận biết, thời khắc mấu chốt có thể gây dựng lại hồn thể!

"Xoạt!" Đại trưởng lão trong nháy mắt, cái kia ba đại cao thủ giáp trụ, mặt nạ toàn bộ hóa thành tro bụi, triệt để lộ ra thật khuôn mặt, đều tóc trắng xoá, đều là tiền bối nhân vật.

"Đáng tiếc a, thật không có Nguyên Thanh." Thạch Hạo thở dài.

Trước kia phòng bị kỳ thực là Nguyên Thanh, không nghĩ tới hắn tương lai, mà người của Vương gia trở thành chủ lực.

Cho tới ba người này, Thạch Hạo cũng không nhận ra.

"Các ngươi này ba cái gia tộc cũng đều phân biệt có người đến, thật là làm cho ta thất vọng a." Đại trưởng lão nhắm hai mắt lại.

"Tiền bối khoan dung, chúng ta cũng không phải muốn hại chết Hoang, chỉ là muốn nhìn một chút hắn vội vội vàng vàng chạy tới Bắc Hải phải làm gì." Một người vội vàng giải thích.

Hiển nhiên, Thạch Hạo rời đi Thiên Thần Thư Viện phía dưới tiên gia động phủ, gây nên sự chú ý của bọn họ, xuất phát từ hiếu kỳ, xuất phát từ tham lam, bọn họ cùng đi theo.

Đại trưởng lão phút chốc mở mắt ra, nói: "Các ngươi tự tuyệt đi, ta tiện lợi chưa từng xảy ra gì cả."

"Cái gì?!" Ba người kêu to, lại là sợ hãi, vừa khiếp sợ, ba người bọn họ thân phận đều không phải bình thường, đến từ cổ lão nhất mà mạnh mẽ gia tộc.

Nhưng là, đại trưởng lão lại muốn bức tử bọn họ!

"Có chút điểm mấu chốt là không thể bước qua, ta không muốn cùng nhà của các ngươi tộc trở mặt, thế nhưng bọn ngươi cũng muốn làm cái kết thúc, cho ta một câu trả lời hợp lý!" Đại trưởng lão lạnh giọng nói.

Ba người tuyệt vọng, rõ ràng đại trưởng lão ý chí, đây là muốn giết gà dọa khỉ, vì Thạch Hạo ra mặt, muốn bắt ba vị cường giả đánh chết!

Bọn họ tuyệt đối xem như là đại nhân vật, dù cho là ở trên chín tầng trời, thân phận cũng vô cùng siêu nhiên, có thể kết quả nhưng muốn vì vậy mà chôn vùi đi tính mạng!

"Không muốn tự mình động thủ sao?" Đại trưởng lão hỏi.

Đang khi nói chuyện, phốc phốc phốc ba tiếng, đại trưởng lão phun ra một vầng Ngân hà, hóa thành một thanh kiếm thần, đem bọn họ chém thành mưa ánh sáng, hóa thành tro tàn!

Vô cùng thẳng thắn, đại trưởng lão không chút lưu tình, ba đại cao thủ liền như thế chết rồi, bị đại trưởng lão đánh gục!

"Ngươi..." Vương gia ông lão sắc mặt trắng bệch, tỏ rõ vẻ nếp nhăn đều đang run rẩy.

"Ầm!"

Đại trưởng lão xoay tay liền đem hắn đại nửa thân thể đập thành tro bụi, lười đối với hắn nói thêm cái gì, chỉ để lại một cái đầu lâu, thế nhưng bên trong Nguyên Thần đã đốt cháy sạch sẽ.

Trực tiếp xoá bỏ, phi thường quả đoán!

"A..." Vương Mãng Long sợ hãi đến kêu to, lạnh cả người, hắn thực sự là sợ hãi, vị kia đại trưởng lão nhìn tiên phong đạo cốt, nhưng là giết lên người đến con mắt đều không nháy mắt một thoáng, như vậy bốn đại cao thủ ở trước mặt hắn hãy cùng giun dế giống như, giết hào dễ như ăn bánh.

Thạch Hạo tiến lên, một quyền đánh tới, cương phong mãnh liệt, bầu trời run lên.

Vương Mãng Long ngăn cản, tuy biết không địch lại, nhưng cũng không muốn bó tay chờ chết, có thể đây là phí công.

Phù một tiếng, hắn bị Thạch Hạo nén giận một quyền đánh nổ, ngăn cản ở trước hai tay còn có đầu lâu dường như dưa hấu nát giống như phù một tiếng vỡ nát, chết oan chết uổng, lưu lại tàn thi.

"Đi, đi Vương gia!" Đại trưởng lão nói rằng.

Hắn vung một cái ống tay áo, quang vụ mịt mờ, bao phủ người nhà họ Vương hai cỗ tàn thi, muốn dẫn đến nên gia tộc.

"Đại trưởng lão!" Thạch Hạo chấn động trong lòng, há miệng, muốn nói cái gì, đại trưởng lão vì hắn làm quá nhiều, hiện tại lại mạnh hơn xông Vương gia!

"Không cần nhiều lời, ta muốn cho có mấy người rõ ràng, có chút điểm mấu chốt là không thể bước qua, có mấy người không phải bọn họ năng động!" Đại trưởng lão rất quả quyết nói rằng.

Hô!

Thiên phong cuồn cuộn, đại trưởng lão mang theo Thạch Hạo ra đi, vỡ ra bầu trời, vượt qua Càn Khôn, trực tiếp chạy về cái kia cổ lão mà mạnh mẽ cực điểm Trường Sinh thế gia!

Thạch Hạo kích động, càng có một loại cảm động, đồng thời nhiệt huyết dâng trào, đại trưởng lão vì hắn ra mặt,, đây là muốn đi Vương gia hưng binh

vấn tội, muốn nhằm vào một cái Bất Hủ Trường Sinh thế gia!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1304: Đại Trưởng Lão Uy Thế

Gió to gào thét, quyển vang chín tầng trời phong vân!

Đại Trường Lão dường như một con chim bằng, gió lốc mà đi, nhấc chân cất bước, nhảy lên chính là mấy vạn dặm, tốc độ của hắn quá nhanh, vượt qua tưởng tượng.

Hơn nữa, này còn không là cực hạn, tốc độ còn đang tăng lên, điều này làm cho Thạch Hạo trong lòng chấn động, hắn rốt cuộc để ý giải, dùng cái gì Đại Trường Lão là nhân gian cao thủ tuyệt đỉnh.

Tốc độ như thế này quấy rầy thời gian, mảnh vỡ thời gian bay lượn, ở xung quanh, càng là có nhật nguyệt Ngân hà chuyển động, cảnh tượng lớn lao, khí tức bàng bạc, quá kinh người rồi!

Đây chỉ là chạy đi mà thôi, liền tạo thành bực này kinh người Thiên Tượng!

Mảnh vỡ thời gian rơi ra, Đại Trường Lão mang theo Thạch Hạo xé rách tinh vực, chạy về Vương gia.

Vương gia ở Vô Lượng Thiên, ngược lại cũng không cần đánh tan đại giới bích, vốn là ở bên trong vùng thế giới này, vì vậy đối với Đại Trường Lão tới nói có thể cấp tốc chạy tới.

Mà đối với người thường mà nói, đoạn này lộ quả thực không thể tưởng tượng, bởi vì quá dài dằng dặc, hơi một tí liền cần lấy "Trăm triệu dặm" đến đo, là con số trên trời!

Ầm!

Rất nhanh, Đại Trường Lão tay áo lớn vung một cái, đập vỡ tan hư không, từ ở trong đạp bước mà ra, đi tới một mảnh trên mặt đất mênh mông phương.

Đến rồi!

Thực sự quá nhanh, ngắn ngủi chạy đi, trực tiếp liền đến đến Vô Lượng Thiên một bên khác.

Thạch Hạo âm thầm líu lưỡi, nếu như hắn đến đi, cần phải mượn hàng trăm hàng ngàn toà không gian thật lớn Truyền Tống trận, không ngừng chạy đi, tuy là như vậy cũng cần rất nhiều ngày.

Phía trước, lục lên long xà, sơn kỳ lân nằm, vách núi có phi phượng, thụy khí phồn thịnh!

Đương nhiên, cái gọi là long xà không phải Chân Long, mà là cự sơn, cái kia từng đạo từng đạo thiên địa sống lưng tự sơn mạch to lớn uốn lượn, một cái lại một cái, đặt ngang hàng cùng nhau, lượn lờ tiên gia sương trắng, dường như long xà cùng nổi lên.

Mà những kia núi lớn thì lại như Kỳ Lân nằm dài, tử khí lượn lờ, mịt mờ hừng hực, mọc đầy Chi Thảo, tràn ngập an lành cùng thần thánh.

Vách đá chót vót, dường như một con lại một con bay lên Phượng Hoàng, mang theo siêu thoát ý nhị, đặc biệt một ít trên vách đá còn có hang động, phun ra thải quang, dường như cánh chim giương ra.

Đây chính là Vô Lượng Thiên nổi danh nhất tam đại động phủ một trong, nó thuộc về Vương gia, được xưng Trường Sinh vương phủ!

Năm xưa, nơi này từng ra Trường Sinh giả, vạn kiếp không xấu, vĩnh viễn bất tử, ở Tiên cổ kỷ nguyên thì nên gia tộc cường thịnh đến mức tận cùng, dù cho đến hiện nay như trước huy hoàng xán lạn.

Năm tháng dài đằng đẵng qua đi, không người nào dám đến ngang

ngược, dù cho là cái khác Trường Sinh gia tộc cũng không muốn trêu chọc.

Đại địa mênh mông, mà nơi này càng là cổ mộc che trời, các loại chim thần mãnh thú xuất hành, giữa bầu trời càng là có rất nhiều chim thần cùng ma cầm giương cánh, cộng đồng múa lên.

"Người nào?"

Đại Trường Lão bọn họ vừa mới tới gần, phía trước liền truyền đến tiếng quát.

Một con tử kim Bạo Viên cao tới trăm trượng, cầm trong tay một cây chiến mâu, nhảy ra ngoài, nhất thời đại địa đều đi theo rung động mấy lần, ở nơi đó ngăn cản đường đi.

Con này Bạo Viên cả người bộ lông màu tím sáng loáng lượng, dường như kim loại đúc thành, cực kỳ hung mãnh, không nghi ngờ chút nào, đây là một con hồng hoang di chủng, phi thường mạnh mẽ.

"Tránh ra!" Đại Trường Lão quát lớn.

"Lớn mật, đi tới Vương gia phủ đệ vị trí, còn dám xông vào, ngươi thấy chán sống rồi ư!" Tử kim Bạo Viên quát, nhất thời để trong này cát bay đá chạy, đất rung núi chuyển.

"Khẩu khí thật là lớn, khoảng cách Vương gia còn có 800 dặm, đã nghĩ ngăn trở người đi tới hay sao?" Đại Trường Lão lạnh lùng nói.

Hắn sở dĩ bay xuống, là bởi vì nhìn ra không thích hợp, này phía trước lại bị người bày xuống tuyệt thế đại trận, vô cùng đáng sợ, có thể ngăn Chí Cường giả!

"Hê hê..." Tử kim Bạo Viên cười quái dị, mang theo lệ khí, con ngươi mở to, nói: "Người nào không biết, khoảng cách Vương gia ba ngàn dặm liền muốn đi bộ, lấy đó lễ kính, ngươi dám như thế tùy tiện."

"Vô tri hầu!" Đại Trường Lão sắc mặt hơi trầm xuống, tay áo lớn vung một cái, này con mạnh mẽ khủng khiếp Bạo Viên, chớp mắt kêu to một tiếng, miệng phun máu tươi, thân thể toàn diện rạn nứt, sau đó lập tức hoành bay ra ngoài đủ có mấy ngàn bên trong, biến mất ở phía chân trời.

"Trời ạ, đến rồi một cái ra sao lão quái vật!" Này Bạo Viên ở mấy ngàn dặm ở ngoài va ở một tòa trên ngọn núi lớn sau bất tỉnh đi trước cuối cùng ý nghĩ.

Bạo Viên từ lâu đang ở hư đạo cảnh cao nhất, lập tức liền muốn đột phá, nhưng là hiện tại ở Đại Trường Lão trước mặt, liền dường như một cái tượng gỗ bị quật bay, đây là cỡ nào chênh lệch, khác nhau một trời một vực.

800 dặm đại trận, hết sức kinh người!

Chính là Đại Trường Lão bước vào ở trong đều một trận nhíu mày, bởi vì đây là tuyệt sát đại trận, bình thường người đi vào nếu là xông loạn chắc chắn phải chết.

Chính là Chí Tôn đến đó, đều muốn chần chờ một chút.

Đại Trường Lão mang theo Thạch Hạo đứng ở trong trận, yên lặng phỏng đoán, cẩn thận tính toán một phen, sau đó bước chân, trực tiếp xông về đằng trước đi, tốc độ cực nhanh.

Hắn như là một đạo đại gió thổi qua, chu vi hơn mấy trăm ngàn cân đá tảng bay khắp nơi, rất nhiều cổ thụ chọc trời càng là nhổ tận gốc, bị mở ra một con đường.

Không phải Đại Trường Lão có ý định phá hoại, mà là nơi này là tuyệt địa, chỉ có hiểu được trận pháp, đồng thời cường lực loại bỏ, mới có thể tiến lên.

Hắn không hề do dự chút nào, như bẻ cành khô, một đường đi tới, cước hạ lóng lánh ra liên miên phù hiệu, đều huyền ảo mà vô cùng phức tạp.

Ầm!

Ở Đại Trường Lão đi qua địa phương, bạo phát vạn trượng lôi đình, trực tiếp đánh về phía vòm trời, không ngừng phá tan thương vũ, đánh tan đám mây, dường như thế giới tận thế giống như.

Ở sau người hắn, mặt đất sụp ra, lòng đất dung nham hóa thành mấy ngàn àu đỏ sóng biển trùng hướng thiên không, nhiễm một mảnh đỏ đậm!

Trận pháp rất kinh người, mạnh như Đại Trường Lão phá trận thì đều gây ra động tĩnh lớn như vậy, không thể với trong bình tĩnh vượt qua, bởi vì cần vận dụng pháp lực rất lớn.

Các loại mãnh thú rít gào, hung cầm hí dài!

Nơi này phong ba, gợi ra phía trước cảnh giới.

800 dặm, đối với phàm nhân mà nói rất xa, thế nhưng đối với Đại Trường Lão mà nói, trong nháy mắt liền vượt qua, xông trận thành công!

"Thật là to gan, dám xúc Vương gia thiên uy!" Giữa bầu trời, truyền đến một tiếng quát lớn, kim quang dâng trào, đồng thời có kịch liệt cương phong cuồn cuộn mà tới.

Cái kia phong quá to lớn, liền trên đất ngọn núi đều bắt đầu lay động, hơn vạn cân đá tảng cũng như rơm rạ giống như bay lên, cảnh tượng khủng bố.

Một con chim thần, to lớn vô biên, toàn thân hiện màu vàng óng, thần dị siêu phàm, xòe hai cánh, đủ có mấy ngàn bên trong, bao trùm đầy bầu trời, óng ánh kinh người.

Đây là một con đáng sợ ác điểu, con mắt bắn ra hàn quang chấn động tâm hồn!

"Kim Sí Đại Bàng!" Thạch Hạo lấy làm kinh hãi, này có thể không bình

thường Kim Sí Đại Bàng, huyết thống nhất định tinh khiết, hơn nữa cảnh giới cao đáng sợ cùng đáng sợ.

"Cái này tuổi tác, có bán bộ Chí Tôn tu vi, thực sự là không đơn giản." Đại Trường Lão gật đầu.

Một con đáng sợ Kim Sí Đại Bàng, lao xuống mà đến, trên đất bỏ ra tảng lớn bóng tối, gió to gào thét mà quá hạn, núi sông đều đang rung chuyển, có thể thấy được nó uy thế.

"Ta chẳng cần biết ngươi là ai, tự tiện xông vào Vương gia trọng địa đều là trọng tội, là ngươi tự trói tay chân đi thỉnh tội, hay là muốn gợi ra Vương gia lôi đình cơn giận." Kim Sí Đại Bàng quát lên.

"Này 800 dặm núi sông khi nào thành Vương gia tư thổ?" Đại Trường Lão bình thản nhìn Kim Sí Đại Bàng, nói: "Nể tình ngươi tu hành không dễ, mau chóng lui ra, không muốn sai lầm."

Kim Sí Đại Bàng tức giận, nó tính như ngọn lửa hừng hực, vô cùng kiên cường, thấy người tới xem thường hắn, lúc này hóa thành chói mắt kim quang phủ vọt xuống tới, đưa ra cự trảo, chụp vào Đại Trường Lão còn có Thạch Hạo.

Ầm!

Ở xung quanh, một ít đá tảng trực tiếp đổ nát, ở một luồng gợn sóng dưới nổ tung, căn bản không chịu nổi uy thế như vậy.

Thạch Hạo trong lòng rung bần bật, này con chim thần đáng sợ quá đáng, như vậy uy thế chắc là có thể trực tiếp tấn công tháng sau lượng, thực sự hung hãn cùng khủng bố.

Nhưng mà, Đại Trường Lão bình tĩnh cực kỳ, đối mặt như vậy kinh thế một trảo, đứng tại chỗ, chỉ là đưa ra tay phải mà thôi, nghênh hướng đầu kia mấy ngàn dặm trường Kim Sí Đại Bàng.

Ánh sáng thần thánh vàng óng đầy trời, để hư không đều vặn vẹo, đại bằng thần uy tuyệt thế, chấn động sơn hà, hư không từng tấc từng tấc đổ nát!

Cảnh tượng như thế này cực kỳ chấn động, quả thực phải diệt thế!

Nhưng là, càng chuyện khiến người ta khiếp sợ phát sinh, mấy ngàn dặm trường vô cùng chim đại bàng, xung kích mà xuống thì, lại phát sinh ra biến hóa, nó đang không ngừng thu nhỏ lại.

Dường như thiên địa lật úp, thời gian đảo ngược, cái gì đều thay đổi.

Mấy ngàn dặm trường chim đại bàng cánh vàng, hoàng kim quang chói mắt, nhảy vào Đại Trường Lão trong tay thì, không ngừng thu nhỏ lại, trở thành to bằng lòng bàn tay, bị cầm cố ở trong lòng bàn tay, không ngừng đánh cánh, nhưng chính là không bay lên được.

Cho tới nó móng vuốt sắc bén, rơi vào cái kia bàn tay, tia lửa văng gắp nơi, căn bản không làm gì được, cuối cùng nó móng vuốt càng là máu tươi chảy dài, muốn đứt rời, đến đây nó không dám động.

Này cảnh tượng vô cùng đáng sợ, Kim Sí Bằng điểu biết bao uy mãnh, cường đại như thế, nhưng là vật lộn Đại Trường Lão thì căn bản vô dụng, liền như thế bị hàng phục.

Con này điểu ngược lại cũng cơ linh, tuy rằng táo bạo, nhưng hiện tại cái gì đều hiểu, đây là một vị nhân vật vô thượng, Cửu Thiên Thập Địa bên trong đều tìm không được mấy cái đến.

Trước kia nó còn có thể mượn Vương gia uy thế hò hét, bây giờ nhìn lại, người này hơn nửa liền Vương gia cũng không sợ!

"Ngươi tổ tiên Côn Bằng hà sự cường hãn, con cháu của nó lại rơi vào làm người giữ nhà hộ viện tình trạng này, đáng tiếc." Đại Trường Lão nói rằng, nhẹ nhàng phất một cái, con này chim đại bàng cánh vàng lúc này liền ngất đi.

"Người phương nào xông vào ta Vương gia?"

Mấy chục dặm ở ngoài, có hùng vĩ kiến trúc, cản ở nơi đó, có người ngồi xếp bằng ở lớn lao kiến trúc trước.

"Ầm!"

Đại Trường Lão đem Vương Mãng Long một nửa thân thể, còn có tộc này đầu của ông lão đồng thời thả tới, va ở một tòa cổng chào trên, nhất thời để nơi đó đổ nát, bụi bặm ngập trời!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1305: Cường Giả Tuyệt Thế

Cổng chào sụp đổ, cự thạch lăn lộn!

Nơi đây, cái kia ngồi xếp bằng cao thủ nhất thời đứng lên, ánh mắt rất lạnh, nhìn chằm chằm Đại trưởng lão, bao nhiêu năm rồi, chưa bao giờ có người dám làm càn như vậy quá!

Đây là nơi nào? Vương gia, một cái trường sinh thế gia, ai dám đến ngang ngược!

Nhưng là hôm nay, có người nhấc theo đầu lâu, mang theo tàn thi, vứt tại Vương gia cổng chào trước, đây là trần trụi khiêu khích.

"Ngươi rất mạnh, thế nhưng, nếu như muốn trêu chọc ta Vương gia, đánh nhầm rồi bàn tính, sẽ vì ngươi trêu chọc đến đại họa sát thân!" Người kia nói, là một người trung niên, vóc người rất cao, giữa lúc tráng niên.

"Rốt cục không phải cái gì hung cầm mãnh thú, tới một người." Đại trưởng lão nói rằng, mang theo Thạch Hạo, đi tới mảnh phế tích này trên.

Ở chỗ này phóng tầm mắt tới, phía trước long khí vạn đạo, cái kia liên miên ngọn núi mỗi một toà đều phảng phất có thần, hơn vạn ngọn núi lớn đều liều lĩnh nồng nặc linh khí!

Này rất kinh người, ở bên ngoài bất kỳ một ngọn thần sơn đều đều là quý giá, nhưng là ở nơi này, có tới hơn vạn toà cùng tồn tại, lớn lao mà trống trải.

Ngọn núi quấn vòng quanh tiên vụ, hơn vạn toà ở chung một chỗ, có thể xưng tụng tráng lệ!

Đây là một loại kỳ cảnh, không thể nhìn thấy phần cuối, thác nước màu bạc rủ xuống, Huyền Không đảo tự tọa lạc, thụy cầm cùng tường thú qua lại, đây là một mảnh tiên gia tịnh thổ.

Thậm chí có thể nói, đây là danh xứng với thực tiên địa!

Bởi vì, tiên cổ thời kì nơi này từng ra trường sinh giả, chân chính cao thủ tuyệt đỉnh, cuộc đời này có thể bất diệt, nơi này là Tiên đạo tịnh thổ, từ xưa trường tồn hạ xuống.

Bây giờ, ở bên ngoài muốn phát hiện loại này tịnh thổ, chỉ có thể đào móc đại địa, mở tiên dân lưu lại cổ động phủ, có thể tại Vương gia nơi này nhưng là trường tồn.

"Xoạt!"

Người trung niên kia ra tay, tới chính là tàn nhẫn tay, hắn vận dụng Phá Thiên Thức, ánh kiếm như cầu vồng, một đạo lại một đạo, óng ánh loá mắt, phải đem Đại trưởng lão đánh giết!

Trong lúc nhất thời, giữa bầu trời chùm sáng liên miên, dường như một mảnh sao chổi ngang trời, va chạm hướng về đồng nhất điểm.

"Ba!"

Đối mặt công kích như vậy, Đại trưởng lão giơ tay, trực tiếp một vệt, hết thảy ánh kiếm đều ảm đạm, dường như nến tàn trong gió, cấp tốc tắt.

Tiếp theo, hắn mở rộng cánh tay, ầm một phát bắt được người này, nhẹ nhàng sờ một cái, vị này tu sĩ vô cùng cường đại liền ho ra đầy máu, suýt nữa nổ nát.

Thời khắc mấu chốt, Đại trưởng lão lưu tình, đem hắn ném xuống đất.

Phía sau, có không ít người trẻ tuổi nhìn thấy tình cảnh này, từng cái từng cái tâm thần rung bần bật, sắc mặt tái nhợt, đây là cỡ nào lão giả khủng

bố, giơ tay liền đem trong tộc một vị đại cao thủ cho áp chế!

Phải biết, người trung niên nhưng là trong lòng bọn hắn một ngọn núi lớn, không thể lay động, mà bây giờ lại bị nhân dễ dàng chịu trói ở, quá mức chấn động.

"Địch tấn công!" Có người kêu to.

Trên thực tế, không cần bọn họ tỏ thái độ, xa xa sơn môn sớm có nhân phát hiện, thổi lên lên sừng trâu hào, âm thanh trầm thấp mà dài lâu, hướng phía trong báo nguy.

Cổng chào bất quá là một chỗ nhìn xa nơi, đem làm cảnh giới. Trước mới có thể tính là chân chính sơn môn, ở nơi nào có một toà hùng vĩ điện phủ, chặn ở duy nhất trên đường.

Điện phủ này rất rộng rãi, vô cùng khổng lồ, lấy một loại nào đó kim loại đúc thành, bây giờ lập loè hào quang màu trắng bạc, dường như ngôi sao trên trời tại phát quang.

"Ngôi sao điện!"

Đây là Vương gia một chỗ trọng địa, bảo vệ sơn môn, vẫn đều có nhân vật tuyệt đỉnh tọa trấn.

"Lão tổ không xong!" Có người vẻ mặt đưa đám, giơ lên vừa nãy người trung niên kia, còn có Vương Mãng long một nửa thân thể, cùng với với hắn đồng thời chết đi lão giả kia đầu lâu, tiến vào ngôi sao màu bạc điện bên trong.

"Vội cái gì!" Lão giả quát lên, sau đó ánh mắt của hắn ngưng lại, nói: "Đây là ta tộc người?"

"Vâng!" Có người nhỏ giọng nói.

Ầm một tiếng, lão giả đứng lên, ánh mắt lạnh lẽo, một bước bước ra

ngôi sao màu bạc điện, nhìn về phía từ đại địa phần cuối đi tới Đại trưởng lão còn có Thạch Hạo.

"Các ngươi là ai, dám giết ta người Vương gia, dù như thế nào đều muốn lấy huyết vẫn huyết, trả giá thật nhiều!" Cái này lão tổ nói rằng, thô bạo mà quả quyết, thái độ cùng niềm tin không thể nghi ngờ.

"Cửu thế tổ, người thanh niên kia là... Hoang!" Có người nhận ra Thạch Hạo, bởi vì ở giữa có rất nhiều nguyên nhân, tộc này thế hệ tuổi trẻ đều gặp chân dung.

Thạch Hạo bây giờ phi thường nổi danh, mà lại từng bị bọn họ bộ tộc này coi là tôi tớ, khu tiến vào Thái Sơ cổ quáng đào sinh mệnh chi thạch, nháo ra rất nhiều phong ba, muốn không biết cũng không được

"Là hắn, cái kia tùy tiện người trẻ tuổi?" Vương gia cửu thế tổ ánh mắt lạnh lẽo.

"Không sai, hắn nhiều lần cùng ta Vương gia đối nghịch, không biết trời cao đất rộng, thỉnh lão tổ bắt hắn!" Có người nói rằng.

Cái này cái gọi là cửu thế tổ tự kiêu, cứ việc tuổi tác rất lớn, thế nhưng như trước mang theo một cỗ lệ khí, là một cái bao che cho con người, hoặc là có thể nói là cực đoan người.

Hắn bất luận đúng sai, chỉ biết gia tộc, không hỏi đạo lý, từng nghe nói Thạch Hạo cùng Vương gia đối chọi gay gắt, trước kia xem thường đi đánh giết, nhưng hiện tại đưa tới cửa, hắn tự sẽ không nương tay.

"Còn nhỏ tuổi, lòng dạ độc ác, dám giết ta người của Vương gia, như vậy ngươi cũng đừng muốn sống rồi!" Vương gia cửu thế tổ lạnh giọng nói.

"Ngươi làm sao không hỏi ta vì sao giết hắn?" Thạch Hạo nói rằng.

"Ta không cần hỏi, dù cho ngươi chiếm hết đạo lý, nhưng dám đụng đến ta người Vương gia một ngón tay, thậm chí là một cọng tóc gáy, ta cũng

không chứa được ngươi!" Vương gia cửu thế tổ bá đạo nói rằng.

"Đây chính là trường sinh thế gia Vương gia sao, thực sự là thật bá đạo!" Thạch Hạo nói rằng, trong lòng tràn đầy nộ.

"Hảo một Vương gia!" Đại trưởng lão cũng giận tái mặt, đối phương quá tùy tiện, đối với nhân không đúng sự, chỉ hỏi tộc nhân có hay không chịu thiệt, cái khác đạo lý không đi giảng.

"Làm sao, các ngươi không phục sao, vậy cũng vô dụng, dám làm tức giận ta Vương gia, liền chỉ có thể đem máu đến trả!" Vương gia cửu thế tổ nói rằng.

Đang khi nói chuyện, hắn chập ngón tay lại như dao, hướng về Thạch Hạo vạch tới, ầm ầm ầm, mảnh này ánh đao quá là đáng sợ, tuyệt thế sắc bén, mạnh đến không thể suy đoán.

Đây là chí tôn đao khí, cái này cửu thế tổ mạnh mẽ thái quá, bây giờ gần như sắp trở thành chân chính chí tôn, chỉ có cách một tia!

Hắn bực này thân phận cực cao người, đối mặt Thạch Hạo cái này hậu bối đều không chút nào nương tay, có thể nói rất vô sỉ, này nếu như chém trúng, chắc chắn phải chết!

Cheng!

Đại trưởng lão ra tay, một đầu ngón tay điểm quá khứ, cái kia chí tôn đao khí toàn diện sụp ra, mà lại ngón tay thế đi không giảm, cũng cấp tốc phóng to.

"Ngươi..." Vương gia cửu thế tổ vừa sợ lại hám, vô cùng tức giận.

Hắn biết, Đại trưởng lão là một cao thủ, có thể là bất luận như thế nào cũng không nghĩ tới cao đến cấp bậc này, hắn đã đầy đủ đánh giá cao đối phương, còn tưởng rằng với hắn gần như ni, ai biết hơn xa hắn.

Vương gia cửu thế tổ trước tiên liền biết hỏng rồi, cấp tốc lùi về sau.

Nhưng là, Đại trưởng lão nếu ra tay, sao vô công? Cái kia đầu ngón tay phóng to, dường như một cái cây cột chống trời hạ xuống, đập ở trên người hắn.

Phốc!

Vương gia cửu thế tộc ho ra đầy máu, đứt gân gãy xương, phát ra một tiếng tiếng kêu thảm thiết đau đớn, xương cột sống đều đứt đoạn rồi.

Này quá kinh người, mới một cái đối mặt mà thôi, hắn liền trọng thương sắp chết!

"Đừng nói ngươi còn không phải là chí tôn, chính là bước vào cái này lĩnh vực, cũng không tư cách ở trước mặt ta tùy tiện!" Đại trưởng lão lạnh lùng nói.

Chu vi, những người kia tất cả đều há hốc mồm, được xưng đỉnh phong cao thủ cửu thế tổ cứ như vậy thất bại? Mới một cái đối mặt a, cũng quá dễ dàng đi, mọi người đều không thể tin được.

"Ngươi... Đến cùng là ai?" Vương gia cửu thế tổ kinh sợ, hắn biết phiền phức lớn rồi, tới một cái nhân vật cái thế.

Thế nhưng, hắn như trước muốn lấy Vương gia tiếng tăm kinh sợ, nói: "Bất luận ngươi là ai, nơi này là Vương gia, ta trường sinh chi tộc uy nghiêm không cho phép kẻ khác khinh nhờn."

"Trường sinh thế gia uy nghiêm... Không cho phép kẻ khác khinh nhờn?" Đại trưởng lão nhìn hắn, nghĩ đến hắn trước đây không lâu ngông cuồng lời nói, chỉ nhằm vào nhân, sẽ không giảng đạo lý gì, lúc này liền một trận lạnh lùng.

"Vương gia, vẫn sừng sững tại đỉnh cao trên, không tiếp địa khí, bao quát chúng sinh như giun dế, bá đạo trở thành thói quen, ta hôm nay cho các

ngươi một bài học." Đại trưởng lão lạnh giọng nói rằng.

Đang khi nói chuyện, hắn giơ tay, tương tự là chập ngón tay lại như dao, sau đó về phía trước vạch tới.

"A, không!" Vương gia cửu thế tổ kêu to, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

Phốc!

Một đao kia đem cổ hắn trở xuống toàn bộ chém nát, trở thành mưa máu, chỉ còn lại một cái đầu cũng gặp chấn động, đã rạn nứt, nguyên thần càng là bị trọng thương!

Ầm!

Đồng thời, Đại trưởng lão vung một cái tay áo, này viên đầu lâu trực tiếp đập về phía toà kia ngôi sao màu bạc điện!

Ầm!

Toà cung điện này nổ nát, hóa thành vô số màu bạc kim loại mảnh vỡ, nhằm phía bốn phương tám hướng.

Chuyện này nhất thời gợi ra to lớn sóng lớn, không cần nói là sơn môn nơi này, chính là Vương gia bên trong đều bị đã kinh động, rất nhiều bóng người xông lên cao thiên, phóng tầm mắt tới nơi này.

Bởi vì, này ảnh hưởng quá sâu xa rồi!

Toà kia ngôi sao màu bạc điện, là tộc này môn hộ, là trấn thủ tịnh thổ duy nhất đường hầm vị trí, hiện tại lại bị người đánh nổ rồi!

Phải biết, vô cùng năm tháng, tự tiên cổ từ trần, cái này kỷ nguyên mở ra tới nay, chuyện như vậy cận đã xảy ra hai lần mà thôi, đều là sóng gió ngất trời!

Bây giờ, lại có người đến, dám...như vậy ra tay!

"Ngươi... Đến tột cùng là ai?" Có người run giọng hỏi.

Vương gia rất nhiều người rất ít ra ngoài, một mực tịnh thổ bên trong tu hành, tự nhiên chưa từng gặp qua Đại trưởng lão, đặc biệt là Đại trưởng lão công tham tạo hóa, người bình thường chính là tại bên ngoài cất bước cũng vô duyên nhìn thấy.

"Gọi Vương Trường Sinh bỏ ra thấy ta!" Đại trưởng lão quát lên, âm như lôi, ầm ầm nổ vang, chấn động mảnh này cổ lão tiên gia đạo trường.

Nghe tới nếu như vậy, mọi người tê cả da đầu, một trận sợ hãi, đây rốt cuộc là ai? Lại dám như vậy xưng hô bọn họ tổ tông!

Vương Trường Sinh là ai? Hắn chính là năm đó Vương gia thành tiên người kia cháu trai, cũng là bây giờ Vương gia tổ tông, bế quan nhiều năm, rất nhiều vạn năm chưa từng đi ra, cũng không biết vẫn là phủ sống ở thế gian.

"Ta tưởng là ai, nguyên lai là ngươi!" Nhưng vào lúc này, tiên khí tràn ngập, uy áp cường đại che ngợp bầu trời mà đến, bao phủ toàn bộ tiên gia đạo trường.

Một người đầu đội tử kim quan, trên người mặc nguyệt sắc đạo bào người, một bước một huyễn diệt, trực tiếp đi ra.

khí tức quá kinh khủng, phảng phất một vị tiên nhân hàng thế!

Sau đó, một phương hướng khác cũng đi tới một người, tóc trắng như tuyết, tiên khí che kín thân thể, vô cùng chấn thế!

Tiếp theo, đạo thứ ba thân ảnh xuất hiện, trên người mặc một thân đạo bào màu vàng kim, từng bước từng bước đi tới, dưới chân hiện ra nhật nguyệt ngôi sao, chấn động lòng người!

...

"Tình huống không đúng a!" Màu vàng kim con kiến nhỏ đứng ở Thạch Hạo trên đầu vai, co rụt lại cái cổ, nó cảm giác đau đầu, thân thể lạnh cả người. Bởi vì, Đại trưởng lão hô một câu Vương Trường Sinh, kết quả lập tức tới xuất hiện mấy vị cường giả tuyệt thế!

Mấy người này khí tức quá là đáng sợ, tắm rửa tiên huy, phảng phất đã đặt chân tiến vào trường sinh lĩnh vực, có một loại không thể ngang hàng tư thế!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1306: Chín Con Rồng

Ba người này, mỗi một cái đều là tóc trắng như tuyết, màu da óng ánh, như hài nhi làn da bình thường, phi thường trơn mềm.

Cái này rất không bình thường, tuổi tác của bọn hắn tuyệt đối đại dọa người, theo cái kia tang thương con ngươi cũng có thể thấy được, thế nhưng mà nguyên một đám thân thể trắng muốt, ẩn chứa phồn vinh tánh mạng chi khí.

Cái gì là tóc bạc mặt hồng hào, cái gì là tiên cơ thần cốt, cái này là, cảnh giới của bọn hắn không thể tưởng tượng, bản thân sống vô tận tuế nguyệt, thế nhưng mà còn bảo trì tràn đầy Sinh Mệnh lực.

Ba người này tuyệt đối cường đại, vượt quá tưởng tượng đáng sợ!

Mà cái này còn không phải toàn bộ, gió mát thổi tới, ở hậu phương lại bọc đánh đến một người, thân thể cao to, mi tâm sáng lên, đại đạo ấn ký hiển hóa, lại một vị tuyệt thế cao thủ giá lâm.

Bốn đại cao thủ, tất cả đều tắm rửa tiên huy, dậm trên trắng noãn sương mù, như là trường sinh bất tử Chân Tiên tránh né qua Thiên kiếp vạn hiểm, theo cổ xưa mông muội thời đại xé rách bầu trời, từng bước một đi tới.

Quá thần thánh rồi, không thể tưởng tượng, khí tức của bọn hắn áp chế Kim sắc con kiến nhỏ cũng nhịn không được muốn lạnh run, đây là tự nhiên phóng ra ngoài Tiên Vụ.

"Mạnh Thiên Chính!" Đối diện, cái thứ nhất xuất hiện người gào to, nguyệt bạch đạo bào bay phất phới, trên đầu Tử Kim quan chớp động Tiên đạo uy áp, một đôi mắt như từ cổ chí kim Tinh Hà, thâm thúy và khó lường.

Thanh âm của hắn có một loại ma tính, nhìn xem người này tiên đạo lực lượng bành trướng, thế nhưng mà gào to gian, lại muốn chém mất người hồn phách giống như, thập phần đáng sợ.

Đại trưởng lão cơ thể có chút sáng lên, chặt đứt một tầng rung động, đem hắn sóng âm phai mờ!

Thạch Hạo cùng Kim sắc con kiến nhỏ đều biến sắc, ngay trong nháy mắt này mà thôi, Đại trưởng lão đã cùng đối thủ quyết đấu một cái. Người kia quát tháo thanh âm, mang theo lực lượng đáng sợ, nếu là người bình thường lúc này, trực tiếp bị chém rụng Nguyên Thần.

Cái này cấp độ tranh đấu, quả nhiên kinh người, liên quan đến đến lĩnh vực cao thâm mạt trắc, lại để cho Hư Đạo cảnh sinh linh đều chỉ có thể sợ hãi thán phục, ở hậu phương nhìn lên!

"Mạnh Thiên Chính, ta biết rõ ngươi rất cường, nhưng là dám đến ta Vương gia giương oai. Ngươi còn không được!" Cái kia mặc Kim sắc đạo bào người cũng tiến lên đây.

Hắn một bước hơi biến hóa diệt, phảng phất đang tại theo Khai Thiên Tích Địa trước mà đến, Vô Thượng khí tức tràn ngập, lưu quang tràn ngập các loại màu sắc. Lại để cho người muốn dập đầu, đối với hắn tiến hành cúng bái.

Cái này cấp bậc người, thực lực siêu tuyệt, không cách nào tưởng tượng!

Hơn nữa, hắn Kim sắc pháp bào bên trên thêu lên nhật nguyệt tinh thần. Theo hắn cất bước, những cái kia đại tinh đều tại long long chuyển động, phát ra tiếng oanh minh, rõ ràng, chân thật!

Pháp bào bên trên, cô đọng lấy ngôi sao, cái này là bực nào Bá khí, tuyệt đối khủng bố ngập trời!

Việc đã đến nước này, Thạch Hạo rốt cuộc biết, Đại trưởng lão gọi Mạnh Thiên Chính. Đây vốn là tên của hắn, thế gian người biết sẽ không rất

nhiều.

"Vương Đại, Vương Nhị, các ngươi thật sự là trường năng lực rồi, dám đối với ta rống." Đại trưởng lão bình tĩnh mở miệng, chằm chằm vào phía trước hai người kia.

Vương Đại, Vương Nhị là ai? Thạch Hạo có chút phạm nói thầm, chẳng lẽ là Vương gia đệ nhất nhân cùng người thứ hai?

"Mạnh Thiên Chính, ngươi hoàn toàn chính xác Công Tham Tạo Hóa, được xưng cái thế cao thủ, chấn nhiếp rất dài một đoạn tuế nguyệt. Nhưng là giang sơn đại có nhân tài ra, tất cả lĩnh mười vạn năm. Thuộc về ngươi thời đại đi qua, bằng ngươi như vậy đến ta Vương gia khiêu khích, chuyện này không để yên!" Vương Đại nói ra, một thân nguyệt bạch đạo bào giương động. Cương Phong gào thét, Thiên Vũ sụp đổ, tại hắn cỗ khí thế này xuống, Thiên Địa long long nổ vang, Sơn Hà tại bất an run rẩy!

Cái này là như thế nào một cỗ uy thế, mỗi tiếng nói cử động liền ảnh hưởng tới Càn Khôn ổn định. Rung động nhân tâm!

"Huynh đệ của ta mấy người cũng đã trèo lên tuyệt đỉnh, dù là một chọi một, đều chưa chắc hội yếu hơn ngươi, đang còn muốn ta Vương gia trước mặt bày ngươi vô địch uy thế sao? Hôm nay, ngươi đi không được!" Vương Nhị lạnh lùng nói ra, trên người Kim sắc đạo bào ngôi sao kịch chấn, Tinh Quang xông lên trời, loạn thiên động địa!

"Có phải hay không các người cảm thấy hôm nay tu vi thành công, đạt đến cuộc đời này đỉnh phong nhất, có thể bễ nghễ cửu thiên thập địa, muốn áp chế ai tựu áp chế ai sao?" Đại trưởng lão hỏi.

"Mặc kệ như thế nào nói, ngươi hôm nay đến rồi, cũng đừng nghĩ đi rồi!" Vương Nhị lần nữa âm thanh lạnh lùng nói, Tinh Hà một treo lại một treo, tại chung quanh của hắn xuất hiện, hắn như là đứng tại đại vũ trụ trung tâm.

"Tu vi viên mãn về sau, các ngươi hoàn toàn chính xác so với quá khứ tính tình lớn hơn, lúc trước tại ta mặt cũng không phải là cái dạng này." Đại trưởng lão lãnh đạm nói.

"Hừ!" Vương Đại hừ lạnh một tiếng, nói: "Chúng ta đã biết rõ, ngươi là vi thiếu niên này mà đến, muốn vì hắn ra một hơi, cảnh cáo ta đợi không được động đến hắn vậy sao? Cái kia ta cho ngươi biết, thiếu niên này chúng ta giết định rồi, mặc dù tạm thời không giết, cũng muốn trấn áp tại ta Vương gia, không bao giờ nữa cho hắn lật lên sóng gió!"

"Mạnh Thiên Chính ngươi tới vừa vặn, đưa tới cửa đến đến rồi!" Phía sau, hai người khác cũng đều ngữ khí kiên quyết, muốn vô tình ra tay!

"Vương Tam, Vương Tứ, hai người các ngươi ngày xưa ngận đê điều, xem ra gần đây thần công đại thành a, đối mặt ta đều như vậy trương dương rồi." Đại trưởng lão mang theo một tia châm chọc.

Xa xa, tất cả mọi người ngây dại, người của Vương gia nguyên một đám rung động không hiểu, nghe được Vương Đại, Vương Nhị lúc, còn có chút khó hiểu, nhưng khi nghe được Vương Tam, Vương Tứ về sau, bọn hắn tỉnh ngộ rồi, đã biết vậy là ai.

Đó là Vương gia mấy vị tổ tông, rất nhiều vạn năm đều không có tin tức của bọn hắn rồi, cũng không biết là hay không vẫn còn Vương gia, chưa từng nghĩ hôm nay thoáng cái tựu xuất hiện bốn cái!

Bọn họ là Vương Trường Sinh thân tử, thiên phú tuyệt luân, tại năm đó từng dẫn phát oanh động.

Vương Trường Sinh là Chân Tiên thân cháu trai, Vương gia có thể có hôm nay việc này Thiên Địa, đều là hắn chỗ tạo nên. Mà hắn mặt khác một kiện nổi danh sự tình tựu là, có chín con trai, một cái so một cái lợi hại, được xưng chín con rồng!

Đây là cực kỳ hiếm có sự tình, chín con trai không có một cái nào là

bình thường thế hệ, thiên phú tuyệt thế, từng lại để ặt khác Trường Sinh thế gia đại chấn động!

Mà đây cũng là Vương gia dám "Không gì kiêng kỵ" nguyên nhân chỗ, chín con rồng lớn lên về sau, đã trở thành Vương gia "Nội tình", bất luận cái gì thời điểm, chín người đều xuất hiện, đều dẫn phát thiên đại ba lan, đánh đâu thắng đó!

Chín người này thật lợi hại, đã sớm trưởng thành là cái này thế gian cấp cao nhất tuyệt đại cao thủ, đuổi theo tuổi tác nhất cổ một nhóm người, cho nên hôm nay vô cùng tự phụ.

Tựu là đối mặt Đại trưởng lão, bọn hắn cũng dám khiêu chiến!

"Thật sự là bốn vị tổ tông, bọn hắn vậy mà hiện thân rồi!"

"Quản hắn khỉ gió địch nhân là ai, chỉ cần có mấy vị tổ tông ở đây, nhất định có thể đơn giản trấn áp!"

...

Người ở chỗ này nghị luận, rồi sau đó kích động đến tiếng động lớn sôi, một mảnh náo nhiệt.

Thạch Hạo còn có Kim sắc con kiến nhỏ theo bọn hắn nghị luận xuôi tai ra đến tột cùng, đã biết trước mắt bốn người là ai, trong lúc nhất thời lập tức cảm giác trận trận hàn khí tập thể.

Cái này bốn đại cao thủ thật là đáng sợ, Vương gia nội tình mạnh dọa người!

"Mạnh Thiên Chính, người khác sợ ngươi, ta Vương gia không sợ ngươi, đã ngươi dám đến nhà, vậy thì trả giá thật nhiều a!" Vương Tứ quát.

Đương nhiên, bọn hắn có chân thật danh tự, chỉ là một ít người thói quen theo như xếp hạng xưng hô bọn hắn.

"Ta là tới lấy thuyết pháp. Không phải là bị các ngươi uy hiếp." Đại trưởng lão thản nhiên nói.

"Hắc, để cho ta tới thử xem xem, như vậy dài dằng dặc tuế nguyệt đi qua, ta đã sớm muốn cùng ngươi giao thủ." Vương Đại nói ra. Nguyệt bạch đạo bào gào thét ra Thiên Phong, hắn rất nhanh động.

Tiên huy phổ chiếu, sương mù sương mù, hắn theo tại chỗ biến mất, cùng lúc đó. Bầu trời kịch chấn, hắn hóa thành một đạo quang điện công kích Đại trưởng lão, các loại pháp tắc đan vào!

Quá là nhanh, cũng thật là đáng sợ, ngoại giới rất khó tưởng tượng bọn hắn đến tột cùng đã tiến hành như thế nào va chạm, chỉ biết là lực công kích không gì so sánh nổi.

"Trời ạ, phá vỡ Thương Khung!" Có người thấp giọng hô.

Một đạo chùm tia sáng, theo hai người giao thủ chỗ tóe phát ra, phóng tới Ngoại Vực.

Ầm ầm!

Sau đó không lâu, có ngôi sao rơi xuống. Đây là bị bọn hắn đại thần thông đánh rơi, ngang trời mà qua, hơn nữa bị không hiểu khí cơ dẫn dắt mà đến.

Đây là Vương Đại tại ra tay, thò ra một tay, bắt lấy một khỏa đại tinh, luyện hóa trở thành một khỏa hình cầu, hướng về Đại trưởng lão đập đi!

Cái này là bực nào Bá khí, uy thế cái thế!

Chỉ là, Đại trưởng lão cũng không e ngại, tay áo một cuốn. Cái kia khỏa ngôi sao đập rơi xuống lúc, trực tiếp bạo toái, nhưng sở hữu đáng sợ năng lượng hào quang đều bị tay áo của hắn cuốn đi nha.

Hai người liên tiếp ra tay, bóng người tung bay. Đón lấy ba một đạo

thanh thúy tiếng vang truyền đến.

Tất cả mọi người là cả kinh, bởi vì khẳng định có kết quả rồi, chỉ là không biết ai thua ai thắng, đừng nhìn thời gian đoản, nhưng là dùng hai người cái thế thần thông, vừa rồi khẳng định công kích trăm ngàn lần.

Trắng noãn Tiên Vụ tản ra. Đại trưởng lão bình tĩnh mà đứng, Vương Đại đứng tại bên kia, trong mắt là đằng đằng nộ diễm, tại thiêu đốt, muốn phát ra.

Bởi vì, tại trên mặt của hắn, có một cái bàn tay ấn, hắn tinh khí tràn đầy, Sinh Mệnh lực phồn vinh, da thịt vốn là tuyết trắng óng ánh, đều hiện ra tại đó một mảnh đỏ thẫm, bị người đánh một cái tát.

Không hề nghi ngờ, đây là Đại trưởng lão làm!

Hiện trường lặng ngắt như tờ, tựu là Vương Nhị bọn người lắp bắp kinh hãi, không thể tưởng được đã nhiều năm như vậy, bọn hắn cũng đã trở thành cái thế gian mạnh nhất tuyệt nhân vật rồi, hay vẫn là không địch lại Đại trưởng lão.

"Mạnh Thiên Chính, ngươi... Tốt, tốt, tốt, hôm nay sự tình không để yên!" Vương Đại lửa giận đốt cháy, đầu đầy tóc trắng đều ngược lại bị dựng lên.

"Vốn việc này sẽ không xong, ta là tới lấy thuyết pháp, vi thiếu niên này xuất đầu, các ngươi không xin lỗi, còn muốn đối với ta động thủ, tự nhiên không thể thiện rồi!" Đại trưởng lão lạnh giọng nói.

"Mạnh Thiên Chính, ngươi hoàn toàn chính xác cường đại, nhưng là huynh đệ của ta cùng sở hữu chín người, chỉ cần mấy người đều xuất hiện, là có thể trấn áp ngươi!" Vương Nhị mở miệng.

"Cái kia tốt, cho ta xem xem xét, cái gọi là chín con rồng đều xuất hiện, đến tột cùng là hay không có thể loạn thiên động địa, quét ngang cửu thiên thập địa!" Đại trưởng lão lạnh lùng nói.

"Lão thất phu, ngươi quá tự đại, huynh đệ của ta chín người nếu là liên thủ, liền có thể lật tung cả trời, càng không nói đến là ngươi!"

"Ha ha..." Đại trưởng lão nở nụ cười, rồi sau đó thần sắc nghiêm túc, nói: "Đến đây đi, chín con rồng, cho ta xem một xem các ngươi được xưng vô địch cổ kim thần lực, đều cùng một chỗ xuất hiện đi!"

"Lão gia hỏa, ngươi đây là tại muốn chết!" Vương Tứ rét lạnh nói.

Cùng lúc đó, Vương gia nội dâng lên năm cổ huyết khí, nguyên một đám giống như là Lang Yên phóng tới cao thiên, chấn động cái này phương Đại Thế Giới, cái loại nầy uy thế quá kinh khủng!

"Không được xằng bậy." Nhưng là, đúng lúc này một tiếng gào to truyền đến, lại để cho cái kia vài cỗ huyết khí chịu một chầu, rồi sau đó khủng bố khí tức thu lại, dần dần biến mất.

"Thiên Chính huynh tới đây, các ngươi há có thể làm càn." Một cái thập phần thanh âm già nua truyền ra, hơn nữa có một cỗ ngân bạch huyết khí cuồn cuộn, phóng tới Ngoại Vực.

Rồi sau đó, hóa thành mấy đóa Đại Đạo Chi Hoa, thu thập Ngoại Vực Tinh Thần Tinh Hoa, mang theo nồng đậm Thiên Địa chi tinh, nhanh chóng trở về, chui vào vừa rồi truyền đến lời nói chi địa.

"Vương Trường Sinh, ngươi quả nhiên còn sống, chưa từng tọa hóa." Đại trưởng lão thần sắc mặt ngưng trọng, lần thứ nhất đã có áp lực.

Thạch Hạo cùng con kiến nhỏ sớm đã há hốc mồm, cái kia là bực nào tu vi, Đại Đạo Chi Hoa tại Ngoại Vực tách ra, thu thập ngôi sao chi tinh, mang theo trở lại lưu làm chính mình dùng.

Cái này quá rung động nhân tâm rồi, cái kia chờ lực lượng không thể đo lường được!

"Phụ thân, vì sao không còn chờ ta ra tay?" Vương Tứ nói ra.

"Đem khách quý mời tiến đến." Vương Trường Sinh đích thoại ngữ truyền ra, uy nghiêm chân thật đáng tin!

Vương Đại, Vương Nhị bọn bốn người không dám làm trái, sắc mặt âm trầm rời đi.

"Chúng ta... Thật muốn đi vào?" Kim sắc con kiến nhỏ trong miệng cảm thấy chát, tại đây so đầm rồng hang hổ còn kinh người, nó tự nhiên không muốn xông.

"Chúng ta tới này lấy thuyết pháp, tự nhiên muốn đi vào." Đại trưởng lão bình tĩnh nói, rồi sau đó lơ đãng nhìn một cái phía chân trời.

Bọn hắn muốn đối mặt Vương Trường Sinh, còn có chín con rồng!

Thạch Hạo biết rõ, quá hung hiểm rồi, động sẽ có lo lắng tính mạng, mà Đại trưởng lão lại không chỉ bước, cố ý muốn lấy cái thuyết pháp, đây là tại vì hắn tiêu trừ ngày sau mối họa!

Như qua thành công ngày hôm nay, bức cung Trường Sinh thế gia, nhất định sẽ chấn động cửu thiên thập địa, dẫn phát ngập trời sóng lớn!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1307: Vương Gia Gốc Gác

Vương Trường Sinh, một cái cấm kỵ, đây là rất nhiều người đều không muốn đề tên, chân chính có thể quét ngang Cửu Thiên Thập Địa nhân vật vô thượng!

Tại quá khứ, hắn để thế lực khắp nơi đau đầu, để rất nhiều cùng thời đại anh tài chết đi, với hắn so với, liền dường như đom đóm cùng Hạo Nguyệt tranh huy, kém quá xa.

Bởi vì, truyền thuyết, hắn khả năng là Tiên thai, là lấy tiên gia thủ đoạn phong ấn lại sinh linh.

Ai cũng biết, Vương gia năm đó uy thế cường thịnh, quân lâm một vực, từng xuất hiện một vị "Tiên", là cực điểm vinh quang cùng không thể so bì việc trọng đại.

Đã qua đời đi cố lão từng nói về, Vương Trường Sinh khả năng không phải kỷ nguyên này người, là vị kia Chân Tiên tự tay phong ấn lại đời sau, đợi được thế cuộc vững vàng, đại loạn chung kết sau hắn mới xuất thế, vì vậy quét ngang thiên hạ, khai sáng gia tộc này chí cao vinh quang.

Bị Chân Tiên truyền thụ, đã từng bị tiên khí quán đỉnh, tẩy tủy phạt mạch người, cái kia đến đáng sợ cỡ nào?

Nếu không có bị quản chế với vùng thế giới này hoàn cảnh đại biến, hắn khả năng đã sớm thành tiên rồi!

Chính là như thế một cái bá chủ, từ cổ sống đến hiện tại, không nhìn năm tháng, như trước ở đợ với thế gian, biểu lộ ra không gì địch nổi sinh mệnh phấn chấn.

Chỉ cần hắn còn sống sót, chính là đối với Cửu Thiên Thập Địa các đại cao thủ một sự uy hiếp, khí thôn vạn cổ, áp chế Cửu Trọng Thiên, đây chính là Vương Trường Sinh!

Chính là một người như vậy, hiện tại truyền âm, để Vương đại các loại (chờ) người dừng tay, xin mời Đại trưởng lão đi vào.

Như thế một cái được xưng cổ kim bất bại sinh linh, lấy như vậy một bộ thái độ đối với Đại trưởng lão, không phải cỡ nào cứng rắn, nhưng cũng càng thêm khiến lòng người nghiêm nghị.

Nếu là hắn trực tiếp đứng ra, đối chọi gay gắt, khả năng còn đang tiếp thu trong phạm vi.

Hiện nay, hắn rất ôn hòa, tạm thời bất động can qua, xin mời Đại trưởng lão đi vào mảnh này tiên gia cổ địa!

Có đi vào hay là không? Tuy rằng Đại trưởng lão làm ra khẳng định đáp lại, nhưng là theo Thạch Hạo, này như trước là một cái phi thường vấn đề nghiêm trọng.

Không đi vào yếu đi khí thế, sẽ hiện ra Đại trưởng lão thiếu hụt tự tin. Có thể đi vào vậy thì hoàn toàn khác nhau, nơi này từng đi ra Chân Tiên. Trời mới biết nơi đây đều có cái gì trận pháp, có thể trực tiếp có thể nhốt lại Trường Sinh giả đều nói không chắc!

Không khách khí nói, nơi này so với đầm rồng hang hổ còn đáng sợ hơn, chính là Đại trưởng lão bực này công tham tạo hóa sinh linh, một khi đặt chân ở trong, cũng đem hết sức nguy hiểm.

Cái này cũng là Đại trưởng lão trước đây ở bên ngoài truyền âm, gọi Vương Trường Sinh đi ra, mà cũng không có trực tiếp xông vào bộ phận nguyên nhân vị trí.

Lúc này, Đại trưởng lão cất bước, một bước một cái vết chân, một bước một đóa đại đạo chi hoa, hướng về Vương gia bên trong đi đến.

Ngôi sao điện trở thành phế tích, đây là môn hộ, là tiến vào tiên gia đạo trường tất kinh nơi, nhưng cũng bị Đại trưởng lão ném một cái đầu lâu oanh sụp.

Long khí hừng hực, thần thùy thú gầm hao, này tiến vào khu cổ địa này bên trong, nhìn thấy đều rất kinh người.

Ở bên ngoài xem ra, nơi này là tịnh thổ, là một chỗ phủ đệ.

Nhưng là, đi tới sau sẽ càng phát giác, đây là một mảnh vô ngần núi sông đầm lớn, bao la đến vô biên.

Hơn vạn toà linh sơn, mỗi một toà đều có an lành ráng lành tỏa ra, có mịt mờ tinh khí chảy xuôi, quấn quanh ở nơi đó, tựa như ảo mộng, giống như Chân Tiên cố hương.

Mỗi một toà linh sơn trên đều có kiến trúc, hoặc là lầu, hoặc là đồng điện, hoặc là thần kim đúc thành cự bi, mà lại đều khắc rõ phiền phức nan giải hoa văn.

Thạch Hạo cau mày, đó là cái gì? Tiên cổ văn tự!

Từ quá khứ đến hiện tại, xưa nay sẽ không có hủy diệt quá, có thể cảm nhận được loại kia năm tháng thay đổi, thời gian lãng đào tận khí tức, loang lổ thời gian đi xa!

Mà những này cảnh vật như trước ở, chưa từng dù cho có một góc tổn hại.

Đây là bất diệt kiến trúc, tuyệt đối điêu khắc Bất Hủ đạo văn, này vô cùng đáng sợ, nói rõ bọn họ công hiệu không phải ở lại, ghi chép công lao đồ vật, mà là trấn thùy ép vận may vị trí.

Đây là trận pháp!

Hơn vạn toà cự sơn, kiến ở tại bọn hắn trên đồng điện, nhà đá, kim loại

cự bi các loại, đều là trận kỳ, vạn cổ không hỏng, duy trì nơi đây trang nghiêm, yên tĩnh, ngoại giới khó có thể công phá.

"Hống..." Một con Hắc Hống rít gào, thể hình khổng lồ, từ sơn mạch bên trong lao ra, truy đuổi một đám ngũ sắc thần lộc.

Con này Hắc Hống tuyệt đối mạnh mẽ, nhất thời để Thạch Hạo trong lòng cảm giác nặng nề, bởi vì đó là thuần huyết, tuyệt đối huyết thống cao quý, là một con Thái cổ hung thú!

Nhưng là, hiện nay lại bị dưỡng ở trong vùng núi này, coi như tầm thường chiến thú, hoặc là có thể nói là "Hộ viện" hung thú, này quá xa xỉ.

Mà đám kia ngũ sắc thần lộc cũng đều không phải vật tầm thường!

Loại này gốc gác, cảnh tượng như vậy, khiến người ta líu lưỡi.

Nhất là khiến lòng người lương chính là, đây là một góc bản thân nhìn thấy, theo thâm nhập, Thạch Hạo có chút mất cảm giác, mỗi khu vực đều có siêu cấp hung vật, có chút cổ thú tồn tại năm tháng không thể nào tưởng tượng được, cường không thể tưởng tượng.

Chính là ở Đại trưởng lão nhìn thấy một con màu trắng vượn già với một cây Thanh Tùng dưới bàn thạch trên đả tọa thì, đều giật mình trong lòng, bởi vì hắn nhận ra con kia cổ viên.

"Ha, năm đó Thái cổ cự hung một trong, đều bị hàng phục, ở đây bảo vệ đường xá." Đây là Đại trưởng lão âm thanh.

Đầu kia vượn già khẽ ngẩng đầu, phẩm một cái chè thơm, hướng về Đại trưởng lão gật đầu ra hiệu, không có mở miệng nói chuyện.

Núi sông tráng lệ, ở những này giữa linh sơn xuyên hành thì, Thạch Hạo giữ yên lặng, không nói lời nào, lần thứ nhất cảm nhận được vì sao Trường Sinh thế gia, quá kinh người.

Một cái thế gia nếu là xuất binh, tuyệt đối liền có thể tạo thành Cửu Thiên Thập Địa bên trong một hồi đại loạn, gốc gác cường đáng sợ.

Đi ngang qua một mảnh đỏ đậm sơn mạch thì, bên trong kim quang liên miên, lít nha lít nhít, đó là Kim ô, lại chăn nuôi một đoàn, điều này khiến người ta sợ hãi, sau đó không nói gì!

Bực này hung cầm, vừa nhìn chính là hoạt cực dài lâu năm tháng, mỗi một đầu đều là sinh linh nguy hiểm, nếu là thả ra ngoài sẽ diễn biến thành không thể tưởng tượng tai nạn!

"Ai, năm đó con kia Kim ô cũng bị Vương gia hàng phục, đây là cố ý cho ta xem sao?" Đại trưởng lão một tiếng thở dài.

Hắn nhìn thấy một con lão Kim ô, lông chim vàng đều sắp rụng sạch, liền trạm ở một tòa chất liệu đá trên ngọn núi, một đôi mắt vẩn đục, thế nhưng khí tức quá rừng rực.

Dường như một vầng mặt trời ngang dọc, rơi rụng ở nơi đó!

Con này Thái cổ ác điểu, nhìn suy yếu không thể tả, nhưng là một khi phát uy, quả thực không thể tưởng tượng, có lẽ sẽ hình thành một vực tận thế hạo thùy kiếp cũng khó nói.

"Đại trưởng lão, những này trên ngọn núi cổ bi, đồng điện các loại, đều là trận kỳ a, ngài không lo lắng sao?" Thạch Hạo nhỏ giọng nhắc nhở.

"Đã đến rồi thì nên ở lại." Đại trưởng lão nói rằng.

Đường xá xa xôi, cùng với nói là tiên gia đạo trường, không bằng nói là một mảnh Tiên cổ để lại nguyên thủy thế giới!

Đến rồi! Phía trước hỗn độn khí khuếch tán, hóa thành một cái lại một con rồng lớn, mỗi một đầu đều cao bằng trời, bàng bạc doạ người, đè ép đầy bầu trời.

Đây là cảnh tượng kì dị trong trời đất, là hỗn độn tự phát thành hình gây nên!

Bởi vì, đây là một chỗ thần kỳ mà địa phương đáng sợ.

Mấy ngàn con đại Long, hội tụ một chỗ, bảo vệ một toà rộng rãi cổ điện, nó là lấy chất liệu đá vật liệu kiến tạo mà thành, vệt đầy rẫy, no kinh mưa gió.

Là ở chỗ đó, Vương lớn, Vương Nhị các loại (chờ) người từ lâu xuất hiện, lạnh lùng đối lập, đứng ở toà này rộng rãi trước cổ điện, nhìn gần Đại trưởng lão.

"Đây chính là Vương gia tiếng tăm lừng lẫy tổ điện sao?" Đại trưởng lão than nhẹ, tinh tế đánh giá.

Màu xám vật liệu đá, màu nâu mái ngói, mang theo nhất là mộc mạc rất chất, thế nhưng là bị hỗn độn hoá khí thành mấy ngàn con đại Long bao vây, bao vây.

Nguyên nhân chỉ có một cái, bởi vì đây là năm đó Vương gia vị kia thuỷ tổ, cái kia thành tiên sinh linh tự mình xây cung điện.

Có người nói đây là hắn thành tiên trước bế quan, cũng may mà như vậy, nếu là thành tiên sau xây dựng, vậy thì tuyệt đối nghịch thiên rồi, quang này một toà cung điện thắng nhưng nhân gian các loại chí bảo.

Đang lúc này, trong cung điện đi ra năm người, từng cái từng cái tiên gia khí tượng kinh người, ở phía trên đỉnh đầu bọn họ, có tiên hạc ở phi, có đại đạo cánh hoa rơi ra, có lăng không tiên nữ ở múa lên, có bà sa tịnh thổ lộ ra.

Nơi đó kỳ quái lạ lùng, dường như mở ra một mảnh Tiên vực!

Những này không phải chân thực, trôi nổi ở năm người trên đỉnh đầu, bất kể là tiên nữ vẫn là bà sa tịnh thổ các loại, đều là bọn họ đại đạo chi hoa tỏa ra gây nên!

Đây là năm cái trung niên người, đầu đầy tóc xám bên trong hơi có chút tóc bạc, tinh lực của bọn họ kinh khủng hơn, vượt qua Vương lớn, Vương Nhị bốn người bọn họ.

Thạch Hạo biết rồi, này nhất định chính là cái gọi là chín con rồng bên trong mặt khác năm cái!

Năm người này bên trong, vưu lấy người cuối cùng đáng sợ nhất, đầu đầy tóc xám, cũng không một sợi tóc bạc, xem ra bất quá ba mươi mấy tuổi, con mắt hợp gian, đó là thế giới ở diễn sinh, ở diệt vong, bao hàm có vô tận thiên cơ!

Vương Cửu!

Nhất định là người này, Thạch Hạo làm ra phán đoán như vậy.

Bởi vì, từ trước đây không lâu Vương gia người mình tiếng bàn luận, hắn đã biết, Vương gia chín, một con trai so với một con trai mạnh, sau sinh ra mấy cái siêu phàm nhập thánh, không thể so bì.

Đặc biệt là cuối cùng một con trai, có thể nói con cưng của trời, vô đối thiên hạ, uy chấn một khoảng thời gian, cất bước thế gian mười vạn năm, không từng có địch, kinh sợ một thời đại!

Đây là Thạch Hạo lần thứ nhất nhìn thấy đứng chung một chỗ chín con rồng, chín người hợp lại cùng nhau, vô địch thiên hạ, nghe nói sẽ không có đối thủ.

Đây là Vương gia có thể cao cao tại thượng nguyên nhân vị trí một trong!

"Mạnh Thiên Chính tiền bối, ngươi thật sự khiến người ta kính nể, năm đó đạp Tiên Đạo sau khi thất bại, cũng có thể bất tử, còn sống, không hổ là nhân gian bá chủ! Thế nhưng, người cuối cùng cũng có già đi một ngày, này đã không phải năm đó niên đại đó, bây giờ không chỉ có ngươi đã già đi, tinh lực không còn nữa cường thịnh. Hơn nữa, cái thời đại này, đã thuộc về mặt

khác mấy người, có tân hùng bá thiên hạ sinh linh quật khởi, thuộc về ngươi huy hoàng từ lâu kết thúc." Vương gia lão lục mở miệng, rất trực tiếp, đây là muốn khiêu chiến nhịp điệu.

"Lục ca, ngươi không phải Mạnh Thiên Chính tiền bối đối thủ, để cho ta tới đi." Đang lúc này, Vương gia Lão Thất tiến lên, đầu đầy tóc xám, chen lẫn mấy cây bạch tia.

Đây là chín con rồng bên trong đệ tam mạnh, chỉ đứng sau được trời cao chăm sóc cuối cùng hai!

Đây là hạ mã uy! Vương Trường Sinh đều mở miệng, xin mời Đại trưởng lão đi vào, chín con rồng còn không chịu từ bỏ, phải ở chỗ này khiêu chiến Đại trưởng lão.

"Vương Trường Sinh, ngươi phải tới lúc nào mới đi ra?" Đại trưởng lão mở miệng.

"Ha ha, đạo huynh nếu đến rồi, ta đương nhiên phải hiện thân, bất quá ngươi thật sự hơi nhỏ thứ ta Vương gia, chỉ là một đạo linh thân mà thôi, ta những kia hài nhi đều có tư cách khiêu chiến."

Khi (làm) lời vừa nói ra, Vương gia chín con rồng bên trong trước mấy người biến sắc, bọn họ chưa từng nhìn ra, đều không có ai nhận ra đây là linh thân!

Chỉ có Vương gia thứ tám còn có thứ chín rất bình tĩnh, đặc biệt thứ chín, đầu đầy tóc xám không có một sợi tóc bạc, phảng phất hết thảy đều khó động gốc rễ của hắn tâm, đều ở trong lòng bàn tay nắm.

Thứ chín, vô cùng đáng sợ!

Trong con ngươi là vũ trụ diễn biến cùng với chư thiên ngôi sao quạnh hiu cảnh tượng, ngoài ra còn có Phi Tiên ánh sáng, xẹt qua đáy mắt nơi sâu xa, người này hoàn toàn không nhìn ra sâu cạn.

Xoạt!

Xa không phá tan, một bóng người xuất hiện, là Đại trưởng lão chân thân!

Hắn lại đến, chân thân đi tới Vương gia.

Xoạt một tiếng, linh thân trở về vị trí cũ, với hắn dung hợp làm một, đứng ở đây.

"Cố nhân xuất hiện, cảm giác sâu sắc vui mừng." Đang lúc này, Vương Trường Sinh lời nói vang ở mọi người bên tai.

Ở cái kia hỗn độn khí tràn ra trong cung điện đi ra một người thiếu niên, hắn mi thanh mục tú, môi hồng răng trắng, thật sự thực sự quá tuổi trẻ.

Lời nói kia xuất từ trong miệng hắn! Đây chính là Vương Trường Sinh?

Thạch Hạo trợn mắt ngoác mồm, đồng thời kinh ngạc trong lòng, này cùng hắn tưởng tượng bên trong vô thượng dáng dấp của cao thủ hoàn toàn khác nhau!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1308: Vương Trường Sinh

Vương Trường Sinh, được xưng vô thượng cao thủ, nhìn xuống Cửu Thiên Thập Địa, nhưng là nhìn thấy trước mắt nhưng là một người thiếu niên, thanh xuân khí tức bức người!

Thạch Hạo trố mắt ngoác mồm, có chút không dám tin tưởng!

Bởi vì, hắn vận dụng Thiên Nhãn thông nhìn ra, đây cũng không phải là mạnh mẽ lấy thần thông biến hóa kết quả, mà là chân chính một cái tinh lực phồn thịnh người trẻ tuổi.

Bất kể là hắn xương cốt, vẫn là huyết nhục, đều biểu hiện vì là, đây là một cái mười tám tuổi thiếu niên, tuyệt đối không phải là một lão quái vật.

Màu vàng con kiến nhỏ cằm suýt chút nữa rơi trên mặt đất, nó tự nhiên cũng có thể nhìn ra, thiếu niên kia không phải giả vờ non nớt dáng dấp, hình dáng chính là như vậy.

Bọn họ triệt để không nói gì, đây là một cái lão yêu quái a!

Đồng thời tỉ mỉ suy tư sau, trong lòng bọn họ sinh ra thấy lạnh cả người, cảm thấy một trận hoảng hốt, rất là bất an.

Bởi vì, tạo thành trạng thái như thế này, chỉ có một cái khả năng, vậy thì là, Vương Trường Sinh phản lão hoàn đồng, khả năng hoạt ra đời thứ hai, này thật là đáng sợ cùng đáng sợ!

Thiên địa đại biến sau, thế giới này bất tử vật chất thiếu thốn, phàm là tu sĩ phải có một chết, dù cho ngươi có thiên đại thần thông, một ngày không thành tiên, cũng nhất định phải chết đi.

Tu vi cường đại giả, có thể sống trăm vạn năm trở lên, nhưng tuổi thọ chung quy là có cái phần cuối.

Vương Trường Sinh sống bao nhiêu tuổi? Từ lâu vượt quá trăm vạn năm một đoạn dài, lẽ ra tuổi già sức yếu, ngọn lửa sinh mệnh không lại dồi dào, đi mau đến phần cuối mới đúng.

Nhưng là, hiện tại làm cho người ta cảm giác là, hắn mới cất bước, vừa quật khởi!

Quá trẻ đi, cả người gân cốt, huyết mạch các loại, tràn ngập sinh mệnh sức mạnh, chính là một cái thiếu niên nhanh nhẹn!

Trong truyền thuyết. Có thể sống thêm đời thứ hai người hết sức hiếm thấy, từ xưa đến nay không có mấy người làm được, xưa nay đều là truyền thuyết mà thôi.

Hiện tại. Vương Trường Sinh làm được rồi!

"Ngươi thực sự là càng sống càng trẻ a, lại quá một triệu năm, ngươi là có hay không sẽ biến thành một đứa bé con?" Đại trưởng lão cảm khái, này không phải trào phúng, mà là xuất phát từ nội tâm kinh thán.

Đến bọn họ như vậy tuổi tác, sinh mệnh không nhiều, tối ước ao sự chính là lại sống cả đời. Lột xác ra một bộ đạo thai đến, phản lão hoàn đồng.

Nhưng là. Điều này cần dựa vào cơ duyên, không phải nói ngươi thực lực mạnh mẽ liền có thể làm được, có mấy người tu vi không bằng ngươi, nhưng cũng có thể sẽ tiến thêm một bước.

Con đường này. Sống thêm đời thứ hai, cùng chung cực sức chiến đấu cũng không quá mức quan hệ trực tiếp.

"Tâm thái được, hoạt tự nhiên tuổi trẻ." Vương Trường Sinh khẽ cười nói.

Hắn ủng có một con tóc dài đen nhánh, xõa xuống thì sáng đến có thể soi gương, một đôi mắt trong suốt cực kỳ, như thủy tinh giống như, không có một tia tỳ vết, phảng phất như vô cùng đơn thuần.

Hắn cười lên thì, hàm răng trắng như tuyết. Rất xán lạn, dường như một vệt ánh bình minh rơi ra.

Quá trẻ đi, nụ cười như thế để Thạch Hạo còn có màu vàng con kiến nhỏ đều không còn gì để nói. Chín con rồng cùng thiếu niên này so ra, đến cùng ai là ai trưởng bối a?

"Thiên Chính huynh, những năm này ngươi quá lao tâm lao lực." Vương Trường Sinh mỉm cười nói.

Nét cười của hắn thật sự quá chói mắt, dường như ánh bình minh vừa lên, mang trên mặt một loại giàu có sinh cơ hào quang, dường như hàng xóm chàng trai.

Nhưng là. Chính vì như thế, mới để cho Thạch Hạo cùng màu vàng con kiến nhỏ giật mình linh rùng mình một cái. Đây là một cái lão yêu a, hoạt còn trẻ như vậy, mới có vẻ đáng sợ.

Đừng xem hắn nụ cười ôn hòa, người hiền lành, thế nhưng bất kể là Thạch Hạo vẫn là Thiên Giác Nghĩ sâu trong nội tâm, luôn cảm thấy sắp sửa nghẹt thở, có cỗ khôn kể ngột ngạt.

Đây là một cái cực kỳ nhân vật khủng bố, dù cho bây giờ nhìn ánh mặt trời rộng rãi, thế nhưng cũng không có ai dám thật sự cho là như vậy, chỉ vì hắn là Vương Trường Sinh!

"Vẫn là kém một chút, không rất hoàn mỹ, âm thanh như trước già nua." Đại trưởng lão bỗng nhiên mở miệng.

Vương Trường Sinh nghe vậy, thu lại nụ cười, có vẻ hơi non nớt, than thở: "Vâng, ta lột xác không hoàn chỉnh, thần thai có tỳ vết, trong cơ thể có vài thứ là không cách nào che giấu, mà ta cũng không muốn che đậy."

Mặc dù như vậy, dựa theo hai người đối thoại đến xem, Vương Trường Sinh cũng ghê gớm, tuổi thọ cực đại kéo dài, cũng có thể sống thêm trên nửa đời.

Kỳ thực, bọn họ theo đuổi đạo thai lột xác hoàn chỉnh, chủ yếu nhất vẫn là nguyên thần lột xác.

Bởi vì, cái gọi là thọ nguyên hết, cuối cùng tọa hóa, đều là nguyên thần mục nát gây nên!

Nếu không, mạnh mẽ như vậy người, trực tiếp đoạt xác là được.

"Có thể, vùng thế giới này còn chưa đủ tàn khốc, vì lẽ đó ta thiếu hụt loại kia cảm giác gấp gáp, không có bức ra cái kia cuối cùng tiềm năng." Vương Trường Sinh lắc đầu, tự mình tự kiểm điểm.

"Ngươi thực sự là ghê gớm, đã thôi diễn đến một vài thứ." Đại trưởng lão thân thể chấn động, vẻ mặt nghiêm nghị.

Rất rõ ràng, hắn cũng hiểu rõ một số chân tướng, cho nên mới phải có phản ứng như thế.

Giữa hai người không giống như là đối lập, phảng phất không thể khai chiến giống như vậy, dường như hai cái bạn cũ, tri kỷ, ở đây giao lưu.

"Vâng ạ, ngươi cùng ta cũng có thể suy tính đến, nếu là không có bất ngờ, vùng thế giới này hoàn cảnh sẽ càng ngày càng gay go, chân chính đi vào thời đại mạt pháp." Vương Trường Sinh nói rằng.

"Cái kia chưa chắc đã không phải là một loại mài giũa, có lẽ sẽ tạo ra được càng cứng cỏi một nhóm tu sĩ, hơn nữa thiên địa sinh cơ không dứt, tổng hội cho bọn họ lưu lại có thể tu hành tinh khí." Đại trưởng lão nói rằng.

Vương Trường Sinh rất nghiêm túc, nói: "Ta đã linh cảm đến, thật đến một ngày kia, thế giới khô héo, bất tử vật chất đem toàn diện biến mất, hoàn cảnh lớn chuyển biến xấu đến mức tận cùng. Đến ở lúc đó, tu sĩ mạnh mẽ

nhất một đời có thể sống hơn một vạn năm cho dù nghịch thiên rồi!"

Hơn nữa, y theo hắn lý giải, hậu quả so với này còn nghiêm trọng hơn một ít, đến ở lúc đó, chỉ cần xuất hiện một cái cao thủ cái thế, hắn sẽ tiêu tốn mấy chục ngàn năm "Cơ duyên", dẫn đến những người khác mạn thời gian dài không cách nào đạt đến hắn cái kia một lĩnh vực.

Này nói cách khác, một người thành đạo, mấy chục ngàn năm bên trong kỳ tài ngút trời đều muốn tuyệt vọng, những người này nhất định sẽ bị thiên địa áp chế, không cách nào lại đi đến bước đi kia!

"Càng là tàn khốc, càng là gian nan, càng có thể mài giũa lòng người, ta nếu là sinh ở cái này niên đại, tin tưởng ta đã sớm bị bức hoạt ra chân chính đời thứ hai, mà không giống hiện tại!" Vương Trường Sinh rất tiếc nuối nói.

Bởi vì, bây giờ bất tử vật chất tuy rằng mỏng manh, nhưng như trước tồn tại vi lượng, để tu sĩ hoạt đầy đủ cửu viễn, nỗ lực muốn sống đời thứ hai tiến hành lột xác thì, loại kia vật chất từ lâu cùng bản thân có dung hợp.

Chính là bởi vì như vậy, mới để cho thân thể con người xuất phát từ một loại bản năng có phản ứng, không phải rất thẳng thắn, không cách nào đập nồi dìm thuyền liều chết đến cùng, không thể quyết tuyệt bước ra một cái phản lão hoàn đồng lộ!

"Đạo huynh, như ngươi vậy đến xông ta Vương gia, thực sự để ta làm khó dễ a, vì một người thiếu niên, ngươi liền muốn theo ta trở mặt sao?"

Bầu không khí không đúng, hoặc là nói như vậy mới bình thường, Vương Trường Sinh làm khó dễ rồi!

"Cả thế gian đều biết, đó là của ta đóng cửa đến tử, cũng tương đương với ta hậu nhân, chính như Vương gia chín con rồng đối với ngươi Vương Trường Sinh như thế, nếu như có người biết rõ như vậy, còn muốn trong bóng tối làm hại bọn họ, ngươi nên làm như thế nào?" Đại trưởng lão âm thanh nghiêm khắc!

Thạch Hạo trong mắt nóng lên, trong lòng nổi sóng chập trùng, Đại trưởng lão nói như vậy, để hắn cảm động, nhưng không cần báo đáp, chỉ có ngày sau quật khởi thì thỏa mãn nguyện, quét dị vực đại địch, chinh chiến thế giới một bờ khác!

Vương gia chín con rồng không thích nghe, có mấy người con mắt lạnh lẽo, từng cái từng cái tràn ra Tiên đạo hào quang, tuyệt thế khủng bố, chín người hợp lại cùng nhau, không thể ngang hàng.

"Phụ thân, ta muốn cùng Mạnh Thiên Chính một trận chiến!" Vương gia thứ tám tử mở miệng, đây là một cái vô cùng đáng sợ cường giả, chỉ đứng sau Vương Cửu.

Hắn một đôi mắt bên trong, tinh không đổ nát, hài cốt vạn ngàn, Minh Thổ xuất thế, một đôi Thông Thiên chi nhãn có thể diễn biến thế giới, đây là một cái đáng sợ cao thủ tuyệt thế.

Vương Trường Sinh cười nói: "Đạo huynh có thể hay không đồng ý chỉ điểm bọn họ? Lão Bát hoặc là lão Cửu, ngươi tùy ý chọn một cái, thử thách bọn họ."

"Vương Cửu ghê gớm, được trời cao chiếu cố, nhất định phải có thành tựu, tương lai có lẽ sẽ mạnh hơn ngươi." Đại trưởng lão vui lòng khen, nói một chút lời nói thật.

Sau đó, hắn lời nói xoay một cái, nói: "Nếu như hiện tại liền để bọn họ theo ta tranh tài, còn kém hỏa hầu, ngươi vững tin sao? Phải biết, ta nếu thật sự con dòng chính tay, sẽ không lưu tình!"

"Ngươi đang nói cái gì?" Chín con rồng bên trong có người bất mãn, khó có thể tiếp thu loại này dưới cái nhìn của bọn họ là uy hiếp cùng đe doạ lời nói.

"Ăn ngay nói thật." Đại trưởng lão bình tĩnh đáp.

"Đã như vậy, vậy hãy để cho ta chín cái hài nhi cùng tiến lên làm sao?"

Vương Trường Sinh cười híp mắt, lộ ra chân chính sát ý!

Đại trưởng lão biến sắc, bởi vì cả thế gian đều ở truyện, chín con rồng liên thủ, thế gian vô địch!

Dù cho hắn tự thân là một vị chân chính cái thế cao thủ, có thể y theo đồn đại đến xem, cũng khó có thể dự liệu kết quả.

"Ngươi cố ý sao, đến thời điểm khó có thể lưu tình, nếu như ta không cẩn thận tàn sát một hai đầu long, ngươi sẽ đau lòng sao?" Đại trưởng lão hỏi.

"Xoạt!"

Có mấy cái long chuyển động, vây quanh Đại trưởng lão.

"Ngươi muốn trừ ta, có thể làm được sao?" Đại trưởng lão nhìn về phía Vương Trường Sinh.

"Ta chín con trai đồng loạt ra tay, tin tưởng cũng coi như là vô địch rồi, nếu như hơn nữa ta, dù cho ngươi liều lĩnh phá vòng vây, bỏ chạy, cũng e sợ sẽ thất bại đi." Vương Trường Sinh thản nhiên nói.

"Ta là tại sao đến, thảo thuyết pháp, giết người!" Đại trường lạnh lùng nói rằng, không chút nào sợ, trái lại càng cường thế hơn.

"Há, ngươi tự tin có thể lực địch chúng ta?" Vương Trường Sinh hỏi, bởi vì dưới cái nhìn của hắn, Mạnh Thiên Chính cùng hắn là một đời đối thủ, ai mạnh ai yếu khó nói, có thể thêm vào chín con rồng cùng với Vương gia địa thế, tuyệt đối có thể tiêu diệt Đại trưởng lão.

"Nếu như ngươi theo ta một chọi một, ta có thể phụng bồi, ngươi ta dùng thực lực nói chuyện!" Đại trưởng lão nói rằng, sau đó lời nói dừng lại: một trận, nói: "Nếu như muốn liên thủ, liều lĩnh giết ta, như vậy cho ngươi thất vọng rồi, dù cho nơi này là tiên gia tịnh thổ, ta cũng đánh sập!"

Rào!

Bức tranh giương ra, hoành thiên mà liệt!

Cùng lúc đó, vây quanh Đại trưởng lão mấy cái long tất cả đều bay ngang ra ngoài, càng là có một người tại chỗ ho ra đầy máu.

Một luồng khí tức kinh khủng tràn ngập, một phương Đại thế giới phảng phất xuất hiện, lần thứ hai mở ra đến, cũng muốn trấn áp vốn có Càn Khôn!

"Thập Giới Đồ!" Vương Trường Sinh con ngươi co rút lại, nhẹ nhàng thở dài.

Dù cho nơi này là tiên gia tịnh thổ, dù cho có tuyệt thế đại trận thủ hộ, hắn cũng không thể không vẻ mặt nghiêm túc, trận địa sẵn sàng đón quân địch, đồng thời thập phần lo lắng.

Thập Giới Đồ, đó là cái gì? Cùng Túi Càn Khôn như thế, được xưng chí bảo, ở năm đó tiên cổ đại chiến bên trong, chấn động trên trời dưới đất, dị vực sinh linh đều bởi vậy kêu rên, tử thương vô tận.

Chủ yếu nhất chính là, nơi này là Vương gia tịnh thổ, mặc dù Vương Trường Sinh có đối chọi gay gắt Tiên Binh, cùng với vô thượng trận pháp, nhưng là cũng muốn kiêng kỵ.

Bởi vì, nơi này là Vương gia chỗ căn cơ, thật muốn đánh sập, bị hao tổn chỉ có thể là hắn hậu nhân, có lẽ phải máu chảy thành sông, tử rất nhiều cường giả.

Thậm chí, hắn chín con trai cũng có thể sẽ bị giết chết mấy người!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1309: Đối Lập

Vương Trường Sinh, một vị cái thế cao thủ, nhưng hiện tại cũng rất kiêng kỵ, không dám dễ dàng làm khó dễ.

Bởi vì, Đại Trường Lão trong tay bức tranh này thật đáng sợ, bên trong sơn hà tráng lệ, đại tinh ở chuyển động, hoàn toàn là chân thực, đây là một cái chí bảo.

Có thể ở Tiên cổ tận thế trong trận chiến ấy rực rỡ hào quang, giết dị vực cường giả quỷ khóc thần hào, nó sáng lập uy danh hiển hách, bức tranh này quá có tiếng, vang dội cổ kim!

"Coong!"

Một tiếng ngâm khẽ, như rồng ngâm hổ gầm giống như, một đoạn chiến kích từ Vương Trường Sinh trong mi tâm lộ ra, phát sinh loá mắt tiên quang, âm lạnh lẽo, khiến người ta linh hồn run.

Này không phải có người đâm thủng xương trán của hắn, không ai có thể làm được, là hắn tự thân binh khí hiện ra!

Một đoạn chiến kích, chỉ lộ ra ba tấc mà thôi, lộ hết ra sự sắc bén, tiên quang chói mắt, sát khí cuồn cuộn, đây là một cái khiến người ta khắc sâu ấn tượng khủng bố binh khí.

Bởi vì, nó mang theo tiên khí, lượn lờ Tiên huy, là một cây Tiên Binh. Thế nhưng, nó nhưng có một luồng sát ý, làm trái Tiên Đạo an lành, tràn ngập ra, hóa thành Tru Thần lợi khí.

Thạch Hạo run lên trong lòng, luồng khí tức kia quá lạnh lẽo, không ít ánh sáng phun bạc thì, xé ra hư không.

Đặc biệt, khi (làm) Vương Trường Sinh ngửa đầu nhìn trời, cái kia tiệt chiến kích bắn ra chùm sáng, đâm thủng thương vũ, xuyên thủng vực ngoại đại tinh, có mấy ngôi sao giống như pháo hoa tỏa ra!

"Đây là..." Màu vàng con kiến nhỏ sắc mặt hết sức khó coi.

Vương Trường Sinh vận dụng tộc này chí bảo, là tổ truyền xuống đồ vật, vừa nãy cử động là đang chấn nhiếp, dễ dàng là có thể chém xuống vực ngoại ngôi sao, binh khí này đến đáng sợ cỡ nào?

Đây là một loại uy thế, lấy trung hoà Đại Trường Lão trong tay Thập Giới Đồ ảnh hưởng.

"Ngươi muốn theo ta tỷ thí một trận sao? Ta không ngại!" Đại Trường Lão mỉm cười nói.

Vào lúc này, hắn thong dong mà bình tĩnh, không một chút nào gấp, đang khi nói chuyện, trong tay Thập Giới Đồ ào ào ào vang vọng, bắt đầu run rẩy, chu vi hư không nhất thời đổ nát.

Cùng lúc đó, nơi này chất liệu đá cổ điện phát sáng, vang lên tế tự thanh âm, mười phân rõ ràng mà lại lớn lao, chặn lại rồi loại kia khủng bố uy thế.

"Mạnh Thiên Chính ngươi dám!" Không chỉ có chín con rồng cuống lên, chính là Vương Trường Sinh cũng trợn mắt nhìn, trong lòng có e dè.

Bởi vì, cung điện cổ này là tộc này thành tiên giả năm đó bế quan, là bọn họ tổ điện, không thể sai sót, tuyệt không có thể phá huỷ, đây là tộc này tinh thần tượng trưng.

Này điện ghi chép bọn họ vinh quang, chỉ cần nó sừng sững ở đây, sẽ để tộc này có một loại siêu nhiên, có một loại tự tin, bọn họ tổ tiên là Tiên!

Bất quá, toà này tổ điện thật sự phi thường bất phàm, tự chủ phát sáng, chặn lại rồi gợn sóng này, cũng không có ở Thập Giới Đồ giương ra thì sụp ra.

Không hổ là mạch này thuỷ tổ tọa quan, tắm rửa quá Tiên huy, nhìn thấy Trường Sinh, rất là nghịch thiên.

"Có gì không dám, chỉ cho phép các ngươi bắt nạt đệ tử ta, liền không cho ta đến tới cửa tính sổ?" Đại Trường Lão tương đương hung hăng.

Vương Trường Sinh ánh mắt lạnh lẽo, quét qua trước đây xán lạn nụ cười, bây giờ lộ ra chiến ý vô cùng đắt đỏ, bất cứ lúc nào muốn ra tay, đây mới thực sự là đối lập bầu không khí.

Trước đây hai người đều cười ha ha, nhìn dường như lão hữu giống như, kỳ thực cũng cùng không hòa thuận, hiện tại mới chính thức hiển lộ chân thực quan hệ.

Ầm!

Liên miên chùm sáng sáng lên, toàn bộ Vương gia cổ địa đều đang phát sáng, không nhiều không ít, ròng rã 10 ngàn toà núi lớn đứng sừng sững, đồng thời rung động, xây dựng thành một toà nhất là phiền phức đại trận, che kín bầu trời.

Đây là tiên gia trận pháp, cứ việc không trọn vẹn, không phải rất hoàn chỉnh, thế nhưng như trước đủ để chấn thế!

Tổ điện bị các loại hoa văn bao vây, đầu tiên bị bảo vệ lên.

"Ngươi đang ép ta ra tay, liều mạng tử tôn bị hao tổn, hôm nay nói không chừng cũng phải đưa ngươi tiêu diệt!" Vương Trường Sinh lạnh lẽo âm trầm nói rằng.

Hắn vẻ mặt hoàn toàn khác nhau, tuy rằng như trước rất thanh tú, ánh mắt trong suốt, thế nhưng không biết vì sao nhiều hơn một loại khôn kể đáng sợ khí chất, dường như Ma tôn thức tỉnh!

Trước kia hắn là ánh mặt trời, có một loại Tiên Đạo khí chất, mà hiện tại hắn như trước bị tiên khí lượn lờ, ở vào trắng noãn sương mù, thế nhưng ác

liệt cực kỳ, khiến người ta kính nể.

Dường như một thanh Tru Tiên chi kiếm ra khỏi vỏ, sát cơ bắn ra, bầu trời đem loạn!

"Có đúng không, xem ra ngươi muốn bỏ qua ngươi một ít tử tôn, tốt lắm, ta cũng hoạt động đậy tay chân lẩm cẩm, chuẩn bị đại khai sát giới một phen!"

Đại Trường Lão âm thanh lạnh lẽo, cùng lúc đó, một luồng lạnh lẽo âm trầm sát ý che ngợp bầu trời, lấy hắn làm trung tâm, hướng về bốn phương tám hướng khuếch tán.

Trong phạm vi mấy trăm ngàn dặm, hết thảy sinh linh sợ hãi, linh hồn đều ở rung động, rất nhiều thú dữ run lẩy bẩy, cấp tốc quỳ xuống lạy, hướng về cái phương hướng này quỳ bái.

Mà này vẫn có Vương gia trận pháp cách trở kết quả, nếu không, Đại Trường Lão toàn diện bạo phát, quả thực không thể tưởng tượng.

Giơ tay, bắt trăng hái sao, này không phải thần thoại, thật sự có thể làm được, Đại Trường Lão tuyệt đối có kinh khủng như thế vô thượng pháp lực.

Lúc này, Vương lớn, Vương Nhị các loại (chờ) nhân thần sắc khó coi, bọn họ cảm thấy, hiện nay vẫn đúng là không phải là đối thủ của Đại Trường Lão, trước kia lỗ mãng.

Chính là hết sức tự phụ Vương gia lão Bát cũng là một trận nhíu mày, trong lòng lẫm liệt, hắn rất muốn khiêu chiến Đại Trường Lão, nhưng bây giờ nhìn đến hắn uy thế như vậy, biết tự thân không địch lại.

Chỉ có một cái Vương Cửu, tóc xám rối tung, xem ra ba mươi tuổi, so với hắn những kia ca ca đặc biệt tuổi trẻ, lúc này như trước trấn tĩnh, trong con ngươi nhật vẫn sao băng, cảnh tượng đáng sợ.

Đây là một cái sinh linh đáng sợ, này tế rốt cục mở miệng, nói: "Phụ

thân, cho ta mượn chiến kích dùng một lát, ta muốn với hắn quyết đấu!"

Vương Cửu âm thanh không cao, thế nhưng là có một luồng đại uy nghiêm, khiến người ta rõ ràng, này nhất định sẽ trở thành một đời bá chủ, ở Cửu Thiên Thập Địa bên trong Vô Địch.

"Không hành, hôm nay không thể sai sót, các ngươi chín cái cùng tiến lên, ta cũng ra tay, bắt hắn, có trận pháp còn có chúng ta tổ Binh ở đây, hắn chạy trốn không rồi!" Vương Trường Sinh từ chối.

Bởi vì, hắn biết, Đại Trường Lão vô cùng đáng sợ, hơi có sơ sẩy, liền có thể sẽ lưu lại mối họa.

Vương Trường Sinh kinh tài tuyệt diễm, ngoại giới vẫn ngờ vực hắn là từ trên một kỷ nguyên phong ấn lại Tiên thai, lấy hắn kinh người như vậy thân phận, vô thượng sức chiến đấu, cũng không thể áp chế Đại Trường Lão.

Này một đời, hắn từng cùng Đại Trường Lão giao thủ hai lần, đều là lấy thế hoà thu tay lại, không làm gì được đối phương.

"Được, chúng ta cùng tiến lên, giết hắn, lão thất phu này dám bắt nạt tới cửa đến, muốn cho hắn biết, Vương gia chúng ta uy nghiêm không ạo phạm!" Vương đại nói rằng.

Bởi vì, hắn thật sự có điểm ý sợ hãi, lão nhân này y như quá khứ như vậy, cho hắn lấy rất lớn cảm giác ngột ngạt, chân chính bạo phát sau như trước là sự tồn tại vô địch.

"Không sai, đây là cơ hội ngàn năm một thuở, nếu hắn đến nhà, liền tạ hôm nay diệt trừ hắn, chấm dứt hậu hoạn!" Vương Nhị cũng nói, một thân đạo bào màu vàng óng bay phần phật, cả người bị hỗn độn khí bao vây, đem tự thân sức chiến đấu tăng lên tới cực điểm đỉnh cao nhất.

"Ầm!"

Một đạo lại một đạo hoa văn trên mặt đất sáng lên, ở trong hư không đan

dệt, che đậy thiên địa.

Đây là Vương gia tổ tiên khắc xuống Tiên Đạo trận pháp ở hiển uy, đang thức tỉnh, toàn diện muốn triển khai thảo phạt, lít nha lít nhít đường nét, dường như màu vàng mũi kiếm giống như vậy, hướng về Đại Trường Lão xúm lại.

Thạch Hạo cùng màu vàng con kiến nhỏ trong lòng chìm xuống, cảm giác muốn nghẹt thở.

Nếu không có Đại Trường Lão phát sinh hào quang đem bọn họ bao phủ, hư đạo cảnh nhân vật ở đây tuyệt đối sẽ nổ tung, khó mà đối kháng loại kia thiên uy!

Không sai, tiên gia trận pháp thức tỉnh, muốn chém diệt địch thủ, đối với hư đạo cảnh người đến nói đúng không có thể chống lại thiên uy!

"Mạnh Thiên Chính ngươi quá tự tin, dám buộc ta!" Vương Trường Sinh lạnh lùng nói rằng.

Ở tại mi tâm, một cây nhỏ bé chiến kích một tấc một tấc rút ra, muốn hóa thành Vô Địch Tiên Binh, nhằm vào Thập Giới Đồ.

Này rất kỳ quái, tộc này nắm giữ Bình Loạn Quyết, đó là xưa nay mạnh nhất kiếm đạo, nhưng là bọn họ tổ Binh nhưng là một cây chiến kích, nói vậy ở trong nhất định có cái gì ẩn tình.

"Là ngươi quá tự tin." Đại Trường Lão nói rằng, ở tại bên ngoài cơ thể, một khối vải rách xuất hiện, nhuộm huyết, phần phật trong gió, lúc này cuồn cuộn ra một luồng khí thế khủng bố, sát phạt lực cái thế!

Đây là cái gì?

Đừng nói là Thạch Hạo, chính là Vương lớn, Vương Nhị bọn người là trái tim đập thình thịch, một trận giật mình, cái kia nhuốm máu vải rách nhìn như khỏa thi đồ vật, làm sao có đáng sợ như thế uy lực?

Bởi vì, vào đúng lúc này, Vương gia trận pháp bị nghẹt, cái kia xông tới ánh sáng toàn bộ bị vải rách hóa giải mất, không thể tới gần.

"Cái gì, Từ gia trận kỳ ở trên thân thể ngươi?" Vương Trường Sinh biến sắc, vô cùng giật mình.

"Năm đó chiến trận kỳ? Tiên Vương quấn vải liệm!" Vương đại la thất thanh, vẻ mặt phi thường không dễ nhìn.

"Từ gia làm sao sẽ đem vật này cho ngươi mượn, đây là vận mệnh của bọn họ, liền không sợ bị người thừa lúc vắng mà vào, đi công đánh bọn họ sao?" Vương Trường Sinh than nhẹ, chuyện này quá nghiêm trọng, nằm ngoài dự đoán của hắn.

Cái gọi là Từ gia, chính là Trường Sinh hoàng triều Từ gia.

Yêu Nguyệt công chúa liền xuất từ nên gia tộc, tộc này hoàng chủ là cha của nàng, tên là Từ Minh Hiên.

Thạch Hạo nghe được khối này vải rách tên gọi, cảm giác đau cả đầu, đồng thời cảm thấy có một luồng che ngợp bầu trời đáng sợ khí tức xuyên thấu qua vạn cổ mà đến, vô tận gọi tiếng hô "Giết" rung trời, ở đây bạo phát.

Hắn biết, khối này vải rách có thiên đại lai lịch, càng có huyết lệ chuyện cũ

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1310: Tiên Cổ Chiến Kỳ

Từ gia chí bảo, là một khối vải rách, có thể kết quả nhưng gây nên Vương Trường Sinh vẻ mặt nghiêm túc, càng làm cho Vương Đại, Vương Nhị đám người từng cái từng cái cực kỳ chấn động.

Thạch Hạo một trận tê cả da đầu, bởi vì hắn nghe được vô tận tiếng la giết, đều đến từ khối này bố.

Đại trường lão trên người khoác khối này bố thật sự vô cùng cũ nát, hơn nữa rất trứu điệp, mặt trên có một ít lỗ thủng các loại, tựa hồ muốn triệt để nát bét rồi.

Đại thể có thể thấy được, đây là một mặt cờ tử, có các loại máu đen vết tích, năm tháng ở phía trên lưu lại quá nhiều dấu ấn, vừa nhìn chính là đồ cổ.

"Năm đó, tiên cổ tận thế đại chiến, này đã từng là một mặt Thiết Huyết Chiến Kỳ, bị Chân Tiên cầm, dẫn dắt các tộc nghênh chiến dị vực thiên quân vạn mã..." Vương Trường Sinh tự nói.

Đó là hắn, cũng hơi xúc động.

"Không sai, chính là phía này chiến kỳ!" Đại trưởng lão nói rằng.

Phía này chiến kỳ, năm đó có thể chỉ là một cây Thiết Huyết Chiến Kỳ, là một mặt tiêu chí, thế nhưng sau đó ý nghĩa hoàn toàn khác nhau, có Tiên vương chết trận, từng lấy nó khỏa thi mà về.

Hơn nữa, không chỉ một vị, là hai vị!

Có thể thấy được cái kia trận chiến cuối cùng thì có cỡ nào khốc liệt, này một giới sức chiến đấu cao nhất Tiên vương đều chết trận, lấy thất bại mà kết

thúc.

Cũng không biết chết rồi bao nhiêu người, khắp nơi hài cốt.

Phía này chiến kỳ làm quấn vải liệm, đã từng mang về hai cái Tiên vương phá nát di thể, mà tinh huyết của bọn họ cũng không thể tránh khỏi nhuộm dần ở đây kỳ bên trên.

Nó chất liệu cứng cỏi, nguyên bản chính là báu vật cấp sợi tơ bện mà thành, hơn nữa Tiên vương bản nguyên nhất tinh huyết đúc, liền càng ngày càng không bình thường.

Rất nhanh, nó trực tiếp thông linh!

Cuối cùng, nó rơi vào Từ gia trong tay, tiến hành tế luyện, trở thành một mặt có khắc Tiên đạo trận pháp chí bảo, xen vào trận pháp cùng binh khí.

Cách đó không xa, có không ít Vương gia con cháu ở quan sát, nên có trưởng lão nhỏ giọng nói ra những bí ẩn này sau, tất cả mọi người đều thất kinh.

Chính là Thạch Hạo cũng trong lòng rung bần bật. Đây là cái gì? Chính là tiên cổ đại chiến bên trong thiết huyết cờ xí a!

Cái thứ này ý nghĩa quá không phải bình thường, mặc kệ sức mạnh của nó làm sao, đan chỉ bản thân bao hàm tinh thần liền đủ để chấn động này giới tất cả mọi người.

Nó quả thực chính là một bộ chiến sử, ngày xưa chiến kỳ, nó nặng như sơn!

Chẳng trách trong tai truyền đến rung trời tiếng la giết, đều là bởi vì phía này quân cờ ẩn chứa chân nghĩa, nó vốn là là bắt nguồn từ chiến trường, có vô số cao thủ huyết đã từng nhuộm dần nó.

Nếu là sẽ có một ngày đối kháng dị vực, phía này chiến kỳ không nghi

ngờ chút nào thích hợp nhất một lần nữa lay động lên, để đã từng chiến hồn cùng ở tại. Lấy địch huyết tế!

Không nghi ngờ chút nào, chiến kỳ như thật có thể lần thứ hai vung lên, nhất định là một việc trọng đại, đi kèm nhiệt huyết chiến đấu!

"Từ gia, bọn họ còn thật cam lòng!" Vương Trường Sinh nói rằng.

Từ gia cùng Vương gia là túc địch, hai tộc không hòa thuận, ở Thiên Thần thư viện thì Yêu Nguyệt công chúa cùng Vương Hi đối lập, khắp nơi đối chọi gay gắt liền có thể thấy được, bọn họ có cừu oán.

Mà bọn họ bất hòa. Có người nói có thể truy tố đến tiên thời kỳ cổ!

Dù sao cũng là trường sinh gia tộc, liền ân oán đều cửu viễn đáng sợ, hơn nữa vẫn luôn không có hóa giải, phảng phất là bế tắc.

"Không phải là một mặt phá quân cờ ư. Rách rách rưới rưới, có cái gì chỗ thần kỳ." Phương xa, cuối chân trời có người quan chiến, Vương gia một vị cao thủ nói nhỏ. Cũng không phải cỡ nào coi trọng này kỳ.

"Hừ!" Đại trưởng lão tầng tầng một tiếng hừ lạnh, người kia lúc này nổ tung, hóa thành một đám mưa máu.

"Ngươi..." Vương gia chín con rồng bên trong có mấy người biến sắc. Cảm thấy Mạnh Thiên Chính quá trắng trợn không kiêng dè, càng dám ở ngay trước mặt bọn họ giết người.

"Mạnh Thiên Chính, ngươi quá tùy tiện rồi!" Vương Nhị quát lên.

"Vương gia quả nhiên y như quá khứ, đối với tiên cổ tận thế một trận chiến căn bản không thèm để ý, liền cái kia Tiên vương khỏa thi thánh vật, ngày xưa ta giới Thiết Huyết Chiến Kỳ, cũng dám nhục nhã, không để ở trong lòng." Đại trưởng lão nói rằng.

Lần này, Vương Trường Sinh không có mở miệng nói chuyện, chỉ là

chín con rồng bên trong có mấy người không phục.

Vương Trường Sinh biết, này quân cờ ý nghĩa quá to lớn, đối với Đại trưởng lão người như vậy tới nói, là vô thượng thánh vật, thậm chí càng vượt qua Thập Giới Đồ.

Tiên dân lấy máu nhuộm đỏ chiến kỳ, hơn nữa làm hai đại Tiên vương quấn vải liệm, phía này rách nát cờ xí ở một ít người xem ra bằng một loại tinh thần, càng là có một loại linh hồn.

Vì vậy, Vương Trường Sinh không có phản bác, chưa từng ở vấn đề này cùng Đại trưởng lão đối chọi gay gắt, nếu không, sẽ bức đối phương càng ngày càng nghiêm trọng trả thù.

"Có chút phiền phức." Vương Cửu mở miệng, đối với hắn bên trong mấy vị tính khí có chút đại huynh trưởng truyền âm.

"Ta liền không tin, hắn bằng phía này cổ kỳ liền có thể xông vào ta Vương gia!" Vương Đại lạnh giọng nói.

"Xác thực phiền phức, phía này cờ xí xen vào trận pháp cùng binh khí, trải rộng ra sau, ta Vương gia Tiên đạo trận pháp không thể làm sao, nó có thể mở ra một con đường, ta không ngờ rằng, Từ gia sẽ như thế hùng hồn, dám đem cái thứ này ượn." Vương Trường Sinh trong bóng tối đối với chín con trai nói rằng.

"Chuyện này... Chẳng lẽ còn không làm gì được hắn?" Vương Nhị rất không phục, muốn giữ lại Đại trưởng lão.

"Tiên vương quấn vải liệm, bị người luyện chế thành vì là chí bảo sau, không nói có thể ở này vùng trận pháp này bên trong như giẫm trên đất bằng cũng không kém nhiều nữa, tối thiểu có thể thông hành, hơn nữa Thập Giới Đồ, Mạnh Thiên Chính đều sẽ đối với ta tộc cổ địa tạo thành to lớn phá hoại." Vương Trường Sinh nói rằng.

Hắn cảm thấy, mặc dù lưu lại Đại trưởng lão, thậm chí đem hắn đánh

giết, Vương gia cũng muốn trả giá rất khó chịu đựng to lớn đánh đổi.

"Lão thất phu này, ta hận không thể lập tức tru hắn, lẽ nào mặc hắn xông vào bộ tộc ta tịnh thổ, còn trơ mắt nhìn hắn rời đi?" Vương Đại căm giận.

Vương Trường Sinh vẻ mặt âm tình bất định, một lát sau mới như là có quyết đoán, nhìn về phía Đại trưởng lão, nói: "Chuyện hôm nay, đến đó dừng tay, ta không truy cứu nữa, bởi vì ngã kính trọng phía này chiến kỳ, không muốn động can qua."

Đại trưởng lão nghe vậy, cười ha ha, mang theo chế nhạo, nói: "Ngươi sẽ kính trọng phía này chiến kỳ? Vương gia ngươi đối với tiên cổ trận chiến đó có hay không tán đồng đều hai nói, sẽ cảm thấy này kỳ là thánh vật?"

Bởi vì, hắn từ Vương gia đệ tử phản ứng trên liền rõ ràng tất cả, vì vậy vừa nãy cũng không tiếc trực tiếp xoá bỏ tộc này một cái đại cao thủ.

Tiếp theo, Đại trưởng lão sắc mặt biến lạnh, nói: "Ngươi nói không truy cứu, ý tứ như là buông tha chúng ta một con ngựa. Nhưng là, ngươi phải biết, là ta ở truy cứu, hôm nay tới cửa thảo thuyết pháp!"

"Ngươi... Mạnh Thiên Chính, ngươi không muốn quá phận quá đáng, đến ta Vương gia nói ẩu nói tả, ngươi coi nơi này là nơi nào?!" Vương Nhị quát lên.

"Thảo thuyết pháp địa phương." Đại trưởng lão lạnh lùng đáp lại nói, con mắt bắn ra hai buộc ánh hào quang sắc bén, sát khí cuồn cuộn, nhìn gần Vương gia lão nhị.

"Ngươi muốn như thế nào?" Vương Trường Sinh mở miệng.

"Rất đơn giản, ta muốn ngươi ràng buộc dòng dõi, lập lời thề không lại muốn nhằm vào Thạch Hạo." Đại trưởng lão nói rằng.

"Ngươi... Bức phụ thân ta lập lời thề?" Vương Đại tức giận, trên người tiên vụ dâng trào, nói: "Vì một cái giun dế. Ngươi như vậy hưng sư động

chúng, còn lại muốn phụ thân ta làm hứa hẹn, dựa vào cái gì!"

Đại trưởng lão lạnh lùng mở miệng, nói: "Ngươi là không phải cảm thấy ngươi rất đáng gờm, cao cao tại thượng, có thể dưới cái nhìn của ta, cũng chỉ là xuất sắc mà thôi, lại có thêm một khoảng thời gian, Thạch Hạo sẽ mạnh hơn ngươi!"

Sau đó, Đại trưởng lão lại nói: "Hắn là đệ tử của ta. Chính như các ngươi là Vương Trường Sinh dòng dõi. Ta ở đây buông lời, nếu là ngày sau Vương gia còn dám làm hại Thạch Hạo, ta liền từ chín con long bắt đầu động thủ, thấy một cái giết một cái!"

Những lời nói này, leng keng điếc tai, vang vọng toàn bộ cổ địa, trong phạm vi mấy vạn dặm sinh linh cũng nghe được, gợi ra cự sóng lớn.

Đây là người nào? Lại dám uy hiếp Vương gia!

"Đạo huynh, ngươi quá đáng." Vương Trường Sinh mở miệng.

"Lần này. Ta Mạnh Thiên Chính một nước bọt: miếng một cái đinh, nói một chính là một, Vương gia ngươi nếu là lại vượt qua đường dây này, ta tất đại khai sát giới. Chín con rồng nhất định phải chết đi mấy cái!" Đại trưởng lão lời nói dường như sấm sét, vang vọng ở khu cổ địa này.

Tất cả mọi người cũng nghe được, rốt cuộc biết là ai.

"Là Mạnh Thiên Chính!"

"Thiên Thần thư viện Đại trưởng lão!"

"Hắn đang vì Hoang ra mặt, lại dám uy hiếp chúng ta lão tổ tông!"

Hiện trường bầu không khí tương đương khẩn trương. Bất cứ lúc nào muốn phát sinh kinh thế đại chiến.

"Vì những này, ngươi liền mạnh mẽ xông vào ta Vương gia, vì sao không lấy thư báo cho?" Vương Trường Sinh nói rằng.

"Phụ thân!" Vương Đại lửa giận khó tiêu. Cảm thấy phụ thân không đủ mạnh.

"Ta chân thân tới, các ngươi còn muốn trấn áp ta đây, một phong thơ có ích lợi gì." Đại trưởng lão lạnh nhạt nói rằng.

"Gần nhất có thể ngộ, ngươi ta quá cái ba, bốn chiêu, ta như thất lợi, tất cả y lời ngươi nói." Vương Trường Sinh mở miệng, muốn cùng Đại trưởng lão giao thủ.

"Được, có thể. Nhưng có một chút, các ngươi còn phải đánh đổi khá nhiều, lần này đi làm hại đệ tử của ta, không thể liền như thế bỏ qua!" Đại trưởng lão nói rằng.

"Ngươi còn muốn như thế nào nữa?" Vương Trường Sinh lạnh giọng nói.

Hắn có chút không kiềm chế nổi, nếu không có kiêng kỵ quấn vải liệm, Thập Giới Đồ, cùng với chính mình dòng dõi an nguy, hắn đã sớm ra tay rồi.

"Ư, ngươi muốn cái gì?" Đại trưởng lão cũng hỏi Thạch Hạo.

Lúc này, Thạch Hạo cảm xúc dâng trào, Đại trưởng lão quả nhiên là thần uy cái thế, đi tới Vương gia cũng dám như vậy cường thế, cùng Vương Trường Sinh như vậy đối chọi gay gắt, không hổ là tuyệt đại cao thủ.

"Ta... Muốn nhìn một chút Bình Loạn Quyết." Thạch Hạo nói rằng.

Khi (làm) nghe được câu này, Vương gia tất cả mọi người đều phẫn nộ rồi.

Chính là Vương Trường Sinh cũng là khóe miệng hơi run lên một thoáng.

Vương Đại, Vương Nhị đám người thực sự bị tức đến, một người thiếu niên mà thôi, lại dám yêu cầu bọn họ mạch này trấn tộc kinh thư, làm sao có

khả năng!

Bình Loạn Quyết, chí cao vô thượng, lực công kích vô địch trên đời, được xưng từ xưa đến nay mạnh nhất tam đại kiếm quyết một trong, là vô địch kinh văn.

Ở tiên cổ từ nhỏ, chỉ dựa vào pháp quyết này, liền có người từng đẩy lùi dị vực Nhân Mã, duy trì một khoảng thời gian an lành, bình loạn hai chữ chính là bởi vậy mà đến.

Bởi vậy đủ để chứng minh, Bình Loạn Quyết cỡ nào kinh người, chiến tích huy hoàng!

"Đây là không thể sự." Vương Trường Sinh lạnh nhạt nói rằng.

"Không thể a?" Thạch Hạo tiếc nuối.

Đại trưởng lão cũng hoàn toàn không còn gì để nói, này không phải ở muốn Vương gia mệnh sao, nếu như thật sự miễn cưỡng muốn đòi lấy, phỏng chừng Vương Trường Sinh sẽ triệt để với bọn hắn liều mạng, lấy mệnh chém giết.

"Ngươi lại đổi một điều kiện, quên đi, vẫn là ta thế ngươi làm chủ, giúp ngươi muốn đi." Đại trưởng lão nói rằng, hắn sợ Thạch Hạo lại đưa ra cái gì không thiết thực điều kiện, vội vàng bổ sung.

Đại trưởng lão cùng Vương Trường Sinh một phen trò chuyện, sau đó hai người động thủ!

Bọn họ đương nhiên sẽ không vận dụng Thập Giới Đồ, chiến kích các loại, mà là tay không quyết đấu, muốn bằng thực lực chân chính một trận chiến.

"Ta gần đây như có ngộ ra, ngươi cẩn thận rồi!" Vương Trường Sinh lạnh giọng nói, hắn ra tay rồi.

Tất cả mọi người đều sợ hãi, sợ bị hắn vô thượng pháp lực lan đến, hóa thành thịt nát, nhưng cùng với thì lại vô cùng hiếu kỳ, hắn rốt cuộc muốn bày ra thế nào cái thế thủ đoạn.

Nhưng mà, tất cả mọi người đều thất vọng rồi.

Vương Trường Sinh ra tay thì không có sóng thần lực, cũng không mênh mông quy tắc đan dệt, nhẹ như mây gió, tay áo lớn phiêu phiêu, lấy tay phải tạo thành mỏ chim hạc hình, hướng về Đại trưởng lão trác đi.

Đây là cái gì? Không phải cái gì trong truyền thuyết đại thần thông!

Nhưng mà, Đại trưởng lão phản ứng cũng ngoài dự liệu của mọi người, hắn vẻ mặt nghiêm túc, nhìn chằm chằm đối thủ, sau đó đùi phải chầm chậm bãi lên, dường như mãnh hổ quẫy đuôi, đánh hướng về cái kia mỏ chim hạc.

"Chuyện này..."

Mọi người không nói gì, hai người đây là tiến hành đỉnh cao quyết đấu sao? Làm sao chiêu thức như thế phổ thông, không hề có một chút sóng sức mạnh, càng không trật tự các loại (chờ) xuất hiện.

Tiếp theo, Vương Trường Sinh dường như một con linh viên, giương ra cánh tay, vung ra một quyền.

Đại trưởng lão thì lại như trong lòng ôm nguyệt, lấy lực dẫn dắt.

"Phụ thân đang làm gì, vì sao không thô bạo ra tay, lấy Bình Loạn Quyết chém hắn!" Vương Đại nói nhỏ.

Chỉ có Vương Cửu vẻ mặt nghiêm túc, cực kỳ nghiêm nghị, liền hô hấp đều sắp đình chỉ, nhìn chằm chằm hai người kia, hắn xem ra cửa đạo, thấp giọng nói: "Bọn họ hóa phức tạp thành đơn giản, hóa chư thiên vạn đạo làm một thức, so đấu chính là vô thượng pháp!"

"Ngươi... Lão Cửu ngươi đang nói cái gì?" Vương Đại hãi hùng khiếp

vía.

"Nhìn phổ thông, chỉ thức thứ nhất thì, phụ thân liền hỗn hợp Thập Hung bên trong vài loại sát thức, ngươi nói có hung hiểm hay không?" Vương Cửu trầm giọng nói.

Sau đó, hắn ngậm miệng lại, cảm thấy muốn nghẹt thở.

Bởi vì, hai người kia đã quyết đấu đến thức thứ ba.

"Ta vẫn chưa cảm thấy, loại này thế tiến công có cái gì uy lực." Vương Đại khó hiểu.

Nhưng mà, hắn lập tức biến sắc, bởi vì phía sau hắn một ngọn núi lớn răng rắc một tiếng rạn nứt, sau đó nổ tung.

Đừng nói là hắn, chính là Vương gia những người khác cũng đều sắc mặt trắng bệch, ngọn núi lớn này làm sao có thể vỡ nát?

Phải biết, mảnh này tiên gia cổ địa tổng cộng có 10 ngàn toà linh sơn, mỗi một toà đều có tiên gia phù văn, có thể hiện tại... Trong đó một toà lại sụp ra.

Tất cả mọi người đều hiểu, Vương Trường Sinh cùng Đại trưởng lão tỷ thí, nhìn không nhiễm hỏa khí, rất tùy ý, nhẹ như mây gió giống như, thế nhưng uy thế không thể tưởng tượng!

Một khi làm nổ, tuyệt đối sẽ trời long đất lở, hủy diệt tất cả!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1311: Tuyệt Đại Cao Thủ

Vương Trường Sinh nhảy lên, hắn xem ra rất trẻ trung, dường như một con ưng non giương cánh, hai tay cộng hưởng, trong miệng gào thét có tiếng, hướng về Đại Trường Lão nhào tới.

Không có chùm sáng, cũng không đại phù hiệu dao động ra, chính là như thế trực tiếp, căn bản không giống như là cái thế cao thủ ở quyết chiến.

Đại Trường Lão hướng về bên né qua, cánh tay phải như xà giống như, đột nhiên cong lên, lấy khó mà tin nổi góc độ hướng về bầu trời nghênh đi, như mãng xà thôn nguyệt.

Ầm!

Hai người đụng vào nhau, phát sinh nặng nề vang, trời cao chưa từng sụp ra, chỉ có thân thể tiếp xúc vị trí tiếng vang dị thường.

Thạch Hạo trợn mở thiên nhãn, hô hấp đều muốn đình chỉ, cẩn thận nhìn chằm chằm, bởi vì cho đến bây giờ cũng không thể phát hiện ở trong huyền ảo chỗ, hắn muốn lý giải.

Xoạt!

Rốt cục bắt lấy một chút, cái kia hai đại cường giả tuyệt đỉnh xung quanh cơ thể, có chút hư không tan vỡ lại khép lại, dường như thốn mang đang đan xen, cấp tốc biến mất.

Hai đại cao thủ năng lượng tuyệt đối khủng bố, chỉ là chưa từng nhiều tiết lộ dù ột tia, trái lại ở nuốt chửng hư không lực lượng, vừa nãy thốn mang hẳn là từ đại Càn Khôn bên trong lấy ra tinh hoa.

Chuyện này... Không thể nào tưởng tượng được!

Thạch Hạo loáng thoáng cảm thấy, hai người này nếu là thoải mái tay chân, Nhật Nguyệt Sao trời đều sẽ bị đánh rơi xuống đến, có thể xé ra đại vũ trụ!

Chỉ là, bọn họ ở khắc chế!

Thạch Hạo nhìn không thấu, không làm rõ được, cũng chẳng có gì lạ, bởi vì chính là Vương Đại, Vương Nhị đều không lắm lý giải, phải biết đạo hạnh của bọn họ cao thâm đến mức không thể tưởng tượng nổi!

Chín con rồng đều tu luyện vô cùng năm tháng, một đường từ Thái cổ đi tới hôm nay, bất luận một ai đi ra ngoài cũng có thể quét ngang các lộ cao thủ, không thể suy đoán.

Mà hiện tại, chỉ có lão Bát còn có lão Cửu hai người này có thể nhìn thấu hai đại tuyệt đại nhân vật quyết đấu.

"Hỗn hợp Chân Tiên pháp tắc, hóa phức tạp thành đơn giản, đem chư thiên hàm nghĩa tận cô đọng mấy thức bên trong, loại năng lực này, loại này đạo hạnh, ta không chờ được nữa a." Vương gia lão Bát than nhẹ.

Vương Đại cau mày, mới vừa muốn nói chuyện, ở sau lưng của hắn, đệ nhị toà có khắc Tiên Đạo phù văn núi lớn đột nhiên giải thể, sau đó triệt để nổ tung.

"Trời ạ, tại sao lại như vậy, đây là bộ tộc ta Tiên Đạo di sản, là vô thượng trận pháp một phần, làm sao sẽ sụp ra?"

Vương gia bên trong một đoàn đại loạn, rất nhiều năm khinh người còn có một chút trưởng lão đều hốt hoảng, đây là chưa bao giờ có sự, kẻ địch nhiều lắm sao mạnh mẽ mới có thể như vậy?

Rất nhiều người tin chắc, tiên gia di bất luận phát sinh cái gì, cũng không đến nỗi hủy diệt, có thể chuyện ngày hôm nay lật đổ bọn họ nhận

thức, tạo thành kinh hoảng!

"Lão thất phu này làm sao sẽ như vậy mạnh, thật muốn lập tức diệt trừ hắn, nếu không trước sau dường như một ngọn núi lớn ngăn ở phía trước!" Vương Đại thấp giọng nói rằng.

Giữa trường, Đại Trường Lão đổi bị động làm chủ động, trường y bay phần phật, dường như ác điểu ngút trời, hướng về Vương Trường Sinh đánh tới!

Cùng vừa nãy như thế, vẫn chưa gây ra động tĩnh quá lớn, thế nhưng nhưng lại không biết vì sao, khiến người ta muốn nghẹt thở, cảm giác sâu sắc ngột ngạt, phảng phất đòn đánh này là muốn chém xuống liên miên tinh đấu đến.

Hống!

Vương Trường Sinh một tiếng rống to, dường như mãnh hổ rít gào, ở tại trước mặt, có một con hỗn độn hổ xuất hiện, giương nanh múa vuốt, hướng về Đại Trường Lão tấn công.

Cùng lúc đó, Đại Trường Lão mộc mạc bóng người cũng rốt cục có biến hóa, trước người có một con cự cầm, cũng là hỗn độn biến thành, rất mơ hồ, về phía trước đánh tới.

"Hỏng rồi, bọn họ có chút thu lại không được, đây là một đòn tối hậu, cũng là đáng sợ nhất quyết đấu!" Vương Cửu mở miệng.

Hắn tự mình chủ trì trận pháp, các nơi hết thảy núi lớn đều cùng reo vang, run rẩy theo, tiến hành phòng ngự.

Lúc này, chư thiên đều đang run rẩy, bị hai đại cao thủ khí thế nhiếp.

Cảnh tượng như thế này quả thực không thể tưởng tượng!

Xoạt!

Giữa bầu trời Thái Dương lờ mờ, bị hai đại cái thế cao thủ phong mang ép, đầy trời sao hiện lên, rất nhiều đại tinh ở ầm ầm lăn, muốn áp bách xuống.

Hống!

Hai người đồng loạt rống to, thật là của bọn họ thu lại không được tay, đồng thời vọt lên tận trời, cùng lúc đó, cái kia một hổ một cầm cũng gặp gỡ, bắn ra Hỗn Độn quang.

Ầm!

Kinh thiên động địa, vực ngoại rạn nứt, mỗi một cái khe lớn đều lan tràn đi ra ngoài cũng không biết bao nhiêu vạn dặm, cảnh tượng cực kỳ làm người kinh hãi.

Hai đại cao thủ một sát na liền đến vực ngoại, đứng ở trong tinh không, tiến hành rồi đỉnh ột đòn.

Có thể nhìn thấy, Vương Trường Sinh tay đáng sợ cực kỳ, xoay tay, nắm tới một chuỗi to lớn ngôi sao, luyện thành binh khí, hướng về Đại Trường Lão ném tới.

Ầm!

Ánh sao bắn tung toé, một ít đại tinh nổ tung, bị Đại Trường Lão lấy tay áo lớn đánh nát tan, đồng thời hắn thôi thúc quyền ấn, đánh về Vương Trường Sinh ngực.

"Xoạt!"

Vương Trường Sinh hét dài một tiếng, đập vỡ tan chu vi một ít tinh đấu, mi tâm của hắn đang phát sáng, một thanh màu đen cổ kiếm xuất hiện, hướng về đại chiến lão bổ tới.

Bình Loạn Quyết, Nguyên Thần kiếm thai!

Đây là Vô Địch kiếm đạo, là cái thế pháp môn, từ xưa đến nay, liên quan với nó truyền thuyết thực sự quá hơn nhiều, đây là vang dội cổ kim một môn kỳ công.

Quả nhiên, Đại Trường Lão vẻ mặt nghiêm túc, hắn quyền ấn ở chồng chất, tầng tầng lớp lớp, dường như ngàn tầng sóng biển bao phủ, tụ hợp lại một nơi.

Đồng thời, Đại Trường Lão hai tay giương ra, tiến hành rồi cửu chuyển, để ngàn tầng sóng lớn bắn ra, ánh quyền vô cùng, cuồn cuộn như biển sao sôi trào, toàn bộ đánh về phía một chỗ, công kích cái kia Nguyên Thần kiếm thai.

Có thể thấy được, Đại Trường Lão cỡ nào trịnh trọng, hắn nghiêm túc cực kỳ, tập trung sức mạnh công kích thanh kiếm này.

Xoạt!

Hai người thả người nhảy một cái, đều tiến vào đại nơi sâu xa trong vũ trụ!

Bởi vì, lần này lực công kích quá mênh mông, sản sinh kết quả không thể nào đoán trước.

Ầm!

Vô số phù văn nổ tung, ở một chòm sao bên trong làm nổ, Nguyên Thần kiếm thai cùng Đại Trường Lão cửu chuyển quyền ấn phát sinh va chạm mạnh, khủng bố đến cực hạn.

Trong lúc hoảng hốt, Tiên cổ những năm cuối một trận chiến, loại kia Chí Cường giả tinh lực lại xuất hiện, đám kia người trở về.

Như vậy ác chiến, này thế khó hiện, chỉ là ở trên một kỷ nguyên gặp.

Có hứa tinh đấu thiêu đốt, vùng vũ trụ này rạn nứt, sau đó nhanh chóng

lan tràn, cuối cùng ánh sao lóe lên, triệt để tắt, lờ mờ.

Cảnh tượng này nếu là bị người biết, nhất định sẽ kinh sợ, phát sinh ở đại nơi sâu xa trong vũ trụ kích đấu, thực sự quá kinh người, vượt qua trần thế cao thủ tưởng tượng.

Tiên cổ hậu kỳ, trận chiến cuối cùng thì, cũng là bởi vì cao thủ quá nhiều, sức mạnh quá hùng hồn, mới cuối cùng đem cổ giới kích nứt, hóa thành Cửu Thiên Thập Địa.

"Thế nào rồi?" Vương gia cổ địa, một đám người đều bất an, căng thẳng tới cực điểm. mới nhất ở

Hai vị kia tuyệt đại cao thủ tranh đấu ảnh hưởng quá sâu xa, bởi vì nếu như có một người chết đi, đối phương đời sau cùng truyền thừa các loại (chờ) đều sẽ khó bảo vệ được.

"Trước tiên đem hắn bắt, hết thảy đều là do hắn mà xảy ra!" Lúc này, Vương Đại mở miệng, con ngươi lạnh lùng, dường như hai cái dao nằm ngang ở trong hốc mắt.

Hắn tập trung Thạch Hạo, quyết định xuống tay trước bắt Thạch Hạo, mặc kệ Đại Trường Lão thắng vẫn thua, này đều sẽ là một tù binh, có thể nói điều kiện.

Vương Cửu lắc lắc đầu, ra hiệu nhìn về phía Thạch Hạo trên người.

Ở tại trên người, có một khối vải rách, nhuộm hắc hồng huyết, có chút phá động, vô cùng cổ xưa, cũng không biết tồn thế bao nhiêu vạn năm.

Chính là quấn vải liệm, cũng là năm đó Tiên cổ chiến kỳ, đã từng bao bọc hai vị Tiên Vương thi thể mà về, bỏ không vạn cổ huyết cùng hận!

Thạch Hạo có một loại cảm giác kỳ dị, hắn phảng phất đưa thân vào một mảnh mênh mông trên chiến trường, gọi giết ngút trời, đại chiến kinh thế, một bộ lại một bộ sinh linh mạnh mẽ, từ giữa bầu trời rơi rụng, máu tươi

nhuộm đỏ đại địa, thây chất thành núi!

Đây là một bộ bi tráng hình ảnh, tiên dân máu chảy xuống, dường như thiên khóc giống như vậy, chiến kỳ chứng kiến tất cả, hơn nữa nó bị những kia chiến giả huyết nhuộm dần, ngưng tụ anh linh không cam lòng còn có bi tự.

"Chiến kỳ ở trên người hắn, lão già kia trước khi rời đi cho hắn phủ thêm, bất quá ta nghĩ đây vô dụng đi, chẳng lẽ còn có thể ngăn cản chúng ta, dù sao tên tiểu tử này còn rất cấp thấp, chưa từng trưởng thành." Vương Đại cười lạnh nói.

Hắn trực tiếp liền động thủ, muốn hướng về trước chộp tới, nếu như có thể đoạt tới đây chiến kỳ chính là bất thế công lao.

Nhưng mà, kinh người sự tình phát sinh, chiến kỳ giương ra, phát sinh tiếng rống giận dữ, đi kèm kinh thiên động địa tiếng chém giết, mặt cờ giương ra, đem Vương Đại quét bay, để khóe miệng hắn chảy máu.

"Lão già này, lưu lại một luồng tinh khí thần!" Vương Đại giọng căm hận nói.

"Tiểu tử, ngươi cho rằng phía sau có một cái Mạnh Thiên Chính, là có thể không việc gì sao, ta Vương gia muốn giết người xưa nay thì không thể sống tiếp, đối với như ngươi vậy giun dế, trực tiếp xoá bỏ chính là. Ta tin tưởng, Mạnh Thiên Chính nhất định sẽ đại bại, hắn đem không lời nào để nói, đến lúc đó kết cục của ngươi sẽ rất đáng thương."

Vương Đại âm lãnh nói rằng, đồng thời bắt chuyện vài tên huynh đệ, muốn phá giải Tiên Vương quấn vải liệm, muốn đem này chí bảo đoạt lại, để đoạn Đại Trường Lão đường lui.

Xoạt!

Một đạo cầu vồng từ trên trời giáng xuống, rơi vào Thạch Hạo bên người.

Cũng trong lúc đó, Vương Trường Sinh cũng quay về rồi, đứng ở chín con rồng trước.

Hai người đều rất trầm mặc, chiến đấu kết thúc, sớm nói trước chỉ quyết đấu ba, bốn thức, kỳ thực vượt quá.

"Thế hoà thu tay lại đi." Vương Trường Sinh mở miệng.

"Có thể, bất quá điều kiện bất biến, nhất định phải y theo ta nói tới làm!" Đại Trường Lão nói rằng.

"Phụ thân!" Vương Đại bọn người cùng tiến lên trước, tràn ngập sự không cam lòng, bị người đánh tới cửa, cuối cùng nhưng muốn dừng tay, thực sự uất ức.

"Tự hôm nay sau, không được lại nhằm vào thiếu niên kia." Vương Trường Sinh nói rằng, sau đó xoay người rời đi, không nói lời nào.

"Nói miệng không bằng chứng, xin mời tả pháp chỉ, mặt khác ta vừa nãy đòi hỏi cái kia vài loại ở sinh ra từ Vương gia Tiên thổ đặc biệt thần thảo đây? Một cây cũng không thể thiếu!" Đại Trường Lão nói rằng.

"Ngươi khinh người quá đáng!" Vương Đại gào thét.

"Chỉ cho phép bọn ngươi bắt nạt đệ tử ta, còn không cho phép ta đến bái phỏng sao?" Đại Trường Lão âm thanh lạnh lùng.

"Các ngươi lui ra!" Vương Trường Sinh trách mắng, để bây giờ gia chủ đi ra, khiến cho hắn tả pháp chỉ, nhắc nhở tộc nhân không e rằng cố gây hấn Đại Trường Lão một mạch.

Tất cả mọi người khiếp sợ, Vương Trường Sinh dĩ nhiên đáp ứng rồi, hơn nữa sảng khoái như vậy!

Chuyện này nếu là truyền đi, toàn bộ Vô Lượng Thiên đều muốn xuất hiện sóng lớn mênh mông, sẽ khiến cho náo động cùng chấn động!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1312: Sóng Gió Lớn

Vương gia này đời gia chủ chần chờ một chút, không thể tin vào tai của mình nghe được, hắn càng muốn viết như vậy pháp chỉ, gia tộc thỏa hiệp, lại đáp ứng rồi điều kiện như vậy.

Hơn nữa, còn muốn công chư hậu thế!

Viết pháp chỉ ý nghĩa chính là ở đây, báo cho thế gian, Vương gia sẽ không gây sự với Thạch Hạo, lẫn nhau ân oán dây dưa đã kết thúc.

Nhìn như hóa giải thù hận, lẫn nhau ngày sau sống chung hòa bình, không tái dẫn phát tranh chấp. Nhưng là, này ở trong ẩn tình sẽ không là bí mật, chẳng mấy chốc sẽ truyền ra, vào lúc ấy, này pháp chỉ sẽ để Vương gia lúng túng.

Bởi vì, đây là Mạnh Thiên Chính đánh tới cửa kết quả, là bức bách Vương gia dưới pháp chỉ, này chính là một hồi thiên đại phong ba!

Đối với Vương gia này đời gia chủ tới nói đây là một loại sỉ nhục, bị bức ép viết ra như vậy một tấm pháp chỉ, thực sự mất mặt về đến nhà, hắn còn có mặt mũi gì?

Từ xưa đến nay, Vương gia chưa từng có bị người cưỡng bức quá, lại càng không từng kí xuống gây bất lợi cho chính mình khế ước, nhưng là hôm nay nhưng muốn đánh vỡ thông lệ.

Pháp chỉ vừa ra, nhất định sẽ gợi ra sóng to gió lớn, ngoại giới muốn đối với Vương gia quăng tới ánh mắt hoài nghi, đem nương theo các loại chê trách, tình huống sẽ vô cùng gay go!

Bởi vì, mọi người sẽ cảm thấy, Vương gia lần này xem như là chịu thua,

đây là một loại vô lực thể hiện!

"Sỉ nhục a, này không chỉ có là ta thân là gia tộc này thay thế chủ sỉ nhục, cũng là Vương gia sỉ nhục, có thể nào như vậy chịu thua?" Vương Gia gia chủ thở dài.

Lúc này, Đại Trường Lão mang theo Thạch Hạo đã đi tới Vương gia thần vườn thuốc, tự mình đi hái vài cây thần thảo, đối với chuyện về sau không thèm để ý, lẳng lặng đợi Vương gia pháp chỉ truyện thiên hạ.

Màu tím nham thạch một khối lại một khối, từ mặt bàn lớn đến ười mấy mét, không thiếu gì cả, đây là một mảnh tử oánh oánh bãi đá, nhưng là Đại Trường Lão nhưng báo cho Thạch Hạo, đây là Vương gia tiên dược viên.

Không có thảo bị, cũng vô thượng nhưỡng, tại sao có thể có thần thảo sinh trưởng?

Rất nhanh, Thạch Hạo liền rõ ràng, dùng cái gì vì là là Vương gia đặc biệt hi thế thần dược, đi vào khối khu vực này nơi sâu xa hắn nhìn thấy bảy, tám cây thần thảo cắm rễ ở màu tím trên tảng đá lớn.

"Đây là Tử Phủ thảo, là hi hữu thần dược, ở nơi khác không cách nào tìm được." Đại Trường Lão giải thích, loại dược thảo này có thể để người ta Nguyên Thần kiên cố, không thể gãy hủy.

Chỉ nghe thấy tên là có thể biết nó báu vật, bởi vì Tử Phủ đối với khiếu huyệt là Nguyên Thần vị trí, nơi này nếu có thể kiên cố, tự nhiên có thể bảo đảm bách kiếp không xấu!

"Nơi đây lai lịch bí ẩn, đừng xem những này màu tím tảng đá phổ thông, nhưng có truyền thuyết đây là tiên gia cao thủ Tử Phủ phá nát sau lưu." Đại Trường Lão nói ra một bí ẩn như vậy.

Điều này làm cho Thạch Hạo khiếp sợ, tiên gia cao thủ Tử Phủ mảnh vỡ? Thời khắc này, hắn rất muốn đem trên đất hết thảy nham thạch đều kiếm đi, đây là bảo vật vô giá.

Chẳng trách có thể mọc ra Tử Phủ thần thảo đến, không có so với này quý giá hơn đồ vật.

"Đáng tiếc a, năm tháng trôi qua, thời gian ăn mòn, lại đồ tốt đều sẽ tinh hoa dần tán, ngươi xem hiện tại chỉ có như thế bảy, tám cây thần thảo, trước kia có thể so với hiện tại nhiều. Hơn nữa, ở Thái cổ sơ kỳ thì, nơi này đã từng mọc ra một cây tiên dược, Tử Phủ Trường Sinh thảo!" Đại Trường Lão thở dài.

Thạch Hạo trong lòng không thể bình tĩnh, Vương gia quả nhiên gốc gác thâm hậu, khối này vườn thuốc lai lịch quá mức đáng sợ, tiên gia cao thủ Nguyên Thần Tử Phủ mảnh vỡ, từng kết ra một cây vô giá tiên dược.

Đại Trường Lão ở đây chỉ hái một cây Tử Phủ thảo.

Dựa theo hắn từng nói, kỳ thực nửa cây liền được rồi, nhiều ăn cũng vô dụng.

Này một cây dược nếu như phối hợp với bát trân kỳ các loại (chờ) cái khác thần thảo, đủ để cung cấp mấy người đồng thời hưởng dụng mà đạt đến lý tưởng nhất hiệu quả.

"Vương gia có Bình Loạn Quyết, có thể tu thành Nguyên Thần kiếm thai, mà này Tử Phủ thảo đối với giá trị của bọn họ liền càng không thể tưởng tượng."

Cũng chính bởi vì vậy, Vương gia coi cỏ này vì là sinh mạng, nếu như Đại Trường Lão muốn thải đệ nhị cây, phỏng chừng Vương Trường Sinh đều sẽ ngồi không yên.

Bất kỳ một cây Tử Phủ thảo sinh ra đều cần rất nhiều vạn năm, quá quý giá rồi!

Sau đó, Đại Trường Lão mang theo Thạch Hạo chạy về Vương gia khác một chỗ vườn thuốc, thụy khí hừng hực, hái mấy loại khác thần thảo.

Đương nhiên, tuy rằng đều là thần dược, thế nhưng đối với Vương gia tới nói nhưng không có Tử Phủ thảo ý nghĩa lớn, bởi vì những khác thần dược có thay thế phẩm, mà Tử Phủ thảo thì lại không hành, liên quan đến Vương gia tu luyện Bình Loạn Quyết độ mạnh.

"Không sai, này vài cây dược ở bên ngoài nhưng là khó tìm, Vương gia vườn thuốc thực sự là phong phú, hận không thể thường lưu nơi đây." Đại Trường Lão than thở.

Bảo vệ vườn thuốc vài tên ông lão sắc mặt đen sì, nhưng là cũng không dám nói thêm cái gì, bởi vì cùng Đại Trường Lão so ra, bọn họ cái gọi là mạnh mẽ thực sự bé nhỏ không đáng kể.

"Nơi đó là cái gì?" Thạch Hạo phát hiện, mấy toà thần vườn thuốc quay chung quanh một khối mật thổ.

"Vương gia Trường Sinh vườn thuốc, ở vào thần vườn thuốc trung tâm, là một chỗ cấm địa, ngoại trừ Vương Trường Sinh ở ngoài những người khác không thể đặt chân nửa bước." Đại Trường Lão nói rằng.

"Nhà bọn họ có Trường Sinh dược?" Thạch Hạo ngạc nhiên, mà hậu tâm đầu rung bần bật, cái kia có thể để người ta nhìn ra Tiên Đạo, đến vọng Trường Sinh a.

"Chỉ là một đoạn khô héo dược rễ: cái mà thôi, từ Thái cổ phát hiện vẫn đào tạo đến hiện tại, đúc cũng không biết bao nhiêu chủng thần tuyền, Linh dịch, đều không có để nó nẩy mầm."

Đương nhiên, thuốc này rễ: cái vẫn có khởi sắc, không lại khô cạn, có một điểm sinh cơ, tương lai nói không chắc thật có thể thức tỉnh cũng khó nói.

Thạch Hạo hoàn toàn không còn gì để nói, thật sự không hổ là Trường Sinh dược, quạnh hiu một cái kỷ nguyên đều có thể có hi vọng phục sinh, quá nghịch thiên rồi!

"Pháp chỉ có từng viết xong?"

Trở lại Vương gia tổ trước điện, Đại Trường Lão trực tiếp hỏi, điều này làm cho rất nhiều người trong lòng sinh nộ, có thể cũng không dám quát mắng, cũng không dám với hắn đối lập.

Vương Trường Sinh đã đi rồi, đi bế quan, không có lại để ý tới chuyện về sau.

Chín con rồng bên trong Vương Đại, Vương Nhị các loại (chờ) đến rồi mấy cái, đều ánh mắt không quen, trên người tiên khí tràn ngập, nắm chặt nắm đấm, hận không thể lập tức ra tay.

"Được, ta tả!" Vương gia này một đời gia chủ thở dài, bởi vì hắn đã nhìn ra, chín con rồng bên trong mấy vị tổ tông đến rồi đều không nói lời nào, vậy thì mang ý nghĩa hắn chống lại cũng vô dụng.

"Làm sao có thể như vậy, Huyền Tổ, ta phản đối, ta Vương gia dù cho trải qua Tiên cổ đại chiến đều chưa từng diệt, càng không nói đến là hiện thế, vì sao phải thỏa hiệp, một cái Mạnh Thiên Chính liền có thể bức bách chúng ta đến một bước này sao, muốn ra tay mới đúng!"

Đang lúc này, một cái ông lão tóc trắng đi tới, tư thái cao to, rất là dũng mãnh, hắn nhìn Vương Đại, đây là Vương Đại huyền tôn, là Vương gia một cái nhân vật hung hăng.

"Nhà ngươi lão tổ đều lên tiếng, ngươi còn muốn ngăn trở?" Đại Trường Lão cười nói.

"Ta phản đối, không thể tả pháp chỉ!" Cái này thân hình cao lớn ông lão, tròng mắt thần quang đâm người, nhìn chằm chằm khi (làm) đời gia chủ.

Vương Đại cũng rất muốn nói cái gì, nhưng chung quy là không có lên tiếng, chỉ là ánh mắt mang theo hung quang, nhìn về phía xa xa Thạch Hạo, vừa liếc nhìn Đại Trường Lão.

"Lúc trước, là ta dưới quyết đoán, muốn diệt trừ tất cả hậu hoạn, hiện tại ta như trước là cái kia thái độ, đối ngoại không thể nhuyễn!" Ông lão tóc trắng kia nói rằng, kiên trì kỷ thấy.

"Há, ngươi đối ngoại rất cường ngạnh, như vậy ta hỏi ngươi, lần này ta đệ tử tao Vương gia ngươi làm hại, có hay không cũng là ngươi ra lệnh đây?" Đại Trường Lão sắc mặt lạnh lùng.

Ông lão tóc trắng cao gần một trượng, không hiện ra vẻ già nua, trái lại có loại cường hãn khí tức, hắn hào không e ngại, âm thanh rất lạnh, nói: "Hắn yếu đuối như vậy, còn nhập không được pháp nhãn của ta, chỉ là tình cờ biết, thuận miệng nói ra một câu không nên ngồi xem tương lai hổ hoạn."

"Nói như vậy, cùng ngươi có mạc nhiều quan hệ, nhân ngươi mà lên?" Đại Trường Lão nghiêm khắc quát mắng.

"Là thì lại làm sao, ta Vương gia quyết đoán, người ngoài dựa vào cái gì can thiệp, ngươi dù cho thần thông cái thế, cũng khó ở ta Trường Sinh thế gia khoe oai!"

Ông lão tóc trắng nói rằng, hắn ánh mắt lấp lóe, bởi vì hắn vẫn đối với đương đại gia chủ vị trí rất mê tít mắt, bây giờ là cơ hội tốt.

Hiện tại, đương đại gia chủ muốn viết sỉ nhục tính pháp chỉ, mà hắn biểu hiện ác liệt như vậy, tương lai nếu là hoạt động được, sẽ có rất lớn cơ hội thay vào đó.

"Vương Đại, ngươi thật sự có một cái thật huyền tôn a." Đại Trường Lão lãnh khốc cười cợt.

"Mạnh Thiên Chính ngươi muốn làm cái gì?" Vương Đại thức tỉnh, lớn tiếng quát.

"Ta từng nói, Vương gia ngươi dám động ta đệ tử, ta liền từ chín con Long bắt đầu đánh giết, từng cái từng cái đến, chắc chắn sẽ không nương tay. Bất quá vừa nãy đã đạt thành hòa giải, thì sẽ không triển khai thủ đoạn

ác độc. Thế nhưng, trước mắt thủ phạm xuất hiện, chính là hắn đã từng dẫn đến đệ tử ta suýt nữa gặp nạn. Ta đương nhiên phải đòi một lời giải thích!" Đại Trường Lão lạnh giọng nói.

Ai cũng không nghĩ tới, Đại Trường Lão đột nhiên trở nên như thế sát khí bức người, cùng vừa nãy khí chất hoàn toàn khác nhau.

Ông lão tóc trắng kia tại chỗ chột dạ, hắn bỗng nhiên ý thức được, làm tú quá mức, có thể có thể làm ình người đang ở hiểm cảnh.

"Ngươi... Muốn như thế nào? Nơi này là Vương gia, Bất Hủ Trường Sinh gia tộc!" Hắn lớn tiếng nói, ngoài mạnh trong yếu.

"Đùng!" Nhưng vào lúc này, Đại Trường Lão ra tay, Vương Đại thấy thế đáp lại đi tới, với hắn chạm nhau một chưởng, kết quả trực tiếp lảo đảo rút lui, không thể ngăn trụ.

"Phốc!"

Sau một khắc, cái kia bách phát ông lão đầu bị đập nát, dường như dưa hấu nổ tung, chết oan chết uổng.

"Đừng tưởng rằng ta Mạnh Thiên Chính tốt tính, một ít hậu thế tiểu bối ở ta diện diện kêu gào, ta có thể không để ý tới, thế nhưng một hai lần tuyên bố muốn trừ đệ tử ta, này không thể nhẫn nhịn!" Đại Trường Lão lạnh lẽo âm trầm nói rằng.

"Ngươi..." Vương Đại nguyên bản nổi giận, chính mình một cái huyền tôn bị ở ngay trước mặt hắn đánh giết, sao có thể chịu đựng? Nhưng là, nhìn thấy Đại Trường Lão lúc này đằng đằng sát khí dáng vẻ, hắn bị đè ép, trong lúc nhất thời càng khó có thể gào thét đi ra.

"Đi!" Đại Trường Lão nói rằng, mang theo Thạch Hạo rời đi, đồng thời vung tay áo một cái, mang đi tấm kia pháp chỉ.

Bởi vì, Vương gia khi (làm) đời gia chủ vừa nãy đã viết xong.

Rất nhanh, Đại Trường Lão rời đi Vương gia, từ Trường Sinh cổ địa biến mất không còn tăm hơi.

"Mạnh Thiên Chính, ngươi lão thất phu này, ta không để yên cho ngươi!" Vương Đại hống khiếu, hắn phẫn nộ đến mức tận cùng, hôm nay trải qua quá oan uổng.

Đại Trường Lão mang theo Thạch Hạo đi xa, ở trên đường liền đem tấm kia pháp chỉ ném vào một cái dựa vào Thiên Thần Thư Viện đại giáo.

Kết quả, tấm này pháp chỉ nội dung ở ngày đó liền bằng tốc độ kinh người truyền khắp Vô Lượng Thiên, tất cả mọi người đều biết.

"Cái gì, Vương gia chịu thua, liền như thế cúi đầu, muốn "Biến chiến tranh thành tơ lụa" sao?"

Rất nhiều người quả thực không thể tin được, nhưng là sự thực bãi ở trước mắt.

Đồng thời, rất nhiều người đều thông qua một ít trọng yếu con đường đi cầu chứng, kết quả khiếp sợ biết Đại Trường Lão giá lâm Vương gia, cũng cùng Vương Trường Sinh một trận chiến sự.

Này gợi ra kinh thiên sóng lớn, không hạn chế với Vô Lượng Thiên, còn hướng về cái khác cương vực truyện đi.

Tối thiểu, Cửu Thiên Thập Địa bên trong một ít Trường Sinh gia tộc đều biết, một ít cổ lão nhất môn phái đều hiểu, Hoang là Đại Trường Lão vảy ngược, không thể lừa gạt.

Đây là một cái cực kỳ trọng yếu đại sự, Mạnh Thiên Chính vì một người thiếu niên đăng lâm Trường Sinh gia tộc, không tiếc một trận chiến, truyền ra một cái phi thường đáng sợ tín hiệu.

"Thiếu niên này không thể đụng vào, xem ra Mạnh Thiên Chính đối với hắn ký thác quá cao hi vọng, hiện tại ai chạm hắn ai tử!"

"Chuyện này là một cái cảnh báo, cái kia tên là Hoang thiếu niên bây giờ không thể khinh mạn, càng không thể chủ động đi trêu chọc, không phải vậy Mạnh Thiên Chính sẽ nổi điên."

Đây là Trường Sinh thế gia bên trong một ít nhân vật trọng yếu truyền ra lời nói, có thể thấy được chuyện này ảnh hưởng lớn đến mức nào!

Trên chín tầng trời, một ít cổ lão môn phái đều ở nhắc nhở tộc nhân, không thể xằng bậy.

Ở một hồi rất lớn phong ba bao phủ các nơi thì, một cái càng to lớn hơn bão táp bạo phát, nhưng là Cửu Thiên Thập Địa trên các đại cự tộc còn không biết hiểu.

Vực ngoại biên cương, cùng thế giới một bờ khác tiếp giáp nơi, phong ấn đó cũng không biết bao lâu một toà hùng quan rạn nứt, sau đó đột nhiên phát sinh một tiếng vang thật lớn, sụp ra rồi!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1313: Biên Hoang Báo Nguy

Vương gia pháp chỉ ra, tứ hải đều kinh!

Chỉ là, lần này cùng dĩ vãng không giống, cũng không phải là hoằng Vương gia oai.

Đại trưởng lão cùng Vương Trường Sinh một trận chiến kinh thiên dưới!

Hoang tên, càng là vì vậy mà truyền khắp các tộc, gây nên khắp nơi liếc mắt, nghiêm lệnh đệ tử môn đồ không nên đi chọc sự.

Trận chiến này hiệu quả thể hiện ra ngoài, các gia tộc lớn trong tình huống bình thường tới nói sẽ không lại nhằm vào Thạch Hạo, tất cả mọi người đều nhìn ra Đại trưởng lão thái độ, không cho khiêu khích.

"Này thật đúng là..." Tào Vũ Sinh líu lưỡi, nhận được tin tức thì, trợn mắt ngoác mồm, có chút hoài nghi có hay không làm thật.

Bởi vì, lần này động tĩnh quá to lớn, vì Hoang, Đại trưởng lão lại cùng Vương Trường Sinh đối đầu, hưng sư động chúng, không tiếc muốn tiến hành đại quyết chiến.

Rất nhiều năm khinh người sát mồ hôi lạnh, vừa là ước ao, lại là đố kị, Thiên Thần Thư Viện đệ nhất cao thủ, Cửu Thiên Thập Địa bên trong người mạnh nhất một trong, Mạnh Thiên Chính cho thấy tư thái, bảo vệ môn đồ, ai dám trêu chọc?

Có sư tôn như vậy, có thể ở Cửu Thiên Thập Địa nghênh ngang mà đi.

"Vương gia đáng đời, vốn là nên như vậy, bọn họ cảm giác mình là trên chín tầng trời bá chủ, là có thể tùy ý chưởng khống người khác sinh tử? Lần

này Đại trưởng lão diệt bọn hắn kiêu ngạo, thật là khiến người ta vỗ tay kêu sướng!" Mấy người nghị luận.

Thiên Thần Thư Viện, rất nhiều người đều rất hưng phấn.

Lòng đất Tiên phủ thăm dò tố cáo một cái đoạn, những kia cao thủ trẻ tuổi đều đi ra, bao quát Tử Nhật Thiên Quân, Đại Tu Đà, Lam Tiên, thích cố các loại (chờ) người.

Lúc này, Vương Hi nghe được mọi người nghị luận, hơi thay đổi sắc mặt, rất muốn lập tức rời đi.

Cùng này ngược lại, Yêu Nguyệt công chúa thập phần vui vẻ, địch đối với gia tộc ăn quả đắng, không có so với này càng làm cho nàng hơn cao hứng sự tình, hai tộc là túc địch.

Phụ thân của Yêu Nguyệt công chúa là Từ Minh Hiên, lần này Từ gia đem Tiên cổ chiến kỳ ượn Đại trưởng lão, hiển nhiên là một loại kết minh, xem như là cùng tiến cùng lui. Đại trưởng lão mang quấn vải liệm oai, xông vào Vương gia tổ, để Từ gia chí bảo ở nơi đó phát uy, cũng coi như là biến hướng đang giúp bọn hắn nhằm vào túc địch.

"Vương Hi tiên tử ngươi không cần lo lắng, muốn cái kia Vương Trường Sinh lão tổ cỡ nào kinh diễm, được xưng là Tiên thai, lần này cũng không có bại." Có người an ủi Vương Hi.

Thánh Viện không ít người cũng vây quanh, biểu thị Kim Triển liền muốn xuất quan, từ Thánh Viện bên trong đi ra, đến vào lúc ấy có lẽ sẽ cùng Hoang quyết chiến.

Kim Triển, được xưng thiên kiêu một đời, là một cái truyền kỳ, không có ai có thể suy đoán hắn sâu cạn, ở kiếp này pháp trên con đường này vượt qua các đời tiên hiền.

Chỉ là như thế nào đi nữa an ủi, mọi người trong lòng đều hơi trùng xuống trùng, bởi vì Thạch Hạo lấy thân là chủng, trước không gặp cổ nhân,

hắn một mình thành công, loại thiên tư này quá mức đáng sợ.

"Hoang tu chính là cổ pháp, kim Triển sư huynh tu chính là đương đại pháp, ai mạnh ai yếu, chiến quá mới biết."

"Huống hồ, nghe nói hắn mới bước ra bước đi kia mà thôi, còn cần tìm tòi, mặc dù là ở chí tôn trẻ tuổi bên trong cũng chưa chắc có thể xếp vào ba vị trí đầu giáp."

Mấy người nói rằng, Thánh Viện người vô cùng coi trọng Kim Triển.

"Có muốn hay không ước cái ngày, tỷ thí một trận, ta hỗ trợ liên hệ Hoang, các ngươi đi xin mời Kim Triển?" Yêu Nguyệt công chúa hì hì cười nói.

Thánh Viện người nhất thời trừng đến.

Xa xa, Tử Nhật Thiên Quân yên lặng một hồi, hắn cũng từng là muôn người chú ý tiêu điểm, được xưng này một đời người trong người mạnh nhất một trong, nhưng là cùng Hoang một trận chiến qua đi, gặp đại bại, mất đi vấn đỉnh đệ nhất nhân tư cách.

Đại Tu Đà, thích cố các loại (chờ) người cũng còn tốt, tuy có giao thủ, nhưng dù sao vẫn không tính là chân chính cùng Thạch Hạo quyết một trận tử chiến.

"Đều lúc nào, các ngươi còn ở cãi vã những này, vẫn là nỗ lực tăng lên tự thân tu vi đi, thế giới một bờ khác sinh linh lúc nào cũng có thể sẽ đánh tới." Tiên Viện một vị trưởng lão quát lớn.

Đang lúc này, thiên phong cuồn cuộn, Đại trưởng lão mang theo Thạch Hạo trở về.

Kỳ thực, hai người bọn họ ngày trước liền hẳn là trở về, nhưng là trên đường đi hái thần dược, vì luyện hóa Tử Phủ thảo, cần nhiều loại lão dược là phụ liêu.

Đáng tiếc, vẫn không có có thể thu thập toàn, có chút thần dược quá hi hữu, dù ạnh như Đại trưởng lão tiến vào các loại tuyệt địa bên trong, đều không có tìm được hình bóng.

Bất quá, này không cần gấp, Tử Phủ thảo có thể để người ta Nguyên Thần kiên cố, lúc nào dùng đều hữu hiệu, Thạch Hạo xuất quan không lâu, mới làm đột phá, không có cần thiết lập tức lại có thêm tiến vào, có thể lưu làm sau đó.

"Đại trưởng lão!" Rất nhiều người kinh ngạc thốt lên, sau đó tiến lên hành đại lễ.

Thạch Hạo cũng bị người vây lên, Thái Âm Ngọc Thỏ, Trường Cung Diễn, Phượng Vũ bọn người thật cao hứng, lần này Thạch Hạo tuyệt đối chuyển nguy thành an, không người còn dám làm hại.

"Này này này, các ngươi cẩn thận một chút, đừng loạn đập bả vai hắn, bản vương ở đây, chớ có làm càn!" Ở Thạch Hạo trên đầu vai, màu vàng con kiến nhỏ bất mãn kêu lên, tránh né những kia bàn tay lớn.

Thạch Hạo nở nụ cười, lần này náo động đến động tĩnh không khỏi quá to lớn một chút, hắn từ đáy lòng cảm kích Đại trưởng lão.

Lúc này trong lòng hắn không phải rất bình tĩnh, bởi vì ở trên đường hắn nhắc tới một nghi vấn, lấy Vương Trường Sinh cái thế sức chiến đấu, tại sao lại như vậy thỏa hiệp?

Phải biết, hắn cùng Đại trưởng lão là lấy hoà nhau thu cục, cũng không phải thất bại, không thẹn hắn tuyệt đại cao thủ oai tên.

Đại trưởng lão từng thần sắc nghiêm túc, từng khẽ thở dài, điều này là bởi vì Vương Trường Sinh quá nhạy cảm, cảm thấy được cái gì, tạ lần này việc muốn đẩy thân vòng xoáy ở ngoài.

Trận chiến này, có thể cho Vương Trường Sinh một cái cớ, hắn tạm thời muốn bế quan, sẽ không lại xuất hiện.

Vì vậy, đang trên đường trở về, Thạch Hạo trong lòng luôn cảm thấy có chút không yên, bất kể là Đại trưởng lão vẫn là Vương Trường Sinh đều là đương đại vô thượng cao thủ, trực giác của bọn họ nhất định đáng sợ quá đáng, lại có loại kia cảm ứng.

"A, người đến đến đông đủ, chúng ta có hay không nên thương nghị một thoáng, ba viện hợp nhất sau đến tột cùng tuyển cái nào nơi Tiên thổ làm căn cơ?" Thánh Viện một ông già nói rằng.

Đây cũng không phải là đột nhiên làm ra quyết định, trước đó thì có đề cập, Tiên Viện, Thánh Viện, Thiên Thần Thư Viện sắp sửa hợp lại cùng nhau, vì để cho đệ tử giao lưu, luận bàn, thúc giục bọn họ càng mạnh hơn.

Đương nhiên, chủ yếu cũng là phát hiện mấy chỗ tiên gia đạo trường, bây giờ muốn khai quật đi ra, có thể lợi dụng bên trong tài nguyên bồi dưỡng ba viện đệ tử.

Trước kia, Đại trưởng lão không ở, mang theo Thạch Hạo ở bên ngoài, bây giờ hắn trở về, là một người nhân vật trọng yếu, đương nhiên cũng phải xin hắn phát biểu ý kiến.

Vì vậy, lần này không ít lão già tự mình tới rồi.

Ngoài ra, những người này cũng muốn tìm kiếm Đại trưởng lão cùng Vương Trường Sinh một trận chiến tường tình, dù sao này quá kinh người, rất nhiều người đều rất giật mình cùng hiếu kỳ.

"Mấy chỗ cổ địa đều rất nghịch thiên, đều vì cổ đại Chân Tiên động phủ, nếu là đều khai quật đi ra, cũng chỉnh lý đến một chỗ, sắp trở thành không thể nào tưởng tượng được bảo địa." Đại chiến lão đạo.

"Ý của ngươi là, đem mấy chỗ động phủ đều di chuyển đi, hợp lại cùng nhau? Có thể này độ khó quá to lớn, dù sao cũng là Chân Tiên động phủ, sẽ thiết có các loại khủng bố trận văn." Có người cau mày.

Mọi người đang thương lượng, làm sao tuyên chỉ? , đến tột cùng đem

thư viện thiết lập ở nơi nào.

Đang lúc này, trong thiên địa xuất hiện một luồng kinh người gợn sóng, hư không nổ tung, một chiếc rách nát chiến thuyền lao ra, mang theo sương máu, còn có kinh người sát khí.

"Người nào, dám xông vào Thiên Thần Thư Viện?" Một vị trưởng lão quát lên.

Đại trưởng lão xua tay, không cho hắn quát mắng, vẻ mặt nghiêm túc cực kỳ, nhìn chằm chằm cái kia chiếc đồng thau chiến thuyền.

Thời khắc này, tất cả mọi người đều cả kinh, ngửa đầu nhìn trời, đều nhìn chằm chằm này chiếc tràn đầy vết máu kim loại thân tàu.

Phát sinh cái gì, này chiếc cũng đã đứt đoạn mất nửa đoạn thuyền vì sao xông đến nơi này, mặt trên không ngừng có huyết tí tí tách tách chảy rơi xuống.

"Đến từ biên cương!" Đại trưởng lão vẻ mặt nghiêm túc, nói ra như vậy vài chữ, nhất thời để ở đây tất cả mọi người đều một trận phát lạnh.

Chiếc thuyền này kiểu dáng là biên cương đặc biệt, hơn nữa mặt trên có rõ ràng chiến kỳ dấu ấn, khắc vào mũi tàu, Thiết Huyết Chiến Kỳ, giọt: nhỏ máu cờ xí!

Các tộc ở Cửu Thiên Thập Địa cất bước thì đều không đắc dụng cái này tiêu chí, chỉ có ở biên cương có thể được.

Đồng thau chiến thuyền lao ra sau, liền không có động tĩnh, tĩnh mịch cực kỳ, hào không một tiếng động.

"Xoạt!"

Đại trưởng lão bay lên không, nhanh chóng vọt tới, cái khác mấy cái lão già cũng vội vàng theo vào.

"Tỉnh một chút!" Đại trưởng lão leo lên chiến thuyền, lập tức phát hiện một cái hôn mê người trung niên, chỉ còn dư lại một nửa thân thể, đầm đìa máu tươi.

Đại trưởng lão vì hắn thua một luồng thần lực, đồng thời đâm kích thân thể của hắn, để hắn chậm rãi tỉnh dậy.

"Không tốt... Biên cương hùng quan nứt toác, dị vực cường giả xuất hiện!" Người trung niên hô quát đạo, tuy rằng rất suy yếu, thế nhưng âm thanh như trước rất lớn, vang vọng bầu trời. nguồn y

"Cái gì?!"

Thời khắc này, vô số tiếng kinh hô vang lên, mà hậu nhân môn tất cả đều một trận tê cả da đầu, lưng dày đặc khí lạnh, những lời nói này quá kinh người, quả thực muốn để trong này vỡ tổ.

Đây là kinh thế tin tức!

Hay là, có thể trực tiếp xưng là tin dữ!

Không có so với này bết bát hơn tin tức,biên cương sinh biến, mọi người chuyện lo lắng nhất phát sinh.

Tất cả mọi người đều biết, sớm muộn cũng có một ngày dị vực sinh linh còn sẽ xuất hiện, lần thứ hai giết tiến vào thế giới này, đến vào lúc ấy đều sẽ thiên hạ đại loạn, dòng máu hối hải, hài cốt ngàn tỉ.

Thật đến cái kia một ngày, tuyệt đối sẽ là tối tăm nhất một khoảng thời gian, mang ý nghĩa máu và xương, thiên địa từ đây không yên.

Có thể nào ngờ tới, ngày đó đến rồi, là đột nhiên như vậy, khiến người ta khó có thể tiếp thu.

Trái tim tất cả mọi người đều nguội, bây giờ bọn họ vẫn không có chuẩn bị kỹ càng, có thể thế giới một bờ khác sinh linh cũng đã đánh tới rồi!

Rất nhiều người tâm thần run lên, hay là... Đáng sợ nhất thời đại mở ra rồi!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1314: Tuyệt Vọng Chi Cảnh

Trong lịch sử đáng sợ nhất thời đại đến rồi

Khi nghĩ tới đây cả kinh biến, tất cả mọi người đều không rét mà run, mỗi người cũng như tâm rơi xuống vực sâu, đại chiến... Liền như thế đến rồi, đột ngột đến tất cả mọi người đều không có chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Liên quan với thế giới một bờ khác, liên quan với những kia đáng sợ địch thủ vô tình cùng tàn nhẫn, có quá nhiều truyền thuyết, cái kia đại biểu Địa ngục, ách thổ!

Đồng thời, căn cứ tiên hiền thôi diễn, đời này đại kiếp nạn đều sẽ vượt qua dĩ vãng, lật đổ toàn bộ Càn Khôn, đem sẽ trở thành trong lịch sử tối tăm nhất năm tháng.

"Quá đột nhiên, tại sao náo loạn liền như vậy bạo phát, ta vẫn không có chuẩn bị kỹ càng!" Một vị trẻ tuổi kêu to.

Rất nhiều người trong lòng run, người ở chỗ này có ai chuẩn bị xong chưa, căn bản không có, đều hi vọng thời gian như vậy điểm đến càng muộn càng tốt!

Chính là Đại trưởng lão, thánh viện hoá thạch sống, tiên viện lão già cũng đều vẻ mặt đại biến, bọn họ cũng vô cùng khiếp sợ, hiển nhiên bị tin tức này kinh sợ.

Bởi vì, những này nhân vật già cả đã từng liên thủ suy tính, cho rằng hắc ám năm tháng đến sẽ không như thế sớm, tối thiểu còn cần mấy ngàn năm trở lên.

"Quá mãnh liệt, bọn họ có thể nào phá giới mà đến, cái kia hùng quan

kiên cố bất hủ, là Tiên Đạo huyết nhục đúc thành, căn bản không thể sẽ tan vỡ mới đúng." Có người nói nhỏ, đến hiện tại còn khó có thể tin.

∧ "Tỉnh một chút, không muốn lại hôn mê, đem hết thảy tường tình đều nói đến!" Đại trưởng lão chỉ điểm một chút tại trung niên người mi tâm, lấy đại pháp lực giúp hắn chữa thương.

Người trung niên thương quá nặng, dường như cái kia chiếc đồng thau chiến thuyền giống như vậy, đoạn đi tới nửa thân thể, bất kể là phi hành pháp khí, vẫn là tự thân đều bị hao tổn nghiêm trọng.

Hơn nữa, nguyên thần của hắn cũng nứt ra rồi.

"Mạnh tiền bối, quá thảm, vừa cương hóa thành Địa ngục, chết rồi cũng không biết bao nhiêu người, vô số sinh hồn ở kêu rên, thê thảm đến khiến người ta không đành lòng tận mắt chứng kiến a!" Người trung niên trong mắt chảy máu lệ.

Hắn thực sự bi phẫn cực kỳ, huynh đệ của hắn. Thân nhân của hắn, bằng hữu của hắn, rất nhiều người quen thuộc đều bị đánh giết trong chớp mắt, căn bản cũng không có phản kháng chỗ trống.

Nghe hắn giảng giải thì, rất nhiều người lông tóc dựng đứng, dị vực công kích quá mạnh, điều động cao thủ quả thực không thể nào tưởng tượng được, lập tức kích nứt hùng quan.

Ở trong nháy mắt đó, để rất nhiều người tại chỗ chôn thây ở phế tích bên trong, huyết nhục cùng thành trì tan nát cùng nhau. Hóa thành thịt nát, vô cùng thê thảm!

"Ngươi là nói, ngươi đến từ Đại Xích Thiên?" Đại trưởng lão nhíu mày, vào lúc này hắn vẫn chưa mất đi bình tĩnh, như trước duy trì này trấn định.

"Đúng, Đại Xích Thiên, cái số này xưng không gì phá nổi cổ địa, tao ngộ chưa bao giờ có hạo kiếp, sinh linh đồ thán. Hóa thành quỷ vực!" Người trung niên thân thể chảy máu, bi phẫn gần chết.

Lúc này, tiên viện một ông lão lấy ra một viên tử kim sắc thần đan, để hắn ăn xuống. Người trung niên nhất thời quanh thân phát sáng, thần lực dâng trào.

Sau đó, trong cơ thể hắn xương kèn kẹt vang lên không ngừng, huyết nhục nhúc nhích mà động. Nửa thân thể bên dưới ở mảnh này khắc thời gian lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được cấp tốc sinh trưởng. Bạn đang xem truyện được sao chép tại: chấm

Rất rõ ràng, đây là một viên thần đan, có thể trong thời gian ngắn nhất để hắn phục hồi như cũ (hoàn mỹ thế giới 1326 chương)!

"Đa tạ tiền bối!" Trung niên nhân nói tạ. Lấy tu vi của hắn tới nói, nguyên vốn cũng không khả năng vì vậy mà tàn phế, điều dưỡng một quãng thời gian cũng có thể đoạn chi sống lại.

Bây giờ, hắn chỉ là tâm thần mệt mỏi, bi thương quá độ mà thôi.

"Đại Xích Thiên không phải lấy tiên cốt vì là thạch rèn đúc sao, cái lối đi này không thể bị mở ra mới đúng, làm sao sẽ sụp ra?"

Mấy vị lão già đều cau mày, sắc mặt biến ảo không ngừng, nếu như là thật, tình huống đều sẽ phi thường gay go.

Dưới cái nhìn của bọn họ, nếu như thế giới một bờ khác sinh linh thật sự giết tới, cũng là từ ba ngàn châu biên hoang tiến vào, chỗ đó tối không vững chắc.

Này vô tận năm tháng tới nay, cũng không biết có bao nhiêu Chí Cường giả đi tới nơi đó, trấn thủ bên trong tòa thành cổ.

Cửu thiên thập địa, chỉ có ba ngàn châu biên hoang không tốn sức, năm tháng dài đằng đẵng tới nay, dị vực người tuy rằng không có có thể từ nơi nào đổ bộ, thế nhưng như trước vì thế giới tạo thành phiền toái rất lớn.

Vì vậy, một đời lại một đời tiên hiền, ở sinh mệnh không nhiều thì đều

muốn đi tới nơi đó, phát sinh cuối cùng nhiệt lượng thừa, lấy kinh thế tu vi đốt cháy bản thân, tiến hành trong đời cuối cùng một trận chiến.

"Đại Xích Thiên nếu như sinh biến, vậy làm phiền cũng quá lớn hơn, chuyện này ý nghĩa là cái khác mấy chỗ đường nối cũng hơn nửa khó giữ được, bởi vì là đồng cấp cổ quan a." Đại trưởng lão than nhẹ.

Làm sao sẽ như vậy, vạn cổ bình tĩnh liền như thế bị chung kết, máu và lửa đem thiêu đốt khắp cả đại địa.

"Đi xin mời Tổ Long giác, cấp tốc thổi lên, hiệu lệnh trên chín tầng trời hết thảy đại tộc đều đến đây, mau chóng trợ giúp Đại Xích Thiên!" Đại trưởng lão nhanh chóng ra lệnh, bởi vì tình huống khẩn cấp.

Tất cả mọi người đều run rẩy, thần hồn đều đang phát run. Mới vừa rồi còn là đang nghe người trung niên khẩu thuật, mà hiện tại này chân chính muốn đi vào chiến tranh giai đoạn.

Tuy rằng sớm đã biết sẽ phát sinh, nhưng là chân chính dấn thân vào ở trong nghĩ đến sau đó phải phát sinh các loại khả năng, mỗi người vẫn là không nhịn được rung động, quấn rồi nắm đấm, thậm chí mấy người đang hãi sợ, thân thể đang run rẩy.

Này không phải là ngoài miệng nói một chút sự, mà là muốn bắt đầu liều mạng, bọn họ bậc cha chú, huynh đệ thậm chí chính mình rất có thể rất nhanh sẽ máu nhuộm sa trường, sẽ chết đi!

"Đưa ngươi biết toàn bộ giảng giải đi ra, Đại Xích Thiên tại sao lại sụp ra, trước kia có cái gì bệnh trạng?!" Thánh viện một vị lão già trầm giọng nói.

"Lúc đó, tòa thành cổ kia cũng không bất kỳ khác thường gì, bị tiên vụ lượn lờ, thành trì hẳn là như trước kiên cố mới đúng. Nhưng là sáng sớm, khi (làm) Thái Dương luồng thứ nhất hào quang màu vàng phóng tới thì, thành trì đột nhiên phát sinh "Kèn kẹt" thanh, sau đó rạn nứt, cuối cùng đột nhiên

nổ tung!"

Người trung niên tỉ mỉ miêu tả ngay lúc đó hình ảnh đáng sợ, làm cho tất cả mọi người nỗi lòng căng thẳng, phảng phất đặt mình trong vào thời khắc ấy.

Lấy tiên dân huyết nhục đúc thành bất hủ cổ thành, ở ầm ầm sụp ra thì, rất nhiều người đều nhìn thấy một cái đáng sợ "Hồ", xé nát tất cả, dù cho thành trì là lấy tiên xương cốt rèn đúc cũng không được.

Khi (làm) nghe đến đó thì, Thạch Hạo lúc này biến sắc, hắn nghĩ tới điều gì, liếc mắt nhìn bả vai thiên giác nghĩ.

"Lẽ nào là... Luyện Tiên Hồ?" Màu vàng con kiến nhỏ không nhịn được chấn động.

Trước đây không lâu, bọn họ từng ở bất diệt phong trước từng thấy Nhất Chích Hồ, gào thét sơn hà, thu lấy Chí Cường giả tinh huyết, khủng bố đến tối cực hạn.

Đó là Tiên cổ những năm cuối dấu ấn lưu!

Tương truyền, cái kia Hồ là chuyên môn vì là luyện chết Chân Tiên mà đúc, hung uy cái thế.

Mà nó nguyên bản thuộc về thế giới một bờ khác một vị cổ lão đến không thể nào tưởng tượng được tồn tại, bất quá duy nhất khiến người ta an ủi chính là, tương truyền người này sống quá lâu, đã từ trần.

Không biết vì sao, ở trên một kỷ nguyên đại chiến bên trong, Luyện Tiên Hồ vẫn chưa xuất hiện. Có người nói, này Hồ đi vì là người kia chôn cùng.

Chỉ là, Thạch Hạo cùng thiên giác nghĩ nhưng không tin. Từ khi đi qua bất diệt phong, bọn họ biết rồi một ít chân tướng. Trên một kỷ nguyên đại chiến sau khi kết thúc, hạc vô song từng mang theo này Hồ đi qua chiến trường kia, vặt hái tinh huyết.

"Ô ô..." Một tiếng nặng nề kèn lệnh vang lên, đánh gãy Thạch Hạo tâm tư.

Này tiếng kèn lệnh cuồn cuộn như sấm rền đang vang vọng, vang vọng vô lượng thiên, sau đó lại xuyên thấu qua giới bích, hướng về cửu thiên thập địa cuồn cuộn mà đi.

Đây là là lấy Chân Long giác tế luyện mà thành, trải qua vô số tiên hiền gia trì, này giác từ lâu thông linh. Không thể tưởng tượng, nhân âm lâu dài, có thể xuyên thấu qua giới bích, triệu hoán một ít gia tộc mạnh mẽ nhất.

Cấp bách, nhất định phải trước tiên thông báo hết thảy đại tộc, để bọn họ chuẩn bị đại chiến!

Sừng rồng thường ngày sẽ không thổi lên, trên thực tế từ xưa tới nay cũng không có thổi lên quá một hai lần, chỉ có uy hiếp đến cửu thiên thập địa đáng sợ nhất sự kiện phát sinh mới năng động dùng nó!

Kèn lệnh vừa vang, liền mang ý nghĩa hắc ám năm tháng đến rồi!

Chân Long chi giác. Vốn là trong thiên địa khó tìm chí bảo, chế thành kèn lệnh sau khi, uy có thể tưởng tượng. Bất quá, lúc này tiếng kèn lệnh cũng không hại người hồn. Nó tuy rằng vang vọng đất trời, thế nhưng cũng sẽ không khiến người ta tinh lực bốc lên, sẽ không có nổ tung nguy hiểm.

Khi (làm) kèn lệnh vang lên một khắc đó, rất nhiều người lão nhân nghiêm nghị. Người trẻ tuổi bên trong. Có người dám giác thê lương đại khí, nhiệt huyết dâng trào, hận không thể lập tức dấn thân vào đại chiến bên trong. Cũng có sắc mặt người trắng bệch, trong lòng sợ sệt, thân thể run.

"Hùng quan đổ nát, bảo vệ người ở đó chín phần mười đều trực tiếp chết thảm, khó mà đối kháng loại kia thiên uy..." Người trung niên tiếp tục nói.

Luyện Tiên Hồ sau khi xuất hiện, tan vỡ tất cả, phàm là ở hùng quan bên trong tu sĩ toàn bộ bị ép thành thịt nát, không có chút hồi hộp nào, chỉ có một tia Tiên Thiên tinh huyết bị miệng ấm hấp thu sạch sẽ.

Đây là vô cùng đáng sợ hình ảnh, chấn động tất cả mọi người, như vậy ma uy, ai có thể kháng cự?

Duy nhất khiến người ta không rõ chính là, Luyện Tiên Hồ ở cái kia trên phế tích trôi nổi, vẫn chưa triệt để trùng kích ra, mà lại cuối cùng không ngờ lui trở lại, trở về giới bích một bên khác.

Thế nhưng, đón lấy như trước đáng sợ, từ cái kia cái lối đi bên trong dò ra một con bàn tay lớn màu đen, lao ra phế tích, bao phủ biên cương khu vực, nghiền ép hết thảy sinh linh.

Mặc kệ nam nữ già trẻ, bất kể có hay không tu vi cao thâm, toàn bộ một trảo bên dưới hóa thành thịt vụn, không có ở trong thành những người kia cũng chết, sạch sành sanh.

Đây là một loại tuyệt sát, tàn nhẫn mà vô tình!

"Hơn nữa, cái kia như là một loại tế tự nghi thức, bằng vào ta giới sinh linh huyết muốn mở ra ra vững chắc đường nối!" Người trung niên nghiến răng nghiến lợi, con mắt đều đỏ, bởi vì thân nhân của hắn, bằng hữu chết hết ở nơi đó.

Cũng không phải là chết trận, là bị thu gặt, là bị xoá bỏ, khuất nhục, bi phẫn lấp kín trái tim của hắn hoài.

"Tất cả mọi người đều chết rồi, Đại Xích Thiên biên cương, những kia mới vài tuổi hài tử đều bị vồ một cái chết rồi, chết không nhắm mắt a, ta hận a!" Người trung niên gào thét, bao quát hắn huyền tôn nữ các loại, tất cả đều chết thảm, hắn tức giận sôi sục, một ngụm máu phun ra ngoài.

Lúc đó hắn cách rất xa, liều mạng chạy đi thì, bị bàn tay lớn kia cuồn cuộn ra cương phong rất xa quẹt vào, kết quả nửa chiếc đồng thuyền cùng với một nửa của hắn thân thể triệt để tan nát!

Mọi người nghe đến đó, từng cái từng cái lạnh từ đầu đến chân, người này rất mạnh, gần như sắp trở thành bán bộ Chí Tôn giống như tồn tại,

nhưng như trước suýt chút nữa tử ở nơi đó, không hề chống lại lực lượng.

Chỉ xa xa cuồn cuộn tới được cương phong mà thôi, liền đáng sợ như vậy, nếu là chân chính kẻ địch bàn tay lớn bao trùm hạ xuống, ai có thể kháng cự?

Tất cả mọi người đều yên tĩnh, khó có thể nói ra lời, thực sự là có chút hoảng hốt cực kỳ.

Dựa theo người trung niên từng nói, cửu thiên thập địa hơn nửa nhanh xong, bởi vì không người nào có thể chặn sức mạnh kia!

Rất nhiều người đều đang suy đoán, cái kia quá nửa là bất hủ đang ra tay, là chân chính tự cổ trường sinh bất tử người lại đây, này một giới ai là đối thủ? Này thế không sinh linh như vậy!

"Hắn không có truy kích?" Tiên viện một vị cấp độ hóa thạch sống ông lão hỏi.

"Không biết vì sao, bàn tay lớn kia lui trở lại, vẫn chưa chân chính xông tới." Người trung niên hai mắt bao hàm nhiệt lệ, nghĩ đến thân nhân đều chết, hắn hận muốn điên.

Chính là bởi vì biết cùng bàn tay lớn kia còn có thần bí Luyện Tiên Hồ kém quá nhiều, vì lẽ đó hắn không có đi chịu chết, mà là chạy tới đầu tiên truyền tin.

Đáng tiếc, cửu thiên thập địa có giới bích, nguyên bản trận đài bị bàn tay lớn kia bao trùm, hủy diệt rồi, hắn trì hoãn thời gian quá lâu mới phá giới bích mà tới.

"Các ngươi sợ sao, sợ hãi sao?" Đại trưởng lão mở miệng, nhìn phía tất cả mọi người.

Vào đúng lúc này, nếu như nói mọi người không kinh hoảng, đó là không thể, kiếp này không Trường Sinh giả, không Chân Tiên, lấy cái gì đi

đối kháng bất hủ, đi đối đầu từ xưa bất diệt người?

Hoàn toàn là châu chấu đá xe, là tình thế chắc chắn phải chết, căn bản là không có một chút hi vọng!

Lúc này, rất nhiều người đều trầm mặc, cảm thấy bầu trời đều là u ám, nhân sinh tràn ngập tuyệt vọng, không nhìn thấy đường sống!

"Ta nói cho các ngươi biết, không cần phải sợ, không muốn sợ hãi, thế giới một bờ khác người mạnh mẽ đến đâu, cũng cuối cùng rồi sẽ sẽ bị chúng ta đẩy lùi!" Đại trưởng lão hét cao.

"Các ngươi có biết, bọn họ năm đó giết vào này một giới, cuối cùng vì sao lại rút đi? Đó là bởi vì, có một nguồn sức mạnh tồn tại!" Đại trưởng lão quát: "Đời này, không cần tuyệt vọng, bởi vì bọn họ như trước đem bị đánh lui, khó có thể đặt chân này một giới!"

Hắn ở vì mọi người tiếp sức, không thể để ọi người kinh hoảng, mất đi tự tin.

"Ô ô..." Chân Long kèn lệnh thổi lên, ở đây vang vọng, chấn động sơn hà, để tâm thần của mỗi người đều khuấy động lên.

Bởi vì, kèn lệnh âm thanh trở nên cao vút, sục sôi, khiến người ta trong cơ thể chiến huyết tùy theo mà!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1315: Triệu Hoán Chiến Giả

Chân Long Giác, đánh bóng thành kèn, hắn âm động có thể di động thiên cổ, tăng vọt người dũng khí, chiến huyết, vì vậy tất cả mọi người chịu chấn động, cảm giác được bản thân phảng phất cường đại rồi!

"Không có gì đáng sợ, cùng lắm thì vừa chết, thế giới một cái khác bờ sinh linh chẳng lẽ đều là Bất Tử đấy sao, lấy mạng đổi mạng, dùng huyết còn huyết, theo chân bọn họ chém giết đến cùng!"

"Một lần lại một lần ức hiếp ta giới không người sao, trắng trợn xâm nhập, tàn sát thiên hạ, thực khi chúng ta là heo chó sao? Theo chân bọn họ liều mạng, huyết chiến đến chết!"

...

Rất nhiều rống to âm thanh truyền ra, có ít người nắm chặt bầy đầu, đầu đầy sợi tóc múa, nguyên một đám khóe mắt đều nhanh trừng liệt.

"Đại trưởng lão kính xin nói rõ, ta giới đến cùng có cái gì lực lượng, năm đó có thể cho thế giới một cái khác bờ đáng sợ sinh linh rút đi, phải biết rằng, sự cường đại của bọn hắn không gì so sánh nổi, không hề hủ tồn tại, liền cái này thế giới Chân Tiên đều chiến tử rồi!" tại y

Cũng có người hoài nghi, như vậy mở miệng, thỉnh Đại trưởng lão giảng ra năm đó che giấu.

Kỳ thật, đây là tất cả mọi người muốn biết sự tình năm đó dị vực đại thắng, chém giết tận cái thế giới này sở hữu tất cả chí cường giả, cường như mười hung, như thiên giác [góc] con kiến, Chân Long, Côn Bằng đợi đều bại bại, chết thì chết, liền không cuối cùng Tiên Vương, Luân Hồi Tiên Vương đều đẫm máu Vực Ngoại, da ngựa bọc thây còn.

Đó là sao mà thảm thiết, cường đại nhất một nhóm người tất cả đều chiến chết rồi, huyết nhuộm biên cương.

Nhưng mà, cuối cùng thế giới một cái khác bờ người cũng không lâu dài dừng lại, trú lưu một đoạn tuế nguyệt về sau, không hiểu rút đi, lặng yên không một tiếng động.

Cái này lại để cho người nhìn không thấu, làm cho không rõ, đã trở thành thiên cổ nghi án.

Đại trưởng lão nhìn xem mọi người, hắn bay lên trời, ống tay áo phần phật, nói: "Thiên Địa là cân đối, bất luận cái gì lực lượng đều sẽ có người chế ước, huống chi là dị vực đám kia hung nhân, bọn hắn cuối cùng hội bị đánh bại, về phần là bực nào cường giả ra tay, đến lúc đó thì sẽ biết được, các ngươi không cần lo lắng!"

"Thế giới một cái khác bờ sinh linh cuối cùng hội đại bại!" Thánh Viện lão giả cũng hô to.

Sau đó. Tất cả mọi người đánh trống reo hò mà bắt đầu..., quên mất sợ hãi, cùng theo một lúc hô quát, chiến ý rõ ràng tăng vọt...mà bắt đầu.

Thạch Hạo đồng tử co rút lại, bởi vì hắn cùng Đại trưởng lão rất tiếp cận, cũng hiểu rõ hắn, thấy được hắn nói những lời kia lúc khóe miệng rất nhỏ run lên, rõ ràng có chút miễn cưỡng.

Nhìn thấy một màn này, Thạch Hạo trong lòng lúc này tựu là trầm xuống, Đại trưởng lão cái này là vì ủng hộ sĩ khí. Mới nói ra lời nói này, chân tướng khủng bố sẽ không rất hoàn mỹ.

Thạch Hạo tâm thần chấn động, trầm mặc qua đi, hắn cảm thấy muốn hít thở không thông, thập phần áp lực.

Cần biết, tiên cổ những năm cuối, cho đến cái này thế giới chí cường giả chiến tử, cũng không thấy có người ra tay, chưa từng có Nhân Can dự thế giới một cái khác bờ sinh linh.

Chắc hẳn. Mặc dù cuối cùng có người ra tay, cũng là đãi cái này thế giới thanh tịnh về sau, mới nhằm vào dị vực người.

Lúc kia, còn có cái gì ý nghĩa? Trên đời hài cốt. Cái này thế giới mọi người chiến chết rồi, không có còn lại mấy cái, cơ hồ là tương đương đã đến một lần diệt thế!

Đây là sao mà hiện thực tàn khốc? Thế nhưng mà, những cái kia có năng lực can thiệp tồn tại. Vì sao không còn sớm động tác.

Cái này chính giữa khẳng định có ẩn tình, chân tướng có lẽ sẽ máu chảy đầm đìa, thập phần đáng sợ. Vì vậy Đại trưởng lão không nói rõ, chỉ nói một nửa lời nói, vì cái gì chỉ là lại để ọi người không sợ.

"Sử thượng hắc ám nhất tuế nguyệt!" Thạch Hạo trong nội tâm hiển hiện đoạn văn này, đây là thứ nhất lời tiên đoán, càng là một loại gợi ý, có lẽ nói ra toàn bộ.

Trong tương lai, có lẽ xa so tất cả mọi người tưởng tượng còn muốn đáng sợ, đã vượt qua tiên cổ thảm trạng, thi cốt phố tựu giang sơn, máu tươi nhuộm dần sông ngòi, đó là như thế nào một bộ bi thương hình ảnh?

Siêu việt lịch đại, lại để cho người triệt để tuyệt vọng, đáng sợ nhất náo động sắp sửa triển khai!

Thạch Hạo nghĩ tới rất nhiều, những cái kia có thể can dự này giới đại chiến tồn tại, đến tột cùng là minh hữu, còn là địch nhân, rất khó nói!

Nếu như là địch, như vậy tựu ý nghĩa đem không xong tới cực điểm, xa so với bọn hắn tưởng tượng còn muốn đáng sợ.

Chẳng lẽ cái gọi là sử thượng hắc ám nhất tuế nguyệt, cũng là bởi vì như thế? Liên lụy đến quá nhiều.

Đến tột cùng là dạng gì một đám sinh linh, Thạch Hạo trong nội tâm bao nhiêu có chút suy đoán, bởi vì, ba năm trước đây biết một người thân thế lúc,

cho hắn quá lớn xúc động cùng dẫn dắt!

"Ô..."

Trời cao ở bên trong, truyền đến tiếng kêu gào, một chiếc bạch cốt chiến thuyền cự lớn vô cùng, nhanh chóng lái tới, tiếp cận Thiên Thần thư viện.

"Người nào?"

"Bạch Cốt Sơn tộc chủ, dẫn đầu toàn tộc cao thủ đều tới, là Tổ Long kèn mà xuất thế!" Có người truyền đến đáp lại thanh âm, thanh âm rất tiếng nổ.

Một cái siêu cấp cường tộc đã đến, bạch Cốt Sơn là một chỗ mật đất, ngoại giới người rất khó tiến vào, bạch cốt khắp nơi trên đất, có người nói chỗ đó sinh linh đều là cốt thần biến thành.

"Xoẹt!"

Vực Ngoại, một khỏa sao băng vọt tới, mang theo thật dài vĩ quang, cùng với kinh thiên khí thế, xuất hiện tại Thiên Thần thư viện trời cao bên trên.

Đây là một chiếc chiến thuyền, chẳng qua là một ngôi sao thần luyện chế mà thành, đợi nó ngừng ổn lúc, thoạt nhìn rất phong cách cổ xưa, màu xám thạch thể ngưng thực mà cứng rắn.

"Mục lan tộc cả tộc cao thủ đều tới!" Một cái đại tộc đã đến.

"Hô..." Gió lớn gào thét, một chiếc tử sắc thuyền lớn lái tới, xuyên thấu qua giới vách tường, hùng vĩ vô cùng, xa so một ngôi sao thần còn bàng bạc, treo ở thương Vũ bên trên.

"Vâng... Trường Sinh hoàng triều Từ gia người đã đến!" Có người thấp giọng hô, đây là công chúa Yêu Nguyệt tộc nhân, chiến thuyền ven bên trên thuần một sắc lão giả, chừng mấy ngàn người, nguyên một đám huyết khí cuồn cuộn, cường đến đến mức tận cùng.

"Những...này lão tổ tông đều đã đến?!" Công chúa Yêu Nguyệt kinh hô.

Đón lấy, thỉnh thoảng có phi hành Pháp khí xuất hiện, Trường Sinh gia tộc liên tiếp đuổi tới, đây tuyệt đối là tối đỉnh cấp chiến lực, rung động nhân tâm.

Đại nạn vào đầu, các tộc tất cả đều dốc sức xuất động, bởi vì đại Xích Thiên nếu là phá, có cái đó nhất tộc khả dĩ may mắn thoát khỏi tại khó?

Rất nhanh, trên bầu trời chiến thuyền rậm rạp chằng chịt, tại đây trên chín tầng trời, tất cả đại cường tộc nhiều lắm, nghe được Chân Long kèn thổi lên về sau, toàn bộ đại chấn động, vô luận đang làm cái gì đều ngừng, nhanh chóng tập kết cao thủ, hướng tại đây chạy đến.

"Đi, lập tức đuổi hướng đại Xích Thiên, không có thời gian chậm trễ, lại để cho đằng sau đuổi tới mọi người nhất trí gấp rút tiếp viện đại Xích Thiên, chúng ta đi đầu xuất phát!" Đại trưởng lão quát.

Thời gian thật chặt bức bách, đại Xích Thiên sinh ra biến cố, hiện tại ai cũng không biết ra sao, có lẽ... Triệt để rơi vào tay giặc!

Nhưng là, vô luận phát sinh cái gì, tất cả mọi người nhất định phải tiến đến, chuẩn bị nghênh đón đại chiến cũng tốt, lần nữa củng cố biên cương mà vào đi phòng ngự cũng thế, đều muốn tranh giành thời gian đoạt tốc độ.

"Đại trưởng lão, ta cũng muốn đi!" Thạch Hạo mở miệng, hắn muốn tới kiến thức một phen.

"Ngươi oa nhi nầy đi làm cái gì, loại này chiến đấu ngươi trộn lẫn không khép được, lưu lại!" Tiên viện một vị lão đầu tử quát lớn.

"Lưu lại có làm được cái gì, có thể cho ta thế gian phát triển ấy ư, sử thượng hắc ám nhất tuế nguyệt đã đến, ở đâu còn có cái gì thời gian tu hành." Thạch Hạo nói ra.

Hắn rất bất đắc dĩ, một ngày này đến quá sớm, căn bản là không để cho

thời gian của hắn cường đại lên.

Này tế, hắn hắn khi còn trẻ Chí Tôn cũng đều thật đáng tiếc, bọn hắn đều không có chính thức quật khởi, tựu đã xảy ra loại này đại sự.

"Các ngươi đều cho ta thành thành thật thật trở về tu luyện, hiện tại còn không dùng được ngươi các loại..., đại chiến có lẽ muốn tiếp tục rất nhiều năm, chờ chúng ta đều chiến chết rồi, hoặc là chết già tọa hóa rồi, các ngươi trở ra cũng không muộn!" Thánh Viện một vị lão đầu tử quát.

Ở đây người trẻ tuổi đã cảm động, lại là tràn ngập cảm giác vô lực, hận chính mình sinh không gặp thời, không tại nhất nhân sinh đỉnh phong nhất tuổi tác!

"Chúng ta không có thiên tài danh tiếng, lại vô lực giết địch, quá uất ức rồi!" Một vị tuổi trẻ Chí Tôn thở dài nói, lúc này điểm quá không xong rồi, bọn hắn còn không có có đứng ở thế giới chi đỉnh.

"Gấp cái gì, có các ngươi ra tay thời điểm!" Đại trưởng lão mở miệng, nhìn về phía sở hữu tất cả người trẻ tuổi, nói: "Các ngươi cho rằng, chúng ta bọn này này lão bất tử đem chỗ có hi vọng đều áp trên người các ngươi sao, nói cho các ngươi biết, lịch đại đều có kỳ tài dự trữ! Sử thượng rất nhiều kinh tài tuyệt diễm Thiên Kiêu nhân vật đều còn sống, cũng còn khoẻ mạnh, không cần lo lắng, các ngươi đều cho ta đi bế quan, chờ các ngươi quật khởi!"

Đại trưởng lão là rống đi ra, hắn để lộ ra thứ nhất hết sức kinh người tin tức, để mà trấn an mọi người, không muốn bối rối!

Giang sơn đời (thay) có nhân tài ra, tất cả lĩnh mười vạn năm!

Đây là đối với tu luyện giới cường giả thay đổi miêu tả, trên đời này từng xuất hiện qua không ít kỳ tài, có quy về bình thường hiểu rõ, có già đi rồi, có không biết tung tích.

Đại Chiến lão một phen ngữ, chấn động tất cả mọi người, kỳ tài dự trữ

một mực đang tiến hành, chưa bao giờ từng tuyệt tự, ngày xưa tuổi trẻ Chí Tôn đã lớn lên, những người này nên xuất kích.

Tin tức như vậy, quả thực lại để cho rất nhiều người rung động!

"Đối đãi chúng ta ra tay, các ngươi an tâm tu hành a!"

Đúng lúc này, tại các tộc một ít cực lớn chiến thuyền lên, xuất hiện một ít sinh linh, từ đó năm đến lão niên, tuổi tác khoảng cách thật lớn!

"Bây giờ nhìn chúng ta ra tay, để cho chúng ta những...này lão Chí Tôn đỉnh trước lên, các ngươi đi đột phá, không muốn muốn mặt khác!" Những người này hét lớn, âm thanh động Thiên Địa.

Một ít người trẻ tuổi con mắt cảm thấy chát, rồi sau đó nhiệt huyết bành trướng.

Những người kia đều là biến mất Thiên Kiêu a, bọn hắn hôm nay động thân mà ra, muốn đi tham chiến, mà chuyến đi này khả năng tựu là vĩnh biệt, hội chiến chết ở đại Xích Thiên!

"Chúng ta muốn rất xa liếc mắt nhìn!" Đúng lúc này, lam tiên, công chúa Yêu Nguyệt bọn người mở miệng, cái này là một đám thiếu nữ, đều là tuyệt thế thiên tài, nhưng bây giờ trong mắt đã có nước mắt.

Nữ tử tổng so nam nhân muốn nhu yếu một ít, các nàng biết nói, những...này ngày xưa tuổi trẻ Chí Tôn, hôm nay lão giả đám bọn họ, lần đi về sau, đại đa số mọi người hội huyết nhuộm sa trường, lại cũng không về được.

"Cũng tốt, mang lên bọn hắn, lại để cho bọn hắn nhìn một cái dị vực sinh linh đến tột cùng bộ dáng gì nữa, đại chiến sẽ cỡ nào tàn khốc, nhìn một cái tiền bối là như thế nào huyết chiến, tương lai cho ta đợi báo thù!"

Đúng lúc này, tiên viện một vị lão đầu tử gật đầu đồng ý, nhưng lại yêu cầu làm tốt hoàn toàn chuẩn bị, tùy thời muốn mở ra đại trận tiễn đưa nhóm

này người trẻ tuổi trở về.

"Lên đường!" Đại trưởng lão quát.

Tại Chân Long tiếng kèn ở bên trong, một chiếc lại một chiếc thuyền lớn xuất động!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1316: Đại Xích Thiên

Chiến thuyền như mây, che kín bầu trời!

Ngàn vạn chiếc thuyền lớn, từ lớn như thân núi đến lớn như ngôi sao, cái gì cần có đều có, rậm rạp chằng chịt, đem Thiên Vũ triệt để bao trùm ở rồi, nhìn không tới mặt trời, như là đêm tối tiến đến.

Tại Chân Long tiếng kèn ở bên trong, sở hữu thân tàu đồng loạt động, ngang trời mà qua, như thiên binh thiên tướng xuất chinh, chấn động Nhật Nguyệt non sông, Càn Khôn đều tại tùy theo run rẩy!

Thiên Thần Thư Viện ở chỗ sâu trong, một tòa cự đại bệ đá, tuyên khắc vô cùng phù văn, sinh ra sáng chói ánh sáng chói lọi, mở ra rộng lớn thông đạo, như là mở ra đại vũ trụ đường hầm.

"Hô..."

Cuồng phong cuốn, Thiên Địa sụp đổ, phần đông chiến thuyền gào thét mà qua, đồng loạt hướng về kia rộng lớn thông đạo phóng đi, muốn đi trước Đại Xích Thiên.

Cái này đã chưa tính là bình thường trên ý nghĩa Không Gian Chi Môn, bởi vì quá lớn, như là tinh vực sụp đổ, làm cho thời không vặn vẹo, phi thường rung động.

Tiến về trước Đại Xích Thiên cần xông qua giới bích mới được, Thiên Thần Thư Viện có như vậy tế đàn, có thể mở ra "Thiên lộ", tại cửu thiên thập địa trong vững vàng ghé qua.

Bằng không thì thật muốn bằng lực lượng của mình tiến về trước Đại Xích Thiên, thế gian này không có có bao nhiêu người, hơn nữa tốn thời gian

quá lớn.

"Giết a, ngăn trở dị vực hung linh!"

Có người uống rống, dâng lên trận trận Yên Vân sát khí, tùy theo một chiếc cổ thuyền sáng lên, vân quang bành trướng, chiến khí cuồn cuộn!

"Giết, ngăn trở dị vực móng ngựa, thủ ta non sông, bảo vệ ta ranh giới, hộ ta thê nhi phụ lão!"

Một chiếc lại một chiếc chiến thuyền toàn bộ vọt lên, phát ra chói mắt quang, xông vào trong thông đạo.

Thạch Hạo bọn người im lặng, lẳng lặng nhìn, một ít thiên tài thiếu nữ con mắt ướt át, đi theo leo lên cái này con thuyền, muốn nhìn tiền bối giết địch.

Tất cả mọi người biết rõ, nếu quả thật tao ngộ thế giới một cái khác bờ sinh linh, cũng không biết phải chết bao nhiêu người, đem trả giá khó có thể tưởng tượng đáng sợ một cái giá lớn.

"Đi rồi!" Thánh Viện một vị lão đầu tử thả người nhảy lên, trực tiếp đầu nhập cái kia mênh mông trong thông đạo, không cùng chiến thuyền cùng đi, một mình hành động.

Khôn cùng vô tận. Sở hữu chiến thuyền cực tốc mà đi, lướt qua cái thông đạo này, tựu ý nghĩa tiến nhập Đại Xích Thiên, liền đem sẽ mở ra kinh thế đại quyết chiến.

Thạch Hạo bọn hắn cái này chiếc thuyền thập phần chắc chắn, chỉnh thể thành màu đỏ nhạt, chớp động Xích Hà, bởi vì chính giữa trộn lẫn lại vô thượng chí bảo Xích Huyết Tiên Kim, được xưng Tiên đạo tài liệu.

Đây là một cái Trường Sinh thế gia bảo thuyền, không là rất lớn, xa không cách nào cùng những ngôi sao kia đại chiến thuyền so sánh với. Nhưng thắng tại chắc chắn Bất Hủ, chịu tải bên trên mấy ngàn người đủ để,

tại phía trên này không có gì ngoài thực lực không lường được mấy vị lão giả bên ngoài, đều là tuổi trẻ thiên tài.

Cái này con thuyền trân quý không cần nhiều lời, có thể xé rách đại vũ trụ, có thể nhanh chóng chuyển di phương vị, càng là có thể ngăn cản chí cường công kích.

Đây là một kiện Côi Bảo, nhân gian hãn hữu!

Tác dụng của nó chính là vì bảo hộ rất nhiều tuổi trẻ thiên tài, lại để cho bọn hắn có thể rất xa quan sát chiến trường. Khi tất yếu lại có thể tùy thời rút đi mà không cần lâm vào tình thế nguy hiểm.

Cái này chiếc chớp động Xích Hà chiến thuyền, là cuối cùng một cái tiến vào thông đạo, hết thảy cũng là vì an toàn để....

Oanh!

Rốt cục, sở hữu chiến thuyền đều thông qua được vũ trụ thông đạo. Tiến nhập khác một phiến thiên địa ở bên trong, mờ mịt Linh khí lập tức bốc lên mà đến, mang tất cả sở hữu thân tàu.

Đại Xích Thiên!

Đã đến, mọi người tiến vào cái này một cổ địa. Được xưng Cửu Thiên một trong!

Về nó có rất nhiều truyền thuyết, tràn ngập sắc thái thần bí.

Bất quá, hiện tại không trọng yếu. Còn có cái gì so dị vực xâm lấn càng chặt bách đâu rồi, cái này liên quan đến các tộc tộc vận cùng an nguy, động sẽ trên đời đều diệt.

"Nguyên Thủy Cổ Giới, đã từng bị phân chia rất nhiều khu vực, cửu thiên thập địa đều là do lúc bộ phận cổ địa, về sau Tiên Cổ những năm cuối một trận chiến sụp đổ bị đánh đích băng khai, có chút Cổ vực vĩnh viễn tiêu

tán rồi, chỉ còn lại có cửu thiên thập địa những khu vực này." Đại trưởng lão nói ra.

Sau đó, hắn thanh âm đề cao, chấn động sở hữu chiến thuyền, nói: "Đại Xích Thiên, lại từng tên là Ly Hận Thiên, ta không cần nhiều nói các ngươi có thể minh bạch, nó ẩn chứa quá nhiều di hận!"

Tất cả mọi người là chấn động, không có sai, bên trên một kỷ nguyên tại đây giết máu chảy thành sông, thi cốt như núi, hận quá nhiều, oán quá vẹn toàn, khó bổ ngày xưa tiếc nuối.

"Đại Xích Thiên, lại tên Ly Hận Thiên, đây là cổ sử chỗ nhớ, đó là bởi vì Chân Tiên có hận, bọn hắn thi cốt chồng chất cùng một chỗ, tiếc nuối cùng hận ý khó tiêu, đời sau người dùng bọn hắn cốt xây hùng quan, trấn áp này giới, chặn cái kia Đại Thế Giới khe hở." Thánh Viện một vị lão đầu tử nói ra.

Đại Xích Thiên rất rộng, tiến vào tại đây về sau, mọi người thấy được vô cùng Sơn Hà đi xa, tốc độ của bọn hắn cực nhanh, lao thẳng tới biên cương cổ địa.

"Chân Tiên chết trận, bên trên một kỷ nguyên cường đại nhất một đám người bị diệt, vốn là rất thật đáng buồn, thập phần tiếc nuối, ngày nay dùng bọn hắn thi cốt đúc thành thành trì đều bị kích liệt rồi, đây là sỉ nhục, là ta giới to lớn hận, chúng ta muốn ngăn trở!" Tiên Viện lão giả quát.

Hôm nay xuất động chính là bản giới cường đại nhất tộc đàn, đến đều là cao thủ, chiến thuyền tự nhiên kinh người, tốc độ nhanh đến không thể tưởng tượng nổi, giống như là ảo ảnh trong mơ.

Biên cương rất xa, nhưng là tại đây chút ít thần thuyền tốc độ xuống, hay vẫn là cực tốc kéo gần lại.

Giờ khắc này, tất cả mọi người rất khẩn trương, bởi vì muốn tiếp cận chiến trường rồi.

"Đã đến, coi chừng!"

"Chuẩn bị cho tốt chiến đấu, sở hữu cổ thuyền mở ra sát phạt đại trận!"

Một chiếc lại một chiếc cổ thuyền sáng lên, thần lực sôi trào, các loại thuộc về bổn tộc chí cao phù văn toàn bộ sáng lên, muốn mở ra đại quyết chiến rồi.

Đại Xích Thiên biên cương tựu tại phía trước.

Đây là một mảnh thần bí cổ địa, một khỏa lại một khỏa ngôi sao Huyền Không, cách vô cùng gần, phảng phất tựu tại hướng trên đỉnh đầu, cùng với Hỗn Độn Khí.

Có thể nói, nơi này là thế giới cuối cùng, là này giới biên giới.

Về sau, có thể chứng kiến một ít ngôi sao tựu hoành ngăn trên đường, còn có một chút ngôi sao trụy lạc tại hạ Phương Hạo hãn bao la bát ngát cả vùng đất.

"Ân?"

Rất nhiều người đều rất kinh ngạc, bởi vì không ít người đều là lần đầu tiên đi vào loại địa phương này, trước kia chưa từng gặp qua loại cảnh tượng này.

Tại hạ phương, có một ít cực lớn sơn mạch, còn có một chút thẳng nhập Vân Tiêu Cao Phong, chúng núi mặt rõ ràng treo một ít không tính lớn ngôi sao.

Thậm chí, một ít hùng vĩ cổ nhạc, Hỗn Độn Khí tràn ngập, trên đỉnh núi có mặt trời ngang dọc.

Cái chỗ này, như là Tiên gia nghe đồn bình thường, cho người không chân thực cảm giác, các loại ngôi sao có Huyền Không, có trực tiếp sinh trưởng tại mặt đất.

Đây không phải ảo giác, một ít tinh thể đích thật là theo sơn mạch bên

trên sinh ra đời, hấp thu Khai Thiên thời đại Hỗn Độn tinh khí, hóa thành tinh hạch, rồi sau đó dần dần ly khai mặt đất.

"Chân Long sào huyệt!" Có người thấp giọng hô.

Một tòa tấm bia đá dựng ở một tòa cự sơn trước, chỗ đó có một ngụm cổ động, thượng diện khắc lấy Chân Long sào huyệt mấy cái chữ cổ, có Long khí tràn ngập mà ra.

"Đã từng có Chân Long dừng lại ở, dùng tinh hạch xây sào huyệt, dùng Hỗn Độn Khí ấp trứng Chân Long trứng, nhưng là sớm được vứt bỏ rồi, Long khí đều mỏng manh đến có thể không để ý đến." Có người giải thích nói.

Sau đó, mọi người lại thấy được cực lớn Kim Ô thi thể, như trước sáng lên, đem một mảnh vùng núi hóa thành hỏa diễm nham tương biển, khôn cùng vô tận, cùng với Hỗn Độn.

Cái này là Đại Xích Thiên biên cương, có các loại kỳ dị cổ đại di tích, có thể thấy được đã từng cỡ nào huy hoàng.

Biên cương, là thế giới biên giới, cùng Hỗn Độn tiếp giáp, không chỉ có có Khai Thiên Tích Địa sinh linh di cốt chờ, còn có các loại văn sở vị văn giống chờ.

Ngày xưa, tại đây coi như là tu luyện Thánh Địa, nhưng là cuối cùng bị đánh tàn rồi, giá trị không còn nữa lúc trước.

"Chuẩn bị huyết chiến!" Đại trưởng lão hét lớn.

Bởi vì, chính thức tiến nhập Chung Cực địa phương.

Phía trước cổ địa, có sơn mạch, có cự cốc, cũng có bình nguyên, vô cùng mênh mông, liều tụ cùng một chỗ, hình thành biên cương.

Lúc này, nó không giống ngày xưa như vậy yên lặng cùng tường hòa, có

gió lạnh tại gào thét, có sinh vật đang khóc.

Vừa mới tiếp cận tại đây, tựu nghe thấy được gay mũi mùi máu tươi, cái này thật sự quá kinh người.

Nhìn về phía trước, một tòa lại một tòa thành khuếch Hủy Diệt, hóa thành gạch ngói vụn, tường đổ, triệt để rách nát, về phần trên mặt đất căn bản là tìm không được một cỗ nguyên vẹn thi thể, đều là không trọn vẹn, huyết tương biến thành màu đen, xương cốt trở thành khối vụn.

Quá thảm rồi, nhìn không tới một cái còn sống sinh linh, phải biết rằng, nơi này chính là có rất nhiều phàm nhân a, đây là bình thường cư dân chi địa.

Biên cương, cũng là rất nhiều sinh linh dừng lại ở địa, phát triển đến bây giờ miệng người phần đông.

"Đây là bao nhiêu người a, tối thiểu nhất đều biết dùng ngàn vạn nhân khẩu, đều thảm chết rồi, một cái đều không có còn lại!" Có người than thở.

Chiến thuyền về phía trước, chứng kiến đến vỡ vụn thành trì càng nhiều, bị một trảo xé mở, hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Đương nhiên, càng nhiều nữa thành trì là bị Cương Phong chấn vỡ, lại để cho rất nhiều cao thủ cùng bình thường sinh linh chết oan chết uổng.

Một đường chứng kiến, căn cứ những sinh linh này dừng lại ở địa đến tính ra, những bộ lạc này, thành trì miệng người cộng lại tối thiểu nhất đều biết ức!

Cái này quá thảm thiết rồi!

Không có một cái nào người sống, sở dĩ nghe được tiếng gào thét, đó là bởi vì sinh hồn không cam lòng, tại gào thét, tạm thời còn không có tiêu tán.

Lờ mờ, quỷ khí ngập trời, nơi này là nhân gian Địa Ngục!

Phía trước nhất, hắc khí bành trướng, xé rách Thương Khung, chỗ đó tản

ra khủng bố chấn động, Đại Xích Thiên hùng quan tại đâu đó, dùng tiên cốt xây thành trì phế tích tại đâu đó.

Sở hữu tội ác, sở hữu huyết tinh, sở hữu lệ khí đều chỉ hướng chỗ đó, nó là Hủy Diệt ngọn nguồn.

Dị vực sinh linh đúng là từ nơi ấy toát ra, triển khai giết chóc.

Bình nguyên, vùng núi, Thâm Uyên, sở hữu địa hình đều đang run động, bởi vì bên trong truyền đến nói nhỏ thanh âm, không cao lắm, nhưng là kinh thiên động địa, muốn đem toàn bộ thế giới tan vỡ.

"Hèn mọn tôi tớ, các ngươi đã tới ấy ư, cái thế giới này lập tức muốn quay về Bất Hủ ôm ấp hoài bão rồi!" Chỗ đó truyền đến thanh âm uy nghiêm vô cùng.

"Giết!" Thánh Viện lão đầu tử quát.

Mọi người đều con mắt đỏ thẫm, dọc theo con đường này chứng kiến đến giết chóc nhiều lắm, sinh linh đều diệt, hiện tại bọn hắn muốn báo thù.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1317: Đối Kháng

Hủy đi trước dân chi cốt xây thành trì lục mấy dùng ức kế sinh linh tạo thành đại Xích Thiên biên cương mười vạn dặm đất nung sinh cơ tuyệt diệt không tiếp tục người sống cái này là bực nào thảm thiết?

Vì vậy chạy tới nơi này tu sĩ tất cả đều tức sùi bọt mép trong lồng ngực có một cổ huyết tại sôi trào muốn báo thù!

Một cái chữ Sát nói ra tất cả mọi người trong lồng ngực chi ý giờ khắc này cũng không biết có bao nhiêu cổ thuyền đồng thời sáng lên cực lớn ký hiệu lần lượt dâng lên.

Đây là vạn tộc phù văn là sở hữu tất cả cường đại chủng tộc áo nghĩa đồng thời sống lại cộng đồng công phạt cái kia chỗ phế tích muốn chém diệt địch thủ.

Dù là biết đạo nơi đó là dị vực sinh linh bọn hắn rất có thể giao thiệp với không tưởng tượng lĩnh vực cao cao tại thượng nhưng là lúc này mọi người cũng không muốn khuất phục muốn chống lại đến cùng!

Oanh!

Hừng hực Liệt Diễm sôi trào thần quang cuồn cuộn sát khí bay thẳng trời cao các tộc ký hiệu hội tụ cùng một chỗ sinh ra đáng sợ cộng minh hình thành vô thượng kinh văn.

Cổ lực lượng này đại kinh thế lại để cho tất cả mọi người trong nội tâm rung động.

Trước đó bọn hắn chưa từng biết đạo vạn tộc phù văn dung hội cùng một chỗ sau sẽ có như thế sức mạnh to lớn!

Chỉ có Đại trưởng lão, Thánh Viện, tiên viện cùng với Trường Sinh thế gia một ít hoá thạch sống cấp nhân vật mới có điều ngộ ra trước kia nghe nói qua suy đoán qua tại trong sách xưa nhìn thấy qua đôi câu vài lời một ít manh mối hiện tại xác nhận.

"Tốt tựu là như thế!" Một vị lão giả hét lớn.

Vạn tộc phù văn cộng minh sinh ra không tưởng tượng cái thế lực lượng áp chế hướng phế tích mãnh liệt bành trướng quả thực muốn khai thiên tích địa!

Răng rắc!

Hư không nổ tung Hỗn Độn cuồn cuộn màu đen tia chớp một đạo lại một đạo biên cương tại mở rộng tại dần dần biến lớn phảng phất thực tại cải tạo này giới lần nữa Khai Thiên!

Loại cảnh tượng này thật là đáng sợ cuối cùng thậm chí xuất hiện Luân Hồi hư ảnh lại để cho người khó có thể tin!

"Nguyên lai chúng ta phù văn mạnh như vậy vạn tộc áo nghĩa khả dĩ lẫn nhau cộng minh như vậy hợp cùng một chỗ. Thần uy cái thế!" Có người mừng rỡ kêu lớn lên.

"Thật là đáng sợ thật tốt quá trấn giết dị vực địch!" Một ít người rống to. Kích động và hưng phấn.

Thiên địa chấn động rất nhiều đại tinh ở chỗ này tuôn rơi run run.

Tại tất cả mọi người mang chờ mong tràn ngập chờ mong lúc thế thì sập hùng quan tiếp theo đầu màu đen trong thông đạo truyền ra Vô Tình mà thanh âm lạnh lùng.

"Hèn mọn tựu là hèn mọn. Vô luận như thế nào cố gắng vô luận như thế nào giãy dụa đều không cải biến được sự thật quá yếu."

Thanh âm này rất lạnh không cao lắm lộ ra cũng không thèm để ý đối với tất cả mọi người mà nói đây là một loại khinh miệt căn tựu xem thường.

Tại mọi người kinh hãi trong ánh mắt phế tích ở dưới màu đen trong vực sâu dâng lên một cái đại thủ. Nước sơn đen như mực mang theo một chút lân phiến hướng về áp rơi mà đến phù văn nghênh khứ.

"PHỐC!"

Chỉ là một trảo mà thôi tựu lại để cho phô thiên cái địa đang tại cộng minh hơn vạn loại ký hiệu sụp đổ mở hóa thành núi biển như là nước lũ giống như cuồng bạo phụt.

Cái này thật là đáng sợ các tộc hợp lực rất nhiều chiến thuyền sáng lên tế ra sát trận. Đều không có làm bị thương nó!

Mấu chốt nhất là như thế này hợp lực bị một cái đại thủ đục lỗ cái này là như thế nào một cổ lực lượng rung động thật sâu tất cả mọi người thần hồn!

Cái này còn như thế nào đi đánh?

Như thế nào đi chống lại?

Màu đen bàn tay lớn sụp đổ khai mở Càn Khôn. Đánh tan đám mây xé rách vạn tộc phù văn cũng Tương vòm trời bên trên mấy vòng Huyền Nguyệt toàn bộ chấn vỡ tuôn rơi trụy lạc tại địa!

Đây là như thế nào một loại đáng sợ hình ảnh?

Giờ khắc này tất cả mọi người mộng căn không thể tiếp nhận sự thật này. Vô Tướng tín.

Trong lúc nhất thời rất nhiều người sắc mặt tái nhợt thiếu khuyết huyết sắc không lâu hào hùng vừa mới tuôn ra lên chiến ý bị một trảo này triệt để đánh nát mất.

Loại này tồn tại như thế nào đi đánh? Căn không phải một vài lượng

cấp!

Cho dù đến người rất nhiều vạn tộc rất nhiều cao thủ đều tới nhưng là dù là người nhiều hơn nữa cũng vô dụng tuyệt đối không chống lại.

Cái này lại để cho người đắng chát càng làm cho người tuyệt vọng!

Huy động nhân lực mà đến kết quả lại phát hiện hết thảy đều là phí công ở đối mặt dị vực lúc lực lượng của bọn hắn lộ ra quá một chút nào yếu ớt không đủ để một tranh giành!

Không có so đây càng nghiêm trọng đả kích lại để ột ít người quả thực mất hết can đảm.

Trong lúc nhất thời rất nhiều người đều dao động còn có tiếp tục phản kháng ư còn muốn lựa chọn chiến đấu sao? Nếu như như vậy phát triển xuống dưới chỉ có thể là uổng mạng sẽ bị đơn mặt đại đồ sát!

Tại đây an tĩnh không gây người nói chuyện.

Loại này tràng cảnh rất quỷ dị nguyên vạn tộc nhân mấy phần đông tiếng kêu giết rung trời thế nhưng mà cái kia màu đen cự trảo một trảo phía dưới lại để cho trong thiên địa tĩnh mịch.

Hào khí đáng sợ!

"Thật là làm cho người thất vọng một đời không bằng một đời các ngươi quá yếu không chịu nổi một kích còn không bằng tiên cổ sinh linh." Phế tích trong truyền đến nói như vậy ngữ.

Nó không cao lắm cang cũng không phải rất sục sôi có chỉ là bình thản lạnh lùng có thể cũng chính bởi vì như thế mới càng phát ra lại để cho người cảm thấy chênh lệch quá xa không đuổi theo.

Hiện trường không có người phản kích cảm giác vô cùng bi ai bọn hắn trong lòng có đại hận có cừu oán tuy nhiên lại vô lực đối kháng xa không là

đối thủ.

"Bên trên một kỷ nguyên người những cái kia cái gọi là trước dân hẳn là các ngươi tổ tiên a tự nhận là rất cường không chịu khuất phục muốn theo chúng ta huyết chiến đến cùng kết quả như thế nào? Toàn bộ bị giết cái sạch sẽ! Cái gọi là Chân Tiên cái gọi là cao thủ vô địch còn không phải phủ phục tại dưới chân của chúng ta phơi thây trước mắt rượu mời không uống uống rượu phạt đúng là như thế! Mà các ngươi làm là hậu duệ của bọn hắn có huyết mạch lưu truyền tới nay thật đúng là nhất mạch tương truyền, cha truyền con nối ah chưa thấy quan tài không rơi nước mắt biết chúng ta lần nữa giá lâm lại dám nghênh chiến. Các ngươi không biết sống chết sao?!"

Những lời này khỏa thân là một loại làm nhục mà lại mang theo chân ngôn chi lực chấn động đại Xích Thiên truyền khắp tứ hải lại để cho cái này giới sinh linh toàn bộ tốc tốc phát run tâm thần đều rung động.

Hơn nữa cuối cùng mấy câu là rống đi ra quát lớn này giới sinh linh không biết trời cao đất rộng không biết sống chết hoàn toàn là một loại bao quát một loại cao cao tại thượng tư thái xem thường cái này thế giới tất cả mọi người.

Một cái địch thủ mà thôi liền muốn phá hủy quần hùng tín niệm!

Cái này thật là đáng sợ hắn dùng sức một mình uy hiếp nắm quyền thực nói rõ thế giới một cái khác bờ sinh linh là không thể đỡ cái này thế giới người kém quá xa.

Như thế nào đáp lại như thế nào đối kháng?

Rất nhiều người lửa giận điền ưng muốn rống to muốn nguyền rủa muốn quát tháo nhưng là cuối cùng vẻn vẹn phát hiện hết thảy đều là vô tình ý nghĩa.

Bởi vì nếu quả thật tranh giành đấu không lại như vậy kêu gào chỉ là một truyện cười!

Lúc này uể oải, cảm giác bị thất bại tại lan tràn mỗi người đều trầm mặc tín niệm không hề kiên định.

"Tĩnh tâm!" y

Đúng lúc này một đạo sấm sét âm thanh nổ tung vang ở tất cả mọi người bên tai lại để ỗi người đều thức tỉnh phục hồi tinh thần lại.

Đúng là Đại trưởng lão phát ra hắn thần sắc nghiêm túc tại trong hư không rộng thùng thình đạo bào run run phát ra vù vù tiếng gió hét to nói ". Có cái gì có thể uể oải mới giao thủ mà thôi cần gì nản chí? Các ngươi nếu là biết đạo vừa rồi tại cùng với giao thủ tại cùng người nào quyết đấu tựu cũng không khổ sở. Hắn là Bất Hủ sinh linh là bên trên một kỷ nguyên sống sót cường giả tham dự qua ở kiếp trước chiến đấu!"

Đại trưởng lão đích thoại ngữ như là như sóng to gió lớn mang tất cả Thiên Địa chấn tỉnh mọi người.

"Vừa ngay từ đầu mà thôi thì có Bất Hủ ra tay đả kích chúng ta điều này nói rõ cái gì? Bọn hắn chột dạ cũng không nắm chắc cho nên mới phải như thế!" Đại trưởng lão quát.

Thánh Viện, tiên viện, Trường Sinh thế gia một ít lão đầu tử nhao nhao ra khỏi hàng đi theo phụ họa đồng thời có người cũng mở miệng.

"Chính như chúng ta trước kia chỗ suy đoán cái kia dạng giới vách tường há lại tốt như vậy rách nát nếu quả thật có thể đơn giản bình định ta giới thân là Bất Hủ người còn có thể cùng chúng ta nói nhảm ư sớm đã ra tay đại khai sát giới."

"Không tệ vừa rồi chúng ta cùng nhau ra tay thi triển vạn tộc phù văn khả dĩ đuổi kịp một kỷ nguyên người giao thủ mà không rơi bại thế hoà không phân thắng bại xong việc!"

Liên tiếp có mấy vị lão nhân bổ sung lớn tiếng hô to nói.

Tất cả mọi người là ngẩn ngơ có chỗ tỉnh ngủ như là thoáng cái đã minh bạch rất nhiều sự tình.

"Hèn mọn người đây là đang ta ủng hộ ư có chút ý tứ." Phế tích ở dưới trong vực sâu truyền đến lãnh đạm thanh âm.

"Kỳ thật ngươi thật sự rất chột dạ bởi vì các ngươi tạm thời không qua được cho nên mới ngay từ đầu tựu xuất động một vị vô thượng cao thủ muốn uy hiếp chúng ta." Đại trưởng lão nói ra.

"Hơn nữa ngươi chỉ có thể vượt qua tới có hạn khoảng cách cũng bị cái này phiến thiên địa quy tắc bài xích, áp chế theo thời gian trôi qua chờ ngươi đã bị ảnh hưởng càng lúc càng lớn vì vậy mặc dù là Bất Hủ cũng không thể chính thức hoành đẩy ta giới!" Đại trưởng lão tiến thêm một bước nói ra.

"Chê cười nếu như ngươi là cho rằng như vậy vậy thì theo ngươi bắt đầu gạt bỏ!" Phế tích ở dưới trong vực sâu thanh âm kia càng lạnh hơn rồi sau đó đột nhiên bộc phát cự chấn động lớn Thiên Địa sợ run lại để cho sở hữu tất cả chiến thuyền run run muốn bạo nát.

Cái con kia màu đen bàn tay lớn lần nữa lao ra trực tiếp hướng về Đại trưởng lão chộp tới che khuất bầu trời khủng bố khôn cùng.

"Chư vị các ngươi coi được cái gọi là Bất Tử người cái gọi là bên trên một kỷ nguyên chí cường giả không gì hơn cái này!" Đại trưởng lão quát hắn vậy mà không có tránh né chưa từng đào tẩu mà là muốn nghênh địch dùng thân là làm gương mẫu ủng hộ sĩ khí!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1318: Khiêu Chiến Bất Hủ

"Đại trưởng lão!"

Rất nhiều người kinh sợ kêu lên, lên tiếng hô to.

Bởi vì, này quá nguy hiểm, quả thực chính là trên đi chịu chết a!

Vừa nãy rõ như ban ngày, sinh linh kia hung uy không thể khiêu chiến, các tộc liên thủ đều không làm gì được hắn, biết bao khủng bố, tuyệt đối xem như là thần uy cái thế!

Đại trưởng lão rất mạnh, mọi người đều biết, nhưng là cùng loại này Bất Hủ sinh linh so ra, nhất định còn có chỗ không bằng, sẽ không là đối thủ, đây là muốn đưa mạng a.

"Đại trưởng lão, không muốn a!" Thạch Hạo hét lớn, hắn trong lòng nóng như lửa đốt, nắm chặt nắm đấm, hận không thể lập tức xông tới.

Thiên Thần Thư Viện sắc mặt của mọi người lúc này liền trắng, sợ đại chiến lão tại chỗ vẫn lạc, cái kia chính là tổn thất thật lớn, gánh nặng không thể chịu đựng nổi.

Lúc này, bàn tay lớn màu đen từ phế tích dưới vực sâu dò ra, như một đám mây đen, che ngợp bầu trời, hướng về phía trước ép đi, chỗ đi qua, vạn vật đều diệt.

Cái kia hư không đứt đoạn, ngọn núi sụp đổ, đại địa rạn nứt, chuyển động tinh thần rơi rụng, treo lơ lửng mặt trăng bạo khai, trên đất sông lớn càng là sớm đã sấy khô.

Cảnh tượng quá mức khủng bố, không có cái gì có thể ngăn trở con

đường phía trước!

Nguyên bản giữa bầu trời nguyên bản có mười tám vầng huyết nguyệt, nhưng hiện tại chỉ còn dư lại hai vòng, còn lại không phải là bị bàn tay lớn vồ xuống, mà là bị cương mãnh nhất gợn sóng bao phủ hạ xuống.

Đây là diệt thế, long trời lở đất, tinh đấu tan vỡ, không có so với này càng chuyện kinh khủng.

Này dưới trời cao, vạn vật đều diệt, sinh cơ hoàn toàn ẩn đi, Hỗn Độn khí giống như đại dương mãnh liệt mà đến, muốn rửa đi thế giới này đã từng tồn tại dấu vết.

Khủng bố đến mức tận cùng, khiến cho người muốn rách cả mí mắt.

Đại trưởng lão như thiêu thân lao đầu vào lửa, ở nơi đó có vẻ rất nhỏ bé.

Thân thể của hắn tuy rằng phát ra xán lạn ánh sáng, có pháp tắc đan dệt, có trật tự xây dựng, thế nhưng cùng bàn tay lớn so ra lại giống như một con đom đóm, bé nhỏ không đáng kể.

"Thấp kém giả, vĩnh viễn như thế đáng thương, giết ngươi thật sự bé nhỏ không đáng kể, giống như phủi đi bụi bậm trên người." Thanh âm kia lãnh đạm, bằng phẳng, không đem thế gian tất cả để ở trong lòng, có loại duy ta độc lập chư thiên trên khí thế.

Bàn tay lớn phát quang, hắc lãng cuồn cuộn, lập tức liền đem Đại trưởng lão bao trùm, sau đó mạnh mẽ một nắm, liền muốn triệt để hợp lại, đem Đại trưởng lão giết chết.

"Đại trưởng lão!" Thạch Hạo rống to, con mắt đều đỏ, toàn bộ mái tóc dựng thẳng, thật đau lòng muốn chết, làm sao mới có thể ngăn cản?

Những người khác cũng đều run rẩy, dù cho cùng Đại trưởng lão bất hòa gia tộc cũng lặng lẽ, có loại rất cảm giác mất mát, một đời kỳ nhân liền muốn như thế vẫn lạc sao?

"Ô ô..."

Đột nhiên, rung trời tiếng vang truyền đến, âm rung động bầu trời, Đại Xích Thiên đều bắt đầu run rẩy, thế giới này phảng phất tan rã rồi.

"Tổ Long kèn lệnh!" Có người hô khẽ.

Một cái cổ điển giác, không có ánh sáng lộng lẫy, giống như màu xám tảng đá đánh bóng mà thành, ở cái kia bàn tay lớn màu đen đột ngột xuất hiện, phát ra rung trời thanh âm.

Cái kia giác đỉnh chóp nhọn phi thường nhuệ, tuy rằng không có hàn quang lấp loé, thế nhưng vừa nhìn đã biết nó có thể xé rách vũ trụ, đánh gãy Tinh Hà.

"Hả?"

Bàn tay lớn màu đen hợp lại trong nháy mắt, chủ nhân của nó phát ra nhẹ nhàng tiếng kêu rên.

Tổ Long giác phát quang, sau đó óng ánh, rực rỡ đến mức tận cùng, hừng hực pháp tắc chớp mắt lao ra, so với bất kỳ binh khí đều còn đáng sợ hơn, đâm thủng con kia bàn tay lớn màu đen.

Phù một tiếng, có máu tươi lên, loại kia huyết lại cũng là hắc sắc, không phải đỏ tươi, đồng thời có cổ nồng nặc hủy diệt khí cơ.

"Côn trùng, như thế đê hèn, ngươi dám đả thương ta!?" Cái này sinh linh rống to, bất ngờ bị tập kích, để hắn lộ ra một chút tức giận, âm đánh gãy trường không.

"Ầm!"

Chân Long giác phóng to, Đại trưởng lão trường y bay lượn, toàn bộ mái tóc dựng thẳng, hắn vận dụng toàn lực thôi thúc Tổ Long giác, lấy tâm thần điều động, lấy huyết tế tự!

Chân Long thân thể cứng rắn nhất vị trí, vũ khí mạnh mẽ nhất, giờ khắc này nổ vang, nó cực tốc diễn biến, loáng thoáng hóa thành một con đại long, ngang qua trong vũ trụ, đỉnh đầu Tiên giác, trảo nứt Tinh Hà, hướng về con kia bàn tay lớn màu đen vồ giết tới.

"Càng là nó... Một việc chí bảo, Tổ Long binh khí!" Cái này sinh linh rốt cục thay đổi sắc mặt, lộ ra vẻ kinh dị.

Ầm!

Thiên địa sơ khai, Hỗn Độn khí nổ tung, Chân Long chi giác cùng bàn tay lớn màu đen đụng vào nhau, gây nên ngập trời bão táp!

Hô!

Đại phong lên, đây là năng lượng hóa thành là, đây là quy tắc diễn biến, bão táp bao phủ Vực Ngoại, một ít đại tinh căn bản không chịu đựng nổi, rơi lã chã hạ xuống.

Càng có một ít tinh thể ở giữa không trung bạo khai, hóa thành ánh sáng chói mắt!

Đây là một loại cực kỳ bao la tình cảnh, lan đến gần Vực Ngoại, chí cường sức mạnh tỏa ra, không có cái gì có thể chống đối.

"Chân Long, năm đó ngươi đã chiến tử, bây giờ còn sính cái gì hung uy, giết!" Dị Vực sinh linh rống to, bàn tay lớn hóa thành nắm đấm, hướng về Chân Long kèn lệnh đập tới.

"Ngang..." Một tiếng rồng gầm, vang vọng Cửu Thiên, cao vút mà sục sôi, khiến người ta nguyên thần tùy theo cùng cộng hưởng, giống như khai thiên tích địa luồng thứ nhất đạo âm đang khuếch tán.

Đại long bàng bạc, giống như Tinh Hà mênh mông, vũ động thân thể, tài giỏi Liệt Thiên, hướng về cái kia nắm đấm đánh tới.

Một lần kinh thiên va chạm mạnh, nơi đó phát sinh dập tắt!

Cho đến cuối cùng, khói xám tràn ngập, tiếng gầm nhẹ truyền ra, tất cả mọi người đều khiếp sợ, bởi vì mọi người nhìn thấy máu đen lần thứ hai rơi ra, giống như mưa rào xối xả, rơi rơi xuống mặt đất, ăn mòn vạn vật.

Có thể nhìn thấy, cái kia nắm đấm đẫm máu, máu đen tung toé, lộ ra bộ phận xương ngón tay.

"Dám đả thương ta, đê hèn giun dế, trước tiên trảm xuống ngươi!" Cái này chí cường sinh linh lời nói lạnh lẽo âm trầm, bàn tay lớn hoành không, né qua Tổ Long giác, trực tiếp hướng về Đại trưởng lão chộp tới.

Hắn xoay tay, nơi đó bầu trời đổ nát, không còn tồn tại nữa, có chỉ là hắc động, cùng với nứt ra vũ trụ vực sâu.

Quá mức khủng bố, cái này cấp bậc sinh linh đến tột cùng mạnh đến mức nào, căn bản là không có cách suy đoán, mọi người sâu sắc sợ hãi, chỉ có thể xa xa ngước nhìn.

Trái tim tất cả mọi người đều co chặt, không hy vọng Đại trưởng lão tử vong, vừa nãy thấy hắn vận dụng Chân Long giác, có thể chống lại Bất Hủ tồn tại, mọi người tất cả đều ở gầm nhẹ, hy vọng có thể ngăn trở.

Đây mới thực là về mặt ý nghĩa trận chiến đầu tiên, ai cũng không hy vọng này một giới thảm bại, nếu có thể chặn lại, đem cực kỳ cổ vũ quần hùng tinh thần, không phải vậy không nhìn thấy một tia hi vọng.

Rào!

Một bức tranh trải rộng ra, soi sáng chư thiên, toả ra khí thế khủng bố, giống như Tiên Vương đích thân tới, mở ra một cái bất diệt đại thế giới đến.

Thập Giới Đồ!

Đại trưởng lão vận dụng món chí bảo này, nó phấp phới theo gió, trải

rộng ra, giống như chiến y, còn như thuẫn bài, che ở phía trước, bảo vệ Đại trưởng lão.

"Ầm!"

Bàn tay lớn màu đen nện xuống đến thời khắc, Thập Giới Đồ phát ra quang giống như hỏa diễm, chói mắt thời khắc, đem hắn chặn lại rồi, chấn động lui ra.

Càn Khôn rung bần bật, nhật nguyệt trầm luân. mới nhất ở

"Ngao..." Chân Long giác lần thứ hai lao xuống, hóa thành kinh thiên chi hồng, đâm vào con kia bàn tay lớn màu đen trên mu bàn tay, lần thứ hai có máu tươi rơi ra trong hư không.

"Được!"

Thánh Viện một lão giả rống to.

"Giết được!" Tiên Viện mấy cái lão già cũng tất cả đều quát lên.

Tiếp đó, các tộc cũng đều hô to, âm thanh xông thẳng lên trời, chấn động Đại Xích Thiên này một Cổ giới.

Mọi người trong lòng có cỗ uất khí, phi thường bị đè nén, bây giờ nhìn đến cái kia cao cao tại thượng cái gọi là Bất Hủ tồn tại bị kích thương, tự nhiên tất cả đều phấn chấn, trong lòng hờn dỗi hơi hơi giải quyết một điểm.

"Đại trưởng lão giết hắn!"

"Đại trưởng lão thần uy cái thế!"

Một ít người trẻ tuổi kêu to, từng cái từng cái hận không thể có thể hóa thân làm Đại trưởng lão, tự mình đi chém giết, làm thịt cái kia đáng hận sinh linh.

Xoạt!

Tiên hà tỏa ra, Thập Giới Đồ che chở Đại trưởng lão cực tốc rút lui, sau đó hắn đứng trong hư không, cùng phía trước bàn tay lớn đối lập, cách nhau cực xa.

Cùng lúc đó, Chân Long kèn lệnh phát ra tiếng ô ô, cũng đảo ngược trở về, xuất hiện ở Đại trưởng lão trong tay, thời khắc chuẩn bị tái xuất kích.

"Nhỏ bé côn trùng, dựa vào Chân Long giác tập kích, dùng Thập Giới Đồ phòng ngự, bất quá là tạm bảo đảm tính mạng mà thôi, dựa vào bọn ngươi tổ tiên binh khí, có thể cẩu sống bao lâu?" Thanh âm kia vẫn như cũ rất bằng phẳng, thế nhưng lạnh lẽo không ít, lộ ra thấu xương sát ý.

Tất cả mọi người đều trong lòng chìm xuống, xác thực, dựa theo thực lực chân chính mà nói, thế giới này không có một người có thể đối đầu Bất Hủ!

Bởi vì, này thế không có chân chính Trường sinh giả. Từ trên cảnh giới mà nói, kém cái này sinh linh một đoạn!

"Ngươi nhìn như ngạo mạn, không thèm để ý, kỳ thực rất muốn lập tức tru diệt ta chứ? Đáng tiếc ngươi không làm được!" Đại trưởng lão cũng không hổ thẹn, vận dụng hai cái chí bảo binh khí sau, hắn không có bị thương, còn có thể tái chiến.

"Thân là Bất Hủ sinh linh, bắt nguồn từ kỷ nguyên trước nhân vật mạnh mẽ, châm đối với chúng ta, còn không cho phép ta vận dụng cùng cấp bậc binh khí sao?" Đại trưởng lão chậm rãi nói rằng.

"Nếu không có thế giới này xảy ra vấn đề, phát sinh biến cố, chúng ta không thể bước ra cái kia bước cuối cùng, dùng cái gì để ngươi tùy tiện, nếu để cho ta một cái cho phép thành Tiên hoàn cảnh, chỉ cần trăm năm, không, chỉ cần mười năm mà thôi, ta xoay tay liền giết ngươi!" Đại trưởng lão nói đến lúc sau, trực tiếp quát.

Tất cả mọi người nghe vậy đều hãi hùng khiếp vía, Đại trưởng lão thời

khắc này là như vậy lộ liễu, bày ra cái thế khí phách!

"Giết ta?" Sinh linh kia cười to, chỉ là khí tức càng âm lãnh, phảng phất lọt vào người linh hồn bên trong.

"Không sai, giết ngươi, cho ta một phiến hoàn chỉnh thiên địa, cho ta một cái có thể thành Tiên hoàn cảnh, ta chỉ cần mười năm, giơ tay, tiêu diệt ngươi!" Đại trưởng lão trong đôi mắt có lửa nóng hừng hực, có một loại nóng rực, càng có một loại nào đó tiếc nuối.

Cũng không hắn thiên tư không được, cũng đã đi tới bước cuối cùng, chỉ kém nửa bước mà thôi, là có thể đặt chân Trường Sinh lĩnh vực, nhưng là thiên địa hoàn cảnh thay đổi, không cho phép thành Tiên.

Nếu là ở Tiên Cổ, hắn sớm đã quật khởi, nhìn xuống chư thiên!

"Khẩu khí thật là lớn, chưa từng có người nào dám ở trước mặt ta làm càn như thế!" Bất Hủ sinh linh âm ầm ầm vang vọng, như tiếng sấm đang kích động.

"Ta đã dùng Tiên Đạo pháp khí chứng minh, cái này cấp bậc sức mạnh đủ để sát thương ngươi, ta như đặt chân Tiên Đạo, ngươi tính là gì?!" Đại trưởng lão sợi tóc múa tung, trong khi chớp con mắt, như thiểm điện đâm thủng hắc ám, ở trong hư không phun ra.

Thời khắc này, hắn là điên cuồng, là tự phụ, là kiêu ngạo, chỉ tiếc thiên địa thay đổi, hắn không lưu di hám (Chú thích: không thu được gì nên nuối tiếc), vô pháp thành Tiên.

Nếu không, lấy hắn phong thái, chú định sẽ trở thành vô thượng cao thủ, chấn động cổ kim.

Rất nhiều người lần được cảm hoá, Tiên Viện, Trường sinh thế gia chờ một ít lão già gầm nhẹ, hoàn cảnh không giống, bọn họ có hay không nại, hữu tâm chua, càng có thất vọng.

Thế nhưng, thân là cường giả, niềm tin của bọn họ trước sau tồn tại!

"Không dài sinh, không phải Chân Tiên, chung quy là giun dế, nói nhiều như vậy cũng vô dụng." Bàn tay lớn màu đen chủ nhân u lạnh nói rằng.

"Hiện tại vô pháp thành Tiên, không có nghĩa là tương lai không thể." Đại trưởng lão than nhẹ, sau đó đối với tất cả mọi người truyền âm, quát: "Các ngươi nhìn thấy, Dị Vực cái gọi là chí cường cấp sinh linh chỉ đến như thế, ta lấy nửa bước Trường Sinh tu vi như thế có thể thương hắn, để hắn đẫm máu. Chúng ta này một đời người có thể vô vọng Trường Sinh, nhưng các ngươi không giống, còn có thời gian, sẽ có một ngày, hoàn cảnh lại biến, các ngươi liền có thể đặt chân Tiên Đạo lĩnh vực, đi đánh chết bọn họ!"

"Chúng ta nhất định sẽ quật khởi, tiêu diệt Dị Vực địch!" Rất nhiều người hô to.

"Chuyện cười, coi như là ở Tiên Cổ niên đại, lại có mấy người thành Tiên, dù cho hoàn cảnh biến trở về đi, lại có bao nhiêu người có thể thành công? Liền những cái được gọi là Tiên dân, dù cho thành Tiên, còn không phải như thế đều chiến tử, càng không nói đến là các ngươi! Hơn nữa, các ngươi nhận vì bọn ta sẽ cho các ngươi cơ hội sao, kẻ dám phản kháng, tàn sát cửu tộc, giết hết toàn bộ huyết thống!" Cái này sinh linh lạnh lẽo âm trầm nói rằng.

"Ngươi đang uy hiếp chúng ta sao, nhưng là, ngươi quá tới sao? Các ngươi tiến công Đại Xích Thiên, định là có mưu đồ khác. Bây giờ vẫn chưa thể đến đây, xé ra giới bích, để hai giới hơi hơi liên kết, hoàn cảnh đại biến lập tức liền muốn bắt đầu rồi!" Đại trưởng lão nói rằng.

"Không cần sợ hãi, không cần lo lắng, Dị Vực sinh linh là cho chúng ta đưa cơ duyên lớn đến rồi, trên đường thành tiên... Nhất định có ngươi!" Đại trưởng lão đối với mọi người lấy đại đạo thần âm quát lên.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1319: Ai Cùng Một Trận Chiến

"Buồn cười, bọn ngươi ngu muội không thể tả, chính là cho các ngươi thành tiên hoàn cảnh, lại có mấy người có thể thành công, gầy yếu mà hèn mọn, làm sao có thể cùng bọn ta sánh vai." Bàn tay lớn màu đen chủ nhân lạnh lùng nói rằng, hắn từ đầu đến cuối đều không hề lộ diện, chỉ có một bàn tay lớn vượt giới mà đến.

Mọi người đã rõ ràng, chính như Đại trưởng lão nói tới như vậy, hắn chân thân không qua được, bị nghiêm trọng hạn chế, bằng không thì sớm hàng lâm.

Mọi người hơi hơi an lòng, tối phôi một khắc đó còn chưa tới đến!

Ngắn ngủi yên tĩnh sau, mọi người trong lòng có một cơn lửa giận, càng có một loại phẫn uất, cái kia sinh linh quá xem thường người, một bộ chỉ điểm giang sơn, khinh bỉ chúng sinh dáng vẻ.

"Hắn không chỉ có chân thân không qua được, mà lại cũng tu vi có thể sẽ bị áp chế, chúng ta vùng thế giới này giống như vì hắn đội quy tắc gông xiềng, không cần lo lắng." Tiên viện một vị lão già mở miệng, tiến một bước cổ vũ mọi người, cũng tuyên bố hai giới hơi hơi quán thông, tất nhiên sẽ gợi ra biến cố, thế giới này sẽ từ từ khôi phục thành tiên hoàn cảnh.

Đây là trong cổ thư ghi chép, chỉ là không có mấy người biết được nguyên nhân.

Dựa theo có mấy người suy đoán, hẳn là năm đó dị vực sinh linh ở thế giới này làm cái gì, nhưng chung quy sẽ bị đánh vỡ.

"Ư, nếu là bọn ngươi không phục, ta có thể khiển ra chưa từng đặt chân bất hủ lĩnh vực hậu bối, cùng các ngươi một trận chiến, nhìn một chút ai

mạnh ai yếu." Bàn tay lớn màu đen chủ nhân nói như vậy đạo, khiến mọi người ngẩn ra.

Đại trưởng lão mở miệng, nói: "Tiến một bước chứng thực ta suy đoán, theo thời gian trôi đi, ngươi càng ngày càng khó có thể ở đây giới trường tồn, chỉ có rút đi, không chống đỡ nổi chứ?"

"Ngươi đang nói cái gì?" Bàn tay lớn màu đen chủ nhân lãnh khốc vô tình. Nói: "Ta chỉ là muốn để cho các ngươi biết, dù cho là cùng số tuổi người, tương tự chưa từng trường sinh người. Như trước có thể chết tử áp chế bọn ngươi."

Đang khi nói chuyện, bàn tay lớn màu đen lui về toà kia vực sâu, không thấy tăm hơi.

Này gợi ra mọi người một trận thảo luận, đặc biệt là trường sinh thế gia, tiên viện, thánh viện cao thủ nhất trí cho rằng, Đại trưởng lão suy đoán hẳn là thật sự.

Có thể, còn chưa tới hai giới đường nối chân chính có thể mở ra thời điểm, đặc biệt là nơi này. Thiên địa bài xích dị vực bất hủ sinh linh, sẽ hình thành tối lớn lao thế giới lực lượng. Tiến hành trấn áp.

Bên kia Chí Cường giả không cách nào chân chính lại đây, mà chỉ có thể vượt qua một phần thân thể, phát động thế tiến công.

"Nhanh tra, Đại Xích Thiên đều có cái gì điển cố. Có gì chiến sử, có cái nào điểm đáng ngờ, đều nhất nhất tìm ra đến, nơi này có gì đó quái lạ, nhìn bọn họ rất gấp bách, đồng thời hi vọng kinh sợ chúng ta, nhất định có vô cùng nguyên nhân trọng yếu cùng bí mật!" Đại trưởng lão nói nhỏ.

Không chỉ hắn một người như vậy suy đoán, tiên viện, trường sinh thế gia, thánh viện một ít lĩnh quân nhân đều nhất trí cho là như vậy.

Có người chuyên đi nghiên cứu, đi tìm sách cổ. Lập tức truy tìm.

"Ầm!"

Đang lúc này, cái kia màu đen vực sâu bạo động, phun ra ngập trời khói đen. Hình thành một luồng đáng sợ tràng vực, sau đó lao ra lít nha lít nhít bóng người.

Xa xa nhìn tới, bọn họ trạm đang vặn vẹo trong hư không, đứng ở trong khói đen, dường như một đám đáng sợ nhất Đại Ma Thần!

"Tới, thế giới một bờ khác sinh linh thành công đặt chân ta giới!" Có trẻ tuổi người kêu to.

"Tên khốn kiếp. Liều mạng với bọn hắn, đều giết sạch!" Một ít huyết tính rất mạnh người không e ngại. Trái lại gào thét lên.

Đối diện, sát khí che ngợp bầu trời, giống như đại dương bao phủ đến, làm cho tất cả mọi người đều thần hồn bất ổn, vang lên kèn kẹt, muốn sụp đổ rồi.

Đám người kia sức mạnh quá mạnh mẽ, hợp lại cùng nhau, hình thành một luồng khủng bố tràng vực, muốn tan rã tất cả.

Thánh viện, tiên viện, trường sinh thế gia cao thủ đồng thời khẽ quát, phóng thích thần uy, chặn lại này cỗ tràng vực, để cái cỗ này bão táp không thể tới gần.

Đây là một đám chân chính Ma vương, quá mạnh mẽ, từng cái từng cái ở khói đen bên trong, dường như một toà lại một toà tháp sắt giống như, đứng vững ở đó, khiến người ta run rẩy.

"Bọn ngươi không phải là không phục sao? Đây là ta giới hậu bối, có thể cùng bọn ngươi một trận chiến, nhìn một chút đến tột cùng có chênh lệch lớn bao nhiêu!" Vực sâu bên trong truyền đến âm thanh uy nghiêm.

Đám người kia cất bước, khói đen không tiêu tan, như trước bao quanh bọn họ, không thể triệt để nhìn thấy bọn họ chân thân, chỉ có thể nhìn thấy

một đạo lại một vệt bóng đen, khiến người ta ngột ngạt.

"Có dám đánh một trận?" Đối diện, những kia bóng đen bên trong có sinh linh mở miệng, mang theo tự phụ, còn có một loại cao ngạo.

"Bọn ngươi tổ tiên đã bại, bại tướng hậu duệ càng ngày càng không thể tả, dùng cái gì dám khiêu khích?" Khói đen bên trong có sinh linh sỉ nhục, hoàn toàn xem thường.

Cửu Thiên Thập Địa bên này, mọi người nhíu mày, đặc biệt là các đại trường sinh thế gia càng là đang bàn luận, có muốn hay không ra tay, muốn không nên ở chỗ này khiêu chiến?

Muốn!

Rất nhanh, bọn họ liền đạt thành nhất trí, bởi vì thật sự cần phỏng đoán dị vực sinh linh, đến tột cùng mạnh bao nhiêu, cần phái người đi ra ngoài một trận chiến.

"Tù nhân hậu duệ, bọn ngươi tổ tiên đều từng nằm rạp ở chúng ta dưới chân, hiện tại các ngươi còn muốn một trận chiến sao? Ta tu vi giống như vậy, nhưng tự nhận là trấn áp bọn ngươi đầy đủ, ai muốn tới khiêu chiến?" Đang lúc này, một người cao lớn sinh linh từ vực sâu màu đen nơi đó cất bước đi ra, hẳn là một con dã thú, hình thể có bốn chân địa, rất khổng lồ cùng hùng vũ.

Bất quá, cái kia khói đen quá đặc thù, chung quy là không có có thể nhìn ra nó rõ ràng chân thân đến, chỉ biết là dường như sư hổ giống như cường tráng mạnh mẽ.

"Ngươi đã tu vi giống như vậy, vậy thì cút về, phái một cao thủ đến chiến!" Thánh viện một vị lão già tính khí rất bạo, như vậy quát lớn nói.

"Ngươi muốn bị diệt tộc sao?" Bóng đen kia thần niệm thanh âm lạnh lẽo âm trầm, bị làm tức giận.

Ngôn ngữ không thông, hai giới mọi người là ở lấy thần thức đối thoại.

"Chỉ bằng ngươi còn chưa xứng!" Thánh viện lão già cười gằn, cũng quát lớn nói: "Nếu muốn chiến, liền để một ít đủ phân lượng sinh linh ra trận, tránh cho các ngươi đến thời điểm thua trận kiếm cớ!"

"Rất tốt, vậy thì đổi một ít người đến, ở chân chính đánh trận một hồi thử một chút xem." Màu đen dưới vực sâu, truyền ra âm thanh uy nghiêm.

Sau đó, sương mù vọt lên, tảng lớn bóng người xuất hiện, từng cái từng cái tinh khí thần siêu cấp khủng bố, so với vừa nãy đám người kia còn muốn ác liệt một ít.

"Muốn so với liền so với chính quy một ít, ta tu đạo trăm vạn năm, ai tới đánh với ta một trận?" Hắc uyên trên, một bóng người đi ra, âm thanh có cực cường lực xuyên thấu.

Tất cả mọi người đều cảm giác được, cái này sinh linh rất có thể đập.

"Sư phụ, để ta đi một trận chiến!" Một cái khuôn mặt gầy gò lão giả đi ra, tóc xám áo choàng, vóc người thiên ải, quay về thánh viện Đại trưởng lão thi lễ.

Rất nhiều người không biết thân phận của hắn. Đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Thế nhưng, các đại cường tộc bên trong nhưng trước sau xuất hiện một ít tiếng kinh hô, như là phi thường khiếp sợ.

"Hắn... Lại còn sống sót. Là năm đó người kia, được xưng tinh lực lực lượng kinh cửu thiên, trăm vạn năm trước thánh viện trong các đệ tử số một số hai người!"

"Cái gì, hắn là Hướng Phong? Đồn đại hắn không phải tẩu hỏa nhập ma, đã tọa hóa mấy trăm ngàn năm sao?"

Các đại cổ thế gia người đều kinh kêu thành tiếng, gợi ra ồ lên.

Đây là trăm vạn năm trước một đời kỳ tài, ở năm đó được xưng Chí Tôn nhân vật cấp độ hạt giống. Là thời đại kia thánh trong viện khí lực to lớn nhất tuổi trẻ cường giả.

Hơn nữa, hắn là thánh viện Đại trưởng lão thủ tịch đại đệ tử. Thân phận không phải bình thường, đã từng đánh khắp cả thời đại kia, cùng thế hệ bên trong chỉ có một hai người có thể cùng hắn tranh đấu.

Đây là trăm vạn năm trước chí tôn trẻ tuổi, từng là cái kia một đời người trong xếp hạng thứ ba giáp cường giả!

Loại thân phận này. Như chiến tích này, năm đó chính là một đời nhân vật nổi tiếng, tuyệt đối vương giả!

Kỳ thực, một ít người không đồng ý Hướng Phong ra tay, thế nhưng hắn đã đứng lên, không tốt lắm phản đối.

Hướng Phong đi về phía trước, thân thể mặc dù có chút ải, thế nhưng cả người kéo ra tinh lực quá dồi dào, dường như bị một mảnh ngôi sao màu đỏ ngòm Hải bao quanh. Tắm rửa vô thượng ánh sáng thần thánh.

Sức mạnh kinh khủng gợn sóng, hướng về tứ phương truyền vang.

"Hắn là thánh viện Đại trưởng lão thủ tịch đại đệ tử, tuyệt đối mạnh mẽ vô cùng. Có đầy đủ tư cách đại biểu ta giới trăm vạn năm trước cái kia một đời người xuất chiến!" Rất nhiều người gật đầu, đây là một cái rất tốt ứng cử viên.

Đối diện, vực sâu màu đen bên, cái kia sinh linh đi tới, rời khỏi dày đặc khói đen khu vực.

Hắn cũng không phải là bất hủ giả, dù sao tu vi còn chưa đủ lấy gợi ra này giới phản phệ. Tối thiểu ở hắc uyên phụ cận không sẽ phải chịu thiên địa này áp chế, như cùng ở tại bọn họ cái kia một giới giống như.

"Ta tên Hướng Phong. Đến đây đi!" Hướng Phong mở miệng, giương ra

thân thể, đem vận dụng sức mạnh mạnh mẽ nhất một trận chiến.

"Không có hứng thú biết ngươi là ai, ta chỉ vì đến giết ngươi." Đối diện cái kia sinh linh mở miệng, hắn giống như Nhân tộc, chỉ là trên trán có một loạt mắt dọc, đầy đủ chín con.

Bên này, tất cả mọi người đều kinh nộ, dị vực sinh linh đây là tự phụ, vẫn là cố ý làm nhục, quá nhẹ điên.

"Giết!" Hướng Phong ra tay, vận dụng sức mạnh mạnh nhất, tinh lực như cầu vồng, từ hắn thiên linh cái vọt lên, xuyên thủng bầu trời, một thân thần lực sôi trào.

Hai đại cường giả đánh nhau, kinh thiên động địa!

Tu vi đến bọn họ cái này hoàn cảnh, cũng đã xem như là trạm ở nhân gian Cực Đạo đỉnh cao lên, tạo thành lực phá hoại không thể nào tưởng tượng được, khủng bố cực kỳ.

Thỉnh thoảng có kiếm khí vọt lên, chém xuống đại tinh.

Nhưng mà, vẻn vẹn trăm chiêu qua đi, một tiếng rên truyền đến, cũng mang theo tảng lớn máu tươi vung lên, Hướng Phong rút lui.

Hắn mất đi một cánh tay, bị đối diện cái kia sinh linh miễn cưỡng xả đứt đoạn mất, đơn giản mà cuồng bạo, vô tình mà lãnh khốc.

"Chỉ đến như thế." Cái kia sinh linh nói nhỏ, xông về phía trước, kế tục chém giết.

"A..." Hướng Phong rống to, tay cụt mọc lại, sau đó liều mạng với hắn, sinh tử chiến đấu.

"Phốc!"

Lại tiến hành rồi năm mươi chiêu sau, Hướng Phong hai mắt thất thần, thất khiếu chảy máu, không còn gì để nói, mi tâm của hắn không ngờ kinh bị

người kia vồ một cái nát tan, nguyên thần thành tro!

"Hướng Phong!" Thánh viện Đại trưởng lão đau lòng, há mồm phun ra một ngụm máu.

Mọi người chấn động, đây chính là trăm vạn năm trước đồng đại bên trong vị trí thứ ba giáp Chí Tôn nhân vật, liền như thế bị người đánh giết.

"Ư, ta còn không từng vận dụng chính ta thần thuật, chỉ dùng các ngươi này một giới năm đó pháp." Cái kia sinh linh nói rằng, bỏ lại Hướng Phong thi thể, quay trở về.

Hướng Phong, một đời nhân vật huyền thoại, liền như thế chết đi? Tất cả mọi người đều không thể tin được!

Sớm có ước hẹn, loại này quyết chiến người ngoài không được can thiệp, nếu không thì, thánh viện Đại trưởng lão nhất định sẽ ra tay, trường đồ như tử, để hắn bi ai cực kỳ.

Những người khác cũng khó có thể tin, mạnh mẽ như vậy Hướng Phong liền như vậy chết đi, quá nhanh, kết quả quá đáng sợ.

"Ngươi đến tột cùng là ai, ở dị vực thân phận gì?" Có người rống to, cái kia thánh viện người, từng cái từng cái đỏ ngầu cả mắt.

"Ta tên Đế Đà, trăm vạn năm trước cùng thế hệ bên trong miễn cưỡng xếp hạng thứ mười chín." Cái này sinh linh xoay người, nói xong câu đó sau, không hề quay đầu lại, hướng đi vực sâu bên.

Thời khắc này, yên lặng như tờ, mọi người bị kinh sợ, tuy rằng tâm có bi phẫn, thế nhưng không thể không cảm giác được rùng cả mình, xếp hạng thứ mười chín người, đem này một giới vị trí thứ ba giáp người dễ dàng đánh giết, đây là biết bao chuyện đáng sợ? Truyện được tại Y

Nhưng vào lúc này, vực sâu màu đen nơi đó một cái khác sinh linh mở miệng, nói: "Ta tu hành năm mươi vạn năm, ai đánh với ta một trận?"

Cũng hầu như là cũng trong lúc đó, Cửu Thiên Thập Địa bên này trong đám người, cũng có người hô to, nói: "Ta tu hành hai mươi năm, ai dám đánh với ta một trận?!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1320: Sở Sơn Hà

Hai thanh âm đồng thời vang lên, ở Đại Xích Thiên biên cương cuồn cuộn!

Vực sâu hắc ám nơi đó, sinh linh kia đi tới, mặt đất khẽ run, thể hình to lớn, hắn bị hắc vụ bao vây, nhưng cũng có một tầng nhàn nhạt huyết quang, hình thành một cái vầng sáng.

Rất là khủng bố, đó là huyết sắc thần hoàn, là hắn đã từng giết chóc sinh linh vô số chứng cứ!

Mà Cửu Thiên Thập Địa bên này, rất nhiều người đều hướng về cái kia phát ra âm thanh địa phương nhìn tới, là một chiếc Tiên kim cổ thuyền, nơi đó đều là người trẻ tuổi!

Mấy người nhìn về phía Thạch Hạo, nhưng là vừa nãy nghe được âm thanh lại không phải hắn.

Thế giới một bờ khác những kia giống như Ma thần tồn tại bên trong cũng có thật nhiều sinh linh trông lại, nhìn chằm chằm nơi này.

"Nhìn cái gì vậy, con mắt của các ngươi đều dài liếc sao, bản Vương ở đây!" Một thanh âm giống như sấm nổ vang vọng, xuất từ Thạch Hạo bả vai, mà không phải trong miệng hắn.

Mọi người cuối cùng đã rõ ràng rồi, quả nhiên có một người khác!

Rất nhiều người không thể không mở Thiên mục, cẩn thận nhìn chăm chú, bởi vì mở miệng sinh vật thực sự quá nhỏ.

Thiên Giác Nghĩ, chính là nó hống ra, muốn cùng Dị Vực tu sĩ một trận

chiến!

Nó đối với thế giới một bờ khác sinh linh có ghi lòng tạc dạ hận, phụ thân chiến tử, mẫu thân bị giết, huynh trưởng cùng tỷ tỷ càng bị Hạc Vô Song một người đánh gục, có thể nói ngập trời nợ máu.

Hắc sắc vực sâu trước, những kia sinh linh vẫn như cũ lạnh lùng, có người lạnh lùng vọng qua sau, vô tình mở miệng nói: "Thiên Giác Nghĩ, còn chưa từng tuyệt diệt sao?!"

"Ta Thiên Giác Nghĩ nhất mạch từ xưa trường tồn, làm sao sẽ tuyệt diệt? Bọn ngươi đợi ta ngày sau giết tới, rửa sạch cái cổ!" Con kiến nhỏ màu vàng quát to.

"Này một giới không người sao, để một cái vẫn còn chưa từng thành niên côn trùng xuất chiến." Vực sâu hắc ám bên có người lạnh lẽo nói rằng.

Những người này mỗi một người đều rất lạnh lùng, kiệm lời ít nói, thế nhưng một khi mở miệng sẽ khiến người ta cảm thấy khó chịu, đẫm máu chiến tích bãi ở nơi đó, muốn phản bác đều cảm thấy làm khó dễ.

"Nói hưu nói vượn, bản Vương đã tu hành hai mươi năm, ít nhất mười tám năm, cũng hoặc là mười bảy năm... Ai dám đánh với ta một trận?" Thiên Giác Nghĩ kêu la.

Mọi người hoàn toàn không còn gì để nói, liền tu hành tuế nguyệt đều liền suy giảm, Thập Hung hậu nhân đáng tin sao?

"Đừng nghịch." Một lão giả nói nhỏ, không cho nó mở miệng lần nữa.

Con kiến nhỏ điểm xuất phát có thể là tốt, khát cầu một trận chiến, đánh bại Dị Vực địch, nhưng là nó còn vị thành niên, liền thế hệ thanh niên cũng không tính, còn chưa tới phiên nó lên sân khấu.

"Nhưng là, ta chính là muốn một trận chiến!" Con kiến nhỏ rất bướng bỉnh.

"Ngươi như muốn chiến, có ngươi ra trận thời điểm, nhưng cũng không phải hiện tại. Ngươi không thấy mà, xuất ra động cao thủ do cổ đến nay, một cái một đời một thời đại mà đến, cuối cùng nhất định phải đến phiên ngươi các loại." Đại trưởng lão nói rằng.

Trên chiến thuyền, hết thảy năm cường Chí Tôn đều là chấn động, nắm chặt nắm đấm, nhìn về phía phế tích nơi đó hắc sắc sương mù khu vực.

"Có người dám cùng ta một trận chiến sao?" Trong bóng tối, sinh linh kia mở miệng lần nữa,

Đối diện lâu năm kẻ địch ra khỏi hàng, bên này không thể hiện tại liền để Con kiến nhỏ màu vàng ra trận, mặc dù tạm thời làm rối, cũng không có ý nghĩa.

"Ta đi đánh với hắn một trận!"

Nhưng vào lúc này, Tiên Viện chạy đi đâu ra một ông già, da dẻ vàng như nghệ, sợi tóc xám trắng, vóc người khô gầy, từng bước từng bước đi về phía trước.

Vô pháp trốn tránh, cũng không thể tránh chiến, Dị Vực người ra khỏi hàng, nếu như Cửu Thiên Thập Địa không người nghênh chiến, nào sẽ càng thêm đả kích sĩ khí!

Người này là ai? Rất nhiều người đều nhìn phía nơi đó.

Hắn không có khói lửa, rất phổ thông, giống như trần thế bên trong một ông già, hơi có chút bệnh trạng, màu da ố vàng, không phải rất khỏe mạnh dáng vẻ.

Rất nhiều người đều đang suy đoán thân phận của hắn, khẳng định bất phàm, nếu không, tuyệt không dám đại biểu này một đời người xuất chiến.

"Sở Sơn Hà!"

Không thể không có ai nhận thức, có người thay đổi sắc mặt, nhận ra cái này màu da vàng như nghệ thân phận của ông lão, nói ra tên của hắn.

"Sở Sơn Hà, hắn là ai, ta làm sao nghe rất quen tai, thế nhưng là không nhớ ra được?" Có người nói nhỏ.

Không cần suy nghĩ nhiều, người này nhất định sẽ rất siêu phàm, thế nhưng tiếng tăm tựa hồ không hiện ra, đại đa số người đều nhớ không nổi hắn có cái gì chiến tích.

"Năm mươi vạn năm trước được xưng khí thôn sơn hà Sở Sơn Hà, có dùng sức mạnh để lãnh đạo, quét ngang quần hùng, cùng tên còn lại được xưng tuyệt đại song kiêu."

"Ta nghĩ tới, một cái đã từng như mặt trời ban trưa hào hùng, chỉ là rất ngắn ngủi, như sao chổi hoành không, rất nhanh sẽ biến mất rồi."

Trải qua nhắc nhở, mấy người nghĩ tới, biết rồi Sở Sơn Hà lai lịch.

Hắn là Tiên Viện bồi dưỡng được một cái tuyệt diễm anh kiệt, ở thời đại kia quang mang vạn trượng, chỉ là sau đó phát sinh một chút sự, sinh ra kinh thiên biến cố.

Trên thực tế, sự kiện kia liên lụy rất lớn, không ngừng dính đến Sở Sơn Hà, còn có một chút tuổi trẻ Vương giả.

Năm đó, Sở Sơn Hà chờ cộng tám người cùng tiến vào Cửu Thiên một chỗ cấm địa sinh mệnh, vì đến một cái nào đó Tiên Vương di lạc binh khí cùng với thăm dò một cái nào đó cái truyền thuyết, những người này có thể nói nghé con mới sinh không sợ cọp.

Chỉ là, rất đáng tiếc, cái kia vừa đi liền giống như là tử biệt, cuối cùng tám người bên trong chỉ về tới một người Sở Sơn Hà, những người khác cũng không còn xuất hiện, đều diệt.

Hơn nữa, Sở Sơn Hà cũng từ đó bệnh tật triền miên, thiếu hụt đi qua Bá

Vương khí khái, sau đó càng là cứ thế biến mất.

Có người nói, lần kia đả kích quá lớn, để hắn mất đi một khỏa tranh hùng tâm, cũng có người nói, bạn bè diệt sạch, để hắn phát rồ, khó có thể chịu đựng.

Phải biết, cái kia lại cũng không trở về nữa bảy người, là thời đại kia kinh diễm nhất chí tôn trẻ tuổi, một người trong đó càng là cùng Sở Sơn Hà đặt ngang hàng, được xưng tuyệt đại song kiêu, đồng thời là đạo lữ của hắn.

Chính là một người như vậy, năm mươi vạn năm trước đã từng người số một, bị cho rằng ý chí sa sút, đã sớm bị lãng quên Sở Sơn Hà lại vào lúc này dũng cảm đứng ra.

"Sơn hà, thân thể của ngươi có chút vấn đề, vẫn vẫn không có giải quyết đi!" Tiên Viện trưởng lão lo lắng.

"Ta có thể một trận chiến!" Sở Sơn Hà nói rằng.

Nhưng mà, ở thân thể hắn phát quang, thần lực vận chuyển lúc, hắn vàng như nghệ sắc mặt xuất hiện màu đỏ sẫm, khóe miệng trực tiếp liền tràn ra một tia huyết.

Trong lòng mọi người lúc này chính là chìm xuống, còn chưa xuất thủ, tự thân thì có thương hiển hiện, còn làm sao đi ác chiến?

"Sơn hà, không muốn đi tới, ngươi trạng thái này không được, vẫn không có chữa trị khỏi thương thế." Tiên Viện Đại trưởng lão trực tiếp ngăn cản.

Đến tột cùng là ra sao thương, chuyển biến xấu năm mươi vạn năm, chính là Tiên Viện chư hùng cũng không có cách nào sao? Này tương đương đáng sợ!

"Không có quan hệ, ta có thể một trận chiến, này bệnh căn tuy tại, nhưng nhưng là đúng ta tốt nhất mài giũa, ảnh hưởng không được trận chiến này."

Sở Sơn Hà cố ý muốn đi.

"Ta biết rồi, đây là ở trên Cửu Thiên cấm khu bên trong lưu lại bệnh căn, nghe nói bọn họ đã từng bị hắc bạch lưỡng đạo sinh tử chi quang xung kích, chỉ có hắn còn sống." Có người khẽ nói.

Đồng thời mọi người cũng là thở dài, Sở Sơn Hà nhất định phải muốn xuất thủ, cũng không phải là hắn bướng bỉnh cùng cực đoan, mà là bởi vì người khác xuất chiến nói nhiều hồi lâu đại bại.

Hắn dù sao đã từng là thời đại kia người số một, mà nhiều như vậy năm tuy rằng thân thể có vấn đề, có thể tu hành chưa từng trì hoãn, thắng diện sẽ lớn hơn một chút.

Thực ở không có cách nào, hắn mới quyết ý xuất thế, muốn tham gia này một trận!

"Đùng!"

Đối diện, vực sâu hắc ám nơi đó, cái kia sinh linh đi tới, bước chân trầm trọng, giống như đạp ở mỗi một trái tim của người ta.

"A..."

Có người nhẫn không chịu được, thống khổ gầm nhẹ, này tiếng bước chân thật đáng sợ, khiến mọi người trái tim cũng phải nát rơi mất, thật tự đạp ở người trên ngực, đau nhức khó nhịn.

Mấy người khóe miệng chảy máu, lại ở này tiếng bước chân liền bị thương.

"Hô!"

Sở Sơn Hà đi tới, rộng lớn tay áo vung một cái, một luồng đại phong xé rách hư không, để nơi đó vặn vẹo, ngăn cách loại này tiếng bước chân, đối đầu sinh linh kia.

"Tích huyết thần hoàn." Sở Sơn Hà nhìn đối diện sinh linh kia, đối phương bên ngoài cơ thể có hắc vụ, càng có một tầng xích hà hóa thành thần hoàn, giống như thần huyết ngưng tụ mà thành.

Đây là giết chóc kết quả, là vô số sinh linh bị người này đánh giết sau huyết tinh hóa thành thần hoàn.

"Đến đây đi!" Cái này sinh linh mở miệng, nhân hình thân thể, khổng lồ tinh lực, khí thế quá thịnh.

Ầm!

Đại chiến liền như thế bạo phát, thiên băng địa liệt, quỷ khóc thần gào, mới vừa vừa bắt đầu liền để nơi đây dị tượng kinh thiên.

Động tác của bọn họ quá nhanh, rất nhiều người đều không thấy rõ là làm sao xuất thủ, chỉ thấy thương vũ vết nứt từng đạo lại từng đạo, sao băng xẹt qua trường không, rực rỡ chói mắt.

Này quá kịch liệt, hai tên cường giả giết nhật nguyệt ảm đạm, thiên địa biến sắc.

"Răng rắc!"

Hắc sắc thiểm điện đan dệt, giữa bầu trời xuất hiện tầng mây, đón lấy, mưa rào tầm tã rơi ra, để trong thiên địa này hoàn toàn đỏ đậm.

Lại là huyết vũ, này không phải dị tượng, là thiên khóc!

Chỉ vì hai người giao thủ quá kịch liệt, chấn động tới biên cương từ trần cổ hồn cùng anh linh, để năm xưa chiến tử cường giả tàn hồn tái hiện, theo kêu khóc.

Ít có người có thể chạm đến cảnh tượng như thế này, không phải cái thế nhân kiệt đều không thể.

Rất rõ ràng, Sở Sơn Hà cùng với hắn đối thủ này quá siêu phàm, dẫn

phát loại này kinh biến.

Một trăm chiêu, 150 chiêu...

Hai người giao chiến, càng ngày càng kịch liệt, đảo mắt cũng đã nhanh hai trăm chiêu, các loại thần thuật xung kích, quyết chiến sinh tử.

"Khặc..." Sở Sơn Hà ho ra máu, sắc mặt càng ngày càng vàng như nghệ, tình huống rất không ổn.

"Kết thúc đi!" Dị Vực sinh linh quát lên, ở bên ngoài cơ thể vờn quanh vầng sáng màu đỏ ngòm, hóa thành một món binh khí, nhảy lên, hướng về Sở Sơn Hà trùm tới.

Này càng không có cách nào tránh né, xoạt một tiếng siết lại Sở Sơn Hà, phải đem thân thể hắn cắt đứt.

"Này huyết sắc thần hoàn làm sao không tránh khỏi?" Phía sau mọi người giật nảy cả mình, mà hậu tâm lập tức chìm xuống dưới, lại muốn chết đi một vị Chí Tôn sao?

Hướng về phong chiến tử, đã đả kích sĩ khí, nếu như Sở Sơn Hà lại bại vong, không thể nghi ngờ càng nghiêm trọng, liền năm mươi vạn năm trước người số một đều không địch lại, kết quả kia quá cay đắng.

Sở Sơn Hà bị cầm cố, thân thể cứng ngắc, khó có thể xuất thủ, khóe miệng càng là có dòng máu chảy.

Đối diện, sinh linh kia một tiếng gầm nhẹ, cả người nhảy lên, lúc trước tấn công, một trảo hướng về Sở Sơn Hà thiên linh cái chộp tới, này nếu là kích trúng, nhất định phải trực tiếp hủy diệt nguyên thần.

"Xoạt!"

Đúng vào lúc này, Sở Sơn Hà cái kia vàng như nghệ thân thể thay đổi, dĩ nhiên dựng lên trắng đen hai loại quang, tranh một tiếng, đem huyết sắc thần

hoàn chặt đứt, sau đó đón lấy địch thủ.

"Phốc" một tiếng, huyết dịch bắn lên, sinh linh kia rít lên một tiếng, kinh nộ mà lại hoảng sợ, muốn rút lui. nguồn y

Nhưng là chậm, trắng đen hai quang trực tiếp xé ra thân thể hắn, để hắn từ mi tâm bắt đầu nứt ra, vẫn lan tràn hướng phía dưới, sau đó cả người hắn nát tan.

"Đó là cái gì?" Rất nhiều người kinh ngạc thốt lên.

Mọi người không nghĩ tới, thời khắc sống còn Sở Sơn Hà chuyển bại thành thắng, xoay chuyển chiến cuộc, ngoài ý muốn.

Tiếp đó, Cửu Thiên Thập Địa bên này nhân mã lập tức hoan hô lên, tiếng người huyên náo, này một phen thắng lợi đến không dễ.

Phốc!

Sở Sơn Hà máu phun phè phè, cơ thể thiếu hụt ánh sáng lộng lẫy, da thịt giống như tờ giấy màu vàng óng kề sát ở xương trên, khô quắt mà thiếu hụt tinh khí, cả người ngã xoạch xuống.

Tiếng hoan hô lập tức ngừng lại, Tiên Viện rất nhiều người bay nhào về phía trước, tiến hành cứu giúp.

"Thú vị, là này một giới nơi nào đó thần bí cấm khu đặc hữu Hắc Bạch Sinh Tử Quang, lại không có đem hắn tiêu diệt, trái lại dưỡng tại thân thể bên trong."

Vực sâu màu đen nơi đó, truyền ra âm thanh như thế, như là lời bình, vừa giống như là đang thở dài.

Liền người kia đều nói cấm khu thần bí, có thể thấy được cỡ nào bất phàm.

"Sơn hà vẫn ở ôn dưỡng cùng tế luyện Hắc Bạch Sinh Tử Quang, muốn

đem nó hóa thành binh khí, bây giờ tiêu hao quá lớn, mau chóng để hắn tu dưỡng!" Tiên Viện Đại trưởng lão nói rằng.

"Có chút bất ngờ, ta giới năm mươi vạn năm trước tu giả, ở khi còn trẻ đã từng xếp hạng thứ mười một cao thủ, liền như thế bị đánh giết." Vực sâu hắc ám trước, có người thở dài.

Những lời nói này vừa ra, Tiên Viện, Thánh Viện, Trường sinh thế gia các thế lực lớn tu sĩ tất cả đều thần sắc cứng đờ, cảm thấy thân thể có chút băng hàn.

Sở Sơn Hà, nhưng là này một giới năm mươi vạn năm trước thiên tài số một, chỉ là thắng bờ bên kia thứ mười một người sao?

Tuy rằng thắng rồi, thế nhưng mọi người cảm giác vui sướng lập tức giảm bớt không ít, càng phát giác trong lòng nặng nề, quá ngột ngạt.

Nhưng vào lúc này, vực sâu hắc ám bên, khí tức mạnh mẽ phun trào, kết quả lập tức đi tới ba cái sinh linh, đi ra khỏi hắc ám khu vực, đi tới bên trong chiến trường.

Một ông già, một người trung niên, còn có một người tuổi còn trẻ Vương giả, từ chu đáo trung niên, lại tới thanh niên, đều có.

"Một chọi một giết chưa hết hứng, không bằng chia làm ba đúng, mau chóng đến quyết chiến!" Ông lão kia nói rằng.

Đây rõ ràng có chút xem thường Cửu Thiên Thập Địa tu sĩ, dù cho vừa nãy Sở Sơn Hà thắng rồi, bọn họ cũng cũng không để ý.

Không nghi ngờ chút nào, này ba cái sinh linh là đại biểu ba cái thời đại khác nhau cùng tuổi tác tầng Dị Vực Vương giả, bọn họ xếp hạng nhất định ở từng người vị trí thời đại rất cao, tối thiểu nên cao hơn người thứ mười một!

"Tốt, bản Vương đã sớm chờ thiếu kiên nhẫn!" Con kiến nhỏ màu vàng

cái thứ nhất kêu lên, liền muốn nhảy lên, kết quả bị Thạch Hạo một cái đè lại.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1321: Thất Bại

"Buông tay!" Đảm nhiệm Thiên Giác Nghĩ có được lực cực kỳ tận huyết cũng tránh thoát không được, bị một mực đè lại.

Thạch Hạo lắc đầu, tự nhiên không cho nó tiến lên, bởi vì động quyết sinh tử, mà con kiến nhỏ còn không có có thành niên, không thích hợp đi kịch chiến, muốn chiến cũng là hắn tiến về trước.

Đối diện, ba cái sinh linh đều rất đáng sợ, tuổi già sinh linh là hình người, nhưng lại vậy mà sinh ra bát tí, hắn dáng người trung đẳng, mặt mũi tràn đầy lân phiến.

Hắn bị hắc vụ lượn lờ lấy, lộ ra cường đại mà quỷ dị, tại cất bước lúc, này thiên địa đều tại đi theo run rẩy, huyết khí như đại dương mênh mông giống như tại chậm chạp mãnh liệt.

Đây là một cái cực kỳ cường đại dị vực tu sĩ, hắn con ngươi đóng mở ở giữa, tia chớp từng đạo bắn ra, lúc này mở miệng nói chuyện, nói: "Ta tu đạo hai mươi vạn năm, rất muốn cùng ngươi đợi xác minh."

Tại bên cạnh hắn, Hỗn Độn khí tràn ngập, cái kia cái trung niên sinh linh thập phần uy mãnh, thân hình cao lớn, trên đầu của hắn không có một cọng tí ti, mà là đầu đầy gai xương, sắc bén vô cùng, thập phần dữ tợn.

Cuộc đời này linh có một cổ chí cường giả khí tức, đang lúc tráng niên, trong cơ thể tinh khí dồi dào, hắn chính ở vào hoàng kim tuế nguyệt, phát ra khủng bố chấn động sẽ không so lão giả kia yếu.

Này tế, hắn cũng mở miệng, rất là uy nghiêm, nói: "Ta tu đạo năm vạn năm, ai đánh với ta một trận?"

Theo sát phía sau, người tuổi trẻ kia đi về phía trước đến, long hành hổ bộ, thần võ khiếp người, hắn rất anh tuấn, mà lại cùng với tiên khí, như là một trích tiên hành tẩu ở thế gian.

Ba đóa đại đạo bông hoa tại trên đầu của hắn tách ra, tiên khí rủ xuống mà xuống, chui vào hắn thân thể, rồi sau đó lại từ đỉnh đầu toát ra, lần nữa hóa thành đại đạo đóa hoa, chu mà tuần hoàn, tẩm bổ hắn thể.

"Ừ?"

Tất cả mọi người là cả kinh, người trẻ tuổi này không có gì ngoài mi tâm có một khối hình thoi lân phiến bên ngoài, lấy người tộc rất giống, không có gì khác nhau. Hơn nữa, hắn rất rõ ràng tu chính là tiên cổ pháp, liền ba đóa đại đạo bông hoa đều là do ba đạo tiên khí ngưng tụ mà thành.

Người này thập phần cường, đáng sợ kinh người!

"Ta tu đạo 25 tái, khao khát một bại!" Người trẻ tuổi mở miệng, hơn nữa hắn vận dụng không phải thần niệm, mà là một loại cổ xưa ngôn ngữ.

Cái này thuộc về tiên cổ ngữ, nguồn gốc từ cái này thế giới!

Rất nhiều người đều là ngẩn ngơ, nhất là Thạch Hạo lập tức đã biết, hắn đến từ Biên Hoang bên ngoài, cùng này giới sinh linh vốn là đồng nguyên, tựu cùng hắn thu phục chiếm được Mạc Đạo.

Chỉ là, người này càng mạnh hơn nữa!

Lão, ở bên trong, thanh, đồng thời xuất kích, ba người đại biểu ba cái trọng yếu thời đại!

Cửu thiên thập địa bên này, rất không yên lặng, rất nhiều người mở miệng, muốn tiến hành một trận chiến.

"Ta tu đạo hai mươi vạn năm, nguyện một trận chiến!"

Đầu tiên, là vài tên lão giả đáp lại, đồng thời cất bước mà ra, đều muốn

một trận chiến.

Ngoài ra, tu đạo năm vạn năm cường giả cũng có mấy người nguyện chiến.

Đương nhiên, ứng chiến nhân số tối đa còn phải kể tới một đời tuổi trẻ, cái kia chiếc Xích Hà lưu chuyển chiến thuyền lên, một đám tuổi trẻ Chí Tôn đều động, đều muốn một trận chiến!

"Để cho ta ra tay đi." Một cái Xích Phát lão giả mở miệng, đầu đầy sợi tóc hơi cuốn, hỏa hồng như Liệt Hỏa, hắn cất bước mà ra.

Hắn đến từ một cái trường sinh gia tộc, tại đây lập tức, không ít lớp người già nhân vật gật đầu, tán thành hắn.

"Xích Phát Thần Quân, hắn có năng lực như thế!"

Tựu là Thánh Viện Đại trưởng lão đều gật đầu, đồng ý hắn xuất chiến, đồng thời vị này Đại trưởng lão cũng rất cực kỳ bi ai, trong ngực ôm đại đệ tử hướng Phong thi thể, rất cảm thấy thần tổn thương, liền dẫn hồn liên vận dụng đều không có tu bổ hắn Nguyên Thần.

Hướng Phong tu đạo trăm vạn năm, cái thứ nhất xuất hiện, kết quả bị đối thủ ôm đồm toái ngạch cốt, Nguyên Thần tan thành mây khói, triệt để chết đi.

Thần dược cường thịnh trở lại, cũng cần lưu lại một khối Nguyên Thần mảnh vỡ mới có thể cứu người, mà hướng Phong đã triệt để diệt sạch, liền một tia Nguyên Thần ấn ký đều không có thể lưu lại.

"Xích Phát Thần Quân, tu luyện có đại Phần Thiên công, được xưng có thể đốt hết mọi tai hoạ, này công tại tiên cổ trong năm từng khắc chế dị vực rất nhiều tu sĩ!"

"Xích Phát Thần Quân danh hào càng hơn qua kỳ danh, đều có rất ít người biết đạo tên của hắn rồi, hai mươi vạn năm trước từng hoành đẩy cùng

thế hệ vô địch thủ."

Có người nghị luận, hiểu rõ hắn là Xích Phát Thần Quân về sau, bao nhiêu có chút an lòng.

"Có chút cổ quái, như thế nào cảm giác được một đám quen thuộc khí tức." Dị vực bát tí lão giả đồng tử co rút lại, chằm chằm vào Xích Phát Thần Quân.

"Các ngươi trước sau lui, ở bên đang xem cuộc chiến." Bát tí lão giả rõ ràng nói như vậy nói, lại để cho trung niên kia còn có thanh niên tạm thời không muốn ra tay, bởi vì hắn có loại cảm giác khác thường.

Đại chiến bộc phát, Xích Phát Thần Quân đi tới về sau, trực tiếp cùng bát tí lão giả kịch chiến cùng một chỗ.

Oanh!

Xích Viêm đằng không, đốt cháy Cửu Thiên.

Đại Phần Thiên công phát uy, hỏa thiêu Hư Thiên, kíp nổ tại chỗ, Xích Phát Thần Quân vừa mới đi lên tựu thể hiện rồi cái môn này cổ thiên công, muốn áp chế dị vực cường địch.

Nhưng cái này bát tí lão giả đáng sợ trình độ vượt quá tưởng tượng, tám đầu cánh tay tề động, tất cả niết bất đồng pháp ấn, cương mãnh vô cùng, rõ ràng có thể đối với kháng Phần Thiên chi hỏa.

Đùng rung động, hai người kịch liệt giao phong.

Xích Viêm hóa thành kim sắc, hừng hực hoàng kim chi hỏa sôi trào, mang tất cả trên trời dưới đất, Tương Vực Ngoại trôi nổi một ít sao băng đều cuốn xuống dưới, đốt thành nham thạch nóng chảy.

Trong hư không, một mảnh nóng bỏng, không gian sụp đổ, đây là Phần Thiên chi hỏa, khả dĩ hủy diệt vạn vật.

Kịch liệt chém giết, hai người đại chiến chừng 300 hiệp, đại Phần Thiên công hỏa diễm nhan sắc trở thành nhạt, Hỗn Độn quang xuất hiện, tại đâu đó thiêu đốt.

Mọi người hít một hơi lãnh khí, Xích Phát Thần Quân quả nhiên lợi hại, hắn sở tu luyện hỏa diễm đều cùng Hỗn Độn giao hòa ở cùng một chỗ, nếu là một ngày kia triệt để hóa thành Hỗn Độn diễm, vậy thì thật sự Vô Địch.

Hơn nữa, một khi đến đó một bước, hơn phân nửa được dòm trường sinh lĩnh vực, Tương thành tiên rồi!

"Còn chưa đủ cường, nghe nói bên trên một kỷ nguyên có người tu này cổ thiên công, tiên đạo ký hiệu hóa thành tâm ngọn lửa, Hỗn Độn hóa thành lớp ngoài cùng của ngọn lửa, lẫn nhau giao hòa, có thể đốt Bất Hủ người!" Bát tí lão giả đánh giá.

Mọi người lắp bắp kinh hãi, hắn đến cùng cỡ nào cường, liền đại Phần Thiên công đều không có làm bị thương hắn, hơn nữa hắn còn có thừa lực tại lời bình.

Xích Phát Thần Quân giận dữ, trong miệng thét dài, toàn thân phát ra tầng tầng rung động, đó là hắn trong thân thể tràn ra lực lượng thần bí, gia trì hỏa diễm, muốn đốt cường địch.

"Ừ, đổ mồ hôi tương như thủy ngân!" Bát tí lão giả nheo lại con mắt, hắn ra tay Vô Tình, cũng bắt đầu đổ máu, nói cách khác liền có thể sẽ vẫn lạc ở chỗ này.

Chính như hắn theo như lời như vậy, Xích Phát Thần Quân mồ hôi tuyết trắng như thủy ngân, thập phần thần kỳ, có một cổ cường đại chấn động.

"Phanh!"

Thế nhưng mà, Xích Phát Thần Quân như trước bị thương, trong miệng ho ra một búng máu, bị một đạo pháp ấn đập trong đầu vai, bởi vì đối phương có tám cánh tay, lực công kích không nói là đồng cấp nhân vật mấy

lần cũng nhanh không sai biệt lắm.

"Huyết trong mang ngân!" Bát tí lão giả kinh ngạc.

Những người khác cũng nhìn thấy, Xích Phát Thần Quân vận dụng toàn lực về sau, đổ mồ hôi tương như thủy ngân, hắn huyết dịch tắc thì đỏ tươi trong mang theo tí ti từng sợi Ngân Quang, hiện lên trắng noãn sắc.

"Ngươi là ta giới một loại cường đại chủng tộc hậu duệ!" Bát tí lão giả nói ra, hắn làm ra như vậy phán đoán.

"Ngươi hồ ngôn loạn ngữ cái gì?!" Xích Phát Thần Quân quát.

"Nhìn ngươi tu vi bất phàm, có ta giới một loại cường tộc huyết mạch, không muốn tự lầm." Bát tí lão giả nói ra, trước kia hắn cảm thấy có cổ quen thuộc khí tức, hiện tại xác nhận Xích Phát Thần Quân là dị vực hậu duệ.

"Cút!" Xích Phát Thần Quân cự tuyệt vô cùng dứt khoát.

"Đã như vầy, ta liền tiễn đưa ngươi lên đường đi, tuy nhiên là cường tộc hậu duệ, nhưng là phản bội tổ tiên, khuyên ngươi còn chấp mê bất ngộ, chết không có gì đáng tiếc!" Bát tí lão giả nói ra, hắn đã cùng Xích Phát Thần Quân đại chiến 400 hiệp.

"Không tốt, Xích Phát trở về!" Một loại trường sinh gia tộc hoá thạch sống cấp nhân vật quát.

Đáng tiếc, đã chậm, bọn hắn bồi dưỡng lên người đệ tử này, được xưng hai mươi vạn năm trước số một số hai vương giả, đã tao ngộ trọng kích.

Cái kia bát tí sinh linh thật là đáng sợ, tiện tay một kích, đều có thể lại để cho Vực Ngoại Tinh Thần nát bấy.

Lúc này, hắn một đầu cánh tay phù một tiếng, đâm thấu Xích Phát Thần Quân lồng ngực, lại để cho hắn trái tim toái mất.

"Ah..."

Xích Phát Thần Quân gào thét, bên ngoài cơ thể thần diễm đằng đằng, Hỗn Độn khí khuếch tán, kịch liệt chém giết.

"PHỐC!"

Bát tí lão giả thật đáng sợ, lại một đầu cánh tay rơi xuống, Tương Xích Phát Thần Quân cổ vặn gảy.

"Lên đường đi!" Cuối cùng một tiếng gào to, bát tí lão giả niết dấu quyền, một quyền nổ nát Xích Phát Thần Quân đầu lâu, lại để cho hắn chết oan chết uổng.

Chiến đấu đã xong, vừa vặn thứ năm trăm chiêu mà thôi.

"Tung cho ta giới hậu duệ, nếu không phải quy thuận, cũng muốn chém giết!" Bát tí lão giả Vô Tình nói.

"Xích Phát!" Phía sau, có người kêu to, vô cùng bi thống.

"Như thế nào hội bại, tu thành đại Phần Thiên công, khả dĩ khắc chế dị vực tu sĩ, vì sao hay là thua?"

Xích Phát Thần Quân, được xưng hai mươi vạn năm trước số một số hai tuổi trẻ vương giả, kết quả tu đạo nhiều năm như vậy, bản thân tu vi dũng mãnh tinh tiến đã đến không thể tưởng tượng tình trạng, nhưng vẫn là chiến chết rồi.

Cái này đối với cửu thiên thập địa tu sĩ mà nói, là một cái chìm đả kích nặng.

"Ngươi là ai, hãy xưng tên ra!" Xích Phát Thần Quân đệ tử, còn có sư đám bọn họ bên trong đích cao thủ, có không ít người rống to, tròn mắt muốn nứt, bi phẫn vô cùng..

"Ngươi sao khả dĩ gọi ta Bát Tí Thượng Nhân, hai mươi vạn năm trước từng tại cùng thế hệ trong bài danh đệ thập!" Hắn lạnh lùng nói, rồi sau đó

hướng lui về phía sau đi.

"Ai qua đi tìm cái chết?" Lúc này, cái kia trên đầu không có sợi tóc, chỉ có sắc bén gai xương trung niên nhân gầm nhẹ, hùng bá chiến trường trong.

Hắn tản mát ra khí tức thập phần khủng bố, rõ ràng không thể so với Bát Tí Thượng Nhân yếu, mà hắn tu đạo chỉ có năm vạn năm.

Có người đi tới, không hề nghi ngờ là một vị Chí Tôn, thuộc về cùng đời (thay) bên trong đích tuyệt đỉnh nhân vật, hắn bị tiên khí bao vây lấy, tuyệt thế cường đại.

Oanh!

Đại chiến bộc phát, song phương giao thủ vô cùng kịch liệt, giết nhật nguyệt vô quang, Thiên Địa thất sắc.

Rất đáng tiếc, lúc này đây chiến đấu chấm dứt nhanh hơn, chỉ có hơn tám mươi thức mà thôi, cái này tu đạo năm vạn năm tuyệt đỉnh nhân vật đã bị dị vực tu sĩ một ngón tay xuyên thủng mi tâm, rồi sau đó một quyền oanh phát nổ thân thể, thi cốt vô tồn, chỉ có huyết vụ phiêu tán.

Kết quả này lại để cho người lo lắng, lại để cho rất nhiều người nhịn không được kêu to, một đời cao thủ cái chết quá thảm rồi, cường đại như vậy, tuy nhiên lại như vậy bi thương kết thúc.

Chênh lệch thật sự rất lớn!

Cho tới bây giờ, bốn tràng đại chiến, chỉ có Sở Sơn Hà thắng được, có thể hắn nhưng lại dùng năm mươi vạn năm trước đệ nhất vương giả thân phận gặt hái, chỉ là thắng dị vực bài danh đệ thập một sinh linh.

Nếu như dị vực bài danh lại hơi chút gần phía trước một ít sinh linh xuất chiến, kết quả sẽ như thế nào, Sở Sơn Hà cũng hơn nửa muốn chiến chết!

Lúc này, hào khí áp lực đến mức tận cùng, cửu thiên thập địa bên này lộ

ra vô cùng nặng nề, rất nhiều người ý chí dao động, cái này mấy cuộc chiến đấu đã có thể nói rõ rất nhiều vấn đề.

"Thật sự là không chịu nổi một kích, ai đánh với ta một trận, dám đi tìm cái chết?!" Trong tràng, dị vực người trẻ tuổi kia mở miệng, khinh miệt nhìn về phía bên này.

"@#$%^, bổn vương tiêu diệt ngươi, cho ngươi hung hăng càn quấy!" Tiểu Thiên Giác Nghĩ nhịn không được muốn chửi mẹ nó rồi, nó hận dị vực sinh linh, càng hận lúc này loại này áp lực hào khí.

Oanh!

Thạch Hạo như trước đè xuống nó, mình mở thủy cất bước, đi thẳng về phía trước.

"Không được, để cho ta tới!" Kim sắc con kiến nhỏ kêu to.

Xoẹt!

Cùng một thời gian, một đạo ánh sáng tím xông lên trời, một đạo khác thân ảnh lại cũng vọt tới, khí lành dâng lên.

"Để cho ta cùng hắn một trận chiến!" Đúng là Tử Nhật Thiên Quân, hắn không lâu bại bởi Thạch Hạo, nội tâm tràn ngập cảm giác bị thất bại, khao khát một trận chiến, muốn cải tạo tín tâm.

Bởi vì, hắn đạo tâm có khuyết điểm nhỏ nhặt rồi, muốn tại loại này nhất áp lực hào khí xuống, chém rụng dị vực cường giả, giết ra một đầu quang minh đường, đến lại để cho chính mình giải thoát, siêu việt ta.

"Để cho ta tới!" Nhưng vào lúc này, Thích Cố đạo nhân cũng đi tới, hắn là Thánh Viện tuổi trẻ Chí Tôn, hắn muốn vì nên viện Đại trưởng lão đại đệ tử hướng Phong báo thù, càng muốn rửa sạch Thánh Viện thua trận sỉ nhục.

"Hồng Mông tử khí loại!" Chiến trường ở bên trong, người trẻ tuổi kia

chằm chằm vào Tử Nhật Thiên Quân, rất là giật mình, bởi vì năm đó Hồng Mông tử khí loại được xưng Vô Địch loại, kiếp này rõ ràng lại xuất hiện.

"Ừ, còn có Âm Dương loại, Cây Thế Giới cây non..." Sau một khắc, hắn nhìn thẳng màu đỏ chiến thuyền bên trên một đám tuổi trẻ Chí Tôn, cái trán hình thoi lân phiến vạch trần, lộ ra một đạo đáng sợ ấn ký, bắn ra chói mắt quang, vậy mà nhìn xuyên mọi người hư thật.

"Cái gì, những...này hạt giống vẫn còn, để cho ta tới!"

"Lui ra phía sau, do ta ra tay!"

Ngay một khắc này, Hắc Ám Thâm Uyên bờ, có một ít tuổi trẻ dị vực cường giả bước đi đến, một cái so một cái khủng bố, tất cả đều có kinh thế khí tức tràn ngập.

Những người này chằm chằm vào Lam Tiên, Thập Quan Vương, Đại Tu Đà bọn người, tất cả đều ánh mắt lửa nóng, như là phát hiện con mồi.

"Bọn ngươi dám một trận chiến hay không, tới quyết một thắng bại!"

Ai đều không ngờ rằng, dị vực một đời tuổi trẻ người trực tiếp cứ tới đây mười mấy người, nguyên một đám chờ mong vô cùng, như là thấy được mỹ vị con mồi, tại đâu đó uống rống, muốn tiến hành săn giết.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1322: Quần Vương

Phế tích dưới vực sâu màu đen phụ cận, một đạo lại một đạo Ma thần giống như bóng người đứng sừng sững, khiến cho người cảm thấy ngột ngạt, áp chế Cửu Thiên Thập Địa hết thảy sinh linh.

Lúc này, mười mấy vị tuổi trẻ Ma thần đi tới, từng cái từng cái hình thể không giống, chủng tộc không giống nhau, mang theo chấn động tâm hồn uy thế, dẫm đạp trên mặt đất vết nứt lan tràn không biết bao nhiêu dặm, bọn họ ánh mắt nóng rực, nhìn chằm chằm đối diện mọi người, muốn tiến hành săn giết.

Ai cũng không nghĩ tới, bọn họ càng là bộ này thần thái, dường như cá mập ở trong biển nhìn thấy máu tanh, dường như giữa không trung chim ưng ở trên thảo nguyên nhìn thấy loại nhỏ ăn cỏ động vật, muốn săn bắn thực.

Cửu Thiên Thập Địa bên này rất nhiều người vừa sợ lại phẫn, loại kia tư thái quá tùy tiện, hoàn toàn xem thường này một giới tu sĩ trẻ tuổi, đem bọn họ xem là cái gì?

Điều này khiến người ta cảm giác sỉ nhục, đều là tu sĩ, cùng chỗ ở một thời đại, những kia dị vực tuổi trẻ sinh linh lại như thế tự phụ, căn bản không một tia kiêng kỵ, tranh nhau chen lấn, áp sát về phía trước, sợ lạc hậu với người.

"Là có thể nhẫn thục không thể nhẫn!" Đừng nói người trẻ tuổi, chính là Cửu Thiên Thập Địa một ít trung niên tu sĩ đều nổi giận, dị vực sinh linh quá mức hung hăng, hồn nhiên không đem này giới người coi như đối thủ.

"Ai đánh với ta một trận?!" Tử Nhật Thiên Quân hét lớn, bởi vì hắn cướp ở Thạch Hạo trước bay tới, cái thứ nhất đăng ra chiến trường, bị người

đối diện xem thường, có thể nào không phẫn?

Tử Nhật Thiên Quân thiên tư bất kể là ở cổ đại còn ở đương đại đều có thể xưng tụng cực đỉnh, thiên túng chi tư, nhưng là gần đây lại gặp phải ngăn trở, rất chỉ muốn thoát khỏi bóng tối, chứng minh chính mình, tìm về tự tin.

Đối diện mười mấy cái sinh linh đến, vọt một cái mà tới, như cuồng phong gào thét, nhất thời để khu cổ địa này cát bay đá chạy, một ít mấy trăm ngàn cân cự tảng đá lớn bị cuốn lên giữa trời.

Mười mấy cái sinh linh nữ có nam có, có tuấn tú cũng có xấu xí, nhưng có một cái điểm giống nhau, tinh khí thần cô đọng, xương trán trước có thánh quang chiếu rọi, đó là thần hồn quá cường kết quả, đều muốn trực tiếp hiện ra hiện ra.

Những sinh linh này có cười to, có bình thản, có lạnh lùng, có Tiên vận mười phần, có dường như tự Địa ngục mà ra, khí chất hoàn toàn khác nhau.

"Ha ha... Để cho ta tới!" Một cái ánh bạc thịnh liệt sinh linh đi tới, hắn ủng có loài người thân người, Xà tộc đầu lâu, Dạ Xoa giống như cánh thần, còn có một cái sáng loáng lượng đuôi rắn.

"Xà Dạ Xoa!" Phía sau, có người nhận ra, nhất thời đau cả đầu.

Bởi vì, chủng tộc này quá mạnh mẽ, được xưng dị vực Vương tộc một trong, không thể địch lại được, không biết cái này tuổi trẻ xà Dạ Xoa xếp hạng bao nhiêu vị.

"Không, để cho ta tới, bởi vì ta cái thứ nhất ra trận." Bên trong chiến trường, cái kia trước kia liền lên sàn người thanh niên trẻ nói rằng, hắn mi tâm có một khối hình thoi vảy, lúc này vảy mở ra sau, lộ ra một đạo dấu ấn, có thể có thể phá nhân gian tất cả hư vọng.

Bởi vì, chính là hắn vừa nãy nhìn ra đối diện những người trẻ tuổi kia trong cơ thể có vô thượng hạt giống, này mới kinh động mặt sau đến này quần tuổi trẻ cường giả.

"Ha ha..." Một chuỗi tiếng cười như chuông bạc, một cái nữ tu sĩ đi tới, mái tóc dài màu vàng óng, dường như đúc bằng vàng ròng, óng ánh loá mắt.

Nàng rất mạnh, quanh thân có tinh khí màu vàng óng sôi trào mà ra, hình thành vầng sáng, đưa nàng bao phủ ở trong đó, dường như trên chín tầng trời huyền nữ hàng ở đây.

Nàng giống như Nhân tộc, thế nhưng trên đầu có hai cái sừng, lưu động thần quang chói mắt, mà ở phía sau nàng còn có màu hoàng kim lông đuôi, rất dài, tha trên đất.

"Hai vị ca ca, vẫn để cho cho tiểu muội đi, ta rất cần một viên hoàn mỹ hạt giống đến phỏng đoán." Nàng cười nói.

"Hoàng Kim Ma Điểu!" Thánh Viện một vị trưởng lão lộ ra vẻ nghiêm túc, chu vi những người khác sau khi nghe vẻ mặt bỗng nhiên biến đổi.

Bộ tộc này ở Tiên cổ lưu lại trong truyền thuyết thực sự không phải bình thường, phi thường đáng sợ, tộc này minh âm quả thực chính là Địa ngục thanh âm, không phải vậy dùng cái gì được gọi là ma điểu, một khi phát sinh tiếng kêu, có thể gián đoạn người bảo thuật, khiến người ta Nguyên Thần bị thương nặng!

Chủng tộc này rất ít ỏi, năm đó nhưng ở thời đại kia đối với tu sĩ thế giới này nhưng tạo thành to lớn thương tổn, tương truyền Vô Chung Tiên Vương dưới cơn nóng giận, lấy đạo chung xuất kích, giết vào thế giới một bờ khác, diệt tộc này.

Bây giờ xem ra, khẳng định có cá lọt lưới, mà lại đều từ lâu trưởng thành cũng sinh sôi lên, lại hình thành một cái cực chủng tộc mạnh mẽ.

"Vẫn để cho ta đến đây đi!" Đang lúc này, một con mãnh thú đi tới, sáu đủ đạp lên mặt đất, hình thành địa chấn.

Đây là một con hung thú, tê giác thân, mãnh thú đầu, trên đầu còn có mười tám rễ: cái sừng, hung mãnh mà mạnh mẽ, thể hình bàng thạc, như là

một toà núi nhỏ, dị thường uy mãnh.

Nó có sáu cái chân, đều thô như cự trụ, trên đùi nằm dày đặc Kỳ Lân mảnh, cùng tê giác lớp da dày trên người không giống, mà lại ở sau lưng mọc ra một cái tổ ngạc vĩ, đỏ tươi trong suốt.

Ở xung quanh, hư không vặn vẹo, sụp đổ, với hắn mà động, đây là hư không Vương thú!

Ở Cửu Thiên Thập Địa bên trong, có Hư Không Thú, vô cùng hi hữu, bị gọi là cường tuyệt mà sinh linh khủng bố, kỳ thực đều là dị vực hư không Vương thú hậu duệ.

Có thể thấy được, chân chính loại này mãnh thú đáng sợ cỡ nào.

Ba năm trước, Thạch Hạo theo Thiên Thần Thư Viện mọi người đi tiên gia chiến trường thí luyện thì, đã từng giết qua một đầu, cũng là vào lúc đó thu phục đến từ dị vực Mạc Đạo.

Bất quá, trước mắt này một con rõ ràng so với lúc trước cái kia một con mạnh hơn, càng thêm sát khí bức người!

"Không thể tha thứ, các ngươi cứ việc lại đây!" Tử Nhật Thiên Quân gào thét, khi hắn là cái gì, thật sự cho rằng là cái thớt gỗ chi thịt, bàn bên trong mỹ thực sao?

"Ha ha..." Một ít sinh linh cười to, càng muốn ra tay trước, phần phật một tiếng vây quanh.

"Muốn quần chiến sao?" Mặt sau, Thích Cố, Đại Tu Đà, Lữ Hồng, Lam Tiên mấy người cũng đều xông lại.

Thạch Hạo cũng ở bên trong, lạnh lùng nhìn đối diện một đám sinh linh, hắn âm thầm quan sát, không thể không thán, thế giới kia tu sĩ trẻ tuổi quá mạnh mẽ rồi!

Pháp không giống, đạo bất đồng, lộ không giống, tạo nên một đám vô cùng đáng sợ tuổi trẻ Vương tộc.

"Nữ nhân này, hơi thở sự sống quá nồng nặc, trong cơ thể có một viên rất chủng khác, quy ta." Xà Dạ Xoa toàn thân trắng bạc, Nhân tộc thân thể, xà loại đầu cùng vĩ, phun ra lưỡi rắn, tập trung Lữ Hồng.

Lữ Hồng, đến từ Trường Sinh gia tộc, từng được một viên thần bí hạt giống, trong cơ thể tức giận hơn xa tất cả mọi người, được xưng Sinh Mệnh nữ thần, bị một ít lão già cho rằng ngày sau có thể sẽ thành tiên.

"Xoạt!"

Hoàng Kim Ma Điểu chuyển động, nàng bây giờ là nhân thân, đầu đầy mái tóc dài màu vàng óng phấp phới, nhanh như chớp giật, nàng rất trực tiếp, lấy hành động nói chuyện, chiếm trước con mồi, nhằm phía Lam Tiên.

Bởi vì, Lam Tiên trong cơ thể cũng có hay không hạ cổ chủng, tên là vòm trời chủng, vô cùng mạnh, ở Tiên cổ niên đại có quá nhiều truyền thuyết.

Chiến đấu liền như thế bạo phát, Hoàng Kim Ma Điểu thủ xuất thủ trước, mà lại thân thể phát sáng, ở tích tụ sức mạnh, lúc nào cũng có thể sẽ phát sinh một tiếng minh âm.

"Cẩn thận, không nên để cho nàng phát động ma âm!" Phía sau, có Lam gia trưởng bối lo lắng hô.

"Ha ha... Vậy ta cũng không khách khí rồi!" Hư không Vương thọ rít gào, tập trung Thập Quan Vương Thiên Tử, nhảy lên mà lên, sơn diêu địa chấn, nhào giết tới.

Trời cao lúc này vặn vẹo, mà nó thì lại biến mất rồi, xuyên qua hư không như giẫm trên đất bằng, nó là không gian chi thú, có nắm giữ kinh sợ thiên hạ pháp tắc không gian.

Ầm!

Thập Quan Vương Thiên Tử đối mặt sự công kích của nó bình tĩnh cực kỳ, trực tiếp thôi thúc Long quyền, tới liền một quyền sụp ra trời cao!

"Các ngươi quá, không lấy được ta con mồi." Cái kia mi tâm có vảy nam tử quát lên, ngăn cản cái khác mấy cái sinh linh, chính hắn nhằm phía Tử Nhật Thiên Quân, dĩ nhiên ra tay.

"Hống, cái này kẻ địch là ta!" Một con cự thú rít gào, vòm trời rạn nứt, dường như một bức màu đen Ma Sơn ép xuống, hướng về Tiên Viện cái thế cao thủ trẻ tuổi Tiểu Thiên Vương giết đi.

"Vậy ta liền đến trừng trị người này!" Một cái cô gái tóc bạc, hai mắt phát sinh hai đạo chùm sáng màu bạc, đi về phía trước, muốn trấn áp Tiên Viện Đại Tu Đà.

Bởi vì, nàng nhìn ra Đại Tu Đà bất phàm, trong cơ thể có Tiên Đạo khí tức tràn ra.

"A, thật theo ta suy đoán giống như vậy, đây là cổ tăng một mạch người thừa kế, từng chiếm được một viên Tiên xá lợi, ha ha, tạo hóa a, đây là hi hữu nhất thuốc bổ!"

Nơi này rối loạn, dị vực hơn mười người năm cường tu sĩ đồng thời xông về phía trước, dường như đổ máu sài lang, tất cả đều nhảy lên, tìm kiếm đối thủ, vồ giết con mồi.

Rất nhanh, Thạch Nghị: "Trích Tiên", Thích Cố đạo nhân, Lục Quan Vương Ninh Xuyên các loại (chờ) cũng bị nhìn chằm chằm, có người vọt tới, với bọn hắn chiến đấu.

Thạch Hạo tự nhiên cũng không có ngoài ý muốn, một cái không biết là loại nào tộc tu sĩ trẻ tuổi nhảy lên, đến trước mặt hắn, sát khí nhất thời như sóng biển bình thường cuốn tới.

Cái này sinh linh, thân thể dường như rết giống như, một tiết lại một tiết, mà lại nắm giữ trăm chân, lít nha lít nhít, khiến người ta cảm thấy phát sợ, bất quá bụng nơi đó có một đối với nhân loại chân dài, để nó có thể đứng thẳng.

Hơn nữa, nó còn có đặc biệt trường một đôi trảo cánh tay, là bọ ngựa cánh tay, dường như hai cái sáng như tuyết đại đao.

Nói đơn giản, đây chính là một con có loài người hai chân đại ngô công, ngoài ra còn có bọ ngựa cánh tay, toàn thân hiện màu vàng sậm, leng keng vang vọng, thân thể ấy cũng không biết có cỡ nào cứng rắn.

Chỉ là, nó dược đến sau khi, dĩ nhiên tập trung Thạch Hạo bả vai Thiên Giác Nghĩ, đem xem là mục tiêu.

"Một cái không có hoàn mỹ cổ chủng Nhân tộc, làm sao có Thiên Giác Nghĩ huyết mạch quý giá, đó mới là mục tiêu của ta." Nó như vậy lạnh lẽo âm trầm nói rằng.

Thạch Hạo sững sờ, sau đó rất nhanh biết rồi, dị vực tu sĩ có thủ đoạn đặc thù, có thể tra xét cổ chủng.

Nói vậy, Tiên cổ một trận chiến thì, nắm giữ hoàn mỹ hạt giống người dành cho đối phương tạo thành thương tổn không nhỏ, vì vậy thế giới kia sinh linh tinh nghiên đạo này, truyền cho hậu nhân.

Không chỉ có Thạch Hạo phát hiện, chính là những người khác cũng rõ ràng, nhất thời đều trong lòng chìm xuống.

Bởi vì, thế giới một bờ khác sinh linh khẳng định nghiên cứu rất thấu triệt, không phải vậy làm sao sẽ nhanh như thế liền có thể phát hiện ai trong cơ thể có cổ đại bảo chủng.

Mà điều này cũng mang ý nghĩa, bọn họ chắc chắn sẽ thôi diễn ra một ít chuyên môn đối phó cổ chủng phương pháp!

Thâm nhập muốn xuống, tất cả mọi người đều run rẩy rùng mình một cái, không phải là không có khả năng, mà là phi thường có thể, tình huống vô cùng gay go, mấy người cảm giác được nguy hiểm.

"Không ổn!" Phía sau, những kia nhân vật già cả mỗi một người đều là người tinh, so với tuổi trẻ người còn trước tiên cảnh giác, lập tức biến sắc.

Mọi người rốt cuộc biết, vì sao dị vực hơn mười người cao thủ nhìn thấy Cửu Thiên Thập Địa chí tôn trẻ tuổi sau sẽ hưng phấn như vậy, tranh nhau chen lấn đánh tới.

"Ai dám đánh với ta một trận, đều cút cho ta lại đây, giết các ngươi sạch sành sanh!" Thạch Hạo hét lớn, hắn cảm thấy được không đúng sau, trước tiên phát động công kích.

Hơn nữa, hắn không phải nhằm vào một người, mà là phát sinh mười mấy đạo bảo thuật, công hướng về có dị vực cường giả, chuyện này quả thật là muốn gợi ra quần chiến, khiêu chiến tất cả mọi người!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1323: Tổ Tiên Tử Chiến Phương Thức

Thạch Hạo xuất kích, trong lúc nhất thời Bảo thuật tung hoành, đến từ thế giới một cái khác bờ quần vương đều bị công kích!

Kiếm quang soàn soạt, thần giác liệt thiên, chân con thú toái cổ địa... Cái chỗ này lập tức truyền ra một mảnh tiếng hô, bị công kích quần vương tự nhiên phản kích, vô tình ra tay.

Tất cả mọi người ngây dại, rõ ràng có người dám dùng sức một mình khiêu khích chư vương, đây là sống không kiên nhẫn mà tự tìm đường chết sao?

Thạch Hạo làm như vậy chỉ có một mục đích, tựu là trước dẫn những người này dẫn tới, giết bọn hắn khí diễm, lại để cho cạnh mình người trước tỉnh táo, lui ra phía sau, suy tư phá cục.

Bởi vì, hắn cảm thấy lúc này tình thế rất nghiêm trọng, người đối diện đối với cổ chủng hiểu rõ quá nhiều, hơn phân nửa sẽ có cái gì đòn sát thủ!

Oanh!

Kinh thiên động địa thanh âm truyền đến, hơn mười đạo chí cường Bảo thuật, bao hàm lửa giận, hướng về Thạch Hạo chỗ đó oanh kích mà đi, đây là hơn mười vị Vương giả thần thông.

Xoẹt!

Thạch Hạo hóa thành một đạo hồ quang điện, theo tại chỗ biến mất, nhanh đến mức tận cùng, thân pháp kinh người, cường như hắn cũng không có khả năng chính xác đi liều mạng quần vương.

"Dám hướng chúng ta khiêu khích, không biết sống chết!" Ngân Dạ xiên lạnh giọng nói.

"Rống!" Hư Không Vương Thú rống to, Thiên Băng Địa Liệt, trời cao đứt đoạn, tiếp tục công kích Thạch Hạo.

Tử Nhật Thiên Quân, Lam Tiên, Lữ Hồng, Đại Tu Đà chờ trong lòng người chấn động, thật không ngờ Thạch Hạo dám làm như vậy, đồng thời đại khái suy đoán ra hắn tại tương trợ.

Bởi vì, bọn hắn vừa rồi đều cảm thấy có chút không đúng, dị vực sinh linh đối với cổ chủng rất hiểu rõ không khỏi quá sâu vào, liền bọn hắn giấu ở trong cơ thể ở chỗ sâu trong đều có thể phát giác.

"Dừng tay!"

Ngay một khắc này, phía sau ra truyền đến tiếng hét lớn, hắn âm như sấm, ẩn chứa Đại Đạo chân nghĩa.

Cửu thiên thập địa lớp người già nhân vật lên tiếng, ngăn cản một trận chiến này, vi Thạch Hạo lo lắng, sợ hắn tại quần vương công kích đến vẫn lạc, không thể nhìn lấy hắn chết đi.

"Chủ động khiêu khích, liền muốn trả giá thật nhiều!" Hoàng Kim Ma Điểu cao giọng nói, mặc dù là nữ tử, nhưng tóc vàng rối tung. Xinh đẹp trong mang theo tuyệt thế sát khí.

"Đi không thoát được!" Mi tâm có hình thoi lân phiến nam tử bay thẳng mà đến, hướng Thạch Hạo đánh tới.

Dị vực mười mấy người đều không có thu tay lại ý tứ, động tác tấn mãnh, thậm chí nghĩ tại trước tiên đánh chết Thạch Hạo. Đáp lại hắn vừa rồi khiêu khích.

Có thể thấy được, bọn hắn cỡ nào tự tin, liền cửu thiên thập địa lớp người già nhân vật uống rống đều không có để ở trong lòng, bởi vì vì bọn họ

tin tưởng chính mình một phương trưởng bối hội che chở, sẽ không để cho bọn hắn chịu thiệt.

"Đến đây đi. Để cho ta giết cái đủ, vi các vị tiền bối báo thù!" Thạch Hạo trong mắt tinh quang như điện, theo dõi một người trong đó, hắn muốn nhằm vào một người trước thi ra tay ác độc.

Không lâu, Hướng Phong, Xích Phát Thần Quân chờ mấy vị tiền bối cao thủ bị đánh chết, thần hồn bị diệt, chết quá đáng tiếc, quá thảm rồi, làm cho sĩ khí đại thương, tình cảnh bi thảm. Thạch Hạo hi vọng dùng nhẹ nhàng vui vẻ đầm đìa đại thắng rửa sạch tận loại này nặng nề đến muốn hít thở không thông hào khí.

Gió lớn gào thét, Đại Tu Đà, Thạch Nghị, Thích Cố bọn người ra tay, muốn tương trợ hắn, không có khả năng nhìn xem một mình hắn độc chiến, cái kia không thực tế, không người nào có thể một địch quần vương.

Phanh!

Đại địa run rẩy, một đầu cao to thân ảnh xuất hiện, Đại trưởng lão đột ngột xuất hiện ở giữa sân, cách tại lưỡng giới tuổi trẻ tu sĩ gian, đứng ở giữa sân.

Hắn một thân áo bào xám giương động. Thân thể thẳng tắp, ngăn trở quần vương.

"Ngươi muốn can dự sao?"

Đối mặt bậc này nhân vật, đối diện một đám tuổi trẻ Vương giả không sợ, xà Dạ Xoa bọn người càng là hét to. Thậm chí có người thế công không giảm.

Đại trưởng lão bất động, bên ngoài cơ thể tràn ra một đạo bảo huy, đem công kích của bọn hắn tan rã, ngăn cách nơi đây, Ngân Dạ xiên bọn người lập tức bay tứ tung đi ra ngoài.

"Muốn lấy lớn hiếp nhỏ sao?"

Đối diện, lập tức lờ mờ. Ba đạo mơ hồ thân ảnh xuất hiện, căn bản cũng không có chứng kiến bọn hắn như thế nào động, cũng đã đứng ở nơi đó, chặn Đại trưởng lão.

"Ta như lấy lớn hiếp nhỏ, bọn hắn sớm đã không còn nữa còn sống." Đại trưởng lão nói ra.

"Có chúng ta tại, ngươi có thể được tay sao?" Ba đạo cổ xưa thân ảnh trong một người lạnh lùng nói ra, bọn hắn giống như trong thiên địa nhất cổ tượng thần, vẫn không nhúc nhích, có được khiếp người khí tức.

"Vừa rồi, từng cái thời đại cũng chỉ là xuất động một người quyết đấu, ta muốn tuổi trẻ thế hệ này cũng đương như thế." Đại trưởng lão nói ra, không hy vọng mở rộng chiến hỏa.

Bởi vì, hắn lo lắng dị vực có nhằm vào cổ chủng đích phương pháp xử lý, sợ không duyên cớ tổn thất tương lai tinh anh.

"Đạo hữu sợ ấy ư, ta xem những người tuổi trẻ này đều hi vọng một trận chiến, giữa lẫn nhau đều muốn quyết đấu, gì không thành toàn? Ngươi như vậy bao che khuyết điểm, chỉ sợ không phải diệu sự tình, nhà ấm ở bên trong có thể ra cái gì cao thủ, ta giới thiên tài đều là theo núi thây biển máu trong bò tới. Ta muốn chính là ngươi như vậy cản trở, các ngươi cái này thế giới người trẻ tuổi cũng sẽ không lùi bước, bằng không thì qua không được chính mình cái kia một cửa, thừa nhận không bằng người, như vậy khiếp đảm, còn nói gì đạo tâm." Chính giữa cái kia như là tượng đá giống như thân ảnh, dùng không có có cảm tình lời nói nói tới, vô tình trong mang theo một loại siêu nhiên.

Thanh âm của hắn không cao lắm, cũng không phải cỡ nào nghiêm khắc, nhưng lại đâm vào rất nhiều người trong nội tâm, nhất là một đời tuổi trẻ đều nắm chặc nắm đấm.

"Người đối diện, các ngươi sợ ấy ư, nếu như lo lắng bị đánh chết tựu tranh thủ thời gian trốn a, sớm trốn đến ngươi mẫu thân sau lưng đi, không cần trước mặt chúng ta xuất hiện, ha ha ha!"

"Tránh được lần đầu tiên tránh được 15 sao? Thực chờ chúng ta có thể triệt để vượt qua giới, đại quân giết đến lúc đó, các ngươi còn có thể trốn đi nơi nào, một đám người nhu nhược, liền một trận chiến dũng khí đều không có!"

Dị vực hơn mười người tuổi trẻ tu sĩ cười to, cả đám đều hết sức trào phúng, tại đâu đó chế ngạo cùng bắt ép mọi người.

Nhất là nhất mở miệng trước chính là vài tên nữ tử, thì càng thêm lại để cho Tử Nhật Thiên Quân bọn người căm tức, đây là trắng trợn nhục nhã, khinh miệt tới cực điểm.

Tất cả mọi người biết rõ, đây là tại khích tướng, nhưng vẫn là sinh nộ.

Đồng thời, Thích Cố đạo nhân, Lam Tiên, Đại Tu Đà bọn người cảm thấy, vô luận như thế nào đều có lẽ một trận chiến, dù là đối phương hiểu rõ không rảnh cổ chủng, cũng không có lẽ lùi bước.

Trốn tránh không phải biện pháp, sớm muộn gì muốn đối mặt, cùng hắn như thế, còn không bằng tại hôm nay suy nghĩ một phen, nhìn một cái một cái kỷ nguyên sau khi đi qua, dị vực cùng thế hệ sinh linh đến cùng như thế nào.

"Chiến!"

Lúc này, không phải một người như vậy uống rống, mà là cửu thiên thập địa bên này một đám người trẻ tuổi, đều làm ra như vậy quyết đoán, không muốn lùi bước, không muốn trốn tránh.

Sớm muộn gì muốn đối mặt, còn không bằng tại hôm nay chiến qua một hồi, có một hiểu rõ!

Bằng không thì mặc dù bọn hắn có hoàn mỹ hạt giống thì như thế nào? Liền chiến cũng không dám chiến, đem hoàn toàn mất đi thân là tuổi trẻ Chí Tôn ý nghĩa, còn không bằng không muốn cổ chủng.

"Để cho ta tới!"

Đúng lúc này, Thạch Hạo sắp xếp chúng mà ra, ngăn tại phía trước nhất, hắn muốn ra tay, bởi vì hắn không có cái gọi là cổ chủng chờ, muốn buông tay đại chiến, giết thống khoái.

"Ta cũng có thể!" Thích Cố đạo nhân chờ đi tới, là Thánh Viện đệ tử.

"A...." Đối diện. Dị vực cái kia ba tôn như là tượng đá sinh linh, một người trong đó lộ ra kinh ngạc, nhìn Thạch Hạo liếc, nói: "Có chút môn đạo."

"Để cho ta trước xuất hiện. Săn giết bọn hắn toàn bộ." Xà Dạ Xoa sắp xếp chúng mà ra, ngân chói, muốn ra tay.

"Như vậy đi, dùng Tiên Quy Giáp Phiến định đối thủ." Ra ngoài ý định, dị vực một đầu cổ xưa thân ảnh mở miệng. Nói ra loại quy củ này.

"Tựu như năm đó, lưỡng giới cái thế nhân vật đại chiến lúc như vậy sao?" Đại trưởng lão thân thể khẽ run, cố nén một loại bị tâm tình bị đè nén, không có bộc phát.

Lại để cho Đại trưởng lão cũng như này, có thể thấy được cỡ nào gây xích mích người nỗi lòng.

Năm đó, trận chiến ấy thập phần thảm thiết, lưỡng quân đối chọi lúc, Tiên Vương đều quyết đấu dị vực mạnh nhất mấy người, dùng Tiên Quy Giáp Phiến tuyển đối thủ, chiến đến Thương Khung rơi huyết. Da ngựa bọc thây còn.

"Đúng, đã lưỡng giới tuổi trẻ tu sĩ đều muốn ra tay, như thế nào vì bọn họ xứng đôi đối thủ? Không bằng dùng Tiên Quy Giáp Phiến đến định đoạt."

Đại trưởng lão cùng với bên này mặt khác lớp người già nhân vật nghe vậy sau đều là một hồi trầm mặc, đối phương đây là tại cố ý đề cập Tiên Quy Giáp Phiến, lại để cho bọn hắn nhớ lại ngày xưa cái kia tàn khốc nhất một trận chiến.

Đúng là cái kia một dịch, liền Tiên Vương đều bị đại kỳ bọc lấy thi thể mà về, cửu thiên thập địa bên này mới tính toán triệt để suy tàn, rồi sau đó bị diệt, không lưu thiên cổ hận.

Một đời tuổi trẻ người quyết đấu, không cần như thế. Rõ ràng là dị vực người cố ý nhằm vào, vạch trần cái này thế giới tất cả mọi người không muốn đối mặt vết sẹo, máu chảy đầm đìa.

"Đến đây đi, ai sợ ai!" Tiên Viện Tiểu Thiên Vương quát.

"Quyết nhất tử chiến!" Thánh Viện cũng có người quát.

"Vi tổ tiên báo thù rửa hận!" Trường Sinh thế gia người trẻ tuổi càng là con mắt đều đỏ.

Năm đó trận chiến ấy. Tối đỉnh phong nhân vật đại quyết đấu, dùng cửu thiên thập địa cái này một phương suy tàn mà xong việc, Thiên Khung nhuốm máu, các lộ cao thủ tổn thất hầu như không còn.

Năm đó, có quá nhiều khuất nhục, có quá nhiều không cam lòng. Các tộc tổ tiên bị giết, Thiên Địa Phiêu Huyết, quá mức thê thảm.

Cả phiến thế giới bị diệt, chính là một dịch đại bại kết quả làm cho!

Phàm là hiểu rõ cái kia một đoạn Hắc Ám lịch sử, không có người không đau lòng, không có người không nghẹn lấy một cỗ hỏa diễm, đều có loại muốn quật khởi mà làm tổ tiên báo thù mãnh liệt dục vọng, rửa sạch huyết cùng hận, mỗi người đều có cái loại nầy xúc động, càng có loại sứ mạng cảm giác.

Dị vực bên kia, đứng tại lờ mờ bên trong ba đạo thân ảnh giống như là

hoá đá, như trước không chút sứt mẻ, bọn hắn vô tình mà lạnh lùng nhìn xem.

Vừa rồi những lời kia, bọn hắn không phải tùy tiện nói nói, Tam đại cổ xưa sinh linh biết rõ, Tiên Quy Giáp Phiến định địch thủ, quyết tử chiến, những lời này đến cỡ nào trầm trọng, đủ để muốn cho người đối diện trong lòng trầm trọng như núi, muốn hít thở không thông.

Cửu thiên thập địa bên này, rất nhiều lão nhân muốn ngăn cản, nhưng là liền chính bọn hắn đều trong lồng ngực có lửa giận đốt cháy, có một cỗ sát khí đằng thiên, huyết dịch đều tại cuồn cuộn lao nhanh.

Bọn hắn há to miệng muốn nói cái gì, bởi vì thực đang lo lắng hậu bối bị hao tổn, nhưng là muốn muốn, nếu như như vậy cản trở nhất định sẽ đả kích nghiêm trọng mọi người tin tưởng cùng tín niệm.

"Được rồi, nếu như bọn hắn liền cửa này đều không qua được, còn nói gì tương lai, nếu như không rảnh cổ chủng thực bị người nghiên cứu thấu triệt rồi, chúng ta tựu tính toán dưới sự bảo vệ đến, cũng đã mất đi ý nghĩa, cùng hắn như thế, không bằng nghiêng thế một trận chiến!" Tiên Viện trưởng lão trầm giọng nói.

Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính im ắng gật gật đầu, một ít Trường Sinh thế gia tộc chủ cũng đều im lặng, rồi sau đó gật đầu đồng ý.

Nên đến cũng nên đến, nếu như ngay cả không rảnh cổ chủng đều đã mất đi ngày xưa sáng rọi, dù thế nào để ý, dù thế nào bảo hộ cũng vô dụng, tương lai cuối cùng muốn đối mặt.

"Rất tốt, các ngươi đồng ý, cái kia liền chuẩn bị đối chiến a!" Lờ mờ ở bên trong, dị vực một đạo cổ xưa thân ảnh phát ra tiếng.

"Ha ha, đã sớm không thể chờ đợi được rồi!" Dị vực một ít tuổi trẻ Vương giả hô to đạo, rất hưng phấn.

"Muốn như tổ tiên như vậy, tại Tiên Quy Giáp Phiến định địch thủ một

trận chiến trong chém chết cái gọi là Vô Thượng cao thủ, toàn bộ đánh chết cái sạch sẽ!" Càng có người như vậy hô.

Cái này trong nháy mắt, lại để cho cửu thiên thập địa rất nhiều người nộ huyết vượt qua ải, tất cả đều nắm chặc nắm đấm, vết sẹo lại bị vạch trần, đặc biệt đau nhức, bi kịch nghĩ lại mà kinh.

"Các ngươi đây là tại đánh bạc tộc vận, giới vận!" Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính lạnh lùng nói, nhìn về phía đối diện.

"A..., người trẻ tuổi quyết đấu còn chưa tới trình độ kia, bất quá... Thắng bại cũng hoàn toàn chính xác có thể nói rõ rất nhiều vấn đề, có lẽ có thể thể hiện ra tộc vận, giới vận!" Đối diện, một cái cổ xưa sinh linh nói ra.

Dị vực một vị khác cổ sinh linh nói ra: "Bất quá, đạo vận tại chúng ta bên này, tựu như là năm đó, ta giới mấy vị cái thế cao thủ vừa ra, ngươi giới mấy vị tuyệt đại nhân vật đều vẫn lạc, hôm nay lần nữa lặp lại tổ tiên phương thức chiến đấu, chúng ta như trước sẽ thắng, các ngươi đời sau hi vọng hạt giống hơn phân nửa muốn tuyệt diệt rồi!"

"Ngươi..." Cửu thiên thập địa bên này, mọi người phẫn nộ, nhiều lần bị đau đớn vết thương cũ, khó có thể chịu được.

"Các ngươi lúc này đây chơi lớn hơn!" Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính u lãnh u nói.

Hắn quay đầu, trong lúc vô tình đảo qua Thạch Hạo, cái nhìn kia người khác nhìn không ra cái gì, nhưng là Thạch Hạo có thể cảm giác được, ký thác quá nhiều, quá nhiều, khao khát thắng lợi, hi vọng hắn ra tay lúc, năng lực địch ở người đối diện.

Thạch Hạo trong lòng chấn động, Đại trưởng lão ngày thường đều rất thong dong cùng trấn định, có thể hôm nay trong ánh mắt lại lộ ra như vậy trầm trọng nỗi lòng.

Muốn thắng!

Nhất định phải thắng lợi, không thể bại!

Lúc này, tất cả mọi người biết rõ, một đời tuổi trẻ quyết đấu có chút bất thường, cùng Tiên Cổ nhất bị diệt ngày liên hệ rồi.

Trầm trọng, áp lực, hít thở không thông, đây là tất cả mọi người cảm giác, hô hấp đều khó khăn rồi.

"Bắt đầu đi!" Đối diện, dị vực một cái cổ xưa sinh linh nói ra, sắp sửa dùng tổ tiên tử chiến phương thức mở ra đại quyết đấu!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1324: Nộ Huyết Sôi

"Không thể chờ đợi được nữa, sớm nên bắt đầu rồi! Trận chiến này, muốn dương ta giới thiên uy, liền như đồng liệt vị cổ tổ như vậy, đem cái gọi là Chân Tiên đánh giết với cước hạ!"

Xà Dạ Xoa cười to, phi thường lộ liễu, dị vực tuổi trẻ vương giả nhắc tới năm đó trận chiến đó đều vô cùng tự hào, có một loại xuất phát từ nội tâm nơi sâu xa nhất sức lực.

Bởi vì, ở trận chiến đó bên trong bọn họ đại thắng, chém xuống mảnh này đại Càn Khôn mấy vị mạnh mẽ nhất lĩnh quân người, triệt để lật đổ này giới.

"Tưởng tượng năm đó, mấy đại cổ tổ xuất thế, liền cái gọi là Tiên Vương đều chỉ có thể phơi thây, bị vật cưỡi thồ thi thể trở lại, khiếp sợ này giới, đó là cỡ nào uy phong tự tại!"

Có dị vực sinh linh hồi ức, khắp khuôn mặt là say mê sắc, nhắc tới năm đó hào quang chiến tích, hận không thể sống lại ở thời đại kia, đánh giết Tiên Đạo cao thủ, tranh cướp bất thế chiến công.

"Mỗi lần đến xem ta giới khối này bị huyết nhuộm dần thành màu đỏ sậm trấn Tiên bi, ta đều nhiệt huyết sôi trào, tổ tiên mạnh mẽ biết bao, giết tới này một giới hết thảy sinh linh nằm rạp trên mặt đất, không người nào có thể kháng, có thể nói thiên cổ vĩ nghiệp, thực sự là hận sinh không gặp thời, vô duyên trận chiến đó!"

Có một ít người nhớ lại, thần sắc kích động, từ khung bên trong lộ ra một loại chiến ý.

Dị vực những người trẻ tuổi tu sĩ một cái so với một cái hiếu chiến, ánh

mắt như mặt trời nhỏ giống như chói mắt, tràn ngập sự tự tin mạnh mẽ, hi vọng lập tức bắt đầu săn giết người đối diện.

Bởi tổ tiên các loại lóa mắt chiến tích, khiến cho bọn họ có một loại từ lúc sinh ra đã mang theo cảm giác ưu việt, đều phi thường tự tin, từ nhỏ bồi dưỡng được ngự trị ở những giới khác sinh linh bên trên niềm tin.

"Đều có ai muốn xuất chiến?" Mờ tối, một cái tôn cổ lão sinh linh hỏi dị vực tu sĩ trẻ tuổi.

"Ta!"

"Ta muốn xuất chiến!"

Không chỉ có phụ cận mười mấy người, vực sâu hắc ám nơi đó lại đi tới gần bảy, tám vị, tổng cộng có hơn hai mươi người cao thủ trẻ tuổi ra khỏi hàng, từng cái từng cái chiến ý vang dội.

"Các ngươi ai muốn xuất chiến?" Thánh Viện Đại trưởng lão hỏi mình này một phương người.

Song phương nguyên bản nhân số xấp xỉ, nhưng là dị vực bên kia lập tức thêm ra một ít sinh linh, mỗi một người đều sâu không lường được, khiến người ta không thể không nhíu mày.

"Các ngươi cũng bổ sung một thoáng, phải có hai mươi mấy nhân sâm chiến mới có thể." Dị vực nơi đó, có người lạnh như băng nói rằng.

"Không được, năm tràng định thắng thua, không tất yếu để nhiều người như vậy tham chiến." Tiên Viện một ông lão nói rằng, bởi vì lo lắng tổn thất nặng nề.

Những này đời sau đều là hi vọng, trong đó mấy người dung hợp hoàn mỹ hạt giống, tiêu tốn quá nhiều tâm huyết, bồi dưỡng không dễ, dùng đi vậy không biết bao nhiêu thần dược, kinh văn các loại, nếu như một trận chiến suy tàn, quá sớm chết đi quá đáng tiếc.

"Nếu như bọn họ hiện tại thất bại, lưu lại tính mạng đến tương lai lại có ý nghĩa gì." Đối diện, mờ tối một cái cổ lão dị vực sinh linh nói rằng.

"Các ra mười người, phân cái cao thấp, luận cái sinh tử!" Dị vực một ông lão bổ sung.

"Nếu như các ngươi sợ, liền xin tha đi, ha ha... Quỳ xuống thần phục!" Dị vực thế hệ tuổi trẻ bên trong, một người thanh niên cao thủ lộ liễu cười to nói, mang theo vẻ khinh bỉ.

"Trưởng lão để chúng ta một trận chiến!" Rất nhiều người nổi giận, sĩ khả sát bất khả nhục.

"Được rồi!"

Ứng cử viên xác định, nắm giữ hoàn mỹ hạt giống người không nghi ngờ chút nào lên một lượt trước, nhưng nhân số không có đối diện nhiều, sau đó phàm là tu ra ba đạo tiên khí cùng với Thánh Viện đỉnh cấp tuổi trẻ kỳ tài cũng đều đi lên phía trước.

Thời khắc này, không khí ngột ngạt đến cực điểm, khiến người ta muốn nghẹt thở.

Nơi này rơi vào ngắn ngủi nặng nề, hai giới tu sĩ đều không mở miệng, giống như có trăm vạn toà Thái cổ núi lớn trấn áp mà xuống, để mỗi người đều khó thở, muốn bất tỉnh đi.

Đại Xích Thiên biên cương, rơi vào tuyệt đối tĩnh mịch bên trong.

Tất cả mọi người đều đang đợi sau một khắc huyết chiến bạo phát.

Keng!

Đột nhiên, mờ tối, có mấy chục viên trơn bóng như ngọc mai rùa mảnh xuất hiện, ở nơi đó nhảy lên, lóng lánh hào quang, sau đó hỗn độn tràn ngập, thiên cơ hỗn loạn.

"Tiên mai rùa mảnh!" Trường Sinh thế gia mấy người hô khẽ.

Đây là vốn là một con Tiên quy giáp mảnh, có thể bói toán, có thể hỏi tương lai, có sức mạnh không thể tưởng tượng được, bất quá ở năm đó trong trận chiến ấy bị đánh cho tàn phế.

Sau đó, vật này tuy rằng có thể dùng để bói toán, nhưng cũng không có thể đoán trước đại thiên cơ cùng tương lai.

Tiên cổ những năm cuối một trận chiến, chính là lấy này mai rùa mảnh định đối thủ, đưa chúng nó vứt lên, nơi đó thiên cơ hỗn loạn, quy về mông muội, mai rùa sẽ đem bên trong chiến trường mấy người định làm đối thủ.

Có người nói, đây là tùy cơ lựa chọn, nhưng cũng có người tin tưởng, này kỳ thực là ở một loại nào đó nhân quả dưới tiến hành, tương lai sẽ liên quan đến đối thủ vị trí hai tộc tộc vận các loại, vừa sâu xa vừa khó hiểu.

Xoạt!

Hào quang lóe lên, một khối mai rùa phá tan hỗn độn, bay về phía sương mù bên trong, rơi vào dị vực một vị ánh bạc nhảy lên tuổi trẻ sinh linh phụ cận.

"Ha ha ha..." Xà Dạ Xoa đi ra, màu bạc đầu rắn đắt đỏ, phun ra dải lụa màu bạc giống như lưỡi rắn, hung khí ngập trời, ở nơi đó tùy tiện cười to.

"Rất may mắn, ta cái thứ nhất ra trận, ta đối thủ là ai, run rẩy đi, nằm rạp ở dưới chân của ta đi!" Nó ánh mắt âm hàn, nhanh chân đi về phía trước.

Nó có loài người thân người hai chân hai tay các loại, xà đầu lâu cùng với màu bạc đuôi rắn, càng có một đôi trắng bạc Dạ Xoa sí, hung mãnh mà đáng sợ.

Một bên khác, tất cả mọi người đều trong lòng chìm xuống, ứng cử viên xuất hiện.

Huyền Côn!

Hắn từ nhỏ vì là Thiên Thần Thư Viện đệ tử, cùng Lục Đà, Vương Hi, Yêu Nguyệt công chúa đặt ngang hàng, đều là tu ra ba đạo tiên khí kỳ tài ngút trời, tu vi cực cường.

Bất quá, rất đáng tiếc, hắn tiến vào Tiên Viện sau, cũng không có được một viên hoàn mỹ cổ chủng, theo đạo lý tới nói không bằng Đại Tu Đà, Lam Tiên, Tiểu Thiên Vương các loại (chờ) người.

Vì vậy, tất cả mọi người đều trong lòng nặng nề, khó có thể nói ra một câu.

Huyền Côn thở dài, nhìn trước mắt mai rùa, ngắn ngủi trầm mặc, sau đó cười cợt, nói: "Các vị đạo hữu, cần gì như vậy, vì ta trợ uy, ta đi giết địch!"

"Huyền Côn, tất thắng!" Có người lớn tiếng nói.

"Tất thắng!" Rất nhiều người hét lớn, vì hắn nổi giận.

"Được, ta đi tới!" Huyền Côn nhanh chân đi về phía trước, tinh khí thần như sôi trào yên vụ giống như, từ trong thân thể vọt lên, mỗi một bước hạ xuống khí thế của hắn đều tăng lên một đoạn.

Đến cuối cùng, hắn tiến vào chiến trường thì, ba đóa đại đạo chi hoa huyền ở trên đỉnh đầu, không ngừng tỏa ra, rủ xuống từng tia từng sợi Tiên Đạo khói mỏng, đi vào trong cơ thể, hình thành một loại đại đạo tuần hoàn.

Thiên địa run rẩy, không gian sụp đổ, vặn vẹo, tinh đấu ở xung quanh hiện lên, một đóa lại một đóa kim liên ở phụ cận tỏa ra, các loại dị tượng tần ra.

Đây là tu ra ba đạo tiên khí giả, cảm ngộ đại đạo, thân cận đại đạo, có thu hoạch thì xuất hiện kinh thế dị tượng.

Vào đúng lúc này, Huyền Côn ngộ đạo, đem tự thân tăng lên tới từ lúc

sinh ra tới nay đỉnh cao nhất trạng thái bên trong!

"Ngươi không được, đổi một người đến!" Xà Dạ Xoa vô cùng táo bạo, đột nhiên lớn như vậy hống, đối mặt trạng thái mạnh nhất bên trong Huyền Côn, càng là tư thế này.

Cửu Thiên Thập Địa bên này, tất cả mọi người đều phẫn nộ, này quá bắt nạt người, dám đối mặt như vậy một vị cường giả.

"Ngươi không có một viên hoàn mỹ hạt giống, không phải ta muốn con mồi!" Xà Dạ Xoa gào thét nói.

Rất rõ ràng, hoàn mỹ hạt giống đối với nó rất trọng yếu, để nó triệt để phẫn nộ cùng với thất thố, cơ hội khó tìm, cái thứ nhất ra trận, nhưng không có gặp phải chân chính muốn giết sinh linh.

"Ít nói nhảm, giết!" Huyền Côn ra tay, ba đạo tiên khí hóa thành ba thanh thần kiếm, trở thành kinh thiên cầu vồng hướng về đâm tới.

"Cheng!"

Xà Dạ Xoa ánh mắt lạnh lùng, sau lưng của hắn cái kia lớn lên màu bạc đuôi rắn bỗng nhiên vung một cái, đi kèm màu xám sương mù, đập sập hư không, cùng ba thanh kiếm thần đụng vào nhau, tiếng kim loại âm chói tai, hỏa tinh tung toé.

Mọi người thay đổi sắc mặt, này Xà Dạ Xoa tuy rằng tùy tiện, thế nhưng thật sự thật đáng sợ, nó lại ở lấy thân thể cứng rắn chống đỡ tiên khí hóa thành ba thanh kiếm?

"Không đúng, những kia khói xám rất đặc biệt, có thể so với tiên khí, để hắn thân thể không xấu, cứng rắn đến không thể nào tưởng tượng được hoàn cảnh!" Có người nhìn ra hư thực.

Đại chiến liền như vậy bạo phát, Huyền Côn không màng sống chết, đại chiến Xà Dạ Xoa, phát động rồi các loại thần thông, triển khai hết thảy bảo

thuật.

Thế nhưng, rất nhanh mọi người tâm liền chìm xuống dưới, rõ ràng nhìn ra, Huyền Côn không địch lại, bởi vì cái kia Xà Dạ Xoa quá thong dong, thân thể kiên cố không xấu, hoặc lấy đuôi rắn đánh nát tan các loại bảo thuật phù văn, hoặc lấy hai tay sụp ra các loại thần thông, bình tĩnh mà trấn định.

Nó cũng không phí sức, thân thể cường hãn không thể nào tưởng tượng được, Huyền Côn có vài thứ lấy pháp ấn đánh vào trên người nó, kết quả chỉ là bốc lên một chuỗi hỏa tinh, căn bản không đánh nổi.

Ngược lại, Xà Dạ Xoa một lần cánh tay quẹt vào Huyền Côn thì, để hắn ho ra đầy máu, hai người có chênh lệch nhất định!

Ác chiến hơn một trăm cái hiệp thì, Xà Dạ Xoa ánh mắt lạnh lùng, sau lưng màu bạc cánh phát sáng, phù văn che ngợp bầu trời, về phía trước đánh ra, nhất thời để hư không đổ nát, sức mạnh hủy diệt đâu đâu cũng có.

Đây là một loại mạnh mẽ công kích, các loại dị tượng tần ra, so với như tinh đấu rơi rụng, hư không chảy máu, đi kèm rất nhiều đại nhật lăn các loại.

Đây là Xà Dạ Xoa tuyệt học, luyện đến cảnh giới cao thâm thì, hai cánh giương ra, tinh không vỡ, đại vũ trụ đều muốn rạn nứt, hủy hoại!

Huyền Côn gặp phải nguy cơ, hắn không ngăn được, không ngừng lui về phía sau, nhưng cũng bị vững vàng khóa chặt, chỉ có thể cứng rắn chống đỡ.

Màu bạc hai cánh lần thứ hai đánh ra, ánh bạc sôi trào, chiến trường bị nhấn chìm, Huyền Côn cũng bị nhấn chìm, hết thảy đều không nhìn thấy.

"Kết thúc đi!" Xà Dạ Xoa thanh âm lạnh như băng vang lên.

"A..." Một tiếng hét thảm truyền đến, sau đó chiến trường dần dần lắng xuống, ánh bạc thu lại.

Không có kỳ tích phát sinh, Huyền Côn thất bại, hơn nữa chết trận.

Một đôi màu bạc Dạ Xoa sí che đậy phía trước, cầm cố Huyền Côn thân thể, khiến cho hắn không cách nào giãy giụa, một cái màu bạc đuôi rắn lúc này như trường mâu giống như, đâm vào Huyền Côn ngực, rút lấy hắn một thân tinh huyết!

"Không!"

Phía sau, rất nhiều người kêu to, muốn rách cả mí mắt.

Huyền Côn con mắt lờ mờ, nhìn Cửu Thiên Thập Địa bên này, từ lâu nói không ra lời, bởi vì sinh cơ đoạn tuyệt.

Cái kia màu bạc đuôi rắn không chỉ có đâm thủng hắn trái tim, còn từ trong cơ thể vọt vào bên trong xương sọ, cắn nát nguyên thần của hắn.

Phốc!

Cuối cùng, Huyền Côn thân thể nổ tung, hóa thành sương máu, hình thần đều diệt, không còn tồn tại nữa.

Nhưng là, tất cả mọi người đều không quên hắn được trước khi chết cái kia con mắt lờ mờ, ngóng nhìn Cửu Thiên Thập Địa bên này, hắn có chuyện muốn nói, muốn cáo biệt sao?

Thế nhưng, liền chết đi như thế rồi!

"Y theo năm đó quy củ, ta là người thắng, còn có thể ở lại chiến trường, ta còn muốn chiến!" Xà Dạ Xoa hung uy chấn thế, lộ ra đầy miệng trắng như tuyết răng nanh, nói như vậy nói.

"Cái này sinh linh quá yếu, không có trong truyền thuyết cái kia vô thượng bảo chủng, thực sự không đáng chú ý, cái kế tiếp người đừng làm cho ta thất vọng." Nó lạnh lẽo âm trầm nói rằng.

Cửu Thiên Thập Địa bên này, tất cả mọi người đều khí hỏng rồi, đặc biệt là cùng Huyền Côn người quen biết, đều sợi tóc dựng thẳng, nộ huyết sôi

trào, hận không thể muốn ngửa mặt lên trời thét dài.

"Huyền Côn..." Rất nhiều người kêu to cùng bi thiết.

Thạch Hạo nhìn thấy xa xa Tiên mai rùa mảnh phát sinh thanh quang, lại nên vì Xà Dạ Xoa lựa chọn đối thủ, hắn lập tức cất bước mà ra, hét lớn: "Chậm!"

Hắn ép tới đằng trước, nói: "Không có cần thiết như vậy tuyển đối thủ, ta bỏ ra tràng, một cái đánh ba cái, nếu như các ngươi vẫn là sợ sệt, ta một người đánh các ngươi mười cái, cần gì muốn mười tràng quyết đấu!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1325: Tàn Khốc Tử Chiến

Thạch Hạo thật sự chịu đựng không nổi rồi, trước kia cũng thì thôi, nhìn xem Hướng Phong, Xích Phát Thần Quân chờ tiền bối cao thủ chết trận, hắn giúp không được gì, hiện tại cùng thế hệ đối kháng, hắn có thể nào ngồi nhìn, muốn lập tức ra tay!

"Không có quy củ, sao thành phương viên!" Đối diện, một tiếng gào to, như là một mặt thiên cổ tại lôi động, quả thực muốn đem Thạch Hạo thần hồn triệt để nổ tung.,

Thời khắc mấu chốt, Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính tay áo phất một cái, phai mờ trong hư không tí ti từng sợi rung động, hóa giải loại này tai nạn tính hậu quả.

"Ngươi muốn tập sát đệ tử ta, muốn bức ta diệt ngươi giới một đời tuổi trẻ tất cả mọi người ư!?" Đại trưởng lão lạnh giọng nói.

"Ngươi làm không được. Mà ta chỉ là ở cảnh cáo hắn, quy củ đã định, ai đều không thể sửa đổi!" Đối diện, cái kia ba tôn như là hoá đá giống như thân ảnh ở bên trong, chính giữa sinh linh lạnh lùng mở miệng.

Thạch Hạo không việc gì, hắn Nguyên Thần cực kỳ cường đại, vừa rồi chỉ là chưa vững chắc, bị Đại trưởng lão hóa giải sau nguy nan về sau, hắn hai mắt thần quang như điện, nói: "Cái này là của ta một điều thỉnh cầu, dám ứng chiến hay không?"

Hắn chằm chằm vào Xà Dạ Xoa, còn có phía sau một đám tuổi trẻ sinh linh.

"Ngươi tính toán cái gì, không có ta cần hạt giống, dựa vào cái gì cho ngươi cơ hội? Bỏ đi!" Xà Dạ Xoa lạnh lùng đáp lại.

"Ngươi đương chính mình là ai, năm đó không cuối cùng Tiên Vương ấy ư, nói bừa lấy một địch tộc của ta chư vương?!"

"Chê cười, ngươi lấy cái gì đến cùng chúng ta tranh, không có bảo chủng, nhanh chóng tránh ra!"

Đối diện, một đám sinh linh phản ứng bất đồng, có người vui cười, hào không thèm để ý, có người lạnh giọng trách cứ, địch ý đậm, còn có đầu người đều không có giơ lên, đưa hắn bỏ qua.

"Quy củ tựu là quy củ, trừ phi ngươi có quấy nhiễu quy củ năng lực, nhanh chóng lui về phía sau, nếu không đừng trách ta sát sinh!" Dị vực một vị lão giả nói ra.

Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính thở dài, âm thầm truyền âm, lại để cho Thạch Hạo trở lại, quy củ đã thành, hôm nay không cách nào sửa đổi.

"Huyền Côn!"

Cửu thiên thập địa bên này. Rất nhiều người hô to, mang theo bi ý, nhất là từng tại Thiên Thần Thư Viện tu hành qua người, càng là thở dài không chỉ, một đời thiên tài cứ như vậy ảm đạm rồi biến mất.

"Đáng hận a!" Rất nhiều người nghiến răng nghiến lợi, Huyền Côn chết trận, còn bị đối phương khinh thị, làm nhục, tại đâu đó kêu gào, bọn hắn hận không thể lập tức ra tay.

Đáng tiếc, liền Hoang muốn đi quyết đấu đều bị bác bỏ rồi. Không thể vọng tự hành động, chỉ có thể chờ đợi Tiên Quy Giáp Phiến an bài đối thủ.

Thạch Hạo trong nội tâm phi thường không bình tĩnh, chiến huyết sớm đã nóng bỏng, hận không thể lập tức lên sân khấu, chưa từng có một lần như hôm nay như vậy khát vọng chiến đấu, cầu nguyện kế tiếp chính là hắn.

Nhưng mà, hắn thất vọng rồi, Tiên Quy Giáp Phiến chỗ đó thụy quang lượn lờ, Hỗn Độn Khí phiên cổn. Cuối cùng một miếng giáp phiến bay tới,

rơi vào Lữ Hồng phụ cận.

Ngắn ngủi yên tĩnh, Lữ Hồng cất bước đi ra, ánh mắt mọi người đều đã rơi vào trên người của nàng.

"Lữ Hồng. Ngươi phải cẩn thận!"

"Nhất định có thể chiến thắng nó, chém giết Xà Dạ Xoa!"

Đằng sau, một đám người hô, thật sự rất hi vọng Lữ Hồng thắng được. Giết cái kia Ngân Sí Xà Dạ Xoa, rất đáng hận rồi, rất nhiều người thậm chí nghĩ vi Huyền Côn báo thù.

Mặc kệ trước kia như thế nào. Phải chăng có mâu thuẫn, phải chăng tồn tại cạnh tranh, nhưng ở hôm nay tất cả mọi người cùng chung mối thù, tại thiên mệnh vận lựa chọn hạ đứng chung một chỗ, chờ mong có thể đánh gục dị vực hung đồ.

Lữ Hồng, đến từ Trường Sinh thế gia —— Lữ gia, trong cơ thể nàng có bừng bừng sinh cơ, hơn xa mặt khác tất cả mọi người, những nơi đi qua khô héo thổ địa đều phát ra chồi, trong sa mạc đều lục ý thông thông.

Có người nói, nàng tại đây một kỷ nguyên nếu như thuận lợi phát triển khí đến, đem hóa thành Sinh Mệnh nữ thần, hoặc có thể thành tiên.

"Hài tử, coi chừng a!" Lữ gia một ít trưởng bối hô, vì nàng lo lắng, thay nàng ngắt một thanh mồ hôi lạnh.

Đây cũng không phải là cửu thiên thập địa gian tu sĩ luận bàn, mà là sinh tử quyết đấu, theo bắt đầu đến bây giờ cơ hồ buổi diễn đều có người chết, quá tàn khốc rồi.

Lữ Hồng rất đẹp, đi thẳng về phía trước, tư thái thướt tha, màu da trắng nõn, đầu đầy tóc xanh phất phới.

"Ta cảm thấy, trong cơ thể nàng có một khỏa bảo chủng!" Xà Dạ Xoa

trong mắt ngân quang đại thịnh, cái đuôi trên mặt đất không ngừng phát, kềm nén không được kích động trong lòng.

"Ngươi trở lại." Nhưng mà, ngay một khắc này, dị vực một đạo cổ xưa thân ảnh truyền âm, mệnh lệnh Xà Dạ Xoa trở về.

"Vì cái gì, ta muốn cùng nàng một trận chiến, cái này là con mồi của ta!" Xà Dạ Xoa không phục, nhịn không được hô kêu ra tiếng.

"Ngươi tại nghi vấn ta sao?" Cái kia cổ xưa thân ảnh lạnh lùng mà hỏi.

"Không dám!" Xà Dạ Xoa run rẩy, sinh ra một thân mồ hôi lạnh, bởi vì tại dị vực cấp bậc sâm nghiêm, nó tuyệt đối không dám chọc nộ cái vị này cổ sinh linh.

"Ngươi là người thắng, còn có cơ hội lại ra tay, hôm nay khiến người khác cảm thụ thoáng một phát địch thủ đến tột cùng như thế nào, mỗi người có thể chiến." Vị lão giả kia nói ra.

Đây là muốn luyện binh, lại để cho dị vực tuổi trẻ Vương giả đều có cơ hội ra tay, lộ ra không chút nào kiêng kị, tựu là như vậy trực tiếp.

Cửu thiên thập địa bên này, mọi người sắc mặt khó coi, nhưng lại khó có thể nói ra cái gì, trước mắt tình thế so người cường, bọn hắn thua trận quá nhiều.

Xà Dạ Xoa trở về về sau, xa xa Tiên Quy Giáp Phiến sáng lên, xoẹt một tiếng bay ra một miếng óng ánh nhuận mảnh vỡ, rơi vào dị vực tuổi trẻ Vương giả gian, dẫn phát một mảnh tiếng kinh hô.

"Là ta, chọn trúng ta, ha ha, thật sự là vận khí!" Một cái cô gái tóc vàng tiếng cười không dứt, tư thái lay động, sau lưng Hoàng Kim lông đuôi sáng lên, như khổng tước xòe đuôi, thập phần sáng lạn.

Hoàng Kim Ma Điểu!

Tiên Quy Giáp Phiến sáng lên, chọn trúng nàng.

"Thật sự là vận xui, vì cái gì không phải ta?"

"Thật là đáng tiếc, trong truyền thuyết tánh mạng tiên chủng, rõ ràng cùng ta vô duyên!"

Mặt khác Vương giả tại phàn nàn, rất là bất mãn, nguyên một đám ảo não vô cùng.

Loại lời này, loại này tư thái, quả thực lại để cho cửu thiên thập địa tu sĩ sinh nộ, hồn nhiên không đưa bọn chúng để ở trong mắt.

Lữ Hồng đã đến chiến trường, phía sau Lữ gia mọi người tâm đều nâng lên cổ họng, thập phần lo lắng, tuyệt đối thật không ngờ đối thủ của nàng sẽ là Hoàng Kim Ma Điểu.

Cần biết, đây chính là kinh động qua không cuối cùng Tiên Vương một chủng tộc, năm đó đối với cửu thiên thập địa cao thủ đã tạo thành thật lớn tổn thương.

"Dâng lên tánh mạng chi loại, ta có thể tha cho ngươi khỏi chết!" Hoàng Kim Ma Điểu rất trực tiếp, nàng lúc này là nhân hình, đầu đầy Kim sắc sợi tóc rối tung, ánh sáng vô cùng, lời nói mang theo một cỗ sát ý.

"Năm đó, không cuối cùng Tiên Vương bị diệt ngươi tộc, không muốn vẫn có cá lọt lưới!" Lữ Hồng rất dứt khoát nói.

"Lớn mật, ngươi dám đề cái này cái cọc chuyện cũ!" Hoàng Kim Ma Điểu kinh sợ, cao gầy thân thể lay động, một bước tựu vọt tới, hướng Lữ Hồng công giết.

Hoàng Kim Ma Điểu nhất tộc đã từng bị diệt, không cuối cùng Tiên Vương năm đó cảm thấy chúng nguy hại quá lớn, dẫn theo tiên chung, một mình xông Dị Giới, đem cai tộc tổ địa hóa thành phế tích, giết cái triệt để.

Oanh!

Đại chiến bộc phát. Hoàng Kim Ma Điểu cùng Lữ Hồng giao thủ, vô cùng kịch liệt, cả hai đều quên cả sống chết, tại đâu đó chém giết.

Tiên khí tràn ngập, tánh mạng phồn vinh, tựu là trong hư không cũng là như thế, rất nhiều thần đằng cắm rễ Hư Vô gian, sinh trưởng ở Thiên Khung bên trên, phát ra Bảo Quang, chiếu rọi nơi đây.

Dây leo, thảo mộc chờ điên cuồng tăng vọt. Hướng về Hoàng Kim Ma Điểu quấn đi, càng có một mảnh màu xanh lá tánh mạng hải dương xuất hiện, mãnh liệt bành trướng, muốn đem Hoàng Kim Ma Điểu phong tại chính giữa.

"Oa!"

Ngay một khắc này, một tiếng đột ngột tiếng kêu truyền ra, lại để cho tánh mạng khí cơ gián đoạn, Lữ Hồng thân thể kịch liệt lay động, miệng lớn ho ra máu, Nguyên Thần ảm đạm.

Cái kia tiếng kêu rất chói tai. Rất khó nghe, Hoàng Kim Ma Điểu rốt cục đã phát động ra bổn mạng thần thông, quả nhiên là đáng sợ vô cùng.

Chỉ là minh thanh mà thôi, lại để cho nhân bảo thuật gián đoạn. Thần hồn bị thương, Nguyên Thần thiếu chút nữa băng khai!

Cái này là Hoàng Kim Ma Điểu chỗ đáng sợ, tiếng kêu vừa ra, đại sát tứ phương. Rất khó đối kháng. Nhất là tại đại quy mô quân đoàn chinh chiến ở bên trong, lực sát thương hội càng lớn, không khác biệt công kích. Khắp chiến trường đều tại bao phủ trong phạm vi.

"Lữ Hồng!"

Phía sau, rất nhiều người kêu to, vô cùng lo lắng, Lữ gia người càng là tim và mật đều hàn, hận không thể lập tức tiến lên cứu viện, thế nhưng mà dị vực một ít cổ xưa sinh linh tại giằng co, ai dám vọng động, bọn hắn hội hạ tử

thủ.

Bị loại này Ma Âm đánh trúng, động tựu là hội thần hồn tản ra, thân tử đạo tiêu, là đáng sợ nhất.

Lữ Hồng thân hình lay động, Nguyên Thần sáng lên, nàng ưu thế lớn nhất tựu là Sinh Mệnh lực cường đại, vì vậy kích thứ nhất nàng không có chết, ngao đi qua, hơn nữa điên cuồng ra tay, triển khai phản kích.

"Đáng tiếc, Lữ Hồng Sinh Mệnh lực rất cường, nhưng cũng bất thiện chiến." Có người nói nhỏ.

Tương đối mà nói, nàng đầy đủ cường đại, còn hơn Huyền Côn, nhưng là tương đối nàng cái kia siêu việt chúng Sinh Mệnh lực của con người mà nói, lực chiến đấu của nàng lại không thể độc bộ thiên hạ.

Lớp người già nhân vật cũng biết, tánh mạng chi loại tác dụng quá lớn, nhưng phần lớn thời gian dùng để phụ trợ, chậm chễ cứu chữa những người khác, thích hợp đoàn đội trong chiến đấu trợ giúp người khác.

Lữ Hồng rất trọng yếu, tương lai có lẽ sẽ phát ra tác dụng cực lớn.

Chiến đấu đang tiếp tục, rất rõ ràng Hoàng Kim Ma Điểu cũng không có khả năng lúc nào cũng phát ra cái loại nầy tiếng kêu, tiêu hao thật lớn, cho nên minh âm qua đi, nàng dùng mặt khác thủ đoạn quyết đấu, tạm thời yên tĩnh rồi.

"Oa!"

300 hiệp về sau, Hoàng Kim Ma Điểu rốt cục lần nữa phát ra một tiếng Ma Âm, xỏ xuyên qua Lữ Hồng, làm cho nàng miệng lớn ho ra máu, mi tâm rạn nứt, ngạch cốt xuất hiện từng đạo vết rách.

Lữ Hồng tao ngộ trọng thương, thần hồn bị hao tổn!

Nhưng là, nàng cố nén, lại giữ vững được xuống.

"Phốc!"

Thế nhưng mà, Lữ Hồng bị thương rất nặng, tại Hoàng Kim Ma Điểu điên cuồng công kích đến, lại liên tục ho ra máu.

600 hiệp về sau, đương Lữ Hồng dùng chính mình kinh thế Sinh Mệnh lực lần nữa dần dần chuyển biến tốt đẹp, sắp sửa phục hồi như cũ lúc, oa một tiếng, lại một lần đã nghe được Ma Âm.

Cứ việc Lữ Hồng đã dùng thần quang hộ thể, dùng phù văn thủ hộ ngạch cốt, bảo vệ đầu lâu, nhưng vẫn là ngăn không được, cái kia Ma Âm hóa thành rung động, làm cho nàng ngạch cốt vỡ vụn, suýt nữa vẫn lạc.

"Ta cũng không tin giết không được ngươi!" Đến nơi này một khắc, Hoàng Kim Ma Điểu cũng có chút cố hết sức rồi, thật không ngờ gặp được như vậy một cái đối thủ, Sinh Mệnh lực quá tràn đầy, có chút khắc chế nàng.

Đáng tiếc, Lữ Hồng không có gì cái thế sát phạt thủ đoạn, khó có thể nghịch thiên.

"Oa!"

Đến hiệp 900, Hoàng Kim Ma Điểu đột nhiên phát ra nhất sáng chói quang, nàng trực tiếp hiển lộ bản thể, hóa thành một chỉ dài hơn thước Kim sắc ma điểu, phát ra so dĩ vãng đều muốn cực lớn Ma Âm.

"Phốc!"

Giờ khắc này, không có kỳ tích phát sinh, Ma Âm xỏ xuyên qua Lữ Hồng mi tâm.

Hơn nữa, Kim sắc lông vũ bay vụt, chừng trên trăm căn, đâm vào Lữ Hồng toàn thân các nơi, làm cho nàng thẳng tắp ngã vào khô lạnh cổ chiến trường bên trên, huyết thủy không ngừng chảy xuôi.

"A..." Phía sau, rất nhiều người kêu to, Lữ gia người càng là nổi điên rồi,

muốn tiến lên.

Chiến đấu chấm dứt, như vậy kết thúc.

Xoẹt!

Một cỗ huyết quang vọt lên, Hoàng Kim Ma Điểu tuy nhiên mỏi mệt, nhưng vẫn là tại trước tiên động thủ, cướp lấy ra Lữ Hồng trong cơ thể một khỏa hạt giống, ẩn chứa vô tận sinh cơ!

Cái loại nầy tử muốn chạy trốn, nhưng lại bị nàng niệm một đoạn chú ngữ về sau, dần dần an ổn lại.

Cửu thiên thập địa bên này, mọi người nghiêm nghị, dị vực quả nhiên có nhằm vào đích phương pháp xử lý, có ứng đối sai sót, đối với hoàn mỹ cổ chủng nghiên cứu đã đến mức độ kinh người.

Xa xa, Tiên Quy Giáp Phiến sáng lên, ánh xanh rực rỡ tràn ngập.

Hoàng Kim Ma Điểu chấn động, một hồi vẻ sợ hãi, sắc mặt trắng bệch, bởi vì cùng nàng đối ứng cái kia khối Tiên Quy Giáp Phiến xuất hiện một vòng đỏ tươi, như máu tại tích, mà lại thượng diện có chữ viết.

"Ai... Ai họ Thạch?" Nàng thanh âm phát run, kêu to.

"Chết ký, tử cục!" Phía sau, chính là ba tôn như là hoá đá giống như cổ xưa sinh linh đều cả kinh, thật không ngờ trực tiếp nhìn thấy loại tình huống này, một người hô: "Trở lại, lảng tránh!"

"Ta họ Thạch!" Xa xa, Thạch Hạo nói nhỏ, như là dã thú tại gào thét, nộ phát cuồng loạn nhảy múa, hắn thật sự rất muốn lên sân khấu, lúc này đây nên hắn xuất thủ sao?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1326: Liên Tiếp Chết Trẻ

"Hài tử!" Lữ gia người tiến lên, bi gào thét, đau lòng gần chết, đem Lữ Hồng nhuốm máu thân thể đã đoạt trở về, vốn là Sinh Mệnh Khí Tức phồn vinh một đời mỹ nhân đã mất đi sinh cơ.

Thạch Hạo thực hận không thể lập tức lên sân khấu, lập tức ra tay, đem cái kia Xà Dạ Xoa còn ngẫu Hoàng Kim Ma Điểu chém rụng, đánh nát bọn hắn còn có tín niệm.

Hoàng Kim Ma Điểu hóa thành thân nhân, sắc mặt tái nhợt, thiếu khuyết huyết sắc, đầu đầy tóc vàng đều tại múa, nàng cực tốc lui về phía sau, nội tâm dị thường thấp thỏm lo âu!

Cùng nàng đối ứng Tiên Quy Giáp Phiến rõ ràng xuất hiện một mảnh màu đỏ sẫm, nhìn qua tiếp xúc mục tận tâm, làm cho nàng sợ, không thể không lui.

Lúc này không chỉ có Thạch Hạo tại cất bước, bên kia còn có một người đã ở động, đi thẳng về phía trước, là Thạch Nghị, cái này lại để ọi người khẽ giật mình.

Họ Thạch cao thủ trẻ tuổi, không chỉ có có Thạch Hạo, còn có một Thạch Nghị, Trọng Đồng người được xưng bất bại Thần Thoại.

Cái này vài năm đã qua, Thạch Nghị phi thường thấp điều, không có ai biết tu vi của hắn tiến triển, không biết thực lực của hắn như thế nào, bởi vì hắn cực nhỏ ra tay.

Bỗng nhiên, còn có một người phía bên trái phải nhìn quanh, cái này lại để ọi người lại là một hồi kinh ngạc.

Là Tần Hạo, hắn cũng tới, quan sát xa xa Tiên Quy Giáp Phiến, không biết là có hay không chọn hắn.

Rất nhiều người kinh ngạc, đến từ 3000 Đạo Châu tu sĩ tắc thì giật mình, lập tức minh bạch cái chỗ này cũng không chỉ là Thạch Hạo cùng Thạch Nghị hai người họ Thạch, còn có một người.

Tần Hạo, hắn là Thạch Hạo thân đệ đệ, rất được Tiên Viện một vị trưởng lão coi trọng, lúc này đang xem cuộc chiến.

Chỉ là tại loại này áp lực trong không khí, hắn cũng không có cùng huynh trưởng của mình Thạch Hạo nói chuyện, chỉ là cách rất xa nhẹ gật đầu, liền yên lặng chú ý chiến trường rồi.

Từ trước đến nay đến Đại Xích Thiên biên cương về sau, cửu thiên thập địa người không ngừng thất bại, anh kiệt chết lần lượt, lại để cho người cảm giác trong lòng trầm trọng, ít có người nhiều lời.

Xa xa, Tiên Quy Giáp Phiến lóng lánh, ánh xanh rực rỡ tràn ra, Hỗn Độn sương mù khuếch tán, chỗ đó phía chân trời bị giấu kín, hết thảy đều hỗn loạn.

"Ít có loại sự tình này phát sinh. Giáp phiến nhuốm máu, ý nghĩa vẫn lạc, thân chết non, đây là vận mệnh cảnh bày ra, sẽ xuất hiện tử cục!" Hắc Ám Thâm Uyên bờ. Dị vực một vị cổ sinh linh nói nhẹ.

Thập phần hiếm thấy, loại sự tình này cực ít phát sinh.

Tiên Quy Giáp Phiến đã từng là Vô Thượng chí bảo, có thể dùng đến xem bói, dự đoán thiên hạ đại thế, cá nhân vận mệnh chờ. Về sau nó trong chiến đấu, bị đánh đích tan vỡ. Trở thành tàn bảo, tác dụng đại giảm.

Bất quá ngẫu nhiên có khi nó cũng sẽ thông linh, tự chủ sáng lên, hiển hiện văn tự, báo trước ra một ít Thiên Cơ!

Đương cùng Hoàng Kim Ma Điểu đối ứng giáp phiến xuất hiện huyết

sắc lúc, một ít cổ xưa tồn tại sắc mặt đều thay đổi, bọn hắn biết rõ tình huống nguy cấp!

Đương một vị cổ xưa sinh linh triệu hoán cô gái tóc vàng về sau, nàng tốc độ thật nhanh, lui trở về, căn bản không dám ở trong tràng dừng lại dù là một lát. Sợ bị diệt lúc này.

Dị vực tuổi trẻ Vương giả đều ngạc nhiên, có chút không quá xác định, cái kia Tiên Quy Giáp Phiến dự đoán thật sự chuẩn xác không?

Bởi vì, cô gái tóc vàng tuy nhiên không tính là cái này trong đồng lứa cái thế cao thủ, nhưng tuyệt đối không tính yếu, đủ để được xưng tụng rất cường, nàng nếu không trở về, rõ ràng có lo lắng tính mạng!

Tiên Quy Giáp Phiến chỗ đó, theo cô gái tóc vàng rút đi, chỗ đó một hồi hỗn loạn. Hỗn Độn kịch liệt bốc lên, cùng Hoàng Kim Ma Điểu đối ứng giáp phiến huyết sắc ảm đạm.

"Ân, không đơn giản, giáp phiến không hề đỏ thẫm. Cứ như vậy hóa giải? Có chút cổ quái, sẽ không tại ngày sau trả lời a. Hoặc là nói, người kia cùng toàn bộ Hoàng Kim Ma Điểu nhất tộc có nguyên nhân quả." Dị vực một vị cổ xưa sinh linh nói ra.

Xoẹt!

Đúng lúc này, Hỗn Độn trong bay ra một cái khác khối Tiên Quy Giáp Phiến, phóng tới Thạch Hạo, thế nhưng mà hoi chút dừng lại. Đón lấy phi hành, đã đến Thạch Nghị chỗ đó.

"Ồ, chẳng lẽ là hắn?" Mọi người kinh dị.

Nhưng mà, nó còn không có ngừng, ngang trời mà qua, treo ở Tần Hạo hướng trên đỉnh đầu (hoàn mỹ thế giới 1338 chương).

Rất nhiều người khẽ giật mình, rốt cuộc là muốn lựa chọn ai?

Hưu!

Tiên Quy Giáp Phiến rơi xuống, xuất hiện tại Thánh Viện một vị đệ tử phụ cận, lập loè ánh xanh rực rỡ, lần này không hề bay đi, lập tức chọn trúng hắn!

Kết quả này vượt quá tất cả mọi người đoán trước, lại là Thánh Viện đệ tử, cùng Tam Thạch cũng không có quan.

"Bất thường." Dị vực một vị lão giả tự nói, hắn cũng không ngờ rằng là loại tình huống này.

"Chẳng lẽ nói người này phi thường cường đại?" Dị vực một đám tuổi trẻ Vương giả nguyên một đám nhíu mày, lộ ra vẻ trịnh trọng.

Tiên Viện, Thánh Viện, Trường Sinh thế gia lão ngoan đồng nhóm, cũng đều nheo lại con mắt, không biết tại nghĩ ngợi cái gì.

Này tế, Tiên Quy Giáp Phiến lần nữa lóng lánh, tuyển định dị vực một vị tuổi trẻ cường giả, đó là một cái tóc bạc nữ tử, liền đồng tử đều là Ngân sắc, dáng người rất cao, như một cây ngân liên chập chờn tới, tuy đẹp lệ, nhưng lại không người thưởng thức, bởi vì ánh mắt quá lăng lệ ác liệt rồi, như là hai khỏa Ngân sắc ngôi sao tại lóng lánh.

"Chiến!"

Thánh Viện cái này vị đệ tử rất dứt khoát, chủ động công kích, vận dụng bình sinh cường lực nhất lượng. Đây là một cái kỳ tài, chỉ vì chưa từng hành tẩu ở thế gian, uy danh còn chưa lộ ra, mạnh phi thường, sẽ không so Thích Cố đạo nhân yếu bao nhiêu.

Nhưng là, rất đáng tiếc, dị vực cái này tóc bạc nữ tử quá mạnh mẽ, so với Hoàng Kim Ma Điểu còn muốn đáng sợ, trận chiến đấu này lại để cho người không đành lòng mắt thấy.

Gần kề tựu hơn một trăm chiêu mà thôi, Thánh Viện vị thiên tài này vận

dụng một thân sở học, thiêu đốt tinh khí thần, đưa hắn chỗ nắm giữ các loại Bảo thuật đẩy hướng tuyệt đỉnh, nhưng vẫn là... Thất bại!

Cái này tóc bạc nữ tử tư thái thướt tha, động tác ưu mỹ, một bước cả đời liên, dưới chân phát ra Đại Đạo ánh sáng chói lọi, Ngân sắc phát tóc dài múa gian, tay phải một ngón tay điểm ra.

Một đóa tươi đẹp huyết hoa tách ra, Thánh Viện vị thiên tài này hai mắt mở to, đã mất đi thần thái, trán của hắn cốt chỗ đó xuất hiện một cái lỗ máu, ngửa mặt lên trời trồng té xuống.

Nữ tử cũng không ngừng lại, xoay người rời đi, nàng màu da tuyết trắng, lãnh diễm trong mang theo một đám khinh miệt chi sắc, chưa từng đem trận chiến đấu này coi như một sự việc.

"Quá yếu, loại người này cũng cân xứng làm tuổi trẻ Chí Tôn? Buồn cười!" Nàng quay người rời đi, lơ đãng liếc qua cửu thiên thập địa chỗ đó tuổi trẻ tu sĩ, rất là khinh miệt, xem thường.

Tất cả mọi người nắm chặc nắm đấm, rất cảm thấy biệt khuất, người của mình bị giết, vốn là đau nhức cùng thương, còn bị người như vậy chế ngạo, tất cả mọi người muốn nổi giận rồi.

"Ngươi tên gì?" Có người nhịn không được hét lớn.

"Ngân Linh, Kỳ Long Cổ Sơn Mạch bên trong Bạch Ngân Vương tộc, không phục sao?" Tóc bạc nữ tử rất kiêu căng, cũng rất mạnh thế, trực tiếp như vậy đáp lại.

Cửu thiên thập địa bên này, Trường Sinh thế gia một ít lão giả rùng mình, biết rõ cái này cổ xưa gia tộc, cai tộc có thể đem đối thủ hóa thành vi kim loại chất lỏng, có kỳ dị thần thông.

Thế nhưng mà, vừa rồi cái này tên là Ngân Linh nữ tử cũng chưa từng thi triển, cũng không có nhúc nhích dùng át chủ bài!

Trong tràng, cửu thiên thập địa nhân tâm đầu trầm trọng, liên tiếp ba trường rồi, chết đi ba người trẻ tuổi anh kiệt, còn chưa từng thắng một hồi. Thập phần tàn khốc.

Rất nhanh, Tiên Quy Giáp Phiến sáng lên, đã chọn thứ tư đối với người.

"Là hắn!"

Có người kinh hô, lúc này đây giáp phiến chọn trúng Tử Nhật Thiên Quân. Tuyệt đối cao thủ, nếu không có từng thua ở Thạch Hạo, hắn là một cái Truyền Kỳ, sinh ra lúc tựu cụ có dị tượng, Tử Hà lượn lờ mẫu thai. Như Đại Nhật đến thế gian.

Hắc Ám Thâm Uyên cách đó không xa, chỗ đó phát ra ken két thanh âm, mặt đất rất nhiều thạch đầu vỡ vụn, địch nhân xuất hiện.

Đây là một cái kỳ dị chủng tộc, nó có được con rết thân thể, hiện lên Ám Kim sắc, lạnh lùng mà cứng rắn, trăm chân xẹt qua, Cự Thạch chờ toàn bộ nghiền nát.

Bất quá, nó còn có một đôi nhân loại chân. Có thể đứng trên mặt đất hành tẩu, con rết bộ phận thân thể kéo ở phía sau, như là cái đuôi.

Hơn nữa, nó còn một cặp Đường Lang cánh tay, cũng hiện lên Ám Kim sắc, sắc bén như là hai thanh trường đao, phát ra rét lạnh hào quang.

Cái này quái vật, xem xét đã biết rõ mạnh phi thường, không phải bình thường sinh linh, con rết thân thể dựa vào một đôi Nhân tộc chân đứng thẳng. Thoạt nhìn phát hãi.

"Oanh..."

Thanh thế to lớn, Tử Nhật Thiên Quân ra tay, không có có lời nói thêm càng thừa thãi ngữ, khống chế vô cùng tử khí. Thi triển đại thần thông, công kích cái này sinh linh.

"Bang bang..."

Đầu kia đáng sợ sinh linh thân thể là một tiết một tiết, giống nhau con rết, lúc này Ám Kim thân thể như là thần kiếm tại minh, chói mắt vô cùng, mà lại con rết đủ tề động. Phát ra đáng sợ Thần Mang.

Nó bay lên trời, trực tiếp hướng Tử Nhật Thiên Quân đánh tới!

Xa xa, tất cả đại Trường Sinh thế gia người thần sắc nghiêm túc, một lời không nói, bởi vì vì bọn họ nhận ra loại sinh vật này, tuyệt đối đáng sợ, tên là Đường Ngô.

Đây là dị vực lãnh huyết Vương tộc, cai tộc từ trước đến nay sát phạt chi khí ngập trời, như là tới từ địa ngục quân vương, hung danh chấn cổ kim.

Cường như Tử Nhật Thiên Quân vận dụng tuyệt sát Bảo thuật, cái thứ nhất đối mặt đã bị phá giải, cái kia Đường Ngô giương động thân thể, Phá Toái Hư Không, đối chiến Đại Đạo phù văn, thân thể âm vang rung động, chắc chắn Bất Hủ!

Tất cả mọi người kinh hãi, cai tộc quá đáng sợ rồi, rõ ràng đánh bất động.

Xoẹt!

Đường Ngô nhanh như thiểm điện, nhân loại hai chân xê dịch, nó trực tiếp đã đến Tử Nhật Thiên Quân phụ cận, nâng lên Đường Lang cánh tay, phát ra Ám Kim thần quang, lập bổ mà xuống.

Động tác nhanh mà hung ác, quan trọng nhất là, nó Đường Lang cánh tay mang theo dị vực đại đạo khí tức, giống như là Thiên Băng, vô kiên bất tồi, áp chế vạn vật.

Loát một tiếng, khắp Thương Khung đều bị nó bổ ra rồi, một đao kia cắt đứt Thiên Địa, chỉ có sáng như tuyết đao mang lóng lánh, trở thành duy nhất.

Thật là đáng sợ, rất nhiều người đều hít một hơi lãnh khí, một đời tuổi trẻ người đều biến sắc, cái này chỉ Đường Ngô không hổ là hung hãn quân vương cấp sinh linh, quả thực không thể dùng lực địch.

Giờ khắc này, Tử Nhật Thiên Quân trong lòng trầm xuống, thi triển Tử Khí Đông Lai đại thần thông, hơn nữa vận dụng cái kia khỏa không rảnh cổ chủng, khiến nó ngưng tụ cùng hiển hóa.

"Đang!"

Một đao kia chém xuống, Hồng Mông Tử Khí chủng bị phách ở bên trong, kịch liệt lay động, tiếng vang điếc tai, mặc dù chỉ là bộ phận Hồng Mông Tử Khí ngưng tụ mà thành, nhưng là như trước đầy đủ cứng cỏi.

Thế nhưng mà, tại một đao kia chi nguy xuống, tử khí hay vẫn là tản ra bộ phận, tạm thời hiển hóa hạt giống bất ổn!

"Giết!"

Tử Nhật Thiên Quân nổi giận, đồng thời con mắt đều đỏ, không thể lại bại, hắn đã không có đường lui, còn muốn dựa vào một trận chiến này dựng nên vô địch tín niệm đấy.

Kinh thế đại chiến bộc phát, Tử Nhật Thiên Quân chưa từng có như hiện tại như vậy dốc sức liều mạng qua.

Lúc này đây, hắn đi lên sau ngay tại dành dụm lực lượng, muốn động dùng Hồng Mông Tử Khí chủng cao nhất lực lượng, hơn nữa bản thân tinh thần điều chỉnh đến đỉnh phong.

Có thể chứng kiến, trán của hắn cốt trước sáng như tuyết vô cùng, có một đoàn bạch diễm tại, cái kia là Linh Hồn Chi Quang, bày ra mạnh nhất Tinh Thần Lực.

Về phần nhục thể của hắn, tại rất nhỏ run rẩy, mở ra sở hữu tiềm lực, đem hết khả năng, ở chỗ này đại chiến Đường Ngô, muốn đem nó đánh chết

chiến trường trong.

Trận chiến này, kinh thiên địa quỷ thần khiếp, Tử Nhật Thiên Quân sử xuất tất cả vốn liếng, giết đến điên cuồng, tóc tai bù xù, chiến huyết.

Nhưng là, cái này đầu Đường Ngô quá mạnh mẽ!

Dù là tại hắn vận dụng Hồng Mông Tử Khí chủng lúc, đối phương cũng có cách phá giải, ngâm tụng một loại cổ chú ngữ, rõ ràng có thể làm nhiễu không rảnh cổ chủng uy thế.

Thậm chí, có một lần suýt nữa gián đoạn bảo chủng cùng Tử Nhật Thiên Quân liên hệ, lại để cho hắn chấn động.

Cửu thiên thập địa bên này, sắc mặt của mọi người đều thay đổi, ý thức được, thiên đại phiền toái xuất hiện, dị vực nhằm vào cổ chủng nghiên cứu ra một ít có thể thực hiện môn đạo!

Đến hiệp 800, Đường Ngô há mồm phun ra một mảnh ô quang, đây là bổn mạng của nó bí thuật, cái loại nầy quang ăn mòn vạn vật, lại để cho hư không sụp đổ, liền thời gian đều hỗn loạn rồi.

"Không tốt!" Đại Tu Đà bọn người thấp giọng hô.

Tử Nhật Thiên Quân bị áp chế rồi!

Cùng một thời gian, Đường Ngô tại dùng thần niệm ngâm tụng chú ngữ, chấn động Thiên Địa, quấy nhiễu Hồng Mông Tử Khí chủng uy thế, như là nhéo ở Tử Nhật Thiên Quân Mệnh Môn.

Phốc!

Đón lấy, sáng như tuyết ánh đao lóe lên, trường hồng quán nhật, một đao kia chém đứt Thiên Khung, mà Tử Nhật Thiên Quân cũng ở đây một dưới đao bị chặn ngang chặt đứt vi hai đoạn, máu tươi rơi.

Phanh!

Đường Ngô ra tay, cướp lấy ra Hồng Mông Tử Khí chủng, một thanh cướp đi.

Loát!

Sáng như tuyết đao sáng lóng lánh, nó lần nữa xuất đao, đem Tử Nhật Thiên Quân chém thành vài khúc, liền đầu lâu đều bị bổ ra rồi, tàn khốc mà vô tình.

Chiến trường yên tĩnh, không người nói chuyện.

Cửu thiên thập địa bên này cũng mất tiếng rồi, rất nhiều người khóe mắt đều muốn trừng liệt rồi, thế nhưng mà thì phải làm thế nào đây? Vẫn bại, lại một vị tuổi trẻ Vương giả vẫn lạc.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1327: Thạch Hạo Nộ XuấT

Máu và xương hận!

Rất nhiều người đều sắp phát điên, thế nhưng là khó có thể hống lên tiếng, liên tiếp bốn trường đại bại, bốn vị tuổi trẻ Vương giả phơi thây trên chiến trường, ngã vào trong vũng máu.

Mặc ngươi không cam lòng, có thể hiện thực liền như vậy đẫm máu.

Vào lúc này, tất cả mọi người đều cảm nhận được Tiên Cổ những năm cuối đời kia người có cỡ nào không cam lòng còn có tuyệt vọng, loại này chiến đấu kết quả khiến người ta bi phẫn.

Thậm chí, rất nhiều người lòng như tro nguội, cảm thấy phía trước một vùng tăm tối.

Được xưng ủng có vô địch cổ chủng người, đều như thế bại rồi, còn có hy vọng gì có thể nói? Tâm tuy rằng phẫn, có ai, thế nhưng là không nhìn thấy quang minh.

Từ những này chiến đấu bên trong, tất cả mọi người đều nhìn ra đầu mối, Dị Vực tuyệt đối mạnh mẽ, bất kể là cổ đại sinh linh, hay là đương đại tuổi trẻ Vương giả, mỗi một người đều giống như không thể chiến thắng Ma thần.

Trước kia, Thạch Hạo còn rất nộ, còn rất hận, nhưng hiện tại thần sắc hắn lạnh lùng, không nói câu nào, chỉ là lạnh lẽo nhìn chiến trường.

Hắn tâm chưa bao giờ có trầm trọng, làm sao đi chiến, dù cho hắn không sợ đối diện tuổi trẻ Vương giả, nhưng là thắng, còn muốn đối mặt càng nhiều người.

Hắn biết rõ, này một giới hoàn mỹ cổ chủng bị Dị Vực tìm ra kẽ hở, tìm được đối phó phương pháp, hậu quả nghiêm trọng đến cực điểm.

Có thể, ngày sau ít có người có thể cùng hắn kề vai chiến đấu.

Thạch Hạo trong lòng rét run, dù cho cho hắn thời gian, sẽ có một ngày hắn trưởng thành, cũng khả năng muốn một mình đối mặt vô số người, ít có chiến hữu có thể giúp đỡ.

Một người, độc chiến một vực? Cái kia phải cỡ nào đáng thương, không hiện thực!

"Quá yếu." Đường Ngô phun ra như vậy vài chữ, đánh vỡ chiến trường yên tĩnh, nó nhìn thi thể trên đất.

"Không!" Có người kêu to, đó là Tử Nhật Thiên Quân tộc nhân, còn có Tiên Viện trưởng lão, thật sự không đành lòng thấy cảnh này, rất nhiều người bi thiết.

"Chủ thượng!" Còn có một cái thư đồng, cũng ở tan nát cõi lòng kêu to.

Gió lành lạnh xẹt qua đại địa, cuốn lên một trận mùi máu tanh, để bên này mỗi người đều cảm nhận được một loại tuyệt vọng, còn có lạnh lẽo.

"Thiên vận ở chúng ta bên này." Dị Vực một vị cổ xưa sinh linh nói rằng.

Đường Ngô xoay người lúc, chợt phát hiện, với hắn đối ứng khối này Tiên Quy giáp phiến phát ra thịnh liệt hào quang, thụy khí cuồn cuộn.

"Thiên tượng đại cát!" Dị Vực thế hệ trước người vừa mừng vừa sợ.

"Cái kế tiếp đối thủ, sẽ dẫn đến ngươi đạo vận long dày, thực sự là hiếm thấy." Dị Vực một lão giả giải thích.

Bọn họ bên này rất nhiều người đều kinh ngạc, không nghĩ tới sẽ phát sinh chuyện như vậy.

Lại như là Hoàng Kim Ma Điểu đối ứng giáp mảnh nhuốm máu như thế, chuyện như vậy hiếm thấy, cái kia đại biểu đại hung, mà hiện tại thì lại vừa vặn ngược lại, là thụy tượng!

"Xèo!"

"Ta trước tiên mang ngươi bảo tồn." Vực sâu hắc ám bên, một lão giả xuất thủ, đem Hồng Mông Tử Khí chủng cầm cố, vời tới, cũng để Đường Ngô ở lại bên trong chiến trường.

"Thiên vận ở ta, người nào đi tìm cái chết?" Đường Ngô đối mặt Cửu Thiên Thập Địa tuổi trẻ kỳ tài, thập phần lãnh khốc, mục quang thăm thẳm, mang theo lãnh ý, còn có một loại khinh bỉ.

Với hắn đối ứng giáp mảnh ráng lành dâng trào, thập phần lóa mắt.

Tiên Quy giáp phiến thông linh, báo trước đại cát chi tượng.

Dị Vực một đám tuổi trẻ Vương giả mỗi một người đều cực kỳ ước ao, hận không thể thay vào đó, đi phía trước chinh chiến.

Chỉ là, bọn họ không dám làm bừa, Cổ Tổ đã lên tiếng, không người nào dám kết cục.

Cửu Thiên Thập Địa bên này, một phiến cất tiếng đau buồn, ráng lành bởi vì Dị Vực mà sinh, làm cho tất cả mọi người lần được đả kích, mấy người thân nản lòng thoái chí.

Ở khóc lớn trong tiếng, một đám người đem Tử Nhật Thiên Quân thân thể tàn phế nhấc đi, vì hắn ghép lại, nỗ lực tạo thành hoàn hảo thân thể.

Liền như thế đã chết rồi sao? Bộ tộc này người không cam lòng, chính là người ngoài cũng quả thực không thể tin tưởng, Tử Nhật Thiên Quân giáng sinh lúc, nhưng là nương theo một vòng tử sắc đại nhật a.

"Hài tử, ngươi quá để ý thắng bại, không cần như vậy? Có thể chính là

cái kia hạt giống hại ngươi a, nếu như không có nó, ngươi có thể đi càng xa hơn." Một lão giả thê lương thở dài, lão lệ lăn xuống.

Xoạt!

Tiên Quy giáp phiến phát quang, bay ra một mảnh vụn, lần thứ hai lựa chọn một người.

Đường Ngô không có rút đi, như vậy mang ý nghĩa đối thủ của hắn xuất hiện.

"Lại là hắn!"

Mọi người liếc mắt, nhìn một phương hướng.

Tần Hạo ngơ ngác sững sờ, hắn trở thành xuất chiến giả, bị tuyển chọn. Lúc này, hắn chiến y leng keng vang vọng, ngân quang xán lạn, trong cơ thể càng là phát ra đạo tiếng hót.

Chính là Dị Vực sinh linh cũng trông lại, theo dõi hắn.

"Hừm, hắn chiến y có gì đó quái lạ, rất có thể là Tiên Vương giáp mảnh vỡ luyện thành!" Dị Vực, một vị cổ xưa sinh linh lộ ra kinh sợ.

"Quái lạ, ở trong cơ thể hắn có... Một khối cốt, quá đặc biệt!" Vực sâu hắc ám bên, một vị Cổ Tổ mở miệng, phi thường giật mình, mi tâm của hắn lộ ra một chiếc mắt nằm dọc, càng nhìn thấu Tần Hạo trong cơ thể bí mật.

Rất nhanh, bọn họ tỉnh ngộ, lập tức rõ ràng, khối này cốt quá nửa là kỷ nguyên trước một cái nào đó vị đại nhân vật, ký gửi ở trong cơ thể hắn, còn có sinh cơ.

"Tạo hóa a, khối này cốt ghê gớm, chẳng trách Tiên Quy giáp phiến dị động, một khi giết hắn, liền có khối này cốt, có bí mật lớn!"

Bọn họ nói nhỏ, hiểu rõ nguyên nhân.

"Hận không phải ta xuất thủ!" Dị Vực một ít cao thủ trẻ tuổi đố kị, muốn thay vào đó, đổi đi Đường Ngô, đi săn giết Tần Hạo, do đó được cơ duyên lớn.

"Ha ha..." Đường Ngô thay đổi trước kia lãnh khốc, cất tiếng cười to, chỉ Tần Hạo, nói: "Ngươi, đến đây nhận lấy cái chết!"

"Ngươi, ta sẽ giết ngươi!" Tần Hạo tức giận, bước nhanh chân, về phía trước liền đi, hắn là một cái kiêu ngạo người, từ trước đây không ngừng cùng Thạch Hạo so với là có thể biết.

Đột nhiên, một cánh tay ngăn cản đường đi của hắn, phía trước một bóng người quay lưng hắn, như một vách núi, nằm ngang ở phía trước, ngăn trở hắn đường.

"Ca ca!" Tần Hạo thấp giọng kêu lên.

"Ngươi không được đi!" Thạch Hạo trầm giọng nói, hắn không có xoay người, mà là nhìn chằm chằm phía trước Đường Ngô.

"Ngươi này điếc không sợ súng người, muốn trở ngại ta thu được con mồi sao?" Màu vàng sậm Đường Ngô mục quang trở nên lạnh, đứng ở phía trước trên một tảng đá lớn, nhìn xuống Thạch Hạo.

"Ca ca, để ta đi giết hắn!" Tần Hạo nói.

"Ngươi tuổi tác còn nhỏ, tu vi không đủ, cần thời gian đi củng cố." Thạch Hạo nói rằng, cánh tay của hắn phi thường mạnh mẽ, nằm ở nơi nào, không chịu thả hắn đi qua.

Bởi vì hắn biết, chính mình đệ đệ nếu là đi vào, chắc chắn phải chết, sẽ không là Đường Ngô đối thủ, hắn không thể nhìn mình đệ đệ uổng mạng.

"Ta..." Tần Hạo muốn nói điều gì.

Thạch Hạo khoát tay chặn lại, không cho hắn nhiều lời, hắn đối mặt

chiến trường, nhìn về phía Đường Ngô, nói: "Ta là hắn huynh trưởng, để ta thế hắn xuất thủ, có thể hay không?"

"Chuyện cười, ngươi tính là thứ gì, dựa vào cái gì ngăn trở ta hoạch Tiên cốt, đi ra!" Đường Ngô cười lạnh nói, ngẩng lên đầu lâu, xem thường.

"Người này ai, thật coi mình là nhân vật nào sao, lại nhiều lần quấy rầy quyết chiến, thực sự là buồn cười, điếc không sợ súng."

Xa xa, Dị Vực tuổi trẻ Vương giả đều giễu cợt, ở nơi đó chế nhạo, xem thường Thạch Hạo, không đem hắn để trong lòng.

Chỉ có Hoàng Kim Ma Điểu một trận khiếp đảm, cảm giác từng trận sợ hãi, luôn cảm thấy diện đối với người này lúc, sinh ra một luồng phi thường cảm giác xấu.

Lúc này, Cửu Thiên Thập Địa bên này rất nhiều người cũng đều trông lại.

"Ca ca, ngươi đi đi, để ta đi qua!" Tần Hạo sắc mặt đỏ rực, xuyên thấu qua Thạch Hạo cánh tay, phẫn nộ nhìn đối diện những kia sinh linh.

"Không được!" Thạch Hạo vẫn không nhúc nhích, ngăn trở ở đây, ngăn trở đường đi của hắn.

"Người trẻ tuổi, ngươi coi nơi này là nơi nào, lại một lần quấy rầy, lần này ta như giết ngươi, người khác đều không lời nào để nói!"

"Ca ca, ngươi đi mau!" Tần Hạo muốn đi đường vòng đi qua.

"Ầm!" Thạch Hạo một phát bắt được cánh tay của hắn, để hắn khó có thể giãy giụa.

"Người trẻ tuổi, ngươi muốn chôn vùi ở đây sao?" Đối diện, Dị Vực nơi đó truyền đến mênh mông uy nghiêm.

Cũng trong lúc đó, Cửu Thiên Thập Địa bên này, Đại trưởng lão cũng

tỏa ra uy áp mạnh mẽ, đối chọi.

"Ta theo quy củ đến, các ngươi mời xem!" Thạch Hạo lớn tiếng nói.

Đồng thời, hắn đối với Tần Hạo truyền âm, nói: "Toàn lực kích hoạt ta đưa cho ngươi Chí Tôn cốt!"

"Ca ca!" Tần Hạo nhìn hắn.

"Nhanh, không muốn trì hoãn thời gian!" Thạch Hạo trách mắng.

Tần Hạo khúc mắc sớm đã mở ra, đối với Thạch Hạo không lại giống như năm đó như vậy chống cự, hắn nghe vậy nghe theo.

Xoạt!

Một đoàn ánh sáng thần thánh vọt lên, cực kỳ xán lạn, Chí Tôn phù văn lan tràn, khí tượng kinh thương vũ.

Cùng lúc đó, Thạch Hạo cũng kích hoạt trong cơ thể Chí Tôn cốt, để một cái nào đó loại thiên phú thần thông cấp tốc thức tỉnh, hai người khí tức càng hoàn toàn tương tự.

Trong cơ thể bọn họ, đều chảy xuôi đồng nhất loại Chí Tôn huyết, còn có đồng nguyên Chí Tôn cốt.

Thạch Hạo tổng cộng có ba loại thiên sinh bảo thuật, đã từng đưa cốt với Tần Hạo, vì vậy có một loại bảo thuật trùng sinh với trong cơ thể hắn.

Xoạt!

Thời khắc này, huyền trên không trung khối này Tiên Quy giáp phiến rung động, bị Thạch Hạo một cái chộp vào trong tay, vẫn như cũ đang phát sáng, tại chỗ tuyển chọn hắn.

Thạch Hạo thở phào nhẹ nhõm, cùng hắn suy đoán giống như vậy, thành công!

"Ngươi lui về phía sau!" Thạch Hạo đối với mình đệ đệ nói rằng.

"Ca ca!"

"Trở về, nơi này do ta đến!" Thạch Hạo thần sắc nghiêm túc, lời nói rất nặng, mệnh lệnh hắn lập tức lui về.

Thời khắc này, tất cả mọi người đều đờ ra, này Tiên Quy giáp phiến làm sao còn có thể như vậy, chọn lựa một người, lại còn có thể biến sao?

Mọi người ngạc nhiên, chính là Dị Vực bên kia sinh linh cũng đều ngoác mồm lè lưỡi, hoàn toàn không còn gì để nói.

Tần Hạo muốn kiên trì chính mình đi một trận chiến, nhưng là bị Thạch Hạo quát mắng, cuối cùng cúi đầu, nghe theo hắn mệnh lệnh, về phía sau đi đến.

"Ca ca, ngươi phải cẩn thận!"

"Yên tâm đi, ta sẽ không sao, nên bọn họ cần cẩn thận!" Thạch Hạo lấy yên lặng còn có tự tin ngữ khí nói rằng.

Tần Hạo rút đi, Thạch Hạo buông tay ra chưởng, khối này Tiên Quy giáp phiến cũng không bay đi, phát ra hào quang màu xanh, soi sáng ở trên người hắn, xác nhận đã chọn lựa hắn.

"Tại sao lại như vậy?" Dị Vực một ít tu sĩ không rõ.

"Bọn họ là huynh đệ, mà lại có đồng nhất loại sức mạnh huyết thống, thập phần hiếm thấy, đồng thời vừa nãy khí tức hoàn toàn tương tự, ngang ngửa một người." Một vị tuổi già sinh linh giải thích.

Thạch Hạo nhanh chân đi về phía trước, lần này Dị Vực không người phản đối, ai cũng không nghĩ tới sẽ phát sinh chuyện như vậy.

"Hoang, ngươi nhất định phải thắng a!" Ở phía sau, có người hô.

Thất bại quá nhiều, liên tiếp mấy vị chí tôn trẻ tuổi vẫn lạc, để rất nhiều người đều biệt một cái uất khí, đã sắp muốn thổ huyết, khát vọng một thắng, bức thiết hi vọng quét qua xu hướng suy tàn.

Thạch Hạo ra trận, để rất nhiều người đều sinh ra một luồng hi vọng, bởi vì biết hắn mạnh phi thường!

Bất quá, vẫn có không ít người trong lòng không đáy, thất bại nhiều trường, thấp thỏm trong lòng, mà đối với Thạch Hạo cũng không phải thật sự là triệt để hiểu rõ, sợ hắn cũng bại vong.

Thời khắc này, tất cả mọi người thập phần căng thẳng.

Bên trong chiến trường, Đường Ngô dưới chân cự thạch rạn nứt, sau đó nổ nát, nó lấy nhân loại hai chân đứng trong hư không, rết thân thể bán lập, mục quang băng hàn.

"Ngươi dám phá hoại ta cơ duyên lớn, ta phải đem ngươi phân thây, ngươi này không biết trời cao đất rộng đồ vật!" Đường Ngô rất tức giận, sắc mặt âm lãnh.

"Ngươi lập tức liền muốn chết rồi!" Thạch Hạo rất thẳng thắn nói rằng.

Đường Ngô cười to, tràn đầy trào phúng vẻ, nói: "Các ngươi này một giới người đã chết một cái lại một cái, đều là cái gọi là thiên kiêu, tính là cái gì, ngươi cũng như thế, dưới cái nhìn của ta, chẳng là cái thá gì!"

"Ha ha..." Phương xa, Dị Vực một đám tuổi trẻ Vương giả đều cười to không ngớt.

"Ta, nếu đứng ở phiến chiến trường này, liền muốn giết các ngươi toàn bộ!" Thạch Hạo yên lặng mà lạnh lùng nói rằng, lời nói chấn động thiên địa, như lôi âm đang kích động.

Xa xa, có một cái thư đồng quỳ xuống, hướng về phía Thạch Hạo dập đầu, nói: "Hoang, ta cầu ngươi, nhất định phải giết chết cái kia con ngô

công!"

Hắn là Tử Nhật Thiên Quân thư đồng, từng rất căm thù Thạch Hạo, mà hiện tại lại mang theo nước mắt, quỳ ở đó, chân thành xin lỗi, chăm chú dập đầu, bao hàm cảm tình, nói: "Đi qua, ta sai rồi, cầu ngươi, vì ta chủ thượng báo thù, giết hắn!"

Nói xong lời cuối cùng, hắn gào lên đau xót, sau đó lên tiếng khóc lớn.

Mặc kệ hắn đi qua làm sao, thời khắc này hắn là trọng tình cảm, vì là Tử Nhật Thiên Quân mà thương, hướng về Thạch Hạo cầu viện, hi vọng vì chính mình chủ thượng báo thù.

"Được, ta đáp ứng ngươi, ngay ở hôm nay, chính là ở đây, ta giết nó!" Thạch Hạo quát lên.

"Chỉ bằng ngươi, vọng tưởng giết ta, đừng nằm mơ, xem tình trạng của ngươi, đều đang phát run!" Đường Ngô cười lạnh nói.

Không riêng là nó, những người khác cũng đều nhìn thấy, Thạch Hạo hai tay ở hơi run, thậm chí thân thể cũng như này, bất quá tất cả mọi người đều hiểu, này không phải sợ hãi, mà càng như là một loại ngột ngạt sau phóng thích.

"Ta chưa từng có một khắc như hiện tại như vậy cảm giác trạng thái hài lòng, rốt cục... Có thể xuất thủ! Thân thể của ta ở hưng phấn, đang run rẩy!" Nói xong lời cuối cùng, Thạch Hạo rống to lên, mái tóc dài màu đen ở loạn vũ, giống như một vị Ma vương cái thế, một luồng sát khí ngập trời lao ra, bao phủ trên trời dưới đất!

Lúc này, hắn so với Dị Vực tu sĩ còn hung cuồng, mở rộng hai tay, ngửa đầu nhìn trời, gầm hét lên: "Hôm nay, ta một người muốn giết các ngươi toàn bộ, tới một tên ta giết một tên, tới một đôi ta giết một đôi, chém hết các ngươi thế hệ tuổi trẻ người!"

Đi kèm lời nói như thế này, hắn chu vi xuất hiện từng đạo từng đạo to

lớn thiểm điện, quán thông trên trời dưới đất, cùng tiếng nói của hắn cộng hưởng, có một toà lại một tòa thật to Lôi Trì hiện lên, đây là thiên địa kỳ cảnh, không phải đang sử dụng bảo thuật, âm thanh ở toàn bộ thiên địa vang vọng!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1328: Xé Địch Thủ

Đi kèm tiếng gào, thập phương đều rung động, từng đạo lại từng đạo lôi điện thác nước, từ trên vòm trời buông xuống, cảnh tượng kinh người!

Thạch Hạo hai hàng lông mày dựng thẳng, đầu đầy sợi tóc màu đen phấp phới, sát khí ngút trời, lúc này, hắn khát vọng chiến một trận, ước ao tắm rửa địch huyết mà sinh, rửa sạch uất khí.

"Ha ha..." Đường Ngô cười to, nó cũng không e ngại, lập thân ở trong hư không, rết thân thể lấp loé lạnh lẽo ánh kim loại, một đôi đường lang cánh tay sáng như tuyết như thiên đao hoành không.

Tiếp đó, Đường Ngô nhìn xuống mặt đất Thạch Hạo, khinh bỉ nói rằng: "Buồn cười, ngay ở vừa nãy, các ngươi tu sĩ thế giới này từ chu đáo thiếu một cái lại một cái phơi thây nơi đây, nằm rạp ở chúng ta dưới chân, đều là người thất bại, không đỡ nổi một đòn, ngươi còn dám vọng ngôn giết ta? Lưu huyết còn chưa đủ sao, thấp kém bộ tộc, lấy cái gì theo ta tranh, ngươi làm sao cùng ta đấu, các ngươi quá yếu!"

Xa xa, Dị Vực đám kia vua của tuổi trẻ giả cũng đều bắt đầu cười lớn, mấy người lộ ra vẻ khinh bỉ, ở nơi đó lời lẽ vô tình, lớn tiếng chế nhạo.

"Xác thực rất buồn cười, từ xưa đến nay, các ngươi vẫn luôn là người yếu, chưa từng có vượt qua, cũng dám rít gào? Này giống như trên mặt đất một con đáng thương côn trùng đối với Cửu Thiên một con Thiên Long rống to, uy hiếp, hữu dụng không? Chỉ có thể có vẻ buồn cười, thấp kém!"

Loại này ngôn ngữ rất chói tai, bọn họ xem thường này một giới sinh linh, hồn nhiên không để vào trong mắt, vô cùng nghiêm trọng địa làm nhục ở đây người tôn nghiêm.

Dùng côn trùng cùng Thiên Long so sánh, đây là thế nào một loại tỉ dụ, thực sự là quá đáng, để Cửu Thiên Thập Địa một đám người trẻ tuổi cảm thấy thập phần khuất nhục.

"Nói xong chưa, đây là các ngươi di ngôn, ta giết xong này con ngô công, chờ các ngươi kết cục, tới một người giết một người, dám đến đây sao?" Đây là Thạch Hạo lạnh lẽo đáp lại.

Đối diện một đám tuổi trẻ Vương giả mục quang u sâm, rất nhiều người lạnh lùng nhìn hắn, sát khí tràn ngập, bên trong chiến trường một ít mấy trăm ngàn cân, hơn triệu cân cự thạch ở vô hình trường vực ảnh hưởng phiêu lên, sau đó nổ lớn bạo khai, bụi đá bay khắp trời.

Những người này không nói gì, thế nhưng thái độ đủ để cho thấy tất cả.

Nếu để cho bọn họ cơ hội ra trận, nhất định phải đi giết Thạch Hạo, trực tiếp giết đi. Từ xưa tới nay thế giới một bờ khác sinh linh vẫn đại thắng, có quá mạnh mẽ cảm giác ưu việt, từ đi qua đến hiện tại, chưa bao giờ có người có thể làm trái bọn họ, đối kháng giả đều thương, toàn bộ diệt.

Trước mắt cái này tên là Hoang thiếu niên, tự từ vừa mới bắt đầu đến hiện tại vẫn đang gây hấn với, với bọn hắn đối chọi gay gắt, biện pháp tốt nhất chính là xoá bỏ!

"Đường Ngô, ngươi còn không ra tay giết hắn, thật sự rất nguyện ý nghe một cái thấp kém sinh linh ở nơi đó cuồng ngôn sao?" Có người lạnh lùng nói rằng.

"Tu hành quá khô khan, hiếm thấy có người dám đối với ta chờ vọng ngữ, mà để hắn không biết trời cao đất rộng, khi thật sự tiêu diệt lúc chẳng phải càng có mùi vị." Đường Ngô cười nói.

Khẩn đón lấy, hắn lại khôi phục lãnh khốc, cùng đánh giết Tử Nhật Thiên Quân lúc khí chất như thế, từng bước từng bước ở trong hư không bước lên phía trước áp sát.

"Trò chơi săn giết chân chính bắt đầu rồi!" Nó sắc mặt âm hàn nói rằng, một cánh tay hóa thành sáng như tuyết thiên đao, chỉ về Thạch Hạo.

Có thể nói, nó hết sức tự phụ, chưa bao giờ nghĩ tới sẽ bại, cường thế mà ra, coi vùng thế giới này chí tôn trẻ tuổi làm một đám chờ đợi đánh giết rất súc.

"Muốn chịu chết liền đến!" Thạch Hạo rất lạnh nhạt nói rằng, hắn nắm quyền ấn, cả người tỏa ra một luồng thanh huy, chiến huyết dần dần sôi trào.

"Thiên vận ở ta, liền Tiên Quy giáp phiến đều đang vì ta tỏa ra ráng lành, kết quả đã được quyết định từ lâu." Đường Ngô hờ hững nói rằng, giơ cánh tay lên, muốn chém thẳng phía trước địch thủ.

"Hả?" Lúc này, rất nhiều người ngạc nhiên, ngơ ngác nhìn Tiên Quy giáp phiến, đều có chút đờ ra.

Cùng Đường Ngô đối ứng giáp mảnh, giờ khắc này dĩ nhiên ráng lành hoàn toàn ẩn đi, có chút u ám, đã không còn ráng lành bốc lên, trực tiếp thay đổi.

"Đây là làm sao? Tại sao lại như vậy, mới vừa rồi còn có xán hà!" Rất nhiều người ngạc nhiên, biến hóa không khỏi quá đột nhiên, vừa muốn giao thủ, làm sao liền thay đổi?

Này có chút không giống bình thường, đầu tiên là xuất chiến ứng cử viên thay đổi, tiếp theo liền điềm lành đều biến mất, Tiên Quy giáp phiến ánh sáng thần thánh biến mất, này rất quỷ dị!

Đường Ngô hơi thay đổi sắc mặt, nó mới nói xong, Thiên vận ở nó, có thể kết quả lúc này liền thay đổi, điều này làm cho nó trong lòng rất không thoải mái, mục quang nham hiểm.

"Nhân tộc, ngươi có thể đi chết rồi, thấp kém bộ tộc, liền như ngươi tổ tiên như vậy, nằm rạp ở chúng ta dưới chân đi!" Đường Ngô lớn tiếng quát.

Xoạt!

Cánh tay phải của nó huy động, đường lang đao quá rực rỡ, rọi sáng bầu trời, hướng về Thạch Hạo chém tới, như Địa ngục đột nhiên xuất hiện, cắt đứt này giới, tinh lực cuồn cuộn.

Đây là Đường Ngô sát niệm, tuyệt thế ánh đao sáng như tuyết chói mắt, cũng đi kèm huyết quang, hận không thể lập tức đem Thạch Hạo cắn nát!

Coong!

Thạch Hạo thân thể căng ra đến mức thẳng tắp, đứng ở nơi đó, tay phải nắm quyền ấn, phát ra một bó hừng hực lôi quang, đánh vào đường lang trên đao, lạnh lẽo hàn quang chói mắt thiểm điện đồng thời ở đây bạo khai, yên hà quyển trời xanh, thiên địa bạo khai!

Chiêu thức này đại đối quyết, bạo phát quá mạnh mẽ!

Làm bình tĩnh lại lúc, hào quang biến mất, Đường Ngô lập thân ở trong hư không, nhìn xuống phía dưới, hung khí cuồn cuộn.

Nhưng mà, trên mặt đất, Thạch Hạo đứng ở nơi đó, không hề động một chút nào, tương tự không có bị thương, rất sinh đứng ở nơi đó, chưa từng chịu đến xung kích.

"Đường Ngô, này không phải phong cách của ngươi, đang ra tay lưu tình sao?" Có người bất mãn.

Đường Ngô chỉ là đang thăm dò, còn có bảo lưu, nó rết thân thể vang lên kèn kẹt, mỗi một tiết đều lấp loé ánh sáng vàng sậm, mạnh mẽ mà cứng rắn.

"Ngươi để ta thất vọng rồi, còn lâu mới có được ta nghĩ tượng mạnh mẽ, ta sẽ không lưu tình, tất cả chấm dứt ở đây!" Đường Ngô nói với Thạch Hạo.

Vừa nãy, nó tuy rằng ngông cuồng, nhưng nhưng vẫn rất cẩn thận, hiện tại hơi hơi thăm dò sau, nó cảm thấy không có cần thiết, ngược lại là muốn

một trận chiến, không hề bảo lưu, toàn diện bạo phát.

Xoạt!

Đường Ngô bắn như điện mà đến, toàn bộ thân thể cung, nhanh quá thiểm điện, vồ giết về phía Thạch Hạo, há mồm phun ra một phiến ô quang, ăn mòn vạn vật, mà cánh tay phải hóa thành thiên đao, hướng về Thạch Hạo đầu lâu bổ tới.

Đây là đòn đánh mạnh nhất, trước đây không lâu Tử Nhật Thiên Quân chính là bị ô quang cầm cố, bị thiên đao chém ngang hông, vì vậy mà vẫn lạc.

Răng rắc!

Thời khắc này, đáng sợ tiếng vang truyền đến, này hư không ở đổ nát, bởi vì Đường Ngô thân thể thật đáng sợ, chỗ đi qua, không gian sụp đổ, thời gian hỗn loạn.

Nó lúc này không gì không xuyên thủng!

Đây là nó trong khoảng thời gian ngắn tích tụ sức mạnh, có thể gọi là đòn mạnh nhất, muốn ở trong chớp mắt giết địch!

Hống!

Đất rung núi chuyển, Thạch Hạo rống to lên tiếng, hắn nhảy lên một cái, chân chính động thủ, chính là chờ đợi thời khắc này.

Bởi vì, hắn muốn lập uy, muốn trong thời gian ngắn nhất sát phạt đối thủ, muốn lấy tàn sát này giới khuất nhục, muốn tiến hành lớn nhất lực xung kích chấn nhiếp.

Thạch Hạo chu vi, một phiến lại một phiến quang diễm dựng lên, hắn như tắm rửa Tiên gia Đạo hỏa chiến Tiên, con mắt lấp lánh có thần, lượng như tinh thần, mà bên ngoài cơ thể bị hừng hực thần hà nhấn chìm, quá rực

rỡ.

Ngoài ra, trong cơ thể hắn các loại cửa mở ra, lấy thân làm chủng, ngưng kết thể nội tiềm lực, diễn hóa thành thanh huy, hình thành màn ánh sáng, hóa thành một cái vòng tròn, bao phủ hắn, sáng loá.

Quang diễm còn có vạn pháp bất xâm chùm sáng, để Thạch Hạo xem ra thần thánh mà mạnh mẽ, giống như dục hỏa trùng sinh Trích Tiên, toả ra sức mạnh vô địch.

Khách!

Thiên địa vặn vẹo, băng khai, không chịu nổi loại này trường vực.

"Ầm!"

Đất trời rung chuyển, Đường Ngô phun ra ô quang vô pháp phá tan Thạch Hạo bên ngoài cơ thể thần hoàn, bị cái kia chùm sáng tiêu diệt, chân chính vạn pháp bất xâm.

Mà khi Đường Ngô cánh tay hóa thành thiên đao về rơi xuống lúc, Thạch Hạo đồng dạng không có tránh né, mà là phát động đòn đánh mạnh nhất, tay phải hiện lên Côn Bằng phù văn, Lôi Đế phù văn, Liễu Thần hoa văn các loại, giao hòa vào nhau, chí cường vô cùng!

Cái tay kia, trực tiếp đón lấy sáng như tuyết thiên đao!

Đây là ở cứng đối cứng, nếu là thất bại, sẽ bị chém rơi bàn tay, đây là khốc liệt nhất đối quyết.

Bình thường người chắc chắn sẽ không như vậy, nhất định sẽ kiêng kỵ lẫn nhau, không thể nhanh như vậy tiến hành lưỡng bại câu thương chiến đấu.

Thạch Hạo làm như vậy, một là có tự tin, hai là muốn tốc chiến tốc thắng, muốn trong thời gian ngắn nhất kết thúc chiến đấu, bởi vì loại này hào

không né tránh phương thức chiến đấu, có thể hóa mấy trăm hiệp, thậm chí ngàn chiêu, với một sát na, với một chiêu hoàn thành.

Bởi vì, như vậy ngạnh kháng, thắng chính là thắng, thua chính là thua, đơn giản mà trực tiếp.

Đường Ngô, ánh mắt lạnh lùng, nó không nghĩ tới Thạch Hạo với hắn liều mạng, là một bộ ngọc đá cùng vỡ đấu pháp, để nó cười gằn không ngớt.

"Thân thể ta, cánh tay của ta, kiên cố bất hoại, dám so với ta bính thân thể, như vậy đối đầu ta, muốn chết!" Đây là Đường Ngô lòng tự tin.

Thời khắc này, trong thiên địa ngột ngạt, tất cả mọi người đều ở nhìn chằm chằm nơi đó, nhìn kỹ bên trong chiến trường giao chiến hai người.

Cửu Thiên Thập Địa bên này, rất nhiều người căng thẳng tới cực điểm, liền hô hấp đều muốn đình chỉ, sắp sửa nghẹt thở, bởi vì nội tâm quá mức thấp thỏm, chỉ lo Thạch Hạo bị giết.

"Muốn thắng a!"

"Không thể lại bại rồi, đánh chết con này hung cuồng rết đi!"

Mấy người trong bóng tối cầu khẩn, khát vọng một phen thắng lợi, dùng để gột rửa sỉ nhục, dựng nên tự tin.

Dị Vực phía bên kia, những kia tuổi trẻ Vương giả đều ở nhìn chằm chằm, mật thiết nhìn kỹ, lúc này không người nói lung tung, chân chính thời khắc mấu chốt đến, liền những người này đều có chút sốt sắng, tâm linh không thể yên tĩnh.

Rực rỡ một đao, sáng như tuyết đao quang kinh thế, đem thiên khung chém thành hai khúc, cảnh tượng kinh hãi người!

Mà thời khắc này, Thạch Hạo nghênh đón cái tay kia sẽ không có như vậy xán lạn, chỉ có từng tia từng sợi Hỗn Độn khí, cùng với một ít huyền ảo

phù hiệu đang lưu chuyển, có chút mơ hồ.

Thạch Hạo gào to, tay phải hóa thành chưởng đao, cùng đường lang cánh tay tao ngộ, hai người đụng vào nhau, chân chính huyết nhục tương bính, sinh tử ngạnh kháng.

Kết quả làm sao?

Tất cả mọi người tim đều nhảy đến cổ rồi, lúc này triệt để yên tĩnh, mỗi người đều nội tâm có chút kinh hoảng, kết quả muốn công bố.

Phốc!

Huyết nhục phá nát âm thanh phát ra, để rất nhiều người kêu to, như là người lạc vào cảnh giới kỳ lạ, là bọn họ ở trải qua một hồi quyết chiến sinh tử.

Ở huyết quang vọt lên lúc, Thạch Hạo ngạo nghễ mà đứng, không có bị hao tổn.

Mà Đường Ngô mặt vặn vẹo, đau nhức khó nhịn, cánh tay phải của nó hóa thành thiên đao bị tay của đối phương chưởng miễn cưỡng chém đứt, vì vậy có rất nhiều máu bắn lên.

Đây là cỡ nào đáng sợ?

Đường Ngô cánh tay, được xưng tuyệt thế một đao, kết quả lại bị người tay không chém đứt, đây là một lần đáng sợ giao chiến!

"A..." Đường Ngô rống to, toàn bộ cánh tay phải đều bị đánh đoạn, máu tươi chảy cuồn cuộn.

Nó khó có thể tin tưởng được, tự thân sẽ bại, rơi vào hạ phong, có người lại hủy diệt rồi nó một cái trọng yếu đường lang cánh tay.

Hai đại cao thủ nếu như tiến hành bình thường đối quyết, không biết muốn chiến đấu bao nhiêu lần hợp, trong thời gian ngắn khẳng định vô pháp

kết thúc.

"Tốt, trảm tốt, đánh gãy cánh tay của nó, giết chết sự oai phong của nó!" Rất nhiều người rống to, uất ức quá lâu, nhìn thấy cái kia ngông cuồng tự đại Đường Ngô tao ngộ như vậy trọng thương, tất cả mọi người đều sôi trào.

"Chạy đi đâu!"

Thạch Hạo hét lớn, bởi vì nhìn thấy Đường Ngô xoay người muốn chạy trốn, hắn thả người trong hư không, truy sát Đường Ngô.

"Xoạt!"

Đường Ngô huy động thân thể ấy, rết thân thể giống như roi, hướng về Thạch Hạo nơi đó phản đánh mà đi, hư không băng khai.

Ầm!

Thạch Hạo một phát bắt được rết vĩ, đưa nó nói ra trở về, lực có thể bạt núi, hai tay của hắn từng người nắm lấy bộ phận rết khu, sau đó mạnh mẽ xé một cái!

Phốc!

Máu bắn tứ tung, Đường Ngô rết thân thể bị xả đoạn, Thạch Hạo chuyện này quả thật là Bá Vương tư thái, cái thế chi dũng, tắm rửa máu tươi mà cuồng!

Lúc này, hắn mái tóc màu đen, ở nơi đó loạn vũ, bị máu tươi bắn lên, ướt nhẹp, mục quang tựa như tia chớp hừng hực!

Mạnh mẽ Đường Ngô, lại vào lần này ngạnh kháng bên trong, khiến người ta sống sờ sờ cho xé ra, chấn kinh rồi tất cả mọi người.

"A..." Đường Ngô ở rống to, nhuộm huyết, ở gào thét.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1329: Người Kế Tiếp

Huyết tương rất đậm, con rết màu vàng sậm thân thể đánh ra, ở trong hư không bốc lên, Đường Ngô thân thể bị xả vì là hai đoạn, đau nhức để nó khó có thể chịu đựng.

Xoạt!

Nó nửa thân trên chạy trốn, tránh thoát đi ra ngoài, vì thế nó trả giá thật lớn, chính mình lại đoạn hạ xuống một đoạn thân thể, thương càng thêm thương, rết huyết rơi ra.

Tất cả mọi người đều ngây người, như thế trong chốc lát, hai đại cao thủ quyết sinh tử, phát sinh bực này biến hóa, Đường Ngô thất bại, hơn nữa rất thê thảm, thân thể tàn tạ.

Ai cũng không nghĩ tới, chiến đấu sẽ như vậy kịch liệt, tốn thời gian lại như thế ngắn, luôn cảm thấy mới bắt đầu, liền lại kết thúc rồi!

Quá đột nhiên, mọi người đều có chút khó có thể tin!

"Làm sao sẽ bại, Đường Ngô bị người xả đứt đoạn mất thân thể, cơ thể nó không phải được xưng kiên cố không xấu, Kim thân bất diệt sao?" Phía sau, dị vực một đám tuổi trẻ vương giả thay đổi sắc mặt, lần thứ nhất như thế vẻ mặt nghiêm túc.

Đừng nói là người khác, chính là Đường Ngô chính mình cũng khó có thể tiếp thu, không thể tin được, đầy cõi lòng tự tin, nó nắm giữ tuyệt đối tự tin, muốn áp chế Cửu Thiên Thập Địa cao thủ, có thể kết quả lại rơi vào mức độ này, quá thảm.

Cho tới Cửu Thiên Thập Địa bên này, từ lâu sôi trào, ngột ngạt quá lâu,

rốt cục nhìn thấy một hồi đại thắng, tất cả mọi người đều hoan hô lên, khát vọng ánh rạng đông, rốt cục nhìn thấy.

Đối với này một giới tới nói, từ khai chiến đến hiện tại, quá gian nan!

Đầu tiên là có trăm vạn năm trước Chí Tôn Hướng Phong bị giết, tiếp theo Xích Phát Thần Quân các loại (chờ) trước sau chết đi, sau đó lại là Lữ Hồng, Tử Nhật Thiên Quân mỗi người nắm giữ hoàn mỹ cổ chủng kỳ tài bị chém, thực sự đáng thương, khiến người ta cảm thấy toàn bộ đất trời đều là u ám, ngay cả hít thở cũng khó khăn.

"Ngươi... Xấu ta đạo thể, phá ta Kim thân, ta cùng ngươi không chết không thôi!" Đường Ngô nói rằng, nó hận cực kỳ.

Vừa nãy, nó thiếu một chút liền chết đi, nếu không có quả đoán tự chém một đoạn thân thể, thoát khỏi đi ra, thật sự liền bị người trẻ tuổi kia đánh giết.

Đường Ngô từ không nghĩ tới quá, sẽ thua với Cửu Thiên Thập Địa bên này người, người trẻ tuổi này thật đáng sợ, lại so với nó còn hung mãnh, như tiền sử hung thú xuất thế.

"Vậy ngươi liền đi chết đi!" Thạch Hạo đáp lại, về phía trước áp sát, lãnh khốc mà thong dong, so với Đường Ngô càng giống ma Vương, sát khí dâng trào.

Đường Ngô ánh mắt lạnh lẽo âm trầm, nó không có cái khác lựa chọn, loại này quyết chiến là không cách nào trốn tránh, Tiên mai rùa mảnh tuyển đối thủ, y theo quy tắc, chỉ có một phương ngã xuống thả toán kết thúc.

"Ta muốn chém ngươi!"

Đường Ngô lấy ra một khối thủy tinh, ở trong phong ấn một giọt đỏ sẫm chất lỏng, sáng loá, dường như một vòng màu đỏ Thái Dương thạch, đây là tổ tiên tinh huyết.

Nó ngửa đầu uống vào, đoạn thể cấp tốc sinh trưởng, này không phải đơn giản tái tạo thân thể, mà là tinh khí thần toàn phương vị khôi phục, cấp tốc đến đỉnh cao.

Xoạt!

Đường Ngô chuyển động, màu vàng sậm thân thể sụp ra hư không, lấy siêu tuyệt tốc độ công kích Thạch Hạo, nó không đi cứng rắn chống đỡ, mà là tiến hành bình thường chiến đấu.

Nó cho rằng, nếu như chân chính đại chiến lên, thủ đoạn ra hết, người trẻ tuổi này không thể đoạn thân thể ấy, giữa hai người loại kia chiến đấu, ít nhất cũng cần mấy trăm chiêu, không thể cô đọng ở một thức sinh tử quyết đấu rồi!

Trước đây không lâu, đó là liều mạng, thiếu hụt kỹ xảo, càng không ảo diệu có thể nói.

Hiện tại không giống, nó muốn dựa vào chính mình vô đối thiên hạ kỹ xảo chiến đấu bù đắp, đem Thạch Hạo đánh giết ở đây.

Quả nhiên, này con Đường Ngô có phi phàm bản lĩnh, bản năng chiến đấu kinh người, quay chung quanh Thạch Hạo công kích, hóa thành một chùm sáng.

Cửu Thiên Thập Địa bên này, rất nhiều người tâm đều nâng lên, sợ xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, thật vất vả xuất hiện đại thắng nếu là vì vậy mà bị xoay chuyển, cái kia sẽ cho người thổ huyết, cảm thấy thế gian hắc ám.

"Đưa ngươi vãng sinh!" Thạch Hạo chỉ có bốn chữ này, hắn triển khai đáng sợ thủ đoạn, gánh vác Côn Bằng sí, cước hạ vì là súc địa thành thốn đại thần thông, đồng thời điều động sấm sét, ba loại bí thuật gia trì, tốc độ vượt qua tưởng tượng.

"Coong!"

Đối với Đường Ngô tới nói, thời khắc này Thạch Hạo là đáng sợ, vận dụng cái kia không gì không xuyên thủng nắm đấm, cứng rắn chống đỡ thân thể, không ngừng đánh giết.

Này như là cố ý, lấy tuyệt thế Bá quyền hướng về nó oanh kích!

Nó cảm nhận được, Thạch Hạo kỹ xảo chiến đấu cao kinh người, tuyệt đối là từng bước từng bước trưởng thành, không phải thế gia lấy tài nguyên chồng chất mà thành "Thiên kiêu".

Nhưng là, Thạch Hạo nhưng không dùng tới những kia kỹ xảo, càng yêu thích lấy cường hãn nhất quyền ấn trực tiếp đánh giết nó.

"Ngươi!" Đường Ngô tức giận.

Này không giống như là chiến đấu, như là nhục nhã, mặc ngươi dằn vặt, ta tự một quyền oanh đến, lấy cái thế quyền lực đánh giết chi!

Trên thực tế, Thạch Hạo một là muốn muốn hung hăng đánh gục nó, hai là phỏng đoán Bất Diệt Kinh, vận chuyển ở quả đấm của chính mình trên, phát hiện quả nhiên khủng bố mà kinh người.

Ầm!

Đường Ngô không thể tránh khỏi, rơi vào cương cục, bị ép cùng Thạch Hạo đối với quyền, nó vung lên một đôi bọ ngựa cánh tay, sáng như tuyết ánh đao rọi sáng toàn bộ thương vũ, đao khí che ngợp bầu trời.

Điều này làm cho rất nhiều người biến sắc, nhưng là quay đầu lại nhưng rất bi kịch!

Coong!

Vang động trời thanh phát sinh, Thạch Hạo đánh thẳng bọ ngựa cánh tay, tan vỡ thân thể.

Phốc!

Đường Ngô hai cánh tay đều bị đánh gãy, huyết dịch lần thứ hai bắn lên, không chỉ có như vậy, Thạch Hạo hình thể như Mị Ảnh, một bước một huyễn diệt, quá nhanh, truy kích sát phạt.

Đường Ngô tuyệt vọng, liền như cùng nó giết Tử Nhật Thiên Quân như vậy, lúc đó tràn đầy tự tin, sức mạnh Vô Địch. Bây giờ đối phương chính là ở lấy loại nào trạng thái đối phó nó, không thể địch lại được.

Phốc!

Thạch Hạo một quyền vung ra, kéo khí tức của "Đại Đạo", lớn lao vô biên quyền ý đè ép đầy trời, phảng phất có một mảnh vũ trụ mênh mông hiện lên, từng viên một đại tinh ở chuyển động, trấn áp mà xuống.

Đường Ngô cười thảm, khó có thể nhúc nhích, bị áp chế ở nơi đó, trơ mắt nhìn, cú đấm kia như sao chổi va chạm đại địa mà tới.

Phốc!

Cú đấm này, Thạch Hạo đánh xuyên qua thân thể nó, cái kia rết thân nguyên bản một tiết lại một tiết, hiện tại toàn diện nổ tung, huyết cùng nát tan xác bay loạn.

"A..." Đường Ngô kêu to, giẫy giụa, muốn bảo vệ Nguyên Thần.

Nhưng là, Thạch Hạo hữu quyền phát sáng, kéo cuồn cuộn hừng hực thần quang, dường như kinh khủng nhất núi lửa phun trào, dung nham thông suốt trên trời dưới đất.

Phốc!

Đường Ngô đầu lâu bị một quyền bắn trúng, chia năm xẻ bảy, sau đó cái kia nắm đấm xuyên qua mà qua, hình ảnh hình ảnh ngắt quãng ở đây, chấn động tất cả mọi người.

Dị vực một đời tuổi trẻ vương giả mất mạng, liền như vậy mà chiết vẫn!

Chết rồi, Đường Ngô chết trận!

Chiến trường yên tĩnh, dị vực tuổi trẻ các vương giả đều hoảng sợ, rất khó tiếp thu, bọn họ bên này thực lực rất mạnh Đường Ngô lại thất bại, bị tàn sát!

Cửu Thiên Thập Địa bên này, phát sinh rung trời tiếng hoan hô, bụi bậm lắng xuống, trận chiến đấu này bọn họ thắng rồi!

"Cảm tạ ngươi, Hoang!" Xa xa, Tử Nhật Thiên Quân thư đồng quỳ xuống, nhiệt lệ lăn xuống, hướng về Thạch Hạo quỳ lạy, biểu đạt cảm kích.

Còn có những người khác cũng đều kêu lớn lên, trong lúc nhất thời cực kỳ ầm ĩ.

Dựa theo quy củ, Thạch Hạo có thể lựa chọn hạ tràng.

Thế nhưng, lúc này, hắn nhưng trạm thẳng tắp, dường như một cây Thanh Tùng cắm rễ ở trên chiến trường cổ, rất lâu đều vẫn không nhúc nhích.

"Cái kế tiếp!" Cuối cùng, Thạch Hạo thanh âm lãnh khốc vang vọng chiến trường.

"Ngươi... Thật hung hăng!" Xà Dạ Xoa quát mắng.

"Không phục, ngươi tới, chém ngươi!" Thạch Hạo lời nói ngắn gọn, nhìn chòng chọc vào nó còn có Hoàng Kim Ma Điểu cùng với một cái cô gái tóc bạc, vô cùng muốn đánh giết này ba cái sinh linh.

Trước kia, bọn họ vênh vang đắc ý, miệt thị Cửu Thiên Thập Địa tu sĩ, còn giết chết Lữ Hồng, Huyền Côn các loại, chỉ có lấy máu trả máu, mới có thể rửa sạch khuất nhục.

"Ngươi cho rằng không dám, chờ ta giết ngươi!" Xà Dạ Xoa tương đương táo bạo, toàn thân trắng bạc, một đôi cánh vỗ, thiên phong cuồn cuộn,

thổi nát hư không, một cái màu bạc đuôi rắn càng là đánh nát rất nhiều mấy triệu cân đá tảng.

"Vậy hãy tới đây nhận lấy cái chết!" Thạch Hạo nói rằng.

Nhưng mà, Tiên mai rùa mảnh lúc này phát sáng, đã vì hắn tuyển chọn một cái đối thủ.

Đây là một cái nắm giữ mười hai đôi cánh tay quái nhân, trên đầu có một đôi sừng, dường như sơn dương giống như khuôn mặt, bộ lông là màu vàng, phát ra hết sức kinh người gợn sóng.

"Chết đi!" Dị vực vị này tuổi trẻ vương giả vọt tới thì, trực tiếp rống to, bằng quả quyết thái độ biểu đạt, sát khí ngút trời.

Mười hai đôi cánh tay tất cả đều ở kết ấn, trong lúc nhất thời bí thuật tầng tầng lớp lớp, nơi này bị pháp lực nhấn chìm.

"Ầm!"

Thạch Hạo lấy bá đạo thủ đoạn giáng trả, căn bản chưa từng tránh né, hắn ở lấy kịch liệt nhất bí pháp đáp lại dị vực người, hắn chính là trực tiếp như vậy bạo lực phản kích.

Hết thảy bí thuật đều bị hắn đánh tan, quyền quang ngập trời!

"Tuyên cổ ma tường, trấn áp!" Sinh linh kia biến sắc, vận dụng thiên phú thần năng, miệng tụng thần chú, mười hai đôi cánh tay kết ấn, cho gọi ra một bức màu đen ma tường, mặt trên nhiễm đầy vết máu, đen kịt bên trong mang theo huyết châu, áp chế mà xuống.

Ma tường, tiêu diệt!

Cửu Thiên Thập Địa bên này, Trường Sinh thế gia một ít trưởng lão hút vào hơi lạnh, này không phải là thần thông bình thường, mà là thuộc về dị vực tổ thuật!

Đây là không giống dĩ vãng thần thông!

Một cái bộ tộc có nắm giữ một loại bí thuật, lấy phương pháp này đánh giết càng nhiều người, nên bí thuật sẽ càng mạnh, truyền thừa cũng sẽ cùng dần càng lợi hại.

Lúc này nhìn thấy, màu đen ma tường nhuốm máu, đó là Tiên cổ trong trận chiến ấy tộc này tổ tiên đánh giết Chí Cường giả máu nhuộm đỏ, lấy rất nhiều sinh linh dòng máu đúc mà thành.

Tổ thuật, nó truyền thừa càng lâu, uy lực càng lớn, đây là một chủng tộc các đời sát phạt tích lũy, mà là một loại tích lũy.

Đương nhiên, hậu thế tử tôn muốn triển khai, đến kích thích ra đến, chính mình lĩnh ngộ thông suốt mới được.

Ầm!

Màu đen ma tường, kề cận huyết, rơi vào Thạch Hạo trên đỉnh đầu, áp chế một cách cưỡng ép.

"Cái gọi là dị vực truyền thừa, chính là bộ dáng này sao, chỉ đến như thế!" Thạch Hạo một thân gào to, cả người phát sáng, vài loại bảo thuật chồng chất lên nhau, hắn vận dụng một thân bá đạo sức mạnh cứng rắn chống đỡ.

Xoạt!

Ở tại sau lưng, một cái lại một cái cây liễu cành hóa thành xích thần trật tự, nhằm phía màu đen bức tường, phải đem nó xuyên thủng.

Răng rắc!

Sấm sét vạn tầng, đi kèm hỗn độn, lôi đình hiện lên, Thạch Hạo toàn thân phát sinh chớp giật, bổ về phía bức tường kia tường.

Đón lấy, một con Côn Bằng hiện lên, giương cánh mà lên, gánh vác màu

đen ma tường, mạnh mẽ lật tung, sau đó nộ kích!

...

Một đạo lại một đạo bảo thuật tỏa ra, Thạch Hạo ở lấy tối thủ đoạn cứng rắn công kích.

Cuối cùng, một tiếng vang ầm ầm, màu đen ma tường rạn nứt, sau đó nổ tung, đi kèm mưa máu, nó triệt để giải thể, bị kích hủy diệt rồi.

Tổ thuật thất bại, để cái kia nắm giữ mười hai đội cánh tay sinh linh sắc mặt trắng bệch, ho ra đầy máu, lảo đảo lùi về sau, hắn tao ngộ đáng sợ nhất phản phệ.

Thạch Hạo không cho hắn cơ hội, từ lâu vọt tới, nắm quyền ấn, một đạo lại một đạo quyền quang bạo phát, toàn diện oanh giết tới.

"Ngươi..." Đời này linh kinh nộ, đồng thời sợ hãi, hắn không địch lại, cảm nhận được hơi thở của cái chết.

"Phốc!"

Cuối cùng, Thạch Hạo một quyền đem hắn đánh nổ, căn bản không ngăn cản được, khiến cho cả người nổ tung, mưa máu rơi ra, hư không bị nhuộm đỏ.

Dị vực người thứ hai tuổi trẻ vương giả chết đi!

Chiến trường này rất yên tĩnh, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm Thạch Hạo.

"Cái kế tiếp!" Thạch Hạo lạnh lùng nói rằng, hung hăng vô cùng, nói được là làm được, muốn một người quyết đấu tất cả mọi người.

"Ngươi..." Dị vực, một đám tuổi trẻ vương giả vừa giận vừa sợ.

Hoàng Kim Ma Điểu, cô gái tóc bạc, Xà Dạ Xoa các loại (chờ) càng là

rùng mình, bởi vì thời khắc này, Thạch Hạo tập trung bọn họ.

"Các ngươi không trốn được, nếu ở mười người liệt, từng cái từng cái đến, muốn hết thanh toán!" Thạch Hạo lãnh khốc vô tình nói rằng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1330: An Lan

Dị vực tuổi trẻ vương giả có thể nào không kinh sợ, giữa trường người trẻ tuổi kia lại ở gọi cái kế tiếp, quá tùy ý, đây là ở xem thường bọn họ sao?!

Đối với bọn hắn tới nói, loại kia lãnh đạm, loại kia khinh mạn, thực sự là một loại sỉ nhục, có ai dám như vậy không đem bọn họ để ở trong lòng, tùy tiện hô quát?

"Ta muốn đi giết hắn!" Xà Dạ Xoa nói nhỏ, màu bạc thân thể sáng loáng lượng, phát sinh một tia lại một tia phù văn.

Ngoại trừ Hoàng Kim Ma Điểu càng ngày càng lo lắng lo lắng ở ngoài, cái khác tuổi trẻ vương giả đều mắt lộ ra ánh sáng lạnh, người kia quá kiêu ngạo, hẳn là dành cho ghi lòng tạc dạ giáo huấn, cần tiêu diệt!

Trên đất huyết rất đậm, đỏ tươi bên trong mang theo màu vàng nhạt, đó là vừa nãy chết đi dị vực vương giả huyết.

Nó bị đánh giết sau, hóa ra bản thể, là một con hoàng kim sơn dương, chẳng trách mặt như dương, trên đầu có một đôi sừng, bản thể liền như vậy, nó bộ lông màu vàng óng phát sáng, vô cùng óng ánh, huyết nhục tràn ra kinh người tiên thiên tinh khí.

Cái kia mười hai đôi cánh tay đều hóa thành dương đủ, cường tráng mạnh mẽ.

Chỉ là, lúc này nó là không trọn vẹn, bởi vì bị Thạch Hạo đánh nổ, chỉ còn dư lại tàn thể, phát sinh nhạt ánh sáng vàng kim lộng lẫy, nằm ngang ở nơi đây.

Liền dường như Đường Ngô như thế, một trận chiến qua đi, bị Thạch

Hạo kích chia năm xẻ bảy, huyết nhục đâu đâu cũng có.

"Đem con này sơn dương kể cả cái kia con ngô công cho ta thu cẩn thận." Thạch Hạo mở miệng, đối với phía sau màu vàng con kiến nhỏ còn có Tào Vũ Sinh các loại (chờ) người phân phó nói.

Mọi người ngẩn ra, nhưng rất nhanh nghĩ đến tính nết của hắn, hoàn toàn không còn gì để nói, bởi vì biết hắn giữ lại làm cái gì.

"Ta sẽ giết ngươi!" Xà Dạ Xoa cái thứ nhất rít gào.

"Nếu để cho ta ra trận cơ hội, ta sẽ đem hắn đánh gục!" Một cái áo bào trắng tuổi trẻ vương giả mở miệng, hắn rất mạnh, đứng ở nơi đó, chu vi hư không đang vặn vẹo, mấy người đối với hắn rất kiêng kỵ.

Rất rõ ràng, thân phận của hắn không bình thường, dù cho đều vì vương giả cũng có phân chia cao thấp, cái này sinh linh vô cùng mạnh, dường như một cái quân vương lâm thế, khiến người ta kính nể.

"Từ xưa tới nay chưa từng có ai dám uy hiếp cùng xem thường chúng ta, người này đáng chém!" Có người khác mở miệng.

"Cái kế tiếp!" Thạch Hạo không có cái khác lời nói, như trước là ba chữ này, ở này dưới trời cao khuấy động.

Điều này làm cho thế giới một bờ khác tu sĩ sắc mặt thay đổi, những kia tuổi trẻ vương giả tất cả đều mâu xạ hết sạch, mấy người dày đặc tóc dài đều múa lên, khí tức khiếp người.

Cho tới Cửu Thiên Thập Địa người, thì lại đều dài ra một cái hờn dỗi, cùng ăn quả Nhân sâm giống như vậy, khắp toàn thân lỗ chân lông đều thư giãn mở ra, phi thường thoải mái.

Từ giao chiến đến hiện tại, Cửu Thiên Thập Địa bên này không ngừng thất lợi, chết rồi một vị lại một vị anh kiệt, vô cùng thê thảm, không khí ngột ngạt tới cực điểm.

Bây giờ, Thạch Hạo mang hai tràng đại thắng, hoàn toàn thay đổi tất cả những thứ này, quét dọn mù mịt, khiến cho người nhiệt huyết sôi trào.

Mấy người không nhịn được kêu lớn lên, vì là Thạch Hạo khuyến khích.

"Hoang, làm tốt, ngươi là bất bại, giết bọn họ, vì là thệ giả báo thù!"

...

Thạch Hạo nhìn chằm chằm phía trước, hắn muốn giết nhất chính là Xà Dạ Xoa, hoàng kim điểu bọn họ, khá hi nhìn bọn họ có thể chủ động hạ tràng, bởi vì người thắng có lựa chọn như vậy cơ hội.

Liền dường như hắn hai tràng đại thắng sau, như trước đứng ở chỗ này kế tục chiến đấu, đồng thời cũng còn có thể rút đi.

"Từ không có người dám ở tại chúng ta trước mặt như vậy tùy tiện, cần lấy đơn giản nhất mà trực tiếp thủ đoạn đem hắn đánh gục, cắt lấy đầu lâu!"

Dị vực tuổi trẻ vương giả bên trong, cái kia áo bào trắng người trẻ tuổi lại một lần mở miệng. Thân phận của hắn rất cao, nói chuyện như vậy thì, chu vi có người theo gật đầu, phụ họa ngôn ngữ của hắn.

Vào lúc này, Tiên mai rùa mảnh phát sáng, đi kèm hỗn độn khí, ở nơi đó chìm nổi, sau đó xoạt một tiếng bay ra một khối giáp mảnh, tuyển chọn Thạch Hạo đối thủ.

"Hả?"

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, bởi vì khối này giáp mảnh rơi vào cái kia áo bào trắng người trẻ tuổi trước, vừa vặn tuyển chọn hắn.

Rất nhiều người liếc mắt, lộ ra sắc mặt khác thường, lại thật sự cho hắn cơ hội này, để hắn ra trận, cùng cái kia tên là Hoang người trẻ tuổi một trận chiến.

"Rất tốt, Thiên Vận long hậu, một lời trở thành sự thật, ngay cả trời cao

đều tán thành, muốn cho ta đi tiêu diệt người này!" Áo bào trắng người trẻ tuổi vô tình nói rằng.

Hắn bước nhanh chân, đi về phía này, áo bào trắng phần phật, toàn thân phát sinh ánh sáng chói mắt, dường như một pho tượng chiến thần thức tỉnh, sắp sửa quân lâm nơi trần thế.

"Giết hắn!"

Người này hơi động, dị vực một ít người trẻ tuổi cổ vũ, trong miệng gọi giết, để hắn lấy thủ đoạn lôi đình đánh gục Thạch Hạo, dương Vô Địch oai.

Thạch Hạo ánh mắt trong suốt, lẳng lặng nhìn người đến áp sát.

Người trẻ tuổi này trong sáng không một hạt bụi, liền giầy đều là tuyết bạch sắc, phong thần như ngọc, có thể xưng tụng một cái tuyệt thế mỹ nam tử, dường như một cái đứa con của số phận!

Theo hắn cất bước, thiên mà run run, rung động ầm ầm, cước hạ đại địa càng là rạn nứt, có núi đá sụp đổ, có đá tảng bắn bay, đánh tan giữa không trung đám mây.

Hắn bên ngoài cơ thể, bao phủ một lớp vòng thần thánh, xán lạn mà khiếp người, dường như một vị đáng sợ Bất Hủ tồn tại đi tới.

"Gặp gỡ ta, là ngươi là bất hạnh, ban tặng ngươi tử vong!" Người trẻ tuổi này nhìn chằm chằm Thạch Hạo, trực tiếp lên tiếng như vậy.

Xoạt!

Bỗng nhiên, cùng người trẻ tuổi này đối ứng giáp mảnh phát sáng, hiện ra một ít phù văn, rất là kinh người.

Đồng thời, cùng Thạch Hạo đối ứng cái viên này giáp mảnh cũng đang chấn động, lộ ra một ít kỳ dị phù hiệu, bất quá rất nhanh sẽ lóe lên mà diệt.

"Ý gì?" Thạch Hạo không rõ, lần thứ nhất gặp gỡ tình huống như thế,

với hắn đối ứng giáp mảnh vừa nãy lại xuất hiện dị thường.

"Những kia văn tự là một vị vô thượng tồn tại tính!" Thế giới một bờ khác mấy người kinh ngạc thốt lên.

Vì sao lại như vậy?

Một đám người trẻ tuổi đều run sợ, bọn họ rất là không rõ.

"Mẫu thân của Triển Phong, là vị kia vô thượng tồn tại hậu duệ, Triển Phong trong cơ thể có tộc này bộ phận chân huyết!" Nhưng vào lúc này, dị vực một ông lão giải thích.

Áo bào trắng người trẻ tuổi tên là Triển Phong, mẹ của hắn vị trí gia tộc đáng sợ đáng sợ, chính là dị vực rất nhiều cường giả cũng không dám dễ dàng đề cập.

Mọi người chấn động, đây là Triển Phong trong cơ thể bao hàm bộ phận chân huyết gây ra sao? Đã kinh động cái kia dòng họ, tái hiện ra.

"Xác thực nói, là Triển Phong ngoại tổ mẫu xuất từ cái kia gia tộc, hắn vì vậy mà nắm giữ loại kia dòng họ một phần tư chân huyết!" Có người thấp giọng than thở.

Đừng nói những người khác, chính là một lòng chỉ muốn sát phạt Thạch Hạo đều ngẩn ra, vậy rốt cuộc là gia tộc gì, đáng giá dị vực chư hùng coi trọng như vậy.

Đồng thời, Thạch Hạo trong lòng cũng là run lên, cái kia dòng họ hiện lên ở giáp mảnh trên, tuy rằng lại biến mất, nhưng hẳn là cũng nói một vài vấn đề, ngày sau hắn sẽ cùng này dòng họ có dây dưa sao?

Bởi vì, khi (làm) trước kia vận dụng Tiên mai rùa khoảng cách, thì có người đang bàn luận, tuyển chọn đối thủ không gần như chỉ ở trong sân quyết đấu, có nguyên nhân quả, còn khả năng dính đến "Tộc vận" các loại.

"Lai lịch của ngươi tựa hồ không đơn giản, lai lịch không nhỏ sao?" Thạch Hạo mở miệng, rất trực tiếp, cũng chưa từng nói bóng gió.

Này đã rất hiếm có, hắn bản ý là, một đường đại sát, không muốn cùng dị vực tu sĩ phí lời!

"Ta có An Lan bộ tộc một phần tư chân huyết!" Triển Phong rất lạnh lùng nói rằng.

Dù là ai đều có thể nhìn ra, hắn tự phụ, đang nói ra An Lan cái họ này thì, trong mắt có một đạo kinh người hào quang chợt lóe lên, đó là tự hào.

"Một phần tư chân huyết, liền để ngươi rất tự kiêu sao?" Thạch Hạo cười nhạo, có chút không thể nào hiểu được.

"Lớn mật!" Lúc này, không chỉ có Triển Phong gào to, chính là phía sau những người khác cũng đều dồn dập mở miệng, lớn tiếng quát lớn!

Rất rõ ràng, cái kia dòng họ có phi phàm ma lực, để rất nhiều cường tộc đều kính nể không ngớt, không thể chịu đựng bất luận người nào bất kính.

"An Lan tộc rất mạnh, rất đáng gờm sao?" Thạch Hạo tự nói.

Nhưng mà, đúng vào lúc này, hắn chấn động trong lòng, khi hắn nói ra An Lan cái họ này thì, một luồng kinh thiên sát khí bay ngang qua bầu trời.

Điều này làm cho Thạch Hạo đờ ra, trợn to con mắt, cảm thấy khó mà tin nổi, nhìn chằm chằm hư không.

Một cây trường thương màu vàng óng, phảng phất có thể đâm thủng vạn vật, nằm ngang ở nơi đó, bốc ra điểm điểm vầng sáng, có loại tuyệt sát sát cơ, vọt lên ngợp trời.

Này thật đáng sợ, nhắc tới một cái tộc tính mà thôi, lại liền nhìn thấy bực này dị tượng, nhìn thấy một cây màu vàng trường mâu.

Thạch Hạo có một loại trực giác, khi (làm) một ít sinh linh hô hoán cái

họ này thì, liền có thể sẽ nhìn thấy bực này dị tượng.

"Tên thật sức mạnh, cái kia tồn tại quả nhiên còn sống sót, như trước nhìn xuống chư thiên!" Cửu Thiên Thập Địa bên này, Đại trưởng lão thở dài, sắc mặt nghiêm túc cực kỳ.

"Vậy là ai?" Có người hỏi.

"Vô thượng tồn tại, đáng sợ đến không thể nào tưởng tượng được, hô hoán hắn dòng họ, như cùng ở tại hoán tên thật của hắn, binh khí cùng sức mạnh các loại (chờ) liền có thể hiển hiện bộ phận." Đại trưởng lão than nhẹ.

Đây là cỡ nào nhân vật đáng sợ, khiến người ta sợ hãi.

Thời khắc này, Thạch Hạo rốt cuộc biết cái kia An Lan dòng họ cỡ nào bất phàm, thực sự quá mức đáng sợ!

Thế nhưng, hắn mở miệng thì nhưng không chút nào để ý, nhìn chằm chằm cái kia áo bào trắng người trẻ tuổi, nói: "Bất quá là một phần tư chân huyết, cũng đáng giá tự kiêu?"

Dị vực rất nhiều sinh linh đều không nói, chỉ là lấy lạnh giá mục chỉ nhìn hắn.

An Lan, cái họ này sinh linh ít ỏi, tộc này phi thường đáng sợ, nhưng nhân khẩu thật sự có hạn, áo bào trắng người trẻ tuổi Triển Phong có một phần tư huyết thống đã xem như là rất kinh người.

Bởi vì, An Lan cái họ này vị trí cổ địa, cũng không biết có bao nhiêu năm chưa từng đi ra một người trẻ tuổi rồi!

"Đó là bởi vì ngươi vô tri, vĩnh viễn sẽ không lý giải cái họ này cỡ nào vĩ đại, ngươi nên vì này trả giá thật lớn!" Triển Phong lãnh khốc nói.

"An Lan!" Thạch Hạo lại một lần nữa tự nói, dị tượng tái hiện, hắn lần thứ hai nhìn thấy cái kia cái trường thương màu vàng óng, phảng phất có thể

trực tiếp xé rách đại vũ trụ.

Cái này binh khí quá khủng bố, đồng thời càng cũng làm cho Thạch Hạo chấn động, cảm thấy nhìn quen mắt, giống như đã từng quen biết.

"Hả?" Rất nhanh, hắn nhớ tới, đã từng thấy.

Ở Thiên Thần Thư Viện lòng đất Tiên phủ, hắn từng nhìn thấy màu vàng con kiến nhỏ phụ thân di lưu lại dấu ấn, cái kia được xưng Thập Hung một trong tóc vàng người đàn ông trung niên từng hiện lên.

Thạch Hạo từng cùng giao lưu, cùng trung niên nam tử kia đối thoại, nhìn thấy hắn chết trận trước một ít hình ảnh.

Lúc đó, Thập Hung một trong nam tử tóc vàng, được xưng thần lực cái thế Thiên Giác Nghĩ từng từng tao ngộ vô thượng tồn đang ra tay, để hắn bị thương, đẫm máu.

Để cho Thạch Hạo tối ấn tượng sâu sắc chính là, thời khắc sống còn, một cây trường thương màu vàng óng xé ra đại vũ trụ, đột ngột giáng thế, phù một tiếng đâm thủng Thiên Giác Nghĩ thân thể.

"Này cây trường thương... Là nó!" Thạch Hạo sắc mặt triệt để thay đổi.

"An Lan bộ tộc không cho phép kẻ khác khinh nhờn, ngươi bất kính, lúc này lấy trả bằng máu còn, tiến hành chuộc tội!" Áo bào trắng người trẻ tuổi Triển Phong quát lên.

An Lan, nhắc tới cái họ này mà thôi, là có thể điều động tên thật sức mạnh, đây là kinh khủng cỡ nào, là dị vực vô thượng cao thủ mới có uy năng.

Tục truyền, Luyện Tiên Hồ chủ nhân cũng có uy thế cỡ này!

"Đừng nói là ngươi, chỉ có một phần tư chân huyết, chính là tới một người thuần chủng, ta đều chiếu giết không có sai sót, giết không tha!" Đây

là Thạch Hạo đáp lại, phi thường hung hăng.

"Lớn mật!" Triển Phong quát lớn, hắn ra tay rồi, đối phương nhắc tới thuần chủng hai chữ, chẳng phải là ở chế nhạo hắn vì là con hoang?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1331: Chân Huyết Bại

"Ầm!"

Triển Phong cất bước, áo bào trắng theo thiên phong gào thét, tay áo lớn giương ra, liên miên khí sát phạt lao ra, tiêu diệt Thạch Hạo.

Hắn rất tự phụ, ra tay thì phi thường đại khí, tay áo lớn tinh thần lấp loé, như cùng một chòm sao ở tại ống tay áo bên trong xoay tròn, mang theo sức mạnh đáng sợ.

Đối với sự công kích này, Thạch Hạo trực tiếp cứng rắn chống đỡ, hai tay giương ra, dường như một con gánh vác thanh thiên chim bằng đập cánh, bốc thẳng lên.

Chân chính Côn Bằng giương cánh, dực như đám mây che trời, mênh mông vô biên, có thể thẳng vào trong vũ trụ, nát tan Chư Thiên Tinh Đấu, uy năng khó lường!

Vào lúc này, Thạch Hạo trực tiếp vận dụng Côn Bằng pháp, quy tắc hàm nghĩa lớn lao, đem ẩn chứa tinh thần sức mạnh tay áo lớn đập vỡ tan, tại chỗ đánh ra xán lạn ngời ngời hào quang.

"Hả?" Triển Phong cả kinh, hắn có tự phụ tiền vốn, uy thế như cầu vồng, có thể như bẻ cành khô đánh bại cùng thế hệ đối thủ, có thể hiện tại mới vừa mới bắt đầu mà thôi, tay áo liền bị hủy diệt.

Dường như hồ điệp phiên vũ, phá toái tay áo hóa thành một khối lại một khối, đầy trời rơi ra.

Triển Phong vẻ mặt lạnh lùng, hắn rất anh tuấn, tuy rằng không phải là Nhân Tộc, nhưng nhìn lên theo nhân loại không có gì khác nhau, không

người biết bản thể là hình dáng gì.

Lúc này, hắn lộ ra cánh tay kia trên, có một cây màu vàng trường mâu hình xăm bộc lộ ra.

Làm cho tất cả mọi người đều cả kinh, chính là Thạch Hạo cũng rùng mình, đặc biệt lưu ý cùng chú ý, bởi vì đã biết, Triển Phong có An Lan tộc một phần tư chân huyết, có quỷ thần khó lường lực lượng!

...

"Đối với An Lan tộc bất kính, ngươi nhất định phải trả giá thật lớn!" Triển Phong lạnh giọng nói, từng bước từng bước đi tới, ở xung quanh, hư không vặn vẹo, loáng thoáng có tài năng tuyệt thế xuất hiện.

Cheng!

Quả nhiên, những kia phong mang đều hiện ra, là một cái lại một cái màu vàng binh khí, ngang dọc trong hư không, đều là trường thương, phong mang khiếp người, sát khí ngập trời!

Cũng không biết có mấy vạn cái màu vàng trường mâu, lưỡi mâu hướng về. Chùm sáng khủng bố, có thể đâm thủng vạn vật.

Vào lúc này, hết thảy trường thương đều ở kêu khẽ, kim loại thanh âm điếc tai, khí sát phạt che ngợp bầu trời, những này màu vàng trường mâu đều nhắm ngay Thạch Hạo.

Nhưng mà, Thạch Hạo căn bản là không sợ, trái lại cười lạnh nói: "Ngươi một cái một cái An Lan tộc, tự xưng, có thể ngươi cũng không phải họ An Lan. Đắc ý cái gì, tự phụ cái gì, tính là cái gì?!"

"Ngươi, càng dám như thế, An Lan tộc sức mạnh có mặt khắp nơi, ngươi nhất định phải vì vậy mà chết thảm!" Triển Phong quát lên, anh tuấn mặt âm trầm.

"Ngươi thần phục ở một cái tên bên dưới, ngưỡng mộ bộ tộc tổ tiên vô thượng sức chiến đấu, ta hỏi ngươi. Chính mình có cái gì? Chân chính cường giả, chính mình có thể khai sáng bộ tộc, cùng An Lan đặt ngang hàng, ngươi đây... Không được!" Thạch Hạo lạnh lùng nói. Chủ động công kích.

"Cheng!"

Triển Phong tức giận, ở xung quanh, mấy vạn cái trường thương màu vàng óng cùng kêu run, tiếng vang khiếp người. Hóa thành một đạo lại một đạo kim sắc cầu vồng, hướng về Thạch Hạo bay đi.

Cảnh tượng như thế này thật đáng sợ, bởi vì Càn Khôn trước tiên bị xuyên thủng. Hư không nổ tung!

Mấy vạn trường thương cùng xuất hiện, kim quang thịnh liệt, không cách nào ngăn cản, sự công kích này quá mạnh.

Đó không phải bình thường binh khí, mà là tổ thuật thể hiện, là một loại đại uy năng hiện ra!

Nếu là tổ tiên từng xuất hiện cao thủ cái thế, không người nào có thể địch, mà lại một đời lại một đời hậu nhân triển khai hắn pháp, sẽ làm tổ thuật càng ngày càng mạnh mẽ.

"Hô!"

Thạch Hạo há mồm, phun ra một vầng Ngân hà, nhìn kỹ, là chớp giật, là vô cùng lôi đình, hắn lấy Lôi Đế bảo thuật tấn công!

Hết thảy trường thương màu vàng óng đều đang run rẩy, rất nhiều tại chỗ bẻ gẫy, bị lôi đình phá huỷ.

Nhưng mà, vẫn có liên miên trường thương màu vàng óng đâm tới, óng ánh mà chói mắt, tỏa ra sát khí.

Ầm!

Thạch Hạo duy nhất động thiên hiện lên, bị rất nhiều màu vàng trường mâu đồng thời đâm trúng, sau đó một trận kịch liệt rung động, cấp tốc thu nhỏ lại, muốn đi vào thân thể bên trong.

"Được!"

"Giết hắn!"

Dị vực một ít tuổi trẻ vương giả hét lớn, nhìn thấy tình cảnh này sau, rất nhiều người đều lộ ra nụ cười gằn.

Đột nhiên, một đạo đáng sợ tiếng vang phát sinh, đồng thời nương theo một đoàn kinh người ánh sáng vọt lên, ở đây tỏa ra, rất nhiều người bị ép nhắm hai mắt lại.

Thạch Hạo duy nhất động thiên, co rút lại thành một cái cực điểm, sau đó đột nhiên bạo phát, dường như vũ trụ vụ nổ lớn.

Hết thảy trường thương màu vàng óng toàn bộ đứt đoạn, bị hủy diệt sạch sành sanh.

Triển Phong kinh hãi, khóe miệng tràn ra một tia huyết, nhanh chóng lùi ra ngoài, điều này làm cho hắn trong lòng chìm xuống, đây chính là An Lan tộc tổ thuật, lại bị chặn lại rồi.

"Nếu như tới một người chân chính An Lan tộc, cùng ta giao thủ, có thể còn có chút ý nghĩa, ngươi... Không được!" Thạch Hạo đi về phía trước.

Triển Phong tuyệt đối đầy đủ mạnh mẽ, có thể Thạch Hạo vẫn là như vậy trào phúng, thực sự để nắm giữ êm đềm chân huyết tuổi trẻ vương giả tức giận, rít lên một tiếng, vận dụng chí cường sức mạnh, lại ra tay.

Ầm!

Thạch Hạo lăng không bay tới, nâng quyền liền đánh giết!

Có thể nói, đây là một loại trương dương, càng là một loại trắng trợn

không kiêng dè, dù cho đối mặt có êm đềm huyết thống người đều như vậy, không đem Triển Phong yên tâm trên, ở trên cao nhìn xuống, ác liệt như vậy trấn áp.

"Giết!"

Triển Phong kết pháp ấn, đánh ra một chưởng lại một chưởng, ngập trời ánh sáng vọt lên, hướng về Thạch Hạo nơi đó mãnh liệt, như tĩnh sóng to gió lớn, đáng sợ vô biên.

Nhưng mà, không thể ngăn trụ Thạch Hạo, hắn phủ vọt xuống tới, mỗi một quyền đánh xuống thì, quyền phong đều sẽ đập vỡ tan những kia phù văn, đánh tan những kia sóng biển.

Ầm!

Triển Phong mạnh nhất một chưởng vung ra, cùng Thạch Hạo nắm đấm đụng vào nhau, giữa hai người đến rồi một lần chân chính va chạm mạnh!

Phù một tiếng, vô cùng đáng tiếc, Triển Phong tự tin dao động, bởi vì hắn bàn tay kia phá toái, máu tươi chảy dài, hắn chỉnh cánh tay đều ở co giật.

Hắn lảo đảo trở ra, mặt hơi trắng bệch.

Lần này đối thủ, hắn kỳ thực có thể tránh, thế nhưng là không tưởng làm như vậy, ước ao lấy hung hăng sức mạnh đánh gục người này.

Có thể kết quả rất tàn khốc, cơ thể hắn lực lượng không bằng đối phương.

"Giết!"

Triển Phong rống to, huyết quang lóng lánh, bàn tay kia phục hồi như cũ, đến cảnh giới này có thể đoạn chi tái sinh, huống chi hắn vừa nãy nuốt lấy một viên thần đan, hắn lần thứ hai vọt tới.

Kịch liệt chém giết, Triển Phong né qua Thạch Hạo phong mang, không

có chân chính chạm trán.

Nhưng là, đột nhiên, khi lại một lần nữa quyết đấu thì, Triển Phong không lại tránh né, vung lên cánh tay phải, về phía trước đánh mạnh.

Xoạt!

Hoa văn đan dệt, ở trong hư không tỏa ra, một luồng khí tức đáng sợ che ngợp bầu trời, dường như một con nguyên thủy cổ thú từ khai thiên tích địa thời đại đi tới, muốn tiêu diệt thế gian sinh linh.

Là Triển Phong trên cánh tay hình xăm, hoa văn ở cánh tay trên trường thương màu vàng óng phục sinh, do các loại đại phù hiệu tạo thành, lúc này càng ly thể mà ra, hóa thành một chùm sáng màu vàng óng. Bay về phía Thạch Hạo.

Quá nhanh, căn bản không tránh kịp.

Hơn nữa, loại sức mạnh này không khỏi quá đáng sợ, hư không đổ nát, chu vi những người khác binh khí gào thét, càng muốn thần phục, nơm nớp lo sợ.

Tuyệt thế gợn sóng rung động, Triển Phong dựa vào trên cánh tay trường thương hình xăm muốn xoay chuyển chiến cuộc!

"An Lan tộc, mỗi tay của một người trên cánh tay đều có một cái trường thương màu vàng óng, đây là thiên nhiên hoa văn. Huyết thống càng tinh khiết càng thu được sức mạnh lớn!" Lúc này, dị vực một ông già nói ra tình huống thật.

Tình huống nguy cấp đến cực điểm!

Ở Thạch Hạo mặt sau, rất nhiều người đều kinh ngạc thốt lên, sắc mặt trắng bệch, đến không dễ đại thắng muốn chung kết sao? Thạch Hạo nếu là bị đóng đinh ở chỗ này, vậy tuyệt đối là đánh đòn cảnh cáo, đối với mọi người mà nói đả kích quá to lớn.

Lúc này, Thạch Hạo trong lòng nặng nề. Hắn không nghĩ tới, dị vực tổ thuật đáng sợ như vậy, tất cả chỉ vì Triển Phong nắm giữ An Lan tộc chân huyết.

Thạch Hạo không có sử dụng cái khác bảo thuật, thời khắc này. Hắn trong lòng chỉ có ba chữ: Bất Diệt Kinh!

Hắn rất lớn mật, không nghĩ ổn bên trong cầu thắng, mà là muốn kiểm nghiệm Bất Diệt Kinh thành quả.

Trong mấy ngày nay, hắn vẫn ở phỏng đoán này kinh văn. Nắm giữ nhất định trình độ, đặc biệt gia trì ở hai tay trên thì, dị thường kinh người. Không gì không xuyên thủng.

Bất Diệt Kinh chân nghĩa ở Thạch Hạo trên đôi tay hiện ra, phù văn ngút trời, bàn tay của hắn óng ánh đến mức độ không còn gì hơn.

Coong!

Mọi người ngạc nhiên, không thể tin được con mắt của chính mình.

Bởi vì, Triển Phong cánh tay hoa văn hóa thành trường thương màu vàng óng bị Thạch Hạo một phát bắt được.

"Như vậy nhanh tốc độ, khó có thể tránh né, hắn lại tay không nắm lấy rồi!" Rất nhiều người hút vào hơi lạnh.

Mấu chốt nhất chính là, màu vàng mũi thương đâm Thạch Hạo ngón tay, leng keng vang vọng, nhưng không thể đâm ra máu.

Ầm!

Màu vàng trường mâu phóng to, phát sinh chấn động kịch liệt, phóng thích vô cùng sức mạnh, muốn tiêu diệt Thạch Hạo!

Thuộc về An Lan chân huyết sức mạnh, dựng dục ra cây trường thương, phát huy ra không thể nào tưởng tượng được sức mạnh kinh khủng!

Đáng sợ chính là, Thạch Hạo hai tay đồng dạng kinh người, xán lạn dường như Tiên kim, nắm lấy trường thương màu vàng óng, mặc nó chấn động, cũng không cách nào tránh thoát.

"Chết!"

Đáng sợ nhất chính là, lúc này bỗng nhiên một tiếng rống to, vận dụng vô thượng thần lực, thôi thúc Bất Diệt Kinh, gia trì hai tay trên, trường thương màu vàng óng rạn nứt.

Cuối cùng, phịch một tiếng, trường thương màu vàng óng hoàn toàn bị Thạch Hạo bẻ đứt đoạn mất!

"A..." Triển Phong kêu to một tiếng, màu máu tận thốn, cánh tay hắn trên trường thương hình xăm biến mất rồi, chân huyết bị phá hỏng.

Thạch Hạo không chút lưu tình ra tay, hai tay lóng lánh, Bất Diệt Kinh phù văn nội liễm trong máu thịt, không gì không xuyên thủng, hướng về Triển Phong đánh ra mà đi.

Ầm!

Triển Phong không tưởng cứng rắn chống đỡ, thế nhưng là không thể không liều, bởi vì không thể tránh khỏi, tốc độ của đối phương quá nhanh, đè lên hắn đánh!

Đòn đánh này, phế bỏ Triển Phong một cánh tay, sương máu vung lên, cánh tay phải của hắn không gặp.

Đón lấy, Thạch Hạo nắm quyền ấn, về phía trước đánh giết!

Đường Ngô, mười hai đôi cánh tay quái vật bại vong cảnh tượng tái hiện!

Triển Phong đi tới con đường của bọn họ, áo bào trắng nhuốm máu, căn bản không năng lực địch, ở Thạch Hạo với cùng tuổi người trong cả thế gian

khó sánh với quyền lực dưới, bị đánh bay ngang.

Phốc!

Cuối cùng, thân thể hắn chia năm xẻ bảy, ở trước mặt tất cả mọi người, bị Thạch Hạo đánh giết ở trên chiến trường.

Triển Phong chết trận!

Yên lặng như tờ, dị vực tuổi trẻ các vương giả lần này thật hãi hùng khiếp vía, nắm giữ An Lan huyết thống Triển Phong lại đều chết trận, bị đánh gục, đè ép không ít nhân.

"Đây chính là nắm giữ chân huyết người sao, trong cơ thể chảy xuôi một phần tư An Lan chân huyết, chỉ đến như thế!" Thạch Hạo lạnh lùng nói.

Đây là một đại sự, An Lan tộc hậu duệ lại chết thảm, để tất cả mọi người trong lòng nặng nề.

Thạch Hạo cũng rốt cục vững tin, như vậy quyết đấu, tất nhiên dẫn đến tương lai hắn muốn đối mặt nhân khẩu cực kỳ ít ỏi An Lan tộc, chẳng trách Tiên Quy Giáp mảnh xuất hiện dị thường, ảnh hưởng đến tộc vận các loại.

"Triển Phong, lại chết đi!"

Dị vực tu sĩ rốt cục khôi phục lại, sau đó rất nhiều người hô khẽ.

"Tên kế tiếp!"

Thạch Hạo mở miệng, âm thanh lạnh lùng vô tình, truyền khắp toàn bộ chiến trường!

Dị vực lại một vị tuổi trẻ vương giả chết trận, Thạch Hạo chẳng lẽ còn thật muốn một đường tiếp tục giết? Tất cả mọi người đều nhìn Thạch Hạo, linh cảm đến, hắn có thể thật sự muốn lấy sức một mình giết quần vương!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1332: Địa Tam Tiên

Lại là một câu "Cái kế tiếp", nhưng là hiện tại Dị Vực tuổi trẻ Vương giả cảm thụ hoàn toàn khác nhau, không có so với này càng bết bát cùng chuyện đáng sợ!

Trước kia, Thạch Hạo lần thứ nhất nói cái kế tiếp lúc, rất nhiều người còn đều cảm thấy hắn là đang tìm cái chết, không biết trời cao đất rộng, dành cho hắn một trận chế nhạo.

Nhưng hiện tại rất nhiều sinh linh đều kinh ngạc, chân thực chiến tích bãi ở đây, này không phải nói khoác đi ra, mà là giết ra đến, liền êm đềm hậu duệ đều bị đánh bại, còn ai dám xem thường, ai còn có thể khinh thường người trẻ tuổi kia?

Đây tuyệt đối là một cái đáng sợ chí tôn trẻ tuổi, có thể săn giết chư vương!

"Đáng hận, con kiến cỏ này lại muốn thôn thiên long, người thất bại đời sau bên trong ra một cái quái vật!" Xà Dạ Xoa rất không cam tâm, như vậy làm thấp đi nói.

Ngân sắc thân thể, to dài đuôi rắn ở nơi đó vặn vẹo, nó trước kia vẫn muốn động thủ, nhưng hiện tại tuyệt đối tâm có lo lắng, hết sức kiêng kỵ Thạch Hạo!

Triển phong, trong cơ thể nắm giữ một phần tư êm đềm tộc chân huyết, đó là biết bao mạnh mẽ, nhưng là liền hắn đều bại rồi, một tia chân huyết ngưng tụ thành kim sắc trường mâu đều bị người kia bẻ gẫy, thực sự đè ép không ít Dị Vực sinh linh.

"Giết được!"

"Cái gì êm đềm chân huyết, cái gì tên thật sức mạnh, cái gì vô thượng gia tộc, cái này cái gọi là kỳ mới chỉ đến như thế, còn không phải như thường bị Hoang đánh gục?!"

Cửu Thiên Thập Địa bên này, mọi người tự nhiên kinh hỉ, ở nơi đó hoan hô, có tu sĩ trẻ tuổi trên mặt đều bốc ra hào quang, liên tiếp đại thắng, thực tại cổ vũ lòng người.

Chủ yếu là, trước kia bại trận khiến người ta ngột ngạt, một vị lại một vị anh kiệt chết thảm, vẫn lạc ở chiến trường cổ này, thực tại đả kích nghiêm trọng tất cả mọi người.

Hiện tại, Thạch Hạo một người một mình nằm ngang ở phía trước, liên tiếp đánh giết ba vị Dị Vực anh kiệt, mang bất bại thần uy, dẫn phát cự sóng lớn, trở thành tiêu điểm.

"Cái kế tiếp? Rất nhiều năm không có ai như vậy miệt thị ta giới tu sĩ, hôm nay ở nơi này, các ngươi lại bị một người giết không nhấc nổi đầu lên, có chút sợ hắn sao?!"

Ở phía sau, một đạo thân ảnh mơ hồ đứng ở vực sâu hắc ám phụ cận, giống như tuyên cổ trường tồn hoá thạch, không nhúc nhích, nhưng là lời nói đang kích động, chấn động khiến người sợ hãi.

Hắn không có nổi trận lôi đình, thế nhưng loại này lạnh lùng lời nói, lại càng thêm làm người ta kinh ngạc run rẩy, cảm giác sâu sắc hoảng sợ.

Thế hệ tuổi trẻ Vương giả, mỗi một người đều lộ ra vẻ xấu hổ, đối mặt kẻ loài người kia tu sĩ, bọn họ vừa nãy đều quên bác bỏ, không có lập tức đối kháng, chuyện này thực sự có nhục vũ dũng khí khái.

"Có cái gì đáng sợ, từ xưa đến nay, ta giới cũng không biết ra bao nhiêu mạnh mẽ thiên kiêu, chấn động cổ kim, thủ đoạn của hắn cùng những kia sinh linh so ra, tính là cái gì?" Có dị vực tuổi trẻ Vương giả cao giọng nói rằng.

"Giết hắn, bất quá là Tiên Cổ đám kia người thất bại hậu nhân mà thôi, ngay cả thành tiên giả đều đã bại vong, bọn họ tổ tiên đều bị giết nằm rạp ở dưới chân chúng ta, thân là hậu duệ, hắn tính là gì, giống như đối phó hắn tổ tiên như vậy, chém chính là!"

Một luồng lại một luồng chiến khí ngút trời, Dị Vực tuổi trẻ Vương giả đều có loại trời sinh cảm giác ưu việt, hết sức tự phụ, trong nháy mắt cổ vũ lên, muốn giết Thạch Hạo.

Đồng thời, ở trong đám người có hai tên tuổi trẻ Vương giả thân ảnh đặc biệt bắt mắt, mỗi một người đều toả ra Hỗn Độn khí, đặc biệt xuất chúng!

Hai người này từ bắt đầu đến hiện tại vẫn luôn không nói gì quá, cho đến lúc này mới mục xạ tinh quang, tròng mắt bên trong, vũ trụ tiêu tan, thiên địa đổ nát cảnh tượng thỉnh thoảng hiện lên.

Cao thủ đáng sợ!

Thạch Hạo nhìn lướt qua, nhưng cũng không e ngại, cứ việc hắn biết, đó là loại uy hiếp, có thể sẽ là không thể tưởng tượng nổi tuổi trẻ địch thủ, nhưng hắn trầm ổn như cũ.

Tiên Quy giáp phiến cũng không có lập tức phát quang, chưa từng trực tiếp vì là Thạch Hạo lựa chọn cái kế tiếp đối thủ.

Bởi vì, hắn thắng liên tiếp ba trường, lực ép đối thủ, này xem như là đại thắng, có thể rút đi, cũng có thể tu dưỡng một quãng thời gian.

Đây là quy củ, là năm đó Tiên Cổ một trận chiến lúc định ra quyết chiến chuẩn tắc.

Có thể nói, này hoàn toàn là ở mô phỏng theo Tiên thời kì cuối đại chiến đỉnh cao.

Cái kia chiến dịch, giết quỷ khóc thần gào, nhật nguyệt ảm đạm, đại tinh không ngừng rơi rụng, phát động rồi Tiên Vương liều mạng, rất đáng tiếc,

Cửu Thiên Thập Địa bên này hay là bại rồi.

Đã từng chiến kỳ, bao bọc Tiên Vương thi thể mà còn, máu nhuộm đỏ tàn khung, càng đánh tan đời kia lòng người cùng niềm tin.

Hôm nay, trận chiến này tự nhiên không sánh được cái kia chấn động cổ kim tận thế đại đối quyết, thế nhưng đồng dạng ảnh hưởng sâu xa, thắng lợi có lẽ cùng tộc vận chờ có quan hệ.

Dị Vực bên kia là gọi giết, quát mắng thanh, Cửu Thiên Thập Địa bên này là tiếng hoan hô, hình thành hai loại cực đoan, Thạch Hạo đang ở chiến trường, tự nhiên thành làm trung tâm tiêu điểm.

"Lộ liễu cái gì, hắn vẫn đúng là vọng tưởng một người đối quyết ta giới mười vị Vương giả sao? Chú định sẽ chết thảm, vì chính mình ngông cuồng trả giá bằng máu!" Dị Vực một vị tuổi trẻ cường giả nói rằng.

Thạch Hạo vốn có thể lui ra, thế nhưng hắn lại như một cây như tiêu thương đinh ở nơi đó, không nhúc nhích, chờ tân đối thủ xuất hiện.

"Đã từng có một nhóm người, được xưng tỏa sáng cùng nhật nguyệt, đồng thọ cùng trời đất, là thành Tiên giả, nhưng là theo ta giới đối quyết sau, nhật nguyệt bị đánh rơi, thiên địa bị đánh băng, những người này tự nhiên cũng bại vong, mấy người may mắn còn sống, lại cũng trở thành tù nhân, càng có người bị xoá bỏ ý chí, trở thành tối nghe lời nô bộc." Có người cố ý nói rằng, chế nhạo Thạch Hạo vì là người thất bại đời sau, Tiên dân kết cục đáng thương.

Thời khắc này, Cửu Thiên Thập Địa bên này tiếng hoan hô đình chỉ, tất cả mọi người đều mục quang lạnh lẽo, căm tức những người kia.

Này rất quá đáng, lần nữa làm nhục Tiên dân, đó là bọn họ tổ tông, bị như vậy sỉ nhục, thực sự khiến người ta nuốt không trôi cơn giận này, hận không thể lập tức làm đầu người thảo một cái công đạo.

"Có đúng không, năm xưa những cái được gọi là Chí cường giả có chút

trở thành nô bộc?" Dị Vực có người cố ý làm ra không rõ hình, hỏi qua người khác sau mới nói: "A, ta nhớ tới, nhà ta Cổ Tổ bên người thì có một cái xác chết di động nô lệ, hóa ra là này giới người tổ tiên a."

Cửu Thiên Thập Địa bên này, rất nhiều người nghe vậy sau con mắt đều đỏ.

"Được rồi!" Thạch Hạo quát mắng, hắn cũng không nhịn được.

"Ngày xưa, các ngươi tổ tiên thắng một chút chiến đấu, nhưng cũng không phải là bọn ngươi, ta giới đã từng sỉ nhục, sớm muộn cũng có một ngày sẽ đòi lại!" Thạch Hạo lạnh lùng nói.

"Ha ha..." Đối diện, một đám tuổi trẻ Vương giả cười to, cố ý như vậy, để hóa giải ba trường bại trận sau ủ rũ, phẫn uất các loại.

Thạch Hạo không nói câu nào, ngồi xếp bằng xuống, lấy ra một cái đỉnh, truyền vào thần tuyền các loại, bắt đầu thôi thúc thần hỏa.

Đây là muốn làm gì? Mấy người kinh dị.

"Đem ta chiến lợi phẩm ném đến đây." Thạch Hạo hướng về phía Tào Vũ Sinh hô.

Tào Vũ Sinh đám người nhất thời biết rồi hắn phải làm gì, cấp tốc đem Đường Ngô thân thể, còn có con kia giống như hoàng kim sơn dương tàn thể đưa qua.

Ngoài ra, Thạch Hạo tự mình động thủ, đem êm đềm tộc hậu duệ triển phong bị đánh giết sau thân thể tàn phế vồ tới.

Triển phong, bản thể giống như một con Bạch Sư tử, toàn thân trắng như ngọc thạch, chỉ là lúc này không trọn vẹn không thể tả, giống như Đường Ngô cùng con kia kim sắc sơn dương, đều chỉ còn dư lại bộ phận thân thể, bởi vì bị đánh nổ.

Thạch Hạo một người ngồi ở bên trong chiến trường, tự mình động thủ, lột da, cọ rửa, hắn ở xử lý ba đại cao thủ thân thể, động tác trôi chảy, phi thường thành thạo.

"Ngươi đang làm gì, sỉ nhục ta giới tuổi trẻ Vương giả sao?!"

Đối diện, Dị Vực sinh linh bên trong những kia trào phúng, những kia cười to, những kia lời lẽ vô tình rốt cục ngừng lại, có người không nhịn được quát lớn, không nhìn nổi.

"Đây là ta chiến lợi phẩm, ngươi quản ta làm cái gì, muốn đòi lại, nắm Hồng Mông Tử Khí chủng cùng sinh mệnh chi loại để đổi, không phải vậy, cút!" Thạch Hạo lạnh lùng đáp lại nói.

Đến giờ phút này rồi, tất cả mọi người đều biết hắn phải làm gì, chuyện này thực sự quá rõ ràng.

Đường Ngô, hoàng kim dương, triển phong đều bị trở thành nguyên liệu nấu ăn, bị hắn xử lý sạch sẽ huyết nhục sau, ném vào trong đỉnh, bắt đầu ngao luộc.

"Ngươi muốn chết sao?" Đối diện, có người điên cuồng, rống to, thực đang bị tức gần chết.

Đường đường Dị Vực tuổi trẻ Vương giả, lại muốn bị trở thành một người đồ ăn, hơn nữa chính là ở bên trong chiến trường, thực sự là một loại lớn lao nhục nhã.

"Câm miệng của ngươi lại ba, không phục liền đến chịu chết, ta đồ ăn bên trong tất nhiên sẽ nhiều hơn một loại!" Thạch Hạo trực tiếp trách mắng, việc nghĩa chẳng từ nan, ở đây thu thập đồ ăn.

Trong đỉnh, ngao luộc tam đại sinh linh huyết nhục, phát ra xán lạn hào quang.

Mà ở đỉnh ở ngoài, Thạch Hạo lại làm ra một thốc Đạo hỏa, trực tiếp

tiến hành thiêu đốt, bất kể là kim sắc đùi dê, hay là hai loại khác sinh linh huyết nhục, đều bị nướng chín, nhỏ xuống dầu mỡ, chất thịt ngon, phát ra mê người hương vị.

Điều này cũng làm cho là Thạch Hạo, người bình thường không thể đem bực này tuổi trẻ Vương giả huyết nhục lấy Đạo hỏa nướng chín, bởi vì ẩn chứa thần lực quá mạnh mẽ.

"Ngươi... Dám làm như vậy!" Dị Vực, những kia tuổi trẻ Vương giả đều ngồi không yên, Thạch Hạo phản kích quá đột ngột, không thể tính toán theo lẽ thường.

Bọn họ làm nhục Cửu Thiên Thập Địa Tiên dân, nhắc tới có mấy người trở thành tù nhân, bị đánh giết ý chí, bị trở thành Dị Vực tôi tớ con rối, Thạch Hạo thì lại đến rồi như vậy một tay.

Các ngươi chỉ là ta đồ ăn, đây tuyệt đối là giữa trường người trẻ tuổi kia muốn biểu đạt hàm nghĩa, có dị vực tuổi trẻ Vương giả đều biết!

Mà đối phương lại không nói, liền như thế dùng trực tiếp hành động đến tát vào mặt bọn họ, Thái Thanh giòn, quá đau, để một ít sinh linh nộ huyết trùng đầu, con mắt đỏ đậm.

"Được!" Cửu Thiên Thập Địa bên này, rất nhiều người không nhịn được kêu to.

Mọi người cảm thấy trong cơ thể có một dòng nước nóng dâng trào, nhanh chóng trùng kích, nhiệt huyết sôi vọt lên. Thạch Hạo động tác này, để bọn họ cảm thấy thoải mái, rất nhiều người cũng không nhịn được muốn thét dài.

Lúc này, Thạch Hạo không có chiến đấu, thế nhưng hành động này lại làm cho Cửu Thiên Thập Địa bên này rất nhiều người đều cảm thấy, càng vượt qua mười trận đại chiến.

"Ngươi hành động, vượt qua chúng ta khoan dung điểm mấu chốt, nhất

định phải đưa ngươi ngàn đao bầm thây!" Dị Vực tuổi trẻ Vương giả bên trong, rất nhiều người quát.

"Ta chờ, ai đến đây, ta giết ai!" Thạch Hạo như vậy đáp lại.

Sau đó, hắn nơi đó bay ra nồng nặc mùi thịt, còn có một đạo đạo tinh khí chùm sáng, không thể không nói tam đại Vương giả huyết nhục ẩn chứa tinh hoa quá kinh người.

Đây tuyệt đối là đại bổ dược, có thể so với cấp thần tham quả các loại.

"Con người của ta có một nguyện vọng, muốn nếm khắp thiên hạ mỹ vị, đây là ta lần thứ nhất hưởng dụng thế giới một bờ khác đồ ăn, a, thật sự rất tốt, quá mỹ vị!"

Bên trong chiến trường, Hoang một mình ngồi ở chỗ đó, bắt đầu ăn vàng óng ánh khối thịt, ăn thịt đi kèm liên miên ráng lành.

"Giết ngươi!" Đối diện có người kêu to, thực đang bị đâm kích, rất nhiều người nổi giận đùng đùng, quả thực cũng bị tức giận bất tỉnh rồi, chưa bao giờ có loại này sỉ nhục.

"Đường Ngô, một con kim sắc dương, còn có nắm giữ êm đềm chân huyết Bạch Sư tử, ba loại đều là trên đất bằng sinh vật, bây giờ đặt ở cùng một chỗ nấu nướng, nếu vì món ăn này làm cái tên, ta cảm thấy địa ba tiên rất chuẩn xác."

Thạch Hạo vừa ăn một bên mồm miệng không rõ nói rằng, nồng nặc mùi thịt dạng mở, quả thực phải đem người đầu lưỡi đều hoà tan đi.

Cửu Thiên Thập Địa bên này, mọi người nghe nói sau, đầu tiên là hoàn toàn không còn gì để nói, sau đó cười rộ.

"Hôm nay, ngươi chắc chắn chết thảm, muốn lấy huyết đến chuộc tội, tẩy xuyến tận loại này sỉ nhục!" Dị Vực chư Vương Đại hống.

"Mang rượu tới!" Thạch Hạo trùng sau vẫy tay, hào khí ngất trời, hướng về phía sau người yêu cầu rượu ngon.

Xoạt!

Một vò thần tửu bay tới, là Trường sinh thế gia một vị trưởng lão tự mình đưa ra.

Thạch Hạo đứng dậy, vỗ bỏ bùn phong, nhấc theo cái vò rượu, miệng lớn uống rượu, chiến khí Lăng Vân, nói: "Địa ba tiên chỉ là khai vị ăn sáng, đến đây đi, tới một tên ta giết một tên, ta muốn tập hợp đủ thập toàn đại bổ!"

Tấm này dương lời nói, này tiếng rống to, chấn động Đại Xích Thiên biên cương, một người muốn một mình tiêu diệt Dị Vực thế hệ tuổi trẻ hết thảy Vương giả!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1333: Hỏa Nham Vương

"Đáng chết, đáng hận a..." Dị Vực tuổi trẻ Vương giả bên trong có sinh linh không nhịn được gào thét, bị Thạch Hạo lời nói kích thích nhiệt huyết xông thẳng thiên linh cái, tóc dựng đứng lên.

Chưa từng có quá như vậy sỉ nhục, bọn họ này một giới vượt lên chúng sinh trên, bễ nghễ Cửu Thiên Thập Địa tu sĩ, từ xưa tới nay một khi khai chiến đều là đại thắng, có thể hiện nay một người trẻ tuổi lại đối với bọn họ như vậy nhục nhã.

Đồng loại bên trong vua của tuổi trẻ, thường ngày đều cao cao tại thượng, nhưng hôm nay lại trở thành một người nguyên liệu nấu ăn, bị hắn trước mặt mọi người chưng luộc!

Tối không thể tha thứ chính là, hắn bởi vì đạo kia cái gọi là món ăn phẩm một cái tên, gọi "Địa Tam Tiên".

Ba chữ này lực sát thương quá to lớn, để chư vương sắc mặt tái xanh, phổi đều muốn khí nổ, chưa bao giờ có cảm giác nhục nhã, thân là Dị Vực tuổi trẻ Vương giả, ba người kia hợp lại cùng nhau bị nổi lên như thế một cái thổ đi tra món ăn tên, nhất định sẽ trở thành một chuyện cười.

Thậm chí, có thể tưởng tượng, bởi "Địa Tam Tiên" lực sát thương quá lớn, đem truyền lưu rất rộng, vang vọng các nơi. Nếu như vậy, đến cuối cùng lan đến phạm vi quá rộng rãi, dẫn đến các tộc biết rõ, có lẽ sẽ bị làm tin đồn thú vị ghi vào trong sử sách.

Một phương giận dữ, phe bên kia cười to.

Từ khai chiến sau, Cửu Thiên Thập Địa bên này tu sĩ chưa bao giờ giống hiện ở đây sao tâm tình khoan khoái quá, nhìn Thạch Hạo ăn "Địa Tam

Tiên", rất nhiều người thần sắc đều xán lạn cực kỳ.

"Ngươi không sống nổi, lại đắc ý nhất thời, lập tức liền muốn chết!" Dị Vực phía bên kia, xà Dạ Xoa mấy người hung tàn nói rằng, ở nơi đó nguyền rủa.

Chiến trường rất trống trải, Thạch Hạo đứng ở nơi đó, một cái tay ôm cái vò rượu, một cái tay khác thì lại cầm một khối vàng óng ánh giòn nộn khối thịt, cạn chén rượu đầy, ngoạm miếng thịt lớn.

Hắn cũng không có quát mắng những người kia, bởi vì nên nói lời hung ác đã sớm nói.

Lúc này, hắn bình tĩnh lại, chỉ là ở ca ngợi này chất thịt tươi mới, mùi vị tươi đẹp, chưa bao giờ ăn được quá, là thế gian cao cấp nhất mỹ vị món ngon.

Một phương quát mắng, lớn tiếng nguyền rủa, tuyên bố ở trên chiến trường giết tính mạng hắn.

Nhưng là Thạch Hạo nhưng là trấn định như vậy, chỉ là mục quang tình cờ bắn ra ánh hào quang sắc bén, giống như đêm đen thiểm điện xẹt qua, đâm vào tâm linh người ta bên trong.

"Bạch sắc sư tử, trong cơ thể nắm giữ An Lan tộc chân huyết, mùi vị xác thực bất phàm, có một luồng đặc biệt mùi thơm ngát." Thạch Hạo ở lời bình.

Lời vừa nói ra, đối diện mất tiếng, Dị Vực tu sĩ vừa giận vừa sợ lại sợ, người trẻ tuổi này lớn biết bao đảm, thật sự dám phải đem An Lan nhất tộc đắc tội chết sao?

Bọn họ cảm thấy, người này đến vui mừng, nơi này không có An Lan tộc dòng chính, nếu không, chú định sẽ phát sinh chuyện đáng sợ nhất!

Rất nhiều tuổi trẻ Vương giả hãi hùng khiếp vía qua đi, càng thêm phẫn nộ, An Lan nhất tộc khiến người ta kính nể, cao cao tại thượng, đáng giá tất

cả mọi người ngưỡng mộ, là bọn họ bất bại bảo vệ Cổ Tổ một trong, há có thể dung một cái tiểu tu sĩ khinh nhờn?

Một ít sinh linh chỉ trích, quát mắng, lời nói tự nhiên không êm tai, thế nhưng Thạch Hạo hãy cùng không có nghe thấy như thế, trái lại hỏi: "Triển Phong là một con Bạch Sư tử, An Lan tộc đến cùng cái gì dáng dấp, đừng nói cho ta chân chính An Lan tộc cũng là Địa Tam Tiên bên trong một mực tài liệu chính."

Rất nhiều người khuôn mặt co giật, không thể nhịn được nữa, những lời nói này quá lớn mật, bất kể là ai cũng không thể nhục cấp An Lan tộc.

"A, này Đường Ngô mùi vị cũng không tệ, xé ra ngạnh xác, bên trong thịt trắng trẻo non nớt, mùi vị ngon, loại này rết thịt so với trong long cung sản xuất thần tôm đều mạnh hơn." Thạch Hạo lại một lần đánh giá.

Đường Ngô nhất tộc, nhất thời có người quát mắng, bọn họ không phải là rết, mà là một cái siêu cấp Vương tộc, cao cao tại thượng, nhìn xuống vạn tộc.

Thạch Hạo miệng lớn uống rượu, miệng lớn hưởng dụng mỹ vị, ở nơi đó tự nói: "Đây là ta lần thứ nhất ăn được Dị Vực đồ ăn, cả đời đều khó mà quên được a, thoải mái!"

Nhưng vào lúc này, Tiên Quy giáp phiến rốt cục di chuyển, phát ra ánh sáng chói mắt, trong đó một viên giáp mảnh rơi vào Dị Vực một vị tuổi trẻ Vương giả nơi đó.

Đã đến giờ, giáp mảnh vì là Thạch Hạo chọn lựa một cái đối thủ.

Đó là một cái đỏ au sinh linh, xích quang ngút trời, từng bước từng bước đi tới, đại địa ở tại dưới chân nóng chảy, tan thành dung nham, nó hoả hồng cùng hừng hực giống như thiêu hồng khối thép.

"Hỏa nham vương!" Có người thở nhẹ.

Đây là một cái vô cùng mạnh mẽ năm kỳ Vương giả, cùng những sinh linh khác không giống nhau lắm, bởi vì nó quả thực như là do dung nham tạo thành, thiếu hụt huyết nhục.

Tục truyền, chủng tộc này là ở dung nham trong biển bị dựng dục ra đến, trời sinh khống hỏa, nắm giữ Thái Dương chi tinh, ngưng tụ hỏa mạch lực lượng.

Thạch Hạo liếc mắt nhìn, khẽ thở dài: "Dị Vực không có ai sao, phái ra như thế một cái quái vật."

Vực sâu hắc ám trước, thế giới một bờ khác sinh linh đều trợn mắt nhìn, hắn thực sự là càng ngày càng ngông cuồng, vẫn không có giao thủ lại liền bắt đầu khinh bỉ đối thủ.

Cửu Thiên Thập Địa tu sĩ đều có loại hơi hơi thổ trút cơn giận cảm giác, trước kia bất kể là xà Dạ Xoa, hay là Hoàng Kim Ma Điểu chờ đều xem thường đối thủ, xem thường này một giới người.

Hiện tại rốt cục ngược lại, Hoang mang ba trường đại thắng oai, bắt đầu ngạo mạn Dị Vực, không thấy rõ đối diện Vương giả, hết thảy đều phát sinh nghịch chuyển.

Hơn nữa, này còn để những người kia khó có thể phản kích.

"Ngươi quá phận quá đáng, như vậy khinh thường ta Giới Vương tộc, chú định sẽ bị huyết tế đi!" Có dị vực sinh linh la lên.

Thạch Hạo giải thích: "Các ngươi hiểu lầm, ta không phải xem thường thực lực của hắn, mà là cảm thấy, cái gọi là hỏa nham Vương tộc thể chất quá tệ, rõ ràng đều là hỏa nham thạch, không có thịt, làm sao ăn? Ta còn muốn đủ bốn phần vật liệu, làm bốn hỉ viên thuốc đây!"

Hắn không nhanh không chậm, lời nói như thế này, loại này ngữ khí, nhất thời để Dị Vực chư vương khí sai lệch mũi, rất muốn một cái bóp chết hắn!

Hắn loại kia giải thích, rõ ràng chính là khinh bỉ chư vương, sớm đã trực tiếp đem đối thủ xem là một bàn món ăn.

"Giết!"

Hỏa nham Vương Đại hống, nhào giết tới, nó không có định hình, từ nhân hình thân thể trực tiếp hóa thành một con màu đỏ thẫm mãnh hổ, tấn công mà đến, phải đem Thạch Hạo xé rách.

"Ầm!"

Đại địa băng khai, dung nham chảy cuồn cuộn, cuối cùng càng vọt lên trời cao, xa xa nhìn tới, xích đỏ dọa người.

Phốc!

Chính là hư không đều bị thiêu sụp đổ, ở nơi đó phá khai, đỏ tươi dịch thể chảy xuôi, hủy hoại tất cả.

Thạch Hạo kinh dị, cái này quái vật còn thật là có chút môn đạo, càng có thủ đoạn như thế, khống chế hỏa đạo lực lượng, nhiệt độ cao đáng sợ.

Bất quá, hắn cũng không e ngại, tạo ra duy nhất động thiên, đứng ở nơi đó, nhất thời vạn pháp bất xâm, thần quang cuồn cuộn, hình thành một đạo Hỗn Nguyên thần hoàn.

Ầm!

Thạch Hạo tăng tốc, nhằm phía đầu kia hỏa nham vương, một chưởng đánh xuống, đánh về phía màu đỏ thẫm mãnh hổ, để nó phát ra một tiếng rung trời rít gào.

Mãnh hổ đột nhiên đã không thấy tăm hơi, hóa thành màu đỏ dung nham, cùng từ trên mặt đất mang tới giữa bầu trời đỏ đậm dịch thể hỗn hợp lại cùng nhau, không biết tung tích.

"Hủy diệt!" Thạch Hạo một tiếng gào to, hai tay cùng chuyển động, thần

uy kinh thế, vận dụng một thân pháp lực đi áp chế mảnh này màu đỏ dung nham.

Nhưng mà, đại địa sớm đã nóng chảy, hóa thành một phiến dung nham hải, đốt cháy thiên địa, hình thành đỏ đậm sóng biển, đánh ra trên trên vòm trời, cảnh tượng cực kỳ làm người kinh hãi!

Như cùng một mảnh đại dương màu đỏ, nóng rực trùng thiên, bao phủ nơi này.

Tất cả mọi người đều biến sắc, chính là Thạch Hạo cũng là kinh dị, khinh thường cái này sinh linh, thủ đoạn rất không bình thường.

Ầm!

Thạch Hạo quyền lực vô cùng, dùng hết khả năng, oanh ở mảnh này dung nham trên biển, gây nên sóng biển ngập trời, nơi đó phát ra một đạo tiếng kêu rên.

"Còn không ra?" Thạch Hạo quát lên, mười ngón tay cùng giương ra, lôi đình soàn soạt, mãnh liệt bổ xuống, đánh dung nham Haydon lúc sôi trào, thậm chí muốn làm khô.

"Xoạt!"

Đột nhiên, giữa bầu trời cái kia vầng mặt trời bắn ra một đạo kinh người chùm sáng, đó là Thái Dương chi tinh, bị tiếp dẫn mà đến, nung nấu vạn vật.

Hỏa nham vương câu thông thiên địa, triệu hoán đến rồi Thái Dương chi tinh sức mạnh to lớn.

Ầm!

Đáng tiếc, nó gặp Thạch Hạo, không thể tính toán theo lẽ thường. Thạch Hạo vận dụng Côn Bằng bảo thuật, bay vút lên trời, dực như đám mây che trời, ngăn cách tinh hoa mặt trời, đem đánh tan.

Trận này chém giết kéo dài thời gian không phải rất dài, nhưng đủ để dẫn phát Thạch Hạo rung bần bật, nhìn không đáng chú ý một cái hỏa nham vương lại mạnh mẽ như vậy.

Phốc!

Hỏa nham vương cuối cùng không địch lại, chân thân bị Thạch Hạo từ dung nham trong biển dùng bức ra, tại chỗ bị đánh giết, thân thể nổ tung, ngoại trừ một phiến lớn hỏa nham ở ngoài, còn có óng ánh tia sáng.

Con này sinh linh không tiến vào là dung nham còn có thần thạch tạo thành, còn có bộ phận huyết nhục.

"Bốn hỉ viên thuốc có chỗ dựa rồi." Thạch Hạo nói rằng.

Dị Vực, rất nhiều người con mắt đều đỏ, vậy cũng là hỏa nham tộc huyết nhục a, nguyên bản là nham thạch, sau có thể sinh ra máu thịt, nhất định là hiếm có đại bổ dược.

Có dị vực sinh linh cho rằng, loại này nham thạch chuyển hóa thành huyết nhục, càng vượt qua một ít thần dược.

Dị Vực, rất nhiều sinh linh ở gầm nhẹ, liên tiếp bốn trường đại bại, để bọn họ khó có thể tiếp thu, mà lại là ở cùng một người trên tay thất lợi, quá không nên.

Một ít sinh linh mục quang sâu thẳm, nhìn chòng chọc vào Thạch Hạo.

Thạch Hạo cũng nhìn về phía trước, gào to nói: "Xà Dạ Xoa, Hoàng Kim Ma Điểu, các ngươi nên rõ ràng, ta muốn giết nhất chính là các ngươi, dám đến đây à một trận chiến sao, ta cho phép hai người các ngươi cùng tiến lên!"

Tất cả mọi người đều biến sắc, đây là Thạch Hạo bốn trường đại thắng sau, trực tiếp điểm danh yêu chiến, ảnh hưởng lớn vô cùng!

Xà Dạ Xoa, Hoàng Kim Ma Điểu đều là chấn động, ở tình huống như vậy nếu là không ứng chiến, vậy thì là ở cúi đầu, còn làm sao ở Dị Vực ngẩng đầu lên.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1334: Liền Giết

Xà Dạ Xoa, kẻ đầu tiên ra trận, cuồng ngạo ngông cuồng tự đại, bễ nghễ đối thủ. Nhưng nó thật sự rất mạnh, đem Huyền Côn đánh giết, đáng tiếc một cái tu ra ba đạo tiên khí chí tôn trẻ tuổi, chết thảm tại chỗ.

Hơn nữa, Xà Dạ Xoa còn một hai lần xem thường một giới sinh linh, mấy lần nói nhục nhã, ngôn ngữ ác độc, miệt thị một giới, càng như trào phúng từ trần tiên dân.

Cũng chính bởi vì vậy, Thạch Hạo mới muốn đem nó đánh giết, muốn trừ nó nhanh chóng!

Hoàng Kim Ma Điểu, bộ tộc này vô cùng đáng sợ, từng ở Tiên cổ thời kì đối với một giới tạo thành to lớn thương tổn, làm cho Vô Chung Tiên Vương tự mình vượt qua tiến vào dị vực, lấy đạo chủng diệt tộc.

Đáng tiếc, vẫn có cá lọt lưới, bộ tộc này hôm nay đã sớm khôi phục nguyên khí, lại cường thịnh lên, một khi khai chiến, lại là phiền toái lớn.

Đối diện cô gái tóc vàng kia, chính là đến từ tộc này, đánh giết nắm giữ sinh mệnh hạt giống Lữ Hồng, chế nhạo này giới không người, không đỡ nổi một đòn.

Hiện tại, Thạch Hạo nhìn chằm chằm hai tên này sinh linh!

"Thắng bốn tràng, lập tức liền muốn hơn nửa rồi!" Có người nói nhỏ.

"Sợ cái gì, ta liền đi gặp gỡ một lần hắn!" Xà Dạ Xoa làm ra quyết đoán, nó không chịu đựng được ánh mắt của mọi người, nếu là bởi vậy sợ hãi không ra, ở lấy vũ dũng làm vinh dị vực, nó đem không đất đặt chân.

Chỉ là, Tiên Quy Giáp mảnh đã chọn một người, một cái vô cùng cao to khôi ngô hùng tráng nam tử, nắm giữ song đầu.

"Song Tử Vương!" Có người nói nhỏ, bộ tộc này người vô cùng đáng sợ, có thể song đầu phá vạn pháp, được xưng phép thuật người tu hành bên trong khủng bố bộ tộc.

Trận chiến này, rất kịch liệt, trong thiên địa pháp lực, Song Tử Vương hai cái đầu đều là ngâm tụng dị vực cổ lão thần chú, quấy rầy thiên địa cân bằng.

"Hả?" Xa xa, quan chiến Lam Tiên đám người kinh sợ, trong cơ thể hoàn mỹ hạt giống ở xao động, chịu đến nghiêm trọng quấy rầy, ảnh hưởng khá lớn.

Song Tử Vương ngâm tụng thần chú, là dị vực như thế bao năm tháng qua nghiên cứu tâm đắc, có thể quấy rầy hoàn mỹ cổ chủng!

Song Tử Vương. Nguyên vốn là thích hợp nhất tu bí thuật, lúc này triển khai ra, là trước tiên thăm dò, Thạch Hạo đến tột cùng có hay không có một viên cổ chủng.

Đáng tiếc. Hắn thất vọng rồi, chưa từng thăm dò ra, mà chính hắn còn rơi vào bị động, Thạch Hạo lấy toàn lực đánh giết hắn.

"Hào quang chiếu khắp, gột sạch nguyên tội!"

"Hắc ám vĩnh hằng. Muốn không chừng mực!"

Song Tử Vương, hai cái đầu đều là ngâm tụng bí ngôn, quang cùng ám đồng thời xuất hiện, cũng đối lập, hai loại cổ thuật tỏa ra, cuối cùng đụng vào nhau.

Quang ám chi ca, vang vọng đất trời!

Ầm!

Đồng thời, nương theo sức mạnh hủy diệt, sôi trào mãnh liệt, mênh mông khuấy động. Cắn nát tất cả ngăn cản.

Đại chiến hết sức kinh người, chính là Thạch Hạo đều kinh ngạc, cái này Song Tử Vương rất mạnh, thế nhưng hắn có thể chặn lại.

Đồng thời, Thạch Hạo lấy tốc độ cực hạn, còn có bá đạo nhất quyền lực, miễn cưỡng nổ ra quang ám màn, giết tới phụ cận, oanh kích đối thủ này.

Song Tử Vương, há mồm thét dài. Các loại phù văn cùng thần chú triển khai, hình thành tử vong bão táp, vòng xoáy màu đen cực tốc mở rộng, muốn thôn phệ Thạch Hạo thân thể.

Đáng tiếc. Nguyện vọng của hắn thất bại, vòng xoáy bị Thạch Hạo miễn cưỡng xé ra, không thể đem hắn thôn đi vào.

Ầm!

Thiên địa rung bần bật, Thạch Hạo nắm quyền ấn, nổ ra rung trời vang, nát tan Song Tử Vương hộ thể màn ánh sáng. Sau đó một quyền xuyên thủng thân thể ấy.

Phốc!

Mưa máu bay tán loạn, Song Tử Vương chết đi!

Cả người hắn ở trong hư không nổ tung, Nguyên Thần muốn chạy trốn, trực tiếp bị Thạch Hạo một phát bắt được, hợp lại kết thúc chớp mắt, thần quang hừng hực, tiêu diệt sạch sẽ.

Đệ ngũ phen thắng lợi, Thạch Hạo đã liền giết năm Đại Vương giả rồi!

"Xà Dạ Xoa, Hoàng Kim Ma Điểu các ngươi sợ hãi sao, dùng các ngươi lại nói, quỳ xuống đến thần phục, hoặc có thể khoan dung bọn ngươi cái chết!" Thạch Hạo lớn tiếng nói.

Hai sinh linh này, từng đối với Huyền Côn, nắm giữ Sinh Mệnh Chủng

Lữ Hồng tiến hành tương tự uy hiếp, làm nhục nhân cách của bọn họ, Thạch Hạo lúc đó liền bất mãn hết sức.

Càng nhân, Huyền Côn cùng Lữ Hồng chết trận, hắn thì càng thêm muốn diệt trừ hai cái hung hăng kẻ địch rồi.

"Thỏa mãn nguyện vọng của ngươi, ta đến cùng ngươi một trận chiến!" Xà Dạ Xoa quát lên, nó bị bức ép đến góc tường, không có đường lui, phải một trận chiến.

Nếu không, nó ở dị vực đem không nhấc nổi đầu lên, triệt để ném mất bộ mặt.

Nó từng thắng được một hồi, hiện tại có thể lựa chọn lại vào tràng, không cần trải qua Tiên Quy Giáp mảnh lựa chọn.

Xoạt!

Xà Dạ Xoa bay tới, rộng lớn màu bạc Dạ Xoa sí triển khai, dường như từ trong địa ngục lao ra, mang theo đáng sợ khí tức, bao phủ chiến trường cổ này.

Nó ủng có loài người thân người tứ chi các loại, thế nhưng đầu lâu là màu bạc đầu rắn, mà lại sau lưng còn có một cái đuôi rắn, trắng bạc sáng loáng lượng, đồ thông kim loại đúc thành.

Đây là một cái chủng tộc mạnh mẽ phi thường, thân thể kiên cố bất phôi, dường như Bất Phôi Kim Thân.

Trước đây không lâu, Huyền Côn với hắn trong trận chiến ấy, dùng hết khả năng, nhưng chính là không đánh nổi Xà Dạ Xoa, cuối cùng ngược lại bị nó xuyên thủng thân thể, xé rách thành mảnh vỡ.

Khi đó, nó hung diễm ngập trời, tùy tiện ngông cuồng tự đại, khiến người ta kiêng kỵ.

"Trên một kỷ không thiếu thành tiên giả, còn là chiến bại, có chút càng là trở thành ta giới đại nhân vật nô bộc, nghe nói là các ngươi tổ tiên, ngươi có cảm tưởng gì, cho rằng thắng rồi mấy tràng liền có thể phiên thiên sao? Đến đây đi, ta đến chiến ngươi!" Xà Dạ Xoa miệng rất độc, tới liền gây xích mích Thạch Hạo tâm tình, muốn chọc giận nó, nhiễu loạn đạo tâm.

"Xoạt!"

Thạch Hạo ở tại chỗ để lại một chuỗi tàn ảnh, về phía trước oanh kích, trực tiếp liền ra tay rồi, thần quang vạn đạo, dường như một vầng mặt trời nổ tung.

"Hoang, nổi giận rồi!" Cửu Thiên Thập Địa bên này, có thật nhiều nhân kinh ngạc nói.

Thạch Hạo xác thực nổi giận, Xà Dạ Xoa hết lần này đến lần khác bốc lên cổ nhân đề tài, sỉ nhục trên một kỷ nguyên tiên dân, hắn đương nhiên phải vô tình ra tay.

"Xoạt!"

Thiên phong gào thét, không thể không nói, Xà Dạ Xoa một đôi màu bạc cánh vô cùng khủng bố, gồ lên ra gió to, không chỉ có thổi nát hư không, hơn nữa hình thành tràng vực, cầm cố mấy người hành động.

Thạch Hạo tốc độ hơi hơi biến hoãn, chung quy là chịu đến ảnh hưởng!

Đến sau đó, càng là dường như rơi vào đầm lầy, bước đi liên tục khó khăn, phảng phất sắp khó có thể giãy giụa.

Trước đây không lâu, Huyền Côn cũng là bởi vì bị nó ổn định, sau đó bị đánh giết.

"Ta cho rằng ngươi lớn đến mức nào bản lĩnh đây!" Xà Dạ Xoa phun ra hồng lưỡi, tê tê có tiếng, bỗng nhiên phát lực, liên miên phù văn toàn bộ hướng về Thạch Hạo tiêu diệt mà đi.

"Vèo!"

Đột nhiên, Thạch Hạo chuyển động, đón đối phương, gia tốc mà đi, muốn đụng vào Xà Dạ Xoa phụ cận.

Cái gọi là cầm cố, chỉ là ở lúc đầu đưa đến chốc lát tác dụng, nhưng mà liền bị tan rã, đối với Thạch Hạo khó có thể tạo thành uy hiếp.

Xoạt!

Xà Dạ Xoa, vung lên một đôi cánh, hướng về Thạch Hạo chém thẳng, chùm sáng màu bạc óng ánh, vòm trời lập tức bị nó cắt đứt, thế giới dường như bị chia làm hai nửa.

Nhưng là, phù một tiếng, Thạch Hạo một quyền xuyên thủng nó một cái cánh, nhất thời đầm đìa máu tươi, để nó phát sinh một tiếng rên.

Lúc này mới không có bắt đầu bao lâu a, Xà Dạ Xoa liền bị thương, rất rõ ràng không địch lại.

"Giết!"

Xà Dạ Xoa rống to, cả người ánh bạc hừng hực, dường như bốc cháy lên giống như vậy, đồng thời có hào quang chói mắt xông lên trời cao, nhấn chìm nơi đây.

Nó vận dụng cực hạn sức mạnh, đồng thời phát sinh một đòn trí mạng, phía sau màu bạc đuôi rắn vô thanh vô tức, hóa thành màu bạc chiến mâu, đâm hướng về Thạch Hạo đầu lâu.

Huyền Côn chính là chết đi như thế, bị nó đuôi xuyên thủng thân thể, chết oan chết uổng.

Cheng!

Thạch Hạo giơ lên tay phải, phát sinh liên miên ráng lành, sau đó mạnh mẽ chém về phía trước, sấm gió tiếng nổ lớn, âm vang thật sự vô cùng điếc

tai!

Phù một tiếng, Thạch Hạo tay phải dường như đao giống như vậy, chém về phía trước, huyết dịch bắn lên, Xà Dạ Xoa một tiếng hét thảm, lăn lộn thân thể, thoát đi nơi đó.

Nó được xưng bất phôi thân thể màu bạc đuôi rắn, bị Thạch Hạo chặt đứt dưới một đoạn, trực tiếp để nó đoạn vĩ!

Trước đây không lâu, nó còn không gì không xuyên thủng, đánh giết Huyền Côn đây, có thể bây giờ lại bị nhân đánh gãy, để nó gào lên đau đớn đồng thời, còn có một loại bất an cùng kinh hoảng.

Chủ yếu là bởi vì, Thạch Hạo vẫn ở phỏng đoán Bất Diệt Kinh, dùng ở chính mình một đôi tay trên, vì vậy không có gì không phá.

"Hô!"

Xà Dạ Xoa, vỗ cánh, nhất thời sấm vang chớp giật, cảnh tượng khủng bố cực điểm, đây là nó Dạ Xoa một mặt, vận dụng chủng tộc hàm nghĩa.

Mà nó đầu rắn cũng không có nhàn rỗi, ngâm tụng thần chú, đánh mạnh Thạch Hạo, hy vọng có thể giết chết hắn.

"Ầm!"

Thạch Hạo lạnh lùng nhìn, phát động sức mạnh mạnh nhất, đánh giết về phía trước.

Những kia chú văn, màn ánh sáng đều biến mất, Thạch Hạo một đôi nắm đấm nổ ra tất cả, Xà Dạ Xoa thân thể bị đánh bay ngang, máu tươi chảy dài.

Nó một đôi cánh, đã rách rách rưới rưới, bị đánh cho tàn phế rồi!

"Hống..."

Xà Dạ Xoa gào thét, trong lòng không cam lòng, liều mạng chém giết.

Phốc!

Nó kết cục đã nhất định, Thạch Hạo triển khai Bất Diệt Kinh phù văn, hai tay cứng rắn không thể tưởng tượng, đem Xà Dạ Xoa nửa đoạn thân thể đều đánh nổ rồi!

"Sự bá đạo của ngươi đây, ngươi tùy tiện đây, đến đây đi!" Thạch Hạo quát lên.

Đùng!

Cuối cùng, Thạch Hạo nắm bắt quyền ấn, một quyền oanh vào Xà Dạ Xoa xương trán bên trong, đánh chết.

Xà Dạ Xoa, liền như thế chết rồi!

"Hoàng Kim Ma Điểu, ngươi không muốn kết cục sao?" Thạch Hạo quát lên.

Lúc này, hắn đã thắng liên tiếp sáu tràng, để dị vực tuổi trẻ vương giả đều trong lòng nghiêm nghị.

"Giết!"

Cô gái tóc vàng kia đánh tới, công kích Thạch Hạo.

Thạch Hạo không khách khí, đòn thứ nhất mà thôi, liền vận dụng Bất Diệt Kinh văn hàm nghĩa, nắm đấm ở ngoài thần quang, như một mảnh sóng dữ ở bao phủ, đánh hướng về phía trước.

Phốc!

Kết quả, màu hoàng kim lông chim héo tàn, hóa thành cô gái xinh đẹp ma cầm bị thương.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1335: Cái Thứ Bảy

Xèo!

Hoàng Kim Ma Điểu hóa thành một đạo chùm sáng màu vàng óng, một kích trốn xa, cực tốc lùi ra, bước đầu thử nghiệm, nàng bị thiệt lớn, lông chim vàng héo tàn.

Đó là từ bản thể trên hạ xuống, mỗi một cái đều như đúc bằng vàng ròng, rơi trên mặt đất vang vọng boong boong, đem một ít mấy trăm ngàn cân cự thạch đều chém nứt.

Thạch Hạo trạm ở giữa sân, chưa từng truy kích, giống như không thể vượt qua võ đạo núi lớn, trấn áp nơi đây, bễ nghễ địch thủ.

Hoàng Kim Ma Điểu hóa thành một cái cô gái tóc vàng, yêu diễm mà mỹ lệ, mái tóc dài như là mặt trời rực rỡ, nàng liền đồng tử đều là kim sắc, lúc này lưu động thần hà.

Thạch Hạo biết, nữ tử này phi thường không đơn giản, so với Xà Dạ Xoa cường thịnh hơn, phải biết, vừa nãy là nàng chủ động giết tới gần, dám vào hành thân thể chém giết, loại này thăm dò thập phần lớn mật.

Nếu là bình thường sinh linh tuyệt đối bị Thạch Hạo đánh nổ, sẽ không có gì khó tin, liền ngay cả cái kia ngân Xà Dạ Xoa đều là bị Thạch Hạo nắm đấm đánh nát.

Nhưng là, Hoàng Kim Ma Điểu tuy rằng bị thương, thế nhưng cũng thương tổn được nguyên khí, ở nơi đó ho ra máu sau, thương thế cũng không có chuyển biến xấu đến rất nghiêm trọng mức độ.

"Này một giới, xưa nay đều là bị áp chế, kiếp này ra một cái quái vật."

Hoàng Kim Ma Điểu nhìn chằm chằm Thạch Hạo, trong mắt bắn ra một tia lại một tia hoàng kim sí hà.

Kỳ thực, cái này cũng là Dị Vực chư vương ý nghĩ, dưới cái nhìn của bọn họ, Thạch Hạo mạnh mẽ có chút thái quá, quả thực có thể quét ngang quần vương, không thể chiến thắng.

Điều này làm ỗi một người tuổi còn trẻ Vương giả đều rất không thoải mái, bọn họ là đẫm máu chiến đấu chủng tộc, chí cường bất bại, ở này một giới lại gặp khó, bị một người trẻ tuổi cản trở.

Hoang, một người đứng ở nơi đó, liền bại bọn họ sáu đại cao thủ, sáu vương vẫn lạc, thực sự là một việc đại sự kiện!

Nếu như Hoàng Kim Ma Điểu lại bại, vậy thì là cái thứ bảy!

Bại, liền mang ý nghĩa tử vong, sẽ không có gì khó tin.

Hoàng Kim Ma Điểu mở miệng, nói: "Nhân tộc, đầu dựa vào chúng ta đi, ngươi sẽ có hưởng thụ bất tận vinh hoa phú quý, tuyệt đại mỹ nhân, Tổ thuật, Trường Sinh dược, cũng có thể thu được!"

Thạch Hạo ngẩn ra, không hề nghĩ tới nàng sẽ như vậy chiêu hàng.

"Ngươi cảm thấy có tư cách nói với ta câu nói như thế này sao, ở trong mắt ta, ngươi đứng ở chỗ này sau đã là một kẻ đã chết!" Thạch Hạo lạnh lùng đáp lại nói.

Cô gái tóc vàng cười gằn, nói: "Ngươi chỉ nhìn thấy tiểu thế, không gặp đại thế ầm ầm trấn áp mà xuống sao, ngươi lập tức liền muốn chết rồi, ta giới quy mô lớn tiến công mà đến, có cái gì có thể còn lại? Ngươi rất mạnh, thiên phú ghê gớm, có thể so với được với ta giới trong truyền thuyết mấy người trẻ tuổi. Thế nhưng, này thì lại làm sao, xưa nay chính là không bao giờ thiếu thiên phú tốt sinh linh. Huống hồ, ta giới Cổ Tổ cũng thích nhất bóp chết này giới thiên tài, thật muốn toàn diện bạo phát đại chiến, ngươi chết không có chỗ chôn. Bây giờ ta đang vì ngươi chỉ điểm đường sống, cho ngươi sống sót

cơ hội."

Hoàng Kim Ma Điểu đứng ở chỗ này, lời nói không cao, thế nhưng là truyền khắp chiến trường, còn thỉnh thoảng nhìn về phía xa xa Đại Tu Đà, Thích Cố, Thạch Nghị mấy người.

Đây là ở chiêu hàng, cũng coi như là đang cảnh cáo bọn họ.

"Thực sự là chuyện cười!" Thạch Hạo không hề bị lay động, từng bước từng bước ép tới đằng trước, chấn động toàn bộ đại địa cũng bắt đầu kịch liệt rung động lên, mặt đất băng khai, khe lớn lan tràn đi ra ngoài cũng không biết bao nhiêu dặm, chính là trên bầu trời đám mây đều ở một luồng mạnh mẽ khí tức trùng kích vào sụp đổ.

"Ngươi cho rằng ta đang nói đùa sao? Suy nghĩ một chút đáng sợ kia hậu quả đi, các ngươi này một giới căn bản là không có cách ngăn cản, chú định sẽ bị tàn sát. Nếu như đầu hiệu chúng ta, ngươi, vẫn như cũ sẽ rất huy hoàng, thậm chí trở thành truyền kỳ, cao cao tại thượng, khai sáng thuộc về ngươi Vương tộc!" Hoàng Kim Ma Điểu nói rằng.

Nhìn thấy Thạch Hạo cười gằn, nàng lần thứ hai bổ sung, nói: "Ngươi sẽ không cô độc, bởi vì tại quá khứ, liền có như vậy kỳ tài đầu nhập, bây giờ trở thành ta giới đỉnh cấp đại tộc."

"Ăn nói linh tinh!" Thạch Hạo quát mắng, Tiên dân bách chiến chết, một đi không trở lại, từng cái từng cái đỉnh thiên lập địa, không cho phép kẻ khác khinh nhờn.

"Ta ăn ngay nói thật, cho ngươi một con đường sống. Có hay không có kỳ tài đầu nhập đến đây, ở các ngươi này một giới cũng có chứng cứ có thể kiểm tra, bọn họ để lại ở ngươi giới đời sau được gọi là Tội Huyết hậu nhân."

"Ngươi đang nói cái gì?!" Thạch Hạo con ngươi dựng đứng lên, không giận mà uy, sát khí bao phủ trên trời dưới đất, bởi vì lời của đối phương đối

với hắn xung kích quá to lớn!

Phía sau, Thạch Nghị, Tần Hạo cũng đều là mày kiếm dựng thẳng, trong lòng sóng lớn ngập trời, nắm chặt nắm đấm!

"Không tin thì thôi, ta giới thích nhất kỳ tài ngút trời, ngươi như đầu nhập, chắc chắn quật khởi, xưng bá một phương." Hoàng Kim Ma Điểu không buông tha, còn đang nói.

"Ngươi nói quá nhiều rồi, ta tiễn ngươi lên đường!" Thạch Hạo trầm mặt xuống, trong lòng hắn khá không bình tĩnh.

Đồng thời, hắn cảm thấy, chính mình tổ tiên sẽ không là tội nhân, bởi vì hắn từng thấy Thạch tộc dấu ấn truyền thừa dưới hình ảnh, những kia tổ tiên rống to, bọn họ không phải tội nhân, trong cơ thể chảy xuôi không phải Tội Huyết, đó là vinh quang, hào quang, còn có sức mạnh vô địch!

Mà Thạch tộc nếu không có Tội Huyết, cái kia chân chính Tội Huyết nhất mạch sẽ là ai, ở nơi nào?

"Ta cho ngươi cơ hội, ngươi lại không quý trọng!" Hoàng Kim Ma Điểu con mắt trở nên lạnh.

"Giết!"

Thạch Hạo xuất thủ, quả đoán mà vô tình, so với mới vừa rồi còn muốn cuồng mãnh, bởi vì lời nói mới rồi để trong lòng hắn khó có thể yên lặng.

"Xoạt!"

Một cái lại một cái kim sắc lông vũ bay ra, tất cả đều đang thiêu đốt, so với thần tiễn còn đáng sợ hơn, mỗi một cái đều đâm xuyên qua hư không, hướng về Thạch Hạo nơi đó bay đi.

Đây là Hoàng Kim Ma Điểu thiên phú bản lĩnh, lông vũ như Thiên tiễn, đầy đủ thập vạn chiếc, che ngợp bầu trời, cuồng bạo cực kỳ, nơi này trường

không bạo khai, hoàn toàn tan vỡ.

Ở cùng Lữ Hồng ác chiến lúc, nàng đều chưa từng như vậy triển khai, hiện tại mới vừa bắt đầu nàng liền liều mạng, không tiếc trả bất cứ giá nào.

Thạch Hạo hai tay dẫn dắt, sau đó chấn động mạnh, nơi đó hình thành một cái vòng xoáy lôi đình, vô số thiểm điện quấn quanh, thôn phệ hết thảy hoàng kim thần vũ, như bách xuyên hối hải.

Nguyên bản những này giống như thần tiễn lông vũ phi thường đáng sợ, xuyên thủng Càn Khôn, mỗi một cái cũng có thể giết chết một tên cao thủ, thập vạn cái quả thực không thể tưởng tượng nổi!

Đây là Hoàng Kim Ma Điểu không muốn dễ dàng động lá bài tẩy một trong!

Nhưng là hiện tại vòng xoáy lôi đình sau khi xuất hiện, loại này Tổ thuật bị phá tan, thập vạn phiến hoàng kim vũ nhằm phía cái kia hừng hực trong nước xoáy, ở nơi đó phát sinh vụ nổ lớn.

"Ầm!"

Đếm không hết lông chim vàng bẻ gẫy, kim vũ đầy trời, mang theo huyết vũ, cảnh tượng kinh hãi người. Thạch Hạo vận dụng Lôi Đế bảo thuật bên trong chí cường thủ đoạn, phá giải này tuyệt thế một kích.

"Phốc!"

Hoàng Kim Ma Điểu trong miệng ho ra máu, lảo đảo lùi về sau, đó là nàng bản thể thần vũ, bây giờ bị hủy, làm cho nàng tự nhiên theo bị thương.

Thạch Hạo từng bước từng bước đi về phía trước, thân ảnh mơ hồ, Hỗn Độn hiện lên, giống như từ viễn cổ đi tới một vị Chiến Tiên, không thể chiến thắng, thần bí mà mạnh mẽ.

"Oa!"

Hoàng Kim Ma Điểu kêu to, vận dụng tộc này nổi danh nhất Tổ thuật, ma điểu một đề, thiên hạ thần thương!

Đây là một loại phi thường đáng sợ Tổ thuật, thích hợp nhất ở bên trong chiến trường phát ra, có thể không khác biệt công kích, phạm vi lớn giết chết quần địch.

Thạch Hạo cảm giác xương trán đâm nhói, nguyên thần bị mạc danh sức mạnh công kích, muốn băng khai giống như vậy, thần hồn bị tập kích, chính đang sử dụng bảo thuật chờ tự nhiên dừng lại.

"Oa!"

Hoàng Kim Ma Điểu chưa từng ngừng lại, lần thứ hai trường đề, rất chói tai, cũng rất khó nghe, thế nhưng thật sự rất đáng sợ, còn như một thanh thiên đao từ Vực Ngoại đánh tới, sáng như tuyết đao quang soi sáng sơn hà, muốn đâm thủng Thạch Hạo mi tâm.

Loại này Tổ thuật thật đáng sợ, quả thực vô pháp chống đối.

Nắm giữ Sinh Mệnh chủng Lữ Hồng chính là chết ở này một Tổ thuật bên dưới, dù cho nàng sức sống dồi dào, hơn xa người thường, cũng không cách nào hóa giải tử kiếp.

Đặc biệt là, Hoàng Kim Ma Điểu không phải là như đối phó Lữ Hồng như vậy, mỗi lần chỉ kêu một tiếng, hiện tại tiếng thứ hai hót vang phát ra sau, nàng lại một lần phát ra ma âm.

"Oa, oa, oa..."

Trước nay chưa từng có, Hoàng Kim Ma Điểu không ngừng phát ra thanh âm chói tai, chấn động thiên địa!

Phương xa, có trẻ tuổi người sắc mặt đều thay đổi, cấp tốc rút lui, không dám tới gần.

Này thật đáng sợ, thời không đều hỗn loạn, thanh âm kia chém chết thần hồn, đốt cháy nguyên thần, chuyên giết linh trưởng thức niệm.

Tại quá khứ, Hoàng Kim Ma Điểu mỗi lần chỉ phát ra một thanh âm liền đánh bại Lữ Hồng, nhưng hiện tại nó đã liên tiếp phát ra năm đạo ma âm.

"Nàng đang liều mạng, không tiếc thiêu đốt trong cơ thể Tổ huyết, phóng thích sinh mệnh bản nguyên!" Dị Vực một lão giả nói rằng.

"Oa, oa, oa, oa!"

Không ai từng nghĩ tới, Hoàng Kim Ma Điểu lại hót vang bốn tiếng, một tiếng so với một tiếng gấp gáp, một tiếng so với một tiếng đáng sợ, hơn nữa một tiếng phun một cái huyết!

Thiên địa này cũng khác nhau, một phiến đáng sợ gợn sóng cùng Hỗn Độn giao hòa, trong nháy mắt đem Thạch Hạo nhấn chìm, bao phủ ở phía dưới.

"Xong, cái kia tên là Hoang quái vật chết chắc rồi, ai có thể nghĩ tới, lại là chín tiếng hót vang, bao nhiêu năm không có Hoàng Kim Ma Điểu có thể làm được." Dị Vực một vị tuổi trẻ Vương giả vừa sợ lại thán.

Nói như vậy, triển khai một lần ma âm, Hoàng Kim Ma Điểu sẽ mệt mỏi, cần cách mấy trăm chiêu sau lại tiến hành.

Ít có Hoàng Kim Ma Điểu có thể một hơi hét ra mấy tiếng, ba tiếng sẽ thổ huyết, bốn tiếng liền muốn bị đoạt đi hơn nửa cái tính mạng, chín tiếng cái kia nghĩ cũng không dám nghĩ tới!

Bởi vì, không chỉ có là sức sống có thể sẽ khô cạn vấn đề, hơn nữa căn bản là không làm được, triển khai không ra.

Lúc này, cô gái tóc vàng làm được!

Ròng rã chín tiếng hót vang, thiên địa đều băng khai, Hỗn Độn đều cùng

chín âm gợn sóng giao hòa vào nhau, cùng tiêu diệt Thạch Hạo, có thể nào tránh thoát?

Bởi vì, dựa theo truyền thuyết đến xem, chín âm gợn sóng khuếch tán sau, đồng cấp nhân vật chắc chắn phải chết, sẽ không có gì khó tin!

Thạch Hạo mi tâm xuất hiện một vết nứt, có từng điểm từng điểm đỏ sẫm huyết nằm xuống, thân thể của hắn ở kịch chấn, cả người đều dường như muốn bạo khai!

Ầm!

Đột nhiên, hắn toàn thân phát quang, Nguyên Thủy Chân Giải bị hắn yên lặng tụng ra, thủ hộ nguyên thần, phòng ngự xương trán, thiên địa xoay chuyển, mùi chết chóc bị hắn bức lui.

Mọi người ngạc nhiên, đây là tất sát chi cục a, hắn lại chặn lại rồi?

Hoàng Kim Ma Điểu tuyệt vọng, phi thường không cam lòng, nàng trả giá không thể nào tưởng tượng được đánh đổi, đời này cũng chỉ có thể phát ra như vậy một lần chín âm gợn sóng, kết quả bị đối phương liền như vậy hóa giải mất!

Thạch Hạo yên lặng tụng kinh, quanh thân ánh sáng hừng hực, đặc biệt là mi tâm đặc biệt sáng sủa, cuối cùng đỏ sẫm huyết biến mất, hắn thương nháy mắt liền khỏe lại rồi.

Hết thảy đều báo trước, Thạch Hạo nguyên thần quá mạnh mẽ!

Bởi vì, hắn nuốt quá Kim Bồ Quả, Dẫn Hồn Liên, Hoàng Tuyền Quả, càng là mọi cách rèn luyện, lấy Nguyên Thủy Chân Giải còn có lôi đình rèn luyện nguyên thần, cứng cỏi bất diệt!

"Ta hận!" Cô gái tóc vàng mâu quang ảm đạm, nàng sinh mệnh hấp hối, thân thể gần như khô cạn, không còn sức đánh trả chút nào.

Vì phát động vừa nãy cái kia một kích, nàng trả giá khó có thể tưởng tượng đánh đổi, đem tổ tiên ban tặng một đoàn chân huyết triệt để tiêu hao hết, liền tự thân sinh mệnh cũng như trong gió ánh nến.

"Tiễn ngươi lên đường!" Thạch Hạo rất lạnh lùng, cũng rất vô tình, một chỉ điểm ra, phù một tiếng, cô gái tóc vàng con mắt mở thật to, mi tâm xuất hiện một cái chỉ động, huyết dịch bắn lên, ngã xoạch xuống.

Nàng rất xinh đẹp, mái tóc dài màu vàng óng nhuốm máu, màu da trắng tích, nhưng là lúc này lại mất đi sinh cơ, hương tiêu ngọc tổn, phơi thây trên đất.

"Cái thứ bảy!" Thạch Hạo lạnh lùng nói, nhìn phía chiến trường đối diện, nhìn chư vương, dưới chân là một bộ mỹ lệ thi thể.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1336: Bễ Nghễ Dị Vực

Ba chữ, rất lạnh lẽo, cũng rất vô tình, kinh sợ chư vương.

Trong lúc nhất thời, mảnh này không có một ngọn cỏ cổ chiến trường rất yên tĩnh, tất cả mọi người đều nhìn phía giữa trường, nhìn cái kia dường như chiến tiên giống như người thanh niên trẻ.

Hoang, liền giết bảy vị vương giả, một người đơn độc đối kháng dị vực thế hệ tuổi trẻ, trường thắng bất bại, kinh sợ chư vương!

"Đáng trách a!" Dị vực có người gầm nhẹ, nắm nắm đấm, đốt ngón tay đều nắm trắng bệch, hận không thể lập tức tru diệt Thạch Hạo, chém xuống người này.

Nhưng là, đẫm máu hiện thực bãi ở trước mắt, cái kia tên là Hoang thanh niên, thật sự thật đáng sợ, không thể chiến thắng, tuổi trẻ Vương tộc cũng không có đem nắm đối phó.

Chính là Cửu Thiên Thập Địa bên này, lần này mọi người cũng không có hoan hô, huyên náo.

Bởi vì, liên tiếp bảy trận chiến, Thạch Hạo chém giết bảy đại cao thủ, mọi người phấn khởi kính đến đỉnh điểm sau, bắt đầu dần dần bình tĩnh lại, vì là Thạch Hạo lo lắng.

Dị vực không cường giả sao? Không thể!

Bởi vì, dựa vào trường sinh gia tộc biết, có mấy cái cổ xưa gia tộc, bọn họ bồi dưỡng được người trẻ tuổi ở cổ đại làm ra quá cỡ nào tráng cử, quả thực hù chết người, kinh ngạc chân tiên!

Những kia tráng cử, bất luận một loại nào đặt tại đương đại, đều là không cách nào vượt qua, dường như võ đạo phong bi, ép người nghẹt thở!

Cái kia mấy cái gia tộc đi ra người, thời tuổi trẻ thì có người có thể bắt trăng hái sao, há mồm thôn tứ hải, đó là quái vật bên trong quái vật, đến tột cùng mạnh bao nhiêu, quả thực không thể nào tưởng tượng được!

Như thế năm tháng dài đằng đẵng qua đi, mấy cái cổ xưa gia tộc không thể sa sút, trong nhà tuyệt đối có quái vật đời sau ngủ đông!

"Hoang, đa tạ ngươi, phải cẩn thận!" Phía sau, Lữ gia mấy người mở miệng, bi thương bên trong mang theo thất vọng, biểu đạt cám ơn.

Nắm giữ Sinh Mệnh Chi Chủng Lữ Hồng, bị tất cả mọi người xem trọng, cứ việc không thiện chiến, thế nhưng lĩnh ngộ sinh mệnh chân nghĩa, có lẽ sẽ thành vì trường sinh giả, có thể kết quả nhưng chết ở Hoàng Kim Ma Điểu trong tay.

Thạch Hạo đánh giết cô gái tóc vàng, xem như là vì nàng báo thù.

Dị vực sinh linh, lúc này tâm tình cực kỳ phức tạp.

Rất nhiều người đều ở suy nghĩ, cái này gọi Hoang tuổi trẻ quái vật, có thể thật sự không thể địch, tối thiểu ra trận tuổi trẻ sinh linh bên trong rất khó tìm ra kẻ ngang hàng.

"Hay là, hắn không thể so với An Lan gia tộc người yếu hơn quá nhiều!" Có người nói nhỏ, sau đó yên lặng suy nghĩ.

An Lan tộc, đó là dị vực tối Cổ gia tộc một trong, mạnh đến khó mà tin nổi, không thể nào tưởng tượng được. Tộc này dòng họ chính là cấm kỵ, hô hoán tên thật, đều sẽ hiển uy.

"An Lan tộc, rất nhiều vạn năm mới sẽ bồi dưỡng được một hai chí cường huyết thống người truyền thừa, nhiều nhất sẽ không vượt qua ba cái, không biết đời này đến tột cùng liệu sẽ đi ra một người."

Phía sau dị vực vương giả ở đánh giá, ở nói nhỏ, nhân vì là vào lúc này, bọn họ ước ao tộc này người xuất hiện, quét ngang Cửu Thiên Thập Địa, hung hăng tiêu diệt Thạch Hạo!

Liền liền tộc này một vị thiên phú không phải rất mạnh nữ tính gả ra ngoài hắn tộc, đều sinh ra triển phong như vậy thiên tài, trở thành thế hệ tuổi trẻ bên trong vương giả một trong, có thể thấy được An Lan tộc khủng bố cỡ nào.

Trên thực tế, tộc này dòng chính, chân chính huyết thống vô cùng người, xưa nay sẽ không gả ra ngoài.

Đáng tiếc, tộc này nhân khẩu ít đến mức đáng thương, huyết thống quá bá đạo, ảnh hưởng nghiêm trọng sinh sôi.

"Xuống một tên!"

Ngay ở chiến trường yên tĩnh thì, giữa trường người trẻ tuổi kia mở miệng, ba chữ dường như ba chuôi sắt tạc giống như, đâm tiến vào dị vực thế hệ tuổi trẻ lòng người bên trong, để mỗi người đều run lên.

Thời khắc này, rất nhiều người đều có một loại cảm giác nhục nhã, càng có một loại phẫn nộ, còn có một loại cảm giác bị thất bại!

Đối diện, chỉ là một người a, liền chặn lại rồi chư vương con đường, tất cả mọi người đều không làm gì được hắn sao? Lẽ nào thật sự phải đi về xin mời nhân tài hành?!

Một người một mình chặn ở nơi đó, để dị vực thế hệ tuổi trẻ vương giả không có đối sách, khó có thể đối đầu.

Cảnh tượng này, hơn nữa ba chữ kia, tự nhiên đặc biệt chói tai!

"Xuống một tên", ba chữ này mang theo một loại miệt thị, còn có một loại lạnh lùng, phảng phất một nhìn xuống bọn họ người thống trị ở lãnh khốc tuyên án.

Điều này có thể không để dị vực cao thủ trẻ tuổi cảm thấy phẫn nộ, còn có khuất nhục, bởi vì các đời tới nay, đều là bọn họ bọn họ này một giới sinh linh miệt thị Cửu Thiên Thập Địa.

Kiếp này, lại ngược lại, có người chặn lại rồi con đường của bọn họ, một người kinh sợ bọn họ một đám vương!

Đan đối với một người tới nói, có uy thế như vậy, tuyệt đối là là một loại vinh quang, càng là một loại huy hoàng, Thạch Hạo hiện nay bước đầu làm được.

Mặc kệ sau này ra sao, mặc kệ hắn liệu sẽ có chết trận, ở này ngắn ngủi trong chốc lát, hắn đứng lên một ngọn núi cao, để dị vực các tộc vương cũng không dám chạm trán!

Có thể, chư vương nhân số có hạn, đến không phải rất nhiều, dị vực còn có càng người mạnh ngủ đông không ra, nhưng vào đúng lúc này, cảnh tượng này đầy đủ!

Phía sau, Cửu Thiên Thập Địa cao thủ trẻ tuổi, vừa là ước ao, lại là đố kị, đồng thời nhiệt huyết theo dâng trào lên, Thạch Hạo uy thế như vậy, để bọn họ theo cảm xúc khuấy động không ngớt.

Thời gian lưu chuyển, từ xưa đến nay, Cửu Thiên Thập Địa này một phương sinh linh liên tục bị bóng tối bao phủ, gặp uy hiếp, hôm nay một người trẻ tuổi có thể ép thế giới một bên khác sinh linh cúi đầu, tự nhiên khiến người ta kích động, phấn chấn.

"Ngươi ngông cuồng!" Đối diện, có người quát lên.

Thế nhưng, không người đứng ra, lúc này tiên mai rùa mảnh vẫn chưa phát sáng, không có vì là Thạch Hạo lựa chọn đối thủ.

Bởi vì, mỗi thắng ba tràng, đều sẽ có cái thời gian tiết điểm, cho phép hắn ở bên trong chiến trường nghỉ ngơi, không vì hắn lựa chọn đối thủ.

Vừa nãy, xà dạ xoa, Hoàng Kim Ma Điểu bởi vì đã từng thắng được quá, có thể bất cứ lúc nào hạ tràng, không cần tiên mai rùa mảnh lựa chọn, vì vậy có thể cùng Thạch Hạo ác chiến, dẫn đến hắn thắng liên tiếp đến bảy tràng.

Hiện tại hắn có thể ngắn ngủi nghỉ ngơi.

"Ta chỉ kịp ăn Địa Tam Tiên, phía dưới còn có tứ hỉ hoàn tử, ngũ hoa nhục (thịt ba chỉ)... Thật là khiến người ta đau đầu, thứ tốt quá nhiều, lựa chọn như thế nào, làm sao ngao ninh, cũng rất hao tổn tinh thần." Thạch Hạo thở dài.

"Ngươi... Hung hăng quá đáng, ngày khác nhất định phải chết thảm!" Đối diện, có sinh linh không nhịn được.

Cái gì Địa Tam Tiên, tứ hỉ hoàn tử, ngũ hoa nhục (thịt ba chỉ), sẽ không có một bên trong nghe, quá tục, thổ đi tra, đây là đang cố ý bẩn thỉu chư vương.

Trên đất, cô gái tóc vàng hóa thành một con hoàng kim chim thần, xà dạ xoa thân thể chia năm xẻ bảy, ánh bạc lấp loé, vẫn có màu bạc thân rắn lưu lại.

Thạch Hạo không nhanh không chậm thu thập, chuẩn bị hưởng dụng mỹ vị.

Trên chiến trường yên tĩnh một cách chết chóc, này rất quỷ dị, rất nhiều người đều nhìn hắn, đặc biệt là dị vực thế hệ tuổi trẻ con mắt đỏ đậm, từng cái từng cái sát khí ngập trời!

"Này là được rồi, các ngươi có phải hay không cũng trải nghiệm đến loại này bi phẫn, bất lực, sầu não?" Thạch Hạo đứng dậy, nhìn bọn họ, cười lạnh nói: "Này chút vẫn luôn là các ngươi gia tăng ở trên người chúng ta, từ xưa liên tục như vậy, uy hiếp sinh tử của chúng ta, sinh tồn gian nan. Hiện nay, ta có điều giết ngươi giới thế hệ tuổi trẻ bảy cái sinh linh, các ngươi liền không chịu đựng được sao, suy nghĩ một chút các ngươi làm thành tựu, nhìn một

chút các ngươi dính đầy máu tanh hai tay, này năm tháng dài đằng đẵng tới nay, ác sự có bao nhiêu?!"

Thạch Hạo không một chút nào đồng tình, ở nơi đó quát mắng, bễ nghễ dị vực quần hùng, bao quát thế hệ trước người, hắn rất phẫn uất, có cơn tức giận.

"Người trẻ tuổi, tuy có huyết tính, nhưng như trước không làm nên chuyện. Thiên Vận ở ta, ở đại thế cuồn cuộn trấn áp mà khi đến, bất kể là ngươi, vẫn là chân chính tiên, hết thảy đều thành cặn bã!" Một người đàn ông trung niên lạnh lùng nói, hắn không chút nào bởi vì hậu bối người liên tiếp đại bại mà căm tức, như trước lạnh lùng, vô tình, đôi tròng mắt kia lóe lên lạnh lẽo ánh sáng lộng lẫy, dường như Hàn Dạ bên trong hai viên chói mắt ngôi sao.

"Cái kia không có cái gì có thể nói, ta sẽ một đời một đời tiếp tục giết, từ thế hệ tuổi trẻ đến trung niên một đời ngươi, lại tới lão một đời chân chính đao phủ thủ, lấy máu trả máu, lấy giết chóc ngăn giết chóc! Cái gọi là đại thế ra sao? Ta chờ! Thiên Vận ra sao, ta mặc kệ, chỉ cần đánh tan!" Thạch Hạo đáp lại nói.

"Ngươi giết ta? Giun dế như thế đồ vật, cũng dám la hét, ta một cái tay liền có thể bóp chết ngươi!" Người trung niên lạnh giọng nói.

"Ngu xuẩn, ngươi quá tới sao, chờ ngươi có thể chân chính có thể vượt giới thì, ta nghĩ ta một cái tay có thể bóp chết ngươi!" Thạch Hạo mạnh phi thường thế đáp lại.

Bởi vì, dựa theo Cửu Thiên Thập Địa bên này người suy đoán, dị vực người hẳn là có mục đích gì, mới như vậy không tiếc tất cả phá tan Đại Xích Thiên biên cương, mở ra một lỗ hổng, nhưng được giới bích lực lượng áp chế, quy tắc ngăn cản, bọn họ kỳ thực còn không cách nào thâm nhập, chỉ có thể ở biên cương nghỉ chân!

"Ngươi dám mắng ta?!" Người trung niên mày kiếm dựng thẳng, sát khí

ngập trời, như cùng một mảnh ma hải đang cuộn trào, bao phủ trên trời dưới đất.

"Báo ra tên ngươi!" Thạch Hạo nói rằng.

"Ngươi còn không phục? Nhớ kỹ, ta tên Sắc Đức!"

"Rất tốt, ta nhớ kỹ, ta nói được là làm được, ngày khác, một cái tay bóp chết ngươi!" Thạch Hạo rất dứt khoát nói rằng.

"Ngươi..." Sắc Đức rốt cục không nhịn được, giận dữ, bước lên phía trước, muốn giơ tay giết chết Thạch Hạo.

Nhưng mà, thân thể hắn rung động, cất bước không phải rất tự nhiên.

Cửu Thiên Thập Địa bên này mọi người biến sắc, hắn bị giới bích lực lượng áp chế, nói rõ hắn vô cùng mạnh mẽ, gây nên quy tắc phản phệ, càng mạnh người càng rõ ràng.

"Ngươi muốn chết sao?" Nhưng vào lúc này, Thiên Thần thư viện Đại trưởng lão mạnh ngày chính mở miệng, âm thanh như sấm sét, chấn động người trung niên kia một trận, hắn hừ lạnh một tiếng, trở về.

"Tiếp đó, có thể tốc chiến tốc thắng, còn sót lại ba người, ta cho phép các ngươi cùng ra trận!" Thạch Hạo mở miệng, bễ nghễ dị vực nhân mã.

Này làm nổ không khí của hiện trường, dị vực rất nhiều người đều nổi giận, bao quát một ít trung niên cường giả, trong mắt bọn họ thấp kém sinh linh, đứng ở một cái từng bị chinh phục thế giới, thân là người thất bại đời sau, lại dám như vậy xem thường bọn họ.

Thạch Hạo phi thường không khách khí, nói: "Ta biết, các ngươi có mang không thể cho ai biết mục đích, ta nghĩ nói, lộ ra kế hoạch, sớm một chút ra chiêu đi, để ngươi giới người trẻ tuổi từng cái từng cái uổng mạng làm chi? Nếu như thật muốn để bọn họ tiếp tục chịu chết, vậy thì đồng thời đưa tới, ta cùng nhau chém giết sạch sành sanh!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1337: Quét Ngang

Lời nói như thế này, hung hăng mà ác liệt, dường như một tòa núi lớn đè xuống, để dị vực chư vương cảm thụ ngột ngạt đồng thời, tất cả đều phẫn nộ rồi!

"Ta đến giết ngươi!"

"Ta chém ngươi!"

...

Thời khắc này, đồng thời có người hét lớn, đồng thời đứng dậy, liền muốn áp sát về phía trước, không thể nhịn được nữa, hiếu chiến chủng tộc xưa nay đều là tàn nhẫn mà không sợ chết.

"Trì hoãn ta ăn thịt ba chỉ, tốt lắm, các ngươi tới đi, một lúc trực tiếp ăn xôi ngọt thập cẩm, thập toàn đại bổ thang, hoặc là đến một cái hỗn hầm!" Thạch Hạo cười to.

Xoạt!

Đang lúc này, Tiên Quy Giáp mảnh chuyển động, một trận kêu khẽ, bay ra một miếng mảnh vỡ, nhằm phía dị vực một con sinh linh.

Đều nói giáp mảnh rất thần bí, được nó có lúc sẽ ảnh hưởng bộ tộc số phận, vì vậy khiến người ta vừa là yêu thích, lại là kiêng kỵ, xưa nay cũng không dám xem thường.

Hiện tại giáp mảnh hơi động, chư vương đều dừng lại, dù cho bây giờ giáp mảnh không hoàn chỉnh, cũng làm cho bọn họ đều rất trịnh trọng, không dám ngạo mạn.

Đối diện, một cái kỳ dị sinh linh bị tuyển chọn, thể hình không phải rất lớn, thế nhưng tướng mạo quái dị, muốn không lôi kéo người ta chú ý cũng không được.

Nó dường như một con đứng thẳng quy tinh, chỉ là ủng có loài người hai chân, đứng ở nơi đó, toàn thân lưu động hào quang màu vàng óng, đặc biệt là mai rùa vàng óng ánh xán lạn, vô cùng chói mắt.

Ở hoàng kim mai rùa trên, có rất nhiều hoa văn, thần bí, phiền phức, dị thường bắt mắt, phảng phất ẩn chứa Thiên Đạo khí tức.

Hắn một đối thủ cánh tay, dường như quy cánh tay kéo dài tới, hoàng kim móng vuốt sắc bén, mà đầu của nó là một người tuổi còn trẻ nam tử hình tượng, nhưng cũng có chút Long Quy khí tượng, đầu đầy mái tóc dài màu vàng óng bên trong mọc ra chín cái sừng. Đâm hướng thiên không bên trong.

Kim Giáp Vương tộc!

Trong lòng mọi người hơi động, dị vực tu sĩ lộ ra thần sắc khác thường, đột nhiên cảm thấy. Nó ra trận, cũng có thể có cái gì chiến công cũng khó nói.

"Nghiệt Long, Huyền Quy, còn có dị vực một cái nào đó Vương tộc hỗn huyết đời sau!"

Cửu Thiên Thập Địa bên này, có Trường Sinh gia tộc trưởng lão mở miệng, không khỏi nhíu mày, nói ra thân phận của nó.

Cái gọi là Kim Giáp tộc, là hỗn huyết tộc duệ, đến cuối cùng rốt cục hình thành chính mình bộ tộc. Mạnh mẽ mà đáng sợ, đặc biệt sức phòng ngự kinh thế. Khó có thể đánh hạ.

Dị vực sinh linh đối với bộ tộc này hiểu rõ càng sâu.

Có chút tuổi trẻ vương giả thật là kiêng kỵ, đối với tộc này kính nể. Bởi vì, truyền thuyết An Lan gia tộc năm đó cổ tổ tay phải nắm mâu, tay phải

cầm thuẫn. Không ai địch nổi. Mà tay trái thuẫn, ở chọn tài liệu thì, từng cân nhắc qua Kim Giáp tộc mai rùa, chỉ là không biết đúng hay không thật sự tuyển chọn.

Liền loại kia vô thượng tồn tại đều từng đối với tộc này giáp xác cảm thấy hứng thú, có thể tưởng tượng được, cỡ nào bất phàm.

"Lại chờ chút, ta nói rồi, có thể để cho đón lấy ba người liên thủ, các ngươi có thể quần chiến ta!" Thạch Hạo nói rằng.

Này cũng không phải hắn tự mãn cùng tùy tiện. Mà là cố ý gây ra, hôm nay hắn chính là muốn đại thắng, vì là Cửu Thiên Thập Địa người đánh thành một cái mạnh mẽ tự tin đến!

Dù cho làm cho người ta cảm thấy không thận trọng ảo giác. Cũng không chối từ, chính là muốn hung hăng đại thắng, cho tất cả mọi người một cái dị vực chỉ đến như thế cảm giác!

Bởi vì, hắn biết rõ dị vực khủng bố, quả thực không thể chiến thắng, tương lai không biết sẽ có cỡ nào hắc ám. Bây giờ bọn họ một phương người cần một luồng khí, cần tự tin lên.

"Giết!"

Kim Giáp tộc cao thủ trẻ tuổi ngược lại cũng sảng khoái. Nghe vậy sau trong mắt hàn quang lấp lóe, sát cơ lộ, tới liền ra tay rồi, hắn là vương giả, là kiêu ngạo, không thể thật theo người liên thủ.

Vừa là như vậy, Thạch Hạo đương nhiên sẽ không nương tay, trực tiếp ra tay, một chưởng về phía trước vỗ tới.

"Xoạt!"

Kim Giáp tộc cao thủ móng vuốt sắc bén, là Long Quy móng vuốt, xé ra hư không, mấy đạo hàn mang tại chỗ bay tới, dường như sao chổi va nát vũ trụ đến phụ cận.

Coong!

Tiếng vang điếc tai, Thạch Hạo bàn tay đánh ra ở những kia hàn mang trên.

Đón lấy, tiếng vang không dứt, hàn mang bắn ra bốn phía, Kim Giáp tộc tuổi trẻ vương giả không ngừng ra tay, Long Quy trảo nứt thiên địa.

"Rắc!"

Chỉ là, khi Thạch Hạo toàn bộ phong ngăn trở, đồng thời đánh tới đằng trước thì, nó không thể không lùi bước, bởi vì động tác hơi chậm, miễn cưỡng bị Thạch Hạo chém xuống một cái sắc bén trảo câu.

Liền ngay cả trảo cánh tay đều rạn nứt, đầm đìa máu tươi.

Kim Giáp tộc cao thủ kinh sợ, nó móng vuốt biết bao kiên cố, lại cũng không thể chịu đựng được đối phương bàn tay đánh ra, quá lợi hại.

"Hống..." Kim Giáp tộc tuổi trẻ vương giả rống to, cả người phát sáng, hoàng kim mang xán lạn, nó triển khai điên cuồng công kích, vận dụng tổ thuật, hướng về Thạch Hạo công kích.

Thạch Hạo lạnh lùng, một chưởng về phía trước vỗ tới, kết quả đối phương chợt xoay người, lấy gánh vác hoàng kim mai rùa ngăn cản. Coong một tiếng, thần quang đại thịnh, Kim Giáp tộc tuổi trẻ vương giả lấy thân thể cứng rắn nhất bộ phận chặn lại rồi đòn đánh này, sau đó đầu tăng vọt, hướng về Thạch Hạo đánh tới, mái tóc dài màu vàng óng bên trong chín cái sừng sắc bén cực kỳ, đâm hướng về Thạch Hạo thân thể.

Nghiệt Long giác, truyền thừa đến Kim Giáp tộc sau, trải qua hỗn huyết, không thể vẫn là chân chính Nghiệt Long giác, nhưng như trước uy lực kinh người!

Thạch Hạo bàn tay cảm giác đâm nhói, sừng cứng rắn quá đáng, nếu là đổi lại những người khác, bàn tay nhất định bị phế rơi mất, nhất định sẽ bị

đâm thủng.

Mạnh như hắn, thân thể kiên cố, cũng xuất hiện vài đạo hồng ấn, huyết nhục suýt nữa phá tan.

"Giết!"

Thạch Hạo hét lớn, khí tức lập tức cường thịnh một đoạn dài, vận chuyển thần lực, vận dụng mạnh nhất sức chiến đấu, hung hăng tiêu diệt này vương.

Răng rắc!

Hắn bắt lấy cơ hội, nắm lấy Kim Giáp Vương tộc một cái sừng, trực tiếp bài đoạn, để trên đầu nó đầm đìa máu tươi.

"Coong!"

Thạch Hạo đắc thế không tha người, về phía trước đánh mạnh, kết quả ở trong chốc lát, lần thứ hai đánh gãy ba cái sừng, để Kim Giáp Vương sợ hãi không ngớt, nếu không là chín cái giác tồn tại, đầu của nó nhất định bị đánh nát.

Kim Giáp tộc tuổi trẻ vương giả sinh ra ý sợ hãi, trong con ngươi hàn quang lấp lóe, nó vận dụng mạnh nhất tổ thuật, tứ chi còn có đầu lâu đều co vào màu vàng giáp xác bên trong.

Sau đó, cái này giáp xác xoay tròn lên, phát sinh óng ánh phù văn, hướng về Thạch Hạo va chạm mà đi.

Vật này sức phòng ngự kinh người, cùng cấp giả khó có thể đánh tan, nó muốn dùng cái này đối với háo, cùng Thạch Hạo tiến hành phòng ngự chiến.

Đương nhiên, cũng không mang ý nghĩa nó từ bỏ tiến công, màu vàng mai rùa trên phù văn nằm dày đặc, bắn ra một đạo lại một đạo ánh sáng chói mắt buộc, xuyên thủng trời cao.

Cả công lẫn thủ!

Coong, coong, coong...

Thạch Hạo ra tay, nơi này tiếng vang không dứt, thế nhưng hoàng kim mai rùa phi thường cứng rắn, dĩ nhiên không tổn hại. Cứ việc bên trong Kim Giáp tộc vương giả khí huyết sôi trào, nhưng trong thời gian ngắn mai rùa sẽ không phá.

"Ha ha ha... Làm con rùa đen rút đầu, đây chính là dị vực cái gọi là Vương tộc à. Quá mức không thể tả!" Cửu Thiên Thập Địa bên này có người cười to, cố ý như vậy, muốn đem Kim Giáp tộc vương giả kích động ra đến, bởi vì lo lắng lâu dần, Thạch Hạo uổng phí hết cùng tiêu xài đi pháp lực, sẽ gặp nguy hiểm.

"Bọn ngươi biết cái gì, đây là thiên phú thần thông. Thiên hướng phòng thủ, có bản lĩnh các ngươi tới đánh tan!" Dị vực có người bác bỏ.

"Giết!"

Giữa trường quát to một tiếng. Thạch Hạo đánh mạnh, vận dụng Bất Diệt Kinh, phù văn thần bí bao vây hai tay, dường như Chiến Tiên tay. Mạnh mẽ mà đáng sợ.

Coong!

Lần này, bàn tay chém xuống sau, màu vàng mai rùa rung bần bật, tỉ mỉ vết rách xuất hiện, bắt đầu rạn nứt.

"Không được!" Kim Giáp Vương tộc cao thủ trẻ tuổi sợ hãi, nó không chống đỡ nổi.

Coong!

Sau một khắc, Thạch Hạo liên tiếp ra nặng tay, đánh hoàng kim mai rùa rung bần bật, xuất hiện liên miên vết rách. Cấp tốc lan tràn.

Rắc!

Cuối cùng, Thạch Hạo đòn nghiêm trọng, mai rùa bỗng nhiên nổ tung. Đi kèm máu tươi bắn lên, kết cục dĩ nhiên nhất định!

Kim Giáp tộc vương giả chết trận, bị Thạch Hạo đánh giết, hóa thành một con Nghiệt Long cùng Huyền Quy kết hợp lại quái vật.

"Có lộc ăn, đây chính là đại bổ, xôi ngọt thập cẩm khiến người ta chờ mong!" Thạch Hạo cười ha ha.

Cho tới dị vực. Rất nhiều người đều sắc mặt tái xanh, trận chiến này bại càng khuất nhục. Làm con rùa đen rút đầu, vẫn bị nhân đánh hạ, cũng đánh chết.

Tiên Quy Giáp mảnh phát sáng, vì là Thạch Hạo lựa chọn người thứ chín đối thủ.

Vào lúc này, tất cả mọi người đều hướng về nơi đó nhìn tới, không chỉ có là dị vực, còn có Cửu Thiên Thập Địa người, bởi vì chính là cuối cùng hai cái địch thủ một trong.

"Là hắn!"

Rất nhiều người đều nhìn phía một người trẻ tuổi, hắn rất anh tuấn, vóc người cao to, mi tâm có một tấm vảy, ngoài ra cùng Nhân Tộc không khác nhau gì cả.

Người này kỳ thực là sớm nhất xuất hiện tuổi trẻ vương giả, đã từng già, trung niên, trẻ ba đời nhân cùng ra, nhằm vào Cửu Thiên Thập Địa bên này, người trẻ tuổi kia chính là hắn.

Mi tâm của hắn vảy từng mở ra, bắn ra một vệt thần quang, nhìn thấu Cửu Thiên Thập Địa bên này một ít người trẻ tuổi trong cơ thể có hay không cổ chủng, dẫn đến càng nhiều tuổi trẻ vương giả vọt tới.

Hắn từng đại biểu dị vực chinh chiến, nói rõ thực lực khẳng định cực cường!

Thạch Hạo ánh mắt băng hàn, đối với hắn lộ ra mãnh liệt nhất sát ý, bởi vì, hắn từng nghe người này mở miệng, nói ra chính là Tiên cổ ngữ, mà không phải dị giới ngôn ngữ.

Điều này nói rõ người này tổ tiên nguyên bản thuộc về Cửu Thiên Thập Địa, đến tột cùng là chỉnh tộc nhân thất lạc ở dị giới, dường như Mạc Đạo tổ tiên giống như, vẫn là Hoàng Kim Ma Điểu trong miệng những kia xin đến góp sức kỳ tài?

"Ta chỉ muốn biết, ngươi tổ tiên là xin đến góp sức cho dị vực kỳ tài một trong sao?"

"Là thì lại làm sao, bây giờ bộ tộc ta đã thành vì là đỉnh cấp Vương tộc, quyền khuynh đương đại." Người nam tử trẻ tuổi này rất bình tĩnh nói.

Chỉ cái này một câu nói đầy đủ rồi!

Thạch Hạo không muốn nói nhiều, một tiếng rống to, chiến khí trước nay chưa từng có cường thịnh, đánh tan trong thiên địa hết thảy áng mây, hắn dường như một vị Ma tôn, về phía trước giết đi.

Quả nhiên, cái này mi tâm mọc ra vảy người trẻ tuổi mạnh phi thường, cùng Thạch Hạo kịch liệt chém giết đầy đủ hơn hai trăm hiệp, so với những người kia đều đáng sợ.

Xoạt!

Đặc biệt là, đến sau đó, mi tâm của hắn nơi đó vảy mở ra, bắn ra một đạo đáng sợ giết chết ánh sáng, đem Thạch Hạo lòng bàn tay đều đâm ra vết máu.

Đại chiến đến ba trăm hiệp, Thạch Hạo nộ phát bay lượn, liên tiếp ra nặng tay, thần thông một đạo tiếp theo một đạo, đánh tan hắn phòng ngự,

toàn bộ đánh vào trên người hắn.

Phốc!

Người này đầu tiên là phun máu phè phè, tiếp theo cánh tay nổ tung, sau đó bộ ngực bị xuyên thủng, lại sau nửa người nổ tung, cuối cùng cả viên đầu lâu càng bị Thạch Hạo một cái tát đập thành sương máu!

Không còn sót lại bất cứ thứ gì, Thạch Hạo cuồng bạo ra tay, đem hắn đánh trường thịt nát, hóa thành sương máu.

"Đối với các ngươi người như vậy, ta liền ăn đều lười ăn, cặn bã một đống!" Đây là Thạch Hạo đánh giá, từng đánh chết sau, lạnh lùng nói.

"Còn sót lại cái cuối cùng, lại đây nhận lấy cái chết!" Thạch Hạo nhìn chằm chằm đối diện.

Đã chết trận chín cái vương, còn có một cái ra trận tiêu chuẩn, chỉ còn dư lại người cuối cùng rồi!

Gió lành lạnh xẹt qua đại địa, dị vực tuổi trẻ vương giả đều trầm mặc, đối diện người trẻ tuổi kia so với bọn họ càng giống ma thần, đáng sợ hơn, giết chết chín đại cao thủ, liền lông mày đều không hề nhíu một lần, cường khủng bố!

"Cái kế tiếp!" Thạch Hạo quát lên.

Đang lúc này, phế tích dưới, vực sâu hắc ám bên trong truyền đến tiếng bước chân, một vệt kim quang tràn lên, sau đó khuếch tán, từ từ óng ánh lên.

Ở nơi đó, đi ra một người, mới vừa từ dị vực vượt giới mà đến!

Đây là một người tuổi còn trẻ nam tử, hai mươi mấy tuổi, một thân thanh bào, sợi tóc màu vàng óng rất dày, mà lại rất dài, từ phía sau lưng vẫn rủ xuống tới chân nhỏ nơi.

Hắn anh khí nội liễm, da thịt trắng như tuyết dường như dương chi ngọc

thạch, diện như đao tước, có lăng có sừng, không tính là tuyệt thế mỹ nam tử, nhưng khí chất siêu phàm thoát tục.

Hắn một đôi con ngươi màu vàng kim nội hàm thập tự vết tích, hết sức đặc thù, lấp lóe, hai đạo kim sắc chớp giật ở trên hư không đan dệt, có lôi đình xuất hiện, làm người ta sợ hãi.

"Hạc Vô Song!" Cửu Thiên Thập Địa bên này, màu vàng con kiến nhỏ không nhịn được kêu to!

"Là người kia, lại là hắn đến rồi. Hoang, chết chắc rồi!" Cùng Thiên Giác Nghĩ phản ứng gần như, dị vực những kia tuổi trẻ vương giả từng cái từng cái cũng đều kêu lớn lên, vô cùng khiếp sợ, sau đó thần thái cuồng nhiệt, cực kỳ vui sướng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1338: Hạc

Kim quang trải ra, từ trong bóng tối lan tràn mà ra, nơi đó thần thánh an lành, đen kịt bên trong, một chùm sáng bao vây một cái thon dài bóng người đi tới, như chiến thần lâm thế!

Dị vực thế hệ tuổi trẻ vương giả từng cái từng cái mặt lộ vẻ cuồng nhiệt vẻ, ở nơi đó khom người, đối với hắn hành đại lễ, như cùng ở tại nghênh tiếp bọn họ Vương, tình cảnh kinh người.

Phải biết, những người trẻ tuổi thiên tài đều là các tộc Vương, là kiêu ngạo, là tự phụ, làm sao có khả năng sẽ thần phục với người khác? Từng cái từng cái kiêu căng khó thuần, có thể hiện tại lại xuất hiện loại tình cảnh này.

Đại Xích Thiên biên cương cổ thành là lấy tiên cốt xây, bị đánh cho tàn phế sau trở thành phế tích, ở nó phía dưới, có một cái to lớn vực sâu màu đen.

Khối khu vực này tuyệt đối hắc ám, đưa tay không nhìn thấy năm ngón tay, dị vực sinh linh đứng ở nơi đó, rất hiếm có thấy chân thân, từng cái từng cái bóng người mơ hồ cùng phai mờ.

Mái tóc dài màu vàng óng rối tung đến hai đầu gối trở xuống nam tử đi tới, hình thành một đoàn óng ánh Thánh Quang, ở trong bóng tối tỏa ra, có vẻ vô cùng khác với tất cả mọi người.

Dường như trong sa mạc một luồng cam tuyền, còn như bạch cốt bên trong chiến trường một cây Sinh Mạng chi thụ, mang đến thanh tân, còn có an lành, hắn cùng trước đây không lâu người tuyệt nhiên không giống.

"Xin mời đại nhân ra tay, tiêu diệt người thất bại kia hậu duệ!"

"Nếu là đại nhân đến rồi, cái kia thì sẽ không có gì khó tin, đánh gục Hoang không thành vấn đề!"

Đây là dị vực tuổi trẻ vương giả tiếng lòng, vững tin chỉ cần nam tử tóc vàng ra tay là có thể giết chết Thạch Hạo, biểu lộ ra huy hoàng uy thế, tuyệt không bất ngờ!

Mỗi người đều đối với hắn kính nể, chưa từng đố kị, cũng không có phàn so với, bởi vì bọn họ biết, có chút sinh linh mặc ngươi cố gắng nữa truy đuổi, cũng không phải là đối thủ, chênh lệch sẽ càng lúc càng lớn!

"Ta muốn giết ngươi, tính Hạc, ngươi cho ta nạp mạng đi!" Cửu Thiên Thập Địa bên này, màu vàng con kiến nhỏ phát điên, đầy người đều là hừng hực thần quang, cháy hừng hực, nó tuy rằng cái đầu tiểu, nhưng này tế chiến khí ngập trời, thần hà dâng trào, để toàn bộ đất trời đều đang chấn động.

Bởi vì, nó cuồng hóa, là tộc này đặc biệt thiên phú, một khi rơi vào mức độ này bên trong, thực lực tất nhiên muốn tăng vọt một đoạn dài, thậm chí tăng gấp đôi!

Tai hại là, nó sẽ thần trí mơ hồ, một trận chiến qua đi sức cùng lực kiệt, đại thương thân thể, bởi vì sớm tiêu tốn sinh mệnh tiềm năng.

Cửu Thiên Thập Địa bên này rất nhiều người đều không hiểu, không hiểu Thiên Giác Nghĩ tại sao đột nhiên nổi điên lên, như là bị kích thích, khóe mắt đều trừng nứt.

"Nó biết người kia là ai, hơn nữa gọi ra tên của hắn!" Có người nói nhỏ.

Chỉ có Thạch Hạo biết, Thiên Giác Nghĩ cỡ nào hận trước mắt cái này sinh linh, bởi vì năm đó Hạc Vô Song đã từng tự tay đánh chết con kiến nhỏ huynh trưởng cùng tỷ tỷ, hai tay dính đầy hắn người thân huyết.

Tối không thể khoan dung chính là, ở nó huynh trưởng chết trận sau, còn đem thân thể ấy trực tiếp đút cho hắn vật cưỡi, hài cốt không còn, hạ tràng bi thảm.

"Ầm!"

Thạch Hạo một phát bắt được nó, ngăn Thiên Giác Nghĩ đường đi, hắn lý giải con kiến nhỏ tâm tình, dù là ai nhìn thấy chém huynh giết tả kẻ thù cũng đều sẽ không yên tĩnh, nếu có huyết tính, nhất định sẽ tâm tình quá khích.

"Thả ra ta, có ta không gì khác, có hắn vô ngã, rốt cục lại gặp được cái này yêu nhân, ta muốn giết hắn, a..." Tiểu Thiên Giác Nghĩ bởi vì cuồng hóa, khí lực đặc biệt đại.

"Tỉnh một chút, cái kia không phải hắn!" Thạch Hạo vận dụng đạo âm, ở nó bên tai hét cao, chấn động thần hồn.

Này rất hữu hiệu, rơi vào điên cuồng bên trong con kiến nhỏ trở nên thất thần, sau đó trong mắt thanh minh một chút. Thạch Hạo chỉ điểm một chút hướng về mi tâm của nó, rốt cục để nó yên tĩnh lại.

"Ngươi biết ta?"

Trong bóng tối, cái kia tự phế tích dưới vực sâu đi ra nam tử đi tới, ở dưới chân của hắn, xuất hiện một cái kim quang đại đạo, thần thánh mà an lành, thụy khí hừng hực.

Này rất siêu phàm, cùng dị vực cái khác tu sĩ trẻ tuổi không giống nhau lắm, lại như là một cái đế vương, quân lâm thiên hạ, các cường giả khuất phục, tận tránh né mũi nhọn.

Gió lạnh thổi qua, phát sinh tiếng ô ô, tối tăm Đại Xích Thiên biên cương càng có vẻ trống trải, có đại đạo ầm ầm thanh, có ngôi sao ở hỗn độn biên giới chuyển động âm thanh, đại khí mà thê lương.

Sợi tóc màu vàng óng bị gió thổi lên, để hắn bị che khuất trắng như tuyết khuôn mặt toàn bộ lộ ra, dường như ngọc thạch điêu khắc mà thành, có hình mà khí chất tuyệt tục, hắn cùng Hạc Vô Song rất giống, nhưng tuyệt không là một người.

Cẩn thận phân biệt, hai người tối tương tự hẳn là loại kia ý vị, mà lại đều là thân thể thon dài, màu da như dương chi ngọc thạch, nắm giữ tóc vàng, thế nhưng tướng mạo vẫn có một ít khác nhau.

"Rất giống, nhưng không phải một người, Hạc Vô Song ở nơi nào, ngươi là gì của hắn?!" Màu vàng con kiến nhỏ quát lên.

"Gia tổ." Nam tử tóc vàng rất ôn hòa nói rằng, dù cho Thiên Giác Nghĩ ở quát lớn, ở xích tổ tiên tên, hắn cũng không nổi giận, mang theo ôn hòa cười.

Thật sự rất giống, hãy cùng lúc trước nhìn thấy Hạc Vô Song giống như vậy, hắn có một loại khí chất đặc biệt, siêu phàm nhập thánh, cao cao đứng ở trần thế bên trên, dường như "Trích Tiên".

Thế tục tất cả, phảng phất sẽ ô nhiễm hắn thần thánh, hắn ở nơi đó tự thành một vùng thế giới, nhân thế hết thảy đối thủ đều tựa hồ kém xa hắn.

"Lớn mật, Vô Song cổ tổ há lại là ngươi có thể gọi thẳng, dám khinh nhờn Bất Hủ uy nghiêm, chỉ có xử tử!" Có người rống to.

Cái kia màu vàng người thanh niên trẻ không có cái gì biểu thị, nhưng là những người khác đều ngồi không yên, không chỉ có vua của tuổi trẻ giả, chính là một ít trung niên sinh linh đều lộ ra sát ý.

"Cấm kỵ tên, không cho tùy ý hô hoán, ngươi làm như vậy, là muốn tự tìm đường chết sao?!" Một cái tóc bạc cô gái trẻ quát lên.

Cửu Thiên Thập Địa bên này, trong lòng mọi người nhảy rộn, cấm kỵ, đó là cỡ nào tồn tại, hẳn là sức chiến đấu cao nhất sinh linh đi.

Thạch Hạo cũng là ngẩn ra, đã từng tao ngộ Hạc Vô Song, rất không chân thực, đối với hắn mà nói, chính là mấy ngày trước mà thôi, có thể hiện thực nhưng là cách một cái kỷ nguyên.

Đúng đấy, một cái kỷ nguyên quá khứ, người kia đáng sợ như vậy, dù như thế nào cũng đều sẽ trở thành Bất Hủ người, không có cái gì có thể ngăn

cản bước chân của hắn.

Trong một chớp mắt, hắn không nhịn được một tiếng thở dài!

Màu vàng con kiến nhỏ càng là trừng mắt mắt, rất không cam lòng, mặc kệ nó có nguyện ý hay không tiếp thu, sát hại nó huynh trưởng còn có tỷ tỷ người cũng đã trở thành sự tồn tại vô địch.

"Hắn là cái gì cấm kỵ, ta sớm muộn muốn giết hắn!" Thiên Giác Nghĩ xin thề nói.

"Im miệng, bằng ngươi cũng dám cũng nhục Bất Hủ tồn tại, huống hồ đại nhân bước vào cấm kỵ hàng ngũ, hô hoán tên thật, sẽ hạ xuống chịu tội, giết ngươi hồn phách!" Có người quát lên.

Tất cả mọi người đều cả kinh, Thạch Hạo còn có con kiến nhỏ càng là ngẩn ra, Hạc Vô Song trở thành cái kia đám nhân vật, chẳng lẽ muốn đuổi tới An Lan tộc cổ tổ sao?

"Ta không tin, Hạc Vô Song, đi ra cho ta!" Thiên Giác Nghĩ la lớn.

Một lần vì là thành, nó lại tiếp theo hô hai lần, gia trì âm, vang lên ầm ầm.

Lúc này, dị vực rất nhiều người đều nổi giận, cảm thấy trực tiếp hô hoán cấp độ kia vô thượng tồn tại bản thân liền là một loại khinh nhờn, không thể khoan dung.

"A, tổ tiên xúc động, Binh hồn thức tỉnh." Nhưng vào lúc này, nam tử tóc vàng kia mở miệng, như trước bình tĩnh, chưa từng nổi giận.

Xoạt!

Trong thiên địa, xuất hiện một cây đại kích, phảng phất có thể giết hết vạn cổ sinh linh, sáng như tuyết lưỡi kích rọi sáng vĩnh hằng, có thể ép sụp đại vũ trụ, quá mức kinh người, lượn lờ hỗn độn khí!

Nó xuất hiện quá đột nhiên, bỗng dưng mà hiện, trấn áp nơi đây, quả thực muốn hủy diệt nhật nguyệt Càn Khôn, cái này đại kích quá mức đáng sợ, cắt ngang vòm trời!

Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh, dị vực rất nhiều người cúi chào. Cửu Thiên Thập Địa bên này, mọi người run sợ, đây tuyệt đối là một vị chí cao tồn tại.

"Sắp đuổi kịp An Lan tộc cổ tổ sao?" Lúc này, Thạch Hạo rùng mình, sức mạnh thời gian không thể trái nghịch, năm tháng dài đằng đẵng qua đi, Hạc Vô Song trưởng thành đến một cái không thể mức tưởng tượng.

Hắn biết, này kỳ thực rất bình thường, nếu như Hạc Vô Song không đạt tới độ cao như thế mới sẽ cho người cảm thấy bất ngờ.

Cái kia một ngày, hắn cùng Hạc Vô Song nhưng là đồng quy vu tận, thế hoà kết cuộc, thử nghĩ cho hắn một cái kỷ nguyên thời gian, sao lại không thể quật khởi? Tự có thể vang dội cổ kim!

Bất quá, có thể thấy được, Hạc Vô Song cùng An Lan tộc vị kia cổ tổ so với vẫn là kém một chút, chỉ hoán An Lan cái họ này liền có thể thấy một cây trường thương màu vàng óng xé nứt thiên địa mà hiện, cái kia thật là kinh người hồn.

Cũng còn tốt, đây là này giới, nếu là đang ở dị vực bên trong, chỉ một cái hô hoán, là có thể gọi An Lan cổ tổ vô tình giết chết!

Hạc Vô Song rất mạnh, xác thực có xưng hùng thiên hạ, kinh sợ cổ kim thiên tư, nhưng hay là nhân tu hành năm tháng so với cái kia vị kia cổ tổ ít, hoặc là những nguyên nhân khác, vẫn là kém một chút.

Bởi vì, muốn hô hoán hắn tên thật ba lần, binh khí mới sẽ hiện ra, toả ra uy thế.

Trường Sinh thế gia đều rất thần bí, biết Tiên cổ những năm cuối ra một cái tên là Hạc Vô Song kỳ tài ngút trời, đã từng giết này giới nắm giữ ba đạo

tiên khí chí tôn trẻ tuổi chết đi.

Bây giờ biết, hắn càng trưởng thành đến bước đi kia.

Đối với Cửu Thiên Thập Địa bên này người tới nói, đây tuyệt đối không phải một tin tức tốt, gay go đến mức tận cùng, Hạc Vô Song dĩ nhiên trở thành tuyệt thế họa lớn!

"Đại nhân, kính xin ra tay, giết cái thấp kém tôi tớ!" Một cái cô gái tóc bạc mở miệng, tiến lên thi lễ nói rằng.

Danh xưng như thế này, như vậy khinh mạn, chỉ vì tóc vàng người thanh niên trẻ đến rồi, ở đây tuổi trẻ vương giả đều cảm thấy rất bình thường, chỉ cần có hắn ở, là có thể tiêu diệt địch thủ.

An Lan tộc người không có đến, nhưng Hạc gia người đến, cũng đầy đủ rồi!

"Không vội." Tóc vàng người thanh niên trẻ liếc mắt nhìn Thạch Hạo, mang theo ôn hoà cười, hắn rất bình tĩnh, thong dong tự nhiên, vừa nhìn về phía chiến trường đối diện, nói: "Ta tới nơi này, có một cái cực kỳ chuyện quan trọng tuyên bố!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1339: Người Cuối Cùng

"Chuyện gì?" Rất nhiều người đều kinh ngạc, Hạc gia vị này đệ tử tinh anh tới nơi này chỉ là vì tuyên bố một tin tức?

Phía sau, dị vực một ít cổ lão tồn tại đều rất bình tĩnh, như hóa thạch đứng sừng sững ở chỗ đó không nhúc nhích, hiển nhiên trong lòng bọn họ nắm chắc, sớm đã biết.

"Còn muốn chờ!" Hạc Tử Minh nói rằng, quay đầu lại liếc mắt nhìn đen nhánh kia vực sâu lối ra: mở miệng.

Khẳng định có đại sự, tất cả mọi người đều hiểu, chỉ là còn kém một cái thời gian tiết điểm, nhưng hẳn là cũng sắp muốn bạo phát.

Cửu Thiên Thập Địa bên này, rất nhiều người đều sốt sắng lên, đến tột cùng là chuyện gì, hẳn là đối với bọn họ này một giới bất lợi!

Mọi người trong lòng nặng nề, sợ gặp phải cái gì hạo kiếp đến.

"Đại nhân, nhân cơ hội này sao không giết hắn!" Cô gái tóc bạc lần thứ hai nêu ý kiến, thỉnh cầu Hạc Tử Minh ra tay,

"Ta không ngại ra tay, thế nhưng, tới chậm một bước." Hạc Tử Minh hơi dừng lại một chút, như là có chút tiếc nuối, nói: "Bất quá, mười tràng đánh cược, ta giới nếu là thất bại, quả thật làm cho người tiếc nuối."

"Đây là tại sao, vì sao không thể ra tay?" Cô gái tóc bạc hỏi.

"Bởi vì, đánh cược chiến đã bắt đầu, Tiên mai rùa mảnh lựa chọn chọn ra trận giả chỉ có thể trước kia ra khỏi hàng người, ta lúc đó không có mặt. Bất quá, nếu là mười trận đại chiến sau khi kết thúc, hắn thắng được đứng ở

nơi đó, ta sẽ xuất thủ!" Đây là Hạc Tử Minh lời nói.

Mọi người ngẩn ra, bọn họ lãng quên cái vấn đề này, trước kia tựa hồ là có quy định như thế, ra trận giả chỉ có thể từ đứng ở hàng trước nhất những sinh linh này bên trong tuyển chọn.

"Các ngươi thấy thế nào?" Này tế, Cửu Thiên Thập Địa này một phương, Thiên Thần Thư Viện Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính ở cùng Trường Sinh thế gia mấy người nói nhỏ.

"Có biến số, tình huống không tốt lắm." Có người nói.

Đại Xích Thiên biên cương sở dĩ bị phá, lấy tiên cốt xây cổ thành bị xuyên thủng, đều là bởi vì Luyện Tiên Hồ gây ra, cái kia được xưng chuyên môn vì là luyện chết Chân Tiên mà đúc thành ấm thật đáng sợ.

Thạch Hạo từng nói với Đại trưởng lão, vật kia từng bị Hạc Vô Song cầm, với Tiên cổ những năm cuối xuất hiện ở Bất Diệt Phong phụ cận, thu lấy các cường giả tinh huyết.

Bây giờ, này ấm ở Đại Xích Thiên biên cương tái hiện, hẳn là cùng Hạc gia có quan hệ, quá nửa là Hạc Vô Song tự mình điều động gây nên.

Hiện tại Hạc Vô Song sau người tới chỗ nầy, bảo là muốn tuyên bố một tin tức, tiến thêm một bước nói rõ tộc này tham dự vào, khả năng là dẫn dắt giả.

"Ngươi là gọi Hạc tiểu song, vẫn là tên gì, ngươi tới đây cho ta, ở nơi đó trang trấn định, bãi tư thái, ngươi còn thật sự cho rằng mô phỏng theo ngươi tổ tiên chính là tuyệt đại cao thủ, lăn lại đây, bản vương giết ngươi!"

Màu vàng con kiến nhỏ đánh vỡ yên tĩnh, ở trên chiến trường kêu tên, muốn khiêu chiến Hạc Tử Minh!

Dị vực, một ít tuổi trẻ vương giả trông lại, mặc dù đối với Thiên Giác Nghĩ bộ tộc vô cùng coi trọng, thế nhưng lúc này lại cảm thấy nó ở tự sát,

muốn tìm đường chết.

"Con kiến nhỏ, các ngươi bộ tộc này huyết là nhất hiếm có: yêu thích, được xưng đại bổ dược, không muốn tìm đại nhân, vẫn là đi theo ta quyết đấu đi." Đối diện, có sinh linh không có ý tốt, bắt nạt nó vị thành niên, muốn đánh giết.

"Giết không khỏi đáng tiếc, hẳn là bắt sống, dưỡng ở bên người, như vậy liền thường có thể ẩm lực cực điểm huyết." Có sinh linh cười ha ha.

Thạch Hạo cất bước, đi về phía trước, nói: "Bọn ngươi thực sự là đắc ý tùy tiện, các ngươi đã chết rồi chín người, thứ mười cái đây?"

Chỉ cái này một câu nói mà thôi, liền để đối diện tất cả đều ách thanh, không có ai trả lời. Đẫm máu hiện thực bãi ở trước mắt, không người nào có thể ngăn được Hoang.

Hạc Tử Minh đến rồi, nhưng là trước mắt nhưng tham dự không tới trận này đánh cược chiến bên trong, còn không thể ra tay, không cách nào đi đánh giết cái kia tên là Hoang người trẻ tuổi.

"Tiên mai rùa mảnh thất lạc dị vực sau, bản tính đã diệt, ở thiên giúp bọn ngươi, thời gian dài như vậy vẫn không có để người thứ mười hạ tràng đến đưa lên đầu người sao?" Thạch Hạo nói rằng.

Lời nói như thế này vô cùng tùy tiện, đối với dị vực tuổi trẻ vương giả tràn ngập miệt thị mùi vị, trực tiếp xưng đến người hẳn phải chết, chính là tặng người đầu mà thôi.

"Này chết tiệt Tiên mai rùa mảnh, năm đó bản thuộc về ta giới, lẽ nào thật sự nhiễm phải ma tính, triệt để thiên hướng với dị vực?" Có người nói nhỏ.

Màu vàng con kiến nhỏ vẫn là không phục, như trước ở nơi đó khiêu chiến, muốn cùng Hạc Tử Minh một trận chiến.

"Nếu là thật cùng ngươi một trận chiến, quá bắt nạt người, ngươi còn vị thành niên, ta mấy chiêu bên trong là có thể chém ngươi đầu lâu." Hạc Tử Minh rất bình tĩnh nói.

Loại này ngữ khí, loại này bình thản ung dung dáng vẻ, nếu là thả ở những người khác trên người, vậy thì là tự đại cuồng, quá mức kiêu căng, nhưng do hắn nói ra, nhưng như là rất bình thường.

Thiên Giác Nghĩ căm giận, cũng là bởi vì tuổi tác vấn đề, nó liên tục gặp xem thường, hiện tại có cừu oán báo không được. Bất quá, chính nó cũng biết, không thành niên, tinh lực lực lượng vẫn chưa thể cái thế, xác thực không phải đối thủ của đối phương.

Nhưng là, nó trong lòng có một luồng khí nóng, nhìn thấy giết huynh thí tả địch thủ đời sau, nếu không đi giao thủ thực sự không làm được, tâm như ngọn lửa hừng hực phần.

"Ta ra tay, không cũng giống như vậy sao?" Thạch Hạo an ủi nó.

Xoạt!

Nhưng vào lúc này, Tiên mai rùa mảnh phát sáng, xán lạn cực kỳ, đi kèm một tia lại một tia hỗn độn khí, một khối giáp mảnh bay ra, rơi vào dị vực một cái cô gái tóc bạc phụ cận.

Nàng rất xinh đẹp, toàn bộ mái tóc sáng như tuyết, như là thác nước rải rác, con ngươi cũng là màu bạc, có một loại khí chất đặc biệt, dường như mỹ lệ tiên tử lạc lối chốn nhân gian.

Ở đối diện tuổi trẻ sinh linh bên trong, nàng tuyệt đối xem như là một vị tuyệt đại mỹ nhân, những người khác đều không thể cùng với nàng so với, trên thực tế nàng ở dị vực cũng coi như là một cái vô cùng nổi danh thiếu nữ, tên đẹp ở xếp hạng thứ mười bên trong.

"Mười đại mỹ nhân một trong!" Dị vực có người nhỏ giọng nói rằng, mắt lộ hết sạch.

Sắc đẹp, bất kể là ở nơi nào, đều là lôi kéo người ta chú ý, muốn không trở thành tiêu điểm cũng không được, huống chi là này một đời người trong xếp hạng thứ mười tuyệt sắc mỹ nhân.

Nhưng là, lúc này cô gái tóc bạc sắc mặt rất khó nhìn, nàng biết, cùng Hoang đi một trận chiến, tuyệt đối khó có thể thủ thắng, dù cho tu vi của nàng cũng rất cao, nhưng tuyệt đối không bằng dung mạo của nàng giống như xếp hạng cao.

Thế nhưng, đến giờ phút này rồi, không người nào có thể thay thế được nàng, chỉ có thể do bản thân nàng ra trận.

Bởi vì, Tiên mai rùa mảnh rất quỷ dị, có thể ảnh hưởng đến bộ tộc số phận, nếu là lúc này chống cự, hoặc là trên đường lui ra các loại, có lẽ sẽ gợi ra không nhỏ biến cố.

Phải biết, Tiên cổ những năm cuối tuyệt thế đại đánh cược chiến, chính là lấy phương thức này tiến hành, ảnh hưởng quá to lớn, lưu truyền tới nay rất nhiều bí ẩn!

Người bình thường đối với này Tiên mai rùa mảnh đều hết sức kiêng kỵ!

"Ta biết ngươi, gọi Ngân Linh đúng không, đến từ Kỳ long cổ sơn mạch bên trong bạch ngân Vương tộc." Thạch Hạo nhàn nhạt mở miệng, mâu lộ thần mang, nhìn chằm chằm nàng tuyệt mỹ khuôn mặt.

Bởi vì, Ngân Linh đã từng ra trận, từng đánh chết Thánh Viện một vị tuổi trẻ kỳ tài.

Sớm xuất thủ trước mấy cái tuổi trẻ vương giả, đều bị Thạch Hạo đánh giết, như Xà Dạ Xoa, Hoàng Kim Ma Điểu các loại, bây giờ chỉ còn dư lại nàng.

"Kỳ thực, không cần Tiên mai rùa mảnh lựa chọn, người cuối cùng tự nhiên là ngươi, sớm nên hạ tràng, như vậy phiền phiền nhiễu nhiễu, là sợ hãi cái chết sao?" Thạch Hạo vô tình yết ngắn.

Dù cho đối phương dung mạo như thiên tiên, hắn cũng thờ ơ không động lòng, hắn sẽ không quên, ngay khi trước đây không lâu, nữ tử này lãnh khốc đánh giết Thánh Viện cái kia vị đệ tử thì cảnh tượng.

Máu tươi bắn lên, nàng nhưng đang cười, rất yêu diễm, càng rất vô tình, đồng thời còn tự báo họ tên, là đến từ dị vực Kỳ long sơn mạch bạch ngân Vương tộc, để cạnh nhau ngôn, cứ việc có thể tìm nàng trả thù.

Vào lúc ấy, nữ tử này là cỡ nào tự phụ, càng rất lạnh lùng.

Bây giờ, nhìn thấy Hoang ác liệt như vậy, nàng mới có ý sợ hãi, thật lâu không muốn ra trận.

"Ngươi vừa nãy vẫn cổ động cái kia tính Hạc ra tay, để hắn hạ tràng tới đối phó ta, là nhân vì chính mình nội tâm sợ sệt sao?" Thạch Hạo rất không khách khí, đâm thống nội tâm yếu đuối nơi.

Ngay khi trước đây không lâu, cô gái tóc bạc nhiều lần trần thuật, xin mời Hạc Tử Minh hạ tràng, càng là ngôn ngữ khinh mạn, nói là Hạc Tử Minh ra tay, có thể dễ dàng đánh giết cái kia tôi tớ, tự nhiên là ở nhục nhã Hoang.

"Ngươi... Câm miệng!" Ngân Linh hô, mặt cười phát lạnh, trắng như tuyết cơ thể căng thẳng, dường như một con thư báo giống như, mang theo ý lạnh cùng sự thù hận, nhìn chằm chằm Thạch Hạo.

"Mười trận chiến mười thắng, thập toàn đại bổ thang!" Thạch Hạo nói rằng, ngẩng đầu lên, nhìn cô gái tóc bạc, đã sớm đem nàng xem là một kẻ đã chết.

"Ta rất không thích ngươi tư thế này, quá mức tùy tiện, không người nào dám nói mình trường thịnh không suy, ngươi xác định mình nhất định có thể thắng sao?" Đúng vào lúc này, Hạc Tử Minh mở miệng, hắn vẻ mặt như trước rất ôn hòa, thế nhưng ngữ khí dù sao cũng hơi nghiêm khắc.

"Trận chiến này, ta tự nhiên là đại thắng. Ngươi tính là gì, không thích

thì lại làm sao?" Thạch Hạo tương đương trực tiếp, hào không nể mặt mũi.

"Ngân Linh ngươi đến, ta có đồ vật đưa ngươi." Hạc Tử Minh triệu hoán cô gái tóc bạc kia trở lại.

Đến từ Kỳ long cổ sơn mạch bạch ngân Vương tộc Ngân Linh, nghe vậy sau đại hỉ, tuyệt đại dung nhan tỏa ra nụ cười, trong lúc nhất thời để nơi đây đều xán lạn lên.

Nàng Porsche, đi tới Hạc Tử Minh bên người, nàng biết đối phương nhất định có thông thiên thủ đoạn có thể trợ nàng.

Hạc Tử Minh rất trịnh trọng, lấy ra một cái bạch ngọc tiểu bình, sau đó mở ra, ở trong nhất thời vọt lên ngập trời thần quang, đâm thủng thương vũ, sức chấn động kia thật đáng sợ, để người chung quanh lập tức ngã trên mặt đất, tất cả đều quỳ xuống lạy.

Hắn nhanh chóng lấy ra một điểm chất lỏng, cực tốc đóng kín bình, mà sau sẽ cái kia bé nhỏ đến mức không thể nhìn thấy không ít chất lỏng để vào một cái bình khác bên trong, cũng truyền vào cái khác nước thuốc, thẳng đến lúc này uy thế mới biến mất.

"Cổ tổ chân huyết!" Có người kinh hãi đến biến sắc, biết rồi đó là cái gì.

Chỉ có một loại đặc thù nước thuốc mới có thể niêm phong lại cổ tổ chân huyết đáng sợ gợn sóng, nếu không, đều sẽ trời long đất lở, không nhưng đối với kháng!

Hạc Tử Minh rất trịnh trọng, lấy ra một nhánh đặc thù bút lông, trám loại kia hỗn hợp có nước thuốc thần dịch, ở nữ tử trong lòng bàn tay viết một cái "Giết" tự.

Tất cả mọi người đều biến sắc, này rất nghiêm trọng!

Khi (làm) giết hình chữ thành chớp mắt, có một luồng hơi thở hết sức khủng bố lan tràn ra.

"Hạc Vô Song huyết, lấy ra còn chưa đủ nửa giọt, tả thành giết tự, muốn giết Thạch Hạo!" Phía sau, có Trường Sinh thế gia trưởng lão suy đoán ra.

"Đa tạ Đại nhân!" Cô gái tóc bạc đại hỉ, nàng cảm giác trong lòng bàn tay nâng phảng phất là một toà không thể vượt qua võ đạo phong bi, có thể tiêu diệt tất cả!

Hạc Tử Minh thu hồi chai lọ còn có chiếc bút lông kia, mỉm cười nói: "Ngươi vì ta giới thập đại mỹ nhân một trong, không người muốn thấy ngươi hương tiêu ngọc vẫn."

Ngân Linh ngọc dung Phi Hà, lần thứ hai ngỏ ý cảm ơn, sau đó tự tin vô cùng, hướng về bên trong chiến trường đi đến.

"Ngươi cảm thấy bằng nửa giọt huyết, một chữ "giết", liền có thể xoay chuyển Càn Khôn sao?" Thạch Hạo lẳng lặng nhìn tất cả những thứ này, vừa nãy chưa từng ngăn cản.

"Ta chỉ muốn nói cho ngươi, không có thể trường thắng bất bại người, tư thái của ngươi để ta rất không vừa ý." Hạc Vô Song mang theo ý cười nói rằng.

"Vậy ta cũng nói cho ngươi, loại này huyết ta sẽ lấy đi, lấy về cho heo ăn!" Thạch Hạo vô cùng thẳng thắn!

"Giết!" Cô gái tóc bạc quát lên, trên dung nhan tuyệt thế tràn ngập lãnh khốc, lạnh giọng nói: "Ta muốn cho ngươi rõ ràng, ta giới không thể nhục, cổ tổ uy nghiêm không thể khinh nhờn, tiêu diệt ngươi với nơi đây!"

"Gà đất chó sành, hôm nay để cho các ngươi các loại dự định đều thành không!" Thạch Hạo ra tay rồi, không trì hoãn nữa thời gian.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1340: Mười Trận Chiến Toàn Thắng

Đến từ dị vực Kỳ Long cổ sơn mạch Bạch Ngân Vương tộc Ngân Linh, lúc này tóc bạc trắng phấp phới, quần áo tùy theo giương ra, lăng không mà đến, chủ động xuất kích.

Ở mảnh này tối tăm trên chiến trường cổ, nàng có vẻ siêu trần thoát tục, có cỗ rõ ràng khí tức, như cùng ở tại Phi Tiên giống như, thanh lệ cảm động, phong thái xuất thế.

Chỉ là nhìn kỹ, tròng mắt của nàng tuyệt không bình thản, bao hàm sát cơ, con ngươi màu bạc xán lạn, phi thường ép người, giơ tay, nàng đã sử dụng tới nhiều loại tổ thuật!

Vì giết Thạch Hạo, nàng toàn lực ứng phó, không thể có một chút bảo lưu.

Xoạt!

Thiên địa trắng bạc, xán lạn cực điểm, chất lỏng màu bạc đang chảy xuôi, đại địa nóng chảy, hư không cũng sụp đổ.

Đây là Bạch Ngân tộc năng lực, hóa tất cả vật chất vì là Bạch Ngân, biến thành của mình, vây giết đối thủ, giảo diệt kẻ địch.

Thạch Hạo đương nhiên sẽ không làm cho nàng đắc thủ, trên thực tế trước tiên liền chuyển động, cùng đối phương như thế, chủ động xuất kích, từ lâu đấm ra một quyền, kích hướng về phía trước.

Ầm!

Ánh bạc nổ tung, dường như thủy ngân trút xuống, bay khắp trời, trắng

xóa sóng biển đâu đâu cũng có, rất nhiều màu bạc dịch nhỏ xuyên thủng trời cao, tiến một bước ăn mòn chu vi địa vực.

"Giết!"

Cô gái tóc bạc cũng e ngại, trái lại một tiếng gào to, trong miệng hét ra một chữ "giết", há mồm bàn tay, ở nơi đó thần quang Liệt Thiên, xuyên vân phá nhật!

Loại kia quang quá xán lạn, hướng về Thạch Hạo soi sáng mà đi, chính là Hạc Tử Minh vì nàng ở lòng bàn tay viết một cái "Giết" tự, hào quang chói mắt, phá nát thiên địa.

Đây là cổ tổ chân huyết, là tinh hoa vị trí, có thể giết phá vạn vật, bây giờ bị một loại đặc thù nước thuốc ngưng tụ ở Ngân Linh trên tay, không thương thân, nhưng có thể giết đối thủ.

Xèo!

Thạch Hạo như một đạo quỷ mị, động tác nhanh chóng, không có đi đấu đá lung tung, dù sao đó là cổ tổ chân huyết, hắn nhanh như chớp giật né qua cái kia một đòn.

Thế nhưng, bước chân hắn liên tục, từ mặt bên về phía trước giết đi, triển khai Lôi Đế bảo thuật, điều động mấy ngàn đạo thiểm điện, đem phía trước kích cháy đen, xán lạn.

Răng rắc!

Chớp giật liên miên, trắng bạc cùng áng vàng đan dệt, dường như một vầng lại một vầng thác nước, đập tới, để phụ cận núi đá đều đi theo nổ tung, nổ tung với này.

Cô gái tóc bạc phản ứng rất nhanh, nàng không dám chạm trán, trốn trốn tránh tránh, sợ bị lôi đình đánh giết.

Chớp giật uy lực kinh người, bừa bãi tàn phá bát phương.

Đại địa triệt để cháy đen, vùng núi xuất hiện hố lớn, hữu hình vật chất ở tia điện bên trong nát tan, chính là trên vòm trời cũng có mấy ngàn trượng hồ quang đang trùng kích.

Ầm!

Nữ tử một đoạn ống tay áo nổ tung, chỉ là bị một đạo nhỏ bé hồ quang quẹt vào mà thôi liền hóa thành tro tàn, lộ ra một đoạn trắng sáng như tuyết tay như ngó sen, nàng lúc này biến sắc.

Xoạt!

Nàng cũng không dám nữa bất cẩn, dù cho nắm giữ cổ tổ chân huyết, nàng cũng chưa chắc thắng được, lúc này lần thứ hai mở bàn tay, không ngừng oanh kích, dùng cái kia giết tự đối phó Thạch Hạo.

Nàng biết, cổ tổ chân huyết cũng là dùng một lần tiêu hao một lần, cái kia huyết bên trong tinh hoa sẽ trôi qua, không thể vĩnh viễn uy thế cường thịnh.

Chỉ là, nàng không lựa chọn, một khi để Thạch Hạo áp sát tới phụ cận, nàng chắc chắn phải chết, trước xe chi thiêm, chín đại cao thủ đều bị đánh giết, mà nàng sẽ không càng mạnh hơn hơn những người kia.

Dưới cái nhìn của nàng, Hoang là một cái Đại Ma Vương, so với dị vực đồng đại chư Vương kinh khủng hơn.

"Ầm!"

Hư không nổ nát, cái kia giết tự phát sinh quang quá mãnh liệt, quả thực không có cái gì có thể chống đối, như bẻ cành khô, không xa không giới!

Có thể nhìn thấy, bên trong chiến trường bao la này, dù cho rất xa cự sơn bị tia sáng kia quét trúng cũng sẽ tan rã, không cái gì có thể có thể ngăn trở

nó.

Cô gái tóc bạc triệt để không thèm đến xỉa, muốn phải nhanh một chút đánh giết Thạch Hạo, không muốn trì hoãn thời gian, sợ phát sinh biến cố gì.

Mọi người không thể không kinh, trong lòng đại sợ, đó chỉ là nửa giọt cổ tổ chân huyết a, thì có lớn như vậy lực phá hoại, thực sự đáng sợ, gặp núi núi lở, ngộ hải hải làm, quả thực là không thể chạm trán.

Cổ tổ chân huyết phát sinh quang liền như vậy, nếu là này nửa giọt chân huyết đánh vào trên thân thể người sẽ là kết quả gì? Tất cả mọi người đều hút vào hơi lạnh, nghĩ đến cái kia tình cảnh đáng sợ.

Không nghi ngờ chút nào, nửa giọt cổ tổ chân huyết liền có thể có thể cấp tốc tiêu diệt một vị Hư Đạo cảnh thiên tài, có thể chém xuống hắn một thân đạo hạnh, hủy sinh cơ.

"Hoang, ngươi sợ sao, vì sao tránh né? Nếu như là có dũng khí anh hùng hãy cùng ta một trận chiến, đừng làm cho ta xem thường ngươi!" Ngân Linh quát lên, nàng lo lắng, sợ tiêu hao hết này nửa giọt chân huyết còn không cách nào bắn trúng đối phương.

Bởi vì, Thạch Hạo tốc độ quá nhanh, điều động chớp giật mà đi, quay chung quanh nàng công kích, nàng hơi bất cẩn một chút sẽ rơi vào hiểm cảnh bên trong.

Cửu Thiên Thập Địa bên này, rất nhiều người vẻ mặt không lành, cô gái này còn thật là có chút vô liêm sỉ, chính mình được nửa giọt cổ tổ chân huyết, dựa vào không phải thật bản lĩnh, cũng không cảm thấy ngại khiến người ta cùng với nàng liều mạng?

"Hoang, nhát như chuột, có dám đánh một trận?" Cô gái tóc bạc đắc thế không tha người, vừa tiến công vừa quát mắng.

"Ồn ào!" Thạch Hạo hừ lạnh một tiếng, hắn đang quan sát, đang nghiên cứu cổ tổ chân huyết ở dị vực tuổi trẻ sinh linh trên tay uy lực, nhân vì tương

lai khẳng định thiếu không được giao thiệp với, hiện tại vừa vặn có thể phỏng đoán.

Hắn không thể không thán, cái gọi là chân huyết thật đáng sợ, nếu là nắm giữ này huyết Hạc Vô Song đến rồi, cái kia nhiều lắm sao kinh người?

Có thể tưởng tượng, bằng Hạc Vô Song Vô Địch khí thế, có thể chỉ đứng ở chỗ này, trong nháy mắt mấy chục mấy trăm nhỏ chân huyết bay ra, là có thể giết chết hết thảy sinh linh!

Loại kia cảnh tượng khiến người ta không rét mà run, sâu sắc lo sợ.

"Ngân Linh, ta truyền cho ngươi một đạo thần chú, có thể giết hắn." Nhưng vào lúc này, chiến trường ở ngoài Hạc Tử Minh mở miệng, mái tóc dài màu vàng óng rối tung đến hai đầu gối trở xuống, bên ngoài thân chảy xuôi hào quang, trên mặt mang theo nụ cười nhã nhặn, xem ra vô cùng xán lạn.

Hắn đọc thầm thần chú, truyền cho cô gái tóc bạc.

"Đa tạ Đại nhân!" Ngân Linh đại hỉ, Hạc gia thần chú đó là cỡ nào bí thuật, tất nhiên uy lực cường tuyệt.

Hơn nữa, nàng rất nhanh phỏng đoán đến, quy tắc này thần chú chính là vì phối hợp hắn lòng bàn tay cái kia nửa giọt chân huyết mà sáng chế, có thể mức độ lớn nhất điều động chân huyết lực lượng.

Theo một tiếng ngâm xướng, một luồng quỷ dị gợn sóng ở đây cuồn cuộn.

Sau đó, lòng bàn tay của nàng phát sinh ánh sáng chói mắt, dường như một đám lửa đang thiêu đốt, cái kia "Giết" tự bay ra, chiếu rọi chư thiên, đánh giết hướng về Thạch Hạo.

Lần này, bất luận Thạch Hạo làm sao tránh né, nó đều như bóng với hình, theo xung kích, không cho hắn cơ hội chạy trốn.

"Hoang, ngươi nạp mạng đi đi!" Cô gái tóc bạc quát lên, trên mặt mang theo khuây khoả cười gằn, rốt cục nhìn thấy thắng được hi vọng.

Tất cả mọi người đều vẻ mặt biến đổi, bởi vì lòng bàn tay của nàng phát sáng, xây dựng ra một chữ "giết", truy kích Thạch Hạo, oanh sụp hư không, lập tức liền muốn tiêu diệt Thạch Hạo.

Cái kia "Giết" tự tốc độ quá nhanh, truy kích điều động chớp giật Thạch Hạo, đã đến phụ cận.

"Ha ha, Hạc tộc đại nhân thủ đoạn quả nhiên quá mức, không tự mình ra tay, chỉ mượn tay người khác mà thôi liền giết chết Hoang, đánh gục một cái cái gọi là kỳ tài."

Đối diện, có trẻ tuổi vương giả cười to, đối với Hạc Tử Minh thủ đoạn thâm biểu thán phục, vui lòng khen tặng.

Cô gái tóc bạc càng là mừng rỡ, bởi vì nàng chiếm giữ chủ động, không cần tiếp tục phải phòng bị Thạch Hạo, đọc thần chú, cái kia nửa giọt chân huyết liền tự chủ giết địch.

"Hoang, ngươi chạy đi đâu, hôm nay diệt ngươi!" Ngân Linh hô to, mỹ lệ thân thể giương ra, lăng không mà tới.

"Một cái bình hoa mà thôi, cũng dám nói khoác không biết ngượng?" Thạch Hạo lạnh lùng nói, hắn đang quan sát cổ tổ chân huyết, đại thể biết đến tột cùng mạnh đến mức nào.

"Ngươi... Dám nhục ta!" Cô gái tóc bạc tức giận xinh đẹp đỏ chót, vừa thẹn vừa giận.

Nàng nén giận ra tay, lòng bàn tay quay về Thạch Hạo, trong miệng thần chú lớn lao như tiếng sấm, phối hợp nửa giọt xán lạn chân huyết xuất kích, muốn giết hết đối thủ.

Lần này, khi (làm) cái kia "Giết" tự đi tới Thạch Hạo phụ cận thì, hắn

không lại tránh né, keng một tiếng rút ra một thanh kiếm thai, trực tiếp về phía trước vung tới.

Đại La Tiên Kiếm ngộ nhược thì lại yếu, gặp mạnh thì lại mạnh, nó vô cùng thần bí, từng ở Bất Diệt Phong cùng Luyện Tiên Hồ đụng nhau quá!

Vì lẽ đó, Thạch Hạo từ đầu đến cuối đều không lo lắng, dù cho đối phương mang vô thượng tổ khí đến, hắn đều chắc chắn đỡ lấy, càng không nói đến chỉ là nửa giọt tổ huyết.

Ba!

Một tiếng vang nhỏ, cái kia óng ánh giết tự trực tiếp liền bị đại la kiếm thai cắt ra, sau đó tán loạn ở giữa không trung.

"Đây là cái gì?" Cô gái tóc bạc la thất thanh, nhanh chóng lùi về phía sau.

Thế nhưng chậm, Thạch Hạo khí sát phạt tràn ngập ra sau, chắc chắn sẽ không cho kẻ địch cơ hội, hắn cầm trong tay kiếm thai, chém ra trời cao, đem nơi đây phách phân.

"A..." Cô gái tóc bạc một tiếng hét thảm, nàng nhìn thấy một màn hàn quang lóe qua, mà hậu chiêu oản đau nhức không ngớt, nhìn kỹ, bàn tay biến mất rồi, bị chém xuống trên đất.

"Không!" Ngân Linh vừa sợ sợ, nội tâm kinh hoảng, cấp tốc rút lui.

Huy hoàng ánh kiếm biến mất, đè ép đầy trời lạnh lẽo âm trầm kiếm khí toàn bộ thu lại, để nơi đây khôi phục thanh tĩnh, bởi vì Thạch Hạo đã thu kiếm, đang xem nàng, nói: "Mất đi nửa giọt chân huyết, ngươi còn có thủ đoạn gì nữa sao?"

"Không nên tới!" Ngân Linh biến sắc, trước kia tự phụ, còn có loại kia lãnh khốc, toàn đều biến mất, lúc này thấp thỏm lo âu.

"Tiễn ngươi lên đường!" Thạch Hạo chập ngón tay như kiếm, ép tới đằng trước, sau đó ra tay.

Ánh kiếm từ ngón tay hắn bắn ra, phù một tiếng nhẹ vang lên, chém ra cô gái tóc bạc tầng tầng hộ thể thần quang, phá tan rồi nàng phòng ngự.

"Đại nhân cứu ta!" Ngân Linh hô to, hướng về phía Hạc Tử Minh hô.

Hạc Tử Minh nhíu mày, đã giơ tay lên, thế nhưng nhìn thấy Tiên mai rùa mảnh sau một trận kiêng kỵ, không dám làm quấy nhiễu trận chiến này, bởi vì liên quan với giáp mảnh có quá nhiều yêu dị truyền thuyết.

"Phốc!"

Thạch Hạo một chiêu kiếm chém xuống Ngân Linh đầu lâu, cũng chỉ tay xuyên thủng mi tâm, đánh gục Nguyên Thần, làm cho nàng chết vào tại chỗ.

Trên thực tế, từ khi bàn tay bị chém xuống, mất đi cái kia nửa giọt chân huyết sau, cô gái tóc bạc liền hoảng rồi, trận chiến này từ lâu mất đi ý nghĩa, kết cục đã nhất định.

Dị vực một đám người mắt thấy trận chiến này, đều rất trầm mặc, mười đại cao thủ toàn bộ diệt, không có một cái sinh linh sống sót.

Hơn nữa, đều là bị đồng nhất người đánh giết!

Loại này bại trận khiến người ta không lời nào để nói, đây là đối phương thực lực chân chính thể hiện, đối diện thanh niên trẻ tuổi kia dường như một vị Đại Ma Vương, nhìn xuống bọn họ.

Không ít người đều có loại cảm giác bị thất bại, bao nhiêu năm, dị vực đều chưa từng gặp phải loại này đại bại.

Này dường như một cái lanh lảnh bạt tai đánh ở trên mặt của bọn họ.

Hạc Tử Minh nhìn chăm chú Thạch Hạo, con ngươi màu vàng kim bên trong có thập tự vết tích hiện lên!

"Làm sao, như vậy đưa ra nửa giọt chân huyết sau, còn chuẩn bị dưỡng cái kia một bình tổ huyết cũng cho ta không, nếu nói như vậy, ta liền không khách khí." Thạch Hạo dứt lời, lấy ra một cái đỉnh nhỏ bằng bạch ngọc, đem trên mặt đất cái kia cái tay gãy thu vào, phong ấn lên, nói: "Giữ lại cho heo ăn!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1341: Đại Loạn

Hắc ám phế tích phụ cận, dị vực người trẻ tuổi đều kinh nộ không ngớt, mấy người cái trán hiện lên ma văn, ánh mắt băng hàn, nhìn chằm chằm Thạch Hạo.

Cầm cho heo ăn? Vậy cũng là Hạc Vô Song cổ tổ nửa giọt chân huyết, bên trong chiến trường người kia cũng thật là dám nói chuyện, nhất thời gợi ra nơi đây liên miên sát khí bạo phát.

Bên trong chiến trường, người trẻ tuổi kia đối với dị vực tuyệt đối là ở nhục nhã, Hạc Vô Song loại kia đại nhân vật, chính là bọn họ tổ tông đều khó mà nhìn thấy, muốn lễ kính, người nào dám khinh nhờn?

Rất nhiều người đều nhìn phía Hạc Tử Minh, chờ đợi hắn xuất kích.

"Ngươi là đang buộc ta động thủ." Hạc Tử Minh âm thanh bằng phẳng, thu hồi nụ cười nhã nhặn, lúc này không buồn không vui, không hề lay động.

"Ngươi tính là gì, coi mình là cái thế Chí Tôn sao, đồng ý đưa ngươi tổ tiên chân huyết đưa ta đi dưỡng trư, ta sẽ cảm tạ ngươi." Thạch Hạo nói rằng.

"Làm tức giận ta, ngươi không có kết quả gì tốt!" Hạc Tử Minh nhanh chân đi về phía trước, trong nháy mắt hoàng kim quang tăng vọt, hắn tóc dài đầy đầu như một đạo kim sắc Ngân hà giống như, múa lên, để thiên địa này đều cùng reo vang, chấn động.

Một sát na, thiên địa đều đang rung động ầm ầm, Đại Xích Thiên biên cương, tới gần dải đất Hỗn Độn, có ít hơn ngôi sao đang run rẩy.

Hạc Tử Minh uy thế đáng sợ, khiếp sợ thế hệ tuổi trẻ, bọn họ hít một hơi

thật sâu, cuối cùng đã rõ ràng rồi lẫn nhau chênh lệch, không thể so với kiên.

"Không hổ là Hạc gia người, bởi vậy có thể lường trước An Lan, du đà các loại (chờ) tộc sẽ đáng sợ dường nào, cao cao tại thượng, những vùng đất cổ xưa này bên trong đi ra kỳ tài đều là sống sót võ đạo phong bi a." Có người than nhẹ, sinh ra một luồng cảm giác vô lực.

Thạch Hạo lạnh lùng nở nụ cười, nói: "Có đúng không, đúng là để ta khá là chờ mong, ngươi cùng thời tuổi trẻ Hạc Vô Song so với sẽ làm sao?"

Hạc Vô Song năm đó quá mạnh mẽ, phụ trách đánh giết Tiên cổ những năm cuối chí tôn trẻ tuổi, một người cưỡi một con vật cưỡi, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, hai tay nhiễm mãn máu tươi.

Ở dị vực tới nói, hắn là một cái truyền kỳ, một cái được xưng Vô Địch cường giả, với niên đại đó có thiên hạ Vô Song mỹ dự!

"Tổ tiên vinh quang, chúng ta ngưỡng mộ, nhưng hậu thế tử tôn không chắc không như trước bối người, ngươi thử một chút thì biết rồi!" Hạc Tử Minh lời nói trở nên lạnh.

Hạc gia cổ tổ là một cái cấm kỵ, là một cái truyền kỳ, không cho người ngoài nghi vấn cùng khinh nhờn, kẻ làm trái giết không tha, cần giữ gìn gia tộc vinh quang.

"Đến đây đi, ta vẫn muốn thu một con vật cưỡi, ngươi bản thể là màu vàng thần Hạc đi, rất hợp ta tâm ý." Thạch Hạo nói rằng, tương đương không khách khí.

Bởi vì, từ trước kia đối phương tặng cô gái tóc bạc nửa giọt chân huyết bắt đầu, song phương cũng đã xem như là đối lập, không có cái gì dối trá lời khách khí có thể nói.

Hắn trực trữ tâm ý, đây chính là hắn ý tưởng chân thật nhất. Năm đó cùng Hạc Vô Song một trận chiến, hắn biết, đối phương bản thể là một con đáng sợ màu vàng đại Hạc. Đương nhiên, loại này Hạc khẳng định cùng cái

khác Hạc tộc không giống nhau!

Đối diện, nhất thời một mảnh ồn ã, dị vực sinh linh xao động, không thể yên tĩnh, lại có thể có người muốn thu Hạc gia người vì là vật cưỡi, quá tùy tiện đi.

"Ầm!"

Trời long đất lở, quỷ khóc thần hào.

Hạc Tử Minh ra tay, đấm ra một quyền, thần quang cuồn cuộn, thiên địa này đang run rẩy, cổ chiến trường ở đổ nát, quá mạnh mẽ, so với vừa nãy cái kia mười đại cao thủ cao hơn một đoạn!

Hắn có một loại tuyệt thế phong thái, tuy rằng sắc mặt lạnh lùng, thế nhưng sự kiêu căng ấy, loại kia tự tin hào quang, không cách nào che giấu.

Chỉ một quyền mà thôi, liền đánh ra một loại Vô Địch đại thế!

Điều này làm cho Cửu Thiên Thập Địa bên này người đều trong lòng nhảy rộn, vẻ mặt nghiêm túc, đây là Hạc gia người, còn có An Lan, du đà các loại (chờ) cổ lão gia tộc chưa từng xuất hiện đây, trời mới biết những kia sinh linh sẽ khủng bố bao nhiêu.

Đùng!

Thạch Hạo ra tay, nắm quyền ấn, phát sinh ánh sáng lóa mắt, nắm đấm phải của hắn như cùng ở tại thiêu đốt giống như vậy, bùng nổ ra hừng hực Thần Diễm, oanh sụp thiên địa.

Trực tiếp cứng rắn chống đỡ, hai người cách không đại đối quyết, lẫn nhau hừng hực cực kỳ, ánh sáng lập tức đem nơi đây nhấn chìm, cái gì đều không nhìn thấy.

Này vẫn là thế hệ tuổi trẻ quyết đấu sao, để phía sau tầng thứ càng cao hơn tiền bối cao thủ đều thay đổi sắc mặt, bởi vì hai người vung lên không

chỉ có là thần thông, càng là ở tùy ý đại đạo!

Bọn họ từ lâu bồi dưỡng ra từng người Vô Địch đạo, có chính mình đặc biệt "Lộ", hiện tại va chạm.

Kịch liệt vụ nổ lớn, bầu trời dường như thiêu đốt, hào quang bao phủ thập phương, còn trên đất loang loang lổ lổ, đỉnh cao hóa thành bột mịn, đại địa lún xuống, dường như thế giới tận thế đến.

Khi (làm) hào quang biến mất thì, có thể nói "Thiên tàn khuyết", trên vòm trời, một chỗ lại một chỗ hố đen, còn có khe lớn ở lan tràn, đến hiện tại còn chưa khép kín, mà trên đất, dung nham phun trào, chiến trường lún xuống, không ra hình thù gì.

Hai đại cao thủ trẻ tuổi, phân biệt đứng ở một mặt, lẫn nhau ngóng nhìn, đều chưa từng bị thương, cũng không có bị hao tổn.

"Suýt nữa hủy diệt ta thập toàn đại bổ thang." Thạch Hạo nói rằng, nhấc lên vẫn màu trắng cự thú, cả người sáng loáng lượng, dường như Bạch Ngân đúc thành, đó là Ngân Linh biến thành.

"Hôm nay đưa ngươi đánh giết!" Hạc Tử Minh quát lên, bước đi trong hư không, áp sát về phía trước.

"Chính là ngươi tổ tiên Hạc Vô Song thời tuổi trẻ, cũng không tư cách theo ta nói chuyện như vậy." Thạch Hạo ánh mắt trong suốt, cả người kình khí phồng lên, chuẩn bị mở ra chân chính đại chiến.

"Xoạt!"

Hạc Tử Minh tay phải phát sáng, nằm dày đặc rất nhiều thần bí phù hiệu, xem ra óng ánh xán lạn, nhưng cũng chấn động tâm hồn, điều này làm cho rất nhiều người đều run lên.

Đặc biệt là dị vực, không ít người mắt lộ ra hết sạch, cẩn thận nhìn chằm chằm, không muốn bỏ qua mảy may.

"Bất Diệt Kinh!" Thạch Hạo trong lòng tự nói, biết rồi hắn ở vận chuyển kinh văn gì, quả nhiên, năm đó Hạc Vô Song mang về nửa bộ tàn kinh, tu luyện thành công.

Liền hắn đời sau đều đang tu luyện, có thể thấy được này kinh cực kỳ trọng yếu!

Thạch Hạo trước kia cũng từng triển khai, bất quá không có bày ra, phù văn nằm dày đặc bàn tay bằng thịt bên trong, chưa từng bị người phát hiện cùng quan tâm.

"Hạc tộc thể thuật Vô Song, tộc này người tuổi tác không lớn thì liền có thể thân thể thành thánh, cùng một loại kinh văn có quan hệ, Hạc Tử Minh thể hiện rồi!" Có người nói nhỏ.

"Ta muốn cho ngươi rõ ràng, trời cao bao nhiêu, đất dày bao nhiêu, Hạc tộc nhân không thể nhục!" Hạc Tử Minh lạnh lẽo nói rằng, giơ lên cái tay kia.

Bất Diệt Kinh vô cùng đáng sợ, có thể khiến người ta thân thể không xấu, kiên cố Bất Hủ, có thể trường tồn cùng thế gian, Hạc Tử Minh chuẩn bị dựa vào mạnh nhất thể thuật đánh giết nam tử đối diện.

Thạch Hạo cũng không để ý, bởi vì hắn cũng nắm giữ này kinh, thậm chí càng toàn diện!

Ầm!

Đột nhiên, đang lúc này, đen nhánh kia dưới vực sâu truyền đến rung bần bật, có rất nhiều Thiết kỵ lao ra, đồng thời đi kèm tiếng kèn lệnh.

"Biên Hoang đã phá một tầng quan, có thể từ Đại Xích Thiên lui lại, đi giết địch, chân chính vượt giới thời khắc đến rồi!" Có người hô to, chấn động Đại Xích Thiên biên cương.

Này như sấm sét giữa trời quang giống như vậy, để Cửu Thiên Thập Địa

bên này người kinh hãi đến biến sắc, sắc mặt nhanh chóng thương biến thành màu trắng.

"Ha ha, ha ha..." Hạc Tử Minh thả hạ thủ chưởng, ngửa mặt lên trời cười to, nói: "Thành công rồi! Đây chính là ta muốn tới nơi đây tuyên bố tin tức, chư vị tiền bối, có thể đi giết địch rồi!"

Vực sâu hắc ám bên, cái kia từng đạo từng đạo cổ lão bóng người tất cả đều chuyển động, lui về vực sâu.

Biên Hoang ở nơi nào? Ba ngàn đạo châu biên giới!

Dựa theo truyền thuyết, nơi đó mới là tiến vào Cửu Thiên Thập Địa quan trọng nhất cửa ải!

Đại Xích Thiên biên cương báo nguy, chỉ là dị vực ở đánh nghi binh mà thôi, bởi vì dù cho phá tan rồi nơi này, cũng sẽ bị giới bích cản trở, không có thể chân chính thâm nhập.

Ba ngàn đạo châu Biên Hoang không giống, nơi nào từ xưa chinh chiến cho tới bây giờ, quy tắc hỗn loạn, cùng dị vực giao hòa, sắp bị đồng hóa, nơi đó một khi phá tan, thế giới một bờ khác Thiết kỵ có thể tiến quân thần tốc!

Nếu không có một ít đặc biệt nguyên nhân, nếu không có có rất nhiều cấm kỵ bố trí, vừa Hoang đã sớm bị san bằng, dị vực đại quân đã sớm giết đi vào.

"Bọn họ cố ý dẫn chúng ta đến đó, không cách nào đi trợ giúp Biên Hoang sao?" Cửu Thiên Thập Địa bên này, có người run giọng nói, cảm giác sâu sắc ủ rũ, thiên địa này hơn nửa khó giữ được.

Trường Sinh thế gia những lão già đều vẻ mặt nghiêm túc, từng cái từng cái nghiêm túc cực kỳ, trong lúc nhất thời trầm mặc, đều không nói lời nào.

"Thập Giới Đồ, Tiên Vương quấn vải liệm các loại (chờ) đều tại đây, không có có thể lập tức trợ giúp Biên Hoang, xác thực không tốt lắm." Đại

trưởng lão một tiếng thở dài.

Hắn mắt lộ ra thần mang, nói: "Bất quá, vừa Hoang là nơi nào, các ngươi đều hẳn là rõ ràng, bọn họ hẳn là còn phá không được, hiện tại lập tức đi trợ giúp!"

"Đi, lập tức đi vào!" Mọi người phụ họa, lòng như lửa đốt.

Bất quá, Tiên Viện, Thánh Viện, Trường Sinh thế gia một ít lão già thật không có rối loạn trận tuyến, đều vẫn tính thận trọng, có người nói nhỏ: "Việc này có gì đó quái lạ."

"Không sai, như vậy giương đông kích tây cũng không hề inh." Có người gật đầu.

"Xác thực là giương đông kích tây, bất quá, mục tiêu thực sự vẫn là nơi này!" Có người thấp giọng nói.

Một đám lão già từng cái từng cái mắt lộ hết sạch, nếu có điều giác, nhìn về phía Đại Xích Thiên biên cương hỗn độn khu vực.

Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính truyền âm, nói: "Ngươi ta đều nghĩ tới, thế nhưng cũng không có cách nào, còn phải nắm Thập Giới Đồ đi ba ngàn đạo châu Biên Hoang, nếu không, rất dễ dàng xảy ra vấn đề lớn, lưu lại Tiên Vương quấn vải liệm ở đây!"

"Xem ra truyền thuyết là thật sự, Đại Xích Thiên biên cương đã xảy ra một chuyện, đối với dị vực tới nói rất trọng yếu, bọn họ bây giờ không thể chờ đợi được nữa tìm tới rồi!" Có người thần sắc nghiêm túc mà chăm chú.

Truyền thuyết, dị vực năm đó san bằng Cửu Thiên Thập Địa, chém giết sinh linh vô số, nhưng cuối cùng vẫn là rút đi, hơn nữa là cấp tốc rời đi, trong đó có bí nhân.

Nghe nói, Đại Xích Thiên biên cương chính là một chỗ mật, từng gợi ra một ít biến cố, năm đó phát sinh cực kỳ trọng yếu sự kiện lớn, đạo đưa bọn

họ không thể không rút đi.

Đại Xích Thiên biên cương thành trì là lấy tiên cốt xây, phải biết, người bình thường sao có thể làm được, căn bản luyện hóa không rồi!

Mà khi đó, này giới tiên dân hầu như đều bị giết sạch rồi, căn bản không người có thể tới nơi đây xây công sự, người đời sau tiếp quản nơi này thì, từng có các loại suy đoán, đến nay còn không biết rõ.

Hiện tại dị vực sinh linh đánh tan nơi đây, khẳng định có trọng yếu mục đích, muốn vạch trần cái gì.

Bọn họ đồng thời tấn công Biên Hoang còn có Đại Xích Thiên biên cương, là ở làm lựa chọn, muốn thu được cái gì!

"Cũng không thể quá mức coi trọng nơi đây, mà quên ba ngàn đạo châu Biên Hoang, nếu không có lẽ sẽ đúc thành vạn cổ sai lầm lớn, một khi dị vực Thiết kỵ nhập quan, tiến quân thần tốc, vậy nói gì đều chậm!" Thánh Viện Đại trưởng lão nhắc nhở nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1342: Không Tầm Thường

Ba ngàn đạo châu, Biên Hoang báo nguy!

Thạch Hạo nghe được tin tức này sau, trong lòng vô cùng không bình tĩnh, đi tới trên chín tầng trời đã mấy năm, hắn rất về đi xem một chút, gia gia, cha mẹ, Hỏa Linh Nhi các loại (chờ) cố nhân có khỏe không?

Lần này có thể là một cơ hội, hắn có thể không quay lại ba ngàn đạo châu, đi gặp một lần những kia người quen thuộc?

Bất quá, cẩn thận nghĩ tới sau, hắn cảm thấy hi vọng không lớn, bởi vì Biên Hoang đại loạn, hắn đi tới không giúp đỡ được gì, nơi đó chắc chắn sẽ không có cái gì đánh cược, mà là chân chính công thành chiến!

Dưới tình huống này, chiếm dụng một cái trở lại tiêu chuẩn, có chút không tốt lắm.

Tuy rằng vẫn không có đi, chưa từng nhìn thấy, thế nhưng hắn có thể tưởng tượng, thậm chí có thể cảm nhận được, lúc này Biên Hoang đã hài cốt rất nhiều, mùi máu tanh đập vào mặt.

Tàn khốc nhất đại chiến bạo phát rồi!

"Ô ô..." Kèn lệnh liền thiên, có người truyền tin mà tới.

"Chư vị lão tổ, việc lớn không tốt, Biên Hoang nguy cấp, dị vực nhân mã quy mô lớn tiến công, bất chấp hậu quả xung phong, muốn nhập quan!" Người đến đầy người là huyết, lớn tiếng bẩm báo.

Lần này, dị vực không tiếc đánh đổi, bỏ lại hài cốt vô số, lấy mệnh đến tích tụ ra một con đường, một lòng muốn phá vỡ Biên Hoang.

"Cái gì, lần này Biên Hoang ở ngoài... Toà kia phong ấn thần bí chi thành đây, chưa từng xuất hiện sao?" Trường Sinh thế gia một ông lão thất thanh nói.

"Không có, chưa từng xuất hiện!" Người đến như thực chất bẩm báo.

Thạch Hạo chấn động trong lòng, hắn không tự kìm hãm được nghĩ đến Thạch Tộc tổ tiên, cùng với Biên Hoang bảy Vương!

"Đi, mang tới Thập Giới Đồ còn có Tổ Long kèn lệnh, đi tới Biên Hoang, không thể trì hoãn rồi!" Thánh Viện trưởng lão quát lên.

Sau đó, bọn họ bắt đầu sắp xếp, chín phần mười nhân mã đều sẽ rời đi, đi tới ba ngàn đạo châu Biên Hoang!

Nơi này chỉ để lại một số người, nhưng nhất định phải có cái thế cao thủ tọa trấn, thương lượng đến thương lượng đi, cuối cùng yêu cầu Thiên Thần Thư Viện Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính trấn thủ tại chỗ này.

Đồng thời, Tiên Vương quấn vải liệm muốn lưu lại, lấy này đến bảo đảm không có cái gì bất ngờ.

"Nơi này nhưng là xuất hiện Bất Hủ giả, tuy rằng chỉ có thể thăm dò qua đến một bàn tay lớn, nhưng ai cũng không nói được hắn là còn có hay không cái gì quỷ dị thủ đoạn, có thể phòng được sao?" Trường Sinh thế gia một vị trưởng lão nhíu mày, có chút lo lắng.

"Yên tâm đi, nếu như bọn họ có thể lại đây, đã sớm hành chuyển động, căn bản không có cần thiết như vậy giẫm chân tại chỗ!" Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính để bọn họ rời đi, không muốn trì hoãn thời gian.

Lần này đại sự liền như vậy quyết định, mọi người dồn dập hành động!

Có thể nhìn thấy, xa xa một cái không gian thật lớn cánh cửa bị mở ra, đó là do một tòa bạch cốt tế đàn tạo ra, nối thẳng ba ngàn đạo châu!

Đại Xích Thiên biên cương, lít nha lít nhít, cũng không biết có bao nhiêu chiến thuyền, này tế dồn dập khởi hành, che ngợp bầu trời, dường như liên miên đám mây, hướng về cái kia cánh cửa không gian tuôn tới.

"Ô ô..."

Tổ Long kèn lệnh vang lên, lên tới hàng ngàn, hàng vạn to lớn chiến thuyền xuất phát, chạy tới chỗ tiếp theo chiến trường.

Không nghi ngờ chút nào, lần này thật sự muốn chết người, hơn nữa sẽ chết rất nhiều người, đại chiến đem ở Biên Hoang trình diễn.

Thạch Hạo không có há mồm, chưa từng thỉnh cầu trở lại, cứ việc hắn rất muốn đi xem một chút, thế nhưng biết, vào lúc này không thể giảng tư tình, chuyện như vậy căn bản là không có cách mở miệng.

Đầy trời đều là chiến thuyền, có chút so với ngôi sao còn lớn hơn, đó là Trường Sinh gia tộc Vô Địch cổ hạm, mang theo tiên khí, loại này thuyền thậm chí có thể trực tiếp xé ra không gian, giáng lâm ở ba ngàn châu.

Ầm ĩ từng trận, tiếng la giết thanh.

Một thuyền lại một thuyền người đi xa, xướng xuất chiến ca, tiếng vang kinh thiên động địa, có chút bi tráng mùi vị.

Bởi vì, bọn họ rất rõ ràng, lần này đi tới khả năng lại cũng không về được, sẽ chết trận ở Biên Hoang. Thế nhưng, việc nghĩa chẳng từ nan, không có ai nghỉ chân.

"Lại nhìn một lần cuối cùng, tạm biệt!"

Có người tiến vào cánh cửa không gian thì, đột nhiên quay đầu lại, hướng phía sau xem, dù cho nơi này là Đại Xích Thiên, cũng không phải là cố hương của bọn họ, cũng muốn nhìn nhiều.

Rất nhiều người đều đi rồi, đều rời đi.

Đến cuối cùng, nơi này quạnh quẽ đi, nói là lưu lại vừa thành: một thành nhân mã, thế nhưng Đại trưởng lão lên tiếng, để bọn họ đều rời đi, chỉ còn dư lại không đủ ngàn người mà thôi.

Mà trong những người này còn có hơn nửa đều là tu sĩ trẻ tuổi, tỷ như tam viện đệ tử!

Thạch Hạo, Đại Tu Đà, Tào Vũ Sinh, Lam Tiên đều mọi người ở, tất cả đều lưu lại, những này còn đang trưởng thành bên trong người trẻ tuổi không thể bị mang tới Biên Hoang đi.

Bọn họ mặc dù có thể tới nơi đây, cũng là vì để cho bọn họ trường chút kiến thức, bây giờ mục đích đạt đến, thậm chí còn tham dự một lần đại đánh cược chiến.

Không thể nghi ngờ, Thạch Hạo lúc này rất chói mắt, mười trận chiến mười thắng, đại biểu Cửu Thiên xuất chiến, giết dị vực tuổi trẻ vương giả đại bại, một người chém giết mười Vương, đây là một loại không thể tưởng tượng huy hoàng chiến tích.

Đối diện, dị vực tu sĩ cũng ở rút đi, bóng người đông đảo, lít nha lít nhít, một đạo lại một đạo, do trong bóng tối đến, trở lại trong bóng tối đi, bước vào toà kia đen kịt vực sâu.

"Ha ha, lần này bỏ qua, lần sau ta tự tay chém ngươi!" Hạc Tử Minh mở miệng, đối với Thạch Hạo hạ chiến thư.

"Ngươi dám lưu lại, ta hiện tại liền chém sống ngươi!" Thạch Hạo rất hung hăng đáp lại.

"Ha ha... Lần thứ hai gặp lại sẽ không cửu viễn, ta chờ, xem ai giết ai!" Hạc Tử Minh cười to nói, thân thể bị một đoàn kim quang bao vây, biến mất ở phía trước.

Đại Xích Thiên biên cương, chỉ để lại một vùng phế tích, lấy tiên cốt trúc cổ thành đã sụp đổ, ngói vỡ tường đổ, gạch vụn khắp nơi.

Nơi đó dần dần quạnh quẽ, dị vực người đều trở về, đi vào trong bóng tối.

Thế nhưng, thời gian rất lâu, cái kia vực sâu đều vẫn còn, không có khép kín, đen khiếp người, dường như muốn đem người thần hồn đều cấp tốc nuốt chửng đi vào.

Yên tĩnh không hề có một tiếng động, toàn bộ chiến trường đều yên tĩnh, không có tiếng động, chỉ là tình cờ xẹt qua gió lạnh, thổi trên đất xương khô trên, phát sinh tiếng ô ô.

Tất cả mọi người đều rất trầm mặc, tương lai sẽ cực kỳ gian nan, mỗi người đều biết, bọn họ muốn đối mặt sống còn vấn đề lớn.

Tự hôm nay sau, hết thảy yên ắng, an lành đều bị đánh vỡ, chiến tranh đã đến, sát phạt đem bao phủ trên trời dưới đất!

Nhưng là, song phương so sánh sau, thực lực chênh lệch rất lớn, giản làm cho người ta không nhìn thấy hi vọng, mỗi người trong lòng đều có một tầng mù mịt, làm sao đi chiến, có thể nhìn thấy ánh rạng đông sao?

Tử Nhật Thiên Quân, Lữ Hồng ủng có vô địch cổ chủng, còn là chết trận, khiến người ta cảm giác ủ rũ.

Rất nhiều người đều đang suy tư trận chiến này được mất, trong lòng nặng trình trịch, dị vực sinh linh quá mạnh mẽ, rất khó giết bại.

Duy nhất khiến người ta an ủi chính là, Thạch Hạo ra tay, một mình hắn càng xoay chuyển chiến cuộc, cuối cùng một mình giết khắp mười đại cao thủ.

"Đại trưởng lão, chúng ta liền khô thủ nơi này sao?" Có người mở miệng.

"Bọn họ còn có thể trở về." Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính đáp lại, ánh mắt trước sau nhìn chằm chằm cái kia mảnh vực sâu hắc ám.

"Thực sự là vô vị, các ngươi chính là làm bộ rời đi, sau đó đột nhiên đánh giết từ vực sâu bên trong đi ra chúng ta cũng so với như vậy cường a." Vực sâu hắc ám bên trong đi ra một ông già, hình thể khô suy, xem ra dường như mới ra thổ hoá thạch, nửa thân thể đều phảng phất chôn vào lòng đất.

Đây là trước đây không lâu đứng ở đây mạnh nhất dị vực sinh linh một trong, là một cái nhân vật thủ lĩnh!

"Không có ý nghĩa, đánh giết nếu như có thể giải quyết đi các ngươi tất cả mọi người, ta khẳng định không ngại làm như vậy." Đại trưởng lão nói rằng.

Trên chín tầng trời Trường Sinh thế gia các loại, đã sớm đoán được dị vực đối với nơi này có không thể cho ai biết mục đích.

Thế nhưng, bọn họ lại không lựa chọn, Biên Hoang báo nguy, chỉ có thể điều đi phần lớn người. Dị vực hai bút cùng vẽ, bất luận ở đây đạt được thu hoạch, vẫn là công phá Biên Hoang, cũng có thể!

Dị vực chính là muốn hai con công kích, có một chỗ thành công liền thỏa mãn.

"Các ngươi rời đi thôi, chúng ta không lại ở chỗ này vượt giới, bây giờ còn bị vùng thế giới này bài xích, căn bản không qua được." Đối diện, đạo kia cổ lão bóng người nói rằng.

Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính lắc đầu từ chối, sau đó theo dõi hắn, nói: "Không bằng ngươi nói một chút nơi đây có gì bí ẩn, trị được các ngươi như vậy hưng sư động chúng."

"Có thể, chúng ta có thể nhờ một chút, để cho các ngươi rõ ràng một ít chuyện xưa, mà không phải hồ đồ đến cùng." Đối diện, vị này cổ lão bóng người nói rằng.

Đây là một vị cường giả tuyệt thế, hoạt năm tháng xa xưa, địa vị cực cao, được xưng Bất Hủ bên dưới mạnh nhất mấy đại sinh linh một trong!

"Bất quá, trước lúc này, chúng ta trước tiên cần phải có hành động, không phải vậy liền có thể có thể bỏ qua." Hắn bình tĩnh nói, sau đó xoay người, hướng về vực sâu hành đại lễ.

Hắn đặc biệt trịnh trọng, rất thành kính, bày ra một toà tế đàn, tiến hành tế tự!

Ở xung quanh, vô thanh vô tức, xuất hiện hơn trăm bóng người, đều là hoá thạch sống giống như tồn tại, đều là nhân vật kinh khủng!

Cửu Thiên Thập Địa bên này, mọi người đều lẫm liệt, lưng hơi phát lạnh, vậy cũng đều là cực kỳ lợi hại cường giả a, không phải Trường Sinh thế gia trưởng lão không thể địch, kết quả lập tức xuất hiện nhiều như vậy.

Có thể thấy được, bọn họ có cỡ nào trịnh trọng, cỡ nào lưu ý nơi đây.

Những người này đồng thời tụng cổ kinh, âm thanh cổ lão mà lớn lao, dường như từ thế giới kia biên giới truyền đến, dần dần chấn động sơn hà, vang vọng trên trời dưới đất.

"Bọn họ đang làm gì?" Thạch Hạo cảm thấy thân thể phát lạnh, luôn cảm thấy có chuyện gì đó không hay muốn phát sinh.

"Tình huống không đúng lắm!" Đại trưởng lão vẻ mặt nghiêm túc, so với trước kia cùng Bất Hủ lúc giao thủ còn nghiêm túc, trong khi chớp con mắt, Hỗn Độn quang bắn ra.

Rào!

Hắn một cái bứt lên Tiên Vương quấn vải liệm, coi như đại kỳ rung động, che kín bầu trời, bảo vệ tất cả mọi người!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1343: Cổ Tổ Anh Linh

Cái kia kinh văn thanh rất lớn lao, cũng rất đặc biệt, khởi đầu còn như đạo âm ầm ầm, có chút an lành, nhưng là đến sau đó càng âm khí âm u, đi kèm quỷ khóc thần hào âm thanh.

Hô!

Cuồng phong gào thét, từ bốn phương tám hướng mà đến, hướng về hắc ám vực sâu nơi đó tụ tập, xuất hiện ở toà này tế đàn phụ cận, quỷ ảnh tầng tầng!

Đón lấy, toà kia thần bí tế đàn huyền không, tự chủ trôi nổi lên, sau đó tiến vào hắc ám phía trên vực sâu, ở nơi đó chìm nổi.

Trong lúc nhất thời mấy trăm cái lão nhân đều rất kích động, từng cái từng cái ở nơi đó tham bái, tiếp theo càng thêm dáng vóc tiều tụy ngâm tụng kinh văn, ở triệu hoán cái gì.

"Đại trưởng lão bọn họ đang làm gì?" Thạch Hạo hỏi, cảm thấy rất quỷ dị, hơn nữa hoàn cảnh chung quanh không giống, âm u khủng bố, dường như rơi vào sâm la địa ngục bên trong.

Lúc này, Tiên Vương quấn vải liệm phần phật, dường như một cây chiến kỳ ở giương ra, bảo vệ nơi đây, ở bên ngoài gió lạnh rít gào, lại còn dưới nổi lên mưa máu, một mảnh khủng bố.

"Bọn họ ở tụng chiêu hồn kinh!" Đại trưởng lão thần sắc nghiêm túc, này vô cùng không đúng lắm, dị vực những người này chẳng lẽ còn muốn phục sinh nhân vật gì hay sao?

Chuyện này không có khả năng lắm, chết rồi chính là chết rồi, không thể

còn có thể phục sinh!

Hơn nữa, đã nhiều năm như vậy, cách xa nhau một cái kỷ nguyên xa xưa như vậy, làm sao có khả năng còn có người như vậy cải tử hồi sinh, cái kia không hiện thực!

Nếu như thật sự có như vậy có thể sinh linh nghịch thiên, cái kia đem điên phúc tu luyện trong lịch sử rất nhiều lẽ thường còn có tất cả mọi người qua lại nhận thức!

"Anh linh!" Lúc này, Đại trưởng lão vẻ mặt lạnh lẽo, sau đó trong mắt thần quang bạo trướng, cầm trong tay Tiên Vương huyết nhuộm dần quá chiến kỳ, mạnh mẽ vung lên!

Bởi vì, đúng vào lúc này, chu vi xuất hiện rất nhiều bóng người, vô cùng mơ hồ, hướng về hắn nơi này vọt tới, giương nanh múa vuốt, mỗi một người đều vô cùng mạnh mẽ.

Cái gọi là anh linh, chính là năm đó chết trận tu sĩ, cuối cùng di lưu lại một chút tan nát hồn mảnh.

Bởi vì, có chút sinh linh khi còn sống quá mạnh mẽ, quản chi bị đánh giết, cũng có thể lưu lại một ít dấu ấn, ở bên trong chiến trường này bị âm khí tẩm bổ, khó có thể triệt để hủ diệt.

Hiện nay, dị vực một đám ông lão chính đang triệu hoán anh linh, ngưng tụ những kia tàn hồn, đây là phải làm gì?

Theo lý mà nói, này không có ý nghĩa, bởi vì dù cho tụ tập lên, cũng sẽ tiêu tan, thậm chí sẽ làm chúng nó trực tiếp tiêu diệt, căn bản không thể còn có thể phục sinh.

Từ trần, cuối cùng rồi sẽ từ trần rồi!

Đây là dị vực anh linh, lại ở đây chết trận nhiều như vậy, đây là không muốn người biết sự, xem ra năm đó nơi này rất thảm, dị vực từng thiệt thòi

lớn!

"Hống..."

Rít gào trầm trầm, đi kèm liệt diễm dựng lên, để toàn bộ cổ chiến trường run rẩy.

Ở bên trong chiến trường, lại dựng lên tám đạo chùm sáng, từng người phân chia một phương, chúng nó hướng về đồng thời tụ tập, sau đó bao vây một đạo thần thánh mà óng ánh đặc biệt hỏa diễm, hướng về phía trước mà đi, muốn nhập vực sâu.

"Hả?"

Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính giật nảy cả mình, này anh linh lại là thần thánh, hồn hỏa là thuần túy, dương cương, đây là cỡ nào chuyện đáng sợ, lẽ nào thật sự còn khả năng phục sinh?

Phải biết, bình thường anh linh âm khí che kín thân thể.

Cái này anh linh không chỉ có dương cương khí, hơn nữa quá thần thánh, trước đây chưa từng thấy!

Rào!

Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính phi thường quả đoán, triển động trong tay Tiên Vương quấn vải liệm, hướng về phía trước nơi đó lấy ra, đánh mạnh cái kia mảnh chùm sáng.

Không nghi ngờ chút nào, tám cái đặc biệt mạnh mẽ anh linh ở bao vây một cái thập phần thần bí anh linh, muốn trở về dị vực.

"Ngươi dám!"

Tế đàn trước, những lão giả kia giận dữ, đột nhiên biến sắc, sau đó nơi đó truyền đến một luồng ngập trời sức mạnh, khủng bố vô biên, một con ấm xuất hiện, ngăn trở chặn lại rồi Tiên Vương quấn vải liệm cuồn cuộn đi ra

ngoài uy năng.

Luyện Tiên Hồ!

Vì cái kia tàn hồn, lại phát động rồi bực này vô thượng pháp khí, có thể thấy được dị vực trọng thị bao nhiêu!

Đại trưởng lão khoát tay, thu hồi quấn vải liệm, trận địa sẵn sàng đón quân địch, yên lặng nhìn về phía trước.

"Vô thượng Lạc Ma cổ tổ đại nhân!"

Nhưng vào lúc này, tế đàn trước, những lão giả kia tất cả đều dập đầu, từng cái từng cái thần sắc kích động cực kỳ, quả thực muốn khóc rống rơi lệ, toàn bộ quỳ xuống.

Tế đàn bên trên, chẳng biết lúc nào mang lên một con tàn tạ nhãn cầu, từ lâu khô héo, không có sinh cơ, rách tả tơi.

Thế nhưng, lúc này theo cái kia bị bao vây tới được một đoàn thần thánh hồn hỏa trở về, cái kia khô héo phá nát nhãn cầu lại ở động, mà hậu sinh ra ánh sáng lộng lẫy.

Hô một tiếng, đoàn kia hỏa vọt vào nhãn cầu bên trong, sau đó bùng nổ ra một luồng chấn động ngập trời, chấn động kinh ngạc Đại Xích Thiên biên cương hết thảy sinh linh!

Khí thế ấy quá mạnh mẽ, không gì sánh được, quả thực muốn phúc diệt Cửu Thiên Thập Địa, hủy diệt đại vũ trụ!

Bất quá, cũng còn tốt nó tồn tại thời gian ngắn ngủi, rất nhanh luồng khí tức kia ở giữa liễm, nhãn cầu có ánh sáng lộng lẫy, hơn nữa phóng to, treo ở hắc ám phía trên vực sâu.

Đến cuối cùng, nó lại có thể có mấy ngàn trượng cao như vậy, rộng rãi dường như núi lớn!

Điều này khiến người ta ngạc nhiên, lớn đến mức nào một con mắt a.

Có thể tưởng tượng, nếu như không phải sinh cơ từ lâu tuyệt diệt, chỉ là tàn hồn tiến vào, nó sẽ trở nên càng mạnh hơn càng lớn, hơn rất khó tưởng tượng hắn năm đó uy thế.

"Ta liền biết, Lạc Ma đại nhân nhất định sẽ có anh linh lưu lại, quả nhiên nhìn thấy rồi!" Một đám người kích động dập đầu.

"Tàn hồn mà thôi, bất cứ lúc nào diệt vong, tiêu tan, triệu hoán ta trở về cũng vô dụng."

Đây là tàn hồn phát ra sóng chấn động, rất rõ ràng, nó không hoàn chỉnh, ý chí không bằng quá khứ như vậy kiên cố Bất Hủ, nếu không khả năng đều sẽ xem thường với phản ứng những người này.

Xa xa, Đại trưởng lão kinh sợ, lần thứ nhất đau đầu, bởi vì hắn từng nghe nói Lạc Ma danh tự này, đây là dị vực một vị vô thượng cổ tổ, không thể so với An Lan, Du Đà nhược!

Này làm người ta kinh ngạc, năm đó từng có một vị cổ tổ chiến tử ở đây? Sách sử bên trong không có ghi chép, tối thiểu Cửu Thiên Thập Địa cốt thư bên trong không có nói tới chuyện này.

Là ai đánh giết hắn?!

"Lạc Ma cổ tổ, chúng ta tìm được ngươi, là muốn biết năm đó một chuyện, đánh giá lúc đó người xuất thủ mạnh bao nhiêu, bởi vì sau đó không lâu ta giới muốn trường khu trực nhập, giết tiến vào vùng thế giới này, chuẩn bị sớm!" Có người nói, vô cùng cuồng nhiệt, nhìn chằm chằm cái viên này to lớn nhãn cầu.

Lạc Ma, một vị vô thượng cổ tổ, đã từng chiết rơi vào này, bị người đánh giết, đây là thiên đại sự kiện!

Thạch Hạo, Đại Tu Đà, Tào Vũ Sinh bọn người rất chấn động kinh.

"Cùng ta giao thủ người đã chết, không có ai có thể theo ta một trận chiến sau toàn thân trở ra." Cái kia nhãn cầu mở miệng, hắn lưu lại tàn niệm rất kinh người, lại còn nhớ tới chuyện năm đó.

Này không chỉ có để Thạch Hạo các loại (chờ) hoảng sợ, chính là Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính đều là thở dài, cái gọi là vô thượng tồn tại thật đáng sợ rồi!

"Chúng ta phải thấu hiểu toàn bộ, năm đó còn có hai cũng ra sự, muốn đối với kẻ ra tay chính xác phán xét." Một ông lão nói rằng.

"A, những người kia đến từ nơi nào, các ngươi đều hẳn là rõ ràng, muốn đánh giá bọn họ sâu cạn, xác thực cũng có đạo lý." Nhãn cầu phát sinh sóng thần niệm.

Tế đàn trước, hết thảy ông lão đều rất kích động, đây chính là một vị vô thượng cổ tổ a, nếu là ở tình huống bình thường căn bản sẽ không để ý đến bọn họ, hiện nay lại ở đối thoại với bọn họ.

"Xin mời vô thượng cổ tổ công khai!"

"Không thể công khai, ta nghĩ An Lan, Du Đà đã suy tính ra, nơi đây có một phong ấn cổ giới, có một tiết điểm bất ổn, vừa lúc ở hôm nay hay là có thể mở ra, chính các ngươi tiến vào đi truy tầm năm xưa tất cả đi. Ta bị hoán tỉnh, liền mang ý nghĩa sắp sửa chân chính tiêu tan." Lạc Ma nói rằng.

Xa xa, Thạch Hạo các loại (chờ) người tất cả đều lặng lẽ, không có ai mở miệng, cũng không có người đi làm quấy nhiễu, này quá quỷ dị.

Một cái vô thượng tồn tại tàn hồn bị hoán tỉnh, hắn đã từng Vô Địch hậu thế!

"Chúng ta không cách nào vượt giới, không có cách nào mở ra nơi đó." Tế đàn trước đây, một ông lão nói rằng.

"A, liền một kẻ đã chết đều tính toán, An Lan, Du Đà thực sự là thật tài

tình." Lạc Ma cười gằn.

Cuối cùng, hắn một tiếng thở dài, nói: "Ta đời sau có khỏe không?"

"Đều rất tốt, như trước là mạnh nhất mấy tộc một trong, chưa bao giờ suy yếu, vẫn bị Du Đà cổ tổ bảo hộ." Có người đáp.

"Được rồi, ta tuy rằng không có sức chiến đấu, nhưng mở ra nơi đó có thể có thể làm đến, phát huy cuối cùng nhiệt lượng thừa." Lạc Ma tự giễu, tử tôn bị người bảo hộ, cũng có thể lý giải vì là bị nhìn xuống, kinh sợ.

"Đa tạ Đại nhân, bởi vì Du Đà đại nhân cần tra xét năm đó chuyện xưa, muốn tìm đến một vài thứ, tu bổ cái này vĩ đại binh khí!" Một ông lão nói rằng.

"Ta biết rồi." Lạc Ma nói rằng.

Đã từng một vị vô thượng tồn tại, bây giờ chỉ còn dư lại một viên tàn tạ nhãn cầu, còn có không ít hồn phách mảnh vỡ, không có sức chiến đấu, chỉ có năm đó khí tức.

Ầm!

Đã là như thế, khí thế loại này cũng là kinh người, phảng phất một vị vô thượng cổ tổ tái sinh giống như!

Cái viên này nhãn cầu phát sáng, sau đó giọt: nhỏ máu, nó ở rạn nứt, mỗi một giọt máu đều nhiên sụp không gian, càng là quấy rầy thời gian.

Nhãn cầu ở phá nát, cái kia tàn hồn ở tiêu tan, thế nhưng nó nhưng hóa thành một chút hoa văn, đó là tọa độ, cũng là dấu ấn bí ẩn, ầm ầm nổ vang, sau đó lao ra hắc ám vực sâu, hướng về Đại Xích Thiên biên cương đánh tới.

Cái gọi là biên cương, là hỗn độn khu vực!

Ầm ầm!

Nhãn cầu hủy diệt, chảy xuôi Bất Hủ dòng máu, bao vây những hoa văn kia xuyên thủng hỗn độn, đến một chỗ, muốn mở ra hỗn độn bên trong một cái nào đó tọa độ, mở ra một chỗ phong ấn cổ giới!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1344: Phong Ấn

Khai thiên tích địa, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi!

Mấy ngàn trượng cao nhãn cầu rạn nứt, hủy diệt, hóa thành bất hủ huyết tinh, bao vây tọa độ phù văn còn có thần bí thiên văn, mở ra Càn Khôn, xuyên thủng hỗn độn, như bẻ cành khô, không chỗ nào không trảm, vạn vật không thể ngăn...

Đây chính là Lạc Ma uy thế sao? Dù cho chết đi tới, chỉ còn lại cuối cùng một luồng khí thế, cũng bá tuyệt thiên địa!

Một con mắt thêm vào một điểm tàn hồn, lại có thể làm đến một bước này!

Điều này khiến người ta kinh sợ, dị vực một đám người quỳ xuống, ở nơi đó miệng tụng kinh văn, có thất vọng cũng có thương tích cảm, bọn họ biết Lạc Ma lần đi sau sẽ hoàn toàn biến mất, không còn tồn tại nữa.

Có mấy người trong lòng thở dài, cổ tổ cuối cùng rơi xuống tình cảnh này, không thể không nói là một loại bi ai. Bởi vì, bọn họ cảm thấy, Lạc Ma anh linh là bị Du Đà cổ tổ uy hiếp, không thể không như vậy.

Thế nhưng, ở đây mỗi một ông lão cũng không dám nhiều lời dù ột chữ, nếu không, cả tộc đều muốn tiêu diệt!

Ầm!

Hỗn độn nổ tung, tứ phương lún xuống, một cái hào quang đường nối đi ra; Lạc Ma huyết đỏ đậm bên trong cũng mang theo ô quang, đồng thời còn đi kèm ánh bạc, rất đặc biệt.

"Hừm, còn có hai màu, là ngũ sắc chân huyết!" Phía sau, Đại trưởng lão hít vào một ngụm khí lạnh.

Hắn không thể không kinh, dị vực bên trong nắm giữ ngũ sắc huyết dịch người dù cho không tu hành cuối cùng cũng có thể sẽ đạt tới nửa bước Trường Sinh lĩnh vực, dòng máu như thế này lực lượng quá bá đạo.

Truyền thuyết, chỉ có Du Đà, An Lan cổ lão gia tộc, có cơ hội xuất hiện ngũ sắc huyết dịch hài tử.

Đương nhiên, bảy màu huyết dịch cũng không phải là không có, nhưng không người nào có thể biết, tối thiểu mọi người chưa từng nhìn thấy.

Có lẽ, An Lan, Du Đà đám người dòng máu trải qua một cái kỷ nguyên sau, thoát ly ngũ sắc, tiến vào bảy màu vô thượng huyết cảnh cũng khó nói.

Tiên Vương quấn vải liệm phần phật, ở đây giương ra, Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính hết sức nghiêm túc, trận địa sẵn sàng đón quân địch, bảo vệ người ở bên cạnh, miễn cho xảy ra bất trắc.

Hôm nay, cửu thiên cùng dị vực đại đối lập. Kết quả đến cuối cùng song phương đều triệt binh, nhưng đến rồi như thế một việc kinh người sự kiện lớn, vượt quá dự liệu của tất cả mọi người.

Lạc Ma, một cái trong truyền thuyết cao thủ cái thế. Lại bị triệu hoán ra anh linh, dính đến dị vực một ít bí mật lớn.

Năm đó, dị vực là làm sao vạn bất đắc dĩ rời đi, lui về thế giới kia, cũng có thể ở sau đó nhìn thấy bên trong được dẫn dắt.

Ầm!

Trời long đất lở. Hỗn độn sôi trào, bất hủ máu quá bá đạo, dù cho là tàn huyết, là nhãn cầu bên trong còn lại bộ phận, nhưng vẫn là không gì không xuyên thủng.

Lúc này, Thạch Hạo, Đại Tu Đà, Thập Quan Vương Thiên Tử: "Trích Tiên", Tào Vũ Sinh bọn người đã được kiến thức cái gì gọi là khai thiên oai!

Lạc Ma anh linh huyết ở nơi đó khai thiên, tạo ra một giới, tái tạo Càn Khôn, loại này khí tràng quá mạnh mẽ, để mỗi người đều sợ mất mật.

Cái gì gọi là vô địch. Cái gì gọi là cái thế, Lạc Ma lúc này bày ra vô cùng nhuần nhuyễn, dù cho chỉ là một tia tan nát dấu ấn, cũng có thể làm ra đại sự kinh thiên động địa.

Bất quá, hắn thời gian có hạn, không thể lâu dài tồn tại, ý chí ở trên đường thì liền từ lâu phá tản đi, chỉ còn dư lại một cái quán tính bản năng, ở nơi đó mở ra con đường.

"Ầm ầm!"

Sấm sét từng trận, chớp giật như rồng. Ở nơi đó đan dệt, Lạc Ma anh linh huyết bị ngăn trở.

"Hả?" Dị vực người tất cả giật mình, trong lòng cảm giác nặng nề.

"Tìm tới, chính là chỗ đó!" Dị vực người đại hỉ. Một đám lão già kích động khó tự kiềm chế.

Xoạt!

Ngân xà tán loạn, đó là một đạo lại một đạo ngọn núi thô chớp giật, ở đây cùng hỗn độn khí quấn quýt lấy nhau, đó là Hỗn Độn lôi đình, uy thế không lường được.

Kịch liệt vụ nổ lớn, hỗn độn bị thanh lý mở sau. Nơi đó xuất hiện một tấm bia đá, cao tới mười vạn trượng, đen thùi lùi, đẫm máu, vô cùng khiếp người.

Chính là chỗ này, một cái bị phong ấn cổ giới!

Nó rất thần bí, nó tàng ở trong hỗn độn, bị nhấn chìm, hơn nữa là một

cái kỷ nguyên xa xưa như vậy.

Từ cổ chí kim, từ không có người phát hiện qua.

Hỗn độn là cái gì? Một tia khí liền có thể chém ra núi lớn, ép sụp dãy núi, nhiều như vậy hỗn độn cùng nhau, đánh nát vạn vật.

Vì sao nói ra thiên khó, bởi vì hỗn độn thật đáng sợ, không phải cường giả tuyệt đỉnh không thể ra vào, chớ đừng nói chi là khai thiên tích địa, giữa đường liền muốn bị tươi sống mệt chết, bị ép thành thịt vụn.

Mà ở đây, nhưng phong ấn một cái cổ giới.

Bia đá, quá cao to, trấn áp ở đây, vô hình trung lộ ra một luồng khiếp người uy thế.

Lạc Ma anh linh máu liền đang công kích nơi này, mỗi đánh xuống một đòn đủ để khai thiên, nhưng là ở đây nhưng gợi ra từng trận Hỗn Độn lôi đình, hai bên đại đối kháng.

Lạc Ma chết rồi, ý chí tiêu diệt, bây giờ thật sự chỉ là ở phát huy cuối cùng nhiệt lượng thừa, huyết chỉ hướng cái phương hướng này xung kích, không thối lui.

Thiên địa chấn động, toàn bộ Đại Xích Thiên biên cương đều đang kịch liệt rung động, phảng phất sụp ra, tình huống vô cùng đáng sợ.

Ầm!

Anh linh huyết phát sáng, bao bọc phù văn, ở đây ngưng tụ thành nhân hình, giương ra cánh tay, rung chuyển trời đất, lại kết thành pháp ấn về phía trước đánh ra mà đi.

Thật là kinh người, uy thế như vậy khiến lòng người đều ở theo co rút lại, dường như muốn bị một luồng khí tức bóp nát.

Phía sau, Thạch Hạo đám người biến sắc, tại sao có thể có chuyện như

vậy?

"Hắn không phải đã chết rồi sao, làm sao còn có thể ra tay, còn có thể kết pháp ấn!"

"Đây là Chí Cường giả vinh quang, dù cho chết, còn có một loại bản năng chiến đấu, chiến huyết bất diệt, gặp ngăn chặn sau tự động hiện ra vô thượng uy thế." Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính vẻ mặt nghiêm túc.

Bất quá, ánh mắt của hắn nhưng là nóng rực, như là nhìn thấy một con đường, nhìn thấy một đạo ánh rạng đông, dù cho thế giới này không thể thành tiên, thiếu hụt loại kia hoàn cảnh lớn, hắn cũng sẽ không bỏ qua.

Mà đúng vào lúc này, hắn như là tỉnh ngộ, có một loại nào đó ý nghĩ.

"Dù cho thập tử vô sinh, ngày sau cũng phải xông vào một lần!" Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính tự nói, như là làm một loại nào đó quyết đoán.

"Chuẩn bị điều động!" Vực sâu hắc ám trước, một đám ông lão nói nhỏ, chuẩn bị hành động, muốn tiến vào mảnh phong ấn cổ giới.

Bởi vì, ở nơi đó có kinh thiên bí mật, dị vực năm đó sở dĩ rút đi, là bởi vì gặp khó, mà nơi này chính là nơi khởi nguồn một trong.

Đường đường vô thượng cổ tổ Lạc Ma đều chiến tử ở đây, có thể thấy được năm đó khủng bố cỡ nào, dị vực không có ai sẽ quên, đều muốn biết đến tột cùng.

Răng rắc!

Sấm vang chớp giật, thiên địa lay động.

Ở hỗn độn bên trong, mười vạn trượng cao cự bi rất rộng rãi, ở nơi đó rung động, nhưng chính là không hủy, đứng sừng sững ở đó, phảng phất chống đỡ lấy vĩnh hằng!

Nó đen kịt như mực, kề cận không biết chủng tộc gì huyết, xem ra nhìn

thấy mà giật mình, một cái kỷ nguyên đi qua, huyết đều không có khô cạn.

Màu máu như mới, như trước trong suốt.

Màu đen cự bi còn có huyết đều lộ ra một luồng khí tức kinh khủng, khiến người ta nơm nớp lo sợ, luôn cảm thấy nơi đó là hủy diệt đầu nguồn, không thể tới gần.

Lạc Ma, một đời cao thủ cái thế, lúc này thể hiện ra hắn hơn người phong thái, không gì sánh được, hình người anh linh huyết phát uy, lay động cửu thiên.

Lúc này, không chỉ có biên cương rung động dữ dội, chính là Đại Xích Thiên này giới đều ở nhẹ nhàng hoảng chuyển động, cái thế uy thế có thể thấy được chút ít.

Leng keng leng keng!

Binh khí giao kích âm thanh phát sinh, Lạc Ma anh linh huyết phát sinh biến hóa, do hình người dần dần hóa thành binh khí, hơn nữa là nhiều loại, toàn bộ hướng về màu đen thân bia chém tới.

Lúc này hỏa tinh tán loạn, kim loại quang bắn ra, sát khí càng là vọt lên ngợp trời, đánh văng ra nồng nặc hỗn độn, nơi này hỗn loạn tưng bừng, vô cùng đáng sợ.

Tào Vũ Sinh đám người không nói nên lời, bọn họ vững tin, nếu như tùy tiện đi qua, trực tiếp liền muốn bị chém thành tro bụi, căn bản không phải một cấp độ, bọn họ chứng kiến sức mạnh bất hủ.

Mà còn chỉ là một cái tàn hồn dư lưu, nếu là chân chính trạng thái đỉnh cao sẽ đáng sợ cỡ nào?

Việc đã đến nước này, bọn họ cuối cùng đã rõ ràng rồi năm đó Càn Khôn bị miễn cưỡng đánh thành Cửu Thiên Thập Địa không phải là không có đạo lý, bởi vì những sinh vật kia mỗi một người đều quá lợi hại rồi!

Chỉ là, Lạc Ma tuy mạnh, anh linh huyết mọi cách công kích, thế nhưng này bi trước sau không tổn hại.

Trong lúc này, tuy rằng bia đá đang lay động, ở nổ vang, ở phát sinh ô quang, mặt trên có huyết chảy ra, nhưng chính là không phá nát, vững chắc kinh người.

Điều này khiến người ta thán phục, vậy cũng là vận dụng Lạc Ma sức mạnh a, hắn là người phương nào?

Bất quá cẩn thận suy nghĩ một chút, dị vực sinh linh cũng không thể không trầm mặc, bởi vì dị vực cường giả năm đó chính là ở đây gặp khó, có nguồn sức mạnh có thể chống đối bọn họ.

Sau đó, có người ra tay, đem nơi đây phong ấn, biểu lộ ra kinh thiên thủ đoạn, cùng với thân phận tương xứng đôi, không phải vậy những người kia dùng cái gì dám cùng Lạc Ma quyết đấu.

"Không đánh nổi, Lạc Ma cổ tổ dù sao chết đi, hắn lưu lại tinh huyết cùng với cuối cùng ý chí lực tiêu tan gần đủ rồi, không thể mở ra nơi đây."

Dị vực một ông lão thở dài, mang theo cực kỳ tiếc nuối ánh mắt, thật sự rất không cam tâm a.

Bởi vì, dựa theo An Lan, Du Đà suy tính, nơi này rất vững chắc, chỉ có ở đặc biệt tháng ngày, một trong đó tiết điểm mới sẽ bất ổn, có thể mở ra.

Mà hôm nay chính là thời gian chính xác, mà lại bọn họ đợi được chính xác người, Lạc Ma ra tay rồi, chỉ là trước mắt thật đáng tiếc, chưa thành công.

"Không được, Lạc Ma cổ tổ anh linh huyết lờ mờ, sắp triệt để hóa thành tro tàn!" Có người kêu sợ hãi.

"Ầm!"

Quả nhiên, ngũ sắc chân huyết đột nhiên bành trướng, sau đó nổ tung, hóa thành chùm sáng, lập tức nhen lửa, triệt để tiêu tan sạch sành sanh.

"Liền như thế thất bại?" Dị vực người nắm chặt nắm đấm, hưng sư động chúng mà đến, chính là vì mở ra này cổ địa, nhưng rơi vào một kết quả như thế.

Thậm chí, để một vị cổ tổ anh linh đều không được ngủ yên, cuối cùng triệt để tiêu diệt.

"Thực sự là không cam lòng a!" Có người ngửa mặt lên trời kêu to.

Đột nhiên, răng rắc một tiếng, rất chói tai, rất rõ ràng, từ mảnh hỗn độn bên trong truyền đến.

Ở nơi đó, mười vạn trượng àu đen cự bi nứt ra rồi một cái khe, lan tràn hướng phía dưới, chảy ra rất nhiều máu!

Sau đó, ở nó phụ cận, không gian hỗn độn xuất hiện một cái khe, xuất hiện óng ánh thần quang, là mảnh phong ấn cổ giới, nó chung quy là bị kích nứt.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1345: Cổ Địa Lưu Huyết

"Đi!"

Hắc Ám Thâm Uyên trước, có một ít lão giả động, xông về trước đi, muốn tại trước tiên tiến vào cái kia phong ấn Cổ Giới, dò xét đến tột cùng.

Bởi vì, bọn hắn mang mục đích mà đến, không chỉ có là đang tìm cổ, còn muốn truy tầm một ít gì đó, Du Đà Cổ Tổ muốn tu bổ một kiện vĩ đại binh khí, tại đây khả năng có chỗ cần tài liệu manh mối.

Xoẹt!

Thần quang như cầu vồng, hơn mười đạo thân ảnh cùng một chỗ động, dị vực chư cường muốn vào Hỗn Độn bên trong Cổ Giới.

Cái này lại để cho Thạch Hạo, Tào Vũ Sinh bọn người biến sắc, bọn hắn nơi này chính là chỉ có một Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính, tình huống thập phần không xong, như thế nào ngăn cản?

Có thể chứng kiến, Hắc Ám Thâm Uyên trước lờ mờ, không dưới trăm người, đều là thế hệ trước cao thủ, tất cả đều mạnh không hợp thói thường, mà bây giờ bất quá động mười mấy người mà thôi, còn có thêm nữa đợi ra tay.

Xoạt!

Đại chiến lão rất quyết đoán, thập phần dứt khoát, tế ra năm đó Thiết Huyết Chiến Kỳ, hướng về kia mười mấy người đánh tới, lợi dụng Vô Thượng pháp kỳ muốn đưa bọn chúng đánh chết.

"Ngươi dám!" Đối diện, lão giả bên trong lĩnh quân nhân vật hét lớn một

tiếng, hắn tế ra một chỉ hồ, phát ra mịt mờ ánh sáng chói lọi, áp chế đại vũ trụ.

Luyện Tiên Hồ, tuyệt đối xem như một kiện vĩ đại binh khí, được xưng chuyên vì luyện chết Tiên Nhân mà đúc thành, lúc này phát uy, cắt đứt Càn Khôn, ngăn trở Tiên Vương huyết kỳ.

Oanh!

Chỗ đó phát sinh va chạm mạnh!

Hơn mười vị lão giả tránh đi, nhưng như trước bị dư ba chấn miệng lớn thổ huyết, nguyên một đám sắc mặt tái nhợt, ánh mắt oán độc, chằm chằm vào Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính.

Xoẹt!

Có người mặc kệ những này, cực tốc mà đi, hướng về Hỗn Độn trong bay đi.

"Ân, không tốt, khoảng cách quá xa, chỗ Thụ Giới Bích lực cản quá lớn!" Đột nhiên, một gã lão giả kêu sợ hãi.

Bởi vì, tốc độ của hắn biến chậm, đạo hạnh bị áp chế, toàn thân khó chịu, hành động thập phần không tiện.

Dị vực sinh linh xâm nhập cái này thế giới về sau, có rất nhiều không tiện.

Tại đây phiến thiên địa không có hoàn toàn bị áp chế trước. Bọn hắn sẽ bị bài xích.

Bởi vì, bọn hắn sở tu Đại Đạo hoàn toàn bất đồng, chỗ tế chính là một cái khác phiến thế giới Thiên Địa, cùng tại đây tương trùng. Vì vậy bị áp chế lấy.

Phốc!

Có người thổ huyết, bởi vì không muốn bị áp chế, cưỡng ép vận dụng mạnh nhất tổ thuật đối kháng, kết quả liên tiếp ho ra bốn ngụm lớn máu tươi.

Bất quá, bọn hắn hay vẫn là tiếp cận. Đi tới Hỗn Độn ở bên trong, muốn đi vào cái kia phiến phong ấn Cổ Giới nội.

Bởi vì, khoảng cách không phải đặc biệt xa xôi, có thể thừa nhận, cắn răng kiên trì đã đến chỗ mục đích.

"Cái này huyết có chút đặc biệt, chúng ta thu bên trên một ít!" Có người nhỏ giọng nói, chằm chằm vào Hắc Sắc Thạch Bia bên trên huyết thủy, mắt lộ ra tinh quang.

Đối với bọn hắn mà nói, cái này phiến phong ấn Cổ Giới phụ cận là bất luận cái cái gì một kiện đồ vật đều đáng giá thăm dò, như có khả năng. Bọn hắn rất hi vọng đem toàn bộ hết gì đó đều mang đi.

Nhất là cái này khối mười vạn trượng àu đen cự bia, nếu như có thể chở đi, có thể rung chuyển, bọn hắn không chút do dự hội mang về, có lẽ du đà, êm đềm có thể nhìn ra đến tột cùng.

"Cẩn thận một chút, chúng ta bị bài xích, đừng gây ra nguy cơ." Có người nói.

Lạc Ma sở dĩ có thể rung chuyển này bia, bởi vì, hắn dù là chỉ là tàn hồn, cũng hơn xa qua những người này cũng không biết bao nhiêu lần. Ngoài ra Lạc Ma anh linh trường tồn Đại Xích Thiên biên cương, dần dần bị đã tiếp nhận. Có lẽ có thể nói là bị đồng hóa, đã có cùng cái này phiến thế giới tương tự chính là khí cơ.

Oanh!

Đột nhiên, nguy cơ bộc phát. Có người vừa xúc động một đám huyết, thu vào đồng đỉnh ở bên trong, tựu lại để cho này màu đen bia thể bạo động rồi.

Cái này huyết như là có sinh mạng, không dung khinh nhờn, không thể bỏ vào dụng cụ ở bên trong, bằng không thì đó là đối với vũ nhục ta của nó!

Cái kia huyết thoáng cái thiêu đốt. Hào quang khuếch tán, thoáng cái đem người kia bao phủ rồi, ngay lập tức lại để cho hắn hóa thành một cái ngọn lửa, tại đâu đó kêu to, giãy dụa.

"A..."

Cảnh tượng thập phần thảm thiết, chỉ một lát sau gian, hắn một nửa thân thể trở thành than cốc, mặt khác một nửa thân thể tắc thì trở thành kiếp hôi, căn bản là phòng bất trụ, càng không cách nào đập chết.

"Trời ạ!" Mặt khác sinh linh đều kinh hãi, đây là cái gì huyết, đụng đều không thể đụng, sờ chi hẳn phải chết!

Ầm ầm!

Lại để cho bọn hắn sợ hãi sự tình còn ở phía sau, màu đen bia thể lay động, huyết vũ rơi, xoẹt xoẹt rung động, những người này sắc mặt trắng bệch, tất cả đều sợ ngây người.

Tất cả mọi người tế ra binh khí, có sừng trâu, có thú trảo, có kim loại pháp khí chờ, cùng nhau đối kháng, có thể là căn bản tựu vô dụng, những huyết vũ kia rơi xuống về sau, những đồ vật này tựu cùng giấy tựa như, tất cả đều rách rưới rồi.

Tựu như là nước thép rơi vào trên mặt tuyết, nóng bỏng tan chảy băng tuyết, dâng lên trận trận sương trắng.

"A..."

Như mọc thành phiến tiếng kêu thảm thiết phát ra, khoảng chừng hơn mười người lão giả toàn bộ bị huyết vũ xối đến, muốn trốn tránh cũng không kịp, rồi sau đó kêu thảm, đầy đất lăn qua lăn lại.

Lúc này, bọn hắn không phải đỉnh cấp cao thủ, như là phàm nhân bị người đục lỗ thân thể, thống khổ, bọn hắn toàn thân đều hơi nước, bị ăn mòn lấy, bị bắt cắt tánh mạng.

Cái này huyết vũ đối với bọn họ mà nói là trí mạng, căn bản là ngăn không được!

Xoẹt!

Cuối cùng cái này mười mấy người đều bị đốt lên, hóa thành ánh lửa, tan thành mây khói, cái kia thê lương tiếng kêu thảm thiết lại để cho xem thấy như vậy một màn người đều da đầu run lên.

Đây chính là dị vực tu hành mấy chục vạn năm đáng sợ nhân vật, tựu như vậy chết!

Không cần nghĩ lại, nếu như cái này mười mấy người có thể xâm nhập cửu thiên thập địa, tuyệt đối sẽ tạo thành tai nạn tính hậu quả, rất nhiều Trường Sinh thế gia trưởng lão xuất động mới có thể bình mất.

Cái này mười mấy người là một cỗ không thể tưởng tượng khủng bố chiến lực!

Thế nhưng mà, bọn hắn lại ở chỗ này toàn bộ diệt, không có còn lại một người, đều chết cái sạch sẽ, mặt đất chỉ để lại một chút xương cốt bột phấn, đốt cháy vô cùng triệt để.

Phía sau, thời gian rất lâu cũng không có người nói chuyện.

Lúc này, tựu là Luyện Tiên Hồ cũng bị lấy đi rồi, Quả Thi Bố cũng tự động trở về, song phương không có lại giao thủ, vừa rồi một màn kia ảnh hưởng quá lớn, trấn trụ tất cả mọi người.

"Bọn hắn bị cái này phương thiên địa bài xích, liền vũ khí đều bị áp chế rồi, tại đâu đó không thả ra tay chân, thêm chi cái kia tấm bia đá thật là đáng sợ, chạm đến nó, đi về hướng mạt lộ!" Hắc Ám Thâm Uyên bờ, có người nói

nhỏ, tiến hành nghĩ lại.

Rơi vào kết cục này, còn có người dám đi không?

"Chúng ta không thể khởi hành, bởi vì chúng ta bị áp chế quá lợi hại, hơn phân nửa hội uổng mạng, có thể lại để ột ít hậu bối tiến về trước."

"Người đối diện chặn đánh làm sao bây giờ?"

Hắc Ám Thâm Uyên bờ, những lão giả kia đang thương lượng.

"Chúng ta vẫn phải là đi đến một chuyến, mang lên Luyện Tiên Hồ!" Lĩnh quân lão giả làm ra quyết đoán, muốn dùng cái này Vô Thượng pháp khí đối kháng Thiên Địa áp chế.

Cùng lúc đó, Hắc Ám trong vực sâu đi ra một ít người trẻ tuổi, trong đó bao qua hạc tử minh, nguyên một đám thập phần cường đại, bọn hắn cũng không chính thức rời đi, một mực đang đợi!

"Không được, chúng ta cũng phải động, cái này phiến phong ấn Cổ Giới có cổ quái, chính giữa thứ đồ vật không thể bên cạnh rơi. Nếu là bị bọn hắn đạt được rất không ổn." Tiểu Bàn Tử Tào Vũ Sinh nói ra.

"Các ngươi đều lui ra phía sau!" Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính mở miệng, lại để cho bọn hắn xa cách nơi này.

Chỉ cần khoảng cách đầy đủ xa, dị vực người tựu không có cách nào, bởi vì vì bọn họ không thể xâm nhập Đại Xích Thiên. Bị hội bài xích, còn không cách nào chính thức vượt qua giới đấy.

"Đại trưởng lão, chúng ta cùng đi với ngươi, loại này địa phương cổ quái có lẽ có các loại đăc biệt pháp tắc, đối với cao thủ bất lợi." Thạch Hạo mở miệng.

Hắn có thể không là lần đầu tiên kinh nghiệm loại sự tình này. Đi qua rất nhiều mật địa, không ít địa phương có đặc biệt pháp tắc hạn chế, càng là cao

thủ càng hội thụ áp bách, thiệt thòi lớn.

"Hưu!"

Đối diện, Hắc Ám Thâm Uyên trước những người kia động, dị vực lần nữa xuất động hơn mười người lão giả, mang lên hạc tử minh này một ít người trẻ tuổi.

Rất rõ ràng, bọn hắn cũng có băn khoăn, lo lắng chỗ đó áp chế cường giả, vì vậy mang lên người trẻ tuổi. Khi tất yếu khắc có lẽ có thể làm cho bọn hắn càng thêm xâm nhập cái kia phiến Cổ Giới.

Đại trưởng lão thoáng chần chờ, rồi sau đó cũng mang lên đi một tí người trẻ tuổi, như Thạch Hạo, Thập Quan Vương thiên tử, Tào Vũ Sinh, Thích Cố Đạo Nhân đám người, nhanh chóng tiến về trước.

Ông!

Phía trước, thần huy rơi, Hỗn Độn Khí bốc lên, đó là Luyện Tiên Hồ tại động, thập phần đáng sợ!

"Đại trưởng lão cho ngươi!" Trên đường, Thạch Hạo nhìn thấy một màn kia về sau, đem Đại La Kiếm Thai đưa cho Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính. Lại để cho hắn có thể như hổ thêm cánh.

Đã có Quả Thi Bố, lại có Đại La Kiếm Thai, công phòng nhất thể, dù là đối diện có hơn mười người lão giả cũng không sợ.

Đã đến phụ cận. Này bia đen nhánh như mực, vẫn không nhúc nhích, chẳng qua là khi dị vực người công kích đạo kia Hỗn Độn một khe lớn, muốn cho phong ấn Cổ Giới lại thấy ánh mặt trời lúc, cái này cự bia xuất hiện lần nữa dị thường.

Hơn nữa, lúc này đây còn hơn hồi nãy nữa đáng sợ. Mưa như trút nước mưa to rơi xuống, tất cả đều là Hồng sắc, đó là huyết dịch, mang theo ngập trời sát khí.

Cái này huyết dịch là từ trên tấm bia đá trong cái khe tuôn ra, đó là bị Mạc Lạc kích mở đích!

Màu đen tấm bia đá như là có sinh mạng, rõ ràng có thể trôi huyết.

Tất cả mọi người biến sắc, đặc biệt là dị vực nhân mã, lúc này mặt tựu trắng rồi, vừa rồi khủng bố cảnh tượng rõ như ban ngày, ai không sợ chết?

Ông!

Luyện Tiên Hồ động, phát ra thần quang, nó quả nhiên được xưng độc nhất vô nhị bảo hồ, ở chỗ này chuyển động, đem sở hữu huyết vũ đều chặn, hơn nữa hồ nước mở ra, nếm thử luyện hóa!

Mọi người giật mình, cái này hồ thật lợi hại, không hổ là chuyên môn luyện tiên thứ đồ vật, đối mặt cái này yêu dị tấm bia đá, đáng sợ huyết dịch, tịnh không để ý, trực tiếp đối phó.

Bất quá, cái này huyết dịch có chút đặc biệt, treo ở Luyện Tiên Hồ bên ngoài, không đi vào, khó có thể bị hấp thu, tại đâu đó sáng lên, cùng nó giằng co lấy.

"Cái gì, Luyện Tiên Hồ đều thu không đi vào sao?"

"Bởi vì, Thụ Giới Bích áp chế, nó đại thụ ảnh hưởng, hơn phân nửa là nguyên nhân này!"

Dị vực nhân tâm rung động.

Xoẹt!

Phía sau Đại trưởng lão bọn hắn cũng đã đến, cái này huyết vũ đột nhiên cuốn ngược lại, hướng hắn tại đây bay tới.

Hơn nữa, Luyện Tiên Hồ chỗ đó huyết vũ cũng bay tới, toàn bộ tập trung hướng Đại trưởng lão bọn hắn tại đây.

"Đây là..." Bọn hắn ngẩn người, e sợ cho đại nguy cơ hàng lâm.

Nhưng mà, lại để cho tất cả mọi người kinh ngạc sự tình đã xảy ra, huyết vũ rơi, trực tiếp chui vào Tiên Vương Quả Thi Bố nội!

Tựu như là cái kia hạn hán đã lâu sa mạc bị thanh tuyền đổ vào, đã nhận được tốt nhất tẩm bổ, cái này khối rách rưới tấm vải sáng lên, sáng lạn, óng ánh, thoáng cái thần thánh.

"Tiên huyết!" Đại trưởng lão rung động lắc lư, thanh âm đều có chút phát run.

Thậm chí, hắn suy đoán, cái này rất có thể là Tiên Vương huyết!

"Ngăn cản nó, cái này huyết đối với cái kia vải rách có chỗ tốt rất lớn!" Dị vực một vị lão giả gầm nhẹ, muốn quấy nhiễu.

"Không được, thời gian có hạn, chúng ta được tiên tiến cái này phiến phong ấn Cổ Giới, bằng không thì tựu bỏ lỡ!" Có người phản đối.

Sau một khắc, bọn hắn vận dụng Luyện Tiên Hồ công kích cái kia Hỗn Độn khe hở, dù sao bị Lạc Ma đánh ra một đạo khe hở, hiện tại có thể so sánh dễ dàng một chút mở ra.

Huống hồ, hiện tại vận dụng chính là dị vực mạnh nhất binh khí một trong Luyện Tiên Hồ!

Mấy lần va chạm, oanh một tiếng, một cỗ thê lương, đã lâu khí tức phô thiên cái địa mà ra, cái kia phong ấn nhiều năm Cổ Giới được mở ra một đạo càng lớn khe hở, có thể tiến vào!

Chói mắt quang phát ra, bên trong khí tức thần thánh vô cùng.

Đồng thời, một tiếng cầm minh phát ra, hắn âm động Cửu Thiên, đó là một chỉ ấu cầm, nhưng là đã có thể giương cánh kích thiên, có thể bay lượn tại trên trời cao.

"Chân Hoàng!" Có người kêu to, tại đây Cổ Giới ở bên trong, rõ ràng có một đầu Tiên Cầm ấu điểu, nghĩ đến nó là ở chỗ này ấp trứng ra.

Xoẹt!

Sau một khắc, mọi người vừa sợ sợ rồi, bởi vì cái kia Hỗn Độn một khe lớn ở bên trong, tại hướng ra phía ngoài đổ máu, đỏ tươi chói mắt, chùm tia sáng trùng thiên.

"Trời ạ, đây là tiên huyết, năm đó tại đây xảy ra chuyện gì, như thế nào vừa mới mở ra này giới, liền hướng hướng chảy xuôi tiên huyết, đến cùng chết bao nhiêu cường giả?"

Tất cả mọi người rung động rồi, mở to hai mắt, chằm chằm vào phía trước.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1346: Tiên Huyết

Đó là thế nào một cái cổ địa, làm sao mới vừa mở ra liền chảy ra Tiên huyết, đỏ sẫm bên trong mang theo xích hà, dường như kim cương máu cùng san hô lăn xuống đi ra.

Khí thế ấy, khiến người ta kinh sợ, quả thực muốn sát sinh hồn, chém xuống hết thảy sinh cơ.

Đây là Tiên huyết, sức mạnh kia quá bá đạo rồi!

Thạch Hạo trước đây từng thấy Tiên dòng máu, bất quá đều là lấy một hai nhỏ đến luận, quan trọng nhất đó là hắn bản thân nhìn thấy đều là trải qua luyện hóa, huyết bên trong Sát đạo lực lượng bị hóa giải, chỉ để lại với người hữu ích Trường Sinh dược tính.

Chân chính Tiên máu làm sao có khả năng sẽ là ôn hòa, nó nếu là không xử lý, mặc cho bắn lên, dù cho là một giọt, cũng đủ để đem Giáo Chủ các loại (chờ) xuyên thủng.

Loại này huyết dịch lực lượng quá bá đạo, không nghi ngờ chút nào, nếu là rơi vào chỗ yếu, có thể trực tiếp khiến người ta hồn đoạn ở đây, sẽ không có bất kỳ sự hồi hộp gì.

"Vọt vào!" Dị vực người kêu to, thôi thúc Luyện Tiên Hồ, liền muốn xông vào, bởi vì mảnh này phong ấn cổ giới bên trong cất giấu quá nhiều bí mật.

"Xông!" Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính cũng ở quát khẽ, hắn ra tay rồi, cầm trong tay đại la kiếm thai, cũng thôi thúc Tiên Vương quấn vải liệm, về phía trước lao nhanh mà đi.

Cao tới mười vạn trượng màu đen cự bi đứng sừng sững ở trong hỗn độn, lúc này hơi rung động, có một đạo khe lớn, lộ ra gợn sóng cùng cổ giới cộng hưởng.

Hỗn độn bốc lên, nơi đây không bình tĩnh, tàng ở trong hỗn độn một cái kỷ nguyên cổ giới rốt cục muốn được thấy ánh mặt trời rồi!

Xích hà cuồn cuộn, ánh lửa sáng quắc, một con chim thần lao xuống hướng về hỗn độn khe lớn, nó ở thổ tức, phun ra chính là thuộc về bất tử chân phượng một mạch hỏa diễm, hủy diệt sinh cơ.

Quan trọng nhất đó là, nó xúc động trên đất Tiên chi chân huyết, để chúng nó theo bạo động lên, hình thành một luồng đỏ sẫm sóng máu, đánh ra về phía trước.

Này khá là khủng bố, ở đây sinh linh bên trong cũng không có Trường Sinh giả, thật muốn bị huyết hoa chém trúng, chắc chắn phải chết!

Là đầu kia Phượng Hoàng, một con không tính triệt để thành niên cầm điểu, nó vô cùng ác liệt, đánh một đôi Phượng Hoàng cánh thần, gồ lên lên bất tử Thần Diễm, bao phủ nơi đây.

Những kia chảy xuôi Tiên huyết, bị nó gồ lên sau khi đứng lên, dường như bị kích thích viễn cổ cự thú giống như, phát sinh hơi thở nguy hiểm nhất.

Con này chim thần rất đáng sợ, tuy rằng không có thành niên, thế nhưng công kích ý thức đặc biệt mạnh, nhằm vào kẻ xâm lấn triển khai công kích.

Loáng thoáng có thể thấy được, mảnh này phong ấn cổ giới hẳn là rất bao la, mọi người không ngờ rằng, mới đến biên giới nơi liền gặp phải một con đáng sợ Phượng Hoàng thần điểu.

Phốc!

Dòng máu bắn lên, hướng về bên ngoài đánh tới, hư không trực tiếp phá

nát.

Dị vực mọi người biến sắc, bọn họ chán ghét Tiên huyết mùi vị, trong mắt lộ ra vẻ kinh hoảng, toàn lực thôi thúc Luyện Tiên Hồ, ngăn cản mảnh này đỏ đậm dịch nhỏ.

Nếu là bất hạnh lạc ở trên người dù ột giọt, cũng có thể sẽ hình thần đều diệt!

Không thể không nói, Luyện Tiên Hồ rất mạnh, tự tiến vào vùng thế giới này sau, vẫn đang đối kháng với giới bích sức mạnh, bị mảnh này đại vũ trụ áp chế, nhưng dù vậy, vẫn có thể phản kích, có thể đối kháng ngoại bộ hết thảy uy hiếp.

Nó phát sinh mông lung ánh sáng, chặn lại rồi rơi ra tới được Tiên huyết.

"Luyện hóa đi những này chân huyết, không một chút nào muốn lưu!" Một ông lão hô, căm ghét Tiên huyết, thế nhưng không phải không thừa nhận, loại này huyết dịch ẩn chứa sức mạnh không gì sánh nổi.

Luyện Tiên Hồ phát uy, toả ra Bất Hủ khí, đồng thời ở miệng ấm nơi đó hình thành một cái vòng xoáy, cá voi hút nước, lại bắt đầu nuốt Tiên huyết, muốn rèn luyện ra tinh hoa, tạm gác lại kỷ dùng.

Bất quá, ở vùng thế giới này nó bị áp chế, đại vũ trụ quy tắc trấn lạc mà xuống, toàn diện nhằm vào nó, kỳ uy lực yếu bớt rất nhiều.

Vì vậy, muốn luyện hóa Tiên huyết, vô cùng khó khăn, tao ngộ phản kích.

Những này huyết dịch có linh tính, dù ột cái kỷ nguyên quá khứ, còn có một loại bất diệt chiến ý, kịch liệt phản kháng, đồng thời muốn ngược lại ăn mòn này ấm.

"Ầm!"

Cũng trong lúc đó, Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính ra tay rồi, cầm trong tay đại la kiếm thai, về phía trước bổ tới, đồng thời run động trong tay Tiên Vương quấn vải liệm, rút lấy Tiên huyết.

Hắn mang theo Thạch Hạo các loại (chờ) người, đã rời đi cự bi nơi đó, chạy tới nơi đây, không thể để cho dị vực người trước tiên vọt vào.

Huyết dịch hạ xuống, Tiên Vương quấn vải liệm phát sáng, quả nhiên có thể thu nạp, khối này bố càng ngày càng óng ánh, càng ngày càng xán lạn, không lại như vậy cổ xưa không thể tả.

Hỗn độn bên trong phong ấn cổ giới, tuy rằng có huyết chảy ra, thế nhưng bên trong kỳ thực rất thần thánh, bởi vì từ tấm kia mở khe lớn bên trong còn đang không ngừng dâng lên ráng lành, lao ra ánh sáng thần thánh các loại.

Xa xa nhìn tới, bên trong Thần sơn vô số, sông dài cuồn cuộn, đầm nước đều là Linh dịch hội tụ mà thành, trường có không ít hi thế dược thảo các loại.

Người bên ngoài vừa nhìn liền biết, nơi này không giống bình thường, là một chỗ ghê gớm thần thánh không gian.

Nếu không, cũng không thể mới vừa mở ra liền nhìn thấy Tiên cầm —— chân phượng!

Tiếng chim hót vô cùng chói tai, dường như một thanh tiên kiếm đang chấn động, phát sinh chói mắt ánh kiếm, lan đến gần mọi người bên tai. Này con chim thần ở mạnh mẽ vung lên cánh, đồng thời bắt đầu ngâm tụng một loại vô cùng thần chú thần bí.

Ầm!

Sau một khắc, mang tính tan nạn sự tình phát sinh, trên đất huyết dịch dựng lên, không lại chảy xuôi, mà là hoá hình, phảng phất như trở thành hữu hình sinh linh.

"Hả? Những này huyết... Hoá hình mà sống trước hình thái!" Dị vực một ông lão vẻ mặt nghiêm túc.

Ở đây, trên đất có vài đầu sinh vật cổ xuất hiện, gầm thét lên, gào thét, về phía trước vọt mạnh, dường như khai thiên thời đại mạnh nhất sinh linh.

Một con quái vật, cá sấu đầu, tê giác thân, toàn thân màu nâu, về phía trước đột nhiên lao xuống mà đến, đương nhiên bị bao vây đỏ tươi huyết quang.

Đây là huyết dịch hoá hình mà thành, lại để nó có khi còn sống bộ phận uy thế, trực tiếp va nát hư không, há mồm cái miệng lớn như chậu máu, hướng về Luyện Tiên Hồ thôn đi.

Coong!

Luyện Tiên Hồ kịch liệt run rẩy, phát sinh tiếng nổ vang rền, bị đánh trúng sau, nó đi một vòng, mạnh mẽ chấn động, đem này quái vật hất bay ra ngoài.

"Xoạt!"

Giữa bầu trời, một con ác điểu xuất hiện, lông chim từng chiếc sáng loáng lượng, dường như bạc đúc thành, không người có thể nhận ra chủng tộc này, đáp xuống, cái kia cánh so với Thiên Đao còn sắc bén, triển khai Càn Khôn.

Cuối cùng, coong một tiếng, nó cánh trực tiếp bổ vào Luyện Tiên Hồ trên, để nơi đó rung bần bật, hư không nổ tung, chu vi hỗn độn mãnh liệt sôi trào, dường như đốt tan thủy!

Những này do huyết hoá hình sinh linh lại dám công kích Luyện Tiên Hồ!

Phốc!

Rất đáng tiếc, này con màu bạc chim thần phiên bay ra ngoài, chính mình rất nhanh giải thể, nổ tung ở nơi đó, một lần nữa hóa thành huyết dịch.

Thế nhưng, theo xa xa con kia Bất Tử điểu Phượng Hoàng kêu to, trên đất dòng máu không ngừng dựng lên, ở đây gây dựng lại, công kích Luyện Tiên Hồ.

Đây là cái gì quỷ dị pháp? Lại có thể triệu hoán Tiên huyết bên trong chiến ý, để bọn họ tái hiện khi còn sống hình thái, ở đây tham dự thảo phạt đại chiến.

Đáng sợ nhất chính là, chúng nó liền Tiên quấn vải liệm đều công kích, không phân dị vực cùng Cửu Thiên, không khác biệt tiến hành sát phạt.

Ầm!

Một cái hình người sinh linh đứng lên, đi kèm Phi Tiên ánh sáng, từng bước từng bước áp sát, vọt tới quấn vải liệm phụ cận, nâng quyền liền đánh giết!

Uy thế như vậy vô cùng đáng sợ, thô bạo Vô Song!

Một quyền chỗ đi qua, vạn vật đều diệt, hỗn độn sụp ra, nối liền trời đất, không có cái gì có thể ngăn cản!

Dù cho chết trận, chỉ là Tiên huyết quấy phá, nhưng như trước có một loại vô cùng uy thế, làm cho tất cả mọi người đều biến sắc.

Duy nhất vui mừng chính là, quấn vải liệm nguyên vốn là Thiết Huyết Chiến Kỳ, hấp thu hai đại Tiên Vương hết thảy huyết dịch, kinh người đời sau tế luyện đủ đường, trở thành vô thượng pháp khí.

Ầm!

Đại kỳ phấp phới, chặn lại rồi cú đấm này. Đồng thời, Đại trưởng lão vung động trong tay thanh kiếm kia thai, chém trúng người này, bạo phát

ánh sáng chói mắt, cắt ra thân thể.

Đại la kiếm thai cũng không phải là vật phàm, thần bí khó lường, uy thế tự nhiên không thể suy đoán.

Ầm!

Cái thứ hình người sinh linh tản ra, ở Thiết Huyết Chiến Kỳ còn có kiếm thai ảnh hưởng, nó trở thành huyết dịch, sáng rõ mà óng ánh dường như kim cương giống như, rơi trên mặt đất.

Bất quá cũng có bộ phận huyết dịch bị Thiết Huyết Chiến Kỳ hấp thu, mạnh mẽ lấy đi.

"Được, đây là một chỗ diệu, có thể tu bổ chiến kỳ, để nó càng ngày càng mạnh mẽ, tiến hóa thành một cái chung cực binh khí!" Đại trưởng lão mừng rỡ.

Xa xa, con kia Bất Tử điểu kêu to, nó rất phẫn nộ, ngâm tụng thần chú, thôi thúc trên đất huyết, Tiên huyết lần thứ hai hoá hình, trạm lên, hướng về mọi người đánh giết.

Đồng thời, càng chuyện đáng sợ phát sinh, những sinh linh này từ trên mặt đất nhặt lên một chút tàn khí, tuy rằng không có một cái là hoàn hảo, thế nhưng đều từng là vô thượng binh khí!

Không phải mỗi cái sinh linh đều nắm giữ, nhưng dù cho chỉ ba, bốn kiện cũng là khiếp sợ đương đại sự kiện lớn!

Tiên khí!

Một người trong đó sinh linh cầm trong tay một thanh tử kim Tiên trượng, xoay chuyển mở sau, về phía trước đập tới, ép sụp hư không, uy thế ngập trời, coong một tiếng bổ vào Luyện Tiên Hồ trên, để nơi đây một trận kịch liệt rung động.

Luyện Tiên Hồ dưới một đám người biến sắc, một người trong đó càng là kêu thảm lên, bởi vì vừa nãy một cái không chú ý, bị chấn động thoát ly Luyện Tiên Hồ phạm vi bao phủ.

Đó là một người tuổi còn trẻ vương giả, hắn sắc mặt trắng bệch.

"Trở về!" Một ông lão ra tay, muốn đem hắn cứu lại.

Thế nhưng, chậm, một giọt Tiên máu tươi lên, rơi vào tuổi trẻ vương giả trên người, phù một tiếng xuyên qua hắn thiên linh cái, lúc này hóa thành một vũng máu tương, xương đều bị hóa rơi mất.

Ông lão kia giận dữ, duỗi duỗi tay, phát lên một luồng cảm giác vô lực.

"Ò!"

Đột nhiên, bên cạnh, một cái cầm không trọn vẹn hoàng kim chuy sinh linh vọt tới, phát sinh một tiếng rống to, đây là vô thượng đạo âm, chấn động thiên địa sụp ra.

"A..."

Người lão giả này kêu to một tiếng, hắn duỗi ra đi cánh tay kia toàn thể nổ tung, căn bản là không ngăn được loại uy thế này.

Tất cả mọi người đều biến sắc, đây là cỡ nào sinh vật đáng sợ? Mặc dù chết trận, huyết dịch biến thành thành sinh vật đều khủng bố như vậy, không cách nào đối kháng.

Đùng!

Cái kia sinh vật đắc thế không tha người, luân động trong tay cái kia không trọn vẹn hoàng kim cây búa, nện ở Luyện Tiên Hồ trên, hoàng kim chuy bị hao tổn, càng thêm rách nát, bị đánh bay.

Luyện Tiên Hồ dưới một đám sinh linh sợ mất mật, tất cả đều bước chân bất ổn, cái kia mất đi một tay ông lão càng là lảo đảo trở ra, thoát ly bảo vệ

phạm vi.

Bởi vì, hắn tâm chí mơ hồ, bị đạo kia âm nhiếp, hoàn toàn không tự chủ được liền đi ra.

"Phốc!"

Do Tiên huyết hoá hình một cái sinh vật đi tới, đem hắn nhấc lên, sau đó mạnh mẽ xé một cái, phù một tiếng, cái này đến từ dị vực ông lão nguyên bản pháp lực kinh thế, có thể hiện tại nhưng trực tiếp bị xé vì làm hai nửa.

Sau đó, ở Tiên huyết nhuộm dần dưới, càng là hóa thành huyết tương, cái gì đều không còn tồn tại nữa.

Mọi người lạnh từ đầu đến chân, nơi này sinh vật quá yêu tà, không thể chiến thắng, có Tiên khi còn sống bộ phận sức mạnh, có bọn họ chiến ý, không cách nào đối kháng.

Một bên khác, Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính các loại (chờ) người nhìn thấy tình cảnh này sau, đều một trận sợ hãi, âm thầm vui mừng, may mà là dị vực người đỉnh ở phía trước.

Lẽ nào liền mảnh này cổ giới lối vào cũng không vào được? Tất cả mọi người đều một trận tâm lương.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1347: Chân Tướng Hé Lộ

Hi vọng đều là ở tuyệt vọng bên trong sinh ra, phát sinh khả năng chuyển biến tốt, ngay khi tất cả mọi người đều cảm thấy vô vọng, khó có thể tiến vào mảnh này cổ giới thì, hết thảy Tiên huyết đều sụp ra.

Phù một tiếng, huyết dịch rơi trên mặt đất, không thành hình, không cách nào lại ngưng tụ thành sinh linh.

Xa xa, con kia Bất Tử Phượng Hoàng kêu khẽ, nó vô cùng mệt mỏi, không ngừng ngâm tụng thần chú, tiêu hao nó một thân pháp lực, không thể lại tiến hành rồi.

Mọi người không thể không thán, loại này hậu quả nặng nề rõ ràng đều là một con ấu cầm tạo thành, nó hiểu được thần chú quá quái dị!

"Này Phượng Hoàng không đúng lắm, nó như vậy khát máu, các ngươi xem, con mắt của nó biến đỏ, liền lông chim đều hóa thành huyết sắc, nó là... Đọa Lạc Huyết Hoàng!" Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính bỗng nhiên rõ ràng.

Cùng lúc đó, dị vực sinh linh cũng kêu to: "Sinh ra trước, nó Tiên trứng xác bị chiến huyết dơ, vì vậy Phượng Hoàng chi sa đọa, trở thành thích giết chóc Huyết Hoàng!"

"Loại sinh vật này có thể tiếp đón được ta giới đi, để nó đầu hiệu chúng ta, chúng ta cổ vực nơi sâu xa liền có một con Đọa Lạc Huyết Hoàng, là Tiên cổ thời kì nương nhờ vào tới được." Trong mắt mọi người lộ ra thần mang, rất kích động.

Năm đó, dị vực có thể tấn công vào thế giới này, Đọa Lạc Huyết Hoàng, Vô Úy Sư Tử, còn có Hắc Ám Tà Long các loại (chờ) đều giúp đại ân, nếu

không muốn trả giá càng trả giá nặng nề.

"Ồ, nó rút đi, truy, nắm lấy này con Đọa Lạc Huyết Hoàng!" Dị vực lòng người động, điều động Luyện Tiên Hồ xông về phía trước, chân chính bước vào mảnh này cổ giới.

Đương nhiên, mỗi người đều hết sức cẩn thận cùng cẩn thận, chỉ lo nhiễm phải Tiên huyết, nếu không, một khi chạm đến tuyệt đối muốn bước lên vạn kiếp bất phục nơi.

Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính mang theo Thạch Hạo bọn họ cũng tiến vào khu cổ địa này, hắn trước tiên thôi thúc Thiết Huyết Chiến Kỳ, muốn hấp thu đi những này huyết dịch.

Nhưng mà, xa xa truyền đến kịch liệt sóng năng lượng, mà đi sau ra tiếng nổ vang rền, tất cả mọi người đều là một trận sợ hãi.

Bọn họ nhìn thấy, ngay khi vào miệng: lối vào cách đó không xa, đang ở bên kia, có mấy toà mộ lớn, ở nổ vang, trên đất huyết còn có tàn tạ binh khí toàn bộ cuốn ngược, đi vào trong mộ.

Đặc biệt, những kia trước mộ phần cự bi, đều là bằng sắt, leng keng vang vọng.

"Mộ tiên!" Dị vực người kêu to.

Đại trưởng lão cũng là trở nên kích động, đây tuyệt đối là bảo tàng, nếu như có thể đào móc ra, khẳng định có thứ không tầm thường.

Tối thiểu, cái kia vài món tàn tạ pháp khí mang đi ra ngoài, liền có thể cử đi không thể nào tưởng tượng được tác dụng lớn, dù sao vừa nãy dám công kích Luyện Tiên Hồ a, tuy rằng đều không địch lại.

Đến cùng đào không đào? Phải biết, vừa nãy chỉ là Tiên huyết mà thôi, liền cho bọn họ tạo thành phiền phức rất lớn, nếu như quật phần, trời mới biết sẽ phát sinh biến cố gì.

"Xoạt!"

Dị vực sinh linh không nhịn được, có người chuyển động, lấy ra một cái pháp khí, muốn muốn đào lên mấy toà đại mộ.

Bởi vì, bọn họ cho rằng, vừa nãy chủ yếu là con kia quỷ dị Đọa Lạc Huyết Hoàng gây nên, nó ngâm tụng thần chú phát huy tác dụng cực lớn, bây giờ nó rút đi, cũng không có vấn đề.

"Ầm!"

Người kia pháp khí giải thể, trở thành mấy chục mảnh vụn, tại chỗ nổ tung, để hắn lảo đảo lùi về sau, thân thể một trận run rẩy.

"Tiên cùng Bất Hủ như thế, dù cho chết rồi cũng không thể khinh nhờn, có không tên uy thế bao phủ, chúng ta tốt nhất không nên trêu chọc, nói sau." Có người nói nhỏ.

Bọn họ có thể vận dụng Luyện Tiên Hồ, thế nhưng một khi làm như vậy, liền muốn chuẩn bị sẵn sàng, mấy toà đại mộ đều sau khi nổ tung sản sinh hậu quả không thể tưởng tượng.

"Đi vào trước, nắm lấy con kia Huyết Hoàng, sau đó tra rõ nơi này chân tướng." Một ông lão nói rằng, bọn họ tiếp tục tiến lên.

Phía trước, có lớn lao ngọn núi, bốc lên một tia lại một tia bạch khí, khiến người ta nghe ngóng cả người sảng khoái, dường như muốn Vũ Hóa Phi Tiên.

"Đây là tiên khí sao?" Đại trưởng lão âm thanh run rẩy, hắn vẫn muốn bước vào thành tiên lĩnh vực, thế nhưng thiên địa hoàn cảnh lớn thay đổi, từ lâu không thích hợp.

Hiện tại với nơi đây nhìn thấy hoàn cảnh như vậy, dòng máu của hắn đều sắp sôi vọt lên.

"Không đúng, vẫn còn không tính là chân chính tiên khí, nhưng ẩn chứa tiên chân mùi vị cũng rất nồng nặc." Đại trưởng lão suy nghĩ, quá khứ nơi này nhất định có Tiên ở lại.

Nơi này có Linh dịch hóa thành sông lớn, có rất nhiều hi thế thảo dược đều sinh trưởng ở vùng núi, dựng lên từng trận mịt mờ sương mù, vô cùng an lành.

Huyết Hoàng hóa thành một bó quang, đi vào mảnh này cổ giới nơi sâu xa.

Dị vực người ở phía sau truy đuổi, Đại trưởng lão mấy người cũng theo, bởi vì phải tra xét một phen, nơi này đến tột cùng có bí mật gì.

"Đáng tiếc, con kia Phượng Hoàng sinh ra trước liền bị Tiên huyết nhuộm dần, sát ý lọt vào nó khung bên trong, nhất định phải thích giết chóc, khát máu, rất khó hàng phục." Đại trưởng lão tiếc nuối.

Nếu không, đây chính là Thập Hung đời sau, là một con tiềm lực vô biên Tiên cầm, tương lai có thể phát huy tác dụng không thể tưởng tượng.

"Đây là..." Thâm nhập tám ngàn dặm sau, dị vực người nghỉ chân, Đại trưởng lão cùng Thạch Hạo mấy người cũng dừng lại, bởi vì nhìn thấy một bộ chấn động cảnh tượng.

Đây là một mảnh tàn tạ nơi, cùng trước kia bản thân nhìn thấy không giống nhau.

Không có một ngọn cỏ, đất chết mấy trăm ngàn dặm, căn bản không có phần cuối, tĩnh mịch bao phủ này mảnh ma thổ.

Vừa nãy nhìn thấy những kia địa vực còn có Tiên vụ, còn có các loại thảo dược đây, đột nhiên đến nơi này sau liền đoạn tuyệt, trở thành một mảnh khô héo nơi.

"Đây là chiến trường, là bị Tiên đạo pháp tắc quét trúng sau gây nên,

nguyên bản vạn linh đều biến thành tro bụi, cây cỏ cũng không thể tái sinh trường." Có người nói.

Bọn họ bay tới đằng trước, kết quả nhìn thấy rất nhiều tinh hài, vô số sao băng lớn rơi vào, đều là năm đó bị đánh xuống, lít nha lít nhít.

Trời mới biết khu cổ địa này cỡ nào rộng lớn, sao băng vô số, có thể nhìn thấy, rất nhiều đều là bị người vồ một cái hạ xuống, bởi vì mặt trên còn có to lớn chỉ ngân đây.

"Chuyện này... Năm đó phát sinh thế nào chiến đấu, như thế khốc liệt, tinh vực đều bị cũng bị sách tản đi đi?" Chính là dị vực một ít ông lão đều cảm giác thân thể từng trận băng hàn.

"Hẳn là sắp chết trước chiến đấu. Nói như vậy, vồ xuống nhiều như vậy ngôi sao có gì ý nghĩa? Đến cái cấp bậc đó không cần như vậy, khẳng định là lực kiệt, sắp chết trước, cuối cùng loạn giãy dụa, người kia hóa ra to lớn bản thể, bàn tay tìm được trong vũ trụ, vồ xuống rất nhiều tinh thể." Một ông lão thần sắc nghiêm túc, chăm chú hoàn nguyên năm đó trận chiến đó.

Phía sau, Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính lặng lẽ, hẳn là chính là như vậy.

Điều này làm cho Thạch Hạo, Tào Vũ Sinh bọn người một trận run sợ, đó là thế nào một loại sinh linh? Lớn đến mức độ nào, lại có thể ở sắp chết trước, giẫy giụa, vồ xuống nhiều như vậy ngôi sao.

"Hẳn là Lạc Ma cổ tổ gây nên." Dị vực một ông lão nói nhỏ, không nhịn được một tiếng ai thán.

"Hừm, nơi này có ngũ sắc huyết dịch!" Đột nhiên, ở tiến lên ba vạn dặm sau, dị vực người kinh ngạc thốt lên, nhìn thấy một loại đặc biệt dòng máu, vạn cổ quá khứ, như trước không khô cạn.

Rất rõ ràng, nó thuộc về Lạc Ma, cùng trước kia Lạc Ma anh linh thức tỉnh sau bản thân nhìn thấy giống nhau như đúc

Bất quá, huyết dịch này mất đi tinh hoa, rất ảm đạm, nội hàm sức mạnh thần bí cũng không thấy, như là bị sinh vật gì cho nuốt.

"Độc Cô Vân, ngươi làm sao?" Thạch Hạo đẩy một cái người ở bên cạnh.

Độc Cô Vân, từng sinh sống ở dị vực, sau đó trở về, hắn là người bảo vệ đời sau, cũng là hiện nay mạnh nhất người trẻ tuổi một trong.

Máu của hắn là màu vàng, được xưng xưa nay mạnh nhất tứ đại huyết thống một trong, thần thánh mà cao quý, bộ tộc này mạnh mẽ vô cùng.

"Ta cảm ứng được bộ tộc ta huyết dịch mùi vị." Độc Cô Vân nói rằng, trực tiếp đi về phía trước, mọi người không thể không tuỳ tùng, sợ hắn xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Quả nhiên, ở mấy chục dặm ở ngoài, bọn họ nhìn thấy một vệt dòng máu màu vàng óng, dường như hoàng kim.

Đây tuyệt đối là Độc Cô Vân một mạch huyết, thuộc về người bảo vệ bộ tộc!

"Ồ, này huyết rất không đúng, nó là biến hóa, các ngươi xem, do vàng óng ánh đã biến thành màu đen!" Có người giật mình.

Cái kia hoàng kim huyết một lát sau, đen kịt như mực, dường như hố đen giống như vậy, phải đem người linh hồn nuốt chửng đi vào, một lát sau nó lại đã biến thành màu vàng.

Chính như lúc trước suy đoán như vậy, người bảo vệ một mạch huyết có thần thánh thuộc tính, nhưng cũng có ma tính!

Tất cả mọi người đều giật mình trong lòng, nghe đồn lại là thật sự, năm đó còn tưởng rằng dị vực người gây xích mích, nói người bảo vệ rất nguy hiểm, kết quả bây giờ nhìn lại, có một số việc đáng giá nghĩ lại.

Độc Cô Vân ngồi chồm hỗm xuống, hắn thử nghiệm thu lấy loại này huyết, tuy rằng tinh hoa cũng đồng dạng bị món đồ gì lấy đi, thế nhưng đối với hắn mà nói vẫn là rất trọng yếu.

Hắn nhắm mắt lại, cẩn thận cảm ứng, muốn phải thấu hiểu huyết bên trong ẩn chứa tin tức.

"Từng có kinh thiên động địa một trận chiến, đối thủ là Lạc Ma, mà ta vị tộc nhân này bị lan đến gần, không tính chủ yếu chiến giả." Hắn nói như vậy.

Mọi người hoảng sợ, bọn họ thật sự đến đúng rồi, từng bước từng bước vạch trần năm đó một trận chiến chân tướng.

Liền người bảo vệ một mạch đều không phải chủ chiến giả, cái kia Lạc Ma quả nhiên khủng bố đến không thể nào tưởng tượng được hoàn cảnh.

"Hả? Ta vị tộc nhân này, không thuộc về thế giới này, hắn đến từ ban đầu nhất nơi!" Độc Cô Vân đang nhắm mắt, đột nhiên mở, được để hắn khiếp sợ tin tức.

Bởi vì, có các loại truyền thuyết, người bảo vệ không thuộc về này một giới, là từ những nơi khác đến.

Bây giờ nhìn lại, là thật sự!

"Người bảo vệ, khà khà, ha ha..." Xa xa, dị vực người cũng đang nghiên cứu cái kia ngũ sắc huyết dịch, nỗ lực từ ở trong thu được tin tức, có người cười gằn lên, mở miệng nói: "Người bảo vệ? Chân tướng xa so với các ngươi tưởng tượng tàn khốc!"

Song phương không có giao thủ, chỉ là đối lập, cùng tiến lên, vậy cũng là là một loại khác loại tình cảnh.

Bất quá, huyết chiến lúc nào cũng có thể lại đột nhiên phát sinh.

Chỉ vì lẫn nhau đều kiêng kỵ đối phương binh khí trong tay, Luyện Tiên

Hồ, Tiên Vương quấn vải liệm các loại (chờ) đều không phải là vật phàm, thật muốn toàn diện thức tỉnh, phát sinh va chạm mạnh, bọn họ cũng có thể sẽ bị đánh chết.

Mọi người về phía trước, lần thứ hai tìm kiếm manh mối.

Sau đó không lâu, bọn họ nhìn thấy một loại đặc biệt huyết, huyết bên trong ẩn chứa hỗn độn, chuyện này... Quá kinh người rồi!

"Cũng có thể cùng trong truyền thuyết bảy màu chân huyết sánh ngang, đây là Lạc Ma cổ tổ sở dĩ chết đi nguyên nhân vị trí sao, hắn gặp phải một cái ra sao quái vật? Lại có hỗn độn huyết!"

"Còn không tinh khiết, chỉ có không ít hỗn độn huyết, nếu không cũng sẽ không bị Lạc Ma cổ tổ đánh gục, lôi kéo đồng quy vu tận." Có người nói.

Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính bọn người thở dài, Tiên cổ đến cùng là thế nào một thời đại, đến tột cùng bao hàm có bao nhiêu quái vật, những sinh vật kia mỗi một người đều cường không thể tưởng tượng!

Đương đại, bây giờ hoàn cảnh, căn bản không thể đản sinh ra loại kia sinh vật.

"Một khối bi!"

Có người mắt sắc, nhìn thấy phía trên đường chân trời một điểm đen, cấp tốc gấp rút chạy tới.

Một cơn gió lớn vọt tới, tất cả mọi người đều chạy tới nơi này, song phe nhân mã đối lập, thế nhưng vẫn chưa ra tay, đồng thời hướng về bia đá kia trên nhìn tới.

Nó không cao, chỉ vài trượng, mặt trên lít nha lít nhít, ghi lại một chút văn tự.

"Thật bất hạnh, ta bị tuyển chọn, phụ trách ra tay, không trở về được nữa

rồi..." Mở đầu, chính là một câu nói như vậy, này trực tiếp chạm đến chân tướng!

Tất cả mọi người đều trong lòng nhảy lên kịch liệt, này đúng là bọn họ muốn truy tìm, không nghĩ tới ở chiến trường nơi sâu xa phát hiện, một phần bi văn hàng chữ thứ nhất liền rõ ràng ra đầu mối!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1348: Giải Thích Bí Văn

Tấm bia đá này tối thiểu tồn ở một cái kỷ nguyên xa xưa như vậy, nó yết kỳ xuất chân tướng khiến lòng người rung động, không thể không kinh!

"Thắng, có hi vọng. Nhưng, đường về đã đứt. Tìm hiểu tiên hiền, đều chôn xương Man Hoang. Chúng ta duyên cựu lộ, mệnh đã nhất định."

Đoạn văn này khiến người ta đau cả đầu, thậm chí có chút kinh sợ cảm giác, khắc bi văn giả lộ ra tiêu cực ý vị rõ ràng, hắn nói tới rất kinh người.

Đi tới này giới, liền không thể quay về sao? Đây là tại sao, có gì bí ẩn, mà lại vấn đề mấu chốt nhất là, hắn đến từ nơi nào? Bao phủ một tầng sương mù.

Từ bên trong có thể thấy được, hắn không phải người thứ nhất tới, nhắc tới tiên hiền, cũng giải thích số mệnh của hắn kết cục, quay đầu lại muốn chết.

Thế nhưng, là chết trận, vẫn là tọa hóa này giới?

Cấp bậc kia, hẳn là đã thành tiên, tự thân sẽ không suy yếu mới đúng, vì vậy người ở chỗ này suy đoán, người này ý tứ là, cuối cùng cũng phải chết trận!

Này có chút khiến người ta rét run cả người, lịch sử xa so với bọn họ tưởng tượng đáng sợ, này ở trong ẩn hàm bí mật rất lớn, tối thiểu liền Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính cũng không biết.

Liền chớ đừng nói chi là Thạch Hạo, Đại Tu Đà: "Trích Tiên", Thích Cố đạo nhân các loại (chờ) người, người kia quan điểm vô cùng bi quan, có loại quan niệm về số mệnh mùi vị.

Mà như không có ngoài ý muốn, hắn là nghênh chiến Lạc Ma cổ tổ người!

Đây là cỡ nào cái thế cường giả, có một chút hỗn độn huyết, kết quả nhắn lại nhưng như thế tiêu điều, dường như một luồng lạnh giá thu gió thổi qua, vạn vật đều giết, héo tàn dưới liên miên hoàng diệp.

"Một cái tiểu ngủ chính là mười vạn năm, mở mắt ra, thương hải tang điền. Là uổng mạng, vẫn có ý nghĩa trả giá? Ta không biết. Không phải chấp người, không thấy rõ bàn cờ. Ta có thể đoạn chơi cờ người chỉ tay, nhưng qua đi đây, thì phải làm thế nào đây?"

Nói tới chỗ này, hiển nhiên khắc giả đã hoang mang, để cái kia đám nhân vật đều đạo tâm bất ổn, đây là biết bao chuyện đáng sợ.

Có thể, trái tim của hắn đã loạn, hoài nghi thủ vững có phải hay không có ý nghĩa, vì vậy mới có những ý niệm này. Đôi này: chuyện này đối với người đời sau tới nói, xung kích vô cùng to lớn.

Thạch Nghị, Tào Vũ Sinh, Lam Tiên các loại (chờ) người hai mặt nhìn nhau, từng cái từng cái vẻ mặt nghiêm túc, tuy rằng tuổi trẻ, nhưng cũng có phán đoán của chính mình, chân tướng có thể đều là giấu ở lịch sử bụi trần dưới.

"Tại sao muốn đoạn tiên lộ? Thật sự cần như vậy sao? Tiêu cực, bị động, cứ thế mãi, đây là sa đọa, vẫn là được chăng hay chớ?"

"Chung có một ngày sẽ phát hiện, đại mộng tỉnh lại, Vạn Cổ Giai Không, nên đến chung quy sẽ đến. Trốn tránh, chỉ được tường an chốc lát!"

Đây là ý gì? Đại trưởng lão cau mày, ở đây chăm chú giải thích, cùng người trẻ tuổi thảo luận, cũng không để ý lẫn nhau thân phận.

"Đây là một loại bất mãn, nhằm vào chính là cái gọi là ban đầu nơi, đối với những kia chấp người tiêu cực biểu đạt phẫn oán." Cuối cùng, bọn họ hiểu như vậy.

Chăm chú muốn xuống, này rất đáng sợ, như là có một loại đại họa, đến cuối cùng chung quy sẽ bạo phát.

Những kia là người nào, vị trí địa vực làm sao, làm cho người ta cảm giác là đủ để đối đầu dị vực nhân mã, nhưng bọn họ phảng phất còn có ẩn ưu, này xuất phát từ nguyên nhân gì?

Có một tia hỗn độn huyết người, khẳng định là vô thượng cao thủ, xem ngôn chí, dám nói đoạn chấp người chỉ tay, đây tuyệt đối là một loại tự tin thể hiện.

"Có ai dám độ hải, có ai dám xông qua?"

"Khi (làm) một ngày kia đến, người không người, quỷ không ra quỷ, Tiên không Tiên, chư thiên đều sẽ bị lật đổ. Hay là, đó mới là tân sinh, một cái Luân Hồi điểm cuối, cũng là một loại khác khởi nguyên."

Khi thấy nơi này sau, liền ngay cả Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính đều rất gấp gáp, trong lòng có một cỗ cảm giác bị đè nén, đến cuối cùng, phảng phất có một luồng khói đen phả vào mặt.

Độ hải, độ cái gì hải?

Phải như thế nào xông qua? Cái kia lại là nơi nào.

Mọi người xem một mảnh mê man, không biết đến tột cùng.

Mỗi người lý giải không giống, nhưng đều biết, chung có một ngày, sẽ phát sinh đại loạn, liên tưởng trong lịch sử tối tăm nhất năm tháng sắp sửa đến tiên đoán, mỗi người đều trong lòng nặng nề.

Bọn họ tiếp theo nhìn xuống phía dưới, nhưng mà, tự không quen biết, cái kia chữ như là gà bới, thuộc về một cái nào đó chủng tộc tự cổ lão văn tự, lại tỏa ra hỗn độn khí.

Trước đó, sử dụng văn tự vì là Tiên cổ ngữ, tuy rằng không thuộc về cái

này kỷ nguyên, thế nhưng người ở chỗ này đều là người nào? Đại thể đều học Tiên cổ pháp, tự nhiên có thể xem hiểu, đều học được.

Có thể loại này văn tự, quá quái dị, lan ra hỗn độn khí, không có một người nhận thức, chính là Đại trưởng lão cũng không thể ra sức, nghiên cứu nửa ngày đều xem không hiểu.

Một bên khác, dị vực người cũng đang nhỏ giọng bàn luận, không thể không nói những người này rất mạnh, cũng có tinh thông Tiên cổ ngữ, đem lý giải văn tự đều nhận ra đi ra.

"Ha ha... Rất tiêu cực bi văn, lộ ra vô lực cùng tiêu điều. Ta giới đạo vận hưng thịnh, nhất định phải uy thế chư thiên. Người chống cự, đều là gà đất chó sành." Có người cười to.

Thế nhưng, cũng có dị vực ông lão trầm mặc, vẻ mặt biến ảo không ngừng, bởi vì những này ghi chép có chút quái lạ, để bọn họ cân nhắc thời gian rất lâu cũng không thể thực sự nhìn rõ.

"Mang về, cho cổ tổ xem, nhất định biết chân tướng." Có người nói, bởi vì đây là Lạc Ma đối thủ viết dưới bi văn.

"Dừng tay!" Đại trưởng lão ngăn cản.

Song phương đều muốn tấm bia đá này, như vậy đương nhiên phải giao thủ giải quyết.

Thiết Huyết Chiến Kỳ run lên, xích hà cuồn cuộn, cùng cái kia Luyện Tiên Hồ rơi ra ra một mảnh hào quang đụng vào nhau, phịch một tiếng, chiến trường này đều lún xuống, rất nhiều chết ở đây to lớn tinh hài sụp ra.

Mà khối này bi, vô thanh vô tức, dường như như là hoa tuyết ở hừng hực ánh sáng bên trong nóng chảy, biến mất không còn tăm hơi.

Mặc dù là nhân vật vô thượng khắc, thế nhưng là không có để lại hắn mảy may dấu ấn, liền như thế bị hủy diệt, trở thành bụi trần.

Song phương đều hừ lạnh, không có lại giao thủ, sau đó nhanh chóng hướng về chiến trường nơi sâu xa phóng đi, ở phía trên chiến trường cổ này nhìn thấy một tấm bia đá thì có loại này thu hoạch, tin tưởng phía trước nhất định còn có thể có các loại manh mối.

"Ta tổ tiên, hẳn là cùng vừa nãy khắc bi văn người đến từ cùng một nơi." Độc Cô Vân mở miệng.

Điều này khiến người ta không thể không thần sắc nghiêm túc, người bảo vệ đến từ một cái thần bí địa phương, này ở trong có quá nhiều bí mật a.

Trên thực tế, trước kia liền cảm giác, ở chỗ đó, người bảo vệ bộ tộc có thể chỉ là một chủng tộc mạnh mẽ, hẳn là còn có cái khác siêu nhiên bộ tộc.

Này rất đáng sợ!

"Hả?" Đột nhiên, mấy ngàn dặm ở ngoài, có từng trận khói đen dựng lên, sau đó dị vực người kích động mà lại phẫn nộ, kêu to, vọt tới.

Ở nơi đó, có tới sáu, bảy đầu sinh vật, tất cả đều vô cùng to lớn, so với rơi ở trên mặt đất đại tinh còn muốn lớn hơn, từng cái từng cái hung mãnh mà dữ tợn, vô cùng đáng sợ.

Có một nửa là hình người, nhưng tuyệt đối không phải Nhân tộc, có còn có một nửa dường như mãnh thú.

"Bất Hủ giả!"

"Là chúng ta tiền bối, chiến tử ở đây!"

Dị vực người gào thét.

Những sinh linh này, được xưng Bất Hủ, chính là cùng Chân Tiên đồng cấp tồn tại, ở đây lại sáu con, này hết sức kinh người.

Bất quá, bọn họ được xưng Bất Hủ thân thể đã hủ bại, khô héo, cùng nghe đồn không giống nhau, tinh khí thần đều trôi qua sạch sành sanh.

"Chuyện gì xảy ra, tinh khí của bọn họ làm sao sẽ tiết ra ngoài, một thân tinh hoa cũng không thấy?" Dị vực một ông lão giật mình.

"Bị món đồ gì cắn nuốt mất rồi!" Có người nói nhỏ.

"Không tốt lắm, nơi này khả năng ẩn chứa cái gì cự hung, nếu không, làm sao có thể nuốt Bất Hủ tinh khí?"

Lúc này, chính là dị vực người đều một trận sợ sệt, thập phần lo lắng, cảm thấy nơi này không tầm thường, có bí mật không muốn người biết.

Cuối cùng, bọn họ không có đi đụng vào cái kia sáu bộ thi thể, mà là đi vòng qua, bởi vì luôn cảm thấy không đúng lắm, sợ nhiễm phải phiền toái lớn.

"Hừm, rốt cục đi ra chiến trường này."

Lần thứ hai xuyên hành năm trăm ngàn dặm cương vực, bọn họ rời đi mảnh này vô cùng to lớn chiến trường, rốt cục nhìn thấy cây cỏ, cự sơn, cùng với màu bạc thác nước thần.

Có hòn đảo ngang trời, huyền ở nơi đó, toả ra tiên khí.

Có từng mảng tiên sơn, kéo dài cũng không biết bao nhiêu vạn dặm, thụy khí cuồn cuộn, linh thảo cùng lão dược đâu đâu cũng có.

Chỉ là, nhưng không có một cây tinh quái, không có thực vật thông linh.

Cho tới động vật, một con cũng không có nhìn thấy.

Đất đai này đều là màu đỏ sậm, đã từng bị máu nhuộm đỏ quá, hơn nữa tuyệt đối là Chí Cường giả dòng máu, có thể sinh trưởng ra thực vật, cũng coi như là không bình thường.

Rốt cục, bọn họ nghe được từng trận Tiên tiếng nhạc.

Bởi vì, hai nhóm người mã trước sau đến khu này đại địa nơi sâu xa nhất, thấy cũng một cái vô cùng lớn lao sơn mạch, so với trước kia nhìn thấy đều rộng rãi.

Này điều sơn mạch, cao tới bảy, tám vạn trượng, phảng phất cao bằng trời.

Ở ở trung tâm nhất mấy toà trên núi lớn, liên miên kiến trúc đứng sừng sững, đó là một mảnh cổ lão Tiên cung, một cái kỷ nguyên quá khứ, không chỉ có không có hủ diệt, còn có Tiên Đạo khí tức lưu chuyển.

Không cần nhiều lời, tất cả mọi người đều xông về phía trước, ý thức được đã đến ở trung tâm nhất nơi.

Hả?

Đột nhiên, tất cả mọi người đều dừng lại, nhìn thấy Tiên tiếng nhạc đầu nguồn, đó là một con bộ xương trắng như tuyết, chính đang đạn một tấm đàn cổ, nó ngồi xếp bằng ở một tòa cự cung phòng tích trên.

Ngoài ra, còn có một con màu đỏ thắm Phượng Hoàng, là đầu kia còn vị thành niên Tiên cầm, nó trạm ở một toà khác hùng vĩ cự cung phòng tích trên, con mắt đỏ đậm như máu, chính nhìn chằm chằm mọi người!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1349: Tiên Biến

Con kia Phượng Hoàng có một loại mãnh liệt địch ý, mang theo sát khí, muốn thôn thực tất cả mọi người!

Này vốn là một con Tiên cầm, an lành mà thánh khiết, có thể hiện tại nhưng như thế thích giết chóc, liền ngũ sắc lông thần đều nhuộm thành đỏ như màu máu, cùng nên có Tiên cầm ý vị không tương xứng.

Leng keng thùng thùng...

Tiếng đàn du dương, vô cùng dễ nghe, lại khiến người ta sắp sửa ngộ đạo, đây là biết bao kinh người sự.

Phòng tích trên, con kia bộ xương trắng như tuyết biểu diễn ra duyên dáng chương nhạc, vô cùng êm tai, xương tay của nó tinh tế, trắng sáng như tuyết, vừa nhìn chính là nữ tử.

Trong lúc hoảng hốt, tất cả mọi người có một loại ảo giác, này không phải một bộ bộ xương trắng như tuyết, mà là một cái tuyệt đại giai nhân, chính đang nhàn nhã đánh đàn, bắn ra đẹp nhất tiếng đàn.

Thậm chí, mọi người phảng phất thấy rõ nàng hình dáng, quốc sắc thiên hương, dung mạo nguyệt thẹn hoa nhường, thu thủy vì là thần ngọc vì là cốt, áo trắng như tuyết, trong sáng không một hạt bụi.

Mọi người dùng sức lắc đầu, duy trì thanh tỉnh, nhưng là càng là như vậy, càng là xem rõ ràng, trắng như tuyết bộ xương huyết nhục tái sinh, hóa thành một vị tuyệt đại mỹ nhân.

Vẻ đẹp của nàng, không thể xoi mói, có thể nói hoàn mỹ không một tì vết, dường như trong bức tranh đi ra một cái không đúng thực người.

Đây là một vị tiên tử, một cái chân chính Tiên, mà không phải trên trần thế cô gái xinh đẹp, nàng nguyên vốn không thuộc về hồng trần giới.

Chuyện gì xảy ra, mới vừa mới rõ ràng nhìn thấy chính là một bộ bộ xương trắng như tuyết cốt, vì sao thật sự sinh ra huyết nhục, ngay cả Thiên Nhãn thông đều vọng không ra.

"Tỉnh lại!" Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính gào to, dùng tới đạo âm.

Một đám người trẻ tuổi đều chấn động, sau đó tỉnh dậy, đây là đạo thuật gì, làm sao mới vừa thấy mặt đã có thể mê hoặc tâm thần của người ta, liền cái gọi là Thiên Nhãn thông cũng vô hiệu sao?

Đừng nói là bọn họ, chính là dị vực một ít ông lão cũng cảm giác xấu hổ, vừa mới trong bọn họ cũng có người bị mê hoặc, là người bên ngoài hoán tỉnh mới giựt mình chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.

Vẫn là bộ bạch cốt kia, là một vị huyết nhục biến mất tuyệt đại mỹ nhân, tiếng đàn rất yêu dị, khiến người ta rơi vào ngộ khu, cảm quan mất linh.

Nàng xương cốt thon nhỏ tú lệ, rất là tu trường, xác thực vì là nữ tử, cũng có thể phán đoán ra lúc còn sống nhất định là một cái phong hoa tuyệt đại tiên tử, nhưng bây giờ dù sao đã chết.

"Phượng ngô Tiên cầm!"

Đại trưởng lão nhìn chằm chằm tấm kia đàn cổ, thấy nó rách nát một đoạn, mà lại dây đàn không lại hoàn chỉnh, thiếu hụt một hai rễ: cái, tương đương chấn động kinh.

Đây tuyệt đối là sách cổ trên ghi chép tấm kia Tiên cầm, lấy ngô thụ tế luyện mà thành, kỳ chủ liêu là bộ tộc Phượng Hoàng tổ đệ nhất thần thụ lõi cây.

Tấm này đàn cổ biến mất quá dài năm tháng, chưa từng muốn ở chỗ này nhìn thấy, đã hủy hoại đến nghiêm trọng như thế mức độ, có thể thấy được

trải qua thảm chiến.

Này vốn là Cửu Thiên Thập Địa nổi danh nhất pháp khí một trong, cùng Càn Khôn đại, Thập Giới Đồ các loại (chờ) nổi danh!

Cô gái này lai lịch ra sao?

Đột nhiên, con kia Huyết Hoàng kêu to, như là ở cùng bộ xương trắng như tuyết giao lưu, kết quả đinh một tiếng, phượng ngô Tiên cầm phát sinh một tiếng kinh người tiếng vang, một cái đứt rời dây đàn bay ra, dường như tiên giống như, đánh hướng về dị vực mọi người.

"Coong!"

Luyện Tiên Hồ phát sáng, chủ động tiến lên nghênh tiếp, đánh văng ra này dây đàn, thế nhưng tự thân phát sinh một tiếng vang thật lớn, thần quang dâng trào, có thể thấy được đòn đánh này đáng sợ cỡ nào.

Cái kia bị đánh văng ra dây đàn, phát sinh một tiếng rồng gầm, hóa thành một con Giao Long, cấp tốc hướng về Thạch Hạo các loại (chờ) người nơi đó phóng đi, nó không khác biệt công kích.

Ầm!

Quấn vải liệm triển khai, như gợn sóng, đồng phát ra hào quang, ngăn trở chặn lại rồi cây này dây đàn, chặn lại rồi con này Giao Long.

Từng hồi rồng gầm, dây đàn rút đi.

Đây chỉ là thăm dò mà thôi, nhưng làm cho tất cả mọi người đều biến sắc, cái này bộ xương trắng như tuyết cốt sâu không lường được, có thể điều động một tấm Tiên cầm, để mỗi người đều vẻ mặt nghiêm túc.

"Líu lo..." Vị thành niên đọa lạc Huyết Hoàng cùng bộ xương giao lưu, không biết đang giảng chút gì, bởi vì không người hiểu bộ tộc Phượng Hoàng ngôn ngữ.

Cái kia bộ xương trắng như tuyết, vóc người tu trường, bên trong xương sọ của nó rõ ràng không có linh hồn chi hỏa, không giống như là có Nguyên Thần sinh vật, nhưng là nhưng làm ra lắng nghe hình, rất quái lạ.

"Keng!"

Một tiếng vang nhỏ, tiếng đàn Liệt Thiên!

Âm thanh không cao lắm kháng, nhưng là từ nơi nào bay ra một vệt ánh sáng, nhưng cắt ra vòm trời, đem vùng thế giới này chia làm vì làm hai nửa.

Sau đó, một đạo lại một đạo âm phù nhảy ra, đều là màu bạc, hướng về dị vực sinh linh nơi đó trấn ép mà đi, cũng đồng thời công kích Đại trưởng lão các loại (chờ) người.

"Dư nghiệt, năm đó bị đánh giết người, ngươi thật khi chúng ta chẳng lẽ lại sợ ngươi? Luyện Tiên Hồ xin mời thức tỉnh, tiêu diệt nó!" Dị vực một ông già quát.

Ầm!

Luyện Tiên Hồ phát sáng, bị bọn họ cùng thôi thúc, phảng phất một vị cổ lão chiến thần chuyến quá hạn sông dài, chính đang từng bước từng bước đi tới, đối kháng vùng thế giới này ép chế, không ngừng trở nên mạnh mẽ, từ từ thức tỉnh!

Luyện Tiên Hồ phát sáng, miệng ấm nơi đó phun ra một đạo hừng hực mang, công kích cái kia bộ xương còn có Tiên cầm.

Đùng!

Giống như thiên địa sơ khai, vũ trụ đệ nhất thần âm sơ hưởng, đinh tai nhức óc, người hồn phách đều phải bị đánh tan, hai đại pháp khí giao phong thì, sấm vang chớp giật, các loại dị tượng lộ ra.

Đại trưởng lão không thể không thôi thúc quấn vải liệm, phòng ngự nơi

này, đồng thời vận dụng Đại La kiếm thai, chém về phía bay đến âm phù.

Tao ngộ người hai phe mã công kích, mà lại đều là Tiên Đạo bảo vật, cái kia bộ xương tự nhiên áp lực tăng gấp bội.

Chính là lúc này, một tiếng to rõ cầm vang lên lên, một con to lớn ác điểu vọt lên tận trời, là từ cổ kiến trúc quần trung phi lên.

Đó là một con khô héo chim khổng lồ, còn có linh vũ, thế nhưng từ lâu ánh sáng lộng lẫy lờ mờ, nó huyết nhục khô héo, bì bao xương, thậm chí có nửa bên thân đều lộ ra xương khô.

Thế nhưng, mỗi người đều chấn động kinh, bởi vì đây là một con Phượng Hoàng, một con thành niên Tiên cầm!

Bất quá, nó chết rồi, bây giờ càng như là bị triệu hoán đi ra, phảng phất là một loại nào đó quân đội con rối khí.

Này làm cho tất cả mọi người đều đau cả đầu, không hổ là phong ấn ở trong hỗn độn một mảnh cổ giới, quá thần bí, liền loại này Tiên cầm thi thể đều có, quá mức đáng sợ.

Bất quá, con này Phượng Hoàng không phải đứng hàng Thập Hung bên trong cái kia một con.

Thế nhưng, nó khi còn sống mạnh mẽ là không thể nghi ngờ, nhưng đáng tiếc, cũng chiến tử ở đây.

Cái này chủng tộc, tổng cộng cũng không có bao nhiêu chỉ, có thể hiện nay ở đây nhưng có thể gặp được một lớn một nhỏ hai con.

"Giết!" Dị vực người hung tính quá độ, Luyện Tiên Hồ ở tay, không sợ tất cả địch, theo chân chúng nó liều mạng.

Đại trưởng lão đau cả đầu, cái kia Phượng Hoàng thi thể còn có trắng như tuyết bộ xương cốt, liền bọn họ cũng cùng công kích, không thể không

phản kháng.

Ầm!

Kinh thiên động địa đại chiến bạo phát, Phượng Hoàng thi thể lao xuống, uy thế như vậy không thể tưởng tượng, hơn nữa cái kia bộ xương nữ tử đánh đàn, càng là sâu sắc bất trắc.

Đại trưởng lão còn có dị vực ông lão đều không thể không toàn lực ứng phó, vốn là kẻ thù, lúc này lại đều gặp công kích.

Nơi đây một ít to lớn cung điện, dù cho bố trí có trận pháp các loại, cũng không chịu đựng được mấy đại vô thượng pháp khí công kích, tại chỗ sụp ra một chút.

Kịch liệt giao thủ, Đại La kiếm thai, quấn vải liệm, Luyện Tiên Hồ dựng lên, lẫn nhau cũng ở va chạm.

Dù sao cũng là kẻ thù, dù cho tao ngộ Phượng Hoàng thi thể còn có tiếng đàn công kích, dị vực người cũng không quên cùng Đại trưởng lão tử khái, phát sinh hỗn chiến.

Ầm!

Đột nhiên, một luồng khí tức xơ xác bao phủ tại chỗ, viễn cổ tiếng kèn lệnh vang lên, trấn đặt ở này.

Một toà đại trận hiện lên, che kín bầu trời, đem tất cả mọi người đều cuốn vào, đây là tàn trận, thế nhưng như thế đáng sợ, bao phủ tất cả mọi người.

"Mở cho ta!" Luyện Tiên Hồ rung bần bật, bạo phát ngập trời Bất Hủ ánh sáng, nát tan chân không, miễn cưỡng va chạm ra một cái khe lớn.

"Giết!" Đại trưởng lão cũng uống nói.

Nhưng mà, nơi này, khói xám tràn ngập, thời gian lưu chuyển, phảng

phất đem người mang tới một mảnh cổ chiến trường.

Có thể nhìn thấy, cảnh vật hoàn toàn thay đổi, nơi này hài cốt vô tận, đều là Chí Cường giả di thể!

"Hừm, giết ra ngoài, nơi này không thể ở lâu!" Dị vực có người trầm giọng nói, cảm giác được dị thường, thân hãm bên trong tòa cổ trận.

Không thể không nói, Luyện Tiên Hồ cường hãn, xé khai thiên địa, xuyên thủng trận pháp ngăn chặn, trực tiếp mang theo bọn họ xông ra ngoài.

Một bên khác, Đại trưởng lão cũng liều mạng, lấy quấn vải liệm còn có Đại La kiếm thai mở đường, giết ra một con đường sống, lao ra mảnh này Tiên Đạo tàn trận.

Bên ngoài, cảnh vật đại biến, liên miên quần thể kiến trúc đổ nát, lộ ra bên trong ương trên núi lớn một toà tế đàn, nơi đó có một cái quan tài cổ, chất gỗ vật liệu, lại còn mọc ra phiến lá.

"Tiên mộc!" Bọn họ kinh ngạc thốt lên.

Bởi vì, ở cái kia quan tài trên, dựng lên từng trận Tiên vụ, nó dù cho bị chế thành quan tài, còn có sinh cơ, đánh ra cành, mọc ra phát sáng lá xanh.

Trên tế đàn, có rất nhiều hoa văn, mặt trên có thần bí tinh huyết, ở tẩm bổ này quan.

"Đây là cái gì quỷ quan tài, ta giới Bất Hủ giả chết trận sau, di thể bên trong huyết tinh nguyên lai đều ở nơi này, ở cung dưỡng cái này quan tài!" Dị vực người kinh nộ.

Đối diện, Phượng Hoàng thi thể còn có cái kia đánh đàn trắng như tuyết bộ xương vẫn còn, tiếng đàn thăm thẳm, như cùng ở tại chiêu hồn.

Ở đây, ngoại trừ một con vị thành niên Phượng Hoàng ở ngoài, cái khác đều là tử, không có sinh cơ, có thể nơi này tại sao có thể có bố trí như thế?

Tất cả mọi người đều không hiểu, nhìn chằm chằm chiếc kia sinh cơ bừng bừng Tiên quan.

Thăm thẳm tiếng đàn như trước đang vang lên, mang theo một luồng bi thương, như là ở triệu hoán xa xôi thời không hồn phách trở về.

Đúng vào lúc này, mọi người tại này cỗ bi thương bên trong run rẩy rùng mình một cái, tất cả đều lông tóc dựng đứng, mà phía sau bì phát ma, bởi vì cảm giác được to lớn nguy ky.

Xa xa vùng núi chấn động, Lục Đạo đáng sợ bóng người đang đến gần, đỉnh thiên lập địa, là phơi thây bên trong chiến trường cái kia sáu vị Bất Hủ giả thi thể, lại bị triệu hoán lại đây.

Mà lại, phương xa, núi lở mây tan, có mộ tiên nổ tung, là cổ giới lối vào nơi đó, mấy toà mộ tiên mở ra, có thi thể đi ra, hướng về nơi này cấp tốc áp sát.

"Mẹ, nơi quái quỷ gì, chuyện gì thế này!?" Tào Vũ Sinh mắng to.

Đây là muốn tuyệt diệt bọn họ a, tại sao có thể thao túng Tiên thi, như vậy vây nhốt bọn họ, hơn nửa đều phải chết ở chỗ này!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1350: Nhiễu Loạn Vạn Cổ Mộng

"Gặp quỷ rồi!" Lúc này, chính là Thánh Viện cái kia nghiêm túc thận trọng Thích Cố đạo nhân cũng không nhịn được kêu thành tiếng.

"Không, phải nói là thấy Tiên rồi!" Tên Béo Tào Vũ Sinh cải chính.

Xa xa, núi lở mây tan, có thể nhìn thấy một đạo lại một bóng người bay lên không, to lớn vô biên, tinh lực xuyên qua nhật nguyệt, uy thế như vậy thật đáng sợ.

Tuy rằng cách rất xa, thế nhưng là cảm giác có một cái lại một cái Tiên Đạo binh khí thức tỉnh, kinh sợ người linh hồn, phải biết thứ đó đương đại tìm khắp không ra vài món!

Có thể hiện tại ở một chỗ, một hơi tuôn ra bốn, năm kiện trở lên, uy thế cuồn cuộn, như Ngân hà vỡ đê, gào thét mà đến, không thể ngăn cản loại kia đại thế!

Mộ tiên mở ra, Tiên thi ngút trời, loại này dị thường cảnh tượng, thiên cổ không có!

Đây là địa phương nào, bọn họ vì sao phải nghe từ nơi này bạch cốt nữ tử hiệu lệnh, tuyệt đối là tiếng đàn này ở triệu hoán bọn họ, muốn bọn họ tới đây giết địch.

Ở thêm vào cách đó không xa cái kia sáu con đỉnh thiên lập địa, chọc vào bầu trời bóng người, đại địa đang run rẩy, cái kia thì càng thêm đáng sợ.

Sáu con Bất Hủ sinh linh, càng ngày càng gần, đến trước mắt, sắp sửa ra tay!

Xa có Tiên thi, gần có Bất Hủ thi thể, này còn khiến người ta làm sao đối kháng, hoàn toàn là một con đường chết, không có một tia phần thắng.

"Đi!"

Lựa chọn tốt nhất chính là trốn, thật muốn ở ở đây tử chiến, tất ngã xuống không thể nghi ngờ, sẽ không có cái gì bất ngờ.

Đại Trường Lão giương ra quấn vải liệm, bao vây lấy mọi người, liền muốn mở ra một con đường hầm không gian, trực tiếp thoát đi nơi đây.

Dị vực người cũng chuyển động, bọn họ mặc dù tốt chiến, nhưng cũng sẽ không vô duyên vô cớ chịu chết, ở loại này tất phải giết hoàn cảnh dưới quả đoán thôi thúc Luyện Tiên Hồ, mở ra đào mạng lộ.

Hô!

Cuồng phong gào thét, mang theo huyết sắc, còn có tia chớp màu đen, trong thiên địa này cảnh tượng lập tức biến rất quỷ dị cũng rất đáng sợ, quấy rầy hai cái binh khí.

Chu vi, dựng lên từng trận phù văn cổ xưa, tiên quang tràn ngập, một toà cổ đại đại trận ở đây thức tỉnh, gián đoạn bọn họ trốn con đường sống.

"Không được, không có cách nào vượt qua hư không, bị khóa chặt, nơi này quá quái dị!" Dị vực một ông lão gầm nhẹ.

"Thử lại!" Có người rít gào, bước ngoặt sinh tử, phải liều mạng, không phải vậy tất cả mọi người đều phải chết ở chỗ này.

"Ở bên trong vùng thế giới này, Luyện Tiên Hồ bị áp chế, nó cần đối kháng ý chí đất trời." Có người vẻ mặt khó coi, Luyện Tiên Hồ là vô thượng pháp khí, liền Tiên đều có thể tiêu diệt, thế nhưng tiến vào này giới sau nhưng vẫn muốn đối kháng đại Càn Khôn.

Một bên khác, Đại Trường Lão Mạnh Thiên Chính so với bọn họ còn lo

lắng, hắn đồng dạng bị nghẹt, nơi đây đại trận không làm gì được bọn họ, thế nhưng là quấy rầy bọn họ trốn xa.

Vùng đất này, vùng hư không này, đều từng khắc lại có hết sức phức tạp đồ án, vạn cổ bất diệt, phát huy tác dụng cực lớn.

"Vù!"

Hư không nổ đùng, che ngợp bầu trời một con móng vuốt lớn hạ xuống, bao trùm vảy màu xanh, đó là dị vực Bất Hủ thi thể, thể hình khổng lồ, đủ để vồ xuống nhật nguyệt đến.

Vào lúc này, trực tiếp hướng về song phe nhân mã hạ xuống, chặn đánh giết bọn họ tất cả mọi người.

"Ngươi là ta giới tổ tiên, có thể nào như vậy!?" Dị vực một ông lão rống to, con mắt trợn lên tròn vo, thực sự là vừa kinh vừa sợ.

Coong!

Luyện Tiên Hồ phát sáng, chặn lại rồi đòn đánh này, nhưng cũng đang chấn động.

"Xoạt!"

Một con khác cự thú mở ra cái miệng lớn như chậu máu, một cái cắn nát thương vũ, chớp mắt đã tới, phải đem bọn họ nuốt vào đi.

Đại Trường Lão Mạnh Thiên Chính cầm trong tay kiếm thai phát quang, bắn ra một đạo ánh hào quang sắc bén, chém về phía trước, đồng thời quấn vải liệm phát sáng, tạo ra một đạo thịnh liệt màn ánh sáng, đối kháng đòn đánh này.

Tình thế nguy cấp, Bất Hủ thi hài xông đến, vung lên đáng sợ thân thể, muốn phá diệt bọn họ. Mà xa xa, Tiên thi cũng sắp đến rồi, hóa thành Cực Đạo cầu vồng, nát tan thiên địa, không có cái gì có thể ngăn cản.

Tiếng đàn leng keng, như trước đang vang lên, triệu hoán cùng khống chế những này cốt thi.

"Áp chế nó!"

Dị vực người quát, hiếu chiến chủng tộc, chiến đấu ý thức đều rất mạnh, trước tiên chuyển biến quan niệm, không nghĩ nữa đào tẩu, mà là công hướng về cái kia đánh đàn trắng như tuyết bộ xương.

Chỉ cần có thể trấn áp nàng, nguy cơ tự giải.

Đại Trường Lão Mạnh Thiên Chính cũng động đồng dạng ý nghĩ, trực tiếp hơn, về phía trước giết đi, muốn lướt qua óng ánh khung xương trắng, trực tiếp từ này phương rời đi.

Song phương đồng thời ra tay, công kích nữ tử, kết quả gợi ra phượng ngô Tiên cầm ngăn chặn, đồng thời đầu kia to lớn Phượng Hoàng thi hài cũng giương cánh, đánh về phía đến đây.

Này có chút làm người ta kinh ngạc, bởi vì, loáng thoáng mọi người đã nhìn ra, liền Bất Tử Phượng Hoàng cũng rất để ý này trắng như tuyết bộ xương cốt, đang thủ hộ nàng.

"Liều mạng, dù cho chúng ta chịu đến chấn động mạnh, cũng phải xông tới giết, để Luyện Tiên Hồ toàn diện thức tỉnh đi!" Dị vực người rống to.

Ầm!

Thời khắc này, dị vực một đám ông lão đều đang toàn lực thôi thúc này ấm, trong miệng ngâm tụng thần chú, như là một loại cầu xin, càng như là một loại tế tự nghi thức.

Luyện Tiên Hồ phát sáng, Bất Hủ khí bay vút lên trời, dường như dị vực cổ tổ phục sinh, ở trong hỗn độn mở con mắt, phát ra không gì sánh được sát ý.

"Giết Tiên!"

Trong lúc hoảng hốt, có như vậy hai cái âm cổ tiết phát sinh, đó là Luyện Tiên Hồ tồn tại bản chất ý nghĩa vị trí, nó có thể sinh ra vào thế, chính là vì táng đi hết thảy Tiên.

Trời long đất lở, dù cho nơi này có đại trận bảo vệ cũng không hành, Luyện Tiên Hồ bùng nổ ra uy thế không gì sánh nổi, hơn nữa ý chí đất trời đều phảng phất tạm thời bị đánh văng ra.

Như có như không, bọn họ nghe được dị vực vô số sinh linh ở tụng kinh, đây là cũng không biết bao nhiêu đời tích lũy, vô số chủng tộc Chí Cường giả gia trì cùng tế bái quá này vô thượng binh khí.

Càn Khôn nổ tung, hỗn độn khí bốc lên.

Phía trước, cái kia tiếng đàn đều bị gián đoạn, bởi vì loại uy thế này quá kinh người, Luyện Tiên Hồ chân chính thức tỉnh, cái thế vô cùng.

Chỉ là, cái giá như thế này quá to lớn, Luyện Tiên Hồ phía dưới mấy người tại chỗ bị chấn động ho ra đầy máu, thậm chí có trẻ tuổi vương giả nổ tung, ở gợn sóng này dưới không chịu nổi.

Không phải Luyện Tiên Hồ bạo ngược, không nhìn được địch ta, mà là bởi vì loại vũ khí này không phải vì bọn họ chuẩn bị, nó thuộc về dị vực mạnh nhất mấy vị cổ lão tồn tại.

Đối với loại kia sinh linh tới nói, loại này chấn động tự nhiên không tính là gì.

Xoạt!

Tiếng đàn bị đoạn, cái kia trắng như tuyết bộ xương cốt một trận hoang mang, như là thất hồn giống như vậy, ở nơi đó nghiêng đầu, đang cố gắng suy tư điều gì.

Một tiếng chim hót, đầu kia Phượng Hoàng thi hài lao xuống, liều mạng đối kháng Luyện Tiên Hồ.

Mà xa xa, duy nhất sống sót sinh linh, đầu kia còn vị thành niên Đọa Lạc Huyết Hoàng thì lại rít gào không ngừng, như là ở cùng bộ xương trắng như tuyết khung xương câu thông.

"Cơ hội ngàn năm một thuở, bộ xương khô này khung xương, bên trong xương sọ liền hồn hỏa đều không có, còn đang suy tư, thực sự là gặp quỷ, xông tới!" Dị vực người rống to.

Cũng trong lúc đó, Đại Trường Lão cũng vận dụng toàn lực, phủ vọt tới, nhất định phải chạy khỏi nơi này.

Bởi vì, liền ở phía sau, Bất Hủ thi hài tổng cộng có sáu con, lần thứ hai xuất kích, mà Tiên thi cũng đến phụ cận, quả thực ở diệt thế!

Ầm!

Thành niên Phượng Hoàng thi hài, trong mắt lóe lên xích quang, mang theo ngập trời hỏa diễm, cứng rắn chống đỡ Luyện Tiên Hồ, phát sinh một tiếng rung mạnh, nó dù cho đã từng Vô Địch hậu thế, nhưng dù sao chết rồi, lúc này linh vũ héo tàn, hất bay ra ngoài.

"Giết!"

Dị vực người rống to, toàn lực thôi thúc Luyện Tiên Hồ, dù cho nó lộ ra gợn sóng chấn động bọn họ tự thân đều ở rạn nứt, trong miệng ho ra máu, cũng không muốn dừng lại.

Cái kia trắng như tuyết mà óng ánh bộ xương, như trước đang ngẩn người, không nhúc nhích, xa xa vị thành niên Huyết Hoàng rít gào, lớn tiếng nhắc nhở.

Coong!

Luyện Tiên Hồ đánh vào trên người nó, cái kia khung xương trắng rầm một tiếng tản mất, rơi trên mặt đất một đống.

"Thành công rồi!" Dị vực người hoan hô.

Thế nhưng, ánh mắt của bọn họ tiếp theo lạnh lẽo, bởi vì cái kia khung xương trắng tuy rằng tản mất, thế nhưng cũng không có đứt rời dù ột cái.

Đồng thời, vào lúc này, chúng nó phát sáng, nhanh chóng gây dựng lại, trở thành một thon dài bóng người, đứng ở nơi đó!

"Đây là quái vật gì, Luyện Tiên Hồ nhưng là có thể giết Tiên a, làm sao liền một đống bạch cốt đều không thể đánh gãy?" Đám người kia kinh sợ.

Bất quá, cũng còn tốt bọn họ xông lại, không có bị ngăn trở.

Cũng trong lúc đó, Đại Trường Lão Mạnh Thiên Chính bọn họ cũng vọt qua, tránh thoát khỏi mặt sau một đòn phải giết.

"Này quan tài, mang đi sao?" Dị vực có người nói nhỏ, bởi vì ngay khi phía trước trên tế đàn, chiếc kia Tiên mộc quan tài cổ ngang dọc, mặt trên lá xanh óng ánh, phát sinh từng trận Tiên vụ, đang ở trước mắt.

"Đừng vọng động!" Có người rất cẩn thận.

Nhưng Luyện Tiên Hồ vọt qua thì, vẫn là mang theo từng trận cương phong, đã kinh động chiếc quan tài cổ này.

"Đó là..." Dị vực người kinh ngạc thốt lên.

Bị quấy nhiễu quan tài cổ phát sáng, nắp quan tài trong suốt lên, có thể nhìn thấy cảnh vật bên trong.

"Thiên, là nàng quan tài!?" Lúc này, Cửu Thiên bên này người cũng vọt qua, vừa vặn nhìn thấy tình cảnh này,

Quan tài gỗ rất đặc biệt, lúc này óng ánh xán lạn, lộ ra bên trong tình

huống thật, nơi đó có một cái cô gái xinh đẹp nằm, hoàn mỹ không một tì vết, một thân tuyết y, trong sáng không một hạt bụi.

Chính là trước kia bọn họ nhìn thấy cái kia bộ xương tái sinh máu thịt thì dáng vẻ, hai người không khác nhau chút nào.

"Không đúng, chỉ là một lớp da! Các ngươi xem, trên người nàng có một vết thương, bên trong là không, như là lột xác!"

"Đầu của nàng bộ có một cái chùm sáng, đó là muốn thức tỉnh sao?"

Này tương đương đáng sợ, càng vô cùng quỷ dị, cái này sinh linh còn chưa chết triệt để sao, vẫn là nói là một con không thể tưởng tượng anh linh, cũng hoặc là nói đây là một loại lột xác?

Nếu như là lột xác, cái kia không khỏi thật đáng sợ, lẽ ra nên cởi ra lão bì, sau đó tân sinh mới đúng, nàng nhưng là lui ra xương cốt các loại, chỉ có lưu lại dung nhan tuyệt thế.

"Lẽ nào thật sự tồn tại quỷ thành tiên? Nơi này có thông thiên tạo hóa, nàng bị tẩm bổ, khả năng hoàn toàn là một loại khác sinh linh, chết rồi lại thành tiên, từ lâu không phải nguyên lai người!" Đại Trường Lão Mạnh Thiên Chính nói rằng.

Vù!

Thiên mà run run, hư không bị cầm cố.

Bất kể là Luyện Tiên Hồ, vẫn là Tiên Vương quấn vải liệm, đều là chấn động, bị một luồng mạnh mẽ tràng vực khóa lại, sau đó lại bị miễn cưỡng lôi kéo trở về, không thể trốn thoát nơi đây.

Trong quan tài, cô gái kia mở mắt ra, một đôi mắt bên trong vũ trụ sơ khai, Tru Thần giết ma cảnh tượng tần hiện, càng có một viên lại một viên đại tinh chuyển động, đi vào hủy diệt.

"Thực sự là cái gì quỷ trải qua đều gặp, không ít thấy đến Tiên thi, Bất Hủ hài cốt, còn có cái gì trong truyền thuyết quỷ thành tiên!" Tào Vũ Sinh nguyền rủa, vừa kinh vừa sợ.

Nữ nhân này mở mắt ra chớp mắt, liền hai đại vô thượng pháp khí đều bị hướng phía sau kéo, thực sự thật đáng sợ, đây là muốn lưu lại bọn họ tất cả mọi người sao?

Lúc này, mỗi người trong lòng đều ngột ngạt, phảng phất bị vạn cân Thần sơn trấn áp.

"Là ai quấy nhiễu ta vạn cổ mộng, là ai loạn ta yên tĩnh tâm?" Thanh âm thong thả từ cái kia trong quan tài cổ truyền đến, thẳng tới mỗi người sâu trong nội tâm!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1351: Tự Thành Cấm Địa

Hai câu này vừa ra, làm cho tất cả mọi người đều thân thể trở nên cứng, quả thực không thể động đậy rồi!

Đây là người nào, nhất mộng vạn cổ, một lòng như bình hồ, lúc này bị người thức tỉnh, cách nói này... Quá đáng sợ.

Bất quá, tất cả mọi người đều nhìn ra, nàng không thể là hoàn hảo sống sót, nhất định đã xảy ra biến cố gì, bỏ mình, mà lại tự thân đại đạo suýt nữa tiêu vong.

Trong quan tài chỉ có một tấm da người, đẹp như thiên tiên, không thiếu sót mà tinh xảo, Quỷ Phủ thần công, dường như trời cao hoàn mỹ kiệt tác.

Quỷ thành tiên, cùng loại kia truyền thuyết quá giống rồi!

Quá khứ, cũng không có chân thực dẫn chứng, đều vẫn chỉ là truyền thuyết, hiện nay tựa hồ lần thứ nhất nhìn thấy có quỷ thành tiên loại này kết quả, vô cùng doạ người.

Nàng là ai, tại quá khứ có gì chủng thân phận?

"Xông ra a!" Dị vực người mao, điên cuồng thôi thúc Luyện Tiên Hồ, bất kể đánh đổi, tại chỗ lại có người thân thể nổ tung, bởi vì pháp khí thức tỉnh càng triệt để, gợn sóng càng kịch liệt, bọn họ liền càng không thể chịu đựng.

Những kia tuổi trẻ vương giả sắc mặt tái nhợt, may là có nhân vật già cả ra tay bảo vệ, không phải vậy đến diệt sạch!

Vù!

Luyện Tiên Hồ rung động, thoát khỏi cầm cố, muốn chạy thoát.

Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính thần sắc nghiêm túc, dùng hết khả năng, thôi thúc quấn vải liệm, bao vây mọi người muốn cùng rời đi.

"Tiền bối, ngươi là ta Cửu Thiên tu sĩ sao, xem ngươi trang phục, nghe ngươi Tiên âm, không thuộc về dị vực, nhanh giết địch a, bang này sói con lại tới nữa rồi!" Tào Vũ Sinh hô to.

Trong thiên địa, tràng vực bất ổn, Cửu Thiên tu sĩ cũng vọt lên.

"Cái gì Cửu Thiên, cái gì dị vực, mây khói phù vân, cùng ta có quan hệ gì đâu?" Cô gái kia một tiếng thở dài.

"Chúng ta vô ý quấy, liền như vậy sau khi từ biệt!" Dị vực một ông lão ôm quyền, lúc này vô cùng biết điều, muốn lập tức rời đi, cái này gặp quỷ địa phương không muốn dừng lại dù chỉ một khắc, những cái được gọi là bí ẩn cũng không thể dò xét, thực sự quá nguy hiểm.

"Này Hồ có chút quen mắt, ta lãng quên quá nhiều a." Nữ tử mở miệng, âm thanh rất êm tai, thế nhưng cũng có chút cô đơn.

Hô một tiếng, nắp quan tài xốc lên, sau đó nàng dĩ nhiên ngồi dậy đến, giơ tay, một cái ngón tay ngọc nhỏ dài trắng noãn óng ánh, nhẹ nhàng gảy tại Luyện Tiên Hồ trên.

Dị vực mọi người vãi cả linh hồn, doạ muốn chết, đây là thế nào một cái tồn tại, ra tay như điện, cách không chỉ tay liền như thế đạn đến.

Phải biết, bọn họ chưởng khống nhưng là Luyện Tiên Hồ a.

"Coong!"

Tiếng vang chói tai, Luyện Tiên Hồ bị đạn bên trong sau, bùng nổ ra một đoàn ánh sáng chói mắt, sức mạnh đáng sợ đó như lũ quét cuốn tới, hướng về nữ tử nơi đó xung kích mà đi.

Thế nhưng, nàng tay ngọc một vệt, lại trực tiếp đánh tan.

Dị vực mọi người sắc mặt trắng bệch, cô gái này thật đáng sợ.

"Hồ linh xin mời phục sinh!" Có người không nhịn được kêu to, lấy một loại lo lắng mà cổ lão âm tiết hô hoán, để Luyện Tiên Hồ khí linh sống lại, không muốn lại chập miên.

Một luồng mạnh mẽ ý chí dần dần tỉnh lại, hình thành ngập trời lực lượng!

Thế nhưng, nữ tử còn chưa động, này đại Càn Khôn cũng đã trước tiên xúc động, này không thuộc về này giới đồ vật, ở đây giới bị nghiêm khắc bài xích, có các loại đại đạo hoa văn trấn áp mà xuống.

"Cho ta rất cảm giác xấu." Nữ tử tự nói, một chỉ điểm ra, Luyện Tiên Hồ rung động, liên y liên miên, phát sinh tiếng nổ đùng đoàng.

Đồng thời, nàng cũng ổn định Thạch Hạo các loại (chờ) người, giơ tay, liền muốn xả đi Tiên Vương quấn vải liệm.

"Nếu như ngươi là ta Cửu Thiên tiên dân, là đã từng chiến giả, liền nhất định phải nhận ra này lá cờ lớn, nó là đã từng thiết huyết cờ xí, sao có thể quên?!" Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính rống to.

Hắn toàn lực thôi thúc, để khối này vải rách phát sáng, đồng thời tiên quang diễm diễm, có vài loại huyết hiện lên, có Tiên Vương khí tức tràn ngập, bao phủ cao thiên.

Đó là Tiên huyết, có ít nhất hai vị Tiên Vương bị nó bao bọc mà về, hồn táng này kỳ tiến lên!

"Rất quen thuộc..." Nữ tử trở nên thất thần, tay đình ở giữa không trung, không nhúc nhích đại kỳ, nhưng rất nhanh nàng lại tỉnh dậy, nói: "Nhận thức có như thế nào?"

Hô!

Gió to gào thét, nàng xoay tay, đem Luyện Tiên Hồ còn có Tiên Vương quấn vải liệm đều đẩy đi rồi, khiến cho chúng nó ngã vào phía trước sơn mạch.

Ở đây, lại là một cái bàn cờ to lớn.

"Không được, đây là vô thượng trận pháp, nàng muốn nhốt lại chúng ta!" Dị vực người kêu to.

"Chặn ta giả giết!" Nhưng vào lúc này, Luyện Tiên Hồ ý chí dần thức tỉnh, muốn bạo động.

"Xin mời khí linh bớt giận, vọng xin mời kế tục trầm miên." Dị vực có người hô to, cũng bắt đầu tụng kinh.

"Tại sao muốn ngừng chiến?" Có con tin hỏi.

"Bởi vì, Cửu Thiên người cũng bị đánh vào đến rồi, người phụ nữ kia đối xử bình đẳng, bằng vào chúng ta không thể khiêu khích trước nàng, không sau đó quả không ổn." Có người nói nhỏ.

Luyện Tiên Hồ yên tĩnh, không có phát hung uy.

Mà này đại Càn Khôn cũng rốt cục yên tĩnh, nếu không, vô số đạo văn hiện lên, muốn toàn diện nhằm vào này Hồ.

"Lãng quên quá khứ, mà ta cũng không muốn lại đi hồi ức, đem bọn họ bắt." Nữ tử nói rằng.

Đùng!

Sáu con Bất Hủ sinh linh thi hài đi tới, khổng lồ vô biên, hướng về sơn mạch bên trong bàn cờ công kích mà tới.

Cùng lúc đó, mấy con Tiên thi cũng đến, vây nhốt tứ phương!

"Tiền bối, ngươi là ta Cửu Thiên tiên dân, há có thể như vậy!?" Thạch Hạo quát lên.

Một đám người trẻ tuổi đều nhìn ra, đây là Cửu Thiên chết trận cường giả, nhân duyên mà sinh, dù cho là quỷ thành tiên, nàng tiền thân cũng trong chín tầng trời bên này.

"Không phải rất tốt đẹp hồi ức, vừa đã thất lạc, tội gì đuổi theo? Ta không muốn lại nhớ tới. Thôi, các ngươi đều rời đi, ta không cùng thế tranh, từ đây này giới tự thành một phương vùng cấm, sừng sững hồng trần ở ngoài, mạc quấy nhiễu ta!"

Làm người ta giật mình chính là, cô gái này lại nói lên mấy câu nói như vậy, khởi đầu còn có chút mê man, đến cuối cùng nhưng lại không có so với quả quyết, không thể nghi ngờ.

Hô!

Cái kia bàn cờ bị mở ra, bọn họ gào thét mà ra, bị nàng vung một cái ống tay áo, trực tiếp đập bay, hướng về này giới biên giới mà đi.

"Líu lo..." Cái kia vị thành niên Phượng Hoàng đang gọi, không muốn buông tha bọn họ, cùng nữ tử giao lưu.

"Tiền bối, ngươi không thể bỏ qua bọn họ a, đây là dị vực nhân mã, ngươi tiền thân cái chết với bọn hắn có quan hệ trực tiếp, muốn hết thảy tiêu diệt mới đúng!" Tào Vũ Sinh hô to, vô cùng không cam lòng.

Dị vực người, sắc mặt nhăn nhó, thật muốn ăn tươi nàng, từng cái từng cái nắm chặt nắm đấm, đang ở Luyện Tiên Hồ bao phủ xuống, nhìn chằm chằm bên này.

Trên thực tế, Thạch Hạo, Đại Tu Đà, Thích Cố mấy người cũng không không muốn ượn nữ tử tay đánh giết dị vực một đám người, diệt trừ này quần địch hoạn.

Nhưng mà, rất đáng tiếc, cái này phong hoa tuyệt đại nữ tử vô cùng quả đoán, một bộ không nhạ bụi trần dáng vẻ, đem bọn họ toàn bộ đánh đuổi, không tham dự vào.

"Đã từng kiên trì, cũng không mỹ hảo, thà rằng như vậy, không bằng chặt đứt, tất cả cùng ta có quan hệ gì đâu? Liền như vậy tĩnh xem vạn cổ nước chảy, Thiên lão khô, từ đây tự thành cấm địa, đứng ở mây khói ở ngoài, chặt đứt kiếp cùng loạn!" Nữ tử lạnh lùng nói rằng.

Cửu Thiên người phi thường bất đắc dĩ, sinh ra một luồng cảm giác vô lực.

Ầm!

Sau một khắc, bọn họ đều lao ra mảnh này cổ giới, sau đó, nơi đó một mặt mười cao vạn trượng đen kịt cự bi chậm rãi trấn áp mà xuống, sắp lần thứ hai phong ấn nơi đây.

Hỗn độn cuồn cuộn, cái kia mảnh cổ giới lập tức liền nếu không thấy.

"Thực sự là không cam lòng a, cơ hội cực tốt, nguyên vốn có thể giết chết này đàn sói nhãi con, kết quả để bọn họ chạy trốn!" Tào Vũ Sinh tức giận bất bình.

"Giết bọn họ kỳ thực cũng không thể xoay chuyển cái gì, dị vực Bất Hủ sinh linh mới là đáng sợ, đây mới thực sự là uy hiếp." Có mấy người tự mình an ủi.

Đối diện, Luyện Tiên Hồ phía dưới, một đám dị vực sinh linh cười gằn.

"Xoạt!"

Đang lúc này, một vật đột nhiên từ hỗn độn bên trong vọt tới, rơi vào Tiên Vương quấn vải liệm trên, đồng thời truyền đến nữ tử âm thanh.

"Đã từng thuộc về phương nào, vậy thì quy về hắn đi." Thanh âm này rất

bình thản, như là thả xuống tất cả.

Ầm!

Cuối cùng, màu đen cự bi chấn động, triệt để hạ xuống, cái kia mảnh cổ giới rốt cục phong ấn, hoàn toàn biến mất không còn tăm hơi.

Rất rõ ràng, này bay ra vật thể rơi vào Tiên Vương quấn vải liệm trên, đủ để chứng minh, cô gái kia đã từng thuộc về Cửu Thiên bên này, nhân vì cái này vật lựa chọn bọn họ.

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm nó, xem xét tỉ mỉ.

Đây là một nhánh hương, không đủ dài nửa thước, đã từng nhen lửa quá, lại từ lâu tắt.

"Đây là ý gì, để chúng ta thắp hương sao?" Có người phát tiết bất mãn.

Mọi người nhìn chằm chằm nó, này chi hương rất phổ thông, không nhìn ra chỗ đặc biệt gì.

Ở mặt trên của nó khắc rõ một ít văn tự, trong đó hai chữ thuộc về Tiên văn tự cổ đại, cái khác văn tự không quen biết, hẳn là thuộc về một số đặc biệt chủng tộc mạnh mẽ.

Nhận thức hai chữ vì là: Giới diệt!

Này thật đáng sợ, khiến người ta kinh sợ, đây là ý gì, thế giới phá diệt sao?

Người phụ nữ kia vì sao đưa ra như vậy một nhánh hương?

Nó có chỗ lợi gì?

"Vật này không đơn giản, đến thu cẩn thận, nhất định có thiên đại tác dụng." Đại trưởng lão vẻ mặt rất trịnh trọng.

Dị vực người mắt mạo hung quang, muốn muốn đi qua cướp, nhưng nhìn đến Đại La kiếm thai, quấn vải liệm toàn bộ quay về bọn họ, đồng thời Thập Quan Vương lấy ra Thế Giới Thụ cây non: "Trích Tiên" lấy ra Thiên Giác Nghĩ một sừng sau, bọn họ nhịn xuống.

"Ta hoài nghi, vừa mới cái kia nữ tử không thuộc về Cửu Thiên, theo ta tổ tiên đến từ cùng một nơi." Độc Cô Vân mở miệng, ánh mắt sâu thẳm, nói: "Nàng có thể chính là cùng Lạc Ma quyết chiến người!"

"Cái gì, cái kia có một ít hỗn độn huyết, cùng dị vực cổ tổ đồng quy vu tận vô thượng cường giả?" Có người hô khẽ.

Mọi người suy nghĩ, hay là thật có thể!

"Đi, rời khỏi nơi này trước!" Bọn họ cùng dị vực người đối lập, trước sau rời đi này mảnh hỗn độn khu vực, một lần nữa đi tới Đại Xích Thiên biên cương khu vực.

Rất nhiều người đều trầm mặc, cân nhắc đã phát sinh sự.

"Tự thành cấm địa, không muốn lại nhiễm bụi trần, rời đi phân tranh, thực sự là quá đáng tiếc rồi!" Có người than thở, nghĩ đến cô gái kia, dù cho là quỷ thành tiên, hơn nửa cũng có Tiên cấp sức chiến đấu.

"Chẳng lẽ nói, Cửu Thiên Thập Địa vùng cấm sở dĩ sinh ra, đều là bởi vì đều có tương tự lý do sao?" Thạch Hạo tự nói.

Điều này khiến người ta ngẩn ra, sau đó kinh sợ.

Cái vấn đề này rất đáng sợ, Cửu Thiên Thập Địa có chân chính vùng cấm, không thể bước vào, bên trong có thập phần thần bí tồn tại, cũng không biết mạnh bao nhiêu, từ xưa trường tồn!

Nếu như thâm muốn xuống, ở trong khẳng định có rất nhiều chuyện cũ, có thật nhiều đáng sợ bí ẩn.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1352: Tàn Khốc Thời Đại Đã Đến

Đại Xích Thiên biên cương như trước, không khí trầm lặng.

Cổ Thành hóa thành phế tích, tại đâu đó có một cái cự đại vực sâu, hắc ám khôn cùng, hơn mười đạo thân ảnh đứng sừng sững ở trên, yên tĩnh im ắng, lãnh khốc như Ma Thần tượng nặn, bọn hắn đang chờ đợi.

Cửu thiên thập địa cái này một phương, người sớm đã rời đi, không một người trấn thủ ở này.

Xoẹt!

Luyện Tiên Hồ sáng lên, xé mở Càn Khôn, theo Hỗn Độn trong trở lại rồi!

"Như thế nào?!" Vốn là vô thanh vô tức hơn mười đạo bóng người tất cả đều ngửa đầu, nhìn qua tiếp cận Luyện Tiên Hồ, khó có thể bảo trì trấn tĩnh rồi, rất kích động.

Hô!

Gió lớn gào thét, Tiên Vương Quả Thi Bố giương động, hướng tạo nên cương phong, từ đằng xa ngang trời mà qua, không có hướng thiên địa cuối cùng, không có tiếp cận tại đây.

"Tiến vào, phát hiện một ít tình huống." Luyện Tiên Hồ rơi xuống, một đám người hiển lộ chân thân, bọn hắn xa nhìn về chân trời Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính bọn người, rất muốn đánh chết mất.

Chân trời, Quả Thi Bố bị bắt lên, Đại trưởng lão, Thạch Hạo bọn người hiện ra chân thân, đứng xa xa nhìn, chưa từng tới gần.

Song phương nhìn xa, đều rất muốn đánh gục địch thủ, nhưng là đều thập phần bất đắc dĩ, không cách nào thành công.

"Đáng tiếc, nữ nhân kia như thế nào hội không đếm xỉa đến, năm đó rõ ràng đã từng tham chiến, là một cái cái thế cao thủ, hôm nay tại sao là cái kia phó thái độ?" Lam Tiên nói nhỏ.

"Quỷ thành tiên, sớm đã không phải nguyên lai người rồi." Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính thở dài, hắn cũng thật đáng tiếc, nếu là có thể ở đằng kia phiến Cổ Giới đánh chết dị vực người, lưu lại Luyện Tiên Hồ, cái kia việc này tựu viên mãn rồi.

"Đi, trở về nói, Vô Thượng đại nhân hao tổn đi quá nhiều pháp lực." Vực sâu bờ, một vị lão giả nói nhỏ, cuối cùng hung hăng chằm chằm vào Cửu Thiên bên này, lộ ra lãnh khốc dáng tươi cười, nói: "Biên Hoang phá lúc, diệt các ngươi cửu tộc!"

Đây là uy hiếp trắng trợn, bọn hắn vượt qua giới mà đi. Mang mục đích mà đến, kết quả cũng rất không thuận lợi.

"Giết ngươi cha a!" Tào Vũ Sinh miệng gần đây ti tiện, há mồm sẽ tới, không kiêng nể gì cả, ở chỗ này đối với dị vực lĩnh quân nhân bạo nói tục.

"Tiểu quỷ, chờ ta giới đại quân nhập quan thời gian. Thiên quân vạn mã giết tu sĩ, trảm bọn ngươi, một cái cũng sống không được, tựu cho các ngươi trước mạnh miệng a!" Lão giả kia lạnh lùng nói ra.

"Đừng quá tự phụ, một ngày kia, ta sẽ nhập dị vực, chém hết Bất Hủ. Giết lượt vạn địch, lật tung các ngươi tổ đài!" Thạch Hạo cũng nảy sinh ác độc nói ra.

Gần đây, hắn rất ít như vậy mang theo thù hận, mang theo lệ khí nói chuyện, như vậy nảy sinh ác độc.

Nhưng là bây giờ, hắn lại ức chế không nổi. Rất muốn đánh gục bầy địch, chém chết làm loạn đích căn nguyên chi địa.

Một đám người đều lạnh lùng trông lại, theo dõi hắn, bởi vì vi người trẻ tuổi này cho bọn hắn ấn tượng quá sâu. Một người trảm Thập Vương, đánh bại mười đại cao thủ. Lại để cho bọn hắn đã tao ngộ một hồi trước nay chưa có đại bại, đối với hiếu chiến chủng tộc mà nói, đây là một loại vô cùng nhục nhã.

"Vượt qua giới thời điểm, trảm ngươi đầu người người sẽ là ta!" Tại đối diện. Một cái Kim sắc thần hoàn bao phủ người trẻ tuổi mang theo cười, hướng về phía Thạch Hạo điểm tay, đúng là Hạc Tử Minh.

"Sớm muộn gì sẽ giết ngươi!" Một đám tuổi trẻ Vương giả cũng quát, bọn hắn cảm giác rất khuất nhục.

"Cái gọi là chư vương, không gì hơn cái này, sớm đã lĩnh giáo qua, chính thức tại chiến trường gặp mặt lúc, ta muốn giết các ngươi toàn bộ!" Thạch Hạo lãnh khốc nói.

"Hung hăng càn quấy!"

"Cuồng vọng!"

Hắc ám vực sâu trước, những tuổi trẻ kia Vương giả tự nhiên sôi trào, nguyên một đám trợn mắt nhìn.

"Ngươi thực cho là mình vô địch thiên hạ sao, nói cho ngươi biết, chúng ta là Vương giả không tệ, nhưng còn không phải mạnh nhất thập đại tuổi trẻ Vương giả!"

Bọn hắn tự nhiên không cam lòng, dị thường nộ oán.

"Trở về hỏi một chút các ngươi Cửu Thiên cái gọi là Trường Sinh thế gia, bọn hắn nhất định biết rõ, ta vực tuổi trẻ vô địch chi nhân mạnh bao nhiêu, từng khai sáng lần lượt không cách nào siêu việt kỳ tích!"

Đại trưởng lão đồng tử co rút lại, nghe được đối diện những ngôn luận kia, hắn nghĩ tới một ít chuyện xưa, dị vực người hoàn toàn chính xác đáng

sợ, năm đó có các loại bí mật truyền lưu.

Tại cổ đại lúc, dị vực tuổi trẻ Vô Thượng cường giả, chưa đủ mà đứng chi niên, có thể phun ra nuốt vào ngôi sao, nhập Thái Dương thần tinh Luyện Thể, tiến Thái Âm Hải trong đuổi giết tiền sử cự hung.

Cái loại nầy chiến tích, thật sự không gì so sánh nổi, khó có thể bị đánh phá!

So sánh với mà nói, lúc này đây dị vực xuất hiện tuổi trẻ Vương giả, thật là tiểu vu gặp đại vu, còn xưng không được tuổi trẻ Chí Tôn, không cách nào cùng cổ đại trong truyền thuyết những người kia so sánh với.

Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính cùng Trường Sinh thế gia lão đầu tử nhóm từng ngắn ngủi trao đổi, cho rằng đời này nhất định còn sẽ có còn trẻ như vậy Chí Tôn, dị vực hậu đại sẽ không thua cổ nhân.

Có lẽ đương cái gọi là thập đại Vương giả bên trong trước mấy người vượt qua giới xuất hiện lúc, sẽ chính thức hiện ra cái loại nầy vô địch uy thế rồi!

"Hừ, chúng ta là tuổi trẻ Vương giả, nhưng còn có Đế tộc, An Lan, Du Đà các loại cổ xưa gia tộc tuổi trẻ Đế Giả chính thức đi ra bọn hắn cổ địa lúc, các ngươi cửu thiên thập địa cái gọi là kỳ tài, đều sẽ là chó đất, không chịu nổi một kích, cái gì đều không tính là!"

Đối diện, có người lãnh khốc nói, rất băng hàn, mang theo một loại cuồng nhiệt, còn có một loại hướng tới, đối với cửu thiên thập địa người trẻ tuổi tỏ vẻ khinh thường.

Những lời này vừa ra, lại để cho cửu thiên thập địa bên này tất cả mọi người trong lòng trầm xuống, cảm thấy phẫn nộ, còn có áp lực cùng ngưng trọng.

Dị vực mạnh nhất tuổi trẻ cường giả, quả nhiên đều còn không có lộ diện, Vương tộc phía trên, còn có Đế tộc!

"Mười liên tiếp đánh bại, cũng không biết xấu hổ kêu gào?" Thạch Hạo nhìn qua của bọn hắn, giọng điệu hết sức lông bông, tóc dài bay lên, nói: "Ta chờ đây, trước trảm chư vương, lại giết Đế tộc!"

"Chớ có hung hăng càn quấy, ngày khác chiến trường cách nhìn, dùng ngươi huyết tẩy quân tiên phong!" Dị vực tuổi trẻ Vương giả tuy nhiên không cam lòng, nhưng ở lớp người già người dưới sự dẫn dắt không thể không quay người rời đi.

Một đạo lại một đạo thân ảnh chui vào trong vực sâu, theo Đại Xích Thiên biên cương biến mất không thấy gì nữa.

Bọn hắn tuy nhiên có thể xuất hiện, nhưng lại không cách nào xâm nhập Đại Xích Thiên, bởi vì giới bích cách trở, thiên địa lực lượng áp chế, tại bài xích bọn hắn.

Hôm nay, còn không phải giết tới thời khắc, bọn hắn đang đợi, đã đến đối phương đại giới giao hòa cửu thiên thập địa lúc, đến lúc đó đem hoành giết sở hữu địch!

Đại địa cuối cùng, Thạch Hạo, Tào Vũ Sinh, Đại Tu Đà bọn người đang ngó chừng, một lời không nói, có thể tưởng tượng tương lai đại chiến sẽ cỡ nào huyết tinh.

Răng rắc!

Đột nhiên, bọn hắn thấy được đáng sợ một bức tranh mặt, mỗi người đều khiếp sợ, tất cả đều sởn hết cả gai ốc.

Cái kia hắc ám vực sâu đang run rẩy, tại bốn phía, có mấy cái bàn tay lớn xuất hiện, rồi sau đó chậm rãi hướng về hắc ám ở chỗ sâu trong chìm.

"Trời ạ, là mấy cái bàn tay lớn chèo chống lấy vực sâu, sử nó không khép kín, cái này thật là đáng sợ!" Tiểu Bàn Tử Tào Vũ Sinh kêu sợ hãi.

Mấy cái bàn tay lớn ly khai vực sâu ven về sau, chỗ đó chậm rãi khép

kín, thế giới khe hở tại chậm rãi biến mất.

Đây là lớn cỡ nào lực lượng? Mấy cái tay tạo ra Thiên Địa, bảo trì cái thông đạo này quán thông, thần uy cái thế, không thể tưởng tượng.

"Trở về!" Đại trưởng lão dứt lời, mang theo những người tuổi trẻ này xé mở hư không, như vậy rời đi.

Bọn hắn vượt qua giới, tại trong Cửu Thiên xuyên thẳng qua, theo Đại Xích Thiên đến Vô Lượng Thiên, thiên văn sổ tự lộ trình, dài dằng dặc đến không cách nào tưởng tượng, nhưng ở Đại trưởng lão thần thông xuống, rãnh trời có thể thực hiện, thời gian rút ngắn.

Trên đường, lần lượt người trẻ tuổi ly khai, đều mang tâm tình nặng nề, tiến về trước riêng phần mình gia tộc đưa tin, bởi vì Đại Xích Thiên chuyện phát sinh, trên chín tầng trời tất cả đại giáo còn không biết.

Thậm chí, chính thức chủ chiến trường tại Biên Hoang, một ít đại giáo đều chưa chắc biết đấy.

Đến cuối cùng, chiến thuyền bên trên không có còn lại mấy người, phần lớn người đều đã đi ra.

Trở lại Vô Lượng Thiên, Đại trưởng lão lóe lên thân tựu biến mất, lại để cho Thạch Hạo chờ mấy vị trẻ tuổi tự hành khống chế chiến thuyền hồi Thiên Thần Thư Viện.

"Ồ, trở lại rồi!"

Trong thư viện, có người kinh hô, nhìn lên lấy Thương Khung.

Thạch Hạo, Tào Vũ Sinh cùng số ít người rơi xuống, xuất hiện tại Thiên Thần Thư Viện quảng trường, những người khác hiểu được đi đến Tiên Viện, Thánh Viện, có về tới gia tộc của mình, thiên chuyện đại sự đã xảy ra, đều tại trước tiên đi bẩm báo.

"Dị vực người thật sự xâm lấn sao?"

"Phải chăng đã xảy ra đại chiến, dị vực những cừu địch kia đều bộ dáng gì nữa?"

Một đám người trẻ tuổi vọt lên, vây quanh Thạch Hạo mấy người, hỏi không ngừng.

Những người này không có tư cách tiến về trước chiến trường, bởi vì lúc ấy chỉ dẫn theo một đời tuổi trẻ bên trong người nổi bật, lại để cho bọn hắn đi tăng trưởng kiến thức, còn lại đều là lớp người già cao thủ.

"Khai chiến, một cái tàn khốc thời đại đã đến!" Thạch Hạo thần sắc trầm trọng, nghiêm túc nói.

"Các ngươi tại sao trở về rồi, đi chiến trường, không đi theo chiến đấu, cũng tại trước tiên lùi bước, xem như trở thành đào binh sao?" Nhưng vào lúc này, không hài hòa thanh âm truyền đến.

Thạch Hạo lông mi nhảy lại nhảy, nhịn xuống một cỗ nóng tính, quay đầu lại nhìn lại, trong lòng lập tức trầm xuống, những người kia nhìn xem có chút quen mắt.

Ngay lập tức, hắn nhận ra rồi, không lâu cùng Đại trưởng lão cùng nhau mạnh mẽ xông tới Trường Sinh thế gia Vương gia, đại chiến Vương Trường Sinh lúc, trong mấy người này hai người từng tại chỗ rất xa đang xem cuộc chiến, đây là Vương Hi gia tộc người!

Bọn hắn làm sao tới? Thạch Hạo hồi tưởng, còn thật không có chú ý tại Đại Xích Thiên biên cương phải chăng có Vương gia nhân tiến về trước tham chiến.

"Nói, các ngươi vì sao trở lại, phía trước chiến sự như thế nào?" Cầm đầu trung niên nhân lạnh lùng mà hỏi.

Cái này lại để cho Thạch Hạo trong nội tâm một phen, tình huống rất

không đúng, người của Vương gia như thế nào đi vào Thiên Thần Thư Viện, lúc này khoa tay múa chân, tại đây phía trước đại chiến thời khắc, cái này lộ ra quỷ dị, là một cái thập phần nguy hiểm tín hiệu!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1353: Phát Điên

Này vốn là Thiên Thần Thư Viện, Vương gia dựa vào cái gì tới nơi này chủ sự, xem tư thái của bọn họ, nghe lời nói của bọn họ, hoàn toàn là đem chính mình xem là nơi đây bán người chủ nhân.

"Thái, Cửu thúc tổ đang hỏi ngươi thoại đây, hà không trả lời!?" Cách đó không xa, có một người trẻ tuổi đi tới, hắn vô cùng anh tuấn, thế nhưng ánh mắt có chút nham hiểm, không coi là bao nhiêu hiền lành.

"Là ngươi Cửu thúc tổ, không phải người khác." Thạch Hạo nhàn nhạt đáp lại, hắn gặp cái này Vương gia người trẻ tuổi, trước đây người này nhìn thấy hắn thì vô cùng kính nể, hiện tại nhưng tư thái như thế cao, rõ ràng là không có sợ hãi.

Đối diện cầm đầu người trung niên kia chính là cái kia cái gọi là Cửu thúc tổ, hắn xem ra chính đang tráng niên, tinh lực cường thịnh, thế nhưng kỳ thực từ lâu tu hành năm tháng dài đằng đẵng.

"Vì sao không trả lời?!" Lại có người quát lên.

"Vương gia ngươi người đến Thiên Thần Thư Viện vênh mặt hất hàm sai khiến, coi nơi này là nơi nào, ta dựa vào cái gì muốn đối với bọn ngươi cúi đầu, cần gì đáp lại các ngươi?" Thạch Hạo nhìn về phía bọn họ.

"Người nhà họ Vương thực sự là lợi hại, chạy Thiên Thần Thư Viện ngang ngược đến rồi, ở Đại Xích Thiên biên cương ta tại sao không có thấy người của các ngươi, ở đây hung cái gì?" Tào Vũ Sinh không nhịn được, mở miệng trào phúng, hắn cũng không có về Thánh Viện.

"Tiểu bối, ta không có hỏi ngươi thoại, nơi nào có phần của ngươi nói chuyện!" Cái kia cái gọi là Cửu thúc tổ Vương Thiên Minh nói rằng, nhìn

lướt qua Tào Vũ Sinh.

"Đây là Thiên Thần Thư Viện, ta đồng ý nói liền nói, mắc mớ gì đến ngươi, lại không phải Vương gia ngươi, muốn sái uy phong về các ngươi Trường Sinh thế gia đi!" Tào Vũ Sinh đối chọi gay gắt, không có chút nào phạm truật.

"Câm miệng!" Nhưng vào lúc này, Vương Thiên Minh một tiếng gào to, hắn vận dụng đạo âm, âm như lôi, chấn động hư không đều ở nổ vang, Thiên Thần Thư Viện đều ở run lên.

Tất cả mọi người đều biến sắc, hắn đây là phải làm gì?

Nơi này là Thiên Thần Thư Viện, những người khác đều cả kinh, nhìn thấy Vương gia một đám cường giả tới rồi, tiến vào thư viện, bản liền cảm thấy kỳ quái, hiện tại lại còn muốn nhằm vào Thạch Hạo các loại (chờ) người.

"Nói, các ngươi vì sao thoát đi chiến trường, một mình chạy trở về, làm đào binh sao?" Vương Thiên Minh bên cạnh, có người thấp giọng quát lên.

Tình huống như thế rất không ổn, không hỏi thanh hồng tạo, trực tiếp liền vì là Thạch Hạo các loại (chờ) người chụp đỉnh đầu chụp mũ.

"Vương gia ngươi người quá bá đạo, đây là Thiên Thần Thư Viện, các ngươi dựa vào cái gì tự ình vì là chủ nhân của nơi này, đến cùng muốn làm gì?!" Thạch Hạo hỏi ngược lại, lớn tiếng quát lớn.

Này tế, Thiên Thần Thư Viện yên tĩnh, một ít học sinh đi tới, nhìn người của Vương gia, đều cảm thấy hôm nay quá quái dị.

"Thiên địa có biến, dị vực xâm lấn, chúng ta dò xét các nơi, miễn cho có chuyện ngoài ý muốn xảy ra. Thiên Thần Thư Viện là một chỗ trọng địa, ngươi các loại (chờ) trở về, đương nhiên phải chăm chú hỏi dò." Vương Thiên bình không có chút rung động nào đáp lại nói.

Sau đó, thần sắc hắn nghiêm khắc, quát lên: "Đi tới nhiều người như vậy, vì sao chỉ có mấy người các ngươi trở về, hành tung lén lút, nhất định là tự ý thoát đi chiến trường, bắt lại cho ta, nghiêm ngặt thẩm tra!"

Tất cả mọi người đều biến sắc, này quá nghiêm trọng, người của Vương gia muốn đối với Thạch Hạo động thủ, hắn khẳng định không có kết quả tốt.

Không ít người lập tức biết rồi, đây là đang trả thù, Vương gia nhân cơ hội này muốn bắt dưới Thạch Hạo, đây là kiếm cớ nhằm vào hắn.

"Làm càn!" Thạch Hạo hét lớn.

Đồng thời, Tào Vũ Sinh cũng nổi giận, phẫn uất cực kỳ, lần thứ hai quát lên: "Các ngươi đám người kia, ở Đại Xích Thiên biên cương không có nhìn thấy bọn ngươi, nhưng ở đây làm mưa làm gió, có gì tài ba, có loại đi trên chiến trường biểu hiện, một đám loại nhát gan!"

Thạch Hạo chăm chú hồi tưởng, thật không có ở Đại Xích Thiên biên cương từng thấy người của Vương gia, lẽ nào bọn họ nghe được Tổ Long kèn lệnh sau, một người đều chưa từng đi tới?

Này rất đáng sợ, vừa Hoang đại chiến thời khắc, Cửu Thiên Thập Địa phía sau rất có thể xuất hiện những khác nhiễu loạn! Điều này làm cho Thạch Hạo trong lòng xuất hiện một tia mù mịt.

Vương Thiên Minh lạnh lùng nói rằng: "Một đám tiểu bối, há hiểu đại nhân vật cách cục, chúng ta phụng mệnh dò xét, bảo đảm Cửu Thiên các nơi an ổn, miễn cho có người nhân cơ hội làm loạn. Hiện tại không phải cùng bọn ngươi giải thích thời điểm, mau chóng nhận tội, vì sao thoát đi chiến trường. Lập tức ra tay, đều bắt lại cho ta!"

Ở bên cạnh hắn, vài tên người trung niên cùng tiến lên, phóng thích khí tức mạnh mẽ, muốn trấn áp Thạch Hạo, Tào Vũ Sinh các loại (chờ) người.

"Ngươi khi ta Thiên Thần Thư Viện không người sao, Vương gia thực sự là thật tài tình, bắt nạt phụ trên đầu chúng ta đến rồi!" Cách đó không xa,

truyền đến tiếng hừ lạnh, một ông lão đi tới.

Chính là Thiên Thần Thư Viện một vị trưởng lão, các trưởng lão khác đều đi rồi, kèn lệnh vừa vang, tuỳ tùng chiến thuyền đi tới Đại Xích Thiên biên cương, đi tham chiến.

Có thể nói, Thiên Thần Thư Viện phi thường vô tư, chỉ để lại một vị trưởng lão trông coi nơi đây, vì là chính là chỉ dẫn lưu lại người trẻ tuổi, làm tốt càng khốc liệt hơn đại chiến chuẩn bị.

"Đạo huynh, đã lâu không gặp." Nhưng vào lúc này, cách đó không xa đi tới hai vị lão giả, là Vương gia cấp độ hóa thạch sống đại nhân vật, ngăn chặn vị trưởng lão kia đường đi.

Vương gia điên rồi sao?

Đây là tất cả mọi người không rõ, Vương gia nói rõ muốn hung hăng ra tay, nhằm vào Thạch Hạo các loại (chờ) người, dù cho Thiên Thần Thư Viện có nhân vật cấp bậc trưởng lão can thiệp, bọn họ cũng quyết tâm muốn động thủ.

"Làm càn!" Thiên Thần Thư Viện trưởng lão thật sự nổi giận, Vương gia quá mức rồi.

"Đạo huynh bình tĩnh đừng nóng, trước tiên bắt mấy người, chúng ta thẩm hỏi một chút liền biết." Một ông lão cười ha hả nói.

"Các ngươi đến cùng muốn làm gì?" Thiên Thần Thư Viện vị trưởng lão này lạnh lùng nói, hiện tại sự tình quá rõ ràng, Vương gia đang tìm việc.

"Thật sự đáng trách a, Hoang ở chiến trường phía trước huyết chiến, liền bại dị vực thập đại cao thủ trẻ tuổi, dương ta Cửu Thiên thần uy, mà Vương gia ngươi ở nơi nào? Ở phía sau bài trừ dị kỷ, đối với mình người ra tay, đê hèn mà đáng trách!" Tào Vũ Sinh phẫn nộ nói, hắn thường ngày cười vui vẻ, nhưng hiện tại thật sự bị tức hỏng rồi.

Tất cả mọi người đều thay đổi sắc mặt, Hoang ở biên cương đại chiến? Loại kia chiến tích, vô cùng huy hoàng, ở hai quân đối chọi thời khắc, đại sát đối phương mười Vương, chỉ vừa tưởng tượng cũng làm người ta kích động.

"Lời nói của một bên, đều là mấy người các ngươi nói, ai sẽ tin tưởng, ta muốn trước tiên bắt bọn ngươi, nhất thẩm liền biết!" Vương Thiên Minh nói rằng.

Ai cũng biết, lạc ở trong tay bọn họ, Thạch Hạo bảo đảm không có kết quả tốt, không chết cũng muốn phế đi.

"Rất nhiều người cũng có thể làm chứng, các tộc thiên tài trẻ tuổi đều trở về, đều trở về các tộc, phát sinh sự lập tức liền sẽ truyền khắp Cửu Thiên Thập Địa."

Khi (làm) nghe đến mấy câu này, Vương gia hai vị lão giả còn có Vương Thiên Minh mí mắt giật lên, nhưng ngay lúc đó bình tĩnh lại, vẫn kiên trì muốn tra.

"Thạch Hạo, đem chiến trường phát sinh sự ở đây rõ ràng mười mươi nói ra, nói cho tất cả mọi người." Thiên Thần Thư Viện trưởng lão mở miệng.

Thạch Hạo cũng không ẩn giấu, giảng giải Đại Xích Thiên biên cương sự, để ở đây rất nhiều người hô hấp dồn dập, tâm tình chập trùng, căng thẳng mà kích động.

Đặc biệt, biết Tử Nhật Thiên Quân, Lữ Hồng các loại (chờ) người chết trận sau, mỗi người đều trong lòng phát trầm, vậy cũng là thế hệ tuổi trẻ người tài ba, được xưng ở mạnh nhất một nhóm người bên trong, lại héo tàn.

Nghe tới Thạch Hạo lấy bình thản ngữ khí giảng giải tự thân mười thắng liên tiếp thì, mọi người có thể tưởng tượng loại kia đại chiến tình cảnh, không không nhiệt huyết cuồn cuộn.

"Lời nói của một bên, ngươi so với Tử Nhật Thiên Quân, Lữ Hồng có

thể cường bao nhiêu, bọn họ chết trận, ngươi nhưng bình yên trở về, còn nói cái gì mười thắng liên tiếp, dối trá, ta xem tất có ẩn tình!" Vương Thiên Minh bất âm bất dương nói rằng, hắn rất hung hăng, cố ý muốn trước tiên bắt Thạch Hạo, tiến hành thẩm vấn.

"Vương gia các ngươi đến cùng muốn như thế nào, lẽ nào muốn làm phản Cửu Thiên Thập Địa, muốn phản đi ra ngoài sao?!" Lúc này, Thiên Thần Thư Viện duy nhất lưu lại trưởng lão không chịu đựng được, giận tím mặt, bởi vì đối phương yêu cầu quá vô lễ, hơn nữa rất hoang đường, lần nữa quấy nhiễu.

"Muốn làm cái gì, nói thẳng!" Thạch Hạo quát lên.

"Tiên sư nó, ở phía trước chiến trường không có nhìn thấy Vương gia một bóng người, nhưng ở đây nhưng diễu võ dương oai, châm đối với mình người, món đồ gì!" Tào Vũ Sinh cũng quát mắng.

Vương Thiên Minh sắc mặt biến ảo không ngừng, bởi vì ăn tương quá khó nhìn, nhưng thực đang không có cái khác cớ. Hắn nhận được mệnh lệnh, nếu như có cơ hội, nhất định phải bắt Thạch Hạo, từ hắn trong thần thức tìm ra một phần kinh văn!

Đây là Vương gia chín vị lão tổ bên trong mấy người ra lệnh, đó là Vương Trường Sinh mấy cái con ruột.

Bởi vì, bọn họ nhận được tin tức, Thạch Hạo từ Bắc Hải bãi đá nơi đó được một phần ghê gớm kinh văn, rất có thể là Bất Diệt Kinh!

Nghe nói, đây là Vương Trường Sinh tự mình thôi diễn, toán đi ra!

Mảnh này kinh văn quá trọng yếu, Vương gia cổ tổ Vương Trường Sinh nếu là được, rất có thể sẽ đặt chân Trường Sinh lĩnh vực, có thể thành tiên!

Vì vậy, Vương gia hiểu rõ sau, bất kể đánh đổi, dù cho đắc tội tất cả mọi người, cùng chư thiên là địch, cũng sẽ không lùi bước, muốn chiếm được kinh văn kia.

Chỉ cần Vương Trường Sinh thành tiên, đánh vỡ cầm cố, đều sẽ không sợ hết thảy thế lực. Đặc biệt ở không thể thành tiên niên đại, một khi bước vào lĩnh vực kia, được chỗ tốt đem sẽ không thể nào tưởng tượng được, không ngừng giản đột phá làm Chân Tiên đơn giản như vậy, thậm chí càng cao hơn!

Vì lẽ đó, người của Vương gia đến rồi, thủ tại chỗ này, biểu hiện có chút "Phát điên", không giữ thể diện diện, nhất định phải bắt Thạch Hạo.

"Lời không thể nói lung tung, không phải vậy, sẽ có đại họa!" Vương Thiên Minh nhìn về phía Thiên Thần Thư Viện trưởng lão, thường ngày hắn đến lễ kính vị trưởng lão này, nhưng hiện tại nhưng không để ý, bởi vì Vương gia có hai vị đại cao thủ ở đây!

Hơn nữa, khả năng còn có thể có Vương gia nhân vật tuyệt thế đích thân tới!

"Thực sự là hung hăng, ương ngạnh, Vương gia các ngươi muốn phản ra Cửu Thiên, liền phải làm tốt trả giá khốc liệt đánh đổi chuẩn bị!" Thiên Thần Thư Viện trưởng lão quát lên, trực tiếp muốn khai chiến.

"Như vậy nói xấu chúng ta, thực sự không nên." Vương gia hai vị lão giả tiến lên, chặn lại rồi hắn, phóng thích chiến khí, khiến cho hắn không cách nào cứu viện Thạch Hạo.

Tất cả mọi người đều chấn động, Vương gia không nể mặt mũi, cố ý muốn đối phó Thạch Hạo, hiện tại Đại trưởng lão, hai trưởng lão các loại (chờ) đều đi tham chiến, chưa có trở về, đại sự không ổn.

"Ngươi tự trói tay chân, vẫn là chờ chúng ta động thủ?" Vương Thiên Minh chắp hai tay sau lưng, từng bước từng bước đi tới, tất cả đều ở nắm trong lòng bàn tay.

"Hoang, ngươi này kẻ phản bội, lập cái gì lời nói dối, còn nói cái gì thắng liên tiếp mười tràng, hôm nay bắt ngươi, để ngươi hiện nguyên hình!"

Vương gia người trẻ tuổi kia cười lạnh nói.

"Lăn, chúng ta ở chiến trường đối địch thì, ngươi loại này bọn chuột nhắt cũng chỉ có thể núp ở phía sau phương bắn tên trộm, không dám lên chiến trường!" Tào Vũ Sinh quát lên.

"Ta liền đứng ở chỗ này, ta xem ai có thể đụng đến ta!" Thạch Hạo lạnh lùng nói rằng, vô cùng trấn định.

"A, thực sự là tùy tiện, một tên tiểu bối mà thôi, tu vi quả thật có tán thưởng địa phương, nhưng ở trước mặt ta, là Long ngươi cũng đến cho ta cuộn lại!" Vương Thiên Minh lạnh giọng nói, mang theo vài tên người trung niên đến phụ cận, trực tiếp liền muốn ra tay.

"Ta cảnh cáo ngươi, lại động đậy, lập tức giết ngươi!" Thạch Hạo lạnh lẽo âm trầm nói rằng.

Tất cả mọi người đều là ngẩn ngơ, tình thế nguy cấp, Hoang lại còn dám nói chuyện như vậy, vô cùng lộ liễu!

"Ha ha..." Vương Thiên Minh cười to, sau đó đột nhiên vẻ mặt trở nên lạnh, bước lên phía trước, nói: "Ta tự tay trấn áp ngươi, ngươi có thể làm sao ta?"

"Giết!" Thạch Hạo hét lên một tiếng.

Vương Thiên Minh trên mặt mang theo vẻ trào phúng, nguyên bản rất bình tĩnh, có thể hiện tại hắn lập tức cứng lại rồi, sau đó kêu thảm thiết.

Mặt đất sụp ra, một cây màu đen chiến mâu, mang theo vô tình Sát đạo ánh sáng, từ lòng đất lao ra, phù một tiếng đem hắn xuyên thấu, cao cao bốc lên.

"Ở địa bàn của ta, ngươi cũng dám ngang ngược, muốn chết!" Vẫn không có tiếng động màu vàng con kiến nhỏ xuất hiện, dẫn vài tên ăn mặc màu đen giáp trụ cổ chiến giả, từ lòng đất đi ra.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1354: Đằng Đằng Sát Khí

Biến cố, quá đột nhiên rồi!

Một cây lạnh lẽo lưỡi mâu, đen kịt như mực, sắc bén vô cùng, đâm thủng Vương Thiên Minh, đem hắn cao cao bốc lên, mặc áu tươi vương xuống đến.

Mặt đất sụp ra, tổng cộng năm người, tất cả đều khoác áo giáp màu đen, bọn họ hoặc cầm trong tay ngăm đen đại kích, hoặc nắm thiên mâu, hoặc nắm lạnh lẽo chiến mâu.

Cộng thêm một cái màu vàng con kiến nhỏ, trạm đang dẫn đầu giả bả vai, bọn họ đột ngột từ lòng đất xuất hiện, sụp ra mặt đất, đi tới Thiên Thần Thư Viện.

"A..."

Vương Thiên Minh kêu thảm thiết, cũng không có lập tức chết đi, hắn hết sức thống khổ, mặt đều vặn vẹo, cả người co giật.

Này một cây màu đen chiến mâu vô cùng thô to, đồng thời rất dài, từ hắn lặc bộ lọt vào, từ cổ của hắn phía dưới đâm ra, xuyên thủng hắn toàn bộ ngực bụng, loại này thương tổn quá nghiêm trọng.

Đặc biệt là, lạnh lẽo lưỡi mâu từ cổ của hắn phía dưới đâm ra sau, nhiễm đỏ tươi huyết, vừa vặn xuất hiện ở khuôn mặt của hắn trước, cảnh tượng như thế này đặc biệt khiếp người.

Thân là người bị thương Vương Thiên Minh sợ đến hồn vía lên mây, cái kia lưỡi mâu đâm thủng sau, còn như vậy chống đỡ ở trước mắt, mãnh liệt thị giác xung kích để hắn quả thực muốn bất tỉnh đi.

Thế nhưng, hắn không cách nào ảm đạm, bởi vì loại đau này quá lợi hại, thiêu nướng linh hồn của hắn, đốt cháy hắn thể phách.

Binh khí này thật đáng sợ, không chỉ có chính hắn có thể cảm nhận được, tất cả mọi người cũng có thể rõ ràng nhìn thấy.

Màu đen chiến mâu, lượn lờ một vòng thần bí phù hiệu, đó là chú văn, cũng là bí lực, càng là thần lực bên ngoài, hình thành đại đạo hoa văn, ở nơi đó hiện lên.

Loại này phù hiệu dường như Địa ngục chi hỏa, thiêu nướng Vương Thiên Minh thân thể, cũng ăn mòn linh hồn của hắn.

"Không, thả xuống ta, nhanh cứu ta a!" Vương Thiên Minh kêu to, hắn nhẫn không chịu được loại này dằn vặt.

Mọi người biến sắc, phải biết Vương Thiên Minh có thể không phải người bình thường vật, là một cái siêu cấp đại cao thủ, dù cho không sánh được Tiên Viện trưởng lão các loại, nhưng cũng thân phận cực cao.

Nhưng là hiện tại, hắn khuất phục, đang bị lưỡi mâu đâm thủng sau, linh hồn của hắn đều ở run lẩy bẩy, như là đang bị tiến hành Mạt Nhật Thẩm Phán giống như, không cách nào chống lại.

Máu tươi tí tí tách tách rơi ra, dọc theo lưỡi mâu chảy xuôi mà xuống, rơi trên mặt đất, để cảnh tượng như thế này nhìn thấy mà giật mình.

Vương Thiên Minh liền như vậy bị chọc lấy, bị một cây to lớn chiến mâu đóng đinh giữa trời, chu vi hư không đều nứt ra rồi, hắn khó có thể giãy giụa dù ột thoáng!

Cảnh tượng đáng sợ, bốn phía tất cả mọi người đều ngơ ngác!

"Ngươi thứ này, thực sự quá kiêu ngạo, ở các ngươi Vương gia lãnh địa bên trong làm mưa làm gió cũng là thôi, còn dám chạy đến nơi đây đến phát điên, điếc không sợ súng!" Màu vàng con kiến nhỏ lạnh lùng nói.

Nó thật sự khí hỏng rồi, cùng Thạch Hạo từ Đại Xích Thiên biên cương sau khi trở lại, lại bị loại này gian nhân vu hại, cũng muốn đem bọn họ bắt, để nó lửa giận điền ưng.

Bọn họ khắp nơi chiến trận chiến đấu, Thạch Hạo một người độc chiến mười Vương, mà Vương gia không đi ngăn địch, nhưng ở phía sau gian lận, phải trừ hết dị kỷ, thực sự đáng trách, màu vàng con kiến nhỏ làm sao có thể không cam lòng?

Linh cảm đến nguy hiểm thì, nó cùng Thạch Hạo đơn giản giao lưu, trước tiên liền đi, lặng yên không một tiếng động đi vào đại địa dưới, đi Thiên Giác Nghĩ Tiên phủ điều binh.

"Thả xuống hắn!" Xa xa, Vương gia hai vị đại nhân vật sắc mặt biến ảo không ngừng, cái này biến cố nằm ngoài dự đoán của bọn họ.

Đây là có chuyện xảy ra, bọn họ âm thầm hoảng sợ, đối với nơi này hiểu rõ không đủ, không nghĩ tới Thiên Giác Nghĩ có thể chuyển ra bực này thần bí cứu binh đến.

Tất cả mọi người đều có thể nhìn ra, đi ra mấy cái người mặc hắc giáp vàng trụ binh lính, không tính chân chính sinh động sinh vật, đã hóa thành con rối, nhưng đối với Thiên Giác Nghĩ tuyệt đối phục tùng, có một loại thần bí linh tính, để bọn họ duy trì một chút tỉnh táo.

"Ngươi nói buông liền buông a, tính là thứ gì!" Màu vàng con kiến nhỏ đứng ở trên người mặc hắc giáp vàng trụ binh lính thủ lĩnh trên đầu vai, ở nơi đó lạnh lùng nói.

Nó vô cùng căm ghét người của Vương gia, lúc này cảm giác so với dị vực người còn muốn cừu hận.

Thạch Hạo tiến lên, không có đã thấy ra khẩu cái kia hai vị đại nhân vật một chút, chỉ là nhìn chằm chằm Vương Thiên bình minh, nói: "Đã cảnh cáo ngươi, lại không biết tiến thối, phải giết ngươi!"

"Thả xuống ta, nhanh!" Vương Thiên Minh gầm nhẹ, hắn thực sự không chịu nổi, cái kia màu đen chiến mâu bị phù văn bao vây, dường như Địa ngục chi hỏa ở luyện hóa linh hồn của hắn.

Nguyên thần của hắn muốn chạy trốn cũng không thể, bị cầm cố ở thân thể bên trong, bị ăn mòn, bị ngọn lửa màu đen hóa thành tro bụi, không ngừng biến mất.

Đây là một loại không thể nào tưởng tượng được dằn vặt, trơ mắt nhìn linh hồn từng điểm từng điểm trở thành tro tàn, nhìn mình chậm rãi chết đi, này so với trực tiếp tử vong càng khiến người ta sợ hãi.

"Các ngươi thật trong lòng có quỷ sao, cự bộ cũng là thôi, còn dám ra tay giết dò xét giả, chúng ta một đường dò xét mà đến, dò ra các nơi có hay không an ổn, chỉ có bọn ngươi hung hăng càn quấy, thật sự muốn phản sao?" Vương gia một vị đại nhân vật trầm giọng nói.

"Các ngươi còn muốn mặt không, câu nói như thế này đều có thể nói thành lời được?" Tào Vũ Sinh không nhịn được mắng.

Vương gia đây rõ ràng là đổi trắng thay đen, trong lòng mình có quỷ, nhưng trả đũa, còn đang vì Thạch Hạo các loại (chờ) người chụp chụp mũ.

Trên thực tế, hai vị kia ông lão cũng bất đắc dĩ, bị bức ép đến một bước này, thực đang không có lý do nào khác, nếu như trực tiếp chịu thua, như vậy hết thảy đều không có ý nghĩa.

Bọn họ là vì là Bất Diệt Kinh mà đến, vâng theo Vương gia cao nhất ý chỉ mà tới.

"Thả ra hắn, chúng ta chuyện cũ sẽ bỏ qua, chỉ muốn các ngươi giải thích Đại Xích Thiên tình huống, có thể còn các ngươi thuần khiết." Vương gia một ông lão nói rằng.

Bởi vì, hắn không dám thật sự cứng rắn, màu vàng Thiên Giác Nghĩ mang đến năm đại cao thủ, để hắn khiếp đảm, mặc dù biết bọn họ không

phải người sống, chỉ là công cụ chiến tranh, vẫn để cho người kiêng dè không thôi.

"Vương gia ngươi thật sự không biết xấu hổ sao?" Thạch Hạo mở miệng, hắn khoát tay chặn lại, hướng về phía màu vàng con kiến nhỏ mở miệng, nói: "Giết người kia!"

Ầm!

Màu vàng con kiến nói ra một câu, người binh sĩ kia thủ lĩnh trong tay màu đen chiến mâu chấn động, dựng lên một luồng ngọn lửa màu đen, ầm một tiếng, Vương Thiên Minh kêu thảm thiết, toàn bộ thân thể hóa thành một đoạn than cốc, Nguyên Thần càng là trực tiếp bị đốt thành bụi trần.

Vương gia một vị thân phận rất cao người, liền như thế bị đánh gục rồi!

Bốn phía, có không ít mọi người ở vây xem, hãi hùng khiếp vía, đây chính là Trường Sinh thế gia một vị đại nhân vật, liền như thế chết rồi.

"Hoang, ngươi biết đang làm gì sao, cự bộ, giết dò xét giả, ngươi muốn phản sao?!" Vương gia một ông lão gào thét, thế nhưng rõ ràng có chút ngoài mạnh trong yếu.

Thạch Hạo quát mắng: "Cự bộ? Các ngươi Vương gia tính là thứ gì, ai phong các ngươi vì là dò xét giả, các ngươi có tư cách gì bắt giữ người khác? Hết thảy Trường Sinh thế gia đều ở phía trước liều mạng, các ngươi nhưng ở phía sau hành âm u việc, còn dám ở chỗ này một bộ đại nghĩa lẫm nhiên dáng vẻ, còn muốn mặt sao, chẳng biết xấu hổ!"

Âm thanh như lôi, chấn động rất nhiều người hai tai vang lên ong ong, người của Vương gia càng là sắc mặt đột nhiên biến.

"Ngươi... Tức liền cảm thấy được bất công, cũng có thể nói đi ra, vì sao trực tiếp ra tay giết người? Hơn nữa, hay là dùng loại kia màu đen ma hỏa, đốt cháy người thần hồn, quá độc ác." Vương gia có người tranh luận.

"Các ngươi muốn tập nã chúng ta, không hỏi đúng sai phải trái, còn không thấy ngại như vậy chất vấn chúng ta, thực sự là vô liêm sỉ!" Màu vàng con kiến nhỏ lạnh giọng nói.

"Ngươi cảm thấy loại ngọn lửa màu đen này ác độc sao, đây là Tiên Đạo phù văn, năm đó, nó từng giết địch, ở trên chiến trường giết dị vực vô số người!" Người binh sĩ kia thủ lĩnh thẫn thờ nói rằng.

Những lời nói này vừa ra, làm cho tất cả mọi người đều hoảng sợ, đây chính là tiên hiền a, cùng dị vực người chinh chiến quá, ai dám nghi vấn bọn họ?

Mà người nhà họ Vương càng là tim mật run, cái này con rối còn có chân chính tự chủ ý thức hay sao?

"Xin mời các vị tiền bối ra tay, đem bọn họ toàn bộ bắt!" Thạch Hạo nói rằng.

Cheng!

Năm người đồng thời đi về phía trước, cầm trong tay chiến mâu, đại kích, thiên mâu các loại, tất cả đều sát khí ngập trời, mang theo một luồng hồng hoang năm tháng đều không thể tiêu diệt đáng sợ khí tức.

"Các ngươi... Không cần loạn đến!" Người của Vương gia chột dạ, thời khắc này toàn bộ sợ hãi, bởi vì năm người kia tuy là con rối, nhưng sâu không lường được.

"Còn có ai so với các ngươi Vương gia càng dám xằng bậy sao?" Tào Vũ Sinh quát lên.

"Xằng bậy, ta ở đây muốn hỏi một tiếng, Vương gia ngươi là không có trí nhớ, hay là thật muốn phản ra Cửu Thiên?" Thạch Hạo gào to nói.

"Ngươi ở... Nói cái gì, không cần loạn chụp tội danh!" Vương gia một ông lão vẻ mặt khó coi.

"Không phải như vậy, hôm nay các ngươi vì sao làm như vậy, nghi vấn phía trước chiến trường hạ xuống có công người?" Lúc này, Thiên Thần Thư Viện trưởng lão cũng đi tới, bởi vì hai người kia không dám ngăn trở hắn.

"Người nhà họ Vương, nếu như không phải muốn phản, vậy các ngươi quên rồi sao, trước đây không lâu, ta cùng Đại trưởng lão còn từng đi các ngươi Vương gia làm khách, từng giết một chút người, các ngươi cổ tổ Vương Trường Sinh chính mồm ưng thuận lời hứa, không lại dính vào chuyện thị phi, nhưng là mới qua bao lâu, các ngươi liền lật lọng, tới đây khiêu khích, muốn chết phải không, vẫn là muốn diệt tộc?!" Thạch Hạo nổi giận nói.

Hắn thật sự rất phẫn nộ, trong lòng có một luồng khí nóng, Vương gia một hai lần ra tay, không ngừng nhằm vào hắn, khó có thể khoan dung.

Chu vi, tất cả mọi người đều đờ ra, dám như thế quát mắng Vương gia đại nhân vật, cũng gọi thẳng tộc này cổ tổ tên Vương Trường Sinh, điều này cần một loại dũng cảm.

"Ngươi..." Người của Vương gia trong lòng không đáy, vốn là muốn sét đánh không kịp bưng tai tư thế bắt Thạch Hạo, ép hỏi ra Bất Diệt Kinh, không hề nghĩ rằng tao ngộ bực này biến cố.

"Ngươi cái gì ngươi, Vương gia nếu phát điên, muốn diệt vong, phải nhận được thỏa mãn!" Thạch Hạo nói rằng.

"Ngươi... Ngươi dám, ta Vương gia có chín con rồng, càng có cổ tổ, ngươi dám công bố diệt chúng ta, tất có đại họa!" Vương gia người trẻ tuổi kia hô.

"Cỏ dại một cái, chó đất thứ tầm thường, nơi này nào có ngươi kêu gào địa phương!?" Thạch Hạo trực tiếp cất bước, cánh tay phải dò ra, bàn tay lớn về phía trước trấn áp tới.

"Ngươi..." Người trẻ tuổi kia trước kia liền từng nói ẩu nói tả, hiện tại bị

một cái tát đập trúng, tại chỗ phù một tiếng nổ tung, hóa thành một đám mưa máu.

"Khinh người quá đáng, ngươi càng dám tùy ý xử trí ta người nhà họ Vương, đây là đang gây hấn với một cái Trường Sinh thế gia uy nghiêm!" Vương gia có người quát lên.

"Vương gia còn có cái gì uy nghiêm, bại hoại mà thôi, không phục sao, hôm nay chính là muốn bắt các ngươi khai đao, ta xem Vương gia là có hay không sẽ phản!" Thạch Hạo quát lớn nói.

"Ngươi dám!" Một vị trung niên nhanh chóng ra tay, muốn trước tiên bắt Thạch Hạo, coi như con tin, ầm một tiếng, hắn một con tử oánh oánh bàn tay lớn đến phụ cận, muốn bắt đi Thạch Hạo.

"Phốc!"

Máu tươi bắn lên, hắn hét thảm một tiếng, bởi vì Thạch Hạo trong tay cầm một cây kiếm thai, đâm thủng cái bàn tay lớn này, để hắn cái kia thương ngụm máu tươi không ngừng, kiếm kia thai có ma tính, quả thực muốn hút khô toàn thân hắn dòng máu.

Thời khắc này, người của Vương gia đều chấn động trong lòng, chính là hai vị lão giả cũng biến sắc, bọn họ biết, người trẻ tuổi này chỉ là tự thân liền khó đối phó, trên người còn có rất nhiều quái lạ.

"Giết bọn họ!" Thạch Hạo nói rằng.

Màu vàng con kiến nhỏ đã sớm không thể chờ đợi được nữa, xin mời năm đại cao thủ tiến lên, màu đen chiến mâu, lạnh lẽo đại kích các loại, toàn bộ đâm về đằng trước.

"Các ngươi dám!" Vương gia hai vị lão giả lớn tiếng quát.

"Có cái gì không dám, người của Vương gia lật lọng, nhanh như vậy liền không tuân thủ lời hứa, giết các ngươi cũng là giết phí công, ta xem các

ngươi Vương gia chín con Long liệu sẽ có đi ra!" Thạch Hạo lạnh lùng nói.

"Phốc!"

Đang lúc này, huyết quang bắn lên, năm đại cao thủ chiến mâu, thiên mâu các loại (chờ) đâm tới, người của Vương gia căn bản là không có cách phản kháng, trong nháy mắt bị đâm thấu!

Chỉ có cái kia hai cái ông lão né qua, xác thực là cao thủ, ra sức đối kháng, thế nhưng cuối cùng cũng không được, năm cái binh khí chọc lấy những người khác, lần thứ hai đồng loạt hướng về bọn họ đâm tới.

Đây là chiến trận, đã từng ở trên chiến trường, chém giết vô số dị vực cường giả, nắm tới đối phó hai người bọn họ thật sự có chút đại tài tiểu dụng.

"Răng rắc!"

Hai cái ông lão lấy tính mạng giao tu bảo cụ các loại, ở chiến mâu, thiên mâu dưới, tất cả đều bị đánh cho bột mịn, sau đó hai cái ông lão cũng bị binh khí miễn cưỡng đâm thủng, chống lên, bị đóng đinh giữa trời, đầm đìa máu tươi.

Mọi người khiếp sợ, đây chính là Vương gia đại cao thủ a, là tộc này nguyên lão, kết quả ở năm đại khôi lỗi chiến binh quân tiên phong dưới, tất cả đều bị đâm giết!

"Các ngươi, lại dám như vậy, bộ tộc ta lão tổ sẽ không ngồi xem, cần phải ra tay diệt trừ ngươi các loại (chờ)!"

"Ta Vương gia có chín con rồng, một khi cùng xuất thế, ai cũng không thể địch!"

Vương gia hai vị lão giả không cam lòng, suy yếu hô.

"Chín con rồng dám ra đây, tất cả đều tàn sát!" Thạch Hạo lạnh lùng nói,

sau đó nói: "Giết bọn họ!"

"Phốc!"

Năm cái binh khí chấn động, bị chọn ở phía trên những người kia, bao quát Vương gia hai vị lão giả tất cả đều nổ tung, hóa thành huyết cùng tro bụi!

Liền như thế giải quyết đi, toàn bộ bị giết chết!

Hiện trường yên lặng như tờ, Trường Sinh thế gia đại nhân vật liền như thế bị đánh giết rồi!

"Đón lấy thế nào làm?" Màu vàng con kiến nhỏ hỏi, hoàn toàn là chưa hết thòm thèm dáng vẻ.

"Tự nhiên là ra tay, đem Vô Lượng Thiên bên trong Vương gia một ít cứ điểm nhổ, đặc biệt là cách Thiên Thần Thư Viện so sánh gần những địa phương kia, không giữ lại ai, toàn giết!" Thạch Hạo đằng đằng sát khí nói rằng.

"Cái gì?" Mọi người kinh ngạc, này quá điên cuồng, đây là muốn cùng Vương gia khai chiến không, nhưng là, ai có thể địch Vương Trường Sinh?

"Hài tử, tất cả bàn bạc kỹ càng!" Thiên Thần Thư Viện trưởng lão tiến lên, hắn sợ Thạch Hạo gặp phải nguy hiểm, gặp phải đại họa, bởi vì cái kia chín con rồng thật muốn đi ra, bây giờ không người nào có thể áp chế, đáng sợ hơn chính là, Vương Trường Sinh nếu là xuất quan, vậy làm phiền thì càng lớn.

"Đại trưởng lão trở về, vẫn không có rời đi!" Thạch Hạo chỉ có một câu nói như vậy, trong bóng tối nói cho vị trưởng lão này.

Đêm nay có một số việc, chỉ có thể một chương.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1355: Kích Vương Gia

Toàn giết! Vô cùng thẳng thắn, không có một người còn lại, người của Vương gia đều bị diệt rơi mất.

Hơn nữa sự tình cũng chưa kết thúc, Thạch Hạo cùng Tào Vũ Sinh, Trường Cung Diễn các loại (chờ) người thương lượng, cũng hỏi dò Thiên Thần Thư Viện hiếm hoi còn sót lại một vị trưởng lão, Vương gia những kia cứ điểm ở nơi nào.

Đây là muốn chọc thủng trời!

Nơi đây gợi ra rối loạn tưng bừng, mọi người vô cùng khiếp sợ, Hoang đây là muốn hung hăng ra tay, muốn ồn ào cái long trời lở đất, tuyệt đối xảy ra đại sự!

Đương nhiên, sự tình truyền ra sau, Thiên Thần Thư Viện trên dưới đều vô cùng tức giận, Vương gia quá mức rồi, ở loại này bước ngoặt bài trừ dị kỷ, muốn nhằm vào Cửu Thiên người tham chiến, thực sự khiến người ta hoài nghi bọn họ rắp tâm.

"Nhất định phải hướng về Vương gia đòi một câu trả lời hợp lý, bọn họ đến cùng muốn làm cái gì?"

Có người hô, này như là nhen lửa hỏa dược, quần tình xúc động.

"Ha ha, ta không thể chờ đợi được nữa, Vương gia này quần tặc nhãi con, vừa nhìn chính là rắp tâm hiểm ác, chúng ta chủ động giết tới môn đi!" Màu vàng con kiến nhỏ hưng phấn, hết sức háo chiến.

Rất nhanh, Thạch Hạo bọn họ chuyển động, leo lên một chiếc chiến thuyền, rất nhiều người tuỳ tùng, mênh mông cuồn cuộn, đi tới cách Thiên

Thần Thư Viện gần nhất một chỗ cứ điểm.

Thạch Hạo tin tưởng, như vậy cứ điểm khẳng định gánh vác tình báo thu thập các loại, phụ cận người nhà họ Vương vẫn ở nhìn chằm chằm Thiên Thần Thư Viện, loại này cứ điểm nên diệt đi.

Một toà pháo đài cổ, quy mô không coi là nhỏ, xem như là Vương gia một chỗ hạ viện, cũng thu đệ tử, ở đại địa phần cuối một toà cự ngoài thành cách đó không xa.

Nơi này vùng núi chập trùng, cổ mộc che trời, cũng coi như là một chỗ thanh tú nơi, nếu không Vương gia cũng không lọt mắt, căn bản sẽ dùng để kiến đạo trường.

"Người nào?"

Ở này xanh ngắt sơn mạch, một toà pháo đài cổ tiền truyện đến tiếng quát, bởi vì có người phát hiện chiến thuyền đang đến gần.

"Người nào dám xông Trường Sinh thế gia Vương gia cấm địa, dám to gan làm càn, giết không tha!"

Vùng núi trước, một tòa đài cao trên có hai tên người trẻ tuổi, vô cùng tự kiêu, dù cho nhìn thấy chiến hạm bay tới cũng không kinh hoảng, trái lại bệ vệ ở nơi đó ngồi, trường thương để ở một bên

Rất rõ ràng, đây là phụ trách vọng người, thế nhưng bọn họ rất tự phụ, không tin có người thật sự dám xung kích Vương gia, vì vậy căn bản cũng không có đem tiếp cận chiến thuyền để ở trong lòng, chỉ là quát lớn.

"Hừm, còn không hết bộ, các ngươi muốn chết sao, đây là Vương gia cấm địa, bất luận người nào dám tùy tiện xông vào đều phải bị đánh giết!" Một người âm u hô.

Chiến thuyền không nhìn bọn họ, dán vào núi rừng phi hành, cực tốc mà đến, mục tiêu rất rõ ràng, muốn xông tới toà này pháo đài cổ.

"Địch tấn công!"

Hai người trẻ tuổi kêu lên, thổi lên kèn lệnh.

Một sát na, trong pháo đài cổ người bị kinh động, cấp tốc mở ra đại trận, lấy ra liên miên phù văn các loại, ngăn cản kẻ địch xâm lấn.

Chiến thuyền vọt qua thì, pháo đài cổ ở ngoài trận đài nhất thời bị va nát, hai người trẻ tuổi mất đi loại kia ngạo khí, sợ đến lăn xuống trên đất, phục hạ thân tử, miễn cho bị đánh giết.

"Đùng!"

Toà này pháo đài cổ cửa lớn ầm ầm nổ tung, bởi vì chiến hạm đẳng cấp quá cao, dù cho nơi này hiện lên trận văn cũng khó có thể ngăn cản nó.

Liên miên kiến trúc, đứt thành từng khúc, sau đó sụp xuống xuống, to lớn chiến thuyền từ nơi này nghiền ép mà qua, như bẻ cành khô, muốn hủy diệt cái này cứ điểm.

"Người phương nào, không biết trời cao đất rộng, đến ta Vương gia hạ viện quấy rầy?!" Một tiếng gào to truyền đến, rốt cục có cao thủ chuyển động, thôi thúc ra một đạo bảo thuật, dường như biển lớn mãnh liệt mà đến, chặn lại chiến thuyền.

Đây tuyệt đối là cao thủ, nếu không không thể có thủ đoạn như thế, thế nhưng bằng Vương gia một cái hạ viện, một cái rời xa bổn tộc cứ điểm tới nói, không nên có loại cao thủ này.

Chiến thuyền ngừng lại, đình ở giữa không trung.

Vèo vèo vèo...

Liên tiếp mấy chục đạo bóng người bay lên trên không, nhìn xuống chiến thuyền, trong đó một người trung niên tu vi vô cùng cao thâm, ánh mắt nhấp nháy, dường như mặt trời nhỏ giống như.

Người này so với tiến vào Thiên Thần Thư Viện hai tên ông lão nhỏ yếu một đoạn, thế nhưng dù sao, cũng coi như là một cái đại cao thủ, tối thiểu có thể cùng Vương Thiên Minh sánh vai.

"Là ngươi, Hoang, ngươi dám xông tới nơi này!" Những người này một chút nhận ra Thạch Hạo, tất cả đều biến sắc, cái kia cầm đầu người trung niên cảm giác tình huống không đúng, nói: "Vương Thiên Minh đây?"

"Xem ra, các ngươi thực sự là hướng về phía ta đến, ngươi biết Vương Thiên Minh đi tới Thiên Thần Thư Viện, nhưng hiện tại hắn đã chết rồi." Thạch Hạo lạnh lùng nói.

"Cái gì?" Những người này tất cả giật mình, sau đó phẫn nộ, cái kia cầm đầu người trung niên ngược lại cũng quả đoán, nói: "Đi mau!" Hắn cái thứ nhất chạy trốn, trong mắt ngậm lấy oán độc, liếc mắt nhìn Thạch Hạo, liền muốn bỏ chạy.

"Quả nhiên với các ngươi có quan hệ, ở đây giám thị Thiên Thần Thư Viện, một cái cũng đi không rồi!" Thạch Hạo quát lên.

Trên chiến thuyền, vài đạo hừng hực chùm sáng bay ra, đó là trên thuyền cổ phù văn, phát động công kích, ở phốc phốc trong tiếng, mấy người bị đánh rơi.

Xoạt!

Đồng thời, một bóng người màu đen bay ra, chớp mắt liền đuổi theo cái kia đào tẩu người trung niên, sau đó một thương đem hắn đâm thủng, cũng bốc lên, hắn liền phản kháng chỗ trống đều không có.

Đây là màu vàng con kiến nhỏ cho gọi ra binh lính một trong, sức chiến đấu mạnh mẽ!

Lần này, hắn không có hạ sát thủ, bởi vì Thạch Hạo muốn biết một chút tình huống.

Thạch Hạo xin mời Thiên Thần Thư Viện vị trưởng lão kia ra tay, thăm dò người này biển ý thức, Vương gia đến tột cùng muốn làm cái gì.

"Bất Diệt Kinh!" Khi (làm) trưởng lão trong bóng tối đối với Thạch Hạo truyền âm thì, hắn trong lòng rung bần bật, bản kinh văn này lại bại lộ, Vương Trường Sinh suy tính ra.

Thạch Hạo không thể không hoảng sợ, Vương Trường Sinh quá lợi hại, cái này nghi giống bị Chân Tiên phong ấn đến kỷ nguyên này người quá mức đáng sợ, liền bản kinh văn này thuộc về đều có thể thôi diễn đi ra, thực sự khiến người ta không phát không được mao.

"Ngươi... Thả ra chúng ta, chuyện này liền như vậy kết thúc, chúng ta song phương đều không đến nỗi mất mặt." Người trung niên kia nói nhỏ.

Chỉ là, loại này thỏa hiệp lời nói cũng chỉ là lưu với mặt ngoài, Thạch Hạo ở đáy mắt của hắn nơi sâu xa nhìn thấy một đạo hàn quang lóe qua, người của Vương gia cũng không phục.

"Phốc!"

Thạch Hạo tự mình động thủ, chém xuống một kiếm đầu của hắn, sau đó đánh giết nguyên thần của hắn, nếu động thủ, thì sẽ không dễ dàng.

"Đi, chạy tới chỗ tiếp theo!"

Chiến thuyền khởi hành, hóa thành một vệt sáng, biến mất ở trong dãy núi.

Chính vào hôm ấy, ở mảnh này hùng vĩ cương vực bên trong, Vương gia tổng cộng có chung quanh cứ điểm bị ép bình, nhân vật trọng yếu bị đánh giết sạch sành sanh.

Này gợi ra chấn động không nhỏ, rất nhiều người liếc mắt, Hoang đây là phải làm gì, thật sự dám ra tay a, thậm chí ngay cả đẩy Vương gia cứ điểm!

Đây tuyệt đối xem như là chuyện động trời, dám công kích Trường Sinh thế gia mấy cứ điểm, đây là muốn chọc thủng trời!

Một luồng cuồn cuộn sóng ngầm, bắt đầu lên men, một luồng to lớn bão táp sắp hình thành!

Quả nhiên, người nhà họ Vương đến rồi, hơn nữa đến rồi một vị cực kỳ nhân vật trọng yếu, hưng binh vấn tội, mênh mông cuồn cuộn, mang theo không ít nhân mã ép thẳng tới Thiên Thần Thư Viện.

Đó là một chiếc chiến xa, bị chín cái cự thú kéo xe, dẫm nát bầu trời cao, rung động ầm ầm.

Chiến xa mang theo đồng thau, vô cùng cổ lão, đã từng chịu qua ngọn lửa chiến tranh gột rửa, tràn đầy vết đao lỗ kiếm, vẫn chưa tu bổ, bởi vì phía trên kia ngưng tụ đại đạo pháp tắc, vô hình trung gia trì này xe, để nó càng mạnh hơn.

Vương Chân!

Vương gia chín con rồng hậu nhân, hắn là Vương Nhị trưởng tử, thuộc về Vương gia cổ lão nhất đời thứ ba người, là một cái vô cùng nhân vật trọng yếu, quyền bính rất lớn.

Đương nhiên, tu vi của hắn cũng mạnh đến mức không còn gì để nói, dù sao thân phận bãi ở nơi đó, từ Thái cổ sống đến hiện tại, gặp các loại cảnh tượng hoành tráng.

Vương gia nổi giận, hưng sư động chúng, có tới mấy trăm chiếc chiến xa đến từ trên trời, tiếng chân ầm ầm, mấy trăm con man thú dẫm đạp trời cao kịch liệt run rẩy.

Này đã kinh động rất bao lớn thế lực, Vương gia muốn ra nặng tay a, bọn họ mang ra gia tộc mình đại kỳ, bay phần phật, thông thường chỉ có viễn chinh đại chiến thì mới sẽ như vậy.

Người nhà họ Vương còn xa, nhưng Thiên Thần Thư Viện đã nhận được tin tức.

Tào Vũ Sinh tức giận bất bình, nói: "Vương gia đám người kia thực sự là đáng thẹn! Ở các tộc đi tới Đại Xích Thiên biên cương tham chiến thì, không thấy bóng người của bọn họ, hiện tại nhưng điều động mấy trăm chiếc chiến xa, mấy ngàn tinh nhuệ nhân mã!"

Rất nhiều người đều đang chăm chú, đều khắp nơi nhìn chằm chằm này cỗ dòng lũ.

Rất rõ ràng, những này chiến xa đều tắm rửa quá ngọn lửa chiến tranh, lúc này đều vô cùng óng ánh, ở thần lực dồn vào sau khi, từ rỉ đồng xanh bên trong bắn ra trùng thiên ánh sáng.

Gần rồi, Vương gia đại đội nhân mã áp sát Thiên Thần Thư Viện, cách rất xa cũng có thể cảm giác được cái kia cỗ khí tức hung sát.

Đây là Thiên Thần Thư Viện mở viện tới nay chưa bao giờ qua sự, có người càng muốn vây nhốt nơi đây.

"Hoang, có ở đó không?!" Chân trời, nhất là lớn lao một chiếc chiến xa bằng đồng thau bên trong, truyền đến âm thanh uy nghiêm, như sấm sét nổ vang, tự Thiên Đế gào thét, để trời cao nứt toác.

Bất kể là Thiên Thần Thư Viện người, vẫn là nghe tin tới rồi các tộc nhân mã, tất cả giật mình, đó là Vương Chân, hắn quả nhiên đáng sợ, tu vi sâu không lường được.

Thạch Hạo đứng ở Thiên Thần Thư Viện trên một ngọn núi cao, quát lên: "Các ngươi không đi Biên Hoang cùng dị vực kẻ thù đại chiến, nhưng dẫn dắt tinh nhuệ, vây nhốt Thiên Thần Thư Viện, đây là phải làm gì, muốn phản sao?!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1356: Vương Bài

"Người trẻ tuổi, đây là ngươi nên có thái độ sao, nhìn thấy tiền bối không tới chào, nhưng ở nơi đó hống khiếu, còn thể thống gì!" Chiến xa bên trong, truyền đến thanh âm lạnh lùng.

"Thằng mõ này, vẫn đúng là không phải đồ vật, đều không nể mặt mũi, nhưng còn để Thạch Hạo đi chào, cố ý kẻ đáng ghét a." Tào Vũ Sinh nói.

Con kiến nhỏ gật đầu, nó là một cái bạo tính khí, nếu như do tính cách của nó, trực tiếp giết tới quên đi.

"Vây nhốt Thiên Thần Thư Viện, sát khí cuồn cuộn, như vậy mang theo địch ý mà đến, ngươi cũng không cảm thấy ngại nói cái gì tiền bối, nói cái gì chào, ta không có trực tiếp hỏi ngươi là có hay không lấy đã nương nhờ vào dị vực đã toán khách khí, nể mặt rồi!" Thạch Hạo nói rằng.

Hắn đối chọi gay gắt, đối với Vương gia không hề có một chút hảo cảm, đối với Vương Chân đem người đột kích, một cách không ngờ, người nhà họ Vương lại thật sự dám làm như vậy, dẫn dắt đại đội nhân mã nhốt lại Thiên Thần Thư Viện.

"Hoang, ngươi hẳn phải biết, chúng ta vì sao mà đến!" Bên cạnh, Vương Chân bên cạnh trên chiến xa có người quát lên.

Thạch Hạo cười gằn, chế nhạo nói: "Tự nhiên biết, là đến bồi tội sao? Nếu là thật lòng, lập tức đi đến biên cương đi tham chiến, ta Cửu Thiên nam nhi tốt hiện nay đều ở chém giết đẫm máu ni, ta nghĩ các ngươi giác ngộ sẽ không như vậy thấp chứ?"

"Ngươi lớn mật!" Một người trẻ tuổi dễ kích động, ở nơi đó quát: "Thạch Hạo, Hoang, ngươi cho rằng ngươi là ai, một hai lần khiêu khích

Vương gia, hôm nay Tiên đến rồi đều cứu không được ngươi!"

"Làm sao, chó cùng rứt giậu, không giảng đạo lý?" Tào Vũ Sinh cười to, đứng ở Thạch Hạo bên người, chỉ về phía trước, một bộ xem thường dáng vẻ.

"Im miệng!" Mấy ngàn người gầm thét, âm thanh lớn lao, mấy trăm con vật cưỡi hí dài, chấn động thiên địa, đây tuyệt đối là tinh nhuệ, trong nháy mắt tinh lực cuồn cuộn, ép người thần hồn.

"Vương gia há lại là ngươi có thể nhục nhã!" Mấy ngàn người đồng thời giơ lên binh khí, hàn quang soi sáng Cửu Thiên, một luồng ác liệt sát khí áp sát, để toàn bộ Thiên Thần Thư Viện đều nhiệt độ chợt giảm xuống.

Tào Vũ Sinh biến sắc, này cỗ nhân mã thật sự quá mạnh mẽ, nên tính là Vương gia vương bài!

"Tiểu hữu, chúng ta không muốn lấy thế đè người, nhưng ngươi lần này thật sự quá, thậm chí ngay cả giết ta Vương gia con cháu, bắt nạt ta Trường Sinh thế gia không người sao?" Tối lớn lao chiến xa bằng đồng thau trên, Vương Chân đi ra, đứng ở nơi đó, một thân đạo bào màu vàng óng, hắn hạc phát đồng nhan, khí chất không tầm thường, nói: "Nguyên bản, Mạnh Thiên Chính tiền bối theo ta tộc đạt thành thỏa thuận, lẫn nhau hiểu lầm giải trừ, ngươi cùng chúng ta không lại lẫn nhau căm thù. Không hề nghĩ rằng, mới quá một quãng thời gian mà thôi, ngươi liền như vậy ra thủ đoạn ác độc, sát hại bộ tộc ta con cháu, thực sự quá đáng."

"Lão già này nhìn tiên phong đạo cốt, làm sao vô sỉ như vậy a." Màu vàng con kiến nhỏ nói rằng.

"Chính là, cái tên này còn thật không ngại nói, không phải bọn họ người nhà họ Vương chủ động tới Thiên Thần Thư Viện tìm Thạch Hạo phiền phức sao, làm sao đen cũng làm cho hắn nói thành bạch." Tào Vũ Sinh phụ họa.

Hai người bọn họ một xướng một họa, không lưu tình chút nào, trực tiếp vạch trần.

"Sự tình đến tột cùng làm sao, các ngươi Vương gia rõ ràng, nếu như không rõ ràng, hỏi một câu người ở chỗ này, tất cả mọi người đều nhìn thấy, Vương gia những người kia khi (làm) giết!" Thạch Hạo đáp lại rất đơn giản, bởi vì hắn muốn nói đã sớm bị Thiên Giác Nghĩ cùng Tào Vũ Sinh nói rồi, không cần lắm lời.

"Tiểu hữu, ngươi quá bá đạo, có chuyện gì không thể nói, vì sao không phải muốn giết chóc, chuyện này để ta thật khó khăn, nếu như không thể đem ngươi mang về trong tộc, không cách nào đối với người bị chết bàn giao. Nhưng ngươi cũng không cần phải sợ, ta Vương gia luôn luôn nhân từ, biết được lần này xung đột khả năng có hiểu nhầm, vì vậy sẽ không đả thương tính mạng ngươi. Bất quá cần đưa ngươi mang tới linh đường trước, đối với người chết bồi tội, ngươi xem coi thế nào?" Vương Chân rất ôn hòa nói rằng, một bộ dày rộng dáng vẻ.

"Lão già, các ngươi không chính là vì ngày đó kinh văn mà tới sao, muốn trói đi Thạch Hạo, không muốn vô sỉ như vậy có được hay không, ta nghe buồn nôn!" Thiên Giác Nghĩ la lớn.

"Làm càn, ngươi dám như vậy đối với ta tộc lão tổ nói chuyện?" Trẻ tuổi có người quát lên.

"Lăn, các ngươi tính là gì, coi chính mình cao bao nhiêu quý sao, đừng nói là Vương Chân, chính là Vương Trường Sinh tự mình đến rồi, ta cũng dám nói như vậy!" Thiên Giác Nghĩ trách mắng.

Trong lòng mọi người chấn động, sau đó tỉnh ngộ, đây là Thập Hung một trong hậu nhân, là Thiên Giác Nghĩ thân dòng dõi, là Tiên đời sau, luận thân phận, xác thực quá cao.

"Đáng tiếc, này không phải Tiên cổ niên đại, đã không tới phiên ngươi làm càn!" Vương Chân cạnh chiến xa, một người trung niên lời lẽ vô tình.

"Bằng ngươi cũng xứng nói làm càn hai chữ, ta Thiên Giác Nghĩ dù cho chỉ còn dư lại chính ta, cũng so với Vương gia ngươi quang minh, các ngươi này quần ngụy quân tử, muốn đoạt kinh văn liền phóng ngựa lại đây, nói nhiều như vậy làm chi, nhận người căm ghét, dường như một đám con ruồi giống như!" Con kiến nhỏ nói.

Gần nhất, vẫn cùng Tào Vũ Sinh tiếp xúc, như thế đơn thuần Thiên Giác Nghĩ miệng đều rất sẽ bẩn thỉu người.

"Thiên Giác Nghĩ bộ tộc, là dựa vào miệng tranh bá Tiên cổ sao, không trách suy thoái." Vương gia người trung niên kia lạnh giọng nói.

"Ngươi đang nói cái gì!?" Con kiến nhỏ nổi giận, Tiên cổ một trận chiến, hết thảy tiên dân đều diệt, bao quát thân nhân của hắn, đối với hắn mà nói, đây là một loại đau nhức.

Không riêng là nó, Thạch Hạo cũng giận tái mặt, nói: "Vương gia các ngươi quá, Thiên Giác Nghĩ một mạch ở Tiên cổ đại chiến dị vực quần địch, bực này tiên liệt há lại là bọn ngươi có thể nhục nhã!"

Những người khác cũng đều xúc động, đồng thời nhìn chằm chằm Vương gia người trung niên.

"Ha ha, Vương Cát nói không biết lựa lời, không tính là lời nói thật lòng, chớ trách." Vương Chân cười cợt, sau đó lại trầm mặt xuống, nói: "Hoang, ngươi là có hay không muốn đi với ta Vương gia linh đường trước?"

"Ngươi loại này ngôn từ, để ta cảm thấy Vương gia rất vô liêm sỉ!" Thạch Hạo phi thường không khách khí, hắn không muốn cùng những người này nói thêm cái gì, nói: "Muốn bắt ta, liền muốn chuẩn bị sẵn sàng, Vương gia linh đường bên trong khả năng muốn nhiều hơn mấy ngàn khẩu quan tài!"

Đây là uy hiếp trắng trợn, sát khí cuồn cuộn!

Chu vi, mọi người tất cả đều cả kinh.

"Trực tiếp động thủ, giết này quần người vô sỉ!" Con kiến nhỏ kêu lên.

"Đồ điếc không sợ súng, nguyên bản còn muốn với các ngươi thương lượng, cho bọn ngươi một cái thể diện dưới bậc thang, hiện tại trực tiếp tập nã!" Người trung niên kia Vương Cát lạnh lẽo âm trầm nói rằng, sau đó, hắn vừa nhìn về phía tiểu Thiên Giác Nghĩ, nói: "Ta tuy rằng không muốn nhắc tới, nhưng sự thực chính là như vậy, các ngươi mạch này vẫn là cố gắng sinh sôi, nhiều khá bảo trọng đi!"

"Dám uy hiếp ta?" Con kiến nhỏ giận dữ.

"Là thì lại làm sao, chuẩn bị tiến công!" Người trung niên nói rằng.

Giữa bầu trời, mấy trăm chiếc chiến xa, mấy ngàn nhân mã, nhất thời phát sinh kinh thế sát khí, Vương gia vương bài chuyển động, về phía trước áp sát, binh khí lóng lánh hàn quang.

"Giết!" Những người này rống to.

"Xin tiền bối ra tay, bắt bọn họ!" Thạch Hạo mở miệng.

"Giết!" Đang lúc này, năm tiếng gầm nhẹ truyền đến, âm thanh không cao, thế nhưng là xuyên thấu Cửu Thiên, năm bóng người xuất hiện, đều ăn mặc áo giáp màu đen, chính là năm đại binh sĩ con rối.

"Năm người cũng dám nhằm vào ta mấy ngàn nhân mã, thực sự là chuyện cười!" Người trung niên Vương Cát cười lạnh nói.

Bọn họ cũng không biết năm người này thân phận, chỉ là nghe nói người của Vương gia xảy ra vấn đề rồi, liền vội vã mà đến, lần này bọn họ rơi xuống tiền vốn lớn, vận dụng một toà tuyệt thế chiến trận!

Quả nhiên, mấy ngàn nhân mã sắp xếp, cương phong cuồn cuộn, bao phủ trên trời dưới đất, một luồng đáng sợ chiến khí lan tràn ra, đã kinh động mảnh này đại vực.

Hết thảy người đang xem cuộc chiến đều hãi hùng khiếp vía, dù cho là đến từ cái khác Trường Sinh thế gia người cũng như vậy, đều biết, Vương gia vận dụng một loại ghê gớm chiến trận, trừ phi tuyệt đại nhân vật ra tay, nếu không phiền phức liền lớn.

Nhưng mà, vượt khỏi dự đoán của mọi người, năm người kia không bị ảnh hưởng, khoác màu đen giáp trụ, cầm trong tay đại kích, chiến mâu, thiên mâu các loại (chờ) ngăm đen binh khí, trực diện mấy ngàn nhân mã tạo thành đại trận, không có gì lo sợ, hào không lay được.

"Nhục Thiên Giác Nghĩ một mạch giả —— tử!"

Đồng thời, vào lúc này, cầm đầu binh sĩ thủ lĩnh nói ra một câu nói như vậy.

"Có đúng không, ta chờ đây, xem các ngươi có thể làm sao!" Vương Cát không để ý lắm, lạnh lùng nói rằng.

"Giết!"

Sau một khắc, năm tên lính rống to, triệt để bạo phát, âm thanh lập tức đập vỡ tan thiên địa, so với hỗn độn sấm sét còn đáng sợ hơn, làm cho tất cả mọi người đều bối rối.

Đồng thời, vào đúng lúc này, bọn họ bùng nổ ra biển lớn giống như sát ý, một luồng từ ngày xưa cuộc chiến sinh tử trên sân mang đến tinh lực bao phủ nơi này, kinh sợ thế gian.

Tất cả mọi người đều ngây người, đây tuyệt đối là xuyên qua thây chất thành núi, máu chảy thành sông người, là giết địch vô số mới có thể tạo nên màu máu sát ý, quá kinh người, cả thế gian chưa từng thấy.

Chỉ có năm người mà thôi, nhưng quét ngang phía trước tảng lớn nhân mã, một sát na, quét ra một con đường, cụt tay cụt chân bay lượn, binh khí bẻ gẫy, căn bản không có thể ngăn cản năm người.

Chính là Thạch Hạo lúc này đều ngây người, này năm đại cao thủ quá khủng bố.

Cho tới Vương gia cái gọi là vương bài, trực tiếp bị lật tung, bị nghiền ép, bị quét ngang, thi thể liên miên rơi rụng, chiến xa các loại (chờ) nổ tung!

Phốc!

Hầu như ở trong nháy mắt, năm đại binh sĩ liền giết tới, một người trong đó càng là hóa thành một tia chớp màu đen, trong tay chiến mâu đâm ra, thổi phù một tiếng, đem người trung niên Vương Cát đâm thủng, nhấc lên giữa không trung, nói: "Thiên Giác Nghĩ một mạch không thể nhục!"

Cảnh tượng này quá chấn động, như bẻ cành khô, trực tiếp liền giết tới phụ cận, liền cái kia siêu cấp cao thủ Vương Cát đều không có có thể tránh thoát, bị một mâu đâm thủng thân thể, đóng đinh giữa trời!

Tất cả mọi người đều trố mắt ngoác mồm, mà gót nhiệt huyết dâng trào.

Nhưng là, Thạch Hạo nhưng một tiếng thở dài, năm đại cao thủ nguyên bản ngang dọc Biên Hoang, chém giết dị vực đại địch, có thể hiện tại nhưng ở chỗ này vạn bất đắc dĩ đối với Cửu Thiên mấy người ra tay, đây là một loại bi ai, cái kia năm trong lòng người khẳng định không dễ chịu.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1357: Diệt Trận

Từng ở biên hoang tham dự tối vi kinh thiên động địa đánh một trận, tắm gội vạn địch máu, sau cùng lưu lại tàn mệnh trở về, bất đắc dĩ đem tự thân luyện chế vi khôi lỗi, đây là từng theo dị vực đại chiến qua vài tên lão binh!

Nhưng bọn hắn bây giờ lại không được không đối với Cửu Thiên hậu duệ ra tay, bị buộc đến một bước này cũng là một hồi bi ai cùng không biết làm sao, lưỡi mâu bản ứng với đón lấy dị vực địch, nhưng bây giờ trong Cửu Thiên đã có người nhằm vào bọn họ.

"Các ngươi... Thả ta xuống!" Vương Cát kêu to, hắn bị đóng đinh giữa trời, cảm giác rất đau, khó mà chịu đựng loại này dằn vặt.

Máu tươi chảy xuống, dọc theo chiến mâu hắc sắc kim loại cán hạ xuống, nhìn thấy mà giật mình, Vương Cát động một cái cũng không thể động, chỉ có thể ở nơi này kêu đau, lưỡi mâu tại diệt sát hồn phách của hắn.

"Mấy vị đạo hữu xin giơ cao đánh khẽ, có một số việc giải thích một chút là được rồi, chúng ta vẫn không có động thủ truy bắt Thạch Hạo, bọn ngươi lại đâm thủng Vương Cát lồng ngực, giết tộc ta đệ tử, là hay không thật là quá đáng?" Vương Chân mở miệng, hắn đã lui ra ngoài rất xa.

Chiếc kia chiến xa thật rất bất phàm, lưu chuyển ra phức tạp cốt văn, như một tia lưu quang, thành công né qua năm tên lão binh trùng kích.

Lúc này, người kéo xe hung thú thả ngược lại bị vứt sang một bên, chỉ chiến xa tự thân là có thể chạy vội như điện.

Vương gia mọi người từng cái một trong lòng ngưng trọng, những thứ này vương bài chiến binh đều không nói chuyện, nắm chặt trong tay binh khí, không ngừng mà rút lui, né qua năm tên lão binh.

Khắp nơi, lặng ngắt như tờ.

Mọi người đều cực kỳ chấn động, Vương gia mấy ngàn nhân mã vây khốn Thiên Thần thư viện, thế nhưng liền tại chỉ khoảng nửa khắc, vừa mới chừng hơn trăm người bị quét ngang, bị nghiền ép, trở thành thi thể.

"Các ngươi cũng không cảm thấy ngại nói qua phân hai chữ này, dẫn dắt mấy ngàn nhân mã vây quanh Thiên Thần thư viện, đều đã nói muốn bắt đi Thạch Hạo, hiện tại còn nói gì không hề động thủ, lẽ nào chờ các ngươi đồ đao đặt ở trên cổ, bọn ta khả năng phản kháng?" Tào Vũ Sinh nói.

Năm tên lão binh chiến lực vượt ra khỏi dự liệu của tất cả mọi người, Vương gia những người đó thế nhưng tinh nhuệ, là vương bài, kết quả như là thái rau. Tại chỉ khoảng nửa khắc đã bị chém giết hơn trăm người.

"Thỉnh phóng xuống Vương Cát, chuyện của chúng ta có thể từ từ nói chuyện." Vương Chân nói, như trước cực kỳ bình thản, hạc phát đồng nhan, rất có một loại Tiên Đạo hàm súc.

Vương Cát là của hắn hậu nhân, tại trong tộc coi như là một cao thủ, địa vị không thấp, hiện tại hắn không thể trơ mắt nhìn đời sau của mình chịu chết.

"Giết hắn!" Thạch Hạo nói, không có một tia do dự.

"Thiên Giác Nghĩ nhất mạch không thể nhục!" Kia lão binh thủ lĩnh chiến mâu run lên, phù một tiếng. Vương Cát chỉ tới kịp phát ra hét thảm một tiếng, sau đó tứ phân ngũ liệt, hóa thành một đám mưa máu, chết oan chết uổng.

Vương gia một vị đại cao thủ cứ như vậy chết, liền cùng gọt cải, chặt cải trắng, đơn giản mà dứt khoát cùng trực tiếp.

"Ngươi..." Vương Chân biến sắc, giận tím mặt, hắn thiếu kiên nhẫn, đối phương cứ như vậy đánh chết Vương gia một vị nhân vật trọng yếu. Chút nào không nương tay.

Khắp nơi, nghe hỏi chạy tới các người của đại gia tộc đều rùng mình, kia năm tên lão binh khiến bọn họ kiêng kỵ. Dù cho chết đi từ lâu, không phải chân chính sinh linh. Cũng như trước có bao quát quần địch sức mạnh.

Mọi người đều biết, hôm nay chuyện này không thể dễ dàng, có thể sẽ diễn hóa thành lớn hơn sự kiện!

"Bày trận, lấy ra sở hữu chiến trận đài. Hôm nay nếu các ngươi vô tình, cũng chớ có trách ta Vương gia không giảng cứu, lấy bạo chế bạo. Trấn áp các ngươi mấy cái này ma đầu!" Vương Chân lạnh giọng nói.

Theo hắn ra lệnh một tiếng, những binh lính này trong lúc đó xuất hiện một tòa lại một tòa Thanh Đồng trận đài, đem lẫn nhau liên tiếp, phóng xuất ra khí tức kinh khủng.

Đây là Vương gia chiến trận, là tổ tiên truyền xuống tới, đang cùng cái khác trường sinh thế gia trong chinh chiến, lập được qua chiến công hiển hách.

"Ngươi tại nói ai là ma đầu?" Thạch Hạo quát lớn.

Năm vị lão binh tại Tiên Cổ bách chiến bất tử, may mắn lưu lại tàn thể, sau cùng tự phong vi khôi lỗi, người như thế lập được quá lớn công, thủ hộ qua mảnh này Cửu Thiên, không dung vũ nhục.

Mọi người đều cả kinh, bởi vì lúc này Thạch Hạo sắc mặt âm u, mười phân phẫn nộ, hiển nhiên Vương gia loại này ngôn luận chạm tới ranh giới cuối cùng của hắn.

"Có mấy lời các ngươi có thể nói, vấy bẩn ta không sao cả. Nhưng có vài người các ngươi thật không thể nhục, ngươi hỏi một câu người ở chỗ này, cái nào dám nói năm vị tiền bối là ma đầu!?" Thạch Hạo lớn tiếng nói.

"Ngươi nói bọn họ là Tiên Cổ bách chiến bất tử lão binh, có chứng cớ gì, bất quá là chính ngươi vì cây đứng lên cái gọi đại nghĩa mà làm, nghĩ dựa vào cái này tả hữu thế gian ngôn luận, làm cho Vương gia chúng ta chiến

binh tới kiểm nghiệm một cái bọn họ đến tột cùng là hay không có loại thực lực đó!" Vương Chân lạnh giọng nói.

Đùng!

Tại Vương gia nơi đó, trận đài phát sáng, loang lổ đồng gỉ bóc ra, mỗi một toà cũng bắt đầu trở nên óng ánh sáng sủa.

Những thứ này Thanh Đồng trận đài đều có rất nhiều vết đao lỗ kiếm, nhưng bây giờ này đã chưa tính là tì vết, bởi vì rót vào đại đạo hoa văn, khiến càng thêm đáng sợ.

Đồng thời cũng nói, những thứ này trận đài trải qua đại chiến, bị chiến hỏa cùng máu tươi tẩy lễ.

"Bày trận, xuất kích!" Vương Chân quát lên.

Hắn bạch phát phất phới, trên người tán phát sát khí, Tiên Đạo khí vận hoàn toàn biến mất, lệ khí bay lên không, một cái khí chất trong sát na phát sinh nghịch chuyển, cũng cực kỳ kinh người.

Mấy nghìn binh sĩ toàn bộ giơ lên binh khí, chậm rãi tiến lên, lúc này đây cùng trước đây không lâu hoàn toàn bất đồng, những thứ kia trận đài lay động, đan dệt ra thành phiến cốt văn, bao phủ hư không.

Mọi người đều bị bao trùm tại hạ, mỗi một sĩ binh đều bị bảo hộ ở trong đó!

Đây là chiến trận, là Vương gia một loại có thể phạt Cửu Thiên Thần Ma cổ lão sát trận, uy lực vô cùng.

Thấy chiến trận phát sáng, một chút trường sinh thế gia mặt người biến sắc được khó coi không gì sánh được, bởi vì bọn họ tiền bối từng có một chút chết trận ở đây trong trận.

"Đục lỗ bọn họ, toàn bộ giết bại!" Kim sắc con kiến nhỏ kêu lên, thực sự

xem người Vương gia không vừa mắt, không chỉ có ương ngạnh, còn rất dối trá.

Mấy nghìn người tiến lên, như một cỗ dòng lũ bằng sắt thép, uy thế kinh thiên, tại chỉnh phiến càn khôn đều run rẩy, thời khắc này mọi người đều ngừng lại rồi hô hấp.

Bởi vì, Vương gia đây là liều mạng, làm thật.

Khách!

Khi sở hữu chiến binh giơ lên binh khí, cùng nhau nhắm ngay năm tên lão binh thời gian, sấm vang chớp giật, đồng thời tại đây trong chiến trận bốc lên hỗn độn khí.

Này làm người ta hãi hùng khiếp vía, giống như một đầu Viễn Cổ cự hung phục sinh, tại đây trong chiến trận ngưng tụ khí lực, muốn nghịch thiên trở về!

"Gào gừ..." Quả nhiên, rít lên một tiếng sau, một đầu hôi sắc quái thú xuất hiện, thần viên đầu lâu, sài lang thân thể, cự xà cái đuôi, này bên ngoài còn có một đối với hắc sắc cánh dơi, mười phân hung tàn.

Đây là tuyệt thế sát trận, có thể không ngừng phóng xuất ra tiền sử cự hung, theo những thứ kia trong trận đài bốc lên, mọi người sợ mất mật, nơi đó thế nhưng có mấy trăm tòa trận đài a, nếu như đều lao ra hung thú, quả thực không thể tưởng tượng sẽ có cỡ nào cường.

"Giết!"

Mấy nghìn người cùng nhau rống to hơn. Thanh thế kinh thiên động địa!

Lúc này, Thạch Hạo, kim sắc con kiến nhỏ, Tào Vũ Sinh đám người sắc mặt cũng đều biến hóa, thật xem thường Vương gia nội tình, loại uy thế này quá kinh người.

Bởi vì, đúng vào lúc này, rất nhiều trận đài sáng lên, lần nữa bốc lên mấy chục con tiền sử cự hung, từng cái một khí thế bàng bạc, uy năng mạnh mẽ tuyệt đối.

Đây là chuyên vì đối phó tuyệt thế cao thủ mà chuẩn bị sát trận!

"Tiền bối, cẩn thận!" Thạch Hạo truyền âm.

Năm tên lão binh đứng chung một chỗ. Binh khí của bọn họ xẹt qua hư không, cái loại này quỹ tích cực kỳ đáng sợ, giống như thiên đao lâm thế, rét căm căm sát khí chấn động chư thiên.

Bên người của bọn họ hiện ra đại đạo ký hiệu, lạnh tĩnh mịch, dường như theo Tu La giới vọt tới, sát khí càng thịnh!

"Phá trận!"

Lão binh trong thủ lĩnh quát khẽ, năm người cùng tiến lên, lấy nhục thân cứng rắn cược Vương gia đại trận.

"Phốc!"

Một gã lão binh trong tay hắc sắc đại kích thật cao vung lên. Chém thẳng đầu kia xuất hiện trước nhất quái vật, tại chỗ chém giết!

Năm người dĩ nhiên đáng sợ như vậy, mọi người kinh thán, lúc này mới vừa mới giao thủ a. Để Vương gia đại chiến lay động một hồi.

"Toàn diện hồi phục, khởi động sở hữu trận đài, kích sát bọn họ!" Vương Chân lãnh khốc nói.

Mấy trăm trận đài toàn bộ phát sáng, rực rỡ chướng mắt. Một đầu lại một đầu tiền sử cự hung tái hiện, áp chế thiên địa rạn nứt, đang run rẩy. Loại uy thế này quá mạnh mẽ, giống như chí cường giả phát uy.

"Chém đầu!" Cũng trong lúc đó, Vương Chân cười lạnh, hắn lấy ra một trương pháp chỉ, cực kỳ cũ kỹ, đó là trên một kỷ nguyên tàn lưu mảnh vỡ, có

một loại lực lượng vô danh, là chuyên vì đối phó cao thủ vô địch mà chuẩn bị, gia trì tại chiến trận trên.

Ầm!

Quả nhiên, khi năm tên lão binh chủ động công kích thời gian, binh khí của bọn họ bị chặn, đại trận chống lên một màn ánh sáng, bảo vệ mọi người.

Đặc biệt đi qua kia một góc pháp chỉ mảnh vỡ gia trì sau, uy lực kích tăng, đại trận không thể lay động.

Không hề nghi ngờ, đó là Tiên Đạo pháp chỉ!

Thậm chí, có thể là chí bảo mảnh vỡ, vô pháp phỏng đoán đi ra lịch.

Sắc mặt của mọi người cũng thay đổi, tình huống mười phân không xong, Vương gia có chuẩn bị mà đến.

"Phá!"

Nhưng vào lúc này, lão binh trong thủ lĩnh tế xuất một mặt rách nát lá cờ nhỏ, ném vào phía trước đại trận.

Ầm!

Hết thảy đều biến hóa, Vương gia trận đài bất ổn, kịch liệt lay động, kia hiện ra mấy trăm con cự thú đều ở đây gào thét, run sợ không ngớt.

Đương nhiên, trực tiếp nhất biến hóa chính là, Vương Chân tế xuất pháp chỉ mảnh vỡ, phù một tiếng thiêu đốt, cấp tốc hóa thành tro tàn.

"Đó là... Tiên gia chiến kỳ?!" Vương Chân sắc mặt thoáng cái trắng.

"Uống quá vô số địch máu tàn kỳ, thuộc về chúng ta này một đội nhân mã, cứ việc chỉ còn lại có năm người, nhưng chiến kỳ vẫn ở!" Lão binh khẽ nói, tựa như tại nhớ lại.

Ầm!

Theo giải quyết hết góc kia pháp chỉ mảnh vỡ, tàn phá lá cờ nhỏ đánh nát mấy chục toà trận đài, năm tên lão binh sải bước vào, bắt đầu đại khai sát giới.

Liền đơn giản như vậy, trực tiếp liền phá trận!

Năm người dường như mãnh hổ bước vào bầy dê trong, đi qua chỗ, binh khí bẻ gãy, máu tươi bắn tung tóe lên, không ai có thể ngăn cản!

"Giết!" Vương Chân rống to hơn, hắn không thể không liều mạng, bởi vì cùng nhau lão binh lúc này đi ra trước mắt hắn, quá nhanh, chính là của hắn cổ chiến xa cũng không nhanh như vậy.

Coong!

Hắn tế xuất bảo có đủ đánh bay, chiến xa giúp hắn ngăn cản một đòn kinh thế.

"Dừng tay!" Hắn hét lớn.

Nhưng là, vị kia lão binh căn bản không nghe hắn bất kỳ lời nói nào, chẳng qua là công sát.

Vương Chân rất mạnh, siêu phàm nhập thánh, nhưng là hắn nhưng không nghĩ cùng này lão binh giao thủ, kiêng kỵ bọn họ vi Tiên Cổ di dân, hắn lần nữa tế xuất một góc pháp chỉ mảnh vỡ, nghĩ đánh giết trước mắt lão binh.

Nhưng mà, lão binh trên người sáng lên một mảnh Phù Văn, trực tiếp đem góc kia pháp chỉ nát bấy, đó là Tiên Đạo ký hiệu.

"Thiên Giác Nghĩ đại nhân từng chúc phúc, trước mắt thủ hộ Phù Văn, một góc không trọn vẹn Tiên Đạo pháp chỉ cũng nghĩ thương bọn ta?"

Phốc!

Bốn người khác chạy tới, cơ hồ là cũng trong lúc đó, năm cái binh khí cùng nhau đâm về đằng trước, đem Vương Chân nhục thân đâm xuyên.

"A..."

Vương Chân rống to hơn, kịch liệt giãy dụa, nhưng là căn bản không chạy thoát, Nguyên Thần bị trấn phong tại nhục thân trong, không có cách nào rời khỏi thân thể.

"Mau dừng lại, hết thảy đều còn có chuyển cơ, chúng ta có thể trao đổi!" Hắn gầm nhẹ, hắn không muốn chết.

"Không cần phải...!" Một vị lão binh dùng lực, thiên mâu huy động, đem Vương Chân cắt ngang, máu tươi cuồng phun.

"Ta là Vương gia chín con rồng trong điều thứ hai Long trưởng tử, các ngươi không thể giết ta." Hắn còn chưa chết đi, nửa thân trên mở miệng, thanh âm rất nhỏ, bởi vì sợ mất mặt, đồng thời hắn cũng cực kỳ suy yếu, đây cũng không phải giả bộ.

"Chín con rồng tới cũng không được!" Tên kia lão binh rất thẳng thắn.

"Phốc!"

Vương Chân chết, bị năm người vận dụng binh khí chấn vỡ, hóa thành một đống thịt nát!

"Ngồi đợi chín con rồng tới!" (không hết còn tiếp...)

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1358: Cửu Long Xuất Thế

Ngồi đợi chín con rồng đến? Đây là muốn cùng Vương gia đổ máu tới cùng!

Chín con rồng vừa ra, cùng Vương Trường Sinh xuất quan không khác nhau gì cả, bởi vì, chín con rồng đồng loạt ra tay, vô địch thiên hạ, vẫn luôn có thuyết pháp này.

Hiện tại, Thiên Thần Thư Viện đem điều thứ hai Long trưởng tử đánh giết, không có lưu một điểm tình cảm, đây là muốn triệt để cắt đứt.

"Chuyện này... Xông ra đại họa, Vương gia tất nhiên muốn bạo phát lôi đình cơn giận, nhất định phải điều động thiên quân vạn mã, muốn phát binh đến Thiên Thần Thư Viện, trời đất sụp đổ a!"

Có Trường Sinh thế gia người thở dài, đây tuyệt đối là gây ra đại họa, Vương gia làm sao có khả năng sẽ giảng hoà!

Nhưng mà, người trong cuộc Thạch Hạo, Thiên Giác Nghĩ, năm tên lão Binh các loại, đều phi thường trầm tĩnh, nhất định đều không có hoảng loạn dáng vẻ.

Giờ khắc này, Vương gia mấy ngàn chiến binh một trận đại loạn, mất đi lĩnh quân người, những người này trận tuyến rối loạn, trên thực tế bọn họ đại trận sớm đã bị năm tên lão Binh trùng kích ra.

"Giết, vì là Vương Chân lão tổ báo thù!" Có người quát lên, ở trong trận có một ít lĩnh quân chiến tướng, dẫn dắt mọi người về phía trước vồ giết.

"Chỉ có một thân bản lĩnh, nhưng không cần ở đường ngay trên, toàn bộ hàng phục!" Thiên Thần Thư Viện lưu lại vị trưởng lão kia giận tái mặt,

cũng chuẩn bị ra tay.

Thế nhưng, năm tên lão Binh động tác càng nhanh, hơn lấy ra cờ nhỏ, phịch một tiếng, nghiền ép mà qua, tại chỗ vượt quá 500 người nổ tung, toàn bộ chết oan chết uổng.

Đây là đã tham gia Tiên chiến cờ xí, từng ở Biên Hoang cùng dị vực đại chiến quá, năm người có thể sống sót tuyệt không là may mắn, chính là bách chiến lão Binh.

Ở trường hợp này dưới chém giết, Vương gia cái gọi là vương bài chiến binh với bọn hắn so ra có vẻ quá non nớt, kém xa.

"Tử, hoặc là thần phục!" Thạch Hạo quát lên, cho bọn họ lựa chọn cơ hội.

"Ngươi... Uy hiếp Vương gia?" Có người không cam lòng, la lớn, muốn lấy Vương Trường Sinh danh nghĩa đe dọa.

"Ta chưa bao giờ uy hiếp, luôn luôn rất trực tiếp, người của Vương gia ta giết cũng không tính quá ít, ngươi cảm thấy ta sẽ để ý ngươi đe doạ sao?" Thạch Hạo nói rằng.

"Ngươi..." Người kia câm miệng.

"Không muốn chết, đều bỏ lại binh khí, phục trên đất!" Thạch Hạo quát lên.

Năm tên lão Binh ra tay rồi, lần này không có khai sát giới, thế nhưng là ở trấn áp, tất cả mọi người binh khí toàn bộ tuột tay mà bay, đồng thời bọn họ không chịu nổi một loại áp lực, rơi trên mặt đất, ngã một chỗ người, toàn bộ nằm ở năm tên lão Binh cước hạ.

Sống sót này ba ngàn binh mã bị trấn áp!

Vương Chân hưng sư động chúng mà đến, kết quả nhưng cấp tốc lờ mờ

kết cuộc, lĩnh quân giả bị đánh gục, còn lại người trở thành tù nhân.

"Các ngươi những người này, mặc dù không sợ chết, cũng chỉ là ngu trung, ngu xuẩn, thủ chính là Vương gia, mà không phải bây giờ chính đang gặp nạn lớn Cửu Thiên. Ở bên trong làm loạn, nói theo một ý nghĩa nào đó các ngươi đều là tội nhân!" Thiên Thần Thư Viện trưởng lão quát lên.

Rất nhanh, những người này liền bị định tội, muốn bị đày đi đến Biên Hoang, để bọn họ đi nơi nào tham chiến.

"Dựa vào cái gì, ta là người của Vương gia, các ngươi không có quyền xử trí chúng ta!" Một vị chiến tướng rống to, biểu thị không phục.

"Vậy ngươi liền đi chết!" Thạch Hạo luân động kiếm trong tay thai, phù một tiếng đem đầu của hắn chém rơi xuống, đồng thời đánh nát Nguyên Thần, máu tươi dâng trào.

Chính là như thế quả quyết, không cho tên này chiến tướng cơ hội.

Vương gia những người còn lại câm như hến, nói đúng không sợ chết, nhưng lại có người nào thật sự không sợ chết đây, đặc biệt là đối mặt cái này dường như Ma vương người trẻ tuổi, tất cả đều kiêng dè không thôi.

Bởi vì, Thạch Hạo nói liền giết liền giết, không phải nói cười, dù cho là Trường Sinh thế gia người cũng chiếu chém không lầm!

"Cửu Thiên Thập Địa, các tộc tinh nhuệ đều lao tới Biên Hoang, đi nơi nào huyết chiến, các ngươi Vương gia bóng người đây?" Thạch Hạo quát lên, nhìn bọn hắn chằm chằm nói: "Chậm chạp chưa động, không thấy các ngươi chạy đi, nhưng ở bên trong làm loạn, hiện tại có lý do tin tưởng, các ngươi Vương gia tư thông với địch, nên vì dị vực làm nội ứng!"

"Ngươi ngậm máu phun người!" Một vị chiến tướng sắc mặt thảm biến, la lớn, bởi vì này không phải là nói một chút sự, một khi trở thành sự thật, Vương gia đem không có đất đặt chân, các tộc đều muốn chinh phạt!

"Tốt lắm, ta chờ các ngươi Vương gia chứng minh thuần khiết, kỳ đối xử các ngươi phái ra thiên quân vạn mã tiếp viện Biên Hoang!" Thạch Hạo nói rằng.

Dứt lời, hắn vọng về phía chân trời, sau đó ngồi xếp bằng xuống.

Đây là phải làm gì?

Rất nhanh, mọi người rõ ràng, Hoang đúng là các loại (chờ) người của Vương gia!

Chín con rồng sẽ xuất hiện sao? Đây là một cái vấn đề lớn, đến thoại liền kinh phá thiên rồi!

Vương Chân bị giết, Vương gia ba ngàn bộ hạ bị bắt làm tù binh, giam ở Thiên Thần Thư Viện, tin tức này nhanh chóng truyền bá, trên chín tầng trời rất nhiều cự tộc đều biết.

Này gợi ra to lớn náo động, trở thành sóng lớn ngập trời.

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên, Hoang lại dám như vậy, náo động đến quá to lớn rồi!

Đồng thời, mọi người cũng đều cảnh giác, đang yên lặng suy nghĩ, Vương gia lần này xác thực không có hướng về Biên Hoang phát binh, lẽ nào thật sự có vấn đề hay sao?

Đây là một cái chuyện đáng sợ kiện, để hết thảy gia tộc không thể coi thường!

Nếu như Vương gia phản, cái kia chính là thiên đại tai hoạ, trong bóng tối một đám lưu thủ Cửu Thiên lão quái vật bắt đầu mật nghị, chuyện này không thể đơn giản coi như.

"Tin tức ngầm, Vương gia dựng lên xích hà, huyết quang cuồn cuộn, có tuyệt thế đại nhân vật nổi giận, đã xuất quan!"

"Chín con rồng lên đường rồi, muốn san bằng Thiên Thần Thư Viện!"

...

Như vậy nghe đồn xuất hiện, gợi ra náo động, không thể nghi ngờ là một hồi động đất.

Thế gian, có mấy người dám tuyên bố san bằng Thiên Thần Thư Viện? Đây là Mạnh Thiên Chính khai sáng, đương đại nhân vật vô địch.

Cũng chỉ có chín con rồng dám như thế tùy tiện, như vậy lối ra: mở miệng, này phụ họa bọn họ tác phong làm việc, là phong cách của bọn họ.

Quả nhiên, tin tức bị chứng thực, một chiếc to lớn chiến thuyền lao ra Vương gia, hướng về Thiên Thần Thư Viện bay tới, xé ra hư không, vượt qua bầu trời, sát khí quyển 10 phương.

Vương gia đại nhân vật chuyển động, chín con rồng đến rồi!

Đây là một luồng bão táp lớn!

Ai cũng không nghĩ tới, sẽ diễn biến đến một bước này, chín con rồng càng xuất thế, bọn họ bao nhiêu năm chưa từng đi ra Vương gia tịnh thổ, hôm nay muốn làm lớn chuyện.

"Thiên Thần Thư Viện khi (làm) diệt, ngay cả ta người của Vương gia cũng dám giam giữ, con cháu của ta cũng dám chém giết, triệt để trầm luân đi!" Ở cái kia xé ra trong hư không, có người rống to, nộ đến điên cuồng.

Đây là Vương Nhị, điều thứ hai Long, một cái cao thủ tuyệt thế, đứng ở đầu thuyền, xám trắng sợi tóc bay lượn, thân thể bị hỗn độn khí bao vây, sát ý chấn động trời xanh.

"Hoang, tên tiểu tử này gây ra đại họa, khả năng phải cho Thiên Thần Thư Viện đưa tới ngập đầu tai ương."

Trong bóng tối có lão già khẽ nói, vẫn đang chăm chú chuyện này.

"Không đúng lắm, ta thế nào cảm giác có gì đó quái lạ, bằng tên tiểu tử này còn không dám hành hạ như thế, sẽ không phải là đang thăm dò Vương gia là có hay không có phản ý chứ?"

"A, sự tình các loại tập hợp ở cùng nhau, Vương gia trước tiên bức bách, sau đó Thiên Thần Thư Viện hung hăng phản kích, là muốn nhìn dưới Vương gia chân chính sức lực sao?"

Đây là một ít lão già cái nhìn, nhưng rất nhanh bọn họ câm miệng, bởi vì trong tộc có lão quái vật triệu tập, mật nghị đại sự.

"Ô ô..."

Một chiếc cổ lão chiến thuyền to lớn vô biên, mang theo tiên khí, va nát trời cao, từ thiên địa phần cuối mà đến, lập tức liền đến Thiên Thần Thư Viện phía trên.

Chiếc thuyền này quá khổng lồ, có thể cùng ngôi sao sánh vai, lớn lao thể tích mang theo không gì sánh được lực áp bách.

Hơn nữa bốc lên từng sợi từng sợi Tiên vụ, cùng với quanh năm vờn quanh hỗn độn khí, này chiếc cự hạm kinh sợ đến mức người linh hồn đều muốn run rẩy, đây là một chiếc vô thượng chiến thuyền.

Nó bỏ ra tảng lớn bóng tối, toàn bộ đại địa đều bị che kín ở phía dưới, hình thành một mảnh tối tăm nơi!

Người của Vương gia đến rồi, chín con rồng xuất thế, mang cái thế thần uy, đi tới Thiên Thần Thư Viện, nhìn xuống tất cả mọi người.

Chiến thuyền phát sinh khí tức, để hàng mấy chục, hàng trăm vạn dặm bên trong sinh linh đều run lẩy bẩy, nơm nớp lo sợ, khó có thể chịu đựng uy thế như vậy, quá mức đáng sợ.

Thân tàu, màu đỏ sậm, đó là Chí Cường giả dòng máu nhuộm đỏ, này

chiếc chiến thuyền lai lịch rất lớn, là Vương Trường Sinh toà giá, nhưng hiện nay bị Cửu Long điều đi đến mà tới.

"Đến rồi mấy cái Long, chín cái đều đã tới chưa?" Trong bóng tối, có đại nhân vật đang quan sát, chấn động trong lòng.

Bất luận đối với người nào tới nói, Vương gia chín con rồng đều từ lâu đã có thành tựu, là cao thủ tuyệt thế, chín người hợp lại cùng nhau, quả thực là khó giải!

"Thiên Thần Thư Viện, bọn ngươi tội nghiệt ngập trời, thương bộ tộc ta con cháu, giết ta dòng dõi, dùng huyết đến trả đi!" Có người rống to!

Sẽ ở đó to lớn trên chiến thuyền, đi ra một đạo khí thế bàng bạc bóng người, hắn cao vót thương vũ, đứng ở đầu thuyền, dường như một cái kinh thế người khổng lồ.

Đây là hắn Pháp tướng, đỉnh thiên lập địa, cao cũng không biết bao nhiêu vạn trượng, vào lúc này bùng nổ ra không gì sánh được khí thế khủng bố.

"Trước tiên hủy Thiên Thần Thư Viện đạo trường, nó đã không có cần thiết tồn tại rồi!" Cái thân ảnh này rống to, hắn là chín con rồng một trong, chính là Vương Nhị.

"Ầm!"

Sau một khắc, Cửu Thiên đều run rẩy, Vô Lượng Thiên càng là run run, không ngừng rạn nứt, quả thực giống như là muốn diệt thế.

Bởi vì, ở Vương Nhị trong tay xuất hiện một cây chiến phủ (búa), sát quang cuồn cuộn, mang theo vô cùng tiên khí, muốn chém thẳng này giới!

"Trời ạ, đây là Vương gia trấn tộc chí bảo, là tộc này cái này vô thượng Tiên khí —— Trường Sinh chiến phủ!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1359: Trường Sinh Chiến Kích

Trường Sinh chiến kích, cái này đồ vật xuất thế, sát khí quyển Tinh Hà, Tiên vụ che lấp thương vũ, uy lúc này liền xé rách đại Càn Khôn!

"Không được!"

Mấy người sắc mặt trắng bệch, đối mặt này cái thế một kích, làm sao chống đối? Căn bản là khó giải!

Bởi vì, cái này chiến kích vừa ra, đại vũ trụ đều phải bị đánh nát, không thể ngăn cản, nó là chân chính Tiên Đạo binh khí, không gì sánh được!

Phải biết, liền ở Tiên Cổ niên đại cũng không có bao nhiêu kiện Tiên khí, không phải mỗi một tên Chân Tiên có thể tìm được vô thượng vật liệu luyện chế ra cùng tự thân xứng đôi binh khí.

Dù là Chân Tiên, sử dụng cũng đa số phàm trần bên trong vũ khí, không phải Tiên Đạo trong lĩnh vực!

Mà đến rồi đời này, Tiên khí liền càng hi hữu, không thể nhận ra, Cửu Thiên Thập Địa, mấy đến đây mấy đi qua cũng là như vậy vài món mà thôi, còn nhiều vì là không trọn vẹn.

Bởi vì, đều ở Tiên Cổ trong trận chiến ấy hủy diệt rồi, liền Chân Tiên bản thân đều chiến tử, càng không nói đến là binh khí của bọn họ, đều ở thời khắc cuối cùng theo ngọc đá cùng vỡ, theo bạo khai.

Trường Sinh chiến kích, ở đời kia chính là một cái chí bảo, thuộc về ghê gớm vũ khí, huống chi là ở đương đại!

Vì vậy, không tổn hại chiến kích vừa ra, Vực Ngoại đại tinh đều ở rì rào

rung động, bầu trời băng khai, thập phương cộng hưởng, thiên ngoại cách gần một ít tiểu hành tinh chờ càng là rơi xuống.

Đây chính là Trường Sinh chiến kích uy thế, có thể quét ngang trong thiên địa chư địch!

"Lên trận!" Thiên Thần Thư Viện trưởng lão quát lên, này không phải là nơi bình thường, là Thiên Thần Thư Viện, thường ngày ai dám tấn công?

Chỉ bằng một đám lão quái vật tụ tập cùng nhau mở viện này, liền không người dám khiêu khích.

Nhưng hôm nay gặp nạn!

Nơi đây, có chôn cổ trận, mặc dù là không trọn vẹn, nhưng cũng là Tiên Đạo trận pháp một góc, vào đúng lúc này bị kích hoạt, toàn diện thức tỉnh, lóng lánh ra ngút trời chùm sáng.

Chiến kích cổ điển, thật đáng sợ, từ trời cao bên trong bổ xuống dưới, Hỗn Độn khí quay cuồng, thiên địa bị trảm khai, thành vì làm hai nửa, uy lực quá mạnh mẽ!

Loại này Tiên uy khiến tất cả mọi người cũng không dám tưởng tượng, linh hồn đều ở theo ở run lẩy bẩy, cũng biết có bao nhiêu người tê liệt trên mặt đất, dù cho cách nhau hàng mấy chục, hàng trăm vạn dặm cũng không được.

Không có mấy người có thể đứng!

"Dám giết con trai của ta, các ngươi đều muốn chôn cùng!" Đây là Vương Nhị âm thanh, lãnh khốc bên trong mang theo tàn nhẫn, còn có một loại gió lạnh sát khí, bao phủ mà xuống.

"Ầm!"

Thiên Thần Thư Viện bên trong, đại trận phát quang, liên miên chùm

sáng đan xen vào nhau, hình thành một phiến tinh thần màn ánh sáng, giống như Tinh Hà hội tụ, tạo thành một bức Thiên đồ, ngăn cản này chiến kích.

"Tàn trận mà thôi, cũng muốn ngăn cản bộ tộc ta vô thượng chí bảo!" Vương Nhị âm thanh rất lạnh lùng, mang theo tự kiêu, còn có một loại cùng với đối ứng xem thường.

"Sát!"

Quả nhiên, cái này chiến kích vô song, uy thế quá mạnh mẽ, chém nứt Càn Khôn, bổ ra Hỗn Độn, rơi vào màn ánh sáng trên, để mặt trên hiện lên rất nhiều tinh thần liên miên dập tắt.

Thiên Thần Thư Viện trận pháp không ngăn được nó, chiến kích ép xuống, đại trận có đại phù hiệu đều ảm đạm, Tiên Đạo tàn văn không thể ngăn trụ nó vô địch thế tiến công.

"Chỉ là Thiên Thần Thư Viện tính là cái gì, cũng dám xưng hùng, ta Vương gia không xuất thế, không đến diệt bọn ngươi, phải làm bản phận mới được, trêu chọc Vương tộc, diệt toàn bộ các ngươi!" Vương Nhị lạnh lẽo âm trầm nói rằng.

Ầm!

Thiên Thần Thư Viện trận pháp rung động, các nơi nền đất dưới bắt đầu phóng thích vô lượng thần năng, hình thành một đạo càng ánh sáng óng ánh mạc, giống như đại vũ trụ ở mở ra, đi kèm Hỗn Độn quang.

Tiên Đạo trận pháp, không gì sánh được.

Nếu là hoàn chỉnh, tự nhiên có thể phong ma sát thần, không có gì có thể tới gần.

Nhưng hiện tại chỉ có thể tập trung sức mạnh, phát động kinh thiên một kích, chống lại cái kia không thể địch Trường Sinh chiến kích.

Coong!

Chói tai tiếng vang truyền ra, bởi vì tàn trận phù văn ngưng tụ thành một mặt vũ khí, là khối thuẫn bài, mặt trên phù văn phiền phức, huyền ảo khó lường, giống như vũ trụ đang diễn hóa, ở phía trên có những kia loang lổ dấu vết.

Tuyệt thế phòng ngự!

Nếu như là đi qua, trận pháp không có tổn hại lúc nhất định có thể ngăn trở Tiên binh công kích!

Chiến kích bổ vào ở trên khiên, đinh tai nhức óc, rung động chín tầng trời, cũng không biết có bao nhiêu cổ xưa thế gia hút vào hơi lạnh, tất cả đều kinh sợ một hồi.

Giờ khắc này, các đại Trường sinh thế gia đều đang chăm chú, vận dụng trong tộc những Thông Thiên Kính đó, Chiếu Thần Kính các loại, dùng để quan sát này tuyệt thế một trận chiến!

Đại kích dâng lên diễm diễm tiên quang, sắc bén cực kỳ, sát khí đãng bát hoang, không thể ngăn cản, áp chế chúng sinh linh hồn đều phải đi hướng về hủy diệt.

Này một kích đem cái kia thuẫn bài cắt ra, vẫn là không cách nào ngăn cản, Trường Sinh chiến kích không ai địch nổi, lần thứ hai đánh nát trận pháp phòng ngự.

Khắp nơi, hết thảy sinh linh đều kinh sợ, run run rẩy rẩy, đây là thế nào sức mạnh?

Các đại Trường sinh thế gia, những lão quái vật kia càng là biến sắc, Tiên Đạo pháp khí quả nhiên khó giải, không có cách nào chống lại, đây là một cái nhốt lại tất cả mọi người vấn đề khó.

Bất quá, mọi người cũng nhìn thấy, lần này chiến kích bị chấn động lên,

không có có thể hạ xuống, Tiên Đạo tàn trận hay là có tác dụng, chặn lại rồi đòn đánh kinh thế này.

Nếu không, mặc cho cái kia Trường Sinh chiến kích đánh xuống, này mới đại địa đều muốn đổ nát, triệt để hủy diệt, chớ đừng nói chi là những kia sống sót sinh linh.

"Lại chặn lại rồi đòn đánh này, ta xem đón lấy các ngươi có thể làm sao?!" Vương Nhị cười gằn.

Hắn lần thứ hai vung lên tay, cầm trong tay cái kia cái đại kích, lạnh lẽo âm trầm, sau đó dâng lên Tiên vụ, thập phương Hỗn Độn quang, lập bổ xuống, chém về phía Thiên Thần Thư Viện chúng sinh.

Đây là muốn tuyệt diệt, hủy diệt nơi đây!

"Đương nhiên, cái kia tên là Hoang chó con còn chết không được, ta thấy ngươi, đối với ngươi mà nói, muốn chết đều còn không được, không dễ như vậy!" Vương Nhị âm thanh rất lạnh.

Hắn đầu đầy xám trắng tóc dài tán loạn, càng bị Hỗn Độn khí bao bọc thân thể, thần bí mà mạnh mẽ.

Ầm!

Thiên địa đổ nát, không có gì có thể kháng cự!

Thiên Thần Thư Viện trận pháp phục sinh, cần thiên địa tinh khí, cần lượng lớn năng lượng tích góp, vừa nãy đã tiêu hao hết, có thể thấy được Trường Sinh chiến kích thế tiến công đáng sợ cỡ nào.

Lần này làm sao chống đối?

Tất cả mọi người bắn tỉa mộng, lẽ nào Thiên Thần Thư Viện thật sự muốn diệt?

Mỗi người đều kinh ngạc, Trường sinh thế gia Cửu Điều Long quả nhiên

đáng sợ, bất thế ra thì thôi, một khi đi ra chính là trời đất sụp đổ, một trường máu me, không người nào có thể chế.

"Xin tiền bối xuất thủ!"

Thiên Thần Thư Viện một toà đồng điện trước, Thạch Hạo cùng tiểu Thiên Giác Nghĩ còn có năm tên lão binh đứng chung một chỗ, lúc này xin mời mấy đại chiến giả xuất thủ, hắn đưa ra Đại La kiếm thai.

Cầm đầu lão binh tiếp nhận kiếm thai, bay lên trời, hướng về trên bầu trời nghênh đi.

"Hả? Là cái kia thằng nhãi con kiếm!" Vương Nhị nheo mắt lại, biết kiếm này quái lạ, thế nhưng hắn không sợ, tin chắc Trường Sinh chiến kích vô địch.

Ầm!

Hắn mạnh mẽ gia trì này kích, tiên quang cuồn cuộn, so với vừa nãy càng đáng sợ, có phá hủy thiên địa tư thế.

Cheng!

Ở loại áp lực này dưới, Đại La kiếm tóc máu quang, thập phần kỳ dị, đầy trời mưa ánh sáng rơi ra, đồng thời trên thân kiếm hiện ra một bóng người, như cùng ở tại cử hà phi tiên.

Này cảnh tượng kỳ dị, cảnh tượng kinh người!

Coong!

Kiếm thai cùng chiến kích đụng vào nhau, hai người đốm lửa tung toé, quang mang chói mắt, những kia chùm sáng tựa như tia chớp, đem hư không xé rách.

Binh khí của bọn họ va chạm, bùng nổ ra thường nhân vô pháp tưởng tượng uy thế!

"Liền biết thằng nhãi con này sẽ mượn binh khí cho các ngươi, vừa vặn thu lại, đa tạ bọn ngươi biếu tặng!" Vương Nhị trong mắt lập loè nóng rực quang mang, nhìn chằm chằm Đại La kiếm thai.

"Hả?" Trên đất, tất cả mọi người tất cả giật mình, bởi vì cảm nhận được một luồng kỳ dị sức mạnh.

Chiến kích áp chế kiếm thai, mà chiếc thuyền lớn kia trên càng là hiện ra một tấm pháp chỉ, tuy rằng cổ xưa, che kín vết nứt, thế nhưng vẫn như cũ phát ra tiên quang, chiếu khắp thiên địa.

"Định!"

Trên chiến thuyền, Vương Đại xuất hiện, một tiếng rống to, hắn lấy ra tấm này Tiên Đạo pháp chỉ, cầm cố Đại La kiếm thai.

"Không được!"

Thời khắc này, Thiên Thần Thư Viện tất cả mọi người đều giật mình, sắc mặt khó coi cực kỳ, Vương gia muốn đoạt Tiên binh, đại sự không ổn.

"Không nghĩ tới a, Vương gia không chỉ có mời ra Trường Sinh chiến kích, còn vận dụng trong truyền thuyết Thủy Tổ pháp chỉ!" Một cái nào đó Trường sinh thế gia, có lão quái vật thở dài nói.

Cái gọi là Thủy Tổ không phải là Vương Trường Sinh, mà là cha của hắn, cái kia chân chính Tiên Đạo cái thế cao thủ, đó là Tiên Cổ nhân vật.

"Hoang, ngươi thằng nhãi con này, thật sự cho rằng có một thanh không tệ kiếm thai là có thể muốn làm gì thì làm sao, hôm nay thu rồi, tráng ta Vương tộc!" Người nhà họ Vương ở nơi đó cười lạnh nói.

Ai cũng có thể cảm nhận được, trong lòng bọn họ cái kia cỗ khuây khoả, bởi vì này kiếm thai vừa nhìn sẽ bất phàm, vừa vào Vương gia, đem để bọn họ như hổ thêm cánh, có thể bổ sung Trường Sinh chiến kích vô địch uy thế.

Vương gia dùng Thủy Tổ pháp chỉ ràng buộc kiếm thai, dùng Trường Sinh chiến kích áp chế cũng cướp đoạt, vô cùng có khả năng thành công!

"Cao hứng quá sớm đi, đồ vật của ta không phải tốt như vậy đoạt!" Thạch Hạo lạnh lùng nói.

"Chiến giả, há để người khác đoạt binh!" Lão binh cầm trong tay kiếm thai, thẫn thờ nói rằng.

"Ở trước mặt ta làm dữ, ngươi thật sự coi ta Thiên Giác Nghĩ nhất mạch phủ đệ là trang trí, không hề có một chút gia sản?!" Kim sắc Tiểu Nghĩ càng là kêu lên, bất luận nhìn thế nào đều không phải lo lắng, mà là kích động cùng hưng phấn.

"Nguyên Mẫu Đỉnh, thu!" Lão binh một tiếng gào to.

Lòng đất dựng lên từng trận Tiên vụ, mông lung cực kỳ, địa tầng nơi sâu xa hình thành một luồng to lớn sức hút, hóa thành một cái vòng xoáy, ở trong đó có một khỏa lại một khỏa tinh thần ở theo chuyển động.

Thập Hung một trong Thiên Giác Nghĩ vũ khí, lúc này hiển hiện thần uy!

Vòng xoáy chuyển động, phù đến trên đất, trở nên to lớn vô biên, muốn thôn phệ thiên địa, càng là phải đem Vương gia Tiên binh —— Trường Sinh chiến kích, triệt để thu vào đi!

"Không được!" Vương Nhị kêu to.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1360: Phục Long

"A, mở cho ta!" Vương Nhị kêu to, thật sự sợ hãi, bởi vì trong tay hắn chiến kích đang rung động, muốn rời tay mà đi.

Điều này làm cho hắn lông tóc dựng đứng, đây chính là một cái Tiên khí a, là hắn cái kia chưa từng gặp mặt tổ phụ tự mình luyện chế, truyền vào một đời tâm huyết.

Chiến kích Vô Song, có thể chặt đứt cổ kim sông dài.

Nhưng là hiện tại, nó lại bị cầm cố, phía dưới óng ánh vòng xoáy, hướng lên trên áp sát tới, rất nhiều ngôi sao ở bên trong chuyển động, như cùng một chòm sao hiện lên, phải đem chiến kích thu vào đi.

Đùng!

Chiến kích phát sáng, Tiên vụ dâng trào, ráng lành cuồn cuộn, càng có kinh thế sát khí dựng lên, Vương Nhị vận dụng có khả năng, đem hết toàn lực đối kháng phía dưới lực cắn nuốt.

Ầm!

Trời cao chấn động, đất trời hòa ca.

Loáng thoáng, phía dưới địa tầng nơi sâu xa truyền đến tiếng tụng kinh, phảng phất có một con màu vàng con kiến đang giảng kinh, ở tìm hiểu đại đạo, ảnh hưởng toàn bộ đất trời.

"Đi cho ta mở!" Vương Nhị rống to, hắn tuyệt không có thể mất đi cái này chiến kích, nếu không, sắp trở thành Vương gia tội nhân thiên cổ.

Đại kích phát sáng, phun ra các loại hoa văn, đó là Chân Tiên khắc vào trên, bây giờ toàn diện thức tỉnh, tránh thoát thần bí vòng xoáy, liền muốn chạy trốn.

Ầm!

Rít lên một tiếng, như là một con cự hung đang thét gào, mơ hồ, có thể nhìn thấy hỗn độn trong sương có một cái đỉnh ở chìm nổi, dưới đất như ẩn như hiện.

Nguyên Mẫu Đỉnh, Chí Cường giả vũ khí, nào đó một khoảng thời gian từng thuộc về Thiên Giác Nghĩ!

Nó ở Tiên cổ thời kì đã từng chấn động một đời lại một đời người, bởi vì đây là trong lịch sử nặng nhất: coi trọng nhất vũ khí, không có so với nó càng nặng, ngôi sao gì hà, nhật nguyệt, núi sông, va chạm liền nát tan.

Nó chất liệu vô cùng đặc biệt, là từ trong biển hỗn độn khai quật ra, cường mà kiên cố, vạn thế Bất Hủ, hơn nữa tế luyện đủ đường, không gì sánh được.

Cái đỉnh này vô cùng đáng sợ, dù cho là một đạo hình chiếu mà thôi, là có thể ép sụp núi sông.

Đối với này, Thạch Hạo từng tràn đầy cảm xúc, bởi vì hắn đã tiến vào lòng đất Tiên phủ thế giới, đã từng nâng đỉnh, chính là Nguyên Mẫu Đỉnh hình chiếu, cũng không phải là chân thân.

Hơn nữa, tiến vào vào lòng đất một đám chí tôn trẻ tuổi, cũng chỉ có hắn mới có thể giơ lên đến, người khác liền cái kia hình chiếu đều không lay động được!

Có thể thấy được binh khí này cỡ nào kinh người, trùng có thể ép sụp thiên địa, có thể trấn cổ đại.

Hiện tại lão Binh quát to một tiếng, mượn Nguyên Mẫu Đỉnh uy thế,

nhằm vào Vương gia Tiên Đạo pháp khí, muốn ngược lại lấy đi Vương gia Trường Sinh chiến kích!

Ở dưới lòng đất nơi này có bí mật lớn, toàn bộ Tiên phủ bên trong thế giới có chín ngọn núi, trong đó một toà thuộc về Thiên Giác Nghĩ đạo trường.

Binh khí của nó nấp trong nơi đây!

Ầm ầm!

Cái kia đã tránh thoát ra vòng xoáy chiến kích, ở một nguồn sức mạnh dưới lại xuất hiện sóng gợn, bị kéo trở lại.

"Sao như vậy, ta Vương gia Trường Sinh chiến kích không kém bất kỳ binh khí, làm sao sẽ bị một cái đỉnh khắc chế, đi ra!" Vương Nhị rống to.

Hắn thật sự cuống lên, đây là chuyện chưa bao giờ có!

"Cũng không nhìn một chút đây là nơi nào, Thiên Thần Thư Viện lòng đất có cái gì, nơi đây há lại là Vương gia ngươi có thể ngang ngược địa phương!" Thạch Hạo lạnh lùng nói.

Bởi vì, hắn rõ ràng biết, Thập Hung một trong Thiên Giác Nghĩ đại nhân đầu lâu lột xác chính là ở đây, nhất định có thể đối với đỉnh này sản sinh ảnh hưởng trọng đại.

"Cheng!"

Lão Binh ra tay, kiếm trong tay thai chém về phía trước, trực tiếp đặt ở Trường Sinh chiến kích trên, bắt đầu đoạt Binh.

"Không, mau ra tay, giúp ta!" Vương Nhị gào thét, con mắt đều đứng lên đến rồi, cũng không còn trước đây tự phụ còn có kiêu căng, mồ hôi lạnh chảy dài.

"Khi ta Vương gia không người sao?"

Nhưng vào lúc này, không ngừng một thanh âm vang lên, ở cái kia chiến thuyền bên trong liên tiếp đi ra ba người, cùng Vương Đại đồng thời thôi thúc thuỷ tổ pháp chỉ.

Tính cả Vương Đại, Vương Nhị, tổng cộng có năm người, Vương gia xuất hiện năm cái Long!

Có người cầm một ít cấp thấp pháp chỉ mảnh vỡ, coi như binh khí, hướng về lão Binh lấy ra, dường như phi đao bình thường xẹt qua trời cao, sáng như tuyết cực kỳ.

Những này vỡ nát pháp chỉ, là Vương gia ngày xưa hao tổn đi, tuy rằng mất đi cái thế Tiên uy, nhưng cũng còn có không giống sức mạnh bình thường.

Trước kia, Vương Chân dẫn dắt mấy ngàn vương bài chiến binh tới đây, mang đến pháp chỉ mảnh vỡ liền thuộc về loại này.

Ầm!

Vương Đại trong tay pháp chỉ tự nhiên thuộc về kinh thế cấp, xuất thân từ tổ phụ của bọn họ tay, tuy rằng rạn nứt, thế nhưng mặt trên khắc đầy phiền phức hoa văn, uy lực to lớn.

Hơn nữa, chỉnh trương pháp chỉ vật liệu đều rất đặc thù, có thể gánh chịu vô thượng cao thủ năm xưa chí cao sức mạnh!

Mặc dù nó ở năm tháng dưới, cùng với các đời đại chiến bên trong, đã xuất hiện vết rách, thế nhưng Tiên uy không giảm, không phải vậy vừa nãy cũng không có thể phối hợp Trường Sinh chiến kích cùng ổn định kiếm thai.

"Nhiếp!"

Mấy người thôi thúc pháp chỉ, chỉnh trương sách cổ phát sinh một đạo kim quang óng ánh, bao phủ Vương Nhị, đem hắn miễn cưỡng kéo trở về,

xuất hiện ở trên chiến thuyền.

Sau đó, chiến thuyền thu nhỏ lại, không lại như vậy uy thế thương vũ, lướt ngang đi ra ngoài cũng không biết bao nhiêu dặm!

"Hừ, Nguyên Mẫu Đỉnh rất mạnh, thế nhưng nó bị phong ấn dưới đất, còn không là nó lúc xuất thế, rời xa thư viện, nó liền không thể làm dữ uy." Vương Tam lạnh lùng nói.

Vương gia triệt để ổn định trận tuyến, Vương Nhị không lại kinh hoảng, lúc này sắc mặt của hắn khó coi cực kỳ, nói: "Một cái bất ngờ mà thôi, ta xem các ngươi còn có thể làm sao, ta nói rồi, hôm nay muốn san bằng Thiên Thần Thư Viện, xóa khỏi thế gian, nhất định sẽ làm được!"

"Lão nhị, đừng khoác lác, ngươi có gan liền đến, tiểu gia đánh bất tử ngươi!" Thiên Thần Thư Viện bên trong, màu vàng con kiến nhỏ lười biếng nói rằng.

Loại này trêu chọc, để từ thời đại thái cổ sống đến hiện tại Vương Nhị sắc mặt âm trầm, đầu đầy xám trắng tóc dài ở hỗn độn trong sương phấp phới, ánh mắt của hắn đáng sợ cực kỳ.

"Đánh xa, diệt Thiên Thần Thư Viện!" Vương Đại ra lệnh.

Vương gia chín con rồng mỗi người thần uy tuyệt thế, mỗi người đều là cao thủ, đương đại khó tìm đối thủ, hiện tại năm người tụ hội, cầm trong tay Tiên Binh, ai cùng chạm trán?

Ầm!

Trên chiến thuyền phát sáng, Vương Đại thôi thúc pháp chỉ, Vương Nhị xúc động Trường Sinh chiến kích, đồng thời hướng về phía trước công kích, đem toàn bộ Thiên Thần Thư Viện bao phủ ở phía dưới.

Hô!

Thiên Thần Thư Viện lòng đất, cái kia vòng xoáy chưa từng biến mất, vọt lên trên không, bao phủ trên trời dưới đất, không gì sánh được, đem hết thảy công kích mà đến thần lực đều nuốt chửng sạch sành sanh!

"Chuyện này..." Vương gia năm cái Long hút vào hơi lạnh.

Mà lúc này, thông qua thông thiên kính, chiếu thần kính các loại (chờ) quan thấy cảnh này lão quái vật môn cũng từng cái từng cái sắc mặt đại biến, cảm giác rung động sâu sắc cùng hoảng sợ.

Nguyên Mẫu Đỉnh ở đây, có thể phòng vệ tất cả.

"Không thể, đỉnh này làm sao sẽ mạnh như vậy, phảng phất triệt để thức tỉnh, như là có Chân Tiên ở thôi thúc!"

"Chẳng lẽ nói, để bộ tộc ta Trường Sinh chiến kích cũng triệt để thức tỉnh?"

Bọn họ sắc mặt khó coi, bởi vì như vậy làm cần đánh đổi khá nhiều.

"Giết, kế tục công kích, ta không tin chiếc kia đỉnh trước sau thức tỉnh!" Vương hét lớn.

Xoạt!

Nhưng vào lúc này, năm tên lão Binh toàn bộ bay lên trời, hướng về năm cái Long mà đến, muốn ở đây phục Long!

"Đến đúng lúc, một cây kiếm thai mà thôi, ta xem các ngươi rời đi Nguyên Mẫu Đỉnh phạm vi bao phủ, còn lấy cái gì đối kháng Tiên Đạo pháp khí!" Vương gia một con rồng liên tục cười lạnh.

"Bọn ngươi ngang ngược đã lâu, nên thụ phục rồi!" Nhưng vào lúc này, ở chiến thuyền phía sau, xuất hiện một bóng người, Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính xuất hiện.

"Ngươi... Ngươi lão già này, không phải đi Biên Hoang sao, tại sao lại

trở về?!" Vương Nhị hoảng sợ.

Vương gia năm cái Long lúc này chấn động, sắc mặt tái xanh, bọn họ cảm giác đại sự không ổn, tuy rằng rất tự tin, thế nhưng Đại trưởng lão sau khi xuất hiện vẫn là cho bọn họ lấy to lớn cảm giác ngột ngạt.

"Giết hắn!" Vương hét lớn, thôi thúc Tiên Đạo pháp chỉ, công kích về phía Đại trưởng lão.

Các tộc ở phương xa quan chiến cao thủ từng cái từng cái xem thần trì hoa mắt, không nghĩ tới Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính đột nhiên xuất hiện, đều hiểu, năm cái Long hơn nửa có phiền toái lớn, đây là ở mở miệng túi, chờ bọn họ đi đến xuyên.

"Giết!"

Vương gia có hai cái Long cùng thôi thúc pháp chỉ, để nó bùng nổ ra ngập trời tiên quang, hướng về Đại trưởng lão oanh kích mà đi.

Rào một tiếng, Đại trưởng lão run tay, trực tiếp lấy ra Tiên Vương quấn vải liệm, hoành quyển chư thiên, đem vực ngoại một ít cách gần sao nhỏ thể đều cho rung động mà rơi xuống.

Quấn vải liệm phát sáng, nhằm phía đạo kia pháp chỉ, trực tiếp trấn áp!

"Tổ tiên pháp chỉ, há cho phép ngươi làm càn, tiêu diệt!" Vương hét lớn.

"Một tấm pháp chỉ mà thôi, cũng vọng tưởng cùng hai vị Tiên Vương toàn thân tinh huyết nhuộm dần chiến kỳ so với, đem ra đi!" Đại trưởng lão hừ lạnh một tiếng, quấn vải liệm rào một tiếng bao phủ cao thiên, đem cái kia pháp chỉ mông ở phía dưới, sau đó cuốn một cái, triệt để lấy đi.

"Không, trở về!" Vương gia mấy cái Long rung động.

"Xoạt!" Đại trưởng lão vung một cái quấn vải liệm, đem bên trong pháp chỉ ném vào Thiên Thần Thư Viện lòng đất, bị Nguyên Mẫu Đỉnh nuốt lấy,

không cần tiếp tục phải lo lắng pháp chỉ phản kháng.

Ầm!

Cũng trong lúc đó, năm tên lão Binh đến, cầm Đại La kiếm thai, cũng mang theo vũ khí của chính mình, công kích năm cái Long.

"Liều mạng, giết!"

Năm cái Long rống to, nắm Trường Sinh chiến kích, về phía trước công kích, đại chiến năm tên lão Binh.

Không nghi ngờ chút nào, đây là một hồi tuyệt thế đại chiến, người nơi nào ảnh tung bay, ánh đao lóng lánh, ánh kiếm Liệt Thiên, thần kích ép sụp bầu trời, quá mức đáng sợ.

"Năm cái Long thật mạnh!"

Trong bóng tối, một ít Trường Sinh thế gia lão quái vật không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, cảm giác sâu sắc ngột ngạt.

Rất nhiều người cũng đã biết, cái kia năm tên lão Binh là tiên dân, tuy rằng từ lâu từ trần, nhưng một ít chiến đấu ý thức các loại (chờ) đều vẫn còn, bọn họ từng bách chiến bất tử, tham dự quá Tiên cổ tận thế đại chiến, là chân chính bất tử lão Binh.

Nhưng là hiện tại, Vương gia năm cái Long lại với bọn hắn giết cái long trời lở đất, quỷ khóc thần hào.

Loại này chiến tích, để trong bóng tối lão quái vật đều lưu mồ hôi lạnh, trong bọn họ mấy người tự hỏi không làm được.

Kịch liệt chém giết, khủng bố đại chiến!

Phốc!

Cuối cùng, theo Vương Nhị ho ra đầy máu, trong tay Trường Sinh chiến

kích bị lão Binh lấy kiếm thai đè xuống, chiến cuộc phát sinh chuyển biến.

"Giết!"

Năm tên lão Binh gầm nhẹ.

Ở hàn quang bên trong, đang thét gào bên trong, bọn họ dường như Vô Địch chiến hồn thức tỉnh, càng ngày càng đáng sợ, bắt đầu từ từ áp chế năm cái Long.

Đã từng chiến đấu ý thức thức tỉnh, bọn họ càng ngày càng khủng bố!

Phốc!

Vương Nhị bị đánh bay, một cánh tay bị Đại La kiếm thai đánh gãy, liên đới Trường Sinh chiến kích đều rời khỏi thân thể.

Sau đó, mặt khác bốn cái Long tất cả đều bị giáng đòn nặng nề, bị mặt khác bốn tên lão Binh binh khí trong tay bắn trúng, để bọn họ phun máu phè phè, toàn bộ thân thể bay ngang.

Ầm!

Năm tên lão binh lính mãnh Vô Địch, nhào tới, đem năm cái Long toàn bộ bắt!

"Năm cái trùng, các ngươi tính khí đây, các ngươi hào hùng lời lẽ hào hùng đây, nói cái gì muốn diệt chúng ta, ta xem các ngươi là đi tìm cái chết, cũng bị một oa đôn đi!" Màu vàng con kiến nhỏ kêu lên.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1361: Tù Nhân

Năm cái Long toàn bộ bị bắt, đều thụ phục, bị ném vào Thiên Thần Thư Viện bên trong, vết máu loang lổ, nhưng như trước mang theo hỗn độn khí, biểu lộ ra bọn họ uy thế.

Xa xa, nhìn thấy tình cảnh này người hoàn toàn sợ hãi, đây chính là năm cái Long a, lại bị bắt rồi!

Bọn họ thần uy, không gì sánh được, hợp lại cùng nhau, có thể lật tung Cửu Thiên!

Lúc này, không có ai chuyện cười bọn họ, bởi vì nghĩ đến đối thủ của bọn họ là ai, cái kia năm cái lão Binh là từ Tiên cổ thời kì còn sót lại bách chiến bất tử tiên dân.

Tiên cổ đại chiến, biết bao tàn khốc, vạn tộc ra hết, cộng địch dị vực, đánh tới trời long đất lở quỷ khóc thần chiến, thế giới đều tan vỡ. Ở loại kia hoàn cảnh dưới, hết thảy cường giả đều chết trận, các tộc cao thủ tận héo tàn, này năm tên lão Binh có thể kéo tàn thể sống sót, bản thân liền là một cái kỳ tích, đủ để chứng minh vấn đề.

Chính là bởi vì như vậy, năm cái Long cùng này năm tên lão Binh vừa nãy giết như vậy kịch liệt, đã chứng minh chính mình, không phải bọn họ không cường đại, mà là gặp phải đối thủ quá siêu phàm!

Bởi vì, năm tên lão Binh giết tới cuối cùng, trong cơ thể ngủ say anh linh thức tỉnh, chiến đấu ý thức trở về, dựng lên từng trận Tiên vụ, vô cùng với thế gian!

"Nhãi con!" Đối mặt màu vàng con kiến nhỏ chế nhạo, Vương Đại lạnh lẽo âm u đáp lại, sau đó dựng lên, giơ tay liền muốn muốn trước vỗ tới.

Nếu như bị hắn bắn trúng, dù cho là màu vàng Thiên Giác Nghĩ huyết thống, cũng đến hóa thành thịt nát, chết oan chết uổng.

Ầm!

Phía sau, một cây chiến mâu quất tới, coi như đại côn sử dụng, ngăm đen kim loại thể, trầm trọng sức mạnh, trực tiếp đánh vào Vương Đại lưng trên, đem hắn đánh máu phun phè phè, cả người bay ngang.

Còn chưa chờ hắn rơi xuống đất, lão Binh chiến mâu bay ra, phù một tiếng, đâm thủng thân thể của hắn, đem hắn tàn nhẫn mà đóng đinh trên mặt đất, máu tươi văng ra, cũng không bao giờ có thể tiếp tục động.

Đây chính là trải qua Tiên cổ một trận chiến lão Binh, mạnh mẽ mà quả đoán, ra tay vô tình.

Vương Đại kêu rên, thân thể kịch liệt giẫy giụa, rì rào run run, không thể không nói hắn cường đại dị thường, ở loại này có thể giết người hồn phách chiến mâu dưới, lại ngao đi.

"Các ngươi còn muốn diệt Thiên Thần Thư Viện sao?" Thạch Hạo nhìn mấy người.

"Xoạt!"

Vương Nhị ngẩng đầu nhìn hắn, trong đôi mắt đột nhiên bắn ra hai đạo ánh bạc, hỗn độn khí sôi trào, hắn xuyên thủng thiên địa, chặn đánh giết Thạch Hạo.

"Coong!"

Một cây sáng như tuyết đại kích chặn ở nơi đó, đem hắn trong đôi mắt bắn ra hỗn độn ánh bạc sụp ra!

Một tên mạng già ra tay, can thiệp tất cả những thứ này, đồng thời vung động trong tay đại kích, về phía trước bổ tới, phù một tiếng, đem Vương Nhị

huyền chém nghiêng vai, máu tươi dâng trào.

Hai đoạn thân thể tách ra, tình cảnh tương đương khủng bố, Vương Nhị thân thể co giật, vô cùng phẫn nộ, ánh mắt oán độc mà vô tình.

Vương Chân là hắn trưởng tử, bị đánh giết với Thiên Thần Thư Viện, hắn tự mình lĩnh quân mà đến, gọi trên mấy vị huynh đệ, đồng thời mời ra trấn tộc Tiên bảo, nhưng lại bị phu.

"Còn muốn làm dữ, các ngươi u mê không tỉnh sao?" Tào Vũ Sinh cúi đầu, nhìn về phía mấy vị cấp độ hóa thạch sống nhân vật.

Vương gia năm cái Long, tất cả đều bị đánh đổ trên đất, mỗi người đều vết máu loang lổ, bị trọng thương, tại quá khứ đây là không thể tưởng tượng sự.

Ai chẳng biết, Vương gia chín con rồng Vô Địch, tại sao lại như vậy một ngày, hiện nay trở thành tù nhân!

Năm đại cao thủ phẫn nộ, cảm giác được một trận nhục nhã, bọn họ chưa từng có nghĩ đến sẽ có một ngày như thế, lưu lạc trở thành tù binh, Vương gia cao cao tại thượng, vẫn Vô Địch, có thể hôm nay thần thoại phá diệt.

Đại đội trưởng sinh chiến kích còn có thuỷ tổ pháp chỉ đều bị đoạt, bọn họ trở thành Vương gia tội nhân thiên cổ.

"Thuỷ tổ Vô Địch vũ nội, chân ngôn động thiên địa, xin mời trở về, áp chế yêu ma quỷ quái!" Vương hét lớn, hắn vẫn là không cam lòng, thử nghiệm triệu hoán thuỷ tổ pháp chỉ.

Ầm!

Lòng đất phát sinh vạn đạo thần mang, cái kia pháp chỉ ở giãy giụa, kịch liệt giãy dụa, bởi vì mặt trên có Vương gia thuỷ tổ chân linh dấu ấn, nghe được triệu hoán sau muốn cứu hậu thế tử tôn.

Đại địa rạn nứt, trời cao sụp ra, trong nháy mắt dường như muốn tan vỡ Càn Khôn giống như!

Thế nhưng, đây chỉ là chớp mắt xao động, trong thời gian ngắn liền bị trấn áp, Nguyên Mẫu Đỉnh rung động, thôn nhả ra nhật nguyệt, trực tiếp đưa nó áp chế.

Ở trong miệng đỉnh, vô số đại tinh ở chuyển động, ở trong hỗn độn đi chậm rãi, áp chế pháp chỉ, để nó một sát na liền không thể động đậy.

"Xin mời chiến kích thức tỉnh, toàn diện hiện ra với trong trần thế, đánh giết chư địch!" Vương Nhị tuy rằng bị chém nghiêng vai, máu tươi tung một chỗ, thế nhưng như trước không cam lòng, không có khuất phục, ở nơi đó ngâm tụng một đoạn cổ lão thần chú, muốn triệu hoán Trường Sinh chiến kích.

"Boong boong boong!"

Đó là chiến kích ở động, phát sinh ánh sáng, so với tuyệt thế kiếm khí còn đáng sợ hơn, vỡ ra cao thiên, chấn động trong trần thế!

Chiến kích vừa ra, vô địch thiên hạ.

Tương truyền, chân chính chiến kích phục sinh sau, ném tới trong tinh không, trực tiếp liền có thể ép sụp một chòm sao, hủy diệt ngôi sao vô số, đáng sợ vô biên.

Đại trưởng lão đi tới, thôi thúc Tiên Vương tinh máu nhiễm vào Thiết Huyết Chiến Kỳ, rầm một tiếng, đem cái kia chiến kích bao lấy, để nó bạo động quy về an bình.

"Ngươi..." Vương Nhị khiếp sợ.

"Ngày xưa Tiên Vương khỏa thi đồ vật, còn có vô số đếm không hết tiên dân tinh máu nhuộm đỏ nó, này chiến kích có linh cũng không nên đối kháng mới đúng." Đại trưởng lão nói rằng.

"Thiên Thần Thư Viện các ngươi khinh người quá đáng, Mạnh Thiên Chính ngươi khi ta Vương gia không người sao?!" Vương Nhị tức giận.

"Mạnh tiền bối, như ngươi vậy lấy lớn ép nhỏ, liền không sợ hạ xuống ác danh sao, phải biết, ta Vương gia vẫn không có suy thoái, phụ thân ta còn ở!" Vương Tam mở miệng, vẻ mặt không lành, hơn nữa có chút hùng hổ doạ người.

Bởi vì, bọn họ tin tưởng, trong thời gian ngắn, Mạnh Thiên Chính sẽ không làm thương tổn tính mạng của bọn họ, kiêng kỵ cha của bọn họ.

"Ta Vương tộc giữa lúc phát triển không ngừng thời gian, Tiểu Cửu đã đột phá đến mức tận cùng, đuổi cha ta, Mạnh Thiên Chính như ngươi vậy dối gạt người, liền không sợ ngươi hậu bối cùng Thiên Thần Thư Viện ở tương lai sẽ bị san bằng sao, mọi người có già đi thời điểm, ngươi cũng không thể từ đầu tới cuối duy trì tinh lực trường thịnh không suy!" Cho tới Vương canh tư là sức lực đủ, có chút hung hăng, ở nơi đó uy hiếp.

Xa xa, các đại Trường Sinh thế gia người cũng đều yên lặng một hồi, bởi vì hắn nói không tính khuyếch đại, Vương gia ra một cái lão Cửu, quá mức đáng sợ.

Thế gian có đồn đại, Vương gia chín con rồng, một cái so với một cái mạnh, chưa giả là nhất!

Có người nói, Vương Cửu đuổi sát Vương Trường Sinh, công tham tạo hóa, bản lĩnh nghịch thiên.

Ở thế gian này, tu sĩ đều có già đi một ngày, đều sẽ tử, Đại trưởng lão dù cho công lực cái thế, cũng bắt đầu đi xuống dốc, nhất định phải ở không lâu bước hướng về nhân sinh hoàng hôn tuổi già.

Mà Vương Cửu giữa lúc tinh lực sôi trào niên đại, đến lúc đó nhất định sẽ leo lên nhân sinh đỉnh cao nhất, đem Vô Địch trên trời dưới đất, nếu là trả thù, không người nào có thể ngăn được.

"Ngươi suy nghĩ nhiều, lão phu trên đời một ngày, liền không cho phép trâu bò rắn rết thời loạn lạc, tất sẽ xuất thủ trấn áp! Cho tới hậu thế, ta tin tưởng, như trước có người sẽ quật khởi, chủ đại thế chìm nổi, Vương gia không thể thời loạn lạc, Vương Cửu có người có thể địch!" Đại trưởng lão nói rằng.

Thạch Hạo cảm giác được Đại trưởng lão miết tới được ánh mắt, trong lòng nóng bỏng, dù như thế nào, hắn đều muốn quật khởi, bất kể là đối với dị vực, vẫn là áp chế Vương gia, hộ Thiên Thần Thư Viện, đều cần cái thế thực lực!

"Đại trưởng lão ngươi quá nhân từ, đối phó người như vậy cho bọn họ giảng đạo lý gì, nếu như ta, bạt tai mạnh phiến bất tử bọn họ!" Tào Vũ Sinh nói rằng, hắn cũng là không thèm đến xỉa, cùng Thạch Hạo còn có Mạnh Thiên Chính đứng chung một chỗ.

"Tiểu bối, ngươi tính là thứ gì, dám nhục chúng ta!" Vương bốn rít lên một tiếng, hư không run rẩy, dù cho bị thương nặng, tu vi bị phong ấn, cũng rất kinh người.

Hắn giẫy giụa muốn đứng lên đến, muốn một cái tát đập chết Tào Vũ Sinh.

Thế nhưng, lão Binh rất vô tình, một người nắm thiên mâu, trực tiếp hạ xuống, phù một tiếng, đem hắn đầu lâu cắt xuống.

"A..." Vương bốn kêu thảm thiết, đây là cực hình, hắn chưa bao giờ được quá.

Hắn tuy rằng mạnh mẽ, thế nhưng vẫn cao cao tại thượng, xuất thân Vương gia, không thể từng chịu đựng loại này đau khổ, trong lòng nén giận cực điểm.

Đầu người rơi xuống đất, hắn tử không được, hơn nữa còn có thể cấp tốc tiếp tục đoạn thể, thế nhưng lão Binh tạm thời không có cho hắn cơ hội này.

"Không sai, Tào huynh nói rất đúng, Đại trưởng lão quá nhân từ, đối phó này năm cái dã sâu nên mạnh mẽ phiến bọn họ miệng rộng, không muốn nói gì đạo lý lớn, càng không cần khách khí." Màu vàng con kiến nhỏ kêu la, e sợ cho thiên hạ không loạn, nó xin mời năm tên lão Binh ra tay.

Đùng!

Kết quả, chuyện như vậy thật sự phát sinh, năm tên lão Binh nghe theo, bởi vì bọn họ là Thiên Giác Nghĩ đại nhân bộ hạ, bảo vệ tộc này huyết thống là chức trách của bọn họ. Năm cái Long đều từng sỉ nhục Thiên Giác Nghĩ một mạch, lúc này ra tay nhằm vào mấy người, bọn họ không hề có một chút chướng ngại tâm lý.

Để các tộc kinh ngạc sự tình ở đây phát sinh, bùm bùm, Vương gia năm cái thân rồng phân hà sự cao quý, nhưng là ở đây nhưng đang bị đánh bạt tai mạnh.

Cái kia tát vào miệng âm thanh đặc biệt vang dội, mấy chục dặm ở ngoài đều rõ ràng có thể nghe.

Các tộc tu sĩ trố mắt ngoác mồm, không thể nói, chuyện này thực sự quá kinh người, vậy cũng là Vương gia năm cái Long a, liền như thế bị người đè xuống đất bạt tai.

"Chuyện này..." Mọi người không nói gì, không biết nói cái gì tốt.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1362: Đày Đi Biên Hoang

Năm cái Long bực này đại nhân vật đều bị người đè xuống đất đánh, này cùng nói mơ giữa ban ngày giống như, tất cả mọi người đều hoá đá.

Các đại Trường Sinh thế gia người thấy cảnh này, cũng đã mất đi âm thanh, có thể nói cái gì? Tự nói với mình, này không phải rất thật sự? Nhưng là nhưng ở chân thực phát sinh.

"Đùng đùng!"

Tiếng vang lanh lảnh, năm tên lão Binh rất vô tình, bọn họ ra tay, chính là năm cái Long cũng không chịu nổi, da tróc thịt bong, xương đứt rời.

Nếu là người bên ngoài dám động bọn họ, nhất định sẽ bị chấn bể, vẫn không có tiếp cận sẽ bị chấn động thành sương máu, dù cho năm cái Long bị phong ấn đạo hạnh, thân thể cũng có thể tự động hình thành tràng vực.

Có thể hiện tại, bọn họ như cừu con giống như, không ngăn được năm tên lão Binh.

"Tiên cổ vong hồn, các ngươi sớm nên tiêu tan, càng nhục chúng ta!" Vương Ngũ là một cái bạo tính khí, ở tình huống như vậy không những không có thu lại, trái lại ở gầm lên.

Hắn bị tức giận đến mức cả người run run, đối với hắn mà nói đây là vô cùng nhục nhã, chưa bao giờ có uất ức, bị người đè xuống đất tát vào miệng, thực sự là không thể tưởng tượng.

Từ xưa đến nay, có vị đại nhân vật nào trải qua những này?

Lúc này, hắn hận không thể tự bạo thân thể, kết thúc loại này sỉ nhục,

quá khó tiếp thu rồi, không cách nào nhịn được.

"Phốc!"

Một tên lão Binh đại ba chưởng hạ xuống sau, ngón tay lấp lóe ánh đao, đem đầu của hắn đánh xuống, cùng cổ chia lìa, đồng thời duỗi ra chỉ điểm một chút hướng về mi tâm của hắn, động sát thủ.

"Dừng tay, không muốn thương tính mạng hắn!" Vương Tứ kêu lên, thật sự sợ sệt, hắn đã nhìn ra, này vài tên lão Binh quá vô tình, hóa thành con rối, mất đi nguyên lai tình cảm, đối với cái gọi là Trường Sinh thế gia không hề có một chút cảm giác.

"Các ngươi phục sao, còn dám ỷ thế hiếp người hay không?" Màu vàng con kiến nhỏ kêu ầm lên.

Tất cả mọi người đều không còn gì để nói, cái này tiểu tổ tông còn không muốn dừng tay sao, này đều sắp đem năm cái Long dằn vặt đến chết, đối với bọn họ tới nói, loại này xấu hổ so với tử đều khó chịu.

"Ngừng tay đi." Đại trưởng lão mở miệng, để năm tên lão Binh dừng tay.

"Liền như vậy thả bọn họ rời đi, chẳng phải là nuôi hổ thành hoạn?" Màu vàng con kiến nhỏ bất mãn, này năm cái Long vừa nhìn liền không phải kẻ tầm thường, tất sẽ trả thù.

"Bọn họ là cao thủ, thế gian ít có đối thủ, người như vậy không thể như vậy đối xử." Đại trưởng lão nói rằng.

"Mạnh Thiên Chính, ngươi là muốn hòa hoãn quan hệ sao, sớm đi làm gì?!" Vương Tam gầm lên, tức giận nổi giận đùng đùng.

"Ầm!"

Đại trưởng lão một cước đá ra, để hắn bay ngang ra, thể khung xương

một trận đùng đùng vang lên giòn giã, tại chỗ bẻ gẫy mười mấy cây, thương thế càng nặng.

"Ngươi..." Vương Tam vừa kinh vừa sợ.

"Ta cầu xin, không để cho các ngươi lại bị tội, không phải là vì khiêm tốn, càng không phải vì để bọn ngươi ngang ngược, Vương Trường Sinh không có quản dạy các ngươi, ta không ngại nhín chút thời gian vì ngươi các loại (chờ) học một lớp." Đại trưởng lão lạnh lùng nói rằng.

"Vậy ngươi muốn làm cái gì?" Vương Tam theo dõi hắn.

"Lưu lại hữu dụng thân đi Biên Hoang giết địch!" Đại trưởng lão nói rằng.

Vương gia năm cái Long nhất thời sững sờ, sau đó tỉnh ngộ.

Tất cả mọi người người xem cuộc chiến cũng đều cả kinh, rõ ràng Đại trưởng lão phải làm gì, đem bọn họ toàn bộ gửi đi đến Biên Hoang, để bọn họ dựa vào cao tuyệt sức chiến đấu đi giết địch.

Đây là đi đày, bị đưa đi nơi nào hơn nửa vĩnh viễn đều không về được, cuối cùng kết cục khả năng chính là chết trận!

"Mạnh Thiên Chính, ngươi đây là... Việc công trả thù riêng, muốn chôn vùi chúng ta năm người tính mạng!"

"Mạnh Thiên Chính, đây là ngươi có thể quyết định sao, muốn do các tộc tự chủ quyết đoán mới được!"

Vương Đại cùng Vương Nhị lúc đó liền tức giận, la lớn, thật muốn đi tới con đường kia, còn có thể sống sao?

"Câm miệng!" Đại trưởng lão một cước một cái, đem bọn họ đá bay, tiên máu nhuộm đỏ bầu trời, nói: "Các tộc đều ở Biên Hoang liều mạng, Vương gia ngươi vẫn không có tặng người quá khứ, chính là các ngươi rồi!"

Sau đó, Đại trưởng lão lạnh lùng nhìn bọn hắn chằm chằm, nói: "Bất quá, cũng chính là các ngươi dáng dấp này, còn để ta ôm một điểm chờ mong, lại tin mặc các ngươi một lần, không có đi theo địch."

"Trưởng lão, bọn họ đang diễn trò, đều nên đánh giết!" Màu vàng con kiến nhỏ rất kêu lên.

"Nói bậy, các ngươi muốn bị mất tính mạng của chúng ta, không thể chịu đựng, ta muốn cùng tộc nhân đối thoại, muốn cùng gia tộc chào hỏi!" Vương Tam hô.

Bọn họ không muốn bị áp giải đến Biên Hoang, không muốn chịu chết, hy vọng có thể cùng Vương Trường Sinh gặp mặt, xin hắn đứng ra can thiệp.

"Chỉ có một thân tuyệt thế bản lĩnh, không đi giết địch, chẳng phải là lãng phí, liền quyết định như vậy, Vương gia này chiếc chiến thuyền đi đến Biên Hoang, đi tham chiến!" Đại trưởng lão nói rằng.

Mọi người thở dài, năm cái Long vận mệnh rất khó thay đổi, nhất định phải đi Biên Hoang đại chiến.

Rất nhiều người đều trong bóng tối vỗ tay kêu sướng, đặc biệt là một ít Trường Sinh thế gia càng là thở dài một cái, cảm thấy nên như vậy.

Chỉ có số ít người thật đáng tiếc, bởi vì không nhìn thấy Vương gia chín con rồng đồng loạt xuất hiện, nói như vậy là có thể trình diễn một màn chín con rồng cùng ra tay Vô Địch đại chiến!

Đều nói chín con rồng hợp nhất, vô địch thiên hạ, nhưng là không cách nào nhìn thấy.

"Không, ta sẽ không luồn cúi, cũng không phải là sợ chết, mà là muốn cùng phụ thân thương lượng, ta Vương gia có thể đi tham chiến, nhưng không thể bị người bức bách, cái kia quá khuất nhục!" Vương Ngũ kêu lên.

"Không sai, ta Vương gia đồng ý đi Biên Hoang tận lực, nhưng không

thể lấy loại hình thức này đi tới!" Vương Tứ cũng quát.

"Nếu không sợ chết, liền đi thôi, đi sớm sớm tận lực, bằng các ngươi bản lĩnh ở Biên Hoang nhất định sẽ lập đại công, các ngươi cũng biết, nơi đó có vận may lớn, nói không chắc phải nhận được chỗ tốt cực lớn!" Đại trưởng lão quát lớn nói.

"Ngươi... Chuyên quyền độc đoán, không thể như vậy!" Vương Nhị gào thét, hắn vừa giận vừa sợ.

Vương gia năm cái Long đều ở chống lại, không muốn đi tới, ở đây gào thét, giẫy giụa.

Nhưng vào lúc này, giữa bầu trời Tiên nhạc từng trận, ráng lành tỏa ra, một cái kim quang đại đạo trải ra cũng không biết bao nhiêu vạn dặm, từ vực ngoại hạ xuống.

Mọi người hoảng sợ, chấn động không gì sánh nổi, đây chính là vượt giới đường nối!

Có người lấy vô thượng đại pháp lực tạo ra Càn Khôn, từ trên chín tầng trời khác một chỗ đến, tiến vào Vô Lượng Thiên.

"Vũ Dư Thiên Kim gia!"

Có người một chút nhận ra, bởi vì nhìn thấy kim quang đại đạo trên cổ lão xe kéo, mặt trên có Vũ Dư Thiên Kim gia tiêu chí, đây là vô cùng mạnh mẽ Trường Sinh thế gia.

Tất cả mọi người đều giật mình trong lòng, bởi vì này lượng xe kéo có thể không phải chuyện nhỏ, thuộc về riêng một người, tộc này lão thái quân, một cái tu vi không thể nào tưởng tượng được bà lão.

Nàng là Kim gia cổ tổ, vì là nên Trường Sinh thế gia cao thủ số một, pháp lực vô biên.

Này lượng hoàng kim chiến xa tuy rằng nhìn rất ảm đạm, đồng thời có chút tổn hại, nhưng này đều là đã từng huy hoàng chiến dịch chứng kiến, xuyên qua hai cái kỷ nguyên!

Nó là Kim gia từ trên một kỷ nguyên truyền thừa xuống cổ chiến xa, trở thành tộc lão thái quân toà giá.

Lúc này, chiến xa ầm ầm, dọc theo thẳng tắp kim quang đại đạo từ Cửu Thiên bên trong Thanh Vi Thiên vượt giới mà đến, xuất hiện ở Vô Lượng Thiên bên trong, giáng lâm Thiên Thần Thư Viện.

Cũng chỉ có này lượng xe kéo mới có thể như vậy dễ dàng trong chín tầng trời xuyên hành, như giẫm trên đất bằng giống như!

"Có phiền phức rồi!" Có người thở dài.

Bởi vì, Trường Sinh thế gia người đều hiểu, đoán được nàng tại sao đến đây.

Kim gia, bồi dưỡng được một vị tuyệt đại thiên kiêu, tên là Kim Triển, ở Thánh Viện tu hành, được xưng đánh vỡ cổ kim các loại kỳ tích, khai sáng ra con đường của chính mình, ở kiếp này pháp một đường trên, không người nào có thể địch, vượt qua các đời tiên hiền!

Chính là cái này Kim Triển, cùng Vương gia Vương Hi đính hôn.

Có thể nói, Vương gia cùng Kim gia thông gia, mạnh hơn tăng mạnh, để hết thảy cao cấp nhất thế lực lớn đều kiêng kỵ cực kỳ.

"Kim thái quân!" Chính là Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính cũng là rất nghiêm túc, nhìn chằm chằm này chiếc chiến xa.

"Xin chào Mạnh huynh!" Chiến xa cổ màu vàng bên trong đi ra một cái bà lão, nàng rất cao lớn, năm tháng ở trên người nàng lưu lại quá nhiều vết tích, tóc trắng xoá, mặt mũi nhăn nheo chồng chất, tinh lực hơi khô khô.

Nếu không, bực này nhân vật cái thế vừa ra, tinh lực hơi hơi bên ngoài một điểm, sẽ để bầu trời nứt ra, đại địa lún xuống.

Nàng rất quý trọng, hết thảy tinh lực đều nội liễm, không dám nhiều tràn ra dù ột tia.

"Mạnh huynh, ta là tới cầu xin, có thể hay không thưởng cái mặt, buông tha năm cái Long." Kim thái quân rất trực tiếp, lên tiếng như vậy, toàn bộ mái tóc trắng như tuyết như ngân, mi tâm có một con khép kín mắt dọc.

Nàng là một nhân vật đáng sợ, cũng không biết có bao nhiêu vạn năm không có xuất thế, hiện nay điều động tộc này cổ chiến xa, đi tới Vô Lượng Thiên, chính là vì cứu năm cái Long.

Trong bóng tối, mọi người thở dài, Vương gia cùng Kim gia thông gia, quả nhiên là như thể chân tay, trường hợp này dưới, kim thái quân đứng ra.

Kim gia, là quái vật khổng lồ, mà kim thái quân càng là một vị cái thế cao thủ, chân chính từng rọi sáng Thái cổ năm tháng, hào quang ngút trời, không có mấy người có thể cùng với nàng tranh huy.

Bất quá, hiện nay nàng xác thực già lọm khọm, nhưng bất kể nói gì, nàng như trước khiến người ta e ngại, còn khả năng có vô địch sức chiến đấu ở trong người.

Tất cả mọi người đều ở nhìn, yên lặng nhìn kỹ, rất nhiều người không hy vọng đặc xá năm cái Long, thế nhưng nhưng cũng biết, kim thái quân mở miệng sau có một số việc liền khó nói.

Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính nhìn nàng, trầm mặc một lát sau, mở miệng: "Không được!"

Chỉ có hai chữ, rất thẳng thắn, liền cự tuyệt như vậy.

"Mạnh huynh, ngươi cũng có vãn bối, cũng có... Hậu nhân, liền không thể lưu chút chỗ trống, vì là hậu nhân suy nghĩ, giảng chút tình cảm sao?!"

Kim thái quân nói rằng.

Đang nói những câu nói này thì, nàng cường điệu nói ra "Hậu nhân" hai chữ, điều này khiến người ta cả kinh, Đại trưởng lão cũng có đời sau? Rất nhiều người đều là lần thứ nhất biết.

Bởi vì, dựa theo đồn đại, Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính cả đời chưa lập gia đình, không có đạo lữ, bây giờ lại bị truyền ra, hắn có đời sau!

"Ngươi đang uy hiếp ta sao?" Đại trưởng lão lạnh lùng nói.

"Không dám, ta chỉ là muốn nói, suy bụng ta ra bụng người, dày rộng một ít, cho hậu nhân một cơ hội, nếu như vậy, Cửu Thiên đều sẽ hòa hòa khí khí, không đến nỗi ở tương lai phát sinh chuyện gì đó không hay." Kim thái quân từ mi thiện mục, như vậy hiền hoà nói rằng.

Rất nhiều người đều nghe ra nàng trong giọng nói phong mang, đây là đang ám chỉ, càng là một loại cưỡng bức!

"Ít nói nhảm, chuyện này ai tới cũng cải không rồi!" Đại trưởng lão trực tiếp nghiêm khắc từ chối, đồng thời nói: "Ta đời sau ở Biên Hoang, sống chết có số, chết trận nơi đó là bọn họ kết quả tốt nhất!"

Khi (làm) nghe đến mấy lời nói này thì, tất cả mọi người đều chấn động, không khỏi nổi lòng tôn kính, Đại trưởng lão đời sau ở Biên Hoang, đây là cỡ nào vô tư, đem hậu nhân trực tiếp đều đưa đến nơi đó!

Lúc này, bất kể là người trong bóng tối, vẫn là người đứng ở chỗ này, tất cả đều sinh ra một luồng kính ý.

"Xoạt!"

Đang lúc này, giữa bầu trời thải quang chập chờn, Tiên vụ từng trận, loan tiếng chuông reo, có thần thú điều động chiến xa mà đến, liên tiếp bốn, năm đạo mạnh mẽ khí tức che ngợp bầu trời.

Đều là Trường Sinh thế gia người, một ít cổ lão nhất nhân vật xuất hiện rồi!

"Chúng ta chống đỡ Mạnh huynh quyết định!" Có mấy người đi ra, hỗn độn bốc lên, Tiên Vụ Ẩn hiện, đồng thời mở miệng.

Mấy đại Trường Sinh thế gia đồng thời chống đỡ, điều này làm cho kim thái quân biến sắc mặt, cuối cùng gật đầu, nói: "Được!"

Ầm!

Đúng vào lúc này, cuối chân trời, một đạo to lớn môn hộ mở ra, lao ra vô số binh mã, giáp trụ óng ánh, ánh đao nhiếp thiên, dị thường xán lạn, đây là một luồng tinh nhuệ, vượt qua cánh cửa không gian đi tới!

"Mấy cái đứa trẻ chẳng ra gì tôn mà thôi, Mạnh huynh cứ việc trách phạt, liền để bọn họ đi Biên Hoang lập công đi, đồng thời ta Vương gia tái xuất mười vạn tinh binh!"

Cái kia cánh cửa không gian bên trong, truyền ra âm thanh như thế, đó là Vương Trường Sinh!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1363: Mục Tiêu Biên Hoang

Vương Trường Sinh chính là lời nói làm cho tất cả mọi người đều ngây người, nội tâm chấn động, trăm triệu không ngờ rằng hắn lại có thể làm ra như vậy quyết đoán!

Cánh cửa kia thập phần khổng lồ, như một tòa hùng vĩ tiên nhạc khai tạc mà thành, đỉnh thiên lập địa, chống đỡ càn khôn, hình thành vượt qua Thần đạo môn hộ.

Một đội lại một đội binh sĩ đi ra, từng cái một huyết khí cuồn cuộn, tinh khí lượn quanh, những người này Thần lực tiết ra ngoài ra, hội tụ vào một chỗ, dường như kinh đào phách ngạn, chấn động trời cao, để trong này không vững chắc.

Đây tuyệt đối là tinh nhuệ, nón trụ minh giáp phát sáng, binh khí hàn quang chiếu rọi Cửu Thiên, kinh người Nguyên Thần, dường như theo trong Địa Ngục đi ra một đám Ma Thần, muốn chinh chiến bát hoang.

Lúc đầu, coi như bình tĩnh, thế nhưng theo đến tiếp sau đại quân đến đây, xuất hiện Man thú tọa kỵ, bắt đầu xao động, đều là cổ thú, động một tí chính là tu luyện vạn năm đã ngoài dị chủng, mặt trên ngồi kỵ sĩ, cầm trường thương, chiến mâu chờ thập phần lãnh khốc!

Những hung thú này, có vảy chi chít, dường như mảnh kim loại lóng lánh lãnh mang, thể hình khổng lồ, từng cái một tại gầm nhẹ, đang gầm thét, chấn hư không đều nứt ra rồi.

Chừng hơn vạn đầu cổ thú, không ít trên đầu trường giác, lạnh tĩnh mịch, cắt đứt trời cao, dường như thiên đao, móng lớn vô cùng, giẫm đạp thiên địa run rẩy, ầm ầm nổ vang.

Người hô ngựa hý, đằng đằng sát khí!

Như vậy một cỗ tinh binh, tuyệt không phải cho đủ số đội ngũ, vô luận giết hướng nơi nào, đều sẽ dẫn đến một hồi gió tanh mưa máu, sẽ tạo thành thật lớn chấn động.

Không ai từng nghĩ tới, Vương Trường Sinh sau đó lớn như vậy vốn liếng, đem như vậy một chi đại quân giao ra đây, trợ giúp biên hoang!

Cái này cũng chưa hết, to rõ cầm vang lên lên, thật lớn cánh chim hoành không, theo kia không gian chi môn bên trong lao ra một con lại một chỉ hung cầm, triển khai cánh thần sau, phô thiên cái địa.

Dường như một đóa lại một đóa mây đen bay tới, trên mặt đất bỏ ra mảng lớn bóng mờ, khiến người ta cảm thấy trong lòng đè nén, hô hấp đều muốn đình chỉ.

Một vạn đầu hung cầm bay tới, mặt trên đều ngồi tu sĩ. Người cùng cự cầm hợp nhất, hình thành cường đại tổ hợp, phóng xuất ra cuồn cuộn sát ý, tịch quyển cao thiên.

Những thứ này hung cầm, do các loại thần điểu hậu đại tạo thành, mà dẫn đầu cũng đều là thần cầm, ví như Kim Ô, Bằng Điểu, Thanh Kim Loan chờ Bảo Sí Liệt Thiên!

Một vạn mãnh thú kỵ binh, một vạn hung cầm kỵ binh. Còn có tám vạn ngồi ở trên chiến xa binh sĩ, tất cả đều ngự không mà đến, tạo thành thật lớn chấn động.

"Đây chính là ta thành ý!" Không gian chi môn sau lưng truyền đến Vương Trường Sinh thanh âm.

Mọi người không nghĩ tới sẽ là như vậy một loại đại thủ bút, không hề nghi ngờ, đây không phải là thật giả lẫn lộn chiến binh, chính là Vương gia dòng chính cường quân, là vô cùng trọng yếu một cỗ cường đại lực lượng.

Vương Trường Sinh lại có thể đưa bọn họ đưa ra, đi biên hoang tiếp viện!

Này cùng người dự đoán hết khác nhau hoàn toàn, hắn hiến xuất một cỗ vô cùng trọng yếu lực lượng!

Đại trưởng lão mạnh thiên nhìn nhánh đại quân này. Ngắn ngủi trầm mặc sau, cười nói: "Vương huynh cao thượng, như vậy một cỗ đại quân đối biên hoang được cho đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi!"

Trên bầu trời, mấy cái Kim Quang đại đạo thu liễm. Chui vào vài tên lão giả thể nội, mấy người cùng Mạnh Thiên Chính đứng chung một chỗ, đều là Trường Sinh thế gia chân chính người quyết định, vi tuyệt thế cao thủ!

Bọn họ không nói gì. Nguyên bản còn muốn trợ giúp Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính, cùng hướng Vương gia đòi một câu trả lời hợp lý, nhưng bây giờ nhìn thấy tình cảnh này đều chỉ có thể than nhẹ.

Kim thái quân đầu tiên là kinh dị. Sau đó lộ ra mỉm cười, nói: "Vương huynh tuyệt vời, như trước như lúc còn trẻ vậy, hào hùng có một không hai, khí nuốt vạn dặm, loại này kính dâng, khiến người ta kính phục!"

"Giết!"

Mười vạn đại quân cộng đồng hô lên một chữ, kết quả thiên băng địa liệt, vết nứt không gian lớn đen như nước sơn như vực sâu lan tràn ra, bọn họ chỉnh tề nhất trí, uy thế kinh thế.

Này tại nổi bật Vương gia cường quân nội tình, tuyệt đối là hiển hách chiến người, đều có siêu nhân bản lĩnh!

"Tốt, nếu là các tộc đều có thể như vậy, biên hoang không gì phá nổi, ta giới có thể bảo trụ, cho hậu thế càng siêu tuyệt đệ tử lưu lại thời gian trưởng thành!" Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính bên cạnh, Trường Sinh thế gia một vị lão quái vật gật đầu nói.

"Cha, bọn ta bất hiếu, cho ngươi mất thể diện!" Thiên Thần thư viện, bị trấn áp tại mặt đất trên năm con rồng trong có người mở miệng.

Năm con rồng không có cầu cứu, cũng không có nguyền rủa Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính chờ chẳng qua là loại giọng nói này nhưng cũng khiến người ta không khỏi suy nghĩ nhiều, bọn họ là đang hưởng ứng Vương Trường Sinh đại khí phách, vẫn là đang nói cái gì?

"Ngu xuẩn, không biết tự lượng sức mình, thật tốt đi biên hoang lập công đi, ở nơi nào giết nhiều địch, tẩy trừ các ngươi tội cùng loạn!" Vương Trường Sinh nói.

Năm con rồng tất cả đều biến sắc, Vương Trường Sinh thật làm ra loại này quyết định, đưa tới mười vạn tinh binh cũng không phải phải thay đổi bọn họ hồi gia tộc, bọn họ còn là muốn bị đày đi.

Bọn họ ngắn ngủi trầm mặc sau, xa xa cúi đầu, vâng theo mệnh lệnh.

Vương Trường Sinh nói: "Mười vạn binh sĩ giao cho các ngươi năm người, muốn dẫn tốt bọn họ, giết nhiều địch, mà không nếu ngu xuẩn, chớ để khiến bọn họ chảy không máu, vinh quang cùng máu cùng tồn tại!"

"Minh bạch!" Năm con rồng rống to hơn, đôi mắt đều sâu thẳm lên, mười vạn đại quân là vì bọn họ chuẩn bị, có lẽ đây là bọn hắn có thể quát tháo biên hoang cội nguồn, không thể lãng phí cha khổ tâm.

Xa xa, mọi người nhướng mày, nhưng lại triển khai, Vương gia đại quân ngoại nhân nghĩ chỉ huy, hơn phân nửa rất khó, cũng còn chỉ có năm con rồng danh chính ngôn thuận.

Đối với lần này, vô luận là Đại trưởng lão vẫn là Trường Sinh thế gia mấy cái chân chính chúa tể giả lão quái vật cũng không có can thiệp, thừa nhận loại sự tình này thực.

"Vương huynh hào khí, cao thượng!" Kim thái quân cười ha hả, sau đó tự mình ra tay, đem Thiên Thần thư viện năm con rồng cấm chế mở ra.

"Ầm!"

Một sát na, năm con rồng huyết khí cuồn cuộn, theo Thiên Linh Cái trong từng người lao ra một đạo đục lỗ vòm trời xích hà, đó là tánh mạng của bọn họ tinh huyết, quấn quanh nồng đậm hỗn độn khí.

Cái tràng diện này quá dọa người, năm con rồng thực lực siêu tuyệt, hành dũng cảm vô địch, đè ép nhân gian đếm không hết đại giáo!

Lần này nếu không phải là tham dự qua Tiên Cổ mạt thế đại chiến năm tên lão binh ra tay, người khác căn bản cũng không nếu muốn đi trấn áp bọn họ, toàn bộ đều phải bị đánh giết.

Bọn họ tại một sát na liền tiếp thượng đoạn thể, thể nội giống như tiếng sấm, đó là huyết dịch lưu động thanh âm, kèm tiên vụ, còn có hỗn độn khí, trực tiếp liền phục hồi như cũ.

Loại này cường nhân, sinh mạnh mẽ kinh khủng, dù cho đưa bọn họ ngũ xa phanh thây, đem tứ chi cùng đầu lâu phân biệt chôn tại thiên địa các nơi, đều có thể cấp tốc thu hồi lại, nhanh chóng sinh trưởng cùng một chỗ.

Thực lực đến một bước này, rất khó giết chết, khó mà chôn!

"Đều là nam nhi tốt a, anh hùng đang tuổi lớn, hi vọng các ngươi tại biên hoang nhiều hơn giết địch, soạn nhạc thần thoại, dương Vương gia ngày trước có một không hai Tiên Uy!" Kim thái quân híp lão mắt cười nói.

"Đa tạ tiền bối!" Năm con rồng cùng thi lễ.

Bọn họ ánh mắt lạnh lùng, liếc một mắt Thạch Hạo, Tào Vũ Sinh, kim sắc con kiến nhỏ đám người, bất quá lần này không có quá nhiều tỏ vẻ, chưa từng nhằm vào.

Nhưng là. Cái loại này thoáng nhìn mà qua u hàn quang mang khiến người ta run sợ, dường như bị tiền sử cự hung theo dõi, cực kỳ nguy hiểm.

"Vương huynh sao không qua đây ghi chép?" Mạnh Thiên Chính mở miệng, thỉnh Vương Trường Sinh theo Vương gia đi ra, hàng lâm Thiên Thần thư viện.

"Được!"

Không gian chi môn bên trong, một đầu rộng rãi Kim Quang đại đạo xuất hiện, ráng lành thành phiến, tường hòa không gì sánh được, một mực hướng nơi này trải ra, ở chung quanh bay xuống hạ nhiều đại đạo chi hoa. Tiếng tụng kinh liên tục không ngừng.

Đây là chí cường giả hành tẩu trên thế gian mới có khí tượng, chạm tới trường sinh lĩnh vực, sắp muốn thành Tiên!

Nửa bước Tiên Nhân!

Đây là Vương Trường Sinh thực lực, được xưng mảnh này càn khôn trong mạnh nhất mấy người một trong!

Kim Quang đại đạo trên một thiếu niên đi tới, sinh mệnh bồng bột, phong thần phiêu dật, đây là siêu nhiên mà lại xuất trần thiếu niên, quá trẻ tuổi, kinh điệu đầy đất ánh mắt.

Bởi vì. Rất nhiều người đều là lần đầu tiên nhìn thấy vị này trong truyền thuyết cự phách!

Mọi người quả thực không thể tin được, một người như vậy súc vô hại, thoạt nhìn chỉ có mười bảy mười tám tuổi nhẹ nhàng mỹ thiếu niên chính là vang dội cổ kim, uy áp vạn cổ Vương Trường Sinh, thật bất khả tư nghị.

Bất quá. Hắn không có ọi người nhiều quan sát cơ hội.

Kim Quang đại đạo theo cuối chân trời trải ra tiến Thiên Thần thư viện, những người khác rất nhanh thì không thấy được.

"Đạo huynh phong thái thật là làm cho chúng ta ngưỡng mộ a!" Trường

Sinh thế gia một vị chúa tể giả cảm thán, đây là thật tâm lời nói, mà không phải là nịnh hót.

"Già rồi. Cuối cùng là già rồi, nghĩ sống thêm đời thứ hai, chỉ thành công gần nửa." Vương Trường Sinh mỉm cười. Răng tuyết trắng, rực rỡ có một số loá mắt.

"Mấy người các ngươi đều qua đây, hướng Mạnh huynh chịu nhận lỗi." Vương Trường Sinh bắt chuyện mấy cái nhi tử.

Tương đối mà nói, năm con rồng đều là lão giả, sợi tóc trắng xám, với hắn so với, ngoại nhân thật là không biết người nào nên là trưởng bối.

Năm con rồng đờ đẫn, đối với Mạnh Thiên Chính thi lễ, nói: "Tiền bối, thỉnh khoan dung bọn ta càn rở!"

"Đừng làm khó mấy cái hậu sinh, đều là hảo hài tử." Kim thái quân cười tủm tỉm, nếp nhăn trên mặt rất nặng, như vậy tỏ thái độ.

Đại trưởng lão đối với Vương Trường Sinh truyền âm, nói: "Vương huynh, ta người này cực kỳ trực tiếp, có sao nói vậy. Hoang đứa bé này chiếm được một phần kinh văn, hắn đưa ta tìm hiểu, ta cảm thấy này kinh rất đáng gờm, ngươi như cảm thấy hứng thú, ngày đó ta sẽ đưa ngươi tìm hiểu."

Hắn tiến thêm một bước truyền âm, nói: "Ta đã tại Hoang trong Nguyên Thần thi gia chín đạo cấm chế, ngoại nhân không cách nào xem duyệt kinh văn, bằng không này kinh sẽ bị ma diệt."

Vương Trường Sinh ánh mắt trong vắt, nhìn thoáng qua Thạch Hạo, lại nhìn chằm chằm Đại trưởng lão.

"Này kinh phi thường bất phàm, Vương gia sau này nếu là đúng Cửu Thiên Thập Địa làm ra đại công tích, tự nhiên sẽ có tư cách xem duyệt, đến lúc đó ta sẽ tự mình dâng." Đại trưởng lão nói.

Vương Trường Sinh đôi mắt rất thâm thúy, trong lúc mơ hồ có thể thấy

bên trong có thiên địa sơ khai thời gian cảnh tượng, càng có ngày sau hủy nguyệt rớt tranh họa, tán ra một luồng lại một sợi hỗn độn khí, hết sức kinh người!

Sau cùng, hắn gật đầu, cũng không nói gì.

Trường Sinh thế gia mấy vị chúa tể giả ngắn ngủi nghỉ chân, trò chuyện với nhau khoảnh khắc, sau đó liền từng người rời đi.

"Đi đến biên hoang!" Vương gia mười vạn tinh binh lên đường, tại Đại trưởng lão còn có Trường Sinh thế gia một vị cự đầu dưới sự hướng dẫn, cùng đi tham chiến.

Cửu Thiên tự nhiên cũng phải có người thủ, có cự đầu lưu lại!

Bấp bênh, mảnh này đại càn khôn lại đến sống còn thời khắc, các tộc đều có tự động tác lên, chuẩn bị đối kháng.

Làm thế hệ trẻ mạnh nhất một nhóm người, đương nhiên sẽ không bị người quên lãng, liền tại lúc đầu, thì có người tìm được bọn họ.

"Các ngươi nghĩ nhanh chóng lớn lên sao, các ngươi muốn trở thành kỳ tích sao, chỉ có máu và lửa tẩy lễ, mới là một người nhanh nhất trưởng thành đường tắt!"

Đây là vang ở Thạch Hạo bên tai thanh âm, như đại chung tại nổ vang!

"Tiên dân cường đại, đó là bởi vì thiện chiến, đánh nữa, luôn luôn chiến. Từng có truyền thuyết, tiên dân trong có người với các ngươi tuổi tác xấp xỉ thời gian, liền nhắm tới biên hoang, tắm gội địch máu, càng đánh càng hăng, từng bước lên trời, trước người trưởng thành Chí Tôn, sau đó lại phá chết đóng, trực tiếp hóa thành chiến tiên!"

"Ngày trước, có người có thể làm được, các ngươi có thể sao? Nghĩ danh chấn thiên cổ, còn là muốn tầm thường vô vi, là muốn hăm hở tiến lên, còn là muốn trốn ở trong ôn phòng?!"

"Cần biết, biên hoang không riêng gì chiến trường, vẫn là tạo hóa chi địa, sơn thế rộng lớn, Tiên thổ vô biên, nơi chôn cất vô ngần, cổ đại đại năng đạo tràng nối liền không dứt, có quá nhiều cơ duyên. Từ binh bép làm lên, theo tầng dưới chót giết ra, có thể nhường cho bọn ngươi được dòm ngó thành Tiên đường, tại máu cùng giữa sự sống và cái chết, một đường hát vang. Có ai dám đi, các ngươi có dũng khí sao?!"

Thanh âm này chấn động thiên địa, khiến người ta chiến huyết cùng chi cộng minh.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1364: Thiên Tài Tập Hợp

Thạch Hạo đột nhiên mà từ thiên thư thư viện trạm lên, nhìn chằm chằm cuối chân trời.

Cùng lúc đó, các nơi cao cấp nhất kỳ tài đều có nhận được triệu hoán, hỏi thăm bọn họ có hay không muốn chịu đựng máu và lửa gột rửa, ở này thời loạn lạc bên trong quật khởi!

"Lưu cho các ngươi thời gian không hơn nhiều, cũng không ai biết thiên địa cánh cửa khi nào bị mở ra, dị vực gót sắt một khi giết tới, vào lúc ấy cái gì đều chậm!"

"Đi, đi xem một chút, ta sớm muốn đi Biên Hoang, đó là ta lão tử đã từng chiến đấu quá địa phương, ta muốn đi xem một chút, ta muốn ở nơi đó thành đạo!" Màu vàng con kiến nhỏ nhảy lên, so với Thạch Hạo tâm tình chập chờn kịch liệt hơn.

Các nơi, một ít Trường Sinh thế gia lưu thủ lão tổ, thậm chí là bộ tộc người thống trị, dường như hỗn độn trong sương tượng đá, lúc này từ không nhúc nhích trạng thái bên trong mở mắt ra, làm ra đáp lại.

"Để trong tộc hài tử tự nguyện lựa chọn!"

Có thể nói, bất kể là tiểu tộc, vẫn là Trường Sinh thế gia, phàm là có tuyệt đỉnh thiên tài, đều từng có người triệu hoán, đều nhận được truyền âm.

Là trong thiên địa kỳ nhân đang hành động!

Bất kể là Thánh Viện sáng tạo, vẫn là Tiên Viện thành lập, cũng hoặc là Thiên Thần Thư Viện xuất hiện thì, mấy vị kỳ nhân đều từng xuất lực! Thực lực bọn hắn vô cùng mạnh mẽ, tuy rằng chỉ có mấy người mà thôi, thế nhưng

uy thế không lường được!

Có thể nói, bọn họ là Tiên Viện, Thánh Viện, Thiên Thần Thư Viện cộng đồng khách khanh trưởng lão.

Tam viện sở dĩ muốn chỉnh hợp, đồn đại đem hợp nhất, chính là bọn họ xuất hiện ở lực!

Bất quá, mấy người này thường ngày như nhàn vân dã hạc giống như, vân du thiên hạ, qua lại Vô Thường, không thấy được hình bóng.

Lần này, này giới có đại nạn, bọn họ cấp tốc trở về, cẩn thận thương lượng đối sách sau, quyết định bồi dưỡng thế hệ tuổi trẻ, an bài xong xuôi sau lại đi Biên Hoang chiến trường.

Vì vậy, ngày hôm đó, Cửu Thiên Thập Địa nổi danh nhất kỳ tài cũng nghe được triệu hoán!

Trên thực tế, những này cái gọi là kỳ tài đại thể đều là Tiên Viện, Thánh Viện, Thiên Thần Thư Viện đệ tử, bởi vì trước kia mọi cách chọn lựa, đến ra mạnh nhất một nhóm người trẻ tuổi chính là bọn họ.

Lần này, phạm vi hơi hơi mở rộng một chút!

"Tam viện hợp nhất, thật sự thành hàng rồi!" Có người than thở.

Ngày hôm đó, rất nhiều năm khinh người tuyển dụng mà đi!

Mà ở trong mấy ngày tiếp theo, các nơi người trẻ tuổi đều chuyển động, cùng trưởng bối thương lượng sau, cảm thấy dù cho sẽ không đi Biên Hoang, cũng muốn đi tới vị thiên tài kia tụ tập.

Cửu Thiên Thập Địa, thiên tài dồn dập hành động, hội tụ hướng về đồng thời.

"Cái nào sợ các ngươi không đi Biên Hoang cũng không có quan hệ, chúng ta sẽ tận tâm chỉ đạo, thời cơ thành thục, nguyện đi có thể ra đi, không

muốn mạo hiểm, có thể trở về trong tộc!" Đây là một lão quái vật hứa hẹn.

Đây là một mảnh đạo thổ, địa thế bao la, Tử Yên lượn lờ, đó là lòng đất tổ mạch linh khí.

Thạch Hạo cũng tới, nhìn thấy mảnh này địa thế, tâm có cảm xúc, quả nhiên là một mảnh phủ đầy bụi Tiên thổ!

Lòng đất có vận may lớn, vì là Tiên cổ lưu, bất quá nhưng không có khai quật, chỉ là mượn nơi này tinh khí, tẩm bổ tới đây tu sĩ trẻ tuổi mà thôi.

Cái này địa điểm ngay khi Vô Lượng Thiên, bất quá cũng không phải Thiên Thần Thư Viện, cũng không phải Thánh Viện, Tiên Viện trước kia đào móc mấy chỗ tiên gia động phủ.

"Thời gian cấp bách, ta các loại (chờ) không có thời gian đi đào móc cũng bố trí Tiên cổ để lại mấy toà động phủ, mà nơi này liền có thể thỏa mãn tất cả!"

"Nơi đây là Tiên cổ để lại một đoạn đại địa tổ mạch, tuy rằng đánh cho tàn phế, chỉ còn dư lại một đoạn ngắn, nhưng tràn ra từng tia từng tia Tiên vụ đủ để đủ các ngươi tu hành rồi!"

Khói tím tràn ngập trên vách núi, mấy vị lão giả ngồi xếp bằng, ở phía trên hướng mọi người nói minh tình huống.

Sớm nói trước tam viện hợp nhất, sẽ chọn Tiên Vương động phủ, nhưng hiện ở nơi nào có thời gian đi bố trí, một đám cường nhân đều đi Biên Hoang tham chiến.

Mấy vị kỳ nhân cũng không chuẩn bị xây dựng rầm rộ, trực tiếp tìm được cũng vạch trần một đoạn Tiên cổ tổ mạch phong ấn, lấy này diễn biến vô thượng tu luyện đạo trường, bồi dưỡng người trẻ tuổi.

"Nguyện đi Biên Hoang giả, các ngươi có một năm bước đệm thời gian!"

Một ông lão ngồi xếp bằng ở trong hỗn độn, ở nơi đó nói ra một cái trọng yếu thời gian tiết điểm.

"Trong vòng một năm sau đó, chúng ta sẽ truyền thụ liên quan với dị vực địch các loại ưu thế còn có tai hại, cũng sẽ vì là bọn ngươi truyền thụ kinh văn, giải thích nghi hoặc, tận tâm tận lực!"

Trong năm ấy, đến từ Cửu Thiên những người trẻ tuổi kỳ tài môn, đều sẽ sẽ ở này học tập, tu luyện, bất luận ngươi là có hay không muốn chạy tới Biên Hoang, cũng có thể ở đây tu đạo.

"Hiểu rõ kẻ địch nội tình, giảng giải Tiên cổ di dân thực chiến trải qua, những thứ này đều là các ngươi hẳn phải biết!"

"Từng có người một đường huyết chiến, từ phàm trần bên trong một tên lính quèn, trưởng thành lên thành bễ nghễ dị vực một đời cấm kỵ tồn tại, ta tin tưởng, trong các ngươi cũng có người có thể hành!"

"Thư bên trong chiếm được thần thông, cuối cùng thiển, cần sinh tử gột rửa, đó là lột xác cấp tốc nhất kính, ta hi vọng kỷ nguyên này sinh linh mạnh mẽ nhất sẽ ở trong các ngươi sinh ra!"

...

Mấy vị lão giả nói rồi rất nhiều, cổ vũ sĩ khí.

Nếu không có thời gian vội vàng, đại chiến đến nhanh như vậy, sao như vậy? Bọn họ hi vọng, có người có thể sáng tạo kỳ tích, ở máu và lửa bên trong đi ngược lên trời.

Ở đây, Thạch Hạo nhìn thấy rất nhiều người quen, Thanh Y, Ma Nữ các loại (chờ) liền không cần phải nói, còn có Tiên Viện, Thánh Viện đông đảo nhân vật ngất trời, nói thí dụ như Tiểu Thiên Vương, Cửu U Ngao, Đại Tu Đà các loại (chờ) người!

Ngoài ra, hắn cũng nhìn thấy Thánh Viện một đám người, trong đó

Vương Hi bồi tiếp một bóng người muốn không lôi kéo người ta chú ý đều đều không hành, người kia bị Tiên vụ bao vây, như Đế giáng trần!

Không cần hỏi, đó là Kim Triển, được xưng thiên kiêu một đời nam nhân!

Hắn đi chính là kiếp này pháp con đường, nhưng lại có nồng nặc tiên khí che kín thân thể, thật là kinh người.

Ngoại trừ bọn họ ở ngoài, Tiên Viện, Thánh Viện bên trong còn có mấy cái không xuất thế tuyệt đại kỳ tài, cũng đều đến rồi, càng có Trường Sinh thế gia tuyết tàng truyền nhân!

Lần này, thật sự có thể nói là chòm sao óng ánh, nên đến thiên tài đều đến rồi, đây là Cửu Thiên Thập Địa một lần tuổi trẻ anh tài đại tụ hội.

"Thạch Hạo, ta nghe nói ngươi ở Đại Xích Thiên biên cương một người đối đầu mười Vương, toàn bộ chém giết, quá kích động lòng người, oa ha ha, không hổ là huynh đệ ta!" Thái Âm Ngọc Thỏ bính bính cộc cộc chạy tới, vỗ vỗ Thạch Hạo bả vai, cố ý làm ra một bộ dũng cảm dáng vẻ.

Trên thực tế, nàng như là vĩnh viễn chưa trưởng thành, mười ba mười bốn tuổi, tóc bạc ánh sáng, mắt to dường như hồng bảo thạch giống như, thấy thế nào cũng giống như là một cái béo mập vị thành niên thiếu nữ.

"Thạch Hạo, ngươi không sao chứ?" Thanh Y đi tới, ánh mắt nhu hòa, thấp giọng hỏi dò, vô cùng thân thiết. Đại Xích Thiên biên cương một trận chiến, trong thế hệ tuổi trẻ gợi ra cự chấn động mạnh.

Dù sao, Tử Nhật Thiên Quân chết trận, Lữ Hồng tiêu vong, vậy cũng đều là được xưng chí tôn trẻ tuổi tồn tại!

Hoang, ở Biên Hoang quét ngang địch thủ, thắng liên tiếp mười tràng, muốn không gợi ra mọi người quan tâm đều không hành!

Lúc này, có trẻ tuổi mọi người trông lại, bao quát Tiên Viện Tiểu Thiên

Vương các loại (chờ) người, cùng với Vương Hi còn có bồi tiếp nàng thiên kiêu một đời Kim Triển các loại.

Thạch Hạo mỉm cười, nói: "Quay lại, ta mời các ngươi ăn dị vực bữa tiệc lớn, đó là có thể đều là Vương cấp huyết thống, tính được là trong thiên địa tối hiếm có trân hào, tối thiểu trước đây ta chưa từng có ăn qua đây!"

"Oa ha ha, tốt, ta thích ăn nhất tố, còn chưa từng ăn dị vực cà rốt cùng rau cải trắng đây, lần này cố gắng nếm thử!" Tiểu Thỏ Tử da mặt tặc hậu, không một chút nào mặt đỏ.

Bất quá, người quen gặp nhau, còn chưa từng có nhiều giao lưu, loại này thân thiện liền bị gián đoạn.

Bởi vì, trên vách núi mấy vị lão giả ở mở miệng, giảng giải dị vực một ít Vương tộc, cùng với đáng sợ hơn vô thượng chủng tộc!

"Có bộ tộc, được xưng cổ lão nhất Đế Tộc một trong, thậm chí An Lan, Du Đà hai tộc còn phải xa xưa hơn, thực lực đáng sợ, khiến người ta tuyệt vọng cùng sợ hãi, bởi vì tộc này có một loại thiên phú, hình thành chân chính Vô Địch với thế gian tổ thuật, có thể miễn dịch các loại thần thông, bảo thuật, vạn pháp đều diệt!"

Khi (làm) một ông lão kể ra đoạn văn này sau, tất cả mọi người đều một trận chấn động, cảm giác được áp lực cực lớn, miễn dịch thần thông, pháp lực các loại, đây là cỡ nào nghịch thiên, làm sao đi chiến thắng cỡ này địch thủ?

Thạch Hạo trong lòng hơi động, hắn cũng không phải mới vừa biết, từ lúc rất lâu trước phải tất có như vậy một cái cổ lão Đế Tộc.

Mà hắn từng luyện thành tương tự dị lực, pháp lực miễn dịch, có thể đánh tan địch thủ bảo thuật các loại, nhưng chỉ có thể kéo dài ngắn ngủi trong nháy mắt, đây là hắn nhân duyên trùng hợp mà tìm tòi ra đến, chủ yếu cũng là bởi vì ăn kim bồ quả dẫn đến.

Nhưng là, dị vực cái kia cổ lão Đế Tộc nhưng là thiên phú như vậy, cuối cùng hình thành Vô Địch tổ thuật, nói theo một ý nghĩa nào đó, đối phương nghiên cứu một hai kỷ nguyên, khẳng định so với hắn quản lý nắm sức mạnh hoàn thiện, thâm thúy.

"Chờ cùng tộc này trận chiến sống còn!" Thạch Hạo tự nói, hắn muốn tạ tộc này tay hoàn thiện chính mình pháp.

"An Lan bộ tộc, quá mức đáng sợ, An Lan hai chữ là cấm kỵ, lực công kích kinh Tiên cổ, năm đó Thiên Giác Nghĩ đại nhân liền từng bị trường thương màu vàng óng đâm thủng thân thể, máu tươi tinh không..." Trên vách núi, mấy vị lão giả rất chăm chú, giảng giải các loại bí ẩn.

Theo bọn họ êm tai nói, đến từ các nơi người trẻ tuổi tất cả đều kinh hám không tên, từng cái từng cái vẻ mặt nghiêm túc, đều ở thật lòng lắng nghe, sợ bỏ qua cái gì.

Trong lúc này, cũng có người vấn đề, mấy vị lão giả chăm chú giải thích nghi hoặc.

"Các vị tiền bối, ta nghĩ biết, dị vực có Bất Hủ tồn tại, mà chúng ta bên trong vùng thế giới này từ lâu không có Chân Tiên, làm sao đi chống lại, làm sao chống đỡ, nếu không có chuyện ngoài ý muốn, cuối cùng chẳng phải là nhất định phải bại vong!?"

Ở đây người trẻ tuổi đều không có nụ cười, vẻ mặt trịnh trọng, có người đưa ra một cái hết sức nghiêm túc vấn đề.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1365: Cựu ĐịA Mật Thổ

Vấn đề này rất nặng nề, dính đến tương lai đại xu thế, rất nhiều người đều nín thở, nhìn khói tím lượn lờ đoạn nhai cùng với mặt trên vài tên ông lão, chờ bọn hắn giải đáp.

Trên vách đá, một ông lão ngồi xếp bằng ở trên bồ đoàn, bị tiên khí bao bọc, một tiếng thở dài, gió mát phất phơ thổi, hắn lộ ra thương lão khuôn mặt, có chút thất vọng.

Ở đây tu sĩ trẻ tuổi trong lòng đều là chìm xuống, đại thế hướng về, tương lai thật không có hi vọng à

"Xác thực, dị vực cường đại như vậy, làm sao chiến thắng rất nhiều người đều cảm thấy, chúng ta căn bản cũng không có phần thắng, chỉ cần một vị bất hủ giết tới, liền có thể táng diệt chúng ta."

Trên vách đá, thân là dị nhân ông lão cũng không kiêng kị cái đề tài này, trực tiếp điểm đến chỗ mấu chốt.

Hiện thực chính là như vậy, dù cho có giới bích ngăn cản, có thiên địa pháp tắc bài xích, nhưng cũng chỉ có thể chặn nhất thời, mà không phải một đời, bởi vì dị vực đại càn khôn cùng này giới giao hòa thì, đến lúc đó giới bích, pháp tắc... cũng khó tạo tác dụng.

"Ta biết, rất nhiều người đều rất bi quan, thậm chí tuyệt vọng, không nhìn thấy thắng lợi dù ột tia ánh rạng đông." Ông lão nói tới chỗ này, hơi dừng lại một chút, sau đó tăng thêm ngữ khí, nói: "Kỳ thực không phải vậy, ta nói cho các ngươi biết, biên hoang có thể bảo vệ "

Mọi người giật mình, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm trên vách đá mấy vị lão giả, một giới còn có cái gì lá bài tẩy, còn có chuyển bại thành

thắng hậu chiêu à

"Tiền bối xin mời công khai" "Trích Tiên" mở miệng, xin mời ông lão nói ra đến tột cùng.

Dị nhân gật đầu, nói: "Kỳ thực, thế giới của chúng ta cũng rất thần bí, có rất nhiều không rõ di mê, tỷ như mấy cái vùng cấm, tuyên cổ trường tồn, đã sớm ở Tiên cổ kỷ nguyên sơ kỳ thậm chí càng sớm hơn thì liền tồn tại, hiện nay như trước sừng sững, chúng ta không cách nào đặt chân. Đương nhiên, ta muốn nói không phải bọn họ." Nói tới chỗ này, hắn con mắt rất sâu thẳm, xem hướng về cuối chân trời, giống như là muốn nhìn xuyên biên hoang, nói: "Ta muốn nói chính là, biên hoang nơi đó có một tòa cựu thành."

"Ừ" tất cả mọi người đều kinh hãi, thật là không rõ.

Chỉ có Thạch Hạo trong lòng nhảy lên kịch liệt. Trong nháy mắt nghĩ tới điều gì.

"Một tòa cựu thành, tồn tại năm tháng dài đằng đẵng, khó có thể tìm hiểu, nó ở biên hoang cự thành ở ngoài. Theo nhân thế chìm nổi, mặc cho thời gian lưu chuyển, trước sau trấn áp ở nơi đó." Ông lão nói tới.

Tất cả mọi người đều là ngẩn ngơ, mấy người biết bí ẩn, biên hoang có một tòa cự thành. Lớn lao vô biên, cao vót trong đại vũ trụ, bức tường là do tinh thần xây, được xưng mạnh nhất trong lịch sử biên quan

Đó là một tòa Đế Thành, không thể công phá

Mà vị này tiền bối kỳ nhân nói tới cựu thành khẳng định không phải một tòa, như là có ám chỉ gì khác.

Quả nhiên, hắn nói tiếp đến, xác minh mọi người trong lòng suy đoán.

"Ở biên hoang, ở được xưng trên đời kiên cố nhất Đế Thành ở ngoài, ở hư vô. Ở trong hỗn độn, ở máu nhuộm ma thổ trên, còn có một tòa cựu thành, nó trấn áp tất cả, ngăn cản dị vực gót sắt bước vào này giới."

Tòa thành này thần bí vô biên, có người nói nó là không rõ, là một tòa bị nguyền rủa cổ thành, năm tháng xa xưa, không thể khảo cứu, đại biểu cực khổ, quanh năm đi kèm huyết quang.

Cũng có người nói. Nó là vĩ đại nhất thành trì, thủ biên hoang, hộ này giới.

Còn có người nói, từng có một nhóm kinh diễm nhất thiên kiêu tổ tiên đóng giữ nơi đó. Đáng tiếc đều chết trận, để nơi đó trở thành tử thành, thế nhưng bọn họ nhưng ở trước khi chết, bày xuống khiếp sợ cổ kim hậu chiêu, trấn áp hai giới Hồng Mông khu vực.

Lão nhân chậm rãi giảng giải, cuối cùng chỉ là thở dài. Không có nói loại nào nghe đồn mới là thật.

Chỉ là nói cho đông đảo cao thủ trẻ tuổi, nơi đó có một tòa cựu thành, ở phát huy tác dụng cực kỳ trọng yếu, để bất hủ kiêng kỵ, không cách nào đột phá

Mà cựu thành, còn chỉ là Cửu Thiên Thập Địa thần bí nơi một trong, không phải duy nhất lá bài tẩy, còn có cái khác quái lạ tích trữ ở biên hoang

Mọi người ngạc nhiên, thật là ngạc nhiên

Biên hoang ở ngoài, còn có thành, một tòa cựu thành, phảng phất tồn tại cái gì ghê gớm người cùng sự.

"Lấy không rõ đối với quỷ dị, lấy tai ách đối phó kẻ địch, chảy máu cựu thành a" ông lão một tiếng thở dài, thất vọng cùng thương cảm vẻ càng dày đặc hơn.

Rất nhiều người trẻ tuổi đều không thể nào hiểu được, hắn đến cùng có một loại tâm tình như thế nào, ông lão vì sao lại như vậy, ở trong có cái gì ẩn tình vì sao cảm giác hắn như là ở thất lạc còn có thương tiếc, sao như vậy

Bên dưới vách đá, cũng không phải là tất cả mọi người cũng không biết.

Tối thiểu, Thạch Hạo nắm chặt nắm đấm, hắn cơ thể căng thẳng, hô hấp có chút gấp gáp, bởi vì hắn nghĩ tới rồi một cái khả năng

Ở trong lòng hắn, hiện lên một ít thân ảnh cao lớn, biên hoang thất vương

Là tòa thành kia à.

Hắn sao quên, năm đó vì truy tìm quỷ dị, hắn tiến vào nhuốm máu màu đen cổ thuyền, ở một tòa trên tế đàn nhìn thấy rất nhiều cảnh tượng, biên hoang ở ngoài, một tòa cô thành, có một ít sinh linh ở phấn khởi chiến đấu, biên hoang thất vương đang liều chết.

Năm tháng vô tình, biên hoang thất vương có người héo tàn, có người chết đi, thương nỗi đau, thành cùng người còn tồn tại à

Dài dằng dặc thời gian, vô tận năm tháng, nơi đó còn sót lại cái gì, là có hay không chỉ là một tòa thành chết tràn đầy không rõ

Thạch Hạo trong lòng đau buồn, nghĩ đến ở trên tế đàn nhìn thấy những hình ảnh kia, lão nhân cùng hài tử đều đứng lên đầu tường, ở nơi đó tham chiến, lấy huyết còn có sinh mệnh đang thủ hộ, ở chiến đấu.

Lúc này, Thạch Hạo trong lòng có chút thống, vậy thì là cái gọi là cựu thành à

Nó dựa vào cái gì có thể ngăn cản dị vực, bên trong có bí mật à rất rõ ràng, lão nhân trong lời nói có chuyện, không có nói thẳng, cựu thành khẳng định có khiến người ta thương tiếc người cùng sự

Ở trước đây, Thạch Hạo đã từng nghĩ tới, biên hoang thất vương mục thủ địa phương chính là đế quan, nhưng sau đó phủ quyết.

Bởi vì, hắn đã từng đi qua đế quan, ở đến thượng giới trước, ba ngàn đạo châu tu sĩ trẻ tuổi đối mặt thử thách chính là muốn chạy tới tòa kia tối lớn lao cự thành trước.

Thạch Hạo từng gặp, hai thành có khác nhau

"Biên hoang thất vương, cựu thành, ta muốn đi nơi đó, ta tổ tiên từng ở nơi đó chiến đấu, tội huyết không phải tội, là vinh quang, là huy hoàng, là huyết lệ" Thạch Hạo nói nhỏ.

Ngoại trừ Thạch Hạo ở ngoài, xa xa Thạch Nghị, Tần Hạo cũng đều mắt lộ ra hết sạch, trong lòng sinh ra ý nghĩ.

Ngoài ra, lục quan vương Ninh Xuyên hơi nhíu mày, đầy cõi lòng tâm sự, không biết đang suy nghĩ gì

"Trừ đó ra, biên hoang ở ngoài còn có một cái Thiên Uyên, cũng đang thủ hộ ta giới." Trên vách núi lão nhân nói.

Dựa theo hắn từng nói, ở biên hoang ở ngoài nơi đó có một tòa vực sâu, bất quá không phải dẫn tới đại địa nơi sâu xa, mà là đổ tới, thông hướng về bầu trời, cùng thường ngày nhìn thấy vừa vặn ngược lại.

Thiên Uyên, thâm không thể nhận ra đáy, tinh vực còn có thể vượt qua, mà nơi đó nhưng thủy chung tìm không được phần cuối

"Biên hoang, đến cùng là một cái ra sao địa phương, làm sao sẽ nhiều như vậy quái lạ" có người không rõ, như vậy hỏi.

"Nơi đó rất thần bí, có rất nhiều khó giải bí ẩn, chính là chúng ta cũng không thể biết được, không phải vậy, làm sao có thể ngăn cách dị vực cùng ta giới. Ngoại trừ nhắc tới những kia, còn có cái khác, càng có vận may lớn" lão nhân nói.

"Có cái gì tạo hóa "

"Có từng mảng ngộ đạo rừng bia, có hay không ngân tiên gia cựu thổ, có rộng lớn thần dược sơn mạch, cũng có đáng sợ Thiên thú rừng rậm, càng có táng vực..."

Những chỗ này có tuyệt thế vận may lớn, có thể xưng tụng kinh cổ kim.

Thế nhưng, cơ duyên luôn luôn cùng nguy hiểm cùng tồn tại, lớn đến mức nào tạo hóa, sẽ đáng sợ dường nào hung hiểm, ở nơi đó hơi một tí sẽ làm mất mạng.

Có người nói, dị vực Thiết kỵ cũng không dám dễ dàng đặt chân, bởi vì từng có một đội đại quân xông vào Thiên thú rừng rậm, lại cũng không trở về nữa.

Còn từng có nghe đồn, dị vực một cái nào đó phi thường cường thịnh cùng đáng sợ cổ lão gia tộc điều động thiên quân vạn mã, trực tiếp ở một mảnh thần bí trong hẻm núi lớn biến mất.

Có người nói, lúc đó sương lớn rất nặng, đám kia đáng sợ nhân mã ở nơi đó lạc lối, lưu lại hoàn hảo binh khí còn có lều vải các loại, mọi người vô duyên vô cớ không gặp.

Dị vực đã từng có bất hủ tự mình truy tra rất nhiều năm, kết quả đều sống chết mặc bay, không có một cái sáng tỏ lời giải thích.

"Nói chung, nơi đó có không ít mật thổ, có vô thượng vận may lớn, cũng có đại nguy hiểm, liền xem ngươi có thể không chịu đựng đến, sống sót trở về." Lão nhân ăn ngay nói thật, nơi đó là thất lạc cựu địa, cũng là đại hung nơi, có thiên duyên, nhưng tương tự sẽ cửu tử nhất sinh.

Hắn không có ẩn giấu, trực tiếp nói rõ, đi tới nơi đó một trăm vị thiên tài, cuối cùng có thể sống sót mấy người là tốt lắm rồi.

Câu nói này vừa ra, khiến người ta không khỏi hút vào hàn khí, thân thể rét run, quả nhiên ẩn chứa đại khủng bố

"Chính là bởi vì biên hoang thần bí, khó giải, có nhiều như vậy mật thổ, mới có thể ngăn trụ dị vực, ngăn trở bọn họ gót sắt, chậm lại thế tiến công."

"Ta cho các ngươi thời gian suy nghĩ, nghĩ rõ ràng, đến tột cùng có hay

không muốn đi biên hoang. Nghĩ muốn từ mục thủ biên hoang tiểu binh quật khởi, trở thành chí tôn, đặt chân Trường Sinh, không phải dễ dàng như vậy, phải làm tốt lúc nào cũng có thể sẽ hi sinh chuẩn bị "

Đây là vài tên lời nói của ông lão, nhắc nhở bọn họ, đi hỏi trái tim của chính mình, đến tột cùng có phải là muốn đi.

Hôm nay không có giảng kinh, chỉ là đàm luận một chút biên hoang bí sự, liền đến đây là kết thúc, tất cả mọi người đều đứng dậy, chăm chú đi suy nghĩ.

"Ngươi muốn đi không" ba ngàn nói châu người vây lại đây, như Thanh Y, Tào Vũ Sinh đám người, hỏi dò Thạch Hạo.

"Muốn đi, ta chuẩn bị sung túc sau liền động thủ, đi tới biên hoang" Thạch Hạo làm ra khẳng định trả lời.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1366: Đối Lập

Mảnh này Tiên thổ, rất rộng lớn, dù cho đến rồi rất nhiều năm khinh người cũng có đầy đủ linh sơn cùng bảo địa cung bọn họ lựa chọn chính mình đặc biệt đạo trường nhỏ.

Tiên khí dày đặc nhất địa phương ở khu vực trung tâm, nơi đó mười ngọn núi cao là bất phàm nhất.

Bởi vì, Tiên cổ để lại tổ mạch chỉ có một đoạn mà thôi, vừa vặn chôn ở nơi đó, hướng ra phía ngoài chảy cuồn cuộn trắng noãn sắc tiên gia sương mù.

Này rất kinh người, ở hiện nay bên trong vùng thế giới này, nơi như thế này đúng là hiếm thấy, tương đương với sáng tạo Tiên cổ thời kì bộ phận tu luyện hoàn cảnh.

Đời này sở dĩ không có Tiên, không có ai có thể Trường Sinh, cũng là bởi vì thiên địa thay đổi, hoàn cảnh càng ngày càng ác liệt, mất đi sinh sôi Chân Tiên thổ nhưỡng.

"Đi, chúng ta mau mau đi, chậm liền bị người cướp đoạt đi rồi!" Tào Vũ Sinh hô.

Bởi vì, ở sau đó một đoạn thời kỳ, đến từ Cửu Thiên các nơi tu sĩ trẻ tuổi đều sẽ ở đây tu hành, nghe mấy vị lão nhân giảng kinh, đàm luận dị vực kẻ địch sở trường cùng khuyết điểm các loại, muốn ngốc một quãng thời gian rất dài, tất yếu lựa chọn một chỗ thượng giai đạo trường.

Tiên Viện Tiểu Thiên Vương thực lực mạnh mẽ, từ lâu lên đường (chuyển động thân thể), chạy về một toà núi thần, nơi đó linh thảo dày đặc, tử khí hừng hực.

Vừa thấy được là hắn, mấy người kiêng dè không thôi, chung quy là không người nào dám với hắn tranh đấu.

"Xoạt!"

Thạch Hạo chuyển động, nếu phải ở chỗ này tu hành, hắn tự nhiên cũng sẽ không lập dị, muốn tìm một chỗ tốt nhất tu luyện nơi.

Trung tâm, cái kia mười toà trong núi lớn, cũng là có khác nhau, có bốn toà nhất là bất phàm, từ chân núi nơi tràn ra hỗn độn khí, đi kèm Tiên vụ, bao vây lấy cả ngọn núi!

Có tổ mạch "Chạc cây", trực tiếp kéo dài tiến vào này mấy toà ngọn núi bên trong!

Tổ mạch, xưa nay đều bị cho rằng là có sinh mệnh, có thể diễn sinh, có thể khai chi tán diệp, đoạn này không trọn vẹn tổ mạch, sinh trưởng đến mấy toà ngọn núi bên trong.

Thạch Hạo động tác cực kỳ nhanh, tuy rằng làm sau động, thế nhưng là trước một bước leo lên một ngọn núi lớn, nhất thời bị tiên khí lượn lờ ở thân thể.

"Ngươi..." Mấy người không cam lòng, đã vọt tới phụ cận, kết quả phát hiện có người nhanh chân đến trước, rất nghĩ ra tay cướp đoạt lại.

Nhưng là, khi (làm) phát hiện đó là Thạch Hạo sau, những người kia lập tức không hề có một tiếng động, vội vàng rút lui.

Nếu như nói Thạch Hạo ngày xưa chiến tích vẫn chưa thể đủ để toàn diện biểu lộ ra uy thế, Đại Xích Thiên biên cương một trận chiến thì lại triệt để thay đổi, vô cùng uy thế chấn động lòng người.

Đây là đi kèm máu và xương chân thực chiến tích, một trận chiến chém giết thập đại vương giả, mười trận chiến mười thắng, vì là Cửu Thiên cứu danh dự, cỡ nào kinh người?

Mấy ngày nay, Đại Xích Thiên biên cương phát sinh sự truyền trở về, ở các tộc lan tràn, gợi ra một hồi sóng lớn mênh mông.

Lão bối Chí Tôn chết trận, trẻ tuổi cũng chết dung hợp có hay không hạ cổ chủng người, thực tại gợi ra không nhỏ kinh hoảng, mà Hoang đáng sợ chiến tích thì lại càng thêm bắt mắt, đồng thời cũng giảm bớt loại kia dị vực không thể địch sợ hãi.

"Tới nơi này!" Thạch Hạo hô hoán Thanh Y, Trường Cung Diễn, Ma Nữ, Thiên Giác Nghĩ các loại (chờ) người, muốn cho đến từ ba ngàn đạo châu một ít người quen cùng ở trên ngọn núi này tu luyện.

"Quá nhiều người, chúng ta ở chỗ này cũng chiếm giữ một toà." Tào Vũ Sinh, Thái Âm Ngọc Thỏ các loại (chờ) người ở cách đó không xa trên một ngọn núi xua tay. Bọn họ rất nhanh chóng, ở người khác tranh tốt nhất mấy ngọn núi thì, bọn họ cướp được xếp hạng thứ mười núi thần.

Chỉ là, nhìn bọn hắn chằm chằm người không hề ít, rất là đỏ mắt.

Hơn nữa, nhưng vào lúc này, có người giật mình phát hiện, chính là Hoang vị trí ngọn núi ở ngoài cũng có người đi tới, tựa hồ muốn tranh đoạt.

Người nào? Lại muốn cùng Hoang lên xung đột, gợi ra một mảnh kinh dị ánh mắt.

"Là hắn, Kim Triển!" Có người nói nhỏ, lập tức rõ ràng.

Kim Triển, thuộc về Thánh Viện đệ tử, được xưng thiên kiêu một đời, thực lực siêu phàm nhập thánh, ở kiếp này pháp nơi này trên đường đi tới cực điểm, vượt qua các đời tiên hiền, cùng cảnh Vô Địch!

Ở bên cạnh hắn, còn có một chút người, làm người ta chú ý nhất chính là áo trắng như tuyết Vương Hi, ngoài ra còn có một chút Thánh Viện đệ tử, đều là hắn người theo đuổi.

Mọi người lập tức rõ ràng, Vương gia cùng Thạch Hạo đối lập, phát sinh

quá nhiều ân oán, Kim Triển đây là muốn thế Vương Hi ra mặt sao?

Này gợi ra rất lớn chấn động, Kim Triển muốn cùng Hoang quyết đấu? Tuyệt đối là thiên đại tin tức, nhất định sẽ kinh động thiên hạ!

"Hoang nhưng là có công lớn người, Đại Xích Thiên biên cương một trận chiến, đánh ra ta giới uy phong, Kim Triển ra tay như thế, với hắn đi chiến đấu, không hay lắm chứ?" Có người nói nhỏ, có chút không nhìn nổi.

Tào Vũ Sinh lúc này liền cười gằn, nói: "Tiểu tử này muốn làm gì, muốn cùng Thạch Hạo đánh một trận? Có loại đi Biên Hoang giết địch, cũng tới cái mười thắng liên tiếp, uy chấn dị vực, cái kia mới xem như là anh hùng. Muốn vì Vương gia ra mặt, với trong vòng chín ngày đấu, còn thật không hổ là Vương gia con rể, đều một cái đức hạnh, liền biết đối phó người mình!"

Có thiên hướng Thạch Hạo, tự nhiên cũng có ủng hộ Kim Triển, dù sao hắn uy danh hiển hách, khai sáng kỳ tích, ở kiếp này pháp phần cuối lần thứ hai bước ra một ít bước chân, có người đối với hắn kính phục không ngớt.

"Kim Triển lúc đó đang bế quan, không thể tới thì đi Đại Xích Thiên biên cương, nếu không mười thắng liên tiếp chiến tích sao lại sa sút người khác, hắn nhất định sẽ dương oai dị vực!"

"Kim Triển thiên túng chi tư, bị lão quái vật môn ca tụng là thiên kiêu một đời tuấn kiệt, đây là cỡ nào cao đánh giá? Người khác há có thể so với! Vừa vặn, thừa cơ hội này cùng Hoang một trận chiến, nhìn một chút ai mạnh. Hừ hừ hừ, kiếp này pháp Vô Địch, hôm nay nhất định phải quật khởi, huy hoàng ép nhật nguyệt!"

Thiên hướng Kim Triển người nói rằng, cảm thấy hắn mới là Vô Địch.

Rất nhiều người đều ở nhìn chằm chằm, bởi vì song phương thật là ác chiến, cũng sẽ không thật là làm cho người ta cảm thấy bất ngờ.

Không ít người đều đã hiểu, ngay khi trước đây không lâu, Thạch Hạo còn ở cùng Vương gia "Đại tác chiến" đây, với Thiên Thần Thư Viện chống

lại Vương gia, thậm chí năm cái Long đều vì vậy mà bị biếm đến Biên Hoang!

Vương gia có thể nói hận thấu Thạch Hạo, mà Kim Triển vì là Vương Hi ra mặt, ở mấy người xem ra là chuyện đương nhiên.

Trên núi lớn, Thạch Hạo chắp hai tay sau lưng, nhìn về phía trước một đám người, sắc mặt bình thản, từ Kim Triển đến Vương Hi lại tới những kia đi theo, từng cái đảo qua.

Kim Triển, đã dừng lại, cũng ở nhìn chằm chằm Thạch Hạo, hai người có một loại đáng sợ tràng vực hình thành.

Thật sự muốn cướp Hoang đạo trường? Tất cả mọi người sợ mất mật!

Kim Triển, thập phần thần bí, thường ngày rất ít lộ diện, nhưng lúc này lại tuyệt đối không biết điều, bị hỗn độn khí bao vây, hai mắt dường như hai vầng mặt trời, phảng phất đang khai thiên tích địa thời đại mới nở ánh sáng!

Ầm!

Nhưng vào lúc này, hai cường trong lúc đó hư không nổ tung, vô cùng đáng sợ!

Bất quá, theo dự liệu đại chiến cũng không có đến, Kim Triển trùng Thạch Hạo gật đầu, nói: "Ta nghe nói chiến tích của ngươi, ghê gớm, có cơ hội luận bàn."

Dứt lời, hắn xoay người rời đi, không lại dừng lại, Vương Hi các loại (chờ) người theo đồng thời rời đi, đi tới bên cạnh một ngọn núi lớn trên.

Nơi đó đã tụ tập một chút tu sĩ, thế nhưng nhìn thấy Kim Triển đến, tất cả đều vẻ mặt đưa đám, tự động rút đi.

"Hiện tại là có thể một trận chiến!" Thạch Hạo mở miệng.

Chuyện này nhất thời để Kim Triển thân thể vừa dừng lại, rất nhiều

người tự nhiên hoảng sợ, đều căng thẳng quan tâm.

"Có rất nhiều cơ hội, Biên Hoang thấy, xem ai ở nơi đó giết địch nhiều." Xa xa trên vách núi, truyền đến một ông lão âm thanh.

Lão quái vật lên tiếng, trận chiến này nhất định không cách nào phát sinh, mấy tên lão giả kia không cho phép lúc này bên trong háo, càng hi vọng bọn họ đi Biên Hoang giết địch, do đó khá là.

Chỉ là, có một số việc chung quy là không thể tránh được, dù cho đến Biên Hoang, nên đối lập hay là muốn đối lập.

Thế nhưng, trước mắt trận này mưa to gió lớn liền như thế trừ khử, khiến người ta thở dài một cái, bất quá nhưng cũng cảm thấy có chút tiếc nuối, dù sao bỏ qua hai người đỉnh ột trận chiến.

Rất nhanh, Đại Tu Đà, Thích Cố, Dịch Nghĩ: "Trích Tiên", Thạch Nghị các loại (chờ) cũng đều tìm được chính mình ngọn núi, bảo địa đều bị chiếm giữ.

Có người nhìn chằm chằm Thái Âm Ngọc Thỏ bọn họ cướp được thứ mười phong, muốn cướp đi, nhưng là khi thấy Thạch Hạo hướng về nơi đó nhìn kỹ thì, mỗi một người đều đánh trống lui quân.

Này vốn là một lần chuyện đơn giản, bất quá là chọn môn học hành đạo trường mà thôi, nhưng cũng khúc xạ ra rất nhiều vấn đề, thậm chí có thể ngóng nhìn tương lai một ít thế lực cách cục.

Chính vào hôm ấy, Thạch Hạo bàn ngồi ở đây nơi Tiên trong đất, lấy ra một quyển kinh thư, đây là hắn vẫn muốn quan sát, nhưng từ đầu đến cuối không có xem cổ kinh.

Năm xưa, ba ngàn đạo châu có thiên tài trẻ tuổi cùng xông vào Tiên cổ di, bách xuyên hối hải, cướp đoạt vận may lớn, từng có Thạch Hạo, Thập Quan Vương: "Trích Tiên", Ninh Xuyên các loại (chờ) người đại tranh bá.

Cuối cùng, Thạch Hạo từng cái thứ nhất xông vào tạo hóa, bối đi một bộ quan tài cổ, ở trong có một bộ ngọc thạch thư, rất nhiều người đều biết.

Ngoài ra, hắn còn có mặt khác thu hoạch lớn, người ngoài không biết.

Hiện tại, hắn lật xem chính là cái kia Bộ Ngọc thạch thư!

Chỉ có bước vào Hư Đạo cảnh, này bộ kinh thư mới có thể xem, năm đó Thạch Hạo vô lực chuyển động, không có cách nào quan duyệt.

"Ừm!?" Khi (làm) Thạch Hạo thần niệm dò vào ngọc thạch thư bên trong, nhất thời gợi ra cảnh tượng kì dị trong trời đất, các loại thần bí phù hiệu vọt lên, đem hắn nhấn chìm.

"Tiên kinh!" Rất nhiều người kinh ngạc thốt lên, cái kia dị tượng quá chấn động, như là có người ở phi thăng lên trời, có Chân Long uốn lượn, có Bất Tử Hoàng Điểu hí dài, càng có Phi Tiên ánh sáng, Tiên Đạo khí tượng đè ép mãn cao thiên!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1367: Tiên Kinh

Tiên kinh, biết bao báu vật!

Đó là vô giá chí bảo, lấy bao nhiêu thiên thạch, bảo cụ, lão dược đến trao đổi cũng không đủ, lấy giá trị liên thành để hình dung cũng không tính là hợp lý, kém xa.

Bởi vì, đừng nói là thành trì, chính là nắm một cái lại một cái quốc gia cổ đem đổi lấy cũng không được, chỉ vì, nhân gian há có thể dễ dàng thấy Tiên kinh?

Tiên cổ từ trần, Trường Sinh phá diệt, vì là không nhiều Chân Tiên toàn bộ diệt, lưu kinh văn tuyệt tích, ngoại trừ cá biệt truyền thừa cổ xưa ở ngoài, khó tìm nữa tìm kiếm.

Vì vậy, Tiên Đạo kinh văn vừa ra nhất thời gợi ra cự náo động lớn!

Thạch Hạo ngồi xếp bằng nơi đó, quan kinh văn, ngộ đại đạo, lúc này liền bị sâu sắc hấp dẫn, trong cơ thể tự chủ hiện lên ba cỗ tiên khí, ở trên đầu ngưng tụ thành đại đạo chi hoa, diễm lệ mà rườm rà.

Sau đó, đạo hoa lại tản ra, như mịt mờ sương mù, đi vào hắn mỗi một tấc trong cơ thể, sau lần đó tái tụ, vòng đi vòng lại, gột rửa thân thể!

Tiên kinh bắt đầu động, liền đang thong thả vì hắn phạt mao tẩy tủy, đây là tạo hóa, để hắn được chỗ tốt cực lớn.

Phải biết, đây mới là bắt đầu mà thôi!

Có thể nhìn thấy, chỗ đó cảnh tượng chấn thế.

Đều là khó mà tin nổi dị tượng, hám động lòng người!

Chân Long xuất thế, vảy giáp lạnh lẽo như kim loại, nó ở bốc lên, thôn nhả ra nhật nguyệt, thân thể hơi động, cắt đứt Ngân hà. Đón lấy, Bất Tử điểu hí dài, ánh lửa cuồn cuộn, đốt cháy chư thiên, thần chỉ sợ hãi, vạn linh cúng bái.

Mà lại có tảng lớn Phi Tiên mưa ánh sáng vọt lên, quay chung quanh Thạch Hạo xoay tròn, gột rửa cơ thể hắn, khiến cho càng cứng cỏi, xu hướng bất diệt!

Tiên gia khí tượng che trời, tường thụy khí tuyệt thế!

Rất nhiều người đều xem ở lại: sững sờ, đây là biết bao nghịch thiên kinh thư, nếu có thể nhìn qua, đời này tất nhiên được ích lợi vô cùng, hận không thể lập tức đoạt đến xem.

"Thật là không bình thường kinh văn, đây là Tiên cổ tuyệt đại cao thủ, là vì là hậu nhân lưu lại truyền thừa mồi lửa!" Trên vách đá, một vị tuổi già dị nhân than nhẹ.

Bọn họ là Cửu Thiên đứng đầu nhất một nhóm người, tự nhiên có thể một chút nhìn ra kinh văn bao hàm đại đạo chân nghĩa, tàng vô thượng thần thông, là một bộ không thể tưởng tượng bảo kinh.

Cái khác trên ngọn núi, một ít người trẻ tuổi phục hồi tinh thần lại, tất cả đều lộ ra sắc mặt khác thường, loại này cổ đại để lại ngọc thạch thư quá khó mà tin nổi, để cho người đỏ mắt.

Có mấy người trong mắt lấp lóe ánh sáng lạnh lẽo, sinh ra lòng mơ ước, bởi vì đây là thiên thư, nếu là được đem có thể ảnh hưởng tu sĩ một đời, để bộ tộc hưng thịnh.

Đến này kinh văn, có thể tạo ra được một cái chưa từng có mạnh mẽ gia tộc, có này truyền thừa, nếu là phát triển được lập, có thể để cho bộ tộc xán lạn rất nhiều thời đại!

Đừng nói là người khác, chính là Lam Tiên, Đại Tu Đà các loại (chờ) đều động lòng, các nàng tự thân truyền thừa thần bí, lai lịch kinh người, có thể nhìn thấy Tiên kinh sau vẫn là lộ ra sắc mặt khác thường.

Tiểu Thiên Vương càng là ánh mắt khiếp người, trong mắt có trật tự phù hiệu xuất hiện, giống như là muốn nhìn xuyên Tiên kinh, muốn nhìn đến sách quý bên trong ghi chép đồ vật. Hắn đi cổ pháp con đường này, nhìn thấy như vậy một bộ kinh thư, có thể nào không động lòng?

Đặc biệt là, Tiểu Thiên Vương ở thế hệ tuổi trẻ có vô địch mỹ dự, tự thân đi tới cùng cảnh giới tuyến đầu tiên, càng hi vọng tham chiếu một ít cổ đại bí điển, tiến thêm một bước!

Hắn thiên túng chi tư, cơ duyên rất: gì long, cũng có thiên thư, thế nhưng ai sẽ ngại nhiều? Đặc biệt, có thể hai bên xác minh lẫn nhau, sẽ có chỗ tốt cực lớn.

Một sát na, rất nhiều ánh mắt nóng bỏng đều đầu đến Thạch Hạo trên người, ẩn chứa đố kị, ước ao, địch ý các loại, muốn thay vào đó, được Tiên kinh.

Không thể nghi ngờ, Thánh Viện, Thiên Thần Thư Viện, Tiên Viện cũng có vô thượng kinh văn, không phải vậy làm sao có thể hấp dẫn đến Cửu Thiên kỳ tài, nhưng không phải mỗi người đều có thể xem.

Đặc biệt là Thạch Hạo bản kinh văn này, như thế không giống bình thường, mới mở ra mà thôi, ngay khi vì hắn phạt mao tẩy tủy, ôn dưỡng cơ thể hắn, có chút khó mà tin nổi.

Đừng nói là tu cổ pháp người, chính là đi kiếp này pháp con đường này người cũng đều ánh mắt nóng bỏng, nếu là được này kinh, nói không chắc có thể rèn luyện ra không xấu bảo thể.

Lúc này, Thánh Viện Thích Cố, Dịch Nghĩ, Tiểu Thánh Nhân các loại (chờ) đều trông lại, không giống thường ngày như vậy bình thản.

Hơn nữa, chính là thiên kiêu một đời Kim Triển cũng là như thế, ánh mắt chuyển động, trong con ngươi có hỗn độn hiện lên, hiện lên một ít chuyển động đại tinh, khai thiên tích địa, đó là hắn đạo, hắn rất chăm chú, ở nhìn chăm chú Tiên kinh.

Một sát na, có một luồng đáng sợ chiến khí tràn ra, sau đó lại cấp tốc thu lại!

Kim Triển bình tĩnh lại, đột nhiên mà quay đầu, không có lại nhìn, thế nhưng mấy người rõ ràng, hắn đối với này kinh rất lưu ý, nếu là điều kiện cho phép, nhất định sẽ cướp!

Một cái đi kiếp này pháp người đều như vậy, càng không nói đến là người khác!

Lúc này, Vương Hi, Yêu Nguyệt công chúa, Lục Đà bọn người thay đổi sắc mặt, yên lặng đánh giá, quan sát Thạch Hạo cùng hắn trước người phát sáng kinh thư.

Thạch Hạo mở mắt ra, nói: "Đừng nói cho ta, Trường Sinh thế gia không có trên một kỷ nguyên kinh văn, tỷ như Vương gia, các ngươi có thể nắm Bình Loạn Quyết đến theo ta trao đổi, ta là rất tình nguyện."

Vương Hi, quần dài tha, đứng ở sương trắng lượn lờ trên ngọn núi, tư thái thon dài mà xinh đẹp tuyệt trần, sợi tóc bóng loáng, nghe vậy lập tức biến sắc.

Ngọn núi này là Kim Triển chiếm cứ, lúc này hắn cười nhạt, nói: "Bộ tộc ta cũng có một chút cổ đại kinh văn, chẳng biết có được không trao đổi?"

Thạch Hạo gật đầu, nói: "Mấy ngày trước từng nhìn thấy Kim Thái Quân, tuy là vì đương đại tuổi tác to lớn nhất mấy người một trong, thế nhưng tinh thần quắc thước, ta đối với hắn rèn luyện gân cốt bí thuật cảm thấy rất hứng thú, nếu là Kim gia lấy trấn này tộc cổ kinh để đổi, có thể thành hàng!"

Kim Triển trong hai con ngươi bay ra hai tia chớp, ở tại phụ cận mấy trượng bên trong, hư không đều nứt ra rồi, ánh mắt của hắn ác liệt đáng sợ.

Ai cũng biết, Kim gia lai lịch người thời nay, truyền thừa cổ lão, cùng Vương gia như thế đều khởi nguyên trên một kỷ nguyên, là mạnh nhất mấy cái Trường Sinh thế gia một trong.

Hơn nữa, Kim gia rất đặc biệt, bọn họ kinh văn cường điệu với thân thể rèn đúc, gân cốt tu hành, có chút khác loại.

Thậm chí, có truyền thuyết xưng, đương đại tu cốt văn các loại, được Kim gia dẫn dắt rất lớn, là bọn họ kinh thư truyền lưu thế gian bộ phận, do đó ảnh hưởng kiếp này pháp thành hình.

Đương nhiên, loại này nghe đồn không thể khảo cứu, hậu thế không người nào có thể quan duyệt Kim gia trấn tộc cổ kinh!

Rất nhiều người suy đoán, Kim Triển thân vì trường sinh thế gia truyền nhân, nhưng đi kiếp này pháp con đường này, là bởi vì bọn họ cái kia bộ kinh văn bao dung tính, cùng đương đại Pháp tướng gần.

Mặc dù rất nhiều người đỏ mắt, mơ ước Thạch Hạo Tiên kinh, nhưng cũng không dám động thủ, ai chẳng biết hắn có quét ngang dị vực mười Vương huy hoàng chiến tích?!

Dù cho bẩm báo gia tộc trưởng bối, phỏng chừng cũng vô dụng, bởi vì có mấy vị dị nhân ở đây giảng kinh, ai dám tới nơi này ngang ngược, tuyệt đối sẽ bị trấn áp!

Thạch Hạo an tâm tu hành, chăm chú nghiền ngẫm đọc mỗi một cái phù hiệu, để tâm đi cảm ngộ, đây là Tiên cổ pháp, là một loại vô cùng hoàn chỉnh đại đạo hệ thống.

Ngày xưa, hắn không có tư cách nghiền ngẫm đọc, bởi vì chưa từng lên cấp Hư Đạo cảnh, liền kinh thư cũng không thể mở ra, mặt trên có sức mạnh mạnh mẽ trấn phong.

Đây chính là Tiên cổ kỳ thư, thấp cảnh giới người vô duyên nhìn thấy, chỉ có đạt đến nhất định cấp độ mới tham ngộ ngộ.

Xem qua sơ thiên, Thạch Hạo liền than nhẹ, dựa theo này kinh ghi chép, có thể dựa vào tự thân sức mạnh mở ra sách này mới coi như nhập môn, là tu hành này kinh then chốt.

Nói cách khác, Hư Đạo cảnh bất quá là khởi điểm!

Chẳng trách có thể dẫn tới Trường Sinh, yêu cầu này quá cao rồi!

Bất quá, này cũng không phải nói thời đại Tiên cổ thật sự cao cao không thể với tới, bởi vì kinh bên trong có ghi đến, trước đây cần người dẫn đường vì là tu sĩ trúc cơ, nhen lửa mồi lửa.

Ở tu này kinh trước, chủ yếu là cần các tộc tiên hiền bồi dưỡng!

Mà cái gọi là mồi lửa các loại, là Tiên cổ trúc tạo đạo cơ con đường. Thiên phú siêu tuyệt giả, có thể tu ra tiên khí!

Mà bộ kinh văn này chính là vì tu ra tiên khí giả chuẩn bị, nếu không, liền xem tư cách đều không có, có thể nói đây là một bộ cao thâm khó dò sách cổ.

Dù cho là ở Tiên cổ niên đại, còn trẻ thì tu ra tiên khí sinh linh cũng không phải rất nhiều, đều là tinh anh!

Thạch Hạo chăm chú nghiền ngẫm đọc, hắn không thể không cảm tạ Thiên Thần Thư Viện, ở nơi đó học được Tiên văn tự cổ đại, nếu không, căn bản cũng không có biện pháp tìm hiểu.

Phía trên ngọn núi này đại đạo Tiên âm ầm ầm, thần bí phù hiệu từ kinh thư bên trong lan tràn ra, đem Thạch Hạo bao vây, hắn rong chơi ở cổ đại đạo pháp trong lĩnh vực.

Có thể nói, đây là một cái thế giới hoàn toàn mới, này thiên kinh văn

cùng đương đại pháp không giống, vì là Thạch Hạo vạch trần một mảnh thế giới hoàn toàn mới!

Tại quá khứ, hắn tuy rằng ở đi cổ pháp con đường này, nhưng đều là tự mình tìm tòi, căn cứ nghe đồn các loại (chờ) mạnh mẽ tu ra ba đạo tiên khí, cho tới hôm nay chân chính nhìn thấy cái này hệ thống toàn cảnh.

Đạo chủng, mồi lửa, Ma chủng, tiên chủng, này đều là cùng một câu trả lời hợp lý, là cổ pháp cơ sở vị trí, kỳ thực then chốt tự chỉ có một cái, vậy thì là —— chủng!

"May mà đạt được này kinh, không phải vậy lại căn cứ nghe đồn tự thân sờ xoạng lung tung xuống, như vậy vấn đề liền lớn hơn!" Thạch Hạo nghiền ngẫm đọc bộ phận sau, trong lòng cả kinh.

Đều nói cường giả phải có đạo của chính mình, khai sáng chính mình pháp, nhưng này là ở dung hợp các loại đạo pháp sau mới được, đứng ở trên vai người khổng lồ mới có thể vọng càng xa. hơn

Hiển nhiên, Thạch Hạo không có đến bước đi kia, không tăng trưởng sinh, sao dám vọng ngôn sang ra bản thân khác nhau với thiên cổ hệ thống?

Tiên khí đã có, là hắn mạnh mẽ ngưng tụ, như cùng loại, đã tồn tại, đồng thời khai chi tán diệp, thậm chí ở trên đầu kết thành đóa hoa. Nhưng là, này như bèo không rễ!

Cũng còn tốt, này kinh ở tay, vừa vặn có thể để bù đắp.

"Có gan, tự muốn mọc rễ, mà không phải nghĩ lập tức nở hoa kết quả!" Thạch Hạo gật đầu, đối với thư bên trong kinh nghĩa lý giải.

Thạch Hạo cơ sở quá thâm hậu, từ lâu tu ra ba đạo tiên khí, đồng thời lấy thân là chủng, mang thai ra quá nhiều Tiên Đạo khí tức, con đường sau đó chính là có thể triển khai kế hoạch lớn thời khắc!

Vì vậy, hắn mới một vận chuyển này kinh văn, trong cơ thể nhất thời vù

một tiếng, sáng lên một đạo lại một vệt sáng, Tiên vụ dựng lên, để hắn xem ra thần thánh cực kỳ.

Hắn cả người lỗ chân lông thư giãn, bách cốt cùng chấn động, dường như leng keng Tiên âm, lại nếu như không có địch chiến khúc tấu hưởng, chính thức bắt đầu rồi!

Có thể nhìn thấy, hắn cơ thể ở một tấc một tấc biến hóa, Tiên âm lan tràn, đang vì hắn tiến hành một loại thần bí gột rửa, giống như là một hồi biến hóa thoát thai hoán cốt.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1368: Một Năm Vội Vã

Trên ngọn núi, kinh văn thanh không dứt, khiến cho người mê mẩn.

Chỉ là, đối với cho người khác tới nói, rất mơ hồ, cũng rất mờ ảo, dường như tự cái kia Tiên hương truyền đến, như có như không, muốn bắt lấy cụ thể kinh nghĩa, nhưng chỉ có thể từ giữa ngón tay lướt xuống.

Thạch Hạo toàn thân tâm tập trung vào, tâm cùng thân thể đồng thời cộng hưởng, tìm hiểu vô thượng đại đạo, rong chơi ở mảnh này mới tinh hệ thống tu luyện bên trong.

Hắn nhất định phải lớn mạnh tự thân, chân chính quật khởi mới được!

Bởi vì, một khi tiến vào Biên Hoang, ở nơi đó đều sẽ có máu và lửa khốc liệt, sinh và tử khốn khổ, không khách khí nói, tương đương với bồi hồi ở dẫn tới địa phủ Cửu U trên đường.

Vì vậy, Thạch Hạo hi vọng càng mạnh hơn, dành thời gian tích lũy, lột xác, để ình càng ngày càng trở nên mạnh mẽ.

Thời gian không nhiều, lưu chuẩn bị cho hắn thời gian không phải rất sung túc, hắn nhất định phải đi tới Biên Hoang, nhưng tiếp thu tàn khốc nhất mài giũa, nơi đó có Thiên Uyên, thần dược sơn mạch, táng vực, Thiên thú rừng rậm các loại, nguy cơ cùng kỳ ngộ cùng tồn tại!

Càng có một toà cựu thành, Thạch Hạo muốn đi vào, xem rõ ngọn ngành, bảy Vương là còn có hay không người sống sót, đều héo tàn sao?

Ngoài ra, mấu chốt nhất chính là, hắn muốn bắt đầu chân chính đối mặt dị vực chư địch, nghênh chiến trong Vương tộc nhân vật thủ lĩnh, càng muốn cùng cổ lão Đế Tộc bên trong chân chính tuổi trẻ thiên kiêu đỉnh cao đại đối

quyết.

Ai mạnh ai yếu?

Chiến trường gặp gỡ, cuộc chiến sinh tử, đó là tốt nhất mài giũa!

Kinh văn trước sau đang vang lên, để rất nhiều người ước ao, hiệu quả kia quá rõ ràng, Thạch Hạo da thịt chảy xuôi một loại không tên ánh sáng lộng lẫy, như cùng ở tại rèn đúc Kim thân giống như.

Đây là tiên khí ở động, càng là một loại khí tức đang thức tỉnh, đang trưởng thành, đang chầm chậm lớn mạnh!

Tiên Đạo khí tức!

Lúc này, Thạch Hạo trong cơ thể loại khí tức này so với dĩ vãng càng cường thịnh hơn, bất quá nó không phải ở hóa thành đại đạo chi hoa, mà là bắt đầu cắm rễ với thân thể bên trong.

Tam đóa đạo hoa tản mất, trở về vì là ba đạo tiên khí, sau đó lần thứ hai phân giải, trở thành một từng tia từng tia từng sợi từng sợi hi quang, cắm rễ ở Thạch Hạo toàn thân bên trong, một lần nữa thai nghén.

Này làm cho người ta một loại ảo giác, phảng phất Thạch Hạo toàn bộ thân thể đều đã biến thành Tiên thể, tràn ngập Chân Tiên đạo vận!

Chủng, đây là Tiên cổ pháp cội nguồn!

Trước đó, Thạch Hạo tích lũy có đủ nhiều, ba đạo tiên khí ngưng ra sau, giống như thu hoạch một viên quý giá nhất hạt giống, bây giờ là thời điểm khai chi tán diệp.

Lúc này, thân thể vì là thổ nhưỡng, thiên địa chi tinh vì là đầm nước, bắt đầu tẩm bổ, để loại này nẩy mầm.

Ba đạo tiên khí hóa thành hi quang sau, giấu ở mỗi một tấc máu thịt bên trong, Thạch Hạo dựa theo cổ kinh ghi chép phương pháp tu hành, đào tạo

chúng nó.

Ầm!

Dường như một toà Thiên Địa hồng lô bị mở ra, Thạch Hạo phát sinh vạn trượng thần quang!

Thể khung xương cộng hưởng âm thanh, càng lanh lảnh, dường như Tiên kim ở va chạm, mà thể phách bên trong huyết dịch chảy xuôi âm thanh càng là dường như biển gầm.

Lần đầu ngộ đạo, ngắn ngủi ôn dưỡng tiên khí mà thôi, hắn liền phát sinh biến hoá kinh người, bên ngoài thân lỗ chân lông thư giãn, sắp xếp ra một ít màu xám trắng vật chất.

"Đó là cái gì?" Tất cả mọi người tất cả giật mình, bởi vì Hoang tu hành đến một bước này sau, tự thân đã rất hoàn mỹ, không thể lập tức sắp xếp ra nhiều như vậy tạp chất mới đúng, như vậy quá đáng sợ.

Nhưng là, mọi người đều nhìn thấy, hắn bên ngoài thân xác thực có như vậy một tầng đồ vật.

"Không phải tạp chất, là đạo cốt đang bị đính chính, đang bị đánh bóng, có chút xương cốt bị cắt rơi, sau đó bị bức ép ra ngoài thân thể!" Trên vách đá một ông lão nói rằng.

Đang nói những câu nói này thì, hắn rất hoảng sợ, không nghĩ tới Tiên kinh sẽ như vậy bá đạo, lại có thể ở trong thời gian ngắn như vậy mạnh mẽ rèn cốt.

Có thể nhìn thấy, Thạch Hạo đầu đầy mồ hôi, này nhất định là một cái rất thống khổ quá trình, đương nhiên cũng là một lần tự mình mài giũa, lột xác ngộ đạo trải qua.

"Tiên kinh như thế nghịch thiên?" Không ít người đều thất kinh, Thạch Hạo biến hóa không khỏi quá nhanh đi.

"Lần thứ nhất tiếp xúc này kinh, mà lại tự thân từ lâu chuẩn bị kỹ càng ba đạo tiên khí, hiệu quả đương nhiên sẽ không nhược!" Một ông lão thở dài.

Mọi người đều thay đổi sắc mặt, nhìn thấy Thạch Hạo ở biến hóa, đang không ngừng hướng đi trọn vẹn, xu hướng với cái gọi là Tiên cơ đạo cốt!

"Cùng với tiện người, không bằng chính mình đột phá, bước ra càng đường xa!" Tiểu Thiên Vương mở miệng, hắn từ lâu ngồi xếp bằng ở đỉnh cao trên, bắt đầu tu chính mình pháp.

Một lát sau, cả ngọn núi đều phát sáng, dựng lên từng trận yên hà, bị khí tức của "Đại Đạo" bao phủ, hắn trở thành sương mù hỗn độn bên trong một vị thần!

Một bên khác, Kim Triển từ lâu nhắm mắt, không có quan tâm Thạch Hạo nơi đó động tĩnh, hắn ở tu hành, ở rèn luyện tự thân, cảm ngộ chính mình đại đạo.

Một ít chí tôn trẻ tuổi tâm chí kiên định, hào không lay được, tỷ như Đại Tu Đà hai tay hợp thành chữ thập, kết thành cổ tăng pháp ấn, hắn dung hợp quá tiên phật xá lợi tử, tạo hóa nghịch thiên, lúc này dường như Phật đà bế quan, ngâm tụng kinh văn, rèn luyện chính mình trượng sáu Kim thân!

...

Sau đó, rất nhiều tu sĩ trẻ tuổi bắt đầu tĩnh tâm, tạ trên một kỷ nguyên còn sót lại thiên địa tổ mạch, tiến hành tu luyện, tìm hiểu chính mình thần thông pháp môn.

Loáng một cái chính là ba ngày, trên vách đá vài tên ông lão lại sẽ bắt đầu truyền đạo thụ hoặc.

Rất nhiều người đều mở mắt ra, từ trên ngọn núi thức tỉnh, chỉ có người cá biệt rơi vào cấp độ sâu ngộ đạo bên trong, bởi vì lòng đất tổ mạch quá bất phàm, Tiên Đạo khí tức nồng nặc, thích hợp bế quan.

Thạch Hạo tỉnh dậy, lần thứ nhất nghiền ngẫm đọc này kinh, bước đầu trải nghiệm loại kia hoàn toàn mới hệ thống tu luyện, hắn vẫn chưa rơi vào tầng sâu nhất tìm hiểu bên trong.

"Oa nha nha, ngươi này kinh thư quá lợi hại, đều ghi chép cái gì?" Tiểu Thỏ Tử rất không sợ người lạ, trực tiếp chạy tới hỏi dò.

Thạch Hạo cũng không tính độc chiếm này kinh, nói: "Các ngươi cũng có thể tìm hiểu."

Đến từ ba ngàn châu người quen, nghe nói sau tất cả giật mình, đây chính là bảo vật vô giá, bình thường đều giữ bí mật không nói, mèo khen mèo dài đuôi, ai sẽ lấy ra.

"Hắc ám đại thời đại đến, thật nhiều bản lĩnh liền thêm một phần sống sót tiền vốn, ta hi vọng rất lâu sau đó, các ngươi đều vẫn còn ở đó. Huống hồ, mỗi người tìm hiểu tu ra đồ vật không chắc như thế." Thạch Hạo nói rằng.

Chính như hắn từng nói, đây là hoàn toàn khác nhau hệ thống tu luyện, căn cứ vào "Chủng" mà phát triển, mỗi người đều có chính mình không giống chủng, cuối cùng mọc rễ nẩy mầm, kết ra trái cây cũng sẽ không hoàn toàn tương đồng.

Thanh Y, Trường Cung Diễn bọn người rất cần này kinh, chính là Tiểu Bàn tử Tào Vũ Sinh tu chính là kiếp này pháp, cũng ở rầm rì, ở nơi đó nghiên cứu đến nửa ngày.

"Trước tiên đi nghe các vị tiền bối giảng đạo đi, đồng thời cũng tìm hiểu một chút dị vực các trường hợp."

Ngoại trừ số ít người ở ngoài, đại thể thiên tài trẻ tuổi đều thức tỉnh, đi tới bên dưới vách đá, từ đó nghe mấy ông lão giải thích nghi hoặc.

"Tiên cổ một trận chiến, ta giới cao cấp nhất cường giả đều là bị ai giết chết, tỷ như Thiên Giác Nghĩ đại nhân, là bị An Lan tộc cổ tổ lấy trường

thương màu vàng óng đinh giết sao?"

...

Đây là một cái có hỏi có đáp quá trình, tu sĩ trẻ tuổi môn có chí với Biên Hoang, muốn biết rõ ràng hơn, cần làm rõ những kia dị vực một ít nhân vật vô địch.

"Ở cuối cùng mang tính then chốt trong trận chiến ấy, hai đại Tiên Vương da ngựa bọc thây còn, khốc liệt chết trận, tiên máu nhuộm đỏ chiến kỳ, là chỉ cái nào hai người?" Thập Quan Vương hỏi.

"Là Vô Chung Tiên Vương còn có Lục Đạo Luân Hồi Tiên Vương." Một ông lão thở dài.

"Bọn họ chết ở trong tay của người nào?" Đại Tu Đà hỏi.

"Hai đại Tiên Vương nguyên nhân cái chết rất phức tạp, trải qua đại chiến số lần quá nhiều, không người nào có thể tiếp nhận bọn họ ra tay, xem như là lực kiệt mà chết, đặc biệt là Vô Chung Tiên Vương kết cục càng là một cái mê. Còn Lục Đạo Luân Hồi Tiên Vương, một đòn tối hậu đến từ Thần Cô bộ tộc cao thủ cái thế." Một ông lão đáp.

"Thần Cô tộc?"

"Đúng, một cái chủng tộc đáng sợ, các ngươi như đi Biên Hoang, sớm muộn cũng sẽ gặp phải bộ tộc này cường giả, số lượng cực nhỏ, nhưng có vô địch đại uy thế, lực lớn vô cùng, chúng nó tay trái có thể đoạn không gian, tay phải có thể đoạn thời gian, khủng bố tuyệt luân!" Ông lão trầm giọng nói, đồng thời trong mắt có một luồng phẫn sắc.

"Tộc này như thế nào cùng Thập Hung bên trong bộ tộc tên gần gũi?" Thích Cố đạo nhân không rõ, như vậy hỏi dò.

"Bởi vì, chúng nó mạch này chính là sinh ra với Thập Hung bên trong cô tộc phản lại đi, đồng thời tiến vào dị vực sau đó phát sinh dị biến, càng mạnh

mẽ hơn, từ xưng thần cô tộc!"

"Cái gì, vốn là ta giới cô tộc!?" Mọi người khiếp sợ.

Thời gian trôi mau, chớp mắt một cái đã sắp qua đi một năm, cách ước định thời gian rất gần rồi, muốn đi Biên Hoang người sắp muốn lên lộ.

Trong năm ấy, những người trẻ tuổi tu sĩ đều đang cố gắng tu hành, mượn đoạn này Tiên cổ tổ mạch rèn luyện thân thể, ôn dưỡng Nguyên Thần, lấy Tiên Đạo khí tức bao vây chính mình, toàn thân tâm tìm hiểu kinh văn, tráng bản thân.

Mà trong lúc này, bọn họ đối với Biên Hoang cùng với dị vực kẻ địch hiểu rõ cũng phi thường thâm nhập, biết rất nhiều bí ẩn.

"Thời gian không hơn nhiều, sau đó không lâu các ngươi liền muốn ra đi, nắm chặt cuối cùng thời gian chuẩn bị đi, có chỗ không hiểu có thể tới hỏi mấy người chúng ta xương già!" Mấy vị lão nhân ngày hôm đó truyền âm nói.

"Không thể chờ đợi được nữa, sớm muốn giết tiến vào dị vực, ta muốn đi Biên Hoang, ta muốn báo thù, để Thiên Giác Nghĩ thần uy lần thứ hai vung lên!" Màu vàng con kiến nhỏ kêu lên, kìm nén một luồng kính, nhịn một năm rồi!

Đại Tu Đà, Tiểu Thánh Nhân, Kim Triển các loại, còn có Thạch Nghị: "Trích Tiên" các loại (chờ) người tất cả đều tắm rửa ánh sáng thần thánh, cũng chuẩn bị kỹ càng ra đi.

Muốn đi Biên Hoang người có không hề ít, vượt quá tưởng tượng, cũng không có bị con đường phía trước khốn khổ cùng với tử vong doạ lui, đều muốn ở tối tăm nhất niên đại đến trước mài giũa tự thân, cướp trước một bước quật khởi!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1369: Rời Đi

Còn có mấy ngày, một năm kỳ liền đến rồi!

Khi đó, muốn đi biên hoang mài giũa tự thân tu sĩ trẻ tuổi nhất định phải ra đi.

Trong vòng mấy ngày, bầu không khí phi thường ngột ngạt cùng căng thẳng, rất nhiều người đều ở hỏi trái tim của chính mình, đến cùng có muốn hay không? Bởi vì quan hệ quá lớn.

Tiến vào mảnh chiến thổ sau, ai cũng biết, nhất định phải cửu tử nhất sinh, mặc ngươi tuyệt đại phong hoa, kỳ tài ngút trời, cũng khả năng chớp mắt héo tàn, hóa thành một nắm cát vàng!

Đương nhiên, nếu là bách chiến bất tử, liền có thể quật khởi, ở tại biên hoang được tuyên cổ trường tồn một ít nghịch thiên tạo hóa!

Rất nhiều người bàng hoàng, hoang mang, đến cùng phải như thế nào, lấy hay bỏ?

Thạch Hạo không nghĩ những chuyện này, bởi vì, hắn khẳng định là muốn đi biên hoang, hiện tại làm chỉ có một việc, chính là tu hành, tăng thêm một bước thực lực của chính mình.

Trên núi lớn, mông lung hà vụ tràn ngập, ở trên bồ đoàn, hắn đã ngồi xếp bằng một tháng, gần nhất cũng không có nhúc nhích một thoáng, trước sau ở tìm hiểu Tiên kinh.

Ở trong người, từng tia một, từng sợi từng sợi hi quang lóng lánh, đó là tiên khí phân giải thành, cắm rễ ở toàn thân các nơi, dường như mọc ra sợi rễ, đang dần dần trưởng thành.

Đây là một loại vô cùng đáng mừng biến hóa, hạt giống nẩy mầm, mọc ra sợi rễ, như vậy mới có thể từng bước triển khai, càng ngày càng phồn thịnh, trở nên mạnh mẽ.

Thạch Hạo bên ngoài thân, có một tầng vàng nhạt ánh sáng lộng lẫy lưu động, dường như mạ vàng, cũng như là miếu thờ bên trong Kim thân, đây là thể chất ở trở nên mạnh mẽ trực tiếp thể hiện.

Vù!

Thạch Hạo trong cơ thể, đạo cốt ở phát ra âm thanh, người ngoài cũng có thể một nhận biết một, hai, lúc này phát sinh kinh người chùm sáng, từ cơ thể bên trong lao ra.

Đón lấy, tinh huyết cuồn cuộn, như cột khói dựng lên, sinh cơ quá toàn vẹn dồi dào. Thậm chí, có thể nhìn thấy trong cơ thể huyết dịch óng ánh, dường như kim loại chất lỏng đang chảy xuôi, vô cùng chói mắt.

"Huyết như kim dịch, lại một lần thay máu a, sinh mệnh cấp độ sâu tiến hóa!" Rất nhiều người bị kinh động. Ước ao nhìn nơi đó.

Mọi người không nghĩ tới, thời khắc sống còn, đem phải rời đi, Thạch Hạo lại có loại này thành tựu, đây là một lần thu hoạch không nhỏ, được ột lần lột xác.

Thạch Hạo mở mắt ra, bắn ra hai chùm sáng, dường như lợi kiếm trảm hư không, vang vọng boong boong.

Trầm tĩnh lại, trong cơ thể hắn huyết dịch khôi phục vì màu đỏ tươi. Óng ánh như hồng xuyên, xán lạn mà trong suốt, dường như Cầu Long ngủ đông. Tĩnh như long tiềm, động như kim hồng, đây là ở một cái nào đó sinh mệnh cấp độ thì chân thực khắc hoạ.

"Trúc dày nhất nền tảng, hi vọng có thể giúp ta đằng thiên, sớm chút phá đại cảnh giới này!" Thạch Hạo tự nói, điều này làm cho không ít người biến sắc, hắn tu hành tốc độ quá nhanh.

Rời đi tháng ngày rốt cục đến. Cần làm ra lựa chọn cuối cùng.

Có thể lưu lại mới là sáng suốt, dù sao sống sót khẩn thiết nhất.

Nhưng là cái gọi là "Sống sót" có lúc hiệu quả, nếu là biên hoang bị phá, tự thân không có thể ở đại loạn trước chịu đựng mài giũa mà trưởng thành đến đầy đủ độ cao. Hay là muốn chết, không có ý nghĩa.

Một ít chí tôn trẻ tuổi nhất định phải chạy về biên hoang, đem ở nơi đó quật khởi, cũng đắc đạo! Điều này làm cho những người khác do dự. Nếu là tự thân lùi bước, chẳng phải là có vẻ quá bất kham?

Quyết định của bọn họ, đối với tự thân đem ảnh hưởng vô cùng sâu xa. Hay là có thể khiến người ta đại thể nhìn thấy tương lai cấp độ, cùng với cách cục định vị.

"Nên quyết định rồi!"

Trên vách núi, mấy vị lão nhân ngồi xếp bằng, nhìn phía dưới có trẻ tuổi thiên tài, hôm nay tất cả mọi người đều đến đông đủ, toàn bộ xuất quan.

"Ta muốn đi biên hoang, nam nhi sinh ở trong thiên địa, há có thể bỏ qua thế gian huy hoàng nhất một trận chiến, mạnh nhất cùng rực rỡ nhất tranh bá, có thể nào thiếu đến chúng ta!" Màu vàng con kiến nhỏ cái thứ nhất kêu lên.

Nó rất kích động, cũng rất sục sôi, muốn dọc theo bậc cha chú dấu chân đi chém giết, đi quyết đấu, ở biên hoang tuyệt thế đại chiến bên trong từng bước từng bước trưởng thành.

"Thanh Sơn khắp nơi chôn trung cốt, không cần da ngựa bọc thây còn!" Tào Vũ Sinh thăm thẳm than thở: "Sư phụ của ta nói, ta sẽ bị nhân cho chôn, có thể liền ứng lời nói ở biên hoang chứ?"

Mọi người hoàn toàn không còn gì để nói, còn chưa xuất chiến, liền ý thức được chính mình muốn chết trận sao, nếu hiểu rõ, còn không bằng không đi.

Tào Vũ Sinh âm thanh biến cao, lớn tiếng cường điệu, nói: "Nhớ kỹ, ta cũng không phải là chết đi, mà là trầm miên, sẽ vẫn sống sót, dù cho trăm đời Luân Hồi, một thời đại lại một thời đại trôi qua, ta vẫn là sẽ xuất hiện, sẽ trở về! Đến thời điểm, ai còn chưa chết, ai còn sống sót, tìm ta uống rượu!"

"Ta cũng muốn đi biên hoang!" Thái Âm Ngọc Thỏ rất bướng bỉnh, muốn đi biên hoang ở ngoài thần dược thần mạch đi tìm cơ duyên, dù cho sẽ chết đi cũng không sợ.

"Tăng phật tuy từ, cũng có phục ma thuật!" Đại Tu Đà tỏ thái độ, kiên định đứng dậy.

Thập Quan Vương, long hành hổ bộ, trên thân quấn quít lấy một con rồng lớn, đi kèm hỗn độn, dường như Thiên Đế xuất hành, khí thôn vạn dặm, cùng một loại vô địch khí tượng, muốn đi biên hoang.

"Trên đường trường sinh, có ta!" Thạch Nghị cất bước.

...

Liên tiếp có người ra khỏi hàng, không sợ sinh tử, niềm tin kiên định, muốn đi tới biên hoang.

Thánh viện Kim Triển chuyển động, càng có một ít nhân theo hắn, ngoài ra còn có Vương Hi, cũng phải đi biên hoang, đây là một cái quần thể, gợi ra liếc mắt.

Sau đó, Tiểu Thiên Vương đợi Tiên viện không ít người cũng cùng ra đi.

Thạch Hạo cất bước, cùng Tào Vũ Sinh, tiểu Thái Âm Ngọc Thỏ đám người đứng chung một chỗ, cách đó không xa thanh y, Trường Cung Diễn mấy người cũng chuyển động, theo lại đây, muốn đi biên hoang.

Càng có tới hơn một trăm năm mươi người làm ra quyết đoán, nhân số thật không hề ít, có thể tính là Cửu Thiên mạnh nhất tuổi trẻ anh kiệt.

"Những người còn lại trước tiên không muốn làm quyết đoán, có thể tạm gác lại lần sau!" Trên vách đá một vị lão nhân nói rằng, nói cho bọn họ biết, vượt quá một trăm vị cường giả, không thể nhiều hơn nữa hơn.

Bởi vì, đây là đang mạo hiểm, nếu là Cửu Thiên tuổi trẻ kỳ tài đều đi tới, vạn nhất xảy ra bất trắc, tới một người đại diệt, chuyện này quả là không thể tưởng tượng.

"Một năm sau, lại tới nơi đây!" Trên vách đá mấy vị lão nhân làm một cái chiết trung quyết định, lần này chỉ tuyển chọn một trăm vị tu sĩ.

Những người khác có thể ở một năm sau lại tới nơi đây, làm nhóm thứ hai nhân đi tới biên hoang.

"Ầm!"

Cổ địa bên trong phát sáng, một tòa màu đen tế đàn thức tỉnh, bị người được chọn tùy tùng mấy vị lão nhân nhảy lên, nơi đó có rất nhiều hoa văn, lóng lánh ra các loại đại phù hiệu.

"Mục tiêu, biên hoang!"

Chùm sáng một đạo lại một đạo, dường như thiên nứt, nơi này hư không sụp đổ, hình thành một cái đường hầm to lớn, dẫn tới thần bí không biết nơi.

"Đi!"

Sau một khắc, bọn họ toàn bộ biến mất rồi, rời đi Vô Lượng Thiên.

Một mảnh rừng rậm nguyên thủy, rất mênh mông, vô biên vô ngần, phần lớn thời gian nơi này rất yên tĩnh, chỉ là thỉnh thoảng sẽ phát sinh ác quỷ tiếng gào khóc, ngắn ngủi mà gấp gáp.

Xoạt!

Một đám bóng người. Vượt quá trăm người, đột ngột hạ xuống ở mảnh này Man Hoang trong Cổ Lâm.

Biên hoang, đến rồi!

Đây là ba ngàn châu ở ngoài vị trí bí ẩn, thường ngày không người dám đi vào.

"Gào..."

Một tiếng thê thảm gầm rú, đột ngột ở mọi người vang lên bên tai, xa xa một tấm da người, trôi dạt từ từ, chân không chạm đất, ở nơi đó thổi qua, tràn đầy vết máu.

"Đây là vật gì?"

Một ít thiên tài trẻ tuổi giật nảy cả mình. Không tự chủ được rút lui.

"Nhiếp!" Dẫn đầu một ông lão quát lên, lòng bàn tay phát sáng, xuất hiện một mặt gương đồng, phát sinh nhất là xán lạn Thái Dương hỏa tinh, dương khí cường thịnh cực điểm.

Tấm da người run lên, run run rẩy rẩy, dường như bước đi bất ổn, hướng về xa xa sơn mạch tung bay đi, chớp mắt biến mất không còn tăm hơi.

"Đã từng chinh chiến. Lưu lại quá nhiều đồ vật, vừa nãy đó là một vị Chí Cường giả lưu lại thần bì, chấp niệm chưa triệt để mất đi." Một vị trưởng lão giải thích.

Thạch Hạo biết, mảnh này rộng lớn khu không người có quá nhiều không rõ. Nếu là xông loạn, hơi một tí sẽ thân tử đạo tiêu.

"Dừng lại!"

Đang lúc này, một ông lão hét lớn, bởi vì phía trước có một mảnh đỏ đậm đầm lầy. Dựng lên từng trận mây tía, tỏa ra hơi thở làm người ta run sợ.

"Nửa bước Chân Tiên chết đi, máu nhuộm đầm lầy. Vạn cổ trường tồn, thật muốn bước vào đi, sẽ bị lập tức hóa thành hủ nê!"

Nghe tới lời giải thích này, tất cả mọi người đều da đầu lạnh cả người, trên thân nổi lên một tầng mụn nhỏ, nếu là không biết, tùy tiện xông thẳng, chẳng phải là trực tiếp liền chết đi?

Thạch Hạo than nhẹ, năm đó bọn họ có thể từ ba ngàn đạo châu đi tới tòa kia đế quan trước, là bởi vì đi rồi một cái an toàn cổ lộ, mặc dù như vậy còn chết rồi không ít người đây.

Quả nhiên, ông lão cũng nhắc tới, nói: "Chúng ta đi, đi một cái cổ đại để lại con đường, không phải vậy có thể sẽ cực kỳ nguy hiểm."

Liền hắn đám nhân vật đều nói như thế, có thể thấy được biên hoang cỡ nào hiểm ác.

Có người không rõ, hỏi mấy vị kỳ nhân, vì sao không trực tiếp xuất hiện ở đế quan trước, truyền tống đại trận gặp sự cố sao?

"Chỉ là muốn để cho các ngươi cảm thụ một chút, hùng vĩ khu không người khủng bố cỡ nào, một cái sơ sẩy, dù cho thân là chí tôn cũng có thể sẽ chết đi." Ông lão thở dài nói, nói nhiều hơn nữa, cũng không bằng chân thực trải qua, tận mắt nhìn thấy.

Bọn họ có ý định như vậy, làm cho tất cả mọi người đều cảm nhận được biên hoang đến tột cùng là một nơi thế nào.

"Hơn nữa, khu vực này còn không là tối nơi nguy hiểm, bởi vì nơi này ở vào Đế Thành trấn thủ một bên, thuộc về chúng ta lãnh thổ. Nếu là ra đế quan, nơi đó khu không người mới đáng sợ!" Lão nhân giải thích.

Mọi người rõ ràng ý của hắn, chính mình một bên khu không người thuộc về quan nội, cũng đã đáng sợ như thế, một khi xuất quan, đi tới Đế Thành bên ngoài đi, rất khó tưởng tượng rồi!

Đi tới con đường cổ xưa kia sau, quả nhiên an toàn rất nhiều, tuy có ngoài ý muốn, nhưng hữu kinh vô hiểm.

"Đến rồi!" Một ông lão nói rằng.

Cách rất xa, một loại lớn lao, thê lương khí tức cũng đã che ngợp bầu trời mà tới.

Đường chân trời phần cuối, mờ mịt một mảnh, nối liền đất trời, chiếm cứ đầy hết thảy không gian, trên trời dưới đất đâu đâu cũng có.

Mọi người đều là ngẩn ngơ, ngưng tụ tinh thần cẩn thận quan sát sau, đều một mặt vẻ chấn động, mênh mông màu xám, vô biên vô ngần, toàn thể lại chính là một tòa thành trì.

Rất nhiều người đều chưa từng nhìn thấy, lúc này không khỏi hóa đá, làm sao có khả năng có lớn như vậy một tòa thành?

Nó chọc vào vực ngoại, rộng lớn vô ngần, cao bằng trời, không giống như là thành, càng như là một vùng vũ trụ cổ.

"Tạm biệt, ba ngàn đạo châu, còn có hạ giới thạch thôn!" Thạch Hạo là lần thứ hai đi tới nơi này, cũng không có như trên chín tầng trời tu sĩ trẻ tuổi như vậy khiếp sợ, hắn xoay người, nhìn về phía một hướng khác.

Sau khi rời đi, liền có thể lại cũng không về được, cha mẹ, tổ phụ, thạch thôn hết thảy người thân, cùng với ở Hỏa Tang trong rừng ngóng nhìn hỏa Linh Nhi, còn có thể lại gặp lại sao?

"Ta rất muốn ở trước khi rời đi nhìn một lần các ngươi a!" Thạch Hạo tự nói, bao hàm cảm tình, cùng dĩ vãng kiên nghị rất khác nhau, mũi của hắn có chút cay cay.

Lần này vừa đi sẽ là nửa đời ly biệt sao, lại quay đầu, những người kia có hay không vẫn còn ở đó.

"Các ngươi cũng khỏe sao?" Thạch Hạo ngóng nhìn thiên địa phần cuối, bây giờ hắn đang ở ba ngàn đạo châu ở ngoài khu không người nơi sâu xa, nhưng là không cách nào rời đi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1370: Biên Hoang Đế Quan

Đế Thành, tuyên cổ trường tồn, hoành bá Biên Hoang!

Tất cả mọi người đều chỉ có thể ngước đầu nhìn lên, sâu sắc cảm nhận được chính mình nhỏ bé, ở trước mặt nó, tự thân dường như một hạt bụi nhỏ.

Mọi người đến phụ cận, to lớn bức tường cao vót đến vực ngoại, dù cho vận dụng Thiên Nhãn thông, cũng khó có thể nhìn thấy phần cuối.

"Tại sao muốn kiến cao to như vậy?" Có người lẩm bẩm.

"Trấn áp một giới, có thể không đại sao, đồng thời khắc có vô thượng Tiên phù hiệu, trận pháp liên miên, dày đặc vô biên, đây là vô số đời sinh linh tâm huyết." Một ông lão giải thích.

Thành trì thật sự quá to lớn, siêu ra khỏi thành phạm trù, đi tới gần, chứng kiến chính là khai thiên tích địa giống như cảnh tượng, sương mù hỗn độn lượn lờ cự thành.

Ngoài ra, còn có một viên lại một ngôi sao vờn quanh ở thành bên ngoài cơ thể, thậm chí có Ngân hà quấn quanh.

Cảnh tượng như thế này có chút không phù hợp lẽ thường, vượt qua sự tưởng tượng của mọi người, có thể nào như vậy?

Dựa theo mấy vị kỳ nhân giải thích, toà này Đế Thành xây ở này giới mấu chốt nhất một chỗ đầu mối không gian trên, không có nó trấn áp, dị vực liền có thể tiến quân thần tốc.

"Lấy ngôi sao làm hòn đá tảng!"

Đến phụ cận, mọi người chỉ có thể thán phục.

Bức tường chất liệu không có cái khác, đều là tinh hài, đều là ngã xuống tinh thể, do chúng nó xây thành xưa nay đệ nhất hùng quan, trúc tạo thành thành này.

Đứng ở chỗ này nhìn Đế quan, như giun dế ngước nhìn thương vũ!

Nó mênh mông, hùng hồn, không có giới hạn, mà lại yên tĩnh không hề có một tiếng động, còn như một tòa thành chết.

Khi (làm) tới gần đến khoảng cách nhất định sau, mọi người thân thể đau nhức, bị một luồng bí lực áp chế, thân thể muốn rạn nứt, đây là hùng bá trong thiên địa Đế Thành oai.

Phương xa, còn có trấn nhỏ, có một ít phố chợ, càng có một ít bộ lạc, chính là bảo vệ Đế Thành cường giả tuyệt đỉnh môn hậu duệ, ở ngoài thành an cư gây nên.

Trong bọn họ có một phần sinh linh đều đã trở thành phàm nhân, không còn là tu sĩ.

Chân chính thủ thành người, nếu không có chuyện ngoài ý muốn, tiến vào vào trong thành liền cũng sẽ không bao giờ đi ra, vĩnh trấn nơi đây!

Đó là Thái cổ Minh Ước, có thật nhiều sinh mệnh không nhiều tiền bối đại hiền đều sẽ ở cuối cùng trong năm tháng đi tới nơi này, lấy huyết còn có sinh mệnh trấn thủ nơi đây.

"Vào thành!"

Vài tên kỳ nhân từng người lấy ra một khối cốt, phi thường trịnh trọng, ghép lại với nhau, tạo thành một cái thần bí bạch cốt tiểu tế đàn.

Một toà tế đàn, cần mấy người cộng đồng bảo tồn, từng người nắm giữ một góc, đủ để chứng minh can hệ trọng đại, bởi vì nắm giữ nó liền có thể đi

vào Đế quan nội, không thể sai sót.

Mấy người cùng thôi thúc, bạch cốt tế đàn phát sáng.

"Vù!"

Tất cả mọi người đều bị tiên quang bao phủ, sau đó từ biến mất tại chỗ, đồng thời tiến vào cự thành.

Tối tăm cổ địa, tạo thành từng dải khói đen, khắp nơi hài cốt, đây chính là mọi người nhìn thấy cảnh tượng, một chân đạp lên đi, rất nhiều xương đều hóa thành màu trắng cốt phấn.

Ngoài ra, còn có một chút tinh hài!

"Đây chính là trong thành trì bộ?" Mấy người ngạc nhiên, cùng tưởng tượng dáng vẻ hoàn toàn khác nhau.

"Này con ngoại thành, còn có một toà bên trong thành!" Một ông lão chỉ phía trước.

Vài tên ông lão lần này động từng người lấy ra không giống màu vàng mảnh xương, ghép lại với nhau, trở thành một toà đàn tròn, trở thành chìa khoá, mở ra tiến vào bên trong thành đường nối.

Ầm!

Bọn họ rốt cục tiến vào Đế quan, mới vừa xuất hiện, rất nhiều phần mạnh mẽ thần niệm chớp mắt dò tới, dường như khủng bố Ma vương áp chế, khiến người ta run sợ.

Đây là Đế quan nội cường giả!

Nơi này như trước thiếu sức sống, có một ít to lớn tinh thể nằm ngang ở trên đất, có chút tu sĩ ngồi xếp bằng ở trên, yên tĩnh không hề có một tiếng động, trên người tràn đầy bụi trần, không biết tọa quan bao nhiêu năm.

Còn có một chút trên thân thể người đều dài thảo, sinh mệnh khí thế yếu ớt, đây là ở muốn chết quan.

"Vẫn là cùng tưởng tượng không giống nhau!" Yêu Nguyệt công chúa than thở.

Một trăm vị tu sĩ trẻ tuổi đều đang quan sát bên trong trong thành cảnh tượng, cẩn thận tìm kiếm cái gì.

"Đây chỉ là một góc nhỏ, bên trong thành mênh mông, vô cùng to lớn, chậm rãi các ngươi liền hiểu rõ." Một ông lão nói.

Nhìn thấy trước mắt đến người, đều sống dở chết dở, bọn họ rất nhiều năm chưa từng chuyển động, bởi vì những người này chính là phụ trách bảo vệ một đoạn này tường thành.

"Đi, đi bên trong thành nơi sâu xa!" Một vị kỳ nhân dẫn đường, cước hạ xuất hiện một cái kim quang đại đạo, mang theo hơn trăm tên tuổi trẻ tu sĩ cùng nhau lên đường.

Kim quang trải ra, tốc độ cực nhanh, có thể vượt qua tinh vực, thế nhưng ở bên trong thành nhưng tiêu tốn thời gian rất dài, có thể thấy được thành này to lớn bao nhiêu.

Ở trên đường đi, mọi người rung động thật sâu, nhìn thấy thật là kinh người.

"Cái kia không phải Thôn Thiên thú sao, không phải nói tuyệt chủng sao, lại ở Đế quan bên trong nhìn thấy rồi!" Tào Vũ Sinh thán phục.

Một con cự thú, ở trên bầu trời chính đang gặm nhấm một khối vẫn thạch khổng lồ, thân hình của nó thực sự quá khổng lồ, che kín bầu trời.

"A, trong thành còn có mấy chục đầu, đây là rất đáng gờm chiến thú, thuộc về một ít cực kỳ mạnh mẽ kỵ sĩ." Kim quang đại đạo trên một vị lão kỳ nhân nói rằng.

Quả nhiên, mọi người nhìn thấy, ở cái kia Thôn Thiên thú trên lưng có một tên kỵ sĩ, thân mang giáp trụ, lạnh lẽo vô tình, như ngồi chung hóa giống như vậy, ở nơi đó không nhúc nhích.

Hắn ở chiếu nhìn mình vật cưỡi, nuôi nấng nó sử dụng tự liêu lại là ngôi sao!

Tất cả mọi người đều xem hoàn toàn không còn gì để nói.

Sau đó không lâu, bọn họ lại nhìn thấy một cái tóc tai bù xù hán tử trung niên đang luyện tiễn, mỗi một lần đều là xạ hướng về bầu trời, đen kịt cây tiễn, lạnh lẽo âm trầm, không nhìn ra quá chỗ đặc biệt.

"Hắn có mục tiêu sao, làm sao đều là hướng về vực ngoại xạ?" Trường Cung Diễn nhỏ giọng hỏi, bởi vì hắn đồng dạng thiện xạ.

Kim quang đại đạo trên một vị lão nhân than thở: "Hắn là Đế quan nội thập đại thần tiễn thủ một trong, các ngươi biết hắn ở xạ cái gì, là ở xạ một tinh vực khác ngôi sao, dù cho lại xa, cũng là một mũi tên bắn nát một viên!"

Thời khắc này, một đám người trẻ tuổi trố mắt ngoác mồm, nhìn phía hán tử trung niên thì, không ít người đều lộ ra vẻ kính sợ, đây là biết bao đáng sợ tiễn đạo cao thủ?

Ở con đường sau đó trên, sinh cơ dần nhiều, trên đường đi xuất hiện xanh um thảm thực vật, càng là có rất nhiều dãy núi các loại.

Bất quá, làm người ta kinh ngạc chính là, trong thành rất nhiều ngọn núi, càng là tinh thể, là ngày xưa bị kích rơi xuống, hóa thành lớn lao cự sơn.

Tu sĩ trẻ tuổi môn có chút không nói gì, nơi này thực sự là không thể tưởng tượng nổi.

Phía trước, không lại tối tăm, cùng ngoại giới thiên địa như thế, thảo bị um tùm, vùng núi chập trùng, linh sơn một toà lại một toà, càng có bao la thác nước các loại.

"Này không giống như là một toà thành, càng như là một cái Đại thế giới." Có một vị trẻ tuổi cảm thán.

"Chỉ vì, thành trì quá to lớn rồi!" Một vị lão kỳ nhân đáp lại.

Đột nhiên, phương xa rung bần bật, có mấy chục con hung thú vọt tới, mỗi một đầu đều lớn đến vô biên, chạy trốn, nếu không có là ở Đế Thành, đổi lại những nơi khác, từ lâu để đại địa lún xuống.

Mỗi một đầu đều cao tới mười vạn trượng, đại quả thực hù chết người.

Ở trong đó, có Thôn Thiên thú loại này cự hung, còn có cái khác đủ để theo chân nó đặt ngang hàng cự thú, thậm chí so với nó còn hung mãnh.

Mỗi một con hung thú mặt trên đều có một vị mạnh mẽ kỵ sĩ, ngoài ra, còn có rất nhiều thi thể, như trước sống sót tù binh, mang theo huyết, gào thét mà qua.

"Đó là cái gì?"

"Ra khỏi thành đại kỵ sĩ, bọn họ giết một chút kẻ địch, cũng tù binh một chút, vừa trở về." Kim quang đại đạo trên lão kỳ nhân nói rằng.

"Cái gì, đây là cùng dị vực cường địch giao thủ đại kỵ sĩ?" Rất nhiều người ngây người, vừa Hoang Đế Thành bên trong đến cùng có thế nào một đám mãnh nhân, lại có thể hung hăng như vậy.

Phải biết, bọn họ được tin tức đều rất tồi tệ, ở Đại Xích Thiên biên cương nơi đó, Cửu Thiên tiền bối Chí Tôn bại rất thảm.

"Có thắng, tự nhiên cũng có bại." Lão kỳ nhân thở dài.

Quả nhiên, cũng không lâu lắm, bọn họ gặp phải đến hàng mấy chục ngàn nhân mã, trong đó có một nửa mọi người ở giơ lên quan tài, trên người tràn đầy vết máu.

"Chết rồi nhiều người như vậy!?"

"Hừm, này vẫn có thể mang về thi thể, không phải vậy càng nhiều." Lão kỳ nhân than thở.

Lần trước, Cửu Thiên Thập Địa viện quân tới rồi, để trong thành chiến sĩ gia tăng rồi rất nhiều lần, chỉ là mỗi ngày thương vong cũng rất đáng sợ.

Trong lúc nhất thời, có trẻ tuổi mọi người trầm mặc.

Thời gian rất lâu sau, bọn họ tiếp cận bên trong trung tâm thành nơi, thế nhưng là chưa từng có đi, bởi vì nơi đó là một chỗ cấm địa, bình thường sinh linh cũng không thể đặt chân.

Xa xa có thể thấy được, nơi đó có một đoạn cây khô làm, thô rất lớn đáng sợ, so với tinh hài núi cao còn muốn bàng bạc rất nhiều, nó mặc dù là gãy vỡ cọc gỗ, nhưng vẫn là quá bàng lớn.

Hỗn độn khí ở nơi đó mãnh liệt, để nơi đó rất mơ hồ, hoàn toàn mông lung, thế nhưng này to lớn cọc gỗ vẫn có thể nhìn thấy bộ phận.

Nó không hề có một chút sinh cơ, từ lâu chết đi cũng không biết bao nhiêu vạn năm.

Tình cờ, cái kia khô nứt vỏ cây già vết nứt, sẽ bốc lên một ít tia chớp màu đen, nhưng cũng không hề có một tiếng động, chỉ ở nơi đó lóng lánh.

"Bất Hủ chi điện!" Một vị lão kỳ nhân than thở.

"Này cọc gỗ... Chuyện gì xảy ra?" Thạch Hạo mở miệng, bởi vì nội tâm hắn run sợ một hồi.

"Tương truyền, đây là Tiên cổ một vị vô thượng cao thủ di hài, khi còn sống vì là thụ, chết trận sau chỉ để lại một đoạn cọc gỗ, bây giờ tàn trong cơ thể còn có dị vực Bất Hủ lôi điện chi lực ở bừa bãi tàn phá." Lão kỳ nhân đáp.

"Cũng không có lưu dưới một ít cụ thể truyền thuyết sao?" Thạch Hạo

kế tục hỏi.

"Rất nhiều, thật sự quá hơn nhiều. Có người nói, Tiên thụ chưa chết, sẽ có một ngày còn có thể đánh cọng tóc nha, còn có thể thức tỉnh. Cũng có người nói, nó là tự chém, ở bế quan không ra, đã thất bại. Còn có người nói, thân phận của nó cao đáng sợ, chính là Tiên cổ kỷ nguyên mạnh mẽ nhất tế linh." Lão kỳ nhân nói rằng.

Thạch Hạo thất thần, ngơ ngác nhìn này tiệt khô héo đoạn mộc.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1371: Truyền Thuyết

To lớn cọc gỗ, khô héo lão bì, cháy đen thân cây, tình cờ bay ra Bất Hủ chớp giật, cảnh nầy xem ra là quen thuộc như vậy, giống như đã từng quen biết.

Một sát na, Thạch Hạo ngây người.

Liễu Thần!

Ở trong lòng hắn trực tiếp hiện ra danh tự này, trong nháy mắt suy ngẫm, không có những nguyên nhân khác, chỉ là ngay đầu tiên đã nghĩ đến phong hoa tuyệt đại người kia.

Nhưng là, Liễu Thần còn ở nhân thế, lẽ ra nên sống sót mới đúng, không phải là như vậy một cây chết đi thân cây, nó sợi rễ đều ở đây cắm rễ.

Tĩnh tâm an thần sau, Thạch Hạo lắc lắc đầu.

"Tiền bối, còn có liên quan với nó truyền thuyết sao?" Thạch Hạo hỏi kỹ.

"Có a, nghe nói, nó là một vị Tiên Vương, công tham tạo hóa, một thân sức chiến đấu vang dội cổ kim. Ở tận thế trong trận chiến ấy, từng một mình giết tiến vào thế giới một bờ khác, chín tiến vào liền ra, tắm rửa địch huyết, ngang dọc trên trời dưới đất, giết dị vực Ma thần nghe tiếng đã sợ mất mật, nghe đến đã biến sắc."

Một vị tuổi già kỳ nhân nói ra một đoạn như vậy thoại, đó là này cây Tiên thụ chiến tích, tuy rằng chỉ là truyền thuyết, đã không thể khảo chứng, thế nhưng như trước khiến người ta chấn động.

Có thể ở dị vực giết cái chín tiến vào chín ra, đây là cỡ nào nghịch thiên, phải biết, nơi đó nhưng là đại khủng bố đầu nguồn, tựa như Cửu U tử địa, một đi không trở lại.

Mà cái này sinh linh, nhưng có thể giết tiến vào giết ra, để những kia hung tàn nhất kẻ địch đều sợ hãi, sợ hãi.

"Đáng tiếc, ở thời đại kia, hai giới cường giả tối đỉnh số lượng so sánh thất hành, Vô Chung chết đi, Luân Hồi đột tử, vị này tổ tế linh cũng chỉ có thể âm u héo tàn kết thúc, đồ khiến người ta thần thương cùng tiếc nuối!"

Vào lúc này, Cửu Thiên Thập Địa đã luân hãm, hoàn toàn bị diệt, cây kia Tiên thụ không cam lòng, với tuyệt vọng bên trong nộ lên, ở loại kia cả thế gian đều là địch hoàn cảnh lớn dưới giết hướng về dị vực, tiến hành rồi nhân sinh trận chiến cuối cùng, tiền đồ xán lạn sau, chính là vĩnh hằng hắc ám, lấy thương mà kết thúc!

Nó, có thể dự liệu tự thân kết quả như thế này!

"Thật sự từ trần sao?" "Trích Tiên" mở miệng, mắt lộ ra thần mang.

Ở đây tu sĩ trẻ tuổi trong lòng không yên tĩnh, tiên hiền chuyện cũ, với cực điểm xán lạn bên trong mà kết thúc, ở thịnh liệt bên trong hướng đi tử vong, khiến người ta thất vọng, nỗi lòng nổi sóng chập trùng.

"Có người ngôn, đối với một cái lịch ngàn kiếp mà bất diệt Tiên thụ tới nói, tử vong có thể không phải điểm cuối, nhân vì nhân gian vẫn có một câu trả lời hợp lý, nó khả năng chém xuống quá khứ, ở đây lưu lại ngày xưa vô thượng Tiên thể, ở bên ngoài do một viên hạt giống lại bắt đầu lại từ đầu. Nó đem tìm kiếm dị vực đầu nguồn bí mật, tìm tòi nghiên cứu đại khủng bố cái nôi quá khứ. Đồng thời, khi nó sẽ có một ngày tìm hiểu quá khứ, triệt để nhớ tới Tiên cổ chuyện xưa, như vậy nó sẽ trở về, niết bàn tái sinh!" Dù cho thân là cấp độ hóa thạch sống nhân vật, đang nói tới này khỏa Tiên thụ thì cũng rất kích động.

"Cũng có người nói, đó chỉ là hậu thế sinh linh một loại mỹ hảo nguyện vọng, ước ao nó còn sống sót, không có chết trận, nhưng, hiện thực là tàn nhẫn, nó đã chết đi!" Một vị khác lão kỳ sĩ bổ sung.

"Ha ha, hoan nghênh mấy vị đạo hữu đến, đây chính là tân đồng lứa tuấn kiệt sao, quả nhiên mỗi một người đều là rồng phượng trong loài người." Xa xa có người đi tới.

Đó là vài tên không nhìn ra tuổi tác sinh linh, đều làm hình người, nhưng cũng mang theo những chủng tộc khác đặc thù, tỷ như sừng, cánh thần các loại.

Vài tên lão kỵ sĩ đến đón, song phương đều rất khách khí, đều là đại cao thủ, những người kia mặc dù coi như đều là trung niên trạng thái, nhưng trong con ngươi tang thương cho thấy tuổi tác lớn đến đáng sợ.

Mấy người đem mọi người đưa vào một mảnh thánh thổ, hà vụ bốc hơi, ở nơi này kiến trúc liên miên, trên ngọn thần sơn thác nước màu bạc rủ xuống, giữa bầu trời tiên hạc xoay quanh, giống như một mảnh tiên cảnh.

Bọn họ trực tiếp đi tới một toà đồng điện trước, nó vô cùng lớn lao, có tới ngàn trượng cao, ở trong treo lơ lửng một cái chuông lớn.

"Coong!"

Một tiếng chuông vang, thần âm cuồn cuộn, truyền đi cũng không biết bao nhiêu vạn dặm.

"Không được, một ít tiểu bối mà thôi, sao có thể sử dụng chuông này." Một vị tuổi già kỳ nhân liền vội vàng nói.

"Yên tâm, ta biết đúng mực, chỉ hưởng một tiếng, là nói cho các tộc tới đón tiếp chính mình hậu bối thiên kiêu, là ở cho bọn họ đưa đại lễ, trị cho bọn họ đi một chuyến." Một cái gánh vác một đôi cánh bạc người trung niên cười nói.

Rất nhanh nơi này liền náo nhiệt, một đạo lại một vệt sáng xuất hiện, cắt phá trời cao, còn có người càng là trực tiếp ở trong thành mở ra cánh cửa không gian, một bước bước ra.

"Ha ha, bộ tộc ta Hi đến rồi, đã sớm nghe nói ngươi sẽ đến này, không hề nghĩ rằng ngay khi hôm nay nhìn thấy." Một toà cánh cửa không gian sau lưng, đi ra một người trung niên, tóc bạc như thác nước, hướng về Vương Hi mà đến, cười to liên tục, âm thanh chấn động trời cao vặn vẹo.

Đây là một cái siêu cấp đại cao thủ, thực lực thâm hậu, bễ nghễ tứ phương!

Không nghi ngờ chút nào, hắn là người của Vương gia, hơn nữa là một vị vô cùng nhân vật trọng yếu, là Vương Đại trưởng tôn, ở Vương gia bối phận cao đáng sợ.

"Lão tổ, ngài làm sao đến rồi?" Vương Hi vội vàng chào, nàng mặc dù là Vương Cửu một mạch hậu nhân, thế nhưng nhìn thấy cái này bối phận kỳ cao thành viên gia tộc cũng đến hành đại lễ.

"Tự nhiên là tiếp bộ tộc ta thiên chi kiêu nữ, ngươi xem, cái khác các tộc không đều là như vậy sao? Đều có mạnh mẽ tộc nhân tới đón." Vương gia vị lão tổ này Vương Trường Hà cười nói.

Sau đó, Vương Trường Hà vừa nhìn về phía Kim Triển, nói: "Không hổ là Kim gia Tiên Kỳ Lân, Tiên tư đạo cốt, nhất định phải vô địch thiên hạ, áp chế chư thiên đối thủ! Đem Hi giao cho ngươi, chúng ta cũng yên lòng."

"Tiền bối quá khen, vãn bối không dám nhận." Kim Triển mỉm cười, tiến lên chào.

"Có gì không dám làm, ngươi có như vậy thiên tư, càng có như vậy sức lực, coi như quét ngang tất cả đối với tay, người không phục trấn áp chính là! Nên có loại này thô bạo mới được!" Vương Trường Hà nói rằng.

Thanh Y, Tào Vũ Sinh bọn người phản cảm, người này là cố ý sao, nâng

lên Kim Triển, là vì muốn nhằm vào Thạch Hạo sao?

Vương Trường Hà cũng không có đi nhìn chằm chằm Thạch Hạo xem, chỉ là ở quay đầu lại trong nháy mắt, tròng mắt của hắn nơi sâu xa xẹt qua một tia ánh sáng lạnh lẽo, nhưng cũng không nói gì.

Vương gia ở đây có mười vạn tinh binh, năm cái Long bị trục xuất ở chỗ này, tính được là một luồng sức mạnh rất mạnh.

Bịch một tiếng, một con chân to từ trên trời giáng xuống, đây là một cái người khổng lồ, đến đón mình hậu bối, một người tuổi còn trẻ Hoàng Kim cự nhân.

Rất nhanh, lại một đạo cánh cửa không gian xuất hiện, một ít Trường Sinh thế gia người đi tới, tới đón Lam Tiên, Thích Cố, Dịch Nghĩ các loại (chờ) người.

"Ầm!"

Lần này, một đạo thần môn hiện lên, đi ra vài tên ông lão, tới đón Tiểu Thiên Vương, lai lịch của hắn thực sự lớn, xúc động mấy vị cường giả đỉnh cao tự thân tới.

"Mấy vị lão hữu đi thôi, để các tộc đến lĩnh đệ tử của bọn họ là có thể, chúng ta đi tự ôn chuyện." Vang lên chuông lớn người đem mấy vị tuổi già kỳ nhân lĩnh đi.

Chiến xa ầm ầm, Kim gia người xuất hiện, lại là dùng chín con không giống thần thú kéo xe, mỗi một đầu cự thú cũng làm cho các lộ cao thủ hoảng sợ, đều là cự hung cấp tồn tại.

Bọn họ tới đón Kim Triển, phô trương rất lớn!

"Tiên sư nó, ai tới tiếp ta? Sư phụ của ta còn không biết ở đâu ngủ đây, trời mới biết còn muốn ngủ mấy năm!" Tào Vũ Sinh nhỏ giọng nói rằng, nhìn các tộc người đến tiếp đệ tử, hắn tương đương sự bất đắc dĩ.

Sau đó, chính là Thanh Y, Nguyệt Thiền, Ma Nữ bọn người có từng người đạo thống người tới đón, bởi vì trên chín tầng trời có Bổ Thiên Đạo, Tiệt Thiên Đạo, đều là Trường Sinh đạo thống!

Hạ giới Bổ Thiên Giáo, Tiệt Thiên Giáo đều là bọn họ mạnh mẽ chi nhánh!

Lại sau, chính là biết điều Trường Cung Diễn, Long Nữ đều có người tới đón, một cái là một cái nào đó cổ giáo bí truyền đệ tử, một cái khác đáy biển Long cung truyền nhân!

Sau đó, lại một lão quái vật xuất hiện, để ở đây mọi người một trận khiếp đảm, không ít đại tộc cường giả đều lùi về sau, hắn trực tiếp tiếp đi rồi Thập Quan Vương Thiên Tử.

"Chẳng trách a chẳng trách, dĩ nhiên là lão này truyền nhân!" Có người than nhẹ.

Lão này lai lịch quá to lớn, thuộc về thần long thấy đầu mà không thấy đuôi nhân vật huyền thoại, đến từ trên chín tầng trời, nhưng quanh năm ở Đế quan bên trong ở lại, thực lực khủng bố, có người nói, hắn khả năng là Chân Long đời sau!

"Ta sao cảm thấy, chúng ta rất keo kiệt, có thể sẽ không có người tới đón a." Tào Vũ Sinh đối với Thạch Hạo nói thầm, vẻ mặt hết sức khó xử.

Bọn họ khước từ Thái Âm Ngọc Thỏ, Trường Cung Diễn, Thanh Y các loại (chờ) người mời, không có với bọn hắn rời đi, kết quả hiện tại phát hiện thật giống thật không ai tiếp.

"Ầm!"

Một tiếng vang thật lớn, có nhân vật cường đại xuất hiện, tới đón Lục Quan Vương Ninh Xuyên.

"Oa nhi này quả nhiên không đơn giản, có đại nhân vật tới đón a." Tào

Vũ Sinh không thăng bằng.

Trong quá trình này, nơi này một đám lại một đám sinh linh xuất hiện, đến đón mình trong tộc đệ tử, chính là tìm được sau cũng có rất nhiều cường giả không có vội vã rời đi.

Đại Tu Đà, Yêu Nguyệt công chúa các loại, tất cả đều có cường giả tiếp.

Cuối cùng, chỉ có một số ít người trẻ tuổi không có tộc nhân tới đón, trong đó liền bao quát Tào Vũ Sinh, Thạch Hạo, ngoài ra còn có Thạch Nghị, Tần Hạo!

"Ha ha, cái kia không phải Thạch Tộc Tam huynh đệ sao, quả nhiên không người tới đón." Lúc này, có người nở nụ cười.

"Ai, ngươi có ý gì?" Tần Hạo dễ kích động, lớn tiếng hỏi, tìm kiếm mở miệng người.

Vương gia Vương Trường Hà cười gằn, nhìn Hoang, nói: "A, nguyên lai tên tiểu bối này là Thạch Tộc dư nghiệt, là Tội Huyết đời sau, nhưng là năm gần đây nhưng dám ở trên chín tầng trời hô mưa gọi gió, ngông cuồng tự đại, hôm nay mới phát hiện, căn nguyên cũng bất chính, có vấn đề lớn!"

Không ít người đều trông lại, nhìn chằm chằm Thạch Tộc Tam huynh đệ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1372: Lai Lịch Quá To Lớn

Tội Huyết đời sau, ở Đế quan bên trong lại cũng có người đang bàn luận, ở đề cập, điều này làm cho Thạch Hạo nheo mắt lại, xem ra sự tình không đơn giản, ngày xưa nơi này có chút "Chuyện xưa"!

"Ngươi dựa vào cái gì nói chúng ta là Tội Huyết hậu nhân, ngươi con mắt kia nhìn thấy chúng ta tổ tiên có lỗi lớn?" Tần Hạo không phục, trẻ tuổi nóng tính, ở đây nhận biết.

"Có một số việc từ lâu là định luận, huống chi nơi này rất nhiều người bây giờ cũng biết, có chút bộ tộc từng phạm vào không thể tha thứ sai lầm lớn." Có người lạnh nhạt nói rằng.

"Tội Huyết một mạch, có cái gì tốt nói, rất nhiều người đều biết." Vương Trường Hà cười lạnh nói.

Vương gia mười vạn tinh binh tới đây, năm cái Long càng bị đi đày tới đây, sinh tồn hoàn cảnh ác liệt, có thể rất khó sống sót trở lại, hắn tự nhiên đối với Thạch Hạo phẫn hận.

Tần Hạo giận dữ, còn muốn tranh luận.

Thạch Hạo ngăn cản, nói: "Ngươi với bọn hắn có cái gì tốt nói, hắn thân là tội nhân, phạm vào sai lầm lớn, bị đày đi đến Biên Hoang Đế quan, cũng không cảm thấy ngại vọng đàm luận người khác."

Thạch Nghị hiếm thấy mở miệng, nói: "Cũng đúng, đã từng tù nhân bị trục xuất ở đây, vốn là chân chính tội nhân, ở đây đi lính, có cái gì mặt mũi chê trách người khác?"

Vương Trường Hà sắc mặt lúc xanh lúc trắng, lúc này giận tái mặt, như

thế rõ ràng nhằm vào hắn, thực sự là không hề có một chút bậc thang có thể dưới.

Lạnh lẽo hàn ý toả ra, hắn là một vị đại cao thủ, vượt qua Hư Đạo cảnh, tự nhiên có thể trực tiếp áp chế, xoá bỏ ba cái Thạch Tộc tiềm lực vô biên thiếu niên.

Thế nhưng, hắn không dám, tối thiểu ở Đế Thành không được, dưới con mắt mọi người, thật muốn làm ra cái gì khác người cử động, phỏng chừng có sẽ người một đầu ngón tay đánh gục hắn!

Nhưng hắn lại không cam lòng, lạnh lùng nói: "Mấy tiểu bối, ăn nói linh tinh cái gì, các ngươi nếu không tin, có thể hỏi vừa hỏi người khác, Thạch Tộc có hay không có tội, Đế quan mọi người đều biết!"

Tuy ở bác bỏ, nhưng là nhưng rõ ràng không phù hợp hắn ước ao trực tiếp nghiền ép, hơn nữa lời nói có chút tái nhợt vô lực, điều này làm cho trong lòng hắn rất bất mãn tự thân.

Bất quá, chu vi còn có những người khác, không ít đều phụ họa, biểu thị tán thành.

"Thạch Tộc đã từng làm hại Biên Hoang, phạm vào sai lầm lớn, đây là đại đa số người đều tán đồng sự, tuy rằng có một số ít người không đồng ý, nhưng không ảnh hưởng cái gì." Một con Hoàng Kim cự nhân gật đầu.

"Không sai, Thạch Tộc đã từng rất mạnh, tuyệt thế mạnh mẽ, thế nhưng sai chính là sai rồi, Tội Huyết trở thành dấu ấn, lan đến hậu thế." Kim Triển gia tộc một vị đại nhân vật mở miệng.

Như Kim gia loại này quái vật khổng lồ, bọn họ đại biểu nói chuyện phân lượng là rất nặng.

"Hừ, tối huyết đời sau mà thôi, nếu là tùy theo chúng ta, đã sớm nên xoá bỏ, diệt sạch sành sanh, miễn cho nhìn phiền lòng!" Tới đón Lục Quan Vương Ninh Xuyên đại nhân vật lãnh khốc nói.

Người khác cũng còn tốt, thế nhưng người này vừa nói chuyện, nhất thời để Thạch Hạo trong con ngươi thần mang lưu chuyển, bởi vì tại quá khứ, Lục Quan Vương Ninh Xuyên vẫn nhằm vào Thạch Tộc, là được người ở sau lưng hắn dùng hết khả năng chống đỡ.

Hắn người phía sau tuyệt đối là then chốt, có một nhóm thế lực liên minh muốn diệt trừ Tội Huyết một mạch, ba ngàn đạo châu càng là có một châu chuyên môn dùng để giam cầm Tội Huyết hậu duệ.

Nghĩ tới những thứ này, Thạch Hạo trong lòng có phẫn!

"Làm sao, người trẻ tuổi ngươi còn đối với ta có sát ý sao, nếu không có là ở Đế Thành, ta trực tiếp liền đưa ngươi đánh gục." Ninh Xuyên người phía sau lạnh lùng nói, hắn là một cái lão già, tu hành năm tháng cửu viễn đáng sợ, bây giờ thực lực khủng bố vô biên, là trong thành siêu cấp đại cao thủ.

"Ngươi là ai, như thế lão, rồi lại bá đạo như vậy, ngươi ở Biên Hoang không phải tội nhân, lập xuống chiến công bao nhiêu?" Thạch Hạo lạnh lùng hỏi.

Rất nhiều người không nói gì, thiếu niên này thật là mạnh mồm, nói đúng Phương lão mà bá đạo, đây là đang mắng đối phương đạo tâm cùng tính cách cũng không được sao, mà lại dám nghi vấn đối phương có hay không có công tích.

"Các ngươi quá đáng trách rồi!" Tần Hạo cũng gọi là đạo, hắn hết sức tức giận.

Thạch Tộc, tồn tại năm tháng cửu viễn, từng hết sức huy hoàng, ở Biên Hoang có quá nhiều truyền thuyết. Nhưng là, Tam huynh đệ hôm nay vừa mới đến, liền bị người nhằm vào, chỉ vì bọn họ họ Thạch, tự nhiên cảm giác khuất nhục.

Ninh Xuyên người sau lưng nhìn Thạch Hạo, lạnh giọng nói: "Người trẻ tuổi, nếu không có ngươi có chút danh tiếng, ta đã sớm ra tay giáo huấn

ngươi, ngươi như muốn cọ rửa sỉ nhục, có thể bỏ Thạch Tộc cái họ này, ở trong thành còn có thể bị tha thứ."

Hắn xác thực rất bá đạo, liền câu nói như thế này đều nói thành lời được, khiến người ta đổi họ thị, này tự nhiên là một loại làm nhục cùng với nhằm vào.

Đương nhiên, hắn nói Thạch Hạo có chút danh tiếng, tự nhiên là có nguyên nhân, Đại Xích Thiên biên cương một trận chiến, một người trẻ tuổi độc chiến mười Vương, thắng liên tiếp mười tràng, ở Đế quan đều gợi ra không nhỏ sóng lớn.

Tin tưởng, người trẻ tuổi này nếu như xảy ra điều gì bất ngờ, nhất định sẽ gây nên không ít người quan tâm, vì vậy Ninh Xuyên người sau lưng xác thực không dám xằng bậy.

Mà Vương gia cũng là như thế, ở bên ngoài bọn họ có thể muốn làm gì thì làm, hung hăng bá đạo, nhưng ở Đế quan bên trong đều không thể không thu lại, bởi vì nơi này đại nhân vật cũng không chỉ một hai tôn.

Bất quá, bất kể nói gì, đến hiện tại, vẫn không người tới đón Thạch Tộc Tam huynh đệ, này xác thực là một cái hết sức khó xử sự.

Có thể lường trước, Thạch Tộc ở đây thực sự là tình cảnh đáng lo, giàu có tranh luận, mà tộc này đời sau tình huống ở đây phi thường gay go.

"Khặc, ta bồi các ngươi, ta cũng là mỗ mỗ không cậu ruột không yêu, không người đến nghênh tiếp." Tào Vũ Sinh vò đầu, da mặt tuy hậu, nhưng cũng cảm thấy có chút không nhịn được.

Mấy người lộ ra lạnh nhạt cười, càng có người hơn trực tiếp mở miệng, nói: "Thấy được chưa, Tội Huyết một mạch, khiến cho người biết bao căm ghét."

Vương Trường Hà càng là trực tiếp cười nhạo, nói: "Có thể có người tới đây mới là lạ, ai muốn ý dính dáng tới bộ tộc này? Nha, đúng rồi, sẽ không

phải là Mạnh Thiên Chính Đại trưởng lão hậu nhân tới đón người đi, bất quá ta nghe nói bọn họ xuất chinh đi tới."

"Chiều hướng phát triển, bị đóng ở sỉ nhục cọc trên bộ tộc, tổng hội bị lịch sử nhớ kỹ." Ninh Xuyên người sau lưng nói rằng, hắn tên là Cố Minh đạo, là một cái rất đáng sợ cường giả, ở trong thành có không nhỏ tiếng tăm.

Bất quá, cũng có một chút người thở dài, Hoang mười trận chiến toàn thắng, chấn động Đại Xích Thiên, truyện tới đây, khiến cho rất nhiều người đang chăm chú, nếu không có như vậy, hôm nay tình cảnh nhất định sẽ lại càng không diệu.

Cái này cũng là Cố Minh đạo, Vương Trường Hà các loại (chờ) người tiếc nuối, không phải vậy liền có thể dùng sức nhào nặn Thạch Tộc Tam huynh đệ một phen, không cần quá kiêng kỵ.

"Đi thôi, chúng ta cũng nên rời đi, như vậy ở đây nhìn Tội Huyết một mạch bị người phỉ nhổ, có chút không đành lòng a." Có người cố ý nói rằng, hiển nhiên là ở chế nhạo.

"Ha ha, quả nhiên không có ai đến, sẽ không có người vì Thạch Tộc mà ra mặt, lẽ ra nên như vậy mới đúng." Vương Trường Hà cười lắc đầu.

Cũng có thật nhiều người đồng tình Thạch Tộc Tam huynh đệ, thế nhưng đều không có mở miệng, bởi vì liên quan với Thạch Tộc tranh luận quá to lớn, không cách nào rửa đi quá khứ một ít chuyện xưa.

"Ngủ một giấc đều không yên ổn, cái nào nhóc con ở sảo?" Màu vàng con kiến nhỏ từ Thạch Hạo trên đầu vai bò lên, dụi dụi con mắt.

Bất kể là Vương Trường Hà, vẫn là Ninh Xuyên người sau lưng Cố Minh đạo, một đám người đều đối với nó kiêng kỵ, đây chính là Thiên Giác Nghĩ đời sau, có một ít nguyên nhân, ở Đế quan là không cho phép tội nó.

Xa xa truyền đến tiếng bước chân, một đạo thon dài bóng người đi tới, phong thái tuyệt thế, linh động siêu nhiên, mang theo ánh sáng thần thánh,

bạch y phấp phới, đến phụ cận.

"Có người không sợ, đồng ý đi theo chúng ta cùng nhau, khà khà..." Tào Vũ Sinh cười nói, cô gái kia thật xinh đẹp, hoảng người thật không tiện nhìn thẳng, sẽ cho người tự ti mặc cảm.

Thời khắc này, tất cả mọi người đều trong lòng hơi động, không ít người đều nhận ra nữ tử này, không dám khinh thường.

"Thiếu niên, ta tới đón ngươi, hoan nghênh đi tới Đế Thành, ngày xưa từ biệt, loáng một cái chính là rất nhiều năm a." Thiếu nữ cười hì hì, nhìn về phía Thạch Hạo.

Này gợi ra rất nhiều người cả kinh, vẻ mặt cứng đờ, nhân vì là tên thiếu nữ này lai lịch tuyệt đối không đơn giản, để rất nhiều người đều kiêng dè không thôi, nàng càng nhận thức Hoang.

"Diệp Khuynh Tiên!" Thạch Hạo nhìn về phía nàng, sẽ không quên tên thiếu nữ này, bởi vì để lại cho hắn ấn tượng quá sâu sắc.

Vẻ đẹp của nàng không thể nghi ngờ, hoàn mỹ không một tì vết, có thể nói là trời cao kiệt tác, tư thái nhỏ bé mềm mại thon dài, da thịt như dương chi ngọc thạch, mắt to linh động, có chút giảo hoạt, tập hợp trí tuệ của đất trời.

Thạch Hạo nhớ kỹ nàng, không phải là bởi vì vẻ đẹp của nàng, mà là bởi vì nàng hành động, năm xưa Thái cổ Minh Ước chính là từ trong miệng nàng để lộ ra đi.

Năm đó, nàng cười hì hì, liền diệt Thiên Nhân tộc uy phong, hơn nữa trực tiếp liền điều động đi rồi mạnh mẽ vô cùng ông trời người còn có chiến tộc Chiến đế, muốn không khiến người ta chấn động cũng không được.

Cho tới Đế quan nội quần hùng, biết rõ nữ tử này không đơn giản, bởi vì mấy vị đáng sợ nhất cổ lão nhân vật đều rất sủng nịch nàng.

"Khuynh Tiên tiểu thư, đây là Tội Huyết một mạch đời sau." Ninh Xuyên sau lưng Cố Minh đạo chấp niệm rất sâu, lúc này không quên nhắc nhở, đối với Thạch Tộc có thể nói sự thù địch rất sâu sắc.

"Diệp tiên tử." Vương Trường Hà cũng hỏi thăm một chút, lấy người nhà họ Vương tính cách tới nói, là rất ít khiêm tốn.

"Ta vừa nãy nghe được không ít người nói ẩu nói tả, tội gì huyết, cái gì làm hại Biên Hoang, thậm chí, nói tộc này bị đóng ở sỉ nhục cọc trên." Diệp Khuynh Tiên lạnh nhạt nói rằng, thu lại nụ cười.

"Đây là thật tình, vốn là như vậy." Kim Triển người phía sau nói rằng, là một đại nhân vật.

"E sợ không phải như vậy, các ngươi tất cả mọi người đều phải nói xin lỗi, hơn nữa muốn sâu sắc, có mấy người hay là nên vả miệng!" Diệp Khuynh Tiên rất lạnh lẽo nói rằng.

Thạch Tộc Tam huynh đệ trong lòng đều là chấn động, Diệp Khuynh Tiên tựa hồ đối với Thạch Tộc phi thường đồng tình cùng che chở, nàng biết cái gì, có thể làm cái gì sao?

"Diệp tiên tử, thân phận ngươi siêu nhiên, nhưng tốt nhất vẫn là không muốn rơi vào đến trận này thị phi bên trong, Thạch Tộc bị đóng ở sỉ nhục cọc trên là ta nói, đây là sự thực, ai có thể phản đối?" Ninh Xuyên sau lưng Cố Minh đạo hung hăng đáp lại nói.

"Tội Huyết, sỉ nhục? Ngươi dám nói lại lần nữa sao?" Diệp Khuynh Tiên hỏi.

Cố Minh đạo, Vương Trường Hà, Kim gia bọn người trong lòng hơi động, nhưng vẫn là nói rồi.

Ầm!

Đúng vào lúc này, một luồng mênh mông thần uy ở phía xa dựng lên,

lập tức áp chế lại đây, đừng nói là bọn họ, chính là xa xôi hơn cường đại tu sĩ đều đang run rẩy.

Mà nơi đây, là bị xung kích trung tâm, rất nhiều người đều cơ hồ đều xụi lơ ở trên mặt đất, sức mạnh kia quả thực không thể nào tưởng tượng được, không gì sánh được.

"Đây là..." Vương Trường Hà run, này không phải hắn bản ý, là thân thể bán đi hắn, muốn cúng bái phía trước.

Cố Minh đạo càng là lạnh rung run run, linh hồn đều ở theo run rẩy, hầu như phải lạy ngã xuống.

Lúc này, hết thảy nhằm vào Thạch Tộc người đều cảm thấy ngày tận thế tới giống như vậy, ở phù phù phù phù trong tiếng, mấy người cuối cùng hai đầu gối chạm đất, dập đầu.

"Là tổ đàn nơi đó, mấy vị nhân vật vô địch tọa quan nơi!" Có người run giọng nói, biết là ai ở nổi giận.

Tổ đàn, nơi đó phi thường thần bí, nghe nói chỉ có mấy người có thể tiếp cận, được xưng Vô Địch, đồn đại có người tuổi tác cực đáng sợ, khả năng so với Mạnh Thiên Chính, Vương Trường Sinh cũng cao hơn bán bối.

Đó là biết bao chuyện đáng sợ, kinh sợ lòng người, bọn họ là niên đại nào sinh linh?

Vào đúng lúc này, nơi đó dựng lên ba cỗ tinh lực, hóa thành ba vị thân ảnh khổng lồ, đỉnh thiên lập địa, khí thế bàng bạc như biển sâu vực lớn, sâu sắc chấn động tất cả mọi người.

Sức mạnh kia quá mạnh mẽ, bất kỳ một vị bóng người đều đủ để diệt tất cả cao thủ.

Lại đã kinh động này đám nhân vật!

Thạch Hạo giật mình trong lòng, sau đó chấn động không tên, bởi vì hắn nhìn cái kia do tinh lực ngưng tụ thành bóng người to lớn có chút bất an, cùng Biên Hoang bảy Vương có tương tự rất chất a!

"Bằng các ngươi cũng dám vọng nghị Tội Huyết?" Diệp Khuynh Tiên cười gằn, sau đó lại nói: "Chân chính nhân vật vô địch nổi giận, các ngươi có phải hay không muốn nhận tội?"

Xoạt!

Đang lúc này, cái kia ba vị do tinh lực tạo thành bàng bạc thân thể, từng người bay ra một đạo cầu vồng, hóa thành kim quang đại đạo, trải ra đến Thạch Hạo, Thạch Nghị các loại (chờ) người cước hạ, tới đón đưa bọn họ.

"Phù phù!"

Rất nhiều người bị doạ mao, tê liệt trên mặt đất.

"Xin tiền bối bớt giận, chúng ta biết sai rồi!" Vương Trường Hà mồ hôi lạnh chảy ròng, sắc mặt trắng bệch, cái thứ nhất cúi đầu nhận tội, hắn thật sự bị doạ cho sợ rồi.

Đón lấy, Cố Minh đạo tỏ rõ vẻ vẻ khiếp sợ, không thể tin được tất cả những thứ này, cuối cùng nói: "Ta không nên nói Thạch Tộc bị đóng ở sỉ nhục cọc trên, là tội lỗi của ta."

Đùng!

Hắn không thể không chính mình vả miệng, biểu thị nhận sai.

Kim gia, Vương gia các loại những người khác cũng đều sắc mặt trắng bệch, ở đây hành đại lễ cúi chào, sau đó nhận tội.

Tào Vũ Sinh, màu vàng con kiến nhỏ đều có chút choáng váng, hiện trường có thể đều là lai lịch rất lớn nhân vật, kết quả vẫn cứ bị bức ép cúi đầu, thậm chí tự vả miệng ba, thật là kinh người.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1373: Hình Ảnh Kia Thật Đẹp

Xa xa tổ đàn gánh chịu tuyên cổ năm tháng, đại đạo dấu ấn, tinh lực cuồn cuộn, quá dồi dào, ngưng tụ thành tam bóng người đỉnh thiên lập địa, đứng sừng sững nhân gian.

Mà lúc này, ở kim quang đại đạo trải ra lại đây sau, thân thể của bọn họ lại uy mãnh mấy phần, tinh lực mang tới màu vàng nhạt, uy thế toàn bộ đại Càn Khôn!

Xa xa nhìn tới, một người râu quai nón, cầm trong tay bạch cốt đại bổng, thân mang da thú, ở trần, thô lỗ mà cuồng dã, khác nào đang từ viễn cổ bộ lạc đi tới!

Tên còn lại, tắm rửa hỏa quang, cầm trong tay màu vàng mảnh xương, gánh vác dường như Chân Hoàng linh vũ giống như cánh thần, con mắt như chớp giật, mang theo như đại dương Thần Hỏa, bễ nghễ trong thiên địa.

Còn có một người thân ảnh có chút mơ hồ, không thể toàn bộ hiển hiện.

Này ba vị bóng người, đều có vẻ hơi nguyên thủy, khủng bố vô biên, bọn họ là do nhuộm vàng nhạt ánh sáng lộng lẫy tinh lực tạo thành, cũng không phải là chân thân, thế nhưng trông rất sống động, thần đạo lực lượng khủng bố vô biên!

Đây chính là vẫn ở tổ đàn bế tử quan mấy người sao, bọn họ được xưng Vô Địch, tuổi tác lớn đến đáng sợ, so với Vương Trường Sinh, Mạnh Thiên Chính cũng cao hơn trên bán bối.

Khi (làm) Thạch Tộc Tam huynh đệ từng người nhấc chân, triệt để bước lên kim quang đại đạo thì, toàn bộ đất trời cũng vì đó chấn động, dường như Tiên vực đổ nát, lan đến nhân gian!

Gợn sóng này quá kịch liệt, để mỗi người đều sợ hãi, Vương Trường Hà, Cố Minh Đạo các loại (chờ) người sắc mặt trắng như tuyết, lại cũng không chịu nổi, bị một luồng uy thế va chạm, toàn bộ ngã nhào trên đất.

Mà nơi này rất nhiều người đều càng là không thể tả, xụi lơ ở nơi đó, không nhịn được cúng bái!

Đây là mấy vị vô thượng Tổ thần, bọn họ phảng phất nổi giận, đứng sừng sững dưới bầu trời, nhìn xuống mọi người, nhìn chằm chằm chửi bới Thạch Tộc những kia sinh linh, khiến người ta sợ hãi.

Có thể nói xoay chuyển tình thế, tình thế đột nhiên biến hóa.

"Đóng ở sỉ nhục cọc trên, các ngươi thật sự dám nói chuyện, rất quá đáng!" Diệp Khuynh Tiên mở miệng, nhìn chằm chằm Cố Minh Đạo, Vương Trường Hà, Kim gia các loại (chờ) người, vẻ mặt lạnh nhạt.

"Tiền bối, xin mời khoan dung, chúng ta không nên ăn nói linh tinh!" Những người kia cúi đầu, bọn họ vô cùng gấp gáp, có mấy người ở không ngừng run rẩy, thực ở không nghĩ tới sẽ là như vậy, kinh ngạc trong lòng không tên.

Tổ đàn người ở đó, thân phận biết bao siêu nhiên, cao cao tại thượng, được xưng nhà vô địch, rất ít lộ diện, ngoại trừ Mạnh Thiên Chính, Vương Trường Sinh này đám nhân vật ở ngoài, không có bao nhiêu người từng thấy bọn họ.

Nhưng là, hôm nay ba vị Vô Địch Pháp tướng xuất hiện, huyết già nhật nguyệt, nhìn xuống người ở chỗ này, sao không khiến người ta kinh hoảng?

Có thể nói, này ba cái sinh linh nếu như trực tiếp ra tay, đem bọn họ xoá bỏ ở đây, sẽ không có người vì bọn họ ra mặt, chính là bọn họ trong tộc tổ tông cũng chỉ có thể ngầm thừa nhận.

"Chờ một chút, còn có ta a." Tào Vũ Sinh ở phía sau phất tay, bởi vì ở nơi này liền còn lại chính hắn, liền ngay cả màu vàng con kiến nhỏ đều từ

lâu đứng ở Thạch Hạo trên đầu vai.

Hắn tuy rằng rất béo, thế nhưng động tác mạnh mẽ, vèo một tiếng liền bay lên Thạch Hạo vị trí trên con đường vàng chói lọi kia, cùng chỉ hoạt thỏ tự.

Rộng rãi kim quang đại đạo rút đi, cũng đi kèm ầm ầm thanh, có thể nhìn thấy, rất nhiều đại đạo phù văn xuất hiện, bao phủ ở Thạch Tộc Tam huynh đệ trên người, khiến cho bên trong cơ thể của bọn họ đạo cốt cùng vang lên.

"Trời ạ, đây là đạo tắc cộng hưởng, pháp lực gột rửa a, mấy người này bằng được một hồi cơ duyên không nhỏ!" Có người thấp giọng nói.

Có thể nhìn thấy, bao quát Tào Vũ Sinh ở bên trong, những người kia đều thân thể rung động, bên ngoài thân dựng lên từng trận áng vàng, hóa thành mưa ánh sáng, quay chung quanh bọn họ chuyển động, cuối cùng lại đi vào đi vào.

Nếu là bình thường người, đến mấy vị Vô Địch người gia trì, dùng pháp lực gột rửa, nhất định sẽ thoát thai hoán cốt, phát sinh cự biến hóa lớn! Mấy người này gân cốt rất tốt, vì vậy không phải rất rõ ràng, nhưng cũng được chỗ tốt không nhỏ.

Đây chính là các vị tiền bối nhân vật vô địch thái độ sao?

Tất cả mọi người đều trong lòng rùng mình, rõ ràng là ở bảo hộ Thạch Tộc Tam huynh đệ, khiến người ta không thể không chấn động mạnh.

Chẳng lẽ nói ngày xưa di án, có bí ẩn gì sao? Cố Minh Đạo, Vương Trường Hà đám người sắc mặt khó coi, bất quá duy nhất vui mừng chính là, không có chịu đến trách phạt.

Thạch Tộc Tam huynh đệ liền như thế bị tiếp đi rồi, ngã nhào trên đất trên người từng cái từng cái sắc mặt lúng túng, phi thường xấu hổ, đồng thời trong lòng vẫn là lo sợ bất an, ba vị đại hiền như vậy ra tay can thiệp, thực sự

một cách không ngờ.

Bọn họ hi vọng sự tình chấm dứt ở đây, tuyệt đối không nên bị truy cứu sai lầm.

Dính đến cấp độ kia nhân vật vô thượng, bất luận cái nào trách phạt, đều là gánh nặng không thể chịu đựng nổi, thậm chí để Trường Sinh gia tộc đều sẽ làm khó.

"Chỉ nghe ngửi tổ đàn nơi đó có các vị tiền bối tọa quan, rất ít xuất thế, bọn họ đều là lai lịch gì, chưa từng gặp a."

Rất lâu sau đó mới có người mở miệng, khe khẽ bàn luận, muốn biết mấy vị kia hoạt tổ tông lai lịch.

Cổ lão đến không thể khảo chứng, rất khó nói là niên đại nào nhân vật, chỉ biết bọn họ pháp lực ngất trời, há mồm liền có thể hấp dưới một vầng Ngân hà đến, bổ sung tự thân tinh khí."

"So với Kim Thái Quân, Vương Trường Sinh, Mạnh Thiên Chính tiền bối còn muốn tuổi tác lớn, quá nửa là... Trên một kỷ nguyên chưa liền sinh ra sinh linh!"

"Từng có người may mắn rất xa từng thấy bọn họ nghiêng người, nghe nói như miếu thờ bên trong Kim thân giống như, màu vàng túi da bọc lại xương, hẳn là... Tuổi tác quá lớn." Có người nhỏ giọng thầm thì, nguyên vốn là muốn nói, sắp tọa hóa, nhưng không dám nói thẳng.

Những người khác nhíu mày, vừa nãy bản thân nhìn thấy ba vị bóng người, mặc dù nói là Pháp tướng, nhưng cũng có thể là chân thân thể hiện mới đúng, có thể cũng không phải da bọc xương dáng vẻ a, đều thể hình cường tráng, khí thế bàng bạc, không giống nhau lắm.

Thế nhưng, không người nào dám đi tra cứu, ai dám đi tổ đàn xem, căn bản không có tư cách đó!

"Khắc đá, giả, không phải chân nhân?!"

Đế Thành nơi sâu xa, thần bí tổ đàn trước, nơi này xa không có người ngoài tưởng tượng như vậy óng ánh.

Có thể nói, đi ở đây, phóng tầm mắt nhìn vô cùng cổ xưa, ngói vỡ tường đổ, nếu như không biết nơi này là tổ đàn, còn tưởng rằng là một vùng phế tích di tích đây.

Kêu lên sợ hãi chính là Tào Vũ Sinh, hắn ngạc nhiên, nhìn chằm chằm kim quang đại đạo thu lại chỗ cần đến, lại là tam phó tranh khắc đá, cũng không phải là tam Tôn chân nhân.

Dưới cái nhìn của hắn, nhất định có ba vị nhân vật vô địch ngồi ở trên bồ đoàn, đi kèm Tiên vụ, chu vi ngôi sao chuyển động, trong khi chớp con mắt, Cửu Thiên bên trong chớp giật không ngừng, có thể những gì nhìn thấy trước mắt căn bản không phải như vậy một chuyện.

Đây là tổ đàn nơi sâu xa, không sai, nhưng đối mặt chỉ là một mặt cổ vách tường, những bộ vị khác bị hỗn độn khí nhấn chìm, chỉ có này bộ phận có thể thấy được.

Ở khu vực này trên, có khắc ba vị bóng người, hãy cùng vừa nãy nhạt huyết khí vàng óng ngưng tụ bàng bạc Pháp tướng giống nhau như đúc, quả thực muốn xuyên ra khỏi tường!

"Chân thân đây, làm sao chỉ có tranh khắc đá. Tiền bối mời ra, vãn bối yết kiến, nguyện lấy thành kính nhất chi tâm tuần lễ, đồng thời mời ngài chỉ điểm." Tào Vũ Sinh ma làm phiền kỷ, ở đây chắp tay thi lễ.

"Ngươi thật muốn thấy bọn họ?" Diệp Khuynh Tiên đi tới, yểu điệu thướt tha, vóc người đẹp không lời nói, thon dài nhỏ bé mềm mại, mềm mại như Tinh Linh múa lên, quần dài bay lên, dường như Phi Tiên.

Chính là Tào Vũ Sinh loại này gặp các loại tình cảnh người đều có chút ngại ngùng, nhìn vị này tuyệt sắc mỹ nhân, khà khà cười đến không ngậm

miệng lại được.

"Bọn họ là?" Thạch Hạo hỏi dò.

"Cầm trong tay bạch cốt đại bổng chính là Thạch Tộc tổ tiên, cái kia tắm rửa ánh lửa chính là hỏa tộc tổ tiên, một người khác là chiến hữu của bọn họ." Diệp Khuynh Tiên đáp lại nói.

Thạch Nghị, Tần Hạo đều là chấn động, nhìn chằm chằm khắc đá trên người!

Thạch Hạo thì lại hoảng sợ, hắn lập tức đã nghĩ đến Biên Hoang bảy Vương, đây là bọn hắn? Cẩn thận nhìn chăm chú, thật sự rất giống, bởi vì hắn từng ở nhuốm máu màu đen trên thuyền cổ từng thấy bọn họ thân ảnh mơ hồ.

Hít sâu một hơi, Thạch Hạo hỏi: "Bọn họ là bảy Vương bên trong là ba người?"

"Không sai." Diệp Khuynh Tiên gật đầu, sau đó vừa nhìn về phía Tào Vũ Sinh, nói: "Ngươi thật muốn nhìn thấy bọn họ sao?"

"Muốn!" Tiểu Bàn tử trực tiếp gật đầu, chà xát tay, ở nơi đó rất vui vẻ thì thầm, đang suy nghĩ làm sao đòi hỏi đến vài món chí bảo đây.

"Rất khó gặp, bởi vì hơn nửa âm dương hai cách, ngươi trước tiên cần phải tự chém." Diệp Khuynh Tiên nói.

"Cái gì?" Tào Vũ Sinh đờ ra.

Diệp Khuynh Tiên nói: "Đây là tổ đàn, không chỉ có là mấy vị nhân vật vô địch bế quan, cũng là tế tự nơi, các ngươi nhìn thấy tam đại cường giả đều là cổ đại nhân vật, đến nay sinh tử thành mê."

Chuyện gì thế này, ba vị Pháp tướng, tinh lực xông thẳng trời cao, đè ép nhật nguyệt, uy thế như vậy không có sai, kết quả quay đầu lại nhưng là giả,

chỉ là khắc đá?

Đây là làm sao làm được? Chính là Thạch Tộc Tam huynh đệ cũng không rõ.

"Nơi này là tổ đàn, vì giúp các ngươi, ta dâng lên một chút tế phẩm, tỉnh lại tranh khắc đá trên còn sót lại chấp niệm, hay là bọn họ bản thân chưa chết cũng khó nói." Diệp Khuynh Tiên hững hờ nói rằng.

"Ra sao tế phẩm, mới có thể có hiệu quả như thế này?" Thạch Nghị nhíu mày, bởi vì này quá kinh người.

"Mấy khối phá xương, khả năng là dị vực cổ tổ chết đi sau lưu, ở chỗ này của ta không có tác dụng gì, liền hiến tế." Nàng rất tùy ý nói rằng, bó lấy mái tóc, sóng mắt lưu chuyển, phong thái khuynh thành, mỹ lệ khiến lòng người động.

Màu vàng con kiến nhỏ hoá đá.

Thạch Nghị, Tần Hạo đờ ra.

Tào Vũ Sinh: "..."

Thạch Hạo chấn động, dị vực cổ tổ xương, thực sự quá kinh người.

An Lan, Du Đà đều vì dị vực cổ tổ, thân phận siêu nhiên, cao cao tại thượng, được xưng Vô Địch Đế Tộc người khai sáng, pháp lực vô biên, quét ngang thời đại Tiên cổ!

Còn có, chết trận Lạc Ma cũng là như thế, nắm giữ ngũ sắc chân huyết, tươi sống liều mạng này một giới nắm giữ hỗn độn huyết Tiên Đạo nhà vô địch.

Diệp Khuynh Tiên đến cùng lai lịch gì, lại có thể lấy ra như vậy mấy khối tổ cốt, đem ra hiến tế, bực này tác phẩm quá kinh người.

"Mấy người các ngươi ngốc nga, chớ ngu hề hề có được hay không, lại

không phải ta săn giết, là nhà ta người nhặt được, để cho ta, thả ta chỗ này cũng lãng phí, vừa vặn dùng tới." Nàng cười nói.

Đã là như thế, cũng làm cho người chấn động!

Nơi đây tổ đàn, vô cùng ghê gớm, là Tiên cổ niên đại Chân Tiên chế tạo, có thể nói nghịch thiên thông linh, ở đây hiến tế, nếu như tế phẩm giá trị đầy đủ, có thể hô hoán lưu lại tàn niệm anh linh.

Rất rõ ràng, dị vực tổ cốt đầy đủ, là đối chiến tử tiên dân tốt nhất an ủi, vì vậy Diệp Khuynh Tiên hoán tổ thành công!

"Có phải là quá lãng phí, vì chúng ta mấy người, phung phí như vậy kinh người tế phẩm." Tào Vũ Sinh nhỏ giọng nói, sau đó nheo mắt lại, nói: "Ngươi không phải yêu thích ta chứ?"

Ầm!

Hắn trực tiếp ngã cái chổng vó, sau đó lại bị một vệt thần quang bao phủ, phịch một tiếng một con trồng vào cách đó không xa một chỗ vũng bùn bên trong.

"Không thích ta cũng không cần như thế bạo lực a!" Tào tên Béo kêu thảm thiết.

Diệp Khuynh Tiên cười hì hì, nói: "Không tính lãng phí tế phẩm, nếu là anh linh vẫn còn, đưa lên những này tế phẩm, có thể để cho bọn họ trên thế gian tồn tại càng lâu dài một ít."

"Như vậy có thể lừa gạt những người kia sao?" Thạch Hạo nói.

"Dựa vào người sống kinh sợ bọn họ nhiều vô vị, khi bọn họ biết chân tướng đó mới chơi vui, cảm thấy mất mặt, trực tiếp phát điên, giận sôi lên, cái kia hình ảnh... Suy nghĩ một chút thật đẹp." Diệp Khuynh Tiên nói.

Thạch Hạo mấy người tại chỗ không nói gì.

Bên ngoài, Vương Trường Hà, Cố Minh Đạo các loại (chờ) người rất không cam lòng, Tội Huyết hậu nhân làm sao phải nhận được mấy vị nhân vật vô địch che chở? Bọn họ tâm có không rõ, sai người tìm hiểu tình hình.

Mấy cái Trường Sinh thế gia gốc gác hùng hậu, ở trong thành tự nhiên có nhất định giao thiệp.

"Tiền bối, đến cùng chuyện gì xảy ra, mấy vị kia không phải đang ngồi quan sao, vì sao phải vì là mấy cái tiểu tử ra mặt?"

Khi (làm) Cố Minh Đạo hướng về một vị sợi tóc thưa thớt, tuổi tác lớn đến đáng sợ lão tổ cấp nhân vật thỉnh giáo thì, kết quả phát hiện đối phương lộ ra vẻ khác lạ.

"Ngươi muốn biết chân tướng?" Trên mặt lão nhân bì nhiều nếp nhăn, cùng hong khô cây quýt bì tự.

"Muốn biết!" Cố Minh Đạo dùng sức gật đầu.

Cách đó không xa, Vương Trường Hà, Kim Triển trưởng bối, còn có Hoàng Kim cự nhân các loại (chờ) một ít đại cao thủ cũng đều ở tha thiết mong chờ nhìn, muốn biết nguyên nhân.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1374: Tội Huyết Tộc Nhân

Thân thể lọm khọm, già lọm khọm sinh linh, ngồi xếp bằng ở chỗ kia, lộ ra một tia ý tứ sâu xa cười, nói: "Cái kia tam đại cường giả không phải chân thân, là khắc đá."

Vương Trường Hà, Cố Minh Đạo các loại người đờ ra, có chút không rõ vì sao.

"Xin tiền bối công khai, đến tột cùng sao sự việc?"

"Đều nói rồi, ở tổ đàn trên tranh khắc đá, có người hiến tế, mới dẫn đến anh linh hiển hiện." Già yếu sinh linh híp mắt lại, cười thì dường như vỏ cây già rạn nứt.

Cố Minh Đạo, Hoàng Kim cự nhân các loại muốn làm rõ, vì sao ba vị cường giả vô địch che chở Thạch Hạo, nếu không, trong lòng đều là bất an, hiện tại được nghe đều sau đều có chút há hốc mồm.

"Ta biết rồi, từng nghe tới tổ đàn một ít chuyện xưa, là Chân Tiên dựng nên..."

Khi triệt để biết chân tướng sau, những người này lập tức liền nổ, tức đến nỗi lửa giận phần tâm, lại bị trêu chọc, bị mấy phó tranh khắc đá bị dọa cho phát sợ sợ hãi.

Này thật sự rất mất mặt, bọn họ đều là đại cao thủ, thành danh rất nhiều năm, lại bị một tên tiểu bối lừa, đồng thời là như vậy mất mặt.

Đặc biệt Cố Minh Đạo, khi (làm) nghĩ đến tự mình tát mình miệng, ở nơi đó xin lỗi thì, tức giận đến mức cả người run run, không có so với này càng lúng túng hơn sự tình.

"Ta nghĩ hoạt quả bọn họ!" Cố Minh Đạo gầm lên, vỗ bàn đứng dậy.

"Ngươi muốn làm làm cái gì, quát ai? Ta cảnh cáo ngươi, Diệp Khuynh Tiên lai lịch rất lớn, không phải ngươi năng động!" Ông lão trầm mặt xuống nói rằng.

"Việc này không để yên!" Vương Trường Hà cũng không cam lòng, Vương gia năm cái Long bị đày đi đến Biên Hoang, vốn là để bọn họ căm tức, trong lòng kìm nén một luồng khí, hiện tại lại ăn quả đắng, tự nhiên động sát ý.

Cho tới Hoàng Kim cự nhân, Kim gia cường giả các loại, cũng đều mặt âm trầm, chuyện này nếu là truyền đi, bọn họ tuyệt đối sẽ thành làm trò hề.

"Tiền bối, việc này náo động đến rất lớn, không tính là vấn đề nhỏ, có người giả mạo Vô Địch cổ tổ, cần nghiêm trị! Đặc biệt, Thạch Tộc Tam huynh đệ đến hiện tại cũng không có đến làm sáng tỏ, nhận sai, cũng nên phạt nặng!" Cố Minh Đạo lạnh mặt nói.

"Không sai, đều muốn phán trọng tội, phạt bọn họ xuất quan đi nghênh chiến, cùng dị vực tu sĩ đại quân chính diện chém giết!" Vương Trường Hà các loại (chờ) người phụ họa.

Này giống như là muốn Thạch Tộc Tam huynh đệ chịu chết, bởi vì đến loại kia trong đại quân, người mạnh mẽ đến đâu đều không dám hứa chắc sống sót, bên trong có "Chém Long giả".

"Các ngươi nói với ta vô dụng!" Ông lão trầm mặt xuống, bưng trà tiễn khách.

Đoàn người đứng dậy, không dám nói nữa cái gì, thi lễ sau cáo từ.

Bọn họ đương nhiên sẽ không giảng hoà, nhờ vào lần này quá mất mặt, có không ít mọi người từng bị tam đại Pháp tướng tinh lực áp chế co quắp ngồi dưới đất, quay đầu lại suy nghĩ một chút, chuyện này thực sự là quá mức sỉ nhục.

Những người này hành động, tự nhiên cũng đã kinh động một số người khác, tìm hiểu tình hình sau, mọi người không khỏi bật cười.

Diệp Khuynh Tiên lai lịch rất lớn, Cố Minh Đạo các loại (chờ) người không dám động, mà Hoang chém liên tục mười Vương, bọn họ cũng không có cách nào ra tay, trong lúc nhất thời lại có chút tiến thoái lưỡng nan.

"Không thèm đến xỉa, bẩm báo tổ đàn bên trong người, có người giả mạo nhà vô địch như vậy sinh sự, phải có lời giải thích!" Cố Minh Đạo cắn răng nói.

Kim gia người biểu thị đồng ý, cho rằng có thể được, nếu là kinh động mấy vị bế quan cường giả vô địch, nói không chắc sẽ phạt nặng Thạch Tộc.

"Chúng ta có phải là đánh giá quá cao tự thân, cái kia đám nhân vật hơn nửa căn bản sẽ không thấy chúng ta." Có người nói nhỏ.

"Không nhất định phải nhìn thấy những người kia, chỉ muốn gặp được bọn họ thị giả là có thể." Vương Trường Hà nói rằng, hắn hiểu rất rõ nhân vật vô thượng tình huống. Bởi vì, hắn ở thời niên thiếu, đã từng may mắn vì là Vương Trường Sinh làm qua mấy năm đạo đồng, hầu hạ ở tại bế quan động phủ ở ngoài.

Tổ đàn lặng lẽ, đám người kia đến rồi, muốn "Cáo ngự trạng", muốn kinh động nhân vật vô địch đứng ra, nghiêm trị Tội Huyết một mạch.

"Các ngươi mời trở về đi, lão tổ bế quan, sẽ không xuất hiện."

Rất cổ xưa tổ đàn, chiếm diện tích cực lớn, di tích cổ nối liền không dứt, những người này vừa mới tới gần liền bị người ngăn cản, khi hiểu rõ tình huống sau nói với bọn họ mấy câu nói như vậy.

"Tại sao, giả mạo mấy vị Vô Địch tiền bối, có thể nào không trọng phạt?" Cố Minh Đạo nói rằng.

"Đặc biệt là Tội Huyết một mạch, có người tế tự bọn họ tổ tiên, đồng

thời có anh linh hiện ra, này không phải là một chuyện nhỏ!" Vương Trường Hà bổ sung.

"Một vị lão tổ từng nói, nhưng nói ra hai chữ, quên đi." Ngăn cản bọn họ một vị tuổi trẻ đạo sĩ nói rằng, để bọn họ dừng lại, lập tức rời đi.

"Quên đi?" Mọi người ngạc nhiên, chỉ có hai chữ, ý tứ sâu xa.

Chuyện này không tha cho bọn họ tra cứu, thế nhưng vị lão tổ kia tựa hồ cũng không tính rất hài lòng, dù sao có người giả mạo nhà vô địch ra tay can thiệp.

"A, chúng ta không thể nháo, nhưng cũng biểu lộ ra ra một loại thái độ, vị lão tổ kia tựa hồ không phải cỡ nào che chở Tội Huyết Thạch Tộc, thú vị, chúng ta đi thôi." Có người nói nhỏ.

"Ngày sau còn dài!"

Bọn họ rời đi, trong con ngươi đều có hết sạch lấp lóe.

Đương nhiên, mỗi người vẫn là ám khí ám sinh, lần này thật sự bị tức hỏng rồi, cảm thấy bị người khi (làm) hầu sái cùng sỉ nhục, một mực vẫn chưa thể lập tức trả thù.

Tổ đàn bên trong, Tào Vũ Sinh vẻ mặt đau khổ, nói: "Hả giận tuy rằng sảng khoái, thế nhưng này quần tên khốn kiếp sẽ không giảng hoà, sớm muộn muốn tìm lỗi."

"Ngươi khẳng định tử không được, coi như làm là một loại mài giũa." Diệp Khuynh Tiên cười hì hì.

"Làm sao ngươi biết?" Tào Vũ Sinh rất cảnh giác nhìn về phía nàng, hắn rất mẫn cảm, bởi vì sư phụ hắn từng bói toán quá số mệnh của hắn, nhìn thấy một góc tương lai!

"Bởi vì..." Diệp Khuynh Tiên muốn nói cái gì, rất nhanh sẽ lại nhắm lại

cái miệng anh đào nhỏ nhắn, sau đó cười rất tặc.

"Tiếp thu các ngươi mài giũa, hoặc là chờ đợi cơ duyên lớn đến đi, lúc nào xuất phát, ta cũng đi tham gia trò vui." Diệp Khuynh Tiên chớp mắt to nói rằng, đem bọn họ đưa ra tổ đàn, trước khi chia tay nói như vậy.

Cuối cùng, có người tới đón bọn họ, nhưng mấy người bị đánh tan, phân đến không giống trong bộ lạc.

Đế Thành rất lớn, dường như một cái Đại thế giới, núi sông vạn vật không thiếu gì cả. Thạch Hạo cảm thấy, trong này so với hạ giới tám vực đều còn rộng lớn hơn rất nhiều lần! Hắn bị đưa vào một cái bộ lạc nhỏ, nơi này núi lớn hùng hồn, cây rừng sum xuê, vượn hót hổ gầm, tràn ngập Mãng Hoang khí tức.

Tào Vũ Sinh với hắn liền nhau, chỉ một hà chi cách, ở đối diện một cái cỡ trung trong bộ lạc. Dù sao, Thạch Nghị, Tần Hạo liền khá xa, căn bản không ở chỗ này.

"Ngươi họ Thạch a, đến thời điểm làm sao không lâm thời cải cái tính?" Bộ lạc nhỏ bên trong đi ra một vị lão già, ăn mặc tràn đầy miếng vá da thú y, nhìn Thạch Hạo.

"Ta chính là cái họ này, tại sao muốn cải!?" Thạch Hạo hỏi.

Lão già nhẹ nhàng thở dài, không hề nói gì.

Cái này bộ lạc nhỏ nhân khẩu không nhiều, chỉ có hơn ngàn người, đối lập với lớn lao Đế Thành cùng với các tộc tới nói, rất nhỏ bé, bé nhỏ không đáng kể.

Rất nhanh, Thạch Hạo rõ ràng một chút tình huống, nhân vì cái này bộ lạc nhỏ tính chính là vì "Thạch".

"Các ngươi đều họ Thạch?"

Lão già gật đầu, già nua lẩm cẩm, thiếu hụt một loại tinh khí thần.

"Ngươi là bị đày đi tới được?" Một vị tráng niên hán tử đi tới, ăn mặc rách nát giáp trụ, nhấc theo một cây rất nặng chiến mâu, như vậy hỏi.

"Người tới nơi này không kết quả gì tốt, hơn nửa đều muốn chết trận." Một người thiếu niên đi tới, cõng lấy một con mãnh 犸 tượng, mới từ bên trong ngọn núi lớn săn thú trở về.

"Chuyện gì xảy ra?" Thạch Hạo hỏi.

"Chỉ vì, chúng ta họ Thạch, liền có thể hay không có thể cường thịnh, chỉ có thể suy thoái, đã từng chúng ta là thành này sức mạnh mạnh mẽ nhất một trong, nhưng hết thảy đều thay đổi!" Thiếu niên kia không cam lòng nói rằng.

Y theo như hắn nói, ở già nhất niên đại, Thạch Tộc nhân khẩu rất nhiều, cao thủ như mây, ở Đế quan bên trong có rất lớn quyền lên tiếng, thế nhưng một việc bản án cũ bị nhảy ra, bọn họ trở thành Tội Huyết đời sau, tình huống lập tức liền thay đổi.

Từ đó sau khi, phàm là xuất chinh, Thạch Tộc người nhất định phải đỉnh ở phía trước nhất, tộc nhân tử thương vô số, dù cho thiên tài nhiều hơn nữa, cao thủ liên miên, cũng không chịu nổi loại này ác ý hao tổn.

Đến lúc sau, nhân tài kém không đều héo tàn hết!

Một đời lại một đời quá khứ, một cái đại tộc suy thoái, máu và xương còn có lệ, không đành lòng nhìn lại, quá mức thê lương.

Bây giờ, Thạch Tộc nhân khẩu bất quá ngàn người mà thôi, này hay là có người nhớ tới cựu tình, cực lực che chở kết quả, nếu không đã sớm diệt tộc.

Thạch Hạo được nghe, nhất thời giận dữ, có một luồng nhiệt huyết xông thẳng thiên linh cái, có thể nào như vậy?

Lưu lạc vì là Tội Huyết hậu nhân, nơi này tình trạng bết bát hơn, so với ba ngàn đạo châu "Tội Châu" còn nghiêm trọng, thực sự là khinh người quá đáng!

"A ô..."

Bỗng nhiên, xa xa truyền đến khóc lớn thanh, có một ít ăn mặc rách nát da thú y thạch tính tộc nhân giơ lên mấy cái quan tài tiến vào trong bộ lạc.

"Cha!" Trước kia cõng lấy mãnh 犸 tượng, săn thú trở về thiếu niên một tiếng hét thảm, ném xuống voi lớn, nhào về phía trước, gào khóc lớn lên.

"Bọn họ là chết như thế nào?" Thạch Hạo thấp giọng hỏi ông lão.

Đem hắn nghênh tiến vào trong bộ lạc lão già thở dài một tiếng, nói: "Tự nhiên là chết trận, a thú phụ thân là một vị vô cùng ghê gớm chiến sĩ, cũng là thạch tính người trưởng thành bên trong cái cuối cùng vĩ đại thiên tài, nhưng đáng tiếc cũng chết trận."

Cái này bộ lạc, một khi xuất hiện cường giả siêu cấp, nhất định sẽ ngay đầu tiên bị điều động đi, đi chiến trường chém giết.

Có thể nói, Thạch Tộc sở dĩ suy thoái cũng là bởi vì như vậy, thiên tài nhất định phải chết đi, không thể sống đến lâu dài, tất nhiên muốn chết trận ở quan ngoại, cho đến có một ngày da ngựa bọc thây còn.

"Khinh người quá đáng!" Thạch Hạo cả giận nói, huyết dịch phảng phất đang thiêu đốt, một quyền nổ nát bên cạnh một tảng đá lớn.

"Rất cổ, rất xa xưa thời điểm, tổ tiên từng đưa đi một nhóm đời sau, ngươi nên là cái kia một nhánh người đi, nếu không sẽ không mới tiến vào Đế quan liền bị đày đi tới đây." Lão già than thở.

Thạch Hạo biết, bọn họ khẳng định là cùng tộc, là một cái tổ tiên, nếu không xương trán chắc chắn sẽ không có cái kia đồng dạng Tội Huyết dấu ấn!

Bộ tộc này, có lúc tâm tình kích động, nổi giận sau, xương trán phát sáng, sẽ hiện lên một cái chữ cổ, sản sinh không tên sức mạnh, Tội Huyết vỡ vân!

"Chúng ta trong cơ thể chảy xuôi không phải Tội Huyết, là hào quang còn có vinh quang." Thạch Hạo nói rằng.

Lão già kinh ngạc nhảy một cái, vội vã nhắc nhở: "Xuỵt, nhỏ giọng một chút, câu nói như thế này không thể nói lung tung, không phải vậy sẽ dẫn ra đại họa!"

"Ta cũng muốn xem thử xem, bọn họ có thể làm ra cái gì, làm sao nhằm vào ta!" Thạch Hạo cười lạnh nói.

Thạch Tộc cái này bộ lạc nhỏ nhân khẩu dù sao rất ít, mà nơi này cũng rất lạc hậu, cư chi linh khí không nhiều, xa không sánh được cái khác một ít đỉnh cấp đại tộc linh sơn.

Thạch Hạo thật sự rất muốn biết, năm đó Thạch Tộc tổ tiên đến cùng phạm vào cái gì sai lầm lớn, dẫn đến bị như vậy nhằm vào, hắn muốn để hỏi cho rõ, tìm hiểu rõ ràng.

Bởi Diệp Khuynh Tiên đến đi vội vàng, hắn chưa kịp hỏi dò, vì vậy ở cái này bộ lạc nhỏ bên trong hiểu được tình huống.

Có người hoang mang, thở dài nói: "Chúng ta tổ tiên, là cái thế cường giả, đã từng Vô Địch hậu thế a, nhưng khi năm..."

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1375: Thạch Tổ Chi Tội

"Năm đó..." Trên người đầy là miếng vá lão nhân Thạch Hậu Đức nói đến đây sau, tâm tình bóng bẩy, sắc mặt phát khổ, khó mà nói ra lời.

"Năm đó làm sao vậy?!" Thạch Hạo dồn dập hỏi, cấp thiết muốn biết, cho tới nay đều bị xưng là tội huyết hậu nhân, trong lòng hắn rất không cam chịu, cũng rất không cam lòng.

Hắn tin tưởng vững chắc, Thạch tộc tổ tiên không có lỗi nặng, là bị oan uổng, tương phản có công ích lớn!

Bởi vì, hắn năm đó truy đuổi điềm xấu cùng quỷ dị, từng kinh leo lên kia chiến thuyền nhuốm máu màu đen cổ thuyền, ở một tòa trên tế đàn chính mắt thấy Thất Vương nuôi thủ Biên Hoang, huyết chiến đến cùng cảnh tượng, cũng thấy có Vương vì vậy mà vẫn lạc!

"Đừng hỏi, chúng ta tổ tiên có lẽ thật sự có sai lầm lớn, thân là hậu nhân chúng ta coi như là tại trả nợ đi." Lão nhân Thạch Hậu Đức buồn vô cớ, lắc đầu.

"Đưa ngươi biết đều nói ra, ta không tin Thạch tộc tổ tiên có lỗi nặng, bởi vì ta biết một chút bí mật!" Thạch Hạo cực kỳ kiên định nói.

Hắn sẽ không quên tại màu đen trên thuyền cổ tế đàn bản thân nhìn thấy tranh họa, ngay cả lão nhân còn có hài tử đều leo lên toà kia bị máu nhuộm đỏ, vết rách loang lổ cổ lão tường thành, cùng dị vực vô số cường giả mình trần đại chiến.

Mỗi chiến tất sái huyết, dưới thành tường thi cốt thành đống, lão nhân cùng hài tử cùng với hoa quý thiếu nữ không ngừng suy yếu, chết đi, máu chảy đầm đìa, bọn họ hai mắt mở thật to, rất là ảm đạm, chết sau mang theo

thê lương sắc.

Mỗi khi nghĩ đến hình ảnh kia, Thạch Hạo trong lòng đều buồn phiền, hận không thể ngửa mặt lên trời thét dài, mong được tự thân thành đạo gian nan nhất thời đại, đi trước cứu viện!

Bây giờ đúng là loại tình huống này, Thạch tộc bị vấy bẩn là tội huyết hậu đại, có không vẻ vang quá khứ, thậm chí có người ta nói cần phải bị đóng đinh tại sỉ nhục cọc trên.

Điều này có thể không làm cho hắn tâm phẫn nộ?!

Thất Vương chém giết đẫm máu, kết quả trước sau suy yếu, lấy thương mà chết tranh họa khiến người ta đau buồn, lại nghĩ tới hiện tại Thạch tộc tình cảnh, tự nhiên bi phẫn bất quá.

Thạch tộc tổ tiên làm đáng giá sao? Oanh oanh liệt liệt chết trận, nhiệt huyết vãi biên cương, thế nhưng hậu đại lại rơi vào cái này hoàn cảnh, biết bao thê thảm!

Tại Thạch Hạo lần nữa dưới sự yêu cầu, lão nhân Thạch Hậu Đức lên tiếng. Rất là thật thà nói: "Có người tổ tiên chém giết người một nhà, cắt lấy mấy vị đại nhân vật đầu lâu!"

Trong đó, có hai người đủ để xưng là người lĩnh quân.

"Chuyện này..." Thạch Hạo rút lui. Hậu quả này quá nghiêm trọng, cắt lấy này giới người lĩnh quân đầu lâu, tội rất lớn, ý nghĩa phản đi ra.

Loại này tội thật rất khó tẩy trừ, nếu như không có đầy đủ phân lượng chứng cứ. Cùng với lật đổ tính lại tra kết quả, rất khó còn Thạch tộc một cái thanh bạch.

Vấn đề quá nghiêm trọng!

Chẳng qua là, Thạch Hạo nhưng biết rõ, này trong đó khẳng định có

thiên đại ẩn tình, bởi vì, hắn tận mắt đến Thất Vương thà gãy không cong, đổ máu Đế quan bên ngoài.

Đặc biệt, hôm nay thấy tranh khắc đá, mới biết cầm trong tay bạch cốt đại bổng chính là Thạch tộc tổ tiên, mà Thạch Hạo từng thấy hắn đổ máu địch thủ. Máu chảy tận, sau cùng vẫn lạc.

Đến chết cũng không có hàng, tại sao phản bội?

Thạch Hạo một trận tê cả da đầu, năm đó đến cùng chuyện gì xảy ra, Thạch tộc tổ tiên là chết trận, vinh quang một đời, càng về sau thế nào bị ô là tội nhân?

Hắn có điểm cảm giác không rét mà run, trong lòng sợ hãi, lưng sinh ra một cỗ hàn ý, nếu là Thạch tộc tổ tiên là oan khuất. Như vậy khẳng định có người tại nói dối.

"Là ai cấp ta tộc định tội?!" Thạch Hạo hỏi, này quá mấu chốt, có lẽ ẩn phục một ngày lớn mối họa!

"Quá xa xưa sự tình, thời đại kia người hầu như đều chết sạch. Không có cách nào tra, nghe nói mặc dù chưa tính là công luận cũng không xê xích gì nhiều." Thạch Hậu Đức nói.

Thân là cái này bộ tộc đứng đầu một tộc, hắn lại ăn mặc vá víu cũ nát áo da thú, thập phần mộc mạc, có thể thấy được Thạch tộc tình cảnh cỡ nào gian nan.

"Có đúng hay không từng có hiểu lầm gì đó, chúng ta tổ tiên chưa kịp nói ra?" Thạch Hạo hỏi.

"Không biết. Sớm liền vô pháp khảo chứng, tuế nguyệt bay qua trăm ngàn đời, không có bao nhiêu người có thể nói rõ chuyện năm đó." Thạch Hậu Đức lắc đầu, có một số đắng chát.

Có thể suy ra, qua nhiều năm như vậy Thạch tộc một mực bị kỳ nhìn kỹ,

sinh hoạt tại tội huyết dưới bóng tối, khốn cảnh quá gian, sinh sinh đem một cái vô thượng đại tộc ma diệt, đều muốn diệt tộc!

Xa xa, chạy tới mấy cái hài đồng, tất cả đều ăn mặc có động quần áo, trên người có máu, mang theo vết thương, nhỏ như vậy lại có thể phải đi săn thú, có mấy đứa trẻ kêu khóc: "Cha!"

Bọn họ lảo đảo, về phía trước chạy đi, đánh về phía cửa thôn vài hớp quan quách.

"Cha, ngươi trở về, không nên chết a, thái gia chết trận, gia gia chết trận, bây giờ ngươi cũng đi, nhà của chúng ta cũng không có một cái nam nhân trưởng thành, a ô..." Hài tử khóc lớn.

Còn có một cái ăn mặc rách rưới tiểu cô nương, bẩn thỉu, chỉ có một đôi mắt to cực kỳ sáng rực, lúc này lại chứa đầy nước mắt, thập phần thê thảm gào khóc: "A thúc, ngươi cũng không tại, cha, mẫu thân sớm cũng chưa có, bây giờ chỉ còn lại có tự ta!" Nàng ô ô khóc lớn, nho nhỏ thân thể co rúc ở quan quách trước, đáng thương làm cho lòng người đau nhức.

"A!" Thạch Hạo nhịn không được một tiếng gầm nhẹ, hắn không đành lòng tận mắt chứng kiến đây hết thảy.

Thạch Hạo ở lại nơi này, tùy thời cùng đợi xuất chinh, mấy ngày qua, hắn quen thuộc cái này ở trong dãy núi cỡ nhỏ bộ tộc, sinh hoạt gian khổ, người trưởng thành nhiều bị điều động đi, còn dư lại đều là người già yếu.

Nếu có cường đại Man thú xông đến, toàn bộ bộ tộc đều muốn đối mặt gian nan khảo nghiệm.

"Hít sâu một cái Tiên Thiên tinh khí, nấp trong gân mạch..."

Sáng sớm, đón kim sắc ánh ban mai, Thạch Hạo đứng tại trong vùng núi, chỉ điểm một đám thiếu niên tu hành, không phải cực kỳ nghiêm khắc, nhưng là mọi người đều ở đây nghiêm túc học tập.

"Loại này cốt văn vận chuyển sai rồi, Toan Nghê bảo thuật, phụt lên Lôi Điện, một sai lầm, thiểm điện tựu khả năng sẽ làm bị thương đến chính ngươi." Thạch Hạo làm một cái hài tử làm cho thẳng.

Hắn rất nghiêm túc, tại dụng tâm đi giáo, giúp đỡ cái này bộ tộc, hi vọng làm cho những người này sống đỡ, tối thiểu có thể cho các thiếu niên trưởng thành mau một chút, có tự bảo vệ mình bản lĩnh.

Trong quá trình này, Thạch Hạo không thể không than thở, đám hài tử này đều phi thường có thiên phú, thậm chí có mấy không được thiên tài.

Trong đó, cái kia tên là A Thú thiếu niên, mười bốn mười lăm tuổi, tính dẻo quá cao, xưng là ngút trời chi tư cũng không quá đáng, tối thiểu không thể so với ngoại lai thiên tài kém.

Điều này làm cho Thạch Hạo ngạc nhiên, một cái ngàn người bộ lạc nhỏ mà thôi, lại có thể chôn một khối vàng chưa luyện!

A Thú cha, là thôn trong vị cuối cùng vĩ đại thiên tài, đây là tộc trưởng Thạch Hậu Đức, bây giờ Thạch Hạo tin, khó trách có thể như vậy thừa nhận.

A Thú di truyền thiên phú của hắn, phi thường rất giỏi, mười bốn mười lăm tuổi là có thể hàng hung Giao, phục Mãnh Mã Tượng, một mình tiến nhập sơn mạch chỗ sâu săn giết phi thường cường đại Cổ thú.

Thạch Hạo dụng tâm giáo, hắn học cũng rất nhanh, bởi vì A Thú cha chết trận, hắn muốn báo thù, đi quan ngoại chiến trường chém giết.

"Ta nghĩ học Đại Bằng quyền!" A Thú nói, bởi vì có một lần hắn thấy một cái ngoại tộc người cách không một quyền nổ xuống một đầu Thôn Thiên thú, hàng phục là tọa kỵ, để lại cho hắn quá ấn tượng khắc sâu, ưa thích cái loại này đại khai đại hợp quyền thức.

"Được, ta dạy cho ngươi, nhưng Đại Bằng quyền luyện đến chỗ sâu, cũng không chỉ dương cương bá đạo đơn giản như vậy." Thạch Hạo nói, bởi vì hắn muốn truyền ra là Côn Bằng quyền!

"Ta nghĩ bái ngươi làm thầy!" A Thú kiên định nói.

"Ngươi trước học một đoạn thời gian rồi hãy nói." Thạch Hạo còn không có thu đồ chuẩn bị.

"Được, chờ ngươi cảm thấy ta tư cách thời gian, ta muốn bái ngươi làm thầy!" A Thú tính cách cực kỳ kiên nghị.

"Thật là không dậy nổi người trẻ tuổi a, hậu sinh khả uý, đều muốn khai tông lập phái. Bất quá, chọn tại tội huyết Thạch tộc thu đồ cũng không quá tốt." Liền một ngày này, có người đến gần sơn mạch trung, tới đến Thạch tộc cái này bộ lạc nhỏ bên trong.

Trong bộ lạc người đều thần sắc cứng đờ, đều ngừng lại, nhìn sơn khẩu nơi đó, mỗi một người đều cực kỳ đờ đẫn, bởi vì chuyện không tốt lại tới.

Mỗi nên có ngoại nhân tới, đều sẽ kèm bất công, ảm đạm các loại.

Nhất là hiện người phục sức sau, Thạch tộc trong lòng người trầm trọng, bởi vì điều động thành niên cường giả người đến, lại phải có người đi chiến trường, ý nghĩa, muốn vẫn lạc, chết đi!

"Đại nhân, A Thú phụ thân của bọn họ mới chết trận a, vẫn chưa tới thời gian, thế nào nhanh như vậy sẽ phải điều động nhân mã?" Tộc trưởng Thạch Hậu Đức tiến lên, mang theo đau khổ cười, đây đối với Thạch tộc tới nói đúng không có thể thừa nhận chi nặng.

Rất nhiều năm, Thạch tộc bộ tộc một mực như thế đè nén, tộc nhân khó gặp miệng cười.

Chính là những hài tử kia, đều thiếu khuyết ngây thơ đồng thú vị, mỗi ngày sau đều ở đây tu luyện, mà những thứ kia tiểu cô nương cũng là như vậy, không có tâm tư vui cười, lúc này một trương lại một trương bẩn thỉu khuôn mặt nhỏ nhắn đều rất hồi hộp, sắc mặt trắng bệch, nhìn làm cho lòng người đau nhức.

Bọn nhỏ không thể không sợ hãi, lo lắng, bởi vì một khi tới chọn người, liền ý nghĩa bọn họ đem có thể phải mất đi cha mẹ, trở thành cô nhi!

Thành niên cường giả, vừa đi là hơn nửa chính là vĩnh biệt, bất tử sẽ không trở về, luôn luôn là sống đi ra ngoài, mang máu thi hài trở về.

Tại trong bộ lạc, có thể sống sót lão nhân quá ít, đều ở đây lúc còn trẻ chết trận, sống cũng đều là sớm đã bị thương tàn phế, mất đi chém giết năng lực.

Rốt cục, một cô bé nhịn không được khóc lớn, ôm lấy một cái thanh tráng niên người bắp đùi, đến chết cũng không buông tay, khóc ròng nói: "Cha, ta không muốn ngươi đi a, ta không tưởng tượng A Mẫn, A Thú bọn họ trở thành cô nhi, ta muốn ngươi lưu lại, sống ở bên cạnh ta."

"Đại nhân, thời gian cách nhau quá gần, không thể như vậy a, nói cách khác, Thạch tộc lập tức liền muốn tiêu diệt tộc, sẽ bị đứt đoạn truyền thừa!" Thạch Hậu Đức cầu khẩn nói.

Thạch Hạo từng bước một đi về phía trước, bởi vì nhận ra, đó là một cái người quen, hơn phân nửa là vì hắn mà tới.

"Ha ha, yên tâm, lần này cũng không phải là vì điều động Thạch tộc thanh niên trai tráng, suy cho cùng còn chưa tới thời gian, ta là tới vấn an một vị tiểu hữu."

Tổng cộng tới năm người, một người trong đó lão giả, là Thạch Hạo biết, nói chuyện cũng chính là lão nhân kia.

"Từ biệt nhiều năm, tiểu hữu thành tựu hù dọa ta, làm cho lão hủ nghẹn họng nhìn trân trối thời gian, không khỏi có một số sợ hãi a, một cái hơn hai mươi tuổi Hư Đạo cảnh cao thủ ký ức trong, tìm không ra cái thứ hai, tựa hồ là trước không thấy cổ nhân a!" Lão giả thở dài.

"Vẫn có một ít, lần này cũng tiến nhập Đế quan." Thạch Hạo nói.

"Bọn họ ít nhất cũng phải lớn hơn ngươi trên bốn năm tuổi, tuổi tác nhất nhẹ cũng gần ba mươi tuổi, đừng xem là vài tuổi chi kém, nhưng nếu bài vị, thoáng cái sẽ phải hạ thấp không ít. Thành tựu của ngươi, tại cận đại tới nói, hơn phân nửa khó có người có thể so với!"

"Tu hành tốc độ cùng chung cực thành tựu cũng không bao lớn liên hệ, khen trật rồi." Thạch Hạo cực kỳ bình thản nói, cũng không phải cỡ nào nhiệt tình, bởi vì hắn cảm thấy đối phương lai giả bất thiện.

Tuy rằng rất nhiều năm không có gặp nhau, nhưng là có một số cũ oán nan giải.

"Ngô, ta đây lần là là tiểu hữu xuất chinh sự tình mà tới." Lão giả cười ha hả nói.

Quả nhiên, một ngày này!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1376: Điều Động

Hắn là Thiên Nhân tộc cái kia tự Thái Cổ tuế nguyệt sống sót lão Thiên Nhân, nhiều năm không thấy, hắn không chỉ có không có tọa hóa, tinh khí thần còn mạnh hơn không ít.

Lão Thiên Nhân, dáng người khô gầy, đích xác trẻ hơn một chút, đầy đầu tóc xám, thân thể tuy rằng như trước khô héo, nhưng là có một cỗ sinh mệnh chi hỏa ở trong người thiêu đốt, không hề tử khí thâm trầm.

"Xem ra ngươi tại Đế quan bên trong được tạo hóa, sinh mệnh chi hỏa không có dập tắt, lại muốn thiêu đốt một chút năm." Thạch Hạo nói.

Năm đó, lão Thiên Nhân sinh mệnh không nhiều, chạy tới cuối đời, hiện tại lại tinh thần quắc thước, huyết khí tràn đầy, trong khoảng thời gian ngắn không có sự sống khô cạn lo âu.

"Tiến nhập Đế quan, ta là tới bán mạng, muốn phát huy cuối cùng nhiệt lượng thừa, nếu như vừa tới nơi này liền chết đi, chẳng phải là xin lỗi này một thân tu vi." Lão Thiên Nhân nói.

Này không có gì có thể giấu giếm, khi một chút danh chấn thiên hạ cổ lão nhân vật sinh mệnh không đã lâu, sẽ chọn tiến nhập Đế thành, tuân thủ Thái Cổ minh ước, xuất chiến!

Trong thành Dược Đạo Đại Tông Sư sẽ ban tặng bọn họ thần đan, kéo dài tính mạng, bảo chứng có thể sống trên một khoảng thời gian.

"Quan ngoại nhiều tạo hóa, tương truyền có tiên dược, ta từng xuất quan vô số lần, mặc dù may mắn còn sống, nhưng cũng tiếc cuối cùng không có tìm được tiên dược, nghĩ sống thêm đời thứ hai không dễ dàng a." Lão Thiên Nhân than thở.

Thạch Hạo trong lòng khẽ động, Đế quan bên ngoài khu vực quả nhiên thần bí, lại có kia nghịch thiên đồ vật, hắn ngược lại nghe nói qua, từng có sinh mệnh suy tàn cường giả đi ra Đế quan, sống thêm đời thứ hai!

Nguyên lai đây hết thảy, lại cùng tiên dược chờ có quan hệ.

Lão Thiên Nhân tĩnh mịch nói: "Nghịch thiên tạo hóa, không chỉ có tiên dược đơn giản như vậy, sống thêm đời thứ hai biện pháp có mấy loại, nhưng đều quá khó khăn, quan ngoại những cơ duyên kia không tốt tìm a."

"Ngươi đối với ta nói những thứ này là có ý gì?" Thạch Hạo nhìn hắn, đối với lão Thiên Nhân không có hảo cảm.

Năm đó, tại ba nghìn châu thời gian, hắn hộ tống Vân Hi mấy trăm ngàn dặm. Tránh né Chiến tộc truy sát, kết quả đến Thiên Nhân tộc, bọn họ lại ngấp nghé Côn Bằng bảo thuật các loại.

Cuối cùng là, Thiên Nhân tộc không chỉ có không báo ân, trái lại đưa hắn đánh vào lao lung, kém chút sẽ chết ở nơi nào.

Nên tộc lấy oán báo ân. Lệnh Thạch Hạo thập phần chán ghét, phản cảm.

"Tiểu hữu, ngươi tiến nhập Đế quan đã nhiều ngày, tính toán thời gian cũng nên tiếp thu điều động. Có thể ta thật sâu biết, ngươi thiên phú siêu tuyệt, không đành lòng ngươi tiến nhập đại quân chém giết chính diện chiến trường, nếu là vẫn lạc, quá đáng tiếc. Cố này. Ta hướng một vị tiền bối trần thuật, cho ngươi đi ngắt lấy trường sinh tiên dược, ngươi xem coi thế nào?" Lão Thiên Nhân cười tủm tỉm.

Thạch Hạo lúc này liền nghiêm mặt, hận không thể một cước giẫm ở hắn gương mặt già nua kia trên, này tuyệt không phải thật là tệ sự tình. Trường sinh dược nếu là tốt như vậy ngắt lấy, sớm liền tuyệt chủng, hà tất chờ hắn đi?

Thật có, cũng khẳng định sinh trưởng tại cấm khu trong. Thường nhân

không thể tiếp cận, Chí Tôn đi hơn phân nửa cũng phải chết.

Đồng thời. Thạch Hạo cũng là cả kinh, lão Thiên Nhân biết bao già nua, sống tuế nguyệt không gì sánh được xa xưa, lại còn xưng từng hướng một vị lão tiền bối trần thuật. Điều này khiến người ta nhức đầu.

"Ngươi từ trước đến nay cơ duyên không cạn, là một cái có đại tạo hóa người, ta càng nghĩ, nếu là có hái thuốc người thành công, cũng phải là người như ngươi không thể." Lão Thiên Nhân mỉm cười nói.

"Ta đối với hái thuốc không có hứng thú, là tới Đế quan ma luyện tự thân, ngoài ra ta chờ không bị điều động, có thể tự nguyện xuất quan." Thạch Hạo lãnh đạm nói.

"Là sao, bất quá chúng ta khu vực này không có nhận được thông tri, mọi người đều ở đây điều động trong phạm vi." Lão Thiên Nhân cười tủm tỉm.

Ở bên cạnh hắn, kia vài tên trung niên nhân đều mặc ngân sắc giáp trụ, từng cái một đằng đằng sát khí, đều là chấp pháp giả, thực lực cường đại, đối với Thạch Hạo nhìn chằm chằm.

"Ngươi nếu không nguyện hái thuốc cũng không sao, có thể theo đại quân xuất chinh, nhưng là, kia cũng không phải là trò đùa, ở trên chiến trường cần đối mặt các loại bờ vực sống còn." Lão Thiên Nhân nói.

Thạch Hạo lạnh lùng nhìn hắn, không nói gì thêm.

"Từ biệt nhiều năm, ta ngươi cố nhân tương kiến, coi như là vong niên giao tình, trước không nói chuyện xuất chinh sự tình, tự ôn chuyện đi." Lão Thiên Nhân mang theo dáng tươi cười.

"Ta coi là đến Hư Đạo cảnh, liền cách ngươi vị này lão giáo chủ không xa, hiện tại xem ra, vẫn là kém một đoạn." Thạch Hạo than nhẹ, không phải già mồm cãi láo.

"Ha ha, năm người thân ngươi hù dọa ta, nhỏ như vậy tuổi tác sẽ phải so ta kề vai, ai, ta là nên bi thương đây, hay là nên cười khổ?" Lão Thiên Nhân tự giễu.

Sau đó, hắn thu liễm dáng tươi cười, bình thản nói: "Giáo chủ cũng phân là ba bảy loại, kém nhất Thiên Thần cảnh liền có thể tự xưng, cường đại đương nhiên phải siêu việt Hư Đạo cảnh, giống ta như vậy lão gia hỏa, nói như thế nào cũng có thể tại ba nghìn châu cổ sử trong lưu tên, không thể quá yếu."

Đâu chỉ không yếu, thật sự là quá mạnh mẽ!

Lão Thiên Nhân tuyệt đối không phải một cái đơn giản nhân vật, chống cái trước thập phần sinh linh khủng bố, một thân đạo hạnh sâu không lường được!

"Tiểu hữu, kỳ thực ta cực kỳ yêu quý ngươi, cũng cực kỳ hối hận năm đó quyết đoán, thật cần phải đem Vân Hi gả cho ngươi, cho ngươi ở rể ta Thiên Nhân tộc." Lão Thiên Nhân than thở.

Thạch Hạo không để ý tới, bởi vì đều sớm đã phát sinh, cũ sự tình nhắc lại, không có chút ý nghĩa nào.

"Ha ha, ngươi có lẽ cảm thấy ta dối trá, nhưng là ta nghĩ nói, ta thật hối hận, nếu là bây giờ ta thúc đẩy ngươi cùng Vân Hi trở thành đạo lữ, ngươi cảm thấy thế nào?" Lão Thiên Nhân hỏi.

"Tiền bối, chuyện quá khứ coi như." Thạch Hạo nói.

Bởi vì, hắn biết, cùng Thiên Nhân tộc rất khó hòa hảo, nên tộc tế linh đều bởi vì hắn mà biến mất, loại sự tình này không gạt được, lão Thiên Nhân nhất định có thể biết.

"Cũng là, có một ít người và sự việc một khi bỏ qua, sẽ rất khó vãn hồi rồi. Ai, nhất là, ta nghe nói tế linh chết thảm, tim như bị đao cắt a." Nói đến đây thời gian, lão Thiên Nhân trong mắt bộc lộ phong mang, làm cho thiên

khung đều run rẩy, quả thực muốn đánh rơi xuống hạ ngôi sao tới!

"Chuyện không liên quan đến ta, vị kia tế linh tuổi tác quá lớn, tiêu hao tâm lực suy diễn thiên cơ, kết quả đem mình cho dây dưa đến chết." Thạch Hạo bình thản nói.

"Ngươi nói thật nhẹ nhàng!" Lão Thiên Nhân hơi híp mắt, hắn thu liễm sát ý, khôi phục bình tĩnh.

Nhưng là, thời gian rất lâu đều không nói gì, hiển nhiên tại dẹp loạn trong lòng cỗ kia xao động, chịu đựng không ra tay, bởi vì nơi này là Đế quan, không người dám giết lung tung.

"Tộc ta Vân Hi chưa có tới, Tam Thạch Thiên Quân vì sao cũng không có nhìn thấy?" Lão Thiên Nhân mở miệng hỏi dò.

"Ta không biết." Thạch Hạo lắc đầu, Vân Hi đều không từng đi Cửu Thiên, tự nhiên không theo biết được.

Đến mức ba thạch thiên cư, chính là Thạch Hạo cũng thật tò mò, hắn đến tột cùng đi nơi nào? Cứ nghe, từng leo lên Cửu Thiên, nhưng mất đi bóng dáng.

Lão Thiên Nhân không hề với hắn nhiều lời, mà là nhìn cùng đi mấy người, nói: "Ha ha, mấy vị, vị tiểu hữu này thế nhưng một vị kỳ tài ngút trời. thiên phú tiềm lực xưng là vang dội cổ kim, các ngươi đừng cho minh châu bị long đong, điều động thời gian, nhất định phải nhiều hơn suy nghĩ, đương nhiên cũng muốn chú ý an nguy của hắn."

Thạch Hạo lạnh lùng nhìn lão Thiên Nhân, lúc này đây đối phương lộ diện. Không có khả năng ôm thiện ý, là vì Thiên Nhân tộc mà đến, vẫn là những người khác cùng hắn cấu kết đưa đến.

Có lẽ, những nguyên nhân này đều có.

"Ta nói, bọn ta tới nơi đây ma luyện, không bị điều động, các ngươi

muốn cường hành mang ta đi sao?" Thạch Hạo lạnh lùng nói.

"Đại ca ca không cần đi!"

"Không muốn đem đại ca ca mang đi!"

Một đám hài tử hô. Bọn họ tuổi tác tuy nhỏ, nhưng sớm đã không phải lần đầu tiên nhìn thấy loại tràng diện này, biết một khi rời đi, cho dù chết chớ, xuất chinh người khó mà có sống sót trở về!

"Mấy vị đại nhân. Đích xác còn chưa tới thời kì, không thể đem thanh niên nhân này mang đi a." Thạch Hậu Đức mấy người cũng mở miệng.

"Thật là một đám đáng yêu hài tử, nhìn cũng làm người ta thương tiếc, cần phải cách xa chiến trường mới đúng. Nhưng... Ai." Lão Thiên Nhân lắc đầu than thở.

Thạch Hạo trong lòng rùng mình, lão gia hỏa này luôn luôn thoạt nhìn hòa hòa khí khí. Nhưng là hành động lại lãnh khốc vô tình, đây là đang uy hiếp hắn sao?

"Nếu có người nhằm vào Thạch tộc, hắn ngoại giới tộc nhân cũng muốn cẩn thận bị diệt!" Thạch Hạo rất hung hăng nói.

Lão Thiên Nhân còn có kia mấy cái thân xuyên ngân sắc giáp trụ người tất cả giật mình, sau đó ngắn ngủi trầm mặc. Bởi vì bọn họ nghĩ tới rồi Diệp Khuynh Tiên, Mạnh Thiên Chính đám người, cái này tên là Hoang thiếu niên, cũng không coi như là người cô đơn.

Lão Thiên Nhân nói: "Người trẻ tuổi ngươi suy nghĩ nhiều, Đế quan dùng cái gì sừng sững thiên cổ? Đó là bởi vì các tộc đồng tâm, đều có thể vì nó huyết chiến. Ngươi đi chuẩn bị một chút đi, nên xuất quan."

Thân xuyên ngân sắc giáp trụ vài tên điều động dùng coi như là chấp pháp giả, đều gật đầu, cũng nói là, bọn họ cũng không phải là nhằm vào Thạch Hạo tới điều động, mà là đích xác có quy củ, dù cho tới nơi này ma

luyện thiên tài, nên xuất quan thời gian cũng muốn xuất quan, nếu không đi ra ngoài, liền thỉnh lập tức phản hồi Cửu Thiên.

"Được, ta đích xác muốn xuất quan!" Thạch Hạo nói, kỳ thực, hắn biết đây chính là trá hình điều động, là nhằm vào hắn mà đến, có lẽ là nghĩ đẩy hắn vào chỗ chết.

Bất quá, hắn tin tưởng, những người này không dám chỉnh cái phá hư quy củ, hắn không sợ, vốn liền tại kế hoạch xuất quan đây.

"Hài tử, ngươi nhất định phải cẩn thận a!" Thạch Hậu Đức chờ một đám người trưởng thành tiễn đưa.

Một khúc hài tử càng là dắt góc áo của hắn, ngước khuôn mặt nhỏ nhắn, thập phần lo lắng, có một số tiểu cô nương trực tiếp khóc lên, bởi vì cảm thấy hắn sẽ chết ở bên ngoài.

"Sư phụ, ngươi phải sống trở về a!" A Thú trong mắt nén nước mắt.

"Ta nghe người ta nói, đại ca ca là thế hệ trẻ người trong Chí Tôn, hành dũng cảm vô địch, từng kinh liên sát dị vực mười Vương, nhất định sẽ bình an trở về!" Một cái hài tử reo lên.

"Hài tử, giữ được tánh mạng điều quan trọng nhất, đừng cậy mạnh!" Cái này bộ lạc người tiễn đưa, đều ở đây nhỏ giọng căn dặn.

"Ô ô, đại ca ca, nhất định phải bình an a!" Có tiểu nha đầu khóc.

Thạch Hạo trong lòng trào qua một dòng nước ấm, thật lâu không có loại cảm giác này, dường như về tới hạ giới Thạch thôn, có một loại đối mặt thân nhân cảm giác.

"Yên tâm, lão Thiên đều thu không được ta, một ngày kia, ta còn muốn quét ngang dị vực đây!" Thạch Hạo cười lớn nói, sải bước rời đi.

"Ta nghĩ biết, làm sao có thể khả năng tẩy trừ tận Thạch tộc cái gọi tội

cùng phạt?" Ở trên đường, Thạch Hạo hỏi vài tên điều động sứ.

Lão Thiên Nhân thân phận rất cao, đã rời đi, cũng không có lại trực tiếp xen vào.

"Ồ? Ngươi nghĩ làm cho này nhất mạch tội nhân tha tội?" Một người ngạc nhiên.

"Ta chính là mạch này người!" Thạch Hạo nói.

"Làm một người tha tội, cần trảm địch trăm người, bây giờ Thạch tộc nhân khẩu ít đến thương cảm, chỉ hơn ngàn người tả hữu, cần giết dị vực mười vạn cường giả, liền có thể chân chính được miễn tội lớn." Thân xuyên ngân sắc giáp trụ một vị chấp pháp giả lạnh lùng nói.

Sát sinh mười vạn!? Thạch Hạo ngã hít một hơi khí lạnh, này quá gian nan.

Đây không phải là thường ngày cùng thế hệ quyết đấu, mà là đang tình huống phức tạp trên chiến trường, cần kích sát mười vạn tên đáng sợ cường giả, khó như lên trời.

Bởi vì, ở nơi nào có dị vực "Trảm Long người", chuyên môn theo dõi chiến trường, thấy có tiềm lực sinh linh, hoặc quá xuất chúng người, sẽ quả đoán thực thi trảm Long hành động!

Mặt khác, ở đó chiến trường chân chính trên, có lẽ sẽ có Bất Hủ Giả!

Dưới loại tình huống này, Cửu Thiên Thập Địa bên này, ai có thể giết mười vạn tên cường địch?

"Ngươi nghĩ làm sao?" Một vị ngân bào chấp pháp giả cười lạnh.

"Nghĩ, cấp ta thời gian, ta sẽ làm được!" Thạch Hạo nói.

Rất nhanh, bọn họ đi tới một khối trong diễn võ trường to lớn, nơi này sớm đã có rất nhiều người, một vị ngân bào chấp pháp giả cười to, nói: "Các

vị, có người nói muốn giết dị vực mười vạn địch, các ngươi tin sao?"

Giờ khắc này, rất nhiều ánh mắt đồng thời nhìn tới, nhìn chằm chằm Thạch Hạo.

Ở chỗ này, các tộc cường giả tại tụ tập, chuẩn bị xuất quan, đối kháng địch nhân, muốn đi Biên Hoang bên ngoài đại chiến!

"Ta nghĩ biết, nếu như có thể kích sát dị vực khống chế chủng tộc, như An Lan, Du Đà chờ Đế tộc, chém xuống bọn họ tộc nhân đầu lâu, có đúng hay không sẽ có càng giá cao giá trị?" Thạch Hạo hỏi.

"Không sai, có một số sinh linh đầu lâu một khỏa chỉ đáng giá những cường giả khác hơn nghìn viên đầu lâu, thậm chí có giá trị mười vạn viên đầu lâu nhân vật trọng yếu!" Trên vòm trời, một vị cưỡi ở Thôn Thiên thú trên đại kỵ sĩ nói.

"Được, ta biết rồi!" Thạch Hạo gật đầu.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1377: Cuối Cùng Tam Đại Cảnh

Diễn võ trường phi thường bao la, có thể chứa đựng các tộc đại quân tụ tập, này tế trên mặt đất có rất nhiều chiến sĩ, đến từ các tộc, đều ăn mặc lạnh lẽo giáp trụ, cầm sắc bén binh khí.

Mà giữa bầu trời, có một con lại một con thú dữ, giương cánh xoay quanh, bỏ ra tảng lớn bóng tối, ở phía trên đều ngồi thẳng mạnh mẽ kỵ sĩ.

Đại quân sắp xuất chinh!

"Ngươi không cân nhắc đi hái Trường Sinh tiên dược? Như vậy tiến vào chiến trường, khó đoán sống chết." Đem hắn mang đến ngân bào Chấp Pháp giả thấp giọng nói, làm cuối cùng nỗ lực.

Thạch Hạo cười gằn, lắc lắc đầu, hái Trường Sinh dược nào có dễ dàng như vậy, đi tới nói nhiều gần chết càng nhanh hơn. Huống hồ, hái thành công mang về, là muốn lên chước sao?

"Ngươi nên vì Thạch Tộc chuộc tội?" Giữa bầu trời, một người khác mạnh mẽ kỵ sĩ mở miệng, hắn cưỡi ở một con như núi lớn cao to Bạch Sư trên người, nhìn xuống phía dưới, nói: "Khẩu khí đến không nhỏ!"

Thạch Hạo rất muốn nói, Thạch Tộc vô tội, thế nhưng biết tranh luận không có ý nghĩa, hắn bây giờ có thể làm chính là, trước đem Thạch Tộc từ cảnh hiểm nguy bên trong lôi ra đến.

Nguyên bản đây là một cái hà sự cường thịnh đại tộc, ở Đế quan nắm giữ rất lớn quyền bính, nhưng là hiện tại nhân khẩu héo tàn, đều không đủ ngàn người. Còn tiếp tục như vậy liền diệt tộc.

"Quá khứ, Thạch Tộc nhân khẩu đông đảo thì, muốn chuộc tội, giết

mười vạn địch chỉ là cần thiết một cái tiểu số lẻ, cần càng nhiều! Hiện tại có thể cũng thật là một cơ hội, dù sao Thạch Tộc rất nhỏ, a, chuyện này với bọn họ tới nói là chủng phúc vận, hay là thật có cơ hội thoát khỏi tội cùng phạt."

Lại một tên kỵ sĩ nói rằng, lời nói nhẹ nhàng, không phải rất kịch liệt, thế nhưng để Thạch Hạo hết sức phản cảm.

Thạch Tộc rất nhỏ, nhanh diệt tộc, ngược lại là phúc vận? Người này rõ ràng là ở chế nhạo, ngôn từ không quen!

Thạch Hạo ngẩng đầu, nhìn về phía người này, hắn ngồi ngay ngắn ở một con nam cách Thần Hỏa tê giác trên người, con vật cưỡi kia phi thường bất phàm, dựng lên tử khí, lượn lờ nam Ly Hỏa, vừa nhìn chính là thần thánh cổ thú.

Cho tới tên kỵ sĩ kia, xem ra rất trẻ trung, màu da trắng nõn, mặc dù là một cái nam tử, thế nhưng cả người rất âm nhu, tuy đẹp trai, nhưng có chút bệnh trạng.

"Không cần nhìn ta, ta tên Kim Chí Phi, Kim Triển Bát thúc, ngươi cách ta còn quá xa, muốn khiêu chiến ta còn cần rất nhiều năm." Cái này kỵ sĩ không để ý chút nào, cầm một nhánh đao nhỏ, chính đang sửa móng tay.

Loại này tản mạn, cùng với tùy ý, hiển lộ hết hắn đối với Thạch Hạo khinh mạn, không để ở trong lòng, tối thiểu mặt ngoài xem ra căn bản cũng không có đem hắn coi là chuyện to tát.

"Bất quá bước đầu bước vào "Trảm Ngã" cảnh, có cái gì tốt tự kiêu, chân chính trận chiến sống còn, không chắc là ai bị trấn áp đây." Thạch Hạo rất lạnh nhạt đáp lại nói.

Hư Đạo cảnh sau chính là "Trảm Ngã" cảnh, đã xem như là Nhân Gian giới hiếm có đại cao thủ, bởi vì này cảnh sau khi đã không có bao nhiêu lộ có thể đi!

"Thật can đảm, ta có thể cho rằng ngươi đang gây hấn với ta sao, một cái

mới vừa bước vào Hư Đạo cảnh tiểu tu sĩ mà thôi, cũng dám đối với ta lộ liễu?" Kim Chí Phi thả xuống sửa móng tay đao nhỏ, nhìn chằm chằm Thạch Hạo.

"Ngươi nếu như cảm giác mình cao cao tại thượng, muốn sửa trị ta, ta không ngại đưa ngươi lật tung hạ xuống." Thạch Hạo bằng phẳng nói rằng.

Trong nháy mắt, trên diễn võ trường rất nhiều người đều đưa mắt quăng tới, các tộc cao thủ rất nhiều, tập trung hai người.

Hư Đạo cảnh người trẻ tuổi khiêu chiến Trảm Ngã cảnh cường giả, thực tại gợi ra chấn động mạnh, bởi vì vượt cảnh giới khiêu chiến độ khó quá to lớn, đặc biệt Kim Chí Phi là một cái kỳ tài, thân là một tên tuổi tác không lớn kỵ sĩ, sức chiến đấu phi thường mạnh mẽ!

Thiên tài vượt cấp chiến thắng đối thủ, không đủ để ý, nhưng là như cách biệt một cảnh giới lớn mà khiêu chiến những kia mang theo danh tiếng đời trước thiên tài, cái kia không có phần thắng.

"Ha ha, thời đại này, một ít a miêu a cẩu đều có thành tựu, đối với tiền bối bất kính, hào không có tôn ti, nếu là không thu thập một trận, không biết trời cao đất rộng!" Kim Chí Phi nói rằng.

Hắn bản ý là gõ một thoáng Thạch Hạo, thay mình tộc chất Kim Triển diệt dưới Hoang uy phong, không hề nghĩ rằng đối phương phản ứng kịch liệt như vậy, ngay mặt khiêu chiến.

Rất nhiều người rùng mình, Kim Chí Phi đừng xem màu da trắng như tuyết, bệnh tật triền miên, nhưng kỳ thực là Kim gia cận đại hiếm có kỳ tài một trong, vô cùng mạnh mẽ.

Hơn nữa, hắn tuổi không lớn lắm, còn chưa đủ bốn mươi tuổi, kết quả cũng đã là Trảm Ngã cảnh cao thủ, loại tu luyện này tốc độ thiên hạ hiếm có, đủ để khắp nơi kính nể.

"Ngươi tính là thứ gì, ngang ngược ngông cuồng, tự cho là, lại đây, nếu

ngươi không biết điều, liền để trong miệng ngươi a miêu a cẩu một cái tát đập chết ngươi quên đi!" Thạch Hạo đối chọi gay gắt.

Mọi người líu lưỡi, người trẻ tuổi này cũng rất bá đạo, đối mặt Kim gia có tiếng thiên tài hào không e ngại, há mồm liền muốn đập chết, quả thực không phải người bình thường.

Thạch Hạo từ lâu tức sôi ruột, đầu tiên là Vương Trường Hà các loại (chờ) người đứng ra là địch, sau đó lại có ông trời người trong lòng không quen, bây giờ Kim gia người cũng ngăn chặn, hắn bạo phát.

"Chư vị, các ngươi nhìn một chút, đây chính là một tên tiểu bối thái độ, không coi bề trên ra gì, hung hăng ngông cuồng, hồn nhiên không đem chúng ta để ở trong lòng, ta không xuất thủ không được giáo dục hắn một trận a." Kim Chí Phi giơ tay nhìn một chút sửa tốt móng tay, sau đó con mắt trợn trừng, dường như mãnh thú giống như nhìn chằm chằm Thạch Hạo.

Hắn kỳ thực tuổi tác không lớn, cố ý lấy trưởng bối thân phận phát biểu, áp chế Thạch Hạo.

"Ngươi cũng xứng cùng tiền bối cao thủ đặt ngang hàng, bọn họ tu cùng ngươi làm bạn, đừng hướng về trên mặt chính mình thiếp vàng." Thạch Hạo nói.

"Làm càn, không được hồ nháo, liền bản lĩnh đều cho ta đi chiến trường giết địch, đấu tranh nội bộ có gì tài ba!" Đang lúc này, cưỡi ở Thôn Thiên thú trên người tên kia đại kỵ sĩ mở miệng.

"Không phải ta không nói, là người mới quá tùy tiện, ta nghĩ để hắn rõ ràng một ít quy củ, giáo dục một thoáng hắn làm người như thế nào." Kim Chí Phi nói rằng.

Thôn Thiên thú trên đại kỵ sĩ ánh mắt lạnh lùng, tuy rằng cũng có chút không ưa Kim Chí Phi, thế nhưng là biết đạo trường sinh thế gia Kim gia không dễ chọc, đặc biệt là Kim Thái Quân vô cùng bao che cho con, đối với

trong tộc thiên tài bảo bối không được.

Thạch Hạo nói: "Ngươi mặt hàng này, cũng không cảm thấy ngại đàm luận quy củ, giảng giáo dục? Nhiều như vậy đại kỵ sĩ ở đây, có ngươi ngang ngược địa phương sao? Nếu như ngươi không hiểu tôn ti, ta đến hàn huyên với ngươi một tán gẫu, nhìn một chút là ai dạy dục ai."

Mọi người khà khà nở nụ cười, đều cảm thấy có trò hay nhìn, hai người này giang lên, khả năng thật sự muốn có một trận chiến.

"Tiền bối, ngươi cũng nhìn thấy, này a miêu a cẩu cũng gọi bản, ta không thể không đáp lễ chứ?" Kim Chí Phi cười ha hả nói.

"Ta xem, bên trong bất ổn cũng không được, không nếu như để cho bọn họ luận bàn dưới." Tên kia cưỡi ở Bạch Sư trên người kỵ sĩ nói rằng.

"Chạm đến là thôi, ta không muốn nhìn thấy có người bị trọng thương, mất đi sức chiến đấu, ta các ngươi phải đều có thể đi giết cho ta địch!" Cưỡi ở Thôn Thiên thú trên đại kỵ sĩ lạnh lùng nói.

"Ha ha, được, tốc chiến tốc thắng, sẽ không ảnh hưởng xuất chinh!" Kim Chí Phi cười to.

Này gợi ra rất lớn chấn động, các tộc tu sĩ đều trông lại, không nghĩ tới xuất hiện ở chinh trước, hai vị kỳ tài muốn tranh đấu!

Diễn võ trường địa phương rất lớn, muốn quyết chiến, có đầy đủ không gian, chính là khổng lồ vô biên Thôn Thiên thú đều đủ để ở đây giương cánh xoay quanh, thoả thích bay lượn.

"Hư Đạo cảnh khiêu chiến Trảm Ngã cảnh, người trẻ tuổi này quá ngạo khí, chịu không nổi kích, nhất định phải bị thiệt thòi a!" Có người than nhẹ.

"Hắn muốn khiêu chiến chính là kỳ tài ngút trời, căn bản không thể vượt cảnh chiến thắng!"

Rất nhiều người lắc đầu, vô cùng không coi trọng Thạch Hạo, vì hắn tiếc hận, nhận vì là căn bản cũng không có phần thắng, nhất định phải chịu nhục.

Diễn võ trường đằng ra một mảnh to lớn sân bãi, để cho hai người quyết đấu.

Trảm Ngã cảnh sinh linh, xem như là nhân gian ít có cao thủ.

Có một số người tán đồng, Hư Đạo cảnh bên trên còn có cuối cùng hai cái đại cảnh giới, cái kia chính là Trảm Ngã, Độn Nhất!

Thông thường ý nghĩa tới nói, Độn Nhất cảnh người quá mạnh mẽ, vì vậy thường được gọi là Chí Tôn!

Đương nhiên, còn có rất lớn một nhóm người cho rằng, Độn Nhất cảnh sinh linh vẫn chưa thể xưng là Chí Tôn, hẳn là đơn độc tái thiết một cảnh giới lớn, có thể tên —— Chí Tôn!

"Trong thiên địa này, Chí Tôn chỉ có một cái!" Không biết là người phương nào nói, nhưng cũng đời đời kiếp kiếp truyền lưu, Trường Sinh thế gia đều gọi, nếu không thể chạm được lĩnh vực này, liền không cách nào thành tiên.

Có một ít lão quái vật nghiên cứu sau cho rằng, nếu như thiên địa hoàn cảnh lớn chưa biến, ròng rã một cái đại thời đại, cũng chỉ có một người cuối cùng có thể thành tiên, này hay là chính là đối với câu nói kia chú giải.

Cũng có người cho rằng, một thời đại có thể ra mấy vị Chí Tôn, nhưng chỉ có thể có một người thành tiên.

Ở Trường Sinh thế gia xem ra, Hư Đạo cảnh giới sau đó vốn là hẳn là tồn tại: Trảm Ngã, Độn Nhất, Chí Tôn tam đại cảnh.

Bây giờ, Mạnh Thiên Chính, Vương Trường Sinh đều xem như là đặt chân tiến vào ở ngoài người không thể suy đoán Chí Tôn cảnh, đều muốn tranh cái kia cuối cùng duy nhất chính quả.

Đáng tiếc, thiên địa hoàn cảnh lớn thay đổi, bọn họ thành tiên hi vọng xa vời!

Những người khác, như Độn Nhất cảnh sinh linh bị người khen tặng thì gọi là Chí Tôn, cái kia kỳ thực thật sự chỉ có thể coi là khen tặng, ở Mạnh Thiên Chính các loại (chờ) người trước mặt tuyệt không thì ra xưng.

Cho tới Nguyên Thanh hàng ngũ, nói là bán bộ Chí Tôn, kỳ thực là kém nửa bước tiến vào Độn Nhất cảnh.

Nghiêm ngặt ý nghĩa tới nói, đương đại chân chính Chí Tôn nắm chắc, như Đế Thành tổ đàn bên trong bế quan Vô Địch sinh linh, hẳn là cũng ở hàng ngũ này.

Trong diễn võ trường, Thạch Hạo cùng Kim Chí Phi đối lập!

"Không cần phiền phức như vậy, nếu phải xuất chinh, tốc chiến tốc thắng, không bằng ngươi ta từng người động dùng thần niệm một đòn, nhanh chóng quyết ra thắng bại, làm sao?" Kim Chí Phi hỏi.

"Có thể!" Thạch Hạo rất thoải mái đáp ứng.

Mấy người biến sắc, bởi vì nghe được một cái nghe đồn, Kim Chí Phi thần niệm vô cùng, mạnh mẽ quá đáng.

"Ha ha, lão Bát thắng định, có thể nói có thể ung dung nghiền ép Hoang, để hắn Nguyên Thần nứt toác, vĩnh viễn không nhấc nổi đầu lên." Kim gia cũng có người đến rồi.

Bởi vì, có một bản truyền thuyết, Kim Chí Phi phúc duyên thâm hậu, từng từng chiếm được vận may lớn, ở khi còn nhỏ với Đại Hoang bên trong ăn nhầm một cây cả thế gian hi hữu dưỡng hồn thần thảo.

Hắn sống quá thần dược xung kích, còn sống, cũng được trong tộc cao thủ giúp đỡ, mọi cách rèn luyện hồn phách, để nguyên thần của hắn đặc biệt mạnh mẽ.

"Ha ha, người trẻ tuổi nếu ngươi không an phận, liền để ta cho ngươi biết một ít đạo lý làm người." Kim Chí Phi cưỡi ở đầu kia nam cách Thần Hỏa tê giác trên, không có hạ xuống ý tứ, cao cao tại thượng, nhìn xuống phía trước.

Hai người cách một khoảng cách, lần này không phải tiến hành thân thể chém giết, thần niệm một đòn, nhất định sẽ vô cùng hung hiểm, bởi vì này dính đến hồn phách va chạm!

"Ngươi thoại quá hơn nhiều, vẫn không có thắng đây! Nếu như bị ta đánh bại, sẽ sẽ không cảm thấy chính mình hiện tại tư thái rất đáng thẹn?" Thạch Hạo thờ ơ nói rằng.

"Rất tự tin, đây là chuyện tốt, thế nhưng, đừng đến thời điểm bị ta đánh bại sau, thất bại hoàn toàn, liền như vậy đạo tâm nứt ra, đời này kẻ vô tích sự." Kim Chí Phi lạnh lùng nói, trong ánh mắt dần hiện ra bức người hàn ý, tinh mang tựa như tia chớp xẹt qua hư không.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1378: Cuối Cùng Tam Đại Cảnh

Diễn võ trường phi thường bao la, có thể chứa đựng các tộc đại quân tụ tập, này tế trên mặt đất có rất nhiều chiến sĩ, đến từ các tộc, đều ăn mặc lạnh lẽo giáp trụ, cầm sắc bén binh khí.

Mà giữa bầu trời, có một con lại một con thú dữ, giương cánh xoay quanh, bỏ ra tảng lớn bóng tối, ở phía trên đều ngồi thẳng mạnh mẽ kỵ sĩ.

Đại quân sắp xuất chinh!

"Ngươi không cân nhắc đi hái Trường Sinh tiên dược? Như vậy tiến vào chiến trường, khó đoán sống chết." Đem hắn mang đến ngân bào Chấp Pháp giả thấp giọng nói, làm cuối cùng nỗ lực.

Thạch Hạo cười gằn, lắc lắc đầu, hái Trường Sinh dược nào có dễ dàng như vậy, đi tới nói nhiều gần chết càng nhanh hơn. Huống hồ, hái thành công mang về, là muốn lên chước sao?

"Ngươi nên vì Thạch Tộc chuộc tội?" Giữa bầu trời, một người khác mạnh mẽ kỵ sĩ mở miệng, hắn cưỡi ở một con như núi lớn cao to Bạch Sư trên người, nhìn xuống phía dưới, nói: "Khẩu khí đến không nhỏ!"

Thạch Hạo rất muốn nói, Thạch Tộc vô tội, thế nhưng biết tranh luận không có ý nghĩa, hắn bây giờ có thể làm chính là, trước đem Thạch Tộc từ cảnh hiểm nguy bên trong lôi ra đến.

Nguyên bản đây là một cái hà sự cường thịnh đại tộc, ở Đế quan nắm giữ rất lớn quyền bính, nhưng là hiện tại nhân khẩu héo tàn, đều không đủ ngàn người. Còn tiếp tục như vậy liền diệt tộc.

"Quá khứ, Thạch Tộc nhân khẩu đông đảo thì, muốn chuộc tội, giết

mười vạn địch chỉ là cần thiết một cái tiểu số lẻ, cần càng nhiều! Hiện tại có thể cũng thật là một cơ hội, dù sao Thạch Tộc rất nhỏ, a, chuyện này với bọn họ tới nói là chủng phúc vận, hay là thật có cơ hội thoát khỏi tội cùng phạt."

Lại một tên kỵ sĩ nói rằng, lời nói nhẹ nhàng, không phải rất kịch liệt, thế nhưng để Thạch Hạo hết sức phản cảm.

Thạch Tộc rất nhỏ, nhanh diệt tộc, ngược lại là phúc vận? Người này rõ ràng là ở chế nhạo, ngôn từ không quen!

Thạch Hạo ngẩng đầu, nhìn về phía người này, hắn ngồi ngay ngắn ở một con nam cách Thần Hỏa tê giác trên người, con vật cưỡi kia phi thường bất phàm, dựng lên tử khí, lượn lờ nam Ly Hỏa, vừa nhìn chính là thần thánh cổ thú.

Cho tới tên kỵ sĩ kia, xem ra rất trẻ trung, màu da trắng nõn, mặc dù là một cái nam tử, thế nhưng cả người rất âm nhu, tuy đẹp trai, nhưng có chút bệnh trạng.

"Không cần nhìn ta, ta tên Kim Chí Phi, Kim Triển Bát thúc, ngươi cách ta còn quá xa, muốn khiêu chiến ta còn cần rất nhiều năm." Cái này kỵ sĩ không để ý chút nào, cầm một nhánh đao nhỏ, chính đang sửa móng tay.

Loại này tản mạn, cùng với tùy ý, hiển lộ hết hắn đối với Thạch Hạo khinh mạn, không để ở trong lòng, tối thiểu mặt ngoài xem ra căn bản cũng không có đem hắn coi là chuyện to tát.

"Bất quá bước đầu bước vào "Trảm Ngã" cảnh, có cái gì tốt tự kiêu, chân chính trận chiến sống còn, không chắc là ai bị trấn áp đây." Thạch Hạo rất lạnh nhạt đáp lại nói.

Hư Đạo cảnh sau chính là "Trảm Ngã" cảnh, đã xem như là Nhân Gian giới hiếm có đại cao thủ, bởi vì này cảnh sau khi đã không có bao nhiêu lộ có thể đi!

"Thật can đảm, ta có thể cho rằng ngươi đang gây hấn với ta sao, một cái

mới vừa bước vào Hư Đạo cảnh tiểu tu sĩ mà thôi, cũng dám đối với ta lộ liễu?" Kim Chí Phi thả xuống sửa móng tay đao nhỏ, nhìn chằm chằm Thạch Hạo.

"Ngươi nếu như cảm giác mình cao cao tại thượng, muốn sửa trị ta, ta không ngại đưa ngươi lật tung hạ xuống." Thạch Hạo bằng phẳng nói rằng.

Trong nháy mắt, trên diễn võ trường rất nhiều người đều đưa mắt quăng tới, các tộc cao thủ rất nhiều, tập trung hai người.

Hư Đạo cảnh người trẻ tuổi khiêu chiến Trảm Ngã cảnh cường giả, thực tại gợi ra chấn động mạnh, bởi vì vượt cảnh giới khiêu chiến độ khó quá to lớn, đặc biệt Kim Chí Phi là một cái kỳ tài, thân là một tên tuổi tác không lớn kỵ sĩ, sức chiến đấu phi thường mạnh mẽ!

Thiên tài vượt cấp chiến thắng đối thủ, không đủ để ý, nhưng là như cách biệt một cảnh giới lớn mà khiêu chiến những kia mang theo danh tiếng đời trước thiên tài, cái kia không có phần thắng.

"Ha ha, thời đại này, một ít a miêu a cẩu đều có thành tựu, đối với tiền bối bất kính, hào không có tôn ti, nếu là không thu thập một trận, không biết trời cao đất rộng!" Kim Chí Phi nói rằng.

Hắn bản ý là gõ một thoáng Thạch Hạo, thay mình tộc chất Kim Triển diệt dưới Hoang uy phong, không hề nghĩ rằng đối phương phản ứng kịch liệt như vậy, ngay mặt khiêu chiến.

Rất nhiều người rùng mình, Kim Chí Phi đừng xem màu da trắng như tuyết, bệnh tật triền miên, nhưng kỳ thực là Kim gia cận đại hiếm có kỳ tài một trong, vô cùng mạnh mẽ.

Hơn nữa, hắn tuổi không lớn lắm, còn chưa đủ bốn mươi tuổi, kết quả cũng đã là Trảm Ngã cảnh cao thủ, loại tu luyện này tốc độ thiên hạ hiếm có, đủ để khắp nơi kính nể.

"Ngươi tính là thứ gì, ngang ngược ngông cuồng, tự cho là, lại đây, nếu

ngươi không biết điều, liền để trong miệng ngươi a miêu a cẩu một cái tát đập chết ngươi quên đi!" Thạch Hạo đối chọi gay gắt.

Mọi người líu lưỡi, người trẻ tuổi này cũng rất bá đạo, đối mặt Kim gia có tiếng thiên tài hào không e ngại, há mồm liền muốn đập chết, quả thực không phải người bình thường.

Thạch Hạo từ lâu tức sôi ruột, đầu tiên là Vương Trường Hà các loại (chờ) người đứng ra là địch, sau đó lại có ông trời người trong lòng không quen, bây giờ Kim gia người cũng ngăn chặn, hắn bạo phát.

"Chư vị, các ngươi nhìn một chút, đây chính là một tên tiểu bối thái độ, không coi bề trên ra gì, hung hăng ngông cuồng, hồn nhiên không đem chúng ta để ở trong lòng, ta không xuất thủ không được giáo dục hắn một trận a." Kim Chí Phi giơ tay nhìn một chút sửa tốt móng tay, sau đó con mắt trợn trừng, dường như mãnh thú giống như nhìn chằm chằm Thạch Hạo.

Hắn kỳ thực tuổi tác không lớn, cố ý lấy trưởng bối thân phận phát biểu, áp chế Thạch Hạo.

"Ngươi cũng xứng cùng tiền bối cao thủ đặt ngang hàng, bọn họ tu cùng ngươi làm bạn, đừng hướng về trên mặt chính mình thiếp vàng." Thạch Hạo nói.

"Làm càn, không được hồ nháo, liền bản lĩnh đều cho ta đi chiến trường giết địch, đấu tranh nội bộ có gì tài ba!" Đang lúc này, cưỡi ở Thôn Thiên thú trên người tên kia đại kỵ sĩ mở miệng.

"Không phải ta không nói, là người mới quá tùy tiện, ta nghĩ để hắn rõ ràng một ít quy củ, giáo dục một thoáng hắn làm người như thế nào." Kim Chí Phi nói rằng.

Thôn Thiên thú trên đại kỵ sĩ ánh mắt lạnh lùng, tuy rằng cũng có chút không ưa Kim Chí Phi, thế nhưng là biết đạo trường sinh thế gia Kim gia không dễ chọc, đặc biệt là Kim Thái Quân vô cùng bao che cho con, đối với

trong tộc thiên tài bảo bối không được.

Thạch Hạo nói: "Ngươi mặt hàng này, cũng không cảm thấy ngại đàm luận quy củ, giảng giáo dục? Nhiều như vậy đại kỵ sĩ ở đây, có ngươi ngang ngược địa phương sao? Nếu như ngươi không hiểu tôn ti, ta đến hàn huyên với ngươi một tán gẫu, nhìn một chút là ai dạy dục ai."

Mọi người khà khà nở nụ cười, đều cảm thấy có trò hay nhìn, hai người này giang lên, khả năng thật sự muốn có một trận chiến.

"Tiền bối, ngươi cũng nhìn thấy, này a miêu a cẩu cũng gọi bản, ta không thể không đáp lễ chứ?" Kim Chí Phi cười ha hả nói.

"Ta xem, bên trong bất ổn cũng không được, không nếu như để cho bọn họ luận bàn dưới." Tên kia cưỡi ở Bạch Sư trên người kỵ sĩ nói rằng.

"Chạm đến là thôi, ta không muốn nhìn thấy có người bị trọng thương, mất đi sức chiến đấu, ta các ngươi phải đều có thể đi giết cho ta địch!" Cưỡi ở Thôn Thiên thú trên đại kỵ sĩ lạnh lùng nói.

"Ha ha, được, tốc chiến tốc thắng, sẽ không ảnh hưởng xuất chinh!" Kim Chí Phi cười to.

Này gợi ra rất lớn chấn động, các tộc tu sĩ đều trông lại, không nghĩ tới xuất hiện ở chinh trước, hai vị kỳ tài muốn tranh đấu!

Diễn võ trường địa phương rất lớn, muốn quyết chiến, có đầy đủ không gian, chính là khổng lồ vô biên Thôn Thiên thú đều đủ để ở đây giương cánh xoay quanh, thoả thích bay lượn.

"Hư Đạo cảnh khiêu chiến Trảm Ngã cảnh, người trẻ tuổi này quá ngạo khí, chịu không nổi kích, nhất định phải bị thiệt thòi a!" Có người than nhẹ.

"Hắn muốn khiêu chiến chính là kỳ tài ngút trời, căn bản không thể vượt cảnh chiến thắng!"

Rất nhiều người lắc đầu, vô cùng không coi trọng Thạch Hạo, vì hắn tiếc hận, nhận vì là căn bản cũng không có phần thắng, nhất định phải chịu nhục.

Diễn võ trường đằng ra một mảnh to lớn sân bãi, để cho hai người quyết đấu.

Trảm Ngã cảnh sinh linh, xem như là nhân gian ít có cao thủ.

Có một số người tán đồng, Hư Đạo cảnh bên trên còn có cuối cùng hai cái đại cảnh giới, cái kia chính là Trảm Ngã, Độn Nhất!

Thông thường ý nghĩa tới nói, Độn Nhất cảnh người quá mạnh mẽ, vì vậy thường được gọi là Chí Tôn!

Đương nhiên, còn có rất lớn một nhóm người cho rằng, Độn Nhất cảnh sinh linh vẫn chưa thể xưng là Chí Tôn, hẳn là đơn độc tái thiết một cảnh giới lớn, có thể tên —— Chí Tôn!

"Trong thiên địa này, Chí Tôn chỉ có một cái!" Không biết là người phương nào nói, nhưng cũng đời đời kiếp kiếp truyền lưu, Trường Sinh thế gia đều gọi, nếu không thể chạm được lĩnh vực này, liền không cách nào thành tiên.

Có một ít lão quái vật nghiên cứu sau cho rằng, nếu như thiên địa hoàn cảnh lớn chưa biến, ròng rã một cái đại thời đại, cũng chỉ có một người cuối cùng có thể thành tiên, này hay là chính là đối với câu nói kia chú giải.

Cũng có người cho rằng, một thời đại có thể ra mấy vị Chí Tôn, nhưng chỉ có thể có một người thành tiên.

Ở Trường Sinh thế gia xem ra, Hư Đạo cảnh giới sau đó vốn là hẳn là tồn tại: Trảm Ngã, Độn Nhất, Chí Tôn tam đại cảnh.

Bây giờ, Mạnh Thiên Chính, Vương Trường Sinh đều xem như là đặt chân tiến vào ở ngoài người không thể suy đoán Chí Tôn cảnh, đều muốn tranh cái kia cuối cùng duy nhất chính quả.

Đáng tiếc, thiên địa hoàn cảnh lớn thay đổi, bọn họ thành tiên hi vọng xa vời!

Những người khác, như Độn Nhất cảnh sinh linh bị người khen tặng thì gọi là Chí Tôn, cái kia kỳ thực thật sự chỉ có thể coi là khen tặng, ở Mạnh Thiên Chính các loại (chờ) người trước mặt tuyệt không thì ra xưng.

Cho tới Nguyên Thanh hàng ngũ, nói là bán bộ Chí Tôn, kỳ thực là kém nửa bước tiến vào Độn Nhất cảnh.

Nghiêm ngặt ý nghĩa tới nói, đương đại chân chính Chí Tôn nắm chắc, như Đế Thành tổ đàn bên trong bế quan Vô Địch sinh linh, hẳn là cũng ở hàng ngũ này.

Trong diễn võ trường, Thạch Hạo cùng Kim Chí Phi đối lập!

"Không cần phiền phức như vậy, nếu phải xuất chinh, tốc chiến tốc thắng, không bằng ngươi ta từng người động dùng thần niệm một đòn, nhanh chóng quyết ra thắng bại, làm sao?" Kim Chí Phi hỏi.

"Có thể!" Thạch Hạo rất thoải mái đáp ứng.

Mấy người biến sắc, bởi vì nghe được một cái nghe đồn, Kim Chí Phi thần niệm vô cùng, mạnh mẽ quá đáng.

"Ha ha, lão Bát thắng định, có thể nói có thể ung dung nghiền ép Hoang, để hắn Nguyên Thần nứt toác, vĩnh viễn không nhấc nổi đầu lên." Kim gia cũng có người đến rồi.

Bởi vì, có một bản truyền thuyết, Kim Chí Phi phúc duyên thâm hậu, từng từng chiếm được vận may lớn, ở khi còn nhỏ với Đại Hoang bên trong ăn nhầm một cây cả thế gian hi hữu dưỡng hồn thần thảo.

Hắn sống quá thần dược xung kích, còn sống, cũng được trong tộc cao thủ giúp đỡ, mọi cách rèn luyện hồn phách, để nguyên thần của hắn đặc biệt mạnh mẽ.

"Ha ha, người trẻ tuổi nếu ngươi không an phận, liền để ta cho ngươi biết một ít đạo lý làm người." Kim Chí Phi cưỡi ở đầu kia nam cách Thần Hỏa tê giác trên, không có hạ xuống ý tứ, cao cao tại thượng, nhìn xuống phía trước.

Hai người cách một khoảng cách, lần này không phải tiến hành thân thể chém giết, thần niệm một đòn, nhất định sẽ vô cùng hung hiểm, bởi vì này dính đến hồn phách va chạm!

"Ngươi thoại quá hơn nhiều, vẫn không có thắng đây! Nếu như bị ta đánh bại, sẽ sẽ không cảm thấy chính mình hiện tại tư thái rất đáng thẹn?" Thạch Hạo thờ ơ nói rằng.

"Rất tự tin, đây là chuyện tốt, thế nhưng, đừng đến thời điểm bị ta đánh bại sau, thất bại hoàn toàn, liền như vậy đạo tâm nứt ra, đời này kẻ vô tích sự." Kim Chí Phi lạnh lùng nói, trong ánh mắt dần hiện ra bức người hàn ý, tinh mang tựa như tia chớp xẹt qua hư không.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1379: Quan Ngoại

Kim Chí Phi bại, hơn nữa rất không thể diện, từng bị Thạch Hạo giẫm ở trên mặt, đạp lên mặt đất, đây chính là Kim gia cận đại nắm chắc kỳ tài một trong!

Một đám người xao động, Kim gia người thiếu chút nữa liền xông lên, cùng Thạch Hạo tính sổ.

Chẳng qua, đây là Đế quan, không cho phép bọn họ ngang ngược, không thể không nhịn ở lửa giận.

Đường đường nhất tộc nhân vật ngút trời, không đến bốn mươi tuổi liền tấn thăng Trảm Ngã cảnh, biết bao kinh diễm, phóng nhãn Cửu Thiên đều hiếm có, thế nhưng ở chỗ này lại gặp thụ vô cùng nhục nhã, làm cho Kim gia đều đi theo hổ thẹn!

"Thật là sỉ nhục a..." Kim gia một vị trưởng lão nghiến răng nghiến lợi, ánh mắt lạnh lùng, một cước kia không chỉ có là tại đạp ở Kim Chí Phi trên mặt, cũng giống là dẫm nát trên mặt của bọn họ.

Một cái hơn hai mươi người trẻ tuổi, tư thế oai hùng bừng bừng phấn chấn, giương kích đời trước cực mang theo danh tiếng kỳ tài ngút trời, đây là bực nào huy hoàng chiến tích?

Thạch Hạo hắc phát rối tung, ánh mắt như điện, ngồi ngay ngắn ở Nam Ly Thần Hỏa Tê Ngưu trên người, lù lù bất động, mắt nhìn xuống Kim gia, Vương gia đám người, trấn định tự nhiên.

Một trận chiến này, làm cho tất cả mọi người đều thấy được hắn đáng sợ tiềm lực, như một vòng kiêu dương bay lên không, tương lai của hắn có vô hạn khả năng!

Các tộc đều ở đây nói nhỏ, đang nghị luận, cảm thấy thanh niên nhân này ngày sau thành tựu nhất định sẽ khó lường, có thể sẽ trở thành một vị vang dội cổ kim vô địch Chí Tôn.

"Đây là Hoang sao, gặp mặt càng thắng nổi tiếng a!"

"Không hổ là tại Đại Xích Thiên biên cương thắng liên tiếp mười tràng, đánh gục mười Vương mới xuất hiện cao thủ, quả nhiên lợi hại, tiềm lực mười phần."

Các tộc tu sĩ, vui lòng thừa nhận.

"Xuất quan!" Nhưng vào lúc này, trên bầu trời Thôn Thiên thú trên vị kia đại kỵ sĩ hạ lệnh, các tộc quân đội toàn bộ điều động, bắt đầu xuất phát!

Người hô thú kêu, binh khí hàn quang chiếu rọi thiên khung, đại đội nhân mã đằng đằng sát khí, bước trên một tòa thật lớn Truyền Tống trận, chân chính phải xuất chinh.

Thạch Hạo cưỡi ở tử kim Tê Ngưu trên người, này thú bốc lên trận trận sương tím. Kèm thần thánh quang huy, theo đại đội đi về phía trước.

Kim Chí Phi cắn răng đều ở đây tiếng vang, quá sỉ nhục, hắn tọa kỵ bị người cướp đi, khống chế ở dưới người, đối với cường giả tới nói đây là biết bao không có bộ mặt sự tình.

Hắn tại nguyên chỗ đứng đó một lúc lâu, sau đó cũng động thân, như trước muốn xuất quan.

"Chí Phi, ngươi trạng thái không tốt liền không nên đi!" Một ông lão khuyên can.

"Không được, ta tới Đế quan chính là vì ma luyện tự thân. Ngoài ra ta đối với quan ngoại vài loại cố lão tương truyền tạo hóa cảm thấy rất hứng thú, không muốn bỏ qua!" Kim Chí Phi nói.

Hắn cũng là tự do thân, không bị điều động, xuất quan sau có thể tự do hành động.

"Tiểu thúc, ta cùng đi với ngươi!" Kim Triển mở miệng, hắn được xưng thiên kiêu một đời, là Kim gia cận đại đệ nhất kỳ tài, tiềm lực vô biên, bị toàn bộ tộc quần mang nhiều kỳ vọng.

Kim Chí Phi lắc đầu. Cực kỳ kiên quyết, nói: "Không, tự ta đi, không có vấn đề. Ngươi kế hoạch tiếp theo xuất quan. Không nên đánh loạn tự mình tiết tấu, không cần lo lắng cho ta."

"Ha ha, Kim gia đạo hữu không cần lo lắng, đến quan ngoại. Nên lo lắng sinh tử chính là tên tiểu tử kia." Vương Trường Hà đi tới, cười híp mắt khuyên.

"Hi vọng như vậy!" Kim gia người gật đầu.

Đại quân trùng trùng điệp điệp, đi vào Truyền Tống trận. Một đội lại một đội giáp sĩ, tới từ bất đồng chủng tộc, tất cả đều thập phần cường đại.

Thạch Hạo cũng tới đường, tiến nhập Truyền Tống trận, quang mang lóe lên, từ nơi này tiêu thất.

Tiếp đó, hắn xuất hiện ở một tòa thật lớn trước tế đàn, phát hiện nơi này tụ tập người nhiều hơn ngựa, một mắt nhìn không thấy bờ.

Có một số sinh linh thể hình thực sự quá to lớn, ví như mấy ngàn trượng cao Hoàng Kim Cự Nhân, dường như sơn lĩnh thô to Song Đầu Cổ Giao, còn có như núi cao thanh sắc Cự Lang chờ!

Cực kỳ rõ ràng, cưỡi ở Thôn Thiên thú trên đại kỵ sĩ chỉ huy chỉ có thể coi là đại quân một chi, còn có rất nhiều chi, ở chỗ này hội hợp.

"Ra nơi này coi như là quan ngoại, bọn ngươi nhất định phải cẩn thận."

"Nhớ kỹ, giết địch chính là tại bảo hộ vợ con của các ngươi, đang bảo vệ

các ngươi người thân, nam nhi khi lên tuyệt đỉnh, muốn có khí thôn sơn hà chí hướng, sa trường chính là các ngươi chứng minh địa phương của mình, dùng chiến huyết đi soạn nhạc leng keng hành khúc!"

Vài tên lão giả đứng tại to lớn trên tế đàn, cổ vũ sĩ khí.

"Tốt, ra đi, hi vọng mỗi người giết địch sau đều có thể sống trở về!" Một lão giả nói, đồng thời lấy ra kim sắc mảnh xương, điền tại trên tế đàn trong khe hở.

Ầm!

Trong nháy mắt, thành phiến màn sáng bốc lên, bao phủ nơi này, hình thành một mảnh hạo hãn Thiên đồ, đem mọi người tu sĩ đều bao trùm ở phía dưới.

Xa xa, là chọc vào thương khung cao lớn tường thành, là do tinh hài xây thành.

Phụ cận tế đàn phát sáng, mở ra một đầu thông lộ, dọc theo nó đi ra ngoài chính là quan ngoại, liền tính xuất quan!

Xoát một tiếng, phi thường chỉnh tề, mọi người đều ở đây trong một sát na tiêu thất, theo trong tường thành khu vực này ly khai, không thấy bóng dáng.

Hư không mơ hồ, trong lúc mơ hồ, mọi người đều cảm giác tự thân bị phân giải, trên đường thấy một viên lại một viên ngôi sao tân sinh, suy bại, hủy diệt.

Bọn họ biết, thông qua đáng sợ nhất giới môn, không phải không có như vậy thể nghiệm.

Như là đi qua một cái trăm năm xa xưa như vậy, vừa giống như mới vội vã chỉ khoảng nửa khắc, thời gian hỗn loạn, khiến người ta không phân rõ dài ngắn, mọi người đều lay động một hồi, phát hiện đã đứng tại một mảnh

đại địa trên.

Nhìn về phía sau, hỗn độn bành trướng, không ngừng cuồn cuộn, một tòa cao vót mênh mông thương khung chỗ sâu cự thành, đứng sừng sững ở đó, vạn cổ không ngã, vĩnh thế trường tồn.

Đó chính là Đế quan, đã ở sau người, chỗ ở trong hỗn độn.

"Chúng ta thiên địa, tại hỗn độn phía bên kia sao?"

"Đây là quan ngoại!"

Khi mọi người quay đầu lại, chân chính nhìn về phía trước thời gian, lần đầu tiên xuất quan sinh linh đều là chấn động, tranh họa thê lương, cảnh tượng tựa như cổ xưa tranh thuỷ mặc, rất xa xưa.

Sa mạc Cô Yên thẳng, trường hà tà dương tròn!

Đây là một mảnh đại sa mạc, mênh mông bát ngát, huyết sắc tà dương lớn vô cùng, dường như một đầu Bất Hủ Man thú trấn áp tại chân trời, đỏ bừng mà yêu diễm.

Quan ngoại cảnh sắc, tục tằng mà không bị cản trở.

Sa mạc trong, có rất nhiều Phong Hỏa, tổ tiên nhen nhóm, mấy nghìn năm đều không cắt đứt, thậm chí có đã trường tồn hàng mấy chục, mấy trăm vạn năm.

Một con sông lớn, theo sa mạc trong xuyên qua, từ xưa đến nay, chưa từng có khô cạn qua, đầm nước cuồn cuộn, gào thét mà qua.

Tỉ mỉ quan sát, mọi người đều cảm thấy phát sợ, kia nước sông đỏ tươi mà yêu diễm, dường như Thần huyết đang chảy xuôi, từ cổ chí kim, huyết sắc vĩnh viễn không bao giờ cởi.

"Tương truyền, nó là Hoàng Tuyền một đầu chi chảy, vốn là hoàng sắc, nhưng bị trên chiến trường cường giả huyết dịch nhuộm đỏ, từ đó xích hồng

bất biến, máu tanh xông vào mũi." Một vị Độn Nhất cảnh giới đại kỵ sĩ nói.

Nhất là. Huyết sắc trường hà trào lên thời gian, thỉnh thoảng bắn tung tóe lên bọt sóng, sẽ có một chút khung xương nổi lên mặt nước, đều cực kỳ kỳ dị, có tuyết trắng óng ánh, có kim sắc, còn có phát ra ô quang.

Trong sông không biết có bao nhiêu hài cốt, đều thuộc về ngày trước cường giả, thậm chí không thiếu trường sinh xương!

Chết bao nhiêu người, chết trận bao nhiêu sinh linh. Căn bản không có biện pháp công tác thống kê, đây là lưỡng giới lớn nhất chiến trường, cũng là nơi chôn cất!

Khách!

Đột nhiên, có người đi về phía trước thời gian, đất cát dưới xuất hiện mảnh xương.

"Dưới đất cũng là xương?"

Một đầu Hoàng Kim Sư Tử thể hình khổng lồ, như ngọn núi nhỏ, đem sa mạc đạp sụp đổ, kết quả phát hiện, cát dưới hài cốt nhiều lắm. Không đành lòng tận mắt chứng kiến.

"Chuyện này..." Lần đầu tiên tới nơi này tu sĩ đều kinh hãi, bởi vì tại sa mạc dưới, xương khô số lượng không cần thiết so với cát thiếu.

Ầm!

Có người huy động ống tay áo, cát bay đá chạy. Phía trước sa mạc bị dọn dẹp ra tới một mảng lớn, kết quả khắp nơi trên đất Thần cốt, oánh oánh phát sáng, đến nay Thần Đạo khí tức như trước bất diệt.

Đây cũng quá hơn nhiều. Đều thiếu sót nghiêm trọng, rất khó phân biệt thuộc về một bộ nào vị, xương bể vô cùng.

Năm đó đại chiến thảm liệt. Cũng không biết lưỡng giới có bao nhiêu

sinh vật chôn xương sa mạc trong.

"Ân, nước suối, nó là huyết sắc?!" Một vị thanh niên kinh hô.

Sa mạc trong, ngoài mười mấy dặm có một dòng máu, chảy cuồn cuộn, cách rất xa là có thể nghe thấy được mùi máu tươi, tại huyết tuyền bên cạnh còn có một cây cực kỳ đóa hoa xinh đẹp, yêu diễm làm say lòng người.

"Địa Ngục Chi Hoa, ai cũng không được tới gần!" Đại kỵ sĩ lúc này sắc mặt liền trắng bệch, liền hắn đều thập phần hoảng sợ, cảm giác được từng cơn ớn lạnh, khống chế Thôn Thiên thú không ngừng rút lui!

"Một đóa hoa mà thôi, có thể có cái gì cùng lắm thì." Có người nhỏ giọng thầm thì, lơ đễnh.

Một đầu Tỳ Hưu trên lão kỵ sĩ tức khắc quát lên: "Ngươi biết cái gì, loại này bông hoa liền Chí Tôn đều không thể thưởng thức, ngươi như áp sát tới, đáng tin chết không nơi chôn!"

Đây là một vị lão già, rất có uy vọng, làm cho trẻ tuổi tu sĩ đều đau cả đầu, nghe hắn sư hống tiếng, không dám phản bác.

Thẳng đến hắn dừng lại, mới có người nhỏ giọng lời nói nhỏ nhẹ, khiêm tốn thỉnh giáo, nói: "Tiền bối, loại này hoa cực kỳ đáng sợ sao?"

"Duy nhất may mắn là, nó cách thành thục còn muốn rất nhiều năm, nói cách khác mọi người đều phải chết ở chỗ này!" Tỳ Hưu trên lão kỵ sĩ nói.

Đại kỵ sĩ vẻ mặt nghiêm túc, nhìn chằm chằm kia đóa mỹ lệ đến mức tận cùng yêu hoa, lòng còn sợ hãi, nói: "May mà cách thành thục còn xa, không phải đây là một cọc đại họa a, bất quá tương lai chiến trường này nhất định sẽ máu tươi đầy trời."

Mọi người kinh hãi, tỉ mỉ nghe.

"Tương truyền, Địa Ngục Chi Hoa lai lịch bí ẩn..."

Có người nói, hắn là Chân Tiên chết sau hồn biến hóa đưa đến, mượn trên chiến trường vô số sinh linh máu tươi tưới rót, sinh ra nữa tới.

Cũng có người nói là vô địch Bất Hủ Giả chết sau, khác loại tái sinh, cắm rễ tại hàng tỉ sinh linh máu tươi ngâm nhuộm ma thổ trong, nuốt trọn Tiên hài, sinh ra này hoa.

Năm đó, có một vị Chí Tôn lần đầu tiên thấy vậy yêu hoa xinh đẹp, mỹ lệ hoàn mĩ, nhịn không được đi tới gần, kết quả ngón tay mới vừa chạm đến, tự thân liền nổ tung.

Cùng một ngày, kia đóa Địa Ngục Chi Hoa thành thục, nơi này toàn diện nở rộ, mùi hoa tràn ngập mấy trăm ngàn dặm, thiên địa xích hồng, như ráng chiều bao trùm, kết quả ở phạm vi này bên trong sinh linh chẳng phân biệt được địch ta, toàn bộ hóa thành huyết tương, đều diệt cùng nơi này!

Kia vô tận huyết dịch, hóa thành dòng suối nhỏ, tụ đến, bị kia đóa Địa Ngục Chi Hoa hấp thu.

Giờ khắc này, người trẻ tuổi rợn cả tóc gáy, cũng không dám... nữa đại ý, nhìn đóa hoa kia, hai chân đều ở đây phát run, đây quả thực là có một không hai ma hoa a!

"Phái người trở về, bẩm báo Mạnh Thiên Chính tiền bối chờ cần chân chính Chí Tôn cầm Tiên Đạo chí bảo, ở đây hoa không có thành thục trước diệt trừ, không phải sẽ ra đại họa."

"Không còn kịp rồi, nó đã đi rồi." Đại kỵ sĩ than thở.

Quả nhiên, kia huyết tuyền khô cạn, Địa Ngục Chi Hoa chui vào đại địa dưới, từ nơi đó tiêu thất.

Tại nó không thành thục trước, có rất mạnh tự mình bảo hộ ý thức, có thể phi thiên độn địa, chính là Độn Nhất cảnh đều đại tu sĩ đều không thể đuổi theo.

"Lướt qua mảnh này sa mạc, cương vực sẽ rộng lớn hơn, có thần dược thần mạch, Cổ Táng Vực, Thiên Thú sâm lâm chờ các ngươi muốn đi đâu?" Có người hỏi Thạch Hạo, Kim Chí Phi người như vậy.

Cùng đi có vài tên có thể tự do hành động thiên tài, có thể rời khỏi đơn vị, tự chủ lựa chọn đi ma luyện tự thân.

"Lần đầu tiên tới quan ngoại, ta nguyện theo đại quân mà tâm, chân chính nhìn một lần lưỡng giới giao phong to lớn tràng diện!" Thạch Hạo nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1380: Thiên Uyên

Toàn bộ đại mạc đều đã từng là chiến trường, mênh mông vô cương, không có phần cuối, vô số tiên dân với này chém giết, Chiến Thiên Đấu Địa, xa xôi năm tháng tuy rằng từ trần, nhưng như trước phảng phất có thể nghe được leng keng hành khúc, cùng với thiết huyết tiếng la giết.

Đại quân đi tới, một đường trực hành.

Có thể tự do hành động thiên tài đều lựa chọn tuỳ tùng, cũng đều muốn kiến thức cái gọi là hai giới đại chiến sẽ có cỡ nào bao la.

"Đối diện có Bất Hủ áp trận, chúng ta này một phương từ lâu không Chân Tiên, thật có thể chặn lại sao?" Có người nhỏ giọng hỏi.

Một vị thiên tài hỏi, lần đầu tiên tới Đế quan, đối với nơi này cũng không biết một tí gì.

Trên thực tế, cái này cũng là Thạch Hạo trong lòng một ít nghi vấn, tình thế nghiêm túc, Cửu Thiên Thập Địa làm sao có thể ngăn cản dị vực hổ lang chi sư?

"Qua nhiều năm như vậy, ta giới Chân Tiên đều thương, không còn tồn tại nữa, các tộc vẫn có thể lâu dài sừng sững, tự có đạo lý." Một vị lão kỵ sĩ nói rằng.

"Ồ, đó là cái gì?" Có người kinh ngạc thốt lên.

Khi đi đến đại mạc nơi sâu xa, tất cả mọi người đều không tự chủ ngẩng đầu, bởi vì luôn cảm thấy như là có món đồ gì già ở phía trên, mênh mông như một phương tinh vực!

Lần thứ nhất xuất quan người đều ngây người, ngửa đầu nhìn trời, đó là ma vân vẫn là Tiên vụ? Trắng noãn cùng hắc ám quấn quýt lấy nhau, dường như âm dương hỗ ôm!

Mấu chốt nhất chính là, nó hình thành một cái to lớn viên, hóa thành một cái sợ vòng xoáy, hình thành vực sâu!

Chỉ có điều, này vực sâu là thông hướng về bầu trời trên, đi vào vô ngần không biết nơi, mà không phải dẫn tới lòng đất.

Nó thật sự quá to lớn, mênh mông vô biên, bao phủ ở đại mạc phía trên.

"Lẽ nào... Đây chính là Thiên Uyên?" Có người tự nói.

Thạch Hạo cũng là ngẩn ra, vẫn không có khi đến liền từng nghe nói rồi, có như vậy một toà vực sâu, chỉ có điều không phải dẫn tới đại địa nơi sâu xa, mà là dẫn tới vực ngoại, thập phần thần bí.

Đây là không gian bích cấu trúc mà thành, nó tự thành một mảnh thần bí chi vực.

Màu đen cùng trắng noãn vụ dây dưa, lẫn nhau kết giao cùng nhau, chầm chậm xoay tròn, nắm giữ sức mạnh đáng sợ.

Ở ngày đó uyên bên trong, có rất nhiều mảnh vỡ ngôi sao, ở theo chập trùng, ở theo chuyển động, hình thành đáng sợ một luồng sức mạnh ma quái, cảnh tượng bao la.

Này không phải bình thường vực sâu, liền tinh thể cũng có thể nuốt vào đi.

Có thể nó không phải hố đen, thật sự chỉ là một mảnh vực sâu, bởi vì ở trong sa mạc đi về phía trước, có thể nhìn thấy, Thiên Uyên đều sắp tiếp xúc được mặt đất.

Nhìn như vậy càng rõ ràng, rất nhiều tinh hài ở bên trong, chầm chậm

mà động, càng là có một ít to lớn hài cốt, ở trôi nổi, đang xoay tròn, khiến người ta sinh ra sợ hãi.

"Toà này Thiên Uyên thần bí không biết, từng có rất nhiều cao thủ tìm kiếm, có thể từ xưa tới nay chưa từng có ai đi tới điểm cuối, mà nó thì lại ở trấn thủ ta giới Biên Hoang!" Một vị đại kỵ sĩ nói rằng.

"Nó... Là làm sao trấn thủ?" Rất nhiều người không rõ, nhìn Thiên Uyên gần trong gang tấc, vẫn chưa cảm thấy được sức mạnh đặc biệt.

"Nó đối với bình thường sinh linh vô hiệu, chỉ khi nào có Bất Hủ vượt giới mà đến, đi vào khu vực này, sẽ bị hút vào Thiên Uyên, cứ thế biến mất không gặp!" Đại kỵ sĩ trịnh trọng nói.

"Cái gì?" Rất nhiều năm khinh người nghe vậy kinh hãi đến biến sắc, không nhịn được về phía sau rút lui, sắc mặt có chút tái nhợt.

Có thể nuốt lấy Bất Hủ sinh linh, đây là biết bao chuyện đáng sợ, Thiên Uyên quá khủng bố, nó liền thông hướng nào? Lại có loại uy thế vô thượng này.

"Yên tâm được rồi, sẽ không nuốt lấy bọn ngươi, bình thường sinh linh đi ở đây, sẽ không có biến cố gì, chỉ có Bất Hủ xuất hiện, nó mới sẽ nuốt lấy." Đại kỵ sĩ giải thích.

Chuyện gì thế này, chuyên môn nhằm vào Bất Hủ?

Nó là làm sao hình thành, là ai bố trí, đến hiện tại đều không hiểu, bởi vì Tiên cổ những năm cuối, này một giới diệt, văn minh đứt gãy, hết thảy đều không thể khảo chứng.

Dị vực rút đi, là bị ai đánh đuổi, đến nay cũng không thể nói cái thấu triệt.

Ngày này uyên hẳn là khi đó hình thành sao?

"Vì vậy, năm tháng dài đằng đẵng tới nay, dị vực tuy rằng thỉnh thoảng đánh mạnh, thế nhưng tổn thất hết mấy vị Bất Hủ sau, cũng chỉ có thể để tử tôn đến công." Một vị lão kỵ sĩ mỉm cười nói.

Có thể nói, Thiên Uyên tồn tại, bảo đảm Cửu Thiên Thập Địa an toàn, nếu không, dị vực Bất Hủ đột kích, Đế quan tuyệt đối nguy rồi!

Ở này không có Chân Tiên niên đại, toà này vực sâu phát huy tác dụng to lớn, ngăn trở chặn lại rồi dị vực gót sắt.

Rất nhiều người đều ngửa đầu nhìn phía thiên, này xuất hiện ở trên bầu trời vực sâu, khiến người ta cảm thấy cực kỳ thần bí, tràn ngập quá nhiều bí mật.

Nó đến tột cùng thông hướng nào? nuốt lấy Bất Hủ, kết cục làm sao, là chết rồi, vẫn bị đưa đến một nơi kỳ dị?

Điều này khiến người ta tràn ngập thăm dò **, rất muốn biết, nó phần cuối ở phương nào, có thế nào chân tướng.

"Đã từng, còn có một toà thành a, nhưng đáng tiếc, nó không gặp, rất lâu chưa hề đi ra." Một vị lão kỵ sĩ than thở.

Thạch Hạo nhất thời cả kinh, đây mới là hắn quan tâm tiêu điểm, cũng là xuất quan một trong những mục đích, hắn muốn tìm đến tòa thành kia, nghĩ đến tất hiện nay thế nào.

"Tiền bối, nó đi nơi nào?"

"Không biết a, có thể ẩn ở trong hư không đi, có thể hoàn toàn bị nổ nát, gần nhất đều không có nhìn thấy." Lão kỵ sĩ một tiếng thở dài.

"Hẳn là vẫn còn, một năm trước, có người nhìn liếc qua một chút, nghi tự nhìn thấy tàn ảnh." Thôn Thiên thú trên đại kỵ sĩ nói rằng.

Thạch Hạo muốn tỉ mỉ hiểu rõ, kết quả phát hiện, mọi người đối với tòa

thành kia trì biết có hạn, không thể kể ra cái nguyên cớ đến.

Bởi vì, tòa thành kia thập phần thần bí, dù cho là ở cổ đại, cũng chỉ là một mình trấn áp trong thiên địa, lúc ẩn lúc hiện.

"Không thể a, ta rõ ràng nhìn thấy, tòa thành kia trì sừng sững ở Biên Hoang ở ngoài, một mình chống lại dị vực đại quân, làm sao sẽ không có cách nào tới gần đây?" Thạch Hạo trong lòng tự nói, không quá tin tưởng.

"Cổ lão nhất niên đại, Đế quan đã từng đóng kín, không cho phép ra ngoài, cùng bên ngoài ngăn cách, không biết vào lúc ấy Thiên Uyên, tòa thành cổ kia có hay không đã xảy ra chuyện gì." Một vị lão nhân khẽ nói.

Điều này làm cho Thạch Hạo chấn động trong lòng, sau đó nắm chặt nắm đấm.

Đế quan phong thành, hoàn toàn tách biệt với thế gian!

Thạch Hạo kết quả bản thân nhìn thấy cảnh tượng, có rất nhiều suy đoán, chẳng lẽ nói, năm đó là bên trong tòa thành cổ kia sinh linh ở một mình phấn khởi chiến đấu sao?

Nếu là như vậy, khẳng định có cái gì biến cố lớn, Đế quan lại phong thành! Đây là thấy chết mà không cứu, vẫn có những nguyên nhân khác, vì sao không xuất quan trợ giúp?

Thạch Hạo nhíu mày, nắm chặt nắm đấm, hắn cảm thấy, năm đó nhất định có cái gì "Cố sự", có thể là ngột ngạt, có thể là bi tráng, có thể là bất đắc dĩ.

"Ta muốn điều tra rõ chân tướng, còn Thạch Tộc một cái thuần khiết!" Hắn âm thầm cắn răng.

"Phía trước có sinh linh!" Đột nhiên, có người kêu to, đã kinh động toàn bộ đại quân.

Trên thực tế, ở cái kia đường chân trời phần cuối, đối phương từ lâu phát hiện Cửu Thiên đại quân, bởi vì quá nhiều người, quá mức bắt mắt.

"Kết trận, chuẩn bị chiến đấu!" Một vị đại kỵ sĩ quát, dẫn dắt bản bộ nhân mã, gạt ra trận hình, chuẩn bị xung kích.

Này có thể không phải lớn một cách bình thường trận, ở binh đoàn, lóng lánh ra ánh sáng chói mắt buộc, xông lên tận trời, hình thành năng lượng lồng ánh sáng, bảo vệ đại quân.

"Đó là sinh vật gì?"

Rất nhiều người nhìn chằm chằm phía trước, nhìn về phía đường chân trời.

Đám kia sinh linh thể hình khổng lồ, có hình người, có cổ thú, có ác điểu, đang ở nơi đó xây dựng thần bí trận pháp, đó là một cái công trình vĩ đại, bởi vì sử dụng vật liệu quá hơn nhiều.

"Bọn họ đang làm gì?"

"Bọn họ ở bố đại trận, muốn xung kích Thiên Uyên, phá hoại nơi này, vì là Bất Hủ giả xuất thế lót đường, bằng vào chúng ta nhất định phải đánh bại bọn họ, hủy diệt không hoàn chỉnh đại trận!" Đại kỵ sĩ quát lên.

Lúc này, những khác quân đoàn cũng đều chuẩn bị kỹ càng, muốn xung phong.

"Giết cho ta!" Một vị cường giả hét lớn.

Ầm!

Kinh thiên động địa tiếng trống vang lên, đại chiến bạo phát, một nhánh lại một nhánh đại quân xông về phía trước, triển khai đại quyết chiến.

"Ô ô..." Thê lương kèn lệnh vang lên, đường chân trời phần cuối nơi đó, lít nha lít nhít, hiện ra vô số sinh linh, một chút nhìn không thấy bờ.

Dị vực chuẩn bị sung túc, đại quân từ lâu trận địa sẵn sàng đón quân địch, thả xuống muốn xây dựng đại trận công trình, bắt đầu nghênh chiến.

"Đây là vật gì, làm sao hình thù kỳ quái?" Lần đầu tiên tới đại mạc các tộc cường giả đều kinh ngạc, dị vực sinh linh cái gì hình thái đều có.

Đi kèm ngập trời sát khí xoắn tới, một ít sinh linh vọt tới, có dường như du diên, khiến người ta nhìn phát sợ. Có gánh vác trắng noãn cánh, mỹ lệ xuất chúng, nhưng kỳ thực là nam nhân. Có người đen kịt như mực, huyết nhục khô héo, dường như bộ xương hài cốt, khung xương ở ngoài chỉ bọc lại một lớp da, được xưng kẻ khổ tu.

"Giết!"

Cửu Thiên bên này, một vị cưỡi ở một con bạch tượng trên đại kỵ sĩ quát, chấn động thiên địa, trong tay chiến kích quét ngang Càn Khôn, về phía trước đánh giết mà đi.

Hắn là một vị lĩnh quân giả, làm gương cho binh sĩ, phát động tự thân mạnh nhất sức chiến đấu, Độn Nhất cảnh giới đại tu thì phát uy, quả thực không thể tưởng tượng.

Ầm một tiếng, thiên địa tan vỡ, có mặt trăng rơi xuống, là từ ngày đó uyên bên trong trụy ra!

Mà hắn đại kích xẹt qua trời cao, như một đạo vĩnh hằng tiên quang, không gì không xuyên thủng, ở phía trước sa mạc sóng lớn ngập trời, liên miên dị vực tu sĩ kêu thảm thiết, toàn bộ bị quét ngang, bị đánh giết.

Có thể nhìn thấy, một mảnh sóng máu mãnh liệt, rất nhiều dị vực tu sĩ hét thảm.

Loại này sát phạt, đáng sợ mà lại máu tanh, nhưng đây chính là chiến trường, vô cùng tàn khốc.

"Gào..." Đại kỵ sĩ dưới trướng bạch tượng thét dài, một cái trắng như tuyết vòi voi vung vẩy, đột nhiên hướng về dị vực đại cục bên trong quét tới.

Nó bạch vòi voi ở biến thô to, trong nháy mắt mà thôi, cùng một cái dãy núi tự, điên cuồng đập về phía dị vực quần địch, nếu là đem một ít nhân vật trọng yếu thương tổn được mới tốt.

Ầm!

Như vậy thô to vòi voi, lực sát thương kinh người, lập tức để dị vực tu sĩ tổn thất không ít, rất nhiều người thổ máu bắn tung toé, càng có người hơn trực tiếp nổ tung.

"Muốn chết!"

Dị vực trong đại quân dựng lên một cái một con quái vật, tóc vàng rối tung, đầu sư tử, nhân thân, ngạc đuôi cá, từng tiếng rít gào, vung lên một cây thần mâu liền giết tới.

"Coong!" Cùng bạch tượng trên người đại kỵ sĩ quyết đấu, binh khí tương giao, hư không nổ tung, thanh động mấy trăm ngàn dặm.

"Xoạt!"

Theo trong tay hắn chiến mâu phát uy, dị vực đại quân đỉnh tới, muốn bắt đầu hỗn chiến.

"Giết a..." Tiếng kêu "giết" rầm trời, song phương tiếp xúc, cấp tốc liều mạng tranh đấu lên.

Phốc!

Máu tươi thỉnh thoảng bắn lên, đại chiến cực kỳ kịch liệt, mỗi một bước bước ra, nơi này đều sẽ có người ngã xuống, trở thành thi thể, ác chiến quá khốc liệt.

"Giết a!"

Vòm trời đều muốn phá nát, bị chiến khí xung kích, tứ phương run rẩy dữ dội run, đại địa đều muốn lún xuống.

"Phốc!"

Đại kỵ sĩ chết đi, bởi vì cái kia sư đầu, nhân thân sinh linh mạnh mẽ, vô cùng đáng sợ, ở đại đối quyết bên trong thần mâu quét ra, dường như Thiên Đao giống như, lưỡi mâu xán lạn, đem bạch tượng trên người đại kỵ sĩ cổ cắt ra, để cho đầu lâu bay lên, mang theo tảng lớn huyết.

"Không!" Cửu Thiên bên này, rất nhiều người kêu to, một vị đại kỵ sĩ liền như thế thất bại? Nhất định chết đi.

"Hống..." Xa xa, có người rống to, chấn động thiên địa, muốn ngăn cản, đều chưa thành công.

Đây chính là chiến trường, sống chết có số, phi thường tàn khốc.

"Kết chiến trận!" Có lão kỵ sĩ hét lớn, chỉ huy chiến đấu.

Trận chiến này, quá kinh người, huyết dịch bay lả tả, dường như trời mưa.

"Ta đến giết ngươi!" Đang lúc này, cưỡi ở Thôn Thiên thú trên vị kia đại kỵ sĩ lao xuống, một người một thú giống như một thể thống nhất, hắn cầm trong tay vàng ròng giản, về phía trước đánh giết.

"Coong!"

Binh khí trong tay của hắn phóng to, như núi lớn, uy thế khiếp người, hướng về cái kia đầu sư tử quái vật đánh giết mà đi, kết quả cùng với trong tay chiến mâu va chạm, âm thanh thực sự quá chói tai.

Sát phạt trong thiên địa, khốc liệt kinh Minh Thổ, dòng máu ngàn dặm lãng, thây ngã vạn dặm. Lúc này mênh mông đại mạc bên trong, huyết sắc thê diễm mà vô cùng, tiếng gào thét chấn động bầu trời, tiếng giết càng là

trực ngút trời.

Thạch Hạo nhiệt huyết sôi trào, rốt cục đi tới quan ngoại, nhìn thấy dị vực đại quân, chiến đấu liền như thế đột nhiên bạo phát, hắn muốn ở đây ra tay.

"Giết!"

Thạch Hạo tiến vào trong đại quân, giống như Ma thần phụ thể, bắt đầu ra tay, ở đây đại khai sát giới.

Giết trăm người chống đỡ một cái mạng, giết mười vạn người mới năng lực Thạch Tộc thứ tội, phương là hùng bên trong hùng, hắn muốn ở đây liều mạng!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1381: Hai Giới Chém Giết (Thượng)

Một vòng to lớn mặt trời đỏ hạ xuống phía tây, ánh nắng chiều như máu, Xích Vân dày nặng, hơn nửa bầu trời đều trở thành màu đỏ, như máu tươi lan tràn, thê diễm một cách yêu dị.

Thậm chí, có một luồng mùi máu tanh, vọt vào người miệng mũi bên trong.

Này không phải ảo giác, bởi vì trên đất tiếng kêu "giết" rầm trời, lít nha lít nhít sinh linh chính đang sinh tử đại chiến, máu tươi liên miên rơi ra, chung quanh đều là.

Chiến khu rộng lớn, sinh linh vô số, căn bản là thống kê không tới đến tột cùng có bao nhiêu, trên đất thi thể một bộ lại một bộ, phơi thây mấy trăm ngàn dặm, đến từ không cùng loại tộc.

Đây là thuộc về tu sĩ đại chiến, cùng phàm nhân không thể giống nhau, lan đến phạm vi quá rộng rồi!

Bởi vì, hơi hơi tu sĩ mạnh mẽ ở trong khi giao chiến là có thể ngang dọc mấy trăm dặm, hơn ngàn dặm, giết tới đông, chinh đến tây, mênh mông sa mạc trở thành to lớn chiến trường.

"Giết a..." Cái kia tiếng chém giết, chọc tan bầu trời, chấn động thiên địa, trời cao đều không ngừng đổ nát, bởi vì giao thủ sinh vật đều quá mạnh mẽ.

Sát phạt khí bao phủ trên trời dưới đất, chấn động hư không, Càn Khôn gợn sóng kịch liệt, mưa máu bay tung tóe, có thể nhìn thấy trên đất rất nhiều nơi đều ướt nhẹp, đã biến thành màu đỏ thắm.

"A..." Trên vòm trời, một con mười dài vạn trượng Giao Long trên, một vị đại kỵ sĩ bị đánh giết, máu tươi đầy trời rơi ra.

Hắn thuộc về Cửu Thiên bên này thống lĩnh một trong, ở đây chết đi.

Mà hắn vật cưỡi, cái kia song đầu cổ giao cũng không có có thể chạy thoát, tu luyện năm tháng dài đằng đẵng, thân dài mười vạn trượng, dường như một cái to lớn dãy núi ngang trời, bị dị vực đầu kia dường như Bạo Viên giống như sinh vật miễn cưỡng xé rách.

Một sát na, giữa bầu trời mưa máu mưa tầm tã, cùng chân trời ánh nắng chiều nối liền cùng nhau, quá mức thê diễm, thiên địa đều đã biến thành màu đỏ, đáng sợ khiến người ta run sợ.

Mảnh này địa vực bị mưa máu dội tung, đỏ sẫm liên miên, dù cho là đại mạc, cũng hình thành rất nhiều máu oa, trong hư không càng là đâu đâu cũng có mùi máu tanh.

Ở đây, sinh mệnh chính là yếu đuối như thế, quản chi là Độn Nhất cảnh đại kỵ sĩ, sừng sững ở cường giả chi lâm, đứng ở võ đạo đỉnh cao trên, cũng lúc nào cũng có thể sẽ chết đi, khó đoán sống chết.

Cửu Thiên Thập Địa bên này, rất nhiều người con mắt đều đỏ.

Cái kia dị vực đỉnh cấp cao thủ, đầy người bộ lông màu đen, thân cùng trời cao, ngửa đầu rít gào, đổ nát đám mây khắp muôn phương, cao tới mấy vạn trượng, làm người ta sợ hãi.

Thân thể nó bị dòng máu nhuộm đỏ bộ phận, càng thêm có vẻ dữ tợn, dường như một vị đỉnh thiên lập địa Đại Ma Vương!

Ầm!

Trời cao bị xé ra, phương xa lại một tên đại kỵ sĩ tới rồi, trên đầu lơ lửng một cái cổ đỉnh, hung hăng tiêu diệt mà xuống, cùng kẻ này kịch liệt khai chiến.

Xa xôi hơn, Thạch Hạo xuất kích, đã ở giao chiến. Ở phía trên chiến trường này không phải đánh giết đối thủ chính là bị giết, một mất một còn, phi thường tàn khốc, dù cho lại tu sĩ mạnh mẽ hơi bất cẩn một chút đều sẽ tử ở chỗ này.

"Coong!"

Có người vung lên thiên mâu, bị Thạch Hạo đánh văng ra cũng bẻ gẫy, xoay tay, Lôi Đế bảo thuật xuất kích, khách một tiếng, lòng bàn tay bay ra một đạo sấm sét màu tím, đem đối thủ chém thành than cốc.

"Cái thứ nhất!"

Chính hắn tính toán, tiếp theo đón lấy bên cạnh một cái sinh linh.

"Phốc!" Côn Bằng quyền vừa ra, đánh về đi vào, huyết quang liên miên, lập tức đánh giết mấy người, toàn bộ nổ tung.

Nơi này cũng không có người yếu, hắn liên tiếp đánh giết mấy người đều ở Thiên Thần cảnh!

Có thể đến đại mạc bên trong, là lấy Thiên Thần vì là khởi điểm, này tương đương kinh người cùng tàn khốc, nếu không, căn bản không có tư cách đi tới nơi này khi (làm) chiến binh.

"Chín cái!" Thạch Hạo tính toán, sắc mặt lạnh lùng, không chút nào nương tay.

Bởi vì, ở nơi này không giết địch liền bị người giết, mà lại những này dị vực sinh linh là vì nổ ra Đế quan mà đến, một khi thất thủ, bọn họ đem tiến quân thần tốc, san bằng Cửu Thiên Thập Địa.

Có thể nói, đây là một đám lãnh huyết đao phủ thủ, năm đó bọn họ liền từng từng làm chuyện như vậy, giết hết các tộc, diệt toàn bộ Tiên cổ, bây giờ muốn lặp lại thảm kịch!

Vì vậy, Thạch Hạo không hề có một chút lòng áy náy, quyết đoán mãnh liệt, nên ra tay liền ra tay.

"Người trẻ tuổi, không cần như vậy ký mấy, cho ngươi cái này!" Một vị tuổi già tu sĩ ném cho hắn một khối quân bài, rất ôn hòa, giống như là ngọc thạch, mặt trên có khắc phiền phức đồ án.

"Đây là cái gì?" Thạch Hạo không rõ, hướng về hỏi hắn.

Cùng lúc đó, bên cạnh một cây nhuốm máu chiến mâu đâm tới, đó là một cái rất cường đại dị vực sinh linh, màu bạc thân thể, dường như như ma quỷ, về phía trước vồ giết, ở Hư Đạo cảnh.

Cái này sinh linh đã liền giết Cửu Thiên bên này mười mấy người, ở khối khu vực này bên trong vô cùng thần dũng.

"Giết!" Thạch Hạo hai mắt phát sinh hàn quang, bởi vì cái kia huyết chiến mâu trên, còn đinh nửa viên trái tim đây, còn đang nhảy nhót, bị sinh linh kia coi như đồ ăn, táp tới nửa khối.

Quá tàn nhẫn rồi!

Bây giờ, cái này sinh vật lại tập trung Thạch Hạo, chiến mâu màu máu đâm hướng về mi tâm của hắn.

"Coong!"

Thạch Hạo hai tay kẹp lấy, sau đó dùng sức chấn động, chiến mâu đứt đoạn, ầm một tiếng, Thạch Hạo toàn lực ứng phó, không hề có một chút bảo lưu, xem là sinh tử đại địch, một quyền về phía trước oanh tạp mà ra.

Này sinh linh vận dụng tổ thuật, Thánh Quang bốc hơi, hình thành một toà thần Hồ, phun ra nuốt vào thiên địa tinh hoa, áp chế Thạch Hạo nắm đấm, muốn đem hắn tiêu diệt ở đây.

Bộp một tiếng, thần Hồ phá nát, Thạch Hạo một quyền cương mãnh cực

kỳ, xuyên thủng người này ngoài thân Thánh Quang, trực tiếp xuyên qua lồng ngực, để hắn thân thể nổ tung, máu tươi nổ tan.

Đang lúc này, tuổi già tu sĩ đưa cho Thạch Hạo quân bài trên phát sinh một vệt ánh sáng, ký dưới một con số.

"Đây là chiến công bài, biết có tác dụng gì chứ?" Lão tu sĩ cười ha ha.

"Rõ ràng rồi!" Thạch Hạo gật đầu.

Ầm!

Thạch Hạo tiện tay đem một cái giương cái miệng lớn như chậu máu sinh linh đập chia năm xẻ bảy, để nó chết oan chết uổng, kết quả phát hiện quân bài trên cũng không phù văn lóng lánh, không có ghi chép xuống.

"Đây là vì sao?"

"Thiên Thần ở bên ngoài rất tốt, thế nhưng ở đây cũng không coi là cao thủ, chiến công bài là sẽ không ghi chép xuống." Lão tu sĩ giải thích.

Điều này làm cho Thạch Hạo chấn động, chỉ có Hư Đạo cảnh sinh linh bị đánh giết mới sẽ ở phía trên biểu hiện, này thật sự quá nghiêm khắc. Hắn không nhịn được nhẹ nhàng thở dài, dù cho Thạch Tộc chỉ còn dư lại ngàn người, cần thiết chiến công chưa từng có đi số lẻ nhiều, hay là muốn đánh giết mười vạn địch mới được.

Như đều là Hư Đạo cảnh trở lên cao thủ, chỉ vừa tưởng tượng cũng làm cho người tê cả da đầu.

"Ngươi rất cần chiến công sao?" Lão tu sĩ hỏi.

Thạch Hạo dùng sức gật đầu, hắn thật sự rất cần, Thạch Tộc tình cảnh đáng lo, còn tiếp tục như vậy đều muốn tiêu diệt tộc, năm đó nhân khẩu vô số, hiện tại mới mấy người?

"Nếu như ngươi có tự tin, cảm thấy tự thân đủ mạnh, có thể tìm kiếm

đặc thù sinh linh, tỷ như những Vương đó tộc, dù cho cùng ở tại Hư Đạo cảnh, giết một cái cũng bù đắp được giết một đám cái khác cao thủ!"

"Được!" Thạch Hạo gật đầu, trợn mở thiên nhãn, bắt đầu ở bên trong chiến trường tìm kiếm cái gọi là chủng tộc mạnh mẽ, muốn giết phi phàm cường giả.

Thạch Hạo quyết định một phương hướng giết xuống, cùng lão tu sĩ tách ra, hắn phải tìm dị vực Vương tộc, mà nếu là ngộ trên một người tuổi còn trẻ Đế Tộc vậy thì càng tốt rồi!

"Gào gừ..." Một tiếng nặng nề rít gào, đến từ dị vực phương hướng, nơi đó xuất hiện mấy chục lao tù, loảng xoảng một tiếng đều bị mở ra.

Một đám cự thú lao ra, từng cái từng cái hung diễm ngập trời!

Những này cự thú, từ mấy ngàn trượng đến mấy vạn trượng không giống nhau, đều là sinh linh khủng bố, mang theo một luồng khiến người ta sởn cả tóc gáy sát khí, như là từ thây chất thành núi, máu chảy thành sông bên trong bò ra ngoài.

Một con to lớn hung thú, dài đến tám ngàn trượng, dường như một con Ác Lang, thế nhưng không có lông thú, mà là nằm dày đặc lớp vảy màu đen, lóng lánh ra đáng sợ ô quang, từ cuối chân trời chạy tới.

Nó dữ tợn mà hung cuồng, hé miệng, lập tức liền nuốt lấy mười mấy tên tu sĩ, một cái cắn xuống, máu tươi tràn ra đi rất xa.

Con thú dữ này vô cùng khủng bố, ở nơi đó giết khắp một phương, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, chuyên môn là vì là giết chóc mà bồi dưỡng được chiến thú, lúc này bị thả ra lao tù, đỏ mắt lên, truy sát Cửu Thiên tu sĩ.

"Súc sinh muốn chết!" Đưa cho Thạch Hạo quân bài lão tu sĩ quát, thôi thúc vật cưỡi, về phía trước giết đi, trong tay nắm một thanh sáng như tuyết trường đao, xoay tròn lên thì, thiên địa sụp ra, sát khí bốc lên, như sóng to gió lớn giống như dâng trào.

Lão kỵ sĩ rất mạnh, ở vào Hư Đạo cảnh đỉnh cao, điều động vật cưỡi, đến phụ cận, ngăn cản con này hung cuồng chiến thú, chuôi đao kia cực tốc phóng to, tăng vọt đến dài vạn trượng, dường như một cái to lớn dãy núi ép xuống.

Đồng thời, hơi lạnh um tùm, màu bạc ánh đao ngang qua trời cao, hướng về con thú dữ này bổ tới, rơi vào lưng của nó, phải đem nó chặn ngang chặt đứt.

Con thú này quá hung cuồng, muộn trong chốc lát liền muốn bị nó nuốt rất nhiều tu sĩ, lại tiếp tục trì hoãn hậu quả khó mà lường được.

"Hống..."

Nhưng mà, đối mặt này kinh thiên một đao, con thú dữ này không chút kinh hoảng, không có tránh né, một tiếng gào thét, đập vỡ tan phụ cận hư không, đồng thời cả người ô quang đại thịnh, như một vòng hắc Thái Dương tự.

Trong nháy mắt, lưng của nó trên sinh ra một cái lại một cái to lớn màu đen gai xương, nộ nhằm phía thiên, vô cùng dữ tợn, kiên cố mà sắc bén.

Màu đen thân thể, ở cái kia lưng trên, thô to gai xương thành một cái tuyến sắp xếp, quá hung hãn, dựng lên ô quang, dường như tới từ địa ngục sinh mệnh kẻ thu gặt, tàn nhẫn mà mạnh mẽ.

Coong!

Lão tu sĩ chuôi này dài vạn trượng đại đao hạ xuống, bổ vào lưng của nó trên, vừa lúc bị những này gai xương ngăn trở, không thể hiệu quả!

"Phốc!"

Cùng lúc đó, con Ma vương này giống như hung thú mở ra huyết sắc miệng lớn, một cái nuốt lấy lão tu sĩ, đưa nó tươi sống cắn nát thành thịt nát, máu tươi từ nó miệng phùng bên trong tràn ra.

"Không, sư phụ!" Xa xa, một đám người trẻ tuổi muốn rách cả mí mắt, nhìn thấy tình cảnh này, thống hận cực kỳ, trái tim đều đang chảy máu, tình cảnh quá thảm.

Đại mạc bên trong, chính là tàn khốc như vậy, sinh tử Vô Thường, thành danh nhiều năm nhân vật cũng có thể lúc nào cũng có thể sẽ chết đi ở đây, nơi này là các cường giả nơi chôn xương.

Thạch Hạo tận mắt nhìn tình cảnh này, hai hàng lông mày dựng thẳng, con mắt ửng đỏ, cách nhau quá xa, không kịp ngăn cản.

"A..." Hắn hét dài một tiếng, bay người lên, rời đi từ Kim Chí Phi nơi đó đoạt đến vật cưỡi phần lưng, dọc theo lai lịch, vọt người hướng về nơi đó giết đi.

Lão tu sĩ hảo ý đưa hắn chiến công bài, ở trên chiến trường tiến hành chỉ điểm, kết quả vừa mới tách ra, liền như thế chết đi, hơn nữa như vậy thê thảm.

"Ta muốn giết ngươi!" Thạch Hạo rống to.

Lúc này, con thú dữ này còn ở phát điên, dĩ nhiên đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, chu vi không ai có thể ngăn cản, trong nháy mắt lại tử thương rồi một mảnh, cụt tay cụt chân, đều bị sống sờ sờ nuốt.

Binh khí, bảo thuật các loại (chờ) rơi vào trên người nó, hiệu quả không lớn. Đầu kia cổ thú quá mạnh mẽ, trên người vảy giáp màu đen cứng rắn cực kỳ, tia lửa văng gắp nơi, chém mãi mà vẫn không làm gì được.

"Cẩn thận, đây là một con Vương thú, trong cơ thể chảy xuôi Vương tộc dòng máu!" Có người rống to, nhắc nhở người chung quanh.

"Súc sinh, chết đi cho ta!" Thạch Hạo đến phụ cận, để chu vi các tộc tu sĩ tách ra, hắn trực tiếp liền phủ vọt tới, thân thể ở lớn lên, triển khai Pháp tướng thiên địa, dường như một cái người khổng lồ xuất thế!

Tu vi đến cảnh giới nhất định, cũng có thể triển khai Pháp tướng thiên địa, có thể cao vút trong mây, thậm chí đạo hạnh đầy đủ thâm, có thể trực tiếp cào xuống nhật nguyệt!

Thạch Hạo cao vạn trượng, con mắt dường như hai vầng mặt trời, óng ánh chói mắt, vận dụng có khả năng, về phía trước giết đi, muốn trực tiếp đánh gục con thú này.

"Gào..." Con thú dữ này cảm giác được nguy hiểm, một cái xoay người, làm dáng muốn trốn.

"Đi không rồi!" Thạch Hạo quát, đuổi mà trên.

Ầm!

Hư không nổ tung, con thú dữ này không phải thật muốn trốn, mà là quay lưng Thạch Hạo, hướng về hắn va chạm mà đến, bởi vì lưng của nó trên mọc đầy rất nhiều trùng thiên gai xương, sắc bén cực kỳ, có thể nứt Càn Khôn!

Hết thảy gai xương đều phát sáng, gần như thiêu đốt, nó ở vận dụng tổ thuật gia trì, muốn tươi sống đem Thạch Hạo đâm thủng, đánh gục ở chiến trường.

Làm sao, Thạch Hạo phát điên, vận dụng một thân sức mạnh mạnh nhất, triển khai trời sinh Chí Tôn bảo thuật —— Luân Hồi, một quyền liền đánh giết đi tới.

Ầm!

Những này gai xương lập tức nổ tung hơn nửa, hơn nữa lưng của nó lỏng lẻo, thân thể già yếu, bắt đầu bóc ra lão bì.

Bất quá, con này cổ thú thật sự rất mạnh, linh cảm đến không ổn, lưng trên hết thảy gai xương đều bay ra, hóa thành to lớn mũi tên, bắn về phía Thạch Hạo, tự thân thì lại nhanh chóng bỏ chạy.

Thạch Hạo động sát ý, sao tha cho nó đào tẩu, nhanh chóng đuổi theo.

"Hống..." Một tiếng rống to, hắn một tay tóm lấy con này tám ngàn trượng trường khổng lồ hung thú, hai tay dùng sức một phần, trực tiếp ở giữa không trung xé ra.

Máu tươi như thác nước, như sông dài, bay tung tóe mà xuống.

Đón lấy, mưa máu như như trút nước, nhuộm đỏ đại mạc.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1382: Hai Giới Chém Giết (Hạ)

Thạch Hạo khổng lồ Pháp tướng, đứng sừng sững ở đó, cao to vạn trượng, đỉnh thiên lập địa, trực tiếp đem con này tám ngàn trượng trường cổ thú xé thành hai nửa, cũng giơ cao khỏi đỉnh đầu, lập tức chấn động phụ cận tất cả mọi người.

Ai mới là hung thú?

"Gào gừ..." Con thú dữ này vẫn không có triệt để chết, ở nơi đó giãy dụa, Nguyên Thần muốn tránh thoát, thế nhưng là bị cầm cố ở thân thể bên trong, không cách nào rời đi.

Xoạt!

Thạch Hạo mạnh mẽ chấn động, Luân Hồi thần thông bạo phát, để cơ thể nó trực tiếp như là thương già hơn rất nhiều vạn năm, da thú lỏng lẻo, không ngừng bóc ra, xương cốt lộ ra, đồng thời lờ mờ tối tăm, không lại kiên cố, mà nguyên thần của nó càng là bắt đầu lão hóa, suy yếu.

Đặc biệt ở nó trọng thương tình huống dưới, hậu quả càng là không ổn, căn bản cũng không có biện pháp đối kháng Thạch Hạo Luân Hồi thần thông!

Phốc!

Sau một khắc, nguyên thần của nó hư, bất mãn vết rách, như là bị Thiên Đao chém qua hàng chục hàng trăm lần, tiếp theo trở thành tro tàn, lập tức tản ra, chu đáo mục nát, triệt để tiêu vong!

"Giết được!" Rất nhiều người đều kêu to, vỗ tay kêu sướng, bởi vì con này cự thú vừa nãy quá hung điên.

Lão tu sĩ mấy vị đệ tử trong mắt bao hàm lệ, trùng Thạch Hạo gật gật đầu, không nói thêm gì, xoay người liền đi giết địch.

Bởi vì, ở phía trên chiến trường này, sinh tử quá thông thường, lại tu sĩ mạnh mẽ đều có chết đi ở đây một ngày, ở này giết tới điên cuồng thời khắc, bọn họ không cách nào nghỉ chân, không có cách nào dừng lại, chu vi đều là kẻ địch, còn muốn tái chiến.

"Giết hắn cho ta!"

Phương xa, có người vung lên chiến kỳ, chỉ về Thạch Hạo nơi này, mệnh lệnh cao thủ xung kích, chém xuống Thạch Hạo đầu lâu!

Chết đi chính là một con Vương thú, như vậy khuất nhục chết trận, bị người hoạt chém thành hai khúc, thực sự ảnh hưởng sĩ khí, nhất định phải thiết huyết trấn áp đối thủ kia.

Thạch Hạo phát hiện, khối này trơn bóng quân bài phát sáng, dần hiện ra một con số trị, trong nháy mắt liền bỏ thêm năm mươi người đầu chiến tích, con này mạnh mẽ hung thú có thể chống đỡ năm mươi tên Hư Đạo cảnh tu sĩ đầu lâu.

Xa xa, có mấy chục cái lao tù, vừa nãy thả ra mấy chục con cự thú, hung khí ngập trời, quét ngang quần hùng, vào lúc này nghe được mệnh lệnh, tất cả đều hướng về Thạch Hạo cái phương hướng này chạy chồm mà tới.

Loại này cự thú quá bàng bạc, dường như sừng sững núi lớn đang di động, chấn động hư không đều ở thùng thùng run rẩy, thanh thế làm người ta sợ hãi.

Một con quyển mao hung thú vọt tới, dường như sư tử giống như thân thể, mọc ra hoàng kim mãnh 犸 tượng đầu, có tới hai cao vạn trượng, thể hình bàng lớn như núi, ầm một tiếng, cái kia hoàng kim mũi liền đánh tới, hư không nổ tung.

mũi quá dài, thật sự cùng một cái dãy núi rơi rụng giống như, đánh

hướng về Thạch Hạo!

Đồng thời, nó tỏa ra kinh người hoàng kim quang, vận dụng tổ thuật, gia trì vòi voi, phải đem Thạch Hạo đánh gục ở đây.

Rất rõ ràng, cảnh giới của nó rất cao, ở Trảm Ngã cảnh, hơn nữa đại viên mãn, hung cuồng cực kỳ, tương tự là một con chảy xuôi Vương huyết hung thú.

Tất cả mọi người đều biến sắc, Thạch Hạo vừa nãy biểu hiện rất siêu phàm, thế nhưng hiện tại nguy rồi, ai cũng không muốn xem hắn chết.

"Mau lui lại!"

"Không muốn cứng rắn chống đỡ!"

Bởi vì, con thú dữ này đạo hạnh quá cao thâm, không thể cứng rắn chống đỡ.

Đồng thời, hướng khác, có mấy con hung thú đồng dạng áp sát, từng cái từng cái siêu cấp khủng bố, ít nhất một con đều ở cao vạn trượng, sát khí cuồn cuộn.

"Không tốt, bị Trảm Long Giả phát hiện, đây là muốn diệt trừ Hoang!" Có người nói nhỏ.

Dị vực, có Trảm Long Giả, chuyên môn phụ trách nhìn chằm chằm chiến trường, phát hiện có đặc biệt người mạnh mẽ, hoặc là tiềm lực to lớn tu sĩ trẻ tuổi, thì sẽ ám tập, thực thi trảm thủ hành động!

Keng một tiếng, Thạch Hạo lấy ra một thanh kỳ dị vũ khí, đây là một tấm vảy, đến từ nhuốm máu màu đen cổ thuyền, là một tấm vảy rồng!

Hắn từng xin mời Đại trưởng lão quan sát, vững tin đây là Chân Long vảy ngược, đây là kinh người chí bảo, ẩn chứa không gì sánh được sát phạt khí, nhưng hắn xưa nay sẽ không có kích thích ra đã tới.

Rồng có vảy ngược, chạm vào tất nộ!

Này tấm vảy không thể khẽ chạm, không cho phép khinh nhờn!

Hiện tại, Thạch Hạo chuẩn bị coi như vũ khí, ở đây thử nghiệm kích hoạt, đại khai sát giới.

Nhưng mà, sự tình cũng không có gay go đến một bước này, ở mấy con cự hung tấn công cũng xung phong giết tới gần thì, trên vòm trời vang lên một đạo dây cung vang động âm thanh.

Xoạt!

Một đạo tên sắt, giống như từ trên trời bay tới, nhanh quá chớp giật, như một đạo vĩnh hằng tiên quang, quá khủng bố, xạ hư không sụp đổ, nổ tung!

Phốc!

Máu tươi bắn tung tóe, đầu kia sư tử thân, hoàng kim mãnh 犸 tượng đầu quái vật, lập tức liền bị bắn thủng đầu lâu, phát sinh một tiếng tiếng kêu thảm thiết đau đớn, sau đó thân thể hóa thành một đám mưa máu!

Đây chính là một con mấy vạn trượng cao cự thú, liền như thế bị một mũi tên bắn giết rồi!

Đón lấy, mặt khác mấy con khổng lồ hung thú cũng toàn bộ trúng tên, ở trên bầu trời nổ tung.

Tất cả mọi người đều quay đầu lại, nơi đó có một cái hán tử trung niên, cầm trong tay đại cung, thần sắc bình tĩnh, như là làm một chuyện rất bình thường.

Phải biết, vừa nãy mấy con cự thú nhưng là ở Trảm Ngã cảnh, kết quả là như thế bị hắn giải quyết đi.

"Là hắn, Đế quan thập đại thần tiễn thủ một trong!" Có người kinh ngạc thốt lên.

"Thần tiễn Vô Song!" Rất nhiều người thán phục, mà mặt sau lộ cuồng nhiệt vẻ.

Thạch Hạo kinh dị, hắn gặp người này, mới vừa vào Đế quan thì, từng nhìn thấy hắn luyện tiễn, mỗi một tiễn đều bắn về phía vực ngoại, có người nói mỗi một tiễn cũng có thể bắn nát một ngôi sao!

Hiện khi chiếm được nghiệm chứng, hắn bắn giết Trảm Ngã cảnh hung thú, liền như cùng ở tại xạ những kia gần trong gang tấc giấy dê bò giống như vậy, quá có lực sát thương, trực tiếp chính là bắn nổ!

"Liệp Ma Giả!"

Dị vực cái hướng kia, có người nói nhỏ, con ngươi co rút lại, nhìn chằm chằm thần tiễn thủ.

Cùng dị vực tương tự, dị vực có Trảm Long Giả, Cửu Thiên Thập Địa bên này có Liệp Ma Giả, là vì chém giết đối diện đặc thù cường địch mà xuất hiện.

Hiện tại, có người muốn chém Thạch Hạo con rồng này, Cửu Thiên bên này trực tiếp làm ra hung hăng đáp lại, săn bắn giết bọn họ kẻ ra tay.

Đặc biệt, người liệp ma giả này phi thường không bình thường, là Đế quan thập đại thần xạ thủ một trong, mà lại bản thân là Độn Nhất cảnh đỉnh cao nhất nhân vật, thực lực sâu không lường được.

"Tạm thời không muốn quần hùng trục Long, tìm cảnh giới xấp xỉ vương giả đi tới, đem hắn cho ta đánh giết!"

Dị vực bên kia có người phân phó nói, đối với thần xạ thủ quá kiêng kỵ.

Nếu như không muốn gây nên đối phương trả thù, như vậy cũng chỉ có thể đường đường chính chính, tìm một cảnh giới xấp xỉ vương giả đi đánh gục Thạch Hạo.

Đại chiến đang tiếp tục, toàn bộ chiến trường quá hùng vĩ, khu vực này chỉ là một góc nhỏ. Thế nhưng, nơi này nhưng hấp dẫn rất nhiều người nhãn cầu.

Một con màu vàng sinh linh ra trận, gánh vác Dạ Xoa sí, hình người thân thể, rất giống người, thế nhưng rất xấu, toàn thân như đúc bằng vàng ròng, có một luồng cảm giác lực lượng mạnh mẽ!

"Hoàng kim Dạ Xoa, Vương tộc!"

"Một cái mạnh mẽ tuổi trẻ Vương tộc ra trận, so với Vương thú huyết mạch càng cao quý hơn!"

Bên trong chiến trường, có người kinh ngạc thốt lên, đây chính là tiếng tăm lừng lẫy Vương tộc, ở dị vực vô cùng nổi danh, tộc này trường kỳ có thể đứng vào mười vị trí đầu năm Đại Vương tộc bên trong.

"A, một nhân tộc mà thôi, cũng đáng giá ta ra tay, bất quá nếu mặt trên có mệnh lệnh, ta liền lấy ngươi đầu lâu!" Hoàng kim Dạ Xoa vồ giết mà tới.

Nơi này lập tức yên tĩnh, rất nhiều sinh linh rút lui, vì bọn họ lưu khối tiếp theo đầy đủ trống trải địa phương.

"Hoàng kim Dạ Xoa tộc, rất lợi hại phải không, cái gọi là Vương tộc, ta lại không phải là không có giết qua!" Thạch Hạo lạnh lùng nói rằng.

"Bằng ngươi cũng dám nói khoác không biết ngượng, ta Giới Vương tộc, một cái liền đủ để giết các ngươi một đám cùng cấp sinh linh, liền ngươi giới cái gọi là chí tôn trẻ tuổi đều không phải là đối thủ!" Hoàng kim Dạ Xoa tự phụ, ầm một tiếng ra tay rồi, tấn nhanh như chớp giật, hoàng kim nắm đấm đập sập thiên địa, lập tức liền đến Thạch Hạo trước mắt.

"Ầm!"

Thạch Hạo đón đánh, trực tiếp cứng rắn chống đỡ, nắm đấm đối với nắm đấm, bùng nổ ra vô lượng quang.

Răng rắc!

Xương nứt âm thanh truyền ra, dị vực nơi đó xuất hiện một mảnh tiếng hoan hô.

"Hoàng kim Dạ Xoa Vương tộc trời sinh thân thể mạnh mẽ, dám với hắn bính thân thể, điếc không sợ súng."

"Một quyền mà thôi, liền để cái kia tiểu tử loài người nắm đấm vỡ nát, ha ha..."

Nhưng mà, dị vực những kia sinh linh tiếng cười lớn, trong nháy mắt ngừng lại, tất cả mọi người đều ngạc nhiên, bởi vì nhìn thấy hoàng kim Dạ Xoa run rẩy, lảo đảo rút lui, quả đấm của hắn biến hình, chỉnh cánh tay chảy máu.

"Không thể!" Rất nhiều người kêu to.

Ầm!

Thạch Hạo cả người phát sáng, vận dụng mạnh mẽ bảo thuật, về phía trước đánh giết, mà lần này càng là vận chuyển Bất Diệt Kinh văn, dường như Thiên Đế ở vung quyền, nát tan Càn Khôn!

Ầm! Ầm! Ầm!

Hắn liên tiếp vung quyền, dường như chớp giật đang di động, quá nhanh, toàn bộ nện ở hoàng kim Dạ Xoa trên hai tay, hoàng kim Dạ Xoa ở nhắm mắt ngăn cản, nếu không, thân thể sẽ bị xuyên thủng rồi!

Kết quả, này mấy quyền hạ xuống, cánh tay của hắn vặn vẹo, sau đó đột nhiên nổ tung!

Ầm!

Đồng thời, sau một khắc, thân thể của hắn rạn nứt, đột nhiên cũng nổ tung.

Hai cánh tay của hắn cũng không thể ngăn cản trụ toàn bộ sức mạnh, thân thể vẫn bị tập kích, ở cự lực dưới nổ tung.

Yên lặng như tờ, dị vực người tất cả đều trố mắt ngoác mồm, toàn coi chính mình này một phương phải lớn hơn thắng, kết quả lại phát hiện bị đối phương dễ dàng ép bạo!

"Hắn là ai? Đây là người nào?" Rất nhiều người kêu to.

"Một con Hoàng Kim Dạ Xoa mà thôi, coi như là Vương tộc thì lại làm sao, các ngươi thế giới kia được xếp hạng hào tuổi trẻ vương giả ta đều một hơi giết mười người, liền chớ đừng nói chi là là ngươi rồi!" Thạch Hạo lãnh khốc nói.

"Hắn là Hoang, ta đi qua Đại Xích Thiên biên cương, từng từng thấy hắn giết chết ta giới mười Vương tình cảnh." Xa xa, vọt tới một bóng người, như vậy hô.

"Trời ạ, là hắn, là cái thứ ở trong truyền thuyết sát tinh, hắn... Chính là Hoang!"

"Bắt lại cho ta hắn!" Có người ra lệnh.

"Ầm!"

Cùng lúc đó, Cửu Thiên Thập Địa bên này, giữa bầu trời như là bay lên một vầng mặt trời, là tên kia thần xạ thủ, đứng ngạo nghễ không trung, cả người phát sáng, vì là Thạch Hạo hộ đạo.

Cũng trong lúc đó, cưỡi ở Thôn Thiên thú trên đại kỵ sĩ đánh bại đối thủ sau, thúc ngựa hoành giản, cũng bổ nhào xuống, vì là Thạch Hạo hộ đạo.

Đón lấy, lại có hai vị đại kỵ sĩ vọt tới, một người quát lên: "Ngươi giới tuổi trẻ vương giả không phục, cứ việc lại đây, nhưng nếu như muốn chém Long, trước tiên quá chúng ta cửa ải này, nói không chừng chúng ta muốn

săn bắn ma rồi!"

"Cái gọi là tuổi trẻ vương giả đến đây đi!" Thạch Hạo đi về phía trước, nhìn gần đối diện thành đàn dị vực sinh linh, vui mừng không sợ, ở đây khiêu chiến những kia mạnh mẽ Vương tộc.

"Đúng là Hoang, hắn lại đến rồi, ở chiến trường này lại gặp mặt, ai có thể ra tay giết hắn? Đại Xích Thiên biên cương chi thương đến nay khó quên a!" Có sinh linh nghiến răng nghiến lợi, nhìn chằm chằm bên trong chiến trường.

Thạch Hạo từng bước từng bước về phía trước, quát to: "Kỳ thực, ta càng muốn biết, có cái gọi là Đế Tộc tuổi trẻ cường giả trình diện sao?!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1383: Đại Nhân Vật Ra Tay

"Đúng là hắn!" Có sinh linh nói nhỏ, nhìn chằm chằm Thạch Hạo, trong mắt hàn mang lộ.

"Không nghĩ tới hắn cũng đến Biên Hoang, dám xuất hiện ở đây, cũng không biết có bao nhiêu người muốn giết hắn đây!" Một vị khác tuổi trẻ dị vực sinh linh cười lạnh nói.

Đại Xích Thiên biên cương một trận chiến, dị vực thế hệ tuổi trẻ đại bại, bị một người chém liên tục mười Vương, loại này chiến tích để mỗi người đều cảm thấy không đất dung thân.

Khi (làm) tin tức truyền quay lại thế giới một bờ khác thì, gợi ra các tộc chấn động, lại có thể có người có thể như vậy hung hăng, liền giết dị giới thế hệ tuổi trẻ mười vị đại cao thủ, sao không làm người ta giật mình?

Có thể nói, ở một năm này ở trong, dị vực thế hệ tuổi trẻ rất nhiều sinh linh đều ở làm nóng người, đều kìm nén một luồng khí, muốn cùng người kia quyết đấu.

Chính là một ít nhân vật già cả, cũng biết Đại Xích Thiên biên cương chiến công, đối với đời sau người thảm bại chuyện này, cái nhìn không giống nhau.

Có thể nói, Thạch Hạo ở dị vực trong phạm vi nhất định đã có chút danh tiếng, không ít sinh linh đều từng nghe tới, thế hệ tuổi trẻ rất nhiều người đều coi hắn làm địch thủ.

Bây giờ, hắn chân thân xuất hiện ở đây, tự nhiên gợi ra rất lớn náo động!

"Đến rồi vừa vặn, đem hắn đánh giết, giải quyết triệt để đi mầm họa

này!"

"Cọ rửa Đại Xích Thiên sỉ nhục tháng ngày đến, chém xuống đầu của hắn, ngay hôm nay!"

Đối diện, có không ít sinh linh đều ở gầm nhẹ, từng cái từng cái nắm chặt nắm đấm, nóng lòng muốn thử.

Dị vực, các tộc đều hiếu chiến, bị coi là chiến đấu chủng tộc, phi thường vũ dũng, dù cho là thế hệ tuổi trẻ, nhìn thấy Thạch Hạo sau không chỉ có không sợ, còn đều muốn hạ tràng.

Đương nhiên, có ý nghĩ thế này, dám hạ tràng đại thể vì là Vương tộc!

Bởi vì, tu sĩ bình thường rất rõ ràng, đi tới chắc chắn phải chết, chỉ có Vương tộc mới có thể một trận chiến.

Xoạt!

Hư không vặn vẹo, một bóng người vụt xuất hiện, đi tới phụ cận.

Đây là một con nhện lớn, cả người ánh bạc sáng loáng lượng, dài chừng một trượng, không phải quá mức khổng lồ, thế nhưng rất khiếp người, so với người còn cao lớn con nhện nằm ở phía trước, làm người ta sợ hãi.

"Ngân Chu Vương, Cửu Thiên Thập Địa bên này cũng có." Thạch Hạo nhìn chằm chằm nó, đây là đầu tới gần chủng tộc, vẫn là luân hãm sau bị chinh phục chủng tộc?

Hắn biết, dị vực có tảng lớn lãnh địa bên trong đỗ lại cùng Cửu Thiên bên này như thế sinh linh, tỷ như Mạc Đạo, theo Nhân tộc không có khác biệt lớn.

"Ngươi chính là Hoang, cái kia nghe đồn bên trong giết ta giới mười vị vương giả Nhân tộc thanh niên?" Ngân Chu Vương hỏi, tám cái chân chạm đất, ánh bạc lấp loé, dường như lạnh lẽo kim loại thể.

"Phải!" Thạch Hạo gật đầu.

"Vậy thì không thành vấn đề, nạp mạng đi đi!" Ngân Chu Vương rất quả đoán, nhào giết tới.

Khối khu vực này nguyên bản hướng tới yên tĩnh, nhưng hiện tại lập tức bị làm nổ.

Ngân Chu Vương về phía trước đập tới thì, cuồng phong gào thét, cát bay đá chạy, đại mạc lập tức sôi trào.

Ầm!

Đất cát sóng lớn ngập trời, cao quyển 10 mấy vạn trượng, nhấn chìm bầu trời, cát bụi cuồn cuộn, che kín bầu trời, toàn bộ Càn Khôn đều là một mảnh vàng vọt.

Đáng sợ nhất chính là, thần lực vòng xoáy xuất hiện, một cái lại một cái vòng xoáy màu bạc, xé rách trời cao, phải đem Thạch Hạo nuốt chửng đi vào.

Ngân Chu Vương ra tay, tới liền vận dụng tuyệt học, nó biết rõ Thạch Hạo đáng sợ, muốn chiếm cứ tiên cơ, lớn tiếng doạ người, đem hắn áp chế ở hạ phong, tìm cơ hội đánh giết.

Thạch Hạo giơ tay chính là liên miên lông chim vàng, đó là Côn Bằng vũ, hóa thành một cái lại một cái thần tiễn, toàn bộ bắn vào vòng xoáy màu bạc bên trong, này còn như hỏa tinh tan mất nồi chảo, trong nháy mắt nhen lửa.

Ầm!

Ánh vàng cùng ánh bạc nổ tung, ở nơi đó thiêu đốt, hư không sụp đổ.

Sa lãng bốc lên, đại mạc dường như đại dương, ở thần lực ảnh hưởng, sôi trào mãnh liệt, rất nhiều cát bụi sóng lớn trực tiếp đánh ra hướng thiên ở

ngoài, tầng mây toàn bộ đánh tan.

"Thiên la địa võng!" Ngân Chu Vương rống to.

Nó không dám có chút bất cẩn, vận dụng tự thân mạnh nhất thần thông, ở xung quanh, hình thành một cái một cái liên y, hướng ra phía ngoài khuếch tán, đây là kinh người tràng vực.

Đồng thời, nó ở phụt lên thần lực dây lụa, cùng những liên y đó giao hòa, xây dựng thành một mặt to lớn mạng nhện!

Một mặt bát quái võng, che ngợp bầu trời, hướng về Thạch Hạo nơi đó bao phủ mà đi, tuyệt diệt sinh cơ, câu người hồn phách, vô cùng khủng bố.

"Không được!" Dù cho cách nhau rất xa, người đang xem cuộc chiến bên trong có người cũng không chịu đựng nổi, Nguyên Thần không tự chủ được xuất khiếu, bị trực tiếp hấp thụ quá khứ, rơi vào cái kia võng lớn bên trong.

Luyện người Nguyên Thần!

"A!"

Có người kêu thảm thiết, tại chỗ đột tử, bị tấm kia võng đem Nguyên Thần nuốt hết, tử vô cùng thê thảm.

Này làm người ta kinh ngạc, con này con nhện thật đáng sợ.

Ầm!

Tấm võng lớn màu bạc hạ xuống, ở khắp mọi nơi, để Thạch Hạo không cách nào tránh né, đem hắn già ở phía dưới.

"Ngươi không phải thân thể Vô Song sao, ta câu ngươi Nguyên Thần, luyện ngươi hồn phách!" Ngân Chu Vương dữ tợn rít gào, địch thủ bị võng lớn che khuất, liền mang ý nghĩa nó muốn thành công.

Bởi vì, quá khứ địch thủ từ xưa tới nay chưa từng có ai có thể từ trong lưới chạy trốn.

Thạch Hạo đứng ở nơi đó không nhúc nhích, thế nhưng chung quanh hắn tràng vực nhưng mạnh mẽ cũng không biết bao nhiêu lần, đồng thời trên bầu trời mây đen nằm dày đặc, sấm sét soàn soạt.

"Ầm!"

Sấm sét như thác nước, từ trên trời trút xuống, này không phải bình thường lôi đình, mang theo từng tia từng tia hỗn độn khí, vô cùng khủng bố, chấn động lòng người.

Đồng thời, Đại Vũ rơi ra, sấm vang chớp giật, cảnh tượng khủng bố.

Thạch Hạo vận dụng Lôi Đế bảo thuật, đồng thời phóng thích phi thường mạnh mẽ một thức, lấy lôi kiếp quét ngang thiên địa, gột rửa Càn Khôn!

Trong nháy mắt, cái kia được xưng có thể luyện chết Hư Đạo cảnh chư hùng mạng nhện hóa thành tro tàn, toàn bộ gãy vỡ, sau đó tiêu tan.

"A..." Ngân Chu Vương kêu to, bởi vì nó bị một đạo lại một đạo to như núi lớn giống như chớp giật bắn trúng, cả người cháy đen, rất nhanh sẽ nổ tung.

Một vị vương giả chết đi, hơn nữa là như thế cấp tốc, để dị vực bên kia ngắn ngủi trầm tĩnh.

"Cùng Hoàng Kim Dạ Xoa như thế, chống đỡ được 200 người đầu!" Thạch Hạo tự nói.

Nghe tới câu nói như thế này, đối diện một đám sinh linh trợn mắt nhìn.

"Được, giết được!" Cửu Thiên bên này, có người cao giọng hoan hô.

"Ầm!"

Đang lúc này, trên bầu trời xuất hiện một ngón tay, hiện màu hoàng kim, ép sụp thiên địa, mang theo một ít sao băng rơi rụng, nhanh chóng hướng về Thạch Hạo ép đi.

Này cảnh tượng vô cùng khủng bố, hắn tuyệt đối có thể một đầu ngón tay liền nát tan mặt trăng, khổng lồ như vậy một cái ngón tay màu vàng óng, dường như cây cột chống trời giống như, ầm ầm thanh điếc tai.

Tất cả mọi người đều ngơ ngác, người cường giả này ngồi cao trên bầu trời, tuyệt đối mạnh mẽ vô cùng, hiện đang ra tay giết chết Thạch Hạo.

Ngón tay không khỏi quá to lớn, dãy núi với hắn so ra đều nhỏ bé không ra hình thù gì.

"Ngươi dám!"

Cưỡi ở Thôn Thiên thú trên đại kỵ sĩ quát lên, phóng người lên, rời đi vật cưỡi, cầm trong tay cái kia vàng ròng giản, đánh về phía bầu trời.

Một sát na, vàng ròng giản phóng to, tiến lên nghênh tiếp, phát sinh đại đạo lôi âm, vô số phù văn bảo quang xông lên tận trời.

"Ầm!"

Trong thiên địa, lóng lánh ra ánh sáng hừng hực, cái kia ngón tay màu vàng óng biến hóa vì là bàn tay lớn màu vàng óng, che ngợp bầu trời, tất cả mọi người đều không thể nhìn thẳng vào, quá óng ánh.

Bịch một tiếng, vàng ròng giản bổ trúng bầu trời, cùng cái kia bàn tay lớn màu vàng óng đụng vào nhau, xé rách bầu trời, ở rất nhiều người giật mình trong ánh mắt, vực ngoại một viên lại một viên sao nhỏ thể vỡ nát, rơi xuống.

"Ngươi dị vực không phải vũ dũng sao, thiện chiến nhất, yêu thích vương giả quyết đấu, hôm nay vì sao như vậy?" Cầm trong tay vàng ròng

giản đại kỵ sĩ lạnh lùng nói.

Dị vực các tộc hiếu chiến, vô cùng vũ dũng, bị gọi là chiến đấu chủng tộc, nhưng hôm nay nhưng có đại nhân vật muốn trực tiếp xoá bỏ Thạch Hạo, hiển nhiên nhìn ra manh mối, cảm thấy tương lai hắn là một cái đại uy hiếp.

"Lại không phải phàm nhân chiến đấu, chú ý sa trường thu điểm, Binh đối với Binh tướng đối tướng, chúng ta đều vì tu sĩ, cái nào có điểm đặc biệt gì đó." Giữa bầu trời, xuất hiện một vòng màu vàng thần hoàn, một cái sinh linh mạnh mẽ bị bao phủ ở trong đó.

Đây là một tên ở vào Độn Nhất cảnh giới đỉnh cao cường giả, nhìn xuống phía dưới.

"Xoạt!"

Cửu Thiên bên này, đáp lại cho hắn chính là thần tiễn tiếng xé gió, liên tiếp bốn mũi tên, hóa thành bốn đạo đáng sợ cầu vồng, đi vào dị vực phương hướng.

"Không!"

"A..."

Tổng cộng có bốn tên sinh linh mạnh mẽ, phát ra tiếng kêu thảm, căn bản là tránh né không được, trước tiên nổ tung, bị thần tiễn bắn giết hài cốt không còn.

Bọn họ đều là Vương tộc, đều là có tiềm lực cao thủ, kết quả lại bị người ở giơ tay liền giết chết.

Không nghi ngờ chút nào, ra tay chính là Đế quan bên trong thập đại thần xạ thủ một trong, hắn sắc mặt lạnh nhạt, nói: "Đã như vậy, ta cũng không có cần thiết bội phục dị vực vũ dũng, săn bắn ma bắt đầu, quản hắn là con tôm nhỏ, vẫn là cá sấu lớn, vừa ý liền giết!"

Dị vực sinh linh biến sắc, Đế quan bên trong mấy vị thần xạ thủ, là bọn họ sợ nhất kẻ địch, ở bên trong chiến trường quả thực dường như ác mộng giống như vậy, không thể tránh khỏi.

Ầm!

Nhưng mà, dị vực đỉnh cấp sinh linh cũng không thỏa hiệp, như trước hung hăng, liên tiếp tam bóng người bay tới, cũng mà còn có một con màu đen thần tiễn, bắn về phía Thạch Hạo.

"Coong!"

Cửu Thiên bên này, thần xạ thủ mở cung, một mũi tên bắn ra, sấm gió mãnh liệt, xích thần trật tự đầy trời đều là, đem cái kia chi màu đen mũi tên ngăn cản, cũng đánh nát.

"Giết!"

Đồng thời, Cửu Thiên bên này, có vài tên đại kỵ sĩ xuất hiện, về phía trước đón đánh, ngăn cản cái kia vài tên dị vực đại cao thủ, giữa bầu trời lập tức nổ tung.

Các loại quy tắc xuất hiện, ráng lành thành vạn cái, ở trong thiên địa tỏa ra!

Loại kia có thể năng lượng quá mênh mông.

"Giết!"

Đến từ Đế quan thần xạ thủ quát to, không ngừng cây cung, kết quả trong thời gian ngắn mà thôi, liền có từng mảng người bị bắn giết thành sương máu, cảnh tượng đáng sợ.

"Ha ha, dị vực loại nhát gan, các ngươi rất sợ chết, không dám đơn độc một trận chiến, cổ động lão quỷ đi ra đánh giết, sợ sao?"

"Ha, bị Hoang ở Đại Xích Thiên giết phá lá gan đi, dị vực thế hệ tuổi trẻ

không người dám chạm trán, đều chỉ có thể núp ở phía sau phương, cái gọi là chiến đấu chủng tộc, ta nhổ vào, gọi vô năng chủng tộc còn tạm được!"

Cửu Thiên bên này, có người chế nhạo.

Dị vực, thế hệ tuổi trẻ từng cái từng cái nổi giận đùng đùng, bọn họ tuy rằng tàn nhẫn, nhưng không thể không nói vũ dũng, hiếu chiến, đây là trong xương thiên tính, chịu không nổi kích.

Mà lại, bọn họ nguyên bản sẽ không có xin mời nhân vật già cả động thủ, mà là thật sự muốn tự mình đánh giết Hoang.

"Xin mời mấy vị lão tổ dừng tay, chúng ta nguyện lấy xuống Hoang đầu lâu, cọ rửa Đại Xích Thiên biên cương sỉ nhục!"

"Xin mời lão tổ tác thành, nếu như không thể công bằng một trận chiến, không cách nào tiêu diệt Hoang, ta giới thế hệ tuổi trẻ đều sẽ cảm thấy xấu hổ, vĩnh viễn tẩy thoát không xong cái kia sỉ nhục vết tích."

Mấy người đồng thời rống to, hướng về mấy vị lão tổ thỉnh nguyện.

Giữa bầu trời, chính đang chiến đấu mấy cái dị vực sinh linh nhíu mày, đều có chút không vui, bọn họ vừa nãy rất muốn trực tiếp đánh chết Thạch Hạo, không hề nghĩ rằng nơi này có mấy người vì hắn hộ đạo, đều là đỉnh cấp nhân vật.

Bọn họ đã nhìn ra, Thạch Hạo tiềm lực đáng sợ, giữ lại hắn tương lai khả năng là cái mối họa.

Nhưng là hiện tại phía bên mình thế hệ tuổi trẻ người như vậy kích phẫn, từng cái từng cái dũng khí kinh người, nếu là không vừa lòng, có thể sẽ ảnh hưởng sĩ khí.

Đồng thời, bọn họ cho rằng Cửu Thiên Thập Địa tất diệt, bây giờ vì một cái tiểu tu sĩ như vậy hưng sư động chúng, mà không để ý bản giới người trẻ tuổi cảm thụ, xác thực không tốt.

Bởi vì, bọn họ tin chắc, chính mình này một phương, khẳng định có cao thủ trẻ tuổi có thể đánh chết Hoang.

Xoạt!

Dị vực mấy vị cường giả cấp cao nhất lùi về sau, không lại ra tay.

Đại mạc vô ngần, đại chiến không ngừng, mà khối khu vực này chỉ là bên trong chiến trường một góc nhỏ, nơi khác như trước đang chảy máu, đang chém giết lẫn nhau, bất quá động tĩnh của nơi này nhưng cũng gây nên phương xa rất nhiều người chú ý.

"Lần này, ta giới thế hệ tuổi trẻ có thể có kinh diễm nhân vật đến Biên Hoang?" Một vị lão tổ hỏi.

Rất nhiều người lắc đầu, cũng không biết.

"Thế hệ tuổi trẻ, mạnh mẽ nhất thập đại Vương tộc cao thủ, có thể có người đến?"

"Thật giống không có!"

"Không, có, xếp hạng đệ tứ Vũ Thiên Vương khả năng đến rồi!" Có người nhỏ giọng đáp.

Dị vực, thế hệ tuổi trẻ bên trong có thể đứng vào mười người đứng đầu Vương tộc cao thủ, mới có thể xưng là Thiên Vương!

Thạch Hạo giết một chút dị vực Vương tộc, nhưng còn chưa từng có cùng Thiên Vương tranh hùng quá!

Ngoài ra, được xưng Thiên Vương người đều từng bị Bất Hủ chỉ điểm, tuyệt đối mạnh mẽ, mỗi người đơn độc đặt ở một vực, đều sẽ cùng cấp Vô Địch, có thể quét ngang quần hùng.

Cái kia thân ở màu vàng thần hoàn bên trong cường giả tối đỉnh gật đầu, nói: "Được, dĩ nhiên là xếp hạng đệ tứ Vũ Thiên Vương, ta biết hắn, rất đáng

gờm, đem hắn tìm cho ta đến, để hắn cho ta ở hai quân trước đánh chết cái kia gọi Hoang người trẻ tuổi!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1384: Bất Hủ Động

"Ô ô..." Kèn lệnh thổi lên, phương xa đại địa đang run rẩy, đỏ sẫm đang toả ra, thiên địa đều trở thành huyết sắc.

Rất rõ ràng, ở xa xôi hơn phát sinh dị thường, có chuyện càng đáng sợ phát sinh.

Chiến trường quá rộng, chia làm rất nhiều khu vực, ở vị trí đó rõ ràng từng có với kịch liệt sóng năng lượng, gợi ra chú ý của mọi người.

Ầm!

Đón lấy, ngập trời huyết quang vọt lên, nát tan bầu trời, quá mức kinh người, nơi đó thời gian đều phảng phất bị cắt đứt.

"Đại trận, tuyệt thế đại trận khởi động rồi!" Dị vực rất nhiều sinh linh kêu to.

Chính là Thạch Hạo bọn họ nơi này cũng nghe được cái kia rung trời tiếng hoan hô, tất cả đều vẻ mặt đại biến, linh cảm đại sự không ổn.

"Được, này trận pháp dĩ nhiên hoàn thành sao? Ha ha..." Cái kia bị màu vàng thần hoàn bao phủ sinh linh cười to, chấn động thiên địa ầm ầm run rẩy.

Thiên địa đang thiêu đốt, đại phù hiệu lít nha lít nhít, từ phương xa mặt đất dựng lên, hướng về trên bầu trời lan tràn.

Dị vực ở đây có công trình vĩ đại, là ở bày trận, vì kích hoạt sau lật đổ Thiên Uyên, thử nghiệm phá hoại, để Bất Hủ giả lại đây.

Không phải vậy, có ngày này uyên chặn, Bất Hủ sinh linh căn bản là không có cách vượt qua.

"Ầm!"

Huyết quang tế nhật, xung kích thương vũ trên ngôi sao, một viên lại một viên đại tinh tắt, có thể thấy được đại trận này khủng bố cỡ nào.

Phù văn hóa thành bão táp, ở trong đó có lên tới hàng ngàn, hàng vạn đầu cổ thú bóng mờ, đó là vạn linh, xông ngược lên trời uyên.

"Có thể thành công sao, dù cho chỉ phá hoại một điểm, có thể làm cho ta giới Bất Hủ lại đây dù ột cái, cũng đủ để mở ra Đế quan!" Có dị vực sinh linh đang cầu khẩn.

Đùng!

Thiên Uyên một trận rung động, cái kia trùng thiên huyết quang đi vào đi vào, quả nhiên đưa đến tác dụng nhất định.

"Được!" Dị vực một vài đại nhân vật quát.

Bỗng nhiên, thiên mà run run, Càn Khôn bên trong phát sinh lũ bất ngờ biển gầm giống như âm thanh, hết thảy huyết quang đều lờ mờ, trên mặt đất cái kia tuyệt thế đại trận bắt đầu tan rã, sau đó ầm một tiếng nổ tung.

Thời khắc này, không thể nghi ngờ là mang tính tan nạn, ở khu vực này cũng không biết có bao nhiêu sinh linh chết oan chết uổng.

"Không!"

Dị vực thống lĩnh gào thét, bởi vì quý giá nhất một ít trận kỳ tất cả đều tan rã rồi, còn có thật nhiều báu vật vật liệu bay về phía Thiên Uyên, bị nó nuốt hết.

"Trở về!" Bọn họ muốn tranh cướp.

Bởi vì, có chút vật liệu quá quý giá, là các loại Tiên kim, chính là Bất Hủ sinh linh nhịn đau ban xuống, đối với loại kia nhân vật vô thượng tới nói, này đều là báu vật.

Đáng tiếc, Thiên Uyên nuốt lấy sau, không thể lại phun ra.

"Hừm, không được!" Những người kia kêu to, vừa nãy bọn họ chủ trì đại trận, kết quả hiện tại Thiên Uyên liền bọn họ cũng bắt đầu nuốt hết, muốn thu đi.

"Không!" Bọn họ kêu to.

Thiên Uyên bình thường sẽ không thôn sinh linh, phàm là phát uy cũng thật chỉ là nhằm vào Bất Hủ giả, hôm nay làm sao liền bọn họ cũng phải tiêu diệt?

"Xem ra này trận pháp vẫn có tác dụng nhất định, để Thiên Uyên phát uy, ngay cả ta các loại (chờ) cũng không buông tha!" Một cái sinh linh tuyệt vọng nói rằng.

"Cheng!"

Dị vực phương hướng có người ra tay, không ở trong sa mạc, mà là ở thiên địa cực hạn phần cuối, cách xa xôi vô tận liền khiến người ta cảm thấy một luồng muốn nghẹt thở hàn ý.

Lúc này, không cần nói người khác, chính là Độn Nhất cảnh giới đại tu sĩ đều một trận sợ hãi.

Bất Hủ giả!

Mọi người sởn cả tóc gáy, là loại nhân vật đó ra tay rồi sao?

Một đạo chùm sáng màu đen vọt tới, muốn đi vào chiến trường, càng muốn đi vào Thiên Uyên, tranh cướp Tiên kim, cứu viện mấy vị kia thống lĩnh.

Vù!

Nhưng mà, đúng vào lúc này, Thiên Uyên phát sáng, vượt quá dĩ vãng, ở bên trong có một viên lại một viên đại tinh chuyển động, càng có hay không hơn mấy đạo hỗn độn buông xuống, còn có từng mảng tiên quang chiếu khắp!

Cái kia xung kích tới được chùm sáng màu đen, căn bản không thể tới gần sinh linh, cũng không thể đoạt Tiên kim các loại, trực tiếp liền bị Thiên Uyên thôn tiến vào.

Đồng thời, nhưng vào lúc này, phương xa thiên địa phần cuối, truyền đến một tiếng gào thét, để Độn Nhất cảnh tu sĩ linh hồn đều đang run rẩy, tất cả mọi người cũng như rơi xuống địa ngục.

Cheng!

Xa không, một cây ngắn kích bay tới, đen kịt như mực, trực tiếp đi vào vực sâu, bị lấy đi, cứ thế biến mất không gặp, cũng không còn đi ra.

"Trời ạ, đó là Bất Hủ binh khí, lại bị mạnh mẽ lấy đi rồi!" Mọi người kinh ngạc đến ngây người.

Thiên địa phần cuối, phẫn tiếng rống giận dữ chấn động đại bầu trời, sinh linh kia hiển nhiên nộ đến mức tận cùng, nhưng cũng bất đắc dĩ, liền như vậy rút đi.

"Đó là Khải Dân Bất Hủ giả binh khí, hắn... Vừa nãy ra tay, càng thất lạc chiến kích!" Dị vực có người run giọng nói, vô cùng sợ sệt cùng sợ hãi.

Ngửa đầu nhìn phía Thiên Uyên, tất cả mọi người đều trong lòng rung động, cái kia phần cuối đến cùng có cái gì, lại có thể như vậy, bức Bất Hủ không dám tới gần, dù cho vượt giới một đòn, đều bị lấy đi binh khí!

Ầm ĩ sau, chiến trường càng ngắn ngủi rơi vào yên tĩnh, song phương đại quân đều đang lùi lại, không có tái chiến.

Bởi vì, vừa nãy phát sinh sự quá kinh người, Bất Hủ đều phát động rồi, kết quả, như trước bại tẩu, binh khí thất lạc.

Lúc này, ở ai cũng không nhìn thấy trên vòm trời, có mười mấy tôn bóng người đối lập, từng người ngồi xếp bằng ở một phương.

Một phương là Mạnh Thiên Chính cùng với hai vị khác ông lão, cầm Tiên Vương quấn vải liệm, Thập Giới Đồ, Cửu Hoàng lô, Chân Long kèn lệnh các loại (chờ) Tiên khí!

Trong tinh vực, ánh sao lưu chuyển, vô cùng óng ánh.

Ở tinh không đối diện, lại có mười hai vị dị vực ông lão ngồi xếp bằng, từng cái từng cái bóng người mơ hồ, khí tức khủng bố doạ người, không thể so với Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính nhược.

Này hình thành mãnh liệt so sánh, Đế quan bên này chỉ có ba người, mà đối diện trực tiếp liền phát động rồi mười hai người!

Mười hai vị dị vực ông lão, bọn họ không có nắm Bất Hủ pháp khí, nếu không, sẽ bị Thiên Uyên lấy đi, mà là cầm Càn Khôn Đại cái này Tiên khí!

Nó hoàn hảo vô khuyết, đã từng thuộc về Cửu Thiên, năm đó bị đoạt đi, thất lạc ở dị vực, mà mấy năm trước Càn Khôn Đại càng là từng cùng Thập Giới Đồ quyết đấu quá.

Ngoài ra, trong tay bọn họ, còn có hai cái không trọn vẹn Tiên khí.

Song phương vẫn chưa giao thủ, thế nhưng loại này đối lập so với chém giết đáng sợ hơn, một khi ra tay thì, tất nhiên là kinh động thiên hạ, khả năng lập tức phân sinh tử.

Đại mạc bên trong đang chém giết lẫn nhau, trên vòm trời kỳ thực có càng thêm nhân vật khủng bố đối chọi gay gắt!

"Đi thôi, vẫn chưa tới thời điểm!"

Cuối cùng, dị vực mười vị lão giả đứng dậy, cẩn thận phòng bị, mà lùi về sau đi rồi, cấp tốc biến mất không còn tăm hơi.

"Con đường quá gian nan, ta linh cảm đến biến cục không xa." Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính than nhẹ.

Đại mạc bên trong, một cái thanh niên tóc bạc bị người tìm được, bị mời đến một khu vực, để hắn nghênh chiến Hoang, người này chính là Vũ Phong, được xưng Thiên Vương!

"Vũ Phong, không nghĩ tới ngươi cũng tới, thay ta hướng về Khải Dân Bất Hủ vấn an!" Giữa bầu trời một vị Độn Nhất cảnh đại cao thủ nói rằng, rất khách khí.

Bởi vì, Vũ Phong từng đến Bất Hủ chỉ điểm, có thể thấy loại kia nhân vật vô thượng.

Đây là một cái rất trẻ trung chàng thanh niên, mái tóc dài màu bạc rối tung đến eo nhỏ, vóc người kiên cường, oai hùng xuất chúng, trên trán có một ít thần bí màu bạc hoa văn.

Ở hắn bên ngoài cơ thể, ánh bạc nhảy lên, hình thành một cái chùm sáng, để hắn xem ra thần thánh vô cùng, phảng phất nhiễm phải Bất Hủ khí tức.

Đây chính là Vũ Thiên Vương!

Dị vực hà sự rộng lớn, lớn đến vô biên, sinh linh càng là vô số, mà hắn ở đương đại trong Vương tộc có thể xếp hạng đệ tứ, với cùng tuổi giả bên trong có thể xưng tụng tuyệt thế mạnh mẽ!

Bị phong Thiên Vương, đến Bất Hủ chỉ điểm, xem như là đệ tử ký danh, đối với một người trẻ tuổi tới nói, đây là vô thượng vinh quang.

"Đại nhân, hiện tại ta e sợ vẫn chưa thể đi giết Hoang, ta có chuyện quan trọng mà tới." Vũ Phong nói rằng.

Hắn thật sự rất oai hùng, bản thân tóc bạc xán lạn, còn ăn mặc một thân bộ giáp màu bạc, ánh sáng soi sáng, cả người như một vòng màu bạc Thái Dương giống như óng ánh.

Người này bất luận đi tới đó, cũng không thể sẽ bị lơ là, siêu phàm nhập thánh.

Rất nhiều người đều nhìn phía hắn, chính là Cửu Thiên bên này người cũng không ngoại lệ, có mấy người tức giận bất quá, cảm thấy hắn quá tùy tiện, nói cái gì hiện tại vẫn chưa thể giết Hoang, lẽ nào hắn cảm thấy có thể đánh chết sao?

"Ngươi có chuyện gì?"

"An Lan, Du Đà hai vị cổ tổ viết xuống pháp chỉ, giao cho thầy ta, để hắn ở trong sa mạc mở ra, mà thầy ta giao cho ta." Vũ Thiên Vương nói rằng.

Hắn nói sư tôn, là chỉ Bất Hủ giả Khải Dân!

Người chung quanh được nghe, không khỏi hút vào hơi lạnh.

"Ngươi lĩnh pháp chỉ mà đến?" Chính là dị vực các đại nhân vật cũng đều thay đổi sắc mặt, liền bọn họ cũng không biết.

"Đúng thế." Vũ Thiên Vương gật đầu, nói: "Y theo suy tính, đã đến giờ, ta muốn xin mời pháp chỉ rồi!"

Xoạt!

Tất cả mọi người đều rút lui, cho hắn nhường ra một lối đi.

Hào quang lóe lên, nơi này xuất hiện một toà tế đàn, rất thần bí, cũng rất cổ lão, là một viên xương sọ khắc thành, tồn tại năm tháng cửu viễn.

Vũ Phong hai tay phát sáng, ở trong tay đột nhiên xuất hiện một đạo kim sắc pháp chỉ, hắn quỳ xuống, thành kính cực kỳ, đặt ở trên tế đàn, sau đó

nhanh chóng rút lui.

Ầm!

Thời khắc này, thiên địa rung bần bật, một luồng khó có thể nói rõ khí tức che ngợp bầu trời mà ra!

Dù cho là thương vũ trên, cầm trong tay Tiên khí Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính bọn người là chấn động, lộ ra vẻ nghiêm túc, trong miệng tự nói: "Đó là..."

Đại mạc bên trong, đầu kia điêu khắc xương thành tế đàn phát sinh quỷ dị ánh sáng lộng lẫy, từ thất khiếu bên trong phụt lên xuất thần bí tinh khí, rơi vào pháp chỉ trên.

Màu vàng pháp chỉ nhất thời càng thêm hào quang chói lọi, sau đó bị nhen lửa!

Ầm!

Đại mạc rung động, Đế quan ngoại run rẩy.

Màu vàng pháp chỉ thiêu đốt, một cái lại một cái chữ cổ xuất hiện, bay về phía Thiên Uyên, đồng thời đi kèm hai loại lớn lao âm thanh, như là có hai vị nhân vật vô thượng đang chất vấn Thiên Uyên!

"Trời ạ, đây là..."

"An Lan, Du Đà hai vị cổ tổ ở cùng Thiên Uyên đối thoại sao?!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1385: Xích Thiên

Cảnh tượng này, làm cho tất cả mọi người đều đờ ra, từ đáy lòng nơi sâu xa cảm giác chấn động, dị vực hai vị cổ tổ ở cùng Thiên Uyên đối thoại?

Trên đất, khối xương sọ kia có cao ba trượng, đen thui như mặc ngọc, miệng mũi hốc mắt các loại (chờ) thất khiếu bên trong phụt lên tinh khí, hóa thành thần bí hỏa diễm, không ngừng đốt cháy màu vàng pháp chỉ, để nó càng ngày càng óng ánh.

"Chờ một chút, đầu kia cốt tại sao có thể có một tia Tiên Đạo khí tức?" Cửu Thiên bên này, có thật nhiều người hãi hùng khiếp vía, đầu kia cốt nhất định có thiên đại lai lịch, nhưng là lại bị người khắc thành cùng luyện chế thành tế đàn.

Bất quá, nó càng nhiều chính là quỷ dị khí tức, như là bị ăn mòn, lưu động sức mạnh thần bí, thất khiếu phun Thần Hỏa, vô cùng đáng sợ cùng kinh người.

Mọi người biết, ngọn lửa này một khi thiêu đốt đến mọi người, nhất định sẽ trực tiếp đem bọn họ đốt thành tro tàn.

Bởi vì, có thể nhìn thấy, phụ cận hư không đều đang thiêu đốt, ở lấy ra đại vũ trụ bí lực, đều là này xương sọ màu đen tạo thành!

Mà cũng chính bởi vì vậy, hỏa diễm nhiệt độ khủng bố, mới có thể đốt đi tờ giấy màu vàng kim, để mặt trên văn tự dược hướng về vực sâu.

"Âu mã nê đạt lạt đức..."

Thiên Uyên bên trong, một cái lại một cái phù hiệu màu vàng óng xuất hiện, dấu ấn ở nơi đó, phát sinh lớn lao âm thanh, dường như ba ngàn cổ

Phật tụng kinh, lại như ba ngàn Ma tôn hô quát, quá mức chấn động lòng người.

Quá khủng bố, thanh âm này ẩn chứa vô thượng uy nghiêm, ở trách cứ Thiên Uyên, làm như ở cùng luận thuật một loại nào đó nhân quả!

Tất cả mọi người đều kinh sợ, An Lan, Du Đà hai vị cổ tổ biết bao nghịch thiên, lại có thể như vậy, một đạo pháp chỉ mà thôi, liền có thể như vậy.

Thời khắc này, dị vực rất nhiều sinh linh quỳ xuống, không tự chủ được, phát ra từ linh hồn thần phục, ở đây dập đầu, quỳ bái.

Cửu Thiên Thập Địa bên này, dù ọi người không muốn, thế nhưng cũng có rất nhiều người không nhịn được, hai chân như nhũn ra, linh hồn run lẩy bẩy, muốn quỳ sát xuống.

Đây là một loại uy thế, như nhỏ yếu tẩu thú nhìn thấy thú vương, thiên sinh kính sợ, không thể không thần phục.

"Không!"

Có người gào thét, tuyệt không chịu cúi đầu, không muốn quỳ ngã xuống, phun ra một ngụm tinh huyết, để tự thân thẳng tắp đứng ở đó.

Nhưng mà, thân thể phản bội thân thể bọn họ, nhất định phải lễ bái, hai chân dần dần uốn lượn, không bị khống chế.

Thân thể có huyền bí, thân thể bao hàm bảo tàng, nhưng là những này tiềm lực, điều này có thể không cách nào suy đoán năng lượng, có lúc bị giam ở trong người trong môn phái thì bị ngoại giới kích thích, sẽ không tự chủ được làm ra một loại nào đó cử động.

Rất rõ ràng, này màu vàng pháp chỉ trên ẩn chứa phù văn là hai vị vô thượng cường giả thư, bọn họ sâu sắc hiểu rõ thân thể huyền bí, vì vậy lúc này pháp chỉ vừa ra, ảnh hưởng đến hết thảy sinh linh.

"Rào!"

Cổ đồ phong thiên, theo gió phấp phới, Tiên uy tràn ngập, Đại Trường Lão Mạnh Thiên Chính đến, cầm trong tay Thập Giới Đồ, ngang qua hư không trên, chặn lại pháp chỉ uy thế, bảo vệ Cửu Thiên bên này tất cả mọi người.

Thời khắc này, mọi người thở dài một cái, lau đi khóe miệng huyết, rốt cục không có quỳ xuống, nếu không biết bao sỉ nhục?

Cùng lúc đó, dị vực phía bên kia xuất hiện một ông già, cầm trong tay Càn Khôn Đại, phát sinh vạn sợi hào quang, tí bảo vệ bọn họ phía kia, sợ Đại Trường Lão đột nhiên làm khó dễ.

Trong lúc nhất thời, hết thảy sinh linh đều lặng lẽ, nín thở, mật thiết quan tâm màu đen xương sọ tế đàn cùng với Thiên Uyên bên trong tình huống.

Màu vàng pháp chỉ toàn bộ thiêu đốt sạch sẽ, chỉ để lại một điểm tro tàn, mấy ngàn phù văn bay về phía trên không, tiến vào vực sâu, đạo âm ầm ầm, nứt ra thương vũ.

Loáng thoáng, mọi người nhìn thấy, phảng phất có hai đạo phai mờ bóng người vàng óng xuất hiện, chỉ vực sâu phần cuối, phát sinh nhất là lớn lao âm thanh.

"Cùng Thiên Uyên giảng nhân quả!" Chính là Đại Trường Lão Mạnh Thiên Chính đều một trận hoảng sợ, cảm giác được từng trận hàn ý, dị vực An Lan, Du Đà quá khủng bố.

Bọn họ lại có thể làm đến một bước này!

Bất quá, ngẫm nghĩ sau, cũng chỉ có thể than nhẹ. Bởi vì, này hai đại sinh linh kinh khủng đến mức nào, căn bản là không phải kỷ nguyên này tu sĩ, bắt nguồn từ cái trước văn minh cổ sử.

Ở thời kỳ đó, An Lan, Du Đà cùng Chân Tiên giao phong, cùng Cửu Thiên Thập Địa bên này mạnh mẽ nhất nhà vô địch quyết đấu, cuối cùng bọn họ thắng lợi.

Đó là biết bao chuyện đáng sợ?

An Lan, Du Đà các loại (chờ) người hoạt năm tháng cực kỳ xa xưa, không người nào có thể nói rõ đến tột cùng là niên đại nào xuất hiện, từng cùng Vô Chung Tiên Vương, Lục Đạo Luân Hồi Tiên Vương quyết đấu.

Tuy rằng có bao nhiêu chủng nguyên nhân, hai vị Tiên Vương không chắc thực lực không bằng người, chỉ là cứu viện không nhiều, nhưng bất kể nói gì, cuối cùng vẫn là bại vong.

Cười đến cuối cùng chính là dị vực An Lan, Du Đà các loại (chờ) người!

Bây giờ, chính là này hai đại cao thủ Hiển Thánh, pháp chỉ bị người mang đến, biểu lộ ra ra Vô Địch uy thế!

"Ầm!"

Thiên Uyên có phản ứng, hơn nữa phi thường kịch liệt, phun bày xuống đến một luồng tinh khí màu trắng, phi thường thánh khiết, gột rửa Thiên Uyên, gột rửa Càn Khôn.

Xoạt!

Đỏ đậm trật tự dây xích xuất hiện, dường như một thanh lại một thanh tiên kiếm đang nhỏ máu, từ sương trắng bên trong lao ra, trực tiếp chém về phía cái kia từ pháp chỉ trên đằng ra phù hiệu màu vàng óng.

Một sát na, tiếng vang điếc tai, như đồng đạo kiếm cùng vang lên, thần thiết leng keng, vô cùng khiếp người, khiến người ta linh hồn đều đi theo rung động, dường như muốn diệt vong.

Màu vàng chữ cổ bị chém chết một mảnh!

"Ngao đóa Ried mậu cát!"

Lớn lao tiếng vang vang lên, như là phi thường phẫn nộ, cái kia đại biểu hai vị cổ tổ sát ý, muốn bao phủ Thiên Uyên.

Chỉ là, này chung quy chỉ là pháp chỉ mà thôi, cũng không phải là đạo thân, cũng không phải thần thức, lại càng không là chân thân, uy năng vô cùng có hạn, vì vậy không có thể ngăn cản Thiên Uyên sức mạnh kinh khủng.

Đỏ đậm xích thần trật tự giương ra, ào ào ào vang vọng, dường như Thượng Thương ở hạ xuống tội phạt, một cái lại một cái đỏ đậm dây xích xuyên thủng một cái lại một cái phù hiệu màu vàng óng.

Cuối cùng, ở phốc phốc trong tiếng, hết thảy phù hiệu đều bị đánh nát, pháp chỉ biến mất!

"Đại Trường Lão, vừa nãy cái kia màu vàng pháp chỉ trên phát ra ra âm thanh ở trình bày cái gì?" Thạch Hạo đi tới Mạnh Thiên Chính phụ cận, thấp giọng hỏi.

Chu vi, có thể tiếp cận đến Đại Trường Lão người ở bên cạnh, cũng đều từng cái từng cái vẻ mặt nghiêm túc, rất muốn biết đáp án của vấn đề này.

"Như các ngươi sở liệu như vậy, ở chất vấn, ở xích thiên, ở luận thuật một việc nhân quả!" Đại Trường Lão sắc mặt nghiêm túc nói.

Mọi người lưng dựng lên một mảnh hàn khí, chính mình suy đoán là một chuyện, chân chính bị chứng thực lại là một chuyện khác!

Dám chỉ trích Thiên Uyên, lớn tiếng quát lớn, đây là cỡ nào bá đạo cùng nghịch thiên?

Cứ việc màu vàng pháp chỉ bị tiêu diệt, thế nhưng có thể lường trước, An Lan, Du Đà không sợ này uyên, nếu không có thể dám như thế?

Đương nhiên, khẳng định có một ít nguyên nhân, bọn họ chân thân không cách nào tới gần nơi này.

"Đến tột cùng nói rồi chút gì?" Thạch Hạo thỉnh giáo, thật sự rất muốn biết, loại kia vô thượng tồn tại ở pháp chỉ bên trong đến cùng viết cái gì nội dung.

Kỳ thực, dị vực người cũng đang nhỏ giọng bàn luận, ở thỉnh giáo ở đây lão tổ, nghĩ rõ ràng phát sinh cái gì.

Bởi vì, chính là bọn họ cũng không quen biết pháp chỉ trên phù hiệu, đó là thuộc về vô thượng tồn tại mới có thể xem hiểu đặc biệt cổ văn, vô cùng thần bí.

"Ta cũng nghe không hiểu, rất khó nhận ra những kia tự, chỉ là loáng thoáng nhìn thấy đến mấy câu nói, đại khái đoán ra chút vụn vặt ý tứ." Đại Trường Lão than nhẹ.

Đế quan bên trong thần xạ thủ đi tới, cũng thi lễ, hướng về Đại Trường Lão thỉnh giáo, xin hắn nói tỉ mỉ.

"Đại ý là, nhất định phải tìm được cái thứ kia. Ngoài ra, muốn tiếp dẫn về mấy vị đạo huynh. Vì lẽ đó, bọn họ nhất định phải nhập quan!" Đại Trường Lão nói nhỏ, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

Đây tuyệt đối là thiên đại sự kiện!

Ở đây mấy người nghe đến mấy câu này sau, từng cái từng cái thân thể cứng ngắc, sau đó sắc mặt trắng bệch, tin tức này quá khủng bố, để bọn họ liên tưởng đến quá nhiều.

Muốn nhập quan, không nghi ngờ chút nào, là muốn vượt qua Thiên Uyên, xông qua Đế quan!

Muốn tìm đến cái thứ kia, thì lại khả năng bại lộ một việc thiên cổ đại bí! Này hơn nửa dính đến dị vực vì sao phải tiến vào Cửu Thiên, muốn giết

tới này một giới đến bí mật!

Đây tuyệt đối là thiên đại sự, khiến người ta rét run cả người.

Cửu Thiên Thập Địa, đến tột cùng có cái gì đang hấp dẫn bọn họ?

Ngoài ra, An Lan, Du Đà từng nói, muốn tiếp dẫn mấy vị đạo huynh trở về, thì lại càng làm người ta sợ hãi, đừng nói là mấy vị đại kỵ sĩ, chính là Đại Trường Lão tự thân đều cảm thấy tê cả da đầu.

Đế quan bên này, có dị vực người?

Hơn nữa, dựa theo pháp chỉ nói, cái kia cái gọi là đạo huynh khẳng định là cùng An Lan, Du Đà đồng cấp a, không phải vậy dùng cái gì sẽ xưng là huynh?

Tin tức này, chỉ vừa tưởng tượng cũng làm người ta lạnh cả người, thực sự là khủng bố tới cực điểm!

Không rét mà run, não ngốc nghếch lạnh lẽo âm trầm, đây là Thạch Hạo trực tiếp nhất cảm thụ.

Nhưng là, khi (làm) chăm chú suy nghĩ thì, mọi người có nghi hoặc trong lòng, nếu là có cấp độ kia sinh linh, còn cần cái gì tiếp dẫn? Chính mình một cái tát liền đủ để đập bay một vực, trực tiếp trở về.

"Tiếp dẫn..." Đại Trường Lão tự nói, trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

Nhưng vào lúc này, đối diện cái kia cầm trong tay Càn Khôn Đại dị vực ông lão bước lên phía trước, bị Tiên khí phát ra ra vạn sợi tiên quang bảo vệ, dường như kiêu dương tỏa ra.

"Ta khuyên bọn ngươi, sớm cho kịp giao ra cái thứ kia!" Đây là yêu cầu của hắn.

Một sát na, Thạch Hạo các loại người chấn động trong lòng, nhưng cũng tràn ngập chờ mong, muốn từ cái miệng của hắn bên trong biết, cái kia đến

tột cùng là cái gì.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1386: Đồng Đại Không Thể Địch

"Đồ vật là chúng ta, vì sao phải cho các ngươi?" Đại trưởng lão bình thản nói rằng.

Kỳ thực, hắn cũng không biết đó là cái gì, thế nhưng muốn phải thấu hiểu, cần từ dị vực nhân vật trọng yếu trong miệng biết.

"Vậy thì chờ lại bị diệt một lần đi, Cửu Thiên Thập Địa đều sẽ bị tàn sát, lần này không có một ngọn cỏ rễ: cái!" Dị vực vị lão giả kia vô cùng lạnh nghiêm khắc nói rằng.

Tiên cổ một trận chiến, Cửu Thiên đại bại, đã bị tàn sát một lần, toàn bộ kỷ nguyên bị chôn vùi, triệt để diệt, bây giờ nguy cơ lại đến rồi!

"Đó là vật gì?" Thạch Hạo mở miệng hỏi dò, nhìn về phía Đại trưởng lão, này tự nhiên là đang phối hợp.

Đại trưởng lão không nói, không có đáp lại.

"Lão già, ngươi muốn cái gì?" Cửu Thiên bên này, có táo bạo chiến tướng không nhịn được, lớn tiếng quát lên.

"Làm càn!" Ông lão kia hai mắt trợn trừng, trong con ngươi bắn ra hai đạo chói mắt chùm sáng màu bạc, trong nháy mắt xuyên thủng đất trời, để người kia tại chỗ đổ nát, muốn ngăn cản cũng không kịp.

Chí Tôn!

Tất cả mọi người đều chấn động, cảm giác được một luồng lạnh lẽo hàn ý lan khắp toàn thân, chỉ là ánh mắt mà thôi, liền giết chết một vị rất mạnh chiến tướng, đây tuyệt đối là chân chính Chí Tôn!

"Xoạt!"

Vào lúc này, thần xạ thủ cây cung, phù một tiếng, một mũi tên bay ra, liên tiếp xuyên thủng dị vực bốn tên cường giả, để bọn họ toàn bộ nổ tung!

Rất rõ ràng đây chính là trả thù, rất trực tiếp, trần trụi!

Dị vực vị lão giả kia ánh mắt lạnh lẽo âm trầm, ánh bạc lần thứ hai hiện lên, nhìn về phía thần xạ thủ, sát ý khuếch tán, giống như là biển gầm, đại mạc bên trong vô số cát bụi sóng lớn vọt lên, cao cũng không biết bao nhiêu vạn trượng.

Đây chính là Chí Tôn uy thế, tùy ý một động tác đều ảnh hưởng to lớn.

"Hừ!"

Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính hừ lạnh một tiếng, hai mắt dường như hai vầng mặt trời, kim quang thịnh liệt, tương tự phát sinh một luồng uy thế, để cái kia bay tới hai đạo chùm sáng màu bạc lúc này tiêu diệt.

Mà lại, đối diện có mấy người nổ nát, đều đứng ở đó danh thủ nắm Càn Khôn Đại ông lão cách đó không xa!

"Ngươi dám khai chiến?" Người lão giả kia ánh mắt băng hàn, sắc mặt lạnh lẽo, vung lên Càn Khôn Đại.

"Ta há sợ ngươi sao, lại đi xin mời mấy người đi, một mình ngươi không phải là đối thủ của ta!" Đại trưởng lão ở hai giới tu sĩ trước mặt nói rằng, rất bình thản.

Tuy rằng không có khai chiến, thế nhưng loại này miệt thị, cùng với không thèm để ý ngữ khí, thực tại để Cửu Thiên bên này sĩ khí tăng nhiều.

"Còn chưa tới thời điểm, ngày khác, đầu của ngươi tất rơi xuống đất!" Dị vực ông lão lạnh lẽo âm trầm nói rằng.

Mạnh Thiên Chính cười to, nói: "Là xin mời Bất Hủ ra tay sao, bởi vì

người giống như ngươi vĩnh còn lâu mới có được cơ hội này." Sau đó, thần sắc hắn trở nên lạnh, nói: "Ta đánh giá cao ngươi, căn bản không biết cái thứ kia là vật gì, ngươi cũng xứng ở trước mặt ta yêu cầu?"

"Ngươi..." Dị vực người lão giả kia xấu hổ, bởi vì, hắn thật sự không biết cái thứ kia là cái gì, cũng là ở vừa nãy suy nghĩ ra pháp chỉ trên một ít cổ tổ văn tự vụn vặt ý tứ, vì vậy mở miệng, ép hỏi Cửu Thiên, muốn thừa cơ hiểu rõ ràng.

"Để rõ ràng người theo ta đàm luận, ngươi không tư cách." Đại trưởng lão nói rằng.

Dị vực ông lão bình tĩnh lại, cười lạnh nói: "Ta rõ ràng, ngươi cũng không biết."

Đón lấy, hắn lướt người đi, cứ thế biến mất, chưa từng xuất hiện.

Cùng lúc đó, Đại trưởng lão cũng không thấy bóng dáng.

Tất cả mọi người đều biết, bọn họ không có rời đi, chỉ là ẩn đến trong bóng tối, tiến hành đối lập, cấp số này nếu là chiến đấu, ảnh hưởng quá to lớn, tử vong vô tận.

"A, lão tổ đã đi, chúng ta lại chém xuống mấy người đầu, cũng nên về rồi." Dị vực một vị thống lĩnh nói rằng.

Hắn bên ngoài cơ thể có một đạo kim sắc chùm sáng, bao phủ hắn, vô cùng mạnh mẽ mà ác liệt, cũng chính là hắn khiến người ta tìm tới Vũ Thiên Vương Vũ Phong.

"Vũ Phong, ngươi tiến lên đem cái kia Hoang đầu lâu chém xuống!"

Tóc bạc người trẻ tuổi tiến lên, anh tư bộc phát, được xưng mười Đại Thiên Vương cao thủ một trong, xếp hạng đệ tứ, đến Bất Hủ chỉ điểm, pháp lực cao thâm, đạo hạnh đáng sợ.

Vũ Phong về phía trước, trực tiếp đưa tay, chỉ Thạch Hạo.

Chiến trường rộng lớn, hai giới đại quân nhân được pháp chỉ quấy rầy, tất cả đều tạm thời đình chiến, lúc này Vũ Phong tiến lên, tương đương với muốn cho đại chiến kế tục kéo dài.

"Các ngươi bị Hoang liền giết mười Vương, muốn cọ rửa sỉ nhục sao, ta xem, hôm nay còn phải bị càng to lớn hơn bại trận!"

"Có chút lão quỷ ngồi không yên, tìm được cái này bạch Mao tiểu tử, muốn hòa nhau một ván, ta xem căn bản vô dụng!"

Cửu Thiên bên này, rất nhiều người ồn ào.

"Giết hắn!"

"Vũ Thiên Vương Vô Địch!"

Dị vực phương hướng, một đám người rống to.

Đặc biệt thế hệ tuổi trẻ, hi vọng lập tức tru diệt Hoang, nếu không, hắn sống sót một ngày, đều sẽ để bọn họ cảm giác uất ức. Thế nhưng, muốn giết Hoang, hẳn là do thế hệ tuổi trẻ tiến hành, như vậy mới có thể làm cho bọn họ tiêu tan, mới coi như cọ rửa đi thế hệ tuổi trẻ mười Vương Đại bại mang đến sỉ nhục. Không phải vậy đều sẽ vĩnh viễn gánh vác thất bại bóng tối.

Thạch Hạo một câu nói cũng không có nói, trực tiếp liền đi về phía trước, muốn gặp gỡ một lần cái này cái gọi là Thiên Vương!

"Thật là khiến người ta làm khó dễ, Kim Đà tiền bối để ta chém ngươi đầu lâu, nhưng là Hạc Tử Minh đạo huynh lại nói, ngươi là của hắn, một khi lại gặp gỡ, hắn muốn tự tay giết ngươi." Vũ Phong mở miệng, một thân bộ giáp màu bạc phát sáng, dường như ăn mặc Nhật Nguyệt Sao trời bện thành Bất Hủ chiến y, tắm rửa ánh sáng màu bạc, vô cùng thần thánh.

Cửu Thiên bên này, rất nhiều tu sĩ trẻ tuổi nhất thời giận dữ, cho rằng Vũ

Phong quá tự phụ, có chút hung hăng, thật sự cho rằng có thể giết Thạch Hạo sao?

"Làm khó dễ? Ngươi căn bản không cần. Hôm nay chém ngươi, ngày khác giết Hạc Tử Minh!" Thạch Hạo nói rằng.

"Hạc huynh thân phận như vậy siêu nhiên, có thể điểm danh nhắc tới ngươi, truyện dụ tứ phương, ngươi cũng đáng giá tự kiêu. Như vậy đi, ta đi với ngươi trên mấy chiêu, ngươi nếu là không như trong tưởng tượng mạnh như vậy, ta liền liều lĩnh đắc tội Hạc huynh nguy hiểm, thế hắn lấy xuống đầu của ngươi!" Vũ Phong nói rằng, áp sát về phía trước.

"Khẩu khí thật là lớn, một lúc tuyệt đối không nên trốn!" Cửu Thiên bên này, rất nhiều năm khinh người hô to, mỗi một người đều ước ao Thạch Hạo đại thắng.

Thạch Hạo cũng đã chuyển động, long hành hổ bộ, đi về phía trước, rất thả lỏng, cũng rất bình tĩnh, không giống như là yếu quyết chiến.

"Giết!"

Đến phụ cận, Thạch Hạo quát to một tiếng.

"Chém!" Vũ Phong rống to, tay phải trắng bạc, tạo thành Thiên Đao ấn, hướng về Thạch Hạo bổ tới, trong nháy mắt, bổ ra một đạo mấy vạn trượng trường trắng như tuyết ánh đao!

Mà Thạch Hạo nhưng là nắm quyền ấn, cứng rắn chống đỡ đao này mang!

Hai người rất trực tiếp, tới liền âm thầm vận chuyển mạnh mẽ bí pháp, đem trăm nghìn chiêu cô đọng làm một thức, đều muốn lập tức giải quyết đi đối thủ.

"Ầm!"

Thạch Hạo một quyền nổ ra cái kia mênh mông đao khí, mà gót Vũ Phong chưởng đao đụng vào nhau, khí tức khủng bố, để chu vi hư không đổ nát, không ngừng diệt vong.

"Giết!" Vũ Phong rống to, toàn lực thôi thúc, tay nắm đao ấn, càng ngày càng óng ánh, hắn ở vận chuyển một loại đáng sợ tổ thuật, đem đao ấn đẩy hướng về phía cực hạn.

"Là Bất Hủ Thiên Đao quyết!" Dị vực, rất nhiều người phấn chấn.

Đây chính là một việc cực kỳ đáng sợ đao quyết, nhất định phải nắm giữ một loại thần bí tổ thuật mới có thể vận chuyển, hai người dung hợp, được xưng Vô Địch đại pháp, là Bất Hủ giả truyền xuống.

Khải Dân Bất Hủ, tự mình truyền thụ!

Ầm!

Ánh đao vạn tầng, cuồn cuộn mà ra, nhấn chìm thiên địa, trắng bạc thịnh liệt, giống như là muốn chém xuống vòm trời đến!

Đối mặt đòn đánh này, Thạch Hạo như trước là nắm quyền ấn, trong bóng tối từ lâu ở vận chuyển Bất Diệt Kinh, cứng rắn chống đỡ Bất Hủ Thiên Đao!

Coong! Coong! Coong!

Liên tiếp ba đòn, Thạch Hạo tam quyền toàn bộ đánh vào Thiên Đao trên, cùng đối phương nắm đao ấn bàn tay kịch liệt cứng rắn chống đỡ.

Sau một khắc, hai người tách ra, đan xen mà qua.

Thạch Hạo thong dong mà đứng, không có bất kỳ biểu lộ gì.

Vũ Phong vẻ mặt nghiêm túc, quay đầu lại quan sát, khó nén khiếp sợ trong lòng.

Lúc này, chỉ có một ít lão bối đỉnh cấp nhân vật nhìn ra gì đó, những người khác không biết kết quả của trận chiến này, cho rằng còn chưa phân ra thắng bại.

"Ô ô..."

Phương xa, truyền đến tiếng kèn lệnh, dị vực Bất Hủ ốc biển kèn lệnh thổi lên, để bọn họ triệt binh.

Rất rõ ràng, hôm nay đã phát sinh sự rất không bình thường, pháp chỉ bày ra, nhưng không thể uy hiếp Thiên Uyên, dị vực hiện tại triệt binh, ngày sau khả năng phải có động tác lớn.

"Xả!" Có người mệnh lệnh.

Đồng thời, lúc này cầm trong tay Càn Khôn Đại ông lão xuất hiện, hắn tự mình sau điện, phòng ngừa Cửu Thiên tu sĩ truy kích, mà Đại trưởng lão cũng hiện thân, như trước với hắn đối lập, phòng ngừa hắn nắm Tiên khí đại khai sát giới.

"Hoang, tha cho ngươi một mạng, khi (làm) Vũ Phong Thiên Vương lần sau cùng ngươi gặp gỡ thì, nhất định sẽ chém ngươi!" Dị vực thế hệ tuổi trẻ đều phi thường không cam lòng.

"Các ngươi hỏi hắn, hắn được không?" Thạch Hạo nhàn nhạt đáp lại.

Tất cả mọi người đều kinh hãi, vọng hướng về phía trước.

Bất quá, Vũ Phong không quay đầu lại, theo đại quân bỏ chạy.

Cho đến rất xa, bọn họ đến đại mạc đường chân trời phần cuối, Vũ Phong oa một tiếng ho ra đầy máu, đồng thời tay phải của hắn bắt đầu đùng đùng vang vọng, sau đó phịch một tiếng, toàn bộ cánh tay phải đều rạn nứt, suýt nữa nổ tung.

"Chuyện gì xảy ra?" Dị vực thế hệ tuổi trẻ tất cả đều kinh hãi.

"Vũ Thiên Vương ngươi làm sao?" Có người hỏi dò.

Vũ Phong lại ói ra mấy búng máu, này mới nói: "Người này thế hệ tuổi trẻ không thể địch, không có mấy người là hắn đối thủ, không phải Minh huynh ra tay không thể! Nếu không, muốn rửa đi sỉ nhục, lấy người cùng thế hệ tiêu diệt hắn, vậy sẽ phải đi An Lan, Du Đà gia tộc xin mời người!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1387: Chỉ Vì Luyện Binh

"Ô ô..."

Ốc biển kèn lệnh thổi lên, thiên địa rung chuyển, dị vực đại quân giống như là thuỷ triều rút đi, tối om om, dần dần biến mất ở đại mạc phần cuối.

Đế quan bên này, cũng không người truy sát. Bởi vì, đối diện có cái ông lão cầm trong tay Càn Khôn Đại, đó là Tiên khí, ở phía sau phòng bị, lúc nào cũng có thể sẽ ra tay.

Sau đó, Thôn Thiên thú rít gào, sư tử ba đầu gầm nhẹ, dồn dập bay lên không, hướng về Đế quan bay đi, Cửu Thiên bên này tu sĩ ở đại kỵ sĩ dẫn dắt đi cũng bắt đầu lui lại.

Một trận đại chiến liền như vậy đình chỉ.

Dọc theo đường đi, đến từ các tộc chiến sĩ đều rất trầm mặc, tuy rằng lần này cũng không chịu thiệt, thậm chí chiếm thượng phong, thế nhưng mọi người vẫn là tâm có sầu lo. Bởi vì, dị vực quá mạnh, có Bất Hủ, một khi giết tới, quả thực chính là khó giải!

Bọn họ có khả năng dựa vào chỉ có Thiên Uyên, một khi bị công phá, Đế quan cũng khẳng định không ngăn được, Cửu Thiên chắc chắn bị mai táng.

Mà hiện tại, dị vực An Lan, Du Đà hai vị trên một kỷ nguyên trong truyền thuyết vô thượng cổ tổ đã có hành động, truyền xuống pháp chỉ, ngày sau còn có thể có động tác gì?

Cấp độ kia cái thế cường giả, bễ nghễ một cái lại một cái kỷ nguyên, một khi quyết tâm, trời mới biết sẽ phát sinh cái gì, Thiên Uyên có hay không còn có thể vững chắc?

Rất khó tưởng tượng, một khi Thiên Uyên biến mất, Đế quan còn có sau lưng nó đại địa sẽ trở thành hình dáng gì!

"Ô ô..." Bỗng nhiên, có người khóc rưng rức, vô cùng bi thương.

Nhìn về phía sau, một bộ lại một bộ thi thể bị cõng lấy, tàn khuyết không đầy đủ, có bị thả đang vật cưỡi trên lưng, còn có một cái lại một chiếc quan tài bị người giơ lên, đầm đìa máu tươi.

Những thứ này đều là chết đi tu sĩ, có vô cùng nổi danh cường giả, cũng có không có tiếng tăm gì tiểu binh, trận chiến này đều là đồng nhất cái vận mệnh, chết trận ở quan ngoại.

Quay đầu lại nhìn tới, rất nhiều thi thể, nhìn thấy mà giật mình, khiến người ta không nhịn được đau lòng, thở dài một tiếng.

Sau trận chiến này, lại có thật nhiều người mất đi trượng phu, phụ thân, một trận chiến qua đi, khắp nơi tất cả đều là thương, tiếng khóc lớn dần, nối liền mảnh, phía sau có quá nhiều thê cảnh, khiến cho người không đành lòng tận mắt chứng kiến.

Mà đây chỉ là tổn thất một phần, bởi vì càng nhiều tu sĩ trực tiếp nổ tung, ở cường giả đại chiến bên trong hài cốt không còn, không có thứ gì lưu lại.

Có thể mang về thi thể, chỉ là một phần rất nhỏ!

"Tiền bối, có Thiên Uyên ngăn cản, chúng ta tại sao còn muốn xuất quan với bọn hắn liều mạng, nhiều người như vậy chết trận, quá khốc liệt rồi!" Có người không nhịn được, hướng về lĩnh quân thống lĩnh hỏi.

Nếu là không xuất quan, những người này sẽ không phải chết đi.

Mấy người cho rằng, có Thiên Uyên ngăn cản, dị vực đại quân khẳng định không qua được, không thể vượt qua đạo kia hồng câu, như vậy chủ động đi tham chiến, chẳng phải là để một ít chiến sĩ uổng mạng?

"Dị vực ở đối phó Thiên Uyên, chúng ta nhất định phải chủ động xuất kích, phá hoại hành động của bọn họ!" Một vị trung niên cao giọng nói, hắn không phải thống lĩnh, nhưng cũng đang lớn tiếng giải thích, phòng ngừa ảnh hưởng sĩ khí.

Nhưng mà, cưỡi ở một con kim Tỳ Hưu trên người đại kỵ sĩ khoát tay, ngăn cản hắn, trầm giọng giải thích, tự mình mở miệng.

"Tất cả chỉ là vì luyện binh, mài giũa ra Thiết Huyết chiến sĩ!" Hắn nói như vậy.

Đơn giản một câu nói, đạo sáng tỏ hết thảy.

"Thiên Uyên có lẽ sẽ có biến mất một ngày, đến vào lúc ấy, sẽ phát sinh cái gì?" Các tộc một ít nguyên lão bổ sung, lớn tiếng hỏi.

Mọi người trầm mặc, đây là bọn hắn tối không muốn đối mặt, nhưng ở tương lai nhưng rất có thể phát sinh sự.

Hiện tại xuất binh, chính là vì mài giũa các tộc chiến sĩ, đang làm tướng đến sinh tử đại quyết chiến làm chuẩn bị, cái kia rất có thể là diệt thế một trận chiến, dòng máu sẽ nhuộm đỏ toàn bộ thế gian.

Lần này, hai giới đại chiến quy mô không nhỏ, đại mạc bên trong đâu đâu cũng có sinh linh, song phương bỏ lại thi thể vô số, huyết đem hạt cát đều ngâm đỏ.

Mà Đế quan bên trong điều động chiến sĩ, như trước chỉ là toàn thể một phần rất nhỏ, cũng không phải toàn thể điều động.

Đứng ở tầng thứ càng cao hơn trên, đây chỉ là một lần tiểu quy mô ác chiến.

Đây là đang luyện binh, mà không nghi ngờ chút nào, tình huống này sẽ kéo dài, các tộc chiến sĩ đều sẽ xoay chuyển xuất kích, đều sẽ cảm nhận được máu và xương tàn khốc.

Từ cổ chí kim, Đế quan ngoại chưa bao giờ khuyết xương khô, mà đời này nhất định sẽ càng nhiều!

Tiếng khóc dần dần biến mất, toàn bộ đại quân đều rất yên tĩnh, tối om om, không hề có một tiếng động hướng về Đế quan phương hướng đi đến.

Liền ngay cả những kia mạnh mẽ hung thú đều không rít gào, trầm mặc mà về, một ít cự cầm trên đất bỏ ra tảng lớn bóng tối, hướng về phía trước mà đi.

Loại này không hề có một tiếng động, loại trầm mặc này, có vẻ ngột ngạt.

Mỗi một lần từ quan ngoại trở về đều sẽ như vậy, liên miên tu sĩ héo tàn, từ trần, chết trận quan ngoại, đây là một loại không thể lảng tránh thương cùng thống.

Đại quân đi vào sương mù hỗn độn bên trong, đi tới mênh mông đệ nhất hùng quan trước, mọi người trầm mặc như trước, lẳng lặng chờ đợi vào thành.

Xoạt!

Một đạo tiên quang rơi ra, bao phủ mọi người.

Lúc này thì có cá biệt sinh linh kêu thảm thiết, trực tiếp hóa thành tro tàn, liên tục đối kháng tranh một thoáng cũng không thể.

Đó là dị vực sinh linh, dựa vào lần này đại chiến hỗn đến trong đại quân, muốn nhập quan, nhưng rất đáng tiếc cùng nhiều lần như thế, không thể qua ải, bị trong thành một cái cổ kính chiếu bên trong sau hiện ra nguyên hình, biến thành tro bụi.

Đón lấy, Thạch Hạo các loại (chờ) người cảm thấy tự thân bị tan rã, tiến vào một cái kỳ dị trong đường nối, còn chưa rõ chuyện gì xảy ra, liền rơi vào đường nối nơi sâu xa.

Trong quá trình này, hắn cảm thấy huyết dịch nổ vang, thần hồn dấu ấn ở rung bần bật, như là ở cùng Đế quan cộng hưởng.

Hắn biết, đây là tra xét, bất luận cái nào tiến vào Đế quan sinh linh đều sẽ bị nghiêm ngặt xem kỹ, chỉ có trước đây không lâu từ nơi này xuất quan người mới có thể cho phép tiến vào.

Ở tại bọn hắn bước lên hành trình thì, cũng đã ở đây lưu lại từng người một mình khí thế.

Đế quan cổ lão mà thần bí, có thể sừng sững vạn cổ mà không ngã, tự có đạo lý.

Sau đó không lâu, bọn họ tiến vào vào trong thành, kết quả phát hiện đâu đâu cũng có bóng người, tất cả đều căng thẳng nhìn chằm chằm cái phương hướng này, đều là các đại tộc người, ngóng trông hy vọng tộc nhân trở về.

Rất rõ ràng, trong quá trình này nhất định sẽ tràn ngập bi thương.

Ở Thạch Hạo rời đi thì, nghe được phía sau tan nát cõi lòng tiếng gào khóc, có phụ nữ trẻ em, có người già yếu bệnh tật, ở chỗ này chờ chờ người thân trở về, kết quả nhưng nghênh đón tin dữ.

Thạch Hạo đi xa, nơi này không có ai chờ hắn, bởi vì Thạch Tộc quá nhỏ yếu, không có tư cách tới nơi này.

"Vèo!"

Một cái bóng người màu vàng óng vọt tới, rơi vào Thạch Hạo bả vai, với hắn đồng thời trở về.

"Sảng khoái, giết rất nhiều kẻ địch, chỉ là không có gặp phải cái gì cá lớn, hơn nữa một ông lão trước sau trạm sau lưng ta, chỉ lo ta chạy mất, xúi quẩy!" Thiên Giác Nghĩ nói rằng.

Thạch Hạo yên lặng, hắn biết, nhất định là trong thành siêu cấp cao thủ

đang bảo vệ tiểu Thiên Giác Nghĩ, sợ nó còn vì là thành niên liền chết trận ở quan ngoại, tổn thất kia quá lớn.

Bởi vì, Thập Hung đời sau các loại, nếu không có chuyện ngoài ý muốn, tương lai nhất định muốn phát triển thành nhà vô địch.

Dị vực đại quân, trước một bước trở về.

Hiếu chiến chủng tộc đều rất thiết huyết, dù cho chết trận, cũng chỉ là lúc đó bi ai, sau đó như trước sẽ rất nhanh lãnh khốc lên.

Dị vực, rộng lớn vô cương, lãnh địa quá mức mênh mông, so với Cửu Thiên Thập Địa còn muốn lớn hơn rất nhiều lần.

Các tộc trở về sau, đều là thông qua siêu cấp trước truyền tống trận hướng về từng người bộ tộc lãnh địa.

Thế nhưng cũng có cực nhỏ một phần, trực tiếp hô bằng dẫn bạn, đi vào tụ hội, lần này thế hệ tuổi trẻ gặp nhau, càng là không phải chuyện nhỏ.

"Đi mời người, đem ta bối mạnh nhất thiên tài đều mời tới, nếu không thể diệt trừ Hoang, thực sự là một loại sỉ nhục, ta giới thế hệ tuổi trẻ há có thể không bằng người khác!"

Đại mạc một trận chiến, Vũ Thiên vương đô thất bại, để rất nhiều năm khinh dị vực sinh linh kinh ngạc trong lòng, đồng thời cực kỳ sầu lo, bị một nhân tộc chiến bại, khiến cho bọn họ không phục không cam lòng.

Đặc biệt là Vũ Thiên Vương một câu nói, Hoang dĩ nhiên ở thế hệ tuổi trẻ không thể địch, này đã kinh động rất nhiều người, để cùng thế hệ giả đều dồn dập quan tâm chuyện này.

"Có thể hay không đi tới trong truyền thuyết cái kia mấy cái cổ địa, xin mời Đế Tộc người xuất thế?"

Câu nói này vừa ra, thế hệ tuổi trẻ không ít kỳ tài khiếp sợ, Hoang đáng

sợ như thế sao, cần kinh động Đế Tộc?

"Thận trọng, Đế Tộc phủ đầy bụi, không xuất thế, mà một khi có người đi ra cổ địa, nhất định phải bá tôn thế gian, thập phương đều bái, cũng lại vô ngã bối cơ hội rồi!"

Bất kể nói gì, Thạch Hạo ở dị vực thế hệ tuổi trẻ thành vì danh người!

Ở đại mạc trong trận chiến ấy đánh bại Vũ Thiên Vương, hấp dẫn dị vực các tộc tuổi trẻ cường giả ánh mắt, đã coi hắn làm một toà chặn đường núi lớn, nhất định phải nhổ.

"Sư phụ, ngươi... Sống sót trở về rồi!" Thạch Tộc bộ lạc cửa thôn, a thú ngóng nhìn đến xa xa đi tới một bóng người, không nhịn được kinh hỉ kêu to.

Một đám trẻ con nghe tiếng, tất cả đều nhanh chóng chạy tới, giật mình mà lại cao hứng nhìn hắn.

"Đại ca ca, ngươi thật là lợi hại, nghe nói lần này đại chiến rất khốc liệt, ngươi nhưng bình yên vô sự, một điểm thương đều không có, thật vui vẻ!" Một cô bé kêu lên, đỏ bừng bừng trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra hồn nhiên nụ cười, nhưng tiếp theo vừa khóc, bởi vì trước đây không lâu nàng mới mất đi phụ thân, nghĩ đến hắn.

Trong bộ lạc người đều xuất hiện, nhìn thấy Thạch Hạo đều thật cao hứng, lộ ra thuần phác nụ cười, có người lại đây đập bả vai của hắn, có người đưa lên một đại bát rượu mạnh, còn có người đưa lên một cái khăn lông, để hắn lau đi cát bụi.

"Trở về là tốt rồi, sống sót là tốt rồi..." Tộc trưởng thạch hậu đức âm thanh có chút run, hắn sợ nhất chính là nghênh tiếp chiến sĩ trở về thời điểm, bởi vì mỗi lần đều muốn nghe đến tin dữ, trong tộc cường giả đại thể đều là chết đi mà về.

"Hài tử, mau ăn một ít thịt bô, khôi phục chút thể lực đi." Cũng có một chút trung niên nữ tử đi tới, mang theo hòa ái mà nụ cười thân thiết.

Thạch Hạo cảm ơn bọn họ, ở đây cảm giác được một loại ấm áp, có loại về đến nhà cảm giác.

Hắn ở đây để ở, không có định rời đi, chuẩn bị đem nơi này cho rằng duy nhất đặt chân.

Trong vòng nửa tháng sau đó, Thạch Hạo không có đi ra ngoài, ở trong bộ lạc giáo dục bọn nhỏ tu hành, đồng thời chính mình cũng ở phỏng đoán đại đạo con đường, nửa bế quan.

Hắn đang chờ đợi, lần thứ hai xuất quan thì, mục tiêu của hắn liền đem không chỉ là chiến trường rồi!

Lại quá mấy ngày, cái này vị trí sơn mạch, rất ít người chăm sóc bộ lạc nhỏ, có người bái phỏng, đưa tới một phong thư.

"Hoang ở đây sao? Trụ thật hẻo lánh, lại ở mảnh này núi hoang bên trong." Người đến nhỏ giọng thầm thì.

"Ngươi là người nào, có chuyện gì?" Thiếu niên a thú tiến lên nghênh tiếp.

"Ta tìm Hoang, vì hắn đưa tới một phong thiệp mời, sau ba ngày, Đế quan bên trong có một cái tụ hội, bị xin mời người đều là thế hệ tuổi trẻ nhân vật tuyệt đỉnh, đều là các tộc tinh anh."

"Cái gì tụ hội?" Vèo một tiếng, một cái bóng người màu vàng óng vọt tới, trực tiếp rơi vào phong thư trên, dọa truyền tin giả giật mình.

"Bây giờ đều đang bận rộn tu hành, nào có cái gì thời gian tụ hội." Thiên Giác Nghĩ bĩu môi.

"Lần tụ hội này rất không bình thường, là đương đại thế hệ tuổi trẻ bên trong nhân vật thủ lĩnh, mỗi một người đều siêu phàm nhập thánh, gặp nhau chỉ mới có lợi không có chỗ xấu." Người đến nói rằng, dựa theo hắn lời giải thích, tương lai chính là nhóm người này nắm giữ nhân thế chìm nổi.

"Ở trên chín tầng trời thì lại không phải là không có gặp!" Con kiến nhỏ thiếu kiên nhẫn.

"Lần này không chỉ có là trên chín tầng trời tu sĩ, còn có Đế quan bên trong các tộc mạnh nhất truyền nhân, càng có hay không hơn địch giả đời sau, cùng với Chân Tiên hậu duệ, bọn họ chưa bao giờ đi qua Cửu Thiên." Người đến giải thích, rất rõ ràng, phi thường hi vọng Thạch Hạo có thể đi tới.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1388: Thiên Tài Thịnh Hội

"Nhà vô địch đời sau, đó là người nào?" Thiên Giác Nghĩ lẩm bẩm, cũng không phải rất lưu ý.

Đặc biệt là, nó đều trực tiếp đem Chân Tiên hậu duệ quên rơi mất, không hỏi một tiếng.

Truyền tin tu sĩ trên mặt không nhịn được, ở nơi đó nhắc nhở, nói: "Còn có Chân Tiên hậu duệ!"

"Chân Tiên hậu duệ rất đáng gờm sao, ta lại không phải là không có từng thấy, cái gì Vương Hi, Kim Triển những này không đều là đến từ Trường Sinh gia tộc, cũng chính là Chân Tiên hậu nhân sao?" Thiên Giác Nghĩ bĩu môi.

"Híc, những người kia các ngươi chưa từng thấy, thuộc về Đế quan bên trong ba cái Trường Sinh thế gia." Người đến lau mồ hôi, lần thứ nhất gặp gỡ lớn như vậy nhếch nhếch con kiến, Đại đội trưởng sinh thế gia truyền nhân đều không để vào trong mắt.

"Hậu duệ? Lại không phải Chân Tiên thân, ta liền Vương Trường Sinh cái này chân chính Tiên oa đều từng thấy, đối với những kia hậu duệ tự nhiên không có hứng thú gì. Nhớ tới hơn một năm trước, chúng ta còn đi Vương gia chiến quá một hồi, Vương Trường Sinh gầm gầm gừ gừ, xác thực so với hắn những kia tử tôn đáng sợ!"

Truyền tin người nghe đến mấy câu này sau nhất thời không nói gì, ngộ cái trước yêu quái gì? Liền như thế không ưa Trường Sinh thế gia à, liên đới đem Vương Trường Sinh đều cho tổn một trận, còn Tiên oa, có ai dám xưng hô như vậy một cái sống vô tận năm tháng lão quái vật?

"Cấm khẩu, nhỏ giọng một chút, nếu không, ngươi đem đại họa lâm đầu!" Truyền tin giả vừa sát mồ hôi lạnh vừa khuyên nhủ.

"Ngươi không quen biết ta?" Thiên Giác Nghĩ kinh ngạc.

Xa xa, Thạch Hạo đi tới, hắn thực sự là hoàn toàn không còn gì để nói. Truyền tin người nắm Chân Tiên ④≡④≡, x. Hậu duệ ở tiểu Thiên Giác Nghĩ trước mặt khoe khoang, cái kia còn thật là có chút chênh lệch.

Trừ phi Chân Tiên thân, không phải vậy làm sao có thể cùng này con màu vàng con kiến nhỏ sánh vai thấp? Đây chính là Thập Hung thân!

Năm đó, Thập Hung bên trong Thiên Giác Nghĩ tuy rằng không phải Tiên Vương, không được cái kia một đạo quả, thế nhưng chân thực sức chiến đấu tuyệt đối không yếu, gần như đến cái kia cỗ cấp độ.

"Ngươi... Là ai?" Truyền tin người ngờ vực, nhìn về phía phong thư trên màu vàng con kiến nhỏ.

Này phong thư còn bị hắn nắm ở trong tay đây, kết quả đột nhiên bính tới một con kiến, hiện tại lại như vậy một bộ khẩu khí. Để hắn có chút không tìm được manh mối.

Con kiến nhỏ liếc chéo hắn, nói: "Ngươi oa nhi này không tử tế, cố ý lơ là cùng bắt ép ta, đối với không?"

Người đến lau mồ hôi, trước đây không lâu con kiến này còn xưng Vương Trường Sinh vì là Tiên oa đây, kết quả hiện tại lại một bộ lão khí hoành thu (như ông cụ non) dáng vẻ, gọi hắn là oa, hắn cũng thật là muốn hôn mê.

"Ta vừa xuất quan, mấy năm gần đây vẫn ở tu hành..." Truyền tin người nói rằng.

Thạch Hạo đi tới, vừa nghe liền nở nụ cười. Nói: "Đây là Thiên Giác Nghĩ, Thập Hung thân."

"Chuyện này... A, ta... Đi rồi!" Truyền tin người chạy trối chết, kỳ thực hắn vẫn đúng là nghĩ kỹ thật quan sát một chút trong truyền thuyết Thiên Giác Nghĩ, thế nhưng nghĩ đến nó đem Vương Trường Sinh cũng gọi là oa, lập tức như hỏa thiêu **, không dám theo chân nó thâm đàm luận xuống, thực sự bị doạ cho sợ rồi, chỉ lo nó đến thời điểm lại nói ra cái gì kinh thế hãi tục. Vì hắn rước lấy đại họa.

Chạy đến cửa thôn thì, hắn lại dừng lại, đem tin giao cho trong bộ lạc hài tử, sau đó quay đầu bỏ chạy. Thực sự là có chút hoảng thần.

"Sau ba ngày, Bích Lạc hồ..." Thạch Hạo xem qua thiệp mời, nhẹ giọng tự nói, đưa nó tiện tay bỏ vào một cái bàn gỗ trên.

"Hạo. Ta xuất quan, nghe nói ngươi đi đại mạc bên trong khô rồi một hồi, thu hoạch rất dồi dào. Lại giết hai cái Vương tộc cường giả?" Tào Vũ Sinh chạy tới.

Hắn cùng Thạch Hạo vị trí bộ lạc chỉ có một con sông lớn chi cách, ở bộ tộc khác bên trong, là cách Thạch Hạo gần nhất một vị người quen.

Nghe được tiếng la của hắn, cùng với danh xưng kia, Thạch Hạo đầy trán hắc tuyến.

"Tên Béo, ngươi gào to cái gì?" Thạch Hạo trừng hắn.

Tào Vũ Sinh cười gượng, sau đó lại nói: "Đúng rồi, vừa nãy từ Thạch Tộc chạy đi ra đó là người nào? Nói cái gì là cho tuổi trẻ thiên kiêu đưa thiệp mời, mẹ, hắn lại chưa từng nghe tới tên của ta, càng là không ta thiệp mời, ta trực tiếp đánh no đòn hắn một trận!"

Thạch Hạo trực tiếp không nói gì, nhìn cái tên mập mạp này, thực sự là không biết nói cái gì tốt.

"Ngươi oa thật không tử tế!" Thiên Giác Nghĩ đều không nhìn nổi, nó tốt xấu không có động thủ, chỉ là cùng người kia giảng sự thực bãi đạo lý mà thôi.

...

Khi hiểu rõ rõ ràng sau, Tào Vũ Sinh khí, nói: "Đem ta quên, không nhìn ta, có cái gì ghê gớm, mẹ không đến liền không đi. Ân, không được, không đi không được, càng không cho ta thiệp mời, ta càng phải đi."

"Có cái gì tốt tranh, ta chỗ này ời giản, ngươi cầm." Thạch Hạo xoay người, chuẩn bị kế tục đi tu hành, tìm hiểu chính mình pháp và đạo.

"Híc, phía trên này viết tên ngươi!" Tào Vũ Sinh nhắc nhở.

"Ngươi oa vẫn đúng là muốn đi a?" Thiên Giác Nghĩ nhìn hắn, chưa từng thấy da mặt dày như vậy tên Béo, thật sự đang nghiên cứu thiệp mời đây.

"Đi, nhất định phải đi, ta và các ngươi cùng đi!" Tào Vũ Sinh kéo lại Thạch Hạo.

"Không có hứng thú!" Thạch Hạo nói.

"Đang ở Đế quan, nhân gia nhiệt tình mời, có thể nào phất mặt mũi của người khác, lại nói tương lai nhất định phải đồng thời liên thủ giết địch, bây giờ vừa vặn đi nhận thức một thoáng, sớm liên lạc dưới cảm tình." Tào tên Béo nhõng nhẽo đòi hỏi.

Đế quan, thế hệ tuổi trẻ ngày gần đây cũng không thể bình tĩnh, đặc biệt là các tộc tinh anh, một bộ tộc mạnh nhất truyền nhân đều đang đợi.

Đáng tiếc, rất nhiều người nhất định thất vọng rồi, sẽ không nhận đến thiệp mời, không tham ngộ thêm cái kia nghe đồn bên trong quy cách cực cao thiên kiêu thịnh hội.

Ngày hôm đó đều ở truyện, Đế quan bên trong có một hồi tụ hội, thuộc về thế hệ tuổi trẻ, đem ở Bích Lạc trong hồ tiến hành, đến thời điểm giảng kinh luận đạo các loại (chờ) ắt không thể thiếu.

Nếu như bị người ta biết, Thạch Hạo rất không muốn đi, nhất định sẽ ngạc nhiên, không ít người khẳng định đờ ra, bởi vì bọn họ rất nghĩ đến đến thiệp mời, kết quả không công thất vọng.

"A, nghe nói lần này có từ dị vực mang về kỳ trân biểu diễn."

"Này tính là gì, màn kịch quan trọng ở phía sau, nghe nói có người được Đế quan ngoại Trường Sinh dược tin tức, có cổ nhân lưu lại tàn đồ, đánh dấu tiên dược qua lại khu vực, sẽ ở thịnh hội bên trong xuất ra, cho tất cả mọi người xem."

"Ta nghe nói, còn có thể nói về vùng cấm bí mật!"

Đế quan bên trong, các tộc một ít tu sĩ trẻ tuổi đang bàn luận, tuy rằng không tham ngộ thêm, thế nhưng không giảm nhiệt tình, hiểu rõ đến rất nhiều.

"Cái nào vùng cấm?"

"Tự nhiên là trên chín tầng trời vùng cấm!"

"Cái gì?!"

Này làm người ta giật mình, rất nhiều người đều cảm giác sâu sắc bất ngờ, cái loại địa phương đó không cho tùy ý đàm luận, không phải vậy có thể sẽ gặp phải cái gì đại họa đến.

"Nghe nói, lần này còn từng hướng về một cái nào đó vùng cấm đưa đi thiệp mời đây, chỉ là không biết vùng cấm bên trong liệu sẽ có có người đến."

Khi (làm) tin tức này truyền ra thì, thực tại gợi ra không nhỏ náo động, rất nhiều người đều ngạc nhiên, cảm giác rung động sâu sắc.

Trên chín tầng trời vùng cấm, đó là nơi nào? Rồng thực sự đàm hang hổ, ai dám chạm đến, hơi một tí liền muốn trả giá huyết cùng linh hồn!

Hơn nữa, như thế năm tháng dài đằng đẵng tới nay, vùng cấm bên trong đều âm u đầy tử khí, thiếu sức sống, như vậy đưa đi thiệp mời, còn có thể có sinh linh đi ra hay sao?

"Thịnh hội... Tuyệt đối là thịnh hội!" Có người thở dài nói.

Nếu như có thể từ vùng cấm bên trong mời ra một cái sinh linh đến, dù cho hắn rất trẻ trung, không có bất kỳ chiến tích, cũng đủ để gây nên hiên nhiên đại ba, sẽ làm các tộc chấn động mạnh.

Mọi người rất muốn biết, đây là chủ ý của người nào, càng dám như thế.

Phải biết, trên chín tầng trời vùng cấm, sự khủng bố cùng thần bí trình độ vượt qua tưởng tượng, nói theo một ý nghĩa nào đó, bọn họ đại biểu cấp độ sẽ không yếu hơn trong lịch sử những kia từ lâu biến mất cái thế cường giả!

Cũng còn tốt, bọn họ phi thường biết điều, vô cùng thời gian tới nay, vẫn ở vào quạnh hiu trạng thái, không có bất cứ động tĩnh gì.

Nếu không, nếu là bọn họ trở thành kẻ địch, như vậy thế gian nhất định đại loạn, Cửu Thiên Thập Địa hơn nửa liền xong!

Ba ngày một nháy mắt liền tới, Đế quan bên trong một chỗ cảnh sắc ưu mỹ, quanh năm bị linh khí bao phủ địa phương, hôm nay rất náo nhiệt, bởi vì đến rồi rất nhiều ngày mới, muốn từ đó tụ hội.

Bích Lạc hồ, thanh bích xanh biếc, còn như một khối óng ánh ngọc thạch khảm nạm ở trên mặt đất, ôn hòa mà mỹ lệ, xán lạn mà mờ ảo, nó quanh năm có Tiên Đạo khí tức tràn ra.

Bởi vì, ở khối khu vực này, nghe nói ở cổ đại thời điểm từng có Tiên ở lại!

Bích Lạc hồ chu vi, linh sơn có bao nhiêu toà, có phát sáng, thần thánh xán lạn. Có đen kịt như mực, đến nay còn đang tỏa ra khói đen, nhưng cũng

không khủng bố, trái lại có loại đại đạo ý vị lưu chuyển. Còn có hiện tử kim sắc, dường như một thanh lại một thanh Đế kiếm cắm ở ven bờ hồ.

Những này linh sơn có không ít đều là huyền không, cũng không tọa rơi trên mặt đất, cảnh sắc ưu mỹ, lượn lờ nhàn nhạt sương mù, dường như tiên cảnh.

Thạch Hạo đến rồi, không chịu nổi Tào Vũ Sinh nhõng nhẽo đòi hỏi, từ xa xôi Đại Hoang bên trong đi ra, rời đi Thạch Tộc nơi nghỉ chân, một đường hướng về nơi này mà tới.

Rất xa, bọn họ liền nhìn thấy nơi đó khí tượng phi phàm, Tiên vụ bốc hơi, ở Bích Lạc hồ cùng với chu vi giữa linh sơn lưu chuyển.

"Thật sự có vùng cấm bên trong đi ra đến đồ vật sao, ta còn thực sự muốn xem nhìn cho rõ ràng hình dáng gì!" Màu vàng kiến nhỏ nói.

Thạch Hạo không nói gì, thế nhưng trong lòng cũng là ý định này, đây là hắn đến Bích Lạc hồ to lớn nhất mục đích.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1389: Cường Giả Tập Hợp

"Chỗ này thật đẹp!"

Xa xa, vài tên thiếu nữ đạp ở liên miên lá sen trên, từ một cái bích lục dòng suối nhỏ bên trong một đường mà đến, quần dài đều tha ở mặt nước, các nàng thanh lệ thoát tục, giống như Tiên Đạo thế gia đi ra nữ tử.

Xác thực, Bích Lạc hồ mỹ lệ xuất thế, lam như bảo thạch, tuy rằng còn cách nhau rất xa, thế nhưng loại kia linh động đã có thể cảm nhận được, theo gió đưa tới từng trận khiết Tiên khí màu trắng.

Một cây một cây bông tuyết thụ sinh trưởng ở chỗ này, cắm rễ chung quanh hồ linh sơn trên, chúng nó phát ra long lanh ánh sáng, loại này thụ rất đặc biệt, đều là nửa trong suốt, thụ bên trong hoa văn có thể thấy rõ ràng. Hơn nữa, thân cây màu sắc phân nhiều chung, có tử sắc, giống như tử kim đúc thành, có màu đỏ, giống như mã não sáng sủa.

"Xác thực rất đẹp!" Thạch Hạo dừng lại, ngóng nhìn mảnh này Thánh địa.

"Người này thật mập a, hì hì!" Vài tên thiếu nữ đi ngang qua lúc, đều che miệng cười khẽ, nhìn Tào Vũ Sinh vài lần.

"Đây là phúc thái có hiểu hay không?" Tào Béo cãi lại.

Rất nhanh, vài tên thiếu nữ đi xa, lăng ba mà độ, tiến vào Bích Lạc hồ, giẫm xán lạn mặt hồ, lại bay lên phía trước một toà hùng vĩ linh sơn, mặt trên có đình đài điện các, thác nước màu bạc lưu tuyền, sương trắng lượn lờ, cảnh vật đều thập phần có ý cảnh.

"Là Vệ gia bốn vị tiên tử!"

"Là các nàng, nghe đồn bên trong Vệ gia tứ Hoàng!"

Cách Bích Lạc hồ không tính chỗ rất xa, có không ít tu sĩ qua lại, xem ra tuổi tác đều không cao, đều ở trên dưới ba mươi tuổi, ở khe khẽ bàn luận, nói ra cái kia bốn tên thân phận của cô gái.

Rất nhiều người không có tư cách tiến vào Bích Lạc hồ, vô pháp tham gia thiên tài thịnh hội, thế nhưng rất ước ao nhìn thấy những thứ ở trong truyền thuyết người, vì vậy đi tới ngoại vi khu vực, ở đây quan tâm.

Vệ gia bốn vị tiên tử tiếng tăm rất lớn, làm có người nói ra thân phận của các nàng sau, lập tức dẫn phát không nhỏ xao động, rất nhiều người đều bắt đầu bàn luận.

Không chỉ có là bởi vì các nàng kinh người khuôn mặt đẹp, càng bởi vì thiên phú siêu phàm, lai lịch rất lớn, khiến người ta kính nể.

Vệ gia, cũng không phải là Nhân tộc, thế nhưng Đế Quan bên trong tam đại Trường sinh thế gia một trong, cùng ngoại giới ngăn cách, Cửu Thiên sinh linh căn bản không biết, truyền thừa thập phần thần bí cùng cổ xưa.

Gia tộc này ở này một đời bên trong có tứ Hoàng, vì là bốn tên kinh diễm nữ tử, được xưng thiên tài tuyệt thế, bốn người liên thủ có thể quét ngang cùng tuổi tất cả mọi người!

Bỗng nhiên, ầm ầm thanh điếc tai, một chiếc chiến xa màu bạc chạy tới, tốc độ quá nhanh, thân xe dựng lên từng trận ngân quang, uyển như hỏa diễm, xán lạn bên trong cũng có khiếp người khí cơ truyền vang ra.

"Ngũ linh chiến xa!" Có người kinh ngạc thốt lên.

Này chiến xa rất đặc biệt, toàn thân sáng loáng, lấy trắng bạc kim loại đúc thành, tuy rằng phát quang, thế nhưng cũng có loang lổ phong cách cổ, có lưu lại năm xưa đại chiến điểm điểm dấu vết.

Là đặc biệt nhất chính là, kéo xe cũng không phải là chân chính sống sót

sinh linh, rất giống là năm con chim én, trắng bạc sáng như tuyết, giương cánh bay lượn, nhẹ nhàng bên trong cũng ẩn chứa một loại bá đạo cùng hung mãnh.

Chúng nó linh động bên trong mang theo lạnh lẽo ánh kim loại, cái đầu không coi là nhỏ, lôi kéo chiến xa ầm ầm mà qua, uy thế khiếp người.

Đây là trong truyền thuyết bảo cụ, Ngũ linh chiến xa chinh chiến tứ phương, ngân quang hướng về, chư địch lui tránh, từng lập chiến công hiển hách, nó thuộc về một vị vô địch giả, là hắn toà giá.

"Đây là Tề Hoành, bây giờ này xe thuộc về hắn, rất được vị nhà vô địch kia coi trọng, là cách đại truyền nhân!"

Đế Quan bên trong có mấy vị vô địch giả, đạo hạnh sâu không lường được, vẫn ở Tổ Đàn bế quan, dễ dàng sẽ không xuất hiện, là thành này cao nhất thủ hộ thần!

"Vị nhà vô địch kia đem Ngũ linh chiến xa đều ban cho hắn, Tề Hoành quả nhiên ghê gớm, rất được cái kia đám nhân vật coi trọng!"

Mấy người thán phục, bởi vì ngũ linh chiến tiếng tăm quá to lớn!

Năm con ngân điểu xem ra như chim én, kỳ thực là Chu Tước, đương nhiên cũng có người coi là Chân Hoàng, chỉ là không có rực rỡ linh vũ, luyện chế lúc chú trọng thần, mà không coi trọng hình.

Này xe sáng loáng, cũng không phải là xích hồng sắc, cùng thân xe cùng chất liệu, kiên cố Bất Hủ.

Tất cả mọi người đều biết Ngũ linh chiến xa đáng sợ, từng ở quan ngoại xông trận, giết địch, ở Dị Vực trong đại quân đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, giết hài cốt chất như núi, máu chảy thành sông, kẻ địch nghe tiếng đã sợ mất mật, trận chiến này xe với trong chiến trận có thể tiến quân thần tốc!

Có thể nói, đây là một vị vô địch giả huy hoàng chứng kiến, là Đế Quan bên trong quan trọng nhất bảo cụ một trong, khiến cho tất cả mọi người đều đỏ mắt không ngớt.

Bởi vì, truyền thuyết chỉ dựa vào trận chiến này xe là có thể nghiền ép chư địch, thậm chí không cần chủ nhân tự mình động thủ, Ngũ linh chiến xa liền là có thể san bằng thiên quân vạn mã!

Đây là một việc đại sát khí, càng làm cho Đế Quan bên trong hết thảy tu sĩ đỏ mắt toà giá!

Tề Hoành, tuy rằng không tính là Ngũ linh chiến xa chủ nhân chân chính đệ tử, thế nhưng là đến chỉ điểm, tu vi sâu không lường được, chưa bao giờ có bại trận.

"Tề Hoành, vô địch giả người thừa kế, chú định sẽ quật khởi, không có ai có thể ngăn cản hắn tiến lên bước chân."

Tề Hoành cũng tới, như vậy tuổi trẻ thiên kiêu tự sau khi xuất thế, vẫn vô địch đến hiện tại, tiền đồ quang minh, không người nào có thể dự liệu hắn có thể đi tới một bước nào.

"Từng có đồn đại, Ngũ linh chiến xa ép chư thiên! Nó khả năng không phải thế gian binh khí đơn giản như vậy, chỉ là vẫn không có chân chính kích hoạt mà thôi. Vô địch giả đưa nó truyền cho Tề Hoành, điều này có ý vị gì?" Có người nói nhỏ.

Ngũ linh chiến xa vừa đến, khiến cho Bích Lạc hồ kịch liệt gợn sóng, bích quang ngút trời, dẫn phát kinh người dị tượng.

Chu vi linh sơn trên cùng với Bích Lạc trong hồ bảo trên thuyền, rất nhiều người hãi hùng khiếp vía, càng có một ít người trực tiếp trước đi nghênh đón Ngũ linh chiến xa chủ nhân.

Xoạt một tiếng, ngân quang trải ra, từ trên chiến xa hạ xuống, hình thành một con đường, giống như thiên đạo ở nổ vang, để phụ cận tất cả mọi người

nguyên thần đều run sợ một hồi, như cùng ở tại đối mặt một vị vô địch Chí Tôn.

"Chiến xa thật đáng sợ!" Có người nói nhỏ.

Ngân quang đại đạo trải ra đến mặt đất, từ chiến xa bên trong đi ra hai cái sinh linh, một người trong đó thần thánh không một hạt bụi, bị ngân sắc quang diễm bao phủ, như Thiên Đế giáng trần.

Hắn có phi phàm mệnh tương, đặc biệt xuất chúng, ủng có mái tóc dài vàng óng, liền ngay cả đồng tử cũng là như thế, giống như hai vòng mặt trời vàng óng chói chang, khiếp người cực điểm!

Hắn cơ thể rất tráng kiện, có màu vàng kim nhạt, giống như Bất Diệt Kim thân!

Kim thân, lại đang toả ra ngân quang, đây là cảnh tượng kì dị kinh thế, tương truyền cổ đại đại hiền, bộ phận Tiên Đạo giả mới có thể có như thế mệnh tương.

Mọi người hút vào hơi lạnh, đây chính là Tề Hoành, so với trong truyền thuyết còn đáng sợ hơn, giống như một vị cổ đại Chiến Tiên chuyển thế, bễ nghễ thiên hạ, nhìn xuống quần hùng!

Ở bên cạnh hắn còn có một người, bị Hỗn Độn khí bao vây, chỉ lộ ra mơ hồ đường viền, một đôi mắt giống như thiên nhật rực rỡ, trong lúc đóng mở, thần quang Liệt Thiên, quá mức đáng sợ.

"Kim Triển!" Có người nhận ra hắn.

Hắn là Kim Thái Quân coi trọng nhất hậu nhân, chủ tu kiếp này pháp, được xưng Cửu Thiên tuyệt đại thiên kiêu, thần dũng không thể địch. Mọi người không nghĩ tới, Kim Triển càng theo từ Ngũ linh chiến xa trên đi xuống, có thể thấy được cùng Tề Hoành quan hệ tâm đầu ý hợp!

"Xin mời!" Chiến xa chủ nhân Tề Hoành nói rằng.

"Tề huynh trước hết mời!" Kim Triển nói rằng.

Bọn họ tiến vào Bích Lạc hồ, lại bước lên một toà linh sơn, rất nhiều năm khinh cường giả ra nghênh đón, xếp hợp lý Hồng kính nể cực kỳ, ở này Đế Quan bên trong không có nghe nói người này cực nhỏ.

Đồng thời, Kim Triển cũng không cho bất luận người nào xem thường, hắn đến từ Cửu Thiên, nghe đồn đi ở kiếp này pháp con đường này tuyến đầu tiên, tương lai có lẽ phải đánh vỡ hết thảy thần thoại, mở ra càng rộng rãi tu đạo đại lộ.

"Tề Hoành huynh ngươi đến rồi, xem ngươi Kim thân ngân quang, càng ngày càng kinh người, không thẹn vì là là địch người thừa kế, ngày khác chú định sẽ đăng lâm võ đạo đỉnh cao nhất, nhân gian vô địch!" Có người mở miệng.

Tề Hoành rất thong dong, cũng không kiêu căng vẻ, khiêm tốn đáp lễ, cũng hướng về chu vi giới thiệu bên cạnh Kim Triển.

"Nhất đại thiên kiêu Kim Triển, nghe đại danh đã lâu, quả thật là người bên trong Chân Long!" Có người khen tặng.

Tề Hoành, Kim Triển hai người bị vây, giống như như "chúng tinh phủng nguyệt", rất nhiều tuổi trẻ cường giả bao vây bọn họ cùng đi về phía trước.

"Thực sự là thật thần khí, thật là uy phong a." Tào Vũ Sinh nói rằng.

Bọn họ vẫn không có bước vào Bích Lạc hồ, liền nhìn thấy bực này phô trương, Ngũ linh chiến xa mang theo hai đại cường giả tham gia thịnh hội, giống như chân chính Chí Tôn xuất hành.

Con kiến nhỏ bĩu môi, nó đối với Kim Triển cũng rất bất mãn, bởi vì Kim Triển là Vương gia nhận định con rể, người này muốn cùng Thạch Hạo tranh phong, nên vì Vương gia ra mặt.

Lấy Ngũ linh chiến xa thay đi bộ, xác thực phô trương rất lớn, chấn động thế hệ tuổi trẻ các cường giả.

"Bình tĩnh, hắn không chọc chúng, liền tường an vô sự, yên lặng mà đến yên lặng mà đi." Thạch Hạo nói rằng, không muốn ở đây sinh ra sóng gió gì.

Bây giờ, Dị Vực đại binh áp sát, có phá tan Biên Hoang đại nguy cơ, hắn nào có cái gì tâm tư ở đây tranh cường háo thắng.

"Vương gia người phụ nữ kia đây, làm sao không cùng Kim Triển đi chung với nhau?" Tào tên Béo ở phụ cận tìm kiếm, hắn nói tự nhiên là Vương gia đệ nhất minh châu Vương Hi.

"Đừng tìm, đến rồi." Thạch Hạo nói rằng.

Xa xăm nhất, trước sau có hai chiếc chiến xa đến từ trên trời, phát ra tiếng nổ đùng đoàng, mấy con đáng sợ man thú lôi kéo tọa kỵ, dẫm đạp thiên địa kịch chấn, nổ vang vang vọng.

Từ xa đến gần, tiếng vang lớn lên, cuối cùng như lôi đình, khiến người ta sợ hãi.

"Thác Cổ gia tộc Thiểm điện chiến xa!" Có người giật mình nói.

Đó là hai chiếc tử kim chiến xa, một trước một sau, tất cả đều tắm rửa lôi điện, từng đạo lại từng đạo hồ quang hướng ra phía ngoài dâng lên, cực kỳ đáng sợ.

"Thác Cổ Ngự Long, thác Cổ gia tộc Chân Long!" Có người nói nhỏ, nhìn chằm chằm chiếc thứ nhất trên chiến xa nam tử, phi thường kiêng kỵ, không dám trêu chọc người này.

Thác Cổ gia tộc, là Đế Quan tam đại Trường sinh thế gia một trong, là Chân Tiên hậu duệ, trong cơ thể chảy xuôi bộ phận Tiên huyết, nhân khẩu cũng không nhiều, thế nhưng tộc này vô cùng mạnh mẽ.

Đặc biệt là Thác Cổ Ngự Long, được xưng tộc này Chân Long, thực lực nghịch thiên, mới hai mươi mấy tuổi mà thôi, nhưng một thân tu vi ở ở độ tuổi này tầng trên kinh cổ kim.

Thác Cổ Ngự Long một thân một mình đứng ở chiếc thứ nhất Thiểm điện chiến xa trên, đón gió, đầu đầy mái tóc dài màu tím bay lượn, thần mục như lôi đình, phát ra tử quang, khiến lòng người phách đều run rẩy.

Đây là một cái tuyệt đỉnh cao thủ trẻ tuổi, ở Đế Quan bên trong mang theo danh tiếng!

Vệ gia có tứ Hoàng, mà thác Cổ thế gia lại có một long, hình thành so sánh.

Ở này lượng Thiểm điện chiến xa phía sau, còn có một chiếc xe kéo, ở phía trên có hai cô gái, một người trong đó hồng y tươi đẹp, mang theo điện quang, như một đóa hoả hồng hoa hồng, thập phần kiều diễm, chính là Thác Cổ Ngự Long muội muội, tên là Thác Cổ Lạc Nhạn, người cũng như tên, dung nhan chim sa cá lặn, thập phần mỹ lệ. Ở nàng bên cạnh, nhưng là Vương Hi, tuyết y phần phật, đứng ở Thiểm điện chiến xa trên, còn như muốn thuận phong phi tiên mà đi.

"Chẳng trách không có cùng Kim Triển đi chung với nhau, đây là hai tuyến xuất kích a." Tào Vũ Sinh tự nói.

Kim Triển cùng Tề Hoành ngồi chung Ngũ linh chiến xa, mà Vương Hi thì lại cùng thác Cổ gia tộc đi chung với nhau, đây là ở phân công nhau hành động sao, cực lực lôi kéo hai đại truyền nhân, phải đem Trường sinh thế gia chờ quấn vào chính mình trên chiến xa sao?

"Đám người kia muốn kết minh, phải cẩn thận!" Thiên Giác Nghĩ nói rằng.

"Vô dụng, một người thành Tiên, là có thể diệt thiên địa! Tương lai như có đại biến, theo đuổi chính là cá nhân cực hạn sức chiến đấu, nhiều hơn nữa

cừu cũng không chống đỡ được một con sư tử." Thạch Hạo nói rằng.

Sau đó, bọn họ nhìn thấy Tiểu Thiên Vương cưỡi ở một con trên cổ thú, tiến vào Bích Lạc hồ, gây nên rất nhiều người ra nghênh đón.

Tiếp đó, Đại Tu Đà, Thích Cố, Lam Tiên mấy người cũng đều đến rồi, còn có nhiều người hơn đến đó, có không ít cũng không nhận ra, đều là Đế Quan bên trong tu sĩ trẻ tuổi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1390: Là Hoang

Thạch Hạo, Tào Vũ Sinh đi về phía trước, dọc theo một dòng sông thủy tiến vào Bích Lạc hồ, đạp ở một chiếc thuyền con trên, tạo nên từng cơn sóng gợn.

Ở hồ chu vi, có thật nhiều linh sơn, rộng rãi mà đẹp đẽ, vờn quanh sương trắng, sinh trưởng chi lan linh thảo, giàu có linh tính, dường như tiên gia cổ sơn tọa lạc.

Còn có một số người khác cũng tiến vào Bích Lạc hồ, bởi vì thời gian sắp đến rồi.

Trong lúc này, một ít chiến xa, thần thú trước sau xuất hiện, mang theo một ít thiên tài trẻ tuổi đi tới nơi này, người càng ngày càng nhiều, các tộc tuổi trẻ vương giả đại tụ hội.

"A, kinh thiên tin tức, vùng cấm người thật sự không chừng sẽ tới, ta thật giống thấy có người tiến vào Đế quan, không biết có phải là bọn hắn hay không nhận được thiệp mời sau đến."

Có người truyền đến một tin tức như thế, gợi ra náo động lớn, tất cả mọi người đều bị kinh ngạc đến ngây người.

Vùng cấm thật sự có sinh linh điều động, đến Đế quan? Đây là thế nào kinh động thiên hạ, từ xưa đến nay đều không có người thấy bọn họ, đến tột cùng hình dáng gì.

Một sát na, này trở thành nghị luận tiêu điểm.

Rất nhiều người đều rất hưng phấn, nếu là trên chín tầng trời vùng cấm cũng có sinh linh đến, cái kia thật đúng là trước nay chưa từng có một lần

thịnh hội.

Ầm!

Nhưng vào lúc này, Bích Lạc trong hồ dựng lên từng trận màn ánh sáng, sóng lớn ngập trời, một toà bích oánh oánh hòn đảo nổi lên mặt nước, bị màn ánh sáng bao bọc, dù cho ở đáy hồ thì đầm nước cũng không thể ngâm nhập đảo bên trong.

Bích Lạc trong hồ có đảo, bây giờ xuất hiện!

Đối với tu sĩ tới nói, hòn đảo huyền không hoặc là nấp trong dưới nước, cũng không tính đáng giá kinh ngạc sự. Chỉ là hòn đảo này có chút đặc biệt, nghi làm thật Tiên di chỉ, từng có Tiên ở lại.

Dù cho bây giờ đã tìm không được cái gì động phủ, chỉ có một ít gạch vụn cùng với xanh um thực vật, nhưng cũng phi thường hấp dẫn người.

Bởi vì, từng sợi từng sợi Tiên Đạo khí tức chính là từ hòn đảo này phát sinh. Nghe đồn, dù cho là một khối sắt thường kinh nghiệm lâu năm Chân Tiên thưởng thức, cũng có thể hóa thành báu vật.

Vì vậy, Chân Tiên trường kỳ ở một chỗ, cái nào sợ không có thứ gì lưu lại, nơi này cũng có Tiên vận tràn ngập;

Đã đến giờ, thiên tài tụ sẽ bắt đầu.

Mọi người dồn dập leo lên hòn đảo, không nghi ngờ chút nào, ngũ linh chiến xa phi thường hấp dẫn người, nhất thời có một đám người vây lại.

Đồng thời, Tiểu Thiên Vương, Đại Tu Đà, Thác Cổ Ngự Long các loại (chờ) cũng đều là tiêu điểm, bị người xúm lại.

Cho tới Vệ gia bốn hoàng, liền càng không cần phải nói, tài tình tuyệt diễm mà lại mỹ lệ nữ tu sĩ so với nam nhân càng được hoan nghênh, có một đám thanh niên tuấn kiệt tụ ở nơi đó, thân thiện cùng với các nàng chào hỏi.

"Người thật nhiều a." Thiên Giác Nghĩ nói rằng.

"A, là ngươi?!" Một người tu sĩ, nhìn thấy Thiên Giác Nghĩ, nhất thời sắc mặt trắng bệch.

Chính là truyền tin người kia, hắn còn nhớ này con kiến nhỏ khẩu khí lớn đến đáng sợ, xưng hô Vương Trường Sinh đều vì oa, thật phải ở chỗ này nói với hắn ra lời gì quá đáng đến, nào sẽ hại chết người.

"Ai, ngươi cũng tới, xúi quẩy!" Hắn đang lùi lại trong quá trình, nhìn thấy Tào Vũ Sinh, cái trán mạo gân xanh, xoay người rời đi, bởi vì ba ngày trước bị tào tên Béo cho đánh đập quá một trận.

Bích Lạc hòn đảo rất xinh đẹp, cỏ xanh như tấm đệm, cây tốt xanh um, thần tuyền chảy cuồn cuộn, kỳ dược tỏa ra hào quang, mùi thuốc nức mũi, khiến người ta mê say.

"Hoảng cái gì, ngươi đánh vào trên người ta." Một vị thanh niên tóc tím quát mắng vị kia "Người đưa tin".

"Xin lỗi, vừa nãy..."

"Vừa nãy làm sao?"

"Có người cũng không có được thiệp mời, cũng tới." Người đưa tin nói rằng, đang khi nói chuyện, liếc mắt một cái tào tên Béo.

"Người nào dám như vậy, quấy rầy thịnh hội sao?" Duy trì trật tự thanh niên tóc tím lập tức nhanh chân hướng về Tào Vũ Sinh chạy đi đâu đi, đến phụ cận sau, quát lên: "Ngươi... Rời đi, lập tức!"

Tào Vũ Sinh liếc chéo, nói: "Tìm đánh đi, dám như thế đối với quý khách hô quát? Mở ra chó của ngươi mắt nhìn một chút, đây là cái gì?" Đang khi nói chuyện, hắn vung vẩy trong tay thiệp mời.

Người đến ngờ vực, liếc mắt nhìn người đưa tin.

"Cho gia xin lỗi, mặc dù ta không có thiệp mời thì lại làm sao, ngươi liền không thể khách khí một chút sao? Bồi tội." Tào Vũ Sinh nói rằng.

"Hắn thật không có thiệp mời, đó là người khác." Người đưa tin ở cách đó không xa nói rằng.

"Ngươi trộm cắp người khác thiệp mời?" Duy trì trật tự thanh niên tóc tím tu sĩ lên giọng.

Chu vi, nhất thời có không ít người quay đầu lại, bởi vì động tĩnh của nơi này hơi lớn, để rất nhiều người đều kinh ngạc, còn có người dám ở chỗ này quấy rầy hay sao?

"Không phải trộm cắp người khác, là bằng hữu ta." Tào Vũ Sinh nói rằng.

"Không được, mặc dù bằng hữu ngươi không có đến, ngươi cũng không thể cho ngươi mượn, không có thiệp mời liền không thể đăng lâm hòn đảo." Thanh niên tóc tím rất nghiêm khắc, nhìn Tào Vũ Sinh không vừa mắt.

"Có đúng không, có thể ta thấy Kim Triển, Vương Hi đến nơi này sau, Kim gia, Vương gia còn có những người khác đến, ta không tin bộ tộc sẽ đưa lên hai tấm thiệp mời." Tào Vũ Sinh cười lạnh nói.

Hắn sau khi đi vào, quan sát cẩn thận, Kim Triển tiểu thúc Kim Chí Phi đến, còn có Vương Hi một vị anh họ cũng tới rồi!

"Ngươi..." Thanh niên tóc tím có chút tức giận, bởi vì xác thực có không ít người mang người quen cùng đi gặp, hơn nữa số lượng không ít.

"Đúng rồi, ông lão kia, tuổi tác cực lớn, tính là gì tuổi trẻ kỳ tài, ngươi cũng không đánh đuổi, nhưng chạy đến ta chỗ này đến ồn ào." Tào Vũ Sinh chỉ về Kim Chí Phi, đây là trước đây không lâu từng cùng Thạch Hạo ác chiến, bị đoạt đi vật cưỡi Kim gia cao thủ, hắn lại nói tiếp: "Không biết ta chính là đương đại thế hệ tuổi trẻ đệ nhị Chí Tôn sao? Tương lai muốn chôn người của ta vũ nội số một, ta đệ nhị!"

Nhìn hắn gầm gầm gừ gừ dáng vẻ, thanh niên tóc tím cười gằn, nói: "Bất kể nói gì, ngươi không được, không thể vào, không có tư cách đó!"

"Bọn họ vì sao có thể đi vào?" Tào Vũ Sinh chỉ hướng về Vương gia, Kim gia người, lại chỉ về cái khác một ít không có thiệp mời người.

"Ngươi có thể với bọn hắn so với sao, đó là Trường Sinh thế gia thiên kiêu, dẫn bọn họ đến người đầy đủ xưng tôn thiên hạ!" Thanh niên tóc tím chế nhạo nói.

Rất rõ ràng, động tĩnh của nơi này làm lớn, nơi đây yên tĩnh lại, rất nhiều người đều nhìn phía nơi này.

"Vâng... Tào tên Béo!" Có người nói nhỏ, trên chín tầng trời tu sĩ nhận ra hắn, biết hắn cùng Thạch Hạo giao tình tâm đầu ý hợp, cảm thấy chọc cái tên mập mạp này, Hoang tất nhiên muốn đứng ra.

"Cần muốn cái gì tư cách?" Đang lúc này, Thạch Hạo từ phía sau đi tới, nhìn trước mắt thanh niên tóc tím này.

Lúc này, mấy người nhận ra hắn, tỷ như Đại Tu Đà: "Trích Tiên", người bảo vệ đời sau Độc Cô Vân, Thích Cố các loại, đều là người quen, hướng về hắn gật đầu hỏi thăm.

"Ngươi là ai?" Thanh niên tóc tím hỏi.

Người đưa tin vội vã tiến lên, ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng nói rồi vài câu.

Thanh niên tóc tím nhất thời trợn to hai mắt, hít vào một ngụm khí lạnh, dĩ nhiên là Hoang, hắn tự mình đối đầu rồi!

"Có chút hiểu lầm, Thạch huynh nếu là đến đây, tự có thể mang tới một hai vị bằng hữu." Thần sắc hắn lúng túng.

"Rốt cuộc là ai?" Có người hỏi, rất là bất mãn.

Liền ở đây tế, rối loạn tưng bừng truyền đến, ngũ linh chiến xa chủ nhân Tề Hoành đi tới, cách rất xa liền hàm cười hỏi: "Vị này chính là Thạch huynh sao, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, hôm nay mới nhìn thấy, thực sự là may gặp, may gặp!"

Tất cả mọi người đều thất kinh, nhà vô địch truyền nhân, Tề Hoành dĩ nhiên tự mình nghênh tiếp, cùng cái này rất thanh tú người trẻ tuổi như vậy khách khí, đúng là để người chấn động trong lòng.

Trước đây không lâu, một đám người đều ở nghênh tiếp Tề Hoành, vây quanh ở bên cạnh hắn, nhưng hôm nay hắn lại cũng đi nghênh đón người khác.

"Nguyên lai ngươi chính là Hoang, ở trên đường chúng ta gặp! Tướng mạo như thế thanh tú, chiến tích nhưng như vậy phóng đãng, ở sự tưởng tượng của ta bên trong, ngươi nên ba đầu sáu tay, báo đầu hoàn mắt mới đúng." Vệ Gia Tứ Hoàng đi tới, trong đó một thiếu nữ cười hì hì.

Mọi người kinh hãi, liền bốn vị này thiên tài thiếu nữ đều đi tới, cùng nam tử trẻ tuổi kia chào hỏi, ở lôi kéo tình cảm, rất là khách khí, hắn đến tột cùng là ai?

"Ha ha, Hoang, một trận chiến thành danh, ở Đại Xích Thiên biên cương liền giết dị vực mười Vương, khiếp sợ thiên hạ, hôm nay rốt cục nhìn thấy." Trường Sinh thế gia Thác Cổ Ngự Long đi tới, đầu đầy tóc tím rối tung, thần uy lẫm lẫm, đến phụ cận.

Liền hắn đều chuyển động, tự nhiên làm người run sợ mà thất sắc.

Đồng thời, vào đúng lúc này, mọi người cũng rốt cuộc biết người đến là ai, bị Thác Cổ Ngự Long nói ra tên của hắn —— Hoang!

Thạch Hạo kinh ngạc, không nghĩ tới mấy người này trước tiên mà đến, ở đây nghênh tiếp hắn.

Trường Sinh gia tộc Vệ Gia Đích Tứ Hoàng cũng là thôi, dù sao không

có lợi hại xung đột, nhưng là ngũ linh chiến xa chủ nhân Tề Hoành rõ ràng yêu Kim Triển cùng thừa chiến xa chạy tới, mà Thác Bạt ngự Long muội muội thì lại bồi tiếp Vương Hi, đi rất gần, làm sao bây giờ đối với hắn khách khí như vậy?

Nơi đây sôi trào, đến từ Cửu Thiên tu sĩ tự nhiên nhận thức Thạch Hạo, nhưng là Đế quan bên trong rất nhiều sinh linh chưa từng thấy.

Hiện tại cuối cùng đã rõ ràng rồi, người trước mắt là ai, từng cái từng cái ánh mắt nóng rực, vừa mừng vừa sợ.

"Trời ạ, hắn chính là Hoang, ta với hắn một đường đến, cách nhau không phải rất xa, không nghĩ tới đồng hành hơn nửa lộ."

"Thạch huynh, tại hạ cảm giác sâu sắc bội phục, ngoài ra kính nể. Đại Xích Thiên biên cương một trận chiến, ngươi giết ra ta giới uy phong! Làm cho tất cả mọi người đều phun ra một luồng úc khí, vẫn nghe nói ngươi, nhưng chưa từng gặp, hôm nay thực sự là chuyện may mắn!"

Liên miên người xông tới, để trong này nước chảy không lọt, phi thường ầm ĩ, càng có một ít tuổi trẻ thiếu nữ ánh mắt rát, ở Thạch Hạo trên người đảo quanh.

Đế quan, ở vào này giới tuyến đầu tiên, lúc nào cũng đối mặt dị vực uy hiếp, không có ai so với bọn họ rõ ràng hơn thế giới kia sinh linh đáng sợ dường nào, liền giết mười Vương, đối với bọn họ mà nói, thực sự là một loại thần thoại!

Nơi này bị làm nổ, đông đảo tu sĩ vây tụ mà tới.

Đương nhiên, cũng không phải tất cả mọi người biểu thị, nhiệt tình như vậy, tỷ như Kim Triển, ngồi ở chỗ đó, trước sau cũng không có nhúc nhích quá một thoáng, tỷ như Vương Hi, áo trắng như tuyết, vô cùng lành lạnh, chưa từng xem qua Thạch Hạo một chút.

Còn có cái khác một số ít người, như Lục Quan Vương Ninh Xuyên các

loại (chờ) cũng không nói gì.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1391: Đáng Chém

Thân phận của Hoang bị nói ra, gợi ra náo động!

Thành đàn người trẻ tuổi tụ tập mà đến, rất nhiều đều là ở Đế quan bên trong lớn lên, chưa bao giờ từng rời đi nơi này, lần thứ nhất nhìn thấy Thạch Hạo.

"Hoang huynh, một trận chiến kinh Biên Hoang. Chúng ta tuy rằng đang ở Đế quan, nhưng nói ra thật xấu hổ, vẫn ở tu hành, vẫn không có cùng dị vực nổi danh nhân vật chiến đấu quá. Nhưng cũng nghe nói những người kia sức chiến đấu cấp số, trận chiến này ngươi quả nhiên là kinh diễm thiên hạ, khiến người ta kính phục!" Có người nói, rất thành khẩn, cũng không phải là khen tặng.

Thạch Hạo muốn dời bước cũng khó khăn, chu vi đều là bóng người, bị vây quanh, nữ có nam có, đều có đồng nhất cái đặc điểm, vậy thì là thanh xuân khí tức phồn thịnh, chính ở vào hoàng kim độ tuổi.

Có mấy người thỉnh giáo trận chiến đó tường tình, có người lôi kéo cũng muốn cùng hắn kết giao, phi thường nhiệt tình, để trong này ầm ĩ khắp chốn.

"Oa, này con kiến nhỏ chính là trong truyền thuyết Thiên Giác Nghĩ sao, toàn thân vàng óng ánh, con mắt đặc biệt lớn, thật đáng yêu a." Một cái tiểu cô nương trừng lớn đôi mắt đẹp, nhìn Thạch Hạo trên đầu vai con kiến.

Này gợi ra rất nhiều người quan tâm, nhìn chằm chằm Thiên Giác Nghĩ.

"Quá đáng yêu, vàng rực rỡ, khoẻ mạnh kháu khỉnh, vừa nhìn liền nhận người yêu thích." Cái tiểu cô nương kia reo lên, nàng bất quá mười một mười hai tuổi, vẫn không có thành niên, có thể tới nơi đây, khẳng định là trong tộc huynh trưởng hoặc tỷ tỷ mang đến.

Rất nhiều người không nói gì, vậy cũng là Thập Hung thân, nắm giữ chiến lực mạnh mẽ, một khi phát điên, cùng cấp người khó có thể ngăn được, có vô địch huyết thống.

Cho tới Thiên Giác Nghĩ tự thân, đầy trán hắc tuyến, bị người xưng "Đáng yêu" thực sự là đầu một lần, để nó muốn đập đầu chết. Được nghe lại hình dung nó vì là khoẻ mạnh kháu khỉnh, nó mặt càng đen, không nhịn được mở miệng, nói: "Hổ, là cái gì, cùng bản vương nơi nào như, ngươi nếu như dùng Chân Long đến cân nhắc, ta cũng là nhận."

Ngoại trừ tiểu cô nương cười hài lòng, nhánh hoa run rẩy ở ngoài, những người khác đều không dám cười, đây chính là Thập Hung thân, Chân Tiên huyết thống, lai lịch lớn đến đáng sợ.

Nó vẫn không có thành niên, một khi lớn lên, trời mới biết sẽ cỡ nào khủng bố.

Có người nhỏ giọng nói nhỏ, đạo "Nghe nói Tiên cổ một trận chiến, có chút Chân Tiên cực lực muốn bảo lưu lại một cái huyết thống, nhưng là đều thất bại, chỉ có người cá biệt lưu lại, nhưng cũng bị làm hại."

Dị vực năm đó nhổ cỏ tận gốc, chỗ đi qua, chẳng còn sót lại gì.

Những năm tháng ấy thật sự rất hắc ám, Chân Tiên truyền thừa đoạn tuyệt, dòng dõi bị diệt, cá biệt lưu lại cũng xảy ra vấn đề, bị hại không thể bình thường xuất thế, bị hao tổn nghiêm trọng.

Sau đó, những Chân Tiên đó huyết thống hoặc bị phong ấn tiến vào hỗn độn, hoặc bị đưa vào thiên địa tạo hóa tổ mạch bên trong, nhưng đáng tiếc như trước vô hiệu, gần như chết rồi sạch sành sanh.

Muốn để lại đến hậu thế để giải quyết bọn họ dòng dõi vấn đề cũng không được!

"Thiên Giác Nghĩ một mạch lưu lại huyết mạch vô cùng kiện toàn, không vấn đề chút nào."

Tất cả mọi người chỉ có thể thán phục.

"Năm đó Thiên Giác Nghĩ đại nhân sức chiến đấu đuổi sát Tiên Vương, quả nhiên ghê gớm, ở loại kia thời đại đen tối đều bảo vệ dòng dõi."

Trên thực tế, chân tướng xa so với bọn họ tưởng tượng tàn khốc. Thạch Hạo từng đi qua con kiến nhỏ nơi sinh, từng thấy vị đại nhân kia tan nát dấu ấn.

Thập Hung bên trong Thiên Giác Nghĩ trả giá to lớn đánh đổi, mới để con kiến nhỏ sống sót, nếu không có truyền vào quá nhạy cảm huyết, dùng hết thủ đoạn, sao có hiện tại màu vàng con kiến nhỏ.

Hoang bên người, tuỳ tùng một con Thiên Giác Nghĩ, để rất nhiều người ước ao, nếu là các loại (chờ) con này con kiến trưởng thành, tuyệt đối có thể bảo vệ bộ tộc, khiến cho hưng thịnh.

Đương nhiên, tiền đề là dị vực không có công phá Đế quan.

"Hoang huynh có đại khí vận a, cùng ngươi so với, chúng ta cưỡi thụy thú, chim thần đẳng cấp quá xa." Có người nói.

"Ngươi có ý gì?" Màu vàng con kiến nhỏ không thích nghe, đứng lên con mắt, nó cùng Thạch Hạo không phải là cái gì chủ tớ quan hệ.

Cái kia người nhất thời kinh ngạc nhảy một cái, biết mình nói lỡ, Thập Hung đời sau làm sao có khả năng luân vì người khác chiến thú, chỉ có người khác truy theo phần của bọn họ.

"Nó cùng ta là huynh đệ quan hệ." Thạch Hạo nói rằng.

"Hoang huynh, Thiên Giác Nghĩ hiền đệ, mời tới bên này." Ngũ linh chiến xa chủ nhân Tề Hoành mỉm cười, hóa giải lúng túng, xin bọn họ tiến vào ghế trên.

Ở đây, chỗ ngồi rất có chú trọng, trung ương nhất khối này khu vực chỗ

ngồi không có mấy cái, Thạch Hạo trực tiếp được mời vào tới đây.

Đồng thời, Tào Vũ Sinh cũng bị người mời tới, sắp xếp tọa ở chỗ này.

Vừa nãy tào tên Béo rất thảm, bị người nhanh đẩy ra không còn bóng, bởi vì nơi này có rất nhiều tu sĩ, đều là hướng về phía Hoang đi, đem vây nhốt.

Đương nhiên, hiện tại hắn đãi ngộ hoàn toàn khác nhau, mọi người phục hồi tinh thần lại, hiểu rõ hắn là Thạch Hạo huynh đệ, tôn sùng là thượng tân.

"Hừ!" Có người hừ lạnh một tiếng, đối với ngũ linh chiến xa chủ nhân Tề Hoành các loại (chờ) người lễ ngộ Thạch Hạo biểu thị bất mãn.

Tào Vũ Sinh quay đầu lại quan sát, đúng dịp thấy Kim Chí Phi lạnh lẽo ánh mắt, mà vừa nãy tiếng hừ lạnh cũng là hắn phát sinh.

"Hắn là ai?" Tào Vũ Sinh giả vờ không biết hỏi.

"Kim Triển tiểu thúc thúc, tên là Kim Chí Phi, là một vị nhân vật ngất trời!" Có người nhỏ giọng báo cho.

"Tiểu bối, hỏi thăm lai lịch của ta, là muốn khiêu chiến sao?" Kim Chí Phi lấy ánh mắt khinh bỉ đảo qua, vô cùng xem thường, sau đó hắn vừa liếc nhìn Thạch Hạo, sát ý lưu chuyển, thời gian rất lâu sau mới thu lại.

Có thể nói, hắn rất bá đạo cùng tùy tiện, không hề che giấu chút nào, chính là trắng trợn nhằm vào Thạch Hạo bọn họ, hận không thể buộc bọn họ lập tức ra tay.

"Ông lão này là ai vậy, không phải nói đây là thế hệ tuổi trẻ thịnh hội sao? Làm sao chen lẫn một cái lão gia hoả, thực sự không phối hợp!"

Không thể không nói, Tào Vũ Sinh miệng rất độc, bởi vì Kim Chí Phi còn chưa đủ bốn mươi tuổi đây, tuy nhưng đã không lại còn trẻ, nhưng tuyệt đối không thể nói là lão.

Tào tên Béo há mồm liền đem hắn định vị vì là ông lão, chuyện này thực sự là có chút không tử tế, trần trụi trào phúng.

"Tiểu bối, ngươi..." Kim Chí Phi vỗ bàn đứng dậy, giơ tay liền muốn muốn Tào Vũ Sinh chộp tới.

Mọi người kinh hãi, hắn phải ở chỗ này ra tay sao, đây chính là một lần thịnh hội, mới bắt đầu lại liền muốn phát sinh đại chiến rồi!

Cách đó không xa, Kim Triển cũng đứng lên, thế nhưng không có can thiệp ý tứ, chỉ là đang chăm chú tiểu thúc của chính mình, sợ có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Vương Hi ánh mắt cũng rốt cục nhìn về phía Thạch Hạo, con kiến nhỏ nơi đó, mà Lục Quan Vương Ninh Xuyên các loại (chờ) thì lại thờ ơ lạnh nhạt, như trước không có cái gì biểu thị.

"Kim huynh, ra tay như thế không hay lắm chứ?" Tề Hoành đứng ra, chặn ở nơi đó.

Điều này làm cho rất nhiều người kinh ngạc, trước đây không lâu hắn lấy ngũ linh chiến xa mang theo Kim Triển cùng đi gặp, đều cho rằng hắn cùng Kim gia đi rất gần, không hề nghĩ rằng là hắn cái thứ nhất đi ra phản đối.

Tề Hoành hai mươi mấy tuổi, mà Kim Chí Phi ba mươi mấy tuổi, mà lại là Kim Triển tiểu thúc thúc, nhưng Tề Hoành cũng chỉ là xưng hắn vì là Kim huynh, hiển nhiên không đồng ý hắn trưởng bối thân phận.

"Kim huynh, hôm nay chúng ta tụ hội, không phải là vì binh đao đối mặt, ở đây động can qua." Thác Cổ gia tộc Chân Long, Thác Bạt ngự Long mở miệng, cũng che ở nơi đó.

Điều này khiến mọi người chấn động mạnh, hai đại cao thủ thanh niên lại đều như vậy tỏ thái độ, rõ ràng là giữ gìn Hoang bọn họ.

"Ở ngay trước mặt ta, ngươi ở nhằm vào bằng hữu của ta?!" Thạch Hạo đi ra, hướng về Kim Chí Phi nghênh đi, trong con ngươi thần mang hiện ra, dường như chớp giật bắn ra.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhảy một cái, Hoang đều chuyển động, muốn ở đây động can qua sao?

Tào Vũ Sinh biết Kim Chí Phi là ai, đối chọi gay gắt, cũng coi như là thế Thạch Hạo minh bất bình, lúc này Thạch Hạo đương nhiên sẽ không khiến người ta uy hiếp hắn.

"Hoang, ngươi tính là gì, ở trước mặt ta bộ này tư thái!" Kim Chí Phi lạnh giọng nói.

Hắn khúc mắc nan giải, nguyên bản là sẽ không tới nơi này, chỉ là nghe nói Thạch Hạo muốn tới, hắn mới lên đường chạy tới. Lần trước Nguyên Thần đại chiến, bất ngờ bị thua, để trong lòng hắn không cam lòng, có một luồng cảm giác nhục nhã, rất muốn tái chiến một hồi, trấn áp Hoang.

Có thể nói, hắn tới nơi này mục đích to lớn nhất chính là cùng Thạch Hạo giao thủ, không có chuyện cũng phải tìm có chuyện đến.

"Bại tướng dưới tay, cũng dám làm dữ." Thạch Hạo hời hợt, đối phương càng quan tâm, hắn càng bình thản coi như.

"Ngươi, có dám một trận chiến!?" Kim Chí Phi làm rõ, ở đây quát lên.

Cách đó không xa, Kim Triển thần sắc nghiêm túc, hướng bên này đi tới, đứng ở chính mình tiểu thúc thúc mặt sau, tuy rằng không hề nói gì, thế nhưng những này cử động cũng là một loại tỏ thái độ.

Vương Hi cũng đi tới, không nói lời nào, trạm ở bên cạnh bọn họ.

Kim gia, Vương gia đây là cho thấy một loại thái độ sao? Cùng Thạch Hạo không hòa thuận, cùng hắn đối lập! Điều này làm cho rất nhiều người đều trong lòng không yên, một trận chấn động.

"Ngươi đã thất bại." Thạch Hạo nhẹ nhàng nói rằng.

"Chân chính quyết đấu, ta một cái tay là có thể áp chế ngươi!" Kim Chí Phi lạnh lẽo âm trầm nói rằng.

"Oa nhi này không cứu, sẽ khoác lác, bởi vì ăn bại trận, hiện tại điên rồi." Màu vàng con kiến nhỏ rung đùi đắc ý, như vậy bình luận.

Chúng người không lời, đậu đinh đại con kiến nhỏ, cũng không cảm thấy ngại xưng nhân gia vì là oa, cũng quá ngạo mạn người.

"Ông lão, ngươi có hay không dây thần kinh xấu hổ? Như vậy một đám lớn tuổi tác, cũng ở nơi đây cùng người trẻ tuổi hiếu thắng đấu tàn nhẫn, ngươi làm sao không đi tìm một khối đậu hũ đâm chết!" Tào Vũ Sinh mở miệng, miệng như trước là như vậy xảo quyệt.

Mọi người dở khóc dở cười, đều cảm thấy Kim Chí Phi gặp gỡ màu vàng con kiến nhỏ cùng Tào Vũ Sinh cũng coi như là xui xẻo cực độ, một lúc bị người gọi là ông lão, một lúc bị người xem thường vì là oa, quá bi kịch.

"Kim tiền bối, chúng ta ở đây tụ hội không phải vì cá nhân ân oán, nếu như ngươi đối với Thạch huynh bất mãn, có thể ngày khác ước chiến, hà tất tới đây động đao Binh?"

Vệ gia bốn hoàng bên trong một thiếu nữ mở miệng, sắc mặt hơi hơi lạnh nhạt.

Đế quan bên trong, có ảnh hưởng lực người trẻ tuổi đều trước sau tỏ thái độ, thiên hướng với Hoang, rất là vi diệu.

Kim Chí Phi ánh mắt lạnh lẽo, xếp hợp lý Hồng, Thác Bạt ngự Long, Vệ gia bốn hoàng các loại (chờ) người gật gật đầu, nhưng lại nói: "Lần tụ hội này, có thể luận đạo, ta nghĩ cùng Hoang luận một hồi. Bất quá, ta cũng biết mấy vị làm khó dễ, như vậy liền ngày khác đi."

Dứt lời, hắn xoay người rời đi.

Xa xa, truyền đến tiếng thú gào, bốn con màu vàng thần thú lôi kéo một chiếc chiến xa, tiến vào Bích Lạc hồ, cũng đăng đảo, đến Kim Chí Phi phụ cận ngừng lại.

"Bát thúc liền như thế đi rồi?" Từ trên chiến xa nhảy xuống một người thanh niên, rất là không cam lòng, hắn môi hồng răng trắng, vô cùng tuấn tú, nhưng nhìn về phía Thạch Hạo thì, ánh mắt rất không quen.

"Chủ thượng, chúng ta liền như thế rời đi sao, không phải muốn thu thập tên tiểu tử kia sao?" Trên chiến xa đi xuống một tên chiến phó, cùng Kim Chí Phi nói nhỏ.

"Hắn không ứng chiến." Kim Chí Phi lạnh lùng nói rằng.

"Hoang, ngươi chỉ đến như thế, ở ta Bát thúc trước mặt sợ sao, có loại liền đến một hồi quyết đấu, bằng không là loại nhát gan, cút khỏi Đế quan!" Đẹp trai người trẻ tuổi ở nơi đó kêu lên.

Này để sắc mặt của mọi người đều thay đổi, Kim gia vị trí này đệ nói chuyện quá mức rồi, vừa nhìn chính là bị làm hư loại kia, dựa vào gia tộc uy thế, ngang ngược ngông cuồng.

Liền Hoang cũng dám quát mắng, hơn nữa lời nói khó nghe như vậy, người trẻ tuổi này tự nhiên gợi ra rất nhiều người phản cảm.

"Đi thôi!" Kim Chí Phi nói rằng, tuy rằng không muốn hắn ở đây quá làm càn, nhưng cũng không có lên tiếng giáo huấn.

"Hoang, ngươi thực sự là nhu nhược cùng đáng thẹn, thậm chí ngay cả một trận chiến cũng không dám, kịp lúc vẫn là cút khỏi Đế quan đi!" Người trẻ tuổi lúc rời đi, đắc ý cười to.

"Thực sự là không thể tả, liền một trận chiến dũng khí đều không có." Cái kia chiến phó cũng nói.

Đối với này, Kim Chí Phi không có bất luận biểu thị gì, chỉ là leo lên chiến xa mà thôi.

"Ha ha..." Người trẻ tuổi kia lộ liễu cười to.

"Ầm!"

Đột nhiên, tất cả mọi người đều cảm giác được nghẹt thở, trái tim đau nhức, phảng phất có một vị chiến Tiên ra tay, áp chế đến thiên địa run rẩy, sau đó nổ vang, khiến người ta thần hồn đều quý động không ngừng!

"Dừng tay!" Vẫn không có mở ra khẩu Kim Triển hét lớn, muốn ngăn cản.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy, Thạch Hạo giơ tay, hướng về cái kia chiến xa trước vỗ tới, bàn tay màu vàng óng đại như phòng ốc, ép sụp hư không, rung động ầm ầm.

"Đùng!"

"A..." Cái kia đẹp trai người trẻ tuổi kêu thảm thiết, chia năm xẻ bảy, cấp tốc tử vong, trước khi lâm chung trên mặt của hắn tràn ngập sợ hãi, nhìn Thạch Hạo, quả thực không thể tin được, hắn càng sẽ trực tiếp ra tay.

Phốc!

Cũng trong lúc đó, tên kia chiến phó cũng bị bàn tay màu vàng óng bắn trúng, căn bản là không có cách đối kháng, trực tiếp nổ tung, hóa thành một đám mưa máu.

"Ta sẽ không tẻ nhạt khiêu chiến, ta chỉ có thể sát sinh." Thạch Hạo lạnh lùng nói rằng.

Tất cả mọi người đều hãi hùng khiếp vía, Hoang quả nhiên vô cùng, ngay ở trước mặt Kim Triển, Kim Chí Phi trước mặt, liền ra tay như thế, đem tộc này một vị trực hệ nhân vật xoá bỏ.

"Ngươi dám như thế?" Kim Chí Phi giận dữ, nhảy xuống chiến xa.

"Có gì không dám? Đây là thịnh hội, tùy tiện một con a miêu a cẩu đều có thể đi vào, dám ở này kêu gào, còn thể thống gì, đáng chém!" Thạch Hạo nói rằng.

Ngày hôm nay tả đến rất muộn, cũng chỉ có một chương.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1392: Khiêu Chiến

"Ngươi dám động thủ, giết người của ta!?" Kim Chí Phi toàn bộ mái tóc phi dương, hô một tiếng, cuồng phong gào thét, đó là hắn bạo phát ra một cỗ khí thế!

Lúc này, hắn như một căn ngọn thương, thẳng tắp điện bắn mà đến, phanh một tiếng rơi trên mặt đất, đem cứng rắn kim cương mặt đất tạp nổ tung, đá bay tung trời.

Thạch Hạo trước mặt mọi người kích sát hai người, sắc mặt bình tĩnh, đơn giản mà trực tiếp đáp lại, nói: "Ngươi tính là gì?"

"Hôm nay ta trảm ngươi!" Kim Chí Phi sắc mặt âm hàn, cả người đều phát sáng, trong lỗ chân lông phun ra ngàn vạn đạo hừng hực thần mang, rực rỡ như kiêu dương.

"Ngươi không phải vẫn muốn cùng ta động thủ sao, tìm nhiều như vậy mượn cớ, hiện tại ta cho ngươi cơ hội, đừng dối trá như vậy!" Thạch Hạo lạnh lùng nói.

"Chậm!" Tề Hoành tiến lên, che ở giữa hai người, không cho bọn họ đại chiến.

"Tề gia tiểu huynh đệ, ngươi bỏ đi, không muốn bảo vệ hắn, hôm nay ta thiết yếu tru diệt này lão!" Kim Chí Phi đôi mắt hung ác nham hiểm, sát cơ tất lộ, cất bước về phía trước.

"Nói rất hay giống như ngươi có thể bễ nghễ thiên hạ, vô địch nhân gian, kỳ thực nhằm nhò gì, lần trước còn chưa phải là bị Thạch Hạo đánh miệng phun máu tươi, ngoan ngoãn hiến lên tọa kỵ, bại trốn mà đi? Hiện tại tỏ vẻ cái gì!" Tào Vũ Sinh chế giễu.

"Đừng như thế trương dương, ngươi không được, cẩn thận trực tiếp đưa ngươi đánh bạo!" Kim sắc con kiến nhỏ cũng mở miệng, lạnh giọng nói.

Hôm nay, đều bị khi dễ đến trên đầu tới, Kim gia liền một cái hậu sinh cũng dám khiêu khích, liền một người làm cũng dám quát lớn Thạch Hạo, điều này thật sự là khinh người quá đáng!

Cùng Thạch Hạo kết thù kết oán sau, Kim Chí Phi rõ ràng muốn giết hắn, tự ngay từ đầu liền lần nữa thêu dệt chuyện, không ngừng gây hấn, ân oán không thể hóa giải.

Vì vậy, khi Thạch Hạo bị một người làm còn có Kim gia một tên tiểu bối lăng nhục đến trên đầu thời gian, không có lưu tình, chém giết chi! Bởi vì, song phương nhất định là cừu địch, không có gì có thể nói.

"Tốt, tốt, tốt! Nếu các ngươi đều đã nói như vậy, nếu như không ra tay, không đem ngươi trấn áp, thực sự xin lỗi bọn ngươi!" Kim Chí Phi quát lên, ánh mắt sắc bén, sát khí ngút trời.

Cùng lúc đó, Kim Triển cũng đến phụ cận, đứng tại tự mình tộc thúc sau lưng, thần sắc lạnh lùng, nhìn chằm chằm Thạch Hạo, hiển nhiên lập trường kiên định, cùng Kim Chí Phi.

"Hoang, ngươi quá kiêu ngạo, làm ta Kim gia có thể lấn sao? Giết ta một vị tộc đệ, này thù cần máu đến, ngươi nghĩ bị bắt, hay là chờ chúng ta ra tay?!" Kim Triển mở miệng, như vậy bức bách nói.

Không khí của hiện trường thoáng cái khẩn trương lên, mọi người đều tâm thần chấn động, không nghĩ tới sẽ phát triển đến một bước này.

"Các ngươi Kim gia người quá giả tạo, đừng giấu giấu diếm diếm, người ở chỗ này người nào không biết, các ngươi chính là hướng về phía Thạch Hạo mà đến, bây giờ nói như thế đường hoàng, đáng thẹn!" Tào Vũ Sinh nói.

"Đã cừu địch, đều đối lập, còn biểu hiện cao đại thượng cái rắm a, không phục, ngươi oa thả ngựa qua đây!" Thiên Giác Nghĩ trực tiếp hơn.

"Ta liền đứng ở chỗ này, muốn động thủ, qua đây!" Thạch Hạo kiên quyết không sợ, ánh mắt như kim sắc Lôi Đình, chấn động tâm hồn.

Bích Lạc Đảo, tất cả mọi người nghiêm nghị, tụ hội mới ngay từ đầu, mùi thuốc súng cứ như vậy nồng, trực tiếp muốn phân sinh tử, triển khai một hồi Long Hổ đại chiến.

Chẳng qua là, có một chút người không hy vọng đổ máu, không muốn thấy ở đây lên phân tranh.

Ngũ Linh Chiến Xa chủ nhân Tề Hoành, Thác Cổ gia tộc Chân Long Thác Cổ Ngự Long, Vệ gia Tứ Hoàng chờ cùng nhau đi về phía trước, đưa bọn họ ngăn cách ra.

"Như vậy thịnh hội, nếu là bởi vì một kiện phân tranh mà bị đảo loạn, thực sự không đẹp, ta cảm thấy các ngươi có thể từng người lui ra phía sau một bước, hôm nay chớ để động vũ khí." Thác Cổ Ngự Long nói.

"Thác Cổ huynh, ngươi cái này không đúng, thiên vị quá rõ ràng." Vương Hi đi tới, yểu điệu thướt tha, một thân tuyết trắng y phục không nhuộm đỏ bụi bậm khí, cả người thanh lệ nhiều tục.

Nàng từng cưỡi Thác Cổ gia tộc Thiểm Điện Chiến Xa mà đến, song phương hiển nhiên có giao tình, nhưng bây giờ quan điểm lại phản lại.

"Ta theo lời là tình hình thực tế, vô luận như thế nào, hôm nay các vị đồng đạo khó có được tụ chung một chỗ, lý ứng với tận hứng luận đạo, há có thể lẫn nhau sinh tử tương hướng, thù địch lẫn nhau?" Thác Cổ Ngự Long nói.

Vương Hi mang trên mặt nụ cười nhàn nhạt, thiếu khuyết ôn hòa, có một số lạnh lùng, đi tới gần, nói: "Bất kể nói gì, người này ở đây hành hung, giết Kim gia một cái trọng yếu đệ tử, còn ngã xuống một cái hạ nhân, đây là sự thực. Mà Đế quan trong có quy củ, không thể tùy ý hành hung, người vi phạm trọng tội, lấy mạng đền mạng, thậm chí sẽ liên lụy nhất tộc!"

Mọi người vừa nghe, đều ngã hít một hơi khí lạnh, nữ tử này mỹ lệ như vậy, bạch y không rảnh, thế nhưng lại như thế quả quyết vô tình, đây là muốn đem Hoang đưa vào chỗ chết, thậm chí ngay cả mệt đến Thạch tộc.

Lúc đầu, người nào cũng không có ở ý, suy cho cùng Kim gia đệ tử còn có cái kia hạ nhân quá phận, nhục nhã tại biên cương chém giết mười Vương có công tu sĩ, ngôn ngữ ác liệt, trảm bọn họ sau, rất nhiều người còn trong tối vỗ tay tỏ ý vui mừng đây.

Nhưng bây giờ vừa nghĩ, quả thật có phiền phức, Vương Hi xuất đầu, trực tiếp lấy ra cái này thành quy, làm cho Thạch Hạo rơi vào tình thế nguy hiểm.

"Ta nhớ kỹ, nếu là có ý khiêu khích, nhằm vào, lấy nhục nhã người khác tới chủ động mở ra chiến đoan, bị chém giết, loại sự tình này không hề này xếp, không tội đáng nói." Thạch Hạo bình tĩnh nói.

"Không sai, là có thuyết pháp này." Vệ gia Tứ Hoàng trong một cô thiếu nữ gật đầu.

"Nếu các ngươi chủ động khiêu khích, không ngừng lấy ngôn ngữ kích nộ, muốn cho Hoang ra tay, như vậy hắn thành toàn bọn ngươi, bị giết, đáng đời!" Tào Vũ Sinh phi thường không khách khí.

"Mọi người đều có thể làm chứng, mới vừa rồi là cái kia lão oa muốn cùng Thạch Hạo quyết đấu!" Kim sắc con kiến nhỏ chỉ về Kim Chí Phi, làm cho người sau tức khắc sắc mặt phát đen.

Lão nhân, oa, sau cùng lại thành lão oa, Kim Chí Phi vào một ngày xưng hô có thể nói hay thay đổi, làm cho hắn trong cơn giận dữ.

"Đồng thời, vừa mới kia con thỏ nhỏ chết kia oa minh xác yêu cầu Thạch Hạo cùng lão oa quyết đấu, nói nhục nhã, người như vậy bị giết, ta xem đó là sống nên!" Thiên Giác Nghĩ bổ sung.

Trong nháy mắt, Vương Hi sắc mặt lạnh lùng.

Kim Triển mày kiếm dựng đứng, trong mắt đằng đằng sát khí, mà Kim Chí Phi thì sắc mặt tái xanh, muốn lập tức làm khó dễ.

"Như vậy, liền theo quy củ tới, Hoang giết Kim gia một vị trọng yếu đệ tử, coi như là khiêu khích, cũng có thể nói đồng ý cùng Kim gia người so với đấu, song phương muốn tỷ thí một trận!" Vương Hi nói.

"Không sai, nhưng mà đã người chết, tranh đấu trở thành sự thực, như vậy thì tiếp tục đi!" Kim Chí Phi lạnh giọng nói.

Thác Bạt Ngự Long, Tề Hoành, Tứ Hoàng lại muốn ngăn cản, muốn khuyên can, nhưng là lúc này Thạch Hạo tự mình tiến lên, cười ha ha, tiếp thu khiêu chiến.

"Muốn chiến, ta cùng các ngươi, thả ngựa qua đây!" Thạch Hạo nói.

Nơi này, tức khắc có một mảnh tiếng nghị luận vang lên, sau đó tiếng người huyên náo, từng cái một ánh mắt đều cực kỳ nóng rực, nhìn chằm chằm phía trước.

Phải biết rằng, hai người này đều rất không bình thường, Hoang không cần phải nói, bây giờ không ai không biết hắn, lúc này rất nhiều người đều rất muốn nhìn một cái hắn đến tột cùng cỡ nào bất phàm, rốt cuộc là làm sao một người một mình giết mười Vương.

Mà Kim Chí Phi là nên tộc cận đại tới nay tiếng tăm lừng lẫy thiên tài, mới ba mươi mấy tuổi mà thôi, cũng đã tấn thăng Trảm Ngã cảnh, ngút trời chi tư.

"Được, ta liền tại chờ ngươi những lời này đây, rốt cục có thể ra tay, hôm nay đưa ngươi trấn áp!" Kim Chí Phi cười ha ha, tự phụ mà thần thái phi dương.

"Lão gia hỏa, ngươi đã quên ngươi trước đây không lâu mới đại bại sao?"

"Ngươi oa nhi này, tốt vết sẹo đã quên đau nhức!"

Tào Vũ Sinh cùng Thiên Giác Nghĩ trước sau mở miệng.

Có thể nói, Kim Chí Phi này trước hào hùng thiên túng, có thể bị hai câu này thoáng cái liền phá hủy tâm tình.

"Đừng nóng vội, từng cái từng cái tới, chờ ta trấn áp hết Hoang, lại cùng bọn ngươi thanh toán!" Kim Chí Phi nói.

Đại chiến hết sức căng thẳng, đến tận đây Thác Cổ Ngự Long, Tề Hoành đám người không ngăn trở... nữa dừng, mặc cho bọn hắn đi giao thủ.

"Bích Lạc Đảo từng có Cổ Tiên ở lại, có nhiều chỗ thập phần không bình thường, có thể đi Bích Lạc Đảo trên đạo đài quyết chiến, sẽ không phá hư nơi này." Tứ Hoàng trong một người nói.

Bích Lạc đạo đài, thập phần to lớn, cách rất xa là có thể nhìn thấy, nó như là một ngọn núi đổ, mặt cắt bằng phẳng, phi thường bóng loáng.

Tương truyền, đây vốn là một tòa thông thiên chi núi, bị người chém đứt, lưu lại "Cọc gỗ" một đoạn, có Cổ Tiên quanh năm ngồi xếp bằng ở trên bế quan, vì vậy theo tuế nguyệt lưu chuyển, nó từ từ trở nên thần thánh.

Tuy rằng vẫn là núi, nhưng là đã kiên cố Bất Hủ, khó mà hủy hoại.

Dù cho Cổ Tiên sớm đã rời đi, sớm đã không tại nhân gian, nó như trước kiên cố không gì sánh được, việc binh đao khó khăn thương.

"Một mình ngươi có thể chứ, có muốn hay không ta làm cho cho phép ngươi tìm giúp đỡ?" Khi đi tới cái này đạo đài trước, Thạch Hạo bình hòa hỏi.

Đã đối phương rất ngông cuồng, một đến hai gây hấn, muốn ra tay diệt sát hắn, Thạch Hạo cảm thấy, cũng không cần phải... Khách khí cùng phúc hậu, ở đây bắt ép.

"Ầy, ngươi Kim gia cùng Vương gia thông gia, không bằng hai nhà các ngươi lúc này liên thủ, ta tiếp hết lượt, ba người các ngươi cùng lên đi!" Thạch Hạo nói.

Ánh mắt của hắn đảo qua Kim Chí Phi, Kim Triển, vừa nhìn về phía Vương Hi, muốn đồng thời cùng ba người quyết đấu.

Kim Triển sắc mặt lạnh lẽo, hắn được khen là thiên kiêu một đời, đi kiếp này pháp con đường, đoạn nhai trước tái tạo tu hành lộ đường, có đủ loại hành động vĩ đại, ai dám khinh thường?

Nhưng là bây giờ Hoang nhưng phải khiến bọn họ liên thủ, như vậy khinh miệt, làm cho thần sắc hắn khó coi.

Vương Hi đóng chặt môi đỏ mọng, một câu nói cũng không có nói.

"Tiểu bối, ngươi nạp mạng đi!" Kim Chí Phi sâm hàn nói, hướng Thạch Hạo nhào giết tới.

"Lão gia hỏa, tiễn ngươi lên đường!" Thạch Hạo nói, đón đánh mà lên.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1393: Thiên Kiếp Chúa Tể

Kim Chí Phi con ngươi như lưỡi đao, há mồm chính là một tia chớp, tay phải vung lên bảo quang tỏa ra, ngưng tụ thành một con Nhai Tí, mở ra cái miệng lớn như chậu máu, hướng về Thạch Hạo nhào tới.

Đón lấy, hắn mi tâm cũng phát sáng, lộ ra một đạo kiếm hình dấu ấn, đỏ đậm như máu, hóa thành sát kiếm, chém thẳng mà ra, ánh kiếm cuồn cuộn!

Lúc này mới mới vừa vừa bắt đầu, hắn liền vận dụng ba loại bảo thuật, hướng về Thạch Hạo công kích!

Tất cả mọi người đều lui về phía sau, không dám tới gần.

"Mời tới đạo đài, không được ở phía dưới ác chiến!" Thác Cổ Ngự Long quát lên.

Đế quan nội con cháu đối với Bích Lạc đảo đều có cảm tình, bọn họ sinh ở quan nội, sinh trưởng ở quan nội, nơi này là ít có Chân Tiên di chỉ, nghi tự với bọn hắn tổ tiên quan hệ tâm đầu ý hợp.

Ầm!

Thạch Hạo đơn giản mà trực tiếp, hai tay nắm pháp ấn, diễn biến Lôi Đế đại pháp, giữa bầu trời mây đen lăn lộn, hơi nước hừng hực, tối om om một đám lớn.

Đồng thời, ở trong quá trình này, hắn bay lên trời, không ngừng kết ấn, để này lôi pháp càng ngày càng hùng vĩ!

Lôi Đế thần thông, không thể tưởng tượng, đặc biệt một khi cùng thiên nhiên oai kết hợp với nhau, càng là khủng bố, đạt đến mức tận cùng thì, trực

tiếp câu thông thiên kiếp!

Ầm ầm ầm!

Ánh chớp bạo phát, hướng về Kim Chí Phi tuôn tới.

Song phương đều có sấm sét, thế nhưng là không giống nhau.

"Ầm!"

Sấm sét giao kích, lẫn nhau, sí quang chói mắt, không ngừng đấu, sau đó lại dập tắt.

"Tiểu bối, liền ngần ấy thủ đoạn sao, ta đưa ngươi vãng sinh!" Kim Chí Phi cười lạnh nói, khí thế của hắn lập tức tăng vọt lên, thần uy lẫm lẫm, so với vừa nãy mạnh một đoạn.

Trong miệng hắn phụt lên ra sấm sét càng dữ dội, tay phải diễn hóa ra Nhai Tí thì lại dũng hãn cực kỳ, tăng vọt đến núi cao lớn như vậy, há mồm liền muốn đem Thạch Hạo nuốt vào đi, đồng thời mi tâm màu đỏ thẫm kiếm hình dấu ấn càng ngày càng kinh người, dường như một cái tiên kiếm ở minh.

Xèo!

Thạch Hạo một đòn qua đi, bay lên trời, đến toà này hùng hồn trên đạo đài, lạc ở nơi đó, hai tay như trước đang không ngừng kết ấn.

Hắn cũng không hề từ bỏ Lôi Đế pháp, trái lại ở tiến một bước đẩy mạnh, triệu hoán đám mây khắp muôn phương, tụ nạp ngàn tỉ sấm sét, ở trên bầu trời hình thành một mảnh bão táp đồ.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, loại thủ đoạn này vô cùng đáng sợ.

Một sát na, cuồng phong gào thét, cát bay đá chạy, trong thiên địa sấm sét nguyên tố bị tụ tập ở đây, ầm ầm ầm, âm thanh đinh tai nhức óc.

Năm đó, Thạch Hạo từng ở ba ngàn châu cùng Thiên Nhân tộc Chân Thần ác chiến, lấy thấp cảnh giới phát huy ra Lôi Đế bảo thuật đặc biệt một thức, câu thông thiên địa sức mạnh to lớn, sản sinh gần như thiên kiếp giống như lôi đình, thực hiện vượt cảnh giới giết địch!

Hiện tại, hắn vận dụng chính là loại này sát sinh đại thuật!

Ầm!

Mưa to gió lớn, sấm sét như biển, lập tức liền bổ xuống, cùng cái kia Kim Chí Phi ba loại bảo thuật đấu cùng nhau.

Mây đen dày nặng, hạ xuống hạt mưa, đều trở thành chớp giật phi đao, thời khắc này, vô cùng đáng sợ, vùng thế giới này quả thực như là bị Thạch Hạo khống chế lại.

Cuồng phong cũng hóa thành hồ quang, huyết mênh mông, màu đỏ gió lốc gào thét, bừa bãi tàn phá nhân gian.

Kim Chí Phi biến sắc, vốn là muốn lấy trảm đạo cảnh tu vi trực tiếp nghiền ép Thạch Hạo, không nghĩ tới hắn sử dụng tới bực này bí thuật, này không chỉ có là một sức mạnh của cá nhân, còn có đại Càn Khôn sức mạnh to lớn.

Bởi vì, vào lúc này lôi đình có chút thiên kiếp mùi vị.

Kim Chí Phi rất hoài nghi, đến cuối cùng là có hay không sẽ hạ xuống thiên kiếp, đối với hắn đánh giết.

"Có chút khủng bố a, đem Lôi Đế bảo thuật vận chuyển đến một bước này, nếu là sẽ có một ngày, hắn tùy ý có thể triệu hoán thiên kiếp, cái kia chẳng phải là giống như là Càn Khôn bên trong chúa tể?"

Có một ít người nói nhỏ, nếu như đi tới bước đi kia chẳng phải là muốn cho ai độ kiếp liền để ai độ kiếp, giết chết quần địch với trong một chớp mắt!

"Tương truyền, Lôi Đế năm đó liền có thể làm được, chưởng khống thế gian rất nhiều sinh linh sự sống còn, nhưng mặc dù như vậy, cuối cùng vẫn là chết trận rồi!" Có người thở dài.

Ầm!

Kịch liệt vụ nổ lớn phát sinh, Kim Chí Phi trong miệng phụt lên ra tia điện toàn bộ hòa vào Thạch Hạo trong biển sét, trở thành chất dinh dưỡng.

Về phần hắn tay phải diễn hóa ra đầu kia Nhai Tí thì bị lôi đình hải nhấn chìm, bị hạt mưa hóa thành chớp giật phi đao bắn trúng, cả người cháy đen, gào thét liên tục.

Ầm!

Rất đáng sợ, Trảm Ngã cảnh cao thủ diễn hóa ra Nhai Tí bị lôi đình miễn cưỡng đánh giết, hóa thành than cốc, sau đó tan rã trở thành cốt văn, cuối cùng nổ tung.

Boong boong boong!

Tiếng kiếm reo liên tiếp, Kim Chí Phi mi tâm chùm sáng cuồn cuộn, đỏ đậm như máu, nơi đó có một cái tiểu kiếm không ngừng chấn động, bổ ra vạn ánh kiếm.

Thế nhưng, tao ngộ lôi đình sau, hết thảy kiếm khí cũng bị ngăn trở, không thể tiến lên, sau đó sụp đổ rồi.

Mọi người hút vào hơi lạnh, Hoang đây là biết bao đáng sợ sức chiến đấu? Phải biết, hắn nhưng là so với Kim Chí Phi thấp một cảnh giới, lại có thể như vậy đấu sức.

"Lôi Đế bảo thuật!" Xa xa, có người nói nhỏ, trong mắt hết sạch lộ.

"Giết!"

Kim Chí Phi hét lớn, mi tâm xích huyết tiểu kiếm bay ra, lập tức liền tiến

vào trong biển sét, hóa thành một đạo hừng hực sát quang, hướng về Thạch Hạo bổ tới.

Đây là một cái hung khí, tuyệt đối không chỉ Trảm Ngã cảnh đơn giản như vậy!

Ầm!

Hư không đổ nát, đều bị một chiêu kiếm chém ra, liền ngay cả lôi đình đều là như vậy, bị đánh ra, chém ra một mảnh hư vô đường hầm không gian.

Xoạt!

Huyết sắc pháp kiếm, dường như tiên quang giống như, vạn thế bất diệt, đến phụ cận, đến thẳng Thạch Hạo đầu lâu.

"Lôi Đế bảo thuật thì lại làm sao, ngươi đạo hạnh không đủ, có thể làm khó dễ được ta!?" Kim Chí Phi quát to.

Hắn vọt tới, mà phía trước chuôi này huyết kiếm càng óng ánh, ép diệt lôi đình, sắp muốn sát thương Thạch Hạo.

"Cheng!"

Đang lúc này, một đạo rồng gầm giống như âm thanh phát sinh, Thạch Hạo rút ra Đại La kiếm thai, không hề bảo lưu, toàn lực vung ra, chém trúng thần kiếm màu đỏ ngòm.

Tất cả mọi người đều chỉ nhìn thấy, một mảnh ánh sáng như tuyết lóng lánh, giống như có người phi thăng lên trời, sau đó nơi này liền lại lờ mờ.

Đó là Đại La kiếm thai, mặt trên có đặc biệt dấu ấn, có khắc một cái hình người sinh linh đang phi tiên, mưa ánh sáng điểm điểm, sương mù mông lung. Lúc này, kiếm tóc máu uy, này đạo ấn ký hiện lên, xán lạn nếu thật sự Tiên ngang trời, đâm nhói tất cả mọi người mắt.

Hơn nữa bên ngoài lôi đình lóng lánh, rất nhiều người đều không có thấy

rõ.

Răng rắc!

Thần kiếm màu đỏ ngòm bị đánh đoạn, vốn là đáng sợ hung khí, nhưng là lúc này lại gãy vỡ vì là hai đoạn, rơi ở trên mặt đất.

Đại La kiếm thai, từ không hiện ra kinh người đánh giết khí thế, thế nhưng nếu có đủ mạnh binh khí chém về phía nó, nó thì lại sẽ bị động giáng trả, giúp đỡ giương kích.

"Ngươi..." Kim Chí Phi hoảng sợ, hắn một cái phi thường trọng yếu bảo cụ liền như thế hủy diệt rồi.

Thạch Hạo thu hồi kiếm thai, tay không với hắn ác chiến, diễn biến bảo thuật.

"Lôi đình đối với ta vô hiệu!" Kim Chí Phi cười lạnh nói, về phía trước tấn công, vượt qua lôi đình, bởi vì hắn nhìn ra, thiên kiếp chưa từng xuất hiện.

"Xoạt!"

Cũng trong lúc đó, Kim Chí Phi diễn hóa ra một loại đặc biệt cổ pháp, bên ngoài cơ thể tắm rửa một tầng kim quang, vẻ mặt trang nghiêm, hai tay hợp lại cùng nhau, về phía trước bổ tới.

"Đây là Kim gia tuyệt học, thuộc về Tiên Đạo pháp ấn!" Có người cả kinh nói.

Kim gia từng ra một vị Chân Tiên, lưu lại truyền thừa làm sao có khả năng sẽ thiếu hụt Vô Địch thần thông, hiện tại hắn thể hiện rồi đi ra, trực tiếp muốn tiêu diệt Thạch Hạo.

Này tế, kim quang chảy xuôi, Kim Chí Phi bên ngoài cơ thể dường như mặc vào một tầng giáp trụ, không thể phá tan, hai tay kết hợp lại, dường như

hai toà tiên sơn va chạm, bắn ra vô lượng quang.

Nơi đó quá óng ánh, theo hắn về phía trước đẩy mạnh, lôi đình bị tiến một bước đánh tan, biến mất.

Ầm!

Này Tiên Đạo pháp ấn quá bá đạo, đánh nứt trời cao, bắn ra hỗn độn, đem Thạch Hạo bao phủ ở phía dưới, phải đem hắn đè chết.

"Ngươi kém ta một cảnh giới, đạo hạnh kém xa, làm sao theo ta tranh đấu, tiêu diệt!" Kim Chí Phi quát lên.

Quả nhiên, lôi đình tản ra sau, Thạch Hạo nơi đó dường như không đề phòng giống như vậy, hắn trực tiếp liền vọt tới.

"Lục Đạo Luân Hồi!"

Thạch Hạo vận dụng cổ thiên công, không che giấu, ở đây thi pháp.

"Chí Tôn cung điện tuyệt học!" Có người nói nhỏ, sau đó kinh ngạc trong lòng.

Ầm ầm ầm!

Lấy yếu chống mạnh, Thạch Hạo sử dụng tới cổ thiên công sau, xé rách vòm trời, mảnh vỡ thời gian bay lượn, sáu cánh cửa mở ra, phải đem Kim Chí Phi nuốt vào đi.

"Phá cho ta!"

Kim Chí Phi quát, hai tay hợp lại cùng nhau, Tiên Đạo khí tức tràn ngập, đây là Chân Tiên khai sáng bảo thuật, ở tại sau lưng, lại hiện ra một đạo thân ảnh khổng lồ, dáng vẻ trang nghiêm, muốn theo hắn đồng thời tiêu diệt Thạch Hạo.

Đón lấy, hắn không ngừng biến hóa, pháp ấn lớn lao, phá vỡ thương vũ,

hắn do Tiên Đạo pháp ấn diễn hóa thành một loại cổ thiên công!

"Kim gia cổ thiên công, Kim Cương Tiên thiên công!" Thác Cổ Ngự Long khẽ thở dài, đối với loại này tuyệt học cảm giác sâu sắc kinh diễm.

Kim Chí Phi dường như một con đại kim cương, đỉnh thiên lập địa, cơ thể phát sáng, thân thể như đúc bằng vàng ròng, uy thế không thể ngăn cản, ngoài ra phía sau hắn cái bóng càng thêm nhìn chăm chú, dường như một con Kim Cương Tiên phục sinh, muốn quét ngang thế gian tất cả địch!

Hai loại cổ thiên công đụng vào nhau, bắn ra ngập trời năng lượng.

Kim Chí Phi phía sau Kim Cương Tiên cất bước, nhìn xuống vạn vật, bễ nghễ nhân gian, muốn xé nát Lục Đạo Luân Hồi môn, mặc ảnh vỡ thời gian chém trúng, hắn kiên cố Bất Hủ.

Quá mức đáng sợ, rất nhiều người kinh sợ đến mức lông tóc dựng đứng, đây chính là Chân Tiên truyền thừa sao, khai sáng ra pháp môn thật đáng sợ.

"Ầm!"

Một tiếng nổ vang, Lục Đạo Luân Hồi môn biến mất.

Cùng thời gian, cái kia Kim Cương Tiên cũng nổ tung, hóa thành một dòng lũ lớn, trở thành phù hiệu, liền như vậy tán loạn.

Thế nhưng loại này xung kích thật đáng sợ, thiên địa rung bần bật, theo muốn hủy diệt.

Thạch Hạo bay ngang ra ngoài, phun máu phè phè, bị thương.

Nhưng không có một người cảm thấy hắn yếu, trái lại đều rất khiếp sợ, hắn nhưng là ở lấy thấp một cảnh giới thực lực giương kích Trảm Ngã cảnh thiên tài cao thủ, lại chịu đựng được.

Một bên khác, Kim Chí Phi cũng đang lùi lại, khóe miệng chảy máu, tí tí tách tách, thần sắc phức tạp, hắn là nhân vật ngất trời, tắm rửa thần hoàn lớn

lên. Hắn biết rõ, chênh lệch một cảnh giới lớn, lẫn nhau chênh lệch sẽ lớn đến mức nào, nhưng là hiện ở đối thủ này lại chịu đựng một đòn mà chưa chết!

Đặc biệt là, hắn vận dụng trong tộc tuyệt học trấn giáo Kim Cương Tiên thiên công, vẫn không có có thể giết chết đối thủ.

"Chí Tôn cung điện, quả nhiên thần bí đáng sợ, mạch này thiên công mạnh hơn Kim Cương Tiên cổ thiên công, không phải vậy Hoang làm sao có thể lấy yếu chống mạnh?" Có người thán phục.

"Ngươi nói sai, là Hoang chính mình đủ mạnh, Vô Địch không phải pháp, mà là người!" Có người khác không ủng hộ.

"Lần sau sẽ không có ngoài ý muốn, nên kết thúc, tiêu diệt!" Kim Chí Phi quát lên, lần thứ hai chuẩn bị vận dụng gia tộc tuyệt học chí cao —— Kim Cương Tiên thiên công.

"Ngươi nói đúng, lần sau sẽ không có ngoài ý muốn, nên kết thúc rồi!" Thạch Hạo cũng nói.

Kim Chí Phi con ngươi co rút lại, vô cùng cảnh giác, thế nhưng như trước tự tin, quát lên: "Trảm Ngã cảnh, liền chân ngã cũng có thể chém ra! Càng không nói đến là ngoại địch ngoại vật, đều giết cho ta! Vạn pháp vạn linh đều diệt, túc địch đương đại địch, toàn tiêu tan!

Hắn một tiếng rống to, khí thôn sơn hà, đem Kim Cương Tiên cổ thiên công đẩy hướng về cực hạn, hồn nhiên hoàng kim quang thiêu đốt, dường như một con Bất Hủ đại kim cương, pháp lực chấn thế, hướng về Thạch Hạo tiêu diệt mà đi.

"Ầm!"

Nhưng mà, sau một khắc, bất kể là mặt đất vẫn là không trung, đều là sấm sét, lít nha lít nhít, ở nơi đó đan dệt.

Thạch Hạo đứng ở ở trong, Vạn Pháp Bất Xâm, tắm rửa khủng bố ánh chớp, như một vị "Trích Tiên" giống như, kỳ ảo mà xuất thế, mờ ảo mà linh động.

"Tiểu thúc, không được, hắn tìm hiểu Lôi Đế cao nhất hàm nghĩa, diễn hóa ra thiên kiếp, là căn cứ ngươi pháp thể mà sử dụng tới, mau lui lại!" Kim Triển hô lớn, có chút lo lắng.

Tất cả mọi người đều ngây người, thiên kiếp thật có thể người vì là diễn biến?

Chuyện này... Quá khủng bố, nếu là nắm giữ này công, thiên hạ ai có thể địch? Toàn bộ muốn đánh giết a!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1394: Đối Lập

Kim Chí Phi liền như vậy bị gọt xuống đầu lâu, làm cho tất cả mọi người một trận tê cả da đầu, một cái nhân vật ngất trời liền như thế bị chém thủ, thực sự là chấn động lòng người!

Thạch Hạo nhấc theo hắn thoáng cháy đen đầu lâu, đó là bị chớp giật bổ trúng, búi tóc rất loạn, đồng thời đầu lâu đang chảy máu, một đao chém xuống, đầu người hạ xuống, liền như thế thắng lợi triệt để.

Cảnh tượng này, để mỗi một vị tu sĩ trẻ tuổi đều hãi hùng khiếp vía, Kim Chí Phi biết bao phi phàm, là Kim gia cận đại nổi danh cao thủ trẻ tuổi, tiềm lực to lớn, vượt qua lôi kiếp, kết quả hôm nay vẫn là bị thua, bị tại chỗ cắt lấy thủ cấp!

Lúc này cảnh nầy có mạnh mẽ uy hiếp tính, khiến cho người thầm than! Không hổ là Hoang, hắn có thể ở Đại Xích Thiên biên cương một mình kích đi mười Vương, có đạo lý, hiện ở tìm được chứng minh.

Chỉ là, hắn câu kia, tìm cái cái bình, đem Kim Chí Phi thân thể ướp muối thành món ăn, thực sự là có chút phá hoại oai hùng hình tượng.

"A..." Kim Triển một tiếng rống to, đầy người đều là cốt văn, dường như đại đạo chi hoa giống như ở đây tỏa ra, khủng bố ngập trời.

Hắn áp sát về phía trước, muốn ra tay, cùng Thạch Hạo quyết một trận tử chiến.

"Không nên ép hắn hạ sát thủ, Bát thúc còn chưa chết!" Vương Hi khẽ nói, khuyên bảo Kim Triển.

Kim Triển thân là nhân vật thiên kiêu một đời, ngang dọc tứ phương,

xưa nay đều là đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, chưa từng gặp qua cảnh tượng này, có người ở trước mặt hắn chém tộc thúc?

"Ai, ta chỗ này có cái bình, ướp muối lên, làm thành hàm thịt, hắc ám đại kiếp nạn sắp tới, loại này ăn thịt ngày sau nhất định sẽ rất ít, đến tỉnh ăn a." Màu vàng con kiến nhỏ kêu lên.

Vèo một tiếng, nó ném quá tới một người đồng đàn.

"Ta chỗ này cũng có, cỡ lớn ngọc đàn, vừa vặn muốn tới rèn luyện Trảm Ngã cảnh thịt thần." Thái Âm Ngọc Thỏ kêu lên, ở nơi đó ra sức vung lên một cái đại bình.

Mặc dù là một cái tiểu cô nương, thế nhưng biểu hiện rất bất lương.

Tất cả mọi người đều không còn gì để nói, nhìn bọn họ, vì là Kim Chí Phi mặc niệm, biết bao bất hạnh, chọc đám người này, hắn lại muốn giết Hoang, hiện tại ngược lại cũng bị người yêm thành dưa muối.

"Đến cùng có phải là người hay không hình, nhìn như vậy tâm lý có bóng tối a, vội vàng đem hắn đánh về nguyên hình, xem nhìn cho rõ ràng là con la vẫn là mã!" Tào Vũ Sinh cũng ồn ào.

Bởi vì, bọn họ đối với Kim gia còn có Vương gia phi thường bất mãn, này hai tộc hùng hổ doạ người, nhằm vào Thạch Hạo, muốn đẩy hắn vào chỗ chết, hiện tại bắt đối phương nhân vật trọng yếu, tự nhiên vui lòng chế nhạo.

"Muốn chết!" Kim Triển gầm nhẹ, hắn không thể bình tĩnh, với hắn thường ngày lạnh lùng dáng vẻ hoàn toàn khác nhau.

Này tế, hắn muốn ra tay, đi vào trấn áp mấy người, muốn cùng Thạch Hạo quyết chiến!

"Ầm!"

Nhưng vào lúc này, một lão già xuất hiện, một phát bắt được cánh tay

của hắn, nói: "Ngươi không thể ra tay, bởi vì ngươi chỉ cho thắng không thể bại, muốn tố thành thế hệ tuổi trẻ đệ nhất nhân chi Bất Bại Kim Thân!"

"Mười hai thúc tổ!" Vương Hi mở miệng, tiến lên chào.

Đây là người của Vương gia, là tộc này dòng chính thành viên, thực lực mạnh phi thường, tự mình đến nơi này, ngăn trụ Kim Triển.

Rõ ràng, hai tộc vẫn đang chăm chú Thạch Hạo, hắn mọi cử động ở tầm mắt của bọn họ, nếu không, hắn cũng không thể nhanh như vậy liền xuất hiện.

Kim Triển sắc mặt không vui, nói: "Ta chẳng lẽ còn sợ hắn sao?"

"Hiền chất, ta biết ngươi thiên túng chi tư, độc bộ đồng đại, thế nhưng cái này Hoang cũng sâu không lường được, vừa nãy xem ác liệt khí thế, thật sự có Tiên Đạo thật vận a. Hai hổ tranh chấp tất có một người bị thương. Hiện tại ngươi với hắn chiến, có thể có thể thắng, nhưng nhưng không thấy đến ổn thỏa, không nhất định có thể toàn diện áp chế, chính mình nếu là trả giá thật lớn, cái kia không đáng." Ông lão giải thích.

"Trước tiên không muốn ra tay." Vương Hi cũng khuyên nhủ.

Hai tộc phải đem Kim Triển đắp nặn vì là thế hệ tuổi trẻ đệ nhất nhân, để hắn danh chấn thiên hạ, lĩnh quân thế hệ tuổi trẻ, ngày sau có thể dựa vào cái này thống ngự Cửu Thiên!

Hiện tại, Kim Triển tuyệt không thể có một điểm sai lầm, không thể bại!

Vừa nãy Thạch Hạo biểu hiện rõ như ban ngày, lại có thể chưởng ngự thiên kiếp, này vượt qua trước kia ước định, có chút quá mức đáng sợ, để Kim Triển đi tới, không chắc chắc chắn thắng được.

"Oa nha nha, giết một cái cực lớn linh người trẻ tuổi, lại xuất hiện một cái chân chính lão già. Này vẫn là thế hệ tuổi trẻ tụ hội sao, lẽ nào muốn trình diễn ông lão tranh bá chiến?" Tiểu Thỏ Tử kêu quái dị.

Nguyên bản bầu không khí rất hồi hộp, nhưng là hiện tại rất nhiều người nghe vậy đều thổi phù một tiếng bật cười.

Vương gia cùng Kim gia người tự nhiên sắc mặt khó coi, lạnh lùng nhìn hắn.

"Hiền chất không nên tức giận, ta đều không giận, ngươi cũng phải bình tĩnh." Ông lão nói.

Kim Triển sắc mặt biến ảo không ngừng, nói: "Nhưng ta rất muốn hiện tại liền ra tay kích đi Hoang, như không có cái này tự tin, còn nói gì tranh bá thế gian Vô Địch vị."

Khi hắn nhìn thấy chính mình tộc thúc bị Thạch Hạo chém xuống đầu lâu, nhấc trong tay thì, ánh mắt của hắn thì càng thêm âm lãnh, muốn đích thân giết về phía trước đi!

"Đừng nhúc nhích, ta đến!" Đang lúc này, lại một ông già xuất hiện, là Kim gia người, pháp lực rất cao thâm, vô thanh vô tức ở đây hiện ra.

"Ngũ thúc tổ!" Kim Triển kêu một tiếng, đây là hắn Ngũ thúc tổ, huyết thống rất gần, cũng là Kim Chí Phi trưởng bối, càng cũng đến nơi này, sắc mặt rất âm trầm.

"Oa ha ha, ngày hôm nay đây là làm sao, lão già nát rượu mở hội sao, làm sao đến rồi một cái lại một cái. Đến cùng là cái gì tính chất đại hội, tên mõ già họp hội ý sao?" Tiểu Thỏ Tử cười nhạo, hồng bảo thạch giống như mắt to ở nơi đó dùng sức phiên, nỗ lực muốn biết ra tròng trắng mắt đến. Thế nhưng, không thể có!

"Chính là a, nếu không đại gia đều trở lại, đều từng người mời tới mấy vị tộc thúc tộc gia, theo bên người khi (làm) nãi cha nãi gia, như vậy là có thể ngang dọc tứ phương, vô địch thiên hạ. Ai dám chống lại, nãi cha nãi gia ra tay, thiên hạ ta có!" Tào Vũ Sinh miệng luôn luôn như thế không phúc hậu.

"Ha ha, chính là như vậy, hẳn là lại mang tới cái tộc bà nội, như vậy nên

cái gì cũng không thiếu rồi!" Màu vàng con kiến nhỏ theo ồn ào.

Nơi đây, nhất thời truyền đến một trận cười vang, mọi người không nhịn được cười.

Kim Triển sắc mặt băng hàn, lạnh lùng đảo qua những người kia. Vương Hi cũng vẻ mặt lành lạnh, yên lặng không nói lời nào.

Hai tên ông lão đều hiện lên ra sát ý, này không thể chịu đựng, bọn họ chính là vì nơi đây chi mà đến, hiện tại không thể lùi bước.

"Hai vị tiền bối, hôm nay chính là thế hệ tuổi trẻ tụ hội, tựa hồ vẫn chưa yêu mời các ngươi." Ngũ linh chiến xa chủ nhân Tề Hoành nói rằng.

Thác Cổ Ngự Long cũng đi ra, tương tự biểu đạt ra ý tứ như thế, bọn họ không muốn nơi đây phức tạp hóa, gặp phải các thế lực lớn lão già nhúng tay.

"Hiền chất, chuyện này khả năng không cách nào dễ dàng, Hoang quá tùy tiện, chém xuống bộ tộc ta con cháu đầu lâu, có thể nói lòng dạ độc ác, cần cái bàn giao, có lời giải thích." Kim Triển Ngũ thúc tổ ra mặt.

"Hoang huynh, có thể hay không buông tha Kim Chí Phi một con ngựa, tha cho hắn một mạng." Thác Bạt ngự Long cầu xin.

Tất cả mọi người đều ánh mắt đều đầu hàng Thạch Hạo nơi đó, lôi hải vẫn không có biến mất, như trước đang cuộn trào mãnh liệt, một cái cổ điển ao vô cùng khiếp người, đó là Lôi Trì, ẩn chứa thiên địa oai.

Ở Lôi Trì ở trong, Kim Chí Phi thân người trở thành một đoạn than cốc, sớm đã bị Lôi Trì cho luyện hóa đi, hủy diệt cái này triệt để.

Hắn còn lại chỉ có một cái đầu lâu, bị Thạch Hạo mang theo búi tóc, ở cái kia ánh chớp bên trong, khắp khuôn mặt là không cam lòng cùng khuất nhục còn có khiếp sợ, hắn không thể nào tiếp thu được trận này bại trận.

Hắn còn sống sót, tối thiểu đầu lâu bảo lưu lại, Nguyên Thần như trước ở, chỉ là Nguyên Thần không có cách nào thoát đi, A Thạch Hạo cầm cố ở bên trong xương sọ.

Đồng thời, còn có hai cái cái bình ngay khi cách đó không xa, Thiên Giác Nghĩ còn có Thái Âm Ngọc Thỏ thật sự đưa tới hai cái cái bình.

"Khí sát ta vậy!" Kim Chí Phi thức tỉnh, không nhịn được phát sinh linh hồn rít gào!

"Mau chóng hiện nguyên hình!" Thạch Hạo rất không khách khí, thấy hắn gào thét, lách cách hai cái bạt tai mạnh, trực tiếp phiến ở trên mặt của hắn, tiếng vang điếc tai.

Tất cả mọi người đều đờ ra, một đời nhân vật ngất trời lại rơi xuống kết cục như thế, thật là làm người không nói gì.

"Ta người này rất trực tiếp, ngươi muốn giết ta, như vậy không phí lời, ta cũng không muốn nhiều lời, trực tiếp lấy xuống đầu của ngươi!" Thạch Hạo lạnh nhạt mở miệng.

"Trong cơ thể ta chảy xuôi chính là Tiên huyết, làm sao sẽ không phòng ngự được, không nên!" Kim Chí Phi dường như trúng rồi ma chú giống như vậy, thần thức nể tình tự nói.

"Chỉ là từng tia một mà thôi, gộp lại đều không có gần nửa giọt, bằng này cũng dám vọng ngôn có thể quát lui thiên kiếp? Hơn nữa, cách rất nhiều đời, là phủ còn có một tia chân chính Tiên huyết đều nói không chắc!" Thạch Hạo lạnh ngôn.

Thác Bạt ngự Long, Tề Hoành các loại (chờ) người đến cách đó không xa, nhìn Thạch Hạo lại một lần nữa cầu xin.

"Biên Hoang đại chiến, dị vực cường địch vây chặt, bất kỳ một vị cường giả cũng không trả lời chết ở trong thành, mà ứng chiến chết ở quan ngoại, không thể như vậy bên trong tiêu tốn. Hoang huynh, kính xin lưu tình, để

hắn đi chiến trường lập công." Tề Hoành nói rằng.

Thạch Hạo không có lập tức giết chết Kim Chí Phi, cũng có như vậy cân nhắc.

"Việc này không để yên!" Kim Triển Ngũ thúc tổ quát lạnh, nhìn thấy Kim Chí Phi thân người bị hủy, hắn liên tục cười lạnh, tập trung Thạch Hạo, không muốn buông tha hắn.

"Lão gia hoả, các ngươi xong chưa, chém một cái, lại nhảy ra một cái, không bằng một khối nhảy nhót lại đây quên đi." Thạch Hạo nói rằng.

"Thật hung hăng!" Lúc này, Vương Hi thúc tổ mở miệng, đồng thời chủ động xuất kích, dò ra một bàn tay lớn hướng về lôi đình chộp tới, muốn trấn áp Thạch Hạo.

Hắn không phải là mới vừa vào Trảm Ngã cảnh tu sĩ, thực lực cao thâm.

Thạch Hạo hào không e ngại, hét lên một tiếng, ở bên cạnh hắn cách đó không xa chiếc kia Lôi Trì, trực tiếp phát sáng, cực tốc vọt tới, đón lấy bàn tay lớn.

"Đùng đùng!"

Tia điện đan dệt, bàn tay lớn kia tại chỗ cháy đen, sau đó nổ tung.

"A... Ngươi!" Vương Hi vị này thúc tổ kêu thảm thiết, trong lòng rung động, trong truyền thuyết Lôi Trì quả nhiên không phải hư, dĩ nhiên hủy diệt rồi một cái tay của hắn.

Người xem cuộc chiến càng thêm chấn động, nhân vật già cả lại cũng không thể chống đối loại này khủng bố lôi đình, bị thương nặng.

"Ta xem ngươi cũng không phục, vậy thì một đứng lên đi!" Thạch Hạo nói rằng, ngự Lôi Trì, đánh về Kim gia vị lão giả kia.

"Răng rắc!"

Điện quang soàn soạt, Kim gia ông lão vừa giận vừa sợ, nhanh chóng lùi về phía sau, dĩ nhiên không có dám chạm trán.

Tất cả mọi người đều hoảng sợ, Hoang càng mạnh mẽ đến một bước này, bức lui lão bối mang theo danh tiếng nhân vật, thực lực mạnh mẽ kinh người.

"Chuyện hôm nay, đến đó làm sao?" Bốn hoàng bên trong một thiếu nữ mở miệng, tiến hành điều tiết.

"Ta không ý kiến." Nói tới chỗ này, Thạch Hạo đem cái đầu kia ném ra ngoài, nói: "Nhớ kỹ, đầu của ngươi là của ta, cố gắng đi chiến trường biểu hiện, giết nhiều vài tên kẻ địch, nếu không, ta sẽ lấy đi!"

"Ngươi ngươi ngươi..." Kim Chí Phi xấu hổ, cuối cùng thẳng thắn ngất đi.

Hắn nguyên khí đại thương, trừ phi có thiên tài địa bảo, giúp hắn khôi phục, nếu không tự thân tu vi đem đại được ảnh hưởng, bởi vì hắn đem trong cơ thể Tiên huyết đốt cháy không ít.

"Ta nghĩ giết hắn!" Phía sau, Kim Triển mở miệng, thế nhưng lần này bị hai vị lão giả đồng thời ngăn cản, không cho hắn vọng động.

"Nếu vô sự, như vậy xin mời đều tránh ra đi, ta trong lòng sinh ra ý nghĩ, Vu Lôi Đế bảo thuật bên trong cảm ngộ rất nhiều, hôm nay cũng vừa vặn xúc động thiên kiếp, muốn ở đây bế quan thể ngộ cũng độ kiếp." Thạch úc nói rằng.

Lôi Đế bảo thuật hàm nghĩa, để hắn tỉnh ngộ, cũng diễn hóa ra Lôi Trì, thập phần thần bí mà mạnh mẽ, hắn thu hoạch kinh người, hiện tại chính hắn cũng phải độ kiếp rồi!

Thạch Hạo giữa trời ngồi xếp bằng xuống, như trước ở thể ngộ Lôi Trì các loại, suy tư người vì là chưởng ngự thiên kiếp các loại vấn đề.

Ở thiên kiếp bên trong suy tư, cảm ngộ, bế quan, Hoang loại biểu hiện này, khiến cho rất nhiều người đờ ra, trong lòng cuộn sóng ngập trời!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1395: Ngộ Đạo

Đánh một trận sau đốn ngộ, Hoang ở đây bế quan, muốn đưa tự thân kiếp!

Mọi người đều chấn động, này là như thế nào một cái yêu nghiệt, vượt cảnh giới chém xuống Kim Chí Phi đầu lâu, hoàn toàn thắng lợi, nhưng lại muốn dẫn Lôi Kiếp Luyện Thể!

"Không hổ là Hoang, Đại Xích Thiên biên cương đánh một trận, giết ra uy danh hiển hách, quét ngang dị vực địch, nên có như vậy vô địch uy thế mới bình thường."

"Chẳng qua là, hắn thật muốn đưa Thiên Kiếp sao, đến tầng thứ này, nhất là hắn như thế Siêu Phàm, một khi độ kiếp khả năng này sẽ đưa tới trong truyền thuyết vài loại Lôi Đình, không thể tưởng tượng, động một tí sẽ bị kích sát chân thân!"

Rất nhiều người giật mình đồng thời, còn có người vì hắn lo lắng.

Bởi vì đến cảnh giới này độ kiếp không phải việc nhỏ, ít có thể ngao qua, Thiên Kiếp theo cảnh giới tăng sẽ vô hạn kinh khủng, càng đến hậu kỳ càng khó.

Đặc biệt thiên địa hoàn cảnh lớn biến hóa. Thế gian đã mất Lôi Kiếp, cưỡng ép dẫn động, sẽ trêu chọc ra siêu việt nguyên lai nên có lực lượng, chín thành chín muốn đưa vào chỗ chết.

"Thạch Hạo cẩn thận, ngươi thiên phú Siêu Phàm, tiềm lực thật lớn, một khi dẫn kiếp khả năng liền kinh động từ cổ chí kim top 3 đại kiếp, nói vậy, nhịn không quá đi!" Tào Vũ Sinh nhắc nhở.

Đây là sự thực, mạnh nhất vài loại Thiên Kiếp một khi xuất hiện, có lẽ sẽ chết không có chỗ chôn.

Dù cho hiện tại Thạch Hạo nhìn như nắm giữ Lôi Kiếp, khống chế nó cho mình sử dụng, nhưng thật đến phiên tự thân thời gian hoàn toàn không phải chuyện như vậy. Chính như chính hắn từng nói, Thiên Kiếp không tránh khỏi, chỉ có chân chính đối mặt, muốn đối chiến mới được!

"Ta biết!" Thạch Hạo nói.

Đồng thời, hắn lấy ra một chút đồ vật, tế xuất, làm cho Tào Vũ Sinh, Thiên Giác Nghĩ đám người trợ giúp thu, đồng thời còn có hai kiện đồ trang sức, đó là một khối trong suốt tảng đá, còn có một cái cuộn mình kim sắc khối cầu.

Người khác không biết, Thái Âm Ngọc Thỏ đám người minh bạch đây là cái gì, là hai cái sinh linh!

Người trước là Đả Thần Thạch, do nuốt chửng quá nhiều nghịch thiên đồ vật, rơi vào trạng thái ngủ say, chính đang lột xác. Như Vạn Pháp Thạch, Thiên Mệnh Thạch chờ bất kỳ xuất thế. Đều muốn kinh động thiên hạ, đó là Chân Tiên đều có thể luyện khí chí bảo. Kết quả nó năm đó trực tiếp liền ăn, mấy năm qua, thức tỉnh số lần có hạn. Một mực tiến hóa trong!

Người sau, cái kia cuộn mình kim sắc khối cầu, còn lại là Hoàng Điệp!

Từ bốn năm nhiều trước, nó tại Tiên gia chiến trường di tích gặp phải con kia cổ lão Hoàng Điệp thi thể, được đại tạo hóa. Tàn lưu cổ điệp tinh khí toàn bộ bị nó hấp thu sạch sẽ, đến đây kết kén, không động tĩnh.

Hai người này lai lịch đều cực lớn, tiềm năng không lường được.

"Răng rắc!"

Sau một khắc, đầy trời thiểm điện tiêu thất, sau cùng một tiếng rung mạnh, trời quang vạn dặm.

Hoang không phải muốn độ kiếp sao, thế nào Lôi Đình đều không thấy? Mọi người kinh ngạc.

Thạch Hạo đang nhắm mắt, đang trầm tư, Lôi Trì đủ loại diệu dụng nổi lên trong lòng. Hắn thể ngộ cực sâu, dùng tâm đang suy nghĩ, năm đó Lôi Đế là như thế nào chưởng điều khiển Thiên Kiếp, mà dựa vào cái này xử chúng sinh hình phạt?

Đương nhiên, có người nói, Lôi Đế tuy rằng Pháp lực có một không hai, nhưng là nói đến vấn tội vạn linh, vẫn chỉ là sơ bộ bước vào, không phải triệt để nắm giữ.

Lôi Đế ưu thế là, chiến lực có một không hai. Hùng dũng vô biên, mà không phải chân chính trở thành Thiên Kiếp chúa tể giả, chẳng qua là mới đặt chân.

Cứ nghe, cũng đúng là như vậy. Làm cho thế gian rất nhiều sinh linh hoảng sợ. Nhất là dị vực, được đến tất hắn có loại năng lực này sau, bất chấp, liên hợp rất nhiều cao thủ, tiến hành vây quét, đem đánh diệt.

Nói cách khác. Thật để cho Lôi Đế thành công, vậy đơn giản không thể tưởng tượng, có lẽ hắn sẽ hóa thành chúa tể một giới, vô địch cổ kim.

Đáng tiếc Lôi Đế, hắn đường cực kỳ đặc sắc, vốn có thể bước vào không thể tưởng tượng tầng thứ, ứng với cao cao tại thượng mới đúng, nhưng trước thời hạn vẫn lạc.

Bỗng nhiên, một phương Lôi Trì không hiểu xuất hiện, cực kỳ phai mờ, cũng sau tiểu, đi tới Thạch Hạo mi tâm trước.

Nó chỉ có một tấc vuông vắn, không ngừng chìm nổi, lộ ra một sợi lại một sợi hỗn độn khí, còn có chút điểm lôi quang theo kia phong cách cổ xưa ao trong chảy xuống, đem Thạch Hạo mi tâm ánh tôn một mảnh sáng sủa.

Mọi người kinh ngạc, đây là cái gì?

Không có Lôi Đình, cũng không che trời thiểm điện, thế nào xuất hiện một cái Lôi Trì, hơn nữa nhỏ như vậy, chuyện gì xảy ra?

"Người này không thể lưu!" Xa xa, Vương Hi thúc tổ nói nhỏ, cùng bên người mấy người truyền âm, hắn vừa kinh vừa sợ, người tuổi trẻ kia lại có thể làm đến một bước này.

"Hắn tại ngộ đạo, tại nội tâm quan tưởng, cấu trúc, tái hiện Lôi Trì!" Kim Triển thúc tổ mở miệng, nói ra đến tột cùng.

Đây là rất khủng bố sự tình, lẽ nào Hoang thật đúng là muốn trở thành Thiên Kiếp Chi Chủ, chưởng ngự thế gian Thần phạt?

Tại một số người xem ra, hắn vừa mới có thể thành công, có tự thân năng lực, còn có một loại cơ hội, ngẫu nhiên lớn hơn chân chính bản lĩnh, nhưng bây giờ hắn muốn đem cái loại này bàn nhỏ suất kích khởi thành công biến cố thành tự mình chân chính năng lực!

Chuyện này... Rất đáng sợ!

"Không được, được ngăn cản hắn, không thể để cho hắn triệt để thành công, nói cách khác sau này sẽ rất phiền phức. Đã ngươi đối địch với bộ tộc của ta, nói không chừng muốn đoạn ngươi chi lộ!" Vương Hi thúc tổ trong mắt toát ra hàn quang.

Từ nơi này cũng đó có thể thấy được, ở trong lòng hắn ân oán cá nhân lớn hơn đại thế, trảm Thạch Hạo chi tâm bất tử.

"Như vậy không tốt đâu, hàng trăm cặp mắt đổ dồn vào, như đùa giỡn thủ đoạn, ta Vương gia sẽ rất chật vật." Vương Hi nói.

"Hài tử, không cần loại này thiện lương, có vài người ngươi không còn sớm diệt trừ, sau này tất nhiên thành họa lớn. Huống hồ, bọn ta tự có thủ đoạn, không cần lo lắng, làm sao có thể sẽ bộc lộ." Vương Hi thúc tổ nói, đôi mắt hung ác nham hiểm, liên tục cười lạnh.

"Muốn giết hắn, không cần như vậy, một hồi ta liền tại Thiên Kiếp trong với hắn tranh bá, lại không phải là không có đưa qua!" Kim Triển lạnh lùng nói.

Hắn được xưng là thiên kiêu một đời, cũng là bởi vì thật sớm vượt qua Hư Đạo cảnh đại kiếp, hơn nữa còn là cường thế xông qua, không có bỏ ra thảm liệt đại giới.

Ngày đó, Thánh viện trong sở hữu thầy trò đều chính mắt thấy, hắn tại bước ngoặt cuối cùng, trực tiếp ngồi xếp bằng ở chỗ kia, hấp thu hết còn thừa lại sở hữu Lôi Điện, tôi luyện chân thân.

Chính là một lần kia đại Thiên Kiếp, làm cho hắn danh chấn thiên hạ.

Kia tràng đại kiếp là cùng này cảnh giới đối ứng sử thượng lợi hại nhất vài loại Thiên Kiếp một trong, đủ để xếp hạng ba vị trí đầu bên trong, hắn cường thế xông qua, mà lại sau cùng đều cho hấp thu hết, sao không chấn động khắp nơi?

Kim Triển không sợ Thiên Kiếp, nguyên do, hắn vẫn muốn cường thế vào lôi hải, đi trảm Thạch Hạo đầu lâu.

"Trước nhìn một cái hắn đưa kiếp là hay không phía trước ba bên trong, nếu như không phải, như vậy tiềm lực của hắn liền so ra kém Kim gia Kỳ Lân tử, có lẽ cũng không cần bọn ta đại khó khăn." Kim Triển thúc tổ nói.

Ầm!

Đúng lúc này, trời quang hạ một đạo kinh lôi tiếng vang, vô số điện quang nổ tung.

Ngọn nguồn ở vào Thạch Hạo mi tâm trước, cái kia một tấc vuông Lôi Trì bể nát, ở nơi nào tạc nổ, có vạn đạo ráng lành xuất hiện, càng có đếm không hết thiểm điện bạo phát.

"Chuyện gì xảy ra, Hoang tao ngộ đại phiền toái sao?" Rất nhiều người

giật mình, kia chính hướng về phía mi tâm a, nếu là bị đục lỗ xương trán, hậu quả khó mà lường được.

"Không biết tự lượng sức mình, vọng tưởng trở thành Thiên Kiếp Chi Chủ, tự thân trước ứng kiếp đi?" Cũng có rất ít người ôm ác ý, trong tối liên tục cười lạnh.

Kim gia cùng Vương gia người cũng nhìn chằm chằm nơi đó, vô cùng chờ mong.

Rất nhanh, lôi vân tản ra, điện quang tiêu thất.

Có thể thấy, Thạch Hạo như trước ngồi xếp bằng, vẫn chưa bị hao tổn, thân thể kèm tường hòa khí.

Mà lại, liền tại mi tâm của hắn nơi đó, rạng ngời rực rỡ, có nhất đạo lại nhất đạo điện quang hướng nơi đó bay đi, ngưng tụ thành một miệng nho nhỏ Lôi Trì ấn ký, ở vào xương trán trung tâm.

Kia ấn ký thần bí, rất là khiếp người, làm cho nguyên bản thanh tú Thạch Hạo không giận mà uy!

"Có cảm ngộ, có thu hoạch, mới có thể xuất hiện kia ấn ký!" Thác Cổ Ngự Long khẽ nói, nội tâm bị chấn động mạnh.

Ngũ Linh Chiến Xa chủ nhân Tề Hồng, Vệ gia Tứ Hoàng, Thập Quan Vương, Trích Tiên, Thạch Nghị, Đại Tu Đà, tiểu Thiên Vương đám người mỗi một người đều sắc mặt ngưng trọng.

Ai cũng không có đánh giá thấp qua Thạch Hạo, thế nhưng lúc này nhìn thấy tình cảnh này, vẫn là không nhịn được lấy làm kinh hãi, này cực kỳ yêu nghiệt, tại trong thời gian ngắn như vậy, hắn liền ngộ đạo có thành, thu hoạch rất lớn.

Tiếp đó, Thạch Hạo mở mắt ra, rất thâm thúy, cũng cực kỳ yên tĩnh, hắn vẫn không nhúc nhích, ngửa đầu hướng trời cao, nhìn lên trên!

Mọi người đều biết, hắn ngộ đạo có thành, nhận thức cực sâu, bây giờ sắp sửa bắt đầu dẫn kiếp, tôi luyện chân thân.

Giờ khắc này, thiên địa yên tĩnh, mọi người đều không rên một tiếng, yên lặng nhìn chăm chú vào, thiên tài thịnh hội tạm thời đều bị quên lãng, đều ở đây nhìn chằm chằm trong tràng người tuổi trẻ kia.

Bầu không khí có một số đè nén, rất nhiều người đều có thể cảm nhận được, trên vòm trời có vật gì vậy, muốn tấn công xuống, muốn thôn phệ người tính mạng.

Kia đến tột cùng là như thế nào Thiên Kiếp? Tại sao lại cho người ta loại này kỳ dị cảm giác, lại muốn nuốt người, giống như có sinh mệnh!

"Bắt đầu!" Ngũ Linh Chiến Xa chủ nhân Tề Hồng nói nhỏ.

Bởi vì, trên vòm trời xuất hiện đồ vật, sau đó nhanh chóng buông xuống, hàng lâm nơi này.

"Đó là cái gì?" Rất nhiều người đều ngây dại, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

To lớn cảnh tượng, bao la hùng vĩ bóng đen, theo phía trên ép xuống xuống.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1396: Cửu Thiên Thập Địa Kiếp

Thiên kiếp tới sao?!

Nhưng là, mọi người có chút không rõ.

Đó là một khối lại một khối đại lục, tối om om, to lớn vô biên, rộng lớn vô ngần, Mãng Hoang khí tức phả vào mặt!

Đây là làm sao?

Mọi người ngạc nhiên, trợn mắt ngoác mồm, không phải muốn dẫn thiên kiếp sao, làm sao sẽ vô thanh vô tức đến rồi nhiều như vậy khối đại lục, từ trên bầu trời hạ xuống, mỗi một khối đều rất lớn, như là không có phần cuối.

"Độ kiếp bị nghẹt, hoặc là nói hắn muốn dẫn thiên kiếp, kết quả thất bại?" Có người nói nhỏ.

Chính là Vương Hi thúc tổ cũng ở nhìn chằm chằm, lộ ra thần sắc quái dị, nói: "Không có thiên kiếp đến, cái tên này đang làm gì, cố làm ra vẻ bí ẩn à!?"

Bất kể nói gì, mọi người vẫn là rất giật mình, những này đại lục đến ở nơi nào? Thực sự quá bàng bạc, bao la vô biên, không nhìn thấy phần cuối.

Không ít người đều có nghi vấn, thiên kiếp đây? Lấy Hoang thiên tư tới nói, tuyệt đối có thể xúc động lôi kiếp, hơn nữa sẽ phi thường khủng bố, kết quả làm sao gây ra như thế một màn kịch?

"Ồ, cái kia một khối đại lục... Khá giống ba ngàn châu, hình dạng vô cùng đặc biệt, chỉ là nó thu nhỏ lại rất nhiều!" Có người khẽ nói.

Giữa bầu trời đại lục rất rộng rãi, thế nhưng cùng chân chính ba ngàn châu so ra, vẫn là chênh lệch khá lớn.

"Hừm, cái kia một khối nhìn có chút quen mắt, như là "Khởi Ma", hình dạng như thế, thật là quái.!"

Khởi Ma, cùng ba ngàn châu đặt ngang hàng, cũng là Thập Địa bên trong một chỗ.

Tất cả mọi người đều ngẩn ra, cẩn thận nhìn chăm chú, bọn họ đến từ không giống địa phương, có một ít cổ lão gia tộc có tự thân vị trí địa vực địa mạo đồ.

Này tế, có người kêu lên sợ hãi, nói: "Đây là Cửu Thiên Thập Địa bên trong Thập Địa, từng cái đối ứng, làm sao sẽ hiện lên ở này?"

Làm sao xuất hiện mười khối lục địa?

Trong lúc nhất thời, mọi người đờ ra, có chút không rõ vì sao.

"Thật là quái, người này làm cái gì, làm sao dẫn ra, cái này chẳng lẽ là ảo cảnh?" Kim Triển thúc tổ nghi ngờ không thôi.

"Đây chính là thiên kiếp!" Bỗng nhiên, Kim Triển mở miệng, vẻ mặt nghiêm túc cực kỳ, nhìn chằm chằm cái kia mảnh thương vũ.

Vương Hi thân thể mềm mại chấn động, nhìn chằm chằm trên không, cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Đồng thời, người chung quanh cũng đều kinh hãi đến biến sắc, nhìn phía nơi đó, từng cái từng cái trố mắt ngoác mồm, cảm thấy khó có thể tin.

Thiên kiếp không phải tiếng sấm rung trời, điện quang nhấp nháy sao, làm sao sẽ như vậy yên tĩnh, tĩnh mịch giống như vậy, không nghe được một điểm âm thanh.

Hơn nữa, đó là một khối lại một khối đại lục, là chân thực như thế, thậm

chí có thể nhìn thấy ngọn núi nguy nga, sông lớn cuồn cuộn, giàu có sinh cơ, vạn vật sinh trưởng.

Nó làm sao liền biến thành thiên kiếp?

"Tuyệt đối là!" Kim Triển thấp giọng nói, bởi vì hắn vượt qua đại kiếp nạn, hơn nữa là trong lịch sử xếp hạng thứ ba lôi kiếp, cùng cảnh giới của hắn đối ứng.

Hắn đối với khí thế đó mẫn cảm nhất, lập tức lông tóc dựng đứng, người khác không biết, hắn cũng hiểu được này kiếp nạn nhất định sẽ khủng bố vô biên, là liên quan đến sinh tử kiếp.

Kim Triển biết rồi, loại này đại kiếp nạn nhất định có thể xếp hạng cùng tự thân cảnh giới đối ứng với nhau ba loại đầu hẳn phải chết trong lôi kiếp, không thể nghi ngờ!

Chỉ là, loại thiên kiếp này quá thật nhanh, lại không có điện quang lóng lánh, cũng không tiếng sấm cuồn cuộn, liền như thế yên tĩnh, dường như chân không.

"Hết thảy thiên địa cảnh vật, đều là thiên kiếp hóa thành, là chớp giật ngưng tụ mà sinh, sắc thái các loại (chờ) cùng thế giới chân thật như thế!" Có người nói.

Nhưng này còn không đủ để chứng minh kiếp nạn này quái dị, bởi vì nó truyền ra khí tức cũng là như thế, ít có người có thể nhận biết được đó là chớp giật, mà như chân thực lục địa, quá giống.

"Đây là chỗ đáng sợ nhất, nó dường như có sinh mệnh, như vậy diễn biến, lấy giả đánh tráo, đây mới là hiếm có đáng sợ đại thiên kiếp a!"

Đây là ở đây người nhận thức chung, sẽ không sai lầm, kiếp nạn này đều yêu nghiệt đến một bước này, điều này có thể là phổ thông sấm sét sao?

Này tế, bị thần đan tẩm bổ, chậm rãi sinh ra thân thể Kim Chí Phi thức

tỉnh, vừa hận vừa giận, đối phương vừa nãy lấy sấm sét đối phó hắn, mà lúc này lại đưa tới đáng sợ như vậy thiên kiếp, thật là kinh người, để hắn sinh ra một luồng cảm giác vô lực.

Hắn tổn thất nghiêm trọng, Tiên huyết đốt đi sau liền mất đi, khó để khôi phục, bảo lưu lại một cái đầu lâu bên trong cũng không có còn lại bao nhiêu.

"Ta cũng muốn xem thử xem, kiếp nạn này có cái gì bất phàm!" Vương Hi thúc tổ cười lạnh nói.

Mười khối đại lục gần rồi, đến trước mắt.

"Trời ạ, còn có nhiều như vậy thi thể!"

Có người kinh ngạc thốt lên, bởi vì nhìn thấy trên đất bằng cảnh tượng, quá khốc liệt, hoàn toàn đỏ đậm, đầm đìa máu tươi, đầy đất ngã xuống, như là trải qua một hồi đại tàn sát.

Hay là, này đã không thể dùng đơn giản tàn sát để hình dung, bởi vì mười khối trên đại lục, lọt vào trong tầm mắt, hỗn độn vụ hơi hơi tản ra thì, có thể nhìn thấy, thi hài vô số.

Cái này cần là lớn đến mức nào chiến trường?

Có lẽ chỉ có năm đó tận thế một trận chiến, Tiên cổ bị chôn vùi thì mới có cảnh tượng bực này đi.

Tàn tạ đại kỳ cắm trên mặt đất, khói lửa khắp nơi, chảy xuôi huyết hội tụ thành dòng suối nhỏ, một bộ lại một bộ thi thể trên cắm vào đao kiếm, hoành bảy mươi tám, tối om om không có phần cuối.

Đây là mười khối chảy máu đại lục!

Cũng như là tận thế chiến trường, chờ đợi hậu nhân đi nhặt xác.

"Ầm!"

Đang lúc này, rốt cục truyền đến tiếng sấm, bất quá không phải từ mười khối đại lục truyền đến, mà là bắt nguồn từ trên không.

Ở nơi đó, chín mảnh cao thiên hiện lên, gánh chịu nhật nguyệt sơn hà, đến từ trên trời.

"Đây là Cửu Thiên!"

Đến đây, Cửu Thiên Thập Địa đều xuất hiện, rất không tên, là sấm sét diễn biến mà sinh.

Thập Địa là yên tĩnh, vô thanh vô tức. Mà Cửu Thiên thì lại không đau, có tiếng hưởng, mà lại theo bọn họ tiếp cận, âm thanh càng lúc càng lớn. Ngoại trừ sấm sét thanh, còn có vô tận tiếng la giết, nơi đó bóng người đông đảo.

"Đây là..."

Khi (làm) cái kia "Cửu Thiên" triệt để tới gần thì, mọi người cảm thấy da đầu tê tê, một trận sợ hãi.

Trên chín tầng trời, vô số sinh linh đang chém giết lẫn nhau, là đáng sợ như vậy, ánh đao bóng kiếm, tiếng kêu "giết" rầm trời, máu tươi thỉnh thoảng bắn lên.

Càng có tiên quang soi sáng thiên cổ, đó là nhân vật cái thế ở vận dụng đại pháp lực, mỗi một kích cũng có thể chém tinh lạc nguyệt, vô cùng khủng bố.

"Hộ ta vợ con, giết!"

"Bảo đảm tộc nhân ta, giết!"

"Thủ ta sơn hà, giết!"

...

Đó là tiên dân gào thét, bi phẫn bên trong mang theo tuyệt vọng, bọn họ không địch lại những kia đối thủ, thế nhưng là rất bi tráng xung phong, sinh mệnh không ngừng héo tàn.

Đây là Tiên cổ một trận chiến hiện ra sao? Lại có thể ở thiên kiếp bên trong diễn biến, như vậy xuất thế, bày ra ở mọi người trước mắt, điều này không khiến người ta chấn động.

Tiên dân một trận chiến mà một, đây là hậu nhân đều biết sự, bây giờ loại này khốc liệt, bi tráng sự chính đang trình diễn, ngày xưa thời gian phảng phất chảy ngược.

"Giết a, bảo vệ chúng ta vợ con cha mẹ, bảo vệ này non sông, giết tiến vào dị vực, tử chiến đến cùng!"

"Đánh đến một giọt máu cuối cùng, đời này không hối, tiến công!"

Rất nhiều rống to âm thanh, chấn động sơn hà, khí thôn vạn dặm, ở cái kia Cửu Thiên vang vọng.

Đi kèm bọn họ chính là vô số bóng người tuỳ tùng, cùng dị vực đại quân đại chiến, nhiệt huyết đang vương xuống, đầu người ở bay xéo, thi thể ở liên miên ngã xuống, thế nhưng không người lùi bước.

Khi (làm) nhìn thấy tình cảnh này, rất nhiều năm khinh người bị cảm hoá, đây chính là cuối cùng chiến dịch bi tráng sao?

Biết rõ hẳn phải chết cũng không hàng, nhiều như vậy tiên dân cốt khí ngạnh đến cùng chết trận. Chỉ là, đi kèm cái kia từng tiếng rống to, có vẻ rất bi thương.

Tiên dân bất lực, vô lực, một trận chiến mà kết thúc, nhất định đều phải chết.

"Đây chính là Hoang kiếp sao? Như là báo trước cái gì!"

Khi (làm) sau khi hết khiếp sợ, có người nói nhỏ, khe khẽ bàn luận.

"Ta từng nghe nói, có một loại thiên kiếp không ở xếp hạng bên trong, vô cùng quỷ dị cùng đặc thù, có thể lộ ra ra một góc tương lai, có thể có dấu hiệu, nhìn thấy một ít yêu dị đồ vật."

Mọi người nghe vậy, con ngươi co rút lại, nhìn chằm chằm Thạch Hạo thiên kiếp, hắn lại có thể đưa tới loại này chỉ ở trong truyền thuyết mới xuất hiện thần bí thiên kiếp.

"Rất kỳ quái, loại này kiếp là cường vẫn là yếu, là tốt hay xấu?" Chính là Vương Hi thúc tổ loại này lão già cũng không biết.

Bởi vì, loại thiên kiếp này quá hiếm có, chỉ có không ít ghi chép, không phải rất rõ ràng, độ kiếp có thể gặp phải thứ này, không thể lý giải!

Ầm!

Đúng vào lúc này, Cửu Thiên Thập Địa gặp gỡ, lẫn nhau, hình thành một toà lại một toà sấm sét cầu nổi, nối liền với nhau.

Thạch Hạo bị mạnh mẽ hấp trên một khối đại lục, không tự chủ được, như là bị vời tới!

Cheng!

Mâu sắt ngang trời, trên đất một bộ thi thể trạm lên, cầm trong tay màu đen chiến mâu, hướng về hắn đâm tới, vô cùng hung mãnh, ô quang tỏa ra, mâu sắt hóa thành một tia chớp màu đen.

"Ầm!"

Thạch Hạo một chỉ điểm ra, để mâu sắt đứt đoạn, tia chớp màu đen tại chỗ tán loạn, không thể gây tổn thương cho hắn.

Thế nhưng, sau một khắc càng chuyện đáng sợ phát sinh, trên đất cái kia vô tận thi thể, không thuộc về tiên dân, đến từ dị vực, toàn bộ trạm lên, mang

theo vết máu, mang theo sát ý, cầm trong tay binh khí, hướng về Thạch Hạo đi đến, toàn diện ra tay.

Yên tĩnh bị đánh vỡ, đi kèm leng keng binh khí âm thanh, một đạo lại một tia sét tỏa ra, sát khí ngập trời!

Mọi người tê cả da đầu, nhiều như vậy sinh linh, đều sẽ là Thạch Hạo đối thủ sao? Hắn có thể ứng phó sao, giết lại đây sao, quá khủng bố rồi!

Tất cả mọi người đều kinh sợ, này đại kiếp nạn đáng sợ đến không một bên, nó báo trước, Thạch Hạo cần một người giết hết Cửu Thiên Thập Địa sao? Một người một mình muốn ác chiến ở này phương thương vũ nội!?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1397: Giết Tới Cửu Thiên

"Gào gừ..." Rống to một tiếng, một con thân sư tử mặt người quái vật vọt tới, toàn thân bốc kim quang, nó càng lúc càng nhanh, siêu việt những sinh linh khác.

Ầm!

Đến sau cùng, nó hóa thành một đạo kim sắc thiểm điện, hoành không nghìn dặm, móng vuốt lớn vỗ xuống, kim quang vạn đạo, đánh rách hư không, màu đen khe hở lan tràn, cảnh tượng đáng sợ.

Coong một tiếng, Thạch Hạo tay không theo chân nó đối chiến, hai người tiếng vang chấn động, dường như kim loại tại công kích, tia lửa văng gắp nơi.

"Giết!" Thạch Hạo một thân thấp quát, nhảy lên, né qua cái khác linh, chủ công này quái vật.

Ầm ầm!

Thân sư tử mặt người quái vật tốc độ quá nhanh, siêu việt rất nhiều người tưởng tượng, trong nháy mắt đi xa, vút qua chính là hơn ngàn dặm, quả thực truy không thể truy.

Đây là tốc độ của tia chớp!

Sưu!

Sau một khắc, nó lại một lần nữa vọt tới, nhe nanh múa vuốt, kim quang vạn sợi, sí quang hàng tỉ, quá rực rỡ, như thông qua một đầu thật lớn Thần Chủ xuất kích.

Không hề nghi ngờ, nó là khu vực này thủ lĩnh, chỉ huy rất nhiều đại quân, theo thi sơn huyết cốt trong một lần nữa bò dậy, công kích Thạch Hạo.

"Giết!"

Cũng trong lúc đó, trên mặt đất rất nhiều dị vực sinh linh kêu to, thanh âm kinh thiên động địa, tiếng kêu giết chấn thế, càn khôn đều ở đây đại động phóng túng!

"Ngao...o...o..." Thân sư tử mặt người quái vật chủ công, lại là người thứ nhất đánh về phía Thạch Hạo, nhảy lên chính là nghìn dặm, tốc độ quá nhanh.

"Trảm" giờ khắc này, Thạch Hạo con ngươi cũng dựng đứng lên, quyết định muốn một đòn giết chết, vận dụng thủ đoạn mạnh nhất, nói cách khác đường phía sau sẽ càng khó đi.

Bởi vì, xem bộ dạng này, hắn muốn xông qua Cửu Thiên Thập Địa mới được, này vừa mới bắt đầu!

Hắn nắm đấm phát sáng, tích luỹ lực lượng, vận dụng một thân sở học, cốt văn nở rộ, dày đặc đan dệt tại trên nắm tay, vận dụng tự mình trời sinh Chí Tôn bảo thuật Thượng Thương!

"Ầm!"

Một quyền này vung ra, thiên địa thất sắc, phong vân tạc nổ. Thực sự vô cùng kinh người, cái chỗ này như là có một viên sao chổi bỗng nhiên nổ tung.

Kia rực rỡ quang, chiếu sáng vòm trời, cũng chiếu xem cuộc chiến tu sĩ trẻ tuổi sắc mặt trắng bệch, cảm thấy khiếp sợ sâu sắc, Hoang chiến lực đến cùng khủng bố cỡ nào?

Một quyền này cho thấy khí thế quá bá đạo, chính là Trảm Ngã cảnh tu sĩ đi tới, đều phải bị một quyền oanh giết đi, rất có thể sẽ bị trực tiếp đánh

gục!

Bây giờ, Thạch Hạo uy thế sớm đã không thể so sánh nổi. Bế quan mấy năm, tiềm tu tự thân, lấy thân là loại, thực lực mãnh liệt tăng. Đồng thời, hắn đối với tự thân trời sinh bảo thuật lý giải thấu triệt hơn, siêu việt đã từng Đạo quả!

Một kích này, quả đấm của hắn như một vòng kim sắc mặt trời nhỏ, chói mắt chi cực, quả thực không cách nào nhìn thẳng.

"Ngao...o...o..."

Thân sư tử mặt người quái vật rít gào. Nó cùng Thạch Hạo một quyền này đối công, huy động kim sắc móng vuốt lớn, cũng kéo ra miệng to như chậu máu, toàn lực ứng phó.

Đồng thời. Ở chung quanh còn có những sinh linh khác vọt tới, các nâng đao binh, cùng nhau hướng về Thạch Hạo công kích mà đi.

Ầm!

Thạch Hạo một quyền đánh gãy kim sắc quái vật móng vuốt lớn, đồng thời xỏ xuyên qua tiến nó miệng to như chậu máu bên trong. Mãnh lực chấn động, để cho đầu lâu vỡ vụn.

"Hống!"

Quái vật gầm thét, Cực Tốc lui về phía sau. Nhưng cái khó lấy ngăn trở đầu lâu thương thế, răng rắc một tiếng, triệt để nổ tung.

Tại sau cùng bước ngoặt, quái vật tấn công mà đến, hoành không nghìn dặm, trực tiếp hóa thành một đạo kim sắc thiểm điện, thô to không gì sánh được, bổ về phía Thạch Hạo.

Thiểm điện nổ vang, Lôi Đình giao kích, thanh thế kinh người, nhưng bị Thạch Hạo đánh xơ xác.

Những sinh linh này không chỉ có chân chính chiến lực, cũng bởi vì là do thiểm điện biến thành, sau cùng bại vong thời gian, sẽ trở thành Lôi Kiếp, giống như có thể tiến hành lần thứ hai công kích!

Kim sắc quái vật mạnh phi thường, không hổ là thủ lĩnh, nhưng vẫn là bị đánh chết!

"Giết a!" Khắp nơi, bóng người đông đảo, mênh mông vô biên, khắp nơi đều là sinh linh, đều giơ binh khí hướng nơi này giết tới.

Màu đen thiết mâu, sáng như tuyết trường đao, xích sắc lợi kiếm, nhỏ máu chiến kích...

Kim loại sáng bóng lạnh lùng, sát khí ngập trời, đây là thiên quân vạn mã, cùng nhau vọt tới, tốc độ của bọn họ quá nhanh, căn bản là không có cách tránh né, bởi vì đều là thiểm điện biến thành.

"Giết a!" Thạch Hạo rống to hơn, hắn bắt đầu liều mạng, bàn tay phát sáng, xuất hiện một cây kim sắc trường thương, là lấy Thần lực ngưng tụ mà thành, rực rỡ không gì sánh được, về phía trước giết đi.

Phốc!

Một thương mà thôi, liền đâm thủng mấy vị sinh linh rất mạnh mẽ, thương mang bắn ra, xoắn đứt binh khí của bọn họ, đâm nứt ra trời cao!

Khách!

Thiểm điện đan dệt, mấy người kia tạc nổ, lôi quang ngàn đạo, đánh vào Thạch Hạo trên người, bị hắn đón lấy.

"Xông a!" Vô số sinh linh không sợ chết, vọt tới trước giết.

Thạch Hạo chân mày dựng đứng, đem trường thương xoay chuyển được, này binh khí phóng đại, dường như một đầu sơn lĩnh, quét sạch tứ phương, quang mang nở rộ, sát khí ngập trời!

Phốc!

Máu tươi văng khắp nơi, rất nhiều sinh linh kêu thảm thiết, bị cái này thật lớn kim sắc trường thương quét trúng, đứt gân gãy xương, ở chỗ này nổ tung, trở thành thịt nát, lại hóa thành lôi quang.

Đây là một trường giết chóc, Thạch Hạo triển Thần uy, ở chỗ này đại chiến, cùng dị vực sinh linh kịch chiến, trong nháy mắt đoạn chi bay lên, huyết dịch nhuộm đỏ trời cao.

Đặc biệt, khi thấy trên mặt đất thuộc về Cửu Thiên tu sĩ thi thể khắp nơi đều là, hắn chiến ý liền càng hung hiểm hơn.

Cho dù là một hồi Lôi Kiếp, hắn cũng nên thành chiến tranh chân chính, trong lòng có nộ, ngửa mặt lên trời rít gào, cầm trong tay chiến thương, nổi giận chém bát phương, ở chỗ này đổ máu.

Thạch Hạo hùng dũng không sợ, thế nhưng dị vực đại quân thật nhiều lắm, càng giết càng nhiều, vô biên vô hạn, phóng tầm mắt nhìn tới, sơn hà đều là địch binh.

Thạch Hạo giết đến đỏ mắt, ở chỗ này huyết chiến.

Nhưng là một cái người cường thịnh trở lại, cũng không chịu nổi nhiều người, hắn dường như bị chìm ngập tại hải dương trong, bị dị vực chiến binh vây quanh, tranh giết không nghỉ, mùi máu tươi xông vào mũi.

Ầm!

Lôi quang nhất đạo lại nhất đạo tạc nổ, mỗi giết một vị cường giả đều sẽ có một đạo Lôi Đình bổ tới, đánh phía thân thể của hắn.

"Chuyện này... Thật là đáng sợ!" Sở hữu xem cuộc chiến tu sĩ trẻ tuổi đều sợ hãi, đều không ngờ rằng tràng này Thiên Kiếp sẽ như vậy biến thái, khủng bố như vậy.

Đây quả thực không có đường sống, mới bắt đầu mà thôi, cứ như vậy kịch liệt, đến phía sau thế nào đưa?

Phải biết rằng, nơi này chính là có "Cửu Thiên Thập Địa", hiện tại hắn mới khởi bước, mới vừa leo lên ba nghìn châu khối kia đại lục, đường phía sau còn dài đằng đẵng!

"Làm sao sẽ Thiên Kiếp như vậy, chú định không có hy vọng sống còn, đưa người vào chỗ chết!" Một số người than nhẹ.

Loại Thiên Kiếp này, nhìn không thấy hi vọng, chỉ có tuyệt vọng!

Cửu Thiên Thập Địa, khắp nơi đều là địch nhân, một người tự mình chinh chiến, đây là bực nào không giúp cùng vô lực sự tình, sẽ thật sâu không biết làm sao cùng tuyệt vọng.

Thạch Hạo trùng kích, hướng về mảng đại lục này chỗ sâu xuất phát. Sau đó không lâu, giết máu me khắp người, chiến y rách nát, liền sợi tóc đều ướt sũng, đó là máu ngâm nhuộm.

Lôi Kiếp đến một bước này, coi như là vô đối thiên hạ, nhằm vào tu sĩ này như vậy hạ xuống kiếp nạn, thật sự là đáng sợ.

"Cổ đại đệ nhất kiếp cũng không gì hơn cái này!" Có người nói nhỏ, dự cảm Thạch Hạo có thể phải vẫn lạc, loại này kiếp căn bản không qua được.

"Ngươi sai rồi. Này hơn phân nửa coi như là chưa từng có ai Thiên Kiếp, tại cảnh giới này, hẳn không có so với đây càng cường." Có người than thở.

Bởi vì, tại đây không có Thiên Kiếp thời đại, tự mình dẫn kiếp, lúc đó để cho uy lực bạo tăng, Thiên Kiếp gấp mấy lần điệp gia, làm được một đòn giết chết, diệt rớt độ kiếp người. Lấy đáp lại loại này chủ động người khiêu khích!

Vốn là chí cường Thiên Kiếp, hơn nữa loại này gia tăng, lúc đó khủng bố cỡ nào? Xưng là mạnh nhất trong lịch sử, tối thiểu tại cảnh giới này cũng

không tiền lệ!

Đây là chuyện rất đáng sợ. Thạch Hạo giết hướng đại lục chỗ sâu nhất, muốn mượn đạo nơi đó, đi trước cái khác đại địa.

Bởi vì, Cửu Thiên Thập Địa. Có Lôi Điện phù kiều tương liên, chỉ có thể từng bước một đi tới, mà không có thể trực tiếp phóng lên trời. Bị một cỗ lực lượng đáng sợ giam cấm.

Cái này giống như là để cho hắn nhất thiết phải một đường giết tới, đường tắt Cửu Thiên Thập Địa, không thể để lộ qua đầy đất!

Chẳng qua là, chém giết đến một bước này, khối thứ nhất đại lục cũng chính là ba nghìn Đạo Châu còn chưa xông qua, Thạch Hạo cũng đã thất tha thất thểu, vết thương chằng chịt miệng, máu tươi ròng ròng.

Tại trên người của hắn, cắm ** cán chiến mâu, còn đâm mấy chục chi tiễn vũ, càng có trường đao khảm tại trên đầu vai của hắn... Vô cùng thê thảm, thương thế quá nghiêm trọng.

Đáng sợ nhất là, những binh khí này đều là thiểm điện, có thể sẽ bộc phát!

"Phá cho ta!" Thạch Hạo rống to hơn.

Toàn thân lôi quang bạo phát, hắn vận chuyển Lôi Đế bảo thuật, khống chế Lôi Điện, cưỡng ép bức bách ra những binh khí này, khiến bọn họ tại bên ngoài cơ thể tạc nổ.

Đây là vạn hạnh trong bất hạnh, nếu là ở nhục thân trong bạo phát, hậu quả khó mà lường được.

Rốt cục, Thạch Hạo gặp một đầu đặc biệt sinh linh mạnh mẽ, đó là một cái có Vương tộc bộ phận huyết mạch sinh linh, là thống ngự nơi này cao nhất thủ lĩnh, rít lên một tiếng liền giết tới.

Cái này sinh linh tại Trảm Ngã cảnh, xích phát bay lượn, mắt như chuông đồng, thân thể khổng lồ, huy động trong tay xích cốt giản, thần dũng không thể địch!

"Xuất hiện Trảm Ngã cảnh giới Vương tộc, quá biến thái, tất sát chi cục!" Rất nhiều người đều biến sắc.

Này còn làm sao đối kháng? Thiên Kiếp quá mạnh, không cách nào lực địch.

Thạch Hạo căn bản không có một điểm nản lòng bộ dạng, đôi mắt như Lôi Đình, lộ ra nhấp nháy thần mang, hắn về phía trước giết đi, cầm trong tay một cây Lôi Đình binh khí.

Sinh tử đại chiến, máu nhuộm chiến bào!

Thạch Hạo liều mạng, không thể bảo lưu, cùng người Vương Giả này huyết chiến, đồng thời còn muốn nghênh chiến thập phương địch, tại trong đại quân chém giết.

Cảnh tượng này sợ ngây người rất nhiều người, rất khốc liệt, cũng cực kỳ đề chấn sĩ khí! Bởi vì, Thạch Hạo một người tại trong thiên quân vạn mã trùng kích, theo đông giết đến tây, lại từ tây giết trở về. Tại hắn dưới chân, thi cốt thành phiến, liền cùng thu gặt lúa mạch tựa như, một gốc một gốc ngã xuống, máu chảy thành sông.

Nghĩ đến tiên dân bị giết sạch sành sinh, trên một kỷ nguyên bị táng diệt, nan địch dị vực sinh linh. Lại thấy như vậy một màn, xem cuộc chiến tu sĩ trẻ tuổi theo huyết dịch bôn tẩu, thắng được chiến ý.

Rốt cục, qua cửa!

Thạch Hạo từ nơi này khối đại địa trên giết đi ra ngoài, thân thủ chém xuống người Vương Giả kia đầu lâu, cứ việc trên người mình cũng cắm đầy binh khí, nhưng là hắn thành công.

"Giết tới, bước ra nhất là bước then chốt!" Có người than thở.

Thạch Hạo lảo đảo, thân thể bị thương quá nghiêm trọng, đều nhanh phá lạn, vết đao lỗ kiếm, mà lại có rất nhiều nơi cháy đen, máu nhuộm vỡ vụn chiến y.

Hắn thông qua Lôi Đình phù kiều, tới đến thứ hai khối đại lục, vừa đi vừa trị thương.

"Giết a..."

Thế nhưng, những địch nhân kia nhiều lắm, thiên quân vạn mã không cho hắn thời gian nghỉ ngơi, nhìn thấy hắn sau trực tiếp vây quét, mãnh liệt trấn giết.

Thạch Hạo vùi đầu vào mới chiến trường, quên sống chết, hiện tại không còn đường quay đầu, chỉ có thể một đường giết tới, nói cách khác chờ đợi hắn chỉ có thể là tử vong, thân hóa tro tàn!

Một đường huyết chiến, một đường chém giết, tại đây trên đường, Thạch Hạo vài lần té trên mặt đất, rất nhiều người đều cho là hắn chết trận, nhưng hắn lại bò dậy, tiếp tục tiến lên.

Cứ như vậy, hắn qua một cửa lại một đóng, lại muốn xông qua thập địa.

"Chuyện này..." Rất nhiều người đờ đẫn, có chút không dám tin tưởng.

Bởi vì, thời điểm nghiêm trọng nhất, Lôi Đình hóa thành binh khí cắm vào Thạch Hạo thể nội, cũng tạc nổ, để cho hắn thân thể đều nhanh cắt đứt.

"Thành công, hắn xông qua thập địa, leo lên Cửu Thiên!" Có nhân đại kêu.

Một tiếng này hô to, làm cho tất cả mọi người hồi thần lại, nhìn kia mệt mỏi, vết thương chồng chất thân thể, mọi người chấn kinh, cảm thấy khó có thể tin.

Một đường chảy máu, một đường đại chiến, Thạch Hạo giết tới Cửu Thiên!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1398: Soạn Nên Truyền Kỳ

Thạch Hạo thân thể rung động, đi tới cầu nổi, đi kèm sấm sét, đi tới Cửu Thiên, từ Thập Địa bên trong giết tới!

Đây là một loại tráng cử, vô số đại quân, vô bờ vô bến, không nhìn thấy phần cuối, mà hắn liền như thế xông qua, giết tới!

Chỉ là đến nơi này sau, nguy hiểm hơn rồi!

Nơi này vốn là đang đại chiến, tiếng kêu "giết" rầm trời, Thạch Hạo tùy tiện xông tới, giống như là tham chiến, lập tức liền bị rất nhiều sinh linh nhìn chằm chằm.

Dị vực tu sĩ vồ giết tới, điên cuồng ra tay, không chút lưu tình, thậm chí từ bỏ nguyên bản đối thủ, bắt đầu săn bắn hắn!

Tiên dân chiếm tại hạ phong, vô lực cứu viện, không có nhiều người hơn đến giúp đỡ, Thạch Hạo tình cảnh gian nan, thậm chí so với ở Thập Địa thì nguy hiểm hơn, bởi vì trên chín tầng trời sinh linh toàn thể sức chiến đấu ột đoạn dài!

Thạch Hạo không có lựa chọn khác, chỉ có thể một đường huyết sát, đến một bước này làm sao quay đầu lại? Ngươi lùi bước cũng không được, lôi kiếp sẽ không biến mất, hoặc là thành công chịu đựng đến, hoặc là bị đánh tử!

Hơn nữa, loại này đại kiếp nạn người ngoài muốn trợ giúp cũng không được, không có cách nào can thiệp, lôi kiếp là tránh không xong.

"Hộ ta vợ con phụ lão, giết!"

"Thủ ta sơn hà, tung ta nhiệt huyết, giết!"

Tiên dân ở rống to, ở xung phong, hãn không sợ chết, từng cái từng cái dù cho đầu lâu rơi xuống đất, thân thể vẫn là ở về phía trước, vung động trong tay thiên mâu đẳng binh khí.

Thạch Hạo bị cảm hoá, phảng phất trở lại cái kia tuyệt vọng niên đại, ở trong tuyệt cảnh giãy dụa, ở tận thế bên trong phấn khởi, ở Tiên cổ cuối cùng táng diệt trước, bất khuất, huyết chiến!

"Đến đây đi, dị vực ma nhãi con, hôm nay giết cái sảng khoái!" Thạch Hạo rống to, không nhận rõ đây là lôi kiếp, vẫn là mộng về Tiên cổ, ở đây liều mạng.

Cheng!

Một cái ngân giáp vương giả đập tới, trong tay nắm một cây Phương Thiên Họa kích, cưỡi ở một con mãnh thú trên người, uy mãnh cực kỳ, chạy nhanh đến.

Con vật cưỡi kia phi thường cao to, dường như một bức Ma Sơn giống như, thồ người này, gào thét mà tới, dẫm đạp hư không ở ầm ầm nổ vang, chu vi sinh linh toàn bộ tách ra.

"Quy về ta, thu ngươi vì là tôi tớ!" Trên người mặc ngân giáp Vương tộc tu sĩ rống to, đang ở Trảm Ngã cảnh.

Điều này khiến người ta kinh ngạc, cùng chân thực giống như vậy, hắn ở cùng Thạch Hạo đối thoại, nơi này chớp giật sinh linh so với ở Thập Địa thì còn đáng sợ hơn, còn quỷ dị.

"Vương tộc tính là gì, ta lại không phải chưa từng giết!" Thạch Hạo hét lớn, keng một tiếng, ở trong tay hắn xuất hiện một thanh trường đao, dày nặng mà cương mãnh, đao thể sáng như tuyết.

Đây là lấy lôi đình hóa thành, hắn vận chuyển Lôi Đế bảo thuật, sinh ra

như vậy một cái binh khí.

"Vậy thì chết đi!" Cái kia ngân giáp vương giả rống to, điều động vật cưỡi, dẫm đạp Thạch Hạo thịt thân, mà lại trong tay Phương Thiên Họa kích hướng phía dưới chém thẳng mà tới.

Thạch Hạo thét dài, trường đao trong tay sáng như tuyết như ngân hà, hóa thành óng ánh thần quang, đi ngược lên trời, tiến lên nghênh tiếp.

"Coong!"

Tiếng vang điếc tai, sáng như tuyết trường đao cùng Phương Thiên Họa kích đụng vào nhau, hình thành đáng sợ ánh sáng, ở nơi đó nổ tung, dường như ngôi sao nổ tung, để hắc ám tinh vực đột nhiên trở nên sáng ngời.

Năng lượng bừa bãi tàn phá, ở phụ cận gào thét mà qua.

"Không thể để ngươi sống nữa!" Cái kia dị vực vương giả gào thét, lại như là có linh thức giống như vậy, có thể giao lưu, mang theo một luồng chân thực tâm tình, sát ý ngập trời.

"Giết!" Thạch Hạo cũng cũng là một tiếng gào to, về phía trước đánh mạnh.

Hai người đại chiến, trong lúc nhất thời giết khó hoà giải, đây là một tên thống lĩnh, thống ngự khối khu vực này rất nhiều nhân mã, thực lực phi thường mạnh mẽ, thần dũng vô cùng.

Thạch Hạo dùng hết thủ đoạn, với hắn giết tới ngàn hiệp, càng không có phân ra thắng bại.

"Kẻ loài người kia là ai, từ nơi nào bốc lên, vì sao cường đại như thế, Hư Đạo cảnh có thể đối đầu Trảm Ngã cảnh Vương tộc?"

"Đây chính là Trảm Ngã cảnh thuần huyết Vương tộc, không phải có bộ phận huyết dịch chi thứ Vương tộc, lại bị chặn lại rồi!"

Có chút sinh linh lời nói ở này sấm sét vang lên, để Thạch Hạo thật sự rất hoài nghi, đây là ở độ kiếp, vẫn là thời không thác loạn, tiến vào chiến trường tận thế.

Hắn không có lựa chọn khác, không cần đa nghi, duy có một trận chiến, huyết sát đến cùng!

"Diệt!" Con vật cưỡi kia trên, ngân giáp vương giả rống to, triển khai tổ thuật, thông thiên động, ánh bạc bao phủ nơi đây, có thể nhìn thấy liên miên sinh linh ngân hóa, trở thành Bạch Ngân, thịt thân vĩnh cố, không thể động.

Phụ cận tiên dân đều trở thành kim loại tượng đắp, đoạn tuyệt sinh cơ, dị vực sinh linh không bị ảnh hưởng.

Thạch Hạo tự nhiên tao ngộ nguy cơ, hắn cảm thấy cơ thể cứng ngắc, ánh sáng trắng bạc lóng lánh, phải đem hắn kim loại hóa, vĩnh viễn chém xuống sinh cơ.

"Phá ra cho ta!" Thạch Hạo rống to, tạo ra duy nhất động thiên, trong cơ thể thần quang thiêu đốt, từ trong ra ngoài, bắt đầu bạo phát.

Ầm!

Ánh bạc bị nhen lửa, ở xung quanh nổ tung, không thể ăn mòn hắn!

"Chém!"

Thạch Hạo rống to, cầm trong tay sáng như tuyết trường đao hóa thành một vệt ánh sáng, đi ngược lên trời, về phía trước bổ tới, hắn vận dụng sức mạnh cực tẫn, đem nhiều loại bảo thuật hỗn hợp ở trong đó.

Xoạt!

Ánh đao ngút trời, chặt đứt thương vũ, quá mức khủng bố!

"Giết!" Dị vực vương giả cũng rống to, người cùng vật cưỡi hợp nhất, con vật cưỡi kia gầm thét lên, cả người phát sáng, cũng ở thôi thúc sát sinh

đại thuật.

"Xoạt!"

Sáng như tuyết trường đao kinh không, uy lực quá mạnh mẽ, này một đao chém ra con vật cưỡi kia tổ thuật, phá tan màn ánh sáng, trực tiếp bổ trúng thân thể ấy, để nó gào thét, gào thét, phù một tiếng máu tươi dâng trào.

"Hống!"

Chiến thú nộ minh, thế nhưng vô dụng, toàn thể bị đánh mở ra, chia làm hai mảnh thi thể!

Coong!

Cũng trong lúc đó, Thạch Hạo trong tay sáng như tuyết trường đao cũng chém ở Phương Thiên Họa kích trên, thần lực điên cuồng phun trào, Thạch Hạo vận dụng Nguyên Thủy Chân Giải, Bất Diệt Kinh các loại thủ đoạn.

"Khách!"

Này đại kích đứt đoạn, đồng thời trường đao thế đi không giảm, phù một tiếng, bổ ra người này hộ thể thần quang, chém tiến vào xương trán của hắn bên trong.

Máu tươi lập tức bắn lên rất cao, người này từ mi tâm nứt ra, vẫn hướng phía dưới, cả người ầm một tiếng hóa vì làm hai nửa, sau đó nổ tung.

Thạch Hạo này một đao oai, tươi sống đem một vị thống lĩnh liền người mang vật cưỡi chém thẳng, chém giết ở đây!

Ầm!

Ánh chớp vạn đạo, đem Thạch Hạo oanh cháy đen, thịt thân phá tan, huyết dịch chảy xuôi, cái này Vương tộc hóa thành sấm sét đem hắn thương không nhẹ.

Trận chiến này kết thúc, Thạch Hạo lần thứ hai ra đi.

Một đường huyết sát, một đường ác chiến, hắn không ngừng không nghỉ, xung kích về đằng trước.

Chỉ là, này một đường nhìn thấy, vô cùng thê thảm.

Thạch Hạo một đường vọt tới trước, đi ngang qua rất nhiều nơi, có thôn trang, có cự thành các loại, khắp nơi đều ở chinh chiến, khói lửa khắp nơi.

"Không muốn a, buông tay, thả ra ta!"

Khi (làm) xa xa vọng đến một cái thôn trang nhỏ thì, một người thiếu niên giãy dụa, bị một tên dị vực tu sĩ nắm lên, sau đó bỗng nhiên ngã xuống đất, tươi sống ngã chết.

"Ta cùng ngươi liều mạng!" Một cái thôn phụ đỏ mắt, gào khóc, về phía trước đập tới.

Phốc!

Một đạo hàn quang lóe qua, sinh linh kia lạnh lùng vô tình, chém xuống đầu của nàng, liền một điểm tâm tình chập chờn đều không có.

"Mẹ!" Phía sau một cô bé sợ hãi kêu to, đều quên khóc, hai mắt đăm đăm, tràn ngập sợ hãi.

Kết quả, sinh linh kia một cước bước ra, để cái kia kiều nộn thân thể hóa thành một đóa hoa máu, chết thảm tại chỗ.

"Súc sinh, nạp mạng đi đi!" Phía sau một ông lão con mắt giọt: nhỏ máu, rống to, một đao xoay chuyển ra, về phía trước bổ tới.

Coong!

Trường đao đứt đoạn, ông lão bị phản chấn miệng phun máu tươi, sau đó bị cái kia sinh linh một cái vặn gãy cái cổ, tử với không phải mệnh.

Thạch Hạo ở phía xa thấy rõ, muốn rách cả mí mắt.

Đồng thời, hắn thật sự rất khó hiểu, thiên kiếp này vì sao phải như thế sinh động, như vậy hình tượng, hãy cùng chân thực phát sinh giống như vậy, để hắn không nhịn được nổi giận đùng đùng.

Hắn đang suy đoán, này hơn nửa đều là ngày xưa phát sinh sự, là tận thế một trận chiến cảnh tượng, Cửu Thiên Thập Địa bên này sinh linh đều bị chôn vùi.

Thôn này cùng với chỗ xa hơn, toàn bị nhen lửa đại hỏa, gào khóc thanh liên tiếp, bởi vì có rất nhiều dị vực sinh linh qua lại, ở huyết sát.

Thạch Hạo đến phụ cận, nén giận ra tay, cầm trong tay một thanh chiến đao, phẫn nộ vung lên, phù một tiếng, đem trước kia nhìn thấy cái kia đao phủ thủ đầu lâu chém xuống, cũng một đao cắn nát.

Thạch Hạo hóa thành một vị Ma thần, ở đây điên cuồng ra tay, một đao một cái, đem nơi này mấy trăm tên dị vực sinh linh giết sạch sành sanh.

Đây là một mảnh lưu huyết thế giới, đâu đâu cũng có gào khóc thanh, tiếng sát phạt, có nhiều chỗ Thạch Hạo không đành lòng tận mắt chứng kiến, tỷ như những kia bộ lạc, thành trì các loại, quả thực chính là nhân gian luyện ngục.

Cuối cùng, hắn giết tiến vào Đại Hoang bên trong, không muốn mắt thấy những kia.

Đây là lôi kiếp, dù cho hắn ra tay, cũng thay đổi không được lịch sử. Mà hắn không muốn gặp lại được loại kia kỳ cảnh.

"Không đúng vậy, vừa nãy nhìn thấy thành trì làm sao cùng đương đại như thế, chẳng lẽ nói..." Thạch Hạo run rẩy rùng mình một cái.

Này không phải đã từng phát sinh sự sao, chẳng lẽ nói, là ở đời này nhất định phải xuất hiện thảm kịch?

"Giết!" Hắn hét giận dữ, xông về phía trước.

Đại Hoang bên trong, cũng có rất nhiều dị vực sinh linh, tỷ như hiện tại, lên tới hàng ngàn, hàng vạn Ngân Sắc Ngô Công, đều mọc ra màu bạc ác ma sí, che ngợp bầu trời hướng về hắn phủ xông tới.

Chém chi bất tận, giết chết không dứt!

Thạch Hạo tao ngộ đại phiền phức, rết đều có dài hơn ba thước, không ngừng lao xuống, phụt lên sấm sét, với hắn quyết đấu.

Đồng thời, những này rết dường như mũi tên giống như vậy, vô cùng cứng rắn, quay đầu lại ở trên người hắn lưu lại nhiều chỗ đọc thuộc lòng, xuyên thủng.

Bởi vì, những này rết quá hơn nhiều, đủ có mấy chục vạn, thậm chí hơn triệu, đem hắn yêm không ở đây, phòng không lên phòng, để hắn sức cùng lực kiệt.

Rốt cục, hắn giết ra ngoài, kéo uể oải thân thể, rời đi này tầng trời, tiến vào càng cao hơn một tầng.

Đây là một loại chém giết, là một loại huyết chiến, nắm sinh mệnh xét ở, Thạch Hạo một đường gập ghềnh trắc trở, mấy lần đều xem như là gần như chết đi, lại ngoan cường trạm lên.

Thời gian trôi qua, thiên kiếp ở ngoài tất cả mọi người đều nín thở, cảm thấy đây là một hồi thần thoại, một người độ kiếp nạn này lại có thể đi đến một bước này, liên tiếp leo lên tầng sáu rồi!

Ở rất nhiều người xem ra, Hoang sớm ứng chiến chết rồi, nhưng hắn lại còn ở đi tới, còn ở tranh độ!

Dù cho hắn hiện tại vết thương đầy rẫy, huyết nhục thành nê, có nhiều chỗ đều lộ ra bạch cốt, cơ thể cháy đen, nhưng hắn vẫn không có từ bỏ.

"Tầng thứ bảy!"

"Tầng thứ tám!"

...

Mọi người ở tính toán, khiếp sợ phát hiện, hắn kéo thân thể hấp hối, đã sắp giết tới cuối cùng tầng một.

"Đi tới, hắn... Leo lên tầng thứ chín!"

"Hoang, đây là muốn soạn nhạc thần thoại bên trong thần thoại sao, loại thiên kiếp này đều có thể sống sót, có thể xông qua?"

"Loại này đại kiếp nạn tuyệt đối vượt qua này cảnh giới đối ứng hết thảy thiên kiếp, mà hắn càng muốn thành công rồi!"

"Chưa từng có ai, sau này không còn ai!"

Rất nhiều năm khinh người đang quan chiến, phảng phất người lạc vào cảnh giới kỳ lạ, không nhịn được kêu lớn lên.

"Vượt qua loại này kiếp, Hoang đem được chỗ tốt cực lớn!" Có mấy người đã bắt đầu suy tư, Thạch Hạo đến tột cùng sẽ có thế nào vận may lớn.

"Vô Địch truyền kỳ, Hoang chính đang viết!" Có người không nhịn được than thở!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1399: Tầng Thiên Cuối Cùng

Thạch Hạo rất mệt mỏi, cứng cỏi như cơ thể hắn, có thể so với thần kim, bây giờ cũng tổn hại không thể tả, đầy người vết máu, có chút vị trí đều lộ ra xương.

Ngoài ra, trên người hắn còn có rất nhiều sét đánh vết tích, cháy đen mà khô héo, thậm chí ngay cả lồng ngực đều có một cái lỗ thủng to, trước sau trong suốt, có hồ quang tràn ra.

Vô cùng thê thảm, hắn xông qua tầng tám, trả giá cái giá cực lớn, dọc theo con đường này gặp phải đối thủ quá hơn nhiều, đều vô cùng mạnh mẽ, là từ trong thiên quân vạn mã giết tới.

Một người mạnh hơn, cũng khó có thể quét ngang chư thiên chi địch, đối thủ lít nha lít nhít, giết chết không dứt, nghĩ nhiều còn có thể cắn chết tượng đây, huống chi là dị vực chiến đấu chủng tộc?

Cầu nổi thối lui, ánh chớp lóng lánh, Thạch Hạo đứng ở tầng thứ chín trên, lảo đà lảo đảo, thật sự có chút không kiên trì được, hắn không biết còn có thể hay không thể tiếp tục đánh.

Phương xa, một cái lại một cái bảo cụ vọt lên, ở trên vòm trời va chạm, phát sinh xán lạn đốm lửa, dường như một viên lại một ngôi sao đụng vào nhau, sau đó nổ tung.

"Này giới diệt, khi (làm) ở hôm nay!" Có sinh linh rống to, sức chấn động kia khiến người ta linh hồn đều run rẩy.

Đón lấy, Thạch Hạo nhìn thấy một con bàn tay lớn màu đen ngang qua bầu trời, lập tức bao trùm toàn bộ bầu trời, không chỉ có để rất nhiều bảo cụ nát tan, còn có mặt trăng, tinh thể các loại (chờ) rơi vào trong lòng bàn tay,

theo bị nắm nát tan.

Cảnh tượng này, quá mức chấn động lòng người.

Thạch Hạo con ngươi co rút lại, nhìn chằm chằm nơi đó.

Thiên kiếp ở ngoài, có tu sĩ trẻ tuổi đều nhìn thấy màn này, từng cái từng cái hút vào hơi lạnh, chuyện này... Vượt qua tất cả mọi người báo trước, đó là lực lượng Bất Hủ.

Tuyệt đối là cấp số này người ở động thủ, thiên kiếp này không khỏi quá biến thái, như vậy đại nạn giáng lâm, ai có thể ngao quá khứ?

Chẳng lẽ muốn để Hoang độ loại này đại kiếp nạn?

Lúc này, không cần nói là người khác, chính là Kim Triển thúc tổ đều có chút đồng tình Thạch Hạo, nói: "Thật muốn là gặp gỡ sức mạnh kia, chết không toàn thây!"

"Tự cho là người trẻ tuổi, thiên kiếp là tốt như vậy độ sao, chủ động dẫn kiếp, không phải ai đều có thể bình yên vô sự, dù cho ngươi là tuyệt thế kỳ tài cũng có thể sẽ chết đi!" Vương Hi thúc tổ cười lạnh nói.

"Thiên kiếp lẽ ra nên cùng cảnh giới đối ứng với nhau mới đúng!" Xa xa, Thập Quan Vương nhìn chằm chằm ánh chớp, nhìn cái kia vô cùng thiên kiếp, như vậy tự nói.

Dù cho là nhân tự thân dẫn kiếp, làm tức giận lôi đình, cũng bất quá là mãnh liệt một đoạn, tuyệt không có thể lập tức vượt qua mấy cái đại cảnh giới, nói như vậy, còn có cái gì đường sống.

Thiên kiếp, là hủy diệt, cũng là thử thách, cũng là hi vọng, càng là một loại tân sinh.

Ở tuyệt vọng bên trong làm cho người ta cảm thấy một tia hi vọng, với hủy diệt bên trong thai nghén tân sinh sức mạnh, một khi vượt qua, chỗ tốt

nhiều, tương đương với một lần niết bàn.

Chịu đựng được người, như lột xác, trải qua một lần rèn luyện, tiến một bước lớn mạnh tự thân!

"Bất Hủ không sẽ động thủ!" Tiểu Thiên Vương nhìn chăm chú ánh chớp, cùng Tiên Viện người nói rằng.

Trên chín tầng trời, ánh đao bóng kiếm, tiếng kêu "giết" rầm trời, ở đây sinh linh càng nhiều, máu tươi đầy đất, thi hài ngang dọc, thảm thiết hơn.

Thế nhưng, ngoài ý muốn, Thạch Hạo đăng lâm tới sau, trong lúc nhất thời nhưng lại không có sinh linh giết hướng về hắn, nơi này rất yên tĩnh.

Xa xa, tiếng giết ngút trời, kiếm khí ngang dọc, có lập tức liền xẹt qua mấy vạn dặm, đó là đỉnh cấp cao thủ đang quyết đấu, vượt quá tưởng tượng kịch liệt.

Ầm!

Một cái Phiên Thiên ấn hạ xuống, óng ánh ôn ngọc, kết quả cực tốc phóng to, trực tiếp tạp trầm mấy trăm ngàn dặm đại địa, khiến cho người xem trợn mắt ngoác mồm, toàn thân lạnh cả người.

Đón lấy, một cái màu bạc trường mâu bay lên, đinh giết một vị dị thường sinh linh mạnh mẽ, người kia thuộc về Cửu Thiên bên này cao thủ, ngân mâu xu thế không giảm, đâm hắn, lại động nát tan thiên ngoại một ngôi sao, lúc này mới làm nổ.

Thuộc về Cửu Thiên cái kia vị cao thủ nguyên bản vô cùng mạnh mẽ, còn đang giãy dụa, nhưng là ở hành tinh lớn kia nổ tung chớp mắt, hắn cũng bị nhen lửa, bị triệt để đinh giết!

Những cảnh tượng này chấn động lòng người, trên chín tầng trời tranh đấu thật đáng sợ.

Thạch Hạo than nhẹ, chính hắn cũng cho rằng thiên kiếp với hắn tự thân đối ứng, cao hơn một cảnh đến cực hạn, xuất ra hiện sinh linh sẽ không quá bất hợp lí. Dù cho có thể ngóng nhìn đến Chí Cường giả ra tay, cũng sẽ cách hắn rất xa, sẽ không chạm đến. Có thể bây giờ nhìn lại, loại này nhân vật nguy hiểm chính là ở đây, chính là chân chính tao ngộ cũng không tính bất ngờ.

Lẽ nào thật sự là một con đường chết sao?

Hắn yên lặng đánh giá, thấy vẫn không có sinh linh đánh tới, mặc hắn một chỗ, lúc này rất quả đoán, trực tiếp ngồi xếp bằng ở đây, bắt đầu chữa thương.

Bởi vì, tình trạng của hắn rất tồi tệ, thân thể rách nát, huyết nhục khô héo, liền xương đều đoạn một chút, thân thể ở vào cực kỳ không ổn hoàn cảnh bên trong.

Chủ yếu là này một đường huyết chiến, gặp phải cường địch quá nhiều, muốn không trả giá thật lớn xông tới, đó là cũng không thể!

Có thể nói, chính là Trảm Ngã cảnh tu sĩ đến rồi, hơn nửa cũng phải chết, trận này thiên kiếp vượt qua tưởng tượng.

Một đoàn mông lung quang đem Thạch Hạo bao vây, từ ánh chớp bên trong rút lấy sức mạnh, phục hồi như cũ cơ thể hắn.

Hiệu quả rất tốt!

Điều này làm cho Thạch Hạo không nhịn được giật mình trong lòng, này tầng cuối cùng thiên trong lôi kiếp quả nhiên ẩn chứa thứ không tầm thường, vốn là đại biểu hủy diệt, thế nhưng là có sức sống tràn trề giấu diếm.

Này cực kỳ hữu hiệu, Thạch Hạo thân thể bị loại này tiên thiên tức giận bao vây, ở hủy diệt nơi bên trong tân sinh, huyết nhục óng ánh, từ từ no đủ, nhanh chóng phục hồi như cũ.

Ở trong cơ thể hắn, xương gãy vang lên không ngừng, đều nối liền.

"Xoạt!"

Thạch Hạo mở mắt ra, đồng thời ngồi xếp bằng tư thế bất biến đồng thời, nhanh chóng lướt ngang đi ra ngoài mấy trăm trượng, tránh thoát một đòn phải giết.

Một đạo sáng như tuyết hàn quang lóng lánh, đó là một thanh bạch kim thần kiếm, đang bị một cái sinh linh nhấc theo, vung lên lại đây thì, suýt nữa chém trúng đầu của hắn.

Nguy cơ đến rồi, ở này tầng thứ chín trên, khởi đầu xác thực cho hắn cơ hội, để hắn phục hồi như cũ, một khi hắn có sức chiến đấu, địch thủ lập tức xuất hiện.

"Quả nhiên là lưu lại một chút hi vọng sống, liền nhìn hắn có thể không xông qua." Thiên kiếp ở ngoài, có người nói nhỏ, nhìn thấy Thạch Hạo khôi phục tinh lực, đều hiểu hắn có hi vọng.

"Nhân tộc, một cái chán ghét bộ tộc, khi còn yếu không đỡ nổi một đòn, cường thì lại rất quỷ dị, không tốt suy đoán, nạp mạng đi!" Cái này sinh linh rống to.

Đại chiến lần thứ hai bạo phát, hơn nữa động tĩnh của nơi này làm nổ khu vực này, cũng không biết lại thiếu dị vực kẻ địch vọt tới, đao khí như sóng biển, ánh kiếm ngút trời.

"Giết!"

Thạch Hạo gầm nhẹ, không có lựa chọn khác, chỉ có giết ra một cái thanh lộ, ở đây ngang dọc xuất kích.

Rất nhanh, nơi này trở thành thịt nát, bởi vì giết sinh linh quá nhiều, Thạch Hạo đánh gục mấy cái đặc biệt lợi hại đầu lĩnh, sau đó liền cùng thiên quân vạn mã huyết chiến.

Hắn cầm trong tay một thanh trường đao, chỗ đi qua, đầu người cuồn cuộn, không ngừng rơi xuống đất, còn có thân thể bị chém thành hai khúc, chém ngang hông càng là nhiều vô số kể.

Ầm!

Một đạo lại một tia sét nổ tung, thông thiên động địa!

Những sinh linh này một khi chết đi, hoặc là bị thương nặng, đại thể đều sẽ hóa thành ánh chớp, ở đây nổ tung, cảnh tượng khủng bố cực điểm.

"Xoạt!"

Đột nhiên, vài đạo Bất Hủ ánh sáng từ giữa bầu trời bay qua, cùng tiên mang đan xen vào nhau, vô cùng quỷ dị, càng rất đáng sợ!

Thạch Hạo thân thể cứng đờ, ngửa đầu nhìn trời, đó là vài đạo mạnh mẽ bóng người, giết hướng về tinh vực nơi sâu xa, không thấy từ đó.

"Đáng trách, quả nhiên cho hắn cơ hội, chỉ là nhằm vào hắn cảnh giới thiên kiếp, không phải toàn diện giết chết!" Vương Hi thúc tổ ở đây ở ngoài gầm nhẹ một tiếng.

"Quá tốt rồi!" Màu vàng con kiến nhỏ, Tào Vũ Sinh các loại (chờ) người thở dài một cái, vừa nãy thật trong lòng khó chịu.

Bất quá, hiện tại cũng không phải thả lỏng thời điểm, bởi vì to lớn nhất nguy cơ khẳng định ở phía sau.

Quả nhiên, giữa trường phát sinh ra biến hóa, thiên quân vạn mã tách ra, mấy con sinh linh đi tới, mỗi một người đều ăn mặc trắng bạc chiến y, vô cùng thần võ.

Ngoài ra, còn có càng nhiều dị vực binh sĩ xuất hiện, đem Thạch Hạo vây quanh, với hắn huyết chiến.

Lúc này, thuộc về Cửu Thiên Thập Địa sinh linh không có lùi bước,

xông về phía trước.

"Phốc!"

Chỉ là, cầm đầu mấy cái sinh linh quá mạnh mẽ, có người hoành kích, trực tiếp đem xông lên một vị hán tử trung niên thiết kiếm chém đứt, sau đó đại kích xuyên thủng thân thể ấy, máu tươi vọt lên rất cao.

"Tiểu huynh đệ, ta xem ngươi tiềm lực rất lớn, ngươi đi trước, cho Cửu Thiên lưu lại một ít mồi lửa!" Trung niên hán tử kia trước khi chết nhìn phía Thạch Hạo, như vậy hô, tiếp theo thân thể hắn nổ tung.

"Ngươi..." Thạch Hạo mày kiếm dựng thẳng, nhìn về phía mấy vị kia dị vực Vương tộc.

"Đi nhanh đi, chung quy phải lưu lại hi vọng, ta thấy ngươi từ Thập Địa giết tới đến, lại liên tiếp xông qua tầng tám, bực này tiềm lực, muốn tạm gác lại tương lai, bảo đảm truyền thừa bất diệt, chung quy phải có mấy người sống tiếp!" Một vị lão nhân khác quát lên, hắn dẫn người cũng giết tới, kết quả như trước không địch lại.

Phù một tiếng, mấy cái đầu người rơi xuống đất, bị đáng sợ kia đại kích cắt rơi.

"Mộc Thác Vương, ta cùng ngươi liều mạng!" Có người hô to, nắm chiến mâu đâm về đằng trước.

Phốc!

Kết quả, vẫn là như vậy, người kia tại chỗ chết đi.

Như thật như ảo, điều này làm cho Thạch Hạo nỗi lòng gợn sóng kịch liệt, mặc dù biết đây là thiên kiếp, nhưng hắn vẫn là bị xúc động mạnh!

"Đều đi chết đi cho ta!" Thạch Hạo nộ chiến, đem chu vi vọt tới dị vực kẻ địch chém giết rất nhiều, nhằm phía mấy vị ngân bào vương giả.

"Ầm ầm ầm!"

Sau lưng Thạch Hạo, xuất hiện một đôi Côn Bằng sí, vỗ, Âm Dương hai khí lưu chuyển, va chạm ra hỗn độn khí, hắn cầm trong tay một cây trường đao về phía trước giết đi.

Đây là một hồi để hắn phẫn nộ, huyết dịch nổ vang đại chiến, Thạch Hạo giết ra chân nộ, ở đây cùng mấy vị vương giả giao thủ.

"Coong!"

Côn Bằng giương cánh, hắn nổ ra đại kích, kịch liệt chém giết bên trong, hắn phù một tiếng, một đao chém xuống cái kia cầm đầu Mộc Thác Vương đầu lâu, một vị mạnh mẽ dị vực Vương tộc mất mạng.

Không màng sống chết, Thạch Hạo đem mấy cái Vương tộc đánh gục.

Hắn dường như Hoàng Kim sư tử, ở trong bầy sói xung kích, tắm rửa máu tươi, có kẻ địch cũng có chính mình, giết tiến vào giết ra, bất tri bất giác, đi tới Cửu Thiên chiến trường nơi sâu xa nhất.

Đột nhiên, đang lúc này, một đạo lại một vệt kim quang vọt tới, hóa thành kim quang đại đạo, từ bốn phương tám hướng mà tới.

"Ầm!"

Thạch Hạo bị bị thương nặng, đồng thời bị vây quanh rồi!

Thời khắc này, thiên quân vạn mã toàn bộ lui về phía sau, không lại ra tay, chỉ có cái kia một cái lại một cái kim quang đại đạo trên có người đi tới, từng cái từng cái vẻ mặt nghiêm túc.

Những kim quang này đại đạo không phải rất nhiều, đến từ khu vực khác nhau, đều là từ cuối chân trời tới rồi, phương hướng không giống, đại biểu chủng tộc cũng không giống.

Mỗi một điều kim quang đại đạo trên đều chỉ có một cái sinh linh, tất cả

đều rất trẻ trung, nhưng đều rất khủng bố, sinh ra có dị tượng, tài hoa xuất chúng!

Có bị hỗn độn khí bao vây, có thân thể óng ánh như liệt nhật, có bị tiên khí nâng, có mi tâm khắc họa thiên thư dấu ấn, phát sinh chấn thế âm!

"Những này là người nào?" Thiên kiếp ở ngoài, rất nhiều năm khinh người chấn động.

Đến đều là tuổi trẻ sinh linh, hiển nhiên so với Vương tộc lợi hại, để bọn họ đều muốn lui tránh.

Như vậy, đáp án vô cùng sống động, rất nhiều người đoán được, hơn nửa chính là bao năm tháng qua đều không xuất thế, từng người ở rất cổ nơi ngủ đông Đế Tộc!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1400: Đế Tộc

Đế tộc, này có thể không phải nhân gian Đế tộc, không phải Cửu Thiên Thập Địa bên trong truy cầu trường sinh, vô hạn tiếp cận Tiên, được xưng Chí Tôn truyền thừa Đế tộc.

Ở Cửu Thiên Thập Địa, sinh ra Chí Tôn gia tộc, cùng với thiên cổ vô địch truyền thừa, có thể xưng là nhân gian Đế tộc.

Bất quá, do với thế gian có Trường Sinh gia tộc, tổ tiên ở kỷ nguyên trước thành Tiên, bọn họ nhiều lấy Trường Sinh gia tộc tự xưng.

Vì vậy, Đế tộc nhiều không phải Cửu Thiên xưng hô, mà là ở Thập Địa chờ xa xôi nơi xưng hô.

Cửu Thiên Thập Địa bên này, nếu như có Đế tộc, quá nửa đều là nhân gian sức mạnh cực hạn, thuộc về trong hồng trần Đế giả, còn ở vào nhân đạo trong lĩnh vực.

Mà Dị Vực Đế tộc, ý nghĩa thì lại hoàn toàn khác nhau, đây là xây dựng ở Bất Hủ bên trên xưng hô!

Như: An Lan, Du Đà các loại, ở Dị Vực vang danh vạn cổ, đã ngang qua trên dưới hai cái kỷ nguyên, vẫn như cũ còn tồn tại, vẫn còn bất hủ, còn sống sót, uy thế ngập trời, nhà của bọn họ tộc được khen là Đế tộc.

Kỳ thực, còn có một loại thuyết pháp. Thời kì Tiên Cổ, vùng thế giới này bên trong có Tiên Vương, đó là chí cao, vô thượng, sức chiến đấu vô địch.

Mà Dị Vực An Lan, Du Đà các loại, bọn họ chỉ huy đại quân, cuối cùng đánh bại Cửu Thiên Thập Địa, vì vậy cho rằng cao hơn Tiên Vương, từ đây

trở thành Đế tộc.

Bọn họ cái này Đế tộc bên trong "Đế", nhằm vào Tiên Vương cái này "Vương" mà sinh!

Nghiêm chỉnh mà nói, đây là ngụ ý Bất Hủ chi Đế!

Đương nhiên, bọn họ vẫn như cũ không có thoát ly Tiên Vương cấp độ kia, là vô pháp siêu việt, đã đến đỉnh.

Bất quá, ở thế gian này, có quá nhiều truyền thuyết xa xưa, cũng có vô số bí ẩn, càng có vô số đếm không hết cổ táng địa, bao quát Dị Vực cũng như vậy.

Vì vậy, còn có một loại thuyết pháp, nghe nói là từ Dị Vực cổ địa bên trong đào móc ra bí mật, là từ cũng không biết cái nào chôn xuống kỷ nguyên phế tích dưới phát hiện.

Truyền thuyết, cái kia táng địa cổ xưa để An Lan, Du Đà, Hạc Vô Song sư tôn chờ đều không thể thôi diễn, không biết là cái kia kỷ nguyên táng tích.

Dựa theo khai quật ra đồ vật, bọn họ rất giật mình phát hiện, ở tại bọn hắn nhận thức lĩnh vực bên trên, có lẽ còn có đường có thể đi, khả năng từng có loại kia sinh linh!

Đây là biết bao chuyện đáng sợ?

Bọn họ đã đăng đỉnh, vô địch các giới, còn có thể có mới tinh, ở càng phía trên một phiến lĩnh vực!?

Cẩn thận nghiên cứu, bọn họ cũng không xác định, bởi vì loại kia sinh linh không thể tồn tại mới đúng, quá mạnh mẽ, không thể tưởng tượng nổi.

Hơn nữa, nếu như tồn tại, lại sao không gặp, hoàn toàn biến mất, mà truyền thừa địa trở thành cổ táng khu, không thể liền như vậy hóa thành bụi trần mới đúng.

Cái gì đều sợ tích cực, An Lan, Du Đà mấy người thôi diễn, nghiên cứu, không có ai biết bọn họ đến xảy ra điều gì kết luận, chỉ là sau đó có người truyền ra, nhất định phải cho cái kia táng địa bên trong ngày xưa manh mối sáng tỏ, như vậy chắc là chỉ có thể nói là khả năng tồn tại Bất Hủ bên trong "Đế".

Vì vậy, thế gian có cách nói này, chính là cái kia táng địa phát hiện, mới có Dị Vực Đế tộc cái này xưng hô.

Cứ việc, bọn họ không phải, nhưng bởi vì trong tộc có chí cao vô thượng Cổ Tổ, An Lan, Du Đà chờ đều còn sống sót, vì vậy có thể tính là tối cường chủng tộc, có thể xưng là Đế tộc.

Đế tộc, rất phiêu miểu, chỉ ở tối cổ nơi chôn cất bên trong có chút manh mối, vẫn chưa thể xác thực.

Nhưng, Dị Vực các tộc ước ao, dù cho vẫn không có chứng cứ chứng thực có tồn tại hay không.

Như thế năm tháng dài đằng đẵng qua đi, cũng không ai biết An Lan, Du Đà lại nghiên cứu xảy ra điều gì, có hay không tìm được rồi chứng cứ, hoặc là tìm được tân manh mối.

Tối thiểu, Cửu Thiên bên này không biết những thứ này.

"Đế tộc, đây là Du Đà, An Lan mấy người đời sau sao, được xưng vô cùng, chỉ cần xuất hiện một cái, bạn cùng lứa tuổi bên trong liền không thể địch a!"

Có người nói nhỏ, lúc này, chính là Tào Vũ Sinh, Thiên Giác Nghĩ, Thái Âm Ngọc Thỏ chờ đều sắc mặt thay đổi, cảm giác sâu sắc sầu lo.

"Nếu không có chuyện ngoài ý muốn, Hoang chết chắc rồi, căn bản cũng không có một điểm sống sót hi vọng!" Kim Triển thúc tổ nói rằng, dù cho hắn thân vì trường sinh gia tộc một thành viên, đối mặt Dị Vực Đế tộc cũng phải vì đó biến sắc.

Đánh nhau cùng cấp bên trong, Đế tộc vô địch, hầu như chưa từng có thất bại qua.

Mà hiện tại, lập tức xuất hiện mấy bóng người, từ phương vị khác nhau mà đến, từng người đạp ở kim quang đại đạo trên áp sát, Thạch Hạo còn có cái gì đường sống có thể nói?

Không có ai tin tưởng Thạch Hạo có thể lấy sức một người một mình đối kháng mấy vị Đế tộc người trẻ tuổi!

"Xem ra, không cần chúng ta can thiệp, hắn chú định sẽ vẫn lạc, cũng thuận tiện để chúng ta nhìn một chút Dị Vực trong truyền thuyết Đế tộc đến tột cùng bất phàm cỡ nào!" Vương Hi thúc tổ cười lạnh nói.

Đại quân đem nơi đây vây quanh, kim quang đại đạo trải ra đến phụ cận, mấy vị kia sinh linh các thủ một phương, vây nhốt Thạch Hạo.

"Rốt cục vẫn là đến rồi!" Thạch Hạo nhìn bọn hắn chằm chằm, hắn sớm có linh cảm, gặp được trong truyền thuyết mấy tộc!

Ầm!

Trong đó, một cái nam tử vung lên nắm đấm, cao thiên đổ nát, hắn về phía trước trực tiếp oanh kích mà đến, khủng bố chùm sáng xuyên qua hư không, hủy diệt tất cả, uy lực quá mạnh mẽ!

"Ầm!"

Thạch Hạo xuất chưởng, một tia chớp nổ ra, cùng tia sáng kia đụng vào nhau, hai người vụ nổ lớn, hư không ở dập tắt, thập phần đáng sợ cùng kinh người!

Mà đây chỉ là bước đầu thăm dò mà thôi, vị kia Đế tộc cũng không phải là chân chính xuất kích đây!

Quan chiến tu sĩ trẻ tuổi thần sắc đều biến, gần như chỉ ở này nhìn qua

liền biết, mấy vị kia nhân vật nhất định sẽ vô cùng đáng sợ, sẽ cùng nghe đồn như thế, cùng cấp không thể địch.

Duy nhất vui mừng chính là, Đế tộc quá ít ỏi, đều sắp bị đứt đoạn truyền thừa.

Chỉ là, huyết mạch của bọn họ bá đạo, cùng những chủng tộc khác thông hôn, tuy rằng rất khó sinh ra đời sau, nhưng là một khi xuất hiện, huyết thống cũng chúc cho bọn họ.

Mỗi một cái Đế tộc, đều là tộc nhân ít ỏi, quanh năm không ra, sinh sống ở cổ lão nhất địa phương, quá hoàn toàn tách biệt với thế gian sinh hoạt.

Qua nhiều năm như vậy, bất kể là Cửu Thiên, hay là Dị Vực người đều đang cầu khẩn, bọn họ tuyệt đối không nên xuất thế!

Cửu Thiên người cầu khẩn, là bởi vì lo lắng bọn họ quá mạnh, không thể địch.

Dị Vực người nhưng là bởi vì tâm tình phức tạp, bởi vì một khi có Đế tộc xuất thế, như vậy vị trí thời đại nhất định đem thuộc về xuất thế người kia, người khác liền không nên nghĩ cùng hắn tranh phong.

Tranh giành Chí Tôn vị trí, tranh giành Bất Hủ chi đạo quả, ai có thể ngang hàng? Tất thuộc về Đế tộc!

"Đến đây đi, Đế tộc, để ta nhìn một chút các ngươi đến tột cùng đều có bản lãnh gì!" Thạch Hạo gầm nhẹ, hiện tại tình thế cực kỳ nghiêm túc, này không phải là một cái Đế tộc, hắn bị vây lên.

"Này bất công, cái gì thiếu đạo đức Thiên kiếp, một cái đánh như thế nào một đám?" Tào Vũ Sinh hô.

Thế nhưng, Thiên kiếp không tâm tình chập chờn, sẽ không có bất kỳ đáp lại, như vậy kêu to là vô dụng.

"Khà khà, ta rất chờ mong, Hoang đến tột cùng muốn như thế nào chào cảm ơn đây?" Vương Hi thúc tổ nói rằng, đương nhiên chỉ giới hạn ở người ở bên cạnh nghe được, hắn còn không dám phạm chúng nộ.

Tất cả mọi người đều đang chăm chú, bởi vì trận chiến này sẽ ảnh hưởng sâu xa, chân chính thấy được Đế tộc sẽ khủng bố cỡ nào.

"Giết!"

Rốt cục, có Đế tộc di chuyển, hơn nữa là một cô gái, vóc người rất cao, thế nhưng đặc biệt thon dài, nàng so với nam nhân cao hơn nữa nửa con, bước liên tục bước ra, chỉ tay hướng về Thạch Hạo mi tâm điểm đi.

"Ầm!"

chỉ kim quang dựng lên, vạn đạo thần hà nương theo, phảng phất có Bất Hủ khí tức, ở đây tỏa ra, khủng bố vô biên.

Cánh tay của nàng, hóa thành màu vàng nhạt, đồng thời kim quang toàn bộ lan tràn hướng về cái kia ngón tay, lao ra một đạo chí cường thần mang, đâm hướng về Thạch Hạo mà đi.

Mà nàng cả người bị mông lung Hỗn Độn khí bao vây, thần bí khó lường, mạnh mẽ tuyệt luân!

Đây chính là Đế tộc, một khi xuất thủ, thiên địa đều kinh!

"Đó là... An Lan chi mâu à!?" Rất nhiều người kinh ngạc thốt lên.

Bởi vì, cô gái kia cánh tay phát quang, có thể nhìn thấy mặt trên có một cái ma văn, hiện màu hoàng kim, rực rỡ chói mắt, hình như trường thương!

Là nó phát quang, hào quang màu vàng óng nhạt hối hướng về tay của cô gái chỉ, bay ra thần mang, giết hướng về Thạch Hạo nơi đó.

Cái kia Càn Khôn lập tức sụp đổ rồi, này chỉ tay lực lượng ẩn chứa An Lan chi mâu thần uy, quả thực không thể chống lại!

Nghe đồn, nên gia tộc bởi vì là An Lan đời sau, trời sinh có hắn thần năng, tỷ như An Lan tay phải nắm hoàng kim trường thương, có thể dấu ấn ở tộc này trên cánh tay một ít dấu ấn!

"Luân Hồi!"

Thạch Hạo một tiếng gào to, trực tiếp thôi thúc chính mình trời sinh Chí Tôn bảo thuật, cương mãnh vô cùng, mạnh mẽ tuyệt luân, ngoài ra đi kèm thời gian sức mạnh, ở đây bạo khai.

Hắn một cái Luân Hồi quyền, dũng đến mức tận cùng, thần uy vô cùng, thời gian mảnh vỡ lít nha lít nhít, ở đây bay lượn, nhấn chìm phía trước.

Keng!

Luân Hồi quyền cùng cái kia thon nhỏ tú lệ ngón tay trung phi ra thần mang vàng óng đụng vào nhau, hai người kịch liệt giao chiến.

Đó là một cây hoàng kim thương, quá mức rực rỡ, thế nhưng bị sức mạnh thời gian bao vây sau, bắt đầu bị ăn mòn, kim quang có chút ảm đạm.

"Cheng!"

Hoàng kim thương chấn động, bóc ra từng mảng tầng tiếp theo rỉ sét, đó là thời gian gây nên, nó lần thứ hai rực rỡ, về phía trước đâm tới.

"Coong!"

Thạch Hạo tiếp theo một quyền liền đập phá đi tới!

Mọi người chấn động, đây chính là Đế tộc, bọn họ ra tay rồi!

Hơn nữa, vừa lúc đó, cái khác mấy cái kim quang đại đạo trên, còn lại thân ảnh cũng đều di chuyển, đi về phía trước, đồng thời giơ tay lên chưởng, muốn vận dụng Tổ thuật, phải ở chỗ này giương kích Hoang!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1401: Tuyệt Vọng Chi Cảnh

Đế tộc ra tay, người nào tái sinh đối thủ!?

Không chỉ một người động đứng tại kim quang đại đạo trên, tuy rằng động tác không phải rất nhanh, nhưng là cùng nhau về phía trước, đều muốn diệt sát Thạch Hạo!

Đây là một kiện vô cùng nghiêm trọng sự tình, từ xưa đến nay đừng nói một người đánh một đám, đó là có thể cùng một vị Đế tộc tranh bá sinh linh đều rất khó tìm ra.

Đế tộc vừa ra, thiên hạ khuất phục, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, không người nào có thể chạm trán!

Bọn họ là vô địch gọi thay, là thần thoại sống, cho tới bây giờ cũng sẽ không có đối thủ, trừ phi lẫn nhau gặp nhau, bằng không là được một đường quét ngang đối thủ.

Cùng giai trong, trong cùng thế hệ, không người có thể chế trụ, thậm chí không có năm chiêu chi địch!

Đây là biết bao dọa người chiến tích, phàm là tộc khác sinh linh nhìn thấy đều chớ không tuyệt vọng, căn bản cũng không có đánh một trận tư cách, chênh lệch quá xa.

"Ha ha... Hoang, ngươi nếu như sống sót, coi như là nghịch thiên, ta bội phục ngươi!" Xa xa, Vương Hi thúc tổ nở nụ cười, mặt đầy nếp nhăn, nhưng răng rất trắng, nụ cười như thế thoạt nhìn có một số lạnh, hắn tự nhiên không phải thật tâm lời nói, hắn là cảm thấy Thạch Hạo muốn chết.

"Coong!"

Hoàng Kim trường thương quá hừng hực, mũi thương phong duệ, bay vụt ra hàng trăm hàng ngàn vệt thương mang, ngút trời, động càn khôn, vô kiên bất tồi, sát khí kinh thế.

Nó tại mảnh vỡ thời gian trong nhảy lên, tại thời gian trong vượt ngang, thẳng tắp nhắm vào Thạch Hạo mi tâm, muốn một thương đâm xuyên, lấy địch tính mạng!

Thạch Hạo mắt tỏa lãnh điện, một quyền lại đấm ra một quyền, quả thực giống như nắm giữ thời gian lực lượng, cướp đoạt Hoàng Kim trường thương lực lượng, có thể thấy, ở nơi nào, có một mảnh lại một mảnh kim loại cục sắt lưu lại.

Hoàng Kim trường thương bị hắn đánh trúng, lưu lại tàn phiến, bóc ra rỉ sét, thậm chí giải thể, nhưng là mỗi một lần qua đi, vẫn là sẽ lần nữa rực rỡ lên. Dường như thiên chuy bách luyện sau tái sinh!

Này thập phần đáng sợ, hoàng kim này trường thương dường như bất diệt, dù cho giải thể sau, còn có thể lần nữa ngưng tụ, gây dựng lại cùng một chỗ, sát khí vô biên!

Bởi vì. Nó vốn cũng không phải là thực thể, chẳng qua là An Lan nhất tộc trên cánh tay bầu trời ấn ký, thuộc về một vị Bất Hủ Vương, giết hết thiên hạ không đối thủ.

Mặc dù loại này truyền thừa, cách nhau năm tháng rất dài, chỉ sinh tại trong máu, nhưng thủy chung bất diệt. Để cho nên Đế tộc dòng chính tại cùng thời trong hành dũng cảm vô địch!

Một cái Đế tộc mà thôi, cũng đã khủng bố như vậy, làm sao đối phó một đám?

"Không được!" Tào Vũ Sinh trầm giọng nói, dựa theo loại tình huống này xem, chính là Thạch Hạo sau cùng có thể chống đỡ. Cân sức ngang tài, cũng sẽ bị cái khác Đế tộc kích sát.

"Thứ Phá Vĩnh Hằng!" Cô gái kia khẽ quát, há mồm, phun ra một miệng sương trắng. Dâng tới kia Hoàng Kim trường thương, để cho nó càng là rực rỡ. Dễ như trở bàn tay, đâm thủng càn khôn.

Một kích này, muốn trực tiếp đột phá Thạch Hạo Luân Hồi phong tỏa sao? Rất nhiều người tâm đều nhắc tới cuống họng, vì hắn mà lo lắng.

"Đùng!"

Đúng lúc này. Thạch Hạo thể nội một tiếng trầm đục, liền hư không đều đi theo kịch chấn, dường như một mặt Tiên trống tại đánh, ở đây vang lên, để ọi người Linh hồn đều đi theo run lên.

Cùng lúc đó, trong cơ thể hắn có một căn lại một căn đường cong sáng lên, như là huyết dịch, vừa giống như tiên quang, chói mắt không gì sánh được, xuyên qua huyết nhục chiếu rọi ra tới.

Hoa văn thần bí đang ngưng tụ, đang diễn hóa, mà gót Luân Hồi cốt văn đan vào một chỗ, để cho hắn thoáng cái cường đại một đoạn!

Đây là thập phần chuyện kinh khủng, đột ngột, Thạch Hạo khí tức bạo tăng, uy lực điệp gia, như là cường thịnh gấp bội, có thể giương kích chư thiên.

Đó là hắn trời sinh loại thứ ba Chí Tôn thuật, một mực không có triệt để thành hình, thủy chung đang lột xác.

Hiện tại, bị hắn phát huy ra!

Quy tắc này bảo thuật năm đó sơ xuất thời gian biểu hiện rất mơ hồ, không thể nói thanh đến cùng có thế nào tác dụng, bất quá bây giờ từ từ rõ ràng, nó có thể gia tăng, để cho bản thân bảo thuật càng đáng sợ hơn!

Vì vậy, Luân Hồi thần thông dường như bị nhen lửa, kịch liệt bành trướng, thời gian trường hà xuất hiện, cầm cố nơi này, giống như một hồi hạo kiếp.

"Coong!"

Rốt cục, tại đây một kích qua đi, Thạch Hạo nắm đấm đập gãy An Lan lưu cho hậu nhân ấn ký Hoàng Kim trường thương!

Răng rắc một tiếng, kim sắc trường thương đứt thành hai đoạn, lần này không thể đọng lại, ở nơi nào băng tán.

"An Lan Diệt Thế Quyết!" Nhưng mà, nàng kia cũng không kinh sợ, trong miệng khẽ quát, thi triển ra khác một bản vô thượng tổ thuật, hướng Thạch Hạo công đi.

Cùng lúc đó, ở chung quanh rất nhiều cán binh khí xuất hiện, hướng về Thạch Hạo đâm tới, cái khác Đế tộc ra tay, muốn chém giết Thạch Hạo.

Sở hữu những thứ này đều phát sinh ở chớp mắt, tốc độ quá nhanh.

Ầm!

Thạch Hạo bốc lên, đạp rất nhiều binh khí, cả người thật cao nhảy lên giữa không trung.

"Giết!"

Phía dưới, những người đó chấn binh khí, có cầm đại kích, có nắm chiến mâu, có dẫn theo Thần Kiếm sắc bén, có trên đầu trôi nổi Thần Lô...

Vào giờ khắc này, sát khí ngập trời, Đế tộc tề động, diệt sát Thạch Hạo.

Lúc này, khả năng khiến người ta cảm thấy đây là Thiên Kiếp, không phải chân thân, bởi vì nếu là Đế tộc ở đây, sẽ không liên thủ, bởi vì bọn họ là bá đạo mà kiêu ngạo.

Nhưng cũng chính bởi vì vậy, mới thể hiện ra hoàn cảnh đáng sợ cỡ nào, Thạch Hạo tao ngộ rồi thế nào nguy cơ, đây là tình thế chắc chắn phải chết, khó mà ngao qua.

"Kiên trì!" Thái Âm Ngọc Thỏ kêu to, ở nơi nào khuyến khích.

"Biến thái đại kiếp, một cái đối thủ cũng liền mà thôi, một đám Đế tộc xuất hiện, lấy cái gì đi kháng?" Thiên Giác Nghĩ nguyền rủa, ở nơi nào bất bình.

"Lục Đạo Luân Hồi!" Tại bên trong chiến trường kia, Thạch Hạo rống to hơn, thôi động cổ thiên công, cả người kết pháp ấn, liên tiếp sáu loại thủ thế chấn động trên trời dưới đất.

Hắn tại vận chuyển Chí Tôn điện đường đại pháp, ở đây liều mạng.

Ầm!

Quang mang chìm ngập nơi này, sở hữu binh khí đều giơ lên cao, đón lấy hắn, rực rỡ vô biên, Thần lực cuồn cuộn, đại đạo ký hiệu rậm rạp, chiếu rọi càn khôn.

"Phốc!"

Giờ khắc này, Thạch Hạo bị thương, có chiến mâu đâm thủng hắn sườn bộ phận, có thần kiếm động xuyên lồng ngực của hắn, có đại kích khảm tại trên đầu vai của hắn...

Đế tộc, bất kỳ một cái nào đi ra đều là vô biên, có thể quét ngang chư thiên địch, tại cùng giai trong không đối thủ, bây giờ dắt tay nhau xuất hiện, đó là biết bao chuyện đáng sợ?

Cái tràng diện này, quả thực không thể tưởng tượng!

"Thạch Hạo!" Tào Vũ Sinh kêu to.

"Sống sót!" Thiên Giác Nghĩ gầm nhẹ.

"Không công bình!" Thái Âm Ngọc Thỏ hô, nhưng là Thiên Kiếp không có khả năng đáp lại, hiện thực chính là tàn khốc như vậy.

Kim Triển thúc tổ nở nụ cười, khẽ gật đầu, hắn biết, kết cục đã có thể đoán trước, đừng lo cái gì. Nhưng là, trong lòng hắn vẫn có chút rung động, nếu là sau này cùng Dị Vực Đế tộc chống lại. Làm sao bây giờ? Trừ phi không vi địch, bằng không hợp lại quá gian nan, Kim gia Kỳ Lân tử suy cho cùng chỉ có một mà thôi.

Đùng!

Một tiếng vang thật lớn, Thạch Hạo toàn thân phát sáng, ngửa đầu thét dài, đầy đầu tóc đen như là thác nước. Ở nơi nào lung lay, thân thể hắn bạo phát tuyệt thế thần mang.

Ầm!

Giờ khắc này, trong cơ thể hắn ba loại Chí Tôn bảo thuật cùng chấn động, Thượng Thương, Luân Hồi, còn có loại thứ ba có thể tăng vọt cái khác bảo thuật lực lượng, dường như Thần Hỏa ngập trời, lao ra mỗi một tấc máu thịt, ở nơi nào thoả thích nở rộ. Vô cùng chói mắt.

Cheng!

Hắn tránh thoát mà lên, xông lên trên không, kia chiến mâu, đại kích, Thần kiếm chờ theo trong máu thịt rút ra, không thể tới gần.

Cùng lúc đó, thân thể hắn cũng phun ra một cỗ lại một cỗ máu huyết.

"Giết!"

Thạch Hạo hét lớn. Niết quyền ấn, xuống phía dưới oanh giết, ba loại Chí Tôn thuật điệp gia, một người công kích những thứ này Đế tộc. Không sợ sinh tử, hùng dũng vô biên.

Có thể thấy. Một đạo lại một đạo khủng bố Thần Quang theo quyền của hắn ấn cùng lúc bay ra, xuống phía dưới oanh tới, uy năng kinh thế, chấn động bạn cùng lứa tuổi!

"Trấn áp!"

Có Đế tộc trong miệng quát ra thanh âm lạnh lùng. Hướng thiên không trong công kích.

Này không là một người, mà là trước sau xuất kích, An Lan, Du Đà hậu nhân chờ một cái so với một cái lợi hại, đều là yêu nghiệt, đơn độc đi ra, người cùng thế hệ trong có thể nói chiến lực tuyệt thế.

Đế quang trùng tiêu, dường như một đám người Tiên xuất hiện ở đánh, quá đáng sợ, chấn kinh rồi mọi người, mỗi một người tuổi còn trẻ tu sĩ đều ở đây tự hỏi, nếu như đổi lại là tự mình, có thể kiên trì ở sao?

Hiển nhiên, đáp án để cho rất nhiều người sắc mặt tái nhợt.

Ầm!

Thạch Hạo bị đánh bay, ho ra đầy máu, tại các loại đế quang trong, thân thể của hắn tổn hại, máu nhuộm chiến y, tung toé đi ra ngoài rất xa!

Đây là hắn xuất thế tới nay, hiếm có thiệt thòi lớn thời khắc, cả người kém chút giải thể, suýt nữa bị đánh nát vụn, những thứ kia tổ thuật thật là đáng sợ.

Giờ khắc này, thiên địa yên tĩnh, rất nhiều người đều yên lặng nhìn hắn, không phải khinh thường, không có cười lạnh cùng chế nhạo, mà là chấn động.

Đây chính là An Lan, Du Đà, Lạc Ma đám người tổ thuật, bị Đế tộc thi triển, biết bao khủng bố, đổi một người trẻ tuổi đi tới, một đạo quang liền liền để cho nổ tung.

Mà Thạch Hạo là đang cùng nhiều chủng tổ thuật đối kháng, vẫn là không có chết, chưa từng giải thể, loại này chiến tích xưng trên kinh hãi cổ kim!

"Ban thưởng ngươi tử vong!"

Một người tuổi còn trẻ Đế tộc đi ra, tư thái cường tráng, cũng cực kỳ thon dài, thanh âm thập phần lạnh lùng, nhục thân mang theo hỗn độn khí, ép tới đằng trước.

Cũng không phải là một người xuất động, những người khác cũng động thủ, nơi này lần nữa phát ra một đạo lại một đạo đế quang, rung động thiên địa.

Thạch Hạo ngửa đầu rống to hơn, phi thường không cam lòng, có thể nào ở đây chiến bại, có thể nào chết ở chỗ này? Hắn muốn thắng, muốn thắng được mọi người, cho dù là Đế tộc chặn đóng.

Mi tâm của hắn phát sáng, oanh một tiếng, Lôi Trì ấn ký xuất hiện, sau đó phóng đại, vọt tới hắn phía trên đỉnh đầu, hóa thành một miệng thần bí ao, hướng ra phía ngoài lưu chuyển lôi quang.

Tại Thiên Kiếp trong, hắn vận dụng Lôi Trì.

Đây là Lôi Đế bảo thuật chí cao huyền bí, tại không lâu trước, bị hắn hiểu thông.

Ầm!

Lôi Trì hàng kiếp, tiêu diệt mọi người.

Nhưng là, địch thủ quá nhiều, thật lợi hại, không phải một chọi một chinh phạt, sau cùng Thạch Hạo miệng phun máu tươi, bay ngang ra ngoài, nhục thân vỡ tan, suýt nữa tử vong.

"Ngươi lấy cái gì tới tranh, còn có thủ đoạn gì nữa!" Xa xa, Kim Triển thúc tổ cười lạnh, ngồi xem kết quả sau cùng.

Đây là tuyệt vọng chi cảnh, mạnh nhất Đế tộc, không phải một cái hai cái, mà là một đám, đồng thời ra tay, đều ở cùng một cảnh giới, ai có thể

ngăn trở?

"Không phải chiến thắng, là muốn sống xuống, có thể kiên trì ở cho dù thắng lợi!" Thái Âm Ngọc Thỏ trong mắt nén nước mắt, la lớn, bởi vì nàng biết, đây cũng là Hoang từ lúc chào đời tới nay nguy hiểm nhất một lần kiếp nạn, rất có thể lần này coi như là vĩnh biệt, Lôi Kiếp qua đi, sẽ không còn được gặp lại hắn.

Tuyệt vọng chi cảnh, khó mà tìm được sinh cơ!

Lần này đại kiếp, quá mức đáng sợ, Thạch Hạo không hề có hi vọng sống sót, căn bản là vô pháp đưa qua, làm cho tất cả mọi người cũng không nhịn được một tiếng thở dài.

Thiên Kiếp thật đáng sợ, siêu việt qua nhiều thế hệ, so cái khác Thiên Kiếp cũng gian nan hơn, cùng hắn tự thân cảnh giới đối ứng, đây coi như là mạnh nhất trong lịch sử Thiên Kiếp!

"Ta... Là mạnh nhất!" Thạch Hạo gào thét, hắn không khuất phục, không có giống người đang xem cuộc chiến bi quan như vậy, vẫn ở đổ máu.

"Ầm!"

Một đạo lại một đạo đế quang vọt lên, đục lỗ thân thể của hắn, xuất hiện một cái lại một cái lỗ máu, máu tươi bắn tung tóe lên, rất là thê diễm.

Nhưng là, cũng chính là vào lúc này, Thạch Hạo thân thể phát sinh kỳ dị biến hóa, một nửa là kim sắc, dường như đúc bằng vàng ròng, một nửa đen như nước sơn, dường như Thâm Uyên, quá mức quỷ dị.

Hắn tắm máu, ngấc đầu lên não, rít lên một tiếng, thể nội hạo đãng ra một cỗ không hiểu ba động!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1402: Đạp Con Đường Của Chính Mình

Khi Đế Tộc trấn ép, khi một loại lại một loại vô thượng tổ thuật ở đây tỏa ra, khi tử vong đến thì, thân thể tiềm năng cuối cùng mở ra, đây là Thạch Hạo hiện nay trạng thái.

Hắn trong cơ thể có một luồng thâm thúy sức mạnh, giống như từ Thiên Uyên bên trong quật khởi, đang chấn động, đang khuếch tán, ở lao ra bên ngoài thân!

Hắn nửa trái người như hoàng kim bình thường chói mắt, leng keng vang vọng, dường như kim loại, như liệt dương, tỏa ra nhất là dương cương khí tức, chấn động khắp nơi.

Hắn hữu nửa người đen kịt như mực, như vực sâu giống như, như là có thể nuốt chửng đi vào hết thảy ánh sáng, thâm trầm mà khủng bố, có một luồng chí âm sức mạnh đang lưu chuyển.

Thậm chí, chính là sợi tóc của hắn, cũng là như thế, một nửa vàng óng ánh như hỏa diễm, một nửa đen kịt như ma vực, khói đen cuồn cuộn, đi rồi cực đoan!

Đây là vô cùng biến hoá kinh người, ai cũng chưa từng ngờ tới, hắn sẽ diễn biến đến một bước này, hoàn toàn là bởi vì hãm sâu tuyệt cảnh, bị bức ép đến đây!

Đương nhiên, hay là cũng có thể nói, đây là nghiền ép đến mức tận cùng thì phóng thích, một luồng rộng rãi sức mạnh ở hắn trong cơ thể hiện lên, một con sinh linh ở phía sau quật khởi, với hắn cùng rít gào.

Thái Âm, Thái Dương, hai cái thuộc tính sức mạnh phân biệt đối lập, nhưng cũng ở một cái thể phách bên trong bày ra, khổng lồ vô biên, để

Thạch Hạo sức chiến đấu sôi trào!

Đây là một loại bảo thuật đạt đến mức tận cùng sau dị biến!

Chính như Lôi Đế bảo thuật, ở sát phạt bên trong lột xác, để Thạch Hạo lĩnh ngộ được chí cao chân lý, hắn ngộ ra Lôi Trì, uy lực tăng gấp bội.

Bây giờ, Côn Bằng pháp lột xác, ở tử vong hoàn cảnh bên trong, một lần đẩy hướng về cực hạn, cũng bị Thạch Hạo lĩnh ngộ được chân lý, nắm giữ tối chung cực hàm nghĩa.

Ở tại sau lưng, một con thần bằng, giương cánh bay lượn, trạm ở trong bóng tối, tự thân màu vàng vằn nằm dày đặc, hắc cùng kim hai loại thần quang giao hòa, nuốt hết thiên địa.

"Ầm!"

Thạch Hạo bạo phát, một tiếng rống to, vung nắm đấm ấn, bày ra cái kia tối cực hạn sức mạnh, vận dụng Thái Âm cùng Thái Dương thần uy!

Hắn đánh về phía Đế Tộc, nghênh chiến tứ phương địch!

Chỉ là, địch quá nhiều người, sức mạnh khổng lồ như tinh thần ép xuống, một viên lại một viên, mạnh như hắn, thân thể như Bất Diệt Kim thân, lúc này cũng ở rạn nứt.

"Vẫn không được, một người sao dám cùng Đế Tộc tranh đấu?" Có người lạnh lùng nói rằng, Đế Tộc không ngừng một cái, liên thủ cùng nhau, thật sự không thể chiến thắng.

Đây là một đám người!

Thạch Hạo bên ngoài thân chảy máu, xương đều ở nổ vang.

"A..."

Hắn hét dài một tiếng, phun ra một ngụm máu tinh, trong cơ thể hoàng

kim quang còn có ô quang lao ra, ở nơi đó giao hòa, Thái Dương cùng Thái Âm thành đồ, ôm cùng nhau, oanh hướng về phía trước.

Uy lực tăng vọt, này đồ đối kháng dị vực chư địch, đây là Côn Bằng pháp diễn dịch đến mức tận cùng thể hiện, hắn ở đây tỉnh ngộ.

Ầm!

Này đồ, về phía trước đánh tới, ở nơi đó phát sinh kinh thiên động địa vụ nổ lớn, Thái Âm cùng Thái Dương va chạm sau, sản sinh sức mạnh không gì sánh được.

Ầm!

Thạch Hạo bay ra ngoài, như trước ở ho ra máu, thịt thân vỡ tan, lảo đà lảo đảo, nhưng hắn không có chết, như trước chống đỡ lấy.

Không có ai cười hắn, đều trầm trọng đối mặt, vốn cho là hắn sẽ bị tiêu diệt, Đế Tộc liên thủ sau kẻ địch chắc chắn phải chết, nhưng là lần này hắn vẫn là chưa diệt.

Này bản thân cũng làm người ta chấn động mạnh, giật mình nhìn hắn.

Lôi Đế chân lý còn có Côn Bằng chân lý đều bị Thạch Hạo được, hắn nếu là sống sót, lại lẳng lặng thể ngộ một phen, thu hoạch đem không thể tưởng tượng.

Đáng tiếc, hắn chỉ là một người, dù cho được chân lý, hiện tại vẫn không thể một mình nghênh chiến một đám Đế Tộc, chung quy là muốn tử!

"Ngươi còn có thủ đoạn gì nữa, nếu là không có, sẽ bị chôn ở nơi đây!" Một vị Đế nữ, lạnh lùng vô tình, thướt tha thân thể giương ra, suất xuất thủ trước.

Thạch Hạo rất yên tĩnh, không giống vừa nãy như vậy hung hăng.

Dù cho thu được hai loại vô thượng bảo thuật chân lý, cũng vẫn không

được, đơn độc chiến có thể, thế nhưng cùng một đám tuyệt đại sinh linh đối kháng, như trước là muốn chết.

Lúc này, thân thể hắn phát sinh vi quang, dao động ra ráng mây xanh, ở tại sau lưng, xuất hiện một cây cây liễu, cắm rễ trong hư không, cành buông xuống, lục như ngọc bích.

"Giết!"

Thạch Hạo gào to, màu xanh lục cây liễu đã biến thành màu vàng nhạt, theo hắn vung quyền, lên tới hàng ngàn, hàng vạn đạo cành liễu lan tràn, xông về phía trước.

Ầm!

Sau một khắc, cây này do tĩnh mà động, xuyên thấu Càn Khôn, hết thảy cành đều khủng bố vô biên, mặt hướng Đế Tộc mỗi người!

Đồng thời, ở Đế Tộc liên hợp uy thế dưới, này thụ cây liễu khí tức càng ngày càng bàng bạc, hướng đi cực đoan, sau đó bỗng nhiên nổ tung, tỏa ra vô tận nguyên thủy tinh khí.

Vù!

Đại Càn Khôn rung động, đến sau một khắc, này cây lưu vụ hóa, trở thành mây khói giống như, mang theo khó có thể tưởng tượng tiên thiên hỗn nguyên khí, bao lấy Thạch Hạo, đi kèm hắn xông về phía trước giết.

Thiên địa hỗn độn bên trong một cây liễu, bảo thuật diễn biến, bây giờ quy về nguyên thủy, hướng đi khởi nguyên, nhìn thấy Liễu Thần một ít bí mật.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, Thạch Hạo cũng nhìn thấy loại này bảo thuật chân lý, nắm giữ cao nhất hàm nghĩa!

Cùng một ngày, hắn trước sau nắm giữ ba loại bảo thuật cao nhất chân

lý, đều là cuộc chiến sinh tử bức bách đi ra, hiểu chân nghĩa.

Ầm!

Một luồng nguyên thủy tinh khí đi kèm Thạch Hạo, cùng những Đế Tộc đó đụng vào nhau.

Nơi này cực kỳ óng ánh, vô cùng chói mắt, Thạch Hạo vẫn không thể áp chế quần địch, cả người bay xéo, phun máu phè phè, thịt thân suýt nữa sụp ra.

Lần này quyết đấu, hắn lại đón lấy.

Xa xa, mọi người rung động, nội tâm có sóng biển ngập trời dâng lên, hắn lại chặn lại rồi một lần tuyệt sát!

"Cây liễu, là sinh linh kia, ngươi được truyền thừa của nó!" Một vị Đế Tộc nói rằng, dù cho là thiên kiếp biến thành, lại cũng có vẻ khiếp sợ.

Trong cõi u minh, loại này đại kiếp nạn mô phỏng khắc lại quá nhiều thật thực đồ vật!

Hiển nhiên, Liễu Thần ở dị vực có không phải bình thường danh tiếng.

Thậm chí, liền Cửu Thiên Thập Địa sinh linh cũng không biết.

Bởi vì, kỷ nguyên này là là tuyệt tự, Cửu Thiên Thập Địa từng triệt để diệt, hết thảy cường giả bị chôn vùi, dẫn đến rất nhiều thứ, rất nhiều bí ẩn, kém xa dị vực biết đến nhiều!

"Chung quy không phải chính ta pháp, không phải ta cái thứ nhất đi ra lộ!" Thạch Hạo ở than nhẹ.

Những này pháp, được bất luận một loại nào chân lý sau, đều xem như là Vô Địch thần thông, có thể bễ nghễ thiên hạ, ngạo thị quần hùng, thế nhưng muốn lấy một địch chư Đế Tộc vẫn không được.

Trên thực tế, cũng không có ai tin tưởng, có sinh linh có thể dựa vào sức một người, độc Chiến đế tộc liên thủ sát phạt.

"Ta còn có cái gì?" Thạch Hạo tự hỏi, khi thấy những người kia đi tới, từng người đạp ở một cái kim quang đại đạo trên thì, hắn than khẽ, lẽ nào thật sự muốn kết thúc, phi thường không cam lòng a.

"Giết!" Hai tay hắn phát sáng, dù cho là tử, cũng phải ở đây chết trận.

Hắn vận chuyển Nguyên Thủy Chân Giải, đồng thời vận dụng Bất Diệt Kinh, ở đây cùng Đế Tộc ác chiến.

Ầm!

Phốc!

Tiếng vang điếc tai, đi kèm huyết quang, dù cho Thạch Hạo mạnh hơn, đối mặt nhiều vị tuyệt đại sinh linh vô thượng tổ thuật cũng là không được, thịt thân nứt toác, máu tươi bay tung tóe.

Ở kịch liệt giao phong bên trong, thân thể của hắn bị đánh nổ một lần, đầu người bay ra ngoài rất xa.

"Xoạt!"

Một cái lại một cái cành liễu bay ra, quấn lấy thân thể tàn phế, hắn vận dụng Liễu Thần pháp, đoạt lại thịt thân, ở đây gây dựng lại, khiến cho vết thương khép lại.

Này phi thường khốc liệt, độ kiếp đến một bước này, cũng coi như là chưa từng có ai, càng sẽ tao ngộ đối thủ như vậy còn có dằn vặt.

"Ngươi còn có cái gì pháp?" Một vị Đế Tộc hỏi, bọn họ muốn tuyệt sát.

"Phải có con đường của chính mình, phải có chính mình pháp." Thạch Hạo tự nói, trạm lên, cả người đều là huyết, liền tóc đều ướt nhẹp.

Vết thương rất nhiều, hắn như một cái đồ sứ, trên người lít nha lít nhít đều là vết rách, tựa hồ nhẹ nhàng đụng vào cũng phải nát đi.

Tận thế người hùng!

Rất nhiều người đều thầm than, Hoang đi đến một bước này, đã không dễ, thật sự khó có thể kiên trì, nhất định phải chết đi ở đây.

"Con đường của ta, ta pháp, còn có chút xa, chưa tha cho ta bước ra bước đi kia, bất quá ta muốn thử một lần!" Thạch Hạo ánh mắt một lần nữa óng ánh lên, dường như hai đạo bó đuốc ở nhiên thiêu.

Lúc trước, hắn đã trải qua sơ bộ tìm tòi ra một con đường, duy nhất động thiên áp súc tiến vào trong cơ thể, với bụng hình thành cực điểm, sau đó bạo phát, ở nơi đó khai thiên tích địa, cướp lấy thịt thân bên trong vô hạn bảo tàng.

Chỉ là, vậy còn rất qua loa, không rất tinh tế, hôm nay bị bức ép đến một bước này, hắn cái gì pháp đều muốn thí trên một lần!

"Đều lúc nào, còn vọng ngôn đạp ra con đường của chính mình, ngươi coi chính mình là ai, thật sự coi là Tiên Vương phục sinh sao?"

Xa xa, Vương Hi thúc tổ thực sự không nhịn được, âm thầm chế nhạo, tuy rằng âm thanh cực nhỏ, nhưng vẫn bị mấy người nghe được, mọi người không nhịn được trợn mắt nhìn.

"Kiếp này pháp, Tiên cổ pháp, ta qua loa pháp, hỗn hợp với nhau, hệ thống hợp nhất!" Thạch Hạo rống to.

Trong lòng hắn có một con đường, lúc này sương mù dần tản ra, thấy rõ một chút, sắp sửa biến thành hành động!

Mấy năm qua, hắn lấy thân là chủng, vẫn ở thăm dò trong cơ thể bí mật, nhìn thấy đến một đạo lại một cánh cửa, nhiều tập trung ở trong máu thịt, ở khu trong cơ thể.

Nếu mỗi một tấc máu thịt đều có bảo tàng vô tận, vì sao phải tu cốt văn các loại, vì sao không đi từ huyết nhục bắt tay? Đây là hắn muốn thử nghiệm pháp!

Mà hắn cân nhắc, nghiên cứu hồi lâu, nhìn thấy bụng môn nhiều nhất, như là sức mạnh tập trung điểm, chờ đợi làm nổ, mở ra!

Đương nhiên, đây là lấy thân là chủng sau khi thành công mới có thể ngộ, chỉ có chân chính làm đến một bước này sau, mới có thể thấy rõ những kia môn rõ ràng sắp xếp.

Ầm!

Thời khắc này, Thạch Hạo động. Duy nhất động thiên hiện lên, bao phủ bản thân, óng ánh cực kỳ, còn như thần hoàn.

Điều này làm cho Cửu Thiên tu sĩ giật mình, đây là kiếp này pháp cực hạn, mọi người nghe nói qua, Thạch Hạo cái thứ nhất làm đến một bước này, mười động thiên dung hợp làm một, hiện nay tận mắt nhìn.

Dị vực Đế Tộc cũng ngạc nhiên, theo dõi hắn, mà lại lựa chọn kết ấn, muốn tiêu diệt.

Vượt khỏi dự đoán của mọi người, duy nhất động thiên thu nhỏ lại, cũng không phải muốn tiến hành phòng ngự, mà là tiến vào bụng, ở nơi đó hóa thành cực điểm, bất cứ lúc nào chuẩn bị nổ tung!

Lần này không giống với trước đây thử nghiệm, mà là muốn toàn diện bạo phát, sơ sót một cái sẽ hình thần đều diệt, tự thân nổ tung.

"Côn Bằng pháp!" Thạch Hạo hét lớn.

Thái Âm cùng Thái Dương hiện lên, ôm cùng nhau, hình thành Âm Dương đồ.

"Lôi Đế pháp!"

Lôi kiếp xuất hiện, đại biểu hủy diệt, thế nhưng cũng thai nghén tân sinh. Đó là một cái Lôi Trì, tự thân là hủy diệt sức mạnh, thế nhưng bên trong nhưng có lôi kiếp dịch, mang ý nghĩa hi vọng sống sót.

Ầm!

Lôi Trì thu nhỏ lại, trở thành một điểm, truyền vào Âm Dương đồ bên trong, lôi kiếp dịch bóc ra, cũng truyền vào Âm Dương đồ, chúng nó trở thành sinh tử hai cực điểm.

"Liễu Thần pháp!"

Thạch Hạo rống to, một cái nguyên thủy khí dâng lên mà ra, hóa thành giống như cành liễu giống như đồ vật, sau đó truyền vào âm dương bên trong Thần đồ, trở thành Thái Âm cùng Thái Dương đường phân cách.

Xoạt!

Thời khắc này, này Thần đồ thành hình sau, cũng vọt vào bụng của hắn, không ngừng thu nhỏ lại, cùng cái kia đem nổ tung duy nhất động thiên cực điểm trùng hợp, hòa làm một thể.

làm tất cả những thứ này, vì là chính là hộ giá hộ tống, phòng ngừa thật là đem chính mình nổ cái nát tan!

Vừa nãy đồ, nhìn như đơn giản, nhưng cũng ẩn chứa Côn Bằng pháp, Lôi Đế pháp, Liễu Thần pháp, là quy tắc cùng trật tự đan dệt mà thành, cùng động thiên dung hợp, không vào bụng bộ, ẩn chứa vô thượng hàm nghĩa cùng bí lực.

Nhưng như thế vẫn chưa đủ!

Thạch Hạo hét lên một tiếng, điều động trong cơ thể quý giá nhất ba đạo tản ra tiên khí, triển khai Tiên cổ kinh văn, bao dung bụng, bảo vệ ở bụng hết thảy môn phụ cận, để trong này mù sương, dường như tiên cảnh!

Tiên cổ pháp, đương đại pháp các loại (chờ) đều vận dụng, Thạch Hạo ngửa đầu quát to một tiếng: "Mở ra đi, con đường của ta, ta pháp!"

Hắn muốn làm nổ nơi đó, mở ra chúng môn, đạp ra bản thân phỏng đoán con đường, Thạch Hạo âm thanh leng keng vang vọng, nói: "Bước thứ nhất, ta xưng nó vì là —— Luân Hải!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1403: Mỡ Ra

thạch hạo muốn cực điểm nổ tung bụng, ở nơi đó khai thiên tích địa, buông thả lực lượng trong môn, từ đó đi ra con đường của mình.

chung quanh,trên một cái lại một con kim quang đường lớn, một đạo lại một đạo thân ảnh đứng vững vàng, đó là đế tộc đích cao thủ, tất cả đều giơ tay lên, hoặc cầm trong tay binh khí, hoặc kết pháp ấn, nhắm ngay thạch hạo, muốn một kích giết chết!

“ khai!”

thạch hạo rống to, hắn làm ra quyết định, mở ra con đường của mình, nổ tung trong cơ thể kia áp súc làm một điểm đích duy nhất động thiên, muốn mở ra bụng bên trong rậm rạp chằng chịt cửa. cái chỗ này, cửa dầy đặc nhất, với trong cơ thể có địa vị đặc thù, trở thành khởi đầu. nhưng là, làm như vậy kết quả không thể dự liệu, nguy hiểm quá lớn, động triếp sẽ tan xương nát thịt, hình thần câu diệt,chính là quá kích tiến cùng mạo hiểm.

oanh!

giống như là ngày băng tan, bụng của nơi đó thạch hạo, xuất hiện thành phiến thần quang, ở nơi nào nỡ rộ, như một vòng mặt trời nổ tung, chói mắt vô cùng, để làm đau cửa ánh mắt cho người ta, khó có thể nhìn thẳng.

đặc biệt là, còn có một cổ không cách nào tưởng tượng năng lượng lao ra, tràng vực cường đại, tê liệt thiên địa, ảnh hưởng liễu ổn định thời gian cùng không gian đích.

cho tới bây giờ chưa từng thấy qua vượt qua ải người sẽ như vậy đích kịch liệt 、 dứt khoát, người khác đều là tuần tự tiệm vào đích, mà thạch hạo bây giờ cũng là ở để mạng lại bác,sinh tử nhất niệm gian.

lỗi một bước, hắn sẽ bỏ mình đạo tiêu, thế gian nữa ko thạch hạo.

“ xích!”

chung quanh, có người công kích, bóp pháp ấn, thi triển tổ thuật, về phía trước công kích đi, muốn oanh khai kia đoàn sáng chói đích quang, giết chết thạch hạo.

còn có người cầm ngăm đen đích thiết mâu, đâm thủng vòm trời, đánh gảy trường không, phách tuyệt thiên địa đang lúc, muốn đinh xuyên cái đó quang đoàn, để cho thạch hạo bị mất mạng!

trên một cái lại một con kim quang đường lớn, đế tộc nhân vật nghiêm túc vô cùng, vận dụng toàn lực, bởi vì bọn họ cảm ứng được cái gì, không thể để cho thạch hạo bước ra một bước kia!

ùng ùng!

thiên băng địa liệt, quỷ khóc thần gào. cái chỗ này hạ nổi lên bầu bát mưa to,chính là màu đỏ thắm, bởi vì đó là máu, lại xảy ra thiên khóc.

trừ lần đó ra, bầu trời rậm rạp chằng chịt, khắp nơi đều là thần ma thi thể, cùng với tiên dân chờ, thậm chí có nghi tự có chân tiên chết khu, hoành trần trên không trung.

cái này cảnh tượng kinh thiên động địa, để cho tất cả mọi người da đầu tê dại.

hoang ở đạp con đường của mình lúc. làm sao sẽ đưa tới nhiều như vậy cảnh tượng kỳ dị.

“ không hoàn toàn là dị tượng, có chút là thật thật. một ít thi thể là từ cổ mộ phần trung tránh thoát ra ngoài, bị kỳ dị lực lượng dẫn dắt, cái gì là chấn cổ thước kim, đây chính là, kinh động tiên dân!”

dù là đã chết đi, nhưng là thân thể bất diệt đích 、 đặc biệt cường đại,

vẫn như cũ bởi vì thiên nhân cảm ứng mà dẫn dắt, xuất thế. trên không trung hoành trần.

“ đây là thiên địa đích công nhận, còn là địch thị? bất kể như thế nào nói, đây đều là một loại tráng cử!” có người trầm giọng nói. này tế, mọi người rung động. khó có thể nói ra lời tới, chỉ có cá người khác còn có thể nói nhỏ.

thạch hạo nơi đó, vẫn như cũ sáng chói, vô cùng chói mắt. khó có thể thấy hắn chân thân.

bởi vì, kỳ bụng bên trong cực điểm nổ tung, duy nhất động thiên từ một chút mở rộng. nổ tung “ tiên môn ”, ở nơi nào thả ra liễu ngoại nhân không cách nào tưởng tượng lực lượng.

màn sáng cuồn cuộn, thần lực như trường hà, từ trong cơ thể lao ra, sáng lạng đến cực hạn, thần thánh hơi thở phô thiên cái địa.

đế tộc đích công kích bị ngăn cản ngăn cản, bởi vì cực điểm nổ lên,những thứ kia môn mở ra để, lao ra đích lực lượng lập tức cùng đế tộc công kích mà đến tổ thuật gặp nhau, cùng bọn họ binh khí giao tiếp.

đây là một cuộc đại va chạm!

thạch hạo rất thảm, thân thể gần như hủy diệt, xương cũng đoạn mở ra, bụng máu tươi chảy dài, máu thịt mơ hồ, một đoàn lại một đoàn quang nổ lên sau, hắn cơ hồ hướng đi sinh mạng cuối.

lần này mạo hiểm, mở ra cửa đích quá trình bây giờ quá kịch liệt.

hắn đã làm xong đầy đủ chuẩn bị, lấy côn bằng pháp 、 liễu thần pháp 、 lôi đế pháp hợp nhất, tạo thành một âm dương thần đồ, cùng cực điểm dung hợp 、 chính là vì trấn áp 、 đề phòng,bảo vệ mấy thân.

nhưng cho dù là như thế trong quá trình, loại này mạnh mẻ mở ra cửa đích, như cũ là quá bá đạo liễu, để cho cửa động khai đích đồng thời, cũng đem hắn tự bán thân hủy.

cốt văn đan vào,âm dương thần đồ hiện lên, ở nơi nào áp chế phách liệt đích lực lượng, điều lý khí cơ, muốn cho rối loạn bình tĩnh lại.

đồng thời, tiên kinh vận chuyển, ba đạo tiên khí hiện lên, chữa trị thạch hạo đích thân thể, nhất là bụng, những thứ này trắng noãn đích sương mù có bất khả tư nghị lực lượng.

máu thịt của hắn vốn là sẽ không ngừng ác hóa, rồi sau đó hoàn toàn băng bể 、 thiêu đốt, nhưng bây giờ lại ngưng hẳn liễu, thậm chí có thể từ từ chữa trị.

“ không có giết chết? ” đế tộc kinh ngạc, thâm cảm khiếp sợ, bọn họ liên thủ cuối cùng một kích, uy lực hà kỳ mạnh tuyệt, chân chính coi như là tuyệt sát liễu, nhưng lại thất thủ.

“ cám ơn ngươi cửa thành toàn!” thạch hạo cười, trong miệng tràn đầy máu mạt tử, trên người càng là rách nát không chịu nổi, bạch cốt có thể thấy được, máu tươi phún trào.

nhưng là, hắn cũng đang cười, rất rực rỡ, đây là phát ra từ thật lòng cười, bởi vì hắn biết, mình bước đầu thành công, nhịn xuống, còn sống.

hắn cảm tạ đế tộc, bởi vì bọn họ tổ thuật, còn có binh khí chờ kịp thời công kích được, có chút xuyên thấu màn sáng, cùng cửa kia trung lao ra đích lực lượng thứ nhất thời gian va chạm.

thậm chí, có chiến mâu 、 đại kích chờ, ở thời khắc tối hậu đâm vào đích trong cơ thể, cùng cửa đối với nhận, đạo ra khỏi mới bắt đầu giai đoạn bộc phát đích hủy diệt lực.

đế tộc, có người con ngươi co rúc lại, ngăm đen kim loại chiến mâu bẻ gảy, đại kích băng bể, còn có tổ thuật cắn trả, dẫn đạo một cổ cự lực hướng trở về cũng cuốn.

đối với thạch hạo mà nói, mới vừa rồi quá nguy hiểm, nếu không phải mượn dùng bọn họ tay, dù là hắn lấy lôi đế pháp 、 liễu thần pháp 、 côn

bằng pháp diễn hóa thần đồ, cùng bụng hợp nhất, cũng vận chuyển tiên khí cứu mạng cùng chữa trị, còn là sẽ lâm nguy.

thậm chí, hắn mới vừa rồi có thể sẽ chết, sẽ ở kia kịch liệt đích lột xác trong quá trình tại chỗ bạo bể, hóa thành một đoàn cướp bụi. trong ngoài kích thích 、 nổ tung, để cho hắn thành công, cũng giúp hắn chia sẻ kia xao động lực lượng, vượt qua gian nan nhất đích mới bắt đầu giai đoạn.

oanh!

thạch hạo bụng sáng lên, một đạo lại một đạo môn đủ nỡ rộ, với nhau giao dung, phún xông ravô tậnđích sức sống, máu thịt của hắn ở nhanh chóng phục hồi như cũ.

vậy mà, rất nhanh, xảy ra dị thường, một cổ tử khí từ nơi đó cũng toát ra, tạo thành cuồn cuộn khói dầy đặc, muốn hủ thực kỳ thể phách, chém kỳ thọ nguyên.

“ ừ/dạ? chuyện gì xảy ra!” mọi người kinh ngạc, trong cơ thể thế nào còn có tử khí, đây là tự tìm đường chết sao?

nhìn kỹ, đó là một ít môn hộ thả ra, cuồn cuộn ra, liên tiếp chung một chỗ, cuối cùng tạo thành một mảnh khổ hải, ở nơi nào mãnh liệt.

duy nhất may mắn là, còn có một chút cửa phún trào sinh mạng tuyền dịch, trong suốt ướt át, cùng tử khí đối lập.

rất nhanh, mọi người hiểu rõ, cũng hít một hơi hàn khí. đây chính là trong cơ thể bí mật sao?

thân thể con người là thăng bằng đích,thiên địacũng là thăng bằng đích, có sinh cơ liền cũng hàm chứa tĩnh mịch, thạch hạo mở ra bụng đổi phiên hải, bao hàm sống hay chết!

khắp đích cửa giao dung, liên tiếp chung một chỗ, bị một ít giống như kiều lương bàn đích lối đi quán thông, hơn nữa bọn họ ở với nhau lần nữa tổ

hợp 、 phân hóa.

thạch hạo bụng của, hắn sở gọi đích đổi phiên hải, ở kịch liệt đích biến hóa. long trời lỡ đất, bởi vì toàn diện mở ra cái này phiến khu vực đích cửa, thân thể con người dị biến!

có thể nói, đây là một loại lột xác, hơn xác thực nói là một loại niết bàn. bất quá, giới hạn với cái này bộ vị, hôm nào đổi địa, hoàn toàn khác nhau.

tiên khí tràn ngập, bao trùm cái này khu vực. liệu trì kỳ thương.

âm dương hỗ ôm, hóa thành thần mâm, sống hay chết tương y, diễn hóa làm đầu thiên đạo đồ. trấn áp tại này, tạo thành một Thái Cực bàn đích đổi phiên hải.

hải vì tử khí biến thành, đổi phiên mà sống mệnh chi thần mâm, với nhau giao dung. hợp thành đạo đồ, sống hay chết hỗ chuyển, sanh sanh không ngừng. gắt gao tuần hoàn, đạt thành thăng bằng.

“ đó là cái gì, hắn là thế nào làm được? ” rất nhiều người thật kinh hãi.

bọn họ muốn khuy bí, muốn chân chính thấy rõ cái này thứ nhất lần xuất hiện ở thế gian đổi phiên hải, nhưng đã không làm được, nơi đó tiên khí tràn ngập,hỗn độnvụ hiện lên, bị che đậy.

hơn nữa, thạch hạo đích tàn khu cùng bụng khép lại, thân thể chữa trị, ở nhanh chóng phục hồi như cũ!

“ nơi đó đến tột cùng là cái gì, chuyện gì xảy ra?!” lúc này, chính là kim triển cũng cau mày, cúi đầu suy tư.

“ tiểu tử này mệnh cũng quá lớn, thế nào còn không chết, lại còn sống xuống? ” vương hi đích thúc tổ toát nha, cảm thấy bất khả tư nghị, hoang một lần lại một lần nấu xuống.

hơn nữa, lần này hình như là lấy được chỗ tốt cực lớn, điều này làm cho

hắn bất an, nếu quả thật để cho hoang bước ra một cái con đường của mình, trời mới biết sẽ đi tới một bước kia!

kim phát triển thúc tổ cũng mở miệng, đạo:“ ta cũng không tin, hắn thật đúng là có thể một mình khai sáng ra một thể hệ, hắn cho là mình là ai, vượt qua lịch đại trước hiền sao? ”

“ kia tử khí tại sao không có hủ thực hắn? ” có người nghi ngờ.

rất nhiều người hiểu, thạch hạo đích đường thật đáng sợ, khai quật ra khỏi trong cơ thể sâu nhất đích bí mật, chân chính thả máu thịt trung đích tất cả lực lượng.

cho dù là tử khí đều không có bỏ qua cho, bất quá hắn nắm giữ thăng bằng, để cho sống hay chết cũng tồn!

chân chính tỷ thí lúc, vậy sẽ có lớn bực nào đích lực sát thương?

hơn nữa,sinh tửtương y, tuần hoàn cùngluân hồi, nghiễm nhiên để cho kia đổi phiên hải trở thành mẫu địa, trở thành mới bắt đầu đất!

ngày sau, có thể tưởng tượng, nơi đó sẽ tiến một bước đích diễn hóa, trở thành thần lực chi ngọn nguồn!

mới vừa rồi, không ít người cũng gặp được, rậm rạp chằng chịt cửa cũng tập trung ở thạch hạo đích cái đó bộ vị, hôm nay mở ra đi ra, câu liên toàn thân,tuyệt đối muốn nghịch thiên.

trong cơ thể những khác tất cả cửa đích lực lượng, bị dẫn dắt xuất thần lực, trải qua nơi đó cấp thủ 、 giao dung 、 tập trung, đổi phiên hải nhất định phải trở thành mới nguyên địa!

càng ngẫm nghĩ, mọi người càng phát ra cảm thấy rợn cả tóc gáy, hoang mở ra một cái đáng sợ đường, xâm nhập đi xuống, kỳ thành liền không cách nào tưởng tượng! đây là mới đầu giai đoạn, còn có quá nhiều bí mật chờ hắn đi đào móc, đi hoàn thiện!

mọi người rất muốn biết đến tột cùng, nhưng là căn bản không cách nào nhìn thấu nơi đó, tất cả mọi người chẳng qua là vội vã một liếc về, không cách nào động tất sâu tầng thứ đích bí mật.

ngoài ra, ai dám như vậy mở ra đổi phiên hải, hoang tay của đoạn quá phách liệt, ở bụng khai thiên tích địa, có thể sống được tới coi như là một kỳ tích, những người khác không làm được.

nhất là, người khác có thể mười động thiên dung hợp quy nhất sao? hắn là thứ nhất cá làm được, trước không thấy cổ nhân. lấy đây là trụ cột, mới có thể nổ tung, mở ra ra đổi phiên hải!

đế tộc cũng ở đây nhìn chằm chằm, bọn họ cũng rất kinh hãi, muốn biết đến tột cùng, cố này không có không có xuất thủ, đang quan sát thạch hạo.

đột nhiên,thiên địachấn động, xuất hiện các loại tường hòa khí tượng, đầu tiên là hòa hợp thải hà nỡ rộ, kết quả tiên quang thành phiến, phô thiên cái địa hạ xuống.

tiếp theo, thần thánh tế tự âm hưởng khởi, giống như là ở cáo úy trước dân, để cho những thứ kia sớm xuất hiện trước đích cổ thi đều biến mất, quy về phần mộ. ngoài ra, đại tinh ngang trời, nhanh chóng xẹt qua, thả có các loạitiên đạochân linh lạc ấn xuất hiện, long đằng hoàng minh, quá mức kinh người.

mà trên đất 、 hư khôngtrung, càng là trường đầy đường lớn thần liên, trình xích màu vàng, còn có tất cả dược thảo chờ, để cho nơi này tường hòa giống như tiên đất.

đồng thời đang lúc, lại một đạo lại một đạo thần kiều từ thiên khung thượng hạ xuống, muốn tiếp dẫn đi thạch hạo, dẫn hắn trở về.

……

tất cả mọi người ngây dại, bởi vì dị tượng một loại tiếp theo một loại, trong chớp mắt mấy chục nặng, để cho nơi đây sáng chói cùng thần thánh

đứng lên.

cái này …… hết thảy đều là bởi vì thạch hạo bước ra liễu một bước kia, mở ra mình pháp cùng đường, dẫn phát ngày thay đổi!

“ giết!”

đế tộc gầm nhẹ, tất cả đều động thủ, không hề nữa cho thạch hạo cơ hội, muốn ở chỗ này đem hắn đánh gục

“ ta cũng rất mong đợi, thử lại thử một lần, bây giờ đánh một trận thì như thế nào!” thạch hạo nói.

hắn mở ra ra đổi phiên hải, tương đương với nặng trúc đường lớn căn cơ. hơn nữa, đổi phiên hải mở ra một bước đến nơi, kém chẳng qua là tế là, cần đi đánh mài, chân chính lớn thần uy đã có thể triển hiện.

nhiều như vậy đích cửa một bước đến nơi đích mở ra, lực lượng không thể tưởng tượng!

hơn nữa hắn bây giờ nắm giữ đường cùng pháp, cùng với cao thâm tu vi, chiến lực tự nhiên kinh người.

nhưng là còn chưa cho bọn họ nữa giao thủ, kinh biến phát sinh, thiên khung thượng, trong lôi quang, có một cái đồ rơi xuống, làm tiên khí, buông thả bất hủ đích tiên quang!...

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1404: Trảm Tiên Đài

Trên vòm trời rơi xuống đồ vật, hơn nữa là như vậy bất phàm, ráng lành vạn đạo, cái kia vật thể mông lung mà an lành, dường như một cái Thiên Bảo rơi rụng ở nhân gian!

Thế nhưng, Thạch Hạo sau khi thấy được nhưng cả người phát lạnh, nổi lên một lớp da gà, vật này hắn gặp!

Ở trước đây độ thiên kiếp thì, hắn liền từng từng thấy vật ấy, bất quá vẫn chưa tiếp xúc, mà chỉ là rất xa nhìn qua, bây giờ nó tới gần, hướng về phía hắn mà tới.

Trảm Tiên đài!

Đây là một toà đạo đài, ở phía trên có một cái dao cầu, nhìn xa an lành, khoảng cách gần quan sát thì lại khiến người ta sởn cả tóc gáy, khắp cả người phát lạnh, lạnh từ đầu đến chân.

Vật này xuất hiện, nhằm vào sinh linh, có thể nói là chắc chắn phải chết, rất khó sống sót, nghe đồn đây là chuyên vì làm ra việc nghịch thiên sinh linh chuẩn bị.

"Ta biết rồi, Hoang đạp ra con đường của chính mình, xúc động ra trong truyền thuyết Trảm Tiên đài!" Có người nói nhỏ.

Dù cho cách nhau rất xa, mọi người cũng một trận tê cả da đầu, cái thứ này các đời đều chỉ ở trong truyền thuyết xuất hiện, so với lôi kiếp còn kinh sợ, dao cầu hạ xuống, đưa đi vãng sinh!

Mọi người biết là bởi vì cốt thư trên có hình chạm khắc, rất rõ ràng.

Bây giờ, bọn họ nhìn thấy thực vật rồi!

Thiên kiếp còn có một tia hi vọng có thể vượt qua, có thể vật này vừa ra, giản làm cho người ta tuyệt vọng, hầu như không thể chịu đựng đến.

Đương nhiên, nói theo một ý nghĩa nào đó, nó cũng là thiên kiếp, là ẩn chứa ở trong đó rất đại kiếp nạn, vượt qua tự thân nên có cảnh giới, một trát chuẩn tử!

"Chuyện này... Không có thiên lý, còn khiến người ta hoạt sao? Ta @#￥#%..." Tào Vũ Sinh không nhịn được muốn mắng người.

Cẩn thận suy tư, mọi người biết, Trảm Tiên đài xuất hiện nhất định là bởi vì Thạch Hạo đạp ra con đường của chính mình, biểu thị ra một loại khác với tất cả mọi người hệ thống đưa đến.

Bởi vì, ảnh hưởng này sâu xa, chỉ có loại này nghịch thiên đại sự ký, mới có thể kinh động Trảm Tiên đài!

Nói theo một ý nghĩa nào đó, mặc kệ Thạch Hạo hôm nay có hay không có thể sống sót, đều nhất định sẽ bị ghi vào trong sử sách, trở thành danh nhân!

Bởi vì, không cần nói kỷ nguyên này, chính là ở Tiên cổ thời kì, lại có mấy người có thể kinh động Trảm Tiên đài?

"Mạnh nhất trong lịch sử thiên kiếp, lại phối hợp Trảm Tiên đài, đây là... Tuyệt sát a!" Tất cả mọi người đều thở dài, lần này thiên kiếp vượt qua lẽ thường, căn bản cũng không có biện pháp vượt qua.

"Rất tốt, chết như vậy với dao cầu bên dưới, một bách, miễn cho tổng khiến người ta ghi nhớ." Kim Triển là thúc tổ lạnh lẽo âm trầm tự nói.

"Thiên địa bất công, vì sao lại hạ xuống nhiều như vậy kiếp nạn?" Thái Âm Ngọc Thỏ kêu lên, vì là Thạch Hạo không cam lòng cùng bất bình, đây là cố ý đưa người vào chỗ chết, không cho hi vọng.

"Sống sót!" Thiên Giác Nghĩ kêu to, đồng thời đem Đại La kiếm thai ném, trả lại Thạch Hạo, muốn cho hắn chống đối.

Đây là độ kiếp trước Thạch Hạo giao cho nó, miễn cho khi độ kiếp, bởi vậy kiếm thai mà gợi ra cái gì ngụy biến, hiện tại Thiên Giác Nghĩ lại cho hắn tế lại đây.

Thạch Hạo một tiếng thở dài, tiếp nhận kiếm thai, nhưng lại ném trở lại, nói: "Ta như không về được, đưa ngươi rồi!"

Bởi vì, hắn biết, kiếm thai ở tay cũng vô dụng, đây là thiên kiếp, không thể tránh khỏi, không chỗ có thể trốn, chỉ có thể dựa vào chính mình chịu đựng được, chịu đựng đến.

Thời khắc này, rất nhiều người đều ở kêu to, đều ở truyền âm, ở nói chuyện với Thạch Hạo, thế nhưng hắn nhưng không nhìn, như là hoàn toàn tách biệt với thế gian.

Hắn ở suy nghĩ đối sách!

Hắn cho rằng, Đế Tộc liên thủ, một đám tuyệt đại nhân vật xuất thế, đã xem như là đại sát kiếp, có thể nào dự liệu được đáng sợ nhất càng ở phía sau.

"Ầm!"

Trảm Tiên đài hạ xuống, quả nhiên trực tiếp đến nơi đây, không xa không gần, vừa vặn áp chế lại khu vực này, cầm cố nơi này.

Đạo đài không phải rất lớn lao, thế nhưng là rất cổ điển, hết thảy tiên quang đều thu lại, lộ ra nó cái kia loang lổ chân thân, không giống như là lôi đình biến thành, cùng chân thực bệ đá không khác nhau gì cả.

Cái kia dao cầu có tiên quang nội liễm, rất thâm trầm, mang theo một loại màu đỏ sậm huyết quang, như là uống cạn Chí Cường giả dòng máu, trời sinh có một loại sát ý.

Này tế, Đế Tộc cũng đều không biết làm sao, như trước là đứng ở chỗ này, đều nhìn chằm chằm Trảm Tiên đài!

Răng rắc!

Ngắn ngủi yên tĩnh sau, Trảm Tiên đài trên, chiếc kia dao cầu ra động tĩnh, phát sinh tiếng kim loại rung chấn động khiến người sợ hãi, để hết thảy tu sĩ đều sợ hãi cực kỳ.

Cheng!

Dao cầu run lên, sau đó ở chói tai kim loại tiếng ma sát bên trong, nó chậm rãi mở ra, cái kia màu đỏ sậm đao diện hiện lên, cao cao giơ lên, phóng thích sát cơ!

Thanh âm này thật đáng sợ, kim loại sát chạm âm thanh dường như tới từ địa ngục, làm cho tất cả mọi người linh hồn đều băng hàn, như rơi xuống đất dưới vực sâu.

Ầm!

Sau một khắc, khi (làm) màu đỏ sậm dao cầu giơ lên đầy đủ cao sau, chỉnh cụ dao cầu một lần nữa phát sáng, thần mang tế nhật, tiên khí cuồn cuộn, quá siêu phàm.

"Chuyển động, bắt đầu hành hình rồi!" Có người kinh ngạc thốt lên, tự thân trước tiên sợ hết hồn, cảm thấy lưng bốc lên từng trận hơi lạnh.

Một bóng người bị nhốt trên Trảm Tiên đài, lập tức bị cầm cố, rơi vào dao cầu dưới, sau đó răng rắc một tiếng, Tiên đao hạ xuống, phát sinh huyết quang, đem cái kia sinh linh cắt đứt!

Ầm!

Một đạo sấm sét nổ tung, hóa thành đầy trời ánh chớp, chấn động nơi đây.

Chết đi không phải Thạch Hạo, mà là một vị Đế Tộc, ngoài ý muốn, cái này dao cầu không có từ Thạch Hạo bắt đầu, mà là đối với ở thiên kiếp bên trong hiện ra những thân ảnh kia xuất kích.

Này vượt khỏi dự đoán của mọi người, những Đế Tộc đó vốn là thiên kiếp, làm sao cũng bị chém đứt?

Sau đó, chu vi Đế Tộc đều bị cầm cố, bị nhốt trên Trảm Tiên đài, tất cả đều đi tới đi một lượt, kết quả có thể đoán trước.

Liền ở mảnh này khắc thời gian, đầu người trước sau lăn xuống, Đế Tộc đều bị dao cầu cắt đứt cái cổ, này không phải là nơi bình thường, là Trảm Tiên đài, tuy rằng chỉ là đầu người rơi xuống đất, nhưng kỳ thực Nguyên Thần cũng bị đánh giết rồi!

Cảnh tượng này, để mỗi người đều tê cả da đầu, căn bản cũng không có sức phản kháng, giãy dụa không rồi!

Này làm sao đi chống lại, chỉ vì này Trảm Tiên đài quá mạnh, vượt xa quá tự thân cảnh giới, không phải một cấp số, có thể một đòn giết chết.

"Thạch Hạo!"

Tào Vũ Sinh rống to, ở nơi đó lo lắng, thế nhưng là không có cách nào!

"Không!" Thiên Giác Nghĩ cùng Thái Âm Ngọc Thỏ cũng kêu sợ hãi, bởi vì đến phiên Thạch Hạo, hắn bị một vệt ánh sáng khóa lại, không thể động.

Có thể nhìn thấy, tiên quang như xiềng xích, quấn quanh ở Thạch Hạo trên người, đem hắn trói chặt, giam cầm trên toà kia Trảm Tiên đài, đến màu đỏ sậm dao cầu trước.

"Ta thế nào cảm giác nhân sinh lập tức xán lạn?" Vương Hi thúc tổ nói nhỏ, trên mặt mang theo cười, cả người thả lỏng.

Bởi vì, Thạch Hạo biểu hiện quá nghịch thiên, để hắn sâu sắc bất an, như vậy tiếp tục, trời mới biết Hoang sẽ đạt tới cảnh giới gì.

Lúc này, Hoang nếu như chết ở Trảm Tiên đài trên, đối với phía sau hắn Vương gia tới nói, chính là kết quả tốt nhất, không cần tiếp tục phải lo lắng cái gì.

Thạch Hạo nằm ngang ở Trảm Tiên đài trên, cùng lúc đó màu đỏ sậm dao cầu phát sinh ánh sáng như tuyết, đi kèm Tiên vụ, mà đi sau ra đáng sợ kim loại tiếng ma sát, từ phía trên hạ xuống.

"À không!" Có người kêu to, không đành lòng tận mắt chứng kiến tất cả những thứ này.

Thế nhưng, căn bản vô lực ngăn cản, thiên kiếp bên trong phát sinh sự khó có thể thay đổi, người ngoài khó có thể cứu viện.

Thiên Giác Nghĩ, Tiểu Thỏ Tử, Tào Vũ Sinh con mắt lúc đó liền đỏ, trừng mắt phía trước.

"Sinh thời có thể nhìn thấy Trảm Tiên đài cũng coi như là một việc chuyện may mắn." Kim Triển thúc tổ tay vuốt chòm râu, cười híp mắt nhìn nơi đó.

Đương nhiên, chỉ là trong phạm vi nhỏ mấy người mới có thể nghe được, nếu không, tất nhiên sẽ gợi ra chúng nộ!

Ầm!

Tiên quang bay vụt, huyết dịch bắn lên, tất cả mọi người đều nhìn thấy một mảnh đỏ đậm, tự cái kia dao cầu trên thoáng hiện quá.

Mọi người biết, chỉ có uống vào mạnh nhất huyết dịch, này dao cầu mới sẽ như vậy, nó sở dĩ màu đỏ sậm, cũng là bởi vì giết đều là vô thượng thiên kiêu.

"Không muốn a, tại sao lại như vậy!" Mấy người đều rống to lên, bao quát Đế quan các tộc tu sĩ trẻ tuổi, vì là Thạch Hạo cảm giác sâu sắc đáng tiếc.

Bọn họ kính phục cường giả, kể từ khi biết Thạch Hạo một người ở Đại Xích Thiên biên cương độc giết mười Vương, cũng đã bội phục không thôi.

Mà trước đó không lâu, bọn họ nhìn thấy Thạch Hạo vượt qua Cửu Thiên Thập Địa kiếp, cuối cùng càng là cùng Đế Tộc liều mạng, đối lập, thậm chí bước ra con đường của chính mình, càng là kính nể.

Hiện tại, nhìn hắn chết đi, tất cả đều trong lòng run, rất không muốn phát sinh chuyện như vậy.

"Ha, rốt cục kết thúc, nên kết thúc." Vương Hi thúc tổ nói rằng.

Cheng!

Trảm Tiên đài trên, tiên quang nội liễm, huyết quang biến mất, cổ đài loang lổ, dao cầu khôi phục vì là màu đỏ sậm, không lại xán lạn chói mắt.

Nơi đó có thể thấy rõ ràng, tất cả mọi người đều đồng thời nhìn về phía trước.

"Không, Thạch Hạo a, ngươi có thể nào tử?!"

"Hoang!"

Thái Âm Ngọc Thỏ, Thiên Giác Nghĩ các loại (chờ) hét giận dữ, rất là tuyệt vọng, tràn ngập sự không cam lòng!

Trảm Tiên đài trên, lưu lại một bộ thi thể, tề cảnh mà đứt, đầu người rơi xuống đất, máu tươi bên trong mang theo vàng nhạt ánh sáng lộng lẫy, vô cùng thê diễm, nhìn thấy mà giật mình!

Hoang liền như thế chết đi? Khiến người ta cảm thấy rất không chân thực, tựa như ảo mộng. Phải biết, hắn mới đi tới cuộc đời mình đỉnh cao, vẫn

không có vừa xem chúng bên dưới ngọn núi, còn không từng cùng Đế Tộc chân chính tranh bá, liền như thế chết đi?

"Trảm Tiên đài, ai có thể vượt qua?" Thác Cổ Ngự Long thở dài.

Ngũ linh chiến xa chủ nhân, Vệ gia bốn hoàng các loại (chờ) cũng đều là một trận than nhẹ, không hề nói gì.

"Khà khà..." Người của Vương gia trong bóng tối cười gằn.

Kim gia người cũng lộ ra nụ cười nhàn nhạt, triệt để yên tâm.

Ầm!

Đột nhiên, Trảm Tiên đài trên, cái kia không đầu thi thể đứng lên đến, đồng thời một tay nâng đầu của chính mình, hướng về trên cổ đưa đi, mà trên đất huyết tinh toàn bộ chảy ngược, trở về trong cơ thể.

"A, đây là làm sao?!"

"Trời ạ, Hoang, hắn không có chết, dĩ nhiên ngao đi, sao có thể có chuyện đó, hắn là làm sao làm được!?"

Mấy người chấn kinh rồi, Hoang, dĩ nhiên có thể sống quá chiếc kia dao cầu, không có bị chém rớt Nguyên Thần, còn có mệnh tại người, như trước sống sót!

Tất cả mọi người đều cảm thấy khó có thể tin, dù như thế nào cũng suy đoán không ra, hắn là làm thế nào sống sót!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1405: Phục Sinh Bí Mật

Hoang đứng lên, còn sống sót, hai tay nâng chính mình cái kia viên chảy máu đầu lâu, đặt ở trên cổ, nơi đó tinh khí phân tán, thần hà vạn đạo.

Cổ nơi đó, khủng bố vết thương biến mất, đang nhanh chóng khép lại, cái kia khuôn mặt tái nhợt cũng hiện lên huyết sắc, hai mắt do dại ra mà dần dần có thần thái!

Này phi thường quỷ dị, hắn rõ ràng đã chết đi, có thể lại khôi phục sự sống thể chinh.

Phải biết, Trảm Tiên đài trên dao cầu không phải là chỉ trảm thân thể, còn giết nguyên thần, sẽ không cho sinh linh sống sót cơ hội. Nhưng hiện tại, Thạch Hạo rõ ràng không việc gì, hãy cùng chỉ là thân thể bị cắt đứt, thần hồn vẫn còn ở đó.

Trên đất tinh huyết chảy ngược, toàn bộ dọc theo hắn lỗ chân lông đi vào trong cơ thể, quy về thể phách, để hắn khôi phục lại.

Rất nhanh, Thạch Hạo tinh thần sáng láng, không lại uể oải, một lần nữa long tinh hổ mãnh, thậm chí bị lôi kiếp bổ ra cháy đen vết thương chờ cũng đang khép lại.

"Ta không tin!" Vương Hi thúc tổ cắn răng, đối với kết quả này khó tiếp nhận nhất.

Hôm nay độ kiếp, Thạch Hạo thể hiện ra hắn vô cùng tiềm lực, đối với Vương gia mà nói này không thể chịu đựng, một khi để hắn tương lai đăng lâm đại đạo đỉnh cao, tất là đại họa.

Kim Triển thúc tổ sắc mặt âm lãnh, kết quả này hắn cũng không thể tiếp

thu, Kim gia cùng Vương gia đã thông gia, hơn nữa mấy lần cùng Hoang đối lập, không hy vọng là kết quả này.

"Quá tốt rồi, ha ha, lại gắng gượng vượt qua, còn sống!" Tào Vũ Sinh cười to.

Ở đây, Thái Âm Ngọc Thỏ, Thiên Giác Nghĩ cũng đều thập phần vui sướng, vô cùng kích động, xa cho rằng nên vì Thạch Hạo nhặt xác, không hề nghĩ rằng hắn sống quá kiếp nạn này.

Những người khác cũng đều thán phục, trong lòng không ai không chấn động, đây quả nhiên là một việc kỳ tích, bị bọn họ tận mắt chứng kiến.

Chính là Ngũ linh chiến xa chủ nhân Tề Hoành cũng không nhịn được than nhẹ: "Hoang, thật là không bình thường, Trảm Tiên đài trên đi một lần đều có thể sống sót, này thật đúng là vạn cổ hiếm có, không thẹn là thiên túng chi tư!"

Trường sinh thế gia truyền nhân Thác Cổ Ngự Long cũng nói: "Không thể không khiến người ta khâm phục, lại có thể nghịch chết mà sinh, hắn đến cùng dùng thủ đoạn gì?"

Vệ gia tứ Hoàng chờ cũng đều đang nghi ngờ, Trảm Tiên đài trên đi một lần, ai có thể đến hoạt, kỷ nguyên trước có thành công ví dụ sao? Các nàng không biết. Trước mắt Hoang là làm thế nào đến?

Nơi đây sôi trào, rất nhiều người nghị luận, đều muốn biết Hoang là thế nào phục sinh.

Trảm Tiên đài trên, Thạch Hạo đứng ở chỗ này không có đi lại, thân thể ở hơi phát quang, giang hai tay nhìn về phía cái kia vài đạo dấu ấn, thật lâu không nói gì.

Đồng thời, hắn biến hóa vẫn không có xong, vẫn như cũ đang trong quá trình tiến hành.

"Ồ, mau nhìn, trên đầu hắn xuất hiện ba đóa Đại đạo chi hoa, trong đó một đạo mặt trên có một cái sinh linh!"

Có người kinh ngạc thốt lên, phát hiện hắn biến hóa.

Năm đó, Thạch Hạo ở Thiên Thần cảnh lúc, cũng đã làm đến một bước này, do ba đạo Tiên khí ngưng tụ, ở trên đầu tỏa ra ba đóa Đại đạo chi hoa!

Đây là lấy tự cái kia đạo sinh nhất, một sinh hai, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật tâm ý.

Đặc biệt là, trong đó có một đóa đại đạo búp hoa tỏa ra sau, ở trong ngồi xếp bằng một cái sinh linh, bị Hỗn Độn khí bao vây, bị Tiên vụ nhấn chìm, thường ngày không nhìn thấy.

Chỉ có Thạch Hạo chính mình từng rõ ràng nhìn thấy, cái kia sinh linh với hắn giống như đúc!

Hơn nữa, cái kia sinh linh rất đặc biệt, từ đầu đến cuối đều không nói bất động, như là ngồi xếp bằng tại quá khứ, ở vào cực xa xưa cổ đại tuế nguyệt trước, không ở đương đại!

Cái kia sinh linh rất kỳ dị, cực kỳ đặc biệt.

Những năm này, Thạch Hạo đều không có nghiên cứu triệt để, cũng không có ượn cái gì sức chiến đấu.

Hơn nữa, trước đây không lâu, hắn tu tiên đạo kinh văn, phát hiện trước kia tu luyện, như bèo không rễ, Tiên khí diễn biến siêu trước, chưa từng cắm rễ trong cơ thể.

Vì vậy, hắn tản ra ba đạo Tiên khí, để chúng nó cắm rễ huyết nhục, phủ tạng, xương bên trong, một lần nữa thai nghén, khiến cho trưởng thành.

Cái này sinh linh cũng theo biến mất, bất quá, Thạch Hạo tự mình biết, tu ra này cọc đạo quả cũng vì tản đi, mà là vẫn như cũ ở trong người một

góc.

Lần này, hắn vì sống sót, vận dụng các loại biện pháp, từ Liễu Thần sinh mệnh đại pháp, lại tới nguyên thần ký thác cho hắn nơi, còn có khởi động Luân Hải bên trong sinh mệnh lực lượng các loại.

Thế nhưng, đến cuối cùng hắn phát hiện, cũng vô dụng, không có hiệu quả.

Đến rồi Trảm Tiên đài trên, hắn chung quy là đã trúng một đao, bị màu đỏ sậm dao cầu tại chỗ cắt đứt cái cổ, chém xuống đầu lâu.

Vào thời khắc ấy, Thạch Hạo một tiếng thở dài, Trảm Tiên đài trên đi một lần, chung quy là muốn chết, đời này muốn liền như vậy chung kết.

Chỉ là, đến rồi sau đó, để hắn không nghĩ tới sự tình phát sinh, cái kia xưa nay chưa từng điều động "Đạo quả", cái kia ngày xưa ngồi xếp bằng ở Đại đạo chi hoa trên sinh linh, tự chủ hiện lên!

Thời khắc mấu chốt, nó từ tạm thời nơi nghỉ chân —— Luân Hải bên trong vọt lên, tiến vào đầu lâu, cùng nguyên thần tạm thời hợp nhất, chống lại cái kia dao cầu đỏ sậm ánh sáng.

Nguyên bản, đó là đỏ sậm màu máu sức mạnh là muốn giết đi thần hồn, thế nhưng lúc này lại bị ngăn cản chặn lại rồi.

Một khắc đó, Thạch Hạo phát hiện, cái này thần bí sinh linh thế hắn mà chết, phải ở chỗ này tiêu tan, dập tắt.

Lúc đó, hắn cảm giác được một trận thất lạc, muốn hét to, muốn gào thét, muốn ngăn cản, thế nhưng là rất vô lực, không có cách nào can thiệp.

Hắn biết, này tu ra đến đạo quả đối với hắn ý nghĩa trọng đại, không thể mất đi, lúc này đem thế hắn mà chết, hắn thập phần khổ sở, không thể nào tiếp thu được.

Cuối cùng, hắn còn sống, không có chết!

Bất quá, cuối cùng chớp mắt, hắn nhìn thấy một đạo dấu ấn bay về phía sinh linh kia, để nguyên bản muốn tiêu tan nó, cũng ổn định lại, chặn lại dao cầu ánh sáng, còn sống.

Lúc này, triệt để phục sinh, Thạch Hạo đứng ở bày ra trên đài, ngẩng đầu nhìn cường điệu tụ Đại đạo chi hoa, cùng với mặt trên ngồi xếp bằng sinh linh, cẩn thận nhìn.

Sau đó, hắn vừa nhìn về phía hữu chưởng của chính mình.

Không sai, xác thực thiếu một đạo ấn ký, chỉ còn dư lại bốn đạo!

Thạch Hạo từng có mấy lần kỳ dị trải qua, như cùng ở tại Luân Hồi giống như vậy, ở trên bàn tay trước sau tổng cộng xuất hiện năm đạo trong truyền thuyết Luân Hồi ấn, gần nhất một lần là ở bất diệt sơn được.

Khi đó, hắn đi lấy Bất Diệt Kinh, bản thân nhìn thấy tất cả kỳ quái lạ lùng, cái kia trường trải qua thập phần đáng sợ, hắn huyết chiến địch thủ, đồng quy vu tận.

Lần đó, trên bàn tay của hắn hiện lên đạo thứ năm Luân Hồi ấn.

Vào giờ phút này, trên bàn tay của hắn, thiếu một đạo ấn ký, chỉ còn dư lại bốn đạo.

Mà ở Đại đạo chi hoa trên ngồi xếp bằng sinh linh, tuy rằng bị Hỗn Độn còn có Tiên vụ bao phủ, thế nhưng Thạch Hạo vẫn như cũ có thể thấy rõ, trên người nó có thêm một đạo.

Bất quá, không phải với hắn giống như vậy, dấu ấn ở bên ngoài thân, mà là rất đặc biệt.

Đạo kia dấu ấn giống như gông xiềng, giống như một cái cương quyển, siết ở trên người nó, khiến cho nó không thể động đậy một chút nào, đưa nó

ràng buộc, trấn áp!

Điều này làm cho Thạch Hạo ngạc nhiên, trong lòng khiếp sợ!

Cho tới nay, hắn cũng không biết cái này sinh linh năng lực, cũng không hiểu Luân Hồi ấn đến cùng có ích lợi gì, hiện tại rốt cục nhìn thấy góc áo.

Cái kia sinh linh thế thể nhận lấy cái chết, cái kia dấu ấn ngăn cản nó phá tán, bây giờ hai người gắn bó, dấu ấn trấn áp cái kia sinh linh, bảo đảm nó bất diệt, vẫn như cũ tồn tại.

Thời gian rất lâu, Thạch Hạo đều không nói gì, trên mặt biến ảo không ngừng, hắn ở suy nghĩ, chuyện này rất quỷ dị!

Ầm!

Trảm Tiên đài tản ra, hóa thành một phiến lôi quang cứ thế biến mất, độc lưu Thạch Hạo đứng ở nơi đó, đi kèm lôi điện, đi kèm đáng sợ Thiên kiếp ánh sáng.

Đến một bước này sau, bình thường lôi quang đã khó thương hắn, từ Cửu Thiên Thập Địa giết tới đến, rất nhiều thứ kề bên chết cảnh, hắn đau khổ đủ hơn nhiều.

Thiên kiếp đã hết kết thúc!

Loáng thoáng có thể thấy được, trên vòm trời xuất hiện một cái mơ hồ ao, từ ở trong hạ xuống vài giọt óng ánh dịch thể, Thạch Hạo ngẩng đầu, cái kia dịch thể mùi thơm ngát, thấm ruột thấm gan, hắn lấy tay nhận được, đưa vào trong miệng, toàn thân hào quang chói lọi.

Làm người kinh ngạc, cái kia mơ hồ ao không ngừng cũng có dịch thể hạ xuống, hướng về hắn nơi này rơi rụng.

Thạch Hạo mục quang lấp lóe, cũng không có phát hiện ở liền xông lên cướp lấy, mà là ngồi xếp bằng xuống, mặc cho dịch thể hạ xuống, hắn há

miệng ra, miệng lớn nuốt.

Lúc này, cơ thể hắn thập phần xán lạn, kinh người cực điểm, hết thảy vết thương đều biến mất, chính là xương gãy đều ngay đầu tiên tái tạo, tái sinh đi ra.

"Lôi kiếp dịch, vận may lớn a!" Rất nhiều người đều kinh kêu lên, khắp khuôn mặt là vẻ hâm mộ, vật kia nhưng là trong truyền thuyết chí bảo dịch thể, uống vào đối với tự thân có lợi ích khổng lồ.

Đặc biệt là loại này lôi kiếp, mạnh nhất trong lịch sử, phối hợp lôi kiếp dịch sẽ càng kinh người, đối với trẻ tuổi mà nói, đây là tuyệt thế tạo hóa.

Mà hiện tại, cái kia Lôi Trì liền như thế tràn ra dịch thể, không ngừng chảy xuống, rơi vào Thạch Hạo trong miệng, thực sự quá kinh người.

Thái Âm Ngọc Thỏ tuy rằng rất thanh xuân mỹ lệ, thế nhưng lúc này không để ý hình tượng, lau miệng, bởi vì ngụm nước đều sắp chảy ra.

"Quay lại, mời ta uống một chén a!" Tào Vũ Sinh càng là hô.

Xa xa, càng có một ít người con mắt đều đỏ, hận không thể lập tức thay vào đó, chiếm làm của riêng.

Này trong đó có Kim Triển thúc tổ mấy người, hắn sắc mặt tái xanh, nhìn chằm chằm phía trước, hai mắt đỏ đậm, rất không cam tâm, Hoang không chỉ có không có chết, khả năng còn muốn bởi vậy dịch lột xác, sẽ cường đại hơn!

"Ta không cam lòng a, làm sao vẫn không có hồi âm!" Vương Hi thúc tổ tự nói, nắm chặt một đôi bàn tay gầy guộc, trong mắt sát ý ẩn hiện.

Vô thanh vô tức, hắn ống tay áo bên trong đột nhiên động một cái, có thêm một vật, là xuyên thấu hư không mà đến, không người phát hiện.

"Hừm, đưa tới đồ vật!" Vương Hi thúc tổ đại hỉ, sau đó lạnh giọng nói:

"Hoang, ta muốn cho ngươi rõ ràng, cái gì gọi là giết người trong vô hình, ngươi không phải muốn đắc đạo sao, ta để ngươi phế ở nửa đường trên, đạo quả hủy diệt sạch!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1406: Lôi Linh

Vương gia chư hùng cùng Thạch Hạo đối lập, không thể chịu đựng hắn quật khởi!

Vương gia có năm cái Long bị trục xuất đến Đế quan, chính là nhân Thạch Hạo mà lên, đây là đại hận, nếu không có chuyện ngoài ý muốn, bọn họ liền như vậy không thể rời đi, sẽ chết trận ở chỗ này.

Vì vậy, đang ở Đế quan bên trong người nhà họ Vương, đặc biệt cừu thị Thạch Hạo, so với trên chín tầng trời tộc nhân càng sâu.

Thạch Hạo độ kiếp, Vương Hi thúc tổ trước tiên liền bẩm báo cho Đế quan bên trong nhân vật trọng yếu, liền từ Thái cổ sống sót năm cái Long đều biết rồi!

Vương Hi thúc tổ giương ra ống tay áo, tử quan sát kỹ, đó là một cái hộp đá, mặt trên tả một chút chữ nhỏ, để hắn chấn động trong lòng, cực kỳ giật mình.

Đây là Vương Đại ban xuống thánh vật, là một cái không thể nào tưởng tượng được đồ vật, nội hàm sinh linh.

"Trời ạ, thế gian thật sự có thứ này, có như thế sinh linh?" Vương Hi thúc tổ run rẩy, cảm giác được sợ hãi một hồi, nhưng tiếp theo nhưng là kinh hỉ.

Bất kể nói gì, vật này là dùng để chém Thạch Hạo, không cần lo lắng chính mình an nguy, hơn nữa nếu là bồi dưỡng đến pháp, dùng thật, tương lai sẽ trở thành Vương gia gốc gác, trở thành Vô Địch tôi tớ.

Chỉ là, hắn vẫn là khó nén kích động, đầu ngón tay đều đang run rẩy, bởi

vì vật này quá ngạc nhiên, xưa nay không thể nhận ra.

"Đạo huynh, ngươi đây là làm sao?" Kim Triển thúc tổ hỏi, bởi vì hắn nhìn thấy tay của đối phương ở hơi run, ống tay áo đang rung động.

"Híc, không cái gì, chỉ là muốn đến Hoang khả năng muốn phế đi, trong lòng cao hứng mà thôi." Vương Hi thúc tổ không che giấu loại này khoái ý, trên mặt hiện lên nụ cười.

Bởi vì, trên tay hắn có thứ đó có thể họa loạn thiên kiếp, ảnh hưởng rất lớn, có thể làm quấy nhiễu Thạch Hạo đắc đạo!

Thiên kiếp này vẫn không có xong, tuy rằng tiếp cận kết thúc, thế nhưng Cửu Thiên Thập Địa các loại (chờ) chưa từng biến mất, nếu là đem vật này thả ra ngoài, chắc chắn sẽ gợi ra kinh thiên biến cố!

Vương Hi thúc tổ nở nụ cười, rất vui vẻ, tỏ rõ vẻ nếp nhăn đều triển khai.

Lôi Linh, trong truyền thuyết sinh linh, hầu như từ chưa có người từng thấy, không tin sự tồn tại của nó.

Nhưng là, Vương Hi thúc tổ vừa nãy được cổ điển hộp đá trên, nhưng viết một hàng chữ nhỏ, báo cho bên trong thì có Lôi Linh!

Tương truyền, nó là ở thiên kiếp bên trong sinh ra, lai lịch đáng sợ kinh người, có thể nuốt ánh chớp, thậm chí có thể ăn thiên kiếp, vì lẽ đó mọi người không tin có thứ này.

Cái gọi là vật cực tất phản, thiên kiếp bên trong, một khi dựng dục ra sống sót sinh linh, khẳng định ghê gớm, tự nhiên không sợ lôi đình, thậm chí lấy nó làm thức ăn vật.

Từ xưa đến nay, không cần nói bình thường người không tin có loại sinh vật này, chính là chân chính Chí Tôn cũng không tin, bởi vì này không có đạo lý.

Thiên kiếp là cái gì, đó là Thượng Thương oai, tồn tại thời gian ngắn ngủi, làm sao có khả năng ở vậy có hạn thời gian ở giữa liền dựng dục ra một loại sinh linh?

Cái kia không phù hợp đạo lý!

Nhưng là, hiện tại Vương Hi thúc tổ được, hắn tin chắc, Vương Đại sẽ không bắn tên không đích, không thể tính sai, cấp độ kia thân phận tổ tiên sao lời nói đùa?

Đó là Vương gia điều thứ nhất Long!

Vương Hi thúc tổ nhớ tới một bản truyền thuyết, là liên quan với Vương Đại.

Ngày xưa, Vương Đại du lịch thiên hạ, từng tiến vào một mảnh phong ấn bí giới, thuộc về trên một kỷ nguyên động thiên, suýt nữa sẽ chết ở nơi đó, cuối cùng kinh động Vương Trường Sinh, nắm Trường Sinh chiến kích mới cứu ra hắn.

Nghe nói, chỗ đó có ánh chớp, có chớp giật, vô cùng vô tận, chẳng lẽ nói Lôi Linh chính là từ nơi nào mang ra đến?

Dựa theo cốt thư trên một ít ghi chép, loại sinh linh này nhất định phải sinh tồn ở trong sấm sét, bởi vì đó là nó đồ ăn, không phải vậy cũng sẽ bị chết.

"Khà khà, chờ tiễn ngươi lên đường!" Vương Hi thúc tổ ánh mắt rất ác độc, nhìn chằm chằm phía trước.

Trên chín tầng trời, Thạch Hạo ngồi xếp bằng, toàn thân hào quang chói lọi, hắn ở ẩm rủ xuống đến lôi kiếp dịch, được lợi ích cực kỳ lớn.

Có thể nhìn thấy, hắn cơ thể ở tróc da, tân sinh da thịt như dương chi ngọc thạch giống như vậy, đồng thời bộ lông đều bóc ra, một lần nữa mọc ra tóc hắc mà ánh sáng.

Cả người hắn đều có một tầng nhàn nhạt ánh sáng lộng lẫy, dường như tắm rửa thần hoàn!

Lúc này, ánh chớp không thể gây tổn thương cho hắn, dường như một vị bất diệt Kim thân pháp thể!

Thạch Hạo nhìn chằm chằm không trung lôi kiếp trì, rất mơ hồ, cũng rất xa, ở trong tối tự tính toán, phải đợi một thời cơ tốt xông lên, triệt để cướp lại.

Bỗng nhiên, hắn cảm thấy thiên kiếp này có lừa dối tính, còn chưa hoàn thành đây, Lôi Trì liền tự chủ chảy xuống trấp dịch, đưa hắn tạo hóa, có chút không đúng lắm.

"Hừm, thiên ngoại hữu thiên, nguyên lai này không phải tục ngữ, mà là thật sự!" Đột nhiên, Thạch Hạo nheo mắt lại, trong lòng sinh ra ý nghĩ ứng.

Hắn rốt cục cảm thấy được, ở chín tầng trời trên, ở ánh chớp phía trên, ở mây mù, còn có một tầng trời, rất phai mờ, chính là trợn mở thiên nhãn cũng khó có thể nhìn thấu.

Bất quá, nơi đó đã không gặp nguy hiểm, không cần ác chiến.

"Hai cái Lôi Trì, thực sự là lần thứ nhất nhìn thấy!" Thạch Hạo trong lòng tự nói, sau đó bừng tỉnh, hắn lập tức rõ ràng.

Hắn nhìn thấy tầng thứ mười trên trời, còn có một cái tiểu Lôi Trì, không đủ một thước vuông vắn, bên trong có hỗn độn, còn có tiên khí, bao phủ đồ vật bên trong.

Chín tầng trời nơi này Lôi Trì, cùng đối ứng, ở phía dưới, chỉ có thể coi là phó trì.

"Tầng thứ chín đồ vật khẳng định không có tầng thứ mười thiên tốt, muốn che đậy ta, để ta cứ vậy rời đi, không cửa!" Thạch Hạo cười thầm.

Nếu không có cẩn thận cảm ứng, cảm thấy được còn có tầng thứ mười thiên, hắn nhất định sẽ cướp sạch phó trì sau, liền mừng rỡ trở ra.

"Ta rõ ràng, tầng thứ chín lôi kiếp dịch là bị pha loãng, hẳn là từ tầng thứ mười trên trời nhỏ xuống đến!" Thạch Hạo nhìn một chút chúng nó phương vị, vừa vặn vuông góc đối ứng, hắn như vậy suy đoán.

Lôi kiếp chưa xong, Lôi Trì thì sẽ không biến mất, Thạch Hạo không một chút nào lo lắng, hắn muốn đem hai cái ao đều cho diệt đi!

Xoạt!

Hắn phóng người lên, xông lên trên không, lập tức liền xuất hiện ở phó trì trước, này gợi ra tiếng kinh hô, tất cả mọi người đều chấn động.

Bởi vì, Thạch Hạo trực tiếp liền bàn ngồi xuống, lấy loại này nước quý gột rửa thịt thân, mà không phải ở uống cùng ra sức uống.

Nếu biết còn có càng tốt hơn lôi kiếp dịch, hắn tự nhiên vui lòng này dịch, đầy đủ gột rửa tự thân.

Quả nhiên, ao này chưa từng chống cự, này chứng minh còn không là chung cực tạo hóa.

Thời khắc này, Thạch Hạo đối mặt lựa chọn, lôi kiếp nguy hiểm nhất thời gian trôi qua, bây giờ là thu hoạch thời khắc, hắn là muốn tiến thêm một bước nữa, vẫn là toàn diện củng cố đây?

Vượt qua tai nạn này, hắn đã có thể lựa chọn đột phá, tiến vào Trảm Ngã cảnh giới rồi!

Cái này tuổi tác, cảnh giới này, truyền đi, nhất định sẽ hù chết người, chân chính vang dội cổ kim, trước nay chưa từng có!

Còn chưa từng có ở hắn ở độ tuổi này liền có thể đi vào Trảm Ngã cảnh giới sinh linh, mới có hai mươi mấy tuổi liền sừng sững ở võ đạo đỉnh cao

trên, xưa nay hiếm có, tối thiểu kỷ nguyên này, không có so với hắn trẻ lại.

Chính là Thạch Hạo chính mình cũng cảm thấy, đột phá quá nhanh!

Hắn vì tiến vào Hư Đạo cảnh, lấy thân là chủng, bế quan ba năm, bây giờ mới quá khứ hơn một năm, lại muốn đột phá, chuyện này thực sự khiến người ta líu lưỡi!

Một năm qua, hắn có chiến đấu, nhưng không tính quá nhiều, mài giũa còn không đầy đủ. Bởi vì, gần một năm cũng là đang bế quan, vì đến Đế Thành, hắn cùng rất nhiều năm khinh người như thế, bị mấy vị kỳ nhân tổ chức ra, ở bên trong vùng tịnh thổ kia nghe giảng đạo, hiểu rõ Biên Hoang bí mật các loại.

"Quá nhanh!" Thạch Hạo tự nói, nếu như hắn đồng ý, hiện tại một bước bước ra, liền có thể trở thành là Trảm Ngã cảnh đại tu sĩ.

Cẩn thận suy tư, hắn càng muốn lại lắng đọng một phen, bởi vì, hắn mới vừa tu tiên đạo kinh văn một năm, vẫn ở điều hòa thân thể, để ba đạo tiên khí ở trong cơ thể chân chính mọc rễ, hiện tại nóng lòng đột phá, có chút bất ổn.

"Liền xem có hay không có người buộc ta, nếu như chiến đấu hoàn cảnh không phải quá ác liệt, ta liền trước tiên nện vững chắc đạo cơ, ngược lại có thể dễ dàng đột phá đi tới!" Thạch Hạo làm ra quyết định này.

Hắn ở Lôi Trì bên trong, vận chuyển Tiên Đạo kinh văn, lợi dụng nơi này tạo hóa thành tựu bản thân, đào tạo trong cơ thể ba đạo tiên khí.

Vào lúc này hắn một lần nữa tản ra tam đóa đại đạo chi hoa, mà cái kia thần bí sinh linh cũng lần thứ hai ngủ đông tiến vào trong cơ thể, đỗ lại Luân Hải bên trong.

Tiên khí tản ra sau, đều đều phân bố ở Thạch Hạo mỗi một tấc máu thịt bên trong, còn có hắn cốt tủy bên trong, cùng với phủ tạng, cùng thân thể giao hòa, lẫn nhau lẫn nhau tẩm bổ.

Ầm!

Khi (làm) Tiên Đạo kinh văn vận chuyển, thân thể của hắn như động không đáy, hấp thu lôi kiếp dịch, tẩm bổ tiên khí, cường tráng bản thân, ở vào một loại vô cùng cân bằng trạng thái.

Đột nhiên, hắn Luân Hải phát sáng, cũng chuyển động, Luân Hải bên trong mệnh luân trực tiếp nuốt lôi kiếp dịch, bởi vì cái kia đại biểu tân sinh, hai người gần gũi.

Hơn nữa, đang lúc này, Luân Hải bên trong "Hải" cũng phát sinh dị thường, càng ở nuốt ánh chớp, hấp thu sức mạnh hủy diệt.

Loại biến hóa này quá kinh người, khổng lồ lôi đình các loại, lại muốn trở thành hắn bổ sung, Thạch Hạo thân thể chấn động, hắn cuối cùng đã rõ ràng rồi, chính mình con đường này cỡ nào bất phàm.

Chỉ có thích hợp bản thân, mới là mạnh nhất!

Hắn nắm giữ tu luyện pháp môn không ít, có Tiên cổ bảo kinh, có kiếp này pháp cốt văn các loại, kinh thế thần thông không hề ít, nhưng đều là người khác khai sáng.

Xưa nay thì có một loại thuyết pháp, chỉ có chính mình, mới là mạnh nhất!

Hắn khai sáng con đường của chính mình, bây giờ được chân thật nhất nghiệm chứng, đó là thuộc về hắn độc nhất vô nhị đại đạo con đường, có thể để hắn đặt chân lên đỉnh cao nhất.

Vào đúng lúc này, Luân Hải nuốt ánh chớp còn có lôi kiếp dịch, ở Thạch Hạo bụng diễn biến, phát sinh âm thanh, như tiếng tụng kinh lớn lao!

Thạch Hạo toàn bộ thân thể đều ở cộng hưởng, huyết nhục còn có cốt tủy bên trong tiên khí sinh động lên, bởi vì từ Luân Hải sinh tử hai cực công chính đang giải phóng ra một loại ánh sáng dìu dịu, đó là bị Luân Hải sau khi

hấp thu phản tiếp tế thân thể.

Tiên khí ở cắm rễ, ở cốt tủy cùng phủ tạng bên trong trưởng thành, cái cảm giác này rất chân thực, giờ này khắc này, lại đều có thể bị rõ ràng bắt lấy!

Có thể thấy được, tốc độ như thế này nhanh bao nhiêu, nếu không, không đến nỗi này.

Thạch Hạo trong lòng tràn ngập vui sướng, đây là một loại thu hoạch lớn, hắn vững vàng ngồi xếp bằng, phun ra nuốt vào lôi kiếp, hấp thu trong ao nước quý, để tự thân tiến hóa!

Dẫn dắt ánh chớp mà đến, để thiên kiếp không ngừng nổ xuống, kết quả, hắn không thể bị đánh thương, ngược lại ở tiến hóa!

Trong lúc nhất thời, Thạch Hạo nhắm lại hai mắt, chìm đắm ở trong đó, không nhúc nhích, còn như rơi vào cấp độ sâu ngộ đạo cảnh bên trong.

Xa xa, Vương Hi thúc tổ xem trợn mắt ngoác mồm, sau đó kinh nộ, loại biến hóa này liền người ngoài đều có thể nhận biết được một ít, rõ ràng cảm thấy hắn ở trở nên mạnh mẽ, có thu hoạch khổng lồ!

"Chính là lúc này, sấn ngươi bế quan, thần du Thái Hư, lấy mạng của ngươi!" Hắn nghiến răng nghiến lợi.

Khách!

Một tiếng vang nhỏ, hắn mở ra hộp đá, thả ra tam điều sinh linh.

Trong nháy mắt, nơi này hư không vặn vẹo, sau đó lại khôi phục nguyên dạng.

Tam điều Lôi Linh, đều có chiếc đũa dài như vậy, như xà trùng, cả người lưu động ánh chớp, một cái màu trắng bạc, một cái màu hoàng kim, một cái màu đỏ sậm, không người chú ý thì, xuyên thấu hư không, tiến vào

lôi đình bên trong.

Sau đó, chúng nó trực tiếp hướng về Thạch Hạo nơi đó tiềm hành mà đi!

Màu đỏ sậm cái kia, nhất là tàn bạo, nhìn thấy chớp giật bên trong Lôi Trì, hai mắt hừng hực, biến hóa thành một đạo tia chớp màu đỏ ngòm, hướng về nơi đó mà đi.

Nó chặn đánh giết Thạch Hạo, đoạt tạo hóa, cái thứ nhất tàn bạo hành chuyển động.

"Cheng!"

Nhưng mà, ngay khi nó tiếp cận thì, một mảnh ánh chớp hạ xuống, toàn bộ đánh vào trên người nó, tia lửa văng gắp nơi.

Thạch Hạo phút chốc mở mắt ra, nhìn chằm chằm nơi đó, trước kia hắn thì có cảnh giác, chỉ là còn đang hoài nghi, thiên kiếp bên trong cũng có sinh linh có thể ẩn núp đi vào đồng tiến hành can thiệp?

Bây giờ nhìn đến một cái huyết sắc sâu, hắn phi thường khiếp sợ!

"Muốn hại ta, chuyện này không để yên!" Thạch Hạo nổi giận, này quá ác độc, thời khắc mấu chốt, có người muốn phá hoại đạo quả, muốn phế đi hắn, không có so với này càng đáng trách chuyện.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1407: Hàng Phục

Lôi Linh, dường như trùng loại, dài bằng chiếc đũa, không chú ý xem chính là một con rắn, tới gần một cái màu đỏ sậm, toàn thân đều như màu máu Tiên kim đúc thành, làm cho người ta cảm giác, lạnh lẽo mà cứng rắn.

Thạch Hạo không nhận thức loại sinh vật này, thế nhưng là có thể cảm giác được, điều sâu rất nguy hiểm, không giống bình thường.

Nếu không, thiên kiếp rơi xuống người nó, trực tiếp liền đem nó chém thành huyết khối, không thể còn như vậy lạnh lùng theo dõi hắn, đây là một cái phi thường khủng bố sinh linh.

"Càng dám như thế!"

Thạch Hạo hô hấp dồn dập, trong lòng kinh nộ, đây cũng quá thâm độc, ở hắn khi độ kiếp lấy ra một cái quỷ dị sinh vật, nghĩ muốn làm hại hắn, có thể nói tâm tư ác độc.

Lôi hải bốc lên, chớp giật một đạo lại một đạo, nơi này âm thanh điếc tai, bình thường người căn bản không nhìn thấy được, không thể phát hiện Lôi Trì tình huống xung quanh.

Bởi vì, nơi này đều là hồ quang, phi thường chói lọi, trợn mở thiên nhãn đều sẽ cảm thấy có chút đâm nhói.

Thế nhưng, không trở ngại mọi người làm ra phán đoán, biết có tình huống, Thạch Hạo nơi này xảy ra vấn đề.

"Đây là làm sao, Hoang tựa hồ vô cùng tức giận?"

Mọi người kinh ngạc, chủ yếu là Lôi Linh quá nhỏ, đồng thời tự thân

liền có thể hóa thành màu đỏ thẫm chớp giật, nằm ngang ở nơi đó, không dễ dàng bị phát hiện.

Vào lúc này, nó giống như rắn độc, cao nghểnh đầu, há mồm thì, lộ ra sắc bén răng nhọn, trong con ngươi xẹt qua lôi đình, nó trực tiếp đang phun ra nuốt vào chớp giật.

Lôi kiếp thương không được nó, nó ở điện quang làm thức ăn, cực kỳ tham lam.

Đương nhiên, nó tối vừa ý vẫn là Thạch Hạo nơi đó cổ điển ao, nó nhìn chằm chằm Lôi Trì, làm Lôi Linh, biết rõ đó mới là to lớn nhất tạo hóa.

"Xoạt!"

Điều màu đỏ sậm Lôi Linh chuyển động, phát động công kích, lao thẳng tới Thạch Hạo, tàn nhẫn mà quyết tuyệt.

Nguyên bản, thân thể của nó màu đỏ sậm, dường như kim loại, nhưng rất cổ điển, không phải cỡ nào xuất chúng cùng lôi kéo người ta chú ý. Thế nhưng chân chính phát động sau, hết thảy đều thay đổi.

Nó óng ánh cực kỳ, dường như đỏ đậm thần xuyên (mũi khoan), đỏ tươi ướt át, tỏa ra lên tới hàng ngàn, hàng vạn xích hà, quá mãnh liệt, toàn bộ thân thể kéo căng thẳng tắp, dường như một chiếc đũa dài như Tiên mâu, hướng về Thạch Hạo bắn như điện mà đi!

Xèo!

Quá nhanh, nó lập tức đâm thủng hư không. Chớp mắt ở giữa đến Lôi Trì bên, đến thẳng Thạch Hạo mi tâm, muốn một đòn giết chết, xuyên thủng cái trán, giết đi Nguyên Thần.

Rất rõ ràng, Lôi Linh vô cùng tàn bạo, sát phạt thì, đơn giản mà trực tiếp.

Thạch Hạo lạnh lùng, hắn phản ứng cực nhanh. Giơ tay, vận chuyển Bất Diệt Kinh văn, hai ngón tay phát sáng, có màu vàng kim nhạt. Như Long Giao tiễn giống như hướng về Lôi Linh giáp đi.

Thế nhưng, còn có một đạo quang càng nhanh hơn, trên vòm trời, thẳng tắp đánh xuống dưới một tia chớp. Không phải rất thô, thế nhưng là rất kinh người, mang theo hỗn độn khí. Hiện màu đỏ thắm.

Coong!

Thời khắc này, tia lửa văng khắp nơi, lôi đình ở giữa sinh linh kia, để nó thẳng tắp thân thể run lên, lập tức lộn ra ngoài, không thể dường như màu máu Tiên mâu bình thường.

Lôi Linh kinh hãi, phát sinh tê tê tiếng gầm nhẹ, bởi vì nó không sợ nhất chính là lôi đình, thiên kiếp nói như vậy thương không được nó, có thể hiện tại thân thể nó đang chảy máu, vừa nãy bị thương.

Lôi Trì không thể vượt qua!

"Xoạt!"

Sau một khắc, điều màu đỏ sậm Lôi Linh lần thứ hai chuyển động, như trước về phía trước bắn nhanh, muốn nhập Lôi Trì bên trong, cướp đi lôi kiếp dịch, cũng đánh giết Thạch Hạo.

"Coong!"

Lại là một tia sét, lần này hiện màu trắng bạc, vẫn là đi kèm hỗn độn khí, đáng sợ hơn, đem Lôi Linh đánh cho lăn lộn, trên người huyết dịch tung toé, thần bì tổn hại, đồng thời cháy đen.

Điều này làm cho nó kinh sợ, còn chưa bao giờ ở thiên kiếp bên trong bị thiệt thòi lớn như vậy, nó lại gặp thương tích.

Chuyện này đối với nó tới nói, là chuyện khó mà tin nổi, lại không có

cách nào tới gần Lôi Trì, dù cho Thạch Hạo chính mình không động thủ, nó cũng không cách nào tới gần nơi này.

"Đó là món đồ gì, lại có thể ra vào lôi đình, đối kháng trên đời mạnh nhất thiên kiếp, quá kinh người, đây là cái gì yêu nghiệt, muốn cùng Hoang sánh ngang sao?"

Thời khắc này, mọi người rốt cục phát hiện dị thường, nhìn thấy cái kia không hề lớn sinh linh, đều rất hoảng sợ, vật kia đến tột cùng là vật còn sống, hay vẫn là chớp giật biến thành, càng muốn cùng Thạch Hạo tranh Lôi Trì.

"Ầm!"

Giữa bầu trời, một đạo lại một tia chớp đánh xuống, đánh vào Lôi Linh trên thân, nó bị nhìn chằm chằm, gặp công kích.

Bởi vì, Thạch Hạo đã xem như là độ kiếp xong xuôi, chính đang thu hoạch tạo hóa, đã bị thiên kiếp tán thành.

Lôi Linh đột ngột giết ra, nghĩ muốn đoạt Lôi Trì, tự nhiên tao ngộ đánh mạnh, thiên kiếp phải đem cái này kẻ xâm nhập tiêu diệt ở chỗ này.

Thời khắc này, Lôi Linh hoảng hốt, bởi vì thiên kiếp này lại có thể thương nó, để nó không ngừng tung huyết, tiếp tục như vậy, nó có thể sẽ chết ở chỗ này.

Xa xa, Vương Hi thúc thúc xem trợn mắt ngoác mồm, liền Lôi Linh đều không có thể ám hại Thạch Hạo?

Hơn nữa, nó từ Lôi Linh phản ứng bên trong, biết rồi thiên kiếp này đến cùng đáng sợ dường nào, liền Lôi Linh đều không chịu nổi, nhưng là Hoang nhưng chịu đựng được.

Cái này cần khó lường thái, Hoang kháng thuộc tính Sét, so với Lôi Linh còn muốn thái quá!

"Không có thiên lý, làm sao không trực tiếp đánh chết hắn!" Vương Hi thúc thúc tự nói.

"Ta cũng hi vọng, hắn trực tiếp chết đi ở đây tốt nhất." Kim Triển thúc tổ gật đầu.

Đáng tiếc, bọn họ nhất định không thể toại nguyện, lúc này Thạch Hạo đã đứng dậy, đi ra Lôi Trì, hướng về đầu kia Lôi Linh ép tới.

Hắn đối với vật này vô cùng kinh dị, không có ai so với hắn rõ ràng hơn, thiên kiếp này mạnh như thế nào, nhưng là dường như xà bình thường sinh vật lại có thể chặn lại, đến hiện tại còn chưa chết đây.

"Xèo!"

Lôi Linh nhìn thấy Thạch Hạo rời đi Lôi Trì, nó trong mắt lộ hung quang, cảm thấy không có Lôi Trì che chở, có thể đánh giết người này, lần thứ hai hóa thành một đạo huyết mâu, xông thẳng mà tới.

"Coong!"

Nó cùng Thạch Hạo bàn tay đụng vào nhau, tiếng vang điếc tai, dường như hai khối thần thiết va chạm, điều này làm cho Thạch Hạo giật mình, điều sâu so với tưởng tượng mạnh hơn.

Cho tới Lôi Linh, lại có chút đờ ra, từ trước đến giờ không gì không xuyên thủng nó, lại bị va chạm đầu óc choáng váng, có chút choáng váng.

Thạch Hạo ánh mắt lạnh lẽo, Bất Diệt Kinh văn gia trì tự thân, tay phải dò ra, như cùng ở tại cầm long giống như vậy, về phía trước chộp tới.

Màu đỏ sậm Lôi Linh phẫn nộ, không ngừng kêu to, nó ở triệu hoán đồng bọn, muốn chúng nó giúp đỡ.

Nhưng thời khắc này, Thạch Hạo là phẫn nộ, hận không thể lập tức giải quyết đi nó, không làm nó là một con sâu, mà coi là một tên chân chính địch

thủ, toàn lực công kích.

Ở một trận chói mắt kim loại hỏa tinh tung toé bên trong, Thạch Hạo xuất liên tục nặng tay, mấy lần đánh mạnh, rốt cục đem con sâu áp chế, hai tay hắn như kéo, gần như để Lôi Linh đứt thành hai đoạn.

Xa xa, người của Vương gia hóa đá, người trẻ tuổi này đến có cỡ nào biến thái? Lôi Linh, liền như thế bị dễ dàng hàng phục?

Vương gia cao tầng đều biết, Lôi Linh cũng không biết tiêu tốn bao nhiêu tâm huyết, bồi dưỡng đến một bước này, là nghịch thiên đồ vật, kết quả trở thành tù binh.

Lôi Linh không phải là đoạt một người tạo hóa, nó nghĩ muốn tấn giai, liền cần thiên kiếp, cần Lôi Trì bên trong nước quý!

Đi qua, nó liền đoạt quá đạo quả của người khác!

Bây giờ, Thạch Hạo vừa vặn độ đại kiếp nạn, bất cứ lúc nào có thể lên cấp Trảm Ngã cảnh, nếu là Lôi Linh đoạt tạo hóa, như vậy tấn giai chính là ba cái thần trùng.

"Không, Lôi Linh không thể lạc ở trong tay hắn!" Người của Vương gia cắn răng, bởi vì Lôi Linh quá báu vật, cả thế gian có thể liền như thế ba cái, vô giá!

Thật muốn bồi dưỡng lên, đây là vô địch sinh vật!

Có thể nói, ba con trùng tương lai hơn nửa đều là trùng đế.

Thạch Hạo trong tay cái kia màu đỏ sậm Lôi Linh rít gào không ngớt, kịch liệt giãy dụa.

Ầm!

Đột nhiên, kinh thế ánh chớp bạo phát, xa xa, một kim một ngân hai bóng người thoáng hiện, đồng thời mang theo vô số đại quân, hướng về nơi

này đánh tới.

làm người ta chấn động, lại có hai con quái trùng xuất hiện, chúng nó lại hiệu lệnh thiên kiếp bên trong những kia chớp giật hóa thành sinh linh nhằm phía nơi này, thảo phạt Thạch Hạo.

Tất cả mọi người đều xem không nói gì, cũng quá biến thái, không phải độ xong cướp sao, tại sao lại gây ra như vậy vừa ra?

Mấy người đến hiện tại còn không biết Lôi Linh là sống sót sinh linh, cũng không phải là cái gì chớp giật biến thành, chỉ vì không người nhận thức đây là Lôi Linh!

Cũng có rất nhiều người đang hoài nghi, xảy ra vấn đề lớn rồi!

Ầm!

Thạch Hạo vọt tới, thẳng thắn thoải mái, bây giờ thân thể hắn phục hồi như cũ, khôi phục lại đỉnh cao, tự nhiên không sợ những kia bại tướng dưới tay, bởi vì hắn chính là từ Cửu Thiên Thập Địa bên trong giết tới đến, cùng những này chớp giật hóa thành sinh linh ác chiến quá.

Chỉ cần không có Đế Tộc liên thủ, hiện tại lôi kiếp đối với hắn không là vấn đề.

"Hai người các ngươi cũng tới đây cho ta, muốn chạy trốn, không cửa!" Thạch Hạo gào to.

Mãnh liệt ra tay, hắn áp sát hai con Lôi Linh, kết quả để hai con sinh vật chịu nhiều đau khổ, dù cho dẫn dắt đại quân mà đến vậy không làm gì được Thạch Hạo, cuối cùng chạy trối chết.

"Vừa vặn, các ngươi phía trước dẫn đường!" Thạch Hạo cười lạnh nói.

Hắn điều động ánh chớp, liền ở phía sau theo, dù cho hai con thần trùng tốc độ cực nhanh, cũng không có có thể bỏ qua Thạch Hạo, hắn một đường

cùng đi theo.

Xoạt!

Đột nhiên, hai con thần trùng biến mất rồi, bởi vì thời khắc mấu chốt chúng nó xuyên qua hư không, không thấy từ đó. Không thể không nói, chúng nó bản lĩnh rất lớn.

"Muốn chạy trốn, không có khả năng!"

Thạch Hạo quát to, hắn thần giác cực kỳ nhạy cảm, vẫn ở khóa chặt hai con Lôi Linh, đặc biệt là trên thân một cái cùng hai con còn có một loại nào đó kỳ lạ khí thế cảm ứng, con vật nhỏ này thỉnh thoảng nhìn phía một phương hướng.

Ầm!

Thạch Hạo tắm rửa ánh chớp, một bước bước ra, vượt qua rất nhiều bên trong, lập tức liền đến Vương Hi, Kim Triển đám người phụ cận.

"Hoang, ngươi muốn làm cái gì?" Vương Hi khẽ quát.

"Cút ngay!" Thạch Hạo lạnh lùng nói, hắn không có xem Vương Hi, mà là tập trung bên người nàng ông lão kia, cảm giác hai con Lôi Linh ngay khi trên người hắn.

"Làm càn!" Kim Triển hét lớn, một bước tiến lên, dò ra một cái tay, bao phủ màu trắng sương mù, liền muốn về phía trước đánh tới.

"Ngươi cũng cút cho ta, không phải vậy lập tức giết ngươi!" Thạch Hạo lạnh giọng nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1408: Nộ Sát

Giờ này khắc này, Thạch Hạo tâm có lửa giận, thần cản giết thần, phật chặn là phật!

Nên phải tất hai con sâu trốn ở Vương Hi thúc tổ trên người sau, hắn sát ý ngập trời, quả nhiên là Vương gia gây nên, lại như thế bụng dạ khó lường, muốn ở hắn khi độ kiếp hại chết hắn.

Kẻ địch đều như thế đê hèn, không chỗ nào không cần, hắn tự nhiên không nhịn được, triệt để bạo phát.

Cái gì Vương Hi, cái gì Kim Triển, dám to gan ngăn cản, trực tiếp giết đi.

Hắn đã giơ tay lên chưởng, bắt đầu bắt ấn, muốn trực tiếp đối với Vương Hi cùng Kim Triển động thủ, bóp chết thiên tài, này không phải Vương gia yêu thích làm sao? Như vậy, hắn cũng tại chỗ làm mẫu một phen!

Đặc biệt là, hiện tại Kim Triển động thủ với hắn, muốn chủ động xuất kích, đập lại đây một cái tay, muốn cùng hắn quyết đấu, vậy hắn liền càng sẽ không khách khí rồi!

"Triển nhi, lui về phía sau!" Kim Triển thúc tổ ở thời khắc mấu chốt tiến lên, đem hắn lôi kéo lùi về sau, để hắn cái kia một chưởng thất bại, không thể không thu lại.

"Thúc tổ, ngươi đây là ý gì?" Kim Triển không cam lòng, sắc mặt lạnh lẽo, cố ý muốn ra tay.

Bởi vì, còn từ không có người dám ở ngay trước mặt hắn như vậy nói chuyện đây, vừa nãy Hoang lại không chút nào đem hắn để vào trong mắt,

trực tiếp nói là, để hắn lăn, không phải vậy liền đánh gục.

Đây là bực này thẳng thắn thô bạo, không cần nói là Kim Triển, chính là những người khác đều đờ ra một lúc.

Đường đường Kim Triển, được xưng thiên kiêu một đời, lại bị người quát lớn, mà thúc tổ nhưng lôi kéo hắn, bất chiến trở ra, điều này khiến người ta ngạc nhiên!

"Thạch Hạo, phát sinh cái gì?" Tào Vũ Sinh hô, hắn tự nhiên rõ ràng, xảy ra vấn đề lớn, nếu không Thạch Hạo dùng cái gì từ Lôi Trì bên trong đi ra, ép thẳng tới Vương gia mà tới.

"Bọn họ thả ra một loại kỳ dị sâu, muốn làm hại ta!" Thạch Hạo trầm giọng nói rằng.

"Cái gì?!" Trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều chấn động, trong lòng run.

Thạch Hạo ở đây trực tiếp vạch trần, tự nhiên là cùng Tào Vũ Sinh hô ứng, vì là an toàn cân nhắc, phòng ngừa có mấy người chó cùng rứt giậu, liều lĩnh làm ra cái gì đến.

Bây giờ nói ra, hắn tin tưởng, nhất định sẽ có đại nhân vật bị kinh động, nơi này thiên kiếp động tĩnh rất lớn, sẽ có người chú ý.

Chỉ cần có đại nhân vật ngăn cản Độn Nhất cảnh người các loại, Thạch Hạo liền không cần lo lắng, có thể thong dong thu thập người còn lại, muốn hại hắn người phải trả giá thật lớn!

"Quá phận quá đáng, như vậy ác độc, ở thiên kiếp bên trong làm hại Hoang, hoàn toàn là phát điên a! Hiện tại cùng dị vực đại chiến, Hoang giết ra uy danh, các ngươi nhưng muốn hại chết?" Tào Vũ Sinh hô, không sợ phiền phức tình làm lớn, chính là muốn kinh động tứ phương.

"Các ngươi còn có người tính sao?" Thiên Giác Nghĩ cũng hô.

Cho tới Tiểu Thỏ Tử càng là ra sức, ở nơi đó quở trách, cao giọng hô, kinh động tứ phương cường giả.

Những người khác cũng phẫn hận, quần tình kích động, rất nhiều người đều cảm thấy, này quá phận quá đáng, dù cho song phương có ân oán cũng không thể như vậy làm hại.

Bây giờ, chính là nhất trí đối ngoại thì, lại có thể có người dám như vậy thi thủ đoạn ác độc, muốn hại chết bên mình chí tôn trẻ tuổi, dù như thế nào cũng không còn gì để nói.

"Ngươi ngậm máu phun người!" Vương Hi thúc tổ kêu lên, sắc mặt vô cùng âm lãnh, đến giờ phút này rồi chết cũng không thể thừa nhận, nếu không hắn liền xong.

Trên thực tế, hắn đã linh cảm đến đại sự không ổn, ngày hôm nay hắn khả năng so với tử đều thê thảm hơn.

"Lão thất phu, ngươi trong bóng tối làm hại ta, ngược lại có lý, còn trách ta oan uổng ngươi?" Thạch Hạo lạnh giọng nói, ép tới đằng trước.

"Hoang, ngươi không muốn quá phận quá đáng!" Phía sau, Kim Triển trầm giọng nói.

"Lăn, té sang một bên, nếu không có ngươi thúc tổ ngăn cứu ngươi một mạng, ta phải giết ngươi!" Thạch Hạo nói rằng, rất thiếu kiên nhẫn, hiện tại hắn hận thấu Vương gia, không tâm tình để ý tới Kim Triển.

Vương Hi muốn há mồm nói cái gì, thế nhưng bị nàng thúc tổ cản trở dừng, mà lại trong bóng tối nói cho nàng, lập tức đi, không được dừng lại.

"Hoang, muốn thêm nữa tội hà hoạn không từ, ngươi muốn hướng về Vương gia chúng ta trên người giội nước bẩn, cũng không cần vội vội vàng vàng như thế đi, hẳn là muốn cái sách lược vẹn toàn mới được." Vương Hi thúc tổ lạnh lẽo âm trầm nói rằng, có vẻ rất bình tĩnh.

Đây là bán uy hiếp bán tẩy bạch, đến giờ phút nầy, hắn không thể cúi đầu thừa nhận, muốn chết ngạnh đến cùng.

Hắn biết, tộc nhân có thể sẽ không vì hắn ra mặt, muốn từ bỏ hắn, thế nhưng chính hắn tuyệt không có thể nhận mệnh.

Đồng thời, trong bóng tối có mạnh mẽ tộc nhân ở thi pháp, muốn câu đi cái kia hộp đá, mang đi Lôi Linh, không thể chịu đựng lưu lạc ở bên ngoài.

Ầm!

Đột nhiên, trong hư không một tiếng nổ vang, có pháp lực chấn động, có một luồng không tên sức mạnh cắt đứt nơi đây, muốn giam cầm đi hộp đá cái kia cỗ pháp lực bị đánh tan.

Rất rõ ràng, trong bóng tối có người ra tay, ngăn cản Vương gia cao tầng.

Hiện tại, trừ phi có người không nể mặt mũi nhảy ra, trực tiếp cướp đi cái kia hộp đá, nếu không không có cách nào.

Bọn họ nếu là dám thừa nhận Lôi Linh là Vương gia, là xuất từ bọn họ trong tộc, nói không chắc sẽ dẫn ra cái khác cao thủ, dành cho tuyệt thế một đòn, để Vương gia nuốt hận.

"Ngươi lão bất tử kia, mặc dù nói nửa thân thể đều sắp xuống mồ, nhưng mặt liền không muốn sao?" Thạch Hạo nói rằng.

Hắn đột nhiên về phía trước ép một bước dài, mang theo ánh chớp, quát lên: "Đi ra cho ta đi!" Hắn đang bức bách cái kia hai con Lôi Linh, điều động chớp giật, về phía trước đánh tới.

"Mở ra hộp đá, thả Lôi Linh đi!" Có người truyền âm.

Vương Hi thúc tổ sắc mặt trắng bệch, hắn biết, bị tộc nhân từ bỏ, lúc này mất đi hết cả niềm tin, nhưng vẫn là nghe theo.

Xoạt!

Đột nhiên, một kim một ngân hai đạo hào quang ngút trời, liền muốn chạy trốn.

"Muốn đi, không dễ như vậy!"

Thạch Hạo quát lên, hắn coi trọng này Lôi Linh, cảm thấy vô cùng mạnh mẽ, nếu như bồi dưỡng thật, coi là thật là cao cấp nhất chiến phó, quá lợi hại.

"Tiểu bối, ngươi khinh người quá đáng, rõ ràng là ngươi xua đuổi dị trùng xung kích đến ta chỗ này, còn vu oan hãm hại. Lão hủ không đáp ứng, cùng ngươi liều mạng!" Vương Hi thúc tổ kêu lên, về phía trước tấn công tới, muốn ngăn cản Thạch Hạo, cho hai con Lôi Linh đào tẩu thời gian.

"Lão thất phu, vô liêm sỉ đến một bước này cũng coi như là hiếm thấy." Thạch Hạo bạo phát, đấm ra một quyền, trời long đất lở, tuy rằng không có trực tiếp bước vào Trảm Ngã cảnh, thế nhưng là không kém này cảnh sinh linh.

Vương Hi thúc tổ là Trảm Ngã cảnh cao thủ, lúc này, dù cho toàn lực đánh giết, nhưng vẫn là bị thiệt lớn, càng bị Thạch Hạo một quyền chấn động ho ra máu, liên tiếp rút lui.

"Tiểu bối, như ngươi vậy có hay không quá bắt nạt người, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng!" Kim Triển thúc tổ mở miệng, nhìn thấy Thạch Hạo bay lên trời cao chớp mắt, thuận thế đánh xuống đến một quyền, hắn vội vàng ngăn cản, ra tay đón đánh, trợ giúp Vương Hi thúc tổ.

Thạch Hạo không có xem cú đấm kia kết quả, mà là bắn như điện mà đi, truy kích hai con Lôi Linh, muốn bắt.

Trận chiến này, đã kinh động rất nhiều người.

"Cái này chẳng lẽ là trong truyền thuyết Lôi Linh?" Đế quan bên trong, rốt cục có lão già nhận ra Lôi Linh, tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Người của Vương gia một tiếng thở dài, bọn họ biết, dù như thế nào này ba con thần trùng cũng trở về quy không được Vương gia, chỉ là Lôi Linh hai chữ liền đủ để kinh động những đại nhân vật kia, bọn họ tin tưởng, Mạnh Thiên Chính hơn nửa đều muốn ra mặt!

Xoạt!

Thạch Hạo đuổi theo một con, một con khác muốn trốn.

Kết quả, trong bóng tối dò tới một bàn tay lớn, muốn bắt đi.

"Ầm!"

Bỗng nhiên, một điểm vi quang xuất hiện, đó là có người điểm ra một ngón tay, đánh văng ra bàn tay lớn kia, đồng thời có âm thanh truyền đến.

"Nếu này thần trùng là hướng về phía Hoang mà đi, nhân hắn độ kiếp mà hiện, lẽ ra nên do hắn hàng phục." Có đại nhân vật làm ra quyết định như vậy.

Trong bóng tối, những kia muốn tranh cướp Lôi Linh người đều thở dài, không thể không lui về phía sau.

"Nha, nó động!" Đang lúc này, Thái Âm Ngọc Thỏ kinh ngạc, bởi vì Thạch Hạo giao cho bọn họ bảo quản đồ vật bên trong, có một viên kén động.

Đồng thời, nó nhanh chóng phá tan, từng đạo từng đạo áng vàng tỏa ra, một cái sinh linh phá kén mà ra!

Hoàng Điệp xuất thế, càng vào lúc này thức tỉnh!

Một ngủ chính là nhiều năm, ngày xưa nó đạt được vận may lớn, hấp thu một con cổ hoàng điệp tinh hoa, vẫn ở kén bên trong lột xác, chờ đợi vọt lên tận trời.

Chính là Thạch Hạo cũng không nghĩ tới, nó ở hôm nay thức tỉnh.

"Đưa chúng nó giao cho ta." Hoàng Điệp truyền âm.

Xoạt!

Quá nhanh, Hoàng Điệp giương cánh, cực kỳ óng ánh, dường như một viên màu vàng Thái Dương tỏa ra, nó lấp lóe cánh vàng, vọt lên trời cao, đuổi theo một con khác Lôi Linh, xua đuổi nó, tiếp cận Thạch Hạo.

"Răng rắc!"

Đầu kia Lôi Linh công kích, phóng thích chớp giật, thế nhưng Hoàng Điệp hơi hơi giương cánh ra, liền đem hết thảy tia điện đều đánh tan, không thể gây tổn thương cho nó.

Mọi người ngạc nhiên, đây là cái gì sinh linh nghịch thiên, có thể cùng Lôi Linh đánh một trận?

Thạch Hạo kinh ngạc, đem một kim một ngân lượng đầu Lôi Linh đều giao cho nó, muốn nhìn một chút Hoàng Điệp đến tột cùng mạnh bao nhiêu.

Hai con Lôi Linh giận dữ, chúng nó là kiêu ngạo, có uy nghiêm, lại bị như thế khinh thường, toàn bộ đánh tới đằng trước, điều động lôi đình.

Ầm!

Nhưng mà, càng chuyện đáng sợ phát sinh, Hoàng Điệp đập cánh, trời cao đổ nát, dường như biển gầm, còn như địa chấn giống như, đất trời hòa ca.

Tất cả mọi người đều kinh hãi, cái kia hư không dập tắt, không ngừng lan tràn, quả thực muốn bao phủ thương vũ!

Hai con Lôi Linh công kích, không thể gây tổn thương cho nó!

Xoạt!

Hai con Lôi Linh đột nhiên gia tốc, đột nhiên nhào tới, cũng mở miệng, lộ ra sắc bén nhất hàm răng muốn cắn xé Hoàng Điệp.

Cái kia Hoàng Điệp nhìn nhu nhược, mỹ lệ hoàn mĩ, thế nhưng lúc này bốc ra thần uy đủ để làm cho tất cả mọi người sợ hãi.

Cheng!

Một đôi màu vàng điệp dực, mạnh mẽ ép xuống, phân biệt đánh vào một con Lôi Linh trên người, leng keng điếc tai, đưa chúng nó trực tiếp ép ở phía dưới!

Tất cả mọi người điểm phát mộng, một con bướm, lại đem tàn bạo nhất hai con Lôi Linh kiềm chế lại, chiếm thượng phong!

Nhìn thấy tình cảnh này, Thạch Hạo yên tâm, xoay người rời đi, hướng về Vương Hi thúc tổ nơi đó giết đi.

Hắn quát lên: "Lão gia hoả, nên tính toán một chút ngươi món nợ của ta, Vương gia ngươi này liền như thế bỉ ổi sao, vì đối phó ta, thực sự là mặt cũng không muốn, cái gì cũng dám làm!"

"Tiểu bối, nếu như ngươi lại nói xấu ta Vương gia, đừng trách bộ tộc ta đối với ngươi không khách khí!" Vương Hi thúc tổ quát lên, ngoài mạnh trong yếu.

"Tiểu đạo hữu, Không nên khinh người quá đáng." Kim Triển thúc tổ cũng ở cách đó không xa nói rằng.

"Làm đều làm, nhưng liền thừa nhận cũng không dám, Vương gia chỉ đến như thế. Khác, các ngươi nói muốn đối với ta không khách khí, còn nói gì khinh người quá đáng? Hôm nay ta liền cho các ngươi không khách khí một phen, trước hết giết trên hai con!" Thạch Hạo quát lên.

Hắn ra tay rồi, không hề bảo lưu, điều động ánh chớp đến phụ cận, đánh giết Vương Hi thúc tổ, đối với Trảm Ngã cảnh giới sinh linh, hắn hiện tại

không một chút nào phạm truật.

Ầm!

Đan chỉ là hắn điều động thiên kiếp ánh chớp cũng đủ để cho Trảm Ngã cảnh người biến sắc, huống chi còn có hắn chiến lực kinh người.

"Ngươi..." Vương Hi thúc tổ tuy rằng đang đối kháng với, nhưng vẫn là ngay đầu tiên liền bị thương, ho ra đầy máu.

"Dừng tay!" Kim Triển thúc tổ quát lên, muốn ngăn cản.

"Ta vẫn không có tính sổ với ngươi đây, cũng dám loạn dính líu, ngươi cũng đến đây đi!" Thạch Hạo hét dài một tiếng, vung tay, một vầng Ngân hà giống như ánh chớp liền vọt tới, đánh giết người này.

"Ngươi dám!" Xa xa, Kim Triển nổi giận, vẫn ở nhẫn nhịn, lúc này thấy đến Thạch Hạo như vậy ra tay, liền Kim gia tộc lão cũng đánh giết, hắn rốt cục muốn bạo phát.

"Trở về!" Xa xa, truyền đến một tiếng gào to, ngăn cản Kim Triển.

Ầm!

Nhưng vào lúc này, Thạch Hạo vận dụng mạnh nhất sức chiến đấu cùng hai cái ông lão giao thủ, chiếm thượng phong, đồng thời trọng thương bọn họ, để hai người tất cả đều ho ra đầy máu.

"Tiểu bối ngươi!" Vương Hi thúc tổ gầm lên.

"Đùng!"

Lại là một quyền oanh đến, đồng thời đi kèm ánh chớp, Vương Hi thúc tổ không kiên trì được, cả người rạn nứt, dường như như đồ sứ, thân thể tan rã.

"Ngươi ở đây nói ra đến tột cùng vì sao phải hại ta, ta liền tha cho ngươi

khỏi chết!" Thạch Hạo nói rằng.

"Ngươi... Nằm mơ." Vương Hi thúc tổ không dám phản bội gia tộc.

"Vậy thì tiễn ngươi lên đường." Thạch Hạo kết pháp ấn, ở trên cao nhìn xuống, hướng phía dưới đè tới, hắn hiện tại còn cần chứng cớ gì? Chỉ có điều là muốn làm nhục Vương gia thôi.

Nếu đối phương không nói, hắn liền toàn lực đánh giết.

"Phốc!"

Một vệt ánh sáng màu máu nổ tung, Vương Hi thúc tổ ở đây bị đánh gục, triệt để nổ tung.

"Còn có ngươi, ta đều lười hỏi, trực tiếp tiễn ngươi lên đường!" Thạch Hạo đối với Kim Triển thúc tổ nói rằng.

Không có chút hồi hộp nào, ở hắn sóng to gió lớn giống như quyền quang bên trong, Kim Triển thúc tổ cũng là kêu to một tiếng, bị đánh giết, máu nhuộm hư không.

"Ngươi dám!" Xa xa, Kim Triển hai mắt đỏ đậm, sát ý ngập trời.

Còn có Vương Hi, đứng ở đằng xa, khắp khuôn mặt là vẻ khiếp sợ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1409: Mạnh Mẽ Tổ Hợp

Hai cái Trảm Ngã cảnh cao thủ liền như thế bị nhanh chóng đánh giết, Bích Lạc người trên đảo đều lông tóc dựng đứng, cảm thấy khiếp sợ sâu sắc, Hoang đến cùng cường đến mức nào?

"Ngươi..." Xa xa, Vương Hi chỉ Thạch Hạo, nói không ra lời, nàng thúc tổ tuyệt đối mạnh mẽ, chưa từng nghĩ Hoang nói giết liền giết, gọn gàng nhanh chóng.

"Ta muốn chém ngươi!" Kim Triển kêu lên, tóc dài múa tung, lông mày dựng thẳng, con mắt sung huyết, há mồm chính là một vầng do cốt văn tạo thành Tinh Hà, hướng về Thạch Hạo chém tới.

Một cái Tiên Thiên chân cương cùng hỗn độn giao hòa, được xưng có thể đánh xuống nhật nguyệt, luyện đến mức tận cùng, phách tinh vực, trảm vũ trụ, đều không có vấn đề!

"Trở về!" Đột nhiên, phía sau một thanh âm truyền đến, đồng thời mở ra một đạo cánh cửa không gian, nơi đó dò ra một con lam oánh oánh bàn tay lớn, ầm một phát bắt được Kim Triển, đem hắn mang đi.

Người ở chỗ này ngạc nhiên, còn tưởng rằng Kim Triển muốn phát điên, cùng Hoang quyết một trận tử chiến đây, không hề nghĩ rằng trực tiếp bị nhốt đi, không cần suy nghĩ nhiều, vậy khẳng định là Kim gia người.

Mọi người thoải mái, khẳng định là bởi vì có đại nhân vật quan tâm, hiện tại tình thế phát triển phức tạp hóa, Kim gia tạm thời muốn tránh ra ngoài.

Bất kể là có hay không truy cứu Thạch Hạo đánh giết tộc này tu sĩ việc, đều muốn kéo dài sau, mà không phải ở mấu chốt thời điểm trở thành bão

táp tiêu điểm.

Tối thiểu, hiện tại tối sứt đầu mẻ trán hẳn là Vương gia, so với bọn họ còn muốn vận xui, lại sắp muốn mất đi ba cái Lôi Linh, tổn thất đem không thể nào tưởng tượng được.

Vật này quá quý giá, cả thế gian hiếm có, từ xưa tới nay đều chưa từng nhìn thấy mấy cái.

Đương đại, liền cấp chí tôn nhân vật đều không thể nào tin được sẽ có Lôi Linh loại sinh vật này, bây giờ lại bị chứng thực, nhìn thấy vật còn sống, sao không khiến người ta chấn động.

Đây tuyệt đối là chuyện động trời!

Mà làm sự kiện nhân vật chính một trong, Thạch Hạo lại có thể hàng phục Lôi Linh, thì càng thêm gợi ra mọi người hoảng sợ.

"Hoang quá mạnh mẽ. Ta cho rằng đã đánh giá rất cao hắn, hiện tại mới phát hiện, hắn so với tưởng tượng mạnh hơn!"

Lôi Linh, được xưng vô địch sinh vật, lại bị đánh bại, hơn nữa là ba cái. Phải biết. Đây chính là ngay cả thiên kiếp cũng dám đối kháng, có thể ăn đi sinh vật!

Hoang chiến tích rõ như ban ngày, tất cả mọi người đều một trận hãi hùng khiếp vía, rốt cuộc biết hắn vì sao có thể một người ở Đại Xích Thiên biên cương chém giết mười vương.

"Vương gia, Kim gia hai vị cao thủ, lại liền dễ dàng như vậy bị chém giết, Hoang tốc độ thật nhanh a!"

"Kim Triển đây, ngươi không phải được xưng kiếp này pháp đệ nhất sao, vì sao đi rồi. Có bản lĩnh hãy cùng Hoang đến một trận chiến!" Có người hô, ở nơi đó ồn ào.

Khi chấn động qua đi, khi phục hồi tinh thần lại, một ít tu sĩ trẻ tuổi rất thiên hướng Thạch Hạo, khinh thường Vương gia lối làm việc. Tự nhiên cũng xem Kim Triển gia tộc không vừa mắt.

Đặc biệt là Vương gia, lại muốn sấn Thạch Hạo độ kiếp, thả ra cấp độ kia khủng bố sinh linh, xấu hắn pháp thể. Cướp hắn đạo quả.

Hiện tại, đã truyền ra. Rất nhiều người đều biết Lôi Linh là món đồ gì, khiếp sợ đồng thời còn rất sợ hãi.

Ba cái dài bằng chiếc đũa trùng thể mà thôi, lại có thể thôn lôi kiếp, xấu người đạo quả. Chúng nó lên cấp là lấy thiên kiếp vì cơ duyên, cần thôn lôi kiếp dịch.

"Vương Hi tiên tử, Vương gia ngươi hơi bị quá mức chứ?" Có người làm khó dễ, chất vấn Vương Hi.

Nàng sắc mặt trắng bệch, vì Thạch Hạo sức chiến đấu cảm thấy khiếp sợ, vì thúc tổ tử mà run sợ, hiện tại có chút thất thần, nghe nói sau hai mắt khôi phục thần quang.

"Vương Hi tiên tử, sao không đi xin mời vị hôn phu của ngươi Kim Triển đến đây đánh một trận, quang minh chính đại quyết đấu, dù sao cũng hơn thả Lôi Linh xấu người đạo quả, nhìn một chút ai mạnh ai yếu!" Có người nói.

"Chuyện này, tự có công luận." Nhưng vào lúc này, lại một cái cánh cửa không gian xuất hiện, lưu động mờ mịt hào quang, một đạo lại một đạo cốt văn nằm dày đặc, đem Vương Hi thu vào.

Vương gia không có cường giả xuất hiện, bởi vì trường hợp này nếu là đi ra, hoặc là ra tay, nhất định sẽ gợi ra đế quan bên trong tuyệt đại nhân vật làm khó dễ.

Nói thí dụ như, Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính, hiện tại hẳn là đã xuất quan, thậm chí muốn đối với Vương gia năm cái long động thủ!

Chuyện rõ rành rành, Lôi Linh đổi chủ, không thu về được.

"Đau chết ta rồi!" Vương gia có người kêu lên, thế nhưng âm thanh ép rất thấp, không dám để cho những người khác biết rõ, đây là một loại ngột ngạt gào thét.

Bởi vì, bọn họ ném mất một loại vô địch sinh vật, nếu là bồi dưỡng được, tương lai có thể sẽ trở thành trong tộc gốc gác, kết quả là như thế mất đi.

Ai có thể nghĩ tới, mạnh mẽ Lôi Linh ở trong lôi kiếp có Tiên Thiên ưu thế, lại bị Hoang cho đánh bại, muốn đánh lén hắn cũng không được!

Lúc này, xa xa chiến đấu rất kịch liệt, Hoàng Điệp cùng một kim một ngân lượng cái sinh vật đại chiến, tình cảnh chấn động.

Nó nhẹ nhàng vỗ một cái cánh, vết rách hư không lớn thì sẽ không biết lan tràn đi ra ngoài bao nhiêu dặm, toàn bộ bầu trời xem ra đều sụp đổ rồi, để tất cả cao thủ đều hãi hùng khiếp vía.

"Cái tên này, lúc trước ở tiên gia chiến trường di địa hấp thu một con cổ hoàng điệp Tinh Nguyên, lột xác mấy năm, được chỗ tốt quả nhiên không thể tưởng tượng a!" Tào Vũ Sinh than thở.

Chuyện này hắn là biết đến, nhưng vẫn là vì thế mà chấn động.

Cổ hoàng điệp vị trí tòa kia động phủ bên trong, từng khai quật một miếng cổ chìa khoá, bị Thạch Hạo đoạt được, cũng chính bởi vì vậy, hắn mới ở Bắc Hải bất diệt sơn được Bất Diệt Kinh văn.

Sau đó hồi tưởng, một con Hoàng Điệp vị trí động phủ có thứ đó, quả nhiên có đạo lý, Hoàng Điệp thứ này quá khủng bố rồi!

Lúc này, Hoàng Điệp có chút phẫn nộ. Trước kia nó dựa vào một đôi cánh vàng cũng đã đem hai con Lôi Linh ép ở phía dưới, chiếm cứ thượng phong, không hề nghĩ rằng hai con sinh linh vô cùng khủng bố, trước sau

không khuất phục, lần thứ hai theo chân nó liều mạng, huyết chiến lên.

"Cheng!"

Hoàng Điệp nhìn ôn nhu, uyển chuyển nhảy múa, thế nhưng lực công kích thực sự quá kinh người, hoàng kim điệp dực chém tới, tia lửa văng khắp nơi, ở đầu kia màu bạc Lôi Linh trên thân lưu lại vết thương đáng sợ, huyết nhục tổn hại, máu tươi rơi xuống nước đi ra.

Lôi Linh thân thể không xấu, ngoại trừ Thạch Hạo ở ngoài, cấp số này rất khó có sinh vật như vậy thương chúng nó, hiện tại Hoàng Điệp nhưng làm được.

Ầm!

Đầu kia màu vàng Lôi Linh cứu viện, há mồm chính là một đạo kim sắc lôi điện, đồng thời đi kèm hỗn độn khí, thậm chí còn có từng tia từng tia Tiên vụ, làm cho tất cả mọi người thấy cảnh này người đều khiếp sợ!

"Đây là cùng huyết nhục giao hòa vào nhau Tiên vụ, là đi kèm một ngụm máu tươi phun ở lôi điện trên, loại sinh linh này... Thật đáng sợ, có Tiên Đạo lực lượng?!" Mấy người kinh ngạc thốt lên, xem đờ ra, thân thể có chút lạnh.

Quả nhiên, càng Lôi Linh huyết gia trì quá lôi đình uy lực càng mạnh hơn, đánh văng ra Hoàng Điệp, màu bạc Lôi Linh thoát vây.

Hai con Lôi Linh rít gào, vô cùng phẫn nộ, cùng phát uy, thôi thúc chớp giật, chúng nó hóa thành một kim một ngân lượng nói thần mang, ở đây phi thiên độn địa, cùng Hoàng Điệp liều mạng.

rất kịch liệt, hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Rất nhiều người đều đang hoài nghi, đây đến tột cùng là cái gì hồ điệp, làm sao sẽ như vậy lợi hại.

Có người nói ra tên Hoàng Điệp, thế nhưng người biết thật sự rất ít, hiểu rõ nó đi qua chiến tích càng là không có mấy cái.

Bởi vì, vật này quá ngạc nhiên, chỉ ở Thái cổ từng xuất hiện một lần, hơn nữa tiến vào hạ giới, liên quan với nó ghi chép cực nhỏ.

"Rất có thể, cùng Thủ Hộ giả như thế, không thuộc về thế giới này, đến từ rất xa xưa cùng cổ lão một chỗ!" Có người nói nhỏ.

Cửu Thiên Thập Địa Thủ Hộ giả một mạch, Độc Cô Vân tổ tiên bị hoài nghi không thuộc về này giới, có khác xuất thân địa.

Cheng!

Một đôi hồ điệp dực vàng óng ánh xán lạn, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, đại chiến đến cuối cùng lần thứ hai chiếm thượng phong, lấy một địch hai, áp chế Lôi Linh.

Tất cả mọi người đều không còn lời gì để nói, đồng thời rất chấn động, Hoàng Điệp cũng quá lợi hại, liền trong truyền thuyết vô địch Lôi Linh đều có thể trấn áp, chủng tộc này không khỏi quá biến thái.

Phải biết, đây chính là đi theo Thạch Hạo sinh linh, đi cùng với hắn, hắn tự thân có thể áp chế Lôi Linh cũng là thôi, bên cạnh hắn một con màu vàng hồ điệp cũng có thể làm được!

"Chuyện này..." Rất nhiều người kinh hám, khó có thể nói nên lời loại tâm tình này.

Bọn họ nếu là trưởng thành, tương lai sẽ khủng bố cỡ nào, Thạch Hạo bên người sinh linh tuyệt đối là cao cấp nhất sức chiến đấu, ngày sau có thể áp chế tứ phương.

"Lôi Linh bị cầm cố rồi!" Có người kinh ngạc thốt lên.

Đại chiến đã lâu, hơn bốn trăm chiêu đi qua, Hoàng Điệp hàng phục hai

con Lôi Linh, một cái cánh áp chế một con, đưa chúng nó trấn ở nơi đó, không thể động đậy một chút nào.

Thạch Hạo mỉm cười, từ trong lôi kiếp đi tới, tự mình động thủ vì hai con Lôi Linh gây phong ấn, cùng trước kia một con đặt ở cùng một chỗ, đều cất đi.

Hắn không có giết chết, cảm thấy vật này có tác dụng lớn, nếu như có thể biến thành của mình, tuyệt đối là mạnh mẽ chiến phó!

Việc đã đến nước này, mọi người không thể bình tĩnh, nơi đây một mảnh huyên náo, rất nhiều người đều ở bàn luận sôi nổi.

Bất quá, Thạch Hạo không có quản những này, ngồi xếp bằng Lôi Trì bên trong, đem chưa hấp thu sạch sẽ lôi kiếp dịch đều luyện hóa sạch sành sanh.

Sau đó, hắn xông tới tầng thứ mười thiên, đi đoạt cuối cùng chân chính Lôi Trì!

"Còn có một cái Lôi Trì?!" Một đám người trẻ tuổi thấy thế, đều có chút say xe cảm giác.

Vẫn còn có tầng thứ mười thiên, cao cao tại thượng, đó là thuộc về an lành thần quang xây dựng thành hư không, nơi đó chớp giật không cuồng bạo, rất nhu hòa.

Thế nhưng, khi Thạch Hạo xông tới, nghĩ muốn đoạt chân chính Lôi Trì thì, an lành hóa thành dữ tợn, sấm vang chớp giật, cuồng phong gào thét, công kích mãnh liệt.

Thạch Hạo không hề bị lay động, toàn lực đối kháng, cực tốc vọt tới, lập tức liền đến Lôi Trì bên.

Cái này ao rất nhỏ, không đủ một thước vuông vắn, thế nhưng nội hàm chất lỏng sức mạnh quá bàng bạc, so với trước kia một cái cũng không biết

mạnh bao nhiêu lần.

Hắn không nói hai lời, lấy ra một cái cốt đỉnh, nhanh chóng thu lấy, không dám trì hoãn, chỉ lo xuất hiện cái gì bất ngờ.

Chất lỏng hồng oánh oánh, dường như ngọc tủy, vừa giống như là thiên địa tinh huyết, nội hàm quá cân bạc sức mạnh, giá trị liên thành!

Đồng thời, ao rất cổ điển, sờ lên sau, Thạch Hạo chấn kinh rồi, đây rõ ràng chính là Cổ Nham thạch đào bới đi ra, căn bản không giống như là lôi đình biến thành.

"Nếu chất lỏng này là chân thực, ao, chẳng lẽ nói cũng có thể là thật sự? Ta có thể hay không đem ao đồng thời mang đi?" Thạch Hạo tự nói.

Cái này Lôi Trì cùng dĩ vãng nhìn thấy cũng khác nhau, quá chân thực, nham thạch cứng rắn, phong cách cổ tang thương, có một loại rất Tiên Đạo khác khí tức.

"Ta chuyển, đi theo ta đi!"

Thạch Hạo phát lực, vận dụng một thân đại thần thông, muốn đem ao cho thu hồi đến, cất vào chính mình không gian Pháp khí bên trong, tạm gác lại quay đầu lại đi nghiên cứu.

Xa xa, hết thảy nhìn thấy tình cảnh này người đều không nói gì, Hoang, cái này cần là có bao nhiêu lòng tham a? Đi cướp lôi kiếp dịch cũng là thôi, còn muốn liền oa đoan.

Nói như vậy, bất luận người nào đều không thể được chỉnh trì chất lỏng, đi qua Thạch Hạo khi độ kiếp, từng chiếm được nghiệm chứng.

Vừa mới, tầng thứ chín Lôi Trì là ngoại lệ, bởi vì không phải lượt thiên kiếp chung cực tạo hóa.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1410: Gan To Bằng Trời

"Khách!"

Một hơi chính là hơn chín ngàn đạo lôi điện đồng thời bổ xuống dưới, đánh Thạch Hạo toàn thân run rẩy, có nhiều chỗ càng là máu thịt be bét, nhìn thấy xương.

Này tầng thứ mười thiên lôi điện nguyên bản là an lành, dù cho hắn trộm lấy lôi kiếp dịch mà cuồng bạo, cũng không đến nỗi như vậy, hết thảy đều là bởi vì hắn muốn mang đi Lôi Trì.

"Lên cho ta!"

Thạch Hạo vận dụng đại thần thông, Luân Hải phát quang, cũng thôi thúc Côn Bằng lực, Liễu Thần pháp các loại, toàn diện tranh cướp cái này cổ trì.

Tất cả mọi người đều trố mắt ngoác mồm, thật không biết nói cái gì tốt, trước đây không lâu, còn nhìn thấy hắn thần uy Thông Thiên, đẩy lùi hết thảy lôi kiếp, anh hùng tuyệt vời đây.

Hiện tại, lại thành bộ dáng này.

"Vừa nãy, Hoang sát vương gia còn có Kim gia trưởng lão, thật đẹp trai khí, anh tư bộc phát, nhưng hiện tại hắn... Ở thâu Lôi Trì, cảm giác thật không tương xứng." Có thiếu nữ xinh đẹp nhỏ giọng thầm thì.

Đâu chỉ khí chất không hợp, quả thực là như hai người khác nhau, hiện tại Thạch Hạo một bộ tham tài dáng vẻ, ôm lấy Lôi Trì đến chết cũng không buông tay, ở nơi đó phân cao thấp, không ngừng dùng sức chuyển.

"Này, Hoang, ngươi đang làm gì, đừng như vậy có được hay không, thật sự có chút mất mặt 诶." Thái Âm Ngọc Thỏ vì hắn cảm giác mặt đỏ, đây cũng quá xằng bậy.

"Lôi Trì là thiểm điện biến thành, không phải chân thực, chỉ có lôi kiếp dịch là hủy diệt bên trong thai nghén thiên tài địa bảo, có thể thu lấy." Thiên Giác Nghĩ mở miệng, vì là Thạch Hạo quét manh.

"Không cần các ngươi báo cho, ta rõ ràng đang làm gì." Thạch Hạo không hề bị lay động, xác thực đây là chân thực Lôi Trì, bởi vì mọi cách thí nghiệm, đều cảm thấy không có sai sót.

Đương nhiên, trong quá trình này, hắn cũng không có trì hoãn, dùng cốt đỉnh thu lôi kiếp dịch, sợ vạn nhất chuyển không đi Lôi Trì, cuối cùng hai con thất bại.

Quả nhiên, lôi kiếp dịch nhiều nhất chỉ có thể lấy nửa ao, thậm chí không đủ, theo tới như thế.

Nhưng mà, đang lúc này, Lôi Trì liền muốn đi mất rồi, ầm ầm mà động.

Việc đã đến nước này, Thiên kiếp muốn kết thúc, thế nhưng thiểm điện vẫn như cũ cuồng bạo, so với Thạch Hạo trước kia đối kháng Cửu Thiên Thập Địa đại kiếp nạn còn sâu hơn, để hắn bị trọng thương.

Liền chính hắn cũng không nghĩ tới, thời khắc sống còn, lẽ ra an lành vượt qua, kết quả nhưng lại lần nữa da tróc thịt bong, toàn thân cháy đen.

"Lên cho ta!" Thạch Hạo hét lớn, vẫn như cũ ở đây liều mạng.

Tiếp đó, hắn cảm giác hư không run rẩy, khe lớn lan tràn, đồng thời lôi quang nồng nặc rất nhiều lần, toàn bộ Thiên kiếp đều muốn đi vào trong khe hở, sắp cứ thế biến mất.

"Định!"

Thạch Hạo quát lên, đem hết toàn lực, Lục Đạo Luân Hồi thiên công triển khai, Bất Diệt Kinh văn vang lên, Nguyên Thủy Chân Giải vận chuyển, đồng thời Luân Hải phát quang, cùng trấn áp ao này.

Đến rồi thời khắc cuối cùng, Lôi Trì lại mang theo hắn, muốn đi vào trên bầu trời khe lớn thấy.

"Không muốn a, mau dừng lại, đi vào chắc chắn phải chết!" Tào Vũ Sinh kêu to.

Rất nhiều người đều đờ ra, sau đó kinh sợ.

Bởi vì, dựa theo truyền thuyết, thật muốn là tìm được lôi kiếp chi nguyên, như vậy tất nhiên muốn hình thần câu diệt: "thân tử đạo tiêu", xưa nay sẽ không có quá ngoại lệ.

Từ xưa tới nay, chưa bao giờ có người đi qua căn nguyên địa mà lại sống sót xuất hiện.

Lôi kiếp không phải vũ vân sản sinh, bình thường đều là đột ngột từ thiên khung hạ xuống, nhưng đều sẽ có đầu nguồn, hiện tại Thạch Hạo liền muốn theo vào đi tới, tự nhiên khiến người ta kinh hãi đến biến sắc.

"Tiểu tử thúi, ngươi trở lại cho ta!" Đang lúc này, liền ngay cả Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính đều bị đã kinh động, hắn cảm giác một trận phát lạnh, chỉ lo Thạch Hạo liều lĩnh mà liền như vậy vẫn lạc.

Tiểu tử này quá lớn mật, rất nhiều nhân vật già cả chạy tới, nhìn thấy tình cảnh này, hoàn toàn trợn mắt ngoác mồm, liền chưa từng thấy thần kinh lớn như vậy điều người!

Cái tên này phải làm gì, trộm lấy nửa ao lôi kiếp dịch còn hiềm không đủ, lại còn muốn lưu lại chiếc kia ao nhỏ, nhân vật già cả đều cảm thấy có chút phát ngất, nhìn hắn, thật không biết làm sao đánh giá.

Đây là kỳ tài ngút trời, hay là một cái cả gan làm loạn vô liêm sỉ tiểu tử?

"Ta thử lại một lần cuối cùng!" Thạch Hạo đáp lại, vẫn như cũ không hề từ bỏ nỗ lực.

Trên vòm trời, xuất hiện một ít kỳ dị vết nứt, lôi quang ở hướng bên trong thu nạp, thời khắc này tất cả mọi người đều sợ hãi, đồng thời chấn động.

Này tại quá khứ chưa bao giờ đã xảy ra, có lẽ xác thực nói là, chưa bao giờ có người từng thấy, đều chỉ là nghe nói truyền thuyết, Thiên kiếp lại thật sự có nơi hội tụ!

Ngày xưa, mọi người chỉ là cảm giác được, Thiên kiếp đột nhiên biến mất, nhưng mà bây giờ lại phát hiện, nó thật sự ở hướng về một cái nào đó vị trí bí ẩn thu lại!

"Tiểu tử thúi, ngươi không muốn sống, nhanh dừng tay cho ta!" Hắn Đại trưởng lão quát mắng.

Thạch Hạo lại tiến hành cuối cùng thử nghiệm, kết quả dẫn đến, cái kia sắp sửa tiêu tan lôi kiếp lần thứ hai che ngợp bầu trời, toàn bộ hướng về hắn oanh kích.

Trên bầu trời, những kia kỳ dị vết nứt đi kèm các loại thải quang, với trong bóng tối có chút bắt mắt, khiến người ta xem càng chân thật, khe hở đang thong thả khép kín.

"Cho ta thu!"

Thạch Hạo một tiếng rống to, vận dụng có khả năng, Luân Hải hào quang chói lọi, lập tức đem Lôi Trì cho thu vào, hắn không thèm đến xỉa, chính là muốn lưu lại cái này cổ trì, chờ đi nghiên cứu.

Hả?

Tất cả mọi người đều đờ ra, hắn vẫn đúng là thành công, không đủ một thước vuông vắn Lôi Trì đây? Thật sự không thấy rồi, tiến vào hắn trong

bụng!

Thế nhưng, này như chọc vào tổ ong vò vẽ, trong bóng tối, những kia đi kèm thải quang vết nứt, lập tức hiện ra lên tới hàng ngàn, hàng vạn đạo thiểm điện, tất cả đều khủng bố tuyệt luân.

Sau một khắc, Thạch Hạo không thể tránh khỏi, bị lôi đình oanh run rẩy, sợi tóc dựng thẳng, sau đó cháy đen, cũng bóc ra.

Còn như thân thể, trực tiếp bị rất nhiều thiểm điện xuyên thủng, một cái lại một cái đáng sợ lỗ máu xuất hiện, ở nơi đó có vẻ nhìn thấy mà giật mình, thật đáng sợ.

Liền ngay cả trái tim đều có thể xuyên thấu qua hang lớn nhìn thấy, đều sắp cháy đen, này lôi đình vượt quá tưởng tượng, đồng thời vọt xuống đến Hỗn Độn khí, đem nơi đó nhấn chìm.

"Hồ đồ a!" Đại trưởng lão bất đắc dĩ, mà lại kinh ngạc, lo lắng Thạch Hạo sẽ lập tức chết đi.

Bởi vì, này lôi kiếp rõ ràng so với trước đây càng đáng sợ, càng hừng hực, quả thực muốn hủy diệt hết thảy có sinh mệnh đồ vật, đều có lan tràn xu thế.

Này chạm vào trời giận, Hoang cường hành lấy đi Lôi Trì, dẫn đến lôi đình đại họa xuất hiện, không ngừng bổ tới.

Thạch Hạo nhe răng nhếch miệng, ở nơi đó chống lại, nhưng hắn bị đánh cháy đen, lập tức liền muốn tan vỡ rồi, tao ngộ từ lúc sinh ra tới nay to lớn nhất nguy cơ.

Loáng thoáng, Trảm Tiên đài lần thứ hai ngưng tụ, rất mơ hồ, như ẩn như hiện, lại muốn thứ cho hắn đến một đao, trực tiếp đánh gục!

Tất cả mọi người đều không còn lời gì để nói, này chủ cũng quá có thể gây rắc rối!

Từ xưa tới nay, liền mấy người kinh từng ra Trảm Tiên đài? Hắn lại ở trong một ngày, ở một lần trong lôi kiếp liền đã kinh động hai lần, đây thực sự là thọ tinh lão chán sống a.

Duy nhất để Thạch Hạo ký thác hi vọng chính là, trên vòm trời cứ việc lôi đình không ngừng hạ xuống, thế nhưng những kia vết nứt khép kín xu thế chưa biến, trước sau đang trong quá trình tiến hành.

Những khe hở kia càng ngày càng nhỏ, chẳng mấy chốc sẽ triệt để khép kín.

Bất quá, thiểm điện giống như với hắn có cừu hận giống như vậy, nhìn chằm chằm hắn, liều mạng hướng ra phía ngoài xuyên, càng gần đến mức cuối càng thịnh liệt, giống như hải nhãn chi thủy, điên cuồng vọt tới.

"Đừng a, ta đã ở Trảm Tiên đài trên đi qua một lần, ngươi liền không dùng ra phát hiện, lần sau chúng ta tập hợp lại, đương nhiên tốt nhất vĩnh viễn không muốn thấy!" Thạch Hạo kêu to.

Bởi vì, hắn nhìn thấy cái kia nguy hiểm nhất đồ vật dần thành hình, Trảm Tiên đài do mơ hồ mà chân thực một chút, chiếc kia màu đỏ sậm dao cầu đều sắp có thể thấy rõ ràng.

"Ầm!"

Thiểm điện như mưa, bùm bùm không ngừng hạ xuống, mỗi một đạo đều cùng Hỗn Độn giao hòa vào nhau, quá mức đáng sợ, Thạch Hạo máu thịt tung toé, bộ xương đều lộ ra, vô cùng thê thảm.

Hắn tuy rằng đang cười, đang nhạo báng, thế nhưng chân thực tình cảnh cực kỳ nguy hiểm.

Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính xem lo lắng, thế nhưng người ngoài nhưng không cách nào can thiệp, không có cách nào ngăn cản, bởi vì nếu là cố ra tay, có thể sẽ dẫn phát đáng sợ lôi đình.

"Không được liền đem ao trả lại đi!" Tào béo hô.

"Không phải là một cái phá ao sao, mau mau ném!" Thái Âm Ngọc Thỏ còn có Thiên Giác Nghĩ kêu lên.

Hoàng Điệp đập cánh, biểu thị tán đồng, hiện tại tính mạng khẩn thiết nhất, không thể liều mạng.

Ầm!

Cuối cùng này bước ngoặt, lôi đình từng đạo lại từng đạo, đem Thạch Hạo xuyên thủng, quá mức khủng bố, thậm chí thiên linh cái đều nứt ra rồi, chân chính xem như là ngũ lôi oanh đỉnh.

Này nếu như những người khác, đã sớm diệt.

Thạch Hạo đem Bất Diệt Kinh phát huy đến cực hạn, cũng lấy Nguyên Thủy Chân Giải hóa hủ vì là kỳ sức mạnh ngăn cản lôi kiếp, tận tâm đối kháng.

Hắn Luân Hải phát quang, lấy đi Lôi Trì sau, ở nơi đó thiểm diệt cái liên tục, nhưng chính là không đem Lôi Trì thả ra, trấn áp cái triệt để.

"Ngươi... Vẫn đúng là muốn thành hình a!" Thạch Hạo nhìn chằm chằm Trảm Tiên đài, nhìn mặt trên chiếc kia màu đỏ sậm dao cầu, thật có chút lo lắng.

"Hả?" Hắn ngẩng đầu, nhìn thấy cuối cùng mấy khe nứt cũng phải khép kín, cường hành lao ra thiểm điện giảm thiểu, lối ra quá nhỏ, phun trào không ra nhiều như vậy.

Thế nhưng lao ra, đều rất nhanh, mãnh liệt cực kỳ.

"Cheng!"

Trảm Tiên đài trên, chiếc kia màu đỏ sậm dao cầu mở ra, phát ra lạnh lẽo ánh sáng, mang theo xích hà, khủng bố vô biên, lại muốn thứ chém giết

Thạch Hạo.

Thời khắc này, Thạch Hạo không thể không làm ra lựa chọn, đến tột cùng có hay không phải kiên trì?

Đột nhiên, có người hô: "Khe hở khép kín, thời gian đã đến!"

Cùng lúc đó, Trảm Tiên đài trên, dao cầu quang mang đại xán, xích hà ngập trời, sau đó vọt lên tận trời, đi vào trong vết nứt, bởi vì đã đến giờ, nó rút đi.

"Răng rắc!"

Khe lớn khép kín, rất nhiều lôi đình bị cắt đứt ở bên ngoài, ngoài ra còn có Trảm Tiên đài cũng là như thế, bị giữ lại dưới bộ phận, dao cầu lưu lại một đạo tinh khí, muốn liền như vậy tản ra ở trong thiên địa.

"Cho ta thu!"

Thạch Hạo rống to, ở mọi người trong ánh mắt khiếp sợ, hắn há mồm thôn hết thảy còn lại lôi quang, muốn dựa vào cái này luyện thể.

Đồng thời, vào lúc này, bụng của hắn phát quang, đem Lôi Trì thả ra, dùng nó đi hấp thu cái kia Trảm Tiên đài trên dao cầu tản ra lúc lưu lại một vệt hi quang, phải cho thu vào đi.

Bất luận làm sao, cái kia mạt hi quang hắn đều muốn lưu lại, muốn chắc rồi, hắn cảm thấy bất kể là luyện thành kiếm thai, hay là luyện tiến vào thân thể bên trong, đều sẽ có không thể tưởng tượng nổi uy thế, ngày khác có thể trảm cắt hết thảy.

Nhưng vào lúc này, một đám lão già hướng về Thạch Hạo nhào tới, từng cái từng cái con mắt đều đỏ, mục tiêu của bọn họ là Lôi Trì.

Bởi vì, vật này quá hiếm có, từ xưa đến nay, sẽ không có người như thế biến thái quá, lại cường hành lưu lại một cái Lôi Trì!

"Để ta nhìn một chút, này rốt cuộc là thứ gì, tại sao có thể có chân chính thực thể lưu lại, lại không phải thiểm điện biến thành!"

"Để ta đi tới giám định một phen, đến cùng có gì bí mật lớn động trời!"

Một đám lão già điên cuồng, gặp mặt đều suýt chút nữa đấu, suýt nữa đánh nhau, đều muốn cái thứ nhất nắm ở trong tay quan sát.

Đối lập Lôi Linh loại kia sinh linh nghịch thiên, này Lôi Trì càng hấp dẫn bọn họ, tạm thời đem Lôi Linh đều quên đi mất. Bởi vì xưa nay ít thấy, lần đầu có người cường hành đem Lôi Trì cho lưu lại.

Đại duyệt binh uy vũ. Nguyện đại gia kỳ nghỉ quá vui vẻ!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1411: Cò Kè Mặc Cả

"Đừng quấy rối, nhanh lên một chút tránh ra, ta còn chưa kết thúc, quan trọng nhất đồ vật muốn chạy rồi!"

Thạch Hạo đem một người có mái tóc lộn xộn lão già lay đến một bên, rất là không khách khí, xem tất cả mọi người đều trợn mắt ngoác mồm.

Bất quá, vào lúc này Thạch Hạo thật sự rất gấp, thần sắc nghiêm túc, bởi vì hắn ở nhìn chằm chằm trảm tiên dao cầu lưu lại đạo tinh quang, ở truy đuổi.

Đối mặt chùm ánh sáng, hắn không có dễ dàng dùng thân thể đi chạm, sợ thiệt thòi lớn, dù sao đầu của hắn đều bị màu đỏ sậm dao cầu chém xuống trên đất.

Để cho an toàn, hắn quyết định vận dụng Lôi Trì, đều là ở thiên kiếp bên trong sinh ra đồ vật, lẫn nhau hẳn là sẽ không xung đột lẫn nhau, hơn nữa hắn thí nghiệm qua, Lôi Trì kiên cố tà môn, chém mãi mà vẫn không làm gì được.

"Tiểu tử, ngươi thái độ gì?" Lão già kia trừng mắt, bất quá ngược lại cũng không tức giận, tuy rằng mắt trợn trắng, nhưng nụ cười trên mặt vẫn là rất hiền hoà.

"Xèo!"

Không thể không nói, tia sáng kia quá nhanh, như chớp giật xẹt qua, như kinh hồng vọt lên, quả thực không thể đuổi kịp, không có cái gì nhanh hơn nó.

Nơi nó đi qua, thời gian đều phảng phất ngưng trệ, xuyên thấu vĩnh

hằng!

Xoạt!

Một vị lão già ra tay, trợ giúp Thạch Hạo đem chùm sáng kia ép tới.

Bất quá, đạo dải lụa giống như là có sinh mệnh, lại hiểu được biến hướng, lưu vong, hướng về một hướng khác bắn nhanh mà đi.

"Ồ, có chút ý nghĩa, vật này thành tinh à, còn có ý chí?" Một vị khác lão già ra tay, bởi vì này quang bay đến hắn nơi này.

"Thứ tốt a, cái này cũng là từ trong lôi kiếp rơi rụng đi ra, ta không có nhìn lầm, hẳn là Trảm Tiên đài trên dao cầu đoạn lạc một góc lưu." Có người ánh mắt hừng hực, cực kỳ cảm thấy hứng thú.

"Vật này hơn nửa phi thường nghịch thiên, rất có thể so với Lôi Trì giá trị cao hơn nữa, ngăn trở nó, tuyệt đối đừng để nó chạy!" Có người nói.

Một đám lão già đồng loạt ra tay, ở đây ngăn chặn, không cho chùm ánh sáng bỏ chạy.

Vừa nãy Thạch Hạo còn ở oán giận, nhận làm một đám lão già chặn đường, hiện tại thì lại thở dài một cái, đám người kia quá mạnh mẽ, có bọn họ ở tứ phương ngăn cản, đạo quang không cách nào chạy trốn.

"Cẩn thận!"

Có người kinh ngạc thốt lên, bởi vì, đạo quang trực tiếp xuyên thủng hư không, liền muốn phá không mà đi, rất kinh người, một khi để nó chạy thoát, liền rất khó bắt giữ.

"Đi ra cho ta!" Một vị tóc trắng xoá bà lão hét lớn, ngón tay hơi phát sinh ánh bạc, đồng thời cực tốc phóng to, đập về phía trước.

Một tiếng vang ầm ầm, mảnh thiên vũ bị nàng bàn tay lớn đập nát, không ngừng tan rã, thần bí chùm sáng bị bức ép ra, không thể lẩn trốn đi.

"Vật này thật trơn trượt, cho ta thu!" Khác một ông lão khẽ quát nói, hắn lấy ra một cái kim bì hồ lô, vàng óng, rút ra ngọc nút lọ, liền muốn lấy đi.

Hồ lô cực kỳ phi phàm, đi kèm Ngũ Sắc Thần Quang, đương nhiên lấy hoàng kim quang làm chủ, miệng hồ lô nơi đó xuất hiện một cái vòng xoáy, quả thực có thể đem thiên địa đều thu vào.

Đây là một cái cực kỳ mạnh mẽ bảo cụ, quang tỏa ra gợn sóng này liền rất kinh người, kết quả ở trên bầu trời bỏ chạy chùm sáng bị hấp thụ tiến vào.

"Ha ha, tới tay, bị trấn áp." Ông lão cười ha ha.

Nhưng mà, hắn vừa ngăn chặn miệng hồ lô, kết quả da vàng hồ lô liền kịch liệt chấn động, sau đó càng là đột nhiên phát sinh răng rắc một tiếng vang giòn, hồ lô dưới đáy nơi đó trực tiếp xuất hiện một tia sáng.

"Bảo bối của ta!" Ông lão kêu to, mặt đều tái rồi.

Hồ lô dưới đáy bị xuyên thấu, tia sáng kia vọt ra, lại thu lại không được nó, bị nó trốn trốn ra.

"Vật này thật tà môn, để cho ta tới thử một lần." Những lão giả khác dồn dập ra tay, lấy ra binh khí, công kích chùm ánh sáng.

Kết quả, làm người ta giật mình sự tình phát sinh, tia sáng kia quá sắc bén, đâm thủng một mặt cổ thuẫn, cắt rời một cây thần mâu, càng là chém nứt một cái lưới lớn.

Căn bản là thu lại không được nó, đáng sợ nhất chính là, nó phát điên sau, còn đem một ông lão bàn tay đâm thủng, trực tiếp xuyên thủng, đầm đìa máu tươi, vô cùng đáng sợ.

Vật này rất hung, trong lúc nhất thời không người có thể ngăn trở.

"Quá không bình thường, rốt cuộc là thứ gì, thật sự chỉ là một vệt ánh sáng sao?" Lúc này, tất cả mọi người đều đang chăm chú này chùm sáng.

Ầm!

Đột nhiên, một con bàn tay lớn màu đen ngang trời, che ngợp bầu trời, để đế quan rất nhiều người đều muốn nghẹt thở, hầu như ngã trên mặt đất.

"Cái gì?" Mọi người kinh ngạc thốt lên, loại uy thế này thật đáng sợ, không người nào có thể kháng, rất nhiều lão già đều sắc mặt trắng bệch.

"Đến từ tổ đàn nơi đó!" Có người nói nhỏ, vẻ mặt đại biến, không dám nói thêm cái gì.

Tổ đàn, đó là một nơi đặc thù, ngoại trừ cung phụng các đời chết trận Chiến Thần, còn có mấy vị vô địch ẩn sĩ ở nơi đó bế quan, là đế quan Thủ Hộ giả.

Vào lúc này, một con bàn tay lớn màu đen dò ra đến, không cần nghĩ cũng biết, khẳng định là ở trong bế quan một vị vô địch bị kinh động, với lúc này ra tay.

Liền đám nhân vật đều coi trọng chùm ánh sáng, có thể thấy được nó bất phàm cỡ nào.

"A, liền như thế một đạo tinh quang, lượng quá ít, không đủ phân, vẫn là để cho người trẻ tuổi đi." Đang lúc này, Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính xuất hiện.

"Định!" Hắn hét lên một tiếng nói, đồng thời chỉ tay về phía trước điểm đi, trong nháy mắt pháp lực cuồn cuộn, như đỏ đậm dung nham bình thường xông về phía trước đi.

Thần mang, lập tức bị cầm cố, không thể lại làm dữ. Không thể không nói, Đại trưởng lão thần uy cái thế, pháp lực vô cùng, có hắn ra tay, hết thảy đều trở nên đơn giản.

Xoạt!

Đại trưởng lão vẫy tay, đem Lôi Trì thu lại, dùng nó đem chùm ánh sáng trấn áp, thu vào, đến đây mới coi như kết thúc.

Bàn tay lớn màu đen hơi bất chợt dừng lại, nhưng cuối cùng lại vô thanh vô tức rút đi, đi vào hư không, ẩn ở tổ đàn bên trong.

Rất nhiều người chấn động, thế nhưng không có dám quá nhiều nghị luận tổ đàn.

Ngắn ngủi trầm tĩnh, mọi người dồn dập mở miệng.

"Đây sẽ không phải là Trảm Tiên đài tinh túy chứ?"

"Chiếc kia dao cầu trảm thần giết Tiên, nó tràn ra một đạo thần bí ánh sáng, khẳng định phi phàm, vật này là bảo vật vô giá, hẳn là có thể cùng Lôi Trì đặt ngang hàng."

Một đám lão già vỡ tổ, không thể bình tĩnh, cùng nhau tiến lên, vọt tới.

Đương nhiên, ở đế Quan Trung không có mấy người có thể cùng Đại trưởng lão so với thân phận, cũng không dám ở trước mặt hắn làm càn, toàn nhằm phía Thạch Hạo.

"Tiểu huynh đệ, Lôi Trì cái đầu có thể không coi là nhỏ a, gõ nát, bán cho ta một khối làm sao?" Có người mở miệng, sét đánh trì chủ ý.

"Ai nói rất lớn, Lôi Trì còn chưa đủ một thước vuông vắn đây!" Thạch Hạo như cái tham tài giống như, chớp mắt to nói: "Ta chê nó quá nhỏ!"

"Ta không chê bé, theo ta trao đổi đi, cho ngươi một khối hi thế thần liêu, thậm chí Độn Nhất cảnh Pháp khí tùy tiện ngươi chọn." Một vị lão già cười híp mắt.

Lần này vẫn không có Thạch Hạo tỏ thái độ, những người khác đều không làm, dồn dập quở trách.

"Ta nói Vệ lão đầu, ngươi nhưng là xuất từ đế Quan Trung Tiên Đạo thế

gia —— Vệ gia, học trò nghèo như vậy ra tay cũng không cảm thấy ngại nói!"

Vệ gia, cùng Thác Cổ Ngự Long gia tộc giống như vậy, đứng hàng đế quan tam đại Trường Sinh thế gia hàng ngũ, có Vệ gia bốn hoàng.

"Không cần nhiều lời, ta ra một khối hắc ám Tiên kim!" Một vị lão già nói rằng, rất đại khí, trực tiếp mở ra một cái kinh người giá cả.

Tất cả mọi người tất cả giật mình, hiện trường một trận trầm tĩnh, Tiên kim đó là cái gì? Có thể luyện chế Tiên Đạo Pháp khí, cả thế gian khó tìm!

Bình thường người có thể nào lấy ra được? Căn bản là tìm không được.

"Đương nhiên, ta chỉ có một khối nhỏ, to bằng ngón cái, các ngươi cũng biết, thứ này tìm khắp Cửu Thiên Thập Địa cũng rất khó đủ luyện chế một món binh khí phân lượng." Ông lão nói rằng.

Mọi người gật đầu, đây là thật tình.

Bất quá, nhận ra hắn là thác Cổ gia tộc người sau, mọi người cũng thầm than, cũng chỉ có Tiên Đạo thế gia mới có thể lấy ra được hắc ám Tiên kim đến.

"Ta nhận sai, tiểu huynh đệ, ta cũng đồng ý ra một khối Tiên kim, so với hắn hơi đại!" Vệ gia lão già chịu tội, như trước muốn đổi lấy Lôi Trì.

Bởi vì, vật này quá thần bí, là từ trong thiên kiếp xuất hiện thực vật, cổ kim không thấy, cũng chỉ có một tên biến thái Hoang, làm ra như thế khác người sự, dám như thế cướp lại.

Đây là mọi người lần thứ nhất nhìn thấy một cái do Cổ Nham thạch đào bới thành Lôi Trì, đều cảm giác nó ghê gớm, nếu là thiên thành, khẳng định có chú trọng, có thể ẩn chứa đại đạo chí lý.

Nếu là người vì đào bới, vậy thì càng thần bí, ẩn chứa quá nhiều bí mật

cùng tin tức, vì vậy cũng nghĩ ra được.

Đặc biệt Trường Sinh thế gia, liền càng không cần phải nói, muốn nghiên cứu đến cùng.

Cho tới Trảm Tiên đài trên bay ra tia sáng kia, bọn họ cũng rất bức thiết, thế nhưng cũng không dám mở miệng, bởi vì cảm thấy Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính khả năng coi trọng.

"Ta ra một cái Chí Tôn Pháp khí!" Lại có người định giá.

Cái gọi là Chí Tôn Pháp khí, là Mạnh Thiên Chính, Vương Trường Sinh đám nhân vật luyện chế bảo cụ, nghiên cứu một đời, để tâm huyết tế luyện, nhiều nhất cũng chỉ có thể luyện thành một cái, đây là bọn hắn "Mệnh bảo".

Không phải vậy, luyện ra chỉ có thể coi là cường ** khí, không xưng được Chí Tôn khí.

Bực này binh khí, cực kỳ mạnh mẽ, một khi toàn lực thôi thúc, hầu như giống như Chí Tôn xuất thế, khủng bố vô biên, thế gian truyền lưu cực nhỏ.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, so với Tiên khí cũng sẽ không nhiều.

Hơn nữa, chỉ cần thiên địa hoàn cảnh lớn thay đổi, vật này là có thể tiến hóa thành Tiên khí.

Không nghi ngờ chút nào, bọn họ chất liệu đều là cấp độ nghịch thiên, như thế giới thạch, Tiên kim các loại.

"Chư vị tiền bối, vật này ta thật sự không có thể trao đổi." Thạch Hạo vò đầu, nói thật, hắn đối với những kia bảo bối rất động tâm, thế nhưng là cũng không thể đem Lôi Trì đổi đi.

Chính hắn còn muốn nghiên cứu đây, vật này lai lịch quá bất nhất giống như.

"Ta chỉ muốn đổi một khối nhỏ, không muốn toàn bộ Lôi Trì!" Có người

mở rộng điều kiện, lui về phía sau một bước.

Xa xa, một đám người trẻ tuổi đều há hốc mồm, Hoang đây là được lớn đến mức nào tạo hóa? Một đám lão già điên cuồng định giá, chỉ riêng này Lôi Trì giá trị liền không thể tưởng tượng, liền không cần phải nói lôi kiếp dịch còn có chùm sáng kia.

Mọi người không khỏi ước ao, vượt qua mạnh nhất trong lịch sử Hư Đạo cảnh thiên kiếp sau, Hoang được chỗ tốt quá to lớn rồi!

"Như vậy đi, cho ta tộc nghiên cứu nửa năm, khối này Tiên kim chính là ngươi rồi!" Một vị lão già lui thêm bước nữa.

Thạch Hạo làm khó dễ, cuối cùng vẫn không thể đáp ứng, nói: "Như vậy đi, chư vị tiền bối, ta có một điều thỉnh cầu, nếu như các ngươi đồng ý giúp đỡ, vật này ta trước mặt mọi người giao ra, đưa cho các ngươi."

Câu nói này vừa ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc, tiểu tử này so với cá chạch đều trơn trượt, vẫn tử không hé miệng, hiện tại lại thống khoái như vậy muốn giao ra đây?

Đừng nói là một đám lão già, chính là một đám người trẻ tuổi đều không thể nào tin được.

"Ngươi rốt cuộc muốn chúng ta hỗ trợ cái gì?" Một vị lão già hỏi.

"Ta người này thích ăn nhất, đây là một đại ham mê, nhân sinh chuyện hạnh phúc nhất, không có cách nào từ bỏ." Thạch Hạo ở nơi đó nói khoác không biết ngượng nói rằng.

Mọi người ngờ vực, cùng muốn mọi người hỗ trợ có quan hệ gì?

"Vương gia có chín con rồng, trong đó có năm cái ngay khi đế Quan Trung, ai có thể cho ta đưa chút thịt rồng đến, ta liền đem Lôi Trì cho hắn!" Thạch Hạo rất thẳng thắn nói rằng!

Trong lúc nhất thời, mọi người hóa đá.

"Năm cái long thật giống rất hung, thế nhưng chúng ta nhiều người như vậy, đồng thời giết tới, ta liền không tin ăn không được thịt rồng, mọi người cùng nhau tiến lên, ta liền đem Lôi Trì đưa ra." Thạch Hạo đầu độc.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1412: Lập Trường

Hoang muốn giết Vương gia năm con rồng, hơn nữa là không che giấu, trước mặt mọi người nói ra, cùng với nói là Thạch Hạo một loại quyết tâm, không bằng nói là một loại thái độ!

Lần này Vương gia quá phận quá đáng, lại thả Lôi Linh thương hắn, đó là hi thế vật chủng, chỉ ở nghe đồn bên trong xuất hiện, chưởng khống thiên kiếp, đổi lại người khác chắc chắn phải chết.

Chính là Thạch Hạo, nếu không có cảm ứng nhạy cảm, sớm báo trước, nói không chắc cũng sẽ bị đánh lén thành trọng thương.

Vương gia nhiều lần muốn đẩy hắn vào chỗ chết, căn bản là không cân nhắc có hay không đại địch trước, Đế Quan ở ngoài có ngàn vạn dị vực đại quân, chỉ vì lợi ích một người, muốn trừ hắn mà yên tâm.

Lần này, Thạch Hạo nổi giận, phi thường phẫn nộ, Vương gia một hai lần muốn hại chết hắn, sợ hắn trưởng thành, tương lai uy hiếp đến tộc này, thủ đoạn dùng hết.

Hắn hiện tại trước mặt mọi người nói ra, không hi vọng mọi người dám đi giết năm con rồng, nhưng chính là đem sự tình làm rõ, đánh Vương gia mặt.

Nguyên bản, chuyện này Vương gia hơn nửa muốn che che giấu giấu, hắn chính là phải làm chúng vạch trần, làm cho tất cả mọi người đều biết.

Bởi vì, Đế Quan bên trong cũng không phải tất cả mọi người đều biết Lôi Linh là Vương gia, mọi người càng nhiều chính là ước ao Thạch Hạo vận may, có thể thu phục loại này nghịch thiên sinh vật.

Một đám lão già rất lúng túng, tuy rằng khinh thường Vương gia, thế nhưng để bọn họ hiện cùng nhau giết tới, chém xuống năm con rồng, cũng thật là không làm được.

Phải biết, Vương gia là một quái vật khổng lồ, như thế giết tới, chẳng khác nào cùng Vương gia khai chiến, không phải một chuyện nhỏ.

Vương gia có một Vương Trường Sinh, được xưng nhân vật vô địch, cùng Mạnh Thiên Chính đặt ngang hàng, chỉ kém cuối cùng nửa bước liền thành tiên, pháp lực cái thế, không gì sánh được.

Nếu không có là thiên địa hoàn cảnh lớn thay đổi, đây chính là một vị Chân Tiên!

Nếu là thiên địa chưa từng thay đổi, hắn nhất định sẽ trở thành một tên tiên nhân chân chính, có thể bễ nghễ thiên cổ, ngạo thị vạn tộc, vô địch thiên hạ.

Hơn nữa, có người suy đoán, theo dị vực công kích, hai giới giới bích sớm muộn muốn phá, sẽ giao hòa, hội diễn hóa, vào lúc ấy hoàn cảnh lớn nói không chắc sẽ kịch biến, đến khi đó, Vương Trường Sinh có thể sẽ thành tựu Chân Tiên chính quả!

Mọi người không muốn ra tay, có xuất phát từ cá nhân một mặt, cũng có xuất phát từ công một mặt.

Xuất phát từ công, Đế Quan không thể đại loạn, công kích Vương gia quái vật khổng lồ, nhất định sẽ dẫn bạo loạn.

Dù sao, Vương gia ngoại trừ năm con rồng ở ngoài, trả lại mười vạn tinh binh, là Vương Trường Sinh tự mình điểm binh bài tướng, đưa tới nơi này. Hơn nữa Đế Quan bên trong vốn là có Vương gia bộ phận nhân mã, là một luồng không thể khinh thường thế lực.

"Tiểu huynh đệ, chuyện này vẫn là không nên vọng động cho thỏa đáng."

"Đúng vậy, chúng ta biết ngươi có oan ức, thế nhưng bây giờ không thích hợp làm lớn chuyện."

Có người khuyên can, cái này cũng là xuất phát từ lòng tốt, dù như thế nào, Đế Quan bên trong không thể ra đại loạn, khắp nơi đều không cho phép.

Bất quá, mọi người cũng biết, Vương gia nhất định phải xuất huyết nhiều, nếu không chuyện này quá nửa là sẽ không xong xuôi, tối thiểu Mạnh Thiên Chính liền sẽ không đáp ứng.

"Vương gia khinh người quá đáng, nhiều lần hại ta, tiếp tục như vậy, ta sớm muộn cũng sẽ bị bọn họ làm hại, vì sao không thể nghiêm trị?!" Thạch Hạo phẫn nộ nói rằng.

Hắn ở đây biểu đạt ý của chính mình, chuyện này nhất định phải có một câu trả lời hợp lý, càng cần phải một cái bảo đảm, nếu không, loại này ám hại khó lòng phòng bị.

"Không sai, Vương gia quá vô sỉ, một lần lại một lần ra tay, ta xem hẳn là trực tiếp diệt bọn hắn, đem bọn họ triệt để bình định!" Tào Vũ Sinh gật đầu, đến hiện nay, đứng ở Thạch Hạo một phương, hắn từ lâu xem như là cùng Vương gia đối lập, cũng không sợ đắc tội bọn họ.

"Vương gia năm con rồng sở dĩ đến Đế Quan, không phải là bởi vì thật sự dõng dạc nghĩ muốn đến trợ giúp, mà là bởi vì bọn họ phạm vào sai lầm lớn, cũng là bởi vì muốn giết Hoang, mới bị trục xuất tới đây, bây giờ lại phạm hậu quả xấu, nhất định phải nghiêm trị!" Thái Âm Ngọc Thỏ còn có Thiên Giác Nghĩ cũng dồn dập chỉ trích.

"Vương gia, khinh người quá đáng, nhiều lần hại ta, chư vị đồng đạo, các ngươi vững tin bộ tộc này sẽ trở thành chống lại quan ngoại đại địch trụ cột vững vàng sao, bây giờ liền như vậy gà nhà bôi mặt đá nhau, gia tộc này khiến người ta sợ sệt, thời khắc mấu chốt vạn nhất làm ra cái gì cực đoan sự, tất nhiên là họa lớn!" Thạch Hạo một mặt vẻ nghiêm túc.

Hắn không sợ sự tình làm lớn, có thể trương dương, chính là muốn cho Vương gia sứt đầu mẻ trán, chỉ có như vậy mới có thể làm cho bọn họ xuất huyết nhiều, được càng nhiều chỗ tốt.

Hắn không hi vọng lần này đem tộc này nhổ, không hiện thực.

"Thật can đảm, tiểu bối ngươi dám sỉ nhục ta Vương gia, có chứng cớ gì, hơn nữa ngươi vô cớ giết tộc nhân ta, đánh gục một tên trưởng lão, còn không tính sổ với ngươi, hiện tại lại muốn tìm tranh chấp, không thể để ngươi sống nữa!"

Xa xa, có người một tiếng rống to, đứng ở chân trời, mây mù dâng trào, hỗn độn bốc hơi, hiển nhiên là một vị cấp đại cao thủ!

Hắn cũng không có thật sự dám lại đây, bởi vì dù sao Mạnh Thiên Chính ở đây, chỉ là muốn cãi lại, cho thấy một loại phẫn nộ thái độ mà thôi.

Thạch Hạo nghe vậy, hai hàng lông mày lúc đó liền bắt đầu dựng ngược lên, hắn suýt chút nữa bị làm hại, đối phương ngược lại đến chỉ trích.

"Các ngươi còn muốn mặt sao?" Thạch Hạo gào to.

"Thực sự là vô liêm sỉ a, làm ra cấp độ kia sự tình, còn muốn cắn ngược lại một cái." Tào Vũ Sinh hô.

"Làm càn, Vương gia há lại là bọn ngươi thả nhục nhã cùng nói xấu!" Chân trời, có người quát lên.

Trên thực tế, Vương gia xác thực rất phẫn nộ, tuy rằng bọn họ là biến thành hành động làm hại Thạch Hạo người, thế nhưng kết quả cuối cùng nhưng là Thạch Hạo chưa chết, mà lại được tạo hóa.

Bất kể là Lôi Trì, vẫn là đạo kia thần bí chùm sáng, cũng làm cho Vương gia đỏ mắt, không duyên cớ tác thành kẻ địch, mà không phải chính mình được, trong lòng bọn họ căm tức.

Nhất làm cho bọn họ phẫn nộ chính là, Lôi Linh càng mất đi, cũng không còn cách nào bồi dưỡng, đây là tộc này rất có tiềm lực lá bài tẩy cùng hậu chiêu, nếu như có thể bồi dưỡng được, tuyệt đối sẽ trở thành ba tên vô địch Chiến Thần.

Đáng tiếc, làm hại Hoang không được, ngược lại bị hắn lấy đi, trở thành trong tay hắn lợi khí, ngày sau chắc chắn sẽ dùng tới đối phó Vương gia, này tiêu đối phương trường, sao không cho bọn họ thầm hận.

Đương nhiên, tất cả những thứ này đều là đứng ở góc độ của bọn họ cân nhắc, căn bản cũng không có nghĩ tới là bởi vì bọn họ nhằm vào Thạch Hạo gây nên.

"Bọn ngươi càng ngày càng không thể tưởng tượng nổi, đến tột cùng ai ở làm càn?" Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính mở miệng, sắc mặt lạnh lẽo, đồng thời trực tiếp dò ra một bàn tay lớn, hướng về chân trời ép xuống.

"A, không!" Nơi đó tổng cộng có ba người, xoay người bỏ chạy, sợ đến vãi cả linh hồn.

Mạnh Thiên Chính là ai, với bọn hắn tổ tiên Vương Trường Sinh cùng tồn tại, vô địch thiên hạ, ai cùng chạm trán?

Bọn họ đứng ở đằng xa, căn bản là không có ý xuất thủ, không nghĩ tới, như vậy "Cãi lại" vài câu, liền dẫn Đại trưởng lão nghiêm trọng bất mãn.

Bàn tay lớn che trời, Đế Quan bên trong rất nhiều người hô hấp đều muốn đình chỉ, bị một cỗ bầu không khí ngột ngạt bao phủ, liên miên cường giả ngã trên mặt đất, nơm nớp lo sợ.

Đại trưởng lão ra tay, không ai có thể ngăn cản.

Cũng không biết có bao nhiêu đại tu tỹ lạnh rung run, cuối cùng rơi xuống trên đất, thân bất do kỷ, tự linh hồn run rẩy.

Phốc!

Ba người toàn bộ bị bàn tay lớn ép rơi xuống, trong cơ thể xương đùng đùng vang lên, toàn diện vỡ nát.

Đây là Đại trưởng lão lưu tình kết quả, nếu không, chỉ là một đạo uy thế hạ xuống, không cần chân chính bắn trúng, bọn họ phải nổ tung thành sương máu.

"Áp tiến vào tử lao, tạm gác lại ngày sau đưa ra chiến trường đi giết địch, dùng để chuộc tội!" Đại trưởng lão phân phó nói, lập tức có người lao xuống đi qua, nhấc theo ba người, đưa vào trong đại lao.

"Mạnh Thiên Chính, ngươi khinh người quá đáng!" Xa xa, có người gầm nhẹ, đến từ Vương gia vị trí kiến trúc, dù cho cách xa nhau xa xôi vô tận, nhưng âm thanh vẫn là truyền tới.

"Khinh người quá đáng? Các ngươi cũng không cảm thấy ngại nói thành lời được, vừa vặn có thể coi là món nợ!" Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính một mặt nghiêm túc vẻ.

Thạch Hạo là Đại trưởng lão tận mắt thấy đi tới lấy thân là chủng, bước ra bản thân đại đạo con đường người, dù như thế nào đều muốn thay hắn thảo một cái công đạo.

"Ầm!"

Bàn tay lớn ngang trời, ở tất cả mọi người trước mặt, Đại trưởng lão ra tay, cái tay kia che kín bầu trời, đè ép thương vũ, hướng về Vương gia nơi đó chộp tới.

"Ầm!"

Ven đường trên, một ít bóng người dồn dập rơi xuống đất, bạo huyết quang.

"Đạo huynh xin bớt giận!" Đang lúc này, tổ đàn phương hướng, nơi đó truyền đến thanh âm già nua, đồng thời có một cái Ngũ Sắc Thần Quang đại

đạo vẫn lan tràn mà đến, đến phụ cận.

Ở Ngũ Sắc Thần Quang trên đại đạo có một chiếc chiến xa cổ xưa, do cổ thú lôi kéo, hai tên đạo đồng điều động, đến phụ cận sau vội vàng xuống xe, đối với Đại trưởng lão cung kính cực kỳ, thi đại lễ, xin hắn lên xe.

"Đạo huynh, xin mời đến đây một tự, ta tất nhiên để huynh thỏa mãn, kính xin tạm không muốn ra tay." Tổ đàn phương hướng, nơi đó truyền đến như vậy khuyên can âm thanh.

"Được, ta liền trước tiên nể mặt ngươi." Mạnh Thiên Chính nói rằng, leo lên chiến xa, dọc theo Ngũ Sắc Thần Quang đại đạo nhanh chóng biến mất.

Rời đi trước, hắn đem Lôi Trì lấy ra, trả lại Thạch Hạo, cũng báo cho, hắn đã gây phong ấn, không cần lo lắng chùm sáng kia đào tẩu.

Ở Đế Quan bên trong, ngược lại cũng không cần lo lắng có người dám cướp.

Việc đã đến nước này, một trường phong ba tạm thời ngừng lại.

Rất nhiều người đều hiểu, Vương gia lần này không xuất huyết nhiều khẳng định không để yên.

Đại trưởng lão vừa đi, tất cả mọi người đều thở dài một cái, nếu không, cảm giác như là có một ngọn núi lớn ép ở đây, khiến người ta nơm nớp lo sợ.

Hơn nữa, vẫn là Đại trưởng lão thu lại uy thế kết quả, nếu là tự nhiên bên ngoài, tất cả mọi người đều muốn nằm rạp trên mặt đất, không tự chủ được lạnh rung.

Chí Tôn cảnh, thực lực cao cao tại thượng, không thể nào tưởng tượng được.

Lúc này, không chỉ có là một đám lão già sinh động, đồng thời xông về phía trước, chính là Tào Vũ Sinh, Thái Âm Ngọc Thỏ cũng đều oa oa kêu

quái dị, hướng về Thạch Hạo nơi đó nhào tới.

"Nhanh để ta nhìn một chút, Lôi Trì rốt cuộc là thứ gì!" Thiên Giác Nghĩ cũng hô.

Một đám người đem Thạch Hạo vây nhốt, tranh nhau xem Lôi Trì.

"Coong!" Một vị lão già rướn người, trực tiếp đánh Lôi Trì, hận không thể làm khối tiếp theo đến, kết quả chấn động cánh tay mình, hổ khẩu đều nứt toác, không có đánh nát.

Đồng thời, vì vậy mà trêu chọc ra một đạo to lớn ánh chớp, đem hắn đánh cho cả người cháy đen, râu ria dựng thẳng, chật vật cực kỳ.

Lão già vuốt mặt một cái trên hắc hôi, ngược lại cũng không tức giận, trái lại khà khà cười không ngừng, nói: "Vật này nghịch thiên rồi, lại để ta nghiên cứu một chút!"

Vào lúc này, Thạch Hạo cũng ở gõ, cẩn thận cân nhắc, vật này đến cùng chuyện gì xảy ra, đúng là một loại nham thạch đào bới mà thành, cổ lão không ra hình thù gì.

"Ah, chờ một chút, ta tốt như thế nào như nhìn thấy ao bên trong có đồ vật ở bơi lội?" Đột nhiên, một ông già kêu quái dị.

Hắn để Thạch Hạo cầm trong tay Lôi Trì không nên cử động, liền định ở vị trí đó, hắn cẩn thận nhìn về phía trong ao, ngoại trừ óng ánh lôi kiếp dịch, hắn hoảng hốt nhìn thấy gì đồ vật.

"Ồ, thật giống thật sự có sinh vật a!" Có người khác ngốc.

"Thật giống là từ Lôi Trì trong vách khoan ra, là vật còn sống, trời ạ, ta tựa hồ nhìn thấy mấy cái Chân Long ở trong ao bơi lội!" Có người khiếp sợ kêu to.

"Này này này, chư vị tiền bối, nhường một chút, đừng như thế chen

chúc, để chúng ta cũng nhìn một chút." Tào Vũ Sinh hô.

"Ta xin mọi người uống một chén thần tửu ---- lôi kiếp dịch, chúng ta ngồi xuống chậm rãi nghiên cứu." Thạch Hạo cố nén chấn động, lên tiếng như vậy.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1413: Ba Con Rồng

"Thật vậy chăng, có thể mời chúng ta uống một chén Lôi Kiếp Dịch?" Có trẻ tuổi người cảm thấy miệng phát khô, thanh âm đều có chút run rẩy.

Lôi Kiếp Dịch, đó là cái gì? Thế gian quá khó khăn thấy, ai sẽ lấy ra cùng người chia sẻ.

"Đúng, bất quá ta nhìn người quá nhiều, hơn phân nửa làm không được mỗi người một chén, chỉ có thể thả một chút tiến rượu ngon trong, để cho đại gia nếm thử." Thạch Hạo nói.

Bởi vì, hắn nhìn kỹ, lần này tuy rằng mời đều là cao cấp nhất trẻ tuổi cường giả, nhưng người cũng không tính quá ít, Lôi Kiếp Dịch cứ như vậy một trì mà thôi, thật muốn một người một chén, phỏng chừng liền không còn sót lại.

Cứ việc, hắn lần này trực tiếp liền ổ đoạn, đem Lôi Trì đều cho lưu lại. Nhưng là, lần này Lôi Trì quá nhỏ, chỉ có một thước vuông vắn.

Nghe tới khẳng định đáp lại sau, nơi này ầm ĩ khắp chốn, dẫn phát oanh động!

Bởi vì, Lôi Kiếp Dịch quá trân quý, nhìn khắp Cửu Thiên Thập Địa, cũng không có mấy người uống qua. Kỷ nguyên này, Thiên Kiếp không xuất hiện, tự mình cưỡng ép dẫn kiếp, độ khó sẽ tăng lên nhiều lần, đó là một đầu tử lộ.

Đương thời, không có mấy người dám dẫn Thiên Kiếp.

Do đó cái này cũng chú định Lôi Kiếp Dịch tại đương thời thuộc về hi hữu nhất đồ vật, chính là cao cấp nhất đại giáo truyền nhân cùng với thần tử

chờ đều không thưởng thức qua.

Đặc biệt, khi nghĩ đến Hoang đưa chính là mạnh nhất trong lịch sử Hư Đạo cảnh Thiên Kiếp thời gian, mọi người thì càng kích động, đối ứng Lôi Kiếp Dịch phẩm chất nhất định tốt không hợp thói thường.

"Khẩn cấp a, thật muốn nếm thử Lôi Kiếp Dịch đến cùng tư vị gì, thỉnh Hoang huynh ghế trên nhanh, nhanh, nhanh!" Một chút yêu thích ly trong vật người trẻ tuổi thúc giục, từng cái một mặt mày rạng rỡ.

Thậm chí, liền Lôi Trì trong xuất hiện dị vật chuyện này đều tạm thời bị bọn họ không chú ý, không có lập tức hơi đi tới tra xét.

Một đám lão nhân cũng có ghiền rượu người, có mất mặt mặt mũi, thật đúng là không có ý tứ cùng người trẻ tuổi tham gia náo nhiệt, đòi uống rượu. Nhưng có chút cũ đầu lĩnh, thì mặt dày tâm đen, khoa trương, cùng Thạch Hạo muốn uống rượu.

"Hài tử, ta cũng rất trẻ trung a. Ta tâm vĩnh viễn tại mười tám tuổi, như trước bồng bột có sức sống!" Đây là một cái da mặt cùng Thạch Hạo không kém cạnh lão nhân ngôn ngữ.

"Ha ha..." Một đám người cười to.

Thạch Hạo không hề động phong ấn đó Lôi Trì, mà là lấy ra một con cốt đỉnh, sớm lúc trước sợ không đến Lôi Trì, từng dùng này đỉnh thu ra gần nửa trì Lôi Kiếp Dịch.

Chính hắn trước rót một ly, sau đó uống vào, tức khắc lộ ra vẻ mặt kinh sợ, cảm giác một luồng nhiệt lưu trào lên, toàn thân khô nóng, đó là huyết dịch tại bởi vậy sôi trào.

Này Lôi Kiếp Dịch quá không bình thường. Thạch Hạo thập phần giật mình, siêu việt sớm trước chiếm được bất luận một loại nào Lôi Kiếp Dịch.

Này không chỉ có là bởi vì hắn cảnh giới đề thăng, đối ứng nước quý

phẩm chất sẽ theo đề thăng, còn nhờ vào lần này đưa Thiên Kiếp không bình thường, cho nên mới như vậy hiếm lạ.

Sau một khắc, mọi người đều thấy, Thạch Hạo kia tổn hại thân thể đang phát sáng, vết thương sâu tới xương, nứt ra bên ngoài thân, thậm chí bộ ngực lỗ máu, đều ở đây khép lại.

Đồng thời. Mũi miệng của hắn tai mắt thất khiếu đều ở đây phun hào quang, ức chế không được, những thứ kia tinh khí quá mãnh liệt, lao tới.

Mọi người ngây người. Sau đó vui sướng.

"Quá mạnh, này Lôi Kiếp Dịch so tưởng tượng còn muốn trân quý, liền Hoang phụ thương nặng như vậy đều có thể sát na trị khỏi bệnh, cái này quả nhiên là hiếm có đại dược!"

Có thể bị gọi đại dược đồ vật. Thế gian quá ít, đây là một loại cực cao thừa nhận.

Thạch Hạo minh bạch Lôi Kiếp Dịch ẩn chứa tinh hoa có bao nhiêu sau, đi vào tụ hội chi địa. Tiến nhập bên trong cung điện cổ, tự mình hướng ngọc ly trong ngã, mỗi ly đều có một chút, sau đó đổi trên một chút rượu ngon.

Trong lúc nhất thời, nơi này tỏa ra ánh sáng lung linh, chỉnh tòa đại điện đều thần thánh lên, bị mù mịt tinh khí bao phủ, đồng thời kèm nước thuốc thơm mát, hỗn mùi rượu.

"Chư vị đạo huynh, ta không muốn nhiều lời cái gì, tương lai chúng ta tại Đế quan bên ngoài kề vai chiến đấu, tắm máu giết địch, thỉnh cộng ẩm dưới này ly!" Thạch Hạo nói.

Rất nhiều người đều nâng chén, đầu tiên là ngửi một cái, rất là không nỡ, này có thể là đồ tốt, có thể cứu người tính mạng, này dạng quát dưới lại có thể hay không quá xa xỉ.

"Uống đi, nếm thử tư vị, đây chính là bổn nguyên nhất sinh mệnh hoạt

tính lực lượng, sớm uống vào cũng không sao, sẽ giấu ở trong máu thịt, cho ngươi chờ sinh mệnh lực càng cường ngày đó gặp phải nguy hiểm đến tính mạng thời gian, có thể giúp các ngươi hóa giải bổn nguyên khô héo chi ách." Một ông lão nói.

Thiên Kiếp, đại biểu hủy diệt, này loại chất lỏng còn lại là tại trong hủy diệt sinh ra, đây là khó được nhất đồ vật, đại biểu tân sinh.

"Rượu ngon, tư vị mỹ diệu a!" Tào Vũ Sinh thứ nhất uống vào, cảm thấy dư vị vô cùng, hắn tự nhiên không lo lắng sau này quát không đến, vẫn chờ trở về cùng Thạch Hạo lén uống quá đây.

Một đám người thấy thế nhao nhao nâng chén, bất quá cũng không phải là một hơi uống xong, mà là cái miệng nhỏ thưởng thức, tất cả đều kinh hỉ, bởi vì bọn họ toàn thân lỗ chân lông phát sáng, như cùng ăn tiếp theo cây Thần dược, nâng hà bay vút lên.

"Ha ha... Rượu ngon, có rượu tự nhiên có có đồ ăn, ta chỗ này có Bán Thần quả mấy chục viên, chư vị nếm thử." Thác Cổ Ngự Long nói.

"Lão hủ cũng không chiếm các ngươi tiện nghi, đưa các ngươi nếm thử Dị Vực sinh linh thịt khô, tư vị cực kỳ tuyệt đẹp a." Một vị lão nhân mở miệng.

Thạch Hạo trong lòng hơi động, lấy ra một chút phát sáng sinh linh, tất cả đều rất hi hữu, không phải này giới.

Một đám người tức khắc kinh hô, bởi vì, đây là Dị Vực Vương tộc, huyết mạch chi lực cường đại.

"Chẳng lẽ đây là Hoang huynh tại Đại Xích Thiên biên quan chém giết mười Vương?"

"Không sai!" Thạch Hạo gật đầu.

Mọi người đều quen mắt, chính là Ngũ Linh Chiến Xa chủ nhân Tề

Hồng đều cười hắc hắc nói: "Ta tuy rằng ăn xong Dị Vực Vương tộc, nhưng cũng là không có nhiều như vậy, hôm nay có thể thống khoái ăn đủ."

Hắn là Đế quan trong Tiên Đạo con cháu thế gia, trong gia tộc có người săn giết qua Dị Vực cao giai Vương tộc, từng dẫn phát náo động lớn, hắn cũng có may mắn đã ăn.

Không khí nơi này thoáng cái tăng vọt lên, mọi người cũng rất cao hứng, phấn chấn, bởi vì phải ăn là địch nhân trong Vương Giả, để cho dòng máu của bọn họ khuấy động, không thể bình tĩnh.

"Ăn từng miếng thịt lớn, cạn chén rượu đầy, tương lai chiến trường đi giết địch!"

"Ta cũng chuẩn bị hiến bảo, đem ta ông nội len lén nuôi ba con Bát Trân Kê trộm được hai con!" Có một vị trẻ tuổi cười nói, hắn tới từ Đế quan trong một cái gia tộc cổ xưa.

"Xú tiểu tử, ngươi dám!" Ai biết, gia tộc bọn họ lão nhân liền ở trong đám người, cùng một đám tao lão đầu nghiên cứu Lôi Trì đây, bị bắt cái lộ vẻ hình.

"Ta đây liền trộm một con đi!" Người trẻ tuổi chột dạ nhỏ giọng nói.

"Ha ha..."

Mọi người đều cười to không thôi.

Nơi này thoáng cái trở nên nhẹ nhàng, phi thường náo nhiệt.

Rất nhanh, thì có người tế xuất đạo hỏa, bắt đầu nướng Dị Vực Vương tộc phát sáng chất thịt, có vàng rực dầu phát sáng, có tuyết trắng như ngọc thạch, tất cả đều tỏa ra kỳ dị mùi thơm.

Sớm trước đại chiến nặng nề bầu không khí quét sạch, mọi người chuyện trò vui vẻ, ngồi ở trong cung điện, cụng chén cạn ly, hưởng dụng mỹ thực.

Thạch Hạo than nhẹ, Đế quan loại này nhẹ nhõm vui sướng không biết có thể duy trì liên tục bao lâu, mấy tháng, vẫn là mấy năm, hoặc là trăm năm? Đế quan bên ngoài, chú định máu chảy thành sông, thây chất thành núi, hắn không biết lần nữa gặp nhau thời gian, là hay không có người sớm đã chết trận.

Rất rõ ràng, mười năm sau tái tụ thời gian, hơn phân nửa người cũng đã chết.

Đây là không thể cải biến hiện thực!

"Tiểu đạo hữu, ngươi thứ này không được, nghịch thiên, chắc chắn sẽ phá vỡ sở hữu nhận thức a, ta xem, có khả năng muốn lên giao tổ đàn nơi đó, để ấy vị đại nhân vật nhìn một cái."

Một đám lão nhân, có người liền Lôi Kiếp Dịch cũng không có lo lắng quát, một mực nghiên cứu Lôi Trì, lúc này một đám người rốt cục có một chút kết luận, lúc ngẩng đầu lên vẻ mặt nghiêm túc.

Bọn họ nghiên cứu sau, cảm giác rung động sâu sắc.

"Trong này như là có ba con rồng!" Có một người giọng nói phát run.

"Gì?" Một đám người trẻ tuổi quát mông lung, nhưng vẫn là bị thức tỉnh, tất cả đều phát run, ba con rồng?

"Lôi Trì, là chân thật cổ nham thạch, này vốn liền phá vỡ lẽ thường, mà nó bên trong còn giống như có ba cái Chân Long ấu tể, tại trong chất lỏng du động, chúng ta... Mộng!" Một ông lão như nói thật nói.

Bọn họ thật sự có chút ngẩn người, triệt để mộng, xem xét tỉ mỉ, chăm chú phỏng đoán, vững tin có từng tia từng tia Long uy lộ ra, kia Lôi Trì bên trong trong chất lỏng có ba cái sinh linh tại du, lúc ẩn lúc hiện, khiến người ta chấn kinh.

Bọn họ cùng Chân Long giống nhau như đúc, không hề khác gì nhau.

"Vật gì, có Chân Long, lấy tới, để cho ta đánh một trận!" Kim sắc tiểu Thiên Giác Nghĩ say khướt nói, nên tộc từng cùng Chân Long tranh bá, muốn vấn đỉnh thứ nhất tộc.

Thạch Hạo cũng nhìn chằm chằm xem thời gian rất lâu, này Lôi Trì đích xác rất đặc biệt, nhìn không lớn, thế nhưng vào bên trong nhìn đi, lại dường như rất sâu thẳm, như một tòa vực sâu.

Chính là mở ra Thiên Nhãn, cũng không có thể toàn bộ thấu đáo.

Tại Lôi Trì tận đáy, kia như vực sâu chi đáy. Trong lúc mơ hồ có thể thấy được, ba cái Ấu Long tại truy đuổi, tại du động, kèm lôi quang, kèm cuồng phong, rất là khiến người ta sợ hãi.

"Ta thật có điểm hoài nghi, Chân Long bộ tộc này rốt cuộc là thế nào khởi nguyên!" Một ông lão nói.

"Ngài vững tin không có nhìn lầm, đó là... Ba cái Chân Long?!"

Một vị trẻ tuổi nhỏ giọng hỏi.

Nếu như bị chứng thực, tuyệt đối thạch phá thiên kinh, thoáng cái xuất thế ba cái Chân Long, đủ để hù dọa phá Thần Nhân can đảm a, Hoang tuyệt đối chọc thủng trời!

Hắn giành lại một tòa Lôi Trì, lại có thể có thể có loại này chuyện nghịch thiên phát sinh.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1414: Kỳ Vật

"Mò ra một cái, luộc?" Thiên Giác Nghĩ lẩm bẩm, uống say huân huân.

Đừng nói, thuyết pháp này vẫn đúng là để Thạch Hạo động lòng, hắn cái gì đều ăn qua, chính là chưa từng ăn thịt rồng, hơn nữa quá khứ cũng không thể có cơ hội ăn.

Hiện tại, thật có cơ hội, ở Lôi Trì bên trong khả năng thì có ba cái Long!

Đương nhiên, điều này cũng chỉ có thể suy nghĩ một chút mà thôi, hắn biết cái kia không hiện thực, hắn thật sự dám ăn một miếng thịt rồng, phỏng chừng Đế quan bên trong một đám lão già sẽ đem hắn cũng cho ăn.

Chân Long, đó là vô thượng sức chiến đấu, Thập Hung bên trong xếp hạng thứ nhất, thật nếu là có dòng dõi lưu lại, tuyệt đối sẽ được tất cả mọi người che chở, khuynh lấy hết tất cả tài nguyên bồi dưỡng.

Đồng thời, hiện tại Lôi Trì có phong ấn, là Đại trưởng lão gây, có thể hắn đã sớm phát hiện cái gì, sợ người lộn xộn.

Hiện tại muốn mò ra một con rồng đến vậy cũng không được!

Thời khắc này, tất cả mọi người một loại hoang đường cảm giác, đó là có thể Long a, trong truyền thuyết cao cao tại thượng, sức chiến đấu Vô Địch Chân Long, lại có cơ hội mò, liền ở một cái trong ao đá.

Tất cả mọi người đều quái lạ nhìn Thạch Hạo, cái tên này đến có cỡ nào biến thái, ở thiên kiếp cướp Lôi Trì, kết quả đoạt lại ba cái Long nhãi con?

Trong lúc nhất thời, mọi người đều cực kỳ bó tay, chỉ có thể ở trong lòng rống to, Hoang là tên biến thái!

Lôi Trì quá ngạc nhiên, này dẫn tới tất cả mọi người đều tiến lên vây xem, cũng đều muốn nhìn một chút Chân Long, cực kỳ hiếu kỳ, càng rất khiếp sợ.

Đến cuối cùng, tất cả mọi người đều nhất nhất tiến lên, đều ôm Lôi Trì nhìn một lần, mỗi một người đều không thể vững tin, này đến tột cùng có phải chân long hay không sào.

Giới tử nạp tu di, đây không tính là cái gì, Chân Long tự nhiên có thể làm được, Lôi Trì tuy nhỏ, nhưng ai có thể nói rõ bên trong không thể trang dưới một thế giới đây.

Rất nhanh, Lôi Trì bị bàn tán sôi nổi, chỉ là bất luận thảo luận tới thảo luận lui, đều không có một cái kết quả cuối cùng.

Mọi người nhất trí cảm thấy, hẳn là giao cho Mạnh Thiên Chính như vậy Chí Tôn nhìn một chút, bọn họ cấp số này sinh linh hẳn là có thể hiểu rõ chân tướng.

"A, cái kia chùm sáng đúng là thành thật." Thạch Hạo cùng những người khác quan tâm điểm không giống, hắn còn ở nhìn chằm chằm Lôi Trì bên trong tia sáng kia.

Sau khi bình tĩnh lại, nó màu đỏ sậm, không nhúc nhích, nằm ở nơi nào, cùng trảm tiên dao cầu sắc thái nhất trí, rất sâu thẳm, cũng rất đáng sợ, làm người ta kinh ngạc run rẩy.

Thạch Hạo đang suy tư, đến tột cùng làm sao lợi dụng này này điều thần bí thần mang, là luyện tiến vào trong binh khí, vẫn là cùng thân thể kết hợp lại, nung nấu cùng nhau?

Hắn cảm thấy, bất kỳ ngoại vật đều chung quy không phải là của mình, binh khí từ đầu đến cuối không có thân thể để người yên lòng, hắn đang suy nghĩ, làm sao lợi dụng này đạo thần mang rèn luyện thân thể.

Nếu là thân thể một bộ vị, có này đạo ám chùm sáng màu đỏ uy năng,

chuyện này quả là không thể tưởng tượng!

Trải qua hơn nửa ngày thảo luận, nơi này rốt cục không lại như vậy ồn ào, mọi người dần dần miệng khô lưỡi khô, bình tĩnh lại, Lôi Trì sự chỉ có thể thỉnh giáo Chí Tôn.

Nói đến, lần này tụ hội là thuộc về thế hệ tuổi trẻ, còn chưa tới thì Thạch Hạo liền nghe ngửi một chút nghe đồn, như cho trên chín tầng trời vùng cấm cũng đưa quá thiệp mời, hiện tại nhưng nhân chính mình độ kiếp mà đi tới "Lối rẽ".

Khi (làm) một đám lão già cáo từ sau, tụ hội mới xem như là chậm rãi khôi phục lại chân chính chủ đề.

"Ngày hôm nay xem như là mở mang hiểu biết, Hoang huynh quá nghịch thiên, thậm chí ngay cả Lôi Trì đều có thể cướp lại, để chúng ta chỉ có thể dùng bội phục để diễn tả tâm tình." Có người than thở.

"Nói tới những này không biết sự vật, lần này ta cũng mang đến một cái kỳ vật, chiếm được dị vực, vốn là muốn ở lần tụ hội này trên xuất ra, để đại gia đến xem thử đến tột cùng là cái gì. Chỉ có điều, trước kia bị Hoang huynh độ kiếp oai che giấu ánh sáng, không tốt xuất ra." Ngũ linh chiến xa chủ nhân Tề Hoành nói rằng.

Lần này, vốn là thuộc về người trẻ tuổi, có thể đàm kinh luận đạo, càng có người hơn mang đến kỳ dị thần vật, sớm đang tụ hội bắt đầu trước liền có tiếng gió tiết lộ.

"Há, đến tột cùng là cái gì kỳ dị sự vật, để Tề huynh đều như thế trịnh trọng?" Có người hỏi.

Chính là Thập Quan Vương: "Trích Tiên", Thạch Nghị, Đại Tu Đà, Tiểu Thiên Vương, Thác Cổ Ngự Long, cùng với cái khác Trường Sinh thế gia người cũng đều rất kinh ngạc, hướng về hắn nơi đó nhìn tới.

Đến đây, Lôi Trì phong ba tạm đến đoạn kết, tụ hội khôi phục lại chủ đề.

"Đây là tổ đàn trên lão tổ ở quan ngoại ra tay thì, cùng địch thủ huyết chiến sau được đồ vật." Tề Hoành nói rằng.

Mọi người nghe vậy, đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Hắn nói tới lão tổ, đang ở tổ đàn, tự nhiên là chỉ Chí Tôn một trong, có mấy vị nhà vô địch vẫn ở nơi đó bế quan.

Ở mọi người trong ấn tượng, bọn họ trước sau không xuất thế, kỳ thực trong bóng tối vẫn là sẽ xuất quan, che chở đại quân, cần cùng dị vực nhân vật cái thế đối lập!

Tề Hoành ngũ linh chiến xa liền thuộc về một vị nhà vô địch, hắn xem như là vị chí tôn kia truyền nhân, tuy rằng không có thầy trò danh phận, nhưng cũng từng chiếm được truyền thụ.

Hắn có thể từ nhà vô địch nơi đó mang tới trên chiến trường đồ vật, tự nhiên chẳng có gì lạ.

"Đến cùng là cái gì?"

Khi (làm) mọi người nhìn thấy hắn trịnh trọng mở ra một cái hộp đá sau, tất cả đều lộ ra kinh sợ, bởi vì từ bên trong phóng ra óng ánh thần hà, quá kinh người, cùng một vầng mặt trời nhỏ tự.

Vật này lại có thể lơ lửng giữa trời, sẽ không rơi rụng, nhẹ như không có vật gì giống như.

Đây là cái gì, tất cả mọi người đều kinh ngạc, nó phát sinh quang quá óng ánh, khiến người ta rất khó nhìn thẳng.

Một số ít người trợn mở thiên nhãn, híp mắt lại nhìn chằm chằm, nó hiện màu vàng óng, dường như rực rỡ nhất hoàng kim đang thiêu đốt, đang phát sáng, thần bí mà hiếm có: yêu thích.

Đồng thời, nó có một luồng mạnh mẽ tinh khí tiết ra ngoài, mang theo

phồn thịnh lực lượng, để rất nhiều người đều cảm giác phi thường thoải mái.

Hiển nhiên, nó không cách nào cùng lôi kiếp dịch đánh đồng với nhau, thế nhưng tuyệt đối vượt qua bình thường linh vật, sinh mệnh khí quá thuần túy, khiến cho người đều đi theo một trận hoảng sợ.

Có người lấy tay sờ, rất ôn hòa, như là ngọc thạch, nó óng ánh trong suốt.

Đây chính là ngũ linh chiến xa chủ nhân Tề Hoành mang đến đồ vật.

Nhẹ như không có vật gì, có thể huyền không, phóng thích vô cùng sinh mệnh tinh khí, đây là một khối bảo thạch, vô cùng hiếm có.

"Không giống như là trong truyền thuyết Thái Sơ cổ quáng bên trong mệnh thạch, khẳng định không sánh được, thế nhưng vật này cũng rất ngạc nhiên, giá trị kinh người." Có người lời bình.

"Vật này tự nhiên kinh người, bẻ xuống một khối nhỏ, có thể trực tiếp hấp thu tiến vào trong cơ thể luyện hóa thành thuần túy nhất tinh khí, khiến người ta tu luyện làm ít mà hiệu quả nhiều." Tề Hoành nói rằng.

Rất nhiều người nghe vậy nhíu mày, này rất không ổn, bởi vì đây là từ quan ngoại mang về, thuộc về dị vực.

"Dị vực người nếu như có thể lượng lớn khai thác, bọn họ tu hành tốc độ chẳng phải là vượt xa chúng ta?" Có người vạch trần cái này ẩn ưu vấn đề.

"So với này đáng sợ còn có!" Tề Hoành nói rằng.

Hắn vị sư phụ kia, đương đại một vị Chí Tôn, được không chỉ có là như vậy mấy khối thần kỳ tảng đá, còn có một cái ngọc đỉnh, ở trong có một ít huyết thanh.

"Loại kia huyết thanh có màu vàng kim nhạt, hiệu quả đáng sợ hơn, ẩn chứa Trường Sinh vật chất, cùng loại này tảng đá hẳn là đồng nguyên, nhưng

chỉ có điều là chất lỏng, vẫn không có đọng lại." Tề Hoành nói rằng.

"Nó... Có tác dụng gì, có thể ăn sao?" Có người hỏi.

"Có thể ăn, nhưng càng kinh người hơn chính là, nó mạnh mẽ nhất tác dụng là —— phong ấn!" Tề Hoành nói rằng.

Tổ đàn bên trong vị nhà vô địch kia, từng đem một con phổ thông con kiến ném vào này màu vàng huyết thanh bên trong, chờ huyết thanh cuối cùng đọng lại thành tảng đá thì, sâu kiến tự nhiên bị vĩnh phong.

Nhưng là, rất rõ ràng có thể cảm giác được, cái kia con kiến chưa chết!

Cho đến quá khứ vạn năm, như trước như vậy, sau đó vị chí tôn kia đem khối đá này đầu cắt ra, con kiến sức sống như trước, cùng năm đó phong ấn trước không hề khác gì nhau.

Mọi người cả kinh, chuyện này phát sinh lâu như vậy rồi, hiển nhiên vị chí tôn kia thu hoạch kỳ thạch cùng thần bí chất lỏng là ở rất nhiều năm trước đây.

"Cái khác tiền bối biết không?" Có người hỏi.

"Tự nhiên biết, cao tầng sớm đã có quá thảo luận, đồng thời vẫn đang nghiên cứu, hơn nữa còn từng đặc biệt đã nắm dị vực sinh linh tra hỏi." Tề Hoành nói rằng.

Có thể duy trì Bất Hủ, phong ấn đến vĩnh viễn, loại này chất lỏng quá lợi hại, tác dụng quá kinh người, nếu là thâm muốn xuống, khả năng này sẽ thay đổi thiên địa cách cục.

"Vật này ở dị vực là làm sao phát hiện, vẫn là nói bọn họ vẫn thì có, là bọn họ sở dĩ cội nguồn của sự mạnh mẽ?" Có người đặt câu hỏi.

Có loại vật chất này, không nói chất lỏng, đan chỉ là đọng lại thành kỳ thạch, thì có thể làm cho tu hành tốc độ tăng nhanh, nó ẩn chứa năng lượng

quá tinh khiết.

"Tra hỏi dị vực sinh linh, cũng chỉ có mạnh mẽ Vương tộc biết một ít, có người nói, đây là gần nhất mấy vạn năm mới phát hiện, là từ khoáng bên trong khai quật đi ra, cũng có người nói, đây là thiên địa bản nguyên, vẫn tồn tại, còn có một loại đáng sợ thuyết pháp..."

Khi (làm) Tề Hoành nhắc tới tối loại sau đáng sợ thuyết pháp thì, sắc mặt có chút khó coi.

Mọi người giục, để hắn nói ra.

"An Lan, Du Đà các loại, đã từng mở ra một cái cổ táng địa, nhìn thấy nghi tự liên quan với Bất Hủ chi Đế ghi chép, cái cảnh giới kia siêu vượt bọn họ!"

Cũng chính bởi vì vậy, năm tháng dài đằng đẵng tới nay, An Lan, Du Đà các loại (chờ) người vẫn ở truy tìm, ở khảo chứng, muốn làm rõ đến cùng có hay không loại kia chí cao sinh linh.

Cư dị vực tù binh giảng, loại này kỳ dị tảng đá cũng là bởi vì Du Đà nghiên cứu cổ đại Chí Cường giả câu đố, mà không ngừng mở ra đáng sợ cổ táng khu, mà bất ngờ phát hiện một loại đồ vật.

Mọi người nghe nói, đều đờ ra, đồng thời rất chấn động.

Loại này kỳ dị tảng đá, là bởi vì Du Đà, An Lan cấp độ kia tồn tại, vì truy tìm cái gì, mà khai quật cổ táng khu mà phát hiện?

Liên quan với cổ táng khu, ẩn chứa quá nhiều nguy hiểm, chính là Bất Hủ giả cũng không dám dễ dàng đặt chân, bởi vì chôn xuống quá nhiều nguy hiểm cùng bí mật!

"Chư vị đạo huynh sau đó ở quan ngoại, ở dị vực trên chiến trường, nhìn thấy thứ này nhất định phải lưu tâm lưu ý, khả năng có tác dụng lớn!" Tề Hoành nói rằng.

Một trận bàn tán sôi nổi sau, mọi người trong lòng không thể yên tĩnh!

Mãi đến tận rất lâu sau, Thác Cổ Ngự Long lấy ra một món đồ mới khiến mọi người dời đi sự chú ý, này một tấm tàn tạ địa đồ, là lấy một loại nào đó da thú chế thành.

Năm tháng làm hao mòn, thời gian ăn mòn, nó tồn tại quá xa xưa, bây giờ rách rách rưới rưới, gió nhẹ thổi qua phảng phất đều sẽ vỡ nát.

Thác Cổ Ngự Long rất cẩn thận, cũng rất cẩn thận, đưa nó rải phẳng, bãi để lên bàn, nói: "Chư vị, tấm bản đồ này liên quan đến quan ngoại một cái bí mật lớn, vận may lớn!"

Ai cũng biết, vừa Hoang ở ngoài, địa vực vô cương, có Thiên thú thâm lâm, thần dược sơn mạch, Mê Thất hải, tiên gia cựu thổ, thậm chí còn có cổ táng khu!

Ở những chỗ này, có rất nhiều vận may lớn, vẫn có truyền thuyết ở Đế quan bên trong truyền lưu.

Bây giờ, Thác Cổ Ngự Long lấy ra một tờ bản đồ, hãy cùng quan ngoại có quan hệ, cư hắn giảng, đây là ở chiến trường đoạt lại, dị vực người từng nắm này đồ đang tìm kiếm cái gì.

Chuyện này nhất thời gợi ra tiếng kinh hô.

"Cũng chính bởi vì vậy đồ, ta khiến người ta đi cho trên chín tầng trời cổ lão vùng cấm đưa thiệp mời, mới được hồi phục." Thác Cổ Ngự Long nói rằng.

Lần này, mọi người chấn động, sau đó ồ lên.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1415: Cấm Khu Khách Đến Thăm

Cần biết, trên Cửu Thiên cấm khu thần bí cho tới bây giờ đều là yên tĩnh, đảm nhiệm một trăm đời càng thay phiên, Tiên Cổ Thành Không, cũng không để ý hồng trần, cùng ngoại giới không cùng xuất hiện!

Bọn họ ngăn cách, cũng không ra ngoài, đảm nhiệm thời gian thấm thoát, năm tháng rất dài trôi qua, chôn xuống một cái lại một thời đại, thủy chung như vậy cô quạnh.

Nhưng là, mọi người đều biết, cấm khu trong nhất định có sinh linh, nơi đó là cấm địa, không thể đặt chân, bằng không giết không tha!

Vô cùng tuế nguyệt tới nay, dù ọi người đều biết bên trong có sinh linh đáng sợ, nhưng không người có thể hiểu được đến tột cùng là cái nào chủng tộc, mạnh đến mức nào.

Đối với thế nhân tới nói, bọn họ quá thần bí, chưa bao giờ có thể chạm đến, giống như là sinh hoạt tại người của hai thế giới.

Hôm nay, nghe được Thác Cổ Ngự Long như vậy giới thiệu, sao không khiến người ta chấn kinh, lại có thể thật đem thiệp mời đưa vào trên Cửu Thiên Sinh Mệnh Cấm Khu, đây là đại sự kiện.

"Sẽ có sinh linh xuất thế, tới đến Đế quan?" Một vị tu sĩ trẻ tuổi hỏi, ngôn ngữ không cao, nhưng lệnh mỗi người đều ở đây quan tâm, ảnh hưởng này cực lớn.

"Rất có thể, bởi vì, bọn họ đối với lần này đồ cảm thấy hứng thú." Thác Cổ Ngự Long đáp.

"Tại cấm khu nhìn thấy bọn họ sao, rốt cuộc là loại nào tộc?" Chính là

Thập Quan Vương cũng không nhịn được mở miệng, như vậy hỏi dò, đối với lần này rất lưu ý.

"Phái đi người chưa từng nhìn thấy, chẳng qua là được đến đáp lại." Thác Cổ Ngự Long nói.

Này hiếm khi thấy, nếu là ở đi qua, tại ở ngoài vùng cấm mặc cho ngươi tế tự, cầu nguyện, triều bái cũng sẽ không có sinh linh xuất hiện, lại càng không có người lý.

Hơn nữa, một khi ngươi xông vào cấm khu, hướng chỗ sâu đi đến, tùy thời sẽ có đại họa sát thân, sẽ bị vô tình gạt bỏ!

Lúc này đây, người mang tin tức không chỉ bình an đi vào, còn phải về đến ứng với, này đã phi thường khó có được, cho thấy cấm khu trong kia sinh linh thái độ.

Da thú trải rộng ra, mọi người đều ở đây vây xem, tại cẩn thận nhìn, thứ này tuy rằng tổn hại lợi hại, nhưng là phía trên sông núi thế đi vẫn là có thể phân rõ đừng.

Vừa mới ngưng mắt nhìn, mọi người liền trong lòng cảm giác nặng nề, nơi này tuyệt đối nguy hiểm, không tốt tiếp cận.

"Tại Thiên Thú sâm lâm, Cổ Táng Khu, Thần dược thần mạch trong lúc đó, đây là bị vây quanh sao, thế nào đi vào, chắc chắn phải chết a!" Có người than thở tiếng nói.

Này cùng cấm khu khác nhau ở chỗ nào, tùy tiện xông qua sẽ chết không có chỗ chôn.

"Không có, các ngươi xem, những chỗ này đều có thể tiến nhập, cũng không có bị hợp lại." Thác Cổ Ngự Long chỉ.

"Thế nhưng, mục đích khuyết tổn một khối, cảm giác có chút trọng yếu nội dung mất đi, không có không ký hiệu đi ra." Có người chỉ.

Bởi vì, mọi người thấy thiếu sót chỗ rất then chốt, phải có cảnh báo đồ, trước mắt còn có thể thấy tàn dư nửa viên màu đen Khô Lâu cốt.

Này cho thấy, cực kỳ nguy hiểm!

Kia nửa viên màu đen Khô Lâu cốt rất khiếp người!

Mọi người đều cảm thấy, nguyên bản nơi đó có chú thích, có nói rõ mới đúng, kết quả không thấy.

Bên cạnh đó thiếu hụt kia khối địa vực không coi là nhỏ, cần phải còn có hắn cảnh báo đồ các loại.

Đương nhiên, quan trọng nhất đó là, tại đây trương da thú đồ trên, còn có thật nhiều kí hiệu mũi tên ngọn nêu lên, mà tới gần thiếu sót chỗ dày đặc hơn, chẳng qua là đột nhiên gãy nứt.

"Này rất muốn chết a, thiếu khuyết nhiều như vậy ký hiệu, sẽ rất nguy hiểm, ta cảm giác đó là an toàn đường nhỏ đồ."

"Không đúng lắm, các ngươi xem, thế nào còn có rất thưa thớt cùng lác đác kí hiệu mũi tên chỉ về Thiên Thú sâm lâm, Cổ Táng Khu, Thần Dược sơn mạch, đưa chúng nó cũng liên hệ tới."

Mọi người nhìn chằm chằm, cùng nhau thảo luận, đều cảm giác rất không bình thường, nơi này thật không biết sẽ có cái gì tạo hóa, đáng Dị Vực sinh linh bí mật tìm kiếm.

Thạch Hạo cũng ở đây nhìn chằm chằm, nghiêm túc nghiên cứu, ghi nhớ Cổ Thú da trên ghi chép.

"Người của phía trên nghiên cứu thật lâu, đồng thời từng phái ra đi cường giả tìm kiếm, cũng đều một đi không trở lại, cũng không trở về nữa." Thác Cổ Ngự Long nói.

Điều này khiến người ta hít vào một miệng long khí, nhân vật cao tầng

tinh nghiên sau, khiến ra nhất định là cao thủ, kết quả cũng như trâu đất xuống biển, này rất không bình thường, khiến người ta kiêng kỵ.

Bọn họ đám người kia còn trẻ, dù cho tiềm lực cũng đủ lớn, nhưng không nhất định hiện tại liền thích hợp đi trước.

"Mục đích đến tột cùng có cái gì cũng không biết sao? Có người hỏi.

"Không biết, này da thú đồ tàn khuyết quá mức, trung gian chỗ mấu chốt không tại, không có bất kỳ ghi lại nào cùng nói rõ." Thác Cổ Ngự Long nói.

Mọi người không cần suy nghĩ sâu xa cũng biết, này đồ rất trọng yếu, không phải Dị Vực như thế nào nặng như vậy nhìn kỹ, khiến ra một nhóm thần bí nhân đi tìm kiếm, nếu không phải ngoài ý muốn bị Đế quan cao thủ gặp được, còn không biết có chuyện này đây.

"Hả? Phát sinh cái gì?"

Bỗng nhiên, mọi người cảm giác được một trận rối loạn, tới từ phương xa, có người tiếp cận, rất nhiều người đang bàn luận, hò hét cái gì.

Nơi này là Bích Lạc Hồ trong một hòn đảo, có thiệp mời người mới có thể tiến đến, mà trên bờ còn có rất nhiều người trẻ tuổi, không có tư cách đăng đảo, tại nhìn xa.

Lúc này, đúng là bọn họ đưa tới xôn xao.

"Là... Cấm khu sinh linh tới!" Có nhân đại kêu, tiến nhập trong đại điện truyền tin, dẫn phát nơi này trẻ tuổi anh kiệt cũng đều đại chấn, từng cái một đứng dậy.

Cấm khu lại có thể có người tới, này quá chấn động lòng người.

Hơn nữa là cầm đặc thù thiệp mời tới, vì vậy khả năng tiến Đế quan, cũng một đường ở đây.

"Chỉ có một cấm khu có sinh linh tới sao?"

"Là!"

Mặc dù như vậy, cũng để cho người chấn động, rất nhiều người đều đi ra đại điện, hướng xa xa nhìn đi, tính toán là nghênh tiếp, hai là cấp thiết muốn nhìn một cái cấm khu khách đến thăm đến cùng bộ dáng gì nữa.

Đã nhiều năm như vậy, mọi người đều muốn biết rốt cuộc là loại nào tộc có thể họa mà mà ở, tự thành một giới.

Bích Lạc Hồ trên mặt, có sinh linh đi tới, từ xa đến gần, đạp sóng nước, xuyên qua trắng tinh sương mù, tới gần đảo nhỏ, không nói ra được u tĩnh, dẫn phát mọi người khẩn trương quan tâm.

Rốt cục, thấy.

Trong lúc nhất thời, mọi người cũng không thể mở miệng nói chuyện, nhìn chằm chằm nơi đó.

Mọi người không nói, rất khó biểu đạt tâm tình lúc này.

Bởi vì, này cùng trong tưởng tượng cấm khu khách đến thăm hết khác nhau hoàn toàn.

Tại mọi người trong nhận thức biết, cấm khu sinh linh hoặc oai hùng Siêu Phàm, hoặc hung ác dữ tợn dọa người, sẽ rất không bình thường, thế nhưng trước mắt cái này sinh linh có điểm khiến người ta không biết nói cái gì cho phải.

Nó đã không phải một cái anh tuấn Thần Nhân, cũng không biết là một cái xinh đẹp Tiên tử, mà là một con gà trống.

Hơn nữa còn là một con gà trống già, nó rất cao lớn, có thể có ấy trượng, chẳng qua là toàn thân lông vũ rơi xuống không sai biệt lắm, rất nhiều nơi đều nhanh trọc.

Chỉ có kia mào gà còn rất đỏ xinh đẹp, dường như một đám lửa.

Trên cánh chim trụi lủi, đều có thể thấy thịt, trên người cũng là gồ ghề, có địa phương có lông vũ, có địa phương không có, lộ ra một thân gà già da.

Nguyên do, mọi người không lời, này quá có có lật đổ tính, đây là cấm khu trong đi ra sinh linh, có thể uy hiếp Cửu Thiên Thập Địa?!

Con này gà trống mắt già vẩn đục, bước đi chậm quá, chính là bởi vì như vậy, mới dẫn phát xôn xao thời gian dài như vậy cũng không có leo lên đảo nhỏ đây.

"Lớn như vậy một con gà, theo cổ sống đến nay, ẩn chứa vô số thiên địa tinh hoa, ninh chín, làm thành vàng hầm gà nhất định mùi vị không tệ!" Thạch Hạo cùng Tào Vũ Sinh giao lưu.

Đương nhiên, đây là dùng thần niệm tiến hành, nói cách khác, không phải dọa sợ người chung quanh không thể, này quá đại nghịch bất đạo, ai dám đắc tội bên trong cấm khu sinh linh.

"Tiền bối giá lâm, không có từ xa tiếp đón, xin thứ tội." Thác Cổ Ngự Long nói, thiệp mời là hắn khiến người ta đưa đi, vì vậy rất khách khí.

Nhưng mà, con này gà trống già cũng không có bất kỳ bày tỏ gì, tuổi già sức yếu, như trước chậm như vậy thôn thôn, cái rất lớn.

"Tiền bối!" Thác Cổ Ngự Long la lớn.

Đồng thời, Ngũ Linh Chiến Xa chủ nhân Tề Hồng mấy người cũng mở miệng, là Thác Cổ Ngự Long hóa giải lúng túng.

Dù cho cấm khu tái bất phàm, cao cao tại thượng, cũng không có thể như vậy tự cao tự đại mới đúng, đều tiến nhập Đế quan, là Cổ Thú da đồ mà đến, có việc cầu người, còn như vậy có điểm không thể nào nói nổi.

"Khụ!"

Đúng lúc này, một tiếng ho khan vang lên, không phải gà trống phát ra,

mà là nguồn gốc từ trên lưng của nó.

Ở nơi nào, theo thưa thớt lông vũ trong chui ra một cái lão giả, còn buồn ngủ, nói: "Tới đất a."

Hắn dùng Tiên Cổ nói, là trên một kỷ nguyên ngôn ngữ, cùng đời này hoàn toàn bất đồng!

Bất quá, hắn rất nhanh lại cải biến ngôn ngữ, dùng đương thời nói nói chuyện, nhìn đông đảo người trẻ tuổi, khẽ cười nói: "Các vị tiểu huynh đệ, chớ trách!"

"Ta đây đầu tọa kỵ, năm đó đánh một trận lưu lại mầm bệnh, bao qua thính giác ở bên trong ngũ giác đều gần như tiêu thất, không có nghe thấy các ngươi ân cần thăm hỏi, không phải nó tự cao tự đại." Hắn tiến hành giải thích.

Đồng thời, hắn từ nơi này đầu đặc thù tọa kỵ đứng lên, lộ ra chân thân.

Mọi người tức cười, sớm trước nhận sai Dị Vực khách đến thăm, đưa hắn tọa kỵ cho rằng chính chủ, thế nhưng vị này cũng rất quái lạ.

Đây là một cái lão giả, thân cao không đủ ba thước, thật rất thấp, dường như một đứa bé con, phi thường nhỏ gầy, cũng rất già nua, toàn bộ mái tóc khô vàng, như là cỏ khô.

Hắn nếp nhăn đầy mặt, vừa nhìn liền tuổi tác lớn đến đáng sợ, chỉ có một đôi mắt coi như bất phàm, hiện lên kim sắc, không có tròng trắng mắt, cũng không nhìn thấy con ngươi, dường như hai ngọn kim đăng.

Như thế thấp cấm khu khách đến thăm, không đủ cao ba thước, ố vàng tóc, kim sắc ánh mắt, đến cùng là chủng tộc gì?

Hơn nữa, hắn lại có thể cưỡi như thế một đầu quái dị tọa kỵ.

Xoát một tiếng, người tới theo gà trống già trên lưng nhảy xuống, nhẹ

nhàng rơi trên mặt đất.

Mọi người lúc này chú ý tới, chân trái của hắn ống quần trống rỗng, tại lướt nhẹ, hiển nhiên không có chân trái, này càng để cho người kinh dị, đến tầng thứ này, đoạn thể trọng tố không phải rất đơn giản sao, làm sao sẽ mất đi một chân?

Như là minh bạch mọi người đang suy nghĩ gì, hắn đầu tiên là theo thói quen nói một câu Tiên Cổ nói, sau đó lần nữa đổi chính, dùng đương thời ngôn ngữ nói: "Đây là bị địch nhân chém xuống."

Đang khi nói chuyện, hắn vén lên ống quần, lộ ra chân tướng.

Chân trái của hắn, theo đầu gối đã ngoài bộ vị bị chém đứt, hơn nữa rất đáng sợ là, còn có màu lam vết máu, dường như lúc nào cũng có thể sẽ chảy xuống, phát ra yêu diễm quang.

Màu lam máu, khẳng định không phải là Nhân tộc, tối thiểu không phải thuần túy, dù cho hắn là hình người!

Kia vết thương rất bằng phẳng, như là bị lợi khí thoáng cái cắt đứt, có thể thấy đoạn cốt, huyết nhục, huyết quản chờ cấu thành một cái trơn bóng mặt bằng, máu chính là từ nơi đó thấm ra.

"Tiền bối, ở trên đường tao ngộ địch thủ công kích sao?" Thác Cổ Ngự Long hỏi.

Vết thương này rõ ràng là mới, còn không từng khép lại.

"Không, đây là năm đó đánh một trận lưu lại, đã qua 150 vạn năm." Lão nhân hơi hơi xuất thần, có chút tiếc nuối, có một số ngây người, sau cùng lắc đầu.

Nhưng là, nghe vào trong tai mọi người cũng không phải như vậy nhẹ nhàng, mà là rất dường như lôi âm, làm cho tất cả mọi người đều chấn động mạnh.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1416: Vùng Cấm Con Rễ

Bởi vì, ở thế gian này, có thể sống quá một triệu tuổi sinh linh cũng không tính là rất hơn nhiều, đều thuộc về đỉnh cấp cao thủ, dù cho bây giờ trong thiên địa còn có Bất Tử Vật Chất, còn có thể làm cho tu sĩ phổ biến cao thọ, nhưng cũng không phải là không có phần cuối.

Là sinh linh đều phải chết, hoặc sớm hoặc muộn, một ngày không thành tiên, đều sẽ có chết già một ngày.

Chính là trở thành vô thượng Chí Tôn, Vương Trường Sinh, Mạnh Thiên Chính như vậy số ít mấy người, như trước sẽ tuổi thọ khô cạn, đều muốn đi vào nhân sinh tuổi già.

Ông lão này xem ra không đủ cao ba thước, nhưng tuyệt đối là một cái siêu cấp khủng bố đại nhân vật, lại sống 150 vạn năm trở lên.

Hơn nữa, nhất là áp lực nặng nề chính là, vết thương của hắn, lại đã nhiều năm như vậy đều không khép lại, còn như trước tồn tại, để hắn không cách nào đoạn chi tái sinh, này liền đáng sợ hơn.

Hiển nhiên, thương hắn người pháp lực cái thế, một khi sát thương địch thủ, có chút khó giải.

Không nghi ngờ chút nào, thương ông lão người, tu vi cao hơn nhiều hắn, vì vậy vết thương không thể khỏi hẳn, 150 vạn năm qua đi, còn ở thấm huyết.

"Tiền bối, thương thế kia liền không cách nào chữa trị sao?" Đại Tu Đà mở miệng.

"Cổ tăng người thừa kế." Ông lão liếc mắt nhìn Đại Tu Đà, đánh giá như

thế đạo, liếc mắt là đã nhìn ra hắn hư thực, có thể thấy được mắt vàng chói lửa.

"Có mấy người quá mạnh mẽ, chỉ cần hắn sống sót một ngày, ảnh hưởng liền vô cùng xa, thương thế kia dựa vào chính ta khó có thể chữa trị." Ông lão rất thản nhiên nói.

Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh, thương hắn người còn trên thế gian, bây giờ đến cường đại cỡ nào.

"Chủ nhân của ta đúng là có thủ đoạn, có thể vì ta trị tận gốc, nhưng hắn kiến nghị, tốt nhất chính ta có thể sống thêm đời thứ hai, như vậy ta phải nhận được tốt đẹp nơi. Đáng tiếc a, lão hủ ngu dốt, đã gần đến tuổi già, vẫn không thể niết bàn tái sinh, ai!" Hắn nhẹ nhàng thở dài, có phiền muộn, cũng có không cam lòng.

"Bây giờ ngược lại muốn chết rồi, sinh mệnh không nhiều, này chân thương cứ như vậy đi, coi như làm một chủng huy hoàng dấu ấn đi, bạn ta tọa hóa, dù sao cũng là sinh linh kia lưu." Lão nhân nói.

Mọi người có chút không nói gì, một cái vết thương đều có thể coi như huy hoàng dấu ấn, có thể tiến hành khoe khoang?

Nếu là ngẫm nghĩ, này không thể nghi ngờ rất đáng sợ, có thể thấy được sinh linh kia cỡ nào siêu phàm, liền địch thủ có thể lấy bị hắn lưu lại vết thương làm vinh, thực sự là biến thái cường.

"Ha ha, lão hủ là không có tư cách làm như hắn đối thủ, hắn chỉ là ở trong loạn quân tiện tay vung lên, ta chân nhỏ liền mất đi, chính là chủ nhân của ta đều đối với sinh linh kia kiêng dè không thôi." Ông lão tiến hành giải thích.

Đối với này, mọi người còn có thể nói cái gì, trên chín tầng trời vùng cấm chi chủ đều cũng như này, đối với một cái sinh linh phi thường kiêng kỵ, hắn đến mạnh bao nhiêu?

"Nguyên bản, vùng cấm bên trong một cái tiểu chủ nhân muốn tới, thế nhưng trùng hợp muốn độ kiếp, một hồi kinh thiên động địa đại kiếp nạn sắp sửa giáng lâm, không tốt tùy ý đi lại, lão hủ chỉ có thể đại lao." Ông lão nói rằng.

Khi (làm) nghe đến đó, tất cả mọi người đều lộ ra thần sắc cổ quái, bởi vì, Hoang mới vừa độ xong một hồi đại kiếp nạn, thực đang kinh thế, vang dội cổ kim!

"Ai, nhìn các ngươi tuổi thanh xuân ít, lại nghĩ tới ta tiểu chủ nhân, lão hủ thực sự là ước ao a, nếu như nhân sinh có thể làm lại, năm tháng có thể đảo ngược, thật là tốt biết bao a." Ông lão than thở.

Tất cả mọi người lộ ra sắc mặt khác thường, đây rõ ràng là vùng cấm khách tới a, lại không hề có một chút cái giá, hãy cùng mọi người lao việc nhà tự nói chuyện, thực sự có chút không thể tưởng tượng nổi.

Bởi vì, ở tất cả mọi người trong ấn tượng, vùng cấm đều là khủng bố nơi, so với nơi nào đều đáng sợ, một khi loạn xông vào, rất khó sống sót, sẽ bị đánh giết.

Trước mắt ông lão này quá hiền hoà, không hề có một chút cái giá.

Mọi người đem ông lão nghênh tiến vào trên đảo, hướng về bên trong cung điện cổ đi đến, ở trên đường, ông lão mũi mấp máy, mà là rất giật mình, nói: "Ta nghe thấy được thiên kiếp mùi vị, kiếp sau khí tức."

Nhất thời, có người lộ ra sắc mặt khác thường, báo cho, vừa có người độ kiếp xong xuôi.

"Này lôi kiếp không nhỏ, tựa hồ rất kinh người a." Ông lão híp mắt lại, ở trước mặt mọi người nhìn quét, muốn nhìn một chút đến tột cùng là ai.

Thạch Hạo không có lên tiếng, theo ở phía sau.

"Xin hỏi tiền bối, có từng nghe được trong lôi kiếp xuất hiện thực vật

sự." Có người không nhịn được hỏi, dù sao ông lão đến từ vùng cấm, muốn từ trong miệng hắn hiểu rõ càng nhiều.

"Đúng là từng nghe nói, trong lôi kiếp có vô thượng chí bảo a, liền xem ngươi có thể hay không đoạt được." Ông lão cười híp mắt.

"Cái gì?!" Điều này làm ột đám người trẻ tuổi kinh ngạc thốt lên, đều bị chấn động mạnh.

Đến từ vùng cấm sinh linh quả nhiên không bình thường, tùy tiện nhấc lên, liền đưa ra như vậy đáp án, bọn họ biết đến so với ngoại giới nhiều.

"Không biết đều có cái gì?" Có người tiến một bước hỏi dò.

"Lấy lão hủ tầng thứ này là không thể đặt chân cái kia biến đổi thái lĩnh vực, trên thực tế, từ xưa đến nay lại có mấy cái sinh linh đặt chân quá?" Ông lão cười nói.

Hắn tiến một bước giải thích, đem biết nói ra, nói: "Chủ nhân của ta hẳn phải biết một ít bí ẩn, nhưng ta không có đi hỏi quá, bởi vì ta có tự mình biết mình. Chỉ là thỉnh thoảng nghe ngửi, có người khi độ kiếp, từng bị thần thạch bắn trúng, tại chỗ hóa thành thịt vụn, cửu tử nhất sinh, cuối cùng còn sống, cái kia thần thạch càng là vạn cổ chỉ có vật liệu, bị hắn luyện chế vô thượng chí bảo."

Điều này khiến người ta đờ ra, tất cả đều cảm thấy không thể tưởng tượng được, trong lôi kiếp còn có thể hạ xuống tảng đá, so với lôi đình còn đáng sợ hơn, miễn cưỡng đập ột vị Chí Cường giả suýt nữa chết đi? Thật biến thái!

Nhưng là, khi (làm) nghĩ đến Thạch Hạo hành động thì, bọn họ nhất trí cảm thấy, Thạch Hạo càng biến thái, có thể dã man cướp đi đại kiếp nạn bên trong Lôi Trì, không có so với này càng kỳ quái hơn sự tình.

Mọi người cảm thấy, Thạch Hạo này quá nửa là từ cổ chí kim đầu một phần!

Mọi người không có tế nói tiếp, bởi vì thấy Thạch Hạo không có hé răng, không muốn đem hắn bạo lộ ra, không biết hắn có tính toán gì.

"Tiền bối, vùng cấm đến cùng có lai lịch ra sao, mở đầu với thời đại nào?" Vệ gia bốn hoàng bên trong một thiếu nữ mở miệng.

Bởi vì, nhìn thấy lão nhân này cười híp mắt, hòa ái dễ gần, cảm thấy không hề có một chút nguy hại, vì vậy nhân cơ hội hướng về hắn thỉnh giáo, muốn biết thiên cổ câu đố.

"Cái này lão hủ cũng không biết, không thể nói." Hắn lắc đầu, rất kiên quyết, cũng rất quả đoán.

Rất rõ ràng chính là, có một số việc có thể nói, có một số việc tuyệt đối không thể giảng, đây là một loại thái độ!

"Tiền bối, các đời tới nay, có một ít không cẩn thận xông vào vùng cấm sinh linh đều biến mất, lại cũng không trở về nữa, trong đó bao quát một ít tuyệt đại thiên kiêu, bọn họ... Còn ở vùng cấm bên trong sao?" Ngũ linh chiến xa chủ nhân Tề Hoành hỏi.

"Chết rồi, đều từ lâu hình thần đều diệt." Lão nhân như trước cười híp mắt.

Thời khắc này, mọi người không khỏi sinh ra một luồng hơi lạnh, trước kia tuyệt đối là ảo giác, lầm tưởng ông lão này hòa ái, an lành, có thể vùng cấm đến sinh vật chung quy là đáng sợ.

Trước kia nhìn hắn tốt như vậy nói chuyện, còn tưởng rằng năm đó biến mất ở vùng cấm người nói không chắc cũng khả năng sống sót, không có bị đánh giết đây.

Bây giờ nhìn lại, đều là mọi người mong muốn đơn phương ảo giác!

Hắn lúc này cười ha ha, không có nghĩa là hắn không lòng dạ độc ác, sẽ không xuất thủ.

"A, chính là bức tranh này a, quả nhiên ghê gớm, ở Thiên thú rừng rậm, cổ táng khu, thần dược thần mạch trong lúc đó, rất là bất phàm, tuyệt đối cất giấu một hồi vận may lớn!"

Ông lão đi tới bên cạnh bàn, cẩn thận nhìn chằm chằm cổ da thú, nói như vậy đạo, gật đầu liên tục cùng than thở.

Điều này làm cho rất nhiều người giật mình trong lòng, cảm thấy rất giật mình, nhìn dáng dấp, người lão giả này đối với Đế quan ngoại địa thế rất quen thuộc, cũng không phải rất xa lạ dáng vẻ.

Nhưng là, Đế quan trấn áp nơi đây, Chân Hoàng khó độ, ngăn cách hai giới, hắn là làm sao vượt qua, đã từng từng tới Biên Hoang ở ngoài?!

"Tiền bối đi qua nơi này?" Có người hỏi.

Ông lão không nói lời nào, nụ cười trên mặt có chút lạnh, như là đang trầm tư, ở vào trong thất thần.

Thời gian rất lâu sau, hắn mới nói: "A, cái này chẳng lẽ chính là chủ nhân năm đó muốn truy tìm địa phương, nhưng đáng tiếc ở cổ đại thì, đứt đoạn mất manh mối, không có tìm được."

Những lời nói này, thực tại hơi doạ người!

Trên chín tầng trời vùng cấm chi chủ đang tìm nơi này? Chuyện này... Rất kinh người, đến cùng có cái gì tạo hóa, đáng giá cái kia đám nhân vật lên đường (chuyển động thân thể), ở truy tìm.

Hơn nữa, dị vực cũng ở làm lớn chuyện, muốn tiếp cận nơi đó!

Nghiên cứu thời gian rất lâu, ông lão khôi phục thái độ bình thường, lần thứ hai cười híp mắt, đã không còn ý lạnh, lại trở nên hòa ái dễ gần.

Hắn nhìn về phía mọi người, nói: "Nơi này lôi kiếp lưu lại khí tức quá nồng nặc, thật sự rất kinh người, đến cùng là vị nào tiểu đạo hữu độ kiếp,

không đơn giản a."

Vào lúc này, Thạch Hạo không thể không nói, người lão giả này không phải lần đầu tiên hỏi dò.

"Là ta!" Thạch Hạo đi ra, trên mặt mang theo người hiền lành mỉm cười.

"Anh hùng xuất thiếu niên, có chiến Tiên chi tư a!" Lão nhân thán phục liên tục, gặp mặt câu nói đầu tiên, liền như thế độ cao đánh giá Thạch Hạo, không biết là khen tặng, vẫn là phát ra từ chân tâm.

Kỳ thực, Thạch Hạo còn không muốn cùng vùng cấm người giao thiệp với, bởi vì sợ gợi ra một ít biến cố, bị bọn họ nhìn chằm chằm.

Nhưng hiện ở không có cách nào, nếu đối phương đến rồi, mà lại không chỉ một lần hỏi dò, nếu như hắn không ra mặt, sớm muộn vẫn là sẽ bị đối với mới biết.

Thà rằng như vậy, hắn còn không là thoải mái, hơn nữa, hắn còn dự định thỉnh giáo Lôi Trì sự.

Bởi vì, đối phương có ý định hiểu rõ lần này lôi kiếp tình huống, muốn giấu cũng không che giấu nổi, thật muốn ẩn giấu, hắn tin tưởng, có người chắc chắn sẽ mật báo, tỷ như Vương gia.

Song phương một phen khách khí, ông lão trực tiếp hỏi độ cái gì kiếp. Hắn nhìn hòa ái, kỳ thực trong lòng vẫn là rất giật mình, đến bây giờ cái thời đại này, từ lâu không thể so từ trước, căn bản không kiếp có thể độ mới đúng, có người dám ở Hư Đạo cảnh dẫn đại kiếp nạn, tuyệt đối kinh tài tuyệt diễm.

Thạch Hạo như nói thật ra, miêu tả cái kia tràng đại kiếp nạn.

"Ngươi... Lại có thể độ loại kia mạnh nhất thiên kiếp?" Lão nhân lần thứ nhất biến sắc, không thể bình tĩnh, nhìn chằm chằm Thạch Hạo cẩn thận xem cái không để yên.

"Không biết tiền bối có thể không từ vật này trên nhìn ra cái gì?" Thạch Hạo không chút nào ẩn giấu, đem Lôi Trì lấy ra.

Cùng với chờ vạn nhất bị Vương gia các loại (chờ) người mật báo, kết giao vùng cấm, còn không bằng chính hắn đến, như vậy thản nhiên, thoải mái lấy ra đến, thuận tiện thỉnh giáo.

"Đây là cái gì, ngươi từ nơi nào được?" Ông lão sắc mặt nghiêm túc.

"Lôi Trì, là ta từ trong thiên kiếp đoạt đến." Thạch Hạo cười đáp.

"Cái gì?!" Ông lão lần thứ nhất thất thố, có chút không để ý hình tượng, một chân, vèo một tiếng đến Thạch Hạo phụ cận, kéo lại hắn.

"Lão nhân gia làm sao?" Thạch Hạo hỏi.

"Ngươi... Ngươi nói nhưng là thật sự?!" Tiếng nói của hắn run.

"Tự nhiên là thật sự." Thạch Hạo gật đầu, những người khác cũng đều nở nụ cười.

"Ngươi... Thật là một biến thái!" Lệnh người không lời chính là, ông lão càng như thế đánh giá Thạch Hạo, nói ra những lời như thế.

Thế nhưng, khẩn đón lấy, làm cho tất cả mọi người cằm rơi trên mặt đất sự tình phát sinh, hắn vừa nhìn chằm chằm Lôi Trì xem, vừa nhiệt tình kéo Thạch Hạo cánh tay, nói: "Tiểu huynh đệ, ta xem ngươi tuổi tác không lớn, anh hùng khí tản ra, mà lại thực sự là một cái phúc hậu thật hậu sinh."

"Lão nhân gia, có chuyện mời nói." Thạch Hạo nổi lên một lớp da gà.

"Là như vậy, tiểu thư nhà ta còn khuê nữ, dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn, quốc sắc thiên hương, đang muốn tuyển cái vị hôn phu, ta xem ngươi rất tốt, vừa vặn có thể ở rể vùng cấm bên trong." Ông lão nói rằng.

Tất cả mọi người đều hoá đá, phát sinh cái gì, không có nghe lầm chớ?

Chính là Thạch Hạo chính mình cũng há hốc mồm, trong lúc nhất thời nói không ra lời.

Ông lão ôm Lôi Trì, ánh mắt hừng hực, khiếp sợ mà lại run rẩy, cẩn thận xem đi xem lại, sau đó vừa nhìn về phía Thạch Hạo, nói: "Tiểu huynh đệ, ngươi cảm thấy làm sao?"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1417: Dục Cầm Cố Túng

"Ta cảm thấy..." Thạch Hạo da mặt luôn luôn cùng tường đồng vách sắt, bị hỏi sau không hề có một chút ngượng ngùng, da mặt tương đương dày, liền muốn nói ra "Cũng không tệ lắm" ba chữ, nhưng ngay lúc đó lại nhanh chóng đổi giọng, nói: "Các ngươi là chủng tộc gì, sẽ không là..." Hắn liếc về phía ngoài điện con kia vật cưỡi —— thốn mao lão công kê.

Đương nhiên, đây tuyệt đối là cố ý, hắn muốn nhân cơ hội này biết rõ trên chín tầng trời vùng cấm lai lịch, đến cùng đến từ cái nào bộ tộc.

"Ha ha..." Ông lão cười híp mắt, vô cùng hiền lành, hắn không đủ cao ba thước, một chân đứng trên mặt đất, thực sự không đủ uy mãnh, cả người đột nhiên huyền không, cùng Thạch Hạo bình cao, vỗ vỗ bả vai của hắn, nói: "Tiểu tử, ta yêu quý ngươi, một khi trở thành bộ tộc ta con rể, dù ột giới diệt, ngươi cũng có thể bình yên vô sự."

Rõ ràng, nhỏ gầy lão già mèo già hóa cáo, dù cho ở tâm thần khuấy động thì, cũng có thể chưởng khống tất cả, kín kẽ không một lỗ hổng, như trước không có tiết lộ vùng cấm bí mật.

"Yên tâm, chủ nhân chủng tộc là trong thiên địa cao quý nhất, ngươi như có thể ở rể, dù cho ngươi thiên tư cao vạn cổ, cũng sẽ không có vẻ oan ức, ngươi sẽ cảm thấy vạn phần vinh hạnh." Lão già cười nói.

Phụ cận, tất cả mọi người đều rất giật mình, tâm thần chấn động mạnh, vùng cấm muốn chọn rể, liền như thế muốn quyết định tuyển Hoang?

Đặc biệt là, nghe được hắn nói những câu nói kia, mặc dù dị vực bình định Cửu Thiên Thập Địa, vùng cấm như trước có thể trường tồn, sẽ không nhận quấy rầy, có thể thấy bọn họ cỡ nào siêu nhiên.

Nếu như ở rể, giống như lập tức giải quyết nỗi lo về sau.

Mấy người tâm tư lung lay, thật sự phi thường động tâm, chỉ là cuối cùng cũng chỉ có thể thở dài, vùng cấm khách tới tuyển chọn chính là Hoang, với bọn hắn không có quan hệ.

Đồng thời, thật muốn cạnh tranh, cũng không tư cách!

Trên chín tầng trời vùng cấm, đó là nơi nào, chân chính đầm rồng hang hổ, có tiến vào không ra. Ai dám chạm trán? Không lọt mắt tu sĩ bình thường.

Ở vùng cấm cao thủ trong mắt, trong thiên địa sinh linh cùng giun dế giống như vậy, căn bản không phải một cấp độ, có rất nhiều đồn đại, bọn họ từ lúc Tiên cổ kỷ nguyên liền tồn tại.

Bên trong chủ nhân, cấp độ cao không thể nào tưởng tượng được!

Có người suy đoán, ở trong sinh linh thực đủ sức để chấn động vạn cổ, ngạo đương đại, liền dị vực đều muốn kiêng kỵ, cho nên mới có thể khoan nhượng bọn họ tiếp tục trường tồn.

Năm đó. Này giới bị công phá thì, sinh linh đồ thán, gần như diệt sạch, chỉ có bọn họ là siêu nhiên, không bị ảnh hưởng.

Thậm chí, có người suy đoán, năm đó dị vực đại quân bất đắc dĩ rút đi, khả năng cũng là bởi vì gặp phải vùng cấm phản kích, cho nên mới ở cực điểm đại thắng thì. Cấp tốc rời đi một giới.

Lão đầu rất thẳng thắn, chà xát tay, nói: "Vấn đề duy nhất là, tiểu thư của chúng ta thực sự quá xuất sắc. Vì vậy có chút kiêu ngạo, nói như vậy sẽ không nghe theo tộc nhân sắp xếp, dù cho là chủ nhân đứng ra đều chưa chắc có thể. Ta thân là một cái lão bộc, cũng chỉ có thể đem tình huống của ngươi báo cho chủ nhân. Cái khác còn phải xem tình huống, cuối cùng cần tiểu thư mình lựa chọn."

"Cái này, lão nhân gia. Đến đầu tiên nói rõ, ta trước đây đã từng khiêng về thôn một cái, hai cái, ba cái..." Thạch Hạo đếm trên đầu ngón tay ở nơi đó mấy, xem người có chút ngất.

"Ngươi ở mấy cái gì?" Ông lão ngờ vực.

"Nàng dâu." Thạch Hạo đáp.

Lão đầu lần thứ nhất sắc mặt trở nên cứng, ngoài cười nhưng trong không cười, nói: "Có ý gì?"

"Ý của ta là, trong nhà có mấy nàng dâu, các ngươi vùng cấm tiểu thư còn nguyện ý gả tới sao?" Thạch Hạo vò đầu nói rằng.

Nhìn hắn một mặt hàm hậu dáng vẻ, tất cả mọi người đều không còn lời gì để nói, cùng vùng cấm khách tới đều như thế không nói, còn muốn để vùng cấm thiên nữ làm thiếp hay sao?

Đương nhiên, có minh bạch người bĩu môi, Hoang đây tuyệt đối là ở nói hưu nói vượn, hắn còn chưa thành hôn, tại sao có thể có mấy cái.

Bất quá, hiểu rõ nội tình người cũng tỏ ra là đã hiểu, bởi vì, ở rể vùng cấm, hơn nửa liền muốn từ bỏ trước mắt tất cả, hơn nữa dù sao cũng là người ở rể, vấn đề rất nhiều.

Ở vùng cấm bên trong, nơi nào còn có so bên ngoài tự do, có thể nào gào thét sơn hà, thích làm gì thì làm, nếu là đối mặt nơi đó chủ nhân, nói không chắc còn muốn nơm nớp lo sợ.

Đương nhiên, có càng nhiều đều ở than thở, Hoang thực sự là không quý trọng, đại cơ duyên đang ở trước mắt a.

"Khặc..." Ông lão một tiếng ho khan, một mặt nghiêm túc, nói: "Tiểu huynh đệ, ta kiến nghị xin ngươi lo lắng nhiều, đừng nóng vội qua loa lấy lệ."

Hắn sống như thế cao tuổi rồi, lông mi đều là không, có thể nào không nhìn ra Thạch Hạo tâm thái, vì vậy không tin hắn đã thành hôn.

Đón lấy, hắn lại lông mày nhảy một cái, nói: "Bất quá, như vậy cũng được, tiểu thư nhà ta kiêu căng tự mãn, nếu như ta trực tiếp bẩm báo chủ nhân ngươi bất phàm, chọn rể, tuyển chọn ngươi, phỏng chừng tiểu thư sẽ phản cảm. Còn không bằng, ta đi bẩm báo, liền nói ngươi tâm rất lớn, ánh mắt rất cao, không muốn cùng vùng cấm thông gia, nói không chắc tiểu thư nhà ta ngược lại sẽ quan tâm ngươi, sau đó tức giận, chắc chắn sẽ xuất thế, đến thời điểm thì có các loại khả năng."

Một đám người trẻ tuổi đều nghe không nói gì, ông lão này cân nhắc không khỏi cũng quá nhiều đi.

"Lão nhân gia, có như ngươi vậy sao, giúp người ngoài hố tiểu thư nhà mình, nàng nếu như biết, còn không hủy đi xương của ngươi." Thạch Hạo nói rằng.

Bỗng nhiên, ông lão cảnh giác, nói: "Ồ, người trẻ tuổi, ngươi cố ý theo ta qua loa lấy lệ, không thẳng thắn đáp ứng, có phải là liền ôm loại kia ý nghĩ đây, có câu nói nói thế nào tới, muốn cầm..."

"Dục cầm cố túng." Tào Vũ Sinh ở bên giúp đỡ giải thích.

"Đúng, chính là như thế cái đạo lý." Lão già nhìn chằm chằm Thạch Hạo, trên một chút dưới một chút không rời mắt, nói: "Người trẻ tuổi, thực sự là không được, càng là đạo này cao thủ, thiếu một chút đem ta đều che đậy đi, gặp gỡ tuổi trẻ cao nhân rồi."

Thạch Hạo không còn gì để nói, lão già này là cố ý bẩn thỉu hắn đây, hay là thật cho rằng hắn muốn dục cầm cố túng a.

"Bất quá, tiểu tử, như ngươi vậy có thể không đủ chân thực a, chủ nhân nhà ta yêu thích nghe lời, thành thật con rể, như vậy tuy rằng có thể sẽ hấp dẫn tiểu thư ánh mắt, thế nhưng nhà ta lão chủ nhân mắt vàng chói lửa, có

thể sẽ một cái tát đưa ngươi đập chết." Lão nhân nói.

"Lão nhân gia, ngươi cả nghĩ quá rồi, đều cái gì cùng cái gì a." Thạch Hạo mắt trợn trắng.

"Lão nhân gia, có thể để cho các ngươi tiểu thư cân nhắc ta a, xem, người mập hàm hậu, thành thật nhất, tối chân thành, ta tên Tào Vũ Sinh." Ở bên cạnh, Tào bàn tử mặt rất lớn, cười được kêu là một cái xán lạn, trực tiếp tụ hợp tới.

"Tào bàn tử, ngươi quá không biết xấu hổ." Thiên Giác Nghĩ hô.

Thái Âm Ngọc Thỏ tràn đầy đồng cảm, dùng sức gật đầu.

"Ta không muốn chết a, ta không muốn bị nhân chôn xuống vạn cổ, chờ ta lại xuất thế lần nữa, các ngươi đều sẽ ở nơi nào? Một người đều không ở, mỗi lần nghĩ đến cái kia tình cảnh, ta đều muốn khóc." Tào bàn tử đỏ mắt lên nói rằng.

Hắn mặc dù là ở lời nói đùa, cùng vùng cấm người nói chêm chọc cười, thế nhưng là cũng nói ra bộ phận lòng chua xót, thật sự không tưởng sẽ có một ngày sau khi tỉnh lại, vạn cổ từ trần, tất cả mọi người đều chết rồi, không ở, chỉ còn dư lại chính hắn.

Hắn đối với sư tôn của chính mình kính nể, bói toán hết thảy đều quá đúng, có thể nhìn thấy tương lai, trước sau làm hắn trong lòng như là có ngọn núi lớn trầm trọng.

Trải qua mấy người bọn họ xen mồm, theo ồn ào, lão già rốt cục tạm thời không đề cập tới chọn rể chuyện.

Hắn ôm Lôi Trì, cẩn thận nhìn chằm chằm, ánh mắt rừng rực, cùng màu vàng Thái Dương giống như, còn kém một con đâm vào ao bên trong.

"Người trẻ tuổi, nếu như ngươi đem Lôi Trì đưa chủ nhân nhà ta, bảo đảm hắn sẽ đại hỉ, đến thời điểm khẳng định có ngươi lợi ích to lớn." Ông

lão nói rằng.

"Được, không thành vấn đề, chờ ta nghiên cứu một phen, sau đó đem ao bên trong ba cái sinh linh đun sôi ăn đi sau, có thể cân nhắc." Thạch Hạo gật đầu.

"Ngươi nói cái gì, đun sôi, ta đánh chết ngươi!" Lão già lần thứ nhất trừng mắt, bất mãn hết sức, hơn nữa dĩ nhiên đằng đằng sát khí.

"Đây là của ta!" Thạch Hạo rất tự nhiên từ trong lồng ngực của hắn đem Lôi Trì tiếp tới.

"Người trẻ tuổi ta khuyên ngươi tuyệt đối đừng xằng bậy, ao giá trị vô lượng, ngươi thật sự dám luộc, ta phỏng chừng sẽ lập tức tao trời phạt!" Lão già thả thấp giọng nói rằng.

"Nó đến cùng chuyện gì xảy ra, ngươi nói với ta nói chuyện, sau đó ta lo lắng tới." Thạch Hạo nói rằng.

"Ta tầng thứ này, vẫn chưa thể hiểu rõ bực này đại bí, chủ nhân của ta nhất định sẽ biết. Vì lẽ đó, ta kiến nghị ngươi mang theo nó đi vùng cấm đi một chuyến." Ông lão nói rằng.

"Đây không phải bánh bao thịt đánh chó vừa đi không trả sao?" Thạch Hạo bĩu môi.

"Ha, ngươi tiểu tử này nói như thế nào đây?!" Lão già trừng mắt.

"Ngươi thật không biết đây là cái gì?" Thạch Hạo có chút không quá tin tưởng, dù sao ông lão này tập trung Lôi Trì sau, hai mắt liền liên tiếp tỏa ánh sáng, rất không tưởng buông tay.

"Vật này, ta chỉ là nghe được một ít nghe đồn, nếu như đây là tới tự một cái nào đó không thể nào tưởng tượng được địa phương, phỏng chừng vùng cấm người đều sẽ chạy đến cướp. Mà nếu như nó là Chân Long trúc sào huyệt, trục xuất ở trong hư không, cũng sẽ gợi ra sóng lớn mênh mông. Nói

chung, vật này giá trị không thể tưởng tượng, có một cọc thiên đại nhân quả!" Lão đầu rất thực sự cho hắn tiết lộ một chút ngọn nguồn.

"Được rồi, ta tạm thời không luộc." Thạch Hạo nói rằng.

Lão già nghe vậy, da mặt quất thẳng tới súc!

"Hừm, vật này!?" Đột nhiên, lão già chú ý tới xa xa trên mặt bàn một vật, là ngũ linh chiến xa chủ nhân Tề Hoành lấy ra tảng đá kia.

Hắn con mắt tỏa ra kim quang, nói: "Bên trong toà cung điện này hơi có chút Trường Sinh khí tức, hóa ra là vật này bên trong ẩn chứa nồng nặc Trường Sinh vật chất? Ghê gớm!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1418: Tiên Nguyên

"Khối đá này các ngươi là làm thế nào chiếm được?" Lão già híp mắt hỏi.

Nguyên bản, ngũ linh chiến xa chủ nhân Tề Hoành đã đem khối đá này cất đi, vừa nãy lại cố ý lấy ra, cũng là muốn để hắn xem rõ ngọn ngành, có biết hay không lai lịch.

"Đến từ dị vực!" Tề Hoành không có ẩn giấu, nói thẳng ra.

"Ta liền biết, đến từ bên kia, bọn họ đã sớm đào móc ra, bây giờ mới ở đây giới hiển hiện." Lão nhân gật đầu, tự nói: "Đây là tuổi trẻ của bọn họ Chí Tôn có thể cấp tốc trưởng thành một trong những nguyên nhân."

"Đây là cái gì?" Có người hỏi, cấp thiết muốn biết.

"Vốn là tiên thiên chi tinh, thế nhưng nhiễm phải Trường Sinh vật chất, lập tức trở nên siêu phàm rồi!" Ông lão nói rằng.

Tất cả mọi người đều trong lòng rùng mình, cảm giác rung động sâu sắc, Trường Sinh vật chất chỉ cần có như vậy lượng nhất định, liền đủ để có thể xưng tụng thần dược đồ bổ!

"Tiên thiên chi tinh, các ngươi hẳn phải biết chứ?" Ông lão hỏi.

Không ai từng nghĩ tới, hắn lần này không có giấu giấu diếm diếm, lại cười ha ha, kiên trì cùng bọn họ giao lưu lên.

Tiên thiên chi tinh, là thế giới này bản nguyên tinh hoa, ở trong thiên địa có thể kết thành tinh bích các loại, luyện hóa nó tu hành, có nhất định trợ lực.

Đồng thời, mấy người còn biết, nhân vật tuyệt đỉnh có thể luyện hóa loại này kỳ thạch, khiến cho "phản bản hoàn nguyên", trở thành trạng thái lỏng, có thể dùng với phong ấn sinh vật các loại.

Chỉ là, hiệu quả không tốt.

Tối thiểu, đối với cao thủ chân chính tới nói, ý nghĩa không lớn.

Trừ phi là Chí Tôn ra tay, luyện hóa thần dịch, gia nhập các loại thần tính vật chất các loại, mới có thể phong ấn Độn Nhất cảnh giới trở xuống cao thủ, nhưng đối với Chí Tôn tự thân vô dụng.

Mà trước mắt vật này, lại cũng cùng tiên thiên chi tinh có quan hệ?

Nhưng là, nó vì sao có Trường Sinh vật chất, làm sao nhuộm dần?

Đồng thời, mọi người hoài nghi, chẳng lẽ nói, dị vực có thể khai thác ra lượng lớn loại này tảng đá, đều ẩn chứa Trường Sinh vật chất?

Trước mắt, vật này cùng tiên thiên chi tinh hoàn toàn khác nhau, bị nồng nặc Trường Sinh vật chất nhuộm dần, tạo thành cũng khác nhau, thành phần như là phát sinh ra biến hóa.

"Vật này, dù cho là ở dị vực cũng cực kỳ ít ỏi. Không muốn đã quên, thế gian này, có thể lượng lớn tích tụ Trường Sinh vật chất chỉ có tiên dược!" Ông lão nói rằng.

Dựa theo hắn từng nói, bởi vì không rõ nguyên nhân, những tảng đá này tích tụ không ít Trường Sinh vật chất, giá trị hết sức kinh người.

Nếu như có người có thể tìm tòi có đủ nhiều, sau đó trích, luyện hóa ra, nói không chắc có thể tích góp ra một cây Trường Sinh tiên dược ẩn chứa Trường Sinh vật chất đến.

"Nếu như Chí Tôn luyện hóa thần dịch xưng là Thần Nguyên, vật này chính là Tiên Nguyên!" Ông lão nói rằng.

Mọi người đờ ra, vật này cùng Chí Tôn luyện hóa đi ra đồ vật hoàn toàn khác nhau, nhưng là ý nghĩa nhưng gần gũi, đều là một loại nào đó chất lỏng ẩn chứa kỳ dị vật chất đọng lại mà thành.

Có thể hiệu quả nhưng là cách nhau một trời một vực!

"Thứ này, có thể phong ấn Chí Tôn đến vĩnh viễn, chỉ cần hắn không xuất thế, liền có thể tiếp tục sống." Lão già nói rằng.

Thần Nguyên, không có cái kia hiệu quả, không làm được, phong ấn không được trong thiên địa chân chính có mấy Chí Tôn, chỉ đối với Độn Nhất cảnh giới tu sĩ hữu dụng.

Mà loại này ẩn chứa Tiên Đạo vật chất đồ vật thì lại có thể!

"Vật này, có thể phong ấn Tiên sao, có thể trấn phong Bất Hủ giả sao?" Có người hỏi.

Bởi vì, mọi người chợt phát hiện, lão già này mặc dù là người hầu, nhưng là hiểu rõ quá hơn nhiều, đối với dị vực biết rất sâu!

Mọi người có một loại hoài nghi, hắn sẽ không phải là đi qua dị vực đi, thậm chí nói, hắn chính là từ bên kia tới được, cuối cùng đỗ lại ở trên chín tầng trời vùng cấm bên trong.

"Có thể, nếu như nó là chất lỏng, có thể phong ấn Tiên, có thể làm cho Bất Hủ giả vạn cổ trường tồn, vật này giá trị lớn đến kinh người a, thế nhưng quá hi thiếu." Lão già gật đầu, mắt lộ ra hết sạch.

Thời khắc này, mọi người bị xúc động mạnh.

Bỗng nhiên, có người đưa ra nghi vấn.

"Nếu như đem nó mệnh danh là Tiên Nguyên, đây có phải hay không mang ý nghĩa, Tiên Đạo cao thủ có thể luyện ra vật này đây?" Đặt câu hỏi chính là Vệ gia bốn hoàng bên trong một thiếu nữ.

"Không được, vật này Chân Tiên là luyện chế không được, Bất Hủ như thế không thể làm đến. Nghe nói, chính là Tiên Vương cũng không được. Chính như Thần Nguyên, cần nhân gian Chí Tôn mới có thể luyện chế, vật này phỏng chừng chỉ có Tiên Đạo Chí Tôn, cũng chính là không tồn tại cái cảnh giới kia sinh linh mới có thể bắt tay luyện thành." Lão già nghiêm túc nói.

Hắn nói tới cái kia không tồn tại cảnh giới, làm cho tất cả mọi người đều chấn động, bởi vì mọi người lập tức liền suy đoán đến, khả năng chính là An Lan, Du Đà các loại (chờ) tìm kiếm bất tử chi Đế.

"Du Đà các loại (chờ) dị vực Bất Tử Vương cũng không được sao? Thác Cổ Ngự Long hỏi, muốn xác nhận.

"Không được. Liền dường như Thần Nguyên là nhân đạo đỉnh cao nhất tồn tại có thể luyện chế giống như vậy, Tiên Nguyên chỉ có thể bất tử chi Đế mới có thể làm đến." Ông lão than thở.

Thế nhưng, dựa theo hắn từng nói, thế gian này căn bản cũng không có cái cảnh giới kia sinh linh!

Vì vậy, vật này là thiên nhiên tồn tại, không phải là người vì là luyện chế, vì lẽ đó phi thường báu vật, không có bao nhiêu.

Vì vậy, muốn tìm đến trạng thái lỏng trạng, vậy thì càng khó rồi!

"Bất Hủ cấp tồn tại, cũng chỉ có thể luyện ra Thần Nguyên, theo người Chí Tôn luyện thành đồ vật gần như. Nếu như nhất định phải công hiệu gia tăng, trừ phi ở chất lỏng bên trong gia nhập Trường Sinh tiên dược những vật này chất, nhưng quá xa xỉ, cái được không đủ bù đắp cái mất, quá lãng phí." Ông lão than thở.

Liên quan với nhân đạo lĩnh vực luyện chế vật chất, mọi người là biết đến một ít.

Không nghĩ tới, lại còn tồn tại Tiên Nguyên, Tề Hoành mang đến tảng

đá liền ở đây liệt bên trong.

"Này so với Thái Sơ cổ quáng bình thường mệnh thạch còn trân hơi đắt đây." Ông lão than thở.

Hắn lại tiến một bước giải thích, nói: "Đương nhiên, quý báu nhất mệnh thạch muốn so với Tiên Nguyên trả giá trị lớn, thế nhưng bây giờ loại kia mệnh thạch từ lâu khô cạn, không thể tìm ra. Chính là bình thường mệnh thạch, thậm chí đầu thừa đuôi thẹo mệnh thạch, ta nghĩ ở đời sau cũng sẽ trở thành nhân gian báu vật, thứ tốt là càng ngày càng thiếu a."

"Híc, tiền bối, xin hỏi Thái Sơ cổ quáng bên trong đều có cái gì?" Thạch Hạo vò đầu, một mặt hàm hậu dáng vẻ, hững hờ hỏi.

"Đừng cho ta giả ngu, đừng bộ ta thoại, có một số việc không thể nói, không thể nói, loạn nghị luận người khác là không tốt đẹp." Ông lão nói rằng.

Hả?

Điều này khiến người ta rùng mình, lẽ nào Thái Sơ cổ quáng bên trong còn có sống sót sinh linh, còn tự thành một giới, vì vậy hắn mới nói như vậy?

"Tiền bối, này lại không tính là gì, kính xin vì bọn ta giải thích nghi hoặc." Thạch Hạo lấy ngón tay vuốt nhẹ Lôi Trì, với hắn nói như vậy nói.

Lão già nhìn Lôi Trì, hai mắt hết sạch lưu chuyển, cuối cùng không hề che giấu chút nào, yết từng ngụm từng ngụm nước, nói: "Liên quan với Thái Sơ cổ quáng, ta có thể nói cho các ngươi chính là, chỗ kia tốt nhất đừng đi, từng có một cái vùng cấm, hết thảy sinh linh toàn táng ở nơi đó, mặt khác cái kia cái gọi là người bảo vệ Độc Cô dòng họ người, cũng chết không ít."

Khi (làm) nghe đến mấy câu này thì, tất cả mọi người đều cảm giác đau cả đầu, vô cùng khiếp sợ, những bí mật này quá kinh người.

Người bảo vệ đời sau Độc Cô Vân cũng tới, hắn sắc mặt ngây ngô, nhưng con ngươi nhưng ở co rút lại, đứng ở nơi đó, không nhúc nhích.

"Vùng cấm người, cũng sẽ tử?" Rất nhiều người đều không thể tin được, ròng rã một cái vùng cấm sinh linh a, toàn bộ chết ở ở Thái Sơ cổ quáng?

Này không khỏi quá chấn động lòng người, rất nhiều người đều không thể tin được.

"Đúng đấy, trêu chọc không nên động đồ vật, đương nhiên cũng phải chết, cho nên nói a, các ngươi người trẻ tuổi phải nhớ kỹ, xu cát tị hung, mạc mạnh hơn đầu." Lão già cảm thán.

Cái tên này, thật sự chỉ là một cái tôi tớ sao, biết quá nhiều, mọi người rất muốn đem hắn đè lại, ép hắn nói ra hết thảy bí mật.

Thế nhưng, bọn họ cũng chỉ có thể thở dài, bởi vì biết này không hiện thực, dù ời tới Đế quan bên trong nhà vô địch cũng không được, vạn nhất gặp phải vùng cấm chủ nhân giận dữ, đến thời điểm khẳng định đại sự không ổn.

"Tiền bối, xin mời nói chuyện nhiều một ít đi." Có một thiếu nữ năn nỉ.

"Kỳ thực, ta đối với nơi đó cũng không biết, chỉ là nghe chủ nhân tình cờ cùng người nói chuyện phiếm thì nhắc tới những thứ này." Ông lão lắc đầu, không biết là ở từ chối, hay là thật không biết.

"Dị vực lại đây sau, nhất định cũng sẽ đi nơi nào, đã sớm liền nhìn chằm chằm." Ông lão còn nói một câu như vậy.

Hắn suy nghĩ một chút, không ngờ tiết lộ một chút, nói: "Năm đó, trên một kỷ nguyên, nơi đó nhưng là tử không ít cái thế sinh linh, Chí Tôn cung điện đều ở nơi đó tổn hại nhân vật trọng yếu. Mặt khác, có đồn đại xưng, nơi đó có bộ phận thần bí Cổ Táng Khu."

Phần sau thì lại tin tức rất kinh người, bởi vì, dựa theo mọi người lý giải,

Cổ Táng Khu đều ở Biên Hoang ở ngoài.

Đương nhiên, nơi này nói Cổ Táng Khu là chỉ An Lan, Du Đà từng đào móc loại kia, quá mức cửu viễn, thần bí vô tận!

"Ngoài ra, nơi đó khả năng còn liên tiếp một chỗ nào đó, thật giống là cái đường nối." Lão già hiếm thấy càng còn nói ra nhiều như vậy, sau đó liền cũng không tiếp tục nói rồi, lắc lắc đầu, thở dài một hơi.

"Ta đi vào, tuy rằng không có thâm nhập, thế nhưng sống sót đi ra, đồng thời nhìn thấy một cây Trường Sinh dược!" Thạch Hạo nói rằng, muốn trêu chọc lão già.

"Ngươi tiểu tử này, xác thực là tên biến thái!" Lão già theo dõi hắn, như vậy bình luận. Từ cổ chí kim, có thể đi vào nơi đó, còn có thể sống đi ra người không tính rất nhiều.

"Ở chỗ đó, có bộ phận Cổ Táng Khu, có một cây Trường Sinh tiên dược làm bạn, tự nhiên là có đạo lý, ta cũng biết, nhưng đáng tiếc, cây thuốc kia sớm thành tinh, không bắt được." Lão già cảm khái.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1419: Tương Lai Khủng Bố

Thái Sơ cổ quáng, lại có bực này bí ẩn!

Mọi người chỉ có thể thở dài, không trách chỗ đó đã nhiều năm như vậy đều không dò ra đến tột cùng, đi vào phải chết, nguyên lai liền một cái cấm khu nhân mã đều từng chôn vùi ở nơi đó, quả nhiên đáng sợ.

Lão già nhìn chằm chằm Thạch Hạo, xem đi xem lại, càng phát giác, cái tên này không bình thường, thật sự không nên thả ở bên ngoài, cần kéo vào Cửu Thiên cấm khu.

Thế nhưng, Thạch Hạo không thể với hắn đi, có quá nhiều lo lắng, nếu như cái này cấm khu có thể tham chiến, sẽ cùng Dị Vực giao thủ, hắn sẽ không chút do dự gia nhập!

Chỉ là, hắn biết, đó là không thể. Cấm khu là siêu nhiên, dù cho thế giới diệt, bọn họ vẫn như cũ tồn tại. Nhưng có một cái tiền đề là, không chủ động trêu chọc Dị Vực, kiêng kỵ lẫn nhau.

"Này Lôi Trì ngươi không thể xằng bậy!" Đến rồi cuối cùng, lão già ngàn dặn dò vạn dặn, nói cho Thạch Hạo, tuyệt đối đừng chà đạp.

"Yên tâm, ta sẽ quản trụ chính mình. Đương nhiên, nếu như các ngươi không yên lòng, có thể cho ta đưa điểm hiếm thấy mỹ vị đến, tỷ như thu gom cái gì Gan rồng phượng tủy, ta bảo đảm liền đối với này Lôi Trì không có hứng thú, sẽ không luộc nó." Thạch Hạo cười hì hì, ở nơi đó đùa giỡn.

Lão già cười ha ha. Hắn đứng ở chỗ này, cũng chỉ có người trẻ tuổi này dám với hắn nói như vậy.

Những người khác đều khá là không nói gì, Hoang cũng thật là tùy tiện,

không thể nào chú ý, đối mặt cấm khu khách tới cũng dám như thế bình đẳng ở chung, còn nửa đùa nửa thật đánh cướp.

"Ai, thiên địa hoàn cảnh đổi bại, càng ngày càng tệ a." Lão già liếc mắt nhìn khối này Tiên Nguyên, nói: "Ta suy đoán, sớm muộn cũng có một ngày, liền thứ này đều sẽ khô héo, mặc dù còn tồn tại, Trường Sinh vật chất cũng đều tiêu vong."

Dựa theo suy đoán của hắn, đến rồi hậu thế, thế gian này kỳ trân, thiên tài địa bảo các loại, đều sẽ kém xa trước đây, căn bản là không có cách cùng đời này so với.

Y theo hắn từng nói, hậu thế, năm tháng dài đằng đẵng qua đi, một cái kỷ nguyên tiêu vong sau, rất có thể cái gọi là Tiên Nguyên đều chỉ có thể chờ đợi cùng với hiện tại thần nguyên.

Còn như thần nguyên, cái kia quá nửa trở thành càng thấp hơn chờ đồ vật.

"Thái Sơ cổ quáng mệnh thạch, bây giờ cực phẩm nhất cũng đã khô cạn, không thể tìm ra, ta nghĩ hậu thế sinh linh đối mặt một ít đầu thừa đuôi thẹo đều sẽ xem là chí bảo." Hắn một hơi thở dài.

"Chúng ta truyền thừa liệu sẽ có vì vậy mà đoạn tuyệt?" Có người hỏi.

Rất nhiều người đều vẻ mặt nghiêm túc, bởi vì hậu thế thật sự phát triển đến bước đi kia, có lẽ sẽ trở thành thời đại mạt pháp, pháp đem không tồn!

"Đến rồi vào lúc ấy, hết thảy sinh linh tuổi thọ đều sẽ giảm mạnh, hơi một tí sống quá trăm vạn năm lão quái vật cũng không tiếp tục khả năng xuất hiện, trừ phi lấy đặc biệt thủ đoạn tự phong. Nói như vậy, nhân đạo cao thủ tuyệt đỉnh, một đời cũng chỉ có thể sống hơn một vạn năm!"

Nghe tới lão giả bực này thuyết pháp, tất cả mọi người đều hít vào một ngụm khí lạnh, dù cho sớm có nghe thấy, nghe được cái khác tiền bối thôi diễn, nhưng hiện tại hay là chấn động, cảm thấy quá mức đáng sợ.

Phải biết, hiện tại sống quá mấy trăm ngàn năm cao thủ có rất nhiều, không toán chuyện đáng ngạc nhiên gì.

Đến rồi hậu thế, muốn sống quá vạn năm đều như vậy gian nan?

"Có như thế tàn khốc sao?" Có người nói nhỏ, không quá tin tưởng thiên địa hoàn cảnh sẽ ác liệt đến bước đi kia.

"Có, chỉ có thể so với ngươi tưởng tượng càng tàn nhẫn. Có thể, một thời đại, chỉ có cá biệt có người có thể sống hơn một vạn năm. Ở hắn thành đạo lúc, sừng sững nhân đạo đỉnh cao nhất, dù cho những người khác đồng dạng kinh diễm, nhưng chỉ cần chậm nửa bước, đều sẽ bi thương kết thúc, bởi vì, hắn đạt được tạo hóa, tiêu hao quá nhiều, mà thế giới này là cân bằng!" Lão giả nói rằng.

"Nếu thiên địa hoàn cảnh sẽ vô cùng ác liệt, đến rồi vào lúc ấy, còn có thể thuận lợi tu hành sao, có thể căn bản là không người nào có thể đặt chân lên đỉnh cao nhất chứ?" Có người nói ra nghi hoặc.

Rất nhiều người cảm thấy, hoàn cảnh thật gay go như vậy, có thể hết thảy truyền thừa đều sẽ đoạn tuyệt, cũng không còn tu sĩ.

"Tu sĩ là cái gì, tranh đấu cùng trời, cùng địa tranh, nghịch cảnh mà lên, sẽ không táng tuyệt." Lão giả lắc đầu.

"Hơn nữa, tuy rằng không ở là hoàng kim tuế nguyệt, tu luyện hoàn cảnh đại biến, thế nhưng đạo là vĩnh tồn, có thể cảm ngộ đại đạo, vẫn như cũ có thể tu luyện. Thậm chí, hiện nay biến mất Thiên kiếp còn có thể tái hiện." Lão già nói rằng.

"Đồng thời, thiên địa này hoàn cảnh cũng sẽ nhiều lần, tuy rằng toàn thể hướng về xấu, càng ngày càng khô héo, thế nhưng cũng có hồi quang phản chiếu lúc, nói thí dụ như có thể sẽ ở một số đặc biệt thời đại, mà dâng lên cam tuyền, thiên hàng tinh khí, xuất hiện phẩm chất thấp chất thần nguyên các loại. Đương nhiên, đây là chủ nhân của ta suy đoán, ta là không thể dự

liệu hậu thế đến tột cùng thế nào." Lão già thở dài.

Dựa theo cấm khu bên trong chí cao nhân vật thôi diễn, dù cho hoàn cảnh lại gay go, tu sĩ vẫn như cũ sẽ tồn tại.

Lão già nói bổ sung: "Chỉ là, đến rồi vào lúc ấy, sẽ không có người thành Tiên, Chí cường giả có thể sống tới hơn một vạn năm, lợi hại có thể sống thêm đời thứ hai, thế là tốt rồi."

Tất cả mọi người đều biến sắc, sau đó đem không người nào có thể thành Tiên, triệt để đoạn tuyệt hi vọng?

Điều này khiến người ta không thể nào tiếp thu được!

Kỷ nguyên này, hiện nay xem ra, tuy rằng cũng không có người thành Tiên, nhưng còn có hi vọng, tất cả mọi người đều cảm thấy, làm Dị Vực cùng này giới giao hòa sau, hoàn cảnh tất nhiên đại biến! Đến rồi vào lúc ấy, sẽ có người đoạt thiên cơ, cướp tạo hóa, nhân cơ hội thành Tiên!

Hậu thế, nếu như thiên địa khô héo, Trường Sinh vật chất tiêu tan sạch sẽ, cái kia thật sự sẽ triệt để đứt rời tiên lộ!

"Y theo chủ nhân của ta suy đoán, nếu như thật đến rồi cấp độ kia thiên địa trong hoàn cảnh, có sinh linh có thể ở trên con đường tu đạo đem mỗi một bước đều làm được hoàn mỹ, không hề có một chút tỳ vết, có thể có cá biệt có người chạm tới Tiên Đạo lĩnh vực, thế nhưng, cũng chỉ có như vậy một tia hi vọng mà thôi! Mà, một cái kỷ nguyên có thể có một người là tốt lắm rồi!"

Lão giả nói rằng, khá là cảm khái.

Bởi vì, hắn cũng không có thành tiên, lập tức liền muốn tuổi thọ khô cạn, vì vậy rất có cộng hưởng cảm giác, vì tương lai sinh linh cảm giác đáng tiếc.

"Thiên địa này hoàn cảnh tại sao đại biến?" Có người hỏi, đây là căn

nguyên, muốn làm rõ.

"Chuyện như vậy, liền không phải ngươi và ta có khả năng hiểu rõ, chỉ có tối người ở phía trên biết." Lão già vô cùng thần bí, chỉ chỉ trên vòm trời.

"Ai, tiền bối, cấm khu người vì sao không ra? Trơ mắt nhìn Cửu Thiên Thập Địa rơi vào Dị Vực, bị bọn họ đồ diệt, liền có thể như thế nhẫn tâm nhìn sao?" Rốt cục, có một người trẻ tuổi hỏi một cái khá là sắc bén vấn đề.

Hắn đối với cấm khu rất bất mãn, cùng sinh hoạt bên trong vùng thế giới này, vì sao cấm khu ngồi xem ác ma đánh tới, lại không thêm để ý tới, căn bản cũng không có tận một điểm thủ hộ sơn hà nghĩa vụ.

Nghe tới vấn đề này, lão giả cười gằn, lần thứ nhất là như thế âm u, nói: "Người trẻ tuổi ngươi cả nghĩ quá rồi, có một số việc, ngươi mãi mãi cũng sẽ không hiểu, có chút cấm khu lai lịch, ngươi mãi mãi cũng sẽ không đoán được."

Hả?

Mọi người bất ngờ, hắn hay là lần thứ nhất có chút đằng đằng sát khí.

"Xin tiền bối công khai!"

"Cấm khu, cũng không đều là thuộc về Cửu Thiên Thập Địa, có chút lai lịch cửu viễn đáng sợ, hơn nữa xuất thân không thể tưởng tượng nổi." Lão giả nói rằng.

Tiếp đó, hắn lại cười gằn, nói: "Hơn nữa, có chút cấm khu bên trong sinh linh, năm đó lại không phải là không có thủ hộ quá này giới, kết quả, khà khà!"

Hắn không hề nói tiếp, thế nhưng là khiến người ta suy nghĩ sâu sắc.

Thạch Hạo lập tức nghĩ đến ở Đại Xích Thiên biên cương sự, lúc đó truy đuổi tiến vào Hỗn Độn bên trong, phát hiện một cái thần bí tiểu thế giới,

hoàn toàn tách biệt với thế gian.

Ở nơi đó có một con còn nhỏ Chân Hoàng, còn có một cái bộ xương trắng như tuyết, cùng với một cô gái quan tài, cái kia trong quan tài người từng mở miệng, nói muốn cùng ngoại giới ngăn cách, tự hóa cấm khu.

Mà nàng năm đó lại từng thủ hộ quá Cửu Thiên, quay đầu lại lại lui ra, không lại can thiệp.

Này làm cho người ta cảm thấy dẫn dắt, khiến người ta không thể không suy nghĩ sâu sắc.

"Bất luận làm sao, cũng không thể nhìn vùng thế giới này sinh linh bị sát quang, hướng đi phần cuối a." Có người không cam lòng, nói như vậy.

"Đương nhiên, còn có một cái nguyên nhân trọng yếu nhất." Lão già nói rằng, không ngại để lộ ra một ít bí mật.

"Chủ nhân của ta thôi diễn ra một ít đáng sợ thiên cơ, vì vậy không muốn nhiễm hồng trần nhân quả, ta nghĩ cái khác mấy cái cấm khu cũng là như thế, sẽ không xuất thủ."

"Cái gì thiên cơ?" Mọi người kinh dị.

"Ta cái kia không gì không làm được chủ nhân, làm hiểu rõ một ít bí mật sau, vì thế từng ngồi bất động mấy năm, không nhúc nhích, sợi tóc đều bạch một chút, ở lo lắng, đang suy tư." Lão già nói rằng.

Này càng thêm lôi kéo người ta hiếu kỳ, để chí cao vô thượng cấm khu chi chủ cũng như này, đó là cỡ nào chuyện đáng sợ?!

"Đến cùng là cái gì?" Thác Cổ Ngự Long không nhịn được hỏi.

"Ở sau đó trong năm tháng, ai như xuất thủ, nhiễm phải nhân quả, đều phải chết, không có ai có thể sống sót!" Lão già vẻ mặt nghiêm túc nói rằng.

Tất cả mọi người đều choáng váng, mà hậu thân thể một trận lạnh lẽo,

liền cấm khu chi chủ đều phải chết, như xuất thủ đều muốn tiêu diệt vong?

"Chỉ cần nhiễm phải nhân quả, đều phải chết!" Lão giả cường điệu.

Thời khắc này, mỗi một mọi người cảm thấy lạnh từ đầu đến chân, cảm giác sâu sắc bất an, tương lai sẽ thế nào? Liền cấp độ kia nhân vật vô thượng, vượt qua kỷ nguyên mà sống tồn tại cũng phải ra kết luận như vậy, thật đáng sợ.

"Vì sao lại như vậy?" Có người hỏi.

"Kỷ nguyên này muốn kết thúc, sẽ mở ra một đoạn tối tăm nhất tuế nguyệt, mà những năm tháng ấy nhất định sẽ không tồn ở trong cổ sử, sẽ bị hậu thế lãng quên, huyết cùng loạn chờ sẽ trở thành chủ đề. Ở thời đại kia, từ trước tới nay đáng sợ nhất đại chiến sắp sửa bạo phát. Dính đến nhân vật, không ngừng một cái kỷ nguyên bên trong sinh ra, đem tới một lần toàn diện thanh toán!"

Lão già hô hấp vi thô, lồng ngực chập trùng, đang nói đến những câu chuyện này, liền hắn cũng không nhịn được trở nên kích động, ngoài ra còn có trong lòng rung động.

"Xảy ra chuyện gì, đến tột cùng thế nào, nhân tại sao?" Ở đây người trẻ tuổi đều phát ra nghi vấn, chính là Thạch Hạo đều có chút kinh ngạc.

"Ta nhớ tới chủ nhân vì là loại kia đáng sợ hình ảnh tràn ngập sầu lo, toàn bộ mái tóc vì vậy mà trắng một nửa, có nhân vật vô thượng hỏi hắn, hắn chỉ giữ trầm mặc, mãi đến tận cuối cùng chỉ nói ra một câu."

"Nói cái gì?"

"Nó... Phải quay về!"

Mọi người ngạc nhiên, này truyền đạt thế nào một loại tin tức?

Tất cả mọi người đều cảm giác một trận sợ hãi, da đầu mạo khí lạnh, đơn

giản một câu nói, phảng phất ẩn chứa vô thượng đại khủng bố!

"Cấm khu bên trong vô thượng tồn tại, hắn không có nói tỉ mỉ sao?" Có người nhỏ giọng hỏi.

"Không có, chủ nhân của ta có thể chiến vạn cổ địch thủ, có thể quét Càn Khôn, bình thiên hạ, đều không có sợ quá, nhưng là lần đó, hắn hiểu rõ bộ phận chân tướng sau, nhưng là bạc cả tóc. Các ngươi nói, sẽ có cỡ nào khủng bố, hắn cũng không còn đề sự kiện kia."

Y theo lão già từng nói, Tiên Cổ kỷ nguyên cuộc chiến thiếu xa, cùng tương lai một đoạn nhất định biến mất, sẽ không lưu lại ghi chép tuế nguyệt so với, không tính là gì.

"Đó là một đoạn tối náo loạn, đáng sợ nhất, tối tăm nhất tuế nguyệt, đem giết tới trong thiên địa không người dám xưng tôn, giết tới trong truyền thuyết vài đạo môn đồng thời mở, giết tới Vô Tiên, mấy cái kỷ nguyên sinh linh đều sẽ nhảy ra, tới một lần thanh toán. Mà những này, lại chỉ là biểu tượng!" Lão già lẩm bẩm, liền hắn đều có chút thất thần.

Tất cả mọi người đều lông tóc dựng đứng, rất không cam tâm, muốn biết rõ ràng, đều nhìn chằm chằm lão già, hi vọng hắn tiết lộ càng nhiều.

"Liền không hề có một chút gợi ý sao?" Có người căm giận hỏi.

"Rất nhiều năm sau, chủ nhân của ta tâm tình ôn hòa, thật giống nói rồi bốn chữ, độc đoán vạn cổ." Lão giả thăm thẳm nói rằng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1420: Tiểu Tụ

Mọi người trong lúc nhất thời ngây người, một lát không nói gì.

Hôm nay đối với bọn họ xung kích quá to lớn, lão già để lộ ra một ít bí ẩn chưa từng nghe qua, xúc động linh hồn của bọn họ!

Đế quan cao tầng hay là biết một chút, nhưng chưa từng có nói với bọn họ quá, bởi vì như vậy làm, với hiện tại vô dụng, chỉ sẽ khiến cho hoảng loạn.

Rất nhiều năm khinh người vẻ mặt hốt hoảng, cảm giác tương lai quá mờ ảo, rất hư huyễn, nếu là so ra, hiện tại tính là gì? Tương lai đáng sợ hơn!

Liền vùng cấm chi chủ đều muốn ngủ đông, không dám nhiễm nhân quả, bị sợ sát quang, chỉ vừa tưởng tượng cũng làm người ta tê cả da đầu!

Rất nhiều người cảm giác hô hấp dồn dập, trong lòng ngột ngạt, đến cái kia một ngày, bọn họ ở nơi nào? Còn sống không? Cái kia đến tột cùng là thế nào một đoạn hắc ám năm tháng.

"Xem cũng xem xong, ta nên trở về đi phục mệnh." Lão già nói rằng, hắn đã đem cái kia phó địa đồ sâu sắc ghi dấu ấn vào trong lòng, nhớ rồi.

Vật này rất không bình thường, rất có thể là vùng cấm đều đang tìm kiếm đồ vật, hắn mang về sau, vùng cấm bên trong liệu sẽ có có người đến Đế quan, vậy thì không phải hắn có khả năng quyết định.

"Đi rồi!"

Hắn một chân, cước hạ hiện lên màu trắng khí mang, hướng ra phía ngoài mà đi, đầu kia lạc mao gà trống lớn sẽ chờ ở cung điện ở ngoài.

"Tiền bối xin dừng bước, để chúng ta cố gắng chiêu đãi một phen!" Ngũ linh chiến xa chủ nhân Tề Hoành mở miệng.

Những người khác cũng cùng tiến lên trước, lần nữa giữ lại, ông lão này tuy rằng cũng có sát khí lộ ra ngoài thì, nhưng nói tóm lại rất hòa ái, cùng tưởng tượng vùng cấm khách tới không giống nhau.

Bọn họ rất muốn hướng về hắn thỉnh giáo, hiểu rõ càng nhiều.

Đồng thời, sớm có người đi truyền tin, hi vọng Đế quan bên trong đại nhân vật đứng ra, đem ông lão lưu lại, nhiều nấn ná mấy ngày.

"Chư vị đạo huynh, các ngươi liền không cần lại đây, lão hủ đi vậy!" Lão già rất thẳng thắn, cũng rất kiên quyết, cảm ứng được có đại nhân vật ở xung quanh, trực tiếp nói như vậy.

Hắn thả người nhảy lên lão công kê phần lưng, đạp lên Bích Lạc hồ sóng nước, liền như vậy đi xa, không người ngăn cản.

Đến vậy vội vã, đi vậy vội vã!

Bích Lạc trên đảo, mọi người không thể bình tĩnh, trong lòng nổi sóng chập trùng, ở đây nghị luận sôi nổi.

Lần này, quá bất ngờ, vùng cấm lại có thể có người đến, hơn nữa với bọn hắn đàm luận thời gian dài như vậy.

"Tiểu hữu, Lôi Trì lưu được, không muốn làm mất." Lão già âm thanh từ cuối chân trời truyền đến, lại một lần nữa căn dặn.

Một hồi tụ hội đến đây, cũng là tiếp cận kết thúc, không có cái gì có thể thảo luận.

Chủ yếu là vùng cấm khách tới theo như lời nói đối với bọn họ xung kích quá lớn, cần tiêu hóa, cũng phải đi về bẩm báo cho sư trưởng.

"Liền như vậy sau khi từ biệt, chư vị đạo huynh, ngày khác chúng ta trên

chiến trường thấy, xem ai giết địch nhiều, ha ha!" Có người rất dũng cảm.

"Đi rồi, đi bế quan tu hành, tương lai nếu thật sự có hắc ám náo động lớn, cùng với đáng sợ nhất một khoảng thời gian, ta nhất định sẽ hoạt đến ngày đó, không vì là tranh bá, chỉ vì lãnh hội thời đại kia tàn khốc cùng đặc sắc, nhìn một chút đều có cái nào nhân vật cái thế, phong thái đến tột cùng làm sao!" Cũng có người như vậy thở dài nói.

Một hồi tụ hội liền như vậy kết thúc, tất cả mọi người đều dồn dập rời đi.

"Thạch Hạo, chúng ta nơi này đi uống rượu, ha ha, lôi kiếp dịch mùi vị quá tốt rồi, để chúng ta uống thật sảng khoái đi." Tào Vũ Sinh không da mặt không, tiến tới góp mặt.

Thạch Hạo mỉm cười, gật đầu đồng ý. Ở bên cạnh còn có hai cái tiểu Tửu Quỷ cũng ở ghi nhớ, một cái là Thái Âm Ngọc Thỏ, một cái khác nhưng là Thiên Giác Nghĩ.

Đồng thời, Hoàng Điệp đập động cánh, tạo nên từng cơn sóng gợn, tựa hồ cũng muốn uống.

"Hoàng Điệp xuất quan, đáng giá ăn mừng, chúng ta đi!" Thạch Hạo nói rằng.

Hoàng Điệp mạnh mẽ, không ở Thạch Hạo bất ngờ, đã sớm biết nó có nghịch thiên bản lĩnh, đây là được xưng trùng bên trong đế vương tồn tại, có thể hiệu lệnh vạn trùng.

"Ha ha, quá tốt rồi, chúng ta uống thật sảng khoái, mặt khác ta thích ăn tố!" Thái Âm Ngọc Thỏ cười hì hì.

"Thiết, còn không biết ngươi, nhìn chằm chằm Thạch Hạo giết dị vực mười Vương không rời mắt, vừa nãy thịt nướng thì, ngươi ăn miệng đầy nước mỡ, cũng không cảm thấy ngại mỗi ngày ồn ào ăn chay!" Tào Vũ Sinh vạch khuyết điểm.

"Ầm!"

Thái Âm Ngọc Thỏ ra tay, đem trong lòng chính đang ngủ say tiểu Kỳ Lân vứt tại tào tên Béo trên mặt, kết quả phát sinh hai tiếng kêu thảm thiết thanh.

"Đáng tiếc, còn kém một chút người, cố nhân không hoàn toàn a." Thạch Hạo than thở.

"Bọn họ đang bế quan, bởi vì, áp lực quá to lớn, đều muốn đột phá, thực lực nâng ột bước." Tào Vũ Sinh nói rằng.

Ma Nữ, Trường Cung Diễn, Long Nữ các loại (chờ) một loạt mọi người đang bế quan, thời gian rất lâu không có nhìn thấy, chờ đợi bọn họ cảm thấy tự thân trạng thái tối viên mãn thì, sẽ đi quan ngoại tìm cơ duyên.

Bởi vì, cái kia chính là một hồi đại mạo hiểm, bọn họ không thể không nghiêm túc đối phó.

Quan ngoại, có lớn lao chiến trường, càng có thần dược sơn mạch, tiên gia cựu các loại, có nguy hiểm to lớn, cũng có không thể nào tưởng tượng được cơ duyên.

"Khà khà, ta biết ngươi là đang tìm Thanh Y tỷ tỷ, đúng không?" Thái Âm Ngọc Thỏ cười rất tà ác, mặc dù coi như đúc từ ngọc, dường như một cái búp bê sứ, thế nhưng hiện tại nụ cười khá giống Tiểu Ác Ma.

"Tiểu hài tử gia gia, biết cái gì, nói linh tinh gì vậy?" Thạch Hạo dùng sức vò nàng đầu kia trắng bạc sáng như tuyết tóc dài, làm tùm la tùm lum.

"Hòn đá nhỏ, ta cùng ngươi liều mạng!" Thái Âm Ngọc Thỏ giương nanh múa vuốt.

Thạch Hạo từ trong miệng bọn họ hiểu rõ đến, Thanh Y bị mang hướng về tổ đàn, đồng hành còn có Nguyệt Thiền, điều này làm cho hắn chấn động trong lòng!

Đây là phải làm gì?

"Hiện tại rất nhiều người đều biết, Thanh Y tỷ tỷ rất kỳ dị, cùng Thanh Nguyệt mồi lửa dung hợp, có người suy đoán, nàng khả năng cùng Tiên cổ Thanh Nguyệt Tiên Tử có mạc nhiều quan hệ!" Thái Âm Ngọc Thỏ nói rằng.

Tào Vũ Sinh gật đầu, nói: "Xác thực là như vậy, bất quá, ngươi không cần lo lắng, Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính tiền bối cũng ở tổ đàn, Thanh Y chắc chắn sẽ không có nguy hiểm!"

Thạch Hạo ánh mắt lấp lóe, không nói gì, hắn cũng không phải lo lắng Thanh Y nhân thân an nguy, liêu nghĩ sẽ không có vấn đề.

Hắn lo lắng chính là, Nguyệt Thiền cũng đi tới, điều này làm cho hắn trong lòng chìm xuống, bởi vì Thanh Y cùng Nguyệt Thiền vốn là một người hai thể, nếu như nếu là ở tổ đàn nơi đó bị người can thiệp, làm cho các nàng dung hợp làm một, lần thứ hai trở thành một người, cái kia...

"Yên tâm đi, Thanh Y tỷ tỷ nghi tự cùng Thanh Nguyệt Tiên Tử có quan hệ, không có ai sẽ làm khó nàng, hết thảy đều chỉ có thể tự nguyện." Thái Âm Ngọc Thỏ nói rằng.

"Chỉ mong đi!" Thạch Hạo nói rằng.

Cuối cùng, bọn họ trở lại Thạch Tộc vị trí bộ lạc, mấy người ngồi vây quanh đống lửa trại bên, phi thường bỗng nhiên thôi thúc đạo hỏa, bắt đầu thiêu đốt mỹ vị.

"Oa, này liền Hoàng Kim Ma Điểu, dị vực Vương tộc một trong, cánh là của ta, đừng cướp!" Tiểu Thỏ Tử kêu lên, rửa sạch sau, chăm chú nướng chín, vàng óng ánh bóng loáng, dầu mỡ rơi vào trên đống lửa, phát sinh xoạt xoạt tiếng vang, thơm ngát nức mũi.

"Đây là Đường Ngô, dáng vẻ có chút đáng sợ a, bất quá xé ra ngạnh xác, cùng tôm hùm không có gì khác nhau." Tào tên Béo lá gan rất lớn, không một chút nào truật, trực tiếp bỏ vào trong đỉnh luộc.

"Đáng tiếc, không có Hạc Vô Song, Hạc Tử Minh, ta rất muốn ăn đi bọn họ!" Thiên Giác Nghĩ ở lý sự, phẫn hận cực kỳ, muốn thế ca ca cùng tỷ tỷ báo thù.

Bọn họ ngồi vây quanh ở bên cạnh đống lửa, hưởng dụng mỹ vị, đem trong bộ lạc một ít hài đồng cũng hấp dẫn lại đây.

"Cầm, đừng tham ăn, vật này đối với các ngươi tới nói, là đại bổ bên trong đại bổ, cho các ngươi trưởng bối đưa đi, chậm rãi luyện hóa đi." Thạch Hạo nhắc nhở.

Bằng những hài tử này, còn thật không có cách nào hưởng dụng.

"Ta nghĩ uống lôi kiếp rượu ngon." Tham ngủ trắng như tuyết tiểu Kỳ Lân mở mắt ra, ở chảy nước miếng.

Hoàng Điệp cũng rơi xuống, ở một cái ly uống rượu phía trên đập động cánh.

"Được, chúng ta đồng thời hưởng dụng!"

Thạch Hạo lấy ra con kia đỉnh, ở đây vui lòng phân phát, với bọn hắn đồng thời ra sức uống.

"Ta cũng phải độ kiếp!" Đây là Hoàng Điệp thần niệm, nó rất vui vẻ, rốt cục xuất quan, bây giờ thực lực mạnh mẽ.

"Ai, không biết khối đá này lúc nào có thể tỉnh." Thạch Hạo sờ sờ cuối sợi tóc trên trang sức, một nhanh óng ánh tảng đá.

"Ta dám nói, ngươi nếu như đem Lôi Trì đặt ở nó bên cạnh, cái tên này bảo đảm sẽ thức tỉnh, rất vui mừng đi gặm nhấm." Tào tên Béo nói rằng.

Bên cạnh, Hoàng Điệp dùng sức gật đầu, biểu thị tán thành.

Thạch Hạo không nói gì, quả nhiên vẫn là người ở bên cạnh hiểu rõ người ở bên cạnh.

"Này Lôi Trì, hiện tại còn chưa thể cho nó gieo vạ đi, tuy rằng ta tin tưởng ao này kiên cố Bất Hủ, nhưng không bảo đảm, cái kia tảng đá không có cách nào." Thạch Hạo nói rằng.

Vật này rất quan trọng, tạm thời không thể sai sót.

"Các loại (chờ) Đại trưởng lão đến, nhìn một chút này Lôi Trì đến cùng có gì đó cổ quái, còn có trong ao thật sự có ba cái Long sao?" Thái Âm Ngọc Thỏ nói.

Bây giờ, Lôi Trì là bị phong ấn, bọn họ không cách nào vạch trần, chỉ có thể chờ đợi Đại trưởng lão ra tay.

Trên thực tế, vẫn chưa các loại (chờ) bao lâu, Đại trưởng lão liền từ tổ đàn đi ra, dọc theo một cái thần quang năm màu đại đạo, trực tiếp giáng lâm ở Thạch Tộc vị trí bộ lạc.

Này điều đại đạo cũng không biết dài bao nhiêu vạn dặm, ngang qua hư không, chớp mắt mà tới.

"Đại trưởng lão!" Thạch Hạo bọn họ gấp vội vàng đứng dậy, hướng về hắn thi lễ.

"Ngồi xuống đi, theo ta không cần khách khí như vậy cùng khách khí." Đại trưởng lão mỉm cười, nhìn thấy Lôi Trì ở lục trên cỏ, trực tiếp vẫy tay, liền thu tới trong tay.

"Xoạt!"

Ráng màu tỏa ra, thần quang ngút trời, hắn vạch trần phong ấn. Mà cùng lúc đó, Lôi Trì bên trong còn có một đạo chùm sáng, chính là trảm tiên dao cầu tản ra sau, chạy ra cái kia một tia thần mang.

Hiện tại, nó lại muốn bạo động, muốn bỏ chạy.

Đại trưởng lão vận dụng cái thế đại pháp lực, đưa nó áp chế, không cách

nào bỏ chạy.

Đại trưởng lão nhìn chằm chằm Lôi Trì dưới đáy, tình cờ, có thể nhìn thấy dường như vực sâu nơi sâu xa nhất ba cái sinh linh bơi lội, dường như Chân Long.

"Đem Lôi Linh thả ra, ném vào Lôi Trì bên trong một cái." Đại trưởng lão nói rằng.

"A..." Không chỉ có Thạch Hạo giật nảy cả mình, chính là Tào Vũ Sinh, Thiên Giác Nghĩ các loại (chờ) cũng ngạc nhiên.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1421: Sống Ấn Ký

Đem Lôi Linh ném vào Lôi Trì trong, đây là muốn làm gì?

"Thử một lần kia đáy ao bóng dáng là sinh vật vẫn là lạc ấn, về Lôi Linh có rất nhiều truyền thuyết, là từ trong Thiên Kiếp sinh ra, này Lôi Trì cũng là, có một số liên hệ." Đại trưởng lão bình hòa nói.

Lôi Linh, trên đời mênh mông, bây giờ chỉ có ba cái, tất cả đều tại Thạch Hạo trong tay, Vương gia hao hết tâm lực mới đến đồ vật, kết quả đổi chủ.

Đây là một loại sinh vật đáng sợ, chân chính lớn lên, có quét ngang quần hùng thực lực!

Thạch Hạo một mực mài dũa, đến tột cùng làm sao hàng phục ba cái côn trùng, thế nào để cho bọn họ quy thuận, bây giờ Đại trưởng lão tới, vừa vặn thỉnh giáo.

Bất quá, hắn thế nào cũng không nghĩ tới, trực tiếp trước hết ném một đầu tiến Lôi Trì.

"Chờ một chút, ta trước lấy ra một chút Lôi Kiếp Dịch." Thạch Hạo lầu bầu nói, hắn thật đúng là không muốn nhiều như vậy nước quý đều bị côn trùng cho tao đạp.

"Đúng nha, thật muốn đưa nó ném vào, ta cũng không dám... nữa uống, bẩn." Thái Âm Ngọc Thỏ vội vàng gật đầu.

Đại trưởng lão bình tĩnh như vực sâu, không nói gì thêm.

"Rầm rầm..." Lôi Trì bên trong chất lỏng bị rót vào cốt đỉnh trong, không có còn lại bao nhiêu.

Nhưng là, nó như trước làm cho người ta cảm thấy sâu không lường được cảm giác, dường như một tòa vực sâu, đáy ao Chân Long vẫn là mơ hồ như vậy, nhìn không rõ lắm.

"Chiêm chiếp!"

Lôi Linh đang gọi, rất không cam tâm, nhưng là Thạch Hạo nắm bắt con kia kim sắc, trực tiếp liền ném vào đi.

Khiến người ta kinh ngạc là, này dài bằng chiếc đũa kim sắc Lôi Linh, tại Thạch Hạo trong tay thời gian phẫn nộ, không cam lòng, thế nhưng tiến nhập Lôi Trì sau thoáng cái hoan hô, không ngừng chơi đùa.

Nó lật lên rất nhiều bọt sóng, sau đó càng là một cái mãnh liệt trực tiếp ghim vào đáy ao.

"Hả?"

Mấy người đều bị kinh ngạc, nó lại có thể hướng Chân Long tấn công mà đi, như là tại săn mồi.

Thạch Hạo, Tào mập mạp, Thiên Giác Nghĩ đều ngây người, không phải là không biết Lôi Linh hung mãnh, thế nhưng nó lại dám công kích Chân Long? Cái này cần là cỡ nào hung tàn!

"Ta có chút hoài nghi, trong ao thật là Chân Long ấu tể sao, Lôi Linh còn muốn săn mồi, quá quái lạ!"

Lôi Trì trong, bọt sóng quay cuồng, Lôi Linh chớp mắt đã tới, hóa thành một vệt kim quang, phục kích một đầu Chân Long, nhào tới mặt trên.

Nhưng mà, khiến người ta kinh ngạc sự tình phát sinh, Chân Long ấu tể vẫn chưa bị nuốt, mà là theo chân nó trùng hợp, hai người như là hợp làm một thể, ở nơi nào du động.

Đại trưởng lão thở dài, nói: "Ta chỉ biết, không phải chân thật, là lạc ấn."

Được đến ra kết luận như vậy sau, mấy người đều có chút buồn vô cớ, có chút tiếc nuối.

"Này Lôi Linh thế nào theo chân nó như vậy phù hợp, quả thực giống như là như bóng với hình, theo nó mà động." Tào Vũ Sinh nói.

"Ta hoài nghi, Lôi Linh không phải chân chính nguyên vẹn thể, mà là đang tiến hóa trong, không phải dùng cái gì ít ỏi như thế, trên đời không thể nhận ra." Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính nói.

Thạch Hạo, Tào Vũ Sinh đều là ngẩn ra, sau đó suy tư sau, khiếp sợ không gì sánh nổi.

"Tiền bối, ngươi sẽ không phải là nói, căn bản cũng không có Lôi Linh loại sinh vật này, nó chẳng qua là một loại sinh vật nào đó tại nào đó một giai đoạn trạng thái đặc thù đi!?" Bọn họ nhìn chằm chằm Đại trưởng lão, ánh mắt nóng rực.

Càng là Thạch Hạo, nắm trong tay cái kia màu bạc còn có màu đỏ sậm Lôi Linh, quan sát tỉ mỉ, chăm chú quan sát.

Hai cái Lôi Linh thét chói tai, không ngừng giãy dụa, này rất giống là xà, nhưng quá mức lợi hại, cái gì cũng dám công kích, bọn họ không e ngại Lôi Kiếp, rất là nghịch thiên.

"Mọc ra cơ góc, lại dài ra móng vuốt, này không phải là Chân Long sao?" Tào Vũ Sinh lẩm bẩm.

Bởi vì, bọn họ tựa như so với Giao Long tiến hơn một bước, tỉ mỉ quan sát, trên người đều có rất nhiều Long văn, hết sức kỳ lạ, để cho thân thể nó kiên cố bất hủ.

Mấy người đều ngây người, có điểm ngẩn người, này sẽ không phải là Chân Long nào đó loại trung gian trạng thái chứ?

"Là sao, để cho ta xem vừa nhìn, ta đánh bất tử các ngươi!" Thiên Giác

Nghĩ ngao nói một tiếng, nhào qua, sẽ phải theo chân chúng nó đánh nhau.

"Chỉ là một loại phỏng đoán mà thôi, đã đều là tới từ trong Lôi Kiếp, luôn luôn chút liên hệ, không cần thiết là Chân Long là ấu thể, chẳng qua là có thể hướng nó tiến hóa." Đại trưởng lão nói.

Dựa theo hắn từng nói, bất cứ sinh vật nào, vô luận là xà trùng, vẫn là mãnh thú chờ tiến hóa đến cao tầng thứ sau, đều có thể tiến hành lựa chọn, có thể hướng Chân Long đi tới!

Trong, lấy xà, Giao là nhiều, trong tình huống bình thường tới nói, bọn họ một đời mục tiêu cuối cùng chính là tiến hóa thành Chân Long, thành tựu vô thượng pháp thể!

"Xảo, vừa vặn có ba cái Lôi Linh, mà Lôi Trì trong cũng có ba đạo Chân Long lạc ấn." Thái Âm Ngọc Thỏ thầm nói.

"Cái gọi là đạo sinh nhất, một sinh hai, nhị sinh tam, ba đời vạn vật, trong chỗ U Minh tự có nào đó loại đạo lý." Đại trưởng lão gật đầu.

Hắn ở chỗ này rất hiền lành, rất tầm thường, dường như một cái lão nhân bình thường.

Nhưng nếu là ở bên ngoài, chỉ cần hơi chút để lộ ra như vậy một tia uy áp, mạnh như Độn Nhất cảnh đại kỵ sĩ chờ đều muốn run rẩy nơm nớp, sẽ không tự chủ được cúng bái.

Chân chính Chí Tôn, tại nhân đạo trong lĩnh vực, xưng là vô địch khắp trên trời dưới đất.

Bây giờ đời này, cũng chỉ có Vương Trường Sinh chờ có mấy người có thể cùng Đại trưởng lão chinh chiến, có thể cùng hắn tranh cao thấp một hồi, hơn đều kém quá nhiều.

"Lôi Linh, thật chẳng lẽ có cơ hội tiến hóa thành Chân Long?" Thạch Hạo con ngươi rất sáng.

"Có cơ hội, có lẽ so với xà, Giao loại thích hợp hơn, nhưng không nhất định sau cùng thật sẽ trở thành Long. Bởi vì, loại sinh vật này bản thân cũng đủ cường đại." Đại trưởng lão nói.

Lôi Trì trong ba đạo ấn ký, đối với bất kỳ có chí tiến hóa thành Chân Long sinh vật tới nói, đều là chí bảo, là vô giá!

Đại trưởng lão lặp đi lặp lại nghiệm chứng, ra kết luận, này hơn phân nửa là Chân Long lưu lại!

"Chân Long được xưng thứ nhất sinh vật mạnh mẽ, tại vô số chủng tộc trong bài danh thứ nhất, tự có đạo lý, chẳng qua là bộ tộc này quá thần bí, số lượng ít đến đáng thương. Nói như vậy, một đời có thể có một hai đầu đi ra bên." Tào Vũ Sinh nói, hắn biết, có rất nhiều theo cốt thư trông được đến, có rất nhiều sư phó hắn nói.

"Nguyên do, bộ tộc này dù cho diệt tuyệt một đoạn thời kỳ, đời sau còn có thể có xà, Giao chờ sinh vật có thể tiến hóa đến một bước kia, bổ túc Chân Long chỗ trống." Thạch Hạo nói.

"Có điểm cổ quái, sau cùng một đầu Chân Long là tiêu thất, vẫn là chết trận, hay hoặc là đi Lôi Kiếp khởi nguyên địa?" Đại trưởng lão suy nghĩ.

Tại Lôi Trì trong phát hiện Chân Long ấn ký, ảnh hưởng này to khổng lồ!

"Ta thế nào nghe nói, thế gian có Chân Long trứng lưu lại, nấp trong bốc lên hỗn độn khí bên trong hang cổ?" Thiên Giác Nghĩ nhỏ giọng nói, nó đối với nên tộc không phục lắm.

"May ra có Chân Long trứng lưu lại, sinh ra liền ý nghĩa là thứ nhất cường hoành chủng tộc, chẳng qua là nhiều năm như vậy đều đi qua, có lẽ xảy ra ngoài ý muốn, cũng không bao giờ có thể tiếp tục nhìn thấy." Đại trưởng lão thở dài.

Sau đó, hắn căn dặn Thạch Hạo, nhất định phải hàng phục ba đầu Lôi

Linh, thu bên người, vạn nhất ngày sau có tiến hóa thành Chân Long khả năng, đem không thể tưởng tượng.

Chân Long nếu là trưởng thành đến sau cùng, nếu không có chuyện ngoài ý muốn, nhất định sẽ trở thành Tiên Vương, chỉ một điểm này, cũng đủ để chứng minh nó là thứ nhất chủng tộc không phải là giả!

Nhưng là, bộ tộc này quá thưa thớt!

Có người nói, dù cho bộ tộc này sinh ra mấy chục đầu, sống tại đồng nhất thế, sau cùng cũng sẽ có đủ loại ngoài ý muốn, chỉ có thể thành toàn một đầu, hắn hoặc vẫn lạc, hoặc suy yếu.

Vì vậy, duy nhất một đầu, cũng liền có Chân Long danh xưng là.

Nguyên bản, bọn họ là kêu Long tộc.

Bây giờ, cho nó thêm một cái thật chữ.

Thạch Hạo thỉnh Đại trưởng lão tìm hiểu này Lôi Trì, nếu là có thể ngộ ra Chân Long bảo thuật chờ đem càng diệu, còn nếu là có Chân Long lưu lại hắn kinh văn, thì sẽ không cách nào tưởng tượng.

Đáng tiếc, Đại trưởng lão tỉ mỉ thăm dò, chỉ có thể thở dài, không có kinh văn.

"Bất quá, này rất đáng sợ, này không riêng gì Chân Long thủ đoạn a, còn có Thiên Kiếp bí mật, này ba đạo ấn ký trong dường như ẩn chứa nguồn gốc của sự sống mơ hồ quy tắc." Đến sau cùng, Đại trưởng lão biến sắc, bởi vì hắn tỉ mỉ tra xét sau, lại cho ra loại này kết luận.

Này vị miễn quá kinh người!

Cần biết, chính là bất hủ, Tiên đều ở đây truy tìm, đều đang thăm dò!

Đương thời, không người nào có thể lăng không tạo hóa sinh mệnh!

"Nói cách khác, ngày sau, dù cho không xà Giao loại sinh linh được đến được đến này ấn ký, bọn họ cũng có thể hướng Chân Long tiến hóa, trở thành chân chính sinh vật." Đại trưởng lão nghiêm túc nói.

Thạch Hạo bọn người là kinh hãi, này hủy diệt Thiên Kiếp trong dựng dục ra sinh cơ, thật là đáng sợ, lại có thể có thể có loại này kỳ hiệu!

Này là Chân Long cố ý đang nồng nặc sinh cơ trong dựa vào cái này mà lưu lại ấn ký sao?

"Thứ này, so với không Tiên Đạo kinh văn kém, thậm chí kinh người hơn, khó trách cấm khu động! Nó ẩn chứa sáng tạo sinh mệnh đạo tắc, thật muốn hiểu được, quả thực không cách nào tưởng tượng!" Đại trưởng lão trịnh trọng không gì sánh được.

Thạch Hạo tự nhiên trước tiên thỉnh Đại trưởng lão tìm hiểu, bởi vì... này đồ vật đối với hiện tại Thạch Hạo tới nói, còn xa xôi, tạo hóa sinh mệnh, chuyện này... Quả thực không thể tưởng tượng.

Phỏng chừng chính là Chí Tôn cũng chỉ có thể phỏng đoán, kém xa làm được!

"Có lẽ, Lôi Linh chính là loại này dạng ấn ký sinh ra, nhưng không có tiến hóa hoàn toàn.", Thạch Hạo bỗng nhiên nói.

Đây là hắn đột phát kì tưởng, nhưng thoáng cái để cho Đại trưởng lão đều là chấn động, sắc mặt chợt biến.

Sau đó, bọn họ tra xét Lôi Linh Nguyên Thần, muốn phát hiện một chút đầu mối, đồng thời cũng nghĩ đào móc ra Vương gia bí ẩn các loại. Đáng tiếc, ba cái Lôi Linh dường như giấy trắng, cũng không trọng yếu phát hiện, bọn họ tuy rằng hung tàn, nhưng là còn ở vào còn trẻ kỳ.

"Phù phù!"

Mặt khác hai cái Lôi Linh cũng bị Thạch Hạo ném vào Lôi Trì trong,

hắn nhìn Đại trưởng lão, xin hắn thu lên cũng bảo quản.

Đại trưởng lão minh bạch tâm ý của hắn, Thạch Hạo đây là muốn để lại cho hắn, để cho hắn đi tìm hiểu, bế quan, để có thể lại bước ra một bước!

Lôi Trì trong, ẩn chứa đại bí mật!

"Ta thật có điểm hoài nghi, Thiên Kiếp khởi nguyên địa, đến cùng ở nơi nào, quá mức phi phàm!" Đại trưởng lão khẽ thở dài.

Sau đó, hắn nói cho Thạch Hạo, Vương gia lúc này đây tại Đế quan trong bỏ ra to khổng lồ đại giới, mới bảo trụ bình an, nói cách khác, năm con rồng có người có thể phải bị đưa đến quan ngoại đi chết trận.

Bởi vì, Lôi Linh chính là năm con rồng trong một người đưa ra tới.

"Vương gia bồi tội, cho ngươi đưa tới tạo hóa rất không, phối hợp với này thần mang, ngươi thực lực cần phải có thể tăng cường một đoạn!" Đại trưởng lão chỉ về Lôi Trì trong tia sáng kia.

Hắn tính toán để cho Thạch Hạo hàng phục, luyện hóa hết đạo này quang, hắn muốn ở bên tương trợ.

Đại trưởng lão lấy ra một viên thủy tinh, mới lấy ra liền tràn ngập ra vô tận xích hồng hào quang, quá xán lạn, dường như một vòng hồng sắc mặt trời nhỏ, chiếu sáng nơi này, chỉnh phiến bộ lạc đều ở đây tắm gội quang huy của nó.

Đây là to bằng nắm tay trẻ con một khối thủy tinh, ở trong đó phong ấn một giọt máu, so với kim cương máu còn sáng long lanh, phát ra quang mang so cái gì đều rực rỡ!

"Máu tươi!?" Thạch Hạo kinh nghi bất định, làm ra loại này phán đoán.

"Không sai, nhưng với các ngươi trước đây nghe được thậm chí nhìn thấy không giống nhau, đây là còn sống máu tươi, mà không chết máu!" Đại

trưởng lão nói.

Đây là thật Tiên lúc còn sống từ thể nội lấy ra tinh huyết, luyện hóa đi sở hữu sát khí, cũng lấy đại thủ đoạn phong ấn, để cho giọt máu này một mực sống, dường như ở trong cơ thể hắn lưu động thời gian!

Thạch Hạo đi qua thật thấy qua máu tươi, nhưng là cùng một giọt này hết khác nhau hoàn toàn!

Đại trưởng lão than thở: "Đây là Vương Trường Sinh cha máu, Chân Tiên có một không hai, tại hắn đỉnh phong nhất thời gian lấy ra bảo huyết, luyện hóa tận có hại ở phía sau người vật chất, bảo trì nhất dồi dào hoạt tính, phong ấn tại Sinh Mệnh Thủy Tinh trong, thứ này giá trị liên thành!"

"Coong!"

Tiếp đó, Đại trưởng lão đem Lôi Trì trong tia sáng kia rút ra, lấy đại Pháp lực áp chế, không cho nó làm loạn.

"Đây là Trảm Tiên Dao Cầu tản ra sau, tràn ra thần mang, ngươi nếu là luyện hóa tiến cánh tay, hoặc nào đó một chỗ nhục thân trong, một khi ra tay, vô kiên bất tồi, có thể trảm mở hết thảy!" Đại trưởng lão nói.

Giờ khắc này, đừng nói Thạch Hạo tự mình, chính là Tào Vũ Sinh, Thiên Âm Ngọc Thỏ chờ đều con ngươi đăm đăm, thứ này quá kinh người, vô giá!

Nó so Lôi Trì chỉ có hơn chứ không kém!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1422: Luyện Thần Mang

Có thể, ở trong mắt một số người, vật này so với Lôi Trì còn quý giá!

Bất quá từng thấy này đạo thần mang người cũng chỉ có thể mê tít mắt mà thôi, cách bọn họ quá xa xôi, chỉ vì Hoang thực sự là quá mức **, dám ở trong lôi kiếp đoạt đồ ăn trước miệng hổ, mới gặp may đúng dịp được.

Thủy tinh bên trong, giọt kia Tiên huyết óng ánh mà rực rỡ, quá mức xán lạn, tỏa ra ánh sáng lung linh, vừa nhìn chính là vô thượng chí bảo.

Mà ở Lôi Trì bên trong, tia sáng kia cũng thực tại siêu tuyệt nhân gian, không ngừng giãy giụa, cứ việc bị Đại trưởng lão lấy cái thế pháp lực áp chế, hay là không cam lòng.

Nó ở giãy giụa, muốn trốn ra được!

Vật này như là có sinh mệnh, khiến người ta kinh dị, rõ ràng là Thiên kiếp bên trong Trảm Tiên Trát Đao tản ra sau, lưu lại một đạo tinh khí, tại sao có thể có ý chí đây?

Lúc này, giọt kia Tiên huyết còn có này đạo quang hoà lẫn, tôn nhau lên thành tường, mười phần chói mắt, khiến cho người không nhịn được phải thân cận.

"Chuyện này... Quá nghịch thiên!" Tào Vũ Sinh đều sắp chảy nước miếng, càng là nghĩ nhiều càng là giật mình, hai thứ đồ này đều phi thường kinh người.

Một giọt sống sót Tiên huyết, còn có một đạo trảm Tiên trảm Đạo tinh túy, bất luận một loại nào đều có thể để người ta đánh nhau vỡ đầu tranh đoạt.

Bọn họ nhưng là biết, Lôi Trì bên trong tia sáng kia, từng dẫn tới Tổ Đàn nơi đó dò ra một con bàn tay lớn màu đen, liền cấp độ kia Chí Tôn đều nếu muốn cầm cố, nắm bắt đi.

"Ngươi có tính toán gì, làm sao luyện hóa hai thứ đồ này?" Đại chiến lão hỏi Thạch Hạo, trước tiên trưng cầu hắn chính mình chủ ý.

"Giọt này Tiên huyết, chắc là có thể để ta lập tức đột phá Hư Đạo Cảnh, tiến vào Trảm Ngã Cảnh, thế nhưng ta ở trong lôi kiếp liền có thể làm được, chỉ là tạm thời áp chế lại, ta nghĩ đi quan ngoại Tiên mài giũa một phen." Thạch Hạo nhíu mày nói.

"Mà này đạo quang, ta nghĩ luyện hóa tiến vào trong cơ thể, trở thành không gì không xuyên thủng lợi khí! Chỉ là, đây rất khó." Hắn lại tập trung đạo kia giãy giụa tinh khí.

"Vì sao không đem này đạo tinh khí luyện tiến vào một món binh khí bên trong, như vậy có lẽ dễ dàng một chút." Đại trưởng lão bỗng nhiên đưa ra đề nghị này. Bởi vì hắn phát hiện, Thạch Hạo căn bản cũng không có cái gì đi kèm chính mình từng bước từng bước trưởng thành mệnh bảo.

"Ta có binh khí." Thạch Hạo giải thích, hắn có Đại La kiếm thai, càng là gặp được Tiểu Tháp, còn có Chân Long chi vảy ngược các loại, tuyệt đối siêu phàm thoát tục.

Thế nhưng, hắn từ đầu đến cuối đều cảm thấy, binh khí chung quy là ngoại vật, có lúc nếu là mất, hoặc bị người đoạt, quá mức bất tiện. Như vậy sẽ hình thành nhất định tính ỷ lại.

Thà rằng như vậy, không bằng luyện chế bản thân, để ình ** sánh vai chí bảo!

Vì lẽ đó, hắn tuy rằng có kinh thế binh khí, thế nhưng càng nhiều hay là dựa vào tự thân, như vậy bất luận tương lai đi tới chỗ nào, có hay không có binh khí ở tay, cũng không có sợ.

Hắn tin chắc, tự thân đủ mạnh, cái gì bảo cụ, bí binh các loại, cũng có thể tay không đối kháng, đơn giản xé rách!

"A, đường là ngươi mình lựa chọn, không cần binh khí cũng được, hi vọng sẽ có một ngày ngươi thật sự có thể không sợ bất kỳ pháp khí, tay không cắt đứt." Đại trưởng lão nói rằng.

Mà như vậy liền càng đơn giản, muốn luyện hóa đi đạo kia thần mang, lấy Thạch Hạo hiện nay pháp lực mà nói nên còn không làm được.

Trước đây không lâu, rõ như ban ngày, này đạo thần quang đem thế hệ trước bảo cụ đều xuyên thủng, càng đem một vị đại cao thủ bàn tay đâm thủng, máu tươi đầm đìa.

Đại chiến lão cảm thấy, vừa vặn có thể dùng giọt này Tiên huyết rèn luyện, đem thần mang cùng Thạch Hạo dung hợp, có thể làm được không có sơ hở nào.

Đương nhiên, này hay là cần Đại trưởng lão giúp đỡ, nếu không, này thần mang hay là quá mức khủng bố.

"Ngươi muốn đem nó cùng thân thể vị trí nào giao hòa?" Đại trưởng lão hỏi.

"Con mắt!" Tào béo lung tung kiến nghị.

Đừng nói là Thạch Hạo, chính là Đại trưởng lão đều lắc đầu, này cọc hung vật căn bản không thể nung nấu tiến vào trong mắt, dù sao, Thạch Hạo hiện nay hay là quá yếu đuối.

"Nguyên thần!" Thái Âm Ngọc Thỏ kêu lên.

"Đừng ồn ào!" Đại trưởng lão đều không nhìn nổi, này lại không phải thần niệm, nung nấu tiến vào nguyên thần ý nghĩa không lớn, hơn nữa ở nung nấu trong quá trình, có thể sẽ cắn nát Thạch Hạo thần thức hải.

"Mi tâm, hình thành một đạo mắt dọc, đến thời điểm trừng ai ai chết!" Kim sắc tiểu Thiên Giác Nghĩ rất hung tàn kêu lên.

"Đi, vừa ở!" Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính nói rằng, cảm thấy này mấy cái oa quá vô căn cứ, nói chuyện không vào đề.

Trong bộ lạc hài tử rất xa nhìn, chính là các đại nhân cũng đều rất giật mình, cái kia Tiên huyết còn có Lôi Trì quá kinh người, ngoài ra Đại trưởng lão vừa nhìn chính là nhân vật vô thượng, khiến người ta kính nể.

Sau đó, bọn họ không có trì hoãn thời gian, Thạch Hạo muốn lập tức trở nên mạnh mẽ, tăng lên sức chiến đấu của chính mình.

Thạch tộc bộ lạc ngay ở Đại Hoang, bọn họ đi vào sơn mạch, tìm được một cái u tĩnh vách núi, Đại trưởng lão vì là Thạch Hạo hộ pháp, giúp đỡ hắn luyện hóa tia sáng kia.

Thạch Hạo làm ra quyết định, đúng quy đúng củ, hắn không muốn đem này đạo quang luyện tiến vào nơi khác, mà là cùng một ngón tay dung hợp, chùm sáng không phải rất thô to, không thể cùng nửa người giao hòa, mà cùng một cánh tay nung nấu cùng nhau, cũng hơi không đủ.

Hắn lựa chọn tay trái ngón trỏ, thường ngày dùng để nắm kiếm quyết không thể thích hợp hơn.

Trên vách núi mọc đầy gốc cây, có mấy cái bằng thùng nước đại mãng xà quay quanh, ngay ở cách đó không xa, nhìn chằm chằm Thạch Hạo, phun ra hồng lưỡi.

Thế nhưng, làm cẩn thận cảm ứng, phát hiện Thạch Hạo cùng đại chiến lão như vậy thong dong sau, mấy cái sắp sửa lột xác thành giao đại xà đều đào tẩu.

Thạch Hạo ngồi xếp bằng, trước mặt bày Lôi Trì.

Đại trưởng lão liền đứng ở một bên, hơi hơi thu hồi pháp lực, kết quả tia

sáng kia lúc đó liền vọt ra, muốn cắt rời hư không độn tẩu.

Thạch Hạo xuất thủ, vận chuyển cốt văn, vận dụng bảo thuật, tiến hành trấn áp, kết quả thân thể đều ở kịch chấn, này điều quang quá lợi hại, quả thực muốn xuyên thủng pháp lực, trực tiếp bôn tập cơ thể hắn mà tới.

Đại trưởng lão thấy thế, không thể không than thở, vật này quả nhiên siêu phàm, hắn lần thứ hai trấn áp, chỉ để lại để nó hơi hơi có thể phản kháng một điểm dư lực.

Tức đã là như thế, làm Thạch Hạo tế luyện đủ đường, không ngừng áp chế lúc, hay là cảm giác từng trận khó chịu, chịu đến đáng sợ xung kích.

Cũng không biết quá bao lâu, này đạo thần mang mới có chút dịu ngoan, không lại như vậy dã man, có thể hơi hơi tiếp cận.

Chỉ là, Thạch Hạo cái kia ngón tay mới tới gần, còn chưa chân chính chạm tới, liền cảm giác đau đớn một hồi.

Này đạo thần mang phát quang, màu đỏ sậm hào quang giống như tinh lực bốc lên, để hắn cái kia ngón tay lúc này máu thịt be bét, thậm chí thương tổn được xương cốt.

"Quá bá đạo!" Xa xa, Tào Vũ Sinh than thở, bọn họ thấy cảnh này đều cảm thấy một cỗ hàn ý bốc lên.

Dù cho người cùng thế hệ mê tít mắt, tuy nhiên không phải ai đều có thể luyện hóa.

Thạch Hạo không thể không than thở, hắn tu luyện Bất Diệt Kinh, thân thể đã đủ mạnh, còn là tao ngộ ngăn trở, ngón trỏ bị hao tổn rất lợi hại.

Bất quá, hắn không thể khuất phục, sẽ không bỏ dở nửa chừng, lần thứ hai tiến hành, trong lòng bàn tay phát quang, một con rất nhỏ kim sắc Côn Bằng hiện lên, tấn công đạo kia thần mang.

Đồng thời, sau lưng của hắn màu xanh biếc sum suê, Liễu Thần phương pháp trảm Tiên, rất nhiều trật tự thần liên đâm ra, về phía trước lan tràn, khốn trói buộc này thần mang, tiến hành luyện hóa.

Tiếp đó, Thạch Hạo mi tâm phát quang, một cái Lôi Trì hình dạng dấu ấn xuất hiện, bắn ra từng đạo lại từng đạo lôi đình, cũng đều rơi vào hắn bàn tay trước, oanh kích này chùm sáng.

Sau đó, hắn ngực phát quang, lên tới hàng ngàn, hàng vạn mảnh vỡ thời gian phân vũ, đó là Luân Hồi thần thông, gia tăng ở bàn tay, cũng theo đồng thời trấn áp.

Thạch Hạo vận dụng có khả năng, trong miệng ngâm tụng chân kinh, Tiên Đạo khí tức tràn ngập, trên đầu ba đóa Đại đạo chi hoa lại hiện, trong đó một đóa trên ngồi xếp bằng một cái bị Luân Hồi ấn trói chặt tiểu nhân, theo áp chế này thần mang.

Các loại pháp, có thần thông, cùng với một thân pháp lực, đồng thời phun trào, Thạch Hạo thân thể phát quang, bị các loại phù văn bao phủ, nơi này giống như tụng kinh, còn như Ma vương gào thét, hào quang ngút trời.

"Phốc!"

Tuy là như vậy, Thạch Hạo hay là gặp thất bại, ngón tay phá khai, huyết nhục thành bùn, lộ ra trắng loáng xương ngón tay, xuất hiện vết nứt.

Này đạo thần mang đáng sợ không thể nào tưởng tượng được, nhẹ nhàng chấn động, liền cắt rời trường không, nát tan tất cả hữu hình vật chất.

"Thật **!" Xa xa, kim sắc tiểu Thiên Giác Nghĩ nói thầm, cái kia thần mang hơi bị quá mức khủng bố.

Hoàng Điệp phiên phiên, ở nơi đó đập động hoàng kim cánh, nhẹ nhàng gật đầu, nhận cùng cái nhìn của bọn họ.

"Vận dụng Tiên huyết đi." Đại trưởng lão nói rằng.

Không phải Thạch Hạo không mạnh, mà là này đạo quang quá siêu phàm, căn bản không thuộc về nhân gian, chính là hắn cái này cấp bậc Chí Tôn sinh linh đều phi thường động lòng.

Xa xa, Tào béo cảm khái, nói: "Đây là Trảm Tiên Trát Đao tinh túy, các ngươi nghĩ, cái kia trát đao được xưng có thể trảm vạn cổ thiên kiêu, đều bất phàm cỡ nào, tự nhiên không thể luyện hóa."

Hắn nói chính là thật tình, này đạo quang quá siêu tuyệt.

Răng rắc!

Óng ánh thủy tinh xuất hiện một vết nứt, nhất thời có đỏ sẫm quang mang tràn ra, thần thánh khí tức che ngợp bầu trời, chấn động lòng người, toàn bộ vùng núi đều phảng phất tung khắp ánh nắng chiều, xán lạn mà lại an lành.

Một giọt sống sót Tiên huyết!

Thạch Hạo không có toàn bộ đổ ra, chỉ là để nó từ thủy tinh bên trong chảy ra một tia, rơi vào trên ngón tay của hắn, nhất thời để nơi đó thần quang đại thịnh, điềm lành vạn đạo.

Xoạt!

Đạo kia thần mang rất mẫn cảm, cảm giác được Tiên huyết xuất hiện, lại trực tiếp nhào đi, muốn chém chi!

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, này thật sự muốn... Trảm Tiên?!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1423: Lại Xuất Quan

Trảm tiên? Vật này trực tiếp liền hướng về phía Tiên huyết đập xuống đến rồi!

Hơn nữa, phi thường hung tàn, hóa thành một ánh kiếm, bổ xuống, giống như là muốn kích diệt này huyết.

Bất quá, điểm này huyết thật sự rất đặc biệt, nó còn "Sống sót", có không tên sức sống, tuy rằng bị đánh trúng, thế nhưng cũng không có bắn toé mở.

Ngược lại là Thạch Hạo xương ngón tay đau nhức, lập tức đứt rời, này làm cho tất cả mọi người đều biến sắc, cây này thần mang quá bá đạo.

Hơn nữa, hắn đoạn chỉ càng muốn đổ nát, gãy vỡ còn không là đơn giản, càng muốn trực tiếp hóa thành bột mịn.

Cũng còn tốt, vào lúc này, này một tia Tiên huyết phát sáng, đi vào xương ngón tay, chữa trị thương thế, đồng thời đem đoạn chỉ tiếp tục tới, nhanh chóng khép lại.

Tốc độ này cực nhanh, đỏ sẫm ánh sáng lóng lánh, ráng lành bốc hơi, Thạch Hạo ngón tay lập tức hoàn hảo như lúc ban đầu, không chỉ có xương ngón tay hoàn chỉnh, liền huyết nhục cũng đều tái sinh.

"Này thần mang thật đáng sợ, làm sao dung hợp?" Thái Âm Ngọc Thỏ bưng miệng nhỏ, như vậy la thất thanh nói.

Tuyệt đối không thuộc về phàm tục, vật này thực sự quá mức đáng sợ, bởi vì nó chỉ là trảm tiên dao cầu tràn ra một tia tinh túy, nếu như là toàn bộ, phỏng chừng Chân Tiên đến rồi đều có thể chém.

Đối với Thạch Hạo tới nói, chỉ là này một tia thần mang mà thôi liền khó mà ứng phó được, vật này để Chí Tôn cũng vì đó đỏ mắt.

"Tiên huyết đồng dạng kinh người, nếu không có bị năm đó Tiên luyện hóa đi sát khí, chém hết đối với ta các loại (chờ) tai hại vật chất, cái kia đem không thể tưởng tượng." Đại Trường Lão nói rằng.

Đây là thật tình, nếu là Tiên huyết là từ Chân Tiên trong cơ thể trực tiếp chảy ra, không có trải qua xử lý, như vậy một giọt máu liền đủ để táng diệt Thạch Hạo các loại (chờ) người, sẽ không có bất cứ hồi hộp gì.

Hắn hiện tại vị trí có thể lấy có thể luyện hóa, dung hợp giọt máu này, hoàn toàn là bởi vì chỉ còn dư lại an lành, đối với thân thể hữu ích vật chất.

Xoạt!

Thần mang tái hiện, tấn công mà xuống, như trước là hướng về phía Tiên huyết mà tới.

Răng rắc một tiếng, Thạch Hạo triệt để bóp nát thủy tinh, đem hoàn chỉnh một giọt máu rơi ra, toàn bộ thoải mái tiến vào ngón trỏ trái, đỏ tươi ướt át, dường như phát sáng kim cương máu, còn như ánh bình minh ngưng tụ.

Xèo!

Lần này, đạo kia tinh túy càng nhào vào ngón tay bên trong, cùng cái kia Tiên huyết dung hợp, không ngừng chém đánh, điên cuồng xung kích.

Ở kèn kẹt trong tiếng, Thạch Hạo không chỉ có máu thịt be bét, xương ngón tay lần thứ hai gãy vỡ, cảnh tượng đáng sợ, chuyện này quả thật một loại khó có thể chịu đựng dằn vặt.

May là có Tiên huyết, trước tiên chữa trị Thạch Hạo thương thế, khiến cho ngón tay chớp mắt khôi phục, hết thảy tổn hại nơi đều khép lại.

Liền như vậy, thần mang như cầu vồng, không ngừng ra vào, mài nhỏ Thạch Hạo ngón tay, sau đó lại tái sinh, một lần lại một lần, khiến người ta không đành lòng tận mắt chứng kiến.

"Ta cảm giác ê răng!"

"Ta tê cả da đầu!"

"Ta cả người nổi da gà!"

Đây là Tào Vũ Sinh, Thiên Giác Nghĩ, Thái Âm Ngọc Thỏ đánh giá, chưa từng có ở tu hành bên trong gặp như thế biến thái dằn vặt, không ngừng đánh nát ngón tay, sau đó gây dựng lại.

Thạch Hạo cái kia ngón tay đang bị muôn vàn thử thách, cốt tủy, huyết nhục, xương cốt các loại, không ngừng bị nát tan, sau đó lại một lần lại một lần sống lại.

Đến sau đó, ngón tay của hắn oánh oánh phát sáng, dường như Tiên tay chỉ giống như vậy, quá mức không bình thường.

Mà trong lúc này, cái kia thần mang không ngừng phách Tiên huyết, nhiều lần dung hợp, này thần mang vốn là màu đỏ sậm, hiện tại càng thêm thê diễm, dường như bị huyết nhiễm quá.

Đến sau đó, Thạch Hạo đã không cảm giác được đau đớn, bởi vì đã mất cảm giác, nhưng đáng sợ kia dằn vặt còn đang trong quá trình tiến hành.

"Vẫn là không được đó, tiếp tục như vậy, như trước không cách nào nung nấu này đạo thần mang." Thạch Hạo nhíu mày.

Nếu không có có giọt này Tiên huyết, tay trái của hắn đã sớm hủy diệt rồi, căn bản không thể bảo tồn lại, đạo kia tinh túy quá mức khủng bố, không gì không xuyên thủng.

Hắn tu luyện qua Bất Diệt Kinh, thân thể so với người cùng thế hệ cứng

rắn, thế nhưng như trước có thể bị dễ dàng đoạn chỉ, không phải hắn không đủ mạnh, mà là thần mang quá phi phàm.

"Không hổ là trảm tiên dao cầu tinh túy, cái gì cũng có thể chặt đứt, thực sự không bình thường, đây là vô giá chí bảo!"

Thạch Hạo đau đầu, còn tiếp tục như vậy, chỉ có thể là không duyên cớ dằn vặt chính mình, không có một điểm biện pháp nào.

Chủ yếu là bởi vì, cảnh giới của hắn quá thấp, mà này đạo tinh túy quá cao cấp, không thuộc về nhân gian!

Trên thực tế, hắn ở nhân đạo lĩnh vực, đã trạm đầy đủ cao, chỉ là dù sao, đối mặt này không thuộc về phàm trần đồ vật, vẫn còn có chút không đáng chú ý.

Ầm!

Rốt cục, Đại Trường Lão ra tay rồi, lấy cái thế pháp lực trợ giúp hắn áp chế, cho Thạch Hạo thời gian, để hắn thở dốc, tiến một bước nghĩ biện pháp.

"Lôi Trì, luyện hóa cho ta!" Thạch Hạo quát lên.

Đến cuối cùng, hắn chỉ có thể sử dụng lôi đình, dù sao thần mang là ở thiên kiếp bên trong được, cùng chớp giật các loại (chờ) hẳn là thân cận mới đúng.

Hắn mi tâm phát sáng, xuất hiện một cái rất nhỏ Lôi Trì, hạ xuống ngón tay bên, đem chùm sáng kia hấp thu vào, tiến hành rèn luyện.

Thế nhưng, rất nhanh tia sáng kia liền xuyên thủng Lôi Trì, phi bắn ra, không thể sẽ bị hủy diệt, như trước dây dưa ở tại ngón trỏ trên, tiêu diệt cái kia Tiên huyết.

"Ồ, dần dần quy về cân bằng." Đại Trường Lão kinh ngạc.

Bởi vì, thời gian rất lâu sau, này đạo tinh túy hòa vào đỏ đậm giọt máu

bên trong, hai người lẫn nhau giao hòa, hóa thành một thể thống nhất, không còn xa cách nữa.

"Nó ở rút lấy Tiên huyết tinh hoa!" Đại Trường Lão trầm giọng nói.

Thạch Hạo ngăn cản, thế nhưng như trước không có tác dụng, Tiên huyết cũng như là đang hấp thu này thần mang, hai người lẫn nhau nuốt chửng, không ngừng giao hòa, trở thành một thể.

Đương nhiên, cuối cùng vẫn là lấy thần mang làm chủ, nắm giữ mạnh mẽ tính chất công kích.

Rốt cục trở nên ôn hòa, giọt máu này bên trong cất giấu một đạo thần mang, hòa vào Thạch Hạo ngón trỏ bên trong.

Trong quá trình này, Thạch Hạo ngón trỏ trái cũng không biết bị hủy diệt bao nhiêu lần, hiện tại oánh oánh phát sáng, sáng loá, dựa cả vào Tiên huyết chữa trị.

Vì vậy, hiện tại cũng với hắn ngón trỏ trở thành một thể thống nhất.

Thạch Hạo bế quan, vững tin thành công đem này đạo thần mang thu vào ngón trỏ trái, ở mười mấy ngày sau bên trong, không ngừng ôn dưỡng, sau đó tế luyện, khiến cho trở thành tự thân một phần.

Mà ở nửa tháng này bên trong, Đại Trường Lão không có rời đi, lấy cái thế pháp lực giúp hắn rèn luyện, đến cuối cùng, giọt kia Tiên huyết còn có thần mang phân giải, hóa thành hoa văn bí ẩn, một tia lại một tia, đi vào ngón trỏ mỗi một tấc máu thịt còn có xương cốt bên trong.

"Ta toàn thân máu và xương, nếu như lột xác đến trạng thái như thế này, còn có thể sợ ai?" Thạch Hạo tự nói.

Đây là một loại lột xác, hắn nhẹ nhàng trong nháy mắt, có thể dễ dàng đánh nát mạnh mẽ bảo cụ, dễ như ăn bánh.

Đồng thời, khi hắn vận dụng có khả năng, tiêu hao hết pháp lực thì, còn có thể từ ngón trỏ trái bên trong bức ra một đạo màu đỏ sậm thần mang, như bẻ cành khô, không có gì không phá, không có cái gì có thể ngăn cản.

"Lấy này ngón tay vì là khởi điểm, ta muốn cho tứ chi tiến hành lột xác, đến thời điểm, sức chiến đấu đem tăng vọt!"

Hắn cho rằng, tứ chi thông thiên, chống đỡ khai thiên địa Tứ Cực, có thể phát huy ra mạnh nhất sức chiến đấu.

Thạch Hạo bế quan hai tháng, tiến hành củng cố, đến cuối cùng vững tin không có cái gì không đủ, lúc này mới xuất quan, thần mang còn có Tiên huyết cùng ngón trỏ trái tuy hai mà một, bị nung nấu làm một thể.

Xác thực nói, Thạch Hạo ngón tay tựa hồ vì vậy mà niết bàn, lột xác.

"Xuất quan rồi!"

Rốt cục, Thạch Hạo xuất quan, hắn muốn đột phá vào Trảm Ngã cảnh, nhưng không phải ở đây, mà là muốn đi quan ngoại, muốn tắm rửa địch huyết, muốn ở kịch liệt nhất trong thực chiến thăng hoa.

Đương nhiên, hắn cũng muốn vào trong truyền thuyết mấy chỗ mật thổ, đi tìm cơ duyên lớn.

Nói thí dụ như: Thần Dược Sơn Mạch, Thiên Thú Thâm Lâm, Mê Thất Hải, Tiên Gia Cựu, thậm chí đối với dị vực tới nói đều là thần bí nhất khu vực —— Cổ Táng Khu.

Thạch Hạo không có hướng đi cố nhân cáo biệt, hắn trực tiếp liền xuất phát, lại muốn thứ xuất quan, lần này không có thu hoạch sẽ không trở về!

"Thần Dược Sơn Mạch, Thiên Thú Sâm Lâm nơi đó vây quanh một cái kỳ dị cổ địa, ta hẳn là cũng phải tới đó đi tới một lần." Thạch Hạo tự nói. Thác Cổ Ngự Long được tấm kia da thú địa đồ, đem vùng cấm người đều hấp dẫn đến rồi, Thạch Hạo tự nhiên cũng cảm thấy hứng thú.

Lần này, hắn vô cùng biết điều, không làm kinh động bất luận người nào, tìm một cái xuất chinh tháng ngày, hãy cùng đại bộ đội xuất quan.

Bây giờ, mỗi cách hơn nửa tháng, quan ngoại tất có một hồi chém giết.

Dị vực người muốn công đánh tới, mà Đế quan nội cường giả muốn luyện binh, để người đến sau thiết thân thể sẽ đến địch thủ đáng sợ, cùng với chiến tranh tàn khốc. Vì là chính là, sẽ có một ngày, Đế quan vạn nhất xuất hiện bất ngờ, vào lúc ấy hi vọng đã mài giũa ra một nhánh thiết huyết quân đoàn, mà không phải nhà ấm bên trong đóa hoa.

Tuy nhưng đã xuất quan một lần, nhưng Thạch Hạo vẫn bị này mênh mông chiến trường hấp dẫn, đại mạc vô ngần, xương khô vô số, cát đất đều bị nhuộm thành huyết sắc.

Xa xa nhìn tới, thi thể một bộ lại một bộ, đâu đâu cũng có, phương xa tiếng kêu "giết" rầm trời.

Lần này, phân hai nhóm xuất binh, trước kia đi ra người từ lâu giết hơn nửa ngày, bỏ lại rất nhiều hài cốt, vô cùng thê thảm.

"Hừm, Vương gia năm cái Long cũng đi ra, ở chinh chiến?!" Thạch Hạo kinh ngạc, rất xa nhìn thấy Vương gia chiến kỳ, bay phần phật theo gió, sừng sững không ngã.

Rất nhanh, hắn biết, đây là làm trừng phạt, yêu cầu năm cái Long nhất định phải đánh giết số lượng nhất định cùng cấp bậc cao thủ tuyệt đỉnh, nếu không, như trước muốn cho bọn họ trả giá thật lớn.

Hết thảy đều là chỉ là bởi vì, tộc này ở Đế quan từng muốn làm hại Thạch Hạo, xúc phạm không thể trái nghịch quy củ, vì thế phải có lời giải thích.

Ở bên trong chiến trường, Thạch Hạo rất xa nhìn, mãi đến tận Vương gia năm cái Long kéo một ít sinh linh đáng sợ thi thể, trở về Đế quan, hắn mới về phía trước mà đi.

Bọn họ là nhóm thứ hai người, giờ đến phiên bọn họ lên sân khấu.

"Vương gia năm cái Long thực sự là lợi hại, vừa nãy giết chết Vương tộc cường giả tuyệt đỉnh!" Có người đang bàn luận, phi thường khiếp sợ.

Mặc dù đối với Vương gia năm cái Long không hề có một chút hảo cảm, nhưng Thạch Hạo biết rõ, bọn họ tuyệt đối mạnh mẽ, vô cùng đáng sợ.

"Ta ở đây chiến quá một hồi, sau đó liền đi Thần Dược Sơn Mạch, tạm thời không trở về Đế quan." Thạch Hạo tự nói.

Nhưng vào lúc này, phía trước truyền đến tiếng rống to: "Hoang có tới không? Để hắn lăn ra đây, ta một cái tay trấn áp hắn, dám giết ta Giới Vương tộc, để hắn chết không có chỗ chôn!"

"Lại tới nữa rồi, mỗi lần xuất chiến, đều sẽ có người khiêu chiến Hoang, nghe nói dị vực thế hệ tuổi trẻ mười đại cao thủ hầu như đều hiện thân, nhưng đáng tiếc này mấy lần Hoang đều không có xuất quan."

"Có Hoàng tộc tới sao?" Thạch Hạo hỏi.

"Có, nghe nói đã từng tới chiến trường, quét ngang hết thảy đối thủ, không người nào có thể địch!" Có người đáp.

"Loại kia cảnh tượng thật đáng sợ, hắn như là một cái cỗ máy giết chóc, không có cảm tình, chỗ đi qua, hài cốt chất như núi, máu chảy thành sông, căn bản không ai có thể ngăn cản!" Bên cạnh, có người sắc mặt trắng bệch nói rằng.

"Hắn ở cảnh giới gì?" Thạch Hạo tiến một bước hỏi.

"Ở Trảm Ngã cảnh, nhưng là nhưng có thể chém giết Độn Nhất cảnh đại kỵ sĩ, không ngừng giết một người, có vô địch thiên hạ tư thế!" Có người khác trầm giọng đáp.

"Là An Lan hậu nhân, vẫn là Du Đà hậu nhân, cũng hoặc là từ một cái

nào đó cổ địa bên trong đi ra Đế Tộc tuổi trẻ cường giả?" Thạch Hạo hỏi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1424: Mục Tiêu Mười Đại Cao Thủ

"Không biết, hắn không có tự báo họ tên." Có người đáp, rất phẫn uất, bởi vì tên kia Đế Tộc đối với bọn họ tràn ngập khinh bỉ, xem thường.

Ở tên kia Đế Tộc lên sàn thì, chỉ có đánh giết, không nói tiếng nào, quét ngang chư địch, một đường thây chất thành núi, máu chảy thành sông, tạo thành rất lớn khủng hoảng.

Đây chính là Đế Tộc, cũng không biết bao nhiêu vạn năm mới có người đi ra một lần, một khi ra tay, liền không người nào có thể địch, chém chết tất cả đồng đại địch thủ.

Thậm chí, bọn họ có thể ngạo thị nhân vật thế hệ trước, vượt cảnh giới đại chiến, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, tay không liền có thể xé rách tất cả địch.

"Ở nơi nào?" Thạch Hạo hỏi dò, hắn muốn biết lần này sinh linh kia có tới không.

"Lần trước đã tới, không biết lần này có hay không xuất hiện, bởi vì chiến trường quá to lớn, tối thiểu khu vực này không có nhìn thấy bóng người của hắn." Người kia đáp.

Lần này, Thạch Hạo tới nơi này là vì ác chiến, mài giũa bản thân, nhưng cũng không muốn bại lộ chính mình, bởi vì quá mức nguy hiểm, dị vực rất nhiều người đều đang tìm kiếm hắn, coi vì tất trừ mục tiêu.

Bởi vì, dị vực hiếu chiến, các tộc đều vô cùng dũng mãnh, không cho phép ở trên chiến trường liên tiếp thua với một người, các tộc tuổi trẻ cường giả đều hi vọng có người ra mặt, chém giết Hoang.

Hơn nữa, cần ở trước mặt tất cả mọi người, chính diện đánh bại hắn, nếu không, đều là bị bọn họ chinh phục thế giới sinh linh áp chế, bọn họ khó có thể chịu đựng.

"Bọn họ vẫn đang tìm kiếm Hoang, nghĩ muốn trước mặt mọi người đánh bại, lấy cứu vãn trước đây liên tiếp thất bại ảnh hưởng, ta nghĩ Hoang nếu là thật đến rồi, khẳng định có một hồi đại quyết chiến." Có người nói.

Thậm chí, dị vực sinh linh đã ở lớn tiếng, hò hét Hoang, để hắn đi ra đánh một trận, với hai quân trước trận, đến một hồi công bằng đại đối quyết, cái khác cấp độ sinh linh sẽ không xuất thủ, chỉ có thế hệ tuổi trẻ kiệt xuất lên sàn.

"Đến thời điểm, dị vực thập đại cao thủ trẻ tuổi khẳng định đều sẽ xuất hiện, hơn nữa để cho ổn thoả, hơn nửa còn muốn đến một tên Đế Tộc!" Có người như vậy suy đoán.

Khi Thạch Hạo hiểu rõ đến có đủ nhiều tình huống sau, yên lặng một hồi.

Hắn ở đây cảm ơn những người này, cũng không có lộ ra hình dáng, tiếp tục giết hướng về phía trước, cùng dị vực đại quân liều mạng.

Ở bên trong chiến trường này, lấy Thiên Thần cảnh hành động, không phải vậy không có tư cách ra chiến trường, có thể tưởng tượng, đều là tuyển chọn tỉ mỉ mạnh mẽ chiến sĩ.

Bởi vì, ở bên ngoài, Thiên Thần cảnh coi như là cao thủ.

Mà Hư Đạo cảnh, Trảm Ngã cảnh giới nhưng là chủ lực, tuy rằng nhân số không có Thiên Thần cảnh sinh linh nhiều, thế nhưng sức chiến đấu mạnh mẽ, có thể chi phối thắng bại.

Cho tới Độn Nhất cảnh Đại tu sĩ các loại, đều là thống lĩnh cấp nhân vật, hoặc cưỡi ở Thôn Thiên thú trên thân, hoặc đứng ngạo nghễ trên bầu trời, cùng cùng cấp bậc sinh linh ác chiến. Loại cảnh giới này cường giả không

phải rất nhiều, cách phía dưới đại mạc rất xa, xem như là lĩnh quân một nhóm người.

Cho tới Chí Tôn cảnh, khẳng định cũng có người đến, trong bóng tối đối lập, trong tình huống bình thường sẽ không dễ dàng ra tay, bởi vì sớm đã bị đối diện địch thủ nhìn chằm chằm, đề phòng lẫn nhau.

Thạch Hạo độ kiếp sau đó, thực lực tăng vọt, tuy rằng như trước còn ở Hư Đạo cảnh, nhưng đã có thể trực tiếp đánh giết "Trảm Ngã cảnh" sinh linh!

Vì vậy, hắn có thể ở trong thiên quân vạn mã xung phong, rất bình tĩnh, cũng không có gặp phải sinh tử hiểm cảnh, bởi vì hắn đã xem như là cao cấp sức chiến đấu.

Chí Tôn không ra, Độn Nhất cảnh đại kỵ sĩ đợi ở trên bầu trời chém giết, mà ở phía dưới trên vùng đất này, Thạch Hạo liền có thể ngang dọc xung kích, trong lúc nhất thời trực tiếp giết cái máu bắn tung tóe, phía sau một mảnh đỏ sẫm, ngã xuống rất nhiều.

"Gào gừ..."

Đang lúc này, một cái đầu đầy tóc đỏ quái vật nhìn chằm chằm hắn, đang ở Trảm Ngã cảnh, nhân thân thân rắn, đầu đầy mái tóc dài màu đỏ ngòm múa tung, bắn như điện mà tới.

Đùng!

Hắn đuôi quét ngang, trực tiếp cắt rời trời cao, dường như một thanh Thiên Đao bổ tới, uy lực to lớn.

Thạch Hạo âm thầm phỏng đoán, tên này sinh linh ở Trảm Ngã cảnh bên trong không tầm thường, là một đại cao thủ, hắn nhẹ nhàng nâng nổi lên tay trái, nắm kiếm quyết, chém về phía trước.

"Xoạt!"

Một đạo ám chùm sáng màu đỏ từ hắn ngón trỏ bên trong bay ra, không phải rất chói mắt, thế nhưng cực kỳ sắc bén, như cổ điển màu đỏ sậm tiên kiếm bay ngang qua bầu trời.

Thạch Hạo vận dụng trảm tiên dao cầu sợi tinh khí, không phải hắn không địch lại cái này sinh vật, mà là có ý định nghiệm chứng, muốn xem một chút thần mang uy lực đến cùng thế nào.

Đang ra tay chớp mắt, Thạch Hạo tâm đều đi theo run lên, bởi vì, tinh khí tiêu hao quá to lớn, cực kỳ kinh người, để sắc mặt hắn cũng vì đó hơi trắng bệch.

Phải biết, hắn hiện tại ngọn lửa sinh mệnh dồi dào, chính ở vào tự thân trạng thái đỉnh cao nhất, kết quả trong cơ thể tinh khí vẫn là suýt chút nữa khô cạn.

Hắn vội vàng phun ra nuốt vào thiên địa tinh hoa, bổ sung tự thân, ở trên chiến trường thần lực khô cạn vậy tuyệt đối là trí mạng.

"Ầm!"

Cái kia dài mười trượng đuôi rắn quét tới, đánh gãy hư không, uy thế bá đạo mà kinh người.

Nhưng là, khi màu đỏ sậm thần mang bay ra, chém trúng cái kia đuôi sau, chuyện đáng sợ phát sinh, thô to đuôi rắn đoạn lạc, vô thanh vô tức, máu tươi phun.

Cũng trong lúc đó, đạo kia màu đỏ sậm thần mang kích bắn về phía trước, vừa vặn đón nhận quái vật kia, phù một tiếng xuyên thủng thân thể.

"A..." nhân thân đuôi rắn quái vật kêu to một tiếng, quả thực không thể tin được, mới vừa thấy mặt mà thôi, hắn liền cơ hồ bị nhân chém ngang hông, nửa thân thể bên dưới thất lạc.

Thạch Hạo chấn động trong lòng, trảm tiên dao cầu tinh khí quả nhiên

đáng sợ, không gì không xuyên thủng, thể hiện ra nó nghịch thiên chỗ.

Chỉ là, tiêu hao quá lớn, không thể dễ dàng vận dụng.

Thạch Hạo bay lên không, đón lấy cái này đã sớm bị trọng thương, sức chiến đấu giảm mạnh địch thủ, phù một tiếng, một chưởng bổ ra, chém ra đầu lâu, kết quả này tính mạng người.

Quá nhanh, một vị đại cao thủ liền như thế mất mạng.

Thạch Hạo chột dạ, hướng về nhìn chung quanh, không có ai chú ý hắn triển khai đạo kia màu đỏ sậm thần mang, mặc dù là nhìn thấy, cũng sẽ không suy nghĩ nhiều cái gì.

Ai có thể đoán được, đây là Chiến Tiên dao cầu tràn ra một đạo tinh khí? Đều chỉ là cho rằng, hắn tự thân đủ mạnh đây.

"Đây là đòn sát thủ, trong tình huống bình thường, không thể dễ dàng vận dụng!" Thạch Hạo nhắc nhở chính mình, ình lưu cái kế tiếp lá bài tẩy, thời khắc mấu chốt triển khai!

Cuối cùng, Thạch Hạo chậm rãi hướng về trước kia nghe được kêu to tên hắn địa phương di động mà đi, khu vực này chiến đấu phi thường kịch liệt, có không ít nhân đang chém giết lẫn nhau.

Trong đó có vài tên dị vực tuổi trẻ sinh linh vô cùng hung mãnh, đang cùng Đế Quan bên này một ít tu sĩ liều mạng.

"Gào gừ..." Trong đó một con quái vật rất giống là sư tử, cả người đều là vảy, mà tóc nhưng là hoàng kim gai xương tạo thành, phi thường uy mãnh, ở xung quanh, đầy đất tàn chi, giết rất nhiều sinh linh.

"Để Hoang đi ra, huynh trưởng ta đến rồi, muốn chém giết hắn!" Nó kêu to, hung tính quá độ, một cái liền nuốt lấy mười mấy người.

Vương tộc, hơn nữa là phi thường mạnh mẽ Vương tộc, không người là

đối thủ, nó lại lấy Hư Đạo cảnh giới liều mạng rơi mất Trảm Ngã cảnh giới đại cao thủ.

Đương nhiên, nó cũng trả giá đánh đổi, đầy người là huyết, có kẻ địch cũng có chính nó.

Ở xung quanh, còn có một chút dị vực sinh linh, theo chân nó đồng thời, chém giết Đế Quan bên trong người.

"Hoang nếu như đến rồi, còn có ngươi gọi phần sao, sớm đã bị đánh giết rồi!" Có người lạnh lùng nói.

Thạch Hạo ngẩng đầu, một chút nhận ra, đây là ở tu sĩ trẻ tuổi thịnh hội trên từng thấy người, tuy rằng không gọi ra tên, thế nhưng nhận thức.

"Vậy ta trước hết giết các ngươi, bức Hoang đi ra đánh một trận!" Con này sư tử gào thét nói, cả người vảy màu vàng kim phát sáng, leng keng vang vọng, đánh về phía nơi đó.

"Xoạt!"

Nó móng vuốt lớn vung lên, sắc bén cực kỳ, đem hư không lấy ra một đạo lại một đạo đại vết rách, vô cùng dọa người.

Coong!

Người trẻ tuổi kia xuất đao, theo chân nó ác chiến.

Không thể không nói, con này sư tử thực lực thật sự rất cường đại, mới quá mấy chiêu mà thôi, được xưng Đế Quan bên trong kinh diễm thiên tài người trẻ tuổi liền không ngăn được.

Coong một tiếng, hắn trường đao bị sư trảo trảo nứt, mà trên người hắn phù một tiếng bốc lên một luồng huyết hoa, vai phải cùng cánh tay suýt chút nữa liền bị xé rách hạ xuống.

"Hống..."

Cũng trong lúc đó, con này sư tử một tiếng rống to, chấn động trời cao, đây là nổi danh sư tử hống thần công, chấn động người trẻ tuổi phun máu phè phè, cả người bay ngang ra, Nguyên Thần đều suýt chút nữa bị chấn bể.

Đến khắp chung quanh, Đế Quan bên trong không ít cao thủ toàn bộ uể oải, ngã trên mặt đất, có mấy người thất khiếu chảy máu, tại chỗ nổ chết.

Thạch Hạo ánh mắt lạnh lẽo, cực tốc từ đằng xa vọt tới, giơ tay liền hướng về phía trước ép đi, ngăn cản nó đánh giết người trẻ tuổi kia.

"Lại tới một người chịu chết sao?" Màu vàng sư tử gầm nhẹ, há mồm lại là rít lên một tiếng, công kích Thạch Hạo.

Đối với này, Thạch Hạo mở ra tay phải, lòng bàn tay bùng nổ ra một đạo thô to lôi đình, ở nơi đó nổ tung, so với sư tử hống còn kinh người, chấn động chiến trường này.

Ầm!

Con này sư tử bị oanh đầy người là huyết, vảy bóc ra rất nhiều, đầu đầy cháy đen, bốc lên một luồng khói nhẹ, ánh mắt nó tan rã, suýt nữa bị trực tiếp đánh gục.

"Còn chưa có chết, sức sống của ngươi đúng là rất ngoan cường." Thạch Hạo kinh dị.

Nghe ở trong tai mọi người, thực sự là dường như kinh thiên phích lịch, mạnh mẽ như vậy một con sư tử đều bị đánh bại, suýt nữa tại chỗ chết đi, người trẻ tuổi này quá biến thái.

"Tiễn ngươi lên đường!" Thạch Hạo nói rằng, phù một tiếng, nhanh chóng như chớp giật, trong tay xuất hiện một cái chớp giật đao, nghiêng bổ xuống, công phá sư tử phòng ngự tổ thuật, cũng chém xuống nó nửa cái đầu lâu.

Chính là như thế cấp tốc, đơn giản mà thô bạo, giải quyết đi một con đáng sợ hung sư.

Chu vi sinh linh đều há hốc mồm, đặc biệt Đế Quan bên trong người trẻ tuổi, từng cái từng cái hai mặt nhìn nhau, tên này mãnh nhân là ai, quá bá đạo đi, giơ tay liền diệt một cái Vương tộc cao thủ!

"Không tốt, Sư vương đệ đệ bị giết." Có người rống to.

"Bích Nhãn Kim Lân Sư Vương đệ đệ chết trận, mau mau truyền tin!" Dị vực một ít sinh linh hô to, hiển nhiên cái này chết đi sư tử thân phận không bình thường.

"Đi mau, đây là dị vực thập đại cao thủ trẻ tuổi một trong Bích Nhãn Kim Lân Sư Vương đệ đệ, nó một khi biết mình em ruột chết trận, nhất định sẽ phát điên đánh tới." Cái kia được cứu người trẻ tuổi lo lắng nói rằng.

Đối với bọn hắn tới nói, dị vực thập đại cao thủ trẻ tuổi, cao cao tại thượng, không thể chiến thắng, không có cách nào cứng rắn chống đỡ, chỉ có tránh né mới có thể sống sót.

"Không sao, các ngươi đi trước!" Thạch Hạo nói rằng, hắn chính là hướng về phía mười đại cao thủ đến, đương nhiên hắn cũng không tưởng cao bao nhiêu điều, chỉ là muốn một đòn trốn xa, giết liền đi.

Hắn không phải vì dương danh mà đến, chỉ là đơn thuần muốn săn giết cái gọi là dị vực mười đại cao thủ.

"Gào..." Nặng nề sư hống, chấn động khu vực này.

Sau khi tin tức truyền ra, đã kinh động đầu kia Bích Nhãn Kim Lân Sư Vương, phương xa có một con núi nhỏ bình thường cao to sinh vật vọt tới, dẫm đạp đại mạc ở chấn động kịch liệt, bụi mù ngập trời.

"Nếu ngươi đến rồi, trước hết bắt ngươi khai đao, mười đại cao thủ từng cái từng cái săn giết!" Thạch Hạo cười gằn.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1425: Đánh Giết

Cuồng phong gào thét, cát bay đá chạy, chiến trường này rất nhiều cao thủ đều bị thổi bay, căn bản trạm không được, cái kia gió to cắt rời thiên địa, cắt ra trời cao.

"A..." Rất nhiều sinh linh kêu thảm thiết.

Thân thể của bọn họ ở tan rã, ở nổ tung, còn có một chút sinh linh tứ chi, đầu lâu các loại (chờ) gãy vỡ, đều là này cỗ gió to tạo thành.

Một con màu vàng sư tử, thân thể có núi cao lớn như vậy, chính đang chạy trốn mà đến, đây là nó mang theo động lên uy thế, Cương khí dâng trào, để phụ cận sinh linh bị thương nặng.

Chính như cái tên như vậy, nó nắm giữ một đôi mắt xanh, rất thâm thúy, cũng rất hung cuồng, lúc này tỏa ra ráng xanh, dữ tợn mà đáng sợ.

Trên người nó tràn đầy vảy vàng ròng, sư tấn là gai xương, hoàng kim gai xương phi thường dày đặc, uy mãnh mà hung cuồng, như vậy bắt đầu chạy, chấn động sơn hà.

Tương truyền, tộc này ở trong vũ trụ đại chiến thì, đáng sợ nhất, tộc này tổ tiên há mồm hét một tiếng, thì sẽ để rất nhiều ngôi sao đều muốn nổ tung.

Bích Nhãn Kim Lân Sư Vương rống to, nói: "Là ai giết ta đệ đệ, ta muốn giật ngươi gân, lột da của ngươi ra, ngao ra ngươi cốt tủy!"

Một cái chớp mắt, nó liền đến phụ cận, đông đảo tu sĩ bị thương, bay ngang ra ngoài, bao quát dị vực sinh linh, có chút cũng trực tiếp bị cương phong cắt rời thân thể.

Bích Nhãn Kim Lân Sư Vương phát điên, lục thân không nhận, dù cho là phía bên mình sinh linh đều bị nó xung kích thổ máu bắn tung toé.

Đại mạc bên trong, đất cát tung bay, đầy trời đều là, giữa trường chỉ còn dư lại một cái Thạch Hạo còn đứng ở nơi đó, vẫn không nhúc nhích, hai chân dường như cái đinh giống như vậy, trát trên đất.

"Nhân tộc, là ngươi giết ta đệ đệ?"

"Phải!" Thạch Hạo đáp.

"Gào gừ..." Nên phải đến khẳng định sau khi trả lời, con này Sư vương rống to, giận không nhịn nổi, gầm thét lên, vung lên móng vuốt lớn, về phía trước đánh tới.

Thời khắc này, nó như là một ngọn núi, thân thể khổng lồ ép xuống, móng vuốt lớn bao trùm phía dưới, đem Thạch Hạo hoàn toàn che chắn ở trong sa mạc.

Thạch Hạo vui mừng không sợ, hắn không có sử dụng chính mình am hiểu nhất vài loại bảo thuật, mà chỉ là vận dụng Nguyên Thủy Chân Giải, lấy vô cùng thông thường cốt văn xuất kích.

Hóa hủ vì là kỳ!

Cốt văn nằm dày đặc, đan xen vào nhau, diễn hóa ra một con Hoàng Kim sư tử, đây là Thạch Hạo thủ đoạn, lâm thời diễn dịch ra một con cùng đối phương giống nhau như đúc hung thú.

"Ngu xuẩn, muốn chết!" Bích Nhãn Kim Lân Sư Vương gào thét, móng vuốt lớn hạ xuống, che ngợp bầu trời!

"Ầm!"

Thạch Hạo diễn hóa ra cự sư, theo chân nó đụng vào nhau, năng lượng cuồng bạo, hình thành đáng sợ thần lực đại dương, ở đây đụng kịch liệt.

"Coong!"

Sư vương cái kia sắc bén móng vuốt lớn ép rơi xuống thì, nó nhìn thấy trên đất kẻ loài người kia càng lấy bàn tay bằng thịt trực tiếp chặn lại, nó ép không đi xuống, càng là không cách nào đánh gục đối phương.

Bích Nhãn Kim Lân Sư Vương nhất thời cả kinh, nó biết gặp gỡ cao thủ, thân thể vụt nhỏ lại, hóa thành dài một trượng, lạc ở trong sa mạc cùng Thạch Hạo đối lập.

Bởi vì, thể hình quá mức khổng lồ, gặp phải đáng sợ đối thủ thì, có thể sẽ lộ ra các loại kẽ hở, trở thành đối phương công kích chỗ đột phá.

"Lúc nào ra một cái người như ngươi tộc cao thủ, ta chẳng cần biết ngươi là ai, đều phải muốn chết, huyết tế ta đệ đệ!" Bích Nhãn Kim Lân Sư Vương lạnh giọng nói.

"Nhân tộc cao thủ xuất hiện lớp lớp, ngươi súc sinh này không có nghe nói nhiều người chính là, hôm nay ta trước tiên đồ ngươi!" Thạch Hạo nói rằng, cố ý lộ liễu, phóng đãng bất kham, liếc chéo con này sư tử.

"Giết!"

Bích Nhãn Kim Lân Sư Vương hóa thành một vệt kim quang liền đánh tới, một hơi vận dụng nhiều loại tổ thuật, đầu tiên trên người liệt diễm hừng hực, hoàng kim chi hỏa bao vây thân thể ấy, dẫm đạp lên khi đến, đại mạc đều tan chảy vì là dung nham, bừa bãi tàn phá hơn mấy trăm ngàn bên trong, hóa thành biển lửa.

Phải biết, đây là một chỗ cổ chiến trường, vạn cổ trường tồn, đại mạc không thể hủy, mà Vua Sư Tử nhưng có loại thủ đoạn này, thực tại kinh người.

Hừng hực nhiệt độ, đốt cháy tất cả, cách đó không xa có chút sinh linh kêu thảm thiết, trực tiếp huyết nhục khô héo, sau đó lưu lại khung xương cũng bị đốt thành tro tàn.

Đây chính là hắn uy thế, bất kể là Thiên Thần, vẫn là Hư Đạo cảnh giới tu sĩ, đều không thể chống lại, thậm chí ngay cả Trảm Ngã cảnh sinh linh có một ít cũng là thân thể khô héo, suýt chút nữa bị nhen lửa.

Đồng thời, con này sư tử há mồm, liên y liên miên, đó là sư tử hống thần công, so với nó đệ đệ đến mạnh đâu chỉ một đoạn dài, phải có mấy lần.

Đồng thời, nó móng vuốt lớn bay ra năm đạo thần quang, hóa thành kim mộc thủy hỏa thổ Ngũ hành nguyên khí, cắn giết Thạch Hạo, loại này tổ thuật vô cùng mạnh mẽ!

Thạch Hạo bình tĩnh cực kỳ, như trước lấy đơn giản nhất mà chất phác chiêu thức nghênh địch, đại đạo đơn giản nhất, hóa hủ vì là kỳ, hắn ở sâu sắc thể ngộ Nguyên Thủy Chân Giải. Chủ yếu cũng là không muốn ở trên chiến trường bị người nhận ra, hắn lấy bình thản mà đơn giản thủ đoạn công kích.

"Ai tới cũng cứu không được ngươi!" Bích Nhãn Kim Lân Sư Vương quát.

Bởi vì, nó bây giờ nhìn chiếm thượng phong, đối diện kẻ loài người kia cũng không có thể hiện ra để nó cảm giác được uy hiếp thần thông bí pháp.

"Có đúng không, một lúc đừng hối hận lời của ngươi nói." Thạch Hạo đáp, bỗng nhiên bạo phát, cả người kim quang vạn trượng, Nguyên Thủy Chân Giải bạo phát sau, hắn thôi thúc thần lực, cùng Sư vương cứng rắn chống đỡ.

Đồng thời, bàn tay óng ánh, hắn cũng vận chuyển Bất Diệt Kinh!

Có này hai bộ kinh văn là đủ, Thạch Hạo dù cho không có sử dụng Côn Bằng pháp, Lôi Đế thuật các loại, cũng đầy đủ, thể hiện ra Vô Địch tư thế.

Sấm gió mãnh liệt, Thạch Hạo nắm quyền ấn, lấy hai loại chân kinh vì là gốc gác, công kích đối phương, ở cánh tay kia ở ngoài, tiếng sấm cuồn cuộn, đánh tan sư tử hống thần lực liên y.

"Ầm!"

Đồng thời, đến cuối cùng, Thạch Hạo đột phá Bích Nhãn Kim Lân Sư Vương phòng ngự tổ thuật, nắm đấm quẹt vào thân thể nó.

Bịch một tiếng, mắt xanh kim lân Vương thân thể lảo đảo, nó cảm giác đau đớn một hồi, xương cốt đều phảng phất bẻ gẫy.

"Ồ, kẻ loài người kia tu sĩ trẻ tuổi là ai, làm sao sẽ cường đại như thế, lại có thể cùng Vua Sư Tử hò hét!"

"Bích Nhãn Kim Lân Sư Vương nhưng là thập đại cao thủ trẻ tuổi một trong, xếp hạng thứ mười vị, là ta giới tiếng tăm lừng lẫy kỳ tài, sức chiến đấu kinh người, hôm nay lại gặp phải đối thủ."

Dị vực sinh linh ở nói nhỏ, đều cảm giác rất giật mình.

Vua Sư Tử cũng nổi giận, thân là thập đại cao thủ trẻ tuổi một trong, hôm nay lại bị một cái vô danh tiểu tốt ngăn trở, không có trước tiên bắt. Nếu như là Hoang đến rồi cũng là thôi, có thể người này bất kể là dung mạo vẫn là khí tượng, cùng với pháp môn đều không giống nhau, là một người khác.

Chủ yếu là, Thạch Hạo vận dụng Chu Yếm bộ tộc bảy mươi hai biến thần thông bên trong thủ đoạn, thay đổi chân thân, liền tinh lực các loại (chờ) đều đi theo không giống nhau, khí chất đại biến, không cách nào nhận ra.

Bất quá, sư tử này Vương Chân rất lợi hại, cùng Thạch Hạo ác chiến, ở đây phát điên, chỉ chớp mắt chính là hơn trăm chiêu quá khứ.

Đổi lại là những người khác, sớm đã bị Vua Sư Tử đánh gục, một móng vuốt trảo thành thịt nát.

Nhưng là, đối mặt kẻ loài người kia, nó nhưng không có cách nào đánh giết, người kia không chút hoang mang, đem thủ đoạn công kích của nó hết mức hóa giải mất.

Xoạt!

Vua Sư Tử nổi giận sau, đầy người ánh vàng rừng rực, hết thảy vảy lại đều ly thể, hóa thành mưa ánh sáng, xoay tròn, hướng về Thạch Hạo chém tới!

Này vô cùng khủng bố, không gian đều đổ nát, bị này vảy vàng ròng hóa thành mưa ánh sáng cắn nát, không có cái gì có thể ngăn cản.

Thạch Hạo như trước trấn định, hai tay giương ra, hai tay bắt ấn, vận dụng Bất Diệt Kinh văn, cả người cứng rắn như kim cương, chân chính bất diệt không xấu, một tầng hộ thể thần quang hiện lên, ngăn trở vảy.

Ầm!

Đột nhiên, sát cơ hiện lên, Vua Sư Tử hoàng kim "Tóc mai" bóc ra, đó là đáng sợ gai xương, hóa thành một cây lại một cây chiến mâu Hoàng Kim bay tới.

"Vảy còn có sư tấn đều bóc ra, chưa từng nghe nói sao, Phượng Hoàng lạc mao không bằng kê, mà ngươi bất quá là một con đại miêu, lại càng không có thể!" Thạch Hạo cười nhạo.

Hắn lấy tuyệt thế thủ đoạn, nổ ra hết thảy vảy, còn có bẻ gẫy cái kia một cây lại một cây màu vàng cốt mâu.

Hắn nhanh chóng đi tới, đánh giết hướng về cả người trọc lốc mắt xanh kim lân Vua Sư Tử.

"Lạc lối!" Nhưng vào lúc này, Vua Sư Tử đột nhiên một tiếng gầm nhẹ, hai mắt xanh thẳm, còn như vực sâu, phải đem người Nguyên Thần nuốt vào đi.

Đây là một loại phi thường khủng bố thủ đoạn, xa xa rất nhiều người tại chỗ đờ ra, không thể động đậy một chút nào, bởi vì thần hồn cứng ngắc, bị cầm cố, cũng bị hấp thụ tiến vào Vua Sư Tử trong đôi mắt.

Này một tổ thuật mười lần như một, Bích Nhãn Kim Lân Sư Vương bằng này cũng không biết giết bao nhiêu cao tầng thứ địch thủ, có thể vượt cảnh giới giết đi đại địch.

Thạch Hạo xương trán đau đớn, Nguyên Thần trở nên cứng, cảm giác thân thể triển khai không khoái, điều này làm cho khá giật mình, nguyên thần của hắn đã đủ mạnh, lại còn chịu ảnh hưởng.

Nếu như đổi làm là những người khác, chẳng phải là trực tiếp liền bị đoạt tâm chí, là sống hay chết đều ở đối phương nắm trong lòng bàn tay?

"Rút gân lột da, vì là đệ đệ ta báo thù!" Bích Nhãn Kim Lân Sư Vương gầm nhẹ nói.

"Ngươi đắc ý quá sớm chứ?" Thạch Hạo cười gằn, hắn chỉ là ngắn ngủi cứng ngắc, một sát na liền khôi phục, bởi vì nguyên thần của hắn đầy đủ mạnh mẽ.

Ầm!

Thạch Hạo vung quyền, vận chuyển Bất Diệt Kinh văn, một đôi nắm đấm óng ánh như cầu vồng, đập cho thiên địa nổ vang.

"Ngươi..." Vua Sư Tử vội vàng nghênh địch, sử dụng hết có khả năng.

Nhưng mà, lần này Thạch Hạo cùng mới vừa mới khác nhau, vận dụng toàn bộ thần lực, cực kỳ mạnh mẽ, quyền thứ nhất mà thôi liền chấn động nó ho ra đầy máu.

Ầm!

Quyền thứ hai hạ xuống thì, nó rống to, toàn bộ thân thể bay ngang.

Thạch Hạo theo sát không nghỉ, quyền thứ ba hạ xuống, Vua Sư Tử cả người đều là vết rách, máu tươi đầy người.

Khi (làm) quyền thứ tư hạ xuống thì, Vua Sư Tử kêu to, không phải sư

tử hống, mà là bởi vì kinh sợ đến mức vãi cả linh hồn, không nhịn được kêu sợ hãi, kẻ địch đó thật đáng sợ, vượt quá tưởng tượng.

Nó hầu như giải thể, trong cơ thể xương gãy vỡ rất nhiều cái.

Khi (làm) Thạch Hạo năm quyền hạ xuống thì, Bích Nhãn Kim Lân Sư Vương gào thét, dùng hết khí lực, thế nhưng một đôi móng vuốt vẫn là nổ tung, miễn cưỡng bị Thạch Hạo đánh nổ.

Khi (làm) thứ sáu quyền hạ xuống thì, Vua Sư Tử tuyệt vọng, cũng không bao giờ có thể tiếp tục ngăn cản, nó trơ mắt nhìn, thân thể chính mình chia năm xẻ bảy, sau đó nổ tung.

Nguyên thần của nó muốn chạy trốn, thế nhưng bị người trẻ tuổi kia một cái liền nắm lấy, kết quả cặp kia tay hợp lại cùng nhau, dùng sức nghiền một cái ép, phù một tiếng, Vua Sư Tử mất mạng.

Hết thảy sinh linh đều ngây người, cuối cùng sáu quyền, miễn cưỡng đánh nổ Vua Sư Tử, khiếp sợ toàn trường, mỗi người đều nhịn không được run rẩy.

"Ta giới... Vua Sư Tử chết trận rồi!"

"Trời ạ, thập đại cao thủ trẻ tuổi một trong, liền như thế bị người đánh giết rồi!"

Đây là một hồi sóng lớn mênh mông!

Thạch Hạo xoay người rời đi, súc địa thành thốn, trong chớp mắt liền biến mất rồi, đi vào xa xôi hơn bên trong chiến trường.

Chỉ đơn giản như vậy, hắn liền tên đều không có lưu, chỉ là một người bình thường tộc tu sĩ trẻ tuổi thân phận lên sàn, hung hăng đánh giết Vua Sư Tử.

"Làm sao có khả năng, mười đại cao thủ một trong đều chết trận, lẽ nào

thật phải mời ra Đế Tộc mới được, Cửu Thiên bên kia tu sĩ quá kiêu ngạo rồi!" Có người đại hận.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1426: Chư Vương Tới Đông Đủ

Bích Nhãn Kim Lân Sư Vương chết trận, khu vực này một trận đại loạn, dị vực một người tuổi còn trẻ thiên kiêu cứ như vậy vẫn lạc, thực sự bất ngờ, dẫn phát sóng to gió lớn.

Thế giới một bờ khác sinh linh chấn kinh, thực sự không thể tin được.

Bởi vì, Bích Nhãn Kim Lân Sư Vương chết tại tên không tầm thường chút nào người trẻ tuổi trong tay, căn bản cũng không có nghe nói qua, chết vô cùng biệt khuất!

Một đám người gầm thét, hướng cái phương hướng này giết tới, có không ít nhân vật đời trước, thậm chí có Trảm Ngã cảnh đỉnh phong tồn tại, trước tiên giết đến.

Bên cạnh đó, không lâu sau đó, liền trên bầu trời đều truyền đến tiếng rống giận, có Độn Nhất cảnh đại kỵ sĩ biết được, đều hỏa tốc giết tới.

Này như là chọc tổ ong vò vẽ, một đám sinh linh giận dữ!

Bất quá, Đế quan trong bên này, cũng có đại kỵ sĩ giết đến, ngăn trở vị kia đáng sợ cường giả.

Hiếu chiến chủng tộc, ở trên chiến trường bị kích sát, hơn nữa còn là ngay trong bọn họ Vương, được xưng cùng thời sinh linh trong mạnh nhất mười đại cao thủ một trong, chuyện này với bọn họ tới nói là một loại sỉ nhục.

"Tìm ra, ta chặn đánh giết hắn!" Có người hô quát.

Mười đại cao thủ không chỉ một người tại này, vốn là là vây quét Hoang

mà đến, kết quả một cái vô danh tiểu tốt, chưa từng nghe nói Nhân tộc ngược lại kích sát bọn họ một vị Vương.

"Là có thể nhịn thục không thể nhẫn, lẽ nào chúng ta thế hệ này thật quá yếu sao, liên tiếp thất bại, liền mười đại cao thủ một trong đều chết trận!" Có một sinh linh gào thét.

Thiên quân vạn mã tại xung phong liều chết, sa mạc trong, sinh linh rậm rạp, xa xa nhìn đi, dường như sóng biển va chạm vào nhau, bắn tung tóe lên không phải bọt sóng, mà là huyết dịch!

Giữa thiên địa, đang tiến hành tàn khốc nhất đại chiến.

Không ngừng khu vực này, tại mắt thường nhìn không tới xa xôi sa mạc chỗ sâu cũng là như vậy, gào giết rầm trời, dị thường thiết huyết, vô tình một màn một màn ở trên diễn.

Vì vậy, muốn tìm đến Thạch Hạo thật rất khó, sinh linh quá nhiều.

Chủ yếu nhất là, không ai khắc sâu nhớ kỹ hắn, mà ở trên đường, hắn vài lần biến hóa dung mạo, lại trở thành một người khác.

Thạch Hạo trải qua rất nhiều, gặp được bất đồng địch thủ, nhưng là, từ tới đến quan ngoại, hắn vì đó thật sâu chấn động, cảm thấy lấy trước chiến đấu so với không hơn hiện tại.

Dù cho không phải lần đầu tiên đi tới nơi này, như trước có cái loại này Linh hồn xúc động, thật sâu cảm giác rung động.

Sinh linh quá nhiều, vô bờ vô bến, khắp nơi đều là chinh chiến, khắp nơi đều là tiếng kêu, thường ngày thoạt nhìn phi thường cường đại cường giả một phương, ở chỗ này cùng người bù nhìn tựa như, thỉnh thoảng bị người thu gặt tính mạng.

Thiên Thần, trở thành binh!

Tại chiến trường này, bọn họ thuộc về tầng dưới chót nhất tồn tại, tuy rằng nhân số đông đảo, nhưng chết hơn phân nửa đều là bọn họ.

Hư Đạo cảnh, có thể tại một phương xưng hùng, không ít đều tính là giáo chủ, có thể ở chỗ này như trước đỡ không được tử vong, một lại một bộ thi thể ngã xuống, nhiệt huyết phun trào, thi thể đặt ngang.

Dù cho Thạch Hạo thường ngày quyết đấu thời gian địch nhân nhiều hơn nữa, cũng so với trên không nơi này, thời gian một cái nháy mắt sẽ có rất nhiều nhân vật thành danh vẫn lạc, hài cốt chất như núi.

Lúc này, Thạch Hạo cảm giác được một cỗ thê lương, một loại hoang vu, một loại lâu đời, từ cổ chí kim, sát phạt không ngừng, mảnh này sa mạc đến cùng chôn xuống bao nhiêu thi cốt?

Thật đếm không hết, xa xa một con sông lớn, tương truyền nguồn gốc từ Cửu U Hoàng Tuyền, thế nhưng sớm đã biến thành huyết sắc, theo sa mạc trong lưu lững lờ trôi qua.

Nó chở thi thể, bay Thần huyết, khiến người ta cảm thấy phát sợ.

Vô số sinh linh, có địch nhân, cũng có Đế quan trong tu sĩ, không ngừng chết trận, xa xa nhìn đi, một vòng Huyết Nhật đọng ở chân trời, là như vậy chói mắt.

Nhuốm máu sa mạc, thê lương kèn lệnh, không ngừng xung phong liều chết, này một tranh họa dù cho đi qua rất nhiều năm, Thạch Hạo cũng sẽ không quên, khắc sâu ấn tượng, khắc ghi tiến trên Linh hồn.

Bởi vì, chết sinh linh quá nhiều, đều là tu sĩ mạnh mẽ, dường như thu gặt lúa mạch, trở thành hoa mầu, ngã vào đồ đao dưới.

Không trải qua loại này huyết chiến, làm sao sẽ lý giải cái gì gọi là tàn khốc?

Thạch Hạo không phải lần đầu tiên sát sinh, nhưng đến nơi đây sau, còn

có chút sợ hãi, cảm thấy đi theo người quyết đấu quá mức bình thản, căn bản không coi là cái gì.

Ngày trước, hắn như thế nào đi nữa giết địch, cũng là một lần giết một cái, tiến hành cái gọi quyết đấu, ở chỗ này còn lại là muốn tung hoành xung phong liều chết, tắm gội vô số địch máu.

"Giết..." Hắn rống to.

Ở chỗ này, hàn quang chiếu thiết y, lưỡi mác truyền hàn khí, lạnh lùng giết chóc, kinh thiên gầm thét, soạn nhạc thành tàn nhẫn nhất chiến khúc, chấn động trên trời dưới đất.

"Không đến chiến trường đi một lần, chưa tính là nam nhân." Có người cười ha ha, trên người của hắn cắm rất nhiều binh khí, có trường mâu xỏ xuyên qua lồng ngực, có tiễn vũ đinh thấu giáp vai, có trường đao chém tiến lưng, có Thiết Kiếm đâm vào phần bụng.

Mặc dù như vậy, cái này đại hán còn đang cười, rất dũng cảm, ngụm lớn hộc máu.

"Mặc dù chết trận, ta cũng đáng, đã giết mười mấy vị Hư Đạo cảnh giới dị vực tạp chủng, ha ha..." Hắn mặt đầy râu quai nón, ở nơi nào thất tha thất thểu.

"Không ngã Biên Hoang không phải nam nhi, không phải hảo hán, chiến trường tính là gì, chỉ có Biên Hoang mới là anh hùng qua lại địa phương!" Một cái lão giả cũng ở đây cười to, hoa râm chòm râu, trong miệng tại ho ra máu bọt, nội tạng của hắn đều bị đập nát, theo trong miệng hướng ra phía ngoài phun.

Vết thương trên người hắn miệng quá nhiều, mắt nhìn cũng không được. Thậm chí, tại mi tâm của hắn đều đinh một chi tên sắt, may là còn không có triệt để xỏ xuyên qua đi vào.

Lão giả này cũng giết không ít dị vực sinh linh, nhưng là Thần lực khô

kiệt, cùng đại hán kia, đều đã chống đỡ hết nổi, lập tức liền muốn chết.

"Hai người các ngươi đê tiện đồ vật, như thế gian ngoan không thay đổi, dám giết ta giới nhiều như vậy nam nhi, không khuất phục, không muốn trở thành nô bộc, liền chịu chết đi!"

Xa xa, một cái khô gầy lão giả bay tới, xuống phía dưới đánh ra, chưởng lực kinh người, chấn sa mạc sụp ra, nơi này sóng cát ngập trời, đem phụ cận sở hữu Đế quan tới sinh linh đều bao trùm ở phía dưới.

"Tạp chủng, lão tử giết đủ, chính là chết trận cũng không thua thiệt, ngươi cứ tới đi!" Đại hán quát, trên người cắm đầy binh khí, lúc này đều ở đây loạn chiến.

Lão giả kia ho ra một búng máu, cũng cười thảm, nói: "Ông nội với ngươi tử chiến đến cùng!"

"Giết bọn hắn, không chừa một mống!"

Càng xa xăm, có người quát khẽ, mệnh lệnh nhào giết tới gần, một chưởng vỗ sa mạc đổ xuống lão giả tốc chiến tốc thắng.

"Di, là... Võ Thiên Vương!"

"Mười đại cao thủ, bài danh thứ tư Võ Thiên Vương tới!"

Dị vực rất nhiều sinh linh kêu to, thật sâu cảm giác phấn chấn.

Trong tối, Thạch Hạo chạy tới, cười lạnh nói: "Tới thật đúng lúc, ta chính tìm ngươi đây, chính là xông các ngươi cái gọi mười đại cao thủ mà đến!"

Hắn chính là bởi vì thấy Võ Thiên Vương tung tích, mới chạy về nơi này, đúng dịp thấy đại hán cùng lão giả cùng đường bí lối, sắp sửa bị kích sát, quả đoán ra tay cứu viện.

"Chiến Thần tới đều cứu không các ngươi, chịu chết đi!" Trên bầu trời,

kia tấn công qua tới khô gầy lão giả hét lớn.

Hắn chưởng lực cuồng bá, dường như kinh đào hải lãng, cách rất xa, cũng đã chèn ép đại hán còn có lão giả kia máu phun phè phè, thể nội đầu khớp xương đều muốn gãy nứt.

Bởi vì, bọn họ là nỏ mạnh hết đà, mà trên bầu trời lão giả là một vị Trảm Ngã cảnh giới đại cao thủ.

"Ngươi nói sao? Chiến Thần tới cũng cứu không, ngươi thật sự coi chính mình tính nhân vật nào sao?" Thạch Hạo đến, đứng tại cát sóng ngập trời mặt đất, tại cát bay đá chạy trong ra tay, một quyền hướng trời cao đánh tới.

Đây là hắn nén giận một kích, huyết khí xỏ xuyên qua thương khung, Bất Diệt kinh văn áo nghĩa bị vận chuyển tới cực hạn, chiến lực bạo tăng.

Ầm!

Giờ khắc này, trên bầu trời truyền đến trầm đục, đón lấy tên kia khô gầy lão giả lảo đảo rút lui, hắn đầy miệng là máu, cùng thấy Quỷ, đồng thời sắc mặt tái xanh, cái trán thấy mồ hôi.

Bởi vì, hắn cái tay kia tại rạn nứt, sau đó phù một tiếng nổ tung.

Tiếp đó, tại hắn ánh mắt khiếp sợ trong, trên mặt đất dò đi lên một bàn tay lớn, bao trùm nơi này, phong bế hắn, ôm đồm đi xuống.

"Ngươi..." Hắn đang run rẩy, hắn tại Trảm Ngã cảnh, thực lực cường đại, thế nhưng lúc này lại bị người cầm cố, Pháp lực tiêu tán.

Răng rắc!

Thạch Hạo một thanh vặn gãy cổ của hắn, sau đó kích sát Nguyên Thần, ở đây làm trong ngã xuống.

Mọi người đều là ngẩn ngơ, như thế một cái sinh linh mạnh mẽ nói bị giết đã bị giết?

"Ngươi dám!?" Đúng lúc này, Võ Thiên Vương Vũ Phong đến.

Hắn đầy đầu tóc bạc rối tung, tư thế oai hùng bừng bừng phấn chấn, cường tráng thân thể bên ngoài bao phủ một tầng màu bạc chùm sáng, rực rỡ không gì sánh được, dường như Chiến Thần giáng thế!

Hắn một đôi con ngươi rất sắc bén, định trụ Thạch Hạo, thủ hạ của hắn lại có thể bị người dễ dàng như vậy chiết sát.

"Ha ha..." Thạch Hạo cười, lần trước hắn liền cùng người này đã giao thủ, nhìn từ bề ngoài cân sức ngang tài, nhưng là hắn biết, từng trải qua đả thương Võ Thiên Vương.

Lúc này, Võ Thiên Vương cũng không biết người trước mắt là Hoang, bởi vậy càng tức giận, một cái vô danh tiểu tốt mà thôi, còn dám ở trước mặt hắn quát tháo.

Lần trước, hắn cùng Thạch Hạo giao thủ ngắn ngủi, lúc đó hai người có thể nói tốc chiến tốc thắng, đều vận dụng tự thân cường đại nhất tuyệt học, hóa thành ngàn trên trăm chiêu một thức, sinh tử tương bính.

Kết quả, hắn lui ra khỏi chiến trường sát na, liền bắt đầu ho ra đầy máu, bị thương nặng.

Trong khoảng thời gian này tới nay, hắn một mực tu dưỡng, đang bế quan, cảm giác sinh mệnh tại tiến hóa, đang tăng lên, lại bởi vì đánh một trận mà thu hoạch to khổng lồ.

Suy cho cùng, hắn là Bất Hủ Giả Khải Dân đệ tử ký danh, truyền thừa kinh người, thực lực khủng bố, nguyên do nhân họa đắc phúc.

Lúc này đây, hắn ôm đầy lòng tin mà đến, chính là muốn tìm Hoang báo thù, tẩy trừ kia bại một lần sỉ nhục.

Hiện tại không có nhìn thấy Hoang, kết quả lại gặp gỡ một cái thực lực

rất siêu tuyệt Nhân tộc, hắn màu bạc trong con ngươi sát khí tràn ngập, quả đoán ra tay, không muốn nhiều lời cái gì.

"Trước tiễn ngươi lên đường, ta lại đi tìm Hoang!" Võ Thiên Vương quát lên.

Thời khắc này, phụ cận dị vực sinh linh đều ở đây hoan hô, cho rằng Võ Thiên Vương tất thắng, căn bản sẽ không có gì khó tin, cùng giai trong chiến đấu hắn là sẽ không thua.

Bởi vì, hắn được xưng Thiên Vương, mười đại cao thủ trẻ tuổi trong bài danh thứ tư, đúng không hủ người đệ tử ký danh.

Thạch Hạo nhếch miệng cười, lộ ra răng trắng như tuyết, cũng không nói gì, trực tiếp nghênh đón.

Hắn muốn ở đây đánh chết người này, tại chỗ ngã xuống dị vực Thiên Vương!

"Võ huynh, ngươi ở nơi này, ha ha, chờ ngươi giết người này, chúng ta cùng nhau đi tìm Hoang!" Nhưng vào lúc này, cách đó không xa xuất hiện một đôi giống nhau như đúc sinh linh, mỗi người đều có hai đôi cánh tay, toàn bộ mái tóc là độc xà, mà không phải bình thường tóc dài.

Bọn họ toàn thân đều hiện lên màu vàng kim nhạt, dường như kim loại đúc thành, mà lại sau lưng sinh ra có một đôi kim sắc cánh chim, phát ra xán lạn quang huy.

"Vũ Xà tộc song Vương cũng đến!" Có người kinh hô, không nghĩ tới mười đại cao thủ trẻ tuổi trong lại tới hai người.

Đây là bài danh thứ bảy, thứ tám hai đại cao thủ, là huynh đệ sinh đôi, tới từ đồng nhất tộc, được khen là Vũ Xà Song Vương, là một loại câu chuyện mọi người ca tụng, huynh đệ hai người đồng liệt mười đại cao thủ bên trong, để cho các tộc người trẻ tuổi kính phục cùng ước ao.

Thạch Hạo cười, càng phát xán lạn, lẩm bẩm: "Thật là vội vã vội vàng đi tìm cái chết, lẽ nào mười đại cao thủ, ta có thể tại một dịch diệt rớt tiểu một nửa?"

"Ngươi nói cái gì?!" Người khác nghe không được, nhưng là công đến phụ cận Võ Thiên Vương lại nghe rất rõ ràng.

"Ta là nói, mấy người các ngươi liên thủ đi, không phải không có một tia cơ hội!" Thạch Hạo cười ha ha, sau đó ánh mắt băng lãnh, muốn tuyệt sát sở hữu địch thủ!

"Ngô, náo nhiệt, bổn Vương cũng tới!" Nhưng vào lúc này, có khác một người thanh niên chạy tới, cũng là dị vực Vương, thuộc về mười đại cao thủ trẻ tuổi một trong.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1427: Đánh Giết Chư Vương

Đây là một cái hình người sinh linh, thế nhưng hắn tuyệt không phải là loài người, trên mặt mang theo thanh khí, xung quanh cơ thể có nồng nặc huyết quang, hình thành thần hoàn, đem hắn bao phủ ở trong đó.

"Thanh Đằng Vương, hắn cũng đến rồi!" Dị vực sinh linh cảm thấy giật mình, mấy vị vương giả dĩ nhiên tiến đến đồng thời, quả nhiên xem như là hưng sư động chúng.

Thanh Đằng Vương, ở dị vực thế hệ tuổi trẻ bên trong xếp hạng năm, chỉ đứng sau Vũ Thiên Vương, là một vị thực lực cao thủ hết sức mạnh mẽ, ngạo thị một thế hệ.

Bọn họ rõ ràng, những này tuổi trẻ vương là vì vây quét Hoang, nghĩ muốn đem hắn kích diệt, nhưng đáng tiếc hôm nay không có gặp phải Hoang.

"Quá đáng tiếc, Hoang không có đến, nếu không, hắn sẽ chết mà không có chỗ chôn, nhiều như vậy vương giả cùng đến, hắn như xuất hiện, nhất định lên trời không đường xuống đất không cửa!" Phụ cận dị vực sinh linh đều cảm thấy rất tiếc nuối.

"Ai, dùng tới đối phó cái này vô danh tiểu tốt, thực sự là giết gà dùng dao mổ trâu, một cái chưa từng nghe nói người đưa tới mấy vị vương giả." Có người lắc đầu.

"Đúng đấy, thép tốt hẳn là dùng ở lưỡi dao trên, đối phó người này, tùy tiện dao cắt móng chân liền có thể chém giết chứ?" Có người lớn tiếng chế nhạo.

Đây đương nhiên là cố ý, bởi vì, bọn họ cảm thấy dị vực lập tức đến rồi

tứ đại vương giả, đủ để dễ dàng giết chết Thạch Hạo, vì vậy hết thảy sinh linh đều rất thả lỏng.

Thạch Hạo cũng đang cười, phi thường hài lòng, không vì lời của mọi người lay động, chỉ là nhìn chằm chằm bốn tôn vương, nếu như có thể một hơi toàn bộ giết chết, dị vực sinh linh có thể hay không phát điên?

Hắn cảm thấy, đây là một lần cơ hội ngàn năm một thuở, dị vực không phải luôn luôn lấy vũ dũng tự xưng là sao, hắn liền ngay cả giết bọn họ mười đại cao thủ, sẽ trở thành đáng sợ nhất đả kích.

Ầm!

Vũ Thiên Vương từ lâu ra tay, cùng Thạch Hạo quyết đấu một chưởng.

Thạch Hạo híp mắt lại, không có đánh rắn động cỏ, có ý định thu lại bộ phận khí cơ, đồng thời quan sát chu vi ba cái vương giả, bất cứ lúc nào muốn chém giết!

Vì vậy, lần này đối chưởng, rất bình thường. Không có cái gì bày ra, thiếu ra sức, hắn cuối cùng né qua Vũ Thiên Vương hung mãnh chưởng lực, chỉ cùng chưởng phong va chạm.

"Ta còn tưởng rằng hắn lợi hại bao nhiêu đây, quay đầu lại chỉ có thể tránh Vũ Thiên Vương phong mang, chỉ đến như thế, sớm biết thế giới kia sinh linh rất bất kham, quả nhiên như vậy, không dám chạm trán!"

"Hắn tự nhiên không dám chính diện va chạm, cũng không suy nghĩ một chút gặp phải ai. Đó là Vũ Phong, Khải Dân bất hủ đệ tử ký danh, được xưng Thiên Vương, ai cùng so tài?" Có người khinh thường nói.

Dị vực sinh linh vây ở đây, vô cùng ngạo mạn, xoi mói bình phẩm, đồng thời đối với cách đó không xa đến từ Đế Quan sinh linh lộ ra xem thường cùng cười gằn vẻ mặt.

"Trước đây, ta còn cảm thấy khả năng giết ra một con ngựa ô, quá nửa là

một nhân vật. Bây giờ nhìn lại chỉ là một đầu con lừa mà thôi, ngu xuẩn chịu chết đến rồi." Có người chế nhạo, gợi ra dị vực một đám sinh linh đều cười to không thôi.

Một bên khác, đến từ Đế Quan sinh linh từng cái từng cái sắc mặt tái xanh. Thế nhưng là sinh ra một luồng cảm giác vô lực, đối mặt với đối phương vương giả, nếu như đơn đả độc đấu, xác thực không người nào có thể tranh hùng.

Dù sao. Đó là đối phương mười đại cao thủ, mỗi một cái đi ra, đều có chém giết quần hùng tư bản. Có thể ngạo thị thiên hạ cùng thế hệ!

"Giết hắn!"

"Xin mời Vũ Thiên Vương mau chóng ra tay, đánh giết hắn!"

Một đám dị vực sinh linh cổ vũ lên, hi vọng hành hạ đến chết vô danh tiểu tốt.

Bọn họ không biết, đây chính là Hoang, đã đứng ở trước mắt của bọn họ, đồng thời muốn giơ lên đồ đao rồi!

"Giết!"

Vũ Thiên Vương quát lên, mi tâm màu bạc hoa văn lấp lóe, tóc bạc trắng bay lượn, vận dụng sát sinh đại thuật, cánh tay phải trắng bạc, hóa thành một Thiên Đao, về phía trước bổ tới.

Ánh đao mấy vạn trượng trường, phách khai thiên địa, hỗn độn mãnh liệt, uy thế vô song!

Đây là bất hủ truyền cho hắn, được xưng bất hủ thiên đao, có thể chém phá tất cả địch!

Đối ứng với Đế Quan truyền thừa tới nói, xem như là Tiên Đạo pháp môn, uy năng tự nhiên vô cùng, không gì sánh được.

Thạch Hạo bình tĩnh, thậm chí khóe miệng hơi vểnh lên, lộ ra một tia ý cười, đối phương lại triển khai một chiêu này, lần trước chính là như vậy, từ lâu lĩnh giáo qua.

Bất hủ thiên đao xác thực đáng sợ, thế nhưng Thạch Hạo định liệu trước, Bất Diệt Kinh văn vận chuyển, Nguyên Thủy Chân Giải cũng ở bày ra, cốt văn đan dệt, quả đấm của hắn lập tức óng ánh lên.

Ầm!

Hắn liền như vậy đánh giết đi tới!

"Đùng!"

Đòn đánh này, như là lôi đình bạo phát, giữa hai bên ánh sáng vạn đạo, hư không sụp đổ, sấm vang chớp giật, cảnh tượng dọa người.

"Chuyện gì xảy ra, người kia không có chết, vì sao có thể ngăn cản Vũ Thiên Vương một đòn?" Rất nhiều người kinh hãi đến biến sắc.

Mà bết bát hơn còn ở phía sau, Thạch Hạo không hề bảo lưu, bắt đầu toàn lực ra tay, tuy rằng không có công khai sử dụng tới Côn Bằng pháp các loại, nhưng cũng đem vài loại bảo thuật hỗn hợp với nhau, bắt đầu tuyệt sát.

Lôi Đế pháp, Luân Hồi thần thông, Liễu Thần thuật các loại, toàn bộ ẩn chứa ở trên tay phải của hắn, hắn nắm pháp ấn, lấy Bất Diệt Kinh văn hỗ trợ lẫn nhau, đánh giết về phía trước.

Vũ Thiên Vương trước tiên liền biết gặp gỡ phiền toái lớn, người này so với hắn tưởng tượng đáng sợ, là một tên kình địch!

Vì vậy, hắn vận chuyển cổ kinh, thôi thúc bất hủ thiên đao, đồng thời mi tâm màu bạc hoa văn phát sáng, trên thân các vị trí đồng thời sáng lên, lập tức có rất nhiều chủng tổ thuật đều hiện, gia trì ở chiếc kia thiên đao trên.

Lịch sử đều là kinh người tương tự, vừa giống như là lần trước như vậy,

hai người vận dụng một thân sở học, đem trăm nghìn chiêu cô đọng làm một thức, muốn trực tiếp phân thắng bại, luận sinh tử.

"Sao như thế, Vũ Thiên Vương gặp gỡ đối thủ, lại muốn toàn lực ứng phó?" Chính là Vũ Xà Song Vương đều một trận ngạc nhiên!

Ầm!

Đòn đánh này, vượt quá tưởng tượng của mọi người, quang trở thành vĩnh hằng, dập tắt nơi đó, tiếp theo hư không nổ tung, hắc ám hiện lên, thôn phệ hết thảy.

Do cực hạn óng ánh, đến đen kịt như mực, hết sức kinh người, phảng phất thiên đường bị đánh xuyên qua, địa ngục thâm uyên hiện lên!

Đây là quyết đấu đỉnh cao, ẩn chứa hai người cực đoan sức chiến đấu, ở đây phân ra thắng bại!

Phốc!

Vũ Thiên Vương ho ra đầy máu, toàn bộ thân thể đều mang theo vết rách, suýt nữa chia năm xẻ bảy, hắn trực tiếp bay ngang ra ngoài, cảnh tượng này chấn kinh rồi mỗi người.

Bất kể là dị vực, vẫn là Đế Quan, mọi người tất cả đều hóa đá, được xưng mười đại cao thủ bên trong xếp hạng đệ tứ Vũ Thiên Vương lại thất bại, bị thương nặng!

Cũng trong lúc đó, Thạch Hạo hóa thành một cái bóng mờ, cực tốc vọt tới, phải đem hắn đánh chết.

Vũ Thiên Vương gào thét, dùng hết khả năng, vận dụng tất cả sức mạnh, trong miệng phun ra tinh huyết, thiêu đốt tính mạng của chính mình căn nguyên, muốn không tiếc bất cứ giá nào đối kháng Thạch Hạo, hắn không tưởng chết ở chỗ này.

Hơn nữa, vào đúng lúc này, hắn biết đây là người nào, bởi vì hắn cùng Thạch Hạo từng giao thủ, có loại kia cảm ứng kỳ dị!

Hắn muốn rống to lên, thế nhưng Thạch Hạo vô địch quyền ấn đến. Như trước là không hề bảo lưu, vận dụng sức chiến đấu cao nhất đánh giết hắn!

Ầm!

Vũ Thiên Vương liều mạng, thế nhưng dấu quyền này mênh mông, dường như một phương núi lớn ép rơi xuống, chấn động hai cánh tay hắn bẻ gẫy, trong miệng phun máu, muốn rống to cũng không thể.

Hắn thôi thúc thần niệm, nghĩ muốn truyền âm, kết quả phát hiện, Thạch Hạo hét lên một tiếng. Âm như lôi, quả thực muốn đánh tan hắn Nguyên Thần.

Đối phương đây là ở vận dụng Thần Hồn chi lực, quấy rầy nơi đây, tiêu diệt Nguyên Thần!

"Vũ Thiên Vương, chịu đựng!" Nhưng vào lúc này, Thanh Đằng Vương còn có Vũ Xà Song Vương đều vọt tới, nghĩ muốn ra tay cứu viện, bọn họ chấn động không gì sánh nổi, tuyệt đối không ngờ rằng Vũ Thiên Vương sắp bị đánh giết.

Chỉ là... chậm rồi, Thạch Hạo tiếp cận, đôi bàn tay hiện nửa trong suốt hình, huyết dịch cuồn cuộn. Vang lên tiếng sấm nổ, đồng thời ánh sáng vạn trượng, về phía trước đánh ra mà tới.

"A..."

Vũ Thiên Vương kêu to, chỉ là thanh âm này bị nhấn chìm. Thạch Hạo nắm đấm phong lôi điếc tai, nát tan càn khôn, đến phụ cận.

Phốc!

Vũ Thiên Vương một đôi tay bị kích nổ tung. Đồng thời cánh tay từng

tấc từng tấc trở thành mưa máu, cũng theo hủy diệt rồi.

Chủ yếu là bởi vì, hắn ở cùng Thạch Hạo toàn lực quyết đấu vừa đánh trúng, đã bị tổn thương bản nguyên, mất đi đỉnh ột trận chiến năng lực, hiện tại hoàn toàn không phải là đối thủ.

Thạch Hạo cười gằn, nắm quyền ấn, cả người thiêu đốt, phát sinh hào quang chói mắt.

Ầm!

Lần này, Vũ Thiên Vương tuyệt vọng, nếu như hắn trốn, Thạch Hạo sẽ truy kích, mặt sau ba vương không kịp cứu viện.

Nếu như hắn không trốn, dù cho ba vương chạy tới, hắn cũng khó thoát khỏi cái chết, Thạch Hạo nhất định sẽ đem hắn đánh giết!

"Liều mạng!" Hắn gào thét, không có trốn, ước ao lôi kéo Thạch Hạo, để mặt sau ba người đánh giết phần lưng.

Chỉ là, hắn nhất định thất vọng rồi, Thạch Hạo tốc độ quá nhanh, súc địa thành thốn, oanh giết tới gần sau, thần lực lập tức lại tăng vọt một đoạn.

Phốc!

Vũ Thiên Vương tuy rằng đang đối kháng với, thế nhưng tổ thuật trực tiếp sụp đổ, mà hắn toàn bộ thân thể cũng theo nổ tung, bị Thạch Hạo nắm đấm nổ nát rồi!

Vũ Thiên Vương chết đi, ở trước mặt tất cả mọi người, hắn bị oanh cái hình thần đều diệt.

Điều này làm khiếp sợ tại chỗ, tất cả mọi người đều run rẩy, đặc biệt là trước kia chế nhạo Thạch Hạo những kia dị vực sinh linh, cảm giác dường như một cơn ác mộng!

Bọn họ Vũ Thiên Vương, lại chết trận rồi!

"Chết tiệt, hắn nhất định chính là giết Bích Nhãn Kim Lân Sư Vương người kia!" Vũ Xà Tộc song vương bên trong một người kêu lên.

"Đến phiên các ngươi rồi!" Thạch Hạo lạnh lùng mở miệng. Hắn ở chớp mắt, né qua ba người oanh kích, nghiêng người mà qua, trực tiếp giết trở về, thẳng thắn thoải mái, nâng quyền liền giết!

Ầm!

Vũ Xà Song Vương toàn bộ mái tóc đều là rắn độc, điên cuồng múa, tóc dài lập tức tăng vọt, xông về phía trước.

Đồng thời, sau lưng của bọn họ đều có một đôi màu vàng cánh, lúc này vỗ, dường như hoàng kim vũ kiếm, đáng sợ vô biên, chém về phía trước.

Xoạt!

Cũng trong lúc đó, Thanh Đằng Vương phát uy, lộ ra bộ phận bản thể, hắn là một cây đằng, lúc này ánh sáng màu xanh lóng lánh, một cái lại một cái thanh kim dây leo ở trong hư không sinh trưởng, muốn trói lại Thạch Hạo, cũng mà còn có rất nhiều dây leo so với chiến mâu còn sắc bén, đâm về đằng trước, phải đem hắn xuyên thủng.

Tam đại vương giả phi thường hiểu ngầm, cùng đánh giết Thạch Hạo, bởi vì bọn họ biết người này quá mức đáng sợ, liền Vũ Thiên Vương đều bị đánh giết, nếu như bọn họ đơn độc, chắc chắn phải chết.

Phụ cận dị vực sinh linh, từng cái từng cái không nhịn được kinh hám, quá khủng bố, xếp hạng đệ tứ Vũ Thiên Vương bị đánh giết, xếp hạng thứ năm Thanh Đằng Vương, xếp hạng thứ bảy cùng thứ tám Vũ Xà Song Vương đồng thời công kích người kia, lại sẽ phát triển đến một bước này.

Mười đại cao thủ, dưới cái nhìn của bọn họ hẳn là vô cùng, tối thiểu trong thế hệ tuổi trẻ không thể đỡ, đủ để quét ngang Đế Quan bên trong tu sĩ trẻ tuổi.

Nhưng mà, hôm nay lúc này, một Nhân Tộc lật đổ bọn họ nhận thức, người này trước hết giết Vũ Phong, sau đó một người độc chiến tam đại vương giả, lại chiếm thượng phong.

Thạch Hạo không hề có một chút bảo lưu, dùng hết sức mạnh, muốn trong thời gian ngắn nhất kích giết bọn họ, miễn cho đêm dài lắm mộng.

Phốc!

Hắn tóm lấy Vũ Xà Song Vương bên trong một người màu vàng cánh, vốn là không gì không xuyên thủng cánh thần, kết quả lại bị hắn miễn cưỡng kéo xuống một đoạn.

"Ngươi..." Người kia kinh hãi, cả người ánh vàng rừng rực, muốn phải phản kích Thạch Hạo.

Phốc!

Kết quả, Thạch Hạo lập tức đem hắn toàn bộ cánh toàn bộ xé xuống, nhất thời máu tươi dâng trào.

"A..."

Hắn kêu thảm thiết, loại này đau nhức khó có thể chịu đựng.

"Giết!" Một đầu khác vũ xà gào thét, về phía trước oanh kích.

Thanh Đằng Vương không nói lời nào, cũng ra sức ra tay, không phải giấu làm của riêng thời điểm, nhất định phải đồng tâm hiệp lực, không phải vậy bọn họ đều phải chết.

"Chúng ta cùng tiến lên!" Cái khác dị vực sinh linh tỉnh ngộ, về phía trước đánh tới.

"Chúng ta cũng ra tay!" Cửu Thiên bên này tu sĩ thấy thế, từng cái từng cái nhiệt huyết, theo rống to, trùng giết tới.

"Ngươi có thể ra đi rồi!" Thạch Hạo lạnh lùng nói rằng, bởi vì hắn vừa nãy kéo xuống cái kia vũ xà cánh sau, thuận thế lại nắm lấy hắn một cánh tay.

Bị Thạch Hạo đến phụ cận, làm sao có chỗ tốt?

Thạch Hạo tu luyện Bất Diệt Kinh, thân thể tuyệt thế vô cùng, mấy người này căn bản không thể với hắn khá là, vì vậy Thạch Hạo tay không xuất kích, ngay đầu tiên tươi sống đem con này Vũ Xà Vương xé thành hai nửa, bao quát Nguyên Thần cũng như vậy!

"Huynh trưởng, a, không!" Một đầu khác Vũ Xà Vương gào lên đau xót.

"Giết!" Thanh Đằng Vương cũng kêu to, đầy trời dây leo hiện lên, đâm hướng về Thạch Hạo.

"Đưa toàn bộ các ngươi ra đi!" Thời khắc này, Thạch Hạo dường như một vị Ma vương cái thế chuyển sinh, lãnh khốc vô tình.

Sau đó đại chiến bên trong, hắn một quyền đánh nổ Vũ Xà Vương mi tâm, đem đầu của hắn xuyên qua, khiến cho hắn tại chỗ chết oan chết uổng.

Đón lấy, hắn nắm pháp ấn, đánh vào Thanh Đằng Vương trên thân, khiến cho hắn cả người thần lực, bắt đầu cháy rừng rực, cũng hiển hóa ra thanh đằng bản thể.

Ầm!

Cuối cùng, Thạch Hạo nắm pháp ấn tiến lên, đem hắn chấn động thành mảnh vỡ, sương máu tràn ngập.

Mấy vị vương giả toàn bộ đều bị hắn đánh giết!

Tất cả mọi người đều hút vào hơi lạnh, đây là chuyện động trời, Nhân Tộc cao thủ trẻ tuổi một hơi giết tứ đại vương giả, tuyệt đối phải kinh sợ biên hoang!

Nếu như thêm vào chết đi Bích Nhãn Kim Lân Sư Vương, vậy thì là năm đại cao thủ, mọi người có lý do hoài nghi đều là một người gây nên!

Dị vực thập đại cao thủ trẻ tuổi, ở trong một ngày bị người đánh gục năm tên, điều này thực quá mức khủng bố, tuyệt đối chọc thủng trời, là một hồi sóng lớn ngập trời.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1428: Hắc Ám Chi Nhật

Dị Vực thập đại cao thủ trẻ tuổi, Bích Nhãn Kim Lân Sư Vương, Vũ Thiên Vương, Thanh Đằng Vương, Vũ Xà Song Vương trước sau mất mạng, liền như thế bị người đánh chết.

Khu vực này, triệt để quấy rầy!

"Ầm!"

Thiên băng địa liệt, Thạch Hạo ở đây đại khai sát giới, nắm quyền ấn, cả người giống như một con nhân hình Chân Long, đấu đá lung tung, chỗ đi qua, thi thể liên miên ngã xuống.

Rất nhanh, nơi này máu tươi phun tung toé, đại mạc đỏ sẫm, Thạch Hạo ở đây giết tiến vào giết ra, không có cho những sinh linh này một cơ hội nhỏ nhoi.

Trước đây không lâu, những người này còn ở chế nhạo Thạch Hạo, nhận vì người này tộc không biết trời cao đất rộng, lại dám cùng Vũ Thiên Vương khiêu khích, nhưng hiện tại nhưng là kết quả này.

Thạch Hạo không chỉ có giết một cái Vũ Phong, còn trảm xuống mặt khác mấy đại Vương giả!

Mà hiện tại chính là bọn họ những người này cũng không có chạy thoát, đang bị đánh giết, từng cái từng cái tất cả đều sợ hãi, dù cho bọn họ hiếu chiến, nhưng đối mặt một cái vô pháp chiến thắng kẻ địch, biết rõ hẳn phải chết, cũng sẽ hoảng sợ.

Phía sau, Đế Quan người xem tâm triều dâng trào, nhiệt huyết sôi trào, đồng thời hò hét, về phía trước giết đi.

"Giết a, trảm giết bọn họ tất cả mọi người, một cái cũng không muốn lưu!" Có người hét lớn.

Bao quát tên kia đầy người đều cắm đầy binh khí đại hán, cùng với cái kia đem ngũ tạng đều ho khan ra một ít lão giả, lúc này hơi hơi khôi phục một ít khí lực, lần thứ hai xông về phía trước.

"Các ngươi đều lùi, không nên ở chỗ này ở lâu, lát nữa nhất định sẽ có dị vực đại nhân vật đến báo thù!" Thạch Hạo gào to đạo, không cho bọn họ ở lại.

Hơn nữa, vào lúc này, hắn vận dụng tuyệt học, toàn thân phát quang, các loại bảo thuật hỗn hợp với nhau, đại khai sát giới.

Phốc phốc phốc...

Ở từng đạo lại từng đạo huyết quang bên trong, một bộ lại một bộ thi thể ngã xuống, có bị đâm thấu mi tâm, có bị bổ đôi thành hai nửa, tất cả đều cấp tốc mất mạng.

Thạch Hạo chỗ đi qua, máu tươi không ngừng bắn lên, đầu người cuồn cuộn, cụt tay cụt chân, đây là huyết tinh, cũng là tàn khốc, tràn ngập huyết cùng loạn.

Bởi vì, đây là chiến trường, không cho phép nhân từ, lại càng không có thương hại, ở đây chỉ có chinh chiến, chỉ có chém giết, người thắng mới có thể tiếp tục sống.

Chỉ chiến dịch này mà thôi, Thạch Hạo liền chém giết mấy trăm sinh linh, đều là cường giả, không có một cái hạng người phàm tục!

Phía sau người toàn bộ xem há hốc mồm, lúc này mới thời gian bao lâu, người trẻ tuổi kia liền nắm giữ đáng sợ như thế chiến công, coi là thật là một cái từ trong địa ngục tránh ra Ma vương, có vô địch chi tư!

"Đi!" Đến từ Đế Quan tu sĩ ngược lại cũng quả đoán, biết Thạch Hạo nói

tới chính là thật tình, bây giờ mấy đại Vương giả mất mạng, này xem như là chọc thủng thiên, chú định sẽ kinh động cao tầng.

Thạch Hạo nhìn những người kia đi xa, lần thứ hai chém giết điên cuồng, hãy cùng thu gặt lúa mạch giống như, liên miên thi thể ngã xuống.

Dị Vực sinh linh mặc dù lại không sợ hãi cái chết cũng đều sợ, từng cái từng cái sợ hãi, xoay người bỏ chạy, lưu lại đầy đất thi hài, nơi này cùng chốn Tu La giống như vậy, huyết tinh tràn ngập, chấn động lòng người.

Chính là Thạch Hạo chính mình cũng không đành lòng tận mắt chứng kiến, hắn cũng không biết giết bao nhiêu cao thủ, đầy đất đều là tứ chi, đây là Địa ngục cảnh tượng.

Sau đó, hắn trốn đi thật xa, hào không ngừng lại, nhân vì là nơi này sắp trở thành bão táp chi nhãn, sẽ xúc động sóng gió bốn phương tám hướng.

Ở trên đường, hắn lọt vào đại mạc dưới, liên tiếp biến hóa dung mạo, thậm chí mặc vào người chết giáp trụ các loại, một đường xông về có Đế Quan đại cao thủ tọa trấn khu vực.

Hắn biến mất ở trong đám người, trầm yên tĩnh lại.

Đánh giết ngũ Đại Vương giả, xong chuyện phủi áo đi, không có để lại cái gì quá nhiều dấu vết!

"A..." Dị Vực mấy đại Vương giả phơi thây nơi, truyền ra kinh thiên động địa tiếng rống giận dữ, có Độn Nhất Cảnh sinh linh lao xuống đến nơi này, vô cùng phẫn nộ.

Còn như cái khác cảnh giới sinh linh càng là sớm đã vi đầy, tất cả đều đứng ở chỗ này, từng cái từng cái cực kỳ chấn động.

"Đây là làm sao, trong một ngày, ta giới vẫn lạc ngũ đại cao thủ, trong đó bốn vị đều là một người giết chết, sắp thay người lãnh đạo rồi sao?"

Có người run giọng nói, đây chính là Dị Vực kiệt xuất nhất kỳ tài, là mạnh mẽ nhất Vương tộc, kết quả là như thế bị một người đánh giết, dẫn phát kinh hoảng.

"Ta nghĩ, chính là cái kia Bích Nhãn Kim Lân Sư Vương cũng là hắn giết chết, bởi vì xuất thủ cũng là một người trẻ tuổi tộc, quá khủng bố!" Có người khác nói nhỏ, cảm giác toàn thân bốc lên hơi lạnh.

Điều này làm cho bọn họ phi thường ủ rũ, Dị Vực hiếu chiến, tự xưng chiến đấu chủng tộc, luôn luôn đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, đánh đâu thắng đó, nhưng là hôm nay lại gặp như thế nghiêm trọng đả kích.

Dưới cái nhìn của bọn họ, đây là một loại nào đó điềm xấu dấu hiệu!

"Chẳng lẽ nói, đời này Đế Quan bên trong ra quá nhiều bất phàm sinh linh, có thể phản công chúng ta, đến cuối cùng sẽ không phải dẫn phát huyết cùng loạn chứ?"

Có người chần chờ, trong lòng có một luồng ẩn ưu, đặc biệt, làm ngẩng đầu nhìn đến cái kia mênh mông Thiên Uyên, bao phủ ở phía trên, che chở này giới, thì càng để bọn họ bất an.

Đã nhiều năm như vậy, không thể bắt Đế Quan, đã sớm để bọn họ lo lắng, bây giờ lại xuất hiện một ít ngăn trở, hiện ra một ít dấu hiệu, nhất thời để mấy người trong lòng không yên.

"Sẽ không phải là, đám kia sinh linh lại ra tay can thiệp chứ? Không phải vậy Đế Quan làm sao có khả năng có bực này kinh diễm thiên tài, chỉ một cái Hoang miễn cưỡng không tệ. Ta hoài nghi, vừa nãy người xuất thủ là đám kia sinh linh đời sau, có thể chỗ đó lại mở ra, bọn họ lại tới nữa rồi!" Có mạnh mẽ mà cổ xưa Vương tộc tới rồi, ở đây nói nhỏ, nói tới lời nói làm người ta chấn động.

"Thật sự có như vậy một chỗ sao, lần thứ hai mở ra, có người đến đây?" Một vị khác cổ xưa Vương tộc hoài nghi.

"A, ta Phong Nhi, ngươi làm sao lại như thế chết đi?" Có một cái tóc bạc người trung niên vọt tới, con mắt đỏ đậm, đại hống đại khiếu, đã phát điên.

Đây là Vũ Thiên Vương thúc tổ, một cái Độn Nhất Cảnh đại cao thủ, ở đây hét giận dữ, hắn là tộc này tiếng tăm lừng lẫy nhân vật ngất trời.

Mà hắn cũng là nhất phương thống lĩnh, ở chiến trường này đánh giết Đế Quan cũng không biết bao nhiêu cao thủ, thậm chí chém giết Đế Quan bên trong ba vị đại kỵ sĩ.

Cái này tóc bạc người phi thường khủng bố, mệnh lệnh tất cả mọi người xới ba tấc đất cũng phải cho đem cái kia hung thủ cho tìm ra, đương nhiên, đầu tiên nhất định phải miêu tả ra thân thể đặc thù các loại.

"Ầm!"

Kim quang dâng trào, giống như hừng hực Thái Dương từ trên trời giáng xuống, một con vũ xà toàn thân vàng óng ánh, nó không phải hình người, mà là hiện ra bản thể, giống như một con hoàng kim đại mãng, nhưng mọc ra một đôi cánh đại bàng, dị thường uy mãnh.

"Con của ta, các ngươi lại chiến tử ở đây, ta còn muốn chờ các ngươi đặt chân lên đỉnh cao nhất đây, tráng niên mất sớm, ta muốn cho các ngươi báo thù!"

Nó là Vũ Xà Song Vương Huyền Tổ, một con lão mãng, tu vi nghịch thiên, cũng ở Độn Nhất Cảnh, là một cái cảnh giới chí tôn trở xuống khó chơi nhân vật hung ác, ở mảnh này đại mạc bên trong phi thường nổi danh, bởi vì hắn giết quá nhiều Đế Quan bên trong tu sĩ.

Dị Vực người điên điên, bởi vì liên tiếp vẫn lạc ngũ đại cao thủ trẻ tuổi, ảnh hưởng quá hỏng rồi, khó có thể cứu vãn.

Này so với hơn một năm trước, ở Đại Xích Thiên biên cương sự kiện còn ác liệt.

Vào lúc ấy, Hoang một người giết mười vị Vương tộc, nhưng dù sao chỉ có một hai người tiếp cận thập đại cao thủ, cái khác đều còn có khoảng cách.

Mà ngày hôm nay, mười vị trí đầu tuổi trẻ thiên kiêu lập tức sẽ chết năm người, quả thực là kinh động thiên hạ, liền nhân vật già cả đều chấn động di chuyển, triệt để ngồi không yên.

Đối với Dị Vực những sinh linh khác mà nói, đặc biệt là thế hệ tuổi trẻ, ngày hôm đó, quả thực có thể xưng là hắc ám chi nhật!

Trong mắt bọn họ nhân vật vô địch, ngũ đại thiên kiêu lại bị một người đánh chết, thực sự khiến người ta sợ hãi, không có so với này càng bết bát chuyện.

Khu vực này bạo động, tụ tập lượng lớn Dị Vực cường giả, ngũ Đại Vương giả tộc nhân tất cả đều có người đến, trong lúc nhất thời sát ý ngập trời, từng đạo lại từng đạo kiếm quang xông lên mây xanh, chém nứt thương vũ.

Trong lúc nhất thời, nơi này sôi trào!

Xa xa, Đế Quan bên trong tu sĩ trận địa sẵn sàng đón quân địch, đặc biệt là những kia đại kỵ sĩ, đều đứng ở phía trước nhất, phòng bị Dị Vực nhân điên cuồng mà phản nhào tới.

Mà thời khắc này, thậm chí có Chí Tôn khí tức tràn ngập, có người đối lập, muốn từ trên trời giáng lâm xuống!

"Ngươi Dị Vực thực sự là không thể tả, chết rồi mấy người trẻ tuổi, hơn nữa đều là bị một người giết chết, liền như thế nôn nóng, không thua nổi!" Đế Quan bên này, có người hô to.

"Cái gì chiến đấu dân tộc, chỉ đến như thế, có bản lĩnh lại phái ra một hai chí tôn trẻ tuổi đến, như thế chém giết không có sai sót, đồng đại tranh bá, các ngươi không được!" Có người chế nhạo.

Làm nghe đến mấy câu này sau, Dị Vực cường giả từng cái từng cái con mắt sâu thẳm, đều lộ ra sát ý, còn có một luồng băng hàn khí lạnh tận xương.

Tuy rằng rất muốn đánh gục cái kia hung thủ, thế nhưng bọn họ không phải không thừa nhận, những lời nói này có chút đạo lý, bọn họ là chiến đấu chủng tộc, từ trong xương là kiêu ngạo, vẫn luôn yêu thích ở trên chiến trường chiến bại đối thủ.

"Chư vị lão tổ, xin mời đi tới cổ địa, cầu Đế tộc xuất thế đi, chỉ cần mời ra một người trẻ tuổi đi ra Man Hoang địa, là có thể quét ngang bọn họ!" Có dị vực người trẻ tuổi dập đầu, như vậy năn nỉ.

Bởi vì, bọn họ quá oan uổng, hiếu chiến chủng tộc, làm sao có khả năng đồng ý ở người cùng thế hệ bên trong khuất phục.

Trước kia, bọn họ là không muốn Đế tộc xuất thế, bởi vì như vậy sinh linh đi ra một cái, đời này liền những tộc khác người trẻ tuổi cũng chỉ có thể cúi đầu, đối với hắn lễ kính, căn bản là vô pháp chống đối.

Thế nhưng, hiện ở tại bọn hắn không nhịn được, bức thiết hi vọng Đế tộc xuất thủ, sau đó như bẻ cành khô, đem Đế Quan bên trong tối cường tuổi trẻ sinh linh đạp ở dưới chân, đánh giết chi!

"Xin mời Đế tộc xuất thế đi, đây là thuộc về thế hệ tuổi trẻ chiến tranh, chúng ta hi vọng có một cái người cùng thế hệ đứng ra, có thể ở chính diện đánh bại cái kia Đế Quan bên trong người khiêu khích!"

Dị Vực thế hệ tuổi trẻ vỡ tổ, dập đầu thỉnh cầu.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1429: Đi Xa

g lớn. Chỉ có khu vực này có chút quỷ dị, không giống bình thường, song phương đang đối đầu!

"Đế Tộc, không phải ai muốn mời liền có thể xin mời, đến thời điểm bọn họ tự nhiên sẽ xuất quan!" Một vị cổ lão Vương tộc cường giả trầm giọng nói.

Hắn ở răn dạy những kia hậu bối, Đế Tộc không thể tưởng tượng, quanh năm hoàn toàn tách biệt với thế gian, sống ở đó chút cổ địa, bao nhiêu vạn năm qua đi có thể nhìn thấy một người đi ra là tốt lắm rồi.

Thạch Hạo không có lại đi những nơi khác săn giết dị vực mười đại cao thủ, hắn phỏng chừng mười người không thể đều đến, hơn nữa coi như tất cả đều đến rồi hắn cũng không muốn lại ra tay. Bởi vì, một lần hai lần không thể luôn mãi, tái xuất động, chắc chắn sẽ bị người phục kích, chặn giết.

"Đế Tộc không ra, như thế có thể áp chế Đế quan bên trong người trẻ tuổi, ta liền không tin, mười đại cao thủ bên trong đệ nhất nhân, người thứ hai sẽ không địch lại!" Dị vực có người nói.

"Một thôi, Hạc Tử Minh huynh, gần đây ngộ đạo xuất quan, vượt qua không thể tưởng tượng thiên kiếp, rất có tổ tiên Hạc Vô Song phong thái, thân là thập đại cao thủ trẻ tuổi bên trong đệ nhất nhân, hắn tuyệt đối có thể ngang dọc bất bại!" Có người nói.

Xa xa, Thạch Hạo trong lòng hơi động, liên quan với Hạc tộc, hắn vẫn có nghi vấn, đến tột cùng cường đại cỡ nào? Hiện tại đã biết rõ, còn thuộc về Vương tộc phạm trù.

Hạc Vô Song đời sau Hạc Tử Minh, dĩ nhiên là thập đại Vương tộc trong

cao thủ đệ nhất nhân, cũng vô cùng không đơn giản, có thể nói kinh người.

"Phải biết, Hạc Vô Song đại nhân hậu kỳ nhưng là đánh bại Đế Tộc, trở thành vô thượng tồn tại." Có người nói nhỏ.

"A, nói theo một ý nghĩa nào đó, Hạc gia rất cường thịnh, nếu như Hạc Vô Song đại nhân lại bước ra nửa bước, là có thể dẫn dắt nên gia tộc trở thành kỷ nguyên này mới lên cấp Đế Tộc." Có người nói.

Xa xa, khi (làm) Thạch Hạo nghe được tiếng bàn luận của bọn họ thì, chấn động trong lòng, hắn vẫn là đánh giá thấp Hạc tộc, thì đã cách Đế Tộc không xa.

Đương nhiên, bộ tộc này có thể không trở thành Đế Tộc, không ở chỗ hiện nay đời sau, mà là ở chỗ Hạc Vô Song, cần hắn đột phá, trở thành An Lan, Du Đà cấp độ kia sinh linh.

Hiện nay, hắn chỉ kém nửa bước rồi!

"Hạc Tử Minh nếu như như vậy tiếp tục phát triển, có thể thật sự có tổ tiên phong thái, có thể siêu thoát đi ra, đăng lâm vô thượng lĩnh vực, không kém Đế Tộc!"

Nhắc tới Hạc tộc, người trẻ tuổi lại dần dần phấn chấn lên, cảm thấy hẳn là mời ra Hạc Tử Minh, để hắn ra tay, có thể đủ để quét ngang Đế quan bên trong bạn cùng lứa tuổi.

Chỉ là, có một ít người lo lắng, nói là, hiện nay Đế quan ngoại trừ một cái Hoang ở ngoài, hơn nửa đến rồi thần bí cường viện.

Dưới cái nhìn của bọn họ, Cửu Thiên Thập Địa sinh linh không có cường đại như vậy, rất có thể là năm đó can thiệp hai giới đại chiến đám kia sinh linh xuất hiện lần nữa.

Có người cho rằng, hiện nay, là đám kia người đời sau tiến vào Đế quan, vì vậy mới mạnh mẽ như vậy.

Thậm chí, có người cho rằng, Hoang khả năng chính là đám kia người đời sau một trong, đến từ cái kia địa phương thần bí!

"Nếu như đúng là đám kia người đến, tự nhiên sẽ mời ra Đế Tộc!" Một cái cổ lão Vương tộc cường giả lạnh giọng nói, ánh mắt lấp loé.

"Thật sự có như vậy một nhóm người sao, không phải vẫn nói là tin đồn, không cách nào xác định sao?" Có trẻ tuổi người hỏi.

Chỉ là, không có ai để ý hắn, lão bối Vương tộc hai mắt cũng như cùng vực sâu giống như, rất khiếp người.

"Ô..." Nhưng vào lúc này, ốc biển tiếng kèn lệnh vang lên, triệu hoán dị vực người lui binh, hôm nay đại chiến kết thúc.

Nguyên bản rất hồi hộp, nơi này giương cung bạt kiếm, song phương muốn liều mạng, hiện tại dị vực lui binh, để Đế quan bên trong sinh linh thở dài một cái.

"Đến tột cùng là ai, chém giết dị vực năm Đại Vương giả, thật là không bình thường!" Cửu Thiên bên này tu sĩ có người nghị luận.

"Còn cần nghĩ đi, nhất định là Hoang!"

"Này có thể không chắc, ta luyện thành thiên nhĩ thông, vừa nãy nghe bọn họ nói, nghi tự có vùng đất cổ thần bí tu sĩ tiến vào ta Đế quan, lẽ nào là vùng cấm sinh linh?"

...

Hôm nay, nhất định không thể bình tĩnh, dù cho lui binh, song phe nhân mã cũng đều ở từng người trên đường về nghị luận.

Đối với dị vực tới nói, ngày hôm đó quá kinh người, tuyệt đối hắc ám, vô cùng gay go.

Trên thực tế, ngày hôm đó, quả nhiên ở dị vực gợi ra bão tố, Hạc Tử

Minh biết sau, trước tiên xuất quan, phải xuất chinh.

Đồng thời, chết đi năm đại cao thủ trẻ tuổi, để năm tộc tức giận, dồn dập sai phái ra cao thủ, chuẩn bị lần tiếp theo đại chiến bên trong đi đánh gục cái kia hung thủ.

"Hoang, ta chờ ngươi ở trong sa mạc xuất hiện, chém ngươi với vật cưỡi dưới!" Có người quát lên.

Ở dị vực, cũng có một chút người cho rằng, khả năng là Hoang ra tay.

Đương nhiên, còn có rất nhiều người nắm ý kiến bất đồng, cảm thấy có một người khác.

Bất kể nói gì, dị vực cũng không thể bình tĩnh, khắp nơi nghị luận, thế hệ tuổi trẻ càng là uất ức, đều rất hi vọng có người có thể hung hăng đứng ra, đi đánh giết Đế quan bên trong mầm hoạ.

Tất cả những thứ này, cùng Thạch Hạo tạm thời không quan hệ.

Bởi vì, ở trên đường đi, hắn liền lặng lẽ rời đi, không có về Đế Thành, mà là hướng về đại mạc một bên mà đi, hóa thành một tia khói nhẹ, cực tốc trốn xa.

Bởi vì, đại chiến qua đi, nơi này lưu lại quá nhiều thi thể, có người quét tước, có người nhấc quan, còn có trực tiếp ở đây chôn vùi, vì vậy rất hỗn độn. Thạch Hạo như vậy xuyên hành, chính là có người nhìn thấy, cũng sẽ không quá để ý.

Hơn nữa, tốc độ của hắn như thế nhanh, ít có người có thể nhìn tới.

Bởi vì, hắn lúc này lấy thế gian ba loại tuyệt thế thân phận gia trì tự thân, điều động sấm sét, vỗ Côn Bằng sí, súc địa thành thốn, tốc độ không gì sánh được.

Này đại mạc quá mênh mông, Thạch Hạo dù cho tốc độ cực nhanh, cũng

trước sau ở chỗ này trên chạy như bay, cũng không biết đi xa bao nhiêu vạn dặm, còn chưa thoát ly khu vực này.

"Hả?" Đột nhiên, hắn trong lòng giật mình, cảm giác không đúng lắm, phía sau có người ở theo hắn, cứ việc hắn không nhìn thấy sinh linh, thế nhưng trực giác nói cho hắn, bị nhằm vào.

Tình huống này tương đương gay go, ở đây cũng không có cái gì đại kỵ sĩ các loại (chờ) bảo vệ, nơi này hoàn toàn hoang lương, địch ta khó phân, chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm.

Dám như vậy đuổi tới người, khẳng định không đơn giản.

Hơn nữa, đến hiện tại đều không có thò đầu ra, hơn nửa lòng mang không quen, nếu không, có thể với hắn trực tiếp chào hỏi.

Là dị vực, vẫn là Đế quan bên trong sinh linh?

Thạch Hạo cảm thấy, hẳn là đến từ Đế quan, dù sao hắn là là từ chính mình phía kia trận doanh rời đi, nếu có người theo, cũng có thể là từ Đế quan trong đại quân đi theo.

"Để ta bất an, cái cảm giác này rất không ổn, hắn muốn gây bất lợi cho ta!" Thạch Hạo tăng tốc, nhanh chóng như chớp giật, nhằm phía đại mạc biên giới.

Rốt cục, đại mạc biên giới đến, phía trước xuất hiện xanh mượt đường chân trời, có nồng nặc sinh cơ phun bạc mà đến, cây cỏ phong phú, man thú gào thét, tức sắp rời đi đại mạc.

"Ầm!"

Nhưng vào lúc này, phía sau một bàn tay lớn vồ đến một cái, nhanh đến cực điểm.

Bầu trời này trực tiếp sụp ra, bị cái kia thổ bàn tay lớn màu vàng ép sụp,

này dĩ nhiên là một cái Độn Nhất cảnh cường đại tu sĩ, phi thường đáng sợ, muốn trấn áp Thạch Hạo.

Hắn trước kia vẫn theo ở phía sau, muốn nhìn một chút Thạch Hạo muốn đi nơi đó, liệu sẽ có có cơ may lớn gì, sau đó nhìn thấy hắn muốn thoát ly đại mạc, tiến vào khu vực này, lập tức biến sắc, mau nhanh ra tay.

Nếu không, khả năng liền không bắt được Thạch Hạo, bởi vì khu vực này rất quái lạ, dễ dàng xảy ra bất trắc.

"Phá!" Thạch Hạo rống to, thời khắc mấu chốt, lấy ra Đại La kiếm thai, chuẩn bị liều mạng, này kiếm thai càng được áp bức phát huy ra uy lực càng lớn.

Cheng!

Quả nhiên, cái kia mênh mông bàn tay lớn ép xuống thì, kiếm thai óng ánh cực kỳ, phát sinh ánh sáng chói mắt, dường như có người ở Vũ Hóa Phi Tiên, mưa ánh sáng từng trận, quay chung quanh kiếm thai.

"Ồ?"

Bàn tay to kia hạ xuống thì, càng là một trận, không có trực tiếp đánh ra, muốn đoạt kiếm.

Nhưng mà, đang lúc này, kinh biến phát sinh, ở đường chân trời phần cuối, đó là một vùng núi non, có một cái to lớn cổ thụ chạc cây mở rộng, tương tự che ngợp bầu trời, lập tức đón nhận cao thiên, ầm một tiếng, cùng bàn tay lớn kia đụng vào nhau.

Thạch Hạo thấy thế, cấp tốc thu hồi Đại La kiếm thai, hắn cũng không muốn gây nên biến cố gì.

Bởi vì, trước khi tới, hắn đã tỉ mỉ hiểu rõ khu vực này tình huống, đối với có chút cấm kỵ là biết đến.

"Xúi quẩy, dĩ nhiên đã kinh động thiết huyết cổ thụ!" Cái kia đuổi tới người lạnh giọng nói.

Đây là Thần Dược Sơn Mạch, có quá nhiều bí mật, không bị người lý giải, ở miệng núi nơi này có vài cây cổ thụ, cao bằng trời, bảo vệ nơi đây.

Chúng nó là thiết huyết cổ thụ, nguyên bản hẳn là có linh thức, là một loại chủng tộc mạnh mẽ phi thường, hơn nữa vài cây thụ tồn tại năm tháng cổ xưa cực kỳ, nhanh một cái kỷ nguyên.

Thế nhưng, không biết nhân loại nguyên nhân nào, vài loại thiết huyết cổ thụ linh thức mông muội, chỉ có một loại bản năng ý thức, cùng cái khác tu luyện thành tinh thiết huyết cổ thụ không giống nhau.

Bất quá, chúng nó mạnh mẽ là không thể nghi ngờ, Độn Nhất cảnh đại tu thì cũng không dám dễ dàng chạm trán!

Ầm!

Giữa bầu trời bàn tay lớn kia bị đánh văng ra, thiết huyết cổ thụ chạc cây xé rách bầu trời, um tùm bên trong mang theo đỏ sậm ánh sáng, phảng phất có thể chống đỡ thiên địa.

Người kia trạm ở chân trời, trên mặt biến ảo không ngừng, trơ mắt nhìn Thạch Hạo tiến vào sơn mạch, hắn không có dám theo vào đi.

Bởi vì, chỗ này quá yêu, có Chí Tôn đều từng tử ở bên trong, hắn cũng không muốn tùy tiện mạo hiểm.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1430: Thần Dược Sơn Mạch

Thạch Hạo nhanh chóng phóng về phía trước, không thể ở đây dừng chân, cùng vài cây Thiết Huyết Cổ Thụ cách nhau rất xa, lúc này mới dừng lại.

Sơn mạch bên trong, thảo mộc um tùm, cổ thụ che trời, thỉnh thoảng có mãnh thú rít gào, có hung cầm giương cánh xoay quanh, ở trong núi bỏ ra rất lớn âm ảnh.

"Hắn là ai?!" Thạch Hạo nhìn chằm chằm xa không, mắt lộ ra tinh quang, người kia rất mơ hồ, nhìn không rõ ràng, dùng đại pháp lực che lấp đi chính mình hình dáng.

Có một chút có thể khẳng định, này không phải một người trẻ tuổi, không phải vậy tuyệt đối không có loại tu vi này, đang ở Độn Nhất Cảnh, là một cái siêu cấp đại tu sĩ.

Thạch Hạo hai mắt thâm thúy như tinh không, trong lòng có một luồng tức giận, đây là Đế Quan bên trong người, lại phục kích hắn, nếu không có tốc độ của hắn đầy đủ nhanh, mà có Thiết Huyết Cổ Thụ can thiệp, khẳng định bị đánh trúng.

Độn Nhất Cảnh đại tu sĩ, công tham tạo hóa, cỡ nào đáng sợ, thật muốn bị hắn kích trúng, nếu không có chuyện ngoài ý muốn, quá nửa sẽ nổ tung, rất khó sống sót!

"Cái nào nhất tộc sinh linh?" Thạch Hạo tự nói.

Đối phương đến từ Đế Quan, thuộc về Cửu Thiên Thập Địa trận doanh, lại gà nhà bôi mặt đá nhau, như vậy nhằm vào hắn, Thạch Hạo nắm chặt nắm đấm, trên mặt mang theo hàn ý, này không thể chịu đựng.

"Ngươi là ai, vì sao muốn giết ta?" Thạch Hạo trạm ở trong dãy núi truyền âm.

"Tiểu huynh đệ, ngươi suy nghĩ nhiều, ta là sợ ngươi nguy hiểm, lo lắng ngươi đi nhầm vào tiến vào Thần Dược Sơn Mạch mà tổn hại tính mạng, đây là một chỗ tuyệt địa, muốn cứu ngươi một cái." Một cái thanh âm khàn khàn truyền đến, không phân rõ được chân chính âm sắc.

Người này trạm ở cuối chân trời, càng ngày càng mơ hồ, không có tới gần, sợ cái kia vài cây Thiết Huyết Cổ Thụ đột nhiên làm khó dễ.

Thạch Hạo mục quang càng lạnh hơn, trong lòng có một cơn lửa giận, người này rõ ràng động thủ với hắn, muốn đẩy hắn vào chỗ chết, còn tìm loại này cớ.

"Ngươi loại tu vi này muốn giết ta nói thẳng ra là được rồi, như thế che che giấu giấu, thú vị sao? Từ nơi này có thể thấy được, ngươi người này rất giả dối, đây là xuất phát từ thiên tính gây ra." Thạch Hạo lạnh lùng nói.

Hắn đối phó không được trước mắt người này, hiện nay quá nửa muốn bị vây ở Thần Dược Sơn Mạch bên trong, cũng chỉ có thể như vậy chế nhạo một hồi. Thạch Hạo trong lòng thở dài, tu vi còn chưa đủ cao thâm, nếu không, trực tiếp giết ra ngoài, bắt giữ người này.

"Được rồi, tiểu huynh đệ nếu hiểu lầm ta, vậy thì cho rằng ta là muốn người giết ngươi đi, không đáng kể." Chân trời người hững hờ, không để ý chút nào.

Tiếp đó, hắn lạnh lẽo âm trầm mở miệng, nói: "A, ta nhắc nhở ngươi một hồi, Thần Dược Thần Mạch không phải là cái gì nơi tốt lành, có bao nhiêu người đi vào hái thuốc, kết quả tám phần mười đều chết rồi, cũng không còn đi ra."

"Không tốn sức ngươi quan tâm, nếu như ngươi muốn giết ta, cứ việc đi vào, tiền đề là ngươi có thể đánh bại vài cây Thiết Huyết Cổ Thụ, nếu không,

kịp lúc biến mất!" Thạch Hạo nói rằng.

"Ha ha, tốt, nếu ngươi không thích, cái kia ta lập tức rời đi. Đến thời điểm, tìm những người này tới cứu ngươi." Người bí ẩn này dứt lời, ngược lại cũng quả đoán, một bước bước ra, một cái kim quang đại đạo lan tràn hướng về cũng không biết bao nhiêu bên ngoài vạn dặm, trực tiếp tiến vào đại mạc nơi sâu xa, cứ thế biến mất.

Đây là đạo hạnh cao thâm biểu hiện, thực lực siêu tuyệt, Thạch Hạo đối mặt này đám nhân vật khẳng định xa không phải là đối thủ, đối phương cấp bậc quá cao, đủ để áp chế hắn.

Thạch Hạo lặng lẽ, nhìn cuối cùng một điểm kim sắc vầng sáng tản ra, hắn lúc này mới xoay người, hướng về sơn mạch bên trong đi đến.

Người bí ẩn nói rất đúng, này Thần Dược Sơn Mạch là tuyệt địa, bình thường người xông tới cửu tử nhất sinh, hơi một tí sẽ chết, có rất lớn hung hiểm.

Nếu không, sơn mạch này bên trong Thần dược sớm đã bị người hái hết, nơi nào còn có thể lưu đến hậu thế.

Thần Dược Thần Mạch, tên như ý nghĩa, nơi này trồng có Thần dược, hơn nữa tuyệt đối không chỉ một hai cây đơn giản như vậy, nếu không căn bản là không xứng dùng danh tự này.

"Chỗ này thật sự rất lớn a." Thạch Hạo có chút nhanh không nói gì, sau khi đi vào đi một vòng lớn, đi bộ tiến lên mấy ngàn dặm, cảm giác còn phía bên ngoài đảo quanh đây.

Hắn cho rằng, Thần Dược Sơn Mạch chỉ là một khối sản xuất nhiều cổ dược vùng đất cổ thần bí, sẽ không quá rộng lớn, bây giờ nhìn lại hiểu lầm

"Sẽ không cùng bên ngoài đại mạc như thế rộng lớn chứ?" Thạch Hạo có chút quáng mắt, thật muốn là nói như vậy, muốn hái một cây Thần dược vậy thì thật là quá khó khăn, địa vực vô cương, rất khó tìm đến.

Đương nhiên, hắn chủ là muốn mượn đường mà qua, muốn đi Thần Dược Sơn Mạch, Thiên Thú Sâm Lâm, cổ táng khu ba bên vây quanh cái kia quỷ dị mà điểm!

Đó là da thú ghi chép vị trí, không có cách nào báo trước đồ vật, có một loại nào đó để Cửu Thiên cấm địa sinh mệnh chi chủ đều mơ ước tạo hóa!

Nguyên bản hắn muốn dán vào Thần Dược Sơn Mạch tìm được một cái thích hợp con đường, đi tới nơi mật thổ. Thế nhưng, hôm nay bị một cái người bí ẩn lần theo, cũng muốn ám sát, hắn vô pháp cất bước ở bên ngoài, chỉ có thể vào Thần Dược Sơn Mạch tiến hành tránh né, để phòng bất trắc.

Cũng còn tốt, đi tới một khoảng cách sau, hắn đăng lâm trên một tòa cực kỳ hùng vĩ núi cao, mở Thiên nhãn, nhìn về phương xa, đại thể đánh giá ra hẳn là không đại mạc mênh mông.

"Xèo!"

Một con chim nhỏ đập tới, chỉ có to bằng lòng bàn tay, thế nhưng là có can đảm công kích Thạch Hạo!

Khởi đầu, Thạch Hạo không có để ý, tiện tay vung tới, nhưng là trong phút chốc hắn biến sắc, đây là một con Trảm Ngã Cảnh giới hung cầm, thế tiến công phi thường ác liệt.

Con này chim nhỏ trường rất cũng lạ, đầu sư tử, điểu thân, trên người kim sắc vằn dày đặc, rất là không bình thường, như vậy tấn công mà khi đến, chấn động sụp hư không.

Đùng!

Thạch Hạo toàn lực ứng phó, không có thả lỏng, đấm ra một quyền sau, này con rất hung hãn chim nhỏ bị chấn động tung bay, va ở phía xa trên một ngọn núi.

Nhất thời, nơi đó loạn thạch băng vân, ngọn núi bạo khai, con này chim

nhỏ khí tức khủng bố, mang theo cự thạch, từ bụi mù bên trong vọt lên, không ngừng rít gào.

Một sát na, lên tới hàng ngàn, hàng vạn loại này sư đầu, điểu thân tiểu quái vật xuất hiện, tất cả đều hung cuồng cực kỳ, lít nha lít nhít, giống như mưa rơi, hướng về nơi này hạ xuống.

Thạch Hạo một trận tê cả da đầu, này hung cầm lại có nhiều như thế?

Duy nhất vui mừng chính là, hắn tử mỉ quan sát đi sau hiện, chủng ma này cầm không phải mỗi một đầu đều ở Trảm Ngã Cảnh giới, nếu không, căn bản cũng không có đường sống có thể nói.

Mặc dù như thế, hay là rất nguy hiểm, bởi vì vật này quá nhiều rồi, ở trong chen lẫn một ít Hư Đạo Cảnh giới cùng Trảm Ngã Cảnh giới ma cầm, trong bóng tối đánh lén.

Thạch Hạo thôi thúc Lôi Đế bảo thuật, không có khách khí, ở đây đại khai sát giới, không ra tay liền có thể sẽ chúng nó thôn phệ, không hề bảo lưu xuất kích.

Một sát na, điểu vũ bay tán loạn, huyết vũ rơi ra, không ít hung cầm thi thể rơi rụng ở trên vùng núi.

Nhưng mà, Thạch Hạo rất nhanh biến sắc, bởi vì cảm thấy được, xa xa tiếng ông ông điếc tai, bầu trời đều bị che đậy, hắn có chút không thể tin được, đây là chủng tộc gì?

Có tới trăm vạn chỉ hung cầm, đều to bằng bàn tay, đồng thời hướng về nơi này đánh tới, tất cả đều là đầu sư tử, điểu thân, giống như đại dương.

Thạch Hạo xoay người rời đi, nơi này căn bản cũng không có biện pháp ở lại, giết chết bất tận, thật muốn tiếp tục trì hoãn, sớm muộn cũng sẽ bị háo chết ở chỗ này.

Hơn nữa, hắn cảm giác được một luồng băng hàn sát ý, ở ở phía trời xa,

có một tiếng thê thảm trường hào thanh, đó là một con dài một trượng ma cầm, cùng nhìn thấy trước mắt chim nhỏ hình thái như thế, thế nhưng lớn hơn nhiều.

"Độn Nhất Cảnh!" Thạch Hạo biến sắc, xoay người bỏ chạy, nơi này quả nhiên là hiểm địa, có quá nhiều không thể dự đoán nguy hiểm.

Xoạt!

Hắn trực tiếp đi vào đại địa dưới, bởi vì lo lắng đầu kia Độn Nhất Cảnh giới ma cầm truy kích.

"Ầm!"

Nhưng mà, hắn đánh giá thấp đầu kia ma cầm, lăng không mà đến, cách rất xa, mới một tấm động cánh, liền sụp đổ rồi phụ cận núi lớn, một tiếng vang ầm ầm, đại địa đều sụp đổ, khe lớn màu đen lan tràn cũng không biết bao nhiêu dặm.

Phải biết, Thần Dược Sơn Mạch, Thiên Thú Sâm Lâm chờ tuyệt địa, không biết nguyên nhân gì, thổ địa cứng rắn, núi lớn kiên cố, rất khó bị phá hỏng, không hề nghĩ rằng, mới vừa vào đến liền nhìn thấy núi lở đất nứt.

Thạch Hạo biến sắc, con này hung cầm so với hắn tưởng tượng mạnh mẽ, để hắn ý thức được Độn Nhất Cảnh giới đại tu sĩ đáng sợ cỡ nào, bây giờ chân chính đối mặt.

"Được xưng rất khó hủy diệt dãy núi đều có thể san bằng, con này hung cầm không thể địch lại được!" Thạch Hạo nói nhỏ, chui vào đại địa dưới sau, sử dụng độn thuật, cực tốc đi xa.

Chỉ là, con này hung cầm mạnh mẽ vượt xa ra sự tưởng tượng của hắn, trực tiếp cũng theo va tiến vào lòng đất, theo đuôi ở phía sau, đập động cánh, cực tốc đuổi tới.

Ở dọc đường, phàm là có trở ngại chặn, nó cái kia đôi cánh một tấm, núi

đá vỡ vụn, địa tầng đổ nát, không có cái gì có thể ngăn cản!

Thạch Hạo tốc độ cực nhanh, không biết thế nào căn bản chưa quen thuộc địa thế, ở dưới lòng đất nơi này, hắn lại va tiến vào một phiến quỷ dị mà mang, có lớn lao trường vực, hạn chế tốc độ của hắn.

Ầm!

Đầu kia ma cầm ngay lập tức sẽ đến rồi, mang theo hắn tử tôn, vô cùng vô tận, vây giết Thạch Hạo.

"Phốc!"

Thạch Hạo ho ra máu, đầu kia ma cầm một sí chém tới, cương mãnh vô biên, chặt đứt đại địa, tuy rằng không có chân chính kích trúng hắn, thế nhưng cái kia mênh mông thần lực lại trực tiếp đem hắn đánh bay.

"Thật hung cuồng!" Thạch Hạo xoay người rời đi, căn bản không có chiến thắng hi vọng, chênh lệch quá to lớn, đây là vô pháp vượt qua cấp bậc khoảng cách.

Thạch Hạo một trận than nhẹ, lẽ nào mới vừa vào Thần Dược Sơn Mạch liền muốn có sinh tử chi tai ách?

Phía sau, đầu kia ma cầm đuổi tới, khoảng cách đang đến gần.

Thạch Hạo một trận tê cả da đầu, lao ra địa tầng, đi tới trên mặt đất, cái kia cỗ thần bí trường vực nhất thời biến mất rồi, sau đó hắn cực tốc mà vào.

Hắn trốn vào một phiến u tĩnh địa phương, nơi này lại không có thảo mộc, cực kỳ quạnh hiu, tĩnh đến cực điểm.

Trên đất, có không ít xương khô, có chút hài cốt phát quang, không cần tế nghĩ cũng biết, khi còn sống có đại thần thông!

"Hả? Mùi thơm, thật nồng nặc, cách rất xa, cũng làm cho người muốn vũ hóa phi thăng." Thạch Hạo kinh ngạc.

Tiếp đó, hắn nhìn thấy phương xa, có Thần dược ở chạy, tốc độ cực nhanh, hơn nữa không ngừng một cây, là một đám!

Ở nơi đó, kim sắc, tử sắc, đỏ đậm, những kia dược thảo có thể chui xuống đất, ở trên mặt đất chạy, quá dị thường, rực rỡ mà xán lạn, quang vũ tràn ngập.

Loại kia sinh cơ cùng nơi này u tĩnh không tương xứng.

"Ta gặp được Thần dược, hơn nữa là một đống!" Thạch Hạo có chút choáng váng.

Đang lúc này, phía sau đầu kia ma cầm cũng đến khu này lĩnh vực, nhưng mà, nó không có tiến công, mà là chớp mắt biến sắc, xoay người bỏ chạy, không có theo vào đến.

Thạch Hạo cả kinh, liền cấp độ kia ma cầm đều lui về phía sau, núp ở phía xa nhìn hắn, không dám tới gần, đây là địa phương nào?

Hắn chần chờ một chút, trên đất hài cốt quá nhiều rồi, có chút là Thiên Thần, nhưng càng nhiều hẳn là Hư Đạo Cảnh giới tu sĩ, ngoài ra còn có Trảm Ngã Cảnh cao thủ.

Thậm chí, hắn nhìn thấy Độn Nhất Cảnh tu sĩ thi thể, là từ bọn họ bất diệt hài cốt cùng với chết rồi tỏa ra mạc danh khí cơ phán đoán.

"Tuyệt địa trung tâm sao?" Thạch Hạo chần chờ.

Hắn muốn rút đi, nhưng phát hiện phía sau bị đầu kia ma cầm ngăn chặn, vẫn ở theo dõi hắn, không cho hắn bỏ chạy đường.

Hiện tại, hắn chỉ có thể đi tới, đi xuyên qua nơi này mới có thể rời đi.

Cùng lúc đó, có một con sinh linh ở vượt qua Biên Hoang, xuyên qua đại mạc, đi vào xanh um nơi, sau đó tiến vào Dị Vực!

Đó là Đế Quan bên này sinh linh, hiện tại lại hướng đi Dị Vực.

"A, mảnh này cương vực thật là khiến người ta mê, thiên địa tinh túy quá nồng nặc, hơn nữa đại đạo theo ta là như thế phù hợp, ha ha, trời sinh thích hợp ta a, là một chỗ thành đạo nơi. Ta đang chờ mong, với bọn hắn gặp mặt."

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1431: Tiên Kim Sinh Linh

Thạch Hạo đi vào, đây là khắp nơi quạnh hiu nơi, ngoại trừ xa xa sinh cơ cùng nồng nặc thơm ngát ở ngoài, phụ cận là không có cỏ gì mộc, phụ cận khô héo, vắng lặng.

Răng rắc!

Hắn giẫm đoạn một chút xương, thuộc về thần cốt, tuy có một chút ánh sáng lộng lẫy, nhưng kỳ thực từ lâu mục nát, không đỡ nổi một đòn, bình thường thể trọng đạp lên cũng làm cho nó bẻ gẫy.

Thạch Hạo rất cẩn thận, biết nơi này hơn nửa có đại hung hiểm.

Phía sau, con kia điểu ở vùng đất chết này ở ngoài bồi hồi, đi tới đi lui, dài khoảng một trượng thân thể tạo nên từng trận ma quang, ánh mắt hung lệ, nhìn chằm chằm Thạch Hạo xem.

Ma cầm vừa có chờ mong, lại có ý sợ hãi, tâm tình phức tạp, tựa hồ muốn cho Thạch Hạo chạm được cái gì.

Thạch Hạo quay đầu lại trừng nó một chút, sau đó dứt khoát tiến lên, nếu không có lựa chọn, như vậy liền đi tới đi!

Thần dược thành đống, thực đang hấp dẫn người, Thạch Hạo hướng về mục tiêu đi tới!

Phụ cận, địa thế bằng phẳng, còn như một khối tiểu bình nguyên, không có một ngọn cỏ, thổ địa khô rắn, màu đỏ sậm, như là bị dòng máu nhuộm đỏ quá.

Mà xa xa nhất, dãy núi ngang dọc, xanh um tươi tốt, những kia thần

dược chạy tới nhảy xuống, dường như từng cái từng cái bướng bỉnh hài đồng, ở dưới chân núi qua lại.

"Kim Tham Oa Oa, Phi Phượng Thảo, Bàn Long Hoa..."

Thạch Hạo ngụm nước đều sắp chảy ra, dù cho cách nhau rất xa, thế nhưng trợn mở thiên nhãn sau cũng sẽ không có bí mật gì, những kia thần dược hàng thật đúng giá, tuyệt không là cái gì linh thảo cho đủ số.

Những này cùng sách cổ trên ghi chép cùng miêu tả giống nhau như đúc, đều là xưa nay truyền thuyết thần dược, giá trị kinh người!

"Một cây, hai cây, ba cây..."

Thạch Hạo qua loa quét qua, liền phát hiện chín cây, nhân chúng nó trên đất cùng lòng đất qua lại, chung quanh chạy, không thể xác định có bao nhiêu cây.

Nhưng hiện nay đã phát hiện liền đủ kinh người, ở chỗ khác nơi nào có thể nhìn thấy chín cây thần dược, một cây cũng khó khăn tìm!

Bởi vì, một cây thần dược sẽ tiêu hao hết một chỗ thánh thổ tinh hoa, không có cách nào ở một chỗ dưỡng hai cây, mà nơi đây nhưng đánh vỡ lẽ thường.

"Lúc này mới chỉ là một vùng, ở toàn bộ hùng vĩ Thần Dược Thần Mạch bên trong, sẽ không phải có mấy chục hơn trăm cây thần dược chứ?" Thạch Hạo rất hoài nghi, nếu không, sơn mạch làm sao dám lên danh tự như vậy.

Hắn bắt đầu tiềm hành, bởi vì thần dược đều từ lâu thành tinh, có chính mình ý thức các loại, phi thường cảnh giác, gặp nguy hiểm sẽ bỏ chạy.

Rốt cục gần rồi, mau rời đi mảnh này đất không lông, tới gần cái kia xanh um dãy núi, những kia thần dược cũng không có cảm giác, còn đang đùa bỡn.

Thạch Hạo có chút quáng mắt, thậm chí có chút không nhịn xuống tay, bởi vì những này thần dược dường như hài đồng giống như vậy, ở phía trước nơi đó hì hì, phi thường hoạt bát.

Một cây lão tham, toàn thân hiện màu vàng, rất béo, cũng rất già nua, tỏ rõ vẻ chòm râu, trên đầu là thảo diệp, đây là một cây không biết sống bao nhiêu năm kim tham, từ lâu trở thành thần dược, chạy vèo vèo nhanh.

Loại kia hương vị thấm ruột thấm gan, khiến người ta cả người thư thái, tinh thần sảng khoái.

Một bên khác, một cây đỏ sẫm như máu Phi Phượng Thảo, dường như giương cánh Phượng Hoàng, mang theo thần thánh mưa ánh sáng, bỏ chạy thì, cũng uyển chuyển nhảy múa, rất là mỹ lệ.

Đương nhiên, nó mùi thuốc cũng chia ở ngoài nồng nặc!

"Thật là khiến người ta trông mà thèm a!" Thạch Hạo lẩm bẩm, sau đó đột nhiên phát lực, xông về phía trước, cũng vận dụng đại pháp lực, chuẩn bị ra tay, đem bọn họ áp chế.

Tiến vào bảo sơn làm sao có thể tay không mà về?

Hắn sẽ không hủy diệt thần dược, không thương chúng nó rễ cây, mặc dù có cần thiết cũng không làm mổ gà lấy trứng sự, không bằng "Dưỡng kê" có lời!

Chỉ là, hắn có thể bắt được thần dược sao?

Thạch Hạo rất tự tin, lấy hắn đại pháp lực, bây giờ về phía trước áp chế mà đi, lẽ ra có thể cầm cố chúng nó, vì vậy hắn ánh mắt hừng hực, phảng phất đã thấy vài cây thần dược bị bắt đến tình cảnh.

Nhưng mà, đang lúc này kinh biến phát sinh, khối khu vực này bên trong không biết vì sao, đột nhiên phát sáng, xuất hiện kỳ dị tràng vực, vặn vẹo thời không, để Thạch Hạo thân thể rung bần bật.

Đón lấy, sẽ ở đó không có một ngọn cỏ khô bên trong, một ngọn núi đá đột nhiên rạn nứt, sau đó dung nham cuồn cuộn, hướng ra phía ngoài mãnh liệt.

"Ò..." Một tiếng ngưu hống phát sinh, chấn động trên trời dưới đất, hư không đổ nát, đây là một con sinh linh hết sức đáng sợ.

Cường đại như Thạch Hạo, cũng suýt nữa thân thể rạn nứt, loại thanh âm này xung kích quá kịch liệt, không thể nào tưởng tượng được, này một tiếng mãng ngưu hống đủ để đem bình thường cường giả tươi sống đánh chết!

Nó là một con hoàng kim ngưu, toàn thân óng ánh, đâm người hai mắt đều có chút đau!

Xác thực là Kim Ngưu, cũng không phải là thân thể máu thịt, nó dĩ nhiên là do Hoàng Đạo Tiên Kim đúc thành, toàn thân vàng óng ánh, xán lạn đến không thể nào tưởng tượng được, đồng thời có một loại đại uy nghiêm!

"Hoàng Đạo Tiên Kim?" Thạch Hạo la thất thanh, đồng thời nhanh chóng rút đi, hắn cảm giác một trận tê cả da đầu, lại gặp gỡ nhà này đồ vật.

Trên thực tế, con này hoàng kim ngưu thật sự không lớn, chỉ có dài một thước mà thôi, thế nhưng uy thế quá bàng bạc, sẽ cho người quên nó nhỏ bé, lầm tưởng nó dường như một toà hoàng kim nặng như Thái sơn!

Thế gian có Hư Không Tiên Kim, Hắc Ám Tiên Kim, Thất Thải Tiên Kim các loại (chờ) vài loại vô thượng Tiên tài, Hoàng Đạo Tiên Kim theo chân chúng nó đặt ngang hàng, ở đây lại có như thế một đại khối!

Phải biết, to bằng nắm tay một khối Tiên kim cũng đủ để cho người đánh nhau vỡ đầu, liều mạng chém giết, tiến hành tranh đoạt, nhưng là nơi này lại lập tức xuất hiện một khối lớn như thế.

Dài hơn một xích hoàng kim ngưu, này cùng nói mơ giữa ban ngày giống như, khổ người rất lớn, đầy đủ Chân Tiên luyện khí, không cần lo lắng vật liệu không đủ!

Thạch Hạo cực tốc rút lui, thế nhưng đầu kia hoàng kim ngưu nhưng ở theo vào, phát ra một cái sát ý.

"Sống sót sinh linh?" Thạch Hạo hoảng sợ, đây không phải là người vì là rèn đúc thành con rối cơ quan, dĩ nhiên đúng là một cái có tính mạng sinh linh.

Tiên kim thông linh, hóa thành sinh vật, đây chỉ là ở trong truyền thuyết từng xuất hiện, là ghi chép ở trong sách cổ sự!

Hắn ở đây nhìn thấy, đây tuyệt đối là một con sinh vật đáng sợ, sẽ làm cao thủ tuyệt đỉnh đều phải biến đổi sắc cùng đau đầu.

Trên thực tế, này kỳ thực không phải Thạch Hạo lần thứ nhất gặp phải Tiên kim sinh linh, chỉ là lần trước hắn không có thấy rõ, mà lại trực tiếp đào tẩu.

Năm đó, hắn ở ba ngàn đạo châu thì, từng cùng Tề Đạo Lâm tiến vào một toà cổ động, phát hiện một cái bảy màu Tiên kim sinh linh.

Bất quá, lần đó bọn họ chạy nhanh, mà lại cái kia Tiên kim sinh linh không có truy sát đến ngoại giới, nếu không, chắc chắn phải chết.

Hiện nay, tình huống không giống nhau, con này sinh linh rõ ràng mang theo địch ý, khoảng một tấc trên hoàng kim ngưu nhìn chằm chằm hắn, phát sinh mãng ngưu hống, muốn tươi sống đánh chết hắn.

Thạch Hạo lùi lại lui nữa, mỗi một lần chuyển bước, đều sẽ trốn xa đi ra ngoài cũng không biết bao nhiêu dặm, thế nhưng con này hoàng kim ngưu tốc độ cũng cực nhanh, muốn đuổi tận giết tuyệt.

Hống!

Kim Ngưu hống một tiếng, đại địa sụp ra! Mà lại, xa xa núi đá các loại, toàn bộ nổ nát, loạn thạch ngút trời.

Thạch Hạo lúc này liền bay ra ngoài, hiện ở nơi nào lo lắng đi hái thần dược, tính mạng quan trọng nhất, hắn gặp phải nguy cơ lớn lao.

Con này hoàng kim ngưu thực lực thâm không thể suy đoán, chỉ là ý nghĩa thức vẫn không tính là mạnh mẽ, có chút hồ đồ, chưa từng chân chính tiến hóa thành thành thục sinh vật thể.

Nếu không, Thạch Hạo chắc chắn phải chết.

Chính là bởi vì như vậy, nó chiến đấu ý thức không mạnh, chỉ có một loại nguyên thủy bản năng, muốn giết chết Thạch Hạo, bảo vệ mình lãnh địa cùng thần thảo các loại.

Nếu như nó kỹ xảo chiến đấu cùng thần thông nghịch thiên, nơi nào còn có Thạch Hạo đường sống.

Nhưng dù cho như thế, cái này cũng là khủng bố, bởi vì con này hoàng kim ngưu tồn thế quá xa xưa, dựng dục ra lượng lớn thần lực, tùy ý một đòn, dù cho không thành chương pháp, cũng có thể chém giết các thần.

"Coong!" Thạch Hạo vội vàng bên trong, cũng tiến hành rồi thăm dò, đánh ra bảo thuật, đánh vào Kim Ngưu trên người, nhưng là nó vẫn không nhúc nhích, căn bản cũng không có hiệu quả.

Đây là Tiên kim thân thể, thế gian cứng rắn nhất, vạn kiếp không xấu, dù cho thế giới đổ nát, nó cũng không cách nào hủ diệt!

Thạch Hạo đau đầu, muốn bắt nạt nó ý thức không cường đại cũng không được, con này hoàng kim ngưu thân thể Bất Hủ, trước tiên trời không diệt, dù cho đứng ở nơi đó, cường giả cũng không đánh nổi.

"Những này thần dược, ta sẽ trở về hái, ngươi... Trước tiên làm dữ nhất thời, ta sẽ đến báo thù!" Thạch Hạo lớn tiếng nói.

Hắn đào tẩu, liều lĩnh bay trốn.

Thế nhưng, con này do Hoàng Đạo Tiên Kim hình thành trâu hoang, quá lợi hại, thần lực tụ hợp lại một nơi, hình thành một cái kim quang đại đạo, trực tiếp dẫn tới Thạch Hạo nơi đó.

Này như là một toà kiều, cùng chỗ cần đến liên kết, trực tiếp có thể vọt tới đồng thời.

"Hướng bên kia trốn!" Lại có thể có người vì là Thạch Hạo chỉ lộ, điều này làm cho hắn ngạc nhiên, đồng thời kinh sợ một hồi, lại là sinh linh gì nhảy ra? Này Thần Dược Sơn Mạch quá quái dị.

Rất nhanh hắn liền yên tâm, đó là một cây cổ thụ, óng ánh vô biên, phát sinh quang thần thánh an lành, là một cây Thiên Thần thụ, cắm rễ bên trong dãy núi, đối với hắn bí mật truyền âm.

Thạch Hạo từng nghe "Bạch Quy Đà Tiên" cái kia cây Trường Sinh dược nhắc qua, ở thế gian này tổng cộng có bốn cây Thiên Thần thụ, chúng nó nguyên bản là một thể, có thể kết quả nhân một ít nguyên nhân bị tách ra, trở thành bốn cái đơn độc cây thể.

Một khi bốn cây Thiên Thần thụ hợp nhất, một lần nữa giao hòa, bọn họ đem triệt để lột xác, khôi phục chân thân, đến thời điểm chính là một loại Trường Sinh dược!

Đến vào lúc ấy, nó dược hiệu xa lớn hơn nhiều so với bốn cây Thiên Thần thụ đơn giản lẫn nhau kết quả, mà là thành nhiều lần tăng vọt, hóa thành vô thượng tiên dược.

Hơn nữa, là một cây Tiên thụ dược!

Phải biết, Trường Sinh tiên dược vốn là cực nhỏ, từ cổ tìm tới hôm nay, cũng hầu như không thể nhận ra, mà vì là thân cây tiên dược thì càng hiếm có, này bốn cây Thiên Thần thụ dung hợp sau sẽ hình thành như vậy một cây mẫu thể!

Thạch Hạo trước kia đã chiếm được một cây Thiên Thần thụ, vẫn nuôi

dưỡng ở vạn vật thổ bên trong, nó đã sớm kết ra trái cây. Thế nhưng Thạch Hạo vẫn không có hái, chính là đang các loại, ước ao sẽ có một ngày, có thể bốn thụ hợp nhất, nung nấu ra một cây Trường Sinh tiên dược thụ!

Đến vào lúc ấy, nó kết trái cây cũng sẽ theo lột xác, trở thành tiên dược quả!

Có loại truyền thuyết, loại kia trái cây có thể khiến người ta trực tiếp thành tiên!

Tục truyền, cũng chính bởi vì nó như vậy nghịch thiên, so với cái khác Trường Sinh tiên dược quỷ dị hơn, cho nên mới bị người chia làm bốn cây thân cây.

Đương nhiên, này không có chứng cứ, chỉ là các đời truyền thuyết.

Thạch Hạo chạy, dựa theo Thiên Thần thụ chỉ điểm, hướng về một phương hướng gấp rút chạy tới, muốn thoát khỏi hoàng kim ngưu, kết quả phát hiện, cây cổ thụ kia chỉ điểm, cũng chỉ có thể tạm thời để hắn thoát khỏi đại họa sát thân.

Bởi vì, con này mãng ngưu linh tính quá đủ, một đường lần theo, càng trực tiếp cùng đi theo.

Ở sau đó ba ngày bên trong, Thạch Hạo ở gian khổ lưu vong, mấy lần suýt chút nữa chết đi, bị trọng thương.

Cùng thời khắc đó, dị vực phát sinh một việc lớn!

"Đế quan có người đi tới ta giới, cùng đại nhân vật gặp mặt nói chuyện?" Tin tức này ở một ít Vương tộc truyền lưu, gợi ra cự náo động lớn.

Có người muốn quy hàng? Đây là muốn mở ra Đế quan, vẫn là phải làm gì?

Rất nhanh, một cái tin tức khác truyền đến, để thế hệ tuổi trẻ đều hưng

phấn, đặc biệt Hạc Tử Minh các loại (chờ) tuyệt đỉnh cao thủ trẻ tuổi, đều lộ ra tàn khốc cười gằn.

"Hoang, hắn ở Thần Dược Thần Mạch, bị vây ở nơi đó!"

Chính là vượt qua Biên Hoang, tiến vào dị vực sinh linh báo cho tin tức về bọn họ.

"Xuất chinh, thế hệ tuổi trẻ rửa nhục cơ hội tới, tụ hội Thần Dược Thần Mạch, chém giết Hoang, từ đây thế gian liền không còn có người này!"

"Ha ha, có người truyền tin, báo cho Hoang tăm tích, thực sự là quá tốt rồi, chúng ta đi chém rớt!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1432: Nguy Cảnh

Dị vực, thật sự rất rộng lớn, so với Cửu Thiên Thập Địa phải lớn hơn rất nhiều lần, cũng chính bởi vì vậy, sinh linh vô số, số đếm khổng lồ, do đó cao thủ cũng nhiều hơn.

Linh khí tràn ngập, núi lớn hùng hồn, rất nhiều nơi là không thể đặt chân mật thổ, đỗ lại trong truyền thuyết cự phách, hơi lớn nửa cái kỷ nguyên cũng không có động tĩnh, nhưng như trước không người dám mạo phạm những này khu vực.

Đây là một chỗ Bất Hủ nơi, yên hà hừng hực, ngoại vi thần dị mà thánh khiết, có thể bên trong nhưng có khói xám phun trào, quỷ dị một cách yêu dị, bộc lộ ra một ít khí tức kinh khủng.

"Ha ha, đạo huynh đi được, tâm ý của ngươi chúng ta lĩnh, thay thế sư môn trưởng bối đưa ngươi!" Một cái sinh linh mạnh mẽ đi ra, đưa một sinh vật hình người!

"Xin dừng bước, ta này liền trở lại, còn muốn vượt qua Biên Hoang đây." Người kia khách khí đáp lễ.

"Sau đó hợp tác rất nhiều, xin cầm lấy cái này lệnh bài, cất bước dị vực trung tướng không người cản ngươi, đây là thầy của ta lệnh bài." Dị vực sinh linh nói rằng.

"Đa tạ!" Khác một sinh vật hình người tiếp nhận khối này đen kịt thiết bài, cẩn thận thu cẩn thận, bởi vì này thuộc về Bất Hủ giả đồ vật.

"Đạo huynh không cần khách khí, hai giới cuối cùng rồi sẽ giao hòa, chúng ta chung quy là muốn qua đi, đến thời điểm không quên được đạo huynh cùng ngươi tộc nhân." Dị vực sinh linh cười rất ôn hòa, vỗ vỗ bả vai

của hắn.

Nếu như Đế quan người biết, nhất định sẽ khiếp sợ, sau đó sợ hãi, bởi vì bọn họ bên này tu sĩ tiến vào dị vực, đồng thời cùng dị vực người trò chuyện với nhau hòa hợp.

"Lần này lễ ra mắt, khiến cho ta giới tiểu tể tử môn rất yêu thích, đã điên cuồng, rất nhiều cũng đã lên đường (chuyển động thân thể) đi tới Thần Dược Sơn Mạch, muốn đánh chết Hoang." Dị vực sinh linh kia nói rằng.

"Không được kính ý, hi nhìn bọn họ thuận lợi, lấy xuống Hoang đầu lâu. Bất quá, phải nhắc nhở những người trẻ tuổi kia, Hoang vẫn là rất khó đối phó, chớ khinh thường." Đến từ Đế quan sinh vật hình người nói rằng.

"Đều có thể yên tâm, khẳng định có đời trước thiên kiêu tuỳ tùng, ha ha, cái kia gọi Hoang người trẻ tuổi dằn vặt quá mức rồi, lần này khi (làm) đánh giết!" Dị vực sinh linh âm thanh trở nên lạnh, sớm có quyết đoán.

Bởi vì, Thạch Hạo gần nhất không ngừng đại thắng, liền giết dị vực tuổi trẻ kỳ tài, gợi ra cự chấn động mạnh, để nên giới các tộc tuổi trẻ vương giả vừa sợ vừa hận.

Thậm chí, có một số người vì vậy mà sinh ra ý sợ hãi!

Sau đó, có mười tám con cổ thú kéo xe, đem người này đưa đến Biên Hoang, đối với hắn lễ ngộ rất nhiều, đặc biệt coi trọng.

"A, Hoang muốn chết, bọn ngươi ai muốn đi Thần Dược Thần Mạch vây xem?"

Lúc này, ở dị vực các tộc người trẻ tuổi, tin tức này không phải bí mật gì, đều đang bàn luận.

Bởi vì, trước đây Hoang náo động đến quá hung, giết dị vực này một đời người thật mất mặt, tử tử thương thương, liên tiếp nếm trải bại quả, Hoang danh tự này bị các tộc tuổi trẻ vương giả biết rõ.

"E sợ chờ chúng ta đi thời điểm, đã sớm chậm, Hoang đầu lâu hẳn là bị chém xuống."

"Thần Dược Sơn Mạch ở trong đó thứ tốt rất nhiều, đồng thời ẩn chứa quá nguy hiểm, luôn luôn là có tiến vào không ra, lẽ nào vì giết Hoang, chúng ta muốn vào núi mạch bên trong?"

"Ngươi cả nghĩ quá rồi, chỉ ở khu vực bên ngoài vây chặt, chỗ đó không thể dễ dàng đặt chân!"

"Nhưng là, nếu như hắn trốn ở bên trong không ra, làm sao bây giờ?"

"Trừ phi hắn muốn chết, nếu không khẳng định bị bên trong sinh linh giết chết, sớm muộn đến trốn ra được! Ngoài ra, chính là hắn không ra, lẽ nào ta giới đại nam nhi tốt liền không dám vào đi không, khẳng định có người muốn vào núi truy sát hắn!"

Dị vực rất nhiều năm khinh mọi người đang bàn luận, càng là có không ít người từ lâu lên đường (chuyển động thân thể), đi tới Thần Dược Sơn Mạch.

Thần Dược Sơn Mạch, luôn luôn rất hung hiểm, đi vào người nếu như cái gì đều bất động, thành thật ngủ đông một quãng thời gian, có tám phần mười hi vọng có thể sống đi ra.

Nhưng là, một khi đánh thần dược chủ ý, hoặc là muốn cướp lấy "Cổ bảo", nhất định sẽ chết không có chỗ chôn.

Thần Dược Sơn Mạch, từ xưa trường tồn, cùng Biên Hoang Thiên Thú Sâm Lâm, Tiên Gia Cựu, Mê Thất Hải các loại (chờ) nổi danh, tuy rằng dù sao không tính là nguy hiểm nhất, thế nhưng tuyệt đối rất thần bí.

Ngay khi trong mấy ngày nay, sơn mạch không thể bình tĩnh, ngưu tiếng gào rung trời, rất nhiều sơn mạch đứt đoạn!

Ở một chỗ trong vũng bùn, Thạch Hạo đầy người là huyết, thân thể đều

sắp thành hai đoạn, ở miệng lớn thở dốc, hắn tao ngộ đại phiền phức. Đầu kia hoàng kim ngưu kiên nhẫn, không giết hắn không chịu bỏ qua.

Hơn nữa, con trâu kia tốc độ quá nhanh, bởi vì thần lực mênh mông, pháp lực khủng bố, tùy ý một cái giãy giụa, liền có thể đột phá thiên địa ràng buộc.

Nếu không có nó ý thức không rõ, vẫn không có chân chính tiến hóa thành thục, đã sớm xoá bỏ đi Thạch Hạo.

Chính là bởi vì như vậy, Thạch Hạo mới có đào mạng khả năng, hắn đã nhìn ra, con này dài hơn một xích hoàng kim ngưu so với Độn Nhất cảnh giới đại tu thì còn khủng bố.

Hắn mấy lần lợi dụng địa thế, còn có phụ cận những sinh linh khác, dựa vào cái này hấp dẫn con thú này, mới tránh được một lần lại một lần sát kiếp.

Nếu là hoàng kim ngưu tiến hóa hoàn toàn, ý thức thành thục, căn bản là sẽ không lên khi (làm), sẽ không để cho hắn chạy thoát, Thạch Hạo đem không nửa điểm cơ hội.

"Đều do đầu kia tử điểu, tìm thời gian dài như vậy đều không có nhìn thấy ngươi sào huyệt, ta liền không tin tìm không được, vẫn là khu vực này!" Thạch Hạo bất chấp.

Hắn hơi làm nghỉ ngơi, vết thương trên người khép lại, tiếp theo lần thứ hai lên đường rồi, bởi vì hắn cảm giác được che ngợp bầu trời sát ý, đầu kia hoàng kim ngưu lại đến, căn bản thoát khỏi không được.

Vì thế, hắn chỉ có thể lại tìm ra một cái bia đỡ đạn, dùng để bảo mệnh.

Xoạt!

Lần này, Thạch Hạo không trên đất trên tìm kiếm, mà là vọt thẳng vào lòng đất, trên đất tầng bên trong loạn đánh giết, sụp ra rất nhiều địa mạch, tìm kiếm trước kia gặp phải cái này chủng ma cầm.

"Tìm tới rồi!"

Thạch Hạo đại hỉ, trong miệng phun ra bọt máu, bởi vì phía sau áp lực quá to lớn, đã có thể nhìn thấy, một đoàn hoàng kim quang giết tới.

Chỉ là nó gợn sóng mà thôi, liền chấn động Thạch Hạo lảo đảo, ho ra đầy máu, thực lực chênh lệch chi lớn, khiến người ta trố mắt ngoác mồm.

"Líu lo!"

Lòng đất, dường như quỷ minh giống như vậy, đây là một chỗ quật, có rất nhiều ma cầm, lít nha lít nhít, đại đa số chim tước đều chỉ có to bằng lòng bàn tay, tất cả đều đỗ lại ở đây, ăn nhũ.

Lúc này, nhìn thấy ngoại địch xông vào, chúng nó nhất thời đại loạn, từng cái từng cái đằng đằng sát khí, đánh ra cánh, hướng về nơi này tấn công tới.

Địa quật nơi sâu xa nhất một con chim khổng lồ con ngươi nhanh chóng co rút lại, đương nhiên nó cái gọi là to lớn cũng chỉ là cùng cái khác điểu so với, nó chỉ có dài một trượng, đầu sư tử, điểu thân, chính là đem Thạch Hạo đẩy vào hoàng kim ngưu nơi nghỉ chân đầu kia ma cầm.

Đập cánh thanh dường như phong minh, bởi vì ma cầm quá nhiều, đồng thời tự trong lòng đất vọt lên, hướng về Thạch Hạo cái phương hướng này mà tới.

"Ò..."

Một tiếng ngưu hống, địa tầng lúc này liền sụp ra, địa quật nổ tung, phi thường khủng bố, đây là Kim Ngưu uy thế.

Đúng vào lúc này, lên tới hàng ngàn, hàng vạn chỉ điểu ở đây nổ tung, bị mãng ngưu âm chấn động hình thần đều diệt, cảnh tượng khủng bố.

Đầu kia dài khoảng một trượng ma cầm ánh mắt lạnh lẽo, nhìn chằm

chằm Thạch Hạo liếc mắt nhìn, rít lên một tiếng, hiệu lệnh tử tôn, nhanh chóng rút đi, liền nó cũng không dám chạm trán.

Dù vậy, chủng ma này cầm như trước tổn thất nặng nề, hoàng kim ngưu không ngừng rít gào, tuy rằng chỉ có dài hơn một xích, thế nhưng so với một bức hoàng kim cự sơn còn kinh người, dường như một con đỉnh thiên lập địa cự thú giống như khí thế ép người.

Mới trong nháy mắt mà thôi, thì có mười mấy vạn ma cầm ở nó tiếng gào bên trong nổ tung, toàn bộ nổ tung, không hề có một điểm đáng lo lắng.

"Thu!"

Dài khoảng một trượng ma cầm hận không thể lập tức xé rách Thạch Hạo, hướng phương hướng này tấn công mà đến, nhưng Thạch Hạo căn bản là không sợ, tránh thoát khỏi đòn đánh này, cũng dẫn dắt hoàng kim ngưu xông về phía trước.

Đương nhiên, trong quá trình này, Thạch Hạo cơ thể dường như đồ sứ gặp nện gõ giống như, ở rạn nứt, lít nha lít nhít vết thương trải rộng toàn thân.

Hết thảy đều chỉ là bởi vì, cái kia hoàng kim ngưu dường như điên rồi to bằng hống, nặng nề tiếng để thân thể hắn đều không chịu nổi, hầu như muốn nổ tung.

Phốc!

Đầu kia dài khoảng một trượng ma cầm phun ra một vệt thần quang, đánh vào hoàng kim ngưu trên người, kết quả không hư hao chút nào, nó chớp mắt biến sắc, cực tốc bỏ chạy, rời đi nơi này.

"Ò!"

Cuối cùng một tiếng ngưu hống, địa quật sụp đổ, mấy trăm ngàn chỉ ma cầm chết oan chết uổng, toàn bị chấn bể, chạy đi bất quá là non nửa mà thôi.

Mà vào lúc này, Thạch Hạo cũng gặp phải đại phiền phức, hoàng kim ngưu hống, chấn động thân thể hắn thỉnh thoảng tuôn ra một đoàn lại một đoàn huyết hoa, toàn bộ thân thể gần như giải thể.

Rốt cục, hắn trốn không chuyển động, té ngã ở nơi đó.

Không phải hắn không hành, mà là con này hoàng kim ngưu quá mạnh mẽ, dài hơn một xích trong thân thể ẩn chứa sức mạnh không gì sánh nổi, thần lực mênh mông như đại dương.

Nếu không có nó thần niệm có khuyết, bằng này vô cùng thần lực, từ lâu có thể quét ngang thập phương.

Thạch Hạo thở dài, lẽ nào thật sự phải chết ở chỗ này sao?

Nhưng vào lúc này, sơn ngoại lai rất nhiều sinh linh, đều là dị vực, chặn đứng khắp nơi yếu đạo, muốn vây chặt Thạch Hạo.

"Ồ, các ngươi nghe, Thần Dược Sơn Mạch bên trong rất náo nhiệt, phát sinh cái gì, Hoang còn sống không?"

"Ta phỏng chừng, hắn trêu chọc trong núi thần chỉ, đang chạy trối chết, phát sinh hiểm tình."

"Hoang, ngươi còn sống không, mau chóng đi ra thần phục!" Có người hô to.

Thạch Hạo trong lòng hơi động, hắn lập tức nghĩ đến rất nhiều, dị vực sinh linh làm sao đến rồi, lẽ nào là trước kia truy kích hắn tới đây cái kia Độn Nhất cảnh đại cao thủ để lộ bí mật?

"Hắn đi theo địch, nói cho dị vực sinh linh!" Một sát na, Thạch Hạo nghĩ đến không ít đồ vật, nổi giận đùng đùng, Đế quan nội sinh linh lại làm đến một bước này, muốn giết hắn, cũng báo cho dị vực, cấu kết lên.

Một sát na, hắn kinh chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, có người ra

bán hắn, có hay không cũng phải bán đi Đế quan?

Này có thể không chỉ là nhằm vào chuyện của hắn, còn có thể sẽ gợi ra đại họa, điều này làm cho hắn một trận tê cả da đầu, khủng bố đại sự kiện có lẽ phải phát sinh.

"Hoang, ngươi còn sống không? Chúng ta vì ngươi nhặt xác đến rồi." Dị vực đến tu sĩ có người như vậy hô, trắng trợn không kiêng dè, ở nơi đó không hề che giấu chút nào, cho rằng Thạch Hạo đã là cua trong rọ.

"Đạo huynh, chúng ta đã vào núi, truy xét được Hoang, hắn hái tới mười mấy cây thần dược, mau mau đến giúp đỡ, đem bắt giữ hắn!" Đang lúc này, trong núi truyền đến như vậy tiếng rống to.

"Ồ, người của chúng ta đi vào, ai gan to như vậy?" Dị vực một đám sinh linh kinh hãi.

"Mười mấy cây thần dược, quá kinh người, Hoang tạo hóa không khỏi quá to lớn, hắn làm thế nào đến, vì sao không có bị những kia bảo vệ thần dược sinh vật đánh giết?" Dị vực rất nhiều tu sĩ trẻ tuổi cảm thấy quả thực khó có thể tin.

"Hừm, Vô Úy Sư Tử, cô tộc người đều không ở, lẽ nào là bọn họ xông vào?" Có người nói nhỏ.

Những sinh linh khác hút vào hơi lạnh, nhắc tới này mấy tộc không phải là bình thường cường tộc, như Vô Úy Sư Tử đã từng thuộc về Cửu Thiên Tiên tăng một mạch, còn cô tộc, vậy thì càng không đơn giản, năm xưa đứng hàng Cửu Thiên Thập Hung bên trong!

"Cũng có thể là Hạc Tử Minh người như vậy đi vào rồi!" Còn có người nói như vậy nói.

"Không hành, tổng cộng có mười mấy cây thần dược, đó là vận may lớn, chúng ta cũng ứng phái người đi tham tra một chút, phần một chén mỗi canh!"

Hi thế cổ dược động lòng người, thần dược ở dị vực cũng quý giá cực kỳ, bình thường đều nuôi dưỡng ở Bất Hủ giả vườn thuốc bên trong, đối với phía dưới tu sĩ tới nói, khát vọng mà không thể thành.

"A, có điểm lạ a, cái kia mấy tộc nhân như thế cấp bách cùng không sợ chết, trực tiếp liền đi vào?" Có người ngờ vực.

"Chớ trì hoãn thời gian, chúng ta cũng phải phần một phần!" Có người lo lắng nói rằng.

Trên thực tế, vào lúc này, không thể có người đi vào, Thạch Hạo ngã vào trong vũng máu, khó có thể nhúc nhích, chính là hắn ở mở miệng, lấy khác loại âm thanh triệu hoán.

Cách đó không xa, đầu kia Kim Ngưu từng bước từng bước tới gần, không có lập tức hạ sát thủ, trong con ngươi hết sạch lấp lóe.

"Cheng!" Thạch Hạo rút ra Đại La kiếm thai, đồng thời, hắn trong bóng tối chờ đợi, hi vọng dị vực thật sự có sinh linh đến!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1433: Quần Địch

Xèo!

Một cái huyết đằng vọt lên, sẽ tiến vào sơn mạch bên trong một tên dị vực sinh linh cuốn lấy, sau đó lặc thân thể khô héo, huyết nhục lúc này liền khô quắt, hắn một thân tinh huyết trôi đi sạch sành sanh.

Phù một tiếng, hắn ở một sát na liền hóa thành bụi mù, tình cảnh có chút kinh sợ.

"Chạy mau!" Có người kêu to.

Ở vào núi thì, bọn họ có ý định tách ra cái kia vài cây Thiết Huyết Cổ Thụ, kết quả không hề nghĩ rằng càng trêu chọc đến càng thần bí huyết đằng, thứ này khó dây dưa nhất, hết sức khát máu.

Trong núi sinh linh đều rất kỳ dị, linh thức mông muội, đều ở lấy một loại bản năng đến bắt giết xâm lấn tiến vào lãnh địa mình người.

Những này bộ tộc tuy rằng linh đài bị long đong, nhưng cũng đều rất mạnh, thần lực thâm hậu, khiến người ta nhìn mà phát khiếp, thật muốn liều mạng, ít có người có thể đụng.

Đây là một đội cường giả, có thể có mấy chục tên đến từ không cùng loại tộc tuổi trẻ cường giả, kết quả một cái chớp mắt liền bị giết hết bốn người.

"Phốc!"

Thảm nhất một người, cực tốc bỏ chạy thì, bị một cái huyết đằng đâm thủng sau não, đánh giết Nguyên Thần, thân thể tại chỗ nổ tung, rất đáng sợ

cùng thê thảm.

"Địa phương quỷ quái này, thực sự là không muốn đi vào, quá yêu tà."

Ở đây, có vài cây huyết đằng, đều vô cùng mạnh mẽ.

"Chúng ta Độn Nhất cảnh giới đại tu sĩ đây, bọn họ tiến vào tới sao, làm sao không ra tay?"

"Ở bên kia, hấp dẫn Thiết Huyết Cổ Thụ chú ý, yểm hộ những người khác đi vào."

Có Độn Nhất cảnh giới đại tu sĩ chạy tới, dùng cổ bảo nhằm vào Thiết Huyết Cổ Thụ, nhưng cũng chỉ có thể hấp dẫn sự chú ý của bọn họ lực mà không thể tạo thành bất cứ thương tổn gì.

"Trời ạ, ma đằng lão tổ còn sống sót, chạy mau a!" Bỗng nhiên có người sợ hãi kêu to.

Bởi vì, bọn họ nhìn thấy ở một thung lũng bên trong, sương máu từng trận, dựng lên ngập trời màu đỏ sậm sương mù, ở nơi đó có một cái quái vật khổng lồ dưới đất chui lên.

"Đi mau!" Có người kêu to.

"Nghe nói, này vốn là ta giới sinh linh, chỉ là không biết vì sao, ở Thần Dược Sơn Mạch linh đài bị long đong, linh trí mất đi, trở thành một mối họa lớn."

Một đám người trẻ tuổi cực tốc bay trốn, trong lòng sợ hãi, này cây huyết sắc ma đằng tồn tại năm tháng cửu viễn, nếu như năm đó không phải rơi rụng ở đây, bây giờ nói không chắc chắn vọng trở thành Bất Hủ.

Một cây đằng dưới đất chui lên, có tới núi cao thô to như vậy, đem thung lũng căng nứt, loạn thạch ngập trời, huyết sắc đằng diệp vang lên ào ào, như cùng một mảnh lại một mảnh trời đao đang múa may, sát khí cuồn cuộn.

"Phốc!"

Lần này, tốc độ của nó quá nhanh, một cái bé nhỏ mà không đáng chú ý đằng sao lặng yên vọt lên, hóa thành trường thương màu đỏ ngòm, đem chân trời một tên Độn Nhất cảnh giới đại tu sĩ đâm trúng.

Cái kia đại tu sĩ ngược lại cũng quả đoán, một chưởng chém xuống bị đâm thấu vai trái, tiểu nửa người rời khỏi thân thể, sau đó nhanh chóng rút lui.

Có thể nhìn thấy, cái kia rời khỏi thân thể vai trái cấp tốc héo rút, chớp mắt khô héo, sau đó hóa thành bụi phấn, bay lả tả, trên không trung tản mất.

Huyết đằng lão tổ chính là đáng sợ như vậy, nếu không có linh trí mất đi, đem là không bình thường đại nhân vật!

Vào núi đám này người trẻ tuổi vẻ mặt thảm biến, nhanh chóng chạy khỏi nơi này, vọt vào sơn mạch bên trong, cũng còn tốt đón lấy bọn họ không có gặp phải đặc biệt gì nguy hiểm.

Mà đây chỉ là một cái trong đó đội ngũ, có mấy người so với bọn họ còn không hạnh, tổn hại non nửa mấy người.

Đương nhiên, cũng có phi thường may mắn, lông tóc không tổn hại, từ lâu vọt vào sơn mạch nơi sâu xa, tiếp cận Thạch Hạo nơi này, rất xa liền nhìn thấy một đoàn hoàng kim quang.

"Đó là vật gì, Hoàng Đạo Tiên Kim, lớn như vậy một khối, trời ạ, chính là Bất Hủ đến rồi đều kinh hỉ hơn, muốn thu đi đến luyện tới bảo!" Có tiếng người run.

Khi bọn họ tiếp cận, triệt để thấy rõ sau, lại có chút trong lòng bồn chồn, khối này Hoàng Đạo Tiên Kim hóa thành một cái sinh linh, này rất đáng sợ.

"Hoang bị nó đánh cho trọng thương, ngã: cũng ở nơi đó!" Có người nhỏ giọng nói, lộ ra vẻ vui mừng.

"Không thể tới gần, trước tiên nhìn một chút." Này là phi thường người cẩn thận.

"Liền nhìn như vậy sao, Hoang trên người nghi tự có không ít thần dược, chúng ta không ra tay sao?" Có người lộ ra mơ ước vẻ.

"Ta luôn cảm thấy con này hoàng kim ngưu rất mạnh, chúng ta mấy chục người cùng tiến lên đều chưa chắc là đối thủ."

"Không thể, Hoang một người đều chống đỡ lại, không có bị lập tức đánh giết, chúng ta nhiều như vậy vương giả vây công, còn trấn áp không được con này hoàng kim ngưu? Phải biết, Thần Dược Sơn Mạch bên trong sinh vật nói như vậy ý thức đều không tỉnh táo, có thể lừa gạt!"

Liền ở tại bọn hắn tranh luận thì, một hướng khác đội ngũ xuất hiện, có người tiếp cận giữa trường.

Giữa trường, hoàng kim ngưu ở đi dạo, không phải rất nhanh, quay chung quanh Thạch Hạo quay một vòng, vẫn không có lập tức ra tay, bởi vì nó một đôi mắt trâu ở nhìn chằm chằm Đại La kiếm thai, có chút nghi ngờ không thôi.

"Ha ha, Hoang ngươi cũng có ngày đó, thực sự là buồn cười a, đường đường một đời chí tôn trẻ tuổi bị một con trâu hoang áp chế, suýt nữa bị đánh giết ở đây."

Xa xa, có người đi tới, ở nơi đó cười nhạo, không có sợ hãi.

Bởi vì, này đệ nhị chi đội ngũ phi thường không bình thường, ở trong đó lại có một tên Độn Nhất cảnh giới đại tu sĩ, theo tiến vào sơn mạch bên trong, đây là chuyện hiếm có!

Tại quá khứ, thực lực càng cao sinh linh càng không muốn mạo hiểm, không muốn đi vào.

Bởi vì, này Thần Dược Sơn Mạch rất quái lạ, những Thiết Huyết Cổ Thụ

đó, ma đằng các loại (chờ) cái khác nhân vật đáng sợ, đại thể đều chủ yếu nhằm vào công lực cao thâm sinh vật.

Một khi có đại tu sĩ xông vào, như vậy chúng nó sẽ điên cuồng ra tay công kích.

Thậm chí, có Chí Tôn đi vào, đều từng chết đi quá!

Cái này Độn Nhất cảnh đại tu sĩ thành công đi vào, tự nhiên để trong lòng bọn họ vô cùng quyết tâm, cảm thấy có niềm tin, tất cả tất cả đều nằm trong lòng bàn tay.

Thạch Hạo không nói gì, chỉ là lạnh lùng nhìn bọn họ.

"A, ngươi đi vào mấy ngày, lại đều không có chết, nói vậy nhất định thu hoạch to lớn, vội vàng đem thần dược dâng ra đi." Một người hững hờ nói rằng.

"Nhanh lên một chút, chúng ta còn chờ cắt ngươi đầu lâu đây, mang về đưa cho tất cả mọi người xem. Đến thời điểm tất cả mọi người đều sẽ đạo, Hoang chỉ đến như thế, tử rất uất ức!" Một cái mi tâm mọc ra một sừng sinh linh hình người cười ha ha, thoả thích chế nhạo.

Cũng có người ở nhìn chằm chằm Kim Ngưu, nhắc nhở đồng bạn cẩn trọng một chút, con sinh vật này khả năng vô cùng nguy hiểm.

Mi tâm mọc ra một sừng sinh linh hình người không để ý lắm, nói: "Ngươi lo xa rồi, xem mảnh này vùng núi như thế rách nát, rõ ràng trải qua rất đại chiến kịch liệt, liền Hoang đều có thể đối kháng thời gian dài như vậy, nó không gặp qua với khủng bố, có Độn Nhất cảnh giới tiền bối ở đây, bắt vào tay!"

Nghe được vừa nói như vậy, những người khác cũng đều thoải mái, nhìn đổ nát đại địa, đều lộ ra nụ cười.

"Không chỉ có thể chém xuống Hoang đầu lâu, rửa sạch nhục nhã, tráng

ta giới thanh uy, còn có thể thu hoạch chí bảo —— Hoàng Đạo Tiên Kim, thực sự là vận may lớn a!" Có người cười ha ha.

Bọn họ triệt để yên tâm, cảm thấy Kim Ngưu sẽ không quá mạnh, mà lại ý nghĩa thức rất yếu, hẳn là mới vừa hoá hình không đến bao lâu.

Lúc này Kim Ngưu rất yên tĩnh, không có mênh mông thần lực tràn ngập, bởi vì nó vẫn ở nhìn chằm chằm Đại La kiếm thai, xem rất chăm chú.

"Một đám bại tướng dưới tay, cũng là vào lúc này dám xuất hiện ở trước mặt ta, nếu không có ta cùng Kim Ngưu đại chiến một ngày một đêm, phụ trọng thương, bọn ngươi thấy một cái giết một cái!" Thạch Hạo rốt cục mở miệng.

Xa xôi hơn người cũng hơi hơi yên tâm, đều lộ ra cười to, đi về phía này.

"Hoang, ngươi cũng có hôm nay, không phải rất mạnh sao, làm sao liền một con tiểu trâu hoang đều chiến bất quá, quá bất kham." Mi tâm mọc ra một sừng sinh linh cố ý bắt ép hắn.

"Một con dài hơn một xích tiểu ngưu mà thôi, liền đem ngươi trọng thương thành bộ dáng này, thực sự là buồn cười a, ha ha. Sau khi trở về ta sẽ theo người nói, cái gọi là Hoang cũng chỉ đến như thế, cùng một con cánh tay nhỏ trường ngưu đại chiến một ngày một đêm, kết quả bị giết tính mạng hấp hối, ha ha, ta nghĩ đây nhất định sẽ truyện khắp thiên hạ, thành làm trò hề." Một cái đầu đầy mái tóc dài màu xanh lam, gánh vác một đôi xanh thẳm cánh thần sinh linh nhằm vào Thạch Hạo trào phúng cùng đả kích, cố ý bẩn thỉu hắn.

Thạch Hạo sắc mặt rất lạnh, không nói lời nào, liền như vậy nhìn bọn hắn chằm chằm.

"Hoang ngươi rất không cam lòng sao, ha ha, ngươi loại ánh mắt này để ta cảm thấy rất khuây khoả, có cảm giác thành công, đường đường Hoang ở biên cương cỡ nào dũng mãnh, giết ta giới thiên kiêu, có thể hiện tại làm sao

cùng một con chó chết như thế, chỉ có thể chờ chết ở đây." Có người cười rất lộ liễu.

"Chư vị, kính xin bán một món nợ ân tình của ta, ta nghĩ đem Hoang đầu lâu chém xuống đến, lấy về tế luyện thành chén rượu, ai cũng không muốn theo ta cướp." Cái kia nắm giữ đầu đầy lam phát, gánh vác xanh thẳm cánh thần sinh linh lớn tiếng nói.

"Không, này con chén rượu hẳn là quy ta, là ta phát hiện trước nơi này!" Có người kêu lên.

Một đám người tranh đoạt, ở nơi đó trắng trợn chế nhạo.

"Một cái đầu lâu mà thôi, đưa các ngươi, ta càng yêu thích con này màu vàng tiểu ngưu."

"A, thần dược ta cũng không muốn, liền đem con này tiểu ngưu phân bộ tộc ta một phần!"

Rất nhiều người người tranh đoạt Kim Ngưu, từng cái từng cái ánh mắt nóng rực.

Thạch Hạo không nói lời nào, giống như là nhìn người chết nhìn bọn hắn chằm chằm, những lời nói kia tuy rằng chói tai, thế nhưng hắn không có để ý, chỉ là lẳng lặng nhìn.

"Hoang, ngươi như thế không thể tả, liền một con dài hơn một xích tiểu ngưu đều đối phó không được, thành thật ở bên hãy chờ xem, ta xem môn làm sao thu nó." Có người cười nói.

"Không, trước tiên chém xuống Hoang đầu lâu, miễn cho đêm dài lắm mộng, xin tiền bối hộ pháp!" Có người rất cẩn thận, cũng xin mời vị kia Độn Nhất cảnh giới đại tu thì làm tốt ra tay chuẩn bị.

"Ngoan, tiểu ngưu trước tiên đứng ở bên, một lúc đón thêm dẫn ngươi, nếu là ngươi đồng ý thần phục, chúng ta có thể dẫn ngươi đi thấy Bất Hủ."

Có người cùng hoàng kim ngưu giao lưu.

Chỉ là, vừa vây lên đi những kia sinh linh, đột nhiên tất cả đều thân thể cứng đờ, cảm giác sởn cả tóc gáy.

Vào lúc này, đầu kia dài hơn một xích tiểu ngưu ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm bọn họ, không lại nhìn Đại La kiếm thai, thời khắc này con ngươi của nó óng ánh cực kỳ, tràn ngập ra một luồng hơi thở làm người ta sợ hãi.

"Nó... Nó..." Có người không nhịn được kêu to, từng cái từng cái như rơi vào trong hầm băng, cảm giác lạnh từ đầu đến chân, tất cả mọi người nụ cười cùng đều đọng lại.

"Hoang, ngươi dám lừa chúng ta!" Những sinh linh này vừa giận vừa sợ, sắc mặt xám trắng, thời khắc này như trụy sâm la địa ngục bên trong.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1434: Giết Địch

Dài hơn một xích Hoàng Kim Ngưu thức tỉnh, phục hồi tinh thần lại, không tiếp tục nhìn chằm chằm Đại La kiếm thai, nhìn phía mọi người, đồng tử đâm người, như là có hai cái Hoàng Kim Thần kiếm bay ra.

"Mau lui!" Có người gầm nhẹ.

Không cần nhiều lời, mỗi người đều cảm nhận được bực này sinh vật thức tỉnh sau, phát ra một luồng khiến người ta run rẩy khí tức, đâm người cốt tủy.

Thế nhưng, đã chậm, Hoàng Kim Ngưu vừa nãy vắng lặng, không có nghĩa là nó đóng kín ngũ giác, chỉ là nhất thời thất thần mà thôi, nghe được bọn họ nghị luận.

Đặc biệt là, có mấy người lại đang có ý đồ xấu với nó, muốn đem nó xem là tài liệu luyện khí, nó tại chỗ bạo phát.

"Ò!"

Một tiếng ngưu hống, nặng nề mà bá liệt.

Có thể nhìn thấy, từ nó trong miệng lao ra một phiến sóng gợn, mà nó trong lỗ mũi càng là bốc lên từng trận khói trắng, mãng ngưu hống ở khoảng cách gần như thế bạo phát, dẫn phát mang tính tan nạn hậu quả.

Đối diện diện, có một tên Dị Vực tu sĩ trẻ tuổi nằm ở trong, liền kêu thảm thiết đều chưa kịp phát ra, liền bị cái kia mảnh sóng gợn bao trùm, tại chỗ bạo khai.

Hắn hài cốt không còn, chỉ có bộ phận huyết vụ tràn ngập.

"A..."

Chu vi những người khác kêu to, từng cái từng cái sắc mặt trắng bệch, lúc này mới vừa thấy mặt a, bọn họ ở trong một người liền bị thuấn sát.

Phụ cận người, có không ít đều ho ra đầy máu, không chịu nổi loại này xung kích, quá kịch liệt, như là một thanh như núi cao đại đồng chuy đập xuống, tươi sống đem người đập nát.

Quả nhiên, Hoàng Kim Ngưu lại hống, chu vi lại có mấy người nổ tung, hình thần đều diệt!

Khung cảnh này quỷ dị mà đáng sợ, chỉ có dài một thước Hoàng Kim Ngưu đem một đám cao thủ tươi sống gào vỡ, không có ai có thể chịu nổi.

Từng đạo lại từng đạo thân ảnh dựng lên, liền muốn chạy trốn, kết quả Hoàng Kim Ngưu xung kích, phịch một tiếng đuổi theo một người, ngưu giác đỉnh đầu, đem người kia xé rách.

Phốc!

Tiếp đó, nó va về phía tên còn lại, tươi sống đem hắn va nát, chính là như thế bá đạo mà trực tiếp.

Do đó cũng nhìn ra những sinh linh này cùng Thạch Hạo chênh lệch, những người này ngay lập tức bối rối, chỉ mới nghĩ đào tẩu, hoảng rồi tâm thần, vì vậy gia tốc tử vong.

"Súc sinh, ngươi dám!" Phía sau, cái kia Độn Nhất Cảnh giới đại tu sĩ quát, hắn vẫn đứng ở cách đó không xa, nhìn chằm chằm nơi này, nhìn thấy tình cảnh này, lấy ra một toà vàng óng đồng tháp.

"Ò!"

Hoàng Kim Ngưu đều không để ý đến, lần thứ hai đuổi theo một người, tươi sống đem đạp tan, tử thi mới ngã xuống đất.

"Thu!" Độn Nhất Cảnh giới đại tu sĩ quát lên, toà kia đồng tháp hạ xuống, đem dài hơn một xích Hoàng Kim Ngưu bao trùm, đồng thời thu vào.

Những người khác thấy thế, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, mỗi người toàn thân đều là mồ hôi lạnh, đều sắp hư nhược rồi.

"Đi mau, hàng phục không được nó!"

Nhưng mà, Độn Nhất Cảnh giới đại tu sĩ lại vào lúc này biến sắc, tiếng nói của hắn đều đang phát run, cảm giác một trận kinh hoảng.

"Khách!"

Thanh âm chói tai truyền đến, toà này đồng tháp trực tiếp bạo khai, một đoàn hoàng kim quang từ bên trong vọt ra, hướng về phía độn nhất Đại cảnh giới tu sĩ liền giết đi.

Mà ở này dọc đường, nó đấu đá lung tung, đem vài tên người trẻ tuổi đánh giết, thời khắc này Hoàng Kim Ngưu phẫn nộ, thả ra khí tức cùng thần lực cường thịnh một đoạn dài.

"Mau lui lại!" Độn Nhất Cảnh giới đại tu sĩ gầm nhẹ, hắn muốn thử nghiệm ngăn cản, cùng Hoàng Kim Ngưu đối quyết, trong lúc nhất thời liên tiếp vận dụng sáu loại đại thần thông.

Có dị vực Tổ thuật, cũng có Cửu Thiên bảo thuật, huyền pháp kinh người, pháp lực chấn thế.

Không biết thế nào, này không có tác dụng, hắn mới vừa dùng một cái tụ lý càn khôn, tay áo lớn mới bao lại đầu kia Hoàng Kim Ngưu, kết quả tay áo lớn liền nổ tung, cánh tay của hắn suýt chút nữa bị chấn đoạn.

Mà hắn vận dụng một tổ kiếm trận, liên tiếp bổ ra 9,999 ánh kiếm, toàn bộ chém trúng Hoàng Kim Ngưu, kết quả leng keng vang vọng, đốm lửa tung toé, nhưng chính là không chém được.

Xoạt!

Sau một khắc, Hoàng Kim Ngưu hai cái sừng rời khỏi thân thể, hóa thành kim quang, đột ngột xuất hiện ở Độn Nhất Cảnh giới đại tu sĩ bên người.

Hắn muốn ngăn cản, kết quả phát hiện mình Tổ thuật bị đánh tan, bảo có đủ đánh nát, căn bản không ngăn được.

Phù một tiếng, hai cánh tay của hắn đều bị chém xuống đến, hai cái hoàng kim sừng giống như thiên đao quang hoa xán lạn, chính là như thế sắc bén, không thể đỡ.

Này hết sức kinh người!

Độn nhất Đại cảnh giới tu sĩ kêu rên, trong nháy mắt huyết nhục tái sinh, tiếp tục cụt tay, sau đó xoay người bỏ chạy, hắn không dám tiếp tục trì hoãn, không đi nữa chết chắc rồi.

Còn như cái khác tu sĩ trẻ tuổi, mượn đại tu sĩ ngắn ngủi chống đối trong nháy mắt, sớm đã thoát đi, nhưng dù vậy, nơi này hay là lưu lại sắp tới hai mươi bộ thi thể.

Đương nhiên, có sinh linh chỉ còn dư lại huyết vụ, hài cốt không còn.

Một sát na, Kim Ngưu đi xa, tạm thời từ bỏ Thạch Hạo, bắt đầu truy sát Độn Nhất Cảnh giới đại tu sĩ.

Thạch Hạo ho ra máu, nơi đây yên tĩnh, hắn nhanh chóng nuốt vào một ít lôi kiếp dịch, toàn thân phát quang, nhằm phía xa xa, muốn để ình ngay lập tức phục hồi như cũ, bởi vì kẻ địch quá nhiều rồi.

Hắn toàn thân phát quang, xương cốt đùng đùng vang vọng, dọc theo con đường này hắn lảo đảo, khóe miệng chảy máu.

Lần trước độ kiếp qua đi, hắn uống xong lôi kiếp dịch liền cấp tốc phục

hồi như cũ, nhưng là hiện tại nhưng không có nhanh như vậy, chủ yếu là tổn thương bản nguyên, là thân thể hấp hối.

Trong cơ thể hắn bị hao tổn nghiêm trọng cực điểm, vừa nãy cái khác tu sĩ trẻ tuổi từng cái từng cái nổ tung, Thạch Hạo kỳ thực gặp công kích càng nặng, chỉ là hắn cường hành chống đỡ.

Trên thực tế, hắn đã không xong rồi, thân thể lại như là đồ sứ bị gõ nát, cường hành dính hợp lại cùng nhau, đây chỉ là tạm thời, thật sự nếu không có thể chữa thương, hắn bất cứ lúc nào sẽ bộ những người kia gót chân, như thế muốn bạo khai, hóa thành một đám mưa máu.

Thân thể thương tổn là tiểu, bản nguyên thương mới là căn bản.

Dọc theo con đường này, Thạch Hạo xương cốt huyết nhục phát quang, nhưng hắn vẫn còn có chút sắc mặt trắng bệch, không ngừng bổ sung nguyên khí, trị liệu bản nguyên.

Bản nguyên bị thương, hơi một tí chính là sẽ đạo hạnh giảm mạnh: "thân tử đạo tiêu".

Thạch Hạo luôn luôn siêu phàm, nhưng vào lúc này hay là ở nhíu mày, bởi vì đây là một loại dày vò, hắn đến vượt qua đến, nếu không tự thân sẽ xảy ra vấn đề lớn.

Cũng còn tốt, hắn nội tình đầy đủ thâm hậu, đặc biệt là tu ra ba đạo Tiên khí, trong cơ thể mở ra một cái Luân Hải, trong lúc nhất thời huyết nhục phát quang, trong cơ thể phát ra tiếng tụng kinh, quang hoa vạn đạo, đem hắn bao trùm.

"Ồ, Hoang đây, đào tẩu, truy!"

Ngay ở vừa nãy khu vực này, Dị Vực tu sĩ trẻ tuổi có một ít người đi vòng vèo, phải quay về giết hắn, bởi vì đều biết hắn bị trọng thương.

Vừa nãy bọn họ bị Kim Ngưu sợ quá chạy đi, nhưng không có quên

Hoang cũng gặp nạn, người dạn dĩ giết một cái hồi mã thương.

Những người này rất mạnh, trong đó có một con Huyết Ngao, thiên phú dị bẩm, gần như thông linh, một đường truy tìm, rất nhanh sẽ phát xuống Thạch Hạo tung tích.

"Hoang, ngươi chạy đi đâu!" Có tới tám, chín người đuổi tới, đều là dũng cảm hơn người sinh linh.

Trong đó có cái kia mi tâm mọc ra một sừng cường giả, cùng với cái kia đầu đầy lam phát mà gánh vác một đôi xanh thẳm cánh thần sinh linh, hai người này đều từng buông tha lời hung ác, cũng chế nhạo quá Thạch Hạo, đối với hắn sự thù địch rất sâu sắc, vì vậy lúc này đều tham dự truy sát.

"Hống!"

Huyết Ngao xuất thủ, núi nhỏ thân thể nhào cái đến đây, móng vuốt lớn đủ có dài mấy chục trượng, lập tức đem nơi này bao trùm, lợi trảo hàn quang lóng lánh.

"Cút!"

Thạch Hạo lên dây cót tinh thần, giơ tay đón đánh, cùng nó ngạnh kháng một quyền.

Lúc này, hắn thân thể khôi phục, duy nhất lo lắng chính là, bản nguyên có thương tích.

Ngao...

Huyết Ngao gầm rú, nó cứ việc thân thể khổng lồ, đồng thời là một cái Trảm Ngã Cảnh tu sĩ, nhưng vẫn là tao ngộ đòn nghiêm trọng, con kia móng vuốt lớn vỡ nát, bị Thạch Hạo đan quyền đánh nổ.

"Có chút môn đạo, thế nhưng hắn bị thương, đừng để cho chạy hắn!" Cái kia mi tâm mọc ra một sừng sinh linh hô.

Thạch Hạo mục quang lạnh lẽo, đem Đại La kiếm thai coi như gậy sử dụng, chống trên mặt đất, nhìn bọn họ, lạnh lùng nói: "Dù cho thương thế của ta lại thêm trùng gấp đôi, bằng các ngươi cũng không làm gì được ta."

Nói tới chỗ này, ánh mắt của hắn băng hàn, hồn nhiên bỗng nhiên bạo phát thần quang, rút ra Đại La kiếm thai, về phía trước giết đi.

"Lạc mao Phượng Hoàng không bằng kê, huống chi ngươi còn không phải Phượng Hoàng, chỉ là đã từng đám kia nô bộc hậu nhân, ngươi không lật nổi cái gì bọt nước!" Cái kia đầu đầy lam phát, đồng thời nắm giữ một đôi cánh thần nam tử lạnh giọng nói, bọn họ đồng loạt ra tay.

Dị Vực đối với Cửu Thiên tu sĩ luôn có một loại cảm giác ưu việt, có một loại tâm lý ưu thế, dù cho là nhìn thấy Thạch Hạo, cũng muốn biểu đạt một hồi loại này tình cảm.

Bởi vì, Cửu Thiên Thập Địa từng diệt, bị chiếm lĩnh, có chút Tiên dân bị xoá bỏ linh thức, trở thành con rối, hiện nay còn ở Dị Vực, giống như tôi tớ cùng nô lệ.

Đế Quan bên trong người không phải không biết, nhưng cũng không người muốn ý đề cập, bởi vì đây là sỉ nhục lớn nhất, tổ tiên bọn họ thân thể, hoặc là nói thể xác, bây giờ còn ở Dị Vực, thành làm nô tài.

"Giết!"

Đối với việc này, Thạch Hạo chỉ có một chữ: Giết!

Hắn đã biết, Dị Vực đến không ít người, có thế hệ tuổi trẻ, cũng có đời trước đại tu sĩ, chính là hắn mài giũa tự thân thời cơ tốt.

Hắn ước ao sát quang đám người kia, lên cấp cảnh giới cao hơn,, cho tất cả mọi người một niềm vui bất ngờ, ở trong vùng núi này đột phá.

Phốc!

Kiếm thai chỗ đi qua, huyết vũ bắn tung, Thạch Hạo vận dụng Côn Bằng lực, cùng Huyết Ngao tao ngộ sau, lấy nó cái thứ nhất khai đao.

Một chiêu kiếm chém ra, không chỉ có sắc bén, còn có hùng hồn pháp lực, ở đây tràn ngập, cuồn cuộn!

Cái kia Huyết Ngao cái thứ nhất mất mạng, trực tiếp liền bị đánh giết.

Đồng thời, Thạch Hạo ho ra đầy máu, bởi vì tác động thương thế, bản nguyên không vững chắc, cường hành thôi thúc pháp lực lúc, để hắn thân thể không ngừng rung động.

"Sắp chết còn muốn phản công, đại gia cẩn thận một ít, không muốn liên lụy tính mạng của chính mình, nắm chút hắn!" Cái kia mi tâm mọc ra một sừng sinh linh hét lớn.

Bọn họ cũng không muốn đưa mạng, đều biết Thạch Hạo trọng thương, nghĩ đến kiếm lợi, nếu là giết không được đối phương, ngược lại làm mất mạng, cái kia quá đáng thương cùng không có lời.

"Tế sát trận!" Đang lúc này, cái kia đầu đầy lam phát người trẻ tuổi quát to, sau lưng một đôi cánh thần vỗ, thiên băng địa liệt, cát bay đá chạy, cái thứ nhất bố trận.

Bọn họ chuẩn bị sung túc, ở đến thời điểm có mấy người mang đến pháp khí mạnh mẽ, có mấy người thì lại chuẩn bị trận pháp, muốn vây quét Hoang, đánh gục hắn.

Nhóm này người chuẩn bị chính là trận pháp!

Thạch Hạo đồng tử co rút lại, tuy rằng không tình nguyện, nhưng vẫn là cường hành thôi thúc bản nguyên, mi tâm của hắn phát quang, xán lạn cực kỳ, lộ ra Lôi Trì dấu ấn.

Ầm!

Thanh thiên bên trên, lôi đình hiện lên, Thạch Hạo vận dụng Lôi Đế bảo thuật, triệu hoán đến rồi tương tự Thiên kiếp bình thường thiểm điện, uy lực cường tuyệt đến khiến người ta kinh sợ.

Đây là trước mắt hắn nắm giữ Lôi Đế cao nhất hàm nghĩa, ở Đế Quan lúc, đã từng dẫn phát chấn động mạnh, tất cả mọi người đều từng hoá đá.

Hiện tại, hắn hào không bảo lưu dùng ra, bởi vì tình huống nguy cấp, hắn lấy lôi đạo sát phạt bảo thuật muốn phá hủy tất cả mọi người.

Lần này, thi pháp rất thành công, chưa từng xuất hiện cái gì bất ngờ, lôi đình dày đặc, thiểm điện đan dệt, mang theo Thiên kiếp khí tức.

Lần trước, hắn có thể đủ ra, có chút may mắn thành phần, lần này hoàn toàn là dựa vào chính mình trình độ, đối với Lôi Đế bảo thuật lý giải tạo thành.

"Không được!"

Làm dày đặc thiểm điện đánh xuống sau, những kia tuổi trẻ cường giả lúc này kinh sợ, linh cảm đại sự không ổn.

Có người ngay lập tức sẽ trốn, không dám đón đánh, bởi vì ngửi được Thiên kiếp mùi vị.

"Không phải chân chính Thiên kiếp, chớ hoảng sợ, ở đây đánh gục hắn!" Cũng có người chủ chiến.

"Ta đã xác định, hắn thật sự có thể sánh vai Đế tộc, có thể đứng ở Thiên kiếp bên trong Bất Hủ, nếu là đơn độc đối quyết, không thể chiến thắng!" Có người thất thanh nói.

"Không có ai có thể đào tẩu!" Thạch Hạo lạnh giọng nói rằng.

Nếu vận dụng lôi đình cao nhất hàm nghĩa, để bản nguyên run rẩy, tự thân theo khặc mấy búng máu, đòn đánh này có thể nào vô công?

Thiểm điện dày đặc, lôi đình điếc tai, từng đạo lại từng đạo hừng hực quang hạ xuống, bao phủ kín nơi này.

"A..."

Có người kêu thảm thiết, bị loại này sánh vai Thiên kiếp thiểm điện xuyên thủng thân thể, một phiến cháy đen, lồng ngực chờ nơi xuất hiện lỗ máu, trước sau sáng sủa.

"Giết!" Cùng lúc đó, Thạch Hạo vọt tới, nhấc theo kiếm thai, như một vị ma thần.

Đây là một hồi đồ diệt chiến!

Lôi đình bao trùm nơi đây, kiếm quang cuồn cuộn, đến cuối cùng, chín tên sinh linh tất cả đều bị trảm phiên, không có người nào có thể đào tẩu.

"Xoạt!" Thạch Hạo một chiêu kiếm bổ ra cái kia mi tâm có một sừng sinh linh thiên linh cái, chém giết nguyên thần.

"A..." Cái kia lam phát người trẻ tuổi, vỗ một đôi cánh thần, đối kháng lôi đình, đánh nứt đại địa, muốn độn tẩu.

Thế nhưng, hắn một đôi cánh bị Thạch Hạo nắm lấy, mãnh liệt xé một cái, máu tươi đầm đìa, xanh thẳm cánh rời đi thân thể, hắn kêu thảm thiết, nhưng không cách nào chạy trốn.

Phốc!

Tiếp đó, Thạch Hạo tay không sống sờ sờ đem hắn xé rách, để hắn cũng mất mạng.

Chín cái sinh linh toàn bộ chiến tử, không có một cái có thể sống sót.

Thạch Hạo lảo đảo mà đi, tự nói: "Người tiến vào một cái cũng đi không được, đều lưu lại sinh mệnh đi."

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 1435: Hoàng Đạo Hang Ổ

ạo bổn nguyên thương, theo nhục thân đến Thần Hồn đều lưu lại một đạo "Ám vết". Này hết sức kinh người, đừng nói là hắn, chính là Độn Nhất cảnh giới đại tu sĩ bị loại này thương tổn cũng muốn sắc mặt trắng bệch, sẽ lập tức trốn xa đi tu dưỡng.

Bởi vì, vết thương đại đạo nghiêm trọng nhất, đây là vô hình thương, khó mà trị liệu, chín thành chín sẽ chết mất!

Thường ngày chinh chiến, tu sĩ ai cũng thiếu không chảy máu, chính là đoạn một tay, bị trảm đi một chân cũng không tính được hiếm lạ, so với này thảm thiết đều có.

Nhưng là, ngày sau tu dưỡng, hoàn toàn có thể khôi phục lại.

Tu vi đạt đến Thiên Thần cảnh, liền có thể đoạn chi trọng sinh, chẳng qua là cần thời gian, cần tiêu hao nguyên khí cùng tinh huyết các loại.

Mà bổn nguyên một khi bị thương, vậy thì khó khăn, nói như vậy, có thể sẽ kèm theo cả đời, hơn nữa nếu như hơi chút nghiêm trọng, kia chú định sẽ vẫn lạc, khó mà sống sót.

Bởi vì, bổn nguyên hư hao, lúc đó không ngừng tiêu hao tu sĩ mệnh nguyên, đến sau cùng dẫn đến huyết nhục khô bại, Linh hồn khô cạn, cho đến thân tử đạo tiêu.

Cái gọi một thân đạo hạnh tán hết, chính là theo bổn nguyên bắt đầu.

"Khụ!"

Thạch Hạo ho ra một búng máu, tích táp, tán lạc đầy đất, dọc theo đường đi đều có hắn lưu lại máu tươi dấu vết, cực kỳ thảm.

Nguyên bản thân thể của hắn đều phục hồi như cũ, chỉ vì vừa mới vọng động bổn nguyên, bày ra cao thâm đạo hạnh, kết quả thể phách lần nữa bị hao tổn.

Bổn nguyên bị thương, nhục thân cùng hồn phách liền đều muốn bị hao tổn, đây là không cách nào tránh khỏi!

"Lại không lần đầu tiên, ta sẽ chịu đựng được, hơn nữa tu vi muốn nâng ột bước!"

Thạch Hạo lau đi khóe miệng máu, y theo tại trên vách núi đá, cơ thể hơi run, bổn nguyên thương tại toàn diện bạo phát, hắn ngay cả đều khó khăn, lưng dựa băng lãnh vách đá. Toàn thân vô lực, sắc mặt tuyết trắng.

Thương thế kia vượt qua Thạch Hạo dự liệu, bạo phát quá hung mãnh. Vọng động Thiên Kiếp, nguyên bản liền đối ứng với nhau nhất định "Nhân quả". Loại lực lượng này là cấm kỵ, về "Nó" có quá nhiều truyền thuyết!

Tục truyền, Lôi Đế nguyên bản công tham tạo hóa, cũng là bởi vì từ từ hiểu rõ Thiên Kiếp, muốn thời đại thiên mà đi, có thể phạt vạn vật, vì vậy vẫn lạc!

Bởi vì, Thiên Kiếp dính đến quá nhiều. Không phải nắm giữ Lôi Đạo cao nhất áo nghĩa là có thể khống chế, còn có hắn thần bí cùng không biết Lĩnh Vực.

Lôi Đế chi thương, trên danh nghĩa là bởi vì dị vực lo lắng hắn trưởng thành đến không cách nào tưởng tượng một bước, vì vậy toàn lực ứng phó, cao thủ tề xuất, đưa hắn táng diệt.

Thực dựa theo một chút cổ bí mật đầu mối, cần phải còn cùng "Thiên Kiếp" bản thân "Nhân quả" có đại quan liên lạc, hơn nữa rất có thể là nguyên nhân chính!

"Không hiểu lực lượng gia trì thân thể ta, tổn hại đạo hạnh của ta, thoáng cái bạo phát hung mãnh như vậy. Nhường đường nguồn gốc thương tổn tăng thêm!" Thạch Hạo tự nói.

Hắn vận dụng Liễu Thần pháp tại trị thương, đồng thời tự mình mở ra ra Luân Hải, hoàn toàn bất đồng đời này tu luyện pháp môn. Hiện tại cũng đưa đến tác dụng cực lớn.

Ba đạo tiên khí thành hình, tại Luân Hải trong quấn quanh, diễn hóa tam sinh vạn vật chi áo nghĩa, làm ra sinh cơ, đối kháng trong chỗ U Minh gia trì qua tới một loại tổn hại hắn đạo đi lực lượng!

Nếu như hướng đối kháng vết thương đại đạo sẽ phi thường phiền phức, nhưng bây giờ Thạch Hạo lấy nhiều chủng cổ kinh thi gia trên người mình, kỷ nguyên khác nhau pháp sản sinh kỳ dị cộng minh.

Càng là Luân Hải nơi đó, có sinh ra có chết, vốn là Âm Dương quấn quanh ở chung với nhau Thần Đồ. Hiện tại kia mảnh biển chết tại thôn phệ trong cơ thể hắn không tốt lực lượng, lớn mạnh "Biển chết".

Mà Luân Hải trong "Sinh Mệnh chi luân" thì cũng ở đây chuyển động. Trảm trong cơ thể hắn âm u chi khí, bức tiến biển chết đi. Lấy khổng lồ Sinh mệnh tinh nguyên tư nhuận bản thân.

Ầm!

Đột nhiên, một cỗ lực lượng đáng sợ phản phệ, suýt nữa đánh tan Luân Hải, đánh xơ xác ba đạo tiên khí, để cho vài loại cổ kinh đều ngừng vận chuyển.

Thạch Hạo mãnh liệt ho ra một ngụm máu tươi, mang theo màu đen sậm, thập phần đáng sợ, điều này làm cho hắn biến sắc.

Hắn ngẩng đầu liếc mắt một cái bầu trời, đây là trong chỗ U Minh một cỗ nhân quả lực lượng sao? Hắn không thể nào tin loại vật này, nhưng bây giờ đã có điểm chần chờ.

"Thứ quỷ gì, sớm muộn ta muốn chém giết sạch sành sinh!" Thạch Hạo lạnh giọng nói.

Hắn trầm tư, nghĩ đến năm đó ở hạ giới tám vực thời gian sự tình, Tiểu Tháp cùng ở bên cạnh hắn thường xuyên nhắc tới "Nhân quả" hai chữ, thậm chí là cái gọi "Cân bằng", cùng khi đó hắn cái này thật đúng là thấp tiểu tu sĩ tiến hành trao đổi, chính là đang tránh né nhân quả gì.

Lẽ nào thực lực đạt đến nhất định tầng thứ, thật sự có loại vật này?!

"Thế nhưng, ta không tin a!" Thạch Hạo tự nói, như là tại kiên định loại này tín niệm.

"Ngăn trở ta đạo cùng đường, trảm chi!" Thạch Hạo ánh mắt kiên nghị, nhìn hư không, giống như là muốn nhìn thấu cái gì!

Hắn có lòng nghi ngờ, thật chẳng lẽ là bởi vì lần trước đưa Thiên Kiếp, chiêu không nên chạm phải lực lượng? Vô luận là đoạt Lôi Trì, vẫn là đoạt Trảm Tiên Dao Cầu đạo kia tinh túy, đều siêu việt lẽ thường.

Có lẽ, này thật xúc động cái gì cũng khó nói!

Chẳng qua là, vậy quá mờ ảo, căn bản cũng không có chứng cớ gì nói rõ sẽ có cái loại này không phù hợp thường quy lực lượng, vì vậy, Thạch Hạo một mực không thể nào tin được.

Thạch Hạo hít sâu một hơi, nghĩ đến Tiểu Tháp, liền nghĩ đến Liễu Thần, đạo kia trắng tinh cốt môn đến cùng liên thông hướng địa phương nào? Bọn họ trở ra, ngày nay lại nơi nào?

Có quá nhiều nghi vấn, hắn rất muốn nhìn thấy hai đứa chúng nó cái, sẽ gặp lại sao?

Không hề nghi ngờ, Liễu Thần quên quá nhiều, sớm đã không phải Tiên Cổ tổ tế linh, nó từng chỉnh thể bẻ gãy, khô căn về sau tắm gội Lôi Hỏa mà tái sinh. Đời sau, nó lại gặp nạn, lại từng trải qua hóa thành một hạt giống,

tại loạn thế tái hiện, lại một lần nữa sinh trưởng. Loại này Niết Bàn sau, nó cũ ký ức cần phải còn dư lại không nhiều, thậm chí không còn tồn tại nữa.

Nó một mực truy tìm cái gì!

"Ta được mau chóng khôi phục lại!" Thạch Hạo tự nói, vùng núi này quá nguy hiểm, hắn không thể tiếp tục như vậy, không phải sẽ chết mất.

Thạch Hạo tin tưởng vững chắc, mình có thể chịu đựng nổi, năm đó ở hạ giới hắn từng gặp Tiên điện đồng xanh gỉ nguyền rủa chi lực, đại đạo bổn nguyên tận nứt ra, một lần bị cho rằng chết, bị mai táng tại Thạch thôn bên ngoài.

Một lần kia, hắn tốn thời gian đã hơn một năm, giả chết trong phục hồi như cũ!

"Bây giờ, ta đồng dạng sẽ khôi phục lại!" Thạch Hạo tin tưởng vững chắc.

Đồng thời, cái này cũng ý nghĩa một lần kỳ ngộ, một khi chiến thắng loại này đạo thương, đền bù bổn nguyên, sẽ làm nó dục hỏa trùng sinh, nâng ột bước, tự thân vô luận cảnh giới, thực lực, vẫn là có ý nghĩa nhất tiềm năng chờ đều sẽ toàn diện lột xác, được đến tăng lên trên diện rộng!

Bất quá, hiện tại có một vấn đề, đạo hạnh của hắn quá sâu, đây là chuyện tốt, cũng là chuyện xấu.

Cảnh giới cao, có thể có năng lực hơn chống lại đạo thương. Bảo trì lại tự thân bất diệt.

Nhưng là, bất cứ chuyện gì đều có tính hai mặt, vết thương nhẹ có thể làm được. Cấp tốc chữa trị, mà một khi là vô cùng nghiêm trọng đại vết thương. Vượt qua điểm tới hạn, kia ý nghĩa sẽ không.

Lúc này, chữa trị lên cũng càng phát ra gian nan.

Từng có người nói, Độn Nhất cảnh giới tu sĩ một khi phụ đại đạo thương, vết thương nhẹ có hi vọng trị khỏi bệnh, trọng thương liền ý nghĩa tuyệt vọng, chú định tử vong!

Đến mức cảnh giới Chí Tôn, một khi bổn nguyên thương lợi hại. Như vậy thì không có một tia ánh ban mai, chỉ có thể chờ đợi chết!

"So sánh với trước đây, thương thế của ta càng khó khăn khôi phục, nhưng là một khi chịu đựng tới, thu hoạch cũng ý nghĩa càng to khổng lồ!" Thạch Hạo ở chỗ này thổ nạp, cùng thiên địa linh túy hòa làm một thể, trong lỗ mũi có trắng tinh thiên địa tinh nguyên phụt lên, quấn quanh bản thân, dường như mấy cái trắng tinh Chân Long xuất hiện ở không.

Một lát sau, hắn đứng dậy. Hơi chút áp chế đại đạo thương, cực tốc rời đi nơi này.

Bởi vì, nơi này không an toàn. Sẽ bị người tìm được, hắn cần tìm một một chỗ yên tĩnh đi tu dưỡng.

Thạch Hạo hóa thành một sợi khói mỏng, tốc độ quá nhanh, dù cho bổn nguyên bị hao tổn, cũng có đáng sợ chiến lực gia trì bản thân trên, nhanh như điện chớp, không bị ảnh hưởng.

Hắn tiến nhập khắp nơi quạnh hiu chi địa, lạnh lẽo cứng rắn màu đỏ sậm thổ địa, lặng yên không một tiếng động. Trên mặt đất Thần cốt vô số, đều phát ra phai mờ quang mang. Rất là đáng sợ.

Đây là Hoàng Kim ngưu nơi nghỉ chân, Thạch Hạo lại trở về. Muốn tránh tiến ổ của nó trong!

Bởi vì, tại Thạch Hạo xem ra, dị vực sinh linh tiến đến nhân số tuy nhiều, nhưng Độn Nhất cảnh đại tu sĩ lại ít có người tiến đến, vì vậy trình độ nguy hiểm trước mắt còn so ra kém Kim Ngưu.

Hắn muốn tránh né cái kia Hoàng Đạo Tiên kim sinh vật, miễn cho lại bị tìm được, có lẽ ngoài ý liệu giấu tiến sào huyệt của nó trong, sẽ càng toàn bộ

không ít!

Nơi này im ắng, dù cho Kim Ngưu ly khai, cũng không có sinh vật dám tới chiếm đoạt, đoạt sào huyệt.

Bên cạnh đó, những thứ kia Thần dược cũng không thấy, cô quạnh chi địa chỗ sâu nhất liên tiếp một mảnh xanh um sơn mạch, Thần dược chờ đều cần phải trốn ở trong đó.

Thạch Hạo tới nơi này, tự nhiên cũng là muốn đào vài cọng Thần dược, đây đối với vết thương đại đạo có chỗ tốt, bởi vì bọn họ ẩn chứa Trường Sinh vật chất.

Đồng thời, hắn cũng nghĩ được đến bụi cây kia Thiên Thần cây, nếu thật như trong khi nghe đồn vậy, làm được bốn cây cổ thụ hợp nhất, đó chính là trường sinh tiên dược!

Nơi này một mảnh u tĩnh, vô luận là Thần dược, vẫn là cây kia cổ thụ đều không thấy tăm hơi, không có một chút tiếng động.

Thạch Hạo nhíu mày, hắn thử một chút, muốn vào kia xanh um sơn mạch, thế nhưng nơi này có thần bí vực trường, cưỡng ép giẫm chân, như rớt trong vũng bùn, khắp nơi bị hạn chế.

Hắn lui ra phía sau, không có xông vào, mà là hướng đi cô quạnh mà nơi đó một tòa nứt ra thạch sơn, Kim Ngưu là từ nơi đó đi ra, hắn muốn ở đây tạm thời tu dưỡng.

Trong khoảng thời gian ngắn, Hoàng Kim ngưu cũng sẽ không trở về, y theo nó kia mang thù cá tính, không đem một đám mạo phạm kẻ thù của hắn đều giết sạch sành sinh, hơn phân nửa sẽ không dừng bước.

Có không ít dị vực tu sĩ tiến đến, cái này tuyệt đối náo nhiệt!

"Đây là..." Khi Thạch Hạo lúc đi vào, thất kinh, trong núi đá có hầm đất, một đường xuống phía dưới, tiến nhập tầng đất chỗ sâu sau, khắp nơi đều là

thạch động, lại ẩn chứa một cỗ thần bí đại đạo lực lượng.

Nham bích hiện lên màu vàng kim nhạt, rạng rỡ phát sáng, có một loại Thần Thánh tường hòa khí tức đang tràn ngập, như cùng ở tại đối mặt một tòa vô thượng Tiên gia bảo tàng.

Thạch Hạo rung động trong lòng, hắn cảm thấy nơi này rất không bình thường, xem xét tỉ mỉ nham thạch, hắn phát hiện này cùng cốt thư trong ghi chép hoàn toàn tương xứng, loại này tảng đá chính là bao khỏa Hoàng Đạo Tiên kim, dựng dục Hoàng Đạo Tiên kim "Hoàng Đạo thạch".

Thứ này bản thân liền phi thường trân quý, có cường đại linh tính, không phải làm sao có thể bao khỏa cùng dựng dục ra vô thượng Tiên kim?

Thạch Hạo trái tim phanh phanh nhảy lên kịch liệt, hắn hô hấp nhỏ thô, nhiều như vậy Hoàng Đạo thạch cũng quá hiếm thấy, so với cốt thư trên ghi chép nhiều quá nhiều.

Chỉnh phiến trong lòng đất đều là Hoàng Đạo thạch, dựng dục Tiên kim thật chỉ có dài hơn một xích sao?

Thạch Hạo nghiêm trọng hoài nghi, nơi này còn có Hoàng Đạo Tiên kim, thậm chí so với Kim Ngưu thể tích còn lớn hơn, càng là nơi này có một loại thần bí đại đạo lực lượng.

"Lẽ nào không chỉ một sinh linh, không có gì ngoài Kim Ngưu bên ngoài, còn có sinh vật đang bị dựng dục trong?" Thạch Hạo tự nói, hắn con ngươi rút lại.

Ở chỗ này, may ra có không cách nào tưởng tượng đại tạo hóa!

Có nhiều như vậy Hoàng Đạo thạch, nếu là dựng dục cái gì Tiên gia đồ vật, chút nào chẳng có gì lạ!

Thậm chí, khả năng còn có thể có hắn thần bí đồ vật cũng khó nói!

Rất nhanh, Thạch Hạo tìm được Kim Ngưu ổ nhỏ, đó là một cái Hoàng Kim ao, kim sắc nước dịch lưu chuyển, Tiên gia tinh khí đập vào mặt mà đến, quá nồng nặc.

Thạch Hạo lúc này liền ngây người, sau đó chấn động không gì sánh nổi.

Liền loại vật này đều có, đây là địa phương nào?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1436: Tiên Trấp Kim Dịch

Hoàng Đạo Thạch nham bích gồ ghề, tại phía trước nơi đó, một cái ao nhỏ cực kỳ thần bí, dường như mặt trời hòa tan hóa, trở thành nước dịch, vàng rực, tường hòa mà ấm áp.

Đây là cái gì? Ẩn chứa vô tận sinh cơ!

Thạch Hạo trước tiên vọt tới phụ cận, xem xét tỉ mỉ, rốt cục xác nhận, đây là Hoàng Đạo Tiên Kim dựng dục thành sinh vật chi địa, như không có đoán sai, Kim Ngưu sinh ra nơi này.

Chất lỏng này linh tính quá nồng, lại có thể tản mát ra Tiên Đạo khí tức, đứng ở chỗ này, dường như muốn cử hà phi tiên, để cho Thạch Hạo Thần Hồn còn có nhục thân đều ở đây rung rung.

"Thủy Nguyên Địa!" Thạch Hạo kích động, hô hấp đều gấp, nói như vậy loại này tạo hóa mà dựng dục ra sinh vật sau, liền khô cạn, nó thế nào còn đang dâng lên sinh mệnh năng?

Cần biết, đây là dựng dục Tiên kim sinh linh địa phương, nó nội liễm sinh cơ không thể tưởng tượng, nói cách khác làm sao có thể để ột khối cứng rắn nhất kim loại thể trở thành sinh vật!

Một chút cổ nhân từng nói, loại địa phương này giá trị có lẽ so với Tiên kim bản thân cao hơn!

Vì vậy, Thạch Hạo cảm xúc bành trướng, cảm thấy nhìn thấy thiên bảo, cái ao nhỏ này sánh được Tiên gia bảo tàng, quá thần bí, với hắn mà nói giá trị vô cùng vô tận!

Thạch Hạo tỉ mỉ cảm ứng, dùng tâm tra xét, hắn kinh nghi bất định, nơi

này rất có thể phi thường không đơn giản.

Bởi vì, hắn tỉ mỉ chạm đến sau, phát hiện Hoàng Đạo Thạch hình thành ao bên trong, có một chút hoa văn, cực kỳ thần bí, không như là tự nhiên hình thành, hư hư thực thực Tiên gia thủ đoạn.

"Nơi này có thể sản sinh ra một đầu Kim Ngưu, không phải tự nhiên tiến hóa kết quả, mà là bởi vì cổ đại Tiên gia nhân vật khắc Đạo gia Phù Văn mà dẫn đến ra đời sao?" Thạch Hạo nghi hoặc.

Có lẽ, mảnh này hầm đất dưới từng có Chân Tiên đỗ lại, từng lưu lại một những thứ gì, để trong này trở thành tạo hóa mà.

Tại ken két thanh âm, Thạch Hạo thu nhỏ lại thân thể, vì là có thể đi vào bên trong cái ao nhỏ.

Bởi vì, cái này ao quá nhỏ, chỉ có một thước vuông vắn, Hoàng Kim Ngưu nằm ở trong đó tạm được, hắn chân thân nếu như trực tiếp đi vào khẳng định quá nhỏ hẹp.

Phù phù!

Thạch Hạo thể hình nhỏ đi, sau đó tiến vào trong ao nước, thoáng cái cảm thụ được dồi dào sinh mệnh nguyên, còn có một cỗ đại đạo khí tức, ở chỗ này tràn ngập.

"Này hoa văn đến tột cùng là cổ nhân khắc chế, vẫn là tự nhiên mà thành?" Thạch Hạo tự nói, sờ một bên lại một khắp, không thể xác định.

Bất quá, hiện tại có thể không là suy nghĩ nhiều thời gian, ngoài ý muốn nhìn thấy này tạo hóa mà, nếu như không nắm chặt trị thương thực sự xin lỗi chỗ này tiên chân động thiên.

Thạch Hạo không hề xuất thần, ngồi xếp bằng ở giữa, loại cảm giác này phi thường mỹ diệu, thương thế không hề chuyển biến xấu.

Đại đạo bản nguyên bị thương, đang không ngừng trảm nhục thân, hao tổn tinh thần hồn, tuy rằng không phải phi thường kịch liệt, nhưng đều ở hướng xấu phương hướng phát triển, mà bây giờ bị chống đỡ.

Cũng không phải nói, này kim sắc nước dịch có thể liệu trị đại đạo thương, mà là nó ẩn chứa tinh hoa quá nồng nặc, có thể cho ăn nhục thân cùng Thần Hồn, trung hoà bản nguyên dẫn qua tới thương tổn.

Bản nguyên vết thương, vẫn là cần theo Đạo quả trên giải quyết!

"Hô!" Thạch Hạo trong lỗ mũi phụt lên tinh túy, mang theo Tiên Đạo khí tức, hắn càng phát kinh hãi, cái này ao không được, này không phải là ảo giác, mà là thật không thể tưởng tượng.

Nếu là không có bị thương, ngồi xếp bằng ở đây tu hành, tuyệt đối làm ít công to, đây mới thực là một chỗ tạo hóa chi nguyên!

"Di?"

Không biết qua bao lâu, Thạch Hạo cảm thấy thần thanh khí sảng, Thần Hồn cùng thân thể bị ăn mòn thương tổn đều bị lau sạch, đồng thời cảm giác trạng thái cực tốt.

Đương nhiên, nếu là ly khai nơi này, bản nguyên sẽ còn tiếp tục dẫn thương tổn.

Mà cũng chính là tại lúc này, hắn cảm thấy được dị dạng, này ao dưới đáy có một chút hơi nhỏ khe hở, có kim sắc nước dịch tuôn ra từ lòng đất tới.

"Đây là..." Thạch Hạo chấn động trong lòng, cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Hắn coi là cái này ao chính là nguồn gốc mà, nhưng bây giờ lại phát hiện, ngọn nguồn trong lòng đất, còn đang nơi càng sâu, kim sắc nước dịch là theo phía dưới bốc lên đi lên.

Thạch Hạo có một cỗ xung động, nghĩ đào ra nơi này, một đường mò xuống đi, nhìn một cái ngọn nguồn đến tột cùng thế nào, sẽ có bao nhiêu Hoàng Kim nước dịch!

Hắn thấy tới, thứ này không thua gì Tiên trấp, bởi vì bản thân liền ẩn chứa Tiên Đạo khí cơ, Sinh Mệnh Chi Năng không thể tưởng tượng, có thể làm phép sắt thường, ngoan thạch hóa thành sinh mệnh thể.

Chẳng qua là, khi thần thức của hắn dọc theo hơi nhỏ khe hở dưới dò thời gian, cảm giác đau đớn một hồi, dường như gặp phải thịnh nhất mãnh liệt hỏa diễm, bị đốt thương.

Dưới đất, lúc đầu hoàn toàn mông lung, nhưng vừa tiếp xúc với gần, nơi đó lập tức phát ra chói mắt quang, quá rực rỡ!

Điều này làm cho Thạch Hạo trong lòng đánh trống, đây rốt cuộc là địa phương nào, nơi đó có cái gì, vì sao không thể tiếp cận, lại có thể để cho hắn thần thức thụ trở ngại, bị đâm thương.

Thạch Hạo mau mau lui về tới, tỉ mỉ nhận thức, cảm thấy được sớm trước tiên ở dưới đất cảm nhận được cỗ kia đại đạo khí tức chính là nguồn gốc từ lòng đất, tại phía dưới cùng.

Hắn kích linh linh đánh lạnh run, đối với cỗ lực lượng kia cực kỳ cảnh giác, mang theo đề phòng chi sắc.

"Đến cùng có hay không nguy hiểm? Vạn nhất phía dưới cũng có một cái sinh linh, vậy thì phiền phức đại!" Đây là Thạch Hạo tâm nói, hắn có chút bận tâm.

Bởi vì, mặc dù Kim Ngưu rời đi, nơi này cũng không có hắn sinh vật xâm lấn, chiếm ở sào huyệt của nó, cực kỳ rõ ràng nơi này không bình thường, có kinh sợ hắn sinh vật lực lượng.

Bất quá, Thạch Hạo từ sau khi đi vào, ở đây hấp thu loại này kim sắc nước dịch sinh mệnh chi khí, còn không có gặp phải nguy hiểm, cũng vô lực

đo đánh úp về phía hắn.

"Mặc kệ, cơ hội khó được, trước tu dưỡng!" Thạch Hạo bắt đầu chuyên tâm hấp thu dưới đất kim sắc nước dịch ẩn chứa bí lực.

Ô...ô...n...g!

Hắn mỗi một tấc máu thịt đều đang run rẩy, bởi vì hoạt tính lực lượng quá nồng nặc, này kim sắc nước dịch là dựng dục ra Kim Ngưu cội nguồn.

Thạch Hạo phát giác, trong cơ thể hắn ba đạo Tiên khí vì vậy mà vận chuyển, tự chủ tái hiện, có lẽ bởi vì... này ao nhỏ trong có Tiên Đạo khí tức, rất nồng nặc.

"Thật là quái!"

Thạch Hạo lẩm bẩm, ba đạo Tiên khí hắn không cần thời gian, là bị đánh tán, chuẩn bị tại trong máu thịt dựng dục, để cho bọn họ mọc rễ, từ từ lớn mạnh.

Tại cái chỗ này, ba đạo Tiên khí nhưng vẫn động ngưng tụ, sau đó lại tản ra, không ngừng tuần hoàn, ngàn vạn sợi càng nhỏ bé hi quang, ở trong người tán loạn.

"Này kim sắc nước dịch, thật như thế nghịch thiên sao?" Thạch Hạo hoài nghi, bởi vì hắn từng nghĩ tới rất nhiều phương pháp, mong được đào tạo Tiên khí, kết quả đều không được, mà ở nơi này lại có thể để cho bọn họ như vậy sinh động.

Ầm!

Đột nhiên, trong cơ thể hắn một trận kịch chấn, ba đạo Tiên khí bị trùng kích tán, sở hữu nhỏ bé tinh quang đều mà chạy, một lần nữa chui vào huyết nhục cùng trong cốt cách.

Một đạo rất mơ hồ bạch khí tái hiện, tại hắn phần bụng bốc lên, cực kỳ

phai mờ, gần như không!

Nhưng là, Thạch Hạo biết, nó chân thật tồn tại, chẳng qua là quá mức hư hóa, rất không rõ ràng, hầu như cũng bị không chú ý.

Tiếp đó, hắn thấy ao nhỏ trong kim sắc nước dịch chảy cuồn cuộn, bên trong uẩn Tiên Đạo khí tức không ngừng bị lấy ra, cấp tốc chui vào bụng của hắn.

Cái này rất nhạt, giống như hư vô bạch khí thay thế ba đạo Tiên khí, ở chỗ này hấp thu Tiên trấp Kim dịch lực lượng thần bí, phát sinh biến hóa vi diệu.

Thạch Hạo lúc đầu còn đang nghi hoặc, có một số choáng váng, đây là vật gì? Liền hắn ba đạo Tiên khí đều cho chen? Hắn lại có thể cũng không biết khi nào đỗ lại như thế một cái "Quái vật"!

Nhưng mà, theo quan sát, dần dần, hắn có một số cảm giác quen thuộc, gốc cây này cùng không tính là xa lạ, cùng mặt khác ba đạo Tiên khí đồng nguyên!

"Ta lúc nào nhiều một căn Tiên khí?" Hắn có một số không giải thích được.

Theo Tiên trấp Kim dịch bí lực bị lấy ra tiến thể nội, đạo này bạch khí chân thật một chút, Thạch Hạo có điểm choáng váng, này nghiễm nhiên là đạo thứ tư Tiên khí a.

Đột nhiên, Thạch Hạo cả kinh, tỉnh ngộ lại, bởi vì hắn hồi tưởng lại ngày trước một màn, có một số minh bạch.

Năm đó, hắn tại gian nan đột phá thời gian, cửu tử nhất sinh, càng là đạo thứ nhất Tiên khí đào tạo, khó khăn như trên trời xanh, kém chút sẽ chết đang ngồi quan mà.

Thạch Hạo rõ ràng nhớ kỹ, từng có một lần hắn thành công, dựng dục ra

một đạo Tiên khí, thế nhưng tại sau cùng bước ngoặt xảy ra bất trắc, sắp thành lại bại, Tiên khí tán hết, chui vào thể nội, không còn có xuất hiện.

Đây chẳng lẽ là kia một căn?

Nó... Vậy mà tại hôm nay lại xuất hiện!

Nhưng ngay sau đó, Thạch Hạo lại kích linh linh đánh lạnh run, bởi vì nghĩ lên sau chuyện này, hắn lại nghĩ đến quá nhiều, cảm giác đại sự không ổn.

Bởi vì, năm đó hắn bỏ lỡ đạo thứ nhất Tiên khí, cảm giác thật đáng tiếc, còn từng đối với Đại trưởng lão oán giận qua, nếu là đạo kia Tiên khí không mất, liệu sẽ có có bốn đạo Tiên khí?

Kết quả, lúc đó Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính phi thường chấn kinh, nói cho hắn biết một chút chân tướng.

Trên thực tế, bất luận kẻ nào nghĩ dựng dục ra Tiên khí, đều sẽ mất đi đạo thứ nhất, chẳng qua không có người có thể chân chính thấy rõ kia một đạo mà thôi.

Mà Thạch Hạo lại có thể nhìn thấy đạo thứ nhất mẫu khí, này có điểm không thể tưởng tượng nổi, dựa theo Đại trưởng lão từng nói, đạo kia khí đều cực kỳ phai mờ, là vô hình, sẽ không hiển hóa.

Mọi người đều sẽ được đến sau đó lại mất đi, nhưng sẽ không biết được, đây là một cái tất nhiên bí mật quá trình.

Chính là bởi vì có quá trình này, mới có thể có thể ở sau đó dựng dục ra chân chính có thể thu hoạch Tiên khí.

Dựa theo Đại trưởng lão từng nói, đó là một đạo mẫu khí, sớm muộn cũng sẽ bỏ chạy, chẳng qua là ở trong người lưu lại có thể sinh ra nữa hắn Tiên khí lạc ấn, tựa như đạo kia sinh một, nó là kia cái gọi một, không thể bắt được.

Nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật, kết quả cuối cùng chính là, ba đạo Tiên khí có hi vọng, liền nhìn ngươi có thể thành công hay không cướp lấy ở.

Mà kia ba đạo Tiên khí, đều là mới bắt đầu nhất một đạo mẫu khí lưu lạc ấn, kế mà ra đời.

Dựa theo lẽ thường tới nói, đạo kia mẫu khí đúng không có thể thấy được, rất khó phát giác, mà Thạch Hạo năm đó lại có thể có thể phát hiện, đồng thời suýt nữa để cho nó triệt để thực thể hóa, đem lưu lại, để cho Đại trưởng lão phi thường kinh hãi.

Nếu như Đại trưởng lão lúc này ở nơi này, thấy Thạch Hạo lại một lần nữa để cho nó tái hiện, nhất định sẽ ngây người, sau đó vẻ sợ hãi.

"Đại trưởng lão từng nói với ta, mất đi không thể tốt hơn, bởi vì... này đồ vật nếu là lưu lại mới khủng bố, đến sau cùng sẽ chém tự ta." Thạch Hạo tự nói.

Đây là Đại trưởng lão cảnh báo, từng báo cho biết qua hắn cái này chuyện đáng sợ.

Y theo Đại trưởng lão nói, đạo này mẫu khí không nên được đến, bởi vì vốn sẽ phải bỏ chạy mới đúng, một khi vô cùng tham lam, cưỡng ép lưu lại nó, vọng tưởng được đến sở hữu, như vậy sau này so với gặp phản phệ, sẽ thụ nó liên luỵ.

"Cái kia Tiên khí, có thể gọi là thủy khí, thật nếu có thể được đến, đưa nó đào tạo lên, chắc chắn sẽ trở thành một đầu ghìm chết tự mình gông xiềng, sẽ giết tự thân!" Đại trưởng lão từng vô cùng trịnh trọng nói như vậy nói.

Đây không phải là tạo hóa, ngược lại là bùa đòi mạng, là muốn mạng người đồ vật!

Bởi vì, có một số tạo hóa đúng không nên được đến, có một số nhân quả

đúng không có thể thừa nhận, không kháng nổi đi!

Thạch Hạo có điểm không nói, năm đó đạo kia thủy khí, lại xuất hiện, không có tán hết, không có bỏ chạy sao?

Đồng thời, hắn càng thêm hoài nghi, dưới đất đến cùng có vật gì vậy, lại có thể trào ra loại này kim sắc nước dịch, để cho đạo này bạch khí tái hiện đi ra!

"Ta bản nguyên vốn liền trọng thương, kết quả lại làm ra một căn phải chết thủy khí..." Thạch Hạo nhức đầu, nhưng rất nhanh ánh mắt của hắn lại kiên nghị, đã xuất hiện, vậy chỉ thu!

"Dưới đất có cái gì, có thể thai nghén thủy khí?" Thạch Hạo thật hiếu kỳ, hắn quyết định lại dò một phen, làm cái đến tột cùng, xem nhìn cho rõ ràng ẩn tàng vật gì vậy.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1437: Phúc Địa

Đạo nhân này khẳng định không phải là loài người, tuy rằng cụ có hình người, nhưng quá thấp bé, không đủ ột thước, hơn nữa quan trọng nhất đó là, thân thể ấy hiện màu vàng.

Hoàng Đạo Tiên Kim!

Hắn cũng là Tiên kim hóa thành sinh vật, chỉ có điều càng mạnh mẽ hơn, không cách nào phỏng đoán đạo hạnh đến tột cùng cao thâm cỡ nào, nhưng khẳng định từ lâu sừng sững ở Tiên Đạo lĩnh vực.

Cổ xưa đạo bào, màu vàng khuôn mặt, râu tóc thưa thớt, hắn rất già nua, mặc dù là Tiên kim sinh vật, nhưng cùng thân thể máu thịt không có khác biệt lớn, không nhìn kỹ không cách nào phân rõ.

Thạch Hạo tâm linh rung động, thần hồn rung động, thân thể càng là muốn sụp ra, dù cho chỉ là quét vài lần, cũng rất khó chịu đựng uy thế như vậy.

Rất rõ ràng, đổi lại những người khác đi vào, từ lâu run lẩy bẩy, quỳ bái xuống, căn bản cũng không có biện pháp đối kháng.

Lão đạo sĩ này ngồi xếp bằng ở không đủ thước tấc hứa trường rách nát trên chiến xa, nhìn tiểu, thế nhưng có vô thượng đại uy nghiêm, hỗn độn tràn ngập, đầy sao lấp lánh, còn như ngồi xếp bằng ở trung tâm vũ trụ, hơi hơi tránh động đậy, là có thể một lần nữa khai thiên lập địa!

Chuyện này thực sự quá mức khủng bố, bực này sinh vật căn bản không nên tồn tại ở thế gian, vượt qua lẽ thường!

Thạch Hạo thật không có biện pháp theo dõi hắn xem, nếu không, sẽ xảy

ra vấn đề lớn, thân thể sẽ nổ tung, hóa thành một đám mưa máu, đây là vô thượng uy thế!

Hắn chỉ có thể nhìn hướng về chu vi, nơi đó ngôi sao rất nhỏ, thế nhưng là chân thật như vậy, càng là ngóng nhìn, càng là làm người ta kinh ngạc run rẩy, trong lúc hoảng hốt, chúng nó lớn lên, trở thành mênh mông tinh hệ.

Đón lấy, Thạch Hạo cảm giác được một luồng áp lực, một viên lại một viên đại tinh chuyển động, phát ra tiếng ầm ầm, áp bức vũ trụ cổ ở đều ở theo rung chuyển.

Lại sau, Thạch Hạo chấn động, thậm chí kinh sợ, bởi vì nghe được tiếng la giết.

Cái kia một viên lại một ngôi sao trên, có vô số sinh linh đang thét gào, có vô tận đại quân ở xung phong, ở trong không thiếu Thiên Thần, Hư Đạo, Độn Nhất, cảnh giới chí tôn sinh vật.

Mỗi một viên đại tinh đều là như vậy, mà nhiều như vậy ngôi sao nhưng đều quay chung quanh lão đạo nhân kia chuyển động.

Ầm!

Thạch Hạo thân thể cứng ngắc, không thể động đậy một chút nào, bởi vì quan sát những kia ngôi sao sau, hắn tình cờ thoáng nhìn, phát hiện lão đạo nhân cũng biến thành không giống.

Lão đạo nhân không lại như vậy thấp bé, mà là quá mức khổng lồ, hùng vĩ, đỉnh thiên lập địa đều không đủ để hình dung, chính ngồi xếp bằng ở toàn bộ vũ trụ cổ trung ương.

Thân thể hắn là kinh khủng như vậy, không thể nhìn thấy phần cuối, vô số Ngân hà vờn quanh, vô số đại tinh chuyển động, nhưng cùng bộ lông các loại (chờ) so ra đều không coi là cái gì.

Lão đạo sĩ này đã xem không hoàn toàn toàn thể, bởi vì bất luận cái nào

vị trí đều lớn đến vô biên, so với tinh không còn bao la.

Thạch Hạo ngạc nhiên, này không thể tưởng tượng, cái kia bàng bạc thân thể rất mơ hồ, ngồi xếp bằng trong cổ vũ trụ, đè ép đầy mảnh này thương vũ, cực kỳ làm người kinh hãi.

Bất kỳ sinh linh nhìn thấy hắn, cũng phải muốn cúng bái, muốn dập đầu!

Không biết quá bao lâu, Thạch Hạo con mắt đau nhức, thần hồn đều muốn sụp ra, hắn mới gian nan dời ánh mắt, mà những kia mênh mông cảnh tượng cũng theo biến mất.

Nhìn chằm chằm những kia tinh thể, lại cũng sinh ra loại cảm ứng này.

Hắn tỉnh táo lại đi sau hiện, phía trước còn chỉ là nửa đoạn phá xe, ngồi xếp bằng cái rất thấp lão đạo nhân, tràn ngập ra hỗn độn khí còn có rất nhiều rất nhỏ ngôi sao.

Chỉ là thời khắc này Thạch Hạo cũng không tiếp tục cảm thấy hắn thấp bé, ngược lại, hắn như triển khai Pháp tướng, Càn Khôn cũng có thể nổ tung, sẽ hóa thành trong cổ vũ trụ cực kỳ lớn lao thân thể.

Đây là một cái ghê gớm đại nhân vật, Thạch Hạo không cần suy nghĩ nhiều, cũng có thể được ra kết luận như vậy.

Hắn cảm thấy, người này tối thiểu cũng là Tiên Đạo sinh vật bên trong người tài ba, rất có thể... Là một vị Tiên Vương!

Nếu không, dùng cái gì đến đây?

Đương nhiên, hết thảy đều là hắn suy đoán.

Nơi này quá quái lạ.

Một chiếc phá xe bò, từng mang theo lão đạo nhân trốn vào nơi đây, cuối cùng bọn họ quạnh hiu, chết đi ở đây.

Lão đạo nhân hẳn là chết đi, bởi vì không có sinh cơ, có thể vẫn có sự uy nghiêm đó, đủ để chứng minh hắn mạnh mẽ cùng đáng sợ.

"Mạnh mẽ như vậy nhân vật cũng chết rồi?" Thạch Hạo cảm khái.

Đã từng giết ra khỏi trùng vây, tiến vào nơi đây, nói rõ bọn họ lúc đó còn có tính mạng, có thể kết quả cuối cùng nhưng là chết đi, có thể thấy được thương thế cỡ nào nghiêm trọng.

Nếu không, cấp độ kia sinh vật trong một chớp mắt là có thể huyết nhục tái sinh mới đúng

Trừ phi là bị vô thượng cao thủ kích thương, bản nguyên hủy diệt sạch, Nguyên Thần héo tàn, nếu không, tuyệt đối có thể phục sinh.

Thạch Hạo về phía sau liếc mắt một cái, đầu kia Kim Ngưu chia năm xẻ bảy, vốn đã đặt chân Tiên Đạo lĩnh vực, còn rơi vào như thế một cái đáng thương hạ tràng, khiến người ta thở dài.

Cho tới lão đạo này người đến tột cùng là thân phận gì? Y theo Thạch Hạo hiện nay hiểu rõ đến không ít Tiên cổ bí sử, căn bản không một tia manh mối, thậm chí hắn đang hoài nghi, đến tột cùng có hay không vì là thời đại Tiên cổ sinh linh còn nói không chừng đây.

"Dính đến An Lan, Du Đà tầng thứ này tranh đấu sao?" Thạch Hạo khẽ nói.

Hắn lùi lại mấy bước, bởi vì trạm ở nơi này thực đang khó chịu, dù cho không nhìn tới lão đạo nhân kia cũng rất ngột ngạt, chỉ cần xem vài lần, thì có tự thân nổ tung nguy hiểm.

Vô thanh vô tức, đoàn kia Tiên hỏa quay chung quanh lão đạo nhân chiếu rọi.

Chỉ là, nó đặc biệt cẩn thận cùng cẩn thận, không lại giống như dĩ vãng như vậy tùy ý, phảng phất sợ thức tỉnh một con tiền sử ngủ say cự thú giống

như!

Cũng là vào lúc này, đoàn kia hỏa che ở phía trước, để Thạch Hạo mới hơi hơi thở phào nhẹ nhõm, hắn muốn biết lão đạo nhân đến tột cùng là chết như thế nào đi, vết thương trí mạng ở nơi nào.

Lão đạo nhân trên người có không ít huyết, có chút vết rách, nhưng đòn đánh cuối cùng, để cho chết thương ở phía sau não, đây là Thạch Hạo nhìn liếc qua một chút phát hiện.

Hắn đã đi tới bên cạnh, muốn quan sát lão đạo nhân phía sau cái hang nhỏ kia, kết quả bất ngờ phát hiện, sau đó não có một cái lỗ máu, hiện nay còn ở chảy hoàng kim huyết, bên trong hết rồi, không có Nguyên Thần.

Điều này làm cho Thạch Hạo giật nảy cả mình, hắn không tự chủ được nhìn về phía lão đạo nhân phía sau hang đá!

Phải biết, chiến xa đổ ở nơi đó, lão đạo nhân dựa lưng vách đá, che kín đen kịt cửa động hơn nửa, mà sau đó não cũng vừa hay quay về hố đen.

Thạch Hạo có chút sởn cả tóc gáy cảm giác, tuy rằng không nhìn thấy cái gì, thế nhưng luôn có một luồng liên tưởng không tốt, để hắn kiêng kỵ, hãi hùng khiếp vía.

Đoàn kia hỏa cũng là như thế, không có bay vào vách đá bên trong cái hang cổ màu đen, trực tiếp... Lui trở về!

Này càng thêm để Thạch Hạo kinh sợ, da đầu tê dại một hồi, đây là hắn lần thứ nhất nhìn thấy này đoàn hỏa sẽ đối với món đồ gì kiêng kỵ, không muốn tiếp cận.

"Ô ô..."

Không biết từ nơi nào thổi tới một luồng phong, lão đạo nhân sau lưng màu đen hang đá cũng theo phát sinh một luồng rất khiếp người âm thanh, dường như nghẹn ngào, vừa giống như là gió thổi nham thạch gây nên.

Thạch Hạo tuy rằng trong lòng ngứa, muốn tìm hiểu ngọn ngành, thế nhưng nhưng cũng biết nặng nhẹ, có nhiều chỗ không phải trước mắt hắn có khả năng đặt chân!

Hắn không hề có một tiếng động lui về phía sau, không có mạo hiểm.

Hắn ở đây cẩn thận tìm kiếm, phát hiện hết thảy Tiên trấp ngọc dịch đều là từ hoàng đạo trong đá bốc hơi lên từng tia từng sợi màu vàng mịt mờ sương mù hóa thành chất lỏng.

"Bất kể là Kim Ngưu, vẫn là lão đạo nhân, đều là Hoàng Đạo Tiên Kim biến thành, cái này chẳng lẽ là bọn họ sinh ra nơi?" Thạch Hạo có lòng nghi ngờ.

Này phi thường có thể, vì vậy ở ngày tận thế tới thì, bọn họ chết cũng lựa chọn nơi này, hồn quy cố thổ!

Đồng thời, nhiều như vậy hoàng đạo thạch xác thực có thể dựng dục ra lượng lớn Tiên kim mới đúng, vì vậy xuất hiện Kim Ngưu, chiến xa, lão đạo nhân, liền nói thông.

Thạch Hạo trở lại đầu kia lờ mờ Kim Ngưu hài cốt trước, đây là Tiên kim, trong năm tháng bị long đong, từ lâu chết đi cũng không biết bao nhiêu vạn năm.

Nói như vậy, Tiên kim chỉ cần hóa thành sinh vật, liền dũng mãnh Vô Địch, bởi vì thân thể quá cứng rắn, căn bản không đánh nổi.

Mà này một con Kim Ngưu, đều trở thành Tiên Đạo sinh vật, kết quả vẫn là chết đi, một thân tinh hoa trôi qua sạch sành sanh.

"Có chút không đúng lắm, con này Kim Ngưu như thế nào đi nữa nói cũng là Tiên Đạo cấp tồn tại, vì sao không phải cỡ nào khiếp người, linh tính hao tổn quá nghiêm trọng chứ?"

Thạch Hạo nghĩ đến trên đất, còn có một con Kim Ngưu, tuy rằng không

sánh được Tiên Đạo sinh vật, nhưng cũng mạnh mẽ khủng khiếp, nghi tự khi xuất hiện trên đời sẽ không quá lâu.

"Hai con Kim Ngưu giống nhau như đúc, đừng nói cho ta đây là trùng hợp!" Thạch Hạo vẻ mặt nghiêm túc.

Hắn sản sinh rất nhiều liên tưởng, thần sắc biến ảo bất định, trong lòng nổi sóng chập trùng, dường như sóng lớn giống như vậy, khó có thể bình tĩnh lại.

Bởi vì, những kia ý nghĩ đều quá kinh người.

"Lẽ nào Kim Ngưu tái sinh, mượn nơi đây hoàn dương, niết bàn phục sinh?" Thạch Hạo thân thể chấn động.

Hắn nghĩ tới trên đất cái kia màu vàng ao, bên trong rõ ràng có loại hoa văn thần bí, là nó tạo ra được một con hoàng kim sinh vật ở đây thai nghén mà ra sao?

"Có người can thiệp?" Thạch Hạo quay đầu lại nhìn về phía cái kia đã rất mơ hồ lão đạo nhân.

Nếu là Kim Ngưu có phục sinh khả năng, dựa vào lão đạo nhân thông thiên động cái thế thần thông, sẽ không có cách nào sống sót sao?

"Lẽ nào cái kia cái hang cổ màu đen..."

Thạch Hạo trên mặt biến sắc, hắn cảm thấy nơi này không thể ở lâu, cấp tốc rút lui, rời đi địa quật.

Sau một khắc, hắn thần thức lui trở về, chân thân mở mắt ra, như trước ngồi xếp bằng ở ao nhỏ bên trong.

"Không thể liền như thế rời đi, trước tiên lợi dụng nơi đây tu hành!"

Nơi này tuyệt đối là tiên gia động phủ, đặc biệt là loại này màu vàng chất lỏng càng là vô thượng nước quý, bỏ qua, đều sẽ tiếc nuối cả đời!

Bởi vì, hắn cảm thấy khả năng này chính là vì thai nghén, phục sinh Tiên Đạo sinh vật tạo ra được chất lỏng.

"Chẳng trách để trong cơ thể ta thủy khí lại xuất hiện, đây là vô thượng tiên gia thủ đoạn a!" Thạch Hạo sờ sờ trong ao hoa văn, sau đó lần thứ hai bắt đầu luyện hóa, điên cuồng hấp thu chất lỏng bên trong bí lực.

Tuy rằng có truyền thuyết, thủy khí một khi xuất hiện, liền mang ý nghĩa đại hung, sẽ giết chết chính mình, nhưng Thạch Hạo không tin tà, cũng muốn xem thử xem toàn diện thai nghén ra thủy khí sau sẽ có biến hóa gì đó.

Đây là kinh người, thủy khí lẽ ra sẽ không hiện ra mới đúng. Nhưng là hiện tại, nó đang trở nên chân thực, từ từ lớn mạnh, càng ngày càng trắng noãn, thần bí mà đáng sợ.

Đến cuối cùng, Thạch Hạo toàn lực vận chuyển, để cắm rễ thủy khí triệt để thành hình, chiếm giữ ở bụng Luân Hải bên trong, chân thực mà rõ ràng, không lại phai mờ.

Liền như thế tạo ra được đến rồi!

Ầm!

Sau một khắc, Thạch Hạo cảm giác được sức mạnh không gì sánh nổi, ở trong người bạo phát, như lũ quét mãnh liệt, như biển lớn chập trùng, quá mức chấn động lòng người.

Cái kia thủy khí ở động, dời sông lấp biển giống như!

Nó lại có năng lượng lớn như vậy, quả nhiên không bình thường, không hổ là ba đạo tiên khí mẫu thể!

Đúng vào lúc này, ba đạo tiên khí xuất hiện, ở tại trong cơ thể lưu chuyển, diễn biến tam sinh vạn vật chi hàm nghĩa, để trong cơ thể hắn sinh cơ bừng bừng, tràn ngập phấn chấn.

Đón lấy, ba đạo tiên khí vọt lên, từ Thạch Hạo trên thiên linh cái bốc lên, cấp tốc nở hoa, ở nơi đó tỏa ra.

Trong đó một đóa, không nghi ngờ chút nào, mặt trên ngồi xếp bằng một cái tiểu nhân, ở búp hoa tỏa ra sau, tiểu nhân hiển lộ ra, bàn ngồi ở đó không nhúc nhích, còn như hoạt tại quá khứ.

Cheng!

Kinh biến phát sinh, tam đóa đại đạo chi hoa, ở chính giữa cái kia một đóa hôm nay tỏa ra sau, phát sinh tiếng leng keng âm, đinh tai nhức óc.

Thạch Hạo trở nên hoảng hốt, phảng phất cảm thấy tự thân ở thần du vật ở ngoài, hơi khác thường!

Sau một khắc, trên đầu hắn tam đóa đại đạo chi hoa bên trong trung ương nhất cái kia một đóa rung động, phóng thích hỗn độn khí, sau đó để hắn kinh ngạc đến ngây người rồi!

Một cái tiểu nhân ngồi xếp bằng ở trên, phi thường mơ hồ, nhưng cũng chấn động tâm hồn!

Hôm nay, đệ nhị đóa đại đạo chi tiêu tốn lại cũng xuất hiện sinh linh, tạo ra được bực này kỳ cảnh.

Ở đây chúc phúc khu bình luận sách mod cầu mình, kết hôn đại hỉ, bạc đầu giai lão, sớm sinh quý tử.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1438: Có Động Thiên Khác

Dưới đất đồ vật đối với Thạch Hạo tới nói có trí mạng lực hấp dẫn, liền Thủy khí đều có thể tẩm bổ, đồng thời lớn mạnh, thực sự để cho là không thể tưởng tượng nổi.

Hắn hít sâu một hơi, hấp thu Tiên trấp Kim dịch, muốn cho tự mình điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất, nhưng phát hiện hơn phân nửa tinh túy đều bị trong cơ thể Thủy khí cướp đoạt đi.

Bất quá, cái này cũng đầy đủ, bởi vì hắn ngồi xếp bằng nơi này đã lâu, nhục thân còn có Thần Hồn thương đã phục hồi như cũ, không có vấn đề lớn lao gì.

Sau nửa canh giờ, Thạch Hạo ngồi xếp bằng ở kim sắc trong ao nước, lần nữa dò ra một đạo Thần thức, lần này nói cái gì đều muốn thâm nhập tiến đi xem một chút.

Đáy ao khe hở rất nhỏ bé, nhưng là đối với Thần niệm tới nói, sẽ không trở thành ngăn trở, Thần thức lan tràn, tiến nhập dưới đất, giống như Thạch Hạo chân thân đang quan sát.

Hoàng Đạo Thạch quá nhiều, dưới đất khắp nơi đều là loại này nham bích, một đường đi về phía trước, men theo kim sắc nước dịch lưu chuyển tới phương hướng, hắn đến một chỗ mật địa.

Dưới đất cực kỳ sâu thẳm, nham bích, cự thạch chờ là một cái chỉnh thể, các bộ vị lẫn nhau tương liên, nhưng cùng thạch nhũ tựa như, thiên kì bách quái, tạo hình kỳ lạ.

Dưới đất không phải rất rộng miệng, càng là theo kia chảy có kim sắc nước dịch khe hở chỗ xuống, thì càng lộ vẻ được hẹp hòi, mù mịt Hoàng

Kim sương mù tràn ngập, Thần Thánh mà siêu nhiên.

Thạch Hạo cảm thấy trái tim phanh phanh nhảy lợi hại, lại có chút khẩn trương, bởi vì hắn cảm giác được Tiên gia khí tức, lần nữa tiếp cận cái kia rực rỡ chi địa.

Lúc này đây, mi tâm của hắn đau nhức, so với trước một lần còn lợi hại hơn, dường như bị Tiên Hỏa nhen nhóm, bị đốt thương, hết sức đau đớn.

Nhưng là, Thạch Hạo nhịn xuống, như trước đi về phía trước, Thần thức như nước, thong thả mà kiên định về phía trước lưu chuyển, hắn muốn chạm đến đoàn kia loá mắt kim quang.

Ô...ô...n...g!

Thạch Hạo chân thân lay động, mắt tối sầm lại, suýt nữa đã hôn mê, Thần thức không gì sánh được đau nhức, như là bị trảm một đao. Có không hiểu lực lượng gặm nhấm, muốn ngã xuống Nguyên Thần.

Hắn hô hấp nhỏ thô, không thể không dẫn dắt kia sợi Thần niệm rời khỏi. Bởi vì mạnh mẽ xông vào đi xuống, tự mình có thể phải bỏ ra to khổng lồ đại giới. Thậm chí Nguyên Thần bị trảm!

Hắn mặc dù hiếu kỳ, muốn biết phía dưới có cái gì, nhưng không thể tưởng tượng liên lụy bản thân tánh mạng, dù cho có Tiên gia bảo tàng, cũng không có thể dùng mệnh lấp.

Yên tĩnh khoảnh khắc, Thạch Hạo lấy ra Chân Long nghịch lân, dùng Thần thức khống chế, lấy nó làm lá chắn. Lần nữa đi nếm thử, nếu như còn thất bại, như vậy hắn liền bỏ rơi.

Hắn cảm thấy hi vọng không lớn, bởi vì lân phiến là chết, không có khả năng toàn bộ phương vị phòng hộ, mà đoàn kia quang rọi khắp nơi dưới đất, thật muốn tới gần, không chỗ nào không có.

"Đinh!"

Quả nhiên, Chân Long nghịch lân run rẩy, Thạch Hạo như bị sét đánh. Thần thức bị thương, vẫn là thất bại, hắn chân thân nơi đó. Mi tâm chảy xuống một sợi máu.

Bất quá, tại Long chi nghịch lân bị đánh văng ra sát na, hắn vẫn xuyên qua mông lung quang, thấy mơ hồ cảnh tượng.

Một chiếc chiến xa, đứng ở bên trong!

Phi thường tàn phá, hơn nữa cực kỳ cổ xưa, như là rời rạc, đáng tiếc nhìn không rõ lắm.

Trừ lần đó ra, hắn còn thấy một đầu sinh vật. Càng mơ hồ, không có thấy rõ. Nằm xuống trên mặt đất, hơi có chút ánh sáng nhạt lộ ra.

"Không phải vật sống. Là tĩnh mịch!" Lần này Thạch Hạo yên tâm, không hề quá lo lắng, hắn quyết định nghĩ biện pháp mạo hiểm, phấn đấu đi vào.

Không cần suy nghĩ nhiều, nơi đó khẳng định có không bình thường thứ tốt, một chiếc phá xe mà thôi, lại có thể có thể lộ ra này quang, tuyệt đối siêu phàm thoát tục.

Đại La Kiếm Thai, Vạn Linh Đồ, Chân Long nghịch lân mảnh, tất cả đều bị Thạch Hạo vận dụng, nhưng là... Hắn bất đắc dĩ phát hiện, mấy thứ này đều là phòng ngự làm chủ, thường ngày sẽ không chủ động tấn công.

Mi tâm của hắn vài lần chảy máu, đều lấy thất bại mà kết thúc.

"Hợp lại!"

Thạch Hạo cắn răng, không đạt mục đích không bỏ qua, chỉ cần xác định không có còn sống sinh linh, loại này động phủ liền ý nghĩa đại tạo hóa, nếu là có thể được đến, chỗ tốt không cách nào tưởng tượng.

Chẳng qua là, ý nghĩ tuy tốt, nhưng thực lực của hắn không đủ, căn bản

cũng không có biện pháp tiếp cận.

Này còn phải may mắn, đoàn kia mông lung kim quang cũng không phải đại sát khí, không có chủ động công kích, chẳng qua là ở nơi nào hình thành thủ hộ màn sáng mà thôi, nói cách khác, hậu quả khó liệu.

Liền tại Thạch Hạo không biết làm sao, không có một điểm biện pháp nào thời gian, đột nhiên, hắn cảm giác được dị dạng, một đoàn mông lung hỏa xuất hiện, là theo hắn chân thân bên trong đi ra, tiến nhập dưới đất.

Đoàn kia thần bí hỏa, có thể hóa thành cái gương, khắc ghi cùng chiếu rọi đại đạo dấu vết, nó ở xuất hiện vào lúc này.

Vô thanh vô tức, nó đốt thủng kim quang, cứ như vậy đi vào!

Thạch Hạo ngây người, với hắn mà nói không thể nào làm được sự tình, này đoàn hỏa lại có thể thông hành, hắn không do dự, một sợi Thần niệm theo đoàn kia hỏa nhào vào đi.

Tại hắn trở ra, kia bị đốt thủng động lại bị thủ hộ màn sáng chặn kịp.

Rốt cục tiến đến, rực rỡ thần quang bên trong, quả nhiên có một chiếc chiến xa, rách nát không còn hình dáng, chỉ còn lại có nửa đoạn, hiện lên màu vàng kim nhạt, có một số bị long đong.

Điều này làm cho hắn lộ ra sắc mặt khác thường, chiến xa không cao, chỉ có một thước, có thể nói thực sự không tính lớn, đây là cho sinh linh gì chuẩn bị?

Bất quá, khi nghĩ đến Hoàng Kim Ngưu, hắn lại thoải mái, con trâu kia cũng không lớn, thế nhưng chiến lực cao dọa người, bất kỳ nhất tộc cũng không thể lấy hình thể lớn nhỏ để phán đoán thực lực.

"Đây là..." Đột nhiên, hắn sắc mặt cứng ngắc, thần sắc đọng lại, bởi vì tỉ mỉ cảm ứng sau, hắn nhận ra chiếc này cổ lão mà rất nhỏ chiến xa chất liệu.

Nó... Lại là Hoàng Đạo Tiên Kim!

Tuy nói nơi này không phải bình thường động phủ, thế nhưng cầm Tiên kim tới tế luyện thành chiến xa cũng quá xa xỉ, Bất Hủ cùng Chân Tiên nhìn thấy đều muốn đỏ mắt cùng phát điên đi.

Bởi vì, cũng không phải mỗi một vị Tiên Đạo cao thủ đều có cùng với thực lực xứng đôi Pháp Khí, nguyên nhân chính là ở tìm không được Tiên kim, vô pháp tế luyện Tiên Khí.

Một khi đến kia cảnh giới, thế gian tài liệu căn bản thừa nhận không được bọn họ uy năng, cưỡng ép rèn luyện, khắc ghi vô thượng đại đạo hoa văn, sẽ chỉ làm binh khí hủy.

Này quá xa xỉ, chẳng qua là... Nó lại có thể bị đánh toái, chia năm xẻ bảy, trần ở chỗ này, càng là thiếu một nửa buồng xe.

Rất nhanh, Thạch Hạo ngồi xổm xuống, dùng tay đi đào móc, trừ đi hạt cát chờ lộ ra một kiểu khác đồ vật.

"Kim sắc cơ giác, còn có đầu bò..."

Thạch Hạo thất kinh, mới vừa vào lúc đến liền đã phát hiện, cách chiến xa cách đó không xa còn nằm xuống một cái sinh vật, chẳng qua bị Hoàng Đạo Thạch khối vụn chờ trên chôn.

Hắn búng sau, thoáng cái liền thấy gãy nứt ngưu cơ giác, ngay sau đó thấy đầu bò, đều rất ảm đạm, chỉ có hơi yếu màu da cam quang mang ẩn hiện.

Nó bị tuế nguyệt ăn mòn, bị bụi bặm bao trùm, rất không dậy nổi mắt.

Nhưng là, Thạch Hạo tâm lại trào lên ngập trời sóng lớn, này quá chấn động lòng người. Đây cũng là Hoàng Đạo Tiên Kim chất liệu, là vô thượng thiên tài địa bảo.

"Thế nào còn có một ngưu?" Thạch Hạo ngây người.

Ở bên ngoài, có một con dài hơn một xích Kim Ngưu từng trải qua đuổi giết hắn. Mà ở dưới đất lại phát hiện một đầu, nơi này là ngưu ổ sao?!

Này một đầu đồng dạng dài hơn một thước. Chẳng qua chia năm xẻ bảy, đầu lâu, đoạn góc, tứ chi chờ đều chia lìa, rải rác tại khu vực này, tỉ mỉ quan sát có thể thấy, nó tàn thể trên có lỗ tên, vết rìu, đao ấn chờ từng trải qua kịch liệt chiến đấu qua, kết quả vẫn lạc.

Lớn chừng quả đấm Tiên Hỏa bay tới. Treo ở Kim Ngưu tàn cốt trên chiếu rọi, đem những thứ kia đao rìu dấu vết toàn bộ chép lại, ẩn chứa đại đạo chân nghĩa.

Thạch Hạo kinh hãi, hắn có một loại cảm giác, những thứ kia lỗ tên dường như vực sâu, những thứ kia vết rìu dường như đại hạp cốc, quả thực muốn đem tâm thần của người ta hấp dẫn đi vào, ẩn chứa bàng bạc đạo vận.

"Chuyện này... Không phải thế gian lực lượng, dính đến Tiên Đạo lĩnh vực?!" Thạch Hạo hít một hơi khí lạnh.

Này Kim Ngưu năm đó được cao bao nhiêu cảnh giới, trên người nó thương tích chờ đều có Tiên uẩn, thực sự không thể tưởng tượng. Đây là một đầu Tiên ngưu?

Thế nhưng, nó lại bị dùng tới kéo xe!

Thạch Hạo có điểm không nói, đây là bực nào đại thủ bút? Thực sự có một số vượt quá tưởng tượng.

"Tiên Cổ tràn ngập không biết. Khó trách dị vực sinh linh sau cùng đều rút đi, có một chút lực lượng thần bí, thật là vô pháp ước đoán!" Thạch Hạo thở dài.

Lại có thể tại này Biên Hoang, tại đây lòng đất nhìn thấy tình cảnh như vậy.

Độ xích cao Hoàng Đạo Tiên Kim chiến xa, dài hơn một xích Tiên gia Kim Ngưu... Như vậy tổ hợp, làm người ta hãi hùng khiếp vía.

Này tuyệt không có sai, chiếc kia xe đẩy cùng Kim Ngưu vừa vặn nguyên bộ, là một chỉnh thể, như là bị thương nặng. Gian nan trốn vào nơi này, tổ sau trở thành thi hài. Sau cùng bị long đong.

Chủ nhân của nó đây? Năm đó tọa giá cũng như này, chủ nhân sẽ không ra tay. Không có để lại một điểm đầu mối sao?

Liền tại Thạch Hạo miên man suy nghĩ thời điểm, đoàn kia Tiên Hỏa động, như một chiếc mông lung đèn lồng, phiêu phiêu đãng đãng, hướng về phía trước mà đi, tiến nhập nơi sâu nhất trong lòng đất.

Thạch Hạo trong lòng hơi động, cùng đi xuống.

Dưới đất, tuy rằng đều là hiếm thế bảo liệu Hoàng Đạo Thạch, thế nhưng lại gồ ghề, dường như thạch nhũ hình thành hang động, vật liệu đá thiên hình vạn trạng.

"Hả?"

Thạch Hạo cơ thể căng thẳng, thoáng cái dừng bước, nhìn chằm chằm phía trước.

Hắn thấy mặt khác nửa đoạn gãy nứt buồng xe, ngang tại trước một vách đá, từ lâu bị long đong, mang theo không gì sánh được cổ lão tuế nguyệt khí tức.

Chẳng qua là... Đó là cái gì? Thạch Hạo nỗi lòng khẩn trương, bởi vì hắn thấy nửa đoạn chiến xa sương trong có vật gì vậy ngồi xếp bằng.

Nhưng hắn bất luận nhìn thế nào, đều không rõ ràng, phi thường mơ hồ, dù ở ra Thiên Nhãn cũng vô dụng. Hắn lập tức biết, đó là đại đạo tràn ngập đưa đến.

Thạch Hạo sợ hãi, lòng bàn tay xuất mồ hôi, hắn biết trong buồng xe ngồi xếp bằng có thể là Tiên ngưu chủ nhân!

Khi đoàn kia nắm đấm cao Tiên Hỏa tới gần, mới đưa nơi đó chiếu rọi rõ ràng, không hề mơ hồ cùng mông lung, này đoàn hỏa có thể chiếu sáng hết thảy, đại đạo hoa văn cũng vô pháp che đậy nơi này thiên cơ.

Quả nhiên, tàn phá trong buồng xe thật sự có một cái sinh linh!

Hắn không đủ ột thước, ngồi xếp bằng ở chỗ kia thì càng lộ vẻ được thấp bé, nhưng là, một khi ngưng mắt nhìn hắn, cũng làm người ta run rẩy, nhịn không được muốn quỳ sát xuống.

Thạch Hạo rợn cả tóc gáy, này sinh vật quá không bình thường, dù cho sở hữu khí tức nội liễm, cũng để cho người thừa nhận không được, nó dường như muốn đổ nát Cửu Thiên Thập Địa, để cho vũ trụ phá diệt!

Cái này cần khủng bố cỡ nào?

Khi Thạch Hạo dời đi ánh mắt thời gian, cái loại này thiên địa sụp đổ cảm giác liền tiêu thất, hết thảy khôi phục yên tĩnh.

Đây là một cái đạo nhân, cực kỳ già nua, như là ngồi xếp bằng ở tiền sử, nhắm đôi mắt, vẫn không nhúc nhích, trên người có kim sắc huyết dịch, đến nay cũng không có khô cạn.

Hắn ăn mặc kim sắc đạo bào, bất quá sớm đã rách mướp, như là sắp mục nát.

Chẳng qua là Thạch Hạo biết, nó không có khả năng mục nát, bởi vì quần áo là Hoàng Đạo Tiên Kim bện.

Cái này đạo nhân tóc vàng kim râu vàng kim, yên tĩnh không tiếng động, bên ngoài cơ thể sương mù, có Hỗn Độn khí khuếch tán, bên cạnh đó còn có một viên lại một viên ngôi sao, tô điểm ở nơi nào, còn như vũ trụ, hắn như ngồi chung khai thiên ích địa trước!

Thạch Hạo chỉ cần hơi chút chú thị nó, tự thân huyết dịch liền điên cuồng cuộn trào mãnh liệt, thân thể của hắn muốn nổ tung, quả thực không cách nào tưởng tượng con sinh vật này cường đại dường nào cùng đáng sợ.

Phải biết rằng, lão đạo sĩ này hẳn là cắt đứt hết thảy khí cơ, còn có thể tạo thành loại cảnh tượng này, có uy thế như thế, quá mức không thể tưởng tượng nổi.

Nhìn kỹ, thân thể của hắn như là đã khô héo, không có sinh cơ, nhưng còn có thể là có thể áp chế cổ kim!

Nửa đoạn rách nát trên chiến xa, lão đạo nhân ngồi xếp bằng ở, lưng của hắn dựa vào vách đá, nơi đó có một miệng đen như nước sơn hang cổ, rất nhỏ, vừa lúc bị lưng che khuất hơn phân nửa.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1439: Đệ Nhị Sinh Linh

Lại một cái sinh linh!

Thạch Hạo tinh thần hoảng hốt, không có thấy rõ nó là làm sao hình thành, bởi vì, ngay ở vừa nãy một tức, cả người hắn choáng váng, thần du vật ở ngoài, sau đó ngắn ngủi mất đi nhận biết.

Kết quả, leng keng tiếng liền truyền đến, trung gian cái kia đóa Đại đạo chi hoa toàn diện tỏa ra, hào quang cuồn cuộn, giống như núi lửa phun trào, nhiễm thương vũ rực rỡ.

Thời khắc này, Thạch Hạo toàn thân đều tràn ngập sức mạnh, như là lập tức cảm nhận được pháp cực điểm hàm nghĩa, sức chiến đấu cuồng bạo!

Boong boong boong...

Đóa hoa kia tỏa ra sau, mỗi một cánh hoa đều óng ánh thần thánh, phát ra kiếm reo âm thanh, đinh tai nhức óc, cánh hoa yêu diễm mà mỹ lệ, kinh người cực điểm.

Thế giới dưới lòng đất đều xán lạn lên, ở mênh mông dưới nền đất lan tràn, sau đó lại xông lên mặt đất, khiến ảnh này Thần Dược Sơn Mạch chói mắt lên.

Chiếu phá sơn hà vạn đóa!

Cảnh tượng như thế này phi thường doạ người, khiến người ta vì đó mà chấn động, trong vùng núi các loại cổ thú, hung cầm đều run lẩy bẩy, nằm rạp trên mặt đất, như là đang đối mặt quân vương giống như vậy, linh hồn run rẩy.

Mà Thạch Hạo chính mình cũng kinh hãi, cảm xúc dâng trào, lúc này, cảm giác của hắn rất đặc biệt, phảng phất có sức mạnh vô cùng vô tận, ở trong người phóng thích, lưu chuyển.

Lấy thân làm chủng, thể phách vì là môn, vô số quang đang giải phóng, đó là đạo hạnh, đó là sức mạnh, hắn cảm giác mình đang trở nên cực kỳ mạnh mẽ!

Thời khắc này, phảng phất vung ra một cái nắm đấm liền biết đánh nhau xuyên Đại thế giới này!

Loại này cảm giác mạnh mẽ đang kéo dài, khiến người ta cảm nhận được đứng ở đỉnh cao sức mạnh, trong lúc hoảng hốt, hắn cảm giác mình ở nhìn xuống vạn cổ, ngóng nhìn cổ kim một vị lại một vị vô thượng tồn tại.

Thạch Hạo vẫn chưa kích động, cũng không có cuồng nhiệt, mà là phi thường bình tĩnh, ở xem kỹ tự thân tất cả.

Hắn rõ ràng cảm ứng được, trong cơ thể sức chiến đấu dâng trào, đạo hạnh tinh tiến, thế nhưng cuối cùng đều tập trung hướng về trên đầu ở giữa cái kia đóa Đại đạo chi hoa, đi vào tên tiểu nhân kia trong cơ thể.

Hết thảy tất cả những thứ này, đều tập trung hướng về cái kia mơ hồ tiểu nhân, bị nó rút lấy, giống như đạo quả ở thành hình, hóa thành Kim thân thực thể!

Thạch Hạo nhíu mày, nhưng lại triển khai, bởi vì trong một chớp mắt, liền có thể nắm giữ hết thảy, cái kia trung ương Đại đạo chi hoa trên sinh linh với hắn giống như một thể, hai người cộng đồng nắm giữ tất cả, không cần lo lắng.

Này cùng đệ nhất đóa Đại đạo chi hoa trên sinh linh hoàn toàn khác nhau!

Cái thứ nhất sinh linh, trước sau rất mông lung, đặc biệt xa xưa, phảng phất sinh sống ở cổ đại, với hắn không ở một cái kỷ nguyên, đản tự khai

thiên tích địa trước.

Thạch Hạo mỗi một lần nỗ lực câu thông, cũng không thể thành công, cùng sinh linh kia phảng phất cách vạn cổ tuế nguyệt, chạm đến không tới, mò không được.

Hai người có khoảng cách, vượt qua thời gian dòng sông, chỉ có thể ngắm nhìn từ xa, không có thể chân chính đối lập.

Bất quá, hắn biết, tu ra sinh linh kia sau, đối với tự thân cũng không hại, lần trước độ Thiên kiếp, đối mặt Trảm Tiên Trát Đao, chính là sinh linh kia thế hắn cản một đao!

Ầm!

Đại đạo cử động nữa, lại một lần chấn động.

Chính trung ương cái kia đóa Đại đạo chi hoa trên, hào quang vạn đạo, điềm lành rực rỡ, xuyên thấu qua lòng đất, xông lên mặt đất, nhuộm đỏ núi sông, càng như huyết quang, mang theo sát phạt khí!

Nó tựa hồ chủ chiến, chủ giết, đại biểu vô cùng sức chiến đấu!

Tiếp đó, xích hà biến thành màu vàng nhạt, lại xuất hiện khói tím mịt mờ, vài loại sắc thái đan dệt, sát phạt bên trong cũng mang theo đại uy nghiêm, cao cao tại thượng.

Thạch Hạo trong cơ thể mỗi cái mảnh xương đều đang chấn động, đùng đùng vang vọng, ở cộng hưởng, đang tiến hành mài giũa, tiến hóa, so với trước đây cứng cáp hơn cùng mạnh mẽ.

Hắn ở trở nên mạnh mẽ!

Nện vững chắc đạo cơ, tiến hóa xương cốt cùng huyết nhục, thể nội Môn từng đạo lại từng đạo xuất hiện, phóng thích sức mạnh thần bí, tẩm bổ toàn thân hắn các nơi.

Đặc biệt là Luân Hải nơi đó, trở thành môn đất tập trung.

"Chỉ có lấy thân làm chủng, mới có thể đi đến một bước này, nếu như muốn mở ra một loại hệ thống, những người khác dọc theo ta con đường, vô pháp đi đến một bước này, cần khác ích hắn đồ."

Thạch Hạo nhẹ nhàng thở dài, nếu như cho người khác tham khảo, phỏng chừng khó có thể thành hàng, hắn đường đối với người khác mà nói là ngõ cụt.

Hắn lắc lắc đầu, không đi nghĩ nhiều như thế, tự thân vẫn không có chân chính đặt chân lên đỉnh cao nhất, còn có quá dài đường phải đi, suy nghĩ nhiều như vậy có ích lợi gì.

Lần này, hắn có thể thôi thúc ra Đại đạo chi hoa tỏa ra, đản sinh ra thứ hai sinh linh, cùng cái này kim sắc trì có tuyệt đại quan hệ!

Bởi vì, đây là Tiên gia thủ đoạn, khả năng là chuyên vì phục sinh Kim Ngưu chuẩn bị bảo trì, hắn nghiêm trọng hoài nghi, Kim Ngưu là muốn niết bàn trùng sinh!

Chính là bởi vì như vậy, trong cơ thể hắn đạo kia lẽ ra tiêu tan Thủy khí lại một lần một lần nữa ngưng tụ, hơn nữa thành hình, triệt để ổn định lại.

Ba đạo Tiên khí cũng bởi vậy lớn mạnh, đặc biệt đạo thứ hai, được không thể tưởng tượng nổi tầm bổ, như vậy mới có thể "Nở hoa kết quả".

Duy nhất để Thạch Hạo tiếc nuối chính là, bản nguyên thương chỉ là thoáng chuyển biến tốt, vẫn như cũ tồn tại, khó có thể trừ tận gốc đi, đây là một đại phiền phức.

"Nói vậy không đến nỗi uy hiếp sự sống chết của ta, trong thời gian ngắn không ảnh hưởng ta xuất thủ." Thạch Hạo tự nói.

Hắn toàn thân thư thái, mỗi một tấc lỗ chân lông đều ở phun bạc tinh quang, bởi vì căn bản đóng kín không được, cái này trì quá siêu phàm, tự

thân không ngừng rút lấy tinh hoa, đang tiếp thụ một loại tinh túy gột rửa!

"Hả?" Đột nhiên, Thạch Hạo cả kinh, đạo kia Thủy khí tới, từ Luân Hải bên trong dựng lên, một đường hướng lên trên, dọc theo cột sống của hắn cốt, như một con rồng lớn ở kéo lên.

Ầm!

Thạch Hạo cảm thấy, toàn thân đều bị chống đỡ lại, từ xương sống bùng nổ ra một luồng mạc danh sức mạnh.

Nhìn liếc qua một chút thấy, hắn nhìn thấy xương sống trên có rất nhiều môn, mỗi một tiết đều có, xếp hàng ngang, này là phi thường trọng yếu bí cảnh, nếu có thể đem hết thảy môn mở ra, đạo quả không thể nào tưởng tượng được.

Này điều Thủy khí giống như Chân Long nhảy lên, cùng xương sống ngắn ngủi trùng hợp sau, tiến vào xương sọ, đăng lâm linh đài, để Thạch Hạo mục quang trở nên thâm thuý.

Thời khắc này, hắn nghĩ tới rồi rất nhiều, sau đó lại nhắm lại hai mắt.

Thủy khí tràn ngập, không có ở bên trong xương sọ dừng lại quá lâu, tự thiên linh cái nhảy ra, như rồng ở ngâm khẽ, chấn động trên trời dưới đất.

Nó xuất hiện ở trong hư không, sau đó trực tiếp hướng về đệ nhị đóa Đại đạo chi hoa nhào tới!

"Không được!" Thạch Hạo mở bừng mắt ra, không nghĩ tới này Đạo Thủy khí ma quái như vậy, lại tự động ly thể, hơn nữa muốn bắt giữ đạo quả.

Lẽ nào thật sự cùng trong truyền thuyết giống như vậy, Thủy khí không thể lưu, không thể mơ ước, không phải vậy sẽ vì chính mình rước lấy đại họa sát thân?

Vật này là gông xiềng, rất khó bị lợi dụng cũng hóa thành tự thân vô

thượng vận may lớn, quay đầu lại sẽ chém giết bản thân, đây là đã qua đời cố lão đời đời truyền lại.

Thạch Hạo ra sức vận chuyển thần năng, muốn tách ra, đồng thời cái kia đóa Đại đạo chi hoa leng keng vang vọng, giống như thần binh phát ra Liệt Thiên thanh âm, hết sức kinh người.

Chỉ là, này Đạo Thủy khí quá lợi hại, hóa thành Chân Long hình, bay lên không mà đến, mặc ột phiến lại khắp nơi óng ánh cánh hoa trảm ở trên người, vị nhưng bất động!

Nơi đó tia lửa văng gắp nơi, Thủy khí không việc gì, lại cùng kim loại bình thường phát ra tiếng rung, sau đó Thủy khí trực tiếp đi vào đại đạo đóa hoa bên trong, không ngăn cản được nó.

Ầm!

Tên tiểu nhân kia di chuyển, nó rất mơ hồ, đồng thời vị trí không gian ngoại bộ rực rỡ, bên trong hắc ám, như ngồi xếp bằng ở bên trong cổ động, lúc này hắn mở mắt ra, sắc bén khiếp người!

Đồng thời, trên người hắn có đáng sợ khí tức tràn ngập, nắm giữ sát phạt, huyết vụ tràn ngập, khiếp sợ khắp nơi sinh linh.

Đáng tiếc, cái này tiểu nhân thức tỉnh quá chậm, Thủy khí đã đến, như dây thừng giống như vậy, bó ở trên người nó, cứng cỏi cực kỳ, không gì phá nổi.

Một tiếng kêu nhỏ, tên tiểu nhân kia giãy giụa, đứng dậy, muốn đứt đoạn Thủy khí, không muốn bị ràng buộc.

"Răng rắc!"

Chu vi hư không từng tấc từng tấc băng khai, phụ cận hoàng đạo thạch được xưng hiếm có bảo liệu, kết quả cũng là liên miên rạn nứt, hóa thành bột mịn, này cảnh tượng rất kinh sợ.

Phải biết, hoàng đạo thạch phi thường cứng rắn, tuy rằng không sánh được nó ẩn chứa Tiên kim, nhưng cũng là thần tài, thế hệ tuổi trẻ sinh linh hầu như không thể đánh nát.

Thế nhưng, cái này tiểu nhân lại làm được, bên ngoài ra gợn sóng đánh gãy hoàng đạo thạch.

Thạch Hạo biến sắc, nhưng cùng lúc cũng ở phát lực, cứu viện cái này tiểu nhân, bởi vì, hắn cảm thấy đó chính là hắn tự thân, quan hệ chặt chẽ, không thể phân cách.

Chung quy là chậm một bước, Thủy khí quá mạnh, cầm cố tiểu nhân, càng thu càng chặt, giống như một cái Man Long, quấn quanh ở tiểu nhân trên người, cuối cùng trở thành hoa văn, khắc vào trên.

Thạch Hạo nhẹ nhàng thở dài, một trận bất đắc dĩ.

Thủy khí quá mạnh, không thể lay động, bởi vì ba đóa Đại đạo chi hoa tiền thân là Tiên khí, đều là nó lưu lại dấu ấn, được nó ràng buộc.

Thứ hai tiểu nhân là do Đại đạo chi hoa thai nghén, tự nhiên không tranh nổi nó, bị niêm phong lại.

Tên tiểu nhân kia đã ngồi xếp bằng, nhắm hai mắt lại, cùng ngoại giới ngăn cách, không nhúc nhích, Thủy khí giống như gông xiềng, vững vàng tỏa ở trên người nó.

"Cái thứ nhất tiểu nhân giống như sống ở quá khứ, thứ hai sinh linh sống ở đương đại, theo ta phù hợp, ủng có vô cùng sức chiến đấu, kết quả lại gặp nạn." Thạch Hạo tự nói, hai mắt như vực sâu biển lớn, nhìn không thấu.

"Ta nếu như có thể luyện hóa Thủy khí, theo ta chân thân dung hợp..." Hắn ở suy nghĩ.

Bất luận đầu sơn sinh linh có hay không chính là chính hắn, có một chút có thể xác định, nó được Thủy khí áp chế, ràng buộc, có thể bị trấn áp đi.

Ba đạo Tiên khí kết thành đóa hoa, cuối cùng có thể đều sẽ dựng dục ra sinh linh, Thạch Hạo nếu như có thể luyện hóa Thủy khí, cùng tự thân dung hợp, liền có thể nắm giữ toàn bộ.

Dù sao, ba đạo Tiên khí là do Thủy khí sinh ra, là hắn lưu lại dấu ấn.

"Định sẵn từ lâu sao?" Thạch Hạo híp lại hai mắt, tinh quang tỏa ra.

Thủy khí làm một, đem phân giải, cùng tự thân nung nấu làm một thể, tuy hai mà một, sau đó nắm giữ Thủy khí diễn hóa ra ba đạo Tiên khí, này rất có đạo vận!

"Do một mà khởi đầu, tam sinh vạn vật." Thạch Hạo mục quang nhấp nháy, tỏa sáng tài năng.

Chỉ là, hắn biết, ý nghĩ mặc dù tốt, nhưng khả năng là một con đường chết, hiện nay trên đầu thứ hai sinh linh đã rơi vào tuyệt cảnh, bị phong ở nơi đó.

Thủy khí, không thể khống!

Thạch Hạo không tin tà, muốn đánh phá truyền thuyết, nung nấu Thủy khí, đem tan rã, thành vì chính mình chân thân chất dinh dưỡng, dong làm một thể.

Hắn hít sâu một hơi, lại một lần nữa bàn ngồi xuống, bắt đầu bế quan tu hành, lúc này hắn vận chuyển Nguyên Thủy Chân Giải, muốn từ này bộ thần bí nhất cổ kinh bên trong tìm kiếm biện pháp.

Bộ kinh văn này lai lịch quỷ dị, ghi chép ở óng ánh xương cốt trên, có thể hóa hủ vì là kỳ, nắm giữ sức mạnh không thể tưởng tượng được.

Ở Thạch Hạo vận chuyển kinh văn lúc, chu vi hiện ra vạn linh, Nguyên Thủy Chân Giải vốn là ghi chép vạn vật sinh linh các loại cổ pháp, các loại dấu ấn, các loại nguyên thủy cốt văn.

Một sát na, Hống, Long, Kỳ, Bằng chờ cổ thú cùng Tiên cầm đồng thời xuất hiện, tiếp theo các loại chim bay cá nhảy thậm chí là thảm thực vật chờ đều ở trong hư không sinh ra.

Vô số sinh linh, đến vạn loại tất cả đều quay chung quanh Thạch Hạo, đi kèm cái này trì, rút lấy sinh chi khí, chúng nó lại như là có sự sống, muốn niết bàn phục sinh.

Này rất quỷ dị, để Thạch Hạo đều thất kinh!

Những sinh vật này tuy rằng mỗi lần vận chuyển chân giải lúc đều sẽ xuất hiện, có thể dù sao cũng là cốt văn hóa thành, hiện tại làm sao có phồn thịnh hơi thở sự sống?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1440: Tiên Khí Tiến Hóa

Thạch Hạo nội tâm không minh, lãng quên ngoại giới tất cả, có chỉ là đối với đạo suy tư, rong chơi ở tự thân vừa sâu xa vừa khó hiểu diệu cảnh bên trong!

Hắn ngồi xếp bằng kim sắc trong ao nước, để tâm đi thể ngộ, đi cảm thụ, làm sao trảm xuống Thủy khí, để hắn thành vì là thân thể mình một phần, này liên quan đến đạo quả của hắn.

Ở trên đỉnh đầu hắn mới, ba đóa Đại đạo chi hoa mở ra lại khô héo, hai cái tiểu nhân mơ hồ lại hiện, từ đầu đến cuối, đạo kia Thủy khí đều không tiêu diệt, trở thành hoa văn, dấu ấn ở đệ nhị sinh linh trên người.

Việc đã đến nước này, đệ nhị tiểu nhân vắng lặng, không thể động, không thể nói, chỉ có thể ngồi xếp bằng ở chỗ kia, bị vững vàng đóng kín, giống như một đoạn khô héo cọc gỗ.

Thạch Hạo ở suy nghĩ phương pháp phá giải, nếu như đem cái này tiểu nhân giải cứu ra, hắn tự thân sức chiến đấu sẽ tăng lên trên diện rộng!

Này đem là chuyện kinh khủng cực kỳ, đệ nhị sinh linh chủ sát phạt, vừa nãy hiển lộ bộ phận uy năng liền đủ để chứng minh sự mạnh mẽ của nó.

Ngoài ra, hắn cũng ở muốn như thế nào tối tăng lên trên diện rộng chính mình hiện nay đạo hạnh.

Hắn vẫn không có tiến vào "Trảm Ngã" cái này đại cảnh, vẫn ở áp chế, nhưng hôm nay sức chiến đấu lại ở tăng vọt.

Này có chút không phù hợp lẽ thường, ta thân cảnh giới bất biến, nhưng là đạo hạnh lại ở tăng trưởng, thực lực tăng mạnh, có thể xưng tụng là khủng

bố biến hóa.

Đây là đạo cơ bị nện vững chắc đến mức tận cùng thể hiện, vì là chính là làm mình cùng cấp không người nào có thể địch!

Từ xưa đến nay, một ít có chí với tranh bá thế gian, khí thôn sơn hà bá chủ, ở quá trình trưởng thành bên trong đều là như vậy áp chế tự thân, ở một cái nào đó cảnh giới đạt đến xưa nay cực hạn!

Trên thực tế, Thạch Hạo vẫn ở làm chuyện như vậy, mỗi một cảnh giới đều đi tới tối cường, không nói tiền vô cổ nhân, nhưng cũng không kém ai.

Mà có chút cảnh giới, xác thực thật sự siêu việt cổ đại Hiền Thánh, tỷ như Động Thiên cảnh, xưa nay duy nhất, đem Tiên dân suy đoán, thôi diễn, chân thực diễn biến mà ra, thập động thiên nung nấu quy nhất!

Mà lần này, Thạch Hạo sớm là có thể lên cấp Trảm Ngã Cảnh giới, thế nhưng hắn vẫn ở áp chế, chính là vì loại này cực hạn sức chiến đấu suy tính, muốn làm đến tối cường!

Ầm!

Một sát na, Thạch Hạo trên đỉnh đầu kịch chấn, ba đóa Đại đạo chi hoa toàn bộ bạo khai, hóa thành Tiên khí, hai cái tiểu nhân theo biến mất, theo Tiên vụ vọt vào trong cơ thể.

Thạch Hạo bắt giữ Thủy khí, muốn đưa nó chia lìa, đem nó cầm cố, do đó luyện hóa.

Đáng tiếc, hắn thất vọng rồi, cái kia Thủy khí không thể bắt được, không thể lay động, giống như một cái Man Long thu nhỏ lại, sức lực vô cùng, trực tiếp liền tránh thoát đi ra ngoài.

Đồng thời, cái kia Thủy khí quấn quanh một hạt quang điểm, cẩn thận quan sát, ở trong đó như cùng một mảnh Tiên vực, có một cái tiểu nhân ngồi xếp bằng, bị Thủy khí tỏa ở nơi đó.

Thạch Hạo thở dài, này Thủy khí quả nhiên khó có thể đối phó, thoát khỏi không được.

Lần này, hắn thất bại, mấy lần thử nghiệm cũng không thể không biết thế nào đối phương.

Cheng!

Thạch Hạo lấy ra Đại La Tiên Kiếm, đem thu vào trong cơ thể, triển khai đại thần thông, để nó thu nhỏ lại đến dài một tấc, đi trảm cái kia Thủy khí!

Đáng tiếc, vẫn như cũ vô hiệu, thời khắc này Thủy khí như phổ thông sương mù, mây tụ mây tan, mặc ngươi bổ tới, thương không được nó mảy may.

Hơn nữa, đến lúc sau, nó càng là cùng cái kia tiểu nhân ngưng kết thành một thể, tuy hai mà một, lại chém xuống đi, đệ nhị sinh linh nhất định phải trước một bước bị đánh giết.

Thạch Hạo ở đây nghĩ biện pháp, nhưng lại phát hiện khó giải, nhằm vào không được Thủy khí.

Ầm!

Lại là một tiếng rung mạnh, Thạch Hạo trên đỉnh đầu ba đóa Đại đạo chi hoa tái hiện, lần thứ hai tỏa ra, hai cái tiểu nhân ngồi xếp bằng ở trên, thần bí mà xa xưa, mạnh mẽ mà thâm thúy, không nhìn thấy được.

Lần này, Thạch Hạo giơ lên tay trái, chập ngón tay như kiếm, bắt pháp quyết, xoạt một tiếng, ngón trỏ bên trong bắn ra một đạo màu đỏ sậm thần mang, tuyệt thế sắc bén, lại có một luồng có thể trảm thần giết Tiên uy thế.

Phụ cận hư không lúc này băng khai, bị đâm thấu.

Thạch Hạo cẩn thận thôi thúc ra một luồng đỏ sậm ánh sáng, tới gần đệ nhị sinh linh, trảm đạo kia Thủy khí.

"Cheng!"

Ngoài ý muốn, lần này giống như hai thanh tiên kiếm trảm cùng nhau, tia lửa văng gắp nơi, đồng thời có ngập trời uy năng vọt lên, áp bức bốn phía Hoàng Đạo thạch đều đang run rẩy, mà đi sau ra cót ca cót két âm thanh, ở rạn nứt.

"Ồ?" Điều này làm cho Thạch Hạo kinh ngạc, hắn chỉ là ôm thử một lần thái độ, không nghĩ tới, Trảm Tiên Trát Đao đạo kia tinh túy lại có thể lay động Thủy khí.

"Coong!"

Hắn tiếp tục thôi thúc, lại một lần nữa bổ về phía đi vào, lấy màu đỏ sậm thần mang chém xuống mà xuống, kết quả lại phát ra tiếng kim loại rung, như tiên kiếm kêu khẽ.

Thạch Hạo không ngừng đánh xuống, đỏ sậm thần quang cùng Thủy khí quả nhiên có thể giao kích, có chút tác dụng.

Đáng tiếc, đến cuối cùng, bất luận hắn thế nào chém đánh, cũng vẻn vẹn như thế, không thể trảm khai Thủy khí, nó nhu lúc Nhược Thủy, cứng rắn lúc càng hơn Tiên kim.

"Ta không có cách nào." Thạch Hạo bất đắc dĩ, tạm thời không nghĩ ra cái khác pháp, này Thủy khí không thể tưởng tượng nổi.

Có thể thật sự như Đại trưởng lão nói tới như vậy, quay đầu lại Thủy khí chung quy sẽ chém giết hắn chân thân, táng đi hắn hết thảy đạo quả, hiện tại cũng đã lần đầu xuất hiện đầu mối.

Đồng thời, hắn cũng rõ ràng, như thế nghịch thiên đồ vật, liền Trảm Tiên Trát Đao tinh túy đều đối phó không được, tương lai nếu như có thể luyện hóa, tất là nghịch thiên cơ duyên!

Thạch Hạo tĩnh tâm, không tiếp tục để ý Thủy khí, suy nghĩ lần này

được cùng mất.

Một lần nữa chiếm được Thủy khí, sau đó lại dựng dục ra đệ nhị sinh linh, để đạo hành tăng tiến, đây là thu hoạch lớn nhất, đáng tiếc đệ nhị sinh linh nguyên vốn có thể phát huy ra to lớn sức chiến đấu, kết quả lại bị Thủy khí trấn áp.

"Được, lại gián tiếp mất đi, vừa được một thất, xem như là thế hoà tình cảnh đi." Thạch Hạo than nhẹ.

Đương nhiên, đây là quên Thủy khí nguy hại kết quả.

"Không đi nghĩ nhiều như thế, chăm chú tu hành, nếu như sức chiến đấu áp chế không nổi, ta liền tiến vào Trảm Ngã Cảnh giới!"

Hắn ngồi xếp bằng kim sắc trong ao nước, tiếp tục tu hành, quên cái khác, bắt đầu điên cuồng rút lấy ở trong thần bí vật chất, đến bổ dưỡng thân thể cùng thần hồn.

Hắn cảm thấy, nếu như mình thuận lợi đột phá, có thể bản nguyên của đại đạo vết thương cũng có thể thuận tiện chữa trị xong. Mượn một sát na đột phá, tiến hành tầng sâu nhất tiến hóa, bù đắp bản nguyên vết nứt!

"Hiện nay ta chủ tu Tiên Cổ pháp, vậy thì lấy nó làm chủ, bắt đầu đột phá!" Thạch Hạo quyết định.

Hắn lấy ra ngọc thạch thư, đọc thầm kinh văn, chữ viết xa xưa giống như sống lại, nhảy vào trong tâm hải của hắn, dày đặc ở hắn trên thân thể, hình thành hoa văn.

Tiên Cổ kỷ nguyên hệ thống, Tiên Đạo cường giả lưu lại kinh văn, ở tại trong cơ thể cùng bên ngoài cơ thể hiện lên, kinh văn thanh tự hiện, đinh tai nhức óc, thần thánh cực kỳ.

Thạch Hạo giống như phủ thêm một tầng Tiên gia giáp trụ, rạng ngời rực rỡ.

Ở trong cơ thể hắn, ba đạo Tiên khí tản ra, đều đều phân tán ở toàn thân các vị trí, bao quát ngũ tạng lục phủ, cùng với cốt tủy, ở khắp mọi nơi.

Tuy rằng Đại đạo chi hoa đã tỏa ra, thế nhưng dựa theo Tiên kinh ghi chép, đó là không có rễ chi hoa, lâu dần muốn khô héo, không thể đi đến Cực Đạo đỉnh cao nhất.

Ầm ầm ầm!

Ao nước này bắt đầu sôi trào, thần hi xán lạn, một cái lại một cái bị đánh lấy ra, nhanh chóng đi vào Thạch Hạo trong cơ thể, xâm nhập mỗi một tấc máu thịt bên trong.

Loại vật chất này, có thể để cho Kim Ngưu phục sinh, là Tiên gia thủ đoạn tạo ra được đến!

Vì vậy, nó liền Tiên khí đều có thể tẩm bổ, là nhân gian không thể tìm ra tìm kiếm bảo dịch, bất kỳ một giọt lưu lạc đi ra ngoài đều sẽ khiến người ta điên cuồng.

Thạch Hạo tu luyện mấy năm, cũng không có phát hiện đặc biệt gì hữu hiệu đào tạo Tiên tức giận vật chất, ở đây tìm được cái này thần bí cổ trì, liền Thủy khí đều có thể tẩm bổ, để nó sinh ra nữa đến, tự nhiên cũng đối với ba đạo Tiên khí hữu hiệu.

Lúc này, ba đạo Tiên khí hóa thành lên tới hàng ngàn, hàng vạn sợi, vô cùng nhỏ bé, cùng thể phách giao hòa, đều là yếu ớt hi quang, đang lưu động, đang tiếp dẫn bên trong tiên trì bí lực.

Trì sôi trào, hữu hiệu nhất vật chất vọt vào Thạch Hạo trong cơ thể, bị ba đạo Tiên khí hóa thành nhỏ bé khí mang hấp thu lấy.

Vù!

Hư không run rẩy, Thạch Hạo cũng theo kịch chấn, trong cơ thể phát sinh biến hóa kỳ diệu.

Ba đạo Tiên khí sau khi phân tán, còn như hạt giống bồ công anh, ở toàn thân bơi lội, cắm rễ tiến vào thích hợp "Thổ nhưỡng" bên trong, bắt đầu sinh trưởng.

Thạch Hạo nỗ lực rất lâu rồi, đều không có có thể làm cho Tiên khí ở trong người toàn diện mọc rễ nẩy mầm, trước đây chỉ là cục bộ, nhưng hiện tại giống như mùa xuân đến, trên mặt đất bắt đầu sinh cơ bừng bừng, toả sáng mạnh mẽ sinh cơ.

"Này trì quá nghịch thiên, có thể để cho Thủy khí phục sinh, cũng có thể tẩm bổ ba đạo Tiên khí, để ta tiết kiệm công sức vài năm!"

Thạch Hạo như vậy đánh giá, nếu như dựa theo hắn trước đây tốc độ tu luyện, tối thiểu mấy năm sau mới có thể có hiện tại kết quả, chuyện này thực sự quá điên cuồng.

Lúc này, hắn đều có chút không thể tin được, ba đạo Tiên khí phân giải, hóa thành lên tới hàng ngàn, hàng vạn bồ công anh bình thường hạt giống, cắm rễ ở hắn thể phách bên trong, toàn diện tiến hóa.

Thạch Hạo trong thân thể, một cái lại một cái vị trí, sinh cơ bừng bừng, như khô nứt thổ địa được cam lộ thoải mái, quạnh hiu nơi bắt đầu trở nên xanh um.

Ba!

Thạch Hạo ngũ tạng, bé nhỏ Tiên khí hạt giống đặc biệt dày đặc, như dưới đất chui lên cây non, mọc đầy ngũ tạng, Tiên khí dày đặc, một cái lại một cái, từ từ lớn mạnh.

Ngũ tạng đều bị đâm thấu, thậm chí bị xé rách, hắn phụ trọng thương, thế nhưng Tiên khí tràn ngập, hào quang lóng lánh, rất nhanh liền lại để cho ngũ tạng khép lại, hơn nữa càng thêm oánh xán!

Đây là một loại tiến hóa, ngũ tạng ở cùng Tiên khí dung hợp, ngưng tụ, trở thành một thể sau càng ngày càng cường nhận.

Cheng!

Thạch Hạo xương, như cùng ở tại bị chuy tạc, xương cốt bị căng nứt, có Tiên khí sinh trưởng mà ra, từng đạo lại từng đạo vết rạn nứt xuất hiện ở bên ngoài thân, rất rõ ràng là Tiên khí ở lan tràn, ở cùng xương cốt giao hòa.

Thống khổ là ngắn ngủi, xương ở tiến hóa, rất nhanh lại trường được!

Đây là ở điều chỉnh, cũng là đang lột xác, để xương của hắn càng thêm siêu phàm, mờ mịt hào quang lưu động, xem ra căn bản không giống như là nhân gian xương cốt, còn như tiên cốt vừa lộ ra cao chót vót.

Bực này biến hóa để Thạch Hạo có thể tránh khỏi mấy năm khổ công, xa vượt xa cùng tuổi giả, ở vào tuổi của hắn tiến vào Trảm Ngã Cảnh, tuyệt đối là tiền vô cổ nhân!

Mà quan trọng nhất đó là, hắn ở cảnh giới này vốn là ở đi cực hạn đường, đem lấy tối cường tư thái vượt ải đi qua, mà không phải thuần túy lên cấp.

Ầm!

Giống như sông lớn thét dài, lũ bất ngờ dâng trào, loại thanh âm này chấn động dưới nền đất nơi sâu xa đều ở theo rung động.

Đó là bởi vì, Thạch Hạo thân thể phát sinh tiến thêm một bước biến hóa, xương của hắn bên trong, đỏ tươi cốt tủy bên trong, Tiên khí hạt giống cắm rễ, cực tốc sinh trưởng.

Xương cốt toàn thân đều cùng reo vang, cốt tủy phát quang, cũng không biết có bao nhiêu Tiên khí mọc ra, cắm rễ cốt tủy.

Loại biến hóa này kinh người nhất, cốt tủy màu sắc ở biến hóa, do đỏ tươi chuyển hóa thành trắng bạc, sau đó trở thành tím sẫm, tiếp theo lại chuyển thành lam đậm, lại sau lại hóa thành vàng óng ánh, rực rỡ cực kỳ.

Đến cuối cùng, Tiên khí tràn ngập, rất nhiều hạt giống trưởng thành, sinh ra sợi rễ, cùng cốt tủy giao hòa vào nhau, để kim sắc cốt tủy lại trở thành màu đỏ tươi.

Chỉ là nó trở nên càng ngày càng óng ánh, giống như đá quý màu đỏ tan chảy, ở xương cốt bên trong chậm rãi chảy xuôi, sinh mệnh khí tức dồi dào giống như đại dương.

"Trong truyền thuyết tẩy tủy, vào đúng lúc này phải hoàn thành!" Thạch Hạo tâm tình kích động.

Cốt tủy tiến hóa, cùng Tiên khí toàn diện dung hợp, khiến cho chi mọc rễ nẩy mầm, hai người cùng lột xác, tiến hóa đến hoàn mỹ hoàn cảnh!

Chân chính tẩy tủy, sẽ ảnh hưởng toàn thân các nơi biến hóa, không nghi ngờ chút nào, Thạch Hạo ở đây đem như dục hỏa Phượng Hoàng giống như vậy, thực hiện một lần tầng sâu nhất Đại Niết bàn!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1441: Thải Nhân Thể Đại Dược

Tẩy tủy bắt đầu, Thạch Hạo ngồi xếp bằng bất ổn, thân thể run rẩy, hầu như muốn tê liệt trên mặt đất!

Đây là một cái kéo dài quá trình, hắn cho rằng muốn xong xuôi, kết quả phát hiện, đây chỉ là đợt thứ nhất mà thôi, rất nhanh làn sóng tiếp theo lại đến.

Đỏ tươi cốt tủy đỏ đậm như thần xuyên, lộ ra an lành hào quang, đang lưu động chầm chậm, gột rửa hắn xương cốt, giội rửa trắng noãn xương cốt, để cho gân cốt càng cao hơn.

Lúc sớm nhất, Thạch Hạo cảm nhận được chính là thư thái, lỗ chân lông thư giãn, trong ngoài tinh khí xung kích, dường như bị ấm áp nước suối nhẹ phẩy huyết nhục, tinh thần sảng khoái.

Nhưng rất nhanh hắn cảm nhận được đau nhức, cốt tủy lột xác, càng ngày càng gia tăng, cái kia đỏ tươi ướt át chất lỏng hóa thành tiểu Long, ở xương cốt bên trong ngẩng đầu, rít gào.

Mỗi một cái xương bên trong cũng như này, một cái lại một cái đỏ tươi tiểu Long, oánh oánh xán lạn, ánh sáng từ xương cốt bên trong xuyên thấu mà ra, càng có vẻ thánh khiết.

Đón lấy, mỗi một điều đỏ đậm tiểu Long đều ở vẫy đuôi, va chạm ở cốt trên vách, kịch liệt bốc lên.

Cốt tủy ồn ào!

Xương cốt, đã lột xác một lần, nứt ra sau lại sinh trưởng được, có thể hiện tại nhưng là đứt thành từng khúc, lại tan rã, để Thạch Hạo lúc này liền

muốn ngã oặt trên đất.

Cũng còn tốt, hắn có mạnh mẽ thần lực, chống đỡ lấy mất đi xương thân thể, duy trì ngồi xếp bằng trạng thái. Nếu không, hắn trực tiếp liền trở thành một đoàn bùn nhão.

Đây cũng không phải là tai ách, ngược lại là vận may lớn!

Cốt tủy dị biến, từ tầng sâu nhất thay đổi xương cốt, để hết thảy gân cốt một lần nữa lột xác, thực hiện chân chính Đại niết bàn.

Có thể nhìn thấy, rất nhiều xương vỡ chấn động, dường như một khúc leng keng hành khúc, đi kèm kèn kẹt tiếng vang, gãy nát không ra hình thù gì.

Mãi đến tận cuối cùng, xương cốt càng ngày càng trắng loáng, dường như như bạch ngọc hoàn mỹ, đi kèm tiên vụ, toả ra không thuộc về nhân gian khí tức. Dường như trích tiên ở hoán cốt.

Đại niết bàn đang trong quá trình tiến hành.

Cốt tủy bên trong tiên khí mịt mờ, dựng lên từng trận khói mỏng, đỏ tươi chất lỏng chập trùng. Ngâm xương vỡ!

Ầm!

Rốt cục, bước đi này phải hoàn thành. Xương gãy trùng tục, tiếp ở cùng nhau, mỗi một cái xương cũng như cùng trắng noãn tiên thạch, tiên khí lan tràn ra.

Bất quá, cũng có một chút xương vỡ không có bị nối liền, chúng nó khô cạn rồi, có chút u ám, đây là bị bỏ qua bã.

Phốc!

Thạch Hạo khu nứt ra. Một ít xương vỡ trực tiếp bị gạt ra khỏi đến, rơi rụng ở màu vàng trong ao nước, cảnh tượng này có chút đáng sợ.

Bởi vì, loại này lột xác quá kịch liệt, không thể tưởng tượng, không phải tiến lên dần dần, mà là cương liệt, bá đạo, một bước đúng chỗ hoàn thành.

Ai có thể tưởng tượng, xương là như vậy lột xác, trực tiếp bóc ra, lấy phương thức tàn nhẫn nhất hoán cốt!

Màu vàng ao sôi trào. Ở trong thai nghén thần bí vật chất cấp tốc nhằm phía Thạch Hạo thân thể, bù đắp thiếu hụt, tu bổ xương gãy các loại. Bảo đảm Đại niết bàn hoàn thành.

Thạch Hạo trong cơ thể, bảo cốt tái tạo, một lần nữa tố hình, mọi cách rèn luyện, rốt cục sinh trưởng xong xuôi, đi kèm tiên vụ bao phủ, thần thánh mà không thể xâm phạm.

Cốt tủy cùng gân cốt tiến hóa đến trước mắt hoàn mỹ hoàn cảnh sau, này không phải xong xuôi, mà là lại một lần nữa bắt đầu. Cốt tủy nổ vang, xương cốt dường như hoả hồng bếp lò. Ở rèn luyện vô thượng tiên dịch.

Hiện nay, này cốt tủy đối với Thạch Hạo tự thân tới nói. Thì tương đương với hữu hiệu nhất chí tôn dịch, nắm giữ không thể tưởng tượng kỳ hiệu.

Xương cốt hoàn mỹ sau, hóa thành thần thánh diêu lô, bắt đầu luyện hóa, cốt tủy do đó toả ra dị hương, thật sự dường như một lò nhân gian đại dược!

Hắn muốn bắt đầu thay máu, toàn thân tinh huyết đều sẽ bị thay đi!

Bởi vì, cốt tủy thăng hoa, đã hoàn mỹ, cùng với ứng đối chính là thần huyết thay đổi, cũng bị thay thế được.

Lúc này xuất hiện khó mà tin nổi dị tượng, Thạch Hạo huyết nhục trong suốt, hết thảy trắng noãn xương đều mơ hồ, xa xa nhìn tới, trong cơ thể hơn 200 khối cốt, trở thành một lại một cái trắng noãn lô thể, phía dưới ngọn lửa màu trắng đốt cháy.

Này vừa là dị tượng, lại là chân thực phản ứng.

Một khối cốt trở thành một lô thể, một thốc tiên vụ trở thành một đoàn hỏa, lô bên trong là cốt tủy, như vậy tế luyện, hóa thành thân thể đại dược.

Tiên đạo vốn là có một loại thuyết pháp, ngoại giới đại dược là ngoại vật, dù cho hái tới cực hạn trường sinh tiên dược, cũng vẫn là ngoại vật, có thể vì bản thân dùng, nhưng không thể chân chính cải mệnh.

Mà tự thân thân thể đại dược liền không bình thường, có thể cải mệnh, nếu là tế luyện đến mức tận cùng, đối với tự thân tới nói, so với trường sinh dược chỉ có hơn chớ không kém.

Đương nhiên, vậy cần cực kỳ cao thâm cảnh giới mới được, đạo hạnh càng cao, có khả năng hái được thân thể đại dược càng giá trị cao, không thể tưởng tượng.

Trích Tiên thải tự thân đại dược, thật muốn thành công, khẳng định chính là vô thượng tiên dược!

Hiện tại, Thạch Hạo chính là hái thuốc, đối với hắn cảnh giới trước mắt tới nói, có chút khó mà tin nổi, hắn lại hái được vượt qua hiện nay tự thân cảnh giới hiếm thế bảo dược.

Nhân giới, không có bao nhiêu cái sinh linh có thể vặt hái tự thân đại dược!

Bởi vì, nó cần cao thâm đến cực hạn đạo hạnh làm bảo đảm.

Ầm!

Thạch Hạo thân thể phát sáng, trong nháy mắt, tiếng leng keng không dứt bên tai, có thể nhìn thấy rất nhiều bạch cốt thần lô mở ra, nắp lò trước sau bị mở ra, đỏ sẫm hào quang tràn ngập, mùi thơm nức mũi mà tới.

Thân thể đại dược thành thục, sắp sửa bắt đầu phụng dưỡng tự thân.

Quả nhiên, huyết quang cuồn cuộn, hương thơm tràn ngập, Thạch Hạo bắt đầu thay máu.

Lần này, hắn vặt hái thân thể đại dược là cốt tủy, mỗi một lần vặt hái vật không giống, tạo thành kết quả tự nhiên cũng không giống nhau.

Cốt tủy có thể tạo huyết, vì vậy hiện tại thần huyết sôi trào.

Phốc!

Lúc này, cảnh tượng có chút đáng sợ, Thạch Hạo da thịt đỏ đậm, lao ra một đạo lại một đạo mũi tên máu, đón lấy, hết thảy lỗ chân lông cũng là như thế, hướng ra phía ngoài thấm huyết.

Một sát na, cựu huyết mất hết, toàn xong bị sắp xếp ra bên ngoài cơ thể, chỉ để lại mông lung tiên vụ, ở mạch máu bên trong tràn ngập, khuếch tán.

Không có so với này kịch liệt hơn, nếu là người thường, toàn thân huyết dịch mất hết, nhất định phải thương vẫn, đối với Thạch Hạo loại tu sĩ này tới nói cũng chỉ là một trận sắc mặt tái nhợt.

Ầm!

Bách cốt cùng chấn động, hết thảy trắng noãn lô thể đều phát sáng, chảy ra đỏ tươi trong suốt huyết quang.

Ầm ầm ầm!

Sau một khắc, máu tươi tái sinh, đỏ sẫm trong suốt, như sông dài giống như ở trong người dâng trào, trong nháy mắt liền bổ sung trước kia mất đi thần huyết.

Thạch Hạo thân thể mông lung, bị tiên vụ bao phủ, bị thần quang bao vây, một lần cấp độ sâu Đại niết bàn tiếp cận kết thúc, hắn tiến hành cực kỳ thuận lợi.

Lại có thêm một quãng thời gian tu dưỡng, bổ sung cần thiết mênh mông

thần năng, Thạch Hạo là có thể đột phá, có thể đi vào càng cao hơn đại cảnh giới bên trong.

Thực lực của hắn sắp tiến nhanh!

Cũng là vừa lúc đó, Thần Dược sơn mạch rất không yên tĩnh, phát sinh không ít sự, bởi vì đầu kia Kim Ngưu vẫn đang gầm thét, truy sát dị vực cao thủ.

Độn một cảnh Đại tu sĩ đều sắp bị hoạt hủy đi, thân thể tàn tạ, bách cốt gãy vỡ, ở bỏ mạng bay trốn, mấy lần muốn chạy trốn ra sơn mạch, kết quả đều bị Thiết huyết cổ thụ các loại bức về.

Đồng thời, cái khác tuổi trẻ sinh linh cũng rất thảm, có một ít người bị hành hạ đến chết, bị Kim Ngưu đuổi theo sau, dùng sừng chọn nứt, còn có bị tươi sống gào vỡ.

Đến một bước này, dị vực tu sĩ cuống lên, số ít người người trẻ tuổi tránh thoát khỏi Thiết huyết cổ thụ, còn có cái kia cây cổ lão huyết đằng, thành công chạy ra ngoài, báo tin.

Sơn ở ngoài Đại tu sĩ đờ ra, mà mặt sau sắc âm trầm, lại có người vào núi, đồng thời lần này mang tới bí bảo, muốn nhằm vào Kim Ngưu, săn bắn Thạch Hạo.

Thế hệ tuổi trẻ thập đại trong cao thủ người số một Hạc Tử Minh xuất hiện, đích thân tới Thần Dược sơn mạch, muốn gặp Thạch Hạo, đã lớn tiếng, muốn một mình chém rớt Hoang.

Ngoài ra, Vô Úy Sư Tử một mạch ra mấy vị ghê gớm cường giả, trong đó một vị càng là phản tổ, kim quang dâng trào, uy thế đè ép người cùng thế hệ, cũng xuất hiện ở đây.

Đây là Cổ Tăng một mạch sinh linh, năm xưa trốn tránh đến dị vực, tộc này nắm giữ vô thượng tiềm lực, tùy tiện đi ra một cái, tu vi đều đáng sợ kinh người.

Đặc biệt là Phản Tổ Giả, được xưng nắm giữ vô thượng hoàng kim huyết thống, một khi trưởng thành, có thể đối đầu Phật đà, có thể chiến tiên tăng vương!

Đón lấy, lại có tin tức truyền đến, Cô Tộc chí tôn trẻ tuổi cũng chạy tới, thâm nhập sơn mạch, không sợ chỗ này tuyệt địa của cái chết, muốn tìm tạo hóa, đồng thời giải quyết đi Hoang.

Cô tổ, từng đứng hàng mười hung bên trong, năm đó cùng Chân long tranh đấu mà bất bại, là trên đời chủng tộc mạnh mẽ nhất một trong!

Tộc này một tay có thể đoạn không gian, một tay có thể đoạn thời gian, chưởng khống thời không, đây là vô địch thiên hạ tư bản, bất luận người nào cũng không dám khinh thường, đều muốn kính nể.

Chính là ở dị vực, Cô Tộc địa vị đều là siêu nhiên, dù cho là từ cửu thiên phản đi qua, cũng bị dị vực hết thảy tộc sùng kính, không dám xem thường.

"Lần này, Hoang chết chắc rồi, có một vị tiền bối đến rồi, sẽ giải quyết đi đầu kia Kim Ngưu!"

"Đế Tộc, có trẻ tuổi đại nhân đi ra cổ địa, cũng theo đến nơi này, hắn nếu là ra tay, không thể tưởng tượng, mặc kệ Hoang cường đại cỡ nào, đều phải chết!"

Ở Thần Dược sơn mạch ở ngoài, dị vực tu sĩ trẻ tuổi bồi hồi, từng cái từng cái hưng phấn mà kích động, bởi vì đến rồi quá nhiều cao thủ.

Vì một cái Hoang, lại đã kinh động Cô Tộc, còn có Đế Tộc, có bọn họ ở đây, có cái gì không thể trấn áp?

Hơn nữa, bọn họ tin tưởng, không cần nhân vật già cả xuất kích, chỉ dựa vào thế hệ tuổi trẻ, lần này là có thể chân chính ý nghĩa trên áp chế Hoang, đem hắn đánh bại.

Cùng lúc đó, Đế Quan cũng không bình tĩnh, phát sinh một chút sự kiện

lớn.

"Chúng ta đế trong thành có kẻ phản bội, cùng dị vực liên hệ, cần tìm kiếm đi ra."

"Nhìn một chút có ai chưa hề quay về Đế Quan, dám hướng về địch thủ bán đi đại bí!"

"A, có đúng không, ta nếu như không có nhớ lầm Hoang, lần này biên hoang đại chiến sau, có vài tên người trẻ tuổi chưa hề quay về!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1442: Xuất Kích

Thần Dược sơn mạch, trong lòng đất.

Thạch Hạo Đại niết bàn tiếp cận kết thúc, trạng thái rất tốt, bản nguyên trên vết rách cũng trở thành nhạt một chút, hắn tin tưởng một khi đột phá vào chém ta cảnh, thương thế kia liền có thể có thể sẽ khỏi hẳn.

Xoạt!

Bỗng nhiên, trong cơ thể hắn dựng lên một mảnh yên hà, rất chói mắt, như một cái khủng long ở đấu đá lung tung, ở tại toàn thân tản ra, khuếch tán hướng về toàn thân các nơi.

Vặt hái thân thể đại đại dược, Thạch Hạo thay máu xong xuôi, nhưng là hiện tại rồi lại xuất hiện loại này dị biến, rất là kinh người.

Thạch Hạo quan sát bên trong thân thể, trong mắt hết sạch tăng vọt, hắn biết đó là cái gì, không nghĩ tới ở cái này bước ngoặt, nó cũng tham gia trò vui, nhưng đây tuyệt đối là chuyện tốt!

Chí tôn huyết!

Này tế, chí tôn huyết óng ánh, như một đạo lại một đạo gân mạch giống như, trên cơ thể người bên trong phác hoạ, mạnh mẽ mà mạnh mẽ, nó cũng dựa vào cái này niết bàn mà tiến hóa.

Những này huyết so với trước nồng nặc rất nhiều, khuếch tán hướng về toàn thân, cũng cùng tiên vụ giao hòa, mãnh liệt thì, càng vang lên tiếng sấm nổ thanh, mạnh mẽ mà có sức mạnh.

Cuối cùng, hết thảy chí tôn huyết chảy ngược, ngưng tụ thành một đoàn,

ở hắn bộ ngực kết hợp, trở thành một to bằng nắm tay chùm sáng, giống như là muốn thai nghén cái gì.

Điều này làm cho Thạch Hạo ngạc nhiên, chẳng lẽ còn muốn mọc ra một khối cốt!?

Hắn ước ao loại này huyết dịch có thể tẩm bổ toàn thân, mà không phải một khối cốt, đương nhiên nếu như lại mọc ra một khối chí tôn cốt, được một loại vô thượng bảo thuật, vậy cũng rất tốt.

"Đáng tiếc..." Thạch Hạo thở dài, hắn phát hiện suy nghĩ nhiều.

Này đoàn huyết tuy rằng ở tập hợp, tỏa ra mạnh mẽ sinh cơ, muốn thai nghén cái gì, thế nhưng chung quy chênh lệch hỏa hầu, cuối cùng dường như một vầng mặt trời nổ tung, lần thứ hai phân tán hướng về toàn thân các nơi.

Điều này làm cho hắn cả người tinh lực càng dồi dào, nguyên bản thần huyết bên trong giống như có thêm "Gân cốt", mạnh mẽ mà mạnh mẽ!

"Lại củng cố một phen, ta liền vọt vào chém ta cảnh giới!" Thạch Hạo khẽ nói, bởi vì hắn phát hiện hấp thu màu vàng ao bên trong thần bí vật chất, để chí tôn huyết đột nhiên thức tỉnh, nếu là kế tục thổ nạp, ở đây rút lấy, hay là còn có một chút cái khác kinh hỉ.

Đương nhiên, đây chỉ là ôm một loại thử một lần xem thái độ mà thôi. Có thu hoạch tốt nhất, không có cũng không tổn hại thất.

"Ò..." Ngoại giới, một tiếng ngưu hống, để Thạch Hạo mở bừng mắt ra. Hắn nhảy lên một cái, chuẩn bị rời đi địa quật.

Hắn nhẹ nhàng thở dài, nhưng đáng tiếc, đầu kia Kim Ngưu ở ngay gần, nếu như tiếp tục nữa nói nhiều hồi lâu gặp nguy hiểm.

Thạch Hạo không hề có một chút do dự. Lấy đi trong ao không ít chất lỏng màu vàng óng, hóa thành một vệt bóng mờ, cực tốc xông ra ngoài, sau đó chọn một cái phương vị, chui vào lòng đất, mượn độn thổ, muốn rời khỏi.

Xa xa, dài hơn một xích Kim Ngưu, đầy người đều là vết máu, thoáng nghi hoặc. Đứng ở trên một ngọn núi hướng về Thạch Hạo rời đi phương hướng liếc mắt một cái.

Trên người nó huyết không hề có một chút là chính mình, đối với hoàng đạo tiên kim mà nói, Độn Nhất cảnh giới tu sĩ toàn lực ứng phó cũng không đánh nổi, đối với vô thượng tiên liêu căn bản vô hiệu quả.

Những này huyết đều là vị kia Đại tu sĩ, một đường lưu vong, cửu tử nhất sinh, nếu không có Đại tu sĩ kinh nghiệm chiến đấu phong phú, tốc độ nhanh khó mà tin nổi, sớm đã chết rồi.

Dù vậy, vị kia Độn Nhất cảnh giới Đại tu sĩ cũng tàn phế. Cả người xương đứt đoạn, đầy người là thương, từng bị đánh giết chỉ còn nửa thân thể bên dưới.

Lúc này, hắn liền trốn ở khu vực này. Ẩn thân ở một tòa núi lửa đang hoạt động bên trong, chôn ở dung nham bên trong một cử động cũng không dám, thu lại hết thảy khí thế.

Hắn đối với đầu kia Kim Ngưu thực sự sợ đến cực điểm, căn bản cũng không có một tia phần thắng, đối phương bất động, để hắn tùy tiện công kích. Đều không đánh nổi.

Nhưng vào lúc này, Thạch Hạo một đường tiềm hành, mượn độn thổ, đi tới toà này núi lửa phụ cận, hắn biết đầu kia Kim Ngưu siêu phàm nhập thánh, rất không bình thường, vì vậy muốn tìm một mật thổ ẩn giấu đi.

Núi lửa bên trong, dung nham mãnh liệt, nhiệt độ cao đáng sợ, đỏ au huyết thanh không ngừng chập trùng, vừa vặn có thể dùng đến che lấp tự thân tất cả.

Thạch Hạo từ lòng đất trốn vào núi lửa trong cơ thể, vọt vào chói mắt màu đỏ dung nham bên trong, mới vừa vào đến, hắn liền cảm thấy không đúng lắm!

Nơi này còn cất giấu một cái sinh linh, hơn nữa rất mạnh!

Lúc này, Độn Nhất cảnh giới Đại tu sĩ nhưng là lông tóc dựng đứng, dù cho nơi này nhiệt độ cao khiến người ta không chịu được, hắn vẫn là cảm giác sinh ra thấy lạnh cả người. Sau khi đi vào, hắn cũng đã đóng kín tự thân tất cả, không có một tia năng lượng tiết lộ, thậm chí ngay cả tinh thần nhận biết đều thu lại, không bên ngoài đi ra ngoài, sợ Kim Ngưu phát hiện.

Nhưng là hiện tại, dung nham gợn sóng, một cái sinh vật đi vào, hắn cho rằng là Kim Ngưu giết tới.

Ầm!

Hắn xoay người bỏ chạy, cũng không tiếp tục muốn ẩn náu, kết quả, để hắn ngạc nhiên sự tình phát sinh, xông vào "Kim Ngưu" cũng ở xoay người, cấp tốc bỏ chạy.

Đại tu sĩ thần thức bên ngoài, không ở bên trong liễm, trước tiên biết là ai, nhất thời giận dữ, lại là Hoang, đem hắn doạ thành bộ dáng này.

Hắn có một loại cảm giác nhục nhã, lại bị một người tuổi còn trẻ hậu bối dọa sợ, đồng thời nghĩ tới đây là chính mình thế giới kia thế hệ tuổi trẻ đại địch, hắn càng ngày càng bạo, hướng về Thạch Hạo oanh giết tới.

Thạch Hạo kêu to xui xẻo, mới xuất quan mà thôi, liền gặp gỡ Độn Nhất cảnh giới Đại tu sĩ, mà hắn còn chưa kịp vọt vào chém ta cảnh, đối đầu người này, nhất định phải lành ít dữ nhiều.

Ầm!

Thạch Hạo trốn ra phía ngoài, đối với núi lửa bích chính là một chưởng, núi lửa sụp ra, dung nham cuồn cuộn, không chỉ có nhằm phía cao thiên, còn hướng về khắp nơi dâng trào, hoàn toàn đỏ đậm.

Động tĩnh lớn như vậy tự nhiên đã kinh động Kim Ngưu, nó ò một tiếng, dạt ra móng, cuồng bạo vọt tới.

"Tiểu tử!" Độn Nhất cảnh giới Đại tu sĩ cáu giận, tên tiểu bối này đủ tàn nhẫn, như thế quả quyết, trực tiếp đem Kim Ngưu hấp dẫn lại đây, bày ra không tiếc đồng quy vu tận tư thế.

Đại tu sĩ trong mắt hung quang lóng lánh, dù cho Kim Ngưu đánh tới, hắn cũng không muốn buông tha Thạch Hạo, bàn tay lớn như thiên, che đậy hạ xuống.

Ầm!

Thạch Hạo giáng trả, cầm trong tay Đại La kiếm thai tiến lên nghênh tiếp, hai người lôi đình như thác nước, kịch liệt nổ vang.

Đại La kiếm tóc máu quang, chịu đựng uy thế lớn lao, nó không chủ động công kích, thế nhưng là có thể bị động phòng ngự, óng ánh cực kỳ, sát quang cuồn cuộn.

Đại tu sĩ khiếp sợ, không có chân chính chạm tới kiếm thai, bàn tay của hắn liền bị cắt rời, đầm đìa máu tươi.

Thế nhưng, Thạch Hạo cũng phi thường không dễ chịu, thể phách bị giáng đòn nặng nề, cách hư không, hắn liền bị một luồng mênh mông thần lực đập trúng, cả người thổ huyết cuồng bay ra ngoài.

Hắn dường như một mảnh lá rụng, héo tàn hạ xuống, không bị khống chế, bị rung ra mảnh này núi lửa khu vực.

Độn Nhất cảnh giới Đại tu sĩ ngạc nhiên, tên tiểu bối này không có nổ tung? Dưới cái nhìn của hắn, chuyện này quả thật là chuyện khó mà tin nổi, xem như là một việc kỳ tích.

Bởi vì, Độn Nhất cảnh giới Đại tu sĩ muốn tiêu diệt hư nói cảnh giới sinh linh, thực sự quá dễ dàng, giơ tay liền có thể xoá bỏ.

Tên tiểu bối này đến có cỡ nào biến thái, đã trúng Độn Nhất cảnh giới Đại tu sĩ một chưởng, lại bất tử, chỉ là miệng phun máu tươi mà thôi. Có

chút thái quá.

Thạch Hạo tâm huyết bốc lên, vừa nãy thiếu một chút liền nổ tung, hắn tin tưởng, nếu như không phải lần này Đại niết bàn tiến hành rất hoàn mỹ. Vừa nãy trực tiếp liền bị đánh giết.

Đã là như thế, cơ thể hắn cũng ở co giật, không ngừng rung động, thời gian thật dài mới bình tĩnh, trong cơ thể tinh huyết nổ vang. Để tự thân chịu đựng thương tổn giảm đến nhẹ nhất.

Có này thể phách còn sợ ai? Chỉ cần đột phá vào cao tầng thứ cảnh giới, hắn hoàn toàn có thể ngạo thế hành, bễ nghễ cùng cấp giả thậm chí cao một cảnh giới sinh linh.

"Ò..."

Kim Ngưu rít gào, đến phụ cận, đối với hai người đều công kích, phóng thích hai đạo mãng ngưu sóng âm!

Thạch Hạo xoay người rời đi, không có dừng lại, hắn cũng không muốn cùng Kim Ngưu đối kháng, đại thể đoán được nó căn nguyên sau, nếu là bị Kim Ngưu đánh giết. Cái kia quá oan uổng.

Rất may mắn, Kim Ngưu không có truy hắn, mà là nhìn chằm chằm Độn Nhất cảnh giới Đại tu sĩ, bởi vì ở Kim Ngưu xem ra, sinh vật mạnh mẽ càng có hơn uy hiếp tính.

Dị vực Đại tu sĩ sắc mặt phát khổ, hắn cảm thấy thực sự là xui xẻo cực độ, lại một lần nữa bắt đầu lưu vong lữ trình.

Rất nhanh, thân thể của hắn liền bị một vệt kim quang đâm thủng, mấy cây xương đứt đoạn, thoát ly thân thể. Liền chớ đừng nói chi là là huyết nhục, cũng ở rải rác.

"Tên tiểu tử kia ở đây trước rõ ràng có đại đạo thương, làm sao sẽ nhanh như thế liền phục hồi như cũ, xem dáng vẻ. Hẳn là ở ngay gần bế quan, bị

Kim Ngưu tiếng gào đột nhiên kinh ngạc đi ra." Đại tu sĩ vừa lưu vong vừa đang suy nghĩ.

Thạch Hạo rời đi nơi đây, rất nhanh sẽ gặp phải dị vực tu sĩ trẻ tuổi.

"Là Hoang, hắn ở nơi đó, đầy người là huyết, quả nhiên cùng nghe đồn bên trong. Hắn có trọng thưởng, sắp không chống đỡ nổi nữa."

"Không nên để cho hắn đào tẩu, là chúng ta phát hiện trước, chém xuống đầu của hắn, mang về xin mời công. Chậm hơn một bước, Hạc Tử Minh, Vô Úy Sư Tử liền muốn đến, liền đối với chúng ta chuyện gì."

Có người kêu lên, bởi vì bọn họ biết, liền cùng Chân Long đặt ngang hàng Cô Tộc đều đến, thậm chí có Đế Tộc tuổi trẻ đại nhân đích thân tới, thật đến vào lúc ấy, bọn họ cũng phải muốn thần phục, khiêm tốn nghênh tiếp, cái nào còn có thể cướp công.

"Khi ta là mèo ốm?" Thạch Hạo ánh mắt lấp loé tinh mang, trực tiếp liền tiến lên nghênh tiếp.

Ầm!

Lúc này, hắn toàn lực ứng phó, không hề có một chút bảo lưu, mi tâm xuất hiện một cái Lôi Trì dấu ấn, hoá hình mà ra, cấp tốc phóng to.

Cái này khẩu ao lớn lên đến cao trăm trượng, lập tức bao trùm, muốn đem tất cả mọi người đều thu vào đi.

"Không! Hoang không phải sắp chết sao, làm sao sẽ mạnh mẽ như thế?" Những người này kinh hãi đến biến sắc.

"Xoạt!"

Hào quang lóe lên, bọn họ bị thu vào, tám người này rống to, thôi thúc binh khí, vận chuyển tổ thuật các loại, toàn lực oanh kích, muốn thoát đi.

Kết quả, ánh chớp lóe lên, thiên địa nứt toác giống như, chiếc kia Lôi Trì

thu nhỏ lại, mạnh mẽ chấn động, Lôi Trì bên trong tất cả mọi người còn có binh khí đều hóa thành tro tàn, toàn bộ hình thần đều diệt.

Hừ!

Thạch Hạo hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

"Hống..." Xa xa, sơn mạch bên trong truyền đến một tiếng sư hống, có một con sư tử nghe được động tĩnh bên này, cấp tốc tới rồi.

Thạch Hạo không sợ, chủ động hướng phía đó chạy đi, hắn hiện tại vừa xuất quan, chính là muốn đại khai sát giới, nếu những sinh linh này muốn vây quét hắn, như vậy liền còn lấy màu sắc, giết sạch sành sanh.

Đây là một con sư tử, cả người kim quang óng ánh, cực kỳ dũng mãnh, như là một toà núi nhỏ, từ trong núi thẳm chạy tới, mạnh mẽ mà hùng võ, sư tấn vàng óng ánh, dày đặc mà trường, đều sắp thùy rơi xuống đất.

"Vô Úy Sư Tử?" Thạch Hạo ánh mắt lẫm liệt.

"Nhiên! Ngươi chính là Hoang?" Con này sư tử theo dõi hắn, con ngươi màu vàng kim óng ánh, mang theo sát ý, trực tiếp liền đánh tới.

"Ngực có một thốc bạch mao, không phải phản tổ thuần huyết Vô Úy Sư Tử, ngươi không được!" Thạch Hạo cười lạnh nói.

Sau đó không lâu, sơn mạch bên trong truyền đến một trận kinh thiên động địa sư tiếng gào, để Thần Dược sơn mạch bên trong chim bay cá nhảy đều hoảng loạn, đất rung núi chuyển, loạn thạch lăn xuống.

"Không được, Vô Úy Sư Tử một mạch bên trong có cường giả chết đi!" Có người kinh hãi đến biến sắc.

Một lát sau, một đám cường giả chạy tới dãy núi kia, nhìn thấy Vô Úy Sư Tử tàn cốt, máu nhuộm núi rừng, da lông rơi vào trên vách núi, xương vỡ rất nhiều.

"Hoang, ta muốn tự tay giết ngươi!" Trong đám người, có ba con màu vàng sư tử đứng ở chỗ này, một người trong đó bất chấp nói rằng.

Mà nhưng vào lúc này, vùng núi nơi sâu xa, đi tới một cái sinh vật, ánh sáng chói mắt, dường như tự cái kia cổ đại trở về, đạp lên năm tháng, vượt qua dòng sông lịch sử.

Nó quá thần võ, không gì sánh được, cả người vàng óng ánh, dường như tiên kim đúc thành giống như vậy, xán lạn chói mắt, thể phách ở ngoài có một tầng thần quang đang thiêu đốt, bao phủ nó.

Tất cả mọi người đều biết, đây là Phản Tổ Giả, là chân chính Vô Úy Sư Tử, nó dĩ nhiên thật sự giá lâm, này không phải tin đồn, này có như vậy một con sinh vật!

Loại sinh linh này, xưa nay ở dị vực chỉ xuất hiện hai, ba con mà thôi, thuần huyết Phản Tổ Giả quá ít, loại sinh vật này một khi trưởng thành đến hậu kỳ, có thể cùng tiên tăng vương ngang hàng!

Nó không nói gì, chỉ là ở đây đi rồi một vòng, xem qua chiến đấu vết tích liền không nói lời nào rời đi.

Cũng trong lúc đó, Thạch Hạo lần thứ hai trở về cái kia mảnh địa quật, muốn ở nơi đó tiến hành cuối cùng đột phá, kết quả hắn ngạc nhiên, phát hiện cái kia độn một cảnh Đại tu sĩ cũng tiến vào, càng tìm đến nơi này.

Duy nhất vui mừng chính là, lần này Đại tu sĩ không có phát hiện hắn.

"Đây là địa phương nào, có một cái màu vàng ao. Trời ạ, vô thượng tồn tại lấy thủ đoạn nghịch thiên đắp nặn bảo trì? Chẳng trách tên tiểu tử kia phục hồi như cũ, nguyên lai bí mật ở đây. Ha ha, đây thực sự là vận may lớn a, ta nhân họa đắc phúc, cũng có thể ở chỗ này trở thành chân chính chí tôn!" Hắn gần như điên cuồng, bởi vì cái này bất ngờ quá có kinh hỉ tính.

Thạch Hạo vô thanh vô tức lui ra, ánh mắt của hắn lạnh lẽo, trong bóng tối cười gằn, người này nhất định phải giết chết, không thể để cho hắn chia

sẻ chất lỏng màu vàng óng, đồng thời cũng là vì báo thù!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1443: Táng Sĩ

Thạch Hạo lui ra địa quật, hắn bắt đầu tìm kiếm Kim Ngưu, nếu như nó ở ngay gần, khẳng định có thể đưa Độn Nhất cảnh giới tu sĩ ra đi, khiến cho vạn kiếp bất phục.

Thần Dược sơn mạch không thể yên tĩnh, dị vực tu sĩ qua lại, kết bè kết lũ, đang tìm kiếm Thạch Hạo tăm tích.

Đương nhiên, bọn họ rất cẩn thận, có nhiều chỗ là tuyệt đối sẽ không đặt chân, như Huyết Đằng lão tổ cắm rễ địa phương, còn có khói đen hừng hực đầm lầy các loại.

Thần Dược thần mạch rất đặc biệt, có thật nhiều sinh vật mạnh mẽ đỗ lại, như là mất đi ý chí, ngủ đông ở tuyệt địa bên trong, thường ngày không xuất thế, nhưng là một khi tiếp cận, tiến vào chúng nó lãnh địa bên trong, thì sẽ đột nhiên gây khó khăn.

Thạch Hạo ở núi rừng bên trong xuyên hành, tự nhiên nhìn thấy không ít người, bất quá nhưng không có ra tay, bởi vì không muốn xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, phòng ngừa kinh động trong lòng đất Đại tu sĩ.

"Thần dược, mau đuổi theo!"

Có người kinh ngạc thốt lên, nhìn thấy một cây Bạch hổ đằng, trắng như tuyết như ngọc, phiến lá dường như con cọp, cắm rễ ở một mảnh trên vách đá, tỏa ra ánh sáng lung linh.

Vèo!

Này cây thần dược bỏ chạy, cực kỳ nhanh, nó mượn độn thổ, có thể chớp mắt ngàn dặm.

Thạch Hạo cũng muốn đuổi theo, hắn trong bóng tối nhìn thấy tình cảnh này sau, đột nhiên cảm giác thấy không đúng lắm, mở Thiên Nhãn, phát hiện cái kia cây thần dược có chút quỷ dị.

"Có một luồng tử khí quấn quanh ở trên người?"

Hắn cách rất gần, so với những tu sĩ kia chiếm cứ vị trí càng có lợi hơn, nếu là ra tay, vừa nãy rất có thể đã bắt được cây thuốc này.

Thế nhưng, hắn không nhúc nhích, nghĩ đến cốt thư trên một ít ghi chép, có chút thần dược không biết bởi vì cớ gì, nhiễm phải yêu tà khí, thần tính nghịch chuyển, nội hàm U Minh Chi Lực.

Tương truyền, vật này rất đáng sợ, một khi ăn nhầm xuống, chính là chí tôn cũng phải tử vong!

Thạch Hạo có chút không thể tin được, đường đường Thần Dược sơn mạch bên trong lại có như vậy kỳ dược, nếu như hơi không chú ý, liền lại ở chỗ này xảy ra vấn đề lớn.

Nơi này một ít thần dược có gì đó quái lạ!

Sau đó, hắn liếc mắt nhìn cái kia nơi vách núi cheo leo, phát hiện có vết nứt, từ bên trong như có như không lan tràn ra một chút khói đen.

Thạch Hạo quả đoán rút đi. Ở phía xa quan sát những này dị vực tu sĩ.

"Chạy đi đâu!"

Hết thảy đều phát sinh ở chớp mắt, có người lấy ra bảo cụ, là một cái lưới lớn, lấy ngôi sao sa luyện chế mà thành. Run tay ném một cái, dường như thiên la địa võng, bao phủ tứ phương thiên địa.

Nhất thời, toà kia vách núi cheo leo sụp đổ, loạn thạch cuồn cuộn. Khe lớn ở trong vùng núi lan tràn, tấm này võng lớn lập tức ghi dấu ấn vào lòng đất, đâu lên đầy trời bùn đất.

Địa tầng ngăn cản không được nó, tấm võng này không kiên không thúc, võng La Thiên sinh vật.

Phải biết, Thần Dược sơn mạch kiên cố, có thể có uy thế như vậy bảo cụ, tuyệt đối siêu phàm!

Nhưng mà, việc không tốt phát sinh, khói đen cuồn cuộn. Tử khí cuồn cuộn, từ lòng đất cấp tốc lan tràn tới, đó là không thể tưởng tượng một luồng sát khí.

"Không được, nhanh thu võng, không muốn thôi thúc rồi!"

"Bỏ lại bảo cụ, không muốn tấm võng này rồi!"

Có người kêu to, sắc mặt trắng bệch, vô cùng sợ hãi, này Thần Dược sơn mạch so với tưởng tượng còn muốn đáng sợ, bọn họ đá đánh thiết bản.

Bùn đất cuồn cuộn. Võng lớn đâu ra mặt đất, chủ nhân của nó tuy rằng dừng tay, nhưng vẫn có chút chậm, từ lòng đất gọi ra liên miên xương khô.

Đáng sợ nhất chính là. Còn có một cái rỉ sét loang lổ quan tài đồng, bị ăn mòn không được dạng, cùng nê đầu hỗn hợp lại cùng nhau, từ lâu nát đi, còn hơi có chút hình dạng mà thôi.

Thạch Hạo kinh ngạc, Thần Dược thần mạch cũng không nhất định thần thánh. Lòng đất tại sao có thể có thứ này, hắn có chút không rõ, trốn ở trong bóng tối kế tục quan sát.

Phá quan tài đồng nứt ra, một bộ thi thể rơi xuống mà ra, gánh vác mục nát cánh chim, cả người đen kịt, thi khí ngập trời, cực kỳ khủng bố.

"Đáng chết, tại sao có thể có thứ này, lại bị chúng ta đụng tới, nơi này không phải Thần Dược thần mạch sao, lại không phải Cổ Táng khu!" Dị vực sinh linh âm thanh run, bọn họ đang nhanh chóng rút lui.

"Ngươi quên, Thần Dược thần mạch cùng Thiên thú rừng rậm còn có Cổ

Táng khu sát bên, rất hiển nhiên, có Cổ Táng khu địa mạch lan tràn tiến vào thần dược trong vùng núi, ở sâu dưới lòng đất, thường ngày không nhìn thấy, hôm nay bị quật ra!"

"Chỉ có một cái phá quan tài đồng mà thôi, hẳn là không như trong tưởng tượng đáng sợ như vậy, nhiều nhất là xác chết di động, không phải táng sĩ loại hình sinh vật!" Có người nói.

"Nó không nhúc nhích, quả nhiên là cấp thấp giai xác ướp cổ, không có cái gì ý thức." Có người quan sát sau, thở dài một cái.

Tất cả mọi người đều ngừng lại, không lại sốt sắng như vậy.

"Nhưng là, vì sao có như vậy doạ người thi khí mạn mở?" Có người nghi ngờ không thôi.

"Hẳn là Cổ Táng khu chi mạch tản mát ra, cùng này thi không quan hệ." Có người khác giải thích.

Rất rõ ràng, bọn họ đối với Cổ Táng khu phi thường kiêng kỵ, qua nhiều năm như vậy, không ngừng đào móc, phát hiện cái kia đã từng là một cái phi thường mạnh mẽ văn minh, nếu là hiểu rõ chúng nó, đều sẽ cảm thấy, chúng nó thần uy chấn động cổ kim.

Có người cho rằng chúng nó từ lâu tuyệt diệt, truyền thừa không còn tồn tại nữa.

Nhưng còn thiếu một số người nắm một loại phi thường kỳ quái quan điểm, cho rằng Cổ Táng khu xưa nay đều không có tuyệt diệt qua, vừa vặn ngược lại, chúng nó chính là loại kia trạng thái, không phải người không phải thi.

Thậm chí, liền Bất Hủ giả bên trong đều có cường giả như vậy cho rằng.

Ngoài ra, vô thượng Du Đà Cổ Tổ, từng nói một câu quái lạ, Cổ Táng khu với bọn hắn này một giới khởi nguyên có quan hệ!

Tất cả mọi người đều biết, êm đềm, Du Đà công tham tạo hóa, xuyên qua không ngừng một cái kỷ nguyên, còn như trước ở vào trạng thái đỉnh cao, sừng sững với thế gian.

Rất nhiều người đều từng nghe nói, từ trên kỷ nguyên bắt đầu, bọn họ ngay khi cẩn thận quật Cổ Táng khu, đã nhiều năm như vậy, nhất định sớm đã có phát hiện kinh người.

Những người này nói nhỏ, đàm luận những bí ẩn này, xa xa Thạch Hạo nghe thật sự, hắn chấn động không gì sánh nổi, cảm thấy hôm nay vì hắn mở ra một cánh cửa, ngày sau nhất định phải đối mặt "Trong môn phái sự".

Đột nhiên, một luồng khói đen sôi trào mãnh liệt, cái kia phá trong quan tài đồng sinh vật lập tức ngồi dậy đến, mục nát cánh chim triển khai, che kín bầu trời, một đôi mắt phút chốc mở, bắn ra hai đạo ánh bạc.

Nơi đó đen kịt như mực, chỉ có nó đáng sợ đường viền hiện lên, từ dưới đất đứng lên, còn có thể nhìn thấy một đôi lạnh lẽo ngân mắt, hướng phương hướng này trông lại.

"Không được, nó có ý thức, đây là một tên táng sĩ, không phải bình thường xác chết di động!"

"Chạy mau a!"

Dị vực đám người kia thường ngày rất tự phụ, nhưng là đối mặt tên này quỷ dị xác ướp cổ, vẫn là doạ đến không dám đối mặt, trực tiếp chạy trốn.

Bởi vì, Cổ Táng khu cực nhỏ đào ra "Táng sĩ", đó là hoạt sinh vật, hoặc là nói là Hoạt Thi, có kinh thiên động địa uy năng, trừ phi chí tôn ra tay, không phải vậy không thể kháng cự.

Ngoài ra, còn có tầng thứ càng cao hơn táng sĩ, chỉ có bất hủ nhân vật vô thượng đích thân tới mới có hi vọng áp chế.

Có truyền thuyết, năm đó ở Cổ Táng khu bên trong từng đào ra một tên

thần bí táng sĩ, nó đánh giết hết thảy tham dự đào động táng thổ cường giả, thậm chí không xa mấy chục triệu dặm, nó một mình mà đi, đi giết chết tham dự sự kiện kia ba Đại Vương tộc.

Chuyện này khiếp sợ các tộc cao tầng, tuy rằng sau đó bị che lấp, không có ở phạm vi lớn bên trong truyền lưu, nhưng vẫn còn có chút phong thanh lộ ra.

Nghe nói, cuối cùng Du Đà tự mình ra tay, mới tiêu diệt tên kia táng sĩ, cũng chính là ở cái kia chiến dịch bên trong, Du Đà, êm đềm đối với Cổ Táng khu có càng sâu một bước hiểu rõ.

Thế nhưng, từ khi cái kia chiến dịch sau, khai quật Cổ Táng khu biến hoãn, các tộc cũng không dám dễ dàng lộn xộn.

Bởi vì, Du Đà ở trận chiến đó bên trong, không phải đơn giản liền áp chế tên kia táng sĩ, mà là tiến hành thời gian không ngắn chiến đấu!

"Ầm!"

Mục nát cánh vỗ, trời long đất lở, tên này táng sĩ uy thế quá mạnh mẽ, không thể nào tưởng tượng được, so với Độn nhất cảnh Đại tu sĩ còn lợi hại hơn.

Đối với thế hệ tuổi trẻ tới nói, đây là trí mạng, không thể chống lại.

Dị vực này quần tu sĩ xoay người bỏ chạy, táng sĩ không thể địch, một khi bị quấy nhiễu mà khai quật, liền nhất định phải huyết sát thập phương, chém hết hết thảy nhiễu loạn nó trầm miên sinh vật.

Bọn họ từng cái từng cái sắc mặt trắng bệch, bỏ mạng mà trốn. Bởi vì, vào đúng lúc này, tất cả mọi người đều nghĩ tới những kia cùng táng sĩ có quan hệ truyền thuyết.

Ngày xưa, ba Đại Vương tộc đều nhân một tên táng sĩ mà diệt tộc, đó là biết bao chuyện đáng sợ? Liền tam tộc hết thảy lão tổ đều bị đồ giết sạch

sành sanh, không người tồn tại.

"Phốc!"

Lúc này thì có người trẻ tuổi chết rồi, bị một con mục nát bàn tay lớn nắm lấy, tạo thành thịt nát, căn bản cũng không có sức phản kháng.

Đón lấy, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp, lập tức thì có bảy, tám vị cao thủ mất mạng, tất cả đều là ở một tức hoàn thành.

"Trốn a!"

Những người khác kêu to, phân tán ra đến, nhằm phía bốn phương tám hướng.

Người rất nhiều, lập tức tan hết, tên này táng sĩ con mắt trắng bạc, lạnh lẽo đáng sợ, bước ra chân đuổi theo.

Trong bóng tối, Thạch Hạo cũng rời đi, bất quá ở bỏ chạy trước, hắn bắt đi một tên dị vực sinh linh, cực tốc đi vào phương xa.

"Nói, đem ngươi biết táng sĩ bí mật đều cho ta nói ra!" Đến chốn không người, Thạch Hạo lạnh giọng nói.

Dị vực tên này người trẻ tuổi xương rất cứng, cứ việc vừa nãy đang lẩn trốn, rất sợ sệt, nhưng là bị Thạch Hạo nắm lấy sau, ngược lại bình tĩnh, không chịu mở miệng.

Chỉ là, sự kiên trì của hắn không có ý nghĩa, Thạch Hạo muốn sưu thần hồn, không tiếc đánh đổi, cũng phải biết bí mật.

"Ta nói!" Hắn chiêu.

"Cái gì, Du Đà từng theo một tên táng sĩ từng có đánh một trận?" Thạch Hạo khiếp sợ.

Diệt ba Đại Vương tộc, chiến Du Đà, tên kia táng sĩ đến đáng sợ bao

nhiêu?

Đây là Thạch Hạo lần đầu tiên nghe nói táng sĩ truyền thuyết, nội tâm rung động, hắn biết sớm muộn cũng sẽ chân chính nhìn thấy, Cổ Táng khu bên trong có bí mật lớn.

Nếu không, Du Đà, êm đềm vì sao phải cố ý đào móc xuống, nhất định có để bọn họ động tâm đồ vật.

Thời gian không lâu, xa xa truyền đến một đạo lại một đạo tiếng kêu thảm thiết, liên tiếp, những người trẻ tuổi kia bị đánh giết, hơn nửa đều không có có thể tránh được một kiếp.

Đột nhiên, Thạch Hạo lông tóc dựng đứng, đột nhiên mà xoay người, nhìn về phía nơi đó.

Khói đen tràn ngập, táng sĩ gánh vác mục nát cánh chim, vô thanh vô tức xuất hiện ở đây, liền đứng ở phía sau hắn cách đó không xa, băng hàn mà lạnh lẽo, toả ra tử khí.

"Nhanh như vậy, quỷ dị như thế!" Thạch Hạo trong lòng cả kinh.

Về phần hắn phụ cận dị vực tu sĩ trẻ tuổi, từ lâu sắc mặt trắng bệch, một câu nói cũng không nói ra được, nhìn chằm chằm phía trước.

Thạch Hạo thở dài, lần này tiến vào Thần Dược sơn mạch, coi là thật là nguy cơ nhiều, hiểm tình không ngừng xuất hiện, tuyệt địa quả nhiên không phải tốt như vậy tiến vào.

Hắn không có lựa chọn khác, keng một tiếng rút ra Đại La Kiếm Thai, dùng để hộ thể, đối mặt tên này táng sĩ.

Nhưng mà, ngoài ý muốn sự tình phát sinh, tên này táng sĩ ở nhìn thấy Kiếm Thai chớp mắt, con ngươi co lại thành hai đạo trắng bạc khe hở, thân thể hơi run.

Sau đó, nó dĩ nhiên quỳ xuống, quay về Kiếm Thai dập đầu!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1444: Kiếm Thai Bí Mật

Thạch Hạo ngạc nhiên, đứng chết trân tại chỗ, lại sẽ phát sinh chuyện như vậy, nó ở dập đầu, này kiếm thai có lai lịch ra sao?

Táng sĩ, quỷ dị, thần bí, mạnh mẽ, chính là dị vực tu sĩ nghe nói đều muốn sợ hãi, trên mặt biến sắc, hôm nay một tên mạnh mẽ táng sĩ bị quấy nhiễu xuất thế, kết quả ở đây càng là biểu hiện như thế.

Nó hình thể uy mãnh, có thể có ột trượng, gánh vác một đôi rộng lớn mục nát cánh chim, đen kịt sương mù cuồn cuộn, dường như một cái Ma thần từ trong địa ngục đi ra.

Không nghi ngờ chút nào, tên này táng sĩ rất mạnh, con ngươi màu bạc dường như lưỡi đao giống như vậy, cách có đoạn khoảng cách, cũng làm người ta da thịt đau nhức, muốn nứt ra rồi.

Thạch Hạo tù binh, dị vực tên kia tu sĩ trẻ tuổi, sắc mặt tái nhợt, không hề có một chút huyết sắc, hoàn toàn bị doạ cho sợ rồi.

Thời khắc này, ở trong mắt hắn, Thạch Hạo tuyệt đối là một cái Đại Ma Vương, liền táng sĩ đều tại triều bái? Này không có thiên lý, để hắn lông tơ đều dựng thẳng.

Bởi vì, hắn bị Thạch Hạo ném xuống đất, quan sát góc độ không giống, không biết táng sĩ là ở cúng bái kiếm thai, hơn nữa hắn cũng không cho là cái này mộc mạc kiếm có lai lịch gì.

Hắn chứng kiến chính là, Thạch Hạo trấn định đứng ở nơi đó, nhìn xuống táng sĩ, mặc nó dập đầu, mà tự thân rất rụt rè, cũng rất tự phụ, liền động cũng không có nhúc nhích một thoáng.

Kỳ thực, Thạch Hạo là thân thể cứng lại rồi, không có dự liệu được kết quả này, không biết nên làm sao đáp lại.

Bỗng nhiên, trong lòng hắn rùng mình, cảm giác được thấy lạnh cả người còn có sát khí, lập tức giơ kiếm ở trước ngực, bảo vệ bản thân.

Bởi vì, tên này táng sĩ cúng bái xong xuôi sau, đột nhiên mà ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Thạch Hạo, cặp kia con mắt màu bạc thực sự sáng quá, có chút đâm người, đồng thời có một luồng sát ý tràn ngập.

Hô!

Gió to gào thét, khói đen ngập trời, tên này táng sĩ trực tiếp dò ra một bàn tay lớn, đen kịt như mực, chộp về phía trước, đối với Thạch Hạo quả đoán động thủ.

Bái kiếm thai cùng cùng thần phục hoàn toàn là hai chuyện khác nhau, nó tuy rằng kính nể kiếm thai, thế nhưng đối với Thạch Hạo nhưng không có cái gì kính ý, lại muốn trực tiếp đánh chết.

Thạch Hạo vung kiếm thai, đồng thời về phía sau cực tốc rút lui, hắn ép căn bản không hề ôm ảo tưởng, không dễ như vậy thoát hiểm, hi vọng một tên trong truyền thuyết táng sĩ thần phục, cái kia không hiện thực.

Phốc!

Trên đất tên kia tù binh còn chưa rõ chuyện gì xảy ra, liền bị bàn tay lớn màu đen trảo nát, trở thành một đống thịt nát, hắn tử rất oan uổng, đến cuối cùng đều tràn đầy không rõ.

Cheng!

Thạch Hạo chấn động kiếm, đón đỡ bàn tay lớn kia, theo chân nó liều mạng, hắn không thể bó tay chịu trói, dù cho biết hi vọng không lớn, cũng phải lực chiến đấu tới cùng.

Rất rõ ràng, táng sĩ đối với kiếm thai kính nể, mang theo một luồng trời sinh ý sợ hãi, lại không dám chạm đến kiếm thai, nó đang lùi lại.

Này rất mâu thuẫn, nó cúng bái kiếm thai, nhưng muốn giết cầm kiếm thai Thạch Hạo, nó tâm tình phức tạp, con ngươi màu bạc bên trong đều đang lấp lánh quỷ dị ánh sáng.

"Ma đát cốt khảm..."

Nó há mồm, phun ra một chuỗi tối nghĩa khó hiểu lời nói, này quá cổ lão, căn bản là không có cách phân rõ, không thể tìm tòi nghiên cứu là thời đại nào ngôn ngữ.

Thạch Hạo cũng coi như là gặp nhiều biết nhiều, hiểu rõ rất nhiều loại ngôn ngữ, thậm chí ngay cả dị giới ngữ đều có thể nói lên vài câu, có thể hiện tại nhưng choáng váng, một chút cũng nghe không hiểu.

Đương nhiên, hắn cũng rõ ràng, nếu như có thể nghe hiểu đó mới là lạ đây, táng sĩ quá cổ lão, liền An Lan, Du Đà cũng phải đi đào móc, so với bọn họ đều năm tháng xa xưa, căn bản là không có cách khảo chứng là thời đại nào sinh vật.

Đón lấy, táng sĩ mi tâm ô quang nhấp nháy, khuếch tán ra đến, hình thành mông lung liên y, đang giải phóng quái lạ thần thức.

Lần này, Thạch Hạo rốt cục xuyên thấu qua thần niệm, mơ hồ lý giải ý của nó, nó đang hỏi kiếm thai làm sao xuất hiện trên tay của hắn, mau chóng nói ra.

Sở dĩ rất mơ hồ, là bởi vì lấy thần thức lực quỷ dị, không có sinh khí, mang theo nồng nặc U Minh Chi Lực, cùng Thạch Hạo thần thức xung đột lẫn nhau, hai người không liên quan.

Thạch Hạo cẩn thận đề phòng, bắt lấy một tia thức niệm, đại thể hiểu rõ sau liền nhanh chóng rút lui, sợ Nguyên Thần bị ăn mòn!

"Kiếm thai có lai lịch ra sao?" Đồng thời, Thạch Hạo đổi khách làm chủ, như vậy truy hỏi táng sĩ.

"Ma đát cốt khảm ai mặc..." Táng sĩ âm thanh phát lạnh, lớn tiếng quát lớn.

Thời khắc này, Thạch Hạo nghĩ đến rất nhiều, đây căn bản không phải xác chết di động, không phải bình thường ý nghĩa trên xác ướp cổ, không phải đơn giản chết rồi thông linh, bởi vì nó lại có ký ức, có ý chí!

Táng sĩ rất có thể là một cái bộ tộc, một cái thần bí mà mạnh mẽ không biết chủng tộc.

Chúng nó hưởng thọ ở táng thổ chìm xuống miên, đang đợi một thời cơ, chậm chạp không chịu hồi phục lại, có không muốn người biết kinh thiên đại bí.

Đương nhiên, liên quan với những này không phải Thạch Hạo một người suy đoán, có thật nhiều đều là tên kia tù binh nói cho hắn, dị vực có Bất Hủ từng có rất nhiều suy đoán.

Táng sĩ lạnh lùng, liên quan với Thạch Hạo quát hỏi, nó căn bản không trả lời, chỉ muốn từ Thạch Hạo nơi này hiểu rõ đến một chút gì.

Ầm!

Màu đen móng vuốt lớn lần thứ hai đánh tới, đáng sợ vô biên, vùng núi đổ nát, Thạch Hạo trong miệng ho ra máu, đây chỉ là dư âm mà thôi, chính diện bị né qua.

Lần này, hắn giơ kiếm thai, về phía trước bổ tới thì, táng sĩ vừa hãi vừa sợ, đột nhiên cắn răng một cái, lại trực tiếp chộp về phía trước!

Thạch Hạo có chút không rõ, đối phương rõ ràng mạnh mẽ như vậy, vì sao e sợ như thế thanh kiếm này thai?

Vù!

Hư không run rẩy dữ dội, kiếm thai kêu khẽ, phát ra kỳ dị ánh sáng.

Sau một khắc, Thạch Hạo rốt cuộc biết, táng sĩ vì sao như thế e ngại, nó tại chỗ run rẩy, không ngừng rút lui, không dám tới gần cái này cổ kiếm.

Ở mạnh mẽ áp lực ở bên ngoài dưới, đặc biệt ở táng sĩ độc nhất tử khí dưới sự kích thích, kiếm thai phát quang, óng ánh như cầu vồng, ngang qua nơi này.

Thanh kiếm này thai toàn diện bạo phát, thả ra mạnh mẽ uy năng.

Liên miên mưa ánh sáng rơi ra, huy hoàng ánh kiếm kinh quỷ thần, đè ép thiên nhật, quá mức xán lạn cùng chói mắt, thánh khiết hoàn mỹ, giống như Phi Tiên mưa ánh sáng.

Mà ở kiếm thai trên, càng là hiện ra một cái hình người sinh linh, cử hà phi tiên, đó là kiếm thai trên dấu ấn, thời khắc này chân thực hiện lên.

Tình cảnh này, khiến người ta rất hoài nghi, dường như có người đang phi tiên, quá mức lóa mắt.

Đương nhiên, này còn cũng không phải toàn bộ, bởi vì những này Thạch Hạo từ lúc trước đây thật lâu liền từng thấy!

Ở này thần thánh hình ảnh bên dưới, có ẩn tình khác, cũng là táng sĩ e ngại nguyên nhân vị trí.

Sinh linh hình người Phi Tiên, ở tại cước hạ, ở mưa ánh sáng ở ngoài lờ mờ nơi, hiện ra càng bao la hơn cảnh tượng.

Đó là một mảnh Cổ Táng Khu, mộ phần vô số, đại uyên đen kịt, cổ huyệt liên miên, không biết chôn xuống bao nhiêu sinh linh, cảnh tượng này rất mơ hồ, giống như ở nhuốm máu tà dương dưới, ở chạng vạng bên trong, ở tối tăm nội định cách hình ảnh.

Máu tươi đang chảy xuôi, trở thành dòng sông, mạn quá một mảnh lại một mảnh nơi chôn cất, không hề có một tiếng động mà đáng sợ.

Một toà không đáng chú ý mộ cổ là nứt ra, có một cái quan tài đồng ngang dọc, chỉ có nó không có bị dòng máu nhuộm dần, tới gần, mà ở quan tài đồng ngồi một sinh vật hình người, một cái tay ôm đầu gối, nghiêng đầu, nhìn phía nhuốm máu tà dương, không nhúc nhích.

Này rất mơ hồ, phi thường không chân thực, bất luận Thạch Hạo cố gắng thế nào đều thấy không rõ lắm.

Thế nhưng, hình ảnh này tuyệt đối là chấn động, để Thạch Hạo đờ ra, có chút sởn cả tóc gáy cảm giác, cảm thấy phát sợ.

Phải biết, mảnh này cảnh tượng, liền đang phi tiên hình ảnh bên dưới, đều là Đại La kiếm thai chiếu ra, là nó tạo nên!

Một thanh kiếm thai, hai loại dấu ấn, hai cái cảnh tượng, lần thứ nhất đều hiện, bị Thạch Hạo bắt lấy.

Phía trên, mưa ánh sáng dày đặc, thần thánh cực kỳ, có sinh linh hình người đang phi tiên.

Phía dưới, táng khu liên miên, dòng máu chảy xuôi, một cái quan tài đồng nằm ngang ở mộ phần trên, một cái sinh linh ngồi trên quan trên.

Cách đó không xa, tên kia táng sĩ hết sức e ngại, tự nhiên là đối với huyết sắc tà dương bên trong táng khu cùng với chiếc quan tài đồng này còn có tọa ở phía trên sinh linh sợ hãi.

Làm sao sẽ như vậy?

Ở Thạch Hạo nhận thức bên trong, Đại La kiếm thai là thần thánh, đồng thời cũng có sát phạt khí, là tiên gia bảo cụ phôi thô, có thể hiện tại lại phát hiện phương diện như thế!

"Ta trước đây chưa từng nhìn thấy, thần thánh Phi Tiên dấu ấn bên dưới lại còn có như vậy một bức tranh?" Thạch Hạo khiếp sợ.

Hắn cẩn thận nhìn chăm chú kiếm trong tay thai, ở tại trên quả nhiên còn có một chút mơ hồ vết tích, là cái kia táng khu cảnh tượng, lúc này bởi vì kiếm thai kêu khẽ, hiển hiện ra, tạo thành hai loại hình ảnh Tề hiện lên cảnh tượng.

Hắn ý thức được, này kiếm thai so với hắn tưởng tượng còn muốn thần bí, còn phải xa xưa hơn!

Ở ba ngàn châu thì, mấy người cho rằng nó là thiên nhiên hình thành bảo cụ, bởi vì nó sớm nhất là từ cổ khoáng bên trong một khối nham thạch bên trong đào móc ra.

Nắm giữ nó các đời Kiếm chủ cuối cùng cũng không thể chết tử tế, đều chết rất là thảm, nó rất không rõ.

Mà ở trên chín tầng trời, cũng có một chút người nhìn chằm chằm nó xem qua, cảm thấy nó rất như là ngày xưa một vị Tiên Vương bội kiếm, nhìn vô cùng nhìn quen mắt.

Mà ở dị vực, tương tự có cường giả nhận thức, năm xưa, đoạt Bất Diệt Kinh thì, Hạc Vô Song nhân duyên hiển hiện, từng nói này kiếm thai cùng Luyện Tiên Hồ bình thường cửu viễn.

Đồng thời, Hạc Vô Song còn từng biếm kiếm này, dù cho nó lại nghịch thiên, cũng là đầu thừa đuôi thẹo đúc thành.

Nhưng là, hiện nay xem ra, tất cả mọi người đều sai rồi, này kiếm thai thần bí trình độ không thể tưởng tượng, so với tất cả mọi người dự liệu đều muốn cổ lão, lai lịch đại ghê gớm.

Bởi vì, nó dính đến Cổ Táng Khu, tên này táng sĩ nhận ra nó!

Phải biết, táng sĩ không thuộc về này kỷ nguyên, liền ngay cả Du Đà, An

Lan đều đang đào móc táng khu, nhận vì chúng nó quá cổ lão, cần muốn đào lên cổ địa mới có thể hiểu rõ.

Thạch Hạo vững tin, kiếm thai hơn nửa xuyên qua mấy cái kỷ nguyên, có thường người không thể nào tưởng tượng được căn nguyên!

Lúc này, kiếm thai chấn động, phía trên là Phi Tiên chi cảnh tượng, phía dưới là táng khu hình ảnh đáng sợ, khiến người ta kinh sợ.

Tên kia táng sĩ đang lùi lại, nó rất sợ sệt cái kia ngồi trên quan tài đồng trên sinh linh.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1445: Kéo Lên Đồng Nhất Chiến Xa

Thì ra là như vậy, Thạch Hạo rõ ràng, chuôi này Kiếm Thai cùng Cổ Táng Khu có quan hệ lớn lao, táng sĩ từng thấy, đồng thời e ngại nó!

Dù cho vô cùng năm tháng biến mất, năm đó cùng chuôi này Kiếm Thai có quan hệ sinh linh hơn nửa từ lâu không tồn tại ở thế gian, nó vẫn là cho tên này táng sĩ lưu lại ấn tượng không thể xóa nhòa.

Này tế, táng sĩ thành kính, cực kỳ cung kính, quay về Kiếm Thai dập đầu, xác thực nói nó là ở đối với quan tài đồng trên đạo hình người kia sinh linh cúng bái!

Vậy là ai? Ở năm đó có thế nào lai lịch, làm sao có thể có uy thế cỡ này, còn đang chấn nhiếp táng sĩ.

"Đa Mã Tạp Đức hoát..."

Táng sĩ dập đầu mấy cái đầu, từ đầu đến cuối không có đứng lên đến, ở nơi đó cầu xin, không biết đang nói cái gì, đến cuối cùng lại có chút lo sợ tát mét mặt mày.

Nó quay đầu nhìn về phía Thạch Hạo, lộ ra một tia ý thức, biểu đạt một loại nào đó ý tứ, lần này nó hiếm thấy bình tĩnh, không có công kích, cũng không có phát sinh lệ khí.

Bất quá, nhìn về phía Thạch Hạo thì, cũng không giống như là có thiện ý, như cùng ở tại nhìn một cái cây khô, một khối Thạch Đầu, căn bản không có đưa nó xem là một cái bình thường sinh vật.

Thạch Hạo rõ ràng ý của nó, nếu Kiếm Thai không có tiêu diệt hắn, như vậy nó tạm thời cũng nhận rồi hắn, hi vọng hắn tự lo lấy.

Này liền xong?

Thạch Hạo ngẩn ra, như thế hung cuồng một tên táng sĩ, đập chết dị vực cường giả hãy cùng nắm muỗi bình thường dễ dàng, nguyên tưởng rằng muốn với hắn cũng không chết không thôi, không phải đánh giết hắn không thể đây, kết quả là nhẹ như vậy phiêu phiêu yết đi qua.

Thoáng suy nghĩ, Thạch Hạo cảm giác phía sau lưng âm hàn, trong cơ thể tích tụ ra một luồng lạnh lẽo ý lạnh, bởi vì tên này táng sĩ mặc dù nói không nhiều, thế nhưng quá khủng bố.

Dựa theo ý của nó, này Kiếm Thai đánh chết Thạch Hạo mới coi như bình thường? Nó lại cho rằng là tạm thời bình tĩnh, nghe từng nói, này Kiếm Thai hẳn là cực "Hung", các đời người nắm giữ đều phải chết đi!

Trong lúc nhất thời, Thạch Hạo thật sự không biết làm sao đối xử này Kiếm Thai. Là muốn ném mất hay là muốn kế tục đặt ở bên người, vật này tuyệt đối không rõ!

Hắn nghĩ tới các đời được này Kiếm Thai sinh linh, không có một cái có kết quả tốt. Đặc biệt là bên trên một đời chủ nhân, chính là năm quan vương. Kết quả chết thảm, trở thành xác chết di động, xuất hiện ở nhuốm máu màu đen trên thuyền cổ.

Dứt lời, tên này táng sĩ xoay người rời đi, không chút nào dừng lại.

"Ngươi đi đâu vậy?" Thạch Hạo kinh ngạc, nó liền như thế đi rồi, để hắn có chút không thích ứng. Mới vừa rồi còn muốn sinh muốn chết đây, kết quả như thế bình thản kết cuộc.

"Đi ta nên đi địa phương." Đây là nó vô cùng đơn giản đáp lại, thân hình không có dừng lại, đi lại chầm chậm, mang theo dày đặc khói đen, hướng đi phương xa.

Liền như thế kết thúc? Thạch Hạo vuốt Kiếm Thai.

Lúc này, cổ kiếm từ lâu bình tĩnh, bất kể là Phi Tiên ánh sáng, vẫn là cái kia nhuốm máu táng khu cùng với chiếc quan tài đồng này còn có ngồi ở người ở phía trên hình sinh linh, cũng không thấy.

"Chờ một chút." Thạch Hạo bỗng nhiên mở miệng.

"Chuyện gì?" Táng sĩ dừng lại. Chung quy là bởi vì nơi này có một cái Kiếm Thai, để nó không phải như vậy quả quyết, còn có chút lưu luyến. Như là ở hồi ức cái gì.

Đương nhiên, hai người cái gọi là lời nói, không phải chân chính nói chuyện bằng miệng, mà là thần niệm lan truyền, bởi vì cách xa nhau thời đại quá xa xưa, lẫn nhau không thể nghe hiểu.

Trên thực tế, chính là thần thức truyền âm cũng có chút khó khăn, bởi vì lẫn nhau đều mang theo thuộc tính khác nhau sức mạnh, càng sẽ lẫn nhau nuốt chửng. Vô cùng đáng sợ.

Sơ sót một cái, sẽ có một phương bị thương.

Liền trong thần thức đều mang theo tử khí. Mang theo U Minh Chi Lực, tên này táng sĩ làm người ta kinh ngạc run rẩy.

Thạch Hạo không thể không lấy tự thân thần lực hộ thể. Bảo vệ thần niệm các loại, sợ bị hắn ăn mòn.

"Ngươi liền như thế rời đi, không muốn biết Kiếm Thai là làm sao rơi xuống trong tay ta sao?" Thạch Hạo nói rằng, hắn ở giữ lại, nghĩ thông suốt qua tên này táng sĩ giải càng nhiều bí ẩn.

"Nói!" Táng sĩ lời nói ngắn gọn, chỉ có một chữ.

Thạch Hạo nhịn xuống muốn mắt trợn trắng kích động, tên này như cùng đi tự U Minh Địa ngục táng sĩ, cũng quá trực tiếp, thật cùng gỗ giống như vậy, không thể giao lưu.

"Chúng ta lẫn nhau trao đổi tin tức, ta trước tiên nói trở ra đến Kiếm Thai trải qua, ngươi nói cho ta nó đến tột cùng có thế nào đi qua." Thạch Hạo nói rằng.

Hắn rất không yên lòng thanh kiếm này, giữ ở bên người, có thể là cái họa lớn, muốn biết nó ngày xưa chuyện xưa.

Đương nhiên, lần này hắn không có cò kè mặc cả, trực tiếp nói ra Kiếm Thai sự, kể ra là làm sao được, báo cho đối phương.

"Nó liền truyền lưu trên thế gian, dù cho bị phủ đầy bụi, vẫn là từ lòng đất khoáng thạch bên trong khai quật, từ một cái sinh linh đến một cái khác sinh linh trong tay." Táng sĩ nói rằng, liếc mắt nhìn Thạch Hạo, nói: "Cầm cẩn thận, ngươi chỉ là nó một cái trạm dịch, đến trạm dịch mục nát thì, thì sẽ rời đi."

Tuyên cổ trong năm tháng ngắn ngủi trạm dịch.

Thuyết pháp này, để Thạch Hạo không phải rất hài lòng, hắn tiến một bước truy hỏi, nhưng là táng sĩ căn bản không muốn nhiều lời, cất bước liền đi, chỉ lát nữa là phải biến mất rồi.

"Này, không thể như vậy đi, ngươi xin lỗi Kiếm Thai!" Thạch Hạo lớn tiếng quát.

"Tại sao?" Hiển nhiên, táng sĩ là thẳng thắn, nghe nói đến lời nói như vậy sau, rất là không rõ, dĩ nhiên thật sự nghỉ chân, đồng thời xoay người lại, nhìn phía hắn.

"Uổng ngươi từ táng thổ bên trong xuất thế, đi tới nơi này trong hồng trần liền không muốn huy hoàng đi một lần sao?" Thạch Hạo khuyến khích, cực lực muốn giữ lại nó, bởi vì này nhưng là một cái đại cao thủ, phỏng chừng đập chết Độn Nhất cảnh giới đại tu sĩ đều không phí sức.

Bây giờ, Thần Dược sơn mạch đến rồi không ít dị vực cao thủ, kết bè kết lũ, đều là hắn mà đến, muốn đánh giết.

Bình thường tuổi trẻ cường giả cũng coi như, hắn có thể đối phó, nhưng là có một ít lợi hại lão ma đầu cũng đến, cái kia đối với hắn mà nói, vô cùng nguy hiểm.

Nếu như có thể kéo lên táng sĩ, mang theo nó cùng đối mặt những kia sinh linh, hiệu quả đem "Rất tốt".

Trong lúc hoảng hốt, Thạch Hạo phảng phất đã thấy, mang theo táng sĩ càn quét Thần Dược sơn mạch thì cảnh tượng, giương kích hết thảy vì hắn mà đến cao thủ, toàn bộ tiêu diệt!

Hiển nhiên, táng sĩ nhận thức cùng giá trị quan các loại với hắn hoàn toàn khác nhau, lộ ra một mặt hoang mang vẻ, căn bản không hiểu hắn vì sao phải kiến nghị như vậy.

Thật giống như nghe được một khối Thạch Đầu mở miệng, giảng giải Thạch Đầu thế giới cỡ nào đặc sắc, một cái đạo lý.

"Ta làm sao xin lỗi Kiếm Thai?" Táng sĩ bướng bỉnh hỏi.

"Ngươi không thấy nó đã tán thành ta sao, bây giờ ta có nguy cơ, ta hiểm tình chính là Kiếm Thai hiểm tình, ta nếu là chết đi, Kiếm Thai chắc chắn bị đám kia dị vực lông tạp mang đi, sớm muộn cũng sẽ nhìn ra lai lịch của nó đầu mối, sẽ kính hiến cho Du Đà, An Lan mấy người này."

Nói tới chỗ này, Thạch Hạo xem nó thẫn thờ, không có cái gì biểu thị sau, hắn liền vẻ mặt nghiêm túc, nói: "An Lan, Du Đà, ngươi từng nghe nói à. Vô thượng tồn tại, cùng tồn tại với thế gian, không người là đối thủ của bọn họ. Hơn nữa. Bọn họ đều là ngang dọc mộ lớn bên trong cao thủ cái thế!"

Thạch Hạo lấy phi thường nghiêm túc giọng điệu giải thích, ở hắn lời giải thích bên trong. Hai đại vô thượng cao thủ ngang dọc Cổ Táng Khu, làm việc, nhân thần cộng phẫn.

Táng sĩ trợn mắt ngoác mồm, chính là thẳng thắn, cũng cảm thấy không

đúng lắm.

Thạch Hạo như trước ở nơi đó thao thao bất tuyệt, nói: "An Lan, Du Đà là kẻ tái phạm, chuyên môn nhằm vào Cổ Táng Khu, thâu phần đào mộ. Tìm bên trong mộ bên trong táng khí, tế phẩm, các loại cổ bảo, thậm chí bao gồm trầm miên mỹ nữ táng sĩ các loại."

Thạch Hạo kỷ oai, đem các loại tội danh đều cho hai vị kia vô thượng đại nhân vật đè lên, cái gì tặc trộm mộ, cái gì sắc bên trong ác ma, cái gì đê tiện vô liêm sỉ hạ lưu các loại.

"Hai người kia rất lợi hại phải không?" Táng sĩ mở miệng, bướng bỉnh quá mức, lại như thế hỏi dò.

"Lợi hại cực kỳ, đã từng giết qua không ít táng sĩ, diệt một mảnh lại một mảnh Cổ Táng Khu bên trong nhân vật mạnh mẽ. Đến nay chưa từng thua một lần!" Thạch Hạo nói rằng.

Lần này, táng sĩ con ngươi màu bạc co rút lại, mặc dù biết trước mắt cái tên này vô căn cứ. Nhưng vẫn là không nhịn được suy nghĩ một thoáng.

Bởi vì, táng khu bên trong xác thực phát sinh một chút sự, cứ việc không phải cỡ nào nghiêm trọng, nhưng là từng có đại táng sĩ bị quấy nhiễu, đây là sự thật không thể chối cãi.

"Nếu như ngươi ở đây đọc lên tên thật của bọn họ, bọn họ pháp thân sẽ hiển hiện, trực tiếp trấn áp ngươi!" Thạch Hạo nghiêm túc nói, lần này không phải cố ý dao động.

Trên thực tế, hắn mấy lần nhắc tới Du Đà, An Lan các loại. Đều phi thường cẩn thận, không phải một hơi đọc lên tên đầy đủ. Mà là có lựa chọn dừng lại một thoáng.

"Lời ngươi nói thật giả các một nửa, ta có táng sĩ chi nhãn. Có thể biện thật giả." Táng sĩ rất trực tiếp, ngay mặt yết Thạch Hạo ngắn.

Đương nhiên, nếu như là những người khác nhất định rất lúng túng, thế nhưng Thạch Hạo không hề có một chút thật không tiện, da mặt quá dầy, như trước ở chắp nối, cực lực giựt giây nó lưu lại.

Đáng tiếc, táng sĩ không hề bị lay động.

"Không vì cái gì khác, liền hướng về phía Kiếm Thai ngươi cũng có thể giúp ta một lần!" Cuối cùng, Thạch Hạo lớn tiếng hướng về phía bóng lưng của nó hô.

Bởi vì, hắn không triệt, chỉ còn lại một câu nói như vậy, muốn cho táng sĩ lưu lại giúp đỡ.

"Được, ta liền giúp ngươi một hồi, lại tiến vào táng thổ!" Táng sĩ thời khắc sống còn lại làm quyết định này, lại một lần ra ngoài Thạch Hạo dự liệu.

"Bây giờ đi đâu bên trong?" Nó hỏi.

"Đương nhiên là đi trích đầu người, lấy ra ngươi thân là táng sĩ hung cuồng vẻ quyết tâm, cho ta thu gặt một đám lão gia hoả đầu lâu, một viên cũng không muốn còn lại!" Thạch Hạo nói rằng, hắn ý chí chiến đấu sục sôi, không đỏ mặt chút nào, muốn dẫn táng sĩ càn quét Thần Dược sơn mạch.

Thần Dược sơn mạch ở ngoài, dị vực tu sĩ càng ngày càng nhiều.

Bởi vì, tin tức từ lâu ở dị vực truyền ra, rất nhiều sinh linh đều biết, Hoang ở đây, đã bị vây lại, sắp bị săn giết.

Vì vậy, không thiếu niên khinh người tới rồi, muốn tham dự đến ở trong, chứng kiến hung nhân Hoang kết thúc.

Bởi vì, đối với dị vực tu sĩ tới nói, Hoang quá hung tàn, liền giết tuổi trẻ của bọn họ cao thủ, liền Vũ Thiên vương đô chiến bại, chuyện này thực sự là một loại sỉ nhục.

Các tộc biết tình huống của nơi này sau, dồn dập ra đi, hãy cùng tổ đoàn tự, chen chúc mà tới, đều muốn tới giết Hoang.

Đương nhiên, này ở trong cũng có rất nhiều tiền bối cao thủ, bởi vì không yên lòng đám người tuổi trẻ này, quyết định, phải trừ hết Hoang cái này hậu hoạn.

Nơi này quả thực cùng một lần thịnh hội tự, rất nhiều đại tộc đều có người lộ diện, lẫn nhau vừa nhìn, đều là người quen.

"Ồ, vậy là ai, mi tâm mọc ra chín mắt, rất quái dị, không nghe nói cái nào bộ tộc có loại này đặc thù." Ngoài dãy núi, có dị vực tu sĩ đang bàn luận, bọn họ nhìn thấy một tên kỳ dị ông lão.

"Đó là... Cửu Mục Đạo Nhân, là một vị trong truyền thuyết tiền bối danh túc, tu thành chín ánh mắt thông, pháp lực siêu tuyệt, ở hắn cái kia một đời bên trong mang theo danh tiếng!"

Ở sơn ở ngoài, xuất hiện một chút danh túc nhân vật, gây nên nghị luận.

Trước đây cao thủ, không ngừng một hai người, mà là một đám, xuất hiện ở đây!

"A, ta cảm giác lần này không tầm thường, giết một cái Hoang mà thôi, làm sao đưa tới nhiều như vậy tiền bối danh túc, lẽ nào là muốn câu cá lớn?!" Có người hoài nghi.

Cùng lúc đó, Thạch Hạo chính đang trong núi thẳm, giơ quả đấm, rất hung tàn kêu la: "Giết chết, giết chết, hết thảy giết chết!"

Hắn mang theo táng sĩ, chuẩn bị diệt xông tới hết thảy dị vực đại cao thủ!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1446: Khai Sát

Đã có một gã táng sĩ đi theo, Thạch Hạo lực lượng mười phần, trừ phi dị vực có Chí Tôn đích thân đến, nói cách khác, thì sợ gì xâm phạm người, toàn bộ đánh chết mất.

Trong núi lớn, khả dĩ chứng kiến rất nhiều dấu vết, là một ít sinh linh giẫm đạp bố trí, vậy hẳn là là khu vực an toàn, không có gì nguy hiểm.

Thần Dược Sơn Mạch có đại cơ duyên, nhưng đồng thời cũng không phải ai cũng có thể xông vào, động tựu phải chết ở chỗ này.

"Ai, ta thật lo lắng a, vạn nhất những cái kia độn một đại cảnh giới tu sĩ đều rất sợ chết, không vào lời nói, chẳng phải là không công lãng phí ta một mảnh tâm ý." Thạch Hạo lẩm bẩm.

Táng sĩ nghe nói về sau, biểu lộ đờ đẫn, không có bất kỳ lời nói, như là một cỗ cái xác không hồn.

"Ta nói, lão chôn cất, ngươi ngược lại là mở miệng lời nói lời nói a, theo ta một đường, cứ như vậy cùng cái bí ẩn làm người ta phát bực tựa như, nhiều không có ý nghĩa." Thạch Hạo bất mãn.

Người này táng sĩ há mồm, lộ ra một ngụm răng trắng như tuyết, rất sắc bén, nó sâu kín nói: "Ta cảm thấy được, huyết nhục của ngươi vị đạo nhất định không tệ."

"Vậy ngươi hay là câm miệng a!" Thạch Hạo tranh thủ thời gian cách nó xa đi một tí, thằng này là đột nhiên đầu óc thông suốt, cố ý hù dọa hắn, hay là bản tâm ngữ điệu?

Táng sĩ không tái mở miệng, cũng không nói chuyện rồi, một điểm tỏ vẻ

đều không có, cứ như vậy trầm mặc đi theo bên cạnh của hắn.

"Đám kia lão ma đầu đến cùng dám đi vào sao?" Hắn có chút hoài nghi, mặc dù biết ngoài núi đã đến rất nhiều cao thủ, nhưng không nhất định từng cái đều tiến đến.

Nếu như đơn thuần săn giết một đời tuổi trẻ tinh anh, hắn cảm giác mình liền không sợ.

"Nếu không chúng ta cùng một chỗ giết đi ra ngoài, đến Thần Dược Sơn Mạch bên ngoài đi quét ngang, đem đám kia tạp mao đều trảm cái sạch sẽ!?" Thạch Hạo khuyến khích.

Lúc này đây, táng sĩ đưa hắn bỏ qua rồi, màu bạc đồng tử bình tĩnh như hồ nước, không có một điểm gợn sóng.

"Hoang ở chỗ này!" Đột nhiên, có người kêu to.

Rốt cục, gặp một đội nhân mã, là dị vực người trẻ tuổi, đáng tiếc không phải rất nhiều, chỉ có bảy tám người, chính giữa có nửa số là Vương tộc cao thủ.

"Tại sao không có lão gia hỏa. Ta đang chuẩn bị giết cá lớn." Thạch Hạo rất bất mãn.

Đối diện, một đám người cùng sống đã gặp quỷ, bởi vì nhìn thấy hoang vốn là rất khẩn trương, bọn hắn chỉ là tại dò đường. Là những người khác mở sơn mạch bên trong an toàn đường nhỏ. Kết quả, ở chỗ này tao ngộ, cũng gặp được bên cạnh hắn quái vật kia.

"Làm sao có thể?! Táng sĩ cùng hắn đi cùng một chỗ?!" Một đám người đều ngây dại.

Bởi vì, ngay tại không lâu, táng sĩ xuất thế. Kinh động đến cái này phiến sơn mạch dị vực tu sĩ, có ít người còn sống đào tẩu rồi, cũng không phải sở hữu tất cả nhìn thấy táng sĩ sinh linh đều bị đánh chết.

"Cái này... Con mẹ nó, quả thực chính là một cái Ma Vương, cùng táng sĩ đi cùng một chỗ?!" Có ít người thanh âm phát run, nhịn không được muốn mắng mẹ.

Bọn hắn thật sự bị sợ ngây người, tuyệt đối thật không ngờ hoang cùng đáng sợ như thế sinh linh sóng vai mà đi, xem hoang cười cái kia sao sáng lạn, cùng táng sĩ còn kém kề vai sát cánh.

"Trốn ah!"

Bảy tám tên dị vực tu sĩ tại trong thời gian ngắn nhất, làm ra đồng dạng một loại lựa chọn. Quay người bỏ chạy, bộ dạng xun xoe chạy như điên, đây là muốn bảo vệ tánh mạng.

Trong lúc nhất thời, Súc Địa Thành Thốn thần thông, thiên nhai chỉ xích tổ thuật các loại..., cùng một chỗ thoáng hiện, này tế bọn hắn chỉ có một ý niệm trong đầu, có xa lắm không chạy nhiều hơn xa, còn sống cần gấp nhất.

"Gặp quỷ rồi, hoang cùng táng sĩ đã trở thành đồng bọn. Khó trách hắn cường đại như vậy, nhất định là một gã hoàn dương táng sĩ!" Có người ngao lao kêu to.

"Rõ ràng tựu là đáng sợ nhất hoàng kim táng sĩ, cùng người bình thường tộc đợi không có khác nhau, xen lẫn trong đế Quan Trung. Mưu đồ quá nhiều ah." Tên còn lại gọi bậy.

Chỉ là, vô luận như thế nào hô, như thế nào gọi, hắn kết cục cũng đã nhất định, chạy không thoát!

Thạch Hạo cùng táng sĩ cùng nhau ra tay, về phía trước đánh tới.

PHỐC!

Thạch Hạo hóa thành một đạo quang. Luân phiên động kiếm trong tay thai, thoáng cái một người đầu lâu chém rụng, cùng lúc hắn Nguyên Thần cũng bị kiếm khí giết chết.

Rồi sau đó, hắn khống chế kiếm quang, vòng vo một cái phương hướng, truy hướng thứ hai sinh linh, như là kinh thiên thần cầu vồng giống như, nháy mắt tựu vượt qua.

Cái kia sinh linh sắc mặt tái nhợt, gào thét, hô to lấy, nhưng là như trước vô dụng, hắn tế ra màu đen thiên thương tuy nhiên trầm trọng như núi, nhưng vẫn là bị Thạch Hạo một kiếm chém nát. Hơn nữa, kiếm quang xẹt qua, đưa hắn chém ngang lưng, đón lấy Nguyên Thần cũng bị lập chẻ thành hai nửa.

Đem làm Thạch Hạo lại quay đầu lại lúc, đã nhìn không tới còn lại sinh linh, hắc vụ cuồn cuộn, một cái màu đen đại móng vuốt hiển hiện, mang theo huyết tích, ra tay hoàn tất.

Mấy người còn lại rất thảm, đều bị táng sĩ đánh chết, hơn nữa đều là bị chôn sống nắm toái, đồ lưu lại một ghềnh bùn máu.

Cứ như vậy trong nháy mắt, chứng kiến đến bọn này tu sĩ đều chết hết, không ai sống sót.

"Cái gì Vô Úy sư tử, cái gì cô tộc, cái gì đế tộc, làm sao lại không đến một cái?" Thạch Hạo lẩm bẩm, muốn gặp được mấy cái cá lớn, rồi sau đó trảm chi.

Đoạn đường này hoành đẩy đi qua, hắn lại gặp được mấy người, đáng tiếc còn cũng không phải đại mục tiêu.

"Đi rồi, đi địa quật, nên giải quyết hết cái kia lão vô liêm sỉ rồi!" Thạch Hạo nói ra, hắn muốn đi Kim Ngưu sào huyệt, tìm tên kia độn một cảnh đại tu sĩ xui.

Vốn là Thạch Hạo tựu là hướng cái phương hướng này đến, muốn đi tàn sát mất địch nhân, muốn đi đánh chết dị vực độn một cảnh giới cường giả.

Chỉ cần giải quyết hết người này, hắn sẽ an tâm không ít.

Lúc này trước, cái này đại tu sĩ từng tại núi lửa trong xuống tay với hắn, suýt nữa liền đem hắn đánh gục, lúc ấy phụ bỏ trọng thương.

"Nên lấy khoản này nợ máu."

Kỳ thật, lúc này mới đi qua không có có bao lâu thời gian, Thạch Hạo liền muốn báo thù.

Trên đường đi rất thuận lợi, hắn mang theo táng sĩ tiến vào cái này phiến cô quạnh đấy, trước quan sát một phen, chưa từng cùng đầu kia Kim Ngưu gặp gỡ, vạn nhất khiến nó cùng táng sĩ đánh nhau, gây chuyện không tốt tựu là lưỡng bại câu thương.

Khá tốt, Kim Ngưu không tại, như trước tại bên ngoài.

Bởi vì sơn mạch bên trong đã đến rất nhiều dị vực sinh linh, Kim Ngưu bị quấy nhiễu, một mực tại bên ngoài nổi giận, chưa có trở về.

Địa quật u tĩnh, không âm thanh tức.

Tại tiến đến trước, Thạch Hạo cũng đã dặn dò: "Ngàn vạn muốn thu liễm sở hữu tất cả khí cơ, bằng không thì lão gia hỏa kia nhất định sẽ đào tẩu, so cá chạch còn trơn trượt!"

Táng sĩ thật sự rất không tầm thường, rõ ràng hắc vụ tràn ngập, tử khí bức nhân, nhưng là bây giờ đã bình tĩnh như là một tảng đá, lại không bất cứ ba động gì.

Hơn nữa, nó nghe theo Thạch Hạo đề nghị, nấp trong âm thầm, lặng yên không một tiếng động cùng ở hậu phương, miễn cho đánh rắn động cỏ.

Thạch Hạo đặt chân tại đây về sau, BOANG... một tiếng, chân của hắn dẫm lên trận văn, thoáng cái tạo nên chói mắt quang, cái chỗ này có bố trí.

Độn một cảnh giới đại tu sĩ phi thường cẩn thận, bởi vì, hắn ở chỗ này bế quan, muốn đoạt tạo hóa, sợ chính mình tiến hành thời khắc mấu chốt,

Kim Ngưu trở về, vì vậy thiết hạ đi một tí pháp trận.

Pháp trận làm ra báo động trước tác dụng, lại để cho hắn thoáng cái mở hai mắt ra. Trước tiên phát hiện Thạch Hạo.

"Là ngươi tên oắt con này, rõ ràng dám xuất hiện tại trước mặt của ta!" Đại tu sĩ cười lạnh, lúc này không có sợ hãi, bởi vì một thân thương thế tiêu trừ. Đã phục hồi như cũ.

Cái này kim sắc trong hồ, có vô thượng bảo dịch, hắn hiệu quả không cách nào tưởng tượng, mặc dù mới đi qua không có bao lâu thời gian, nhưng là hắn đã giải quyết bản thân vấn đề.

"Lão gia hỏa. Ngươi cưu chiếm thước sào, rõ ràng trốn ở chỗ này!" Thạch Hạo cố ý giật mình, không ngừng rút lui.

"Ha ha, tiểu tử, thật sự là thiên đường có đường ngươi không đi, địa ngục không cửa từ trước đến nay quăng, chán sống a?" Đại tu sĩ không che dấu, cười ha ha.

Trong mắt của hắn hàn quang chớp động, sát ý tràn ngập, mặc kệ theo phương diện nào nói. Đều chặn đánh giết chết Thạch Hạo, có thể cho là mình thế giới kia người trẻ tuổi diệt trừ họa lớn, coi như là diệt khẩu, miễn cho Thạch Hạo đào tẩu mà kinh động Kim Ngưu.

"Lão quỷ, ta lần sau trảm ngươi!" Thạch Hạo khẽ quát.

"Oắt con, ngươi sau khi đi vào còn muốn chạy trốn, nạp mạng đi a!" Độn một cảnh giới đại tu sĩ cười lạnh, thò ra một cái đại thủ về phía trước chộp tới.

Xoẹt!

Thạch Hạo như là một đạo lưu quang, nhanh chóng tránh né mà qua, cải biến phương vị. Tựa hồ muốn từ một đạo địa mạch một khe lớn trong đào tẩu.

"Cho ngươi một cái lựa chọn, tự trói tay chân, quỳ gối trước mặt của ta, ta liền dẫn ngươi hồi trở lại dị vực. Tạm không giết ngươi." Đại tu sĩ rất lạnh lùng nói.

Hắn vận dụng tràng vực, giam cầm phiến khu vực này, phong tỏa bát phương, ngăn chặn Thạch Hạo chạy trốn chi lộ.

Hơn nữa, hắn lúc này đã đứng lên, đi ra kim sắc ao. Cái con kia bàn tay lớn bao trùm tại Thạch Hạo hướng trên đỉnh đầu, hướng phía dưới áp rơi.

"Lão vô liêm sỉ, ngươi quỳ ở trước mặt ta cầu xin tha thứ còn không sai biệt lắm!" Thạch Hạo đáp lại.

"Tiễn đưa ngươi vãng sinh!" Độn một cảnh giới đại tu sĩ lạnh giọng nói, không muốn nhiều lời cái gì, bàn tay lớn đập rơi, muốn lấy Thạch Hạo tánh mạng.

Phanh!

Kết quả, hắn phát hiện cánh tay của mình phi thường đau nhức, vô thanh vô tức, một cái bị hắc vụ bao vây lấy sinh linh xuất hiện, một phát bắt được tay của hắn bàng.

Vừa rồi, cái này hắc vụ bên trong đích sinh linh một mực tại ẩn tàng, tùy thời mà động, sợ hắn bỏ chạy.

"Oanh!"

Đại tu sĩ vừa sợ vừa giận, thân thể cuồng làm lộ, tản mát ra ngập trời hào quang, chiếu sáng địa quật.

Nhưng mà, hắn kinh hãi phát hiện, bản thân tránh thoát không được, cái con kia màu đen bàn tay lớn một mực cầm lấy hắn, căn bản cũng không có biện pháp thoát khỏi.

Hơn nữa, có một cổ tính ăn mòn lực lượng, tràn vào hắn thân thể, lúc

này lại để cho hắn cái kia đầu cánh tay nước sơn đen như mực, có rất nhiều địa phương hư thối mất.

"Ah... Không!" Độn một cảnh giới đại tu sĩ kêu thảm thiết.

Bởi vì, trong tích tắc mà thôi, tay của hắn bàng tựu lộ ra bạch cốt, tróc ra hạ mảng lớn huyết nhục, loại thương thế này chuyển biến xấu thật sự quá là nhanh.

"Táng sĩ, ngươi là đến từ chôn cất khu sinh linh!" Độn một cảnh giới đại tu sĩ sắc mặt trắng bệch gào rú, hắn biết đạo gặp được như thế nào sinh vật.

Thực lực đã đến cái hắn cái này cấp độ, tự nhiên so với bình thường người đối với táng sĩ lý giải rõ ràng hơn, khắc sâu minh bạch, loại sinh vật này đáng sợ, không thể chạm phải.

"Răng rắc!"

Hắn rất quyết đoán, chính mình xé rách hạ cái kia cánh tay, ý định như là thạch sùng đoạn vĩ giống như chạy trốn.

Nhưng là, hắn đánh giá thấp táng sĩ tốc độ phản ứng, trực tiếp một tay lại bắt được một cái chân của hắn, ngược lại nói ra trở về, khiến cho chi không thể trốn cách.

"Ngươi... Vốn nên ngủ say, vì sao phải ra tay?" Độn một cảnh giới đại tu sĩ gào rú.

"Đây là ta anh em kết nghĩa, ngươi hay là an tâm lên đường đi." Thạch Hạo vừa cười vừa nói.

Gặp quỷ rồi anh em kết nghĩa! Độn một cảnh giới đại tu sĩ phẫn hận, đồng thời, nội tâm xúc động thật lớn, cái này tên là hoang thiếu niên thật là quỷ dị, rõ ràng có thể cùng táng sĩ đi cùng một chỗ.

Táng sĩ không có lập tức hạ tử thủ, nhưng là người này đại tu sĩ thân thể

cũng tại hư thối, không ngừng theo cốt cách bên trên rơi xuống.

"Ah..." Đại tu sĩ gào rú, phẫn nộ kêu to, cực lực muốn thoát khỏi, nhưng là vô dụng, hắn toàn thân các nơi cũng bắt đầu như thế, huyết nhục thoát tróc ra mà xuống.

Hắn biết nói, trúng táng sĩ nguyền rủa, đây quả thực khó giải, tối thiểu nhất hắn hiện tại giai đoạn này, một khi chạm đến, vậy thì chờ lấy thân thể khô bại, chết mất.

Đại tu sĩ trong mắt hàn sáng lóng lánh, bộ mặt đã tại thối rữa, ác độc nhìn xem Thạch Hạo, hắn biết đạo đều là thiếu niên này đưa tới táng sĩ bố trí, chôn vùi hắn hi vọng.

"Sát!" Đại tu sĩ miệng phun kiếm quang, muốn đánh chết Thạch Hạo, lại để cho hắn chôn cùng.

"Đ-A-N-G...G!" Táng sĩ trong nháy mắt, tử khí cuồn cuộn, lúc này tựu sụp đổ tản đạo kia kiếm quang.

"Giết hắn đi, miễn cho đêm dài lắm mộng!" Thạch Hạo nói ra.

PHỐC!

Táng sĩ đơn giản mà thô bạo, một tay liền đem đại tu sĩ đầu lâu trực tiếp vặn gảy xuống dưới, hư thối huyết văng khắp nơi.

Xoẹt!

Kiếm quang lóe lên, Thạch Hạo động thủ, một kiếm đâm vào độn một cảnh giới đại tu sĩ mi tâm, đánh chết hắn cái kia bị ăn mòn Nguyên Thần.

Cuối cùng hét thảm một tiếng, đại tu sĩ bị mất mạng, thân thể thối rữa, Nguyên Thần trở thành mảnh vỡ, bị chém giết ở chỗ này.

Một gã đại tu sĩ cứ như vậy chết hết!

"Tất cả vào đi, ta tại chờ mong, các ngươi đều chạy đến Thần Dược Sơn Mạch tới giết ta, từng bước từng bước đem bọn ngươi chôn vùi mất." Thạch Hạo nhẹ ngữ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1447: Mẫu Căn

Chỗ này thật không tệ, ta nghĩ ở đây bế quan. " Thạch Hạo thì thầm, nhìn chằm chằm màu vàng ao, lần thứ hai lấy đi một đỉnh chất lỏng, lưu lại tương lai dùng.

"Ò..."

Phương xa, truyền đến Kim Ngưu tiếng gào, đầu kia Tiên Kim sinh vật ở phụ cận bồi hồi, đã trở về, bởi vì nó vẫn đang đuổi giết đại tu sĩ, tìm được sào huyệt đến.

"Đi thôi!" Thạch Hạo không muốn cùng đầu kia Kim Ngưu đụng với, dù cho có một vị táng sĩ ở bên người, nhưng là một khi quyết đấu, ai giết ai còn chưa chắc chắn đây.

Bởi vì, đầu kia Kim Ngưu nghi làm như bị tiên gia thủ đoạn phục sinh sinh vật, mặc dù hiện tại còn ở vào thung lũng kỳ, kém xa theo tới đem so sánh, nhưng đối lập người thường mà nói cũng rất lợi hại.

Táng sĩ không để ý lắm, trước sau rất bình tĩnh, dù cho giết một vị đại tu sĩ cũng không tâm tình chập chờn, như một đoạn khô héo cọc gỗ.

Thế nhưng, hắn vẫn là cùng này Thạch Hạo đi rồi, nhanh rời đi, vọt vào phương xa sơn mạch bên trong.

"Cái kia cây Thiên Thần Thụ đi nơi nào?" Thạch Hạo ở tìm kiếm, ngay khi vùng non sông này bên trong có một cây cổ thụ, dưới cái nhìn của hắn, so với thần dược càng báu vật.

Táng sĩ không hề nói gì, liền theo ở phía sau.

Bất quá, hắn cảm thấy cái này tuổi trẻ gia hỏa có chút vô căn cứ, vừa nãy không phải kêu la, muốn đi đánh giết dị vực một đám lão ma đầu sao? Làm sao hiện tại lại muốn tìm một cây thụ.

"Từ nơi này đi ngang qua, tiện đường mà vì là, vạn nhất có thể mang đi nó, cái kia chính là một việc vô thượng đạo quả!" Thạch Hạo ngụm nước đều sắp chảy ra.

Hắn có chút khát vọng, một khi có thể được trong thiên địa bốn cây Thiên Thần Thụ, căn cứ truyền thuyết, có thể để để bốn thụ hợp nhất, trở thành một cây trường sinh tiên dược thụ!

Đến thời điểm, giá trị không thể tưởng tượng, vậy thì không phải Thiên Thần Thụ, mà vì là Thiên Tiên thụ!

Thiên Thần Thụ trái cây, một khi nuốt vào, có thể lập tức thành vì là thiên thần, cũng không cần tu hành.

Nếu là bốn thụ hợp nhất, dược hiệu căn bản không phải đơn giản lẫn nhau đơn giản như vậy, mà là nổ tung thức tăng vọt, đó là một loại lột xác, vô thượng tiến hóa.

Thiên Tiên thụ trái cây là hiếm thế chí bảo, từ xưa đến nay đều chưa từng xuất hiện mấy lần, có truyền thuyết xưng, một khi ăn nó, có thể lập tức thành làm thật tiên!

Đó là cỡ nào sức mạnh không thể tưởng tượng được?

Cũng chính bởi vì vậy, nó quá mức nghịch thiên, mới bị trong cõi u minh một nguồn sức mạnh chia làm bốn thụ, đương nhiên cũng có người nói là đang đại chiến trong thời gian lan đến gây nên, mẫu căn cắt thành bốn đoạn. "Này, Lão Thụ tỉnh một chút, nơi này có ngươi một vị huynh đệ, giúp ta tìm một chút."

Thạch Hạo một mặt nóng bỏng, lấy ra một cái chậu sành, ở trong trồng một cây cây nhỏ, toàn thân vàng óng ánh óng ánh, cùng mặt trời tự ánh sáng,

chạc cây cứng cáp, nó tuy thấp bé, thế nhưng là mang theo loang lổ năm tháng khí tức.

Này Thiên Thần Thụ là Thạch Hạo ở ba ngàn châu tu sĩ trẻ tuổi tranh bá thì, từ cái kia mảnh Tiên cổ di bên trong mang ra đến.

Chậu sành bên trong đồ vật lại càng không đơn giản, là vạn vật thổ, này thổ chất có thể duy trì vạn vật bất hủ, thai nghén sinh mệnh, nghe nói Tiên vương chết rồi đều là lấy loại này thổ an táng.

Bởi vì, chỉ cần di thể vẫn còn, trăm nghìn vạn năm sau, chôn ở này thổ bên trong, khả năng dựng dục ra tân sinh cơ, bất quá vào lúc ấy có thể liền không phải là mình.

Đương nhiên, cũng có thể vẫn là chính mình, tối thiểu thân thể chưa từng biến qua!

Nói tóm lại, này thổ giá trị kinh người, không thể tưởng tượng, bị Thạch Hạo coi là bảo vật vô giá.

Năm đó, Thạch Hạo có thể bắt cóc Thiên Thần Thụ, chính là những này vạn vật thổ đưa đến mê hoặc tác dụng reads;.

Màu vàng Thiên Thần Thụ vẫn không có tỏ thái độ, còn chưa thức tỉnh, bên cạnh táng sĩ nhưng trước một bước có động tĩnh, nhìn chằm chằm vạn vật thổ, lập tức tuôn ra một luồng kinh người khói đen.

Nó một đôi con ngươi màu bạc co lại thành hai đạo khe hở, cùng mũi kiếm bình thường đâm người, sau đó giống như quỷ mị, một bước liền đến phụ cận, muốn trảo vạn vật thổ.

"Ngươi muốn làm gì?" Thạch Hạo nhanh rút lui, ôm chậu sành, nhấc theo Đại La Kiếm Thai, với hắn đối lập, cẩn thận phòng bị.

"Táng thổ... Ngươi... Từ nơi nào được?" Táng sĩ nói nhỏ, âm thanh khàn khàn, truyền ra một luồng mơ hồ ý chí, nó cùng Thạch Hạo giao lưu vẫn rất

lao lực, nhưng cũng còn tốt lẫn nhau có thể hiểu ý của đối phương.

Thạch Hạo có chút mộng, táng thổ?

Hắn cúi đầu nhìn cái kia từng viên một óng ánh hạt cát, tích tụ tập cùng một chỗ, chính là danh chấn cổ kim, có thể táng Tiên vương vạn vật thổ.

Hắn lập tức biết rồi, đối phương trong miệng táng thổ chính là chỉ này thần thánh nhất hoàn mỹ vạn vật thổ.

"Vật này có thể tẩm bổ vạn vật, có thể thai nghén tân sinh, có mới bắt đầu thời đại sinh mệnh tinh khí, làm sao sẽ là táng thổ?" Thạch Hạo hoài nghi hỏi.

"Đây là trong truyền thuyết quý báu nhất táng thổ một trong, trong tay ngươi lại có!" Táng sĩ trắng bạc con ngươi lóng lánh thần mang, sau lưng mục nát cánh chim chập trùng, mang theo ngập trời mây mù màu đen.

Nó cả người vẫn lập thân ở trong bóng tối, đến hiện tại Thạch Hạo vẫn không có nhìn thấy chân dung của nó đây.

Thạch Hạo không muốn vọng động Thiên Nhãn, sợ làm cho sự phản cảm của nó.

Thạch Hạo có chút há hốc mồm, có thể táng Tiên vương vạn vật thổ, càng đến từ Cổ Táng Khu, là một loại tuyệt thế táng thổ?

"Chờ một chút!" Hắn cảm giác đau cả đầu, lập tức nghĩ đến rất nhiều, tin tức này có chút kinh người, ở trong ẩn hàm lớn lao nhân quả liên hệ.

Bởi vì, lần này lệnh Cổ Táng Khu không lại cô lập, mà là cùng ngoại giới có can hệ.

"Liền như vậy mấy vị Tiên vương mà thôi, trước khi chết đều hao hết tâm lực, tìm kiếm vạn vật thổ, đem tự thân mai táng đi vào, chuyện này... Muốn trở thành táng sĩ sao?"

Thạch Hạo da đầu mộc, tâm có chút rối loạn.

"Không thể, không phải bộ tộc ta, không thể thành táng sĩ!" Phụ cận cái này sinh linh thần bí mở miệng yếu ớt, lạnh lùng phủ quyết hắn suy đoán.

"Các ngươi không phải người chết sao, đúng là bộ tộc?!" Thạch Hạo giật mình trợn to hai mắt.

Táng sĩ lạnh lùng nhìn hắn, đối với loại này bất kính lời giải thích rất bất mãn, thế nhưng không có làm, nó lấy trầm mặc nói cho Thạch Hạo, nó không phải cái gọi là tầm thường ý nghĩa trên người chết.

"Để ta yên lặng một chút!" Thạch Hạo xua tay, lấy ra vạn vật thổ sau, lại dẫn ra một loạt suy đoán, để hắn trong lòng sóng biển ngập trời.

"Híc, tiểu tử, ngươi gọi ta chuyện gì, cổ tử thi này làm sao sẽ đi, hai người các ngươi quỷ tình chưa dứt sau?"

Thời gian rất lâu sau, lão Thiên Thần Thụ mở miệng, một bộ bất cần đời dáng vẻ, như là cái lão vô lại.

Thạch Hạo phục hồi tinh thần lại, không nghĩ nhiều nữa, nói: "Ngươi có vị huynh đệ ở này, có thể không đưa nó tìm ra?"

Thạch Hạo nói cho nó biết, nơi này có một cây Thiên Thần Thụ, cắm rễ ở mật thổ bên trong.

"A, ta cảm giác được, có một đoạn mẫu căn ở phụ cận, quen thuộc khí thế, để ta thử một lần." Lão Thụ thì thầm, cành lá rung động, vàng óng ánh ánh sáng lộng lẫy dâng trào mà ra, trong nháy mắt, một luồng đặc biệt khí thế nhảy vào phương xa dãy núi.

Rất nhanh, càng thật sự được đáp lại.

Xa xa, có đồng dạng một luồng thần thánh khí tức tràn ngập mà tới.

"Đi!"

Thạch Hạo ôm chậu sành, nhanh hướng về sâu trong dãy núi chạy đi.

Rất nhanh, bọn họ nhìn thấy một cây thụ, không cao lắm, thế nhưng rất chói mắt, toàn thân đỏ choét, phiến lá dường như chu tước tung bay, mang theo đầy trời ánh lửa.

Vài cây Thiên Thần Thụ màu sắc bất nhất, này một cây là màu đỏ thắm, mà lại không như trong tưởng tượng cao to như vậy.

Thế nhưng khí thế của nó cũng không thua gì Thạch Hạo trong tay này cây màu vàng óng.

Năm đó, vàng óng ánh cổ thụ bị hiện thời, tán cây ngập trời, cao hơn cả núi lớn, bây giờ núp ở chậu sành bên trong, không có hiển lộ chân thân.

"Huynh đệ, về nhà, đừng chạy!" Màu vàng cổ thụ kêu lên.

Bởi vì, khi cái kia cây đỏ đậm cổ thụ hiện bọn họ sau, lại mọc lên mà ra, xoay người liền chạy, nó hai cái rễ chính theo người bàn chân lớn giống như vậy, bước đi như bay.

Này không phải là bình thường ý nghĩa trên chạy, núi sông địa mạch đều vì nó điều động, so với Súc Địa Thành Thốn còn khủng bố, quá nhanh, một cái chớp mắt liền không còn bóng.

Xa xa, truyền đến nó biến mất trước âm thanh, nói: "Cùng táng thổ bên trong quỷ đồ vật đi tới đồng thời, muốn khanh lão tử, không cửa!"

Thạch Hạo nghe đến mấy lời nói này, có chút ngất xỉu, cảm giác cây này cũng là cái lão vô lại, quả nhiên là một mạch kế thừa.

Này một cây Thiên Thần Thụ cắm rễ ở trong dãy núi, tiếp giáp Cổ Táng Khu, hiển nhiên biết táng sĩ là cái gì, nó rất không gặp tiếp đãi loại kia thần bí sinh vật.

"Truy a!"

Chậu sành bên trong Thiên Thần Thụ so với Thạch Hạo còn gấp, lớn tiếng giục, thậm chí nó muốn từ vạn vật thổ bên trong mọc lên mà ra, tự mình đi truy đuổi.

"Ngươi chớ lộn xộn, ta đến truy!" Thạch Hạo cũng không dám để nó chạy loạn, vạn nhất không chiếm được phía trước cái kia cây, ngược lại mất đi một cây, vậy thì phải thiệt thòi lớn rồi.

"Ồ, một cây thần thụ, vật này sẽ chạy, quá nhanh, ngăn cản nó!"

Nhưng vào lúc này, phía trước truyền đến một mảnh hô quát thanh, dị vực một đám sinh linh tiến vào trong núi thẳm, vừa vặn ngăn chặn cái kia cây Lão Thụ, ở nơi đó vây quét.

Lần này, đến không chỉ có riêng là người trẻ tuổi, còn có hai tên ông lão, mạo hiểm tiến vào Thần Dược sơn mạch, do bọn họ lĩnh quân!

"Lão Thụ, đừng sợ, ta tới cứu ngươi." Thạch Hạo ở phía sau hô.

"Hoang, lại là Hoang, hắn theo lại đây!"

"Ha ha, đang muốn tìm hắn, lại tự động đưa tới cửa, có Cửu Mục Đạo Nhân tiền bối ở đây, bắt hắn, dễ như trở bàn tay." Có người cười to nói.

"Các ngươi là vào núi chịu chết đến sao?" Thạch Hạo tới gần, nhẹ nhàng mà hỏi.

Quá kiêu ngạo rồi! Dị vực một đám sinh linh đều cười gằn, mang theo vẻ khinh thường, còn có sát ý, giống như là nhìn người chết nhìn chằm chằm từ núi rừng bên trong thoáng hiện mà ra Hoang.

"Cũng được, trước hết giết bọn ngươi. Ta sẽ đem bọn ngươi lần này đến tất cả mọi người đều táng đi, để cho các ngươi dị vực chờ đợi tin vui các tộc giật nảy cả mình!" Thạch Hạo cười to nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1448: Quần Sát

Cửu Mục đạo nhân, mi tâm có một loạt mắt dọc, mỗi một con đóng lại, xương trán trên quanh quẩn một ít sương mù, để hắn xem ra khuôn mặt mơ hồ.

Hắn vóc người cao to, là một cái nhân hình lão giả, trên người mặc một thân đạo bào màu xám, mang theo một luồng uy thế lớn lao, đứng ở nơi đó, như cùng một mảnh vực sâu, sâu không lường được.

Đây là Dị Vực một vị cao thủ, tu thành Cửu nhãn thần thông, pháp lực siêu việt cùng cấp giả, ở hắn cái kia một đời người bên trong tiếng tăm lừng lẫy!

Liền này đám nhân vật đều đến rồi, có thể thấy được Dị Vực đối với Hoang trọng thị bao nhiêu, sợ thế hệ tuổi trẻ bị hao tổn, có nhân vật già cả đích thân tới Thần Dược Sơn Mạch tọa trấn.

Đương nhiên, đến lúc này, một ít sinh linh cho rằng, này không phải đơn thuần vì là Hoang mà đến, cảm thấy rất khả năng là ở điếu Đế Quan bên trong cá lớn, chờ bọn họ cứu viện.

"Người trẻ tuổi, mặc dù ngươi rất mạnh, cũng không có cần thiết như thế lộ liễu, thế gian này xưa nay không thiếu hụt thiên tài, thế nhưng có thể sống sót chỉ là số ít, chính là các đời tới nay được xưng thiên hạ đệ nhất kỳ tài, lại có bao nhiêu thiếu cái sinh linh chân chính đi tới bước cuối cùng? Đa số đều chết trẻ."

Cửu Mục đạo nhân mở miệng, không phải cỡ nào thân mật, tuy rằng không có quát mắng, thế nhưng loại này cảnh cáo càng hiện ra hắn thái độ, sát tâm là không che giấu.

"Lão gia hoả, thiếu cậy già lên mặt, ngươi cảm giác mình có thể từ thế hệ tuổi trẻ bên trong sống sót, rất đáng gờm thật sao? Có thể như quả ở cái này tuổi tác vẫn lạc, thì càng không vẻ vang, không coi là cái gì chết già." Thạch Hạo tương đương không khách khí, đối chọi gay gắt.

"Câm miệng, dám ngỗ nghịch chín mục đại nhân, Hoang, hôm nay ngươi khó thoát khỏi cái chết!" Có trẻ tuổi người lớn tiếng quát.

"Hung hăng, lát nữa xem ngươi làm sao xin tha, đại nhân sẽ đích thân tiêu diệt ngươi!" Có người lạnh giọng nói.

Dị Vực người trẻ tuổi tự nhiên không cam lòng, thừa nhận Hoang xác thực mạnh mẽ, thế nhưng dám như vậy đối với Dị Vực tiền bối danh túc bất kính, để bọn họ đều rất tức giận.

"Ha, đáng tiếc Cô tộc người không ở, Vô Úy Sư Tử bên trong phản Tổ giả cũng không ở khu vực này, nếu không, cần gì lão đại người xuất thủ, thế hệ tuổi trẻ thì có cường giả có thể trực tiếp đưa ngươi đánh giết!" Có người cười lạnh nói.

Thạch Hạo không một chút nào sinh khí, về phía trước đi dạo, triệt để từ núi rừng bên trong đi ra, dù bận vẫn ung dung, nói: "Vậy thì đến đây đi, đừng khách khí!"

Cửu Mục đạo nhân bên người còn có một ông già, tóc vàng râu vàng, mở miệng nói: "Người tuổi trẻ bây giờ cũng thật là tự phụ, nhớ năm đó chúng ta tuy rằng cũng thiếu niên ngông cuồng, nhưng cũng không đến nỗi dám khinh thường thiên hạ sinh linh. Ha ha, người trẻ tuổi ngươi mặc dù không tệ, nhưng dù sao vẫn không có thành đạo. Các ngươi tổ tiên, tỷ như kỷ nguyên trước Tiên dân, cũng từng kiêu ngạo như vậy, nhưng tất cả đều chiến bại, bây giờ có chút ở Dị Vực vì là tôi tớ. Nếu ngươi như thế tùy tiện, ta không ngại đưa ngươi cũng luyện chế thành chiến phó, ở ta trong phủ nghe theo điều khiển."

Nơi đây, có hai đại cao thủ, này tóc vàng râu vàng lão giả, vóc dáng

không cao, có thể nói rất thấp tiểu, thế nhưng là khí tức ép người, toả ra nồng nặc tinh lực.

Hắn nói chuyện thật sự rất trùng, như chuông vàng ở ong ong, nhắc tới Tiên dân, này giống như là ở xé rách Cửu Thiên tu sĩ vết thương cũ, đó là Đế Quan bên trong người tối không muốn đối mặt sự thực.

"Không cái gì có thể nói, bắt hắn!" Cửu Mục đạo nhân lạnh lùng nói, bước lên phía trước mà đi.

có tu sĩ trẻ tuổi đều theo vào, vây quanh Thạch Hạo, muốn tiến hành vây quét.

Thạch Hạo cười cùng một đóa hoa cái vồ giống như, hắn như thế lộ liễu, chủ động lao về đằng trước, không ngừng khiêu khích, chính là sợ những người này quá bình thản, quá mức phân tán, như vậy thật sự bất lợi cho toàn bộ đánh giết!

Bởi vì, hắn lo lắng nhất chính là, Cửu Mục đạo nhân còn có cái kia tóc vàng râu vàng lão giả quá nhạy cảm, sớm nhận biết được Táng sĩ khí tức mà đào tẩu.

Kỳ thực, hắn lo xa rồi, đám người kia mới vừa vào sơn không bao lâu, cũng không biết Táng sĩ tồn tại, làm sao lại như thế phòng bị?

"Đạo huynh, vẫn để cho ta đến đây đi, ta đều hứa hẹn, phải đem cái này oa nhi luyện thành chiến phó, làm sao cũng phải đối với hắn thực hiện lời hứa đi." Ông lão tóc vàng cười nói, rất lạnh, cũng rất tàn khốc.

"Cũng được, giao cho ngươi." Cửu Mục đạo nhân gật đầu.

"Khà khà, một đời hung nhân —— Hoang, chung quy là muốn vẫn lạc, đáng tiếc, không nhìn thấy Đế tộc tuổi trẻ đại nhân tự mình xuất thủ, còn muốn chứng kiến cái kia một vĩ đại thời khắc, muốn nhìn Hoang bị hắn tay không xé vì làm hai nửa đây." Có người thở dài.

"Cậy già lên mặt, ta không bồi các ngươi, rời đi!" Thạch Hạo nói rằng, làm dáng muốn trốn.

"Đến đều đến rồi, còn muốn đi? Lưu lại đi!" Tóc vàng râu vàng lão giả lạnh giọng nói, ầm một tiếng, run lên ống tay áo, hướng về Thạch Hạo đâu đi.

Hắn tới liền một cái tụ lý càn khôn, tay áo lớn hóa thành một phương mông lung thế giới, đem Thạch Hạo che đậy ở phía dưới, muốn thu đi vào, có thể nói tương đương xem thường.

Hắn muốn giơ tay liền bắt Thạch Hạo.

"Nếu ngươi thịnh tình mời, vậy ta liền lưu lại không đi rồi, bất quá ngươi đừng hối hận!" Thạch Hạo đứng ở chỗ này, ở phần phật cương phong bên trong, thân thể ưỡn lên thẳng tắp.

"Hả?" Đột nhiên, ông lão tóc vàng cả kinh, bởi vì tay áo lớn hạ xuống lúc, một tia ô quang bị bắt tới, quá nhanh, xác thực nói, hẳn là đối phương chủ động vọt vào hắn tụ lý càn khôn thế giới.

Hắn vội vàng giơ tay ép xuống, vận dụng đại pháp lực, toàn lực ứng phó tiêu diệt.

Phốc!

Nhưng mà, hắn ngay đầu tiên liền bị thiệt lớn, huyết dịch bắn lên, cái tay kia mục nát, tiếp theo chỉnh cánh tay bị tóm lấy, đồng thời hắn tụ lý càn khôn thế giới đổ nát.

Ầm ầm!

Hắc vụ cuồn cuộn, hướng về khắp nơi khuếch tán.

Táng sĩ hiển chân thân, liền như vậy nắm lấy hắn, cầm cố thân thể hắn, không thể động đậy một chút nào.

Chủ yếu là, hắn quá bất cẩn, cho rằng giơ tay liền có thể bắt Hoang, sao ngờ tới, còn có một cái hung cuồng Táng sĩ trong bóng tối mắt nhìn chằm chằm.

Ngoài ra, Táng sĩ quá mạnh, bắt hắn tuyệt đối không có vấn đề!

"A..." Ông lão tóc vàng toàn bộ mái tóc lập tức khô vàng, thân thể khô quắt, huyết nhục mục nát, chớp mắt liền bị thiệt lớn.

Tình cảnh này, phát sinh quá nhanh, chấn kinh rồi mỗi người, nguyên tưởng rằng Hoang cũng bị bắt, làm sao biết, chính mình này một phương một vị danh túc tại chỗ gặp nạn.

"Ngươi không phải để ta lưu lại sao, được, ta liền đứng ở chỗ này. Xem ngươi như vậy bị tội, liền đưa ngươi giải thoát đi!" Thạch Hạo nói rằng.

Hắn rút ra Đại La kiếm thai, hãy cùng tước cây cải củ như thế, lộ liễu huy động kiếm thai: "Phốc" một tiếng, đem tóc vàng đầu của ông lão đánh xuống ở địa.

Nguyên thần chưa chết, muốn tránh thoát, thế nhưng bị một luồng hắc sắc tử khí quấn quanh ở, không có cách nào độn tẩu.

Phốc!

Thạch Hạo vung kiếm, đem đâm thủng.

Tất cả mọi người đều há hốc mồm, lạnh từ đầu đến chân, như là làm một cơn ác mộng giống như vậy, đều khó có thể tin tưởng được nhìn thấy trước mắt sự thực, tất cả những thứ này phát sinh quá nhanh, rất nhiều người đều chưa kịp phản ứng.

"Lùi, nó là Táng sĩ!" Cửu Mục đạo nhân hét lớn.

Thế nhưng, đã chậm, Táng sĩ sớm đã chuẩn bị đã lâu, sẽ chờ lúc này một đòn mãnh liệt đây, sau lưng một đôi mục nát cánh chim cực tốc phóng to,

bao phủ phía chân trời.

Cái gì gọi là che kín bầu trời, hiện tại nó đôi này: chuyện này đối với cánh chim màu đen dành cho chú thích chính xác nhất, mang theo hắc vụ, vọt lên ngợp trời, bao trùm thiên địa.

Tử khí cuồn cuộn, nhấn chìm rừng rậm.

Một luồng mạnh mẽ trường vực, cầm cố nơi này, hết thảy sinh linh đều hét thảm, hoặc bị ăn mòn huyết nhục mục nát, hoặc là bị cầm cố, khó có thể đào tẩu.

Xoạt!

Cửu Mục đạo nhân ngay lập tức xuất thủ, lập tức liền mở chín con mắt nằm dọc, chín cái thần quang bắn ra, giống như một vầng cầu vồng hoành thiên, khí tức khiếp người.

Hắn xé ra hắc vụ, mở ra một góc phong ấn, muốn dẫn tất cả mọi người chạy đi.

Nhưng mà, Táng sĩ thực sự quá mạnh mẽ, dù cho Cửu Mục đạo nhân rất nghịch thiên, thành danh nhiều năm, là một cái lâu năm Vương tộc, còn là xa xa không địch lại.

Táng sĩ một đôi cánh chim, hướng về cái kia bị thương hồng phúc đi, tia lửa văng gắp nơi, hắc vụ cuồn cuộn, ở coong coong trong tiếng, chín con thần nhãn bắn ra chùm sáng đều bị tan rã đi, thần thông bị phá.

Đặc biệt, đôi kia mục nát cánh chim ép xuống, trực tiếp chống đỡ gần, ép đến rồi Cửu Mục đạo nhân trên người, che khuất hắn xương trán, bao trùm chín con thần nhãn.

Thời khắc này, Táng sĩ vận dụng một loại đặc biệt cổ thuật, phong thiên tuyệt địa, ngoại trừ Thạch Hạo ở ngoài, tất cả mọi người cũng như cùng mang tới gông xiềng.

"Ta động không được, không có cách nào đào tẩu!"

"Không được, Cửu Mục đạo nhân tiền bối thần thông lớn như vậy, kết quả... Căn bản cũng không có tới kịp liều mạng, liền bị áp chế!"

Có mấy người nhẫn nhịn huyết nhục đem mục nát đau nhức, ở nơi đó thống khổ kêu to.

"Thật vô vị, không có thành tựu chút nào cảm." Thạch Hạo lắc đầu, bởi vì, này không phải hắn bắt, lần này Táng sĩ càng quá độ hung uy, một hơi ổn định hết thảy sinh linh.

"Ai, các ngươi làm sao không trốn a, như vậy đối với bọn ngươi xuất thủ, hãy cùng trảm như người rơm, khác nhau ở chỗ nào?" Thạch Hạo một mặt bất đắc dĩ.

Tất cả mọi người đều giận dữ, hận không thể chửi ầm lên, tên tiểu tử này quá đáng hận, được tiện nghi ra vẻ, bây giờ lạc trên tay hắn, nhất định phải gặp xui xẻo.

Đồng thời, còn có người đang sợ hãi, dù sao nhìn thấy Táng sĩ, càng cùng Hoang đi chung với nhau.

"Ta người này nhân từ nhất, không chịu nổi người khác bị khổ, trong các ngươi Táng sĩ nguyền rủa, như thế thống khổ, ta hay là đưa các ngươi lên đường, để cho các ngươi giải thoát đi." Thạch Hạo nói rằng.

Hắn đi về phía trước, vung lên kiếm thai.

Tất cả mọi người đều lông tóc dựng đứng, đồng thời cảm giác uất ức, này không phải chân chính về mặt ý nghĩa chiến đấu, trên thực tế không có một người có thể thể hiện ra một thân đáng sợ tu vi, liền bị Táng sĩ cho phong ấn.

Liền như thế chết đi, thực sự quá uất ức.

Đặc biệt là Cửu Mục đạo nhân, được xưng hắn cái kia một đời bên trong xuất sắc sinh linh, mang theo danh tiếng, nhưng hiện tại liền muốn mạc danh kỳ diệu chết rồi, này thật là làm cho người ta không thể nào tiếp thu được.

"Liền từ ngươi bắt đầu đi." Thạch Hạo hướng đi Cửu Mục đạo nhân.

"Nhãi con, ngươi..." Cửu Mục đạo nhân vừa thẹn vừa giận, ở nơi đó quát mắng.

Kết quả, hắn như thế hung ác, vì chính mình đưa tới tội được, Thạch Hạo kiếm pháp lúc này có vẻ rất không tinh chuẩn, chém liên tục mấy lần, đem Cửu Mục đạo nhân cùng chém rau hẹ giống như, liên tiếp thu gặt mấy tra nhi, để thân thể hắn đoản vài tiệt sau, này mới xem như là bị giết chết, bị giết đi nguyên thần.

có trẻ tuổi sinh linh đều sởn cả tóc gáy, đồng thời vì là Cửu Mục đạo nhân cảm thấy bi ai, đường đường một đời cao thủ, lại chết như thế uất ức, quá oan uổng.

"Phốc!"

Sau đó, Thạch Hạo không có khách khí, liên tiếp huy động kiếm thai, một khỏa lại một cái đầu người rơi xuống đất, đầy đất là huyết, đầu người cuồn cuộn, những sinh linh này đều bị đánh giết.

Đáng tiếc, Thiên Thần Thụ chạy, không có có thể bắt được.

Thạch Hạo ngược lại cũng không vội, ở phía sau tiếp tục truy tìm tung tích.

Dọc theo con đường này, hắn lại gặp phải mấy tốp sinh linh, kết quả đều bị giết chết, chôn vùi vài đoàn người.

"Ha ha, Hoang nên bị bắt đi, liên tiếp đi vào năm, sáu cỗ nhân mã, còn có mấy cái lão đầu tuỳ tùng, ta nghĩ hắn chắp cánh khó thoát." Ngoài dãy núi, có một lão giả tay vuốt chòm râu, như vậy cười nói.

"Tuyệt đối không nên không cẩn thận giết chết hắn mới được, nói cẩn thận, cần bắt sống, Đế tộc vị kia tuổi trẻ đại nhân nhưng là có dặn dò." Có người nói nhỏ.

"A, Cô tộc người cũng là nói như vậy, xưng đây là một khối đá mài dao, có thể giúp tộc này vô địch tuổi trẻ sinh linh luyện tập." Có người khác nói.

"Không tốt, mấy vị đại nhân, xảy ra vấn đề rồi!" Xa xa có người hô, rất là lo lắng.

"Làm sao, lẽ nào không cẩn thận đem Hoang kích tàn phế, không có có thể hoàn hảo bắt sống tới?" Có một lão giả hỏi.

"Chúng ta mang đến "Bách kiếp thang trời", đây là vô thượng chí bảo, có thể mang theo bọn ngươi thuận lợi tiến vào Thần Dược Sơn Mạch, lẽ nào trên đường đi hay là gặp phải đại phiền phức?" Có người khác hỏi.

"Đều không vâng." Người đến đầu đầy mồ hôi, cực kỳ lo lắng, có thể không vội sao, tiến vào nhiều phần nhân mã đều chết rồi!

"A, từ từ nói, không nên hốt hoảng. Không liên quan, chính là không cẩn thận đem Hoang đánh giết, cũng không có gì đáng ngại. Đế tộc tuổi trẻ đại nhân nơi đó, do ta giải thích." Vương tộc một vị nhân vật trọng yếu mở miệng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1449: Đại Nguy Cơ

Mấy vị lão giả đều mang cười, cực kỳ bình thản, cùng một chút trung niên nhân cùng tọa trấn ở đây, đều thập phần trấn định, bởi vì... này trong tối tới nhân vật thủ lĩnh quá cường đại!

"Ha ha, không vội, từ từ nói, trời sập không, có chuyện gì, chúng ta ném." Có một vị dài ba cái đầu lão nhân cười tủm tỉm.

"Đại nhân..." Tới người vẻ mặt đưa đám, quỳ xuống lạy.

"Dứt lời, đến cùng phát sinh cái gì, nho nhỏ một cái Hoang mà thôi, tùy tiện vào đi một cái Độn Nhất cảnh giới sinh linh đều có thể đưa hắn bắt giết, các ngươi đưa hắn thế nào?" Khác một vị trung niên mang theo cười, dù bận vẫn ung dung, hồn nhiên không có để ở trong lòng.

Bởi vì, nếu như đơn chẳng qua là giết Hoang, bọn họ bất kỳ người nào tiến nhập sơn mạch liền đầy đủ, không nói đến tới nhiều như vậy tu sĩ, cùng với có vương bài!

"Vài cỗ nhân mã toàn diệt, mấy vị lão Đại người đều chết!" Quỳ ở nơi đó sinh linh ngôn ngữ run rẩy.

Những lời này vừa ra, ngoài núi rất yên tĩnh, không có tiếng động, trên mặt tất cả mọi người dáng tươi cười đều đọng lại, thời gian dường như tĩnh, cố định ở chỗ này.

Làm sao sẽ như vậy?

Một cái Hoang mà thôi, tuy rằng ngút trời chi tư, đích xác rất bất phàm, nhưng hắn suy cho cùng còn chưa trưởng thành đến để cho thế hệ trước kiêng kỵ một bước kia, còn quá trẻ tuổi, lại có thể kích sát thế hệ trước

Vương tộc cao thủ?

Hơn nữa, lúc này đây có thể không là một hai người đi vào, mà là mấy cỗ nhân mã, đều có uy tín lâu năm cường giả tọa trấn!

Vừa mới bọn họ còn lãnh đạm, cười ha hả, ở chỗ này đàm luận, một bộ cái gì đều không quan tâm bộ dạng, bởi vì dưới cái nhìn của bọn họ, đại cục sớm đã định.

Nhưng bây giờ, lại nghe được như vậy một bản tin dữ, lúc này chúng cường trên mặt biểu tình phải nhiều đặc sắc có nhiều đặc sắc.

Theo cười nhạt, đến sắc mặt trở nên cứng, rồi đến nhíu mày, đón lấy trên trán gân xanh tái hiện, sắc mặt tái xanh, có một số dữ tợn!

Chuyện này thực sự có một số không thể tiếp thu, càng là vừa mới vân đạm phong khinh, ngôn ngữ nhẹ nhàng mấy vị lão giả, hiện tại đều mặt đầy xấu hổ chi sắc, quá vẽ mặt.

"Làm sao có thể, kia mấy lão già trở ra sẽ chết mất, sẽ bị Hoang chém giết?!" Cái kia sinh ra có ba đầu lão giả sắc mặt âm trầm hỏi.

Bên trái của hắn trên đầu vai là đầu dê, vàng rực rực rỡ, liền sừng dê đều là kim sắc. Trung gian là Hoàng kim nhân đầu, cũng không tính nhiều bình thường. Bên phải trên đầu vai là một viên Đại Bằng đầu, ánh mắt sắc bén.

"Ta không có nhìn thấy Hoang, chỉ thấy vài cỗ nhân mã di hài, đều chết rất là thảm, vết máu đen nhánh, nhuộm hết núi rừng, mặt khác da thịt cùng thi cốt đều mục nát." Bẩm báo người rung giọng nói.

Cái kia cảnh tượng để cho hắn hoảng sợ, vô luận là thế hệ trẻ tu sĩ, vẫn là uy tín lâu năm cường giả, kết quả đều là một cái kết cục, biến thành nát vụn đầu khớp xương.

"Là người nào đang xuất thủ, lẽ nào Đế quan trong có siêu cấp sinh linh hỗn tiến Thần Dược sơn mạch, không làm kinh động chúng ta? Có thể

chuyện này không có khả năng lắm!" Dài có ba cái đầu lão giả lạnh giọng nói.

Hắn chính là ba đầu trong Vương tộc kẻ biến dị, huyết dịch là kim, ba cái đầu cùng bổn tộc không giống nhau, tiếng tăm lừng lẫy!

"Vào núi!" Phía sau, có một đầy thân màu bạc lân phiến quái vật đi tới, cùng một con Xuyên Sơn Giáp không sai biệt lắm, bất quá vẫn là có chỗ bất đồng, nói thí dụ như trên đầu có màu bạc sừng rồng, sau lưng dài tám đối với cánh bạc.

"Ra đại sự! Hẳn là chôn sĩ bị người quấy nhiễu, ở nơi nào khai quật, là bọn họ thủ bút, chúng ta được vào núi trong cứu viện, mang theo trăm kiếp thang trời!" Ba đầu Vương nói.

Bọn họ thông qua những thứ kia ngộ hại người tử trạng, làm ra suy đoán, này phi thường có thể là chôn sĩ gây nên.

Bất quá, bọn họ không có quá nhiều liên tưởng, không cho là chôn sĩ cùng Thạch Hạo là một đường, bởi vì cái loại này đi ra táng thổ sinh linh, không nên cùng Nhân tộc đi cùng một chỗ.

"Thật có chôn sĩ xuất thủ, bọn ta không cần thiết có thể làm sao nó!" Một vị khác Vương tộc lão giả trầm giọng nói.

Bọn họ rất mạnh, nhưng suy cho cùng còn chưa phải là Chí Tôn, dù cho cao hơn hắn Độn Nhất cảnh đại tu sĩ, nhưng cũng có một cực hạn phạm vi.

"Nhưng không thể không đi vào, không lựa chọn a, vị kia trẻ tuổi đại nhân đã bước vào sơn mạch trung!" Đầy thân màu bạc lân phiến, hình thể cùng loại Xuyên Sơn Giáp sinh linh sắc mặt nghiêm túc.

Đây là một đại sự, một vị Đế tộc trẻ tuổi đại nhân đi vào, không cho sơ thất, bọn họ lấy được cứu viện.

Bởi vì, chôn sĩ quá nguy hiểm, vị đại nhân kia chính là có dị vực cổ bảo

chờ cũng không thấy có thể toàn thân trở ra, khả năng có đại nguy cơ.

"Được đi vào, có lẽ là táng thổ nứt ra, nói vậy, Đế tộc trẻ tuổi người lá bài tẩy nhiều hơn nữa, cũng hiệu quả không lớn, táng thổ một khi nối bề trên thế, không thể tưởng tượng!"

Cực kỳ rõ ràng, bọn họ suy nghĩ nhiều, quá phận sầu lo, sợ có một hồi hạo kiếp.

"Nhanh đi bẩm báo mấy vị lão tổ!" Ba đầu Vương Hàn tiếng nói, phân phó người bên cạnh.

Bọn họ đều là độn một đỉnh phong đại tu sĩ, trong miệng hắn theo lời lão tổ cực kỳ rõ ràng là Chí Tôn, lại có thể thoáng cái tới mấy cái, tuyệt đối mưu đồ quá mức đại!

Bởi vì, bất hủ không có cách nào xuyên qua thiên uyên, không qua được, Chí Tôn cấp đích thân tới, đã coi như là Biên Hoang khu vực người mạnh nhất.

Lúc này đây, đích xác có này nhất đẳng giai sinh linh đích thân tới, bất quá cũng không có ở nơi này, mà là phục xa xa then chốt chi địa, coi chừng một chút trọng yếu tiết điểm!

Mỗi một chỗ tiết điểm đều là một tòa trận đài, do bọn họ tự mình chủ đạo, khống chế, đến lúc đó một khi bạo phát, đem không thể tưởng tượng!

Không hề nghi ngờ, đây là là Đế quan trong tầng cao nhất chuẩn bị, một khi bọn họ tới rồi, đem tiêu diệt sạch sẽ, chấm dứt hậu hoạn.

Trên thực tế, về mấy vị lão gia hỏa xuất động, ở chỗ này ẩn núp, động can qua lớn như vậy, dị vực là có bất đồng ý kiến, có một số sinh linh phản đối.

Bởi vì, cảm thấy căn bản không có thiết yếu, thực sự vô cùng chuyện bé xé ra to.

Tại một chút sinh linh xem ra, Hoang tuy rằng cái kỳ tài, thiên phú không bình thường, nhưng là còn không có đạt đến có thể tả hữu phong vân, kinh động cao tầng tình trạng.

Bọn họ không cho là như vậy phục kích sẽ có hiệu quả, câu không đến cái gọi cá lớn.

Nhưng là có một số sinh linh lần nữa kiên trì, cảm thấy rất có thể, vạn nhất thành công, Đế quan đem cấp tốc suy yếu, thiếu khuyết người tâm phúc cấp chí cường giả.

Càng là một khi một lần hành động diệt trừ Đế quan bên trong nhà vô địch, đối với bọn họ đúng là đả kích trí mạng, sẽ để cho trong quan sĩ khí xuống thấp tới cực điểm.

Thậm chí, cho đến lúc này, chỉ cần bất hủ hạ pháp chỉ, tiến hành "Chiêu hàng", hơn phân nửa sẽ có Trường Sinh gia tộc "Quy hàng", sẽ mở ra toà kia hùng vĩ không thể phá cổ thành, nghênh bọn họ nhập quan!

Như vậy đánh một trận, có lẽ sẽ có kinh thiên kết quả chiến đấu.

Mà hết thảy này đều là căn cứ vào một cái trọng yếu phán đoán, Đế quan có sinh linh từng xuyên qua Biên Hoang, đi trước dị vực lấy lòng, ở nơi nào tiết mật, cung cấp một chút tin tức trọng yếu.

Sinh linh kia không chỉ có báo cho biết bọn họ Hoang tại Thần Dược sơn mạch, còn trịnh trọng phân tích, Mạnh Thiên Chính đám người cực coi trọng người này, có thể vì hắn mạo hiểm.

Một khi Đại trưởng lão mạnh thiên thuyết phục hắn Chí Tôn, dù cho chỉ có một hai tên nhà vô địch cùng đi, cũng là trời ban cơ hội lớn, cùng nhau tiêu diệt sạch sẽ!

Có thể nói, tới từ Đế quan trong sinh linh kia, đối với Mạnh Thiên Chính, Hoang chờ tính cách của người nắm chặt đúng chỗ, dành cho dị vực một đám thiết huyết Ma Vương trọng yếu tham khảo tin tức.

Dị vực cường ngạnh phái lúc này đây nghĩ vồ một thanh đại, một khi thành công, đem để cho Đế quan chưa gượng dậy nổi, rất nhiều gia tộc hơn phân nửa muốn trực tiếp đầu nhập vào, mở thành nghênh tiếp bọn họ!

Khiến người ta ấy vị Chí Tôn đưa tin tức sau, ba đầu Vương đám người ra đi, vận dụng trăm kiếp thang trời món chí bảo này, vượt ngang tiến sơn mạch chỗ sâu, né qua thiết huyết cổ thụ các loại.

Vô luận đối với Thạch Hạo, hay là đối với Đế quan tới nói, đây đều là một nguy cơ lớn!

Giờ này khắc này, Đế quan trong rất không bình tĩnh, mạch nước ngầm cuộn trào mãnh liệt.

Đế quan trong xuất hiện người tiết lộ bí mật, chuyện này vô cùng nghiêm trọng, nếu như không bắt được người này, này tương hội trở thành mọi người trong lòng âm u, thủy chung khó an.

Duy nhất khiến người ta không đến mức quá hoảng sợ là, muốn vào Đế quan cần đi trận đài, có nghiêm ngặt hạn chế, đến cho tới bây giờ, chưa bao giờ ra qua sự tình.

Chỉnh tòa Đế quan như là một cái khổng lồ sinh mệnh thể, có khả năng tra ra thông hành người huyết mạch các loại tin tức.

Hơn nữa, luôn luôn là theo Đế quan trong đi ra người mới có thể trở về, không phải như thế sinh linh, không cho phép từ bên ngoài nhập quan.

"Mấy người trẻ tuổi mặc dù không có trở về, ta không cho là là bọn hắn tiết mật, đây là vừa khớp." Trong thành tại một số người tại thương nghị.

Đây là một tòa đồng điện, rất lớn, phi thường hùng vĩ, có thể chứa chấp được mấy trăm ngàn người, lúc này ngồi xếp bằng đều là các tộc có mặt mũi cường giả.

Hơn nữa, không phải số ít, chừng mười vạn chi cự, lúc này đây chính là

muốn nghĩ đến một lần đại hội, để cho các tộc đều đi tự tra, tìm ra khả năng có dị tâm sinh linh.

Từ một loại ý nghĩa nào đó tới nói, dị vực để cho Đế quan người biết có người tiết mật, chuyện này bản thân coi như là một loại thành công cùng thu hoạch.

Tối thiểu, bây giờ nó khiến các tộc bất an, không thể không mang theo ánh mắt hoài nghi, bắt đầu ở nội bộ tra xét.

Nếu có tâm dẫn đạo, hoặc lưu lại đợi sau này lợi dụng loại này nghi kỵ, nói không chừng sẽ có đại thu hoạch.

"Ta cảm thấy nhất định là Hoang, là hắn tại tiết mật, nói cách khác hắn dựa vào cái gì dám một mình chạy đến Thần Dược sơn mạch, hắn đang cùng dị vực người chạm trán!"

"Không sai, chúng ta đã dọ thám biết, nơi đó có dị vực sinh linh qua lại, Hoang nếu không phải người tiết lộ bí mật, chết đi từ lâu đã lâu, không có khả năng bây giờ còn sống!"

Có người kêu la, yêu cầu trừng phạt nghiêm khắc Hoang, cho hắn cài nút không thể tha thứ tội danh.

Cực kỳ rõ ràng, những thứ này kêu la sinh linh, đều là một chút đi theo Vương gia, Kim gia người, hai đại Trường Sinh thế gia cùng Hoang không hòa thuận, có oán cừu nặng. Những người theo đuổi này hôm nay bỏ đá xuống giếng.

"Đem Hoang những thứ kia hồ bằng cẩu hữu đều giam cầm tới, trước thẩm vấn bọn hắn, nhìn một cái có thể hay không tra ra một chút đầu mối!"

Có con người làm ra lấy lòng hai đại gia tộc, thật cực kỳ liều mạng.

Bởi vì, gần nhất tới nay, hai tộc cực lực mượn hơi người bên cạnh, hứa lấy chỗ tốt cực lớn.

Những người này xác thực sợ Mạnh Thiên Chính, nhưng càng sợ Vương Trường Sinh cùng Kim thái quân liên thủ, dưới cái nhìn của bọn họ, hai đại nhà vô địch khẳng định so với một vị Chí Tôn cường.

"Câm miệng!"

Đồng điện phía trên, có một vị trung niên đoạn quát, ánh mắt lạnh lùng, đảo qua bọn họ, khiến bọn họ sợ hãi.

"Ế?" Đồng thời, bọn họ sững sờ, đó không phải là Vương gia chín con rồng trong một người sao, đầy đầu tóc xám, hình thể khôi vĩ, con ngươi cùng kim đăng tựa như rực rỡ.

Những người theo đuổi này thật sâu cảm giác ngoài ý muốn, đồng thời một trận sợ hãi.

"Dùng đầu óc của các ngươi suy nghĩ một chút, Hoang liên sát dị vực trẻ tuổi Vương Giả, kết làm đại thù, hắn sẽ làm phản sao?" Nhưng vào lúc này, một vị bà lão cũng mở miệng, thần sắc âm u.

Ánh mắt của nàng càng đáng sợ hơn, cùng quang tiễn đâm người, quả thực muốn cho người cơ thể sụp ra, những người đó bị nàng ánh mắt đảo qua về sau, cơ thể nứt ra, chảy xuống vết máu.

Bà lão này toàn thân đều bọc Hỗn Độn khí, hết sức cường đại!

Mọi người rùng mình, đây là Kim thái quân một đứa con gái, thực lực siêu tuyệt, hôm nay cũng xuất hiện ở trong điện đồng, khiến người ta sợ hãi.

Những người theo đuổi này vừa kinh vừa sợ, đồng thời trong lòng có điểm không giải thích được, mặc dù đều biết Hoang không có khả năng phản bội, nhưng là lúc này tùy tiện ồn ào hai câu thì như thế nào?

Đây không phải là hai đại gia tộc nhạc thấy thành sao?

Những người này lúng túng, không nghĩ tới vỗ mông ngựa tại trên đùi

ngựa, hai tộc dường như không cảm kích.

"Hoang, vẫn là một cái hài tử, không có tả hữu phong vân thực lực, nhưng vẫn là được cứu trợ a, bởi vì thiên tư thật là rất bất phàm, có vô cùng tiềm lực có thể đào." Nhưng vào lúc này, một ông lão nói, cực kỳ hiền hoà nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1450: Chí Tôn Sống Lại

Người này lão giả mặt mũi hiền lành, lời nói bình thản, đề nghị có lẽ cứu hoang, không thể bỏ mặc hắn chết ở Thần Dược Sơn Mạch.

Vừa rồi giội nước bẩn, nói hoang là để lộ bí mật người những người kia lập tức khẽ giật mình, bởi vì nhận thức lão giả này, hắn đến từ thiên nhân tộc, không phải nghe nói nên tộc cùng hoang có oán sao?

"A..., tuổi trẻ thật tốt a, đại biểu cho tinh thần phấn chấn còn có hi vọng, hoang là một cái tiềm lực cường đại hài tử, không có lẽ nhìn xem hắn ngộ hại, bằng không thì chính là một loại không ai tổn thất lớn."

Ông trời người thở dài, hơn nữa nói thẳng, đi qua thiên nhân tộc có lỗi với Thạch Hạo, từng có quá xung đột, nhưng hiện tại biết hắn gặp rủi ro, nhất định phải tương trợ.

Cái này làm cho không ít mọi người lộ ra dị sắc, lão gia hỏa xuất phát từ chân tâm, hay là tại làm thanh tú, có ý hướng một ít người lấy lòng sao?

"Hoang, chính mình không biết trời cao đất rộng, tùy tiện xông vào Thần Dược Sơn Mạch, không hiểu tiến thối, rơi vào kết cục kia, quái được ai!"

Đi theo:tùy tùng Vương gia một ít cường tộc, có người đứng ra, như vậy mở miệng, tiến hành cản trở. Vừa rồi, chính là bọn họ chính giữa có người giội nước bẩn, kết quả bị quát lớn.

Hiện tại bọn hắn cảm thấy, không công kích hoang, như vậy cản trở, không ọi người đi cứu viện hoang, chắc có lẽ không bị người trách cứ.

"Cái kia là chính bản thân hắn sai, lại cần hao tổn ta đế quan tinh anh đi cứu viện, cái này đối với những người khác mà nói rất không công bình,

chẳng lẽ tánh mạng của người khác cũng không phải là mệnh sao?" Hắn một người trong sinh linh hiên ngang lẫm liệt, nói như vậy nói.

Nhưng mà, vượt quá những người này đoán trước, bọn hắn lại vỗ vào đùi ngựa bên trên.

Đồng trong điện, một cái bồ đoàn lên, cái kia đầu đầy tóc xám trung niên nam tử, con ngươi tách ra thần mang, giữa mũi miệng phụt lên Hỗn Độn khí trụ, lạnh lùng quét về phía bọn hắn.

Đây là Vương gia chín đầu Long bên trong đích một đầu, thực lực thâm bất khả trắc, tại đế Quan Trung chỉ có Đại trưởng lão đợi đều biết mấy người khả dĩ áp chế hắn!

"Các ngươi câm miệng, tại trái phải rõ ràng trước mặt, luôn như vậy đùa nghịch tâm cơ, động thủ đoạn, đem làm tru!" Đây là Vương gia đệ ngũ đầu Long thuyết pháp.

Hắn rất khôi vĩ, dù là bàn ngồi ở chỗ kia, cũng cao hơn người khác ra chừng một hai đầu đến, khí lực cường kiện, huyết khí cuồn cuộn, như là một đầu hình người man Long.

Vừa rồi người nói chuyện lập tức miệng lớn ho ra máu, lảo đảo lui về phía sau.

Bọn hắn có chút hoảng sợ, lại một lần nói sai lời nói, dẫn phát Vương gia đệ ngũ Long bất mãn, bọn hắn cũng thật không ngờ, Vương gia lúc này đây rõ ràng thiên hướng hoang.

Những người này trong nội tâm suy nghĩ một lát, cảm thấy Vương gia có lẽ chỉ là tại diễn trò cho người xem, không có thể thật sự muốn nghĩ cách cứu viện hoang. Nhưng là, bọn hắn cũng không dám tùy ý phát biểu cái nhìn.

"A..., vậy thì thương lượng một phen, như thế nào cứu viện hữu hiệu nhất a, tốt nhất cũng không để cho ta đế Quan Trung tinh anh có tổn thương." Kim gia cái vị kia bà lão mở miệng.

"Ta xem, trực tiếp đi tổ đàn gặp mặt mấy vị Chí Tôn, thỉnh bọn hắn xuất quan, tất nhiên khả dĩ nhanh chóng đem hoang cứu trở về đến!" Có người nói như vậy nói.

Đúng lúc này, đồng ngoài điện hơi loạn, rất nhiều người đứng dậy, tại đâu đó tham bái.

Bởi vì, có một đạo kim quang theo tổ đàn chỗ đó trải ra ở đây, một cái lão giả xuất hiện, qua sông mấy vạn dặm, trực tiếp hàng lâm mà xuống, đúng là mạnh thiên chính.

"Bái kiến tiền bối!" Tất cả mọi người đứng dậy, không người nào dám vô lễ.

Đại trưởng lão mạnh thiên chính thu liễm sở hữu tất cả khí tức, bình thường như cùng một người bình thường lão nhân, đi xuống kim quang đại đạo, tiến vào to lớn đồng trong điện.

"Tiền bối, chúng ta đang tại thương nghị như thế nào cứu đói." Kim gia bà lão đứng dậy, nói như vậy nói.

Cho dù là Vương gia đệ ngũ Long, trong nội tâm đối với Đại trưởng lão nhiều thập phần căm thù, nhưng lúc này cũng mặt không biểu tình đứng lên, không có quá thất lễ.

"Các ngươi tiếp tục!" Đại trưởng lão ngồi xuống, lại để cho bọn hắn đón lấy thương nghị.

Kế tiếp, hắn cau mày, thần sắc nghiêm túc, một lời không nói, bởi vì Thần Dược Sơn Mạch sự tình truyền về về sau, mạnh thiên chính thật sự là Thạch Hạo lo lắng.

Thạch Hạo hành tung rõ ràng bị để lộ, dẫn tới dị vực tu sĩ đi săn giết hắn, cái này rất không xong.

"Tiền bối, chúng ta cảm thấy có lẽ lập tức đi cứu hoang, ngài cảm thấy

thế nào?" Có người hỏi.

Đại Chiến lão thở dài, phút chốc mở to mắt, chùm tia sáng bức nhân, quét về phía chỗ rất nhiều người gương mặt, nhẹ gật đầu, nói: "Ta sẽ đích thân khởi hành!"

"Ai tại hướng huynh đệ của ta trên người giội nước bẩn, ngươi tiên nhân bản bản, nói Thạch Hạo là để lộ bí mật người, phản bội đã đến dị vực, ta xem là đầu ngươi bị Vương gia Long chân đá a!"

Đúng lúc này, đồng cửa đại điện chỗ đó một hồi la hét ầm ĩ, Tào Bàn Tử chạy tới, ngoài ra còn có Thái Âm thỏ ngọc, Trường Cung diễn đợi.

Dưới bình thường tình huống, người trẻ tuổi là không có tư cách tiến vào cái này tòa đồng điện, nhưng là hôm nay phá lệ, bọn hắn được cho phép tiến đến.

Bởi vì, trước kia có người giội nước bẩn, xưng Thạch Hạo khả năng có vấn đề lớn, cần điều tra hắn thân bằng bạn cũ, muốn đưa bọn chúng mang đến nơi đây hỏi thăm.

Rất nhiều người lộ ra dị sắc, mập mạp này thật đúng là dám nói lời nói, đầu chỉ để cho con lừa nó đá, bị hắn đổi thành đầu bị Vương gia Long đá, thật sự có chút gan lớn.

"Không có người đi cứu Thạch Hạo ấy ư, ta đi mời ta sư tôn, lại để cho hắn xuất quan, ta lại không được cứu không trở lại!" Tào Bàn Tử gào to.

Sư phó của hắn phi thường thần bí, không có gì ngoài rất ít người bên ngoài, cơ hồ không người nào biết.

Bất quá, phàm là có chỗ hiểu rõ người, đều kiêng kị vô cùng, bởi vì cái kia lão quái vật quá mức khủng bố, có thể dự đoán rất nhiều bí sự.

Ví dụ như, Tào Bàn Tử cả ngày nói, chính mình muốn bị chôn sống, nhất định tại vô cùng tuế nguyệt sau lại hiện nhân gian, hơn nữa sẽ trở thành

tiên, chính là hắn sư tôn lời tiên đoán.

"Vô tri ngu xuẩn, ngươi ở nơi này la hét ầm ĩ cái gì, đi ra ngoài!" Trên bồ đoàn, Vương gia đệ ngũ Long mở miệng, thanh âm như sấm sét tại đồng trong điện chấn động.

Thực lực của hắn thâm bất khả trắc, chỉ dựa vào một tiếng gào to mà thôi, có thể lại để cho Tào vũ sinh giải thể, ở chỗ này tạc toái.

Lúc này, đệ ngũ đầu Long mặc dù không có hạ sát thủ, nhưng là đủ có thể khiến Tào Bàn Tử miệng lớn ho ra máu, bay tứ tung ra đồng điện.

Nhưng ngay một khắc này, kim thái quân con gái tên kia bà lão đột nhiên ra tay, tay áo mở ra, ngăn cách đệ ngũ Long sóng âm, bảo vệ Tào vũ sinh.

Đại trưởng lão mạnh thiên chính lạnh lùng nhìn về phía đệ ngũ Long, trong ánh mắt lạnh lùng khí tức tràn ngập, lại để cho đệ ngũ Long cảm giác một hồi da đầu run lên, hắn mặc dù tự phụ, vô cùng cường đại, thế nhưng mà đối mặt Đại trưởng lão, hay là kiên cường không đứng dậy, hãi hùng khiếp vía.

"Thay ta hướng sư phụ của ngươi vấn an." Đại trưởng lão xoay đầu lại, đối với Tào Bàn Tử rất ôn hòa nói.

Chỉ lần này một câu mà thôi, tất cả mọi người biến sắc, lại cũng không có người dám nhằm vào Tào vũ sinh, tựu là đệ ngũ Long cũng trong nội tâm khiếp sợ.

Đại trưởng lão ra sao hắn thân phận, rõ ràng đối với cái kia tiểu Bàn Tử rất khách khí, cùng hắn sư phó là quen biết cũ.

Tất cả mọi người đã biết, Tào Bàn Tử đích sư tôn địa vị khả năng thật lớn!

"Tiền bối, tranh thủ thời gian đi cứu Thạch Hạo a, ta lo lắng hắn gặp

chuyện không may!" Thái Âm thỏ ngọc thúc giục, bởi vì, theo bọn họ, trễ một khắc chung, Thạch Hạo tình huống sẽ không xong rất nhiều lần.

Thậm chí, có người suy đoán, hoang hơn phân nửa đã vẫn lạc.

"Tiền bối, phải chăng muốn đi tổ đàn chỗ đó, mời ra mặt khác Chí Tôn?" Kim thái quân con gái hỏi thăm.

Vương gia đệ ngũ Long vô luận như thế nào cũng sẽ không biết chủ động cùng Đại trưởng lão nói chuyện, bị biệt khuất sung quân đến Biên Hoang, kết thù kết oán quá sâu.

"Không cần, tự chính mình đi!" Đại trưởng lão nói ra.

"Tiền bối, vậy quá nguy hiểm, cái một mình ngươi mà thôi, đó cũng không phải là cái gì vùng đất hiền lành, Thần Dược Sơn Mạch được xưng tụng là đại hung chi địa." Có người nói nói.

"Nhiều năm không có tiến hành chính thức trên ý nghĩa đánh một trận, binh khí của ta còn không có còn sống gỉ, hôm nay đi đi đến một chuyến!" Đại trưởng lão nói ra.

"Tiền bối, muốn làm nhiều ý định, tốt nhất mời lên một hai vị Chí Tôn tương trợ!" Có người khuyên nói.

"Hoang, tính toán là đệ tử của ta, hắn nếu có khó, tự nhiên ta ra mặt. Nếu là vì vậy mà lại để cho đế quan những người khác bị hao tổn, ta tâm bất an." Đại trưởng lão bình tĩnh đáp.

Cùng một thời gian, tất cả mọi người có một cổ đến từ linh hồn sợ run cảm giác.

Bởi vì, cái lúc này, bọn hắn phảng phất chứng kiến tại mạnh thiên chính bình thường trong thân thể, có một đoàn ánh lửa thiêu đốt, mãnh liệt, sẽ phải lao ra, mang tất cả tinh vực.

Mọi người biết nói, đó là Chí Tôn chiến huyết, sắp sống lại, một khi toàn diện buông ra, đem kinh thiên động địa, mặt trời mặt trăng và ngôi sao đều muốn theo nó mà động!

Tương truyền, một giọt Chí Tôn huyết có thể đánh rơi tinh thể, chôn cất diệt mặt trời các loại..., có thể nói thần uy mênh mông.

Chỉ là, tầm thường người đều chưa từng gặp qua, cũng không thể nào nhìn thấy.

Hôm nay, rất nhiều người đều đã minh bạch, Đại trưởng lão sắp sửa không hề giữ lại phóng thích chính mình chiến huyết, không phải là vì luận bàn, mà là muốn dùng mệnh chém giết!

Oanh!

Sau một khắc, Đại trưởng lão đi ra đồng điện, trong cơ thể của hắn cốt cách đùng rung động, một cổ kinh khủng khí tức phô thiên cái địa mà ra, chấn động cả tòa đế quan.

Phải biết rằng, đế quan vô cương, tường thành này đây tinh xương cốt xây mà thành, hắn kích thước to lớn không thể tưởng tượng.

Nhưng là, hiện tại toàn thành mọi người cảm thấy một cổ hơi thở, cả phiến thế giới đều đang run sợ.

Mà đây là Đại trưởng lão không có toàn diện bộc phát kết quả, hắn chỉ là tại lại để cho Chí Tôn huyết sống lại, lại để cho chính mình khôi phục đến đỉnh phong trạng thái!

Ầm ầm!

Lại là một tiếng kịch chấn, truyện tự Đại trưởng lão mạnh thiên chính khí lực ở bên trong, đó là Chí Tôn huyết dịch tại mãnh liệt, bị triệt để mở ra gông xiềng, phóng xuất ra.

Nó so tiếng sấm còn lớn hơn, so lũ bất ngờ bộc phát còn hung mãnh, quả thực không thể tưởng tượng!

Đại trưởng lão như trước tại khắc chế, không để cho uy áp ảnh hưởng đến đế quan, hết thảy biến hóa chỉ giới hạn ở hắn trong thân thể, nói cách khác, sẽ dẫn phát đại tai nạn.

"Hắn... Chẳng lẽ đột phá sao?" Vương gia đệ ngũ Long biến sắc, cảm giác một hồi sợ hãi, cường đại như hắn cũng nhịn không được phát run, muốn quỳ bái!

Lúc này, Đại trưởng lão đã đứng tại Thương Khung lên, trong cơ thể trời long đất nở thanh âm không dứt, Chí Tôn huyết sống lại, súc thân thể, lại để cho hắn đang nhanh chóng biến hóa.

"Phản lão hoàn đồng, đây là đã lấy được tân sinh ư!?" Có người kêu to, linh hồn lạnh run, sớm đã quỳ lạy trên mặt đất, thanh âm phát run.

Cái lúc này, đế Quan Trung vô số sinh linh không tự chủ được, đều ngã xuống đất lên, đây là Đại trưởng lão nhất khắc chế kết quả.

Trên bầu trời, hắn tại biến hóa.

Thể khung xương đùng rung động, thân thể sáng lên, hình thể đại biến dạng, không ngừng phồng lên.

Trước kia, hắn chỉ là là một cái khô gầy lão nhân, tuế nguyệt tại trên người hắn để lại quá nhiều dấu vết, thập phần già yếu.

Nhưng hiện tại, hắn hình thể sáng lên, cốt cách sinh trưởng, huyết nhục lại tố, kịch liệt biến hóa, như là thay đổi hoàn toàn một người.

Oanh!

Tất cả mọi người ngây dại, thấy được trên bầu trời phóng thích phồn vinh mạnh mẽ sinh mệnh khí tức nam tử.

Đó là một người tuổi còn trẻ, tóc đen rối tung, tư thế oai hùng bừng bừng phấn chấn, thân thể cao ngất, hai đạo mày kiếm nhập tóc mai, con mắt như ngôi sao, tràn đầy nồng đậm sinh khí tức.

Đây là Đại trưởng lão mạnh thiên chính?

Hắn thoạt nhìn tối đa 25~26 tuổi, ở vào hoàng kim tuổi tác nguyệt, thân thể thon dài mà cường kiện, gần như hoàn mỹ, gương mặt không rảnh, thập phần lãnh tuấn, khí khái hào hùng bức người!

Tại hắn bên ngoài thân, che hoàng kim chiến y, kim sắc quang huy bao vây lấy hắn, như là một vị Vô Địch Chiến Thần, theo cái kia không biết cổ đại đi tới!

Hắn đang cực lực áp chế, làm áu của mình khí không tản mát ra, nhưng vẫn là có vô số người nơm nớp lo sợ, quỳ trên mặt đất dập đầu, hoàn toàn là xuất phát từ một loại bản năng.

Tựu là đệ ngũ Long cùng với kim thái quân con gái cũng sắc mặt trắng bệch, nhanh khống chế không nổi rồi, muốn khấu bái xuống.

Loại này thần uy không thể đỡ!

Lúc này, Thiên Vũ bên trên người trẻ tuổi kia như là mênh mông Tinh Không, thâm thúy không thể tưởng tượng, cường đại khó có thể nhìn lên!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1451: Mơ Ước Tiên Dược

Mạnh Thiên Chính sợi tóc màu đen tung bay, anh tư bộc phát, này như trước kia nơi nào có giống nhau chỗ? Hoàn toàn biến thành người khác.

Một thân hoàng kim chiến y, đem hắn tôn lên oai hùng cái thế, hai mươi lăm, hai mươi sáu hoàng kim năm tháng, có một loại vô địch khí khái, hai con mắt trong lúc đóng mở, thần mang lóng lánh.

Ở tại bên ngoài cơ thể, có một mảnh xán lạn hoàng kim thần hoàn, dường như trên một kỷ nguyên thần thoại bên trong sống sót chiến tiên, bước qua năm tháng sông dài mà tới, mang theo không biết cùng thần bí khí tức.

Đây chính là hiện nay đại trưởng lão, khiến người ta không thể tin được, phát sinh biến hoá kinh người!

Rất nhiều người cũng hoài nghi, hắn đột phá ràng buộc, bước ra mang tính then chốt một bước!

Đệ Ngũ Long run rẩy, hắn biết, chính mình căn bản cũng không có tư cách khiêu chiến, chín con rồng bên trong có lẽ chỉ có ít nhất vị kia huynh đệ còn có sức lực.

Vương gia chín con rồng, Mạt Giả là nhất!

Truyền thuyết, hắn không thể so với Vương Trường Sinh yếu bao nhiêu, khả năng từ lâu đặt chân nhân đạo vô thượng lĩnh vực!

Xoạt!

Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính nhấc chân, tinh đấu chuyển động, hỗn độn khí cuồn cuộn, đạp lên một cái kim quang đại đạo biến mất ở cuối chân

trời, hắn muốn đi nơi cửa thành, muốn từ trận đài nơi đó xuất quan.

Tuổi trẻ dáng vẻ đại trưởng lão phi thường quả quyết, cứ thế mà đi thôi à, chốc lát không ngừng lại.

Cũng không biết qua bao lâu, trên đất những kia xụi lơ sinh linh mới đứng dậy, cực kỳ chấn động, vậy thì là chân chính chí tôn thức tỉnh dáng vẻ sao?

"Không, ta nghiêm trọng hoài nghi, Mạnh tiền bối đã cố gắng tiến lên một bước!" Có người nói.

Này không phải là không có khả năng, bởi vì Mạnh Thiên Chính đi không phải tầm thường lộ, ở thời tuổi trẻ lấy thân là loại, hầu như đều thành công, nhưng là thời khắc sống còn xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Có thể nói, ở thời đại kia, loại kia thành tựu trước không có người sau cũng không có người!

Loại kia thiên tư, không gì sánh được, tiền nhân căn bản cũng không có đi tới bước đi kia, vang dội cổ kim.

Chính là cái kia thất bại lần trước, để hắn nói thể nứt ra, suýt nữa hình thần đều diệt, từ đây ở thời gian rất lâu bên trong đều vắng lặng. Ở Địa Ngục biên giới bồi hồi, chịu đựng dằn vặt.

Thế nhưng, Mạnh Thiên Chính vẫn chưa từ bỏ, chưa bao giờ nhụt chí. Ở tàn phế bên trong ngủ đông, yên lặng khôi phục, điều trị thân thể.

Nhìn cùng một thời đại người trước sau quật khởi, mà hắn nhưng ở tại chỗ nghỉ chân, nói thể tàn phế. Loại kia đau khổ người thường không thể nào tưởng tượng được, nhưng cuối cùng hắn vẫn là trở về rồi!

Nhiều năm sau, giống như là tai kiếp hôi bên trong tái sinh, dục hỏa mà về, nói thể trên vết rách biến mất, hắn lại một lần đứng lên, cũng cuối cùng sừng sững ở nhân đạo đỉnh cao nhất trên.

Nếu không có thiên địa hoàn cảnh đại biến, hắn đã sớm thành tiên rồi!

Tất cả mọi người đều biết, Mạnh Thiên Chính ngút trời vô cùng, nếu không có khi còn trẻ tàn phế. Gặp thiên ý một đao, có thể so với hiện tại còn cường đại hơn.

"Mạnh tiền bối hình dáng khi còn trẻ lại như thế anh tuấn, quang mãn vạn trượng a, ta cảm thấy đây mới là thật anh hùng!" Có thiếu nữ lại mặt đỏ, ở nơi đó hoa mắt si.

Hơn nữa, này không phải một hai người, rất nhiều năm khinh nữ tử đều trong mắt lưu động hào quang.

Một đám nhân vật già cả đều không còn lời gì để nói.

"Lão này thật tà môn, lẽ nào hắn ở gần đây thành công Nirvana, lại một lần dựng dục ra lượng lớn sức sống?" Đệ Ngũ Long khẽ nói, rất không cam tâm.

Thần Dược sơn mạch. Nơi sâu xa nhất khu vực.

Thạch Hạo lao nhanh, ở bên cạnh hắn theo táng sĩ, đồng thời đi tới một mảnh xanh um tươi tốt nơi, nơi này sóng nước lấp loáng. Những kia thụ đều đang phát sáng, cùng màu xanh lục sóng lớn bình thường đang phập phồng.

Trên đất, bạch cốt rất nhiều, không cần suy nghĩ nhiều cũng biết, nơi này không phải cái gì nơi tốt lành.

"Đạo huynh xin mời cứu ta!"

Trong biển cây, có một cây Lão Thụ ở kêu rên. Hô hoán những kia phát sáng cây cối, để chúng nó thức tỉnh, đến bảo vệ nó.

"Thiên Thần Thụ, không muốn chạy trốn, ta thật không có ác ý, ngươi xem, ngươi một vị huynh trưởng hãy cùng ở bên cạnh ta, có vạn vật thổ tẩm bổ, càng ngày càng sum xuê." Thạch Hạo ở phía sau hô, tận lực làm được

người hiền lành, một mặt tinh khiết dáng vẻ.

"Những này là cắm rễ ở đống người chết trên mọc ra thi thụ!" Ở chậu sành bên trong, đi theo ở Thạch Hạo bên người Thiên Thần Thụ nói rằng.

Nó gặp nhiều biết nhiều, nhìn ra mảnh này cổ thụ lai lịch.

"Ngươi sa đọa, lại cầu thi thụ cứu giúp." Chậu sành bên trong màu vàng Thiên Thần Thụ hô.

"Tổng ngươi so với mạnh, đi theo một tên quỷ đồ vật bên người, những này thi thụ cũng không chân chính ý thức, sẽ không đi ra ngoài làm loạn!" Trong biển cây, cái kia đỏ đậm Thiên Thần Thụ trách mắng.

Táng sĩ nghe vậy, bên ngoài cơ thể khói đen càng dày đặc, sau đó thấp giọng ngâm tụng một loại cổ thần chú, để nơi đây trở nên hơi quỷ dị, rõ ràng là ban ngày, nhưng tối tăm lên.

Đón lấy, gió lạnh rít gào, sương máu tràn ngập, dường như sâm la Địa Ngục lâm thế.

Rất nhanh, cái kia mảnh thụ hải phát sáng, mãnh liệt ra một luồng sức mạnh mạnh mẽ, hết thảy thân cây đều đang run rẩy, sau đó dồn dập mở rộng chạc cây.

"A..."

Cái kia cây đỏ đậm Thiên Thần Thụ kêu thảm thiết, vô cùng sợ hãi, bởi vì hết thảy thi thụ đều chuyển động, đưa nó nhốt lại, những kia thân cây dường như ngạc long giống như vậy, muốn cắn xé nó.

"Thả ra ta!" Lão Thụ kêu quái dị.

Thạch Hạo sợ giật nảy mình, không nghĩ tới táng sĩ còn có như vậy một tay, lại có thể khống chế hết thảy thi thụ.

"Đây là bộ tộc ta gieo xuống, cắm rễ với người chết phần trên gò, là một

loại bảo vệ táng thổ cấp thấp thụ loại." Táng sĩ nói rằng.

Thạch Hạo ngạc nhiên, còn có cách nói này, thi thụ lại là cùng táng thổ có quan hệ?

Nói như vậy, Cửu Thiên Thập Địa bên trong một vài thứ, nói thí dụ như vạn vật thổ, thi thụ các loại, đều là từ Cổ Táng Khu truyền tới?

"Ha ha... Lão huynh đệ, đừng giãy dụa, chúng ta rốt cục lại hội tụ, hôm nay liền dung hợp quy nhất đi." Thạch Hạo bên người màu vàng Thiên Thần Thụ thật cao hứng.

Khói đen dâng trào, táng sĩ ra tay trấn áp cái kia cây Thiên Thần Thụ, nó cũng không bao giờ có thể tiếp tục đào tẩu.

Khi Thạch Hạo bọn họ tới rồi thì, nó triệt để yên, phờ phạc, bị liên miên thi thụ đặt tại nơi đó, tuy rằng xích hà cuồn cuộn, thế nhưng quả bất địch chúng.

Này cây rất thú vị, trên cây khô có hốc cây các loại, xem ra theo nhân loại miệng mũi mắt các loại không hề khác gì nhau, tán cây sum xuê, dường như màu đỏ dày đặc tóc.

"Ngươi cùng táng sĩ đi chung với nhau, chúng nó trên người mang theo tử khí, theo ta các loại xung đột lẫn nhau, thời gian dài ở chung, sẽ làm ngươi rơi vào hắc ám." Màu đỏ thẫm Thiên Thần Thụ căm giận nói rằng.

"Ngươi suy nghĩ nhiều, ta theo chân nó không có quan hệ." Màu vàng Thiên Thần Thụ giải thích, không muốn để cho nó hiểu lầm, bởi vì còn hi vọng theo chân nó dung hợp lại cùng nhau đây.

"Thiên Thần Thụ tiền bối, ngươi thật sự hiểu lầm..." Thạch Hạo cũng mở miệng, vào lúc này không dự định áp chế nó, mà là thẳng thắn nói ra tình huống.

Bởi vì, hắn không muốn đắc tội đối phương, ở tương lai còn hi vọng nó

có thể lột xác thành Thiên Tiên thụ đây!

Cây này rất quan trọng, có thể để người ta lập tức thành tiên, ở thiên địa hoàn cảnh thay đổi tình huống dưới, đây tuyệt đối là một cái hy vọng vị trí.

Màu đỏ thẫm cổ thụ nghi ngờ không thôi, cuối cùng chậm rãi thoải mái. Tin tưởng bọn họ từng nói, bởi vì vẫn chưa ở hai người trên người cảm ứng được tử khí các loại, hẳn là chỉ là mới quen táng sĩ.

"Tiên thụ, rất đáng gờm à. Cổ Táng Khu nơi sâu xa lại không phải chưa từng thấy." Đang lúc này, táng sĩ đột nhiên mở miệng.

Hiển nhiên, màu đỏ thẫm cổ thụ lời nói để nó rất không thích, phảng phất chúng nó là hồng thủy mãnh thú giống như vậy, không ứng tiếp gần.

"Ngươi nói cái gì?" Hai khỏa Thiên Thần Thụ đều lấy làm kinh hãi.

"Cổ Táng Khu nơi sâu xa đi như thế nào?" Thạch Hạo cũng truy hỏi.

"Rất xa. Các ngươi đi không rồi!" Táng sĩ câu nói đầu tiên ngăn chặn bọn họ miệng, sẽ không dẫn bọn họ đi.

"Nơi đó có tiên dược?" Thạch Hạo hai mắt phát sáng, hắn thật sự muốn lấy được một cây, nếu như đưa cho đại trưởng lão chắc là có thể để hắn tăng nhanh như gió, trở thành tiên đạo cao thủ, triệt để tránh thoát thiên địa gông xiềng.

"Có, hơn nữa không ngừng một cây, ta thấy qua, bất quá đối với chúng ta tác dụng không lớn." Táng sĩ nói rằng.

Thạch Hạo ngất xỉu, có chút cảm giác sắp phát điên. Không ngừng một cây tiên dược ở Cổ Táng Khu bên trong chạy loạn, khái niệm này nghĩa là gì, chỉ vừa tưởng tượng cũng làm người ta chảy nước miếng.

Vậy cũng là cơ hội thành tiên a, nếu như đều có thể mang về, lập tức là có thể ở Cửu Thiên Thập Địa bên trong tạo nên nhiều tên trường sinh giả!

"Đại ca, ngươi cùng ngươi lăn lộn, mang ta đi đi!" Thạch Hạo da mặt đủ để khi tấm khiên dùng, trực tiếp liền đi ôm táng sĩ cánh tay, cái kia thân thiết kính để táng sĩ đều nổi lên một lớp da gà.

Nó nhanh chóng rút lui, nói: "Ngươi ta khí thế xung đột lẫn nhau. Không cần loạn chạm."

"Không sao, ta không để ý. Lại nói, ngươi lại không phải nữ nhân, ạch. Nữ táng sĩ, sợ cái gì." Thạch Hạo vì biểu đạt nhiệt tình, một bộ hồn nhiên không thèm để ý dáng vẻ.

"Ta quan tâm!" Táng sĩ thẫn thờ, nhưng cũng rất kiên định nói rằng.

"Vì sao?" Thạch Hạo chưa từ bỏ ý định, theo chân nó thấy sang bắt quàng làm họ.

"Hãy cùng ngươi thấy một con cóc, bò lên trên cánh tay của ngươi như thế. Đồng dạng đạo lý, ta sẽ cảm thấy rất khó chịu." Táng sĩ như thế trực tiếp, để Thạch Hạo mặt lúc này liền đổ.

Hắn rất không cam lòng, một bộ thi thể mà thôi, lại còn ghét bỏ hắn, thực sự là lẽ nào có lí đó!

"Ngươi khinh người quá đáng, ta vẫn không có chê ngươi đây!" Thạch Hạo lý sự.

"Nhưng ta thật sự ghét bỏ ngươi. Được rồi, nếu như ngươi cảm thấy bị thương, vậy thì đổi một câu trả lời hợp lý đi, nam nữ thụ thụ bất thân." Táng sĩ không biết là chất phác, vẫn là lạnh hài hước, cho hắn bù đắp một đao.

Thạch Hạo không còn cách nào khác, gương mặt đổ ở nơi đó, đồng thời lại có chút ngạc nhiên, nói: "Ngươi là nữ táng sĩ?"

"Không được sao?" Táng sĩ rất bình thản nói rằng.

"Được, không thành vấn đề!" Thạch Hạo câm miệng, hắn cảm thấy có

chút say xe.

Sau đó, hắn lại không nhịn được mở miệng, thật sự đối với tiên dược cảm thấy hứng thú, vô cùng khát vọng, muốn mang về Đế Quan bên trong một hai cây.

"Ta không tin, tiên dược làm sao sẽ đi Cổ Táng Khu, không sợ rơi vào trong bóng tối, vạn kiếp bất phục sao?" Cái kia cây màu đỏ thẫm Thiên Thần Thụ cũng không tin.

"Trên thực tế, ngươi nói sai, là cái kia vài cây tiên dược chính mình không muốn đi, sinh sống ở cổ táng địa, chúng nó cực kỳ an toàn." Nữ táng sĩ nói rằng.

"Giữ lại chúng nó cũng là lãng phí a, nếu không ngươi đi nắm bắt đến, ta có thể dùng vạn vật thổ đổi với ngươi!" Thạch Hạo xoa tay, trực nuốt nước miếng.

Táng sĩ nhíu mày, nói: "Tiên dược đối với ta vô dụng, thế nhưng, hay là... Đối với táng khu nơi sâu xa tồn tại hữu dụng đi."

Thạch Hạo nghe vậy, nhất thời rất gấp gáp, hắn mới vừa rồi còn ở mưu đồ đây, lẽ nào không cái gì hi vọng?

"Cũng đúng, trên người ngươi có mang theo tử khí, cùng tiên dược xung đột lẫn nhau, thế nhưng táng sĩ bên trong không phải có vô thượng tồn tại sao, nói không chắc chúng nó thốn hết tử khí." Thạch Hạo than nhẹ.

"Xác thực có chút tác dụng, ta nghĩ lên, từng nhìn thấy một vị đại nhân chém một cây tiên thụ, cầm làm quan tài." Táng sĩ tự nói.

"Cái gì, như thế phá sản? Ngươi nói cho ta nó nghỉ ngơi ở đâu, ta đánh không chết nó!" Thạch Hạo không nhịn được, lúc này liền nổi giận, cũng không muốn vừa nghĩ hắn đến cùng có hay không thực lực như vậy.

"Loại kia đại nhân dưỡng một con gà đều có thể một cái ăn đi ngươi."

Táng sĩ xem thường, hiếm thấy có chút tâm tình chập chờn.

"Ngươi thực sự là nữ táng sĩ? Nếu như không phải, có tin ta hay không đánh không chết ngươi?" Thạch Hạo tức giận bất quá.

Một con gà mà thôi, cũng dám thổi mạnh như vậy, còn có nhường hay không những người khác sống.

"A, quên nói rồi, con gà kia không có lạc mao trước, ở Cổ Táng Khu ở ngoài thật giống tên gì thật hoàng." Táng sĩ chầm chậm nói rằng.

"Ngươi không khoe khoang sẽ chết a?!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1452: Cấm Địa

Thạch Hạo thật sự có điểm không chịu được, Cổ Táng Khu nơi sâu xa Táng Sĩ dưỡng một con gà kỳ thực đang không có lạc mao trước là Chân Hoàng? Đây cũng quá xả, hắn vẫn đúng là không tin.

"Không tin coi như, ngược lại có nghe đồn, con kia điểu dục hỏa trùng sinh thất bại, bị đại nhân thu nhận giúp đỡ, đầu tiên là chôn ở một loại nào đó vô giá táng thổ dưới nhiều năm, cuối cùng trở thành cửa tán thả một con gà."

Khi (làm) nghe đến mấy cái này, Thạch Hạo thực sự là cuồng mắt trợn trắng, nếu như là thật, cái kia Cổ Táng Khu gốc gác quả thực không thể tưởng tượng!

"Du Đà, An Lan làm sao không đào tới đó, xem nhìn cho rõ ràng ai hơn tàn nhẫn!" Thạch Hạo lẩm bẩm.

"Có người đào ta táng khu, một khi chạm tới chân chính đại nhân gia tộc khẩu, có bọn họ dễ chịu." Nữ Táng Sĩ thẫn thờ nói rằng, mang theo một luồng ý lạnh.

"Hoàn toàn là nói bậy, nếu là có tiên dược sinh sống ở Cổ Táng Khu, chúng nó liền không sợ bị ăn mòn sao? Lại có thêm, chính là lại sa đọa Tiên thụ cũng không muốn bị người phạt ngã: cũng, đi làm quan tài đi, không thể nói lý!" Cái kia cây màu đỏ thẫm Thiên Thần thụ cười gằn, căn bản không tin tưởng.

Dưới cái nhìn của nó, Trường Sinh dược là kiêu ngạo, làm sao sẽ sa đọa đến bước đi kia đây?

"Ngươi cho rằng Cổ Táng Khu nơi sâu xa nhất nhất định là tử khí ngập

trời sao?" Táng Sĩ nhìn về phía Thiên Thần thụ, sau đó ra hiệu nó nhìn kĩ một chút Thạch Hạo trong tay cái kia chậu sành, nói: "Này cái gọi là vạn vật thổ, chính là quý báu nhất táng thổ một trong!"

Nó tiến một bước nói rằng: "Có loại này vô thượng táng thổ, Tiên thụ mặc dù bị phạt quá một lần, chung quy còn có thể một lần nữa mọc ra thân cây, không hội nguyên khí đại thương."

Nếu như nó nói tới làm thật, thực tại chấn động lòng người, có thần bí Táng Sĩ đem Tiên thụ thân cây tạc ra quan tài, chuyện này thực sự có chút kinh thế.

"Ta có chút ước ao táng khu, ta thật sự không thể đi sao?" Thạch Hạo tha thiết mong chờ nhìn Táng Sĩ, hắn cảm thấy không làm ra một cây tiên dược đến, không cam lòng.

"Ngươi là lúc nào gặp?" Màu đỏ thẫm Thiên Thần thụ đặt câu hỏi.

"Ở ta ngủ say trước từng thấy, bởi vì từng đi qua mấy lần." Táng Sĩ đáp lại.

"Ngươi trầm miên một lần cần muốn thời gian bao lâu?" Màu vàng Thiên Thần thụ hỏi.

"Ngắn thời điểm mười vạn năm, trường chính là thời điểm vô số, năm tháng vô cùng, có thể nửa cái kỷ nguyên đi." Nó nói như vậy nói.

Thạch Hạo lúc này liền không nói gì, một ngủ chính là thiên cổ, này có còn nên những người khác sống, liền như thế ngủ xuống, còn có thể có kẻ địch trên đời này sao?

"Ngươi thật sự không thể mang ta tiến vào Cổ Táng Khu?" Thạch Hạo lần thứ hai hỏi dò, theo chân nó làm phiền, muốn nhìn một chút có biện pháp gì hay không.

"Ngược lại cũng không phải hoàn toàn không thể, thế nhưng đem cửu tử

nhất sinh, ngươi muốn thử một lần sao?" Táng Sĩ thẫn thờ nhìn hắn.

"Chuyện này..." Thạch Hạo cũng không muốn chịu chết, suy nghĩ một chút nói: "Có thể hay không trước hết để cho ta ở táng khu ngoại vi nhìn một chút?"

Bên cạnh, hai cây Thiên Thần thụ đều có chút quáng mắt, người trẻ tuổi này lá gan cũng lớn quá rồi đó, muốn vào táng khu, chán sống rồi!

"Cần phải xuyên qua sơn mạch, đi vị trí này." Táng Sĩ trên đất đơn giản vẽ một tờ bản đồ.

Thạch Hạo vẻ mặt vi cương, thâm hô một cái khí, hắn không nghĩ tới dĩ nhiên là chỗ đó!

"Đi, ta tất nhiên muốn quá đi xem một chút!" Thạch Hạo không chút do dự gật đầu đáp ứng rồi, bởi vì phải đi địa phương chính là lần này chỗ cần đến.

Đây là Đế quan bên trong tấm kia da thú cổ đồ đánh dấu địa vực, ở vào Thần Dược Thần Mạch, Thiên Thú Sâm Lâm, Cổ Táng Khu vây kín chỗ, thuộc về một chỗ tuyệt địa.

Thạch Hạo bắt đầu làm chuẩn bị, khá là chờ mong, hắn muốn biết táng khu, muốn làm rõ bí mật của nó.

Đương nhiên, trọng yếu hơn chính là, hắn nguyên vốn là muốn đi nơi đó, tìm kiếm cổ da thú trên ghi chép chỗ đó kinh thiên vận may lớn.

"Các ngươi muốn dung hợp sao?" Thạch Hạo hỏi hai cây Thiên Thần thụ.

"Tự nhiên!"

Thạch Hạo, Táng Sĩ vì chúng nó hộ pháp, quá trình này rất thần bí, hai cây cổ thụ ở trong hư không va chạm, một sát na, sinh khí tức một tiếng

vang ầm ầm tản ra.

Trong hư không, có một đoàn Tiên vụ mãnh liệt, kịch liệt bốc lên, có thể nhìn thấy hai đoạn sợi rễ dung hợp lại cùng nhau, trở thành một thể.

Đó là chân chính Tiên thụ căn nguyên, kết nối sau, càng ngày càng sinh cơ dồi dào!

Ào ào ào!

Cành lá rung động, vang lên ào ào, rủ xuống một đạo lại một đạo tinh khí, dường như Ngân hà giống như, để trong này sức sống nồng nặc mà kinh người.

Cuối cùng, thân cây đỏ au, kim quang lóng lánh, hai thụ dung hợp, ánh sáng lộng lẫy cũng xu hướng với một cái cân bằng, bất quá đây không tính là lột xác xong xuôi, còn đang trong quá trình tiến hành.

Chúng nó cần muốn thời gian dài!

Xoạt!

Dung hợp thân cây, nhằm phía chậu sành bên trong, cắm rễ ở vạn vật trong đất, rút lấy sức mạnh của sự sống.

"Ta cũng phải trầm miên, trước tiên đi tu dưỡng nửa cái kỷ nguyên." Cây già nói rằng, này hoàn toàn là mô phỏng theo Táng Sĩ khẩu khí.

Thạch Hạo tự nhiên không tin nó có thể ngủ lâu như vậy, lường trước rất nhanh sẽ có thể thức tỉnh, nói: "Rất tĩnh dưỡng, chờ ngươi lột xác, tương lai ta sẽ tìm đến mặt khác hai cây Thiên Thần thụ!"

Sau đó, Thạch Hạo lại gặp phải linh tinh dị vực tu sĩ, hắn nhấc theo kiếm thai, trực tiếp giết không tha.

Một khi gặp gỡ Độn Nhất cảnh giới đại tu sĩ, tất nhiên là khói đen cuồn cuộn, Táng Sĩ xuất kích, sẽ quét ngang này quần sinh linh.

"Đám người kia có âm mưu, không riêng là muốn giết ta, còn vọng tưởng câu cá lớn, có thể hay không dẫn Đại Trường Lão lại đây?" Thạch Hạo tự nói, ở lâm rời đi Thần Dược Sơn Mạch trước, hắn rất lo lắng.

Bởi vì, hắn nhìn ra đầu mối, dị vực rất có thể phát động rồi Chí Tôn, mai phục tại ở ngoài, lẳng lặng đợi Đế quan người tới cứu viện.

Rất nhanh, hắn được tin tức xác thực, hắn từ tù binh khẩu bên trong hiểu được đến, khẳng định có như vậy lão tổ ở sơn ở ngoài, tuyệt rơi xuống tuyệt thế đại trận.

Thạch Hạo nôn nóng, đi tới đi lui, vô cùng bất an. Dù cho hắn ở trong núi giết nhiều hơn nữa sinh linh cũng vô dụng, dù cho liên tiếp để Độn Nhất cảnh giới đại tu sĩ chết đi, còn là khó có thể thả lỏng.

"Phải nghĩ biện pháp cảnh kỳ bên ngoài, nếu không, Đại Trường Lão các loại (chờ) người nếu là tới rồi, sẽ bị phục kích!" Thạch Hạo nói rằng.

Hắn hỏi Táng Sĩ, có biện pháp hay không. Bởi vì, dựa vào Thạch Hạo tự thân, khẳng định không có cách nào giết ra ngoài, nhưng hiện tại xác thực cần hướng về Đế quan cảnh báo.

"Rất đơn giản." Táng Sĩ đáp lại cũng rất đơn giản.

"Làm thế nào?" Thạch Hạo ngạc nhiên.

"Thần Dược Sơn Mạch lòng đất có táng khu chi mạch, dẫn tới đại mạc, rút lấy chiến trường kia tử khí, ta có thể dựa vào cái này phát hiệu lệnh." Táng Sĩ nói rằng.

Sau đó không lâu, đại mạc bên trong, hoàng kim hạt cát dưới, liên miên liên miên hài cốt đứng thẳng mà lên, ở trong sa mạc đánh vần, chấn động lòng người.

Táng Sĩ bản lĩnh vô cùng kỳ dị, có thể chưởng khống thi thụ, có thể điều

động di hài, dù cho cách rất xa, như thế hữu hiệu.

Đại mạc bên trong, do hài cốt chắp vá thành văn tự, là Thạch Hạo sớm báo cho Táng Sĩ, hướng ngoại giới biểu đạt trong lồng ngực tâm ý.

Thạch Hạo nhắn lại rất đơn giản, báo cho ngoại giới, hắn rất tốt, không cần cứu viện, bây giờ hắn đang cùng một tên Táng Sĩ hợp tác, đại khai sát giới, để dị vực sinh linh thương vong nặng nề.

"Ta chuẩn bị táng đi hết thảy kẻ xâm lấn, cho dị vực một niềm vui bất ngờ!"

Thạch Hạo nhắn lại nhiều lần nhắc tới, có Chí Tôn mai phục tại này, không cần trong thành người liều chết đi xông, hắn không muốn bởi vì cứu hắn mà dẫn đến cường giả thương vong.

Mà hắn nói tới cũng là sự thực, hiện nay hắn không gặp nguy hiểm, không cần cứu viện.

"Hả?" Thạch Hạo lấy làm kinh hãi, đến rồi một nhóm lớn sinh linh, có mấy vị lão già, còn có người trung niên, thành công tiến vào sơn mạch bên trong.

"Ngươi là muốn đi táng vực, hay là muốn kế tục giết bọn họ, những người này khó đối phó, bởi vì mang chí bảo mà đến!" Táng Sĩ nói rằng.

Thạch Hạo cả kinh, nhìn thấy có một cái sinh linh trong tay cầm một cái thang nhỏ, bất quá dài một thước, trắng như tuyết như ngọc, kỳ thực là xương cốt.

Đây chính là bách kiếp thang trời? Thạch Hạo lộ ra sắc mặt khác thường.

Có này tông bảo cụ ở tay, liền có thể né qua vào núi thì rất nhiều nguy hiểm, có thể huấn đọc vượt qua tới đây.

"Trước tiên không để ý tới bọn họ, để bọn họ ở đây tự sinh tự diệt đi."

Thạch Hạo không muốn cùng bọn họ liều, lần này lão già còn có người trung niên có chút nhiều, nắm giữ chí bảo quá kinh người.

Ngược lại nơi này còn có huyết đằng, Kim Ngưu các loại (chờ) đại hung, nếu như những người này đi nhầm vào những địa phương kia, nhất định phải trả giá bằng máu.

"Chúng ta ra đi!" Thạch Hạo nói rằng.

"Thần Dược Sơn Mạch quá rộng lớn, thật muốn như thế đi, một đường xuyên ra đi, thực sự quá chậm, chúng ta đi một đoạn lòng đất táng mạch." Táng Sĩ nói rằng.

Sau đó, Thạch Hạo tiến hành rồi một hồi kỳ dị lữ trình.

Hắn cùng tên này Táng Sĩ tiến vào đại địa dưới, nhìn thấy một đạo đen kịt địa mạch, ở nơi đó nghe một chiếc rỉ sắt chiến xa, bọn họ đạp lên sau, cái kia phá xe mang theo bọn họ trực tiếp từ đây biến mất.

Này tương tự với không gian truyền tống, vượt qua không biết bao nhiêu vạn dặm!

Sau một khắc, Thạch Hạo chấn động, ở khác một vực trong địa mạch xuất hiện, đứng ở một mảnh quan tài đá, sau đó bị Táng Sĩ mang theo, cực nhanh rời đi lòng đất, đi tới trên mặt đất.

Thạch Hạo tương đương kinh dị, thỉnh thoảng quay đầu lại xem, này Táng Sĩ trận pháp truyền tống quá cũng quá quái dị.

"Chúng ta đây là... Đi tới nơi nào?" Vừa tới đến trên mặt đất, Thạch Hạo liền cảm thấy không đúng.

Hắn cả người tê dại, miệng khô lưỡi khô, đón lấy, hắn phát hiện mình trên người phát sinh liên miên ánh sáng, vô cùng óng ánh.

Phụ cận, rất u tĩnh, mảnh này địa vực, có xanh um thảm thực vật, cũng

có không dài thảo đất chết, không hề có một chút tiếng động, khiến người ta cảm thấy cực kỳ ngột ngạt.

"A, máu thịt của ta đây?" Thạch Hạo không nhịn được kêu to.

Bởi vì, hắn phát hiện máu thịt của chính mình hóa thành quang, không gặp, hắn hiện tại trở thành một bộ xương khô.

Cùng lúc đó, hắn kinh ngạc phát hiện, đối diện Táng Sĩ cũng thay đổi, trên người khói đen biến mất, hóa thành trắng noãn sương mù, đồng thời nó lộ ra hình dáng.

Đây là một cô thiếu nữ, mỹ lệ kỳ cục, rất khó lấy ra tỳ vết, da thịt hơi chạm vào là rách, trắng nõn óng ánh, đầu đầy mái tóc rối tung, bóng loáng như gương.

Mà sau lưng của nàng, có một đôi trắng noãn cánh chim, mang theo tiên khí, thần thánh cực kỳ, dường như Trích tiên tử, lại như thiên sứ giáng trần.

"Không thể!" Thạch Hạo biến sắc, hắn mặc dù chưa từng nhìn thấy Táng Sĩ hình dáng, nhưng là lại biết, sau lưng nó cánh chim là mang theo mục nát khí tức.

Hiện tại, làm sao hết thảy đều thay đổi?

Đương nhiên, đáng sợ nhất chính là chính hắn biến hóa, trở thành một bộ xương khô?

"Không cần lo lắng." Du dương âm thanh ở hắn bên tai vang lên, chính là cái kia thần thánh hoàn mỹ, mỹ lệ tuyệt luân Táng Sĩ phát sinh.

"Nhìn thấy không nhất định là chân thực, đương nhiên cũng có thể chính là bản chất. Ngươi sẽ không có bệnh." Táng Sĩ an ủi.

Nơi này thực sự quái lạ, cảm thấy phát sợ, đến nơi này sau sẽ xuất hiện các loại khó mà tin nổi biến hóa!

"Ngươi khi còn sống chính là bộ dáng này sao?" Thạch Hạo thoáng bình tĩnh sau, hỏi như vậy.

"Ta vẫn sống sót, tại sao khi còn sống thuyết pháp này?" Thiếu nữ cười nhạt, long lanh cảm động, cùng trước kia thẫn thờ hoàn toàn khác nhau.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1453: Táng Vực Thánh Địa

"Ngươi sống sót, vậy ta tính là gì?" Thạch Hạo nhìn chăm chú nàng.

Tất cả những thứ này quá quái lạ, Táng Sĩ, mọc ra mục nát cánh chim sinh linh, bây giờ trở thành một tung tăng mỹ thiếu nữ, thanh xuân mỹ lệ, thay đổi hình tượng.

Mà chính hắn chỉ còn dư lại bạch cốt, tuy rằng trắng loáng, nhìn không phải rất u sâm, nhưng dù sao huyết nhục hoàn toàn biến mất, không giống như là người sống.

"Nếu như ta sống sót, ngươi cảm giác mình thế nào?" Thiếu nữ bình tĩnh hỏi, thu lại nụ cười, sau lưng của nàng là một đôi trắng noãn cánh chim, thướt tha cùng thon dài thân thể đi kèm Tiên vụ, muốn nhiều thánh khiết có bao nhiêu thánh khiết.

"Đây là ảo cảnh!" Thạch Hạo đại trầm giọng nói.

Thiếu nữ đi lên phía trước, không hề nói gì, chỉ là nhẹ nhàng gõ gõ cánh tay của hắn, nơi đó bạch cốt phát sinh đinh một tiếng vang lên giòn giã, rất rắn chắc.

Thạch Hạo đờ ra, hắn đưa tay ra, sờ về phía toàn thân, thật không có huyết nhục cảm giác, nếu như là ảo cảnh, che đậy hai mắt của hắn, lẽ nào xúc giác các loại (chờ) như thế không cho phép sao?

Đồng thời, hắn cảm thấy được thiếu nữ ngón tay mềm mại, đó mới là thân thể máu thịt!

"Đừng chọn hấn ta, mau mau tản đi ảo cảnh!" Thạch Hạo nói rằng.

"Ai, vì sao chân thực không muốn tin tưởng, từ trần đều ở lưu luyến, vẫn bồi hồi." Cái này mỹ lệ mà tinh khiết mỹ lệ nữ tử nhẹ giọng than thở.

"Chờ một chút, lẽ nào ngươi là..." Đột nhiên, thiếu nữ đạp đạp lui về phía sau, trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Bởi vì, nàng nghĩ tới điều gì, nhớ tới nơi này truyền thuyết.

"Thánh địa dưới bộ kia cốt?!" Thiếu nữ chấn động, nàng nhìn chằm chằm Thạch Hạo, sau đó tỏ rõ vẻ vẻ kích động.

Thạch Hạo bị nàng xem sợ hãi, hoàn toàn không hiểu.

Thiếu nữ thân thể thoáng run, thời gian rất lâu sau mới bình tĩnh lại, hít sâu một hơi, để ình khôi phục lại trạng thái như cũ.

Nàng lấy ra một khối gương đồng, rạng ngời rực rỡ, đưa cho Thạch Hạo, đây là một khối mạnh mẽ bảo cụ, nhưng cũng có tấm gương kiến thức cơ bản có thể.

Thạch Hạo tiếp nhận, hướng phía trong nhìn tới, ở trong đó có một cái bộ xương, hơi giương ra hàm dưới, không hề có một tiếng động nhìn chằm chằm tấm gương, mà ở xương sọ bên trong có một chùm sáng, ở sáng tối chập chờn lóng lánh.

Đó là linh hồn chi hỏa, chưa từng tắt, như trước có sóng sinh mệnh.

Thạch Hạo nhanh chóng ném xuống gương đồng, căn bản không tin tưởng chính mình bộ này trạng thái, này quá hoang đường, không hiểu ra sao tự thân liền trở thành một cái bộ xương, nói toạc thiên hắn cũng không tin.

"Ngươi đem ta mang tới đây, để làm gì ý?!" Thạch Hạo quát lên.

"Hay là ta nên đổi lời giải thích, nhìn thấy không nhất định làm thật, đó chỉ là bất diệt chấp niệm, nhưng nhìn thấy có thể là bản chất." Thiếu nữ mở miệng yếu ớt.

"Đừng nói lung tung, nói trực tiếp một điểm!" Thạch Hạo gầm thét.

Bởi vì, hắn thật sự có chút lo lắng, Nguyên Thần phát sáng, soi sáng tự thân, hắn có thể rõ ràng nhận biết tất cả, quan sát bên trong thân thể tự mình, xác thực chính là một bộ bạch cốt giá mà thôi.

Máu thịt của hắn không ở, chỉ có xương cốt, duy nhất vui mừng chính là, Nguyên Thần không việc gì.

Đây là nơi quái quỷ gì, tại sao lại phát sinh chuyện như vậy.

"Ngươi từng nghe nói một vị Táng Vương sự tích sao?" Thiếu nữ nói rằng.

"Ta làm sao biết, đều chưa từng đi Táng Vực!" Thạch Hạo bất mãn.

"Vị kia Táng Vương trải qua một hồi đại kiếp nạn: "thân tử đạo tiêu", chôn ở trong mộ, nhưng chấp niệm không tiêu tan, huyết nhục hóa thành một con bướm, bay lượn với thế gian. Vị kia Táng Vương vẫn cho là chính mình còn sống sót, nhưng là hồ điệp tung tăng, sẽ có một ngày rơi vào một toà mộ cổ, nhìn thấy một bộ xương khô, khi đó hoang mang, tự hỏi ta là ai, ai là ta."

Thạch Hạo lông tóc dựng đứng, hắn về phía sau lùi lại mấy bước, nói: "Yêu nữ, ta vẫn cho là ngươi rất thẫn thờ, hiện tại mới phát hiện, ngươi rất giả dối, muốn cho ta lạc lối sao, không thể, ta đạo tim rắn như thép!"

"Ta lừa ngươi tác dụng gì, ở ngươi thân là "Hồ điệp" thì, thực lực ta mạnh mẽ hơn ngươi, giơ tay là có thể đánh giết, cần gì lừa bịp?" Thiếu nữ lắc đầu.

Tròng mắt của nàng rất linh động, nhìn về phía mảnh này tịch mịch nơi, nói: "Không có so với nơi này càng chân thực, đây là Táng Vực đã từng Thánh địa, có thể chiếu rọi chân thực bản chất."

Thạch Hạo cười gằn, nói: "Thực sự là hoang đường, ngươi có phải là muốn nói, ta chính là vị kia Táng Vương, bây giờ Hóa Điệp mà về, nhìn thấy

chính mình hài cốt? Mà chúng ta bây giờ ở một tòa mộ lớn bên trong."

"Tự nhiên không phải, ngươi không phải vị kia Táng Vương, thế nhưng ngươi so với hắn đáng sợ hơn!" Khi (làm) nói tới chỗ này, thiếu nữ mắt lộ ra hết sạch, thở dài nhìn hắn.

"Ta so với hắn còn đáng sợ hơn, vì sao?" Thạch Hạo hỏi.

"Bởi vì, sau khi hắn chết chấp niệm không cần thiết, huyết nhục hóa thành chỉ là một con bướm, Phiên Nhiên ngao du các giới. Mà ngươi đây, nhưng là chết rồi thần niệm không tiêu tan, chấp niệm khó diệt, trăm nghìn vạn năm sau huyết nhục hóa thành người, cùng khi còn sống giống nhau như đúc, như trước đi lại ở thế gian!" Thiếu nữ nói rằng, âm thanh rất cao, nàng phi thường kích động.

Những lời nói này như là sấm nổ giống như vậy, chấn động Thạch Hạo cảm thấy thân thể đều đang rung động, hắn không tự chủ được lui về phía sau.

"Chớ có loạn ta tâm chí, ngươi khi ta là ba tuổi hài đồng sao, há lại là tốt như vậy lừa gạt!" Thạch Hạo mao, muốn cùng với nàng trở mặt.

Bởi vì, thiếu nữ nói tới quá mức không thể tưởng tượng nổi, nếu như là thật sự, quả thực không thể tưởng tượng, khiến người ta kinh sợ, hắn không thể nào tiếp thu được.

"Ai, ngươi vì sao không tin đây, đã từng vô thượng tồn tại, ngươi đã từ trần, bây giờ chỉ là chấp niệm không tiêu tan, có chưa xong tâm nguyện, vì vậy cất bước nhân gian." Thiếu nữ mang theo vẻ thương hại, nhìn Thạch Hạo.

Thạch Hạo không có gì để nói, thật không biết nói cái gì tốt.

Hắn muốn phản bác, nhưng là cả người đều không có huyết nhục, xương trắng như tuyết như ngọc, ôn hòa óng ánh, lấy trong nguyên thần coi cũng sẽ phát hiện, tự thân chính là cái bộ xương.

"Ngươi vì sao không tin đây, nơi này là một chỗ thánh thổ, từng là vô thượng nơi chôn cất, có thể chân thực chiếu rọi ra bản chất, ngươi nên tỉnh rồi, chấp niệm đã trở về cơ thể." Thiếu nữ nói rằng, đồng thời nàng rất kích động, nói: "Truyền thuyết là thật sự, ta gặp được kỳ tích!"

"Cái gì kỳ tích, là làm phiền, ngươi ở nói lung tung, ta cùng ngươi liều mạng!" Thạch Hạo cả giận nói.

"Vô thượng tồn tại chấp niệm quả nhiên kiên định, dù cho từ trần, cũng không muốn tin tưởng chính mình chết đi." Thiếu nữ thăm thẳm thở dài.

Nàng tiến một bước giải thích, nói: "Từ khi ngươi đi tới nơi này, ta liền chú ý đến loại kia biến hóa, tận mắt thấy ngươi ngã xuống, hóa thành mưa ánh sáng, huyết nhục đã tán, đến chứng truyền thuyết."

"Ngươi nói nhăng gì đó?!" Thạch Hạo quát mắng.

"Ngươi chấp niệm không cần thiết, ngày xưa huyết nhục hóa thành một bộ nhân thân, đi lại ở thế gian, hiện nay đại mộng đã tỉnh, quay về chốn cũ, nhìn thấy tự thân hài cốt sau, huyết nhục mới hóa quang, tất cả bản chất hiện lên." Thiếu nữ nói rằng.

Thạch Hạo cái gì cũng không nói, xoay người rời đi, hắn không muốn ở nơi này ở lại.

Chỉ là, chân đạp trên đất, vang lên kèn kẹt, đó là khớp xương âm thanh, điều này làm cho hắn phát điên, khó có thể tiếp thu.

Đến cùng làm sao, hắn đi tới một cái ra sao địa phương quỷ quái, hết thảy đều như thế yêu tà, hắn thật sự không có thể tin tưởng lời của thiếu nữ.

Nhưng là, các loại dấu hiệu lại đang hướng về hắn ám chỉ, lời của thiếu nữ khả năng không phải giả tạo.

"Ngươi biết nơi này là nơi nào sao? Này nguyên bản là ta Táng Vực tam đại tế tự Thánh địa một trong, chỉ vì sau đó mai táng vị kế tiếp vô thượng tồn

tại, mà dẫn đến nơi này quỷ dị tầng tầng, liền hoang phế, hết thảy Táng Sĩ rút đi. Hiện nay, ta nhìn thấy kỳ tích, chứng thực truyền thuyết làm thật!" Thiếu nữ nói rằng, càng ngày càng kích động.

"Ngươi mau mau cho ta tỉnh một chút đi!" Thạch Hạo không vui nói.

"Là ngươi nên tỉnh một chút! Nơi này táng chính là ngươi hài cốt, rất nhiều Táng Sĩ đều từng tìm kiếm quá, thế nhưng vẫn không có nhìn thấy, còn tao ngộ quỷ dị. Hiện nay, ngươi Hóa Điệp trở về, hết thảy đều sáng tỏ. Ngươi xem, vùng đất này đang thức tỉnh, một lần nữa đã biến thành Thánh địa!" Thiếu nữ nói rằng.

Mảnh này tịch mịch nơi, xác thực ở biến hóa, đặc biệt là một ít đá tảng các loại (chờ) từ lòng đất hiện lên tới, một khối lại một khối, so với núi cao còn hùng vĩ, quá to lớn, quá bàng bạc.

Những này trên tảng đá lớn, có khắc rất nhiều chữ cổ, cửu viễn mà không thể thức.

"Là ngươi, tuyệt đối là ngươi! Xem những này ghi chép, rõ ràng nói ra nguyên nhân, chỉ có ngươi Hóa Điệp trở về, nơi đây mới sẽ lần thứ hai thức tỉnh!" Thiếu nữ càng kêu lớn lên.

Thạch Hạo thật sự có điểm bối rối, bởi vì chu vi táng thổ không gãy vỡ nứt ra, một khối lại một khối to lớn bia đá hiện lên, chọc vào trong tầng mây, đều quanh quẩn đại đạo khí tức.

Loại này đạo vận quá mức đáng sợ, không gì sánh được, quả thực có thể trấn áp chư thiên Tiên Ma!

"Ta mới bắt đầu thì, cảm thấy có thể là ngươi Hóa Điệp trở về, nhưng cũng không thể nào tin được, còn dửng dưng như không đây. Có thể hiện tại, thật sự được chứng minh, trời ạ, ta chứng kiến truyền thuyết!"

Thiếu nữ kêu sợ hãi, càng ngày càng kích động.

"Chỗ này trong truyền thuyết Thánh địa thức tỉnh, nhất định sẽ có kinh thiên chi biến!" Nàng run giọng nói.

Thạch Hạo thẫn thờ, thật sự như là một cái Táng Sĩ, hắn cảm thấy đau đầu, trong lòng khó hiểu, đồng thời trong lúc hoảng hốt, phảng phất nghe được có người đang kêu gọi hắn.

"Hoang, hồn hề trở về, tái hiện thế gian đi, ô ô..."

Có người ở khóc lớn, cực kỳ thương tâm.

Thạch Hạo vững tin, này không phải ảo giác, hắn thật sự nghe được.

"Ai ở nguyền rủa ta?!" Hắn giận dữ, vẫn không tin mình chết rồi.

"Đại nhân!" Thiếu nữ đầu tiên là đối với hắn cúi chào, sau đó lại hoảng sợ, nhìn phía phương xa.

Liền ở mảnh này táng khu đường chân trời phần cuối, ngày đó là mờ mịt, nứt ra rồi, có dòng sông thời gian lưu lững lờ trôi qua, có hỗn độn sương mù ở bốc lên.

"Đây là cái gì?" Thạch Hạo hoài nghi.

"Thiên biến!" Thiếu nữ lại đang phát run.

"Cái gì là thiên biến?" Thạch Hạo không rõ.

"Bởi vì, Thánh địa thức tỉnh, dẫn đến nơi này thiên địa đều sẽ có kinh biến phát sinh, trong nháy mắt, khả năng xé ra dòng sông thời gian, nhìn thấy không nên xuất hiện người cùng sự."

Dựa theo thiếu nữ từng nói, chỗ này thánh không thể tưởng tượng, thức tỉnh chớp mắt, sẽ dẫn đến thiên biến, cũng có thể nhìn thấy tương lai cánh cửa, hoặc quá khứ thế gian.

Thạch Hạo ngờ vực, bước lên phía trước, hắn nghĩ tới đường chân trời

phần cuối đi xem một chút, đến cùng là ai đang khóc tang.

Thiếu nữ vô cùng sốt sắng, sau lưng trắng noãn cánh chim nhẹ nhàng vỗ, đủ không diện tích, đi theo phía sau của hắn, cũng hướng về nơi đó mà đi.

"Hoang, huynh đệ của ta, ngươi ở đâu? Một cái kỷ nguyên quá khứ, Thiên Đế, ngươi thật sự chết đi sao?" Có người ở khóc lớn, cực kỳ thương tâm.

"Ô ô... Ngươi làm sao có khả năng sẽ chết, ngươi gặp phải cái gì? Trên Tiên lộ nhìn thấy ngươi tên, trong luân hồi thấy ngươi khắc chữ, một quyền xuyên thủng ngăn cản! Nhưng là, vì sao ngươi vẫn là không gặp, một cái kỷ nguyên a, ngươi thật sự chết đi sao? Cũng không còn tung tích. Ta thân liền táng cửu thế, ngồi xem năm tháng biến thiên, một đời lại thiên kiêu một đời thay đổi, thay, có thể ngươi vì sao không gặp rồi!?"

Thanh âm kia rất bi, người kia rất thương cảm, ở nơi đó khóc lớn không thôi.

Thạch Hạo tê cả da đầu!

Chương này trùng viết một lần, cho tới rất muộn, đêm nay liền một chương.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1454: Vạn Cổ Một Góc

Gặp quỷ rồi!

Thạch Hạo cả người không dễ chịu, từ đầu đến chân đều có một luồng khí lạnh, bởi vì hôm nay trải qua quá yêu dị, để hắn khó có thể tin tưởng được cùng tiếp thu.

Có người khóc tang, nhìn quen mắt!

Còn có người đứng ở bên cạnh hắn, liên tiếp nói hắn đã chết đi, bây giờ chỉ là bất diệt chấp niệm, những này kết hợp với nhau, để hắn không rét mà run.

Thạch Hạo mở rộng tứ chi, khớp xương vang lên kèn kẹt, há miệng, hàm dưới cốt thì lại cũng phát sinh rắc rắc thanh, đặc biệt lanh lảnh.

Hắn không có dừng bước lại, nhanh chóng hướng về hướng về đường chân trời phần cuối, nơi đó hỗn độn khí tràn ngập, một vầng dòng sông thời gian đoạn cổ kim, có một cái đạo sĩ ở khóc lóc đau khổ.

Thiên biến!

Loại này kịch biến lan đến quá rộng, ảnh hưởng không thể suy đoán, dính đến không thể dự đoán thời không, vì vậy mới có thiên biến danh xưng.

Hiện ở chỗ đó hơi hơi có thể nhìn thấy, tuy rằng như trước vô cùng mơ hồ, thế nhưng Thạch Hạo có thể xác nhận, đó là một vị lẽ ra nên quen thuộc cố nhân.

"Hoang, huynh đệ của ta, hồn hề trở về, lấy ngươi chi tư, khí thôn cổ kim, làm sao sẽ không ở..."

Cái kia đạo sĩ khóc lớn, hắn ăn mặc đạo bào rất rộng rãi, là lấy nhiều loại Tiên kim tia nhỏ bện mà thành, chính là vô thượng bảo y, chỉ là hiện nay lại tổn hại, mang theo vết máu.

Hiển nhiên, hắn trải qua một hồi huyết chiến, nếu không, vô thượng Tiên kim chiến giáp làm sao có khả năng sẽ bị xé nát?

"Ai có thể ngăn trở ngươi, ai có thể hại ngươi, gặp nhau trên đường thành tiên ngươi lưu tự, các nơi đến nay còn ở tụng ngươi tên, một chiêu kiếm chém vạn cổ, ngươi đến cùng ở nơi nào?" Mặc dù là một cái không thể tưởng tượng cao thủ, đi kèm nồng nặc tiên khí, nhưng là hắn nhưng ở bi thương khóc lớn, chấn động đạo kia dòng sông sóng lớn ngập trời.

"Ô ô..." Cái kia tiếng nghẹn ngào, bao hàm cảm tình, mang theo thiên cổ tiếc nuối, còn có lòng chua xót, vì là từ trần bạn cũ khổ sở.

"Cổ địa nhiều như vậy, Đại Hoang như vậy rộng rãi, nhưng ta không hề từ bỏ, chính là đào khắp thiên hạ tuyệt địa, đào ra hết thảy cổ đại mộ lớn, cũng phải tìm đến ngươi!" Hắn ở nhắc tới.

Thạch Hạo một trận sợ hãi, nếu như chính mình thật sự chết rồi, cũng nhất định không được an sinh a!

Thế nhưng, trong lòng hắn cũng có một chút chua xót, còn có một chút cảm động, chính mình thật sự từ trần sao? Có người ở như vậy tìm hắn, hi vọng hắn còn sống sót.

"Sư phụ, mấy cái kỷ nguyên trước lòng đất hung phần đều đào quá bộ phận, còn tiếp tục như vậy không phải biện pháp. Người kia biến mất quá xa xưa, không thể khảo chứng, khó có thể tìm kiếm, đến cùng táng ở nơi nào, căn bản không thể suy đoán." Có người khuyên nhủ.

Thạch Hạo nghe nói sau, một trận kinh ngạc, bởi vì vẫn chưa nhìn thấy người thứ hai, chỉ có thể nhìn thấy mơ hồ đạo sĩ béo ở nơi đó gào khóc.

"Thiên biến phát sinh, xé rách năm tháng sông dài, nhưng cũng không

phải mỗi người cũng có thể hiện hình bị nhìn thấy, trừ phi thực lực của hắn vang dội cổ kim!" Nữ Táng Sĩ nói rằng.

"Sư phụ, nên đi, kẻ địch mau tới, chúng ta phải đến chiến đấu, không thể đều là sa vào với quá khứ bên trong." Cái thanh âm kia nói rằng.

"Ngươi biết cái gì, huynh đệ của ta nếu như còn sống sót, rất nhiều chuyện... Ngươi biết trong lịch sử tối tăm nhất năm tháng sao, ngươi biết mấy kỷ nguyên đại thanh toán sao, ngươi... Biết cái mao!" Đạo sĩ, tiên khí nồng nặc, pháp lực cái thế, thế nhưng quở trách chính mình đệ tử thì, loại kia ngữ khí thật sự không giống như là một cái cao nhân.

"Sư phụ, ngươi không phải cũng không biết sao, liên quan với những năm tháng ấy, quá rối loạn, hậu thế không người nào có thể nói rõ ràng, đều chỉ là nghe đồn a. Phải biết, cái gì cũng nói, cho tới bây giờ đều không có định luận. Cái gì có người nuôi một đám Phượng Hoàng, coi như kê, mỗi ngày chờ ăn trứng gà; cái gì vượt qua mấy cái kỷ nguyên, vẫn ở vũ trụ bồng bềnh xác ướp cổ; cái gì lòng đất ngói vỡ bình bên trong bịt lại táng chủ; cái gì Luyện Tiên Hồ bên trong ngủ say lão quái vật; cái gì hai cái kỷ nguyên trước, thân thể bị chém thành sáu tiệt, bị phân biệt niêm phong ở sáu cây tiên dược bên trong Vô Địch cổ sinh linh; cái gì cùng Tiên vực như thế mênh mông đáng sợ đại giới; cái gì cần Tiên bỏ qua tất cả, mới có thể vượt qua quá bờ biển bên kia; cái gì mặc dù chết rồi, huyết nhục còn có thể hóa thành Tiên điệp, tung tăng ngao du các giới, chấp niệm không tiêu tan, rong chơi năm tháng Cổ Hà bên trong sinh linh. Cái gì mới bắt đầu thời đại tối cổ miếu thờ bên trong bên trong, vẫn ngồi xếp bằng bất động người mở mắt ra..."

Người đệ tử kia nhanh chóng nói rồi rất nhiều, thoáng dừng lại, thở một cái khí, nói tiếp: "Những người này cùng sự, bất luận một cái nào nếu như là thật sự, đều khó mà tin nổi, có thể tin tưởng sao? Hơn nữa, tồi tệ nhất chính là, sư phụ ngươi lại nói, những người này cùng sự đều chỉ là cái kia đoạn hắc ám trong năm tháng một đóa bọt sóng nhỏ. Chân chính sóng lớn, chân chính đại bao la, so với nói tới những này còn muốn quá đáng gấp trăm lần, ngàn lần. Ta... Thực ở không có cách nào tưởng tượng, cũng không dám tưởng

tượng!"

"Ngươi dám hoài nghi đạo gia, chẳng ra gì thằng nhóc con!" Đạo sĩ bộp một tiếng, như là ở cái kia vị đệ tử trên ót vỗ một cái tát.

"Nhiều như vậy truyền thuyết, cũng là tam thế quan tài đồng như trước ở, có thể nhìn thấy thực vật. Ngoài ra, An Lan, Du Đà cũng cũng biết. Cái khác, thật là không có có chứng cứ a."

"Nói cho ngươi, chân chính cái kia đoạn cổ sử, so với này quá đáng có thể không chỉ gấp trăm lần, mà là càng nhiều lần. Đời kia, đúng là vượt qua tất cả mọi người nhận thức a." Đạo sĩ thở dài.

"Sư phụ, ngươi cũng chỉ là nghe được truyền thuyết, vừa không có trải qua, bằng cái gì như vậy vững tin?!" Người đệ tử kia không phục.

"Đạo gia ta ở thời đại kia từ lâu sinh ra, ngươi nói ta trải qua không có trải qua?!" Đạo sĩ béo bất mãn hết sức.

"Thiết, sư phụ, đừng tưởng rằng ta không biết." Không nghi ngờ chút nào, cái này đệ tử tuy rằng bị giáo huấn, thế nhưng cũng không phải cỡ nào sợ sệt đạo sĩ béo, bĩu môi cũng nhỏ giọng lầu bầu nói: "Ta đã sớm nghe nói, cơ thể ngươi tuy cổ, nhưng vào lúc ấy đã bị người chôn, căn bản cũng không có nhìn thấy cái kia tối tăm nhất cùng náo loạn niên đại."

"Nói hưu nói vượn, đạo gia ta ngang dọc trên trời dưới đất, ai chôn ta, vào lúc ấy, ta tuy rằng tuổi trẻ, nhưng cũng từng ra tay!" Đạo sĩ béo trừng mắt.

"Ta làm sao nghe người ta nói, sư phụ ngươi là bị người từ địa phủ bên trong đào móc ra, căn bản không trải qua những kia sự. Hơn nữa là dùng ngủ say, thân thể thi biến, trải qua năm tháng dài đằng đẵng, tươi sống ngao chết rồi hết thảy đối thủ, như thế thắng được cũng thành tiên?" Này vị đệ tử nhỏ giọng nói.

Đạo sĩ béo bộp một tiếng, lại cho hắn sau gáy một cái tát, nói: "Đạo gia

vang dội cổ kim, tu đạo năm tháng cổ xưa, há lại là ngươi có thể hiểu được."

"Sư phụ, ngươi đến tột cùng vẫn là ngươi sao, ta là nói, vẫn là Hoang vị trí thời đại ngươi sao, hẳn là không phải đi, vì sao có loại kia chấp niệm, nhất định phải tìm vị cố nhân kia?" Đệ tử than nhẹ, sư phụ phó một chuyện mà ưu, muốn chia sẻ thương cảm.

"Vâng, cũng không phải, ngươi không hiểu, ngươi cho rằng ta thật sự chỉ là bị người từ trong địa phủ đào móc ra? Trên thực tế, ta vẫn ở xông Luân Hồi, ý chí của ta chinh chiến cửu thế, mười đời, vẫn là càng nhiều? Nhìn thấy ở ngoài người không thể nào tưởng tượng được năm tháng, vì lẽ đó ta nói, cái kia đoạn đáng sợ hắc ám náo loạn thời kì, là chân thực, cứ việc ta cũng chỉ thấy chứng một góc!"

Dứt lời, đạo sĩ béo không tái xuất thần, thu lại tâm tư, lại vỗ đệ tử sau gáy một cái tát, nói: "Tiếp theo đi đào phần!"

"Còn đào???" Đệ tử kia kêu to.

"Đào khắp thiên hạ, đạo gia năm đó ta chính là như thế đắc đạo thành tiên! Ta nghiêm trọng hoài nghi, có một ngày đào ra cái kia một cái nào đó chung cực mộ cổ thì, lại như là chọc thủng một tầng chỉ, đột nhiên nhìn thấy một mảnh mênh mông cương vực, sắc thái sặc sỡ, tiên khí thành hải, thông suốt này tàn tạ địa phương!" Đạo sĩ quát lớn nói.

"Sư phụ, kẻ địch đến rồi!" Đệ tử kia căng thẳng.

Đạo sĩ béo thu lại hết thảy bất cần đời cùng cười, nhìn chằm chằm phương xa, nói: "Chuẩn bị chiến đấu!"

Hắn tiên khí nồng nặc, từ lâu là vô thượng cao thủ, nhưng là chiến y phá nát, đầy người vết máu, có thể thấy được địch thủ khủng bố cỡ nào, không phải vậy dùng cái gì để hắn bị thương.

"Được, liều mạng, với bọn hắn quyết chiến đến cùng!" Đệ tử kia gầm nhẹ nói, nhân khó được nhìn thấy sư phụ như thế quả quyết.

"Không sai, chiến đến cùng, đào sạch sành sanh!" Đạo sĩ béo nói.

"Đào?"

"Phí lời, đạo gia ta đào khắp thiên hạ, mới có thể thành đạo, tự nhiên là muốn đi đào, trước tiên tiêu diệt bọn hắn mộ tổ!" Đạo sĩ béo một mặt nghiêm nghị, rất là nghiêm túc nói.

Người đệ tử kia lúc đó liền nhụt chí, còn tưởng rằng sư phụ muốn thô bạo xung phong đây.

"Đi, chúng ta xuất kích. Cùng đạo gia ta đấu, trước tiên đào bọn họ mộ tổ lại nói!" Đạo sĩ béo mang theo đệ tử trực tiếp biến mất.

Đệ tử kia biết, phía sau kẻ địch quá mạnh mẽ, như thế vây quét mà đến, rút đi là lựa chọn tốt nhất, đương nhiên, sư phụ muốn đi đào nhân tổ phần, vẫn để cho hắn không còn gì để nói, chẳng trách sẽ có cái phi thường bất nhã đạo hiệu.

Chỉ là, hắn biết, sư phụ cũng là bất đắc dĩ, đương đại quá tàn khốc.

Một cơn gió thổi qua, hỗn độn khí kịch liệt dâng trào!

Có một đám bóng người, vọt qua, từ nơi nào theo biến mất.

Đường chân trời phần cuối, Thạch Hạo thẫn thờ, đứng ở nơi đó, thật lâu không nói, vừa nãy là Hư Cảnh, hay là chân thực?

"Tào Vũ Sinh!" Hắn nói ra ba chữ này, cái kia đạo sĩ béo cùng Tào Vũ Sinh quá giống, chỉ có điều một cái là trung niên, một cái là thiếu niên.

"Hắn nói tới chính là có thật không?" Thạch Hạo nắm chặt nắm đấm, bởi vì, trong này dính đến quá nhiều, ẩn chứa vạn cổ đại thế một góc!

"Hẳn là... Là thật sự!" Nữ Táng Sĩ nhỏ giọng nói rằng, sau lưng trắng noãn cánh chim nhẹ nhàng đập động, nàng cũng ở ngóng nhìn vừa nãy bóng người biến mất địa phương.

Đáng tiếc, nơi đó có năm tháng Cổ Hà, cách cắt hết thảy.

"Hắn tại sao không có thấy ta?" Thạch Hạo hỏi.

"Thiên biến, quá phiền phức, quá huyền ảo, không thể tưởng tượng, không người nào có thể nói rõ ràng. Phần lớn thời gian, nơi này có thể chứng kiến thiên biến, đối diện không nhất định có thể đồng bộ tiến hành." Thiếu nữ nói rằng.

Vừa nãy, cái kia đạo sĩ béo đệ tử đều không có có thể hiện ra, chỉ có thể nhìn thấy đạo sĩ béo ở một chỗ mộ cổ khóc lớn.

"Tào Vũ Sinh..." Thạch Hạo rống to, hướng về phía cái kia Cổ Hà rít gào, muốn hoán về người kia.

"Ai có thể nói cho ta, đến cùng phát sinh cái gì?!" Thạch Hạo hô to.

"Xoạt!"

Đột nhiên, một bóng người hiện lên, xuất hiện ở Cổ Hà bờ bên kia, rất mông lung, bị tiên khí bao vây, dị thường mạnh mẽ.

Chính là cái kia đạo sĩ béo, hắn lại xuất hiện rồi!

"Kỳ quái, ta làm sao nghe có người gọi ta kiếp trước tên?" Hắn tự nói.

"Tào tên Béo, Tào Vũ Sinh!" Thạch Hạo hô to, âm thanh như lôi, chấn động mảnh này cổ Táng Vực Thánh địa!

"Hả?" Đối diện, cái kia đạo sĩ béo đầy người là vết máu, một trận ngờ vực, hắn cảm thấy được cái gì, con ngươi nhanh chóng co rút lại, sau đó khẽ nói: "Lẽ nào là... Có một cánh cửa?"

Đột nhiên, hắn đột nhiên chấn động thân thể, cả người phát sáng, tiên quang dâng trào, khủng bố vô biên, lập tức xuyên qua cái kia Cổ Hà, hướng bên này trông lại.

Hắn, xem đến tình huống của nơi này!

Vào đúng lúc này, Thạch Hạo khung xương trên, huyết nhục hiện lên, lại tái sinh.

Một sát na, đạo sĩ béo run rẩy, hắn nhìn thấy Thạch Hạo, cả người như bị sét đánh, lập tức ngây người, môi hơi run.

"Hoang, là ngươi sao, ngươi... Vẫn còn, còn sống sót?!" Hắn ở gầm nhẹ, cố nén một loại tâm tình.

Thế nhưng, cuối cùng, hắn vẫn là không nhịn được rít lên một tiếng, tọa ở một tòa mộ cổ trên, trong mắt không ngừng có nước mắt lăn xuống mà xuống, liền như vậy nhìn Thạch Hạo.

Từ hắn cùng đệ tử đối thoại có thể thấy được, hắn bất cần đời, rất là khôi hài, nhưng hiện tại nhưng đang khóc, có chút bi thương, thực sự để người không thể nào tưởng tượng được.

"Nói cho ta, phát sinh cái gì?" Thạch Hạo rống to.

Cái kia đạo sĩ béo há mồm, như là ở nói gì đó, có thể kết quả giữa bầu trời Tiên đạo lôi điện hạ xuống, đánh cho hắn run rẩy, thân thể một mảnh cháy đen, kết quả Thạch Hạo cái gì đều không nghe được.

Đạo sĩ béo thở dài, ngậm miệng lại.

"Tại sao lại như vậy?" Thạch Hạo nắm chặt nắm đấm.

"Bởi vì, các ngươi đối thoại, liên quan đến đạo một chút trọng yếu đại sự, có thể sẽ lan đến thiên cổ, ảnh hưởng năm tháng sông dài, vì vậy bị ngăn cản đoạn, tao trời phạt!" Nữ Táng Sĩ âm thanh run, nàng cực kỳ chấn động, dị thường kích động, quả thực không thể tin được, càng nhìn thấy như thế một màn.

Cái kia đạo sĩ béo ở thừa bị trừng phạt, thế nhưng không có rút đi, trái

lại cắn chặt hàm răng, mạnh mẽ chống đỡ quá vô thượng Tiên Đạo lôi đình.

Thạch Hạo không dám hỏi, sợ vì là đối phương đưa tới càng to lớn hơn tai kiếp.

"Ta cùng hắn đến tột cùng là ở cách không gian, vẫn là thời gian?" Thạch Hạo tự hỏi.

Sau đó, hắn vừa nhìn về phía cái kia đạo sĩ béo, nói: "Ngươi có khỏe không?"

Những câu nói này không thể biết dính đến đại sự kỷ, sẽ không tạo thành khủng bố ảnh hưởng.

Đạo sĩ béo nói: "Không thành tiên trước, cũng còn tốt, không tính xấu, chính là thường thường bị chó cắn. Thành tiên sau, thật không có nghĩ đến..."

Hai ngày nay chương tiết không phải thật tốt tả, xem như là sắp xếp một thoáng, hơi hơi kịch thấu ít thứ. Chính như chương này tên, trước tiên yết kỳ xuất một góc. Ngày hôm nay vẫn là chỉ có thể một chương, ngày mai hẳn là có thể thông thuận tả hai chương.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1455: Ôn Chuyện

Đáng tiếc, quan trọng nhất nửa câu nói sau, bị tiếng sấm nhấn chìm, bị cái kia thiên uy cản trở.

Thành tiên sau, đến tột cùng thì như thế nào?

Thạch Hạo muốn biết, thế nhưng đối diện nơi đó, có lôi đình đan chéo, chói mắt cực kỳ, ngăn cách trời cao, dao động năm tháng cổ sông.

Bị chó cắn?

Thạch Hạo muốn cười, đây là năm tháng dài đằng đẵng sau Tào Vũ Sinh sao? Hắn trải qua cái gì, lại còn cũng bị cẩu đuổi theo cắn.

Bất quá, xem thần thái, vậy hẳn là không phải cái gì cực khổ, mà chỉ là khó quên trải qua đi.

Đồng thời, Thạch Hạo cũng có chút thương cảm, trong nháy mắt tâm tình coi là thật là phức tạp đến cực điểm.

Bởi vì, đạo sĩ béo không phải là Đế Quan bên trong cái kia tiểu bàn tử, mà là trải qua vô cùng năm tháng, từ lâu đắc đạo thành tiên đạo sĩ, rất khó tưởng tượng từng có cỡ nào nhấp nhô.

Từ vậy đơn giản ngôn ngữ, Thạch Hạo đã biết, Tào Vũ Sinh bị mai phục cửu thế, mỗi một lần đều thân thể thi biến, lần thứ hai bò ra cổ mộ, dựa vào cái này tu hành.

Này biết bao tàn nhẫn, một người sống nhưng muốn cửu thế chôn ở dưới nền đất, dựa vào thân thể thông linh, phát sinh thi biến, như vậy sống lại, một đời một đời tích lũy.

Mỗi một lần thi biến sau, cũng đều là một đời bắt đầu, đều cần trải qua hồng trần các loại, nhân sinh bách thái, đau xót ngọt thống, nềm hết thế gian hết thảy.

Đi ra phần mộ, sống cửu thế, nhìn được rất nhiều, nhưng là lại có ai biết, hắn mất đi bao nhiêu?

Mỗi một thế đều sẽ gặp nạn quên sự, ghi lòng tạc dạ người, không thể dứt bỏ, nhưng là, đến cuối cùng hắn nhưng chỉ có thể lãng quên, đi một mình hướng về nghĩa địa, chôn xuống bản thân.

Nếu như ngẫm nghĩ, cái này đạo sĩ béo trải qua quá nhiều, tuy rằng thành tiên, nhưng lại có bao nhiêu tiếc nuối giấu ở trái tim, mất đi, từ trần, khó hơn nữa nắm cùng nhớ tới.

Dù cho hắn cuối cùng đứng lên đỉnh cao nhất, cực điểm huy hoàng, lại quay đầu giờ, cũng sẽ thất vọng, khó bù năm xưa cười cùng chua.

Huống chi, Tào Vũ Sinh như vậy chôn xuống đi cửu thế, hắn mỗi lần sống lại đều là thông qua thi biến, khác loại Luân Hồi, nhưng hắn vẫn là chính hắn sao?

Liền cái vấn đề này, có thể chính hắn đều không muốn đối mặt đi.

Dù sao, đã từng nguyên thần sớm hủ diệt, bất biến chỉ là thân thể, mạnh mẽ thân thể máu thịt lần thứ hai thai nghén linh thức, tuy rằng trưởng thành, cũng cuối cùng được năm đó lưu lại hậu chiêu —— phong ấn tại cái khác đồ vật bên trong văn tự ký ức các loại, nhưng chung quy không giống.

Thạch Hạo thở dài, trong miệng có chút phát khổ.

"Trăm nghìn vạn năm sau, hoặc là một cái kỷ nguyên từ trần, còn sót lại cái gì?" Thạch Hạo tự hỏi, nhìn đối diện bóng người kia, chính là vị này cố nhân cũng không phải thuần túy tự thân đi.

Thạch Hạo không biết nhiều năm qua đi sau, đến tột cùng thì như thế

nào, đến cùng phát sinh cái gì.

Thế nhưng, hắn biết, vô cùng thời gian tiêu diệt, ở kiếp này thân bằng bạn cũ, khả năng đều không ở, hoặc già với trong năm tháng, hoặc chết trận!

Bởi vì, hắn từ Tào Vũ Sinh trong giọng nói, linh cảm đến một chút cái gì, cái kia ngày 1 chung quy sẽ tới đến.

"Hoang, huynh đệ, ta vẫn là ta à!" Đối diện, lôi đình ngừng lại, đạo sĩ béo tiên gia giáp trụ phá nát, hắn lớn tiếng la lên, tựa hồ có thể đoán được Thạch Hạo đang suy nghĩ gì.

"Ta không phải đơn giản thi biến, ta tu ra chín đạo Luân Hồi dấu ấn, thật sự nhớ tới đi qua, ta vẫn là ta!" Hắn kêu to.

Hắn mặc dù tu vi cao thâm khó dò, nhưng lúc này lại cũng rất thất thố, so với Thạch Hạo tâm tình chập chờn kịch liệt hơn, bởi vì vô tận năm tháng đi xa, hắn lần thứ nhất nhìn thấy ngày xưa bạn bè.

Đặc biệt là, người này là Hoang, một cái lưu lại vô tận truyền thuyết, cực điểm xán lạn, nhưng cũng cũng không còn xuất hiện người.

Trên 1 kỷ nguyên, quá máu tanh, quá tối tăm, quá tàn khốc, không cách nào nói nên lời.

Đạo sĩ béo con mắt đỏ lên, có thể nhìn thấy đã từng người lần thứ hai đứng ở trước mắt, hắn trong đôi mắt lại có lệ quang, phảng phất trở lại thời đại thiếu niên, ức năm xưa năm tháng, những kia hài lòng, những kia rơi lệ, các loại chuyện xưa còn có người, phảng phất còn ở trước mắt, đồng thời ngoạm miếng thịt lớn cạn chén rượu đầy đẹp đẽ cùng hoạt bát con thỏ nhỏ, cả ngày kêu la cùng hiếu chiến thiên vai nghĩ, mạnh mẽ Thập quan vương... Cuối cùng, hắn chỉ có thể thở dài, thiên cổ táng diệt!

Đặc biệt, trước mắt người này, từng ở thời đại kia, tạo ra hắc ám, một người giết hướng về phương xa, dần dần đi xa.

Hắn từng muốn hỗ trợ, thế nhưng thật đáng tiếc, khi đó, trời long đất lở quỷ thần kêu khóc, quá mức khủng bố.

Hơn nữa, sau đó hắn liền quy về địa phủ dưới, bị mai táng, mang theo tiếc nuối.

Tào Vũ Sinh thật sự không biết, đến tột cùng có hay không có người có thể cùng Hoang kề vai chiến đấu, nếu như không có, quả thực không thể tưởng tượng, quá khổ, muốn đối mặt quá nhiều.

Dù cho cái kia đoạn hắc ám năm tháng bị mai phục, trên thế gian lưu lại chỉ là nghe đồn, không thể tìm hiểu, không thể tìm tòi nghiên cứu, thế nhưng hắn cũng biết, hậu kỳ đại khủng bố sẽ càng sâu, lợi hại gấp mười lần, gấp trăm lần!

Vì lẽ đó, làm Tào Vũ Sinh nhìn thấy Thạch Hạo, thấy hắn như trước tuổi trẻ, hắn không nhịn được thất thố, bởi vì hắn nghĩ tới rồi rất nhiều, bây giờ non nớt người trẻ tuổi, ngày sau sắp sửa bước lên thế nào một đoạn đường?

Hắn muốn biết, nhưng không cách nào biết!

Chính như hắn đồ nhi nói tới như vậy, hắn chung quy là bị chôn ở lòng đất, táng trong năm tháng, căn bản không biết quan trọng nhất cái kia đoạn cổ sử xác thực phát sinh cái gì!

Nhìn biến mất bạn cũ, bây giờ lại đang trước mắt, nhìn hắn như trước tuổi thanh xuân ít, mặc dù biết Hoang rất lạc quan, nhưng Tào Vũ Sinh sâu trong nội tâm nhưng vẫn là không nhịn được co quắp một trận, người trẻ tuổi này tương lai có hay không có thể vẫn cười, cuối cùng cũng phải là muốn gánh vác thanh thiên mà chiến à.

Bất quá, hắn nhớ lại, tối thiểu ở hắn trước khi rời đi, Hoang như trước đang cười, chỉ là mang theo uể oải.

"Tung thiên một trận chiến, ta tin tưởng, ở những năm tháng ấy ngươi là mạnh nhất, sẽ sống! Chỉ là, vì sao không gặp?" Nghĩ đến sau đó sự, Hoang

cũng không còn xuất hiện, hắn không nhịn được một tiếng rống to.

Bởi vì, nhìn thấy thời tuổi trẻ Hoang, Tào Vũ Sinh thất vọng, càng rất thương cảm, hận không thể cùng bước qua năm tháng cổ sông, với hắn gặp lại, ngồi xuống tán gẫu cái thấu triệt, nâng cốc nói chuyện vui vẻ.

Nhưng là, hắn không làm được, cũng không có ai có thể làm được.

Hơn nữa, chính là bởi vì biết, hậu thế không có Hoang, không biết hắn đi nơi nào, càng thêm trong lòng đau buồn.

"Thế giới lớn như vậy, luôn có ta đi địa phương, ta sẽ không chết!"

Thạch Hạo tuy rằng còn trẻ, thế nhưng là từng thấy một góc tương lai, có thể cảm nhận được loại kia vạn cổ Độc Cô cùng cô đơn tâm tình, hắn có thể hiểu được Tào Vũ Sinh, như vậy lên tiếng an ủi.

"Đúng, ngươi sẽ không, ngươi chung quy sẽ xuất hiện, ha ha... Ta chờ ngươi!" Tào Vũ Sinh cười to, vốn là một cái trò chơi hồng trần người, nhưng hôm nay nhưng mũi cay cay, đều là muốn rơi lệ.

Ầm!

Sấm sét cuồn cuộn, mang theo tiên vụ, mang theo hỗn độn ánh sáng, tất cả đều là trường sinh sấm sét, bổ vào Tào Vũ Sinh trên người.

Dù cho bọn họ trò chuyện không có dính đến bí mật, chưa từng đàm luận những kia ảnh hưởng cổ kim đại sự ký, nhưng vẫn là gặp thiên phạt, bị thiên uy che ở trên người.

Này có thể hủy diệt vạn vật, chém giết vô thượng cao thủ.

"Tại sao, ta không có bị trừng phạt?" Thạch Hạo nghi hoặc.

"Bởi vì, người kia mạnh mẽ tiếp dẫn đi thiên uy, đều gia trì ở hắn trên người một người, chủ động chịu đựng tất cả!" Nữ táng sĩ khẽ thở dài.

Nàng tâm thần khó ninh, cực kỳ chấn động, hôm nay nhìn thấy việc tuyệt đối vạn cổ hiếm có, dù cho nhìn xuyên cổ kim, cũng rất khó tái hiện bực này chuyện đáng sợ.

Mà nàng hôm nay đã thấy đến, chứng kiến thiên biến, này sẽ trở thành một đoạn bí sử!

Sau đó không lâu, sấm sét biến mất, Tào Vũ Sinh nhe răng nhếch miệng, trong miệng nguyền rủa, một cái một cái đạo gia, một cái một cái lão thiên khốn kiếp, khôi phục bản tính.

"Bọn họ đây?" Thạch Hạo muốn biết, thế nhưng là cũng rõ ràng, không nên hỏi.

Nhưng là, hắn tâm có run rẩy, rất muốn rõ ràng biết những người kia đều thế nào.

Tào Vũ Sinh tự nhiên biết hắn đang hỏi ai, đang hỏi thời đại kia, những kia người quen thuộc, những kia sơn hà, nghĩ rõ ràng một cái kết quả.

Chỉ là, Tào Vũ Sinh khó khăn, có một số việc, chính là hắn cũng không rõ ràng.

"Ta bị mai táng giờ, bọn họ..."

Làm nói tới chỗ này, một tia chớp xuyên thủng Tào Vũ Sinh thân thể, quá mức khủng bố, tia sáng kia thực sự thịnh liệt đến cực điểm, cơ thể hắn chia năm xẻ bảy, gặp phải đại kiếp nạn.

Ngày này uy khó dò, muốn hủy diệt hắn.

Thạch Hạo sắc mặt biến, hắn rất hối hận, phi thường tự trách, không nên truy hỏi.

Rất rõ ràng, cái kia đạo sĩ béo biết rõ sẽ như vậy, còn ở đáp lại, đang trả lời hắn, không sợ sinh tử.

"Bọn họ... Đi cùng với ngươi!" Tào Vũ Sinh rống to, rốt cục nói ra như vậy vài chữ, với hủy diệt ánh chớp bên trong, hầu như diệt vong.

Thế nhưng, thực lực của hắn thật sự mạnh phi thường, trong miệng gào hét: "Độ kiếp tiên công!"

Cuối cùng, hắn gây dựng lại thân thể, không có bị đánh giết, chủ yếu là những lời nói này cũng không thể ảnh hưởng đến cổ kim cái gì, không phải trọng yếu nhân quả.

Nếu không, hắn căn bản không có cách nào mở miệng.

Thạch Hạo trong lòng buông lỏng, cảm thấy có hi vọng, con đường phía trước không phải cỡ nào hắc ám, hết thảy đều có thể thay đổi!

Chỉ là, đối diện Tào Vũ Sinh nhưng trong lòng trầm trọng, bởi vì vô cùng năm tháng sau, thế gian chỉ nghe Hoang tên, không gặp cái khác cố nhân, này hơn nửa báo trước một chút cái gì.

Nghĩ tới những thứ này, Tào Vũ Sinh cũng ở truy hỏi chính mình, những năm tháng ấy chân tướng đến cùng làm sao? Tại sao như là bị toàn thể phủ đầy bụi rồi!

Hậu thế, rất nhiều người đang nghiên cứu cái kia đoạn cổ sử, chỉ có Hoang tên ở truyền lưu, một chiêu kiếm chém vạn cổ, độc đoán năm tháng, quá mức khủng bố.

Cứ việc Hoang không gặp, thế nhưng Tào Vũ Sinh biết, đời kia xác thực có kết quả, thanh toán sau, liền như vậy bình tĩnh năm tháng dài đằng đẵng, không gặp có người nhảy ra.

"Ta tìm ngươi rất nhiều năm, cũng không tìm tới. Đạp khắp các vực, có thể thế gian không nữa có thể thấy ngươi sinh. Ngày hôm nay có thể nhìn thấy ngươi, ta thật sự thật cao hứng, rất kích động, đời này không tiếc rồi! Rất nhiều năm không có xung động muốn khóc." Đối diện, Tào Vũ Sinh xác thực muốn khóc, nhưng cũng đang cười, nhưng là so với khóc đều khó nhìn.

Hắn xác thực rất kích động, nắm chặt nắm đấm, sau đó hít sâu một hơi, để ình tận lực bình tĩnh lại, đồng thời trở nên nghiêm túc cùng trịnh trọng.

Hắn muốn nói cho Thạch Hạo một chuyện, dù cho tao trời phạt, dù cho bỏ mình, cũng phải giảng giải đi ra, nhất định phải nói cho còn trẻ Hoang, này liên quan đến quá to lớn rồi!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1456: Gặp Lại Vô Hạn

Tào Vũ Sinh liều mạng, mặc dù đem đối mặt tử kiếp, cũng phải kể ra, vì vậy cả người phát sáng, tiên khí dâng trào, một sát na ánh sáng rọi sáng Càn Khôn.

Nhật nguyệt đều lờ mờ, ở tại trước mặt cùng đom đóm giống như vậy, Ngân hà cũng tắt, hắn hít sâu một cái, phun ra nuốt vào thiên địa bản nguyên nhất khí, thổ nạp thời gian, uy nứt giới.

Hắn đang chuẩn bị, hắn muốn liều mạng, sau đó há mồm, đại rống lên, kết quả mới vừa mở miệng mà thôi, vô số Chân Long lao xuống, đem hắn quấn quanh, trói buộc.

Nhìn kỹ, cái kia không phải chân chính Long, mà là chớp giật hóa thành, mỗi một điều đều là long hình, đi kèm tiên quang, tất cả đều có kinh thế lực đạo.

Cảnh tượng như thế này lập tức kinh ngạc đến ngây người nữ Táng Sĩ, vị đạo sĩ này quá mạnh mẽ, mà hắn nhận thức Hoang, nhận thức trước mắt thiếu niên này, hai người có đại nhân quả.

Một người như vậy, ở năm tháng Cổ Hà bờ bên kia, lại muốn ra tay, đây là muốn lại đây à!?

Tào Vũ Sinh há mồm sau, muốn hống đi ra, thất bại, muốn thần niệm truyền âm, bị lôi đình cắt đứt.

Vì vậy, hắn thật sự muốn vượt qua, muốn giết tới, cả người tinh khí dâng trào, đó là hắn một thân tinh túy, hóa thành một chùm sáng đang thiêu đốt, đã sôi trào.

Một sát na, năm tháng Cổ Hà đang lay động, cũng bị cắt đứt, hắn muốn qua sông.

"Ầm!

Đáng tiếc, sóng biển kinh thiên, đem hắn vỗ trở lại, có chút hành vi nhất định sẽ gặp trời phạt, bị nghiêm khắc can thiệp, nếu không sẽ phá hư cân bằng.

Có chút bí mật có thể ảnh hưởng cổ kim, không thể tiết lộ, hắn tao ngộ thiên uy đánh giết.

Lôi đình một đạo lại một đạo, quá óng ánh, Chân Long đem hắn quấn quanh, điên cuồng cắn giết, phải đem hắn tươi sống cắt đứt, chớp giật vô số, nhấn chìm nơi đó.

"Không cần nói, đi mau!" Thạch Hạo hô lớn.

Tào Vũ Sinh không cam lòng, con mắt đều đỏ, ở nơi đó đối kháng, dùng hết khả năng, không ngừng rống to, nhưng chính là truyền âm không tới, bị miễn cưỡng ngăn cản.

Không nghi ngờ chút nào, còn tiếp tục như vậy, hắn nhất định phải chết, sẽ bị chém thành tro tàn.

"Dừng lại, không cần nói, tương lai ta không sợ tất cả! Thạch Hạo quát lên, hắn để Tào Vũ Sinh rời đi, không nên như vậy, hắn tuyệt đối không thể nhìn hắn chịu chết.

Nhưng mà, Tào Vũ Sinh lo lắng, bính nhưng tính mạng, chính là muốn đưa ra đạo kia thần niệm, báo cho Thạch Hạo một vài thứ, nhưng là quá mức khủng bố lôi đình chuyên môn nhằm vào hắn cảnh giới này sinh linh, không ngừng đánh xuống, đem hắn bao trùm, đem hắn bao vây.

Đến cuối cùng, long hình sấm sét quá hơn nhiều, ở nơi đó xung kích, xa xa nhìn tới, dường như vạn Long sào huyệt, khiến người ta chúng sinh kinh

sợ.

Đó là một loại kỳ cảnh, thường ngày làm sao có thể thấy được?

Điều này thực không thể suy đoán, sấm sét càng mạnh đến bước đi kia!

Tào Vũ Sinh đang liều mạng, dùng sức gào thét, âm đoạn lôi đình, đánh tan một chút ánh sáng hừng hực, như có như không truyền tới.

"Cẩn thận..."

Thạch Hạo nghe được hai chữ này, âm thanh phi thường phai mờ.

Trên thực tế, đạo sĩ béo không màng sống chết, ở nơi đó liều mạng, hắn đều muốn giải thể, bị đánh giết, thế nhưng hắn từng khai sáng có vô thượng công pháp, có thể điều động chớp giật các loại, không có lập tức hình thần đều diệt.

Có thể còn tiếp tục như vậy, hắn chắc chắn phải chết.

"Không cần nói, đi mau!" Thạch Hạo gào thét.

Hình ảnh trước mắt, để hắn vừa sợ vừa lo, lo lắng nói sĩ chết đi, dù cho hắn rất muốn biết, nhưng cũng không muốn nhìn thấy tình cảnh đó, kết quả không thể chịu đựng.

Ầm một tiếng, đạo sĩ béo thân thể bị lôi điện chi Long cắt đứt, tiên khí bị đánh tan, suýt nữa triệt để nổ tung, thân thể nhanh chóng tập hợp lại cùng nhau.

"Điện!"

Cuối cùng chớp mắt, đạo sĩ béo đột nhiên phun ra một chữ như thế, dùng hết một thân đạo hạnh, thực sự là không thèm đến xỉa, vì là Thạch Hạo truyền âm, nói cho hắn phải chú ý cái gì.

Đáng tiếc, ở thời khắc mấu chốt này, còn có cực kỳ trọng yếu một ít câu

chữ, ảnh hưởng khả năng cực kỳ sâu xa, thế nhưng thất bại, không có truyền tới.

Đạo sĩ béo thật sự tận lực, trong đó một chữ này truyền tới sau, hắn liền bị lôi đình đánh nát thân thể, hóa thành một đám mưa máu, không gặp bóng người.

"Không!"

Thạch Hạo muốn rách cả mí mắt, đại tiếng rống giận.

Đạo sĩ béo nếu như liền như thế chết đi, hắn với tâm hà cam, có thể nào tiếp thu?

Thời gian rất lâu sau, đối diện lôi đình dẹp loạn, một đám mưa máu tản ra, nơi đó rất yên tĩnh.

Thạch Hạo nắm chặt nắm đấm, không nhịn được gào thét!

"Làm sao sẽ như vậy?!" Ánh mắt hắn đỏ chót.

"Khục..." Đoàn kia sương máu đoàn tụ, sau đó cấp tốc tổ hợp, phát sinh tiếng ho khan, đạo sĩ béo lần thứ hai hiện ra, hắn vẫn chưa chết đi.

Chỉ có điều, hắn thương không nhẹ, có thể nói hiểm mà lại hiểm, chỉ thiếu một chút liền bị đánh giết, chính là chính hắn cũng là một trận nghĩ đến mà sợ hãi.

Thạch Hạo hô hấp rất thô, buông ra nắm đấm, cuối cùng cũng coi như là thở dài một cái, nếu không, đạo sĩ béo nếu như chết đi, hắn cả đời đều muốn hổ thẹn cùng bất an.

"Thật không có biện pháp a." Đối diện, đạo sĩ béo thở dài, liều mạng, cũng chỉ truyện quá khứ một cái trọng yếu tự, nhưng chưa nói rõ.

"Đầy đủ, ngươi không cần nhiều ngữ!" Thạch Hạo thật sợ hắn lại liều mạng.

Đạo sĩ béo gật đầu, hắn thực ở không có cách nào, hắn biết nếu như mạnh mẽ ngược lại đến, sau một khắc, hắn chắc chắn phải chết, hơn nữa lan truyền đồ vật cũng sẽ bị cắt đứt, sẽ không thành công.

Cái này Càn Khôn là cân bằng, không phải ngươi muốn làm trái liền có thể làm được, ngược lại thời gian thay đổi một điểm, sẽ trời đất sụp đổ, tự thân táng diệt!

Đạo sĩ béo đối với cái kia đoạn cổ sử phần sau trình không biết, trên thực tế, tất cả mọi người đều không biết, không biết chân tướng, bởi vì không có cách nào khảo chứng, chân tướng bị vùi lấp.

Thế nhưng, đạo sĩ béo nghe được một ít nghe đồn, có vài thứ khả năng đối với Hoang ảnh hưởng sâu xa, vì vậy vừa nãy nhắc nhở, để hắn cẩn thận, dựa vào cái này cảnh báo.

Bởi vì, có rất nhiều nghe đồn, đều chỉ về hắn muốn nhắc tới những thứ đó.

Đáng tiếc chính là, đạo sĩ béo hiểu rõ còn chưa đủ thâm, hắn vẫn ở truy tra, hắn hi vọng sẽ có một ngày, có thể biết chân tướng, nghĩ biện pháp báo cho.

"Ta đến tìm người liên thủ biết rõ những kia sự!" Đạo sĩ béo âm thầm xin thề.

Thạch Hạo không dám để cho hắn nhiều lời, sợ lần thứ hai gây nên không tốt sự, hai người cách Cổ Hà ngóng nhìn.

Kỳ thực, có rất nhiều lời muốn nói, nhưng quay đầu lại nhưng chỉ có thể há mồm, bởi vì có vài thứ hơi có đề cập sẽ đưa tới Tiên Đạo lôi đình đánh giết.

"Ai!" Đạo sĩ béo một tiếng tầng tầng thở dài.

Nhìn cái kia tuổi trẻ bóng người, hắn ở hồi ức, nghĩ đến quá khứ, tư lên năm đó người cùng sự, nhưng là hết thảy đều đã yên, sẽ không còn được gặp lại.

Chính là thiếu niên ở trước mắt, đối với đạo sĩ béo tới nói cũng đều chỉ là hư huyễn, không phải chân thực, bởi vì quá xa xôi, cách thiên cổ, ngày xưa đã táng diệt.

Hắn thật sự hi vọng Hoang có thể tái hiện!

"Chúng ta bên này có đại kiếp nạn, mới lộ ra một ít dấu hiệu, cũng đã ghê gớm..." Đạo sĩ béo tự nói.

Thế nhưng, những chuyện này hắn không có cách nào nhiều lời, không có cách nào nói tỉ mỉ, hắn thành tiên còn không là cỡ nào cửu viễn, rất nhiều chuyện còn đang lục lọi bên trong.

Đến cuối cùng, thời gian không nhiều, năm tháng sông dài bất ổn, bọn họ biết, sắp muốn lẫn nhau ngăn cách.

Nhưng là, quá nhiều lời muốn nói, nhưng lại không thể nói, hai người bất đắc dĩ, chỉ có thể thở dài.

"Liền lần từ biệt này, chính là vạn cổ, ta hi vọng ngươi bảo trọng, có một ngày tái hiện thế gian!" Đạo sĩ béo bao hàm cảm tình nói rằng, rất chăm chú. Dù cho Hoang vẫn là một người thiếu niên, tương đối với hắn mà nói quá non nớt.

Thạch Hạo gật đầu, dù như thế nào, hắn đều muốn sống đến đời kia!

"Ai, cái kia..." Tào Vũ Sinh muốn nói cái gì, thế nhưng há miệng, lại nhẹ nhàng thở dài.

Nhìn thấy tuổi trẻ Thạch Hạo, hắn tự nhiên cũng nhớ tới những người khác, lúc này khó có thể quên, dĩ nhiên có chút thất vọng, dù cho thành tiên, có chút cựu ức cũng là như vậy sâu sắc, khó có thể tiêu diệt.

"Muốn nói cái gì?"

"Thái Âm Ngọc Thỏ nàng..." Tào Vũ Sinh nói không được, ai không còn trẻ thì, dù cho là thành tiên, hồi tưởng lại ngày xưa sự, có chút tâm tình vẫn là hiện lên trong lòng.

"Hi vọng ngươi bảo vệ tốt nàng!" Đến cuối cùng, đạo sĩ béo chỉ có như thế vài chữ, không muốn nhiều lời xuống.

Năm đó, chỉ là một phần hồn nhiên, một phần mỹ hảo, lưu lại một đoạn xán lạn hồi ức, bây giờ còn có cái gì không bỏ xuống được?

Hắn muốn tự hỏi, cũng đã thành tiên, vì sao tư cùng quá khứ, vẫn là những kia thuần chân nhất niên đại sự ký ức sâu sắc nhất? Tào Vũ Sinh trong lúc nhất thời có chút xuất thần.

Hay là, cái kia đại biểu mỹ hảo, tràn ngập hi vọng, một đoạn đáng giá hoài niệm thời gian.

Thạch Hạo quái lạ nhìn hắn, đạo sĩ béo khó quên Tiểu Thỏ Tử?!

"Ngươi cả nghĩ quá rồi, ta chỉ là thương cảm không thể lại cùng các ngươi ăn từng miếng thịt lớn, cạn chén rượu đầy, lại cũng không trở về được quá khứ." Đạo sĩ béo lắc đầu.

Đón lấy, hắn lại nói: "Một cái kỷ nguyên sau, ta không biết ngươi ở nơi đó, cũng không ngờ nàng ở phương nào, càng không biết những người khác thế nào."

Tào Vũ Sinh nhớ lại, nói tiếp: "Ở đời sau, từng có một con thỏ, cực kỳ nghịch thiên, có một không hai một thời đại, quét ngang thế gian không có địch thủ, bị gọi là Yêu Hoàng. Ta hoài nghi, hắn khả năng là Tiểu Thỏ Tử đời sau."

Thạch Hạo mở miệng, nói: "Ta sẽ dùng hết khả năng, bảo vệ tất cả mọi người!"

Đang lúc này, một thanh âm vang lên, ở Cổ Hà bờ bên kia, nói: "Sư phụ, ngươi lại cũng hữu tâm động nữ nhân!?"

Thanh âm kia rất hưng phấn, tựa hồ như là nắm lấy đạo sĩ béo nhược điểm, gần như nhảy nhót.

"Thằng nhóc con, lấm la lấm lét, càng chạy tới nghe trộm, cút cho ta lại đây!" Đạo sĩ béo đem chi thu lại đây.

"Sư phụ, ngươi ở cùng Hoang đối thoại, đụng tới trong truyền thuyết "Môn"? Trời ạ, nhanh để ta cũng nhìn một chút, Hoang đến cùng hình dáng gì, thật sự tồn tại một người như vậy a?!" Người đệ tử kia hưng phấn quá mức.

Tào Vũ Sinh cánh tay phát sáng, nắm lấy một người.

Sau một khắc, một người đầu trọc hiện lên, là một người trẻ tuổi, mắt to gian giảo, ở nơi đó tìm kiếm.

Không chỉ có Thạch Hạo nhìn thấy hắn, mà hắn cũng nhìn thấy Thạch Hạo, hết thảy đều là Tào Vũ Sinh gây nên, vận dụng đại pháp lực để hắn hiện hình với "Môn" trước.

"Chuyện này... Chính là Hoang?" Hắn thán phục, chấn động nhìn đối diện người trẻ tuổi.

"Không nên nói chuyện lung tung!" Tào Vũ Sinh quát lên, sợ hắn nói ra cái gì cấm kỵ, trêu ra Tiên Đạo thiên kiếp.

Thạch Hạo có chút không nói gì, Tào Vũ Sinh là cái đạo sĩ, làm sao hắn đồ đệ là cái đầu trọc, trên đầu còn có hương ba!

"Ngươi thu cổ tăng một mạch người làm đệ tử, cùng ngươi thân phận đạo sĩ không hợp chứ?" Thạch Hạo nghi hoặc.

"Từ người khác nơi đó mượn tới đệ tử, vì phát dương đạo gia ta đại

pháp, để hòa thượng trở thành đệ tử ta, không phải càng có sự vang dội sao?" Hắn khà khà cười không ngừng.

"Ta nguyên bản có sư phụ..." Tuổi trẻ đầu trọc muốn nói cái gì, kết quả bị đạo sĩ béo một cái tát tước ở sau gáy trên, trực tiếp cho biệt trở lại.

Nguyên bản đạo sĩ béo còn ở thương cảm, thất vọng, nhớ lại quá khứ, nhưng là hiện tại tất cả tâm tình đều bị quấy rầy, ở nơi đó cười gượng.

Thạch Hạo cũng nở nụ cười, hay là đạo sĩ béo nên lãng quên quá khứ.

"Tạm biệt!" Thạch Hạo chủ động phất tay.

Đạo sĩ béo nụ cười thu lại, nhìn kỹ hắn, lại một lần nữa biệt ly, vậy thì thật sự khả năng là vô hạn gặp lại rồi!

Một tiếng tầng tầng thở dài, mang theo mảnh vỡ thời gian, ở đây vang vọng.

Năm tháng Cổ Hà biến mất, bờ bên kia thầy trò lập tức liền không gặp.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1457: Tế Tự

Không gặp, biến mất rồi, khối này táng khu quay về yên tĩnh, không có tiếng động.

Thạch Hạo lẳng lặng đứng, một câu nói cũng không có nói, như trước nhìn đường chân trời phần cuối, thời gian rất lâu cũng không có nhúc nhích một thoáng.

Nữ Táng Sĩ không có quấy rầy, đứng ở một bên, tròng mắt của nàng bên trong thần quang lấp lóe, sâu trong nội tâm đến nay còn ở nổi sóng chập trùng, vừa nãy nhìn thấy quá mức chấn động.

Thẳng đến lúc này, nữ Táng Sĩ cũng không thể tĩnh tâm, trải qua sự có chút không thể tưởng tượng nổi, thiên biến ngay khi nàng phát sinh trước mắt!

Lại quá một quãng thời gian, Thạch Hạo yên lặng xoay người, rời đi nơi này, hướng về mảnh này Cổ Táng Khu nơi sâu xa đi đến, năm đó nơi này được xưng là Thánh địa, có bí mật lớn.

Hào quang lóng lánh, mưa ánh sáng bay tung tóe, Thạch Hạo thân thể nhất thời run lên, hắn một trận kinh ngạc.

Phía sau, nữ Táng Sĩ cũng đờ ra.

Thạch Hạo trên người huyết nhục biến mất không còn tăm hơi, này tế lại trở thành khung xương trắng, điều này làm cho hắn đau cả đầu, vừa nãy huyết nhục không phải tái sinh sao?

Làm sao sẽ như vậy?

"Ngươi có thể nói rõ này đến tột cùng là chuyện gì xảy ra sao?" Thạch Hạo hỏi bên người nữ tử.

Nữ Táng Sĩ, một thân quần dài phấp phới, nhã khiết xuất trần, gánh vác trắng noãn cánh chim nhẹ nhàng lấp lóe, dường như một cái xuất trần Tinh Linh, nghe vậy nhíu mày, nàng cũng có chút không hiểu.

Nếu như là vô thượng tồn tại bất diệt chấp niệm, Hóa Điệp tung tăng ngao du các giới sau, về tới đây hẳn là tản ra thần thức, hiểu ra bản thân là ai, bụi quy bụi, đất trở về với đất mới đúng.

Cái kia huyết nhục không nên tái sinh rồi!

Nhưng là, Thạch Hạo thân thể nhưng ở nhiều lần, huyết nhục thoát ly lại tái sinh, cùng truyện nói hoàn toàn khác nhau!

Căn cứ nữ Táng Sĩ hiểu rõ, Hóa Điệp mà về, chấp niệm tan hết, cái gì đều sẽ không còn tồn tại nữa, nhưng là người này còn ở trước mắt.

"Chấp niệm quá sâu!" Nàng đối với Thạch Hạo như thế đánh giá, cho rằng hắn có quá nhiều chưa xong tâm nguyện, vì vậy không muốn chết đi, còn muốn cất bước ở trong nhân thế.

"Chấp niệm cái đầu ngươi!" Thạch Hạo vẻ mặt không lành, nếu không có không phải là đối thủ của nàng, đã sớm gõ nàng cái kia trơn bóng cái trán.

Từ đầu đến cuối, hắn đều không tin mình chết rồi, là cái gọi là một cái vô thượng đại nhân vật huyết nhục cùng chấp niệm các loại (chờ) dung hợp sinh linh, hắn chính là chính hắn

Táng khu bên trong, có địa phương trọc lốc, không có một ngọn cỏ, có thể có địa phương thực vật rậm rạp, sinh cơ bừng bừng, không giống nhau.

Đặc biệt là phía trước một khu vực, bởi vì mảnh này Thánh địa không tên thức tỉnh, từ lòng đất đứng thẳng rất nhiều cự bi, chọc vào trong mây mù, dị thường lớn lao.

Cách rất xa, Thạch Hạo liền nhìn thấy, ở cái kia to lớn bia đá, có một ít kiến trúc, tuy rằng tàn tạ, nhưng như trước thần thánh, hùng hồn.

Chỉ là, có chút không phối hợp chính là, còn có một chút mộ lớn ở kiến trúc.

"A, tế tự tổ xuất hiện?!" Nữ Táng Sĩ kinh ngạc thốt lên.

Tam đại tế tự Thánh địa, này chính là một người trong đó, ở trung tâm nhất nơi hiện lên!

Nghe nói, khu cổ địa này năm đó cực kỳ thần bí, chỉ là bởi vì những kia chuyện xưa mà từ từ hoang vu, Táng Sĩ môn bỏ chạy.

Thạch Hạo đi về phía trước, thiếu nữ mặc áo trắng cũng rất kích động, nàng cũng ở tới gần, muốn xem rõ ngọn ngành.

"Ngươi nguyên bản âm u đầy tử khí, cánh chim mục nát, làm sao đến nơi này, trái lại thần thánh?" Ở trên đường, Thạch Hạo hỏi dò.

Nữ Táng Sĩ lườm hắn một cái, hiển nhiên đối với những câu nói này rất bất mãn.

Nàng thẫn thờ nói rằng: "Nơi này tế tự Thánh địa, hiện ra chân thực cảnh tượng, để ta chân thân hiện ra, đã không còn mục nát mùi vị."

Một sát na, khói đen khuếch tán, từ thân thể của nàng tràn ra, phảng phất lại phải biến đổi thành cái kia hờ hững, cái gì đều không quan tâm lãnh khốc nữ Táng Sĩ.

"Hả?" Thạch Hạo cả kinh, thật sự chỉ là che giấu sao? Vì sao thời khắc này lần thứ hai cảm nhận được loại kia âm lãnh.

Nữ Táng Sĩ có chút trầm mặc, sau một chốc mới nói: "Đi ra mảnh này táng địa, ta xác thực sẽ mang theo tử khí, không phải thần thánh như vậy siêu nhiên."

Dựa theo nàng từng nói, nàng còn chưa thoát ly Táng Sĩ âm thể, chỉ có thực lực mạnh mẽ, dương khí cường thịnh thì, mới sẽ hiện ra vì là thánh khiết dáng vẻ, theo Nhân tộc các loại (chờ) không cũng không khác biệt gì.

Mà nơi này là đã từng Cổ Táng Khu một chỗ Thánh địa, ở đây, hết thảy Táng Sĩ đều có thể bị tẩm bổ, dường như thốn tận âm khí, huyết nhục thánh khiết.

Thạch Hạo ngạc nhiên, bật thốt lên, nói: "Này không phải là người chết sao, tối sau đó phát sinh thi biến mà thông linh, thốn chết hết khí sau trở thành bình thường sinh linh!"

Hắn một trận sởn cả tóc gáy, còn thật sự cho rằng Táng Sĩ không thể lý giải, hiện tại cảm giác, này tựa hồ chính là do thi thể tiến hóa mà đến.

"Ngươi sai rồi, chúng ta xác thực là một chủng tộc, trời sinh liền như vậy, chỉ có không ngừng tiến hóa, mới có thể thốn chết hết vong sương mù." Thiếu nữ phản bác.

"Làm sao có khả năng?" Thạch Hạo không quá tin tưởng.

"Sự thực chính là như vậy, chúng ta không phải là bị người mai táng, mà là trời sinh Táng Vực bên trong." Thiếu nữ nói rằng.

"Ta không tin, lẽ nào các ngươi cũng có cha mẹ, cũng là bị dựng dục ra?" Thạch Hạo hỏi, bởi vì, hắn thực sự cảm thấy không đúng.

Vậy mà, nữ Táng Sĩ gật đầu, lúc này thu lại khói đen, lần thứ hai trở nên thần thánh hoàn mỹ, màu da trắng loáng, mang theo điểm điểm mưa ánh sáng.

Đây là nàng tương lai dáng vẻ, đến Táng Vực Thánh địa tẩm bổ, tạm thời vì là dương khí thân thể.

"Ngươi có cha mẹ, là bị sinh ra đến?!" Thạch Hạo ngoác mồm lè lưỡi.

"Phí lời!" Thiếu nữ nhìn hắn như muốn ăn tươi nuốt sống.

Thạch Hạo có chút ngổn ngang, Táng Sĩ thật sự không phải thi biến mà thành?!

"Có chút Táng Sĩ, trời sinh chính là dương thể, với các ngươi Nhân tộc, cùng những chủng tộc khác như thế, đi lại ở dưới ánh mặt trời thì, cùng ngươi đều không có khác nhau, bị gọi là Hoàng Kim Táng Sĩ." Thiếu nữ nói rằng.

Thạch Hạo ngẩn ra, hắn nhớ tới ở Thần Dược Thần Mạch thì, dị vực sinh linh nhìn thấy hắn cùng một vị nữ Táng Sĩ liên thủ, đều vẻ mặt đại biến, có người kêu sợ hãi, cho rằng hắn là một vị Hoàng Kim Táng Sĩ, qua lại Đế quan bên trong, theo Nhân tộc các loại (chờ) cấu kết cùng nhau.

Khi (làm) nghĩ tới những thứ này, Thạch Hạo đau cả đầu, trong lòng sinh ra rất nhiều ý nghĩ.

Táng Vực, đến cùng là một nơi như thế nào? Có rất nhiều không tên tồn tại, liền Hoàng Kim Táng Sĩ đều có, thật muốn là đi ra, nhất định sẽ rất khó phân biệt đừng!

"Hiện tại ngươi biết rồi đi, Cổ Táng Khu nơi sâu xa không chắc khói đen ngập trời, thi vụ cuồn cuộn, hơi lớn nhân vật nơi nghỉ chân, rất có thể là hoa thơm cỏ lạ chim hót véo von, thần thánh khí tức tràn ngập." Thiếu nữ nói rằng.

Thạch Hạo mò cằm, một trận cân nhắc, táng khu cũng thật là thần bí!

Chẳng trách có người nuôi một con Chân Hoàng, coi như gia cầm, tán đặt ở cửa, nguyên lai táng khu nơi sâu xa không chắc khói đen hừng hực, càng cũng có thể dường như tiên cảnh.

Chân Hoàng thánh khiết, không thể đỗ lại ở tử địa bên trong.

"Đương nhiên, có đại nhân dù cho thốn tận âm khí, cũng không thích

thần quang chiếu khắp hoàn cảnh, vẫn là đồng ý đỗ lại ở trong bóng tối, thể ngộ Táng Sĩ khởi nguyên bí mật." Thiếu nữ nói.

Ở những địa phương kia, nhất định sẽ đen kịt như mực, khí tức tử vong tràn ngập, là danh xứng với thực khủng bố tuyệt địa, mộ lớn vô số.

"Ồ, nơi đó có món đồ gì!"

Đột nhiên, Thạch Hạo cả kinh, cảm ứng được tế tự nơi sâu xa nhất có kinh người linh tính, mang theo thơm ngát, cách rất xa liền truyền tới.

Nữ Táng Sĩ cũng lộ ra kinh ngạc, chẳng lẽ còn thật sự có ngoại giới sinh linh khát vọng nhất loại thuốc kia thảo sinh trưởng ở đây?

Thạch Hạo cùng nữ Táng Sĩ đi vào, chính là muốn thử vận may, muốn tìm Trường Sinh tiên dược, hiện tại trong lòng hắn thịch thịch nhảy lên kịch liệt, càng có chút sốt sắng.

Bọn họ tất cả câm miệng, không tiếp tục nói nữa, dường như hai con con báo giống như vậy, lặng yên không một tiếng động, nhưng động tác nhạy cảm, tốc độ cực nhanh, không hề có một tiếng động nhào về phía trước.

Rất nhanh, liền đến phụ cận, nhìn thấy ngói vỡ tường đổ, cùng với một ít vẫn không có sụp đổ lớn lao cổ điện, ngoài ra còn có màu đỏ sậm mộ lớn đứng sững ở này.

Có chút mộ phần thật đến mức rất cao, so với được với núi cao!

"Này trong mộ có hay không chí bảo?" Thạch Hạo nhỏ giọng hỏi.

"Không thể chạm vào!" Nữ Táng Sĩ lắc đầu.

Từng có một vị vô thượng tồn tại an táng ở đây, những thứ này đều là lăng tẩm, không thể chạm đến.

Đương nhiên, nàng nghĩ đến trước mắt người này khả năng chính là vị kia vô thượng tồn tại huyết nhục cùng chấp niệm ngưng tụ mà thành, lại

không biết nói cái gì tốt.

Nhưng là, Thạch Hạo tuyệt không thừa nhận chính mình là người khác chấp niệm gây nên, hắn đương nhiên sẽ không đi mạo hiểm, không có đào những này mộ lớn.

Huống hồ, thơm ngát cũng không phải màu đỏ sậm mộ lớn bên trong bay ra, mà là ở phía sau.

"Đủ có mấy chục dặm hơn trăm dặm lộ, dị hương lại có thể phiêu xa như vậy!" Thạch Hạo kinh ngạc.

Rốt cục, bọn họ nhìn thấy, ở mấy chục dặm ở ngoài, ở một ít cự bi phía sau, có một ít quang đang nhảy nhót, thần thánh khí tức chính là từ nơi nào tỏa ra.

Gần rồi, xuyên thấu qua thần thánh quang vụ, có thể rõ ràng nhìn thấy.

Một toà đạo đài, có thể có cao trăm trượng, vết rách loang lổ, đều sắp hoàn toàn đổ nát, thế nhưng còn ở miễn cưỡng sừng sững.

Ở cái kia đầy người vết rách bên trong, hướng ra phía ngoài chảy cuồn cuộn, đều là chất lỏng màu tím, tràn ngập ra nhất là an lành khí tức, tử hà bốc hơi, mịt mờ tràn ngập.

"Địa phương tốt a!" Thạch Hạo than thở.

Đây là một toà lớn lao đạo đài, hiện nay muốn sụp đổ, nhưng là nhưng trở thành thiên địa chi tinh túy hội tụ địa phương.

Chỉ một chút mà thôi, Thạch Hạo liền đã nhìn ra đây là Tử Phủ dịch, là một loại thần thánh nước quý, ngoài ra, ở trong còn có tổ mạch linh căn thai nghén địa tủy các loại (chờ)!

Cổ đạo đài loang lổ, càng từ trong khe hở hướng phía dưới chảy những này thần dịch!

"Tiên dược!"

Sau một khắc, Thạch Hạo hô hấp dồn dập, bọn họ rốt cục nhìn thấy, xoay chuyển nửa vòng, ở đạo đài một bên khác nhìn thấy một cây thực vật cắm rễ ở đạo đài trong khe hở.

Chẳng trách sẽ có Tử Phủ dịch, địa tủy các loại (chờ) hội tụ đến, bởi vì nơi này cắm rễ có một cây Trường Sinh dược!

Nó không tính ải, có thể có cao hơn một mét, thần quang năm màu dâng trào, Tiên vụ cuồn cuộn, đưa nó bao vây, phát sinh mông lung tiên quang, không nói ra được an lành.

Chỉ một cây dược mà thôi, lại đem nơi này hóa thành Tiên thổ, có nó ở, khu cổ địa này nhất thời mờ ảo, thánh khiết lên.

Thạch Hạo đã từng từng thấy Bạch Quy Đà Tiên cây thuốc cổ kia, nhưng đáng tiếc nắm bắt không tới.

Cũng từng ở Thái Sơ cổ quáng, phát hiện qua một cây dược, kết quả càng vô duyên, đều không có thấy rõ nó đến tột cùng hình dáng gì.

Bởi vì, Trường Sinh dược thông linh, có thể phi thiên độn địa, đột phá các loại cấm chế các loại, hầu như không thể bắt giữ.

Ngoài ra, chúng nó có ý thức mạnh mẽ, không phải thuần túy thực vật, càng nên tính là Tinh Linh, có chính mình tư tưởng ý nghĩ.

"Đây là... Một cây thụ!" Nữ Táng Sĩ kinh ngạc.

Tiên dược ít ỏi, thân cây liền càng không cần phải nói, không thể nhận ra đến.

Chỉ có ở táng khu nơi sâu xa, có như vậy hai cây thụ, còn đều cắm rễ ở khu vực khác nhau, thuộc về không giống đại nhân.

Nơi này có một cây!

"Này thụ bị người phạt quá, ngươi xem, còn có tách ra cọc gỗ, bây giờ cổ rễ: cái tái sinh nha!" Thạch Hạo cũng rất kích động.

Cái kia tiên dược cao hơn một mét, là mới vừa rút ra chồi non, óng ánh ướt át, ngũ sắc tiên quang lóng lánh, tràn ngập ra kinh người thần thánh Tiên vụ.

"Diệp tử đều không giống nhau a!" Thạch Hạo lẩm bẩm.

Một cây cổ thụ, tân đánh mầm non, mặt trên lá cây khác nhau hoàn toàn, cũng không nặng phục.

Rất kỳ dị, những kia phiến lá sắc thái không giống, hình dạng đều có chú trọng, có chính là binh khí, có chính là dược lô, còn có chính là sinh linh.

"Lại là nó, cái kia cây tuổi tác tối cổ Tiên thụ!" Nữ Táng Sĩ giật mình.

"Có điểm đặc biệt gì đó?" Thạch Hạo nghẹ giọng hỏi, sợ kinh động cái kia cây Tiên thụ.

Nữ Táng Sĩ nói: "Có một vị vô thượng Táng Vương muốn đem nó thân cây đào thành quan tài, nhưng vẫn không nỡ, có người nói này cây Tiên thụ rất đặc thù, đối với chúng ta Táng Sĩ cũng hữu hiệu, ngồi xếp bằng ở nó phía dưới tu hành, dễ dàng ngộ đạo."

"Ai như thế phá sản, đến cùng vẫn là đem nó cho chém!" Thạch Hạo có loại muốn chửi má nó kích động.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1458: Tiên Thụ Khiêu Khích

Một cây tiên dược, cả thế gian khó gặp Trường Sinh Thụ!

Thạch Hạo ở phía xa nhìn, muốn chảy nước miếng, thế nhưng hắn không có, hiện nay là bộ xương khung xương trạng thái.

Cho đến giờ phút này, hắn mới ngẩn ra, không có thân thể lại cũng có thể nghe thấy được thơm ngát, cảm thấy thấm ruột thấm gan, xem ra này tiên dược quả nhiên ghê gớm.

Rất rõ ràng, đây là tác dụng ở linh hồn trên, để nguyên thần của hắn đều xúc động, loại này "Hương" có thể nhập thần hồn!

Chẳng trách có thể Trường Sinh, có thể làm người thành tiên, loại này dược có thể làm cho nguyên thần lột xác, không riêng là thân thể trên Nirvana, có thể lệnh tu sĩ tiến hành toàn diện tiến hóa.

Thạch Hạo hiểu ra, bình thường dược có thể khẩu phục, mà thuốc này hơn nửa dùng nguyên thần đi nuốt đều giống nhau có thể được.

Tiên Thụ hẳn là sinh trưởng ở Táng Vực nơi sâu xa, trồng ở vô thượng táng vương gia tộc miệng, cắm rễ mộ lớn bên, làm sao đột nhiên trốn ra được? Này xác thực khiến người ta trầm tư.

"Ta biết rồi, táng khu nơi sâu xa hơn nửa có chiến tranh, thế giới này sẽ đại loạn rồi!" Nữ táng sĩ đột nhiên biến sắc.

"Có cái kia rất nghiêm trọng sao?" Thạch Hạo hỏi.

"Đó là tự nhiên!" Nữ táng sĩ sắc mặt hết sức khó coi, trắng loáng mặt cười trên tràn ngập vẻ ưu lo còn có ý sợ hãi.

Bởi vì, y theo nàng nói, táng sĩ bình thường đều ở hôn mê bên trong, vạn cổ năm tháng đối với bọn họ tới nói chỉ là một con số, đại biểu không là cái gì.

Rất nhiều táng sĩ, một đời đều không có đi ra khỏi quá mộ lớn, vẫn đang ngủ say, tích lũy sức mạnh, bởi vì chôn ở lòng đất, vậy thì là tu hành!

Táng Vực bên trong, bình thường cực kỳ yên tĩnh, không có tiếng động, giống như tử địa, chính như ngoại giới chứng kiến như vậy, cực kỳ hoang vu, giống như thế giới phần cuối, không có động tĩnh gì.

Có thể thấy được, u tĩnh cùng vắng lặng là bọn họ thái độ bình thường.

Mà một khi phát sinh chiến tranh, chuyện này quả là không thể tưởng tượng, Táng Vực yên tĩnh sẽ bị đánh vỡ, đến tột cùng sẽ có bao nhiêu mộ cổ nứt ra, sẽ có bao nhiêu táng sĩ bị lan đến, không cách nào thống kê.

Chính là chính bọn hắn, cũng không biết táng sĩ tộc có bao nhiêu người. Bởi vì căn bản thống kê không tới!

Thạch Hạo nghe trợn mắt ngoác mồm, táng sĩ có bao nhiêu cao thủ, chính bọn hắn cũng không biết?

Đồng thời, hắn cũng rõ ràng, bộ tộc này tuyệt đối khủng bố, nhất định sẽ đản có vô thượng cao thủ, cường đại đến để Du Đà, An Lan đều kiêng kỵ, nếu không, sớm đào tận Táng Vực.

"Cổ Táng Khu thần bí như vậy, người mình đều không hiểu nội tình?"

"Từng có tuyệt thế táng sĩ. Muốn thống nhất một cái nào đó mảnh táng thổ, kết quả ở hắn đại mộ dưới, lại xuất hiện vết rách, hiển hiện ra một mảnh màu đen lòng đất Thâm Uyên." Nữ táng sĩ tùy tiện giơ một cái ví dụ.

Kết quả, cái kia Thâm Uyên mở ra sau, lộ ra mấy toà mộ cổ, trong đó một toà bò ra một vị cổ táng sĩ, trực tiếp đem cái kia gần như vô địch, muốn thống nhất cái kia mảnh táng thổ cường giả vồ một cái tiến vào lòng đất mộ

cổ.

Thạch Hạo nghe trợn mắt ngoác mồm, Cổ Táng Khu còn thật là khiến người ta khó có thể lý giải được.

"Chính là tự chúng ta cũng không biết lòng đất có bao nhiêu bí mật. Táng địa có mấy tầng, tồn tại mấy cái kỷ nguyên, không cách nào xác định." Nữ táng sĩ nói rằng.

Thạch Hạo ngẩn ra, nhưng hiện tại không phải lúc cảm khái. Hắn muốn tiên dược, có thể hiểu đến nhiều như vậy là tốt lắm rồi, càng nhiều sự nữ táng sĩ không muốn tiết lộ.

"Có thể tóm lại sao?" Thạch Hạo hỏi nữ táng sĩ, muốn cùng với nàng liên thủ đem cái kia cây Trường Sinh Thụ áp chế. Thu làm của riêng.

"Độ khó quá lớn, loại này tiên dược ngộ thổ liền có thể mất đi hình bóng, thấy gió liền có thể độn. Qua lại hư không, các loại cấm chế cũng vô hiệu, khó có thể bắt lấy." Nữ táng sĩ lắc đầu.

Thạch Hạo cùng với nàng mưu tính, muốn từng bước tiếp cận, sau đó đột nhiên ra tay.

Đương nhiên, bảo cụ, trận pháp chờ đang chuẩn bị một chút, dù cho nó có thể đột phá cấm chế, nhưng cũng phải thử một lần, vạn nhất có thể hữu hiệu ngăn chặn đây.

"Tiên dược cảnh giác tính quá cao, có một loại từ lúc sinh ra đã mang theo linh tính, chân chính muốn ra tay trước, nó sẽ có cảm giác." Nữ táng sĩ nói rằng.

Nàng cho Thạch Hạo một ít kiến nghị, ví dụ như mệt nhọc pháp, vậy thì là vẫn đuổi tiếp, kiên nhẫn, mãi đến tận tiên dược sức cùng lực kiệt mới thôi.

Bởi vì, nàng không cho là Thạch Hạo bây giờ có thể thành công, dù cho khoảng cách không phải rất xa.

"Ta liền không tin tà, khoảng cách gần như thế bên trong, ta liền vùng thế giới này đều có thể cầm cố, còn không bắt được nó?" Thạch Hạo không phục.

Các loại chuẩn bị công tác đều làm tốt, lặng yên tới gần, hắn cảm thấy có niềm tin rất lớn.

"Tiên dược luôn luôn thông linh, nó sẽ không cắm rễ ở bình thường địa phương, này Đạo thai từng là vô thượng táng sĩ ngồi quan địa phương, không thể khinh thường." Thiếu nữ nhắc nhở.

Thạch Hạo trong lòng rùng mình, cái kia Đạo thai nhìn rách nát, vết rách nằm dày đặc, đều muốn sụp đổ, thế nhưng xác thực có không tên đạo vận đang chảy xuôi.

"Mặc kệ, làm sao có thể bỏ qua cơ hội, xin ngươi giúp ta, chuẩn bị ra tay!" Thạch Hạo nói nhỏ.

Bọn họ lấy thần niệm truyền âm, đương nhiên sẽ không kinh động cái kia cây Trường Sinh Thụ.

Sau một khắc, Thạch Hạo ra tay rồi, hóa thành một vệt sáng, xông về phía trước, bàn tay lớn mở ra, chụp vào Đạo thai, tốc độ nhanh đến cực điểm!

Quả nhiên, này cây Tiên Thụ cảnh giác tính quá cao, ở Thạch Hạo động chớp mắt, thì có phản ứng, đi vào Đạo thai, muốn xông vào địa tầng nơi sâu xa, liền như vậy bỏ chạy.

"Chạy đi đâu!" Thạch Hạo hét lớn.

Ở xung quanh, các loại bảo cụ bay lượn, tất cả đều vọt tới, còn có trận văn đều nằm dày đặc, phong tỏa thiên địa

Ngoài ra, hắn tạo ra màn ánh sáng, cầm cố vùng thế giới này, cường đại như hắn, trói buộc phạm vi mấy chục hơn trăm dặm, thực sự quá dễ dàng,

chắp cánh khó thoát.

Này hư không không thể xuyên thủng, này đại địa không thể lay động, hết thảy đều bị phong tỏa lại rồi!

Thạch Hạo khóe miệng lộ ra một tia cười, thiên địa đều bị phong ở, nó còn làm sao trốn?

Nhưng mà, rất nhanh nét cười của hắn liền đọng lại, cái kia Đạo thai tuy rằng tàn tạ, thế nhưng là tỏa ra một luồng không tên khí tức, đem lấy ra bảo cụ toàn bộ đánh văng ra.

Đồng thời, có một luồng sức mạnh đáng sợ càng là ở lan tràn, để bàn tay của hắn đau nhức, muốn xé rách.

Một sát na, Thạch Hạo tay phải hổ khẩu chảy máu, tí tí tách tách, nơi đó nứt ra rồi, trên đạo đài mạnh mẽ khí tức che ngợp bầu trời, như là có một vị ngủ đông cự hung thức tỉnh, muốn nuốt chửng hắn.

"Mau lui lại!" Nữ táng sĩ kinh ngạc thốt lên, lôi kéo hắn về phía sau bay đi.

Đồng thời, nữ táng sĩ sắc mặt trắng bệch, biểu hiện mang theo ý sợ hãi, thật sự vô cùng sợ sệt, đối với cái kia tế đàn có một luồng đến từ linh hồn run rẩy cảm giác.

Chính là Thạch Hạo, thời khắc này cũng sợ hãi, cảm thấy tự thân phảng phất bị một con tiền sử cự thú nhìn chằm chằm, ánh mắt lạnh lùng chăm chú vào hắn, vô cùng vô tình.

Ở cái kia Đạo thai tàn tạ trên vách đá, lại có một tấm mơ hồ khuôn mặt hiện lên, nhìn không rõ ràng, thế nhưng xác thực khiến người ta cảm thấy nó lạnh lùng.

"Vô thượng tồn tại ngồi xếp bằng quá Đạo thai, không cho phá hoại." Nữ táng sĩ nói nhỏ, vô cùng bất an, mang theo vẻ sợ hãi, cổ Đạo thai lại

thông linh, xuất hiện cảnh tượng kỳ dị như vậy, bất kỳ một vị táng sĩ tới đây, đều muốn hãi hùng khiếp vía.

Thạch Hạo thở dài, này Đạo thai quả nhiên bị đánh giá thấp, có gì đó quái lạ, tiên dược coi là thật là không tốt trảo.

Bọn họ lui ra rất xa, cái kia trên đạo đài khuôn mặt mới biến mất.

Thạch Hạo trơ mắt nhìn cái kia cây tiên dược đi vào bên dưới đạo đài trong đất bùn, xuyên phá cấm chế, chạy mất dép.

Trận văn chờ phong tỏa đối với nó quả nhiên vô dụng!

"Chạy đi đâu!" Thạch Hạo truy đuổi.

Hắn vòng qua Đạo thai, hướng về Trường Sinh Thụ đào tẩu phương hướng đuổi theo.

Trên đạo đài, các loại thần dịch chờ cũng đã khô cạn, đây là tiên dược từ lòng đất dẫn lên đến, tùy theo nó rời đi, những kia linh túy tự nhiên tan hết.

"Hơn nửa nắm bắt không tới." Nữ táng sĩ nói rằng, bởi vì một khi Trường Sinh dược thoát vây, hầu như sẽ không có cái gì hi vọng.

Nhưng mà, ngoài ý muốn, phía trên đường chân trời hào quang lóng lánh, cái kia cây Tiên Thụ càng dưới đất chui lên, lần thứ hai lộ ra.

Đồng thời, nó còn rất lớn mật, sợi rễ chờ vụt lên từ mặt đất, toàn bộ hiện lên, ở nơi đó "Nhanh chân chạy".

Không sai, nó rễ chính lộ ra mặt đất, lại như loài người hai cái chân dài to tự, không ngừng đong đưa, vèo vèo chạy tặc nhanh.

Có phải là hết thảy thần dược, Tiên Thụ đều cái này đức hạnh? Nữ táng sĩ cũng không còn gì để nói.

Bởi vì, trước kia Thiên Thần Thụ chính là như vậy, kết quả cây thuốc

này càng là lớn mật, biết rõ phía sau người muốn nắm bắt nó, đào tẩu sau còn dám lại thò đầu ra.

Thạch Hạo trán nổi gân xanh, này cây tiên dược tuyệt đối là đang gây hấn với, bởi vì, nó còn ở nhìn lại đây, chuyển qua đến đối mặt bọn họ, thỉnh thoảng dừng lại.

Thậm chí, tân sinh ra cành non còn rủ xuống đến, vỗ vỗ chính mình "Cái mông".

Cái kia "Cái mông" tự nhiên là đứt rời cọc gỗ, thân cây bị người phạt đi rồi.

"Mã đức, trần trụi khiêu khích à!" Thạch Hạo lý sự, bị một loại cây khinh bỉ.

"Chạy đi đâu!" Nữ táng sĩ cũng khí hỏng rồi, này cây quá quái lạ, lại như thế xem thường bọn họ.

"Hả?" Đột nhiên, hai người đều cảm thấy được không đúng.

Bởi vì, này cây tuyệt đối cố ý, dẫn bọn họ hướng về một cái đặc biệt phương hướng đi, đây là phải làm gì?

"Tên khốn này, chẳng lẽ còn muốn diệt hết chúng ta, phải đem chúng ta đưa vào hiểm địa bên trong?" Thạch Hạo ngờ vực.

Nữ táng sĩ trì hoãn tốc độ, nàng nhíu mày, bởi vì nói như vậy tiên dược lá gan rất nhỏ, không dám dừng lại.

Quả nhiên, cái kia cây lại dừng lại, ở nơi đó đung đưa, tân sinh cành dường như ngón tay giống như, hướng về bọn họ câu tay, kéo dài khiêu khích.

"Rời khỏi Thánh địa rồi!" Nữ táng sĩ nói rằng.

Lại về phía trước mấy dặm, liền muốn rời đi mảnh này cổ táng địa.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1459: Làm Khó Dễ

Mấy dặm xa, đối với bọn họ mà nói, bất quá gang tấc khoảng cách, nhấc chân liền vọt tới, rời đi mảnh này táng địa.

Đột nhiên, nữ Táng sĩ lảo đảo một cái, suýt nữa té ngã, nàng lảo đà lảo đảo, lập tức liền ngừng lại, vô pháp đi tới.

"Ngươi làm sao?" Thạch Hạo kinh dị.

"Khu vực này có vấn đề, đối với Táng sĩ ảnh hưởng rất lớn, ta... Cảm thấy trong cơ thể âm khí sôi trào, vô pháp tiếp tục tiến lên." Thiếu nữ nói rằng.

Lúc này, nàng chân thân lại bị hắc vụ bao trùm, rời đi cái kia mảnh Thánh địa sau, nàng bên ngoài cơ thể bị tử khí vờn quanh, bị hắc vân che lấp, thần thánh cùng an lành cũng không thấy.

Táng sĩ, là một cái thần bí chủng tộc, cứ việc không thích ánh mặt trời các loại, nhưng cũng không e ngại, sự thực cái gì hoàn cảnh cũng có thể tiếp cận, mà nàng lại ở đây chịu đến ảnh hưởng.

Chuyện gì thế này? Hai người đều lộ ra kinh sợ.

"Chẳng trách cái kia cây Tiên dược dẫn chúng ta tới đây bên trong, xem ra nó biết làm sao đối phó Táng sĩ, phía trước khẳng định đối với ngươi tai hại, ngươi không nên vào đi tới." Thạch Hạo nói rằng.

Cái kia cây Trường Sinh thụ rất tặc, muốn nhằm vào hai người.

Thạch Hạo không bị ảnh hưởng, bởi vì hắn không phải Táng sĩ, hiện nay chỉ là khung xương trạng thái.

"Ta nghĩ tới, nơi này đối với Táng sĩ mà nói là cấm khu, tiếp giáp chúng ta Thánh địa!" Nữ Táng sĩ mở miệng.

Bởi vì, mảnh này Thánh địa hoang phế, lại không Táng sĩ tới đây, đều cơ hồ quên cái kia truyền thuyết.

Thánh thổ đi kèm ách thổ!

Cái gọi là ách thổ, liền lân cận nơi này!

"Còn có cách nói này?" Thạch Hạo kinh ngạc.

"Táng sĩ ngủ say, đối với nơi nghỉ chân chú ý rất nhiều, chỉ có cá biệt ách thổ có thể hạn chế chúng ta, nơi này hẳn là một trong số đó. Đương nhiên, đối với mạnh mẽ hoàng kim Táng sĩ mà nói, ách thổ ảnh hưởng cũng nhỏ bé không đáng kể." Nữ Táng sĩ nói rằng.

"Ngươi chờ ở chỗ này, ta đi vào!" Thạch Hạo làm cho nàng lui về, bị một cây thuốc dẫn tới đây, còn muốn nắm bọn họ mũi đi, Thạch Hạo sắc mặt không phải rất dễ nhìn.

Hắn chuẩn bị một mình đi vào, thân tay nắm lấy Tiên dược.

"Ngươi cẩn trọng một chút, ách thổ đối với chúng ta Táng sĩ đến nói là nơi chẳng lành, không biết có thể hay không đối với các ngươi có ảnh hưởng!" Nữ Táng sĩ nhắc nhở.

"Cũng không có vấn đề, nếu không ta sớm đã có phản ứng. Hơn nữa đây là một cơ hội, ta giả bộ chịu ảnh hưởng, lảo đảo đi vào, có thể có thể ma túy cây thuốc kia, đưa nó bắt được." Thạch Hạo cười hắc hắc nói.

Nữ Táng sĩ không nói nhiều, lui trở lại, hướng về cái kia tòa cổ xưa đạo đài mà đi, muốn xem một chút có hay không có cơ duyên lớn.

Khu vực này rất quả nhiên có gì đó quái lạ, bên trong có thảm thực vật, nhưng không xanh um, không có một con động vật, thậm chí ngay cả một

con sâu kiến đều không thấy được, yên tĩnh không hề có một tiếng động.

Gió thổi quá, hiển lộ hết lạnh lẽo thê lương cùng hoang vu.

Thạch Hạo lảo đảo, mấy lần suýt nữa ngã chổng vó, nhưng vẫn như cũ ở tiến lên, xông vào khu cổ địa này bên trong.

Cái kia cây Tiên dược mấy lần hiện thân, vừa đi vừa nghỉ, đang dẫn dụ hắn, muốn cho hắn càng thâm nhập.

"Chờ ta bắt được ngươi, rễ cây lưu lại, cành non nhất định phải luyện thanh một lò tiên đan không thể!" Thạch Hạo lẩm bẩm, này Tiên dược lá gan cũng quá to lớn, không ngừng khiêu khích.

"Ồ?"

Đột nhiên, Thạch Hạo lấy làm kinh hãi, phía trước trên đất có dấu vết, hắc sắc lấm tấm dày đặc, hình thành quỷ dị hoa văn.

Những này lấm tấm phân bố trên đất, thập phần rộng lớn, đi tới gần lúc không nhìn ra cái gì, thế nhưng Thạch Hạo cảm thấy, này ứng mão nên là quy tắc đồ hình.

Hắn nhảy lên, đi tới trên cao không, nhìn xuống phía dưới, thân thể nhất thời chấn động!

Những hoa văn kia nối liền cùng một chỗ, lại là hắc sắc đầu lâu cốt, rất dữ tợn, cũng rất quỷ dị, đây là trên đất hắc sắc thổ chất hình thành.

Hắn nhanh chóng bay xuống, lại giả bộ mấy cái lảo đảo, bởi vì, hắn không biết cái kia Tiên dược có hay không còn ở phụ cận.

Thạch Hạo hồi ức, này hắc sắc đầu lâu cốt đi theo Đế Quan bên trong bản thân nhìn thấy tấm kia da thú đồ trên đánh dấu giống như đúc, lúc đó cho rằng là cảnh giới, bây giờ nhìn lại là thật mão thực tồn tại đồ án!

Đây mới là cùng đất cổ kia?

Thần Dược Sơn Mạch, Thiên Thú Sâm Lâm, cổ táng khu ba bên xúm lại lên địa phương, chính là cái kia nơi tạo hóa địa, cũng là Thạch Hạo mục tiêu lần này.

Trước kia, hắn còn tưởng rằng ở nữ Táng sĩ dẫn dắt hắn đi trong thánh địa đây, chưa từng muốn ở chỗ này!

Ách thổ!

Ở đây hắn có chút sợ hãi, đến tột cùng là nơi nào, ẩn giấu cái gì?

Dị Vực sinh linh hẳn phải biết một ít, trước kia chính là bọn họ đang tìm kiếm, muốn tới nơi này, mà Cửu Thiên cấm khu cũng có thể hiểu rõ cái gì, cũng nghĩ đến tìm kiếm.

"Nơi này nên hết sức khủng bố, tùy tiện xông vào, cửu tử nhất sinh!" Thạch Hạo tự nói.

Cho tới bây giờ, hắn tuy rằng đi vào, nhưng vẫn chưa có chuyện nguy hiểm phát sinh.

Còn có, cái kia cây Trường Sinh thụ cũng tiến vào, phải đem bọn họ tiến cử nơi sâu xa nhất, cây thuốc kia lẽ nào biết nơi này bí mật?

Khi tiến lên một khoảng cách sau, Thạch Hạo không có lại tiếp tục tiến lên, hắn lo lắng phát sinh cái gì không tốt sự, hơn nữa hắn vừa nãy xông tới là vì Tiên dược.

Hắn đi lại lảo đảo, càng có vẻ suy yếu, hoàn toàn là mô phỏng theo nữ Táng sĩ trạng thái, cuối cùng càng là tìm một chỗ ngã xuống, không nhúc nhích.

Như vậy dẫn Tiên dược đến đây, hữu dụng không? Thạch Hạo không biết, hắn thậm chí cảm thấy làm như vậy, quá choáng váng, cây thuốc kia nên rất trơn trượt mới đúng.

Hắn hoàn toàn là ôm lấy ngựa chết làm ngựa sống thái độ, trong thời gian ngắn cây thuốc kia nhất định rất cẩn thận, không tốt bắt giữ.

Thạch Hạo rất có kiên trì, nhịn mấy cái canh giờ cũng không có nhúc nhích một hồi, đồng thời thu lại tự thân hết thảy khí cơ, hơi động bất định.

"Đáng thẹn Tiên dược, như thế giữ được bình tĩnh?!" Thạch Hạo tâm trúng nguyền rủa.

Cây thuốc kia từ đầu đến cuối đều không có lại thò đầu ra, phảng phất biến mất rồi.

Thạch Hạo có chút không nói gì, cây thuốc kia có phải là ở nhìn hắn chuyện cười? Nếu như đúng là như vậy, quá đáng hận.

Bỗng nhiên, hắn nghe được tiếng bước chân, từ phương xa mà đến!

Điều này làm cho Thạch Hạo giật nảy cả mình, trong này có sinh vật?

Trước kia rất yên tĩnh, liền một con kiến đều không nhìn thấy, làm sao hiện tại đột nhiên có nồng nặc tinh lực gợn sóng, sức sống cực kỳ dồi dào.

Gặp nguy hiểm sao?

Thạch Hạo nhớ tới thân, nhưng lại nhịn xuống.

Sau đó không lâu, khóe miệng hắn lộ ra một tia cười gằn, bởi vì biết là ai đến rồi, làm cái kia vài con sinh vật đi xuyên qua bộ xương màu đen xương sọ khu vực sau, hết thảy đều có thể rõ ràng nhận biết.

Trước kia, có cái kia hắc sắc xương sọ dấu ấn cách trở, lại không thể thăm dò là ai.

Kim sắc sinh vật, hùng tráng cực kỳ, giống như ba ngọn núi cao, làm người ta cảm thấy cảm giác ngột ngạt cực kỳ khủng bố.

Đây là ba con sư tử, giống như đúc bằng vàng ròng, hình thể khổng lồ,

uy mãnh doạ người, đè ép hư không đều đang vặn vẹo, chúng nó bên ngoài cơ thể có trường vực hộ thể.

Bất quá, này ba con sư tử đến nơi này sau, cũng rất cẩn thận, thể hình đều thu nhỏ lại, hóa thành dài khoảng một trượng, sợ hình thể quá to lớn mà dễ dàng bại lộ tự thân.

Vô Úy Sư Tử nhất tộc cao thủ, có ba con lại xông đến nơi này, để Thạch Hạo khá giật mình.

"Đế tộc vị kia tuổi trẻ đại nhân trước một bước đi vào, tuyệt đối không nên trước một bước lấy đi cơ duyên!" Một con kim sắc sư tử nói nhỏ, âm thanh nặng nề, chúng nó lo lắng lo lắng.

"Trên người hắn có chí bảo, lần này hoa rơi xuống tiền vốn lớn, vì vậy mới có thể một đường thông suốt, cái thứ nhất đi vào, nói đến chúng ta có thể tới đây, cũng là dính hắn ánh sáng." Một đầu khác Hoàng Kim sư tử nói rằng.

"Đều cho rằng hắn là đến giết Hoang, chỉ có chúng ta số ít người biết, hắn là hướng về phía những thứ kia mà đến!"

Ba con kim sắc sư tử thấp giọng giao lưu, trong mắt thần mang như cầu vồng, mà thân thể cũng rất rực rỡ, giống như hoàng kim hỏa diễm đang nhảy nhót.

Thạch Hạo trong lòng hơi động, Dị Vực Đế tộc tuổi trẻ đại nhân càng là vì thế địa tạo hóa mà đến? Điều này làm cho hắn trong lòng chìm xuống, không nên bị đối phương nhanh chân đến trước mới tốt.

"Các ngươi nói, hắn có thể chiếm được ư?"

"Ta xem huyền, đã nhiều năm như vậy, đến rồi nhiều cao thủ như vậy đều thất bại, lưu lại rất nhiều hài cốt, ta liền không tin hắn sẽ như vậy nghịch thiên. Nói đến, chúng ta phải cẩn thận, lại tiến lên, có thể sẽ có nguy hiểm đến tính mạng, chỗ này thật đáng sợ!"

Thạch Hạo trong bóng tối nghe rõ ràng, trong lòng hắn không yên tĩnh, đến cùng có món đồ gì?

Mà lúc này, ba con Hoàng Kim sư tử đến rồi phụ cận, không có chú ý tới cách đó không xa cái kia một bộ bạch cốt giá là một cái sống sót sinh linh.

Bởi vì, Thạch Hạo thu lại hết thảy khí cơ, giống như một bộ xương khô, khó có thể bị phát hiện.

"Hoang, mạc danh kỳ diệu xông vào Thần Dược Sơn Mạch, quá nửa cũng là hướng về phía nơi này đến!"

"Lần này số ít người rõ ràng là trùng nơi này đến, những người khác không biết, cho rằng ở giết Hoang, kỳ thực Đế tộc người còn có Cô tộc vị kia, mục tiêu đều là nơi này!"

Làm nghe đến đó sau, Thạch Hạo trong lòng dựng lên một luồng sát ý, rõ ràng đều là hướng về phía nơi này, nếu là gặp phải chính dễ giải quyết đi.

"Không biết Hoang có hay không tiến vào nơi này, hắn rất đáng sợ, sẽ không phải đúng là một cái hoàng kim Táng sĩ chứ?!"

Bọn họ nghĩ đến Thạch Hạo cùng một vị Táng sĩ đi chung với nhau sự tình, đều thần sắc khó coi.

"Không thể, hắn là Cửu Thiên Thập Địa sinh linh, xác thực không thể nghi ngờ, Đế Quan có người dành cho đầy đủ chứng cứ!" Một con kim sắc sư tử nói rằng.

"Hắn biểu hiện xuất chiến lực thực sự mạnh mẽ, tốt nhất có thể đánh chết, miễn cho tương lai là mối họa, tìm ta tộc thanh toán!" Một đầu khác Hoàng Kim sư tử lạnh giọng nói.

Thạch Hạo trong lòng sát ý càng nồng, hắn biết mấy con Hoàng Kim sư tử lo lắng.

Bởi vì, Vô Úy Sư Tử nhất mạch xuất từ Cửu Thiên Thập Địa, nguyên bản không phải Dị Vực sinh linh, kết quả ở kỷ nguyên trước đại chiến trước, phản bội đi qua.

Ảnh hưởng này cực xấu, kéo một chút cường tộc theo phản bội.

Đồng thời, ở chân chính đại quyết chiến đến lúc, chúng nó thập phần hung cuồng, trợ giúp Dị Vực công chiếm Cửu Thiên Thập Địa, giết vô số sinh linh, đầy tay huyết tinh.

"Sợ cái gì? Một cái Hoang mà thôi, chung quy còn chưa trưởng thành lên, sớm muộn cũng sẽ bị đánh chết!" Một con Hoàng Kim sư tử cười lạnh nói.

"Không tệ, không có cái gì có thể lo lắng, huống hồ, chúng ta cũng không có cần thiết sợ hắn, không nói tổ tông, liền đan đời này, bộ tộc ta còn ra một cái phản Tổ giả đây, nên có thể đối đầu hắn!" Một đầu khác Hoàng Kim sư tử gật đầu.

Thạch Hạo bên trong xương sọ thần hỏa hơi sáng lên, hắn không muốn chờ xuống, muốn xuất thủ, ở đây đánh giết ba con Hoàng Kim sư tử.

Trong đó một con cách hắn quá gần rồi, quay lưng hắn.

Ầm!

Thạch Hạo nhảy lên, chớp mắt đã tới, một chưởng hạ xuống, như thiên đao hoành không, vẽ ra một đạo sáng như tuyết ánh đao.

"Ai!?" Ba con Hoàng Kim sư tử đều rất cảnh giác, ngay lập tức cảm giác được dị thường, điên cuồng thôi thúc đại thần thông, tiến hành chặn lại.

Nhưng vẫn có chút chậm, trong đó quay lưng Thạch Hạo đầu kia sư tử, một tiếng hét thảm, tuy rằng tránh khỏi chỗ yếu hại, thế nhưng một cái đuôi bị trảm xuống, máu tươi đầm đìa.

Mà, Thạch Hạo như quang điện giống như vậy, đến rồi phụ cận, một quyền nổ xuống, nhắm ngay lưng của nó.

"Ngươi dám!" Mặt khác hai con sư tử rống to.

Bị công kích đầu kia Hoàng Kim sư tử lưng bắn ra thần mang, vận dụng một thân thần lực, điên cuồng phản kích.

Đây là một con phi thường mạnh mẽ kim sắc sư tử, sớm đã nắm giữ Trảm Ngã Cảnh tu vi, nhưng kết quả hay là rất bi thảm, bởi vì không có cách nào nhanh quá Thạch Hạo tốc độ.

Phốc!

Thạch Hạo một quyền xuyên thủng thân thể nó, hoàng kim huyết tung toé.

"Xoạt!"

Sau một khắc, Thạch Hạo nắm bắt cổ của nó, bắt sống con này sư tử, cực tốc sau lùi ra.

"Đem bọn ngươi biết đến đều cho ta nói ra, không phải vậy ta lập tức giết đi nó!" Thạch Hạo lạnh giọng nói, hắn muốn biết mảnh này ách thổ bên trong có cái gì.

Đồng thời, hắn đối với Vô Úy Sư Tử nhất mạch không có hảo cảm, làm tộc này vẽ đường cho hươu chạy, trọng thương Cửu Thiên Thập Địa, thực sự là huyết tinh tràn đầy đại hung chi tộc.

"Hoang, dừng tay!" Cái kia hai con sư tử tất cả đều khiếp sợ, không nghĩ tới là hắn, từ nguyên thần ánh sáng hiểu rõ hắn thân phận.

"Phốc!"

Thạch Hạo không có nhiều lời, một chưởng hạ xuống, trực tiếp cầm trong tay con này kim sắc sư tử một chân trảm xuống, máu tươi dâng trào.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1460: Du Đà Ghi Nhớ

"Gào..." Bị Thạch Hạo áp chế Kim Sư Tử gầm nhẹ, trong thanh âm mang theo phẫn nộ, còn có một loại khuất nhục cùng với không cam lòng.

Nó là Vô Úy Sư Tử đời sau, năm đó bọn họ tổ tiên có thể cùng Tiên Đạo Tăng Vương hò hét, uy danh lan xa, tộc này luôn luôn hung hăng, chưa từng bị trở thành tù nhân, như vậy khuất nhục quá?

"Lại gọi, trực tiếp lột da ăn thịt!" Thạch Hạo uy hiếp nói, hơn nữa ra tay không lưu tình, một cái tát đập xuống, con này Hoàng Kim sư tử xương sống đứt rời.

Nó tuy rằng mạnh mẽ, vì là thần đạo cao thủ, thế nhưng hiện tại tàn tạ thân thể thình thịch run, không bị khống chế, bởi vì tao bị thương quá nghiêm trọng.

"Dừng tay, chúng ta nói!" Mặt khác hai con sư tử không kiên trì được, sợ huynh đệ của chính mình bị đánh giết.

Chúng nó hô hấp dồn dập, nhìn chằm chằm Thạch Hạo, con ngươi màu vàng kim bên trong tràn ngập cừu hận, thế nhưng đối mặt Hoang, chúng nó nhưng cũng rất bất đắc dĩ, trong lúc nhất thời không biện pháp.

Thạch Hạo không nói lời nào, chờ chúng nó kể ra.

"Nơi này có một thần bí đồ vật, rất quan trọng!"

"Du Đà cổ tổ năm đó đào móc Cổ Táng Khu, bất ngờ được một bức sách cổ, tuy rằng tàn tạ, thế nhưng ở trong nhưng ghi chép một cái thần bí điểm, chôn đồ cổ."

Cái kia hai con Hoàng Kim sư tử vạn bất đắc dĩ, ánh mắt thiểm diệt, ở đây nói ra nơi đây bí mật.

Du Đà ghi nhớ đồ vật? Cái kia ảnh hưởng quá to lớn, Thạch Hạo hoảng sợ!

Phải biết, An Lan, Du Đà vậy cũng là cùng Tiên Vương từng giao thủ, đồng thời cuối cùng sống sót nhân vật kinh khủng.

Bị Du Đà mơ ước, này đến tột cùng là cái gì?

"Quá không rõ ràng, các ngươi nói những này không có ý nghĩa gì, ta đã sớm biết nơi này có vận may lớn." Thạch Hạo trong lòng tuy rằng không bình tĩnh, nhưng âm thanh nhưng rất lạnh lùng.

"Du Đà cổ tổ không thể kể ra đó là cái gì!" Một con Hoàng Kim sư tử vội vàng nói.

Thế nhưng, tất cả mọi người đều biết, vật kia khẳng định ghê gớm.

Hiện nay, ở bên ngoài có vài loại truyền thuyết.

Có người nói, nơi này có một quyển kinh thư, Tiên Ma khó lường, kinh thiên địa khiếp quỷ thần, gánh chịu chí cao hàm nghĩa, để Du Đà cái kia đám nhân vật đều dị thường động tâm.

Còn có một loại thuyết pháp, nơi này có một cái táng khí, chuyên môn khắc chế Táng Sĩ! Đối với vẫn muốn thăm dò Cổ Táng Khu cổ tổ tới nói, này không nghi ngờ chút nào là chí bảo.

Một loại cách nói khác là, nơi này có một loại vô cùng sức mạnh thần bí, có thể lấy ra, một khi được, đem vô địch thiên hạ.

Ngoài ra, còn có cái khác thuyết pháp, như: Nơi này có một cái sinh linh, vẫn đang bị thai nghén bên trong, đạo thể Vô Song, cổ kim không có, không gì sánh được. Nghe nói, nếu là có người có thể mang Nguyên Thần truyền

vào đi vào, thay vào đó, đem ủng có vô địch pháp thể!

...

Thạch Hạo nhíu mày, nghe chúng nó đem các loại nghe đồn đều nói ra sau, hắn yên lặng suy tư.

Bất kể nói gì, nơi này xác thực có vận may lớn!

"Các ngươi rất không thành thật, có mấy lời còn không có nói hết chứ?" Thạch Hạo lạnh lùng nói, một chỉ điểm ra, trong tay hắn tù binh phát sinh gào lên đau đớn thanh, trên người có thêm một cái lỗ máu.

"Dừng lại!" Một con Kim Sư Tử quát lên.

"Nơi đây nơi sâu xa gặp nguy hiểm, tùy tiện tiến vào sẽ hóa thành xương khô!" Một đầu khác màu vàng sư tử hô, vội vàng kể ra những thứ này.

Đã nhiều năm như vậy, Du Đà, An Lan phái người một lần lại một lần tới rồi, kết quả đều thất bại, khu vực này nơi sâu xa có không tên sức mạnh, có thể giết chết kẻ xâm lấn.

Bất Hủ không cách nào vượt qua Thiên Uyên, không có cách nào tới nơi này!

Cái khác cảnh giới tu sĩ tới đây, tất cả đều thất bại, trong đó không ngừng một vị Chí Tôn chết thảm, đẫm máu cổ địa, hóa thành hài cốt, cũng không còn có thể đi ra ngoài.

"Chí Tôn đi vào đều phải chết?" Thạch Hạo cau mày.

Chỗ này quá nguy hiểm, có hay không mang ý nghĩa hắn không có một chút hi vọng?

"Đúng, từ xưa đến nay, đến Chí Tôn không có một cái sống sót trở lại, đều chết ở chỗ này." Một con Hoàng Kim sư tử gật đầu, rất không tình nguyện báo cho.

Nếu như có lựa chọn, chuyện này nó sẽ không nói.

"Vậy các ngươi trả lại?" Thạch Hạo nhìn bọn hắn chằm chằm.

"Bởi vì, cái khác cảnh giới tu sĩ, tuy rằng cũng thất bại, nhưng có sống sót trở lại." Một đầu khác sư tử nói rằng.

Sao có thể có chuyện đó? Thạch Hạo không quá tin tưởng. Nhưng là nghe bọn họ nói tỉ mỉ sau, hắn trở nên trầm tư.

"Hống!"

Đột nhiên, ở Thạch Hạo trong lòng bàn tay đầu kia sư tử, phát sinh một tiếng kinh thiên động địa rống to, chính là tộc này trấn giáo thần thông chi — —— Vô Úy Sư Tử hống!

Nó nguyên bản bị áp chế, kết quả không tên phá tan phong ấn, quay đầu hướng Thạch Hạo chính là một cái sư tử hống!

Cũng trong lúc đó, mặt khác hai con sư tử cũng là đầy người hoàng kim lông dài vung lên, xoã tung lên, phát sinh càng thêm đinh tai nhức óc tiếng gào, công kích Thạch Hạo.

Chúng nó đột nhiên làm khó dễ, muốn trong thời gian ngắn đánh giết đi Hoang.

Đối với Vô Úy Sư Tử bộ tộc tới nói, trở thành tù binh, đó là sỉ nhục, sẽ không cam lòng, trong bóng tối nghĩ biện pháp loại bỏ phong ấn, chặn đánh giết đại địch.

Thạch Hạo thân thể chấn động, ngón tay vi ma, buông ra, đầu kia bị thương Hoàng Kim sư tử tránh thoát đi ra ngoài, thế nhưng tiếp theo lại máu phun phè phè, thân thể rạn nứt.

Bởi vì, bước ngoặt cuối cùng, Thạch Hạo chấn động chỉ, đánh vào trên người nó, hầu như gõ nát nó một nửa xương!

Làm sao có khả năng? Nó chấn kinh rồi, Hoang làm sao sẽ mạnh mẽ như vậy!

"Động thủ, giết hắn!"

"Hống!"

Mặt khác hai con sư tử bảo vệ bị thương huynh đệ, thân thể phát sáng, hoàng kim liệt diễm hừng hực, bảo thuật vọt lên, đánh giết Thạch Hạo.

Thạch Hạo hai tay khoanh, một con Côn Bằng đi kèm một mảnh chớp giật, quấn quanh ở đồng thời, chặn lại rồi bọn họ thần thông, tiến hành hóa giải.

Sắc mặt hắn khó coi, này sư tử ba đầu so với hắn tưởng tượng mạnh hơn rất nhiều, suýt nữa để hắn ăn một cái thiệt lớn.

"Ngươi..." Ba con sư tử kinh hãi đến biến sắc, bọn họ đột nhiên tập kích, đó là một đòn phải giết a, kết quả Hoang liền bị thương đều không có, này quá biến thái.

"Các ngươi đã muốn chết, ta tác thành các ngươi!" Thạch Hạo lạnh lùng nói.

Ba con màu vàng sư tử, từng cái từng cái liệt diễm hừng hực, hoàng kim quang ngút trời, tất cả đều kích hoạt huyết thống, vận dụng có khả năng bày ra sức mạnh lớn nhất.

"Tế cổ bảo!"

Sư tử ba đầu nói nhỏ, bí mật truyền âm.

Chúng nó biết, dựa vào thực lực chân chính, không phải là đối thủ của Hoang, chỉ có ký thác với cái kia hai cái cổ bảo.

Dù như thế nào, chúng nó đều có chút khó có thể tin tưởng được, Trảm

Ngã cảnh Vô Úy Sư Tử huyết thống lại không địch lại một cái Hư Đạo cảnh Nhân tộc!

"Loảng xoảng!"

Một tiếng tiếng rung phát sinh, trong đó một con Hoàng Kim sư tử đứng thẳng người lên, ở nó một con móng vuốt lớn bên trong nâng một cái bình bát, tuy rằng cổ điển, thế nhưng bên trong nhưng có hỗn độn khí tức.

Đây là một cái vô cùng mạnh mẽ bảo cụ!

"Đã từng cổ tăng pháp khí, nhưng đáng tiếc rạn nứt." Một con Hoàng Kim sư tử tiếc nuối.

Này pháp khí trên lít nha lít nhít, có rất nhiều nhỏ bé vết rách, nếu không, nó đáng sợ quỷ quái, có thể chứa đựng nhật nguyệt tinh đấu.

"Hoang, ngươi nạp mạng đi đi!" Một con Hoàng Kim sư tử rống to, nâng bình bát phát sáng, nhằm phía Thạch Hạo, không ngừng phóng to, lại muốn đem hắn thu vào đi.

"Hả?" Thạch Hạo kinh dị, này bình bát không khỏi quá mạnh mẽ, hắn tránh thoát không được, lại muốn bị thu vào đi tới.

"Ha ha... Quả nhiên hữu hiệu!" Một con Hoàng Kim sư tử đại hỉ.

Thạch Hạo thân thể thu nhỏ lại, nửa thân thể đều đi vào bình bát, vùi vào hỗn độn bên trong!

"Đáng tiếc, không phải năm đó vị kia Tiên Đạo Tăng Vương bình bát, nếu không, liền Tiên đều có thể tiêu diệt!" Một con Hoàng Kim sư tử thở dài.

"Hoang, ngươi cũng có hôm nay, năm đó ta tổ tiên, liền Chân Tiên đều từng nuốt quá, ngươi tính là gì, dám nhằm vào bộ tộc ta!" Bị thương đầu kia Hoàng Kim sư tử rống to, rốt cục thổ một cái mà, nó gầm thét lên, nhưng

như thế vẫn chưa đủ, muốn xem Hoang bị luyện hóa thành máu mủ.

"Một đám bại hoại, nương nhờ vào dị vực, bị người đâm tích lương cốt, cũng không cảm thấy ngại khoe khoang các ngươi vậy cũng sỉ tổ tiên?!" Thạch Hạo cười lạnh nói.

Lúc này, hắn tuy rằng bị bình bát ràng buộc, nhưng vẫn chưa hoảng loạn.

"Ầm!"

Bên cạnh, một đầu khác Hoàng Kim sư tử cũng đứng thẳng lên, ở nó một con móng vuốt lớn bên trong cầm lấy một con Hàng Ma Xử, hiện tử kim sắc, ánh kim loại lạnh lẽo.

Cùng bình bát như thế, mặt trên của nó cũng có rất nhiều vết rách, thuộc về cổ tăng pháp bảo.

Này hai cái pháp khí bị kích hoạt sau, thần uy cuồn cuộn, lập tức để trong này run rẩy, thiên địa nứt ra, cảnh tượng doạ người.

"Ngươi muốn chết!" Đầu kia Hoàng Kim sư tử hét lớn, vung lên Hàng Ma Xử, hướng về Thạch Hạo ném tới.

"Coong!"

Thạch Hạo tay không chặn lại Hàng Ma Xử, đứng ở bình bát bên trong, đối kháng từ trên trời giáng xuống tử kim bảo xử binh khí.

"Được làm vua thua làm giặc, Cửu Thiên rất nhiều đại tộc đều ở năm đó chiến dịch bên trong bị diệt rơi mất, mà ta Vô Úy Sư Tử một mạch nhưng trở thành dị vực Vương tộc, càng ngày càng lớn mạnh, đây chính là hiện thực!"

"Ngươi phục cũng được, không phục cũng được, đều không liên quan, ta Vô Úy Sư Tử một mạch bây giờ sống rất thoải mái, mà năm đó rất nhiều thế gia đều trở thành bên trong lịch sử bụi mù. Mà có chút thế gia tổ tiên, càng bị

luyện hóa thành con rối, bộ tộc ta thì có vài tên như vậy tôi tớ!"

Một con Hoàng Kim sư tử kêu gào, loạn thạch hạo tâm chí.

"Nói được rồi, đưa các ngươi ra đi!" Thạch Hạo bỗng nhiên phát sáng, một cây kiếm thai vọt lên, trực tiếp đâm thủng bình bát, sau đó pháp lực, ầm ầm một tiếng, cái kia bảo cụ nổ tung.

Mà lại đang lúc này, vung đầu nắm đấm, không ngừng đập về phía giữa không trung Hàng Ma Xử, để mặt trên của nó vết rách cấp tốc mở rộng, cuối cùng răng rắc một tiếng, cũng ở đây nổ tung.

"A..."

Ba con Hoàng Kim sư tử kêu thảm thiết, bởi vì những kia mảnh vỡ sau khi nổ tung, đâm vào thân thể của bọn nó, để chúng nó đầm đìa máu tươi, bị thương nặng.

"Trốn!"

Thời khắc này, ba con sư tử vãi cả linh hồn, chúng nó vững tin, Hoang không thể địch, so với chúng nó tưởng tượng còn lợi hại hơn.

"Chậm!" Thạch Hạo cười lạnh nói.

Ầm!

Trước kia trở thành tù binh đầu kia màu vàng sư tử cái thứ nhất bị tóm lấy, phù một tiếng, đầu lâu bị chém xuống, Nguyên Thần bị đánh mở.

Đón lấy, Thạch Hạo đối với mặt khác hai con sư tử đại khai sát giới.

Dù cho nắm giữ Vô Úy Sư Tử huyết mạch, nhưng đối mặt không hề bảo lưu Hoang, cũng như trước không đáng chú ý, dù sao chúng nó không phải chân chính phản tổ giả.

Đến cuối cùng, nơi này huyết quang lóng lánh, còn lại hai con sư tử

cũng trước sau mất mạng.

Sau nửa canh giờ, Thạch Hạo sởn cả tóc gáy, bởi vì hắn mò tiến vào khu cổ địa này nơi sâu xa, cảm giác được nguy cơ lớn lao, như là có tai ách sắp sửa giáng lâm.

Ầm!

Đột nhiên, ách thổ nơi sâu xa nhất, phát sinh tiếng vang trầm nặng, đồng thời có một luồng màu đen sóng khí hướng ra phía ngoài bao phủ tới.

Thạch Hạo toàn thân lạnh lẽo, hắn xoay người bỏ chạy, bởi vì có tai vạ đến nơi cảm giác, cổ địa bên trong có tai nạn phát sinh sao?

Đồng thời, nghe được hét dài một tiếng, chấn động cổ địa, có người ở đây?

Đó là một cái hình người khung xương, từ cấm địa nơi sâu xa chạy ra, điên cuồng bỏ chạy.

"Làm sao sẽ cùng ta cũng như thế, là một bộ xương khô?" Thạch Hạo giật mình.

"Hống!"

Đón lấy, Thạch Hạo lại nghe được một tiếng sư hống, từ một bên khác truyền đến, hắn nhìn thấy con thứ hai sinh vật, cũng đang chạy trốn.

Đó là một con sư tử, tương tự không có huyết nhục, chỉ có một bộ màu vàng khung xương, chính đang lao nhanh, muốn thoát khỏi cái kia màu đen làn sóng.

"Đây là..." Thạch Hạo trước tiên thức tỉnh, con này sư tử khung xương mạnh mẽ khủng khiếp, hơn xa vừa nãy cái kia ba con sư tử, lẽ nào là phản tổ giả?

Rất nhanh, hắn lại nhìn thấy khác một khối khu vực, có một sinh vật

đáng sợ cũng ở cực tốc bỏ chạy, một tay mảnh vỡ thời gian bay lượn, một tay lực lượng không gian cuồn cuộn, xé ra thiên địa.

Mà con sinh vật này, cũng là khung xương!

"Cô Tộc!" Thạch Hạo híp lại mở mắt, lại nhìn thấy Vô Úy Sư Tử phản tổ giả, còn có cường đại dị thường, dám cùng Tiên Vương chém giết Cô Tộc.

"Người kia hình khung xương, lẽ nào là Đế Tộc cái kia cái gọi là tuổi trẻ đại nhân?" Thạch Hạo hoài nghi.

Lần này, mạnh nhất ba đại cao thủ đều tại đây, cùng Thạch Hạo như thế, đều vì khung xương, tất cả bỏ mạng bay trốn, muốn thoát khỏi phía sau năng lượng màu đen sóng biển.

"Ta hóa thành khung xương, không phải duy nhất, còn có mấy cái?" Thạch Hạo giật mình.

Du Đà ghi nhớ đến cùng là cái gì? Thạch Hạo nhanh chóng đào tẩu, nhưng tương tự hắn thỉnh thoảng cũng muốn quay đầu quan sát màu đen sương lớn lăn lộn, về phía trước xoắn tới.

Ngày hôm nay chỉ có một chương, ngày mai tiếp theo nỗ lực.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1461: Xuất Thế

"Ầm ầm!"

Sóng lớn vỗ bờ, loạn thạch băng vân!

Cảnh tượng này phi thường đồ sộ, đại dương màu đen gây nên ngập trời bọt nước, trực tiếp đem không trung đám mây nhấn chìm, đem mảnh này ách thổ bao trùm.

Này quá mãnh liệt, cực kỳ khiếp người!

Trên thực tế, này không phải chân chính đại dương, mà chỉ là một loại năng lượng màu đen, nhưng nhìn lên cùng nổi giận thần hải không khác nhau chút nào, bao phủ trên trời dưới đất.

Thạch Hạo đang lẩn trốn, điên cuồng trốn xa, cái loại năng lượng này quá khủng bố, hắn xác thực có thể đánh giết so với cảnh giới cao hơn đại tu sĩ, thần cản giết thần phật chặn thí phật.

Ở phía sau, cái kia ba đại cao thủ càng là bỏ mạng bay trốn, nhằm phía đại thể tương đồng phương vị, toàn thân thiêu đốt, không tiếc tiêu hao bản nguyên!

Ầm!

Thạch Hạo thử nghiệm xé ra hư không, muốn vượt qua vùng thế giới này.

Kết quả, cánh tay hắn tê dại, ngón tay đau nhức, tuy rằng xé ra một chút vết nứt, thế nhưng phát hiện căn bản không thể triệt để mở ra.

Thời khắc này, hắn cuối cùng đã rõ ràng rồi, phía sau cái kia Cô tộc cường giả là hà một tay mảnh vỡ thời gian bay lượn, một tay không gian mảnh vỡ lóng lánh, nhưng cũng không thể mở ra Càn Khôn.

Bởi vì, nơi này bị phong cấm, không thể mở ra đường hầm không gian, vô pháp trực tiếp vượt qua này vực mà đi.

Vì vậy, bọn họ chỉ có thể bước chân trốn, phát như điên xung kích, muốn rời khỏi mảnh này ngọn nguồn hủy diệt.

"Gay go!"

Thạch Hạo càng ngày càng kinh sợ, bởi vì, hắn phát hiện dùng hết sức mạnh, cũng bất quá chạy ra 600 dặm mà thôi, triển khai súc địa thành thốn thần thông vô hiệu.

Hơn nữa, trong khoảng thời gian này, hắn lại không có cách mặt đất bay lên đến, bị một luồng sức mạnh to lớn áp chế, trùng không lên giữa không trung.

Điều này khiến người ta tê cả da đầu, bọn họ dần dần bị ép trên mặt đất, không có cách nào lập tức đi xa, hắc sắc sóng biển như là thiên quân vạn mã giống như vậy, gào thét, phát ra thanh âm điếc tai nhức óc, từ phía sau che ngợp bầu trời mà đến!

Phía sau ba đại cao thủ lai lịch rất lớn, kết quả hiện tại chật vật cực kỳ, liều mạng chạy vội.

Dù sao, Thạch Hạo vẫn tính an toàn, bởi vì ở tại bọn hắn phía trước.

"Năng lượng màu đen, đây là loại nào bí lực?" Thạch Hạo một bên cực tốc chạy vội, vừa thỉnh thoảng quan sát, cẩn thận nhận biết.

Loại này bí lực rất kỳ lạ, ảnh hưởng Càn Khôn, can thiệp không gian ổn định, để thời gian cũng giống như muốn ngưng trệ, quả thực muốn ổn định nơi đây.

Đồng thời, mấy người bọn họ thần thông, Tổ thuật bị nghiêm ngặt hạn chế, lại không thể có hiệu triển khai, nếu không, Côn Bằng pháp sí giương ra, sớm đã bay vút lên trời.

Thạch Hạo con mắt tinh quang lóe lên, giơ tay, hướng về phía sau đánh tới, quả nhiên, mạnh mẽ thần thông không thể thành hình, không có cách nào tụ tập lên.

Bất quá, hắn thần lực vẫn còn, tuy rằng bị áp chế không ít, nhưng vẫn có bộ phận hóa thành thần quang trùng hướng về phía sau, đón lấy cái kia hắc sắc sóng lớn.

Kết quả, không thể đoán được!

Ầm!

Làm tia sáng kia rơi vào hắc sắc sóng biển, lập tức gây nên sơn hải băng khai tiếng vang, chấn động trên trời dưới đất, đồng thời kéo lên khủng bố năng lượng ánh sáng.

Thần mang cùng năng lượng màu đen tao ngộ sau, dẫn phát mạnh mẽ vô cùng phản kích, phảng phất hơn triệu khó chịu sơn trong nháy mắt đồng thời phun trào, nhấn chìm thương vũ.

Chỉ có điều, nguồn sức mạnh này không phải màu đỏ, mà là hắc sắc, giống như tới từ địa ngục dung nham, rửa sạch trời xanh.

"Hống!"

Đầu kia Hoàng Kim sư tử khung xương, phát ra chấn nhiếp người hồn phách tiếng gào, cực kỳ tức giận, bởi vì này sóng lớn màu đen bạo phát sau, lan đến gần nó, chính đang nó phương vị này.

"Ngươi là cái nào nhất tộc, muốn tìm cái chết sao?!" Vô Úy Sư Tử nhất mạch chân chính phản Tổ giả nổi giận, hơn nữa là nổi giận, trực tiếp hống ra lời nói như vậy.

Nếu là vào ngày thường, nó là lạnh lùng, cũng là vô tình, ít lời thiếu ngữ, căn bản sẽ không nói ra loại này mang theo tâm tình, chỉ sẽ trực tiếp xuất thủ.

Hiện tại trong lúc nguy cấp, nó cái gì đều không lo nổi, thể hiện rồi nhất là bản năng tâm tình chập chờn.

"Ngươi tới nơi đây lúc, ngươi tộc tổ tiên chưa từng nhắc nhở quá sao, không năng lực kháng, ngươi càng mạnh nó càng mạnh!" Người kia hình khung xương cũng mở miệng.

Đây là một cái nào đó Đế tộc bồi dưỡng cường đại đệ tử, thời gian qua đi mấy chục ngàn năm sau, Đế tộc lại một lần đi ra cổ địa, bước lên Biên Hoang, thần uy không thể suy đoán.

Thế nhưng, nó còn chưa kịp phát uy, liền ở ngay đây gặp nạn.

Thạch Hạo trong lòng hơi động, nơi này còn có cách nói này? Hắn lý giải ý của bọn họ.

Loại năng lượng màu đen này, càng là sức mạnh to lớn xung kích nó, nó thì sẽ càng ngày càng táo bạo, lực phản kích hơn đại!

Trong nháy mắt này, Thạch Hạo phi thường động lòng, hắn muốn dùng hết sức mạnh, đi oanh kích mảnh này đại dương màu đen, để nó đem ba đại cao thủ toàn bộ nuốt hết.

Nhưng rất nhanh hắn lại lắc đầu, bởi vì hắn lúc này thần thông khó có thể triển khai, pháp lực cũng không có cường đại như vậy, mặc dù ra tay toàn lực, hiệu quả cũng không sẽ rất lớn.

Nếu không, vừa nãy Vô Úy Sư Tử liền chết đi, mà không phải là bị lan đến.

Trong phút chốc, Thạch Hạo tâm tư thay đổi thật nhanh, hắn hiện tại là khô lâu trạng thái, hơn nữa có ý định ẩn giấu chân thân khí cơ, cũng có thể

tạm thời làm bộ là Dị Vực tu sĩ, đến thời điểm dành cho ba đại cao thủ một đòn trí mạng.

"Xin lỗi, ta có chút sốt sắng, nhất thời quên." Thạch Hạo truyền âm.

Cái kia hình người khung xương không nói nữa, Cô tộc cao thủ vẫn giữ yên lặng, chỉ có Hoàng Kim sư tử khung xương phẫn nộ một tiếng gầm nhẹ, bởi vì nó xương cùng đau nhức, bị ánh sáng màu đen quét trúng, bẻ gẫy một đoạn!

Đây thực sự là vô cùng nhục nhã, phản tổ Vô Úy Sư Tử nếu là trưởng thành, có thể bác Tiên Đạo cường giả, chưa từng từng đứt đoạn đuôi?

Tròng mắt của nó bên trong bắn ra hai đạo lạnh lẽo âm trầm kim quang, thế nhưng không có lên tiếng nữa, trực tiếp bỏ mạng bay trốn.

Nhưng vào lúc này, một vệt sáng lóng lánh, bãi đá vụn bên trong còn có một con sinh vật xuất hiện, cũng đang bay trốn, không thể tàng trụ chân thân.

Thạch Hạo một chút nhìn thấy, chính là cái kia cây Tiên dược, nó cũng đang chạy trốn, phỏng chừng tự thân không ngờ rằng nơi này sẽ như vậy nguy hiểm.

Thạch Hạo nguyền rủa, này cây trơn trượt cây già cố ý dẫn hắn tới đây, muốn giết chết hắn, điều này làm cho trong lòng hắn giận dữ, lần thứ hai sau khi thấy được, trực tiếp vọt tới.

Ngao một tiếng, cái kia cây già lại kêu to, sợ hãi đến cành lá run rẩy, chạy càng sắp rồi.

Nó không thể xuyên thủng hư không, cũng không thể chui xuống đất, chỉ có thể ở mặt đất vắt chân lên cổ lao nhanh, hoàn toàn bạo lộ ra.

Đôi này: chuyện này đối với một cây Trường Sinh thụ mà nói, rất trí mạng!

Bất quá, tốc độ của nó thực sự quá nhanh, mặc dù không thể vượt qua hư không, bước ra một đôi chân dài to sau, hay là trốn tặc lưu.

Phía sau, Đế tộc tuổi trẻ đại nhân, Cô tộc truyền nhân, còn có phản tổ Vô Úy Sư Tử thấy thế sau, lúc này mắt lộ tinh quang, chấn động trong lòng không ngớt.

Nếu là đổi lại người thường đã sớm kêu lên sợ hãi, lại bất ngờ nhìn thấy một loại Trường Sinh thụ, này giá trị quá to lớn, dù cho là Bất Hủ đều muốn đỏ mắt.

Này ba đại cao thủ điều chỉnh phương vị, nhất trí hướng về nơi này đuổi theo!

"Chạy đi đâu!" Thạch Hạo liều mạng, truy kích Tiên dược, đây là cơ hội hiếm có, cây già không thể có hiệu tránh né.

Cây già sợi rễ cùng xúc tu giống như, rơi trên mặt đất, vèo vèo tặc nhanh, tốc độ như thế này để mấy đại cao thủ trẻ tuổi đều trợn mắt ngoác mồm.

Bởi vì, nó cũng là liều mạng, chậm một chút nữa, nhất định phải rơi vào nhân thủ, không có kết quả gì tốt.

Đặc biệt là nó khiêu khích quá Thạch Hạo, biết một khi bị bắt được, tuyệt đối chịu không nổi.

Nó toàn thân phát quang, ngũ sắc Tiên vụ lượn lờ, sắc thái rực rỡ, một cái cành non trên phiến lá chuyển động, chập chờn ra đại đạo hào quang.

Thạch Hạo tốc độ đang tăng lên, so với vừa nãy thoát thân lúc còn nhanh hơn, đều là bởi vì bị cây già kích thích, bởi vì tên khốn này tự cho là tốc độ siêu việt mấy người, chạy đi một khoảng cách sau, lại một lần lấy nộn điều đối với Thạch Hạo câu tay, tiến hành khiêu khích.

Xoạt!

Thạch Hạo như là một nhánh xuyên thủng mây mù thần tiễn, lưu lại xán lạn quang mang, lập tức liền đuổi theo.

"Ai nha!" Tiên dược kêu to, trốn càng sắp rồi.

Ầm!

Thạch Hạo đánh giết, ở phía sau vung quyền, xem tư thế kia, không tiếc phải đem cây già bắn cho bể mất.

Vèo!

Đột nhiên, cái kia già nua rễ cây rung động, cành non chập chờn, một viên Tiên diệp rụng xuống, hướng về Thạch Hạo phi bắn xuyên qua.

"Hả?" Thạch Hạo cả kinh, đây là công kích sao, không giống lắm, bởi vì không có sức mạnh to lớn.

Hắn đưa tay, một cái đã bắt đến rồi trong tay, lập tức cảm giác được phồn thịnh sinh cơ, quá cường thịnh, thai nghén Tiên Đạo sinh mệnh khí tức.

Cũng chính là trong nháy mắt này, cây già thoát ra ách thổ, tiến vào cái kia mảnh táng khu trong thánh địa.

Oạch một tiếng, nó chui xuống dưới đất, không thấy từ đó.

"Liền như vậy phân tâm cùng nhân từ chớp mắt, lại cho ngươi chạy thoát." Thạch Hạo tiếc nuối, hắn cũng trở lại mảnh này trong thánh địa.

Trên thực tế, hắn biết, vừa nãy mình vô luận như thế nào cũng không nỡ nổ nát này cây Tiên dược, hơn nữa khoảng cách còn rất xa đây, chính là thật ác độc tâm cũng chỉ có thể thương tổn được nó, mà không thể lưu lại.

Thạch Hạo không có dừng lại, xông về phía trước.

Bất quá, cái kia ba đại cao thủ tiến vào mảnh này Thánh địa sau, lại đồng loạt ngừng lại, xoay người nhìn phía đại dương màu đen.

"Bọn họ không sợ chết?" Thạch Hạo ngạc nhiên nghi ngờ.

Rất chuyện kỳ dị phát sinh, ngập trời đại dương màu đen trùng tới đây sau, như là gặp phải một luồng trở lực vô hình, không có cách nào tiến vào thánh địa bên trong.

Rất hiển nhiên, ba đại cao thủ đều biết sẽ như vậy

"Có hiệu quả, dĩ nhiên... Mở ra chỗ đó, vật kia xuất thế!" Nhưng vào lúc này, vẫn trầm mặc ít lời Cô tộc chí tôn trẻ tuổi mở miệng, phi thường kích động.

Thạch Hạo cũng dừng lại, ở phía xa nhìn.

Đại dương màu đen nơi sâu xa, dựng lên một chùm sáng, thập phần bắt mắt, cực kỳ thần thánh cùng nhu hòa.

Du Đà, An Lan ghi nhớ cái thứ kia xuất thế!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1462: Trong Mộ Vật

Đại dương màu đen nơi sâu xa, đoàn kia quang rất nhu hòa, cũng rất thần bí, mang theo màu vàng kim nhàn nhạt hào quang, dường như trong biển bay lên một vầng Thần Nguyệt.

Thạch Hạo nhìn chằm chằm không chớp mắt, nhìn chằm chằm nơi đó, rốt cuộc là thứ gì xuất thế?

Thật là có một cái đồ vật, điều này làm cho ở đây mấy người đều chấn động trong lòng không ngớt.

Đặc biệt là Đế Tộc tuổi trẻ đại nhân, hắn là lần này chủ yếu kẻ ra tay, chính là vì mang đi nơi đây thần bí đồ vật, bây giờ nhìn đến hi vọng.

"Quá khó mà tin nổi, năm tháng dài đằng đẵng tới nay chết rồi nhiều người như vậy, đến Chí Tôn đều chết đi, mà chúng ta nhưng thành công rồi!" Cô Tộc năm cường cường giả nói rằng.

"Lại thật sự xuất hiện, cho rằng chỉ là truyền thuyết, vĩnh viễn không thể xuất thế, nó muốn đi ra rồi!" Hoàng Kim sư tử khung xương run run, ánh mắt óng ánh.

Đế Tộc tuổi trẻ đại nhân cũng rất kích động, nắm chặt nắm đấm, bởi vì không có ai so với hắn rõ ràng hơn, lần này đến tột cùng tiêu tốn lớn đến mức nào đánh đổi.

Đế Tộc truyền nhân ta hi vọng ngươi có thể nhìn thấy hi vọng, mà không phải một tha mà liền, là bởi vì bố trí rất lâu, chuẩn bị rất nhiều hậu chiêu.

Vì này một lần thành công, Du Đà các loại (chờ) từng ban tặng bí khí, báo cho Đế Tộc vị này tuổi trẻ đại nhân phương pháp phá giải, vì hắn chuẩn

bị có bao nhiêu thủ đoạn.

Ngay khi trước đây không lâu, cũng không biết có bao nhiêu trận kỳ hủy diệt, vậy cũng là từ dị vực mang tới, không thiếu Tiên kim đúc thành cột cờ các loại (chờ)!

"Đi ra rồi!" Đế Tộc tuổi trẻ đại nhân nói nhỏ, ánh mắt càng ngày càng hừng hực.

Bọn họ đều không có huyết nhục, thế nhưng lúc này lại có một luồng mạnh mẽ tinh khí thần, từng cái từng cái tỏa ra khí tức kinh khủng, nhìn chằm chằm nơi đó, chỉ lo bỏ qua cái gì.

Chính là Thạch Hạo, từ lâu đình chỉ tất cả hành động, nhìn chăm chú đại dương màu đen nơi sâu xa.

"Này ách thổ bên trong đến tột cùng có cái gì, đáng giá An Lan, Du Đà các loại (chờ) tiêu tốn tâm huyết, không ngừng phái người tới nơi này tìm." Thạch Hạo rất muốn biết.

Màu đen thần hải nơi sâu xa, sóng biển ngập trời, mà đoàn kia quang nhưng càng ngày càng sáng sủa, không bị ảnh hưởng.

Rốt cục, nó triệt để tách ra mặt nước, từ phía dưới hiện lên tới.

"Đó là..." Đế Tộc tuổi trẻ đại nhân xương sọ trong hốc mắt thần quang tăng vọt, nhìn đại dương màu đen.

Những người khác cũng đều cả kinh, bởi vì bản thân nhìn thấy cùng tưởng tượng không giống nhau.

Ở nơi đó, có một toà màu đỏ sậm mộ lớn, chính đang từ năng lượng màu đen trong biển hiện lên, lên tới trên mặt nước.

Cái ngôi mộ này rất lớn, cách xa như vậy cũng có thể cảm giác được nó bàng bạc, khí thế ép người, màu đỏ sậm giống như là đã từng dòng máu

nhuộm đỏ.

Nó khí thế rộng rãi, dường như một toà Bất Hủ Tiên thành tự cái kia thời không khe lớn bên trong hạ xuống, xuất hiện ở nhân gian.

Làm sao sẽ là một ngôi mộ? Đây chính là Du Đà các loại (chờ) người muốn tìm đồ vật?

"Ánh sáng thần thánh là từ nó bên trong phát sinh!" Vô Úy Sư Tử mở miệng, nó tuy rằng chấn động, thế nhưng như trước duy trì bình tĩnh.

Đón lấy, cái kia vết nứt càng lúc càng lớn, chỉnh ngọn núi cao cao cao mộ cổ nứt ra, lộ ra hào quang màu vàng kim nhạt hình thành ánh sáng dìu dịu thải, dường như Thái Dương từ trong bóng tối bay lên.

Đó là cái gì đồ vật?

Lại nấp trong mộ lớn bên trong!

Ở đây mấy đại cao thủ đều rất hồi hộp, cũng rất kích động, đồ vật trong truyền thuyết rốt cục muốn xuất thế, xúc động Bất Hủ chi Vương ghi nhớ, đến cùng có chỗ đặc biệt nào.

"Lẽ nào là thứ thuộc về Táng Sĩ?" Thạch Hạo nói thầm.

Lại mai táng mộ lớn bên trong, đây là Táng Vực phong cách.

Nhưng là, nơi đó nhưng là ách thổ, không phải táng khu, mà lại Táng Sĩ rất căm ghét nơi đó, không muốn tiếp cận, không thể xông vào.

Chẳng lẽ nói, chính là bởi vì cái này đồ vật mới dẫn đến Táng Sĩ đi xa, chán ghét cùng đất cổ kia?

Thạch Hạo muốn tìm cái kia nữ Táng Sĩ, kết quả không có phát hiện, không biết nàng bây giờ ở Thánh địa nơi nào.

Theo lý mà nói, động tĩnh lớn như vậy, nàng hẳn là nghe được mới

đúng.

Ầm!

Màu đen sóng biển ngập trời, đinh tai nhức óc, càng ngày càng cuồng bạo, có thể nhìn thấy cao tới vạn trượng sóng lớn hướng về mảnh này Thánh địa đánh ra mà đến, thịnh thế hùng vĩ cực điểm.

Chỉ là, cái này Thánh địa thật sự rất đặc biệt, dường như có một mặt trong suốt vách tường, thẳng tắp mà kiên quyết ngăn cản màu đen sóng biển xông tới, không thể vượt qua nửa bước.

"Mộ lớn sụp đổ rồi!" Hoàng Kim sư tử kêu to.

Vào lúc này, cái kia cấm địa nơi sâu xa lớn lao mộ cổ sụp đổ, rạn nứt, bắn ra nhạt hào quang vàng óng, hiển nhiên là đồ vật bên trong muốn xông ra đến rồi.

"Trở lại nhiều như vậy bảo vật, đều là Bất Hủ chi Vương luyện chế a, rốt cục đổi lấy báo lại, nó muốn xuất thế rồi!" Đế Tộc tuổi trẻ đại nhân cảm thán.

Xa xa, Thạch Hạo chấn động, vì vật ấy xuất thế, dị vực quả nhiên tiêu tốn to lớn đánh đổi, Du Đà, An Lan các loại (chờ) nhân gian tiếp ra tay.

Ầm ầm!

Cuối cùng một tiếng vang thật lớn, màu đen sóng biển tập thiên, lập tức nhấn chìm trên trời dưới đất, tối mờ mịt, cái gì đều không nhìn thấy, chỉ có một chút yếu ớt quang từ đại dương nơi sâu xa nhất truyền đến.

Thời khắc này, tất cả mọi người đều nín thở, lẳng lặng chờ đợi, căng thẳng quan tâm.

Rốt cục, khi (làm) gió êm sóng lặng thì, đại dương màu đen nơi đó, mộ lớn rạn nứt, ở trong đó có một cái rương xuất hiện, bị mông lung kim quang

bao phủ, ở nơi đó chìm nổi.

"Muốn tìm đồ vật, chính là nó?!" Cô Tộc chí tôn trẻ tuổi kinh dị.

Dù cho cách nhau rất xa, thế nhưng trợn mở thiên nhãn sau cũng có thể thấy rõ, đó là một cái phi thường cổ lão gỗ cái rương, rất rách nát, cổ xưa không thể tả.

Nó tồn tại năm tháng cực kỳ xa xưa, xem ra lúc nào cũng có thể sẽ xấu đi, thế nhưng là phát sinh nhu hòa nhạt hào quang vàng óng, thần thánh mà an lành.

Đại dương màu đen ổn định, không cử động nữa đãng!

Kỳ thực, này cái gọi là đại dương chính là một loại mênh mông năng lượng, hiện nay bình tĩnh, nhưng không rút đi, bảo vệ gỗ cái rương.

Xa xa, Thạch Hạo xem rõ ràng, trong lòng nổi sóng chập trùng, làm sao mới có thể bắt được này cái rương? Muốn độ hải, cái kia không hiện thực!

Đến hiện tại hắn đã rõ ràng, đại dương màu đen bên trong tồn tại lớn lao nguy hiểm, từ xưa đến nay, vì là cái kia cái rương mà đến, cũng không biết chết rồi bao nhiêu người.

Hết thảy chạy tới nơi này Chí Tôn đều chết rồi, không có một cái thành công.

Lần này, Đế Tộc tuổi trẻ đại nhân cùng Cô Tộc truyền nhân các loại (chờ) liên thủ, mặc dù có thể thành công, chủ yếu là mang đến Du Đà, An Lan các loại (chờ) người tự mình luyện chế bí khí.

Quang Tiên kim cũng không biết ở chiến dịch này bên trong tiêu tốn bao nhiêu!

Mở ra nơi đây, so với một hồi chân chính khoáng thế đại chiến còn sâu hơn.

"Chúng ta vượt qua rất nhiều tiền nhân, then chốt là làm sao đem cái kia gỗ mục hòm mang ra đến." Đế Tộc tuổi trẻ đại nhân tự nói, cau mày.

"Vận dụng những kia mạnh mẽ tôi tớ đi!"

"Không sai, nên để bọn họ lên sân khấu." Cô Tộc tuổi trẻ truyền nhân cũng lạnh lùng nói.

Vào lúc này, hai người bọn họ trước sau lấy ra một cái da thú bảo túi, buông ra miệng túi, hướng ra phía ngoài thả ra xán lạn thần hà.

Đón lấy, trước sau có hai mươi tên cường giả xuất hiện, tất cả đều phóng thích giả đáng sợ khí tức.

Xa xa, Thạch Hạo lúc này chính là cả kinh, những này xuất hiện nhân mã nhìn quen mắt, quá mức không phải bình thường!

"Lão Binh!" Sau một khắc, Thạch Hạo rõ ràng, vì sao nhìn quen mắt, những này là Thiên Thần Thư Viện dưới tòa Tiên phủ kia bên trong xuất hiện Vô Danh lão Binh trang phục như thế, khí thế gần gũi.

Đây là ngày xưa lão Binh, thuộc về Cửu Thiên Thập Địa, bọn họ đều xuyên cổ đại giáp trụ, năm tháng khí tức loang lổ, mang theo cực kỳ cửu viễn hơi thở hồng hoang.

Không sai, chính là những lão binh kia bình thường nhân vật.

"Này nhưng năm đó trong trận chiến ấy, ta tổ tiên tự mình luyện hóa con rối tôi tớ, mỗi một người đều phi thường mạnh mẽ, dường như phàm nhân dưỡng trung khuyển." Hoàng Kim sư tử nói rằng.

Cách nói này, để xa xa Thạch Hạo giận tím mặt, hận không thể lập tức qua giết hắn.

Này có thể đều là Cửu Thiên Thập Địa cường giả, đã từng chém giết đẫm máu, cùng dị vực đại chiến, kết quả nhưng rơi vào một kết quả như vậy.

Hơn nữa, Vô Úy Sư Tử một mạch năm đó là trên chín tầng trời sinh linh, kết quả đến cùng nhưng nhưng đi theo địch, mà lại sát hại rất nhiều hơn mình người, cũng đem một ít luyện hóa thành con rối, thủ đoạn ác độc.

Cô Tộc, cũng rất tương tự, xê xích không nhiều.

Bọn họ cũng là trốn tránh quá khứ, đồng thời vô cùng mạnh mẽ, nguy hại rất sâu.

"Ta chỗ này có vài tên binh vương." Đế Tộc tuổi trẻ đại nhân nói đạo, hắn cũng lấy ra một cái không gian pháp khí, trực tiếp thả ra năm tên ăn mặc giáp trụ lão Binh.

Thiên Uyên cách trở, Bất Hủ không có cách nào lại đây, bây giờ những con rối này tôi tớ trở thành ba vị cao thủ trẻ tuổi cực kỳ trọng yếu lá bài tẩy.

Xa xa, Thạch Hạo trong mắt hàn mang lóng lánh, rất muốn đánh chết ba đại cao thủ, bởi vì trong lòng hắn có một cái lửa giận ở hừng hực thiêu đốt.

Những lão binh kia, là ngày xưa Cửu Thiên tiên dân, bây giờ nhưng thảm như vậy, bọn họ có chính là chết trận sau bị luyện hóa, có bị tươi sống luyện chế thành con rối, kết cục thê thảm.

Bây giờ, ngàn vạn năm qua đi, có thể ở nơi này còn muốn bị nô dịch, thực sự đáng thương.

"Đi thôi, đem cái kia gỗ mục hòm mang về!" Ba vị cao thủ trẻ tuổi phân biệt ra lệnh.

Hai mươi lăm vị lão Binh, vẻ mặt thẫn thờ, không có tâm tình chập chờn, cầm trong tay màu đen thiên mâu, chiến mâu các loại, từng cái từng cái đi ra táng khu Thánh địa, hướng về đại dương màu đen bên trong xông vào.

Phốc!

Đáng tiếc, mới vừa vào đại dương mà thôi, thì có vài tên lão Binh phá nát, hóa thành một đống thịt nát.

"Không hành, loại sức mạnh này quá mạnh mẽ rồi!" Hoàng Kim sư tử kinh hám.

Đế Tộc tuổi trẻ đại nhân hai mắt âm trầm, hắn biết lần này phiền phức lớn rồi.

Những lão binh này tốc độ rất nhanh, nhằm phía biển rộng nơi sâu xa, chỉ là đối mặt mảnh này năng lượng màu đen đại dương, bọn họ đều gặp phải nguy hiểm to lớn.

Quả nhiên, thời gian không lâu, này cỗ bí lực đem còn lại lão Binh cũng đều thanh lý rơi mất, hình thần đều diệt.

Đại dương màu đen xa so với bọn họ tưởng tượng còn kinh khủng hơn, không thể chạm đến!

"Chẳng trách ngày xưa tới nơi này hết thảy Chí Tôn đều chết rồi, chúng ta nếu là không biết tiến thối hơn nửa cũng phải xong."

Hiện ở tại bọn hắn bất đắc dĩ, bởi vì cái kia cỗ sức mạnh mạnh mẽ không cách nào đối mặt.

Đồng thời, Thạch Hạo cũng trải nghiệm đến loại kia lực cảm, cảm thấy ở đây khó có thành tựu.

Muốn mang đi cái kia gỗ mục hòm, tựa hồ căn bản không thể, đừng không có pháp thuật khác.

Đang lúc này, Đế Tộc tuổi trẻ đại nhân dáng vẻ trang nghiêm, miệng quát: "Xin mời Du Đà, An Lan giáng lâm, ở ở đây ra tay!"

Điều này làm cho Thạch Hạo khiếp sợ, Bất Hủ chi Vương vượt qua Thiên Uyên?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1463: Bất Hủ Chi Vương Giáng Lâm

Chớ nói chi là Thạch Hạo, chính là Vô Úy Sư Tử, Cô Tộc truyền nhân cũng run sợ, kinh hãi đến biến sắc, làm sao như sẽ như vậy?

Du Đà, An Lan hai đại vô thượng cường giả đến? Nhưng là, làm sao có khả năng!

Đó là chí cao Bất Hủ chi Vương, hai người muốn nhập Biên Hoang quá khó, bị Thiên Uyên cản trở!

Phàm là Bất Hủ, đều không thể thông qua Thiên Uyên, thực lực càng cường đại càng ngày càng khó khăn, bị nơi đó đạo tắc bài xích, không thể tương dung.

"Hả?" Thạch Hạo lộ ra sắc mặt khác thường.

Bởi vì, khi (làm) Đế Tộc tuổi trẻ đại nhân hô lên những câu nói kia sau, nơi này cũng không việc đặc biệt phát sinh, không gặp Du Đà, An Lan hiện ra chân thân.

Phía trước, năng lượng màu đen đại dương chập trùng, không còn sôi trào nữa, không có sóng to gió lớn, thế nhưng càng ngày càng khiến người ta cảm thấy khiếp đảm, không thể làm tức giận nó.

Nơi này dù sao đã bình tĩnh, không có Bất Hủ xuất hiện.

"Đạo huynh, đây là?" Hoàng Kim sư tử cũng sinh nghi, như vậy hỏi dò.

"Ngươi vững tin, có thể hô hoán đến hai đại chí cao Bất Hủ vương giả?" Cô Tộc truyền nhân hỏi, nó rất cao ngạo, chưa bao giờ cảm thấy tộc này yếu hơn Đế Tộc.

Trên thực tế, chúng nó xác thực mạnh mẽ quá đáng, năm đó có thể cùng Chân Long tranh đấu, muốn đoạt cái kia thế gian đệ nhất tộc xưng hô.

Chân Long, đó là bị cho rằng Tiên Vương chi tộc, thành sau khi lớn lên kỳ, cuối cùng sẽ lột xác thành Vô Địch Tiên Đạo tồn tại.

"Chờ!" Đế Tộc tuổi trẻ đại nhân nói đạo, ngước nhìn hư không, hắn từ từ dáng vẻ trang nghiêm lên, sau đó bắt đầu ngâm tụng một đoạn rất dài đồng thời rất cổ lão tên.

Bên trong bao quát Du Đà, An Lan các loại (chờ) then chốt tự!

Thạch Hạo trong lòng rùng mình, hắn biết người này đang làm gì, đây là ở tụng tên thật, đem hai đại vô thượng tồn tại tên, dòng họ các loại (chờ) đều ngâm tụng đi ra, tiến hành hô hoán.

An Lan, Du Đà, chỉ là hai đại Bất Hủ chi Vương giản lược tên, bọn họ còn rất dài dòng họ, chính quả các loại, nếu như thêm vào những này tiền tố cùng hậu tố các loại, có tới mấy trăm chữ.

Nơi này cách Thiên Uyên, bọn họ liền chân thân đều không qua được, trong tình huống bình thường hô hoán tên thật, đương nhiên sẽ không hiện ra chân thân.

Rất rõ ràng, trước kia Thạch Hạo lo lắng không thành lập, hắn ở cùng nữ Táng Sĩ nhắc tới An Lan, Du Đà thì, đều là tách rời tên sau đọc ra.

Kỳ thực, có Thiên Uyên ở, với khu vực này nhắc tới bọn họ, sẽ không gợi ra hình hiện ra.

"Hại ta bạch lo lắng, An Lan, Du Đà hai người này lão tên khốn kiếp ở đây chịu đến các loại hạn chế, vẫn không có nghịch thiên đây!" Thạch Hạo tự nói.

Nếu để cho Hoàng Kim sư tử, Cô Tộc truyền nhân nghe được, phỏng chừng muốn đờ ra, sinh sống ở dị vực, còn chưa từng nghe qua có người

dám như thế đối với Bất Hủ chi Vương bất kính đây!

Ầm!

Đột nhiên, trong hư không ánh sáng lóe lên, một đạo cái bóng mơ hồ hiện lên!

Khí thế ấy quá khủng bố, áp chế vạn cổ chư thiên, để chúng sinh đều muốn run rẩy, này một tức, lấy nơi này làm trung tâm, chấn động Thần Dược Sơn Mạch, thiên thọ rừng rậm các loại, hướng về phương xa khuếch tán.

"Cho gọi ra đến rồi!?" Thạch Hạo chấn động.

Gần nhất trước Cô Tộc truyền nhân, Vô Úy Sư Tử tất cả đều rung bần bật, suýt nữa hình thể nổ tung, càng là muốn dập đầu xuống, nhân làm căn bản không chịu nổi uy thế như vậy.

Răng rắc!

Đáng tiếc, này bóng người mơ hồ bất ổn, đánh nứt trời cao, một sát na lại biến mất rồi!

Đế Tộc tuổi trẻ đại nhân đờ ra, hắn vốn cho là thành công, không hề nghĩ rằng thời khắc sống còn hay là đã thất bại.

Phải biết, đến thời điểm, chuẩn bị quá nhiều thủ đoạn, hắn từng được yết kiến hai vị vô thượng vương giả cơ hội, loại này thù vinh cũng không biết bao nhiêu vạn năm không từng có.

Bất kể là Du Đà vẫn là An Lan, thân phận quá cao, dù cho là cái khác Bất Hủ đều rất khó gặp đến, liền chớ đừng nói chi là thế hệ tuổi trẻ nhân vật.

Hai người ban tặng vị này Đế Tộc tuổi trẻ cường giả các loại bí khí, chính là vì ngày hôm đó!

"Đáng tiếc a, chúng ta cũng không có khai sáng kỳ tích, vốn cho là phải nhận được cái kia nát rương gỗ, sắp mở ra vạn cổ sương mù, biết ở trong có

cái gì." Hoàng Kim sư tử thật đáng tiếc.

"Thực sự là không cam lòng a, đều đi đến một bước này, kích hoạt ách thổ, để mộ cổ nổi lên, nhìn thấy một cái rương gỗ, có thể hay là đã thất bại." Cô Tộc cao thủ thở dài.

"Vẫn không có thất bại!" Đế Tộc cao thủ trẻ tuổi thu hồi vẻ tiếc nuối, ánh mắt càng kiên định.

Lần này, hắn không nói thêm gì, nghiêm túc mà chăm chú, còn hơn hồi nãy nữa muốn nghiêm túc rất nhiều, thậm chí bởi vì vẻ mặt nghiêm túc, đầu ngón tay ở khẽ run.

Hắn lấy ra một toà pháp đài, hiện màu tím nhạt, oánh oánh phát sáng, cũng không cao, chỉ ba thước mà thôi.

Nó là xương cốt, có một loại không gì sánh được mạnh mẽ khí tức cùng sức mạnh nội liễm ở trong đó, dường như một con ngủ đông hồng hoang mãnh thú, lúc nào cũng có thể sẽ thức tỉnh.

"Đây là cái gì?" Hoàng Kim sư tử hỏi.

"Một loại đặc biệt triệu hoán đài!" Đế Tộc tuổi trẻ đại nhân đáp lại.

Đón lấy, hắn lấy ra các loại rất bé nhỏ trận kỳ, đặt ở cốt trên đài, chúng nó tự động sắp xếp.

Đón lấy, hắn lại sẽ một khối lại một khối tử oánh oánh cốt lấy ra, chúng nó hóa thành phù hiệu, leng keng vang vọng, nằm dày đặc ở trong hư không, dường như kinh văn đang lấp lánh, phát sinh lớn lao âm thanh!

Những này biến hóa, khiến người ta trợn mắt ngoác mồm!

Ầm!

Sau một khắc, Hoàng Kim sư tử, Cô Tộc truyền nhân tất cả đều không chịu được, quỳ ngã xuống.

Mà cái kia tuổi trẻ Đế Tộc đại nhân lấy ra cuối cùng một khối cốt sau, cũng là như thế, không chịu nổi uy thế như vậy, ngã: cũng ở nơi đó.

Trong cõi u minh có một loại sức mạnh ở cùng toà này tế đàn câu thông, xuyên qua vô tận không gian, muốn đến nơi này.

Này tế, dị vực một mảnh cổ lão Man Hoang nơi, cũng không biết có bao nhiêu vạn năm chưa từng bị quấy nhiễu quá, mà hôm nay nơi đó Bất Hủ ánh sáng một đạo lại một đạo sáng lên.

"Cái gì, cổ tổ thức tỉnh?"

Đến mười vạn dặm ở ngoài, mấy lấy triệu dặm ở ngoài, cùng Man Hoang cổ địa bên trong thức tỉnh tồn tại có liên hệ máu mủ những kia tộc nhân tất cả đều khiếp sợ, linh hồn đều đang run rẩy.

Sau một khắc, bộ tộc này hết thảy sinh vật đều xúc động, sau đó nơm nớp lo sợ, hướng về phương vị này dập đầu, quỳ bái!

Táng khu trong thánh địa, Vô Úy Sư Tử, Cô Tộc người thừa kế, Đế Tộc tuổi trẻ đại nhân càng ngày càng bất an, khung xương run rẩy, vang lên kèn kẹt, dường như muốn sụp ra.

"Không hành, mau chóng đưa nó đẩy mạnh năng lượng màu đen trong biển, không phải vậy chúng ta đều phải chết!"

Cô Tộc truyền nhân quát lên, bọn họ bị áp chế quỳ trên mặt đất, chịu đựng sức mạnh không gì sánh nổi.

"Được!"

Tam đại cao thủ trẻ tuổi dùng hết khả năng, ra sức đẩy một cái, cái này cao ba thước cốt đài, thoát ly táng khu Thánh địa, tiến vào đại dương bên trong.

Phù phù một tiếng, bọt nước từng đoá từng đoá, năng lượng màu đen

ngập trời!

Rất rõ ràng, toà này cốt đài rơi vào gợi ra năng lượng hải kịch liệt biến động, lần thứ hai để nơi đây sôi trào.

Bất quá, lần này cốt đài không có như lão Binh như vậy bị hủy diệt, nó ở trong biển chìm nổi.

Xa xa, Thạch Hạo xem rõ ràng, hắn cảm giác sâu sắc kinh sợ, hắn biết chắc phải có biến cố lớn, phiền phức lớn rồi, thế nhưng là không có cách nào ngăn cản.

Khi (làm) cốt đài rơi vào năng lượng màu đen trong vùng biển, Cô Tộc người thừa kế, Vô Úy Sư Tử, Đế Tộc tuổi trẻ đại nhân đều thở dài một cái, từ trên mặt đất bò lên.

Thật sự rất kỳ quái, mảnh này táng khu Thánh địa có sức mạnh thần bí bảo vệ, bất kể là năng lượng màu đen vẫn là cái kia cốt đài cũng không có cách nào hủy diệt nơi này.

"Răng rắc!"

Đại dương màu đen bên trong, toà kia xương cốt pháp đài trung tâm xuất hiện một vết nứt, lấy từng tia từng sợi vết máu bốc lên, hiện ra nhiều loại màu sắc rực rỡ, đan xen vào nhau, óng ánh kinh người, không cách nào nhìn thẳng vào.

"Đó là... Thế nào cổ huyết?" Vô Úy Sư Tử sợ hãi, nhìn thấy cái kia huyết sắc thải sặc sỡ, nội tâm sợ hãi.

"Du Đà máu!" Đế Tộc tuổi trẻ đại nhân đáp.

Ở cái kia cốt giữa đài, lại cất giấu một điểm Du Đà máu, đó là vô thượng chân huyết, đại biểu sức mạnh không gì sánh nổi.

Đang nói những câu nói này thì, Đế Tộc tuổi trẻ đại nhân lần thứ hai lấy

ra một vật, đó là một tấm da thú, mặt trên tràn ngập không thể nhận ra đại đạo văn tự.

Xoạt một tiếng, tấm này da thú bay vào năng lượng màu đen trong biển, rơi vào cốt trên đài, nhuộm dần trên cái kia sợi huyết sau, ầm một tiếng tự động thiêu đốt.

Đây là một mảnh kinh văn, là triệu hoán Bất Hủ chi Vương đại đạo văn tự, lúc này phát sinh đinh tai nhức óc tiếng tụng kinh, mấy lần nhắc tới Du Đà tên đầy đủ!

"Chân kinh triệu hoán, đây là Bất Hủ chi Vương chính mình tả triệu hoán kinh thiên?" Cô Tộc truyện người thay đổi sắc mặt.

"Thành bại ở đây một lần, dù cho hai vị đại nhân chuẩn bị nhiều năm, tiêu tốn vô số thiên tài địa bảo, trả giá không thể tưởng tượng đánh đổi, cũng chỉ có thể chớp mắt xuyên qua Thiên Uyên." Đế Tộc tuổi trẻ đại nhân nói nói.

Vù một tiếng, nặng nề cực điểm âm thanh phát sinh, toà kia cốt đài phát sáng, chung quanh nó hư không vặn vẹo, đồng thời cấp tốc lờ mờ, thiên địa đen kịt.

Đón lấy, nó từ trong biển vọt lên tận trời, xé rách toàn bộ thương vũ, mở ra một cánh cửa, nghênh tiếp Bất Hủ chi Vương giáng lâm!

Thời khắc này, thiên địa rung bần bật, Càn Khôn cũng bị lật đổ rồi!

Sức mạnh kia quá mức đáng sợ, mơ hồ có thể nhìn thấy, có một bàn tay lớn từ bầu trời đen kịt khe lớn bên trong chậm rãi dò ra, chân thực giáng lâm.

Này không phải chân thân, thế nhưng lúc này lại hơn hẳn chân thân, như thế mạnh mẽ, nắm giữ cái thế sức mạnh vô địch.

Bởi vì, vì thời khắc này, Bất Hủ chi Vương cũng không biết chuẩn bị bao nhiêu vạn năm, đây là hắn mạnh mẽ nhất pháp thể hiện ra.

Nếu không là ở táng khu trong thánh địa, hết thảy sinh linh đều phải chết, ở bàn tay lớn dò ra chớp mắt, khí thế ấy sẽ làm nhật nguyệt sơn hà các loại (chờ) đều muốn đứt đoạn.

Có thể nhìn thấy, nó từ giữa không trung chậm rãi xuất hiện, cũng hướng về năng lượng màu đen hải nơi sâu xa chộp tới thì, trên vòm trời vô số đại tinh ở rơi rụng, ở trong hư không nổ tung.

Đến sau đó, khi (làm) bàn tay lớn hạ xuống, tiếp cận cái kia nát rương gỗ thì, liên miên biển sao như là thác nước trút xuống mà tới.

Đây là sức mạnh cỡ nào? Quả thực không thể tưởng tượng!

Một cái tay càng kéo biển sao rơi rụng, quả thực là giơ tay liền có thể hủy diệt tinh không.

"Đây chính là Du Đà cổ tổ sao, quá mạnh mẽ, bất luận người nào đối mặt, đều phải làm tràng nổ tung!" Vô Úy Sư Tử kinh sợ nói rằng.

Bọn họ đứng ở táng khu bên trong, bị này Thánh địa che chở, nếu không, chính là tự thân mạnh mẽ đến đâu gấp trăm lần, cũng phải hình thần đều diệt, sẽ bị luồng khí tức kia nghiền nát.

"Thành công rồi!" Đế Tộc tuổi trẻ đại nhân kinh hỉ nói rằng, bởi vì bàn tay lớn kia phải bắt được nát rương gỗ.

Hắn thật sự rất muốn biết, cái này trong rương có cái gì.

Bởi vì, vì thời khắc này, Du Đà trả giá rất lớn đánh đổi, tiêu hao dài dằng dặc thời gian, đến tột cùng là món đồ gì đáng giá hắn làm như vậy đây?

Ầm!

Đột nhiên, một tiếng đáng sợ chấn động truyền đến, càng có một luồng khí tức kinh khủng từ phương xa khuếch tán mà tới.

Như là có một cái thế lực bá chủ đang thức tỉnh, muốn xuất thế!

"Cổ táng địa!" Cô Tộc tuổi trẻ người thừa kế kinh hãi đến biến sắc.

Bởi vì, hắn nói tới cổ táng địa không phải là trước mắt nơi, mà là càng xa xôi khu vực, nơi đó là táng địa quốc gia, là Du Đà, An Lan từng muốn đào móc địa phương.

"Cổ táng địa bên trong có món đồ gì muốn đi ra!" Đế Tộc tuổi trẻ đại nhân cực kỳ chấn động, trong lòng nổi sóng chập trùng.

Liền cổ táng địa đều bị đã kinh động, có sinh linh muốn xuất thế, đây là muốn nhằm vào vô thượng Du Đà sao?!

Ngày hôm nay chỉ có một chương.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1464: Cự Đầu Giao Thủ

Xa xôi Cổ Táng Địa, cách nơi này cũng không biết bao nhiêu vạn dặm, hẳn là một cái con số trên trời!

Nó cùng nơi này duy nhất có liên hệ chính là, có một đoạn lòng đất táng khu chi mạch kéo dài tới nơi đây, cùng ngày xưa táng khu một trong tam đại Thánh địa kết nối cùng nhau.

Lúc này, Cổ Táng Địa bị đã kinh động, có tồn tại thức tỉnh, tỏa ra mạc danh khí tức.

Đây là cách nơi này gần nhất một toà cổ mộ bên trong Táng sĩ đang thức tỉnh, nó trước hết cảm ứng được, bạo phát ra sóng chấn động không gì sánh được!

Đế tộc tuổi trẻ đại nhân, Cô tộc người truyền thừa, Vô Úy Sư Tử đều một trận khiếp đảm, cảm giác tận thế muốn tới, xa xôi nơi chôn cất nơi sâu xa, lại có sinh vật muốn xuất thế!

Năng lượng màu đen trong biển, Du Đà bộ phận pháp thể —— bàn tay lớn kia, nhanh chóng ép xuống, bởi vì hắn linh cảm đến rồi phiền phức, muốn cướp trước tiên mang đi nát rương gỗ.

Ở tại bàn tay chu vi, tinh cầu vô số, tất cả đều là bàn tay lớn từ Vực Ngoại đái động hạ đến, một cái lại một cái, thập phần hùng vĩ, ầm ầm chuyển động, mang theo Hỗn Độn khí, phi thường kinh người.

Xoạt!

Du Đà cũng không thuận lợi, có thần mang vọt lên tận mây, bàn tay lớn không có có thể tiếp nắm lên nát rương gỗ.

Bởi vì, ở nơi đó, xích hà hóa thành thần kiếm, từng đạo lại từng đạo vọt lên, thủ hộ khai quật thần thánh đồ vật.

Chính là cường đại như Du Đà một cái tay, lại cũng bị đánh văng ra, nơi này kiếm khí quá thô to, đỏ sẫm như máu, rực rỡ như ngân hà.

"Ầm ầm!"

Bàn tay lớn không được cắt rời, cũng không bị hao tổn, nó lần thứ hai ép hạ xuống, thề phải đem nát rương gỗ nắm lên đến, mang về Dị Vực!

Chu vi Hỗn Độn khí cuồn cuộn, kịch liệt cực kỳ, một ít đại tinh không chịu nổi gợn sóng này, dồn dập ở nổ tung, phát ra chói mắt cực điểm quang mang.

Chuyện này quả thật như là ở diệt thế, xa xa nhìn tới, một khỏa lại một viên chuyển động đại tinh nứt ra, thực sự có chút đáng sợ.

Chỉ là, năng lượng màu đen trong biển có một luồng sức mạnh hết sức mạnh, lần thứ hai ngăn cản bàn tay lớn, đem hắn đánh văng ra.

"Là toà kia màu đỏ sậm mộ lớn!" Vô Úy Sư Tử nói nhỏ.

Mộ lớn tuy rằng sụp đổ, chìm vào năng lượng màu đen hải dưới, thế nhưng còn có phế tích, có thể phát huy ra năng lượng kinh người.

Điều này khiến người ta ngạc nhiên, một toà cổ mộ mà thôi, đến tột cùng là người phương nào kiến, chỉ mai táng một cái nát rương gỗ, làm sao còn có thể có loại sức mạnh này?

Thạch Hạo ở phía xa xem rõ ràng, vỡ tan màu đỏ sậm mộ lớn có thể ngăn trở Du Đà cái tay kia, này coi là thật khiến người ta khiếp sợ.

Du Đà lần này tựa hồ tức giận rồi, một toà tàn phần mà thôi, lại dám ngăn trở hắn.

Ầm!

Màu đỏ sương mù đầy trời, tự cái kia đỏ sậm mộ lớn phế tích bên trong dựng lên, đem bàn tay lớn che đậy, ma quái và kỳ bí, khiến người ta cảm thấy kinh sợ.

Chỉ là, lần này bàn tay lớn hoàn toàn khác nhau, quyết tâm muốn bắt đi nát rương gỗ, một là bởi vì hắn thời gian không nhiều, hai là phía sau gợn sóng càng ngày càng kịch liệt, Táng Địa bên trong tồn tại muốn đi qua.

Phù một tiếng, bàn tay lớn đem dày đặc màu đỏ sương mù đánh tan, thẳng tắp hạ xuống, mà trong quá trình này, màu đỏ sương mù khuếch tán lúc, để hết thảy theo bàn tay lớn lạc đến chỗ này đại tinh toàn bộ băng khai, có thể thấy được loại này sương mù kinh người đến mức nào!

"Đây là... Vô thượng tồn tại lưu lại thi vụ sao?" Đế tộc tuổi trẻ đại nhân nghi ngờ không thôi.

Hắn đến từ Đế tộc, tự nhiên biết đến rất nhiều, từng nghe ngửi, ở cái kia xa xôi tiền sử, từng có vô thượng cao thủ lưu lại thân thể, lan ra thi vụ, có thể giết Bất Hủ, thậm chí có thể thương Bất Hủ chi vương!

Điều này khiến người ta kiêng kỵ, nơi này cổ mộ tất nhiên đại có chú trọng, có thiên đại lai lịch.

Cứ việc nơi này không có cái gì thi thể, nhưng có loại này màu đỏ sương mù, đủ để chứng minh tất cả, từng có vô thượng tồn tại bị táng nơi đây.

"Có lẽ, cái kia vô thượng tồn tại thi thể, là bị người dời, chỉ là vì là chôn xuống cái này nát rương gỗ!" Cô tộc người truyền thừa nói rằng.

"Tu hú chiếm tổ chim khách?!" Vô Úy Sư Tử cả kinh nói.

Xa xa, Thạch Hạo nghe rõ ràng, thấy rõ, cũng không khỏi vì đó chấn động, thực sự là tình huống như thế sao? Vậy thì càng đáng sợ, nát rương gỗ bên trong đến cùng có cái gì, lai lịch thế nào?

"Ta có một loại dự cảm, cái kia màu đỏ sậm mộ lớn khả năng thật sự có chôn một vị vô thượng tồn tại, nhưng là cuối cùng bị người quật ra sau vứt bỏ, bỏ vào một cái gỗ mục hòm, tàng ở chỗ này!" Cô tộc tuổi trẻ người truyền thừa càng ngày càng tin chắc.

Ầm ầm!

Thiên băng địa liệt, năng lượng màu đen trong biển truyền đến đáng sợ gợn sóng, khí tức che ngợp bầu trời, nát tan bầu trời, nơi đó hoàn toàn mờ mịt, Hỗn Độn khắp nơi đều là.

Không nghi ngờ chút nào, Du Đà bàn tay lớn không thể ngăn cản, đột phá hồng vụ, xuyên qua những kia xích hà, nắm lấy nát rương gỗ.

Cứ việc Du Đà gặp các loại đối kháng, thế nhưng mộ lớn bên trong sức mạnh không đủ để đem hắn đẩy lui.

Chỉ là, trong bóng tối gợn sóng thật là làm người kinh sợ, Thạch Hạo xác thực, nếu không có đang ở trong thánh địa, bị che chở, mạnh mẽ hơn bọn họ hơn trăm lần sinh linh đều muốn ngay đầu tiên bạo khai, hình thần câu diệt.

Bất Hủ chi vương sức mạnh, không gì sánh được, siêu việt thế gian cực hạn, cái khác cấp độ sinh linh căn bản là không có cách lý giải.

"Đáng tiếc a!"

Thạch Hạo nắm chặt nắm đấm, ở nơi đó tiếc nuối thở dài, nát rương gỗ chung quy bị Du Đà nắm lấy!

Cái này cái rương bản thân cũng không có cái gì phù văn lóng lánh, cũng không thể sợ gợn sóng truyền ra, nó không có chống cự, mặc cho tự thân bị tóm lên.

Này ngược lại là có chút ngoài ý muốn!

"Cổ Tổ cẩn thận!" Vô Úy Sư Tử rống to, hướng về Du Đà cảnh báo.

Bởi vì, nhưng vào lúc này, Táng Địa phương hướng truyền đến một trận sóng biển gợn sóng, cũng có một phiến mây mù màu đen mãnh liệt mà đến, phải đem Du Đà bàn tay lớn nhấn chìm.

Thạch Hạo nghe đại hận, hắn thật sự rất xem thường bộ tộc này, trong lòng có một luồng kéo dài sự thù hận, Vô Úy Sư Tử nhất mạch bản thuộc về Cửu Thiên Thập Địa, có thể sau đầu lại sinh phản cốt. Trước đây không lâu, con này Hoàng Kim sư tử còn đang bức bách những kia lấy Tiên dân thân thể luyện chế thành con rối tiến vào năng lượng màu đen hải, đem những lão binh kia coi là tôi tớ, kết quả làm bọn họ toàn bộ hóa thành bãi máu. Mà hiện tại nó xưng Dị Vực Bất Hủ chi vương vì là Cổ Tổ, mang theo vẻ sùng kính, phảng phất như là nó người thân nhất.

Này khiến Thạch Hạo hận không thể lập tức trảm xuống đầu lâu.

"Sau đầu có phản cốt gia hỏa..." Thạch Hạo âm thầm khẽ nói, quyết định có cơ hội nhất định phải đánh giết nó.

Vù vù!

Như là như tiếng sấm, mảnh này hắc sắc sương mù cuồn cuộn mà đến, bao vây Du Đà bàn tay lớn sau, phát ra đáng sợ ô quang, dường như muốn đem bàn tay lớn hóa thành tro tàn.

Nơi này kịch chấn không ngớt!

"Xoạt!"

Cũng trong lúc đó, vô tận địa phương xa, Táng Địa bên trong thật sự có sinh vật đến rồi!

Vậy cũng là một cái tay, trắng toan toát, giống như bị bong bóng rất nhiều thiên, bệnh phù, phát phao lên, nó cực kỳ to lớn, che ngợp bầu trời, bổ về phía Du Đà cánh tay.

Ầm!

Du Đà cánh tay phát quang, lấy mạc danh Tổ thuật đối kháng, đồng thời cầm lấy gỗ mục hòm cực tốc nhằm phía khe lớn trong hư không, hắn phải rời đi, không muốn chém giết.

Bởi vì, hắn là vì là này gỗ mục hòm mà đến, không phải vì quyết chiến mà tới, thời gian không nhiều, mà vật tới tay, hắn nhất định phải chạy trở về.

Chỉ là, tên này Táng sĩ quá lợi hại, đánh nứt trường vực, bàn tay lớn hạ xuống lúc, thiên địa đổ nát, ở hủy diệt Du Đà đường lui, chính là muốn chặn đứng hắn

Du Đà toàn bộ pháp thể không có cách nào đến đây, tuy rằng chỉ là một cái tay, nhưng cũng vô cùng mạnh mẽ, lúc này hắn sát khí cuồn cuộn, phát ra chân nộ.

Ầm!

Du Đà che chở gỗ mục hòm, lấy tay cánh tay giương kích con kia trắng toan toát, như cùng chết người bàn tay lớn.

Thời khắc này, thanh âm điếc tai nhức óc phát ra, cảnh tượng đáng sợ.

Ở nơi đó, ngoại trừ năng lượng màu đen hải chính là Hỗn Độn, hai người một kích, phảng phất lại mở ra ích thiên địa, vạn vật đều diệt.

Tiếp đó, Bất Hủ ánh sáng lóng lánh, Táng sĩ khí tức dâng trào, bọn họ kịch liệt giao thủ.

"Thời gian không nhiều, Du Đà Cổ Tổ không quay lại đến liền không kịp!" Cô tộc người truyền thừa nói nhỏ, rất là lo lắng.

Nhưng là, con kia trắng toan toát bàn tay lớn, mang theo sức mạnh kinh khủng, không ngừng xuất kích, ngăn cản Du Đà trở về.

"Nó không phải vì chiếc kia gỗ mục hòm, không thèm để ý, chỉ là vì

ngăn chặn Du Đà Cổ Tổ?" Đế tộc tuổi trẻ đại nhân không rõ.

Bởi vì, hắn phát hiện con kia trắng toan toát bàn tay lớn không ngừng công kích, cùng Du Đà ngạnh kháng, phảng phất hi vọng đối phương trực tiếp nắm nát gỗ mục hòm, cố ý gây ra.

Trắng toan toát bàn tay lớn phát ra tia sáng kỳ dị, từng mấy lần kích trúng gỗ mục hòm.

Này làm người ta giật mình, cái kia rương gỗ thẫn thờ không có sụp đổ, tuy rằng cổ xưa đến muốn mục nát, nhưng chính là không triệt để vỡ nát.

"Hỏng rồi, đường lui nguy rồi!" Vô Úy Sư Tử lo lắng, cũng mang theo vô biên tiếc nuối.

Lần này lại thất bại sao?

Có thể nhìn thấy, Du Đà cái tay này ở mơ hồ, ở phai mờ, bởi vì đã đến giờ, rõ ràng muốn biến mất rồi.

Cheng!

Đột nhiên, cái kia óng ánh tím cốt đài phát quang, không đủ cao ba thước, thế nhưng là có không thể xâm phạm thần thánh uy áp, lúc này nó lần thứ hai nứt ra khe hở.

Một loại khác cổ huyết hiện lên, cấp tốc lan tràn, đồng thời cả tòa cốt đài bắt đầu cháy rừng rực, kinh văn thanh đinh tai nhức óc.

Một cây rực rỡ hoàng kim trường thương hiện lên!

An Lan chi thương, lại là nó, như vậy hiện lên.

Đương nhiên, này không phải cái kia cây trường thương bản thể, mà là uy thế tái hiện.

Cũng trong lúc đó, không gian bị quán thông, một bàn tay lớn dò xét đi

ra, nắm lấy hoàng kim trường thương, về phía trước mạnh mẽ đâm tới.

"An Lan Cổ Tổ xuất hiện!" Vô Úy Sư Tử kinh hỉ.

An Lan một bàn tay lớn cùng hắn binh khí đồng thời xuất hiện!

Phù một tiếng, lần này tàn nhẫn mà chuẩn, An Lan chi hoàng kim trường thương đâm thủng con kia trắng toan toát bàn tay lớn, đưa nó đinh ở trong hư không!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1465: Táng Vương

An Lan cũng xuất hiện, cầm trong tay hoàng kim trường thương, đinh xuyên đến từ táng địa bàn tay lớn kia!

Cái này biến cố rất kinh người, phi thường đột nhiên, vượt quá người ở chỗ này tưởng tượng, đừng nói bọn họ kinh ngạc, chính là đến từ táng địa vị kia tồn tại cũng ngẩn ra, chưa từng ngờ tới, không có né qua đòn đánh này.

Chiến mâu Hoàng Kim quá óng ánh, một thương đâm thủng bàn tay lớn kia, có dòng máu màu đen chảy xuôi, dựng lên từng trận yêu dị ánh sáng, càng có khí tức thần bí khuếch tán.

"Ầm!"

Trắng bệch bàn tay lớn chấn động, trực tiếp bức ra giọt: nhỏ máu hoàng kim trường thương, mặc cho An Lan dùng sức đâm, vẫn bị bàn tay lớn kia tránh thoát.

Đồng thời, xa xôi Tây Tạng nơi sâu xa, truyền đến một tiếng kinh thiên động địa gào thét, âm như lôi, chấn động Biên Hoang, thi khí cuồn cuộn, tử vụ tràn ngập.

Nơi này lập tức dường như Địa ngục U Minh, âm hàn cực kỳ, khiến người ta cảm thấy linh hồn lạnh giá cực kỳ, muốn bị đông cứng.

Táng khu Thánh địa phát sáng, liên y điểm điểm, chặn lại rồi những kia khí tức, ngăn cách năng lượng màu đen trong biển tất cả, nếu không, này chính là một hồi đại họa!

Có thể nhìn thấy, trắng bệch bàn tay lớn bỗng nhiên bạo chuyển động, chụp vào hoàng kim trường thương, thậm chí bỏ qua Du Đà con kia mơ hồ

bàn tay lớn.

"Đây là vật gì, lẽ nào là táng địa Vương?" Cô Tộc người thừa kế trong con ngươi hết sạch tăng vọt.

Linh hồn của hắn đang run rẩy, đây là không tự chủ được, dù cho có Thánh địa che chở, cũng suýt nữa Nguyên Thần tán loạn, đó là vô thượng cường giả uy thế.

Hắn có chút sợ hãi, bàn tay lớn kia trắng toan toát, không có huyết sắc, mang theo thi vụ, lượn lờ dày đặc khí tức tử vong, tại sao có thể đối kháng cổ tổ Du Đà?

Tuy rằng bị An Lan chi mâu gây thương tích, thế nhưng nó hiển nhiên không sợ, tránh ra, phải phản kích.

Thạch Hạo trong lòng nổi sóng chập trùng, hắn từng nghe nữ Táng Sĩ đã nói, cổ táng địa bên trong cường giả, chân chính đỉnh cao nhất nhân vật có thể là thần thánh, không có nồng đậm tử khí, mà bọn họ đời sau vì là Hoàng Kim Táng Sĩ.

Thế nhưng, cũng có một chút cái thế Táng Sĩ không thích thần thánh, trước sau tử vụ cuồn cuộn, sinh tồn ở đại hung đại ác nơi, bị ma vụ bao phủ.

Rất rõ ràng, vị này Táng Sĩ liền thuộc về người sau, đến hiện ở đây sao cao cảnh giới, có vô địch thiên hạ tư thái, còn bị âm u khói đen bao phủ.

"Ầm!"

Tối đại chiến kịch liệt bạo phát, thời gian rất ngắn, thế nhưng động tác nhanh đến cực hạn, vượt qua bình thường cường giả tưởng tượng

Nơi đó thời không rối loạn, bởi vì bọn họ quấy rầy thời gian, nhìn thấy năm tháng sông dài, chuyện này quả thật không thể tưởng tượng, một trận chiến mà thôi, để năm tháng Cổ Hà đều hiện lên, đây là cỡ nào nghịch thiên?

Du Đà không có tái chiến, không phải hắn không mạnh, mà là đã đến giờ, hắn tức sắp biến mất, cái tay kia cầm lấy gỗ mục hòm cấp tốc rút đi, muốn lui về dị vực!

Đây chỉ là hắn pháp thể một phần, chỉ là một con pháp tay, liền khủng bố như vậy, cái thế tuyệt luân. Thật sự rất khó tưởng tượng, nếu như là hắn chân thân xuất hiện, sẽ đáng sợ dường nào sự tình phát sinh.

"Vù!"

Phương xa, truyền đến hét vang, có một cái to lớn sinh vật xuất hiện, sừng sững ở trên đường chân trời, không có tiếp cận thì, há mồm chính là một đạo hắc khí, nơi đó có vạn vật tịch diệt, cuối cùng lại sơ sinh cảnh tượng, hết sức kinh người.

Một vị Táng Sĩ, lại diễn biến do thiên địa quạnh hiu đến mở ra thế giới vạn vật sinh cơ quá trình.

Mà này còn chỉ là loại kia rườm rà biến hóa một phần nhỏ, loại kia cái thế đạo tắc không gì sánh được.

Ầm!

Hư không bị cắt đứt, năng lượng màu đen trong biển cái kia cao ba thước tử oánh oánh xương cốt pháp đài đổ nát, hóa thành bột mịn.

Du Đà bàn tay lớn lập tức lờ mờ, đã đến giờ, mà lại gặp loại này xung kích, không thể duy trì hình thể, muốn hoàn toàn biến mất.

"Ngươi..." Du Đà lần thứ nhất xuất hiện loại thanh âm này, mang theo không cam lòng, hắn ở thán, chân thân không qua được, không có cách nào, cũng không thời gian chiến đấu!

Ầm!

Cái kia nát rương gỗ rơi rụng ở năng lượng màu đen trong biển, tuy rằng

không phải rất nặng nề, thế nhưng là gây nên rất cao bọt nước.

Cheng! Cheng! Cheng!

Trong hư không, tiếng vang điếc tai, An Lan chi thương cùng con kia trắng bệch bàn tay lớn không ngừng va chạm, tia lửa văng gắp nơi, đạo tắc huyễn diệt, xích thần trật tự như vạn tầng thác nước giống như, từ trên trời trút xuống hạ xuống, quá nhiều cùng quá dày đặc.

Có thể nhìn thấy, trên vòm trời lờ mờ, không ít tinh thể đều bị nơi này vạn ngàn trật tự ánh sáng xuyên qua, cấp tốc phá nát.

Xa xa, cái kia sinh vật gần, ai cũng không thấy rõ, bởi vì sương mù càng dày đặc hơn, dù cho Thiên Nhãn thông cũng không nhìn thấy được.

Nói là gần rồi, kỳ thực còn có cũng không biết bao nhiêu vạn dặm, chỉ là nó quá khổng lồ, vì vậy có thể ngước nhìn đến.

Nó đứng ở khoảng cách nhất định xa toàn lực ra tay!

Ầm!

Đôi cánh tay ngang trời, Vạn Cổ Thanh Thiên sụp ra!

Đây là tình cảnh ra sao?

Bất kể là Thạch Hạo, vẫn là Đế Tộc tuổi trẻ đại nhân, cũng hoặc là Vô Úy Sư Tử các loại, tất cả đều khiếp sợ, thần hồn vì đó rung động, không dám tưởng tượng.

Năm tháng sông dài hiện lên, ở tại bên người lưu lững lờ trôi qua!

Đây là muốn chứng minh chính mình vạn cổ Vô Địch sao?

Không nghi ngờ chút nào, đây tuyệt đối là một tên Táng Vương, một vị không biết ngủ say một cái kỷ nguyên, vẫn là mấy cái kỷ nguyên cổ lão sinh vật, nó vừa xuất thế, liền có vô địch khí tức, bao phủ trên trời dưới đất!

"Bắt nạt ta chân thân không thể lại đây sao?" An Lan mở miệng, vô cùng lạnh lùng, như trước chỉ là một bàn tay lớn, nâng lên cái kia cái hoàng kim trường thương, chỉ phía xa hướng về phương xa, cũng đem nát rương gỗ bảo hộ ở phụ cận.

Ầm!

Một luồng tiền sử khí tức phả vào mặt, không giống như là một cái sinh vật, ngược lại như là một bộ cổ sử, sống sờ sờ tái hiện!

Cái kia sinh vật chuyển động, hai tay diễn biến, kết thành không tên pháp ấn, toàn lực ép hướng về An Lan.

Cheng!

An Lan trong tay hoàng kim trường thương rung động, quyết chí tiến lên, đâm về đằng trước, vẫn chưa nhân cái kia cái thế pháp ấn mà rút lui.

Ầm!

Đồng thời, vào đúng lúc này, cái kia to lớn sinh vật sau lưng đột nhiên xuất hiện một bàn tay lớn, mạnh mẽ đánh ra mà xuống, cường đại đến cực hạn!

Du Đà bàn tay, rõ ràng tiêu tan, tại sao lại một lần tái hiện, tập kích Táng Vương!

Ầm!

Con kia sinh vật ngạnh đã trúng một chưởng, lảo đảo một cái, đột nhiên mà quay đầu lại, nhấn một ngón tay, truy kích hướng về phía trước.

"Trời ạ!" Vô Úy Sư Tử kính nể, không nhịn được thán phục, nó rõ ràng, Du Đà xác thực từ lâu trở lại, đó là hắn lưu lại thời gian dấu ấn, dính đến năm tháng Cổ Hà.

Bất quá, cũng chỉ có thể ảnh hưởng đến trong nháy mắt, Du Đà nhất

định tiếc nuối, chỉ có thể một đòn rồi biến mất.

Không phải chân thân, dù cho có thủ đoạn thông thiên, cũng không cuối cùng hữu hiệu sát thương biện pháp.

Cũng trong lúc đó, leng keng điếc tai, Táng Vương cái thế pháp ấn đánh vào hoàng kim trường thương trên, khiến cho nơi này mơ hồ, trở thành hỗn độn.

"Đáng tiếc, An Lan cổ tổ thời gian cũng đến, không thể toàn lực ứng phó, không có cách nào một trận chiến!" Đế Tộc tuổi trẻ đại nhân than thở.

Mà thời khắc này, bọn họ tam đại cao thủ trẻ tuổi một trận thân thể lạnh cả người, nếu như An Lan cũng biến mất, không riêng là nhiệm vụ lần này thất bại, bọn họ cũng khả năng phải chết ở chỗ này.

Duy nhất vui mừng chính là, ở An Lan cánh tay cùng hoàng kim trường thương lờ mờ thì, cái kia sinh vật cũng không đến, như trước cách rất xa.

Vô Úy Sư Tử, Cô Tộc người thừa kế, Đế Tộc tuổi trẻ đại nhân đều không có chú ý tới, ở phía xa có mơ hồ vòng xoáy.

Thạch Hạo rời xa nơi đó, ở vào chiến trường ở ngoài, trước tiên chú ý tới cái kia cảnh tượng!

"Thiên Uyên!" Hắn rất giật mình, là Thiên Uyên đang xoay tròn, phảng phất đang chấn nhiếp Táng Vương, cũng khả năng là ngăn cản An Lan, Du Đà chân chính hiện ra cùng giáng lâm.

Đùng!

Nát rương gỗ lại một lần rơi vào năng lượng màu đen trong biển.

Hống!

Táng Vương gầm nhẹ, về phía trước đánh ra lại một loại pháp ấn, An Lan cùng với trường thương hoàn toàn biến mất, bởi vì đã đến giờ.

Trên trời, vòng xoáy khổng lồ chuyển động, Thiên Uyên ầm ầm, đè ép Biên Hoang!

Táng Vương, cũng không đến, ở đường chân trời phần cuối đứng thẳng chốc lát, từng bước từng bước đi xa, không ngừng thu nhỏ lại, cuối cùng đi vào cổ táng địa, quay về mộ lớn bên trong.

"Chuyện này..." Thạch Hạo cảm giác một trận lạnh lẽo, hiển nhiên khối này táng địa chi mạch ở Biên Hoang bên trong, không phải là bị ngăn cách ở dị vực bản thổ bên trong.

Cái này chi mạch bên trong, có một cái Táng Vương!

Này không phải chuyện tốt đẹp gì, một khi nó phát điên, nếu là công kích Đế quan, có rất lớn cơ hội.

Khiến người ta hơi có an ủi chính là, mặc dù ở phụ cận, nó cũng thu được phong tỏa, Thiên Uyên ở nhằm vào nó.

Thiên Uyên yên tĩnh, không có mênh mông bí lực phun bạc.

Cái kia Táng Vương đi rồi, thật sự cũng không còn xuất hiện, cũng không có đi kiếm nát rương gỗ, điều này khiến người ta ngạc nhiên.

Nó không phải vì cái này cái rương mà đến? Chỉ là đơn thuần ngăn chặn Du Đà, An Lan, không cho nhân vật ở cấp số này giáng lâm ở nó phụ cận?

Không người nói chuyện, ba đại cao thủ nhìn năng lượng màu đen đại dương.

Thạch Hạo cũng ở nhìn chằm chằm, tha thiết mong chờ nhìn. Ai cũng không nghĩ tới cuối cùng sẽ như vậy, Bất Hủ chi Vương tay trắng trở về, Táng Vương cũng trực tiếp rút đi.

Thạch Hạo hóa thành một vệt sáng, đứng ở Thánh địa biên giới, láng giềng năng lượng màu đen hải.

Bởi vì, không riêng là hắn, chính là ba người khác cũng xem đến khu này màu đen hải ở cực tốc thuỷ triều xuống, chỉ một cái chớp mắt mà thôi, liền rút đi, đi vào ách thổ nơi sâu xa nhất!

Tại chỗ, có một cái nát rương gỗ lưu lại!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1466: Va Chạm

Gỗ mục hòm, phát sinh nhàn nhạt kim quang, rất mông lung, bị bao vây, làm cho người ta vô cùng cảm giác thần bí.

Nó lẳng lặng nằm ngang ở màu đỏ sậm trên đất, không có đặc biệt gì gợn sóng, nhưng lại làm người không nhịn được muốn tìm kiếm bên trong đến tột cùng có cái gì.

Ách trong đất vô cùng tĩnh lặng, khủng bố năng lượng màu đen hải rút đi. Mà Táng Vương, Du Đà, An Lan cũng đều rời đi, không thấy từ đó. Ai cũng không nghĩ tới sẽ là một kết quả như thế!

Nơi này trở thành yên tĩnh nơi, từ xưa tới nay dẫn tới dị vực Bất Hủ chi Vương ghi nhớ đồ vật là ở chỗ đó, trở thành vật vô chủ.

Có thể nói, thời khắc này, bất kể là Thạch Hạo vẫn là Cô Tộc người thừa kế các loại, sâu trong nội tâm đều có một luồng xao động, hận không thể lập tức xông tới, đem nhặt lên!

Thế nhưng, bọn họ trong lòng có e dè, liền Du Đà, An Lan đều thất bại, bọn họ có thể thành công sao?

Tuy rằng cổ địa không hề có một tiếng động, vô cùng bình tĩnh, cái kia nát rương gỗ cũng không gặp nguy hiểm khí thế, thế nhưng bọn họ vẫn còn có chút trong lòng bồn chồn, không có dám manh động.

Dù sao, này thần bí đồ vật truyền lưu quá xa xưa, có thể nói, từ vô tận năm tháng trước đây bắt đầu, dị vực Bất Hủ chi Vương liền đang mưu đồ, muốn muốn thu vào trong tay. Nhưng là, đều thất bại, từ đầu đến cuối không có biện pháp bắt được.

Hiện tại chỉ bằng bọn họ, chỉ là mấy người trẻ tuổi mà thôi, có thể thành công sao?

Đây chính là vạn cổ báu vật, Du Đà, An Lan các loại (chờ) vô thượng tồn tại đều vì nó làm lớn chuyện, nếu là bị mấy người trẻ tuổi dễ dàng chiếm được vào trong tay, có vẻ rất hư huyễn.

Vì vậy, tuy rằng gần trong gang tấc, nhưng bất kể là Đế Tộc tuổi trẻ đại nhân, vẫn là Vô Úy Sư Tử, cũng hoặc là cổ tổ người thừa kế, cũng không có nhúc nhích, ở nơi đó nhìn.

Bọn họ ánh mắt nóng rực, cảm xúc dâng trào, nhưng chính là không có biến thành hành động!

Thạch Hạo cũng giống như thế, hắn tuy rằng đi tới Thánh địa biên giới, tiếp giáp ách thổ, đem cái kia nát rương gỗ xem rõ ràng, rõ rõ ràng ràng, nhưng cũng không chân chính ra tay.

Hắn đang chần chờ, trong lòng có e dè, dù sao vật này quá quái dị, mai táng ở như vậy màu đỏ sậm mộ lớn bên trong có tới một hai kỷ nguyên xa xưa như vậy, thiên biết có hay không sẽ có cái gì quỷ dị quấn quanh người.

Vạn nhất bắt được này cái rương sau, nó đột nhiên bạo phát, có không tên gợn sóng truyền vang ra, cũng có thể đem hắn hóa thành thịt nát.

Bởi vì, đây là Du Đà cấp độ kia sinh linh đã từng tranh cướp quá đồ vật, nếu là có uy năng, nhất định không thể tưởng tượng!

"Ngươi là cái nào bộ tộc?" Đột nhiên, Đế Tộc tuổi trẻ đại nhân mở miệng, nhìn phía Thạch Hạo, tiếp theo lại gật đầu một cái, nói: "Không sai, ở vừa nãy loại kia nguy cảnh bên trong tránh được một kiếp, thực tại không dễ."

Hắn là chỉ đại dương màu đen ngập trời thì, bọn họ đồng thời thoát thân thì sự.

Cô Tộc người thừa kế còn có Vô Úy Sư Tử nghe vậy cũng đều gật đầu, đối mặt Thạch Hạo thì, cũng không kiêu căng, rất là ôn hòa.

Đón lấy, bọn họ duỗi ra cành ô-liu, xin mời Thạch Hạo quá khứ, giúp đỡ bọn họ lấy cái kia nát rương gỗ.

Thạch Hạo hơi có chần chờ, một bộ không muốn, nhưng lại bách với Đế Tộc uy thế mà không thể không quá khứ dáng vẻ, chăm chú diễn trò.

Hắn hiện tại mặc dù là hình người khung xương, nhưng cũng không có vẻ đột ngột, bởi vì hứa nhiều sinh linh mạnh mẽ đều sẽ hóa thành hình người, tỷ như hiện tại Đế Tộc tuổi trẻ đại nhân chính là.

Ngoài ra, dị vực càng là có loài người, có tảng lớn bên trong lĩnh vực sinh linh cùng Cửu Thiên Thập Địa như thế.

Thạch Hạo làm ra nhắm mắt đi tới dáng vẻ, mà hắn trong bóng tối nhưng đang suy nghĩ, khi (làm) tới gần thì, trước hết giết ai thích hợp!

Đến hắn cấp số này, nếu như đối phương không có phòng bị, mặc hắn đến phụ cận, có thể có thể một đòn giết chết!

Theo lý mà nói, đáng chết cái kia Đế Tộc tuổi trẻ đại nhân, bởi vì nhân vật như thế tuyệt đối khủng bố, dị thường mạnh mẽ. Nhưng là Thạch Hạo nhưng cũng cảm thấy, Cô Tộc người thừa kế, tương tự thực lực kinh người, hay là không thể so với Đế Tộc nhược!

"Có thể không song giết?" Thạch Hạo trong lòng sóng lớn tràn lên, hắn chuẩn bị muốn ra tay.

Bởi vì, vào lúc này tới gần, đối với hắn này nhóm cường giả tới nói, khoảng cách đầy đủ, có thể xuất kích!

Ầm!

Thạch Hạo ra tay, chuẩn bị đồng thời đánh giết Đế Tộc tuổi trẻ đại nhân

còn có Cô Tộc người thừa kế, tay trái triển khai Lục Đạo Luân Hồi Thiên Công, tay phải vận chuyển Bất Diệt Kinh, hào quang chiếu khắp!

Đồng thời, cái khác thần thông pháp tắc các loại (chờ) cũng toàn bộ mở ra, thậm chí vận dụng pháp lực miễn dịch loại kia quái lạ bí thuật.

Vì là chỉ là một đòn giết chết!

Nhưng mà, để hắn giật mình chính là, đối diện tam đại cường giả cũng gần như cùng lúc đó ra tay, đánh mạnh hướng về hắn, tổ thuật óng ánh, pháp lực sôi trào, toàn diện đánh giết tới.

Trên thực tế, lúc này dị vực ba đại cao thủ so với Thạch Hạo còn giật mình!

Trước đây không lâu, bọn họ có lòng nghi ngờ, phát giác người này hình khung xương có gì đó không đúng, cùng Thạch Hạo trò chuyện, bất quá là ma túy hắn mà thôi, vì là chính là dẫn hắn lại đây, tiến hành dụ giết!

Không hề nghĩ rằng, Thạch Hạo cũng ôm cái mục đích này, cũng là phải trừ hết bọn họ.

Không nghi ngờ chút nào, song phương ý nghĩ như thế, đều là muốn đột nhiên ra tay, bắt đối phương, kết quả là trực tiếp như vậy đụng vào nhau.

Bất quá, Thạch Hạo không lo lắng, bởi vì hắn vận dụng pháp lực miễn dịch này một bí lực, năm đó nuốt kim bồ quả các loại, bất ngờ luyện thành này một kỳ dị bản lĩnh, ở đột nhiên chiến đấu bên trong có thể phát huy không tưởng tượng nổi tác dụng lớn.

Ầm!

Để hắn ngạc nhiên chính là, lần này pháp lực miễn dịch chưa từng có hiệu quả, bị hóa giải mất.

Đế Tộc người trẻ tuổi trên người có một khối hắc thạch trụy phát sáng,

trung hoà này vừa làm dùng!

"Hả? Ta giới tuyệt học, nó thuộc về một cái cổ lão Đế Tộc, lại bị Đế quan nội người nắm giữ rồi!" Vô Úy Sư Tử giật mình.

Dị vực ba đại cao thủ đều con ngươi co rút lại, hiển nhiên đối với này một quyển lĩnh thật bất ngờ, mà lại rất là kiêng kỵ.

"Ngươi này phản cốt đồ vật, đã quên đến từ nơi nào, thật dưỡng dị vực khi ngươi tổ thổ rồi!" Thạch Hạo quát lớn, càng ngày càng nhìn nó không vừa mắt, hận không thể một cái tát đập chết.

Hắn phát sinh bảo thuật các loại, hơi hơi hướng về Vô Úy Sư Tử nghiêng!

"Muốn chết, quả nhiên là ngươi, Hoang!" Vô Úy Sư Tử âm thanh phát lạnh, con ngươi lạnh lẽo, lạnh lùng vô tình, nói: "Bộ tộc ta từ lâu giết ra Cửu Thiên, đi tới càng rộng lớn hơn thế giới, thiên hạ nơi nào không vì là gia, ngươi người thất bại này đời sau vĩnh viễn sẽ không hiểu, nhất định hay là muốn bị diệt!"

Ầm!

Thời khắc này, song phương giao kích, thần quang dâng trào, Thạch Hạo phát sinh thần thông cùng đối phương tổ thuật va chạm, nơi này xán lạn cực kỳ.

Ba đại cao thủ xuất kích, săn bắn Thạch Hạo, này tự nhiên là cực sự nghiêm trọng sự!

"Không cần lo lắng pháp lực của hắn miễn dịch, ta có thể hóa giải!" Nhưng vào lúc này, Đế Tộc tuổi trẻ đại nhân mở miệng, trước kia tuy rằng giật mình, nhưng rất nhanh sẽ bình tĩnh.

Trên thực tế, Cô Tộc người thừa kế còn có Vô Úy Sư Tử từ lâu khôi phục thái độ bình thường, mặc dù đối với loại năng lực này kiêng kỵ, nhưng

cũng không phải cỡ nào sợ sệt.

Dị vực, có một cổ lão Đế Tộc, có loại này vô thượng năng lực, được xưng cấm kỵ tuyệt học, tự nhiên sẽ bị cái khác các tộc nghiên cứu, nghĩ biện pháp hóa giải.

Đều là Đế Tộc, tự nhiên càng lưu ý!

Trước mắt vị này Đế Tộc tuổi trẻ trên người đại nhân mang theo hắc thạch trụy, chính là chú thích chính xác nhất, đó là tộc này cường giả tiền bối gia trì một loại pháp khí, có thể hóa giải.

Cô Tộc cường giả, Vô Úy Sư Tử một mạch cũng nghiên cứu qua, cũng có một chút ứng đối thủ đoạn.

Bất kỳ bản lĩnh cũng không thể chân chính không thiếu sót, không thể hóa giải, nếu không, nắm giữ pháp lực miễn dịch cái kia Đế Tộc, liền chân chính vô địch khắp trên trời dưới đất.

Loại này bản lĩnh chỉ có thể để bọn họ càng tăng mạnh hơn thế, chiếm giữ chủ động, nhưng cũng không thể bảo đảm nhất định đánh đâu thắng đó không gì cản nổi!

Bởi vì, cái khác Đế Tộc, cái khác đại tộc, vẫn luôn ở phỏng đoán phương pháp phá giải.

Răng rắc!

Sấm vang chớp giật, quỷ khóc thần hào, cát bay đá chạy, nơi này phát sinh vụ nổ lớn, Hỗn Độn quang hiện lên, tiên khí tràn ngập, song phương kịch liệt giao thủ.

Đánh giết hành động thất bại, Thạch Hạo không có liều mạng, chưa từng rơi vào trong vòng vây, ở mới bắt đầu động thủ thì hắn liền chiếm giữ có lợi nhất địa thế.

Không thể không nói, này tam đại cường giả quá mức khủng bố, đây chỉ là mới bước đầu tao ngộ mà thôi, liền giết vòm trời nứt thành bốn mảnh, cổ địa muốn lún xuống.

Xoạt!

Thạch Hạo trong nháy mắt, một vệt thần quang bay ra, không phải công hướng về Vô Úy Sư Tử, cũng không phải chém về phía Cô Tộc người thừa kế, mà là bay về phía cái kia mảnh ách trong đất.

Điều này làm cho đối diện ba đại cao thủ đồng thời biến sắc, bọn họ biết Thạch Hạo đang làm gì.

"Coong!"

Tia sáng kia đánh vào nát rương gỗ trên, đưa nó chấn động bay ngang ra, như trước phát sinh nhu hòa nhạt ánh sáng màu vàng óng.

Ách thổ bên trong không có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, gỗ mục hòm chưa từng bạo phát quỷ dị sức mạnh, mà khu cổ địa này nơi sâu xa cũng không có năng lượng màu đen hải mãnh liệt mà tới.

Có thể chiếm được vào trong tay? Ba người khác con ngươi dường như lưỡi đao giống như, sắc bén khiếp người.

Lúc này, ba người bọn họ cũng đều dương tay, phát sinh ánh sáng chói mắt, đánh về cái kia nát rương gỗ, cũng ở thử nghiệm!

Quả nhiên, hòm thể bay ngang, tiếng vang điếc tai, nó như trước rất ổn định, chưa từng bạo phát sức mạnh nào.

Đồng thời, ách thổ quạnh hiu, năng lượng màu đen không có bao phủ tới, ngoài ra cái kia màu đỏ sậm tàn phần trước đây không lâu sau khi biến mất, cũng không có với lúc này tái hiện phát uy.

Hào không có nguy hiểm, cái kia cái rương thích hợp!

Thời khắc này, bốn bóng người dường như bốn cái chớp giật, tất cả đều cực tốc xông về phía trước, cũng muốn cướp cướp tới, trở thành gỗ mục hòm chủ nhân!

Cái gì chiến đấu, cái gì săn giết, hiện tại đều không trọng yếu, mấu chốt nhất chính là, ai có thể cái thứ nhất đem rương gỗ tóm vào trong tay!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1467: Tiên Dược Điên Cuồng Hơn

Ầm!

Trong hư không, thần quang dâng trào, vòm trời rạn nứt!

Bốn đạo thiểm điện đan dệt, nhìn kỹ, đó là bóng người, bọn họ trên không trung giao kích kịch liệt, thậm chí không giới hạn ở Thạch Hạo với bọn hắn tranh đấu, còn có dị vực ba đại cao thủ lẫn nhau va chạm.

Bởi vì, ai cũng muốn được nát rương gỗ, vào lúc này Vô Úy Sư Tử còn có Cô Tộc người thừa kế đều rất cấp tiến.

Nguyên bản Đế Tộc tuổi trẻ cường giả, Vô Úy Sư Tử, Cô Tộc truyền nhân, bọn họ là một đường, liên hợp lại cùng nhau, nhưng hiện tại có xung đột lợi ích.

Nát rương gỗ rất quan trọng, tam đại cao thủ trẻ tuổi đều ước ao trước tiên chưởng khống, sau đó mở ra, có lẽ sẽ có ảnh hưởng bọn họ một đời chung cực tạo hóa.

Nếu không, Du Đà, An Lan tại sao lại tranh cướp? Mưu tính năm tháng dài đằng đẵng.

Trước đây cũng là thôi, tam đại cao thủ trẻ tuổi không biết có hay không có thể bắt được, vì vậy một cùng tiến lùi, hiện tại cơ hội liền bãi ở trước mắt, rõ ràng có thể nắm lấy!

Vì vậy, bọn họ vừa công kích Thạch Hạo, vừa lại đang từng người nhằm vào, lẫn nhau có xung đột, lẫn nhau ra tay can thiệp, tranh nhau chen lấn, muốn cướp trước tiên được.

Cảnh tượng này rất quỷ dị, Thạch Hạo trở thành công kích mục tiêu thứ nhất, thế nhưng ba người khác cũng là sát khí tràn ngập, không ngừng bạo phát tổ thuật ánh sáng.

Ầm!

Tuy rằng ở giao thủ, thế nhưng mấy người cũng không có đụng tới cực điểm sát phạt đại thuật, bởi vì vậy cần chuẩn bị, cần thôi thúc toàn thân tinh khí thần cùng pháp lực.

Có thể hiện ở tại bọn hắn bính chính là tốc độ, bất kể là xông về phía trước, vẫn là lẫn nhau ra tay, đều nhanh như chớp giật.

Thạch Hạo rít lên một tiếng, chịu đựng Vô Úy Sư Tử một đòn, mượn thế, về phía trước vọt mạnh, đánh về phía cái kia nát rương gỗ.

Ầm!

Nhưng là, phía sau thần quang một đạo lại một đạo, Đế Tộc tuổi trẻ bá chủ ra tay, đem khối này thổ địa đánh đổ nát, nát rương gỗ bay ngang.

Xoạt một tiếng, Đế Tộc tuổi trẻ cường giả tốc độ quá nhanh, lập tức đi ngang trời, mang theo chói mắt điện quang, chụp vào nát rương gỗ.

Chỉ là trong quá trình này, Cô Tộc truyền nhân ra tay, một tay mảnh vỡ thời gian bay lượn, một cái tay khác lực lượng không gian sôi trào, triệu hoán, đem cái kia nát rương gỗ trực tiếp lấy không gian đại thần thông cầm cố mà tới.

Hống!

Vô Úy Sư Tử rống to, thần thông kinh thế, một tiếng sư hống chấn động núi sông, nơi này trời cao sụp ra, màu đen khe lớn lan tràn đi ra ngoài cũng không biết bao nhiêu dặm.

Rất rõ ràng, nó lấy một cái Sư Tử Hống đại thần thông tạm thời tan rã hư

không, tiệt dưới nát rương gỗ.

Thạch Hạo không thể không thán, con này sư tử so với hắn cái kia mấy cái huynh đệ thật sự cường quá hơn nhiều, ột đoạn dài, là chân chính phản tổ giả, tương tự thần thông, uy lực nhưng là khác biệt một trời một vực.

Ầm!

Thạch Hạo bay lên không, gặp ba đại cao thủ đánh giết, nơi này ánh sáng cực kỳ óng ánh, lập tức đem hắn nhấn chìm.

Dù cho ba đại cao thủ hơi có hiềm khích, nhưng như trước là chủ công hắn, bài xích hắn, dù sao hắn đến từ Đế quan, là mấu chốt nhất địch thủ.

Xoạt!

Thần quang ngút trời, Thạch Hạo đằng thiên mà lên, tách ra bọn họ tuyệt sát, giơ tay, một cái lại một cái màu vàng cành liễu lan tràn, trở thành xích thần trật tự, phải đem cái kia cái rương đoạt đến.

"Hoang, người khác sợ ngươi, ta nhưng không sợ, đã sớm muốn giết ngươi rồi!" Vô Úy Sư Tử hô, toàn thân vàng óng ánh, dù cho bây giờ không có huyết nhục, nhưng vẫn là thể hiện ra khủng bố dị tượng.

Ở tại sau lưng, xuất hiện một con khổng lồ sư tử, như hoàng kim sơn bình thường cao vút trong mây, đó là cổ tổ dấu ấn, dấu ấn ở nó khung bên trong.

Lúc này, đầu kia cổ sư, sư tấn càng là óng ánh như hoàng kim liệt diễm, toàn bộ thân thể toả ra sức mạnh không gì sánh nổi, dần dần cùng cái kia hoàng kim khung xương chồng vào nhau, phảng phất trên một kỷ nguyên đầu kia lão sư tử tái hiện nhân gian!

Ầm!

Nó một móng vuốt về phía trước đánh tới, lập tức xé nát bầu trời, thể

hình khổng lồ, thần uy kinh thế, quả thực dường như không thể chiến thắng khai thiên thời đại Thần Ma giống như.

Thạch Hạo rất bình tĩnh, trực tiếp chính là một quyền, đánh tới, đồng thời lạnh lùng nói: "Phản nghiệt chi tộc, cũng dám ngôn dũng, ngươi tộc đã sớm quỳ quá dị vực rồi!"

Đòn đánh này, sao Bắc Đẩu gồ lên, thần mang nhiếp các thần, quá mức kịch liệt, hào quang đè ép đầy trời địa!

Một tiếng vang ầm ầm, hai người quyết đấu còn chưa có kết quả thì, bên cạnh, Cô Tộc tuổi trẻ người thừa kế ra tay rồi, cả hai tay các xuất hiện một thanh trường thương, lạnh lùng nói: "Hoang, chớ có cho là thắng rồi vài tên Vương tộc, liền vô địch thiên hạ, tiếp chiêu!"

Không thể không nói, Cô Tộc thật sự thật đáng sợ, theo Thạch Hạo, tuyệt đối là một loại uy hiếp.

Bởi vì, cái kia hai thanh trường thương đều là đại đạo thần tắc biến thành, ẩn chứa hơi thở cực kỳ khủng bố.

Một thanh trường thương là thời gian chi mâu!

Nó mang theo thời gian sức mạnh, ở đâm tới chớp mắt, thời gian hỗn loạn, thời gian phảng phất đình chỉ, liên đới để trong này tất cả cũng đều muốn bất động.

Khác một thanh trường thương là không gian chi mâu, ngưng tụ lực lượng không gian, đâm thủng tất cả ngăn cản, mang theo vùng thế giới này sức mạnh.

Chuyện này quả thật không thể tưởng tượng, thời gian cùng không gian song mâu, kỳ uy lực không gì sánh được, để đồng đại giả phải kinh sợ.

"Cheng!"

Thạch Hạo vận dụng Lục Đạo Luân Hồi, sáu khẩu hố đen cùng xuất hiện, nuốt chửng cái kia hai cây chiến mâu, lấy này nhằm vào Cô Tộc cao thủ.

Ầm!

Một bên khác, một luồng cực kỳ cuồng bạo, đủ để kinh động trên trời dưới đất sức mạnh truyền đến, Đế Tộc cao thủ trẻ tuổi lấy ra binh khí, chém thẳng mà tới.

Đó là một thanh trường đao, huy hoàng thần uy, khiếp người cực điểm, đao này đặc biệt trường, này một đao oai để Trảm Ngã cảnh giới hết thảy sinh linh đều muốn tuyệt vọng, thực sự quá mạnh mẽ.

Đế Tộc cao thủ trẻ tuổi rốt cục muốn phát uy, muốn trước tiên giải quyết đi Thạch Hạo, đao khí cuồn cuộn, cuồn cuộn cũng không biết bao nhiêu vạn dặm, chém giết mảnh này cương vực bên trong sinh cơ.

Chính là Cô Tộc truyền nhân còn có Vô Úy Sư Tử cũng đều một trận kinh dị không thôi, bọn họ hoài nghi, Đế Tộc cao thủ trẻ tuổi có phải là cũng muốn nhằm vào bọn họ triển khai tuyệt sát.

Cũng còn tốt, đao khí hoành quyển Càn Khôn, nhưng chỉ là chém về phía Thạch Hạo.

Cheng!

Thạch Hạo rút kiếm, Đại La kiếm thai xán lạn, cùng thanh trường đao kia cách không đối kích!

Xa xa, nát rương gỗ không ngừng tung bay, bị bọn họ đại chiến dư âm xung kích không thể đình ở một chỗ, theo loạn thạch các loại (chờ) bay lên.

Bốn đại cao thủ chuẩn bị liều mạng, ở đây quyết đấu!

Không nghi ngờ chút nào, Thạch Hạo một người mà thôi, một khi bị vây

lại, tình cảnh sẽ rất bị động.

"Không nên cản tay, tha cho ta giết hắn!" Đế Tộc cao thủ trẻ tuổi lạnh giọng nói rằng, để Vô Úy Sư Tử, Cô Tộc truyền nhân không muốn dắt hắn chân sau, không nên công kích hắn.

"Nói khoác không biết ngượng, nếu không có thời gian cấp bách, ta từng cái từng cái giết toàn bộ các ngươi!" Thạch Hạo lạnh lẽo đáp lại.

Ầm!

Hắn một chiêu kiếm bổ ra sau, khác nổ ra một quyền, Bất Diệt Kinh văn lóng lánh, chấn động trời cao.

Thạch Hạo phá vòng vây, truy hướng về nát rương gỗ, hắn vẫn đúng là sợ xảy ra bất trắc, vạn nhất lại xuất hiện một cái sinh linh, cướp đi này hòm vậy thì phiền phức lớn rồi.

Bởi vì, này không phải là không có khả năng, bởi vì nơi này có táng khu chi mạch, rất có thể sẽ thức tỉnh trầm miên Táng Sĩ.

Tối thiểu, trong thánh địa thì có một tên nữ Táng Sĩ, không biết vì sao, vẫn không hiện thân.

"Giết!"

Phía sau, ba đại cao thủ quát lên, tất cả đều đánh giết mà đến, thần quang lên tới hàng ngàn, hàng vạn đạo, xuyên thủng đại địa, lần thứ hai để cái kia gỗ mục hòm bay ngang mà lên.

Đồng thời, ba người đạt thành hiểu ngầm, cảm thấy vẫn là trước tiên diệt trừ Thạch Hạo khá là yên tâm, sau đó lẫn nhau tranh cãi nữa đoạt tạo hóa.

Nát rương gỗ nằm ngang ở một chỗ trên mặt đất, rốt cục bất động, cách chiến trường hơi có chút xa.

"Hả?"

"Không được!"

Một lát sau, bọn họ tất cả đều kêu to, đồng thời xông về phía trước, chính là liền muốn giết Thạch Hạo tâm tình đều không có.

Bởi vì, cái kia nát rương gỗ bắt đầu di động, sau đó gia tốc, nhanh khó mà tin nổi.

Bốn đại cao thủ đồng thời nhảy lên, đuổi tới đằng trước.

Hòm thể làm sao sẽ chính mình chạy?

Rất nhanh, bọn họ rõ ràng chuyện gì xảy ra, là một cái sinh linh dưới đất nâng nó, muốn đánh cắp!

Bốn người từng người trợn mở thiên nhãn, đều một trận ngạc nhiên.

Thạch Hạo có chút không nói gì, trộm cắp giả lại là cái kia cây tiên dược!

Nó cũng tham gia trò vui, theo dính líu.

Bị phát hiện sau, cây thuốc này không hề che giấu, lấy cành quấn quanh trụ hòm thể, sau đó cực tốc bỏ chạy, thực sự quá nhanh.

Vào lúc này, năng lượng màu đen hải từ lâu rút đi, đối với nơi này cầm cố yếu bớt, này cây tiên dược tốc độ cực kỳ nhanh, lại có thể phi thiên độn địa.

"Xèo!"

Nó trực tiếp liền không còn bóng, xuyên qua hư không, không thấy từ đó.

"Ngươi đi không rồi!" Cô Tộc truyền nhân quát lên, hắn nắm giữ không gian đại đạo thần tắc, trong tay không gian chi mâu động nát tan hư không,

lập tức lại sẽ tiên dược ép đi ra.

Xoạt một tiếng, nó chui xuống đất, này cũng vô cùng phiền phức, bởi vì nơi này là Thánh địa cùng ách thổ, mảnh này cổ lão thổ địa vô cùng quỷ dị, trời mới biết địa tầng nơi sâu xa có cái gì.

Nơi này rất dễ dàng ngăn cách người nhận biết, khó có thể triệt để đem ta hành tung của nó.

"Không trốn được!" Thạch Hạo lạnh lùng nói.

Liền một cây dược đều với hắn cướp, cái rương này càng ngày càng để hắn cảm thấy thần bí, đồng thời hắn cũng hoài nghi, trước kia này cây Trường Sinh thụ dẫn hắn tiến vào ách thổ, không riêng là muốn đối phó hắn chứ? Hay là còn muốn mượn sức hắn đánh cái rương này chủ ý.

Xoạt!

Thạch Hạo không lo lắng tự thân an nguy, chui vào lòng đất, truy đuổi Trường Sinh Tiên thụ.

Hắn không sợ mất dấu, bởi vì, ở trong tay của hắn có một chiếc lá, là trước kia truy kích này cây Trường Sinh thụ thì được, có một luồng nồng nặc dấu ấn khí tức.

Thạch Hạo dưới đất khóa chặt luồng hơi thở này, một đường truy sát!

Phía sau ba đại cao thủ nhíu mày, cảm thấy có chút phiền phức, sợ mất dấu đi.

Bọn họ cảm giác một trận không ổn, lo lắng cuối cùng này hòm thể thuộc về Thạch Hạo.

Lòng đất, tiên dược bay trốn!

Chuyện này thực sự có chút điên cuồng, một cây Trường Sinh dược mà thôi, nó lại cùng Thạch Hạo tranh cướp, muốn cướp đi gỗ mục hòm.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1468: Ngộ Vào Địa Phủ

Thạch Hạo một đường mau chóng đuổi, hắn có chút căm tức, cũng có chút không nói gì, một cây dược mà thôi, lại với hắn tranh cướp gỗ mục hòm, tiệt đi này thần bí hòm thể.

Lẽ nào nó biết cái gì? Cho nên mới dẫn Thạch Hạo nhập ách thổ, cuối cùng lại tiệt hồ, cướp hắn tạo hóa!

"Ngươi như không ở lại cái rương, khi ta nắm lấy ngươi thì, không phải đôn ngươi không thể!" Thạch Hạo ở phía sau uy hiếp.

Này cây Trường Sinh thụ tốc độ cực kỳ nhanh, ở trong lớp đất xuyên hành, như một cái lưu quang xuyên qua sương mù, vô cùng nhanh chóng, không có gì mà khi.

Nghe tới loại này uy hiếp, này thụ bảo thụ càng ngày càng nhanh chóng, hiển nhiên bị doạ cho sợ rồi, đồng thời cũng là ở dùng hành động đối kháng Thạch Hạo loại này cảnh cáo.

Thạch Hạo ra tay, lôi đạo phù văn lóng lánh, một cái lại một cái chớp giật bay ra, ở trong đất bùn xung kích, muốn bắn trúng nó, nhưng đáng tiếc cây thuốc này quá nhanh, lưu lại một đạo lại một đạo tàn ảnh, không ngừng biến hóa phương vị, tất cả đều trốn tránh đi.

"Ầm!"

Thạch Hạo nắm quyền ấn, về phía trước đánh tới, trực tiếp đánh xuyên qua mảnh này tầng đất, phát sinh ánh sáng lóa mắt, để trong này sụp đổ, phát sinh một hồi kịch liệt động đất.

Thời khắc này, trên mặt đất vùng núi đều vỡ rơi mất, toàn diện giải thể,

loạn thạch các loại (chờ) xông lên trên không, xuyên thủng đám mây.

Trường Sinh dược trốn càng nhanh chóng, nó không có rất mạnh sức chiến đấu, thế nhưng là là độn thuật đại sư, ít có người có thể đụng, đồng thời còn có thể đi qua với các loại pháp trận cấm chế.

"Chạy đi đâu!" Thạch Hạo lý sự, cây thuốc này quá trơn trượt, lại đem hắn súy càng ngày càng xa, nếu không có khóa chặt nó khí thế đó, đã sớm mất dấu rồi.

"Ở nơi đó Biên!" Giữa bầu trời, Đế Tộc năm cường giả, Cô Tộc truyền nhân, Vô Úy Sư Tử đuổi tới, xem đến khu này vùng núi sụp đổ, bụi bặm ngập trời.

"Xoạt!"

Ba đạo quang bay vụt hạ xuống, mỗi một đạo đều có núi cao thô to như vậy, toàn bộ xuyên thủng đại địa, để trong này rung động ầm ầm.

To lớn chùm sáng, không xuống đất tầng nơi sâu xa, hình thành đáng sợ màu đen đại uyên!

Thạch Hạo nhíu mày, hắn suýt nữa bị đánh trúng, kết quả này rất tồi tệ, hắn ở truy kích Trường Sinh dược, nhưng còn bị người quấy rối, đến đối kháng này tam đại cường giả.

Mà lại, trải qua lần này cản trở, Trường Sinh dược dĩ nhiên không còn bóng rồi!

"Cút!"

Thạch Hạo tức giận, xông lên mặt đất, hướng về giữa bầu trời oanh mấy quyền, cương mãnh vô cùng, vô cùng bá liệt, ngày đó khung nhất thời bị nổ nát, một mảnh khe lớn lan tràn hướng về tứ phương.

Ba đại cao thủ tránh né, cũng không có đón đánh, bọn họ cau mày, cũng

không muốn với hắn khai chiến, chặn đứng tiên dược khẩn thiết nhất, thập phần lo lắng nó liền như vậy trốn không thấy hình bóng.

"Hư không liên y!" Cô Tộc cao thủ trẻ tuổi gào to, hắn đang sử dụng một loại bí pháp, trong nháy mắt, thập phương trời cao đều cùng reo vang, có thần quang hóa thành liên y gợn sóng, hướng về khắp nơi khuếch tán.

"Ở bên kia!" Hắn hét lên một tiếng, chỉ về một cái phương vị.

Cô Tộc nắm giữ không gian đại đạo, đối với thiên địa hư không vô cùng mẫn cảm, hắn vừa nãy lợi dụng một loại thiên phú bí pháp nhận biết chu vi sinh linh, tìm được Trường Sinh dược.

Thạch Hạo đương nhiên sẽ không lạc hậu, cũng vọt tới, trên thực tế, hắn tay cầm cây thuốc kia một chiếc lá, cũng đã cảm thấy được nó ở nơi nào.

Ầm!

Trong quá trình này, Thạch Hạo không chút khách khí, chủ động thảo phạt, đối với tổ ba người nổ ra đi một tia chớp, này đạo lôi rất không giống, mang theo Lôi Trì dấu ấn.

Tại chỗ, suýt nữa đưa tới đại thiên kiếp!

Chủ yếu là, hiện tại không cho phép Thạch Hạo có đầy đủ thời gian chuẩn bị, không có cách nào dựng dụng ra mạnh nhất lôi kiếp.

Bất quá, dù vậy cũng làm cho Vô Úy Sư Tử giật nảy cả mình, nhìn chằm chằm Thạch Hạo thì, sát cơ lộ, quyết định muốn sấn hắn rời xa Đế quan thời cơ, đem hắn diệt trừ.

Biên chiến đấu liền truy đuổi, rất nhanh bọn họ lần thứ hai chia lìa, Thạch Hạo bởi vì có cái kia cái lá cây quan hệ, một mình chìm vào trong đất, truy hướng về "Đạo tặc".

Mấy lần, hắn nhìn thấy cái kia cây, ôm theo rương gỗ, rất là chói mắt,

ngay khi phía trước chạy trốn.

Không thể không nói, tốc độ của nó thật sự quá mức kinh người, bất kể là dị vực ba đại cao thủ, vẫn là Thạch Hạo, đều bị nó bỏ lại đằng sau.

Bởi vì, nó là tiên dược, thuật độn thổ lô hỏa thuần thanh, vô đối thiên hạ, những sinh linh khác căn bản không có cách nào theo chân nó khá là, chính là Thạch Hạo thực lực mạnh mẽ cũng không được, tối thiểu ở này cọc độn thuật trên không bằng nó.

Ầm!

Đột nhiên, tiên dược lao ra mặt đất, nhảy lên cao thiên, nó ở trong hư không phi hành, tốc độ đồng dạng kinh người, không gì sánh được.

Khi (làm) Thạch Hạo theo xông lên thì, hắn cả người xương cốt phát sinh vang lên giòn giã, hào quang chói lọi, tiếp theo hắn phát hiện máu thịt của chính mình tái tạo, mọc ra.

Xa xa, dị vực tam đại cao thủ trẻ tuổi cũng như vậy, tái sinh máu thịt, khôi phục lại.

Lại quay đầu thì, phát hiện đã từ lâu rời xa cái kia mảnh Thánh địa còn có ách thổ, vì vậy phát sinh ở trên người bọn họ quỷ dị biến mất không còn tăm hơi.

"Tên kia nữ Táng Sĩ rời đi sao?" Thạch Hạo quay đầu lại nhìn phía Thánh địa phương hướng, hắn vẫn không tin cái gọi là Hóa Điệp, tin chắc cũng không phải là sống ở trong mộng của người khác.

Đáng tiếc, không có nhìn thấy nữ Táng Sĩ, lần này không thể lý luận.

Trên thực tế, khi hắn ở ách thổ phát hiện mặt khác ba bộ khung xương thì, liền rõ ràng, sở dĩ sẽ như vậy, nhất định cùng cùng đất cổ kia có quan hệ, mà không phải tự thân Hóa Điệp.

"Hoang, nạp mạng đi!"

Tái sinh máu thịt sau, Vô Úy Sư Tử càng ngày càng óng ánh, hoàng kim tóc mai rủ xuống tới trên đất, thân thể vàng óng khổng lồ, bộ lông phát sáng, nó như một vầng mặt trời.

Nó âm thanh to lớn, nắm giữ đáng sợ lực bộc phát, nếu là tu vi lại cao một chút, quả thực có thể trực tiếp hống tháng sau lượng các loại (chờ) tinh thể đến!

"Ngươi đối với ta địch ý rất đậm?" Thạch Hạo liếc mắt nhìn hắn, vừa liếc nhìn biến mất ở chân trời tiên dược.

"Đáng tiếc, thời gian eo hẹp trương, không phải vậy ta lập tức chém hết các ngươi này một phản cốt tộc!" Thạch Hạo nói rằng, lại tiếp tục đuổi theo,

"Giết ngươi, không cần lý do!" Vô Úy Sư Tử lạnh giọng nói: "Oanh" một tiếng, một con to lớn hoàng kim móng vuốt về phía trước vỗ tới, bao phủ vùng trời này.

Vô Úy Sư Tử mạnh mẽ, người ngoài rất khó tưởng tượng.

Nó triển khai chính là ngày xưa cổ tăng một mạch "Chưởng Trung Tăng Quốc", hóa thành một thế giới, muốn lưu lại Thạch Hạo, đem luyện hóa đi.

"Quên nói cho ngươi, trước đây không lâu, ta ở ách thổ giết ba con Hoàng Kim sư tử, chờ ta thời gian rảnh rỗi giờ đến phiên ngươi rồi!" Thạch Hạo nói rằng, kiếm trong tay tóc máu quang, bùng nổ ra một đòn kinh thiên động địa, hắn ở Chưởng Trung Tăng Quốc khép kín trước, một chiêu kiếm chém ra Càn Khôn, vượt qua mà đi.

Ầm!

Cô Tộc cao thủ xuất kích, thời gian dài mâu bay ra, xuyên thủng đất trời, bắn về phía Thạch Hạo phía sau lưng.

"Coong!"

Thạch Hạo không quay đầu lại, kiếm thai nổi lên hiện Bất Diệt Kinh văn, óng ánh mà khiếp người, trở tay một chiêu kiếm, bổ ra cái này kinh người trường mâu.

"Nhớ kỹ, đợi ta bắt được gỗ mục hòm, tất nhiên với các ngươi thanh toán!" Thạch Hạo nói rằng, hắn lại tiếp tục đuổi theo.

Đột nhiên, một trận lạnh lẽo âm trầm hơi lạnh kéo tới, khu vực này đặc biệt quạnh hiu, còn vô cùng lạnh giá, trên mặt đất cây cỏ rất nhiều, cũng rất cao lớn, nhưng chính là làm cho người ta mấy phần âm hàn cảm giác, hết thảy thân cây đều như hóa thạch, không nhúc nhích.

Thạch Hạo một đường bay nhanh, không chịu ngừng lại, quả nhiên lại phát hiện tiên dược tung tích, thâm nhập khu vực này.

Lúc này, Trường Sinh tiên dược tốc độ chậm hơn, nó đang không ngừng nguyền rủa, bởi vì nó vô cùng mệt mỏi, dù cho trời sinh độn thuật Vô Song, nhưng là bị người như vậy truy kích, vẫn còn có chút không thể chịu được.

Bất luận nó trốn tới chỗ nào, người kia đều có thể đuổi theo, cũng cuối cùng tìm tới nó, điều này làm cho nó có chút bất đắc dĩ.

Xoạt!

Nó lại một lần chui vào lòng đất, tiến vào mảnh này yên tĩnh lạnh lẽo nơi.

Thạch Hạo không do dự, theo vọt xuống tới, chớp mắt mà thôi, xông vào mảnh này yên tĩnh cổ địa nơi sâu xa, đi tới địa tầng dưới, truy sát tiên dược.

Bỗng nhiên, Thạch Hạo cảm thấy không đúng, nơi này âm lãnh để hắn da thịt đều sinh ra mụn nhỏ, giản làm cho người ta linh hồn đều phải bị đóng băng, quá mức lạnh lẽo âm trầm.

Ầm!

Tiên dược một cái lảo đảo, theo người giống như vậy, suýt nữa ngã sấp xuống, sau đó lướt ngang quá phía trước ngăn cản, lần thứ hai bỏ chạy.

Mà khi Thạch Hạo con đường nơi này thì, đột nhiên, một con trắng bệch bàn tay từ trong bóng tối duỗi ra, vồ một cái về phía cánh tay của hắn, loại kia băng hàn khiến người ta cốt tủy đều muốn đọng lại.

Nơi này có một chiếc quan tài, quá cổ lão, từ lâu hoá đá, từ ở trong dò ra một cái tay, chụp vào Thạch Hạo.

Thạch Hạo lông tóc dựng đứng, không nghĩ tới gặp gỡ này một quỷ dị việc, cũng còn tốt hắn phản ứng nhạy cảm, tuy rằng bị chạm tới cánh tay, thế nhưng thoát khỏi, không có bị nó nắm chặt.

Táng Sĩ!

Thạch Hạo lập tức rõ ràng, chẳng trách trước kia sẽ cảm thấy âm hàn, hắn lại đi nhầm vào táng địa chi mạch trúng rồi, xông vào.

Hống!

Một tiếng rống to, màu đen sương mù dâng trào, phía sau cái kia chiếc quan tài triệt để nứt ra, một con sinh vật đáng sợ tránh ra, truy kích Thạch Hạo.

Một con trầm miên vô tận năm tháng Táng Sĩ bị kinh động, ra quan truy sát hắn!

Duy nhất vui mừng chính là, tên này Táng Sĩ tuy rằng so với hắn tu vi cao, nhưng cũng sẽ không thái quá thái quá, không thể ngay đầu tiên cầm cố nơi đây.

Thạch Hạo không có theo chân nó tranh đấu hứng thú, xoay người rời đi, như trước truy cái kia cây Trường Sinh dược.

"Hẳn là chỉ có này một tên Táng Sĩ chứ?" Thạch Hạo tự nói, vạn nhất xông vào Táng Sĩ oa, vậy thì phiền phức lớn rồi.

Bất quá, theo lý mà nói, loại sinh vật này yêu thích trầm miên, nếu là cẩn thận cùng cẩn thận một ít, nên vấn đề không lớn.

Tiên dược chạy rất nhanh, bỏ mạng bay trốn, đầu kia Táng Sĩ xuất hiện kích thích đến nó, bởi vì vừa nãy nó thiếu chút nữa cũng bị nắm lấy.

Phải biết, nó chính là từ cổ táng địa nơi sâu xa nhất khu vực trốn ra được, bây giờ cũng không muốn lại rơi vào loại kia sinh vật trong tay.

Nó đã mất đi một đoạn thân cây, bị một tên Táng Vương luyện chế thành quan tài.

Đột nhiên, Thạch Hạo rùng mình, bởi vì dưới lòng đất nơi này bầu không khí yêu tà, hơn nữa nhiệt độ càng càng thêm âm hàn, hắn có chút cân nhắc bất định.

"A..."

Đột nhiên, rít gào truyền đến, đó là tiên dược phát sinh.

Thạch Hạo cả kinh, tên kia gặp phải cái gì? Hắn rất muốn rút đi, nhưng là vừa không cam lòng, nhắm mắt về phía trước đuổi một đoạn đường.

Tiên dược muốn dọc theo đường cũ trốn về, kết quả gặp được Thạch Hạo, một trận kinh hoảng, không thể không lại lần nữa quay đầu, siêu vọt tới trước đi.

Thạch Hạo cảm giác sâu sắc bất ngờ, bọn họ đi tới mảnh này địa tầng có thật nhiều kỳ dị vách đá, tiên dược lại không thể mặc hành mà qua, bị hữu hiệu ngăn cản, rất nhiều nơi không thông.

Không biết quá bao lâu, phía trước đột nhiên trống trải!

Tiên dược lập tức xông ra ngoài, đồng thời lại phát sinh một đạo tiếng

kêu sợ hãi, rất là hoảng loạn.

Sau một khắc, Thạch Hạo cũng lao ra tầng đất, tiến vào một nơi kỳ dị.

Hắn nhất thời có chút choáng váng, khó thoát rời đi lòng đất, trở lại mặt đất bên trên? Nhưng là, nhìn một chút lại cảm thấy không đúng, đây vẫn là dưới nền đất nơi sâu xa, chỉ là nhìn thấy một mảnh trống trải cổ địa.

Không có bùn đất ngăn cản, nơi này giống như một cái phố chợ.

Có thể nhìn thấy, lờ mờ, đó là một ít bóng người, càng có chút hơn quỷ dị đồ vật bãi trên đất, những kia sinh linh đang trao đổi cùng mua các loại.

Thạch Hạo đờ ra, đây là địa phương nào?

Thực sự là một cái nông thôn chợ?

Không đúng vậy, đây rõ ràng là dưới nền đất nơi sâu xa mới đúng.

Rất nhanh, hắn rõ ràng, tiếp theo sởn cả tóc gáy, đây là thuộc về Táng Sĩ khu vực, là bọn họ phố chợ, lại lập tức nhìn thấy nhiều như vậy!

Đồng thời, hắn nhìn thấy một chút Táng Sĩ không có tử khí, rất ôn hòa, cùng bình thường sinh linh gần như. Hắn lập tức biết rồi, đó là Hoàng Kim Táng Sĩ!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1469: Chân Thành Hợp Tác

Xông vào táng sĩ ổ? Thạch Hạo khá giật mình, không tên liền rơi vào loại này tuyệt địa bên trong, này không phải cái gì thiện thổ, sơ sót một cái liền phải chết ở chỗ này.

Bởi vì, táng sĩ quá thần bí, với hắn hoàn toàn không phải một chủng tộc, đồng thời loại sinh vật này ghét nhất bị quấy nhiễu, xưa nay phàm là mở ra bọn họ mộ lớn người, đại thể đều chết thảm, dù cho lâm thời đào tẩu, cuối cùng cũng sẽ không được chết tử tế.

Hiện nay, này không phải là một cái hai cái táng sĩ, mà là một tổ!

Thạch Hạo da đầu tê tê, hắn mặt không hề cảm xúc, ở đây đứng yên.

Cái kia cây tiên dược cũng há hốc mồm, thất kinh, đối với nó tới nói, mới từ cổ lão nhất nơi chôn cất nơi sâu xa trốn ra được, kết quả hiện tại lại vào "Lang oa" cùng "Hang hổ".

Một đám táng sĩ trông lại, nhìn chằm chằm Thạch Hạo, vừa nhìn về phía tiên dược, hai mắt đều lạnh lẽo âm trầm, cũng có vô cùng chỗ trống, thiếu sức sống.

Này khiến người ta cảm thấy da dẻ dường như bị kim đâm giống như, có chút đâm nhói, càng rất băng hàn, giống như bị một đám ác quỷ cho nhìn chằm chằm.

Thạch Hạo trong lòng bất an, lối vào nơi đó đã có táng sĩ qua lại, không thể rút đi, đồng thời còn không là bình thường sinh vật, là một con ba đầu sáu tay quái vật, cả người đen kịt như mực, thỉnh thoảng thoáng hiện ô kim ánh sáng lộng lẫy, khí tức tử vong đập vào mặt.

Tên này táng sĩ tối thiểu đạt đến độn nhất cảnh giới, thực lực cực cường.

Thạch Hạo nhắm mắt, đi về phía trước, tiến vào gò đất, vì là mình lựa chọn có lợi địa hình, đồng thời đang quan sát có hay không còn có cái khác mở miệng.

Đây là một cái phố chợ, có không ít táng sĩ qua lại, cùng bãi quán vỉa hè tự, có không ít kỳ dị cổ khí.

"A Đức Lạp đều a..."

Phía trước, có người chỉ điểm, đồng phát ra loại thanh âm này, chỉ chỉ tiên dược, vừa nhìn về phía Thạch Hạo.

Có ý gì? Thạch Hạo nghe không hiểu!

Hắn đau cả đầu, chẳng lẽ muốn máu tươi nơi đây sao?

Hắn nhìn về phía cách đó không xa, táng sĩ quần bên trong có chút sinh vật với hắn gần như, không có chết khí, rất là bất phàm, có cực kỳ oai hùng người, là hoàng kim táng sĩ.

Thạch Hạo ánh mắt lấp lóe, hắn quyết định hành hiểm, làm liều một phen, giả mạo hoàng kim táng sĩ, lập tức liền giả bộ, lạnh lùng nhìn hai bên một chút, không có lên tiếng.

Sau đó, hắn trùng tiên dược chỉ, ra hiệu nó lại đây!

Đồng thời, hắn bí mật truyền âm, nói: "Ngươi không muốn bị lần thứ hai trồng ở mộ lớn trên, tốt nhất đến bên cạnh ta, theo ta phối hợp!"

Tiên dược cảm giác khá là không biết phải nói gì, cái tên này đến phần này lên còn đang đe dọa nó, thực sự là bình tĩnh quá mức!

Bất kỳ Trường Sinh dược đều có ý thức, đều sẽ mở miệng, năm đó Thạch Hạo cùng "Bạch Quy Đà Tiên" thậm chí đã từng sướng tán gẫu qua.

"Ngươi so với ta tình cảnh nguy hiểm hơn, còn dám nói khoác không biết ngượng?" Tiên dược hơi hơi bình tĩnh tâm tình sau, cũng bí mật truyền âm.

"Ngươi ta hợp thì lại cùng có lợi, tránh được miễn ngươi lần thứ hai rơi vào táng sĩ trong tay, trồng ở trước mộ phần, ngươi đến phối hợp ta, khi ta là hoàng kim táng sĩ." Thạch Hạo cấp tốc đáp lại.

Tiên dược lúc này kinh dị, sau đó một trận do dự, một lát sau quả đoán bay tới, nó cảm thấy người này tộc gan to bằng trời, có thể ý nghĩ này thật sự có thể được.

"Ngươi tốt nhất bản phận, nếu như thương tổn ta, tuyệt đối đưa ngươi vạch trần, đến thời điểm ngươi khẳng định chết không có chỗ chôn!" Lão dược cảnh cáo.

Nó thật sự có điểm không yên lòng, sợ Thạch Hạo một cái ăn đi nó, dù sao nó là một cây Trường Sinh dược, rất nhiều sinh vật không ai không muốn lấy được!

"Yên tâm, ngươi ta hiện tại là một cái tuyến trên con kiến!" Thạch Hạo để nó yên tâm, tận lực phối hợp.

Ai có thể nghĩ tới, bọn họ lại muốn hợp tác, một người 1 dược, như vậy tổ hợp nghĩ đến liền cảm thấy quái lạ, đặc biệt là cây thuốc kia vẫn là Tiên căn!

Trước đây không lâu, hai người còn như nước với lửa đây!

"Ngươi phải biết, nếu là bại lộ sau, quá mức ta bị mang đi, quay về một vị táng vương hết thảy, trở thành hắn quan tài bản, mà ngươi nhất định phải bị phân thây muôn mảnh, sai, sẽ bị luyện chế thành táng nô, coi là thật là sống không bằng chết!"

Tiên dược làm phiền, nó đang cực lực để Thạch Hạo rõ ràng hại nó hậu quả, tiến hành đe dọa, sợ Thạch Hạo có ý đồ xấu lung tung.

"Yên tâm được rồi!" Thạch Hạo đáp ứng, sau đó lại nói: "Thời gian cấp bách, ngươi mau mau đáp lại bọn họ, hoặc là giao ta cổ táng ngữ, khiến cho ta như một tên hoàng kim táng sĩ."

Hắn tin tưởng, Lão dược sinh sống ở cổ táng địa năm tháng dài đằng đẵng, khẳng định hiểu được táng ngữ, hơn nữa đối với hoàng kim táng sĩ chờ hiểu rõ hơn xa người thường.

"Ma ni dát la..."

Lão dược ngược lại cũng phối hợp, thân thể thu nhỏ lại, sợi rễ thêm vào cành non bất quá ột thước, nó rơi vào Thạch Hạo trên đầu vai, lúc này liền bô bô nói một chút lời nói.

Nó đang phối hợp Thạch Hạo, trợ giúp hắn hóa giải nguy cơ. Bất quá, nó như trước liều mạng ôm cái rương, không thể buông tay.

"Dát cô mét mỗ..." Xa xa, một tên táng sĩ đi tới, mang theo mỉm cười, vô cùng xán lạn, xem ra bất quá khoảng ba mươi tuổi, thế nhưng thực lực cao đáng sợ.

Hắn đạt đến độn nhất cảnh giới đỉnh cao, mà lại là một tên hoàng kim táng sĩ!

Hắn nắm giữ mái tóc dài màu vàng óng, vô cùng óng ánh, tung bay đến trước ngực cùng sau lưng, như một vầng màu vàng sông dài, rõ ràng là một cái táng sĩ mà thôi, nhưng là so với thần linh còn thần thánh, mang theo mịt mờ bảo vụ.

Lão dược, dường như một cái 2 quỷ, bô bô, cùng tên này hoàng kim táng sĩ một trận giao lưu, tốc độ nói rất nhanh.

"Thực sự là kỳ quái, hoàng kim táng sĩ chính là ở cái kia tối cổ táng địa nơi sâu xa đều rất hiếm thấy, trừ phi thời khắc trọng yếu, không phải vậy không hội tụ tập nhiều như vậy."

Trường Sinh Thụ vừa cùng cái kia táng sĩ đối thoại, vừa trong bóng tối cùng Thạch Hạo như vậy truyền âm, nó thật là không rõ.

Này vô cùng dị thường, hoàng kim táng sĩ cực kỳ ít ỏi, là huyết thống mạnh mẽ nhất cổ táng sĩ Chí Cường giả sinh ra dòng dõi, nói như vậy, không thể kết bè kết lũ xuất hiện.

Mà nơi này, tối thiểu có mấy chục tên!

Trong bọn họ nữ có nam có, từng cái từng cái tiên vụ tràn ngập, thần thánh an lành, dường như mạnh mẽ nhất một nhóm thần con dòng dõi, giáng lâm ở mảnh này táng thổ bên trong.

"Đừng đến thăm một mình với hắn giao lưu, nhanh lên một chút dạy ta cổ táng ngữ, một câu một câu giáo, ta đến tự mình với bọn hắn đối thoại, nếu không chẳng mấy chốc sẽ lòi đuôi!" Thạch Hạo nói rằng.

Nhiều như vậy táng sĩ ở bên, dị thường nguy hiểm!

Dù cho có Đại La Kiếm Thai ở tay, có nhất định uy hiếp tác dụng, nhưng chân chính bại lộ sau, có thể còn có thể dựng dụng ra càng to lớn hơn nguy cơ!

Bởi vì, khả năng này sẽ chọc cho đến mạnh mẽ táng sĩ mơ ước, đoạt kiếm thai.

Lão dược rất không tình nguyện, nhưng vẫn là một câu một câu dạy, để Thạch Hạo cùng trước mắt hoàng kim táng sĩ đối thoại.

Tuy rằng ngôn ngữ quái lạ, phát âm kỳ lạ, lý giải lên rất phiền phức, nhưng Thạch Hạo vẫn có thể bình thường cùng trước mắt táng sĩ giao lưu.

"Đạo huynh quả nhiên bất phàm, mang đến một cây Trường Sinh dược, nghĩ đến lần này táng uyên hành trình, nhất định sẽ có thu hoạch lớn!" Tên này vô cùng xán lạn, dường như Thái Dương Thần giống như nam tử tóc vàng nói rằng.

Hắn rất hiền hoà, cũng rất thong dong, mang theo ôn hòa cười, cùng Thạch Hạo hữu hảo trò chuyện.

Thạch Hạo hoàn toàn không còn gì để nói, đây rõ ràng là một cái táng sĩ à, ở trong sự nhận thức của hắn, đây là ác quỷ bên trong ác quỷ, có thể nhìn so với hắn còn thánh khiết.

Hắn cảm thấy hẳn là cấp tốc chuyển biến ý nghĩ, không thể lại cho rằng táng sĩ là quỷ, đây là một cái kỳ dị chủng tộc, xưng là ma tiên hậu duệ đến nhận việc không nhiều.

Cùng lúc đó, Thạch Hạo nội tâm nổi sóng chập trùng, bị chấn động mạnh, bởi vì đối phương lại nhắc tới cái gì táng uyên, đó là nơi nào, mang tới Trường Sinh dược liền có thể có thu hoạch?

Chẳng trách Lão dược không muốn dạy hắn táng ngữ, xem ra trong này có ẩn tình!

Thạch Hạo vừa chính mình ứng phó, cẩn thận trả lời, vừa uy hiếp Trường Sinh Thụ, để nó kể ra cái gọi là táng uyên là nơi nào, đi nơi nào có thể chiếm được cái nào chỗ tốt.

"Ngươi kịp lúc hết hy vọng, đừng mơ tới nữa!" Lão dược 120 cái không vui, kiên quyết chống lại.

Thạch Hạo thần giác nhạy cảm, hắn lập tức biết, cái kia táng uyên đối với Trường Sinh dược tới nói không phải địa phương tốt gì, nó rất kiêng kỵ, lại càng không đồng ý đi tới.

"Ngươi không phối hợp, chúng ta chẳng mấy chốc sẽ bại lộ, bởi vì, ta cũng không có cách nào với hắn đàm luận những việc này, không cách nào hòa vào bọn họ." Thạch Hạo cảnh cáo.

"Chúng ta đã nói trước, thật muốn ra đi sau, ngươi cho ta tuyệt đối tự do, để ta bất cứ lúc nào có thể rời đi, không được hạn chế ta, không phải vậy liền cá chết lưới rách!" Trường Sinh Thụ nói rằng.

Thạch Hạo ngẩn ra, rất nhanh hiểu được, nó nói tới ra đi, là chỉ đi tới táng uyên.

Hắn một trận ngạc nhiên, hắn lại không muốn đi cái gì táng tộc mật thổ, bây giờ nhìn lại, tựa hồ trên quầy chuyện rất phiền phức!

"Ngươi yên tâm, ta đối với cái kia cái gọi là táng uyên không có hứng thú, hận không thể lập tức đào tẩu!" Thạch Hạo động viên nó.

Liền như vậy đạt thành nhất trí sau, một người 1 dược rốt cục bắt đầu chân thành hợp tác.

Nơi này quả nhiên không bình thường, càng tiếp giáp một chỗ cổ lão mà thần bí vực sâu màu đen, Dù cho là đối với táng sĩ tới nói, vậy cũng là không thể dự đoán địa phương.

mặc dù là sống quá lâu đời năm tháng cổ táng sĩ, đối với nó cũng không biết, dị thường kính nể!

Làm Thạch Hạo nghe được tình huống như thế sau, Một trận giật mình, dưới cái nhìn của hắn, mảnh này táng thổ địa dưới, táng sĩ tuyệt đối là quỷ dị người, không thể phỏng đoán.

Nhưng là, hiện tại phát hiện, liền chúng nó đều có khó có thể đặt chân địa phương, thực sự không thể tưởng tượng.

"Táng vương khả năng biết, thế nhưng chưa bao giờ tiết lộ." Lão dược nói rằng.

Hôm nay, lại đến chỗ này táng uyên mở ra tháng ngày, một ít hoàng kim táng sĩ tới đây đến tạo hóa.

Bởi vì, mỗi một lần mở ra táng uyên, Đều sẽ có thiên tài địa bảo, bia đá tâm trải qua chờ hiện lên, số may có thể bắt lấy.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1470: Hoàng Kim Táng Sĩ

Nơi này phố chợ chính là nhân Táng Uyên mà xuất hiện!

Từ cổ chí kim, mỗi cách một đoạn thời kì, Táng Uyên thì sẽ mở ra, mà nơi này tự nhiên sẽ náo nhiệt lên, các nơi một ít phi phàm Táng Sĩ tụ tập mà tới.

Khu vực này thành vì bọn họ trao đổi cần thiết, đồng thời tiến hành ngắn ngủi nghỉ chân địa phương.

Bởi vì, muốn đi Táng Uyên, cần các loại đồ vật, có chút là hiếm thấy vật liệu, vì vậy một ít Táng Sĩ dù cho chính mình không đi Táng Uyên, cũng sẽ tới đây thụ cổ khí.

Thạch Hạo nghe hoàn toàn không còn gì để nói, dưới cái nhìn của hắn, Táng Sĩ là trầm mặc, là biết điều, quanh năm suốt tháng trầm miên, cực nhỏ xuất thế, đỗ lại địa phương, nơi nào sẽ có cái gì thành trì các loại.

Có thể hiện tại nhìn thấy phố chợ, đánh vỡ hắn một ít cố hữu tư duy.

Cẩn thận suy nghĩ một chút sau, hắn lại thoải mái, nữ Táng Sĩ từng đã nói với hắn, Táng Sĩ không phải thi thể thông linh mà thành, cũng là sinh ra đến.

Nếu như vậy, lẫn nhau trong lúc đó tự nhiên cũng sẽ có giao lưu, dù cho phi thường thị ngủ, quanh năm không xuất thế, cũng vẫn là chợt có giao lưu đoạn thời gian.

Đương nhiên, có lẽ có ít Táng Sĩ tách ra sau, chính là thiên cổ năm tháng sau lại gặp lại.

Thậm chí, mặc dù từng là người quen, cũng khả năng từ biệt chính là một đời, là vĩnh viễn.

Chủng tộc này sinh hoạt tập tính, nhất định phạm vi hoạt động của bọn họ cùng đoạn thời gian sẽ khác với tất cả mọi người.

"Táng Uyên lúc nào mở ra?" Thạch Hạo trong bóng tối hỏi dò tiên dược, không dám trực tiếp hỏi Hoàng Kim Táng Sĩ, sợ lộ chân tướng gặp sự cố.

"Dựa theo lẽ thường tới nói, cũng sắp rồi, khả năng ngay khi hai ngày này bên trong." Trường Sinh thụ rất không tình nguyện hồi đáp.

Thạch Hạo gật đầu, phát hiện này không phải một cái xác thực ngày, có thể cùng nơi đây sinh vật trò chuyện, liền xoay người hỏi tên kia Táng Sĩ, hướng về hắn thỉnh giáo, có hay không suy đoán ra mở ra chuẩn xác thời khắc.

"Hiện tại liền muốn lên đường rồi, có cổ Táng Sĩ suy đoán, khả năng ngay khi hôm nay, ngược lại cách gần, dù cho hiện tại mở ra cũng làm lỡ không là cái gì." Hoàng Kim Táng Sĩ nói rằng, đầu đầy tóc vàng, lưu động ra ánh bình minh giống như hào quang, vô cùng xán lạn.

Hắn tên Tam Tạng, có danh hiệu của chính mình, rất rõ ràng thân thể này cường tráng, dường như thần chỉ giống như nam tử có địa vị không hề bình thường, bởi vì rất nhiều Táng Sĩ đều đối với hắn kính nể.

"Hắn... Khả năng là một vị Táng Vương đời sau!" Trường Sinh thụ trong bóng tối lấy làm kinh hãi, nói cho Thạch Hạo, nam tử này không đơn giản, cần lưu ý cùng chú ý.

"Tam Tạng huynh, không vì ta giới thiệu một chút cái này bạn mới sao?" Đang lúc này, một cô gái đi tới, cũng là hình người, yểu điệu thướt tha.

Ở nơi này, tuy rằng có không ít Táng Sĩ, nhưng cũng không đều là hình người, có rất nhiều cự thú, cũng có ma điểu các loại.

Cô gái này màu da trắng nõn, con mắt như nước trong veo, giống như sẽ nói giống như vậy, nàng ủng có mái tóc dài đỏ lửa, dường như hỏa diễm phấp phới, mà đôi môi cũng rất đỏ tươi, vô cùng yêu mị.

Nàng ăn mặc một thân vàng ròng giáp trụ, lóng lánh ánh sáng chói mắt thải, cả người thiên kiều bá mị, đồng thời còn có giáp trụ tôn lên khác loại nữ võ giả khí chất, dị thường lôi kéo người ta chú ý.

Thạch Hạo thật sự có điểm không tin hắn tiến vào Táng Sĩ oa, bởi vì nhìn thấy cô gái này, danh xứng với thực liệt diễm môi đỏ, mịt mờ tinh khí lưu chuyển, mang theo thần đạo khí tức.

Hắn rất khó đem những này cùng tử vong, lòng đất, cùng với ngủ đông trong quan tài các loại (chờ) liên hệ tới, đúng là một trời một vực.

"Vị đạo huynh này là Hoang." Hoàng Kim Táng Sĩ Tam Tạng giới thiệu.

Thạch Hạo cũng không sợ tiết lộ thân phận, bởi vì Hoang dùng cổ táng ngữ dịch ra sau, chỉ là một cái âm tiết cùng phổ thông tên gọi, sẽ không để cho người có cái gì liên tưởng.

Dù cho dị vực người đến rồi, nghe được lấy cổ táng ngữ nói ra Hoang, cũng sẽ là lơ ngơ, không rõ vì sao.

"Hoang huynh, ngươi được, ta là Thần Minh." Liệt diễm môi đỏ, cái này kiều mị nữ tử cười tủm tỉm, đi tới gần đến chào hỏi.

Thạch Hạo thẫn thờ, hôm nay xung kích thực sự có chút lớn, nếu là truyền đi ai có thể tin tưởng, cái gọi là Táng Sĩ một cái so với một cái giàu có tức giận, so với ngoại giới sinh linh còn thần thánh.

"Hoang huynh có thể mang đến một cây Trường Sinh dược, coi là thật là ghê gớm, chúng ta bên này liên thủ cũng chỉ mang đến một cây dược mà thôi, Hoang huynh một người là có thể mang một cây, thực sự phi phàm." Thần Minh cười nói, sóng mắt lưu chuyển, nghiêng nước nghiêng thành, có một loại khó có thể chống cự mê hoặc.

Thạch Hạo thật không biết nên cảm thấy kinh diễm, vẫn là kinh sợ, hắn lại một lần nữa thuyết phục ở chính mình, đây chính là một loại thần thánh sinh vật, dù cho yêu thích lấy quan vì là phủ đệ, cũng chỉ là chủng tộc tập tính gây ra, không cần suy nghĩ nhiều.

Nghĩ như vậy thông sau đó, Thạch Hạo lại đối mặt nàng thì, liền không cảm thấy quái dị, dù sao đây là một tên tuyệt diễm nữ tử, có vượt quá tưởng tượng mỹ lệ mặt, yêu dã mà cảm động.

Hắn vừa ứng phó, vừa hướng về tiên dược lấy kinh nghiệm, hỏi nó đi chỗ đó Táng Uyên mang tới Trường Sinh dược đến tột cùng có ích lợi gì.

"Trường Sinh dược có thể nhập Táng Uyên, có thể dẫn tới "Thiên trân" cùng "Táng bảo" các loại." Tiên dược trong bóng tối báo cho, vô cùng miễn cưỡng, nếu như không phải cần hợp tác, nó chắc chắn sẽ không thổ lộ ra mảy may.

Thạch Hạo kinh ngạc đồng thời, muốn cười to, nói cho lão dược, nếu như vạn bất đắc dĩ, đến thời điểm nhiều nỗ lực, dù cho vì đào tẩu, cũng đến dẫn tới một ít táng bảo, để cùng những người này kết giao.

Đương nhiên, nếu như thật có tác dụng lớn nơi, có nghịch thiên bia đá kinh văn các loại, hắn đương nhiên phải lưu lại, nói không chắc lần này táng thổ hành trình vẫn đúng là có thể đến vận may lớn.

"Chỗ kia không phải nơi tốt lành, dù cho là Trường Sinh dược đi vào cũng sẽ đại được ảnh hưởng, ta khuyên ngươi tuyệt vọng đi, ta mới không sẽ liều mạng đây!" Lão dược tức giận nói rằng.

Thạch Hạo lên tinh thần, cùng nữ Táng Sĩ Thần Minh giao lưu, cảm thấy rất giật mình, bọn họ mang theo cái kia cây thực vật, quả nhiên là tiên dược, tỏa ra ánh sáng lung linh, hương thơm nức mũi.

Cách rất xa, đều có thể cảm giác Tiên Đạo khí tức, nó bên ngoài cơ thể có chín đạo thần hoàn, một đạo trùm vào một đạo, hình thành chín tầng vầng

sáng, phảng phất một vị vô thượng Tiên Vương ngồi xếp bằng.

Đó là một cây màu tím dược thảo, tử khí bốc hơi, hào quang cuồn cuộn, giống như một đạo nhân ngồi xếp bằng, giống như ở tụng kinh, đang bế quan.

Thạch Hạo khá là kinh ngạc, cây thuốc này quả nhiên kỳ dị, lại là hình người, xem dáng vẻ, thật giống cũng bị thu gặt quá, bây giờ vẫn không có nẩy nở.

Nước miếng của hắn ào ào, rất muốn cướp sạch, bởi vì này Trường Sinh dược đối với ngoại giới đến sinh linh tới nói, mê hoặc quá lớn.

Trong một ngày mà thôi, nhìn thấy hai cây Trường Sinh dược, này cùng giống như nằm mơ, Thạch Hạo thở dài, nếu như đều có thể mang về, cái kia coi là thật muốn rung động chín tầng trời Thập Địa!

"Khả năng này là dưỡng kê cái kia tồn tại dược!" Thạch Hạo trên đầu vai lão dược trong bóng tối nói rằng.

Thạch Hạo đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó tỉnh ngộ.

Cái gọi là dưỡng kê, là chỉ cổ Táng Vực nơi sâu xa nhất một vị thực lực mạnh mẽ cự phách, nghe nói, hắn từng nhặt được một con niết bàn thất bại Chân Hoàng, cứu sống lại.

Bây giờ, cái kia từng lạc mao, chôn ở mộ lớn bên trong năm tháng dài đằng đẵng sau lại thông linh Chân Hoàng, đúng như cùng kê giống như, thả rông ở cái này sinh linh khủng bố gia tộc khẩu.

Rất rõ ràng, Thần Minh lai lịch đáng sợ, nếu không, làm sao có khả năng mượn tới cây thuốc này!

Những này Hoàng Kim Táng Sĩ tuy rằng chia làm mấy cái quần thể, thế nhưng lấy Tam Tạng còn có Thần Minh làm đầu, dù cho tu vi mạnh mẽ hơn bọn họ, cũng đối với bọn họ kính nể.

"Hoang huynh, ngươi còn có cái gì muốn trao đổi sao, nhìn một chút nơi này có hay không có vật cần thiết, một lúc chúng ta liền muốn ra đi." Tam Tạng nói rằng.

"Được!" Thạch Hạo gật đầu, giả vờ giả vịt, nhìn trên sạp hàng những kia đồ vật, nói thật, hắn đúng là xem không cho phép, những thứ đó quá quái dị.

Thế nhưng, hắn không thể không làm ra một bộ tư thái.

Đó là cái gì, một đoàn khô héo huyết? Lại bị trịnh trọng đặt tại một khối tử kim ván quan tài trên, như vậy bày đặt, tựa hồ phi thường quý giá.

"Ngươi biết những thứ đồ này lai lịch ra sao sao, ta có phải là muốn chọn hai cái?" Thạch Hạo hỏi lão dược.

"Đều rất quý giá, có một ít là táng địa ít có báu vật, ngươi trao đổi không nổi." Lão dược nói rằng.

Thạch Hạo có chút không tin, lấy ánh mắt chăm chú vào đầu tiên phát hiện đoàn kia khô héo huyết, nó đen thui, dáng vẻ thực sự có chút không ra gì.

"Không nghi ngờ chút nào, đây là một vị vô thượng đại nhân vật đã từng rơi ra huyết, đừng xem khô héo, thiếu hụt linh tính, nhưng như thế xem như là táng bảo, có tác dụng lớn nơi, nếu như ngươi có đồ vật có thể lấy ra trao đổi, liền mau mau đổi tới tay đi." Trường Sinh thụ nói rằng.

Thạch Hạo ngờ vực, hắn thật không nhìn ra này khô huyết có cái gì chỗ bất phàm, hay là chỉ là đối với Táng Sĩ hữu dụng chứ?

Hắn vừa nhìn về phía cái khác các loại cổ đồ vật, như khô héo cành cây, phá nát cốt chuy, còn có mục nát ván quan tài các loại, không nhìn thấy một điểm thần tính gợn sóng.

"Tiểu tử, ngươi đừng xem thường, liền nắm cái kia phá ván quan tài tới nói đi, tuy rằng mục nát, thế nhưng nó nhưng là Trường Sinh thụ bộ phận, vô

tận năm tháng trước đây, linh tính đủ hù chết người!" Lão dược nói rằng.

Khi (làm) nghe nói lời ấy, Thạch Hạo cả kinh, cảm giác khinh thường những thứ đồ này rồi!

Hắn lập tức hai mắt tỏa ánh sáng, cái này trong phố chợ thứ tốt hẳn là có không ít!

"Đây là vì là đi Táng Uyên chuẩn bị đồ vật, tự nhiên đều không phải là vật phàm, có chút là hiếm thấy táng bảo!" Lão dược nhắc nhở hắn.

"Vậy ta phải đổi lấy một ít, mang tới ngoại giới đi, nói không chắc chính là chấn động thập phương Thiên Bảo!" Thạch Hạo tự nói, làm ra loại này quyết định.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1471: Táng Bảo

"Ngươi lấy cái gì trao đổi?" Tiên dược xem thường, một bộ rất ngạo mạn dáng vẻ, nó không cảm thấy Thạch Hạo có đem ra được đồ vật.

"Trường Sinh thụ lá cây, bọn họ có muốn không?" Thạch Hạo hỏi.

Lão dược lúc đó liền cuống lên, nói: "Ngươi dám đánh ta chủ ý, cùng ngươi liều mạng!"

"Đừng tưởng rằng liền ngươi có tiên dược diệp tử, ta cũng có." Thạch Hạo rất bình tĩnh nói.

"Ngươi cũng có?" Lão dược ngạc nhiên.

Thạch Hạo buông tay ra chưởng, trong lòng bàn tay quả nhiên có một viên phiến lá, óng ánh ướt át, tinh khí hừng hực, mang theo thơm ngát, thấm ruột thấm gan.

"Ta... Muốn giết ngươi!" Lão dược nếu như có mặt, lúc này là nhất định đen sì, bởi vì cái kia cái lá cây chính là nó, bất quá trước đây bị Thạch Hạo được.

Chính là bởi vì này cái lá cây, Thạch Hạo mới có thể khóa chặt nó dấu ấn khí tức, vẫn truy tới đây.

"Đạo huynh, có thể hay không tìm được vào mắt đồ vật?" Tam Tạng đi tới hỏi dò.

"Đang xem!" Thạch Hạo đình chỉ cùng tiên dược giao lưu, hôm nay đối với hắn mà nói, thực sự là một lần kỳ dị lữ trình, lại ở thế giới dưới lòng đất bên trong cùng Táng Sĩ làm bạn.

"Ngươi cảm thấy trên người ta món đồ gì có thể đổi những món đồ này?" Thạch Hạo hỏi Trường Sinh thụ, hắn trong bóng tối lấy thần niệm biểu thị ra một ít đồ vật hình thái.

"Đều là pháp khí, không sánh được bọn họ táng khí, uy lực kém xa." Lão dược nói rằng.

Điều này làm cho Thạch Hạo tương đương giật mình, hắn vừa nãy lấy lấy thần thức vì nó diễn biến một chút binh khí các loại, kết quả tiên dược nhưng là thuyết pháp này, Táng Sĩ binh khí vượt xa trên đất sinh linh pháp khí?

Có vài thứ Thạch Hạo là sẽ không lấy ra, miễn cho bại lộ, nói thí dụ như Đại La kiếm thai.

Thế nhưng, hắn xác thực muốn đổi lấy một vài thứ, lấy cái gì để đổi đây?

Rất nhanh, hắn trong lòng hơi động, lấy ra non nửa dưỡng đủ mọi màu sắc hạt cát, viên viên óng ánh, tỏa ra điềm lành, hắn tin chắc vật này mặc dù bại lộ cũng sẽ không bị người hoài nghi.

Đây là vạn vật thổ!

Ở Thần Dược Sơn Mạch thì, liền nữ Táng Sĩ đều từng trong mắt phát sáng, đối với này ước ao.

"Vật này... Cho ta!" Tiên dược nếu như có mắt, lúc này khẳng định đã đỏ.

Cái gọi là vạn vật thổ, nữ Táng Sĩ từng nói, là quý báu nhất táng thổ một trong, sinh ra ở Táng Vực, bình thường người đừng nói được, thấy đều chưa từng nhìn thấy!

"Vật này có thể đổi sao?" Thạch Hạo hỏi.

"Tự nhiên có thể, đây là thứ thuộc về Táng Vương!" Lão dược đáp, nó loại thực vật này nếu là cắm rễ vạn vật thổ bên trong, có thể cấp tốc sinh trưởng, chỗ tốt to lớn.

Thạch Hạo giật mình phát hiện, này vạn vật thổ so với tưởng tượng còn muốn quý giá, này một cái thổ lại có thể đổi đoàn kia khô héo huyết!

"Kiếm lời, này huyết đừng xem linh tính mất hết, nhưng có kỳ dị tác dụng, cái này than chủ chưa từng va chạm xã hội, nhìn thấy thuộc về riêng Táng Vương thổ chất, mất đi lý trí, liều lĩnh cùng ngươi trao đổi." Lão dược lời bình.

Dưới cái nhìn của hắn, này đen thùi lùi huyết so với này thanh táng thổ giá trị cao, thuộc về hi thế táng bảo!

Ở tiên dược xem ra, chính là những Hoàng Kim Táng Sĩ đó đều không có thật đang phát hiện máu đen giá trị, Thạch Hạo xem như là tìm vận may.

Cách đó không xa, khi (làm) những Táng Sĩ đó nhìn thấy Thạch Hạo lấy ra vạn vật thổ sau, mấy người lộ ra sắc mặt khác thường, nguyên bản còn có chút hoài nghi người đều thoải mái.

Vật này ngoại giới người làm sao khả năng nắm giữ? Chỉ có Táng Vương mới có thể chiếm giữ!

Dưới cái nhìn của bọn họ, Thạch Hạo là một cái danh xứng với thực Hoàng Kim Táng Sĩ, đến từ Táng Vương gia tộc, thân phận bối cảnh cao đáng sợ, có thể cùng Tam Tạng, Thần Minh sánh vai.

Thạch Hạo thông qua thần sắc của bọn họ các loại, rõ ràng những này Táng Sĩ bỏ đi cuối cùng nghi ngờ

"Khối đá này không sai, ngươi nếu như đi Táng Uyên, sẽ có tác dụng lớn." Lão dược chỉ điểm Thạch Hạo.

Trên sạp hàng, có một khối rất đá bình thường, bị một ít tạp vật che đậy,

chỉ lộ ra không ít, nó hiện màu vàng sẫm, không có cái gì chỗ thần kỳ.

Chỉ là vằn rất nhiều, nhìn kỹ, mặt trên phảng phất có một ít ác quỷ mặt, tan vỡ, gộp lại có thể có năm khuôn mặt.

"Nó có giá trị gì?" Thạch Hạo thật không có nhìn ra sự bất phàm của nó.

Đoàn kia huyết tối thiểu có chú trọng, nghi tự vì là vô thượng đại nhân vật rơi ra, có thể khối đá này ngoại trừ có quỷ mặt vằn, còn có cái gì?

Thạch Hạo kiếm lên, cẩn thận đi cảm ứng, không có phát giác ra có chỗ đặc biệt gì.

"Không sinh ở Táng Vực, là không sẽ rõ hiểu, đây là táng thạch, có kỳ dị sức mạnh, phàm là Táng Sĩ đều biết. Nắm giữ năm tấm mặt quỷ táng thạch có thể nói không sai, nhưng xa không tính là táng bảo." Tiên dược nói rằng.

"Vậy ngươi còn để ta trao đổi, ngươi thật cảm thấy trên tay ta vạn vật thổ nhiều chứ?" Thạch Hạo bất mãn.

Trên thực tế, trên người hắn vạn vật thổ vẫn đúng là không hề ít, tối thiểu bỏ lại mấy cái óng ánh hạt cát, không quan hệ đau khổ.

"Đây chỉ là người bình thường trong mắt năm tấm mặt quỷ táng thạch, kỳ thực nó nắm giữ chín tấm mặt quỷ, tuyệt đối xem như là táng bảo, giá trị liên thành!" Tiên dược nhắc nhở.

Thạch Hạo có chút say xe, cái gì mặt quỷ táng thạch, hắn căn bản không biết có ích lợi gì, vật này còn phân vài tờ mặt quỷ?

Hắn cầm trong tay, vượt qua đến điều tới xem, chính là không có nhìn ra đây là cái gì phi phàm báu vật.

"Vật này được xưng hi thế đồ vật?" Hắn nghiêm trọng hoài nghi, lão dược sẽ tốt vụng như vậy, lại giúp hắn tầm bảo bối.

"Ta là sợ ngươi đi tới Táng Uyên, bởi vì không có thích hợp táng khí ở

tay, mà tiết lộ thân phận, hiện tại lập tức nắm giữ hai cái táng bảo, đủ khiến khắp nơi kiêng kỵ." Tiên dược nói rằng.

"A, Hoang huynh cầm khối này táng thạch có thể cho ta nhìn một chút sao?" Đang lúc này, Thần Minh đi tới, mắt to như nước trong veo trát động, đầu đầy hoả hồng tóc dài phấp phới, yêu dã cảm động.

"Nhanh lên một chút, cho than chủ một ít vạn vật thổ, mau mau bắt, nữ nhân này bên người Trường Sinh dược cùng ta cũng như thế cũng nhìn ra ngọn ngành!" Lão dược thúc giục.

Thạch Hạo trong lòng hơi động, quả nhiên, ở Thần Minh bên người theo một cây màu tím Trường Sinh dược, tử khí bốc hơi, dường như ngồi xếp bằng đạo nhân, bạn có chín tầng vầng sáng, dị thường thần thánh.

Thạch Hạo mỉm cười, cho than chủ một ít vạn vật thổ, xem như là đổi vật thành công, như vậy mới đưa nó giao cho Thần Minh quan sát.

Thần Minh đôi mắt đẹp bán mị, chớp mắt hừng hực hết sạch nội liễm, cuối cùng một tiếng thở dài, nói: "Xem ra, đạo huynh tạo hóa thật sự không tiểu, trong truyền thuyết chín mặt táng thạch a, lại xuất hiện ở đây một khối, ta thực sự là bất cẩn rồi, liền như thế sượt qua người."

Nàng lớn như vậy phương thừa nhận, bỏ qua hi thế bảo vật, để Thạch Hạo chấn động trong lòng, lão dược nói tới quả nhiên là thật sự.

"Cái gì, ra một khối chín mặt táng thạch?" Những người khác cũng giật mình, chính là những Hoàng Kim Táng Sĩ đó đều thay đổi sắc mặt, tất cả đều vây quanh, tiến lên quan sát.

Thạch Hạo mang theo mỉm cười, một bộ rất bình tĩnh dáng vẻ, nhưng là nhưng trong lòng tràn đầy sương mù, đối với khối đá này căn bản là không biết, đến cùng có ích lợi gì?

Hắn cân nhắc, quá mức quay đầu lại đút cho Đả Thần Thạch!

"Đi thôi, chúng ta đi Táng Uyên." Tam Tạng đi tới.

"Cũng nên ra đi." Thần Minh gật đầu.

"Nơi này không có cái khác báu vật?" Thạch Hạo trong bóng tối hỏi Trường Sinh dược.

"Khối này mục nát ván quan tài cũng không sai." Lão dược đáp lại.

"Cái kia... Quên đi thôi." Thạch Hạo cách ứng.

Đoàn người ra đi, trong đó còn có một số người lưu lại, ở tại trong phố chợ, căn bản không có dự định đi, tới nơi này chỉ là vì giao dịch táng khí các loại.

Quả nhiên, cái gọi là Táng Uyên cách nơi này thật sự không xa, hay là có thể nói gần vô cùng.

Không đủ 500 dặm, đối lập với cái này cấp bậc tu sĩ tới nói, được cho là gang tấc xa.

Này dưới đáy có đường nối trực tiếp dẫn tới nơi đó, không lâu lắm bọn họ liền tới gần.

Mặc dù là dưới đất, thế nhưng phía trước nhưng phi thường trống trải, ngoại trừ một cái hắc uyên ở ngoài, chính là sương mù hỗn độn, bao phủ rộng lớn lòng đất, phảng phất đi tới thế giới phần cuối.

Phía trước, một toà hắc ám đại uyên, cực kỳ to lớn, tới gần nơi này sau khiến người ta muốn nghẹt thở, linh hồn muốn xuất thể, muốn dấn thân vào tiến vào màu đen đại uyên bên trong.

"Muốn mở ra, cẩn thận đề phòng, từ ở trong phun bạc ra táng khí các loại, sẽ phi thường đáng sợ!" Tam Tạng nhắc nhở.

Mọi người dừng lại, không có tiếp tục tiến lên, mà là chú ý quan sát.

"Ngươi có thể vào Táng Uyên, dựa vào cái gì?" Thạch Hạo trong bóng tối hỏi Trường Sinh thụ, phải biết, tiên dược thiếu hụt sức chiến đấu, làm sao tiến vào khủng bố như vậy đại uyên bên trong?

Bằng cảm giác hắn biết chỗ này cổ địa có thiên đại lai lịch, phía dưới nhất định phi thường khủng bố.

"Tiên dược thai nghén có Trường Sinh năm tháng luân, quên đi, nói rồi ngươi cũng không hiểu!" Nó lại ở xem thường.

Thạch Hạo thực sự là không nói gì, ngày hôm nay liên tiếp bị cây thuốc này khinh mạn, hắn lý sự nói: "Ta đang suy nghĩ, ngày sau đưa ngươi chưng ăn, vẫn là luộc ăn?"

"Ngươi... Dám đánh ta chủ ý?" Lão dược sợ hãi.

"Đúng rồi, cái này gỗ mục hòm vẫn là giao cho ta cầm đi, một lúc ngươi muốn chôn cất uyên, làm mất rồi có thể không tốt." Đang khi nói chuyện, Thạch Hạo phi thường tự nhiên mà lại kiên quyết từ nó nơi đó đem nát rương gỗ chiếm được vào trong tay.

Lão dược phi thường không cam lòng, hận không thể phát tác, thế nhưng, nó không có thực lực đó đối kháng, đồng thời hiện tại hai người muốn hợp tác, thật kêu la, tuyệt đối muốn lộ kẽ hở.

"Cái này cái rương, ngươi cầm cũng không hiểu, cho ta mới hữu dụng!" Nó không cam lòng nói rằng.

"A, cấp độ kia ngươi từ Táng Uyên trở về cùng nhau nghiên cứu!" Thạch Hạo quả đoán từ chối, cái này cái rương là hắn mục tiêu lớn nhất, hiện tại rốt cục vào tay.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1472: Không Rõ

Cái này cái rương hơi trầm, nhưng không tính thái quá, ở trong không biết có cái gì, Thạch Hạo âm thầm lắc lắc, nhưng không nghe được bên trong có cái gì tiếng vang.

Nó đã sắp mục nát, vô cùng cổ xưa, thế nhưng là cũng ở hơi phát sáng, có màu vàng kim nhạt, rất là mông lung.

Cuối cùng cũng đến tay, Thạch Hạo trong lòng rất kích động, bởi vì hắn chính là hướng về phía cái rương gỗ mới đuổi tới, từ Trường Sinh thụ trong tay đoạt lại.

Vật này liền Du Đà, An Lan đều ở ghi nhớ, vẫn phái người tới lấy, kết quả đều thất bại, bây giờ lại rơi vào trong tay hắn.

"Làm sao không cách nào mở ra?" Thạch Hạo nghiên cứu chốc lát, phát hiện cái rương này rất quái lạ, phong kín vừa khớp, căn bản không có cách nào mở ra.

Vừa không hòm nắp, cũng không tỏa đầu, nó là một thể thống nhất, nhìn kỹ càng như là một cái thành thực mảnh gỗ, điêu khắc một ít cổ lão hoa văn, hiển lộ hết năm tháng tang thương khí tức.

Nhạt hào quang màu vàng óng chính là những này hoa văn phát sinh, có một loại cảm giác thần bí, phảng phất vô tận năm tháng trước đây sinh linh đang vì người đời sau lan truyền một loại nào đó tin tức.

Thạch Hạo dò ra thần niệm, muốn quan sát bên trong có cái gì, kết quả bị ngăn cản, căn bản không có cách nào nhòm ngó trong rương bí mật.

Hắn hơi hơi dùng sức, dùng Bất Diệt Kinh văn gia trì tay phải, lấy man

lực thăm dò, kết quả này nát rương gỗ một chút không tổn, cứng rắn quá đáng!

Thạch Hạo đột nhiên thôi thúc một thân tinh huyết, bàn tay lực đạo đại doạ người, kết quả như trước không thể gây tổn thương cho tổn này rương gỗ mảy may, nó như trước phát sinh mông lung kim quang, không thể ở phía trên lưu lại một điểm vết tích.

Đều sắp nát bét rồi, vẫn như thế cứng rắn?

Thạch Hạo con ngươi dường như lưỡi mâu, nhìn chằm chằm vật này, cái này rương gỗ lẽ nào không cách nào mở ra sao? Khiến người ta không cam lòng.

"Đừng phế khí lực, nếu như như vậy dễ dàng hủy diệt, đã sớm nát ở chiếc kia trong mộ, còn chờ ngươi tới mở cái rương?" Lão dược cười trên sự đau khổ của người khác.

Nó hao hết tâm lực, lấy một cây dược thân phận được cái này cái rương thực tại không dễ, kết quả hiện tại mất đi, tự nhiên phi thường không cam lòng.

"Ngươi đều biết cái gì bí ẩn, nói ra nghe một chút, mèo khen mèo dài đuôi có thể không tốt." Thạch Hạo mặt không đỏ tim không đập nói rằng.

"Ta liền chưa từng thấy so với ngươi da mặt càng hậu Nhân tộc rồi!" Tiên dược tức giận bất quá, nó là đánh chết cũng sẽ không nói.

Thạch Hạo cũng không có buộc nó, suy nghĩ một chút, hiện đang nghiên cứu không ra cái gì, không bằng trước tiên thu hồi đến, các loại (chờ) rời đi nơi này sau tử cân nhắc tỉ mỉ.

Nhưng mà, để hắn giật nảy cả mình chính là, bất luận hắn cố gắng thế nào, cũng không có cách nào đem gỗ mục hòm thu hồi, không thể thả tiến vào không gian pháp khí, cũng không thể hòa vào trong cơ thể.

Này quá quái dị, tất cả pháp lực, thần thông các loại (chờ) đều đối với này hòm thể vô hiệu, nó liền như vậy lẳng lặng nằm ngang ở nơi đó.

"Rất là quái lạ!" Thạch Hạo ánh mắt lưu động xán lạn hào quang, càng ngày càng chờ mong, hi vọng mở ra cái này cái rương.

Hắn không lại lao lực, liền như vậy nhấc trong tay, các loại (chờ) tìm thời gian đi phỏng đoán.

"Hoang huynh, đây là cái gì, ta thấy ngươi thỉnh thoảng đối với nó đờ ra, có điểm đặc biệt gì đó sao?" Thần Minh đi tới, nàng rất mẫn cảm, hoả hồng tóc dài phấp phới, khóe miệng hơi vểnh lên, trắng loáng mặt trên mang theo nụ cười.

"Không cái gì, chỉ là đang suy nghĩ một chuyện." Thạch Hạo rất bình tĩnh đáp lại nói.

Vừa nãy, hắn trong bóng tối cùng tiên dược giao lưu, tự nhiên có vẻ hơi thất thần, bị vài tên Hoàng Kim Táng Sĩ phát hiện hắn mất tập trung.

"Có thể cho ta nhìn một chút sao, cái này cái rương xem ra như thế cổ lão, những hoa văn kia làm người lại có muốn ngộ đạo kỳ dị ảo giác." Thần Minh nói rằng.

Thạch Hạo oán thầm, hắn đem hòm thể nắm ở trong tay, đều không có muốn ngộ đạo cảm giác, Thần Minh chỉ liếc mắt nhìn liền muốn ngộ đạo? Hiển nhiên ở nói bậy!

Hắn biết, đối phương chỉ là đối với cái này cái rương hiếu kỳ, muốn tìm tòi nghiên cứu mà thôi.

Thạch Hạo không có từ chối, cũng không che giấu, hào phóng đưa tới, xin nàng quan sát.

"A, thật là thoải mái a, dùng tay vuốt nhẹ những này hoa văn, ta lại có muốn vũ hóa thể ngộ, muốn bay vút lên trời." Thần Minh bán mị đôi mắt

đẹp, dùng nhỏ bé mềm mại ngón tay ngọc không ngừng xoa xoa gỗ mục hòm, vô cùng say sưa.

Nàng cơ thể lưu động thần hà, có mịt mờ tinh khí tràn ngập, có vẻ thần thánh cực kỳ.

Thạch Hạo không biết nàng là cố ý, vẫn là thật lòng, tất yếu diễn trò sao? Hắn cảm thấy không tất yếu. Nhưng là, Thần Minh vì sao là tư thế này, lẽ nào thật sự làm cho nàng có ngộ đạo trải nghiệm?

Cái khác Hoàng Kim Táng Sĩ kinh ngạc, Tam Tạng cũng đi tới, gật gật đầu, cho rằng cái này cái rương không phải bình thường.

"Rất kỳ quái, ta đối với cái rương này trên hoa văn rất mê, nhưng là không biết vì sao, cẩn thận cảm ứng, lại có chút căm ghét hòm thể." Thần Minh tự nói.

Điều này làm cho Thạch Hạo trong lòng nhảy một cái, này gỗ mục hòm lẽ nào cùng cổ đại Táng Sĩ có quan hệ?

Đây chính là ách thổ bên trong đồ vật, cũng không phải là Táng Sĩ trong thánh địa cổ khí.

Hơn nữa, ở Du Đà còn có An Lan tranh cướp thì, vị kia thần bí Táng Vương đối với cái này cái rương không phải nhất định muốn lấy được, chỉ là đơn thuần khắp nơi giương kích cái kia hai Vương.

"Có thể để cho ta nhìn một chút sao?" Tam Tạng mở miệng.

Cái khác một ít Hoàng Kim Táng Sĩ cũng xông tới, đồng thời theo Thần Minh cái kia cây tiên dược cũng tới gần, lơ lửng ở trong hư không, tử khí bốc hơi, quan tâm rương gỗ.

Điều này làm cho Thạch Hạo trong lòng giật mình, hắn lo lắng cây thuốc kia nhận ra đây là cái gì!

Bởi vì, tiên dược sống quá lâu rồi, gặp nhiều biết nhiều, biết đến sự tình quá nhiều, quả thực chính là một bộ sống sót cổ sử!

Đồng thời, nếu bên cạnh hắn này cây tiên dược biết, đồng thời dị thường lưu ý, như vậy đối diện cái kia một cây cũng chưa chắc sẽ lơ là cái này cổ hòm.

Hắn nhanh chóng truyền âm, đem lo lắng tự nói với mình trên đầu vai lão dược.

"Yên tâm, nó không biết đây là cái gì." Trường Sinh thụ bình chân như vại, không hề để tâm, căn bản không đem những kia xem kỹ để ở trong lòng.

"Vì sao?" Thạch Hạo hỏi.

"Ở màu đỏ sậm mộ lớn không có nứt ra trước, ngay cả ta cũng không biết ở trong là một cái gỗ mục hòm." Nó đáp lại nói.

"Ngươi cũng không biết là cái gì, vậy ngươi còn theo ta cướp!?" Thạch Hạo giận dữ, này lão dược quá không phúc hậu, nửa đường tiệt hắn đồ vật.

"Ta không biết nó hình thái, thế nhưng ta biết đồ nơi đó rất trọng yếu!" Trường Sinh thụ còn muốn nói điều gì, nhưng câm miệng, không muốn lại tiết lộ.

Quả nhiên cây thuốc kia tới gần sau, không có cái gì biểu thị.

Tam Tạng đem rương gỗ cầm trong tay, cùng Thần Minh phản ứng như thế, đối với những hoa văn kia hết sức ngạc nhiên, hắn cũng có muốn ngộ đạo kích động, mà lại đối với rương gỗ bản thân có chút không thích.

"Cùng Táng Sĩ có quan hệ!" Thạch Hạo vững tin.

Thế nhưng, hắn lại không quá xác định, này có phải là Táng Sĩ đồ vật, chỉ có thể nói cái rương trên hoa văn quá nửa là táng giới sinh linh khắc lên đi.

"Sẽ không phải là phong ấn cái gì chứ?" Thạch Hạo suy đoán, An Lan cùng Du Đà vẫn ở truy tìm cái kia mờ ảo tầng thứ càng cao hơn trên sinh vật, lẽ nào cùng với có quan hệ?

Nếu là Táng Sĩ tác phẩm, phong ấn có những thứ không biết, này hay là có thể nói thông vì sao hai vị Hoàng Kim Táng Sĩ yêu thích những hoa văn kia, mà căm ghét chất gỗ.

Có thể, bọn họ căm ghét chính là rương gỗ bên trong đồ vật!

"Đạo huynh quả nhiên ghê gớm, lại có loại bảo vật này." Tam Tạng than thở, thật là ước ao.

Thạch Hạo cười không nói, bởi vì hắn thật không biết nói cái gì, nếu là bị truy hỏi lên cái rương này bí mật, hắn khó có thể giảng giải quá nhiều.

Những sinh linh này không có hỏi tới, bởi vì mỗi vị Táng Sĩ đều có bí mật của chính mình.

Đồng thời, bọn họ cũng đối với Thạch Hạo có chút kiêng kỵ, cảm thấy hắn khẳng định là một vị Táng Vương hậu duệ.

"Chuẩn bị mò táng khí đi!" Lúc này, có người mở miệng, ra hiệu cái kia Táng Uyên có dị động.

Quả nhiên, hỗn độn khí bốc lên, mây mù mờ ảo, nơi đó từng trận dị thường gợn sóng truyền đến, phát sinh tia sáng yêu dị.

"Táng Uyên mở ra, đại gia cẩn thận!" Có người hét lớn, chuyện như vậy phảng phất vô cùng nghiêm trọng, rất nhiều người lấy ra táng khí, bắt đầu tiến hành phòng ngự.

Ầm!

Màu đen đại uyên rộng lớn cực kỳ, phảng phất liền với thế giới phần cuối, phát sinh thanh âm điếc tai nhức óc, liên miên hào quang từ màu đen

vực sâu dưới đáy xông lên.

Này rất thần thánh, cũng rất mênh mông, phảng phất có một mảnh cổ giới bị mở ra, là một cái không thể bị lý giải đại giới!

Rõ ràng là táng địa, có quỷ dị, còn có minh vụ các loại (chờ) mới đúng, có thể làm sao hiện ở đây sao chói mắt, này rất dị thường.

Bởi vì, Thạch Hạo ở trên đường thì, nghe đến mấy cái này người nghị luận, nơi này khói đen phi thường đáng sợ, một khi xông lên, liền Táng Sĩ đều thừa không chịu được.

Nhưng là hiện tại nhìn thấy, cùng theo dự liệu tình huống hoàn toàn khác nhau, nơi này tràn ngập ra sức sống tràn trề, còn có một loại tối nghĩa khó hiểu gợn sóng, giống như có người ở đối thoại, muốn vượt qua năm tháng sông dài mà tới!

Thời khắc này, tất cả mọi người đều hoảng sợ.

"Ồ, lần này không giống, dĩ nhiên nhìn thấy kỳ cảnh, thịnh liệt ánh sáng, quá khứ cũng có khi đã xảy ra, đây là muốn giáng sinh vô thượng thiên kiêu a, hay là ta táng giới sẽ xuất hiện một vị tân Táng Vương!" Có người mở miệng, càng như vậy kích động nói.

Thạch Hạo nghe vậy sau, trong lòng dâng lên sóng to gió lớn, mấy vị Táng Vương không phải táng thổ bên trong sinh vật, mà là từ nơi này đi ra?!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1473: Lại Thấy Hắc Ám

Chuyện gì thế này? Thạch Hạo nội tâm bị xúc động mạnh, khiếp sợ không gì sánh nổi!

Bởi vì, vừa nãy tên kia Hoàng Kim Táng Sĩ lời nói thực tại để hắn kinh sợ, này có thể không phải bình thường, ảnh hưởng sâu xa.

Hắn quá khứ xưa nay không biết Táng Sĩ, hôm nay nhưng không ngừng hiểu rõ bí mật của bọn họ, nội tâm rất không yên tĩnh, khó có thể khống chế loại kia mãnh liệt thăm dò **.

"Ngươi đang nói linh tinh gì thế, Táng Vương làm sao có khả năng là ở đây sinh ra!" Tam Tạng quát lớn, biểu hiện nghiêm túc cực kỳ, ánh mắt ác liệt, phi thường tức giận.

"Kiến thức nửa vời, không cần loạn ngữ, đó là đối với Táng Vương to lớn nhất bất kính, cẩn thận cách không một ý nghĩ liền chém cả bộ tộc các ngươi thành viên!" Thần Thần Minh cũng trách mắng.

Tên kia Táng Sĩ lúc này sắc mặt trắng bệch, nhanh chóng câm miệng, không dám nhiều lời.

Hắn là một tên Hoàng Kim Táng Sĩ, đến từ vô cùng mạnh mẽ đồng thời dị thường cổ lão gia tộc, trong tộc thành viên mỗi một người đều rất nghịch thiên, được xưng bất diệt chi tộc.

Thế nhưng, ở vô thượng Táng Vương trước mặt, đây căn bản không đáng chú ý.

Táng Vương ngàn tỉ năm tháng không xuất thế, chỉ khi nào ra tay, chúng sinh đều diệt, không người nào có thể địch!

Cái khác Hoàng Kim Táng Sĩ cũng đều lẫm liệt, không dám loạn nghị luận, bởi vì tuy rằng nghe được một ít nghe đồn, nhưng dù sao không có chứng thực quá. Mà Thần Minh cùng Tam Tạng là chân chính Táng Vương hậu duệ, nếu bọn họ bác bỏ, nghĩ đến Táng Vương lai lịch không nên có dị ngửi.

"Nói cho ngươi các loại (chờ) cũng không sao, nơi này xuất hiện sức sống tràn trề, đối với táng thổ là họa phúc khó liệu, cùng tân Táng Vương sinh ra không có tất nhiên quan hệ!" Thần Minh nghiêm túc nói.

"Nhưng là, ta rõ ràng nghe nói, nơi này từng sinh ra sinh vật nha." Một cô bé mở miệng, nhỏ giọng thầm thì, nàng mười mấy tuổi, béo mập đẹp đẽ, không phải quá sợ sệt Tam Tạng cùng thần linh.

"Xác thực đi ra quá vô thượng tồn tại, nhưng là có hay không vì là Táng Vương, cái kia không phải các ngươi nên cân nhắc, không hiểu được trở lại thỉnh giáo từng người gia tộc lão tổ." Thần Minh nói rằng.

Thạch Hạo không nói gì, dùng tâm linh nghe, những chuyện này rất khủng bố, hắn nghe nói đến một chút kinh người bí ẩn.

Nơi này xem ra rất không bình thường, có thiên đại bí mật.

"Ầm!"

Màu đen Táng Uyên phun bạc, các loại điềm lành vọt lên, mịt mờ tinh khí khuếch tán, dọc theo cái kia hùng vĩ cửa động dựng lên, càng ngày càng để nơi đây xán lạn.

Thời khắc này, không chỉ có Thạch Hạo hoảng sợ, chính là những này Táng Sĩ cũng đều đờ ra, ngơ ngác nhìn nơi đó, ánh sáng quá xán lạn, dường như một một vầng mặt trời bay lên.

Hắc ám bị cắt ra, hỗn độn khí bị xông ra.

To lớn Táng Uyên, lúc này có chút mông lung, bên trong không còn là

tuyệt đối hắc ám, lại có quang có thể để cho nó ngắn ngủi óng ánh lên.

"Đây là tiên quang?" Thạch Hạo con ngươi co rút lại, nhìn chăm chú đại uyên, nơi này quá kỳ dị, lòng đất Táng Sĩ lãnh địa bên trong làm sao xuất hiện Tiên Đạo khí tức?

Loại kia quang rất diễm lệ, cũng rất thần thánh, vượt qua các loại tịnh thổ, để nguyên bản quạnh hiu màu đen đại uyên vì vậy mà tức giận trở nên nồng nặc.

"Thật sự có sinh linh muốn trốn ra được!" Một tên Hoàng Kim Táng Sĩ âm thanh lại đang phát run, hắn quả thực không thể tin được, càng phải chứng kiến kỳ tích.

Bởi vì nghe nói một khi nơi này xuất hiện sinh linh, chắc chắn là ảnh hưởng cực kỳ sâu xa trọng đại sự kiện, có sinh vật khả năng mạnh mẽ không thể nào tưởng tượng được.

Răng rắc!

Đột nhiên, thiên vỡ phát sinh!

Tự cái kia Táng Uyên bên trong lao ra chùm sáng quá mãnh liệt, để sương mù hỗn độn đều tán loạn, bay ra vô số mưa ánh sáng, đó là tiên quang, tràn ngập nơi đây.

Phụ cận hư không tan vỡ, bị nó xuyên thủng.

Đón lấy, một luồng hơi thở cực kỳ khủng bố tràn ngập, hết thảy Hoàng Kim Táng Sĩ đều đờ ra, nhìn thấy kỳ cảnh.

Ở cái kia màu đen đại uyên dưới, sức sống tràn trề lúc bộc phát, nơi đó rất như là ở mở ra một phương cổ giới, có sinh linh đang trùng kích, muốn trốn ra được.

Ầm!

Một tiếng kinh thiên động địa đại bạo phát phát sinh, hắc uyên bên trong, xuất hiện một cái môn hộ, bị xuyên qua, tiên quang phun bạc sau, nơi đó đầu tiên là vừa đen tối sầm, tiếp theo bắt đầu sáng tối chập chờn.

Có chút sức mạnh đang đối kháng với, đang đan xen.

Thạch Hạo khiếp sợ, bởi vì hắn có loại giống như đã từng quen biết lĩnh hội, có chút cảm giác quen thuộc, hắn trợn mở thiên nhãn, nhìn phía nơi đó.

Sáng tối chập chờn, Táng Uyên dưới hư không nứt ra sau, hắn nhìn thấy hắc ám không gian, nhìn thấy "Đom đóm", nhìn thấy mơ hồ lao tù.

"Xèo!"

Đáng tiếc, chưa tha cho hắn nhìn kỹ, một vệt ánh sáng vọt ra, thật sự có một con sinh linh, tránh thoát ràng buộc, từ lối đi kia bên trong vọt lên tận trời.

"Có vô thượng sinh linh giáng lâm!" Một vị Hoàng Kim Táng Sĩ hô khẽ.

"Hừm, là... Một đạo Nguyên Thần!" Tam Tạng vẻ mặt nghiêm túc.

Đó là một đạo Nguyên Thần, chỉ có điều quá mạnh mẽ, dường như một vầng mặt trời giống như, nó lại đang thiêu đốt hừng hực, liệt diễm hừng hực, đó là thần thức năng lượng đang cuộn trào.

Vì thoát khỏi ràng buộc, vì giãy dụa đi ra, nó ở đốt cháy tự mình, phóng thích vô cùng sức mạnh.

"Là nơi đó!" Thạch Hạo tự nói, nội tâm hắn chấn động, bởi vì, hắn vững tin trước kia nhất nhận biết được khí tức không có sai, hắn đi qua nơi đó.

Hắc ám lao tù!

Năm đó, Thạch Hạo tu tiên khí thì, ngàn cân treo sợi tóc, suýt chút nữa hình thần đều diệt, mà có một lần càng là Nguyên Thần ly thể, tiến vào hắc ám trong không gian.

Ở nơi đó, hắn phảng phất chứng kiến Luân Hồi, nghi tự nhìn thấy một toà lại một toà hắc ám lao tù, mà tự thân cũng bị cầm cố ở nơi đó.

Nếu không có cuối cùng, cổ thánh tập kích hắn, ngâm tụng Cửu Thiên Thập Địa kinh, để hắn bất ngờ hoàn hồn, lần kia hắn liền nguy hiểm rồi!

Lần đó kỳ dị lữ trình, Thạch Hạo rất khó nói rõ là chân thực vẫn là hư huyễn.

Hiện tại, hắn vững tin, này đạo Nguyên Thần là đến từ cái kia mảnh hắc ám lao tù, có một cái sinh linh trốn thoát!

Trên thực tế, hắn không phải hắn lần thứ nhất nhìn thấy, ba ngàn châu thiên tài tranh bá thì, hắn cùng Ninh Xuyên, Thập Quan Vương các loại (chờ) người đại chiến trước, liền từng với Tiên cổ di chứng kiến tương tự kỳ cảnh.

Vào lúc ấy, hư không nứt ra, cũng có một đạo Nguyên Thần chạy trốn ra ngoài, cả người thiêu đốt, gần như hủy diệt, cuối cùng nhảy vào toà kia tên là "Tiếp dẫn" thần bí bên trong cung điện cổ.

Thạch Hạo hai con mắt thâm thúy, nhìn chăm chú Táng Uyên, trong lòng có sóng to gió lớn đang trùng kích, thế nhưng hắn không có phát ra tiếng, chỉ là không nhúc nhích quan tâm.

Năm đó, bị nhốt trong bóng tối, nơi đó có rất nhiều lao tù, Thạch Hạo từng nhìn thấy năm tháng Cổ Hà, nhìn thấy một toà lại một toà hắc ám lao tù trôi nổi ở trên, phi thường thần bí.

Hôm nay, cảm nhận được hơi thở quen thuộc, Thạch Hạo trong lòng tâm tư vạn ngàn!

Rất rõ ràng, này con sinh linh cường không thể nào tưởng tượng được, thế nhưng nó cũng trả giá giá cả to lớn, chỉ vì thoát vây, đốt cháy tự thân, vận dụng sức mạnh cực tẫn.

Nó xuyên thấu hắc ám, toả ra mưa ánh sáng, phá tan hỗn độn, vọt tới đại uyên bên ngoài.

Tại chỗ, liền có Hoàng Kim Táng Sĩ muốn bái xuống, bởi vì có mấy người vẫn tin chắc những truyền thuyết kia, muốn nghênh đời này linh.

Nhưng là, khiến cho người tiếc nuối sự tình phát sinh, cái này cường đại dị thường Nguyên Thần đang nhanh chóng khô bại, óng ánh hào quang chia năm xẻ bảy, Nguyên Thần càng nổ tung.

Phốc!

Cuối cùng, trong thiên địa lờ mờ, đạo kia Nguyên Thần tắt, nó tuy rằng tránh thoát mà ra, nhưng cũng hướng đi hủy diệt.

Thạch Hạo cảm thấy, phía trước có quá nhiều sương mù, hắn không thấy rõ chân tướng, đồng thời hắn cũng có vô tận liên tưởng.

Hắc ám nơi, cùng này Táng Uyên có liên hệ?

Bởi vì, dựa theo Táng Sĩ truyền thuyết, nơi này không phải lần đầu tiên xuất hiện sinh linh.

Đồng thời, có sinh linh mạnh mẽ, từ Táng Uyên tránh thoát sau khi rời khỏi đây, đi tới Cổ Táng Khu nơi sâu xa nhất, nghi tự có thể cùng Táng Vương sánh vai tồn tại.

Nếu không, tại sao có thể có Hoàng Kim Táng Sĩ cho rằng, như vậy kỳ cảnh mang ý nghĩa tân Táng Vương sinh ra đây.

"A mễ cô đạt ma..."

Nhưng vào lúc này, xa xôi vô tận nơi, phảng phất ở chân trời, vừa giống như là ở Cửu U nơi sâu xa nhất, có một thanh âm truyền đến, rất già nua cũng rất mờ ảo.

Thanh âm kia vừa ra, vừa nãy nổ tung, tắt Nguyên Thần phụ cận, có một

ít điểm sáng màu vàng óng hiện lên, tuy rằng rất mỏng manh, chỉ là tham dự năng lượng, nhưng vẫn là cộng hưởng lên.

Những này điểm sáng màu vàng óng, dường như lụa mỏng, nhẹ nhàng đi xa, dọc theo thanh âm kia đến phương hướng mà đi.

Nó không phải chủ động, là bị động bị tiếp dẫn đi!

"Những lời nói kia là có ý gì?" Thạch Hạo hỏi Trường Sinh thụ.

"Nghe không hiểu!" Lão dược dĩ nhiên lắc đầu!

Hơn nữa, Thạch Hạo chú ý tới, chính là Thần Minh, Tam Tạng các loại (chờ) Hoàng Kim Táng Sĩ cũng một mặt mê hoặc, căn bản liền không biết đó là có ý gì.

Bọn họ chỉ có thể vững tin, thanh âm kia là dọc theo lòng đất táng địa chi mạch mà đến, đầu nguồn xa đáng sợ!

Trong quá trình này, cổ lão âm thanh thỉnh thoảng vang lên, như cùng ở tại chiêu hồn, tiếp dẫn cái kia tàn dư quang điểm đi xa.

Rất rõ ràng, đạo kia Nguyên Thần hủy diệt, bây giờ tàn dư điểm sáng nhiều nhất cũng chỉ có thể hiện ra nó khi còn sống một điểm ký ức dấu ấn mà thôi, có nhân vật cường đại muốn thu được?

"Sẽ không phải là đồng dạng từ hắc ám lao tù trốn ra được quái vật ở chiêu hồn chứ?" Thạch Hạo đột nhiên nghĩ đến.

Hắn đau cả đầu, cổ táng địa bên trong đều có cái gì? Thực sự có chút khiến người ta không tìm được manh mối, quá ly kỳ, đồng thời cũng làm cho người kiêng kỵ cùng sợ hãi.

Muộn như vậy, ta này xem như là xông hắc ám Luân Hồi thất bại sao, ngày mai kế tục nghịch thiên.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1474: Cổ Khí

Điểm sáng màu vàng óng biến mất, cái kia triệu hoán kinh văn thanh đi xa, không thể bị nghe được.

Chúng nó dọc theo táng địa chi mạch đi vào tối cổ khu vực, khiến cho nơi này trở về yên tĩnh.

Thời gian rất lâu nơi đây đều không có âm thanh, chưa có lời nói, chuyện vừa rồi quá quỷ dị, lại lao ra một cái sinh linh, đó là một cái cực kỳ mạnh mẽ Nguyên Thần

"Cơ thể nó đây, ở thời đại nào mất đi, nó đến tột cùng đến từ nơi nào?" Rốt cục, một vị Hoàng Kim Táng Sĩ mở miệng, mang theo tiếng rung.

Táng Uyên, một chỗ tuyệt địa, bị cho rằng không thể có sinh mệnh, chính là Táng Sĩ xuống đều phải chết địa phương, trầm tĩnh vạn cổ sau, lại có Nguyên Thần tránh ra.

Này làm người do tự nội tâm sản sinh một luồng hơi lạnh

"Có chút truyền thuyết không chắc là giả, nơi này phi thường quái lạ, liên quan với Táng Vương sinh ra đáng giá suy tư" một vị Hoàng Kim Táng Sĩ nhỏ giọng nói.

Kỳ thực, nếu như luận giật mình trình độ, lại có ai sánh được Thạch Hạo, hắn so với người ở chỗ này hiểu hơn cái kia Nguyên Thần đến tột cùng đến từ nơi nào

Hắc ám lao tù, cái này cửu viễn tên đều sắp phủ đầy bụi, vậy mà hôm nay lần thứ hai nhìn thấy, cũng nhìn thấy có sinh vật tránh thoát ra.

Đó là một nơi như thế nào, một cái lại một cái lao tù ở năm tháng Cổ Hà bên trong chìm nổi phiêu lưu, đều là thế nào sản sinh?

"Ta ghét nhất loại này quỷ dị" ở Thạch Hạo bả vai, tiên dược không tự kìm hãm được rùng mình một cái, như vậy tự nói.

Táng Uyên, một vùng tăm tối, tạm thời khôi phục yên tĩnh, lặng yên không một tiếng động.

Trong lúc nhất thời, lại không người dám xuống tầm bảo, cũng không có ai nói nữa, đều vì vừa nãy kinh người cảnh tượng mà xuất thần.

Bỗng nhiên, vực sâu màu đen lần thứ hai gợn sóng, có liên y giống như hào quang lóng lánh, hướng lên trên khuếch tán mà tới.

"Sẽ không phải lại có một đạo Nguyên Thần lao ra chứ?"

Yên tĩnh bị đánh vỡ.

"Không phải, lần này là chân chính hẳn là có gợn sóng, có táng bảo hiện lên." Thần Minh nói rằng, đồng thời động thủ, cái thứ nhất hướng về đại uyên đi đến.

Những người khác thấy thế, cũng nhanh chóng hành động lên, lần này là vì cơ duyên cùng tạo hóa mà đến, bọn họ tự nhiên không muốn lạc hậu với người.

"Hoang huynh xin mời." Tam Tạng chào hỏi. Cùng Thạch Hạo đồng thời về phía trước, bọn họ đứng ở vực sâu bên bờ trên, xuyên thấu qua hỗn độn sương mù, nhìn xuống phía dưới.

Tất cả mọi người đều mở Thiên mục. Hướng về đại uyên bên trong ngóng nhìn, muốn xem rõ ngọn ngành cùng thấu triệt.

Liên y xán lạn, vô cùng thần thánh, thỉnh thoảng dạng tới, như sóng nước cùng gió xuân giống như mềm nhẹ.

"A. Hy vọng có thể được một cái táng bảo, đến thời điểm mang tới nó đi ngoại giới xông vào một lần." Tam Tạng tự nói.

Cái khác Hoàng Kim Táng Sĩ không có phản ứng gì, thế nhưng Thạch Hạo nội tâm nhưng chấn động mạnh, Táng Sĩ muốn chủ động đi ngoại giới? Này với hắn hiểu rõ không giống nhau

Có hay không lĩnh hội sai lầm? Lòng đất sinh vật không phải vẫn yêu thích trầm miên sao?

Đón lấy, một tên trong đó Hoàng Kim Táng Sĩ lời nói, chứng thực cái kia không phải hư ngôn, Thạch Hạo lĩnh hội ý tứ không có sai lầm.

"Muốn vào tòa thành lớn kia, hay là đi quan ngoại nơi?"

"A, đến thời điểm nói sau đi, vắng lặng vô cùng năm tháng. Những địa phương kia hẳn là có chút náo nhiệt." Tam Tạng nói rằng.

Điều này làm cho Thạch Hạo trong lòng nổi sóng chập trùng, sóng biển ngập trời, Táng Sĩ không phải tĩnh mịch sao, dĩ nhiên dính líu ở những chuyện này ở trong? Hắn khó có thể tin

Rất rõ ràng, bọn họ nói tới đại thành là chỉ Đế quan, mà quan ngoại nơi hẳn là cái kia dị vực.

"Ai, nhưng đáng tiếc, không biết Táng Vương đang suy nghĩ gì, trầm miên vô cùng năm tháng, chưa từng rời mở Cổ Táng Khu. Nếu không, táng địa đều sẽ rộng lớn vô ngần "

Một vị Hoàng Kim Táng Sĩ lời nói để Thạch Hạo cảm giác kinh ngạc. Lẽ nào Táng Vương chỗ đi qua, thì sẽ hóa thành táng địa? Khi (làm) nghĩ đến khả năng này, hắn lưng sinh ra một luồng hàn khí.

"Không thể nào. Tương lai nhất định sẽ có đại loạn" Thạch Hạo sợ hết hồn, bởi vì vừa nãy tùy ý một cái liên tưởng, liền để hắn cảm thấy tương lai có thể tối tăm không mặt trời.

Dị vực xâm lấn, đã có thể diệt Cửu Thiên Thập Địa. Lại có thêm táng địa thức tỉnh, cái kia thật sự không dám tưởng tượng.

Thạch Hạo thẫn thờ, nghĩ đến ở thời gian sông dài trước đạo sĩ béo thầy trò đối thoại. Lẽ nào thật sự muốn từng bước từng bước nghiệm chứng? Đến thời điểm phải đối mặt vượt xa tưởng tượng

"Ngoại trừ chúng ta số ít Hoàng Kim Táng Sĩ ở ngoài, những tộc nhân khác không có cách nào tiến vào những khu vực kia, sẽ bị phát hiện." Thần Minh nói rằng.

Trên thực tế xác thực như vậy, Hoàng Kim Táng Sĩ cùng ngoại giới sinh linh không hề khác gì nhau, thậm chí càng thần thánh, từng cái từng cái dường như "Trích Tiên" thần chỉ bình thường

"Đến rồi, cẩn thận" có người kêu to.

Ở vực sâu bên trong, có một mảnh hào quang vọt lên, hết thảy Hoàng Kim Táng Sĩ đồng thời động thủ, cùng dùng thủ đoạn, bắt đầu bắt giữ.

"Nên ngươi hành động" Thạch Hạo đối với lão dược nói rằng.

Đáng tiếc, lão dược không thể mắt trợn trắng, nếu không nhất định phải trừng hắn.

"Ngươi đừng nói lung tung, cẩn thận lộ ra sơ sót. Hiện tại còn không là ta hành động thời điểm, cần nhờ chính ngươi, táng nạn binh hoả vũ, sẽ đem ta phân giải" tiên dược nói rằng.

Thạch Hạo thẹn thùng, đối với nơi này quả nhiên không biết.

Hắn lúc này lấy ra chín mặt táng thạch, đây là y theo lão dược từng nói, trong nháy mắt, hấp dẫn mấy đạo thần hà bay tới, hướng về hắn nơi này chém giết.

"Hừm, táng Binh" có người kinh ngạc thốt lên.

Chín mặt táng thạch thật sự quá dùng tốt, lập tức liền hấp dẫn đến binh khí như vậy, phảng phất có một luồng ma lực, trở thành trong bóng tối chỉ lộ ngọn đèn sáng.

Thế nhưng, sát cơ cũng là vô hạn, những kia táng khí hơi lạnh vèo vèo, mang theo hàn quang, có thể nhìn thấy, đó là một ít cực kỳ cổ lão binh khí.

Có chút mang theo loang lổ rỉ sét, có chút rạn nứt, còn có một chút vô cùng không trọn vẹn, nhưng lúc này đều đang phát sáng, liều mạng hướng về chín mặt táng thạch bay tới.

Thời khắc này, chính là Thần Minh cũng không nhịn được thở dài, nói: "Không hổ là táng bảo chín tấm mặt quỷ táng thạch, để những này táng Binh cùng đến làm lễ."

Thạch Hạo kinh ngạc, khối đá này so với tưởng tượng còn muốn quý giá, lại có loại này công hiệu.

Thế nhưng, những binh khí này chém tới thời khắc, cũng vì hắn mang đến nguy cơ, hàn mang lóng lánh, sát khí ngập trời, sơ sót một cái sẽ đem hắn chém thành vài đoạn.

Hắn đem đoàn kia huyết khối lấy đi ra, khô héo huyết bây giờ ngạnh cùng tảng đá giống như vậy, không hề có một chút gợn sóng, cũng không cường đại pháp lực.

Nhưng mà, khiến người ta trố mắt ngoác mồm sự tình phát sinh, những kia bay tới trong binh khí có một ít rơi rụng, một lần nữa hạ về Táng Uyên, có một ít vang lên kèn kẹt, vết rách đều phảng phất khoách lớn.

Vài món binh khí không có một cái lại đây, hoặc quay đầu bỏ chạy, hoặc rơi vào vực sâu, đều không có có thể cuối cùng tới gần.

Nhìn thấy Thạch Hạo bộ dáng giật mình, tiên dược dương dương tự đắc, nói: "Bị gọi là táng bảo đồ vật có thể bình thường sao?"

Dựa theo nó từng nói, bất kể là chín mặt táng thạch vẫn là này đoàn khô héo huyết, đều là chân chính ý nghĩa trên táng bảo, giá trị liên thành

Thạch Hạo mặt tối sầm lại, nói: "Ngươi phải hiểu được, nguyên bản xông lại táng Binh lại chạy thoát, ta không thu hoạch được gì. Đều là bởi vì khối này huyết "

"Không sao, hai cái táng bảo xuất hiện, đặc biệt là khối này huyết mang theo kỳ dị sức mạnh, bây giờ chỉ là dùng dao mổ trâu cắt tiết gà. Bức lui những binh khí kia, một khi có binh khí dám lại đây, vậy khẳng định cũng là táng bảo, càng diệu" tiên dược nói rằng. Táng bảo ít ỏi, đều là vô giá đồ vật.

Chu vi. Một đám người sắc mặt cũng là đen sì, bởi vì nhằm phía bọn họ táng khí cũng đều chuyển biến phương hướng, tất cả đều thoát đi, hoặc là rơi vào vực sâu.

"Hoang huynh, như vậy không được, trừ phi là mạnh mẽ táng bảo, nếu không không có đồ vật dám lại đây, cuối cùng chúng ta khó có thu hoạch." Một vị Hoàng Kim Táng Sĩ nói rằng

"Hoang huynh có thể trước tiên thu hồi, một lúc ngươi ta liên thủ tiến vào vực sâu bên trong toà kia táng điện thì, có thể dùng trên này hai cái báu vật." Tam Tạng nói rằng.

Còn muốn đi vào dưới vực sâu? Điều này làm cho Thạch Hạo lấy làm kinh hãi. Này với hắn hiểu rõ đến không giống nhau. Nơi đó lại có một toà cung điện, có lai lịch thế nào?

"Các ngươi... Muốn tiến vào trong truyền thuyết toà kia cung điện?" Những người khác khiếp sợ, hiển nhiên đối với nơi đó cực kỳ sợ hãi.

"Năm tháng dài đằng đẵng qua đi, không có mấy người đi vào, quá nguy hiểm" còn có Hoàng Kim Táng Sĩ nói như vậy.

"Không sao, hiện tại có hai cây tiên dược, hơn nữa ba người chúng ta táng bảo, lẽ ra có thể làm liều một phen" Thần Minh cũng mở miệng, nàng

cũng phải lẫn vào đi vào.

"Được rồi." Thạch Hạo gật gật đầu, thu hồi hai cái táng bảo.

Thần Minh vô cùng ước ao. Hai món đồ này đều là từ trong phố chợ phát hiện, kết quả lại bị nàng bỏ qua, nàng vô cùng tiếc nuối.

"Hoang huynh không có cái khác táng khí sao?" Tam Tạng hỏi, lộ ra sắc mặt khác thường.

Bởi vì. Thạch Hạo thu hồi hai cái táng bảo sau, không có cái khác pháp khí ở tay.

Phải biết, nơi này rất nguy hiểm, bất kể là Thần Minh vẫn là Tam Tạng các loại (chờ) Hoàng Kim Táng Sĩ đều lấy ra mạnh mẽ táng khí, dùng để phòng thủ.

Cái vấn đề này, để Thạch Hạo đau cả đầu. Hắn nơi nào có cái gì táng khí, chẳng lẽ muốn lấy ra Đại La kiếm thai chờ?

"Nhanh nhìn một chút, ta những binh khí này bên trong thứ nào có thể lừa dối qua ải." Thạch Hạo trong bóng tối đối với tiên dược truyền âm.

"Cũng không được, cùng táng khí không có một mao quan hệ" lão dược đưa hết cho phủ quyết.

"Cái này đây?" Bỗng nhiên, Thạch Hạo phát hiện một cái bị phủ đầy bụi mấy năm vẫn không dùng tới cổ khí.

Tiên dược hít vào một ngụm khí lạnh, nó không nhìn thấy thực vật, chỉ là thông qua Thạch Hạo lấy thần thức diễn biến dấu ấn mà phán đoán ra, vật này ghê gớm.

"Chính là nó, đây là một cái ghê gớm cổ táng khí" nó làm ra loại này phán đoán.

Thạch Hạo chấn động trong lòng, một sát na liên tưởng đến rất nhiều,

bởi vì, cái thứ này thật sự rất không bình thường, hắn vẫn chưa từng vận dụng.

Hiện tại, hắn không do dự, lấy đi ra, trong nháy mắt nơi này một trận hắc ám, sau đó điểm điểm ô quang dao động ra, đồng thời đi kèm hỗn độn khí

Khi (làm) món đồ cổ này vừa ra, tất cả mọi người đều một trận giật mình, lộ ra vẻ hâm mộ, nhìn về phía nơi này.

Đây là một cái đỉnh, rất nhỏ, bất quá nắm đấm cao, toàn thân đen thui, mang theo điểm điểm vô tận ánh sáng lộng lẫy, cổ điển bên trong có một loại thập phần thần bí khí tức nội liễm.

Thân đỉnh trên tràn ngập vết rách, như là bị đánh nát quá, lại bị mạnh mẽ dính hợp lại cùng nhau, đi kèm hỗn độn, để nó vừa nhìn liền có vẻ rất không bình thường, phong cách cổ tang thương.

Không nói cái khác, riêng là chất liệu cũng đủ để cho người khiếp sợ, bởi vì này hoàn toàn là lấy Hắc Ám Tiên Kim đúc thành

Từ khi được sau, mấy năm qua tới nay, Thạch Hạo vẫn không dùng tới quá, bởi vì đối với món pháp khí này không quá yên tâm, luôn cảm thấy nó rất yêu quỷ

Thậm chí, hắn đã từng một lần muốn dùng Đại La kiếm thai hủy diệt nó, dù sao, kiếm kia thai có thể nuốt chửng Tiên kim, dùng để bổ sung bản thân.

"Thứ tốt a, năm xưa nhất định là vô thượng chí bảo, nhưng đáng tiếc hủy diệt rồi, càng nằm dày đặc nhiều như vậy vết rách, đến tột cùng trải qua thế nào đại chiến?"

"Hay là, táng quá Tiên."

Đỉnh kia vừa mới hiện ra, liền để này quần Hoàng Kim Táng Sĩ thán phục, cảm giác rung động sâu sắc.

Bọn họ nhất trí cho rằng, đây là một cái lai lịch rất lớn cổ táng khí, tồn tại năm tháng cửu viễn, nó phát ra táng binh khí tức quá nồng nặc, để bọn họ mỗi một người đều cảm thấy thân thể thư thái, muốn bay vút lên trời.

Nó thực sự là táng khí? Thạch Hạo trong lòng không cách nào yên tĩnh, hắn nghĩ tới rồi một ít chuyện xưa, trong lúc nhất thời cảm xúc chập trùng, bây giờ nhìn lại, rất nhiều chuyện so với hắn cho rằng muốn phức tạp cùng đáng sợ.

Nghịch thiên thất bại, ngày hôm nay một chương sau bế quan đi, ngày mai phấn khởi. Chưa xong còn tiếp.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1475: Cơ Duyên

Táng khí!

Cái thứ này lại có loại này lai lịch.

Thạch Hạo nghĩ đến những kia chuyện xưa, trong lòng không cách nào bình tĩnh lại.

Cái này nắm đấm cao đỉnh nhỏ màu đen, năm đó là hắn chém giết Hắc Ám Thần Tử đoạt được.

Tam Thiên Châu thiên tài tranh bá, cùng tiến vào Tiên cổ di địa, ở nơi đó phát sinh quá nhiều sự, có đếm không hết đại chiến, mạnh như Thạch Hạo cũng nhiều lần gặp nạn, gặp phải Quân Đạo, Đọa Thần Tử, Tiên Điện truyền nhân, Cổ Thánh Tử, Lục Quan Vương, Hắc Ám Thần Tử các loại.

Hắn có thể có thành tựu ngày hôm nay cùng cái kia chiến dịch có rất lớn quan hệ, nghênh chiến chư địch, chém giết đẫm máu, cuối cùng quật khởi!

Hắc Ám Thần Tử đến từ Tam Thiên Châu phi thường thần bí Minh Thổ, cực kỳ không đơn giản. Bởi vì, nghe đồn hắn là do tiền sử xác ướp cổ thông linh sau sinh ra.

Hắn thân thể này mạnh mẽ cực điểm, năm đó một trận chiến, kẻ địch không thể lay động, mà lại dù cho thật là bị thương, cũng có thể trong nháy mắt phục hồi như cũ, nắm giữ bất tử thân!

Bây giờ hồi tưởng, Thạch Hạo sản sinh rất nhiều liên tưởng.

"Hắc Ám Thần Tử, lẽ nào là một tên táng sĩ?" Trong lòng hắn phỏng đoán, không phải vậy tại sao có thể có như vậy một cái đỉnh.

"Hay là, hẳn là một tên táng sĩ chết rồi tái sinh gây nên!" Thạch Hạo suy tư sau, cho là như vậy.

Bởi vì, táng sĩ có cha mẹ, là dựng dục ra đến.

Mà Hắc Ám Thần Tử là xác ướp cổ bị chôn dưới đất vô cùng năm tháng sau thông linh gây nên.

Hai người ý nghĩa hoàn toàn khác nhau, có bản chất khác nhau!

Hắn cảm thấy, Hắc Ám Thần Tử lúc còn sống nhất định có đáng sợ lai lịch, bởi vì năm đó một trận chiến giờ, chỉ là cơ thể hắn mà thôi liền để Thạch Hạo vất vả, phi thường đau đầu.

Ở trận chiến đó bên trong, Hắc Ám Thần Tử đều không cần thần hồn chủ đạo, cơ thể hắn là có thể thể hiện ra 99 loại đại thần thông!

Điều này thực khủng bố, một cái bình thường tu sĩ làm sao có khả năng ở thời tuổi trẻ nắm giữ nhiều như vậy bảo thuật?

Nghe nói, đó là hắn thân thể bản năng, là kiếp trước khi còn sống lưu lại dấu ấn, thân thể thai nghén đại thần thông!

Nhiều năm trước một trận chiến, Thạch Hạo vị trí có thể giết chết Hắc Ám Thần Tử, hoàn toàn là bởi vì nguyên thần của đối phương không đủ mạnh, cuối cùng giết chính là kỳ nguyên thần!

Đến cuối cùng, nhân tiên dược viên hiện lên, hư không sụp ra, thân thể này rơi rụng vết rách hư không lớn bên trong, biến mất không còn tăm hơi

Hắc Ám Thần Tử nguyên thần là hậu thế sinh ra, cũng không phải là nguyên bản cường giả, dù sao, cùng cái kia thân thể kém xa.

Đồng thời, Hắc Ám Thần Tử năm đó không dựa vào cái khác, chỉ bằng vào thịt thần bản năng mà đi, cái kia thân thể chính mình liền dựng dục ra tiên khí, đó là biết bao khủng bố sự?

Nguyên thần không cần chủ đạo, thân thể liền tự động hóa ra thế hệ tuổi trẻ tha thiết ước mơ, không ngừng truy tìm Tiên đạo lực lượng.

Hơn nữa, đáng sợ nhất chính là, cái kia thân thể nội hàm 99 loại bí thuật, có thể thông qua thân thể truyền thừa cho nguyên thần, có thể từng bước quen thuộc, cũng chưởng khống những kia sức mạnh đáng sợ.

Thạch Hạo rõ ràng nhớ tới, Hắc Ám Thần Tử cuối cùng từng sử dụng tới một loại chấn động Tam Thiên Châu vô thượng bảo thuật, tên là: Tam táng bí thuật!

Tam táng bí thuật, được xưng táng thiên, táng địa, táng sinh linh!

Lúc đó Hắc Ám Thần Tử đã từng chính mình hống ra, bất quá bằng tu vi của hắn cũng chỉ có thể sử dụng tới —— táng nhân.

Mà táng nhân thì lại thuộc về táng sinh linh trong phạm vi.

Ở cổ lão nhất thời kì, tục truyền có vô thượng cường giả, từng triển khai tam táng bí thuật, vì là: Táng thiên, táng địa, táng tiên!

Lại quay đầu, Thạch Hạo có lý do tin tưởng, đây là thuộc về táng sĩ một loại cái thế thủ đoạn, tam táng bí thuật, chỉ thông qua tên là có thể lãnh hội đến táng sĩ phong cách.

Thạch Hạo có thể nào bình tĩnh? Hắn trong nháy mắt liền muốn đến quá nhiều, quá nhiều, năm tháng dài đằng đẵng trước Cửu Thiên Thập Địa cũng đã có hoàng kim táng sĩ qua lại, cũng ra tay!

Đồng thời, hắn nghĩ tới rồi Tam Thiên Châu to lớn nhất truyền thừa một trong Minh Thổ!

Cái này bị coi là âm địa cổ lão đạo thống, tuyệt đối không đơn giản, Thạch Hạo có lý do hoài nghi, nó khả năng cùng táng thổ có cái gì can hệ.

Đương nhiên, năm tháng thay đổi, loại kia quan hệ khả năng từ lâu phai

nhạt, thậm chí đứt đoạn mất.

Nhưng ai có không thể bảo đảm, một khi hoàng kim táng sĩ lại xuất thế lần nữa, sẽ đi hay không Minh Thổ, có thể hay không chân chính chặt chẽ hợp tác, cũng trở thành một nguồn sức mạnh.

Phải biết, Minh Thổ cùng Táng Vực hoàn cảnh rất giống!

Đương nhiên, nơi đó so với không lên Táng Vực.

Đồng thời, hai người bản chất nhất khác nhau là, táng sĩ là thai nghén cũng sinh ra đến, mà Minh Thổ tu sĩ đa số tử thi thông linh mà thành.

"Cái này đỉnh nhỏ màu đen táng quá tiên, hoặc là bất hủ, có khí thế ấy!" Tam Tạng mở miệng.

Tất cả mọi người đều ngẩn ra, rất rõ ràng, dù cho là ở thần bí Táng Vực bên trong, táng điệu tiên, đánh gục bất hủ, đều là phi thường kinh người chiến tích.

Thạch Hạo đờ ra, bởi vì nhìn về phía Tam Tạng giờ, nghĩ đến tên của hắn, tam táng bí thuật cùng Tam Tạng gia tộc có hay không có liên hệ gì?

Chẳng lẽ nói Hắc Ám Thần Tử cùng với bí thuật cùng tộc này có nguyên nhân quả, vẫn là nói dính đến một vị táng vương tên gọi chờ?

Hắc ám tiên kim đúc thành đỉnh nhỏ, gây nên những này hoàng kim táng sĩ nhất trí ước ao, dù cho nó rạn nứt, tàn tạ, tương tự khiến người ta ước ao.

Thạch Hạo không cảm giác được, nhưng là những này táng sĩ có thể nhận biết được, có một luồng nồng nặc táng bảo khí tức phả vào mặt, đối với sự tu hành vô cùng hữu ích, dưới cái nhìn của bọn họ, nếu như có thể quanh năm dung hợp ở thân thể bên trong, tu vi đem tiến nhanh!

"Hoang huynh quả nhiên vô cùng bạo tay, để chúng ta không thể không bội phục, liền loại này táng bảo đều có thể có." Thần Minh than thở.

Có thể xưng là táng bảo đồ vật thật sự quá hi hữu, cái này đỉnh nhỏ tuyệt đối có tư cách.

Thạch Hạo rất khiêm tốn, hắn sẽ không để lộ ra quá nhiều, bởi vì không thể tự viên kỳ Hoang.

Sau đó, một đạo lại một vệt sáng bay qua, có binh khí, có táng thạch, thậm chí còn có một chút xương khô các loại, bất luận món đồ gì, hoàng kim táng sĩ đều nỗ lực bắt giữ.

"Nhanh nắm bắt!" Tiên dược kêu lên, để Thạch Hạo hỗ trợ.

Dưới đất, có một mảnh điểm sáng màu bạc bay tới, mang theo nồng nặc sức sống, khiến cho người cảm nhận được vạn vật thức tỉnh giống như phồn thịnh, rất là thư thái.

Không riêng là Lão dược, chính là những người khác cũng đều mắt lộ ra hết sạch, dồn dập ra tay.

Ngoài ra, một bụi khác Trường Sinh dược cũng ở cùng Thần Minh đối thoại, muốn có được vật này.

"Quý giá nhất táng thổ một trong, nguyên bản thuộc về táng vương!" Tam Tạng nói ra chân tướng.

Đây là một mảnh màu bạc hạt cát, viên viên trong suốt, dường như ngân hạt đậu tự, đồng thời có chút nửa trong suốt, thai nghén mới bắt đầu thời đại sức sống.

Tiên dược tự nhiên muốn lấy được, bởi vì nếu là cắm rễ ở trong đó, đối với chúng nó có lợi ích to lớn.

Nghe đồn, Táng Vực nơi sâu xa có vài cây Trường Sinh dược, chúng nó sở dĩ ở lại nơi đó, cũng là bởi vì có vô thượng táng thổ, nói thí dụ như Thạch Hạo vạn vật thổ chính là một loại trong đó!

"Vận dụng Cửu Kiểm Mệnh Thạch!" Trường Sinh Thụ truyền âm.

Thạch Hạo không chút do dự, đem khối đá này lấy đi ra, không thể không nói, tảng đá kia có loại kỳ dị sức mạnh, có thể thu hút cùng táng sĩ có quan hệ thánh vật.

Rào một tiếng, một đám lớn ngân sa bay tới.

Loảng xoảng!

Thạch Hạo không chút nào hàm hồ, bắt đầu dùng hắc ám tiên kim đỉnh, mở ra nắp đỉnh, dùng nó hấp thu mảnh này ngân sa.

Hắn không hiếu động dùng chính mình bảo thuật, bởi vì cảm thấy cùng táng thuật chờ có chút khác nhau.

"Hoang huynh, không thể như vậy à, đều sắp bị ngươi cướp sạch hết." Thần Minh hờn dỗi, lại làm ra một bộ tiểu nhi nữ thần thái, xin mời Thạch Hạo giơ cao đánh khẽ, phân cho bọn họ một ít.

Ngân sa không nhiều, hợp lại cùng nhau tổng cộng cũng bất quá hai thước vuông vắn, kết quả bị Thạch Hạo cướp đi hơn nửa.

Này vật này vô cùng quý giá, táng sĩ chôn ở ở trong, có thể càng tốt hơn tu luyện, thậm chí có thể gấp mười lần tốc độ trưởng thành, giá trị kinh người.

Đối với bọn hắn tới nói, đây là chí bảo, vì vậy muốn tranh cướp, nguyên bản đây là thuộc về táng vương đồ vật.

Thạch Hạo lấy đi hơn nửa, liền khép lại nắp đỉnh, không có đắc tội người, vật này đối với hắn mà nói chỉ có thể tài hoa loại vãi, tạm thời không có cái khác tác dụng.

"Cho ta!" Trường Sinh Thụ nói nhỏ.

"Ngươi cùng ở bên cạnh ta, đừng nói này một thước vuông vắn ngân sa,

chính là ta cái kia một trượng vuông vắn vạn vật thổ đều có thể mặc ngươi cắm rễ." Thạch Hạo truyền âm.

"Ngươi... Có một trượng vuông vắn?!" Trường Sinh Thụ không quá tin tưởng.

"Thật đáng thương, một trượng vuông vắn rất nhiều sao, ta gặp phải "Bạch Quy Đà Tiên", nó nhưng là chiếm lấy mấy trượng đây!" Thạch Hạo đả kích nói.

"Ta đến ngoại giới, rời đi táng vương, nơi nào còn có thể gặp gỡ loại này thổ, ngươi nói Bạch Quy Đà Tiên, ta biết nó, cái này đáng thẹn gia hỏa!" Trường Sinh Thụ lẩm bẩm.

Thạch Hạo yên lặng, tiên dược lẫn nhau cũng biết, liệu sẽ có có các loại bí ẩn cùng với bát quái?

Xoạt!

Phía dưới truyền đến gợn sóng, đi kèm thổ thạch, đi kèm hỗn độn vụ, dưới vực sâu xông lên một mảnh bia đá, đều rất tàn tạ, cũng rất cổ lão, mang theo vết rách.

"Táng uyên gợn sóng càng ngày càng kịch liệt, chìm ở thấp nhất một ít bia đá đều bị dâng lên tới, nắm chặt thời cơ, khả năng này ẩn chứa cái thế pháp môn!" Có hoàng kim táng sĩ nói rằng, lẫn nhau cổ vũ cùng tiếp sức.

"Những bia đá này không khỏi quá to lớn rồi!" Thạch Hạo có chút giật mình.

Theo tiếp cận, có thể nhìn thấy, cái kia mảnh rừng bia quá to lớn, mỗi một toà đều có núi cao cao như vậy, lại bị dâng lên tới.

Khối khu vực này cát bay đá chạy, quỷ khóc thần hào, đi kèm các loại dị tượng.

Những này bi không giống nhau, có bia đá, có mộc bi, có đồng thau bi, còn có hoàng kim bi các loại.

Có một chút là chung, vậy thì là mặt trên có táng văn, ghi chép rất nhiều diệu pháp, có chút là cái thế văn chương!

Nghe nói, cái trước kỷ nguyên trước, từng có hoàng kim táng sĩ ở đây được vô thượng kinh văn, cuối cùng trở thành táng vương!

"Nhanh, cho ta dịch đi ra!" Thạch Hạo để tiên dược giúp hắn chú thích, bởi vì, hắn hai mắt tối thui, một cái táng văn cũng không nhận ra.

Mà vào lúc này, hắn nhìn chằm chằm một khối đồng thau bi, cảm giác mặt trên hoa văn nắm giữ khó lường đại đạo chân nghĩa, để hắn người này tộc đều có cộng hưởng cảm giác.

...

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1476: Nơi Khởi Nguồn

"Một mình ngươi tộc học cái gì táng thuật, căn bản tu không được, đặc biệt là loại này pháp, tuy rằng uy lực tuyệt lớn, nhưng cùng ngươi vô duyên!" Tiên dược đả kích Thạch Hạo.

Nhưng mà, hiếm thấy khối này đồng thau bi liền huyền ở trước mắt, cùng Thạch Hạo hữu duyên, hắn sao nghe nó làm phiền, hét lên một tiếng, để nó giảng giải.

Đồng thời, chính hắn cũng bắt đầu để tâm ghi nhớ, dù cho không quen biết loại này văn tự, cũng trước đem toàn bộ dấu ấn ở trong lòng.

"Ta đã nói với ngươi, đoạn này kinh văn đối với ngươi thật vô dụng, biết cần phù hợp điều kiện gì mới có thể tu luyện sao? Nhất định phải là Táng Sĩ, hơn nữa phải đem tự thân chôn ở hi hữu nhất táng thổ bên trong mười ngàn năm trở lên, bất tử không sinh, mới có thể cảm nhận được loại kia tu hành mang đến sức mạnh!" Lão dược nói rằng.

Thạch Hạo được nghe không thể không thở dài, nghĩ tới đơn giản, trước tiên không cần nói hắn không phải Táng Sĩ, mặc dù là, nơi nào chờ đến mười ngàn năm.

Đối với hắn mà nói, mấy chục hơn trăm năm đều hiềm trường, cần phải nhanh một chút đột phá, trong thời gian ngắn trở nên mạnh mẽ!

Chu vi, đám kia Hoàng Kim Táng Sĩ tất cả đều đỏ mắt, từng cái từng cái dùng hết khả năng ở nơi đó quan sát bi văn.

Cũng không phải mỗi một vị Hoàng Kim Táng Sĩ đều có thể được bi văn, bởi vì những này thân bia bị sức mạnh thần bí bao trùm, mặt trên văn tự rất mơ hồ, có chút không thể phân rõ.

Thạch Hạo có thể nhìn thấy đồng thau bi, là chín mặt táng thạch công lao!

Nhưng là, mắt nhìn bảo sơn, mà không thể được, cái cảm giác này để Thạch Hạo không thăng bằng, đây chính là liên miên rừng bia, ở trong rất có thể cất giấu Táng Vương cấp kinh văn!

Yên lặng ghi nhớ đồng thau bi trên văn tự, Thạch Hạo đứng ở nơi đó, không thế nào để bụng.

"Ầm!"

Đột nhiên, phía dưới truyền đến một luồng sức mạnh khổng lồ, bắt đầu thôn hỗn độn, hấp thiên địa chi tinh, có thể nhìn thấy mịt mờ khí đều bị hấp thu xuống.

Như là đại dương lao ra hiện một cái hải nhãn, hình thành vòng xoáy, khủng bố cực kỳ, nuốt chửng tất cả.

"A, không!" Có Hoàng Kim Táng Sĩ kêu to, bởi vì, hắn bị từ trên vách đá cheo leo hút xuống, rơi vào vòng xoáy bên trong, phù một tiếng, tại chỗ hóa thành thịt nát!

Ngoài ra, hết thảy cự bi tất cả đều chìm xuống, bị sức mạnh thần bí lôi kéo xuống.

"Cứu ta!" Có Hoàng Kim Táng Sĩ kêu to.

Có khác mấy người rơi xuống, mặc bọn họ cả người phát sáng, cực lực đối kháng, tuy nhiên không thể ngăn cản loại kia diệt xu thế, trong nháy mắt bị vòng xoáy khổng lồ cắn giết, trở thành mưa máu.

Cái này biến cố quá đột nhiên, mới vừa rồi còn rất ôn hòa, tất cả mọi người đều ở tìm hiểu kinh thư, kết quả trong chớp mắt sẽ chết đi tới vài tên Hoàng Kim Táng Sĩ.

"Lên!"

Tam Tạng kêu to, hắn lại cũng gặp nạn tình, rơi xuống, thế nhưng hắn ủng có thần bí táng khí, có khó lường uy năng, phát sinh một vệt ánh sáng, xuyên thủng vòng xoáy liên y, hắn lại vọt lên.

Bất quá, sắc mặt hắn hơi trắng bệch, hiểm mà lại hiểm, suýt chút nữa liền hình thần đều diệt.

"Phốc!"

Cách đó không xa, một tên mạnh mẽ Táng Sĩ, tuy rằng không phải hoàng kim một mạch, thế nhưng thực lực nhưng mạnh mẽ vô cùng, so với Tam Tạng, Thần Minh tu vi còn thâm, còn lợi hại hơn, có thể vẫn không có có thể tránh được một kiếp.

Cái này vòng xoáy đến nhanh, đi cũng nhanh, trong chớp mắt, Táng Uyên lại khôi phục yên tĩnh.

Đếm nhân số, chết đi mười mấy vị tiềm lực mạnh mẽ Táng Sĩ.

"Quá đáng tiếc, ta mới vừa chạm tới một khối hoàng kim bi, kết quả nó liền xuống trầm."

"Nên vui mừng, bảo vệ tính mạng!"

Nơi này ầm ĩ khắp chốn, có người không cam lòng, cũng có người lòng vẫn còn sợ hãi, ở đây vui mừng.

"Là chiếc kia mở rộng khải, cướp đi chúng ta tạo hóa a." Mấy người phẫn uất.

Y theo bao năm qua tình huống đến xem, bi văn, táng khí các loại (chờ) sau khi xuất hiện, kéo dài thời gian sẽ rất trường, có thể thong dong đoạt tạo hóa, không hề nghĩ rằng năm nay ngắn ngủi như thế.

"A, Thần Minh ngươi có thể thả Trường Sinh dược đi vào, chờ nó mang

về một ít tạo hóa." Tam Tạng nói rằng.

Đồng thời, mấy người cũng xem muốn Thạch Hạo nơi này.

"Ngươi cũng nên xuống." Thạch Hạo nói rằng.

Hai cây tiên dược đều không thế nào tình nguyện, bao quát Thần Minh cái kia một cây.

Bởi vì xuống, cần đối mặt liền Táng Sĩ đều không chịu được một loại nào đó ánh sáng tử vong, thiểm diệt, là có thể cướp đoạt dấu ấn sinh mệnh, vô cùng khủng bố.

Tiên dược, bởi vì có thể chống lại thời gian, đồng thọ cùng trời đất, trong cơ thể thai nghén có Trường Sinh năm tháng luân, có thể ở loại kia quang dưới sống sót.

Thạch Hạo bả vai Trường Sinh thụ, 120 cái không vui xuống, bởi vì, dù cho nó có thể bất tử, có thể đối kháng loại kia quang, thế nhưng cũng phải trả giá cái giá tương ứng.

Một bụi khác tiên dược phi rơi xuống, mang theo tử quang, dường như một đạo nhân ngồi xếp bằng, phóng thích chín tầng vầng sáng, thần thánh cực kỳ.

Nó tiến vào vực sâu, khởi đầu còn có thể phát sinh mông lung ánh sáng, thế nhưng theo thâm nhập, ánh sáng bị thôn phệ, cũng không tiếp tục có thể thấy được.

Có thể tưởng tượng, toà này vực sâu đến cùng sâu bao nhiêu!

"Nên ngươi, nếu không sẽ lòi đuôi!" Thạch Hạo giục.

Trường Sinh thụ không tình nguyện, nhưng cuối cùng vẫn là ra đi, cũng tiến vào Táng Uyên.

Đột nhiên, dưới vực sâu, truyền đến tiếng thét chói tai, đó là Thần Minh

tiên dược, hiển nhiên phát sinh cái gì không tốt sự.

"A..." Một chùm sáng phi tới, rơi vào Thạch Hạo bả vai, chính là Trường Sinh thụ, mới xuống mà thôi, nó liền vọt lên, một bộ chấn kinh quá độ dáng vẻ.

"Làm sao?" Hết thảy Hoàng Kim Táng Sĩ đồng thời trông lại, mang theo kinh sợ.

"Ta nghe đến phía dưới cái kia đồng nghiệp ở kêu to, bị nó làm cho khiếp sợ, vì lẽ đó..." Trường Sinh thụ nói rằng.

Tất cả mọi người đều không còn gì để nói, còn tưởng rằng nó cũng gặp cái gì đây, hóa ra là nhát như chuột!

Một đoàn tử quang cực tốc vọt lên, chín tầng vầng sáng lờ mờ, này cây tiên dược bị thương, đạo sĩ kia thiếu một cánh tay, bị món đồ gì xé rách.

Thời khắc này, mùi thơm ngát nức mũi, Thạch Hạo hận không thể xông tới đưa nó bắt được!

"Ngươi làm sao?"

Thần Minh truy hỏi, đồng thời nhanh chóng lấy ra quý giá nhất Táng Vương thổ chất, loại kia màu bạc hạt cát, để nó cắm rễ ở trong đó khôi phục.

"Phía dưới có một cái cổ động dâng lên ráng lành, đem ta xé rách." Tiên dược hồi đáp.

"Hừm, quả nhiên khác thường thường, cái hang cổ này làm sao gợn sóng kịch liệt như vậy, không nên như vậy mới đúng!" Tam Tạng nhíu mày.

"Đi thôi, năm nay không có cái gì vận may lớn, chúng ta trở về đi thôi." Có Hoàng Kim Táng Sĩ than thở.

Những người khác gật đầu, đều rất bất đắc dĩ.

Thạch Hạo ước gì sớm một chút kết thúc, hắn thật rời đi nơi đây, nếu không tổng xen lẫn trong một đám Táng Sĩ nhất định sẽ bại lộ.

"Hoang huynh ngươi đã quên, chúng ta muốn liên thủ xuống, xông cái hang cổ kia, truyền thuyết nơi đó có một toà bí điện, có vô thượng vận may lớn!" Thần Minh nói rằng.

"Chuyện này... Quá nguy hiểm, từ xưa tới nay đều không có mấy người sống sót trở về." Thạch Hạo không muốn đi.

"Lần này, chúng ta chuẩn bị sung túc, đều có táng bảo tại người, có thể chống đỡ không rõ, có thể tiến vào bên trong cung điện cổ kia." Tam Tạng nói rằng, hắn cũng kiên trì muốn đi.

"Nơi đó thành công vì là Táng Vương bí mật!" Thần Minh bí mật truyền âm, nói cho Thạch Hạo.

Điều này làm cho hắn chấn động trong lòng, hắn cực kỳ khát vọng sức mạnh, cái gọi là Táng Vương là cùng An Lan, Du Đà một cái cấp bậc, đại biểu thế gian sức mạnh cực hạn!

Ở dưới vực sâu bên trong hang cổ có bực này bí mật?

Thạch Hạo trước sau tin chắc, tu hành là tương thông, dù cho chủng tộc không giống, hệ thống tu luyện không giống nhau, thế nhưng luôn có tương tự rất chất, có thể lẫn nhau lấy làm gương, được dẫn dắt.

Vì lẽ đó, lúc này hắn động lòng!

"Yên tâm, chúng ta cũng không muốn chết, sẽ không đi hi sinh đi chính mình!" Tam Tạng nói rằng, bọn họ cần cùng Thạch Hạo liên thủ.

Bởi vì, Thạch Hạo trên người tối thiểu có ba cái táng bảo, thứ này ở táng khu bên trong giá trị quá cao, có thể tránh hiểm, có thể lý tuyệt địa!

Thần Minh nói: "Chúng ta táng bảo đều rất không bình thường, nhiều

như vậy hợp lại cùng nhau, hơn nữa chín mặt táng thạch bổ trợ, có thể thả ra mạnh mẽ táng bảo khí tức, bảo vệ chúng ta."

Cuối cùng, Thạch Hạo bị thuyết phục, theo ra đi.

"Các ngươi... Đây là muốn chịu chết a, không nên vọng động!"

"Quá nguy hiểm, tiếp tục như vậy, tất nhiên một đi không trở lại, phải suy nghĩ cho kỹ!"

Cái khác Hoàng Kim Táng Sĩ đều lộ ra kinh sợ, dồn dập khuyên can.

Bởi vì, quá khứ cũng không phải là không có người xuống quá, nhưng là cuối cùng đều chết thảm ở phía dưới.

"Chúng ta có chừng mực!" Tam Tạng nói rằng.

Cuối cùng, bọn họ xuống, ba người thêm vào hai cây Trường Sinh dược, tiến vào màu đen đại uyên bên trong, gợi ra hết thảy Hoàng Kim Táng Sĩ chấn động, tất cả đều đứng ở phía trên, căng thẳng chờ đợi.

Thạch Hạo bọn họ chuyến về tốc độ cực kỳ nhanh, một cái chớp mắt chính là mấy ngàn trượng gào thét mà qua, rất khó tưởng tượng, nó đến cùng có cỡ nào thâm, bởi vì còn xa mới tới để đây!

Quả nhiên, có một luồng mạnh mẽ sức cắn nuốt xuất hiện, phải đem bọn họ xé rách.

Loảng xoảng!

Thạch Hạo lấy ra hắc đỉnh, khiến cho phóng to, bao phủ mấy người, vận dụng cái này táng bảo.

Sau đó, lấy tốc độ như thế này, bọn họ truy xuống tối thiểu có nửa khắc đồng hồ.

Sau đó không lâu, một chùm sáng hiện lên, mơ mơ hồ hồ, liền ở phía

dưới, mạnh mẽ nhất lực cắn nuốt bắt nguồn từ nơi đó, hấp thu thập phương tinh khí, phun ra nuốt vào tiên quang.

Ở vực sâu trên vách đá, có một cái cổ động, mà này cũng không phải dưới đáy.

"Chính là cái này động!" Tam Tạng nói rằng, phi thường khẳng định.

"Chúng ta đi vào!" Thần Minh rất lớn mật, xông lên trước, ở trên người nàng hiện ra một bộ thần bí giáp trụ, rạng ngời rực rỡ.

Cũng trong lúc đó, Tam Tạng lấy ra một cái chung, huyền ở trên đỉnh đầu, đãng ra xa xôi liên y, tan rã rồi cái kia mạnh mẽ lực cắn nuốt.

Thạch Hạo thấy thế, phóng to Hắc Ám Tiên Kim đỉnh, đem chính mình cùng hai cây dược đều thu vào, dùng để phòng thủ.

"Xông vào!" Tam Tạng hét lớn.

"Xoạt!"

Ba người đồng thời chuyển động, hướng bên trong xông.

Ầm!

Đáng sợ quang hiện lên, đó là ánh sáng tử vong, soi sáng đến sinh linh, liền có thể để bọn họ diệt, hồn phi phách tán.

Từ xưa đến nay, cũng không biết có bao nhiêu Táng Sĩ chôn xương ở đây.

Một sát na, Tam Tạng gào thét, Thần Minh kêu to, Thạch Hạo nhưng là trước mắt biến thành màu đen, dù cho có táng bảo bảo vệ, ba người đều đều gặp nạn.

Cũng không biết quá bao lâu, Thạch Hạo mở mắt ra, hắn phát hiện thân thể rách nát, thủng trăm ngàn lỗ, quả thực là giải thể.

Bất quá, tự thân chính đang khép lại, bị một luồng sức sống tràn trề chữa trị.

"Nhớ kỹ, ngươi thiếu nợ ta một cái mạng." Lão dược suy yếu nói rằng, nó ánh sáng lộng lẫy lờ mờ, hiển nhiên cũng bị cái kia quang soi sáng, trả giá rất lớn đánh đổi.

Tam Tạng, thần linh đều ngất đi, rách rách rưới rưới, nhưng hẳn là không chết.

Một bụi khác tiên dược cũng ảm đạm, không có ý thức.

"Ngươi cho ta uống tiên dược chất lỏng?" Thạch Hạo ngờ vực, bởi vì trong miệng có thơm ngát, sinh mệnh phồn thịnh, chính là bắt nguồn từ loại kia chất lỏng.

"Ngươi rõ ràng là tốt rồi!" Trường Sinh thụ ngạo nghễ nói rằng.

"Loại này thơm ngát, làm sao không giống như là ngươi, cảm giác..." Thạch Hạo hoài nghi, không tự kìm hãm được nhìn về phía mặt khác một cây tiên dược, nơi đó tử khí hừng hực.

"Phí lời, đương nhiên không là của ta, ta ngốc a, tiêu hao chính mình tác thành ngươi?" Lão dược hào không hổ thẹn.

Thạch Hạo nhất thời không nói gì, không phải ngươi chất lỏng, cũng không cảm thấy ngại như thế ngạo nghễ?

Thế nhưng, dù sao cũng là lão dược cứu hắn, ngã: cũng cũng không tiện phát tác, trái lại hai mắt phát sáng, nói: "Nếu không, ngươi sẽ giúp ta với tay cầm vài giọt tiên dược dịch!"

"Đình chỉ, đừng có mơ, ta mạo hiểm trộm một giọt cho ngươi uống xong, đã hết lòng tận, cứu ngươi một mạng. Nhiều hơn nữa thâu một giọt, đều sẽ bị cái kia cây tiên dược phát hiện, đến thời điểm không phải theo ta liều mạng không thể." Lão dược nói rằng.

Thạch Hạo liếc chéo nó, này cây lão dược quá không tử tế, thâu người khác chất lỏng, không dùng tới chính mình.

"Hai người bọn họ thế nào rồi?" Thạch Hạo hỏi lão dược, cũng nhìn về phía Tam Tạng cùng Thần Minh.

"Tử không được, trên người bọn họ có tuyệt thế táng phù, đó là bùa hộ mệnh, tiến vào này động so với ngươi sống sót cơ hội lớn hơn nhiều!" Lão dược nói rằng.

Quả nhiên, còn chưa từng có chốc lát, Tam Tạng cùng Thần Minh liền thức tỉnh, cũng nhanh chóng chữa trị xong thương thế.

Trên người bọn họ táng phù có quỷ thần khó lường lực lượng!

"Đi, chúng ta tiếp tục tiến lên!" Tam Tạng nói rằng, hắn cùng Thần Minh liếc mắt nhìn nhau, đều lộ ra sắc mặt khác thường, bởi vì Thạch Hạo so với bọn họ càng trước tiên tỉnh, để bọn họ giật mình.

Táng động, rất thâm thúy, cũng rất rộng lớn.

Bọn họ từng bước từng bước đi tới, cũng không nhanh, đầy đủ đi rồi hơn trăm dặm, làm người ta giật mình, cái hang cổ này càng khổng lồ như thế, cũng còn tốt loại kia ánh sáng tử vong không xuất hiện nữa, không có lại gặp phải thương tổn.

Lại quá một quãng thời gian, phía trước truyền đến ánh sáng dìu dịu, bao phủ nơi đó.

"Đến, chúng ta... Dĩ nhiên thật sự tìm đến nơi này!" Thần Minh kích động đều sắp kêu to lên, không một chút nào rụt rè.

"Thật sự, là cung điện cổ kia, chúng ta nhìn thấy rồi!" Tam Tạng đồng dạng kích động, âm thanh đều có chút run.

Thạch Hạo cũng nhìn thấy, một toà cổ điện vô cùng mông lung, ở ánh

sáng dìu dịu đoàn bên trong, như ẩn như hiện.

Rất nhanh, đến rồi!

Bọn họ vọt tới cổ điện phụ cận, một trận do dự, có muốn hay không trực tiếp xông vào.

"Ngươi cảm nhận được sao, khởi nguyên khí tức!" Tam Tạng run rẩy nói rằng.

"Đúng, ta cảm thấy được, đó là khởi nguyên gợn sóng, là loại kia vô thượng khí tức!" Thần Minh cũng là như vậy, mỹ lệ mặt trên tràn ngập khiếp sợ, còn có vẻ kích động.

Thạch Hạo nhíu mày, nơi này là nơi khởi nguồn? Hắn thật là không rõ.

"Nơi này thật sự không bình thường, hơn nửa thực sự là nơi khởi nguồn!" Trường Sinh thụ trong bóng tối báo cho Thạch Hạo.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1477: Xông Điện

"Nơi khởi nguồn?" Thạch Hạo không hiểu, đến cùng là thế nào một cái khởi nguyên pháp?

Nhưng là, hắn lại không thể công khai hỏi Tam Tạng cùng Thần Minh, chỉ có thể trong bóng tối cùng Trường Sinh thụ giao lưu, để nó giải đáp.

"Cùng táng sĩ khởi nguyên có quan hệ, nghe đồn, sự xuất hiện của bọn họ rất phức tạp, cũng rất kinh người!" Tiên dược trong bóng tối đáp lại.

Điều này làm cho Thạch Hạo kinh hãi, táng sĩ khởi nguyên cùng sinh ra, còn có thuyết pháp khác sao, cùng những tộc quần khác không giống nhau?

"Nhất định phải đi vào, thật muốn thành công, tương lai chúng ta khả năng chính là táng vương, trở thành chí cao tồn tại!" Thần Minh rất kích động, đầu đầy hoả hồng tóc dài phấp phới, như nước trong veo con mắt mở thật to.

Tam Tạng cũng rất phấn khởi, cùng trước đây thận trọng hoàn toàn khác nhau, mái tóc dài vàng óng óng ánh, giống như liệt nhật ngang trời, hắn nắm chặt nắm đấm, phát sinh gầm nhẹ.

"Chúng ta liên thủ, xông vào!" Tam Tạng nói rằng.

Cổ điện rộng rãi, mấy chục cây lập trụ vô cùng thô to, hiện nhạt màu trắng, đứng ở phía trước, có một loại trang nghiêm cùng cảm giác thần thánh, càng có năm tháng loang lổ dấu ấn.

Toà này cung điện sừng sững ít nhất một hai kỷ nguyên xa xưa như vậy, nhưng là chưa từng có sụp đổ quá, này bản thân liền nói rõ tất cả.

Nó là lấy to lớn nham thạch xây mà thành, mỗi một khối vật liệu đá đều bị thời gian thực rơi mất ánh sáng lộng lẫy, phảng phất bị ma sát quá, dù sao cũng hơi phong hoá, thế nhưng chúng nó như trước kiên cố, chỉ là bằng thêm một loại thời gian dày nặng cùng cảm giác tang thương.

Nham thạch không xán lạn, nhưng là cả tòa cung điện nhưng có một đoàn mông lung quang tỏa ra, cái kia quang không chạm đến đá tảng, chỉ là vây quanh ở cung điện bên ngoài.

Cổ điển cự cung, phản phác quy chân.

Mà cái kia ngoại vi thần quang, thì lại lại vì nó tăng thêm một loại sắc thái thần bí.

"Có thể vào sao?" Thạch Hạo hỏi.

Lúc này, bọn họ đi tới cung điện trước, cảm nhận được một loại sức mạnh thần bí, loại kia quang không có hại người, thế nhưng là cách trở bọn họ đi tới bước tiến.

Đại điện trước thềm đá dưới, có rất nhiều bột phấn, có màu trắng, cũng có màu vàng, còn có màu đen, không giống nhau, mang theo âm khí.

Này vốn là một chỗ vùng đất Thần Thánh, có thể dưới đài dưới nhưng là quỷ dị như vậy.

"Cường giả tan xương nát thịt lưu dưới tro tàn!" Tam Tạng nói rằng, hắn trước tiên liền làm ra loại này phán đoán.

Bởi vì, trước khi tới, hắn tiến hành chư hiểu thêm, lật xem rất nhiều sách cổ, biết được nơi này một ít bí ẩn.

Thạch Hạo kinh ngạc, ở cổ động vào miệng: lối vào nơi đó cũng đã vô cùng gian nan, hắn suýt nữa chết đi, mà hai đại hoàng kim táng sĩ nếu như không có bùa hộ mệnh, cũng khẳng định chết đi ở cái kia ánh sáng tử vong dưới.

"Cổ đại càng có nhiều cường giả như vậy đi tới đây." Thạch Hạo than thở.

"Tiền bối đại hiền, vì theo đuổi chung cực huyền bí, đều không sợ sinh tử." Thần Minh nói rằng.

Nơi này vô cùng không bình thường, muốn đi vào nhất định phi thường gian nan, hiện ở tại bọn hắn bắt đầu thăm dò.

"Liều mạng, như có thể vào, nói không chắc chúng ta chính là tương lai tam đại táng vương, trở thành táng vực Tam bá chủ, các ngươi dám xông vào sao?" Thần Minh tuy rằng thiên kiều bá mị, quốc sắc thiên hương, thế nhưng hiện tại nhưng rất cấp tiến, lời nói leng keng, muốn cái thứ nhất xông về đằng trước.

"Đương nhiên phải làm liều một phen, vận dụng hết thảy thủ đoạn!" Tam Tạng gật đầu.

Thạch Hạo 120 cái không vui, nếu như không có nguy cơ, hắn đương nhiên phải dò hỏi, tìm kiếm trở nên mạnh mẽ thời cơ.

Nhưng là bây giờ nhìn lại, nơi này cực kỳ nguy hiểm, mà lại cùng táng sĩ khởi nguyên có quan hệ, đối với hắn ý nghĩa không phải rất lớn, hắn rễ: cái vốn không muốn đi vào.

"Tha cho ta cân nhắc một phen!" Hắn nói như vậy nói, tiên dược cũng với hắn như thế, không muốn vào đi.

"Vậy ta lên trước đường!" Thần Minh khẽ mỉm cười, nhấc chân liền đi về phía trước, trên người bao trùm một tầng thần thánh giáp trụ, đồng thời cái trán mang theo một khối kỳ dị điếu trụy.

Xoạt!

Một sát na mà thôi, cổ điện môn hộ phát sáng, bậc thang dựng lên vạn trượng ráng lành, lập tức đem nơi đó nhấn chìm, khủng bố vô biên.

"A..." Thần Minh kêu to, tựa hồ chịu đựng khó có thể tưởng tượng đau đớn.

Răng rắc!

Nàng mi tâm điếu trụy trước tiên vỡ nát, nhưng cũng lan tràn ra liên miên hoa văn, lập tức đưa nàng bao trùm, bảo vệ nàng chân thân.

"Cái gì, đó là táng vương khí tức!" Trường Sinh thụ lấy làm kinh hãi.

Cái kia điếu trụy có vấn đề lớn, ẩn giấu đi táng vương sức mạnh, bây giờ hóa thành hoa văn bí ẩn, che chở Thần Minh.

Nàng lảo đảo, lảo đảo, vọt vào bên trong cung điện cổ kia!

Cũng trong lúc đó, Thạch Hạo cảm giác được dị thường, nơi này gợn sóng kịch liệt, cả tòa cổ điện phảng phất một cái quái vật khổng lồ đang thức tỉnh.

"Ta cũng đi tới." Tam Tạng quay đầu lại, trùng Thạch Hạo nở nụ cười, rất là ôn hòa, nhưng cũng có vẻ hơi quỷ dị.

Đều vào lúc này, bọn họ còn cười được?

Tam Tạng trực tiếp hơn, lấy ra một tấm pháp chỉ, vô cùng khủng bố, phát ra khí tức khiến người ta khó có thể lý giải được, bay ra lên tới hàng ngàn, hàng vạn phù hiệu, leng keng vang vọng, như đao kiếm cùng vang lên.

"Táng vương pháp chỉ!" Trường Sinh dược kinh hãi đến biến sắc, hơn nữa, nó cho rằng là cái kia táng vương chăm chú khắc đại đạo pháp chỉ.

Ầm!

Trên bậc thang hào quang bị xông ra, nơi đó xuất hiện một vết nứt, Tam Tạng vọt vào, tuy rằng thân thể ở lay động, cơ thể tràn ra vết máu, nhưng hắn thành công vọt vào.

"Hai người này đều có chuẩn bị, phía sau có mạnh mẽ táng vương chống đỡ!" Trường Sinh thụ nói.

Thạch Hạo xoay người rời đi, hắn có thể không muốn tham dự đi vào, cái kia trên người hai người đều có táng vương bí bảo, có thể bảo vệ bản thân, nếu như hắn tùy tiện xông qua, khẳng định chắc chắn phải chết.

Nhưng mà, sự tình nằm ngoài dự đoán của hắn!

Cổ điện gợn sóng càng kịch liệt, bậc thang nơi đó ráng lành vô số đạo, sau đó càng xoay tròn lên, hóa thành một cái vòng xoáy màu vàng óng, nuốt chửng tất cả.

"Không được!"

Thạch Hạo một tiếng kêu sợ hãi, hắn tuy rằng ở dùng hết khả năng, nhưng vẫn bị vòng xoáy màu vàng óng bao phủ, hướng phía trong mà đi.

Này nếu là rơi rụng ở trong, không có táng vương ban xuống pháp khí các loại, nhất định phải chết đi!

Thạch Hạo rốt cuộc biết, vì sao Thần Minh còn có Tam Tạng đều mỉm cười, như vậy quỷ dị, bởi vì hai người từ lâu ngờ tới hắn nhất định phải bị ép cuốn vào.

Nơi này có không ít bí mật, hắn cũng không biết, hai người kia nhưng hiểu rõ.

"Loảng xoảng!"

Thạch Hạo ngay đầu tiên mở ra chiếc kia màu đen tiên kim đỉnh, nó do nắm đấm cao cấp tốc phóng to, Thạch Hạo mang theo Trường Sinh dược vọt vào, khép kín nắp đỉnh.

Đồng thời, hắn lấy ra vạn linh đồ, đại la kiếm thai các loại, trận địa sẵn sàng đón quân địch!

"Coong!"

Có thể nghe được rõ ràng vang lên giòn giã, tiếp theo là tiếng nổ vang rền, bên ngoài ráng lành lên tới hàng ngàn, hàng vạn nói không ngừng oanh kích ở tiên kim trên đỉnh, tiếp theo Thạch Hạo cảm giác trời đất quay cuồng, cái kia vòng xoáy màu vàng óng run run, dường như muốn đem đỉnh phân giải.

Quả nhiên, tiên kim đỉnh đã không chịu nổi, nó dù sao cũng là rạn nứt, từ lâu hủy hoại quá.

Vào lúc này, xuyên thấu qua những khe hở kia, có thể nhìn thấy có một cái lại một cái hừng hực quang lan tràn vào, trực tiếp đem bên trong đỉnh nhấn chìm.

Thạch Hạo dùng hết khả năng, hết thảy bảo thuật sử dụng hết, toàn lực đối kháng.

Thế nhưng, này thiếu hụt ý nghĩa, này không phải một cấp độ đối kháng, vừa mới tiếp xúc mà thôi, trong cơ thể hắn xương liền đùng đùng vang lên không ngừng, gãy vỡ mấy chục cây!

Đồng thời, máu thịt của hắn mơ hồ, muốn nổ tung rồi!

Hắn vung lên đại la kiếm thai, chém về phía trước, cầm vạn linh đồ tiến hành đối kháng.

Nhưng mà, loại kia thịnh liệt hào quang ở khắp mọi nơi, vạn linh đồ lần thứ nhất mất đi hiệu lực.

Bởi vì, này không phải từ đánh chính diện, mà là ở khắp mọi nơi, loại kia quang hóa thành nước gợn, nhấn chìm nơi đây.

Vù!

Thời khắc mấu chốt, đại la kiếm thai run rẩy, phát sinh Phi Tiên quang,

bức lui những kia ráng lành.

Thế nhưng, điều này cũng đưa tới kinh khủng hơn công kích, những này quang thật sự thật giống ngưng tụ thành sóng nước, cấp tốc trút xuống mà đến, càng thêm nồng nặc.

Hô!

Run run một hồi, phảng phất có cuồng phong gào thét, đại la kiếm thai chính mình trôi nổi lên, ngoại trừ Phi Tiên mưa ánh sáng ở ngoài, còn có cái khác dị tượng!

Ở phía trên, có một người hình sinh linh Phi Tiên, mưa ánh sáng từng trận, đầy trời đều là, quá mức xán lạn, chói lóa đến mức mắt người không mở nổi.

Ở phía dưới, là một mảnh lại một mảnh cổ táng khu, mộ phần vô số, màu đỏ sậm, không biết chôn xuống bao nhiêu sinh linh.

Ở nhuốm máu tối tăm dưới trời chiều, có một người hình sinh linh ngồi ở một cái quan tài đồng trên, có vẻ tối tăm mà lại cô lương.

Máu tươi đang chảy xuôi, trở thành dòng sông, mạn quá một mảnh lại một mảnh nơi chôn cất, không hề có một tiếng động mà đáng sợ.

Cổ táng địa bị dòng máu nhuộm dần, tới gần, chỉ có quan tài đồng nơi đó yên tĩnh, không có huyết tới gần, mặt trên ngồi sinh vật hình người, nghiêng đầu nhìn phía nhuốm máu tà dương.

Màn này là lần thứ hai xuất hiện, dù cho là hiện tại loại này tình cảnh dưới, cũng làm cho Thạch Hạo chấn động.

Lúc này, Thạch Hạo có một loại ảo giác, bây giờ hắc kim bên trong đỉnh hừng hực ráng lành đã biến thành huyết dịch, đại la kiếm thai đã biến thành chiếc quan tài đồng này, ở đây vượt qua.

Hắn chỉ có nắm lấy kiếm thai, mới có thể bảo vệ tự thân.

Đây là một loại rất quái lạ biến hóa, đến cuối cùng, phảng phất cái gì đều biến mất, không gặp Phi Tiên tình cảnh, cũng không có nồng nặc ánh sáng Hủy Diệt.

Chỉ có một cái quan tài đồng, ở vượt qua giới hải, dòng máu lan tràn.

Ầm!

Không biết dài bao nhiêu thời gian trôi qua, bỗng nhiên chấn động, cái gì đều biến mất, bất kể là ráng lành, vẫn là Phi Tiên mưa ánh sáng, cũng hoặc là cổ táng địa cùng huyết phần các loại, cũng không thấy.

Trước mắt, chỉ có Thạch Hạo cầm lấy đại la kiếm thai, ở trong đỉnh ngồi xếp bằng.

Hắn biết nhất định là xông qua ngăn cản, tiến vào bên trong cung điện cổ.

Thạch Hạo nhanh chóng thu cẩn thận kiếm thai các loại, loảng xoảng một tiếng, mở ra nắp đỉnh, từ bên trong đi ra, tiên kim đỉnh một lần nữa trở về to bằng nắm tay, xuất hiện ở trong tay của hắn.

Rất rõ ràng, Tam Tạng cùng Thần Minh đều thất kinh, không hề nghĩ tới, Thạch Hạo cũng có thể xông tới.

"Hoang huynh quả nhiên ghê gớm, bội phục!" Tam Tạng mở miệng.

Thạch Hạo không có đáp lại, mà là nhìn chằm chằm phía trước, hắn sâu sắc bị hấp dẫn lấy.

Trên thực tế, Tam Tạng cùng Thần Minh cũng lập tức một lần nữa đem sự chú ý đặt ở ở giữa cung điện cổ cung phụng một cái đồ vật trên.

Khởi nguyên khí tức chính là bắt nguồn từ nó!

Lúc này, nó tỏa ra ánh sáng lung linh, xán lạn hào quang tràn ngập, chín loại sắc thái thần hà lóng lánh, không ngừng biến hóa, phảng phất đi tới Trường Sinh quốc gia ở trong.

"Khởi nguyên?!" Thạch Hạo hỏi, mắt hắn híp lại, cẩn thận quan sát, muốn nhìn rõ nó bản thể.

Tam Tạng, thần linh càng là không buông tha, hận không thể lập tức theo chân nó dung hợp lại cùng nhau, trở thành táng vương!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1478: Đầu Nguồn

Vật này quá chói mắt, xán lạn dường như mấy mười vầng mặt trời nùng rúc vào một chỗ, hình thành hào quang chi nguyên!

Ba đại cao thủ đều trải qua một quá trình thích ứng, trong mắt chảy máu, cường đại như bọn họ cũng thích ứng thời gian rất lâu mới nhìn rõ đó là cái gì.

Chính là Thiên Nhãn đều bị bỏng rồi!

Đó là một cái cái rương!

Cung điện cổ lão, chính khu vực trung tâm có một cái tế đàn, không cao lắm, còn chưa đủ người trưởng thành cao, mặt trên bày ra cùng cung cấp cái thứ này.

Đây chính là khởi nguyên đồ vật?

Thạch Hạo có chút ngờ vực, cái gọi là khởi nguyên cùng một cái cái rương có quan hệ?

Tam Tạng cùng Thần Minh si mê, dường như muốn muốn rơi vào ở trong, bởi vì, bị loại kia an lành quang chiếu khắp, bọn họ cảm thấy tự thân táng sĩ thân thể đang lột xác, tuy rằng rất chậm, thế nhưng đang tiến hành ở trong!

Rất nhanh, Thạch Hạo cũng có một loại cảm giác kỳ dị, thân thể dị động là thứ yếu, nhất là để hắn hãi hùng khiếp vía chính là, có một luồng không tên khí tức hướng về bên trong xương sọ tập kích mà tới.

Là chiếc kia cái rương phát sinh hào quang, muốn đi vào trong nguyên

thần!

Hắn lúc này liền kinh sợ, bởi vì, đó là thần hồn đỗ lại nơi, sao có thể cho phép nó xâm nhập!

Thạch Hạo chống cự, thế nhưng phát hiện vô dụng, sức mạnh kia quá bá đạo, có mặt khắp nơi, không thể chống đối, tiến vào xương sọ, hào quang lan tràn, với hắn muốn giao hòa.

Cũng còn tốt, thời khắc mấu chốt, bị hắn thu ở trong người Kiếm Thai Phát ra một tiếng kêu khẽ, dĩ nhiên đẩy lui những hào quang này, miễn cưỡng bức ra ngoài thân thể.

"Này rốt cuộc là thứ gì?" Thạch Hạo bất an.

Vào lúc này, Trường Sinh thụ cũng đi ra, trước đây không lâu tránh né ở trong cơ thể hắn, khi (làm) nhìn thấy tình cảnh này cũng rất giật mình.

"Thật là đáng sợ, ta Trường Sinh năm tháng luân lại đang bị lay động, muốn bị ăn mòn rồi!" Nó có chút sợ hãi.

Trường Sinh dược là đặc thù, nếu không, táng sĩ cũng sẽ không dẫn chúng nó đi vào, để chúng nó tìm tạo hóa, trong thời gian ngắn nó còn có thể kiên trì.

"Thật sự rất thoải mái, ta muốn trở thành táng vương!" Thần Minh dường như nói mê.

"Ta là mạnh nhất!" Tam Tạng đang thét gào.

Hai người này dường như ma run lên giống như vậy, ở nơi đó hồn nhiên quên tất cả, chìm đắm ở một loại người ngoài rất khó lý giải hoàn cảnh bên trong.

Thạch Hạo không có manh động, mà là lùi về phía sau mấy bước, quan sát tỉ mỉ.

"Ngươi nói, hai người này có phải là cảm thấy được thân phận ta không giống?" Thạch Hạo hỏi lão dược, nếu không, trước kia thì hai người vì sao cười như vậy quỷ dị.

Lúc đó cổ điện phát sáng, hình thành vòng xoáy, đem hắn nuốt chửng vào, nếu là không có đại la kiếm thai, hắn phải chết chắc.

Có thể nói, hai người kia vừa mới tựa hồ có ý định tính toán hắn.

Thạch Hạo thậm chí muốn ở đây động thủ, trấn áp hai người, sớm giải quyết đi phiền phức.

Nhưng là, cân nhắc đến bọn họ tu vi sâu không lường được, mà lại trên người có táng vương ban xuống đồ vật, hắn không có manh động.

"Cũng là một cái cái rương?" Thạch Hạo nhìn trên tế đàn đồ vật, lại nhìn một chút trong tay gỗ mục hòm.

Quang từ vẻ ngoài trên xem, hắn cái này cái rương cùng chiếc kia so ra, thực sự kém xa, chiếc kia ánh sáng vạn trượng, điềm lành dâng lên, vừa nhìn chính là thần thánh trọng khí!

Mà trong tay hắn cái này, đều sắp nát bét rồi, là một cái phá rương gỗ.

Đồng thời, trên tế đàn này một cái, liên quan đến khởi nguyên, ủng có không thể nào tưởng tượng được sức mạnh, để hết thảy táng sĩ đều sẽ vì thế mà điên cuồng!

Về phần hắn trong tay cái này rương gỗ, đến hiện tại Thạch Hạo cũng không biết có tác dụng đâu.

Thạch Hạo ở quan sát tỉ mỉ, chiếc kia cái rương có thể có ột thước, lóng lánh chín loại sắc thái, dường như chín loại không giống tiên kim hỗn đúc mà thành.

Đương nhiên, nó gần nhất tiếp với trong truyền thuyết loại kia bảy màu

tiên kim!

Bất quá, chăm chú nhìn chăm chú, Thạch Hạo lại cảm thấy, nó không giống như là tiên kim, có chút giống ngọc thạch.

"Quá nửa là tiên thụ cành cây khắc thành!" Trường Sinh thụ nói rằng, đây là cái nhìn của nó.

Như kim mà không phải kim, đá cũng không phải đá, tựa như gỗ mà không phải gỗ, không nói ra được đến tột cùng là làm bằng vật liệu gì, rất là kỳ lạ.

Rốt cục, Thần Minh, Tam Tạng đều tỉnh táo lại, không lại như vậy si mê, thật lòng nhìn, không ngừng thán phục, kích động khó ức.

Mặt trên của nó có hoa văn, phi thường phức tạp, như là một cái lại một cái dấu ấn sinh mệnh, vật này phảng phất là hoạt!

"Ta cảm thấy nó không phải cái rương, mà là thành thực, tự thân chính là khởi nguyên cổ khí!" Thần Minh nói rằng, cũng không cho là là một cái hòm thể, mà ở trong còn có cái gì.

"Ta cũng cảm thấy..." Tam Tạng nói rằng.

Thạch Hạo trong lòng hơi động, hai người này nói có đạo lý, có thể vật này bản thân liền là khởi nguyên đồ vật, mặt trên của nó xác thực không có khe hở các loại, như là thành thực.

"Chúng ta có thể lột xác thành táng vương sao?" Thần Minh rất kích động nói, vào lúc này, nàng đưa tay ra, muốn hướng về cái kia khởi nguyên vật sờ soạng.

Ầm!

Nhưng là, sau một khắc, nàng bị đánh bay, ho ra đầy máu, thân thể suýt nữa rách nát.

Mà này hay là bởi vì trên người nàng có táng vương ban xuống hoa văn duyên cớ, nếu không, nhất định hình thần đều diệt.

Thạch Hạo xem đờ ra, vật này quả nhiên khủng bố, không cho khẽ chạm.

"Ta đến thử một lần!" Tam Tạng nói rằng, hai tay hắn nắm pháp chỉ, đi về phía trước, rất nhanh, nơi đó kinh văn thanh lớn lao, hưởng lên, một viên lại một viên phù hiệu nhảy lên mà lên, về phía trước bao phủ.

Ầm!

Nhưng là, hắn đồng dạng gặp phản kích, có thể nhìn thấy, tấm kia mạnh mẽ pháp chỉ trên lại có ngọn lửa nhấp nháy, thiêu hủy một góc.

Tam Tạng kêu to một tiếng, nửa người cháy đen, khóe miệng chảy máu, cũng bay ngang ra ngoài, không thể tới gần cái kia khởi nguyên cổ khí.

"Chuyện này... Chúng ta không có cách nào đụng vào, như vậy có thể lột xác thành táng vương sao?" Thần Minh cùng Tam Tạng đều rất bất đắc dĩ, có chút ủ rũ.

Bởi vì, đầy cõi lòng kích động mà đến, đồng thời chân chính thành công tiến vào cổ điện, kết quả nhưng không thể cuối cùng tìm thấy món đồ cổ này.

"Phải biết, cổ động tuy rằng ở, thế nhưng này đồ vật trăm nghìn vạn năm đều chưa chắc hiện thân một lần, bỏ qua liền sẽ không còn được gặp lại." Tam Tạng không cam lòng.

"Ta phải tiếp tục thử nghiệm!" Thần Minh nói rằng.

Vật này trọng yếu như vậy? Thạch Hạo ngờ vực, nếu lợi hại như vậy, táng vương tự mình ra tay không là được, hà tất phiền toái như vậy.

Thạch Hạo có nghi vấn, hỏi Trường Sinh thụ, xin nó giải đáp.

"Ngươi cho rằng đây là địa phương nào, ngươi có thể tới đây thực sự là

vận may ngất trời, xưa nay có mấy người từng tới nơi đây?" Lão dược nói rằng.

"Ta đều có thể đi vào, táng vương khẳng định không thành vấn đề, trực tiếp ra tay không là được rồi, tác thành tử tôn!" Thạch Hạo không phục.

"Ai cũng có thể đến, chỉ có táng vương mình không thể đích thân tới, nếu không, nhất định phải xảy ra vấn đề lớn!" Trường Sinh dược phủ định hắn loại kia ý nghĩ.

"Vì sao?" Thạch Hạo giật mình.

"Có truyền thuyết, táng vương xuất hiện cùng vật ấy có quan hệ!"

Dựa theo lão dược giảng truyền thuyết, đó là tương đương quỷ dị, khiến cho người khó có thể tin.

Táng vương, có thể xuất hiện chính là cùng khởi nguyên cổ khí có quan hệ, đồng thời một đời chỉ có thể nhìn thấy một lần cổ khí, nếu không, lại gặp lại hơn nửa liền xảy ra vấn đề lớn rồi!

Thậm chí, có một loại thuyết pháp, gặp khởi nguyên cổ khí sau, hết thảy đều sẽ thay đổi, bao quát tự thân.

Nói chung, táng vương không thể xuất hiện, lần thứ hai thấy nó.

Nếu không, táng vương sẽ xảy ra biến!

"Những việc này, ngươi có thể tham một thoáng Thần Minh cùng Tam Tạng ý tứ, ta nói tới những thứ này đều là truyền thuyết, không biết thật giả." Tiên dược nói rằng.

"Không sợ lộ chân tướng sao?" Thạch Hạo nói.

"Không sao, liên quan với những thứ đồ này, chín phần mười táng sĩ căn bản không biết, chỉ ở hoàng kim táng sĩ bên trong có một ít tiểu đạo nghe đồn." Lão dược nói như vậy.

"Táng vương thật sự không thể tự mình động thủ sao?" Thạch Hạo quả nhiên hỏi.

"Táng vương nếu như đến rồi, sẽ xuất hiện đáng sợ dị thường!" Thần Minh nói rằng, ra ngoài Thạch Hạo dự liệu, nàng lại kể ra một ít bí ẩn.

"Các ngươi còn nhớ thiên trong cốc vị kia tồn tại sao? Vậy cũng là một vị táng vương a, chỉ vì tiếp xúc nơi này, hắn liền biến mất rồi!" Thần Minh nói.

"Nhưng là, hắn sau khi biến mất, táng địa nơi sâu xa nhưng xuất hiện khác một ở ngoài táng vương, với hắn giống nhau như đúc!" Tam Tạng nói rằng.

"Đúng là như thế, mới có vẻ đáng sợ a. Bởi vì, hai vị táng vương hình thể như thế, thế nhưng tính cách hoàn toàn khác nhau, bị cho rằng là hai người!" Thần Minh nói rằng.

Điều này làm cho Thạch Hạo lấy làm kinh hãi, này khởi nguyên cổ khí quả nhiên không đơn giản.

"Nghe nói, chỉ là cùng khởi nguyên cổ khí có quan hệ một món đồ, đều sẽ để táng vương coi trọng cực kỳ, ta táng vực bên trong tam đại táng vương cùng trấn áp một vật, ai cũng không thể tiếp cận." Tam Tạng nói rằng.

Có một cái đồ vật bị chôn ở mộ lớn bên trong, bị tam đại táng vương đô rơi xuống phong ấn, khối này khu vực ai cũng không thể tiếp cận.

Điều này làm cho Thạch Hạo một lần nữa biết được nơi đây tầm quan trọng, vật này quá không đơn giản.

Táng địa như thế yêu tà? Thạch Hạo suy nghĩ.

"Dựa vào nó liền có thể lột xác thành táng vương, có thể các ngươi định làm gì, hiện ở không có cách nào tiếp cận nó a." Thạch Hạo nói rằng.

Hắn rất là không rõ, trên tế đàn đồ vật như thế thần kỳ? Thật sự có thể có mạnh mẽ như vậy sức mạnh sao?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1479: Cực Mạnh Lựa Chọn

Thạch Hạo có rất nhiều nghi vấn, muốn cùng Thần Minh, Tam Tạng nói chuyện với nhau, có thể nói hiểu rõ càng nhiều càng đối với trên tế đài cổ khí kính sợ!

Đây rốt cuộc là vật gì? Ngay cả Táng Vương đều phải kính nhi viễn chi, thực sự có chút Yêu quỷ!

Nó tuy rằng thần thánh, tràn ra ánh sáng chín màu, rọi sáng khắp cổ điện, tràn ngập tiên vụ, đan vào hỗn độn, nhưng là lại để Thạch Hạo cảm giác một hồi sợ hãi.

Hắn không giống như là Thần Minh, Tam Tạng như vậy, đối với thứ này ước mơ, nhãn thần như vậy cuồng nhiệt, hắn ngược lại vô cùng kiêng kỵ, luôn cảm thấy không đúng lắm.

Ngay cả Táng Vương lớn như vậy bản lĩnh, cũng không nguyện tới, này miệng cái rương thực sự quá mức nghịch thiên.

Thạch Hạo nghĩ tới rất nhiều, mỗi một cái ý niệm trong đầu cũng làm cho hắn cực sợ, hắn nghĩ, hẳn là sớm một chút rời đi, thứ này ít bành thì tốt hơn!

Thậm chí, hắn có lý do hoài nghi, vô luận là Tam Tạng, vẫn là Thần Minh, bọn họ phía sau dù cho có Táng Vương ủng hộ, chỉ sợ cũng là mục đích không tốt.

Bọn họ bị Táng Vương chọn trúng, ban tặng bí bảo, để cho bọn họ xông vào nơi đây, hay là chỉ là Táng Vương muốn tiến thêm một bước nghiên cứu cái này cổ khí đi?

Thạch Hạo càng phát giác, rất có khả năng!

Dù sao, thứ này quá kinh khủng, nếu Táng Vương không cách nào nắm trong tay, đối với nó sầu lo, tuyệt đối không thể có thể bỏ mặc, cũng không tiện đối với nó triệt để buông tha.

Hay là, bọn họ như thế năm tháng rất dài tới nay, một mực phỏng đoán, đang nghiên cứu, chỉ là không trực tiếp tiếp xúc, mà là gián tiếp, thông qua người khác tay.

Từng có một vị Táng Vương, bởi vì nhịn không được, đã từng tự mình xuất thủ, muốn mở ra này miệng cái rương, kết quả tao ngộ rồi không cách nào tưởng tượng biến cố.

Dựa theo Thần Minh theo như lời, đêm hôm đó qua đi, Thiên Cốc trong Táng Vương dường như ly hồn, cùng quá khứ một trời một vực, đây là sao mà chuyện đáng sợ?

Thạch Hạo không biết Thần Minh, Tam Tạng sau lưng hai vị Táng Vương có hay không truy cứu, đi dọ thám biết Thiên Cốc trong vị kia tồn tại rốt cuộc thế nào, xảy ra thế nào dị biến.

Nói vậy này ở giữa nhất định có bí mật động trời!

Trong giây lát, Thạch Hạo con ngươi trở nên thâm thúy, cái chỗ này không bình thường, càng sớm càng tốt ly khai cho thỏa đáng, bởi vì... này thứ đối với Táng sĩ có lực hấp dẫn, đối với hắn cũng không ý nghĩa quá lớn.

"Bọn ta không cách nào tiếp cận. Bị sẽ nó gây thương tích, vẫn là càng sớm càng tốt ly khai đi, ta xem chỗ tòa này cổ động phi thường bất ổn, có lẽ sẽ phát sinh ngoài ý muốn." Thạch Hạo kiến nghị.

Đương nhiên. Những thứ này còn phải dựa vào tiên dược âm thầm giúp hắn dịch ra, hắn mới có thể nói ra loại này Táng ngữ.

"Thế nào, Hoang huynh sợ sao? Ha hả, đây chính là thiên đại cơ duyên

a, bỏ lỡ lúc này. Đem tiếc nuối cả đời." Tam Tạng cười nói, hắn đầu đầy tóc dài màu vàng kim phất phới, mặt trên nhiễm bên trong vết máu, đó là vừa rồi thụ thương mà ra, thân thể đều suýt nữa nổ tung.

"Cần biết, cổ động thường mở ra, thế nhưng này miệng cái rương cũng là rất khó nhìn thấy, không phải là mỗi lần đều có thể hiển hóa!" Thần Minh cũng nói, xinh đẹp mặt có chút tái nhợt, trước đây không lâu nàng cũng thụ bị thương rất nặng. Thế nhưng. Ánh mắt của nàng cũng rất nóng cháy, hiển nhiên sẽ không bỏ rơi.

"Ta sợ phát sinh ngoài ý muốn." Thạch Hạo nói rằng.

"Hoang huynh, ngươi suy nghĩ nhiều đi, có hay không lo lắng cùng Thiên Cốc vị kia Táng Vương như nhau, tối hậu dường như biến một người khác?" Thần Minh cười nói, hơi chế nhạo.

"Đích xác, sự kiện kia rất quỷ dị, ta ngươi không thể không phòng." Thạch Hạo gật đầu.

"Tất cả nói, đây chẳng qua là đối với lần thứ hai nhìn thấy cổ khí Táng sĩ có thương tích hại, bọn ta đều là lần đầu tiên. Sẽ không phát sinh ngoài ý muốn." Tam Tạng nói rằng.

"Từ xưa đến nay, lại có mấy người nhìn thấy thứ này, ngươi có thể vững tin, sống sót này thực sự cũng không có phát sinh ngoài ý muốn sao?" Thạch Hạo hỏi.

"Này..." Tam Tạng ngẩn ra. Thoáng giật mình.

"Ta vững tin, tối thiểu, của ta Táng Vương, nàng ở lần đầu tiên nhìn thấy lúc, khẳng định không ngoài ý muốn!" Thần Minh nói rằng, phi thường khẳng định.

Thạch Hạo ngẩn ra. Nàng lại khẳng định như vậy, thế nhưng, Táng Vương hạng thân phận, cao cao tại thượng, sống không chỉ một kỷ nguyên đơn giản như vậy, những thứ này đều có thể nói với nàng sao?

"Ngươi phải biết, Táng Vương ở khai thiên thời đại có thể thì tồn tại, ở Táng khu khởi nguồn hình thức ban đầu lúc thì trường tồn, ngươi thật có thể lý giải nàng sao? Ngươi lại biết, quá khứ đến tột cùng chuyện gì xảy ra?" Thạch Hạo không có nói rõ, thế nhưng hắn tin tưởng hai người này đều là người thông minh.

"Ngươi là nghĩ, bọn ta chẳng biết sâu cạn, vô cùng lỗ mãng?" Thần Minh hỏi.

"Ngươi nên sẽ không cảm thấy, chúng ta chỉ là quân cờ, đang vì Táng Vương thử nơi đây đi? Dường như năm tháng rất dài tới ở đây chết đi tiền bối giống nhau?" Tam Tạng đạo.

Thần Minh cũng là ánh mắt phức tạp, nhìn Thạch Hạo.

Hai người đều thông minh cực kỳ, bọn họ biết Thạch Hạo ý ám chỉ điều gì.

Mà từ nơi này cũng chứng minh, bọn họ sớm liền nghĩ đến quá mấy vấn đề này, so với Thạch Hạo hơn trước tiếp xúc, tự nhiên nội tâm sớm có chứa nhiều ý niệm trong đầu cùng tìm cách.

"Bất quá, này đáng giá mạo hiểm, vạn nhất thành công, bọn ta chính là Táng Vương!" Thần Minh nói rằng, đây là bọn hắn lòng của thanh.

"Dù cho phát sinh dị biến cũng đáng giá!" Tam Tạng nói rằng, hắn điên cuồng hơn, đạo: "Ta bản thân như là Vương, đủ để tên truyền muôn đời!"

Từ ngoài lời nói và việc làm có thể suy đến, mặc dù tai vạ đến nơi, tự thân dị biến, hắn cũng không hối hận, dù cho chỉ còn lại có thân thể là chính hắn, cũng vậy là đủ rồi.

Thạch Hạo đờ ra, hai người này thật đúng là điên cuồng, vì trở thành Táng Vương, dù ất đi chân ngã còn không sợ?

"Táng sĩ cường điệu thân thể, ta thân trường tồn, có vài loại Táng thổ,

sớm muộn gì có một ngày vẫn có thể trở về!" Thần Minh nói rằng.

"Không tệ, một cái kỷ nguyên không được thì hai cái kỷ nguyên, không được nữa thì ngủ say mấy kỷ nguyên!" Tam Tạng nhãn thần như hỏa diễm, phi thường cuồng nhiệt, đầu đầy tóc dài màu vàng kim dường như thái dương nỡ rộ.

Giờ khắc này, Thạch Hạo há miệng, còn có thể nói cái gì, cực kỳ xúc động.

Hắn nghĩ tới Vạn Vật Thổ, thứ này quả nhiên là Táng vực hiếm thế bảo Thổ, chính là vì loại tình huống này mà chuẩn bị sao?

Hắn quá khứ chỉ biết, Vạn Vật Thổ đứng đầu Tiên đạo sinh linh tất cả, như chết đi, nguyện Táng ở giữa, tương truyền, vô cùng năm tháng lưu chuyển về sau, hay là có thể sống lại người kia.

"Hoang huynh, ngươi còn có cái gì muốn đối với chúng ta nói sao?" Thần Minh mỉm cười.

Thạch Hạo lắc đầu, đi qua một bên, hắn không muốn xen vào đi vào.

Giờ khắc này, hắn nhìn chằm chằm thần bí cái rương, vừa nhìn về phía cổ điện, tiếp theo ngưng mắt nhìn hư không, dường như muốn nhìn thấu cái gì.

Ba Nghìn Châu thiên tài tranh bá lúc, bọn họ cùng vào tiên cổ di địa, ở nơi nào hư không từng hiện lên một tòa tiếp dẫn cổ điện, cùng nơi này điện có quan hệ gì?

Dù sao, trước đây không lâu cái chỗ này, cũng từng nứt ra, Thạch Hạo trong lúc mơ hồ gặp được hắc ám lao lung.

Ngoài ra, Táng địa ở chỗ sâu trong, vị kia phát sinh dị biến Táng Vương, như là biến thành một cái sinh linh, có hay không cùng hắc ám lao lung có quan hệ?

Khi suy xét những tình huống này lúc, Thạch Hạo nghĩ có một cổ hàn khí từ lưng bay lên đầu, một việc làm ao cốt tủng nhiên, nếu là suy nghĩ sâu xa, có đại kinh khủng.

Bởi vì, chuyện này không phải là dính đến một cái thời đại, một cái sinh linh, mà là từ cổ chí kim, không biết trải qua cỡ nào lâu năm tháng rất dài.

Trong chỗ u minh, phảng phất có một tay, có một đôi bóng tối đồng tử, ở thôi động, ở quan tâm.

"Chúng ta liên thủ!"

Tam Tạng cùng Thần Minh quyết định, cùng nhau đi về phía trước, ôm chịu chết chi tâm, toàn diện xuất kích!

"Chờ một chút, cho ta rời khỏi!" Thạch Hạo hô, không phải là hắn không có tiền đồ, mà là bởi vì hắn nghĩ, thực sự không đáng theo chân bọn họ mạo hiểm.

Đây là thuộc về Táng sĩ mục đích, hơn nữa hắn thấy, phi thường điềm xấu, xảy ra vấn đề lớn, hắn không muốn cuốn vào.

"Hoang huynh, lẽ nào ngươi không biết, này miệng cổ động tiến đến không thành công liền muốn chết sao, không có cách nào trên đường ly khai." Tam Tạng nói rằng.

Thạch Hạo giật mình, tình huống này hắn còn thật không biết, sợ rằng chứa nhiều Táng sĩ cũng không biết.

Thần Minh cùng Tam Tạng đi về phía trước, tối hậu nhìn hắn một cái, lại mang theo cười, ở trường hợp này xuống có vẻ rất quỷ dị, còn có thể cười ra!

Hai người này lẽ nào phát hiện sơ hở của hắn? Thạch Hạo đứng ở nơi đó, không có lên tiếng, lặng lẽ tự định giá quyết đấu, thật không có thể xông ra sao?

"Oanh!"

Tam Tạng động, lấy ra pháp chỉ, nhìn về phía trên tế đài cái rương, cho Táng Vương pháp chỉ thiêu đốt, hóa thành một tờ vô thượng kinh văn, che phủ khởi nguyên cổ khí. Thần Minh thì rõ ràng kêu to, tuyệt mỹ trên mặt mũi hiện lên một đạo tiếp theo đạo văn lạc, đó là Táng Vương ở lại trên người nàng ấn ký, toàn diện hiện lên, sau đó bay về phía miệng cái rương.

"Không tốt!"

Thạch Hạo sắc mặt biến, hắn cảm thấy một cổ khí tức nguy hiểm, miệng cái rương bị lay động.

"A..."

Thần Minh thét chói tai, thừa nhận rồi thống khổ to lớn, đầu đầy màu lửa đỏ tóc dài loạn vũ, cả cụ thân thể đều xuất hiện vết rách, muốn giải thể.

Bởi vì, miệng cái rương ánh sáng quá mãnh liệt, chiếu rọi ra, phảng phất có thể tan rã tất cả.

Tam Tạng đã ở kêu rên, thân thể run run, tứ chi đã tách ra, tiên huyết chảy đầm đìa, thế nhưng rất quỷ dị, tứ chi cũng không rơi xuống đất, vẫn ở chỗ cũ nơi đó huyền phù.

Trên cái rương, xuất hiện rất nhiều văn lạc, chảy ra quang đoàn, phảng phất có ngàn vạn sinh linh ở nói ra, ở mở miệng, thanh âm ầm ĩ.

"Đó là cái gì?" Thạch Hạo kinh hãi.

cái rương xảy ra dị động, có cái gì đi ra!

Không riêng gì nhằm vào Tam Tạng cùng Thần Minh, trong đó còn có cái gì thứ hướng về phía Thạch Hạo mà đến, đã ở nhằm vào hắn!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1480: Dị Biến

"A..." Thần Minh ở thét chói tai, có cái gì đang đến gần nàng, để cho nàng thân thể toàn diện nứt ra, dường như đồ sứ giống nhau, phảng phất tùy thời sẽ bùng lên bể nát.

"Rống!" Tam Tạng rống to hơn, hắn toàn thân đau nhức, tứ chi thoát ly thân thể, ngũ tạng lục phủ cũng muốn nứt ra rồi, toàn diện tan rã.

Một cái quang đoàn, bay về phía Thần Minh, muốn nhập vào trong thân thể của nàng.

Đồng thời, một cái khác vật sáng nhằm phía Tam Tạng, để trong cơ thể hắn cốt cách phát ra những âm thanh kịch liệt rung động, không ngừng bể nát.

Xa xa, Thạch Hạo giác sợ nổi da gà, giờ khắc này tự nhiên cái gì đều không cần thiết, không sợ hai người kia phát giác bí mật của hắn, thương một tiếng rút ra Đại La Kiếm Thai.

Đương nhiên, hắn cho rằng hai người kia không có thời gian quan tâm ở đây, bởi vì, sớm đã từ xưa không rảnh, không có cách nào phân tâm.

Loảng xoảng khi!

Đồng thời, Thạch Hạo tế xuất hắc ám tiên kim Đỉnh, đem bản thân thu vào, về phần tiên dược hơn trơn trượt, sớm đã né đi vào.

"Xích!"

Ở lâm đóng lúc trước, Thạch Hạo về phía trước bổ ra một kiếm, ngăn cản vật kia tiếp cận.

Đó cũng là một cái quang đoàn, hắn không biết ở giữa có cái gì, nhưng là tuyệt đối không muốn nó tiếp cận bản thân.

"Đau quá a!" Thần Minh ở kêu to, xinh đẹp mặt vặn vẹo, thân thể tứ phân ngũ liệt, rốt cục giải thể.

Mà Tam Tạng cũng là như vậy, hắn bằng bị tách rời, thân thể rất nhiều bộ vị chia lìa, tiên huyết chảy đầm đìa, cảnh tượng có chút thê thảm.

Lúc này, kinh biến phát sinh, quang đoàn thẳng tắp nhằm phía bọn họ mi tâm, không có cách nào ngăn trở, trước tiên vọt vào.

Đầu của bọn họ cốt phát quang, tiếp theo hướng về phía toàn thân cao thấp các nơi lan tràn, giống như một vòng thái dương chiếu khắp, rọi sáng toàn thân các bộ vị.

Khớp xương di động thanh âm bùng lên hưởng, hai cỗ Hoàng kim Táng sĩ nguyên bản tứ phân ngũ liệt thân thể lúc này ở khép lại, đầu khớp xương ở tiếp tục, này rất quái dị.

Cái rương kia phát ra ánh sáng, xé rách bọn họ, nhưng bây giờ các hữu một đoàn ánh sáng tiến nhập bọn họ xương sọ bên trong, lại muốn bắt đầu trị hết.

"Rất thoải mái a!"

Tam Tạng ngâm khẽ, đối với bọn hắn mà nói. Có thể nói băng hỏa lưỡng trọng thiên, biến hóa này tới quá nhanh, cũng quá đột ngột.

"Nhanh chóng, dựa theo Táng Vương theo như lời. Nguyên Thần ly thể!" Thần Minh quát khẽ, cắt đứt suy nghĩ của hắn.

Loại này cảm giác thoải mái để Hoàng kim Táng sĩ đều ở đây trầm mê, không cần tự kềm chế, này không riêng gì trên thân thể thả lỏng cùng sung sướng, còn có một loại xuất xứ từ thần hồn thư giãn.

Tam Tạng tỉnh ngủ. Thoáng cái giằng co, hắn ra một thân mồ hôi lạnh.

Vào giờ khắc này, hắn khí lực ở được chữa trị, thân thể ở phục hồi, gãy tứ chi cùng đều sớm đã sinh trưởng được rồi.

"Xích!"

"Xích!"

Hai đạo ánh sáng trước sau vọt lên, đó là Thần Minh cùng Tam Tạng thần hồn, bọn họ từ ** bên trong giãy đi ra, ly khai xương sọ, huyền phù ở giữa không trung.

Lúc này, bọn họ lẳng lặng nhìn. thân thể ở lột xác, bị thần bí vật chất tẩm bổ, cứ thế mãi, chắc chắn niết xếp bằng, trở thành bất diệt thân thể.

"Đây là... Chúng ta sẽ hướng về phía Táng Vương chuyển biến sao?" Thần Minh kinh hỉ, này cùng trong truyền thuyết giống nhau.

"Không nên phân tâm!" Tam Tạng nhắc nhở.

Bọn họ nhìn chằm chằm xương sọ nơi đó, mông lung quang huy sáng lên, ở lóng lánh, làm cho đầu của bọn họ cốt rất thần bí cùng quỷ dị, bởi vì nơi đó xuất hiện cường đại sinh mệnh ba động. Tinh khí dâng trào, càng hơn quá thân thể cái khác các nơi.

Xa xa, Thạch Hạo nhìn rõ ràng, một hồi giật mình. Thật chẳng lẽ dị biến muốn phát sinh?

Bất quá, lúc này hắn không lo được nhiều như vậy, bởi vì hắn phiền toái của mình cũng đến rồi, một đoàn ánh sáng đang đến gần, muốn đụng vào hắn trong thân thể.

Trước kia, hắn một kiếm kia không bổ trúng. Chưa từng có tác dụng, này quang đoàn theo vọt vào trong đỉnh, lại nắp lúc đã vô dụng.

Hắn chỗ bất đồng là, thân thể không bị thương, chưa từng tứ phân ngũ

liệt, hai người kia bị thương là bởi vì quá mức tiếp cận cổ khí, bị nó đánh rách.

Đây là vật gì? Thạch Hạo một kiếm bổ tới, xích một tiếng, chém trúng cái quang đoàn kia, này lần thành công, nó thoáng cái chia làm hai nửa.

Thế nhưng, để Thạch Hạo giật mình là, nó vừa nhanh tốc hợp cùng một chỗ, hướng về Thạch Hạo mi tâm phóng đi, muốn vào hắn xương sọ bên trong.

Thạch Hạo tức giận, toàn thân sáng mờ thao thao, hắn thi triển ra nhiều loại bảo thuật, điệp chung vào một chỗ, toàn diện công kích cái này quang đoàn.

Thế nhưng, để hắn ngạc nhiên là, cái này quang đoàn bị đánh tan, trở thành mấy trăm lũ về sau, vẫn không đạt mục đích không bỏ qua, vẫn là nhằm phía đầu.

Thạch Hạo vòng động tay kia, dùng cái kia rách rương gỗ nện ở những thứ này vỡ vụn quang đoàn trên, thoáng cái đánh tan, thế nhưng đến tối hậu chúng nó vừa nhanh tốc đoàn tụ, nhằm phía xương sọ.

Này là thứ quỷ gì? Các loại thủ đoạn đều miễn dịch?

Cũng không phải nói không có tác dụng, mà là kết quả là, nó còn có thể một lần nữa tụ tập, như là có Bất Tử bản thân!

Thạch Hạo trên trán mồ hôi lạnh chảy xuống, hắn biết, nhất định phải ngăn cản, nói cách khác hơn phân nửa sẽ phát sinh đứng đầu chuyện đáng sợ, nếu là dị biến, hắn sẽ là kẻ đó?

Hắn toàn lực ứng phó đối kháng, dù cho đánh chết này quang đoàn vô hiệu, nhưng là muốn tiến hành, để nó phân giải, ngăn trở nó tập kích tiến trình.

Đồng thời, Thạch Hạo nhìn về phía xa xa, hai người kia đến tột cùng ở

áp dụng thế nào hành động?

Thần Minh còn có Tam Tạng Nguyên Thần ly thể, huyền ở giữa không trung, nhìn mình đầu trở nên trong suốt.

Điều này làm cho Thạch Hạo ngẩn ra, lẽ nào bọn họ là lấy này trốn tránh dị biến?

"Chúng ta thân thể đang thay đổi cường!" Đó là Thần Minh thanh âm của.

"Không tốt, ta bị một cổ lực lượng cầm giữ, cũng bị lôi kéo vào xương sọ bên trong!" Tam Tạng kinh hô.

Cuối cùng, hai cỗ Hoàng kim Táng sĩ Nguyên Thần đều bị nắm kéo, muốn lần nữa tiến vào xương sọ bên trong, đây là một cái kinh người biến cố, bọn họ một hồi sợ.

Bởi vì, bọn họ đã ở phòng bị, sợ ngoài ý, muốn mượn trợ khởi nguyên cổ khí cường hóa thân thể, để thân thể của mình trước một bước lột xác, mà Nguyên Thần trước không đếm xỉa đến.

Nhưng là bây giờ xem ra, căn bản không hành.

Mà đây là Táng Vương chỉ điểm, để cho bọn họ trước siêu thoát bên ngoài, nhìn chằm chằm thân thể của mình thấy để sẽ phát sinh biến hóa như thế nào.

Kết quả đi ra, bọn họ thất bại!

"Chúng ta như vậy tiến nhập xương sọ, có hay không thực sự sẽ phát sinh dị biến?" Thần Minh sắc mặt tái nhợt.

"Không có khả năng, chúng ta lần đầu tiên nhìn thấy cổ khí, sẽ không xuất hiện điềm xấu việc!" Tam Tạng lắc đầu, vì mình bơm hơi.

Sau một khắc, bọn họ xông về xương sọ bên trong, không tự chủ được,

thoáng cái bị kéo tiến vào.

Thạch Hạo sợ hãi, đã từng nhìn thấy màn này, nghĩ kết quả này rất đáng sợ.

Hai người kia vẫn còn ở sao? Còn sống hay không?

Hai vị Hoàng kim Táng sĩ nhắm hai mắt lại, lại ngồi xếp bằng ở tại chỗ, toàn thân phát quang, bị một cổ cường đại sinh cơ dựng dục, bị bao vây lấy, dường như kết kiển giống nhau.

"Cút cho ta!" Thạch Hạo hét lớn.

Hắn thu hồi Đỉnh cùng Kiếm Thai, bởi vì, những thứ này vô ích, vô luận như thế nào đánh chết, thứ này cũng còn sẽ gây dựng lại cùng một chỗ.

Hắn từng muốn kích hoạt Kiếm Thai, để nó hiện lên ngồi ở đồng quan người trên, cùng với chảy máu cổ Táng phía cảnh tượng, thế nhưng thất bại.

Vừa rồi, chỉ có Phi tiên quang vũ xuất hiện, Kiếm Thai sáng chói, không có thể ngăn cản đây hết thảy.

Tối hậu, niết bàn trăm điều Thần hà vọt vào Thạch Hạo trong cơ thể, cực tốc nhằm phía sọ đầu của hắn, ở nơi nào hình thành một cái quang đoàn, muốn bám vào ở nguyên thần của hắn trên.

Đến bây giờ hắn cũng không biết này là thứ quỷ gì!

Thạch Hạo chống cự, ra sức ngăn trở, thế nhưng, thứ này rất đặc biệt, hóa thành nước gợn lưu quang, muốn tẩm bổ cùng lan tràn vào hắn toàn bộ Nguyên Thần bên trong.

"Cút ngay cho ta!"

Thạch Hạo lần đầu tiên như thế lo lắng, hắn nghĩ da đầu đều tê dại, tuy rằng còn không có bị thương tổn, thế nhưng hắn nghĩ nhất định phải ngăn cản, không thể cho phép loại chuyện này phát sinh.

Nhưng mà, hắn có chút vô lực, khó có thể ngăn trở này quang đoàn, mắt thấy sẽ cùng nguyên thần của hắn hợp ở cùng một chỗ.

Đồng thời, hắn thấy được cách đó không xa Thần Minh cùng Tam Tạng, hai người kia con ngươi phút chốc mở ra, lại có thể đối với hắn gật đầu, này thực sự quỷ dị.

Phải biết, vừa rồi hai người kia vẫn còn ở chống lại đâu, hiện tại lại như thế buông lỏng.

Đồng thời, bọn họ lúc này đều làm bình hòa cười, như mộc xuân phong, thế nhưng ở Thạch Hạo xem ra, không so với này hơn chuyện kinh khủng.

Tiếp theo, hai người kia lại nhắm lại con ngươi, như là đang bế quan, ở thể hội bên trong cái gì.

Cái gì khởi nguyên nơi? Thạch Hạo muốn rống to hơn, ở đây quá yêu tà, lẽ nào Táng Vương chính là như thế đản sanh?!

"A..."

Thạch Hạo kêu to, đem hết toàn lực, toàn thân tinh khí dâng trào, tối hậu ba đạo tiên khí nổ tung, tại đỉnh đầu trên hiện lên, ba đóa Đại Đạo Chi Hoa nỡ rộ.

Trong đó hai đóa bên trong, mỗi người xếp bằng một cái tiểu nhân, lúc này bọn họ tất cả đều phút chốc mở mắt, ngửa mặt lên trời huýt sáo dài!

Hai tôn tiểu nhân, một cái phảng phất sống ở xa xôi cổ đại, nhưng là lại có uy năng lớn lao, gặp cái quang đoàn kia lại có thể run lên. Còn có một cái, sống ở đương đại, cũng thập phần siêu tuyệt, con ngươi lạnh như điện mang, nhìn chằm chằm quang đoàn.

Đáng tiếc, hai cái này tiểu nhân đều bị cầm giữ.

Hư hư thực thực sống ở xa xôi quá khứ tiểu nhân, trên người có một đạo

luân hồi ấn ký, quấn bên trong tự thân, mà sống ở đương đại tên tiểu nhân kia thì bị một đạo thủy khí quấn quanh, trói lại.

Đã là như thế, bọn họ cũng giùng giằng, tiến nhập Thạch Hạo đầu bên trong!

Này dĩ nhiên đưa đến kinh sợ tác dụng!

quang đoàn cuối cùng không dám hành động thiếu suy nghĩ, lui ra ngoài, đính vào hắn mi tâm.

Lúc này, Thạch Hạo chấn Kiếm Thai, đó là Đại La Tiên Kiếm, lúc này đã thu nhỏ lại, trở thành một tấc dài, xuất hiện ở mi tâm của hắn bên trong.

hai cái tiểu nhân cùng nhau gào thét, Kiếm Thai lại có thể phát quang, hừng hực không gì sánh được, tiếp theo cổ Táng phía hiện lên, tiên huyết chảy xuôi, một ngụm đồng quan phiêu ở vũng máu trên, một người hình sinh linh ngồi ở chỗ kia.

Cái này cảnh tượng vừa ra, quang đoàn tiêu tán, lần này là thực sự diệt vong, cấp tốc nổ tung, lại có thể bị hủy diệt.

Tối hậu, chỉ ở Thạch Hạo từ mi tâm lưu lại một đạo phi thường mờ nhạt vết tích, không nhìn kỹ phát giác không được.

Khi tất cả sau khi bình tĩnh lại, Thạch Hạo cảm giác toàn thân đều là mồ hôi lạnh, gần như hư thoát!

Đến bây giờ, hắn cũng không biết quang đoàn là cái gì, thế nhưng hắn lại có một loại cảm giác, tuyệt không thể để cho nó gần người tiến nhập xương sọ bên trong cùng Nguyên Thần dung hợp.

Đột nhiên, trời long đất lở thanh âm của phát sinh, trên tế đài miệng cái rương kịch liệt lay động, tiếp theo cả tòa cung điện nứt ra, đồng thời phía ngoài cổ động đang run rẩy, cũng xuất hiện rậm rạp chằng chịt vết rách.

Một cổ lực lượng khổng lồ xuất hiện, đồng thời bọc lại Thạch Hạo, Thần Minh, Tam Tạng.

Tiên dược run, nó trốn ở Thạch Hạo thân thể bên trong, thấy rõ ràng đây hết thảy, kết hợp nó năm tháng rất dài tới nghe được một ít truyền thuyết, phát ra từ linh hồn sợ hãi.

"Thần Minh, Tam Tạng các ngươi không có sao chứ?" Thạch Hạo hỏi.

Hai người không đáp, hai mắt nhắm chặc.

Đột nhiên, một đạo chùm tia sáng tự cái rương lao ra, xé rách hư không, mở ra một cái sáng chói thông đạo, cũng đưa bọn họ đánh đi vào.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1481: Đại Phong Bạo

Đạo này ánh sáng mở ra một cái lối đi, cắt mở ra hư không, thông hướng ngoại giới, bọn họ trực tiếp thì từ nơi này tòa cổ điện biến mất, ly khai Táng Uyên.

Trong quá trình này, hư không không ngừng nổ tung, ánh sáng đầy trời, vô cùng nguy hiểm, lối đi này rất không ổn định, thỉnh thoảng có hư không đại liệt trảm rơi xuống.

Này nếu là rơi vào người bình thường trên người, như vậy thì cắt đứt thân thể của hắn!

Thạch Hạo trốn ở trong hắc ám tiên kim đỉnh, trong tư thế sẵn sàng, ở đề phòng.

Hai người kia vẫn nhắm mắt, không tỉnh dậy, nhưng là bọn hắn rất may mắn, vẫn không bị hư không vết nứt đụng tới thân thể, thủy chung bình yên vô sự.

Một tiếng vang thật lớn, bọn họ đụng ra thông đạo, dẫn phát một trận kinh hô thanh.

"Đi ra!"

"Bọn họ dĩ nhiên bình an trốn thoát, này... Thật là thiên đại cơ duyên, chẳng lẽ có trở thành Táng Vương khả năng?"

Hiển nhiên, bọn họ đi tới Táng Uyên trên, một đám Hoàng kim Táng sĩ còn không có rời đi, nhìn thấy ba người thoát khốn, từng cái một trợn mắt hốc mồm, thập phần khiếp sợ.

Nhưng mà, này mở đi ra ngoài thông đạo quá không bình thường, còn có cổ điện bên trong tàn dư quang huy đi theo, đục lỗ nơi đây, thông hướng địa tầng phía trên.

Phải biết, này phiến địa quật, ngoài nham thạch còn rất đặc biệt, cứng rắn không gì sánh được, ngay cả Trường Sinh Dược đều khó khăn lấy tiến hành độn thổ, nếu không cũng sẽ không bị vây ở đây để Thạch Hạo uy hiếp, nhưng bây giờ bị quang huy đơn giản nát bấy.

Một đạo tia sáng lóe lên, Trường Sinh Tiên Dược chạy thoát, ly khai Thạch Hạo thân thể, ở bụi mù bên trong bỏ chạy.

Đây hết thảy biến hóa quá nhanh!

Bởi vì, Thạch Hạo mới vừa rồi còn ở cổ động bên trong, còn đứng ở cung điện bên trong, đối mặt sinh tử uy hiếp, đang nghĩ biện pháp đối kháng, có thể nào ngờ tới chớp mắt thoát ly hiểm địa.

Hắn cực tốc đuổi theo, tuy rằng chiếm được rách nát rương gỗ, thế nhưng buội cây kia Trường Sinh Thụ cũng là mục tiêu của hắn, nếu là có thể đạt được, có lẽ sẽ giải quyết Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính đến nay gặp phải vấn đề lớn nhất!

Một gốc cây Trường Sinh Dược tuyệt đối có thể tạo ra được một gã Chân Tiên. Dù cho cái này thiên địa hoàn cảnh thay đổi, không cho phép thành tiên!

Rất đáng tiếc, Tiên Dược quá trơn trượt, nó sống quá năm tháng rất dài, sớm đã thông linh, chạy ra cổ điện trong nháy mắt, thì lựa chọn bỏ chạy, nắm chặc duy nhất có thể cơ hội chạy trốn.

Thạch Hạo từ trong lòng đất Táng mạch bên trong xông lên bề mặt - quả đất, nhìn thấy cây cỏ xanh um, duy chỉ có không thấy nữa lão dược.

Điều này làm cho hắn vô cùng tiếc nuối. Còn kém như vậy một chút thời gian a, nguyên bản lão dược đều ở bên cạnh hắn, kết quả lại để cho nó trốn.

Ánh dương quang chiếu xuống, chiếu vào trên thân người ấm áp, Thạch Hạo cúi đầu nhìn thoáng qua trong lòng đất, nơi đó có chút âm lãnh, mặc dù đã trong lòng đất thời gian ngắn, nhưng phảng phất giống như cách một đời, bóng tối Táng Uyên giống như địa phủ.

"Dưới nền đất. Táng sĩ thế giới."

Thạch Hạo tự nói, sau đó hắn cấp tốc ly khai, hóa thành một đạo ánh sáng từ nơi này biến mất.

Hắn mới ly khai, một ít Táng sĩ liền vọt ra khỏi bề mặt - quả đất. Đồng thời Thần Minh cùng Tam Tạng cũng tỉnh dậy, ngưng mắt nhìn phương xa núi non.

"Ngươi thấy thế nào, thực sự là tộc của ta Hoàng kim Táng sĩ sao?" Thần Minh hỏi.

"Hẳn không phải là, cùng hắn sẽ lại gặp nhau. Ha hả..." Tam Tạng mang theo cười, đầu đầy tóc dài màu vàng kim không gió tự động.

"Ngươi có tính toán gì không?" Thần Minh hỏi.

"Đi thế giới bên ngoài, có người có thể nhập ta Táng Địa. Bọn ta tự nhiên cũng có thể đi bọn họ thế giới!" Tam Tạng nói rằng.

Cái khác Hoàng kim Táng sĩ nhìn về phía hai người lúc, đều nghĩ bọn họ thay đổi, có một cổ không nói được vị đạo, chẳng lẽ là bởi vì ở Táng Uyên được rồi tạo hóa duyên cớ sao?

"Dường như từ địa phủ bên trong hoàn dương a!" Thạch Hạo đi ở trong Thần sơn, ở nơi nào tự nói, cùng Táng sĩ giao tiếp thực sự rất cật lực.

Vậy rốt cuộc là như thế nào một chủng tộc, đại bộ phận dường như xác ướp cổ, Táng đầy đất xuống quan tài bên trong, vô cùng một số ít cùng ngoại giới sinh linh như nhau, thậm chí càng thêm thần thánh, không cần phân rõ.

Táng vực, quá mức thần bí, không người nào dám xông vào chỗ sâu nhất, hơn không người dám đi chân chính quật mộ phần!

"Thứ này quá phiền phức, không có cách nào thu." Thạch Hạo có chút bất đắc dĩ, hắn tay cầm rách nát rương gỗ, căn bản không cách nào thu vào trong cơ thể, cũng không có cách nào cất vào bất luận cái gì không gian pháp khí.

Cứ như vậy cầm ở trong tay, thực sự quá mức thấy được, một khi để Dị Vực tu sĩ nhìn thấy phát giác, nhất định phải không tiếc hơn mười vạn lý đại truy sát.

Đương nhiên, nếu như bị An Lan, Du Đà biết, hơn phân nửa chính là nhảy qua vực trảm hắn, lấy đi này miệng rách nát rương gỗ!

Thạch Hạo một hồi nhức đầu, hắn nghĩ đại sự không ổn, vạn nhất Vô Úy Sư Tử, Cô Tộc, Đế Tộc niên kỉ khinh đại nhân đem tin tức truyền đi, như vậy hắn lâm nguy.

Nhất định phải mau chóng phản hồi Đế quan, nói cách khác, hắn tùy thời đều có thể sẽ nằm xuống.

Ở một chỗ không người nơi, Thạch Hạo dùng sức công kích này miệng rách nát rương gỗ, muốn nhìn một cái có cái gì, kết quả ánh sáng tràn đầy hà, tiếng vang điếc tai, nhưng chính là đánh bất động!

Thậm chí, hắn lấy ra Đại La Kiếm Thai, ở phía trên trảm, cũng vậy vô hiệu, này miệng rương gỗ rắn chắc quá mức, thế nào đều không thể mở.

"Đáng tiếc, cái này kiếm thai vẫn luôn rất bị động, chưa bao giờ chủ động công phạt, lần sau chờ nó bị kích thích toàn diện phát uy lúc, ta tới trảm này rương gỗ thử nhìn một chút." Thạch Hạo rất không cam lòng.

Hắn ngẩng đầu, nhìn hướng thiên không, vừa nhìn về phía xanh um sơn lâm, đây là địa phương nào?

Hắn phải hướng về phía chạy trở về, khẳng định không thể đi Táng sĩ chỗ ở khối kia khu vực, không hề nghi ngờ, nơi đó có thể sẽ thông hướng cổ Táng Địa, thật muốn hướng nơi đó, có đi không về!

"Chôn dấu rách nát rương gỗ địa phương ở vào Thần Dược Sơn Mạch, Táng Địa, Thiên Thú Sâm Lâm trong lúc đó, Táng Địa tuyệt không thể đi, Thiên Thú Sâm Lâm cũng dị thường nguy hiểm, chẳng lẽ còn phải từ Thần Dược Sơn Mạch chạy trở về?"

Thạch Hạo một hồi nhức đầu, hắn không biết Dị Vực những người đó hay không còn bức ở nơi nào, đường về gian nan, thế nào mới có thể bình an trở lại Đế quan?

Thần Dược Sơn Mạch, Táng Địa, Thiên Thú Sâm Lâm, là cổ quái nơi, có vô cùng tràng vực, rất khó nối liền mở ra không gian thông đạo, nói cách khác cũng sẽ không là tuyệt địa.

Những thứ này khu vực thành công cản trở các tu sĩ bình thường qua sông, dường như lạch trời giống nhau.

"Không được, ta phải đổi con đường tắt, nói cách khác, Dị Vực đám kia Vương bát đản hơn phân nửa đang giăng lưới, đang chờ ta hướng về phía bên trong chui vào!" Thạch Hạo lẩm bẩm.

Hắn lo sợ bất an, bất quá tỉ mỉ nghĩ tới, nghĩ Du Đà, An Lan hẳn là không làm gì được hắn!

Bởi vì, bọn họ chuẩn bị vô cùng năm tháng, mới thực hiện nhảy qua giới một kích, kết quả còn thất bại, bị một vị Táng Vương toàn bộ trở, lại muốn động thủ, đánh giá độ khó không cần tưởng tượng, còn phải đợi.

Bất quá, Thạch Hạo minh bạch, Dị Vực những sinh linh khác hơn phân nửa muốn đại quy mô xuất động.

Trên thực tế, hôm nay ngoại giới so với hắn tưởng tượng còn muốn khẩn trương, còn muốn kinh khủng, Thạch Hạo truy đuổi rách nát rương gỗ tin tức

này tiết lộ, dẫn phát động đất!

Dù cho không thể xác định hắn có được hay không đuổi theo buội cây kia Tiên Dược, đây cũng là một hồi kinh thiên gợn sóng.

Đối với Dị Vực mà nói, Cổ khí xuất hiện, đây là mười hai cấp động đất!

Tối thiểu, đến nay ở Thần Dược Sơn Mạch nơi đó tu sĩ tất cả đều điên cuồng, cấp trên sớm đã truyền hạ mệnh lệnh, chính là đào phía ba thước cũng phải tìm đến Hoang.

Đương nhiên, hơn phải tìm được kia Tiên Dược!

Trường Sinh Dược cố nhiên trân quý, thế nhưng hiện tại ở ngay xem ra, giá trị của nó xa so ra kém rách nát rương gỗ, mặc dù bị tìm kiếm, đều là bởi vì miệng cái rương.

"Ta không tin, Hoang có thể đuổi theo Tiên Dược, vật kia quá trơn trượt, bay trên trời chui xuống đất, có trời sanh ưu thế!" Đây là chín phần người phán đoán.

Nhưng dù cho như vậy, Dị Vực còn không chịu thả lỏng, sống phải thấy người chết phải thấy thi thể, phàm là tiếp xúc được rách nát rương gỗ sinh linh, toàn bộ muốn tập nã!

Nhất là bây giờ, Hoang đuổi theo buội cây kia Tiên Dược, chỉ sợ hắn vạn nhất chính xác đắc thủ, vậy phiền phức lớn.

"Chết tiệt, đó không phải là một gốc cây dược sao, nó thế nào xen vào tiến đến, vì sao cũng muốn đoạt miệng cái rương?" Dị Vực có người chửi rủa.

Rất nhiều cường giả cũng không có lời, một gốc cây lão dược mà thôi, lại có thể cũng điên cuồng như vậy, theo chân bọn họ tranh đoạt, để cho bọn họ không biết nói cái gì cho phải.

Chuyện này so với Thạch Hạo tưởng tượng còn muốn nghiêm trọng, Dị Vực sinh linh đơn giản là nổi điên, nhóm lớn người chạy tới, muốn ồn ào cái long trời lở đất.

"Vì sao không mời An Lan, Du Đà cổ tổ thôi diễn, nhất định có thể tầm ra rách nát rương gỗ đến nay ở địa phương nào!" Có người kiến nghị.

"Này còn cần ngươi nói? Đáng tiếc a, miệng cái rương không có cách nào thôi diễn, không có kết quả, nhằm vào nó bói toán, có khả năng nhìn thấy chỉ là một mảnh hỗn độn." Có người thở dài, thập phần bất đắc dĩ.

Cho dù là Du Đà, An Lan cũng không được, dù sao bị ngăn cản tại Thiên Uyên bên kia, hơn nữa miệng cái rương thực sự quá mức không giống bình thường.

Dị Vực người mặc dù có thể tìm được phiến ách Thổ, cũng không phải là Bất Hủ Chi Vương thôi diễn đến chỗ đó, mà chỉ là căn cứ hé ra cổ đồ tầm quá khứ.

"Báo! Có Cô Tộc Chí Tôn tới, còn có Đế Tộc Chí Tôn cũng đến rồi, chuyện này làm lớn chuyện, này phiến thiên địa có khả năng cho phép tới được cường đại nhất sinh linh thực thân!"

Thần Dược Sơn Mạch phụ cận, có Độn Nhất cảnh giới đại tu sĩ nói rằng.

Này dẫn phát đại chấn động, Đế Tộc rất thưa thớt, Cô Tộc được xưng sánh vai Tiên Vương chủng tộc, chủng tộc như vậy Chí Tôn đều xuất hiện, chuyện này ảnh hưởng tuyệt đối không cách nào tưởng tượng.

Rất rõ ràng, Dị Vực tầng cao nhất đều bị kinh động, nếu như Bất Hủ có thể tới, nhất định sẽ lũ lượt tới!

Thần Dược Sơn Mạch bên ngoài, đã sôi trào, đây là một hồi trước nay chưa có đại phong ba, sau đó lại cấp tốc hóa thành đại phong bạo!

Bởi Thạch Hạo từng thỉnh nữ Táng sĩ cảnh báo, để một ít xương khô đi

ra Thần Dược Sơn Mạch, ở đại mạc bên trong đưa ra cảnh cáo, khiến cho Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính dừng lại, chưa từng bước vào ở đây.

Kỳ thực, Mạnh Thiên Chính biết nguy cơ trùng trùng, nhưng là vì cứu Thạch Hạo, hắn không tiếc muốn lấy thân phạm hiểm!

Đại trưởng lão biết Thạch Hạo ở Thần Dược Sơn Mạch bên trong không có gặp nguy hiểm, còn lấy tương tự thủ đoạn báo bình an, cũng tăng thêm cảnh giác, hắn tạm thời yên tâm, xa xa né qua nơi đây bẩy rập.

Đến nay, khối này khu vực trở thành đại loạn đầu nguồn, đã vượt ra khỏi khắp nơi lúc ban đầu lúc đánh giá, hoàn toàn là bởi vì rách nát rương gỗ xuất hiện.

"Hoang khả năng chiếm được món đồ kia? Không được, cấp tốc xuất động, đem rương gỗ đoạt tới!"

Không chỉ có là Dị Vực, chính là trong Đế Quan, cũng không có thể bình tĩnh, xuất hiện sóng to gió lớn.

"Hoang, mạng của ngươi thật là lớn, không chỉ có chưa chết, còn có thể chiếm được món đó đồ cổ, nhưng nó không sẽ thuộc về ngươi!"

Thạch Hạo sẽ không nghĩ tới, hắn cái này nho nhỏ hồ điệp, hơi chút rung lên cánh, quấy đầu hai giới phong vân, sóng lớn nổi lên, một hồi đại phong bạo lại tới.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1482: Thiên La Địa Võng

"Thực sự là không ngờ a, Hoang mệnh thật là lớn, chạy vào Thần Dược Sơn Mạch đều đại nạn không chết. Cuối cùng, càng là cầm tờ tàn đồ, xông vào nơi truyền thuyết chi địa, chiếm được đại tạo hóa!"

Đế Quan bên trong, rất nhiều người đang nghị luận.

Bởi vì, Biên Hoang bên ngoài tin tức truyền đến quá kinh người, Dị Vực đại binh tiếp cận, tụ tập Thần Dược Sơn Mạch, hối hả hướng về phía Táng Địa, thậm chí cũng hướng về phía Thiên Thú Sâm Lâm chạy đi, có thể nói hưng sư động chúng!

Đã đạt được tin tức xác thật, Dị Vực rất nhiều cao thủ lên đường, lũ lượt hướng về phía phiến đất thị phi, tất cả đều điên cuồng tình trạng, đang tìm Hoang.

Này ở Đế Quan bên trong dẫn phát thiên đại gợn sóng, mọi người cũng không nghĩ tới, một cái Hư Đạo cảnh giới tuổi còn trẻ cường giả lại đụng trời!

"Phải cứu viện, không cần suy nghĩ nhiều, Hoang nhất định tìm được rồi để Dị Vực đỏ mắt gì đó, đồ vật hơn phân nửa có thể đối với Dị Vực tạo thành trí mạng uy hiếp, nói cách khác, bọn họ làm sao sẽ như vậy rồ?"

Đế Quan bên trong, có mạnh mẽ chủ chiến phái như vậy kiến nghị, muốn lập tức trợ giúp, cùng Dị Vực cường giả đổ máu.

Đương nhiên, âm thầm phong ba thì hơn không cách nào tưởng tượng, thế lực khắp nơi ở đánh cuộc, bất đồng ý kiến đại biểu cho bất đồng yêu cầu.

"Cứu viện, mở ra cửa thành, lập tức xuất chiến!"

Đây là trong thành rất nhất trí tiếng hô to.

Rất nhanh, cửa thành liền mở ra, một cái không gian thông đạo, đem một nhóm lại một nhóm người tống xuất đi, tiến nhập ngoài thành đại mạc bên trong.

Đây là có vài nhóm nhân mã, từng nhóm ra đi!

Mặc dù đã trong thành nhất trí hô to, thế nhưng có người nào là thật tâm, lại có người nào ôm không thể cho ai biết mục đích thì khó có thể nói rõ.

Bọn họ nhất trí hô to cứu viện, là bởi vì phải ra thành, cái này đại tiền đề là phải đạt thành!

Đích xác, có người muốn đi cứu Thạch Hạo, vô cùng lo lắng, sợ hắn nằm xuống, bị Dị Vực đại quân bắt được mà thương.

Thế nhưng, cũng có người hai mắt lạnh lùng, ra khỏi thành về sau không nói lời nào, vội vả đi, bọn họ muốn trước một bước tìm được Hoang, từ trong tay hắn tiếp quản tạo hóa.

Theo thời gian trôi qua, trong Đế Quan rất nhiều người cũng biết, Táng Thổ có một tòa đại mộ phần, cuối cùng khai quật chính là một ngụm rách nát rương gỗ.

Không thể không nói, Biên Hoang quá loạn, bởi vì Dị Vực tới được nhân mã thực sự quá nhiều, bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, khiến đây không phải là bí mật gì, ngay cả Cửu Thiên Thập Địa cái này tu sĩ đều biết.

Đương nhiên, Đế Quan bên trong còn có bộ phận nhân mã, có mặt khác con đường, sớm đã đạt được bẩm báo.

"Nhanh một chút, chúng ta chạy tới, nhất định phải đem Hoang cứu được!"

Đây là một nhóm nhiệt huyết kỵ sĩ, tất cả đều cưỡi ngồi ở cường đại man

thú trên, khoác giáp trụ, chảy ô quang, như một cổ sắt thép nước lũ vậy ngang trời mà qua.

Man thú tọa kỵ vô cùng to lớn, bay trên trời mà qua, tốc độ quá nhanh.

Đây là Đế Quan bên trong cực mạnh cứng rắn một nhóm người ngựa, mạnh mẽ sát phạt, đang cùng Dị Vực đại chiến bên trong, đứng đầu quả cảm cùng dũng mãnh.

Chính là nhóm người này yêu cầu nhất định phải đi tiếp ứng Hoang.

Có thể nói, bộ phận này nhân mã số lượng đông đảo, bọn họ biết, một khi đi trước Thần Dược Sơn Mạch nhất định phải tao ngộ huyết chiến, rất nhiều người cũng nữa không về được Đế Quan, nhưng vẫn chưa từng có từ trước đến nay, muốn giết hướng về phía nơi đó.

"Chúng ta đây không phải là là tư, mà là là công, Hoang khả năng chiếm được một cái khó lường gì đó, nhất định phải mang về, không cho rơi vào Dị Vực trong tay!" Có cường giả la to, cổ vũ sĩ khí.

Kỳ thực, căn bản không dùng cổ động, tất cả mọi người sớm đã làm xong chết trận chuẩn bị.

Này cổ sắt thép nước lũ nghiền ép quá dài khoảng không, đinh tai nhức óc, sát khí ngập trời, thế nhưng giữa đường bọn họ bị cản lại.

Đó là một người trẻ tuổi, một thân Hoàng kim giáp trụ sáng chói loá mắt, khí tức cái thế cường đại, ngật đứng ở đó bên trong, ngăn trở mọi người.

"Mạnh Thiên Chính Đại trưởng lão!" Có người kinh hô, nhận ra hắn.

"Trở lại, không nên đi chịu chết, chỗ đó có bao nhiêu vị Dị Vực Chí Tôn, đi nhiều người hơn nữa mã cũng vô dụng!" Đại trưởng lão ngăn cản, không cho này cổ lực lượng trung kiên chịu chết.

"Thế nhưng, Hoang ở nơi nào a, dù cho không vì cứu hắn, món đồ kia cũng không cho sơ thất!" Có người nói.

"Chuyện này, ta tự có lo lắng, Hoang từng nghĩ biện pháp truyền ra âm tín, để bọn ta không nên tiếp cận, nơi đó Dị Vực nhân mã sớm đã mở bao vải, thì chờ các ngươi đi chịu chết đâu, mà Hoang tạm thời không có nguy hiểm!" Đại trưởng lão nói rằng.

Chỗ đó hiển nhiên là long đàm hổ huyệt, Dị Vực người nổi điên, toàn lực lùng bắt Thạch Hạo, ngay cả Đế Tộc Chí Tôn đều tới, nguy hiểm không gì sánh được.

Đại trưởng lão minh bạch, đi nhiều người như vậy mã cứu viện cũng khó mà thay đổi gì, chỉ biết uổng mạng.

Đây cũng là trước kia một mình hắn ra khỏi thành, không mang theo bất luận cái gì binh mã nguyên nhân chỗ.

Đại trưởng lão đã nhìn ra, Thạch Hạo khẳng định cũng là có loại này lo lắng, nguyện ý một người gánh xuống tới, mà không muốn liên lụy Đế Quan cái khác trai hiền nhi, không muốn bọn họ chịu chết.

Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính quả đoán chặn lại nhóm người này, hắn rất muốn cứu Thạch Hạo, thế nhưng cũng không có thể để những người này máu nhuộm Ma Thổ.

Còn có mấy thế lực, cũng tới tự Đế Quan, cùng Đại trưởng lão bọn họ không gặp nhau, mà là có ý định tránh được, chưa từng theo này nhóm thiết kỵ mà đến.

Những tu sĩ này bên trong, cũng có người đang nghị luận.

"Hoang, ngươi nhất định phải chết, theo ta tộc kết thù kết oán, hôm nay phần số của ngươi đem là của chúng ta, sẽ trở thành thành toàn Lão Tổ, mà Biên Hoang thì ngươi là chôn xương phía!"

"Không tệ, vật kia có lẽ sẽ trên tộc của ta quật khởi, xuất hiện sánh vai Bất Hủ Chi Vương tồn tại!"

Rất rõ ràng, bọn họ đến từ Trường sinh thế gia, đối với vật kia có trực giác bén nhạy, có bộ phận hiểu, đến nay che đậy khí tức, muốn đi chặn giết Hoang!

Đây là một cổ thập phần nguy hiểm lực lượng, tạo thành lực phá hoại khả năng cực kỳ đáng sợ.

Còn có một thế lực, tốc độ nhanh hơn, đều muốn tiếp cận Thần Dược Sơn Mạch, nhưng là lại không dừng lại, không sợ cùng Dị Vực gặp nhau.

"Chúng ta như vậy đi tới, không sợ bị Dị Vực đại quân phát hiện sao, đến lúc đó tự thân cũng muốn chết a!" Cổ thế lực này bên trong có người lo lắng.

"Vô phương, chúng ta không phải chân chánh tiếp cận, sẽ đi vòng qua, đồng thời, ta chỗ này có một cái thẻ bài, có thể cam đoan bọn ta không bị công kích!"

"Cái gì, Dị Vực nhân mã thấy này bài sẽ bỏ qua chúng ta?" Cổ thế lực này bên trong thanh niên nhân quá sợ hãi, bọn họ rất rõ ràng này ý vị như thế nào, thoáng cái ngây dại, trong sát na nghĩ đến rất nhiều.

Phản bội!

Hai chữ này chân chính ở trong lòng bọn họ hiện lên, của mình bộ tộc lẽ nào chối bỏ Đế Quan, cùng Dị Vực có cấu kết?

Ngày gần đây sôi sùng sục, gây ra phản bội sự kiện, lại cùng gia tộc của mình có quan hệ, để một ít thanh niên nhân sợ run, cái này trùng kích rất lớn.

"Không cần suy nghĩ nhiều, ta biết, các ngươi đều là người thông minh, lúc này đây có thể lựa chọn các ngươi xuất quan, là đối với các ngươi tín nhiệm!" Một vị lão giả nói rằng, hắn là thủ lĩnh.

Kỳ thực, thanh niên nhân không nhiều lắm, tuyệt đại đa số đều là trong tộc đỉnh cấp cao thủ, nói cách khác, đi tới nơi này tác dụng không lớn.

"Nói cho ngươi biết thì cũng không sao, Đế Quan cũng không chỉ chúng ta bộ tộc như vậy, tối thiểu, ta liền biết còn có một tộc bỏ gian tà theo chính nghĩa, vì mình tộc vận lo lắng, là tới lưu lại một cái sống tiếp sinh lộ." Lão giả nói rằng.

Lời của hắn để một số người khiếp sợ, khó có thể mở miệng nói ra cái gì.

"Quên đi, ở trở về Đế Quan trước, ta sẽ đem bọn ngươi trong đầu đoạn này ký ức diệt trừ, để tránh khỏi tiết lộ, tuyệt đối không có thể có sai sót."

"Này..."

"Nhớ kỹ, động tác nhanh chóng, nhất định phải thưởng tìm được trước Hoang, so với Đế Quan khác Trường sinh tộc nhanh hơn, chúng ta muốn trước một bước đi tiếp ứng hắn!" Lão giả quát dẹp đường.

Dựa theo hắn theo như lời, này liên quan bọn họ tộc vận, đây là lập đại công thời khắc.

"Bọn ta rốt cuộc là chối bỏ Đế Quan, vẫn là không có, chúng ta bây giờ đi tiếp ứng Hoang?" Có một vị trẻ tuổi bối rối.

"Ngu xuẩn, mặt ngoài tự nhiên là đi tiếp ứng, nếu không hiểu rõ nói, làm sao có thể đem Hoang dẫn tới, đây là Dị Vực cường giả thỉnh cầu chúng ta làm như vậy." Lão giả quát dẹp đường.

Nếu như Thạch Hạo ở chỗ này, nhất định sẽ lưng phát lạnh, tiếp dẫn nhân mã rất đáng sợ, như độc xà giống nhau theo dõi hắn, muốn dẫn hắn đi ra, sau đó làm khó dễ.

Bởi vì, Dị Vực sưu tầm thời gian rất lâu, tìm không được Thạch Hạo, cho là hắn núp vào, ở Táng Địa có lẽ Thiên Thú Sâm Lâm to như vậy, ngủ

đông không ra.

Mà nếu như Đế Quan người đến, như vậy hắn nhất định sẽ lộ diện!

Này khó lòng phòng bị, một khi Thạch Hạo xuất hiện, sẽ gặp nạn.

Gió nổi mây phun, Biên Hoang trước nay chưa có oanh động, cao thủ đều xuất hiện, đều đang tìm Hoang!

"Mở cho ta a!" Đây là Thạch Hạo thanh âm của.

Phía trước được dọc đường, hắn phi thường không cam lòng, không ngừng nếm thử, mong muốn mở ra rách nát rương gỗ, thật đáng tiếc, hắn cầm món đồ này nhưng không biết công dụng, không mở ra.

Tốc độ của hắn rất nhanh, không giảm, dù cho đang nghiên cứu rách nát rương gỗ, vẫn như thiểm điện vậy, qua sông sơn lĩnh, một đường đi xuyên, hướng về phương xa đại địa đi.

Khối này khu vực phi thường rộng lớn, Thần Dược Sơn Mạch, Táng Địa, Thiên Thú Sâm Lâm hợp vây khu vực, phảng phất không có kết thúc, mênh mông bát ngát.

Thạch Hạo bay nhanh, trong núi cổ thụ ác thú, có các loại hiểm ác đáng sợ nơi, nhưng hắn hữu kinh vô hiểm, không tao ngộ nguy cơ.

Hắn hướng về phía Thiên Thú Sâm Lâm đi, đương nhiên cũng không phải là thẳng tắp đi vào, mà là hơi chút tới gần Thần Dược Sơn Mạch cái này, hắn dự định từ nơi này mượn đường mà qua.

Bởi vì, Táng Địa trực tiếp bị hắn loại bỏ, cái loại địa phương đó đại mộ phần vô số, mỗi một tòa đều có một vị cao thủ đáng sợ, căn bản không có thể giao thiệp với.

Thật muốn thâm nhập đi vào, trời biết hội ngộ trên cái gì cấp số tồn tại, nhìn thấy nuôi Phượng hoàng là gà Táng Vương, vậy cũng không tính là

ngạc nhiên.

Về phần Thần Dược Sơn Mạch, hiện tại khẳng định đi không thông, không cần nghĩ cũng biết, nơi đó sớm đã là trọng binh tiếp cận, Dị Vực đại đội nhân mã khẳng định ở nơi nào bồi hồi.

Chỉ còn lại có một cái phương hướng, đó chính là Thiên Thú Sâm Lâm.

Trước đó, Thạch Hạo căn bản không muốn thi lự nó, bởi vì, chỗ đó quá kinh khủng, có cường đại thiên thú, thường ngày có thể thấy, một ít thiên thú ở sơn lâm phía trên gào thét mà qua, một khi đi vào, tuyệt đối nguy hiểm cực kỳ.

Thế nhưng, Thạch Hạo không có cách nào, nếu như không đi ở đây, mặt khác hai con đường đều rốt cuộc hẳn phải chết đường.

Đến rồi, cũng không biết sau bao lâu thời gian, Thạch Hạo tới gần Thiên Thú Sâm Lâm, đi xuyên quá bát ngát vùng núi, lại có thể thực sự cản đến nơi này.

Hắn rất giật mình, phải biết Thần Dược Sơn Mạch, Táng Địa, Thiên Thú Sâm Lâm vây kín khu vực, luôn luôn là rất đáng sợ, một cái sơ sẩy sẽ rơi vào tuyệt địa mà nằm xuống.

Mà hắn lại hữu kinh vô hiểm, coi như thuận lợi, đến rồi Thiên Thú Sâm Lâm.

"Ven đường trên, lại có thể không có có sinh vật tập kích ta?" Thạch Hạo tự nói, nghĩ có chút kỳ quái, ở trên đường đi tương đối mà nói quá thuận lợi.

Trước mặt, rừng rậm rậm rạp, cây cối cao to không gì sánh được, rất nhiều đều đạt tới hơn một nghìn trượng cao, thậm chí có mấy ngàn trượng cổ thụ, so với ngọn núi đều bao la hùng vĩ.

Thạch Hạo sợ hãi than, không hổ là Thiên Thú Sâm Lâm.

Hắn hơi chút do dự, về phía trước cất bước, muốn từ nơi này đi xuyên mà qua.

"Ngao rống..."

Một tiếng to lớn tiếng gầm gừ truyền đến, chấn toàn bộ cổ thụ lay động, phiến lá tuôn rơi rơi, thiên địa đều đang run rẩy.

Đây là sao mà đáng sợ cổ thú, cách xa nhau mạn khoảng cách dài, nhưng vẫn là có loại này cái thế chi âm kéo tới.

Thạch Hạo bay lên không, thiếu nhìn phương xa, đồng thời mở ra Thiên Nhãn, hắn gặp được một bộ chấn động tính hình ảnh.

Có một đầu cổ thú, lớn đến vô biên, ở Thiên Thú Sâm Lâm chỗ sâu nhất giữa không trung, sọ đầu của nó trên cắm một cây rỉ sắt thật lớn chiến mâu, xuyên thấu xương sọ hai bên.

chiến mâu mang theo nhàn nhạt tiên khí!

"Đây là..." Thạch Hạo trong lòng kịch chấn không ngớt.

Đó là cường đại cở nào cổ thú? Không cần tưởng tượng.

Hắn nghĩ đến thứ nhất truyền thuyết, từng nghe, Thiên Thú Sâm Lâm có một đầu cổ thú, không ý thức tự chủ, bởi vì ở trên một kỷ nguyên bị người dùng chiến mâu đinh thấu xương sọ, thế nhưng nó vẫn bất diệt, sống ở này phiến cổ xưa trong rừng rậm.

Hắn dĩ nhiên gặp được?

Thạch Hạo mặc dù có do dự, nhưng cuối cùng vẫn là một đầu đâm vào cánh rừng rậm này, chính là có như vậy cổ thú, hay là mới có thể ngăn cản Dị Vực đại quân.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1483: Thiên Thú Rừng Rậm

Thiên Thú rừng rậm, diện tích rộng lớn, đâu đâu cũng có to lớn cây cối, mỗi một cây sống quá năm tháng đều ở đến vạn năm trở lên, thô to cực kỳ.

Theo lý mà nói, như vậy cổ mộc sớm nên thành tinh, nhưng là, chính như cùng táng địa, Thần Dược sơn mạch một chút, bất luận cây rừng sinh trưởng bao lâu năm tháng, cũng rất khó thành tinh. Đồng thời, dù cho cá biệt cổ thụ có uy năng, thần trí cũng là hồ đồ, phảng phất thiếu hụt chủ hồn!

Đây là một loại rất kỳ dị hiện tượng, khu vực này phảng phất hạn chế sinh vật thông linh.

Rầm!

Nhưng vào lúc này, một cây bích lục trường đằng giương ra, giống như đại mãng xà bình thường hướng về Thạch Hạo bao phủ tới, để mặt đất đều sụp ra.

Này đầu sơn đằng phi thường thô to, có tới phòng ốc thô to như vậy, không nhìn kỹ thật giống là một cái cầu long, bích lục bên trong mang theo cứng cáp, phịch một tiếng, đem Thạch Hạo lập thân nơi xuyên thủng.

Hắn trốn tránh đi, cực tốc mà trốn, xa xa nhìn tới, này cây sơn đằng lui về phía sau, lại bất động bất động, quay quanh ở trên một ngọn núi.

"Đây là một cây bích giao đằng, là một cái mạnh mẽ vật chủng, chỉ cần lớn bằng cánh tay có thể kích hoạt tổ tiên truyền thừa xuống dấu ấn, có thể tu hành, nó lại cũng thần trí mơ hồ." Thạch Hạo kinh ngạc, này vốn là một loại thần đằng!

"Gào..."

Hổ gầm núi rừng, vùng núi rung động, một con hắc hổ xông ra, núi cao cao như vậy, mang theo khí tức kinh khủng, gào thét mà qua, tứ trảo rơi xuống đất đất, đại địa nứt toác, cổ mộc bẻ gẫy.

Có thể nhìn thấy, khối khu vực này có một mảnh không có một ngọn cỏ khu vực, rất rõ ràng là nó quanh năm qua lại gây nên.

May mà Thiên Thú rừng rậm mênh mông, nếu không bình thường núi rừng làm sao có thể dung nạp được nó, thể tích to lớn, hơi một tí liền muốn hủy diệt tảng lớn vùng núi.

Thạch Hạo lẫm liệt, đây tuyệt đối xem như là một con Thiên Thú, thể hình khổng lồ, thực lực mạnh mẽ, ở độn nhất cảnh giới đỉnh cao!

Cái gọi là Thiên Thú, bình thường là chỉ sống năm tháng dài đằng đẵng cổ đại cự thú, đồng thời thực lực ở độn nhất cảnh giới trở lên, cá biệt thậm chí đến chí tôn cảnh!

Nếu không. Dùng cái gì dám dùng Thiên Thú làm tên?

Con này hắc hổ, con mắt là màu đỏ tươi, trong mắt mang sát khí, còn có một loại năm tháng cửu viễn cảm. Sống quá năm tháng quá dài dằng dặc.

Thạch Hạo từ lâu tránh né lên, cả người như là cây khô, không hề có một chút động tĩnh, hắn âm thầm thở dài, thật sự không đủ gặp may mắn. Mới vừa mới tiến vào vùng rừng rậm này, liền gặp phải một con Thiên Thú.

Bất quá, hắn cũng có chút ngạc nhiên, con này hắc hổ trạng thái có chút không đúng, hai mắt tuy rằng màu đỏ tươi, có chút hung mãnh, thế nhưng thiếu hụt linh tính, có chút dại ra.

"Hống..." Phương xa, khác một tiếng thú hống truyền đến, như là đang gây hấn với. Vừa giống như là đang gọi chiến.

Dãy núi này đều bị này cỗ gợn sóng chấn động lay động một hồi.

Hắc hổ trong con ngươi huyết quang càng dữ dội, ngẩng đầu lên lô, rống to đáp lại, tiếp theo hóa thành một tia chớp màu đen, đạp nát một cái dãy núi, nhảy lên trời mà lên, hướng này phát sinh khiêu khích âm thanh nơi phóng đi.

"Quả nhiên, bất kể là Thiên Thú rừng rậm, vẫn là Thần Dược sơn mạch, những chỗ này linh trưởng loại sinh vật cũng giống như là bị che đậy tâm trí. Nếu không, vừa nãy liền có thể có thể phát hiện ta." Thạch Hạo thở dài một cái.

Hắn lựa chọn tiến vào Thiên Thú rừng rậm, sớm đã có chuẩn bị tâm lý, nhất định phải cửu tử nhất sinh. Bởi vì sinh vật mạnh mẽ thực sự quá nhiều.

Đây là không có cách nào lựa chọn, dị vực tu sĩ cắt đứt cái khác phương vị đường sống, chỉ có khu vực này có thể thử nghiệm xông vào một lần.

Hiện tại đáng được ăn mừng chính là, những ngày qua thú linh trí có vấn đề, thần giác không có như vậy nhạy cảm!

Thạch Hạo càng ngày càng cẩn thận, lúc này mới mới vào Thiên Thú rừng rậm. Trời mới biết thâm nhập đi vào sẽ gặp phải bao nhiêu phiền toái lớn.

Làm rời xa hắc hổ qua lại khu vực sau, Thạch Hạo phát hiện vùng rừng rậm này rất yên tĩnh, phảng phất thiếu hụt nên có linh trưởng loại, thiếu rất nhiều sức sống.

"Những kia cự thú, đều ăn cái gì?" Thạch Hạo ngờ vực.

Hay là, đến cái cảnh giới kia con nuốt tinh khí đất trời đi, hắn cho là như vậy. Nhưng là, những ngày qua thú sẽ không có đời sau sao?

Đột nhiên, Thạch Hạo lông tóc dựng đứng, cực tốc lướt ngang, muốn tránh tránh một luồng để hắn khiếp đảm sát cơ.

Coong!

Tia lửa văng gắp nơi, Thạch Hạo thân thể rung bần bật, cả người bay ngang ra, đồng thời phun máu phè phè, bị thương nặng.

Nếu không có hắn ở tiến vào núi rừng giờ sẽ mặc lên Lôi Đế giáp trụ, lần này liền bị xuyên thủng, nguồn sức mạnh kia quá mạnh mẽ, khó có thể chống cự.

Mặc dù cách giáp trụ, thân thể của hắn đều nứt ra rồi, bị một luồng sức mạnh khổng lồ va chạm, máu thịt be bét, bộ phận xương dĩ nhiên rạn nứt.

Đây là biết bao chuyện đáng sợ, phải biết, cơ thể hắn cường nhận cực kỳ, trong thế hệ tuổi trẻ rất khó tìm đến mấy cái kẻ ngang hàng.

Nhưng là tại người mặc Lôi Đế giáp trụ tình huống dưới, như trước bị thương nặng!

Thạch Hạo lăn lộn đi ra ngoài, nhanh chóng rút ra Đại La Kiếm Thai, tiến hành phòng bị.

Đó là một con màu tím chuột, cũng không lớn, chỉ có dài bằng lòng bàn tay, chân chính vẻ mặt gian giảo, mang theo ác ý, ở nơi đó theo dõi hắn.

"Hỏng rồi!" Thạch Hạo lấy làm kinh hãi, con này chuột có linh trí, tuy rằng không chắc cỡ nào thông tuệ, thế nhưng dù sao cũng coi như là tương đối bình thường sinh vật.

Một con chuột, đang ở độn nhất cảnh!

"Thiên Thử!"

Làm Thạch Hạo ngưng thần sau, hắn nhớ tới cốt sách bên trong ghi chép một chủng tộc, mặc dù là chuột loại, thế nhưng thiên phú dị bẩm, có thể trộm lấy thiên địa tạo hóa, có thể trưởng thành đến cực kỳ đáng sợ hoàn cảnh, được xưng Thiên Thử.

Bởi vì, loại sinh vật này cuối cùng độ mạnh là có thể sánh vai Thiên

Thú!

Khuyết điểm duy nhất là, không giống cái khác chuột loại như vậy sinh sôi nảy nở mãnh liệt, bọn nó luôn luôn số lượng ít ỏi, nếu không, chính là một cái khó có thể đối phó chủng tộc.

"Bọn chuột nhắt, ngươi đánh lén ta!" Thạch Hạo quát lên.

Tiếp theo, chính hắn nở nụ cười, dù cho gặp phải hiểm tình, gặp phải phiền toái lớn, bọn chuột nhắt hai chữ mở miệng, cũng làm cho chính hắn thư thái một hồi, đối với con kia màu tím sinh vật quá thích hợp, dù cho nó là độn nhất cảnh giới cường giả.

Quả nhiên, con này chuột nổi giận, lộ ra một hàm răng trắng như tuyết, sắc bén đáng sợ.

"Hiếm thấy ta hôm nay tỉnh lại, tạm tụ tập linh quang, hay là có thể mượn ngươi thân thể rời đi này chết tiệt địa phương quỷ quái!" Này con chuột âm u cười nói.

Thạch Hạo có một loại hoang đường cảm giác, đi qua hắn gặp gỡ đối thủ cái nào không thần uy lẫm lẫm, khổng lồ khôi ngô, lần thứ nhất cùng như thế một con hèn mọn chuột đối lập, cũng chịu đến uy hiếp.

Đồng thời, hắn trong lòng cũng là chấn động, nghe này con Thiên Thử ý tứ, nơi này có bí ẩn, là ngày này thú rừng rậm hạn chế bọn chúng linh trí?

Những sinh vật này tình cờ còn có thể tỉnh lại?

"Nơi này có gì đó cổ quái, ngươi cùng những kia Thiên Thú còn có thể phục hồi như cũ sao?" Thạch Hạo nghiêng về một phía lùi vừa nói.

"Nói cho ngươi cũng không sao, bởi vì, ngươi cần biết những này, vì ta bảo vệ tốt bộ thân thể này." Thiên Thử không có ý tốt, nhìn chằm chằm Thạch Hạo, coi trọng thân thể hắn.

"Bọn chuột nhắt, nói!" Thạch Hạo tương đương không khách khí.

Này con to bằng lòng bàn tay chuột, chòm râu kiều lại kiều, hận không thể phát tác, một cái tát đập chết hắn. Tuy rằng nó là chuột tộc, nhưng như thế nào đi nữa nói cũng là một cái độn nhất cảnh giới đại cao thủ, lại bị một nhân tộc tiểu tử xem thường, trêu chọc, đáng chém!

"Mảnh rừng núi này là một toà lao tù, xông vào nơi đây, ở lại thời gian quá dài, sẽ bị vĩnh viễn giam cầm ở đây, thân thể cũng sắp trở thành phong ấn thần hồn lao tù." Thiên Thử nói rằng.

Thiên Thú rừng rậm là lao tù, này tương đương kinh người?

Đến cuối cùng, cơ thể chính mình đều sẽ diễn biến thành lao tù, này thì càng thêm đáng sợ.

Chẳng trách nó nhìn chằm chằm Thạch Hạo thân thể, đây là năm tháng dài đằng đẵng tới nay, tình cờ tỉnh táo sau, nó ý thức được một lần lưu vong cơ hội.

"Chết con chuột, ngươi muốn đánh ta chủ ý, nằm mơ đi!" Thạch Hạo quát to một tiếng, mạnh mẽ vung lên một chiêu kiếm, bạo phát hừng hực ánh sáng, sau đó hắn xoay người bỏ chạy.

Cùng độn nhất cảnh giới Đại tu sĩ chém giết, chỉ có thể chịu chết, đặc biệt là như thế một con sống quá năm tháng dài đằng đẵng chuột tinh.

Thạch Hạo bắt đầu rồi một ** lưu vong, dọc theo con đường này, hắn cảm thấy muốn nhiều uất ức có bao nhiêu uất ức, bị một con chuột truy sát, đây thực sự là chuyện chưa từng có.

"Chết con chuột, ngươi đại gia, có loại đi tìm những kia tên to xác quyết chiến, truy ta xem như là bản lãnh gì." Thạch Hạo không để ý hình tượng, một đường nguyền rủa.

Đồng thời, hắn cũng đang nghĩ, đến mau chóng rời khỏi nơi này, nếu

không, nói không chắc mình cũng phải mất đi linh tính, bị nhốt lao tù bên trong.

Thiên Thử ánh mắt lạnh lẽo âm trầm, nó nhe răng, mạnh mẽ một móng vuốt về phía trước vỗ tới, phóng to đến núi nhỏ lớn như vậy, đập vỡ tan dãy núi này, lan đến rất xa.

Nhưng mà, rất nhanh, Thiên Thử chi một tiếng kêu sợ hãi, lại lộ ra vẻ sợ hãi, nó phát hiện mình quá giới, quá mức bất cẩn.

Đón lấy, Thạch Hạo nhìn thấy một hình ảnh đáng sợ, một cái cành khô từ sâu trong dãy núi dò tới, mang theo đại đạo khí tức, đếm không hết pháp tắc mảnh vỡ bay lượn, này cảnh tượng khủng bố cực điểm.

Phù một tiếng, Thiên Thử rất mạnh, tốc độ cũng rất kinh người, nhưng cũng không cách nào chạy thoát, bị này chi cành khô trong nháy mắt đinh mặc, đầm đìa máu tươi, nó kêu thảm lên.

Một con Thiên Thú cấp tồn tại bị đóng ở ở đâu? Thạch Hạo chấn động.

"Các ngươi nghe được động tĩnh sao, có tình huống!" Xa xa truyền đến âm thanh, mấy chục đạo bóng người đến từ trên trời, dường như mấy chục đạo chớp giật, nhanh chóng hạ xuống ở mảnh rừng núi này.

"Hoang, ngươi quả nhiên lớn mật, thật sự trốn vào Thiên Thú rừng rậm, đi không được rồi!" Đối diện có người cười ha ha.

Có người nâng lên đại kỳ, là dị vực phù văn, bết bát nhất tình huống phát sinh.

Bất quá, Thạch Hạo không có trốn, hắn cau mày, không nói lời nào.

"Ồ, còn có một con chết chuột, ha ha, Hoang, ngươi có thể thật biết điều, đừng nói cho ta ở cùng một con chuột tinh quyết chiến, thật là làm cho chúng ta thất vọng." Một người trẻ tuổi chế nhạo, ở nơi đó cười to.

"Câm miệng!" Một vị bà lão quát lên, nàng cảm giác được dị thường, trong lòng có chút hốt hoảng, cảm thấy xông tới đây sau, tình huống phi thường không đúng lắm.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1484: Toàn Bộ Diệt

Nhóm nhân mã này đến vô cùng nhanh chóng, bọn hắn chỉ là trong đại quân một cổ, mạo hiểm xâm nhập thiên thú rừng rậm, chưa từng nghĩ thật sự gặp được Hoang!

Từ một bên mặt cũng nói rõ, dị vực đối với cái này nát rương gỗ nặng cở nào xem, không tiếc khiến cái này người lấy mạng mạo hiểm, tiến vào cái này phiến hung hiểm tuyệt địa trong.

Chi đội ngũ này phi thường may mắn, bọn hắn tiến vào về sau, rõ ràng thật sự bắt gặp Hoang!

Cho dù bà lão nội tâm bất an, quát tháo người tuổi trẻ kia, nhưng là đem làm nàng chứng kiến Thạch Hạo trong tay nát hòm gỗ về sau, cũng thoáng cái kích động rồi, hô hấp dồn dập.

Trong núi rừng, bụi gai rậm rạp, mới đầu còn có thể vật che chắn ở, nhưng bây giờ tất cả mọi người thấy được Thạch Hạo trong tay đồ vật!

"Ha ha... Đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu, chúng ta muốn tìm đồ vật ở chỗ này!" Một người tuổi còn trẻ Vương tộc cười to, thập phần Trương Dương.

Tựu là bà lão các loại..., một ít lớp người già nhân vật cũng không thể bình tĩnh, nguyên một đám kinh hô.

"Thật không có nghĩ đến, Hoang rõ ràng thành công rồi, đã nhận được cái này vô thượng Cổ Khí!"

"Thiên vận tại chúng ta bên này, đế quan nhất định phá, ha ha..."

Một đám người đều phấn chấn, vô cùng kích động, đây tuyệt đối là cái thế công lao, bọn hắn cảm thấy quá may mắn, dị vực xuất động nhiều như vậy cổ đội ngũ, kết quả là bọn hắn đập lấy Hoang.

Tất cả mọi người chằm chằm vào Thạch Hạo, ánh mắt nóng bỏng, rốt cuộc cho không dưới mặt khác.

"Đúng rồi, nghe nói cái này miệng rương trước kia đã rơi vào một cây trường sinh cây trong tay, cái kia gốc tiên dược 〖↗ 〖↗, ▼x., Hoang, ngươi nếu không muốn bị tội, tựu giao ra đây!" Một vị trẻ tuổi lớn tiếng nói.

Bọn hắn rất nhanh hành động, bao vây nơi đây, phòng ngừa Thạch Hạo bỏ chạy.

"Ha ha, đại đạo long vận, đây là sao mà thống khoái một lần xuất kích, Hoang tuy nhiên đã nhận được nát hòm gỗ, nhưng đồ làm mai mối!" Lúc này, tựu là một vị trung niên đều phá lên cười, đã mất đi trầm ổn.

Bọn này sinh linh, người trẻ tuổi không nhiều lắm. Chủ yếu là trung niên nhân, còn có lão giả.

Bởi vì, bọn hắn biết nói, Hoang thiên phú quá cao, khiến ra một đời tuổi trẻ lời hơn nửa hội tổn thất thảm trọng, nhưng lại ngăn không được hắn.

Vì vậy, lúc này đây xuất động đều là đại cao thủ!

"Ra tay, bắt lấy hắn, sớm chút trở về phục mệnh, vì hắn giày vò động tĩnh quá lớn. Một cái hư đạo cảnh giới mao đầu tiểu tử mà thôi, rõ ràng để cho ta giới đại quân mênh mông cuồn cuộn, xuất động nhiều như vậy, thật sự huy động nhân lực."

Một vị trung niên nói ra, hơn nữa về phía trước bức tới, muốn lập tức bắt giết Thạch Hạo.

"Chờ một chút!" Sớm mở miệng trước lão ẩu kia bỗng nhiên bình tĩnh lại, bởi vì trong lòng bất an càng thêm mãnh liệt.

Nàng đang ở Độn Nhất cảnh giới đại thành giai đoạn, không chỉ có là chi đội ngũ này bên trong đích đệ nhất cao thủ, cũng là tiến vào thiên thú rừng rậm vài luồng binh mã bên trong đích đệ nhất cao thủ.

"Có gì có thể đảm nhận tâm?" Một vị trẻ tuổi nhỏ giọng lẩm bẩm.

"Tiền bối. Làm sao vậy?" Cũng có trung niên nhân hỏi.

"Cái này chú chuột không thích hợp a, hư hư thực thực là siêu cấp cường giả, còn có cái này đầu cành cây khô, để cho ta tim đập nhanh!" Bà lão thần sắc mặt ngưng trọng.

Lúc này. Thiên chuột cực kỳ suy yếu, hấp hối, nó bị cái kia cành cây khô đinh mang, máu tươi chảy xuôi. Quả thực phải nhanh chết hết.

Nó sớm đã không có một điểm cường giả khí tức, căn bản cảm ứng không đến Độn Nhất cảnh giới đạo hạnh, còn có cái kia cành cây khô cũng đồng dạng. Khôi phục khô héo trạng thái, không đại đạo quy tắc mảnh vỡ.

"Một cái chuột chết mà thôi, có cái gì đáng sợ, nếu là siêu cấp cao thủ, cũng một cái tát chụp chết!" Một vị trẻ tuổi không phục.

"Mặc kệ nhiều như vậy, Hoang thật sự, nát hòm gỗ cũng thật sự, mang đi!" Trung niên nhân nói ra, quyết đoán ra tay.

Hắn thò ra một cái đại thủ, về phía trước chộp tới, muốn trấn giết Thạch Hạo cũng cướp đi nát hòm gỗ, mặc kệ nơi này là hay không có dị thường, trước [cầm] bắt được cái kia kiện đồ vật, nhanh chóng đưa ra ngoài cần gấp nhất.

Những người khác tuy nhiên cũng cẩn thận không ít, nhưng lại tuyệt sẽ không nghĩ tới, tai nạn đến như vậy đột nhiên.

"Xoẹt!"

Đang ở đó rừng già ở chỗ sâu trong, một đầu cành khô vọt tới!

Quá là nhanh, lại để cho người rất khó tránh né.

"Ah..." Nhất ra tay trước trung niên nhân cái thứ nhất kêu thảm thiết, một đầu cành khô đục lỗ hắn thân thể, đưa hắn đinh tại đâu đó, máu tươi phụt.

"Đây là cái gì quỷ thứ đồ vật, giết ah!" Có người uống rống.

Kết quả, đem làm pháp lực mãnh liệt, bọn hắn dốc sức liều mạng lúc công kích, một hồi tai nạn hàng lâm.

Lúc này đây, trực tiếp lao ra ba mươi mấy đầu cành khô, tất cả đều ù ù rung động, mang theo đại đạo mảnh vỡ, cùng với quy tắc thần quang, tựu cùng mấy trăm chiếc chiến xa ù ù mà đi, nghiền áp qua Thương Khung giống như.

Cái này cổ thanh thế siêu việt dĩ vãng quá nhiều lần!

"Ngu xuẩn, rõ ràng dám công kích, lại ở chỗ này động tay!" Thiên chuột mở to mắt, tuy nhiên rất suy yếu, nhưng là nó lại tại chờ cơ hội, muốn chạy trốn.

PHỐC PHỐC PHỐC...

Cái chỗ này, như mọc thành phiến huyết quang tóe lên, phàm là ra tay sinh linh đều bị đục lỗ, không phải bọn hắn không được, mà là cái này cành khô quá kinh người, như là Bất Hủ chi mâu, xuyên thấu hắn thân thể.

Cái địa phương này lúc này đã bị huyết thủy nhuộm hồng cả.

Loại này tai nạn, tự nhiên sẽ dẫn phát kịch liệt giãy dụa cùng phản kháng, dị vực đến sở hữu tất cả sinh linh đều xuất thủ.

Kết quả chính là, tất cả mọi người bị đâm thấu, đều bị đinh mang!

Kể cả tên kia bà lão, bị một đầu thô to nhất cành khô đâm thấu thân thể, giãy dụa lấy, nhưng lại càng phát ra suy yếu, liền Nguyên Thần đều bị giam

cầm ở thân thể ở bên trong, không có cách nào đào thoát.

Trong tràng, chỉ có một Thạch Hạo, hắn ăn mặc Lôi Đế áo giáp, lấy ra vạn linh đồ, nhưng nếu không có động tay, hết thảy cũng chỉ là bị động phòng ngự.

Thế nhưng mà, kết quả là chỉ có hắn miễn ở một khó.

Kết quả này, lại để cho người khó có thể tiếp nhận!

Dị vực một đám tu sĩ, đã trải qua đại hỉ cực đau khổ, chênh lệch quá lớn, một đám người quả thực không thể tin được, mới vừa rồi còn nhiệt huyết bành trướng, vô cùng kích động, nhưng bây giờ lại muốn tánh mạng thở hơi cuối cùng, tánh mạng sắp sửa khó giữ được.

"Ta nguyện vĩnh viễn tù với thiên thú rừng rậm, nghe theo điều khiển, lần đi Luân Hồi!" Đột nhiên, cái con kia thiên chuột cùng cử chỉ điên rồ, niệm niệm có thanh âm, nói xong những lời này về sau, lại tụng một đoạn thần bí chú ngữ.

XÍU...UU!!

Chuyện kỳ quái đã xảy ra, nó thoát khốn, cái kia khô héo nhánh cây thối lui, mà thiên chuột hóa thành một đạo lưu quang, vỡ ra một đầu không gian thông đạo, phóng tới phương xa.

Trong lúc nhất thời, thời không hỗn loạn giống như, trong thoáng chốc, mọi người thấy đến, thông đạo cuối cùng, cái con kia thiên chuột phù phù một tiếng trụy lạc tiến trên đỉnh núi một tòa sương mù đằng đằng trong hồ.

Thạch Hạo đồng tử một hồi co rút lại, ở đằng kia ao bên cạnh, có một khối tấm bia đá, hắn vội vàng thoáng nhìn, nhìn thấy phía trên có ba cái tiên thời cổ đời (thay) chữ to: Luân Hồi trì!

Hôm nay chuột đi Luân Hồi hả? Hắn thật sự không thể tin được, đồng thời, cảm thấy rất quỷ dị, cái này có chút không quá sự thật.

Hôm nay thú rừng rậm không khỏi quá không hợp thói thường rồi!

Dị vực một ít người cũng cũng khiếp sợ, bọn hắn tánh mạng thở hơi cuối cùng, nhưng là vừa rồi cũng có người thấy được mấy cái chữ, đều có điểm nghẹn họng nhìn trân trối.

PHỐC!

Cành khô lên, có người hóa thành tro bụi, tại chỗ tử vong.

"A, không!" Những người khác kêu sợ hãi.

"Ta nguyện vĩnh viễn tù với thiên thú rừng rậm, nghe theo điều khiển, lần đi Luân Hồi!" Bà lão bắt chước, lại cũng nói ra loại lời này.

Chỉ là, nàng không biết đằng sau chú ngữ, không có cách nào tiến thêm một bước tiếp tục.

PHỐC!

Cuối cùng nhất, bà lão thất thần ở giữa, mi tâm tóe lên một đóa huyết hoa, thần thức như là mất đi rồi, thoáng cái theo cành khô bên trên rơi rơi xuống.

Nàng vẻ mặt mê mang, mất phương hướng ta, tựu như là cách hồn, rồi sau đó nàng trực tiếp hướng phía thiên thú sâu lâm một phương nào vị đi đến, hơn nữa một bước một dập đầu.

Tất cả mọi người ngây dại, đây là làm sao vậy?

Chỉ có Thạch Hạo mơ hồ trong đó đoán được, hôm nay thú trong rừng rậm tụ tập cao thủ, ví dụ như những ngày kia thú các loại..., hơn phân nửa đều là như thế đến!

Nghĩ tới đây về sau, Thạch Hạo một hồi cọng lông cốt phát lạnh, điều này thật sự là có chút không hợp thói thường, lại để cho người kinh hãi.

"Ah..." Có người chịu đựng không nổi, hoảng sợ kêu to.

Bởi vì, bà lão là bọn hắn chính giữa đệ nhất cao thủ, kết quả lại như vậy, mất phương hướng ta, còn một bước một dập đầu, như là hành hương, phảng phất muốn đi yết kiến cái gì tồn tại.

PHỐC!

Đón lấy, có một ít người nổ tung, rồi sau đó hóa thành tro bụi, cái chết quá thê thảm.

"XÍU...UU!!"

Đột nhiên, có một người đưa tay, bắn ra một đạo sáng chói thần cầu vồng, đó là một kiện Pháp khí, xông lên vòm trời, phảng phất tiến nhập Vực Ngoại, rồi sau đó nổ tung, phát ra nhất sáng chói quang.

Đây là một việc kỳ dị Pháp khí, làm như vậy là để truyền tống nào đó tin tức.

Hắn tại hướng ra phía ngoài giới tiễn đưa tin tức, cáo tri Hoang tại đâu đó!

Đây là sớm có ước định, bất luận kẻ nào nhìn thấy Thạch Hạo hoặc nát hòm gỗ, đều muốn phát ra loại này tin tức, để rất nhiều cường giả tiến đến vây săn.

Chỉ là, lúc này đây có chút đặc thù, nơi này thật là quỷ dị, ngoại giới nếu là có thành đàn tu sĩ chạy đến, hơn phân nửa muốn đối mặt rất không thứ đồ tầm thường.

PHỐC!

Sau một khắc, cành khô bên trên sinh linh, tất cả đều hoảng sợ kêu to, hơn phân nửa mọi người chết hết.

Mà còn lại tu sĩ, đều tại Độn Nhất cảnh giới, kết quả nguyên một đám

hai mắt trống rỗng, rơi rơi trên mặt đất, cũng hướng phía bà lão biến mất phương hướng mà đi, một bước một dập đầu.

Gặp quỷ rồi!

Thạch Hạo đứng ở chỗ này, không có vọng động, tận mắt nhìn thấy đây hết thảy, từ đầu mát đến chân, lỗ chân lông sưu sưu, hơi lạnh không ngừng toát ra.

Hôm nay thú rừng rậm so với hắn tưởng tượng muốn nguy hiểm rất nhiều lần!

Còn có thể xông sao?

Ngoại giới, nhiều phần đội ngũ phát hiện vòm trời bên trên sáng chói sáng rọi, trước tiên biết nói, Hoang tại thiên thú rừng rậm, hơn nữa xác định phương vị.

"Bẩm báo đi lên, điều khiển đội ngũ, vòng vây thiên thú rừng rậm, đã vững tin, Hoang đã nhận được cái kia miệng rương!"

Tin tức truyền bá ra đến, dẫn phát cực lớn chấn động.

Sau đó không lâu, rất nhiều nhân mã theo Thần Dược Sơn Mạch to như vậy chạy đến, dành dụm hướng thiên thú rừng rậm.

Trong đó, cũng kể cả đế Quan Trung đến thế lực, đã ở phụ cận xuất hiện.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1485: Liên Sát Thiên Tài

Từ loại động tác này mà nói, bọn họ thập phần lo lắng, bức thiết mong muốn lập tức tìm được Thạch Hạo, cướp đi rách nát rương gỗ!

Hơn mười nhóm đội ngũ phân công nhau ra đi, đã trước đại quân xông vào trong núi rừng.

Dị Vực thực lực hùng hậu, thế nhưng cũng không dám để đại quân toàn bộ tiến nhập tuyệt địa, chỉ có thể tuyển ra bộ phận người đi truy tìm.

Bởi vì, ngộ nhỡ phát sinh ngoài ý muốn, giá phải trả không thể chấp nhận.

Dị Vực tuy mạnh, nhưng cũng không có đến che trời nông nỗi, nói cách khác, Táng Địa, Thiên Thú Sâm Lâm, Mê Thất Hải, Tiên Gia Di Thổ thì làm sao sẽ trở thành cấm địa, không có thể tùy ý đặt chân đâu?

Ở trước đây Dị Vực cũng từng có cuồng nhân đường hoàng, mang theo rất nhiều cường giả xông vào một ít tuyệt địa, kết quả một đi không trở lại, cũng không trở về nữa.

Việc này, ai ai cũng biết.

Đương nhiên, này cùng Bất Hủ không có cách nào tới xuất thủ cũng có quan.

Thiên Thú Sâm Lâm bên trong, Thạch Hạo ở tại chỗ đứng yên thật lâu, cẩn thận kiểm tra, nghiêm túc quan sát, lúc này sởn tóc gáy, vậy rốt cuộc là cái gì cổ thụ?

Cành cây đều khô cạn, lại còn có loại lực lượng này.

Thiên Thử, Lão ẩu thì, cái nào không phải là Độn Nhất cảnh giới cực đạo cấp cao thủ, kết quả bị đơn giản đinh mặc, có chút dọa người.

Đại bộ phận người đều chết hết, chỉ có Độn Nhất cảnh tu sĩ lưu lại thân thể, nhất bộ nhất quỳ bái, biến mất ở rừng rậm ở chỗ sâu trong.

" Luân Hồi Trì đến tột cùng là cái gì, này Thiên Thú Sâm Lâm thật là một tòa lồng giam sao?" Thạch Hạo nhíu, nơi này không biết sự vật nhiều lắm, vô cùng nguy hiểm.

Thạch Hạo thật sâu nhìn thoáng qua rừng rậm trước mặt, luôn cảm thấy nơi đó rất mơ hồ, nhìn không thấu, đó chính là cây khô cắm rễ chỗ sao?

Hắn hít sâu một hơi, đi về phía trước, muốn xem cái rõ ràng.

Thế nhưng, theo hắn đi trước, không cảm ứng được một tia dị thường, khối này khu vực quá bình tĩnh, thậm chí Thạch Hạo vượt qua mấy trăm dặm về sau cũng không có nhìn thấy cái gì cây khô.

Đây là có chuyện gì? Có thể đóng đinh Thiên Thử cổ thụ ở nơi nào, đều đã đi trước xa như vậy, còn không có cảm ứng được hơi thở của nó.

Thạch Hạo bình tĩnh trở lại, đứng tại chỗ, hắn tán thần thức, dụng tâm đi cảm ứng, muốn tầm ra buội cây kia cây ở phương nào.

Bởi vì, hắn biết, buội cây này cây khẳng định sớm đã phát hiện hắn, nó là như vậy thần thông quảng đại, Thiên Thử đều một kích đinh ở, đủ để chứng minh nó cường đại, hắn muốn đi nếm thử câu thông.

"Ừ?"

Thạch Hạo trong lòng nghiêm nghị, hắn khi tỉ mỉ cảm ứng lúc cũng vô hiệu quả, thẳng đến trong lòng hiện lên cành khô hình dạng, lại đi cảm ứng lúc, mới có dị thường.

"Trời, lẽ nào cùng An Lan, Du Đà như nhau, hô hoán tên của nó, hoặc

minh tưởng của họ Pháp Tướng, sẽ hiển hóa thần uy?" Thạch Hạo thần sắc ngưng trọng.

Lúc này, hắn một hồi tim đập nhanh, ngực buồn bực, ngay cả linh hồn đều phải ly thể ra!

Này rất nghiêm trọng, hắn đều đã là Hư Đạo cảnh tu sĩ, kết quả nghĩ đến một gốc cây cổ thụ lúc, đã có loại phản ứng này, thật sự là có điểm đáng sợ.

Cuối cùng, Thạch Hạo từ từ bay lên trời, lẳng lặng trông, trong lúc mơ hồ, hắn thấy được một gốc cây cây, ở mấy trăm dặm bên ngoài, lẳng lặng cắm rễ.

Thạch Hạo quay đầu bước đi, một khắc cũng không có dừng lại.

Bởi vì, ở một khắc kia, trong lòng hắn sinh ra một loại thập phần cảm giác xấu, tâm thần suýt nữa trầm luân, buội cây kia cây khô không thể chạm đến, nếu không có đại họa!

Thạch Hạo đi xa, hắn thay đổi một cái phương hướng, buội cây kia cổ thụ quá nguy hiểm, hắn nghĩ không có cách nào câu thông, một khi lầm xông, đúng là đại họa sát thân.

Ở hai ngày sau bên trong, Thạch Hạo sắc mặt xấu xí, hắn ý thức được nguy cơ to lớn phủ xuống, bởi vì, hắn trước sau tao ngộ rồi Dị Vực vô số cổ nhân mã, phát sinh huyết chiến, gian nan đào tẩu.

Này hay là bởi vì, hắn gặp phải đa số Trảm Ngã cảnh giới tu sĩ, chỉ cao hơn hắn một cái cảnh giới!

Dị Vực sinh linh biết hắn thiên phú tuyệt luân, tuy rằng còn trẻ, nhưng thực lực xuất chúng, phái vậy tu sĩ tiến đến không phải là đối thủ của hắn, thế nhưng phái ra Độn Nhất cảnh tu sĩ, lại sẽ ý nghĩa có thể phải chấp nhận sờ tổn thất lớn.

Bởi vì, đây là Thiên Thú Sâm Lâm, bất luận kẻ nào tiến đến cũng có thể

bị chết, cũng nữa không thể quay về.

Vì vậy, Dị Vực khiến ra nhân mã rất có chú ý, thực lực cường đại, nhưng cũng sẽ không quá thái quá, Hư Đạo cảnh sinh linh là phụ, Trảm Ngã cảnh giới là việc chính, Độn Nhất cảnh giới một chút cường giả là thủ lĩnh.

Thạch Hạo đã trải qua mấy tràng huyết chiến, thân chịu trọng thương, hắn một đường trốn chết, càng cảm giác tình huống không ổn.

Hắn liên tục đột phá vòng vây, xuất hiện Thiên Thú Sâm Lâm mấy cái chủ yếu phương vị đều có nhân mã tiến đến, bằng bày ra thiên la địa võng, tuy rằng cánh rừng rậm này bát ngát, nhưng Dị Vực dĩ quyết định muốn khóa lại này rừng núi.

"Cái chỗ này nguy hiểm, ta hẳn là lẻn về đi, từ Thần Dược Sơn Mạch một bên đào tẩu." Thạch Hạo tự nói.

Hắn lại kinh lịch một hồi đại chiến, cùng một ít Trảm Ngã cảnh giới tu sĩ đổ máu, sau đó ở Độn Nhất cảnh giới đại tu sĩ chạy tới trước, lại thêm bỏ chạy.

"Bị ngăn chặn!" Thạch Hạo trốn ở trong rừng, hít sâu một hơi, có chút bất đắc dĩ.

Ở thông hướng Thần Dược Sơn Mạch phương hướng, đã không có an toàn đường nhỏ, Dị Vực người tới nhiều lắm, phong tỏa khu vực.

"Các ngươi dĩ nhiên điên cuồng, sai phái tới nhiều như vậy đại cao thủ, ta liền cùng các ngươi tới một lần! Thạch Hạo lạnh giọng nói.

Hắn triệt để bất cứ giá nào, hướng một cái phương hướng bôn đào.

Bởi vì, hắn đã ý thức được, mỗi một lần phương vị của hắn bại lộ, khắp Thiên Thú Sâm Lâm bên trong phân bố hơn mười chi đội ngũ sẽ theo điều chỉnh phương hướng, nhất tề bọc đánh hắn.

Những người đó có kỳ dị pháp khí, có thể đây đó cảm ứng, có thể trước tiên báo cho biết đồng bạn, Hoang trốn hướng về phía đâu.

"Hỗn đản!"

Thiên Thú Sâm Lâm bên ngoài, Dị Vực mấy vị lão giả giận dữ, hết sức tức giận, bởi vì vừa rồi đạt được bẩm báo, ở hai ngày qua hao tổn một nhóm tinh anh cao thủ.

Nhóm thứ nhất đội ngũ toàn diệt, không có có một người sống lưu lại, bởi vì cũng nữa liên lạc không được.

Bọn họ không biết, đó là cây khô giết chết.

"Nhất định là không phải là tiểu tử kia bản lĩnh, chắc là gặp được đáng sợ nhất Thiên Thú."

Tiếp theo, lại có tin tức truyền đến, cái khác trong đội ngũ Hư Đạo cảnh giới phát sinh có một chút nhân vật then chốt bị đánh chết, Trảm Ngã cảnh giới cao thủ cũng bị ám tập, tổn thất không ít.

"Cửu Đầu Kỳ Tộc Tiểu Công Tử bị giết, bị Hoang mười chiêu bên trong đánh gục, đâm phá hắn chín khỏa đầu, có chín cái mạng bản thân cũng không có thể bảo trụ bản thân!" Một vị lão giả nói rằng.

Đây là một cái vô cùng nghiêm trọng chuyện, Cửu Đầu Kỳ Tộc Tiểu Công Tử bị cho rằng tiềm lực thật lớn, thân phận cực kỳ cao quý, bởi vì xuất đạo muộn, còn chưa kịp đi cạnh tranh, khiêu chiến, tiến nhập cao thủ bảng, nhưng có người cho rằng chỉ cần cho hắn thời gian, danh hiệu của hắn nhất định truyền khắp Dị Vực.

Thế nhưng, là một cái như vậy tiềm lực vô cùng người tuổi trẻ bị Hoang cho đánh chết.

"Người nào để Cửu Đầu Kỳ Tộc hậu bối đi vào? Không phải đã nói rồi sao, Hoang rất nguy hiểm!" Một vị lão giả cả giận nói.

Loại này kỳ tài ngút trời nằm xuống, là sờ tổn thất lớn, hắn cũng từng là bị cho rằng ở đem có hi vọng trở thành Bất Hủ mầm móng một trong.

"Hắn nói muốn đánh bại Hoang, đồng thời có cường giả theo, chưa từng muốn chính hắn tao ngộ ngoài ý muốn!" Một vị trung niên bi phẫn nói rằng, hắn là Cửu Đầu Kỳ Tộc một vị trưởng lão.

Tất cả mọi người hiểu, Hoang danh khí rất lớn, ở Dị Vực thế hệ trẻ bên trong giết đi ra uy danh hiển hách, nhưng chung quy là có chút thiên tài không phục, nhất là mới đi ra khỏi nhà mình cổ địa kỳ tài, hơn sẽ như vậy, đều muốn đánh bại Hoang, đánh một trận thành danh.

"Báo, không xong, Tề Lôn Thiên Vương chết trận, bị Hoang đánh chết!" Tiếp theo thì tin tức xấu truyền đến.

Trước đây không lâu, Dị Vực thế hệ trẻ thập đại Vương tộc bên trong xếp thứ ba Tề Lôn tao ngộ Hoang, bị chém xuống đầu, chết ở Thiên Thú Sâm Lâm bên trong.

"Cái gì, Tề Lôn khi nào đi vào, người nào để hắn vào?" Mấy vị kia lão giả thực sự nổi giận.

Tiếp theo vị tiềm lực cao thủ a, bài danh đệ tam cao thủ trẻ tuổi, được xưng Thiên Vương, đây chính là một vị Bất Hủ đệ tử ký danh, kết quả là như thế bị giết.

"Chết quá đáng tiếc, Hoang uy danh sớm đã truyền ra, vì sao phải Cửu Đầu Kỳ Tộc thế hệ trẻ người đi trước?!" Vài tên lão giả sắc mặt băng hàn.

Không có người trả lời, bởi vì đáp án mà trước kia như nhau, Tề Lôn cũng là bởi vì không phục, lẻn vào Thiên Thú Sâm Lâm, muốn đánh chết Thạch Hạo, kết quả lại lấy thương kết cục.

"Thực sự một hồi sỉ nhục a, thập đại tuổi trẻ Vương tộc cao thủ bị một người giết hơn phân nửa, còn mặt mũi nào mặt?!" Một vị lão giả nhịn không được, ở nơi nào gào lên.

Từ lần trước ở đại mạc bên trong đánh một trận, thập đại tuổi trẻ Vương tộc trong cao thủ vũ thiên Vương đám nằm xuống, Thạch Hạo có thể nói uy chấn Dị Vực thế hệ trẻ, tất cả mọi người muốn trừ hắn.

Mà thế hệ trẻ người bên trong càng là có một khúc mắc, mong muốn có cùng thế hệ người trong có thể một mình giết hắn.

Nhất là, một ít mới vừa đi ra mỗi cái gia tộc cổ địa kỳ tài, cần chiến tích tới bài vị, thì càng thêm muốn giết Thạch Hạo.

Tề Lôn có thể nói là Thạch Hạo hiện nay đánh chết bài danh cao nhất một vị cao thủ trẻ tuổi, đương nhiên cũng có người cho rằng Cửu Đầu Kỳ Tộc cái kia Tiểu Công Tử tiềm lực lớn hơn nữa, chờ hắn hiển tài năng trẻ lúc, hắn bài danh hay là càng cao.

"Báo..." Lại có người chạy tới, tiến hành bẩm báo.

"Thì thế nào, đừng nói cho ta, Hoang lại giết ta giới một vị mầm móng cao thủ!" Một vị lão giả lạnh giọng nói.

"Chính là, đứng hàng thập đại cao thủ trẻ tuổi bên trong..." người vừa tới kiên trì bẩm báo.

"Khi nào là một lộ diện, các ngươi là không phải là muốn nói cho ta biết, mười đại cao thủ đều có thể nằm xuống, đều muốn bị hắn một người giết chết? Bởi vì, ta xem cũng không có còn lại một hai!" Vị lão giả kia cả giận nói.

Sự thực đúng là như thế, mười đại cao thủ đều nhanh điêu linh sạch sẻ!

"Báo!" Hắn vừa dứt lời, quả nhiên lại có người đến bẩm báo.

"Nói!"

"Kinh qua công tác thống kê, Hoang liên sát ta giới có cường đại tiềm lực cao thủ trẻ tuổi hai mươi ba tên, đồng thời đánh gục Trảm Ngã cảnh giới

ba mươi chín người!" người vừa tới bẩm báo.

Đây là mới nhất công tác thống kê đi ra ngoài chữ số, thoáng cái để tất cả mọi người nhíu.

Tổn thất rất lớn!

"Phế vật, đi vào người nhiều như vậy, Độn Nhất cảnh giới cao thủ đâu, liền không làm gì được hắn sao?" Rốt cục, có người bạo.

"Đã sớm đem Hoang đánh cho trọng thương, thế nhưng hắn rất trơn trượt, một đường chạy trốn, hiện nay đã nắm giữ hành tung của hắn, tin tưởng muốn không được bao lâu có thể đánh chết." Có người nhỏ giọng nói.

"Sỉ nhục a, ta giới sẽ không có một người trẻ tuổi có thể giết hắn sao?"

"Đế Tộc thế hệ trẻ mới vừa mới nghe được thương vong về sau, tự mình lên đường đã tiến vào, Cô Tộc hậu duệ cũng lên đường!" Có người đáp lại.

Như vậy hai cái chủng tộc, của họ hậu duệ tuyệt đối kinh khủng, mọi người nghe nói về sau, đều hơi chút thở ra một cái.

"Hạc Tử Minh tới!" Có người nói nhỏ.

"Rốt cuộc đã tới, nghe nói từng tỉnh ngộ về sau, lại được đến của họ tổ tiên Hạc Vô Song tự mình chỉ điểm, tu thành vô thượng bất diệt kinh, lần này chuyên là sát Hoang mà đến!" Có người khác hưng phấn nói.

"Chuyên là sát Hoang người xuất hiện!" Một số người kích động, bởi vì gần nhất quá khuất nhục, thế hệ trẻ bên trong lại có thể không người là Hoang đối thủ.

Không thể không nói, Đế Quan cũng không yếu, lại trước tiên nắm giữ nơi này tin tức, dẫn toàn thành oanh động.

"Hoang như thế uy vũ, ở liên sát Dị Vực mầm móng cao thủ?"

"Quá cường đại đi, cái gọi là thập đại tuổi trẻ Vương tộc cao thủ đều nhanh cũng bị hắn giết sạch, nếu quả thật cái trở thành sự thật, đúng là hạng nhất hành động vĩ đại, lưu lại câu chuyện mọi người ca tụng!"

Đế Quan bên trong rất nhiều người hoan hô, bởi vì truyền về tin tức thực sự cổ vũ nhân tâm.

"Nghe nói, Đế Tộc thế hệ trẻ cường giả đi, Cô Tộc cũng có người lên đường, thậm chí còn xuất hiện một cái cái gì được xưng chuyên sát Hoang người..."

"Hừ cái gì ngạo mạn, ta mong muốn Hoang tiếp tục uy, đưa bọn họ toàn bộ sát sạch sẻ, để Dị Vực các lão gia mặt triệt để xanh biếc rơi!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1486: Cứu Viện

Từ cái này khía cạnh chứng minh, Đế Quan ở Dị Vực thành công an bài "Nội gián", nói cách khác, tin tức không có khả năng nhanh như vậy truyền về.

Thiên Thú Sâm Lâm bên ngoài, tuy rằng rất nhiều người kích động cũng phấn chấn, cho rằng Hạc Tử Minh thì nhất định có thể chém giết Hoang, nhưng là có bộ phận người không hài lòng lắm.

"Ta giới đến chỗ này mấy đại Chí tôn nếu như xuất thủ, nhất định có thể nháy mắt giết hắn!" Có người nói nhỏ, nghĩ lần này vô cùng hưng sư động chúng, nên kết thúc.

Đã có Chí Tôn tới, vì sao không ra tay? Đây là một số người chờ đợi.

"Hồ đồ, Chí Tôn nếu là có thể vào Thiên Thú Sâm Lâm, còn có thể chờ tới bây giờ sao, sớm đã đem rách nát rương gỗ mang về." Có người than thở.

Thiên Thú Sâm Lâm bên trong có để Chí Tôn đều kiêng kỵ lực lượng thần bí!

Vòm trời trên, có mấy tôn thân ảnh xếp bằng, thủy chung đều không nói gì, bọn họ ở vào trong hỗn độn.

Trên mặt đất tranh cãi đối với mấy người kia tới nói không có ý nghĩa, cũng không từng quan tâm, bọn họ đó là mấy vị kia Chí Tôn, mỗi một vị đều có thể dễ dàng trích tinh cầm nguyệt.

"Hạc Tử Minh, chớ để xấu ngươi tổ tiên uy danh!" Rốt cục, một vị Chí Tôn mở miệng.

Bởi vì, viễn phương tới một người trẻ tuổi, hơi chút khiến ột vị Chí Tôn quan tâm.

Hạc Tử Minh, đầu đầy tóc dài màu vàng kim, toàn thân bị một tầng thần thánh quang huy che phủ, tường hòa, thánh khiết, có một loại khó diễn tả được siêu thoát khí chất.

Hắn kim sắc trong con ngươi lóe ra tự tin quang thải, có ngoại nhân khó có thể tưởng tượng lực lượng cường đại, một bước liền lóe lên, từ đường chân trời phần cuối chạy tới!

"Cẩn tuân pháp chỉ, ta phải giết Hoang!" Hạc Tử Minh tự tin nói.

Trên bầu trời, mấy vị kia Chí Tôn không nói gì thêm, bị hỗn độn che phủ, thân ảnh càng phát mơ hồ.

"Hạc Tử Minh, nghe nói Hạc Tổ xuất quan, còn từng chỉ điểm ngươi, là thật sao?" Có một vị lão giả hỏi, nhãn thần cuồng nhiệt, đối với Hạc Tổ sùng kính không gì sánh được.

"Đúng vậy!" Hạc Tử Minh gật đầu, xác nhận tin đồn.

Hạc Vô Song người thế nào? Không phải là Đế Tộc, lại từng bước một vượt qua đồng thời thời đại sinh linh, không ngừng siêu thoát, cuối cùng cao cao tại thượng, đến nay đều nhanh sánh vai Du Đà, An Lan.

Hắn là thời đại kia rất sặc sỡ loá mắt nhân tài mới xuất hiện, mà nay đã gần đến Thành vương tác tổ.

"Hạc Tử Minh, chúng ta tin tưởng ngươi nhất định có thể chém giết Hoang, nếu là hắn bị Độn Nhất cảnh tu sĩ đánh gục, bọn ta mặc dù ra nhất khẩu ác khí, nhưng ở năm tháng rất dài bên trong cũng sẽ không ngốc đầu lên được, nghĩ tiếc nuối!" Một ít người tuổi trẻ hô.

Bọn họ mong muốn Hoang mạng sống người lấy mạng là thế hệ trẻ sinh linh!

"Hạc Tử Minh, Hạc Tộc có hay không trở thành Đế Tộc, để cho ngươi bắt đầu, ngươi là đá thử vàng!" Một vị lão giả có thâm ý khác nói rằng.

"Đúng vậy, theo lý mà nói, ngươi hôm nay tu vi cũng không kém Đế Tộc đi?" Có người hỏi.

Hạc Tử Minh được xưng thập đại tuổi trẻ Vương tộc trong cao thủ đệ nhất nhân, thế nhưng tất cả mọi người biết, hắn siêu việt cái khác chín người khác, không kém Đế Tộc.

Mà nay, trong truyền thuyết Hạc Tổ xuất quan, từng chỉ điểm hắn, nói vậy sẽ có kinh hỉ!

"Chư vị, thì tin tức ta!" Hạc Tử Minh tiến nhập Thiên Thú Sâm Lâm, hắn phong thái tự tin, kim quang che thân thể, mang theo tường hòa Hoàng kim quang vũ biến mất.

Thiên Thú Sâm Lâm ở chỗ sâu trong, Thạch Hạo thân thể phá đổ rách nát, trên thân thể rất nhiều bộ vị trước sau sáng, có thật nhiều đáng sợ lỗ máu, đầu khớp xương cũng không biết gảy nhiều ít cây.

Hắn ngụm lớn thở dốc, gặp Độn Nhất cảnh giới đại tu sĩ truy sát, toàn bộ phụ chi tổn thương tự nhiên đáng sợ, suýt nữa liền hình thần câu diệt.

Rầm!

Hắn đang uống một loại bảo dịch, kim quang dâng trào, mùi thơm ngát xông vào mũi, sau một khắc, thân thể hắn được chữa trị, sau đó trong cơ thể cùng sao cây đậu giống nhau, tiếng vang liên tục.

Đây là từ Thần Dược Sơn Mạch tòa địa quật bên trong đạt được Thần dịch, từng dựng dục ra Hoàng Kim Ngưu.

Nếu như không có loại này bảo dịch, Thạch Hạo đã sớm chết rồi.

Dọc theo con đường này, hắn tao ngộ rồi mấy lần trí mạng thương tổn,

theo như lẽ thường mà nói, đã hẳn là chết đi sáu bảy lần.

Mỗi một lần hắn đều dựa vào loại này Thần dịch sống qua ngày, phục hồi như cũ trở về.

Trên thực tế, có hai ba lần Thạch Hạo thân thể đều bị giải thể, nhưng vẫn là mạnh mẽ từ quỷ môn quan chạy về.

"Đám khốn kiếp này, chờ sau khi đột phá, từng bước từng bước đi làm thịt các ngươi!" Thạch Hạo tự nói, lại uống một ngụm kim sắc chất lỏng, vết thương khép lại, đầu khớp xương nối lại, hắn rất nhanh bỏ chạy.

Hắn muốn tìm cái địa phương thích hợp tấn chức nhập Trảm Ngã cảnh giới!

Bởi vì, hắn nghĩ ma luyện quá nhiều, đạo cơ chắc cũng đủ vững chắc!

Chỉ là, hiện tại nguy cơ tứ phía, rất khó tìm đến một cái địa điểm thích hợp.

"Hoang, thật là ngươi?" Bỗng nhiên, có người nói nhỏ, ở phía xa truyền âm.

Thạch Hạo bỗng nhiên xoay người, nhìn về phía một cái phương vị, nơi đó có một người đang ở hướng hắn ngoắc, Thạch Hạo đồng tử phát sinh hàn quang, lại bị phát hiện?

Nhưng mà, ngay sau đó hắn lại là ngẩn ra, bởi vì người kia phục sức là trong Đế Quan.

"Chúng ta tới cứu viện, tới!" Người nọ thấp giọng nói, nói là Cửu Thiên Thập Địa ngôn ngữ.

Thạch Hạo hồ nghi, Đế Quan người cũng đến nơi này?

Tiếp theo, lại có hai người xuất hiện, ăn mặc hắc sắc giáp trụ, trong tay chiến mâu, hoàn toàn đều là trong Đế Quan áo giáp, đồng thời một người

trong đó chiến mâu trên máu chảy đầm đìa, gánh một gã Dị Vực cường giả thi thể, vừa rồi đánh chết.

"Các ngươi tới tự Đế Quan?" Thạch Hạo hỏi.

"Đúng vậy, chúng ta có một chiếc cổ chiến xa, có thể diễn biến kinh người nhất độn thuật, có thể ngủ đông, cũng có thể chạy như bay, vì vậy thần không biết quỷ không hay xông vào, hiện nay Dị Vực nhân mã còn không có phát hiện chúng ta." Một người giải thích, bọn họ có một việc hiểm thế bảo xa.

Hư không vặn vẹo, quả nhiên một chiếc cổ chiến xa hiện lên, rất nhanh mà đến, Thạch Hạo rất cảnh giác, hắn cũng không thể vững tin đây là Đế Quan người trong.

"Ba!"

Nhưng mà, một cổ thi thể bị phao rơi xuống tới, để hắn chấn động, cải biến ý nghĩ.

Đây là một Độn Nhất cảnh giới đại tu sĩ thi thể, mi tâm bị đánh xuyên, đã chết oan chết uổng, tiên huyết vẫn còn ở ồ ồ mà trào, hiển nhiên mới vừa bị đánh chết.

Đây là Dị Vực một vị đại tu sĩ, ngay nửa canh giờ trước, hắn còn từng truy sát quá Thạch Hạo, từng để cho Thạch Hạo thân thể tứ phân ngũ liệt một lần, suýt nữa nằm xuống.

Thạch Hạo nhận ra tên này đại tu sĩ, khí tức cũng sẽ không có sai!

Thạch Hạo thật không ngờ, người này bị đánh chết, điều này làm cho hắn thở phào một cái, nhìn về phía đối diện, đạo: "Ở đây quá nguy hiểm!"

Hắn đã vững tin, đây là Đế Quan người vừa tới, thật không ngờ có cường giả chạy tới, chính xác cứu viện tới.

"Nguy hiểm cũng muốn tới, chỉ cần có thể cứu tánh mạng của ngươi, dù cho chết trên một đám cường giả, cũng đáng giá!" Chiến xa bên trong, một cái lão nhân đi ra, nói thật.

Tay hắn cầm một cây chiến Kích, cấp trên có vết máu, xem ra đúng là hắn đánh chết người kia đại tu sĩ.

Ừ? Thạch Hạo ngẩn ra, đã vững tin, đây là Đế Quan một vị đại tu sĩ, bởi vì đã từng ở trên chiến trường thấy qua, từng thấy hắn anh dũng giết địch.

Đến tận đây, Thạch Hạo đã vững tin, hẳn là không vấn đề, đây là Đế Quan người vừa tới.

"Vì một mình ta không đáng giá, nếu như biết có rất nhiều người là cứu ta mà chết, ta lương tâm khó an." Thạch Hạo than thở.

"Giá trị, chết nhiều người hơn nữa đều giá trị!" Lão nhân cảm khái, nhìn về phía Thạch Hạo trong tay rách nát rương gỗ, đạo: "Dị Vực người vì thứ này đều điên cuồng, nói vậy nó nhất định liên quan đến quá nhiều, cho nên, chúng ta không riêng gì là cứu ngươi mà đến, còn muốn đem nó mang về Đế Quan, thỉnh mấy đại Chí tôn nghiên cứu."

Thạch Hạo con ngươi sâu thẳm, gật đầu nói: "Đúng vậy, thứ này hẳn là rất không bình thường, có đại bí mật."

"Tiểu hữu đạt được nó có một đoạn thời gian, nó có cái gì dị tượng, biết một ít diệu dụng sao?" Lão nhân hỏi.

"Ta còn không có phát hiện này miệng cái rương có bí mật gì." Thạch Hạo lắc đầu.

"Nghi vấn rất lớn, tiểu hữu ở đó chỗ Táng Thổ đạt được lúc, đại mộ phần mở ra về sau, không có nhận được gợi ý sao?" Lão giả hỏi.

"Này..." Thạch Hạo nhíu mày.

"Đạo huynh cần gì muốn ấp a ấp úng, này miệng cái rương có lẽ là then chốt, có thể có thể cho dư Dị Vực trí mạng uy hiếp, mau nói a." Một người trẻ tuổi giục.

"Không được vô lễ!" Lão nhân trừng hắn.

"Tiểu hữu, bọn ta vẫn là nhanh lên ly khai đi, ở đây quá nguy hiểm, trừ Dị Vực tu sĩ bên ngoài, còn có Đế Quan bên trong bại hoại cũng đến rồi!" Lão nhân nghiến răng nghiến lợi.

"Còn có đến từ Đế Quan uy hiếp?" Thạch Hạo tự nhiên biết, Đế Quan bên trong xuất hiện phản bội giả, chỉ là họ tạm thời không tỏ thái độ nói ra mà thôi.

"Không sai, có người đầu phục Dị Vực, chúng ta phải đi nhanh lên!" Lão nhân nói, thỉnh Thạch Hạo trên chiến xa.

"Không tốt, bên kia người đến, chúng ta mau lui!" Cạnh chiến xa có người kinh hô.

Thạch Hạo thở dài, hắn cũng cảm ứng được, hậu phương bị đóng cửa khóa, có cường đại tu sĩ vượt qua mà đến, không có đường lui.

"Đi!" Lão nhân khống chế chiến xa, sau đó vọt tới, đem Thạch Hạo dẫn theo đi tới, cực tốc đi xa.

"Không cần lo lắng, này chiếc chiến xa là hiếm thế bảo cụ, có lẽ có thể tránh quá bọn họ, thuận lợi chạy về Đế Quan!" Một vị trung niên nói rằng, để Thạch Hạo an tâm.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1487: Nghịch Tập

Cái này chiếc kim loại chiến xa chạy rất nhanh, tại trong núi rừng xuyên hành, nó rất mơ hồ, như cùng một cái nhàn nhạt hư ảnh dung tại vùng núi ở giữa, rất khó bị phát hiện.

Chính như chiến xa người chỗ nói như vậy, đây là một việc khó lường bảo cụ, không chỉ có có được cực tốc, còn có thể tiềm hành nặc tung.

"Tiểu hữu có thể hay không đem cái này miệng rương cho lão hủ nhìn một chút!" Lão nhân kia mở miệng thỉnh cầu, hắn sớm đã tự báo họ tên, tên là Y Xuyên, vi đế Quan Trung một gã độn một cảnh đại tu sĩ.

Thạch Hạo nhẹ gật đầu, đem hòm gỗ đưa tới, lúc này trên chiến xa tất cả mọi người tinh thần chấn động, cùng một chỗ nhìn về phía trước.

Y Xuyên dùng tay vuốt phẳng hòm gỗ, cẩn thận cảm ứng, có thể là vô luận là tế ra thần lực vẫn là thức niệm, đều không có gì hiệu quả, cái này hòm gỗ không phản ứng chút nào.

Lão giả nhíu mày, nhiều lần nếm thử, đều không có gì hiệu quả.

"Cái này thật sự là cái kia phiến tuyệt địa trung khai quật bảo vật?" Một gã người trẻ tuổi hoài nghi.

Y Xuyên ngón tay sáng lên, bắt đầu dùng sức, hắn muốn nếm thử phá vỡ này rương, những người khác đang khẩn trương nhìn xem, có thể là nhiều lần cố gắng đều không có có kết quả gì.

Hắn thân là Độn Nhất cảnh giới đại tu sĩ, cũng đã đổ mồ hôi, trong cơ thể như là có một đoàn hỏa tại thiêu đốt, đã hết sức, nhưng chính là mở không ra hòm gỗ.

Thạch Hạo sắc mặt bình thản, sớm đã dự liệu được kết quả này.

"Hổ thẹn, lão hủ cao hứng cùng mừng rỡ, nhìn thấy hòm gỗ đem quy ta đế quan, nhất thời nóng vội, muốn giải chính giữa có cái gì, vì vậy liều lĩnh xuất thủ. Nhưng cái này dù sao cũng là tiểu hữu đấy, thứ đồ vật." Lão giả Y Xuyên nói ra, lộ ra áy náy, hai tay bưng lấy hòm gỗ, trả lại cho Thạch Hạo.

"Cái này hòm gỗ đều nhanh nát mất, như thế nào còn sẽ như thế rắn chắc, cường như Độn Nhất cảnh giới tu sĩ cũng không có cách nào mở ra sao?" Bên cạnh có một gã người trẻ tuổi hỏi.

"Đúng vậy, nó rất chắc chắn, khó có thể mở ra." Thạch Hạo gật đầu.

"Cái này tông chí bảo mai táng tại dưới mặt đất tối thiểu nhất một hai cái Kỷ Nguyên rồi, rương thể đến nay đều không có triệt để hư thối, đủ để nói rõ nó phi phàm!" Y Xuyên thở dài.

"Đạo huynh hẳn là tận mắt nhìn thấy màu đỏ sậm đại phần mộ mở ra trải qua, hòm gỗ lao tới lúc, có thể có chỗ đặc biết gì?" Một vị ba mươi mấy tuổi nam tử hỏi.

Lão giả Y Xuyên gật đầu. Nhìn về phía Thạch Hạo, nói: "Cái này khẩu hòm gỗ không những thù thủ đoạn không thể mở ra, tại nó xuất thế lúc chắc hẳn có một ít gợi ý?"

"Không có, có lẽ ta không có chú ý tới, đến nay cũng không có cách nào mở ra cái này miệng rương." Thạch Hạo lắc đầu.

"Sẽ không có phát hiện gì khác lạ sao?" Có người tiến thêm một bước truy vấn.

"Không có." Thạch Hạo thở dài.

"Đạo huynh thật sự không thẳng thắn thành khẩn, không thật sự, chắc hẳn loại này nghịch thiên chí bảo khai quật, khẳng định cùng với điềm lành, sẽ có phù văn quấn quanh, cái kia có lẽ là mở ra hòm gỗ nơi mấu chốt." Lúc

này. Một gã người trẻ tuổi bỗng nhiên nói ra.

"Ngươi có ý tứ gì, có hay không ta tự mình kinh nghiệm còn không biết sao?" Thạch Hạo mặt lộ vẻ không vui chi sắc.

"Hừ, ai biết, ngươi có phải hay không xuất phát từ ích kỷ, muốn giấu diếm xuống cái này chí bảo, không muốn hiến cho đế quan, đem sở hữu tất cả bí mật còn có cơ duyên Tạo Hóa lưu ình." Cái kia đệ tử trẻ tuổi có chút hùng hổ dọa người.

Thạch Hạo mặt lúc này tựu lạnh xuống, nói: "Nếu như cái này đồ cổ có thể giúp đế quan thay đổi Càn Khôn, ta tự nhiên sẽ giao cho Đại trưởng lão bọn hắn. Cần gì ngươi nhiều lời? Ngoài ra, đây là ta liều chết đoạt đến đồ vật, vốn là thuộc về ta, còn chưa tới phiên ngươi tới bình phẩm từ đầu đến chân."

"Ngươi rõ ràng tựu là tàng tư. Cái này miệng rương vì cái gì mở không ra, ngươi khẳng định che giấu biện pháp, muốn loại này chí bảo khai quật lúc, đều có mở ra pháp môn truyền thừa. Cùng nhau lưu cho hậu nhân." Người tuổi trẻ kia không thuận theo không buông tha.

"Các ngươi có ý tứ gì?" Thạch Hạo không để ý tới hắn, mà là nhìn về phía những người khác.

"Khục, tiểu hữu đừng hiểu lầm. Hắn quá lỗ mãng rồi, không muốn cùng hắn so đo." Lão giả Y Xuyên nói ra, rồi sau đó quát lớn người này người trẻ tuổi, lại để cho hắn không muốn vô lễ.

Thạch Hạo nheo mắt lại, không nói gì thêm.

"Tiểu hữu, kỳ thật cũng không thể trách hắn, bọn ta cũng đều là sầu lo đế quan ah, hy vọng có thể bằng này thần vật chống đỡ dị vực:nước khác đại quân." Trung niên nhân kia mở miệng.

"Đúng vậy a, dọc theo con đường này, chúng ta vì cứu viện tiểu hữu, theo đế quan giết ở đây, xông vào thiên thú rừng rậm, quả thực bỏ ra không

trả giá thật nhỏ, trên đường chết đi một tí người." Lão giả Y Xuyên cũng thở dài.

Trước kia bị quát lớn người trẻ tuổi kia lập tức nói: "Tựu đúng vậy a, chúng ta liều chết liều sống giết đến nơi đây, tại tiến vào thiên thú rừng rậm trước, ven đường thượng có mọi người chiến chết rồi, máu nóng ném rơi vãi, có thể kết quả người ta lại không lĩnh tình, che giấu, thật là làm cho bọn ta trái tim băng giá ah."

Thạch Hạo thở dài một tiếng, nói: "Của ta xác thực không có giấu diếm, chân tướng tựu là như thế."

Vài tên người trẻ tuổi đều khóe miệng đều mang theo cười lạnh, không tin, vài tên trung niên nhân tắc thì nhíu mày, tại đâu đó trầm tư.

Lão giả Y Xuyên con mắt quang thâm thúy, không nói gì, tựu như vậy nhìn xem Thạch Hạo.

Tại thời khắc này, mặc dù không có cường đại thần lực chấn động, nhưng là Thạch Hạo ở sâu trong nội tâm lại dâng lên một cổ bất an, đây là bản năng trực giác phản ứng.

Nói như vậy, mỗi người đều có thần cảm giác, chỉ có điều mạnh yếu có khác mà thôi.

Hiển nhiên, Thạch Hạo loại này thần cảm giác thập phần khủng bố, đây cũng là hắn có thể kinh nghiệm các loại nguy hiểm mà bình yên đi cho tới hôm nay năng lực một trong.

Nếu là người bình thường có lẽ sẽ xem nhẹ, nhận thức không đến cái loại này băng hàn, mà Thạch Hạo lúc này trong nội tâm không yên, hắn biết rõ, đối diện lão giả đối với hắn lòng mang ác ý.

Hắn tin tưởng chính mình loại này nguyên thủy bản năng trực giác, Quá Khứ Kinh trải qua một lần lại một lần nguy cơ, đều bởi vì trước một bước giác ngộ, mà từng biến nguy thành an.

"Lão gia hỏa này, còn có đám người kia muốn gây bất lợi cho ta!" Thạch Hạo tâm tư thay đổi thật nhanh.

Trên thực tế, hắn từ vừa mới bắt đầu sẽ không có tin tưởng đám người kia, bởi vì xuất hiện vô cùng đột nhiên, cũng không có lại để cho hắn chính thức tin phục.

Thiên thú rừng rậm sao mà nguy hiểm, bên ngoài mấu chốt yếu đạo bị dị vực:nước khác cắt đứt, có đại quân trông coi, những người này nói như vậy rất khó im ắng xông tới.

Tựu là có một cỗ Thông Linh chiến xa cũng không được!

Vì vậy, hắn một mực tại phòng bị lấy.

Không biết như thế nào, lúc ấy phía sau đường bị dị vực:nước khác người cắt đứt, tại loại này hoàn cảnh xuống, hắn tương đương bị bao vây, chỉ phải kiên trì leo lên chiến xa.

"Cái này... Chẳng lẽ tựu là đế Quan Trung người phản bội?" Thạch Hạo trong nội tâm suy nghĩ, lập tức có một cổ lửa giận.

Hắn tiến về trước thần dược sơn mạch lúc, từng bị một gã Độn Nhất cảnh giới người đuổi giết, rồi sau đó hành tung của hắn tựu bại lộ, về sau Thạch Hạo bắt dị vực:nước khác người hiểu đến, là đế quan bên này sinh linh cáo tri dị vực:nước khác bố trí.

Đáng xấu hổ, có thể hận!

Thạch Hạo rất muốn đánh chết phản bội chạy trốn người, tiêu diệt cái này nhất tộc.

Hiện tại những người này đã đến trước mắt, nhưng lại đang diễn trò, muốn lường gạt hắn, nếu không phải là muốn biết nát hòm gỗ hay không còn có che dấu bí mật, những người này hơn phân nửa đã sớm động thủ với hắn rồi.

Trong tích tắc. Thạch Hạo làm ra quyết đoán!

Hắn biết rõ, tuồng vui này hơn phân nửa diễn không nổi nữa, đối phương muốn động thủ với hắn rồi.

"Có lẽ..." Tựu tại việc này, Thạch Hạo nhíu mày, làm làm ra một bộ suy nghĩ bộ dạng.

"Ồ, tiểu hữu phải hay là không nhớ ra cái gì đó?" Lão giả Y Xuyên hỏi.

"Chẳng lẽ cùng cái này có quan hệ?" Thạch Hạo lẩm bẩm.

Lập tức, trên chiến xa một đám người đều lộ ra dị sắc, có ít người càng là lộ ra ánh mắt mong chờ, vô cùng kinh hỉ.

"Thỉnh giảng!" Một người trung niên cường giả nói ra.

"Tiền bối mời xem cái này hòm gỗ..." Thạch Hạo hai tay bưng lấy nát hòm gỗ, đưa tới Y Xuyên trước mắt.

"Làm sao vậy. Ta nghiên cứu thời gian rất lâu, cũng không có nhìn ra đến tột cùng." Lão giả nói.

"Là tại đây, lúc đương thời kỳ quái quang vân lóng lánh thoáng một phát, ta lúc ấy không có quá để ý." Thạch Hạo nói, chỉ hướng trên thùng gỗ một nơi.

"Cái dạng gì quang vân?" Rất nhiều người đồng thời mở miệng, rất gấp gấp rút.

"Thỉnh tiểu hữu hoa khắc đi ra, để cho chúng ta cân nhắc thoáng một phát, nói không chừng sẽ có trọng đại phát hiện!" Lão giả Y Xuyên nói ra.

"Tốt!" Thạch Hạo đem nát hòm gỗ buông, nâng lên một tay. Ở này lão giả trước mắt hoa khắc, tại trong hư không khắc chữ, thỉnh hắn xem.

Tất cả mọi người tập trung tinh thần, chằm chằm vào chỗ đó!

"Xoẹt!"

Đột nhiên. Thạch Hạo một ngón tay phát ra màu đỏ sậm hào quang, quá nhanh chóng rồi, cũng thật là bá đạo!

"Tiểu bối ngươi dám!" Y Xuyên kêu to.

Về phần những người khác, vốn là khẽ giật mình. Rồi sau đó đều lộ ra cười lạnh, bọn hắn biết rõ bại lộ, nhưng là tuyệt không lo lắng. Thạch Hạo mới rất cao cảnh giới? Có thể nào tổn thương lão giả.

Có thể sự thật vượt quá tất cả mọi người đoán trước, lão giả tuy nhiên phản ứng nhanh chóng, bên ngoài thân dâng lên một mảnh Thần Quang, thủ hộ ở thân thể, nhưng là mi tâm vẫn bị đánh thủng!

Cái kia màu đỏ sậm chùm tia sáng, vô kiên bất tồi, không có gì không phá, rõ ràng ngay cả Độn Nhất cảnh giới đại tu sĩ phòng ngự màn sáng đều bị đâm thấu, tại chỗ đánh chết hắn Nguyên Thần!

Đây quả thực lại để cho người khó mà tin được, Độn Nhất cảnh giới uy tín lâu năm cường giả rõ ràng bị một cái tiểu bối đánh chết, chém rụng Nguyên Thần!

Trên chiến xa người tất cả đều kêu to, nguyên một đám khiếp sợ, mà lại cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Vì một kích này, Thạch Hạo ẩn nhẫn lâu như vậy, lại để cho bọn hắn tê liệt chủ quan, rốt cục đắc thủ!

Hắn ngón tay phát ra màu đỏ sậm chùm tia sáng, chính là hắn trước đó lần thứ nhất độ kiếp lúc lấy được, là trảm tiên dao cầu lưu lại cái kia sợi đỏ thẫm thần mang, bị hắn dung luyện tiến một ngón tay nội, một mực đều vô dụng vận dụng, hôm nay thời khắc nguy cơ, mới khởi động đòn sát thủ.

Bởi vì, ngày thường nếu là đúng địch lúc, dùng ra một thức này, bằng Y Xuyên loại này đạo hạnh cao thâm lão gia hỏa hơn phân nửa khó có hiệu

quả, có thể để tránh qua, hoặc là hóa giải mất.

Tựu như cùng một cái mấy tuổi trẻ nhỏ mặc dù cầm trong tay một thanh lưỡi dao sắc bén, cũng khó có thể cùng người trưởng thành là địch giống như, nắm giữ cường đại vũ khí không có nghĩa là có thể thắng.

Chỉ có hiện dưới loại tình huống này, gần trong gang tấc, tại Y Xuyên trước mắt vi hắn biểu thị cái gọi là "Huyền bí" lúc, đột nhiên làm khó dễ, mới có thể thành công.

Trảm tiên dao cầu lưu lại đạo này thần mang thật sự quá cường đại, ngay cả Độn Nhất cảnh giới tu sĩ tạm thời tế ra hộ thể màn sáng đều có thể đục lỗ!

Y Xuyên, thật là một vị đại tu sĩ, nhưng là cái chết quá oan rồi, vốn là vẫn còn tính toán Thạch Hạo, muốn ép khô hắn đâu rồi, kết quả bản thân phản đến chôn cất diệt.

"Xoẹt!"

Đây hết thảy, đều là điện hỏa thạch hoa ở giữa hoàn thành đấy, mà Thạch Hạo lại bắt đầu điểm vươn ngón tay, công hướng những người khác.

Đương nhiên, hắn treo đích mục tiêu đều là tuổi tác càng dài người, làm như vậy là để đánh chết quay đầu lĩnh, gia tăng chính mình mạng sống cơ hội.

Kích thứ hai đắc thủ rồi, Thạch Hạo giết chết một người trung niên cường giả!

Trên chiến xa lập tức đại loạn, đây hết thảy phát sinh quá là nhanh, trong nháy mắt tình thế nghịch chuyển, lại để cho người khó có thể tiếp nhận.

Tại đây như là vỡ tổ, triệt để sôi trào.

Trong tích tắc, hào quang ngập trời, bảo thuật cuồn cuộn, tại đây sôi rồi, tại khoảng cách gần nội phát sinh sinh tử đại chiến.

Thạch Hạo đổ máu, đồng thời, hắn tại may mắn, chỉ có lão giả kia là Độn Nhất cảnh giới đại tu sĩ, những người khác không phải!

Nhưng là, lập tức hắn tựu biến sắc rồi, ôm lấy nát hòm gỗ, bắt lấy một gã người trẻ tuổi, thoáng cái chạy ra khỏi chiến xa, cực tốc viễn độn.

Có cường chấn động lớn từ phía trên bên cạnh xông ra, có đại cao thủ tại tiếp cận.

"Nói, ngươi là đế Quan Trung cái đó nhất tộc?" Thạch Hạo ép hỏi tù binh, tại viễn độn lúc, hắn quát.

"Nghiệp chướng, chạy đi đâu!" Phía sau có phẫn nộ tiếng hô truyền đến, đó là vài tên lão giả, dắt tay nhau đánh tới, rất rõ ràng cùng chết đi lão giả thuộc về đồng nhất tộc, vừa rồi một mực cùng ở hậu phương, không có tại trên chiến xa.

Đồng thời, Thạch Hạo con mắt lỗ co rút lại, hắn còn chứng kiến một danh khác dị vực:nước khác cường giả, đúng là trước kia thoạt nhìn bị Y Xuyên đánh chết mất cái kia tên Độn Nhất cảnh giới tu sĩ.

"Các ngươi quả nhiên cùng dị vực người cấu kết cùng một chỗ!" Thạch Hạo nghiến răng nghiến lợi.

"Hoang, ngươi ở nơi nào, có thể dám một trận chiến!?" Đúng tại lúc này, một phương hướng khác truyền đến thanh âm, chấn động cái này phiến vùng núi, chỗ đó có một mảnh kim quang tại lóng lánh, hạc tử minh đã đến, thần thánh vô cùng, bị màu vàng quang đoàn bao phủ.

"Hắn là ta đấy!" Một thanh âm khác truyền đến, nhàn nhạt đáp lại, đó là đế tộc tuổi trẻ cường giả, theo cái khác phương vị cũng tìm đến nơi này.

"Vậy thì một lần, xem ai trước hết giết mất hắn!" Cô tộc truyền nhân cũng đã đến!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1488: Truy Sát

Dưới tình huống này, Thạch Hạo không thể dừng lại, nếu như chỉ là Hạc Tử Minh một người ở đây, hắn nhất định sẽ quay trở lại quyết chiến.

Nhưng là hiện tại có vài tên độn nhất cảnh giới đại tu sĩ truy sát mà đến, dừng lại chắc chắn phải chết.

Tuy rằng từ lâu đoán được, thế nhưng chân chính chứng thực cái gọi là cứu viện người càng là người phản bội, Thạch Hạo vẫn là lửa giận đầy ngực, hận không thể đem bọn họ trừ tận gốc đi.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng là một trận bất đắc dĩ, có loại cảm giác vô lực, Đế Quan bên trong cường đại gia tộc nhưng như vậy nương nhờ vào dị vực, phản lại ra Cửu Thiên Thập Địa.

Cai Tộc hiện tại vẫn không có bại lộ, chỉ khi nào đại quyết chiến đến giờ, bộ tộc này nhất định phải trở thành họa lớn.

"Hoang, ngươi trốn chỗ nào, sợ hãi một trận chiến sao, dám nghỉ chân, ta có thể để cho ngươi mười chiêu!" Hạc Tử Minh hô.

Hắn kim quang dâng trào, mạnh hơn trước đây thịnh một đoạn dài, lần thứ hai gặp lại, thực lực có thể nói tăng nhanh như gió, không thể giống nhau, kéo lên thần lực vòng xoáy, dường như một mảnh đại dương màu vàng kim.

"Nếu như là chính ngươi, ta trực tiếp cắt xuống đầu của ngươi!" Đây là Thạch Hạo lời nói, tương đương không khách khí, cũng đại biểu sự tự tin của hắn.

Xoạt!

Một đạo thần mang ngang qua bầu trời, thực sự quá nhanh, giẫm núi rừng cùng đỉnh cao, hóa thành một đạo hỗn độn chớp giật, cực đuổi tới.

Đây là Đế Tộc tuổi trẻ đại nhân, hắn một lời không, cũng đang đuổi giết, muốn giương kích Thạch Hạo, đoạt lại gỗ mục rương.

Không chỉ có là bởi vì hắn có tuyệt đối tự tin, được xưng đả biến thiên hạ thế hệ tuổi trẻ không có địch thủ, càng là bởi vì, lần trước cùng Thạch Hạo ở Ách Thổ gặp phải, kết quả quay đầu lại nhưng là đúng phương mang đi từ màu đỏ sậm mộ lớn bên trong khai quật chí bảo.

Chuyện này đối với Đế Tộc tới nói, đây là một loại không thể chịu đựng kết quả.

Đế Tộc, được xưng là chí cao chủng tộc, từng từng ra bất hủ bên trong nhà vô địch, thống ngự chư thiên, nhìn xuống vạn tộc, xưa nay không bị thua.

Mấy chục ngàn năm đến, Cai Tộc đều không có người trẻ tuổi đi ra cổ địa, hắn bị mời ra sau, là vì trấn áp tất cả địch, chính là muốn chém tận Đế Quan hết thảy cao thủ trẻ tuổi.

Xác thực nói, hắn sở dĩ xuất thế, là ứng ngoại giới thỉnh cầu, bị hô hoán đi ra giết Hoang.

Dị vực thế hệ tuổi trẻ cái gọi là thập đại tuổi trẻ Vương tộc cao thủ đều bị giết quá bán, hắn bị mời ra cái kia mảnh hồng hoang cổ địa, chính là vì giương kích Thạch Hạo!

Hư không hỗn loạn, Cô Tộc truyền nhân ra tay rồi, bộ tộc này một tay có thể đoạn thời gian, một tay có thể đoạn không gian!

Cứ việc nơi này là Thiên Thú rừng rậm, là một mảnh tuyệt địa, nghiêm trọng hạn chế các loại cấm kỵ quy tắc toàn diện hiện ra, nhưng Cô Tộc vẫn là thể hiện ra hắn chỗ đáng sợ.

Một cây Hư Không Chi Mâu, vô thanh vô tức, ở Thạch Hạo sau lưng ngưng tụ thành hình, mang theo không gì sánh được sức mạnh ma quái, đâm hướng về sau gáy của hắn hải!

Ầm!

Thạch Hạo rất trực tiếp, không có nắm quyền ấn, mà là xoay chuyển trong tay gỗ mục rương, trực tiếp nện ở cái này chiến mâu trên, lóe ra một mảnh xích thần trật tự.

Đơn giản một đòn, cũng không phải là tùy ý. Có thể nói đại đạo đơn giản nhất, Thạch Hạo trong nháy mắt truyền vào Côn Bằng lực lượng, còn có lôi đạo pháp tắc, đem trận chiến này mâu cắt đứt.

Vì vậy, hư không ầm ầm một tiếng nổ tung, hủy diệt rồi chu vi liên miên núi rừng, đồng thời có cự núi lở đoạn, ra hỗn độn khí tức.

Mọi người biến sắc, này không phải là nơi bình thường, là Thiên Thú rừng rậm, rất nhiều dãy núi cổ lão cùng rắn chắc đáng sợ, nội hàm mạnh mẽ pháp đạo phù văn, rất khó triệt để hủy diệt.

Nhưng là hiện tại, một chỗ núi lớn linh căn bị đánh gãy rồi!

Xèo!

Một mảnh cầu vồng vọt tới, đó là mấy bóng người, thuộc về nhân vật già cả, tất cả đều đạt đến độn nhất cảnh giới, truy sát Thạch Hạo.

Mấy người này cực kỳ nhanh, quá Hạc Tử Minh chờ người, một đường truy kích.

Điều này làm cho Thạch Hạo con ngươi lạnh giá, bởi vì ở trong có bốn người là thuộc về Đế Quan cường giả, hẳn là cùng y xuyên cùng tộc, chỉ có một người là dị vực đại tu sĩ.

"Nghiệt súc, còn không ràng buộc, chạy đi đâu!" Một ông già gầm thét,

đồng thời vận dụng sóng âm thần công —— Thái cổ mãng ngưu hống!

Tiếng hét này âm, so với sấm sét còn đáng sợ hơn, rung động trời cao, để một ít núi lớn kịch liệt rung động, loáng thoáng có thể nhìn thấy màu đen đại mãng ngưu đập tới.

Nó cực kỳ hung mãnh, cao tới mấy vạn trượng, càng những kia núi lớn, sừng trâu nứt ra rồi bầu trời, một thân màu đen lông ánh sáng, hung mãnh cùng dữ tợn cực kỳ.

Nó đánh về phía Thạch Hạo, quá cuồng bạo.

Ầm ầm!

Chu vi vùng núi nổ tung, những kia được xưng kiên cố không thể hủy núi lớn cũng ở rạn nứt, sau đó nổ tung, cảnh tượng này khá là khủng bố!

Màu đen Thái cổ mãng ngưu, chỉ là ông lão kia sóng âm hóa thành, thế nhưng lực sát thương kinh người.

Thạch Hạo lảo đảo một cái, gặp xung kích, há mồm ói ra ra một ngụm máu lớn, sắc mặt hơi tái, bị thương không nhẹ.

"Tiểu nghiệp chướng, ngươi đi không rồi!" Ông lão kia lần thứ hai gầm thét.

Lại là một đạo mãng ngưu hống, thanh động vùng non sông này, càng đáng sợ.

Thạch Hạo đột nhiên mà quay đầu lại liếc mắt nhìn hắn, lần thứ nhất như vậy thống hận một người, không nhịn được trách mắng: "Ngươi thân là Đế Quan bên trong cường giả, kết quả nhưng phản bội chính mình cố thổ, nương nhờ vào dị vực, ngươi còn mặt mũi nào sống ở thế gian, không biết xấu hổ, uổng làm người tộc, súc sinh không bằng!"

Hắn rất ít như vậy mắng người, nhưng hiện tại thật sự không chịu đựng

được.

Đồng thời, Thạch Hạo thôi thúc lôi đế bảo thuật, cũng trực tiếp hiển hóa ra một cái Lôi Trì, xúc động vạn trượng lôi đình, ở cái kia trong hư không bay xuống, oanh kích Thái cổ mãng ngưu.

Hắn lấy phương pháp này phá giải sóng âm thần công!

Này rất hữu hiệu, bất quá cũng vô cùng đáng tiếc, cũng không thể cho gọi ra chân chính thiên kiếp, tuy rằng có một cái Lôi Trì hiện lên, dẫn dắt thập phương sấm sét, nhưng vẫn là chênh lệch một ít hỏa hầu.

Thạch Hạo đi qua từng thành công, nhưng hiện tại quá vội vàng, không cách nào độ tới thiên kiếp.

"Vô tri tiểu bối ngươi biết cái gì, không rõ đại thế, không hiểu thời đại thay đổi nhân quả, không biết sinh tử con đường phía trước, ngươi cùng Đế Quan bên trong một ít buồn cười bộ tộc nhất định sẽ ở thời đại này dòng lũ bên trong tan xương nát thịt. Cửu Thiên Thập Địa, chung quy muốn diệt, cần một lần tân sinh, chúng ta bất quá là bỏ chỗ tối theo chỗ sáng, cuối cùng sẽ mở ra một cái kỷ nguyên mới. Vào lúc ấy, các tộc đều muốn cảm ơn chúng ta, bởi vì chúng ta chính là kỷ nguyên mở ra người, muốn dẫn dắt vạn tộc, chúng ta sắp thành tiên làm tổ!" Ông lão lạnh lùng đáp lại nói, trong mắt mang theo vẻ điên cuồng.

Thạch Hạo cả giận nói: "Các ngươi quỳ gối dị vực sinh linh dưới chân, rõ ràng là chính mình đầu gối nhuyễn, xương tô, không có cứng cốt khí, liền không muốn như vậy không biết xấu hổ, như vậy đường hoàng. Nằm rạp ở chủ tử của các ngươi dưới chân, đừng nói cái gì thành tiên làm tổ, các ngươi vĩnh viễn không tư cách đó, đúng cái kia mấy chữ nói là sỉ nhục!"

"Tiểu bối, vừa nãy sáng sớm đáng chết ngươi, chớ có trong này gây xích mích, ăn nói linh tinh!"

Những người kia bên trong, duy nhất dị vực sinh linh mở miệng, đã từng

giả bộ bị y xuyên đánh giết, phơi thây ở Thạch Hạo trước mắt, diễn một tuồng kịch, chỉ là vì từ Thạch Hạo nơi đó được nhiều bí mật hơn.

Bởi vì, gỗ mục rương liên quan đến quá to lớn, dị vực người không muốn buông tha dù ảy may, tất cả bí mật đều muốn hiểu rõ, nắm giữ tới tay.

"Già vô liêm sỉ, ngươi ít phải làm càn, đã quên trước đây không lâu ngươi như là một con chó chết nằm nhoài trước người của ta sao, lúc đó thật nên một cây đuốc đưa ngươi đốt cháy sạch sành sanh, đốt thành chó chết!" Thạch Hạo trào phúng.

Lúc đó hắn liền cảm thấy, đó chỉ là một bộ xác thịt, chúng nó nguyên thần hơn nửa không việc gì. Như phán đoán làm thật, một khi hủy chúng nó thân thể, vậy thì mang ý nghĩa tại chỗ trở mặt, những người kia sẽ không lại diễn kịch.

Thật muốn phần thi, như vậy Thạch Hạo chính mình cũng phải ngay đầu tiên chết đi, vì lẽ đó hắn án binh bất động, nén lại khí, mãi đến tận tiến vào chiến xa sau mới khó.

Kết quả, hắn thành công đánh giết một tên độn nhất cảnh đại tu sĩ!

"Ngươi..." Dị vực đại tu sĩ mặt trầm như nước, đây là lần đầu có hậu bối dám như vậy nhục nhã hắn, đường đường một đời cường giả, bị một tiểu tử chưa ráo máu đầu xích vì là chó chết, khiến cho hắn sát khí dâng trào.

"Ngươi không trốn được!" Mặt sau mấy đại tu sĩ tàn nhẫn, thôi thúc thần lực, cả người thần quang vạn trượng, dường như vài tên người khổng lồ giống như đỉnh thiên lập địa, về phía trước truy sát.

"Nói, ngươi đến cùng đến từ cái nào bộ tộc?" Thạch Hạo mang theo trong tay người trẻ tuổi, đây là hắn tù binh, muốn biết rõ đến cùng là hà tộc phản bội Đế Quan.

Hắn không quá tin tưởng y xuyên, cái tên cùng bất luận cái nào Trường Sinh gia tộc không có liên quan, thế nhưng Thạch Hạo tin tưởng, dám làm ra

chuyện như vậy thế lực, tuyệt đối lai lịch kinh thiên!

Người trẻ tuổi ngậm kín miệng, một lời không, không chịu trả lời.

Thạch Hạo chỉ điểm một chút hướng về mi tâm của hắn, muốn mạnh mẽ tìm chúng nó thần hồn, kết quả này đưa tới một mảnh kỳ dị phù văn hiện lên, phịch một tiếng người trẻ tuổi này đầu lâu dường như phá dưa hấu giống như vỡ nát, đỏ tươi huyết dịch cùng màu trắng óc bắn lên.

Thạch Hạo chỉ có thể thở dài một tiếng, hắn liền biết đối phương khẳng định có các loại phòng bị biện pháp, không cho tìm kiếm.

Liền giống như hắn, chính hắn đều vì nguyên thần của chính mình bố trí một chút quy tắc trật tự, nếu có người tìm chúng nó thần hồn, hắn biển ý thức thì sẽ trực tiếp từ bể mất.

Bởi vì, hắn không muốn bất diệt trải qua, lục đạo luân hồi thiên công chờ rơi vào trong tay kẻ địch.

Liền chớ đừng nói chi là Trường Sinh gia tộc, khẳng định có càng thêm đáng sợ phòng bị biện pháp.

"Tiểu tử, ta xem ngươi có thể chạy trốn tới nơi nào!" Vài tên đại tu sĩ độ quá nhanh, càng ở rút ngắn khoảng cách.

Điều này làm cho Thạch Hạo lấy làm kinh hãi, dù cho hắn nắm giữ Côn Bằng cực, Súc Địa Thành Thốn đại thần thông, cùng với điều động sấm sét năng lực cũng không được, còn đang bị tiếp cận.

Bất quá, hắn cũng không lo lắng, bởi vì Thiên Thú rừng rậm địa thế phức tạp, mà lại có các loại hiểm địa, trong lúc nhất thời đối phương còn không đuổi kịp hắn.

Thạch Hạo trong mắt xuất hiện vẻ điên cuồng, tự nói: "Vậy thì đến một cái đại, nếu không là chỉ ta chết, nếu không chính là đưa các ngươi tất cả mọi người đều lên đường!"

Hắn hướng về phía phía sau hô: "Lão già, liền mấy người các ngươi sao, quá ít, cũng không đủ ta giết, cái gọi là dị vực thiên quân vạn mã đây, có loại đều đến đây đi, ta toàn bộ chôn vùi đi!"

Hắn đang chủ động trêu chọc, hận không thể đem Thiên Thú bên trong vùng rừng rậm hết thảy dị vực tu sĩ đều hấp dẫn lại đây.

Mà trên thực tế, ở hắn kế tiếp lưu vong con đường trên cũng quả thế, dẫn các khu vực mạnh mẽ tu sĩ không ngừng gia nhập vào, người càng tụ tập càng nhiều.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1489: Thiên Hạ Thứ Hai

Thiên Thú rừng rậm thật sự rối loạn, người càng tụ tập càng nhiều, một đám tu sĩ mạnh mẽ cùng nhau chém giết Hoang!

Bởi vì, mỗi lần phát hiện Thạch Hạo sau, đều sẽ có người lấy ra pháp khí đặc biệt, khiến cho lên không, phát sinh xán lạn ánh sáng, định vị chúng nó tọa độ.

May mà Thiên Thú rừng rậm thật sự quá mức mênh mông, không nhìn thấy biên cương, một cái sơn cốc liền có thể có thể có mấy trăm ngàn dặm, một cái dãy núi liền có thể có thể vắt ngang một triệu dặm. Lớn như vậy diện tích mới có Thạch Hạo đầy đủ xê dịch, lưu vong không gian.

Ngoài ra, mấu chốt nhất một điểm là, mảnh rừng núi này bên trong sinh vật nguy hiểm nhất không phải dị vực tu sĩ, mà là những kia Thiên Thú.

Có một lần, Thạch Hạo đều sắp bị đuổi theo, kết quả hắn cắn răng một cái, nhằm phía một toà hang đá, tại chỗ dẫn ra một con cổ thú, bừa bãi tàn phá toàn bộ dãy núi.

Còn có một lần, hắn bị người gần như chém xuống đầu lâu, kết quả rơi vào một mảnh đầm lầy, chấn động tới một cái xưa nay hiếm thấy chúc long, chiến dịch này nuốt lấy sáu tên độn nhất cảnh giới đại tu sĩ.

Dù sao, Thạch Hạo quá mức nhỏ yếu, mỗi một lần gặp phải Thiên Thú hắn đều dễ dàng bị quên, không phải thứ nhất mục tiêu công kích.

Mặc dù như vậy, Thạch Hạo cũng có ba lần suýt chút nữa liền bị Thiên Thú nuốt, càng là có rất nhiều thứ suýt nữa bị dị vực đám kia người đuổi giết phân thây.

Đây là một lần đại lưu vong, trong quá trình này, gợi ra Thiên Thú rừng rậm đại loạn!

Bởi vì, tham dự người càng ngày càng nhiều!

"Báo, sắp vây quét Hoang, lập tức liền muốn thành công, nhưng là xông tới sáu con Thiên Thú, săn giết ta giới cao thủ!? "

Thiên Thú rừng rậm ở ngoài, có người bẩm báo cao tầng.

"Báo, Hoang đang chạy trốn trong quá trình, đánh giết Huyết Đằng tộc tuổi trẻ vương giả!" Lại có người bẩm báo, gợi ra tiếng kêu kinh ngạc khắp nơi.

Huyết Đằng tộc, là thực vật hệ đỉnh cấp Vương tộc, ở tại bọn hắn thế giới kia tiếng tăm lừng lẫy, thực lực dị thường mạnh mẽ, trong tộc có bất hủ trấn áp tộc vận, đứng ngạo nghễ vạn cổ.

Ngoài ra, trước đây không lâu. Mọi người còn từng trải qua Cai Tộc cường nhân, ở Thần Dược sơn mạch thì có một cây huyết đằng, chính là Cai Tộc chí tôn, chỉ có điều lạc lối trong đó.

"Không được, Thiên Ách Tộc tiểu chủ nhân bị Hoang thuận lợi đánh giết, hình thần đều diệt!" Có một tin tức như thế truyền đến, gợi ra chấn động mạnh.

Bởi vì, Thiên Ách Tộc lai lịch quá to lớn, năm đó suýt nữa trở thành Đế Tộc, từng xuất hiện một vị vô thượng đại nhân vật. Tên liền gọi Thiên Ách, chúng nó địa vị giống như là hiện nay Hạc Vô Song.

Nghe đồn, sau đó hắn muốn đột phá trở thành bất hủ chi vương, bất hạnh chết đi.

Thế nhưng, hắn lưu lại tạo hóa quá nhiều, bất kể là kinh thư, vẫn là bất hủ binh khí, cũng hoặc là hắn chân huyết các loại, đều bị Cai Tộc kế thừa.

Truyền thuyết. Cai Tộc lại ra một vị cường nhân, rất có thể bước lên Thiên Ách đường!

Như vậy bộ tộc, chúng nó tiểu chủ nhân chết đi, tuyệt đối là một hồi bão táp lớn. Rất có thể muốn kinh động cao thủ tuyệt thế xuất thế.

Cùng lúc đó, Đế Quan người cũng được tin tức.

"Cái gì, dị vực quần hùng săn bắn Hoang, không được. Chúng ta hẳn là đi cứu viện, không thể trì hoãn rồi!"

"Nhất định phải ngăn cản tất cả những thứ này!"

Một ít Trường Sinh thế gia trưởng lão đều ngồi không yên, bọn họ càng ngày càng cảm thấy. Chiếc kia gỗ mục rương liên quan đến trọng đại!

Đồng thời, Đế Quan bên trong rất nhiều cường giả đều có một luồng sỉ nhục cảm, bọn họ hậu bối đang bị truy sát, mà bọn họ nhưng không thể ra sức, không cách nào đi cứu viện.

"Không cần phải gấp gáp, Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính cùng mặt khác một vị tiền bối đi tới." Có người động viên tâm tình của mọi người.

Bởi vì, đi nhiều người hơn nữa cũng vô dụng, Thiên Thú rừng rậm ở ngoài có dị vực đại quân, còn có mấy đại chí tôn, thật muốn giao thủ không thể tưởng tượng.

Lúc này, Thiên Thú rừng rậm càng ngày càng nguy hiểm, phi thường loạn.

Thạch Hạo lưu vong, dọc theo đường đi khuấy lên lên vô biên phong vân, vượt qua mấy triệu dặm, đem khu vực này đông đảo tu sĩ đều đưa tới, đều đang đuổi giết hắn.

Trên thực tế, khi biết được gỗ mục rương sau trong tay hắn, Thiên Thú rừng rậm ở ngoài lĩnh quân người từ lâu ra lệnh, để càng nhiều cường giả đi

vào, đánh giết Hoang, mang về rương gỗ.

Đến hiện tại, Thạch Hạo đã không đi dẫn cường giả, bởi vì hắn lập tức liền cũng bị vây quanh, rơi vào tuyệt cảnh.

"Muốn chết thì cùng chết đi!" Thạch Hạo lạnh giọng nói, hắn triệt để không thèm đến xỉa.

Làm khuấy lên Thiên Thú rừng rậm sau, hắn cuối cùng lựa chọn một cái phương vị, hướng về nơi đó gấp rút chạy tới.

Hắn muốn mang tới những này người cùng chịu chết, đương nhiên hắn càng hi vọng chính mình sống sót, né qua tai nạn này.

Nếu như phía sau những người kia chết đi một nửa, Thạch Hạo liền thỏa mãn, bởi vì đại thể đều là độn nhất cảnh giới tu sĩ, dựa theo hắn chứng kiến thì có tám mươi, chín mươi bóng người.

Hơn nữa những này đại cao thủ hậu bối, người theo đuổi các loại, bóng người lít nha lít nhít, như một mảnh dòng lũ giống như bao phủ tới.

Dị vực người sớm đã đem Thạch Hạo hận thấu, dọc theo con đường này, bởi vì Thiên Thú duyên cớ, bọn họ tổn thương nặng nề, bởi vì nhân số nhiều, mục tiêu lớn, không thể tránh khỏi gặp phải nguy cơ.

"Hoang, lần này, ta xem ngươi có thể chạy trốn tới nơi nào!"

Phía sau người vững tin, hắn không trốn được, bị vây chặt ở khu vực này, nhất định phải bị bắt giết.

Thạch Hạo kiên quyết tiến lên, mục tiêu chính là cái kia cây cây khô vị trí khu vực, muốn đi vào, để nó tru diệt tất cả mọi người.

Bởi vì, hắn từng tận mắt nhìn, cái kia cây cây khô phát uy giờ đáng sợ dường nào, dị vực chi thứ nhất xông đến chỗ này đội ngũ thành viên từng bị nó toàn bộ kích diệt.

Vùng núi lùi về sau, bên tai tin tức vù vù, Thạch Hạo nhanh chóng chạy trốn, tiếp cận nơi đó.

Cổ mộc che trời, dây leo lớn nhiễu sơn, ở khối khu vực này phi thường u tĩnh, không có cái gì vượn hót hổ gầm, không một đầu Thiên Thú ở khu vực này qua lại.

Rất xa, Thạch Hạo đã thấy một cây cây khô mơ hồ đường viền, ngay khi sơn mạch nơi sâu xa, hắn dần dần phóng tầm mắt tới đến.

Làm đi tới nơi này sau, hắn thu lại hết thảy chiến khí, không dám lộ ra sát cơ các loại, bởi vì cây cổ thụ này quá mức đáng sợ.

"Lần trước, chỉ có ta không có ra tay, những người khác động thủ, kết quả chỉ có ta sống sót, những người khác toàn bộ chết đi." Thạch Hạo tự nói.

Đây là hắn suy đoán, cũng là hắn muốn mượn dùng nơi đây lá bài tẩy, không biết có thể thành công hay không.

Có thể nói, Thạch Hạo phi thường mạo hiểm, muốn mượn cây khô đánh giết hết thảy độn nhất cảnh giới đại tu sĩ, này rất điên cuồng, nhưng cũng rất nguy hiểm, chính hắn hơi một tí cũng sẽ chết đi.

"Hoang, ngươi không trốn được!" Phía sau, truyền đến tiếng cười lạnh, khiến người ta rét run cả người.

Một đám đại tu sĩ mang theo tử tôn, mang theo hậu bối, cấp tốc tiếp cận.

Mà Thạch Hạo thì lại tốc độ càng nhanh hơn, bởi vì hắn nhất định phải kéo dài khoảng cách, không thể để cho nhanh nhất mấy người tiếp cận công kích hắn phạm vi.

Hắn hi vọng, đến thời điểm chính mình chủ động dừng lại, mà để nhóm người kia tại trước cây khô đem hắn vây quanh, như vậy đến cái toàn bộ giết!

Đây là một cái điên cuồng kế hoạch, bởi vì, dị vực không biết có như vậy một cây đáng sợ cây khô, đây là Thạch Hạo dựa vào vị trí.

Rất nhanh, Thạch Hạo nhìn thấy cái kia cây, rất cao lớn, thế nhưng không có một chiếc lá, toàn thân hiện màu đen, chỉ có cành khô mở rộng, tồn tại thế gian cũng không biết bao nhiêu vạn năm.

Một cây cây khô, để Thạch Hạo nghiêm túc cực kỳ, trong lòng vô cùng gấp gáp.

Hắn rất lo lắng này cây trước giờ phát tác, trong nháy mắt mở rộng cành, đánh giết tất cả mọi người.

Nó rõ ràng mất đi sức sống, không có một chiếc lá, nhưng là vì sao có mạnh mẽ lực sát thương?

Thạch Hạo tới gần, lại có mấy chục dặm liền muốn đến cây cổ thụ kia phụ cận.

Nhưng là, đột nhiên, dưới chân hắn phát sáng, khiến cho hắn ngạc nhiên, bởi vì hắn phát hiện bước lên mảnh đất này rất không bình thường.

Dưới chân hắn mảnh đất này, không có một ngọn cỏ, phạm vi mười trượng, có hoa văn đan chéo, đang nhanh chóng phát sáng.

Đây là hắn con đường nơi, kết quả không hề nghĩ rằng phát động một toà cổ trận.

"Vù!"

Hư không bị xuyên thủng, xuất hiện một con đường, Thạch Hạo không tự chủ được bị truyền tống tiến vào.

"Không được, tên kia bị truyền tống đi rồi!" Phía sau một đám người đại hận.

Trên thực tế, Thạch Hạo cũng hết sức không cam lòng, hắn đều đã chuẩn

bị kỹ càng, muốn dẫn mọi người xông đến cây khô phụ cận, đưa tất cả mọi người đều lên đường.

Nói như vậy, tuyệt đối là một việc khiếp sợ dị vực đại quân chiến công!

Nhưng là, thời khắc mấu chốt, hắn lại bị truyền tống.

Ở đường hầm hư không đóng trước, dị vực một đám người đều nhìn thấy con đường này phần cuối tình cảnh.

"À, là nơi đó!"

"Trung tâm cổ địa, cách nơi này đã không xa rồi!"

"Mặc kệ nơi đó có phải là cấm địa, chúng ta đều muốn xông qua, tuyệt không thể từ bỏ gỗ mục rương, Du Đà, An Lan đại nhân từng hạ xuống mệnh lệnh bắt buộc!"

Dị vực một đám cường giả đậu ở chỗ này sau, rất nhanh làm ra quyết đoán, sẽ không dừng lại!

Thạch Hạo vừa mới tiếp cận mở miệng, hắn liền biết đây là nơi nào, bởi vì đã từng rất xa từng thấy.

Ầm!

Hắn rơi xuống trên đất, sâu trong linh hồn lại có một loại run rẩy cảm!

Đây là một mảnh vùng đất Thần Thánh, chu vi cây cỏ xanh um, hết thảy diệp tử đều phát sáng, vô cùng xán lạn, tinh khí lượn lờ.

Mà ở phía trước, cũng chính là khối khu vực này trung tâm, thì lại không có một ngọn cỏ, cái gì thực vật đều không có.

Bất quá, này vẫn chưa làm cho người ta hoang vu cảm, ngược lại càng ngày càng cảm thấy nơi đó thánh khiết, không nhiễm bụi trần.

Phía trước trung tâm, có một ít ngọn núi, lớn lao cực kỳ, đều là chất liệu đá, tất cả đều lưu động hỗn độn khí, mà lại đi kèm một chút tiên quang!

Đây là khó có thể tưởng tượng phúc địa, thai nghén tiên chân khí.

Ở mảnh này phía trên núi đá, có một con to bự đại vật ở, tiên khí tràn ngập, bao phủ nó, lơ lửng giữa trời, để Thạch Hạo linh hồn đều rung động đầu nguồn chính là đến từ nó.

Đó là một con sinh vật, trước kia Thạch Hạo mới vừa vào Thiên Thú rừng rậm giờ từng nghe đến nó tiếng gào, cũng ngóng nhìn quá.

Nhìn kỹ, đầu kia cổ thú trên người, có một cái xiềng xích, liền với phía dưới núi đá, nó lại bị khóa ở chỗ này!

Phải biết, ở con này cổ thú đầu lâu trên, ngang qua đầu lâu hai bên, có một cái Tiên đạo binh khí, đâm thủng đầu của nó, mang theo tiên khí, hết sức kinh người.

Bị Tiên khí xen vào đầu lâu, nó đều không có tuyệt diệt, còn có sức sống!

Dưới đó phương trên núi đá, có một toà bia đá, khóa lại cổ thú dây xích chính là quấn vào nó mặt trên, bi trên có thời đại Tiên cổ lưu lại bốn chữ lớn: Thiên hạ thứ hai.

"Ở nơi đó!" Dị vực tu sĩ cũng đuổi tới, xông đến nơi này!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1490: Có Một Không Hai Cổ Thú

Mọi người đều dừng bước, toàn bộ chấn kinh, cảm thấy không thể tưởng tượng được, nhìn phía trước cấm địa!

Tuy rằng đã nghe qua nơi này nghe đồn, nhưng là có mấy người thấy qua?

Cứ nghe, có một con Cổ Thú tại Thiên Thú sâm lâm ngủ say, thực lực có một không hai, là khắp nơi Thiên thú đều muốn triều bái chung cực tồn tại.

Nhưng là, vô luận là Đế quan vẫn là dị vực sinh linh, đều hiếm có người biết nó chân chính lai lịch.

Mọi người đứng địa phương, thảo mộc tươi mát, như ngọc bích, xanh mơn mởn phát sáng, sinh mệnh tinh khí quá nồng nặc, trước mới rồi lại như vậy trụi lủi, dứt khoát bất đồng.

"Thiên hạ thứ hai?!" Có người thất thanh nói.

Mảnh này vùng núi hoàn cảnh cực kỳ kỳ dị, không phải khiến người ta sợ hãi nguyên nhân chỗ, chủ yếu vẫn là đầu kia sinh vật.

Mọi người đều cùng Thạch Hạo lúc đầu, có một số hóa đá, đứng ở nơi đó, ngưỡng vọng kia không có một ngọn cỏ núi đá, nhìn nó Tiên khí cuồn cuộn, cùng với giữa không trung sinh vật.

Đầu kia sinh vật toàn thân đều là màu bạc lân phiến, như là một đầu Xuyên Sơn Giáp, cũng giống một đầu Cổ Ngạc, nhưng là cường tráng hơn, tứ chi thô to mà có lực.

Đương nhiên, nó không thể nào là Xuyên Sơn Giáp, cũng sẽ không là Cổ

Ngạc, ở trên đầu có một đôi Chân Long góc, hơn nữa đầu lâu kia cũng cùng Chân Long cực rất giống.

Không phải ngạc đầu, cũng không phải hắn mãnh thú đầu, lại có thể loại Long!

Bên cạnh đó, ở sau lưng của nó còn có một đôi to khổng lồ cánh chim, che khuất bầu trời, hiện lên màu trắng bạc, cũng giăng đầy vô cùng lân phiến, rạng ngời rực rỡ.

Con sinh vật này thực sự đáng sợ, nó hình thể đại quá phận, siêu việt sở hữu to khổng lồ núi đá.

Hai cánh của nó kéo dài lúc đến, nó vô ý thức, cổ đãng Hỗn Độn, mông lung mà khủng bố, hơn nữa phát ra Tiên Đạo lưu quang, để cho hư không đều ở đây theo run rẩy!

Đây là một đầu tuyệt đối sinh vật mạnh mẽ, quang chẳng qua là treo ở nơi đó, mọi người liền thừa nhận không được uy thế như vậy, Độn Nhất cảnh giới đại tu sĩ lại có thể có người đang phát run, muốn quỳ xuống lạy!

Này không bị khống chế.

Phải biết rằng, con sinh vật này nhắm con ngươi, lơ lửng giữa trời, tự thân tinh khí toàn bộ nội liễm, không có một chút khí tức tràn ra bên ngoài cơ thể, có thể nói phong kín tự thân tinh khí thần.

Những thứ kia Tiên khí còn có Hỗn Độn quang chờ, đều là do nó trường tồn nơi này tự nhiên mà vậy xuất hiện dị tượng!

Đây tột cùng là thế nào một loại sinh vật? Nội liễm sinh khí, như hóa thạch, đặt ngang trong hư không, nhưng vẫn là khiến người ta kính phục.

Càng là, dị vực có một chút đại tu sĩ nhịn không được dòm ngó, muốn tra xét đời này vật thời gian, trực tiếp ho ra đầy máu.

Phốc!

Một sát na, hơn mười người Độn Nhất cảnh giới sinh linh ngã trên mặt đất, bọn họ là đám này tu sĩ trong mạnh nhất một nhóm người, tài ật lớn, muốn suy diễn, thăm dò này nơi này.

Kết quả, lập tức cảm giác được phía trước phảng phất có một vòng màu bạc hỏa hoạn lô, đứng sừng sững giữa thiên địa, bọn họ Thức Hải, nhục thân chờ một sát na bị thiêu đốt, tất cả đều bị thương nặng.

Đây quả thực không thể tưởng tượng, dòm ngó đời này vật, lặng lẽ tra xét, kết quả tao ngộ loại này phản phệ, không thể đối với nó sinh ra cái gì không tốt ý niệm.

Hơn nữa, khi mọi người đều nhìn chằm chằm đời này vật sau, cái chỗ này dường như bị trấn áp, lệnh mỗi một cái sinh linh đều run.

"Phù phù!"

Quả nhiên, có không ít người nhịn không được, trực tiếp quỳ xuống, đây là không tự chủ được, một loại bản năng thúc đẩy cơ thể bọn họ, không bị khống chế, đối với kia sinh vật quỳ bái.

"Không tốt khả năng có là một hồi đột phát đại họa!" Có người kinh ngạc nói, dự cảm đến không ổn.

"Làm sao sẽ như vậy?!" Một sát na, rất nhiều cường giả mồ hôi lạnh liền chảy xuống, dường như đối mặt trên đời cao nhất Thần Linh, muốn dập đầu triều bái.

Có người khác muốn đối kháng, không muốn thần phục, kết quả truyền đến phù một tiếng nhẹ vang lên, thân thể của hắn nứt thành bốn mảnh, rơi ngã trong vũng máu, kém chút liền mất mạng.

Chỉ có một số ít người đứng, nhưng là sắc mặt tái nhợt, khó coi tới cực điểm.

"Không nên đi xem nó, có lẽ nói, không nên đi phỏng đoán nó, nói cách khác chúng ta đều phải chết!" Trong một vị cường giả gầm nhẹ nói, nhắc nhở mọi người.

Dị vực đám này đại tu sĩ hoàn toàn ở vào một loại vô hình trong khủng hoảng, bởi vì liên tiếp, lại có mấy người ngã trong vũng máu, thậm chí có một người nổ tung, hình thần câu diệt.

Đây là nào chuyện đáng sợ?

Phải biết rằng, bọn họ chẳng qua là nhìn cái kia sinh vật mà thôi, căn bản cũng không có động thủ, chẳng qua là hơi chút tìm kiếm bí mật của nó, cứ như vậy.

"Nó phong bế ngũ giác cùng chín kiến thức chờ, khóa lại huyết khí, phong kín cơ thể, không để tinh khí lộ ra một sợi, ở vào bất sinh bất diệt trong!" Một vị cường giả nói.

Lúc này, bọn họ đều không lo nổi Thạch Hạo, chẳng qua là muốn sống sót.

Bởi vì, mọi người đều ở đây một hồi trong nguy cấp, đây là một hồi kinh biến, tới quá đột nhiên, một cái ngủ say sinh vật để bọn họ rơi vào tử địa.

"Làm sao có thể, nó ngăn lại tự thân hết thảy, chúng ta còn nguy hiểm đến tánh mạng?" Điều này khiến người ta khó mà tin được.

"Là như thế này, chính là bởi vì như vậy, mới lộ vẻ đáng sợ, bọn ta nếu không xem không thèm nghĩ nữa nó, cũng sẽ không có nguy cơ, không tin các ngươi nếm thử."

Rất nhanh, một số người bình tĩnh, đi ra bóng tối của cái chết khu, không hề run rẩy nơm nớp.

Tiếp đó, mọi người cũng như này làm, thở ra một hơi dài, vừa mới thật quá nguy hiểm, nếu không có có người tỉnh ngộ, điểm tỉnh mọi người, đúng

là một hồi đại họa.

Một ngọn núi đá dưới chân, Thạch Hạo toàn thân đều là mồ hôi, hắn cùng dị vực tu sĩ cách rất xa, vừa mới hắn cũng thiếu chút nữa hình thần câu diệt.

Thẳng đến hắn thoát khỏi cái loại này nỗi lòng, không còn quan tâm con sinh vật này, hết thảy mới phát sinh nghịch chuyển.

Hắn rầm rầm uống vào mấy ngụm kim sắc nước dịch, là theo Thần Dược sơn mạch trong mang ra ngoài bảo dịch, để cho tự thân khôi phục lại.

"Cái này sinh vật cảnh giới không cách nào tưởng tượng, cũng có thể kề vai ta giới đứng tại đỉnh Kim Tự Tháp quả nhiên tồn tại!" Có người nói.

Nó hiện tại ở vào chập ngủ trong, khóa lại tự thân tinh huyết, dường như chết đi, theo lý mà nói cùng một tảng đá không hề khác gì nhau. Thế nhưng, nó vẫn là ọi người tạo thành trí mạng uy hiếp.

"Bất sinh bất diệt, đây là một loại tiếp cận tử vong trạng thái, sinh mệnh sẽ không xói mòn một chút nào, là tầng sâu nhất ẩn núp." Có người nói.

"Nó một khi thức tỉnh, chúng ta đều phải chết, không ai có thể thừa nhận uy thế như vậy, mọi người đều sẽ ngay đầu tiên nổ tung!" Một ông lão trầm giọng nói.

Mỗi người sắc mặt đều rất khó nhìn, bởi vì bọn họ thật bị kinh sợ.

Bọn họ cực kỳ hoài nghi, đây là trên một kỷ nguyên chưa từng chết trận nhân vật đáng sợ, nơi này rơi vào trạng thái chết giả, nó khả năng tại dưỡng thương!

Nơi xa, Thạch Hạo nghe đến mấy lời nói này, trong lòng sóng biển ngập trời, con sinh vật này chỉ cần sống lại, sở hữu Độn Nhất cảnh giới đại tu sĩ liền muốn nổ tung, trực tiếp mất mạng?

Này vị miễn quá dọa người, đến cùng cường đến trình độ nào?

Nghĩ tới những thứ này, Thạch Hạo sắc mặt phiếm trắng, bởi vì, hắn rõ ràng nhớ hai ngày trước mới vừa tiếp cận Thiên Thú sâm lâm thời gian, từng nghe được đáng sợ tiếng thú hống, hắn từng muốn nhìn đến rừng rậm này chỗ sâu nhất có một con Cổ Thú rít gào, nứt ra thương thiên.

Không hề nghi ngờ, chính là đầu này Cổ Thú!

Lúc đó, tuy rằng cự ly xa xôi, nhưng con sinh vật này bàng bạc, vô cùng khủng bố, Thạch Hạo nhìn mơ hồ, nhưng sẽ không nhận sai.

"Nó cũng không phải quanh năm rơi vào trạng thái chết giả trong, hai ngày trước còn sống lại đây, ý vị này, nó bất cứ lúc nào cũng sẽ thức tỉnh!" Khi nghĩ tới đây, Thạch Hạo lông.

"Đây rốt cuộc là sinh vật gì?" Khi không nhìn nữa nó thời gian, mọi người không hề thừa nhận uy áp, cái loại này tự thân muốn hủy diệt cảm giác biến mất.

Cũng chính bởi vì vậy, bọn họ mới dám khẽ nói, phát ra nghi vấn.

Điều này làm cho Thạch Hạo kinh dị, mạnh mẽ như vậy một đầu sinh vật nếu như không phải tới từ dị vực, như vậy thuộc về Cửu Thiên? Năm đó, chưa cùng dị vực chinh chiến qua sao?

Chẳng lẽ là càng là cổ lão sinh vật, xảy ra bất trắc quá sớm, bỏ lỡ trên một kỷ nguyên chung kết cuộc chiến?

Con sinh vật này tuyệt đối không bình thường, cho dù ai đi tới nơi này, đều có thể vừa xem hiểu ngay.

Nó bị một đầu đáng sợ xích sắt quấn quanh, khóa lại, hơn nữa buộc ở phía dưới trên một tấm bia đá.

Tại trên đầu nó, kia cán binh khí tuyệt đối là Tiên gia chiến mâu, mặc dù

có rỉ sét, nhưng là còn tràn ra một sợi lại một sợi Tiên khí đây.

Nó mạnh mẽ như vậy, vì cái gì không nhổ này mâu?

Hay hoặc là nói, Nguyên Thần sớm bị đóng đinh?

"Là, nó xảy ra đại vấn đề, tuy rằng cường hoành nghịch thiên, nhưng vẫn là bị người lấy thần liên xích ở đây, có lẽ kia cán huyết sắc Tiên mâu cũng là phong ấn đồ vật một trong!" Dị vực có cường giả làm ra phán đoán như vậy.

Rất khó tưởng tượng, mạnh mẽ như vậy một đầu cổ sinh vật, còn có thể bị người trấn cùng khóa!

Thạch Hạo nheo mắt lại, không dám lâu nhìn đầu kia Cổ Thú, chỉ dám nhìn liếc qua một chút, cự ly gần quá, mà nó lại khủng bố như vậy, chỉ cần nhìn chằm chằm nó suy nghĩ sẽ có chết bất đắc kỳ tử nguy hiểm.

Hắn cúi đầu mài dũa, liền dị vực người cũng không nhận ra nó, chỉ nghe được qua một chút nghe đồn, chứng minh rồi nó cổ lão, có lẽ cổ lão đến thật là bỏ lỡ mạt thế một chiến!

"Ta biết nó là người nào, có lai lịch ra sao!"

Giữa núi rừng có cường giả mở miệng, kim quang sáng lạn, một đầu Hoàng Kim Sư Tử cất bước đi ra, uy mãnh mà kinh người, hướng bên này đi tới.

"Không sợ sư tử!" Thạch Hạo ở phía xa cả kinh.

Hắn ý thức được cái gì, kia không sợ sư tử nhất mạch từng trải qua nguồn gốc từ Cửu Thiên Thập Địa, về sau phản đi ra, đầu nhập vào dị vực, chém giết phía bên mình người.

Không sợ sư tử nhận thức con sinh vật này, này vô cùng có khả năng xác nhận đầu này Cổ Thú từng là Cửu Thiên Thập Địa trong một vị đại nhân vật!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1491: Ngày Xưa Bá Chủ

Vô Úy Sư Tử nhận thức cổ thú?

Một đám tu sĩ đều hướng về nó nhìn tới, lộ ra kinh sợ.

"Thiên hạ thứ hai, là ngày xưa đối với nó đánh giá, nó từng cùng mạnh mẽ nhất một con Chân long cạnh tranh, tiếc bại!" Vô Úy Sư Tử nói rằng.

Nó nói ọi người, đây là Cửu Thiên Thập Địa sinh vật, mạnh mẽ tuyệt luân, thế gian tổng cộng chỉ xuất hiện quá có mấy con mà thôi, đại biểu mạnh nhất, từng cùng Chân long tranh bá, đoạt "Tên thật".

"Có ý gì, đoạt cái gọi là tên thật?" Có người không rõ, hỏi như vậy.

"Nó đến cùng là sinh vật gì?" Bởi vì, rất nhiều dị vực cường giả cũng không biết đây là sinh vật gì, lại cùng mạnh nhất Chân long tranh hùng quá.

"Nó là cũng một con Chân long, bất quá tiến hóa hình thái không giống, cùng khác một mạch Chân long xảy ra tranh chấp, cuối cùng quyết chiến, nhưng đáng tiếc thua." Vô Úy Sư Tử nói rằng.

Đây là một con Chân long? Mọi người ngạc nhiên, hai mặt nhìn nhau, sau đó lần thứ hai nhìn về phía đầu kia sinh vật cổ.

Đương nhiên, mỗi người cũng không dám lâu dài nhìn chăm chú, chỉ có thể nhìn liếc qua một chút, nếu không, con này sinh vật mạnh mẽ sẽ đối với bọn họ tạo thành phản phệ, có nguy hiểm đến tính mạng.

Làm sao là một con rồng?

Chân long còn có không giống hình thái?

"Rất nhiều chủng tộc cũng có thể tiến hóa thành long, ví dụ như mãng, giao các loại, thậm chí cá chép nếu như có thể chung cực nhảy một cái, cũng có thể sẽ tiến hóa thành long!" Vô Úy Sư Tử giải thích.

Long không chỉ có là một loại sinh vật, vẫn là một loại cực hạn cao tầng thứ sinh mệnh hình thái, rất nhiều sinh vật cũng có thể lựa chọn hướng nó tiến hóa.

Chân long được xưng loại thứ nhất tộc, nhưng là ở ban đầu nhất thời kì, Chân long đến tột cùng làm sao, loại kia sinh mệnh hình thái nên thế nào thể hiện, cũng là trải qua cạnh tranh!

Nguyên thủy nhất Chân long, từng có hai đại chi nhánh, trước mắt này một con cổ thú chính là trong đó một nhánh vô thượng cường giả!

Rất rõ ràng, cuối cùng này một nhánh thất bại, thất bại bỏ chạy, không có được long có tên thật.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, chăm chú lắng nghe.

Thạch Hạo càng là trợn mắt ngoác mồm, còn có cách nói này?

Sau đó, hắn tin tưởng, bởi vì ở rất nhiều nơi, đến nay đều coi cổ cá sấu chờ vì là long, rất rõ ràng, đây là cổ đại Chân long diễn biến quá trình gây nên.

Lúc này, Vô Úy Sư Tử hướng về tất cả mọi người chứng thực, đây là một con cực kỳ cổ lão sinh vật, năm đó bại trận, liền biến mất.

Mà bộ tộc này cũng đã không thấy tăm hơi, không hề nghĩ rằng Thiên Thú bên trong vùng rừng rậm cổ thú sẽ là nó!

"Thiên hạ thứ hai, không phải hư ngôn, năm đó tranh giành thứ nhất tộc vị, kết quả thất bại bỏ chạy, mà Chân long khác một nhánh thì lại trở thành đệ nhất thiên hạ chủng tộc!" Vô Úy Sư Tử tổng kết nói.

Quay đầu lại, chỉ vì nó biến mất quá sớm, liền Tiên Cổ tận thế một trận chiến đều không có có thể tham gia, có thể thấy được niên đại đó cỡ nào lâu dài.

Nó làm sao đến nơi này?

Con này "Chân long" tuyệt đối mạnh mẽ, nhưng là vì sao bị người lấy Xích Hồng chiến mâu đóng đinh vào đầu lâu, lẽ nào là nó đối thủ đầu kia cổ đại Chân long gây nên sao?

Liên quan với cái vấn đề này, Vô Úy Sư Tử cũng không biết.

"Ngươi ta nếu là bị đóng đinh đầu lâu, nguyên thần khẳng định tán loạn, đặc biệt là đó là một cây tiên gia chiến mâu, có thể tưởng tượng, nó đến tột cùng mạnh bao nhiêu!"

Không cần Hoàng Kim sư tử nhiều lời, tất cả mọi người đều tràn đầy lĩnh hội, con sinh vật này quá mạnh mẽ, bây giờ bất sinh bất diệt, liền đã như vậy, thật muốn phục sinh, sẽ mạnh bao nhiêu?

"Có một chút ta không hiểu, nơi này tiếp giáp ta giới, năm đó các đại nhân liền chưa có tới nơi đây sao?" Vô Úy Sư Tử nói rằng.

Hắn nói tới "Ta giới", chỉ chính là dị vực, cũng không phải là Đế Quan phía sau.

"Đầu gối nhuyễn chủng tộc, quả nhiên từ lâu quên xuất thân." Xa xa, Thạch Hạo chế nhạo, hắn phi thường không ưa bộ tộc này, phản bội cửu thiên, tàn sát đã từng thân mật bộ tộc, thực sự đáng trách.

"Ta giới đã từng có một vị đại nhân tới này, thậm chí ra tay, thế nhưng mảnh này địa vực rất không bình thường!" Ở trong đám người, có một ông lão càng biết một ít ẩn tình.

Dựa theo hắn giải trừ bí ẩn, dị vực đến vị đại nhân vật kia đều bị thương, cuối cùng rút đi.

"Cái gì?" Tất cả mọi người đều cả kinh.

Cho tới rút đi sao, năm đó đánh hạ Đế Quan, trong này nhưng nhưng gặp ngăn trở?

"Luôn có chút sự tình ngoài ý muốn, năm đó đại chiến kết thúc, chúng ta thắng rồi, thế nhưng Du Đà, An Lan mấy vị vô thượng cổ tổ bị thương rất nặng, trả giá lớn vô cùng đánh đổi, trong thời gian ngắn vô lực tái chiến. Nếu không, năm đó Cửu Thiên Thập Địa xảy ra bất trắc sau, chúng ta vì sao lựa chọn rút đi, từ Đế Quan trở về, đây là nguyên nhân chủ yếu. Mà khu vực này năm đó bị quên, nhưng phát sinh kinh biến!"

Dựa theo vị lão giả này từng nói, nơi này khẳng định cũng đã xảy ra đại chiến. Thế nhưng, nhất làm cho dị vực giật mình một trận chiến nhưng là ở Thần Dược sơn mạch.

"Cái gì?"

"Nghe nói, trong đó có một cái khoảng một tấc cao đạo nhân, là do Hoàng Đạo Tiên Kim hoá hình mà thành, theo ta giới một vị vô thượng đại nhân vật từng phát sinh kinh thiên động địa đại chiến." Ông lão kia nói rằng.

Núi đá dưới chân, Thạch Hạo nghe nói sau một trận ngạc nhiên, hắn trợn mắt ngoác mồm, nghĩ đến Thần Dược sơn mạch địa quật dưới nhìn thấy tất cả.

Cái kia trong lòng đất không thì có một cái hoàng kim đạo nhân sao? Ngồi xếp bằng, quay lưng một cái thần bí cổ động, yên tĩnh không hề có một tiếng động, nghi dường như tọa hóa vô cùng năm tháng.

Cái kia đạo nhân còn có một cái chiếc chiến xa, lấy dài hơn một xích hoàng kim trâu lôi kéo, đương nhiên từ lâu chia năm xẻ bảy.

Thạch Hạo không nghĩ tới, trong này nghe được liên quan với đạo nhân nghe đồn!

"Trận chiến đó, ta giới vô thượng đại nhân vật bị thương nặng, khả năng cũng đã tới mảnh rừng núi này, không biết đúng hay không ác chiến quá." Lão nhân nói tới chỗ này một trận.

Sau đó, hắn than thở: "Các ngươi phải biết, nơi này còn lân cận cổ táng địa, khi đó ta giới cũng đã có phát giác, lòng đất khả năng có có thể sánh vai Du Đà Cổ Tổ tồn tại."

Chính là bởi vì như vậy, cuối cùng khối khu vực này sự tình sống chết mặc bay!

Thiên Thú rừng rậm, Thần Dược sơn mạch, Cổ Táng Khu chi mạch, chúng nó lân cận, đều có Chí Cường giả tọa trấn. Mà dị vực cùng Cửu Thiên Thập Địa đại chiến sau nguyên khí đại thương, liền không có manh động.

Mà đến hậu thế, theo Du Đà, An Lan chờ phục hồi như cũ, cũng đã không thể mặc quá biên hoang.

Bởi vì, thiên uyên ngăn cản, không có cách nào đặt chân lại đây.

"Cái kia hoàng kim đạo nhân, còn có con này cổ thú, tại sao lại ở biên hoang, khẳng định có nguyên nhân à!" Có người nghi hoặc, vô cùng không rõ.

Lúc này, Thạch Hạo bắt đầu trèo lên núi đá, rời xa bọn họ.

Bất quá, dị vực tu sĩ cũng không lo lắng, cũng đã đến nơi này, hắn còn có thể trốn đi nơi nào?

Đương nhiên, bọn họ cũng rất hồi hộp, vạn nhất con này cổ thú có thức tỉnh dấu hiệu, tất cả mọi người cũng có thể sẽ lập tức nổ chết, tan xương nát thịt mà chết.

"Có một con hắc thủ, một con ở nhằm vào ta dị vực, vừa Hoang nơi này có cổ thú, hoàng kim đạo nhân, khẳng định cùng bọn họ có quan hệ!"

Thạch Hạo leo núi, không có đi có khắc "Thiên hạ thứ hai" cái kia một toà, bởi vì lo lắng nơi đó có mạnh mẽ phù văn, hắn tin tưởng, bia đá kia chính là vì khóa lại cổ thú, tiến hành phong ấn!

Hắn trực tiếp đi tới đối diện một ngọn núi đá, không chút do dự, vô cùng quả quyết, bởi vì từ khi đi tới nơi này sau, hắn thì có cảm giác khác thường, xem nơi đó rất quen thuộc.

Làm leo lên toà kia lớn lao núi đá sau, một mảnh an lành ánh sáng dựng lên, mông lung mà thần bí.

Thạch Hạo hoảng sợ, quả nhiên là nơi này!

Núi đá bàng bạc, trên đỉnh núi có một cái trong vắt hồ nhỏ, hấp dẫn người nguyên thần, muốn tập trung vào đi vào!

Hắn đã từng từng thấy cái này hồ!

"Luân Hồi Trì!" Thạch Hạo tự nói.

Hai ngày trước, hắn từng bị Thiên Thử truy sát, sau đó cái kia cây cây khô đóng đinh Thiên Thử thân thể, nhưng cuối cùng lại đưa nó để cho chạy, bởi vì Thiên Thử phát xuống lời thề, đi xa luân hồi.

Lúc đó, Thiên Thử bị một con đường tiếp dẫn đi, phần cuối chính là một cái ao, chính là nhìn thấy trước mắt đến hồ nhỏ.

Rất nhanh, Thạch Hạo phát hiện một khối bia, mặt trên quả có ba chữ: Luân Hồi Trì!

"Lại là nơi này?!" Thạch Hạo tự nói, hắn trận địa sẵn sàng đón quân địch, vẫn đúng là sợ không tên đi luân hồi.

"Ồ?" Nhưng vào lúc này, dưới chân núi, Vô Úy Sư Tử phát sinh kinh thanh, ngửa đầu nhìn về phía phía trên.

Trên đỉnh núi hào quang, gây nên dị vực hết thảy tu sĩ chú ý!

"Có loại mùi vị quen thuộc, ta cảm giác nơi này cho ta tới nói có loại cơ duyên lớn, không thể để cho hắn được!" Vô Úy Sư Tử nói rằng, nó chuẩn bị leo núi.

"Cẩn trọng một chút, nơi này rất nguy hiểm!" Một ông lão khuyên nhủ.

Con này toàn thân vàng óng ánh sư tử, thể phách mạnh mẽ, đứng tại chỗ yên lặng suy nghĩ, sau đó đột nhiên thức tỉnh, nói: "Ta rõ ràng, ta cảm giác được Cổ Tăng một mạch sức mạnh, cho ta hữu duyên!"

Nhắc tới Cổ Tăng một mạch, dị vực quần hùng đều con ngươi phát sinh hàn quang, tâm tình phức tạp.

Bởi vì, Cổ Tăng một mạch thật sự cực kỳ mạnh mẽ, năm đó dị vực vì giết chết Cổ Tăng bên trong vị kia Tiên Tăng Vương, trả giá cực kỳ đánh đổi nặng nề, chết rồi rất nhiều cao thủ.

Trong đó một vị bất hủ chi vương, trải qua trận chiến đó sau, bế quan đến ở kiếp này đều chưa từng xuất hiện, có người hoài nghi, hắn đã tọa hóa ở bộ tộc kia cổ địa bên trong.

Vô Úy Sư Tử tổ tiên, từng bị Tăng Vương hàng phục, quy y Cổ Tăng một mạch, Cai Tộc cùng Cổ Tăng tự nhiên có lớn lao nhân quả!

Hoàng Kim sư tử chuyển động, tốc độ cực nhanh, nhằm phía toà núi đá kia đỉnh.

Dị vực này quần tu sĩ bên trong rất nhiều người động lòng, cũng muốn đi xem rõ ngọn ngành, nhưng là vừa nhịn xuống, bởi vì cách đó không xa cổ thú lực uy hiếp quá to lớn, ai cũng không muốn tiếp cận.

"Luân Hồi Trì!" Vô Úy Sư Tử leo lên núi đá, thấy đến nơi này hồ nhỏ, nó trở nên kích động, một trận do dự, tiến thối lưỡng nan, tự nói: "Thật với bọn hắn có quan hệ?"

"Ngươi đi tìm cái chết sao?" Thạch Hạo bình thản hỏi.

"Luân Hồi Trì tạo hóa cho ta hữu duyên, nếu không lui về phía sau, tiễn ngươi lên đường!" Hoàng Kim sư tử nhìn Thạch Hạo, lộ ra băng hàn sát ý.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1492: Luân Hồi Trì

Trên núi đá hùng vĩ, một cái thần bí hồ nước, tên là Luân Hồi Trì!

Điều này làm cho Thạch Hạo ngờ vực, không biết nơi đây có điểm đặc biệt gì đó. Mà Vô Úy Sư Tử thì lại rất trực tiếp, xác nhận nơi này có một việc vận may lớn.

"Đầu kia sư tử con nói tới là có thật không?" Dưới chân núi, một ông già trong mắt xuất hiện dị dạng ánh sáng, có chút chờ mong, liếc mắt nhìn người chung quanh.

Ai cũng biết nơi này không bình thường, lại có một con khác loại Chân long bị khóa ở chỗ này, thực lực mạnh không thể tưởng tượng, tuy nguy hiểm, nhưng cũng mang ý nghĩa khả năng có cơ duyên lớn!

Vì vậy, mấy người đều động tâm tư.

Dù cho lần này là vì là Hoang mà đến, chủ yếu là muốn mang đi gỗ mục rương, nhưng trong lúc này như phát hiện thiên duyên các loại, vì sao không lấy đây?

"Vẫn là sớm một chút động thủ đi, đem Hoang cùng gỗ mục rương bắt!" Có người khác mở miệng, không muốn ngày càng rắc rối.

Thế nhưng, ai đi tới, ai muốn leo núi? Không có ai trả lời.

Bởi vì, tất cả mọi người đều kiêng kỵ, một khi leo núi ngọn núi, có lẽ sẽ xuất hiện lớn nguy cơ, dù sao nơi đó cách xa "Thiên hạ thứ hai" rất gần!

"Gào..." Trên núi đá, một tiếng rống to truyền đến, Vô Úy Sư Tử đã động thủ.

Dưới chân núi, tất cả mọi người đều nhìn thấy, kim quang dâng trào, dường như núi lửa dâng trào, cái kia cỗ năng lượng quá kịch liệt, hoành ngược trên trời dưới đất!

Có thể nhìn thấy, mây mù bốc lên, một con to lớn màu vàng móng vuốt bao phủ thiên địa, muốn đem Hoang một tay tóm lấy đến, nắm thành thịt nát.

Ở như vậy gần khoảng cách bên trong, như vậy một trảo oai, rất khó tránh né, chỉ có liều.

Ầm!

Quả nhiên, nơi đó một trận ánh sáng chói mắt tỏa ra, Hoang ra tay rồi, đối đầu Hoàng Kim sư tử, đem cái kia một trảo đánh văng ra.

Thời khắc này, không ai lên tiếng, bởi vì bọn họ tim đều nhảy đến cổ rồi, càng có bộ phận tu sĩ sợ đến sắc mặt trắng bệch, hận không thể lập tức thoát đi.

Mỗi người đều trái tim nhảy rộn, thần hồn đều ở rung động.

Đây là sợ đến, lo lắng tự thân chớp mắt tử vong.

Ai cũng không nghĩ tới, Vô Úy Sư Tử như thế lỗ mãng, lại như vậy động thủ, không có một ít sầu lo, cuồng bạo công kích, cùng Hoang khai chiến.

Phải biết, toà núi đá kia khoảng cách đầu kia cổ lão "Chân long" không xa lắm, như vậy gợn sóng nếu là đưa nó thức tỉnh, ai có thể đào tẩu?

Ở mọi người nhìn lại, đầu kia cổ thú một khi thức tỉnh, chắc chắn trời đất sụp đổ, hết thảy độn nhất cảnh giới đại tu sĩ đều muốn ngay đầu tiên nổ tung thành sương máu.

Này không phải một cấp độ, cách biệt quá xa.

Trong nháy mắt, một đám đại tu sĩ ở lùi, không hề có một tiếng động về phía sau trốn, tuy rằng bọn họ cốt khí rất cứng, dám vào Thiên Thú rừng rậm

liền từ lâu làm tốt bỏ mình ở trong rừng chuẩn bị.

Nhưng là trước mắt, rõ ràng xem như là uổng mạng, không người nào nguyện ý tập hợp đi tới.

Chết trận có thể, như vậy chủ động trêu chọc cấm kỵ, chịu chết uổng, đó là phi thường không sáng suốt, căn bản không đáng như vậy tự tìm đường chết.

Trên đỉnh núi một đòn sau, hai tên cao thủ trẻ tuổi tách ra, không có lại tiến hành đòn thứ hai, bọn họ như là cũng ở ước định, ở dò xét đầu kia cổ thú trạng thái.

Dưới chân núi, những kia sắc mặt trắng bệch đại tu sĩ thở dài một cái, vừa nãy tất cả mọi người đều một trận kinh hoảng, có loại ngày tận thế tới giống như cảm giác.

Trên thực tế, một khắc đó, rất nhiều người trong lòng cũng không nhịn được nguyền rủa, vô cùng phẫn nộ, cảm thấy Hoàng Kim sư tử quá lỗ mãng.

Vô Úy Sư Tử mở miệng, nói: "Các vị tiền bối, các ngươi không biết Cửu Thiên Thập Địa một ít đặc thù pháp môn, đây là Tỏa Thiên Đại Pháp! Có thể bảo đảm tự thân huyết tinh cùng nguyên thần vĩnh cố, nó không hồi tỉnh đến. Đương nhiên, ai như đối với nó có ác ý, sẽ chạm đến nó pháp, sẽ bị trực tiếp xoá bỏ."

Loại này pháp cực kỳ đặc biệt, để tự thân sức sống không trôi đi mảy may, duy trì cơ thể ở năm đó trạng thái đỉnh cao bên trong, được xưng cấm kỵ pháp môn.

Chỉ là, có thể triển khai loại đại pháp này sinh linh, trên trời dưới đất cũng không có mấy cái!

Con này cổ thú khi nào tỉnh lại, quyết định bởi với chính nó, mà không phải ngoại giới!

Bất quá, ai dám xúc nó vảy ngược, như vậy chính là chịu chết uổng.

Tất cả mọi người kinh sợ, mạnh mẽ như vậy cổ thú, nhận biết cỡ nào nhạy cảm cùng lợi hại, có thể hiện tại nhưng không phát hiện, dường như một khối lạnh lẽo tảng đá giống như. Điều này nói rõ nó tình hình rất tồi tệ, không phải vậy có thể cần triển khai loại này Tỏa Thiên Đại Pháp? Đồng thời, từ khác một khía cạnh nói rõ, loại đại pháp kia vô cùng không bình thường.

Để loại kia vô thượng cường giả đều muốn triệt để đóng chặt ngũ giác cửu thức, biết bao biến thái?

Ngắn ngủi mấy câu nói, khiến cho phía dưới dị vực tu sĩ đều thay đổi sắc mặt, Tỏa Thiên Đại Pháp thuộc về Cửu Thiên Thập Địa, là một môn vô thượng kỳ công, năm đó liền Du Đà, An Lan đều từng tìm kiếm quá, nhưng đáng tiếc không có được.

Loại đại pháp này còn có thể chữa thương, có thể làm cho chỉ còn dư lại một tia u hồn sinh linh có thể bảo tồn tự thân, đồng thời có thể chậm rãi phục hồi như cũ!

Nghĩ tới những thứ này sau, mọi người hai mắt thâm thúy, biết rõ con này cổ thú bị thương quá nặng.

"E sợ cũng chính bởi vì vậy, chúng ta mới có thể đứng ở trước mặt nó, nếu không, cách xa hàng mấy chục, hàng trăm vạn dặm, nó đều có thể cảm ứng được chúng ta, mở mắt ra, trong một chớp mắt liền có thể giết chết chúng ta." Có người nói nhỏ.

Trên núi đá, hai tên tuổi trẻ cường giả đang đối đầu.

"Hoang, ngươi hôm nay muốn chết đi." Hoàng Kim sư tử lạnh lùng nói rằng, thân thể khổng lồ phi thường hùng võ, sư tấn rủ xuống tới trên đất, vàng óng ánh óng ánh.

Nó cơ thể cường tráng mạnh mẽ, dường như kim loại đúc thành giống

như vậy, tràn ngập sức bùng nổ lực cảm, đầy người bộ lông màu vàng óng dường như tơ lụa tử dường như, phát sinh hào quang.

"Lại không phải không chiến quá, lúc đó, lại có thêm một chút thời gian, ngươi e sợ đã chết rồi." Thạch Hạo bình tĩnh nói, hắn nhắc tới ở Ách Thổ phụ cận một trận chiến.

"Có đúng không, ngươi cảm thấy trận chiến đó, ta rất yếu sao? Tốt lắm, hiện tại quyết chiến đi, ta leo lên núi đá, một là vì lấy đi ta nên được tạo hóa, 2 chính là vì chém ngươi, chấm dứt cái tâm nguyện!" Vô Úy Sư Tử nói rằng.

Rất nhiều người kinh dị, con này màu vàng sư tử vương, có cái khúc mắc, đây là muốn cùng Hoang quyết một trận tử chiến à.

Thạch Hạo cảm thấy có chút quái lạ, con này sư tử nghĩ đến đoạt tạo hóa, còn muốn đánh với hắn một trận? Biểu hiện mục đích tính quá mạnh mẽ, nó vì sao không đợi được một người tới đây giờ đến tạo hóa đây? Phải biết, này luân hồi hồ quỷ dị như thế, Thạch Hạo trước đây cũng không biết có cơ duyên, không có ý định đi vào. Này không phải bằng vì hắn nhắc nhở sao?

Thạch Hạo nói: "Các ngươi mạch này trên tay dính đầy máu tanh, nương nhờ vào dị vực, đi quá mức đến giết phía bên mình người, lệnh Cửu Thiên Thập Địa rất nhiều tiên dân nuốt hận, uất ức, hôm nay đến cái kết thúc đi, bắt ngươi khai đao!"

"Ta cũng có giết ngươi kết thúc chi tâm!" Hoàng Kim sư tử nói rằng.

Phù phù!

Nhưng mà, chính đang Thạch Hạo nắm đấm phát sáng, chuẩn bị ra tay giờ, Hoàng Kim sư tử lại lập tức liền nhảy vào luân hồi trong hồ, phi thường đột nhiên.

Dưới chân núi, dị vực quần hùng cũng đều ngạc nhiên.

Sau một khắc, mọi người rõ ràng nó vì sao phải làm như vậy, bởi vì, cái kia bình tĩnh mà thần bí hồ nước, lập tức sóng nước lấp loáng, sau đó tạo nên tiên quang, tràn ngập ra bất hủ khí tức.

Lên tới hàng ngàn, hàng vạn nói hào quang, hóa thành một viên lại một viên phù văn, hướng về Vô Úy Sư Tử trên người dấu ấn mà đi, có một luồng to lớn sức sống vọt vào chúng nó trong cơ thể.

Xương của nó đùng đùng vang vọng, nghi dường như ở tiến hóa, được lợi ích to lớn.

Tất cả mọi người đều ngơ ngác, cái này ao như vậy nghịch thiên sao? Hoàng Kim sư tử mới vừa vào đi, phải đến bực này cơ duyên?

Thạch Hạo quả đoán ra tay, không hề do dự chút nào, nắm quyền ấn, đánh về trong ao, thần lực có mãnh, có thể đánh rơi tháng sau lượng, óng ánh ánh sáng đem hồ nước nhấn chìm!

Khoảng cách như thế gần, Thạch Hạo cú đấm này hoàn toàn bao phủ nơi đây, mặc cho đối phương có thiên đại thần thông cũng đến bị ép cứng rắn chống đỡ, tránh né không đi ra ngoài.

Nhưng mà, vượt khỏi dự đoán của mọi người, hồ nước này phát sinh hào quang, cũng đi kèm từng trận kỳ dị kinh văn thanh, dường như Phật đà ở tụng kinh, chấn động tại chỗ.

Thạch Hạo dấu quyền này bị hóa giải, cái kia óng ánh ánh quyền cùng cốt văn các loại, bị bên trong hồ nước hừng hực hào quang toàn bộ luyện hóa, đem thần lực hòa vào bên trong hồ nước.

Vô Úy Sư Tử đều không có hoàn thủ, này Luân Hồi Trì liền tự động nung nấu hắn thần lực, này hết sức kinh người.

"Các ngươi cũng đi!" Dưới chân núi, có một ông già nhắc nhở hậu nhân.

Trên thực tế, thời khắc này tất cả mọi người đều nhìn thấy Hoàng Kim

sư tử được chỗ tốt cực lớn, đều động tâm, cái kia nước trong hồ nghi dường như có thể để người ta thoát thai hoán cốt, tiến hành niết bàn.

Không cần hắn nhắc nhở, tại chỗ thì có sáu, bảy tên người trẻ tuổi đồng loạt nhằm phía núi đá, muốn phút đến một phần tạo hóa.

Ầm!

Thạch Hạo lại ra tay, điều động sấm sét, đánh xuống, chớp giật đan chéo, muốn đánh giết Hoàng Kim sư tử.

Kết quả, chính là chớp giật cũng bị cái kia hồ nước rút lấy, hóa giải thành vô hình bên trong.

Thạch Hạo chấn động trong lòng, cái này ao không phải rất lớn, nhưng là nhưng thai nghén mênh mông sức mạnh, giống như như đại dương mênh mông, có thể bao dung tất cả.

Đồng thời, hắn nhìn thấy Hoàng Kim sư tử ở rụng lông, sống lại ra mới bộ lông màu vàng óng, càng thêm kim quang xán lạn, loại này lột xác quá mức kinh người.

"Phù phù!"

Thạch Hạo cũng nhảy đi vào, tranh cướp tạo hóa.

"Ha ha..." Hoàng Kim sư tử nở nụ cười, phi thường quỷ dị.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1493: Cổ Tăng Di Địa

Con này sư tử cười vô cùng tà môn, to lớn sư đầu, xem ra rất uy mãnh, cũng rất dữ tợn, bộ lông màu vàng óng dài đến vài thước, trong cái miệng lớn trắng như tuyết răng nanh dường như sắc bén chủy thủ giống như.

Thạch Hạo rơi xuống nước sau, cả người cứng ngắc, như là bị đóng băng, đương nhiên này so với hầm băng nhiệt độ muốn thấp quá nhiều, máu thịt của hắn bị đè ép, quả thực muốn vỡ vụn.

Hắn thầm kêu một tiếng không được, nhanh chóng đối kháng.

Nhưng là, tiếp đó, cực hàn biến mất, nước ao đột nhiên sôi trào, so với dung nham nhiệt độ muốn cao hơn cũng không biết bao nhiêu lần, trong ao thần lực cuồn cuộn.

Lúc này, Thạch Hạo kinh ngạc trong lòng, đồng thời sợ hãi, cơ thể hắn lại muốn chín rục, đồng thời cũng bị xé rách, này ao có rất lớn quái lạ.

Hắn không có cảm ứng được tạo hóa, ngược lại tự thân cũng bị xé rách ra.

Do cực hàn đến cực nhiệt, sự biến hóa này quá nhanh.

"Các ngươi không được đi xuống!" Hoàng Kim sư tử quát lên.

Bởi vì, vào lúc này có sáu, bảy bóng người vọt tới trên núi, nhìn xuống ao, hai mắt đều bắn mạnh thần mang.

Đứng trên bờ, có thể rõ ràng cảm ứng được trong hồ sôi trào thần lực, quá nồng nặc, đồng thời có một mùi thơm, này phảng phất là một trì Tiên đạo huyết thanh.

Mấy người này căn bản không để ý đến Hoàng Kim sư tử, trực tiếp thả người mà vào, bắn lên liên miên bọt nước.

"À..."

Có người kêu to, cảm giác cả người đau nhức, loại đau này vẫn lan tràn tiến vào linh hồn bên trong, bọn họ không chịu nổi.

Tại chỗ thì có người muốn nhảy lên, giẫy giụa, muốn rời khỏi, nhưng là kết quả lại bị lôi kéo hạ xuống, cầm cố ở bên trong nước.

Phốc!

Một luồng máu tươi bắn tung tóe, một người trong đó trực tiếp bị hồ nước nung nấu rơi mất, hóa thành một bồi huyết, hình thần đều diệt.

"Không, đây là nơi quái quỷ gì!?" Tên còn lại kêu to, cơ thể hắn đang bị ăn mòn, tiếp theo hóa thành vạn sợi hào quang, hắn cũng tan rã.

"Thả ta đi!" Những người khác gào thét, kịch liệt giãy dụa.

Nhưng là, không có bất ngờ, bọn họ có thân thể đi đầu tan rã, có nguyên thần trước một bước hóa thành mưa ánh sáng, kết quả đều giống nhau, đều bị phân giải ở trong ao.

Bảy tên cao thủ trẻ tuổi chớp mắt bỏ mình, hình thần đều diệt!

Đây là một việc thảm kịch, sau hạ xuống mấy người đều chết rồi.

Này nơi nào như là một cái tạo hóa, quả thực lại như là một cái ma trì!

Kết quả này để những kia đại tu sĩ sắc mặt lúc này liền thay đổi, này vài tên cao thủ trẻ tuổi có mấy vị nhưng là đến từ Vương tộc, kết quả là như thế chết không minh bạch.

"Sư tử con, ngươi tốt nhất cho ta một cái giải thích!" Phía dưới, một vị sắc mặt của ông lão lúc này liền âm trầm.

"Tiền bối, bọn họ quá lỗ mãng, này cọc cơ duyên không phải dễ chiếm được như thế." Hoàng Kim sư tử lắc đầu, nó vừa nãy đã ngăn cản, kết quả những người kia không nghe khuyên bảo.

Lúc này, trong ao nước, Thạch Hạo chịu đựng lớn lao thống khổ, ở những người kia tan chảy chớp mắt, hắn đã biết ao là ma quật, trúng kế.

Ao nước này quá bá đạo, quả thực phải đem cơ thể hắn cắn nát.

Đồng thời, nguyên thần của hắn cũng gặp tập kích, cũng bị phân giải.

Điều này làm cho Thạch Hạo không rõ, vì sao Hoàng Kim sư tử không việc gì, hắn sau khi đi vào, nhưng phải đi hướng về hủy diệt?

Thạch Hạo thấy rõ ràng cái kia vài tên Vương tộc người trẻ tuổi chết thảm kết cục, nếu không có hắn thiên phú dị bẩm, đạo hạnh tinh thâm, thân thể mạnh mẽ, cũng bước bọn họ gót chân.

Thạch Hạo muốn tránh thoát, thế nhưng phát hiện dường như rơi vào trong vũng bùn, lại không thể động đậy, bị cầm cố ở đây.

"Ha ha, ta cơ duyên ngươi cũng dám đoạt?" Vô Úy Sư Tử nở nụ cười, có chút lãnh khốc, mang theo sát ý.

Phương xa, một đám người nhìn thấy tình cảnh này sau, cũng không khỏi lộ ra sắc mặt khác thường, cảm thấy con này sư tử có chút tàn nhẫn.

"Chẳng trách ngươi lộ liễu như vậy, đây là cố ý để ta tranh với ngươi đoạt tạo hóa." Thạch Hạo lạnh lùng nhìn nó.

Trong quá trình này, thân thể của hắn xuất hiện một đạo lại một vết nứt, chỉ lát nữa là phải không chống đỡ nổi, gỗ mục rương trôi nổi ở mặt nước, không có chìm xuống.

"Ha ha... Ta nói rồi, hôm nay ngươi muốn chết đi ở đây, loại này tạo hóa không phải ai đều có thể được." Hoàng Kim sư tử lạnh lùng cười.

Đồng thời, lúc này trong miệng nó ở ngâm tụng một loại thần chú, rất mơ hồ, người ngoài không cách nào nghe hiểu, gia trì bản thân, chính là loại này kinh văn ở bảo đảm nó không việc gì.

Trước kia nó là đọc thầm kinh văn, hiện tại thì lại công khai ngâm tụng, vậy cũng là là ở chế nhạo Thạch Hạo.

Nhưng vào lúc này, dưới chân núi đám người kia đều chuyển động, hướng về trên núi mà đến, đương nhiên còn có một nửa người rất cẩn thận, không có vọng động, chưa từng leo núi.

"Nhiệm vụ lập tức liền phải hoàn thành, có thể mang theo cái này cái rương trở lại." Một ông già mỉm cười, đến đến trên đỉnh núi.

Ở vững tin đầu kia cổ thú sẽ không tỉnh táo sau, bọn họ hơi hơi thở phào nhẹ nhõm, không ít người đứng ven hồ, nhìn phía trong hồ.

"Ha ha, thật là có ý tứ, này xem như là bắt ba ba trong rọ sao?" Một người trung niên chế nhạo, cảm thấy như vậy nhốt lại Hoang, thực sự có chút ý tứ.

"Ha ha, Hoang ngươi lại trốn à, còn không là muốn chém đầu, như vậy bị bắt trụ có phải là cảm thấy rất uất ức?!" Có vài tên người trẻ tuổi thì lại ở làm càn cười to.

Vào lúc này, rất nhiều người tất cả lên, đứng đỉnh núi, nhìn Thạch Hạo, phải chứng kiến này một đặc thù thời khắc.

"Ngươi có gan hạ xuống nắm bắt ta à?" Thạch Hạo như vậy đáp lại nói.

Hắn đầu đầy mồ hôi lạnh, gặp lớn lao thống khổ, thân thể cũng bị phân giải, đau khó có thể chịu đựng, linh hồn đều sắp hóa thành mưa ánh sáng, đang bị ăn mòn.

Cái này ao rất quái lạ, một lúc lạnh lẽo, một lúc nóng rực, một lúc lại có quy tắc lan tràn, sau đó thời gian không lâu lại sẽ có tiếng tụng kinh vang

lên.

Nơi này quá bất nhất giống như, là khó lường, cũng là nguy hiểm, phải đem tiến vào trong ao sinh linh hóa thành nước ao một phần.

Trên bờ, một ít người trẻ tuổi giận dữ, từng cái từng cái khóe miệng ngậm lấy cười gằn, không chút khách khí ra tay.

Ở tình huống bình thường, bọn họ xa không phải đối thủ của Thạch Hạo, hiện tại thấy hắn rơi vào tuyệt cảnh, còn hung hăng như vậy không chịu cúi đầu, tự nhiên muốn dạy dỗ hắn, giết cũng không đáng kể.

Xoạt!

Liên miên ánh sáng hạ xuống, đều là đáng sợ tổ thuật, nhưng mà, để bọn họ giật mình chính là, những thủ đoạn này đều mất đi hiệu lực, những kia thần quang bị hồ nước hấp thu, đều bị phân giải.

"Chuyện này..." Vài tên người trẻ tuổi sắc mặt trận thanh trận hồng, kẻ địch đang ở trước mắt, để bọn họ tùy ý công kích đều không làm gì được, thực sự là lẽ nào có lí đó.

"Vô Úy Sư Tử vương, chuyện gì thế này?" Một người mở miệng thỉnh giáo.

Vào lúc này, một ông lão cũng ra tay rồi, hắn sắc mặt âm trầm, khá là khó coi, bởi vì hắn một vị hậu nhân trước đây không lâu tan chảy ở đây.

"Tiền bối không được!" Hoàng Kim sư tử nhắc nhở.

"Làm sao, lẽ nào ta vẫn chưa thể chạm này ao?" Ông lão lạnh lùng hỏi, hắn đối với Vô Úy Sư Tử vẻ mặt không hề dễ chịu, cảm giác mình cái kia hậu bối chết quá oan.

Vô Úy Sư Tử một mạch thực sự quá mạnh mẽ, bọn họ tổ tiên nghi dường như còn sống sót, kinh sợ thiên hạ, nếu không có như vậy, người lão

giả này rất muốn đối với Hoàng Kim sư tử trừng phạt.

"Đây là Luân Hồi Trì, rất kỳ dị, cũng gọi là Ma Lệ Trì, bất luận người nào đi vào đều muốn chịu đựng vượt qua tự thân có khả năng chịu đựng cực hạn thống khổ, sẽ bị mài nhỏ." Hoàng Kim sư tử giải thích.

Dù cho ngươi là đại tu sĩ, cũng giống như vậy, đem chịu đựng vượt qua độn nhất cảnh giới cực hạn sức mạnh, không có cách nào đối kháng.

"Ngươi làm sao không việc gì?" Ông lão kia trầm mặt hỏi, đồng thời, hắn đã dò ra một cái tay, muốn thử nghiệm, hơi hơi chạm đến đầm nước.

Xoạt!

Kết quả, hắn có một ngón tay đụng tới hồ nước sau, chậm rãi bị ăn mòn, cuối cùng máu thịt be bét, suýt nữa vỡ nát.

Ông lão nhanh chóng lui trở về, hít vào một ngụm khí lạnh, đây là cái gì quỷ ao?

Những người khác thấy thế, cũng mỗi một người đều lộ ra vẻ khiếp sợ, trước kia bọn họ còn tưởng rằng này con nhằm vào thế hệ tuổi trẻ, bọn họ có thể thong dong đi vào đây.

Bây giờ nhìn lại, này ao so với bọn họ tưởng tượng khủng bố!

"Bởi vì, này ao vốn là vì chúng ta mạch này chuẩn bị." Hoàng Kim sư tử giải thích.

"Cái gì?" Rất nhiều người đều kinh hãi.

Thạch Hạo chịu đựng to lớn thống khổ, vẫn ở kiên trì, tuy rằng tràn ngập nguy cơ, thế nhưng vẫn chưa hủy diệt.

Điều này làm cho Hoàng Kim sư tử mắt lộ ra thần hà, vì là Thạch Hạo cường nhận mà cảm thấy giật mình.

"Cái này Luân Hồi Trì, hẳn là Cổ Tăng một mạch lưu lại..." Hoàng Kim sư tử mở miệng.

Nó đến đến địa phương này giờ, cách rất xa cũng cảm giác được Luân Hồi Trì khí tức, theo chân chúng nó bộ tộc kia ghi chép như thế, đây là Cổ Tăng diễn biến kết quả.

Năm đó, Vô Úy Sư Tử cổ tổ, nhưng là từng đi theo Tiên Tăng Vương.

Hay là, có thể nói là Vô Úy Sư Tử tổ tiên từng bị Cổ Tăng hàng phục, gia nhập này một giáo.

Vì lẽ đó, chúng nó tinh thông phật pháp, nắm giữ Cổ Tăng loại loại đại thần thông, biết rất nhiều bí ẩn.

"Cổ Tăng một mạch muốn diễn biến luân hồi, đây là bọn hắn hành động vĩ đại..." Hoàng Kim sư tử vẫn chưa ẩn giấu.

Này ao, đến tột cùng có cái gì chung cực diệu dụng, nó không thể cụ thể nói rõ, thế nhưng biết, có thể lợi dụng cái này ao tu hành, đối với tự thân có lợi ích cực kỳ lớn.

Tiền đề là, muốn có nắm giữ một loại đặc biệt cổ kinh văn, dùng để gia trì bản thân.

Đồng thời, còn cần có Cổ Tăng thể chất!

Cái gọi là Cổ Tăng thể chất, là chỉ quanh năm tu hành này một đạo thống pháp môn, nắm giữ phật pháp, tinh thông diệu lý sau, bọn họ có thể gánh chịu kỳ dị pháp lực thể chất.

Xác thực nói, chính là quanh năm tu luyện Cổ Tăng một mạch kinh văn sau khí lực.

Vô Úy Sư Tử tự nhiên thỏa mãn điều kiện, vì vậy vừa thấy được cái này ao, nó liền kích động, đối với nó tới nói là một việc vận may lớn.

"Cái này ao như vậy bất phàm, chúng ta liền không có cơ hội sao?" Một ông lão hỏi.

Bởi vì, bọn họ biết rõ Cổ Tăng một mạch đáng sợ, cùng với mạnh mẽ bất phàm, năm đó Tiên Tăng Vương nhưng là để dị vực trả giá cực kỳ đau đớn thê thảm đánh đổi.

"Ta mặc dù dạy các ngươi kinh văn, cũng cần tu luyện mấy chục năm mới được, để thân thể có phật tính, mới có thể nhập ao này." Hoàng Kim sư tử đáp, lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

"Liền không có biện pháp khác sao?" Một ít người trẻ tuổi không cam lòng, bởi vì, bọn họ đã biết, đây là một việc cực kỳ kinh người cơ duyên lớn.

"Có, trừ phi ngươi có thể nghịch thiên, có thể chịu đựng loại này mài giũa, có thể sống sót, thế nhưng ngươi muốn thử sao? Xưa nay, chỉ có một cái Tiên Tăng Vương ở khi còn trẻ làm được quá, từng tản đi phật tính, rơi vào ao này mà không hủy." Hoàng Kim sư tử nói.

Nói tới chỗ này, nó một trận cau mày, tập trung Thạch Hạo, bởi vì thời gian dài như vậy đi qua, hắn lại còn không có bị hóa sạch sành sanh, như trước sống sót!

"Hắn làm sao còn chưa chết, đừng nói cho ta, lại một cái Tiên Tăng Vương muốn sinh ra rồi!" Bên bờ, một ông lão hai mắt lưu chuyển khủng bố ánh sáng, tập trung Thạch Hạo.

Này gây nên tất cả mọi người quan tâm, Hoang xuống có đoạn thời gian, dựa theo Hoàng Kim sư tử lời giải thích, hẳn là bị hóa rơi mất mới đúng, có thể hiện tại làm sao còn sống sót?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1494: Khó Giải

Một đám sinh linh đều tập trung Thạch Hạo, chính là Vô Úy Sư Tử cũng là như thế, nó cảm thấy không đúng, thời gian dài như vậy đi qua, Hoang không có hóa đi!

"Đừng nói cho ta, người này tộc có thể chịu đựng đến!" Một ông lão trầm giọng nói.

Dưới chân núi, lại có một ít sinh linh leo núi, hồ nước bên vây quanh sáu mươi, bảy mươi người, mỗi một người đều lộ ra sắc mặt khác thường, mặc kệ làm sao căm thù trong hồ người trẻ tuổi, bọn họ đều không phải không thừa nhận, đây là một cái phi thường đáng sợ đối thủ, thiên phú dị bẩm.

"Không thể, Tiên Tăng Vương chỉ có một cái, là duy nhất, không có ai có thể bước lên con đường của hắn!" Hoàng Kim sư tử mang theo kinh sợ.

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm trong hồ, người trẻ tuổi kia khóe miệng chảy máu, cả người rạn nứt, nhưng chính là không có chết đi, còn ở kiên trì.

"Thân thể đều nứt ra rồi, hắn nhanh không kiên trì được rồi!" Có người nói, dần dần lộ ra nụ cười, bởi vì mọi người nhìn thấy, Hoang thương thế ở chuyển biến xấu, tiếp tục như vậy, khẳng định là một con đường chết.

Thạch Hạo vết thương trên người ở biến nhiều, vết rách biến thô, xương cốt có thể thấy được!

Hoàng Kim sư tử nhìn thấy tình cảnh này, phun ra một hơi, triệt để yên tâm.

"Đem cái kia cái rương mang lên!" Có người đề nghị.

Vào lúc này, bọn họ nắm chắc phần thắng, sắp hoàn thành nhiệm vụ, Hoang bị vây chặt ở đây, nhất định là một cái kết cục chắc chắn phải chết, gỗ mục rương lập tức liền muốn tới tay.

Nhưng mà, khiến người ta cảm thấy lúng túng chính là, này Luân Hồi Trì quá đặc thù, cái kia nước ao ăn mòn tất cả, vừa nãy một vị lớn ** tu sĩ tùy tiện ra tay đã chịu thiệt. Làm sao đem gỗ mục rương mang lên?

Tựa hồ chỉ có Hoàng Kim sư tử mới có thể làm đến.

"Chư vị tiền bối chờ, ta trong Luân Hồi Trì tố Kim thân, đã đến thời khắc mấu chốt, còn cần chờ thêm chốc lát." Hoàng Kim sư tử mỉm cười nói.

Những câu nói này để người ở chỗ này đều chấn động, Cổ Tăng một mạch Kim thân, đó là biết bao đáng sợ thành tựu, có kim cương bất hoại thể danh xưng!

Một khi luyện thành, như vậy ngoại giới sức mạnh rất khó thương bọn họ khí lực. Mạnh mẽ tuyệt thế. Tối thiểu, ở cùng cấp bên trong, những sinh linh khác khó có thể thương thân thể.

Trước mắt, con này sư tử muốn làm đến, thành tựu hoàn mỹ Kim thân!

Bọn họ tin tưởng, Hoàng Kim sư tử khẳng định là ở đắp nặn hoàn mỹ Kim thân, không có thiếu hụt, đây là một việc thành tựu kinh người.

Cổ Tăng bên trong, rất nhiều người đều tu Kim thân, nhưng lại có mấy cái có thể tu đến hoàn mỹ cảnh? Đều có một ít kẽ hở. Vô Úy Sư Tử như vậy thong dong, mang theo tự tin cười, hiển nhiên muốn tiến quân vô thượng cảnh.

Cái này ao quả nhiên như là vì nó mà sinh, đem tạo ra được một cái bất bại cao thủ!

Kim thân không xấu, liền mang ý nghĩa ở cùng cấp bên trong tiên thiên bất bại!

Năm đó Tiên Tăng Vương, cũng là bởi vì như vậy, đứng ở nơi đó, trượng 6 Kim thân bất động, mặc ọi người công kích. Đều không đánh nổi hắn, thực sự mạnh mẽ khủng khiếp.

"Khặc!" Thạch Hạo ở ho ra máu, lần này càng nghiêm trọng hơn, miệng mũi bên trong đều có dòng máu ra. Đồng thời quay đầu lại liền hai mắt bên tai đóa bên trong đều có tơ máu chảy xuống.

Này cực kỳ gay go, thân thể của hắn chịu đựng tổn thương thật lớn, cái này ao bên trong chất lỏng vô cùng khủng bố, ở nghiền ép hắn.

Trong ao chất lỏng. Do cực hàn đến cực nhiệt chờ đã xem như là vấn đề nhỏ, không tính cái gì, lúc này những này óng ánh chất lỏng nắm giữ một luồng sức mạnh ma quái. Dường như cối xay giống như, ở nghiền ép cơ thể hắn.

Khách!

Có thể rõ ràng nghe được, trong cơ thể hắn xương ở bẻ gẫy, máu thịt của hắn càng là biến hình, vết rách liên miên, hắn lập tức liền muốn sụp ra.

Máu tươi từ vết thương của hắn bên trong chảy ra, nhuộm đỏ hồ nước.

"Ta liền không tin không có cách nào mò ra chiếc kia cái rương." Trên bờ có một ít người trẻ tuổi không phục, thậm chí một ít nhân vật già cả cũng cảm thấy không phải khó giải.

Có người ra tay, đó là một ít người trẻ tuổi ở lẫn nhau cạnh tranh, triển khai tổ thuật, diễn biến quy tắc, hoặc hình thành bàn tay lớn, hoặc hình thành võng lớn, hướng về trong hồ mò đi.

Kết quả, mới một tới gần hồ này mặt, liền toàn bộ tan rã rồi.

Bởi vì, hồ nước này sôi trào, lao ra lên tới hàng ngàn, hàng vạn nói hào quang, phân giải những kia năng lượng, sau đó toàn bộ hấp thu tiến vào trong hồ, quay đầu lại biến mất rồi sạch sành sanh.

Những người trẻ tuổi này sắc mặt lúc xanh lúc trắng, vô cùng không cam lòng, trong hồ Hoàng Kim sư tử ở tố Kim thân, mà bọn họ liền trong hồ cũng không vào được, so sánh rõ ràng.

"Có chút ý tứ, thật thần kỳ như vậy sao, ta tới thử thử một lần." Lại một vị đại tu sĩ ra tay, thực lực siêu phàm, đứng hàng độn nhất cảnh giới đỉnh cao.

Hắn là này quần sinh linh bên trong cao thủ số một số hai, diễn dịch thần thông, vận chuyển một thân đạo hạnh, năm ngón tay mở ra, gợn sóng liên miên, hướng về trong hồ chộp tới.

Ầm!

Nhưng mà, sóng biển ngập trời, đem những kia gợn sóng toàn bộ đập vỡ tan, đem hắn thả ra mênh mông thần lực đều cho cướp đoạt đi rồi.

Ông lão đờ ra, sắc mặt một trận thẫn thờ, tình huống rất rõ ràng, Hoàng Kim sư tử nói tới đều là thật sự, hồ nước này phi thường quỷ dị, không có cách nào chạm đến.

Những sinh linh này tin tưởng, một khi bọn họ rơi vào đi vào, nhất định sẽ có sinh mệnh có ưu.

Chính là mạnh mẽ nhất vài tên ông lão, cũng kiêng kỵ cực kỳ, không dám đặt mình vào nguy hiểm.

"Ồ, còn chưa chết?" Mấy người lộ ra vẻ cổ quái.

Vừa nãy liền nhìn thấy Thạch Hạo ở phun máu phè phè, miệng mũi cùng hai lỗ tai còn có hai mắt đều vết máu loang lổ, có thể hiện tại hắn lại còn sống sót, vẫn chưa tiêu vong.

"Hắn mạng cũng thật là lớn, ta cho rằng lập tức liền muốn trở thành một đám mưa máu đây, kết quả còn ở khổ sở chống đỡ lấy."

Mấy người nghị luận, đều cảm thấy rất kinh ngạc.

"Ta cảm thấy tất yếu đưa Hoang ra đi, nếu như như vậy để hắn tự sinh tự diệt, lợi cho hắn quá rồi!" Dị vực một tên tuổi trẻ cường giả nói rằng.

"Không sai, để chính hắn chết ở nơi đây, thực sự quá nhân từ, mấy ngày qua hắn giết ta giới bao nhiêu tinh anh? Phải làm tiêu diệt!" Có người gật đầu, ánh mắt lạnh lẽo âm trầm.

Ầm!

Có người đấm tới một quyền, trực kích Thạch Hạo mi tâm, cương mãnh mà bá đạo.

Đáng tiếc, thần quang dâng trào, cú đấm kia bị hóa giải, hết thảy thần lực đều bị hồ nước hấp thu, căn bản không có cách nào tới gần.

Người kia sắc mặt âm trầm, đó chỉ là thần lực hóa thành một quyền, nếu như là chân thực nắm đấm, hơn nửa cũng bị hóa rơi mất.

Cheng!

Có người lấy ra binh khí, đó là khối bảo ấn, vuông vức, lấy một loại nào đó thần cốt ma khắc mà thành, mang theo mịt mờ tinh khí, lượn lờ thần quang, về phía trước ném tới.

Cái kia như là một toà núi nhỏ, bao phủ hồ nước.

Kết quả, sóng biển từng trận, dâng lên trên không, đem khối này bảo ấn quấn lấy, thu vào bên trong hồ nước, liền như vậy không thấy bóng dáng.

"Bị hóa rơi mất!" Tên kia người trẻ tuổi sắc mặt khó coi.

Này tương đương lúng túng, chính là muốn tự tay giết chết Hoang cũng không thể, bất kỳ sức mạnh tới gần hồ nước đều sẽ bị hóa giải mất, bị phân giải thành tinh khí.

"Ta nhanh được rồi, chờ ta chém hắn!" Hoàng Kim sư tử mở miệng.

Nó được chỗ tốt là to lớn, khiến người ta đố kị cùng ước ao, kim quang mênh mông, dường như một cái lò lửa lớn tử, ở đối với nó muôn vàn thử thách, tinh khí mãnh quán, tràn vào thân thể ấy.

Nó đang thay máu, cũng ở tróc da lông, thân thể càng thêm mạnh mẽ, hướng đi hoàn mỹ Kim thân đường.

Ngược lại, Thạch Hạo tay chân chờ gần như đứt rời, muốn hòa vào ở mảnh này trong ao nước, trở thành nó một loại nào đó thành phần.

Vô Úy Sư Tử nhìn về phía Thạch Hạo, con ngươi màu vàng kim bên trong thần mang hừng hực, nói: "Vọng tưởng theo ta tranh tạo hóa, cũng không nhìn vừa nhìn đây là nơi nào, Luân Hồi Trì tan rã vạn vật, độ tận chúng sinh, không phải Cổ Tăng một mạch, xông tới chỉ có thể uổng mạng!"

Thạch Hạo không để ý tới, tuy rằng thân thể cùng linh hồn đều sắp bị xé rách, nhưng như trước không hề từ bỏ, hắn ở kiên trì, đang giãy dụa.

Hắn không tin Hoàng Kim sư tử lời nói, bởi vì, hắn từng nhìn thấy Thiên Thử rơi vào ao này, sẽ không có có hóa đi.

Thời khắc này, Thạch Hạo từ đầu đến cuối không có buông tay, như trước nắm lấy gỗ mục rương, hắn mở con mắt, chảy ra hai hàng vết máu, gặp thương tổn nghiêm trọng.

Con ngươi đều dính máu, liền chớ đừng nói chi là thân thể cái khác các nơi, hắn nhìn phía Hoàng Kim sư tử, nhìn thấy đối phương quả nhiên ở đắp nặn Kim thân, đến thời khắc mấu chốt.

"Ngươi lời nói quá nhiều rồi!"

Thạch Hạo mở miệng, ngữ khí kiên định, hắn ra sức giãy giụa, dùng hết khả năng, muốn thoát khỏi cái hồ này ràng buộc, muốn hướng về Vô Úy Sư Tử ra tay.

Ầm!

Sóng lớn ngập trời, mảnh này hồ nước kịch liệt cuồn cuộn, tinh khí cuồn cuộn, dường như lang yên bình thường vọt lên, có tới mấy vạn cỗ, nơi này vô cùng khủng bố.

Thạch Hạo lại giãy giụa, hắn gian nan giơ tay lên, hướng về Hoàng Kim sư tử nơi đó vỗ tới.

"Bị cầm cố thời gian dài như vậy, lẽ ra hóa rơi mất một thân tinh khí thần mới đúng, ngươi lại còn năng động, ngược lại cũng tuyệt vời!" Vô Úy Sư Tử đánh giá, rất là giật mình.

"Hống!"

Nó một tiếng rống to, chủ động công kích Thạch Hạo, dù cho chính đang đắp nặn Kim thân, không thích hợp làm lớn chuyện, vẫn là không nhịn được xuất kích.

Phù phù!

Đột nhiên, Thạch Hạo lộ ra mặt nước một phần thân thể cũng chìm xuống, toàn thân đều tiến vào đầm nước bên trong, tránh thoát khỏi con này sư tử sóng âm công.

Người khác công kích có thể không nhìn, chờ đợi hồ nước hóa giải, thế nhưng con này sư tử quá đặc biệt, trong này nó nắm giữ tiên thiên ưu thế, không bị này hồ chống cự, Thạch Hạo phải đề phòng.

"Hoang làm sao còn không chết, hắn lại có thể chủ động ra tay, xem, hắn ở trong hồ lại chuyển động!"

Mọi người nhìn thấy, Hoang dường như một con cá, ở dưới nước hướng về Hoàng Kim sư tử xông tới mà đi, bất quá ở sau thân thể hắn, đỏ tươi liên miên, vết máu rõ ràng.

"Ha ha, ta rất tình nguyện thấy cảnh này, mặc ngươi giãy dụa, mặc ngươi nỗ lực, mặc ngươi ra sức xuất kích, nhưng quay đầu lại vẫn bị giết chết." Hoàng Kim sư tử nở nụ cười, cũng không lo lắng, híp lại con ngươi màu vàng óng, nói: "Như vậy giết chết ngươi, có hay không dường như giết đi một con rơi xuống nước chó chết đây?"

Đây là một loại nhục nhã, nó nói đến giờ rất bình thản, chậm rãi giơ lên một con màu vàng móng vuốt lớn, hướng về trong hồ đè tới!

"Không nên khinh thường, mau mau tiêu diệt hắn, vạn nhất thật sự trở thành thứ hai Tiên Tăng Vương, phiền phức liền lớn hơn!" Trên bờ một ông lão nghiêm túc nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1495: Cổ Trì Lai Lịch

Cái này cũng là những người khác lo lắng, vẫn cảm thấy sớm một chút giải quyết đi Thạch Hạo tuyệt vời, hoặc là đánh giết, hoặc là tù binh.

"Đem hắn quăng tới!" Có người hô, đó là một vị trẻ tuổi, liếm môi một cái, lộ ra miệng đầy răng trắng như tuyết, sát ý rất đậm.

"Không sai, làm sao có thể để hắn thống khổ chết đi, ta giới tinh anh không thể chết vô ích, muốn nhấc theo hắn đi trước mộ phần tế tự, để hắn quỳ gối ta giới thứ tội!" Có người như vậy kiến nghị.

Một đám người trẻ tuổi cổ vũ, vừa hưng phấn, lại kích động, đồng thời mang theo lãnh khốc sát khí.

"Đem hắn ném lên đến đây đi!" Một ông lão cũng gật đầu, hắn cảm thấy bắt giữ Thạch Hạo so với giết chết được, có thể từ trên người hắn hiểu rõ đến nhiều bí mật hơn.

Bên trong hồ nước, Vô Úy Sư Tử một con móng vuốt lớn đã quay rơi xuống, hoàng kim ánh sáng óng ánh, vô cùng chói mắt, chấn động toàn bộ hồ nước.

Nó đang lột xác, hành động lớn được ảnh hưởng, thế nhưng mạnh hơn những người khác hơn nhiều, có thể như thường lệ ra tay.

Mà dưới nước, Thạch Hạo cả người sắp nứt, cái hồ này như là một cái có thể tiêu diệt Thần Ma đáng sợ cối xay, đem hắn nghiền ép tại hạ, muốn nát tan thành thịt nát.

Hắn thất khiếu chảy máu, nhưng như trước thân thể phát sáng, dường như sao chổi va chạm đại địa, phải cho dư ở vào sư tử một đòn trí mạng.

"Ầm!"

Đáng tiếc, ở nơi này, hắn bị thương quá nặng, một thân tinh khí thần trôi qua nghiêm trọng, hơn nữa hồ nước áp chế, không thể phát huy ra thời điểm toàn thịnh sức mạnh.

Kết quả rõ ràng, con kia móng vuốt lớn hạ xuống giờ, hắn gặp phải trọng thương.

Vô Úy Sư Tử rất to lớn, móng vuốt lớn dường như hoàng kim Câu Tử dường như, trong đó một cái trảo câu quẹt vào Thạch Hạo thân thể, cắt xuống một mảnh huyết nhục, sâu thấy được tận xương, suýt nữa đem Thạch Hạo mổ bụng phá đỗ.

"Có chút ý nghĩa, ngươi lại có thể ở trong hồ ra tay, sức mạnh không có bị hồ nước toàn bộ hóa giải mất." Vô Úy Sư Tử nói rằng.

Trên bờ sinh linh đều thay đổi sắc mặt, bởi vì bọn họ từng ra tay đã nếm thử, bất kỳ sức mạnh đều phải bị hóa giải.

Dựa theo Hoàng Kim sư tử từng nói, trong này thừa nhận thống khổ vượt xa tự thân cảnh giới cực hạn.

Phốc!

Đang lúc này, Thạch Hạo bả vai đột nhiên vọt lên một luồng huyết hoa, bả vai xé rách, toàn bộ cánh tay phải đều muốn thoát ly thân thể.

Đón lấy, hắn lại rên lên một tiếng, đùi phải chấn động, máu thịt be bét, xương đùi bẻ gẫy thành mấy đoạn, cơ hồ bị nghiền ép vỡ nát.

Tình huống càng ngày càng gay go, căn bản không cần Vô Úy Sư Tử động thủ, Thạch Hạo tự thân liền muốn giải thể, tình huống bây giờ nguy cấp cực điểm.

Phốc!

Đón lấy, Thạch Hạo ngực nơi đó xuất hiện một cái lỗ máu, xương ngực bẻ gẫy, hồ nước đều muốn hướng về bên trong phóng đi, có thể nhìn thấy trái tim ở nứt thành bốn mảnh.

"Ha ha... Rốt cục đến một bước này, xem ra ta chỉ cần giơ tay lên, nhẹ nhàng cắt lấy đầu của ngươi là có thể, chỉ đến như thế." Hoàng Kim sư tử cười nói.

Bên bờ, rất nhiều năm nhẹ nhàng người ước ao, Hoang cuối cùng muốn chết trong tay Vô Úy Sư Tử, đây là biết bao khiến người ta ước ao chiến công, uy danh hiển hách Hoang muốn chết đi.

Chính là thế hệ trước nhân vật cũng đều lộ ra sắc mặt khác thường, bởi vì, lần này Hoàng Kim sư tử lập công lao quá to lớn, cuối cùng cái này gỗ mục rương xem như là bị nó đoạt lại.

Hoang vừa chết, Vô Úy Sư Tử chỉ cần mò lên rương gỗ coi như đại công cáo thành.

"Hả?"

Thạch Hạo tuy rằng rơi vào tuyệt cảnh, kề bên diệt hoàn cảnh, thế nhưng hắn bỗng nhiên sinh ra cảm ứng kỳ dị, bởi vì, tự thân tuy rằng ở bị hao tổn, nhưng không phải tuyệt đối không thể chịu cãi, trong cơ thể có một luồng rất nhỏ bé chùm sáng phóng thích kỳ dị sức sống.

Mà lại, chính là bởi vì loại này kháng tính tồn tại, hắn có thể điều động tự thân một phần pháp lực, hành động cũng càng nhanh chóng một chút.

Hắn vận dụng liễu thần pháp, trị liệu thương thế, ước ao cánh tay, bắp đùi, bộ ngực chờ phục hồi như cũ.

Đáng tiếc, này cỗ sức sống rất yếu ớt, chữa trị rất khó, không thể lập tức chữa trị xong, hơn nữa nói tóm lại ở trong hồ chịu đựng thương tổn càng lớn, hơn tổng thể xu thế là chuyển biến xấu.

"Ồ?" Hoàng Kim sư tử như là cảm thấy được cái gì, trong lòng nhảy một cái, nhanh chóng ra tay, nó cũng có chút bận tâm.

Dưới cái nhìn của nó, Hoang có chút không thể đoán được, vạn nhất thật sự trong này chịu đựng đến, trở thành thứ hai Tiên Tăng Vương, như vậy đối với hắn mà nói không thể nghi ngờ chính là một hồi tai nạn.

Dù cho hắn tố Kim thân thành công, ở thứ hai Tiên Tăng Vương sinh ra tình huống dưới, cũng sẽ có vẻ lờ mờ tối tăm.

Ầm!

Vô Úy Sư Tử móng vuốt lớn đánh ra mà đến, đồng thời bắt đầu cướp đoạt chiếc kia gỗ mục rương.

Thạch Hạo không có cứng rắn chống đỡ, hắn cảm giác được loại kia biến hóa, tự thân kiên trì, mạnh mẽ thể chất chờ lên hiệu, có lẽ sẽ từ từ hướng về phương diện tốt phát triển, hay là hắn thật có thể dựa vào cái này mài giũa ra càng mạnh hơn chiến thể.

Vì vậy, hiện tại hắn hàng đầu làm chính là liền bảo tồn tự thân, sống sót, không thể chết đi.

Hắn lướt ngang đi ra ngoài, quả nhiên này dường như lầy lội đầm lầy giống như hồ nước lần này không có triệt để niêm phong lại hắn, động tác của hắn rất nhanh.

Bất quá, Hoàng Kim sư tử trong này chiếm hết ưu thế, hồ nước này đối với nó ràng buộc có hạn, cái kia móng vuốt lớn bên trong có một cái hoàng kim Câu Tử xẹt qua, suýt nữa đâm thủng Thạch Hạo mi tâm, quy tắc phù văn lóng lánh, khủng bố vô biên.

"Giết hắn!" Có một ít ông lão cũng biến sắc, để Hoàng Kim sư tử quả đoán hạ sát thủ, không muốn tù binh.

"Rất tốt, như vậy giết cũng coi như có mùi vị." Hoàng Kim sư tử lạnh

lùng nói.

Nó hơi hơi chuyển động, ép tới đằng trước, bởi vì nó Kim thân lập tức liền muốn đắp nặn xong xuôi, không cần quá lo lắng, tân sinh da lông ánh sáng như hoàng kim tơ lụa tử, vô cùng óng ánh.

Nơi này, nhất thời thần lực mãnh liệt, tinh khí cuồn cuộn, xích thần trật tự nằm dày đặc.

Thạch Hạo thở dài, hôm nay thật sự rơi vào tử địa, trên bờ có một đám người mắt nhìn chằm chằm, rất nhiều đều là đại tu sĩ, hắn không thể đi tới.

Có thể trong nước nhưng như thế quái lạ, thân thể hắn đều sắp bị đè ép vỡ nát, còn có một con hung mãnh Vô Úy Sư Tử đang ra tay.

Cuối cùng, Thạch Hạo cắn răng một cái, ôm gỗ mục rương, hít sâu một hơi, hướng về đáy hồ một cái lặn xuống nước ghim xuống, mặc kệ sinh tử, đều không muốn rơi vào đám kia trong tay.

"Chạy đi đâu!" Hoàng Kim sư tử biến sắc, theo lặn xuống.

Thế nhưng, Thạch Hạo là quả đoán, cũng là cực tốc, không để ý thân thể tan rã nguy cơ, dù cho là chết, cũng phải mình lựa chọn, không thể bị người khác chém giết.

Trong quá trình này, cánh tay của hắn, phủ tạng chờ đều bị ép gãy rồi, sau đó vỡ nát, đến cuối cùng hắn toàn bộ thân thể đều vặn vẹo, biến hình, liền xương sọ đều nứt ra rồi.

Phải biết, cơ thể hắn mạnh mẽ biết bao, nhưng là trong này nhưng dường như đồ sứ giống như vỡ tan.

Hồ nước này thật đáng sợ!

Hoàng Kim sư tử đuổi một khoảng cách, nó triệt để biến sắc, không có cách nào lặn xuống, bởi vì nó ở đắp nặn Kim thân, như vậy đuổi tiếp, sẽ phá

hư đi đạo quả của chính mình.

Không có lột xác hoàn toàn, này cái gọi là Kim thân sẽ bị đánh vỡ!

Tròng mắt của nó lộ ra ánh sáng lạnh lẽo, nhìn thấy phía dưới bóng người kia xa dần, đồng thời nhìn thấy Thạch Hạo chia năm xẻ bảy, đến đây nó mới thở phào nhẹ nhõm, yên lòng.

Không có ai so với nó rõ ràng hơn, cái kia đáy hồ đến tột cùng là thế nào địa phương, nơi đó so sánh với phương đáng sợ hơn!

Bọt nước cuồn cuộn, Hoàng Kim sư tử lại xuất hiện ở trên mặt hồ, sắc mặt biến ảo không ngừng.

Trên bờ, đông đảo dị vực tu sĩ tất cả giật mình, chiếc kia rương gỗ không có bị dẫn tới?

"Hoang đây, hắn đã chết rồi sao, cái rương đây?!" Một ông lão gấp gáp hỏi.

Rương gỗ là vấn đề lớn, tuyệt không thể sai sót!

"Yên tâm, hắn chết rồi, không sống sót được. Chờ ta đắp nặn Kim thân xong xuôi, sẽ thử nghiệm lẻn vào đáy hồ, đem chiếc kia cái rương dẫn tới." Vô Úy Sư Tử đáp.

Câu trả lời này để mọi người cả kinh, nó là nói thử nghiệm đi đáy hồ, đủ để chứng minh rất khó, đáy hồ rất đáng sợ sao?

"Cái này hồ hết sức kinh người, so với các vị tưởng tượng muốn siêu phàm!" Hoàng Kim sư tử nói rằng, như là nhìn ra bọn họ nghi hoặc.

"Nó đến tột cùng là làm sao hình thành, đáy hồ có cái gì?" Một vị đại tu sĩ hỏi.

"Là chư phật xây dựng, ẩn chứa kỳ dị thiên địa trật tự, muốn thực hiện luân hồi. Các ngươi xem loại chất lỏng này rất khủng bố, kỳ thực là vô

thượng thuốc hay, là thần dịch." Hoàng Kim sư tử lấy móng vuốt lớn vùng vẫy hồ nước, nói như vậy nói.

"Thần dịch?" Trên bờ sinh linh không rõ, chất lỏng này từng ăn mòn bọn họ, không thể tiếp cận, đàm luận trên cái gì thần thánh.

"Có một loại truyền thuyết, một đời lại một đạo cao tăng tọa hóa sau, túi da đều bị đặt bên trong hồ nước nóng chảy rơi mất. Một đời lại một đời cổ Phật chết đi sau, chôn xương Luân Hồi Trì, trở thành thần dịch." Hoàng Kim sư tử nói tới.

Điều này khiến người ta sởn cả tóc gáy, này ao bên trong chất lỏng là Cổ Tăng một mạch các đời tiên hiền chết rồi hóa thành?

Ngâm ở như vậy bên trong hồ nước, chỉ vừa tưởng tượng liền để trên bờ một đám người nổi lên một lớp da gà!

"Các vị suy nghĩ nhiều, trở thành tiên tăng, thân thể cái nào còn có thể có cấu, một thân thần thánh khí tức, huyết nhục đã sớm bị tịnh hóa. Chính là không có Trường Sinh tăng lữ, tiến vào ao này trước từ lâu tịnh hóa quá tự thân, cùng với nói là nơi chôn xương, không bằng nói là bọn họ thần lực cuối cùng hội tụ." Vô Úy Sư Tử nói rằng.

"Hoang xuống, có thể hay không chết không được, được chỗ tốt?" Có người gấp gáp hỏi.

"Làm sao có khả năng, đáy hồ càng nguy hiểm, chỉ cần bước vào, thân thể sẽ nổ nát tan, nguyên thần sẽ trở thành mưa ánh sáng, toàn bộ tiêu tan!" Vô Úy Sư Tử nói rằng.

"Tại sao?"

"Đáy hồ có thể không bình thường, nghe nói, có chút Cổ Tăng quá mạnh mẽ, quay đầu lại cũng không có đem tự thân toàn bộ hóa đi, còn có thân thể lưu lại, chồng chất ở đáy hồ. Hoang nếu là xuống, có thể nào chịu đựng loại kia áp chế, nhất định hình thần đều diệt!" Hoàng Kim sư tử nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1496: Phá Rồi Sau Đó Dựng Lại

Trên bờ sinh linh nghe đến mấy câu này sau, lại là giật mình, lại là nhíu mày, nơi này lại có lớn như vậy lai lịch!

Chư phật nơi chôn cất, tiên tăng chôn Cốt Trì, điều này khiến người ta kinh sợ, cảm thấy phát sợ.

Đặc biệt là, ở Cổ Tăng một mạch người thừa kế xem ra, nơi này lại là thần thánh, siêu nhiên, an lành, khiến cho người khác cảm thấy rét run cả người.

"Đây là thần thánh nước quý?" Một người trẻ tuổi rất có cà lăm cảm giác, cái này ao thật đáng sợ.

Đương nhiên, cũng có người cho rằng, nơi này nhất định có bí mật lớn, lại muốn tạo nên luân hồi, trở thành vãng sinh nơi, này báo trước này hồ phi phàm.

Chỉ là, ai dám xuống xem rõ ngọn ngành?

Không người nào có thể lẻn vào đáy hồ, chính là Vô Úy Sư Tử hơn nửa có rất lớn độ khó, thông qua nó lời nói mới rồi có thể suy đoán ra.

Nhưng là cứ như vậy, còn làm sao đem chiếc kia cái rương dẫn tới? Điều này làm cho không ít đại tu sĩ đau đầu, cảm giác sâu sắc phiền phức lớn rồi.

Vô Úy Sư Tử không tiếp tục nói nữa, đã nhắm hai mắt lại, nó đang toàn lực ứng phó, đắp nặn chính mình vô địch Kim thân, muốn trở thành trong truyền thuyết tăng lữ cao thủ.

Gia tộc của nó từng từng đi theo Cổ Tăng một mạch, đối với cái này đạo

thống hiểu rõ rất nhiều, biết rõ sự đáng sợ của bọn họ.

Bên bờ, một ít đại tu sĩ nhắc tới Cổ Tăng một mạch chiến tích.

"Những kia tăng lữ xác thực đáng sợ, đồn đại, năm đó ta giới cường giả bình định Cửu Thiên sau khi, cho rằng ổn định tình thế. Không hề nghĩ rằng, trong lúc vô tình nhìn thấy một cái tiểu miếu đổ nát giờ, chỉ có mấy cái lão tăng, kết quả nhưng dành cho ta giới đại quân trọng thương."

"A, xác thực, ta còn nghe nói, từng có một cái tiểu sa di, xem ra tuổi tác không lớn, tương tự diệt ta giới một nhánh đại quân."

Nói tới mạch này, tự nhiên có rất nhiều truyền thuyết.

"Sư tử con, ngươi vững tin có thể lẻn vào đến đáy hồ, đem chiếc kia cái rương dẫn tới?" Một vị đại tu sĩ hỏi.

"Ta tận lực, cũng không có vấn đề!" Hoàng Kim sư tử đáp.

Nó cũng không thể hoàn toàn khẳng định, bởi vì nếu như truyền thuyết là thật sự, nơi này ghê gớm, rất có thể là Cổ Tăng một mạch lưu lại chí cao di địa.

Y theo truyền thuyết, chỗ này nhất định chôn xuống các đời đại hiền, thậm chí so với Tiên Tăng Vương thời đại còn phải xa xưa hơn.

Bởi vì, Tiên Tăng Vương khi xuất hiện trên đời, Cổ Tăng một mạch sớm đã có truyền thừa tích trữ ở thế gian.

Trên bờ, một đám người sầu lo, e sợ cho không lấy được gỗ mục rương.

Bọn họ thử nghiệm mở Thiên Nhãn, thế nhưng căn bản nhìn không thấu hồ nước này, đây là các đời cao tăng chôn thây, chôn xương, không phải bọn họ có khả năng nhìn ra.

Cho tới thần niệm các loại, càng là không cách nào xuyên thấu, một khi tiến vào trong hồ sẽ bị thôn phệ.

Sóng nước dưới, Thạch Hạo thân thể chia năm xẻ bảy, chân chính giải thể, chính là nguyên thần đều muốn cắt rời, hóa thành một chùm sáng, sắp sửa thoát ly phá tan xương sọ.

Đây là phi thường đáng sợ trọng thương, hắn rất có thể sẽ chết đi.

Hắn tuy rằng đang cực lực chống lại, thế nhưng hồ nước này uy hiếp quá to lớn, phải đem hắn đồng hóa, đem hắn luyện thành một luồng tinh khí, trở thành hồ nước một phần.

Thời khắc này, Thạch Hạo có loại kinh sợ cảm giác, lẽ nào hồ nước này chính là vô số cường giả tan chảy sau sản sinh?

Nếu là như vậy, thực sự có chút đáng sợ!

Hắn một tiếng gầm nhẹ, bởi vì, xương trán triệt để nứt ra, hồ nước nhấn chìm nơi đó, cái đó nguyên thần không ngừng bị trọng thương, xuất hiện rất nhiều vết rách, đồng thời hào quang dựng lên.

Ở tiếp tục như vậy, hắn đem bộ dị vực cái kia vài tên tu sĩ trẻ tuổi gót chân, nguyên thần bốc hơi lên, trở thành mưa ánh sáng.

Trong cơ thể hắn có một đoàn kỳ dị sức sống, đối kháng nguồn sức mạnh này, nhưng là không đủ mạnh, trước sau không thể thoát khỏi loại này lớn nguy cơ.

"Cho ta tụ tập!" Thạch Hạo gào thét.

Chia năm xẻ bảy thân thể, bị hắn mạnh mẽ tụ tập cùng nhau, hắn vận dụng liễu thần pháp gây dựng lại, ở này dưới nước giãy dụa, muốn chính mình phục hồi như cũ.

"Đột phá đi, nhưng vào lúc này!" Thạch Hạo nói nhỏ.

Ngắn ngủi đoàn tụ thân thể sau, hắn liền bắt đầu vượt cửa ải, nơi này rất yên tĩnh, hắn muốn lên cấp đến chém ta cảnh giới, bởi vì tích lũy có đủ

nhiều, hiện tại với nguy nan bên trong phá cục.

Ầm!

Một luồng đáng sợ thần quang ở trong cơ thể hắn tỏa ra, cứ việc thân thể chia năm xẻ bảy, rất là rách nát, thế nhưng trong cơ thể hắn như trước xuất hiện sức mạnh thần bí.

Đó là trong cơ thể cửa đang bị mở ra, một đạo lại một đạo, muốn phóng thích mạnh mẽ sức sống, chữa trị cơ thể hắn, khôi phục nguyên thần của hắn, để hắn cường thịnh lên.

Nhưng mà, chính là những này cửa xuất hiện, gợi ra hồ nước kinh khủng hơn xung kích.

Ở cái kia đáy hồ, có một luồng màu vàng sức mạnh mãnh liệt mà đến, trực tiếp đem Thạch Hạo đánh nát, so với chia năm xẻ bảy nghiêm trọng hơn!

Đây là một lần trọng thương, phải biết, Thạch Hạo ở Thần Dược sơn mạch giờ liền lưu lại đại đạo thương, ở nơi này lại nhiều lần bị áp chế, không thể nghi ngờ chuyển biến xấu.

"Đây là sức mạnh nào?" Thạch Hạo chấn kinh rồi, hắn đang đột phá giờ, lại gặp phải như vậy một đòn trí mạng.

Hắn đột phá, hắn vượt cửa ải, bị mạnh mẽ đánh gãy.

Lúc này, cơ thể hắn vỡ nát, nguyên thần thoát ly xương sọ, cũng là sáng tối chập chờn, đang bị cái kia vốn cổ phần sắc sức mạnh ăn mòn, cũng bị tan rã rồi.

Lúc này, hắn trở thành một đống thịt nát, còn có xương vỡ, bị nhốt đến hồ nước dưới đáy.

Nơi này hồ nước càng nồng nặc, ẩn chứa không thể nào tưởng tượng

được sức mạnh.

Thế nhưng, Thạch Hạo nhưng hút vào hơi lạnh, nguyên thần của hắn vẫn không có bị phân giải, rõ ràng bắt lấy phía dưới tình huống, cảm giác kinh sợ một hồi.

Xương, một đống lại một đống, liên miên nối liền cùng nhau, đây chính là đáy hồ nhìn thấy cảnh tượng!

Phía trên hồ nước rất thần thánh, toả ra ánh sáng lộng lẫy, óng ánh trong suốt, nhưng là phía dưới cảnh tượng nhưng là khủng bố như vậy, đâu đâu cũng có gãy vỡ xương.

Đây là thế nào một loại cảnh tượng?

Đây chính là Hoàng Kim sư tử nói tới Cổ Tăng tịnh thổ, cuối cùng an nghỉ nơi? Hài cốt thành đống, khó tránh khỏi có chút quỷ dị cùng đáng sợ.

Thạch Hạo tâm thần kịch chấn, đồng thời cũng ở vào nhân sinh thời khắc nguy hiểm nhất, cái kia màu vàng hào quang chính là những này xương phát sinh, muốn luyện hóa đi hắn.

Ầm!

Đặc biệt là, ở xương chồng bên trong, còn có một chút xương bản thân liền là màu vàng, thần thánh cực kỳ, toả ra ánh sáng dìu dịu, đem hắn bao vây, toàn diện luyện hóa.

Lúc này, tình trạng của hắn vô cùng gay go, đã chưa hoàn chỉnh hình người, trở thành một mảnh huyết nhục cùng xương vỡ, còn như vậy bị cầm cố, dị thường nguy hiểm.

Này đoàn ánh sáng dường như một toà màu vàng lò lửa, đốt cháy cùng quay nướng hắn, có thể thấy rõ ràng, Thạch Hạo nguyên thần cũng ở tan rã, cùng thân thể của hắn như thế, không thể hoàn chỉnh.

"Ta liền phải chết ở chỗ này sao?" Thạch Hạo không cam lòng!

Hắn không chịu từ bỏ, như trước ở chống lại, đang giãy dụa, vừa nãy đột phá bị cắt đứt, hiện tại hắn đã không có càng sức mạnh mạnh mẽ.

Ầm!

Thạch Hạo đoàn kia huyết nhục nổ tung, lại một lần nữa bị nghiền ép, trở thành mưa máu, xương cũng đều trở thành cát đất giống như mảnh vụn, hoàn toàn bị ép bạo.

Lúc này, nguyên thần trở thành rất nhiều mảnh vỡ, trong này phát sáng, muốn bay về phía bốn phương tám hướng.

Thế nhưng, Thạch Hạo còn ở bất khuất giẫy giụa, hắn vận dụng tất cả có thể dùng đến thủ đoạn, duy trì tự thân bất diệt, muốn phải kiên trì.

Thời khắc này, các loại bảo thuật đều hiện, các loại phù văn đồng thời tỏa ra, hắn vận dụng có khả năng bày ra toàn bộ thủ đoạn.

Một loại kỳ dị kinh văn tiếng vang lên, ở cái lúc này so với dĩ vãng cường đại hơn, cũng càng để hắn triệt ngộ, đó là Bất Diệt Kinh, hóa thành một cái lại một cái phù hiệu, với hắn cái kia nổ tung huyết nhục giao hòa vào nhau, không ngừng dây dưa.

Cái kia như là ở cùng nê, nhiều lần nghiền ép, không ngừng rèn đúc.

Bất Diệt Kinh văn vốn là tu luyện thân thể mạnh mẽ công pháp, dưới cảnh giới này, nó phát huy ra không thể nào tưởng tượng được kỳ hiệu.

Muôn vàn thử thách, phá rồi sau đó dựng lại, Thạch Hạo đoàn kia huyết nhục lại nhúc nhích mà động, một lần nữa sinh trưởng lên, đến cuối cùng lại có thân thể dáng vẻ.

Xương cũng ở sinh trưởng, ở nặng tục, một bộ thân thể bị một lần nữa ngưng tụ đi ra.

Thạch Hạo muốn gào thét, muốn thét dài. Bởi vì, tuy rằng cơ thể hắn một lần nữa chế tạo ra, chậm rãi phục hồi như cũ, thế nhưng nguyên thần của hắn nhưng không có may mắn như vậy, như trước là mảnh vỡ, khả năng cũng bị tan rã rơi mất.

Bất Diệt Kinh, được xưng vô thượng đại pháp, ngày xưa đứng hàng mạnh nhất cổ trải qua ba vị trí đầu đây, khuyết điểm duy nhất là không thể tu nguyên thần, nếu không, xếp hạng đệ nhất thiên hạ.

Không nghi ngờ chút nào, ở tu thân thể phương diện, đây là thứ nhất kinh văn, nó để Thạch Hạo thân thể lại tố, lại xuất hiện. Nhưng là, nguyên thần vẫn như cũ ở phá nát, đem tiêu tan.

Hống!

Thạch Hạo một tiếng rống to, nguyên thần ánh sáng dùng hết khả năng, nhằm phía thân thể, những kia mảnh vỡ hướng về trở lại bên trong xương sọ, kết quả gặp phải đáy hồ một cái màu vàng xương sọ dẫn dắt, không có có thể toại nguyện.

Đáy hồ, có thật nhiều thần thánh mảnh xương, trong đó một viên màu vàng xương sọ càng là thần bí, lại muốn đem Thạch Hạo nguyên thần đoạt tới.

Phốc!

Cuối cùng, những này mảnh vỡ nguyên thần phát sáng, hoảng không chọn đường, vọt vào Thạch Hạo lồng ngực, dung hợp trong phủ tạng, không chịu lui ra.

"Tái tạo thân thể, tái tạo nguyên thần!" Thạch Hạo gầm nhẹ.

Hắn ước ao đột phá, trong này lột xác, Bất Diệt Kinh vận chuyển, chữa trị thương thế, cô đọng mạnh mẽ bất diệt thân.

Mà trong quá trình này, trong cơ thể hắn còn phát sinh biến hóa kỳ dị,

ngũ tạng bên trong, phảng phất có thần bí cung điện hình thành, ở cung phụng mảnh vỡ nguyên thần.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1497: Bất Diệt Thân

Thân thể thành hình, một lần nữa chế tạo ra, đây là một quá trình gian nan, đối mặt dưới nước sức mạnh đáng sợ, Thạch Hạo Bất Diệt Kinh phát huy tác dụng to lớn.

Chỉ là, trong quá trình này, cái kia xông tới nguyên thần nhưng cùng hắn ngũ tạng dung hợp lại cùng nhau.

Ở trong cơ thể hắn, ngũ tạng phát sáng, mơ hồ, hóa thành năm toà cung điện, bảo vệ nguyên thần.

Bởi vì, ngoại giới ăn mòn sức mạnh vẫn còn, ở hao tổn cái đó thân thể, ở tan rã cái đó nguyên thần.

Mà cơ thể hắn có Bất Diệt Kinh che chở, kỳ dị phù văn cùng huyết nhục ngưng tụ cùng nhau, khiến cho chẳng phải dễ dàng lần thứ hai nổ tung, thế nhưng nguyên thần không có tương ứng kinh văn gia trì, liền có vẻ yếu đuối hơn nhiều.

Quay đầu lại, thân thể bên trong ngũ tạng càng hóa thành cung điện, che chở nguyên thần!

Đây là một loại kỳ cảnh, dĩ nhiên như vậy hiện lên đi ra.

Ở trong hoàn cảnh này, Thạch Hạo trong lòng hiếm thấy hoàn toàn tĩnh lặng, bình tĩnh lại, không có sợ hãi, không có lo lắng, mà là không buồn không vui nhìn tất cả, quan tâm tự thân biến hóa.

Giới tu hành vẫn có loại thuyết pháp, sinh linh ngoại trừ bản mệnh ở ngoài, còn có năm cái mệnh, đối ứng trong thiên địa Ngũ hành, thế nhưng rất khó chân chính kích hoạt.

Nói như vậy, sinh linh bị đánh giết, như vậy chính là chết rồi, sẽ không có cái gì bất ngờ.

Chỉ có cực kì cá biệt ví dụ, dù cho bị triệt để giết chết, nhưng này sinh linh cuối cùng vẫn là sống, bao quát ở phúc Diệt Thần Hồn tình huống dưới!

Đây chính là mọi người thảo luận mặt khác ngũ mệnh vấn đề.

Ví dụ như, có người có thể sống thêm đời thứ hai, cái kia cũng là bởi vì mặt khác ngũ mệnh bên trong một mạng tiếp nhận, vì vậy mới có thể Phản Lão Hoàn Đồng, mở ra ra một cái khác toàn bộ cuộc sống mới.

Ngũ mệnh thêm vào chính mình bản mệnh, kỳ thực tính ra sinh linh bảo thủ nhất có sáu cái mệnh, có thể sống trên 6 thế.

Vì vậy, ở cổ đại giờ, cũng là có người muốn sáng tạo Lục Đạo luân hồi, nghiên cứu loại này huyền bí!

Loại kia huyền bí, không thể nghi ngờ phi thường phiền phức, không thể tưởng tượng, ở Lục Đạo luân hồi trên con đường này, đi ở hàng đầu chính là Cổ Tăng một mạch cùng Lục Đạo luân hồi vương.

Hiện tại, Thạch Hạo nhìn thấy trong cơ thể phát sinh tình huống, hắn có hiểu ra, từ một góc độ khác lý giải ngũ mệnh.

"Ngũ tạng mở ra năm toà cửa, mỗi một toà cửa liên tiếp một cái mạng." Hắn nhẹ giọng tự nói.

Hắn nhìn thấy một chút huyền bí, cũng không ngờ vị hắn bắt lấy ngũ mệnh, mà chỉ là quan sát được một chút tối thuần khiết cùng thứ bản nguyên nhất.

Đương nhiên, những này theo tới tu luyện đường không giống, vì lẽ đó lý giải góc độ cũng không giống.

Hắn có thể có thành tựu của ngày hôm nay, cùng lấy thân là trồng có

tuyệt nhiều quan hệ, không tách ra khải trong cơ thể cửa, liền có thể nhìn thấy một ít kỳ dị sự tình!

Nguyên thần của hắn, trên ngũ tạng năm toà bên trong cung điện tu dưỡng, chậm rãi khép lại, bị bảo vệ ở trong đó.

Nói tóm lại, nguyên thần của hắn hiện nay bị phân cách thành 5 bộ phận, phân biệt nấp trong năm toà mơ hồ bên trong cung điện, dường như năm vị thần chỉ, trong đó bị cung phụng, đang tu dưỡng.

Không biết quá bao lâu, Thạch Hạo thân thể bị tái tạo xong xuôi, nguyên thần cũng chậm chậm phục hồi như cũ.

Hắn hét lên một tiếng, 5 bộ phận nguyên thần lao ra mơ hồ cung điện, một lần nữa tụ tập cùng nhau, tạo thành một cái hoàn chỉnh nguyên thần, sau đó đi vào bên trong xương sọ.

Vào lúc này, hắn cảm giác được, tái tạo thân thể đặc biệt mạnh mẽ, lại tạm thời chống lại rồi hồ nước ăn mòn.

"Ồ?"

Thạch Hạo giật mình, nguyên thần của hắn rõ ràng trở về vị trí cũ, trở lại bên trong xương sọ, nhưng là ngũ tạng, cái kia năm toà cung điện vẫn còn, đồng thời có từng trận mơ hồ tiếng tụng kinh.

Đây là tình huống thế nào? Hắn khá giật mình.

Nguyên thần đã không ở nơi đó, là ai ở tụng kinh?

Kinh văn kia thanh âm rất mơ hồ, cũng rất xa xưa, phảng phất tự cuối chân trời truyền đến, vừa giống như là từ hồng hoang năm tháng trước rung động mà tới, thập phần thần bí.

Thạch Hạo để tâm đi lắng nghe, nhưng dù là nghe không chân thực, không biết đến tột cùng là kinh văn gì.

Xoạt!

Đón lấy, càng chuyện kỳ dị phát sinh, một bóng người mơ hồ thoáng hiện, mang theo tiên khí, xuất hiện ở ngũ tạng.

Năm toà cung điện, sẽ ở đó ngũ tạng trên, thần bí mà kinh người.

Bóng người mơ hồ kia không có tiến vào năm toà cung điện, mà là ở giữa bọn họ trung tâm ngồi xếp bằng xuống, trong đó không nhúc nhích, như là lắng nghe, vừa giống như là ở cảm ngộ.

Thạch Hạo một chút nhận ra, cái kia bóng người mơ hồ, chính là ở trên đầu hắn tỏa ra 3 đóa đại đạo có hoa bên trong trong đó một đóa thai nghén sinh linh.

"Là hắn, phảng phất sống ở đi qua cái kia bóng người!" Thạch Hạo lấy làm kinh hãi.

Bóng người kia từng thay thế cản Trảm Tiên Trát Đao một đòn, suýt nữa diệt vong, cuối cùng bị một đạo luân hồi ấn triền khỏa, cố định lại thân thể ấy, mới không có tiêu tan.

Không biết quá bao lâu, bóng người kia loé lên rồi biến mất, biến mất rồi.

Đón lấy, lại một bóng người đi tới, ngồi xếp bằng ở chỗ kia, chính là cái kia bị thủy khí quấn quanh trụ bóng người, là hắn đỉnh đầu trên tỏa ra đại đạo có hoa thai nghén một cái khác sinh linh.

Điều này làm cho Thạch Hạo ngờ vực, hai người này tiểu nhân trước sau xuất hiện ở nơi đó, là ở lắng nghe kinh văn, vẫn là làm cái khác?

Hắn để tâm đi phỏng đoán, cảm thấy hôm nay bản thân nhìn thấy sự tình, không chỉ có quỷ dị, còn ảnh hưởng trọng đại, ngũ tạng cung điện nơi đó có bí mật lớn, ẩn chứa không thể tưởng tượng sức mạnh, đáng giá ngày sau đi đào móc!

Hiện tại, hắn không có thời gian suy nghĩ nhiều, hắn đã chìm vào đáy hồ, ngồi xếp bằng ở một đống xương trên đầu, hiện tại nằm ở một cái cân bằng trạng thái.

"Đáng tiếc à, nguyên thần của ta tuy rằng mạnh mẽ, thế nhưng không có tương ứng tu luyện pháp môn, nếu là dường như thân thể đối ứng Bất Diệt Kinh như vậy, vô cùng tốt!" Thạch Hạo tiếc nuối.

Thế nhưng, hắn cũng biết, cái kia không hiện thực, làm sao có khả năng hết thảy chí cao kinh văn đều lạc ở trong tay của hắn.

Không nghi ngờ chút nào, cơ thể hắn trong này dần dần chịu đựng được thử thách, nếu không có phải cẩn thận bảo vệ nguyên thần, hắn đã có thể không chỗ nào kiêng kỵ hành động lên.

Lần này, cơ thể hắn nổ tung, Bất Diệt Kinh văn phát uy, để hắn thân thể gây dựng lại, này giống như là một lần niết bàn!

"Khi nào chính ta có thể khai sáng ra một bộ kinh văn?" Hắn tự nói, thế nhưng biết này còn xa xôi, trừ phi chân chính thông hiểu đạo lí thế gian rất nhiều pháp, không phải vậy khai sáng đi ra cũng sẽ không rất lạ kỳ.

Thạch Hạo không có vội vã đứng dậy, mà là nơi này cảm ngộ tự thân tất cả, trong này củng cố thân thể, tái tạo cơ thể, hắn vẫn chưa rút lấy nơi này sức mạnh, đơn thuần dựa vào trong cơ thể mình cửa phóng thích sức mạnh.

Tuy rằng hiện tại cùng này Luân Hồi Trì ở vào một cái cân bằng trạng thái, thế nhưng hắn như trước có sự kiêng dè, không giống Hoàng Kim sư tử như vậy, nỗ lực rút lấy hồ này bên trong ẩn chứa thần bí huyết thanh.

Ở Thạch Hạo xem ra, ao bên trong có nhiều như vậy xương, nhất định có rất nhiều tiền bối đại hiền tọa hóa, đây là bọn hắn huyết nhục tan chảy sau hồ nước, khiến cho hắn không dám dễ dàng thử nghiệm dẫn vào trong cơ thể.

Hắn không muốn luyện hóa loại sức mạnh này, luôn cảm thấy không

thích hợp.

Dưới cái nhìn của hắn, đây chính là một cái táng trì, luyện hóa loại sức mạnh này, không chỉ có là đối với Cổ Tăng bất kính, cũng là đối với mình bất kính!

"Nếu ta có thể mở ra tự thân tiềm lực cánh cửa, phóng thích vô cùng sức mạnh, tái tạo bất diệt thân, liền không có cần thiết rút lấy loại này mai táng thi thể thần dịch!"

Thạch Hạo chỉ đem cái này ao xem là Ma Lệ Trì, chưa từng đưa nó xem là dược lô!

Trên thực tế, điều này cũng vừa vặn cùng Cổ Tăng năm đó giáo lí tương xứng.

Bởi vì, trước đây không lâu, Hoàng Kim sư tử còn từng nói, nơi này tên là Luân Hồi Trì, cũng gọi là Ma Lệ Trì.

Có thể chưa từng có dược trì nói chuyện!

"Ma Lệ Trì, cũng chỉ có những này mài giũa sao, ta chịu đựng nổi, có hay không toán qua ải?" Thạch Hạo thở dài một cái, bởi vì cảm thấy tinh khí thần dồi dào lên, thân thể trước nay chưa từng có mạnh mẽ!

Răng rắc!

Đột nhiên, hắn một trận giật mình, cái kia đáy hồ phát sinh tiếng vang, phảng phất có sinh linh gì muốn chui ra, điều này làm cho hắn tê cả da đầu.

Đón lấy, các loại xương bị nhấc lên, có một toà màu vàng khung xương hiện lên, nó chỉ kém một viên xương sọ, coi như hoàn chỉnh, cùng cái khác xương khô không giống nhau.

Kim quang lóe lên, trước kia muốn rút lấy Thạch Hạo nguyên thần cái kia viên màu vàng xương sọ xuất hiện, tự động rơi vào khung xương cổ trên,

gây dựng lại cùng nhau.

Ở Thạch Hạo kinh dị giờ, cái này màu vàng khung xương đột nhiên chuyển động, dò ra một cái xương tay, giang hai tay cốt, hướng về Thạch Hạo đánh ra mà tới.

"Hả?" Thạch Hạo kinh hãi, lại gặp phải công kích, sức mạnh của đối phương quá mạnh mẽ, hơn nữa căn bản không có cách nào tránh né.

Cái kia một chưởng bao phủ hắn toàn thân, nắm giữ vô thượng đại đạo hàm nghĩa, bằng hắn lại không có cách nào né qua.

"Phốc!"

Thạch Hạo ho ra đầy máu, bị đánh cả người rạn nứt, cái kia một chưởng không chút lưu tình, để hắn cả người nổ vang, kịch liệt run rẩy không ngớt.

Bờ hồ trên, một đám sinh linh từ lâu ngồi không yên, cảm thấy thời gian kéo dài quá lâu.

"Sư tử con, ngươi vẫn không có đem Kim thân tố xong sao?" Một tên đại tu sĩ thúc hỏi.

"Nhanh hơn, lập tức liền muốn tố ra ta vô địch Kim thân!" Vô Úy Sư Tử nói rằng, tràn ngập tự tin, bễ nghễ thiên hạ.

Đón lấy, nó lại mở miệng nói: "Chư vị tiền bối, nhưng xin yên tâm, một lúc ta thì sẽ đi đáy hồ đem rương gỗ mò ra."

"Ngươi có chắc chắn hay không?" Có người hỏi.

"Có! Ta cảm thấy Kim thân đã đắp nặn phi thường siêu phàm, một lúc muốn đi đáy hồ tiếp thu cổ Phật thập bát phách gột rửa cùng thử thách, tiến một bước đem ta Kim thân đắp nặn đến hoàn mỹ cảnh giới! Thuận tiện đem cái kia rương gỗ dẫn tới." Hoàng Kim sư tử đáp.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1498: Cổ Phật Thập Bát Phách

Hoàng Kim sư tử nói xong những câu nói kia sau, liền không lên tiếng nữa, toàn lực ứng phó đắp nặn chính mình Kim thân, mặc dù là hình thú, nhưng lúc này lại ngồi xếp bằng ở trong hồ, dáng vẻ trang nghiêm.

Nó như một vòng lớn nhật bàn, toả ra hoàng kim ánh sáng, cái đó sau đầu nơi đó lại ở dâng lên Phật khí, hình thành thần bí vầng sáng, càng có mơ hồ tiếng tụng kinh vang lên!

"Con này sư tử con không đơn giản, ta từng nghe nói, Cổ Tăng một mạch chỉ có tiềm lực mạnh mẽ, có thể thành Phật làm tổ cao tăng mới có thể ngưng tụ phật quang chiếu khắp hiện tượng, sẽ có phật âm lượn lờ, nó lại làm được rồi!" Một ông lão than thở.

Vô Úy Sư Tử ở nặn vô địch pháp thể, đạt tới tầng thứ cao nhất sau, để tiến vào đáy hồ, đi tiếp thu Cổ Phật thập bát phách, để ình chiến thể hoàn mỹ không một tì vết!

Đáy hồ.

Cuộn sóng cuồn cuộn, áng vàng vạn ngàn, ráng lành như núi lửa, không ngừng dâng trào.

Hết thảy đều là bộ kia màu vàng khung xương kéo lên!

Hắn ngồi xếp bằng ở vô tận tàn cốt trên, phát sinh một đoàn ánh sáng hừng hực, phật âm ầm ầm, thần thánh cực kỳ, dường như một vị tiên tăng tái sinh, chiếu khắp thế gian.

Hắn là thần thánh, cũng là an lành, thế nhưng đối với Thạch Hạo tới nói nhưng là đáng sợ, hắn vì thế mà ho ra máu, hình thể sắp sụp.

Bởi vì, này cụ màu vàng khung xương, tuy rằng ngồi xếp bằng ở chỗ kia, thế nhưng là cầm cố Thạch Hạo, một cái tay đối với hắn đánh ra, đó là gánh nặng không thể chịu đựng nổi.

Cái kia màu vàng xương tay so với pháp khí lợi hại không biết bao nhiêu lần, đánh trên thân thể của hắn, để hắn mới vừa ngưng tụ thành hình bất diệt thân càng tràn đầy vết rách.

Máu tươi một tia lại một tia tràn ra, Thạch Hạo cả người đều Xích Hồng, dòng máu từ khí lực trên khe lớn bên trong chảy ra.

Đây mới là đòn đánh thứ ba mà thôi, liền để hắn muốn tan rã rồi!

Không phải hắn không đủ mạnh, cũng không phải bất diệt thần thân chỉ có vẻ ngoài, mà là bởi vì này hoàng kim bộ xương thật đáng sợ, cái đó khi còn sống cảnh giới không thể suy đoán.

Dù cho chết đi, cái kia màu vàng xương trên tàn dư sức mạnh như trước có thể dễ dàng chém giết giả tạo đạo cảnh tu sĩ!

Rõ ràng, này màu vàng khung xương vẫn chưa hạ tử thủ, nếu không, tình huống sẽ bết bát hơn.

Ba đòn qua đi, này con xương tay dừng lại đến rồi, không có lại tiếp tục công kích.

"Hả?"

Thạch Hạo kinh ngạc, bất quá không có suy nghĩ nhiều, nhanh chóng trị liệu thương thế, mà trong quá trình này hắn quan sát bên trong thân thể bản thân, phát hiện một vài vấn đề.

Bàn tay này đánh ra vị trí đều là hắn điểm yếu, phảng phất là ở "Trêu chọc"!

Trong lòng hắn cả kinh, có hiểu ra, này màu vàng khung xương là có

thâm ý khác sao, đây là chỉ điểm tu hành, vì hắn có thể tiến thêm một bước?

Một lát sau, Thạch Hạo vận dụng thủ đoạn mạnh nhất để ình khôi phục, những kia vị trí cũng bị cường điệu ghi khắc, đồng thời hắn ngay đầu tiên bắt đầu tiến hành tu hành.

"Hí!" Thạch Hạo giật nảy cả mình, làm toàn lực vận chuyển Bất Diệt Kinh, đánh hạ những kia vị trí sau, có mông lung ánh sáng mãnh liệt, để những địa phương kia trong nháy mắt kiên cố.

Hắn tin tưởng, này không riêng là Bất Diệt Kinh hiệu quả, còn cùng cái kia cái kia màu vàng khung xương đánh ra gây nên có quan hệ.

Làm tất cả bình tĩnh lại, Thạch Hạo vẻ mặt quái lạ, này màu vàng khung xương đây là trợ hắn cải thiện tự thân thể chất sao?

Ầm!

Nhưng vào lúc này, một mảnh kim quang dâng lên, một cái hoàng kim xương tay giơ lên, hướng về Thạch Hạo phất kích, không phải rất nhu hòa, tăng thêm lực đạo.

Lại một lần đánh ra bắt đầu rồi!

Không nghi ngờ chút nào, Thạch Hạo lần thứ hai ho ra đầy máu, bị thương nặng, còn hơn hồi nãy nữa nghiêm trọng.

Thế nhưng, hắn cũng không sợ hãi, ngược lại còn rất chờ mong, ước ao thông qua loại này đánh ra, tìm kiếm ra bản thân nhược điểm.

Lại là liên tiếp ba đòn, Thạch Hạo cả người đau nhức, nhiều chỗ xương cốt rạn nứt, hình thành lít nha lít nhít hoa văn, cảnh tượng có chút khủng bố.

Ba đòn qua đi, cái kia màu vàng khung xương lần thứ hai bất động.

Thạch Hạo nhíu mày, lẽ nào trên người hắn có nhiều như vậy kẽ hở, này không nên mới đúng.

Cẩn thận quan sát bên trong thân thể, lần này, hắn biết rồi, cái gọi là kẽ hở là bị vô hạn phóng to kết quả, nếu là dựa vào tự thân tìm kiếm, chính là Thiên Nhãn cũng khó khăn phát hiện!

Đem tỳ vết vô hạn phóng to, sau đó dành cho đòn nghiêm trọng, vì vậy mới để hắn hình thể máu me khắp người.

"Đúng rồi, thế giới này, có cái gì là không thiếu sót, lại có cái gì là hoàn mỹ? Nếu là tìm kiếm, luôn có thể nhìn thấy kẽ hở, lấy màu vàng khung xương đạo hạnh đến tìm ta cảnh giới này tu sĩ nhược điểm, tự nhiên có thể thấy được tỳ vết."

Thạch Hạo làm ra phán đoán như vậy, không lại nhíu mày, ngược lại thả ra tâm thần, toàn thân tâm nghiên cứu, đồng thời chữa trị thương thế, bù đắp nhược điểm.

Trong quá trình này, Bất Diệt Kinh phát sáng, ầm ầm nổ vang, trong cơ thể hắn giống như tại như sét đánh.

Sau đó, màu vàng khung xương lại ra tay, lại là 3 chưởng, chứng thực Thạch Hạo suy đoán, này hoàn toàn là "Trứng gà bên trong chọn xương", lần này 3 chưởng, rất khó tìm ra bạc nhược nơi, thì lại trực tiếp đối với Thạch Hạo trong cơ thể cửa xung kích, để nơi đó một mảnh hỗn loạn.

Liên miên thanh quang tỏa ra, khí tức mạnh mẽ từ bên trong cửa đập ra!

Thạch Hạo chấn động, đây quả nhiên là đang giúp người tu hành!

Màu vàng khung xương không có ý thức, một loại quy tắc bản năng ở dẫn đến nó động thủ, thần bí trật tự đang đan xen, để nó loại hành vi này trở thành một loại nguyên thủy phản ứng.

Màu vàng khung xương lại đang can thiệp Thạch Hạo trong cơ thể cửa, muốn khiến chúng nó tỏa ra càng nhiều, sức mạnh dâng trào càng ngày càng mạnh mẽ.

Đáng tiếc, mạnh như này cụ khung xương, khi còn sống vì là tiên tăng, có thể xưng phật, nhưng cũng không phải vạn năng, không thể thật sự có thể can dự tất cả.

Quay đầu lại "Cửa" vững chắc, không bị cái đó ảnh hưởng, như trước trong đó mông lung phát sáng, dường như một cái lại một cái cổ động, không nhanh không chậm chảy xuôi bí lực.

Lần thứ hai đánh ra giờ, con kia xương tay đem Thạch Hạo chộp vào lòng bàn tay, dùng sức nắm cùng ép, giống như tại nhào bùn, để hắn không nhịn được suýt chút nữa kêu to lên tiếng.

Một mảnh kim quang lóng lánh, Thạch Hạo bị tóm thân thể tổn hại!

Bất quá, rất nhanh, hắn lại phục hồi như cũ, thế nhưng là bị chộp vào xương tay bốc lên, bị nhiều lần nghiền ép.

Đón thêm khi đến, màu vàng khung xương không phải một lần đánh ra 3 chưởng, mà là một chưởng một chưởng tiến hành, cũng cho Thạch Hạo đầy đủ trị liệu thời gian.

Mặc dù không có cái gọi là kẽ hở, này con xương tay cũng sẽ đem hắn đánh cho trọng thương, loại kia bản năng điều động nó hà khắc trêu chọc.

"Không được!"

Thạch Hạo cảm thấy không lành, này xương tay đem nguyên thần của hắn kéo ra ngoài, nhẹ nhàng đánh ra, này vô cùng gay go, vấn đề vô cùng nghiêm trọng.

Bất quá, hắn cả nghĩ quá rồi, lấy trước mắt hắn cảnh giới này tới nói, nguyên thần lực từ lâu mạnh mẽ khủng khiếp, vượt xa người cùng thế hệ, căn bản không trí mạng thiếu hụt.

Lúc này, nguyên thần của hắn bị đánh ra, dường như bị rèn luyện, tuy rằng kim quang bắn ra bốn phía, mưa ánh sáng vờn quanh, thế nhưng vẫn

chưa có trí mạng vết thương.

Hắn nguyên bản lo lắng, không có cùng Bất Diệt Kinh xấp xỉ nguyên thần phương pháp tu luyện, sẽ xảy ra vấn đề lớn, kết quả phát hiện, không vấn đề chút nào, xương tay chỉ là ở rèn luyện cái đó nguyên thần.

Nguyên thần tựa hồ hơi có thu nhỏ lại, thế nhưng càng thêm tinh khiết, càng cứng cỏi, tổng thể tới nói, thực lực không hàng phản lại tăng!

Sau một khắc, làm xương tay thả ra nguyên thần của hắn sau, chờ hắn khôi phục, lại đập nứt thân thể, bức ra một đóa đại đạo chi hoa, cũng thôi thúc nó tỏa ra, hiển lộ ra một cái tiểu nhân.

Là cái kia nghi giống như sống ở đi qua, với hắn chân thân cách nhau vô tận xa xôi sinh linh!

Ở cái này tiểu nhân trên người, có một đạo luân hồi dấu ấn, từ khi thế Thạch Hạo đỡ Trảm Tiên Trát Đao, nó liền bị ràng buộc, vẫn không có được giải thoát.

Bây giờ, này con hoàng kim xương tay vỗ vào trên người nó, gợi ra biến hoá kinh người.

Loáng thoáng, Thạch Hạo nghe được đến từ xa xôi cổ đại tiếng gầm nhẹ, cũng đi kèm tiếng tụng kinh, mà còn có liên miên hỗn độn ánh sáng cùng tiên khí lan tràn ra.

"Đùng!"

Lại là một đòn, con kia hoàng kim xương tay đánh vào tên tiểu nhân kia trên người, cái kia luân hồi dấu ấn lại bị đánh văng ra, rụng xuống, cuối cùng một lần nữa dấu ấn ở Thạch Hạo trên tay của chính mình.

Hắn tổng cộng có năm đạo luân hồi ấn, ban đầu đều ở trên tay, bây giờ rời đi cái kia lại từ trên người tiểu nhân trở lại chưởng.

Cùng lúc đó, Thạch Hạo cảm giác thân thể nhẹ bẫng, như là có một đạo gông xiềng bị mở ra, cả người đều kỳ ảo rất nhiều, cực kỳ khoan khoái.

Lại như là lâu dài quan màu đen lao tù bên trong, sẽ có một ngày rốt cục nhìn thấy ánh mặt trời giống như, cả người đều cảm thấy rộng thoáng.

Điều này làm cho trong lòng hắn run rẩy dữ dội không ngớt, rất rõ ràng, hắn cảm giác mình cả người linh động, so với dĩ vãng càng thêm hiểu ra đại đạo, thích hợp tu hành!

"Đúng rồi, mở ra một đạo chân chính gông xiềng, ta hiện tại đột phá vào trảm ngã cảnh mới xem như là không bị ràng buộc!"

Thạch Hạo cuối cùng đã rõ ràng rồi, lúc trước hắn muốn đột phá giờ, vì sao tiềm thức cuối cùng chống cự, cảm thấy còn cần mài giũa, bởi vì tự thân bên trong xác thực một ít tỳ vết, bây giờ bị bù đắp.

Ở trong khoảng thời gian sau đó, cái này màu vàng khung xương thỉnh thoảng đánh ra, để Thạch Hạo giống như bị muôn vàn thử thách!

Có thể nói, mặt sau không có đâm có thể chọn, thế nhưng này xương tay cũng không buông tha hắn, như trước mỗi lần đều sẽ hắn đánh ho ra máu không thôi.

Thạch Hạo đếm đếm, này cụ hoàng kim khung xương cộng đối với hắn tiến hành rồi 18 kích, này mới dừng lại.

"A, ta nên xuống, đã nặn tốt Kim thân, nên đi tiếp thu Cổ Phật thập bát phách gột rửa, đạt tới hoàn mỹ hoàn hảo hoàn cảnh!" Phía trên hồ, Vô Úy Sư Tử mở mắt ra.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1499: Bi Kịch Không Xấu Kim Thân

Hoàng Kim sư tử cảm giác không cường đại hơn, tự thân chưa từng có như hiện tại như vậy khoan khoái, có một loại đạo tâm trong suốt, thể chất siêu thoát trên nhân gian lĩnh hội.

Thời khắc này, nó là thong dong, cũng là tự tin, bởi vì nó thật sự thành công, đắp nặn ra Kim thân, mang ý nghĩa một bộ vô địch chiến thể sắp sửa sinh ra.

Nếu là không có bất ngờ, một lúc trải qua Cổ Phật thập bát phách sau, nó liền có thể ngạo thị người cùng thế hệ rồi!

"Ngươi thành công?" Một ông lão thay đổi sắc mặt, cái này tuổi trẻ Hoàng Kim sư tử nhưng là ở tại bọn hắn phát sinh trước mắt lột xác à, đây là một việc cơ duyên lớn.

"May mắn công thành." Vô Úy Sư Tử gật đầu, rất ôn hòa, cũng rất xán lạn, cả người màu vàng da lông lóng lánh hào quang, huy hoàng chói mắt.

Một ít người trẻ tuổi thần sắc phức tạp, bọn họ tận mắt nhìn tất cả những thứ này, chứng kiến Vô Úy Sư Tử lột xác toàn bộ quá trình.

"Hay là, nó chính là đối mặt Đế Tộc đều có thể tranh cao thấp một hồi đi." Có người phán đoán.

"Trừ phi hắn chân chính có thể tiến hóa đến thể chất hoàn mỹ, nếu không, vẫn không có cơ hội, Đế Tộc tuổi trẻ đại nhân không phải như vậy dễ dàng truy đuổi!" Cũng có người không tin, tiến hành phản bác.

"Kế tiếp ngươi muốn tiến vào đáy hồ sao, có chắc chắn hay không?" Một vị đại tu sĩ hỏi, bọn họ rất quan tâm cái vấn đề này, bởi vì, gỗ mục

rương ở phía dưới.

"Ta có sáu, bảy phần mười nắm, có thể thông qua Cổ Phật thập bát phách này một thử thách, có thể gột rửa!" Hoàng Kim sư tử nói rằng.

"Cũng không phải là một trăm phần trăm tự tin?" Có ông lão hỏi, lộ ra vẻ ưu sầu.

Bởi vì, Hoàng Kim sư tử xuống sau, ý vị không phải thuận buồm xuôi gió, rất có thể sẽ không lên được.

Con này Vô Úy Sư Tử mạnh mẽ thiên phú rõ như ban ngày, như vậy chết đi rất đáng tiếc, quan trọng hơn chính là, ai còn có thể xuống lấy gỗ mục rương?

"Cổ Phật thập bát phách là một loại gột rửa, càng là một loại tàn khốc thử thách, trong cơ thể hơi có chút tỳ vết sẽ bị vô hạn phóng to, nhẹ nhàng vỗ một cái, liền giống như một đòn trí mạng. Bình thường người trúng vào một đòn, sẽ hình thần đều diệt!" Vô Úy Sư Tử nói rằng, nó chính là bởi vì đắp nặn Kim thân thành công, mới dám vào đi.

"Ta hiện tại Kim thân đã thành, theo lý mà nói, tỳ vết có thể bỏ qua không tính, nhưng vẫn là sẽ bị phóng to, cho nên nói chỉ có sáu, bảy phần mười nắm." Nó tiến một bước giải thích.

Mọi người hút vào hơi lạnh, Hoàng Kim sư tử lột xác rõ như ban ngày, trong này da lông đều bóc ra, một lần nữa sinh trưởng một lần, xương cốt đều tái sinh, Kim thân đã thành, xem như là siêu thoát rồi, lại còn không phải mười phần nắm, có thể sẽ chết đi ở phía dưới, để bọn họ tất cả đều chấn động.

Cổ Phật thập bát phách, vô hạn phóng to khuyết điểm, thiên tài xông vào, cũng có thể sẽ chết dưới mấy kích!

Đáy hồ, Thạch Hạo bình tĩnh lại, cảm giác trước nay chưa từng có thư thái, cả người ấm áp, dường như bị một cái lò lửa lớn nướng.

Bộ kia khung xương đã tản mất, một lần nữa quy về thành đống xương khô.

Thạch Hạo không lại gặp công kích, Cổ Phật thập bát phách kết thúc, hắn cảm thấy tự thân viên mãn hoàn mỹ, bất diệt đang ở trước mắt hắn cảnh giới này tới nói, không thể tinh tiến.

"Chuyến này viên mãn, thu hoạch to lớn!" Thạch Hạo tự nói.

Đối lập với thực lực tăng lên, Thạch Hạo càng thoả mãn đại đạo chi hoa trên sinh linh kia "Mở trói", để hắn chân thân đều cảm thấy ung dung, vặn gãy gông xiềng, thích hợp hơn tu đạo.

"Ồ, lẽ nào đầu kia sư tử hạ xuống, muốn giết ta?" Thạch Hạo trong mắt lộ ra hết sạch, sóng nước rung chuyển, một bóng người mờ ảo lao xuống mà tới.

Quả nhiên, chính là Vô Úy Sư Tử, nó ánh vàng chói lọi, dường như một vòng màu vàng thiên nhật giống như bay xuống.

Vô Úy Sư Tử, hết sức tự phụ, vui sướng trong lòng, bởi vì nó muốn tiến hành một phen kinh người mài giũa, một khi chịu đựng được, đem có thể bễ nghễ thiên hạ.

Đến vào lúc ấy, nó đem không sợ bất luận người nào.

"Ta nhất định phải quật khởi, ai cũng ngăn cản không được ta!" Nó tràn đầy tự tin.

"Đáng tiếc, không có có thể tự tay giết chết Hoang, ở nơi này, hắn sẽ bị hóa sạch sành sanh, liền khối xương đều không còn sót lại, không phải vậy đúng là có thể chém xuống đầu của hắn đến." Hoàng Kim sư tử cảm thấy có chút tiếc nuối.

Nó công lực đại thành, đắp nặn ra mạnh mẽ Kim thân, kết quả không thể ngay đầu tiên nắm địch thủ khai đao, đối phương đã chết rồi.

Dưới cái nhìn của nó, chuyện này thực sự có chút đáng tiếc. Nếu là Hoang còn sống sót, chờ đợi nó đến đánh bại, cắt lấy đầu lâu, cái kia tất cả liền trọn vẹn.

"Ngươi không thể là ta tăng thêm một bút huy hoàng chiến tích, thực sự có chút đáng tiếc." Hoàng Kim sư tử lắc lắc đầu.

Thạch Hạo lộ ra thần sắc cổ quái, nhìn bóng người mơ hồ kia tới gần, không có lập tức ra tay, liền như vậy thoải mái đứng lên.

"Ai!?"

Hoàng Kim sư tử giật nảy cả mình, ở cái kia xương khô chồng bên trong lại xuất hiện một cái sinh vật, sinh động, khiến cho nó sắc mặt lúc này liền thay đổi.

Chủ yếu là, cái hồ này quá bất nhất giống như, dù cho là Thiên Nhãn đều mất đi hiệu lực, đây là lấy Cổ Phật chờ huyết nhục hóa thành hồ nước, ngăn cản tất cả dò xét.

"Là ngươi? Còn sống sót!" Lập tức, Hoàng Kim sư tử chấn kinh rồi, bởi vì sẽ ở đó cách đó không xa, nó nhìn thấy Thạch Hạo hình dáng, nó quả thực khó có thể tin tưởng được.

Trước đây không lâu, nó từng tận mắt đến Thạch Hạo giải thể, chia năm xẻ bảy, rơi vào đáy hồ, nó cho rằng Hoang đã sớm chết, hình thần đều diệt, không thể có thể sống sót.

Nhưng là hiện tại, một cái hoàn hảo không chút tổn hại Hoang lại liền đứng ở đáy hồ, để nó cảm thấy khó mà tin nổi.

"Ngươi không phải vẫn muốn tự tay cắt lấy đầu của ta à, ta nghĩ cho ngươi một cơ hội, vì vậy, ở chỗ này chờ ngươi." Thạch Hạo ôn hòa nói rằng.

Nhưng là, này lại làm cho Hoàng Kim sư tử cảm giác một trận sợ hãi, phải biết, Thạch Hạo trước đây nhưng là thân thể hủy diệt rồi, hiện tại lại

khôi phục như lúc ban đầu. Đồng thời, Hoang vẫn là vẫn ở tại đáy hồ, chịu đựng hồ nước nghiền ép.

Này đã để lộ ra có đủ nhiều, Hoang hắn chặn lại tăng phật huyết nhục hóa thành hồ nước cắn giết, nhịn hạ xuống.

Điều này có ý vị gì? Rất có thể, đây là Tiên Tăng Vương thời tuổi trẻ phiên bản, thành tựu vô địch thân rồi!

Tiên Tăng Vương khi còn trẻ, từng tản mất phật tính, tới đây mài giũa chính mình, thành công vượt ải, chịu đựng nổi, cuối cùng tuyệt thế mạnh mẽ!

Trong lịch sử, nhưng là chỉ có như vậy một vị à!

"Hiện tại, lại nhiều một người..." Vô Úy Sư Tử rút lui, nó bị kinh sợ, nó tuy rằng tự phụ, thế nhưng là cũng rất rõ ràng, lúc này cái này kẻ địch nguy hiểm cỡ nào.

Nó lấm lét nhìn trái phải, ước ao nhìn đáy hồ, đang tìm kiếm cái gì.

"Ngươi là tìm cái kia bộ kia Kim thân khung xương đi, nó đã tản mất, là muốn cho nó vì bản thân ngươi đánh ra, tu thành vô thượng Kim thân sao?" Thạch Hạo cười cợt.

Hắn đối với bộ tộc này không hề có một chút hảo cảm, năm đó phản bội cửu thiên, dẫn dắt dị vực đại quân chém giết chính mình này một phương người, đầy tay máu tanh, tội không thể tha thứ!

Huống hồ, trước đây không lâu, con này Hoàng Kim sư tử càng là nhằm vào hắn, làm hại hắn suýt nữa ứng kiếp, vì vậy Thạch Hạo đằng đằng sát khí, muốn lập tức giết đi nó.

"Ngươi đoạt vận mệnh của ta?!" Hoàng Kim sư tử phẫn nộ, nghe được lời của đối phương sau, nó biết Hoang tiếp nhận rồi Cổ Phật thập bát phách gột rửa.

Trong thời gian nhất định, loại này gột rửa không thể nhiều lần xuất hiện, Hoang giành trước một bước!

"Không sao, Kim thân khung xương tuy rằng tản mất, nhưng ta còn nhớ làm sao đánh ra, ta đến trợ ngươi!" Thạch Hạo cười nói, thả người mà lên, giết hướng về Vô Úy Sư Tử.

Ầm!

Nơi này nhất thời sôi trào, tinh khí cuồn cuộn, thần lực mênh mông.

"Ồ, làm sao, hồ này để động tĩnh có chút lớn à, như là đại chiến!" Bên bờ trên, có một ít người cảm giác sâu sắc kinh ngạc.

Bởi vì, hồ nước này phi thường không bình thường, dù cho động tĩnh rất lớn, cũng sẽ bị bình phục, bởi vì cái kia chất lỏng là cổ đại cao tăng tinh huyết chờ biến thành, có thể trấn áp tất cả.

Nhưng là hiện tại, hồ nước rung chuyển, cái kia dưới đáy nhất định đã giảo phiên thiên.

"Lẽ nào đầu kia sư tử con gặp phải phiền toái, không chịu nổi Cổ Phật thập bát phách áp lực?" Có người như vậy hoài nghi.

Ầm ầm!

Sóng biển vọt lên, tiên vụ tràn ngập, một con màu vàng sư tử máu me khắp người, vọt lên, một cái móng vuốt lớn vặn vẹo, trên người có đáng sợ lỗ máu, đó là bị người một quyền đánh xuyên.

"Ồ, ngươi làm sao?" Bên bờ, một ít đại tu sĩ rất là giật mình.

Hoàng Kim sư tử gào thét, giẫy giụa, muốn trốn lên bờ đi, kết quả bị một cái tay nắm lấy chân sau, lần thứ hai kéo vào đáy hồ.

Tất cả mọi người đều thất kinh, trong hồ làm sao có thêm một cái sinh linh, vậy là ai tay? Mấy người tê cả da đầu.

"Lẽ nào là Hoang, hắn không phải đã chết rồi sao, huyết nhục đều hóa thành tinh khí!" Có người kêu to.

"Ầm!"

Hoàng Kim sư tử lại vọt lên, lần này càng thê thảm hơn, thân thể cơ hồ bị xé rách, nó gầm thét lên, gây nên vô biên sóng lớn.

Đón lấy, mọi người nhìn thấy một người trẻ tuổi, nổi lên mặt nước, một cái tay lần thứ hai nắm lấy Hoàng Kim sư tử, phải đem nó đè nhập đáy hồ.

"Cái gì, đúng là Hoang!"

"Trời ạ, hắn lại còn sống sót, chẳng lẽ muốn trở thành thứ hai Tiên Tăng Vương hay sao?!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1500: Hấp Hay Là Kho

"Hắn đúng là Hoang!"

Một đám người ồ lên, tuyệt đối không ngờ rằng Thạch Hạo còn sống sót, thời gian dài như vậy đi qua đều không có bị hồ nước hóa thành thần dịch!

Này vượt khỏi dự đoán của mọi người, y theo Vô Úy Sư Tử để lộ ra tin tức, đây là Cổ Tăng một mạch nơi chôn cất, là bọn họ nơi chôn cất, óng ánh chất lỏng vì là huyết nhục biến thành, không thiếu tiên tăng tinh huyết cùng thần lực các loại.

Có thể nói, nơi này không có gì không thay đổi, chỉ có tu luyện tăng lữ một mạch kinh văn người, sản sinh phật tính, mới có thể trong này tiếp tục trường tồn. Nếu không, đều phải chết!

Có thể kết quả cũng không phải là như vậy, Hoang còn sống, đây là một cái kỳ tích.

"Trong lịch sử chỉ có một người làm đến một bước này, đó là liền mất đi phật tính Tiên Tăng Vương!"

"Lẽ nào Hoang thiên phú có kinh khủng như vậy?"

Mấy người biến sắc, đây là một cái phi thường tin tức kinh người, nếu là truyền đi nhất định sẽ gây nên sóng lớn mênh mông, gợi ra các đại tộc rung bần bật.

Bởi vì, đây là kinh người tiềm lực!

Tiên Tăng Vương là ai? Một đời Tiên vương, từng là thế gian nhân vật mạnh mẽ nhất một trong, cùng Du Đà, An Lan là một cấp số, không thể vượt

qua.

Hoang lại có loại thiên tư này, trong này thành tựu giống như là vị kia Tăng Vương, từ trình độ nào đó trên đã công bố ra ở bên trong nội tình.

Phải biết, thế gian này xưa nay không thiếu thiên tài, một đời lại một đời người đi qua, có thể nói anh tài xuất hiện lớp lớp, thế nhưng có người nào thực sự trở thành bất hủ chi vương?

Tuyên cổ đến nay, đây là một cái khiến người ta khó có thể trả lời cùng bất đắc dĩ vấn đề.

Xưa nay liền không có người nào có thể nói rõ, thế nào kỳ tài cuối cùng mới có thể thành tựu Tiên vương cấp cao thủ.

Bất kể là thế hệ tuổi trẻ cao thủ bảng xếp hạng, vẫn là thế hệ trước sức chiến đấu xếp hạng, cũng không thể làm trở thành Tiên vương tinh chuẩn phỏng theo, luôn có không khớp.

Các đời tới nay, bảng trên mỗi cái thời kì người số một đều không nhất định có thể thành tựu Trường Sinh vị, càng không nói đến xưng vương?

Kỳ tài xuất hiện lớp lớp, này không phải lời nói suông, dị vực quá rộng lớn, một cái kỷ nguyên cũng chưa chắc có một hai người có thể chứng Tiên vương đường, cái kia thực sự quá gian nan.

Đế Tộc, nội tình biết bao hùng hậu, trong tộc vốn là có chí cao tồn tại, nhưng là có cao thủ như vậy nhưng cũng không thể ở trong tộc bồi dưỡng được một cái người đến sau.

Này vốn là một loại dẫn chứng, Tiên vương không thể cầu. Du Đà, An Lan đời sau bên trong, có mấy người thiên tư vang dội cổ kim, nhưng chính là không thành được tiên vương.

Mà ao cổ này hay là có thể đưa ra báo trước, rất có giá trị tham khảo!

Bởi vì, Cổ Tăng một mạch từng hoàn mỹ đường này, ao này nhưng đối với một loại nào đó ẩn tại nội tình tiến hành kiểm tra, có đại đức cao tăng từng nói, nếu có người ở đây chịu đựng đến, ngày sau có thể chính là Tiên vương!

Sau đó, một cái tu thành trượng 6 Kim thân, được xưng bất bại tuổi trẻ tăng nhân từng tản ra một thân nồng nặc phật tính, nhập ao này rèn luyện chân thân, còn sống.

Này trở thành một cái sống sót dẫn chứng, bởi vì, cuối cùng hắn chính là duy nhất Tiên Tăng Vương!

Luân Hồi Trì làm ra chuẩn xác dự đoán, tìm được chứng minh, vì vậy, dị vực người cá biệt ngồi không yên, này liên quan đến quá to lớn!

"Đến giết hắn, không thể để cho hắn trưởng thành!" Một cái lão đạo nhân nói rằng, hắn trên người mặc một thân ngân bào, uy thế rất sâu sắc, chấn động tâm hồn.

Đây là vừa vặn mới chạy tới một vị đại tu sĩ, khí tràng mạnh nhất, loáng thoáng vì là giữa trường đệ nhất cao thủ.

Nếu là trước kia cũng là thôi, hiện tại hắn chạy tới sau, nghe được mọi người đàm luận, biết đây là Luân Hồi Trì, lập tức hiểu rõ đây là nơi nào.

Mới đầu, rất nhiều người cũng không biết, đều là nghe Hoàng Kim sư tử từng nói, mới có sự hiểu biết nhất định.

Thế nhưng, ông già này thân phận không bình thường, đến từ Đế Tộc, mặc dù là chi thứ, bởi vì một ít đặc thù nguyên nhân các loại, huyết thống có chút xa, thế nhưng tu luyện năm tháng dài đằng đẵng, thân phận bãi ở nơi đó.

Hắn biết rất nhiều bí ẩn, nhanh chóng nói ra sau, tự nhiên để một đám người khiếp sợ!

"Rất có thể báo trước, hắn ở tương lai có thể chứng Tiên vương đường? Không được, nhất định phải diệt trừ hắn, không tiếc đánh đổi!"

Làm những người khác nghe nói sau, tự nhiên đều run lên trong lòng.

Không có ai so với bọn họ rõ ràng hơn, cấp độ kia tồn tại khủng bố cỡ nào, căn bản cũng không có biện pháp đối đầu, có có một không hai trần thế vô thượng sức chiến đấu.

Phải biết, năm đó dị vực không phải là chỉ có An Lan, Du Đà mấy người này, trải qua mấy kỷ nguyên tích lũy, nắm giữ vô thượng tồn tại khá là khủng bố.

Nhưng là chinh phạt Cửu Thiên giờ, đối phương cũng có Tiên vương, kết quả miễn cưỡng kéo lên dị vực cá biệt mạnh nhất tổ tiên cùng chịu chết.

Đây là không có cách nào tàn khốc hiện thực, đến cấp độ kia, thực sự quá mức khủng bố.

Nếu như Thạch Hạo trở thành Tiên vương, cái kia mang ý nghĩa ở tương lai có thể sẽ liều mạng một vị cổ tổ, này tuyệt không thể chịu đựng, là gánh nặng không thể chịu đựng nổi!

Tại quá khứ thì, mấy người đã rất coi trọng Hoang, đặc biệt thế hệ tuổi trẻ coi hắn vì là đại địch, hoàn toàn muốn diệt trừ hắn.

Thế nhưng, nhân vật già cả cũng không để ý, bởi vì, bọn họ nhìn thấy hắn thiên tài quá nhiều, dòng sông lịch sử như vậy dài dằng dặc, nếu như để ý, mỗi cái thời kì, một đời lại một đời anh kiệt gộp lại, mấy cũng đếm không hết.

Quay đầu lại, rất nhiều người đều phai mờ mọi người rồi.

Nhưng là, hiện tại hoàn toàn khác nhau, làm ngân bào ông lão hiểu rõ chân tướng, nơi này từng là làm ra chuẩn xác tiên đoán địa phương, tất cả mọi người đều ngồi không yên.

"Thời kỳ này, duy nhất lộ ra cao chót vót người, rất có thể trở thành Tiên vương sinh linh? Giết chết!" Có một vị khác khí tràng cực kỳ mạnh mẽ lão nhân quát lên.

Đây là tuyệt sát lệnh, không thể sai sót, cần phải chém xuống Thạch Hạo, không thể chứa hứa hắn sống sót.

Nếu không, tương lai là một hồi không thể nào tưởng tượng được họa lớn.

Liều mạng bất hủ chi vương? Đùa gì thế, chuyện như vậy căn bản không cho hắn nảy sinh!

Ở mấy người xem ra, đánh chết Hoang, ý nghĩa nghĩa đã có thể sánh vai được gỗ mục rương, thậm chí càng nặng lớn một chút.

Nhưng là, nơi này quá kỳ lạ, bọn họ chỉ có một thân bản lĩnh, nhưng cũng không xuống được, không có cách nào tiến vào cái kia Luân Hồi Trì bên trong đi chém giết Hoang.

Nơi này quá siêu phàm, nung nấu vạn linh!

Bất luận ngươi tu vị cường đại cỡ nào, đều không có ý nghĩa, nơi này sức mạnh đáng sợ cuối cùng cao hơn ngươi, chính là cực hạn nghiền ép!

"Không tốt lắm, lẽ nào chúng ta chỉ có thể trơ mắt nhìn, nhưng không làm gì được hắn, phải biết, chiếc kia rương gỗ còn dưới nước đây!" Có mấy người buồn bực.

Ầm!

Ao bên trong, bọt nước lại một lần bốc lên, Hoàng Kim sư tử gào thét, lần thứ hai từ đáy hồ vọt lên.

Thế nhưng, ở mọi người nhìn lại, đó là phí công, là một loại bất đắc dĩ giãy dụa, căn bản là không làm gì được Hoang.

Lúc này, Vô Úy Sư Tử quá thê thảm, cả người đẫm máu, da lông bóc ra tảng lớn, vết thương đông đảo, có nhiều chỗ sâu thấy được tận xương, thực sự đáng sợ.

Phốc!

Một đôi tay rất óng ánh, hoàn mỹ hoàn hảo, từ đáy nước dò ra, trực tiếp liền đem Hoàng Kim sư tử thân thể xé ra, suýt nữa liền trở thành hai nửa.

"Hống..."

Vô Úy Sư Tử rống to, toàn thân phát sáng, loáng thoáng phát sinh tiếng tụng kinh, phật quang chiếu khắp, tu bổ tự thân đáng sợ vết thương.

Nứt ra thân thể bị bù đắp, không có nứt thành hai nửa.

Nhưng này tương đương với uống rượu độc giải khát, đã mấy lần đều là như vậy, nếu không có nó một lần lại một lần liều mạng, thiêu đốt bản nguyên, tu bổ tự thân, sớm đã bị xé nát.

Điều này làm cho trên bờ sinh linh toàn bộ biến sắc, đặc biệt là thế hệ tuổi trẻ, càng là sắc mặt trắng bệch cực kỳ, vẻ mặt kinh hoảng.

Hoàng Kim sư tử là người nào? Vốn là thế hệ tuổi trẻ bên trong người tài ba, ngoại trừ Đế Tộc ở ngoài, còn có ai có thể trấn áp hắn?

Có thể hiện tại lạc đến một bước này, quá mức thê thảm.

Đặc biệt là, nó vừa nãy nhưng là được vận may lớn, ở mọi người chứng kiến dưới, tu thành Cổ Tăng một mạch Kim thân, đó là nắm giữ huy hoàng chiến tích pháp thể!

Ở mấy người xem ra, con này sư tử nếu là thuận lợi ở đáy hồ được gột rửa, để Kim thân hoàn mỹ hoàn hảo, như vậy thì có tư cách có thể ngạo thị thế hệ tuổi trẻ.

Rất nhiều người tin tưởng, vào lúc ấy, nó có thể hò hét Đế Tộc.

Nhưng là, quay đầu lại nó nhưng thảm như vậy, đều sắp khiến người ta cho đánh cho tàn phế, lúc nào cũng có thể sẽ bị dỡ xuống cả người xương.

Đây là biết bao đáng thương sự tình, vừa vặn leo lên đỉnh cao nhất, kết quả bị người một chân cho đạp hạ xuống.

Lúc này, không ít người thậm chí rất đồng tình Vô Úy Sư Tử, không khỏi quá xui xẻo, mới vừa thành tựu Kim thân chính quả, kết quả là gặp gỡ Hoang tên biến thái này.

Vốn là đắc ý vô cùng giờ, sẽ làm lên tuyệt đỉnh, vừa xem chúng bên dưới ngọn núi, kết quả bị một cái sát tinh cho đánh mông rồi!

Vào lúc này Hoàng Kim sư tử, tự nhiên bi phẫn cực kỳ, nó chỉ thiếu chút nữa à, liền muốn chém xuống tỳ vết, thành tựu viên mãn vô địch Kim thân, kết quả nửa đường giết ra một cái lẽ ra người bị chết, đoạt hắn cơ duyên, trước tiên nó mà chịu đựng Cổ Phật thập bát phách.

Nó hùng tâm vạn trượng, vốn đã leo lên cuộc đời của chính mình đỉnh cao nhất, mới chịu ngửa mặt lên trời thét dài, trực trữ lòng mang, kết quả lại bị người một chân đá đến dưới chân núi.

Là như vậy vô tình, để nó dường như cao vạn trượng thiên đạp không, trực trụy dưới vực sâu, từ Thiên Đường đến Địa Ngục, không có so với này càng thê thảm hơn, càng uất ức sự tình.

Phải biết, trước đây không lâu, Hoang suy nhược giờ, nó từng ra tay, suýt nữa liền đánh gục Thạch Hạo, có thể hiện tại hoàn toàn điều lại đây.

"À, ta không cam lòng à!" Hoàng Kim sư tử rít gào, hận đến điên cuồng, đã phát rồ.

"Ngươi không cam lòng thì lại làm sao? Năm đó các ngươi bộ tộc này phản chạy, sát hại Cửu Thiên sinh linh vô số, nợ máu đầy rẫy, đã sớm nên nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay cái này quả." Thạch Hạo nói rằng.

"Để ta nghĩ vừa nghĩ, là đưa ngươi kho vẫn là hấp." Thạch Hạo tự nói, hoàn toàn không thấy trên bờ những kia sinh linh, để một đám người giận dữ nhưng lại không thể làm gì.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1501: Điều Kiện Kinh Người

Vô Úy Sư Tử da đầu bốc lên một luồng hơi lạnh, cái này Hoang quá bá đạo, lại muốn ăn đi hắn?

Nó có chút lông, lấy chủng tộc này địa vị tới nói, chỉ đứng sau Đế Tộc, vượt qua rất nhiều Vương tộc, nếu như bị người xem là đồ ăn ăn đi, vậy thì thật là một hồi chuyện cười.

"Ngươi..." Vô Úy Sư Tử vừa giận vừa sợ, đồng thời có chút sợ hãi, bị ăn đi kết cục so với chết đi còn không có thể tiếp thu.

Răng rắc!

Một tiếng tiếng xương vỡ truyền đến, Hoàng Kim sư tử cảm giác phần sau đau nhức, toàn bộ ánh vàng chói lọi sư đuôi đã gãy xương, bị Thạch Hạo một cái cho kéo đứt đoạn mất, để nó xấu hổ mà tức giận, đây thực sự là vô cùng nhục nhã.

Quá khuất nhục, đối phương quả thực chính là một cái quái vật, hiện nay nó căn bản là chống lại không được, hoàn toàn không phải là đối thủ.

Vừa nãy dưới nước, nó từng liều mạng công kích, dùng hết khả năng ra tay, liều mạng tranh đấu, nhưng là Hoang da thịt cứng cỏi không xấu, căn bản là không đánh nổi.

Đây đối với vừa vặn nặn ra bản thân cường Đại Kim thân Vô Úy Sư Tử tới nói, là một cái đả kích khổng lồ.

Nó ở Luân Hồi Trì to lớn nhất tạo hóa cùng thu hoạch chính là luyện thể, tiến hành niết bàn, là đang tiến hành tiến hóa chung cực, nhưng lại ở chính mình mới vừa đạt được thành tựu, trong lĩnh vực mạnh mẽ nhất, nó thất bại,

mà lại rất thê thảm, một bại đến cùng.

"Phù phù!"

Bọt nước từng đoá từng đoá, Thạch Hạo xuất hiện ở mặt nước, nhấc theo to lớn Hoàng Kim sư tử, đối mặt mọi người. Cảnh tượng này rất thô bạo, hắn mắt tỏa lãnh điện, đem ở dị vực xưng vương xưng bá một đời cao thủ trẻ tuổi như là xách chó chết giống như, chộp vào trong tay, thật là xem là nguyên liệu nấu ăn.

Điều này làm ột đám người trẻ tuổi từng cái từng cái sắc mặt trắng như tuyết, Hoang thực lực lại mạnh lớn hơn một đoạn, từ lâu không phải bọn họ có khả năng đối đầu, chỉ có cao thủ đời trước khuynh lực một đòn mới được.

Thạch Hạo triệt để lộ ra mặt nước, trong này tu thành bất diệt phía sau, hắn trong lồng ngực rõ rộng thoáng rất nhiều, nhìn quét đám người kia.

"Hoang, ngươi biết sẽ có kết cục gì sao?" Một ông lão quát lên, nhìn chăm chú bên trong hồ nước người thanh niên trẻ.

"Lão già vô liêm sĩ, thiếu uy hiếp ta!" Thạch Hạo trực tiếp một câu liền đội lên trở lại, cứng rắn. Cho tới bây giờ, hắn bị dị vực đại quân một đường truy sát, chẳng lẽ còn có so với này bết bát hơn sự tình sao?

Từ lâu là không chết không thôi cục diện, không có cái gì đường lui có thể nói. Hắn căn bản là không thèm để ý đối phương thái độ các loại.

Đây là Thạch Hạo trong này tu thành bất bại pháp thể sau, lần thứ nhất thong dong như vậy đối với tất cả mọi người, dù cho bị vây quanh, hắn cũng rất có niềm tin.

Hắn ở ước định lúc này tình hình.

"Ngươi muốn chết, nhất định sống không nổi rồi!" Có người gào to.

"Chậm!" Ngân bào ông lão giơ tay lên. Để những người khác người

không nên gấp gáp, hắn lộ ra một tia ý cười nhàn nhạt, nhìn về phía Thạch Hạo, nói: "Thành tựu của ngươi cùng thiên phú, rõ như ban ngày, khiến người ta không thể không kinh khâm phục!"

Thạch Hạo bình thản coi như, không hề bị lay động.

"Người trẻ tuổi, nếu như ngươi mai một ở Đế Quan quá đáng tiếc, chung thân đều không có duyên với Tiên đạo, phải biết. Bên kia hoàn cảnh lớn rất ác liệt, căn bản không cho phép ngươi thành tiên." Ngân bào ông lão nói rằng.

"Ngươi muốn nói cái gì, sảng khoái nói thẳng đi." Thạch Hạo khóe miệng ngậm lấy một tia trào phúng nụ cười.

"Lấy ngươi bực này thiên tư tới nói, đang ở Cửu Thiên không khác nào người tài giỏi không được trọng dụng, nếu như ngươi đồng ý đầu nhập ta giới, từ khi người này sinh đem ánh sáng vạn trượng, trong lịch sử lưu lại bất hủ tên." Ngân bào ông lão dĩ nhiên như vậy du thuyết.

"Ngươi cả nghĩ quá rồi!" Thạch Hạo chỉ có như vậy lạnh như băng một câu, hắn làm sao có khả năng học Vô Úy Sư Tử một mạch phản bội đây.

"Nắm giữ hiểu rõ thế cục lớn thị giác, đó mới là thật trí tuệ, thông minh người nhất định sẽ xu cát tị hung. Tương lai Đế Quan tất nhiên muốn phá. Người phản kháng đều phải chết, ngươi hẳn phải biết, cái kia đem sẽ là như thế nào một cái kết cục." Ngân bào ông lão nói rằng.

Hắn liếc mắt nhìn Thạch Hạo, nói tiếp: "Nếu như ngươi gia nhập ta giới. Phát xuống đại đạo huyết thệ, tương lai thành tựu đem không thể đo lường, cuối cùng cũng có một ngày sẽ trở thành vương làm tổ. Hơn nữa, chúng ta có thể sáng tỏ đồng ý, dù cho thực lực của ngươi bây giờ còn chưa đủ lấy uy hiếp một phương, nhưng chỉ cần ngươi chịu đưa tới. Lập tức cho phép ngươi tự lập làm một đại cường tộc, thuộc về một mình ngươi đại tộc, vượt qua bình thường Vương tộc, thấy Đế Tộc không cần bái!"

Mọi người giật mình, bởi vì, bọn họ biết rõ, ông lão này đòi điều kiện quá kinh người.

Hoang hiện tại mới cảnh giới gì? Lại liền hứa lấy bực này địa vị!

Ở trong lịch sử, cũng chỉ có Cô Tộc, Huyết Hoàng chờ cá biệt chủng tộc có thể như vậy, thấy Đế Tộc không bái, địa vị ngang ngửa.

Hiện tại, một người trẻ tuổi mà thôi, mới hai mươi mấy tuổi, lại liền dành cho như thế cao địa vị, vượt qua sự tưởng tượng của mọi người.

"Ngươi tính là gì, coi mình là Du Đà, vẫn là An Lan? Có gì tư cách có thể tùy ý đồng ý thứ địa vị này!" Thạch Hạo cười nhạo, hắn căn bản cũng không có coi như một chuyện.

Ngân bào ông lão mới bắt đầu giờ chủ giết, một lòng phải trừ hết Thạch Hạo, có thể hiện tại nhưng như thế một bộ thái độ, khiến cho người kinh ngạc. Hắn nghiêm túc cực kỳ, nói: "Ngươi có thể nghi vấn, thế nhưng, ta nghĩ nói, tất cả những thứ này là thật sự, ta có biện pháp chứng thực, bởi vì ta đến từ Đế Tộc, tuy rằng huyết thống mỏng manh, nhưng có thể đi mời tới Cổ Tổ pháp chỉ!"

Mọi người tại đây nghe nói lời ấy, đều là khiếp sợ, hắn không phải nói nói, mà là thật lòng?

"Ta nghe nói, Đế Tộc huyết thống bá đạo, số lượng cực kỳ ít ỏi, khó có thể sinh ra đời sau. Thế nhưng, cùng bất kỳ bộ tộc thông hôn, nếu có hậu nhân, cuối cùng đều sẽ truyền thừa dưới chính mình bộ tộc này dòng máu, vì sao ngươi huyết thống mỏng manh?" Thạch Hạo cảm thấy rất hứng thú hỏi.

Hắn hoàn toàn quên trọng điểm, càng quan tâm tới cái vấn đề này.

Bởi vì, lúc trước hắn ở Đại Xích Thiên biên cương cũng từng cùng một cái Đế Tộc chi thứ huyết thống mỏng manh người từng giao thủ, có thể cùng sau đó hiểu rõ đến "Huyết thống luận" sự thực không tương xứng.

Ông lão sắc mặt trận thanh trận hồng, cực kỳ khó coi.

"Người trẻ tuổi, ta có thể cho rằng ngươi đây là ở nhục nhã ta sao, ta nhưng là mang theo thành ý muốn độ ngươi tiến vào ta giới, ngươi nhưng không cảm kích, không biết điều. Mà ngươi nếu là có ý định, ta hiện tại có thể lập tức đi xin mời Đế Tộc pháp chỉ, phong ngươi một người làm một cái đỉnh cấp đại tộc, thấy Đế Tộc không bái!"

"Không cần, ta căn bản không có hứng thú, ngươi cho rằng tất cả mọi người đều cùng Vô Úy Sư Tử một mạch như vậy, đầu gối như nhũn ra, không có cốt khí sao? Muốn cho ta cúi đầu, không thể, tương lai trên chiến trường thấy, ta tất từng cái chém hết các ngươi Cổ Tổ!" Thạch Hạo kiên định nói rằng, âm thanh leng keng mạnh mẽ, vô cùng điếc tai.

Này kinh sợ đến mức một đám người trợn mắt ngoác mồm, người trẻ tuổi này không khỏi quá tùy tiện, một người mà thôi, vẫn không có Trường Sinh đây, liền vọng tưởng đánh giết An Lan chờ người? Không biết tự lượng sức mình!

Thạch Hạo không để ý tới mọi người, cúi đầu nhìn Hoàng Kim sư tử, yếu quyết định xử trí như thế nào nó, tự nói: "Kho đầu sư tử? Vậy cũng thực sự là danh xứng với thực. Chiên dầu sư tử xương sườn, bảy phần quen thuộc, mùi vị hẳn là cũng không sai."

Vô Úy Sư Tử nhất thời giận dữ và xấu hổ, đây cũng quá khuất nhục.

Nó đáy mắt nơi sâu xa lóe qua một tia lạnh mang, giương cung mà không bắn, nó nhưng ở diện tích nhưỡng, chuẩn bị phát động một đòn trí mạng.

Bởi vì, nó từ lâu ở giả tạo đạo cảnh đại viên mãn, có thể đột phá vào trảm ngã cảnh giới, thế nhưng, vì Kim thân viên mãn, nó vẫn ở áp chế, muốn chờ đến trải qua quá Cổ Phật thập bát phách gột rửa sau, mới chính thức tiến quân càng cao hơn một cảnh giới lớn, nện vững chắc tự thân đạo cơ, cường đại hơn.

Hiện tại bị bức ép đến một bước này, nó nơi nào còn nhớ được nhiều như vậy.

Ầm!

Hoàng Kim sư tử đột nhiên bạo phát, lệ khí ngập trời, uy thế khiếp người, cả người màu vàng da lông nổ lập, để một ít đại tu sĩ đều phi thường giật mình, đây là trảm ngã cảnh giới bên trong hiếm thấy sức chiến đấu, vượt qua những chủng tộc khác.

"Ngươi như thế uất ức ẩn nhẫn, liền vì thời khắc này bạo phát sao?" Vượt khỏi dự đoán của mọi người, Thạch Hạo càng như thế nhẹ như mây gió, căn bản không thèm để ý.

Vào đúng lúc này, hắn chỉ là giơ bàn tay lên, trong suốt như ngọc, phát sinh vàng nhạt ánh sáng lộng lẫy, một chưởng hướng phía dưới ép đi, Vô Úy Sư Tử tăng lên lên khí thế mạnh mẽ, trực tiếp bị hắn đánh tan!

Một chưởng mà thôi, liền đem lâm thời đột phá vào trảm ngã cảnh giới Hoàng Kim sư tử bị đánh trở về nguyên hình, khiến cho nó miệng lớn nôn ra máu, thân thể tràn đầy vết rách, suýt chút nữa nổ tung.

"Ngươi..." Vô Úy Sư Tử vừa hãi vừa sợ, cái này Hoang quá mạnh mẽ, sức chiến đấu cao đáng sợ, nó thật sự đã dùng hết khả năng, bị bức ép đến không tiếc muốn lấy cảnh giới cao lâm thời đánh lén, kết quả vẫn như cũ không được, mạnh mẽ ngưng tụ sức chiến đấu đáng sợ vẫn bị đánh tan rồi!

Trên bờ, một đám người hoảng sợ, đặc biệt là thế hệ tuổi trẻ, từ lâu không có ngôn ngữ, muốn trào phúng, chế nhạo cũng không thể, bởi vì không có cái kia da mặt.

"Ta cho ngươi cơ hội, lại từ đầu thử một chút xem." Thạch Hạo ôn hòa nói rằng.

"Ngươi..." Vô Úy Sư Tử xấu hổ, tức giận, nó thật sự chưa từng có nghĩ tới, đồng đại trung hội có như thế một cái biến thái, áp chế nó không nhấc

nổi đầu lên.

"Hống!"

Một tiếng sư hống, đại biểu lửa giận của nó, màu vàng da lông bốc lên, tia sáng màu vàng dâng trào, chấn động cao thiên, nó toàn lực đột phá, lại một lần nữa lâm thời tiến vào trảm ngã cảnh giới, muốn đánh giết Thạch Hạo.

Nhưng mà, chờ nó cảm giác được cực kỳ mạnh mẽ, muốn xé rách Thạch Hạo giờ, kết quả lại gặp phải tầng tầng một đòn, bị Thạch Hạo một cái tát đánh tan khí thế mạnh mẽ, lần thứ hai rơi vào Thâm Uyên.

Kẻ địch cho hắn cơ hội, để nó nhảy lên tới cực điểm, còn là không địch lại, chuyện này thực sự để nó ủ rũ, kinh hoảng!

Đây là biết bao đáng sợ một cái biến thái, lại mạnh mẽ đến một bước này, coi chúng nó này một cổ lão bộ tộc vô địch vì là phàm vật, căn bản không thèm để ý.

"Ai!"

Thạch Hạo nhẹ giọng thở dài, nhìn thấy Hoàng Kim sư tử giờ, hắn nghĩ tới rồi một vị cố nhân, một vị còn trẻ giờ kết bái huynh đệ, vậy thì là tại hạ giới chín con Hoàng Kim sư tử.

Đã từng còn trẻ, làm rất nhiều chuyện hoang đường, khiến người ta muốn cười lại lòng chua xót, tuổi tác không lớn giờ liền rời nhà, rời đi hạ giới bao nhiêu năm? Thời khắc này, hắn rất muốn trở lại, tưởng niệm Thạch thôn, tưởng niệm cố nhân!

"Ta không kho ngươi, cũng không hấp ngươi." Thạch Hạo nói rằng, cũng không phải là lòng dạ đàn bà, mà là có tính toán khác, muốn để lại nó tác thành chín con Hoàng Kim sư tử.

Đón lấy, hắn nhìn về phía bên bờ trên mọi người, nói: "Trì hoãn quá lâu,

chúng ta cũng tới cái kết thúc đi."

"Chỉ bằng ngươi, cũng dám nói khoác không biết ngượng!?" Được người yêu mến nở nụ cười, hận hắn cuồng ngôn.

"Đến rồi không ít người đi, truy sát ta đại tu sĩ có bảy phần mười đều tụ tập ở đây, hiện tại nếu như đem bọn ngươi một tổ diệt đi, cũng coi như một cái sảng khoái kết thúc." Thạch Hạo nói rằng.

"Làm càn!" Ngân bào ông lão trầm mặt xuống, nếu chiêu hàng vô dụng, như vậy cũng là không nể mặt mũi, hắn sẽ không lại đi làm chuyện vô ích.

"Làm càn? Thả ngươi ông nội cái đầu!" Thạch Hạo không chút khách khí quát lớn nói.

"Ngươi một thằng nhãi con mà thôi, thò lò mũi xanh, tuy rằng thiên phú bất phàm, nhưng còn non một chút, cũng dám nói khoác không biết ngượng? Nếu như không phải trốn trong Luân Hồi Trì, sáng sớm giết ngươi rồi!" Có người lạnh lẽo nói rằng, mang theo vẻ khinh bỉ.

"Hoàng Tuyền lộ trên nhiều u hồn, các vị, lên đường bình an." Thạch Hạo xa xôi nói rằng, càng trong này vì bọn họ tiễn đưa!

"Không được, mau lui lại!" Ngân bào ông lão chờ ý thức được cái gì, nhất thời sắc mặt như đất, tất cả đều sợ hãi, rống to, hướng về phương xa bỏ chạy.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1502: Quá Ác

Mấy người đoán được Thạch Hạo phải làm gì, không nghĩ tới, hắn dám điên cuồng như vậy, vì vậy mà tóc cọng tóc khẩn, từng cái từng cái cảm thấy từ trong xương hướng ra phía ngoài bốc lên hơi lạnh!

"Trốn a, không nên quay đầu, có bao xa trốn bao xa!" Có người rống to, không riêng là nhắc nhở thạch người trên núi, càng là ở đối với núp ở phía xa tu sĩ cảnh báo.

Thế nhưng, này tới kịp sao? Mấy người hoang mang!

Thạch Hạo ngẩng đầu, dĩ nhiên là nhìn về phía đầu kia cổ thú phương vị, nhìn chằm chằm không chớp mắt, lộ ra kỳ dị thần mang, hắn ở nhìn chằm chằm đầu kia cổ đại "Chân Long".

Ở đối diện trên núi đá, cũng có một tấm bia đá, có khắc "Thiên hạ đệ nhị" bốn chữ cổ, mà ở trên bia đá quấn quanh một cái thô to xiềng xích, dẫn tới giữa không trung.

Nơi đó khóa lại một con cổ thú, hình như cổ ngạc, gánh vác cánh thần, đầu mọc sừng rồng, toàn thân vảy màu bạc mật tập, toả ra khiến người ta thần hồn bất ổn khí tức.

Nếu là đối với nó nhìn chăm chú, tự thân linh hồn có một luồng muốn sụp ra cảm giác!

Đây là ngày xưa cái thế cổ thú, không có một người có thể nhìn thẳng, chỉ có thể nhìn liếc qua một chút, liền phải nhanh quay đầu, nếu không, sẽ có đại họa sát thân.

Mà hiện tại, Thạch Hạo lại há miệng ra, phải ở chỗ này thét dài, chuẩn bị

vận dụng sóng âm thiên công đi thức tỉnh con này cổ thú!

Này quá điên cuồng, vượt qua mọi người dự liệu.

Nguyên nhân, muốn chết cũng không phải như vậy mới đúng, đến thời điểm đem chết không toàn thây, chỉ cần con này cổ thú thức tỉnh, chắc chắn trời đất sụp đổ, không có sinh linh có thể ở nó loại kia thức tỉnh gợn sóng bên trong không tổn hại, hơn nửa cũng vì muốn nổ tung.

Liền nó ngủ say thì cũng đã làm cho độn một cảnh giới Đại tu sĩ hãi hùng khiếp vía, không dám đối mặt, huống hồ là thức tỉnh?

"Hoang là người điên, đã điên rồi!"

"Hắn không muốn sống sao, hiện tại hắn lại không phải ở trong tuyệt cảnh, làm sao sẽ phải theo chúng ta đồng quy vu tận?!" Có người quát mắng, sợ hãi bên trong cũng mang theo không cam lòng.

Đặc biệt là ngân bào lão giả, hắn đã đủ thận trọng, trước kia cũng vì chưa từng đăng lâm núi đá, ở vững tin Thạch Hạo chìm vào đáy hồ sau mới lên đến, kết quả vẫn là " đạo".

Kỳ thực, có một nhóm người lớn cũng vì phi thường cẩn thận, cẩn thận từng li từng tí một, trước kia thì, tất cả đều trốn rất xa, rời xa mảnh này núi đá khu vực.

Chỉ vì thời khắc sống còn thì, sơn trên truyền đến tin tức, Hoàng Kim sư tử chưởng khống tất cả, Hoang đã mất mạng, trầm thi đáy hồ, bọn họ mới chạy tới nơi này.

"Hống!"

Thạch Hạo trước tiên phát sinh hống âm, thôi thúc đáng sợ sóng âm, xung kích phía trước núi đá nơi đó, không phải chân chính trực tiếp công kích, thế nhưng tuyệt đối xem như là quấy nhiễu cổ thú trầm miên.

"Hoang, không muốn như vậy, nếu không, ngươi muốn cũng chết!" Mấy người sắc mặt trắng bệch như tuyết, lớn tiếng quát hống, tiến hành khuyên can.

Nguyên nhân, khuyên nhủ Hoang, chính là cứu chính bọn hắn.

Nhưng mà, Thạch Hạo làm sao có khả năng dừng lại, tinh lực nối liền trời cao, dày đặc mái tóc dài màu đen phấp phới, con mắt lạnh lẽo, ở nơi đó thét dài Càn Khôn, chấn động thiên địa.

Mọi người tuyệt vọng, căn bản ngăn cản không được hắn.

"Đáng trách a, Vô Úy Sư Tử ngươi sai lầm: bỏ lỡ chúng ta, thực sự đáng chết!" Còn có một bộ trong lòng người tức giận, đối với Hoàng Kim sư tử tràn ngập oán niệm, phẫn uất cực kỳ.

Nguyên nhân, dưới cái nhìn của bọn họ, Hoàng Kim sư tử quá tự phụ, nó tự cho là đã chưởng khống tất cả, kết thúc Hoang tính mạng, chẳng khác gì là nói dối mặt sau một nhóm người lớn leo núi.

Đối với những kia quý trọng tính mạng, vẫn thật cẩn thận kẻ già đời tới nói, này không thể nghi ngờ giống như gặp lừa, trực tiếp đem bọn họ dẫn lên một con đường không có lối về.

Thạch Hạo sóng âm bên trong còn mang theo chớp giật, vận chuyển Lôi đế phù văn, lấy kinh thế lôi đình đang quấy rầy nơi này thiên địa trật tự, phát sinh tiếng nổ đùng đoàng.

Có thể nhìn thấy, trong hư không, hừng hực chớp giật một đạo tiếp theo một đạo, rủ xuống đến, mỗi một cái cũng vì thô lớn đến kinh người, âm thanh đinh tai nhức óc.

Luồng rung động này quá kịch liệt, âm thanh cũng quá to lớn, không phải ở Thạch Hạo chính mình phụ cận nổ vang, mà tất cả đều là ở đối diện "Thiên hạ đệ nhị" bia đá nơi đó nổ vang ra.

Đồng thời, hắn ở vận dụng đại thần thông, quấy rầy nơi đó nguyên khí, dẫn dắt núi đá rung động, dường như muốn nứt toác.

Toà kia bia đá ầm ầm mà run, nhưng không thể ngã xuống, nó phát sinh kỳ dị thần bí phù hiệu, kéo trói ở phía trên xích sắt ào ào ào vang vọng, âm thanh leng keng, cũng có chút chói tai, để một đám lưu vong sinh linh sợ đến vãi cả linh hồn, lông tóc dựng đứng.

Bọn họ triệt để tuyệt vọng, như vậy gây xích mích lên cục diện, đã khó giải, xích sắt lắc lư, hủy diệt cục không có cách nào phá tan, kết cục chỉ có thể sẽ hướng đi khốc liệt!

"A... Ta không muốn chết ở chỗ này!" Một đám người trẻ tuổi từ lâu mao, không nhịn được sợ hãi kêu to.

"Ta hận a!" Một ít Đại tu sĩ cũng bất đắc dĩ than thở, nguyên nhân, bọn họ đã thấy, đầu kia cổ thú bị quấy nhiễu, đang trên đà hồi phục.

Ở chỗ đó, hỗn độn khí khuếch tán, cổ thú thân thể chuyển động, nó thể hình khổng lồ, che kín bầu trời, cái kia dày nặng mí mắt cùng tường thành giống như vậy, hiện tại chính đang rì rào mà động.

Thời khắc này, một luồng vô thượng khí tức bao phủ trên trời dưới đất, đóng băng người linh hồn, cắt rời quần hùng cơ thể.

Lúc này mới bắt đầu phục sinh mà thôi, liền để không ít cường giả không chịu nổi.

"A..."

Một ít tuổi trẻ tu sĩ kêu thảm thiết, thân thể bốn, năm phân liệt, bị một luồng cái thế thô bạo cắn giết.

"Phốc!"

Có người ho ra máu thì, từ trong miệng hướng ra phía ngoài thổ nội tạng

khối, thân thể tại chỗ liền bị đè nát.

"Ba!"

Còn có người xương trán nổ tung, mi tâm chảy máu, cái kia Nguyên Thần tránh ra thì, trực tiếp hóa thành tảng lớn hào quang, chinh phạt vì mưa ánh sáng, tiêu tan ở giữa không trung.

Đây là tuyệt vọng cảnh giới, không có cách nào đối kháng!

"Trốn a!" Mấy người rống to.

Nguyên nhân, chỉ bắt đầu liền như vậy, nếu là cổ thú mở mắt ra sẽ là đáng sợ đến mức nào cục diện?

Chỉ là, bọn họ cũng rõ ràng, hôm nay hơn nửa không có một cơ hội nhỏ nhoi nào, con thú này thức tỉnh, hơi thở kia khả trong nháy mắt cuồn cuộn nơi rất xa đi, vô xa không giới!

Mà ở đây, bọn họ căn bản không có cách nào xé ra bầu trời, không cách nào hữu hiệu vượt qua, nguyên nhân có mạnh mẽ nhất pháp tắc bảo vệ, hư không môn không gì phá nổi.

"Hoàng Kim sư tử, ngươi làm hại ta chờ!" Đến thời khắc cuối cùng, còn có Đại tu sĩ không cam lòng đây, đây là một loại hết sức phức tạp oán niệm.

Nguyên bản địch thủ là Hoang, là cái kia đáng trách thiếu niên, nhưng là hiện tại ở mấy người xem ra, đạo đưa bọn họ như vậy chính là nhưng là Hoàng Kim sư tử.

Rất nhiều người trước kia cẩn thận chặt chẽ, chưa từng leo núi, chỉ vì Vô Úy Sư Tử tọa trấn nơi đó, xưng chủ đạo tất cả, bức tử Hoang, bọn họ mới đi.

"Có thể trách ai, chỉ oán chúng ta tự thân!"

"Hoang hắn điên rồi!" Đương nhiên, càng có một phần lớn người nghiến răng nghiến lợi, hận cực kỳ Thạch Hạo, nghĩ lột da hắn, lại như thế không

muốn sống.

"Hắn không điên, nguyên nhân hắn có biện pháp có thể sống sót!" Lúc này, có người bỗng nhiên nói nói.

Đồng thời, trong quá trình này, bỗng nhiên có một ít người quay đầu lại, nhanh như chớp, hóa thành mấy chục đạo chớp giật, một lần nữa nhằm phía toà núi đá kia

Những này người càng dọc theo đường cũ trở về, đẩy áp lực cực lớn, lúc nào cũng có thể sẽ chết đi!

Trong đó bao quát ngân bào lão giả chờ, đây là mạnh mẽ nhất một đám người, vào lần này săn bắn trong đại quân vì đầu lĩnh, mỗi một người đều chiến lực kinh người, không có thấp hơn độn một cảnh giới trung kỳ người.

Ầm!

Chu vi, hư không sụp ra, hình thành một đạo lại một đạo màu đen cánh cửa không gian, nhưng lại càng như là một thanh lại một thanh màu đen Thiên Đao, đứng sừng sững ở trong thiên địa!

Nguyên nhân, con rồng kia thật sự đang thức tỉnh!

Đại tu sĩ mở ra không được cánh cửa không gian, thế nhưng con này ở cổ đại Chân Long tranh bá bên trong quật khởi nhân vật khủng bố nhưng có thể dễ dàng tạo ra, này không phải có ý thức hành vi, chỉ là phục sinh bên trong tràn ra từng sợi từng sợi khí tức mà thôi, liền muốn nát tan thiên địa.

Thời khắc này, phảng phất không có cái gì có thể ngăn cản nó, vùng thế giới này, cái này đại vũ trụ, cũng vì không chứa được nó chân thân.

"Phốc!"

Loại năng lượng màu đen này gợn sóng phi thường kịch liệt, một sát na mà thôi, liền tiêu diệt chín phần mười tu sĩ trẻ tuổi, bọn họ nổ tung, hình thần

đều diệt, không còn sót lại bất cứ thứ gì.

Chỉ có cá biệt tu sĩ trẻ tuổi, thân ở đường chân trời phần cuối, vẫn cách rất xa, lại ngay đầu tiên bỏ chạy, vì vậy may mắn còn sống sót, nhưng cũng đều bị trọng thương.

Cho tới nhân vật già cả, phụ cận cũng chết một chút người!

"Cổ đại thô bạo cái thế Long tộc tiền bối, xin ngươi ra tay, giết chết quần lão!" Đây là Thạch Hạo cuối cùng một tiếng rống to, mang theo Hoàng Kim sư tử, hắn chìm vào đáy hồ.

Nguyên nhân, hắn không cần đến xem, cũng biết những người kia kết cục.

Đương nhiên, như vậy chìm vào đáy hồ cũng là vì sống sót, lại muộn dù cho trong nháy mắt, hắn cũng phải chết, chắc là phải bị cái kia cỗ uy thế ép thành bột mịn, hình cùng thần cũng vì muốn tiêu tan.

Hoàng Kim sư tử khuôn mặt mang theo hối hận vẻ, thân thể cứng ngắc, con ngươi màu vàng kim bên trong tràn ngập khiếp sợ, sợ hãi, nó triệt để cứng lại rồi, dường như con rối bình thường bị bắt hạ xuống.

Nó dù như thế nào cũng không ngờ rằng, sẽ là một kết cục như vậy, tham dự vào người nhất định phải diệt sạch a, không có một người có thể sống sót.

Dưới cái nhìn của nó, Hoang thực sự quá ác rồi!

Hơn nữa, nó xác thực rất tự trách, nếu không có là nó tràn đầy tự tin, cho rằng Hoang chết ở đáy hồ, sau đó đám kia người làm sao sẽ leo núi, làm sao sẽ đi tới gần.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, nó xác thực cũng coi như là đao phủ thủ, hại chết một nhóm Đại tu sĩ!

"Hoang, ta cùng ngươi liều mạng!" Hoàng Kim sư tử gào thét, rít gào, muốn cùng Thạch Hạo đồng quy vu tận.

"Muốn chết, không dễ như vậy, ngươi tạm thời sống tạm đi!" Thạch Hạo không thèm để ý, một cái tát hạ xuống, đánh gãy nó xương cốt toàn thân, cường đại như Hoàng Kim sư tử lại không có biện pháp chút nào, chênh lệch khá lớn.

"Ngươi muốn thế nào?" Hoàng Kim sư tử con ngươi màu vàng kim bên trong hàn mang tất lộ.

"Thu ngươi vì vật cưỡi, ngày sau, ở trên chiến trường điều động ngươi, cùng dị vực quần hùng đại chiến!" Thạch Hạo rất vô tình nói nói.

Đây cũng không phải là lưu tình, cũng không phải thật nghĩ thầm thu vật cưỡi, mà là muốn nô dịch, lưu tính mạng, để cho hắn sử dụng, dùng để kinh sợ dị vực.

Nguyên nhân, ai cũng biết, Hoàng Kim sư tử một mạch nguyên bản là cửu thiên thập địa sinh linh, sau đó phản bội, dẫn đại quân nhập quan, ngược lại giết bên mình người.

Hiện tại Thạch Hạo đối với hắn như vậy, xem như là giết một người răn trăm người, là một loại tàn khốc thẩm phán, răn đe, cho hết thảy người phản bội trên một đường sinh động mà đáng sợ khóa.

Hoàng Kim sư tử một mạch, ở dị vực địa vị cực cao, nếu là bị người cưỡi ra chiến trường, thu làm vật cưỡi, cái kia ảnh hưởng đem to lớn vô biên, sẽ gợi ra động đất, náo động lớn!

"Phù phù!"

"Phù phù!"

...

Bên trong hồ nước, truyền đến một tiếng lại một tiếng rơi xuống nước tiếng vang, bắn lên sóng biển, đủ có mấy chục người tất cả đều một con buộc đi.

Chính là mạnh nhất đám kia Đại tu sĩ, bọn họ ở thời khắc sống còn quay đầu lại, trốn về nơi này, không để ý quăng vào trong hồ, nghĩ dựa vào cái này tránh tai ách.

"Ha ha, đến rồi, một đám sủi cảo vào nồi, ta nên thoả thích thu gặt rồi!" Thạch Hạo nở nụ cười, chỉ là có chút lãnh khốc vô tình.

Mà bên ngoài, thiên địa thất sắc, đã đem vỡ, sắp thay người lãnh đạo rồi!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1503: Diệt Thế Nhất Hống

Bánh chẻo? Hoàng Kim Sư Tử nghe rõ ràng, mặc dù trọng thương, trọng thương, nhưng vẫn là cực kỳ mẫn cảm, có loại cảm giác không rét mà run!

Nó biết rõ, tiến nhập trong hồ đám này đại tu sĩ có lẽ càng đáng buồn, lại có thể bị trở thành một đống bánh chẻo!

Ngoại giới, thiên địa hỗn loạn, màu đen một khe lớn dày đặc, dường như ngàn vạn chuôi màu đen thiên đao, diệt thế hết thảy sinh linh, không chỗ có thể trốn.

Tại này bầy đại tu sĩ nhào vào Luân Hồi trong ao sau, càn khôn vỡ, sơn hà thất sắc, một sát na thiên địa lật đổ, hết thảy đều bất đồng.

Đầu kia từng tại cổ đại Chân Long tranh bá trong, Thần uy chấn bát hoang đáng sợ cường giả, hiện tại sống lại, xích sắt kia đang vang lên, chấn động chỉnh phiến Thiên Thú sâm lâm.

Tại núi đá, sinh linh bị trống rỗng, theo nó mí mắt nhảy lên, không có lao vào trong hồ, chính đang chạy trốn tu sĩ đều nổ tung.

Đến mức nơi xa, trước nhất đào tẩu nhóm người kia, cũng là cơ thể nứt ra, thương thế nghiêm trọng đến sẽ chết trình độ.

Núi đá, Cổ Thú khí tức thật là đáng sợ, dễ như trở bàn tay, không có gì không phá, căn bản cũng không có biện pháp chống lại.

Lao vào trong hồ đám người kia, cam đảm rất lớn, thực lực siêu quần, nhưng là, bọn họ kết cục cũng chú định sẽ phi thường thảm.

Mà chạy trốn tới phương xa nhất đám người kia thì cũng là đạo hạnh cao

thâm hạng người, tính cách tương đối bảo thủ.

Này hai nhóm người đều là đại tu sĩ, là săn bắn người trong cường tuyệt nhất người.

Hiện tại kẹp ở hai bầy người trong lúc đó tu sĩ, bi kịch nhất, thực lực nửa vời, tình cảnh nhất nguy, từng cái một mặt không có chút máu, toàn thân đều là vết nứt.

"Rầm!"

Núi đá, truyền tới xích sắt âm thanh dĩ nhiên không viễn không giới, dù cho cách nhau lại xa cũng có thể nghe được, chấn động tâm hồn, càng thêm khiến bọn họ sợ mất mật.

Bởi vì, lúc này xích sắt lay động thanh âm, dường như tới từ Địa Ngục đòi mạng chi âm, tại xin bọn họ ra đi, mỗi người đều run sợ không ngớt.

Đây không phải là đe doạ, mà là thật muốn dẫn đi bọn họ sinh mệnh.

"Ầm!"

Một tiếng tiếng vang kinh thiên động địa phát ra, mọi người đều hiểu, con rồng kia triệt để sống lại, trong lòng bọn họ cuối cùng một tia may mắn đều bị đánh phá thành mảnh nhỏ.

Trên núi đá, xích sắt kéo căng thẳng tắp, trên đầu cắm một cán sinh gỉ Tiên mâu Cổ Thú mở mắt, một sát na, Hỗn Độn phô thiên cái địa, Tiên Đạo chi quang, tịch quyển trên trời dưới đất!

Loại lực lượng này quá cường đại, chẳng qua là bình thường sống lại mà thôi, để thế gian khác sinh linh thừa nhận không được, tất cả đều muốn nổ tung!

Như trước kia chập ngủ thời gian đối chiếu, không thể so sánh nổi, loại này tự nhiên phóng ra ngoài ra khí tức quá cuồng bạo, đơn giản là phải diệt

thế.

Phản ứng trực tiếp nhất chính là, trốn vào Thiên Thú sâm lâm đông đảo tu sĩ, lúc này một cái đón lấy một cái nổ tung, máu tươi thương khung.

"A, không!"

Đây là cường giả phát ra thanh âm, rống giận, mang theo không cam lòng, nhưng cũng vẻn vẹn như thế, sau đó liền sụp ra.

Sớm trước may mắn còn sót lại, không có chết người trẻ tuổi, lúc này thì liền kêu đều kêu không được, liền ở trong hư không đứt thành từng khúc, trở thành thịt nát, tiêu tan thành mây khói.

Trẻ tuổi quần thể, toàn diệt!

Này căn bản không phải một cấp độ, Cổ Thú sống lại, tự nhiên lưu chuyển ra khí tức liền áp sụp thiên địa, hủy diệt rồi thành đàn thành phiến tu sĩ.

"Không, cấp ta cơ hội a..." Có người gào thét, mặt mày méo mó, vô lực vươn tay cánh tay, về phía trước chộp tới, nhưng mà, phía sau một cỗ khí tức vọt tới thời gian, hắn liền một tấc một tấc yên diệt, trở thành tàn huyết!

"Nó thế nào sẽ mạnh như vậy, ta đều đã lao ra khu vực này a, thiên muốn vong ta!" Có đại tu sĩ rít gào, bởi vì thật rất không phục, hắn độn thuật cực mạnh, thoát đi khu vực này, vọt vào xa xôi cổ lâm chỗ sâu, nhưng vẫn là bị một vệt sáng đánh xuyên, xương bể hỗn huyết nhục, văng khắp nơi ra.

Đây là đầu kia Cổ Thú mở mắt ra sau, bắn ra một sợi quang mang, bình thường ánh mắt, lúc đầu nở rộ, lại mang theo một cỗ nguyên thủy chiến ý, vì vậy đưa hắn đánh chết.

Không hề nghi ngờ, Cổ Thú tại năm đó trải qua một hồi không cách nào tưởng tượng đáng sợ đại chiến, bị khóa ở đây, dù cho ngủ say vô cùng năm tháng, nhưng vẫn mang theo ngày trước tàn lưu lại sát ý, vì vậy, ánh mắt mới

nở, cái kia trốn xa nhất đại tu sĩ biến mất.

Đây là một hồi hậu quả nặng nề, theo Cổ Thú sống lại, sở hữu trốn chết tu sĩ đều e ngại đến mức tận cùng, trong lòng không có hi vọng!

Ầm!

Khí tức hạo đãng, kèm Hỗn Độn khí, tràn ngập cũng không biết nhiều ít vạn dặm, cuốn chấn bát hoang, lay động Tinh Hà, trên thế gian hết thảy, lộ vẻ như vậy nhỏ bé.

Phốc phốc phốc...

Tại Luân Hồi ao còn có trốn xa nhất nhóm kia đại giữa các tu sĩ, ở vào lúng ta lúng túng hoàn cảnh trong những cường giả kia, sinh mệnh chú định mất đi sắc thái.

Ánh mắt của bọn họ cố định trong nháy mắt này, rất nhiều người đều bị cỗ kia ba động lan tràn đến, tại đáng sợ tràng cảnh trong, bọn họ một cái lại một cái giải thể, Nguyên Thần nổ tung.

Có thể thấy, kia mảnh núi rừng trên không, dưới lên từng đám mưa máu lớn, nhuộm đỏ thương khung.

Cực kỳ rõ ràng, tới đến khu vực này tu sĩ so với Thạch Hạo tưởng tượng nhiều, lúc này, Tử Vong trở thành kiểm kê nhân số tàn khốc ma âm!

Chỉ một sát na mà thôi, kèm Cổ Thú đôi mắt mở ra, phương viên cũng không biết nhiều ít vạn dặm tu sĩ toàn bộ nổ tung, hình thần câu diệt, không có một chút lo lắng.

Máu nhuộm Thiên Thú sâm lâm!

Khu vực này, khắp nơi đều là cường đại tu sĩ sau khi chết vết máu, mưa máu bay xuống, vùng núi xích hồng!

Sớm lúc trước, ai cũng sẽ không dự liệu đến, sẽ có thảm liệt như vậy kết

quả, một đầu Cổ Thú sống lại, tạo thành quần hùng mất mạng, lần lượt nổ tung, đây là nào đáng sợ kết quả?

Bây giờ, chính là chạy trốn tới chỗ xa nhất nhóm kia tu sĩ, cũng đều hù dọa run rẩy, hơn nữa trọng thương ngã gục, mắt nhìn cũng muốn không được.

Đây là phi thường cường đại một nhóm tu sĩ, tất cả đều tại Độn Nhất cảnh giới cao tầng, có khả năng xa trốn, một là bởi vì không có leo lên núi đá, cách đủ xa, hai là tự thân tu vi đích xác siêu phàm nhập thánh.

Nhưng dù cho như thế, đã đi xa không biết nhiều ít vạn dặm, nhưng vẫn không thể thở phào một cái, như trước có mười vạn Tiên sơn áp đỉnh cảm giác!

Bọn họ cơ thể tại rạn nứt, đang chảy máu, xương trán càng là thong thả bể nát, Nguyên Thần dường như bị thiên đao chém qua, chia làm mấy cái bộ phận, muốn giải thể.

"Không!"

Rốt cục, chạy trốn tới chỗ xa nhất, cường đại nhất một nhóm người cũng lớn gào thét, sinh mệnh sẽ kết thúc.

Phốc!

Một khắc kia, vẫn là đến, có người nổ tung, chấn động sơn hà, đầy trời huyết nhục văng tung tóe, mưa máu ăn mòn sông núi, để cho phía dưới rách nát khắp chốn.

Ầm!

Có một số sông lớn bốc hơi khô.

"Vù vù!"

Có sơn mạch trở thành tro tàn!

Tại đây đầy trời tinh huyết rơi xuống thời gian, nơi này trở thành ma thổ, rất nhiều địa vực hủy.

Bởi vì, đám này đại tu sĩ quá mạnh mẽ, tinh huyết của bọn họ có không cách nào tưởng tượng lực lượng.

Thế nhưng, mạnh mẽ như vậy một đám người, vẫn là mất mạng, một cái lại một cái ngã xuống, chỉ vì đầu kia Cổ Thú thức tỉnh rồi, nó phóng thích ra ba động liền đủ để diệt sát như vậy một nhóm đại tu sĩ!

Rất nhanh, kia cái gọi tinh huyết thiêu đốt, hóa thành tinh khí, tiêu tán ở giữa không trung.

Cực kỳ đáng sợ, những thứ này đại tu sĩ sau khi chết cái gì đều không còn sót lại, chân chính hôi phi yên diệt.

Loại này thảm liệt, rung động thật sâu mỗi người, Độn Nhất cảnh giới đại tu sĩ chạy trốn tới khu vực bên ngoài, chỉ còn lại rất ít người còn chưa chết, tại gian nan trốn chết.

Bọn họ sinh ra một cỗ cảm giác vô lực, sinh linh như vậy đừng nói đối kháng, căn bản là ngưỡng vọng không đến nó đến tột cùng cao to đến mức nào, đối mặt nó như con kiến hôi ngưỡng vọng mặt trời!

Cũng dường như kiến càng đối mặt Thương Long, chênh lệch của song phương dường như rãnh trời!

Đầu kia Cổ Thú cũng không hề động thủ, chỉ là như vậy phóng ra ngoài ba động cũng đã như vậy, nó nếu là tham chiến, kia đem là như thế nào một phen tình cảnh?

Lấy Thiên Thú sâm lâm những cường giả này cảnh giới tới nói, không cách nào tưởng tượng đầu này Cổ Thú năm xưa cùng người quyết chiến rầm rộ.

Phốc!

Phốc!

...

Đám này trốn xa nhất, tàn còn sống đại tu sĩ, cũng ở đây một cái đón lấy một cái nổ tung, số ít may mắn còn tồn tại đỉnh cấp cao thủ, cũng đều đổ máu trời cao, trước sau vẫn lạc.

Còn chỉ còn lại có sau cùng một hai người!

"Ta không cam lòng a, tại sao lại như vậy?!" Những người còn lại, cả người là vết rách, ở nơi nào gào thét lớn.

Cùng lúc đó, Thiên Thú sâm lâm ngoại vi, càng xa xăm sơn mạch trong, truyền đến thét dài tiếng, có nhân vật siêu phàm tiếp viện mà tới.

"Chuyện gì xảy ra, vì sao phải như vậy cảnh báo?" Sơn mạch trong, có người quát hỏi.

Bởi vì, Thiên Thú sâm lâm biên giới cường giả thấy được trên bầu trời trước sau bốc lên huyết quang, đó là có người ở lấy tính mạng đưa ra cảnh cáo.

Đương nhiên, chỉ có người khác thành công, người khác sớm đã vỡ nát, cũng không tới kịp làm ra loại động tác này.

"Có một con Cổ Thú phục sinh, mà bọn ta chết gần hết rồi!" Trốn chết đi ra sau cùng một hai người khóc máu rống to hơn.

"Chớ vội, bọn ta tới!"

Bọn họ lại dám tới gần nơi này.

"Thỉnh Bất Hủ Chi Huyết!"

"Vạch trần phong ấn, viết vô địch pháp chỉ!"

Phương xa sơn mạch trong, có một chút người hét lớn, mở ra phong ấn, đem thần bí cổ bình trong rực rỡ huyết dịch ngã vào phát sáng pháp chỉ trên, tức khắc để cho nơi đó bốc lên chói mắt quang, xé rách thương vũ.

"Hống!"

Nhưng mà, kèm Thiên Thú sâm lâm chỗ sâu, một tiếng to khổng lồ rít gào, cái gì đều không tồn tại nữa, thiên địa sụp đổ!

Kia cái gọi vô địch pháp chỉ, tại chỗ sụp ra, kia cái gọi Bất Hủ Chi Huyết cấp tốc thiêu đốt, hư không đều hóa thành màu đỏ thẫm, thiên địa đều bị máu ngâm nhuộm.

Ầm ầm!

Cái chỗ này thiên băng địa liệt, vạn vật suy yếu, sơn hà đều lật đổ.

Đến mức trốn chết sau cùng một hai người, còn có sơn mạch trong tự tin có thể tới này cứu viện cường đại tu sĩ, tất cả đều hóa thành khối vụn, trở thành mưa máu, sau đó tán thành tro tàn.

Cổ Thú, uy lực của một tiếng hống, cánh rừng rậm này bị trống rỗng, vùng trời này sụp ra, cùng lúc đó, có thể thấy một viên lại một hành tinh khổng lồ rơi xuống, sau đó nổ vỡ.

Hỗn Độn khí bành trướng, đem dãy núi này chìm ngập, đem mảnh này Thiên Thú sâm lâm bao trùm!

Đây là vô thượng Thần uy, vừa hô phía dưới, dường như diệt thế, cái gì đều không tồn tại nữa.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1504: Các Ngươi Quá Yếu

Hống một tiếng bên dưới, thiên địa lật úp, Càn Khôn đổ nát!

Con này cổ thú thức tỉnh, phát sinh một tiếng thú hống, không giống với dĩ vãng, lần này sóng âm thực sự quá khủng bố, đem Thiên Thú rừng rậm trùng diệt!

Ở núi đá ngay phía trước khu vực, dường như bị cày quá giống như vậy, này có thể không phải lớn một cách bình thường khe, mà là vùng núi toàn thể hủy diệt, phía trước Thiên Thú rừng rậm, phạm vi cũng không biết bao nhiêu vạn dặm, triệt để hủy diệt.

Cây cỏ khô héo, trở thành tro tàn, cao tới vạn trượng núi lớn dường như bãi biển cồn cát, một cái sóng biển quay quá, trở thành mây khói phù vân.

Nguyên bản rậm rạp cổ xưa từng rậm, hiện tại trở thành quạnh hiu nơi, hết thảy nồng nặc xanh um đều từ lâu không còn tồn tại nữa.

Thập Vạn Đại Sơn, tất cả đều đổ nát, căn bản cũng không có lưu lại một toà, mặt đất trọc lốc.

Nếu là có người tới nơi này, nhìn thấy tình cảnh này, căn bản sẽ không nghĩ đến nơi đây đã từng cổ thụ che trời, màu xanh biếc phồn thịnh, là một chỗ mênh mông biển rừng xưa cổ.

Trên đất, từng vết nứt lớn, đen kịt khe hở, thô to cực kỳ, từ rộng mười mấy trượng đến mấy thước không giống nhau, lít nha lít nhít, khủng bố vô biên.

Mấy lấy triệu dặm cũng như này, mảnh này được xưng vô ngần cổ rừng rậm, với phương vị này toàn bộ hủy diệt.

Hơn nữa cổ địa, trở thành đất hoang.

Cái này cũng chưa tính đáng sợ nhất, sóng âm chỗ đi qua, chính diện phương hướng, đại địa lún xuống, trở thành thung lũng, khe nứt, có thể thấy rõ ràng, hoàn toàn đỏ đậm.

Dung nham dâng lên trên, cuối cùng lấp kín những kia thâm cốc, địa quật các loại, trở thành màu đỏ Uông Dương!

Dung nham biển xuất hiện, nóng rực cực kỳ, để mảnh này Thiên Thú rừng rậm hoàn toàn biến dạng, tuyệt nhiên không giống, cùng năm xưa so với, hoàn toàn không nhận ra.

Đồng thời, giữa bầu trời, còn có tinh thể hạ xuống, rơi vào màu đỏ dung nham bên trong, gây nên sóng biển ngập trời, quét sạch trời cao!

Cảnh tượng như thế này, hoàn toàn lại như là ở diệt thế, chém hết vạn linh, hủy diệt Càn Khôn sức sống.

Đồng thời, theo hỗn độn sương mù khuếch tán, bao phủ khu vực này, làm tinh thể rơi xuống, bắn lên ngút trời hồng quang giờ, có vẻ hơi mông lung cùng mơ hồ.

Mà này càng thêm thấu hiện ra khủng bố bầu không khí!

"Phát sinh cái gì?" Thiên Thú rừng rậm ở ngoài, có người kêu lên sợ hãi.

Ở khu vực này có đại quân đóng quân, cảm giác được kịch liệt sóng năng lượng, sau đó liền nhìn thấy sao băng ngang qua trời cao, phía trước núi rừng hồng quang hừng hực!

"Diệt thế à, đây là cái kia trong truyền thuyết cổ thú thủ đoạn sao?" Một vị độn nhất cảnh giới đại viên mãn tu sĩ đứng trên một tảng đá lớn, khiếp sợ nhìn tình cảnh này.

Khu vực này còn sót lại hơn vạn dặm rừng rậm, không có hóa thành đất

khô cằn, có thể nói chỉ còn dư lại cuối cùng một khối "Cách ly khu vực".

Thế nhưng, bọn họ nhưng cũng có thể cảm ứng được, cái kia thanh âm thú hống, quá mức kinh tâm động phách, khiến cho bọn họ thần hồn bất ổn, rất nhiều người đạo hạnh suýt nữa rơi xuống một cảnh giới.

"Nếu không có Thiên Thú bên trong vùng rừng rậm có cổ đại tiên trận bảo vệ, gia trì toàn bộ biển rừng, có thể chúng ta đều nguy rồi!" Có người nói.

Cuối cùng một khối cách ly khu vực, chính là cái kia cổ đại đại trận kiên cố nhất biên giới, khối khu vực này nếu là sụp ra, cái kia ngoại giới rộng lớn khu vực hơn nửa cũng phải gặp đại kiếp nạn.

Núi đá đỉnh cao nhất, Luân Hồi Trì.

Trước đây không lâu, từng sóng biển ngập trời, thần dịch dâng trào, óng ánh loá mắt, sóng lớn tiết ra ngoài, rơi ra vùng núi.

Hiện tại, hết thảy chất lỏng đều từ vùng núi chảy ngược, trở về bên trong ao cổ.

Hồ nước không yên tĩnh, dù cho tiếng thú gào kết thúc, vẫn là đang sôi trào cuồn cuộn.

Đáy hồ, Thạch Hạo chấn động, tuy rằng từ lâu nghĩ đến loại khả năng này, nhưng như trước hãi hùng khiếp vía.

Cho tới Hoàng Kim sư tử, thì lại càng là nơm nớp lo sợ, này không riêng là về mặt tâm linh áp bức, chủ yếu xác thực có một luồng thần uy nghiền ép mà tới, không chịu đựng nổi.

Hoàng Kim sư tử từng ở đáy hồ nổ tung, bất quá nó tiếp thu chính là Cổ Tăng một mạch truyền thừa, ở đây, nó chịu đựng thần dịch gột rửa sau, rút lấy thần tính, lại sống lại.

Cho tới Thạch Hạo, thật sự xem như là suýt nữa chơi với lửa có ngày chết cháy!

Dù cho trốn ở đáy hồ, thân thể cũng hầu như nổ tung, cái kia sức mạnh quá cuồng bạo, cổ thú rống to giờ, cái thế thô bạo, như bẻ cành khô.

Ở trong nháy mắt đó, hắn hầu như cho là mình cũng xong.

Thế nhưng, sở liệu đến sự tình, rốt cục phát sinh, bảo vệ đáy hồ.

Đây là Cổ Tăng một mạch nơi chôn xương, có các đời cao tăng túi da, càng có tiên tăng khung xương các loại, toàn bộ chôn ở nơi đây, ở xây dựng một cái thế nhân không thể nào tưởng tượng được luân hồi địa!

Thời khắc sống còn, đáy hồ rất nhiều xương khô chuyển động, cấp tốc ghép lại với nhau, một lần nữa hóa thành hình người khung xương, ngồi xếp bằng ở chỗ kia, tụng kinh văn.

Bọn họ ổn định đáy hồ, làm cái kia cỗ hủy diệt khí đập xuống khi đến, ở màu vàng khung xương dẫn dắt đi, một đám tăng cốt phát sáng, đứng vững cái kia diệt thế lực lượng, bảo vệ nơi đây.

Nếu không, Thạch Hạo tất nhiên hình thần đều diệt.

Này trong dự liệu của hắn, thế nhưng là hiểm mà lại hiểm.

Hắn đã sớm biết, nơi này bất phàm, bởi vì, Luân Hồi Trì ba chữ ý nghĩa quá to lớn, không phải là tùy tiện lấy tên.

Đặc biệt là Cổ Tăng một mạch, từng từng sinh ra Tiên vương, sao bình thường? Nói không chắc thì có vị kia Tăng Vương thủ đoạn dùng ở đây.

Đồng thời, Thạch Hạo nhìn thấy khối này núi đá khu vực bên trong, chỉ có hai khối bia, một khối mặt trên có khắc "Thiên hạ thứ hai" vài chữ, khác một khối trên có khắc có "Luân Hồi Trì" ba chữ.

Hắn cảm thấy, hai người khả năng có tất nhiên liên hệ. Hay là, cổ thú bị

xích ở đây, rất có thể là Cổ Tăng gây nên.

Hay là giúp nó chữa thương, hay là chân chính giam cầm!

Nhìn như vậy đến, Luân Hồi Trì hẳn là không kém thiên hạ thứ hai mới đúng.

Vì lẽ đó, Thạch Hạo dám đánh cược!

Không cá cược, hắn đem vĩnh khốn Luân Hồi Trì bên trong, đồng thời sẽ có cuồn cuộn không ngừng dị vực cao thủ xuất hiện, đến cuối cùng rồi sẽ có biện pháp đối phó hắn, còn không bằng chủ động xuất kích.

Lần này hắn thắng, có thể nói chiến dịch này làm cho đối phương tổn thất nặng nề, chết rồi cũng không biết bao nhiêu cao thủ.

Tối thiểu, hắn bản thân biết, đại tu sĩ tối thiểu chết rồi bảy mươi, tám mươi người trở lên, còn có trước kia không có phát hiện, giấu ở trong rừng, cái kia hơn nửa càng nhiều.

"Cô Tộc cùng Đế Tộc người trẻ tuổi chưa từng trèo lên núi đá, không biết có hay không ở khối khu vực này, đã chết rồi sao?" Thạch Hạo tự nói.

Ở bên cạnh hắn, Hoàng Kim sư tử thẫn thờ, do trước kia sợ hãi, đến hiện tại tĩnh như cây khô, đây là một loại to lớn biến hóa trong lòng, có chênh lệch, có ủ rũ, thậm chí có mất đi hết cả niềm tin cảm.

Hôm nay trải qua sự tình làm nó tâm tình phức tạp, tạo thành to lớn tâm linh bóng tối, này một đời đều không thể tiêu diệt.

"Ta là tội nhân à!" Hoàng Kim sư tử đang gầm thét, trong đó tự trách, trong lòng có hối hận.

Làm Thạch Hạo nghe được câu này giờ, con mắt lúc này liền trừng lên, giơ tay trực tiếp cho nó mà một cái tai to hạt dưa, tiếng vang giòn lượng, đánh văng ra hồ nước.

"Ngươi dám!" Hoàng Kim sư tử trừng mắt, tóc mai dày đặc, rất dài, đều sắp rủ xuống tới sư trảo chỗ, xem ra vô cùng uy mãnh.

Lúc này, nó đột nhiên đã trúng một bạt tai, như vậy bị đánh lén, chớp mắt thất thần, quên nó hiện tại là tù binh thân phận. Mà tại quá khứ, ai dám động nó? Là chân chính sư tử vương.

"Các ngươi mạch này phản bội Cửu Thiên, giết nhiều như vậy tiên dân, cũng không thấy ngươi có phụ tội cảm, hiện tại ta gián tiếp chém một ít đao phủ thủ, ngươi ngược lại đau lòng?!" Thạch Hạo càng nói vẻ mặt càng lạnh.

"Ta đánh chính là ngươi, còn muốn đạp ngươi!" Thạch Hạo lại cho nó một cái tát, âm thanh càng tiếng vang, đánh Hoàng Kim sư tử thì lại tại chỗ trực tiếp quay một vòng, một con mới ngã xuống đất.

Ầm!

Đồng thời, Thạch Hạo giẫm chân một cái, khiến cho xương sọ của nó đều nứt ra rồi, máu tươi tí tí tách tách, theo hồ nước vọt tới giờ hỗn hợp lại cùng nhau.

"Giết nhiều như vậy tiên dân, các ngươi không hổ thẹn, chết rồi mấy cái ma nhãi con, ngươi nhưng đau lòng, ta giẫm bất tử ngươi!" Thạch Hạo ầm ầm không ngừng đạp dưới.

Đáng thương Hoàng Kim sư tử, lại gần như giải thể.

Thạch Hạo nhìn về phía phía trên, có một ít chùm sáng, còn có một chút tàn chi bại thể các loại, hắn không có lập tức đi tới, mà là đang các loại, sợ đầu kia cổ thú còn có thể rít gào.

Hắn cảm thấy được, đầu kia cổ thú bị quấy nhiễu tỉnh lại, cái đó sóng âm vượt qua mấy ngày trước, quá quá mạnh liệt, một cái sơ sẩy sẽ đưa tới diệt thân đại họa.

Chủ yếu là bởi vì, hắn cảm thấy đầu kia cổ đại Chân long ý thức không

tỉnh táo, khả năng như trước ở vào lạc lối trạng thái, nếu không sẽ không như thế gào thét.

Mà dưới tình huống này, cực kỳ nguy hiểm!

Cổ thú nếu là có linh, nó nhớ tới thân là Cửu Thiên Thập Địa bên trong một thành viên, nghĩ đến sẽ trợ hắn, Thạch Hạo như vậy suy đoán, vì lẽ đó hiện tại hắn không thể hi vọng đối phương có ý thức ra tay.

"Ta nói, các ngươi có được hay không, quá yếu, lúc này mới bắt đầu mà thôi liền xong đời hơn nửa, mau mau, đều cho ta chịu đựng!" Thạch Hạo ngửa đầu hướng về phía phía trên hô.

Đó là một ít tàn thể, còn có một chút nhưng là chỉ còn dư lại phá nát nguyên thần chùm sáng, từng cái từng cái rung bần bật không ngớt, thực sự là bị tức hỏng rồi. Đều đến mức độ này, tên tiểu tử kia còn đang nói nói mát, thực sự đáng thẹn, đáng trách!

Trước đây không lâu, Thạch Hạo ở tại bọn hắn tập trung vào hồ nước giờ liền từng xông lên trên, chuẩn bị từng cái bắt, đưa hết cho giết chết, kết quả đầu kia đặc thù hình thái Chân long hống lên tiếng sau, sức mạnh kia vượt qua sự tưởng tượng của hắn, hắn không thể không thoát thân trở lại đáy hồ tránh né.

Đám người kia thân là độn nhất cảnh giới đại tu sĩ, nguyên bản cao cao tại thượng, nhưng là tiến vào bên trong hồ nước hoàn toàn khác nhau. Có người lúc này giải thể, huyết nhục hóa thành tinh khí, thần lực, trở thành hồ nước một phần, chính là xương cũng trở thành hào quang, triệt để hóa rơi mất. Nhóm người này chết thảm!

Hơn nữa người liền trực tiếp như vậy tiêu chết rồi!

Bởi vì, đây là Luân Hồi Trì, phi thường khủng bố, mặc kệ lớn đến mức nào nhân vật, cao thâm cỡ nào cảnh giới, đến nơi này đều phải bị áp chế.

Nơi này sức mạnh đều có thể chiếm cứ ưu thế tuyệt đối nghiền ép ngươi,

này thử thách chính là trong cơ thể thai nghén tiềm năng, lấy cao hơn ngươi cảnh giới tu luyện sức mạnh nghiền ép.

Vì lẽ đó, mấy người tại chỗ hình thần đều diệt.

Nhưng không thể không nói, có thể tu luyện tới độn nhất cảnh giới, không có phàm nhân, càng có một ít phi thường xuất chúng anh kiệt, vì vậy có mấy người chặn lại ăn mòn, còn chưa chết.

Chỉ là sống sót sinh linh cũng trả giá to lớn đánh đổi, có không ít mọi người bị hóa rơi mất tứ chi các loại, bây giờ không trọn vẹn không thể tả, thậm chí có chỉ còn dư lại một cái đầu lâu.

Càng thảm tu sĩ, thân thể diệt hết, bây giờ chỉ có tham dự nguyên thần còn đang giãy dụa, nhưng mắt thấy cũng không xong rồi, sắp hóa thành mưa ánh sáng.

Chỉ có người cá biệt, hình thể vẫn tính duy trì hoàn hảo, trong đó khổ sở chống đỡ. Nhưng không nghi ngờ chút nào, lâu dần, chắc chắn phải chết, sẽ không có hồi hộp.

"Các ngươi quá kém cỏi, mỗi một người đều nhược bạo!" Thạch Hạo đứng phía dưới khinh bỉ, tiến hành chế nhạo, nói: "Trước đây không lâu, các ngươi một cái so với một cái hung cuồng, đối với ta truy sát, làm sao hiện tại cùng ôn gà giống như, yên bẹp, nhược thành phế cặn bã!"

Phía trên một đám người thật sự tức giận ngực khó chịu, giận không nhịn nổi, tên khốn này tiểu tử thực sự là đắc chí ra vẻ, như thế trào phúng, nhục nhã bọn họ, khiến cho người căm tức.

Nhưng là, bọn họ nhưng không có cách nào nhằm vào, hơn nữa hiện tại bọn họ là ở vào nhược thế địa vị, căn bản làm sao không đối phương, thậm chí có thể nói tình cảnh cực kỳ nguy hiểm.

Bây giờ còn có sức đánh một trận sao? Không có!

Trong hồ nước này, muốn sống sót cũng khó khăn, càng không nói đến đi chiến đấu.

"Các ngươi trên hồ nước mặt không an toàn, nếu như vị kia tồn tại lại hống một tiếng, các ngươi đều muốn nổ tung, vẫn là xuống đây đi." Thạch Hạo nhiệt tình chào hỏi.

Đồng thời, hắn tự thể nghiệm, đã ra tay rồi, mạnh mẽ cào xuống mấy người.

Phốc!

Những này khí lực không trọn vẹn sinh linh, ở trên đường trực tiếp liền chia năm xẻ bảy, hóa thành hào quang, trở thành thần dịch, ở vùng nước sâu vực hòa tan hết.

Thạch Hạo tiếp tục ngước nhìn phía trên, nói: "Ồ, ngươi bản thể là một con gà? Nào còn có một cái đại xà, a, ta lại phát hiện sơn dương tinh. Đều là ăn ngon à, tu luyện tới cảnh giới này, đều vì thượng đẳng nguyên liệu nấu ăn, quá hiếm có. Đời này ta vẫn không có hưởng thụ quá lấy độn nhất cảnh giới làm thức ăn tài mỹ thực lớn yến đây!" Thạch Hạo từng cái từng cái chỉ bọn họ, tiến hành đánh giá, cuối cùng càng bắt đầu vì là khuyến khích, nói: "Chịu đựng, chịu đựng đến mới có quang minh, muốn sống sót, phải nhịn xuống, ngàn vạn không nên ở chỗ này bị hóa đi. Sau đó, ta làm cái chuồng lợn, nuôi các ngươi!"

"@#$%5..." Dị giới còn sống sót cao thủ, từng cái từng cái khí đến can đau, giận sôi lên, nhưng đáng tiếc, chính là không làm gì được Thạch Hạo.

"Hừm, chờ một chút!" Đột nhiên, Thạch Hạo thu lại cười, sắc mặt âm trầm, nhìn chằm chằm một bộ tàn thể, nói: "Vô liêm sỉ gia tộc cũng tới? Với các ngươi toán một bút sổ cái!"

Hắn đã nhận ra, đó là Đế Quan bên trong sinh linh, trước đây không lâu từng giả ý cứu hắn, kỳ thực đối với hắn ôm rất lớn ác ý.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1505: Toàn Bộ Vẫn Lạc

"Lão gia hỏa, ngươi mạng cũng thật là lớn a, còn chưa chết!" Thạch Hạo trong mắt bốc lên hàn quang, hắn xông tới, bắt lại cái kia tàn thể.

Không thể không nói, người cường giả này quá thê thảm, sớm đã không có người bộ dạng, tứ chi sớm liền cắt đứt, đầu lâu rạn nứt, phần bụng dưới cũng tiêu thất.

Bây giờ, hắn còn chỉ còn lại có một đoạn nhỏ thân người, kết cục này cực kỳ đáng buồn.

Trước đây không lâu, Thạch Hạo bị người này lừa gạt một chiếc chiến xa, từng tương kế tựu kế đánh chết một vị Độn Nhất cảnh giới lão giả, về sau đồ cùng chủy kiến, đám người kia trở mặt, nhảy ra mấy tên đại tu sĩ, đối với hắn triển khai truy sát.

Người này một mực phía sau chuế, cùng dị vực tu sĩ hợp lưu, đi cùng một chỗ, không có một chút gánh nặng trong lòng, có thể thấy được đã triệt để quăng vào dị vực.

Kết quả, những người này cũng cũng rất xui xẻo, Thạch Hạo quấy nhiễu đầu kia Cổ Long, dẫn phát một hồi đại tai nạn, nên tộc tới đời trẻ, trung niên toàn diệt, thế hệ trước vọt vào hồ nước, kết quả là nháy mắt bị hao tổn.

"Đáng tiếc chiếc kia chiến xa!" Thạch Hạo tỉ mỉ quan sát sau, phát hiện một chiếc tàn phá chiến xa bảo hộ ở người kia bên cạnh, phát ra mông lung quang, nếu không có như vậy, người này chết sớm.

Dù vậy, người này cũng tàn tật phế đi, mà kia chiến xa bị nước hồ gặm nhấm rách mướp, cũng chú định giải thể, Thần tính sẽ tiêu thất gần hết.

Tại Thạch Hạo xem ra, bộ tộc này người tới đích xác rất cường nhưng nhưng không sánh được dị vực những lão giả kia, liền dị vực đại tu sĩ đều thất linh bát lạc, chết chín thành, người này không thể có thể sống sót mới đúng, hết thảy đều là bởi vì chiếc kia chiến xa.

"Nói đi, ngươi tới tự kia nhất tộc?" Thạch Hạo hỏi, đây là hắn hết sức quan tâm vấn đề, bị nhất tộc tính toán, hắn khác thường lưu ý.

Tuy có phỏng đoán, nhưng là cần chứng thực mới được.

"Ngươi..." Tên lão giả này thực lực cực mạnh, nhưng là hiện tại suy yếu không còn hình dáng, tùy thời đều muốn yên diệt.

"Đừng lo lắng, ngoan, chỉ cần ngươi nghe lời, ta bảo vệ ngươi, sẽ không để cho ngươi chết tại bờ hồ trong." Thạch Hạo cười dài.

Mặc dù thân chịu trọng thương, hình thần tướng diệt, lão nhân này vẫn là cảm giác sợ hãi, lên một tầng nổi da gà, đáng chết này Hoang, lại dám như thế giễu cợt cùng hù dọa hắn.

Đây chính là tiểu bối a, hắn thấy, miệng còn hôi sữa, trước đây không lâu còn bị bọn họ truy sát dường như chó nhà có tang, chung quanh trốn chết, kết quả hiện tại được đà lấn tới, như thế giày xéo hắn.

"Tiểu tử, ngươi đừng quá phận!" Hắn gầm nhẹ nói.

"Trả lại cho ta tự cao tự đại, tìm gọt chứ?" Thạch Hạo một thanh xách ở cổ áo hắn, đáng tiếc, kia cái gọi bảo y tổn hại lợi hại, lúc này bị đập vỡ vụn.

Ầm!

Thạch Hạo theo bên cạnh nhéo qua đây Hoàng Kim Sư Tử, cho rằng mộc cây gậy xoay chuyển, đập về phía lão giả.

Phù một tiếng, lão giả nửa thân thể tiêu thất, bị đụng nát, chỉ còn lại có một cái đầu lâu, càng phát thê thảm.

Một kích này, truyền đến hai đạo tiếng kêu rên, một cái tự nhiên là lão giả, lửa giận lấp ưng, hắn đã sắp chết, bây giờ lại bỏ lở thân người, chỉ còn lại đầu lâu, chú định không có kết cục tốt.

Một cái khác tự nhiên là Hoàng Kim Sư Tử, hận muốn cuồng, xấu hổ đến mức tận cùng.

Bởi vì, vừa mới Thạch Hạo quá tùy ý, theo bên cạnh đem Hoàng Kim Sư Tử bắt tới, đây là đưa nó trở thành cái gì? Một căn mộc cây gậy, một kiện công cụ, một căn không quan trọng gì cỏ rác?

Thật thực sự quá tùy ý, khí Hoàng Kim Sư Tử thân thể đều ở đây run.

"Nói đi, ngươi tới tự kia nhất tộc? Ngươi cũng biết, ta cũng không có tốt như vậy kiên trì, càng là bị các ngươi truy sát lâu như vậy, tính khí sẽ không rất tốt, không nói, ngươi nên biết kết cục sẽ rất không xong." Thạch Hạo nói.

"Ngươi đắc tội qua kia nhất tộc, hiện tại với ai không đội trời chung, tự mình còn không rõ ràng lắm sao?" Viên này đầu lâu giọng căm hận nói.

Khi nghe đến mấy câu này sau, Thạch Hạo con ngươi rút lại, hắn biết tình huống có một số phức tạp!

Rốt cuộc là có phải hay không Vương gia, cũng hoặc Kim gia? Hai cái này Trường Sinh gia tộc với hắn đối lập, là địch nhân.

Thế nhưng, lão giả thống khoái như vậy liền chiêu?

Còn là nói, đây là nghĩ sai đường hắn? Như có hắn Trường Sinh thế gia tham dự vào, tình huống kia thì càng phức tạp, càng đáng sợ hơn.

Thạch Hạo không nói câu nào, nhanh như thiểm điện ra tay, bắt lại viên này đầu lâu, muốn dò thần Thức Hải, thực sự hiểu rõ cái đến tột cùng!

Nếu là ở đi qua, hắn khẳng định không được, đây là một cái Độn Nhất cảnh giới đại tu sĩ, Nguyên Thần lực thịnh mãnh liệt như một vầng mặt trời,

có thể đốt đi thấp cảnh giới người.

Nhưng là bây giờ, Thạch Hạo đạo hạnh tinh tiến một bước dài, hơn nữa thực lực đối phương giảm mạnh, còn dư lại không mấy, này dài cái đó tiêu tan, có thể nói dễ dàng thì phải tay.

"Không!" Tên lão giả này chống cự, hắn đem hết khả năng giãy dụa.

Rất nhanh, Thạch Hạo rút lui, sắc mặt âm u, như một đạo quang ảnh rời đi, trở lại đáy hồ.

Ầm!

Lão giả đầu lâu nổ tung, lan đến gần người chung quanh, dù cho có nước hồ ngăn trở, kết quả vẫn có ba người mang theo không cam lòng cùng phẫn uất, cùng hắn một đạo chết.

"Đầu trong có đáng sợ ấn ký, chạm vào liền bị kíp nổ, tuyệt đối là nào đó một Trường Sinh thế gia thủ bút!" Thạch Hạo sắc mặt khó coi.

Liền Độn Nhất cảnh giới đại tu sĩ đều bị trồng xuống ấn ký, khi tất yếu, dễ dàng hy sinh hết, này không có gì ngoài số ít từ xưa trường tồn gia tộc bên ngoài, còn có thể là ai như thế có quyết đoán.

Mặt trên, một đám đại tu sĩ trầm mặc, nhưng nhưng trong lòng cực kỳ sợ hãi, thân là Độn Nhất cảnh giới cường giả đã có loại tâm tính này, điều này làm cho bọn họ xấu hổ không ngớt.

"Ân, mặt trên không có động tĩnh?" Thạch Hạo lẩm bẩm, hắn nói tự nhiên là ngoại giới đầu kia cổ đại Chân Long.

Xoạt!

Cùng lúc đó, có người cũng động nhằm phía hồ nước bên ngoài, muốn đến đây đào tẩu.

Tại đây trong hồ, mỗi trong nháy mắt thân thể của bọn họ đều ở đây tan

rã, chịu to khổng lồ phá hư, nếu không có muốn sống sót, bọn họ như thế nào lao vào trong hồ?

Bọn họ tin tưởng, ngoại giới tu sĩ khác cần phải đều chết hết, bọn họ hiện tại tuy rằng thê thảm, nhưng suy cho cùng còn sống.

Xôn xao!

Có người nhảy ra mặt nước, thôi động tàn thể, sẽ phải triệt để bỏ chạy, hiện tại bị thương quá nặng, lúc nào cũng có thể sẽ chết, không phải cùng Hoang tính sổ thời gian.

Thạch Hạo lộ ra một sợi nụ cười gằn, hắn nhắc tới ngoại giới, như vậy lẩm bẩm, chính là muốn cho người đi dò đường.

Đương nhiên, mặc dù minh bạch tâm tư của hắn, những thứ kia người cũng phải không biết làm sao như vậy lựa chọn, bởi vì, lúc này Hoang dưới cái nhìn của bọn họ chính là một con sừng dài Ác Ma, bất động lời nói, hơn phân nửa kế tiếp sẽ phải chờ hắn tru diệt.

Phốc!

Nhảy lên mặt nước người, không có bị đầu kia Cổ Thú khí tức nghiền nát, kết quả lại bị Thạch Hạo một đạo kiếm khí bổ ra đầu lâu, kể cả thân thể tàn phế bị trảm thành hai mảnh, Nguyên Thần bị hủy!

"Trốn!"

Khi hô lên cái chữ này thời gian, may mắn còn sống sót đại tu sĩ cảm giác cực kỳ sỉ nhục, đối mặt một cái hai mươi mấy tuổi mao đầu tiểu tử, lại có thể cần tả tơi chạy trốn!

"Chó, ta gà, ta dê, ta vịt, ta ngưu, các ngươi đừng trốn!" Thạch Hạo ở phía sau hô, hơn nữa đã động thủ.

Phía trước, những thứ này đại tu sĩ nổi giận đùng đùng, toàn thân nộ

máu tăng vọt, khí chân răng đều ở đây đau.

Phốc!

Thạch Hạo không lưu tình chút nào, lòng bàn tay phun ra một cỗ rực rỡ kiếm khí, đem một người chặn ngang chém đứt, sau đó lại bù đắp một kiếm, đâm thủng xương trán, đánh gục Nguyên Thần.

Tiếp đó, lại là một đạo lôi quang phát ra, đem một cái tứ chi không được đầy đủ, vốn đã suy yếu đại tu sĩ một lần nữa nổ xuống, làm hắn toàn thân cháy đen, Nguyên Thần khô héo sau lại cấp tốc tán loạn, chết oan chết uổng.

Hưu...u...u!

Thạch Hạo xông tới, dường như rời dây cung Thần tiễn, cấp tốc đến mặt hồ, toàn thân mỗi một cái lỗ chân lông đều phát sáng, ngàn vạn sợi thần mang bạo phát, dường như rực rỡ kiêu dương, ở chỗ này nở rộ!

Tại phốc phốc thanh âm, kèm huyết quang, những thứ này thần mang quá sắc bén, đem còn thừa lại mấy người đinh ở, đâm xuyên thân thể, nhất thời làm bọn họ máu tươi trên không!

Một sát na, mọi người đều chết.

Không huyền niệm chút nào!

Lao vào trong hồ tránh hiểm mười mấy tên đại tu sĩ, cuối cùng là không ai có thể sống, toàn bộ vẫn lạc.

Bao quát tên kia thực lực phi thường cường đại áo bào bạc lão giả, Đế tộc chi thứ, lúc này chết không nhắm mắt, khi lại một lần nữa rơi vào trong hồ, tàn thể bị hóa sạch sẽ.

Đồng thời, Thạch Hạo mở ra Thiên Mục, thấy được đối diện trên núi đá cảnh tượng, con rồng kia đóng lại con ngươi, bốn phương tám hướng tinh khí chính tại hướng nơi đó tuôn ra.

Thạch Hạo chấn động, bởi vì thấy được nơi xa cảnh tượng, hơn nửa Thiên Thú sâm lâm đều hủy diệt rồi? Xanh tươi tiêu thất, màu đỏ dung nham quay cuồng!

Thời khắc này, màu đỏ sương máu, màu xanh lục sinh cơ bừng bừng, theo tàn phá vùng núi bay lên, chui vào Cổ Thú trong thân thể, trở thành nó thu nạp tinh khí.

Thạch Hạo cấp tốc rơi vào trong hồ, bởi vì hắn biết hơi có nán lại, hắn đều đem hóa thành một cỗ tinh khí, vọt vào Cổ Thú cơ thể.

"Di?"

Bỗng nhiên, nước hồ cuồn cuộn, ngoại giới nổ vang, dường như triều tịch bành trướng, Thạch Hạo rất giật mình, hắn lần nữa tới đến mặt hồ, đi lên quan sát.

"Đây là..." Cổ Thú phát sáng, toàn thân tràn ra tinh khí, tịch quyển hướng phía trước, tại Thạch Hạo chấn động trong ánh mắt, vùng núi dung nham thối lui, Cự Sơn ầm ầm, đột ngột từ mặt đất mọc lên, đón lấy, lục ý dâng lên, thực vật nhanh chóng trưởng thành.

Loại cảnh tượng này quá kinh người, sinh mệnh như lúc ban đầu, cấp tốc sinh trưởng, tái hiện đi ra.

Này không giống hủy diệt vậy, thiên băng địa liệt, nhưng là lại càng thêm để cho Thạch Hạo chấn động, thân thể của hắn bị một cỗ sinh cơ tư nhuận, chiếm được to khổng lồ chỗ tốt.

Hủy nửa cái Thiên Thú sâm lâm cấp tốc khôi phục, một lần nữa lục ý nồng nặc, sinh cơ vô hạn!

"Hủy diệt, sinh mệnh diễn dịch..." Thạch Hạo như mê như say, ở chỗ này yên lặng nhìn, toàn thân phát sáng, đạo hạnh tại tăng tiến.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1506: Sơ Chiến Thiên Ý

Hắn một cách tự nhiên mà tiến vào trảm ngã cảnh giới, đồng thời sắp hoàn toàn triệt để củng cố.

Nguyên bản, Thạch Hạo muốn chờ việc nơi này, lại tiến vào này cảnh, nguyên nhân hắn bất cứ lúc nào đều có thể cất bước đi vào, đặc biệt là trải qua cổ tăng mười tám đập sau, từ lâu xem như là mài giũa cái thấu triệt.

Căn cơ đã nện vững chắc, chỉ cần hắn đồng ý, liền có thể lập tức thành liền tầng thứ càng cao hơn chính quả.

Trước đây do dự, là nguyên nhân vì ổn thỏa, hắn sợ vạn nhất đang đột phá lúc đó có tỉnh ngộ, mà bị người trên đường quấy rầy, hao tổn tự thân cơ duyên.

Này tế, Thạch Hạo vong ngã, không buồn không vui, trong mắt có sinh diệt cảnh tượng, có Luân Hồi tượng, hết thảy đều ở sinh tử gian lưu chuyển, trước mắt phảng phất có sống và chết hải, sóng nước lấp loáng.

Trảm ngã, chém xuống tự mình gông xiềng, vẫn là chấp niệm? Thời khắc này, Thạch Hạo hoang mang, nhưng là vừa nhanh chóng hiểu ra, quả đúng vậy rơi vào ngộ đạo cảnh!

Cái kia cổ đại Chân Long, lúc này phun bạc tinh khí, để hủy diệt nơi tái hiện quang minh, hết thảy cây cỏ chớp mắt thức tỉnh, núi cao vụt lên từ mặt đất, dành cho hắn quá to lớn xúc động.

Ở hủy diệt trên phế tích tân sinh, ở tại vực sâu bên trong quật khởi vạn trượng núi lớn, loại biến hóa này, do tử mà phồn thịnh, đang sinh diệt trong lưu chuyển, thai nghén trong thiên địa cơ bản nhất, nhưng cũng là mạnh nhất hàm nghĩa một trong.

Thạch Hạo ngộ đạo, đây là ở tách ra thân thể gông xiềng, vẫn là tinh thần ràng buộc, cũng hoặc là chấp niệm trong lòng, nhất thời khó có thể nói rõ, rất là phức tạp.

Bên trong hồ nước, Hoàng Kim sư tử nhìn chằm chằm Thạch Hạo, trong mắt hung quang đại thịnh, liền muốn ra tay, thế nhưng nó nhịn xuống.

Nguyên nhân, nó thực sự có bóng ma trong lòng, từ khi gặp phải Thạch Hạo, sẽ không có dễ chịu thời điểm, mỗi một lần cũng vì rất thê thảm, nó thật sợ Thạch Hạo lúc này là đang thăm dò nó.

Vì vậy, nó không có manh động!

"Hắn không phải diễn trò, là thật sự ở tỉnh ngộ. Không hành, ta đến ra tay, một chưởng kết thúc hắn cơ duyên, để hắn từ Thiên đường trong nháy mắt rơi rụng Địa ngục!" Hoàng Kim sư tử âm thầm cắn răng, phi thường điên cuồng, làm ra loại này quyết đoán.

Thế nhưng, nó thực lực bị hao tổn nghiêm trọng, bị Thạch Hạo suýt chút nữa phế bỏ, nó lo lắng một đòn bất tử, ngược tao hại.

"Chờ đã, ở hắn thời khắc quan trọng nhất, dành ột đòn!" Hoàng Kim sư tử trong bóng tối bất chấp, chuẩn bị đánh giết Thạch Hạo.

Này tế, Thạch Hạo đang sinh diệt trong bồi hồi, ở khô vinh trong tiến thối, cảm ngộ một loại cấp độ sâu đạo tắc quỹ tích, bắt lấy trong nội tâm.

Ầm!

Hắn cơ thể phát sáng, dường như Phật Quang Phổ Chiếu, lại như thần hoàn gia trì thân thể, lấy thân là chủng, quay đầu lại muốn làm chính là mở ra tự thân môn, mà không phải cùng dựa vào Đại Kiền khôn.

Có thể nhìn thấy, Thạch Hạo dáng vẻ trang nghiêm, một đạo lại một đạo thần hoàn xuất hiện tại hắn bên ngoài cơ thể, còn như tiên tăng chuyển thế, lại nếu thật sự tiên hàng phàm trần.

Thời khắc này, hắn là thần thánh, cũng là siêu nhiên, không lấy vật hỉ, không sợ hãi nói gian, trong mắt nhìn thấy thiên địa, rộng lớn vô biên, lòng dạ khả nạp vạn dặm non sông.

Ở hắn cơ thể trên, có một tầng lại một tầng xích thần trật tự, hoàn hắn quấn quanh mà lên, đây là một loại nào đó gông xiềng, đến tầng thứ này hiển hiện.

Cheng!

Theo Thạch Hạo trong mắt phát sinh ánh sáng óng ánh, thân thể phát sinh rất nhiều ánh kiếm, từ da thịt bên trong xuyên ra, đem gông xiềng chặt đứt!

"Làm sao sẽ như vậy cấp tốc?" Hoàng Kim sư tử giật mình, con mắt của nó mị khâu lại, chuẩn bị phát động công kích, nguyên nhân Thạch Hạo Nguyên Thần khẳng định cũng sẽ xuất hiện gông xiềng, chờ đợi chặt đứt.

Nó quyết định, vào lúc đó phát động một đòn trí mạng.

"Đến rồi!" Hoàng Kim sư tử cảm thấy tim đập tăng nhanh, vô cùng gấp gáp, chỉ lo bỏ qua này nhất tuyệt tốt giết trả cơ hội.

Lúc này, Thạch Hạo trạng thái phi thường kỳ diệu, như là vượt ra ngoài, xem kỹ tự thân, nhìn xuống vạn vật, vô tình mà lạnh lùng, lẳng lặng quan coi tất cả những thứ này.

Nguyên Thần ở bên trong xương sọ, nhưng là hắn nhưng có thể nhạy cảm quan trắc đến vạn vật, tất cả xung quanh tận ở trong lòng.

Thiên địa bất nhân lấy vạn vật vì sưu cẩu! Mà hắn phảng phất là thiên địa, đây là một loại kỳ dị tâm thái, bình tĩnh, vô tình, hờ hững, để chính hắn cũng vì cảm thấy khiếp sợ sâu sắc!

Vô Tâm tự chập trùng, vô thần tư sóng lớn, bình tĩnh cùng hờ hững quá đáng, không có một chút nào một cái nhân tình tự, trấn định xem kỹ, quan

sát vạn vật.

Nguyên thần của hắn rõ ràng ở thân thể bên trong, thế nhưng là lại cảm thấy lúc này chính mình vượt lên ở trên vòm trời, chính siêu nhiên ở trên, lạnh nhạt nhìn tất cả những thứ này.

Thậm chí, Hoàng Kim sư tử muốn gây bất lợi cho hắn, hắn đều hờ hững nhìn, không có phẫn nộ, cũng vô sát ý, chỉ là rất vô tình nhìn xuống, không thèm để ý.

Lúc này, hắn cảm thấy, Hoàng Kim sư tử còn có hắn cơ thể chính mình, đều là bình đẳng, không muốn làm dự, vô cảm tình ở bên trong.

Này quá quái dị rồi!

Ầm!

Đột nhiên, từ đáy lòng của hắn nơi sâu xa nhất, phát sinh gầm lên giận dữ, lập tức như là đánh nát một loại nào đó ma chinh, đánh gãy vô tình gông xiềng.

"Đúng rồi, nguyên lai như vậy!" Thạch Hạo hiểu ra, này cái gọi là nhìn xuống vạn vật, siêu nhiên ở trên tâm thái, chính là một loại cần muốn tránh thoát gông xiềng.

Hắn ở trong nháy mắt đó, suýt nữa bị thiên địa đại đạo đồng hóa, trở thành nó một phần, gần như mất đi tự thân tất cả.

Này phi thường đáng sợ, nếu như vừa nãy thật muốn như vậy tiếp tục phát triển, Thạch Hạo có thể sẽ hóa đạo, vứt bỏ tự thân tất cả, quy về trong thiên địa, cúi đầu đại đạo dưới chân.

Này với hắn lấy thân là chủng con đường phản lại!

Hay là, chính là bởi vì hắn đi lộ đặc biệt, mới có chuyện như vậy phát sinh, liền thiên địa đại đạo cũng vì hạ xuống, có xích thần trật tự triền khỏa

mà đến, tác dụng ở trên người.

Thạch Hạo chảy mồ hôi lạnh khắp cả người, hắn ở xem ra, tùy ý bước ra một bước liền có thể đi vào trảm ngã lĩnh vực, khả lại như thế hiểm, vừa mới suýt nữa đạo!

Lúc này, hắn tránh thoát ra loại kia vô tình mà hờ hững khốn cảnh!

Bất quá, ở nguyên thần của hắn trên, vẫn có rất nhiều xiềng xích trật tự, như là ở thiêu nướng hắn, muốn mài đi hắn nhuệ khí, còn có tiến bộ dũng mãnh chi tâm.

Chỉ là, hắn tỉnh ngộ, thanh tỉnh lại, không lại hờ hững nhìn tất cả những thứ này.

Đồng thời, lúc này Nguyên Thần gông xiềng, chỉ là ngoại tại, không phải sâu trong nội tâm, xuyên thủng trước đây không lâu "Thiên ý" sau, những này có thể cắt kim loại.

Vì vậy, khi thấy Hoàng Kim sư tử giơ lên móng vuốt lớn, muốn gây bất lợi cho hắn thì, Thạch Hạo mặt không hề cảm xúc, một cái tát đập tới!

Đùng!

"A..."

Một tiếng vang giòn qua đi, Hoàng Kim sư tử kêu thảm thiết, cả người gãy xương, phiên lăn ra ngoài, vô cùng thê thảm, cả người máu tươi ròng ròng, suýt nữa tan xương nát thịt.

"Ngươi không biết sao, hơi gây bất lợi cho ta, ngươi đều phải chết!" Thạch Hạo lạnh lùng nói, nhìn xuống nó, nói: "Ta một chưởng này là vì cứu ngươi!"

Hoàng Kim sư tử giẫy giụa, duy trì tự thân bất diệt, đối kháng trong cơ thể khủng bố sức mạnh, nghe nói lời ấy sau, con ngươi màu vàng kim co rút

lại, xấu hổ cùng vô cùng phẫn nộ.

Nó cảm giác được, xác thực như vậy, đã sớm bị Thạch Hạo bày xuống một loại nào đó cấm chế, vừa nãy nếu không có Hoang một chưởng đánh tới, nó chắc chắn sẽ trước tiên một bước chết đi, nguyên nhân sắp sửa bị phản phệ!

"Trở thành tôi tớ, bản phận khi ta vật cưỡi, ngày sau kỵ ngươi đi chiến trận đại chiến, là ngươi duy nhất đường sống, nếu không, hình thần đều diệt." Thạch Hạo hờ hững nói nói.

Sau đó, hắn liền không để ý tới, chuyên tâm ngộ đạo, lĩnh hội trảm ngã cảnh giới các loại phi phàm chỗ.

Hoàng Kim sư tử sắc mặt khó coi, dày đặc sư tấn run run, dường như liệt diễm đang thiêu đốt, thế nhưng cũng chỉ có thể nhẫn nhịn trụ, nó không giống như thế bất lực chết đi, còn muốn báo thù, lúc này không thích hợp đối kháng.

Đồng thời, nó trong lòng khiếp sợ, Hoang thực sự biến thái, ở trong hoàn cảnh này, tiến quân trảm ngã cảnh, rõ ràng ở tỉnh ngộ mới đúng, lại còn có thể lạnh lùng nhìn nó, không bị ảnh hưởng.

"Xoạt!"

Vào đúng lúc này, nó nhìn thấy một bộ để nó run sợ hình ảnh, Thạch Hạo thiên linh cái bên trong lao ra một đạo thanh quang, chém về phía bầu trời, đem loại kia vô thượng đạo vận xuyên thủng!

"Chém thiên tâm, Chiến Thiên ý?!" Hoàng Kim sư tử chấn động, cả người run run, nó nghe được loại này truyền thuyết, thế nhưng lần thứ nhất nhìn thấy.

Nguyên nhân, từ xưa tới nay, nó không biết ai trải qua chuyện như vậy, không có thực tế dẫn chứng, không người đi đến một bước này.

"Lấy thân là chủng, mà hậu tiến quân trảm ngã cảnh thì, đi Chiến Thiên ý?" Hoàng Kim sư tử một trận tê cả da đầu.

Nó ở tổ tiên đến từ cửu thiên thập địa, tự nhiên biết đặc biệt lộ cao thủ thôi diễn lấy thân là chủng sự, nhưng cổ đại sinh linh cũng vì thất bại, không từng có người bước ra bước đi kia.

Ầm!

Thạch Hạo nơi đó sấm vang chớp giật, ánh sáng ngập trời, trên bầu trời có ánh đao chém xuống đến, mà Thạch Hạo nơi đó cũng có kiếm khí ngút trời, đấu hướng về trên.

Thiên ý đao, muốn phách hắn!

Mà hắn tự thân ý chí, cũng phải xuyên thủng thiên ý.

"Trảm ngã, là một cái quá trình, ta rõ ràng, đây mới là bắt đầu mà thôi, mặt sau còn sẽ phát sinh cái gì!?" Thạch Hạo tự nói.

Vào đúng lúc này, đầy trời đao ý, vô cùng sấm sét đều biến mất, ở Hoàng Kim sư tử ngạc nhiên trong ánh mắt đột ngột kết thúc.

Hoàng Kim sư tử còn tưởng rằng, này đem kéo dài rất lâu đây, sẽ phát sinh càng thêm chuyện đáng sợ, nhưng là, như thế một sát na, liền gió êm sóng lặng.

Này cùng dự đoán không tương xứng.

Chính như Thạch Hạo từng nói, lấy thân là chủng, con đường này nhất định sẽ nhiều đau khổ, hiện tại chỉ là bắt đầu, đi kèm hắn đạo hạnh tinh tiến, muốn chém đồ vật rất nhiều.

Mà hiện tại, chỉ là vừa lộ ra một cái đầu mối!

Ầm!

Vô tận thải quang loang lổ, tứ phương hỗn độn mãnh liệt, trong cơ thể tiên khí tràn ngập, đại đạo hoa tỏa ra, Thạch Hạo óng ánh lên, dường như một cái Phật đà, lại như một vị chiến tiên, đứng ở thần thánh vầng sáng trung ương, cực điểm xán lạn.

Hắn chính thức tiến vào trảm ngã cảnh giới, đồng thời được củng cố, còn có thể bất cứ lúc nào tiến thêm một bước!

Sức mạnh mạnh mẽ ở trong cơ thể hắn lưu chuyển, Thạch Hạo có tự tin ứng phó tất cả.

"Đây là một chỗ tốt a, mặc cho dị vực đại quân vây nhốt, ta ở Luân Hồi trong ao tọa quan, ở đây đột phá!" Thạch Hạo tự nói.

Hắn mang theo một mặt thẫn thờ Hoàng Kim sư tử nhằm phía đáy hồ, hiện tại hắn tiêu diệt hết thảy vây nhốt nơi đây Đại tu sĩ, không người nào biết hắn ở đây, vừa vặn bế quan, để càng mạnh hơn.

Lần này, Thạch Hạo chìm vào đáy hồ, cảm giác được dị dạng, loáng thoáng, hắn nghe được âm thanh nào đó.

"Luân Hồi mở ra, Đạo môn mở ra!" Này không phải ảo giác, thật sự có như vậy lớn lao âm thanh truyền đến, như là có người ở ngâm tụng một đạo chí cao pháp chỉ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1507: Luân Hồi Chi Địa

Đây là nơi nào truyền tới thanh âm? Do lúc đầu khi có khi không, càng về sau to lớn chấn động, rất là cao ngất.

Luân Hồi Trì còn có khác càn khôn hay sao? Thạch Hạo tại đứng tại đáy ao, rất là kinh dị, tỉ mỉ tìm kiếm.

Hoàng Kim Sư Tử uể oải không phấn chấn, lấy thực lực của nó tới nói, không đủ để tiến nhập đáy hồ, đơn giản là truyền thừa Cổ Tăng nhất mạch, vì vậy ở đây bị che chở. Nhưng là, nó hiện tại bị thương rất nặng, dù cho cùng nơi này cực kỳ phù hợp, cũng thập phần gian nan.

Thạch Hạo chống đỡ một màn ánh sáng, giữ gìn nó bất tử.

"Dưới đất!"

Thạch Hạo vững tin, thanh âm kia tới từ đáy hồ xương đắp phía dưới.

Bởi vì, càng phát rõ ràng, đã có thể phân biệt rõ, không hề mơ hồ.

Điều này làm cho hắn có chút chần chờ, đáy hồ xương khô vô số, đều là Cổ Tăng nhất mạch Đại Đức cao tăng tọa hóa sau lưu lại, chẳng lẽ muốn búng bọn họ di hài?

Trong này có kim sắc cốt cách, hư hư thực thực là Tiên Tăng lưu lại!

Sau cùng, Thạch Hạo vẫn là động thủ, trải qua Cổ Phật Thập Bát Phách, bị những thứ này tăng xương gõ đánh qua, hắn ngã cũng không có cái gì áp lực tâm lý.

Hoàng Kim Sư Tử cũng bị bức bách tiến lên, đi dời tăng xương, đi mở

bổ con đường.

Cái này cần là sao đáng sợ tích lũy? Thạch Hạo khiếp sợ phát hiện, đào xuống đi trăm trượng sâu, vẫn là tăng xương đây, để cho hắn cảm thấy hơi choáng.

Sau cùng, đến một trăm lẻ tám trượng sâu thời gian, rốt cục thấy đáy.

Phía dưới là một mảnh hang đá, có một chút hang cổ nối liền cùng nhau, rậm rạp, dường như tổ ong.

Cộc! Cộc! Cộc!

Bỗng nhiên, trong lòng đất có âm thanh ra không nên, như là tiếng bước chân.

Này thập phần đột nhiên, để cho Thạch Hạo thần kinh thoáng cái căng thẳng, đất này quật trung cũng có nước hồ, làm sao sẽ truyền đến loại này thanh âm cổ quái?

Đến mức Hoàng Kim Sư Tử, cũng vô cùng gấp gáp, nó rất giật mình, hồ này dưới trong lòng đất còn có khác sinh linh?

Rầm!

Đó là gông xiềng âm thanh, kèm xích sắt thanh âm, giống như theo trống trải lòng đất chỗ sâu truyền đến, làm người ta sợ hãi.

Làm sao sẽ như vậy, dường như nối liền Địa Ngục, bị khóa lại sinh linh đáng sợ tại từng bước một đi tới, sắp sửa xuất hiện.

"Phía trước dẫn đường!" Thạch Hạo đẩy một cái Hoàng Kim Sư Tử, để cho nó hướng về hầm đất chỗ sâu đi đến.

Này Luân Hồi Trì dưới còn có như vậy quỷ dị, vượt qua Thạch Hạo ngoài dự liệu.

Dưới đất hang động có rất nhiều, đều nối liền cùng một chỗ.

Đột nhiên, Hoàng Kim Sư Tử lông tóc dựng đứng, toàn thân kim sắc lông tóc toàn bộ bắt đầu dựng ngược lên, da lông xoã tung, nó như là gặp thập phần sợ hãi sự tình.

Rất nhanh, Thạch Hạo nhìn thấy hầm đất dưới một góc tình cảnh, tại hôn ám dưới đất trong huyệt động, có một chi đội ngũ tử khí thâm trầm, không có sinh cơ, mang gông xiềng, như ẩn như hiện, từ nơi đó đi ngang qua.

"Xác cổ, vẫn là Âm binh?" Thạch Hạo chấn động trong lòng.

Hay hoặc là nói, đó là táng sĩ, bọn họ đi tới không hiểu chi địa, xông vào táng vực?

Trong bóng tối, gông xiềng thanh âm chói tai, xích sắt mang theo hàn quang, còn như Âm Minh trong vận chuyển qua người chết, ở chỗ này đi ngang qua.

Này vị miễn thật là quỷ dị!

Thạch Hạo đề phòng, ngưng thần quan sát, đáng tiếc cái kia hầm đất không tính là rộng rãi, chi đội kia ngũ biến mất ở phần cuối.

"Đuổi!"

Ngắn ngủi trầm mặc, Thạch Hạo nói ra một chữ như vậy, đẩy Hoàng Kim Sư Tử, để cho nó tại trước mở đường.

"Ngươi... Điên!" Hoàng Kim Sư Tử không tình nguyện, dưới cái nhìn của nó, nơi này quá yêu tà, không phải thông chôn giới, chính là nối tới Địa Ngục, như vậy cùng đi xuống là đang tìm cái chết.

Thạch Hạo chẳng qua là lạnh lùng nhìn nó một mắt, tức khắc ép nó không thể không kiên trì đi tới, bởi vì, nó còn không muốn chết, không muốn như thế biệt khuất vẫn lạc.

Sau nửa canh giờ, Hoàng Kim Sư Tử do sợ hãi đến chết lặng, bởi vì cảm giác thật tiến nhập trong Địa Ngục, nhìn thấy rất nhiều chi đội ngũ.

Những sinh linh này đều mang gông xiềng, dưới đất bên trong hang cổ qua lại, muốn đi trước một chỗ.

"Đây là Âm binh vận chuyển qua?" Hoàng Kim Sư Tử phi thường kiêng kỵ.

Thạch Hạo không nói gì, một đường theo ở phía sau, trên đường thậm chí vòng qua một chút đội ngũ, chạy đến phía trước chờ đợi, không ngừng quan sát đến.

"Hả?" Rất nhanh, hắn ngạc nhiên, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, bởi vì nhìn thấy một đầu Cổ Thú, phi thường to lớn, có chút quen mắt.

Đây là đang Thiên Thú sâm lâm thấy qua một đầu Thiên thú, chạy thế nào đến nơi này?

"Doãn Thác đại nhân?" Nhưng vào lúc này, Hoàng Kim Sư Tử cảm thấy khó có thể tin, nhìn chằm chằm một cái phương vị, nhìn một ông lão.

Nó cũng nhận ra trong một người, chính là lần này săn bắn Thạch Hạo trong đội ngũ trong đó một vị đại tu sĩ, hiện tại chính đứng tại một chi Âm binh trong đội ngũ, tử khí thâm trầm, đi về phía trước.

Thạch Hạo cảm thấy có chút quái dị, nhìn về phía trước thời gian, hắn cũng nhận ra người kia, cái kia cái gọi Doãn Thác từng trải qua truy sát qua hắn, tại sao lại ở chỗ này?

Theo lý mà nói, Cổ Thú một tiếng hống, khu vực này sở hữu sinh linh đều nổ tung, không thể còn sống sót, hình thần câu diệt.

Đến mức trốn vào Luân Hồi Trì trong đại tu sĩ, may mắn sống sót mấy người, cũng đều bị Thạch Hạo đưa lên đường chết, hài cốt không còn.

"Thật là lạ!" Thạch Hạo không giải thích được.

Tại con đường sau đó trên, bọn họ lại nhận ra mấy người, đồng thời thấy được càng nhiều hơn Thiên thú, đều cần phải thuộc về Thượng Cổ rừng rậm.

Sau cùng, tại một đầu hầm đất phần cuối, Thạch Hạo thấy mấy phiến to khổng lồ cửa đá, không nhiều không ít, ròng rã sáu toà!

Những thứ kia đội ngũ tụ tập ở chỗ này, liền bất động, như là cùng đợi cái gì.

Một sát na, Thạch Hạo nghĩ tới trước đây không lâu to lớn thanh âm: Luân Hồi chi địa, Đạo Môn mở ra!

Lẽ nào chính là chỗ này, là thanh âm kia theo lời địa phương?

Vô luận là hắn, vẫn là Hoàng Kim Sư Tử đều lộ ra chấn động thần sắc, đây là đang Luân Hồi sao, những thứ kia chết đi sinh linh cũng bị đưa đi vãng sinh?

Đột nhiên, Thạch Hạo thần sắc trở nên cứng, tại một đạo trước cửa đá lại gặp được một quen thuộc sinh linh, đó là thiên chuột, mới vừa vào Thiên Thú sâm lâm thời gian gặp nó truy sát.

Hắn rõ ràng nhớ đầu này Thiên thú bị một gốc thần bí cổ thụ khô héo cành cây đục lỗ, sau cùng nó cầu xin, ngâm tụng một đoạn chú ngữ, muốn đi Luân Hồi.

Hơn nữa, Thạch Hạo còn thấy, nó hư hư thực thực rơi xuống tiến Luân Hồi Trì.

"Nó... Đến nơi này."

Những sinh linh này là thế nào xuống, phải biết rằng, Thạch Hạo một mực tăng xương phía trên, kết quả những sinh linh này dường như có thể né qua hắn cùng với Hoàng Kim Sư Tử, ở trong hang trực tiếp hiển hóa.

"Chẳng lẽ nói, Cổ Thú vừa hô qua đi, Thiên Thú sâm lâm hủy hơn phân nửa, trong đó các loại Thiên thú cùng với dị vực bộ phận đại tu sĩ bị cưỡng ép đưa đến nơi này Luân Hồi?"

Này thật bất khả tư nghị!

Thạch Hạo nghĩ tới thiên chuột, bị đưa vào Luân Hồi Trì, liền muốn thần phục, có thể phải mất đi tự mình.

Bởi vì, thiên chuột nói qua, Thiên Thú sâm lâm trong sở hữu sinh linh đều bị lạc, cần phải cùng này có quan hệ, ở vào ngây thơ vô tri trong.

"Đây là Cổ Tăng nhất mạch xây dựng Luân Hồi?" Thạch Hạo hoài nghi đồng thời, cảm thấy có cỗ hàn khí bốc lên, đồng thời cũng cực độ bội phục.

Rất nhiều sinh linh đều chết hết, thậm chí hình thể đều không thấy, thế nhưng lại nơi này tái hiện, hư hư thực thực chờ đợi Luân Hồi, này là đại thủ bút.

"Chẳng lẽ nói, chỉnh phiến Thiên Thú sâm lâm đều là một cái thí nghiệm tràng?"

Thạch Hạo nghiêm trọng hoài nghi, trước đây không lâu bị Cổ Thú hống chết những thứ kia sinh linh đều bị giam cầm đến nơi đây, có thể phải một lần nữa chuyển thế.

Đương nhiên, hắn cảm thấy cái gọi chuyển thế khẳng định không phải chân chính sống lại, mà là nhục thân tái hiện, ý thức mông lung, càng như là trở thành nô binh, nghe theo hiệu lệnh.

"Đạo Môn mở ra!" Cái kia to lớn thanh âm vang lên lần nữa.

Ầm!

Sáu phiến to khổng lồ cửa đá đều được mở ra, cuộn trào mãnh liệt Hỗn Độn, thần bí đáng sợ này.

Những thứ này Âm binh, tử thi, chia làm sáu cỗ nhân mã, mặt không biểu tình, phân biệt ra đi, bước vào sáu phiến trong cửa đá.

Cùng lúc đó, sáu phiến cửa đá nơi này phát ra quang mang, kèm sương mù, phong cách cổ thương tang, có tiếng tụng kinh vang lên, đưa người vãng sinh, đi trước Luân Hồi.

"Thật là lạ!" Thạch Hạo tự nói, đây là Cổ Tăng nhất mạch thủ đoạn?

"Di?" Bỗng nhiên, ánh mắt của hắn bị sáu phiến cửa đá hoa văn hấp dẫn.

Đó là kinh văn, còn có một chút phức tạp tranh khắc đá, phi thường thần bí, lại ghi lại nào đó chút vô thượng thần thông!

"Cổ Tăng nhất mạch truyền thừa?!" Thạch Hạo phi thường giật mình.

Tuyệt không phải một loại kinh văn đơn giản như vậy, mà là không phải số ít, khắc đầy vách đá này, phát ra kinh người đại đạo khí tức.

Hoàng Kim Sư Tử cũng bị kinh sợ, sau đó tập trung nào đó bộ kinh văn, bị thật sâu hấp dẫn lấy, không thể tự thoát khỏi.

Bất quá, những thứ này kinh văn đều không nguyên vẹn, phần lớn đều là không trọn vẹn, tối đa ghi chép quá nửa.

Mà Thạch Hạo cũng theo dõi một tấm điêu khắc đá, dùng tâm đi ghi nhớ, đó là tám phó hình chạm khắc, kết thành thần bí pháp ấn, khắc xuống ở nơi nào, có loại sâu không lường được đạo vận.

Không có tiến một bước trình bày, chỉ có tám phó hình chạm khắc.

Bức tranh là hoàn chỉnh, nhưng là khuyết thiếu tương ứng vận chuyển phương pháp, cũng chính là trọng yếu nhất kinh văn.

Thạch Hạo có loại cảm giác quái dị, này tám phó hình chạm khắc tựa hồ bao dung Cổ Phật Thập Bát Phách áo nghĩa, thập phần to lớn, uẩn ý sâu xa.

Hắn chấn động trong lòng, đối với Cổ Phật Thập Bát Phách sâu có nhận thức, vật kia giá trị liên thành.

Đồng thời, hắn càng là minh bạch, cái gọi mười tám lần đánh ra, cũng là một loại phi thường khủng bố thủ đoạn công kích, vô hạn phóng đại một người nhược điểm, đây là nào khiếp người pháp môn?

Nó nguyên đồ ở chỗ này, nếu là có thể hiểu thông, sẽ là một loại kinh người công kích bí thuật!

"Xoạt!"

Đột nhiên, sáu phiến cửa đá cùng nhau phát sáng, hơn nữa nơi này vách hình chạm khắc, kinh văn tự phù chờ cũng đều đang phát sáng, tác dụng tại Thạch Hạo cùng Hoàng Kim Sư Tử trên thân.

Sau đó, bọn họ bị đánh vào một đạo trong cửa đá, rớt xuống đi vào.

Đây là bị đánh vào Luân Hồi, muốn đưa bọn họ đi vãng sinh?

Hai người nhưng là lại không có cách nào thoát khốn, trơ mắt nhìn tự mình, bị đưa hướng phương xa!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1508: Quái Thụ

Đây là muốn đi nơi nào, thật muốn bị đánh vào luân hồi sao?

Hoàng Kim sư tử móng vuốt lớn dùng sức cào hư không, muốn xé rách, nhưng đây là phí công, căn bản dừng không được đến, cũng không cách nào vượt qua mà đào tẩu.

"Cho ta ngừng à!" Nó rống to, liền bởi vì hiểu rõ Cổ Tăng một mạch, nó mới sợ hơn, thật sự sợ đi chuyển sinh.

Đến vào lúc ấy, vẫn là chính nó sao? Bởi vì nó từng nghe tổ tiên nhắc qua trượng Lục kim thân Tăng Vương một ít tư tưởng, chuyển thế sau sẽ cùng kiếp trước ngăn cách, lãng quên tất cả.

Cái kia tương đương với diệt độ, theo tới triệt để tạm biệt, lãng quên hết thảy, nói theo một ý nghĩa nào đó, cái kia đem không phải ở là chính mình, giống như một cái tân sinh mệnh thể.

"Không, dừng lại!" Hoàng Kim sư tử rít gào.

Bởi vì, nếu là như vậy cũng là thôi, then chốt là, loại này cái gọi là luân hồi vẫn trong diễn biến, căn bản còn chưa thành công đây.

Bị đưa đi luân hồi, rất khả năng liền tử vong rồi!

Thạch Hạo cũng dùng hết các loại thủ đoạn, thế nhưng không có cách nào nghịch chuyển loại này xu thế, thải quang loang lổ, bao bọc bọn họ, cực tốc mà đi, nghi giống như vượt qua thời gian dòng sông.

"Định!" Thạch Hạo khẽ quát, các loại thần thông cùng xuất hiện, kết quả không có tác dụng, tốc độ như trước nhanh chóng.

Xèo!

Bọn họ dường như mũi tên rời cung, một đường không tự chủ được bay nhanh, rời xa địa quật.

"Thật giống là từ một phiến trong cửa đá rời đi?" Thạch Hạo tự nói.

Bởi vì, vừa nãy biến cố quá quái lạ, thần quang lóe lên, bọn họ liền từ biến mất tại chỗ, nếu không có hắn thần giác nhạy cảm, căn bản là không thể nhìn rõ.

Rốt cục, tốc độ biến chậm, nhìn thấy đường xá, ở trên con đường này bọn họ nhìn thấy một cái lại một bóng người, khuôn mặt vẻ mặt cứng ngắc, tử khí bao phủ, hào không sinh cơ.

Này như là một đội vong hồn, đi ở Cửu U trên đường.

Mà Thạch Hạo cùng Hoàng Kim sư tử là bọn họ bạn đường, rất nhanh, phía trước nhìn thấy một cái vẩn đục nước sông, một cái cầu nổi ngang qua ở trên, những này tử thi tất cả đều từ nơi này qua sông.

"Hừm, đi nơi nào?" Thạch Hạo ngạc nhiên, qua sông tử thi đều lập tức không gặp, biến mất ở sông bờ bên kia đầu cầu, phảng phất biến mất không còn tăm hơi.

Cùng lúc đó, Thiên Thú rừng rậm các nơi xuất hiện một con lại một con cổ thú, còn có một số ít đến từ dị vực đại tu sĩ, bây giờ ý thức không rõ.

Thiên Thú tái hiện, vẫn là ban đầu cái kia một nhóm!

Ở cổ thú gầm hao giờ, nguyên bản núi rừng hủy diệt, dung nham dâng trào, những sinh vật này đều đã hóa thành tro bụi. Nhưng là hiện tại tái hiện đi ra, dung nham biến mất, núi ọc lên mà ra, màu xanh lục rừng cây phát sáng, đồng thời, cái kia chết đi Thiên Thú đều trở về.

Đây là một cái luân hồi, thế nhưng rất quỷ dị, không giống với chân

chính ý nghĩa trên đại luân hồi.

Này càng như là ở một cái có hạn lao tù bên trong luân hồi, đồng thời những sinh vật này trạng thái rõ ràng rất đặc biệt, có thần thức không trọn vẹn, có ý thức mất đi, Trở thành hành thi tẩu nhục.

Luân hồi trên đường, Thạch Hạo cùng Hoàng Kim sư tử nghỉ chân, ngừng tại trước nước sông, không có lập tức trên cầu, điều này làm cho bọn họ rất do dự, bởi vì bọn họ không biết cầu phần cuối có cái gì.

Nếu như bước ra bước đi kia, liên quan đến sinh tử.

Nhưng là quay đầu lại giờ bọn họ sửng sốt, bởi vì phía sau không đường, chỉ có một bộ tiếp theo một bộ cất bước thi thể đột ngột xuất hiện, muốn quá toà này cầu nổi.

"Đi thôi, chẳng lẽ còn có thể cầm người sống biến thành người chết không được." Thạch Hạo đẩy một cái Hoàng Kim sư tử, để nó ở phía trước dẫn đường.

Hoàng Kim sư tử giận mà không dám nói gì, trong đó oán thầm, ngươi làm sao không đi đầu?

Ầm!

Hai người bọn họ cùng với những cái khác người không giống, những kia cất bước di hài trực tiếp ở cầu phần cuối biến mất, mà đến phiên Hoàng Kim sư tử giờ nó thì lại bùng nổ ra một đoàn ánh sáng óng ánh, từ nơi này rời đi.

Thạch Hạo thấy thế, nhanh chóng đi theo, một bước bước ra cầu nổi, thần quang chói mắt, cực kỳ yêu diễm, rọi sáng toàn bộ vẩn đục dòng sông còn có cổ cầu.

Ầm!

Bọn họ xuất hiện trong một vùng núi non, Hoàng Kim sư tử rơi xuống giờ, bị một gốc cây cây khô treo ở, không trên không dưới.

Mãi đến tận Thạch Hạo xuất hiện, nện ở trên người nó, cưỡi nó rơi trên mặt đất.

Thạch Hạo sắc mặt lúc này liền thay đổi, cảm giác có một luồng hơi lạnh từ đầu hai đến chân, nơi này quá nhìn quen mắt, hắn trong nháy mắt liền nhận ra.

Là cái kia cây cây khô, đã từng đâm thủng Thiên Thử, đánh giết dị vực đến một đám tu sĩ, phi thường quỷ dị.

Lúc đó, Thạch Hạo từng rất xa quan sát, không có tới gần.

Mà hiện tại hắn lại đến trước mắt, đến đến cây dưới, nơi này rất đặc biệt, yên tĩnh không hề có một tiếng động.

Cổ thụ cao to, hết thảy chạc cây trên không có một chiếc lá, đây là một gốc cây chết héo Lão Thụ, hơn nữa màu sắc đặc biệt, toàn thân hiện màu đen, trọc lốc.

Đồng thời ở xung quanh không có cây cỏ, mặt đất vì là màu đỏ sậm, bùn đất xốp cũng rất ẩm ướt, dường như đầm lầy, có chút lầy lội.

"Huyết, đây là vô số sinh linh huyết!" Hoàng Kim sư tử kêu to.

Nó bị Thạch Hạo đập cho suýt nữa ngất đi, bởi vì đó là đạo tắc xông tới, bực này cường giả gặp gỡ, khẳng định có hộ thể thần cương bên ngoài, hình thành bí lực.

Lúc này, nó cái kia màu vàng óng da lông bị nhuộm thành màu máu, đặc biệt là cái kia dày đặc đến buông xuống đến cự trảo trước hoàng kim tóc mai, càng là giống như tại chảy máu.

Này cái gọi là đầm lầy, nhân huyết mà hình thành!

Như thế năm tháng dài đằng đẵng qua đi, nơi này lại không khô cạn, rất khó tưởng tượng năm đó có bao nhiêu sinh linh đẫm máu nơi đây, mới hình thành một mảnh huyết đầm lầy.

Mà như thế một cây cổ thụ, cắm rễ trong đầm lầy, dù như thế nào đều sẽ có vẻ quỷ dị.

Hoàng Kim sư tử đằng một thân đứng lên, vô cùng cảnh giác, nó trong này có chút hãi hùng khiếp vía cảm giác, luôn cảm giác rất không rõ.

Đồng thời, nó cực kỳ bất mãn, Thạch Hạo thật đưa nó xem là vật cưỡi, cưỡi ở trên người, vẫn luôn không có xuống, không nhuốm máu sắc đầm lầy.

"Ngươi hạ xuống!" Nó rít gào, phát sinh thanh âm phẫn nộ, nếu không có thật sự đánh không lại Hoang, nó đã sớm liều mạng.

Bởi vì, nó không muốn như thế chết đi, vẫn còn muốn tìm cơ hội báo thù đây, vì vậy vẫn ở chịu nhục.

"Có thể trở thành là ta vật cưỡi, là phúc phận của ngươi, đến ngàn năm, vạn năm sau, này nếu là truyền đi, nói không chắc là ngươi bộ tộc này óng ánh vinh quang." Thạch Hạo bệ vệ nói rằng.

Hoàng Kim sư tử nghe vậy lúc này giận dữ, cả người phát sáng, tiến hành phản kháng, muốn vận dụng bảo thuật.

"Ngươi muốn chết sao, ở nơi này vọng động sát niệm chắc chắn phải chết!" Thạch Hạo một cái tát hạ xuống, vỗ vào trên đầu nó, nó thiên linh cái lúc này liền xuất hiện vết rách, khiến cho Hoàng Kim sư tử hoa mắt váng đầu.

"Ta cảnh cáo ngươi, ta kiên trì là có hạn, không muốn chết đến liền bản phận một ít!" Thạch Hạo uy hiếp, thu Vô Úy Sư Tử vì là vật cưỡi, chính là vì tương lai đi chiến trường dành ột ít bộ tộc kinh sợ.

Nếu không, hắn đã sớm muốn đánh giết con này sư tử, bộ tộc này nợ

máu đầy rẫy, giết chết không chút nào đáng tiếc.

Hoàng Kim sư tử tức giận giận sôi lên, nổi giận đùng đùng, đầy người sư lông dựng thẳng, hoàng kim ánh sáng bắn ra bốn phía, như thông một vòng màu vàng mặt trời giống như, mà điều này cũng đưa nó trên lưng Thạch Hạo tôn lên càng thêm thần võ, dường như tiên phật điều động vật cưỡi mà tới.

Bất kể như thế nào, Hoàng Kim sư tử cuối cùng vẫn là khuất phục, nhẫn nhịn uất ức, chờ mong tương lai báo thù.

"Đó là cái gì?" Thạch Hạo cẩn thận quan sát nơi này, ngước nhìn này cây màu đen cổ thụ, luôn cảm thấy có chút phát sợ.

Mà vào lúc này hắn có phát hiện mới, ở một cái trên cành cây càng mang theo một con khô héo sinh vật, từ lâu khô quắt, nhanh biện không nhận ra dáng dấp.

"Lam Kim Điêu!" Hoàng Kim sư tử cũng nhìn thấy, hít vào một ngụm khí lạnh, nhận ra đó là một con sinh vật hết sức đáng sợ, từng là Cổ Tăng một mạch chiến thú.

Bây giờ, nó da lông lờ mờ, từ lâu mất đi xanh kim quang trạch, dường như một đoạn khô héo cọc gỗ, không nhìn kỹ đều mặc cho không ra.

"Còn có!" Thạch Hạo ngẩng đầu, nhìn thấy đại thụ chạc cây, ở chỗ càng cao hơn địa phương treo một bộ bộ xương, có thể nhìn thấy, hắn da bọc xương, trên người có y phục rách nát.

"Đại đức cao tăng, tối thiểu sẽ vượt qua độn nhất cảnh giới trở lên tuyệt thế tu vị!" Hoàng Kim sư tử chấn động, kinh ngạc thốt lên lên tiếng.

Bộ kia thây khô tuy rằng gầy trơ cả xương, thế nhưng khô quắt già bì như trước có màu vàng kim nhạt, đó là Phật môn Kim thân thành công cảm giác, là một vị cao thủ khủng bố.

Mà y phục trên người hắn là áo cà sa, là lấy tinh thần sa luyện chế mà

thành, vốn là hi thế bí bảo, nhưng là trong năm tháng từ lâu tàn tạ, không có ánh sáng lộng lẫy.

Một vị đại đức cao tăng liền như thế bị treo cổ ở này cây cổ thụ trên, thực sự quỷ dị, cũng hơi doạ người.

Bất kể là Thạch Hạo vẫn là Hoàng Kim sư tử đều vẻ mặt nghiêm túc, nhìn chằm chằm cây cổ thụ này, dưới cây vòng quanh nó đi, chăm chú quan sát to lớn thân cây chạc cây.

Quả nhiên, bị treo chết ở chỗ này đáng sợ cường giả không ngừng một hai tôn đơn giản như vậy, còn có rất nhiều!

Hoàng Kim sư tử thân thể rung bần bật, lại có chút khẽ run lên, bởi vì nó nhận ra trong đó một con sinh vật lai lịch rất lớn, hình thể to lớn, nhưng hiện nay khô quắt ở nơi đó.

"Bạch Ngọc Long Tượng!"

Đây chính là Cổ Tăng một mạch hộ giáo thánh thú, bộ tộc này cực kỳ nổi danh, khi nhắc tới Cổ Tăng một mạch, rất nhiều lúc đều sẽ khiến người ta nghĩ tới đây một thánh thú.

Một con Bạch Ngọc Long Tượng, lại cũng bị treo chết ở chỗ này!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1509: Huyết Bồ Đề

Cổ Tăng nhất mạch Thánh Thú, loại sinh vật này lai lịch cực lớn, là cao thủ trong cao thủ, nói cách khác làm sao sẽ bị gọi hộ giáo Thánh Thú?

Mà nó lại có thể cứ như vậy bị treo cổ!

Thạch Hạo sắc mặt biến hóa, nhìn chằm chằm cây này cây khô. Mà Hoàng Kim Sư Tử càng là ánh mắt cảnh giác, cảm thấy dị thường nguy hiểm, ở chỗ này quan sát.

Cây này trên người chết nhiều quá rồi đấy, đều treo ở nơi đó, năm tháng rất dài mất đi, tất cả đều hong gió, ròng rã một gốc đại thụ rất nhiều nhánh cây trên đều là như vậy, lộ vẻ phi thường đáng sợ.

Sau đó, Hoàng Kim Sư Tử da đầu căng lên, rợn cả tóc gáy, đồng thời cực kỳ phẫn nộ, cũng có một loại hoảng sợ, bởi vì nó lại gặp được một đầu quái vật lớn.

Cái kia sinh vật đồng dạng thuộc về Cổ Tăng nhất mạch hộ giáo Thánh Thú, hơn nữa lấy lực công kích nổi danh trên đời!

Đây là một đầu sư tử, theo chân nó một chủng tộc, là Vô Úy Sư Tử!

Cổ Sư thể hình giống như núi nhỏ, khung xương tráng kiện, lớn đến đáng sợ, chẳng qua là tương đối này khỏa cây khô trên liền lộ vẻ không phải như vậy bàng bạc, nó sớm đã khô xẹp.

Kim sắc da lông ảm đạm, xương bọc da, bị ghìm chết tại cây khô trên, một đầu ngọn cây treo cổ của nó, so với hắn sinh vật tử trạng đều muốn thê thảm.

"Ta tổ tiên?!" Hoàng Kim Sư Tử phẫn nộ, muốn vọt lên, đem đầu kia Cổ Sư buông ra.

"Đừng vọng động, nếu như ngươi muốn chết, ta trực tiếp chụp chết ngươi, chớ liên lụy ta." Thạch Hạo ngăn lại nó.

"Ngày trước, ta một vị tổ tiên biến mất, nó năm đó cường đại vô biên, không hề nghĩ rằng lại có thể chết nơi này!" Nó cực kỳ kích động, càng phi thường phẫn uất, lửa giận cuộn trào mãnh liệt.

"Chết tốt lắm, đáng đời, phản bội Cửu Thiên Thập Địa sinh linh, nên bị chấp pháp!" Thạch Hạo cực kỳ không khách khí nói.

Hoàng Kim Sư Tử nghe vậy, nghĩ phát cuồng, kết quả rủi ro, gặp được một cái cường ngạnh Hoang, tương đương với tự đòi nếm mùi đau khổ, sau cùng vết thương chồng chất, bất đắc dĩ rủ xuống cao ngạo đầu lâu.

Thạch Hạo chăm chú quan sát sau, xác định bụi cây này cao vút trong mây cổ thụ như là một cái to khổng lồ bãi tha ma, treo rất nhiều người chết.

Trong, có bộ phận tử thi rất thê thảm, là bị sống sờ sờ treo cổ, bị mất Linh hồn.

Hắn nghiêm trọng hoài nghi, dưới đất huyết sắc đầm lầy là những sinh vật kia lưu lại.

"Cây này chẳng lẽ là... Năm đó Bồ Đề cổ thụ?" Hoàng Kim Sư Tử xem xét tỉ mỉ sau, khiếp sợ cho ra kết luận như vậy.

Cổ Tăng nhất mạch từng có một gốc bảo thụ, danh viết Bồ Đề, có sức mạnh to lớn kỳ dị, ngồi xếp bằng ở nó phía dưới tu hành, phi thường dễ dàng ngộ đạo.

Chẳng qua là ngày trước bụi cây kia cây thanh thúy thương bích, sinh cơ bừng bừng, có thể chập chờn ra trùng tiêu hào quang, thần thánh không gì sánh được, cùng này một gốc hoàn toàn không giống nhau.

Cổ Tăng nhất mạch Bồ Đề Thụ? Thạch Hạo vuốt cằm, ở chỗ này trầm tư, bụi cây này cây thế nào toàn thân đen như nước sơn, gặp bị cái gì dạng đại kiếp? Tuyệt không phải sét đánh đưa đến.

"Lẽ nào nó bị ăn mòn, phát sinh kịch biến, Thần tính sút giảm, mang theo Hắc ám thuộc tính lực lượng?" Hoàng Kim Sư Tử tự nói.

Nó không phải vì Thạch Hạo giải thích, mà là tự mình có nghi hoặc, muốn biết rõ ràng chuyện này.

Năm đó, bọn họ mạch này phản bội Cửu Thiên, Cổ Tổ chạy trốn tới dị vực sau, một luôn nhớ mãi không quên một việc chính là muốn lấy được Bồ Đề cổ thụ.

Bởi vì, cây này quá Siêu Phàm, đối với tu hành có đại lợi ích, năm đó Tiên Tăng Vương hư hư thực thực dựa vào cái này thành đạo!

Cuối cùng là, khi thiên địa đại loạn thời gian, nó vị kia tổ tiên khiến ra một cái con nối dõi đi tìm Bồ Đề cổ thụ, kết quả đầu kia sư tử một đi không trở lại.

Hiện tại xem ra, là bị treo chết ở chỗ này.

"Cổ thụ toàn thân phát đen, chẳng lẽ là trên đất máu tẩm bổ đưa đến, ăn mòn nó Thần tính?" Hoàng Kim Sư Tử nói.

Thạch Hạo cũng thấy nhất định là tại đi qua phát sinh ngoài ý muốn, đã từng tăng gia bảo thụ gặp rủi ro.

"Đều nói tại cây cổ thụ này dưới tu hành sẽ có không tưởng được kết quả, ngươi không muốn thử một lần sao?" Hoàng Kim Sư Tử khuyến khích Thạch Hạo.

"Có đạo lý." Thạch Hạo gật đầu, cũng không có một chút sợ hãi.

Hoàng Kim Sư Tử không quá xác định hắn nói là hay không là thật, lại

bỏ thêm một thanh hỏa, nói: "Cứ nghe, cây cổ thụ này là Cổ Tăng nhất mạch chí bảo, bởi vì thụ thể trong đó khả năng có lạc ấn, để lại giáo này qua nhiều thế hệ truyền thừa!"

"Đã như vậy, ta liền cho ngươi một cái cơ hội, tại đây cây dưới ngộ đạo, thay ta đem Cổ Phật Thập Bát Phách ngộ ra tới!" Thạch Hạo nói.

Hoàng Kim Sư Tử há miệng, vừa định cự tuyệt, Thạch Hạo lạnh lùng nhìn nó một mắt, nói: "Nếu như ngươi không ngộ đạo, ta có thể suy nghĩ đánh chết ngươi. Bởi vì, muốn trở thành ta tọa kỵ, thực lực không mạnh là không được."

Đối mặt như thế một cái người man rợ, Hoàng Kim Sư Tử căm tức rồi lại không biết làm sao, nó mạnh mẽ như vậy, chưa từng bị người cùng thế hệ uy hiếp qua, quá oan uổng.

Tiếp đó, Thạch Hạo không hề che giấu chút nào, có chém nó chi tâm.

Hoàng Kim Sư Tử mặt âm trầm, tại đây cây dưới bình tĩnh trở lại, nó nếm thử muốn cảm ngộ thiên địa đạo lý, tuy rằng nó không yên lòng, khuyến khích Thạch Hạo, này chưa chắc đã không phải là chính nó muốn làm lại kiêng kỵ sự tình.

Bây giờ bị cưỡng bức, nó cắn răng một cái liền thật làm.

Bởi vì, cây cổ thụ này đúng là như thế, có lực lượng vô danh, là giúp người ngộ đạo chí bảo

"A..." Có thể mới ngay từ đầu, Hoàng Kim Sư Tử liền kêu thảm thiết, lấy một đôi móng vuốt lớn ôm đầu não, lăn lộn đầy đất, nhuộm trên rất nhiều vết máu.

Thạch Hạo nhảy xuống, không hề cười, hắn cau mày, hỏi: "Làm sao vậy?"

Hoàng Kim Sư Tử sắc mặt trắng xám, mi tâm có vết rách, nó thời gian

rất lâu mới bình tĩnh trở lại, nói: "Cây này xảy ra vấn đề."

Thạch Hạo ra tay, triệt để phong ấn Hoàng Kim Sư Tử, làm nó động một cái cũng không thể động.

Sau đó, chính hắn ngồi xếp bằng ở dưới gốc cây bồ đề, cẩn thận mà cẩn thận ngộ đạo.

Ầm!

Chỉ ngay từ đầu mà thôi, Thạch Hạo liền bị đáng sợ trùng kích, đây là có chuẩn bị kết quả, nói cách khác sẽ kinh khủng hơn.

Một mảnh thảm thiết khí tức, dường như hữu hình binh khí chém tới, phô thiên cái địa, nhằm phía não hải của hắn, uy thế kinh người!

Thạch Hạo mi tâm tràn ra một tia máu, nhưng là hắn chịu đựng!

Trong lúc mơ hồ, hắn thấy được một mảnh to lớn chiến trường, vô số cường giả đại chiến, gào giết rầm trời, có máu tươi không ngừng vãi rơi, rơi vào nơi này.

Bụi cây này cây tắm gội các loại mang theo sát phạt khí tức máu, sau cùng trở thành xích hồng sắc!

Những bức họa này rõ ràng tại Thạch Hạo trong đầu ánh hiện ra, để cho hắn có chút giật mình, chẳng lẽ là Bồ Đề cổ thụ khô chết nguyên nhân?

Sự tình tuyệt không phải đơn giản như vậy! Rất nhanh, hắn thấy có sinh linh bắt đầu tưới rót Bồ Đề Thụ, cái kia vật chứa trong đầy là huyết dịch, phát ra sáng lạn quang.

Dùng Thần huyết tưới rót này cây!

Đó là người phương nào?

Làm như vậy cuối cùng là sẽ làm này khỏa Đạo thụ hóa thành một gốc

Ma thụ, lại không tiếc tốn hao đại giới, như thế thúc giục nó.

"Hống!"

Rống to một tiếng truyền đến, vang ở Thạch Hạo trong lòng, hắn thấy được một đầu Hoàng Kim Sư Tử phát ra tiếng hô, quả thực muốn đem hắn đánh rách, để cho hắn Mi Tâm Huyết dấu tích nhúng càng nhiều.

"Ngao...o...o..." Đón lấy, hắn thấy được một đầu to khổng lồ Bạch Tượng, đè ép đầy trời không gian, cũng ở đây hí...iiiiii kêu, chấn hắn Thần Hồn bất ổn.

Những thứ này sát ý đều là cổ thụ trong phát ra, khó trách Hoàng Kim Sư Tử tại chỗ quay cuồng, chính là Thạch Hạo cũng suýt nữa chống đỡ hết nổi, thụ thể trong sát phạt khí quá mãnh liệt.

Lúc này mới hơi chút tiếp xúc, thụ thể lạc ấn trong liền hiển hóa ra Cổ Tăng nhất mạch năm xưa hai loại hộ giáo Thánh Thú, có một số khủng bố.

Sau đó, cổ thụ Ma tính chỗ tiến thêm một bước hiển hóa, trong thoáng chốc, Thạch Hạo nghe được gõ mõ thanh âm, chấn hắn Nguyên Thần muốn không ổn định, muốn sụp ra.

Hơn nữa, hắn thấy được có một con tay, đầy là vết máu, tại gõ một cái màu đỏ sậm, vết máu loang lổ mõ.

"Vốn là Đạo thụ, lại hiển hóa đáng sợ cảnh tượng, thật Ma hóa hay sao?" Thạch Hạo tự nói, nỗ lực đối kháng, bảo trì thanh tỉnh.

Thân thể hắn lay động, đã bất ổn, lập tức liền muốn ngã sấp xuống tại máu trong ao đầm.

Mà lúc này, Thạch Hạo trong lòng hiện ra một tòa nhuốm máu miếu thờ, nó thập phần to lớn, chẳng qua không có thánh khiết, mỗi một khối ngói mảnh, mỗi một khối gạch, mỗi một cái cột đều bị máu tươi gặm nhấm.

Nhưng là, này máu chảy đầm đìa mà hùng vĩ chùa miếu bên trong, đã có người tụng kinh, đinh tai nhức óc.

Tỉ mỉ nghe, đó là một bộ Ma kinh, dẫn người sa đoạ, muốn đánh về phía một miệng màu đen giếng sâu trong.

"Tình huống gì?" Thạch Hạo khóe miệng tràn ra một sợi máu, đã từng thần thánh miếu thờ lại có thể đang giảng Ma tính kinh văn, này cực kỳ không hợp thói thường, phi thường đáng sợ.

"Huyết Bồ Đề, này khỏa Đạo thụ quả nhiên bị máu tẩm bổ thành hiểu rõ Ma tính Thánh thụ, nếu như lần nữa nảy mầm, dài ra lá cây thời gian, đem hoàn toàn bất đồng!" Bên cạnh, Hoàng Kim Sư Tử tự nói, nội tâm chấn động, gần như run rẩy.

Này cùng trong truyền thuyết ghi chép, Bồ Đề Đạo thụ nếu là bị các tộc chí cường giả máu tưới rót, có lẽ sẽ cho thấy không muốn người biết một mặt.

Mà Hoàng Kim Sư Tử lại ở chỗ này nhìn thấy, có người thật làm như vậy rồi.

Không hề nghi ngờ, này vô thượng bảo thụ bây giờ hóa thành một gốc Huyết Bồ Đề!

"Bất quá, nó trong đó lạc ấn chắc còn ở, ghi chép có Cổ Tăng nhất mạch truyền thừa." Hoàng Kim Sư Tử ánh mắt chớp động.

Thạch Hạo tại kiên trì, hắn không có lùi bước, dù cho cây này Ma hóa, hắn cũng không sợ, lại coi là ma luyện, đem này cây trở thành một khối đá mài đao.

Trong lòng hắn tái hiện ngày trước cảnh, trong thoáng chốc, hắn xuyên qua Cổ Tăng nhất mạch cao nhất cổ chùa miếu đại điện, chính đang đi tới Tàng Kinh Các.

Hắn nghĩ xem duyệt kinh văn, ở đây ngộ đại đạo.

Nhưng là, này rất nguy hiểm, sơ sót một cái, cũng sẽ bị Ma thụ đồng hóa, rơi vào trong bóng tối.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1510: Kết Thúc Hoang

Huyết Bồ Đề, vốn là vô thượng bảo thụ, có thể tạ nó ngộ đạo, hiện nay nhưng ma hóa.

Thế nhưng, Thạch Hạo vẫn là ở thử nghiệm, muốn ở dưới cây cổ thụ ngộ đạo, từ bên trong thể ngộ đến cái gì.

Bởi vì, thân cây bên trong thật sự có dấu ấn, hắn nghe được hoàng chung đại lữ giống như âm thanh, nhìn thấy cao nhất cổ chùa miếu, màu vàng ngói, phát sinh ánh sáng thần thánh.

Chỉ là, cung điện đang chảy máu, tuy rằng có đinh tai nhức óc tiếng tụng kinh, thế nhưng là có vẻ rất quỷ dị, lớn lao cổ điện, màu vàng mái ngói, mang theo đỏ sẫm tơ máu.

Vết máu loang lổ, rơi trên mặt đất.

Đựng liệt ánh vàng rơi ra, đồng thời cũng có khói đen tràn ngập, đây là Thạch Hạo trong lòng bản thân nhìn thấy thế giới, hắn ngạc nhiên nghi ngờ cực kỳ.

Đặc biệt là, đi tới Tàng Kinh Các trước, thanh âm kia chấn động hắn thân thể lay động một hồi, phảng phất không phải tụng kinh, mà là một vị lớn ma đang giảng trải qua!

Muốn mở ra cánh cửa kia sao? Hắn chần chờ một chút.

Đã đến đến nơi quan trọng nhất, thế nhưng nơi này nhưng cũng cực kỳ nguy hiểm, đây là nội tâm thế giới lộ ra cảnh tượng, khẳng định là Huyết Bồ Đề bên trong dấu ấn.

Tiến thêm một bước nữa, nói không chắc có lẽ sẽ bị đồng hóa vì là ma, cũng hoặc vì là tăng phật?!

"Ầm!"

Cuối cùng, Thạch Hạo đẩy ra cánh cửa kia, hắn muốn đi vào, nhìn một chút cái gọi là từng sinh ra tiên nhân, cuối cùng từng ra Tiên Tăng Vương cổ đại thần bí truyền thừa.

Hết thảy đều không giống, màu vàng mái ngói thượng lưu dưới một cái lại một cái màu đen huyết, rơi trên mặt đất, phát sinh khủng bố âm thanh!

...

Thiên Thú rừng rậm ở ngoài.

Dị vực nhân mã rất nhiều, vô bờ vô bến, vì chiếc kia gỗ mục rương, bọn họ hưng sư động chúng, phát động rồi cũng không biết bao nhiêu cao thủ, các tộc đều đang bị điều động trong phạm vi.

"Mảnh này cổ rừng rậm mới vừa mới rõ ràng hủy diệt rồi hơn nửa, hiện tại tại sao lại ráng mây xanh cuồn cuộn, xanh um một mảnh?" Có người kinh ngạc, cảm thấy vô cùng chấn động.

Này quá mức khó mà tin nổi, tất cả mọi người trước đều từng cảm ứng được một luồng tính chất hủy diệt khí tức, cũng nhìn thấy núi rừng đổ nát, sơn mạch lún xuống, dung nham mãnh liệt, sao băng rơi xuống.

Có thể quay đầu lại, rồi lại sinh cơ bừng bừng, rất nhanh sẽ phục hồi như cũ, này phi thường thần bí.

"Người của chúng ta thế nào?" Có một vị tóc tím ông lão hỏi dò, là một cái nhân vật thủ lĩnh.

Đương nhiên, hắn còn không là chí tôn, chỉ là chỉ huy các tộc đại quân người phụ trách một trong.

Chân chính chí tôn xác thực đến rồi mấy vị, ngồi xếp bằng trên vòm trời, cả người hỗn độn khí tràn ngập, từng cái từng cái bóng người đều rất mơ hồ, không nhúc nhích, giống như tượng đắp.

Bọn họ biết điều như vậy, khí tức nội liễm, có thể vẫn để cho nhìn phía nơi đó tu sĩ cảm giác ngột ngạt, không nhịn được sẽ dập đầu xuống, tiến hành triều bái.

"Tình huống khả năng rất không ổn, núi rừng bên trong tất cả tin tức đều gián đoạn, những người kia mất đi liên hệ!"

"Đi thăm dò, tham cái rõ ràng!"

Không thể không nói, dị vực nhóm người này hiệu suất cực cao, mấy chục chi đội ngũ vọt vào bên trong vùng rừng rậm, rất nhanh sẽ có kết quả.

"Rất nhiều người hẳn là đều chết đi, hào không một tiếng động, phát hiện không được tung tích của bọn họ!"

"Đúng, muốn nhen lửa bọn họ hồn đăng, kết quả đại thể đều thất bại rồi!" Có khác một bộ người như vậy dành cho chứng thực.

Đây là một cái khiến người ta khiếp sợ tin tức, vậy cũng là rất nhiều cường giả à, chỉ là đại tu sĩ thì có trăm người trở lên, nếu là đều chết đi, đánh đổi không khỏi quá to lớn!

"Đế Tộc vị kia tuổi trẻ đại nhân đâu?" Có người gấp gáp hỏi, Đế Tộc hậu nhân nếu là xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bọn họ sợ gánh trách nhiệm.

Bởi vì, cái kia nơi cổ địa đã mấy chục ngàn năm không có đi ra khỏi truyền nhân, mới vừa xuất hiện, liền như thế chết đi, nói thì dễ mà nghe thì khó, bọn họ không có chăm sóc tốt.

"Cô Tộc người thừa kế, hắn có hay không cũng gặp nạn?" Còn có người hỏi, bởi vì bộ tộc này cũng vô cùng khủng bố, thấy Đế Tộc không bái, có thể sánh vai.

"Cũng còn tốt, bọn họ lưu lại hồn đăng đều thắp sáng, không có chết!" Có người lộ ra vui sướng vẻ mặt.

Lại trải qua thời gian rất lâu, được tin tức xác thật, núi rừng bên trong từng hủy diệt hơn nửa, phàm là khu vực này sinh linh đều gặp phải tai ách, toàn bộ chết đi.

Bọn họ triệt để thất liên, hồn đăng hắc ám, một mảnh vắng lặng.

Mà được đáp lại, xác định còn người sống, thì lại đều ở khác một khối khu vực, thế nhưng cũng không có thiếu cao thủ bị trọng thương, bây giờ tình huống rất tồi tệ.

"Như chúng ta sở liệu như vậy, đầu kia cổ thú từng ngắn ngủi thức tỉnh, phát sinh kinh thế hống một tiếng, sóng âm chính diện hết thảy sinh linh đều bị giết chết rồi!"

Làm tin tức như thế công bố sau, Thiên Thú rừng rậm ở ngoài tất cả xôn xao, rất nhiều đại tu sĩ đều cảm giác kinh sợ một hồi, hồn nhiên lạnh giá.

Mảnh này sâu lâm quá khủng bố, đi vào nhiều cao thủ như vậy, nói tiêu diệt liền tiêu diệt, biết bao bất hạnh cùng đáng sợ.

"Hoang đây, hắn thế nào?!" Có người bức thiết hỏi.

Lần này là vì hắn mà đến, tất cả mọi người đều đang đuổi giết hắn, Thạch Hạo sinh tử tự nhiên tác động mỗi người thần kinh.

"Chúng ta không thể có hắn hồn đăng, không có cách nào xác định sự sống chết của hắn, theo lý mà nói, nếu như hắn ở khu vực này, tuyệt đối chết chắc rồi!"

"Chúng ta từng được bẩm báo, những tu sĩ kia chính là đi vây quét hắn, Hoang hẳn là từng ở khu vực này qua lại!"

Mọi người yên lặng một hồi, nói như vậy, Hoang cũng đã chết rồi.

"Rương gỗ đây? Đây mới là then chốt!" Một vị ông lão tóc bạc quát hỏi.

Mặc kệ Thạch Hạo có hay không chết rồi, chiếc kia cái rương đều phải bị tìm được mới được, nếu không, lần này hưng sư động chúng liền có vẻ không có chút ý nghĩa nào.

Bọn họ rất lo lắng, đầu kia cổ thú kinh thế hống một tiếng qua đi, còn có thể còn lại cái gì?

Đại tu sĩ đều chết không có chỗ chôn, chiếc kia cái rương có thể tồn hạ xuống sao?

"Cái rương tuyệt đối hủy không xong, nếu không, liền không đủ để chôn mộ cổ bên trong mà vạn cổ bất hủ, khẳng định còn ở bên trong vùng rừng rậm, cho ta triển khai thảm thức tìm tòi, nhất định phải tìm ra!" Một vị lĩnh quân người quát.

Hắn rất nôn nóng, bởi vì, đây là An Lan, Du Đà tự mình truyền xuống pháp chỉ, nhiệm vụ gian khổ.

"Nhất định phải tìm tới!" Lúc này, liền ngay cả cái kia trước sau ngồi xếp bằng trên vòm trời, vẫn yên tĩnh vô thượng mấy vị chí tôn, đều có người mở miệng, ngữ khí kiên định, không thể nghi ngờ.

Đây là đang bức bách tất cả mọi người, cho bọn họ rơi xuống mệnh lệnh bắt buộc.

Sau đó không lâu, rất nhiều đội ngũ ra đi, chia làm mấy chục cỗ nhân mã, mà những này người ở trên đường lại tiếp tục phân tán ra đến, tìm kiếm toàn diện.

"Tìm tới rồi!"

Rất nhiều sau, làm xa xa tiếng la truyền đến giờ, Thiên Thú rừng rậm ngoại vi tất cả mọi người đều tinh thần đại chấn, rốt cục có kết quả, bọn họ đây kích động mà lại cảm giác mừng rỡ!

"Ở nơi nào, đem cái rương mang tới!" Có thật nhiều ông lão quát, bọn họ trước tiên nghĩ đến tự nhiên là gỗ mục rương, căn bản không có những ý niệm khác.

"Không phải... Tìm tới chính là Hoang, hắn còn sống sót!" Từ bên trong vùng rừng rậm lao ra truyền tin người mau mau giải thích.

"Cái gì?!" Một đám ông lão lúc này ngây người.

Cho tới những người khác, từng cái từng cái khiếp sợ, tỏ rõ vẻ đều là thần sắc không dám tin, tin tức này quá kinh người, trước đây không lâu phát sinh tính chất hủy diệt tai nạn, Hoang làm sao có khả năng sống sót?

"Cái này nghiệt súc!" Bỗng nhiên, có người kêu to, con mắt đều đỏ.

Bởi vì, bọn họ này một giới vừa nãy nhưng là chết rồi đủ có mấy chục hơn trăm tên đại tu sĩ, những này mọi người vì là truy sát Hoang mà đi, kết quả bọn họ đều chết rồi, mà Hoang còn sống sót?

Điều này khiến người ta tức giận, lửa giận mãnh liệt.

Đặc biệt là, cùng những người chết kia có quan hệ bộ tộc, thì lại càng tức giận, bọn họ cảm thấy những người kia chết quá oan, không một chút nào trị.

Vì đi giết Hoang, một đám đại cao thủ đều gặp nạn khó, bị Thiên Thú ở giữa vùng rừng rậm cổ thú tươi sống hống chết, mà chính chủ kia nhưng bình yên vô sự, còn ở Tiêu Dao.

Để rất nhiều người con mắt đỏ đậm, sát khí ngập trời.

"Báo thù, giết Hoang!"

"Ta muốn đi làm thịt thằng nhãi con này, chưa từng có người nào để ta tức giận như vậy quá, cận cổ tới nay, chúng ta chưa từng bị quá loại khuất nhục này? Hơn trăm đại tu sĩ chết đi, đây là nợ máu, này càng là ở phạm

tội!"

"Giết, chém hắn thủ cấp, giam cầm hắn hồn phách, để hắn sống không bằng chết!"

Thời khắc này, có mấy người đem gỗ mục rương đều tạm thời vứt bỏ, chỉ muốn diệt trừ Hoang, đem hắn chém thành muôn mảnh, nhân tức giận mà run, sợi tóc đều bắt đầu dựng ngược lên.

Cũng có người rất bình tĩnh, ánh mắt lạnh lẽo, ở nơi đó cân nhắc, Hoang vì sao có thể sống sót, hắn đến cùng là làm thế nào đến, bởi vì này không phù hợp lẽ thường, là một cái kỳ tích.

Một người tuổi còn trẻ tu sĩ mà thôi, làm sao có thể mạnh hơn những độn nhất cảnh đó giới đại tu sĩ, làm sao có thể chịu đựng đến?

"Phải cẩn thận một ít, không muốn phát sinh nữa bi kịch!" Có người hét cao nói, nhắc nhở tất cả mọi người.

Bởi vì, trước đây không lâu sự tình quá khốc liệt, nhiều cường giả như vậy chết thảm, để khắp nơi đều phi thường đau đầu, cũng rất đau lòng, sau khi trở về làm sao hướng về các tộc bàn giao?

"Yên tâm, lần này sẽ không có ngoài ý muốn, chúng ta đã tìm được hắn xác thực cắt vị trí, tên tiểu tử này lại ở một gốc cây chết héo dưới cây cổ thụ ngồi xếp bằng, ở nơi đó tu hành!" Có người nghiến răng nghiến lợi, phi thường khẳng định nói: "Hắn chạy không rồi!"

"Lần này, hắn chắp cánh khó thoát, chúng ta sẽ không lại cho hắn cơ hội, trước tiên trong bóng tối vây ở đâu, sau đó đồng loạt ra tay, đem hắn đánh giết!"

"Hắn chết chắc rồi, tiên đến rồi cũng cứu không được hắn!"

Một đám người lửa giận ngập trời, chiến ý vang dội, xin thề phải nhanh bắt Hoang, đem hắn ngàn đao bầm thây.

"Ta hi vọng lần này không cần có bất ngờ, nếu như lần thứ hai chết đi rất nhiều cường giả, chuyện này quả là là một hồi tai nạn, bi kịch tuyệt đối không thể tái diễn!" Có vô cùng thận trọng già tu sĩ trịnh trọng nói.

"Sẽ không, hắn xong, Hoang chọc giận chúng ta, hắn đem sống không bằng chết!" Có người quát.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1511: Dị Vực Lần Thứ Hai Bi Kịch

Nhưng là, kia ổn trọng lão tu sĩ vẫn là nhíu mày một cái, luôn cảm thấy sớm trước đám kia đại tu sĩ tử vong cùng Hoang có một số quan hệ.

Thế nhưng, hắn không có chứng cứ, không người tin tưởng Hoang có thể hiệu lệnh đầu kia Cổ Thú, đó là bất khả tư nghị, căn bản làm không được mới đúng!

"Nói chung, phải cẩn thận!" Lão tu sĩ phi thường nghiêm túc nhắc nhở, hắn là thống lĩnh các tộc đại quân người phụ trách một trong, rất có uy nghiêm, người ở chỗ này đều rất coi trọng ý kiến của hắn.

"Xin yên tâm, chúng ta một khi vây quanh hắn, sẽ lập tức động thủ, căn bản cũng không sẽ cho hắn mảy may cơ hội!"

"Lão đại người xin yên tâm, chúng ta đồng loạt ra tay, hắn một cái mao đầu thằng nhãi con có thể làm sao nghịch thiên?"

Một đám người lên đường, mang theo lửa giận, mang theo kích phẫn nộ, hỏa tốc giết hướng Thiên Thú sâm lâm trong, phải nhanh đem Hoang trấn giết.

Bởi vì, chiến dịch này quá không chịu nổi, không có vào tay bất kỳ đáng mừng kết quả chiến đấu, cũng đã chết trước rớt nhiều cao thủ như vậy, tổn thất nặng nề.

Rất nhiều người đều khẩn cấp, hận không thể lập tức đánh chết Hoang, tốt trút cơn giận. Thậm chí, có vài người cực kỳ kích động, khát vọng thân thủ đánh gục cái kia mục tiêu.

"Tới đi, Hoang, ta rất chờ mong a, rốt cục muốn nhìn thấy ngươi, ta sẽ

một thanh vặn gãy cổ của ngươi!" Một tên tráng hán gầm nhẹ nói, hưng phấn không gì sánh được.

"Đám người kia quá xui xẻo, rủi ro gặp được Cổ Thú rống to hơn, toàn bộ toái diệt, chờ chúng ta giết Hoang, tế tự những thứ kia vong hồn!"

Rất nhiều người cực kỳ chắc chắc, vững tin lúc này đây nên kết thúc Thiên Thú sâm lâm hành trình, lập tức liền chặn đánh ngã xuống Hoang, nhiệm vụ đem viên mãn hoàn thành.

Những sinh linh này tốc độ thật nhanh, tới gần nơi đó, đem mảnh này yên tĩnh chi địa vây quanh, sau đó chậm rãi tới gần, hướng nơi đó hợp lại.

Có thể thấy, khu vực này thảo mộc phong phú, càng là phía trước sơn lĩnh càng là xanh um tươi tốt, ráng mây xanh lóng lánh, quang mang óng ánh, sinh mệnh tinh khí phá lệ nồng nặc.

Chẳng qua là, sâu trong dãy núi rất không hài hoà, một gốc màu đen cổ thụ sớm đã khô khô, không có phiến lá, không có lục ý, chết đi cũng không biết nhiều ít vạn năm.

Chẳng qua, nó cực kỳ mông lung, kèm một chút sương mù.

Có thể thấy, một người trẻ tuổi liền tại cây dưới, ngồi xếp bằng nơi đó, phát ra một loại thần bí đạo vận, như là tại tìm hiểu cái gì.

"Ta nghĩ lột sống hắn hắn!" Có người nói nhỏ.

"Cái này hỗn trướng, tại khinh thường bọn ta sao? Còn là nói, thật không biết chết sống, ở trong hoàn cảnh này còn dám bế quan, ngu xuẩn!" Một số người phi thường không cam lòng, phẫn uất chửi bới.

Bởi vì, rất nhiều cao thủ đang đuổi giết Hoang, tại Thiên Thú sâm lâm qua lại, nhưng hắn lại lớn như vậy lạt lạt, lại có thể chút nào không lo lắng, tại dưới một gốc cây cổ thụ tu hành.

Này nếu là ngày xưa, khẳng định khiến người ta không biết nên khóc hay cười, phải thật tốt cười nhạo một phen, cười hắn không biết trời cao đất rộng, tự chịu diệt vong.

Nhưng bây giờ mọi người không có loại tâm tình này, chết đi như vậy nhiều đại tu sĩ, ở chỗ này nhìn thấy Hoang như thế bình tĩnh, đau khổ tìm hiểu đại đạo, sẽ chỉ làm bọn họ cảm thấy bực bội, dường như bị nhục nhã.

Thạch Hạo thật rất bình tĩnh, cứ như vậy ngồi xếp bằng, nhiều người như vậy tới, hắn đều không có tỉnh ngủ, nên là hắn thần kinh đường cong thô to, vẫn là phản ứng trì độn?

Thạch Hạo bình tĩnh như thế, kết quả để cho đám người kia không nhạt định rồi!

Cái này không thể trách Thạch Hạo, bởi vì hắn rơi vào đến kỳ dị hoàn cảnh trong, này thập phần đáng sợ, cũng cực kỳ huyền dị, không có khả năng lập tức trở về thuộc về cùng sống lại.

Nhưng là, hắn không sợ, sớm liền suy nghĩ qua, bởi vì tại cây cổ thụ này dưới là an toàn, ai dám vọng động sát niệm, kia kết cục chú định sẽ cực kỳ thảm.

"Ha ha... Cái này ngu xuẩn vật, lại có thể nhập định, rơi vào cấp độ sâu tu đạo cảnh trong, muốn cho hắn một cái sống sót cơ hội đều không được a!"

"Hắn cuối cùng là muốn ngu xuẩn chết!"

Những người này nở nụ cười, rất nhiều người đều vây tới, tại bốn phía vây khốn sơn lĩnh, hoặc đứng tại trên cự thạch, hoặc đứng tại trên núi cao, lờ mờ, nhân số đông đảo.

Đương nhiên, lần này là đại quân tới này, không có khả năng tất cả đều là đại tu sĩ.

Nhưng tám ngàn nhân mã trong, vẫn có mười mấy tên đại tu sĩ, vì là

phòng bị Thạch Hạo đào tẩu, đặc dị xuất động đại cao thủ khóa lại nơi này, không cho hắn chút nào cơ hội.

Về phần người khác, đều là vì địa thảm thức tìm tòi, mà bị phái ra một số người ngựa.

"Hả?"

Bỗng nhiên, có người mắt sắc, thấy được trong ao đầm Hoàng Kim Sư Tử, nó tuy rằng bị phong ấn, lúc này động một cái cũng không thể động, mà lại bị ném ở bùn oa trong, nhưng vẫn là bị dị vực người phát hiện.

"Đó không phải là Vô Úy Sư Tử nhất mạch truyền nhân sao?" Một số người giật mình, đầu này sư tử thế nhưng phi thường lợi hại, trong thế hệ tuổi trẻ tiếng tăm lừng lẫy.

Nó lại có thể bị bắt sống, hơn nữa bị trấn áp tại nơi đó, tư thế khuất nhục, gần như thần phục, nửa quỳ ở đó chỗ vũng bùn trong, chính hướng về phía Thạch Hạo.

"Đầu này sư tử chiến lực cực mạnh, lại có thể bị hắn bắt, đối với Vô Úy Sư Tử nhất mạch thật không tốt khai báo a."

"Thật là sỉ nhục, Hoàng Kim Sư Tử luôn luôn tự phụ, hiện tại lại cúi đầu, vùi đầu vào bùn đất trong!" Cũng có người giận dữ.

Hoàng Kim Sư Tử thấy được mọi người, nó phi thường táo bạo, trong mắt thoáng hiện qua sầu lo, nhưng là lại không có bất kỳ biện pháp nào câu thông, bởi vì nó bị phong ấn.

Thạch Hạo lúc này đây bế quan, sợ tự mình rơi vào cấp độ sâu không ta trạng thái, vì vậy trước một bước khóa lại Hoàng Kim Sư Tử nhục thân cùng Thần Hồn.

Giờ khắc này, Hoàng Kim Sư Tử luống cuống, hận không thể nghĩ ngửa mặt lên trời gào to, nó rất muốn nhắc nhở mọi người, nghìn vạn không nên ở

chỗ này động võ, nói cách khác đúng là một hồi đại họa.

Bởi vì, nó đã nghe Hoang nói qua, ở chỗ này động thủ chắc chắn phải chết. Trước đây không lâu, nó từng muốn ra tay, vẫn là Hoang chủ động hóa giải được đây, không để cho nó tự tìm đường chết.

"Hoang, tỉnh dậy đi, cắt đầu ngươi người tới!" Có người mở miệng, trực tiếp theo trong tối đứng dậy, nhìn chằm chằm phía trước, cười lạnh liên tục.

"Lui ra phía sau!" Một ông lão phi thường nghiêm túc, thấp giọng quát lớn hắn.

Bởi vì, có ít người xác thực cực kỳ cẩn thận, còn nhớ kỹ lĩnh quân lão giả nhắc nhở, sợ ra biến cố gì, suy cho cùng sớm trước thế nhưng chết nhiều người như vậy a.

Một số người lúng túng, hận không thể nghĩ cứu tỉnh Thạch Hạo, đưa hắn nhéo qua đây, nghĩ làm nhục cùng hành hung một hồi, sau đó sẽ giết hắn.

Nhưng là bây giờ lão giả cảnh cáo bọn họ, không tốt hành động thiếu suy nghĩ.

"Chiếc kia rương tại hắn chân dưới!" Có người kinh hỉ, tâm tình chập chờn kịch liệt, nhìn chằm chằm Thạch Hạo chân dưới, có một miệng gỗ mục rương.

"Chính là nó, rốt cục nhìn thấy!"

"Tiền bối, chúng ta cũng quá cẩn thận đi, Hoang rõ ràng là rơi vào cảnh giới ngộ đạo trong, có thể đơn giản chém giết hắn, còn chờ cái gì? Xin cho ta đi qua, cắt mất đầu lâu của hắn, đem rương mang về!" Có người thỉnh chiến.

"Không được!"

"Không được vọng động!"

Mấy vị thủ lĩnh hầu như nhất trí phủ quyết.

Rất nhiều người cảm giác nín thở, đều nhìn thấy Hoang, thấy hắn ở nơi nào ngồi xếp bằng, lại còn có thể chịu ở, đều cảm thấy mấy cái này lão nhân cẩn thận quá mức.

Nơi xa, Hoàng Kim Sư Tử hơi hơi thở dài một hơi, cảm thấy vẫn là nhân vật già cả trầm ổn, đối mặt này tất thắng cục diện, còn có thể ổn định, đáng bội phục.

Một vị thủ lĩnh mở miệng, nói: "Hoang tuy rằng còn trẻ, cảnh giới không có ta chờ cao, nhưng là có thể sống đến bây giờ, khẳng định có chỗ hơn người. Hơn nữa ta hoài nghi, trước đây không lâu chết kia nhiều đại tu sĩ, có lẽ cùng hắn có quan hệ, có lẽ hắn có biện pháp dẫn đầu kia Cổ Thú ra tay."

Hoàng Kim Sư Tử thán phục, vài tên lão đầu lĩnh nói đến điểm mấu chốt trên, để cho nó thật sâu cảm giác gừng càng già càng cay.

Nhưng mà, rất nhanh, Hoàng Kim Sư Tử liền chấn kinh rồi, nội tâm cáu kỉnh tới cực điểm, sắc mặt trắng bệch, hận không thể hô lên tới.

Bởi vì, vài tên lão giả làm ra để cho nó cảm thấy hoảng sợ, thật sâu cảm giác sợ hãi cùng sợ quyết định, theo chân nó theo dự liệu hoàn toàn không giống nhau!

"Nguyên do, bọn ta nhất thiết phải nghiêm túc mà đợi, kế tiếp đồng loạt ra tay, trực tiếp đánh chết Hoang, không cho hắn sống lại sau có thể sẽ triệu hoán đầu kia Cổ Thú cơ hội!"

Lại có thủ lĩnh nói như vậy, làm ra loại này quyết đoán.

"Tiền bối, đây cũng quá cẩn thận quá mức đi, liền một cái Hoang mà thôi, ta một người đi qua liền chém hắn. Huống hồ, có nói lúc này, đều đầy đủ ta đi giết hắn mấy cái đi về!" Có người biểu đạt bất mãn.

Dưới cây khô, Hoàng Kim Sư Tử nghe được, hận không thể dùng sức

gật đầu, âm thầm cầu khẩn, tuyệt đối không nên đồng loạt ra tay a.

"Vạn sự phải cẩn thận, cái này Hoang thật không đơn giản, ta hoài nghi hắn là cố ý, nghĩ dẫn chúng ta đi qua. Có lẽ phía trước có nguy hiểm gì cũng khó nói, bất luận kẻ nào đều không cho phép đi qua, cũng tạm thời không nên nghĩ cứu đầu kia sư tử. Một hồi đều cấp ta ra tay, cùng nhau đánh giết hắn! Ta không tin hắn còn có thể sống sót, mặc dù nơi đó có cái gọi mai phục pháp trận, bọn ta cự ly đủ xa, cũng đủ để đặt mình trong hiểm địa bên ngoài." Một ông lão trầm ổn nói.

"Được rồi, tiện nghi hắn, nguyên bản ta còn muốn để cho hắn thanh tỉnh thể nghiệm đến luân thành tù nhân thời gian bị làm nhục cảm giác!" Có một gã tráng hán không cam lòng nói.

Sau một khắc, rất nhiều người toàn thân phát sáng, bắt đầu chuẩn bị ra tay, đều ở đây vận chuyển tổ thuật!

Đương nhiên, phía sau nhất những thứ kia người không hề động, bởi vì, cảm thấy không cần phải..., phía trước đại tu sĩ ra tay đầy đủ, Hoang chắc chắn phải chết, đem hình thần câu diệt.

"Ra tay!" Một vị thủ lĩnh tóc trắng rối tung, hét lớn một tiếng, ra lệnh.

"Ầm!"

Rất nhiều chùm tia sáng nhằm phía đi trước, sát ý ngập trời, thần thông lộ ra, cường đại nhất tổ thuật tập kích, toàn bộ tập trung hướng Hoang, sẽ đối hắn triển khai tuyệt sát!

Cực kỳ rõ ràng, những người này hận thấu Thạch Hạo, hận không thể đưa hắn lập tức đánh thành thịt nát, tất cả đều vận dụng toàn lực.

Vì vậy, mảnh này tổ thuật thoạt nhìn phi thường đồ sộ, Thần năng ba động kịch liệt, dường như mênh mông đại dương đang phập phồng!

Nhưng là, kết quả lại vượt ra khỏi dự liệu của tất cả mọi người, khiến

bọn họ khó có thể tin, sau đó cực độ hoảng sợ, kế tiếp con ngươi nhanh chóng co rút lại, sau đó lại cấp tốc phóng đại.

Bởi vì, bụi cây kia cây khô dường như hóa thành một tôn có một không hai Ma Vương, hàng vạn hàng nghìn nhánh cây kéo dài, đen nhánh khiếp người, cực tốc mà đến, đánh xơ xác bọn họ tổ thuật chi quang, đâm tới trước mắt.

Phốc phốc phốc...

Huyết quang đầy trời, cái chỗ này trở thành chốn Tu La, quá thê thảm!

"A..."

Tiếng kêu thảm thiết, vượt qua không gian, truyền đến rừng rậm bên ngoài, bởi vì có người thông qua thần bí cổ bảo, đang chăm chú vị trí đó, có thể nắm bắt đến động tĩnh.

"Không tốt chuyện gì xảy ra?" Ngoài rừng rậm, một đám nhân vật trọng yếu sắc mặt chợt biến, tất cả đều dự cảm đến đại sự không ổn.

Ầm!

Ngay sau đó, bọn họ thấy vị trí đó, huyết quang ngút trời, một mảnh xích hồng, nhiễm đỏ thiên khung.

"Chẳng lẽ nói, thật phát sinh ngoài ý muốn, bi kịch... Lại một lần nữa trình diễn?!" Một vị người lĩnh quân run rẩy, sắc mặt xanh mét, thập phần dữ tợn, khiếp sợ nhìn vị trí đó.

Người khác sắc mặt cũng đều biến hóa, sắc mặt phải nhiều khó coi có nhiều khó xem, lồng ngực chập trùng kịch liệt, hô hấp thô mà nặng, đều ở đây nhìn xa Thiên thú sâu rừng chỗ sâu!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1512: Tán Phật Bát Thức

Liền như thế trong nháy mắt, tất cả mọi người mồ hôi lạnh đều đi ra, toàn thân lạnh lẽo, linh cảm đến rất lớn không rõ!

Bởi vì, vị trí đó quá rõ ràng, chính là phát hiện Hoang địa phương, không nghi ngờ chút nào, khẳng định ra đại sự rồi!

"Huyết quang cuồn cuộn, vọt lên tận trời, đây là lớn tai nạn, nói như vậy tới là rất nhiều cường giả đồng thời chết đi mới xuất hiện cảnh tượng." Có tiếng người phi thường không tự nhiên, nói như vậy nói.

Không cần hắn giải thích, tất cả mọi người đều trong lòng cảm giác nặng nề.

"Đi, nhìn một chút phát sinh cái gì, có phải là thật hay không xảy ra vấn đề rồi!" Một ông lão lo lắng phân phó nói.

Nếu như tái xuất sự tình, bọn họ thật sự không dám nghĩ, liên tiếp xuất hiện biến cố, có hay không báo trước quỷ dị cùng lớn hung? Sớm có truyền thuyết, Thiên Thú rừng rậm không thể dễ dàng đặt chân, phi thường dễ dàng có chuyện.

Ở đến thời điểm, bọn họ còn mang trong lòng may mắn, luôn cảm thấy đại quân áp cảnh, có chí tôn theo tới, không có gì lo sợ.

Bây giờ nhìn lại, hoàn toàn không phải như vậy một chuyện, nơi này quá khủng bố, so với truyền thuyết còn muốn yêu tà!

"Báo, không tốt, xác thực là chỗ đó, sương máu tràn ngập, sợ hãi tiếng kêu không dứt bên tai, nơi đó ra đại sự rồi!" Sau đó không lâu, có người kinh hoảng bẩm báo.

Vù một tiếng, ở đây cao thủ đều cảm giác đầu sung huyết, đau cả đầu, trong lòng ngột ngạt cực kỳ, tin tức này quá tệ.

Chưa từng có gặp gỡ tà môn như vậy sự tình, vì một người trẻ tuổi điều động nhiều như vậy đại tu sĩ, kết quả nhưng không duyên cớ hãm một ít cường giả với chết cảnh bên trong.

Sự tình làm lớn, vậy cũng là mấy ngàn nhân mã đi vào à, đến cùng phát sinh cái gì, nhìn dáng dấp mặc dù không có toàn bộ chết đi, cũng gần như.

"Ngươi vững tin, nơi đó... Xảy ra chuyện ngoài ý muốn?" Một ông lão môi đều run cầm cập, nói chuyện không lưu loát, nội tâm hắn kinh hoảng, lần này tổn thất vượt quá dự đoán.

"Đúng, nơi đó xảy ra vấn đề rồi!" Bẩm báo người rất khẳng định nói.

"Trời ạ, phát sinh cái gì, vì sao phải như vậy, cái này chẳng lẽ thực sự là một mảnh nguyền rủa nơi sao, không cách nào đặt chân?" Có người tan nát cõi lòng kêu lên.

Có thể nói, nơi này đều là cao thủ, thường ngày đều rất trầm ổn, kiệm lời ít nói, có thể hiện tại nhưng thất thố, có chút không để ý hình tượng.

Hôm nay phát sinh sự tình thật là làm bọn họ không chịu được, sau khi trở về, đều sẽ có đối mặt các tộc chỉ trích, nghi vấn năng lực của bọn họ.

Bởi vì, những người kia đều là từ các tộc điều đến đúng lúc tay, liền như thế làm mất mạng, chết không rõ ràng, những kia bộ tộc làm sao sẽ giảng hoà!

"Tiền bối, mời ra tay!"

Một đám cao thủ đối với hư không dập đầu, ngửa đầu vọng hướng về bầu trời, mang theo ước ao, càng có một loại ý sợ hãi.

Nơi đó có mấy bóng người mơ hồ, lượn lờ hỗn độn khí, chính là đến từ

dị vực mấy vị chí tôn, phụ trách ở đây áp trận, vẫn duy trì trầm mặc.

Hiện tại, mọi người sợ hãi, không thể nào tưởng tượng được Thiên Thú bên trong vùng rừng rậm xảy ra vấn đề gì, muốn mời mấy đại cao thủ đi trấn áp.

Chỉ là, một vị chí tôn mở mắt ra, nhẹ giọng thở dài, nói: "Mảnh rừng núi này, chúng ta không tốt đặt chân, các ngươi hẳn phải biết truyền thuyết, chúng ta đi vào, có thể sẽ nguy hiểm hơn."

"Nhưng là hiện tại ra lớn như vậy nhiễu loạn..." Một ông lão nói nhỏ, bọn họ thực sự bất đắc dĩ, đến hiện tại đều không hiểu tại sao lại phát sinh hai lần bi kịch.

Thiên Thú sâu lâm nơi sâu xa.

Cây khô phụ cận, sương máu tràn ngập, lần này thật sự chết rồi quá nhiều sinh linh, cái kia một cái lại một cái khô héo cành cây mở rộng, so với chớp giật đều phải nhanh, đánh giết lần lượt từng tên đại tu sĩ.

Phàm là người xuất thủ, không có một cái có thể đào tẩu, đều bị đâm thủng.

Bọn họ không rõ vì sao, tự nhiên kịch liệt giãy dụa, dùng hết khả năng chống lại, vận dụng mạnh mẽ nhất tổ thuật phản kích, kết quả mấy người nổ tung.

Những kia cành cây nhẹ nhàng chấn động, liền đủ để đem một tên cường giả xé rách, dường như phá bố oa oa giống như vậy, không đỡ nổi một đòn.

Rất nhiều người đều chết rồi, còn có một chút người bị đinh giết sau, thân thể lưu lại, bị đưa đi Luân Hồi, thông qua một con đường hầm không gian rơi vào Luân Hồi Trì bên trong!

Những người khác thấy thế, tự nhiên đều sợ hãi.

Chính là trước kia không có ra tay những người kia cũng đều xuất kích, vì tự vệ, vì chạy trốn, tất cả đều thôi thúc pháp khí, bí thuật các loại, kết quả nơi này xán lạn cực điểm.

Nhưng điều này cũng nhất định là một hồi bi kịch, càng nhiều màu đen cành lao ra, dường như tự trong địa ngục thăm dò tử vong lưỡi mâu, đánh giết những kia sinh linh.

Ở mưa máu bay tung tóe bên trong, ở ô quang đan chéo bên trong, một đám lại một đám dị vực sinh linh mất mạng, vô cùng thê thảm.

Mấy ngàn đại quân, quay đầu lại chỉ có một số ít người cách xa đủ xa, mà lại sợ hãi đến hoá đá, không có ra tay, mà tạm thời giữ được tính mạng.

Cuối cùng, bọn họ không có chiến ý, không có dũng khí, xoay người bỏ chạy, như vậy người cá biệt còn sống.

Hoàng Kim sư tử tận mắt nhìn tất cả những thứ này, tim mật đều run, mặt trắng bệch, kinh sợ đến hàn khí che kín thân thể, này cọc thảm án so với ở Luân Hồi Trì nơi đó chỉ có hơn chớ không kém.

Như thế một nhóm cường giả, chết quá đáng tiếc, mới vừa ra tay liền đều bị đóng đinh!

Hoàng Kim sư tử xem rõ rõ ràng ràng, này một thảm kịch ngay khi nó phát sinh trước mắt, để nó cả người da lông nổ lập, giác đến mức dị thường đáng sợ.

Cũng không biết quá bao lâu, nơi này sương máu tràn ngập, đã lặng lẽ, Hoàng Kim sư tử mới từ hoá đá cùng e ngại bên trong phục hồi tinh thần lại.

Nó lặng lẽ liếc mắt một cái Thạch Hạo, kết quả đờ ra một lúc, lộ ra cực kỳ vẻ phức tạp.

Bởi vì, trong quá trình này, Thạch Hạo rất yên tĩnh, từ đầu đến cuối đều không có tỉnh lại, như trước ở nơi đó bế quan, lẳng lặng ngồi xếp bằng, đều

căn bản không biết ngoại giới phát sinh sự tình.

Ở trong nháy mắt này, Hoàng Kim sư tử vì là đám kia chết đi đại tu sĩ cảm giác đáng thương, hung hăng như vậy mà đến, lời thề son sắt muốn giết đối thủ, nhưng là quay đầu lại, người trẻ tuổi kia —— Hoang, đều không có mở mắt ra, thậm chí không biết bọn họ hưng sư động chúng lần thứ hai vây giết.

Đây là biết bao đáng thương sự tình, dị vực này cỗ đại quân chí tử đều không có thức tỉnh Thạch Hạo, uổng mạng ở đây, mà đối phương trước sau bình tĩnh ở ngộ đạo.

Song phương như vậy so sánh vừa nhìn, quá hoang đường rồi!

Hoàng Kim sư tử thở dài, nếu như đám người kia lòng đất có linh, biết tình huống như thế, phỏng chừng toàn bộ cũng phải lớn hơn khóc lên, đây là mẹ nhà hắn chuyện gì!?

Thạch Hạo cũng không phải là Hoàng Kim sư tử tưởng tượng như vậy an bình, nhìn an lành, kỳ thực rất nguy hiểm, hắn ở trong nội tâm chinh chiến, đang liều chết.

Hắn xem ra yên tĩnh không hề có một tiếng động, là bởi vì nội tâm bị Huyết Bồ Đề dấu ấn hấp dẫn, rong chơi ở một mảnh đạo tắc hóa thành bên trong thế giới.

Nơi này, màu vàng miếu thờ hùng vĩ, chỉ là Tàng Kinh Các chờ kiến trúc trên màu vàng mái ngói đang chảy máu, cũng có khói đen bao phủ, gió lạnh rít gào lên.

Thạch Hạo đang chém giết lẫn nhau, ở ác chiến, ở khói đen bên trong liều mạng.

Ma hóa cây bồ đề, nhuốm máu cổ miếu màu vàng óng, từ lâu không phải tịnh thổ, từ khi hắn đẩy ra Tàng Kinh Các cửa lớn, liền có một đám Kim thân cường giả lao ra, với hắn đại chiến.

Đồng thời, đến lúc sau, màu vàng tăng nhân biến mất, một đám đen kịt như mực tăng lữ xuất hiện, dường như Ma vương gào thét, hướng về hắn vồ giết.

Mà lại, trong hư không bất ổn, không ngừng xé rách, mỗi một cái khe lớn bên trong cũng có thể nhìn thấy một mảnh chiến trường, nghi giống như nhìn thấy trên một kỷ nguyên Chân Tiên đại quyết chiến.

Thạch Hạo nhìn thấy không ít kinh thư, thế nhưng là không có cách nào mở ra, ở đây liều mạng, mỗi một lần tiến vào Tàng Kinh Các, đều sẽ gợi ra các loại dị tượng.

Trải qua huyết chiến, cửu tử nhất sinh, hắn hầu như chết ở tâm linh của chính mình bên trong thế giới, cuối cùng rốt cục mở ra một bộ cổ kinh!

Tán Phật bát thức!

Chính là danh tự này, nắm giữ một luồng kỳ dị bí lực, là hắn duy nhất có thể mở ra kinh thư.

Vì sao bộ kinh văn này nhận rồi hắn? Thạch Hạo không biết.

Mãi đến tận khi hắn đọc kinh văn, hắn mới rõ ràng nguyên nhân, đây chính là Cổ Phật thập bát phách, là do này 8 thức diễn dịch đi ra ngoài.

Trước kia, hắn ở Luân Hồi Trì dưới Lục phiến môn hộ trước, từng nhìn thấy rất nhiều tranh khắc đá, trong đó có 8 phó khắc đá vì là kết ấn tư thái, hấp dẫn hắn, có thể thiếu hụt tâm pháp.

Hiện tại, hắn được.

Hắn rõ ràng vì sao có thể có được, có tiền căn, hắn đầu tiên là thông qua Cổ Phật thập bát phách thử thách, lại thấy ở trên vách đá nhìn thấy kết ấn thủ thế, nắm giữ những này, mới do đó ở đây phát động.

Chỉ là, đang đọc bộ kinh văn này giờ, nhưng cực kỳ nguy hiểm, Thạch

Hạo suýt nữa chết đi.

Bởi vì, này nguyên bản ố vàng sách cổ, đột nhiên chảy máu, vọt lên từng trận khói đen, hắn gặp phải đáng sợ ngăn chặn!

Đó là Huyết Bồ Đề ma hóa sau sức mạnh!

Ầm!

Trên thực tế, một tiếng rung mạnh.

Hoàng Kim sư tử khiếp sợ, bởi vì nó nhìn thấy Thạch Hạo đột nhiên thân thể chấn động, khóe miệng chảy máu, tiếp theo nhìn thấy có tám con bàn tay lớn màu đen từ Thạch Hạo sau lưng thăm dò, hướng về hắn đánh ra.

Ma hóa sau Tán Phật bát thức, ở trên thực tế lộ ra rồi!

Đây là Thạch Hạo gặp phải nguy cơ, hắn ở trong lòng chinh chiến.

Mà trên thực tế, hắn cũng ở kết ấn, chính là Tán Phật bát thức, cùng ma hóa sau tám con bàn tay lớn màu đen đấu, khiến cho nơi này rung bần bật không ngớt.

Hoàng Kim sư tử giật mình, này cây khô tại sao không có lập tức giết chết Hoang?

"Còn có phật tính!" Hoàng Kim sư tử làm ra phán đoán.

Nó cho rằng, Thạch Hạo thông qua Luân Hồi Trì thử thách, ở đây lại ngộ đến kinh văn, tuy rằng bồ đề cổ thụ ma hóa, nhưng cũng còn còn sót lại một chút phật tính, vì vậy chặn lại sát cơ.

Cũng không biết quá bao lâu, Thạch Hạo mở mắt ra, dáng vẻ trang nghiêm, sau lưng của hắn tám con bàn tay lớn màu đen biến mất rồi, hắn kết thần thánh pháp ấn, dường như chiến phật!

Thạch Hạo nội tâm không bình tĩnh, Tán Phật bát thức rất mạnh, tuyệt

không là bình thường thần công, là Cổ Tăng một mạch hộ đạo đại pháp một trong, lực công kích cực cường!

Hiện tại, hắn nắm giữ rồi!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1513: Chủ Động Xuất Kích

Hoàng Kim sư tử thần sắc phức tạp, vừa ước ao vừa đố kỵ, nó nhìn chằm chằm Thạch Hạo, trong lòng thở dài.

Nó nhìn thấy Thạch Hạo dáng vẻ trang nghiêm, dường như mạnh nhất Chiến Phật giống như vậy, sau đầu phát quang hoàn, chiếu khắp ánh sáng thần thánh, lập tức rõ ràng, đối phương được chí cường truyền thừa.

Hoàng Kim sư tử một mạch cùng Cổ Tăng một mạch ngọn nguồn quá sâu, đã từng chính là phật đồ, tự nhiên biết rất nhiều bí mật.

Nó nhìn thấy Thạch Hạo thần thái sau, liền đã biết, đó là cảm ngộ Phật môn cổ lão hàng Ma Thiên công sau uy nghiêm dáng vẻ, kinh sợ bát hoang, loại kia khiếp người khí chất, vì là Chiến Phật một mạch độc nhất.

Đùng!

Thạch Hạo vỗ nó một chưởng, giải trừ bộ phận cấm chế, khiến cho nó có thể truyền âm cùng mở miệng.

"Ngươi được Chiến Phật bộ tộc kia thần thông?" Hoàng Kim sư tử run giọng hỏi.

Cổ Tăng cũng chia có vài cái bộ tộc, Chiến Phật một mạch là cực kỳ mạnh mẽ một cái bộ tộc, lấy chiến mà nổi danh trên đời, pháp lực cao sâu vô cùng.

"Cái gì Chiến Phật, ta chỉ được đến Tán Phật bát thức." Thạch Hạo cau mày, nhưng vẫn là nói ra, muốn từ Hoàng Kim sư tử trong miệng hiểu rõ môn thần công này nội tình.

"Cái gì?" Hoàng Kim sư tử run sợ, biểu hiện càng ngày càng phức tạp.

Cái gọi là Tán Phật bát thức, đó là Chiến Phật một mạch mạnh nhất thần công, nó nghe qua nghe đồn, Cổ Phật thập bát phách liền do nó mà sinh.

Cái gọi là Chiến Phật bộ tộc, phần lớn nguyên bản đều không thuộc về Cổ Tăng một mạch, là ngoại lai bộ tộc, quy y Phật môn, thành tựu tầng thứ cao nhất sinh linh được xưng Chiến Phật.

Vì vậy, Chiến Phật bộ tộc phi thường đáng sợ, tinh thông phật pháp, còn có cái khác cổ pháp, hỗn hợp với nhau, hình thành vô địch công.

"Tán Phật bát thức, là Chiến Phật một mạch mạnh nhất **." Hoàng Kim sư tử than thở, nói xảy ra chuyện chân thực.

Sở dĩ có chứa Tán Phật hai chữ, là bởi vì, Chiến Phật vốn là ngoại lai tộc, không bị gò bó, du lịch thiên hạ, cùng tán nhân.

Vì vậy, có lúc cũng gọi bọn họ là Tán Phật.

Thạch Hạo tỉ mỉ hướng về Hoàng Kim sư tử hiểu rõ, hai mắt trong vắt, tâm tình thật tốt, đây quả nhiên là bất thế công pháp.

Ngày đó kinh văn chỉ có 8 hiệt, một tờ một tay thế cùng với một đoạn tâm pháp, rất đơn giản, kết quả nhưng là uy lực cường tuyệt hậu thế cổ đại công kích **.

"Ồ, phát sinh cái gì, xa xa làm sao có một ít sương máu?" Thạch Hạo kinh ngạc hỏi.

Sương máu tán gần đủ rồi, thế nhưng xa xa vùng núi vẫn có một ít, mỏng manh màu đỏ rất thê diễm.

Hoàng Kim sư tử không còn gì để nói, càng thêm vì là những kia chết đi đại tu sĩ cảm giác đáng thương, đến một bước này, chính chủ cũng không biết bọn họ như vậy liều mạng, như vậy bi tráng.

Hưng sư động chúng, khí thế như cầu vồng mà đến, kết quả, tất cả đều bị lơ là rơi mất!

"Nói, đến cùng chuyện gì xảy ra?" Thạch Hạo hỏi.

Hoàng Kim sư tử rất bất đắc dĩ, có một loại cảm giác vô lực, tuy rằng phẫn uất, nhưng vẫn là nói ra đến tột cùng.

"Ha Aha..." Thạch Hạo cười to, thực sự là ra ngoài dự liệu của hắn, lại chết rồi nhiều như vậy dị vực cao thủ, để trong lòng hắn vui sướng cực kỳ.

Mặc dù biết này cây cây khô rất yêu tà, ở đây bế quan chỉ cần bất động sát niệm sẽ vô cùng an toàn, thế nhưng không nghĩ tới nó sẽ đánh giết nhiều như vậy kẻ địch.

Thạch Hạo tiếng cười rất lớn, ở Hoàng Kim sư tử nghe tới đặc biệt chói tai, nhưng nó cũng không có cách nào.

"Ta lòng rất an ủi, bọn họ mắt không mở, tận có thể tới." Thạch Hạo đứng dậy, nói: "Đáng tiếc à, đều chết rồi, nếu không, ta đang muốn luyện tập, kiểm nghiệm một thoáng Tán Phật bát thức chỗ lợi hại."

"Anh hùng không đất dụng võ à." Thạch Hạo ở nơi đó cảm khái, khá là tự yêu mình nói rằng.

Những lời nói này, thực sự có chút để Hoàng Kim sư tử lần bị kích thích.

Bất quá, lúc này Thạch Hạo là mạnh mẽ, cũng là tự tin, xác thực muốn khiêu chiến dị vực cao thủ, hắn tiến quân trảm ngã cảnh, cũng ổn định lại cảnh giới.

Đồng thời, hắn không phải bình thường ý nghĩa phá quan, mà là trực tiếp vọt lên tận trời, tiếp cận trảm ngã cảnh giới trung kỳ rồi!

Cái gọi là áp chế tàn nhẫn, đột phá mãnh liệt, lần này hắn thu hoạch to

lớn, mà vừa nãy trải qua Huyết Bồ Đề mài giũa cùng gột rửa, hắn triệt để ổn định lại cảnh giới.

Ngoài ra, còn phải đến Tán Phật bát thức loại công pháp này, hắn không phải bình thường tự tin, rất muốn giết đi ra ngoài.

"Ta cũng muốn bế quan, ở đây ngộ đạo, ngươi có thể không giúp ta mở ra hết thảy phong ấn?" Song kim sư tử nói rằng, lần này ngược lại không là muốn chạy trốn, mà là bởi vì đỏ mắt, nó nhìn thấy Thạch Hạo mạnh mẽ, cùng với thành quả kinh người, cũng muốn dùng Huyết Bồ Đề mài giũa, mở ra thân cây bên trong truyền thừa dấu ấn.

"Có thể!" Thạch Hạo rất thoải mái đáp ứng rồi, thế nhưng trong mắt lại có một loại không tên thần thái lấp loé mà qua.

Ầm!

Kết quả, thời gian không lâu, Hoàng Kim sư tử liền rung bần bật, ho ra đầy máu, đồng thời có một con màu vàng, nhưng cũng mang theo huyết bàn tay lớn hiện lên ở sau lưng của nó, xoay chuyển xuống, đưa nó kích chia năm xẻ bảy, suýt nữa nổ tung.

Hoàng Kim sư tử trước tiên thức tỉnh, phiên lăn ra ngoài, oa oa liên tục thổ huyết, thật là uể oải, tinh thần uể oải suy sụp, bị trọng thương.

Sắc mặt của nó lúc xanh lúc trắng, muốn như Hoang như vậy bế quan, kết quả phát hiện, nó không được, tuy rằng xúc động thân cây bên trong truyền thừa dấu ấn, thế nhưng là bị ngăn cản kích, hắn chịu không nổi.

Phải biết, vừa nãy con kia bàn tay lớn màu vàng óng tuy rằng lợi hại, thế nhưng khẳng định so với không Thượng Tán phật 8 thức, kết quả nó như trước không chịu nổi, không chịu nổi.

"Không phải mỗi người đều có thể ở đây bế quan." Thạch Hạo bình tĩnh nói.

Lần này, Hoàng Kim sư tử hiếm thấy trầm mặc, không có phản bác, cũng không lửa giận, nó ở nghĩ lại, chính mình thật sự cùng Hoang có chênh lệch không nhỏ.

"Đi, chúng ta đi ra ngoài một chuyến." Thạch Hạo vỗ vỗ Hoàng Kim sư tử đầu, thật sự coi sủng vật giống như vậy, đồng thời ngồi vào trên người nó, cưỡi nó hướng ra phía ngoài mà đi.

Vô Úy Sư Tử một mạch, từ xưa hằng mạnh, kết quả hiện tại nhưng trở thành người khác vật cưỡi, để con này sư tử con ngươi hàn quang bắn ra bốn phía.

Nhưng cuối cùng nó nhịn xuống, một là bởi vì trọng thương, mà là trước kia liền từng tạm thời cúi đầu, nó không muốn vào lúc này đối kháng, phòng ngừa vì chính mình tìm đường chết.

"Này là được rồi." Thạch Hạo gật đầu nói, để nó biến hóa thân thể, đại khái vì là một Trượng Trường, to nhỏ vừa phải, cưỡi nó rời đi cây khô khu vực.

Bởi vì, hắn không thể đều là ở tại Thiên Thú rừng rậm, phải nghĩ biện pháp rời đi, hiện tại hắn bắt đầu tìm cơ hội.

Thiên Thú rừng rậm ở ngoài, vài tên may mắn còn sống sót, cuối cùng sống sót rời đi cổ thụ khu vực sinh linh, chính đang run rẩy, nơm nớp lo sợ, giảng giải trải qua.

"Cái kia tình cảnh... Quá khủng bố, hết thảy người xuất thủ đều chết rồi, cái kia cây khô héo cổ thụ đánh giết mỗi một cái đại tu sĩ!"

Lời nói như vậy vừa ra, gợi ra chấn động mạnh, chính là trong hư không ngồi xếp bằng chí tôn đều lần lượt mở mắt ra, trong lòng có e dè.

"Hoang đây?" Có người hỏi.

"Hắn đang bế quan... Vẫn không có thức tỉnh." Một tên trong đó người

may mắn còn sống sót xấu hổ nói rằng, cảm thấy không mặt mũi nào đối mặt.

Quả nhiên, mọi người ồ lên, chết rồi nhiều người như vậy, hi sinh nhiều cao thủ như vậy, liền Hoang lông đều không có đụng tới, mà hắn từ đầu tới đuôi thậm chí đều không có tỉnh lại, này quá hoang đường rồi!

Rất nhiều người hận không thể mắng to một tiếng, thực sự khiến người ta căm tức, tức giận bất quá!

Thế nhưng, bọn họ có thể nói cái gì, oán giận sao, mấy ngàn người chết đi, lại nói quá khích đều không có tác dụng, sẽ chỉ làm sĩ khí càng ngày càng hạ.

"Khốn nạn, hẳn là đem hắn 5 thú phân thây, sau đó điểm Thiên đăng!" Có người hung hãn nói.

"Coi chừng hắn, ta liền không tin hắn không rời đi cây cổ thụ kia, nhìn hắn có thể trốn tới khi nào đi, một khi xuất hiện, lập tức vây giết!" Một ông lão phẫn nộ, như vậy quát, cũng bằng là ở ra lệnh.

Thiên Thú trong rừng rậm, Thạch Hạo cưỡi ở Hoàng Kim sư tử trên người, một đường rất nhàn nhã.

"Ồ, nơi đó có tu sĩ, cho ta đi qua." Thạch Hạo chỉ điểm.

Hoàng Kim sư tử cứ việc không tình nguyện, thế nhưng một tiếng gầm nhẹ, vẫn là hóa thành một nói tia chớp màu vàng óng, xông về phía trước.

Hô!

Núi rừng bên trong cuồng phong gào thét, đó là bởi vì con này sư tử tốc độ quá nhanh, chỗ đi qua, dường như cơn lốc quá cảnh.

"Hừm, Hoang, hắn lại đi ra rồi!"

"Ha ha, thực sự là Thiên Đường có đường ngươi không đi, Địa Ngục

không cửa xưa nay đầu!" Có một tên tráng hán cười lớn không ngớt, đồng thời mang theo sát ý, về phía trước đánh tới.

Đội nhân mã này không phải rất nhiều, chỉ có sáu, bảy người, người cầm đầu là tên kia tráng hán, mới lên cấp độn nhất cảnh giới không bao lâu, hắn tự nhận là có thể lấy cảnh giới cao dễ dàng nghiền sát Hoang.

Đáng tiếc, lần này hắn đá vào tấm sắt rồi, bởi vì Thạch Hạo đã đột phá, trở thành trảm ngã cảnh giới trung kỳ tu sĩ, mà lại sơ đến thần công, chính muốn tìm người luyện tập đây.

Ầm!

Lúc này mới giao thủ một cái, Thạch Hạo liền vận dụng Tán Phật bát thức bên trong thức thứ nhất, oanh giết tới, nhất thời kim quang dâng trào.

Toả ra 8 thức, phi thường kỳ dị, nó chủ yếu lấy tìm kiếm kẽ hở vì là chủ, mà sau sẽ đối phương khuyết điểm vô hạn phóng to, dành ột đòn trí mạng.

Có thể nói, loại này cổ pháp cực kỳ đáng sợ, một khi bị bắt được cơ hội, đều sẽ dành cho địch thủ trí mạng uy hiếp.

Quả nhiên, tráng hán bất cẩn rồi, mà Thạch Hạo nhưng trận địa sẵn sàng đón quân địch, hai đối lập so với, đòn thứ nhất sản sinh hiệu quả vượt qua dự liệu của tất cả mọi người.

Thạch Hạo ngồi ở Hoàng Kim sư tử trên, thân thể kịch liệt rung động, thế nhưng không có ngã chổng vó, mà tráng hán kia nhưng là gầm lên giận dữ, ho ra đầy máu, chuẩn cánh tay vặn vẹo, hắn bay ngang ra ngoài.

Một đám người đều ngây người, đây chính là độn nhất cảnh giới tu sĩ à, lại bị một cái hai mươi mấy tuổi người trẻ tuổi oanh lui, bị thương nặng.

Hoang làm sao sẽ đáng sợ như thế? Trước đó không lâu còn bị độn nhất cảnh giới đại tu sĩ truy sát đây, hiện tại lại có thể phản kích rồi!

Ầm ầm!

Mảnh này vùng núi rung động, đi kèm tiếng rống giận dữ, đi kèm mưa máu, dị vực người cường giả này bị đánh giết, chết ở chỗ này.

Ảnh hưởng này to lớn, còn lại người sắc mặt sốt sắng, mà Thạch Hạo chính mình thì lại phi thường hài lòng, có chút kích động, từ đó sau khi, sức chiến đấu của hắn tiến vào một cái mới giai đoạn, càng ngày càng mạnh mẽ!

"Cái gì, Hoang đi ra, hắn chủ động xuất kích, săn giết ta giới tu sĩ?"

Làm Thiên Thú rừng rậm ở ngoài, một đám cường giả được bẩm báo giờ, tất cả đều đờ ra.

"Đáng chết, đáng trách à, hắn lại dám chủ động xuất kích, cho ta đi vây giết hắn!" Có người gào thét.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1514: Chưa Từng Có Ai

Dị vực sinh linh còn không biết Thạch Hạo săn giết mục tiêu mạnh bao nhiêu, chỉ thấy được tại chỗ vết máu, cùng với ở phía xa nghe được tiếng kêu thảm thiết, hiểu biết còn rất có hạn.

Nói cách khác, những người này sẽ không như thế kêu la, như ong vỡ tổ vọt vào rừng rậm chỗ sâu.

Bởi vì, bọn họ quá phẫn nộ rồi, vì gỗ mục rương, hưng sư động chúng mà đến, kết quả một cái Hoang mà thôi, bởi vì đủ loại nguyên nhân, khiến cho bọn hắn tổn thất nặng nề.

Cho đến bây giờ, chính là trên vòm trời mấy vị Chí Tôn đều nhanh đứng ngồi không yên, có người đã nổi giận.

"Đã hắn đi ra kia mảnh quỷ dị địa phương, vậy là tốt rồi làm hơn nhiều, tìm kiếm toàn diện, xác định vị trí của hắn, sau đó khiến ra cao thủ chân chính đi ngăn trở giết!"

Có một ông lão cực kỳ ổn trọng, như vậy phân phó nói.

Bất quá, một chi lại một chi đội ngũ ra đi, có thể có mấy người nghe lọt đây? Bởi vì, dẫn đội đều là đại tu sĩ!

Những người này hiện tại chỉ có một ý niệm, đó chính là lập tức đánh chết Hoang, trút cơn giận, không phải khó mà xả được cơn hận trong lòng.

Mấy nghìn sinh linh nói chết thì chết, đây là nào đau đớn thê thảm tai họa, suy nghĩ một chút liền đau lòng, kia cũng không phải là người, đều là các tộc cao thủ, là tinh anh!

Núi rừng u tĩnh, chợt có Thiên thú qua lại, hung mãnh mà dữ tợn, chính là dị vực tu sĩ cũng ở đây tránh né, không muốn cùng loại này Cổ Thú tao ngộ.

Bởi vì, không cần phải..., ngày như vầy thú mạnh phi thường, ý thức không rõ, cùng như vậy Cự Thú đổ máu không có ý nghĩa, cái được không bù đắp đủ cái mất.

"Không để cho ta thấy hắn, nói cách khác, chém hắn thành thịt nát!" Có người nảy sinh ác độc, đây là một cái tóc bạc nam tử, trung niên tướng mạo, anh vũ phi phàm.

Rất nhiều người đều đối với hắn kính phục, bởi vì thật sâu biết hắn đáng sợ, này không phải bình thường trên ý nghĩa Độn Nhất tu sĩ, hắn vẫn một gã cường đại Vương tộc.

Đường Ngô nhất tộc, tại trong Vương tộc tiếng tăm lừng lẫy, có chiến lực xưng với đời!

Nên tộc tu sĩ, qua nhiều thế hệ trung bình có người mà tiến thân tiến cùng thời top 20 đại cao thủ bên trong.

Nếu như Thạch Hạo ở chỗ này, nhất định sẽ cảm giác được quen thuộc khí cơ, bởi vì hắn từng trải qua giết qua bộ tộc này cao thủ trẻ tuổi.

Ban đầu ở Đại Xích Thiên biên cương, hắn một người độc chiến mười đại cao thủ thời gian, từng chém giết qua một đầu Đường Ngô, người tuổi trẻ kia chưa từng hóa thành hình người, Đường Lang hai tay, con rết thân thể, toàn thân trắng bạc, chiến lực xác thực không tầm thường.

Bây giờ, cái này tóc bạc trung niên nam tử, chính là thúc tổ, là nên tộc rất nổi danh một vị cao thủ, bây giờ đã tấn thăng Độn Nhất cảnh giới.

"Hắc hắc, có ý tứ, chết nhiều người như vậy đều không làm gì được tên tiểu tử kia sao, bản tọa ra trận, nếu là có thể vào tay thủ cấp của hắn, coi như là một cọc mỹ sự."

Một hướng khác, một cái sắc mặt trắng bệch, thân thể thoạt nhìn chột dạ trung niên nam tử cũng ở đây tự nói, cười muốn quỷ dị.

"Đó là Địa Linh tộc tiền bối!" Có người kinh hô.

Địa Linh tộc, một cái suốt năm không thích ánh mặt trời, luôn luôn nguyện ngây ngô trong bóng đêm chủng tộc, có người nói bọn họ là Âm Linh đoạt xá nhân gian sinh vật mà ra đời chủng tộc.

Bộ tộc này có kỳ dị bản lĩnh, quanh năm chỗ ở trong bóng tối, thích hợp nhất tập sát, trên một kỷ nguyên đại chiến thời gian, nên tộc có một không hai Cổ Tổ từng ám sát quá nhiều tên Tiên Đạo cao thủ.

"Mục tiêu của chúng ta là chiếc kia rương gỗ, nhất định muốn giành trước được đến. Đến mức Hoang, nhìn thấy trực tiếp làm thịt chính là, chớ đem hắn coi là chuyện to tát!" Đây là một người trẻ tuổi ra lệnh.

Nói là người trẻ tuổi, nhưng thực tế cũng chỉ là tương đối với hắn Độn Nhất cảnh giới lão giả mà thôi, hắn cũng là tầng thứ này người, nhưng là so với người khác tuổi tác tiểu.

Tối thiểu, bề ngoài xem ra chỉ có ba mươi mấy tuổi.

Đến mức số tuổi thật sự không có ai biết, dự liệu nghĩ nên tính là "Trẻ trung khoẻ mạnh" kiệt xuất hạng người!

Hắn chủng tộc cực kỳ kỳ dị, là một loại thực vật, được xưng Cửu U Thảo, sinh ra tại dị vực một chỗ Hắc Ám Thâm Uyên trong.

"Phát hiện Hoang!"

Nhưng vào lúc này, phương xa truyền đến tiếng kêu, có đội ngũ cùng Hoang tao ngộ rồi.

Một đầu kim sắc thiểm điện tại trong sơn lâm ghé qua, mang theo từng trận cuồng phong, cát bay đá chạy, đi qua chỗ, thành phiến cổ thụ kịch liệt

lay động, lá rụng rơi lã chã.

Không hề nghi ngờ, đó là Vô Úy Sư Tử.

Nó toàn thân xán lạn, dường như đúc bằng vàng ròng, bây giờ trở thành Thạch Hạo tọa kỵ, kiên trì, bất đắc dĩ nghe theo mệnh lệnh của hắn, ở trong rừng chạy vội.

"Ta không có nhìn lầm đi, Vô Úy Sư Tử nhất mạch truyền nhân, cái kia phản tổ người bị Hoang cưỡi ở dưới thân?" Có người chấn kinh rồi.

Này rất có có tính chấn động lạnh, cần biết, Hoàng Kim Sư Tử tại dị vực tiếng tăm lừng lẫy, khi nào luân thành tọa kỵ qua, mạch này siêu việt rất nhiều Vương tộc sinh linh.

Nhưng bây giờ nó cúi xuống cao ngạo đầu lâu, trở thành Hoang tọa kỵ, tại trong sơn lâm ghé qua.

"Ầm!"

Đại chiến bạo phát, nào đó một vùng núi non trong, Thạch Hạo cùng một chi đội ngũ tao ngộ, kịch liệt giao phong, nơi đó thần quang trùng tiêu, Phù Văn lượn quanh, sinh tử chém giết.

"Hoang ở phương vị nào, nhanh, đi chém hắn!" Trong sơn lâm một trận đại loạn, mỗi cái phương vị đều có người tại hành động, hướng nơi đó ùn ùn mà đi.

Đáng tiếc, tại bọn họ tới gần thời gian, chiến đấu kết thúc, trong vùng núi chỉ để lại rất nhiều vết máu, Hoang đã không thấy tăm hơi.

"Cái chỗ này là Tử Anh tộc đội ngũ, do một vị Độn Nhất cảnh giới tiền bối mang đội, lại có thể bị giết!" Có lòng người kinh sợ đến mức nói.

"Không có khả năng, Hoang làm sao có thể giết Độn Nhất cảnh giới đại tu sĩ, trước đây không lâu tại Thần Dược sơn mạch thời gian, hắn còn bị

cảnh giới này đại nhân truy sát đây!"

Mọi người khó mà tin được, Hoang làm sao sẽ đột nhiên lợi hại như vậy, liền Độn Nhất cảnh giới đại tu sĩ đều có thể đánh chết? Ai còn có thể chế hắn.

"Mau đem tin tức bẩm báo cho người khác, cẩn thận đề phòng, Hoang chiến lực theo chúng ta hiểu biết không tương xứng, là một cái phần tử nguy hiểm!" Có người lo lắng nói.

"Ầm!"

Lại một vùng núi trong, bạo phát đại chiến, Hoang cưỡi ở Hoàng Kim Sư Tử trên thân, cầm trong tay một thanh cốt đao, cùng một cái dị vực đại tu sĩ chém giết, phù một tiếng, sau cùng một đao đem người nọ đầu lâu chém rơi, cũng đánh chết Nguyên Thần!

Cái chỗ này huyết quang ngút trời, Thần lực bành trướng.

Bước ngoặt sau cùng, kia đại tu sĩ bạo thể, muốn lôi kéo Thạch Hạo chết chung, kết quả hắn thất vọng rồi, chưa thành công.

Hoang chiến lực cùng hiểu biết hoàn toàn không tương xứng, để cho rất nhiều người vẻ mặt nghiêm túc lên.

Thiên Thú sâm lâm, bầu không khí thoáng cái khẩn trương, dị vực tu sĩ trong mắt mao đầu tiểu tử, bây giờ trở thành một cái sinh vật nguy hiểm.

Thực tế, Thạch Hạo cũng không nhẹ nhõm, tuy nói hắn tấn thăng Trảm Ngã cảnh giới trung kỳ, nhưng là cũng không phải là trong tưởng tượng như vậy, có thể đơn giản vượt cảnh giới chém giết đại tu sĩ.

Bởi vì, tu hành đến phía sau, mỗi đề thăng một cảnh giới đều phi thường gian nan, không phải thiên tư trác việt hạng người không thể làm đến.

Có thể đem tu vi vọt tới Độn Nhất cảnh giới sinh linh, có mấy cái là tài

trí bình thường? Đều là thiên tài trong thiên tài, đều là tự trong thiên quân vạn mã cạnh tranh thắng được sinh linh.

Vì vậy, đối diện này cường nhân, còn muốn vượt cảnh giới diệt sát, sẽ không có dễ dàng như vậy.

"Hoang, hắn tại sao có thể mạnh như vậy, mới Trảm Ngã cảnh trung kỳ mà thôi, là có thể giết Độn Nhất cảnh giới đại cao thủ!" Có người ở thở dài, khi tìm hiểu tình huống sau, không thể không chấn kinh.

Rốt cục, Thạch Hạo gặp một chút phiền toái, bởi vì bị người ngăn chặn trụ.

Một cái tóc bạc nam tử dừng lại nơi đó, cầm trong tay hai thanh sáng như tuyết ngân đao, hàn quang bắn ra bốn phía, đằng đằng sát khí, không hề che giấu chút nào loại địch ý đó.

"Đường Ngô tộc người!" Thạch Hạo theo dõi hắn, Thiên Nhãn phát sáng, nhìn thấy bản thể của hắn.

"Nạp mạng đi!" Tóc bạc người trung niên rống to một tiếng, xoay chuyển song đao, về phía trước giết đi.

Cảnh tượng này phi thường khủng bố, song đao đoạn hư không, đoạn không gian, thiên địa trực tiếp bị xé mở, đại đạo pháp tắc rung động ầm ầm, kèm thiên địa trật tự.

Này ngân đao chi uy không thể tưởng tượng!

Đây là rất giỏi địch thủ, thuộc về Vương tộc, chung quanh sinh linh nhìn thấy đều run rẩy nơm nớp, vì hắn mà động cho.

"Đường Ngô tộc tiền bối, quả nhiên đáng sợ, không hổ là trong Vương tộc tiếng tăm lừng lẫy Chiến tộc, cường đại chi cực!" Nơi xa có người khen ngợi.

Đáng tiếc, loại này bội phục không có có thể duy trì liên tục bao lâu, Thạch Hạo giết ra chân hỏa, vận dụng đại thần thông, lấy tán Phật tám thức tìm kiếm sơ hở, liên tiếp đánh giết mà xuống.

Ầm!

Cuối cùng là, tóc bạc người trung niên bị sống sờ sờ đánh bể, hóa thành mưa máu, kèm một chút tàn xương, ở chỗ này tán lạc.

"Làm sao có thể?" U Vũ tộc người đúng dịp thấy những thứ này, nhìn thấy tình cảnh này, rung động trong lòng.

"Hắn mới hai mươi mấy tuổi a, có thể giết Độn Nhất cảnh giới đại tu sĩ, nếu là đến chúng ta tuổi tác như vậy, sẽ có cao cỡ nào tu vi?" U Vũ tộc cường giả sắc mặt khó coi.

Hai mươi mấy tuổi Trảm Ngã cảnh giới tu sĩ, từ xưa đến nay hiếm thấy, càng là, còn mạnh mẽ như vậy, có thể vượt cảnh giới giết đại tu sĩ.

Tại dị vực một số người xem ra, này thập phần không bình thường, nếu để cho Hoang mấy trăm năm, vài ngàn năm thời gian, hắn sẽ có rất mạnh? Quả thực không thể tưởng tượng.

"Hai mươi mấy tuổi Trảm Ngã cảnh sinh linh, có lẽ là chưa từng có ai đi?" Có người làm ra loại này phỏng đoán.

Bởi vì, bọn họ không biết trên một kỷ nguyên là hay không có người như vậy, nhưng tối thiểu kỷ nguyên này cực hiếm thấy, liền là có cũng tới gần ba mươi tuổi.

"Thiên tư quá nghịch thiên, được cấp tốc giết hắn!" U Vũ tộc cường giả phát ra kỳ dị tín hiệu, hô hoán hắn cao thủ, đến đây vây quét Thạch Hạo.

Đáng tiếc là, hắn tự cho là tránh đủ xa, giấu cực kỳ bí ẩn, nhưng thực tế sớm bị Thạch Hạo cảm giác.

Ầm!

Một đầu Hoàng Kim Sư Tử gầm thét, giẫm đạp vùng núi ầm ầm nổ vang, đã vọt tới, dường như hoàng kim thiểm điện, lại như lũ bất ngờ, đất rung núi chuyển.

"Giết!"

U Vũ tộc cường giả kiên trì nghênh chiến, cùng Thạch Hạo đổ máu.

Cực kỳ đáng tiếc, một phen đại chiến, cuối cùng là hắn bị một đạo lôi quang đục lỗ thân thể, toàn thân cháy đen, chết oan chết uổng.

...

"Không xong, Hoang chiến lực cực mãnh, có thể giết Độn Nhất cảnh giới đại tu sĩ, có nhiều người chết thảm trong tay của hắn!"

Tin tức rốt cục toàn diện truyền ra, cũng truyền đến Thiên Thú sâm lâm bên ngoài.

Điều này làm ột đám người lĩnh quân chấn động, từng cái một sắc mặt xanh mét, một người trẻ tuổi mà thôi, lại có thể bắt không được, còn muốn phó xuất huyết đại giới, thực sự có thể buồn bực.

Đồng thời, mỗi người trong lòng đều toát ra một luồng hơi lạnh, hai mươi mấy tuổi hậu bối, chiến lực lại như thế khiến người ta sợ hãi, làm người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

"Hắn thật không đủ ba mươi tuổi sao?" Có một ông lão chất vấn, bởi vì thực sự không thể tiếp thu.

"Đã xác định, tối đa hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi mà thôi, thậm chí rất có thể không đủ hai mươi lăm tuổi!" Có người bẩm báo.

"Quá yêu nghiệt, nhất thiết phải giết, không phải sau này nhất định là họa lớn. Tại ở độ tuổi này, có này thành tựu, gần như sắp muốn chưa từng có

ai!" Một vị người lĩnh quân trầm giọng nói.

Nhưng vào lúc này, lại có người tới bẩm báo, trong rừng rậm liên tiếp có đại tu sĩ bị tập kích, một số người biến mất.

Ầm!

Đúng lúc này, trên vòm trời, một mực ngồi xếp bằng bất động mấy vị Chí Tôn trong, có một người động mang theo Hỗn Độn khí, rơi ở trên mặt đất, dường như Tinh Hải chấn động!

"Tiền bối!" Rất nhiều người kinh hãi.

"Ngươi vững tin, hắn mới hai mươi mấy tuổi, là có thể giết Độn Nhất cảnh giới đại tu sĩ?" Vị này Chí Tôn thần sắc trang nghiêm, theo Hỗn Độn trong đi ra.

"Đúng!"

Được đến đến khẳng định sau khi trả lời, vị này Chí Tôn chợt lách người, trực tiếp chui vào Thiên Thú sâm lâm, giết tiến vào.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1515: Chí Tôn Xuất Động

Mọi người đều thất kinh, cảm giác rung động sâu sắc, Chí Tôn rốt cục động!

Này nhân vật vừa ra tay, nơi nào còn có Hoang đường sống? Thiên địa đều muốn thất sắc, nhật nguyệt đều sẽ run rẩy, ai có thể ngăn trở? Hoang chú định bị gạt bỏ.

Bởi vì, tương đối với Chí Tôn tới nói, Độn Nhất cảnh giới đánh đồng con kiến hôi!

Này căn bản là không có cách so sánh với, chênh lệch quá lớn, Chí Tôn là trong trần thế đỉnh cao nhất, là Nhân Đạo trong lĩnh vực cực hạn.

Chẳng qua là, mọi người cũng ở đây lo lắng, nơi này là Thiên Thú sâm lâm, có rất nhiều giải thích không rõ hiện tượng, cứ nghe, Chí Tôn đi vào có thể sẽ trêu chọc đến kiếp nạn.

Đây cũng là mấy vị Chí Tôn tới sau, một mực trầm mặc, yên tĩnh ngồi xếp bằng ở trên bầu trời nguyên nhân.

Thiên Thú sâm lâm, đồn đãi là lao lung, Chí Tôn đi vào, có thể sẽ xúc động nào đó chút cấm chế, bị giam cầm ở bên trong, cũng không còn cách nào thoát khốn.

Đương nhiên, nếu là đầy đủ cẩn thận cùng cẩn thận, không có lệnh những thứ kia cổ đại pháp trận sống lại, có thể bình yên vô sự...

"Hi vọng đại nhân không muốn xảy ra ngoài ý muốn!" Có người thấp giọng nói, yên lặng cầu khẩn.

Thiên Thú sâm lâm quá quỷ dị, nếu quả thật đem một vị Chí Tôn tù ở, kia đối với bọn hắn tới nói, tuyệt đối là một bản tin dữ.

Mọi người đều biết, vị kia Chí Tôn sở dĩ muốn đi vào, tất cả đều là bởi vì Hoang Siêu Phàm biểu hiện, hiện tại lại không tiếc đại giới, muốn lập tức đánh gục hắn.

"Ngô, ta hiểu, tiền bối là lo lắng hắn sẽ dòm ngó đến Tiên Vương đường!" Có người than thở.

Nói cách khác, có thể đến tận đây?

Hoang biểu hiện quá kinh người, hai mươi mấy tuổi có thể chém Độn Nhất cảnh giới đại tu sĩ, xưa nay có bao nhiêu người có thể làm được?

"Hi vọng tiền bối bình an!" Có người cầu nguyện.

"Tổ tiên hiển linh, thỉnh bảo hộ tộc ta Thiên Vận!" Một số người trong miệng nói lẩm bẩm.

Thiên Thú sâm lâm chỗ sâu, máu tanh chồng chất.

Thạch Hạo thật mở sát giới, đến cuối cùng, tắm gội máu tươi mà chiến.

Đột nhiên, tại hắn cưỡi Hoàng Kim Sư Tử vọt vào một cái sơn cốc thời gian, một đạo ánh kiếm nhằm phía sau ót của hắn, quá nhanh chóng, có người trong tối tập sát.

Địa Linh tộc đại tu sĩ ra tay, bộ tộc này quanh năm đứng ở không thấy ánh mặt trời địa phương, sắc mặt tái nhợt, dường như Thi Quỷ.

Mà bọn họ do ưa thích hắc ám, liền tính cách cũng cực kỳ âm lãnh, nổi bật vui tập sát, là dị vực trời sinh thích khách chủng tộc một trong, năm đó nên tộc tổ tiên ám sát qua mấy vị Tiên Đạo cao thủ.

Thạch Hạo trên đầu có sợi tóc hạ xuống, đó là bị trật tự quy tắc chém rơi, ánh kiếm do Phù Văn cấu trúc thành, thập phần cường đại.

Thạch Hạo tránh né đi ra ngoài, né qua tất sát nhất kích, chẳng qua là đầu vai hơi chút bắn tung tóe lên một đóa hoa máu, là bị trật tự ánh kiếm quẹt vào.

"Giết!"

Thạch Hạo rống to hơn, phong tỏa người này, với hắn kịch chiến.

Phốc!

Cuối cùng là, Địa Linh tộc cường giả vẫn lạc, bị chém giết nơi này.

"Đi!" Nơi xa, một vị tương đối trẻ tuổi đại tu sĩ nhìn thấy tình cảnh này, xoay người rời đi, không muốn nói cứu được không viện trợ, hiện tại càng là bỏ chạy.

Theo hắn người một trận ngạc nhiên, không khỏi oán thầm.

Bởi vì, tại trước đây không lâu cái này trẻ tuổi đại tu sĩ còn đang nảy sinh ác độc, tuyên bố nói, Hoang cái gì đều không phải là, sau khi thấy được giết là được, mục tiêu của bọn họ chủ yếu là mang đi gỗ mục rương.

Nhưng là bây giờ, vị đại nhân kia lại có thể... Chạy thoát!

Vị này hơi có vẻ trẻ tuổi đại tu sĩ thực sự sợ, đối phương so với hắn còn muốn trẻ trung hơn rất nhiều, kết quả nhưng liền giết Độn Nhất cảnh giới sinh linh, mà hắn nhưng không nghĩ tự tìm đường chết.

"Chạy đi đâu!" Thạch Hạo phát hiện hắn, tự nhiên một đường truy sát.

Hơn nữa, lúc này, hắn phong ấn Hoàng Kim Sư Tử, đưa nó đưa vào một tòa Pháp Khí không gian trong.

Bởi vì, tại sâm trong truy kích địch thủ thời gian, dù cho Hoàng Kim Sư Tử không lãn công, có cực tốc, nhưng cũng không bằng hắn nhanh.

Phốc!

Cuối cùng là, cái này trẻ tuổi đại nhân bị đuổi theo, một phen huyết chiến, đầu lâu bay khỏi thân thể, mang theo không cam lòng, mang theo kinh hoảng, sắc mặt trắng bệch, bị đánh chết, Nguyên Thần bị đánh tan.

"Không được!"

Nhưng vào lúc này, Thạch Hạo đột nhiên cảm giác được tê cả da đầu, toàn thân da thịt căng thẳng, như là có một con khủng bố tiền sử Cự Thú tập trung hắn, để cho hắn hàn ý tăng vọt.

Hắn xoay người rời đi, khoảnh khắc cũng không có lưu lại, nhanh chóng hướng cây khô địa phương sở tại bỏ chạy.

Đây là một loại trực giác, trong chỗ U Minh như là có chuyện gì sắp xảy ra, gây bất lợi cho hắn, hắn nếu không tránh, chắc chắn sẽ vẫn lạc.

Đây là kỳ tài ngút trời cùng người bình thường khác nhau, cùng Thạch Hạo xấp xỉ sinh linh đều sẽ có loại này thần giác, tại nguy hiểm đến đây trước, sẽ có nhất định cảm ứng.

Hắn biết, hơn phân nửa muốn đại họa lâm đầu, vì vậy liều mạng phi độn.

Nguyên bản, tại kế hoạch của hắn trong, phải tiếp tục giết một chút địch thủ, sau đó sẽ trốn được Luân Hồi Trì hoặc cổ thụ nơi đó, không hề nghĩ rằng nguy hiểm trước thời hạn đến đây.

Hoàn hảo, Thạch Hạo rất có đúng mực, một mực không hề rời đi cây cổ thụ kia quá mức xa xôi, chẳng qua là tại thuộc về nó cấm địa ngoại vi đi dạo.

Vì vậy, hắn trước tiên chạy về, ngồi xếp bằng ở cây dưới, cẩn thận quan sát động tĩnh chung quanh.

Lúc này đây, thật quá nguy hiểm, hắn cảm thấy có một con đáng sợ Cổ Thú đang đến gần, dường như tới từ khai thiên ích địa trước Hỗn Độn trong,

có vô thượng lực lượng.

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, thanh âm gì cũng không có, dường như thoáng cái đi tới thiên địa phần cuối.

Này cực kỳ đè nén, Thạch Hạo vẫn không nhúc nhích, cứ như vậy chờ, nhìn vị nhân vật khủng bố là hay không hàng lâm.

Trên thực tế, nơi xa trong vùng núi, đích xác có một sinh linh đang đến gần, người này lúc đầu cất bước thời gian, kèm Tinh Hà, có mảnh vỡ thời gian quấn quanh ở dưới chân, dường như vô thượng Quân Chủ.

Chẳng qua là, đến về sau, cước bộ của hắn chậm lại, không còn là một bước đến mười vạn dặm, mà là cực kỳ yên tĩnh, dần dần dường như thường nhân.

Bởi vì, hắn cực kỳ kiêng kỵ, khu cổ địa này trong đối với Độn Nhất cảnh tu sĩ còn nói được, nhưng đối với hắn này tồn tại có cực lớn hạn chế.

Nói cách khác, hắn một bước là có thể đến mục đích, cần gì như thế cẩn thận, thậm chí nhất niệm gian cũng đủ để chém giết Thiên Thú sâm lâm trong các loại sinh cơ!

Chính là kia Hoang, cũng khó trốn hắn một cái ý niệm trong đầu.

Đáng tiếc, hắn không thể vận dụng cái loại này vô thượng lực lượng, chỉ có thể áp chế, hơn nữa cần quan sát đánh giá, dò ra cổ đại cấm chế khu vực, nói cách khác, hắn sẽ gặp kiếp nạn!

Phải biết rằng, năm đó truyền thuyết có Tiên Đạo nhân vật đều từng chết ở chỗ này.

Rốt cục, hắn đến, tới gần bên trong vùng rừng rậm này hoàn toàn yên tĩnh sơn lĩnh.

Nơi đó có một gốc cổ thụ, đen như nước sơn, toàn thân không có một

chiếc lá, nó cao vút trong mây, phi thường to khổng lồ, hơn nữa bị thần bí sương mù bao phủ.

Ở đó cây dưới, trong lúc mông lung, có một người trẻ tuổi ngồi xếp bằng, rất cẩn thận, cũng cực kỳ cẩn thận, tại đề phòng.

Tới gần sinh vật, được xưng Chí Tôn, tự nhiên có thông thiên triệt địa chi năng, giơ tay lên có thể lấy xuống mặt trăng tới, thực lực cực kỳ kinh khủng.

Chẳng qua là, hắn lúc này, càng phát nghiêm túc, không có hành động thiếu suy nghĩ, mà là nhìn chằm chằm cây cổ thụ này.

"Năm đó, mảnh này trong vùng núi không có như vậy một gốc cây, nó là về sau theo thịt nát trong mọc ra." Hắn bình tĩnh tự nói.

Bởi vì, dị vực có người tới qua, biết vùng đất này, đi qua chẳng qua là một mảnh huyết sắc vũng bùn mà.

Nhuốm máu Bồ Đề Thụ, từng chôn ở đầm lầy dưới, bây giờ lao ra, muốn mọc rễ nảy mầm sao, nó lại lấy được sinh cơ, sẽ lớn lên thành hình dáng ra sao? Vị này Chí Tôn tại ngưng mắt nhìn, vẫn không nhúc nhích.

Nhưng vào lúc này, Thạch Hạo toàn thân lông tóc dựng đứng cảm giác biến mất, trên người nổi da gà không thấy, hắn cảm thấy rất là kỳ quái, lẽ nào cái kia nhân vật bí ẩn đi, chưa có tới nơi này.

Nhưng mà, khi hắn ngẩng đầu, nhìn phương xa thời gian, nhưng là chấn động, cảm giác sợ hãi.

Bởi vì, sẽ ở đó nơi xa, sơn lĩnh nhập khẩu nơi đó, có một đạo thân ảnh, lẳng lặng đứng thẳng, dừng ở nơi này, như hóa thạch.

Người kia tới thời gian dài bao lâu? Hắn lại có thể không cảm giác, không có phát hiện!

Hơn nữa, vì cái gì sợ hãi cảm giác biến mất? Không thể cảm ứng được nguy cơ!

Thạch Hạo rung động trong lòng, đây tuyệt đối không bình thường, cái kia tồn tại rõ ràng gần, đều đã tiến nhập tầm mắt, cái loại này kinh người cảm giác tại sao lại sút giảm?

Chỉ có thể nói rõ, cái này tồn tại cực đáng sợ, đứng ở nơi đó sau, dường như theo cổ kim tiêu thất, không thể cảm giác.

"Chí Tôn!" Thạch Hạo làm ra này phán đoán.

Bởi vì, người kia thật đáng sợ, vô pháp ước đoán, không thể theo dõi, sâu không lường được.

Ở nơi nào, có Hỗn Độn khí dày đặc, rất nồng nặc, căn bản nhìn không thấy sinh linh kia chân dung, chỉ có một đôi mắt mở ra thời gian, dường như Liệt Nhật bốc hơi.

Sau một khắc, đạo thân ảnh kia biến mất, tại chỗ chỉ có một chút Hỗn Độn sương, lập tức cũng muốn tan hết.

Người kia như là cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện, quá thần bí, đồng thời cũng phi thường khủng bố, để cho Thạch Hạo lo lắng, hắn biết nơi này không cần thiết có thể phòng vệ.

Khắp nơi mênh mông, yên tĩnh không tiếng động.

Người kia không thấy sau, liền không còn có xuất hiện.

Nhưng là, Thạch Hạo lại biết, nếu như đối phương là hướng về phía hắn tới, không có khả năng đi thật, Chí Tôn đích thân tới, há có thể không công?!

Bỗng nhiên, Thạch Hạo cảm thấy một đạo thanh âm quen thuộc, liền tại bên tai vang lên.

"Đi thôi, hồi Đế quan."

Rất nhẹ, nhưng cực kỳ chân thực.

Thạch Hạo cả kinh, suýt nữa kêu thành tiếng, bởi vì, đây là Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính thanh âm.

"Tiền bối, thật là ngươi đã đến rồi sao, nơi này có một vị Chí Tôn, ngươi phải cẩn thận!" Thạch Hạo lập tức trong tối đáp lại.

"Không sao cả, hắn như động thủ, ta liền giết!" Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính chính là lời nói rất đơn giản.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1516: Đại Trưởng Lão

Thạch Hạo trong lòng kích động, Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính đích thân tới, để hắn lập tức yên tâm, hắn tin chắc bất luận địch thủ cường đại cỡ nào hắn cũng có thể bình an trở lại.

"Ngươi không muốn lập tức đứng dậy, chờ đợi thời cơ, sau đó ra vẻ phải rời đi, nếu là người kia ra tay, ta thuận thế đánh giết, diệt trừ một vị chí tôn!" Đại trưởng lão âm thanh truyền đến.

Trong giọng nói có kiên định, cũng có tự tin, càng có một loại sức mạnh chấn nhiếp lòng người, khiến cho Thạch Hạo càng ngày càng thả lỏng, bởi vì trong lòng có mạnh mẽ sức lực.

Thạch Hạo suy đoán, Đại trưởng lão là muốn lấy hắn làm mồi, dẫn người kia tới gần, sau đó lãnh khốc ra tay, tiến hành trảm thủ!

Chí tôn đánh giết, nhất định phải trời long đất lở, quỷ khóc thần gào, một đòn bên dưới tinh đấu đảo ngược, bát hoang đều vỡ!

Tu vị đến trình độ đó, thật muốn trong bóng tối tập kích, ở nhân đạo trong lĩnh vực quả thực khó giải!

Vì vậy, Thạch Hạo nội tâm kích động, có lẽ phải nhìn thấy chí tôn chết đi hình ảnh. Bất quá, hắn nhìn từ bề ngoài rất bình tĩnh, ở chăm chú quan sát, không có lộ ra kẽ hở.

Thạch Hạo ở đây ngồi xếp bằng rất lâu, mãi đến tận ngoại giới càng ngày càng yên tĩnh, hắn mới đứng dậy, làm dáng muốn rời khỏi khu vực này.

"Thật có thể đánh giết một vị chí tôn sao?" Hắn hưng phấn trong lòng, khó có thể ức chế, người cấp bậc kia được xưng nhân đạo vô địch, sừng sững

ở đỉnh cao nhất.

Thạch Hạo từng bước từng bước rời xa rễ cây nơi đó, hướng về bên ngoài đi đến.

Cho tới Hoàng Kim sư tử sớm bị phong ấn ở không gian pháp khí bên trong, không có để nó đi ra, không muốn nhân nó mà phát sinh biến cố gì.

Thạch Hạo đi càng ngày càng xa, rốt cục muốn cách xa khu vực này, bất quá cổ thụ to lớn, chạc cây mở rộng đặc biệt xa, che ngợp bầu trời, lấp lóe ô quang.

Nhưng mà, ngay khi Thạch Hạo Thạch Hạo sắp sửa bước ra khu vực này giờ, không biết vì sao, trong lòng hắn lạnh lẽo, có loại hồi hộp cảm giác, thần hồn hơi run.

Đây là vì sao? Hắn có chút không rõ, Đại trưởng lão đến rồi, chẳng lẽ còn không thể ngăn trở giết địch người sao, còn có thể gặp nguy hiểm?

Thạch Hạo tin tưởng loại này trực giác, này không phải tu vị, cũng không phải là đạo hạnh, chỉ là một loại bản năng, nhưng loại này linh giác không phải mỗi một vị cường giả đều có thể có.

Có thể nói, có mấy người linh giác đặc biệt nhạy cảm, mà Thạch Hạo chính là trong đó người tài ba.

Hắn trước giờ xúc động, cảm thấy có nguy hiểm ở tới gần!

"Đại trưởng lão, ngươi phải cẩn thận à, ta lo lắng cái kia chí tôn không đơn giản, cần phòng bị!" Thạch Hạo truyền âm, như trước hướng về trước đây không lâu phương vị.

"Không sao, ta đã chuẩn bị sẵn sàng, hắn như tới gần, ta sừng sững vị trí, chiếm cứ có lợi địa thế, vừa vặn có thể giương kích, có lẽ sẽ chém một vị chí tôn!" Đại trưởng lão nói rằng.

Thạch Hạo trong bóng tối gật đầu, Đại trưởng lão là một cái thận trọng người, sống năm tháng xa xưa, như không nắm chắc, sẽ không như vậy nói.

Hắn lần thứ hai đi tới, chỉ là vài bước bước ra sau, hắn sâu trong nội tâm càng ngày càng bất an, luôn cảm thấy sẽ có không tốt sự tình muốn phát sinh, phảng phất tận thế muốn tới rồi!

Thạch Hạo vì vậy mà rung động, phi thường không rõ, loại kia lĩnh hội là một vị tu sĩ tối bản năng thần giác!

Vì sao lại như vậy? Hắn không nghĩ ra.

Cùng lúc đó, hắn cảm giác ngũ tạng có mấy toà cung điện hiện lên, loáng thoáng truyền đến tiếng tụng kinh, đồng thời có một cái tiểu nhân xuất hiện, phút chốc mở hai mắt ra, nhìn phía nội tâm của hắn.

Thạch Hạo nội tâm thế giới, run rẩy rùng mình một cái.

Là 3 đóa đại đạo chi hoa tỏa ra sau ngồi xếp bằng ở trong đó một đóa trên sinh linh, nghi giống như sống tại quá khứ.

Lần này, sinh linh kia không phải ngồi xếp bằng cái đó trên đầu đại đạo đóa hoa bên trong, mà là ở trong người ngũ tạng bồi hồi, nơi đó có 5 tòa cung điện phát sáng, lưu động đại đạo khí tức.

"Vì sao, đây là cảnh báo?" Thạch Hạo tự hỏi, đáy lòng bốc lên một luồng hơi lạnh.

Tên tiểu nhân kia hẳn là cũng coi như là chính hắn, đây là đang biến tướng cảnh kỳ tự thân sao?

Thạch Hạo sắc mặt bình tĩnh, hướng ra phía ngoài truyền âm, nói: "Tiền bối, ta bỗng nhiên nghĩ đến một cái biện pháp ổn thỏa, bảo đảm có thể đánh giết cái kia chí tôn."

"Há, ngươi nói xem."

"Ta trước tiên mà lại lui về, một lúc lại nói." Thạch Hạo bình tĩnh rút lui, trở lại cổ thụ phụ cận, trực tiếp lại ngồi xếp bằng xuống.

"Nói đi." Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính thanh âm âm vang lên, hỏi dò Thạch Hạo.

Chỉ là, lần này Thạch Hạo không nói lời nào, tĩnh ngồi trong đó, không nhúc nhích, mà Đại trưởng lão mấy lần mở miệng, hắn đều không có dành cho bất kỳ đáp lại.

"Ha ha, không sai." Xa xa, một bóng người hiện lên, mơ mơ hồ hồ, mơ mơ hồ hồ, đứng ở trong hỗn độn, nhìn nơi này.

Thời khắc này, Thạch Hạo lông tóc dựng đứng, chính là trước kia nhìn thấy bóng người kia, dị vực chí tôn!

"Tuy nói có cổ thụ nguyên nhân, che đậy ngoại giới quá nhiều thần thông pháp thuật, nhưng ngươi có thể ở ta "Loạn Thần Quyết" dưới cảnh giác, vẫn là siêu phàm, chí tôn dưới không có mấy người có thể làm được."

Người kia ở tán thưởng Thạch Hạo bản năng thần giác, dành cho khẳng định.

Thời khắc này, Thạch Hạo lạnh từ đầu đến chân, một trận lạnh lẽo âm trầm, chảy mồ hôi lạnh khắp cả người, hắn sợ hãi khôn cùng.

Bóng người kia là dị vực chí tôn, xưa nay sẽ không có Đại trưởng lão, cái gọi là truyền âm chờ đều là giả!

Hắn vừa nãy nếu như tỉnh ngộ hơi trễ một chút, như vậy liền triệt để đi ra cổ thụ có khả năng phạm vi bao phủ, chỉ kém một đoạn ngắn khoảng cách, đều đến biên giới.

Loại kia hậu quả, suy nghĩ một chút liền cảm thấy đáng sợ, để hắn mồ hôi lạnh chảy dài.

"Không phải Đại trưởng lão, nhưng là vừa nãy thật sự rất giống." Thạch Hạo lau đi trên trán mồ hôi lạnh, một trận cau mày, khí thế ấy quá giống, cái này chí tôn lại có thể mô phỏng theo.

Bất quá, nghĩ đến đối phương nhắc tới thần công tên —— Loạn Thần Quyết, hắn lại một trận thoải mái, khẳng định là mê loạn tâm thần người đại pháp, hắn suýt nữa rơi vào đi, có thể thông cảm được.

Dù sao, đó là một vị chí tôn, một cái đứng nhân thế bên trong khó cầu được một trận thua tồn tại!

"Ngươi đường đường một đời chí tôn, được xưng nhân đạo vô địch, nhưng đối với ta một cái hậu bối triển khai hoặc thần thủ đoạn, không đủ anh hùng." Thạch Hạo nói rằng.

Dù cho đối mặt một vị chí tôn, hắn cũng dám mở miệng, cũng không e ngại.

"Sát sinh thuật còn phân cái gì anh hùng cùng kiêu hùng sao?" Cái kia bóng người mơ hồ cười nói, cũng không để ý.

"Ai, nếu như Mạnh tiền bối ở đây là tốt rồi." Thạch Hạo than thở. Đáng tiếc, hắn cảm thấy không hiện thực, lúc này hắn triệt để khôi phục quá thần đến.

"Mạnh Thiên Chính hắn dám đến sao, đến thì đã có sao, chính mình hơn nửa muốn chết đi!" Cái kia chí tôn lạnh lùng nói rằng.

Ở hắn trong một chớp mắt, giữa bầu trời có ngôi sao lớn chuyển động, rung động ầm ầm, mà dưới chân cam tuyền chảy cuồn cuộn, còn trong hư không thì lại mọc đầy kim liên, đi kèm sức mạnh quy tắc.

Đây là hắn trong một chớp mắt dị tượng, theo hắn mở miệng, thì có loại này siêu phàm cảnh tượng, khiến cho nhân sinh úy!

"Thật sao?" Đi kèm hừ lạnh một tiếng, Thiên Thú bên trong vùng rừng

rậm có lấy một thanh sáng như tuyết thần kiếm ngang trời, về phía trước bổ tới, chém về phía dị vực chí tôn.

Này quá đột nhiên, ánh vàng chói lọi, có một người trẻ tuổi hiện lên, đầu đầy mái tóc dài màu đen rối tung, tay phải nắm kiếm quyết, hóa thành một thanh tiên kiếm, chém tới dị vực chí tôn.

Luồng khí thế kia quá cường thịnh, chấn động Thiên Thú rừng rậm.

Thời khắc này, hắn khói xông tận sao trời, kim quang diệu bầu trời, phải ở chỗ này đại khai sát giới.

Không nghi ngờ chút nào, đây là một vị chí tôn, mạnh mẽ vô cùng, chấn động trên trời dưới đất.

Phốc!

Dị vực tên kia chí tôn bị thương, mấy giọt máu từ bên sườn bắn ra, trực tiếp hủy vô ngần núi rừng, để khắp nơi sụp ra, dung nham cuồn cuộn.

Này chấn động lòng người, hắn bị thương sau, tinh huyết chảy ngược, chỉ có vài giọt rơi xuống đất, nhưng là lập tức liền hủy diệt tám, chín vạn dặm núi sông, kinh sợ nhân gian.

Loại này huyết tùy tiện một giọt nếu là rơi vào ngôi sao trên, cũng có thể đập vụn một viên ngôi sao lớn!

"Mạnh Thiên Chính ngươi thật sự dám đến!" Dị vực chí tôn lạnh lùng nói rằng.

Không thể không nói, hắn trầm ổn cùng đại khí, khiến cho người thán phục, rõ ràng gặp phải kiếm quyết một đòn, nhưng là vẫn như cũ lạnh nhạt cùng trấn định, không có hoảng loạn.

"Đại trưởng lão?!"

Thạch Hạo khiếp sợ, Đại trưởng lão rốt cục đến rồi!

Đồng thời, ở thời khắc mấu chốt này ra tay.

Chỉ là, Thạch Hạo trong lòng phi thường chấn động, bởi vì hiện tại Đại trưởng lão theo tới nhìn thấy dáng vẻ hoàn toàn khác nhau, tuổi trẻ quá đáng, sinh mệnh phấn chấn phồn thịnh.

Đây là một người trẻ tuổi, bất quá hơn hai mươi tuổi, ở vào hoàng kim năm tháng, tinh lực mạnh mẽ chấn động tâm hồn, trên người mặc hoàng kim chiến y, phát sinh hào quang, để mặt trời đều đang lay động!

Này không phải ảo giác, mà là chân thực!

Lúc này Đại trưởng lão, mái tóc dài màu đen rối tung, mâu như lãnh điện, anh tuấn mặt như đao gọt giống như vậy, thon dài thân thể cường tráng, khoác trên người màu vàng giáp trụ, dường như một vị chiến tiên lâm thế!

Tinh lực của hắn gợn sóng, ảnh hưởng đến Càn Khôn.

Vực ngoại, có ngôi sao lớn run run, còn nhật nguyệt càng là ở cộng hưởng, rì rào mà chiến.

Nếu không có có cổ thụ ngăn cản, Thạch Hạo tin tưởng, mình nhất định sẽ khó chịu cực kỳ, đều sẽ chịu đựng không gì sánh được áp bức lực lượng.

"Trạng thái mạnh nhất Đại trưởng lão?" Thạch Hạo có thể nào không kinh hãi.

Cái này tuổi trẻ trạng thái Mạnh Thiên Chính, chưa từng gặp, nắm giữ chí cường sức mạnh, tuổi trẻ sinh mệnh phấn chấn còn có như đại dương tinh lực cuồn cuộn, không thể suy đoán.

Lúc trước, chính là cùng Vương Trường Sinh ác chiến giờ, Đại trưởng lão đều không có hiển hiện quá tư thế này!

Hiện nay, đối mặt dị vực địch thủ giờ, hắn rốt cục mở ra phong ấn, vận dụng chính mình hoàng kim niên đại sức mạnh vô thượng!

"Đây mới là cấp chí tôn sức mạnh sao, xem ra, năm tháng dài đằng đẵng tới nay, không có mấy người chân chính từng trải qua!" Thạch Hạo thán phục.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1517: Chí Tôn Chiến

"Mạnh Thiên Chính ngươi dám tới này, tại tự chui đầu vào rọ,!" Dị vực Chí Tôn quát lên.

"Ta có chết hay không khó nói, nhưng ta biết, tính mạng ngươi có lẽ khó giữ được!" Hoàng Kim Tuế Nguyệt kỳ Mạnh Thiên Chính mở miệng, tư thế oai hùng bừng bừng phấn chấn, giống như một tôn Chiến Tiên!

Hắn có không gì so nổi lực lượng, trong khi chớp con mắt, xé rách hư không, sấm vang chớp giật, trên vòm trời có rất nhiều tinh thể cộng hưởng theo.

"Tới!" Mạnh Thiên Chính xông Thạch Hạo ngoắc tay, muốn tiếp dẫn hắn rời đi.

Thạch Hạo thấy thế, cực tốc mà đến, không có bất kỳ do dự nào, chủ động ly khai cây cổ thụ này chỗ ở khu vực.

Bởi vì, lúc này đây hắn bản năng trực giác cảm nhận được bình thản còn có hùng hồn, cùng với thịnh mãnh liệt dương cương chi khí, mà không phải là mới vừa trong lòng băng hàn cùng kinh hãi.

Hắn biết, người này là chân chính Đại trưởng lão, không còn là giả tạo!

"Nếu là mang theo hắn, ngươi tự thân đem khó bảo toàn!" Dị vực Chí Tôn xuất thủ, giơ tay lên, trong lòng bàn tay phát ra rực rỡ cầu vồng, chấn nứt ra càn khôn.

"Ầm!"

Vực Ngoại, có một chút tinh thể nổ tung, thần quang trùng tiêu, cảnh

tượng khủng bố.

Cheng!

Mạnh Thiên Chính niết kiếm quyết, quét ngang càn khôn, kia kiếm mang quá mức đáng sợ, rực rỡ khiến người ta không mở mắt nổi, ánh kiếm chém đi sơn hà, càng là chém vào Vực Ngoại!

"Đây là người nào?" Thiên Thú sâm lâm bên ngoài, mọi người đều chấn động, kia ánh kiếm vị miễn thật là đáng sợ, vọt vào Vực Ngoại, diệt rớt một chút tinh thể.

Này kiếm mang được dài bao nhiêu?

"Xoạt!"

Đúng vào lúc này, Thiên Thú sâm lâm bên ngoài vài tên Chí Tôn đều động!

"Hắn tới!"

"Giết!"

Đây là mấy người bất đồng ngôn ngữ, sau một khắc đều theo trên vòm trời tiêu thất, có một người chui vào Thiên Thú sâm lâm bên trong.

Còn lại ba người thì xuất hiện ở Thiên Thú sâm lâm phía ngoài hắn phương vị, tiến hành ngăn chặn.

Bọn họ không dám toàn bộ đi vào, bởi vì bên trong cực kỳ nguy hiểm, trước sau đi vào hai người đã coi như là đang mạo hiểm.

Xoạt!

Thạch Hạo lao ra kia mảnh huyết sắc đầm lầy. Đi ra phía ngoài.

Đại trưởng lão dưới chân lập tức xuất hiện một đầu kim quang đại đạo,

hơn nữa giơ tay lên, đưa hắn tiếp dẫn đi tới, bảo vệ hắn bình an.

"Nghĩ giữ gìn hắn, chính ngươi sẽ rơi vào tử cảnh!" Dị vực Chí Tôn nói, rống to một tiếng. Thiên địa lay động, quần sơn sụp ra, dò ra một con cự thủ, về phía trước đánh ra.

Giờ khắc này, Thiên Cương mênh mông, Hỗn Độn bạo phát, hủy diệt chi khí tịch quyển trên trời dưới đất.

Hắn muốn sống sống đánh chết Thạch Hạo. Đem hủy diệt. Mà Đại trưởng lão nếu là cứu giúp, tất nhiên muốn phân tâm.

Xoạt!

Nhất niệm gian, Đại trưởng lão đem Thạch Hạo tiếp đón được phụ cận, đem thu tiến tự mình một miệng Động Thiên bên trong, như vậy che chở.

"Vô dụng. Ngươi nên biết, chúng ta liền sẽ chờ ngươi đến đây!" Dị vực Chí Tôn lạnh lùng nói.

Keng một tiếng, ở trong tay hắn xuất hiện một cán huyết sắc chiến kích, trực tiếp áp đổ hư không. Hướng về Mạnh Thiên Chính bổ tới.

Phốc!

Giờ khắc này, thiên địa hắc ám.

Bởi vì. Khi này cán đại kích xuất hiện thời gian, trên bầu trời mặt trời nổ tung, thoáng cái liền hủy diệt rồi.

Hạo hãn biên cương, có rất nhiều cái mặt trời treo. Nhưng là nơi này cũng chỉ có một viên, bị hắn đại kích phóng ra ngoài khí tức chấn vỡ.

Chí Tôn lực lượng, không thể ước đoán.

"Coong!"

Đại trưởng lão trong nháy mắt, kiếm mang bay vụt, dài đến đến mười vạn dặm, quả thực muốn chém tận bầu trời trên mặt đất, bổ trúng huyết sắc chiến kích.

"Phốc!"

Dị vực tên này Chí Tôn ho ra máu, bởi vì, hắn sớm trước bị trọng thương, Đại trưởng lão từng chém qua hắn một kiếm, tuy rằng chỉ có mấy giọt máu vãi rơi, nhưng Kiếm Ý sớm đã thẩm thấu tiến hắn khung trong.

Lúc này đây, hắn ho khan máu vẫn là đảo lưu, sau cùng chỉ có một giọt bay lên, nhảy vào Vực Ngoại, lúc này đục lỗ nhiều viên tinh đấu, để cho bọn họ nổ tung.

Thiên Thú sâm lâm bên ngoài, mọi người thấy chấn động, toàn thân rét run, đây là Chí Tôn tại giao thủ a, trong lòng bọn họ hoảng sợ!

Đại trưởng lão lại chủ động lui trước, hướng Thiên Thú sâm lâm bên ngoài mà đi.

Bởi vì, dị vực có vài vị Chí Tôn ở đây, sớm đã vì hắn thiết lập sát cục, sẽ chờ hắn tới đây.

Hiển nhiên, song phương đều biết chuyện gì xảy ra.

Chẳng qua là, Đại trưởng lão bước chân bước có một số chậm, không đủ nhanh chóng, đồng dạng phía sau đuổi theo dị vực Chí Tôn cũng là như vậy, chuyển bước thời gian rất có chú ý.

Thậm chí, tại một chút địa vực, căn bản cũng không sẽ ra tay, thu liễm khí tức, sẽ không sụp ra hư không chờ.

Bởi vì, dãy núi này có cổ đại Tiên Đạo pháp trận, có thật nhiều cấm chế, một khi chạm đến, sẽ dẫn phát tai nạn, đưa bọn họ cầm cố, trở thành Chí Tôn lao tù.

"Mạnh Thiên Chính, đã tới, sao không tới nói một chút." Phía sau, có người hô.

Đó là mặt khác dị vực Chí Tôn, nhiều một người đang đến gần.

"Ầm!"

Đột nhiên, Mạnh Thiên Chính thôi động kiếm khí, hướng về núi rừng nào đó một chỗ chém đi, tức khắc để cho nơi đó sụp ra, hơn nữa dẫn phát Tiên Đạo quang huy trùng tiêu.

Dị vực Chí Tôn sắc mặt biến hóa, nhanh chóng lùi về phía sau cùng tránh né.

"Ngươi điên, nghĩ đồng quy vu tận sao, cùng bị giam cầm nơi này?" Một vị Chí Tôn quát lên.

Mạnh Thiên Chính không nói lời nào, về phía trước mà đi.

"Cẩn thận, hắn pháp trận tạo nghệ khác thường cao thâm, hắn tránh tránh đi, hiện tại bước qua phía trước hiểm địa!" Sớm trước bị thương, dẫn theo huyết sắc chiến kích Chí Tôn nhắc nhở.

Ầm!

Đột nhiên, một cỗ như đại dương khí tức phô thiên cái địa mà tới.

Thạch Hạo thấy, phía sau có một người ra tay, cầm trong tay một cán màu đen chiến mâu, về phía trước đâm tới, siêu việt thời không, không gì không làm được, vô kiên bất tồi, đến phụ cận.

Một tiếng vang ầm ầm, thiên địa sụp ra.

Cái này màu đen chiến mâu thật là đáng sợ, đem thiên khung ngăn làm hai nửa, mũi mâu đâm xuyên thương vũ, Vực Ngoại có Tinh Không ảm đạm một mảnh.

Hỗn Độn khí sôi trào, quấn bọc màu đen chiến mâu, rất khó ước định nó có sức mạnh lớn đến cỡ nào.

Thạch Hạo phát hiện, Đại trưởng lão niết pháp ấn, đánh vào cái này màu đen chiến mâu trên thời gian, như trước có một cỗ lực lượng trùng kích mà tới.

Nếu là Đại trưởng lão tự thân, hoàn toàn không có vấn đề, đây là Chí Tôn cấp bình thường ba động, có thể thừa nhận, thế nhưng bị phong tại Động Thiên bên trong Thạch Hạo tuyệt đối thừa nhận không được.

Bởi vì, Chí Tôn cấp gợn sóng muốn tịch quyển vào động thiên trong!

Xoạt!

Sau một khắc, Thạch Hạo cảm giác một đoàn mông lung quang bao lấy hắn, hơn nữa hắn ly khai Mạnh Thiên Chính Động Thiên, xuất hiện ở phụ cận, mà gót hắn cùng tiến thối, nghĩ phương xa bỏ chạy.

"Mạnh Thiên Chính nạp mạng đi!"

Phía sau, có người hét lớn, đó là Chí Tôn, truy sát xuống.

Người tới tốc độ không nhanh, bởi vì bận tâm trong rừng rậm cấm chế.

Cùng lúc đó, Thiên Thú sâm lâm chỗ sâu, Luân Hồi Trì cách đó không xa, nơi đó có một đầu Cổ Thú đang thức tỉnh, mí mắt nhảy lên, sắp muốn mở ra.

"Không tốt nó sống lại!"

Thân là Chí Tôn, cảm ứng cùng thần giác chờ nào mẫn duệ, tự nhiên trước tiên cảm giác được cái gì.

"Đi!"

Đại trưởng lão một tiếng đoạn quát, dưới chân kim quang bành trướng,

một đầu đại đạo xỏ xuyên qua cổ rừng rậm, hướng về ngoại giới mà đi.

"Di, ngươi lại tinh tiến đến một bước này, cũng đối với nơi này cấm chế có hiểu biết!" Dị vực một vị Chí Tôn giật mình.

"Đầu kia Cổ Thú, thuộc về Cửu Thiên Thập Địa, nơi này khẳng định theo chân bọn họ có một số liên hệ." Cầm trong tay màu đen chiến mâu Chí Tôn lạnh lùng nói.

Mạnh Thiên Chính thành công đột phá vòng vây, lao ra Thiên Thú sâm lâm.

Hai người khác sắc mặt khó coi, bọn họ bước đi rất chậm, không thể phóng túng tự thân nhanh chóng tiến lên, bởi vì hơi bất cẩn một chút, sẽ xuất hiện đại phiền toái.

Cheng!

Nhưng mà, Thiên Thần ngoài rừng rậm, chờ đợi Đại trưởng lão là băng lãnh một thanh trường đao, lam mông mông quang huy lóng lánh, xé rách vòm trời, khủng bố vô biên, trảm hướng Đại trưởng lão.

Bên ngoài, có Chí Tôn tại chờ, chính chờ hắn đi ra đây.

Cũng trong lúc đó, mặt khác phương hướng hai vị Chí Tôn trước tiên xuất hiện, giết hướng Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính.

Lúc này đây, tổng cộng tới năm vị Chí Tôn, có hai người tiến nhập Thiên Thú sâm lâm, còn lại ba vị cũng chờ ở bên ngoài, tình thế cực không ổn.

"Coong!"

Đại trưởng lão đánh ra, bàn tay rực rỡ, bắn ra ngập trời Thần uy, đem trường đao đánh văng ra, trực tiếp về phía trước giết đi.

Hắn liều mạng gặp hai người khác trong một vị Chí Tôn tập kích, cũng

lựa chọn đột phá vòng vây, hướng Đế quan phương hướng mà đi.

"Mạnh Thiên Chính ngươi không đi được!"

Phía sau, cũng truyền đến tiếng rống to, Thiên Thú sâm lâm trong hai người đích xác rất giỏi, cực kỳ nghịch thiên, đồng dạng tránh thoát ra cổ địa, giết đi ra, không có bị giam cầm ở trong đó.

Này cực không ổn, năm vị Chí Tôn đều ở vòng ngoài, truy sát Mạnh Thiên Chính.

Hống!

Thiên Thú sâm lâm trong, một tiếng thú hống chấn động bát hoang.

Nhưng mà, làm người ta giật mình là, trong hư không các loại mảnh vỡ ngôi sao tái hiện, một lần nữa ngưng tụ hướng cùng nhau, hợp thành một vầng mặt trời.

Cảnh tượng này, hết sức kinh người, lúc này đây hống âm không phải hủy diệt, mà là phục hồi như cũ bị đánh vỡ mặt trời, mặt trăng chờ.

Bất quá, Đại trưởng lão vô tâm đi xem.

Đại trưởng lão một bước bước ra, tinh đấu chuyển động, sơn hà thất sắc, thoáng cái liền tại mấy trăm ngàn dặm bên ngoài, đón lấy bước thứ hai bước ra thời gian, sớm đã một triệu dặm bên ngoài.

Chẳng qua là, địch nhân đồng dạng cường đại vô biên, đều là Chí Tôn, tốc độ làm sao sẽ rất chậm, tất cả đều đuổi theo.

Khi Đại trưởng lão không ngừng cất bước, thân tại tám triệu dặm bên ngoài sau, rốt cục nhìn thấy một mảnh sa mạc, chính là Biên Hoang chiến trường.

"Chính là ngươi nơi chôn xương!" Dị vực một vị Chí Tôn nói.

"Cách xa Thiên Thú sâm lâm, vừa vặn có thể buông tay chân ra!" Cầm trong tay màu đen chiến mâu người kia lạnh lùng nói.

Cùng lúc đó, Đại trưởng lão cũng ngừng, hắn một thân hoàng kim chiến y, rọi sáng ra đầy trời hừng hực quang huy, thân thể thon dài cường tráng, khuôn mặt anh tuấn không gì sánh được.

Đây là năm xưa Hoàng Kim thời đại Mạnh Thiên Chính, hắn không có lại đi, nói: "Ta cũng đang muốn lĩnh giáo, nếu như không giết tới một hai người, dùng cái gì xứng đáng Chí Tôn chiến!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1518: Giết Chí Tôn

"Ngươi có thể giết ai?!" Một người lạnh lùng nói rằng, đều ở cấp số này, được xưng chí tôn, đều có người nói đỉnh cao thực lực, cũng có tuyệt đối tự tin hình dáng.

"Cheng!" Tên còn lại thì lại càng trực tiếp, tay cầm một cây màu đen lớn mâu, chỉ phía trước, lạnh lẽo khí tức đập vào mặt, đại đạo quy tắc cuồn cuộn.

Một người một mâu đứng ở đó, lại có khai thiên tích địa khí tức, khiến ênh mông đại mạc run rẩy, hỗn độn mãnh liệt, chấn động khiến người sợ hãi.

Đến cấp số này, xác thực không thể nói ai hơn dũng, bởi vì đều là đi tới nhân đạo đỉnh cao nhất sinh linh, đứng đồng nhất điểm cao trên, nhìn xuống nhân gian.

Đại trưởng lão không sợ, như trước bình tĩnh.

Sau một khắc, hắn bạo phát, khí thế không ngừng tăng lên, hoàng kim chiến y phát sáng, dường như liệt diễm ngút trời, kim quang bao phủ trên trời dưới đất.

Chí tôn chiến hà sự khủng bố, vượt qua người thường tưởng tượng, hơi một tí liền muốn đánh rơi xuống vực ngoại tinh thể, hủy diệt vô cùng ranh giới.

"Xoạt!"

Cái kia cầm trong tay chiến mâu màu đen dị vực chí tôn, hét dài một tiếng, trời long đất lở, trong tay hắn lưỡi mâu ô quang đại thịnh, ra tay trước một bước, đâm tới trước đi.

Không nghi ngờ chút nào, này một mâu ẩn chứa tuyệt thế sức mạnh, nhằm phía Đại trưởng lão ngực, ép hư không nổ tung, nhật nguyệt ảm đạm, hỗn độn khí dâng trào.

Ầm!

Thời khắc này, Đại trưởng lão chuyển động, luân động trong tay một vật —— gỗ mục rương, trực tiếp nện ở lưỡi mâu trên, phát sinh một tiếng kinh thiên động địa nổ vang!

Ở nơi này, sa sóng cuồn cuộn thiên, cổ chiến trường đâu đâu cũng có màu vàng hạt cát, bao la bát ngát, năm tháng dài đằng đẵng tới nay, rất nhiều Chí Cường giả từng ở đây tranh đấu.

Hiện tại hạt cát vung lên, dường như như đại dương mênh mông, tịch cuốn lên trời cao, càng có thạch lịch nhằm phía vực ngoại, một ít tiểu hành tinh, một ít thiên thạch bị đánh trúng, lập tức liền lờ mờ rồi!

Cảnh tượng này tương đương kinh người, chí tôn chiến lan đến quá rộng, ảnh hưởng doạ người.

Ngoài ý muốn, đòn đánh này qua đi, lại nhanh chóng khôi phục yên tĩnh, mấy chục triệu dặm đại sa mạc giống như chết quạnh hiu.

Giữa trường, vẫn là những người kia, đang đối đầu, lẫn nhau nhìn chăm chú.

Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính lập thân ở giữa sân, mà cái kia năm tên chí tôn thì lại ở theo dõi hắn, nhìn trong tay hắn rương gỗ.

"Chính là vật này sao? Quả nhiên bất phàm!" Cầm trong tay kích lớn màu đỏ ngòm, cái kia sớm nhất xuất hiện ở Thiên Thú rừng rậm cũng trước hết cùng Đại trưởng lão giao thủ chí tôn mở miệng.

Cái rương rất cổ xưa, nhưng có mông lung ánh sáng lộng lẫy bao phủ, mà nó vừa nãy có thể cứng rắn chống đỡ chí tôn pháp khí, nhưng không hề

có một chút tổn hại, đủ để chứng minh nó chỗ khác thường.

Mạnh như chí tôn, cũng không cách nào thu nó lên, chỉ có thể nhấc trong tay, nhưng lúc này không có trở thành Đại trưởng lão trói buộc, phản lại mà trở thành một cái không sai vũ khí.

Làm tấm khiên dùng rất tốt!

Thạch Hạo lo lắng, hắn vì là Đại trưởng lão mà ưu, sợ hắn xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, phát sinh nguy hiểm.

Bởi vì, chính như dị vực sinh linh từng nói, đều là chí tôn, ai sẽ so với ai khác yếu, đều đứng nhân đạo đỉnh cao lĩnh vực.

"Chém hắn đoạt rương!"

Đối diện, một người lạnh lùng nói.

Vừa nãy một đòn xem như là lại một lần nữa thăm dò, đến giờ phút này rồi, lẫn nhau đều trong lòng hiểu rõ, lại ra tay chắc chắn liều mạng tranh đấu, sắp sửa liều mạng.

"Giết!"

Đại chiến rốt cục bạo phát, trong nháy mắt, như là hỗn độn mãnh thú rít gào, từ khai thiên thời đại thức tỉnh, sắp sửa xuất thế.

Nơi này nổ tung, sôi trào.

Ầm ầm!

Đại sa mạc nứt ra, lan tràn vô cùng xa, lấy vạn dặm làm đơn vị, màu đen khe lớn vẫn đang khuếch tán, nhằm phía chân trời, căn bản là sẽ không biết nhiều xa xôi.

Cát bay đá chạy, tinh đấu run lên.

Có ngôi sao lớn rơi lã chã, căn bản không ngạc nhiên, nhân vì là cấp số này chiến đấu vốn là như thế thanh thế hùng vĩ.

Đồng thời, đại mạc nứt ra, lòng đất vô số xương khô hiện lên, ở đây bị lan đến, có nổ tung, có lơ lửng giữa trời.

Những thứ này đều là các đời chết trận tu sĩ, có rất nhiều xương khô bị mua ở đại mạc dưới.

Lần này, đại chiến toàn diện bạo phát, ầm một tiếng, một cây kích lớn màu đỏ ngòm bổ tới, chính là ở Thiên Thú rừng rậm xuất hiện trước nhất quá vị chí tôn kia, từng bị Đại trưởng lão kích thương.

Coong!

Đại trưởng lão tay không đánh vào cái này màu máu chiến kích trên, nhất thời có tảng lớn Hỏa Tinh bắn toé, mỗi một viên Hỏa Tinh rơi trên mặt đất, đều sẽ sa mạc hóa thành mấy vạn dặm dung nham!

Cảnh tượng này có chút khiếp người, nhưng đây chính là chí tôn chiến, uy lực quá lớn, vượt xa cái khác cảnh giới sinh linh.

Ầm!

Một người mặc màu đen giáp trụ người, lấy quyền làm binh khí, đánh về phía trước mà tới.

Đại trưởng lão như trước là tay không đối kháng, tương tự dùng nắm đấm đánh tới, kết quả giữa hai người đại đạo nổ vang, tiên khí nổ tung, các loại quy tắc mảnh vỡ ở nơi đó cuồn cuộn.

Đồng thời, trong hư không như là giao đấu hơn bách đạo sấm sét giống như, đinh tai nhức óc.

"Phát sinh cái gì?"

Phương xa, Thiên Thú rừng rậm nơi đó, rất nhiều người đều nhìn thấy

một bộ kỳ cảnh, hữu thần ánh sáng ngút trời, đánh rơi xuống dưới vực ngoại tân tinh thể.

"Đó là cái gì pháp khí sao?"

"Không phải, đó là một người ánh quyền xẹt qua thiên địa, tiến vào thương vũ, kích mặc chút tinh thể!"

Có người giải thích, nghe được người không ai không sắc mặt trắng bệch, đó là cỡ nào sức mạnh đáng sợ?

Bên trong chiến trường, thần quang tỏa ra, bóng người đan xen, chiến đấu quá kịch liệt, chỉ trong giây lát này mà thôi, liền đấu trăm ngàn đòn.

"Xoạt!"

Làm cái kia cái kích lớn màu đỏ ngòm ép xuống, bổ về phía Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính đầu lâu giờ, hắn lần thứ hai xoay chuyển gỗ mục rương, thật sự coi nó như một cái tấm chắn.

Coong!

Đơn giản mà bạo lực, hắn nắm rương gỗ nện ở lớn kích trên, đồng thời nhảy lên, tay phải nắm pháp ấn, bổ tới trước đi.

Mấy người khác cũng ra tay, hoặc triển khai tổ thuật, hoặc vận dụng binh khí, công về phía trước.

Này rất nguy cấp, đều là chí tôn, như vậy đồng thời về phía trước sát phạt, đại chiến già tình cảnh đáng lo.

Dị vực vài tên chí tôn mục tiêu là gỗ mục rương, muốn đoạt lại, đồng thời muốn chém giết Đại trưởng lão.

Nhưng vào lúc này, giữa bầu trời xuất hiện một luồng áp lực mênh mông, trong nháy mắt bao phủ bát hoang, sức mạnh kia quá bàng bạc, chấn động khiến người sợ hãi.

Đại trưởng lão biến sắc, cảm giác được một sức ép khổng lồ.

Có thể nhìn thấy, một cái thần bí túi xuất hiện, buông ra miệng túi, phát sinh lên tới hàng ngàn, hàng vạn sợi hào quang, muốn cầm cố Đại trưởng lão cũng thu hắn đi vào.

Tiên khí, Túi Càn Khôn, đã từng thuộc về Cửu Thiên!

Vật này xuất hiện, xem ra dị vực rất cấp bách, không chỉ có 5 đại cao thủ cùng chuyển động, mà lại thôi thúc này cái thế pháp khí, muốn trong nháy mắt liền bắt Đại trưởng lão, cướp đi gỗ mục rương, không muốn phát sinh bất kỳ bất ngờ.

"Ầm!"

Thời khắc này, Đại trưởng lão trước người xuất hiện một tấm cổ đồ, cuồn cuộn ra, tràn ngập ra vô thượng uy thế, chính là 10 giới đồ.

Mạnh Thiên Chính điều động cái này chí cường pháp khí, cùng Túi Càn Khôn đối chọi gay gắt, lẫn nhau sức mạnh va chạm, không ngừng khuếch tán.

"Cheng!"

Lại một tiếng tiếng rung, dị vực một tên chí tôn trẻ tuổi lấy ra một cái tử trong suốt tiểu chuy, nó đã không trọn vẹn, nhưng như trước có đáng sợ uy thế, đây là một cái một nữa tàn Tiên khí.

"Còn có một cái!" Tên còn lại lạnh lùng nói, hắn lấy ra một cái lò lửa nhỏ, chỉ có nắm đấm cao, tuy rằng không lớn, mà lại tràn đầy vết rách, thậm chí rất nhiều nơi đều vỡ nát, không trọn vẹn nhiều năm, thế nhưng như trước có tiên uy.

Này lại là một cái tàn tạ Tiên khí!

Bởi vì, có một trời một vực ngăn cản, bất hủ khó có thể lại đây, chính là

bọn họ không thiếu sót pháp khí cũng mang không tới bên này.

Chỉ có Cửu Thiên pháp khí, ngày xưa tàn tạ Tiên khí chờ mới có thể thông qua.

Lò lửa vừa ra, hư không thiêu đốt, tiêu hao chính là tinh khí đất trời!

Mảnh này vòm trời cư nhiên bị nhen lửa, đồng thời hướng về vực ngoại khuếch tán, một ít ngôi sao lớn bị lan đến, cảnh tượng cực sự khủng bố.

Đã từng Tiên khí, dù cho không trọn vẹn như trước dùng có cái thế oai.

"Trời ạ, đó là cái gì, một viên lại một ngôi sao bị nhen lửa, hướng về sa mạc rơi xuống mà đi, muốn đánh giết một cái mục tiêu!"

"Đây là cỡ nào vô cùng bạo tay!"

Thiên Thú rừng rậm phụ cận, liên miên cao thủ kêu sợ hãi.

"Đại trưởng lão tiếp kiếm!" Thạch Hạo quát, lúc này hắn bị bảo vệ, bị bao vây ở một đoàn mông lung ánh sáng bên trong, cùng ngoại giới ngăn cách.

Nếu không, loại kia đáng sợ gợn sóng đủ để đem hắn nát tan!

Thạch Hạo nhìn thấy Đại trưởng lão rơi vào tuyệt cảnh, nội tâm lo lắng, nhưng không cách nào hỗ trợ, nghĩ đến Đại La Kiếm Thai chỗ bất phàm, hắn đưa hướng về Đại trưởng lão, ước ao có thể phát uy.

Coong!

Cổ kiếm kêu khẽ!

Đại trưởng lão tiếp tới, người khác không có có thể ngăn cản, đến hiện tại hắn một tay Kiếm Thai, một tay gỗ mục rương, lập tức hào hùng ngút trời!

"Trấn áp!"

Đối diện mấy người gầm thét, thôi thúc Tiên khí, trấn áp Đại trưởng lão.

"Đi!" Đại trưởng lão hét lên một tiếng, 10 giới đồ đã bay lên trời, va về phía Túi Càn Khôn, tử trong suốt tiểu chuy cùng với cái kia bếp lò, đại chiến kịch liệt.

Rầm một tiếng, lớn trên người trưởng lão xuất hiện quấn vải liệm, nó có nhuộm Tiên vương máu, lúc này cũng nhằm phía trên không, đối kháng Tiên khí.

Tiên khí rời tay, ở giữa không trung đối lập, ác chiến, kết quả hình thành một màn ánh sáng, đem dưới thả bao phủ ở bên trong.

"Rất tốt, Tiên khí phát uy, trong lúc vô tình hình thành một vùng hư không chiến trường, mở ra một thế giới nhỏ!"

Có người cười gằn, bởi vì này không thể nghi ngờ tạm thời trói buộc chặt Đại trưởng lão, khiến cho không thể trốn đi.

"Giết!"

Những người khác quát lên.

Dù sao cũng là năm người liên thủ, thôi thúc Tiên khí, khiến cho chúng nó ở trên bầu trời đối lập cũng giao phong, kết quả cực sự khủng bố!

Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính với bọn hắn kịch liệt giao thủ, không ngừng đối kháng, gỗ mục rương bị đánh ầm ầm vang vọng.

Đều là chí tôn, ai sẽ so với ai khác yếu bao nhiêu? Vì vậy, Đại trưởng lão tình cảnh không ổn, tối thiểu ở Thạch Hạo xem ra, tình huống có chút gay go.

"Giết!"

Đột nhiên Đại trưởng lão quát lên, cả người phát sáng, đi kèm tiên sương mù, điều này làm cho Thạch Hạo chấn động, hơi thở kia với hắn có chút gần gũi.

"Được lắm Mạnh Thiên Chính, không hổ là năm đó đi tới con đường kia cũng chỉ thiếu một chút liền thành công người!"

"Lấy thân vi chủng à, ngươi nắm giữ bộ phận sức mạnh."

Đây là dị vực sinh linh đánh giá, bọn họ tự nhiên phi thường kiêng kỵ.

"Chẳng trách ngươi cứu đói, các ngươi càng một mạch kế thừa, đều đi ở trên con đường này!" Có một vị chí tôn lạnh lùng nói rằng, cũng không lo lắng, bởi vì bọn họ nhân số chiếm ưu.

Thần quang ngút trời, bảo thuật kinh thế!

Nơi này sôi trào, mấy lớn chí tôn liều mạng tranh đấu, huyết chiến đến cùng.

Lấy thân vi chủng người, đặc biệt mạnh mẽ, Thạch Hạo thấu hiểu rất rõ, mà dị vực người trẻ tuổi vì vậy mà nếm trải các loại quả đắng.

Ở lấy thân vi chủng con đường trên, Đại trưởng lão tuy rằng trên đường xảy ra bất trắc, suýt nữa chết đi, không có triệt để thành công, nhưng chung quy là mở ra một chút cửa, thân thể vô cùng mạnh mẽ.

Ầm!

Có người quay đi tới trước, kết quả ai cũng không nghĩ tới, Đại trưởng lão khó có thể tránh né giờ, càng trực tiếp ăn một chưởng, sau đó cõng đón đánh.

Mà vào đúng lúc này, hắn mượn nguồn sức mạnh này, đột nhiên gia tốc, cùng chính người phía trước đối kháng, giết tới.

"Vù vù!"

Thiên mà run run, rung động kịch liệt.

Nơi này phát ra kỳ dị gợn sóng, báo trước cường giả ở quyết chiến.

"Ngươi..."

Chính diện cùng Đại trưởng lão đột nhiên gặp phải, cứng rắn chống đỡ người giật nảy cả mình, bởi vì phát hiện Đại trưởng lão cánh tay chờ trở thành màu hoàng kim, mạnh mẽ khủng khiếp, không thể lay động.

"Đây là... Cùng Hạc Vô Song công pháp tu luyện gần gũi!" Một vị chí tôn biến sắc.

Hạc Vô Song, từng từng chiếm được Bất Diệt Kinh, ở dị vực thực lực siêu phàm nhập thánh, cực sự khủng bố, được xưng thân thể bất diệt, mạnh mẽ cực điểm.

"Ầm!"

Đúng vào lúc này, Đại trưởng lão mặt sau lại đã trúng hai chưởng, là hai người khác công kích.

Khóe miệng hắn chảy máu, thế nhưng càng mạnh mẽ chống đỡ ở, mà chính mình thì lại ở chính diện ra tay, kim quang ngập trời, sử dụng tới sức mạnh mạnh nhất, tiêu diệt người kia.

Răng rắc!

Cuối cùng, người kia màu máu chiến kích càng bị bẻ gẫy, hắn lấy song quyền đón lấy giờ, như trước gặp phải Đại trưởng lão mãnh liệt nhất đánh giết.

"Bất Diệt Kinh, cùng Hạc Vô Song bày ra siêu phàm dị tượng rất giống!"

Này giống như là liều mạng, ở liều mạng tranh đấu, Đại trưởng lão cứng

đã trúng mặt sau vài chiêu, không để ý an nguy, cùng chính diện máu người làm.

Không chỉ có bẻ gẫy cái đó chiến kích, còn đem đối phương thân thể đánh xuyên qua, cảnh tượng doạ người.

Phốc!

Huyết chiến đại mạc bên trong!

Một phen chém giết, Đại trưởng lão gặp phải nhiều lần oanh kích, mà chính hắn tận lực tránh né đồng thời, cũng ở dùng hết khả năng chuyên môn liều mạng một người.

"Ầm!"

Huyết quang cuồn cuộn, nhuộm đỏ bầu trời.

"Cái gì, đó là... Chí tôn chết đi rồi!" Thiên Thú rừng rậm nơi đó, có người kinh sợ kêu to.

"Đây là... Ta giới Hàn Minh chí tôn khí tức, hắn bị người đánh giết, trời ạ, làm sao sẽ như vậy?!"

Ngày mai ba chương, ngày hôm nay liền một chương.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1519: Thiên Khuyết Đạo Tổn

Chí tôn chết đi? Đây là đại sự!

Thiên Thú rừng rậm ở ngoài, một đám người tất cả đều ngây người, cảm giác thân thể một trận lạnh giá, đó là Hàn Minh chí tôn à, sừng sững thế gian trăm vạn tải, ngạo thị nhân đạo lĩnh vực, kết quả là như thế từ trần?

Rất nhiều người đều không thể tin được, cái kia quá bi tráng, có bao nhiêu năm chưa từng xảy ra chuyện như vậy, chí tôn thương, tuyệt đối là trời đất sụp đổ đại sự!

Một đám người ngắn ngủi vắng lặng sau, toàn bộ kêu rên, khóc lóc đau khổ rung trời.

Xa xôi chiến trường, nơi đó huyết quang ngập trời, quá chói mắt, nhuộm đỏ toàn bộ thương vũ, đó là chí tôn cả người tinh huyết nổ tung giờ cảnh tượng.

Dù cho đi qua chưa từng nhìn thấy, hiện tại cũng biết, bởi vì cốt sách bên trong có rõ ràng ghi chép, báo trước Càn Khôn sinh biến!

"Ta không tin, Hàn Minh chí tôn không ai địch nổi, làm sao có khả năng sẽ chết?"

"Chí tôn huyết đã ngang qua nhật nguyệt, mặc dù chúng ta không tin, cũng không được." Có người ai thán, kinh ngạc trong lòng đến mức độ không còn gì hơn.

Chuyện như vậy quá khủng bố, chí tôn biết bao đáng sợ, cao cao tại thượng, nắm giữ lớn uy nghiêm, gần như sắp cùng thiên địa cùng tích trữ.

"Không đúng, chí tôn huyết đầy trời, làm sao sẽ không có ngôi sao rơi xuống, loại kia huyết một giọt liền có thể mặc tinh." Có người ngờ vực, mang theo ước ao, hi vọng cái kia Hàn Minh không việc gì.

"Bởi vì, nơi đó có Tiên khí đối lập, hình thành một mảnh sân vực, mở ra một cái tiểu thế giới, cùng lớn thiên địa ngăn cách." Một ông lão than thở nói.

Ở chỗ đó có vài món Tiên khí trôi nổi, vì là 10 giới đồ, Túi Càn Khôn các loại, bao phủ bát hoang, đem nơi đó hoàn toàn cầm cố.

Vì vậy, dù cho chí tôn huyết ngút trời, cũng đột phá không đi ra ngoài, nếu không, nơi đó đem dường như tận thế đến giống như vậy, đều sẽ dị thường khủng bố.

Cái kết luận này khiến người ta âm u, dồn dập thở dài, dù cho là ở dị vực, ra một vị chí tôn cũng không dễ, thật là chết đi, là rất lớn sự kiện.

Bởi vì, ở dị vực tới nói, có thể tu hành đến một bước này, nếu như không có bất ngờ, còn có thể lần thứ hai bước ra một bước, có thể cùng thiên địa trường tồn!

Ở dị vực, hoàn cảnh lớn chưa từng biến hóa, cho phép xuất hiện bất hủ sinh linh!

"Hay là vẫn không có chết đi, Hàn Minh chí tôn có thể như trước sống sót!" Đột nhiên, có người mở miệng, phủ định loại kia bi kịch.

Này gây nên những người khác chấn động trong lòng, lộ ra vẻ ước ao.

Bất kể có hay không cùng tộc, nhưng đến từ cùng một thế giới, bất kỳ một vị chí tôn đều lần được tôn kính!

Một khi xuất hiện một vị chí tôn, sẽ khắp nơi cùng khánh, bởi vì nếu như không có bất ngờ, bọn họ là có thể trong năm tháng dài đằng đẵng tiếp tục thăng hoa!

"Ta từng nghe nói, chí tôn nếu là chết đi sẽ có rất nhiều dị tượng, như thiên khóc, khấp các loại, hiện ở chưa từng xuất hiện cảnh tượng như thế này!" Người kia nói.

Mọi người nghe vậy, đều là ngẩn ra.

Vừa nãy, rất nhiều sinh linh đều rất thần thương, mang theo bi thương, quên một chút truyền thuyết, có thể xác thực có thuyết pháp này.

Chỉ có điều vô cùng năm tháng trôi qua, kỷ nguyên này tới nay có mấy vị chí tôn chết đi? Bọn họ chưa từng đến từng thấy, vì vậy lãng quên quy tắc này nghe đồn.

Đại mạc bên trong, bên trong chiến trường.

Mạnh Thiên Chính tóc đen tán loạn, con mắt cùng mặt trời giống như vậy, bắn ra hai đạo kim quang, cùng trên người hắn hoàng kim chiến y như thế, óng ánh cực kỳ, chấn động tâm hồn.

Hắn thần y nhuộm huyết, thế nhưng kiên cường thân thể càng có vẻ cao to, khí thế của hắn như cầu vồng, tinh lực như biển, chân chính liều mạng rồi!

Vào đúng lúc này, hắn giống như mạnh mẽ nhất Chiến Thần thức tỉnh, chiến ý dâng trào, đắt đỏ cực kỳ, thét dài, phải đem thiên địa này đều xé nát, phá hủy.

Thời khắc này, hắn là vô địch, ở đây ngang dọc xung phong.

Đặc biệt là, hắn đi vào cái kia mảnh diễm đỏ tươi ánh sáng bên trong, quyền lực cái thế, không ngừng oanh kích, đánh hư không màu đen khe lớn không ngừng nổ tung đi ra.

Nếu không có phía trên có vài món Tiên khí áp chế, hình thành kỳ dị sân vực, hóa thành một mảnh "Chiến giới", bao phủ nơi này, quả thực không thể tưởng tượng sẽ phát sinh thế nào tai nạn.

Bởi vì, hắn chiến khí thật đáng sợ, xé rách tất cả.

Bất kỳ một vệt ánh sáng vọt tới vực ngoại đi, đều sẽ xuyên thủng nhật nguyệt!

"Hống!"

Ở cái kia diễm đỏ tươi ánh sáng bên trong, như là có đầu tiền sử cổ thú đang gầm thét, dữ tợn cực kỳ, phát sinh đinh tai nhức óc gào thét, khiến người sợ hãi tinh.

Chính là tên kia bị đánh nổ thân thể chí tôn, hắn kích lớn màu đỏ ngòm từ lâu bẻ gẫy, hắn tự thân cũng nổ tung, cả người tinh huyết rải rác ở tứ phương, khó có thể ngưng tụ ở tất cả.

Bởi vì, Mạnh Thiên Chính ở trong đó vung quyền, đánh tan tinh huyết, khiến cho không thể lẫn nhau dung hợp.

Chính như Thiên Thú rừng rậm quan chiến một vị sinh linh từng nói, chí tôn khó diệt, nơi này còn chưa có xảy ra thiên khóc chờ cảnh tượng khác thường, nói rõ còn có khả năng chuyển biến tốt.

Xác thực như vậy, chí tôn nơi nào sinh linh? Vũ trụ tan vỡ, bọn họ đều có thể sống sót!

Hàn Minh tuy rằng bị đánh nổ thân thể, như trước bất tử, nỗ lực ngưng tụ tinh lực, thức tỉnh nguyên thần, muốn lập tức tái sinh trở về.

Chỉ là, Mạnh Thiên Chính quyền ý thật đáng sợ, mỗi một lần vung lên, đều áp chế thiên địa vạn đạo, ở đây hình thành áp lực lớn lao, ảnh hưởng hắn thức tỉnh tiến trình.

Này để mấy người khác đều biến sắc, bọn họ cứ việc ra tay kích thương Mạnh Thiên Chính, thế nhưng là không có cách nào ngay đầu tiên trợ giúp Hàn Minh thoát khỏi tình thế nguy cấp.

Bởi vì, Mạnh Thiên Chính liều mạng, chính là nhìn chằm chằm Hàn Minh, thề phải đem hắn đánh giết, chính là thương cái đó mười ngón không bằng đoạn một trong số đó chỉ!

Hắn chính là muốn đồ chí tôn!

"Hắn tu luyện Bất Diệt Kinh, khí lực mạnh mẽ, có thể gắng gượng chống đỡ, có thể kiên trì thời gian rất lâu!" Một người nói nhỏ.

Đây là cực kỳ gay go cùng nghiêm trọng sự kiện, bốn người cứu viện, kết quả nhưng không thể làm Hàn Minh thoát khỏi tình thế nguy cấp, rất có thể không cách nào thức tỉnh.

Này nếu là nói ra, không người nào dám tin tưởng, này quá mức khó mà tin nổi.

Phải biết, nơi này nhưng là có tứ đại chí tôn ra tay, oanh giết một người, kết quả trong thời gian ngắn nhưng không có xoay chuyển cách cục.

Hàn Minh gào thét, cái đó nguyên thần đều từ lâu xuất hiện rất nhiều vết nứt, bị Đại trưởng lão gây thương tích, ở đây đối kháng, hắn liều mạng muốn lại nặn khí lực, nhưng đều là thất bại.

Chí tôn, một giọt máu liền có thể tái sinh, cấp tốc phục hồi như cũ, để vô địch thân thể lại hiện ra. Nhưng là, Hàn Minh ở đây bị to lớn nhất khốn cục, hắn lại không làm nổi.

Cái kia cỗ quyền ý áp chế tất cả, tiêu diệt tất cả, để nguyên thần của hắn đều muốn nứt thành bốn mảnh.

Đây là chuyện chưa bao giờ có, đều là chí tôn, Mạnh Thiên Chính làm sao sẽ cường đại như thế?

Kỳ thực, bọn họ vẫn có chút khinh thường Đế Quan bên trong sinh linh, bởi vì từ đời sau trong chinh chiến có thể thấy được, Cửu Thiên người trẻ tuổi không bằng dị vực mạnh mẽ. Ngoại trừ một cái Hoang ở ngoài, không

có mấy cái bị bọn họ coi là tương lai uy hiếp.

Một cách tự nhiên, bọn họ liền cũng xem thường thế hệ trước người.

Trên thực tế, cũng xác thực như vậy, lần trước Đại Xích Thiên biên cương một trận chiến, nhân vật già cả cũng trước sau đẫm máu, cũng không đột xuất chiến tích.

"Bọn ngươi cho rằng hơn người một bậc sao?" Mạnh Thiên Chính hống đến, tuổi trẻ thân thể, mày kiếm mắt sao, tóc đen rối tung, da thịt phát sinh oánh ánh sáng, hoàng kim chiến y chói mắt, chấn động lòng người.

"Cửu Thiên Thập Địa có khuyết, chúng ta tu hành không dễ, trẻ tuổi hơi lạc hậu, không phải là người không bằng dị vực, mà là thiên địa gây ra." Đại trưởng lão mang theo tiếc nuối.

Mấy vị chí tôn tất cả đều con ngươi co rút lại, bọn họ tự nhiên biết cái này "Nguồn bệnh" vị trí.

Đồng thời, bọn họ nghĩ tới rồi một vấn đề, vào tình huống này, tu hành không dễ, rất nhiều lúc cũng không thể tu luyện tới viên mãn, trừ phi cực hạn đột phá!

Thế nhưng, thế gian có bao nhiêu người có thể cực hạn đột phá, vượt qua cảnh giới này nên có cực điểm đây?

Hiển nhiên, có thể đạt đến cảnh giới chí tôn người đều hẳn là làm như vậy đến, vì vậy bọn họ không thể so với dị vực cùng cấp sinh linh yếu, hay là càng mạnh hơn một ít!

Trên một kỷ nguyên đại chiến khốc liệt, Cửu Thiên Thập Địa vốn là một thể, kết quả bị đánh nát, hóa thành một khối lại một khối siêu cấp cổ đại lục.

Vì vậy, Càn Khôn là không trọn vẹn, vũ trụ bị hư hỏng, thiên địa đại đạo cũng có khuyết.

Chính là bởi vì như vậy, tu sĩ tu hành giờ cũng sẽ gặp phải vấn đề thế này, có chút cảnh giới tu đến cuối cùng nhìn như viên mãn, nhưng vẫn có không ít tỳ vết.

Đây là Đế Quan bên trong tuổi trẻ sinh linh lạc hậu với dị vực cao thủ trẻ tuổi nguyên nhân chủ yếu một trong!

Chỉ muốn thoát khỏi loại này khốn cục, như vậy chỉ có ở mỗi một cảnh giới vượt qua cực hạn, đánh vỡ cấm kỵ, xuyên thủng có khuyết thiên địa hạn chế!

Người như thế, đem tuyệt đối đáng sợ, không thể tưởng tượng, chính là ở dị vực cũng là Đế Tộc bên trong tinh anh, là mạnh mẽ kiệt xuất.

Không nghi ngờ chút nào, Hoang làm được, dị vực tu sĩ biết, tất nhiên là như vậy, nếu không hắn không thể đánh giết liên miên dị vực cùng thế hệ cường giả.

Mấy vị chí tôn con ngươi co rút lại, nhìn chằm chằm Mạnh Thiên Chính, hiển nhiên hắn cũng là người như vậy.

"Đều là chí tôn, chúng ta cũng không yếu, tự tin cũng làm được." Có người lạnh lùng nói rằng.

Nhưng mà, Mạnh Thiên Chính dùng thực lực nói chuyện, vung đầu nắm đấm giờ, dường như thúc đẩy người hàng trăm hàng ngàn viên thiên nhật xuất hiện ở hành, rung động ầm ầm, chấn động thiên địa.

"Không được!"

Hàn Minh kêu to, hắn là người bị hại, không có ai so với hắn rõ ràng hơn đòn đánh này đáng sợ cỡ nào, chuyện này quả là như là một vị đế vương xuất hiện, từ cổ đại năm tháng mà đến, muốn tiêu diệt độ tất cả.

Đáng tiếc, phía trên có vài món Tiên khí, khóa lại thiên địa, Hàn Minh dù ạnh hơn, cũng không cách nào đột phá đi ra ngoài.

Nguyên vốn là muốn bắt ba ba trong rọ, ở đây đánh giết Mạnh Thiên Chính, không hề nghĩ rằng lần này ngược lại nhốt lại chính hắn.

Ầm!

Ở Đại trưởng lão vung quyền giờ, Hàn Minh rống to, những người khác dồn dập ra tay, nhưng như trước không thể thay đổi kết cục này.

Cú đấm này, ẩn chứa đại đạo chân nghĩa ở khắp mọi nơi, tràn ngập ở mảnh này chiến giới bên trong, nát tan tất cả, bao vây nguyên thần!

Bởi vì, cú đấm này câu thông Đại trưởng lão trong cơ thể một ít cửa, thanh quang vô cùng, như sông lớn cuồn cuộn, sôi trào mãnh liệt mà ra, giết chết sinh linh.

Lấy thân vi chủng, là ở mở ra không giống sức mạnh bình thường, toàn bộ trút xuống đi ra.

"Con đường này, quả nhiên đáng sợ!" Một vị chí tôn con mắt lạnh lùng, dường như thiên đao bình thường sáng như tuyết đâm người.

Mạnh Thiên Chính ở trên con đường này đã từng suýt nữa chết đi, không có đi tới để, thế nhưng là hầu như thành công, vì vậy có nắm giữ không giống sức mạnh bình thường.

Tại quá khứ, không người biết được!

Cho đến hôm nay, hắn mới mở ra, chấn động dị vực mấy lớn chí tôn.

Ầm!

Lần này, Hàn Minh tuyệt vọng, muốn cầu mấy người khác che chở cũng không được, Mạnh Thiên Chính phảng phất với hắn giao hòa ở tất cả, từ đầu tới cuối khóa chặt, không ngừng đánh giết.

Hiện tại, càng là vận dụng đòn sát thủ, kết cục nhất định.

Phốc!

Lần này, Hàn Minh nguyên thần vỡ vụn thành từng mảnh, hóa thành mưa ánh sáng, lại cấp tốc lờ mờ, chân chính tử vong.

Đương nhiên, trong quá trình này, Đại trưởng lão lại đã trúng ba lần đòn nghiêm trọng, thế nhưng hắn không chần chờ, như trước đánh giết Hàn Minh.

Ầm!

Đạo kia nguyên thần ánh sáng nổ tung, triệt để tắt, mà hết thảy mưa máu thì lại thiêu đốt, trở thành tro tàn.

"À..." Cuối cùng gầm lên giận dữ, chí tôn Hàn Minh chết đi!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1520: Huyết Chiến

"Hống!"

Một vị Chí Tôn rít gào, đại biểu lửa giận của hắn, còn có chiến ý, để trong này hư không nổ vang, toàn diện sụp ra, cảnh tượng khủng bố.

Ở ngay trước mặt bọn họ, đánh chết Hàn Minh, bốn đại Chí Tôn cũng không có có thể cứu tới, điều này làm cho bọn họ từng cái một sắc mặt hàn ý nồng đậm, sát cơ vô cùng.

Cực kỳ rõ ràng, bốn đại cao thủ quyết định chặn đánh ngã xuống Mạnh Thiên Chính.

"Biến mất, Hàn Minh Chí Tôn thật tiêu vong!"

Thiên Thú sâm lâm bên ngoài, một đám người rung động, mỗi một người đều sợ hãi, bởi vì trong truyền thuyết cảnh tượng xuất hiện.

Vào giờ khắc này, phát sinh thiên khóc kỳ cảnh, này thương thiên trên nguyên bản vạn dặm không mây, xanh lam như tẩy, nhưng bây giờ lại lạc dưới lên mưa máu, mảng lớn giọt mưa hạ xuống, rì rào rung động.

Đỏ thẫm máu đánh rớt tại trên ngọn cây, bắn tung tóe tại nham thạch, nhìn mà phát sợ.

Mọi người đều chấn động, đây là thiên khóc, là thiên địa vì chí cường giả vẫn lạc mà biểu đạt một loại tiếc hận, một loại tâm tình.

Mưa máu uyển chuyển, rất lớn, mênh mông vô biên, không biết nó từ đâu tới đây, nhiễm đỏ mặt đất, tạo thành màu đỏ vũng nước, chấn động mỗi người.

Tiếp đó, mặt đất nứt ra, có thật nhiều giống như mắt vết nứt, chảy cuồn cuộn ra màu đỏ nước suối, đó là mà khóc!

Những cảnh tượng này, chấn động mỗi người, sở hữu dị vực sinh linh đều không tự kiềm chế dậy lên nỗi buồn, ảm đạm rơi lệ, đây là không bị khống chế, vì Hàn Minh mà bi.

Chí Tôn vẫn lạc, thiên địa cùng khóc.

Ầm!

Tiếp đó, trong hư không xuất hiện một đạo lại một đạo màu đen thiểm điện, cuồng loạn vô biên, thanh âm cực lớn vượt quá tưởng tượng, dường như có một con lại một đầu Hắc Long đang rít gào, chấn động Biên Hoang cổ địa.

Tiếp đó, càng kinh người hơn sự tình phát sinh.

Trên vòm trời, có một lại một bộ bạch cốt hạ xuống, đó là các loại sinh vật thi hài, làm người ta sợ hãi.

Đây là từ đâu tới tới, địa phương nào hạ xuống?

Mọi người mở ra Thiên Nhãn, có thể phát hiện, đây đều là theo trong hư không không hiểu xuất hiện, mà không phải theo cái gì Vực Ngoại hạ xuống, phi thường quỷ dị.

Rất nhiều người đều hít vào lãnh khí, cảm thấy yêu tà, không trung sẽ hạ xuống thi cốt?

Ầm!

Những thứ kia thi cốt trước sau rơi trên mặt đất, có to lớn như núi, có tiểu như trẻ sơ sinh, đều cuối cùng kết cục đều là vỡ vụn, hóa thành màu trắng cốt phấn.

Đỏ tươi mưa máu vãi rơi, hơn nữa tuyết trắng hài cốt từ trên trời giáng

xuống, chuyện này thoạt nhìn đặc biệt Yêu, khiến người ta tê cả da đầu.

Những dị tượng này căn bản không ảnh hưởng tới Chí Tôn tại tranh phong!

Còn sống Hàn Minh cũng không sợ, giết không tha, càng không nói đến là sau khi chết xuất hiện một chút dị thường, Mạnh Thiên Chính hành dũng vô biên, ở chỗ này đại chiến bốn vị Đại Chí Tôn.

Bất quá, hắn cũng chảy máu, vì mau chóng giết Hàn Minh, hắn bỏ ra cái giá đáng kể, cứng rắn đã trúng bốn đại Chí Tôn vài chiêu.

Nói cách khác, Hàn Minh làm sao có thể dễ giết như vậy? Thân là Chí Tôn, hầu như rất khó giết chết, kỷ nguyên này, năm tháng rất dài tới nay cực kỳ hiếm thấy đến cấp số này sinh linh vẫn lạc.

Chí Tôn khó tiêu vong, nhưng Mạnh Thiên Chính vẫn là đánh chết một cái, đây tuyệt đối là đại sự kiện, chính là thả tại dị vực đều muốn dẫn phát chấn động mạnh.

"Mau chóng đánh chết hắn, chớ để sinh ngoài ý muốn!"

Một vị Chí Tôn nói, tay hắn cầm màu đen chiến mâu, hơn nữa run tay một cái, tế xuất một trương màu đen pháp chỉ, rất kỳ quái, mặt trên không hề có một chữ, nhưng đầy là vết máu.

"Hắc Pháp Chỉ?" Đại trưởng lão trong lòng lúc này chính là vừa nhảy, nghe nói qua tới từ dị vực loại vật này, cứ nghe có sức mạnh khó lường.

Còn lại ba đại Chí Tôn thấy thế, cũng cùng thôi động, kia màu đen pháp chỉ phát sáng, hắc vụ đầy trời, pháp chỉ dường như lỗ đen, càng thêm khiếp người.

Hơn nữa, phía trên máu đang lưu động, giống như một vùng biển mênh mông đang cuộn trào mãnh liệt, rung động ầm ầm, sau cùng lại muốn phun trào mà ra.

"Tiêu diệt!"

Một vị Chí Tôn hét lớn, thôi động pháp chỉ, đưa nó tế xuất, hướng về Mạnh Thiên Chính đánh tới.

"Xoạt!"

Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính không hề tay không, bàn tay tái hiện một cây kiếm thai, thẳng tắp đâm về đằng trước, phát ra Phi Tiên quang vũ, huy hoàng ánh kiếm đè ép mặt trời.

Phốc!

Như là đâm thủng thịt thối, mang theo một tiếng vang nhỏ, Đại La Kiếm Thai sáng lạn chi cực, đâm thủng màu đen pháp chỉ, để cho những thứ kia máu tươi sôi trào mãnh liệt lên.

Nơi đó quả nhiên dường như một mảnh huyết sắc mênh mông đại dương, dọc theo màu đen pháp chỉ lao ra, dường như vỡ đê, muốn lan tràn qua Kiếm thai, đem Đại trưởng lão nuốt hết.

Nhưng mà, Kiếm thai phát sáng, phảng phất có nơi chôn cất chi tiếng hát vang lên, cổ lão mà thâm trầm, càng có một loại hoang vắng cùng bi thương tang.

Thanh âm này cực kỳ kỳ dị, lệnh Đại trưởng lão đều giật mình.

Dị vực bốn đại Chí Tôn càng là vô cùng kinh ngạc, cây kiếm này thai quá kỳ dị, rõ ràng phát ra Phi Tiên mưa ánh sáng, thế nào còn có táng ca tấu vang?

Hô!

Màu đen pháp chỉ thiêu đốt, hóa thành tro tàn, sở hữu vết máu bốc hơi khô, cứ thế biến mất không thấy.

Táng ca tiêu thất, Kiếm thai khôi phục yên tĩnh, như là chẳng có cái gì

cả phát sinh qua.

"Giết!"

Mấy người quát lên, triển khai sinh tử chém giết, không giết Mạnh Thiên Chính thề không bỏ qua.

Bởi vì, Hàn Minh chết trận, đối với bọn hắn tới nói là một loại sỉ nhục, năm đại cao thủ tới đông đủ, còn có một người vẫn lạc, lệnh mỗi người đều bộ mặt không ánh sáng.

"Mạnh Thiên Chính, ngươi rất mạnh, nhưng là bọn ta cũng không yếu, nhìn ngươi có thể kiên trì đến khi nào!" Có người quát lên.

Mạnh Thiên Chính trên người hoàng kim chiến y có chỗ tổn hại địa phương, vài lần chịu trọng kích, trên thân nhuốm máu, chính là dày đặc màu đen sợi tóc đều có từng điểm vết máu.

Hắn dáng người cao ngất, khí vũ hiên ngang, anh khí nội liễm, con ngươi thâm thúy không gì sánh được, cũng không e ngại, không có một chút kiêng kỵ bộ dạng.

Thạch Hạo bị một chùm sáng bao vây lấy, bị bảo hộ ở trong đó, hắn cực kỳ lo lắng, Đại trưởng lão chung quy là một người, mà đối phương có mấy người, đều là Chí Tôn, người nào so với ai yếu nhiều ít, tiếp tục như vậy nữa hơn phân nửa muốn nguy hiểm.

"Đại trưởng lão, chúng ta có thể đột phá vòng vây sao?" Hắn không muốn Đại trưởng lão liều mạng.

Mạnh Thiên Chính không có trả lời, nhưng là, sau cùng làm ra hành động, hắn hét dài một tiếng, chấn động sa mạc, ngoắc tay, trên bầu trời mười giới bức tranh chờ run rẩy, kịch liệt nổ vang.

Tiên Khí kịch chấn, phát ra quang huy rọi khắp nơi càn khôn, xán lạn vô biên.

Hắn muốn đem Tiên Khí thu hồi lại, lệnh mảnh này Chiến Giới tan rã, sau đó rời đi.

"Còn muốn chạy không có dễ dàng như vậy, Tiên Khí giằng co, hình thành vực trường há là dễ dàng như vậy tan ra!" Có một vị Chí Tôn lạnh lùng nói.

Hắn nói là tình hình thực tế, hiện tại cực kỳ đặc thù, vài món Tiên Khí tại đối chọi gay gắt, lẫn nhau phát ra quang nối liền cùng nhau, trong thời gian ngắn không thể phá mở.

"Ầm!"

Mạnh Thiên Chính xung quanh rất nhiều kỳ dị Phù Văn nở rộ, sáng lạn chi cực, như cùng ở tại thể phách trên Minh văn, tăng thêm một chút đại dấu vết của đạo, ngay cả kia hoàng kim chiến y cũng như này, phiền phức hoa văn xuất hiện, càng phát Thần Thánh.

Huyết khí của hắn đang sôi trào, giống như Cổ Chi Chiến Tiên thức tỉnh, phát ra không gì so nổi ba động, chấn động lòng người.

Một tiếng vang ầm ầm, huyết khí cuồn cuộn, như hình rồng chống thiên chi trụ, chống đỡ thương vũ, chui vào Vực Ngoại.

Tiếp đó, Đại trưởng lão một tay cầm kiếm thai, một tay cầm gỗ mục rương, vọt lên tận trời, bay nhảy lên, dĩ nhiên thoát khốn, lao ra Tiên Khí hình thành vực trường.

Điều này sao có thể? Để cho phía sau mấy vị Chí Tôn ngây người.

"Bất Diệt Kinh, quả nhiên đáng sợ, để cho thân thể của hắn hùng mạnh đến cực hạn, thôi động ra siêu việt lẽ thường lực lượng, ảnh hưởng đến mười giới bức tranh, mở ra một cái lỗ thủng!" Một người lạnh giọng nói.

"Hắn không muốn mười giới bức tranh, còn có kia quấn vải liệm sao, cũng tốt, bọn ta thu đi!" Người còn lại nói.

"Không được, thu không đi, vài món Tiên Khí vẫn còn ở giằng co, trong lúc nhất thời khó mà lay động, chúng ta trước xông ra, nói cách khác mua dây buộc mình!"

Xoạt!

Bốn bóng người vọt lên tận trời, cũng theo kia lỗ thủng ly khai mảnh này Chiến Giới.

"Chạy đi đâu!" Bốn đại Chí Tôn truy sát.

Bọn họ tạm thời vứt bỏ Tiên Khí, bởi vì loại vật này có thể sau đó thu đi, hiện tại ai cũng không lay động được.

"Giết!" Cầm trong tay màu đen chiến mâu người ra tay, đâm về đằng trước, cùng lúc đó, bọn họ đi tới Vực Ngoại, thân tại bao la trời xanh trong.

Cái này màu đen chiến mâu đáng sợ vô biên, phát ra rạng rỡ quang huy, mũi mâu khủng bố, trở nên thô to vô biên, uy lực kinh người.

Mạnh Thiên Chính lạnh lùng quay đầu lại, một kiếm chém đi, keng một tiếng chấn khai này mâu.

Màu đen chiến mâu, dường như một đầu màu đen thiên địa sống lưng, to khổng lồ vô biên, phù một tiếng đâm thủng một viên tinh thể, để cho chi tại chỗ nổ tung.

Tiếp đó, chiến mâu hoành không, lần nữa hướng về Mạnh Thiên Chính nơi đó đâm tới, chịu chống lại.

Bọn họ tại Vực Ngoại đại chiến, phi thường kịch liệt!

Ầm!

Tên còn lại đột nhiên tế xuất một khối đại ấn, to khổng lồ không gì sánh được, nháy mắt phóng đại, chấn vỡ phụ cận một chút tinh thể, đập về phía Đại trưởng lão.

Phanh một tiếng, Đại trưởng lão huy động trong tay gỗ mục rương, theo chân nó ngạnh hám một cái, đối kích cùng một chỗ, phát ra chói mắt quang.

Điều này làm cho dị vực vài tên Chí Tôn đều ánh mắt trong vắt, nhìn chằm chằm rương gỗ, thứ này quả nhiên Siêu Phàm, thậm chí ngay cả Chí Tôn Pháp Khí đều cũng có thể bắn bay đi ra ngoài.

"Thu!"

Tên còn lại hét lớn, tế xuất một miệng bếp lò, thiêu đốt, từ bên trong chui ra hừng hực hỏa diễm, muốn đem Mạnh Thiên Chính cuốn vào bên trong lò đan.

Có thể thấy, một chút tinh thể đều diêu động, có cá biệt bị thu vào, cái chỗ này Thiên Cương kịch chấn, giống như là biển gầm, bộc phát ra sóng dữ.

Đại trưởng lão rơi xuống đan lô thời gian, một cước bước ra, đá vào miệng lò luyện đan, làm nó tung toé, trút xuống ra đầy trời ánh lửa, đem vẫn thạch chờ đều đốt thành chất lỏng.

Đây là đại quyết chiến, mấy người sinh tử chém giết, không chịu thu tay.

Đến về sau, phù một tiếng, một cán màu đen chiến mâu đâm thủng Đại trưởng lão lồng ngực, mang theo máu phong duệ mũi mâu theo phía sau lưng của hắn xuyên ra.

Chính là kia hoàng kim chiến y cũng không thể vì Mạnh Thiên Chính ngăn trở ở này mâu, để cho hắn bị thương nặng.

Phải biết rằng, đây chính là Chí Tôn Pháp Khí, nếu như là khác sinh linh bị đâm xuyên, lúc này liền nổ tung, cái gì đều không còn sót lại.

Thế nhưng, Mạnh Thiên Chính lại hét dài một tiếng, không có từ chiến mâu trên tránh thoát ra thân thể, trái lại dọc theo mũi mâu cán dài, về phía trước tấn công, giết hướng tay kia cầm màu đen chiến mâu Chí Tôn.

Cực kỳ rõ ràng, đây là cố ý, lấy một mâu vết thương đổi lấy thời cơ chiến đấu, Mạnh Thiên Chính xoay chuyển Kiếm thai, về phía trước chém giết.

Phốc!

Máu bắn tứ tung, tên kia Chí Tôn cơ hồ bị chém đứt thành hai đoạn.

Sở hữu những thứ này đều phát sinh ở chớp mắt, quá nhanh, bên cạnh ba đại Chí Tôn còn tưởng rằng đắc thủ, Mạnh Thiên Chính muốn vẫn lạc, kết quả phát hiện đồng bạn trọng thương.

Mạnh Thiên Chính làm như vậy, là bởi vì không có biện pháp nào không, bị Chí Tôn vây công, muốn đột phá vòng vây, nghĩ muốn giết địch, phải trả giá thật lớn mới được.

Nói cách khác, trong khoảng thời gian ngắn không có khả năng có chiến quả như vậy.

Hắn đang lo lắng, còn có hắn dị vực Chí Tôn tới rồi. Vì vậy, bất đắc dĩ, hi vọng trong thời gian ngắn nhất, giết phá địch tay, đạt được kết quả chiến đấu!

Mạnh Thiên Chính bị màu đen chiến mâu đâm thủng sau, hành động không bị nghẹt, như trước ra sức ra tay, tiếp tục chém giết.

Chiến mâu chủ nhân, thân thể suýt nữa bị trảm thành hai đoạn, thoáng cái biến sắc, đem hết khả năng lui về phía sau, không thể không buông tay ra trong chiến mâu.

Người khác thấy thế, nhao nhao ra tay, Chí Tôn thuật đan dệt, về phía trước đánh giết.

Phốc!

Ánh kiếm như dải lụa, chiếu sáng vòm trời, để cho quần sao ảm đạm.

Huyết quang bắn tung tóe lên, lúc này đây Đại trưởng lão không chỉ có đem đầu người nọ não phách rơi, còn đem mi tâm đâm ra một búng máu động.

"Bất Diệt Kinh!" Chiến mâu chủ nhân gầm thét.

Bởi vì, liền tại vừa mới buông tay trước trong nháy mắt, hắn rất muốn thôi động chiến mâu, lệnh chi nổ tung, đem Đại trưởng lão hủy diệt.

Thế nhưng, một khắc kia, Đại trưởng lão thân thể cứng rắn như Tiên kim, không thể lay động, mạnh mẽ đến mức đáng sợ, hơn nữa thể nội có một cỗ đại lực trào ra, đưa hắn áp chế.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1521: Giết Hồi Đế Quan

Màu đen chiến mâu chủ nhân mi tâm bị đâm thấu một cái lỗ máu, này tự nhiên cực nguy hiểm, dù cho hắn là Chí Tôn, cái này bộ vị bị thương, cũng có thể sẽ vẫn lạc.

Bất quá, Chí Tôn cuối cùng là Chí Tôn, mi tâm của hắn ánh sáng hừng hực, xương trán kịch chấn, có đại đạo thần tắc tái hiện, kẹp lấy mũi kiếm, ngăn trở ở nó đi tới.

Bất quá, Nguyên Thần vẫn là bị hao tổn, xuất hiện vết rách, này vô cùng nghiêm trọng.

Thần Hồn bị thương, này có thể so với không được nhục thân, cần phải ứng phó cẩn thận, nói cách khác sẽ xuất hiện ngoài ý muốn.

Ầm ầm!

Bên cạnh, một tòa đại ấn phát ra Hỗn Độn quang, to khổng lồ vô biên, dường như muốn đè ép đầy Vực Ngoại, ầm ầm ép xuống, phát ra đại đạo Thần uy, đánh phía Mạnh Thiên Chính.

Tiếp đó, kia đan lô cũng trấn áp mà đến, giúp đỡ bị thương nặng Chí Tôn hóa giải khó xử.

Bên cạnh đó, còn có một căn Lang Nha Bổng, thô to mà trầm trọng, tên còn lại xoay tròn lên, ầm ầm, dường như kinh thế Lôi Đình, ép xuống.

Nhưng mà, Mạnh Thiên Chính như là quyết tâm, liền thân trên màu đen chiến mâu cũng không có rút ra, như trước về phía trước giết đi, muốn kết quả người kia tính mạng.

Cũng cốc con ngươi co lại, hắn vứt bỏ màu đen chiến mâu, vẫn là khó mà thoát khỏi sát cơ, đối phương như bóng với hình, hầu như phong tỏa hắn.

Bất quá, đáng được ăn mừng là, mi tâm trước Kiếm thai bị hắn tách rời ra cự ly, sau cùng không có có thể đâm vào đầu lâu trong, nói cách khác hắn có thể sẽ bước Hàn Minh theo gót.

Mặc dù như thế hắn là vẫn là ở vào trong lúc nguy hiểm, cái này Mạnh Thiên Chính vị miễn cường hãn, chỉ về xương trán, Kiếm thai phun ra nuốt vào thần mang, giết tới.

Phía sau ba người đều mang sát ý, chết một cái Hàn Minh cũng liền mà thôi, hiện tại liền cũng cốc cũng chịu nguy cơ, nếu là lại xảy ra bất trắc, vậy thì thật là không thể tưởng tượng.

Năm đại Chí Tôn tới ra tay, nếu như chết hai người, tuyệt đối là một cọc sỉ nhục, càng là chuyện động trời.

Nhưng là, bọn họ không phải không thừa nhận, Mạnh Thiên Chính quá mạnh mẽ, hơn nữa cực kỳ quả quyết. Liều mạng bị màu đen chiến mâu xuyên động ngực, cũng muốn về phía trước giết đi.

Đây là một cái dám liều mệnh tồn tại!

"Giết!" Cũng cốc hét lớn, hắn nghĩ thôi động tự mình kia cán chiến mâu, bởi vì. Đó là hắn Pháp Khí, muốn dựa vào cái này chấn nứt ra Đại trưởng lão.

Nhưng mà, Mạnh Thiên Chính bên ngoài cơ thể bốc lên một mảng thần quang, còn như một cái lò lửa lớn, bao phủ tự thân. Cùng ngoại giới cắt đứt, kia cán màu đen chiến mâu không hề động một chút nào.

"Giết!"

Đại trưởng lão quát lên, kiếm khí Thiên Huyễn, về phía trước bổ tới, một đạo lại một đạo thần mang vỡ ra vòm trời, cảnh tượng khủng bố.

Ầm!

Phía sau, đại ấn, đan lô, Lang Nha gậy to đều tập kích đến, tiêu diệt Mạnh Thiên Chính.

Hắn hoành di thân thể, hoặc tránh né, hoặc thôi động bảo thuật tiến hành đối kháng. Sau đó như trước về phía trước giết, muốn tiêu diệt cũng cốc.

"Lúc này đây, ngươi còn muốn được như ý? Nên trả giá thật lớn, vẫn lạc đi!" Phía sau có người quát.

Hàn Minh bị chém giết, chính là Mạnh Thiên Chính đổ máu kết quả, không tiếc tự mình bị trọng thương, cũng muốn vật lộn. Hiện tại mấy người thấy hắn cái dạng này, cảm thấy hắn lại muốn liều mạng cũng cốc, nguyên do toàn lực ngăn trở.

Đây là một bộ hình ảnh kỳ lạ, Đại trưởng lão truy sát cũng cốc. Mà phía sau ba người thì đuổi giết hắn, hình thành quái dị tràng cảnh.

Giữa thiên địa, bảo thuật nở rộ, binh khí leng keng. Một chút tinh thể theo bọn họ di động mà nứt thành bốn mảnh.

Trận chiến đấu này phi thường kịch liệt, bọn họ đều ở đây liều mạng.

Càng là Đại trưởng lão, bị một cán màu đen trường mâu đâm xuyên, máu chảy xuống xuống, nhuộm đỏ hoàng kim chiến y, màu đen tóc dài rối tung. Để cho hắn thoạt nhìn có một số bi tráng.

Nhưng mà, ngay bọn nó coi là Mạnh Thiên Chính bị thương, sắp sửa chống đỡ hết nổi thời gian, trên người hắn cắm chiến mâu đột nhiên phát sáng, chói mắt chi cực, xuyên thấu lồng ngực, theo sau lưng của hắn bay ra ngoài.

Một kích này, quá rực rỡ, màu đen chiến mâu phát sáng, xé rách vòm trời, xung quanh tinh thể theo lay động, chỉnh phiến Vực Ngoại đều dường như muốn sụp đổ!

Này cực kỳ đột nhiên, màu đen chiến mâu mang theo Đại trưởng lão tinh huyết, nhanh như thiểm điện, đâm thủng phía sau một màn ánh sáng, phù một tiếng chọc vào một vị Chí Tôn ngực.

Người kia ngạc nhiên, bởi vì quá nhanh, kia chiến mâu ngưng tụ cường đại Phù Văn, lóng lánh bất diệt ký hiệu.

Nguyên bản, Mạnh Thiên Chính là đang toàn lực truy sát cũng cốc, người phía sau không nghĩ tới hắn đột nhiên về phía sau đánh chết, dời đi mục tiêu.

"Hống!"

Bị thương Chí Tôn lỗ mở gầm thét, bức ra chiến mâu, ngực chảy máu, sau đó huyết khí sôi trào lên, cấp tốc chữa trị thương thế.

"Ngươi cho rằng đả thương ta, là có thể thay đổi gì sao, bọn ta là Chí Tôn, thiên địa khó khăn táng diệt, muốn lấy tính mạng của ta được xuất ra bản lĩnh thật sự tới!"

"Ngươi nói không sai, Chí Tôn chiến cần thật bản lĩnh." Đại trưởng lão bình tĩnh đáp lại.

Sau đó, hắn hóa thành một đạo quang vọt tới, cùng người nọ kịch chiến.

Bắt đầu bị đuổi giết cũng cốc sớm đã ngừng lại, khôi phục nhanh chóng thương thế, mi tâm nơi đó, Oánh Oánh rực rỡ, bị tổn thương Nguyên Thần cũng khép lại.

"A..." Lỗ mở đột nhiên kêu to, bởi vì hắn bị màu đen chiến mâu đục lỗ ngực tuy rằng phục hồi như cũ, nhưng là hiện tại lại có một chùm sáng tại nội bộ sôi trào, ở trong người đụng nhau.

"Đây là cái gì? Ngươi Nguyên Thần tiến nhập ta thể nội!?" Hắn quả thực không thể tin được.

Bởi vì, Mạnh Thiên Chính rõ ràng đang cùng hắn kịch chiến, thế nhưng trong cơ thể hắn vì cái gì có một chùm sáng, như là một tôn Nguyên Thần, muốn tranh đoạt hắn nhục thân quyền khống chế.

"Các ngươi chỉ thấy ta tu luyện Bất Diệt Kinh, lại không biết ta có tự mình am hiểu hơn thần thông." Đại trưởng lão lạnh lùng nói.

"Âm Dương Quyết!" Một vị Chí Tôn biến sắc,

Đây chính là một cọc kỳ dị Cổ Thiên Công, có khó lường uy năng. Thiên địa do Âm Dương mà sinh, đại đạo có thể Âm Dương trình bày, này cọc Cổ Thiên Công dám lấy tên này tự nhiên cường đại.

Trên thực tế, nó xác thực Siêu Phàm, không riêng có thể tu luyện Âm Dương nhị khí, thậm chí có thể đem Nguyên Thần tạm thời cắt đoạn, chia làm hai Thần, quỷ dị khó lường, cường đại vô song.

Hơn nữa, có thể đem huyết khí cũng chia thành hai bộ phân, tạm thời tạo thành một cái khác Chân Ngã thể phách.

Mới màu đen chiến mâu mang theo Đại trưởng lão tinh huyết, ẩn tàng Nguyên Thần, đâm vào lỗ mở thể nội, tự nhiên là có thâm ý khác, hiện tại phát uy.

Hống!

Tại lỗ mở thể nội, một đoàn rực rỡ huyết phát quang, bao vây lấy Nguyên Thần, cực tốc phóng đại, phát ra thét dài tiếng.

Phảng phất có một tôn Chiến Thần muốn theo bộ kia lỗ mở trong thân thể tránh ra, muốn chấn vỡ lỗ mở nhục thân.

"Chính là một nửa Nguyên Thần, cũng dám vào trong cơ thể ta, hôm nay ta liền luyện hóa ngươi!" Lỗ mở tỉnh táo lại, toàn thân phát sáng, huyết khí ồn ào, muốn luyện hóa Đại trưởng lão cái kia Nguyên Thần.

Ba người hắn cũng đều động toàn lực ứng phó sát phạt.

Có thể thấy, lỗ mở thể nội một tôn Chiến Thần sống lại, muốn tránh ra.

Lỗ bản dập thân dường như một cái có một không hai Ma Vương to bằng hống, cực tốc áp chế, để cho đoàn kia huyết khí còn có Nguyên Thần nhỏ đi, như là bị chỉnh thể nuốt lấy.

"Khai Thiên Phủ!"

Mạnh Thiên Chính rống to hơn, công kích lỗ mở.

Lỗ mở thể nội, bị chấn động mạnh, cái kia Nguyên Thần phát sáng, mà đoàn kia tinh huyết hóa thành một thanh chiến phủ, đỏ thẫm mà thê diễm, bị kia Nguyên Thần tiểu nhân nhấc trong tay, xoay tròn lên, ở nơi nào phách rơi.

"Không được!" Người khác biến sắc, cái gọi Khai Thiên Phủ là ngày trước đỉnh cấp Tiên Đạo bí thuật một trong, ngưng tụ tự thân tinh huyết, hóa thành một miệng chiến phủ, được xưng có thể khai thiên ích địa.

Này quá dọa người, Mạnh Thiên Chính phân ra đi cái kia Nguyên Thần mang theo tinh huyết, dĩ nhiên là vì tại địch thủ thể nội thi triển một thức này.

Phốc!

Lỗ mở thân thể bị mổ ra, liền Nguyên Thần đều bị chém thành hai nửa.

Ầm!

Mạnh Thiên Chính chân thân đến, cầm trong tay Đại La Kiếm Thai điên cuồng công kích, kiếm khí nghìn vạn trọng, thỉnh thoảng chém rơi phương xa ngôi sao lớn, cảnh tượng khủng bố.

Đáng tiếc lỗ mở, cứ như vậy bị giết hết!

Giữa thiên địa mưa máu mưa như trút nước, đếm không hết màu trắng hài cốt rơi xuống, Chí Tôn sau khi chết dị tượng lần nữa hàng lâm.

Lúc này đây, còn thừa lại ba vị Chí Tôn sắc mặt cũng thay đổi, một cái Mạnh Thiên Chính mà thôi, lại có thể khiến bọn họ chết đi hai đại Chí Tôn, này không thể chịu đựng.

Hiện tại chỉ còn lại có ba người, chẳng lẽ nói, đối phương còn muốn đưa bọn họ đều chém xuống hay sao?

Mạnh Thiên Chính rít lên một tiếng, kia Nguyên Thần còn có huyết khí trở về cơ thể, một lần nữa dung hợp vì một cái Nguyên Thần, mà lúc này tại hắn bên ngoài cơ thể nhiều một thanh to khổng lồ chiến phủ.

Đó là tinh huyết của hắn phóng ra ngoài ngưng tụ mà thành!

"Khai Thiên Phủ!"

Này cọc bí thuật cực đáng sợ, ở trên một kỷ nguyên, do nào đó vị vô thượng tồn tại thi triển thời gian, từng đánh chết qua dị vực vô thượng đại nhân vật.

"Mạnh Thiên Chính, ngươi cho rằng thật có thể xoay chuyển càn khôn, giết chúng ta sao?"

"Giết!"

Đại chiến càng phát kịch liệt, bọn họ quên sống chết chém giết, ở đây quyết chiến.

Phốc!

Huyết quang trùng tiêu, nhiễm đỏ Vực Ngoại.

Bởi vì, giờ khắc này, Mạnh Thiên Chính thu lên Đại La Kiếm Thai, cầm trong tay một thanh huyết sắc Khai Thiên Phủ, đem cũng cốc nửa thân thể chém đoạn, chân chính trọng thương.

"Hả?" Đột nhiên, Đại trưởng lão trong lòng cả kinh, sinh ra cảnh giác, nhìn hướng một cái phương vị.

Sau một khắc, hắn thu tay, cực tốc rút đi.

Bởi vì, tại Thiên Thú sâm lâm nơi đó, đột nhiên xuất hiện mấy bóng người, là theo dị vực chạy tới, khủng bố cường viện đến.

Mạnh Thiên Chính không có lưu lại, cực tốc hướng Đế quan phương hướng mà đi.

Cùng lúc đó, mười giới bức tranh, Túi Càn Khôn chờ giằng co sau một thời gian ngắn, rốt cục tách ra, Tiên Khí phát sáng, chấn động thiên địa.

Xoạt xoạt xoạt!

Tiếng vang chấn động, vài món Tiên Khí bay về phía phương vị khác nhau, phân biệt bị từng người tế xuất người thu đi.

Đế quan sừng sững, đứng sừng sững giữa thiên địa.

Đại trưởng lão mang theo Thạch Hạo, một đường bay nhanh, thành công giết trở về.

Thạch Hạo chấn động, Đại trưởng lão liên sát dị vực Chí Tôn, nếu không phải có khủng bố cường viện xuất hiện, chiến tích có lẽ sẽ càng là huy hoàng!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1522: Trở Về

Đế Quan phía trước, hùng hồn mà đại khí!

Nó phong cách cổ xưa trong mang theo tuế nguyệt tang thương ấn ký, thành thể này đây vô số sao băng xây mà thành, tuy nhiên cổ xưa, nhưng khí thế bàng bạc, phảng phất khắp vũ trụ áp bách mà đến.

Mạnh Thiên Chính dáng người cao ngất, đứng tại Đế Quan trước, hoàng kim chiến y nghiền nát, mang theo đỏ sậm huyết tích, nồng đậm hắc rối tung đến thắt lưng, một đôi mắt thập phần thâm thúy, phi thường có thần, hắn khí khái hào hùng nội liễm, lúc này hắn là hoàng kim tuế nguyệt bộ dạng!

"Đại trưởng lão ngươi không việc gì a?" Thạch Hạo hỏi, hắn rất lo lắng, ngay tại vừa rồi, Đại trưởng lão đẫm máu chém giết, một người lại đánh gục hai vị Chí Tôn, phong độ tư thái tuyệt thế.

Nếu không có có biến cố, thiên thú rừng rậm ở đâu tới càng nhiều nữa cường viện, Mạnh Thiên Chính có lẽ có thể đánh chết vị thứ ba Chí Tôn, trước khi đi đã đem đối phương thân thể chém đứt là hai đoạn.

Đây là kinh thế chiến tích, nếu là truyền đi, đem chấn động thiên hạ.

Có lẽ, đây là bản kỷ nguyên nhất kinh người chiến đấu, dù sao đã xem như nhân đạo tuyệt đỉnh lĩnh vực cuộc chiến!

Đại trưởng lão không nói gì, lắc đầu, lòng bàn tay xuất hiện một tòa tế đàn, rất nhỏ, bất quá nắm đấm cao, nó ra quang huy, rồi sau đó đục lỗ một cái lối đi.

Xoát!

Sau một khắc, Thạch Hạo cùng Mạnh Thiên Chính theo tại chỗ biến mất, cất bước đi vào thông đạo, đem tiến vào Đế Thành!

Cùng lúc đó, đại sa mạc trong một ít thân ảnh gào thét, truyền đến rống to thanh âm, chấn động trên trời dưới đất, khắp kim sắc đại sa mạc đều bị lộn một vòng đi qua.

Khả dĩ chứng kiến, dưới sa mạc, hài cốt vô tận, đều là ngày xưa chiến tử sinh linh, đều là thần cốt, tại cát sóng trong phập phồng, cảnh tượng kinh người.

Vài đạo thân ảnh tại đứng tại Đế Quan trước, nguyên một đám sắc mặt lạnh lùng, mang theo cường đại sát ý, nhưng là đã không có cách nào, cái này tòa thành trì công không đi vào.

Ngoài ra, tại xa hơn chỗ, còn có vài đạo thân ảnh, nguyên một đám khí tức bàng bạc, thập phần khủng bố, tràn ra huyết khí che đậy Nhật Nguyệt!

Dị vực Chí Tôn đuổi giết, đến sau này chỉ có thể di hận, không cách nào đi vào.

"Sẽ không quá lâu rồi, ta giới đem khấu quan, triệt để mở ra cái này tòa cổ thành!" Có người lạnh lùng nói.

Giờ khắc này, cửa thành nội quang, đây là một mảnh quảng trường, chiếm diện tích phi thường rộng lớn, ngày thường rất nhiều đại quân đều từ nơi này ra khỏi thành.

"Ồ, có người qua sông không gian, bước qua thông đạo nhập thành."

"Ai, khẳng định lại là tìm kiếm Hoang một chi đội ngũ trở về rồi, thật sự là đáng tiếc, thiên thú rừng rậm bị vây quanh, ai cũng không có cách nào đi vào."

"Hoang thật sự thật là đáng tiếc, tráng niên mất sớm a, bị nhốt tuyệt địa, không người có thể cứu."

Một ít người tại nghị luận, rất rõ ràng, mấy ngày qua Biên Hoang bên ngoài chuyện phát sinh tình sớm đã truyền trở về, dẫn trong thành khắp nơi chú ý.

Dị vực đại quân đóng ở thiên thú ngoài rừng rậm, huy động nhân lực, sát khí ngập trời, Đế Quan trong sớm đã biết được, một mực tại chú ý.

Thế nhưng mà, nơi đó là tuyệt địa, mà lại dị vực sinh linh điên rồi, Đế Quan bên trong đích tu sĩ cố tình cứu giúp lại cũng vô lực, không có cách nào.

Rất nhiều người thậm chí nghĩ cứu đói, hơn nữa phái mấy chục chi đội ngũ, đại bộ phận bị Đại trưởng lão khuyên can trở về, không cho bọn hắn mạo hiểm.

Có một ít người kiên trì muốn đi, kết quả kết quả là, nhìn xem cái kia phiến thiết giáp vô tận đại quân, vây quanh thiên thú rừng rậm, chỉ có thể thở dài một tiếng.

"Mạnh Thiên Chính tiền bối có thể thành công sao?" Có người mang hi vọng, nói như vậy nói, hi vọng hắn có thể thành công mang theo Hoang trở về.

Hiện tại rất nhiều người cũng biết rồi, Hoang tại Biên Hoang bên ngoài đã nhận được một ngụm hòm gỗ, dị vực đúng là vì vậy mà điên, vậy nhất định liên quan đến quá nhiều.

"Nghe nói Hoang liền giết dị vực cường địch, một người tung hoành tuyệt địa ở giữa, hết sức kinh người!"

Một ít mật báo truyền về lúc, dẫn đại oanh động.

Dị vực săn giết Hoang lúc, chết không ít cao thủ trẻ tuổi, cái này lại để cho Đế Quan trong không ít thanh niên nhiệt huyết nguyên một đám kích động không thôi, từng vì thế mà hoan hô.

"Đã đến, xuất hiện!"

Mọi người nhìn qua trong quảng trường, chỗ đó có một tòa cự đại tế đàn.

Vô luận là ra khỏi thành hay là vào thành, đều muốn trong thành pháp trận mật thiết dò xét, tiến hành kiểm nghiệm, thậm chí hội tìm kiếm tánh mạng ấn ký, cam đoan Đế Quan an toàn.

Vì vậy, vô luận là một lần thông qua rất nhiều người, hay là một hai người, đều muốn hao phí một loại cố hữu thời gian.

"Trời ạ, là Mạnh tiền bối!"

"A, ta không có hoa mắt a, thấy được ai, Hoang... Hồi trở lại đến rồi!"

Cửa thành tại đây, quảng trường tế đàn chung quanh, một đám người kêu sợ hãi, quả thực không thể tin được chính mình chỗ đã thấy đây hết thảy.

Một đạo to lớn cao ngạo thân hình, đang mặc tàn phá hoàng kim chiến y, liền tí ti bên trên đều là huyết tích, mang theo Hoang trở lại Đế Thành, đứng tại trên tế đàn, như là một Chiến Thần trở về.

Không ít người dụi dụi mắt con ngươi, vững tin không có nhìn lầm, lớn tiếng hoan hô.

"Mạnh tiền bối thần uy cái thế, rõ ràng mang theo Hoang giết trở về."

"Trời ạ, thật là dũng mãnh phi thường vô cùng!"

"Dị vực đại quân vây khốn thiên thú rừng rậm, có nhiều vị Chí Tôn tọa trấn, đều không có có thể ngăn cản ở Mạnh tiền bối cước bộ, mang theo Hoang giết trở về!"

Ai cũng biết, Mạnh Thiên Chính khẳng định đã trải qua dị thường đáng sợ chiến đấu, nói cách khác, có thể nào giết ra lớp lớp vòng vây, đem Thạch Hạo an toàn địa mang về Đế Quan?

Không cần nghĩ cũng biết, cái kia liên quan đến đã đến Chí Tôn cấp độ quyết chiến, là không thể tưởng tượng tuyệt thế tranh phong.

Mạnh Thiên Chính trên người nhuốm máu, áo giáp nghiền nát, đủ để nói rõ hết thảy, đây chính là tại cùng Chí Tôn đại chiến a, chiến đấu sẽ cỡ nào kịch liệt?

Chiến Chí Tôn mà Bất Tử, còn sống trở về, cái này là lớn nhất thắng lợi!

"Đi báo tin!"

Rất nhanh, tin tức tựu truyền ra ngoài. Bất quá lại không có Mạnh Thiên Chính độ nhanh, hắn dưới chân xuất hiện một đầu kim quang đại đạo, mang theo Thạch Hạo ly khai nơi đây, trực tiếp không có hướng Đế Quan ở chỗ sâu trong.

"Kỳ tích, Hoang trở về rồi, không có vẫn lạc tại Biên Hoang tuyệt địa!"

Cái này tắc thì tin tức là oanh động, chấn động Đế Quan, dẫn khắp nơi kịch chấn, bởi vì trước kia tất cả mọi người cho rằng Thạch Hạo phải chết ở bên ngoài, không có khả năng trở về.

Thế nhưng mà, Mạnh Thiên Chính một người phá vỡ cái này đẩy trắc, đẫm máu chém giết, thắng được trở về.

Cả tòa Đế Quan đều sôi trào, cho dù thành trì hồng lớn vô cùng, chiếm diện tích rộng lớn, nhưng là tin tức tán sau khi rời khỏi đây, cơ hồ là toàn thành huyên náo.

Đây là một việc đại sự!

Bởi vì, Hoang thế nhưng mà đã nhận được một kiện chí bảo a, dẫn dị vực nhìn xem, muốn đoạt tới trong tay, mà hắn rõ ràng thành công chịu đựng xuống dưới.

"Nát hòm gỗ có thể mang về?" Rất nhiều người đều rất quan tâm, bức

thiết muốn biết, nhất là vài cổ thế lực lớn càng thêm để bụng.

Đương nhiên, khắp nơi đối với Mạnh Thiên Chính thực lực cũng là khiếp sợ không thôi, cái này rất đúng lớn cỡ nào thần thông? Một người xông dị vực trăm vạn đại quân, nghĩ cách cứu viện đệ tử trở về.

"Thiên Tung thần uy, Mạnh tiền bối quả nhiên là Vô Địch, nếu không có đại hoàn cảnh thay đổi, hắn nhất định sớm đã thành tiên!"

"Hoang ở nơi nào, chúng ta muốn gặp đến, càng muốn gặp Mạnh tiền bối!"

Rất nhiều người hô hào, kêu to, phi thường kích động, đều nghĩ muốn hiểu rõ tình hình cụ thể và tỉ mỉ, muốn biết tại Biên Hoang bên ngoài chuyện phát sinh.

Một đầu kim quang đại đạo ngang Đế Thành, lan tràn cũng không biết bao nhiêu vạn dặm, tại trên đường lúc, Đại trưởng lão mang theo Thạch Hạo đột nhiên đáp xuống mà xuống.

"A, là Mạnh tiền bối!"

Có người nhìn thấy, lập tức chịu đựng lao một cuống họng, rồi sau đó một đám vọt tới, hành đại lễ tham bái, ánh mắt lửa nóng.

Không hề nghi ngờ, lúc này Đại trưởng lão như là chiến tiên phục sinh, lại để cho rất nhiều người đều sùng kính vô cùng.

"Tạm thời không muốn quấy rầy Đại trưởng lão, hắn cùng mấy vị Chí Tôn kịch chiến, mình cũng bị thương rồi!" Thạch Hạo nói ra, hắn rất lo lắng.

"Cái gì?" Những người khác rung động, một người cùng mấy vị Chí Tôn quyết chiến? Cái này là bực nào đại khí phách, Thiên Tung thần võ!

"Kết quả như thế nào?" Mặc dù biết Đại trưởng lão không việc gì, bình an trở về, nhưng là rất nhiều người hay là cảm xúc bành trướng.

"Đại trưởng lão liền giết hai đại Chí Tôn, trọng thương một người, nếu không có dị vực có thêm nữa... Sinh linh xuất hiện, Đại trưởng lão nói không chừng thành quả chiến đấu càng huy hoàng!" Thạch Hạo nói ra.

Oanh!

Tại đây sôi trào.

Rất nhiều người nhiệt huyết mãnh liệt, nhìn xem tư thế oai hùng đột nhiên, tuổi trẻ trạng thái Đại trưởng lão, nguyên một đám ánh mắt nóng bỏng, không không tôn kính.

"Dương ta Đế Quan thần uy, Mạnh tiền bối Thiên Tung nhân kiệt!"

Một ít người hét lớn.

"Ngươi đi theo ta." Mạnh Thiên Chính nói với Thạch Hạo.

Phía trước là một mảnh vùng núi, Hỗn Độn khí mông lung, Đại trưởng lão mang theo Thạch Hạo đi vào trong núi rừng, ở bên trong có một tòa rất cổ xưa cự cung.

Nơi này là Đại trưởng lão ngày thường bế quan địa chi một.

Những người khác dừng lại, không có cách nào đi vào.

"Tiền bối, ngươi đến tột cùng ra sao?" Thạch Hạo vượt lo lắng, sợ Đại trưởng lão ngoài ý muốn nổi lên.

Nói đến đây, hắn nhanh lấy ra một cái bình ngọc, chính giữa để đó một quả óng ánh lá cây, mang theo nồng đậm hương thơm, đây là hắn không lâu lấy được tiên dược lá cây.

Đại trưởng lão lắc đầu, không có tiếp nhận đi, hắn bên ngoài thân xuất hiện rất nhiều vết rách, như là đồ sứ khe hở, rất là dọa người, hắn phảng phất tùy thời muốn giải thể.

"Đáng tiếc a, kém một bước!" Đại trưởng lão lắc đầu thở dài.

Thạch Hạo trong lòng lúc này tựu là trầm xuống.

"Ngươi không muốn lo lắng, ta không sao, ta chỉ là đáng tiếc, nếu như gặp thuật pháp công kích cùng rèn luyện quá nặng một ít, có lẽ tựu là một hồi cơ duyên." Đại trưởng lão nói ra.

Rồi sau đó, hắn hướng Thạch Hạo giải thích, hắn sở tu luyện cổ pháp rất đặc thù.

"Ta đã từng lấy thân là loại, kết quả sinh vấn đề, suýt nữa tử vong, sau đó tại kiếp tro bên trên trọng sinh. Lúc này đây, ta muốn nhân cơ hội rèn luyện bản thân, kết quả hỏa hầu không đủ..."

Đại trưởng lão một phen ngữ lại để cho Thạch Hạo khiếp sợ cùng ngốc.

Đại trưởng lão tu vi đã đến thời khắc mấu chốt, tại đại trong chiến đấu lúc, hắn cố ý liều mạng, bỏ cuộc rất nhiều kỹ xảo tính thuật pháp, muốn mượn mấy vị Chí Tôn chi thủ, ngao luyện bản thân, lại để cho chính mình tiến hành một lần mấu chốt tính lột xác.

Cái này tự nhiên cực độ nguy hiểm!

Bởi vì, địch nhân mỗi một lần ra tay đều là trí mạng.

Thạch Hạo cảm thấy, Đại trưởng lão có lẽ so trong chiến đấu biểu hiện còn mạnh hơn.

"Rèn luyện vô cùng như nhân ý, ta muốn bế quan, nếm thử trùng kích." Đại trưởng lão nói ra, đồng thời, thương thế của hắn thật sự không nhẹ.

Nói đến đây lúc, hắn đưa tay ở giữa, lòng bàn tay quang, nát hòm gỗ hiện ra.

Trước kia, hắn dùng ** lực che đậy hòm gỗ khí tức, hiện tại cầm trong tay, đang tại cẩn thận quan sát.

Cuối cùng, Đại trưởng lão thở dài, hắn cũng không có nghiên cứu ra cái gì, từ lúc đại thời gian chiến tranh hắn tựu cẩn thận quan sát cùng cân nhắc đã qua.

Đại trưởng lão đem hòm gỗ trả lại cho Thạch Hạo, bởi vì hắn cũng không có cách nào mở ra.

"Ngươi lúc này đây giết địch vô số, lại để cho dị vực tổn thất thảm trọng, không muốn dấu diếm báo, nói cho hắn biết người. Lúc này đây, công lao của ngươi quá lớn, Đế Quan bên trong đích Thạch Tộc có lẽ khả dĩ tha tội rồi!" Đại trưởng lão dặn dò.

Thạch Hạo hành lễ, đối với Đại trưởng lão tự nội tâm tôn kính, bởi vì nếu như không có Đại trưởng lão ra tay, hắn khẳng định không cách nào còn sống trở về.

"Đi thôi." Đại trưởng lão nhắm lại song mâu, hắn nhất định phải bế quan, một là muốn vào đi tuyệt thế lột xác, hai là vì thương thế thật sự rất nặng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1523: Gặp Nhau

Thạch Hạo đi ra Cự Cung, nhấc theo gỗ mục rương, hắn đến đến ngoại giới.

Này gợi ra náo động, mấy người nhìn trong tay hắn rương gỗ, lập tức biết rồi đó là cái gì!

Chính là bởi vì cái này cái rương mới dẫn đến dị vực đại quân điều động, không tiếc mạo hiểm, đi vây chặt Thiên Thú rừng rậm, Thần Dược sơn mạch chờ, thật là làm người giật mình.

"Đây chính là chiếc kia rương gỗ?" Mấy người âm thanh run, mà có mấy người càng là từ lâu xông tới, đều muốn xem nhìn cho rõ ràng có gì chỗ khác thường.

Thạch Hạo không có có ngăn, ngược lại rất hào phóng, để bọn họ quan sát, bởi vì bất kể là hắn vẫn là Đại trưởng lão cũng không có cách nào nhìn ra huyền bí trong đó, nếu có người nghĩ ra biện pháp mở ra, cái kia không thể tốt hơn.

"Thạch Hạo ở nơi nào?"

"Hoang ở nơi nào?"

Cùng lúc đó, xa xa có một đoàn người trẻ tuổi tới rồi, ở hô to, ở hô to, đều là một ít người quen.

Ví dụ như Tào Vũ Sinh, Trường Cung Diễn, Vệ gia 4 hoàng, Thiên Giác Nghĩ các loại, một đám người tới rồi, được Thạch Hạo sống sót trở về tin tức, bọn họ tất cả đều chấn động mạnh.

"Thạch tiểu tử, ngươi trở về, còn chưa tới thấy lái." Tiểu Thỏ Tử càng là oa oa kêu, nàng như là vĩnh viễn chưa trưởng thành, tự Thạch Hạo nhận thức nàng lên, liền trước sau mười mấy tuổi, đúc từ ngọc, tóc bạc ngang eo, mắt to như ru-bi giống như.

Trích Tiên, Thập Quan Vương, Thạch Nghị, Lục Quan Vương Ninh Xuyên chờ cũng tới, đều rất giật mình, nghe nói Thạch Hạo sống sót trở về, những này người mạc không sử dụng.

Ngoài ra, còn có Đại Tu Đà, Thích Cố đạo nhân các loại.

Chính là Vương gia cùng Kim gia người cũng tới, ví dụ như Vương Hi cùng Kim Triển tay trong tay mà tới, bọn họ quá giật mình, đều chưa từng ngờ tới Thạch Hạo có thể chịu đựng đến.

"Quả thực là một cái quái vật, nhiều ngày như vậy đi qua, hắn còn có thể sống, đợi được Mạnh Thiên Chính cứu viện!" Đây là người nhà họ Vương lời nói, bọn họ đang nhanh chóng tiếp cận.

Bởi vì, Thạch Hạo mang về đồ vật không phải chuyện nhỏ, để các thế lực lớn đều thay đổi sắc mặt, không ai không muốn biết tình huống.

"Thạch tiểu tử, ngươi thật sống sót, mệnh thật lớn à!" Tiểu Thỏ Tử khuếch đại kêu, chạy tới, nhân vì là vào lúc này đã thấy Thạch Hạo.

Cho tới Thiên Giác Nghĩ càng là kêu to, hóa thành một vệt kim quang xông thẳng đến, mà theo chân nó sánh vai mà đi còn có một con hoàng điệp, tương tự xán lạn rực rỡ.

"Thạch Hạo, ngươi... Thực sự là không dễ dàng, lại gắng gượng vượt qua!" Tào Vũ Sinh kêu to.

Nhiều người như vậy tới rồi, nhưng là làm Thạch Hạo nhìn thấy Tào Vũ Sinh giờ, nhưng tâm thần chấn động, hắn sẽ không lãng quên ở Cổ Táng Khu Thánh địa nơi đó nhìn thấy người cùng sự tình.

Người kia, là năm tháng dài đằng đẵng sau Tào Vũ Sinh, là từ mai táng không biết bao nhiêu đời sau một thân một mình đi ra lòng đất cố nhân.

Nhiều năm sau sẽ phát sinh cái gì? Thạch Hạo đến hiện tại cũng không biết!

Trước mắt Tào Vũ Sinh, cùng cái kia đạo sĩ béo từ từ chồng vào nhau, Thạch Hạo tâm thần kịch chấn, có rất nhiều lời đều khó mà nói ra khỏi miệng.

Đồng thời, hắn nhìn về phía Tiểu Thỏ Tử, phải biết, cái kia vô cùng năm tháng sau Tào Vũ Sinh từng chăm chú căn dặn, phải chăm sóc kỹ lưỡng Thái Âm thỏ ngọc, bởi vì tương lai nàng "Không gặp".

"Ngốc hả, tại sao không nói chuyện, nhìn thấy chúng ta sau, làm sao ngơ ngác sững sờ?" Thái Âm thỏ ngọc chế nhạo.

Kỳ thực, bọn họ đều rất kích động, vui mừng Thạch Hạo sống sót trở về, bất quá không muốn biểu đạt đã từng lo lắng, đều ở nơi này sinh động bầu không khí.

"Chúng ta đều từng ra khỏi thành, muốn đi Thiên Thú rừng rậm cứu ngươi, kết quả bị Đại trưởng lão tay áo lớn tử vung một cái, tất cả đều cho trả lại rồi!" Tào Vũ Sinh nói rằng.

Trường Cung Diễn ở bên gật đầu, lúc đó một đám người trẻ tuổi nhiệt huyết kích động, cũng phải đi cứu viện Hoang, kết quả bị ngăn cản.

"Hoang huynh có thể bình yên trở về, thực sự là một chuyện vui, đáng được ăn mừng!" Ngũ Linh Chiến Xa chủ nhân Tề Hoành ha ha cười nói.

Chính là Thập Quan Vương cũng đi tới, thường ngày cùng Thạch Hạo không có mật thiết vãng lai, lúc này cũng mở miệng nói: "Ta cũng muốn đi cứu ngươi, nhưng bị cản lại."

"Thạch Hạo, ngươi không việc gì chứ?" Thanh Y xuất hiện, tiến vào Đế

Quan sau nàng liền ở khắc khổ tu hành, vẫn bế quan, có đại nhân vật đang chỉ điểm nàng.

Bởi vì, nàng nghi giống như đuổi tới nhất kỷ nguyên Thanh Nguyệt tiên tử có quan hệ, có một viên thần bí mồi lửa nương theo ở bên người, từng ảnh hưởng Thanh Nguyệt tiên tử "Chuyện xưa".

Gần đây, nàng mới xuất quan, biết Thạch Hạo sau đó, phi thường lo lắng, ngày hôm nay rốt cục nghênh đón tin tức tốt.

Ma Nữ cũng xuất hiện, cười yếu ớt, mang theo mê hoặc, bây giờ như trước cùng Thanh Y còn có Nguyệt Thiền đối lập.

Ở Tam Thiên Châu có Bổ Thiên giáo cùng Tiệt Thiên giáo, mà ở trên chín tầng trời lại có Bổ Thiên Đạo cùng Tiệt Thiên Đạo, được xưng Trường Sinh đạo thống, đều vì mạnh mẽ truyền thừa, cùng Trường Sinh gia tộc đặt ngang hàng.

Một đám người tới rồi, thực sự là quá náo nhiệt.

Thạch Hạo phục hồi tinh thần lại, từng cái đáp lại, đặc biệt là Thanh Y, từ khi tiến vào Đế Quan sau, đã lâu không gặp, huống hồ giữa hai người từng đã xảy ra kiều diễm chuyện cũ.

"Ngươi đến tột cùng đã làm gì à, chính là phát hiện cái này cái rương sao, liền dẫn đến dị vực làm lớn chuyện, khắp thế giới muốn vây quét ngươi?" Tiểu Thỏ Tử hỏi.

Thạch Hạo cười ha ha, nói: "Chính là cái này cái rương, cho các ngươi nghiên cứu một phen."

Hắn đưa ra ngoài, kết quả một đám người tranh đoạt, đều muốn cái thứ nhất quan sát.

Ầm!

Chưởng phong cuồn cuộn, Thập Quan Vương cùng Trích Tiên lại giao thủ, đều muốn cái thứ nhất lấy.

Kết quả, Đế Quan bên trong Trường Sinh thế gia bên trong kỳ tài Thác Cổ Ngự Long cùng Ngũ Linh Chiến Xa chủ nhân Tề Hoành cũng lấy tay, cũng phải tranh cướp.

Đương nhiên, này không phải liều mạng, chỉ là một loại tốt luận bàn, rất ôn hòa, cùng dùng thủ đoạn.

"Oa oa, này là của ta, các ngươi không thấy ta cái thứ nhất cầm vào tay sao, trước hết để cho ta xem!" Thiên Giác Nghĩ kêu to.

Mọi người vừa nhìn, nhất thời không nói gì, nói cái gì cầm vào tay, cái tên này không qua tay chỉ đỗ lớn như vậy, hiện tại chính bát ở phía trên đây!

"Nguyên lai vóc dáng tiểu cũng có nhiều như vậy chỗ tốt à." Tào Vũ Sinh lẩm bẩm.

"Không phục, ta đánh ngươi cái tỏ rõ vẻ nở hoa!" Thiên Giác Nghĩ kêu to, ầm một tiếng, nắm đấm vàng phóng to, nện ở Tào Vũ Sinh trên mặt, để hắn bay ngang ra ngoài.

"Đậu đinh, con kiến!" Tào Vũ Sinh bị đánh lén sau, phẫn nộ kêu.

"Ha ha..." Một đám người cười to.

Xa xa, Vương Hi lặng lẽ, nhìn thấy mọi người tiếng cười cười nói nói, nàng không có cách nào đi qua, bởi vì Vương gia cùng Thạch Hạo quan hệ quá tệ.

Nơi này tự nhiên có không ít người của Vương gia, đều bởi vì cái kia rương gỗ mà đến, ở bên nhìn, đều không nói lời nào, lạnh lùng nhìn chằm chằm.

Kim gia một đời nhân vật ngất trời —— Kim Triển, cũng ở nơi đây, âm

thầm hừ lạnh một tiếng, hắn được xưng thiên kiêu một đời, được khen là thế hệ tuổi trẻ người mạnh nhất một trong, vẫn không phục Thạch Hạo.

Bất quá, trước mắt cái này mấu chốt, hắn không thể nhưng trêu chọc, nào sẽ để những người khác người phản cảm, tự tìm không thoải mái.

Yêu Nguyệt công chúa cười khanh khách, nhìn Vương Hi một chút, hướng về Thạch Hạo chạy đi đâu đi, nàng cùng Vương Hi vẫn không hợp nhau, gia tộc của nàng rất chống đỡ Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính, Tiên vương quấn vải liệm chính là gia tộc này ượn đến.

"Thạch tiểu tử, nói một chút trải nghiệm của ngươi, đều ở bên ngoài một bên gặp phải cái gì." Thái Âm thỏ ngọc tối không khách khí, ở dọc đường, liền bắt đầu truy hỏi.

Một đám người rời đi mảnh này vùng núi, đi tới phồn hoa, chuẩn bị leo lên to lớn nhất tửu lâu chè chén.

"Có thể nhìn thấy ta đều nhìn thấy, Cô Tộc truyền nhân, Đế Tộc cái gọi là tuổi trẻ đại nhân, Hạc Vô Song hậu nhân, càng có đếm không hết lão quái vật."

Thạch Hạo cảm thán, hắn liền chí tôn từng nhìn thấy, khoảng cách gần đối mặt.

"Ngươi đến tột cùng làm thế nào sống sót, với bọn hắn ác chiến sao, giết bao nhiêu người?" Vệ gia 4 hoàng bên trong một người tò mò hỏi.

"Ta xác thực giết không ít người, nếu như tính luôn gián tiếp diệt trừ, ít nhất cũng có mấy ngàn nhân mã đi." Thạch Hạo nói rằng.

"Cái gì?" Rất nhiều người kinh ngạc thốt lên.

Bởi vì, bọn họ biết, dị vực đi có thể đều là cao thủ, con số này là ở hơi doạ người.

Bọn họ nếu là biết, Thạch Hạo diệt trừ không ít độn nhất cảnh giới đại tu sĩ, vậy khẳng định sẽ càng khiếp sợ hơn!

Thạch Hạo cũng không có dự định ẩn giấu, bởi vì hắn còn muốn vì là Đế Quan bên trong Thạch Tộc "Chuộc tội" đây, cần chiến công, muốn để người ta biết những công lao này.

Vì vậy, hắn bắt đầu giảng giải.

"À, ngươi còn nhìn thấy cái gọi là táng sĩ? Thật thần kỳ!" Một đám người kinh ngạc thốt lên, cảm giác sâu sắc bất ngờ, đối với loại kia sinh linh căn bản không biết, không từng nghe đã nói.

"Giết được!" Nghe tới Thạch Hạo đánh giết Vô Úy Sư Tử một mạch mấy con hùng sư giờ, một đám người vỗ tay kêu sướng, tất cả đều rất kích động.

Bởi vì, tại quá khứ Vô Úy Sư Tử một mạch quá đáng trách, dẫn địch nhập quan, tạo thành Cửu Thiên Thập Địa sinh linh đồ thán.

"Không phải nói, có một con phản tổ, so với giết chết mấy con sư tử đều mạnh mẽ sao, nó cuối cùng không chết sao?" Có người hỏi.

"Ở đây." Thạch Hạo thả ra Hoàng Kim sư tử, đưa nó hiện ra ở trước mặt mọi người.

Hoàng Kim sư tử sau khi xuất hiện, nó có chút choáng váng, sau đó căm tức mọi người, nhân làm một đám người đối với nó xoi mói bình phẩm, đối với nó bất kính.

"Thành thật một chút, ngươi là ta vật cưỡi, mà những thứ này đều là bằng hữu của ta." Thạch Hạo gõ đầu của nó một cái.

Mọi người vừa sợ lại ao ước, cưỡi lên như vậy một con dị thú đi chiến trường, tuyệt đối là siêu phàm.

"Ngươi giết rất nhiều cường giả, còn cùng Đế Tộc người từng giao thủ?" Không ít người đều rất giật mình.

Xa xa, Kim Triển lần thứ hai cười gằn, hừ một tiếng, tự nói: "Ai biết hắn nói thật hay giả, nói không chắc bị người tù binh quá đây!"

Có người nghe được, thế nhưng là cũng không muốn với hắn lên xung đột.

Kim gia có lão bối nhân vật ở đây, trong bóng tối ngăn cản hắn, để hắn không muốn vọng động.

Hơn nữa, nhưng vào lúc này, Kim gia một vị thân phận rất cao ông lão đi tới, nói: "Này rương gỗ chính là ngươi từ bên ngoài mang về sao?"

"Vâng." Thạch Hạo quay đầu lại, liếc mắt nhìn hắn, tuy rằng bất mãn Kim gia người, nhưng vẫn là trả lời.

"Tốt lắm, cái này cái rương rất quan trọng, hiện tại bị trưng dụng, xin ngươi giao ra đi, để cho trong thành đức cao vọng trọng tiền bối đi nghiên cứu!" Người kia nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1524: Chèn Ép

Kim gia vị lão giả này ngôn ngữ vừa ra, nguyên bản náo nhiệt tràng diện tức khắc an tĩnh không ít, mọi người đều quay đầu nhìn tới.

Tràng diện có một số cứng, bởi vì chuyện này thực sự có một số phá hư bầu không khí, Kim gia người ở lại vào lúc này đưa ra loại yêu cầu này.

Đương nhiên, có vài người cho rằng đây có lẽ là hợp lý, bởi vì gỗ mục rương rất quan trọng, về công tới nói Thạch Hạo cần nộp lên, để cho các tộc trưởng giả nghiên cứu.

Nhưng là, đại đa số người đều ý thức được, Kim gia vị lão giả này là cố ý, có áp chế Hoang ý tứ.

Bởi vì, Thạch Hạo lần này gây ra động tĩnh quá lớn, tạo thành dị vực chỉ huy đại quân ngăn chặn Thiên Thú sâm lâm, thậm chí chọc tới Chí Tôn đại chiến. Mà "Người khởi xướng" lại bình yên sống sót trở về, phong mang nhất thời có một không hai.

Sớm trước, hầu như chín thành người đều cho rằng, Thạch Hạo muốn chết tại quan ngoại, chú định tráng niên chết sớm, mà bây giờ hoàn toàn không phải chuyện như vậy.

Không nói hắn, riêng là Thạch Hạo loại này sức mạnh, tại Biên Hoang quấy rối long trời lở đất dũng khí, đều đã dẫn phát Đế quan bên trong khắp nơi chấn động, có thể nói sặc sỡ loá mắt.

Liền chớ đừng nói chi là hắn thành công mang về cái này rương gỗ!

Liền dị vực đều vạn phần nghĩ có được đồ vật, bị hắn cướp tới, đưa vào Đế quan, đây là đại sự ký, cũng là một kiện cực lớn công lao.

Vô luận như thế nào, lúc này đây đều cần dành cho Thạch Hạo ca ngợi, hắn tung hoành Biên Hoang, dẫn phát rồi các tộc kinh thán,.

Kim gia người lúc này xuất đầu, cực kỳ rõ ràng là muốn áp chế hắn "Khí diễm", có nhằm vào chèn ép. Tiến thêm một bước nói, đây là nghĩ cắt rơi hắn vầng sáng, xóa bỏ hào quang.

Điều này khiến ột số người bất mãn, ví như Thiên Giác Nghĩ, ví như Tào Vũ Sinh, ví như Trường Cung Diễn, từng cái một sắc mặt cũng thay đổi.

Thanh Y mở miệng, nói: "Thạch Hạo mang về trọng yếu như vậy một miệng rương gỗ, công lao cực lớn, có thể nói có công chi thần dân, vô luận như thế nào đều ứng với bị tôn trọng, mà ngươi bộ dạng này tư thái, thể hiện loại này sắc mặt, không sợ lạnh lòng người sao?"

Những lời này bình thản, nhưng là lại phân lượng không nhẹ, để cho Kim gia lão giả sắc mặt tức khắc biến hóa.

"Nói được, Hoang quên sống chết, tại Biên Hoang bên ngoài tung hoành xung phong liều chết, mang về như thế một miệng chí bảo, ngươi lại băng lãnh lạnh, có ý gì?" Tào Vũ Sinh cũng ép hỏi.

Một số người không cam lòng, can thiệp chuyện bất bình.

Cái chỗ này, không chỉ có là một đám người trẻ tuổi, chính là các tộc một chút nhân vật già cả cũng bị kinh động, chạy đến, muốn biết tình huống cặn kẽ.

Lúc này thấy hình, rất nhiều người đều lộ ra sắc mặt khác thường.

Đương nhiên, cũng tự nhiên có người khuynh hướng Kim gia, đó là cùng quan hệ bọn hắn tâm đầu ý hợp người theo đuổi cùng gia tộc.

"Kim tiền bối không ác ý, là bọn ngươi quá mẫn cảm, suy nghĩ nhiều." Có người nói.

"Khụ!" Trong một vị bà lão càng là ho khan một tiếng, nói: "Vẫn là đem rương gỗ giao lên đi, bọn ta đi mời cao nhân nghiên cứu."

Kim hệ người nhao nhao tỏ thái độ, tuy rằng thừa nhận Thạch Hạo có công, nhưng như trước đòi rương gỗ, cũng lấy đại nghĩa áp.

Rõ ràng, thái độ của bọn họ là giống nhau, chính là nói phụ họa sớm mở miệng trước tên kia Kim gia lão giả, trong vô hình cũng giống như áp chế Thạch Hạo phong quang.

Trường Cung Diễn mở miệng, cực kỳ trịnh trọng nói: "Nếu như đều là ngươi người như vậy, sau này còn có ai nguyện ý đi liều giết, Hoang rõ ràng có công mà về, các ngươi lại giống như đối đãi có tội người, như vậy thản nhiên, tư thái bày cao như vậy, là người nào cho các ngươi quyền lợi?"

"Người trẻ tuổi ngươi nghĩ hơn nhiều, ta cũng không tư tâm, chẳng qua là xuất phát từ gấp gáp, cần lập tức thỉnh Đế quan trong các tộc cao thủ cùng nhau nghiên cứu ra này rương gỗ bí mật."

Trước kia nhất mở miệng tên kia Kim gia lão giả mở miệng lần nữa, hắn tên là Kim Dật, là một vị đại tu sĩ, tu luyện tiến Độn Nhất cảnh giới nhiều năm rồi.

Đến tầng thứ này, tự nhiên có thể nhìn xuống quần hùng, tối thiểu, tại Đế quan trong tính là tuyệt đối đại cao thủ.

"Còn nói không có tư tâm, ngươi thì không thể khách khí một chút sao, như thế vênh mặt hất hàm sai khiến, còn chưa phải là đố kị Hoang? Muốn chèn ép hắn, thật tức chết người đi được, đáng thẹn a." Thái Âm Ngọc Thỏ trực tiếp hơn, tuy rằng dài béo mập không gì sánh được, tóc bạc nhu thuận, mắt to đỏ mà phát sáng, nhưng là tuyệt không dịu ngoan, ở chỗ này oa oa la hét ầm ĩ.

"Hừ, ta thừa nhận Hoang lúc này đây lập được không nhỏ công lao." Kim Dật hừ lạnh một tiếng, nói như vậy đạo, sau đó lại sắc mặt lãnh đạm

nhìn một đám người trẻ tuổi, nói: "Nhưng là, hắn chọc phiền phức cũng không nhỏ!"

"Không biết xấu hổ, rõ ràng là nghĩ áp chế Hoang, còn nói cái gì chọc phiền phức không nhỏ, ngươi cấp ta chỉ ra tới, nói một câu xem!" Thái Âm Ngọc Thỏ bão nổi.

Người nào cũng không nghĩ tới, cái này tiểu nữ oa ngôn ngữ như thế xông, lại dám chống đối một vị đại tu sĩ, hơn nữa ngôn ngữ phi thường không lưu tình.

Thạch Hạo không nói gì, một mực nhìn, bởi vì hắn có niềm tin, muốn nhìn vừa nhìn Kim gia đến cùng muốn làm cái gì.

"Tiền bối, nói như ngươi vậy vị miễn có mất công bằng hợp lý, Thạch Hạo đến tột cùng rước lấy phiền toái gì?" Thanh Y như trước bình thản, như vậy chất vấn.

"Các ngươi cũng biết, Mạnh Thiên Chính tiền bối vì cứu hắn, bỏ ra thế nào đại giới, trọng thương mà về. Hắn một cái nho nhỏ Trảm Đạo cảnh tu sĩ suýt nữa hãm một vị Chí Tôn tử cảnh, như vậy phiền phức còn không đại sao?" Kim Dật cao giọng nói.

Khi nghe đến mấy lời nói này thời gian, một số người không cam lòng, cảm thấy hắn cố ý bới móc.

Thiên Giác Nghĩ càng là người thứ nhất lông, chê nói: "Các ngươi Kim gia Chí Tôn tới Đế quan sao, ra khỏi thành sao, chưa bao giờ muốn đi nghĩ cách cứu viện chứ? Hiện tại lại một bộ đại nghĩa lẫm nhiên bộ dạng, nói cái gì ảnh hưởng đến Chí Tôn an nguy. Ngươi cũng không cảm thấy ngại nói thành lời được!"

"Mạnh tiền bối cùng Hoang có tình thầy trò, ra khỏi thành cứu giúp, thành công trở về, mà Hoang còn mang về dị vực nổi điên muốn có được rương gỗ, đây vốn là đều đại hoan hỉ chi cục, đáng ăn mừng. Ngươi lại trứng

gà trong chọn xương, ở không đi gây sự, có ý gì?" Tào Vũ Sinh cũng uống hỏi.

"Ánh mắt ngươi có chuyện sao?" Thái Âm Ngọc Thỏ nhất dám nói chuyện, trực tiếp khiển trách, nói: "Dị vực vì cái này rương gỗ, xuất động vô tận đại quân, có nhiều vị Chí Tôn đích thân tới, đủ để chứng minh sự quan trọng đại. Mà ta Đế quan, nên đi quyết một trận tử chiến, tinh nhuệ ra hết, đoạt cái này rương gỗ mới đúng. Cuối cùng là, Mạnh tiền bối sợ các tộc tổn thất nặng nề, tự mình liều chết xuất quan, độc chiến các lộ Chí Tôn. Đây vốn là một cọc câu chuyện mọi người ca tụng, thế nào đến trong miệng của ngươi hoàn toàn biến vị? Các ngươi Kim tộc Kim thái quân không xuất quan cũng liền mà thôi, còn muốn chất vấn người khác, là đạo lý nào?!"

Thỏ con oa oa vừa gọi, đừng nói người trẻ tuổi đều lộ ra lãnh sắc, chính là hắn các tộc nhân vật già cả sau khi nghe được cũng nhíu mày, nhìn Kim Dật thời gian thần sắc không phải thật tốt.

"Ha ha, người trẻ tuổi đều rất nhiệt huyết, chính trực, đây là chuyện tốt a." Vương gia người xuất đầu, một ông lão mở miệng, hắn vì Kim Dật hóa giải cục diện, nói: "Kim huynh cũng là nhất thời sốt ruột mà thôi, nói chuyện khẩu khí có hơi nặng. Chủ yếu là, hắn cực kỳ lo lắng Mạnh tiền bối an nguy, một vị Chí Tôn bị trọng thương, ảnh hưởng to khổng lồ, bọn họ là thủ hộ ta Đế quan cao nhất lực lượng."

Vương gia nói lời như vậy, có mấy người tín phục? Bởi vì, rất nhiều người đều biết bọn họ hận chết Thạch Hạo cùng Mạnh Thiên Chính.

"Đúng vậy, Kim huynh là có hảo ý, làm người chính khí, chẳng qua là lo lắng Mạnh tiền bối thương thế, cho nên nói lời nói khẩu khí có hơi nặng." Kim gia người theo đuổi trong có người phụ họa, nói như vậy nói.

Mà Kim gia dòng chính, một người trung niên nam tử kim hỗn đôi mắt như điện, cũng lên tiếng, hắn nhìn Thạch Hạo, nói: "Người trẻ tuổi ngươi thật đúng là trầm ổn, người ở chỗ này có chút hiểu lầm, ngươi nếu sớm chút làm ra giải thích, cũng không chỉ dừng lại tại đây. Là hay không cảm thấy

lúc này đây ngươi lập được không nhỏ công lao, tự cao bất phàm, khinh thường theo ta chờ nói chuyện?"

Khi nghe đến mấy câu này thời gian, Thạch Hạo không hề trầm mặc, lạnh lùng quét Kim gia người một mắt, nói: "Chẳng biết xấu hổ, ta tất yếu hướng bọn ngươi giải thích? Tự cho là đúng!"

"Ngươi, thật là cuồng vọng, tự nhận là lập được đại công, liền dám như thế coi rẻ bọn ta!" Trung niên nam tử kim hỗn quát lên.

Hắn lại cũng là một vị đại tu sĩ, thân tại Độn Nhất cảnh giới.

Bên cạnh, Kim Dật lúc đó cũng giận tái mặt, nói: "Người trẻ tuổi, vô luận là ở đâu trong, mặc kệ ngươi lớn đến mức nào công tích, tôn trọng tiền bối đều là cần phải tuân thủ."

Cực kỳ rõ ràng, hai người này đều siêu cấp cao thủ, cũng là Kim gia người tới trong mạnh nhất hai người, có một số nhằm vào Thạch Hạo.

Thạch Hạo nghiêm trọng hoài nghi, tại Thiên Thú sâm lâm thời gian từng tao ngộ Đế quan nào đó nhất gia tộc chặn đánh, có phải là Kim gia? Hắn có lý do như thế phỏng đoán.

Bởi vì, vừa mới trở về, Kim gia liền ác liệt như vậy nhằm vào hắn, làm hắn sản sinh rất nhiều liên tưởng.

"Tự mình biết mình, tự mình không cần thể diện, còn cần người khác chừa cho hắn sao?" Thạch Hạo lạnh như băng nói.

Mọi người tất cả giật mình, chính là Tào Vũ Sinh mấy người cũng không nghĩ tới Thạch Hạo hung hăng như vậy, đây chính là đang đối mặt Độn Nhất cảnh giới đại tu sĩ, hắn liền tạm thời cúi đầu cũng không có.

Cùng lúc đó, nơi xa có một chút người bay tới, đều là người trẻ tuổi, mang đến một tin tức.

"Không tốt lắm!" Tào Vũ Sinh tiến lên, kéo một cái Thạch Hạo tay áo, bí mật truyền âm nói: "Mạnh Thiên Chính tiền bối bế quan cự ngoài cung, treo kia chén Hồn đăng ảm đạm đi khá nhiều, ta nghĩ Kim gia sở dĩ dám làm khó dễ, chính là bởi vì như vậy!"

Thạch Hạo trong lòng trầm xuống, cái gọi là Hồn đăng, kia biểu thị Đại trưởng lão an nguy.

Bất quá, rất nhanh hắn lại bình tĩnh, bởi vì, rời đi trước, Đại trưởng lão Tằng Minh xác thực tỏ vẻ, hắn không có việc gì, tương phản còn muốn nếm thử lột xác đây!

Kim gia đại tu sĩ bị Thạch Hạo chống đối, không nể mặt, dẫn đến gia tộc này rất nhiều người lộ ra lãnh ý cùng sắc mặt giận dữ, lúc này Kim Triển lên tiếng.

"Hoang, ngươi qua, biết vừa mới tại nói chuyện với người nào sao?" Kim Triển khí thế như cầu vồng, con ngươi phát sáng, khiếp người không gì sánh được.

Thạch Hạo xoay người, nhìn cái số này xưng Kim gia Cận Cổ tới nay thiên phú tốt nhất, không người nào có thể cùng kỳ tài, lạnh lùng đáp lại, đe dọa nhìn hắn, nói: "Ngươi biết mình tại nói chuyện với người nào sao?!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1525: Một Thức Áp Thiên Kiêu

Mọi người nghe vậy đều thần sắc đọng lại, bầu không khí thoáng cái khẩn trương lên, bởi vì Hoang quá cường thế, đây là đang đối chọi gay gắt, không thèm quan tâm Kim gia.

"Người trẻ tuổi, ngươi thật là quá đáng, đối mặt cao nhân tiền bối không hiểu được tôn trọng sao?" Lúc này, Kim gia một hệ người theo đuổi nhao nhao mở miệng.

Đến mức Kim Triển càng là đột nhiên biến sắc, hắn được xưng bất bại người, được khen là Kim gia Cận Cổ tới nay nhân vật ngút trời, thiên phú tuyệt luân, hiếm người có thể so với, ai dám khinh thường hắn?

Nhưng bây giờ, Hoang rõ ràng rất xem thường, không có đưa hắn để vào mắt, trong lời nói mang theo uy hiếp, làm hắn sắc mặt lúc này liền lạnh xuống, mắng: "Càn rở!"

Này hai chữ vừa ra, hiện trường tràn đầy mùi thuốc súng, không khí vây phi thường ngưng trọng, rất có sơn vũ dục lai khí tức.

"Bằng ngươi cũng dám nói với ta hai chữ này?" Thạch Hạo cực kỳ bình thản, nhưng là cái loại này giọng nói chân thật đáng tin, đứng tại chỗ, lạnh lùng nhìn chăm chú vào Kim Triển.

"Nhục ta trưởng bối, không hiểu được kính hiền, ta nói càn rở có gì không thể!?" Kim Triển trầm thanh nói, đồng thời, khóe miệng lộ ra một sợi cười lạnh.

Hắn đi về phía trước, cước bộ trầm trọng, để cho vùng đất này tại cộng minh, đang run rẩy, có một cỗ trầm muộn cảm giác đè nén, để cho rất nhiều người đều trong lòng cả kinh.

Mọi người đều cảm thấy, Kim Triển cường đại không gì so nổi, tối thiểu trong thế hệ tuổi trẻ, hiếm người sánh kịp, vượt qua mọi người dự liệu.

"Ở trước mặt ta ồn ào, bằng ngươi cũng xứng?" Thạch Hạo lạnh lùng nói, hơn nữa mang theo vẻ khinh miệt, thật chưa từng đem Kim Triển để ở trong lòng.

"Càn rở!" Lúc này đây, Kim Triển nổi giận, vẫn là hai chữ kia, nhưng ý nghĩa hoàn toàn bất đồng, lúc này đây hắn để lộ ra một cỗ đại uy nghiêm, kinh sợ lòng người, lần này nói càn rở là tại nhằm vào Thạch Hạo đối với hắn tự thân bất kính, mà không phải là thay trưởng bối xuất đầu.

"Chuyện gì xảy ra, lẽ nào Kim Triển đột phá?" Có người rung giọng nói, phi thường chấn kinh.

Này không như là Hư Đạo cảnh tu sĩ phải có khí tức, quá cường đại.

Cùng lúc đó, Kim gia rất nhiều người đều lộ ra vui vẻ, chính là hai vị kia đại tu sĩ Kim Dật cùng kim hỗn cũng không ngoại lệ, khóe miệng ngậm lấy bình tĩnh nụ cười.

Bọn họ biết, Kim Triển thần tư ngút trời, đích xác bước ra kia mang tính then chốt một bước, lấy ở độ tuổi này tới nói, chống trên ngạo thị trẻ tuổi thế hệ quần hùng, ai cùng so tài?

Vì vậy, bọn họ tuyệt không lo lắng, nếu là Kim Triển mượn cơ hội này gõ đánh Hoang, vậy khẳng định sẽ dẫn phát oanh động to lớn, bọn họ bằng lòng nhìn thấy.

Trên thực tế, Hoang sống sót trở về, lập được đại công, phong mang nhất thời có một không hai, Kim gia liền có loại này quyết định.

Bởi vì, bọn họ vẫn muốn đem Kim Triển đắp nặn vì thế hệ trẻ người lĩnh quân, thế nhưng cho tới nay, Hoang đều rất mạnh mẽ, hiếm người có thể địch.

Mà bây giờ chính là một cái cơ hội, tại Hoang lúc huy hoàng nhất, nếu là áp chế hắn, nếu là lộ vẻ Kim Triển rõ ràng cao hơn hắn, sẽ gặp đặt dưới tại lên thế hệ trẻ trong vô địch uy thế.

Thực tế, bọn họ sớm đã có qua loại này kế hoạch, chuẩn bị để cho Kim Triển đạp Hoang thượng vị.

Bất quá, nhưng không có nghĩ hiện tại liền tiến hành, chỉ vì kích khởi không khí khẩn trương, cảm thấy có thể phóng túng Kim Triển, mặc hắn ra tay.

"Nói với ta càn rở, ngươi không đủ tư cách, không xứng!" Đúng lúc này, Thạch Hạo mở miệng, thần sắc càng thêm lạnh như băng.

Hơn nữa, lúc này hắn làm một động tác, phất ống tay áo một cái, một tiếng vang ầm ầm, thiên băng địa liệt, thanh thế kinh người chi cực!

Cái chỗ này cát bay đá chạy, hư không nứt ra.

Kia chính đang áp sát Kim Triển, một cái không có chú ý, lại đứng không vững, lảo đảo lui về phía sau, suýt nữa té lăn trên đất.

Hắn liên tiếp rút lui, đến sau cùng càng là kém chút tung toé mà lên, ngã đi ra rất xa một khoảng cách, trên mặt đất lưu lại một đi dấu chân thật sâu.

Vương Hi vội vàng tiến lên, đỡ lấy hắn, phi thường giật mình, đôi mắt đẹp nhìn thoáng qua Kim Triển, lại nhìn phía trong tràng cái kia như là Ma Thần lù lù bất động Hoang.

Người khác cũng đều quá sợ hãi, từng cái một cực kỳ chấn động, Kim Triển mạnh như vậy, kết quả bị Hoang một tay áo liền cho đẩy lui? Này thật bất khả tư nghị.

Kim gia người trái tim đập thình thịch, nhìn chằm chặp Thạch Hạo.

Đến mức Vương gia người, còn có tu sĩ khác liền càng không cần phải

nói, đều cảm thấy một cách không ngờ!

"Ầm!"

Kim Triển để cho Vương Hi buông tay, hắn đứng vững vàng thân thể, ngưng mắt nhìn Thạch Hạo, sau đó hắn đột nhiên bộc phát ra khí tức kinh khủng, toàn thân chiến y rực rỡ, dường như một vầng mặt trời rơi xuống nơi này.

"Quả nhiên, đây là Trảm Ngã cảnh giới đạo hạnh!" Có người kinh ngạc nói.

Vừa mới, Kim Triển còn có giữ lại, chẳng qua là sơ lộ một sợi tranh vanh, hiện tại còn lại là toàn diện nở rộ, triệt để phóng xuất ra tự mình nên có cảnh giới chi uy.

Trảm Ngã cảnh giới, tại hắn ở độ tuổi này tới nói, tuy rằng không phải chưa từng có ai, nhưng cũng là xưa nay thưa thớt, còn trẻ như vậy đại cao thủ, đủ để chấn động đương thời.

"Hoang, sớm đã nghĩ đánh với ngươi một trận, chọn ngày không bằng gặp ngày, ngay hôm nay đi!" Kim Triển quát lên.

Giờ khắc này, hắn sợi tóc phi dương, căn căn óng ánh, cả người đều ở đây quang, bị Thần Hoàn bao phủ, dường như một tôn vô thượng Thần Linh, cần chúng sinh quỳ bái.

Hơi thở của hắn đặc biệt cường đại, trong thế hệ tuổi trẻ quả nhiên là nhân tài kiệt xuất cấp tồn tại.

Lúc này, Kim Triển chính thức hướng Hoang khiêu chiến!

Hắn nguyên bản liền tự tin, tại Hư Đạo cảnh thời gian liền muốn cùng Thạch Hạo tranh phong, nhưng là bị tộc nhân ngăn cản.

Cho đến ngày nay, hắn tràn đầy tự tin, còn trẻ như vậy liền tiến vào

Trảm Ngã cảnh giới, ngạo thị bầy luân, hắn không sợ hết thảy, nghĩ trấn áp cái kia đối thủ.

Hiện trường không ít người đều lộ ra vẻ ưu sầu, lo lắng Thạch Hạo. Ví như Trường Cung Diễn chờ, bọn họ từng để cho Thạch Hạo giảng thuật tại Biên Hoang bên ngoài trải qua, biết hắn đánh chết không ít địch nhân. Thế nhưng, cũng vừa vặn nghe được Thạch Hạo giảng thuật bắt giết dị vực thế hệ trẻ người sự tình, ví như giết Vô Úy Sư Tử nhất mạch mấy vị cường giả, cũng hàng phục một đầu phản tổ người, còn không có nghe được hắn về sau tại Thiên Thú sâm lâm đột phá Trảm Ngã cảnh cũng sau cùng có thể giết Độn Nhất cảnh giới tu sĩ đi qua.

Vì vậy, Thanh Y đám người lúc này sắc mặt cũng thay đổi, muốn ngăn cản.

Nhưng mà, Thạch Hạo làm một động tác, giơ tay lên ngăn trở bọn họ, như trước cực kỳ tùy ý, phi thường thả lỏng, không từng có vẻ khẩn trương.

"Ngươi quá yếu, cũng xứng hướng ta khởi xướng khiêu chiến? Không có tư cách!" Hắn nói một câu nói như vậy.

Giọng điệu như vậy vừa ra, hiện trường yên tĩnh, mọi người đều ngây người, giật mình nhìn hắn.

Vương Hi mang theo vẻ mặt kinh sợ, nàng có chút không dám tin tưởng, lẽ nào Hoang thật có thể nhìn xuống Kim Triển?

Thân là đương sự, khởi xướng khiêu chiến Kim Triển thì sắc mặt lạnh lùng, con ngươi chùm tia sáng như đao, nhìn chằm chằm Thạch Hạo, sau đó hắn bạo phát ra ánh sáng ngút trời.

Tại bên ngoài cơ thể, Thần Hoàn mênh mông, bao phủ hắn, trong nháy mắt mà thôi, khí thế của hắn tăng lên tới cực điểm, đạt tới trước mắt hắn cảnh giới tầng cao nhất.

Hắn lạnh giọng nói: "Hoang, ngươi bừa bãi quá phận, hôm nay ta liền

cho ngươi một bài học, trước mặt mọi người trấn áp ngươi!"

Kim Triển thật rất mạnh, tuy rằng mới vào Trảm Ngã cảnh, vẫn là giai đoạn khởi đầu, nhưng là lại bạo phát ra lực lượng kinh người, để cho chém ta trung hậu kỳ tu sĩ đều động dung, tự hỏi không cần thiết là đối thủ.

"Cẩn thận!"

Tào Vũ Sinh bọn người kinh hô, nhắc nhở Thạch Hạo.

Bởi vì, hắn quá tùy ý, trên dưới quanh người không có ba động, như trước đứng ở nơi đó, căn bản không như là yếu quyết chiến người.

"Ầm!"

Kim Triển ra tay, tay phải niết kiếm quyết, phát ra huy hoàng ánh kiếm, hoành quán vòm trời, hướng về Thạch Hạo chém đi, kia ánh kiếm quá rực rỡ, quả thực muốn đâm thủng thương khung.

Nhưng mà, đối mặt đáng sợ như vậy một kích, đủ để uy hiếp thế hệ trẻ tuyệt thế kiếm khí, Thạch Hạo rất bình tĩnh, chẳng qua là chậm rãi giơ tay lên, ép về đằng trước.

Tán Phật Bát Thức, thức thứ nhất!

Một kích này cực kỳ tầm thường, cũng cực kỳ phổ thông, lúc đầu không thấy hạo hãn Thần uy, chỉ có một cỗ phong cách cổ xưa đại đạo khí tức đang tràn ngập, sau cùng mới bạo phát.

Khi kia thông thiên ánh kiếm chém lúc đến, Thạch Hạo thân thể óng ánh, sau đầu xuất hiện sáng lạn Thần Hoàn, dường như một gã Chiến Phật sống lại, khí tức khủng bố.

Ầm ầm!

Thạch Hạo lấy Tán Phật Bát Thức trong thức thứ nhất, trực tiếp đè lại ánh kiếm, đem đánh xơ xác, bởi vì này cái gọi Tán Phật Bát Thức chuyên

tìm người nhược điểm, công kích hiệu quả cực tốt cùng đáng sợ.

Tiếp đó, một thức này phát uy, thôi động ra một cỗ đáng sợ thần quang, dường như phật quang rọi khắp nơi, chiếu sáng vòm trời.

Phanh một tiếng, Kim Triển thân thể tung toé mà lên, ho ra đầy máu, toàn thân xán lạn chiến y toàn bộ sụp đổ, hắn rơi ngã trong vũng máu, trọng thương.

Vừa vặn một thức, liền áp chế Kim Triển!

Này chấn động lòng người, làm cho tất cả mọi người đều ngây dại, hiện trường vô cùng yên tĩnh, không ai nói chuyện.

Chính là Kim gia người đều hóa đá, không thể tiếp thu kết quả này.

Điều này sao có thể? Hoang được cường đại đến mức nào, lại có thể một thức liền đánh bại Kim Triển, để ỗi người đều nghẹn họng nhìn trân trối, thật lâu không nói nên lời.

"Tại sao có thể như vậy?" Kim gia người kêu to.

Đến tận đây, người khác cũng đều như ở trong mộng mới tỉnh.

"Quá mạnh mẽ, Hoang lại có thể một chiêu liền đánh bay nhân vật ngút trời Kim Triển, không thể tưởng tượng nổi!"

Mọi người kêu lên sợ hãi, đến mức Tào Vũ Sinh, Thanh Y đám người còn lại là kinh hỉ, trăm triệu không nghĩ tới thắng dễ dàng như vậy.

"Trảm Ngã cảnh giới... Trung kỳ!" Kim Triển ho ra máu, nói ra một câu nói như vậy.

Hiện trường tu sĩ lần nữa chấn động, Hoang, còn trẻ như vậy, đã là Trảm Ngã cảnh giới trung kỳ tu sĩ? Khiến người ta khó có thể tin!

Khó trách hắn có thể một chiêu đánh bại Kim Triển, này không chỉ có là

bởi vì thủ đoạn inh, cũng bởi vì về mặt cảnh giới chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, có thể nghiền ép!

Đây là nào chuyện đáng sợ, Hoang so với Kim Triển còn muốn trẻ mấy tuổi, tại ở độ tuổi này, hơn phân nửa chưa từng có ai, tối thiểu tại kỷ nguyên này hư hư thực thực vượt qua qua nhiều thế hệ sở hữu các bậc tiền bối!

Vương Hi mỹ lệ trên gương mặt thần sắc dị thường phức tạp, nàng nhìn Thạch Hạo, rung động trong lòng không gì sánh được, thế nào cũng không nghĩ tới hắn sẽ mạnh mẽ như thế.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1526: Tiền Bất Kiến Cổ Nhân

Trảm Ngã cảnh giới trung kỳ!

Kim Triển chính mồm nói ra, người ở chỗ này hoàn toàn trợn to hai mắt, trong lòng dâng lên sóng to gió lớn, có chút không dám tin tưởng nghe được sự thật này.

Hoang mới bao lớn, có điều hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi mà thôi, đã là Trảm Ngã cảnh giới cao thủ? Hơn nữa còn là trung kỳ!

Loại này thành tựu, nên tính là chưa từng có ai!

Bởi vì, dựa theo cốt thư trên ghi chép, đòn đánh này kỷ nguyên năm trẻ trung nhất sinh linh tu đến Trảm Ngã cảnh thì cũng tới gần ba mươi tuổi, Hoang sớm mấy năm, đây là cỡ nào nghịch thiên?

Trước đây không lâu, hắn còn ở Hư Đạo Cảnh, hiện nay lập tức liền đột phá đến Trảm Ngã cảnh trung kỳ, cái tốc độ này quá nhanh, khiến cho người cảm thấy hãi hùng khiếp vía.

Cho tới bây giờ, thế hệ tuổi trẻ có mấy người làm được?

Tối thiểu, Trảm Ngã cảnh trung kỳ một đều không có, sơ kỳ nghi hình như có một hai người, hoặc là hai, ba người, hơn nữa đều là gần đây đột phá.

Thế nhưng, những người này đều so với Hoang lớn hơn vài tuổi, nên khoảng ba mươi tuổi.

Rất nhiều người đều bị kinh ngạc đến ngây người, thật lâu không thể nói ra thoại đến, như là như nhìn quái vật nhìn chằm chằm Thạch Hạo, này cũng thật là một đánh vỡ thần thoại tồn tại!

Rất nhanh, có mấy người bình tĩnh lại, nhạy cảm cảm thấy được, tự hôm nay sau đó, thế hệ tuổi trẻ hơn nửa lại không người là Hoang đối thủ!

Bởi vì, từ nay về sau, Hoang đối thủ chính là thế hệ trước nhân vật, người cùng thế hệ không cách nào ngăn được, hắn đem siêu thoát ở tiến lên!

Làm nghĩ đến kết quả này, chính là nhân vật già cả đều một trận hoảng sợ.

Đối với những người trẻ tuổi khác tới nói, Hoang không còn là đối thủ, không biết là nên cảm thấy vui mừng hay là muốn thở dài.

"Từ trước tới nay, từ không có người ở hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi thành tựu Trảm Ngã chính quả, hơn nữa đi vào trung kỳ!"

Có một ông lão than thở, nhìn về phía Thạch Hạo thì, hai mắt tỏa ánh sáng, hận không thể đem hắn kéo vào gia tộc của chính mình, chuyện này thực sự là một loại huy hoàng cùng vinh quang.

"Tiền Bất Kiến Cổ Nhân, đã lên tuyệt đỉnh!" Chính là đế Quan Trung trường sinh thế gia cũng than thở.

Ở độ tuổi này, lần này thành tựu, vượt qua lẽ thường, ảnh hưởng đặc biệt sâu xa, bọn họ chứng kiến một vị tuyệt đại kỳ tài quật khởi.

Tại quá khứ, bất kỳ hạng nào ghi lại dù cho tăng lên một điểm đều rất khó, Hoang lần này trực tiếp là sớm mấy năm, sao không làm người ta kinh ngạc?

Lúc này, thuộc về người của Vương gia tâm tình phức tạp nhất, vừa sợ vừa lo, Hoang trưởng thành tốc độ quá nhanh, khiến cho bọn họ có chút bất an.

Nếu không có trong tộc có vương trường sinh tọa trấn, bọn họ vẫn đúng là sẽ có chút sợ sệt.

Cho tới Kim gia, lúc này chỉ có hận, muốn dựng nên trong tộc nhân vật ngất trời Kim Triển vì là thế hệ tuổi trẻ lĩnh quân người, kết quả là như thế bị đánh bại.

Chiến dịch này, Kim Triển thua, đem mất đi rất nhiều!

Yêu Nguyệt công chúa nở nụ cười, nhìn về phía Kim Triển còn có vương hi, ngẩng lên mỹ lệ cằm, thập phần vui vẻ, bởi vì gia tộc của nàng cùng đối phương đối lập.

"Ha ha, đúng là kinh hỉ a, Thạch tiểu tử ngươi lẽ nào ở biên hoang ở ngoài bị đoạt buông tha sao, làm sao lập tức trở nên như thế hùng hổ?" Thái Âm Ngọc Thỏ cười vui vẻ kêu lên.

Thanh Y, trường cung diễn bọn người theo kinh hỉ, kết quả này để bọn họ đều có chút khó có thể tin, mới vừa rồi còn lo lắng đây, không hề nghĩ rằng Thạch Hạo thắng thoải mái như vậy.

"Tên kia, một bộ kiêu căng khinh người dáng vẻ, có thể làm sao như vậy không khỏi đánh a." Thiên Giác nghĩ lẩm bẩm.

Không có mấy người đồng ý phụ họa, đùa giỡn, Kim Triển tuyệt đối không yếu, đổi lại những người khác đi tới với hắn quyết chiến, ai có thể bảo đảm có thể vượt qua hắn? Chỉ vì, gặp phải một tên biến thái Hoang!

Nơi này nhất thời không lại yên tĩnh, rất nhiều người đều bàn luận sôi nổi lên, nhìn về phía Thạch Hạo thì, ánh mắt cực kỳ nóng rực.

Một cách không ngờ, Tào Vũ Sinh ở lắc đầu, một bộ có suy nghĩ dáng vẻ, than thở: "Ai, đây là một cái cô độc con đường, các ngươi không hiểu."

"Ngươi đang nói linh tinh gì thế?" Con thỏ nhỏ bất mãn.

"Ta nghĩ tới sư phụ ta tỉnh táo thì nói mấy lời." Tào Vũ Sinh nói.

"Ngươi người sư phụ kia vô căn cứ, nói cái gì có người sẽ đem ngươi

chôn sống, ngươi thật tin a?" Thái Âm Ngọc Thỏ mở to hai mắt nhìn hắn.

Tào Vũ Sinh không tỏ rõ ý kiến, mất tập trung, vẻ mặt hốt hoảng, ở nơi đó tự nói, nói: "Ở cô độc bên trong đi tới, ở cô quạnh bên trong quật khởi, chinh chiến!"

"Ngươi đang nói cái gì, lung ta lung tung!" Đây là Thiên Giác nghĩ đánh giá, khinh bỉ Tào Bàn Tử.

"Các ngươi coi như ta nói hưu nói vượn đi, hay là, nhiều năm lời cuối sách lên hôm nay, sẽ cảm thấy, đối với mấy người tới nói, hoặc là một thời kỳ tới nói, vạch trần một góc màn lớn!"

Nhưng vào lúc này, Kim Triển đứng lên, lau đi khóe miệng huyết, nhìn chòng chọc vào Thạch Hạo, hắn thật sự không thể tiếp thu kết quả này.

Tiến quân Trảm Ngã cảnh, ở hắn ở độ tuổi này tới nói, đã san phẳng rồi trong lịch sử trẻ trung nhất ghi lại, có thể kết quả là như thế bị người đánh bại.

Có thể nói, ở hắn mới đứng lên nhân sinh huy hoàng nhất đỉnh cao thì, một người một cước đem hắn đạp xuống.

"Ta rất không cam tâm, còn muốn khiêu chiến ngươi!" Kim Triển trong đôi mắt bắn ra hai đạo ánh sáng chói mắt cột, trên người tàn tạ chiến y đổ nát, hắn cả người phát sáng, hừng hực thần diễm thiêu đốt.

Hắn đang thiêu đốt chiến ý, ở tăng cao thực lực, muốn đập nồi dìm thuyền liều chết đến cùng, lại cùng Thạch Hạo một trận chiến, thậm chí muốn đốt cháy đạo nguyên, cùng Thạch Hạo quyết một trận tử chiến.

"Không thể!" Kim gia một đám người đều uống ngăn trở, lo lắng hắn chết đi.

Bởi vì, bọn họ biết, Hoang không phải là lòng dạ mềm yếu hạng người, đối với người nhà họ Kim không có hảo cảm, nói không chắc sẽ lạnh lùng hạ

sát thủ.

"Ta nói rồi, ngươi còn lâu mới là đối thủ của ta, không tư cách hướng về ta khiêu chiến." Thạch Hạo rất không lưu tình nói rằng.

Kim Triển sắc mặt lúc xanh lúc trắng, trước đây không lâu hắn còn quát lớn Thạch Hạo làm càn đây, kết quả quay đầu lại đối phương nhẹ như vậy coi hắn, đều không có tư cách khiêu chiến, hắn hận không thể ngửa mặt lên trời thét dài.

"Ta chính là muốn chiến!" Kim Triển cứng rắn nói rằng.

"Cái tên này điếc không sợ súng, thẳng thắn giết chết hắn quên đi!" Tiểu Thiên giác nghĩ luôn luôn rất bạo lực, ở nơi đó khuyến khích nói.

Kim gia mặt người sắc lúc đó liền tái rồi, hận không thể nuốt lấy nó.

Bỗng nhiên, Thạch Hạo vỗ sợ Hoàng Kim sư tử, nói: "Đi, giúp ta trừng trị hắn, đừng xem trò vui."

"Ngươi!"

Kim Triển giận dữ, cảm thấy chịu đến nhục nhã, vậy cũng là Thạch Hạo hàng phục vật cưỡi, là từ thiên thú rừng rậm mang về, lại để cho vật cưỡi ra tay.

Cũng trong lúc đó, Hoàng Kim sư tử cũng là một tiếng gầm nhẹ, trong mắt có nộ, nó huyết thống cao quý cực điểm, hiện nay lại bị người như thế sai khiến, thực sự không cam lòng.

"Tên gì, ta vẫn muốn ăn kho đầu sư tử đây, không muốn bị ta ăn đi, hãy cùng ta thành thật làm việc, khỏe mạnh nghe lời!" Thạch Hạo quát lớn nó.

Một đám người xem con mắt đăm đăm, muốn nói cái gì, nhưng là há miệng không biết nói cái gì tốt.

Ở mọi người xem ra, Kim Triển quá xui xẻo rồi, gặp gỡ như thế một so

với hắn còn muốn bá đạo Hoang, thực sự là đá thiết bản, đối phương lại liền phái ra một con vật cưỡi với hắn tranh đấu.

Đương nhiên, càng có rất nhiều người run lên trong lòng, vậy cũng là không sợ sư tử đời sau, hơn nữa còn là một phản tổ Giả, này báo trước nó cao quý cùng mạnh mẽ. Nhưng là, chính là sinh vật như vậy, bị Hoang hàng phục vì là vật cưỡi.

"Khinh người quá đáng!" Kim gia có người quát.

Chính là kim dật cùng kim hỗn hai vị Đại tu sĩ cũng là sắc mặt tái xanh, lạnh lùng nhìn Thạch Hạo.

"Nhìn cái gì vậy, còn không phải các ngươi vênh vang đắc ý, khiêu khích trước, đặc biệt là cái kia Kim Triển, còn thật sự coi chính mình là thiên kiêu một đời, quát lớn Hoang làm càn, quay đầu lại có điều là tự rước lấy nhục mà thôi." Con thỏ nhỏ quá trực tiếp, ở nơi đó cười nhạo nói.

"Ngươi dám nữa chiến sao?" Kim Triển nhìn chằm chằm Thạch Hạo.

"Đi thôi." Thạch Hạo vỗ vỗ Hoàng Kim sư tử đầu, để nó xuất chiến.

"Hống!" Quay đầu lại, Hoàng Kim sư tử mang theo phẫn nộ, mang theo Liệt Diễm, đánh về phía Kim Triển, đem một khang nộ oán đều phát tiết đến trên người hắn.

Kim Triển muốn không lớn chiến cũng không được, chỉ có thể bị động nghênh chiến!

Mà thời khắc này, tất cả mọi người giật nảy mình, con này sư tử không khỏi quá mạnh mẽ, lại thật sự cùng Kim Triển kịch liệt chém giết lên, Thần Thông kinh thế.

"Không hổ là đi theo tiên tăng vương đầu kia sư tử đời sau!"

"Con này sư tử phản tổ, cùng tổ tiên lưu có gần gũi huyết, nhất định vô

cùng mạnh mẽ."

Mấy người đang bàn luận, bởi vì Hoàng Kim sư tử cùng Kim Triển bính tương đương kịch liệt, hống khiếu liên tục, cát bay đá chạy, dị tượng lộ ra, quỷ khóc thần hào, phi thường kinh người.

Kim Triển giận dữ, hắn mà ngay cả đối phương vật cưỡi cũng không thể thắng sao?

Cho tới Hoàng Kim sư tử, càng là từ lâu sắc mặt tái xanh, bởi vì, Hoang cấp tốc đánh bại đối thủ, đến phiên nó đối mặt thì, lại cần huyết chiến.

Phải biết, trước đây không lâu nó nhưng là đã tiến vào Luân Hồi hồ, ở nơi đó chịu đựng một phen tuyệt thế gột rửa, trước kia thì chỗ tốt vẫn không có hiện ra, có thể trải qua mấy ngày nay rèn luyện, đạo hạnh tăng vọt, thân thể cứng cỏi, so với trước đây mạnh một đoạn. Nhưng là, hiện tại nó lại không thể lập tức áp chế đối thủ.

Điều này làm cho Hoàng Kim sư tử có loại nôn nóng cảm.

Nó đã thăng cấp vào Trảm Ngã cảnh giới, cũng triệt để củng cố, nguyên bản vẫn kìm nén một luồng khí nóng đây, chuẩn bị tìm cơ hội cùng Hoang quyết chiến, có thể bây giờ nhìn lại nó cùng Kim Triển giống như vậy, vẫn không tư cách khiêu chiến Hoang.

Ầm!

Hai người liều mạng, liên tiếp đại chiến hơn trăm hiệp, bảo thuật liệt thiên, phi thường kịch liệt.

"Được rồi!" Kim gia Đại tu sĩ kim hỗn ra tay, đem bọn họ tách ra, thực sự không nhìn nổi, cuộc chiến đấu này mất đi ý nghĩa, bất luận Kim Triển có hay không thắng được, đều không có hào quang.

Nguyên bản không sợ sư tử một mạch bên trong phản tổ Giả, xem như là sinh linh cực kỳ đáng sợ, nếu không là Thạch Hạo vật cưỡi, Kim Triển như

vậy theo chân nó giao thủ, dù cho thế hoà kết cuộc, đều không có cái gì.

Nhưng hiện tại ý nghĩa hoàn toàn khác nhau!

"Người trẻ tuổi, ngươi khinh người quá đáng!" Kim hỗn nói rằng, nhìn chằm chằm Thạch Hạo, vẻ mặt không lành, mang theo một luồng sát ý.

"Những lời nói này nên ta đối với các ngươi người nhà họ Kim nói." Thạch Hạo lạnh nhạt nói rằng, dù cho đối mặt độn một cảnh giới Đại tu sĩ cũng căn bản không hoảng hốt, sức lực mười phần.

Kim hỗn tiến lên, bước chân trầm trọng, này làm cho tất cả mọi người đều biến sắc, đây là muốn lấy lớn ép nhỏ sao?

Thạch Hạo khóe miệng nổi lên một nụ cười lạnh lùng, Kim gia đây là phải làm gì, như thế không thể chờ đợi được nữa nhảy ra, không khỏi quá "Kiêu căng", liền như thế muốn mang đi gỗ mục hòm sao?

Hắn có chút hoài nghi, lẽ nào tộc này thật sự cùng dị vực có quan hệ?

Ở thiên thú rừng rậm ngăn chặn hắn cái kia gia tộc, đúng là bọn họ sao?

Nếu là như vậy, hay là có thể lý giải, cũng không phải là muốn ngay lập tức cướp được gỗ mục hòm, sau đó mang theo, lao ra đế quan đi thôi? Thạch Hạo giật mình trong lòng, đương nhiên đây chỉ là một loại suy đoán mà thôi.

"Hừ!"

Đang lúc này, hừ lạnh một tiếng, để Kim gia đại cao thủ thân thể lập tức cứng ngắc, lại không thể động đậy, hiển nhiên có siêu cấp đại nhân vật đang cảnh cáo.

"Kim thái quân liền như thế muốn lấy được gỗ mục hòm sao? Truyền thuyết chung quy là truyền thuyết, vật này có thể không chắc thật có thể khiến người ta trở thành Tiên vương." Trong bóng tối có một giọng già nua nói rằng.

Những lời nói này khiến mọi người đều chấn động trong lòng, là chí tôn ở mở miệng sao?

Đồng thời, mọi người lập tức biết rồi, kim thái quân thật sự đi tới đế quan, hơn nữa đối với cái này gỗ mục hòm cảm thấy hứng thú vô cùng, Kim gia người dám như thế bá đạo ra mặt, cùng với nàng có quan hệ.

"Ta chỉ là có chút hiếu kỳ, vẫn là cùng nhau nghiên cứu đi." Một bà lão thanh âm vang lên.

Mọi người lẫm liệt, hiển nhiên kim thái quân không đi được, cùng mấy vị chí tôn cùng nhau, nếu không, nàng khả năng trực tiếp liền đến!

"Tiểu hữu, đến tổ tế đàn đi, chúng ta này một đám xương già chờ đợi đã lâu." Một giọng già nua vang lên, ở nói với Thạch Hạo thoại.

Mọi người hoảng sợ, quả nhiên chí tôn đều từ lâu xuất quan, không biết ở bao nhiêu bên ngoài vạn dặm truyền âm.

Đang lúc này, một đám ông lão tiến lên, hướng đi Thạch Hạo, trong đó có người của Vương gia mang theo cười nhạt, hướng về Thạch Hạo đưa tay, xin hắn dâng ra rương gỗ.

Thạch Hạo nguyên bản không có cái gì mâu thuẫn tâm lý, vốn là muốn xin mời đế Quan Trung mọi người cùng nghiên cứu này hòm, nhưng nhìn thấy là người của Vương gia, nhất thời sầm mặt lại.

Bởi vì hắn rõ ràng, chính là cái kia vương trường sinh hơn nửa đều đến, nếu không, người của Vương gia không lại đột nhiên như thế tự tin lên.

"Không được vô lễ, này hòm chính là Thạch Hạo tiểu hữu đoạt được, đẫm máu liều mạng thu được, xin mời thạch tiểu hữu đến tổ tế đàn!" Thanh âm già nua lại vang lên.

Cũng trong lúc đó, người của Vương gia ầm một tiếng, bay ngang ra ngoài, ho ra đầy máu, đây là không cho vương trường sinh mặt mũi sao?

Mọi người chấn động trong lòng, ý thức được, cái này rương gỗ để chí tôn cũng không thể bình tĩnh.

Một cái kim quang đại đạo trải ra, đến phụ cận, khiến cho tất cả mọi người đều bước lên, sau đó trực tiếp dẫn tới đế quan nơi trung tâm nhất trong tịnh thổ.

Thạch Hạo ước ao, lần này có thể giải mở này rương gỗ bí mật!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1527: Tổ Đàn

Tổ đàn, cũng xưng tổ tế đàn.

Cái chỗ này, cảnh tượng đổ nát, khắc đá cổ lão, khắp nơi như rừng, chôn xuống lịch sử tàn dấu tích, rất nhiều đều vì trên một kỷ nguyên đại chiến sau lưu lại.

Nó ở vào Đế quan trung tâm nhất, là thần thánh nhất chi địa.

Ở chỗ này có tiền bối tàn xương, có Tiên chi văn bia, có tuyên cổ trường tồn chi tế địa, còn có phong kín thạch thất, nghe đồn có người tọa quan một cái kỷ nguyên chưa ra.

Mà Đế quan trong mấy vị Vô Địch Giả cũng quanh năm ở chỗ này, trừ phi gặp phải đại chiến, không phải cũng không lộ diện.

Cứ nghe, mấy người kia so Mạnh Thiên Chính, Vương Trường Sinh, Kim thái quân mấy tuổi khả năng đều lớn hơn, là cùng cấp số tồn tại.

Kim quang đại đạo cực kỳ thô to, xỏ xuyên qua không biết nhiều ít vạn dặm, đem Thạch Hạo đám người tiếp đón được khu vực này phía ngoài nhất, một đám người rơi trên mặt đất.

Xa xa nhìn đi, sương mù sương mù, ngói vụn, đoạn tường chờ, tuyên khắc tuế nguyệt loang lổ, lịch sử thương tang, tàn khuyết lại dày nặng, dường như một bộ còn sống cổ sử nhào tới trước mặt.

Phía trước mặc dù hoang vu, nhưng bây giờ nhưng không khuyết thiếu nhân khí. Hôm nay rất náo nhiệt, bởi vì tới rất nhiều sinh linh, đều ngồi trên chiếu.

Những người này cũng không có tiến nhập tổ đàn chỗ sâu, đều là tại phía ngoài nhất, ngồi ở cự thạch còn có trên phế tích, ở chỗ này nghị luận ầm ĩ.

Bọn họ đều là các tộc nổi danh, nhân số rất nhiều, không dưới mười vạn người.

Những sinh linh này đều đã nhận được tin tức, nghe nói Hoang mang về một miệng rương gỗ, sự quan trọng đại, đều muốn xem rõ ngọn ngành, cùng nhau tụ tập đến nơi đây

Nói cách khác, bọn họ khẳng định cũng phải đi tìm kiếm Thạch Hạo.

Nơi xa, có một tòa tàn phá cung điện, cũng tới gần ngoại bộ khu vực, thường ngày là hoang vắng, không có khả năng có người ở lại.

Nhưng bây giờ bụi bặm diệt hết, bên trong Hỗn Độn khí lưu động, hoàn toàn mơ hồ, rất khó nhìn rõ.

Trong lúc mơ hồ có thể thấy được, có mấy tôn thập phần cổ lão thân ảnh ngồi xếp bằng, vẫn không nhúc nhích, tuy rằng khí tức nội liễm, như hóa thạch, nhưng là như trước khiến người ta nhịn không được muốn quỳ bái.

Không cần suy nghĩ nhiều, đó là Chí Tôn, đều đã sống lại, ở chỗ này yên tĩnh ngồi xếp bằng.

Bên trong có Kim thái quân, có Vương Trường Sinh, cũng có Đế quan trong Vô Địch Giả.

"Ngươi ở nơi này chờ đợi đi, ta đem rương gỗ đưa vào cổ điện." Một người trung niên nữ tử mang theo ôn hòa cười, đối với Thạch Hạo mở miệng, chuẩn bị tiếp nhận rương gỗ.

"Không sai mấy bước này." Thạch Hạo nói, hắn sải bước đi về phía trước, hướng tổ đàn nơi đó mà đi, muốn thân thủ đưa lên rương gỗ.

"Nữ nhân này là người nào, lại là Kim gia người, thật đúng là không chỗ

không so đo a, còn muốn ngăn Thạch Hạo vào tổ đàn? Điều này có thể sao!" Tào Vũ Sinh cười lạnh.

Cái chỗ này tụ tập quần hùng, đều là các tộc cao thủ, Thạch Hạo có khả năng ở đây lộ diện, tự nhiên có chỗ tốt cực lớn, các tộc đều muốn niệm công lao của hắn.

Sau cùng vài bước, lại còn có người ngăn trở, nghĩ trong vô hình cắt giảm hắn quang huy, không cho hắn đi vào.

Đương nhiên, vừa mới trung niên nữ tử cực kỳ uyển chuyển, cực kỳ khách khí, nếu không ngẫm nghĩ, còn tưởng là nàng là xuất phát từ lễ tiết, thực sự không phải.

Lúc này, các tộc nổi danh đều cùng quay đầu lại, nhìn kia đi tới người trẻ tuổi, hắn cưỡi ở một đầu kim sắc sư tử trên thân, cao ngất mạnh mẽ, anh khí nội liễm.

Càng có thật nhiều mắt người đăm đăm, nhìn chằm chằm trong tay hắn rương gỗ!

"Đây là Hoang sao, lần đầu tiên nhìn thấy, quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên a!"

"Vừa mới được đến bẩm báo, hắn đã tấn thăng làm Trảm Ngã cảnh trung kỳ, chuyện này thực sự không thể tưởng tượng nổi, phá vỡ này kỷ nguyên ghi lại, sử thượng xưng nhất!"

Một số người khen ngợi, đều đối với hắn sinh ra một chút hảo cảm.

Tại rất nhiều người xem ra, Thạch Hạo dám chém giết, cùng dị vực quần hùng đại chiến, sinh sinh đoạt lại cái này rương gỗ, tuyệt đối coi như là nhổ răng cọp!

Này tại quá khứ nghĩ cũng không dám nghĩ, có người mấy người có thể tại dị vực Vương tộc săn bắn dưới bất tử?

Thiếu niên này quá có mạnh dạn đi đầu, một người độc chiến Biên Hoang bên ngoài, cứ nghe đã giết chết dị vực rất nhiều cao thủ trẻ tuổi, chấn nhiếp ròng rã một đời sinh linh.

Như thế huy hoàng chiến tích đại dài Đế quan uy phong, khiến người ta bội cảm thoải mái, nghe được hắn một chút chiến đấu nghe đồn thời gian đều có loại thần thanh khí sảng cảm giác.

Bởi vì, đang cùng dị vực trong chiến đấu, Đế quan bên trong tu sĩ phần lớn dưới tình huống đều là biệt khuất, thường xuyên nuốt hận, có như thế một cái ngoại tộc, thật là làm người cảm thấy thống khoái, giết dị vực một đời người cúi đầu, nghe tin đã sợ mất mật, coi như là ra nhất khẩu ác khí.

Thạch Hạo đối với mọi người thăm hỏi, sau cùng đem rương gỗ trình cho bên trong cung điện cổ mấy vị tồn tại.

"Ngồi!"

Một vị dường như tượng đắp thân ảnh mở miệng, thỉnh Thạch Hạo ngồi ở trong cung điện.

Có thể nói, đây là một loại quang vinh, Hoang bị Chí Tôn nhìn với con mắt khác, người khác không có tư cách tiếp cận nơi đó.

Thạch Hạo cũng không luống cuống, thẳng ngồi xuống, ở chỗ này hắn cảm nhận được kinh đào hải lãng trùng kích, dù ấy vị Chí Tôn nội liễm khí tức, nhưng là chợt có ánh mắt đảo qua, để cho dòng máu của hắn dâng tràn cuồn cuộn.

Không cần nghĩ cũng biết, đó là Kim thái quân tại nhìn hắn, bởi vì đó là một cái bà lão thân ảnh.

Người khác ánh mắt bình thản, không có tạo thành áp lực, chỉ có ánh mắt của nàng có một số khiếp người, đương nhiên nàng vẫn chưa ra tay, cũng không có đặc biệt áp chế, nhưng chính là tạo thành như vậy một cỗ hít thở không thông cảm giác.

Vương Trường Sinh cũng tới, tương đối trẻ tuổi, thoạt nhìn chỉ là một cái mười sáu mười bảy tuổi thiếu niên mà thôi, trẻ tuổi rối tinh rối mù, khiến người ta không thể tin được.

Lúc này, hắn ngồi xếp bằng Hỗn Độn trong, cũng không tỏ vẻ, ánh mắt bình thản.

"Nhà ta chủ thượng muốn mượn rương này xem một chút." Cách đó không xa có một người mở miệng.

Tức khắc, này dẫn phát rồi bàn luận sôi nổi, các tộc nổi danh đều ở đây nói nhỏ, nói ra thân phận của hắn.

Đây là một cái lão giả, chỉ có một chân, ngồi ở trên một tảng đá xanh lớn, ở bên cạnh còn có một con rụng lông gà trống lớn, là của hắn tọa kỵ.

Người này sớm trước từng xuất hiện, tới từ trên Cửu Thiên một chỗ vô thượng cấm khu!

Lúc đầu, hắn sở dĩ tới Đế quan cũng là bởi vì biết, nơi này có một trương tàn phá da thú bức tranh, chỉ về Thiên Thú sâm lâm cùng Thần Dược sơn mạch khối kia khu vực.

Ngày nay Thạch Hạo mở ra nơi đó mộ lớn, mang về một miệng rương gỗ, kinh động trên Cửu Thiên Cấm Khu Chi Chủ, lần nữa điều động sứ giả mà tới.

Hơn nữa một chân lúc này đây mang đến một tin tức, cực kỳ trực tiếp, báo cho biết Đế quan trong các phe cao thủ, cái này rương gỗ cũng có thể tạo ra được Tiên Vương cấp cao thủ!

Đây không thể nghi ngờ là oanh động, chính là tổ đàn Vô Địch Giả đều đứng ngồi không yên, đến mức Kim thái quân, Vương Trường Sinh càng là hiện thân tại Đế quan!

Hắn tự xưng làm như vậy là vì hiển lộ thành ý.

Hắn báo cho biết Đế quan trong tu sĩ, cấm khu sẽ không mạnh mẽ lấy, chỉ muốn tại Đế quan bên trong quần hùng tìm hiểu thấu đáo sau, mượn đi dùng một lát, cũng bảo chứng còn có thể trả.

Vì vậy, tình huống bây giờ cực kỳ phức tạp!

Nếu như cái này rương gỗ thật trọng yếu như vậy, sao có thể có thể đơn giản ượn?

Mọi người không rõ, hắn vì cái gì như thế thẳng thắn thành khẩn, sẽ không sợ Đế quan mọi người biết là như vậy chí bảo sau, sẽ không cho bên ngoài mượn sao?

"Thỉnh các vị đạo hữu đi đầu tìm hiểu." Cấm khu sứ giả nói.

Kim thái quân mở ra con ngươi, hướng chính giữa cung điện nhìn đi, trên đất rương gỗ tức khắc xuất hiện ở trong tay của nàng, nàng thứ nhất động bắt đầu nghiên cứu.

Thỉnh thoảng, tròng mắt của nàng mở ra, sẽ nhìn quét Thạch Hạo vài lần, chấn động tâm hồn.

"Thỉnh đem rương gỗ khai quật thời gian đi qua toàn bộ nói ra." Kim thái quân bình thản nói.

Thạch Hạo đối với nàng không có hảo cảm, thật tâm không muốn tự mình mang về rương gỗ hội thành toàn nàng, nhưng bây giờ nhưng cũng chỉ có thể từng cái nói ra, bởi vì hắn cũng mong được người ở chỗ này có thể kham phá rương gỗ bí mật, giúp Cửu Thiên Thập Địa cường đại lên.

Kim thái quân đóng lại con ngươi, thật lâu đều không nói gì, đầy đủ qua nửa canh giờ, thủy chung cầm trong tay rương gỗ, cẩn thận cảm ứng.

Mọi người thấy, nàng tại phát lực, tại dò Thần Niệm, cưỡng ép mở ra rương gỗ, nhưng cũng không có bất cứ tác dụng gì.

Sau cùng, nàng buông xuống rương gỗ.

Tiếp đó, mấy vị Vô Địch Giả trước sau thăm dò, kết quả như trước, không làm gì được rương gỗ.

Đến phiên Vương Trường Sinh thời gian, hắn lấy ra một cán dài bằng lòng bàn tay tiểu kích, tại trên rương gỗ khắc vẽ, mọi người đều biến sắc, đó là nên tộc trấn tộc Tiên Khí!

"Đạo hữu nghĩ lại!" Một vị Chí Tôn nhắc nhở, sợ hắn không cẩn thận hủy rương gỗ.

Ngoài mọi người dự liệu, khi chiến kích ở phía trên hoa động thời gian, rương gỗ không tổn hại, phát ra ánh sáng dìu dịu, cũng không có bị chém mở.

Này lệnh mọi người đều ngây người!

"Ta nghĩ thỉnh giáo, đã Cấm Khu Chi Chủ muốn này rương gỗ, vì cái gì không tự mình đến lấy?" Vương Trường Sinh mở miệng, hỏi kia thiếu một chân lão giả.

"Nhà ta chủ nhân không muốn trêu chọc một cọc đại nhân quả." Lão giả không kiêu ngạo không siểm nịnh, thong dong đáp.

"Ý gì?" Kim thái quân hỏi.

"Cái này rương gỗ có một cọc đại nhân quả, nhà ta chủ nhân không muốn rơi vào, phòng ngừa tương lai bị thanh toán." Lão giả nhẹ giọng nói.

"Cái gì?" Dù cho thân là Chí Tôn, Kim thái quân cũng không nhịn được hít vào lãnh khí, sắc mặt tức khắc biến hóa.

Người khác hãi hùng khiếp vía, kia là như thế nào nhân quả? Liền cấm khu người đều sợ bị thanh toán, xác thực nghe mọi người run rẩy nơm nớp!

Cần biết, cấm khu tồn tại được xưng cùng tồn tại với thế gian, có một số

không ngừng ngao qua một cái kỷ nguyên đơn giản như vậy, năm đó dị vực giết tới thời gian, đều không từng trêu chọc.

"Hắn trở về..." Một chân lão giả nói, cũng báo cho biết đây là chủ nhân đem hết khả năng, thấy một góc tương lai sau theo bản năng tự nói.

Theo kim quang đại đạo trên cùng Thạch Hạo cùng xuống người trẻ tuổi đều thân thể run lên, bởi vì lần trước lão giả lúc đến liền từng đối với bọn họ nói qua, không hề nghĩ rằng lại một lần nữa đề cập.

"Xin mời ngồi!" Kim thái quân trịnh trọng mở miệng, tự mình tế xuất một cái bồ đoàn, thỉnh lão giả đến phụ cận tế đàm, bầu không khí thập phần trầm trọng!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1528: Kỷ Nguyên Hoàng Hôn

Độc Thối ông lão cười khổ, nói: "Ta một giới tôi tớ, ngươi cho rằng ta có thể biết càng nhiều sao?"

Hắn tự giễu, tuy rằng theo người khác thân phận không bình thường, nhưng hắn cũng chỉ là một tôi tớ, căn bản không phải vùng cấm bên trong dòng chính truyền nhân các loại.

Nhưng hắn vẫn là giảng giải một chút, môi mấp máy, chỉ nhằm vào mấy vị chí tôn mở miệng, có điều Thạch Hạo cũng nghe được, bởi vì hắn cũng ở trong cung điện đổ nát.

"Hay là, đây là yên tĩnh hoàng hôn, hắc ám sắp đến, ai cũng chạy trốn không được." Ông lão vẻ mặt nghiêm túc, cực kỳ trầm trọng nói rằng.

Những lời nói này làm người cảm giác trong lòng ngột ngạt, dù cho là chí tôn cũng đều ánh mắt chuyển động, dường như có Đại Tinh chết đi, ở tại bọn hắn nội tâm không bình tĩnh.

"Nhiễm Huyết Hoàng Hôn không lâu xa, đây là chủ nhân của ta nhìn thấy một góc tương lai, các vị trân trọng, tự lo lấy." Độc Thối ông lão thở dài.

Bởi vì, dựa theo hắn bản thân nhìn thấy cảnh tượng, nghe được vị chủ nhân kia thở dài, chỉ sợ cũng là vùng cấm đều phải bị lan đến gần, không người nào có thể siêu nhiên ở bên ngoài.

"Làm sao sẽ như vậy, có thể cụ thể nói một chút sao?" Kim Thái Quân thay đổi sắc mặt, trong đôi mắt già nua có hết sạch lấp lóe, bên ngoài cơ thể Hỗn Độn đặc biệt nồng nặc.

"Thiên Nhật Nhiễm Huyết, hạ xuống phía tây sau khi hay là vĩnh viễn thăng không đứng lên." Ông lão nói như vậy đạo, đây là hắn bản thân biết cực hạn, là vùng cấm bên trong chủ nhân thôi diễn sau từng nói mấy lời.

Này báo trước cái gì? Phá Điện bên trong mấy vị chí tôn, mỗi một người đều trầm mặc, trong con ngươi hiện ra thây chất thành núi, máu chảy thành sông giống như cảnh tượng, bọn họ đang suy đoán, ở thôi diễn!

Cái gọi là hoàng hôn, cái gọi là nhuốm máu, cái gọi là thiên nhật vĩnh không xuất hiện, đều đang nói ở hắc ám đến Tiền sẽ có một hồi đáng sợ máu tanh, sau đó đại địa liền vĩnh hãm hắc ám, năm tháng dài đằng đẵng bên trong tàn khốc vô biên!

Đây là bọn hắn lý giải, không thể đúng là thiên nhật không có, mà là Hắc Ám Vĩnh giáng lâm.

Thời gian rất lâu Phá Điện bên trong cũng không có người nói nữa, bọn họ ở tĩnh tư. Yên lặng suy nghĩ.

Vài tiếng than nhẹ, âm thanh theo gió rồi biến mất.

Muốn phỏng đoán tương lai, càng ngày càng gian nan, không cách nào lay động một loại nào đó cách trở, so với trước đây càng tối nghĩa, điều này nói rõ liên luỵ càng ngày càng nhiều. Nhân quả càng lúc càng lớn!

Sau đó mấy vị Vô Địch Giả liên thủ, cùng nghiên cứu cái kia rương gỗ, ước ao có biện pháp mở ra, kết quả bọn họ thất vọng rồi, vẫn không thể làm sao nó.

"Ngươi chờ cũng đến xem thử."

Rương gỗ bị đưa đến cung điện ở ngoài, rơi vào những danh túc này trong tay, bọn họ cùng nhau nghiên cứu. Ở một con lại một cái tay bên trong lan truyền.

Cùng lúc đó, đế quan tường thành ở ngoài, mấy cỗ bóng người lạnh lùng

đứng, dường như cái thế Ma Tôn!

Ngoài ra, phần cuối đường chân trời còn có một chút bóng người. Từng cái từng cái đặt ngang hàng đứng sừng sững, phảng phất đỉnh thiên lập địa Đại Ma Vương, khí tức khủng bố, Giai không nói lời nào.

Đây là dị vực chí tôn. Bọn họ truy sát Mạnh Thiên chính đến đó, đáng tiếc thất bại. Không có có thể lưu lại hắn.

"Đáng tiếc, chỉ có một Mạnh Thiên con dòng chính quan." Có người tiếc nuối.

Bởi vì, bọn họ tách ra mai phục tại một ít then chốt trên đường, chuẩn bị phục kích Đế Quan Trung mặt khác mấy vị chí tôn. Thế nhưng, bọn họ hi vọng thất bại.

Sớm biết như vậy, sức mạnh của bọn họ nếu là hợp lại cùng nhau, bọn họ tin tưởng, Mạnh Thiên chính không thể có thể còn sống trở về.

Lần này, dị vực chuẩn bị một trận chiến mà phục kích đi Đế Quan Trung mấy đại chí tôn, rất đáng tiếc chỉ có một Mạnh Thiên con dòng chính quan.

Mà để bọn họ không nghĩ tới chính là, phụ trách kiềm chế cùng đánh giết Mạnh Thiên chính ngũ đại chí tôn, lại thất bại, ngược lại bị hắn đánh gục hai đại đại cao thủ.

Điều này làm cho chí tôn đều cảm thấy nén giận!

"Điều này cũng từ trình độ nào đó nói rõ, bọn họ thiếu hụt dũng khí, không đáng sợ!" Có người nói, từ một góc độ khác đối xử vấn đề này.

"Ngược lại không bao lâu nữa toà thành trì này liền muốn phá tan rồi, không nhất thời vội vã." Một vị chí tôn gật đầu.

"Hay là, không phải bọn họ thiếu hụt dũng khí, mà là đối với Mạnh Thiên chính có lòng tin, ngờ tới chúng ta sẽ phân tán binh lực." Tên còn lại

nói rằng.

"Đi thôi, nơi này đã sắp biến thành một tòa thành chết, không có cần thiết lãng phí lời nói, không có ý nghĩa. Sau đó không lâu nhất định phải ngựa đạp nơi đây, một xông mà qua!" Đây là chí tôn lời nói.

Xoạt!

Hầu như là cũng trong lúc đó, bất kể là cự thành Tiền, vẫn là phía trên đường chân trời, những kia khủng bố bóng người đều đồng loạt biến mất rồi, triệt để không thấy tăm hơi.

Đế Quan Nội, Tổ Đàn Tiền.

Các tộc danh túc đều cau mày, phàm là xem qua rương gỗ sinh linh cũng không có cách nào, hết đường xoay xở, không cách nào mở ra, cũng phỏng đoán không ra cái gì huyền bí.

Dần dần, một ít tiếng bàn luận vang lên, có vẻ hơi táo bạo.

Đều biết nó là chí bảo, nhưng là nếu như không có biện pháp thu được huyền bí, vậy thì có cái gì dùng?

"Thật có thể tạo ra được Tiên vương sao?" Kim Thái Quân ở trong điện hỏi dò Độc Thối ông lão, nàng ở chí tôn bên trong nhất là chủ động.

"Chủ nhân của ta từng nói, nó bao hàm bí mật động trời, tạo nên Tiên vương hay là có thể." Ông lão đáp lại nói.

Rõ ràng, cái gọi là bí mật động trời, cũng không phải chỉ nhất định có thể tạo ra được Tiên vương, mà thành tựu cái kia chính quả hoặc là chỉ là dự liệu kết quả một trong.

Quay đầu lại mọi người thất vọng rồi, không người nào có thể phỏng đoán thấu triệt cái này cái rương.

Gỗ mục hòm lại trở về điện bên trong, đặt ở mấy vị chí tôn trước mắt.

Một vị Vô Địch Giả mở miệng, hướng về Độc Thối ông lão hỏi dò, vùng cấm có biết hay không làm sao mở ra cái này cái rương.

"Chủ nhân của ta chưa từng có từng chiếm được nó, chỉ là ở thời đại Tiên cổ trung kỳ thỉnh thoảng nghe ngửi, đã từng tìm kiếm, nhưng đều chưa thành công." Ông lão nói rằng.

Vùng cấm chi chủ cũng chỉ là từng nghe nói chỉ tự nói, là từ cổ sử bên trong phát hiện manh mối, xưa nay chưa từng nhìn thấy, cũng không biết làm sao mở ra.

Trên thực tế, vùng cấm bên trong vô thượng tồn tại dự liệu được, sẽ không như vậy dễ dàng mở ra rương gỗ, bởi vì ở những kia manh mối bên trong loáng thoáng điểm từng tới.

"Đại nhân quả, liền vùng cấm chi chủ đều kiêng kỵ, e ngại, đây là cái đạo lí gì, liền không thể công khai sao, đến cùng sẽ chọc cho ra cái gì?" Kim Thái Quân không hài lòng.

"Không biết." Lần này, ông lão trả lời rất đơn giản, không muốn cũng không dám thâm nhập nói rồi. Liền chủ nhân của hắn đều từng nghiêm túc như vậy, hắn có tư cách gì vọng nghị.

"Được rồi, rương gỗ trước tiên để ở chỗ này, ngươi lui xuống trước đi đi." Kim Thái Quân nói với Thạch Hạo, ngữ khí bình thản, không thể nói được là mệnh lệnh vẫn là báo cho.

Thạch Hạo 120 cái không vui, căn bản là không hy vọng cái này cái rương tác thành Kim Thái Quân còn có Vương Trường Sinh, hắn gặp nạn thì, không gặp hai người xuất quan, vào lúc này đến rất tích cực.

Đồng thời, hắn cùng hai cái gia tộc nhất định đối lập, phi thường phản cảm hai tộc.

Có điều, cái gọi là đại nghĩa ở Tiền, hắn cũng không tốt nhiều lời. Vẫn là

hi vọng để quan có người có thể phá giải này hòm bí mật, hắn đứng dậy liền đi.

Thạch Hạo ngược lại cũng không lo lắng hai người sẽ có thu hoạch lớn, hắn tin tưởng, cái này cái rương không dễ như vậy mở ra, quay đầu lại đều là không có thu hoạch, cuối cùng cũng phải trả lại hắn.

"Cái nào bộ tộc phản bội?" Thạch Hạo đứng dậy thì. Mang theo nghi hoặc, đến hiện tại vẫn không có bất kỳ một việc xác thực chứng cứ.

Hắn không biết Đại trưởng lão có hay không cảm thấy được, mấy vị Vô Địch Giả có hay không hiểu rõ.

Lần này trở về sau, lại không nghe thấy muốn lấy ra đi theo địch Giả tin tức như thế. Thạch Hạo có chút ngờ vực, lẽ nào liền như thế bỏ qua? Vẫn là nói, Đại trưởng lão chờ trong bóng tối ngủ đông, chờ đợi đánh giết bộ tộc này?

Hay là. Liên luỵ rất rộng, dính đến quá nhiều, phi thường đáng sợ đi.

Bởi vì, vạn nhất là trường sinh gia tộc, vậy thì rất có thể dính đến một vị sống sót chí tôn!

Thạch Hạo cuối cùng liếc mắt nhìn Kim Thái Quân còn có Vương Trường Sinh. Liền như vậy đi xa.

Cái kia hai tộc với hắn như nước với lửa, thường ngày vẫn đối với hắn mang theo địch ý, nếu như cho rằng là bọn họ, không khỏi quá tốt suy đoán. Liệu sẽ có khác hắn tộc đây.

"Chờ chúng ta lại nghiên cứu một phen, hai ngày sau ngươi tới đây lấy rương gỗ." Một vị chí tôn truyền âm. Trên thực tế bọn họ còn muốn hướng về Thạch Hạo tỉ mỉ hiểu rõ chuyến này trải qua đây.

Có điều, bởi vì quá để ý gỗ mục hòm, muốn mau sớm mở nó ra, vì vậy mấy người chỉ hiểu rõ liên quan với rương gỗ một chuyện. Liền vội vội vàng

vàng bế quan, chuẩn bị hợp lực mở ra nó.

Những chuyện khác đều bị đẩy sau.

Rời đi nơi này trên đường, Thạch Hạo trở thành tiêu điểm, một đám người xông tới, đem hắn bao vây ở trung tâm, những lão già kia môn nhiệt tình để Thạch Hạo tê cả da đầu, nổi lên nổi da gà.

"Tiểu đạo hữu, có thể hay không có đạo lữ? Ta có một tiểu tôn nữ, quốc sắc thiên hương, thông minh kỳ ảo, chính là lương phối."

Một hói đầu lão già một phát bắt được Thạch Hạo cánh tay.

"Tiểu hữu, đừng nghe hắn nói lung tung, hắn cái kia tôn nữ đều sắp 3 vạn tuổi, cùng ngươi không phải người cùng một thời đại." Một ông già vạch trần.

Thạch Hạo nghe đờ ra, một người vợ bà, còn quốc sắc thiên hương, phải gả cho hắn? Chỉ vừa tưởng tượng hình ảnh kia, hắn liền sợ hãi.

"Không nên nói bậy nói bạ, ta cái kia tiểu tôn nữ dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn, dung nhan bất lão, đoan trang mà xinh đẹp tuyệt trần, năm tháng không để lại dấu vết, các ngươi đó là đố kị!" Hói đầu ông lão kêu lên.

"Tạ Tạ tiền bối hảo ý!" Thạch Hạo lau mồ hôi từ chối.

"Bộ tộc ta có một minh châu, tuổi mới Nhị Bát(28 tuổi), có thể nói tuyệt đại giai nhân, cùng ngươi là người cùng thế hệ, vừa vặn có tiếng nói chung." Khác một ông lão lôi kéo.

...

Thạch Hạo lần này giết trở lại, danh chấn đế quan, mang về chí bảo, tự thân không việc gì, gợi ra náo động lớn, các tộc đều muốn cực lực lôi kéo.

Đặc biệt là, biết hắn hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi tuổi tác liền lên cấp chém ta cảnh trung kỳ, phá kỷ nguyên này ghi lại, thì càng thêm nhiệt tình.

Bởi vì, nếu như không có bất ngờ, hắn sẽ là tương lai lĩnh quân Giả.

"Thạch tiểu tử, ngươi càng ở đây phong lưu, còn không mau trở lại, nhà ngươi oa đều muốn sinh!" Xa xa, có thiếu nữ ngao lao một cổ họng, như vậy hô quát.

Này không chỉ có dọa Thạch Hạo nhảy một cái, cũng làm ột đám ông lão đờ ra.

"Nhà hắn oa, ai muốn vì hắn sinh?" Một ông lão không có phục hồi tinh thần lại, theo bản năng hỏi.

Thái Âm Ngọc Thỏ cổ quai hàm, nói: "Bù Thiên Đạo Nguyệt Thiền."

Phốc!

Xa xa, chính đang cảm thấy việc không liên quan tới mình Nguyệt Thiền tiên tử, nghe vậy suýt chút nữa phun ra một ngụm máu đến, đây thực sự là tai bay vạ gió a, ngậm máu phun người.

Đương nhiên, Thanh Y cũng rất lúng túng, bởi vì nàng cùng Nguyệt Thiền là một người hai thể.

"A, nói sai, khả năng là Tiệt Thiên Đạo Ma Nữ." Thái Âm Ngọc Thỏ ở nơi đó bịa chuyện, nói chêm chọc cười, Tào Vũ Sinh chờ cũng trợ giúp Thạch Hạo trốn ra phía ngoài.

Nếu không, đám lão già này sẽ không bỏ qua hắn.

Đại cần đà, thập quan vương, thích cố đạo nhân, lam tiên, thạch nghị mỗi người đường đều ra vẻ kinh dị, mừng rỡ ở phía xa xem trò vui.

"Há, nói cho các ngươi một bí mật đi, kỳ thực là Vương gia vương hi tiên tử." Thái Âm Ngọc Thỏ thấy Thạch Hạo thoát vây, nói như vậy nói.

Phốc!

Lần này, đến phiên Thạch Hạo phun ngụm nước.

Cho tới vương hi, suýt nữa ho ra một ngụm máu đến, nuốt trở vào.

Nơi này nhất thời ầm ĩ khắp chốn, hơi lớn loạn dấu hiệu.

"Đi!" Thạch Hạo xông lên trước, trước tiên nhanh chóng đi.

Một đám người trẻ tuổi ở phía sau theo, ầm ầm ầm đi xa, không thấy bóng dáng.

"Tuổi trẻ thật tốt, còn nhớ tới lão hủ năm đó cũng là cute thiếu niên, bị khắp nơi mỹ nhân vờn quanh."

"Ngươi này lão không đứng đắn, cũng không cảm thấy ngại nói thành lời được. Nha, đúng rồi, bù Thiên Đạo Thánh nữ, Tiệt Thiên Đạo Ma Nữ, còn có Vương gia nữ oa đến cùng ai muốn sinh?"

"Ngươi mới là cái lão không đứng đắn a!" Trước kia người phản bác.

Nguyệt Thiền, Ma nữ, đặc biệt là vương hi phát điên, này quần lão già e sợ cho thiên hạ không loạn sao?!

Các nàng căm tức, sau đó cũng thoát đi.

"Đừng nói lung tung, cẩn thận Vương gia, Kim gia cho các ngươi tức giận, ân, phỏng chừng bù thiên đạo cũng sẽ có đồ vật nhảy ra!" Có ông lão nói rằng.

"Khiêu liền khiêu chứ, ta cũng chỉ là nghe nói cùng nghị luận một chút, chẳng lẽ còn không cho phép?"

Hiển nhiên, đế quan quá mức nặng nề, tất cả mọi người đều biết, sau đó không lâu khả năng có đại huyết chiến, hiện tại cũng có điều là cố ý thả lỏng mà thôi.

Đương nhiên, trong bất hạnh thương vài tên thiếu nữ oán niệm rất lớn,

bởi vì thật là có kẻ tò mò cho loạn truyền ra ngoài, ở phía sau lên men.

"Ngươi đây là muốn đi nơi nào?" Ở trên đường đi, Thái Âm Ngọc Thỏ hỏi Thạch Hạo.

Mặt sau, nhưng là theo một đoàn người trẻ tuổi đây, đều muốn xin mời Thạch Hạo đi uống rượu, khỏe mạnh nhờ một chút hắn ở quan ngoại trải qua.

"Ta nghĩ đi lĩnh chiến công, vì là Thạch Tộc giảm tội, để bọn họ cùng người bình thường như thế sinh hoạt." Thạch Hạo nói rằng, hắn tin tưởng, lần này chiến công đủ để tiêu giảm những kia tội, bởi vì chôn giết độn một cảnh giới Đại tu sĩ số lượng thực tại đáng sợ.

Đây là một nơi trống trải, có một mảnh to lớn diễn võ trường, thường ngày thường thường có người đang tỷ đấu, rèn luyện tự thân các loại.

Mà cách đó không xa, chính là Đế Quan Trung một đặc thù cung điện, ở nơi đó có thể lĩnh chiến công!

"Hoang?" Xa xa, có một ít người nhìn thấy hắn, đứng diễn võ trường biên giới, con mắt rất lạnh.

"Đi ra ngoài một chuyến, giết mấy tiểu bối mà thôi, liền không thể chờ đợi được nữa đến lĩnh chiến công, đúng là không hề chắc bao hàm, dễ kích động." Có người lạnh lùng nói.

"Đây là nóng lòng chứng minh chính mình a, tự cho là có chút công lao, muốn hướng về đế quan các tộc biểu hiện sao?" Có khác một người lạnh lùng nói rằng.

Những người kia nhìn đều đang tráng niên kỳ, tinh lực cường thịnh, nhưng kỳ thực đều là độn một cảnh giới Đại tu sĩ.

"Ồn ào cái gì?" Thạch Hạo nhìn bọn họ một chút, như vậy không khách khí nói.

"Ngươi đang nói cái gì, giết mấy người liền như thế không thể chờ đợi được nữa tới đây, muốn biểu lộ ra ngươi lần này công lao sao? Người trẻ tuổi làm khiêm tốn, là công lao của ngươi cuối cùng ngươi, không cần như thế vội vã chứng minh chính mình." Có người lạnh lùng nói.

"Ít nói nói mát, ta lập xuống công lao đủ để lượng mù mắt chó của các ngươi, là Kim gia chạy trở về Kim gia, là Vương gia chạy trở về Vương gia, đừng ở chỗ này vướng bận!" Thạch Hạo quát lớn.

"Tiểu tử ngươi đang nói ai, ta cũng muốn xem thử xem ngươi lập xuống mấy phần chiến công, dám to mồm phét lác như vậy!" Có người quát lên, từ diễn võ trường đưa tới một đám người.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1529: Khiêu Khích

Một đoàn sinh linh xông tới, chủng tộc gì đều có, tu vi từ Thiên Thần cảnh đến độn nhất cảnh, mỗi cái cảnh giới đều có phần bố.

Bởi vì, Hoang trở về, tạo thành to lớn náo động, tự nhiên cũng truyện đến nơi này, ở đây nhìn thấy hắn theo người tranh chấp, làm sao có khả năng sẽ không lôi kéo người ta chú ý.

Đương nhiên, còn có một đám người rõ ràng đứng chung một chỗ, hơi có chút cùng chung mối thù cảm giác, loáng thoáng cùng Thạch Hạo đối lập.

Cùng Thạch Hạo đối chọi gay gắt, đồng thời quát lớn Thạch Hạo mấy người trạm ở trong đó, quay về hắn cười gằn.

"Những thứ này đều là người nào, rất đáng ghét!" Thái Âm thỏ ngọc nhỏ giọng nói.

Một đám người trẻ tuổi đều cùng đi theo, nhìn thấy đối diện khắp nơi đen nghìn nghịt, cũng đều cau mày, những người kia muốn đối lập sao? Có thể sẽ gợi ra xung đột!

Thường ngày đang ở diễn võ trường sinh linh, đều là phần tử hiếu chiến, ở đây tu hành cùng bế quan ít, lẫn nhau giao chiến người nhưng là phổ biến tính.

Bởi vì, thật muốn tu hành cùng bế quan, đều sẽ chọn yên tĩnh nơi, các tộc đều có rất tốt tu luyện tịnh thổ.

Vì vậy, ở đây sinh linh, tuyệt đối đều là mũi nhọn đầu, đều tốt vô cùng chiến, dễ dàng nhất sinh xảy ra chuyện!

"Người xem náo nhiệt đến từ các tộc, còn cái kia tụ tập cùng nhau, có mang địch ý mà liên tục cười lạnh tu sĩ, đa số Kim gia, Vương gia các loại (chờ) tộc người theo đuổi, hoặc là chính là những kia đại tộc người."

Có người nhận ra thân phận của bọn họ, đối với Thạch Hạo còn có Thái Âm thỏ ngọc các loại (chờ) người nhắc nhở.

"Ha, còn do dự cái gì, đưa ngươi cái kia chiến công bài lấy ra đi, đi lĩnh chiến công, chúng ta nhìn, đến tột cùng giết mấy người, đáng giá ngươi như thế đắc ý tùy tiện." Đối diện có một người cười gằn.

Cái gọi là chiến công bài, là một loại quân bài, có thể ghi chép đế quan tu sĩ giết địch số lượng.

Thạch Hạo vẫn rõ ràng nhớ tới, lần thứ nhất ra chiến trường thì, ở đại mạc bên trong chiến trường một vị lão tu sĩ tặng cùng hắn một khối, lúc đó hắn không rõ vì sao, giết địch sau lại biết được.

"Quá nông cạn, giết vài tên địch thủ mà thôi, liền tự cho là, thật sự khi (làm) chính mình lập đại công, vội vội vàng vàng như thế dám đến lĩnh chiến công, chỉ có thể có vẻ buồn cười." Có khác một người trào phúng.

Thạch Hạo lạnh lùng nhìn về phía đối diện, khi biết được những này là hệ "kim" cùng vương hệ cùng với căm thù Hoang bộ tộc cùng người mã sau, ánh mắt của hắn rất lạnh giá, thu hồi ôn hòa.

Những này cái gọi là người theo đuổi, còn có tộc này dòng chính, cũng thật là chưa từ bỏ ý định, muốn với hắn kế tục băn khoăn sao?

Bất quá, này cường sinh linh thật sự rất mạnh, có trảm ngã cảnh giới tu sĩ, càng có độn nhất cảnh giới Đại tu sĩ, ở nơi đó lạnh lùng nhìn Thạch Hạo.

Đương nhiên, thân là Đại tu sĩ vẫn tương đối rụt rè, lúc này không lại xông lên phía trước nhất, mà là khóe miệng ngậm lấy một tia cười gằn, yên lặng nhìn tình thế phát triển.

Nhưng có đầy đủ dấu hiệu cho thấy, hiện tại nói khiêu khích người là được Đại tu sĩ cổ vũ, bởi vì có bọn họ ở đây, những người kia liền sẽ không lo lắng.

Nếu là Hoang ra tay, bọn họ tin chắc, độn nhất cảnh giới Đại tu sĩ nhất định sẽ mượn cớ xuất kích, cho Hoang lấy màu sắc!

Đây là một ít kẻ có lòng dại khó lường chờ mong, càng là bộ phận sinh linh chân chính cần, nếu là có một hợp lý cớ, tỏa Thạch Hạo dũng khí, để hắn đại bại ăn quả đắng, là mấy cái thế lực lớn tình nguyện nhìn thấy.

"Các ngươi quá phận quá đáng rồi!" Trường cung diễn quát lên.

"Chạy trở về Kim gia, lăn sẽ Vương gia, đi tìm chủ tử của các ngươi đi!" Thiên giác nghĩ là cái bạo tính khí, tuy rằng thân thể rất nhỏ, thế nhưng âm thanh đinh tai nhức óc.

Một đám người nhất thời mang theo lạnh lẽo hàn ý, hướng về nó nhìn tới.

"Làm sao, còn muốn động thủ với ta?" Thiên giác nghĩ không yếu thế, trừng trở lại.

Thạch Hạo ngăn cản nó, nói: "Ta lĩnh ta chiến công, bọn họ thổ bọn họ nước bọt, theo bọn họ được rồi, sự thực thắng với hùng biện."

Thạch Hạo hướng về cách đó không xa một toà cung điện đi đến, nơi đó có thể kiểm nghiệm quân bài, nghiệm chứng chiến công bao nhiêu cùng thật giả.

Khi (làm) nghe đến mấy lời nói này, đối diện một đám người đều trong lòng hơi động, trong đó mấy người lập tức rõ ràng, lần này Hoang hơn nửa thật sự thu hoạch không nhỏ.

"Một người tuổi còn trẻ tu sĩ mà thôi, có thể giết vài tên địch thủ, chúng ta giết độn nhất cảnh giới Đại tu sĩ thì, đều chưa từng vội vội vàng vàng như

thế, mà là tích góp hai cái đầu người mới tới nơi đây, người trẻ tuổi... Thực sự là dễ kích động."

Một vị Đại tu sĩ nói rằng, hắn danh La Hàn, xem ra người tại trung niên dáng vẻ, tóc dài rối tung, ở nơi đó mang theo cười nhạt.

Dưới cái nhìn của bọn họ, Thạch Hạo mặc dù thiên túng chi tư, nhưng dù sao cảnh giới còn thấp, chiến công không thể quá mức kinh thế.

Đương nhiên, hắn nói như vậy cũng là một loại thăm dò, muốn quan sát Thạch Hạo vẻ mặt, do đó hiểu rõ hắn đến tột cùng giết địch làm sao.

"Ngươi là ngươi, ta là ta, ngươi dối trá ngươi, ta chân thành ta." Thạch Hạo như vậy lạnh lùng đáp lại.

La Hàn lộ ra một tia sắc mặt giận dữ, thường ngày độn nhất cảnh giới Đại tu sĩ cao cao tại thượng, thế hệ tuổi trẻ có mấy người dám như thế mở miệng?

"Ta xem là có mấy người đuôi kiều trời cao đi, liền độn nhất cảnh giới Đại tu sĩ cũng dám chống đối, ngươi có phải là cảm thấy lần này lập xuống công lao có thể cùng tiền bối sánh vai rơi xuống?" Khác một người trung niên tu sĩ cười gằn, hắn đầu đội tử kim quan, trên người mặc tỏa giáp, thật là uy mãnh.

Cái này cũng là một tên Đại tu sĩ, tên là Thích Lâm, vì là Kim gia người theo đuổi, thế nhưng tự thân thật sự rất mạnh, từ lâu đi vào độn nhất cảnh giới.

Rất rõ ràng, đám người kia càng phát giác, Thạch Hạo không thể lập xuống tuyệt thế chiến công, dù sao hắn còn trẻ như vậy.

Đương nhiên, bọn họ đầu tiên là đem gỗ mục hòm cái này bất ngờ tung ở bên ngoài, nếu không, cái kia liền không có cách nào đánh giá, chiến công nghịch thiên.

"Người tuổi trẻ bây giờ quá táo bạo, không một chút nào thận trọng, có chút công lao sau, đuôi liền gõ trời cao." La Hàn gật gật đầu.

Hai vị Đại tu sĩ đều dồn dập mở miệng, nhằm vào Thạch Hạo, để đám người kia sức lực càng ngày càng đủ.

"Các ngươi bất giác rất quá đáng sao?" Thanh y mở miệng, liền nàng đều không nhìn nổi, thường ngày tính tình của nàng tuyệt đối không xấu.

"Có phải là muốn bắt nạt người, quá mức một trận chiến!" Phần tử hiếu chiến thiên giác nghĩ kêu lên.

"Tiên sư nó, có loại cho tới tôn võ đài, nơi đó hạn chế tu vi, có thể cùng cảnh giới một trận chiến, ta một cái đánh các ngươi tám cái!" Tào Vũ Sinh kêu la.

Cái tên mập mạp này tuy rằng không cam lòng, nhưng cũng không muốn thật là bị Đại tu sĩ trấn áp, vì vậy la hét, muốn đánh nhau cùng cấp.

"Xì!"

La Hàn cùng Thích Lâm đều xì cười ra tiếng, lắc lắc đầu, càng ngày càng tin chắc, Thạch Hạo không thể ở trên chiến trường lập xuống công lao lớn.

"Thực sự là ấu trĩ, các ngươi cho rằng đến trên chiến trường, kẻ địch sẽ áp chế cảnh giới, cùng ngươi cùng cảnh một trận chiến, quá ngây thơ rồi!" Bọn họ cười nhạo.

"Có phải là cảm giác mình thân là Đại tu sĩ rất đáng gờm a?" Thạch Hạo lạnh giọng nói, đám người kia nhiều lần khiêu khích, hắn cảm thấy tất yếu tước bọn họ một trận.

Chính là lúc này, xa xa lại tới đi mấy người, đều là người quen, người cầm đầu là kim hỗn cùng kim dật, đều là độn nhất cảnh Đại tu sĩ, đều là Kim gia dòng chính.

Ngoài ra, còn có mấy người cùng đi, ở trong không thiếu người của Vương gia.

"Ra tay, giáo huấn hắn, trọng thương hắn không sao. Cư tin cậy tin tức, Mạnh Thiên Chính bế quan cự cung ở ngoài, treo lơ lửng hồn đăng muốn tắt. Hẳn là không chịu được nữa rồi!"

Mấy người này vẫn không có tiếp cận, cũng đã bí mật truyền âm, ra hiệu La Hàn cùng Thích Lâm các loại (chờ) người vừa vặn có thể dựa vào cái này ra tay, quang minh chính đại giáo huấn Hoang.

Đồng thời, bọn họ mang đến Mạnh Thiên Chính sắp chết tin tức.

Chuyện này nhất thời để ở đây đám người kia sức lực đủ, nếu không, còn thật không dám vọng động, trong lòng kiêng kỵ cực điểm.

Kim Hỗn, Kim Dật các loại người đến sở dĩ tới đây, là bởi vì trước sau không cam lòng, vẫn muốn tìm cơ hội đối phó Thạch Hạo, đồng thời bọn họ cảm thấy Thạch Hạo nói không chắc vẫn đúng là lập xuống không nhỏ công lao, có thể sẽ gợi ra khắp nơi thán phục.

Nếu như ở hắn lĩnh chiến công trước, bởi vì bản thân chủ động khiêu khích Đại tu sĩ, mà bị mạnh mẽ sửa chữa một trận, như vậy không thể nghi ngờ sẽ ảnh hưởng hào quang.

Này giống như là muốn va chạm nhau Thạch Hạo hào quang, đây là ở có ý định nhằm vào hắn, Kim gia người vẫn không hề từ bỏ, tổng muốn áp chế hắn một quãng thời gian!

Đặc biệt là, trước đây không lâu Kim Triển đại bại qua đi, bọn họ ý nghĩ thế này càng nặng, hận không thể trực tiếp ra tay, đem Thạch Hạo trấn áp lại.

"Người trẻ tuổi, nếu ngươi rất ngông cuồng, xem thường Đại tu sĩ, như vậy ta liền chỉ điểm ngươi mấy chiêu, làm sao?" La Hàn các loại người được thụ ý sau, chuẩn bị ra tay.

"Khi (làm) Trường Sinh gia tộc cẩu, thật sự rất có mặt mũi sao?" Hiển nhiên, Thạch Hạo thật sự nổi giận, từ khi hắn sau khi trở lại, nhóm người này vẫn ở ngăn cản, nhằm vào hắn, đánh bại một cái Kim Triển còn chưa đủ sao?

Những câu nói này nói tương đương không khách khí, để đám người kia sắc mặt nhất thời tái nhợt.

Thích Lâm lạnh lẽo âm trầm, lạnh giọng nói: "Chúng ta từng lấy xuống quá độn nhất cảnh giới Đại tu sĩ đầu lâu, đều không có cao như thế điều lĩnh quá chiến công, hôm nay, liền thi giáo một thoáng ngươi tên tiểu bối này."

Hắn không nói quyết đấu hai chữ, bởi vì, chính hắn đều cảm thấy quá lấy lớn ép nhỏ, mà là nói thi giáo, để trắng trợn dọn dẹp Thạch Hạo.

"Ngươi, ngươi, ngươi, còn có ngươi, đều tới đây cho ta!" Thạch Hạo mặt không hề cảm xúc, chỉ về La Hàn, Thích Lâm, Kim Hỗn, Kim Dật các loại (chờ) người.

"Người trẻ tuổi, một người thi giáo ngươi như vậy đủ rồi, ngươi còn không tư cách tuyển lão sư." Thích Lâm lạnh giọng nói.

Thạch Hạo lạnh nhạt nói rằng: "Nếu nói đến thi giáo, ta một người cũng có thể suy tính các ngươi những người này, muốn nhìn một chút các ngươi những này Đại tu sĩ là có hay không có tư cách bị người tôn kính, vẫn là nói hữu danh vô thực, đồ cụ biểu. Ta hoài nghi, các ngươi cái gọi là giết địch, đạt được chiến công, đều có chỗ vô ích, không phải là mình một người giết chết thu được."

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1530: Cầu Đánh

Một sát na, bầu không khí khẩn trương đến mức tận cùng, người nào cũng không nghĩ tới, Thạch Hạo dám trực tiếp đối đầu đại tu sĩ, hơn nữa còn là hướng mấy tên đại tu sĩ đồng thời gọi nhịp!

Ảnh hưởng này quá lớn, lệnh ở đây sinh linh đều trợn mắt hốc mồm, sơ sót một cái liền xảy ra vấn đề lớn, vạn nhất Kim Hỗn, Kim Dật, La Hàn đám người nảy sinh ác độc, cố ý hạ nặng tay, thương tính mạng hắn làm sao bây giờ?

"Thạch tiểu tử, ngươi điên, đám hỗn đản kia tuy rằng đáng trách, nhưng là ngươi cũng dùng không được như vậy hành động theo cảm tình a!" Thái Âm Ngọc Thỏ sốt ruột ngăn cản hắn.

"Ta nói, đừng tức giận, không cần phải... Theo chân bọn họ tích cực, quay đầu lại để cho Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính thu thập bọn họ!" Tào Vũ Sinh cũng lập tức khuyên can.

Thanh Y càng là tiến lên, kéo góc áo của hắn, đối với hắn lắc đầu, ra hiệu hắn muốn ẩn nhẫn, không thể thật theo chân bọn họ đối chiến, không phải phải bị thua thiệt.

Đến mức Đại Tu Đà, Lam Tiên chờ, cũng nhao nhao trong tối mở miệng, để cho Thạch Hạo nhịn xuống, đều là thế hệ trẻ, đi qua hoặc có cạnh tranh, nhưng là hiện tại cũng rất hợp tính.

Chính là Thác Cổ Ngự Long, Ngũ Linh Chiến Xa chủ nhân Tề Hồng chờ cũng đều ra hiệu, để cho Thạch Hạo đừng xung động.

Chỉ có một kim sắc tiểu Thiên Giác Nghĩ, không phục không cam lòng, la hét ầm ĩ, cầm cự Thạch Hạo, nói nó muốn đi mời người, không phải đem

mấy cái này cái gọi đại tu sĩ đánh ra phân tới không thể.

Con kiến nhỏ ngôn ngữ quá thô lỗ, để cho Kim Hỗn, Kim Dật đám người sắc mặt phát thanh, đều mang lãnh ý.

"Bọn ngươi như thế tương bức, sẽ không sợ Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính tiền bối tức giận sao?" Thập Quan Vương nói.

Chí Tôn giận dữ, ngã xuống trăm vạn, máu chảy thành sông, ảnh hưởng cực lớn.

"Ha ha, người trẻ tuổi, các ngươi suy nghĩ nhiều. Ân, quên mất nói cho các ngươi biết, chúng ta mới vừa nhận được tin tức, Mạnh Thiên Chính tọa quan chi địa, treo Hồn đăng lập tức liền muốn dập tắt." Kim Dật nhẹ nhàng nói, nhắc tới Đại trưởng lão thời gian chút nào không kính ý.

"Cái gì?" Một đám người đều ngây dại.

Đại trưởng lão muốn vẫn lạc?

Này quá đột nhiên, có thể nói là bão tố sau này a, ảnh hưởng quá lớn, tin tức này thạch phá thiên kinh, chú định để cho Đế quan chấn động.

Này là thật sao? Mọi người không thể tin được.

Thạch Hạo nghe nói thời gian. Trong lòng một trận quặn đau, lo lắng chi cực.

Bất quá, rất nhanh hắn bình tĩnh lại, đón lấy nghĩ tới Đại trưởng lão phân biệt thời gian chính là lời nói. Hắn cấp tốc bình tĩnh, bởi vì hắn tin tưởng Đại trưởng lão không có bệnh nhẹ.

Hiện tại lớn nhất có thể là, chính như Đại trưởng lão theo lời vậy, hắn muốn trùng kích một phen, tiến hành nào đó loại lột xác!

Có lẽ. Hiện tại sóng sinh mệnh hạ thấp, nhưng là Thạch Hạo tin tưởng vững chắc, Đại trưởng lão tuyệt sẽ không xảy ra vấn đề.

Này hơn phân nửa cũng là một cái cơ hội, Đại trưởng lão đang trùng kích diệu cảnh, đồng thời cũng ở đây lạnh lùng nhìn ngoại giới!

Đây là Thạch Hạo cùng Đại trưởng lão ăn ý, hắn tin tưởng, Đại trưởng lão sẽ không xảy ra bất cứ vấn đề gì.

"Người trẻ tuổi, không biết trời cao đất rộng, chọc một chút không nên trêu chọc người, thực sự cực kỳ đáng buồn." La Hàn lắc đầu. Từng bước một đi về phía trước.

Lúc này, rất nhiều người trong lòng không yên tĩnh, bốn bề sóng dậy.

Nhưng là, Hoàng Kim Sư Tử thân là Thạch Hạo tọa kỵ, nhưng là tương đối bình tĩnh, trong ánh mắt lộ ra sắc mặt khác thường, không ai so với nó rõ ràng hơn Thạch Hạo thực lực, thế nhưng thân thủ đánh gục không chỉ một hai gã đại tu sĩ a.

Hiện tại, khi nó nghe được La Hàn chính là lời nói sau, ánh mắt cổ quái. Mang theo hí ngược chi sắc, lẳng lặng quan sát, như cùng ở tại xem cuộc vui.

"Hoang, ngươi thiên tư không sai. Nếu như đầy đủ nỗ lực, rất nhanh thì có thể theo ta chờ kề vai. Nhưng bây giờ quá nóng lòng, cần khiêm tốn a. Ngô, ta tới chỉ điểm ngươi một phen." Kim Hỗn nói, mặt không đỏ, cực kỳ bình thản. Rõ ràng là muốn trấn áp Thạch Hạo, lại nói vô sỉ như vậy.

Đương nhiên, này tại Hoàng Kim Sư Tử xem ra thì càng thêm ngoại hạng, còn muốn chỉ điểm Hoang? Phỏng chừng, sẽ không bị Hoang chụp chết, cũng muốn đưa hắn đánh thành tám cánh!

"Ha ha, hắc hắc!" Thích Lâm theo một hướng khác đi tới, giống như đem Thạch Hạo bao vây vào giữa, hắn không nói gì, chẳng qua là như vậy cười vài tiếng, mang theo khinh miệt, hắn không muốn nhiều lời cái gì!

"Tới, tới, tới, ngươi không muốn thi giáo bọn ta sao, lão hủ tới vậy, thật

tốt khảo giáo đi, liền xem bản lãnh của ngươi, hướng về phía ta đánh đi." Kim Dật nói, hắn là một cái lão giả, với hắn ba người so sánh với, tuổi tác lớn hơn nhiều.

"Được, ngươi nói, để cho ta đánh ta liền đánh." Thạch Hạo khống chế Hoàng Kim Sư Tử, chạy về phía trước, sau đó trực tiếp xuất thủ.

Ầm!

Hắn đánh về phía Kim Dật, đã đối phương đều muốn cầu, hắn có cái gì có thể nói, thỏa mãn là được!

Hả? Kim Dật cảm thấy có điểm không đúng, đối phương làm sao sẽ nhanh như vậy, hắn giơ lên một tay, tiến hành ngăn cản.

Nhưng mà, Thạch Hạo bàn tay phát sáng, theo cánh tay một mặt trơn đi qua, một tiếng vang ầm ầm, chém xuống đi qua, bộp một tiếng, Thái Thanh giòn, bao trùm tại khuôn mặt của hắn trên.

"A!?" Kim Dật kêu to một tiếng, mặt đầy nở hoa, tất cả đều là máu, cả người lảo đảo rút lui.

Mọi người đều hóa đá, Kim Dật mới một cái đối mặt đã bị người vung một cái tát, còn đánh ở trên mặt, quá thê thảm đi?

Bao quát Hoàng Kim Sư Tử cũng là giật mình, đương nhiên, nó cùng người khác không giống nhau, mà là cảm thấy, một chưởng này cũng quá nhẹ đi, lại có thể không có đánh chết, hoặc đánh bay, không như là Hoang thủ đoạn.

"Ngươi làm sao có thể bất cẩn như vậy?" Kim Hỗn ở phía xa thấp giọng nói, đều là Kim gia người, để cho hắn đều cảm thấy bộ mặt không ánh sáng.

"Này như là trong truyền thuyết bí thuật Tiên Nhân Triền Ti Thủ, tốc độ cực nhanh, thủ pháp ảo diệu vô cùng, rất khó tránh thoát khỏi." Thích Lâm phỏng đoán, giải thích như vậy nói.

Liền không ai cho rằng, Thạch Hạo chiến lực hùng mạnh, không kém gì Độn Nhất cảnh giới đại tu sĩ.

Đương nhiên, điều này cũng không có thể trách bọn họ, bởi vì, thật là khó có thể tưởng tượng, một cái hai mươi mấy tuổi người trẻ tuổi có thể đuổi sát Độn Nhất cảnh giới đại tu sĩ.

Cần biết, cảnh giới càng cao, càng khó lấy vượt cảnh giới kích đấu, quá gian nan.

Tu sĩ, hướng về phía trước sườn núi đường đi, đến cuối cùng, có thể lên đi đều là kỳ tuyệt hạng người, đều là thiên tài, cùng là này nhân vật, có thể nào vượt cảnh đánh nhau? Này không hiện thực.

Thạch Hạo cười nhạt, nói: "Đánh một cái, cứ như vậy suy tính sao?"

"Lại tới!" Kim Dật thẹn quá thành giận, hắn thật chọc tức, còn có cái gì mặt mũi, dù cho hôm nay đem Thạch Hạo lột sống hắn, phỏng chừng thời gian rất lâu hắn đều bị người chỉ điểm, bị một cái hậu bối ở trên mặt vung một cái bàn tay lớn.

"Còn để cho ta đánh?" Thạch Hạo hỏi.

"Tiểu bối, có thủ đoạn ngươi hết thảy có thể thi triển ra!" Kim Dật nổi giận, nhưng là lúc này đây, hắn toàn lực ứng phó, cẩn thận không gì sánh được, cũng không dám... nữa khinh thường.

Hơn nữa, hắn bên ngoài cơ thể, chiến khí cuồn cuộn, thần quang bành trướng, đã làm tốt phòng ngự, muốn cho Thạch Hạo ăn một cái bạo thua thiệt.

Cũng trong lúc đó, La Hàn, Thích Lâm, Kim Hỗn cũng đều tiến lên, từng bước một bức tới, trên mặt đều mang theo hàn ý, thân là đại tu sĩ vô cùng uy nghiêm.

"Cẩn thận a, Thạch Hạo đừng như thế cậy mạnh!" Có người vẫn còn ở

khuyên can.

"Ngươi thế nào quật cường như vậy, vì cái gì không nghe người ta khuyên!" Thái Âm Ngọc Thỏ chờ một chút người trẻ tuổi bất mãn, không gì sánh được lo lắng, sợ Thạch Hạo xảy ra bất trắc, khí ở nơi nào giậm chân.

Chỉ có Hoàng Kim Sư Tử một người, ở nơi nào oán thầm, Hoang thật không là đồ vật, đây là nó nhận thức.

"Quá không hiền hậu, quá không phải đồ, đây không phải là khi dễ người sao?!" Hoàng Kim Sư Tử trong tối lầu bầu nói.

Đồng thời, nó càng phát cẩn thận rồi, bởi vì phát hiện Hoang phi thường không hiền hậu, rõ ràng so với đối phương cường còn từng bước từng bước dẫn mấy người này lại gần, chủ động chịu đòn.

Nó nghĩ tới rồi chính nó, hơi có chút đồng bệnh tương liên.

"Các ngươi... Cũng nghĩ để cho ta đánh?" Thạch Hạo nhìn La Hàn, Thích Lâm, Kim Hỗn ba người.

"Chớ có bừa bãi, tiểu tử, ngươi nếu là có thể đánh chúng ta bốn người, đó cũng là một cọc kỳ tích, trừ phi mặt trời theo phía tây đi ra." La Hàn cười to.

Thích Lâm càng là lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, nói: "Ở trước mặt ta, cũng dám càn rở?"

"Ngươi rất không thông minh, khi biết Mạnh Thiên Chính sẽ chết lúc, còn dám theo ta Kim gia tích cực, này thập phần không sáng suốt!" Kim Hỗn nói, hơn nữa cười lạnh nói: "Qua đây bị phạt đi!"

"Mỗi một người đều trên vội vàng cầu ta đánh, ta đây sẽ giúp đỡ các ngươi!" Thạch Hạo nói.

Xoạt!

Sau một khắc, hắn hóa thành một đạo kim quang nhàn nhạt, thôi động Côn Bằng thần tốc cùng Lôi Đế bí thuật, tốc độ đạt tới một cái cực hạn, hơn nữa thi triển Tán Phật Bát Thức, phân biệt đánh phía mấy người.

Giờ khắc này, thiên địa kịch chấn, sau đó lại rất sắp bị cố định!

Mọi người đều tao ngộ kịch chấn, đón lấy lại dường như trở thành tượng đất.

Bởi vì, vào giờ khắc này, Kim Dật lần nữa bị Thạch Hạo một cái tát theo như ở trên mặt, đầy miệng là máu, gương mặt nở hoa, lúc này đây hắn không phải lảo đảo rút lui, trực tiếp bay ngang ra ngoài, oa oa hộc máu, mặt xương đều bị vỗ biến hình, suýt nữa chết!

Bên kia, Kim Hỗn cũng thập phần thê thảm, bị Thạch Hạo một cước đạp ở trên lỗ mũi, xương sống mũi đoạn, bộ mặt sụp đổ, miệng mũi phun máu, thất khiếu vỡ tan, phải nhiều thảm lại nhiều thảm, cả người bị đạp tiến trong đất.

Đến mức La Hàn thì bị Thạch Hạo một cái tát hung hăng quất vào trên mặt, tiếng vang thanh thúy, lúc này để cho hắn đầy miệng răng toàn bộ phi lạc đi ra ngoài, hỗn máu.

Đồng thời, hắn xương trán đều rạn nứt, một tát này suýt nữa đem đầu lâu của hắn đánh bạo.

Đến mức Thích Lâm, sớm trước còn cười lạnh đây, ỷ vào thân phận mình, nhưng là bây giờ nhìn thấy tình cảnh này, lông tóc dựng đứng, cực tốc rút lui.

Kết quả, vẫn là khó thoát một kích, bị Thạch Hạo một cây phật thủ vỗ xuống, sinh sinh bị đánh gãy xương cột sống, tung toé đi ra ngoài, rơi xuống trong vũng máu.

Đây hết thảy đều quá nhanh, phát sinh trong nháy mắt, nói cho cùng những người này còn có chút khinh thường Thạch Hạo, cho là hắn một cái

hậu bối có thể trở mình xảy ra sóng gió gì?

Trên thực tế, Thạch Hạo không chỉ so với bọn họ chiến lực càng mạnh, tốc độ càng nhanh, còn toàn lực ứng phó, vì vậy, tại này nháy mắt, bốn cái chủ động cầu đánh người toàn bộ tao ngộ tai nạn, quá thê thảm!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1531: Chiến Công Kinh Người

Kim Dật lần nữa mặt đầy nở hoa, rất thê thảm, máu tươi chảy dài. Kim Hỗn xương sống mũi bẻ gãy, thất khiếu chảy máu. La Hàn đầy miệng răng tung toé, hỗn máu hạ xuống. Thích Lâm xương cột sống đoạn, ngã nhào trên đất.

Bốn đại cao thủ đơn giản là tại so với ai hơn thảm, từng cái một chật vật, biệt khuất muốn chết, đều đã phát điên.

Kết quả này đừng nói bọn họ không thể tiếp thu, chính là chung quanh sinh linh cũng từng cái một trợn mắt hốc mồm, khó có thể tin, đây chính là bốn vị Độn Nhất cảnh giới đại cao thủ, cứ như vậy bị Hoang cho gạt ngã?

Thật là quỷ dị, mọi người đều cảm thấy này cực kỳ hoang đường, đây chính là thành danh nhiều năm đại tu sĩ, tại Đế quan trong có cực cao uy danh, kết quả không địch lại một cái hai mươi mấy tuổi mao đầu tiểu tử!

Rất nhiều người đều bảo trì tại hóa đá trong, từ đầu đến cuối đều cảm thấy hoang đường, thật rất không minh bạch, bốn đại cao thủ tại sao lại "Cầu đánh" thành thật?

"Thật thê thảm a, ngươi xem Kim Dật nguyên bản tiên phong đạo cốt, hiện tại lại đầy đầu bát nháo tóc trắng, khuôn mặt nhỏ nhắn, sai, phải nói là một gương mặt già nua, cùng một đóa hoa tựa như."

Có thể nói loại này tổn hại hoa tự nhiên là Tào Vũ Sinh, hắn thứ nhất hồi thần lại, ở nơi nào cười nhạo.

"Hoa này có điểm ủ rũ a, không thể nào xán lạn." Thái Âm Ngọc Thỏ phụ họa.

"Đều như thế một xấp dầy tuổi tác, ngươi thật đúng là cho là hắn có thể nặn ra nước a, này đóa lão Hoa mở được kêu là một cái huyết sắc lãng mạn." Tào Vũ Sinh cười ha ha.

Một đám người đều lộ ra thần sắc cổ quái, bao quát những thứ kia nguyên bản đối với bọn họ có địch ý người, đến mức Thanh Y, Đại Tu Đà, Thác Cổ Ngự Long chờ một đoàn người trẻ tuổi, sớm đã nhịn không được cười to.

Bốn đại cao thủ phẫn nộ, lúc này đây quá thảm, chú định cả đời đều khó mà quên được, coi như là một loại vô cùng nhục nhã, lại có thể bị một tên tiểu bối đánh thành cái dạng này.

"Tìm... Chết!" La Hàn quát, hắn thoạt nhìn người tại trung niên, rất là hùng võ, nhưng bây giờ cái dạng này vị miễn vô cùng thê thảm.

Bởi vì, hắn đầy miệng răng đều rụng sạch, bị Thạch Hạo một cái tát kia đánh vào trên mặt, có một số tàn nhẫn, ngũ quan vặn vẹo, sớm đã biến hình, đầu lâu đều kém chút nứt ra.

"Đại thúc, người đã trung niên, ngươi sớm suy a, răng cũng bị mất, vẫn như thế đại hỏa khí, uống nhiều một chút Khổ Cúc Trà, đi hỏa!" Thỏ con ở nơi nào chế nhạo.

La Hàn sắc mặt tái xanh, dò ra một bàn tay lớn liền hướng Thái Âm Ngọc Thỏ chộp tới, hắn thật bị tức hết sức, lúc này đây mất mặt đạt tới còn bị một cái nữ oa cười nhạo, hắn thẹn quá thành giận.

Nhưng là, chờ đợi hắn là Hoang, sớm đã theo Hoàng Kim Sư Tử trên người bay lên, đón nhận hắn, mấy quyền oanh kích xuống.

La Hàn thân thể kịch chấn, oa một tiếng phun máu phè phè, thân thể tung toé, bởi vì bị Thạch Hạo quyền ấn đánh ngực khó chịu, Thần Hồn bất ổn, bị thua thiệt nhiều.

"Ta tới sẽ ngươi!" Kim Hỗn hét lớn, hắn vọt tới, sớm đã vô cùng phẫn

nộ, lúc này đây mất mặt đạt tới, sao đồng ý từ bỏ ý đồ?

Đáng tiếc, hắn đánh giá cao tự mình, luôn cảm thấy không cam lòng, theo sơ suất lơ là trên tìm lý do, không có đầy đủ phỏng chừng đến lẫn nhau chênh lệch.

Lúc này đây, Thạch Hạo niết Lôi Đế ấn, vô số lần đánh vào trên người của hắn, liên tiếp vài đạo lôi quang đưa hắn đánh trúng, trong có một đạo càng là đục lỗ thân thể!

Kim Hỗn vô cùng thê thảm, toàn thân cháy đen, bốc lên từng trận khói xanh, phát ra từng đợt mùi khét thúi, thân thể nhanh chín rục.

Điều này khiến người ta hít vào lãnh khí, một vị đại tu sĩ cứ như vậy bị Thạch Hạo đánh bại, nếu như không phải hắn kiêng kỵ tại Đế quan bên trong giết người nghiêm phạt, Kim Hỗn sống không được.

Càng là, Thạch Hạo quá tùy ý, tại bốn đại cao thủ xuất kích, cái loại này một bước một huyễn diệt thân pháp, cùng với cường đại đáng sợ chiến lực làm cho người kinh hãi.

Đây chính là hắn thực lực sao?

Như vậy trẻ tuổi, lại có thể có thể đánh bại Độn Nhất cảnh giới đại tu sĩ, chuyện này thực sự vô cùng yêu nghiệt, hắn đến cùng là như thế nào một cái quái thai.

Lúc này, đừng nói là một đám người trẻ tuổi, chính là một đám lão cổ đổng, chỗ Độn Nhất cảnh giới hậu kỳ lão tu sĩ đều sợ hãi, bởi vì này mao đầu tiểu tử quá dọa người.

Hắn còn không có tiến quân cái kia lĩnh vực, là có thể giết Độn Nhất tu sĩ, đây là bực nào nghịch thiên?

Đến giờ phút này rồi, Thích Lâm, Kim Dật đám người triệt để trầm mặc, Hoang trước mặt mọi người áp chế bọn họ không phải may mắn, mà là thật

có thực lực như vậy!

Điều này làm cho bọn họ trong lòng rung động, trong lòng sinh ra một cỗ hoảng sợ, cho tới bây giờ chưa từng nhìn thấy còn trẻ như vậy đại cao thủ, lại có thể cùng nhân vật già cả quyết chiến.

Phải biết rằng, bọn họ có thể không phải bình thường người, chính là Độn Nhất cảnh giới tu sĩ, được xưng Chí Tôn phía dưới một cảnh giới lớn.

Mọi người đều ý thức được, Hoang so với bọn hắn tưởng tượng còn lợi hại hơn, vượt qua lẽ thường, trở thành một độc nhất vô nhị tiêu chí nhân vật.

Quái thai này là thế nào luyện thành?

Kim Dật, La Hàn, Kim Hỗn, Thích Lâm mấy người sắc mặt trắng bệch, suy nghĩ một chút trước đây không lâu bọn họ tự thân biểu hiện, lúc này quả thực xấu hổ vô cùng.

Bọn họ chính là vì tìm Thạch Hạo phiền phức mà đến, kết quả lại rơi vào mức độ này, tỉ mỉ hồi tưởng, mấy người cảm thấy giống như vai hề.

Liền là bởi vì bọn họ như thế nhảy nhót, kết quả thành toàn Hoang cao hơn uy danh!

Trăm ngàn năm sau, khi người đời sau nhắc lại cùng chuyện cũ, mấy người bọn họ chắc chắn sẽ trở thành đáng buồn nhất làm nền nhân vật, trở thành Hoang đang trưởng thành trên đường nhìn thấy bọt sóng nhỏ.

Cũng trong lúc đó, rất nhiều người đều ở đây hành động, đem tin tức truyền ra ngoài, báo cho biết các tộc trong tộc cao tầng.

Mạnh mẽ như vậy một người trẻ tuổi, không nói mạnh nhất trong lịch sử cũng không xê xích gì nhiều chứ? Đáng các tộc quan tâm! Hoang biểu hiện tuyệt đối là bất khả tư nghị, muốn gây nên các phe coi trọng.

Bởi vì, tại rất nhiều người xem ra, kỷ nguyên này từ trước tới nay, chưa

bao giờ có mạnh mẽ như vậy một người trẻ tuổi!

Không ai sẽ hoài nghi Hoang ngày sau thành tựu, cho hắn thời gian, chú định uy hiếp thiên hạ!

Giờ khắc này, Đế quan chấn động, tương đối với Thạch Hạo sống sót trở về oanh động, lúc này đây sóng gió chút nào không yếu, dẫn phát sóng to gió lớn.

"Ngươi vững tin, hắn lấy Trảm Ngã cảnh giới trung kỳ chi thân đánh bại bốn vị Độn Nhất cảnh giới đại tu sĩ?"

"Không có khả năng, cảnh giới càng cao càng phát ra khó mà vượt cảnh quyết đấu, hắn là làm sao làm được?"

Thạch Hạo một chiến oanh động, các tộc chú mục, nghĩ không trở thành tiêu điểm cũng không thể, cũng không biết có bao nhiêu người tự mình chạy về nơi này, muốn tìm cách chứng thực.

Nếu như không phải tại Đế quan bên trong, y theo Thạch Hạo tính khí tới nói, hắn khẳng định đem Kim Hỗn, La Hàn bọn người phế bỏ đi.

Làm sao, Đế quan có Đế quan quy củ.

Hắn xoay người, không có lại nhìn bốn người một mắt, trực tiếp hướng về một tòa cực kỳ to lớn vật kiến trúc đi đến, đi ngang qua diễn võ trường thời gian nơi này sinh linh đều không tự chủ được nhường đường, mang theo vẻ kính sợ.

"Làm hại chúng ta lo lắng vô ích, người kia cường không thể tưởng tượng nổi, một hồi thật tốt tốt thẩm vấn hắn, làm sao làm được!" Thỏ con quái khiếu.

Thanh Y, Trường Cung Diễn, Tào Vũ Sinh bọn người thở phào một cái, trong lòng thả lỏng, nói cách khác sớm trước thật đúng là là Thạch Hạo lau một vệt mồ hôi.

"Nhanh đi xem một chút, Hoang đến tột cùng lập được thế nào chiến công."

Một số người hồi thần lại sau, đều rất chờ mong, về phía trước ùn ùn mà đi, muốn xem rõ ngọn ngành.

Sớm trước cũng liền mà thôi, hiện tại Hoang thế nhưng bày ra thực lực chân chính, liền Độn Nhất cảnh giới tu sĩ có thể đánh bại, hắn chiến công sao lại?

Mọi người đều cảm thấy, hắn tại Biên Hoang bên ngoài khẳng định giết qua Độn Nhất cảnh giới đại tu sĩ, nói cách khác, tuyệt đối sẽ không như thế mười phần phấn khích.

Mà các tộc những thứ kia đi tới nơi này tìm cách chứng thực Thạch Hạo cùng Kim Hỗn đám người quyết chiến kết quả sinh linh cũng đều ngay đầu tiên vọt tới, cấp thiết muốn nhìn một cái hắn chiến công.

Nguyên bản đây là cực kỳ phổ thông một việc, kết quả lại dẫn phát các phe chú mục, rất nhiều đại thế lực đều đặc biệt để ý, muốn biết chiến tích của hắn.

Cung điện bàng bạc, rất cao lớn, tọa lạc tại diễn võ trường bên cạnh, trang nghiêm mà lại uy nghiêm.

Thạch Hạo tiến nhập điện trong, vài tên lão giả mở mắt, nhìn hắn, mỗi một người đều lộ ra kỳ dị chi sắc, bởi vì cho tới bây giờ chưa từng có một cái tới lĩnh chiến công người sẽ giống như Thạch Hạo như thế dẫn phát oanh động.

"Đem ra đi, bọn ta sẽ chăm chú kiểm nghiệm." Một ông lão vươn ra một tay.

Thạch Hạo đem quân bài đẩy tới, rất bình tĩnh, không có một tia sóng dậy.

Cung điện bên ngoài, cũng không biết có bao nhiêu người đang nhìn, đều ở đây phỏng đoán hắn chiến công có bao nhiêu, có thể nói thập phương quan tâm.

"Ta đoán, Hoang tối thiểu cũng giết hai gã đã ngoài đại tu sĩ!"

"Ngô, ta nghĩ chính là đánh chết năm tên Độn Nhất cảnh giới đại tu sĩ cũng sẽ không lộ vẻ không hợp thói thường."

"Các ngươi sai rồi, Biên Hoang bên ngoài nhiều như vậy đại quân, sẽ cho Hoang cơ hội xuất thủ sao? Lại nói, hắn ngay lúc đó đối thủ chủ yếu là thế hệ trẻ." Có người phản bác, nhưng cũng rất có đạo lý.

Bởi vì, mọi người biết, Hoang ở bên ngoài giày vò thời gian, từng tao ngộ thế hệ trẻ vây quét, đó là hắn đối phó chủ lực.

"Ha ha, mặc kệ thế nào, Hoang có thực lực như vậy, giết vài tên đại tu sĩ nhất định là có thể làm được!"

"Đừng đem khoác lác nói qua đầu, vạn nhất hắn không có giết mấy cái, hoặc liền một gã đại tu sĩ đều không từng đánh chết đây?" Có người tôn sùng Thạch Hạo, tự nhiên cũng có người nghĩ làm thấp đi hắn.

Cung điện bên ngoài, một mảnh hỗn loạn.

Rất nhanh, mọi người ngậm miệng, bởi vì vài tên lão giả lại liên thủ kiểm nghiệm, bắt đầu thôi động khối kia quân bài, cũng chính là sẽ tự động ghi lại chiến công đồ vật.

"Mau nhìn, sáng lên!"

"Ngô, này chứng minh hắn giết qua Trảm Ngã cảnh giới tu sĩ, nhân số còn không hề ít, thật rất mạnh a." Có người gật đầu.

"Độn Nhất cảnh giới tu sĩ đây, đừng nói cho ta không có giết qua một gã." Người khác nở nụ cười lạnh.

Ầm!

Đúng lúc này, quân bài phát sáng, rực rỡ không gì sánh được, bắn ra một cái lại một đầu chùm tia sáng, xỏ xuyên qua cổ điện, xông lên vân tiêu, cái tràng diện này quá kinh người.

"Đây là... Chiến công áp đỉnh dị tượng, tuyệt thế công lao a!" Có người kêu to.

Bọn họ rốt cục ý thức được, Thạch Hạo đáng sợ bao nhiêu, đến tột cùng giết nhiều ít dị vực sinh linh?

"Một cái, hai cái..."

Có người ở số, bởi vì nghĩ đếm rõ ánh sáng ngút trời đến cùng có mấy cái, một cái liền đại biểu một gã đại tu sĩ tính mạng từng bị thu gặt qua đây.

Cực kỳ mở, mọi người trợn tròn mắt, đây cũng không phải là vị trí, cũng không phải mười vị số, những thứ kia chùm tia sáng hơn trăm, ý nghĩa tối thiểu có trăm tên đã ngoài đại tu sĩ bị thu gặt sinh mệnh.

"Không có khả năng, hắn chính là Tiên Vương chuyển thế, tại Trảm Ngã cảnh giới trung kỳ thời gian, cũng không khả năng thoáng cái đánh chết nhiều cao thủ như vậy, này không hiện thực!" Có người kêu to.

Nhưng sự thực thắng hùng biện, chiến công bài đặt ở nơi đó, chiến tích không dung gạt bỏ, đó là chân thực hữu hiệu.

Rất nhiều người cảm thấy tê cả da đầu, Hoang quá nghịch thiên, đây là làm sao làm được, làm người ta không thể nào hiểu được.

Ầm!

Quân bài tiếp tục phát sáng, hơn nữa càng là hừng hực, cũng kịch liệt hơn.

"Trời ạ, thế nào xuất hiện mấy nghìn vệt sáng, quá dọa người, theo

Thiên Thần cảnh đến Hư Đạo cảnh, rồi đến Trảm Ngã cảnh cùng Độn Nhất cảnh, cái gì cần có đều có a."

"Hoang đi ra ngoài mấy ngày này, giết dị vực đến hàng ngàn nhân mã, điều đó không có khả năng, quá biến thái!"

Một đám người không để ý hình tượng kêu lớn lên.

Kim Hỗn, Thích Lâm, Kim Dật, La Hàn mấy người cũng theo qua đây, chính là muốn nhìn vừa nhìn Hoang đến cùng lợi hại bao nhiêu, có thể lĩnh mấy phần chiến công.

Hiện tại, bọn họ trợn tròn mắt, Hoang đơn giản là một cái cái thế Ma Vương a, vượt cảnh giới chém giết, chém địch số lượng to khổng lồ, tuyệt thế công lao.

Cũng trong lúc đó, Đế quan bên ngoài, sa mạc chỗ sâu, truyền đến mênh mông sóng năng lượng, chấn động trên trời dưới đất.

Đúng vào lúc này, Thiên Uyên lay động, giống như là muốn sụp ra.

Tiếp đó, Đế quan lại có thể xưa nay chưa từng có phát sinh run rẩy, tối thiểu kỷ nguyên này đi qua không có loại sự tình này.

"Không xong, dị vực Bất Hủ Chi Vương xuất thế, đây là muốn cưỡng ép thông qua Thiên Uyên, lập tức liền muốn gõ cửa sao?!" Có người làm ra phán đoán.

"Ngày tận thế thật muốn tới, Bất Hủ Chi Vương có thể phá giải Thiên Uyên sao, nếu là như vậy, Đế quan chú định cáo phá!" Một số người kêu to.

Ở đó sa mạc trong, Thiên Uyên xoay tròn, dường như một miệng hải nhãn, còn như một miệng to khổng lồ phễu, chẳng qua là đảo lại, kịch liệt lay động.

Sa mạc chỗ sâu, truyền đến tiếng tụng kinh lớn lao, có một phần lại một

phần thần bí pháp chỉ thiêu đốt, ở trong hư không cấu trúc ký hiệu, muốn xỏ xuyên qua kia Thiên Uyên.

Tất cả mọi người đều có một loại cảm giác, ở đó thiên địa phần cuối, có một chút sinh linh đang ngồi xếp bằng, dường như ngồi ở tiền sử thời đại.

Không hề nghi ngờ, dị vực Bất Hủ Chi Vương muốn xông ra ngăn trở, giết hướng Đế quan.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1532: Binh Lính Áp Sát

Đế Quan ở ngoài, một tấm lại một tấm pháp chỉ bay lên không, ở nơi đó thiêu đốt, như là ở cử hành một loại cổ lão tế tự nghi thức.

Màu vàng đại mạc bên trong, vang lên tiếng kèn lệnh, hình như có ngàn vạn hùng binh tiến công, đem công hướng về Đế Quan.

Thiên uyên, dường như một cái giam ở nơi này to lớn cái phễu, không ngừng chuyển động, phát ra tiếng ầm ầm, có tia chớp màu đen đan chéo, có mưa máu hạ xuống.

Ngoài ra, còn có Tiên đạo nhân vật tiếng khóc, ở mưa to gió lớn bên trong mơ hồ hiển hiện, giống như có rất nhiều cổ lão sinh linh thức tỉnh, tất cả đều ở gầm nhẹ.

Cái kia cảnh tượng phi thường khủng bố, theo đại mạc phương xa pháp chỉ bay lên không, tế tự chiến trường, thiên uyên dưới phát sinh biến hoá kinh người.

Còn như thế giới tận thế sắp sửa đến, tia chớp màu đen, màu máu lôi đình, lẫn nhau đan chéo, quấn quanh, càng thêm giàn giụa mưa máu cuồn cuộn mà xuống.

Thiên địa run rẩy, khắp nơi run run.

Đế Quan to lớn, cổ lão tường thành đều là lấy tinh xương xây mà thành, nhưng bây giờ cũng đang rung động, dường như muốn ngã xuống.

Đó là một luồng không tên khí tức đang tràn ngập, ở truyền vang, kinh phá nhân gian ngàn tỉ dặm, không xa không giới, bao phủ trên trời dưới đất!

"Bất Hưu Chi Vương, rốt cục toàn diện thức tỉnh sao, bọn họ muốn động thủ rồi!"

Đế Quan bên trong, một ông lão phút chốc mở mắt ra, bắn ra hai vệt ánh sáng lạnh lẽo, hắn ngồi xếp bằng cũng không biết bao nhiêu vạn năm, trên người tràn đầy bụi trần.

Thậm chí, liền cái kia trên mặt cũng là như thế, bụi trần chồng chất, bao trùm ở tại bên ngoài thân, dường như đất nặn.

Đây là tổ đàn bên trong một vị Vô địch giả, chính là gỗ mục rương bị mang về, hắn đều không có xuất thế, hiện tại cảm nhận được biến hóa của ngoại giới, hắn thức tỉnh.

"Sức mạnh bất hủ..." Các nơi khác, cũng có người than nhẹ.

Chính là Kim Thái Quân cũng như vậy, đứng trên một ngọn núi cổ, ngóng nhìn cuối chân trời, dù cho có Đế Quan bảo vệ, nội tâm của nàng cũng có một loại run rẩy cảm.

Bởi vì, đó là bất hủ chi vương khí tức, tràn ngập mà tới.

Chính là có Đế Quan phòng ngự, loại kia thần bí gợn sóng phảng phất như trước có thể xuyên thấu.

Bất quá, này không có phá hoại tính, chỉ là một loại nhàn nhạt uy thế, để chí tôn nội tâm đều có một loại hồi hộp, còn có một loại ngột ngạt.

Cũng chỉ có bọn họ có thể cảm nhận được, bởi vì những người khác không phát hiện, chỉ biết là biên hoang ở ngoài muốn kịch biến, thế nhưng không có đạt đến cấp bậc kia, lĩnh hội không tới bất hủ chi vương khủng bố uy hiếp.

Liền dường như con nai ngửi sư hống mà run rẩy, con kiến nhưng không phát hiện.

Con kiến, không thể nghi ngờ chính là độn nhất cảnh giới cùng với nó trở xuống tu sĩ!

Đương nhiên, đây cũng không phải là tuyệt đối, thấp cảnh giới tu sĩ cũng có người cá biệt có thể cảm nhận được, ví dụ như Thạch Hạo, nội tâm hắn xao động, cảm giác như là có một toà bàng bạc tiên sơn trước mặt đè xuống, phải đem hắn trấn áp.

Đế Quan là phong ấn, ngoại giới không cách nào tiến vào.

Chỉ có thông qua truyền tống trận, mới có thể vào thành.

Thế nhưng, hiện tại một mặt tường thành mở ra, có một người leo lên cái kia cao bằng trời cổ lão mà hùng hồn thành trì, ngóng nhìn dị vực phương hướng.

Thành này trên tường mỗi một khối gạch thạch đều là một viên tinh xương, đều là lớn sao băng lạc lưu, có thể tưởng tượng bức tường đến có cỡ nào cao, đứng ở phía trên, giống như sừng sững tinh không chỗ cao nhất.

Ngóng nhìn dị vực, người này ánh mắt óng ánh.

Hắn là Vương Trường Sinh, đứng ở chỗ này, yên lặng bất động, nhìn màu vàng đại mạc phương hướng.

Tại quá khứ, không có mấy người có thể trèo lên nơi này xem dị vực đối diện, bởi vì cả tòa thành trì xưa nay đều là phong ấn, ngăn chặn duy nhất hai giới đường nối.

Rất nhanh, Kim Thái Quân cũng tới, đứng ở chỗ này, mới đầu không có lên tiếng.

"Lần này, bọn họ nếu là lại đây, người chống cự đều phải chết." Trên tường thành, vang lên một đạo thăm thẳm thanh âm già nua, đó là Vương Trường Sinh.

Hắn xem ra mười sáu, mười bảy tuổi dáng vẻ, mặt non nớt quá đáng, dường như một người thiếu niên, thế nhưng âm thanh rất già, ánh mắt cũng rất tang thương.

"Đại thế đè xuống, không cách nào đối kháng." Kim Thái Quân đáp lại nói.

Rất nhanh, lại có ba đạo bóng người xuất hiện ở trên tường thành, bọn họ là Đế Quan bên trong Vô địch giả, thường ngày ngồi liên quan với tổ đàn bên trong.

Bọn họ đều mang theo hỗn độn khí, bóng người mơ hồ, cũng đang yên lặng ngóng nhìn dị vực phương hướng.

Màu vàng đại mạc bên trong, mênh mông gợn sóng càng kịch liệt, có thể nhìn thấy có tới mấy chục hàng trăm tấm pháp chỉ bay lên không, mỗi một mở ra đều óng ánh cực điểm.

Làm cái kia pháp chỉ bay đến nhất định độ cao, sẽ ở giữa không trung đột nhiên thiêu đốt, xây dựng ra nhất là rườm rà phù văn, dấu ấn ở nơi đó.

Tế tự âm vang lên, dường như ngàn vạn sinh linh đang khóc, ở cầu xin, ở dập đầu, cùng trong cõi u minh sức mạnh câu thông, muốn mở ra một cái đáng sợ đường nối.

"Lần này nguy rồi!"

Một vị Vô địch giả nói rằng, hắn là Tề Hoành sư tôn, cũng là Ngũ Linh Chiến Xa nguyên bản chủ nhân, lập thân ở trong hỗn độn, ngóng nhìn biên hoang.

Làm sao vượt qua trận này kiếp nạn? Bất hủ chi vương thức tỉnh, đây là muốn triển khai cái thế thủ đoạn, không tiếc đánh đổi muốn xông vào, phá tan thiên uyên cách trở!

Chính là chí tôn đều khiếp đảm, nội tâm dâng lên sóng to gió lớn.

Không phải bọn họ không thể cảm ứng khí thế ấy, đó là bất hủ chi vương thần bí gợn sóng, là phục sinh sau tản ra ra sức mạnh kinh khủng, ở trong thiên địa khuếch tán!

Rất nhanh, bọn họ nhìn thấy phía trên đường chân trời màu đen dòng lũ, đó là nhân mã, là dị vực vô cùng đại quân, đã đến rồi!

Cái kia như hồng thủy giống như vậy, ép khắp khắp nơi phần cuối, khắp nơi đen nghìn nghịt, khiến người ta run sợ, khiến người ta sợ hãi, có một loại sát khí che ngợp bầu trời mà đến!

Ầm!

Cả tòa tường thành đều lay động một hồi, như là gặp phải xông tới.

"Quả nhiên, đây là đại quyết chiến tư thế, bọn họ đưa tới dị vực đại đạo khí tức, dùng thế giới kia sức mạnh xung kích nơi này!" Chí tôn than nhẹ.

Đương nhiên, này không phải trọng yếu, đáng sợ nhất chính là, bất hủ chi vương có lẽ phải làm khó dễ, bọn họ nếu là không tiếc đánh đổi, ai có thể nói thiên uyên nhất định thủ được?

"Để các tộc đầu lĩnh đăng thành!" Một vị Vô địch giả mở miệng, thân là tuổi tác cổ lão chí tôn, mỗi tiếng nói cử động đều ảnh hưởng to lớn, chỉ huy các tộc.

Đế Quan, không thể bình tĩnh, các tộc cường giả, những kia nhân vật thủ lĩnh toàn bộ điều động, hướng về đoạn này tường thành tới rồi, bắt đầu tập kết.

Thạch Hạo chờ người tự nhiên cũng bị đã kinh động, lúc này, chính là hắn lập xuống chiến công hiển hách, cùng với cái kia ngút trời chùm sáng đều có vẻ lờ mờ.

Bởi vì, kinh biến đến, chuyện lớn bằng trời muốn phát sinh, ánh mắt của mọi người đều bị hấp dẫn đi, dù cho Thạch Hạo lần này cực kỳ kinh diễm,

có thể ở đại họa đến trước, nơi này đã không phải như vậy chói mắt.

Rất rõ ràng, những người trẻ tuổi này không tư cách leo lên cái kia đoạn đặc thù tường thành.

Thế nhưng, bọn họ nghe được tin tức, đồng thời tới rồi, đứng vùng ven trước, ngước nhìn nơi đó, đều đang đợi tin tức.

Trên thực tế, thành thể quá to lớn, khí thế trầm hồn, đè ép cổ kim, dù cho là ở phụ cận, ở xem trên tường thành phương giờ, cũng giống như tại ngước nhìn thương vũ.

"Lần này, dị vực phản ứng như vậy quá khích, hẳn là sự tình ra có nguyên nhân, ta như dự liệu chưa sai, hẳn là cùng Hoang mang về chiếc kia gỗ mục rương có quan hệ."

Loang lổ trên tường thành cổ, Kim Thái Quân nói rằng.

Lúc này, bóng người đông đảo, các tộc cường giả đều đến, tu vị nhiều ở độn nhất cảnh giới, đây là một đám đầu lĩnh, là mạnh mẽ nhất một nhóm tu sĩ.

Tất cả mọi người đều vẻ mặt nghiêm túc, nhìn về phía ngoài thành!

"Để Hoang cũng tới đến, việc này do hắn mà xảy ra, hắn cũng tất yếu đăng thành, cho hắn một cái ghế." Kim Thái Quân lại một lần mở miệng.

Vào lúc này, không có người nói chuyện, rất yên tĩnh, các tộc đại tu sĩ đều vẻ mặt nghiêm túc, trong mắt thoáng hiện quá hết sạch.

Bên dưới thành, làm Thạch Hạo nghe được này nói mệnh lệnh giờ, hơi kinh ngạc, hắn lại cũng có thể leo lên thành thể, muốn đứng ở phía trên?

Bởi vì, hắn đã nghe nói, nơi này đều là tộc trưởng của các tộc loại nhân vật, tu sĩ bình thường là không thể đi tới.

"Là ai mệnh lệnh?" Thanh Y lộ ra kinh ngạc, hỏi dò truyền lệnh sinh

linh.

"Kim Thái Quân!"

"Cái gì?!" Thời khắc này, rất nhiều tuổi trẻ mọi người kêu lên sợ hãi, nói thí dụ như Tào Vũ Sinh, Trường Cung Diễn, Thái Âm thỏ ngọc chờ người.

Chính là Kim gia, người của Vương gia đều lộ ra sắc mặt khác thường, cảm giác sâu sắc bất ngờ.

"Không được, tuyệt đối không thể đi tới, cái này lão yêu bà không phải là người lương thiện!" Tào Vũ Sinh bí mật truyền âm, hắn là không dám thật sự trước mặt mọi người gọi lão yêu bà vài chữ.

Dù sao, đó là chí tôn, có thể nhìn xuống Cửu Thiên Thập Địa, thật là trước mặt mọi người bóp chết hắn cũng sẽ không có người ra vì hắn ra mặt.

"Không thể đi tới, trong này có vấn đề!" Tiệt Thiên Đạo Ma Nữ cũng trong bóng tối đối với Thạch Hạo truyền âm, xông lên hắn lắc đầu.

Đón lấy, rất nhiều người đều ngăn, đối với cái kia Kim Thái Quân kiêng kỵ.

Chỉ là, chí tôn có mệnh lệnh, có thể nào không đi lên?

"Ta đi xem một chút, đến tột cùng là chuyện gì." Thạch Hạo muốn đi xem rõ ngọn ngành.

"Tốt lắm, chúng ta cũng đi lên với ngươi, chính muốn xem thử xem dị vực đại quân xâm lấn bao la tình cảnh!" Tào Vũ Sinh đám người nói.

Lần này, rất nhiều người lên một lượt trước, khá là ước ao, chính là Thạch Nghị cũng là như thế, muốn quan sát dị vực lần này đến cùng phát động rồi bao nhiêu hùng binh hãn tướng.

Hay là bởi vì hôm nay đặc thù, hay là có ý định nhường, lần này lại không người đồng ý ngăn cản, một đám người trẻ tuổi đều đi theo leo lên

tường thành.

Này bao quát Đại Tu Đà, Lam Tiên, Tiểu Thiên Vương, Thập Quan Vương chờ một đám người.

Tường thành bao la, cao bằng trời, tỏa sáng cùng nhật nguyệt.

Loang lổ cổ bức tường trên, khắc đầy các loại thần binh lợi khí dấu vết lưu lại, nhưng nó chính là bất hủ, sừng sững vạn cổ mà không ngã, trấn áp dẫn tới Cửu Thiên Thập Địa đường nối.

"Nhiều như vậy sinh linh!" Vừa mới leo lên tường thành, thì có người trẻ tuổi không nhịn được kinh ngạc thốt lên, sắc mặt triệt để thay đổi.

Nhìn xuống phía dưới, khắp nơi đen nghìn nghịt, không nhìn thấy phần cuối, đâu đâu cũng có dị vực đại quân, đang từ đường chân trời phần cuối vọt tới, cực kỳ ngột ngạt.

Trước nay chưa từng có!

Tại quá khứ, tuy rằng cũng có cục bộ chiến đấu, cũng rất kịch liệt, thế nhưng có thể nào cùng trước mắt so với, đại mạc đều bị chiếm cứ đầy.

Rất rõ ràng, đoạn này bức tường đặc thù, dù cho nó cao đến đâu, lại bàng bạc, cũng có thể rõ ràng quan sát đến trên mặt đất tình hình, đồng thời có thể cảm nhận được loại kia chấn động.

Vô cùng đại quân áp sát, áo giáp màu đen, sáng như tuyết trường đao, u sâm chiến mâu, khổng lồ thiên mâu, thô to huyết kích, dữ tợn mãnh thú vật cưỡi.

Như vậy một dòng lũ bằng sắt thép, cuồn cuộn mà đến, làm cho cả đất trời đều run bần bật!

Thế nhưng, như vậy một luồng đại quân, vô bờ vô bến, nhưng không có âm thanh, không có một người hò hét, không có một con vật cưỡi gào thét,

không hề có một tiếng động đi tới.

Mà này nhưng càng thêm có vẻ ngột ngạt, khiến người ta muốn nghẹt thở!

Đại quân mênh mông, thế nhưng không một chút nào loạn, đều đâu vào đấy, một đội lại một đội nhân mã, chỉnh tề, chậm rãi mà vào, áp bức Đế Quan bên trong người đều muốn run.

Đi lại quá nhất trí, đến cuối cùng, nhiều nhân mã như thế mà đến, không hề có một tiếng động áp sát, càng chỉ có một thanh âm, bức bách người hô hấp đều khó khăn.

Cực kỳ nặng nề, ngột ngạt!

Đại quân dừng lại, tất cả đều dừng lại, không thể nhìn thấy phần cuối, như trước là không có âm thanh, chỉ là đứng ở Đế Quan ở ngoài.

Mãi đến tận có một chiếc chiến xa màu đen, chậm rãi tự phương xa lái tới, yên tĩnh mới bị đánh vỡ!

"Giao ra Hoang, giao ra rương gỗ, có thể bảo đảm Đế Quan tiếp tục bình tĩnh!" Một thanh âm truyền đến, rất lạnh lùng, mang theo một loại lớn uy nghiêm.

"Ngươi nói giao liền giao?!" Trên tường thành, có người quát lên.

"Giao ra Hoang, giao ra rương gỗ, ta giới bất hủ chi vương có thể tuyên thề, vạn năm không công Đế Quan, duy trì hai giới bình tĩnh. Không phải vậy, tàn sát thành này!"

Những lời nói này vừa ra, làm cho tất cả mọi người đều chấn động.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1533: Bức Bách

Lẽ nào thế giới kia sinh linh làm lớn chuyện, cũng là bởi vì Hoang gây nên?

Tất cả mọi người đều vẻ mặt nghiêm túc, đã rõ ràng, Hoang trải qua mấy ngày nay ở biên hoang ở ngoài náo động đến động tĩnh xa vượt xa sự tưởng tượng của bọn họ!

Bất hủ chi vương đô vì vậy mà toàn diện thức tỉnh, muốn khấu quan, đây là việc lớn cỡ nào kiện? Chỉ có ở trên một kỷ nguyên chưa, dị vực chân chính bắt đầu toàn diện tấn công cửu thiên thập địa thì, cấp độ kia tồn tại mới sẽ lên đường (chuyển động thân thể)!

Này đủ để có thể xưng tụng kinh cổ kim đại sự, màn lớn bắt đầu kéo dài rồi!

"Hoang là đế quan con dân, có thể nào giao cho các ngươi!" Có một vị Đại tu sĩ cao giọng nói, cốt khí cực ngạnh, ngay đầu tiên phản đối.

Kim thái quân liếc mắt nhìn hắn, vì hắn tự tiện chủ trương, chưa từng xin chỉ thị, liền như thế phản bác mà cảm thấy thoáng bất mãn.

Đế quan dưới, chiếc kia chiến xa màu đen bên trong rất bình tĩnh, cái kia nhân vật đáng sợ không nói gì, không lên tiếng nữa, duy trì nên có uy nghiêm cùng nghiêm túc.

"Lớn mật, dám đối với đế tộc bất kính, đây là diệt tộc tội lớn!" Phía dưới, ở cái kia chiến xa màu đen phụ cận, có người hét cao.

"Không người nào có thể ngạo mạn đế tộc!" Có khác một tên Đại tu sĩ quát, hàm răng trắng như tuyết, hắn thân hình cao lớn, mang theo đáng sợ sát

ý.

Một đám người gào to, âm thanh kinh thiên động địa, chấn động đế quan.

Trên tường thành, một đám người đều cảm thấy lưng dựng lên một luồng hơi lạnh, quả nhiên là hưng sư động chúng, liên xưa nay không ló đầu ra đế tộc đều xuất hiện.

Đây là biết bao chuyện đáng sợ, đế tộc được xưng cao cao tại thượng vô thượng chủng tộc, bất luận cái nào thành viên đều quý giá đòi mạng, bởi vì, bọn họ đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, gần như vô đối thủ!

Đáng tiếc chính là, thành viên quá ít, sức sinh sản thấp làm người giận sôi.

Cái kia chiếc chiến xa đen kịt như mực, mây khói lăn lộn, điêu khắc một ít kỳ dị cổ thú, ở trong không thiếu Chân Long các loại, có một loại ép người linh hồn uy thế xuyên ra khỏi tường.

Có thể đoán được, ở trong khẳng định ngồi một vị đế tộc chí tôn!

Đây là việc chưa bao giờ có, cận cổ tới nay vẫn không có cấp số này đế tộc trực tiếp như vậy xuất hiện, đi tới chiến trường trước, nhìn thẳng đế đóng cửa thành.

Trên tường thành trong lòng mọi người lẫm liệt.

Có thể nhìn thấy, đế tộc ở dị vực có cỡ nào cao địa vị, liên đế quan nội Đại tu sĩ một câu rất đơn giản mà kiên cường lời nói cũng làm cho bọn họ như vậy lãnh khốc đối lập, ở nơi đó quát lớn, đủ để chứng minh tất cả.

"Giao hoặc là không giao, các ngươi phải suy nghĩ cho kỹ, lựa chọn kĩ càng!" Đế quan dưới, đứng ở màu đen cổ chiến xa trước một ông lão lớn tiếng quát.

"Muốn cho chúng ta khuất nhục tiếp thu điều kiện như thế này, không làm được!" Trên tường thành không thiếu huyết tính người, bọn họ quanh năm chiến đấu ở đây, làm sao có khả năng sẽ khuất phục.

Thậm chí, người như thế chỉ cần bị áp bức, sẽ gây nên càng to lớn hơn phản kháng môn, chinh chiến ở đế quan bộ tộc, đều là hiếu chiến, cốt khí đủ cứng.

"Cho bọn ngươi cơ hội, nhưng không hiểu quý trọng, các ngươi sẽ hối hận." Phía dưới có người hô.

"Câm miệng, bọn ngươi kêu gào cái gì, thật cho là chúng ta đập các ngươi sao, muốn công thành cứ đến, chúng ta tiếp theo là được rồi!" Trên tường thành có người đáp lại.

"Không sai, câm miệng, các ngươi cho rằng uy hiếp một phen, chúng ta thì sẽ đi vào khuôn phép? Tranh giết nhiều năm như vậy, nếu là loại nhu nhược, toà thành trì này vẫn còn chứ?" Có người phụ họa, biểu đạt trong lòng sục sôi tâm tình.

Đế quan dưới, những kia sinh linh sắc mặt không phải cỡ nào đẹp đẽ.

Ầm!

Đang lúc này, đại mạc phần cuối, Thiên Uyên không thể bao phủ phía trước, nơi đó truyền đến ngút trời ánh sáng, mang theo lạnh lẽo sát khí, cuồn cuộn ngàn tỉ dặm!

Đế đóng lại đám người, tại chỗ liền run rẩy, cảm giác được một luồng phát ra từ linh hồn bên trong hàn ý, có một loại người tận thế đến cảm giác.

Bọn họ không cần suy nghĩ nhiều, cũng đều đoán được, đó là bất hủ chi vương ở động tác!

Đây là một loại không thể nào tưởng tượng được uy hiếp, để mỗi người đều có loại lạnh từ đầu đến chân lĩnh hội, có một loại khó có thể kể rõ bi

quan tâm tình, thậm chí ảnh hưởng tâm lí người ta, khiến cho bọn họ cảm thấy mất đi hết cả niềm tin.

Bởi vì, sức chấn động kia quá mức đáng sợ, sâu sắc lay động bọn họ linh hồn bản nguyên dấu ấn!

Cấp độ kia tồn tại, thật sự muốn đã tới sao, làm sao đi chống lại, căn bản cũng không có một điểm phần thắng.

Vù!

Hư không run rẩy, liên miên pháp chỉ bay lên, ở đại mạc phần cuối nơi đó thiêu đốt, như trước ở cử hành một loại nào đó đặc biệt cổ lão tế tự nghi thức, muốn trợ bất hủ chi vương nhập quan!

Chỉ cần bọn họ bước quá Thiên Uyên khu vực, cửu thiên chẳng còn sót lại gì, bởi vì một khi đến vào lúc ấy, liền không có ai có thể ngăn cản bước tiến của bọn họ.

Đường chân trời phần cuối, màu vàng pháp chỉ đốt cháy, khủng bố gợn sóng chấn động biên hoang!

Trên tường thành mọi người, sắc mặt mỗi một người đều cực kỳ khó coi, tâm có sầu lo, một loại nôn nóng tâm tình ở lan tràn.

Cho tới đế quan dưới, vô số đại quân lít nha lít nhít, dường như màu đen dòng lũ bằng sắt thép giống như vậy, lúc này đồng thời giơ lên binh khí, đồng phát ra chỉnh tề tiếng gào.

"Bất hủ chi vương!"

Chỉ có bốn chữ này, thế nhưng là chấn động trên trời dưới đất, cũng để đế quan đều ở theo run run, hình thành một loại đáng sợ cộng hưởng sóng âm.

Này chấn động lòng người, dị vực sinh linh cùng hô hoán nên giới chí

cao tồn tại, uy hiếp đế quan nội hết thảy tu sĩ.

"Các ngươi có phải hay không muốn làm ra lựa chọn? Không muốn sai lầm!" Đế quan dưới, có người lạnh lùng nói.

Bọn họ dám như thế, là căn cứ vào sự tự tin mạnh mẽ, đây chính là một loại công khai uy thế, bức bách đế quan người làm ra quyết đoán.

Trên thực tế, cũng là bởi vì có niềm tin, bọn họ không sợ đế quan bất kỳ quyết định gì, đế quan sinh linh bất luận luồn cúi hay không, đều đối với bọn họ ảnh hưởng không lớn.

Thế nhưng, loại này tự tin, loại này mạnh mẽ sức lực, lại làm cho trên tường thành rất nhiều người tâm thần rung động.

"Kịp lúc lăn, không phục liền chiến!" Tào Vũ Sinh hô.

"Câm miệng!" Kim thái quân bên cạnh, có một ông già lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, nói: "Nơi này có ngươi các loại (chờ) chỗ nói chuyện sao?"

"Tại sao không có, cùng dị vực liều mạng thì, ta khẳng định xông lên phía trước nhất, mắng bọn họ thì, ta tự nhiên việc đáng làm thì phải làm!" Tào Vũ Sinh có loại đặc biệt "Ngạo nghễ", rất không phục.

"Được rồi." Một vị nhà vô địch ngăn cản bọn họ.

"Một cái Hoang mà thôi, chúng ta chưa để vào trong mắt, thế nhưng lần này hắn phạm vào chúng nộ, rất nhiều người muốn trừ hắn mà yên tâm, lấy này dẹp loạn lửa giận. Vì vậy cần các ngươi phải đem hắn giao ra đây. Còn chiếc kia rương gỗ, các ngươi vĩnh kém xa mở ra, giao cùng không giao, không có quá nhiều ảnh hưởng, chúng ta sẽ chính mình đi lấy tới tay!" Người phía dưới phi thường cứng rắn, như thế cưỡng bức.

"Cái kia chính các ngươi tới lấy được rồi, thử một chút xem!" Có người không cam lòng, như vậy tức giận nói.

"Đã từng giết rất nhiều sinh linh, chúng ta đã không muốn lại tàn sát cửu thiên thập địa, cho các ngươi một cơ hội, lấy tương đối ôn hòa cục diện kết cuộc."

Chiếc kia chiến xa màu đen bên trong, đế tộc chí tôn rốt cục mở miệng lần nữa, như trước lạnh lùng, không tâm tình chập chờn, khiến cho người kính nể.

"Làm sao cái ôn hòa thu cục?" Kim thái quân mở miệng, như vậy hỏi.

Điều này làm cho trên tường thành tất cả mọi người đều thân thể chấn động, trong lòng nổi sóng chập trùng, chí tôn càng như thế hỏi dò, này ý vị cái gì, muốn thỏa hiệp sao?

"Thỏa mãn yêu cầu của chúng ta, mười ngàn năm bên trong, ngươi ta hai giới bình tĩnh ở chung, nước giếng không phạm nước sông!" Chiến xa màu đen bên trong đế tộc chí tôn làm hứa hẹn.

Đồng thời, hắn lại một lần nữa vững tin, có thể xin mời bất hủ chi vương tuyên thề, bảo đảm thực hiện ước định.

Tất cả mọi người đều cả kinh, bất hủ chi vương lời thề, khả năng này dính đến một loại nào đó đại nhân quả, xác thực có thể người bảo đảm.

Thế nhưng, điều này có thể đáp ứng không, quá khuất nhục rồi!

"Bất hủ chi vương huyết thệ, xác thực hữu hiệu, cái kia sẽ dính dáng đến đáng sợ nhất nhân quả." Kim thái quân gật gật đầu.

Sắc mặt của mọi người đều thay đổi, nàng thật phải đáp ứng cái kia loại điều kiện không được, muốn như vậy dâng ra Hoang?

Rất nhiều người đều nhìn về Vương Trường Sinh, còn có cái kia ba tên nhà vô địch, trong lúc nhất thời bầu không khí có chút ngột ngạt, nặng nề đến cực điểm.

Tào Vũ Sinh, thiên giác nghĩ, Trường Cung Diễn các loại (chờ) trong lòng người tức giận, rất muốn nguyền rủa, thậm chí muốn chửi ầm lên, nhưng đối mặt chí tôn nhưng không cách nào thật là quát lớn.

Bất quá, bọn họ dồn dập mở miệng, thỉnh cầu từ chối loại kia đề nghị.

"Bọn ngươi tiểu bối, không tư cách ở đây quan sát, mau chóng đi xuống đi." Kim thái quân bên cạnh có một tên bà lão phất tay, ra lệnh cho bọn họ.

Bởi vì, kim thái quân sẽ không với bọn hắn đối thoại, ỷ vào thân phận mình, sẽ không nhiều lời.

Lúc này, Thạch Hạo đứng dậy, đứng ở trên tường thành, nhìn về phía mấy vị chí tôn cùng với các tộc đầu lĩnh, nói: "Không phải ta sợ chết, chiếc kia rương gỗ tuyệt đối không thể giao!"

Tất cả mọi người đều không tự kìm hãm được gật đầu, bởi vì, cái này cái rương tất nhiên có bí mật động trời, đáng giá dị vực hưng sư động chúng, như thế bức bách đế quan, đủ để chứng minh sự trọng yếu của nó.

Như thế một cái chí bảo, đã bị đế quan đoạt được, làm sao còn có thể giao ra? Quá khuất nhục, đồng thời có thể sẽ gợi ra gay go hậu quả.

Đặc biệt là, ở mọi người nhìn lại, dị vực những người kia như thế trắng trợn, tiến hành yêu cầu, rõ ràng là ở nhục nhã đế quan nội các tộc tu sĩ!

"Có thể không đổi một điều kiện, rương gỗ không thể giao." Kim thái quân mở miệng.

Điều này làm cho tường thành mọi người lộ ra sắc mặt khác thường, Thanh Y, Tào Vũ Sinh, Thái Âm thỏ ngọc các loại (chờ) thì lại cực kỳ bất mãn, bởi vì kim thái quân quá rõ ràng, rương gỗ không thể giao, lẽ nào Hoang có thể giao ra sao?

"Đạo hữu..." Trên tường thành một tên nhà vô địch mở miệng, muốn nói cái gì.

"Đạo huynh, ta biết ý của ngươi, thế nhưng phía ta bên này có đáng mừng tin tức, chỉ cần dị vực trong ngắn hạn không công đế quan, hết thảy đều có thể sửa, kết cục đem hoàn toàn khác nhau!" Kim thái quân nói rằng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1534: Lựa Chọn

"Cái gì?!" Chính là Vô Địch Giả đều động dung, đến cảnh giới cỡ này, thân là Chí Tôn, Tiên sơn vỡ ở trước mắt cũng sẽ không biến sắc, nhưng bây giờ lại chấn kinh.

Bởi vì, Kim thái quân tin tức này quá kinh người, có thể sửa cục diện trước mắt?

Ai chẳng biết Đế quan tràn ngập nguy cơ, nếu là Bất Hủ Chi Vương sống lại, nhất định sẽ qua đây, đây chẳng qua là thời gian dài ngắn vấn đề mà thôi, đến lúc đó gõ cửa, ai có thể ngăn trở?

Hiện tại, Kim thái quân lại còn nói có thể xoay chuyển kết cục, lệnh trên tường thành mỗi một cái sinh linh sắc mặt đều đại biến, hô hấp nhỏ thô, vô cùng khẩn trương cùng mong đợi.

"Mời nói!" Vô Địch Giả mở miệng, hết sức trịnh trọng, nếu có người có thể ngăn cơn sóng dữ, đổi viết kết cục, như vậy bỏ ra cái giá đáng kể đầy đủ có thể tiếp thu.

"Chỉ cần chúng ta kiên trì mấy trăm năm đến năm ngàn năm, như vậy Cửu Thiên Thập Địa nguy hiểm là được hóa giải, trước mắt chúng ta thiếu hụt chính là thời gian!" Kim thái quân nói.

"Làm sao hóa giải, ngươi làm sao làm được?" Vô Địch Giả tiến thêm một bước truy vấn.

Bởi vì, cửa này lo quá lớn, nếu là đổi viết cục diện, mọi người đều có thể sống sót, Đế quan liền sẽ không bị huyết tẩy, đó là rất nhiều người đều bằng lòng nhìn thấy.

"Có cường giả sẽ chống đỡ dị vực!" Kim thái quân nói.

"Bọn họ là... Người nào, ngày nay ở nơi nào, tìm khắp thế gian, còn có người như vậy sao?" Có người hỏi, đó là một vị đại tu sĩ, râu tóc bạc trắng, lúc này thanh âm đều có chút phát run.

"Là cấm khu trong tồn tại, muốn xuất thế sao?" Có người trước tiên nghĩ tới trên Cửu Thiên cấm khu.

Kim thái quân lắc đầu, khóe miệng lộ ra một sợi cười nhạt, nói: "Các ngươi quên rồi sao, đã từng có một nhóm sinh linh đánh lui dị vực đại quân, khiến bọn họ rời khỏi Cửu Thiên Thập Địa!"

"Là... Bọn họ!" Rất nhiều người tỉnh ngộ, sau đó khiếp sợ không gì sánh nổi.

Bởi vì, từng ấy năm tới nay, bọn họ một mực tìm kiếm, mong được đem đám kia sinh linh thần bí tìm được, xin bọn họ ra tay thủ hộ Biên Hoang cùng Đế quan.

Đáng tiếc, năm tháng dài đằng đẵng qua đi, đều thất bại, đám kia sinh linh không có bóng dáng, không thấy được bọn họ qua lại dấu vết.

Có người hoài nghi, bọn họ không ở chỗ này giới, mà là có khác xuất xứ!

"Ngươi làm sao tìm được bọn họ?" Vô Địch Giả hỏi dò.

Lúc này, chính là Tào Vũ Sinh, Thạch Nghị, Đại Tu Đà đám người cũng đều vểnh tai, cẩn thận nghe, bởi vì này thật liên quan đến trọng đại, ảnh hưởng sâu xa.

Nhất là Độc Cô Vân, càng là tỉ mỉ nghe, hắn là thủ hộ giả hậu đại, nên tộc hư hư thực thực chính là nhóm kia sinh linh trong thành viên.

"Từng trải qua xuất hiện ở vùng thiên địa, tự nhiên để lại manh mối, ta

khiến ra trong tộc rất nhiều tinh anh, trải qua năm tháng rất dài thăm viếng, có thu hoạch." Kim thái quân nói.

"Có thể hay không xin bọn họ tới Đế quan." Vô Địch Giả hỏi.

"Không có khả năng, hơn nữa, gần nhất mấy trăm năm hơn nghìn năm bọn họ đều không thể xuất hiện, nguyên do ta muốn tranh thủ thời gian." Kim thái quân thản nhiên nói, sau đó nhìn Thạch Hạo một mắt.

"Vì sao?" Có người không giải được.

Tình huống bây giờ nguy cấp, không phải nhóm kia sinh linh xuất thủ thời cơ tốt nhất sao, nếu là trễ nữa một chút, có lẽ Cửu Thiên đã bị huyết tẩy.

"Bởi vì, bọn họ đỗ lại địa phương không ở nơi này một giới!" Kim thái quân nói ra một cái thạch phá thiên kinh tin tức.

Nơi đó cách quá xa, lộ trình gian nan, cực khó khăn vượt qua.

Mọi người ngây người, đến cùng có xa lắm không, cần đi lên mấy trăm năm thậm chí mấy nghìn năm? Này có điểm không thể nào hiểu được.

"Vậy ngươi đến tột cùng tìm được người nào, luôn không khả năng là ngươi khiến ra môn đồ tiến nhập cái địa phương kia chứ?" Ngũ Linh Chiến Xa nguyên bản chủ nhân, Tề Hồng sư tôn hỏi.

Hắn là một cái Vô Địch Giả, tự nhiên biết năm xưa có một nhóm sinh linh thần bí xuất hiện, đánh lui dị vực đại quân, khiến bọn họ theo Cửu Thiên Thập Địa rút đi.

Hắn cũng một mực điều tra, thậm chí đại khái biết một chút tình huống, nhưng chính là không biết nhóm người kia nơi nghỉ chân có xa lắm không, đến tột cùng đi như thế nào.

Bây giờ nghe Kim thái quân có manh mối trọng yếu, hắn tự nhiên vô cùng quan tâm.

"Ta tìm được nhóm kia sinh linh một cái hậu đại, theo trong miệng hắn lý giải đến bộ phận bí mật, có thể liên hệ bên kia, vì vậy mới có lời nói vừa rồi." Kim thái quân nói ra.

Tiếp đó, nàng đôi môi mấp máy, trong tối báo cho biết mấy vị Vô Địch Giả, còn có Vương Trường Sinh, giảng thuật một chút bí mật.

Những người khác đều giật mình, thật bị nàng tìm được, chẳng lẽ nói Cửu Thiên Thập Địa được cứu rồi hay sao?

Một số người kích động, vui vẻ trong mang theo mong đợi, cấp thiết muốn biết kết quả, đáng tiếc có một số bí mật chú định không nói cho bọn hắn biết, chỉ có thể ở Chí Tôn giao lưu.

Đế quan dưới, một đám người đoạn quát, bọn họ không biết trên tường thành biến hóa, như trước cường thế không gì sánh được.

"Lựa chọn cuối cùng, giao hay không giao?"

"Lão thân đã nói, rương gỗ không thể giao." Kim thái quân mở miệng, bởi vì, cái này rương nhất định có đại bí mật, nói cách khác, dị vực sẽ không như thế khát vọng được đến.

Nếu như nàng giao ra, phỏng chừng Đế quan trong những người này đều sẽ không đáp ứng, hơn nữa hoài nghi động cơ của nàng.

"Nói như vậy, Hoang có thể giao cho chúng ta?"

Dị vực hiếu chiến, những thứ kia tộc quần mỗi một người đều là tại máu và lửa chiến đấu tẩy lễ trong lớn lên, tác phong cực kỳ bưu hãn cùng tục tằng, hiện tại đúng là như vậy, trực tiếp hỏi ra, chút nào không uyển chuyển.

Điều này làm cho trên tường thành mọi người nhất thời biến sắc, bởi vì như thế trực tiếp, thực sự có một số nhục nhã bọn họ.

"Chúng ta luôn luôn thẳng thắn thành khẩn, có sao nói vậy, đã chỉ có

rương gỗ không thể giao, như vậy rõ ràng, Hoang là có thể giao cho chúng ta đúng không?" Có người cười ha ha.

"Càn rở!" Trên tường thành, có một nhóm đại tu sĩ quát lên, một mực đối kháng dị vực, bọn họ cốt khí cho tới bây giờ đều thực cứng.

Hiện tại dị vực tu sĩ lớn lối như vậy, rõ ràng bức bách, ngay mặt bắt ép mọi người, muốn bọn họ đem Hoang giao ra, đây là một loại vô cùng nhục nhã.

"Không được nói lung tung." Nhưng mà, Kim thái quân đột nhiên mở miệng, không phải nhằm vào Đế quan phía dưới dị vực sinh linh, lại là đang nhắc nhở vị kia đại tu sĩ.

Này làm cho nhiều người vừa sợ lại tiếc, nàng đây là muốn làm gì, thật muốn giao ra Hoang sao? Mặc dù biết nàng liên lạc với thần bí hậu viên, này dạng đi giao Hoang, khiến người ta khó mà tiếp thu.

"Tiền bối, ngươi đây là..." Có con tin nghi ngờ, hỏi như vậy.

"Chúng ta bây giờ cần thời gian, chỉ cần ngao qua này đoạn tuế nguyệt, sẽ gặp có cường đại hậu viên tới rồi, đến khi đó đem không sợ hãi, thiên địa trật tự vì vậy mà đổi viết, nhảy ra phần mới!" Kim thái quân trầm thanh nói.

"Này rất khó tiếp thu, đem tự chúng ta người giao ra, ta làm không được!" Một vị cưỡi Thôn Thiên Thú trên người đại kỵ sĩ mang theo tức giận, lơ lửng giữa trời, không có đứng tại trên tường thành.

"Bọn ta cũng là!" Một chút kinh nghiệm qua máu và lửa tẩy lễ lão tu sĩ, tất cả đều có một số không cam lòng.

"Nhỏ không nhẫn sẽ bị loạn đại mưu, ta làm đây hết thảy là vì Cửu Thiên Thập Địa an bình, hiện tại có tiểu hi sinh, đó là không thể tránh khỏi." Kim thái quân lãnh đạm nói.

Mọi người đều nhìn về Thạch Hạo, đại đa số đều mang vẻ đồng tình,

đồng thời cực kỳ phẫn nộ, này quá khuất nhục, cảm thấy rất khó khăn tiếp thu.

"Đạo hữu, chuyện này... Không tốt lắm đâu, ảnh hướng trái chiều sẽ rất đáng sợ." Một vị Vô Địch Giả nói, như vậy nhắc nhở.

Thật muốn đem Thạch Hạo giao ra, không thể nào nói nổi, hắn vừa mới trở về, rõ ràng lập được đại công, hiển hách công trạng kinh Đế quan, nếu là đối với hắn như vậy, khiến người ta thất vọng đau khổ.

Liền Vô Địch Giả đều phản đối, lái như vậy miệng, cái khác nghĩ bảo vệ Thạch Hạo người tự nhiên cũng đều nhao nhao mở miệng, yêu cầu thay đổi chủ ý.

Hơn nữa, dưới cái nhìn của bọn họ, dị vực sinh linh là muốn rương gỗ, nếu như không cho, quang giao ra Hoang không có quá lớn hiệu quả.

Nhưng mà, không ai từng nghĩ tới, Đế quan phía dưới có người mở miệng, lại có thể theo chân bọn họ tưởng tượng không giống nhau.

"Bọn ta suy nghĩ qua, tiếp thu bọn ngươi hiến tế, đem Hoang giao ra đây, có thể đổi lấy một đoạn bình thản thời gian."

Hoang có trọng yếu như vậy sao, dị vực sinh linh được có cỡ nào hận hắn, mới có thể thật đưa hắn cùng gỗ mục rương sánh vai?

Một số người cảm thấy quái dị, dị vực vị miễn quá hành động theo cảm tình đi?

"Lưỡng giới có thể hòa bình bao nhiêu năm?" Kim thái quân bên người một cái bà lão hỏi.

"Mười năm, một cái Hoang mà thôi, tính là cái gì, chúng ta chẳng qua là bắt hắn trở về thiên đao vạn quả, lễ tế người chết." Có người đáp lại nói.

"Quá ít!" Kim thái quân bên người bà lão nói, sau cùng vươn ra một con

bàn tay, nói: "Năm trăm năm!"

"Ha ha..." Phía dưới, một đám người cười to, có người lộ ra vẻ khinh miệt, nói: "Một người trẻ tuổi mà thôi, giao ra hắn sau, các ngươi cho rằng có thể đổi năm trăm năm bình thản thời gian?"

Phía dưới, đông nghịt đại quân mênh mông bát ngát, rất nhiều sinh linh như trước bảo trì trang nghiêm, không có lên tiếng, chỉ có những thứ kia thân phận rất cao người tại cười to.

Này cũng nói dị vực đẳng cấp sâm nghiêm, cùng với qtân kỷ đáng sợ, bóng người rậm rạp, nhưng không có tiếng ồn ào.

Trên tường thành, một đám người nghe được cái sinh linh cự tuyệt, là Thạch Hạo may mắn thời gian, cũng có một loại cường liệt bị vũ nhục cảm giác, dị vực những thứ kia người quá không chút kiêng kỵ.

Đương nhiên, cũng có một nhóm người thật sâu cảm giác tiếc nuối, không thể lấy Hoang tới trao đổi đến một cái khiến người ta hài lòng thời gian kỳ hạn sao?

"Có thể thêm một chút năm."

Bỗng nhiên, Đế quan trước, chiếc kia màu đen cổ chiến xa trong, truyền đến tên kia Đế tộc Chí Tôn thanh âm, lại có thể như vậy mở miệng.

"Năm trăm năm." Kim thái quân nói.

"Ngươi có ý gì, một lòng muốn Thạch Hạo giao ra sao, ngươi cái này lão yêu bà, thế nào không giao ra chính ngươi hậu nhân Kim Triển chờ? Quá ghê tởm." Thái Âm Ngọc Thỏ đột nhiên bạo phát, nói như vậy.

"Tiền bối, làm như vậy thật không tốt." Thanh Y cũng nói.

"Ngươi vẫn là Chí Tôn sao?" Tào Vũ Sinh cũng uống hỏi.

Bởi vì, bọn họ dự cảm đến, khoản giao dịch này thật có khả năng thành

công, dị vực tựa hồ đối với Thạch Hạo cực kỳ lưu ý, dĩ nhiên vì hắn không tiếc động can qua lớn như vậy.

Trong này có ẩn tình! Nhất là Tào Vũ Sinh, sắc mặt thay đổi liên tục, hắn nghĩ tới sư phụ mình những lời nói kia, khả năng công bố cái gì.

"Bọn ngươi dám đối với ta vô lễ như thế." Kim thái quân cực kỳ bình thản, cũng rất lạnh lùng, về phía trước nhìn tới, trong con ngươi có thần mang bạo kích.

Đúng vào lúc này, một vị Vô Địch Giả tiến lên, chặn Kim thái quân, trung hoà cường đại khí tức, nói cách khác Thanh Y, Thiên Giác Nghĩ đám người căn bản chịu không nổi.

Kim thái quân không có tiến sát, mà là bình hòa mở miệng, lại giải thích lên, nói: "Nếu là ta hậu nhân, ví như Kim Triển, nếu như giao ra hắn, có thể giữ gìn ta Đế quan không muốn nói năm trăm năm, cho dù là mười năm chân chính không lo, ta cũng sẽ không chút do dự để cho hắn đi chịu chết!"

"Kim thái quân anh minh!"

"Kim thái quân đại công vô tư, một lòng vì Đế quan suy nghĩ, khiến người ta kính phục!"

...

Một số người mở miệng, nhao nhao đối với nàng tán dương.

Này không thể tránh né, bởi vì Đế quan nhân khẩu quá nhiều, các tộc líu lo buộc phức tạp, tự nhiên có một số người hi vọng có thể đổi lấy hoà bình, không muốn tái chiến. Còn có một nhóm người, hoàn toàn là bởi vì đi theo Kim gia, nhất định phải đứng ra ủng hộ.

"Kim Triển ngươi qua đây, nếu là dị vực người muốn ta giao ra ngươi, là được giữ gìn thành này tường hòa, ngươi sau cùng sẽ lựa chọn thế nào?!" Kim thái quân như vậy hỏi.

"Ta sẽ một mình ra đi, đi trước dị vực, đổi được Đế quan an bình mấy chục năm đầy đủ!" Kim Triển tỏ thái độ.

Một số người nghị luận, lộ ra sắc mặt khác thường.

Không thể tránh khỏi, tự nhiên có rất nhiều người cùng nhìn về Thạch Hạo.

"Ta nhổ vào, một cái Kim Triển có thể nào so sánh với Thạch Hạo, một trăm cái hắn cũng so ra kém, hai người có thể đánh đồng sao?!" Tào Vũ Sinh bão nổi.

Những lời này, không chỉ có để cho Kim Triển xấu hổ, để cho Kim gia một chút nổi danh kinh sợ, càng làm cho Kim thái quân sắc mặt trầm xuống.

"Nói được!" Thiên Giác Nghĩ kêu to.

"Ầm!"

Kim thái quân con ngươi chuyển động, dường như ngôi sao lớn hoành không, mang theo không gì so nổi uy áp mạnh mẽ, sẽ phải nghiền nát Tào Vũ Sinh nhục thân, tỏ vẻ nghiêm phạt.

Lúc này đây, vị kia Vô Địch Giả xuất thủ lần nữa, nhìn Kim thái quân, đạo "Hắn là lão hồ đồ đệ tử." Vô Địch Giả chỉ chỉ Tào Vũ Sinh.

Lão hồ đồ ba chữ, hiển nhiên có một số lực uy hiếp, cuối cùng là Kim thái quân sau cùng không có hạ sát thủ, chẳng qua là lạnh lùng nhìn hắn một cái.

Từ đầu đến cuối, Thạch Hạo đều không nói gì, đứng tại trên tường thành, một người nhìn chân trời, nhìn vô biên màu đen đại quân, thân ảnh lộ vẻ có chút cô độc.

Bỗng nhiên, Đế quan phía dưới, chiếc kia màu đen chiến xa trong lần nữa truyền đến ngôn ngữ, Đế tộc Chí Tôn lại một lần nữa lên tiếng.

"Năm trăm năm, ta đáp ứng rồi."

Đơn giản mấy chữ, để cho trên tường thành tất cả mọi người giật mình, hắn lại có thể đáp ứng rồi? Một người trẻ tuổi mà thôi, đáng dị vực sau cùng đứng huyết thệ?

"Ta đáp ứng, chẳng qua là thuần túy thưởng thức thanh niên nhân này, một người mà thôi, tại Biên Hoang giết ta giới đến hàng ngàn nhân mã, trong đó đại tu sĩ hơn trăm, đây là bực nào ngạo nhân chiến tích, mặc dù là địch, nhưng ta thưởng thức."

Đế tộc Chí Tôn bình hòa mở miệng, nói không nhanh không chậm, nhưng là lại như sấm âm, chấn trên tường thành rất nhiều người sắc mặt biến hóa.

"Người trẻ tuổi ngươi tới ta giới đi, không nhất định phải giết ngươi, nếu là ta tộc bất hủ Vương Giả cũng như thế thưởng thức ngươi, như vậy, hết thảy liền cũng có thể." Màu đen chiến xa trong, kia Đế tộc Chí Tôn không nhanh không chậm nói.

"Cái gì khả năng?" Trên tường thành có người nhịn không được hỏi.

"Một người trẻ tuổi, có như thế chiến tích, tại kỷ nguyên này coi như là tuyệt thế. Bất Hủ Chi Vương nếu là thưởng thức, cho phép hắn một thân một mình đứng nhất tộc, làm sao không thể, một người là Vương tộc, thậm chí siêu việt Vương tộc, cũng có thể!" Dị vực Chí Tôn nói như vậy nói.

Mọi người đều chấn động, hắn theo như lời là thật, vẫn là cố ý gây xích mích cùng ly gián tâm tư của mọi người?

Trong lúc nhất thời, rất nhiều người đều nhìn về Thạch Hạo, chờ hắn tỏ thái độ, hắn muốn làm loại nào quyết đoán?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1535: Tốt Nhất Cục Diện

Ai cũng không nghĩ tới, chiếc kia màu đen chiến xa trong Đế tộc Chí Tôn đối Thạch Hạo đánh giá cao như vậy, gián tiếp hứa lấy cam kết như vậy.

Một người là được là Vương tộc, thậm chí siêu việt, thấy Đế tộc mà không bái, bình khởi bình tọa, đây là bực nào địa vị siêu nhiên?

Cần biết, tại sử thượng cũng chỉ có Cô tộc, Đọa Lạc Huyết Hoàng như vậy thực lực chân chính nghịch thiên, có thể tả hữu chiến cuộc nhân vật mạnh mẽ mới bị như thế kính trọng qua.

"Thạch tiểu tử, ngươi tại sao không nói chuyện?" Thái Âm Ngọc Thỏ hỏi, nàng tức giận bất bình, là Thạch Hạo mà cảm giác tâm hàn.

Thiên Giác Nghĩ nếu không phải cùng dị vực thề không lưỡng lập, có giết cha chém huynh mối thù, rất muốn khuyên Thạch Hạo đầu nhập vào đi qua quên đi, bởi vì Kim thái quân chính là lời nói khiến người ta lửa giận cuộn trào mãnh liệt, trong lòng không cam lòng.

Thạch Hạo lập được lớn như vậy công lao, kết quả vừa mới trở về, sẽ bị cho rằng thẻ đánh bạc mà giao dịch đi ra ngoài, đây là biết bao đáng buồn sự tình?

Đổi lại bất cứ người nào cũng có thể sẽ phản, đây là bị bức bách, không thể nhịn được nữa.

Ở đây có không ít người đều từng nói bảo hộ Thạch Hạo, không chỉ có là đám người tuổi trẻ kia, còn có thế hệ trước những thứ kia quanh năm cùng dị vực đối kháng xương cứng.

Nhất là những thứ kia trải qua máu và lửa tẩy lễ, trải qua bách chiến đại

tu sĩ, càng là Thạch Hạo mà phẫn nộ, can thiệp chuyện bất bình, bọn họ hận dị vực sinh linh, suốt năm cùng bọn chúng tác chiến, tất cả đều không gì sánh được kiên cường.

Chẳng qua là, Kim thái quân quá mạnh, thân là Chí Tôn, hơn nữa còn tìm đến một cái bảo hộ Đế quan bình an đường, để cho rất nhiều người có một số không biết làm sao.

"Ngươi không thẹn với lòng, nên làm đều làm, bằng bản tâm làm quyết đoán!" Thanh Y mở miệng, thoạt nhìn mỹ lệ phi thường, bạch y như tuyết, khuôn mặt tinh xảo, thanh lệ xuất trần, nhưng là lúc này lời nói của nàng nhưng không mềm, không giống thường ngày như vậy nhu hòa.

Thứ lời này làm cho nhiều người đều chấn động, nhất là những thứ kia đại tu sĩ, ví như cưỡi ở Thôn Thiên Thú trên trung niên cường giả, đứng tại núi nhỏ to khổng lồ Ngân Hống trên đầu đại kỵ sĩ, còn nhất là hắn các tộc một chút Đại thống lĩnh, tất cả đều nhìn lại, sau cùng không ít người đều gật đầu.

Từ một loại ý nghĩa nào đó tới nói, đây là một loại tính người cùng lòng người.

Cường ngạnh đại tu sĩ, những thứ kia chủ chiến phái, thường ngày cùng dị vực chém giết tàn khốc nhất một đám sinh linh, đều khuynh hướng Thạch Hạo, vì hắn mà bất bình.

Thử nghĩ, lập được như thế công lao, lại gặp thụ như vậy đãi ngộ không công bình, ai có thể không lạnh lòng người?

Đương nhiên, cũng có một chút người thái độ bất đồng, như rất hồi hộp, thậm chí có chút bất mãn, nhìn chằm chằm Thạch Hạo, những thứ này là hi vọng sớm chút kết thúc huyết chiến, đổi lấy một đoạn bình thản thời kỳ tộc quần.

Đế quan nội nhân khẩu số lượng quá to lớn, chủng tộc phong phú, tự

nhiên dạng gì sinh linh đều có, có cầm cự Thạch Hạo lập trường, dĩ nhiên là có phản đối.

Nhất là, có một số gia tộc một mực với hắn không hòa thuận, thậm chí là đối địch lập trường, không bằng Vương gia, Kim gia cùng với bọn họ người theo đuổi chờ, tự nhiên kỳ vọng sớm điểm tướng Thạch Hạo ném về dị vực quên đi.

"Kim thái quân đạo đức tốt, không hổ là các bậc tiền bối Đại Tôn, bọn ta ngưỡng mộ cùng kính phục không ngớt, vì thủ hộ Đế quan, vì bảo hộ các tộc, không tiếc như vậy, dù cho đưa tới một chút chỉ trích đều ở đây không tiếc, không thẹn là Chí Tôn."

Người của Đỗ gia mở miệng, bọn họ không phải Trường Sinh gia tộc, nhưng cũng tuyệt đối coi như là trên Cửu Thiên đỉnh cấp hào môn, gần với không nhiều Trường Sinh đạo thống.

"Là a, Kim thái quân đức cao vọng trọng, từng nói, nếu là dị vực lấy hậu nhân tới yêu cầu, cho dù là Kim Triển chờ chói mắt nhất dòng chính truyền nhân, nàng cũng sẽ không chút do dự đưa đi, đây là Chí Tôn khí độ cùng ý chí a." Có người khác khen tặng, đó là Tỳ Hưu nhất tộc Đại thống lĩnh.

Một số người nhao nhao tỏ thái độ, kế có người cầm cự Thạch Hạo sau, hiện tại lại có một nhóm người ủng hộ Kim thái quân.

"Kim Triển đạo huynh cũng rất tốt, mới vừa rồi bị hỏi thời gian, rõ ràng biết muốn chịu chết, hắn cũng không chút do dự đáp ứng, đây là khí phách bực nào, không thẹn là thế hệ trẻ thiên túng nhân kiệt!" Còn có người nói như vậy nói.

Đương nhiên, đây là Kim gia người theo đuổi, bởi vì những người khác thật đúng là nói không nên lời, suy cho cùng Kim Triển loại tình huống đó chẳng qua là giả thiết, cũng không phải là thật cần vận mệnh lựa chọn.

Sau đó, những người này còn không quên xem Thạch Hạo một mắt, đây

là có ý nhắc nhở, để cho hắn tỏ thái độ, bởi vì rất nhiều người đều ở đây nhìn đây.

"Ngươi câm miệng!" Thiên Giác Nghĩ bão nổi, nó thực sự bị tức hết sức, hướng về phía Kim gia cái hướng kia lạnh giọng nói: "Nếu các ngươi cao như vậy phong phát sáng tiết, một hồi Thạch Hạo nếu là xuất quan, vậy hãy để cho Kim Triển đi theo tốt rồi, hành động thực tế không thể thắng được như vậy dõng dạc."

Một đám người nhìn tới, Kim gia người tự nhiên sắc mặt khó coi.

"Thạch huynh, vô luận ngươi làm ra cái gì quyết đoán, ta đều ủng hộ ngươi!" Tào Vũ Sinh trịnh trọng mở miệng, rất nghiêm túc mà nói, ở chỗ này tỏ thái độ.

Đến một bước này, một đám huyết khí phương cương người trẻ tuổi đều cực kỳ phẫn nộ, có một số không cam lòng, thật muốn là đem Hoang giao ra, đó là biết bao khuất nhục sự tình.

Không chỉ có trong lòng bọn họ phẫn nộ, chính là Đế quan đều muốn hổ thẹn, tại một đám chủ chiến phái xem ra, hoà bình vĩnh viễn không phải thỏa hiệp đi ra, mà là chiến ra.

Ủy khuất như vậy đầy đủ hết, so với cắt đất bồi kinh văn còn sâu hơn, có cái gì khác nhau quá nhiều sao?

"Kim đạo hữu như vậy không tốt lắm." Lại một vị Vô Địch Giả mở miệng, biểu đạt ý kiến của mình.

Kim thái quân nhìn mọi người một cái, vừa nhìn về phía Thạch Hạo, nói: "Tiểu đạo hữu, ngươi một mực trầm mặc, không có ngôn ngữ, ta nghĩ biết ý kiến của ngươi."

Mọi người đều nhìn tới, nhìn chằm chằm Thạch Hạo.

"Ngươi đây là đang bắt ép người!" Thái Âm Ngọc Thỏ nói.

Rất nhiều người trong tối gật đầu, bởi vì sớm trước Kim thái quân nói nếu là Kim Triển bị chọn trúng, nàng sẽ không chút do dự đưa hắn ra khỏi thành, hiện tại hỏi như vậy Thạch Hạo, là có ý gì? Đây là đang ngã bức!

"Hoang, thế nào, tới ta giới đi, cho ngươi nên có lễ ngộ!" Bên ngoài, có người cười ha ha.

"Các ngươi đây là đang gây xích mích ly gián!" Trên tường thành, có người lớn tiếng quát hống, cảm thấy dị vực sinh linh bụng dạ khó lường, đây là đang cố ý ly gián Đế quan bên trong một chút tộc quần quan hệ.

Thạch Hạo thu hồi nhìn chân trời ánh mắt, suy nghĩ trở về, có một số cô độc thân ảnh ưỡn lên thẳng tắp, triệt để hồi thần lại, ánh mắt như điện.

Hắn mở miệng nói: "Ta không nghĩ tới, mới cùng dị vực một phen sinh tử huyết chiến, mới vừa trở lại Đế quan, lại muốn theo chân bọn họ gặp mặt."

"Kết quả này, có một số ngoài ta ý liệu, tại Đế quan bên trong ta trở thành giao dịch thẻ đánh bạc, còn nếu là xuất quan rất có thể sẽ trở thành khách quý, thậm chí sẽ có một người chính là nhất tộc địa vị siêu nhiên." Thạch Hạo tự giễu.

Những lời này lệnh rất nhiều người đều cảm thấy trên mặt nóng bỏng, Hoang nói là tình hình thực tế, nhưng làm sao không phải một loại thiên đại châm chọc.

Như vậy một cái vô biên người trẻ tuổi, công trạng cực lớn, thế nhưng tại Đế quan trong nhưng không có được đến nên có lễ ngộ, tương phản lại bị địch nhân thưởng thức, điều này thật sự là một loại châm chọc.

"Biên Hoang cuộc chiến cho tới bây giờ đều là tàn khốc, vô tình, từ xưa đến nay không biết nhiều ít tiên dân mất đi, như muốn cùng bằng, luôn sẽ có người bỏ ra. Người trẻ tuổi, ngươi rất không sai, người đời sau sẽ nhớ ngươi." Kim thái quân mở miệng.

Đây là muốn nắp quan tài định luận, quyết định đưa hắn đưa ra Đế quan sao? Mọi người thân thể chấn động.

"Ta muốn hỏi tiền bối, Kim thái quân theo lời có thể được sao, nếu như có thể tranh thủ đến đầy đủ thời gian thật có thể chờ tới cường viện, bảo vệ Đế quan sao?" Thạch Hạo quay đầu hỏi một gã Vô Địch Giả.

Tên kia Vô Địch Giả nhíu mày, nhìn Kim thái quân, muốn mời hắn dành inh xác đáp lại.

"Có chứng cứ, ta không phải nói cho các ngươi biết mấy người sao? Đủ để có thể tin!" Kim thái quân nhìn vài tên Vô Địch Giả, sau đó vừa nhìn về phía Thạch Hạo, nói: "Ngươi còn không có đạt đến tầng thứ này, có một số việc bất tiện đối với ngươi giảng."

"Thật sao?" Thạch Hạo thở dài, nói: "Nếu là thật có thể vì vậy mà cải biến kết cục, ta một người xuất quan, đi trước dị vực chịu chết, không có gì đáng tiếc, có thể!"

Nhưng là, đón lấy ánh mắt của hắn thịnh mãnh liệt lên, nói: "Ta chỉ sợ, đây là uổng chết, mang đến phi thường hỏng bét hậu quả."

"Hoang, ngươi sợ sao?" Kim thái quân bên người bà lão chất vấn.

"Ngươi câm miệng cho ta, ta tại Biên Hoang cùng dị vực đổ máu thời gian, ngươi vẫn còn ở trong thành sống an nhàn sung sướng đây, nếu như ta sợ, sẽ quên sống chết mang mang về rương gỗ sao?" Thạch Hạo lạnh giọng nói, lạnh lùng đe dọa nhìn nàng.

Bà lão cảnh giới cực cao, thực lực phi thường cường đại, thế nhưng thời khắc này bị Thạch Hạo nhìn gần thời gian, thân thể nàng lại hơi rét, không nhịn được nghĩ rút lui.

Chính nàng đều rất giật mình, làm sao sẽ sợ hãi một người trẻ tuổi ánh mắt, đây là cái gọi chính khí quán đỉnh, uy khí trùng tiêu, bốn phía đều khuất phục sao?

"Lão thái bà ngươi im miệng cho ta, còn dám nói bậy, chúng ta cùng nhau đem ngươi ném vào chuồng heo đi đút heo!" Thiên Giác Nghĩ kêu lên, những người khác theo kêu la.

Bà lão nghĩ trừng mắt, uy hiếp bọn họ, thế nhưng nhưng có chút chột dạ.

Hơn nữa, vừa lúc đó, một vị Vô Địch Giả lạnh lùng quét qua đây, ánh mắt sâm hàn, nói: "Nếu như ngươi còn dám hồ ngôn loạn ngữ, ta lập tức đánh chết ngươi, chẳng cần biết ngươi là ai người hầu!"

Kim thái quân khoát tay chặn lại, để cho nàng người bên cạnh tất cả câm miệng, không có dám nói cái gì nữa.

"Nói như vậy, ngươi nguyện ý xuất quan?" Kim thái quân nhìn Thạch Hạo, hỏi như vậy nói.

"Nếu như ta xuất quan, một người đi chịu chết, có thể đổi lấy Đế quan chỉnh thể bình thản, sau cùng chiến cuộc cũng vì vậy mà đổi viết, ta làm việc nghĩa không chùn bước." Thạch Hạo nói đến đây, hơi dừng lại, nói: "Thế nhưng, nếu như năm trăm năm sau, không ai tới cứu viện, như vậy chuyện hôm nay, ảnh hưởng sẽ có đáng sợ dường nào, đồng thời sẽ rét lạnh nhiều ít người tâm? Khi đó ta sợ Đế quan tự sụp đổ, đúng là đại tai nạn."

Thạch Hạo lấy tận lực nhẹ nhàng giọng nói nói ra này một khả năng.

"Ngươi tận khả năng yên tâm, không có loại sự tình này, kia mặt sinh linh đến lúc đó tất nhiên sẽ xuất hiện!" Kim thái quân đôi mắt thâm thúy, như vậy bình thản nói.

"Tốt lắm, ta xuất quan." Thạch Hạo gật đầu.

Lúc này, Đỗ gia có người mở miệng, tán thưởng Thạch Hạo, nói hắn kiến thức đại nghĩa, đây là một kiện đại công.

Tỳ Hưu nhất tộc cũng có người gật đầu, tỏ vẻ Thạch Hạo làm người chính trực.

Còn có cái khác một chút gia tộc, đều mặt đầy vui vẻ, một bộ là Thạch Hạo tiễn đưa bộ dạng, một người đổi lấy một đoạn hoà bình kỳ, dưới cái nhìn của bọn họ cực kỳ giá trị.

Thạch Hạo yên lặng không tiếng động, bởi vì có ít người nụ cười quá giả tạo rồi, làm hắn nhìn khó chịu, còn có chút người thậm chí không có thế nào che giấu, rõ ràng không phải thiện ý.

Ví như Kim gia người, còn có bọn họ người theo đuổi, đều cất dấu địch ý.

Thạch Hạo nhẹ giọng tự nói: "Ta rốt cục minh bạch trên Cửu Thiên vì cái gì có một chút không xuất thế cấm khu, ta như đi trước dị vực mà sau cùng bất tử, cuối cùng là sẽ lấy loại nào thân phận mặt trở về?"

"Ngươi... Có ý gì?" Kim gia một vị người theo đuổi hỏi.

"Ta đang nghĩ, này đi nếu không chết, ta lại bước lên Cửu Thiên thời gian, đem lấy thế nào một loại thái độ đối mặt nơi này?" Thạch Hạo hơi có tịch mịch, ánh mắt sâu thẳm, nói: "Ta nghĩ tới rồi Biên Hoang Thất Vương, cực kỳ đáng buồn."

Hắn nhẹ nhàng thở dài, nói: "Ta nếu là lần nữa trở về, tốt nhất cục diện có lẽ cũng chỉ là tự thành một cái cấm khu, thủ ta nên thủ người!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1536: Thiên Hạ Thanh Sơn Như Thế

Tốt nhất cục diện, hay là tự thành một cái vùng cấm, thủ nên thủ người.

Đi kèm Thạch Hạo cô đơn vẻ mặt, bình tĩnh lời nói, khiến người ta cảm thấy một trận lòng chua xót, một cái có công lớn công lao người trẻ tuổi càng bị bức đến một bước này.

Một ít đại tu sĩ không nhịn được muốn đứng ra, ngăn cản tất cả những thứ này.

Thế nhưng, Kim Thái Quân lạnh lùng nhìn sang, chí tôn khí thế đó là không thể ngang hàng, dường như Cự Long ở nhìn xuống giun dế, cách biệt quá xa!

"Hoang, ngươi đây là ý gì, xin ngươi cho chúng ta một cái giải thích!" Ở cách đó không xa, Kim gia một cái người theo đuổi, như vậy chất vấn.

Hắn là một tên Đại thống lĩnh, từ lâu đi vào độn nhất cảnh giới rất nhiều năm, vô cùng mạnh mẽ, lúc này cưỡi ở một cái chín con đại xà trên người, nhìn về phía này.

Kỳ thực, cái này cũng là Kim gia rất nhiều người muốn chất vấn, bởi vì đều cảm thấy Hoang lời nói có chút chói tai, để bọn họ rất không thoải mái.

"Ngươi đây là ý gì, tự thành một cái vùng cấm, dù cho ngươi có năng lực trở về, cũng sẽ không tham dự ngày sau đại chiến, thật sao?" Có người lớn tiếng hỏi.

"Ngươi đây là ghi hận trong lòng sao, cảm giác mình chịu đến oan ức, liền căm hận Đế Quan sao?" Còn có người trực tiếp hơn.

Hệ "kim" nhân mã, còn có vương hệ nhân mã chờ đều xem ra, vẻ mặt không lành, đồng thời cực kỳ kiêng kỵ, nếu như thật sự có một ngày như vậy, Hoang liệu sẽ có hướng về bọn họ vung lên đồ đao?

Rất nhiều người đều tâm thần tập trung cao độ, bởi vì Hoang thiên tư rõ như ban ngày, hiện tại liền lợi hại như vậy, cho hắn thời gian trưởng thành, thật sự không dễ bàn có thể đi tới một bước nào.

"Các ngươi có tư cách gì như vậy chất vấn Thạch Hạo?" Thanh Y mở miệng, những người trẻ tuổi khác như Thiên Giác Nghĩ chờ đều phi thường không cam lòng, từng cái từng cái trách cứ lên tiếng.

"A!" Thạch Hạo nhẹ nhàng a một tiếng, trong mắt có xem thường, càng có một loại bất đắc dĩ, nói: "Nếu như ta có tư tâm thì sẽ không liều mạng dị vực, liều chết với biên hoang ở ngoài chém giết, càng không thể vào lúc này đồng ý đi chịu chết, đi tới dị vực."

"Vậy ngươi... Là có ý gì?" Người của Đỗ gia hỏi.

"Vừa nãy chính ngươi rõ ràng ở như vậy nói." Tỳ Hưu bộ tộc cũng có cường giả mở miệng.

"Ta tiến vào dị vực, nếu là may mắn không chết, ngươi cho rằng bọn họ sẽ thả tâm à. Tất nhiên sẽ có có thể tác động nhân quả huyết thệ cùng với thủ đoạn khác các loại, ta nhất định không cách nào trong tương lai ra tay giúp đỡ ngươi các loại." Thạch Hạo nói rằng, rất là tiêu điều, bởi vì không chỉ có là vì là loại kia kết cục mà thở dài. Còn nhân bị người nghi vấn mà càng ngày càng cảm thấy lạnh lẽo.

Một đám người ngoác mồm lè lưỡi, không biết nói cái gì tốt, đồng thời rất lúng túng, này không thể nghi ngờ sẽ có vẻ bọn họ là ở lấy lòng tiểu nhân đố quân tử chi bụng.

"Không muốn ra quan!" Lúc này, Thiên Giác Nghĩ, Tào Vũ Sinh, Trường Cung Diễn đám người đều xông tới. Ngăn cản Thạch Hạo, không

cho hắn đi tới.

Bởi vì, này vừa đi tràn ngập biến số, không thể đoán được.

Tuy rằng vừa nãy bọn họ tức giận, hận không thể Thạch Hạo trực tiếp phản lại quên đi, thế nhưng nước đã đến chân không có ai ước ao Thạch Hạo đi xa, nếu có lựa chọn, ai muốn xa xứ?

Đồng thời, bọn họ càng là đang lo lắng Thạch Hạo an nguy, bên dưới thành chiếc kia chiến xa màu đen bên trong Đế Tộc chí tôn tuy rằng thân phận cao quý. Thế nhưng lời của hắn nói lại có thể nào đốc tin?

Thạch Hạo ở biên hoang ở ngoài giết quá nhiều kẻ địch, chính mình một người mà thôi, chôn giết mấy ngàn, mà đại tu sĩ người bị chết mấy thì lại hơn trăm, đây là biết bao đáng sợ chiến tích.

Có thể nói, hắn một khi tiến vào thế giới kia, kẻ thù khắp nơi, với hắn có oán sinh linh cùng nhiều chủng tộc đến khiến người ta tê cả da đầu, như vậy ác liệt trong hoàn cảnh, hắn có thể sống sót sao?

Hay là. Hắn mới đi qua, sẽ bị một cái nào đó tộc đại nhân vật liều lĩnh chém giết cũng khó nói.

"Các ngươi bảo trọng!" Thạch Hạo vỗ vỗ Trường Cung Diễn, Thái Âm Ngọc Thỏ chờ người bả vai, chỉ có bốn chữ này, cái khác đều không nói ra được.

Lần đi nhiều năm. Tiền đồ không biết, hay là chính là tử biệt, vĩnh viễn không thể nhận ra, mà dù cho còn có tương phùng giờ, cũng chỉ sợ là thương hải tang điền.

Tất cả mọi người đều không muốn thấy cảnh này, chính là Thạch Nghị vốn là đối địch. Đều đi lên phía trước, nhìn Thạch Hạo nói rằng: "Ngươi làm như vậy, giá trị sao?"

Thạch Hạo không hề trả lời cái vấn đề này, mà là nhìn về phía hắn, nói:

"Đều là Thạch Tộc, ngươi nhất định sẽ phi thường mạnh mẽ, xin ngươi nhiều chăm nom một thoáng cái gọi là tội huyết hậu duệ."

"Tội gì huyết hậu nhân, ta xem như là rõ ràng chuyện gì xảy ra, đây là bức người phản lại à." Tào Vũ Sinh gầm nhẹ.

Thanh Y tiến lên, nhìn Thạch Hạo con mắt, cuối cùng nhẹ nhàng ôm nhau, nỗ lực muốn bình tĩnh, nhưng cuối cùng âm thanh vẫn còn có chút run rẩy, nói: "Bảo... Trọng!"

"Tiền bối, chuyện này không thể thay đổi sao?" Có đại tu sĩ mở miệng, cưỡi ở thôn Thiên Thú trên, mắt hổ trợn trừng, những này Đại thống lĩnh đều cảm thấy rất cảm giác khó chịu, muốn ngăn cản tất cả những thứ này.

"Kim đạo hữu, việc này thật muốn như vậy tiếp tục phát triển, thật không tốt." Một vị Vô địch giả cũng mở miệng, nhìn về phía Kim Thái Quân.

"Ta chỉ hỏi một câu, nếu như có thể đổi lấy đến 500 năm ôn hòa kỳ, liền có thể đợi được cứu viện người, sửa Cửu Thiên Thập Địa kết cục, các ngươi không muốn sao?" Đây là Kim Thái Quân đáp lại.

"Ngươi vững tin, sẽ không sai lầm?" Thạch Hạo hỏi.

"Ta vững tin!" Kim Thái Quân đáp lại nói, nếu là vào ngày thường, nàng ỷ vào thân phận mình, sẽ không để ý tới bất kỳ tiểu bối lời nói, nhưng hôm nay không giống.

"Được, ta đi dị vực!" Thạch Hạo gật đầu, rất là thẳng thắn.

"Ta không chịu được, ta muốn rời khỏi Đế Quan, đi mời người đến!" Tào Vũ Sinh kêu to, cái thứ nhất nhảy tường thành, không thể tiếp thu kết quả này.

"Chúng ta đồng ý giao ra Hoang!" Liền ở đây tế, Kim Thái Quân hướng về bên dưới thành truyền âm, cùng cái kia chiến xa màu đen bên trong tồn tại

câu thông.

Việc đã đến nước này, xem như là có quyết định.

"Ha ha... Được!" Phía dưới trở về đáp lại.

Trên tường thành, rất nhiều người sắc mặt đều phi thường khó coi, chủ chiến phái từng cái từng cái nắm chặt nắm đấm, cảm giác khuất nhục, chuyện hôm nay đời này đều khó mà ở trong lòng tiêu diệt.

Cho tới Kim gia còn có bọn họ người theo đuổi, cùng với những kia hi vọng đình chỉ đại chiến, đổi lấy ôn hòa kỳ bộ tộc, lúc này đều lộ ra sắc mặt vui mừng, phấn chấn không ngớt.

"Chúng ta cũng không phải lãnh huyết hạng người, cho Hoang thời gian, để hắn ở trước khi đi giải quyết chính mình một vài vấn đề." Bên dưới thành truyền đến âm thanh.

"Ngươi cần sao?" Kim Thái Quân bên người một người hỏi, nhìn về phía Thạch Hạo.

"Cần!" Thạch Hạo lạnh lùng đáp.

"Tiểu hữu, ngươi có cái gì tâm nguyện cần thỏa mãn, chúng ta tất dùng hết khả năng." Một vị Vô địch giả tiến lên, hắn vốn là uy nghiêm, thế nhưng lúc này lại tràn ngập xấu hổ.

Làm sao, hắn cũng không có cách nào, nếu là huyết chiến đến cùng, như vậy Đế Quan có thể sẽ diệt, mà hiện tại nhưng có một cái hy vọng, có thể bảo toàn các tộc.

"Ngày khác trên chiến trường, ta sẽ lấy tàn sát sỉ nhục, dù cho chết trận ở biên hoang ở ngoài." Một vị khác Vô địch giả mở miệng, hắn cũng hỏi Thạch Hạo có gì yêu cầu.

"Ta nên vì Đế Quan bên trong Thạch Tộc chuộc cái gọi là tội." Thạch

Hạo nói rằng.

"Được. Chúng ta đáp ứng ngươi, tự hôm nay sau, Thạch Tộc tổ tiên để lại chi tội đều tước mất!" Một vị Vô địch giả cam kết.

"Chuyện này... Vi phạm tiên hiền pháp chỉ." Đỗ gia có người nhỏ giọng nói.

"Im miệng!" Một vị Vô địch giả quát lên, lạnh lùng nhìn trừng hắn một cái. Để Đỗ gia Đại thống lĩnh hầu như ngã trên mặt đất.

"Ta có thể hứa hẹn, Thạch Tộc tội đều gọt." Ngũ Linh Chiến Xa nguyên bản chủ nhân, cũng chính là Tề Hoành sư tôn nói rằng.

Kim Thái Quân không có phản đối, thấy bọn họ như vậy, cũng gật gật đầu.

"Không cần. Ta chiến công có đủ nhiều, bằng ta lần này biên hoang cuộc chiến, ta nghĩ đủ để vì bọn họ cọ rửa đi cái gọi là tội cùng phạt." Thạch Hạo nói rằng.

Hắn muốn đi điểm số chiến công, vì là Đế Quan bên trong Thạch Tộc đi tội.

Lời nói như thế này để rất nhiều người đều thay đổi sắc mặt, vẻ mặt vì đó biến đổi, có xấu hổ, cũng có giật mình, tâm tình phức tạp.

Đến giờ phút này rồi, Hoang như trước từ chối sự giúp đỡ của bọn họ, lấy chính mình công huân đi vì là Thạch Tộc tiêu giảm mất năm đó huyết cùng tội phạt.

Chuyện này bị cấp tốc sắp xếp. Thạch Hạo một lần nữa lấy ra chiến công bài, trắng noãn quân bài phi thường óng ánh, làm bị kiểm nghiệm giờ phát sinh ánh sáng ngút trời, điềm lành một đạo lại một đạo dựng lên, cái kia đại biểu Hoang chiến tích!

Dù cho có chuẩn bị tâm lý, mọi người vẫn là chấn động, một người trẻ tuổi mà thôi, đến cùng giết bao nhiêu dị vực địch thủ mới sẽ có lớn như vậy công huân?

Chùm sáng quá nhiều, thải quang quá nồng nặc, liên tiếp liên miên. Một đám ông lão lại một lần nữa một lần nữa điểm số, từng cái từng cái vừa kích động lại tâm tình phức tạp.

Như thế một cái kỳ tài ngút trời, lập xuống lớn như vậy công, nhưng cũng bị bức. Một mình chịu chết, đi tới dị vực, để không biết bao nhiêu người vì đó mà đáng tiếc cùng tiếc nuối.

Càng có mấy người bi phẫn, cho rằng hôm nay Hoang chi ly biệt, đối với Đế Quan tới nói là một loại lớn thương!

Bây giờ Thạch Tộc chỉ có hơn ngàn người, mà lại tu vị đều không cao. Thạch Hạo lần này chiến công đủ để đổi lấy sự tự do của bọn họ, không lại bị tội lớn ép thân.

"Đem còn lại chiến công đưa cho tương tự với Thạch Tộc như vậy cái gọi là tội huyết gia tộc." Đây là Thạch Hạo tâm nguyện, đồng thời hắn nhìn về phía mấy vị Vô địch giả, nói: "Xin mời làm hết sức tiêu giảm bọn họ cái gọi là tội."

Quay đầu lại, hắn nhẹ nhàng thở dài, như vậy thỉnh cầu.

"Có thể, ngươi còn có cái gì tâm nguyện sao?"

"Ta hi vọng cha mẹ ta, người thân, bằng hữu chờ có thể mạnh khỏe." Thạch Hạo xoay người, một người ra đi, hướng về cửa thành chạy đi đâu đi, chỗ đó có một toà tế đàn, có thể ra khỏi thành.

Bóng người của hắn rất cô đơn, bóng lưng rất tiêu điều, khiến cho người cảm thấy có loại rất lạnh lẽo thê lương cảm giác, còn có người trong lòng dựng lên một luồng bi thương mùi vị.

"Đã như vậy, vậy ngươi liền đi thôi." Kim Thái Quân nói.

"Tiểu đạo bạn, ngươi... Còn có cái gì tâm nguyện?" Có Vô địch giả tiến lên, mang theo lòng áy náy, còn muốn đang vì hắn làm một chuyện.

"Ta là này một giới người, ta hi vọng chết rồi, hài cốt có thể trở về quê cũ, táng ở vùng thế giới này." Thạch Hạo nói rằng.

Những câu nói này nghe một ít cảm tính người trẻ tuổi rất lòng chua xót, bởi vì, Thạch Hạo lần đi thật sự rất có thể lành ít dữ nhiều, ở dị vực người hận hắn quá nhiều.

Đồng thời, chiếc kia chiến xa màu đen bên trong chí tôn, cũng không có bảo đảm để hắn nhất định sống sót.

"Nếu ta xảy ra bất trắc, ta hi vọng có người có thể ta nhặt xác, mang về Cửu Thiên Thập Địa, táng ở trên vùng đất này." Thạch Hạo nói rằng.

Lúc này, bất kể là Trường Cung Diễn, Thiên Giác Nghĩ, Thái Âm Ngọc Thỏ chờ cùng Thạch Hạo nhất là giao hảo người, vẫn là Đại Tu Đà, Lam Tiên, Vệ gia 4 hoàng, Thác Cổ Ngự Long các loại, đều một trận than nhẹ, chua xót trong lòng.

Có mấy người, như Thanh Y các loại, trong lòng rất khó chịu.

Chính là một ít đại tu sĩ, thân là Đại thống lĩnh, cũng trầm mặc, há miệng, cảm thấy buồn khổ, đối với cảnh tượng này có loại cảm giác vô lực, tâm bị xúc động.

Như vậy một người trẻ tuổi, liền như thế đi chịu chết, quá đáng tiếc, quá tiếc nuối.

"Ai muốn theo Hoang cùng đi, ta nghĩ lấy dị vực người hiếu chiến cùng thô lỗ bản tính tới nói, sẽ không làm khó cùng đi người, Hoang nếu như có ý ở ngoài... Dẫn hắn trở về!"

Một vị Vô địch giả nói rằng, hắn nói tới nếu như có ý ở ngoài, tự nhiên là chỉ Thạch Hạo chết ở thế giới kia.

Ai muốn vì là Thạch Hạo nhặt xác, dẫn hắn trở về?

Trong lúc nhất thời, ngắn ngủi trầm mặc sau, càng có rất nhiều người rống to lên tiếng, càng muốn cùng đi.

Thạch Hạo có chút bất ngờ, tâm có cảm xúc, xoay người lại, suy nghĩ một chút, khóe miệng ngậm lấy một tia không tên cười nhạt, càng chỉ hướng về một cái chưa từng mở miệng người.

"Ngươi có thể nguyện theo ta cùng đi?" Hắn chỉ chính là Kim Triển, trong nháy mắt, từ trên xuống dưới nhà họ Kim sắc mặt tất cả đều thay đổi.

Mấy người tại chỗ đã nghĩ lớn tiếng quát lớn, bởi vì, Kim Triển là Cai Tộc cận cổ tới nay xuất sắc nhất kỳ tài, bọn họ tự nhiên không muốn.

Thế nhưng, lời chưa kịp ra khỏi miệng, bọn họ lại nuốt trở vào, bởi vì thật sự khó có thể nói ra khỏi miệng, trước kia Kim Thái Quân nhưng là từng nói mấy lời nói à, nếu có cần, nàng có thể đưa Kim gia tử tôn đi dị vực chịu chết.

Kim Triển liếc mắt nhìn Kim Thái Quân, nàng không nói gì.

"Hoang, như vậy có hay không quá, vạn nhất dị vực lãnh huyết, liền Kim Triển cùng giết chết, chẳng phải là không công chết rồi một vị kỳ tài ngút trời? Tổn hại Đế Quan sức mạnh!" Kim gia rốt cục có người dễ kích động, lên tiếng như vậy.

"Ha ha..." Thạch Hạo cười to, nhìn Kim gia mọi người, vừa nhìn về phía Kim Thái Quân cùng Kim Triển, cuối cùng mở miệng nói: "Quên đi, ta cũng chỉ là thuận miệng nhắc lên, làm sao sẽ nhẫn tâm để đạo đức tốt Kim gia các vị hiền giả làm khó dễ, ta đi vậy, một người ra đi là đủ!"

Hắn cười to, xoay người rời đi, rất là hào hiệp, bước ra bước chân.

"Tiểu hữu, chúng ta có thể thỏa mãn nguyện vọng của ngươi, khiến người ta theo ngươi cùng đi, tương lai... Mang ngươi trở về!" Một vị Vô địch giả nói rằng.

"Không cần, nam nhi đi tứ phương, nơi nào không vì là nhà, chết ở đâu, táng ở nơi nào, thiên hạ thanh sơn như thế!" Thạch Hạo lớn tiếng nói, cũng không quay đầu lại.

Thời khắc này, có loại tâm tình khó tả khắp nơi giữa mọi người lan tràn, rất nhiều người tâm có co rúm, không nói được đó là một loại thế nào cảm thụ.

Trong thiên địa, trong lúc nhất thời rất yên tĩnh, mọi người nói không ra lời.

Rất nhiều tuổi trẻ người thất vọng lại hoang mang, còn có một loại phi thường chua xót cảm giác, vì là Thạch Hạo mà tiếc nuối, vì hắn mà cảm thấy đau lòng.

Cho tới một đám đại tu sĩ, tuy rằng trầm mặc, thế nhưng nội tâm hiển nhiên không cách nào bình tĩnh, từng cái từng cái nắm chặt nắm đấm.

Chỉ có Kim gia người sắc mặt tái xanh, Thạch Hạo những lời vừa rồi ngữ, đối với bọn họ tới nói quá chói tai.

Thạch Hạo đứng lên toà kia tế đàn, một người mà thôi, rất cô đơn, thế nhưng là không quay đầu lại, không lên tiếng nữa, quay lưng mọi người, chuẩn bị xuất quan!

Gió vi vu này Dịch Thủy Hàn, vừa đi có hay không còn có thể còn?

"Thạch Hạo, tương lai ngươi thì như thế nào, còn có thể xuất hiện sao, như còn sống sót, liệu sẽ có bị dị vực huyết thệ hạn chế, không nhìn được chúng ta?" Thanh Y âm thanh có chút run, hỏi như vậy nói.

Cho tới Tiểu Thỏ Tử, Thiên Giác Nghĩ chờ người thì lại cũng đã kêu to

lên tiếng, muốn xông qua.

"Ta như sống sót, tin tưởng đến cuối cùng không người nào có thể hạn chế ta, cuối cùng cũng có một ngày cũng không có nhân quả có thể ràng buộc ta, nhưng ta chỉ sợ khi đó tâm sẽ trở nên lãnh khốc, không lại như thế nóng bỏng."

Đây là Thạch Hạo đáp lại, không lại xoay người, không quay đầu lại.

Tế đàn bắt đầu phát sáng, bóng người của hắn mơ hồ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1537: Không Thể Quay Đầu

Tế đàn phát quang, thượng diện tuyên khắc đầy thần bí cổ phù, tuế nguyệt xa xưa, dường như nối liền còn lại kỷ nguyên, mang theo một loại Hồng Hoang Khí Tức, từng cái phù hào đúng vậy đều giống như ngủ đông trước vừa... vừa Tiền Sử Hung Thú.

Thạch Hạo thân ảnh mông lung, lúc nào cũng có thể sẽ tiêu thất.

Đây cổ đại để lại Tối Cao Đẳng giai Cự Hình Truyền Tống Trận, chỉ cần bước đi vào liền giống như đi tới Thứ Nguyên Không Gian.

Xuất nhập thành trì phi thường nghiêm ngặt, cần trong thành Đại Nhân Vật thôi động tế đàn, này ranh giới, chỉ cần kích hoạt Truyền Tống Trận, Thạch Hạo lúc nào cũng có thể sẽ rời đi nơi này, tiến nhập Đại Mạc trong quân địch, cũng đã không thể quay đầu lại!

"Ta đi mời bọn họ phát hạ Huyết Thệ!"

Kim Thái Quân mở miệng, như trước rất bình thản, từng bước bước ra, khoảng cách mở cửa thành ở dưới tế đàn khu vực, nàng lại tới đến đó cao vót không trung hào hùng bức tường trên.

Đồng thời, có không ít người đi theo, này đều là Kim gia nhân vật trọng yếu, cùng với người theo đuổi của bọn hắn.

Đương nhiên, cũng có Đỗ gia, Tỳ Hưu chờ Đại Tộc Thống Lĩnh các loại, cũng muốn quan khán nếu nói Huyết Thệ thành lập quá trình, đã từng nhìn thấy bình thản thời gian đến.

"Cái này Lão Yêu Bà, cứ như vậy cấp sao?" Thiên Giác Nghĩ không sợ trời không sợ đất, ở nơi nào phẫn nộ tự nói trước, cũng không sợ người khác

nghe được.

Cách đó không xa, Kim gia hàng ngũ nhất thời sắc mặt rất lạnh, rất nhiều người hướng về phía ở đây trông lại, mang theo khí tức lãnh liệt.

Thậm chí, có người lãnh khốc hừ một tiếng, biểu thị cảnh cáo, cũng đang uy hiếp cùng chấn nhiếp.

"Ngươi tiếng nói có chuyện ấy ư, ở chỗ này loạn cổ họng cái gì?!" Thiên Giác Nghĩ lúc này là trừng mắt.

"Các ngươi không nên quá mức phân!" Kim gia đội ngũ có người trách mắng.

"Nhìn thấy các ngươi đám người kia theo ta phiền, các ngươi còn là Đế Quan Trung Sinh Linh ấy ư, cố ý muốn bức người phản đi ra ngoài! Còn có mặt mũi ở chỗ này cho ta tác uy tác phúc, sớm làm cút lão thái bà kia phía sau đi, ở chỗ này thật sự là chướng mắt, cẩn thận hợp nhau tấn công!" Thiên Giác Nghĩ cả giận nói.

"Thanh niên nhân, không nên quá táo bạo, miệng giận dử dễ dàng xảy ra vấn đề." Có người lạnh giọng nói.

"Cút!" Thiên Giác Nghĩ chỉ có một chữ.

Lúc này, chính là tính tình tốt Thanh Y cũng sinh khí, mặt hướng những người đó.

Cũng trong lúc đó. Trường Cung Diễn, Thập Quan Vương, Ma Nữ, Trích Tiên chờ cùng Thạch Hạo cùng đi đến từ ba nghìn Châu người tuổi trẻ đều đứng dậy, lạnh lùng nhìn những người đó.

Chính là Thạch Nghị, cũng là Trọng Đồng mở, Hỗn Độn Quang nỡ rộ. Lạnh lùng đưa mắt nhìn đi qua - Quá Khứ.

Đón lấy, lắm Tu Đà, Tiểu Thiên Vương, Lam Tiên, thậm chí Đế Quan

Trung Thác Cổ Ngự Long, Tề Hoành, Vệ gia tứ Hoàng cũng đều đứng ra, căm tức nhìn những người đó.

Mà rất nhiều Tu Sĩ, Các Tộc Đại Thống Lĩnh cũng có chút người nhìn không được. Đám vẻ mặt không lành, mang theo lãnh ý, nhìn bọn hắn chằm chằm, lộ ra nhất sát ý.

"Tiền Bối ngươi xem..." Kim gia giữa có người nhìn về phía nhà vô địch.

"Câm miệng!" Tề Hoành sư tôn, Ngũ Linh Chiến Xa vốn là Chủ Nhân quát dẹp đường, trong nháy mắt, những người đó đám sắc mặt tái nhợt, khóe miệng lúc này chảy máu, cả người đều thiếu chút nữa nổ tung.

Những người này run rẩy một chút, không dám rủi ro. Tất cả đều phóng lên cao, bay về phía phía trên tường thành, nơi đó là đồng ý đem Thạch Hạo giao ra Các Tộc căn cứ.

Bởi vì, theo chân bọn họ ý nghĩ giống nhau người, đại thể đều đi quan khán Huyết Thệ.

"Lão thái bà kia thật không phải thứ gì a, cứ như vậy cấp ấy ư, phải Thạch Hạo đẩy mạnh trong hố lửa." Thiên Giác Nghĩ thật là tính tình người trong.

Trên tường thành Kim Thái Quân, quả nhiên đang cùng người đối diện giao lưu.

Rất nhanh, có Huyết Sắc người đúng Đại Mạc ở chỗ sâu trong lan tràn, như cùng một cái biển máu giống nhau cuộn trào mãnh liệt mà tới. Quá cuồng bạo, rung động mỗi người, nó che mất Đại Mạc.

Đây chẳng qua là một giọt máu mà thôi, lại mang tất cả khắp Hạo Hãn Vô Ngân Sa Mạc chiến trường. Mới đầu là màu đỏ sẫm, đón hóa thành Ngũ Thải, Huyết Dịch cuồn cuộn, cái thế khí tức ngập trời!

Cho dù là người đúng trong thành trì, có Đế Quan Thủ Hộ, tất cả mọi người vẫn là sợ run. Hầu như muốn quỳ xuống lạy, đó là vô thượng uy áp.

Có thể lường trước, nếu như không phải là có Đế Quan Thủ Hộ, tất cả mọi người sẽ ngã trên mặt đất, căn bản không chịu nổi cái loại này tới cao tầng thứ đáng sợ áp lực.

Một giọt máu, ngưng tụ người đúng một cái khác Kim Sắc Pháp Chỉ trên, phát sinh nặng nề mà Hoành Đại Cổ Lão thanh âm, giống như một Tôn Ma Chủ người đúng lập thệ, giống như Tiên Vương Tụng Kinh, quá mức khiếp người.

Trong lúc nhất thời, trong thiên địa di tượng lộ ra, trong hư không Đại Đạo Quy Tắc ngàn vạn điều, hóa thành Tiên Hoàng giương cánh, ngưng tụ thành Chân Long uốn lượn, lại họp thành Côn Bằng mở ra không trung.

Ngoài ra, khô Đại Mạc giữa tuôn ra Cam Tuyền, không trung trên hạ xuống Kim Sắc Chủng Tử, tại trong hư không cắm rễ, Đại Đạo Thần Liên như mọc thành phiến nỡ rộ, như cùng ở tại kinh lịch Luân Hồi, khô héo lại phồn thịnh.

Còn có một đạo lại một tia chớp màu đen, tia chớp màu đỏ ngòm, được Hỗn Độn khí quấn vòng quanh, ở chỗ này đan vào, thanh thế cực kỳ làm người kinh hãi.

Rất nhanh, phía trên tường thành truyền đến tiếng hoan hô, hiển nhiên Huyết Thệ đã thành, song phương đạt thành nhất trí, nào đó Nhân Quả lực lượng sở in dấu xuống đây hết thảy.

Kim gia, Vương gia, Đỗ gia, Tỳ Hưu các tộc giữa, không ít người đều lộ ra vẻ vui thích, sau đó nhìn về phía phía dưới Thạch Hạo, sẽ chờ hắn xuất quan.

Thành Môn, ở đây đều đi theo kịch chấn không ngớt.

Bởi vì, mọi người biết, Huyết Thệ thành, Thạch Hạo sắp xuất quan, cũng

nữa không ngăn cản nổi.

"Làm sao còn chưa tới?" Thanh Y lo lắng, Trường Cung Diễn, Thái Âm Ngọc Thỏ chờ cũng đều như vậy, bởi vì, từ lúc Tào Vũ Sinh rời đi thì, bọn hắn cũng đều có hành động, hoặc phân ra Thần Thức, hoặc xuất động Linh Thân, đi mời Mạnh Thiên Chính xuất quan, tới đây cứu viện.

Thế nhưng, Huyết Thệ đã thành, Đại Trưởng Lão vì sao còn không có tới?

Bọn họ chân thân chưa đi, là vì nhìn tận mắt Thạch Hạo, lo lắng hắn sẽ đi đầu, sợ bỏ qua cơ hội cuối cùng.

"Lời thề đã thành, ngươi nên xuất quan!" Kim Thái Quân đáp xuống đất, theo hắn còn có một nhóm người lớn, những người này trên mặt đều mang sắc mặt vui mừng, vô cùng phấn chấn.

Sẽ chờ Thạch Hạo đi ra, cứ như vậy, là được đổi lấy năm trăm năm bình thản thời gian.

Trên tế đàn, Thạch Hạo thủy chung cũng không có lại xoay người, chưa từng trở lại từ đầu, đưa lưng về phía mọi người, chẳng hề nói một câu.

Cheng!

Trên người của hắn, một đạo kiếm quang bay ra, đó là Đại La Kiếm Thai, đón Lôi Đế Áo Giáp hiện lên, huyền trên không trung, đón các loại đồ vật lộ ra.

Có ít thứ, như Vạn Linh Đồ chờ thu người đúng Không Gian Pháp Khí giữa.

Xích!

Những thứ này Bảo Cụ hóa thành một mảnh Thanh Quang, từ chỗ của hắn bay tới, rơi vào Thanh Y, Thiên Giác Nghĩ đám người thậm chí là Thạch

Nghị dưới chân của, Binh Khí cắm vào mặt đất, Đại La Kiếm Thai chờ không ngừng run rẩy.

Hắn không có mang theo những thứ này Côi Bảo rời đi, muốn lưu ọi người.

Điều này làm ỗi người đều sợ hãi, mắt chua xót, nhìn bóng lưng kia.

Đón Thạch Hạo không ngừng ra chỉ về, điểm hướng về phía Mi Tâm, Thiên Linh Cái to như vậy, hắn người đúng lấy tàn khốc nhất tự phong thuật Tỏa Nguyên Thần, khốn Thức Hải Lạc Ấn, tự phong một ít gì đó, thậm chí người đúng tự chém một ít gì đó.

Hắn lấy được Pháp. Có chút quá trọng yếu, không thể được Dị Vực đoạt được.

"Ta... Tới giúp ngươi!" Lúc này, là là vô địch người thanh âm đều run rẩy, bởi vì biết hắn đang làm cái gì. Không đành lòng thấy những thứ này, không muốn thấy thanh niên nhân này chém nguyên thần của mình Ấn Ký.

"Tối Cường Phong Thần Thuật, một ngày Phong Ấn, dù cho thực lực cao hơn ngươi sâu vô số lần, chỉ cần dò xét cùng ngươi Thức Hải. Đô hội xúc động Phong Ấn, khi đó, tướng... Tự diệt Thức Hải." Một vị Chí Tôn nói rằng.

Thạch Hạo không có xoay người, nhưng ngừng lại, gật đầu.

"Xích!"

Mấy vị nhà vô địch liên thủ, cùng một chỗ thi pháp, đồng thời lại làm Huyết Thệ, lấy nào đó phi thường nghi thức cổ xưa đang tiến hành, giúp Thạch Hạo người đúng Nguyên Thần giữa bày Ngoại Nhân không thể xúc Cấm Chế.

"Không muốn a!" Thái Âm Ngọc Thỏ khóc lớn.

Ý vị này, Thạch Hạo một ngày ra khỏi thành. Liền có thể sẽ Tử Vong, bởi vì Dị Vực người một ngày dò xét thần thức của hắn Lạc Ấn, sẽ xúc động Cấm Chế.

Thanh Y khi nhìn đến Thạch Hạo tự chém thì, cũng đã đỏ mắt đỏ bừng, có nhất xung động muốn khóc.

Mà bây giờ thấy Thanh Y đều Thạch Hạo như vậy, làm ấy vị Chí Tôn vận dụng trong truyền thuyết đáng sợ nhất Cổ Lão Phong Thần Thuật, nàng lòng có bi thương, nước mắt chảy xuống.

Trường Cung Diễn, Lam Tiên, Vệ gia tứ Hoàng đám người cũng đều nghĩ cái tràng diện này không thể tiếp thu, tất cả đều nắm chặc quyền đầu, một đám thanh niên nhân mũi lên men.

Lần đi từ biệt. Có thể cũng không còn cách nào quay đầu lại!

Thạch Hạo quần áo áo đơn, trên người không có vật gì khác, tất cả Côi Bảo đều để lại, không có gì cả mang theo. Đưa lưng về nhau mọi người, đã không còn bất kỳ lời nói nào.

"Nên lên đường đi." Kim Thái Quân cạnh một gã Lão Ẩu mở miệng, tiến hành giục.

"Đúng vậy, Huyết Thệ là có Hạn Chế, nếu như không thể cấp tốc thực hiện, sẽ mất đi hiệu lực." Người của Đỗ gia cũng mở miệng.

"Tiểu Hữu. Ngươi còn có cái gì muốn nói sao, mời tướng: mời đem tâm nguyện cuối cùng nói ra đi!" Tề Hoành sư tôn nói rằng.

Thạch Hạo đứng ở nơi đó, không có lên tiếng, tối hậu chỉ là lắc đầu, cái gì cũng sẽ không tiếp tục nói.

" liền lên đường đi." Kim Thái Quân lên tiếng.

Lúc này đây, mấy vị nhà vô địch tự mình thôi động tế đàn, đám đầy cõi

lòng trước quý để ý, trong mắt mang theo tang thương, vì Thạch Hạo mở ra một cái không gian Đạo Lộ.

Ông một tiếng, tế đàn ánh sáng ngọc, kỳ quang Trùng Tiêu.

Thạch Hạo được bọc lại ở, thân ảnh phai mờ, giống như là muốn phân giải hơn thế.

"Thạch Hạo!" Một đám người kêu to, những người tuổi trẻ kia mắt đều phát sáp, mũi lên men, Thanh Y cùng Thái Âm Ngọc Thỏ chờ càng từ lâu khóc ra tiếng.

Cái này từ biệt, có thể chính là tử biệt, còn có thể Thế Gian gặp lại sao?

Bước ngoặt cuối cùng, Thạch Hạo rốt cục quay đầu lại, nhìn về phía bọn họ, nhìn nào một cái khác lại một khuôn mặt quen thuộc, không hề bỏ, có cảm động, Hữu Vô nại.

Hắn sao nguyện rời đi? Thế nhưng, lại chung quy không thể quay đầu, muốn dứt khoát đi.

Thạch Hạo nhìn mọi người, ánh mắt rất đảo qua mỗi người, sau đó lại giống như chuyển kiếp Thời Không, muốn nhìn thấy Đế Quan phía sau vùng đất kia.

Giờ khắc này, hắn có lưu luyến, không hề bỏ, rất muốn ghi nhớ mỗi người, muốn nhìn đến sở hữu Cố Nhân, trong lòng của hắn hiện ra rất nhiều người thân ảnh.

Trong thoáng chốc, hắn thấy được Thạch Thôn, nơi đó có hắn khoái lạc lúc nhỏ, không buồn không lo, cũng có thể Vô Pháp Vô Thiên, ở trong đại hoang bất hảo gây sự. Tộc Trưởng Gia Gia thay đổi lão liễu, đang chờ hắn, thường niệm tên của hắn, trong thôn Thúc Bá, thím còn có Huynh Đệ, cũng đều người đúng nhắc tới hắn, nơi đó thân tình có thể ấm áp tim của hắn.

Đón lấy, hắn lại thấy được phụ mẫu của chính mình, Gia Gia đám người,

rất là tư niệm, nhưng lại khó hơn nữa nhìn thấy, còn có Liễu Thần cùng Tiểu Tháp các loại, lúc đấy?

Sau đó, ánh mắt của hắn giống như chuyển kiếp Thiên Trọng cách trở, gặp được một mảnh Hỏa Tang Rim, nơi đó có một cô gái người đúng đứng tại Hỏa Tang Thụ hạ, an tĩnh đợi, chờ hắn trở về. Hỏa Tang Hoa đã mở, Mạn Thiên Phi Vũ, đều hạ xuống, thế nhưng năm này qua năm khác, hắn lại không còn có xuất hiện, vĩnh còn lâu mới có được trở về. Cô gái kia từ ngây ngô đến Trung Niên, rồi đến có một ngày tóc trắng xoá, như trước một người đứng ở nơi đó. Nàng đã già đi, ở nơi nào thấp giọng hát: "Thải tang về, tịch lộ dính ta quần áo. Hỏa Tang đã khắp bầu trời ranh giới, chẳng biết lúc nào là ngày về. Đợi Hỏa Tang lạc hậu ta diệc trở lại..."

Thạch Hạo ánh mắt giống như chuyển kiếp trăm ngàn năm, nhìn rất xa, nhìn về phía rất nhiều nơi, tối hậu, hắn bỗng nhiên chuyển qua Thân Thể, không quay đầu lại nhìn xa.

Cheng!

Một đạo hừng hực quang mang người đúng trên tế đàn sáng lên, hắn từ nơi này tiêu thất, không bao giờ... nữa có thể thấy được, không thể quay đầu, một người ra đi, cô độc đi xa.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1538: Bất Khuất

"Thạch Hạo!"

Một đám người kêu to, nhìn này trống không tế đàn, sẽ không còn được gặp lại đạo thân ảnh kia, Thanh Y chờ trong lòng người cũng theo khoảng không vắng vẻ.

Hắn cứ như vậy rời đi, còn có thể sống sót ấy ư, vẫn có thể trở về sao?

Người đã đi, bỏ không binh khí, Đại La Kiếm Thai cắm ở trên mặt đất lát đá xanh, còn lại pháp khí cũng là ngang dọc, sắp hàng ở chỗ này.

Điều này khiến người ta tiếc nuối, cố nhân đã qua, duy thấy binh khí còn để lại.

Bất quá, có một món binh khí có điểm đặc biệt, đó chính là Lôi Đế áo giáp, cư nhiên phát ra trận trận ô quang, như là được hắc ám ăn mòn.

"Cái này áo giáp đương niên liền có lắm oán niệm, hiện tại..." Tề Hoành sư tôn biến sắc, nhưng không thể tránh được.

Lôi Đế áo giáp biến thành Hắc Kim sắc, rất là quỷ dị, không hề rỉ sét loang lỗ, thâm thúy dường như Hắc Uyên.

Xích!

Một vị Vô Địch Giả xuất thủ, đem Trấn Phong ở, sợ ngoài ý, sau đó giao cho Thiên Giác Nghĩ.

Rất nhiều người ngắn ngủi thất thần, sau đó tất cả đều bay lên, nhằm phía này cao vót vào trong bầu trời Thành Tường, muốn đi tối hậu liếc mắt

nhìn Hoang, vì hắn tiễn đưa.

Trên thực tế, cho dù là Kim gia, Vương gia, Đỗ gia, Tỳ Hưu các tộc, cũng đều tưởng nhìn một cái Hoang ra khỏi thành sau đích tối hậu hình ảnh.

Tất cả mọi người vọt lên tận trời, đến rồi khí thế rộng rãi cao to bức tường trên, về phía trước nhìn ra xa.

Rất xa thấy, Thạch Hạo một người tiếp cận này mảnh giáp trụ lạnh lùng Đại Quân, đã đến phụ cận, chỉ có thể nhìn thấy một cái bóng lưng, thân thể ưỡn lên thẳng tắp.

Hắn nghễnh đầu, đứng ở nơi đó, một người đối mặt mênh mông bát ngát thiết kỵ, không sợ hãi chút nào.

Cách xa nhau Đế Quan đã rất xa, Thạch Hạo sắp được này mảnh giáp trụ băng hàn Đại Quân bao phủ, chẳng mấy chốc sẽ nhìn không thấy.

Lúc này, có một chi Đội Ngũ lao ra, tất cả đều cưỡi ở trên cổ thú, ngay cả những tọa kỵ đó đều khoác áo giáp, từng cái một dữ tợn không gì sánh được, hướng về phía Thạch Hạo đi.

Trong nháy mắt, trên tường thành rất nhiều người tuổi trẻ tư tưởng đều nói lên.

Đám này thiết kỵ người số không nhiều, chỉ có ba mươi mấy kỵ, khoác Hắc Sắc áo giáp, tọa kỵ đều miệng rộng đầy răng nanh, hình thể to lớn, không biết là loại thú dử nào.

Mà vật cưỡi trên, những người đó mỗi một người đều cầm màu đen trường mâu, cùng với sắc bén Thiên Qua các loại, đều là trọng hình binh khí, toàn bộ chỉ phía xa hướng về phía Thạch Hạo.

Tuy rằng chỉ có ba mươi kỵ nhân mã, thế nhưng bắt đầu chạy thì, giống như một phiến Tiểu Sơn đang di động, làm cho đại địa đều cộng hưởng theo, rung động ầm ầm.

Cheng!

Có thể nghe được binh khí phát ra âm rung tiếng, bọn họ rất nhanh thì đến rồi phụ cận, không chút do dự, hướng về Thạch Hạo đâm tới, cũng có người cầm Thiên Qua xuất kích.

Màu đen Chiến Mâu, phát sinh tiếng ô ô, đâm rách Trường Không, tốc độ quá nhanh, thoáng cái đã đến phụ cận, còn có này Thiên Qua cũng là xé rách không gian.

Những người này Tu Vi đều rất cường đại, từng cái một mắt Xích Hồng, mang theo sát ý, muốn giết Thạch Hạo.

Chính như mọi người phỏng đoán vậy, Hoang giết quá nhiều di vực tu sĩ, cừu gia khắp nơi trên đất, vừa ra Thành thì có như thế một đám thanh niên nhân vây công hắn.

Này ranh giới, Dị Vực những Cao Tầng đó chờ không có bất kỳ biểu thị, đều đang lẳng lặng mà nhìn.

Đế Quan, trên tường thành.

Các Tộc Tu Sĩ sắc mặt của cũng thay đổi, nhất là Thanh Y, Trường Cung Diễn đám người, càng sắc mặt trắng bệch, đây mới là mở ra a, Thạch Hạo đi trước Dị Vực, thật muốn dữ nhiều lành ít.

"Hắn sẽ ra tay sao?" Kim gia nhân mã giữa có người ở suy đoán.

Cheng!

Thạch Hạo cánh tay phát quang, chập ngón tay lại như dao, phát sinh một đạo ánh sáng ngọc đao mang, thoáng cái đem vừa... vừa tọa kỵ đầu lâu chém rụng, giơ tay chém xuống, huyết dịch văng lên rất cao.

Hắn xuất thủ như điện, vận dụng là Lôi Đế Bảo Thuật giữa một cái Lôi Đình Đao, tốc độ quá nhanh, uy lực mạnh mẽ.

Dị Vực Đại Quân rối loạn tưng bừng, rất nhiều người đều kinh hãi, thật không ngờ hắn đối mặt trăm vạn đại quân còn là như thế kiệt ngạo, trước mặt mọi người xuất thủ, không hề cố kỵ.

Đồng thời, Thạch Hạo chưa từng ngừng tay, đoạt lại một cây màu đen Chiến Mâu, xoay chuyển ra, quét sạch tứ phương, lấy Ngạo Thị thế hệ trẻ Tuyệt Thế Dũng Lực trấn áp.

Coong! Đ-A-N-G...G! Đ-A-N-G...G!

Binh khí đánh thanh âm truyền đến, cái này hơn mười kỵ nhân mã đều kịch chấn, bọn họ binh khí trong tay đều bị này can chiến mâu màu đen đánh bay, cầm không được.

Mỗi người trên tay hổ khẩu đều nứt ra rồi, máu tươi chảy dài, cả người đều thân thể kịch chấn, còn tọa kỵ còn lại là thiếu chút nữa ngã trên mặt đất.

Ầm!

Thạch Hạo đem vật cầm trong tay chiến mâu màu đen coi như đại côn sử dụng, Hoành Tảo Thiên Quân, quất vào mỗi trên người một người, còn có những tọa kỵ đó trên người.

Tại chỗ, đứt gân gãy xương, một đám người kêu thảm thiết, một đám tọa kỵ gào thét, đều máu phun phè phè, bay ngang ra ngoài.

Giữa sân, chỉ có một người trẻ tuổi, Hắc Phát rối tung, con ngươi tựa như tia chớp, một cánh tay cầm một cây màu đen Đại Mâu, đứng ở đó, Mâu trên nhuộm máu!

Hắn tại chỗ không nhúc nhích, như Đinh Tử giống nhau đóng ở trên mặt đất, thân thể ưỡn lên thẳng tắp, ngẩng đầu mà đứng, giống như một Tôn bất khuất Chiến như thần.

Đế Quan, trên tường thành, có không ít người cũng không nhịn được lắm kêu thành tiếng: "Được!"

Nhất là quanh năm cùng Dị Vực đổ máu Chủ Chiến Phái, rất là có người vỗ tay hô to, nghĩ thống khoái, cùng Dị Vực Đại Chiến liền cần như vậy Dũng Vũ người.

Rất nhanh, mọi người bình tĩnh lại, càng phát vì Hoang mà lo lắng.

Đặc biệt Thanh Y, Thái Âm Ngọc Thỏ, Trường Cung Diễn chờ lại mặt ủ mày chau, Thạch Hạo hung hăng như vậy, dù cho được hiến đi ra, còn dám ra tay như thế, chắc chắn sẽ dẫn phát Dị Vực một ít Cường Tộc nộ hỏa.

"Lớn mật!"

Đông nghịt trong đại quân, truyền đến một tiếng gào to, như Thiên Lôi nổ tung, có dị vực Thống Lĩnh Cấp Nhân Vật thần sắc lạnh lùng, cưỡi ở trên cổ thú, lạnh lùng nhìn về phía Hoang.

Thạch Hạo chút nào không e ngại, đứng ở nơi đó, cầm trong tay chiến mâu màu đen, chậm rãi giơ lên, chỉ phía xa hướng về phía cái kia quát người của hắn.

Đây là người thực lực rất cường đại Thống Lĩnh, ngồi xuống Cổ Thú rung đùi đắc ý, lớp vảy màu xanh um tùm, trong miệng Răng Nanh Tuyết Bạch, phi thường dữ tợn.

"Hoang, ngươi đã trở thành Tù nhân, còn dám vô lễ?!"

"Không ai có thể nhục ta, cùng lắm thì thân này vẫn lạc!" Đây Thạch Hạo chính là lời nói, nghe Đế Quan trên tường thành rất nhiều người run lên trong lòng, Hoang như thế cương liệt, lâm nguy.

"Thạch Hạo!"

Trên tường thành, một đám người hô to.

Ầm!

Tên kia Thống Lĩnh ánh mắt băng hàn, ngoài ngồi xuống Cổ Thú đạp hư

không, cực tốc mà đến, quá nhanh, hắn vòng động trong tay một cây Hoàng Kim Đại Sóc, dường như tiên sơn áp đính, đập xuống.

Thạch Hạo người đúng Dị Vực danh khí rất lớn, giết địch quá nhiều, rất nhiều tộc quần có thù với hắn, cũng vì vậy mà có không ít cao thủ không phục, nghĩ hắn một người trẻ tuổi mà thôi, có thực lực gì chém giết nhiều như vậy Đại Tu Sĩ, vì vậy có chút cường giả muốn thân thủ suy nghĩ, đưa hắn đánh chết.

Tỷ như cái này Thống Lĩnh, nhìn là trung niên nhân, kỳ thực sống tuế nguyệt rất dài, từ lâu thăng cấp vào Độn Nhất Cảnh Giới hơn nhiều năm, lúc này sát ý dâng trào.

Coong!

Thạch Hạo cầm Hắc Sắc trường mâu, nghênh đón, lưỡi mâu chỗ đó, bay ra vừa... vừa lại một đầu Côn Bằng, đều chỉ lớn bằng bàn tay, thế nhưng cực kỳ ánh sáng ngọc.

"Ầm ầm!"

Tên này Thống Lĩnh thân thể phát quang, cũng vận chuyển Tổ Thuật, bày ra Tối Cường Thần Uy.

Đáng tiếc, hắn không địch lại Hoang, được Côn Bằng Pháp bị thương nặng, tại chỗ phun máu phè phè, trong tay Hoàng Kim Thần Sóc được Hắc Sắc trường mâu sinh sôi đánh gảy, phịch một tiếng tên này Thống Lĩnh bay ngang, suất ngã trong vũng máu.

Cái chỗ này một hồi rối loạn, một ít Dị Vực sinh linh sắc mặt nghiêm túc, rốt cuộc biết Hoang thực lực mạnh bao nhiêu, này người bị chết không khỏi oan.

Đồng thời, sắc mặt của bọn họ cũng không được khá lắm nhìn, đây rõ ràng là một tù binh, nên trở thành Tù nhân, nhưng lại cường ngạnh như vậy, ở chỗ này phản kháng, xuất thủ.

"Làm càn!"

"Vốn là Tù nhân, há lại cho ngươi ở nơi này dương oai!"

Có một chút người quát dẹp đường, một đám Thống Lĩnh xuất hiện, thôi động tọa kỵ, đem Thạch Hạo vây bọc.

Thạch Hạo không nói câu nào, dẫn theo nhuốm máu Chiến Mâu, chỉ hướng bọn họ, không cần nhiều lời, như là tử vong, vậy không bằng oanh oanh liệt liệt chết trận.

"Đại Nhân, Ta muốn đi ngăn cản bọn họ sao?" Trong đại quân, chiếc kia Hắc Sắc cổ chiến xa bên cạnh, một cái lão bộc đối mặt Chiến Xa khom người thi lễ, nhẹ giọng Truyền Âm.

"Không cần, nhìn một cái hơn nữa." Trong chiến xa truyền đến Đế Tộc vị chí tôn kia bình thản thanh âm.

Trong đại quân một mảnh náo động tiếng, nhìn Thạch Hạo hung hăng như vậy, rất nhiều người đều lộ ra sát cơ.

"Giết!"

"Chém rụng Hoang!"

Trong đại quân rất nhiều người gầm thét, một số người người đúng đánh trống reo hò, yêu cầu ở chỗ này đánh gục Hoang, đây là bọn hắn Đại Cừu Nhân.

Đám kia Thống Lĩnh Cấp Nhân Vật, khống chế tọa kỵ, đem Thạch Hạo vây bọc ở chính giữa.

Thạch Hạo không sợ, chuẩn bị nghênh địch, Huyết Chiến rốt cuộc.

Chiến xa màu đen giữa Đế Tộc Chí Tôn, không có tỏ thái độ, tưởng nhìn một cái, không có nghĩa là còn lại Chí Tôn sẽ khoanh tay đứng nhìn, ánh mắt lạnh lùng xuống dưới.

"Làm càn, Tù nhân sẽ có Tù nhân giác ngộ, ở đây há lại cho ngươi quát tháo!" Rốt cục, có Chí Tôn mở miệng.

Cheng!

Đồng thời, hắn trong nháy mắt đang lúc, một đạo cầu vồng bay ra, đó là Kim loại tế luyện thành gông xiềng, cấp tốc đem Thạch Hạo bao phủ, sau đó thêm người đúng trên người của hắn.

Trong quá trình này, hắn muốn phản kháng, kết quả là phí công, Chí Tôn Pháp Lực quá mức biển, căn bản không phải một cấp độ, không có cách nào đánh đồng.

Hừ!

Đón lấy, Dị Vực vị chí tôn kia một tiếng hừ lạnh, bên cạnh một vị trong tay binh lính Chiến Mâu tự động bay lên, hướng Hoang cực tốc đi.

Phốc!

Thạch Hạo được một cây Chiến Mâu đâm thủng thân thể, đáng sợ kia binh khí đính tại trên người của hắn, lay động một hồi.

"A..." Đế đóng cửa, một đám người kêu to, thần sắc hoàn toàn thay đổi.

"Ta nhìn không được, Đại Trưởng Lão vì sao chưa có tới?" Thiên Giác Nghĩ không tiếp thụ được kết quả này, nhảy xuống Thành Tường, bản thân hướng về Mạnh Thiên Chính bế quan nơi bay đi.

Có nó đi đầu, còn lại một đám thanh niên nhân đều ly khai, hướng về phía chỗ đó phóng đi, không đành lòng tận mắt chứng kiến Thạch Hạo ở trong sa mạc tình hình.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1539: Chí Tôn Nộ

Đế quan, vùng núi, một toà cự cung trước.

Dãy núi rộng rãi, cổ thụ che trời, đá tảng ngang dọc.

Đây là mạnh thiên chính bế quan, từ khi hắn sau khi tiến vào liền cũng không còn đi ra, một chiếc đèn đồng treo ở cổ cửa cung, đang không ngừng thiểm diệt.

Nó rất ảm đạm, ở cái kia đèn đồng, bấc đèn chập chờn, ánh lửa lúc nào cũng có thể sẽ tắt, xem người hãi hùng khiếp vía.

Bởi vì, đó là mạnh thiên chính hồn đăng, không phải bình thường ý nghĩa trên pháp khí, này báo trước hắn tình cảnh phi thường không ổn, chính với giữa sự sống và cái chết bồi hồi.

Này trản đồng thau hồn đăng cùng Đại trưởng lão khí tức tương thông, báo trước hắn tình hình.

"Đại trưởng lão!"

Một ít bóng người đứng ở cự cung trước, sắc mặt trắng bệch, dị thường khiếp sợ, Đại trưởng lão tự thân tình cảnh gay go, ở bấp bênh bên trong, còn làm sao xuất quan?

Đây là Thanh Y, Trường Cung Diễn, Thái Âm thỏ ngọc chia đều ra thần niệm cùng với linh thân các loại, đứng ở chỗ này, đều phi thường lo lắng.

"Ha ha..." Có người ở cười nhạt, rất nhẹ, nhưng cũng rất chói tai.

Ngoại trừ Thanh Y bọn họ ở ngoài, còn có những sinh linh khác chân

thân, cũng ở nơi đây, bất quá những người này cũng không phải cỡ nào nôn nóng, mà là dù bận vẫn ung dung, phi thường thong dong.

Xoạt!

Xa xa, thần quang soi sáng, rất nhiều bóng người xuất hiện, cùng những kia thần niệm cùng linh thân các loại dung hợp, thiên giác nghĩ các loại người chân thân đến, đáp xuống trên mặt đất.

"Tránh ra!" Thanh Y khẽ quát.

Thường ngày nhu hòa như nàng, tính khí rất tốt, lúc này cũng phi thường tức giận, bởi vì chớp mắt liền biết rồi chuyện gì xảy ra.

Phía trước đám kia rất thong dong người, là Kim gia nhân mã, truy theo bọn họ thần niệm, linh thân mà đến, trước đây không lâu lại vẫn ở đây ngăn cản!

Nhóm người này thật sự xem như là bụng dạ khó lường, cố ý ngăn Thái Âm thỏ ngọc, Thanh Y các loại người thần niệm tới gần nơi này, không cho bọn họ đi vào cự cung trong phạm vi.

Này có thể nói xem như là trí mạng trở ngại, khiến tin tức không thể lan truyền tiến vào trong cung điện to lớn, do đó lệnh Thanh Y, Thái Âm thỏ ngọc không cách nào thay đổi Thạch Hạo đi ra đế quan kết cục.

Nếu không có sau đó nhìn thấy Đại trưởng lão hồn đăng không ngừng lấp loé, lúc nào cũng có thể sẽ tắt, bọn họ thậm chí sẽ xuất thủ, toàn lực ứng phó chặn lại.

Hiện tại, bọn họ không có vọng động, không lại đổ lộ, thế nhưng loại kia có chút thu lại, thế nhưng có thể nhìn thấy ý cười, vẫn để cho người cảm thấy đặc biệt chói mắt.

"Mạnh tiền bối tự thân nằm ở trong lúc nguy hiểm, ta khuyên các vị vẫn là không nên quấy rầy, chúng ta ứng làm hộ pháp cho hắn mới đúng, không

cho ở đây náo động!" Một vị trung niên nói rằng, là một vị độn một cảnh giới Đại tu sĩ.

Hắn mang theo ôn hòa cười, thế nhưng bất luận nhìn thế nào đều có vẻ rất giả tạo.

"Ngươi cút ngay cho ta, còn dám ngăn trở lộ, ngày sau chính là có kim thái quân che chở ngươi, cũng giết ngươi không tha!" Thiên giác nghĩ cái đầu tuy nhỏ, thế nhưng âm thanh nhưng rất có xuyên thấu tính, đỏ mắt lên quát lên.

Hệ "kim" nhân mã trong lòng đều là nhảy một cái, tuy rằng cảnh giới so với này con kiến cao, thế nhưng là có chút kiêng kỵ, bởi vì bọn họ từng nghe nói có năm tên lão Binh ở bảo vệ thiên giác nghĩ, là phụ thân hắn ngày xưa Binh.

Tuy rằng cái kia vài tên lão Binh không ở đế quan, còn ở thiên thần thư viện trấn thủ động phủ, thế nhưng ngày sau nói không chừng sẽ đi ra.

Phải biết, Vương gia từng hưng sư động chúng, đi thiên thần thư viện tập nã Thạch Hạo, kết quả bị vài tên lão Binh ngược đến tàn.

"Chúng ta cũng là có ý tốt, đều hi vọng Mạnh tiền bối có thể vượt qua cửa ải này, có thể sống sót, nhưng tình huống bây giờ thật sự không phải rất tốt." Một người nói rằng.

Vào lúc này, bọn họ không dám cười, bởi vì đến rồi một đoàn người trẻ tuổi, nếu như lại như vậy biểu hiện, có thể sẽ phạm chúng nộ.

Một đám người trẻ tuổi ở cự cung ở ngoài bồi hồi, trong lòng bất an, xin mời không ra Đại trưởng lão, hơn nữa khả năng còn có thể có tin dữ, bởi vì cái kia ngọn đèn đồng càng ngày càng lờ mờ.

Nó thật sự muốn tắt rồi!

Rất nhiều người thở dài, hay là đúng là thiên ý, muốn tiêu diệt đi Hoang,

đến hiện tại hy vọng duy nhất đều mất đi, còn có biện pháp gì?

Lúc này, mọi người đã không lại ước ao Đại trưởng lão ra tay rồi, hắn nếu có thể bình yên vượt qua tai nạn này cũng sống sót coi như là tin tức tốt.

"Thạch Hạo!" Mấy người cúi đầu, sinh ra một luồng cảm giác vô lực, Thanh Y, Thái Âm thỏ ngọc các loại (chờ) trong mắt người càng là mang theo nước mắt, hiện ở không có cách nào.

Nói cho cùng, hay là bọn hắn tu vi không đủ mạnh, nếu như mỗi một người đều tiếp cận chí tôn cảnh, có thể cùng cái kia đám nhân vật hò hét, tự nhiên có thể ngăn cản tất cả những thứ này.

Ngoài ra nếu là một hai kiện Tiên khí ở tay, bọn họ cũng có năng lực đi phản, cùng kim thái quân hò hét.

"Không được!" Đại cần đà thở nhẹ, liên cái này cổ tăng một mạch truyền nhân, lộ ra kinh sợ, mất đi thường ngày bình tĩnh cùng ôn hòa vẻ.

Bởi vì, cự cung trước cái kia trản hồn đăng lóe lên mà diệt, lập tức tối sầm xuống, cái kia ngọn lửa không có lần thứ hai nhảy lên.

Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính tọa hóa?

Một đám người lúc đó liền bối rối, sau đó mất đi hết cả niềm tin, như vậy một cái đại cao thủ liền như vậy từ trần? Giản làm cho người ta không thể tin được, cũng không thể tiếp thu!

"Đại trưởng lão!" Một đám người rống to.

"Mạnh tiền bối, ngươi có thể nào như vậy?" Rất nhiều người bi thiết, quá đột nhiên, cũng quá bất ngờ.

Đây thật sự là nhà dột còn gặp mưa sao? Tất cả mọi chuyện đều cản ở cùng nhau.

Mọi người tuyệt vọng, không có ai có thể cứu Thạch Hạo. Hơn nữa, đến

hiện tại thời gian cũng hoàn toàn không kịp.

Hệ "kim" có người khóe miệng hơi vểnh lên, không có bi thương, có chỉ là kinh dị, ngoài ra còn có một mặt ung dung, cảm thấy trong lòng một ngọn núi lớn từ đây ngã xuống.

Vương hệ nhân mã cũng tới bộ phận, tất cả đều có loại cảm giác như trút được gánh nặng, bởi vì Mạnh Thiên Chính khi còn sống dành cho bọn họ quá mức đáng sợ áp lực.

Mạnh thiên chính từng đánh vào Vương gia, vì là Thạch Hạo ra mặt, cùng Vương Trường Sinh địa vị ngang nhau, song phương phi thường không hòa thuận, hiện tại hắn như vậy từ trần, khiến cho vương hệ nhân mã đều cảm thấy dường như đẩy ra mây đen thấy thiên nhật giống như.

"Đại trưởng lão!" Một đám người trẻ tuổi tiếng gào to chấn động khu vực này, tất cả đều mang theo bi thương.

Mà xa xa có người lại lộ ra cười nhạt.

"Ha ha..."

Đó là Kim gia cực đoan phần tử, từ tường thành nơi đó tới rồi, loại kia thần thái thực sự khiến người ta sinh yếm, vô cùng phẫn nộ.

Tuy rằng chỉ có mấy người, mà lại che giấu rất tốt, nhưng vẫn bị người bắt lấy vẻ mặt, nhất thời gây nên quần phẫn.

Ngay khi người sao sắp sửa lúc bộc phát, đột nhiên, cự cung run run.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn truyền đến, nơi đó có một luồng khí tức mạnh mẽ lan tràn ra.

Đồng thời, cái kia tắt hồn đăng đột nhiên tỏa ra, óng ánh cực kỳ, dường như thiên nhật.

"A, đại chiến lão phục sinh, hắn không có tọa hóa, còn sống sót!" Có người kinh hỉ kêu to.

Hồn đăng xán lạn, lại do tắt mà cực hạn xán lạn, tỏ rõ Đại trưởng lão không việc gì, hắn không có nguy hiểm đến tính mạng.

Loảng xoảng!

Cự cung cửa lớn mở rộng, bên trong lao ra một luồng mênh mông gợn sóng, rất nhiều người run lẩy bẩy, không chịu đựng được.

Đặc biệt là Kim gia, người của Vương gia sắc mặt nhất thời cương cố, mới vừa rồi còn có ý cười mấy người, càng là vẻ mặt thảm biến, từng cái từng cái hàm răng đều đang run rẩy.

Phù phù!

Hệ "kim" không ít người đều ngã trên mặt đất, nơm nớp lo sợ, người của Vương gia cũng chẳng tốt hơn là bao, bởi vì sức chấn động kia bao phủ tới, chính là độn một cảnh giới Đại tu sĩ đều không chịu đựng nổi.

Trong quá trình này, cái kia trản hồn đăng do cực hạn óng ánh trở nên lờ mờ, lại lần nữa sáng lên, nhiều lần mấy lần lóng lánh.

Mọi người rùng mình, đều biết, Đại trưởng lão trạng thái rất đặc thù, có chút không ổn định, ở suy yếu cùng vô cùng mạnh mẽ bồi hồi.

Đón lấy, một người tuổi còn trẻ trạng thái mạnh thiên chính đi ra, như trước ăn mặc cái này tàn tạ hoàng kim chiến y, mang theo vết máu, từ biên hoang chiến u khi trở lại hắn sẽ không có đổi quá.

"Đại trưởng lão, Thạch Hạo hắn..." Thái Âm thỏ ngọc gào khóc.

Mạnh Thiên Chính thở dài, nói: "Ta toàn biết rồi!"

Hắn mặc dù có thể tỉnh lại, cũng là bởi vì ngoại giới có một luồng mãnh

liệt tâm tình chập chờn ở đây tràn ngập, ảnh hưởng đến hắn.

Này lệnh Mạnh Thiên Chính đang từ tầng sâu nhất tu hành bên trong thức tỉnh, cảm ứng được ngoại giới tất cả, giận dữ xuất quan, dù cho hắn xem ra rất bình tĩnh, thế nhưng tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được cái kia cỗ gió nổi lên trong lầu trước cơn mưa ngột ngạt, Đại trưởng lão làm sao có khả năng giảng hoà?

"Ầm!"

Đại trường một bước bước ra cự cung, đến trước mắt mọi người.

Khi bước chân hắn hạ xuống thì, Kim gia còn có người của Vương gia tất cả đều thân thể rung bần bật, từng cái từng cái sợ hãi, sắc mặt tái nhợt cực kỳ, nằm trên mặt đất rì rào run, cả người cùng không còn xương.

Đây là chí tôn cơn giận, lập tức để thiên địa mất màu sắc, cuồng phong nộ hào, lôi đình cuồn cuộn, chớp giật đan dệt, cát bay đá chạy, cự sơn rung động.

Nếu không có là ở đế quan, hắn còn ở khắc chế, lòng đất dung nham đều muốn dâng trào, núi sông đều muốn nứt toác.

Dù vậy, Kim gia cùng người của Vương gia cũng chịu đựng không được, đã từng cười gằn, ngăn cản Thanh Y, Trường Cung Diễn những người kia, lúc này càng là trực tiếp nổ tung.

Bọn họ hóa thành một vũng máu, trực tiếp mất mạng.

Cùng bọn họ ngược lại, một đám người trẻ tuổi không việc gì, dù cho chí tôn toả ra khí tức cuồng bạo vô cùng, ở vào đang nổi giận, bọn họ cũng không có bị thương tổn.

Bởi vì, Đại trưởng lão tỏa ra ánh sáng dìu dịu, bao phủ bọn họ tất cả mọi người, che chở ở trong đó.

Trong nháy mắt tiếp theo, Đại trưởng lão lần thứ hai một bước bước ra, không biết vượt qua bao nhiêu vạn dặm, trong nháy mắt liền xuất hiện ở cái kia đoạn đặc thù trước tường thành, đi tới nơi khởi nguồn!

"Vâng... Mạnh tiền bối!" Có người kinh hãi.

Tất cả mọi người đều biết mạnh thiên chính cùng Hoang quan hệ, cũng biết hắn trước đây không lâu rơi vào tầng sâu nhất ngộ đạo trạng thái, dường như trầm miên, không hề nghĩ rằng nhanh như vậy liền có thể tỉnh dậy, bị kinh ra.

Hệ "kim" người sắc mặt đều thay đổi, mà Vương gia, Đỗ gia mấy người cũng là kinh hãi đến biến sắc.

Mọi người rõ ràng, Đại trưởng lão nhất định phẫn nộ rồi.

Chí tôn nộ, sẽ ngã xuống vạn dặm, máu chảy thành sông, Kim gia có lẽ có khó khăn.

Lúc này mạnh thiên chính, ở vào hoàng kim năm tháng, oai hùng vĩ đại, anh khí khiếp người, tàn tạ màu vàng giáp trụ mang theo đỏ sẫm huyết, tóc đen rối tung, khiếp người cực điểm.

Hai mắt của hắn thần quang óng ánh, một chút liền nhìn thấy cắm trên mặt đất đại la kiếm thai, nhất thời mày kiếm dựng thẳng, hắn khoát tay, thanh kiếm kia thai vụt lên từ mặt đất, keng một tiếng, xuất hiện ở trong tay của hắn, bị hắn vững vàng nắm chặt rồi.

Quần hùng biến sắc!

Chí tôn nộ, rút kiếm thai mà đứng, đây là muốn đại khai sát giới sao?!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1540: Kiếm Phách Chí Tôn

Mạnh Thiên Chính cầm trong tay Đại La Kiếm Thai, sát khí ngập trời, mang theo vết máu tàn tạ chiến y màu vàng óng leng keng vang vọng, vang lên coong coong, hắn một bức Tiên đạo núi lớn đứng sừng sững.

Không có ai có thể đứng ở cửa thành trước, toàn bộ nằm ở trên đất, đó là chí tôn giận dữ khí phách còn có khủng bố uy thế gây nên, chúng sinh run rẩy.

Một đạo thanh quang lóe qua, dường như chiến tiên ngút trời, Mạnh Thiên Chính cầm trong tay Kiếm Thai tung thiên nhảy một cái, đến đến trên tường thành, mang theo vô tận lạnh lẽo sát cơ.

Đồng thời, cả người hắn cũng dường như một toà màu vàng vĩnh hằng tiên lô, phóng ra đâm thủng vũ trụ ánh sáng, đè ép đầy trời, huy hoàng ánh sáng khiếp người.

"Mạnh Thiên Chính!"

Trên tường thành tuy rằng có mạnh mẽ trận pháp bảo vệ, ngăn cách, nhưng rất nhiều người từ lâu cảm nhận được cái kia cỗ gợn sóng cùng quen thuộc khí thế, bởi vì quá nồng nặc.

Dù vậy, vẫn để ột đám sinh linh run rẩy, vẻ mặt thảm biến.

Kinh ngạc thốt lên lên tiếng chính là Kim Thái Quân bên cạnh một vị bà lão, mới nói mở miệng, nàng cả người liền bay ngang mà lên, thân thể chia năm xẻ bảy, sau đó sụp ra.

Đó là một luồng khí tức gây nên, Mạnh Thiên Chính vẫn chưa ra tay, chỉ là ánh mắt áp bách tới, liền làm cho nàng thân thể nổ tung.

Đây là nhân đạo đỉnh cao nhất vô thượng uy thế, không thể ngang hàng!

Kim Thái Quân bên người mấy người, tất cả đều biến sắc, nữ có nam có, đều là lão bộc, sợ hãi đến cực điểm.

"Mạnh đạo hữu, ngươi đây là ý gì?" Kim Thái Quân sắc mặt biến đổi liên tục, tay trụ một cái gậy, nắm thật chặt, đốt ngón tay hơi trắng bệch, đó là dùng sức quá mạnh gây nên.

Trong lòng nàng có tức giận cũng có kinh, Mạnh Thiên Chính mang theo tức giận mà đến, đây là muốn đại khai sát giới khí thế!

Những người khác nơm nớp lo sợ, phù phù thanh âm không dứt bên tai, hệ "kim" nhân mã đứng mũi chịu sào, đều ở vị trí đó, hầu như trong cùng một lúc tê liệt trên mặt đất.

Đối diện cái kia trên người mặc chiến y kiên cường nam nhân, mang theo lửa giận, còn có vô tận sát ý, để mỗi người đều thần hồn run lên, hình thần đều muốn sụp ra.

Trong nháy mắt, hết thảy nằm sấp trên mặt đất người đều ở ho ra đầy máu, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, không tự chủ được run lẩy bẩy.

Bất kể là độn nhất cảnh giới đại tu sĩ, vẫn là đời trẻ, trung niên, đều sởn cả tóc gáy, xuất phát từ nội tâm kinh hoảng, sâu sắc vì đó sợ hãi không ngớt, không sinh được một ít sức phản kháng.

"Tiền bối!"

Người của Đỗ gia mở miệng.

"Ầm!"

Đại trưởng lão ánh mắt chuyển động trong nháy mắt, Đỗ gia tất cả mọi người đều bay ngang, cả người là vết rách, ho ra đầy máu, cũng đều mới ngã xuống đất run.

Đây là chí tôn khí thế, ánh mắt xẹt qua hư không, dường như vạn trượng lôi đình giáng thế, chớp giật đan chéo, cảnh tượng khủng bố, cái kia cái gọi là Đại thống lĩnh chờ đều nằm ở trên đất, thân thể như run cầm cập.

Đại trưởng lão nhấc theo Kiếm Thai tiến lên, trực diện phía trước nhất, mỗi một bước bước ra, toàn bộ Đế Quan đều phảng phất ở cộng hưởng, theo rung động, thanh thế doạ người.

Ánh mắt của hắn hừng hực cực kỳ, không nói lời nào, nhìn chằm chằm phía trước.

"Mạnh Thiên Chính, ngươi muốn làm cái gì, không cần loạn đến!" Kim Thái Quân cả người cương khí dâng trào, đại đạo quy tắc lượn lờ, chu vi hỗn độn mãnh liệt, nàng ở đề phòng.

Bởi vì, Mạnh Thiên Chính chính là hướng về phía nàng phương vị này mà đến, đi lại kiên định, đôi tròng mắt kia đáng sợ làm cho nàng thân là chí tôn đều trong lòng rung động.

Tất cả mọi người đều sợ hãi, đặc biệt Kim gia cao tầng, đều nằm sấp trên mặt đất, bị áp chế không nhấc nổi đầu lên, cảm giác muốn đại họa lâm đầu.

Bọn họ không nghĩ tới, Đại trưởng lão sẽ đáng sợ như vậy, dưới cơn thịnh nộ, liền Kim Thái Quân cũng không thể che chở bọn họ.

Mỗi người đều kinh hoảng, lo lắng Đại trưởng lão muốn tiêu diệt bọn họ Kim gia bộ tộc!

"Đùng!"

Kim Thái Quân chấn động gậy, đón Mạnh Thiên Chính ánh mắt trông lại, nàng chuẩn bị kỹ càng, không tiếc nghênh chiến, cảm thấy lần này vấn đề lớn hơn!

"Mạnh đạo huynh!" Có Vô địch giả mở miệng, muốn nói cái gì, thế nhưng há miệng, nhưng lại không biết làm sao lại mở miệng.

Cheng!

Mạnh Thiên Chính như trước về phía trước, đồng thời xoay chuyển trong tay Kiếm Thai, trực tiếp hướng phía trước bổ tới, phi thường quả quyết, không có bất kỳ chần chờ cùng do dự.

"Ngươi..." Kim Thái Quân đột nhiên biến sắc, không nghĩ tới Mạnh Thiên Chính như thế thẳng thắn, liền một câu nói đều không nói, càng là không cho nàng nhận biết cơ hội, tới liền chém.

Chiêu kiếm này, chói lọi bầu trời, óng ánh như ngân hà trút xuống, huy hoàng ánh kiếm động vũ trụ!

Cường đại như Kim Thái Quân cũng đầy người hàn ý, bộ lông dựng thẳng, cực tốc giơ lên gậy, mãnh liệt tiến lên nghênh tiếp, bởi vì chiêu kiếm này uy hiếp quá to lớn.

Cho tới những người khác, càng là tim mật sắp nứt, phát ra từ linh hồn khủng hoảng, tất cả đều nằm sấp trên mặt đất, không ngừng run rẩy, chí tôn uy thế Càn Khôn, để bọn họ hình cùng thần đều muốn nổ tung.

Mạnh Thiên Chính chỉ nhằm vào phía trước, nếu không có như vậy, phàm là có một tia khí tức nhằm phía những người kia, đều nhất định không sống được.

Ở đây các tộc đầu lĩnh không ai không sợ hãi, thân thể dường như gió thu bên trong lá rụng, hàn ý tập thể, toàn thân co giật, không bị khống chế thình thịch rung động.

Cheng!

Kiếm Thai như cầu vồng, mang theo một dải ngân hà giống như chùm sáng hạ xuống, thanh thế chấn động trên trời dưới đất, như là bổ ra lịch sử, cắt đứt thời gian.

Kim Thái Quân toàn thân cương khí sôi trào, xích thần trật tự nằm dày

đặc, vang vọng boong boong, toàn lực ứng phó đối kháng.

Coong!

Trong tay nàng gậy đón nhận Kiếm Thai, phát sinh thanh âm chói tai, ánh kim loại bay tung tóe, đại đạo phù văn lít nha lít nhít, toàn diện tỏa ra.

Sau đó, nơi này mơ hồ, mông lung, hỗn độn lăn lộn, dường như đang khai thiên tích địa!

Kết quả, răng rắc một tiếng nứt vang truyền đến, cái kia gậy đứt rời, nó ở trong dung hợp bộ phận tiên kim, còn là bị Kiếm Thai chặt đứt tại chỗ.

Chỉ vì chiêu kiếm này quá sắc bén, thần lực cái thế, huy hoàng ánh kiếm ép thiên nhật, diệu Cửu Châu, lộ hết ra sự sắc bén, không thể ngang hàng.

Phốc!

Kim Thái Quân trước ngực máu bắn tứ tung, một đạo đáng sợ vết kiếm, xé rách thân thể nàng, hầu như đưa nàng cắt đứt, lộ ra bạch cốt âm u.

Điều này khiến người ta chấn động, Mạnh Thiên Chính chỉ một chiêu kiếm mà thôi, lại liền tổn thương Kim Thái Quân!

Từ nàng bả vai đến bụng, chiêu kiếm này chém nghiêng hạ xuống, ánh kiếm lưu lại một đạo đáng sợ vết thương, mảnh xương cũng đã đột xuất, chí tôn huyết ở cuồn cuộn.

Mỗi người đều biến sắc, Mạnh Thiên Chính quá mạnh mẽ, thần uy không lường được!

Không cần nói là những người khác, chính là mấy vị Vô địch giả trong mắt đều hết sạch đại thịnh.

Mà Vương Trường Sinh càng là con ngươi co rút lại, nhìn chằm chằm tình cảnh này, tuổi trẻ mà non nớt bàng vì đó hợp nhất trệ, từ lâu thay đổi sắc mặt, hắn sâu sắc cảm nhận được Đại trưởng lão cường thịnh.

Cho tới cái khác nằm sấp trên mặt đất người, tất cả đều rung động, chuyện này với bọn họ tới nói dường như thiên uy giống như vậy, không cách nào suy đoán cái kia một chiêu kiếm đến tột cùng mạnh bao nhiêu.

Kim Thái Quân ở trong mắt bọn họ đã cao cao không thể với tới, dường như một toà khó có thể vượt qua núi lớn đứng sừng sững ở đó, một cái ánh mắt liền có thể áp chế bọn họ, càng không nói đến là chiến đấu.

Mà như vậy một vị chí tôn, lại bị Mạnh Thiên Chính một chiêu kiếm phách thương, suýt chút nữa tà kiên chém làm hai đoạn!

Tạo thành tình cảnh này nguyên nhân, một là Mạnh Thiên Chính xác thực dũng nắp nhân gian, hai là Kiếm Thai quá đặc biệt, không gì không xuyên thủng. Đồng thời, nó chuyên môn thu nạp tiên kim, gậy bẻ gẫy chớp mắt, ở trong tiên kim tinh túy toàn bộ bị nung nấu tiến vào Kiếm Thai bên trong, còn lại hóa thành sắt vụn.

Đón lấy, nó thuận thế chém xuống đến chớp mắt, tự nhiên phách thương Kim Thái Quân.

Ầm!

Không chỉ có như vậy, Kim Thái Quân bị thương sau, không ngừng rút lui, máu tươi nhuộm đỏ nửa người, chân rơi trên mặt đất xuất hiện một đạo lại một đạo rõ ràng mà rất sâu vết chân.

Phải biết nơi này có tuyệt thế đại trận bảo vệ, bức tường kiên cố, có thể hiện tại nhưng như vậy, đủ để chứng minh vọt vào nàng sức mạnh trong cơ thể đáng sợ cỡ nào.

Hệ "kim" nhân mã đều sợ hãi tới cực điểm, bọn họ không nghĩ tới, đều là chí tôn, Kim Thái Quân làm sao không ngăn được Mạnh Thiên Chính, hơn nữa là bị một chiêu kiếm đánh cho rút lui về phía sau!

Những này mặt người trên không hề có một chút màu máu, Mạnh Thiên

Chính nếu là phát điên, bọn họ ai có thể sống, ai có thể ngăn? Diệt bọn họ 10 tộc cũng không thành vấn đề!

Mấy vị Vô địch giả cũng đờ ra, không nghĩ tới sự tình diễn biến đến một bước này.

Vương Trường Sinh con ngươi sâu thẳm, chỉ có hắn vẫn tính bình tĩnh, như là ở suy nghĩ, nhìn chằm chằm Đại trưởng lão bóng lưng, đánh giá hắn cảnh giới trước mắt cùng trạng thái.

Phốc!

Không chỉ có như vậy, Kim Thái Quân liền lùi lại sau khi rời khỏi đây, lại ho ra một ngụm máu lớn, lúc này mới ngừng lại thân hình.

Nhưng mà, ngay khi Kim gia, Đỗ gia, Vương gia chờ tộc hoảng hốt giờ, Mạnh Thiên Chính cũng không có hướng về bọn họ ép tới, cũng không để ý đến Kim Thái Quân, mà là như trước nhanh chân tiến lên, đến đến tường thành lỗ châu mai trên, nhìn phía đại mạc!

Dị vực đại quân như mặt nước rút đi, sắp biến mất ở đường chân trời phần cuối.

Xoạt!

Mạnh Thiên Chính từ nơi này biến mất rồi, tốc độ quá nhanh, khiến người ta không phản ứng kịp, tiếp theo trước cửa thành tế đàn sáng lên, hào quang óng ánh động bầu trời.

Sau một khắc, Đại trưởng lão ra Đế Quan, một người giết đi ra ngoài!

"Hắn một mình vung kiếm... Một mình giết hướng về phía dị vực đại quân!" Có người run rẩy, khiếp sợ mở miệng.

Các tộc thiên hướng Thạch Hạo thống lĩnh, thời khắc này tất cả đều nhiệt huyết sôi trào, nhìn tình cảnh này, đều đang kinh ngạc thốt lên, không

hổ là Mạnh Thiên Chính, thần dũng vô cùng, khí thôn vạn dặm, dám một thân một mình giết hướng về dị vực mênh mông đại quân.

Thẳng đến lúc này, mọi người mới rõ ràng Mạnh Thiên Chính vừa nãy hành động.

Mạnh Thiên Chính có thể mang theo sát ý, muốn giết Kim Thái Quân, nhưng này không phải chủ yếu, chỉ là thuận thế một chiêu kiếm bổ ra mà thôi, tối chủ quân địch ở nơi nào, có hay không vẫn còn ở đó.

Thời khắc này, tất cả mọi người đều hiểu.

Bao quát Kim Thái Quân, càng là sắc mặt lúc xanh lúc trắng, vừa nãy Mạnh Thiên Chính nhưng là đều không có nhìn thẳng nhìn nàng à, một chiêu kiếm bổ ra, như là ở đuổi con ruồi sao?

Mạnh Thiên Chính loại kia chăm chú, không coi ai ra gì, thuận thế một chiêu kiếm, ở Kim Thái Quân xem ra, tuyệt đối là nàng khó chịu nhất một lần trải qua, là một loại nhục nhã.

Những người khác cũng đều chấn động, đồng thời vẻ mặt quái lạ.

"Giết!"

Đại mạc bên trong, vang lên Đại trưởng lão lần thứ nhất tiếng gào, khí thôn vạn dặm, chấn động sơn hà.

Hắn xuất quan sau, không có chần chờ chút nào, bước nhanh chân truy kích, cũng vung lên Kiếm Thai, về phía trước quét ngang ngàn quân, muốn nổi giận chém dị vực đám kia cường giả.

Nơi đó kiếm khí ngập trời, dị thường óng ánh, rọi sáng Càn Khôn, cũng rọi sáng rất nhiều chủ chiến phái nội tâm, đều đi theo cảm xúc dâng trào, nhiệt huyết cuồn cuộn.

Dị vực có cường giả khủng bố xuất kích, với hắn ở nơi đó giao thủ.

Ầm!

Thần quang tế nhật, trời cao loạn!

Một chiếc chiến xa màu đen, ở khu vực kia nổ tung, bị Mạnh Thiên Chính một chiêu kiếm chém đứt, màu đen mảnh kim loại vỡ trên trên không, chấn động đại mạc.

Một bóng người đáng sợ cũng vì vậy mà đi ra, dường như một bức cái thế ma sơn giống như, đón đánh Mạnh Thiên Chính!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1541: Chiến Ý Trùng Tiêu

Đại Chiến bắt đầu rồi, Mạnh Thiên Chính trong tay Kiếm Thai, Kiếm Khí Tung Hoành, trăm nghìn Đạo Thần mũi nhọn mở ra Thiên Khung, bổ ra Đại Mạc, cảnh tượng cực kỳ làm người kinh hãi.

Dị Vực có Ma Tôn như vậy tồn tại nghênh chiến, tương tự thực lực cao kinh người, ở nơi nào dường như Cái Thế Bá Vương Phục Sinh, cùng Mạnh Thiên Chính giao thủ.

Kiếm Khí Thiên Huyễn sóng gió nổi lên, Nhân Đạo Tuyệt Đỉnh Đại Quyết Chiến!

Ai cũng không nghĩ tới Mạnh Thiên Chính dám đuổi theo ra đi, một người trường kiếm ly khai Đế Quan, truy sát Dị Vực này mênh mông đại quân, cường thế xuất thủ, đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi.

Vừa rồi, Kiếm Khí sơ hiện thì, thế nhưng huyết quang liên tục, số người cuồn cuộn, như mọc thành phiến dị vực tu sĩ được Mạnh Thiên Chính quét xuống đầu lâu, sát phạt khí ngập trời.

Chính là này đến từ Đế Tộc cường đại Chí Tôn, ngoài màu đen Kim loại cổ chiến xa cũng bị Kiếm Khí trước tiên chém ra, đứt đoạn, Kim loại xe thân thể nứt thành bốn mảnh, bay lên trời cao.

Cảnh tượng này sợ ngây người mỗi người, không chỉ nói là Đế Quan trên tường thành mọi người, chính là Dị Vực chút binh sĩ cũng đều ngạc nhiên, thân thể lạnh cả người, lại có thể có người dám chủ động ra khỏi thành truy sát!

Hiểu ra, trong quá khứ Dị Vực vẫn cường thế vô cùng, chủ đạo Biên Hoang chiến trường, mà Đế Quan cho tới bây giờ đều là vâng chịu phòng

ngự sách lược, hôm nay lại hoàn toàn bất đồng.

"Giết!"

Dưới trời cao, thanh âm uy nghiêm người đúng truyền vang, như hư không nở rộ Lôi Hoa, một cái lại một nhánh đỏ ngầu quang mang vọt lên, so với thiểm điện vẫn mãnh liệt.

Này là đến từ Đế Tộc Chí Tôn đang xuất thủ, thôi động ra một loại thập phần huyền diệu Tổ Thuật, hắn một bên vung quyền, đánh giết hướng về phía Đại Trưởng Lão, một bên từ đầu vai còn có khửu tay khớp xương các bộ vị kích động ra Xích Hồng Hà Quang, toàn thân nhiều bộ vị tề động, sát khí cuồn cuộn.

Coong!

Tiếng vang chói tai, tên này Đế Tộc Chí Tôn quả đấm cứng rắn kinh người, làm cho Đế Quan trên tất cả mọi người động dung, đó là sao mà đáng sợ nhất quyền?

Rất sáng chói, so với không gian vỡ ra còn muốn gai mắt, ở nơi nào nở rộ, áp sập thiên địa, đánh vào Kiếm Thai mặt bên trên, phát sinh đáng sợ tiếng leng keng.

Có mấy người dám ngạnh hám Kiếm Thai? Thế nhưng tên này Đế Tộc dám làm như thế.

Quyền cùng Kiếm Thai va chạm, bạo phát mãnh liệt, đều là hừng hực Hà Quang nở rộ chỗ nó đến.

Đương nhiên, đây không phải là đáng sợ nhất, nhất làm người ta sợ hãi chính là, tên kia Đế Tộc cường giả đầu vai, khửu tay khớp xương phóng xuất ra dường như Nham Tương như vậy Xích Hà.

Những thứ này bao trùm Đại Trưởng Lão, chúng nó không ngừng biến hóa trạng thái, một hồi như Cự Thú miệng, tràn đầy răng nanh, một hồi lại

như ánh lửa thao thao.

Cheng!

Cuối cùng, những thứ này Xích Hà ngưng tụ chung một chỗ, hóa thành một ngụm Đại Lô, Hoành Đại mà phong cách cổ xưa, có Xích Sắc, mang theo nóng bỏng kim loại sáng bóng.

Thế nhưng, Lô Đỉnh đắp thỉnh thoảng nhấc lên thì, lộ ra thao thao Hỏa Quang, uy lực khiếp người.

Ầm ầm!

Cái này Đại Lô phóng đại, thoáng cái đập xuống, hướng về Mạnh Thiên Chính trấn áp, uy thế kinh người.

Nó phun ra nuốt vào Thiên Địa Tinh Hoa, Bát Hoang Đạo Tắc đều giống như được nó sở luyện, toàn bộ hiệu lệnh mà đến, vì nó sở sai khiến.

Coong!

Mạnh Thiên Chính huy Kiếm Thai, chưa từng có từ trước đến nay, không có gì đáng sợ, Nhất Kiếm là bổ vào Đại Lô trên, Kiếm Khí như hồng, dị thường sáng chói, làm cho chỗ đó hỏa tinh tung toé.

Đế Quan, trên tường thành, một vị Vô Địch Giả con mắt co rút lại, nhìn chằm chằm chiếc kia lửa đỏ Đại Lô, hết sức khiếp sợ.

Chính là Vương Trường Sinh cũng động dung, không thể bình tĩnh, bởi vì nhận ra này Đại Lô địa vị.

"Xích Vương Lô!" Kim Thái Quân kinh hãi.

Trong quá khứ, nếu bàn về Hung Binh Lợi Khí các loại, Xích Vương Lô tuyệt đối có tên tuổi, tương truyền, người đúng Tiên Cổ những năm cuối có Tiên Vương vẫn lạc, tối hậu tiên huyết được cái lò này luyện hóa.

Từ nay về sau, cái lò này cả vật thể Xích Hồng, được xưng Xích Vương!

Xích, cũng đồng âm vì ăn, từng thí Vương, Danh Chấn Thiên Hạ, Hung Uy quá mãnh liệt.

Đương nhiên, cường đại binh khí cũng cùng người sử dụng nó có quan hệ.

Bất kể nói gì, từng làm cho Tiên Vương đẫm máu, tối hậu nhuộm đỏ cái lò này, đều nhất định là cực kỳ đáng sợ, Hung Uy Cái Thế.

Sau lại, đỉnh kia người đúng Dị Vực đều không còn có xuất thế qua, chưa bao giờ có thể thấy được. Nghe đồn, Xích Vương Lô Chủ Nhân trải qua trận chiến ấy cũng không thấy.

Có người nói hắn biến mất, cũng có người nói hắn đang ngủ đông, mong mỏi luyện Tiên Vương tinh túy, tiến tới thuế biến.

Bất quá, dòng dõi kia hậu nhân lại nhiều hơn một loại năng lực, trời sinh có một loại Tổ Thuật, có thể trong sát na ngưng kết ra một ngụm màu đỏ Đại Lô.

Mà khẩu binh khí, giống như sáp nhập vào bọn họ trong cốt tủy, theo Huyết Mạch Chi Lực tăng vọt mà trở nên mạnh mẻ, đồng thời sẽ có các loại biến hóa.

Đây không phải là "Hoán Tổ", mà là trở thành một loại kỳ dị Thần Thông, Truyền Thừa là trong máu Lạc Ấn toái phiến giữa.

Đế Tộc Chí Tôn thi triển, cái này nếu nói Xích Vương Lô tự nhiên uy lực Cường Tuyệt vô cùng.

Trước kia, mọi người thấy cuồn cuộn sóng nhiệt từ nắp đỉnh đúng vậy lao ra, làm Xích Hà, đều còn tưởng rằng là Hỏa Quang chi Tinh đâu rồi, đến bây giờ lại nghĩ là này Xích Huyết đang sôi trào.

Ầm!

Mạnh Thiên Chính Nhất Kiếm phách thối cái lò này Đỉnh thì, nó quang hoa càng tăng lên, ở hậu phương, cái kia thân ảnh cao lớn như Ma Sơn giống nhau đứng sừng sững ở đó, hai tay Kết Ấn, không ngừng đánh vào vách lô trên, khiến nó càng ngưng thật, càng sáng chói.

Nó dường như chân thật, không phải là Tổ Thuật ngưng tụ mà thành, giống như ngày xưa Xích Vương Lô tái hiện Nhân Gian.

"Thu!"

Đế Tộc cường giả một tiếng gào to, tế xuất cái lò này Đỉnh, khiến nó lượn vòng, lần thứ hai hướng về phía Mạnh Thiên Chính trấn áp tới, đồng thời nắp lò xốc lên.

Bên trong, chất lỏng màu đỏ cuồn cuộn, đỏ thẫm chói mắt, ôn độ hừng hực, dường như Nham Tương giống như vậy, thế nhưng rất nhiều người rất tin tưởng hắn là đáng sợ huyết dịch.

"Rống!"

Mạnh Thiên Chính hôm nay ở vào hoàng kim trong năm tháng, tư thế hào hùng cao ngất, hai mươi mấy tuổi, khí khái anh hùng hừng hực, Hoàng Kim Chiến Y tuy rằng tàn khuyết không đầy đủ, thế nhưng đưa hắn khắc họa càng thêm tráng lệ.

Tay phải của hắn cánh tay phát quang, dường như cầu vồng ngưng tụ, gần như như trong suốt, sau đó bạo phát Vạn Trượng Hỗn Độn khí, cầm trong tay chiếc kia Kiếm Thai thẳng tắp đâm về phía Lô Đỉnh.

Keng một tiếng, kiếm quang sắc bén, chiếu sáng Thiên Vũ, phá vỡ mà vào cái này Xích Hồng Sắc bên trong lò, lò kia vách tường cư nhiên bị đâm thấu.

"Được!"

Đế Quan trên tường thành, một đám người phấn chấn, nhịn không được cao giọng la lên, Từ Cổ Chí Kim, có mấy lần bọn họ sẽ chủ động xuất kích truy sát địch nhân? Mà nay Mạnh Thiên Chính ác liệt như vậy, khiến cho rất nhiều người cảm xúc dâng trào.

Ông!

Xích Vương Lô chấn động, không ngừng nổ vang, đồng thời có thể thấy, từ rộng mở lô trong miệng hiện lên một bóng người, cao to mà không rõ.

Người đúng trên người của hắn quấn gông xiềng, cột xích sắt, được nhốt người đúng hừng hực chất lỏng màu đỏ giữa, lúc này hắn vừa xuất hiện, toàn bộ đất trời đều giống như hắc ám không ít.

Chính là này Xích Hồng Sắc lô thân thể cũng như này, giống như được Mê Vụ bao gồm, trở nên càng phát không chân thiết.

Hắn phát sinh một tiếng gầm nhẹ, thoáng cái lao ra, giang hai cánh tay, hướng về Mạnh Thiên Chính phác sát, muốn đưa hắn ôm lấy.

Khí thế ấy quá kinh khủng, khiến cho người nguyên thần không ổn định, Thần Hồn sợ run, nhịn không được muốn dập đầu tiếp tục cúng bái.

Đế Quan, trên tường thành, một đám Lão Bối Nhân Vật thần sắc thảm biến, nơm nớp lo sợ, bởi vì cũng đã nghe qua một ít nghe đồn, biết rõ cái này đáng sợ bao nhiêu.

Về phần phương xa Dị Vực đại quân, tất cả đều người đúng hô to, hưng phấn mà chờ mong, phải chứng kiến này Truyền Kỳ một màn.

Bởi vì, Xích Vương Lô vừa ra, đây Đệ Nhất Thức biến hóa, bên trong lò Hồng Sắc Huyết Tương giữa sẽ lao ra một bóng người, ôm lấy Địch Thủ, trực tiếp luyện người đúng trong lò.

Trong quá khứ, cái này từng luyện chết qua Chí Cường giả, có rất nhiều đáng sợ chiến tích.

Ầm!

Mạnh Thiên Chính lâm nguy không loạn, hét dài một tiếng, nỗ lực muốn từ vách lô trên rút kiếm ra Thai, đồng thời tay kia phát quang, thi triển ra Chí Cao Thần Pháp, Chưởng Chỉ phát quang, Bất Diệt Kinh Văn lưu chuyển, đánh ra về phía trước.

"Thế nhưng Cửu Thiên từng được Tù khốn Tiền Hiền Oán Hồn, còn không thức tỉnh!" Mạnh Thiên Chính phẫn nộ gáo thét.

Điều này khiến người ta động dung, đồng thời rất sợ hãi, bởi vì tương truyền chân chính Xích Vương Lô từng thí qua Tiên Vương, nếu có nhốt, có thể sẽ là ai? Tỉ mỉ nghĩ sâu, tất cả mọi người nghĩ da đầu lạnh cả người.

Có thể lường trước, nếu là chân chính Xích Vương Lô bản thể xuất thế, đem khủng bố vô cùng, không thể địch lại được.

Hoàn hảo, đây chỉ là Quy Tắc biến thành, là một loại Tổ Thuật, không phải phiền phức lớn rồi.

Coong!

Kiếm Thai chấn động, mở ra vách lô, đồng thời Mạnh Thiên Chính một chưởng kia Thần Quang thao thao, đánh vào thân thể được gông xiềng sở khốn trụ được hắc ảnh trên thân.

"Tỉnh lại!" Đại Trưởng Lão phẫn nộ gáo thét.

"Tỉnh lại!" Cùng lúc đó, Đế Quan trên tường thành, rất nhiều người mắt đều đỏ, bởi vì nếu là sâu muốn, khả năng này là một vị Tiên Vương Oán Hồn a.

Từng thuộc về Cửu Thiên Thập Địa, từng cùng cùng Dị Vực chinh chiến, vì Thủ Hộ gia viên mà chết, kết quả lại lạc được một kết quả như vậy.

Không hề nghi ngờ, người đúng Biên Hoang giữa để lại nhiều lắm

truyền thuyết, rất có tích niên Tiên Vương Đại Chiến dấu vết lưu lại, mọi người cùng uống rống thì, bóng đen kia lay động.

Bỗng dưng, hắn mở mắt, như là cảm thấy hơi thở quen thuộc.

Sau đó, hắn oanh một tiếng, sụp ra, liên đới trước chiếc kia Xích Vương Lô cũng Giải Thể, cứ thế biến mất không gặp.

Dị Vực đại quân an tĩnh, thập phần khiếp sợ, Mạnh Thiên Chính lại đáng sợ như thế, có thể phá giải Đế Tộc Xích Vương Lô?

"Đây là đang mưu lợi, lợi dụng phiến chiến trường này cùng với Đế Quan Nội lòng người, tan rả Cái Thế Cổ Lô." Hậu phương, Dị Vực có người không phục nói nhỏ.

"Không khỏi, người này mạnh phi thường, vượt qua lẽ thường, mặc dù không thủ xảo, hắn cũng có thủ đoạn phá giải, suy cho cùng cái này không phải chân chánh Xích Vương Lô, mà chỉ là Tổ Thuật." Một vị Chí Tôn mở miệng.

Bọn họ biết, đánh đâu thắng đó Xích Vương Lô nhiều loại biến hóa không thể thể hiện rồi, bởi vì người đúng Đệ Nhất Thức biến hóa giữa là gặp ngoài ý muốn.

Vô thanh vô tức, sáu bóng người tiếp cận, từ bốn phương muốn đem Mạnh Thiên Chính vây bọc, đưa hắn tuyệt sát hơn thế!

Vừa rồi, chính là những người này Thủ Hộ, sở lấy chí tôn Đại Chiến mới không thể lan đến hậu phương đại quân, nói cách khác, hậu quả khó mà lường được.

Ầm!

Đột nhiên, ngay sáu vị Chí Tôn tiếp cận thì, hậu phương Đại Mạc giữa, truyền đến mênh mông ba động, có một mặt Kinh Thế Đại Kỳ phần phật, từ dưới sa mạc lao ra, Hoành Tảo Thiên Quân.

Nó là tàn phá, màu đỏ sậm, ngoài ra còn có máu chưa khô, nghênh phong phấp phới, bay phất phới, Thần Uy đè ép Thế Gian!

"Ngày xưa Thiết Huyết Chiến Kỳ!" Dị Vực có người kinh hô.

Nó cũng là Khỏa Thi Bố, từng bọc hai vị Tiên Vương Thi Thể mà về, Tinh Huyết toàn bộ lưu người đúng phía trên của nó, khiến cho tàn phá Chiến Kỳ hóa thành Chí Bảo.

Có thể nói, cái này Chiến Kỳ có rất cao ý nghĩa, tích lũy trước trước cổ đại trầm trọng, từ trình độ nào đó mà nói, đại biểu Tiên Cổ, còn có ngày xưa nhất chiến thảm liệt.

Mạnh Thiên Chính dẫn nó mà đến, đồng thời xuất quan sát na, là âm thầm tế xuất, khiến cho nó không có vào đại địa hạ, đợi được cơ hội.

Chờ sáu vị Chí Tôn ly khai một khu vực như vậy, hắn cấp tốc thôi động, Hoành Tảo Thiên Quân, tưởng cứu đi Thạch Hạo.

Ầm!

Đại Kỳ phấp phới, phát sinh biển Thần Uy, nó tuy rằng sứt mẻ, thế nhưng làm cho kính nể, bởi vì Từ bên trong phát ra đinh tai nhức óc tiếng kêu, Tiên Cổ Đại Chiến giống như tái hiện.

"Giết a!"

"Giết bất tận Dị Vực Ma Tể Tử!"

Trong lúc mơ hồ, có thể thấy Đại Kỳ giữa đi ra một đạo lại một bóng người, thân thể bọn họ sứt mẻ, thế nhưng Chiến Ý kinh người, có nâng đở lẫn nhau, có đi nhanh mà đi, hạo hạo đãng đãng, giết hướng về phía Dị Vực.

Phốc phốc phốc...

Đại Kỳ phấp phới, mặt cờ dường như Thiên Đao giống như vậy, quét ngang qua Dị Vực đại quân, nhất thời có mấy vạn đầu lâu ngã nhào, hoặc là

Thân Thể đứt thành hai đoạn, sát khí cuồn cuộn.

"Giết a!"

Đế Quan, trên tường thành, rất nhiều người nhìn nhiệt huyết sôi trào, từng có bao lâu, bọn họ có thể hung hăng như vậy, truy sát Dị Vực đại quân, đồng thời như vậy như lôi đình giết địch.

"Khai Quan, chúng ta phải ra khỏi Chiến!"

"Giết ra ngoài, giết hết đám này Ma Tể Tử!"

Rất nhiều Thống Lĩnh rống to hơn, Chủ Chiến Phái Chiến Huyết cuồn cuộn, yêu cầu đi tham chiến, giết hướng về phía Dị Vực mênh mông đại quân.

"Giết!" Là là một vị Vô Địch Giả cũng ở nơi đây trước mặt mọi người biểu thái.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1542: Giết Ra Tuyệt Thế Phong Thái

Ầm!

Đại Mạc ở chỗ sâu trong, Thiết Huyết Chiến Kỳ hoành quyển, dường như gió bắc quét qua mặt đất Bách Thảo chiết, Dị Vực Đại Quân như mọc thành phiến sinh linh ngã xuống, được chém giết thành huyết vụ, quét ngang vạn quân.

Chỉ là rất đáng tiếc, ở tới gần Thạch Hạo chỗ đó thì, có Tiên Quang bốc lên, Túi Càn Khôn hiện lên, đập vào Thiết Huyết Chiến Kỳ.

Hiển nhiên, Dị Vực cũng đã sớm chuẩn bị, còn có Chí Tôn chưa từng xuất thủ, vẫn đứng ở phương vị nào phòng bị.

"Giết!"

Đế Quan Nội, trên tường thành, một đám Thống Lĩnh Cấp Nhân Vật rống to hơn, thực tại kéo khởi tâm tình của tất cả mọi người, hơn nữa một vị Vô Địch Giả tỏ thái độ, rất nhiều người huyết mạch sôi sục, chiến ý dâng cao.

Ở xích xích trong tiếng, một đạo lại một bóng người hạ xuống Thành Tường, xuất hiện ở trước cửa thành, trực tiếp leo lên này tòa Cổ tế đàn.

"Thỉnh Khai Thành, để cho chúng ta đi ra ngoài!" Làm một ít Thống Lĩnh đứng lên tế đàn, yêu cầu mở cửa thành thì, không khí của nơi này hoàn toàn bị châm, quần hùng chấn động.

Đặc biệt, làm một vị Vô Địch Giả nhảy xuống thành trì, cũng đứng tại tế đàn trước, ở đây ngẩng cao bầu không khí đạt tới cực điểm, như là bom nổ.

"Ra khỏi thành, giết ra ngoài, trợ giúp Mạnh Thiên Chính đạo huynh!"

Làm một vị Vô Địch Giả làm ra loại này quyết đoán, mở ra tế đàn sau khi, người thứ nhất xông ra thì, người phía sau Mã Toàn đều kích động, nhiệt huyết sôi trào, tiếng kêu "giết" rầm trời, theo lao ra.

Một đám người giết ra Đế Quan, đây Chủ Chiến Nhất Phái, tất cả đều là xương cứng, trước kia Kim Thái Quân giao ra Hoang thì, bọn họ là nín một bụng hỏa khí, hôm nay rốt cục phát tiết ra ngoài.

Trên tường thành, còn có một bộ phận sinh linh không hề động, như Kim gia, Đỗ gia, Tỳ Hưu Gia Tộc các loại, tất cả đều đang quan sát trước phía dưới.

"Đây là đang xằng bậy!" Kim Thái Quân mở miệng, nàng sắc mặt tái xanh, trên người kiếm thương đã khép lại, ánh mắt rất lạnh.

Nhưng mà, lời nói của nàng rơi tất, lại một vị Vô Địch Giả mở miệng, nói: "Mạnh huynh đã giết ra bực này tuyệt thế phong mang, một người ở Đế Quan trước đại chiến, chúng ta làm trợ giúp!"

Xích một tiếng, hắn cũng từ trên tường thành tiêu thất. Đứng lên tế đàn, trong nháy mắt xuất quan, đi trước tiếp viện.

Bởi vì, Đại Mạc giữa là đang tiến hành Chí Tôn đại chiến. Cũng chỉ có hắn bực này cấp số người mới có thể giúp đỡ giúp, còn lại Thống Lĩnh chờ cũng chỉ có thể đi theo những đại quân kia tác chiến.

Trên tường thành, Kim Thái Quân sắc mặt của càng khó coi hơn, càng phát lạnh lùng, nói: "Các ngươi cho rằng như vậy đi trợ giúp. Là có thể thay đổi gì sao?"

"Hay là có thể!" Tề Hoành sư tôn mở miệng, hắn được xưng Thanh Mộc Lão Nhân, là một vị tuổi tác cực lớn Chí Tôn, từng khống chế Ngũ Linh Chiến Xa hoành tảo thiên hạ, uy hiếp một thời đại.

Bất quá, hôm nay tuổi tác của hắn thật sự có quá, đã đi vào lúc tuổi già, mất đi nhất Điên Phong Thời Kỳ tràn đầy Huyết Khí, khoảng cách Hoàng Kim Thời Kỳ có chút chênh lệch.

Kim Thái Quân cầm trong tay một cây tân Quải Trượng, nặng nề Xử trên mặt đất. Một tiếng trống vang lên nổ, nói: "Bọn họ như vậy ra khỏi thành có thể làm cái gì, đoạt lại Hoang sao? Phải biết rằng chúng ta vừa đổi tới một người khó được Hòa Bình thời gian, đối phương đã lập được Huyết Thệ, có bảo vệ chúng ta năm trăm năm bình tĩnh, mà ta đợi chỉ cần yên lặng chờ cường viện xuất hiện là được, bọn họ đây là đang phá hư, là ở phạm tội!"

Nàng thần sắc kích động, mang theo tức giận, nhãn thần vô cùng băng lãnh. Mắt nhìn xuống dưới thành tường này xông ra tu sĩ.

Ở sau thân thể nàng, Kim gia nhân mã chờ tất cả đều đều tỏ thái độ, xưng những người đó quá vọng động rồi, căn bản không nên ra khỏi thành đi. Trên thực tế bọn họ cũng rất muốn chỉ trích Đại Trưởng Lão Mạnh Thiên Chính, nhưng là không dám.

Bởi vì, ngay cả Kim Thái Quân đều bị thua thiệt nhiều, không phải là đối thủ, bọn họ sao dám nói lung tung.

"Mạnh Thiên Chính rất lỗ mãng, vừa rồi các ngươi nên ngăn cản hắn!" Kim Thái Quân xanh mặt sắc nói rằng. Nghĩ đến không lâu giao thủ ngắn ngủi, nàng bội cảm nhục nhã - Dishonored.

Nàng xem hướng Thanh Mộc Lão Nhân, vừa nhìn về phía Vương Trường Sinh, nhất là người sau, khiến cho nàng nghĩ bất mãn hết sức, lại chưa từng xuất thủ.

Lấy Vương Trường Sinh này quỷ thần khó đoán Tuyệt Thế Thần Thông mà nói, có thể kiềm chế Mạnh Thiên Chính, Kim Thái Quân nghĩ nếu là hai người liên thủ, có thể áp chế Mạnh Thiên Chính.

"Mạnh huynh không phải là một cái mãng chàng người, hắn suy tính nhiều lắm, bất đắc dĩ mới như vậy a." Thanh Mộc Lão Nhân than thở.

"Thanh Mộc đạo huynh ngươi đang nói cái gì? Kim Thái Quân sắc mặt có chút lạnh, nói: "Rất rõ ràng, Mạnh Thiên Chính mất đi một viên tỉnh táo tư tưởng, thấy Hoang xuất quan, liền liều lĩnh truy giết ra ngoài, phân minh rối tung lên, phá hủy đại cục, không phải là Chí Tôn gây nên!"

Đây là một loại nghiêm nghị phê bình, Nghe Đỗ gia, Tỳ Hưu, cùng với Kim gia nhân mã trong tai, đều trong lòng kịch chấn, Kim Thái Quân còn muốn trêu chọc Mạnh Thiên Chính sao? Hay là hắn không về được, có người suy đoán!

Đồng thời, còn có bộ phận Chủ Chiến Phái đội ngũ không tới kịp xuất quan, nghe được Kim Thái Quân chính là lời nói sau khi, đều thần sắc chợt biến, đây là đang trừ chụp mũ sao?

Nếu là Mạnh Thiên Chính cũng chưa về, chết trận ở bên ngoài, đến lúc đó nhất định sẽ lưng đeo một ít không tốt tội danh.

Bọn họ nhìn về phía Kim Thái Quân thì, đều lòng có oán giận, nhưng không có biện pháp phát tác, bởi vì cấp độ kia sinh linh trong khi chớp con mắt, đều để cho bọn họ nghĩ áp lực.

"Lời ấy sai rồi!" Thanh Mộc Chí Tôn lắc đầu, một tiếng thở dài, nói: "Mạnh đạo huynh từ sẽ không hành động theo cảm tình, hắn có thâm ý, ta đã minh bạch."

"Thanh Mộc đạo huynh ngươi đang nói cái gì?" Kim Thái Quân thần sắc có chút không vui.

"Mạnh huynh đây là đang cực lực cứu lại ta Đế Quan một nguy cơ lớn a." Thanh Mộc Đạo Nhân than thở.

"Ngươi là ở nói chuyện giật gân ấy ư, ta vừa cùng Dị Vực nói điều kiện xong, bọn họ đã lập được Huyết Thệ, Đế Quan nghênh đón quý báu nhất một

đoạn bình thản thời gian, mà hắn Mạnh Thiên Chính... Nhưng ở phá hư! Có cái gì Công Tích?" Kim Thái Quân chất vấn.

"Ta ngươi đều biết, dù cho lúc này đây Bất Hủ Chi Vương sống lại, đang trùng kích Thiên Uyên, nhưng cũng không thấy nhất định có thể đến." Thanh Mộc Chí Tôn nói rằng.

"Ngươi quá lạc quan, bọn họ có ít nhất 6-7 thành nắm chặt có thể đến." Kim Thái Quân trầm giọng nói.

"Là coi như bọn họ có thực lực đến, nhưng ngươi ta đều nên biết, bọn họ không cần thiết có thể hạ tối hậu quyết tâm, bởi vì như vậy sẽ bỏ ra cái giá khổng lồ, đây là bọn hắn sở không muốn đối mặt, nói cách khác chút Sớm một ít năm bọn họ tiêu ra máu liều mạng." Thanh Mộc Chí Tôn cãi lại.

Hắn cũng tin tưởng, nếu như Bất Hủ Chi Vương đổ máu, là có thể tới được, thế nhưng tự thân trả giá cao sẽ phi thường lắm.

Mà Cửu Thiên Thập Địa tràn ngập bất xác định tính, như là năm đó từng đẩy lùi bọn họ sinh linh đột ngột tái hiện, vậy đối với Dị Vực Chư Cường mà nói, tuyệt đối cực kỳ không xong.

Vì vậy, Dị Vực Chư Cường hi vọng không khỏi trả giá thật lớn có thể đến.

Trải qua thời gian rất dài tích lũy, bọn họ nắm chặt càng lúc càng lớn, cho hắn thêm mọi người một đoạn thời kỳ, hay là có thể an toàn đi qua Thiên Uyên, mà không cần trả tiền ra bao nhiêu đại giới.

Như vậy, dù cho Bất Hủ Chi Vương sống lại, cũng sẽ không dễ dàng đổ máu, gây chiến.

"Ngươi có thể vững tin, bọn họ nhất định không gặp qua tới sao, lúc này đây tình huống phân minh phi thường phức tạp!" Kim Thái Quân bác bỏ.

"Vâng. Tình huống có chút phức tạp, như gỗ mục rương, vẫn có bất hủ

tự thân thôi diễn các loại, đều khẳng định đưa cho bọn họ dẫn dắt." Thanh Mộc Chí Tôn gật đầu.

"Cho nên. Bọn họ là hay không sẽ tới, chúng ta căn bản cũng không có tư cách đi đổ đi đoán, ổn thỏa để..., chính là nên đáp ứng yêu cầu của bọn họ, lập được Huyết Thệ." Kim Thái Quân nói.

Nàng lại một lần nữa cường điệu. Nàng để Đế Quan, làm đây hết thảy đều là đúng, mà Mạnh Thiên Chính rất lỗ mãng, phá hủy đại cục.

"Mạnh huynh không phải là người như vậy, đây là đang hóa giải tình thế nguy hiểm a." Thanh Mộc Lão Nhân lắc đầu, nói: "Dù cho ngươi tạm thời đổi lấy năm trăm năm bình thản thời gian, thế nhưng, nhân tâm a, như vậy giao ra Hoang sẽ rét lạnh bao nhiêu người lòng của, sẽ làm chánh thức Chủ Chiến Các Tộc tu sĩ sẽ cỡ nào phẫn uất? Đồng thời. Cũng sẽ làm cho Các Tộc uể oải nổi giận. Bởi vì, chúng ta đây là đang bán đứng người một nhà, mà đổi lấy ngắn ngủi bình an, khiến cho rất nhiều người đấu chí tan rã, thấy cho chúng ta thực sự kém xa Dị Vực, sẽ mất đi chiến ý. Cứ như vậy, nhân tâm là tan hết.

Kim Thái Quân sắc mặt phát lạnh, nói: "Dựa theo lời ngươi nói, Mạnh Thiên Chính như vậy giết ra ngoài, mất đi lãnh tĩnh. Đem Hoang cứu trở về là đúng rồi hả? Cái này hoàn toàn phá hủy đại cục!"

"Ngươi sai rồi, Mạnh huynh xuất quan đại chiến trước là sớm đã thành dự liệu được, hơn phân nửa không cứu lại được tới Hoang, hắn cũng không phải là xuất phát từ tư tâm xuất chiến a." Thanh Mộc Lão Nhân than thở.

Hắn nhìn chằm chằm phía dưới chiến cục. Cũng tùy thời muốn chuẩn bị xuất quan, đi trước trợ giúp.

"Nếu biết rõ không cứu lại được đến, còn muốn vọng động, đây càng hiển hắn lỗ mãng!" Kim Thái Quân bác bỏ, bất quá nàng nhưng trong lòng thì rùng mình, bởi vì từ lâu ý thức được cái gì.

"Biết rõ không thể làm. Còn muốn đi đổ máu, còn muốn đi đại chiến, cái này là vì sao? Ngươi chẳng lẽ không biết sao?" Thanh Mộc Lão Nhân thần sắc cũng lạnh lùng, nhìn về phía Kim Thái Quân, nói: "Mạnh huynh đây là đang bù đắp, để kích thích Đế Quan Các Tộc chiến ý, một lần nữa vãn hồi nhân tâm, không khiến người ta tư tưởng tản mất!"

"Không sai, Mạnh Thiên Chính là muốn giết ra một cái tuyệt thế phong mang đến, muốn lập được Thần Uy, cấp mọi người nhìn, cấp Các Tộc hi vọng, kích thích đấu chí." Lúc này, vẫn trầm mặc Vương Trường Sinh cũng khó được lên tiếng.

"Ta đi tham chiến, các ngươi Thủ Quan!" Thanh Mộc lão nhân nói xong, cũng từ nơi này tiêu thất, chuẩn bị ra khỏi thành kịch chiến.

"Đi thôi, ta cũng tới Thủ Quan." Nhưng vào lúc này, trên tường thành lại xuất hiện một lão già, hắn đầy người đều là bùn đất, như là từng được phủ đầy bụi, rất nhiều vạn năm chưa từng động tới.

Đây Đế Quan Trung tuổi tác lớn nhất một vị Chí Tôn, hôm nay cũng nhích người đến nơi này.

Ầm!

Đại Mạc giữa, đại chiến kinh thiên.

Mạnh Thiên Chính cầm trong tay Kiếm Thai, ngang dọc trên trời dưới đất, cùng Đế Tộc Chí Tôn giao thủ, còn bất chợt công sát hướng về phía còn lại Chí Tôn.

Lúc này, trong thành ba vị Vô Địch Giả xuất hiện, đến giúp đỡ là ha.

Mà những Thống Lĩnh đó, lại rất xa nhiễu khai Chí Tôn, từ hai bên về phía trước lướt đi, cùng Dị Vực Đại Quân giao thủ.

"Giết a..."

Tiếng kêu "giết" rầm trời.

Phốc!

Mạnh Thiên Chính thần dũng vô cùng, cho dù là đối mặt Đế Tộc, cũng bình tĩnh, hơn nữa nhưng vào lúc này, hắn Nhất Kiếm chém ra, đem vây công hắn một vị khác Chí Tôn chặt đứt nửa thân thể, tuôn ra khắp bầu trời Huyết Vũ.

Cái này chấn hám nhân tâm, phải biết rằng, hắn chính là đang cùng một vị không thể đo lường được Đế Tộc tranh phong, đồng thời phòng bị còn lại lục Đại Chí Tôn tập sát, còn có thể có như thế chiến tích, thật là kinh người.

Dù cho Đế Quan Trung tới ba vị Vô Địch Giả, nhanh chóng vì hắn chia sẻ bộ phận áp lực, hắn vẫn ở Dĩ Nhất Địch Chúng!

"Các ngươi lùi cho ta sau khi, ta Đế Tộc xuất chiến, vẫn chưa từng có vây công qua ai, tộc của ta bất bại!" Đế Tộc Chí Tôn quát to.

Hắn để những người khác Chí Tôn ly khai, không được nhúng tay hắn cùng với Mạnh Thiên Chính tranh phong.

"Mạnh tiền bối Vô Địch!" Đế Quan Nội, trên tường thành, một số người hô to, nghĩ trong cơ thể có nhất cuồn cuộn Nhiệt Khí đang cuộn trào mãnh liệt.

Trong quá khứ, Đế Tộc đích xác là là vô địch, căn bản không người nào có thể chống lại, ngày hôm nay Mạnh Thiên Chính lại cường đến mức độ này, phấn chấn nhân tâm.

Phốc!

Thần Kiếm Liệt Thiên, một đạo đáng sợ kiếm quang bay ra, tối hậu quan đầu, đem thân thể kia gãy Chí Tôn đầu lâu cũng tảo xuống dưới, giờ khắc này thiên địa đều giống như yên tĩnh.

Rống!

Vị chí tôn kia nộ hống, hắn không có tử, nhưng là lại bị trọng thương, tàn thể bay ngược đi, mang theo Huyết Vũ.

Đế Tộc Chí Tôn sắc mặt băng lãnh, hắn không muốn để cho người nhúng tay, kết quả mấy người kia tới tương trợ, lại suýt nữa liên lụy một vị Chí Tôn tánh mạng.

Cheng!

Kiếm Thai đại chấn, phát sinh ánh sáng chói mắt, Mạnh Thiên Chính bay, tốc độ quá nhanh, chu vi mảnh vỡ thời gian bay lượn, hắn nhằm phía cái kia được chém rụng đầu lâu Chí Tôn.

"Ngươi dám!" Những người khác đều ngăn cản, xuất thủ chặn đường.

Mạnh Thiên Chính cả người Thanh Quang lượn lờ, trong cơ thể như là mở ra vô tận Môn, hắn lấy thân là loại dù chưa hoàn toàn thành công, nhưng như trước có Tuyệt Thế Thần Lực, đồng thời vận chuyển Bất Diệt trải qua, oanh một tiếng, nhất chưởng bổ tới, cách hai vị Chí Tôn, Bá Khí nhất kích!

Phốc!

Rất khó tưởng tượng, ở mấy vị kia Chí Tôn đều không thể tin được trong ánh mắt, vị kia rớt đầu lâu Chí Tôn, ở nơi nào nổ tung, nhất thời dẫn phát Thiên Khốc chờ di tượng.

"Giết ra một cái tuyệt thế phong mang đến, Mạnh tiền bối Vô Địch!" Đế Quan trên tường thành rất nhiều người hô to.

"Đều lui ra phía sau, ta tự mình tới đối phó hắn!" Đế Tộc Chí Tôn lạnh lùng nói, mang theo vô tận hàn ý còn có sát khí, Đế Tộc thường ngày Khí Thôn Vạn Lý, cho tới bây giờ đều là tự tin.

"Thiên Cổ tới nay, Đế Quan còn thiếu thiếu một khỏa Đế Tộc đầu lâu,

để mà Tế Điện Người chết, cho ngươi mượn đầu lâu dùng một lát!" Mạnh Thiên Chính mở miệng, nâng lên Kiếm Thai.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1543: Sát Phạt Khí Ngập Trời

Đánh giết Đế Tộc? Mạnh Thiên Chính lời nói không cao, thế nhưng, nhưng như lôi đình ngang trời, chấn động lòng người trong sóng biển ngập trời, vì đó rung bần bật.

Bao nhiêu năm rồi, ai có thể thương Đế Tộc? Đó là bất bại chủng tộc, là vô địch tượng trưng!

Đương nhiên, người bình thường cũng không thấy được Đế Tộc, bọn họ đến mười vạn năm đều sẽ không hiện thân, số lượng ít ỏi, ngủ đông ở tổ, chuyên tâm tu hành.

Trừ phi gặp phải không thể chiến thắng địch thủ, cái khác các tộc mới sẽ đi xin bọn họ xuất thế, thế nhưng kỷ nguyên này, hầu như chưa từng có tình huống như thế. Cũng chỉ có Thạch Hạo ở biên hoang ở ngoài chém giết giờ, mới gặp phải một cái cái gọi là tuổi trẻ đại nhân, cùng với hôm nay xuất hiện một vị Đế Tộc chí tôn.

"Ha ha..." Tên kia Đế Tộc cười to, áo giáp màu đen, thân ảnh cao lớn, rất mơ hồ, phảng phất đứng thiên địa phần cuối, thế nhưng là cực kỳ khiếp người, tiếng cười như sóng to gió lớn đánh tới, để toàn bộ chiến trường quần hùng run rẩy, thân thể muốn nổ tung.

Cũng còn tốt, hắn có ý định khống chế, không phải vậy dị vực đại quân trăm vạn cũng sẽ chịu đến xung kích.

"Chưa bao giờ có người dám cùng ta như vậy đối thoại, để ta Xích Phổ đến xem ra vừa nhìn, ngươi có mấy phần bản lĩnh!" Đế Tộc chí tôn Xích Phổ trầm giọng nói.

Keng một tiếng, một đạo hàn quang lóng lánh, một cái đen kịt binh khí

xuất hiện ở trong tay của hắn, đó là một cây thiên mâu, kim loại lạnh lẽo âm u khí tức nhào tới trước mặt, sát khí ngập trời.

Khách!

Hắn một bước bước ra, thiên địa đều đang run rẩy, thiên mâu quét ngang, khói đen thôn thiên, bao phủ đại mạc, dường như cái thế ma chủ thức tỉnh, khủng bố tuyệt luân.

Ở khói đen trong, lạnh lẽo thiên mâu phát sinh tiếng leng keng, có thể chém giết hồn phách người.

Vù!

Thiên mâu quét tới, kim loại cán dài vi run, hư không đều đi theo nổ đùng, dường như hỗn độn thiên lôi nổ tung, tại chỗ để đại mạc trong lạnh như Địa Ngục, lạnh lẽo thấu xương.

Trong nháy mắt, có khói đen vọt tới vực ngoại, cuốn xuống tinh thể đến, chấn động lòng người.

Thiên mâu giương kích, vực ngoại tinh thể run lên.

Xoạt!

Mạnh Thiên Chính rút kiếm, u ám Kiếm Thai chớp mắt phát sáng, óng ánh loá mắt, cầu vồng bắn ra, hắn đón đánh Đế Tộc cao thủ Xích Phổ, bổ về phía cái kia cái thiên mâu.

Coong một tiếng, toàn bộ chiến trường đều đang lay động, đại mạc bốc lên, hạt cát tạo thành sóng biển ngập trời, không cần nói đám mây bị đập tan, chính là hư không đều bị đánh văng ra, xuất hiện ngàn vạn khe nứt.

Cũng còn tốt, những người khác sớm có kinh nghiệm, đều biết biên hoang chiến trường tàn khốc, cái khác chí tôn ra tay, ngăn cách loại này xung kích, nếu không hậu quả khó liệu.

Một cây lại một cây cờ lớn bị ném, ngăn cách nơi đó, nếu không, hai người giao thủ tạo thành sóng trùng kích lực phá hoại quá to lớn.

Rất rõ ràng, cái này thiên mâu phi thường không bình thường, khắc rõ bất hủ phù văn, là một cái báu vật, chỉ cần Xích Phổ bước vào bất hủ lĩnh vực, hắn binh khí này cũng sẽ chớp mắt lên level.

"Leng keng leng keng..."

Tia lửa văng gắp nơi, Mạnh Thiên Chính nắm Kiếm Thai cùng Xích Phổ đại chiến, hai người nhanh chóng giao thủ, trong nháy mắt liền từng người ra tay hơn vạn thức, tất cả đều là tuyệt thế thủ đoạn, bọn họ tựa như tia chớp triền đấu cùng nhau.

"Cheng!"

Kiếm Thai chấn động, xé ra hư không, đến Xích Phổ mi tâm trước, nhắm thẳng vào cái đó nguyên thần.

"Coong!"

Xích Phổ trong nháy mắt, đánh vào Kiếm Thai mặt bên, phát sinh thanh âm điếc tai nhức óc, nơi đó phóng ra ánh sáng chói mắt trạch, đi kèm hơn ba ngàn đầu xích thần trật tự.

Điều này làm cho Đế Quan trên người hãi hùng khiếp vía, Xích Phổ ngón tay quá cứng rắn, lại dám cứng rắn chống đỡ Kiếm Thai, đây là biết bao đáng sợ một cái sinh linh?

"Tiệt Tiên Chỉ!" Dị vực, có một vị chí tôn mở miệng, con mắt phát sinh cầu vồng, nhìn chòng chọc vào nơi đó.

Cái gọi là Tiệt Tiên Chỉ, được xưng có thể cắt đứt tiên, giương kích Chí Cường giả, đây là một việc vô cùng đáng sợ tổ thuật, ở dị vực tiếng tăm lừng lẫy, có thể kích tiên.

Ngoại giới tuy có truyền lưu, nhưng đều là không trọn vẹn pháp, rất không hoàn toàn, hoàn chỉnh tâm pháp chỉ có Xích Phổ một mạch nắm giữ, được xưng một loại trấn giáo tổ thuật!

Ầm!

Xa xa, thiết huyết chiến kỳ bay khắp, bay phần phật, như trước muốn quét ngang vạn quân, nhưng đáng tiếc bị Túi Càn Khôn chặn lại rồi.

"Mạnh Thiên Chính, ngươi còn vọng tưởng đem Hoang mang về sao, không thể!" Đại mạc nơi sâu xa, có chí tôn lạnh lùng nói.

Răng rắc!

Càn Khôn vỡ, có một luồng lớn lao sức hút bao phủ vạn vật, dường như muốn đem toàn bộ chiến trường đều chứa đựng, đều bao vây đi vào.

Đó là một bức tranh, tiên quang chiếu khắp, Thập Giới Đồ hiện lên, che ngợp bầu trời, bao trùm toàn bộ đại mạc.

"Ngươi dám!"

Bởi vì, vào lúc này Thập Giới Đồ phát uy, trong nháy mắt liền lấy đi không ít người, một đạo lại một bóng người bay ngược hướng thiên không, bị Thập Giới Đồ nhét vào ở trong.

Ầm!

Dị vực phương hướng, bay tới một thanh không trọn vẹn tử kim chuy, tiếp theo còn có cái khác tàn khí, cùng trấn áp Thập Giới Đồ.

Đế Quan phương hướng, Thanh Mộc lão nhân chờ than nhẹ, tuy rằng từ lâu biết vô hiệu quả, nhưng vẫn còn có chút tiếc nuối.

Dị vực mang đến Tiên đạo tàn khí các loại, có thể hóa giải bực này công kích.

Thập Giới Đồ run lên, phù một tiếng, mới vừa rồi bị thu vào đi trăm nghìn sinh linh đều lạc ra, ở trong hư không nổ tung, sau đó hóa thành tro tàn.

Đây chính là chí bảo uy lực, không gì sánh được!

Ào ào ào!

Thiết huyết chiến kỳ còn có Thập Giới Đồ bay ngược, treo ở Đế Quan nhân mã trên đỉnh đầu, đem bọn họ bảo vệ ở phía dưới, ra khỏi thành các tộc cao thủ đều tâm có ấm áp.

Vào giờ phút như thế này, Mạnh Thiên Chính còn ở nghĩ bọn họ, sợ bọn họ xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Tử kim chuy, Túi Càn Khôn chờ nằm ngang ở một bên khác, cùng bên này đối lập, bất cứ lúc nào đề phòng, cũng chuẩn bị tìm cơ hội xuất kích.

"Mạnh Thiên Chính, ta trước đem Hoang đưa đi, ngươi chậm rãi chịu chết đi." Đại mạc nơi sâu xa, vị chí tôn kia lạnh lẽo nói rằng.

Sau đó, tất cả mọi người đều nhìn thấy, một chiếc xe chở tù chậm rãi mà động, ở trong khốn Hoang, hắn mang theo gông xiềng, quấn quanh thô to xích sắt, thân lao tù trong, bị mang đi.

Nhìn chầm chậm, thế nhưng chiếc xe kia rất đặc biệt, ở xuyên qua hư không, trong chớp mắt liền đến đường chân trời phần cuối.

"Thạch Hạo!"

Thanh Y, Trường Cung Diễn, Thiên Giác Nghĩ chờ đều từ lâu đến đến Đế Quan ở ngoài, đang ở bên trong chiến trường, cũng muốn ở chỗ này chém giết, nhưng là, nhưng cũng chỉ có thể nhìn thấy tình cảnh này.

Dưới trời chiều, thiên địa thấy đỏ đậm, một cái cô độc thiếu niên thân mang gông xiềng, bị nhốt xe chở tù trong, càng đi càng xa, chỉ cho bọn họ

một cái bóng lưng, dần dần biến mất.

Cuối cùng, Hoang triệt để không gặp rồi!

Rất nhiều người rống to, thế nhưng là thay đổi không chấm dứt cục, Thạch Hạo bị mang đi, chạy qua cuối cùng thiên uyên khu vực, tiến vào dị vực bản thân quản lý địa giới bên trong.

Hống!

Vào lúc này, Mạnh Thiên Chính phát sinh rít lên một tiếng, chấn động trên trời dưới đất, vực ngoại có tinh thể đều nứt thành bốn mảnh, hắn ngóng nhìn đường chân trời phần cuối.

Mà trên đất, Tiên khí phát sáng, cấp tốc bảo vệ đại quân.

Dù vậy, cũng có người thất khiếu chảy máu, ngã oặt ở trong sa mạc, khó có thể chịu đựng uy thế như vậy còn có đáng sợ sóng âm lực lượng.

Phốc!

Thậm chí, Tiên khí chưa từng triệt để bao phủ địa phương, có một ít người trực tiếp nổ tung, thân thể nổ tung.

Nhưng từ lúc trước đây, Mạnh Thiên Chính bả vai đã bắn lên huyết hoa, bị thiên mâu quét trúng, đã bị thương, sâu thấy được tận xương!

"Xem ra, ngươi rất để ý thiếu niên kia, thân là chí tôn đều phân tâm, tâm tình không yên, này rất không nên à." Xích Phổ lạnh lùng nói rằng.

Chính như hắn từng nói, chí tôn làm sao sẽ phạm loại sai lầm cấp thấp này?

"Giết!"

Mạnh Thiên Chính chỉ có một chữ như vậy, cầm trong tay Kiếm Thai, đâm về đằng trước.

Vào lúc này, thanh quang ngút trời, trong cơ thể hắn cửa ở mở ra, cũng vận dụng hắn quản lý nắm các loại thần thông bí thuật, trong lúc nhất thời thiên địa nổ vang.

Mạnh Thiên Chính phát uy, tóc dài rối tung, trên người nhuốm máu, như cái thế Chiến Thần giống như vậy, tràn ra bàng bạc chiến khí, dâng tràn cuồn cuộn, kinh sợ chư thiên.

Phốc!

Làm đại chiến gay cấn tột độ giờ, Mạnh Thiên Chính một chiêu kiếm quét ra, ở giữa Xích Phổ cánh tay, để nơi đó máu chảy ồ ạt, cánh tay nhỏ suýt chút nữa gãy xuống.

"Sao có thể có chuyện đó, hắn có thể gây tổn thương cho Đế Tộc, kỷ nguyên này, sẽ không có nhân tài như vậy đúng!" Dị vực mấy người thay đổi sắc mặt, con ngươi co rút lại.

Một cái Hoang cũng là thôi, rất đặc thù. Làm sao Mạnh Thiên Chính cũng sẽ đáng sợ như vậy?

"Giết!"

Đế Tộc chí tôn Xích Phổ gào thét, từ khi hắn trở thành chí tôn tới nay, chưa bao giờ bị thương quá, đi ra tộc nhân vị trí cổ địa, là vì kinh sợ Đế Quan.

Kết quả, hắn lại bị thương.

Hai người triền đấu cùng nhau, lập tức vọt lên tận trời, đến vực ngoại, lớn tinh phá tan, bọn họ từ một chỗ giết tới khác một chỗ, không ngừng liều mạng.

Trong nháy mắt, tinh không lờ mờ.

Đón lấy, lại cấp tốc óng ánh, đó là tinh thể phá diệt, cũng là hai người

thiêu đốt thần năng, cực lực liều mạng gây nên.

"Xoạt!"

Đột nhiên, ở tại bọn hắn từ trên mặt đất đánh tới vực ngoại, lại từ vực ngoại giết tới đại mạc giờ, có một đạo tuyệt thế cầu vồng bay tới, quá đột nhiên, đi kèm mảnh vỡ thời gian, bởi vì cái kia vượt qua cực tốc.

Phốc!

Không thể tránh khỏi, Mạnh Thiên Chính phía sau lưng bị xuyên thủng, đó là một cái chiến mâu, dài quá trượng, đâm thủng hắn lồng ngực, xuyên ra ngoài, mang theo tảng lớn huyết.

Đây là một vị chí tôn đánh lén gây nên, người kia đứng ở trong sa mạc, vừa nãy đột nhiên ném này mâu!

"Ám Dạ chí tôn!" Có người kinh ngạc thốt lên.

Đó là dị vực một vị đặc thù chí tôn, danh tiếng không phải thật tốt, hỉ đánh giết, khiến người ta nghe tiếng đã sợ mất mật, hắn vào lúc này động thủ, lại một lần thành công.

Đế Tộc chí tôn Xích Phổ có chút không thích, thế nhưng là cũng không nói thêm gì, thoáng trầm mặt xuống, gia tốc ra tay.

"Đại trưởng lão!"

"Mạnh tiền bối!"

Rất nhiều người kinh hãi, cảm thấy khiếp sợ sâu sắc, đồng thời tim đều nhảy đến cổ rồi, vạn phần khó chịu, rất sợ hắn ở đây chết đi.

Hống!

Mạnh Thiên Chính hét dài một tiếng, cái kia cái chiến mâu phù một tiếng bay ra, mang theo tảng lớn huyết, ở trong hư không nổ tung.

Giết!

Nhưng vào lúc này, Mạnh Thiên Chính thu hồi Kiếm Thai, trong tay xuất hiện một cây màu đỏ sậm trường cung, hắn khoát tay, trôi nổi ở trong hư không thuộc về máu của hắn, hóa thành mũi tên máu, xuất hiện ở trong tay của hắn.

Ầm ầm!

Thời khắc này, nhật nguyệt ảm đạm, thiên địa thất sắc, theo dây cung bị kéo dài, Càn Khôn cũng phải lớn hơn vỡ, xuất hiện lít nha lít nhít khe lớn.

Xoạt!

Một đạo thần tiễn bay ra, hiện màu đỏ thắm, nhằm phía cái kia Ám Dạ chí tôn.

Phốc!

Khiến người ta có tính chấn động một màn xuất hiện, Ám Dạ chí tôn lại tránh né không được, bởi vì cả người bị định ở giữa không trung, không nhúc nhích. Ánh sáng đỏ ngòm ngút trời, mũi tên này xuyên thủng cái đó mi tâm, để đầu hắn nổ tung, chí tôn thương!

Kết quả, thiên địa xuất hiện các loại dị tượng, tựa hồ đang chia buồn một vị chí tôn chết đi.

Ai cũng không nghĩ tới, sẽ là một kết quả như thế!

"Là Mạnh huynh khi còn trẻ dùng kiện binh khí kia!" Thanh Mộc lão nhân giật mình.

Mấy vị khác chí tôn cũng đều thay đổi sắc mặt, cảm giác sâu sắc bất ngờ, phi thường chấn động.

Mạnh Thiên Chính thời tuổi trẻ, lấy thân vi chủng, kết quả chưa từng viên mãn, ở thời khắc sống còn xảy ra bất trắc, hầu như chết đi, tàn phế thời

gian rất lâu.

Vào lúc ấy, binh khí của hắn là một cái thiết huyết trường cung, sát phạt khí tuyệt thế, kết quả cũng ở lần đó với hắn tự thân như thế, ở vào một nữa hủy trong.

Có đồn đại xưng, này thanh cung sát phạt khí quá nặng, làm trời nổi giận, rước lấy trời giận, vì vậy để Mạnh Thiên Chính tự thân cũng ăn được quả đắng, từ đây tàn phế.

Bởi vì, này thanh cung chỉ cần vừa ra, liền muốn máu chảy thành sông, hơn nữa còn sẽ thương chủ nhân tự thân tính mạng, cực kỳ không rõ.

Không ai từng nghĩ tới, nhiều năm qua đi, cái này cung lại xuất hiện, đây là Mạnh Thiên Chính sớm nhất dùng binh khí.

"Này binh không rõ, giết người, giết, giết thiên, giết tiên, giết kỷ, ta cũng không thể khống, hôm nay, các ngươi nạp mạng đi đi!"

Mạnh Thiên Chính quát.

Xoạt!

Lớn cung bị kéo lên, trường cung như đầy nhật, dây cung run rẩy, một đạo mũi tên máu bay ra, đó là lấy Mạnh Thiên Chính huyết tinh vì là mũi tên, bắn nổ vòm trời!

"Ngươi!"

Đế Tộc cường giả Xích Phổ hoảng sợ, cấp tốc ra tay, trên người hắn cũng có các loại bí bảo, không tin tà, cùng Mạnh Thiên Chính tranh đấu.

Răng rắc!

Đáng tiếc, một mặt tuyệt thế bảo thuẫn nổ tung, Xích Phổ chấn động, vậy cũng là lập tức liền muốn trở thành bất hủ binh khí báu vật à, để hắn đau lòng không ngớt.

Phốc!

Cũng trong lúc đó, hắn một cánh tay ngăn cản giờ, bị bắn nát rơi mất.

Hắn rất giật mình, bởi vì, một khắc đó, thân thể của hắn hình thể chầm chậm, chỉ có thể lấy tay cánh tay ngăn cản, hắn tin tưởng đổi lại người khác, vừa nãy cũng không thể động.

"Động Tiên khí!" Có cái khác chí tôn hét lớn.

Thế nhưng, Đế Quan bên này, cũng có người thôi thúc thiết huyết chiến kỳ, Thập Giới Đồ các loại, tiến hành ngăn cản, ngăn cách vị trí đó.

"Giết!"

Mạnh Thiên Chính càng là quát to một tiếng, lần thứ hai giương cung cài tên, từ trong lòng hắn nơi đó bay ra một đạo lượng oánh oánh vết máu, đó là một thân huyết tinh tụ tập, xoạt một tiếng bay ra ngoài.

Phốc!

Vừa nãy gọi dùng Tiên khí vị chí tôn kia tại chỗ nổ tung, hắn chưa kịp chạy tới thôi thúc.

Thế nhưng, Mạnh Thiên Chính tự thân cũng lảo đảo một cái, sắc mặt tái nhợt, hiển nhiên trả giá cái giá như thế này vô cùng lớn lao!

Xoạt!

Hắn lại một lần giương cung cài tên, ngực lần thứ hai tràn ra một tia óng ánh dòng máu, trở thành tên dài, nhắm vào Đế Tộc Xích Phổ.

"Ta nói rồi, thiên cổ tới nay, Đế Quan thiếu hụt một cái xương sọ, cần lấy ngươi giới cái gọi là Đế Tộc để tế điện anh linh, mượn đầu lâu dùng một lát!" Mạnh Thiên Chính rống to.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1544: Mượn Đầu Lâu Dùng Một Lát

Mũi tên này, đỏ au, dường như kim cương máu, còn như Hồng San hô, toả ra kinh người Mỹ nhưng nó nhưng là đáng sợ, ở cái kia màu đỏ sậm đại cung trên giãy giụa, bất cứ lúc nào muốn chủ động lao ra.

Đó là huyết tinh biến thành, ẩn chứa một loại nào đó tinh khí thần, tự chủ giết địch!

"Trước tiên lui, người này điên cuồng rồi!" Phía sau, có chí tôn rống to, đồng thời thôi thúc Tử Kim Chuy, muốn đánh giết Mạnh Thiên Chính.

"Cút ngay!" Tề Hoành sư phụ Thanh Mộc lão nhân ra tay, râu tóc đều dựng, dường như một vị tức giận sư giống như vậy, lúc này hắn chưởng khống Thiết Huyết Chiến Kỳ, thôi thúc lên, đại kỳ giương ra, Càn Khôn rung chuyển.

Ầm một tiếng, tàn tạ chiến kỳ phóng to, bao phủ trên trời dưới đất, dường như một màn trời, che kín bầu trời, đánh vào chuôi này Tiên khí màu tím trên.

Bịch một tiếng, hư không run run, lôi đình vạn tầng, Tử Kim Chuy phát sáng, bạo phát chớp giật, nhưng như trước bị đánh bay ngược ra ngoài, xuyên thủng thiên địa, va về phía vực ngoại.

Không thể tránh khỏi, dị vực tên kia chí tôn cũng bị thương, khóe miệng chảy máu, tiếng nói của hắn lạnh lẽo cực kỳ, nói: "Tàn tạ Tiên khí, chung quy chênh lệch một bậc."

Tử Kim Chuy lai lịch rất lớn, nhưng đáng tiếc không trọn vẹn, bị Thiết Huyết Chiến Kỳ đánh bay.

Ầm!

Túi Càn Khôn chuyển động, bị dị vực một vị chí tôn thôi thúc, về phía trước oanh đến, vào lúc này Thập Giới Đồ ngút trời, tiến lên nghênh tiếp, này hai cái đều là hoàn mỹ chí bảo.

Đòn đánh này, thiên địa rung động, Càn Khôn nứt thành bốn mảnh, phảng phất một lần nữa khai thiên tích địa.

Xoạt xoạt xoạt!

Vài đạo ánh sáng bay tới, đều là không trọn vẹn Tiên khí, kết quả Đế Quan cái phương hướng này cũng có ánh sáng lóng lánh, Thập Giới Đồ, Thiết Huyết Chiến Kỳ, Cửu Hoàng Lô chờ đều hiện tung tích.

Đây là một hồi lớn đối kháng, đến cuối cùng lại trở thành đối lập chi cục.

Bởi vì, song phương nắm giữ Tiên khí các loại, hầu như bằng nhau, chính là như vậy vài món, không thể quen thuộc hơn được.

Đế Quan bên trong tu sĩ trong lòng không cam lòng, có một loại lớn hận, phải biết cái kia vài món Tiên khí báu vật nguyên bản đều thuộc về Cửu Thiên, kết quả năm xưa một trận chiến, rơi vào dị vực trong tay.

Cái kia vài món binh khí đều bị luyện hóa, triệt để trở thành dị vực chiến bảo.

Trải qua này một đám quấy nhiễu, Đế Tộc chí tôn Xích Phổ sắc mặt hết sức khó coi, hắn là ai? Bất Hủ Chi Vương đời sau, hắn tổ tiên từng thôi thúc Xích Vương Lô, giết qua Tiên vương, vang dội cổ kim!

Mà ngày hôm nay hắn nhưng bị động như vậy, gãy một cánh tay, lại bị bên mình người cho rằng không địch lại, nắm Tiên khí tới cứu viện.

Hắn không nhịn được một tiếng gào thét, cái đó âm phảng phất từ quá

năm đầu đại truyền đến, xa xưa mà thâm trầm, mang theo một luồng sức mạnh ma quái, bạo phát thần quang.

"À..."

Rất nhiều người kêu thảm thiết, lăn lộn, bởi vì vài món Tiên khí đối lập, bảo vệ phạm vi không có như vậy rộng rãi, không ít sinh linh kêu rên, hầu như muốn nổ tung.

Cũng còn tốt, Đế Quan này một phương nhân mã không nhiều, điều động tu sĩ so với cái kia cái gọi là trăm vạn quân địch không ít nhiều, đều ở Thiết Huyết Chiến Kỳ, Thập Giới Đồ che chở trong phạm vi.

Dị vực sinh linh kêu rên, nhưng chân chính nổ tung cũng không nhiều, bởi vì Xích Phổ nhanh chóng thu lại cái kia cỗ tiếng rít.

Mạnh Thiên Chính không hề bị lay động, vẫn ở tích trữ sức mạnh, màu đỏ sậm đại cung giống như trăng tròn, bị hoàn toàn kéo dài, cái kia Xích Huyết Thần Tiến từ lâu dường như mặt trời giống như vậy, ánh sáng cuồn cuộn, óng ánh cực kỳ.

Xèo!

Thần tiễn kinh không, Mạnh Thiên Chính rốt cục buông tay, tích trữ thời gian dài như vậy, mũi tên này dồn vào hắn tinh khí thần, đặc biệt cường tuyệt cùng khủng bố.

"À..."

Xích Phổ giãy giụa, thân thể quả nhiên lại bị cầm cố, điều này làm cho hắn sinh tức giận, đường đường Đế Tộc, kết quả nhưng như thế bị động.

"Mở cho ta!"

Hắn giãy giụa thân thể, đồng thời há mồm phun ra một mảnh huyết dịch, phun ở chính mình cái kia cái thiên mâu trên, thôi thúc nó về phía trước bổ

tới.

Đây là hắn thành đạo bảo cụ, ngày sau muốn dựa vào nó hóa thành bất hủ đây!

Thiên mâu phát sáng, màu đen nhánh binh khí dường như một vòng đen mặt trời giống như, mang theo như đại dương khói đen, hướng về cái kia thần tiễn nghênh đi, muốn triệt để đánh nát.

Coong!

Mặc dù là mũi tên máu, thế nhưng cùng cái kia cái thiên mâu va chạm sau, nhưng phát sinh chói tai tiếng kim loại va chạm, tia lửa văng gắp nơi, thần quang ngút trời.

Xích Phổ xem một trận đau lòng, bởi vì, vào ngày hôm đó mâu đáng sợ lưỡi dao gió trên, xuất hiện một đạo rất lớn chỗ hổng, bị mũi tên máu vỡ rơi mất bộ phận.

Mũi tên này đến đáng sợ dường nào? Để thân là Đế Tộc hắn đều một trận hãi hùng khiếp vía.

"So với Đại La Kiếm Thai còn sắc bén?" Phía sau, Thiên Giác Nghĩ trợn tròn cặp mắt, đồng thời kích động cùng phấn chấn cực kỳ.

"Đại La Kiếm Thai đều là bị động phòng ngự, sẽ không chủ động thảo phạt." Thanh Y nói.

"Giết!"

Đại trưởng lão gầm thét, nhưng vẫn chưa tái xuất tiễn.

Ngay khi mọi người ngạc nhiên giờ, cái kia va chạm thiên mâu mà lâm thời tản mất mũi tên máu, một lần nữa ngưng tụ, hóa thành một đạo đỏ đậm thần mang, nhằm phía Đế Tộc chí tôn.

Xích Phổ khiếp sợ, hắn rõ ràng hóa giải mũi tên này, nó lại tái hiện.

Hơn nữa, thân thể của hắn lại một lần hành động chậm chạp, hành động gian nan, vạn bất đắc dĩ, hắn phun ra miệng lớn huyết, hóa thành thần kiếm, về phía trước bổ tới.

Kết quả, không thể ngăn cản này mũi tên, nó bắn giết đến trước mắt.

Ngoài ra, hắn lấy ra vài loại tổ thuật cũng vô hiệu, màn ánh sáng bảo vệ không được hắn.

Xích Phổ cắn răng, ra sức giãy dụa, hướng về bên hông di, kết quả phù một tiếng, mũi tên này đâm thủng bả vai của hắn, ở nơi đó nổ tung.

Ầm!

Xích Phổ rung bần bật, từ bả vai bắt đầu, tiểu nửa thân thể đều nổ tung, đầm đìa máu tươi, bạch cốt có thể thấy được, phi thường thê thảm.

Tình cảnh này chấn động toàn bộ chiến trường, phải biết, đây chính là Đế Tộc à, được xưng bất bại, chính là chuyên vì dị vực các tộc ra mặt nhân vật vô địch.

Hắn hôm nay bị mời đến nơi này, vốn là vì là kinh sợ Đế Quan, biểu diễn đánh đâu thắng đó không gì cản nổi thần uy, kết quả lại bị người giết tới mức độ này.

Xích Phổ, quá thê thảm, nửa người suýt nữa hủy diệt, bị trọng thương.

Hống!

Xích Phổ cả người tinh khí dâng trào, một đạo lại một vệt ánh sáng màu máu vọt lên, hiện ra năm màu, đó là đặc thù dòng máu, vết thương của hắn ở khép lại, cụt tay ở sống lại.

"Đều nói rồi muốn cắt đầu ngươi, nhất định sẽ lấy xuống!" Mạnh Thiên Chính lạnh lùng nói.

Hắn hiện nay tuy rằng sắc mặt trắng bệch, thiếu hụt màu máu, thế nhưng là càng uy nghiêm, thân là hoàng kim năm tháng trạng thái, hai mươi mấy tuổi, anh tư bộc phát.

Tàn tạ hoàng kim chiến y, rạn nứt thành một mảnh lại mảnh, tôn lên hắn dường như Chiến Thần giống như vậy, ánh mắt như lãnh điện, lộ hết ra sự sắc bén.

Mạnh Thiên Chính lại một lần chuẩn bị khởi công, đem Xích Phổ đánh giết!

"Ngươi dám!"

Dị vực chí tôn quát lên, đồng thời thôi thúc Tiên khí, muốn quấy rầy, kết quả, Thanh Mộc lão nhân chờ cũng đều chuyển động, bọn họ tuy rằng nhân số ít, thế nhưng Tiên khí uy lực nhưng càng hơn một ít.

Ầm!

Tiên khí cuồn cuộn, song phương đấu.

Cảnh tượng này cực kỳ đáng sợ, khai thiên tích địa cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi, vực ngoại có lớn tinh rơi lã chã, ở trên đường nổ tung.

Đến cuối cùng, bọn họ như trước chỉ có thể đối lập, đều không làm gì được đối phương.

"Giết!"

Rốt cục, có dị vực chí tôn không kiềm chế nổi, cầm trong tay binh khí, hướng về Đại trưởng lão nơi đó giết đi, bởi vì, bọn họ không thể để cho Xích Phổ thật là xảy ra bất trắc.

Dù cho đều là chí tôn, thế nhưng Xích Phổ thân phận quá bất nhất giống như, là vị kia giết qua Tiên vương vô thượng tồn tại đời sau, là chân chính Đế Tộc, nếu như chết đi, phiền phức rất lớn.

"Ai tới giết ai!" Mạnh Thiên Chính lúc này quả nhiên dường như điên cuồng giống như vậy, tóc đen đầy đầu múa may cuồng loạn lên, lần thứ hai mở cung, bắn giết hướng về vọt tới hai người kia.

Lần này, hắn hành động cực nhanh, không có lại tích trữ sức mạnh.

Một đạo huyết tinh từ cái đó ngực chảy ra, để hắn sắc mặt càng ngày càng trắng xám, thế nhưng hắn chiến ý nhưng càng đắt đỏ, một tiếng rống to: "Giết!"

Ánh sáng đỏ ngòm ngút trời, mũi tên này uy lực vô cùng lớn!

Vọt tới chí tôn, vốn là là tự phụ, không tin tà, có thể hiện tại nhưng sắc mặt biến, thân thể hắn bị cầm cố, rất khó nhúc nhích.

Phốc!

Mũi tên này bắn vào mi tâm của hắn trong, vọt qua, đánh giết cái đó nguyên thần chỉ trong nháy mắt.

Đón lấy, hắn toàn bộ thân thể bắt đầu đứt từng khúc, cấp tốc tan rã, sau đó nổ tung, trở thành một đám mưa máu.

"Đây rốt cuộc là cái gì yêu công, làm sao sẽ đáng sợ như vậy?" Cái khác chí tôn cũng đều khiếp đảm, khó có thể tin tưởng được.

"Giết người, giết, giết thiên, giết tiên, giết kỷ!" Xa xa, Thanh Mộc lão nhân thở dài, lộ ra vẻ ưu lo, bởi vì hắn biết cái kia màu đỏ sậm đại cung đáng sợ. Mạnh Thiên Chính ở giết địch giờ, tự thân cũng ở trả giá thật lớn, sơ sót một cái, thật sự sẽ giết kỷ!

"Chạy đi đâu!" Mạnh Thiên Chính hét lớn, bởi vì tổng cộng vọt tới hai tên chí tôn, đều muốn chém giết hắn, một người bị giết, tên còn lại xoay người muốn tránh ra cái đó phong mang.

Kết quả, Mạnh Thiên Chính không chút do dự, lần thứ hai từ ngực dẫn

ra một đạo mũi tên máu, bắn giết đi ra ngoài.

Phốc!

Vẫn không thể trốn, mũi tên này bắn vào người này phần lưng, cầm cố thân thể, nguyên thần đều không thể chạy trốn, theo thân thể toàn thể nổ tung, hình thần đều diệt.

"Người này giết tới điên cuồng, ở vào một trạng thái đặc biệt trong, nói không chắc thật sẽ giết chết chính hắn!" Đối diện, có người run giọng nói.

Thần chặn Sát Thần, phật chặn thí phật!

Hiện tại, Mạnh Thiên Chính làm cho người ta cảm giác chính là như vậy.

"Nên ngươi rồi!" Làm Mạnh Thiên Chính lần thứ hai từ ngực dẫn ra một đạo mũi tên máu, có thể phát hiện, cái kia dòng máu rõ ràng không có như vậy đỏ tươi, vô cùng lờ mờ.

"Một thân huyết tinh tiêu hao hết, ta xem ngươi còn làm sao đến liều mạng, nên ta giết ngươi rồi!" Đế Tộc chí tôn Xích Phổ lạnh lẽo âm trầm nói rằng, hắn chủ động giết tới, xoay chuyển thiên mâu liền chém đánh.

"Lời ta nói giữ lời, đầu của ngươi muốn định rồi!" Mạnh Thiên Chính lạnh lùng nói, buông ra dây cung, này chi không tính đỏ đậm thần tiễn bay ra ngoài.

"Hả?" Xích Phổ hãi hùng khiếp vía, mũi tên này nhìn như không đủ đỏ tươi, huyết tinh giảm thiểu, thế nhưng uy lực không giảm, lại một lần để thân thể hắn chậm chạp.

"Phá cho ta!"

Hắn rống to, chấn động ngực, sau đó há mồm, phun ra một cái đặc thù dòng máu, ở trong ẩn chứa chói mắt hào quang năm màu, vô cùng đáng sợ.

Đây là Đế Tộc máu!

Trên thực tế, trong cơ thể hắn vốn liếng chính là phút năm loại sắc thái, thường ngày bất quá lấy đỏ đậm vì là chủ, nhưng hiện tại xuất hiện ngũ sắc huyết cực kỳ không giống.

Nó mang theo bất hủ khí tức, sức mạnh bàng bạc, mênh mông khó lường.

Đây là tổ huyết, là Cai Tộc di truyền lại hi hữu bảo huyết, mang theo bất hủ dấu ấn mảnh vỡ.

Này đoàn huyết không ngừng biến hóa, đang diễn hóa khai thiên tích địa các loại cảnh tượng.

Phốc!

Mũi tên máu bị ngăn cản, sau đó càng lờ mờ, nó đang bị tiêu diệt!

Lấy huyết đối với huyết!

"Dòng máu của ta tinh hoa bộ phận truyền thừa với Bất Hủ Chi Vương, tuy rằng ta không thể kích hoạt, nhưng như trước không phải máu của ngươi tinh có thể so sánh với!" Xích Phổ ngạo nghễ nói rằng.

Mũi tên máu bị tiêu diệt, cuối cùng hoàn toàn mờ đi tối tăm, sau đó nổ tung.

Phốc!

Ở nổ tung trong nháy mắt, Xích Phổ nụ cười đọng lại, bởi vì một luồng đáng sợ phong mang xuyên thủng thân thể, đem hắn xé rách!

"Tại sao?" Hắn không rõ, hắn ngũ sắc huyết tinh rõ ràng đã hóa rơi mất cái mũi tên này, làm sao hắn vẫn là gặp nạn?

Xích Phổ còn chưa chết, thế nhưng quanh thân không thể động, bị cầm

cố, Mạnh Thiên Chính huyết tinh chưa tiến vào thân thể ấy, thế nhưng một luồng sức mạnh đáng sợ đâm đi vào, phá hủy cái đó sức sống.

"Huyết mạch của ngươi xác thực mạnh mẽ, không thẹn vì là Bất Hủ Chi Vương hậu nhân, nhưng, điều này đại biểu không là cái gì. Trọng yếu chính là ta chiến ý, sức mạnh của ta, mượn huyết tinh gánh chịu mà thôi, ta cường là bởi vì con người của ta, mà không phải huyết thống." Mạnh Thiên Chính lạnh lùng nói rằng.

Hắn bước lên phía trước, đến phụ cận, lần thứ hai cầm trong tay Đại La Kiếm Thai, xoay chuyển thần kiếm, phù một tiếng, đem Xích Phổ đầu lâu chém xuống đến!

"Mượn ngươi đầu lâu dùng một lát!" Mạnh Thiên Chính quát lên.

Hắn thật sự chém xuống một vị Đế Tộc đầu lâu, muốn tế tự chết trận với đại mạc trong các đời tiên hiền cùng anh linh!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1545: Hạt Nhân

Phù một tiếng, huyết dịch vọt lên rất cao, mang theo hào quang năm màu, vô cùng xán lạn loá mắt, một cái đầu lâu lăn xuống, chấn động lòng người!

Tất cả mọi người đều ngây người, vậy là ai? Xích Phổ, đến từ Đế Tộc!

Một người nói lĩnh vực cường giả tuyệt thế, nhìn xuống nhân gian, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, bị cho rằng ở phàm trần ngang dọc vô địch, không có đối thủ.

Kết quả, hắn vẫn là thất bại, như thế một cái nhân vật mạnh mẽ, rất nhiều vạn năm không xuất thế, hôm nay vì là kinh sợ Đế Quan quần hùng mà đến, nhưng cuối cùng bị chém xuống đầu lâu.

Đế Tộc, vẫn ngủ đông, rất ít lộ diện, bởi vì quá mạnh mẽ, phần lớn thời gian đều ở tại tổ trong, quan sát nhân thế chìm nổi, địa vị cao cả ở trên.

Bọn họ làm cho người ta ấn tượng chính là, tuyệt đại mạnh mẽ, không thể chiến thắng, xưng tôn trên thế gian, chỉ cần bọn họ xuất thế, không có không giải quyết được vấn đề.

Có thể nói ở cùng cấp trong, bọn họ luôn luôn quét ngang đối thủ, một đường nghiền ép, sẽ không có bất kỳ bất ngờ!

Nhưng là, hôm nay hoàn toàn khác nhau, đánh vỡ thường quy, Xích Phổ bị người chém xuống đầu lâu, thi thể không đầu ngã xuống, máu tươi dâng trào, cảnh tượng đáng sợ.

Thời khắc này, thiên địa yên tĩnh, rất nhiều người đều đang chăm chú, nhìn thấy tình cảnh này đều bị kinh sợ.

"À, Xích Phổ chết trận, Mạnh tiền bối thắng rồi, chém xuống cái đó thủ cấp!" Rốt cục, Đế Quan bên này có người kêu to, cuồng rống lên, gần như điên cuồng.

Như vậy chiến tích, cận cổ không có, chưa từng nghe qua!

Bực này huy hoàng, hay là cần tìm hiểu đến tiên [thời kỳ cổ, niên đại đó mới có người từng làm chuyện như vậy.

"Thắng, chúng ta chiến thắng Đế Tộc, chém xuống đầu của hắn, à... Ha ha!" Ra khỏi thành đến tham chiến thống lĩnh, tất cả đều rống to, vô cùng kích động, dường như giống như bị điên.

"Ha ha, ma nhãi con, các ngươi lại hung hăng à. Cái gì Đế Tộc vô cùng, còn không là bị ta giới chí tôn cắt lấy đầu, có loại trở lại xâm chiếm à!" Có người cười ha ha, nước mắt đều chảy ra.

Bởi vì, từng ấy năm tới nay, ở cùng dị vực đại quân trong khi giao chiến. Hắn sao rất khó chịu, trải qua sỉ nhục, phần lớn thời gian đều rơi vào hạ phong, vẫn thất lợi.

Hôm nay trận chiến này xoay chuyển cục diện, Đại trưởng lão trước sau giết vài tên chí tôn, cuối cùng càng là tiễn xạ Đế Tộc, lấy xuống đầu của hắn, biết bao huy hoàng.

Loại này chiến tích vượt qua dĩ vãng, tuyệt đối là một hồi đại thắng. Ý nghĩa to lớn!

Đế Quan bên trong, trên tường thành, Kim Thái Quân sắc mặt biến đổi liên tục, điều này làm cho nội tâm của nàng chấn động, sắc mặt có chút xanh lên, hết sức khó coi.

Nàng không phải không biết Mạnh Thiên Chính mạnh, thế nhưng là không nghĩ tới, sẽ như vậy "Thái quá". Ra khỏi thành sau khi hắn liền giết chí tôn, dũng mãnh vô địch. Cuối cùng càng là cắt xuống Đế Tộc đầu lâu, đây là thế nào một loại óng ánh chiến công?

Mạnh Thiên Chính càng ngày càng chói mắt, thì lại càng sẽ làm nàng bị động, bởi vì hai người chủ trương là xung đột lẫn nhau.

Trên tường thành, bất kể là Kim gia vẫn là Đỗ gia các loại, những tu sĩ kia sắc mặt đều rất khó nhìn. Có chút sợ sệt, trước đây không lâu Kim Thái Quân nhưng là nói Mạnh Thiên Chính xuất quan là hành sự lỗ mãng, không hiểu đại cục, có thể bây giờ nhìn lại, này trượng thắng thật xinh đẹp rồi!

Bọn họ kinh hoảng. Trước kia cho rằng Mạnh Thiên Chính chắc chắn sẽ chết trận ở bên ngoài, không về được, cùng Kim Thái Quân nghĩ tới như thế.

Hiện tại hoàn toàn không phải như vậy một chuyện, Mạnh Thiên Chính thật sự giết ra một cái phong độ tuyệt thế, nhất định sẽ hung hăng trở về, đến thời điểm ai không sợ sệt?

Mà đối diện, dị vực đại quân, từng cái từng cái lặng lẽ, không ai lên tiếng, bọn họ mới đầu khiếp sợ, không thể tin được tất cả những thứ này, sau đó tất cả đều trầm mặc.

Chuyện này với bọn họ tới nói, tuyệt đối không thể tiếp thu, được xưng bất bại Đế Tộc bị người chém xuống đầu lâu, đây là biết bao khó chịu sự tình.

Dưới cái nhìn của bọn họ, đây là sỉ nhục, trong lòng phẫn nộ, dị vực mạnh mẽ hai kỷ nguyên, vẫn đại thắng, loại này chiến tích để bọn họ có loại cảm giác bị thất bại.

"Thả ra Xích Phổ!" Đối diện, có người hét lớn, chí tôn chuyển động, thôi thúc Tiên khí, hướng bên này đánh giết.

Thế nhưng, Đế Quan không sợ, lấy ra Thập Giới Đồ, Thiết Huyết Chiến Kỳ, tiến lên nghênh tiếp, một tiếng vang ầm ầm, bầu trời run rẩy, đại mạc sóng biển ngập trời, óng ánh khắp nơi.

Song phương đều không làm gì được đối phương, nếu như vận dụng Tiên khí, chỉ có thể đối lập.

"Xích Phổ đại nhân!" Có người kêu to.

Này không thể tiếp thu, Đế Tộc nếu là chết trận là rất lớn sự kiện, hắn là Bất Hủ Chi Vương hậu nhân, đặc biệt là người kia còn sát tâm rất nặng, từng diệt quá Tiên vương.

Mọi người không biết có hay không sẽ đưa tới lửa giận, bọn họ rất lo lắng, hi vọng đoạt lại Xích Phổ.

Nhưng cái này không thể nào, Mạnh Thiên Chính xoay chuyển Kiếm Thai chém xuống đầu của hắn sau, một cái liền đề ở trong tay, đến lúc này, Xích Phổ còn sống sót.

Đương nhiên, hắn hết sức yếu ớt, ngọn lửa sinh mệnh chập chờn, lúc nào cũng có thể sẽ tắt!

Trên đất, bộ kia không đầu thi thể ở tan rã, sau đó phù một tiếng nổ tung, bởi vì sát tiễn nhập thể, chém cái đó sức sống, phá hoại tất cả, hủy diệt rồi cái đó thân thể.

Cho tới này viên đầu lâu, từ lâu tràn đầy vết rách, nguyên thần suy yếu, cũng chết nhanh rơi mất.

Xích Phổ, cảm giác nhục nhã, mặc dù là chí tôn, được xưng đại tinh tạc với trước mắt mà không biến sắc, thế nhưng hiện tại hắn không thể duy trì loại kia trấn tĩnh cùng lạnh lùng.

Bởi vì, bị người như vậy nhấc theo, mang theo đầu của hắn, đây là hắn xưa nay không dám nghĩ sự tình, làm sao sẽ bại?

Thân là Đế Tộc, là Xích Vương hậu nhân, từ sinh ra hắn xưa nay đều chưa bao giờ gặp loại này thất bại, khiến cho nội tâm hắn dày vò, hận không thể gào vỡ tinh không.

Hắn không thể nào tiếp thu được sự thực này, có thể nào nếm trải mùi vị thất bại này?

"Muốn giết liền động thủ đi!" Hắn ngược lại cũng kiên cường, đến này thời khắc sống còn, từ từ tỉnh táo lại, lạnh giọng nói rằng.

Mạnh Thiên Chính nhấc theo đầu của hắn, khống chế sức mạnh, khiến cho nhảy vào cái đó đầu lâu sát ý không bạo động, bảo vệ nguyên thần của hắn không tắt, sau đó nhìn về phía dị vực đại quân.

"Còn dám xâm chiếm, đều là kết cục này!"

Lời nói này không cao vút, cũng không sục sôi, chỉ là rất phổ thông một câu, thế nhưng là gây nên sóng lớn ngập trời.

Dị vực sinh linh, từng cái từng cái tức giận, thế nhưng, rồi lại nói không ra lời, liền Xích Phổ đều thất bại, bọn họ có biện pháp gì, trừ phi bất hủ có thể vượt qua thiên uyên!

Thậm chí, có người đang hoài nghi, cái này trên người mặc tàn tạ hoàng kim chiến y nam tử, có hay không đã muốn bước ra bước đi kia, có thể chiến bất hủ?

Cho tới Đế Quan phương hướng, tất cả mọi người đều hoan hô, tuổi trẻ, ở vào hoàng kim trong năm tháng Đại trưởng lão lời nói, để bọn họ phấn chấn, được cổ vũ thêm mấy lần.

Sinh ở Đế Quan, bảo vệ ranh giới, loại này hào hùng mới là bọn họ theo đuổi, chính là muốn đối mặt cường địch cũng dám trừng mắt lạnh lẽo, lấy trường mâu, chiến kích đối mặt!

Khuất nhục sống sót, không phải bọn họ mong muốn.

Kim Thái Quân cách làm, từng để bọn họ rất không thoải mái, hiện tại một cái úc khí rốt cục đi ra.

"Mạnh tiền bối vô địch!" Có người cao giọng la lên, nhất thời âm thanh liên tiếp, liền thành một vùng, cuối cùng dường như sấm sét đang vang vọng.

"Ngươi muốn như thế nào mới có thể thả ra Xích Phổ?" Có người hô.

Dị vực đại quân đều trầm mặc lại, đây là việc chưa bao giờ có, bên mình thống suất lại rơi vào trong tay kẻ địch, khiến cho bọn họ cảm thấy, quá hoang đường.

"Muốn giết muốn quát, theo ngươi!" Xích Phổ rất thẳng thắn nói rằng.

Hắn cảm thấy rất khuất nhục, thế nhưng không có cách nào, đầu lâu bị người nhấc trong tay, khiến cho hắn hận không thể xé rách thương vũ, đập vỡ tan thiên nhật.

"Bọn ngươi trở lại, đem Hoang mang về, ta liền đem Xích Phổ giao cho các ngươi." Mạnh Thiên Chính mở miệng.

Quần hùng biến sắc, không chỉ có dị vực mọi người, chính là Đế Quan tu sĩ cũng chấn động, xem ra Hoang ở Mạnh Thiên Chính trong lòng phân lượng thật sự quá nặng, vào lúc này còn đang nghĩ biện pháp cứu lại.

"Chuyện này... Hơn nửa không làm nổi, hắn bị vây ở xe chở tù trong, đã đưa đi."

"Đưa đi, còn có thể trả lại." Đại trưởng lão nói rằng.

Lần này, dị vực bên kia trầm mặc, bởi vì chuyện này hơn nửa thật sự không làm nổi, vậy cũng là trải qua huyết à, có thể nào dường như trò đùa bình thường huỷ bỏ?

Bất Hủ Chi Vương uy nghiêm cực điểm, để bọn họ thu tay lại, cái kia không thể!

Ngoài ra, dị vực rất ít trao đổi tù binh, lúc bình thường tới nói, sẽ không thỏa hiệp.

Nơi đó pháp tắc sinh tồn tàn khốc, vô cùng thiết huyết, cái này cũng là bọn họ hiếu chiến đồng thời mạnh mẽ căn do một trong!

Mạnh Thiên Chính thở dài, hắn tự nhiên biết bên kia phong cách, cũng không có ôm hi vọng, chỉ là nói ra nhắc lên mà thôi.

Bất quá, Xích Phổ chung quy thân phận không phải chuyện nhỏ, dị vực đại quân khẳng định vẫn là rất kiêng kỵ, không có dám lung tung tỏ thái độ.

"Đã như vậy, vĩnh phong ngươi." Đang khi nói chuyện, Mạnh Thiên Chính ngón tay phát sáng, gọi ra Xích Phổ nguyên thần, đem cầm cố, phong ấn tại một cái cốt trong đỉnh.

"Ngươi muốn làm gì?" Xích Phổ quát lên.

"Nghe nói qua hạt nhân sao, ngươi chính là!" Mạnh Thiên Chính đáp lại nói, đồng thời nhìn về phía dị vực đại quân, nói: "Hoang một ngày không về, hắn liền một ngày phong ấn. Hoang nếu có tổn, hắn tất vong!"

Tất cả mọi người ngạc nhiên, không nghĩ tới hắn biết cái này giống như, Xích Phổ trở thành hạt nhân?!

Đón lấy, Mạnh Thiên Chính đem Xích Phổ cái kia mất đi nguyên thần đầu lâu giao cho Thanh Mộc lão nhân, nói: "Giữ lại tế điện tiên hiền anh linh!"

Đối diện, dị vực đại quân nhất thời vỡ tổ, toàn bộ phẫn nộ, để bọn họ cảm thấy hận muốn điên, thẹn quá thành giận.

"Không phục liền tới đây đánh một trận!" Mạnh Thiên Chính đáp lại.

Ầm!

Đột nhiên, đại mạc phần cuối, một giọt máu hạ xuống, cuồn cuộn mà đến, mới đầu đỏ sẫm, tiếp theo thần quang năm màu ngút trời, khủng bố tuyệt luân, hướng nơi này tiếp cận.

Mặt của mọi người sắc đều thay đổi, sau đó tê cả da đầu!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1546: Bất Hủ Vương Huyết

Một giọt máu mà thôi, lại kéo thiên địa đại thế, dâng tràn cuồn cuộn, để đại mạc sôi trào, đập trời sóng cát, tất cả mọi người đều đang run rẩy!

Dị vực trăm vạn đại quân tất cả đều quỳ sát xuống, tiến hành cúng bái!

Chớp mắt, vực ngoại rất nhiều tinh đấu đều đang lay động, toàn bộ đại vũ trụ đều muốn rung động lên, uy thế như vậy không thể tưởng tượng, rung chuyển trời đất, năm tháng sông dài theo hiện lên.

Một giọt máu mà thôi, liền tạo thành như vậy không thể nào hiểu được khủng bố cảnh tượng!

Tất cả mọi người đều biết, đó là dị vực vô thượng cường giả diễn dịch, chân thân không qua được, tung ra một giọt máu, vượt qua thiên uyên, bay tới bên trong chiến trường này.

Một giọt máu, óng ánh ướt át, tỏa ra ngũ sắc bất hủ ánh sáng, cuồn cuộn mà đến, nhìn rất nhỏ một giọt, thế nhưng khí thế bàng bạc, ép Càn Khôn nổ vang, muốn tan vỡ.

Đế Quan, trên tường thành.

Rất nhiều người sợ hãi, dù cho có cự thành có thể thủ, khó có thể công phá, mọi người cũng kinh hoảng, thần hồn đều ở không tự chủ được run rẩy.

"Ta liền biết, Mạnh Thiên Chính gây ra đại họa, ta đều đã nói điều kiện xong, hắn còn ra thành, hôm nay nếu có đại nạn, hắn chính là tội nhân thiên cổ!" Kim Thái Quân nói rằng.

Cho tới các tộc tu sĩ, bao quát hệ "kim" nhân mã, Đỗ gia chờ đều từ lâu

nói không ra lời, loại kia khủng bố gợn sóng, để bọn họ một cái sắc mặt tái nhợt.

Rất nhiều người đều cảm thấy, Bất Hủ Chi Vương là không thể chiến thắng, vạn nhất bọn họ thật sự lên đường lại đây, thành phá làm sao bây giờ?

"Hẳn là... Sẽ không vượt giới chứ?" Mấy người run giọng nói, đây là Đỗ gia Đại thống lĩnh.

"Vượt giới hay không, vẫn là 5 ăn 5 thua con số, liền xem tâm ý của bọn họ rồi!" Kim Thái Quân tay chống mộc trượng nói rằng.

Đế Quan trước, ra khỏi thành tác chiến Đế Quan tu sĩ tự nhiên cũng đều sắc mặt trắng bệch, mặc dù nói bọn họ rất dũng mãnh, không có gì lo sợ. Thế nhưng loại kia áp bức để thân thể bọn họ khó chịu.

Ầm!

Vài món Tiên khí phát sáng, ngăn cách ngoại giới, phóng ra một tia lại một tia sương trắng, đó là tiên khí đang tràn ngập, bảo vệ bọn họ.

Nhưng mà. Giọt kia huyết cũng phát sinh biến hóa kỳ dị, cấp tốc phóng to, giống như đại dương, bao phủ trên trời dưới đất, cấp tốc mà đến, che ngợp bầu trời.

Phảng phất thế giới tận thế đến. Chấn động nhân gian, tất cả mọi người đều kinh hoảng, khó có thể chống cự.

Vực ngoại, một viên lại một viên tinh thể đều ở theo run rẩy, đang run rẩy. muốn giải thể, muốn vào đúng lúc này sụp ra.

Một giọt máu, lại tạo thành loại này phải diệt thế giống như cảnh tượng, có thể nào làm người không sợ?

"Bất Hủ Chi Vương!"

Thời khắc này, dị vực trăm vạn đại quân quỳ bái sau, tất cả đều hô to,

bọn họ kích động, vẻ mặt điên cuồng. Mang theo kính ngưỡng, còn có cực kỳ sùng kính, ngước nhìn biển máu.

Ngũ sắc huyết dịch cuồn cuộn. Thật sự như đại dương bao phủ tới, nhấn chìm nơi này.

"Thiết Huyết Chiến Kỳ, không tỉnh lại càng chờ khi nào!" Mạnh Thiên Chính đứng ở nơi đó, vẫy tay, đem cái kia mặt rách nát chiến kỳ chiếm được vào trong tay, một tiếng rống to. Sau đó mạnh mẽ đưa nó ném.

Rách nát chiến kỳ, no trải qua năm tháng gột rửa. Mang theo vạn cổ trầm trọng cùng tang thương, rào một tiếng cuốn lấy. Hướng phía trước bay đi, sau đó không ngừng phóng to.

Đến cuối cùng, nó bắt đầu run rẩy, nguyên bản lờ mờ mặt cờ, phát sinh cái thế sát khí, vọt lên ngợp trời, cuồn cuộn sôi trào.

Đại kỳ ngang trời, như ngân hà bay khắp, bay phần phật, phóng ra ánh sáng chói mắt, mặt trên có vết máu, tuy rằng đi qua một cái kỷ nguyên, còn chưa triệt để khô cạn.

Bởi vì, đó là thuộc về Tiên vương huyết, lúc này giống như là muốn nhỏ rơi xuống, từ mặt cờ bên trong không ngừng chảy ra!

Nó mang theo một luồng không thể tưởng tượng khí tức, ngang qua cổ kim, đè ép nhật nguyệt, phóng ra sức mạnh không gì sánh nổi.

Đây là chí bảo, là vô thượng pháp khí, càng là năm xưa Tiên vương quấn vải liệm, từng mang theo hai vị Tiên vương thi thể từ phía trước chiến trường mà về, huyết dịch tinh hoa đều chảy vào mặt cờ trong.

Vào lúc này, dị vực Bất Hủ Chi Vương dòng máu xuất hiện, làm tức giận chiến kỳ, để ngủ đông ở trong đó Tiên vương huyết bạo phát!

Bởi vì, nó cảm giác được năm xưa kẻ thù tinh lực, nắm giữ vượt qua vạn cổ lớn hận, chúng nó là túc địch, không chết không thôi, xưa nay không thể

hòa bình đối mặt.

Bất Hủ Chi Vương một giọt máu tuy rằng đáng sợ, hóa thành đại dương, thế nhưng phục sinh Thiết Huyết Chiến Kỳ kinh khủng hơn, tiên uy cái thế!

Vốn là muốn muốn chiến kỳ chân chính thức tỉnh, cần khó có thể tưởng tượng thần lực rót vào, muốn trả giá to lớn đánh đổi, mà lại không chắc có thể thành công, chỉ có thể phát huy ra bộ phận uy lực.

Nhưng hiện tại không giống, lần này, nó hoàn toàn là chính mình thức tỉnh, ngủ đông Tiên vương huyết sôi trào, dâng tràn cuồn cuộn, hận không thể muốn đốt cháy cửu trùng thiên.

Đó là ngày xưa tiên huyết, ẩn chứa chết trận Tiên vương lưu lại bất diệt chiến ý, lúc này, chiến khí cuồn cuộn, cuồn cuộn trên trời dưới đất, lập tức xung kích tới.

Mặt cờ cũng không biết trải ra bao nhiêu vạn dặm, bao trùm vòm trời, ầm một tiếng, nó trước tiên đánh tan ngũ sắc biển máu, trực tiếp đánh nổ.

Cái kia một giọt bất hủ máu, hiện ra nguyên hình, lần thứ hai hóa thành một giọt, óng ánh óng ánh, như một vòng rất nhỏ thiên nhật ngang trời.

Ầm!

Mặt cờ phần phật, lần thứ hai bay lượn, quét ngang tới, giọt kia huyết bị bao phủ, trực tiếp bị mặt cờ liền cho hấp thu, loáng thoáng nghe được ở trong có Tiên Âm chấn động, đó là vương cơn giận, là ngày xưa anh linh tiếng gào.

Sau một khắc, thiên địa yên tĩnh, hết thảy đáng sợ dị tượng cũng không thấy.

Chỉ có một cây cờ lớn phiêu trên không trung, màu đỏ sậm, mang theo cổ điển khí tức, máu tươi nội liễm tiến vào.

Không có ai không ngơ ngác, phía này chiến kỳ quả nhiên so với tưởng tượng còn đáng sợ hơn, cực kỳ trọng yếu, Bất Hủ Chi Vương bắn ra một giọt chân huyết liền như thế bị nó luyện hóa hấp thu.

Dị vực trăm vạn đại quân mới vừa rồi còn ở kích động la lên, kết quả hiện tại im bặt đi, tất cả mọi người đều hoá đá, giống như tượng đất.

Giọt kia huyết liền như thế bị lấy đi?!

Thiết Huyết Chiến Kỳ, thức tỉnh cấp tốc, thế nhưng giải quyết đi giọt kia huyết sau nó lại lờ mờ.

"Giết!"

Mạnh Thiên Chính một tiếng rống to, tự mình thôi thúc chiến kỳ, hướng về dị vực đại quân vung tới, mặt cờ hóa thành một mảnh sơn hà, nơi đó có vô số thân ảnh cao lớn rít gào, năm xưa đối mặt tận thế đến giờ tuyệt vọng, còn có bất khuất ánh mắt đều hiện lên đi ra, cuối cùng hóa thành hừng hực ngọn lửa chiến tranh, đắt đỏ chiến ý, bọn họ nhằm phía địch thủ.

Lúc này, ngày xưa cảnh tượng tái hiện, đã từng chết trận anh linh dường như muốn từ trên cờ lớn đi ra, cùng giết địch.

Trong hư không, lít nha lít nhít, đâu đâu cũng có bóng người, đâu đâu cũng có anh linh, theo gào thét, chấn động Càn Khôn.

"Giết à!"

Vô số người rống to, đó là Tiên Cổ không cam lòng, đó là tận thế chống lại, lúc này phảng phất hiện ra, đại kỳ phấp phới, đánh giết hướng về phía trước.

"Đi!"

Dị vực vài tên chí tôn chấn động, toàn bộ thôi thúc Tiên khí, Túi Càn Khôn, Tử Kim Chuy chờ vài món pháp khí thức tỉnh, ở đây đối kháng, đặc

biệt là Túi Càn Khôn lấy đi lượng lớn đại quân, bọn họ cực tốc lui về phía sau.

Chiến dịch này, bọn họ thất lợi, Xích Phổ bị bắt, khó đoán sống chết, bọn họ không muốn tái chiến.

Đương nhiên, chủ yếu nhất vẫn là giọt kia Bất Hủ Chi Vương huyết bị lấy đi, khiến cho bọn họ sợ hãi, trong lòng có e dè.

Ầm!

Tuy rằng có vài món Tiên khí bảo vệ che chắn, thế nhưng, đại kỳ run run, mặt cờ vẫn là đem mấy vạn nhân mã bao trùm, một tiếng vang ầm ầm toàn bộ cuốn lên.

Sau đó, nó mang theo những người kia đến giữa không trung, nhẹ nhàng chấn động, phù một tiếng, hết thảy sinh linh đều hóa thành tro bụi, đây chính là chí bảo chỗ kinh khủng.

Chân chính nếu như phát huy ra uy lực, không thể tưởng tượng!

Dị vực đại quân cực tốc lùi về sau, bị vài món Tiên khí bao vây, nhằm phía thiên địa phần cuối.

Vào lúc này, Túi Càn Khôn không chỉ có thu vào đi rất nhiều người mã, quan trọng nhất chính là, vài món binh khí đều phát sáng, hình thành một mảnh cao bằng trời bảo vệ màn ánh sáng, bao bọc tất cả mọi người cực tốc mà trốn.

"Giết à!"

Mạnh Thiên Chính ra tay sau, để theo ra khỏi thành những kia thống lĩnh theo nhiệt huyết sôi trào, rống to lên, liều mạng thôi thúc thần lực, trợ giúp tế Tiên khí.

Cho tới Thanh Mộc lão nhân mấy vị Vô địch giả liền càng không cần

phải nói, ở thôi thúc Thập Giới Đồ, Cửu Hoàng Lô các loại, ở phía sau truy sát.

"Giết à!"

Lúc này, chính là Đế Quan bên trong, rất nhiều người cũng cũng không nhịn được lớn rống lên, thậm chí chính là Vương gia, Đỗ gia, Tỳ Hưu chờ tộc đều có người theo huyết thống căng phồng.

Bởi vì, cảnh tượng này khi nào gặp? Đế Quan sinh linh lại lượn tới dị vực đại quân cái mông truy sát, khiến cho người kích động mà vui sướng, chưa bao giờ có.

Có thể nói, trận chiến này để bọn họ cực kỳ sảng khoái, chính là trong thành rất nhiều đại tộc đều ngồi không yên, một số cao thủ dồn dập gào thét, lao ra Đế Quan, hi vọng theo giết địch.

Đại mạc mênh mông, thế nhưng Tiên khí không phải bình thường, tốc độ cực nhanh, cấp tốc xuyên qua thiên uyên khu vực, đến đường chân trời phần cuối.

Ầm!

Tiên khí đánh về đi vào, lại có một ít dị vực tu sĩ nổ tung, hóa thành mưa máu.

Tuy rằng có Túi Càn Khôn, Thập Giới Đồ bảo vệ, khó có thể thật là tuyệt sát bọn họ, nhưng vẫn có một số người bị đánh chết.

Đùng!

Đột nhiên, Đại trưởng lão dừng lại, không tiến thêm nữa, cầm trong tay đại kỳ, ra hiệu những người khác cũng nghỉ chân.

Bởi vì, ở đây ngóng nhìn đến thiên uyên bên ngoài, nơi đó có khủng bố bóng người, dường như tuyên cổ trường tồn ma sơn bình thường đứng ở bất

hủ sương mù trong, không nhúc nhích.

Rất mơ hồ, không thấy rõ, thế nhưng là cực kỳ ngột ngạt.

Đó là vượt qua nhân đạo đỉnh cao sức mạnh sinh linh!

Bọn họ không nhúc nhích, ở nhìn thiên uyên, giống như ở suy nghĩ, như là đang suy nghĩ phương pháp phá giải.

Truy sát đến đó các tộc tu sĩ đều dừng lại, tiếng la giết ngừng lại, bọn họ thu hồi kích động tâm tư, yên lặng ngóng nhìn.

"Đi!"

Mạnh Thiên Chính thân thể lảo đảo một cái, khặc một cái huyết, nói ra một chữ như vậy.

"Đại trưởng lão!"

"Mạnh tiền bối!"

Rất nhiều người kêu sợ hãi, sợ hắn xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, dù sao, trước đây không lâu Mạnh Thiên Chính một người một mình chém giết mấy vị chí tôn, không thể không trả giá thật lớn.

"Ta không sao cả!" Mạnh Thiên Chính sắc mặt tái nhợt, cuối cùng liếc mắt nhìn khắp nơi phần cuối phương hướng, có tiếc nuối, cũng có không cam lòng, nói: "Khi nào có thể giết tới?!"

Cuối cùng, Đế Quan các tu sĩ bao vây Đại trưởng lão hướng phía sau thối lui.

Ai cũng không nghĩ tới sẽ là như vậy đại thắng!

Tới gần Đế Quan giờ, bọn họ không nhịn được lần thứ hai rống to lên, biểu đạt kích động tâm tình, chấn động thiên địa, mà trong thành cũng có người đang hoan hô.

Thế nhưng, rất nhiều người còn rất bình tĩnh, bọn họ biết, chuyện này vẫn không có xong đây!

Đặc biệt là hệ "kim" nhân mã nhất là e ngại, Đỗ gia, Tỳ Hưu chờ tộc cũng rất bất an, Mạnh Thiên Chính sống sót trở về, đến thời điểm có thể hay không thanh toán?

Rất nhiều cường giả đều đang suy đoán, Mạnh Thiên Chính cùng Kim Thái Quân không hòa thuận, lần này trở về hơn nửa muốn bạo phát đại xung đột!

Lúc này, Kim Thái Quân đang dùng lực nắm gậy, đốt ngón tay xanh lên, đó là dùng sức quá mạnh gây nên, cho thấy nội tâm của nàng không yên tĩnh.

Bởi vì, nàng biết, lần này Mạnh Thiên Chính sau khi trở lại, rất có thể sẽ nhằm vào nàng!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1547: Hỏi Tội Kim Thái Quân

Chiến dịch này, Mạnh Thiên Chính bắn giết chí tôn, bắt sống Đế Tộc, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, thần uy mênh mông, khiến cho tất cả mọi người đều hoan hô không ngớt.

Đế Quan sôi trào!

Khi bọn họ vào thành sau, cũng không biết nhiều có bao nhiêu người xông tới, tất cả đều đang hoan hô, ở rống to, thần sắc kích động, có người thậm chí chảy ra nước mắt.

Bởi vì, trận chiến này thật sự rất không dễ, lại thắng lớn như vậy, tại quá khứ chiến đấu trong, bọn họ cũng không biết ăn bao nhiêu lần thiệt lớn.

Từ cổ chí kim, Đế Quan có rất nhiều anh tài chết đi, đều là các tộc truyền kỳ nhân vật, kết quả kết thúc lờ mờ, chính là chí tôn cũng từng tiêu vong quá.

Ngày hôm nay, Mạnh Thiên Chính giết ra phong độ tuyệt thế, miễn cưỡng bức lui trăm vạn sinh linh, quét ngang vạn quân, thần uy hiển hách, khuấy động lòng người!

Trong thành, hết thảy trên đường đều chật ních sinh linh, đều nghe tin mà tới, thủ tại chỗ này, chờ đại quân trở về.

Lần này, có can đảm ra khỏi thành tham chiến các tộc cao thủ, từng cái từng cái cảm giác hào quang, cưỡi ở trên dã thú, nghểnh đầu, bọn họ cũng rất kích động

Nguyên bản, những này người là muốn đi chịu chết, cùng Mạnh Thiên Chính chinh chiến, hoàn toàn là không thèm đến xỉa, ai có thể nghĩ tới, cuối

cùng là chiến thắng trở về.

Bao nhiêu năm rồi, mỗi chiến tất bị tổn thương, trong thành đau buồn, mà lần này tình thế như vậy nghiêm túc, đến cuối cùng nhưng như thế huy hoàng kết thúc, vượt qua dự liệu của tất cả mọi người.

"Mạnh tiền bối thần uy cái thế!"

Mấy người phát ra từ chân tâm hống ra, chỉ vì nhiều năm úc khí lần này có thể phát tiết, chém [giết dị vực chí tôn, tù binh bọn họ Đế Tộc, đây là kinh thiên công lao.

"Chiến Thần!" Cũng không biết là ai cái thứ nhất hô lên, sau đó rất nhiều người đều cùng kêu lên hô to, thanh âm rung thiên địa, vang vọng Đế Thành.

Kim Thái Quân sắc mặt lạnh lùng, chống gậy, đi theo phía sau hắn hệ "kim" nhân mã mỗi một người đều không có mở miệng, trốn ở sau đó, câm như hến.

Chiến dịch này, Mạnh Thiên Chính giết ra uy phong như vậy. Cùng Kim Thái Quân đối xử dị vực thái độ so với, hoàn toàn là hai thái cực.

Rất nhiều người đều ý thức được cái gì, không nhịn được hướng phía đó nhìn tới.

Trước đây không lâu, Kim Thái Quân giao ra Hoang, khiến cho hắn rơi vào dị vực trong tay, liền như vậy vừa đi không trở lại!

Lúc này nghĩ đến, rất nhiều người đều hổ thẹn, không nhịn được thở dài một tiếng, Hoang nhưng là lập xuống chiến công hiển hách, chém giết đến hàng ngàn địch thủ. Kết quả nhưng lạc một kết cục như vậy.

Mấy người hồi tưởng sau, không nhịn được muốn rít gào, quá tiếc nuối, liền như thế đưa đi Hoang!

Hệ "kim" nhân mã từng cái từng cái sắc mặt khó coi, lúc này bị mọi

người quan tâm, nhưng không hề có một chút hào quang, ngược lại trên mặt rát, cảm thấy khó chịu.

Vương gia, Đỗ gia, Tỳ Hưu chờ đại tộc, cũng từng cái từng cái vẻ mặt lúng túng. Trước kia bọn họ cũng vẫn chống đỡ Kim Thái Quân, ai từng muốn, nhưng là như thế một cái bẫy mặt.

"Bọn ngươi còn không lui lại, tất cả đều vây quanh ở nơi này. Thành hình dáng gì!" Kim Thái Quân quát lớn.

"Mạnh tiền bối đại thắng mà về, chúng ta ở ăn mừng!"

Lệnh hệ "kim" nhân mã không nghĩ tới chính là, lại có thể có người dám như vậy trực tiếp chống đối cùng bác bỏ.

Ầm!

Lúc này, Mạnh Thiên Chính từ Thanh Mộc lão nhân trong tay tiếp nhận này viên nhỏ máu đầu lâu. Trực tiếp tung, rơi vào tổ đàn, nơi đó là tế điện anh linh nơi!

Tình cảnh này. Lần thứ hai gợi ra chấn động, rất nhiều người lớn tiếng quát hống, các đời tiên hiền, chết trận quá nhiều, có chút phi thường kinh diễm, nhưng cũng mất sớm.

Mà bọn họ đời sau, có không ít đều ở nơi này, như trước đang thủ hộ Đế Quan, còn ở quanh năm tiến hành đại chiến.

Thân là hậu nhân của bọn họ, trong lòng tự nhiên có một luồng tinh lực mãnh liệt, đang thét gào giờ, âm thanh đều run rẩy, khó tự kiềm chế, thậm chí nghẹn ngào.

Mạnh Thiên Chính vì là các đời anh linh rửa nhục, giết chí tôn, cầm Đế Tộc, dùng Bất Hủ Chi Vương đời sau tế tự bọn họ, tự nhiên để từng người cảm xúc dâng trào, huyết dịch sôi trào.

"Cảm ơn Mạnh tiền bối!" Có người la lớn.

Có thể nói, thời khắc này Mạnh Thiên Chính lòng người hướng về, các tộc đều ở niệm cái đó tốt.

"Đáng tiếc... Hoang!" Vào đúng lúc này, Mạnh Thiên Chính nói ra như thế vài chữ, mang theo tiếc nuối, mang theo phẫn nộ, âm thanh băng hàn, nhìn về phía Kim Thái Quân.

Làm nghe đến mấy câu này, các tộc tu sĩ càng thêm giận dữ và xấu hổ, nếu như bọn họ toàn lực ngăn cản, liều chết phản đối, hay là sẽ không là bộ dáng này.

Ai cũng biết, Hoang lập xuống công lao bằng trời, chiếc kia rương gỗ rất quan trọng, là Bất Hủ Chi Vương đều mơ ước đồ vật, kết quả kết cục của hắn nhưng như thế thảm.

Đến dị vực, hắn còn có thể có kết quả tốt sao, phỏng chừng, rất nhiều đại tộc đều sẽ không bỏ qua hắn, dù sao hắn giết dị vực quá nhiều cường giả.

Đồng thời, ở Đế Quan ở ngoài giờ, mọi người liền đã thấy, các tộc dồn dập hướng về hắn ra tay, thậm chí, liền một vị chí tôn đều trong nháy mắt, cầm cố hắn, dùng một tên binh lính chiến mâu đâm thủng hắn lồng ngực, đầm đìa máu tươi, huyết tung chiến trường.

Tình cảnh đó, làm cho người ta lưu lại rất ấn tượng sâu sắc, Hoang không có cúi đầu, như trước thẳng tắp, hắn như vậy quật cường cùng cương liệt, đến dị vực có thể có kết quả gì tốt?

Kim Thái Quân mở miệng, nói: "Chúng ta đều biết, Bất Hủ Chi Vương có thể lại đây, nhưng đến tột cùng có hay không muốn xông Thiên Uyên, ở 5 ăn 5 thua con số, ai cũng không thể bảo đảm. Hoang, xác thực đáng tiếc, Đế Quan phụ hắn, thế nhưng hắn sinh tử của một người, nhưng đổi lấy Đế Quan 500 năm ôn hòa kỳ!"

Mạnh Thiên Chính ho khan, khóe miệng chảy máu, trên người hoàng

kim chiến y tuy rằng đựng liệt, thế nhưng hắn tự thân sắc mặt nhưng rất ảm đạm, phi thường trắng xám.

Thân thể của hắn lay động một hồi, có chút bất ổn, sắc mặt càng ngày càng thiếu hụt màu máu, tiếp theo lại oa một tiếng miệng lớn phun ra một ngụm máu, hắn thân thể lảo đảo, hầu như té lăn trên đất.

"Mạnh tiền bối!" Rất nhiều người kêu sợ hãi, vì hắn mà lo lắng.

Mọi người ý thức được, Mạnh Thiên Chính bắn giết chí tôn, bắt được Đế Tộc, không phải không việc gì, mà là trả giá cái giá cực lớn, hiện tại thương thế phát tác.

Kim Thái Quân trong mắt có hết sạch lóe lên, nàng nghểnh đầu, nhìn về phía phía trước, nói: "Ta thà rằng mang tiếng xấu, cũng phải bảo vệ Đế Quan, bảo đảm nó 500 năm bình tĩnh!"

Ầm!

Sau một khắc, Mạnh Thiên Chính cả người phát sáng, dù cho bị trọng thương, như trước huyết dịch dâng tràn cuồn cuộn, hắn mày kiếm dựng thẳng, nổi giận đùng đùng, đẩy ra chính đang nâng hắn Thanh Mộc lão nhân, áp sát về phía trước từng bước một.

Hắn như là một con tức giận sư, tàn tạ màu vàng giáp trụ mang theo huyết, phát sinh ánh sáng chói mắt, vọt lên tận trời.

Này nguyên bản tóc dài đen nhánh, lúc này cũng bị nhuộm thành màu vàng, từng cây từng cây óng ánh, mang theo sương máu, hắn nhanh chân mà đến, khí thế cường thịnh đến đỉnh điểm.

"Mạnh Thiên Chính ngươi muốn làm cái gì?!" Kim Thái Quân quát lên, nàng toàn thân gồ lên, cương khí dâng trào, đại đạo quy tắc vờn quanh, con ngươi lạnh lẽo âm trầm.

"Ngươi nói chỗ đó sinh linh 500 năm sau có thể giáng lâm, đến đến biên

hoang?" Mạnh Thiên Chính lạnh giọng chất vấn, toàn bộ mái tóc đều bắt đầu dựng ngược lên.

Tất cả mọi người đều biết, hắn thật sự nổi giận, chính là đang đối mặt dị vực đại quân giờ đều không có như vậy, hắn con mắt đều sắp đỏ, lạnh lùng nhìn Kim Thái Quân.

"Ta Kim gia vì là bảo vệ Đế Quan, không tiếc tiêu hao năm tháng dài đằng đẵng, thăm viếng thiên hạ, đây là bỏ ra rất lớn đánh đổi mới tra được!" Kim Thái Quân đáp lại.

"Bảo vệ Đế Quan, liền như thế bán đi có công Anh Kiệt?" Đại Trưởng lão quát mắng, tấm kia tuổi trẻ mà khuôn mặt anh tuấn trên tràn ngập hàn ý, mang theo sát khí ngập trời.

Ở hắn bên ngoài cơ thể, hoàng kim liệt diễm hừng hực, hắn dường như dục hỏa trùng sinh Chiến Thần, khí tức đè ép Đế Quan, ép về phía Kim Thái Quân, quát lên: "Ta so với ngươi rõ ràng hơn, muốn cho chỗ đó sinh linh giáng lâm, căn bản không phải cái gọi là 500 năm vấn đề, ngươi cái gọi là tiêu tốn to lớn đánh đổi tra được chỉ có những này?"

Những lời nói này chấn động mỗi người, cái gọi là chờ đợi 500 năm là không? Một đám người đều ngây người, như rơi vào hầm băng.

"Chỗ đó sinh linh, muốn nhìn thấy chính là dũng khí, là chúng ta đối kháng dị vực quyết tâm, chỉ có tự chúng ta tận lực, huyết chiến đến cùng, thậm chí sơn cùng thủy tận, bọn họ mới phải xuất hiện!" Mạnh Thiên Chính quát.

Hắn dường như một vị chiến tiên, rít gào, Đế Quan đều cùng reo vang, khiến cho rất nhiều người sắc mặt trắng bệch, tim mật đều muốn nứt ra rồi.

Cũng còn tốt, hắn tuy rằng phẫn nộ, nhưng có ý định khống chế, vẫn chưa thương tổn được mọi người, nếu không, hậu quả khó mà lường được.

"Ngươi ở vọng ngôn, vì gây nên cái gọi là tinh thần, cố ý xoá bỏ ta Kim

gia công lao, xuất phát từ tư tâm!"

"Ngươi có gì công lao? Thành sự không đủ, bại sự có thừa, lạnh lẽo rất nhiều người tâm!" Mạnh Thiên Chính trách mắng, ai cũng không nghĩ tới, hắn sẽ bị nổi giận đến bộ dáng này.

Ầm!

Sau một khắc, Mạnh Thiên Chính ra tay rồi, về phía trước công kích.

"Ngươi quả nhiên là như vậy, vì này cái gọi là "Lạnh lẽo các tộc tâm", mà như vậy nhằm vào ta." Kim Thái Quân trách mắng.

"Thốn công chưa lập, cũng dám tranh công người khác vì bản thân có? Không biết sỉ!" Mạnh Thiên Chính bàn tay lớn thăm dò sau, che kín bầu trời.

Hệ "kim" người tất cả đều run rẩy, phù phù thanh âm không dứt bên tai, bọn họ đều tê liệt trên mặt đất, run lẩy bẩy, căn bản không đứng lên nổi.

Chính là có Kim Thái Quân phóng thích ánh sáng thần thánh, chiếu khắp bọn họ, cũng không có tạo được tác dụng, những này người như rơi vào hầm băng, giống như gần Địa Ngục, nơm nớp lo sợ.

Ầm!

Kim Thái Quân lấy ra một cái cổ bảo, đó là một cái Tử Kim giản, mang theo hỗn độn khí, hướng về Mạnh Thiên Chính đánh giết mà đi, chặn đánh mặc to lớn tay.

"Coong!"

Mạnh Thiên Chính vẫn chưa lui tránh, càng lấy bàn tay màu vàng óng cứng rắn chống đỡ, đánh vào Tử Kim giản trên, tiếng vang chói tai, trực tiếp đánh văng ra chí tôn binh khí.

Kim Thái Quân da đầu một trận lạnh lẽo, đây chính là thành đạo chi khí, kiên cố bất hủ, ở trong ẩn chứa lượng lớn tiên kim, kết quả là như thế bị

đánh ra.

"Mạnh Thiên Chính ngươi muốn phản lại sao?" Kim Thái Quân quát lên.

"Ngươi theo thói quen phát hiệu lệnh đi, phản lại không phản lại do ngươi mà định? Quá đem mình coi là chuyện to tát." Xa xa, Thiên Giác Nghĩ gào gào kêu lên.

Cho tới Thanh Y, Thái Âm Ngọc Thỏ, Trường Cung Diễn các loại, thì lại đều nắm chặt nắm đấm, chờ mong Đại Trưởng lão phát uy, bắt Kim Thái Quân.

Ầm!

Đại Trưởng lão chưa từng khiến người ta thất vọng, hắn quá cương mãnh, thần dũng vô cùng, vận dụng Bất Diệt Kinh, cặp kia bàn tay không gì không xuyên thủng, xuyên thủng đối phương bảo thuật màn ánh sáng, đến phụ cận.

"Giết cho ta!" Kim Thái Quân khẽ quát, phun ra một ngụm máu, tế ở Tử Kim giản trên, thôi thúc thành đạo khí đến giết địch.

Nhưng mà, sau một khắc con ngươi của nàng trợn to, Mạnh Thiên Chính bàn tay phát sinh kỳ dị ánh sáng, đem Bất Diệt Kinh vận chuyển tới cực hạn phần cuối, ngưng kết thành một cái đáng sợ phù hiệu.

Răng rắc!

Đòn đánh này vô cùng bá đạo, tuyệt đại mạnh mẽ, bàn tay kia lại cắt đứt sảm có lượng lớn tiên kim binh khí, cái gọi là chí tôn giản gãy vỡ.

Đùng!

Cùng lúc đó, Đại Trưởng lão giết tới gần, không có trực tiếp trấn áp, mà là giương ra ống tay áo, bộp một tiếng, một cái bạt tai mạnh phiến ở Kim Thái Quân trên mặt.

"Ngươi dám nhục ta?!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1548: Trợn Mắt Ngoác Mồm

Kim Thái Quân một cái lảo đảo, khóe miệng chảy máu, sắc mặt tái nhợt, chưa bao giờ được quá như vậy vô cùng nhục nhã.

Một cái kỷ nguyên, nàng luôn luôn bá đạo, hung hăng quen thuộc, ngày hôm nay lại đã trúng một cái tát mạnh, này cùng trời đất sụp đổ giống như vậy, nàng trong mắt phun lửa, cả người chiến khí cuồn cuộn.

Ầm!

Lại là một tiếng rung mạnh, Đại Trưởng lão lại một lần phất tay áo tử, dường như một mảnh bầu trời đập xuống.

"À..." Kim Thái Quân thét dài, cả người phát sáng, tinh lực thiêu đốt, tiến lên nghênh tiếp, ngăn cản đòn đánh này.

Đùng!

Đòn đánh này qua đi, nàng thân thể rút lui, không ngăn được Đại Trưởng lão thế tiến công, đồng thời ở này tay áo lớn trong, Mạnh Thiên Chính bàn tay lần thứ hai dò xét đi ra.

Bất Diệt Kinh, được xưng thế gian mạnh mẽ nhất luyện thể phương pháp, một khi tu thành, tay không tiếp chí tôn khí, hoàn toàn không có vấn đề, liền chớ đừng nói chi là khoảng cách gần thân thể chém giết.

Mạnh Thiên Chính một chưởng vỗ dưới, kim quang xán lạn, năm ngón tay đầu đều hóa thành màu hoàng kim, ầm một tiếng, đem Kim Thái Quân bảo thuật màn ánh sáng xuyên thủng.

Đùng!

Đồng thời, lần này hắn lại giật một cái tát, chặt chẽ vững vàng đánh vào Kim Thái Quân trên mặt, khiến cho nàng khóe miệng máu tươi chảy dài.

Nếu là bình thường người, bộ mặt đã sớm trở thành mưa máu, nhưng Kim Thái Quân dù sao cũng là chí tôn, dùng hết tinh lực, thần quang dâng trào, hóa giải mình to lớn nhất nguy cơ cùng nhục nhã.

"À..."Nàng kêu to một tiếng, cảm giác sỉ nhục, tóc tai bù xù, ánh mắt lạnh lẽo âm trầm, cực tốc rút lui.

Nàng không nghĩ tới, Mạnh Thiên Chính lãnh khốc như vậy, một điểm không nể tình, trước mặt nhiều người như vậy đánh nàng cái này chí tôn bạt tai.

Dưới cái nhìn của nàng, dù cho đối phương cùng với nàng thanh toán, tìm nàng phiền phức, cũng chỉ là đánh bại sau trấn áp, nhưng có Vương Trường Sinh chờ người ở, lường trước nàng cuối cùng không việc gì.

Nàng nơi nào sẽ nghĩ đến, Mạnh Thiên Chính như thế sát khí ngập trời, tới liền đánh cái đó miệng, không cho nàng cái này chí tôn lưu lại một chút bộ mặt.

Nàng biết, chiến dịch này qua đi dù cho nàng là chí tôn. Cũng đem danh dự quét rác, mất đi chân chính lớn uy nghiêm, nơi nào có bị người phiến bạt tai chí tôn?

Kim Thái Quân tiếng rít khủng bố, nếu là tùy ý truyền vang ra. Phụ cận rất nhiều tu sĩ phỏng chừng đều muốn nổ tung, hình thần đều diệt, dù sao cũng là nhân đạo đỉnh cao trên cường giả.

Cũng còn tốt, có chí tôn ở đây, giơ tay. Tạo ra vạn đạo thần hà, hóa thành che trời màn ánh sáng, chặn lại rồi loại kia xung kích.

Tất cả mọi người đều ngây người, vậy cũng là một vị chí tôn à, thậm chí ngay cả ai lòng bàn tay, để mọi người trố mắt ngoác mồm, cực kỳ chấn động.

Mọi người quả thực không thể tin được, cao cao tại thượng chí tôn cũng sẽ lạc đến một bước này, bị người ác liệt như vậy đả kích.

Kim gia một đám người mặt xám như tro tàn, bọn họ mạnh mẽ nhất dựa vào. Kim Thái Quân đều bị Mạnh Thiên Chính như thế đối xử, bọn họ còn có cái gì tính khí?

Đỗ gia, Tỳ Hưu chờ đại tộc, mỗi một người đều hãi hùng khiếp vía, cảm giác kinh hoảng, bọn họ trong tộc nhưng là không có chí tôn à, nếu là bị thanh toán, liền Kim gia cũng không bằng.

Một đám người trẻ tuổi xem thần trì hoa mắt, cũng không nhịn được muốn hô to.

Đặc biệt là Thiên Giác Nghĩ, nếu không có bị Trường Cung Diễn gắt gao đè lại, phỏng chừng đã sớm sói tru. Còn lớn tiếng hơn cười nhạo Kim Thái Quân, bởi vì nó cảm thấy quá sảng khoái.

Thanh Y, Thập Quan Vương đám người cũng đều cảm thấy trong lòng vui sướng, nhìn thấy thân là chí tôn Kim Thái Quân bị Đại Trưởng lão như thế thu thập, trong lòng bọn họ cảm giác thư thái.

Tiểu Thỏ Tử gắt gao che miệng lại ba. Nếu không, nàng thật sợ mình hưng phấn âm thanh gọi dậy đến, sau đó lại sẽ không nhịn được mắng trên vài câu lão Yêu bà.

Cho tới những sinh linh khác, chủ chiến phái trước kia uất ức cảm biến mất rồi, hiện tại há miệng, thật không biết nói cái gì tốt. Muốn nói sảng khoái, lại có chút lo lắng.

Mạnh Thiên Chính lần thứ hai tiến lên, như trước ra tay, sắc mặt lạnh lẽo, nói: "Ngươi đến tột cùng cái gì cũng không biết, không hiểu đám kia sinh linh vị trí Cổ Giới quy củ, vẫn có ý đưa ra Hoang?!"

Hắn vô tình ra tay, ánh mắt khiếp người, dường như hai tia chớp đang di động, trong thiên địa ầm ầm mà nổ vang, Bất Diệt Kinh để cơ thể hắn mạnh

mẽ vô cùng.

Dù cho Mạnh Thiên Chính hiện tại bị thương rất nặng, nhưng vẫn là có thể lực ép địch thủ, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi.

Kim gia, cái đó bảo thuật đặc biệt, truyền thừa với Tiên Cổ, mà lại thiên hướng với thân thể chém giết một đường, tại quá khứ tiếng tăm lừng lẫy, uy chấn Cửu Thiên, là luyện thể một đạo cao nhất truyền thừa một trong.

Từ Cai Tộc đệ tử Kim Triển đi đường là có thể nhòm ngó một, hai, hắn đi chính là kiếp này pháp con đường này, trọng điểm thân thể mở ra, đang ở thánh viện, đem khí lực tu đến cực điểm.

Có đồn đại xưng, kiếp này pháp trước kia giờ, từng được Kim gia cổ kinh bộ phận ảnh hưởng.

Có thể thấy được, mạch này đáng sợ cỡ nào!

Nhưng mà, hôm nay Kim gia am hiểu nhất chém giết gần người, thân thể vô cùng, gặp phải phiền toái lớn, bị Mạnh Thiên Chính toàn diện áp chế.

Nguyên bản Kim Thái Quân liền mạnh phi thường, không phải vậy dùng cái gì dám hiệu lệnh khắp nơi, bễ nghễ các tộc, cũng là bởi vì Kim gia nội tình kinh người, nàng có loại kia tư bản. Có thể hiện tại toàn diện rơi vào bị động!

Bất Diệt Kinh, không thuộc về kỷ nguyên này, từ khi Thạch Hạo được sau, không hề bảo lưu cho Đại Trưởng lão xem duyệt, hắn nắm giữ tinh túy.

Bây giờ, Mạnh Thiên Chính thân thể kiên cố bất diệt, toàn diện áp chế Kim gia vô đối thiên hạ lĩnh vực, ở thân thể một đường trong không thể so bì.

Kim Thái Quân rất mạnh, thế nhưng hôm nay nhưng bó tay bó chân, nàng mạnh mẽ nhất bản lĩnh bị người vượt qua, tương đương với bị đè lên đánh, không còn sức đánh trả chút nào.

Ầm!

Quả nhiên, giao thủ lần nữa sau, không quá mười mấy chiêu, nàng lại bị chấn động khóe miệng chảy máu.

Cũng trong lúc đó, Đại Trưởng lão còn triển khai tự thân am hiểu các loại đại thần thông, mãnh liệt áp chế, đánh giết Kim Thái Quân.

Đùng!

Kim Thái Quân khuôn mặt lần thứ hai đã trúng một cái tát, không tránh được, lần này đặc biệt nặng, dù cho Cai Tộc thân thể thiên công siêu tuyệt, cũng bị đánh tương phá.

Đồng thời, nàng mặt xương nứt mở, trong miệng có hàm răng bóc ra.

"Mạnh Thiên Chính ngươi khinh người quá đáng!" Kim Thái Quân ánh mắt âm lãnh, như vậy quát lên, tóc tai bù xù, nàng liếc mắt nhìn Vương Trường Sinh, sau đó lần thứ hai đánh mạnh.

Nàng không khuất phục, bí mật truyền âm Vương Trường Sinh, hợp lực trấn áp Mạnh Thiên Chính.

Trên thực tế, Đại Trưởng lão từ lâu có thể trấn áp nàng, nhưng không có lập tức phong ấn, mà là như vậy ra tay, trước mặt mọi người đánh hướng về gò má của nàng, thực sự thật sự nổi giận.

"Hoang, là duy nhất lấy thân vi chủng mà thành công người, làm cho bọn ta nhìn thấy hi vọng, ngươi nhưng có ý đồ riêng, như vậy giao ra, hôm nay giết ngươi đều không quá đáng!" Mạnh Thiên Chính quát lên.

Đùng!

Lại một cái tát mạnh rơi vào Kim Thái Quân trên mặt, nàng tránh né không được, biết rõ đối phương sẽ đánh về đằng đó, còn là gặp phải vang dội bạt tai.

"Đạo hữu quên đi thôi, hôm nay chấm dứt ở đây!" Vương Trường Sinh mở miệng, đi về phía trước.

"Làm hỏng việc, liền muốn trả giá thật lớn!" Đại Trưởng lão không hề bị lay động, như trước ra tay.

"Ta làm sai chỗ nào, không phải là một cái Hoang sao?" Kim Thái Quân ánh mắt lạnh lẽo, như vậy cứng rắn đáp lại.

"Làm sai chỗ nào? Không để cho ta hoài nghi ngươi chính là Đế Quan trong nội gian!" Mạnh Thiên Chính quát lên, câu nói này vừa ra, để mấy vị chí tôn đều rung bần bật không ngớt.

"Ngươi... Ngậm máu phun người, muốn giảng chứng cứ!" Kim Thái Quân thay đổi sắc mặt, lớn tiếng quát lớn.

Ầm!

Vào lúc này, Mạnh Thiên Chính toàn diện bạo phát, khí tức càng dữ dội, căn bản không giống như là một cái bị thương người, áp chế Kim Thái Quân lung lay sắp đổ.

"Đạo huynh, có chừng có mực đi, nên thu tay lại rồi!" Vương Trường Sinh nói rằng.

"Liên quan với nàng, ta muốn đích thân thẩm nhất thẩm!" Mạnh Thiên Chính từ chối.

"Lão thân cùng ngươi liều mạng!" Kim Thái Quân quát.

Kịch liệt giao thủ, Đại Trưởng lão liên tục ra nặng tay, áp chế Kim Thái Quân, liền muốn đưa nàng phong ấn.

Cheng!

Vào lúc này, Vương Trường Sinh ra tay rồi, đồng thời tới liền vận dụng Bình Loạn quyết!

Đây là kinh sợ thế gian tuyệt thế công pháp, được xưng từ trước tới nay mạnh nhất tam đại kiếm quyết một trong, lực công kích tuyệt thế vô cùng, vô địch thiên hạ.

Cho tới mặt khác hai đại kiếm quyết, hầu như đều thất truyền, dù có cũng là không trọn vẹn pháp.

Bình Loạn quyết, năm đó từng Tiên Cổ trung kỳ giờ, rực rỡ hào quang, có Cái Thế cường giả dựa vào cái này bức lui dị vực đại quân, kinh sợ nhân gian.

Một thanh Kiếm Thai, từ Vương Trường Sinh mi tâm lao ra, rất nhỏ, bất quá dài bằng lòng bàn tay, toàn thân đen kịt, dường như Mặc Ngọc khắc thành, ô quang nhấp nháy, vô cùng đáng sợ.

Đây là nguyên thần Kiếm Thai, được xưng tu luyện nguyên thần cực hạn pháp môn, rèn đúc nguyên thần, trở thành không gì không xuyên thủng Kiếm Thai, chém ma giết tiên, ở thời đại Tiên cổ chấn động thiên hạ.

Coong!

Tiếng kiếm reo vang lên, kiếm kia thai áp sát tới.

Lần này, Mạnh Thiên Chính biểu hiện thoáng nghiêm nghị, nhưng cuối cùng hắn cấp tốc ra tay, tay phải nắm pháp ấn, trực tiếp đón nhận Kiếm Thai.

Điều này làm cho Vương Trường Sinh con ngươi co rút lại, vô cùng giật mình, bởi vì Mạnh Thiên Chính phương thức tác chiến cùng dĩ vãng hoàn toàn khác nhau, tại quá khứ hắn là sẽ không như thế cứng rắn chống đỡ.

"Coong!"

Mạnh Thiên Chính trong nháy mắt, đánh vào Kiếm Thai trên.

Đồng thời, hắn trong quá trình này, còn ở đi tới, không bảo lưu nữa, toàn diện ra tay rồi.

Đùng đùng đùng...

Ngay khi như thế trong nháy mắt, hắn áp chế Kim Thái Quân, gần như phong ấn, sau đó nhiều lần ra tay, bạt tai mạnh dùng sức phiến ra, tiếng vang to lớn.

Phốc!

Kim Thái Quân thân thể khó có thể giãy giụa, xem như là bị một nữa phong ấn, nàng há mồm ho ra máu, hàm răng toàn bộ bóc ra.

Trong giây lát này, Đại Trưởng lão trực tiếp một hơi đánh nàng 36 cái bạt tai, kinh sợ đến mức một đám người suýt nữa thì trợn lác cả mắt, cảm thấy khó mà tin nổi.

Tất cả mọi người đều biết, Kim Thái Quân cũng không còn bộ mặt lộ liễu, bị trước mặt mọi người như thế thu thập, miệng rộng đùng đùng tiếng vang, còn có cái gì uy nghiêm đi hiệu lệnh người khác.

"Cheng!"

Nguyên thần Kiếm Thai phát sáng, sắc thái hướng về sặc sỡ chuyển biến, càng ngày càng khủng bố, Vương Trường Sinh xác thực là tuyệt thế mạnh mẽ, công kích lần nữa, lấy ra chiếc kia Kiếm Thai.

Coong!

Đại Trưởng lão như trước chỉ là nắm quyền ấn, trực tiếp đánh về Kiếm Thai, tiếng vang điếc tai, không chút nào e ngại.

Hai người, một cái thân thể tu đến cực hạn, một cái nguyên thần vô cùng, tất cả đều là cao thủ tuyệt thế.

Người của Vương gia biến sắc, vô cùng lo lắng.

"Vẫn là thu tay lại đi." Thanh Mộc lão nhân chờ thêm trước, tiến hành

khuyên can.

Vương Trường Sinh lấy đi Kiếm Thai, cũng không có mạnh mẽ tấn công.

"Dù như thế nào, Kim Thái Quân đều phải bị phong ấn, ta muốn thẩm vấn!" Đại Trưởng lão nói rằng, hắn nói rõ, nhất định phải điều tra rõ ràng, Đế Quan người phản bội muốn tra ra.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1549: Bất Hủ Ra Tay

"Đùng!"

Kim Thái Quân đã trúng cái cuối cùng lòng bàn tay, cả người bay ngang đi ra ngoài, đánh vào trên tường thành, sau đó lại rơi xuống, lần này nàng không thể động đậy một chút nào.

Bởi vì, nàng gặp không thể tưởng tượng trọng thương, đồng thời bị phong ấn.

Đồng thời, nàng lộ ra bộ phận bản thể, trên đầu có màu vàng cốt góc lộ ra, trên trán càng là có phiền phức hoa văn lan tràn.

"Ai muốn cùng ta cùng thẩm nàng?" Mạnh Thiên Chính mở miệng hỏi.

...

Đại mạc cô yên trực, trường hà lạc nhật viên!

Một chiếc đồng thau xe chở tù bị hung thú lôi kéo đi chậm rãi, hai cái kim loại bánh xe ở màu vàng trong sa mạc lưu lại tầng tầng vết bánh xe dấu ấn, hướng về biên hoang ở ngoài xuất phát.

Tà dương đem lạc, dường như huyết bình thường thê diễm, nhuộm đỏ nửa bầu trời.

Đại Mạc mênh mông, rộng lớn vô biên, lang yên cô lập, xông lên mây xanh. Xa xa có thể thấy được, một con sông lớn đi ngang qua chiến trường cổ này, gào thét hướng về phương xa.

Này vốn là bao la tái ngoại hình ảnh, có thể hiện nay xem ra, đối với

Thạch Hạo tới nói nhưng có chút thê lương.

Hắn trở thành kẻ tù tội, bị vây ở chiến xa bằng đồng thau bên trong, mang theo gông xiềng, tay chân tất cả đều là tầng tầng xiềng xích, xích sắt rất thô, lấp loé lạnh lẽo ánh sáng lộng lẫy, mang theo hàn khí.

Hắn chỉ có một cái đầu lâu lộ ở xe chở tù ở ngoài, cả người đều bị vây ở trong xe, không thể động đậy một chút nào, đó là chí tôn tự tay bày xuống gông xiềng.

Khắp nơi, khắp nơi đen nghìn nghịt, đều là dị vực sinh linh, đại quân lít nha lít nhít, thế nhưng hết thảy sinh linh đều rất trầm mặc, không có một người mở miệng, này phi thường ngột ngạt.

Lần này, bọn họ thất bại, mấy vị chí tôn chết trận, một vị Đế Tộc bị bắt, đây là trước nay chưa từng có đại bại, mỗi người đều nhắm miệng, ít lời thiếu ngữ.

Ở trong khi tiến lên, chỉ có áo giáp kim loại thanh âm lạnh như băng truyền ra, tiếng rắc rắc rất lanh lảnh, cũng rất lạnh lùng, càng thêm có vẻ ngột ngạt khó nhịn.

Đại quân thông qua Thiên Uyên, vượt qua Đại Mạc.

Bỗng nhiên, đội ngũ ngừng lại bước chân, bởi vì ngay khi phía trước có mấy đạo thân ảnh cao lớn đứng sừng sững, dường như tuyên cổ trường tồn Ma Tôn giống như không nhúc nhích.

Hỗn độn cuồn cuộn, đem bọn họ che đậy, không có cách nào thấy rõ.

Đặc biệt là nào còn có một toà tế đàn, cao bằng trời, rộng rãi mà bao la, đây là người vì là đưa đến, trước kia không có toà này cổ lão mà bàng bạc pháp đàn.

Ở tế đàn kia trên, rất mơ hồ, cũng rất hư huyễn, có cổ lão bóng người ngồi xếp bằng, loáng thoáng có thể nhìn thấy, có thời gian mảnh vỡ vọt lên,

có bé nhỏ dòng sông thời gian trôi qua.

Ở nơi đó, rất kỳ lạ, cũng rất mông lung, đến tột cùng có mấy người, căn bản nhìn không rõ ràng, bọn họ như hóa thạch không nhúc nhích.

Cũng có người có thể nhìn thấy một hai người, bọn họ hoảng sợ cảm thấy được, cùng mình thế giới kia bên trong tòa miếu cổ cung phụng đất nặn dấu hiệu giống nhau như đúc!

"Bái kiến Bất Hủ Chi Vương!"

Hầu như là cũng trong lúc đó, có người hô to, sau đó hết thảy binh sĩ toàn bộ ngã quỳ trên mặt đất, thành kính cúng bái.

Chính là những man thú kia, ác điểu chờ vật cưỡi, cũng đều trên đất dập đầu, mang theo kính nể, trang nghiêm mà trịnh trọng hành đại lễ, không có người nào dám qua loa.

Chỉ có một cái Hoang, bị khóa ở xe chở tù trong, không thể động đậy một chút nào, vẫn như cũ đứng thẳng xe đồng thau trên.

Cho đến trên tế đàn có người hơi ừ một tiếng, đại quân mới đứng dậy, đứng ở chỗ này, bọn họ dường như đối mặt trời xanh, như giun dế ở ngắm nhìn bầu trời Cự Long.

Này không phải một cấp độ, bọn họ không có cách nào lý giải thế giới kia sinh linh là thế nào, cường đại đến mức nào.

"Các ngươi lui về phía sau!"

Nhưng vào lúc này, đứng bên dưới tế đàn vài đạo cao to bóng người trong có một người mở miệng, dặn dò mảnh này đại quân.

Mọi người chấn động, bởi vì, này mấy cái sinh linh đều là bất hủ, toả ra không gì sánh được khí tức, bất quá lúc này bị hỗn độn bao vây, không nhìn thấy chân thân.

Đại quân kỷ luật nghiêm minh, nghe được mệnh lệnh sau, tất cả đều đứng dậy, hướng về xa xôi hơn trở ra.

Sau đó không lâu, mỗi người đều cảm giác ngột ngạt, trái tim đều muốn ngưng đập, khó thở, nguyên thần dường như muốn nứt ra rồi.

Phát sinh cái gì? Rất nhiều người đều không hiểu.

Hống!

Đột nhiên, một tiếng rống to từ tế đàn kia trên phát sinh, đồng thời có vài con bàn tay lớn cùng đánh ra, đánh về phía sau Thiên Uyên, mãnh liệt vô cùng, mạnh mẽ khiến người ta run rẩy.

Tất cả mọi người đều ngây người, Bất Hủ Chi Vương đang ra tay, đồng thời là toàn lực ứng phó!

Ở tại bọn hắn chu vi, có hàng trăm hàng ngàn cái đại kỳ vụt lên từ mặt đất, bay phần phật, nếu không, không cần nói là bọn họ, liền tinh không đều muốn sụp ra.

Bất Hủ Chi Vương hống một tiếng, thiên địa tịch diệt, vạn vật đều muốn tươi sống bị gào vỡ, đi vãng sinh.

Đón lấy, đại kỳ phần phật, tăng cường đến hơn vạn cái, tung bay, che kín ở trên vòm trời, bảo vệ phía dưới trăm vạn đại quân, tất cả đều hiện lên đại đạo hoa văn.

Ở tế đàn kia trên, có đáng sợ sóng âm cuồn cuộn, có vài con bàn tay đánh ra này thâm thúy mà mênh mông Thiên Uyên, giống như là muốn đưa nó xé rách, xuyên thủng!

Đại quân chấn động, tất cả mọi người đều ở ngước đầu nhìn lên, Bất Hủ Chi Vương muốn khấu quan sao?

Xem điệu bộ này, đây là muốn xuyên thủng Thiên Uyên, muốn vượt tới

à lệnh mỗi một cái sinh linh đều trong lòng kích động, đồng thời thần hồn ở run lẩy bẩy.

Cứ việc có hơn vạn lá cờ lớn bảo vệ lệnh bọn họ không bị lan đến, nhưng vẫn có một loại lớn uy thế, làm cho tất cả mọi người đều ở nơm nớp lo sợ.

"Ầm!"

Lại là một tiếng rung mạnh, đồng thời có binh khí bị lấy ra, trong đó có một cây trường thương, chói lọi Vạn Cổ, xé rách bầu trời, đâm vào ngày đó uyên.

"An Lan Chi Thương!"

Đó là Cổ Tổ An Lan binh khí, được xưng không gì không xuyên thủng, năm đó Thập Hung một trong Thiên Giác Nghĩ liền từng bị thương này đâm thủng, máu tươi tinh không.

Mỗi một cái sinh linh đều khiếp sợ nhìn, lẽ nào hiện tại liền muốn đại tiến công, bọn họ đều không có chuẩn bị tâm lý đây.

Răng rắc!

Trong thiên địa, có một thanh âm truyền đến, này thương vũ phảng phất phá tan rồi, có hào quang soi sáng, Thiên Uyên không vững chắc, dường như muốn sụp xuống.

"Phá, muốn mở ra đường đi, chúng ta phải quy mô lớn công thành rồi!"

Trong đại quân, có người rống to, thần sắc kích động, sát khí cuồn cuộn.

Xe chở tù trong, Thạch Hạo đứng ở nơi đó, lạnh lùng nhìn tất cả những thứ này, bình tĩnh không hề có một tiếng động.

Cheng!

Chiến mâu phát sáng, có một bàn tay lớn đánh ra ở hoàng kim trường thương phần cuối, gia trì thần lực, đâm hướng thiên uyên.

Ầm ầm ầm!

Đột nhiên, Thiên Uyên nơi đó, bay ra liên miên hào quang, mang theo tiên vụ mịt mờ, vô cùng mênh mông, toàn bộ đánh vào màu vàng trường mâu trên, để nó rung bần bật, đi kèm sấm vang chớp giật, còn có hỗn độn ánh sáng.

Cảnh tượng này phi thường đáng sợ, chỗ đó hoàn toàn mơ hồ, triệt để không thấy rõ.

Coong!

Mãi đến tận cuối cùng, một tiếng rung mạnh truyền đến, An Lan binh khí rơi xuống, xuất hiện ở trên tế đàn, bị một bàn tay lớn tiếp được.

"Thất bại sao?" Có tiếng người run.

Dù sao, đây là Bất Hủ Chi Vương ở khấu quan, đang ra tay, nếu như bọn họ cũng không có cách nào, như vậy làm sao vượt tới?

"Cổ Tổ chỉ là đang thăm dò, cũng không nghĩ nhất định ở hôm nay xông qua, như vậy sẽ trả giá bằng máu, cái được không đủ bù đắp cái mất."

Sừng sững ở tế đàn trước một bóng người cao to mở miệng, là một vị Bất Hủ giả, cùng đại quân giải thích, âm thanh bằng phẳng, không có một gợn sóng.

Hắn để mọi người an tâm, không cần suy nghĩ lung tung.

Bất Hủ Chi Vương muốn qua, chính là ngày này uyên cũng không ngăn được, chỉ là, bọn họ muốn lấy toàn thịnh tư thái quân lâm, mà không phải yếu bớt tự thân tinh lực các loại.

Rất nhanh, nơi này yên tĩnh, tế đàn mơ hồ, bị hỗn độn bao vây, không

người nào có thể thấy rõ cảnh tượng nơi đó.

Lại không một tiếng động, Bất Hủ Chi Vương không lại ra tay.

"Đùng!"

Bỗng nhiên, một tiếng tiếng vang trầm nặng từ lòng đất truyền đến, đi kèm sương mù hiện lên.

Đùng!

Đón lấy, lại là một tiếng vang thật lớn, như là có người khổng lồ ở cất bước, chấn động mênh mông Đại Mạc, từ phương xa tiếp cận mà tới.

Mọi người đều là ngẩn ra, bất hủ ở đây, ai dám làm càn, lẽ nào là Đế Quan người lại phát động rồi, giết tới? Này không quá hiện thực.

"Tất cả mọi người đều lui về phía sau!"

Một tên Bất Hủ giả dặn dò, để bọn họ rời xa tế đàn, không thể tới gần.

Đại quân chuyển động, các tộc cường giả đều mang theo vẻ không hiểu, đến tột cùng là sinh linh gì, để Bất Hủ giả đều như thế vẻ mặt trịnh trọng.

Sau đó, nhất làm cho bọn họ hoảng sợ chính là, trên tế đàn, lại có Cổ Tổ ở xua tay lệnh mấy vị Bất Hủ giả cũng lui về phía sau, rời đi nơi đó.

Mỗi một cái sinh linh đều kinh sợ, có không lường được kẻ địch đến sao?

Ầm!

Đột nhiên, một tia ô quang hiện lên, từ Đại Mạc một hướng khác mà tới, dường như có một vòng màu đen đại nhật từ phía trên đường chân trời bay lên, mang theo như đại dương gợn sóng.

Mỗi người đều kinh ngạc đến ngây người, đó là cái gì? Ở Bất Hủ Chi

Vương trước mặt, còn có nhân vật gì dám sĩ diện, gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Đón lấy, một cái màu đen đại đạo, toả ra ô quang, hóa thành đường đi, từ thiên địa phần cuối đến nơi này, đi kèm quỷ dị mà không bình thản khí tức.

Thậm chí, có một luồng chấn động tâm hồn tử khí, khói đen cuồn cuộn, ở xung quanh hiện lên, dường như thế giới tận thế đến.

Thiên địa đều yên tĩnh, phảng phất U Minh Địa Ngục muốn kết nối đến đó giới, đem phá vỡ đại vũ trụ.

"Vậy là ai?" Đây là phía sau nghi vấn của mọi người, dám ở Bất Hủ Chi Vương trước mặt toả ra áp lực mênh mông, tuyệt đối không giống bình thường.

Khói đen tràn ngập, cái kia phát sinh ô quang đại đạo chấn động, đón lấy, mọi người nhìn thấy một bộ cảnh tượng, nhìn thấy ở này phần cuối đến cùng có gì vật!

Đó là một ngôi mộ, vô cùng lớn lao, đứng sững ở khắp nơi bên bờ trên, này do ô quang tạo thành đại đạo đường đi bắt đầu từ nơi đó lan tràn mà đến!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1550: Táng Vương Mời

Một toà mộ lớn, đứng sừng sững thiên địa phần cuối, phi thường cao to, chọc vào mây xanh, màu đỏ sậm, thổ nhưỡng phảng phất bị dòng máu đã từng nhuộm dần quá.

Này rất kỳ dị, cũng rất kinh người, càng là một toà mộ lớn xuất thế, cũng kéo dài tới ra một con đường đến nơi này, nó phải làm gì?

Tất cả mọi người đều ở quan sát, đồng thời mỗi người đều tim đập thình thịch, có loại khó có thể dùng lời diễn tả được nặng nề cảm, linh hồn dường như muốn bị người thu gặt đi rồi.

Mà này vẫn có hơn vạn mặt quân cờ phong tỏa thiên địa gây nên, nếu không, mọi người quả thực không dám tưởng tượng này mộ lớn uy thế sẽ đáng sợ bao nhiêu.

"Nó là... Táng sĩ phần mộ sao?" Có người nói nhỏ, làm ra như vậy một loại phán đoán.

Trên thực tế, ở dị vực biết táng sĩ cũng không có nhiều người, mà Cửu Thiên Thập Địa hiểu rõ người thì càng thiếu, không có mấy cái.

Đồng thau trong tù xa, Thạch Hạo con ngươi nhanh chóng co rút lại, cẩn thận nhìn, trầm mặc như trước không hề có một tiếng động.

Bởi vì, hắn cũng là ở trước đây không lâu mới hiểu rõ táng sĩ, biết có loại sinh vật này, ở trước đó nhưng là xưa nay chưa có tiếp xúc qua.

Bây giờ, một toà mộ lớn vắt ngang, phảng phất tọa lạc ở vô cùng năm tháng trước, có hỗn độn dâng trào, có hắc vụ nhiễu, dị thường làm cho người kinh hãi run rẩy.

Đối mặt nó giờ, giống như tại nhìn Địa Ngục lối vào, thần hồn đều ở trầm luân, muốn hãm sâu đi vào.

Ầm!

Thiên địa rung bần bật, mộ lớn rung động, xuất hiện một cái khe, đen kịt như mực, dường như liên tiếp đáng sợ nhất Thâm Uyên.

Cũng trong lúc đó, ở vị trí đó hiện ra các loại kỳ cảnh, như: Lên tới hàng ngàn, hàng vạn thi hài, vô cùng biển máu mãnh liệt, lan tràn quá quạnh hiu phần khu các loại.

Cuối cùng, tất cả những thứ này đều biến mất, chỉ còn dư lại một vùng đất cổ xưa, mộ cổ san sát, mọc đầy cỏ dại, vô cùng thê lương, trong đó một toà mộ lớn bắt mắt nhất.

"Táng khu!"

Mọi người ý thức được, phiền phức rất lớn.

Này mộ lớn không phải từ trong sa mạc hiện lên, mà là cách xa ở táng khu trong, nhưng nó nhưng lộ ra ở cũng không biết bao nhiêu bên ngoài vạn dặm, rõ ràng hiện ra, cũng xuất hiện một cái đường đi.

Đây là muốn làm gì, ngăn Bất Hủ Chi Vương sao?

Đừng nói là đại quân, chính là Bất Hủ giả tất cả giật mình, mấy người đến cấp số này tự nhiên biết cùng đất cổ kia, có quá nhiều quỷ dị cùng đáng sợ.

Năm đó, dị vực có tu sĩ đào táng khu một chỗ thần bí mộ lớn, kết quả dẫn đến mấy tộc đều diệt, vậy còn là cực kỳ mạnh mẽ Vương tộc, toàn bộ tổ đều hóa thành khô, hài cốt liên miên.

Cũng chính là tự lần đó đáng sợ sự kiện qua đi, dị vực cao tầng mới thật sự hiểu táng khu khủng bố.

Từ nay về sau, dù cho bọn họ rất muốn biết mấy kỷ nguyên trước bí mật, hiểu rõ cổ đại có hay không tồn tầng thứ càng cao hơn sinh linh, còn là cẩn thận cực kỳ, khắc chế.

Nhưng vào lúc này, một chiếc rỉ sét loang lổ đồng xe lái tới, dọc theo phát sinh ô quang đại đạo, bị tám con mọc ra mục nát cánh chim cao to Thiên Mã lôi kéo.

Thiên Mã, bây giờ còn có hậu duệ trên đời, thế nhưng huyết thống không thuần, chân chính vô thượng Thiên Mã hầu như tuyệt chủng, đó là tốt nhất vật cưỡi một trong.

Hiện tại, tám con thể trạng đặc biệt cường tráng, thế nhưng thân thể nhưng mang theo mục nát khí tức Thiên Mã lôi kéo đồng xe cực tốc mà đến, mang theo U Minh khí tức.

Ầm ầm ầm!

Này 8 bảy ngày mã tốc độ càng lúc càng nhanh, mà đi sau ra hào quang quả thực vượt qua chớp giật, lôi kéo đồng xe giờ, rung động ầm ầm, còn như lôi đình.

Làm người giật mình sự tình phát sinh, 8 bảy ngày thân ngựa trên mục nát mùi vị suy yếu, da lông bắt đầu ánh sáng, đồng thời, bọn nó mục nát cánh chim cũng ở biến hóa, xuất hiện sức sống.

Đến cuối cùng, 8 thớt cao to Thiên Mã, tóc mai bóng loáng, dường như tơ lụa tử giống như, phi thường thần tuấn, bọn nó trên người mọc ra Long Lân mảnh. Sau lưng cánh chim, phát sinh chớp giật, đùng đùng vang vọng, bắt đầu quay động lên, chân chính xem như là nhanh như chớp, điều động điện quang đến phụ cận.

Tất cả mọi người đều đờ ra, bởi vì 8 bảy ngày mã phục sinh, cao to uy mãnh, thần tuấn siêu phàm, khiến người ta vừa nhìn đã nghĩ hàng phục vì chính mình vật cưỡi.

Có Thiên Mã đỏ đậm, dường như huyết điện. Có phát sinh tử quang, Tử Khí Đông Lai, bao phủ ở trên người. Có hiện màu hoàng kim, óng ánh như liệt nhật, thần dị vô cùng. Có toàn thân đen thui, ô quang trong vắt...

"Bát Tuấn đồ trong Thiên Mã!"

Có người kinh ngạc thốt lên, rất rõ ràng, dị vực tu sĩ phi thường giật mình, bởi vì bọn họ từ táng khu ngoại vi quật từng ra một vài thứ, có chút khắc đá trên liền có tám con đặc biệt Thiên Mã, cùng nhìn thấy trước mắt giống nhau như đúc.

Đồng xe rất lớn, cũng rất trống trải, ở càng xe ngồi một cái thây khô, còm nhom, mãi đến tận tới gần nơi này giờ, hắn mới cũng theo phát sinh lột xác.

Hắn phồng lên lên, không lại da bọc xương, nồng nặc sức sống phóng thích, hóa thành một cái mắt như kim đèn giống như ông lão, tinh thần quắc thước, chỉ có điều không cao lắm, thậm chí rất thấp.

"A Lí Cổ Lạp..."Hắn mở miệng, ngồi ở đồng trên xe, vẫn chưa hướng về tế đàn nơi đó thi lễ, nói rồi một đống lời nói, càng ra hiệu Bất Hủ Chi Vương lên xe.

Dị vực trong đại quân có không ít người muốn hét lớn lên tiếng, dưới cái nhìn của bọn họ, Bất Hủ Chi Vương không cho phép kẻ khác khinh nhờn, bất luận người nào đều cần lễ tôn kính.

Ông lão này đánh xe ngựa mà đến, lại lớn như vậy đâm đâm, rất rõ ràng còn không phải chân chính nơi chôn cất chi chủ, nhưng như thế mời bọn họ này một giới Cổ Tổ.

Có Bất Hủ giả xua tay, không cho bọn họ mở miệng.

Vì vậy, tình cảnh rất yên tĩnh, tất cả mọi người đều nhìn, không có chân chính phát tác ra.

Hiển nhiên, dị vực cao tầng đối với táng khu rất kiêng kỵ.

Đón lấy, vượt khỏi dự đoán của mọi người, trên tế đàn có Bất Hủ Chi Vương gật đầu, ừ một tiếng, lại đáp ứng lên xe, muốn với hắn cùng đi đến hẹn.

"Chuyện gì thế này, táng khu sinh linh mời ta giới Cổ Tổ đi chỗ đó táng địa?" Có người hoảng sợ.

"Xuỵt, không được nói lung tung!" Có đại tu sĩ nhắc nhở.

Ầm ầm!

Trên tế đàn, bóng người biến mất rồi, nơi đó không ở mông lung, cũng không có hỗn độn, ngược lại chiếc kia rỉ sét loang lổ đồng trên xe nhưng hỗn độn nồng nặc rất nhiều lần.

Thậm chí, chuẩn chiếc cổ xe đều mơ hồ, nhìn không rõ ràng.

Đồng thời, ở đồng xe chu vi, có một ít không phải rất dài năm tháng dòng sông chảy qua, cảnh tượng kinh thế.

Bất Hủ Chi Vương đăng lên xe ngựa, thật sự muốn đến hẹn!

"Bọn ngươi trở lại, lẳng lặng chờ đợi, không được bước vào táng khu nửa bước!" Đó là Du Đà âm thanh, rõ ràng truyền tới một ít thống lĩnh trong tai, đây là ra lệnh.

Ai cũng không nghĩ tới, sẽ phát sinh bực này biến cố!

Thần bí táng khu, mạnh mẽ táng sĩ lại chủ động hiện thân, hơn nữa trực tiếp chặn lại Bất Hủ Chi Vương, xin bọn họ nhập táng địa!

Đối với bình thường dị vực sinh linh tới nói, đều không biết cái kia vật chủng, căn bản không rõ ràng chuyện gì xảy ra.

Mà đối với một ít hơi có tiếp xúc, cũng biết nền tảng sinh linh tới nói,

nhưng là nội tâm sóng biển ngập trời, biết điều táng sĩ muốn xuất thế sao?!

Bọn họ lại ngăn cản Bất Hủ Chi Vương, muốn dẫn tiến vào táng địa đi!

Kỳ thực, rất nhiều sinh linh muốn ngăn trở, chính là vài tên bất hủ cũng không nhịn được, muốn kiến nghị, bởi vì, này táng khu nơi sâu xa tuyệt đối xem như là đầm rồng hang hổ, không thể dễ dàng đặt chân!

Qua nhiều năm như vậy, càng là hiểu rõ, bọn họ càng cảm thấy nơi đó khủng bố.

Phải biết, những sinh vật này nhưng là một ngủ chính là nửa cái kỷ nguyên xa xưa như vậy, liên quan với khởi nguyên của bọn họ, sinh ra các loại, tràn ngập sương mù, yêu tà mà đáng sợ.

Thế nhưng, không người nào dám nghi vấn Bất Hủ Chi Vương quyết đoán, chỉ có thể nhìn bọn họ lên đường.

Ô quang nhấp nháy, cái kia màu đen đại lộ vẫn dẫn tới đường chân trời phần cuối này cao bằng trời màu máu mộ lớn!

8 bảy ngày mã, loãng tuếch hí dài, gồ lên ra khủng bố sinh khí tức, quay động cánh, lôi kéo đồng xe, cực tốc mà đi, hầu như một cái chớp mắt liền biến mất rồi.

Ầm!

Chiếc kia đồng xe va tiến vào mộ lớn màu đen trong khe hở, khác nào tiến vào Địa Ngục, không thấy từ đó hình bóng!

Liền như thế rời đi, đến nửa ngày hiện trường cũng không có người nói chuyện, mọi người phi thường không rõ.

"Lui quân!"

Một vị Bất Hủ giả mở miệng, trên đại quân đường, toàn bộ hướng về dị vực phương hướng mà đi.

Đồng thời, vài đạo tia điện ngang trời, đó là mấy vị bất hủ trước một bước trở về dị vực, không có ở đây trì hoãn, bọn họ phải đi về thương thảo, làm ra một ít quyết đoán.

Bởi vì, Bất Hủ Chi Vương tiến vào táng địa nơi sâu xa, vậy tuyệt đối là sự kiện lớn.

Từ đi qua đến hiện tại, vẫn không có táng vương xuất thế quá đây, hôm nay nhưng có loại biểu hiện này, muốn gặp An Lan, Du Đà các loại. Táng địa đến tột cùng làm sao?

"Biến cục muốn tới sao?!"

Ở Đế Quan bên trong, có người khẽ nói, được bí báo, đôi mắt dưới thế cuộc làm ra loại này phán đoán.

Biên hoang ở ngoài, dị vực trong đại quân cũng có một chút người nhíu mày, cảm thấy tình huống phức tạp, đây là một cái thời buổi rối loạn.

Đại Mạc phần cuối, rừng cây rậm rạp xuất hiện, những kia cổ thụ vô cùng lớn lao, có một cây liền dường như một toà núi lớn giống như, chọc vào trong mây xanh.

Thạch Hạo không có một câu nói, đang ở xe chở tù trong, muốn quay đầu lại đều không làm được, chỉ có thể về phía trước xem, theo tiến vào dị vực!

Xuyên qua rừng cây, lướt qua một ít cổ lão vùng núi, lại đi qua một ít hỗn độn khí nồng nặc địa phương, rốt cục, bọn họ tiến vào một mảnh thế giới mới!

Tạm biệt, Đế Quan!

Gặp lại, Cựu thổ!

Đối với Thạch Hạo tới nói, hắn rời đi đản hắn lớn giới, đem độc ở dị vực

vì là kẻ tù tội.

Ầm!

Làm thâm nhập khu cổ địa này sau, hắn rõ ràng cảm giác được không giống, phảng phất có liên miên lôi đình tiến vào khí lực bên trong, chấn động cái đó toàn thân các nơi.

Đồng thời, liền dòng máu của hắn đều ở nổ vang, càng là muốn sôi trào.

Đó là đạo tắc, hoàn chỉnh không thiếu sót đại đạo, từ trên trời ép xuống hạ xuống, đối với hắn mà nói, giống như tại bị nện gõ!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1551: Thân Lạc Dị Vực

Hoàn chỉnh đại đạo quy tắc, lớn lao thiên ý, dường như lưỡi đao chém tiến vào Thạch Hạo trong thân thể, để hắn đầy người khớp xương nổ vang, huyết thống căng phồng.

Đây là một hồi biến cố, đột nhiên tới, Thạch Hạo cảm thấy như là có một toà núi lớn nghiền ép mà tới, vừa giống như là có một thanh lưỡi đao chém tiến vào tâm hải nơi sâu xa.

Nhưng chỉ là trong nháy mắt, rất nhanh hắn liền khôi phục.

Cho đến ngày nay, hắn từ lâu biết, chín ngày có khuyết, thế giới kia từng bị đánh tàn tạ, đại đạo không hoàn toàn, đối với người tu hành tới nói tương đương với có tỳ vết, cuối cùng đường sẽ không trọn vẹn.

Hiện nay, hắn tiến vào dị vực sau, sâu sắc cảm nhận được, càng ngày càng cảm thấy này một giới không phải chuyện nhỏ, liền hoàn cảnh mà nói làm vượt qua Cửu Thiên Thập Địa rất nhiều.

Nếu không có là kẻ tù tội, hay là hắn ở đây có thể có một phen cơ duyên lớn!

Bởi vì, nếu như không hạn chế, hắn có thể tái tạo chân thân, rèn cái đó thần hồn, củng cố tự thân nguyên bản đạo quả.

Có một loại thuyết pháp, ở Cửu Thiên Thập Địa tu hành, trừ phi mỗi một cảnh giới đều vượt qua cực điểm, nếu không, đều sẽ có tỳ vết, không phải như vậy viên mãn.

Thạch Hạo cùng nhau đi tới, hắn làm được, vượt qua vốn có cảnh giới, một đường vượt qua đỉnh cao nhất, vì vậy hắn mới có thể duy trì cùng cấp vô

cùng khủng bố sức chiến đấu.

Đương nhiên, điều này cũng với hắn lấy thân vi chủng con đường có quan hệ, không đến nỗi quá mức dựa vào Đại Kiền khôn.

Dọc theo con đường này đều rất trầm mặc, dị vực đại quân yên tĩnh không hề có một tiếng động, không có mấy người mở miệng, bởi vì chính là chí tôn đều nhíu lại lông mày, Bất Hủ Chi Vương tiến vào táng khu, ai cũng không thông báo phát sinh cái gì.

"Gia tốc đi tới!" Có người quát lên.

Sau một khắc, đại quân cuồn cuộn, vượt qua bình nguyên.

Bỗng nhiên, Thạch Hạo cảm giác được một luồng hơi thở quen thuộc, hắn lộ ra sắc mặt khác thường, năm đó thật sự đã tới nơi này?

Mấy năm trước, hắn từ Tam Thiên Châu đi tới chín ngày, muốn gia nhập Thiên Thần Thư Viện giờ, từng đi Đế Quan con đường này, nhưng ở trên đường hắn nhưng đi đội cũng lạc lối.

Lúc đó, từng có một cái toả ra mẫu khí lớn đỉnh mở ra hư không, đem hắn dẫn vào một mảnh kỳ dị cổ địa, ở nơi đó hắn nhìn thấy cùng chín ngày như thế chủng tộc.

"Chính là chỗ này, ta lại tới nữa rồi." Thạch Hạo nội tâm nổi sóng chập trùng, dị thường chấn động.

Đây quả nhiên chính là biên hoang ở ngoài, thuộc về dị vực bộ phận ranh giới!

Trên vùng bình nguyên, có một toà to lớn Truyền Tống Trận, tất cả mọi người đều đạp đi vào, dị vực cường giả ở hợp lực mở ra trận pháp, đưa nó kích hoạt.

Ầm!

Hỗn độn ánh sáng ngút trời, mênh mông bất hủ sương mù phóng thích, đại trận tạo thành gợn sóng quá kịch liệt.

Đây là mấy vị chí tôn ở mở ra trận pháp, mỗi người đều ngâm tụng thần bí thần chú, hợp lực mới có thể mở ra tòa cổ trận này, rất rõ ràng nó liên tiếp nơi cực kỳ trọng yếu.

Răng rắc!

Sấm vang chớp giật, cuồng phong gào thét, thậm chí có mưa máu mưa tầm tã dị tượng, rất nhiều Thần Ma gào thét, ở chớp giật đan chéo trong, cái này Truyền Tống Trận không khỏi quá bất nhất giống như.

Bình thường tới nói, mở ra truyền tống cánh cửa giờ, bình thường đều là lực lượng không gian dâng trào, mà hiện tại nhưng có các loại đáng sợ cảnh tượng.

Cuối cùng, một tiếng vang thật lớn, bất hủ khí tức tràn ngập, một cái đường hầm to lớn bị xuyên qua, đại quân cuồn cuộn, đặt chân đi vào.

Đồng thau xe chở tù bị hung thú lôi kéo, ở rất nhiều cường giả áp giải dưới, lái vào ở trong, rất nhanh Thạch Hạo liền cảm nhận được dị thường, cực kỳ kinh dị.

Rốt cục, làm chạy khỏi đường nối giờ, Thạch Hạo xác định, quả nhiên có khác Càn Khôn!

Như là ở vượt qua thế giới!

Trước kia cùng đất cổ kia, chỉ có thể coi là xông qua biên hoang, là dị vực ngoại vi, mà nơi này mới xem như là chân chính cổ địa, là các lớn Vương tộc chờ sinh hoạt Đại thế giới.

Mới vừa ra tới, Thạch Hạo thân thể lại một lần nữa rung bần bật, các loại đạo tắc rủ xuống đến, quả thực lại muốn nặn thân thể, nặng rèn cái đó nguyên thần, quy tắc càng lớn lao.

Đi xuyên qua cái kia đường nối, bọn họ tựa hồ vượt giới, tiến vào nắm giữ tối vũ trụ cổ pháp tắc nơi.

Có thể nhìn thấy, giữa bầu trời có một cái lại một cái đại đạo quy tắc hiện lên, chân thực hiện ra, ngưng tụ thành hữu hình thân thể, ở nơi đó chìm nổi, mênh mông khó lường.

Xa xa phóng tầm mắt tới, có một cây bàng bạc cổ thụ, che kín bầu trời, phảng phất có thể bao phủ bầu trời, này dĩ nhiên là một cây sum xuê Thế Giới Thụ!

Lúc này mới tiến vào mảnh này Cổ Giới trong mà thôi, liền nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Vùng thế giới này quá bất nhất giống như, linh khí nồng nặc hóa không ra, mặt đất hết thảy dòng sông đều là linh dịch, mà không phải chân chính đầm nước.

Ở vùng núi, các loại dược thảo khắp nơi, đều là lên niên đại hi thế cổ dược.

Đương nhiên, còn có một chút tuyệt địa, cũng đang phát tán ra khí thế khủng bố, ví dụ như màu máu đầm lầy, vừa nhìn chính là bị vô tận thi thể lấp kín. Còn có lửa quật, liệt diễm hừng hực, ở trong có sinh linh ở kêu rên, bị tra tấn, dường như đang ở Địa Ngục.

Mảnh này Cổ Giới vô cùng lớn lao, phảng phất không có giới hạn giới phần cuối.

Thạch Hạo dựa vào một loại cảm giác, phát hiện nơi này so với Cửu Thiên Thập Địa nhất định phải lớn hơn nhiều lần!

Cái gọi là Thế Giới Thụ, mặc dù có thể ở đây nhìn thấy, đó là bởi vì nó quá thần bí, có thể lộ ra ở này một giới trên vòm trời, làm cho tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy.

Trên thực tế, nó rễ cây, nó cành cây, nó phiến lá, cũng có thể nâng ngôi sao, lớn vô cùng, hiện nay mở rộng đến các nơi, đều đang tỏa ra nồng nặc nhất thiên địa chi tinh.

Sau khi trở lại, đi ngang qua bộ tộc lại bộ tộc nơi nghỉ chân, rất nhiều đội ngũ rời đi, trở về các tộc tộc trong.

Ở trên đường, Thạch Hạo từng nhìn thấy to lớn thành trì, cái đó quy mô quả là nhanh so với được với Đế Quan, hơn nữa không ngừng một toà, rộng rãi cực kỳ.

"Đại nhân xử trí như thế nào hắn?" Rốt cục có người nhắc tới Thạch Hạo.

Bởi vì, rất nhiều quân đoàn cũng đã rời đi, trở lại mình trong tộc.

Lần này, Bất Hủ Chi Vương đi tới táng khu, ảnh hưởng to lớn, vượt quá chí tôn chết thảm, Đế Tộc bị bắt những việc này, các tộc thống lĩnh đều nóng lòng trở lại, hướng về tộc chủ bẩm báo.

Liên quan với Thạch Hạo, rất nhiều người hận không thể lập tức giết chết hắn!

Ở trên đường đi, thì có mấy người muốn ra tay, muốn chém xuống cái đó đầu lâu, vì là chết đi tu sĩ báo thù.

Thế nhưng, cân nhắc đến hắn là Đế Tộc muốn người, là vì là cao tầng mà mang về muốn tới sinh linh, bình thường tu sĩ không dám thật là đem hắn đánh gục đi.

Bởi vì, bọn họ cảm thấy, người trẻ tuổi này không đơn giản, bị đại nhân vật quan tâm, nếu như cho làm cái hình thần đều diệt, không tốt bàn giao.

Trong lúc nhất thời, chính là chí tôn đều rất do dự, rốt cuộc muốn xử trí như thế nào hắn đây?

"Lẽ ra nên đem hắn treo cửa thành lầu trên, báo cho các tộc, chúng ta đem một cái hung đồ tập nã tới tay, có thể tế tự cổ anh linh." Có người nói.

Bởi vì, ở từ mấy ngày nay, Hoang sát nghiệt quá nặng, một người mà thôi, liền tiêu diệt dị vực mấy ngàn tu sĩ, độn nhất cảnh giới có tới vượt quá trăm người.

"Nếu là treo lơ lửng trên tường thành, ta lo lắng sẽ bị người không nhịn được giết!" Có người nói nhỏ.

Thế nhưng, các tộc cao thủ đều muốn dằn vặt Thạch Hạo, hắn giết quá nhiều người, nếu như ung dung buông tha, đối với hắn quá nhân từ.

"Cao tầng không có quyết đoán trước, vẫn là không muốn vọng động rồi!" Một vị đại nhân vật mở miệng, bởi vì bọn họ thật sự rất lo lắng, sợ phát động cấm kỵ.

Lần này, bọn họ thăm dò xuất binh Đế Quan, kết quả đại bại mà về, chí tôn bị bắn giết, Đế Tộc bị bắt làm tù binh, duy nhất thành quả chính là mang về một cái Hoang!

"Tập trung vào Hắc Thủy Thiên Lao, chỉ cần sống sót là được, cái khác không cần phải để ý đến!" Rốt cục, có đại nhân vật làm ra quyết đoán.

Bọn họ tin tưởng, chỉ cần Thạch Hạo còn sống sót, liền coi như là hoàn thành bàn giao, bởi vì nặng hơn thương các loại, bất hủ cấp cao thủ cũng có thể trị tốt.

Đây là một toà cự thành, vì là dị vực thập đại danh thành một trong.

Mà ở cổ thành sâu dưới lòng đất, có một toà phi thường vững chắc Thiên Lao, tồn tại mấy kỷ nguyên xa xưa như vậy, từ xưa trường tồn.

Đồng thau xe chở tù bị mở ra, thế nhưng Thạch Hạo trên người như trước mang theo gông xiềng, thô to xích sắt quấn quanh thân thể của hắn, hắn bị xô đẩy, bị áp tiến vào Thiên Lao.

Nơi này vô cùng hắc ám, cực kỳ ẩm ướt, quanh năm không gặp ánh mặt trời, mới vừa vào đến, liền nghe đến từng trận tiếng gào thét, âm thanh to lớn, đinh tai nhức óc.

Có thể xem lớn, một toà lại một toà nhà giam trong giam giữ các loại không gọi ra tên chủng tộc, đều phi thường mạnh mẽ.

Dù sao, trảm ngã cảnh giới Thạch Hạo có thể nói xem như là nơi này thấp nhất cảnh giới tu sĩ rồi!

Nhưng mà, hắn lại bị nghiêm khắc đối xử, y theo hắn cảnh giới này tới nói, tùy tiện giam giữ đến một cái lao tù trong cũng có thể, bởi vì như vậy nhà giam giam giữ hắn như vậy tiểu tu sĩ thực sự xem như là lãng phí.

Thạch Hạo bị mang theo, không ngừng thâm nhập, quay đầu lại càng tiến vào Hắc Thủy Thiên Lao nơi sâu xa nhất khu vực, sẽ bị đưa vào giam giữ cổ đại cự phách kiên cố nhất lao tù trong.

Theo thâm nhập, khu vực này yên tĩnh lại, không có tiếng gào thét, vô cùng yên tĩnh.

Ở khối khu vực này, phảng phất không có ai, không có giam giữ sinh linh!

"Loảng xoảng!"

Một đạo lao cửa bị mở ra, phịch một tiếng, Thạch Hạo bị ném vào, tầng tầng va chạm ở trên vách đá, rơi xuống ở nơi đó.

"Tiểu tử, khỏe mạnh ở đây tỉnh lại, chậm rãi nghiền ngẫm mùi vị của cái chết đi!" Có người quát lên.

Thạch Hạo không có lên tiếng, từ khi tiến vào dị vực, hắn vẫn trầm mặc, cái gì cũng không muốn nói.

Hắn nhìn chu vi, lao tù rất lớn, lân cận khác một toà Thiên Lao, lẫn

nhau, tuy rằng có kỳ dị trụ đá, màu máu thần thiết chờ ngăn cách, nhưng vẫn có thể thấy rõ.

Đương nhiên, ngoài ra, lao tù sẽ có một tầng nhàn nhạt ô quang, màn ánh sáng có chút trong suốt, đây mới là phong ấn cội nguồn, tục truyền vĩnh viễn không thể đánh vỡ, ai cảm xúc cùng, sẽ bị chậm rãi luyện hóa đi.

Thạch Hạo lộ ra kinh sợ, bởi vì, ngay khi bên cạnh nơi sâu xa nhất lao tù bên trong, có một bộ thi thể liền treo ở này trên cột sắt, không nhúc nhích, khô héo mà lạnh lẽo.

"Các ngươi nói, người này chưa chết?" Dị vực cũng có người ở lẩm bẩm, nhìn bộ thi thể kia, rất là sợ hãi cùng sợ sệt.

"Đều hơn một kỷ nguyên, hắn cũng không hề nhúc nhích quá một thoáng, ta cảm thấy đã sớm chết thấu chứ?" Có người khác đáp lại nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1552: Hắc Thủy Thiên Lao

Toà kia trong thiên lao rất u ám, không hề có một chút sinh mệnh khí thế, âm u đầy tử khí, hơn một kỷ nguyên tới nay đều chưa từng phát sinh quá âm thanh cùng gợn sóng.

Dù cho như vậy, trông giữ Thiên Lao tu sĩ đã ở thường xuyên quan tâm toà này cổ lao tù, bởi vì, bên trong giam giữ người quá trọng yếu, nghe nói có lai lịch ghê gớm!

Dưới cái nhìn của bọn họ, người này hẳn là sớm đã chết đi tới, năm tháng dài đằng đẵng, treo ở Huyết Sắc Thần Thiết trên cây cột, chưa từng nhúc nhích hạ xuống, còn có thể phục sinh sao?

Chỉ vì hắn quá mức không bình thường, dù cho tồn tại một ngày, cũng phải cẩn thận trông giữ, không cho phép xuất hiện một điểm chỗ sơ suất!

Thạch Hạo cũng lộ ra sắc mặt khác thường, đứng trong lao, lẳng lặng nhìn đối diện, người kia mặc trang phục cùng đương đại hoàn toàn khác biệt, rất cổ xưa, mang theo lờ mờ vết máu.

Bất quá, ở trên người, máu đã khô khô, xem như là chết máu, hiện màu đen đỏ.

Chỉ có trên đất, một cái đất trũng trong còn sót lại màu đỏ sậm, còn có không ít chưa từng khô cạn máu, loáng thoáng lại có thể nhìn thấy bao hàm hỗn độn sương mù, còn có ánh chớp.

Chỉ là, như cẩn thận cảm ứng, lại sẽ không thu hoạch được gì, nơi đó càng giống là ở phản chiếu ngày xưa lưu lại tàn cảnh.

Rõ ràng, hắn máu không phải bình thường, dù cho đã là chết máu, nhưng

còn có từng tia từng tia Hỗn Độn Khí, tuyệt đối có kinh thế lai lịch!

Dị vực người đều đối với cái này hắn mang theo ý sợ hãi, không muốn tới gần này lao tù, biết rõ hắn hẳn là chết đi một cái kỷ nguyên, nhưng là cảm thấy phát sợ, không muốn nhiễm phải hơi thở của hắn.

Nói tóm lại, cái này sinh linh rất thảm, mình lấy mái tóc dài màu xám treo ở Thiết Trụ tử bên trên, đồng thời dây dưa cái cổ, dường như quỷ thắt cổ, tóc tai bù xù.

Không nhìn thấy hắn hình dáng, một thân gầy trơ cả xương, khô héo mà vắng lặng, lẽ ra nên xem như là một bộ chết đi hơn một kỷ nguyên thi hài.

"Hoang, ngươi chậm rãi hưởng thụ đi, đừng quá coi chính mình là làm một chuyện, ở đây ngươi chẳng là cái thá gì, bị giam giữ vào kỳ tài ngút trời vô số kể, mấy người từng vang dội cổ kim, kết quả quay đầu lại thế nào, đều thành kiếp trần!" Có người nói.

"Này trong ngục cũng có ta giới phạm vào lỗi lầm lớn nhân vật ngất trời, hay là có thể an bài Hoang với hắn hoặc là nàng cùng chỗ một trong lao, hảo hảo giao lưu một phen." Một cái sinh linh cười nói, bất quá nhưng có chút lạnh, khiến người ta cảm thấy thâm trầm, hàn khí tập thể.

"Thôi, hắn sẽ bị đánh phế bỏ, dằn vặt không ra hình thù gì, có thể sẽ chết, đến thời điểm chúng ta không có cách nào báo cáo kết quả, hắn có thể ở toà này trong lồng giam chịu đựng đến hay không cũng thành vấn đề!" Có người phản đối.

Bọn họ sắp rút đi, ở mấy người xem ra, đem một cái trảm ngã cảnh giới tu sĩ giam giữ ở đây, quá lãng phí nơi đây, không đáng hưng sư động chúng như vậy.

"Chỉ mở ra toà này lao tù không ít phong ấn đi, không phải vậy hắn sẽ trở thành một bãi máu sền sệt, hình thần đều diệt." Trước khi rời đi, một người nói rằng.

Đồng thời, bọn họ cũng là làm như vậy, làm kích hoạt cổ lao tù lúc, phong ấn lực lượng bị hạn chế ở cấp thấp nhất cấp bậc, một tầng phi thường phai mờ ô quang dựng lên, bao phủ toà này lao tù.

Ở mảnh này trong đại lao, trước đây giam giữ cấp thấp nhất cấp bậc đều là độn nhất cảnh giới sinh linh, hơn nữa chỉ ở số rất ít, phong ấn lực lượng quá cường thịnh, đạo hạnh thấp người không chịu đựng nổi.

Rất nhanh, Thạch Hạo cảm nhận được nơi này khủng bố chỗ.

Làm cực yếu ô quang sau khi xuất hiện, cả tòa lao tù lập tức âm khí âm u, hàn ý thấu xương, thân thể của hắn bị đè xuống, một nguồn sức mạnh vô hình xuất hiện, phải đem hắn xé rách.

Đáng sợ nhất chính là, theo thời gian trôi đi, trong lồng giam trở nên ướt nhẹp, có màu đen giọt sương xuất hiện, từ trên vách tường lăn xuống.

Sau một khắc, Thạch Hạo nhíu mày, cảm thấy tan nát cõi lòng bình thường đau, màu đen bệnh thấp ăn mòn, da thịt của hắn xé rách, phải đem hắn chia năm xẻ bảy.

Đương nhiên, đáng sợ nhất là hai chân nơi, cái gọi là chiến ngoa trước tiên nung chảy, màu đen giọt sương giống như đồ vật tụ tập ở bàn chân của hắn chu vi lúc, mang theo mãnh liệt tính ăn mòn.

Thạch Hạo không nhịn được trong lòng rung động, bàn chân ở mục nát, hóa thành chất lỏng màu đen, loại kia biến hóa thật là đáng sợ, rất nhanh sẽ chạm tới chân của hắn xương.

Thạch Hạo kêu rên, đây là một loại to lớn khổ sở, là không thể tưởng tượng dằn vặt, hai chân huyết nhục bị màu đen thủy châu ăn mòn đi, liền xương đều tan vỡ, sau đó nát bét rồi.

Đây là không thể nào tưởng tượng được chi dày vò, hơn nữa như thế mãnh liệt, mới bắt đầu mà thôi, liền muốn hủy diệt hắn hai cái chân rồi.

Dù cho hắn có thể huyết nhục tái sinh, tái tạo thân thể, nhưng bây giờ nhưng vô dụng, bởi vì hắn mang theo gông xiềng, toàn thân bị giam cầm, không cách nào chống lại.

Rắc!

Thạch Hạo hai chân mục nát, xương phá nát, hắn hạ ngồi ở chỗ đó, nhanh cắn nát hàm răng, thừa nhận càng thống khổ to lớn.

Hắc Thủy Thiên Lao quả nhiên có thâm ý khác, này đen thui chất lỏng tuy rằng như nước sương giống như ít ỏi, thế nhưng quá kinh khủng, nội hàm không tên lực lượng hủy diệt.

Hai chân chạm đất về sau, đối với thương tổn của hắn tự nhiên càng to lớn hơn!

Trong lúc nhất thời, hắn không có bất kỳ biện pháp nào, mang theo chí tôn gây gông xiềng, hắn toàn thân bị phong, không có cách nào chống đỡ, thuần dựa vào tuyệt thế thể xác đang đối kháng với.

Đổi lại bình thường sinh linh, từ lâu hóa thành một bãi máu đen, chẳng còn sót lại gì!

"À..."

Rốt cục, Thạch Hạo vẫn là phát ra gầm lên giận dữ, chết không đáng sợ, thế nhưng bị dằn vặt, uất ức tiêu vong, lại làm cho hắn rất không cam tâm.

Này cái gọi là màu đen giọt sương, không ngừng tụ tập mà đến, hắn nửa thân dưới đều sắp bị ăn mòn rơi mất, huyết nhục cùng xương cốt hóa thành màu đen huyết thanh, cảnh tượng này rất thảm, cũng rất khiếp người.

"Không được, quên lãng một chuyện, hắn trên người gông xiềng chưa từng mở ra, hắn không lực tự bảo vệ!"

Làm đi ra mảnh này Thiên Lao lúc, có dị vực sinh linh thức tỉnh, sắc mặt

triệt để thay đổi.

Bởi vì, chính là độn nhất cảnh giới bên trong nhân vật ngất trời, nếu như thân thể bị giam cầm, ném vào trong lồng giam, cũng sẽ rất nhanh hóa thành một bãi màu đen máu đen, hài cốt không còn.

"Nhanh!"

Có người nhằm phía đại lao.

"Là cố ý lãng quên a, bất quá như vậy giết chết hắn, sẽ chọc cho dưới đại họa, cao tầng muốn hắn sống." Thiên Lao ở ngoài, có người nói.

Mặc kệ có có lòng, hay là vô tình, sự tình đều đã xảy ra.

Vèo!

Có mấy cái sinh linh chạy tới nơi này, nhìn phía trong lồng giam.

"Như hắn cường?" Có người lộ ra dị vẻ, bởi vì Hoang còn sống, chỉ là bị xóa đi nửa thân thể mà thôi, còn chưa chưa chết đi.

"Cơ thể hắn so với độn nhất cảnh giới nhân vật ngất trời đều cường sao?" Đây là nghi vấn của bọn hắn.

"Cũng cũng không phải vội cứu hắn đi ra, chậm rãi đi mời chí tôn đến đó mở ra gông xiềng đều được." Một người lạnh lùng nói ra, đây là muốn tiếp tục dằn vặt Thạch Hạo.

Thế nhưng, có người sợ xuất hiện vấn đề lớn, vẫn là đem Thạch Hạo cửa lao mở ra, đem hắn lấy đi ra.

Sau đó, bọn họ mời tới một vị chí tôn, giải khai Thạch Hạo cấm chế trên người, xóa gông xiềng, lần thứ hai ném vào trong lồng giam.

Ầm!

Lần này, có người đem hắn tầng tầng ném vào, nện ở lao tù bên trên, tiếng vang điếc tai, Thạch Hạo khóe miệng chảy ra bọt máu, nhưng hắn một tiếng chưa lên tiếng.

"Tiếp tục hưởng thụ đi!" Lần này, bọn họ triệt để rời đi.

Ầm!

Thạch Hạo cả người phát sáng, nhanh chóng chữa trị thương thế, sau đó ngồi xếp bằng ở giữa không trung, rời đi mặt đất ẩm ướt.

Dòng máu của hắn dâng trào, thần lực sôi trào, khôi phục nhanh chóng thân thể, để hai chân cùng bàn chân chờ xương cốt sinh trưởng, huyết nhục tái sinh.

Đùng đùng, dường như rang đậu giống như vậy, Thạch Hạo cảm thấy thân thể đang bị qua nhiều lần gọt giũa, tái tạo chi dưới phảng phất càng mạnh hơn nữa, có một luồng lực lượng vô danh.

"Hoàn chỉnh đại đạo, không thiếu sót thiên địa quy tắc!" Thạch Hạo con ngươi phát sáng, hắn ý thức được, cái này có thể là một cơ may lớn.

Ở dị vực, hắn có thể tái tạo chân thân, lại tôi nguyên thần!

Hắc Thủy Thiên Lao có một loại ma tính, dù cho Thạch Hạo huyền không, có thể màu đen chất lỏng vẫn là lần thứ hai tụ tập mà đến, không thoát khỏi được, lại một lần ăn mòn cái đó thân.

Mới đầu, Thạch Hạo thử nghiệm lấy thần lực đối kháng, kết quả phát hiện, thần lực bị tiêu diệt, chỉ có thể trì hoãn bị ăn mòn tốc độ, không thể chân chính ngăn cản.

"Đây là cái gì chất lỏng, là sức mạnh nào?" Thạch Hạo nhíu mày.

Tiếp tục như vậy, làm thần lực khô cạn lúc, hắn còn có thể bị hóa thành một bãi màu đen máu đen, như trước sẽ chết, hình thần đều diệt.

"Quá bị động, thần lực của ta cần phòng vệ nguồn sức mạnh này mới được!" Thạch Hạo nhíu mày, trước mắt gian nan, trừ phi thần lực của hắn có thể lột xác, càng mạnh hơn, mới có thể chống đỡ màu đen chất lỏng.

"Ồ, cơ thể ta thật sự trở nên mạnh mẽ từng tia một!" Thạch Hạo cẩn thận cảm ứng, loại biến hóa này rất nhỏ bé, tái tạo thân thể xác thực không đồng dạng.

"Vậy thì từ thân thể bắt đầu!"Hắn không có biện pháp tốt hơn, quyết định ở đây trước tiên tái tạo thân thể, thử nghiệm ở dị vực lột xác ra một cái khác cỗ chân thân tới.

Rất nhanh, thần lực của hắn nội liễm, quy về khí lực trong, mặc kệ màu đen chất lỏng chủ động tiếp cận, dính ở trên người, lần thứ hai hủy diệt cái đó sức sống, thương hắn khí lực.

Nếu là bị người nhìn thấy, nhất định sẽ hãi hùng khiếp vía, Thạch Hạo quả thực ở trải qua chạm đất ngục giống như dằn vặt, bởi vì máu thịt của hắn loang loang lổ lổ, sâu thấy được tận xương.

Máu tươi chảy xuống, hóa thành màu đen, rất nhiều vị trí đều ở bị ăn mòn, không ra hình thù gì.

Ầm!

Làm tiến hành đến mức nhất định, Thạch Hạo mạnh mẽ chấn động, cả người ánh sáng vạn trượng, tiêu hao thần lực, tạm thời đánh văng ra màu đen chất lỏng cùng sương mù các loại, bắt đầu tái tạo hủy diệt đi một phần thân thể.

Đây là một loại dày vò, vì là địa ngục giữa trần gian.

Thạch Hạo biết, thân rơi dị vực rất khó có kết quả tốt, cùng với chờ đợi tử vong, không bằng lớn mật tiến hành các loại thử nghiệm.

"Lấy tên tiểu tử này đạo hạnh tới nói, có thể kiên trì một ngày một đêm

sao?" Hắc Thủy Thiên Lao ngoài có người hỏi.

Hoang tuy rằng tiếng tăm không nhỏ, nhưng dù sao tu vị còn thấp, là trong thiên lao tầng thấp nhất tồn tại, mảnh này đại lao căn bản không phải vì hắn sinh linh như vậy chuẩn bị.

"Lộng tàn có thể, thế nhưng nhất định không thể để cho hắn chết đi, không phải vậy sẽ có phiền toái lớn." Một cái trông giữ nhà giam cường giả nói rằng, chuẩn bị qua một thời gian ngắn liền đi kiểm tra một phen.

Chỉ qua tám canh giờ, bọn họ liền ngồi không yên, đi tới ngày đó bền vững nơi sâu xa, đến xem Thạch Hạo như thế nào.

Tuy rằng rất muốn dằn vặt đến chết Hoang, thế nhưng bọn họ cũng không dám, sợ cao tầng nổi giận, đem bọn hắn xử lý xong.

"Quả nhiên là tầng thấp tu sĩ, không thể cùng cái khác cảnh giới sinh linh so với, chênh lệch một ít hỏa hầu, may là chúng ta tới." Khi thấy Thạch Hạo lúc này trạng thái về sau, có người thở dài một cái.

Ở đằng kia trong lồng giam, Thạch Hạo huyết nhục tan đi, trên đất có màu đen máu đen, đều sắp thành bộ xương xương, ngồi xếp bằng giữa không trung, không ra hình thù gì.

Cho tới phủ tạng các loại, đều nát bét rồi, cảnh tượng thê thảm, vô cùng đáng sợ.

"Dù sao tu vị còn thấp, dù cho tiếng tăm không nhỏ, nhưng chân thực đạo hạnh còn tại đó, không thể nghịch thiên." Tên còn lại nói rằng.

Ầm!

Nhưng mà, lời nói của bọn họ mới rơi hoàn thành, một mảnh rực hà dựng lên, chói lọi toà này lao tù, đánh tan màu đen giọt sương các loại.

Hoang huyết nhục đang thong thả sinh trưởng, phủ tạng chờ lại nặn, có

chút óng ánh, bên ngoài cơ thể dường như hữu thần diễm ở đốt cháy, óng ánh cực kỳ, hóa thành thần hoàn bao phủ hắn.

Máu thịt của hắn sống lại, càng thêm cường kiện mạnh mẽ.

Lao tù ở ngoài mấy cái sinh linh trong lúc nhất thời giật mình, con ngươi co rút lại, này phi thường nằm ngoài dự tính của bọn họ, trảm ngã cảnh giới tu sĩ làm sao sẽ mạnh như vậy mềm dai?

"Hắn ở tái tạo chân thân, rèn luyện tự mình, muốn lột xác ra một bộ càng cường đại hơn thân thể, cũng thật là hung hăng à, coi nơi này là địa phương nào rồi?!" Có người lạnh giọng nói.

Dưới cái nhìn của bọn họ, Hoang xác thực siêu phàm, nhưng này không phải trảm ngã cảnh giới sinh linh vốn có biểu hiện.

"Đây là muốn nghịch thiên sao, đem lao tù coi như mài giũa nơi." Tên còn lại lạnh lùng nói, vẻ mặt không phải cỡ nào đẹp đẽ.

Dưới cái nhìn của bọn họ, Hoang này như là đang hò hét.

Trên thực tế, Thạch Hạo căn bản vô tri vô giác, hiện nay đắm chìm trong khổ nạn của mình bên trong thế giới.

"Đế Quan bên kia pháp tắc không thiếu, đại đạo bị hao tổn, hắn đi vào ta giới có lẽ sẽ có thể được đến lợi ích to lớn!" Một người nói rằng, liền muốn ngăn cản, phá hoại Thạch Hạo lột xác.

"Không có cần thiết, mặc dù lần này ngăn trở, hắn đang ở ta vực, chỉ cần còn sống, cũng sẽ bị từ từ rèn luyện, để hắn tiếp tục đi." Tên còn lại ngăn, đồng thời gọi đi rồi tất cả mọi người.

"Vì sao?" Một vị cường giả không rõ, bọn họ căn bản không muốn tác thành Hoang.

"Tên tiểu tử này có chút tà môn, thậm chí có thể nói, kỳ biểu hiện rất

nghịch thiên, loại tư chất này hay là có thể gây nên bên cạnh cái kia thi hài chú ý!"

"Ngươi là nói, chết đi hơn một kỷ nguyên lão quái vật có thể sẽ thức tỉnh, đối với hắn yêu nhân tài?!" Có người giật mình hỏi.

"Ta ngược lại thật ra hi vọng như vậy, để người lão quái kia vật hoàn dương, ở nơi đó truyền pháp, chỉ là này không hiện thực!" Trước kia mở miệng người than thở.

Mấy người đều gật đầu, nếu thật sự phát sinh loại chuyện đó, đối với bọn họ tới nói chính là công lao bằng trời, bởi vì ngày sau đối phó Thạch Hạo so đối phó lão quái vật kia dễ dàng hơn nhiều.

"Ta vẫn có chút không cam lòng, mặc cho Hoang ở đây chịu đựng ta giới trọn vẹn đại đạo gột rửa, chẳng phải là quá tiện nghi hắn?"

"Không sao, muốn phế hắn lúc nào không thể!" Có người lạnh lùng nói ra.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1553: Rèn Luyện

Hắc Thủy Thiên Lao rất có u tĩnh, cũng rất âm lãnh, nơi sâu xa nhất không có tiếng động, có chỉ là âm u đầy tử khí.

Thạch Hạo như trước đang lột xác, cái đó thân thể không ngừng bị ăn mòn, tan chảy thành máu đen, thậm chí xương đều nát bét rồi, đây là danh xứng với thực nhân gian luyện ngục.

Quá trình rất dày vò, không thể một tha mà liền.

Đặc biệt là, ở giai đoạn này bị Hắc Thủy ăn mòn, như muốn tránh thoát mà tái tạo chân thân lúc, cũng là cần đại lượng thần lực.

Cứ thế mãi, nếu như đều là ở trong lao ngục, Thạch Hạo thần lực chờ sớm muộn cũng sẽ bị tiêu hao sạch sẽ.

Một chùm sáng dựng lên, kéo dài một ngày một đêm rèn luyện tạm thời tố cáo một cái đoạn, Thạch Hạo mở mắt ra, treo tại thiên lao bên trong, cẩn thận nhận biết tự thân tất cả.

Không nghi ngờ chút nào, cơ thể hắn biến cứng cỏi, một phen rèn luyện, tuy rằng không tính Niết Bàn, nhưng trước sau ở phát triển về phía tốt, tái tạo cơ thể.

Mà nhất định là một cái cần tiêu tốn thời gian quá trình, hắn mới đến dị vực, một ngày một đêm mà thôi, không thể liền để tự thân lột xác triệt để.

Này cần thời gian, cũng cần trả giá gian khổ đánh đổi mới có thể tiến thêm một bước dài.

Không có ai có thể theo liền thành công, dù cho đi tới dị vực, cũng

không có khả năng chớp mắt Ma Tước biến Phượng Hoàng.

Thậm chí, tùy tiện tiến vào dị vực về sau, nếu như mạnh mẽ rèn luyện tự thân, còn có thể sẽ dễ dàng xuất hiện vấn đề lớn!

Đại đạo trọn vẹn, thiên địa quy tắc không thiếu sót, đột nhiên tiến vào thế giới như vậy, như mạnh mẽ dẫn những này đạo tắc nhập thể rèn luyện tự thân giờ, bình thường đều sẽ phải gánh chịu kịch liệt phản phệ.

Loại này rèn luyện thậm chí có khả năng để tự thân tan rã, hồn phi phách tán.

Chính là đun đồ sứ lúc, còn khả năng sẽ xuất hiện tảng lớn hàng nhái dỏm, vỡ vụn đồ sứ chờ đây, liền chứ đừng nói là chân thực rèn luyện một sinh linh.

Trong quá trình này, Thạch Hạo mạnh mẽ nặn chân thân, cũng gặp phải một ít tình hình nguy hiểm, nhưng vấn đề không lớn, chịu đựng nổi.

Trước mắt hắn đối mặt vấn đề lớn nhất là, màu đen chất lỏng quá khủng bố, khó với ứng phó, tuy rằng đã ở dựa vào cái này luyện thể, nhưng không thể hóa giải chất lỏng này chỗ đáng sợ.

Nghỉ ngơi ngắn ngủi, Thạch Hạo ở suy nghĩ, làm sao có thể đối với loại này chất lỏng miễn dịch, này rốt cuộc là thứ gì?

Nếu như đem chân thân rèn luyện đến có thể không nhìn màu đen chất lỏng mức độ, như vậy tin tưởng, hắn Pháp Thể đều sẽ cường đến mức tận cùng, toán là một loại Đại Đột Phá.

"Chậm rãi mạnh mẽ, rèn luyện chân thân, hay là đến cuối cùng theo ta tự thân Pháp Thể trở nên mạnh mẽ, liền có thể dần dần đối hắc nước miễn dịch, cũng lại không sợ nó."

Nghỉ ngơi một lát sau, Thạch Hạo lại một lần bắt đầu tu hành, dẫn màu đen chất lỏng hiện lên đến bên ngoài thân, xung kích thân thể.

Quả nhiên, huyết nhục bị ăn mòn, xương lần thứ hai mục nát, quá trình này tương đương tàn nhẫn, cũng rất đáng sợ.

"Ầm!"

Rất lâu sau đó, Thạch Hạo cả người ánh sáng xán lạn, lần thứ hai vận chuyển thần lực, mục nát thân thể được chữa trị, lần thứ hai đắp nặn khiến thể phách của hắn vô cùng óng ánh.

Cứ như vậy, Thạch Hạo không ngừng thử nghiệm, nhiều lần tiến hành, đầy đủ tiến hành rồi ngày 8 lâu dài!

Đến một bước này về sau, hắn cả người mờ đi, thần lực kề bên khô héo, không có thần lực có thể bảo vệ tự thân, rất khó tiến hành lại nặn thân thể quá trình.

Trong lúc này, những kia trông giữ Hắc Thủy Thiên Lao sinh linh nhiều lần đi tới nơi này, từng cái từng cái sắc mặt không phải cỡ nào đẹp đẽ, phi thường giật mình, một cái trảm ngã cảnh giới tu sĩ, lại có thể kiên trì lâu như vậy!

Thời gian dài như vậy, Hoang chủ động tiếp dẫn Hắc Thủy, hủy diệt thân thể, sau đó lại tổn hại tốn thần lực, tái tạo chân thân, như vậy rèn luyện cùng đột kích, tiêu hao thật sự quá khủng bố.

Ở dị vực sinh linh xem ra, cảnh giới này ngút trời tu sĩ như vậy dằn vặt, có thể kiên trì một ngày một đêm là tốt lắm rồi, rất hiếm có.

Ai có thể nghĩ tới, hắn sẽ kéo dài lâu như vậy.

"Tiểu tử, ngươi rất là có thể à!"

Lại có người đến rồi, nhìn thấy hắn bộ dáng này, sắc mặt biến đổi liên tục.

Đồng thời, bọn họ liếc mắt nhìn sát vách "Thây khô " cái kia đem chính

mình treo chết một cái nhiều kỷ nguyên, trước sau chưa từng nhúc nhích qua cường giả, nhưng đáng tiếc hắn như trước không động tĩnh, vẫn chưa xuất hiện cái gọi là truyền cho Hoang đại pháp chuyện tình.

Nghe đến động tĩnh bên ngoài, Thạch Hạo không để ý đến, như trước đang kiên trì.

Những người này cũng không có quấy rầy, chỉ là đang nhìn hắn, nhìn hắn đến cùng có thể kiên trì đến mấy khắc!

"Nhân vật ngất trời có thể ở trảm ngã cảnh giới như vậy rèn luyện chân thân, kiên trì một hai ngày thì ngon, cái này Hoang... hắn rốt cuộc muốn đi tới một bước nào?"

Những người này căm thù Hoang, thế nhưng cũng rất khiếp sợ, về sau đều có chút ngạc nhiên, muốn biết hắn cực điểm đến cùng ở nơi nào, có thể đi tới một bước nào.

Đệ cửu thiên, Thạch Hạo lung lay sắp đổ, thân thể bị ăn mòn, hắn tiêu hao cuối cùng lưu lại thần lực vô cùng chật vật lại nặn một lần chân thân.

Ngày thứ mười ban đêm, Thạch Hạo mấy lần bất tỉnh đi, pháp lực hầu như khô cạn, ở cái địa phương này không thể bù, chỉ có thể tiêu hao, này cái gọi là Thiên Lao chính là đáng sợ như vậy.

Nhưng Thạch Hạo cũng phát hiện, hắn cơ thể trở nên mạnh mẽ, chống lại Hắc Thủy thời gian biến dài.

"Tên biến thái này, thực sự là một người trẻ tuổi sao? hắn làm sao làm được?!" Đến lúc này, trông giữ ngục giam sinh linh đều ở mật thiết chú ý, cũng sợ Hoang xảy ra bất trắc, mà không có cách nào hướng về cao tầng báo cáo kết quả.

Rốt cục, ngày thứ mười về sau, Thạch Hạo gần như đèn cạn dầu, nhưng là cơ thể hắn xác thực trở nên mạnh mẽ, đã trải qua khó quên rèn luyện.

Chỉ là, miễn cưỡng chữa trị thương thế về sau, hắn sẽ không có dư thừa pháp lực, sắp liền như vậy mà thương!

"Không được, người này không có thể chết ở chỗ này, xách hắn đi ra ngoài!" Có sinh linh chuyển động, mở ra cửa lao, dẫn hắn ra vùng lao tù đó tuyệt địa.

Làm Thạch Hạo thức tỉnh về sau, phát giờ đã ly khai Thiên Lao, thân thể tại từ đi phun ra nuốt vào thiên địa tinh khí, một lần nữa biến trở nên mạnh mẽ.

Chỉ là, tay chân của hắn trên đều mang gông xiềng, lại một lần bị khóa lại, đương nhiên đây không phải chí tôn tự tay bày ra, hắn còn có thể duy thần lực vận chuyển.

Ầm!

Thạch Hạo không chút do dự, ở bên ngoài lại một lần mở ra tu hành hành trình.

Đây là trong thành, cũng là trên mặt đất, không còn là đại thành hạ Hắc Thủy trong thiên lao.

"Hoang, ngươi vẫn đúng là giữ được bình tĩnh, đã trở thành tù nhân, còn vọng tưởng ở ta giới khổ tu, là nên nói ngươi tâm lớn, hay là nên nói ngươi không biết chết sống?" Có người không nhịn được mở miệng.

"Một cái kẻ tù tội mà thôi, còn vọng tưởng quật khởi sao?" Tên còn lại nhàn nhạt mà hỏi.

Bởi vì, bọn họ đã xem không nhỏ đi tới, Thạch Hạo quá trầm ổn, đi vào dị vực không nói tiếng nào, chính là chỗ này sao vùi đầu khổ tu, không có đã trở thành tù binh giác ngộ.

Bọn họ đối với Thạch Hạo địch ý rất đậm, nếu không có nghĩ hắn xem có thể kiên trì bao lâu, cùng với muốn lấy hắn thăm dò lão quái vật kia, liền

đã sớm nhằm vào Thạch Hạo.

Hiện tại, bọn họ có chút mất kiên trì, đi sang một bên bẩm báo chí tôn mặt bên làm lên dự định.

"Gần nhất, đến hỏi dò Hoang người càng ngày càng nhiều, chúng ta áp lực khá lớn, hay là có thể mang tới để các tộc hả giận, chỉ cần cẩn thận một chút, bảo đảm hắn không bị giết, hẳn là không có vấn đề lớn!"

Thăm dò lão quái vật không có kết quả, mà lại Thạch Hạo rèn luyện tự thân đạt được bất phàm thành quả về sau, bọn họ ngồi không yên.

Cuối cùng, Thạch Hạo bị áp giải, đưa đến cửa thành nơi đó, bị treo lên!

Khoảng thời gian này tới nay, các tộc tu sĩ không ngừng đến, muốn tìm tìm Hoang xúi quẩy, chủ yếu là hắn giết các tộc phần lớn cao thủ, hiện nay hắn trở thành tù binh, đều muốn nhằm vào hắn.

Tin tức rất nhanh truyền ra, gợi ra náo động!

"Hoang, bị áp đi ra rồi, bị treo ở trên thành môn lâu!"

"Tên đao phủ này, để ta xem một chút hắn đến tột cùng là có phải có ba ngàn cánh tay, có hay không tài hoa xuất chúng, đến cùng có cái gì chỗ bất phàm?!"

Trước cửa thành, chật ních tu sĩ, đều đang ngó chừng xem, rất nhiều người không hề che giấu lộ ra sát ý.

"Hoang, ngươi đi chết đi cho ta!" Rốt cục, có người nhịn không được, bắt đầu điều động.

Quả nhiên, Hoang vừa xuất hiện, thành công nhen lửa một ít Vương tộc sự phẫn nộ, để mấy người ngồi không yên, trước tiên ra tay với hắn.

Ầm!

Còn tốt, nơi này có cao thủ tọa trấn, một mực đang nghiêm mật nhìn chăm chú lên, chặn lại rồi những người kia công kích.

Đương nhiên, quan trọng nhất đó là, khối này khu vực, tòa thành kia trên lầu, có trận pháp thủ hộ, bảo đảm Thạch Hạo sẽ không bị ám sát.

"Hoang, ngươi cái này hung đồ, giết tộc nhân ta, hại chết ta sư thúc tổ, cũng có ngày hôm nay? Rơi xuống ta giới, đừng nghĩ sống!" Chính là một ít thiếu nữ đều đang kêu la.

"Ầm!"

Các loại tạp vật các loại, bị người ném ra, cùng ném về Thạch Hạo nơi đó.

Có người thậm chí ném ra hung cầm trứng, hướng Thạch Hạo trên mặt ném tới.

Lần này, trông coi nơi này, phòng bị Thạch Hạo bị người đánh chết sinh linh, rõ ràng nhường, mặc kệ những người kia lung tung làm, có vài thứ nện vào trên người hắn.

Trong quá trình này, Thạch Hạo sắc mặt rất lạnh lùng, ánh mắt sâu thẳm, thậm chí có chút vẻ khinh bỉ, cũng không để ý.

"Các ngươi nhìn thấy không, cái này tù nhân còn tại miệt thị chúng ta, cũng đã bị bắt làm tù binh, còn tại tự cho là!" Có người thấy được thần sắc của hắn, không nhịn được nói rằng.

"Xin mời mấy vị đại nhân không cần bảo vệ hắn, bây giờ quần tình xúc động phẫn nộ, mặc dù không thể lập tức giết chết hắn, cũng có thể đối với hắn thu hồi một ít tiền lời." Có người kiến nghị.

"Một đám kẻ nhu nhược, ngoại trừ hiện tại các ngươi dám theo ta kêu gào, tại chiến trường giờ các ngươi ở nơi nào, tính là gì, tất cả đều là bị cắt món ăn!"

Đi vào dị vực về sau, Thạch Hạo lần thứ nhất mở miệng.

Rất rõ ràng, hắn đây là đang nhằm vào mọi người, chủ động trở nên gay gắt mâu thuẫn.

"Hoang, thiếu cuồng ngôn hơn, lớn như vậy dị vực vượt qua của ngươi thiên tài tuyệt không thiếu hụt, nếu là đi xin hãy cho An Lan, Du Đà Cổ Tổ hậu nhân chờ xuất thế, còn đến phiên ngươi tùy tiện sao?" Có người quát lớn.

Thạch Hạo bình thản mở miệng, nói: "Không phục liền đi xin mời à, thật như cho ta cơ hội xuất thủ, tới một người giết một người, đến hai cái giết một đôi. Còn các ngươi, một đám người cùng tiến lên, cũng đều quét sạch sành sanh!"

Đây tuyệt đối toán ở chọc tổ ong vò vẽ, ở điểm thùng thuốc nổ.

Tới những gia tộc này, đều là cùng Thạch Hạo có cừu oán, có tộc nhân bị hắn giết chết, lúc này nghe được lời nói của hắn sau tự nhiên phẫn nộ.

"Xin mời đại nhân tác thành, để cho chúng ta ra tay giết hắn!"

"Một đám rác rưởi." Thạch Hạo khiêu khích.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1554: Một Người Khiêu Chiến Dị Vực

"Ầm!"

Có chút thanh niên nổi giận, một bàn tay liền phách về phía trước để thăm dò, vận chuyển tổ thuật, bàn tay rộng to như cái gầu, xuyên thủng hư không, muốn khắc ở Thạch Hạo trên thân.

"Lui về phía sau!"

Trông coi Thạch Hạo sinh linh không dám đánh cược, không thể để người tiếp cận, như là trong tình huống bình thường làm nhục Thạch Hạo, bọn họ rất tình nguyện nhìn thấy, chỉ sợ có mấy người trực tiếp hạ sát thủ.

"Tiền bối, tại sao che chở hắn, ở tình huống như vậy, ta cho rằng nên đánh hắn tàn phế!" Có một người trẻ tuổi hô.

"Là thế này phải không?" Trông coi Thạch Hạo sinh linh bên trong có một người nói, đồng thời lấy ra một cái phi thường mạnh mẽ pháp khí, bịch một tiếng, đánh vào Thạch Hạo trên lồng ngực.

Trong nháy mắt khiến Thạch Hạo tại chỗ thổ huyết.

Bởi vì, kiện binh khí kia không phải chuyện nhỏ, đổi lại cái khác trảm ngã cảnh giới tu sĩ hơn nửa liền hình thần đều diệt.

"Hiện tại, ta cho tất cả mọi người cơ hội, cũng có thể tiến lên, ở ta giám sát dưới, có thể đến đánh Hoang một cái tát." Người trông chừng trong lại một người mở miệng.

Thạch Hạo mặc cho máu trên khóe miệng chảy ra, hắn miệt thị mọi người, thở dài nói: "Hổ lạc bình nguyên bị chó bắt nạt!"

"Ngươi đang nói cái gì?!" Lúc này đã có người kêu to, chịu không nổi lời nói như thế này.

Dị vực chỗ trú ngụ hiếu chiến chủng tộc, bọn họ để ý nhất liền là chân chính chiến tích, cạnh tranh kịch liệt, nhất không cho phép người khác khinh thường.

Đặc biệt là Hoang, ở một ít trong mắt là đại cừu nhân, đồng thời hắn đến từ Đế Quan, bị hắn xem thường, bị hắn xem thường khiến một đám người trong lòng hết sức không thoải mái.

"Ta là nói, các ngươi không dám thật đang đối mặt ta, chỉ có khi ta mang theo gông xiềng, mới dám đi tới nơi này hung hăng, không phải vậy có thể dám đứng ra?" Thạch Hạo không nhanh không chậm nói rằng.

Này bằng với ở nhen lửa thùng thuốc súng, quần hùng xúc động phẫn nộ, thậm chí không ít tuổi trẻ người kêu la, muốn cùng Thạch Hạo quyết chiến.

"Quyết chiến, đừng có nằm mộng. các ngươi đó chỉ là đi tìm cái chết mà thôi. Đám lão già này sẽ che chở bọn ngươi, không để cho các ngươi ra tay." Thạch Hạo cười nhạo.

"Ngươi câm miệng!" Một cái người trông chừng quát lên.

Hắn không nghĩ tới, Hoang lại sẽ như thế tùy tiện, trước mặt mọi người khiêu khích các tộc tu sĩ, để rất nhiều người đều mất mặt.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, hắn theo lời là thật tình. Chí tôn không ra, xác thực hiếm người có thể địch hắn.

"Làm sao sợ, các ngươi không phải được xưng chiến đấu chủng tộc sao?" Thạch Hạo bình thản mà hỏi.

Đón lấy, hắn đem âm thanh tăng cao, nói: "Ta biết, các ngươi vẫn không phục, muốn chân chính tìm cùng cấp sinh linh đánh bại ta. Nhưng là, các

ngươi có thể làm được sao?"

"Ngươi ngông cuồng!" Này kích thích ở đây sinh linh, trong mắt lộ hung quang, căm tức nhìn treo ở trên thành môn lâu Thạch Hạo.

"Ta muốn cùng ngươi quyết chiến!" Một ít thanh niên nhiệt huyết không để ý hậu quả kêu la lên.

Nơi này có chút rối loạn, để người trông chừng nhất thời đau đầu. bọn họ vốn là muốn để các tộc hả giận. Nhìn thấy trở thành tù nhân Hoang, không hề nghĩ rằng ngược lại bị tức đến.

Bởi vì, Hoang so với chi tất cả mọi người bá đạo, không để ý sinh tử. Cứ như vậy phát sinh cuồng ngôn.

Thạch Hạo cười gằn, nói: "Ta ở đây nói vài lời lời nói thật đi. Cái gọi là Vương tộc, thật muốn động thủ với ta, ta kiến nghị quần vương cùng tiến lên. Cái gọi là Đế Tộc, ta cũng không muốn một cái tiếp theo một cái đánh. các ngươi đi thường xuyên mời mấy người đi, ta cùng nhau đỡ lấy."

Hắn nói rất bình thản, thế nhưng là khơi dậy sóng lớn mênh mông.

Đùng!

Trông coi Thạch Hạo tu sĩ ra tay, lần thứ hai lấy ra pháp khí mạnh mẽ báu vật, oanh ở trên người hắn, để thân thể hắn lảo đảo, khóe miệng chảy máu.

Bởi vì, không muốn mở miệng lần nữa, hi vọng ngăn cản hắn kích thích mọi người.

"Này không phải liền là chứng minh sao?" Thạch Hạo cười to, bởi vì vì những thứ khác người bị loại này đại sát khí bắn trúng, hơn nửa đã hình thể tiêu vong, mà hắn nhưng chỉ là ho ra máu.

"Cho ta nhốt vào Hắc Thủy trong thiên lao, không được thả hắn ra!"

Trông coi bên trong một cái uy vọng tương đối cao ông lão quát lên.

Ở đây những kinh nghiệm này việc này sinh linh, đều ở quát lớn, để người trông chừng đem Hoang giao ra đây, không muốn phong trong lồng giam, bọn họ muốn ra tay.

Chuyện này lên men, Thạch Hạo cuồng ngôn làm sao có khả năng sẽ không bị truyền ra, trong thời gian ngắn nhất đã dẫn phát nhiều người tức giận.

Bởi vì, không chỉ có tòa thành lớn này, chính là cái khác cương vực, mặt đất bao la bên trên, rất nhiều bộ tộc đều biết, rất nhiều người giận tím mặt.

Sự kiện lên men, cứ việc các tộc rất nhiều ông lão ngăn, nhưng vẫn là có khá nhiều người tuổi trẻ lên đường, chạy về Hắc Thủy Thiên Lao vị trí đại thành.

"Các ngươi nghe nói không, Hoang bị trở thành tù nhân, còn dám thả cuồng ngôn, một người muốn khiêu chiến ta giới quần hùng, mẹ nó, ta không chịu nổi, cùng thế hệ trong ai có thể đi làm thịt hắn, quang minh chính đại, một người ở chính diện đánh bại hắn!"

Rất nhiều người chen chúc mà đến, chạy về Hắc Thủy Thành.

Ai cũng biết, Hoang đây là đang cố ý khiêu khích, nhưng vẫn là không nhịn được, khá nhiều người tuổi trẻ chạy về Hắc Thủy Thành, phải chứng kiến hắn bị thua cảnh tượng.

"Ta đường đường dị vực, người cùng thế hệ trong lẽ nào liền không có một người có thể thu thập hắn? Đế Tộc còn chờ cái gì, xuất quan đi, đến một hai thuấn sát hắn!" Có người rống to.

Nhưng là, rất nhanh Hắc Thủy Thành liền có tin tức truyền đến, nói Hoang còn từng ở trong thiên lao lớn tiếng, xưng không hạn tuổi tác, dù cho nhân vật già cả tới khiêu chiến cũng được, đồng thời hết thảy muốn người xuất thủ cũng có thể cao hơn hắn một cảnh giới.

"Cuồng đồ!"

"Ai đi giết hắn?!"

Cứ việc rất nhiều người đều biết, Hoang dự liệu được của mình kết cục, vì vậy mới điên cuồng như vậy khiêu khích.

"Người trẻ tuổi thực sự là chịu không nổi kích, cho ta trở lại, đều đến Hắc Thủy Thành làm cái gì?" Có ông lão quát mắng.

"Hoang sẽ chết ở dị vực trong, hắn này là cố ý hò hét người trong thiên hạ, không cần để ý!" Còn có tiền bối tu sĩ nói rằng.

"Tiền bối, ngươi chờ như vậy ngăn, đây không phải gián tiếp chứng minh, Hoang không thể địch sao?" Có người than thở, cũng bổ sung: "Nếu như đi tới một người liền có thể chém đầu của hắn, các ngươi sẽ ngăn chúng ta?"

"Đây thật sự là ở diệt chúng ta sự oai phong của chính mình à, một cái kẻ tù tội hò hét thiên hạ, nhưng không người có thể hàng phục hắn, sỉ nhục à." Có người rống to.

Thế hệ tuổi trẻ có rất nhiều người không chịu được loại kích thích này, dồn dập yêu cầu, nhất định phải đem Hoang mang ra, bọn họ muốn đánh với hắn một trận.

Trông coi Thiên Lao tu sĩ từng cái từng cái đau đầu cực kỳ, gặp gỡ Hoang loại này từ lâu không để ý tính mạng cuồng đồ, bọn họ có chút bất đắc dĩ, làm sao cũng không nghĩ tới phong ba kịch liệt như vậy.

Ngoại giới đồn đại, sôi sùng sục, gây xích mích lên các phe phẫn nộ tâm tình khiến Hắc Thủy trong thiên lao một đám quản ngục rất là không có cách, sự tình náo lớn.

Thậm chí, có một ít lão bối Vương tộc cũng tới phát hỏa, không tin không người nào có thể đánh bại Hoang, cũng phải cầu thả ra này cuồng đồ

tới.

Ngay khi hôm nay, đầy đủ đến rồi 18 vị Lão Vương, rất muốn tự mình ra tay.

Cho tới đời trẻ, trung niên liền chớ đừng nói chi là, từng cái từng cái đằng đằng sát khí, nhân số đông đảo, lít nha lít nhít.

Bức bách tại áp lực, cuối cùng quản ngục nhắm mắt, thỏa mãn các tộc một ít nguyện vọng, đem Hoang phóng ra.

"Ra tay rồi, có người thật sự cùng Hoang giao thủ."

Tại mọi người quan tâm trong, tại phía trước lớn tiếng trong tiếng hô, một trận chiến đấu liền bắt đầu.

Nhưng là, lúc này mới bắt đầu không bao lâu, liền lại cấp tốc kết thúc.

Phốc!

Hoang thong dong ra tay, đem một người đánh nổ.

"Quá yếu!" Thạch Hạo lắc đầu.

Cho tới dị vực các tộc tu sĩ, thì lại sắc mặt khó coi, rất nhiều người không nhịn được quát lớn hắn.

"Ồ, Hoàng Long Đạo Nhân đến rồi, lão đạo này công phu kinh người, thực lực mạnh mẽ, lại đã bị kinh động, hắn cũng cùng Thạch Hạo giao thủ?"

Có người nhận ra một cái lão đạo thân phận của người, cảm thấy khiếp sợ sâu sắc, bởi vì này nhưng là tiền bối cao thủ, sống cực lớn tuổi tác, từng là hắn thời đại kia nhân vật ngất trời.

Đáng tiếc, hắn cùng chí tôn vô duyên, qua nhiều năm như vậy trước sau ở độn nhất cảnh giới.

"Rống!" Đi kèm một tiếng rồng gầm, Hoàng Long Đạo Nhân ra tay rồi, vận dụng tổ thuật, muốn đánh giết Thạch Hạo.

Đáng tiếc, ông lão này tuy rằng mạnh mẽ, đồng thời cùng Thạch Hạo xác thực kịch liệt chém giết một trận thời gian, nhưng quay đầu lại vẫn bị một cái tát bắn trúng, thân thể lúc này liền bị đánh nát, nguyên thần nguy hiểm đào tẩu.

"Ngươi dám hành hung?!" Có người quát lớn.

"Không thua nổi sao, cũng không cần khiêu chiến ta." Thạch Hạo hững hờ đáp lại, không thèm để ý chút nào cười lớn.

Biết rõ tự thân có thể phải vẫn lạc, hắn là triệt để không thèm đến xỉa, bất ngờ được đáp lại, có một đoàn sinh linh tới khiêu chiến hắn, đây là Thạch Hạo hy vọng nhìn thấy.

Giết nhiều mấy cái địch thủ, chính là đã kiếm được.

Nhưng mà, đối với Hắc Thủy Thành chu vi rộng lớn trên đất sinh linh tới nói, ngày hôm đó hắc ám cực kỳ, Thạch Hạo một hơi liền thất bại 18 vương, cũng chém xuống một ít đời trẻ, trung niên đầu lĩnh, hung uy ngập trời.

Chuyện này quả thật ở tác thành Hoang, dù cho hắn cuối cùng nhất định phải chết, kết quả có bực này chiến tích, những này huy hoàng, sẽ làm các tộc càng phát bất đắc dĩ cùng tức giận.

Có người nhịn không được, muốn thỉnh cầu chí tôn ra tay, nhưng cũng không mở miệng được, như vậy áp chế Hoang không có ý nghĩa, sẽ tiến thêm một bước chứng minh, giới này cùng cấp trong không người là cái đó đối thủ.

Sự tình làm lớn, một đám vương ra tay, kết quả đều thất bại, nghe đồn càng ngày càng nhiều, càng phát khiến người ta đờ ra.

Này thật sự rất giống là một người đang khiêu chiến dị vực!

Tin tức phong tỏa không được, truyền về cái khác tổ địa, các tộc rất nhiều tu sĩ đều đang chăm chú, Hắc Thủy Thành người bó tay toàn tập, cũng để những nơi khác người theo kinh nộ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1555: Cuồng Đồ

Bên trong Hắc Thủy Thiên Lao, Thạch Hạo không hề có một tiếng động ngồi, chịu đựng màu đen chất lỏng ăn mòn, thân thể đau nhức, thế nhưng hắn tựa hồ đã quen, liền lông mày đều không hề nhíu một lần.

Hắn đại thắng mà về, liền thất bại Hắc Thủy Thành phụ cận các đại Vương tộc, gợi ra to lớn sóng lớn, tự nhiên cũng đã gặp phải trừng phạt.

Bị giam tiến vào Thiên Lao về sau, hắn như trước bị mang xiềng xích các loại, bị nhốt, tuy rằng không còn là chí tôn tự tay làm, nhưng muốn vận chuyển pháp lực rất là khốn khó.

Đây là một loại dằn vặt, hắn bị quản ngục trả thù, hiện tại chủ động lột xác khí lực cũng không được, chỉ có thể bị động thừa nhận dày vò.

Bởi vì, lần này phong ba không nhỏ, ảnh hưởng hại vô cùng, cùng trông coi Thiên Lao vài tên cường giả sở liệu đến kết quả hoàn toàn khác nhau, nguyên bản bọn họ muốn cho các tộc hả giận, đạp lên Hoang tôn nghiêm, cùng đến quan sát tù nhân.

Ai có thể ngờ tới, quay đầu lại ngược lại thành toàn Hoang, bọn họ đánh giá thấp chính mình một giới các đại Vương tộc lòng tự ái, các tộc cường giả đều muốn từ nơi nào té ngã liền từ nơi đó đứng lên.

Nhưng là, quay đầu lại những này Vương tộc sinh linh đều tự rước lấy nhục, từng cái từng cái chẳng những không có từ tại chỗ bò lên, ngược lại tiến vào càng sâu hố trong.

Một đám Vương tộc ra tay, kết quả bị một người tuổi còn trẻ Hoang sắc bén trấn áp, một đường quét ngang tới, giết tới bọn họ không có tính khí, đây thực sự là khôn kể nhục nhã.

Một cái tù nhân mà thôi, để một đám người mặt mày xám xịt, trong lồng ngực có một luồng úc lửa, nhưng chính là phát tiết không ra.

Hiếu chiến dân tộc, ngã xuống như thế ngã nhào một cái, để rất nhiều người đều phát điên.

Xác thực nói, bọn họ bị một người liền với gạt ngã hai lần, cuối cùng một chân càng là dường như bị đã giẫm vào trong hầm, dị thường giận dữ và xấu hổ, hỏa khí rất lớn.

Thạch Hạo huyết nhục bị ăn mòn, xương lần thứ hai rách nát không ít, nhưng ở trong lao ngục không nói tiếng nào, nhắm mắt lại, lĩnh hội loại này đau nhức.

Không có thần lực có thể dùng, sau một quãng thời gian, hắn tự nhiên sẽ bị hóa thành máu đen, nhưng ở còn sống trong quá trình này, loại này thân ở trong địa ngục dày vò cũng là một loại mài giũa.

Hắn không có oán thiên oán địa, không có ủ rũ, tâm linh ngược lại yên tĩnh, lẳng lặng lĩnh hội, cảm thụ được màu đen chất lỏng mang tới đau vì bị thương các loại.

Nếu là có thể sống sót, hắn biết, mình nhất định sẽ càng ngày càng mạnh, bởi vì dị vực pháp tắc là hoàn chỉnh, mỗi thời mỗi khắc đều ở rèn luyện hắn.

Ở đây sinh tồn, chỉ cần thân thể không bị nhốt, nhất định sẽ càng ngày càng mạnh, cái nào sợ hắn không hề làm gì, hoàn chỉnh pháp tắc đều sẽ chủ động rèn luyện thân thể.

"Hoang, ngươi đang khiêu chiến chúng ta sau cùng kiên trì, chúng ta không ngại hiện tại liền phế bỏ ngươi, sau đó ném ngươi đi ra ngoài, mặc kệ các tộc hả giận!"

Thiên Lao ở ngoài, có người nói nhỏ, nơi đó đứng mấy cái sinh linh, đều là phụ trách trông giữ nơi này kẻ tù tội cường giả.

"Có phải là đến rồi càng nhiều người, muốn cho ta đi ra ngoài?" Thạch Hạo mở mắt ra, bình thản mà hỏi.

Lao tù ở ngoài, những người kia không nói lời nào, đều ở theo dõi hắn, ánh mắt càng phát lạnh, sát ý ẩn hiện.

Chính như Thạch Hạo theo lời như vậy, Hắc Thủy Thành càng ngày càng náo nhiệt, càng xa hơn địa khu tu sĩ tới rồi, đều là nổi danh đại tộc cường giả, yêu cầu nhìn thấy Hoang.

Hắc Thủy Thiên Lao quản ngục có chút đau đầu, bọn họ đánh giá thấp lần này phong ba, Hoang gây thù hằn thật sự nhiều lắm, đặc biệt là chết ở trong tay hắn đều là danh môn vọng tộc con cháu, gây ra càng lúc càng lớn động tĩnh.

"Nếu như ngươi ánh sáng phát ra trắng một ít, hay là có thể an độ quãng đời còn lại, nếu là lại tiến hành ngươi không đáng kể ngông cuồng, nhất định sẽ thê thảm!" Một cái quản ngục âm lãnh nói.

"Ngươi nhớ ta làm thế nào? Một cái nhất định không có kết quả tốt người, ta sẽ để ý các ngươi sao?" Thạch Hạo tự giễu, trong mắt mang theo khinh bỉ.

Mà trong quá trình này, hắn một phần thân thể bị tan chảy, trở thành máu đen.

"Dẫn hắn đi ra ngoài!" Một người quát lên.

Thạch Hạo lại bị mang ra Thiên Lao, xuất hiện ở Hắc Thủy Thành trong, lần này không có bị treo ở trước cửa thành, mà là trực tiếp bị mang đến trong thành to lớn nhất đích giác đấu sân.

Nơi này rất lớn, chứa đựng hàng mấy chục, mấy trăm vạn mọi người căn bản không có vấn đề, chính là vì cường giả chuẩn bị chiến trường.

Đến sau này, Thạch Hạo kéo rách nát thân thể, thỉnh thoảng lảo đảo, hai

chân còn tại chảy máu, liền bị quản ngục bức vào mảnh này chú nhất định phải trở thành chiến trường địa phương.

Nơi này có rất nhiều sinh linh, phóng tầm mắt nhìn, hình thái khác nhau, ba cái đầu màu đen Hung Giao, gánh vác lấy cánh chim trắng muốt mỹ nhân, sau đầu bao phủ thần hoàn sa đọa Cổ Tăng, cao bằng trời Tử Huyết người khổng lồ...

Tới bộ tộc quá nhiều, đều là đỉnh cấp đại tộc, phạm vi mấy triệu dặm các đại Vương tộc đều đến, ngoài ra còn có cái khác cương vực bên trong gia tộc quyền thế các loại.

Rõ ràng, cuồng đồ —— Hoang, mang đến phong ba vượt quá tưởng tượng, gợi ra rất nhiều sinh linh bất mãn, đều muốn nhìn hắn bị người đánh bại, chém giết.

Thạch Hạo nhìn bọn họ, trực tiếp mở miệng: "Lại tới nữa rồi một đám rác rưởi, có hay không cái gọi là thượng cổ Thập Đại Cao Thủ, có hay không cái gọi là Đế Tộc sinh linh? Nếu như không có tất cả cút đi!"

Ai cũng không nghĩ tới, thân thể kia tàn tật, còn tại chảy máu người trẻ tuổi tộc kiêu ngạo như vậy, bọn họ vẫn không có hành động đây, hắn nhưng chủ động chế nhạo.

Ở trước mặt mười mấy vạn tu sĩ, Hoang khắp nơi nơi này nói ẩu nói tả.

Không cần Thạch Hạo lại kích thích, một đám người trẻ tuổi đỏ ngầu cả mắt, chính là lão bối tu sĩ cũng đều hai hàng lông mày dựng thẳng, trong con ngươi hàn quang lộ, quá kiêu ngạo.

Xưa nay đều là bọn họ nhìn xuống Đế Quan bên kia sinh linh, nhưng là, một tù binh mà thôi, bây giờ trở thành kẻ tù tội, lại tại coi rẻ bọn họ, như thế xem thường người.

"Hoang, ngươi thì tính là cái gì, một lúc lăng trì ngươi!" Có người thẹn quá thành giận.

"Liền ngươi giới tổ tiên, đều trở thành nô bộc của chúng ta, bây giờ có chút còn sống, ở các tộc bị sai khiến, ngươi từ đâu tới tự tin?!" Có người phản kích, muốn nhục nhã Thạch Hạo.

Thạch Hạo nhíu mày, nhưng cuối cùng chỉ là lạnh nhạt mở miệng: "Nói những kia vô dụng, ta chỉ biết nếu như quang minh chính đại một trận chiến, các ngươi đều là rác rưởi."

Cho đến ngày nay, dị vực không ít người đều cảm thấy khó mà tin nổi, bọn họ hẳn là chiếm cứ chủ động mới đúng, kết quả chính là bị như thế một cái kẻ tù tội làm nổi giận đùng đùng.

Nói cho cùng, vẫn là dân phong gây ra, bởi vì hiếu chiến, luôn cố chấp, bọn họ nhìn xuống Cửu Thiên Thập Địa, trước sau không thể tiếp thu Hoang có thể áp chế bọn hắn.

"Hôm nay có thể có Đế Tộc đến, nếu là đến, ta nghĩ chúng ta uất ức có thể kết thúc!" Có người ở nói nhỏ.

"Đến rồi, ta nghe nói có vài vị tuổi trẻ Đế Tộc đại nhân phân biệt đi ra chính mình cổ địa, bị người mời ra, chạy tới Hắc Thủy Thành!"

Những tin tức này lén lút truyền ra về sau, đã dẫn phát oanh động cực lớn.

Rất nhiều người đều đang mong đợi.

"Ta tới đánh với ngươi một trận!" Một con bọ ngựa con rết xuất hiện, nửa người dưới vì là sáng như tuyết rết thân, hai tay nhưng là màu bạc liêm đao, đây là một thập phần cường đại Vương tộc.

Ngày xưa, Thạch Hạo đã từng giết qua này một Vương tộc cao thủ.

Bất quá, này một con rõ ràng càng mạnh hơn, từ lâu đang ở độn nhất cảnh, mà lại là một người trung niên, trầm mặt, hóa thành một đạo ánh bạc cực tốc mà tới.

Thạch Hạo hít sâu một hơi, cả người óng ánh, cấp tốc trị liệu hai chân, hắn đứng tại chỗ không nhúc nhích, chỉ là một nắm đấm đang phát sáng, xán lạn loá mắt.

Bởi vì, trạng thái thân thể của hắn không phải rất tốt, hay là nói rất tồi tệ, mới vừa từ trong nhà giam đi ra, vẫn không có phục hồi như cũ đây.

Bất quá, hắn như trước không sợ, trong phút chốc, mãnh liệt hít một hơi, hữu quyền hóa thành màu vàng óng, bốc hơi lên Tiên Vụ, cũng đi kèm liên miên đạo tắc!

Thời khắc này, Thạch Hạo có sâu sắc lĩnh hội, ở dị vực triển khai Bất Diệt Kinh rất khác biệt, hoàn chỉnh đạo tắc bao phủ, liền nắm đấm màu vàng óng đều dị thường.

Không nghi ngờ chút nào, đây là cường đại thể hiện!

Ầm!

Sau một khắc, Thạch Hạo ra quyền, tiến lên nghênh tiếp, đánh về phía trước, nắm đấm vàng xuyên thủng thiên địa, quy tắc trật tự lượn lờ cái đó quyền chỉ, cảnh tượng doạ người.

Bọ ngựa con rết mang theo lãnh khốc vẻ, trên mặt còn có một loại bé nhỏ đến mức không thể nhìn thấy trào phúng, trực tiếp cứng rắn chống đỡ, cánh tay vì là bọ ngựa cánh tay, dường như trường đao màu bạc, bổ xuống dưới.

Đồng dạng, hắn cũng mang theo đại đạo quy tắc, vạch tìm tòi trời cao, đi kèm một chút Hỗn Độn Khí, cực kỳ mạnh mẽ.

"Ừm?" Thạch Hạo nhíu mày, hắn cảm thấy thân thể không đúng, như tê liệt đau, bản nguyên bất ổn, vung ra đi nắm đấm đều nắm không thể, kim quang lờ mờ.

Hắn xem đến trên mặt đối phương biến mất trào phúng, cũng nhìn được

vài tên quản ngục trên mặt nụ cười quỷ dị, lập tức hiểu rõ rồi, đây là có độ công kích, chính là muốn đem hắn thất bại.

Thạch Hạo hiểu rõ rồi, trông giữ Hắc Thủy Thiên Lao vài tên cường giả ở trên người hắn động chân động tay, thời khắc mấu chốt, bọn họ có hành động, quấy rầy cuộc chiến đấu này.

Bọn họ chính là muốn cho Hoang trước mặt mọi người bị đánh bại, chịu đến nhục nhã, kết thúc trải qua mấy ngày nay phong ba.

"Đê hèn!" Thạch Hạo cái trán gân xanh hằn lên.

Rống!

Một tiếng rống to, hắn toàn thân phát sáng, trong cơ thể có rất nhiều cửa ở mở ra, thanh quang tụ hợp lại một nơi, hình thành một viên hạt giống, ở trong cơ thể hắn tỏa ra.

Ầm ầm!

Thân thể hắn xuất hiện vết rách, cũng bị xé rách, đó là có người ở âm thầm ra tay, ở trên người hắn từng giở trò, hiện tại toàn diện ngăn chặn hắn.

Chỉ là, Thạch Hạo nắm đấm vẫn là sáng lên, càng phát óng ánh, một lần nữa hóa thành màu vàng óng, bùng nổ ra so với lúc trước còn muốn sức mạnh mạnh mẽ!

Trước nay chưa từng có, Thạch Hạo điên cuồng, không để ý thân thể những bộ vị khác bị xé nứt, cánh tay phải vàng óng ánh, nắm đấm mang theo khí tức của "Đại Đạo", không gì không xuyên thủng, tiến lên nghênh tiếp.

Răng rắc!

Làm đánh vào này sáng như tuyết trường đao lúc, tiếng vang lanh lảnh truyền đến, bọ ngựa con rết cánh tay bị vỡ ra, sau đó nổ tung, tiếp theo cú đấm kia có xuyên thấu bọ ngựa con rết lồng ngực.

Phốc!

Bọ ngựa con rết tộc đại tu sĩ bị Thạch Hạo đánh nổ!

Hắn vận dụng siêu việt cực hạn sức mạnh, dùng hết pháp lực, điều động trong cơ thể hết thảy tiềm năng, đem tất cả sát ý cùng sức chiến đấu tập trung ở chiêu thức này trong.

Tất cả mọi người đờ ra, một chiêu mà thôi, bọ ngựa con rết tộc Đại Cao Thủ liền bị đánh giết?!

Vài tên quản ngục sắc mặt tái nhợt, hôm nay bọn họ sớm có an bài, kết quả vẫn không có có thể ngăn cản Thạch Hạo, lại để cho hắn đại thắng một hồi, chuyện này thực sự làm bọn họ căm tức.

Lẽ nào thật sự chỉ có thể xin mời Đế Tộc kết cục, vài tên quản ngục biết, xác thực có bực này nhân vật đến.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1556: Đế Tộc Tinh Anh

Mấy vị quản ngục sắc mặt tái xanh, an bài như thế cũng làm cho Hoang thắng?

Còn như các tộc tu sĩ, chín mươi chín phần trăm sinh linh cũng không biết trong đó ẩn tình, chỉ có cực nhỏ người biết bọn họ động thủ đoạn, muốn cho Hoang đại bại.

Vì vậy, rất nhiều người nhìn thấy Đường Ngô một chiêu thảm bại, tất cả đều ồ lên, không phải không biết Hoang lợi hại, thế nhưng như thế biến thái, cũng không tránh khỏi quá bất hợp lí.

Nơi này không thể yên tĩnh, tiếng người huyên náo.

Nhưng, lúc này Thạch Hạo cũng xuất ra đại giá, thân thể xé rách, là do bên trong bắt đầu, giống như một cái bình thủy tinh gặp va chạm, vết nứt dày đặc.

Trên người hắn máu tươi đầm đìa, bản nguyên bị thương.

Này rất nghiêm trọng, lúc trước hắn ở Thần Dược Sơn Mạch bên trong liền từng thương tổn được bản nguyên, làm sao đều không trị hết, nghiêm trọng uy hiếp đến rồi tính mạng, cuối cùng hay là đột phá vào Trảm Ngã Cảnh lúc mới chính thức triệt để khỏi hẳn.

Hiện tại lại bị thương, bị vài tên ông lão trong bóng tối làm hại.

"Hoang bị thương, hắn không có chúng ta tưởng tượng cường đại như vậy, vừa nãy vì một chiêu giết địch, hắn trả giá to lớn đánh đổi!"

Có người hô, bởi vì rõ như ban ngày, hắn vết thương trên người rất

nhiều, bao quát mi tâm cũng là như thế, vết nứt loang lổ, vết máu chảy xuống.

"Khặc!" Thạch Hạo phun ra một ngụm máu, hắn nhìn về phía mọi người, đặc biệt là vài tên quản ngục, liên tục cười lạnh, nói: "Đây chính là này giới kiêu ngạo, cái gọi là hiếu chiến chủng tộc chính là như vậy?"

Nhưng mà, hắn lập tức liền nói không được, trong bóng tối có một luồng sức mạnh đáng sợ mãnh liệt, đâm hướng về mi tâm, ngăn cản hắn nói ra chân tướng đến.

Thạch Hạo biết, vài tên quản ngục sợ sự tình bại lộ.

Dị Vực sinh linh xác thực có sự kiêu ngạo của bọn họ, nếu không, cũng sẽ không có như thế một đám cường giả cố ý muốn cùng Thạch Hạo đơn độc khai chiến, chính là tự tôn gây ra.

Nhưng thế hệ trước tu sĩ, có một số người huyết nhưng không thấy đến như vậy nhiệt, không phải đặc biệt cương liệt, có mấy người tỷ như quản ngục càng hi vọng nhìn thấy một cái thắng lợi kết quả.

Bọn họ không tiếc động sử dụng thủ đoạn, trong bóng tối dối trá, yếu bớt Thạch Hạo phần thắng, để hắn ở trước mặt người mất mặt, kết thúc trận này phong ba.

Bởi vì, những người này xem ra, mặc kệ là chân chính đánh bại Thạch Hạo, hay là vận dụng thủ đoạn, để hắn ở trước mặt người đại bại, đều là một cái hiệu quả.

Nói như vậy, không chỉ có thể lắng lại phong ba, còn có thể cổ vũ sĩ khí!

Chỉ có đại thắng, mới có thể làm cho hiếu chiến các tộc sinh linh trút cơn giận, chân chính tiêu tan, mà không lại như thế ấm ức cùng phẫn uất.

"Người trẻ tuổi, ngươi đang nói cái gì, nhục nhã ta giới tu sĩ còn chưa đủ sao, còn muốn nói xấu?" Một tên quản ngục lạnh nhạt hỏi, tuyệt đối không

thể thừa nhận cái gì.

"Đê tiện!" Quay đầu lại, Thạch Hạo cũng chỉ có thể gian nan phun ra như thế hai chữ, bởi vì thần niệm truyền âm cũng bị trong bóng tối ngăn cản.

"Ta đến trảm ngươi!"

Lúc này, một tiếng kinh thiên động địa tiếng quát truyền đến, một con kim sắc sơn dương đi tới, rất kỳ lạ, bởi vì bình thường lộ ra bản thể giả đều là vật chủng hiếm có.

"Hoàng Kim Dương, thiên kiếm nhất mạch người truyền thừa!" Có người ngạc nhiên, cảm giác ngoài ý muốn, mạch này lại xuất hiện.

Này không phải phổ thông sinh linh, một đôi Hoàng Kim Dương giác, là vỏ kiếm, ẩn giấu hai thanh thiên kiếm, là tộc này nắm giữ đại sát khí, sư thừa thiên kiếm nhất mạch.

Chỉ là, bộ tộc này chung quy là sa sút, huyết thống không tinh khiết đến đâu, nếu không, ngóng nhìn cổ đại tuế nguyệt, chúng nó hết sức huy hoàng.

Năm đó bộ tộc này suýt nữa xuất hiện hai vị Bất Hủ chi vương, đáng tiếc, hai vị kia nhân vật tuyệt thế đều dừng với cuối cùng nửa bước, một cái chiến tử Cửu Thiên, một cái tọa hóa đang bế quan địa.

Tự cái kia cực điểm huy u, tộc này hơn một kỷ nguyên tới nay đều rất biết điều, ít có cường giả đi ra.

"Đem ta phong ấn, trực tiếp chém giết đi." Thạch Hạo nhìn về phía vài tên quản ngục, lần này hắn mi tâm chảy máu, gian nan phun ra như thế mấy lời.

"Ngươi có ý gì, nhiều lần nhục ta giới tu sĩ, thật sự tùy tiện tới cực điểm!" Một vị quản ngục quát mắng nói.

Thạch Hạo ngồi xếp bằng xuống, không nhúc nhích, từ chối chiến đấu.

"Hoang, ngươi không dám đánh một trận sao?" Hoàng Kim Dương lạnh lùng hỏi.

Thạch Hạo không để ý tới, há mồm phun ra một phiến thanh quang, muốn ở trong hư không khắc chữ, kết quả có tiếng quản ngục hừ lạnh một tiếng, cho đánh tan.

Bọn họ ở trong có một người một cái chân bước vào Chí Tôn cảnh, thực lực phi thường mạnh mẽ, tự nhiên có thể dễ dàng làm được tất cả những thứ này, thực lực siêu phàm thoát tục.

"Ha ha..." Thạch Hạo cười to, có thể phát ra loại thanh âm này.

Ở Dị Vực tu sĩ trong mắt, đây là khinh bỉ cùng với xem thường.

Đột nhiên, trong bóng tối có người truyền âm, nói: "Đế tộc đến rồi, mau chóng giải quyết Hoang, nếu không, ta sợ cái kia mấy năm khinh đại nhân bên trong có người với hắn chân chính quyết chiến, thắng tự nhiên không thành vấn đề, thua sẽ làm các tộc chấn động cùng thất vọng!"

Vài tên quản ngục nghe vậy, cũng vì đó chấn động.

Đế tộc, bọn họ cho là nên có thể cùng Hoang quyết chiến, thế nhưng, vạn nhất muốn bại rồi, ảnh hưởng quá to lớn, vì vậy tốt nhất để Thạch Hạo trước tiên bại đi.

Nhưng là, hiện tại Thạch Hạo không mở miệng, ngồi xếp bằng ở chỗ kia, một bộ sẽ không xuất thủ dáng vẻ, để bọn họ căm tức.

"Hoang, chỉ cần ngươi không nói linh tinh gì vậy, chúng ta cho ngươi công bằng quyết chiến cơ hội, không lại can thiệp." Vạn bất đắc dĩ, trong bóng tối có một vị quản ngục truyền âm.

Thạch Hạo thản nhiên nhìn quét bọn họ, thời gian rất lâu sau mới gật đầu, nói: "Được!"

Rất nhiều người đều lộ ra sắc mặt khác thường, cảm thấy được vừa nãy nhất định phát sinh cái gì rồi, nếu không Hoang vì sao như thế quái dị.

"Hoang, ngươi như vậy khinh thường ta giới, làm trả giá thật lớn!" Hoàng Kim Dương đi tới, đến quyết chiến lúc, nó mới hóa thành nhân hình.

Đây là một cái nam tử, không biết chân thực tuổi tác, xem ra ba mươi mấy tuổi, mái tóc dài màu vàng óng, trên đầu có một đôi hoàng kim sừng.

"Giết!"

Hai người quyết chiến, Hoàng Kim Dương tới liền lấy ra một phiến kiếm quang, có tới một trăm ngàn đạo, phun bạc vô tận sát ý, đánh giết Thạch Hạo.

Thạch Hạo diễn biến Lôi Đế pháp, một toà Lôi Trì hiện lên, cương mãnh mà thô bạo, phụt lên vô số lôi đình, thiểm điện đan dệt, bổ vào mỗi một đạo kiếm quang trên.

Ầm!

Tiếng vang kịch liệt, vạn kiếm cùng vang lên, lôi đình cuồng bạo, nơi này run rẩy dữ dội.

Cheng!

Hoàng Kim Dương thét dài, trên đầu sừng đồng thời bóc ra, từ ở trong bay ra hai đạo hoàng kim ánh kiếm, quá rực rỡ, cắt rời thương vũ, soi sáng cổ kim.

Này ánh kiếm vượt quá tưởng tượng mạnh mẽ, ẩn chứa hơi thở của thời gian, phảng phất có thể kéo sức mạnh của thời gian.

Ầm!

Thạch Hạo cuồng bạo, trong cơ thể cốt văn đan dệt, lít nha lít nhít, đặc biệt là trước ngực, càng là có một phiến hừng hực hoa văn sáng lên, hắn ở

thôi thúc chính mình trời sinh Chí Tôn thuật —— Luân Hồi.

Cái kia hai đạo thời gian ánh kiếm chém tới lúc, hắn nắm pháp ấn, nổ ra Luân Hồi bảo thuật.

Đùng!

Trong thiên địa, vang lên một trận sấm sét thanh, nặng nề mà doạ người, có thể nhìn thấy thời gian sức mạnh đan dệt, ở nơi đó va chạm.

"Hóa ra là hắn!"

Làm nhìn thấy tình cảnh này lúc, có người nói nhỏ, nhận ra Hoàng Kim Dương một thân phận khác, ngàn năm trước thế hệ tuổi trẻ từng có một vị cường giả bí ẩn, am hiểu loại này kiếm quang, mang theo tuế nguyệt khí tức.

Ngàn năm trước tuổi trẻ Thiên Vương một trong, ở cái kia một đời người bên trong đứng vào trước vài tên!

Có thể như thế một cái tu sĩ mạnh mẽ, vẫn không thể bắt Hoang.

"Ầm!"

Theo va chạm, Độn Nhất Cảnh giới Hoàng Kim Dương linh cảm đến điềm xấu, bởi vì nó cơ thể run rẩy, bị Thạch Hạo quyền ấn sát bên trong.

Hắn cảm thấy lập tức trở nên hư nhược rồi, bởi vì, thân thể của hắn ở lão hóa, cơ thể bắt đầu nhăn nheo, rõ ràng là bị tước đoạt tuế nguyệt, trúng rồi sức mạnh thời gian.

Hắn thời gian ánh kiếm không có không biết thế nào Hoang, ngược lại bị đối phương Luân Hồi thần thông quẹt vào, cướp đoạt hắn tuế nguyệt.

"A..." Hoàng Kim Dương kêu to, đầu đầy mái tóc dài màu vàng óng khô bại, lấy có thể nhìn thấy tốc độ lão hóa, suy yếu không thể tả, chỉ lát nữa là phải bại vong.

"Giết!"

Hắn rống to một tiếng, thôi thúc hai cái hoàng kim giác, này vốn là vỏ kiếm, nhưng vài tên quản ngục từng giúp hắn từng tế luyện một phen, để hắn nếu là trong lúc nguy cấp có thể mãnh liệt thôi thúc.

Xoạt!

Kiếm khí khuấy động, trong đó một con kim sắc sừng dê bên trong kích xạ thần mang, đem Thạch Hạo lồng ngực xuyên thủng, còn có một đạo kiếm khí thì lại suýt nữa đâm trúng mi tâm của hắn, sát hắn gò má mà qua.

Đó là siêu việt Hoàng Kim Dương sức mạnh của bản thân.

Ầm!

Cuối cùng, cái kia hai cái sừng bạo khai, từ ở trong mãnh liệt mà ra liên miên ánh sáng, mang theo phù văn thần bí.

Đây là một tòa mô hình nhỏ sát trận, lúc này nổ tung, uy lực là cực kỳ kinh người.

Người ở bên ngoài xem ra, Hoàng Kim Dương liều mạng, bởi vì, thân thể của nó theo bị bạo khai, xem ra như là ở tự bạo, muốn lôi kéo Hoang cùng nhau lên đường.

Chỉ có Thạch Hạo biết, căn bản không phải chuyện như thế, cái kia sừng dê vỏ kiếm bị người động tay động chân, bản không nên như vậy.

Phốc!

Hoàng Kim Dương nổ tung, chết rồi.

Cũng trong lúc đó, Thạch Hạo bị xé rách, cũng thập phần thê thảm, chỉ lát nữa là phải triệt để nổ tung.

Đương nhiên, vài tên quản ngục không thể nhìn hắn chân chính tử vong,

sẽ xuất thủ cứu viện, bởi vì Hoang là cao tầng từ Đế Quan mang về người.

Chỉ là, vẫn không có chờ bọn hắn xuất thủ, Thạch Hạo thân thể lóng lánh, tuy rằng bị xé rách, thế nhưng vẫn chưa nổ tung, loang loang lổ lổ, trên người hắn có rất nhiều trước sau sáng sủa lỗ máu, Tiên khí tràn ngập, huyết dịch phun trào, đang nhanh chóng khép lại.

Thân thể này mạnh đến mức không còn gì để nói, Thạch Hạo lại miễn cưỡng chống đỡ lấy, không có chết.

"Ha ha..." Thạch Hạo cười to, mang theo lạnh lẽo, mang theo khinh bỉ, còn có một chút phẫn uất, liền chiến tích đều phải bị người cướp đoạt sao?

Hắn rõ ràng có thể đại thắng, lại bị người này như thế can thiệp, liên tiếp bị ngăn cản kích, vài tên quản ngục ước ao hắn ở tất cả mọi người trước mặt thảm bại.

Đùng!

Kim quang dâng trào, có một tên tuyệt thế mỹ nam tử đi tới, gánh vác cánh chim màu vàng óng, tóc dài ngang eo, thân thể bao phủ thần hoàn, không nhiễm nhân thế tục khí, siêu phàm nhập thánh.

"Đem hắn giao cho ta, công bằng một trận chiến!" Hắn mở miệng nói.

"Hạc Tử Minh!" Rất nhiều người ngạc nhiên.

Đây là Hạc Vô Song hậu nhân, được xưng thế hệ tuổi trẻ người số một, nghe đồn hắn hơn xa cái khác đồng đại tu sĩ, có thể cùng vẫn ngủ đông không ra Đế tộc bạn cùng lứa tuổi khiêu khích.

Đặc biệt là, gần đây có nghe đồn xưng, hắn từng bị cao thủ cái thế chỉ điểm, giúp hắn lưu thông máu, vì hắn rèn luyện thân thể, thực lực lập tức càng kinh khủng.

Trừ hắn ra, còn có mấy đạo mông lung thân ảnh, đều rất mơ hồ, tổng

cộng có bốn người, từ phương vị khác nhau đi tới, đều mang theo Hỗn Độn khí, mạnh mẽ khiếp người!

Đế tộc, lập tức liền đến bốn tên!

"Có chút ý nghĩa, đáng giá chúng ta xuất thủ, thế nhưng, người ngoài không muốn can thiệp, ta muốn chính là chân chính quyết chiến, hắn là một khối thượng giai đá mài dao!"

Có một vị người thanh niên trẻ mở miệng, có tuyệt đối tự tin.

Trong bốn người này có một vị nữ tử bước liên tục nhẹ nhàng, đôi mắt đẹp xán lạn, đến rồi phụ cận, Hỗn Độn khí tản ra lúc lộ ra dung nhan tuyệt thế.

Nàng da thịt óng ánh, bạch như dương chi ngọc, con mắt linh động, sợi tóc bóng loáng nhu thuận, giống như Quảng Hàn tiên tử giáng trần, mang theo không dính khói bụi trần gian khí tức.

Cô gái này mỹ lệ phi thường, hiếm thấy trên đời.

Làm Thạch Hạo nhìn chằm chằm nàng nhìn lên, có loại cảm giác quen thuộc, rất nhanh, hắn trong lòng hơi động, nghĩ đến một cái tên: Mạc Tiên!

Nghe đồn, nàng là Nhân tộc, thế nhưng khiến Đế tộc đều cảm thấy kinh diễm, bị Bất Hủ tiếp dẫn mà đi, đồng tiến vào Đế tộc cổ địa, theo cùng ở nơi đó tu hành!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1557: Kiêu Căng Khó Thuần

Mạc Tiên, vóc người thon dài, mái tóc nhu thuận, mặt trái xoan, đại mi cong cong, mắt to như nước trong veo, căn bản không nhìn ra nàng là một cái có thể cùng Đế Tộc sánh vai nữ tử.

Bởi vì, nàng quá thanh lệ, có loại không tranh với đời khí chất, xinh đẹp kỳ cục.

"Đệ đệ ta có khỏe không?" Mạc Tiên chủ động mở miệng.

Nàng đi lên phía trước, Tiên Vụ làm bạn, xem ra mờ ảo mà linh động, dường như từ Na Vân núi nơi sâu xa đi ra Trích Tiên Tử, khiến người ta theo tâm thần yên tĩnh.

Chính là dị vực những sinh linh kia cũng đều ít đi mấy phần táo bạo, không còn quá mức tính toán vừa nãy thảm bại, về phía trước nhìn chăm chú, cô gái này quá kinh diễm, lôi kéo người ta chú ý.

"Hắn rất tốt, hiểu rõ chân tướng về sau, hoàn toàn tỉnh ngộ." Thạch Hạo đáp.

Điều này làm cho không ít người choáng váng, không hiểu bọn họ đang nói cái gì.

Bởi vì, dưới cái nhìn của bọn họ, đây chính là một vị Đế Tộc à, hơn nữa còn là một vị nữ tử, nên tính là lần thứ nhất xuất thế, làm sao cùng Hoang phảng phất là quen biết cũ?

Tràng giác đấu chu vi có mấy chục vạn tu sĩ, hơn nữa lai lịch đều rất lớn, thuộc về Vương tộc các loại, được xưng Hắc Thủy Thành phạm vi hơn mấy trăm ngàn vạn dặm gia tộc quyền thế thành viên.

Chỉ là, không có mấy người biết Mạc Tiên thân phận chân chính.

"Cái gọi là chân tướng, cũng chỉ là lưu vu biểu diện, còn có cấp độ càng sâu đồ vật à." Mạc Tiên nhẹ nhàng thở dài, gương mặt tinh sảo giống như trời cao hoàn mỹ kiệt tác.

Gió nhẹ thổi tới, tạo nên nàng này bóng loáng mà nhu thuận tóc dài, nàng tay như ngó sen nhẹ giương, lấy tay trắng bó lấy tóc dài, kỳ ảo mà xuất trần.

Mạc Tiên, vô cùng mỹ lệ, nhưng là Thạch Hạo trước đây chưa bao giờ từng thấy nàng, mặc dù có thể nhận ra, đó là bởi vì đối với đệ đệ của hắn tương đối quen thuộc.

Thạch Hạo thu phục một cái người hầu, tên là chớ nói, từng ở Thiên Thần Thư Viện gợi ra náo động, bởi vì đó là dị vực sinh linh, năm đó hắn từ Tiên Cổ chiến trường hàng phục, mang về thư viện.

Chớ nói tính cách kiên nghị, nói một là một, bị Thạch Hạo đánh bại về sau, thực hiện lời hứa, vẫn đi theo ở phía sau hắn.

Đó là một cái cực kỳ tuấn tú thiếu niên, cũng tu ra ba đạo tiên khí, là chân chính nhân tài, vì là Mạc Tiên thân đệ đệ, tướng mạo trên có chỗ tương tự, vì vậy Thạch Hạo trước tiên nhận ra Mạc Tiên.

Cùng dị vực sinh linh giao thủ nhiều lần, Thạch Hạo từ lâu biết Mạc Tiên người này, bởi vì không chỉ một sinh linh than thở quá cô gái này, thiên phú tuyệt thế, vượt xa chớ nói.

Ở nàng sơ lộ tranh vanh lúc, liền bị Đế Tộc tuyển chọn, trực tiếp mang đi, đó là không thể tưởng tượng. Đế Tộc biết bao kiêu ngạo, sao khoan dung một nhân tộc với bọn hắn đồng tu?

Nhưng, Mạc Tiên chính là có tư cách như vậy, đủ để chứng minh nàng ngày phút cỡ nào kinh người!

"Ta rất lo lắng em trai, tương lai sẽ rất loạn, đem vượt qua tưởng tượng của mọi người, ở đằng kia hắc ám trong năm tháng, ta cũng không biết còn có thể không nhìn thấy hắn." Mạc Tiên bình tĩnh nói.

Thạch Hạo không nghĩ tới, nàng càng sẽ nói ra như thế mấy câu nói tới.

"Đế Tộc tuổi trẻ đại nhân, xin mời trấn áp Hoang, giương ta giới thiên uy!" Xa xa, có người hô, đã không nhịn được, nội tâm kích động, huyết dịch dâng trào.

Bởi vì, Đế Tộc được xưng chủng tộc mạnh mẽ nhất, có người như vậy đạo trường, hơn nữa kéo đến tận bốn người, chẳng lẽ còn không hàng phục được Hoang sao?

Tất cả mọi người cảm thấy, hãnh diện thời điểm đến, trải qua mấy ngày nay nhiều lần bị Hoang nhục nhã, nghe được đều là hỏng bét tin tức, để bọn hắn cảm thấy trong lòng bị đè nén.

Chiến đấu dân tộc, lúc nào như thế uất ức quá?

Nếu không có Đế Tộc chỗ trú ngụ cổ địa thật là đáng sợ, bình thường người không thể tới gần, sớm đã có liên miên tu sĩ đi mời bọn họ đi ra tổ địa.

Nhưng mà, Mạc Tiên lui về phía sau, vẫn chưa ra tay.

"Ồ, Mạc sư muội ngươi không muốn ra tay sao, ta còn tưởng rằng ngươi muốn ước lượng hắn đây." Bên cạnh, có người mở miệng, tên là Ổ Côn, tự nhiên là thật chính Đế Tộc.

Ổ Côn thân hình cao to, tuy là vì hình người, thế nhưng có tới cao một trượng, bị Hỗn Độn Khí bao phủ, dường như một con hung hăng nhất cuồng mãnh thú đang ngủ đông.

Hắn mái tóc màu tím, tình cờ vung lên, bay ra sương mù hỗn độn phạm vi bao phủ ở ngoài, đồng thời hắn cơ thể rắn chắc, đều là khối cơ thịt, cùng một cái lại một cây thanh thép giống như kề sát ở trên người.

Khi hắn chuyển động thân thể giương ra cánh tay lúc, hư không mơ hồ, rung động ầm ầm, áp sập Liễu Không!

Tất cả mọi người hít một hơi lãnh khí, đây chính là Đế Tộc, không khỏi quá biến thái, động tác tùy ý liền áp sập hư không, chuyện này thực sự cường đại có chút thái quá.

"Ai, thật không tiện, gần nhất đang tu luyện một loại thể thuật, mới vuốt một ít cửa ngõ, rất không thích ứng, còn không cách nào hữu hiệu khống chế lại tất cả sức mạnh." Ổ Côn giải thích.

Mọi người nghe vậy đều lộ ra sắc mặt khác thường, Đế Tộc tu luyện thể thuật tuyệt đối là cái thế tâm pháp, tất cả mọi người chỉ có thể ước ao, nhưng cũng sẽ không đố kị.

Bởi vì, giữa lẫn nhau chênh lệch quá lớn, liền ghen tỵ tư cách đều không có.

Nếu không có chuyện ngoài ý muốn, Đế Tộc hiếm có mấy cái dòng chính thành viên tương lai rất có thể sẽ trở thành bất hủ, là giới này cường đại nhất người bảo vệ, cần các tộc quỳ bái!

"Đệ đệ ta ở Đế Quan phía bên kia từng đi theo Hoang, cũng không có chịu khổ, ta hiện tại không muốn cùng hắn giao thủ, không muốn đệ đệ ta ở bên kia được liên lụy." Mạc Tiên rất hiền hoà nói.

Thân hình cao lớn Ổ Côn gật đầu, cao khoảng một trượng thân thể rung động, dường như một toà như tháp sắt, đất rung núi chuyển, hắn than thở: "Ta công pháp tu luyện, còn chưa đạt tới viên mãn, hiện tại tuy rằng thấy hàng là sáng mắt, nhưng cũng còn phải khắc chế một quãng thời gian."

Bốn tên Đế Tộc người trẻ tuổi, có hai người tỏ thái độ, tạm thời sẽ không ra tay, vượt khỏi dự đoán của mọi người.

"Các ngươi đã đều không thể ra tay, liền để ta tới đi, như thế thượng giai đá mài dao, quá hiếm có rồi!" Có người mở miệng, rất là ngạo mạn, từng

bước từng bước đi tới.

Đây chính là bốn tên Đế Tộc bên trong một cái sinh linh, nhìn dáng dấp mặc dù là hình người, nhưng là tuyệt đối không thể nào là Nhân tộc.

Đây là người nào, đến từ cái nào Đế Tộc? Tràng giác đấu trong rất nhiều người sóng lòng sôi sục, mỗi một người đều vô cùng kích động, rốt cục chờ đến Đế Tộc muốn xuất đánh.

"Đế Tộc tuổi trẻ đại nhân mời ra tay, trấn áp kẻ này!" Có người không nhịn được hô lớn.

"Xem ra cái này Hoang xác thực để các vị phẫn uất, gợi ra nhiều người tức giận, ta liền cùng hắn đi tới trăm chiêu." Nam tử này nói rằng, hắn là rất trẻ trung, nghe thanh âm cũng có thể cảm giác ra được.

Hắn tên Dư Vũ ", cất bước hỗn độn khuếch tán, mang theo ầm ầm âm thanh, phảng phất một vị đế vương ở thúc đẩy Nhật Nguyệt Tinh Thần mà đi, mang theo mạnh mẽ mà khiếp người khí thế.

"Ha ha, Dư Vũ đừng vội bất cẩn, một lúc ngươi nếu là bị cái này Hoang đánh bại, miệng phun máu tươi, vậy cũng rất khó nhìn." Người thứ bốn Đế Tộc người trẻ tuổi mở miệng, hắn tên Khánh Khôn.

Lúc này, với bọn hắn cùng đi Hạc Tử Minh cũng lộ ra nụ cười nhàn nhạt, hiển nhiên, hắn có thể đi ở nơi này, xác thực có cùng Đế Tộc sánh vai tư cách.

"Có đúng không, thật đánh ta miệng phun máu tươi, ta cũng vậy nhận!" Dư Vũ nói rằng.

Mới đầu, Thạch Hạo cảm thấy hắn rất điên cuồng, há mồm liền nói Thạch Hạo là đá mài dao, bây giờ nhìn như hắn thản nhiên, lại cảm thấy người này là thích làm gì thì làm.

Bởi vì, Dư Vũ đủ mạnh, căn bản không cần uyển chuyển, chính là chỗ

này sao trực tiếp, hay là cũng có thể coi là kiêu căng khó thuần.

"Thua với Hoang, ta phỏng chừng các ngươi bộ tộc kia lão gia hoả sẽ điên cuồng, bồi dưỡng ngươi nhiều năm như vậy, nếu là vừa ra thế liền đại bại, phỏng chừng sẽ bị ngươi tức chết." Khánh Khôn thân ở trong hỗn độn, cười ha ha.

"Khánh Khôn ngươi tạm thời nói nói mát, nhìn ta làm sao trấn áp hắn, cái gì Hoang, cái gì quét ngang thế hệ tuổi trẻ vô đối thủ. Nhà ta còn có mấy cái lão nô bộc đây, năm đó cũng có loại này tên gọi, là Đế Quan người bên kia trong miệng cái gọi là tiên dân, xem như là tổ tiên của bọn hắn, cấp độ kia nhân vật đều thất bại, bây giờ ở bộ tộc ta cổ địa trong làm nô làm tỳ, mà cái Hoang ở mảnh này càng ngày càng ác liệt thiên địa trong hoàn cảnh tu hành, có thể thành thành tựu gì!" Dư Vũ nở nụ cười lạnh.

Mạc Tiên, Ổ Côn, Dư Vũ, Khánh Khôn, Thạch Hạo biết rồi bốn tên Đế Tộc họ tên. Đương nhiên, xác thực nói, Mạc Tiên cũng không tính là, chỉ là bị Đế Tộc coi trọng, cùng cấp coi như.

Đồng thời, Thạch Hạo trên mặt lộ ra tức giận, trước kia hắn còn cho rằng Dư Vũ tự phụ, chỉ nói là xông lên, nhưng bây giờ đối với hắn ác cảm bắt đầu tăng cường.

Như vậy ở ngay trước mặt hắn, nhục nhã Cửu Thiên tiên dân khiến Thạch Hạo ánh mắt lạnh lẽo, hắn biết Tiên Cổ kỷ nguyên một ít cường giả thật có chút bị bắt, vận mệnh bao thăng trầm.

"Hoang, ngươi tới đây cho ta, để ta xem một chút ngươi cục đá mài đao này có hay không hợp lệ." Dư Vũ lạnh nhạt nói, vẫn là như vậy lộ liễu, thích làm gì thì làm.

"Ta sợ ngươi cái này nát đao không chịu đựng nổi, sẽ đứt rời!" Thạch Hạo mở miệng.

"Tính khí vẫn rất xông lên, đến, đến, đến, để cho ta ước lượng ngươi một

chút có bao nhiêu cân lượng, đến tột cùng là đá mài dao, vẫn là một cái phải đem ta đâm ra máu cái đinh." Dư Vũ nói rằng.

Hắn ra tay rồi, đẩy ra sương mù, cực tốc mà đến, tốc độ quá nhanh, trời cao bị xé ra, đi kèm hừng hực thần quang, đó là hắn thân thể phát ra lôi đình ánh sáng.

Hắn cũng không phải là tại vận dụng tổ thuật, mà chỉ là bởi vì hành động, tự nhiên kéo ra Thiên Địa Chi Uy, có đại đạo quy tắc xuất hiện, quấn quanh ở trên người hắn.

Đừng nói các đại Vương tộc người trẻ tuổi, chính là độn nhất cảnh giới đỉnh cao đại tu sĩ các loại, cũng đều con ngươi co rút lại, nhìn chằm chằm nơi đó.

Cái gọi là Đế Tộc, quả nhiên khủng bố!

Dư Vũ thật là đáng sợ, thân thể vượt qua mà đến, tự mang dị tượng, chỉ là loại ngày này ban cho sức mạnh của tự nhiên cũng đủ để thuấn sát rất nhiều cường giả!

Ầm!

Thạch Hạo thì lại tới chính là một quyền, trực tiếp đánh về phía trước giết!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1558: Dư Vũ

Đùng!

Trong thiên địa, như là có một tiếng rồng gầm phát ra, xé ra bầu trời, lại như đang khai thiên tích địa, thanh âm này là đạo tắc tỏa ra, là trật tự đan dệt.

Thạch Hạo cùng Dư Vũ kích liệt va chạm, trực tiếp liền đụng vào nhau.

Bất quá, rất rõ ràng, Thạch Hạo rất khó chịu, bởi vì, mới vừa ở trước đây không lâu hắn cũng đã bị thương nặng, cái kia vài tên quản ngục giở trò, suýt nữa xé rách hắn, lại cách dùng trận nổ tung, tổn thương thân thể ấy.

Hiện tại hắn tiến hành loại này chiến đấu, thể 阳 bên trong một ít vết thương trực tiếp liền bị xé ra. Này cực kỳ quấy rầy hắn phát huy, thời gian dài kích tiếp tục đánh loại kia tiêu cực ảnh hưởng sẽ càng to lớn hơn.

"Ầm!"

Thạch Hạo nắm quyền ấn, không hề nói gì, dù cho thân thể có thương tích, không ở trạng thái đỉnh cao nhất cũng phải nghênh chiến, muốn cùng người này phân cao thấp.

Có lẽ có thể nói, hắn là muốn trực tiếp bắt giữ Dư Vũ, đối với hiện tại Thạch Hạo mà nói, tâm có thôn thiên chí, chỉ cần là người cùng thế hệ, bất luận gặp phải ai, hắn đều không sợ.

"Thú vị, xem như là một khối không tệ tảng đá, ta thu định!" Dư Vũ tương đương bình tĩnh, càng là thập phần tự phụ, giao thủ sau nói như vậy nói.

Xa xa, nhất thời truyền đến tiếng hoan hô.

Dị Vực các tộc tu sĩ đều phi thường kích động, không có so với cho dù tốt tin tức, từ khi Hoang xuất thủ tới nay, Chí Tôn bên dưới rất khó tìm đến đối thủ, để trong lòng bọn họ đau buồn.

Hiện tại, rốt cục có người muốn diệt sự oai phong của hắn.

"Ngươi nói quá sớm." Thạch Hạo thân thể 阳 bên trong tinh huyết cuồn cuộn, hắn đang nhanh chóng chữa thương, đây là vài tên quản ngục để lại cho hắn ám thương.

Cũng trong lúc đó, phương xa vài tên quản ngục thần sắc thay đổi khó lường, bọn họ rất lo lắng, Thạch Hạo nếu là bại rồi cũng là thôi, đều đại hoan hỉ. Nhưng nếu là thắng rồi, cái kia thật sự sắp trở thành một hồi bão táp.

Mấy người bọn họ lẫn nhau nhìn chăm chú, không hy vọng tác thành Hoang!

"Đến đây đi!" Dư Vũ sắc mặt lạnh lùng, trong nháy mắt, há mồm năm ngón tay, sau đó nắm quyền ấn, ô quang hiện lên, tiếp theo hắc ám cực kỳ, giống như mây đen bình thường hướng về bao phủ.

Ngón tay của hắn đã biến đen kịt, cực tốc về phía trước đánh ra.

Trong nháy mắt, thiên địa đều mông lung, giống như đêm khuya đến, nơi này đưa tay không thấy được năm ngón.

"Khai thiên quyền!"

Tất cả mọi người đều thay đổi sắc mặt, đây là tiếng tăm lừng lẫy một loại Tổ thuật, chỉ có Dư Vũ vị trí Đế tộc mới nắm giữ, được xưng khai thiên quyền, có khai thiên tích địa oai.

Ầm!

Quả nhiên, làm cực điểm hắc ám đến sau, nơi đó đột nhiên bạo phát, nhanh chóng rực rỡ vô biên, như cùng ở tại khai thiên giống như vậy, phá

tan rồi hắc ám, nhìn thấy quang minh.

Cú đấm này uy lực quá to lớn, bàng bạc cực kỳ, khí thế cuồn cuộn.

Nhưng mà, đối mặt như vậy một kích, Thạch Hạo thong dong ứng đối, hắn triển khai tán phật tám thức, bàn tay đánh ra, chuyên tìm đối thủ nhược điểm tiến lên nghênh tiếp.

Quyền cùng chưởng va chạm, phát ra kịch liệt tiếng nổ vang rền.

Đương nhiên, thân thể của bọn họ kỳ thực vẫn chưa tiếp xúc, bị đạo tắc bao vây, lẫn nhau đối quyết chính là đại đạo quy tắc, là chân chính trật tự thần liên.

Tử mỉ quan sát, có thể phát hiện ở tại bọn hắn nắm đấm còn có bàn tay trên, lượn lờ một cái lại một cái dây xích, đó là đạo tắc biến thành, hung hiểm nhất.

Loại này tranh phong, một cái sơ sẩy liền có thể sẽ có diệt nguy hiểm.

Ầm!

Hai người đối kích sau, quang hoa vạn trượng, cho đến trở nên tĩnh lặng, bọn họ đều lộ ra sắc mặt khác thường.

Thạch Hạo trước kia có thương tích, mà là bản nguyên có vết nứt, vì vậy ở trong chiến đấu tự thân chịu đến cực kỳ tiêu cực ảnh hưởng.

"Ai chiếm cứ thượng phong?" Xa xa, có người quan tâm, phát mão ra nghi vấn.

Dị Vực sinh linh hận không thể Dư Vũ lập tức thủ thắng, đem Thạch Hạo trấn 叩 ép.

Nhưng mà, mấy vị quản ngục nhưng là trong lòng nhảy rộn, lộ ra vẻ lo âu, bởi vì bọn họ rất rõ ràng, Thạch Hạo không ở trạng thái đỉnh cao, bản nguyên đều có vết nứt, phát huy được ảnh hưởng, thế nhưng lần này đối

quyết không từng có dấu hiệu thất bại.

"Không được, đến ngăn cản hắn, không thể để cho hắn tái chiến!" Một vị quản ngục nói rằng.

Bởi vì, nếu là Hoang đánh bại Dư Vũ, vậy thì là đạp lên Đế tộc thượng vị, ảnh hưởng này đem cực kỳ không được, thập phần gay go.

Thế nhưng, bọn họ lại không tốt thật là đi âm thầm ra tay, bởi vì vài tên Đế tộc không giống với người thường, là thật sự muốn cùng Hoang phân cái thắng bại, nếu như trong bóng tối giúp đỡ, những người kia không chắc cảm kích.

"Xoạt!"

Hào quang lóng lánh, xán lạn cực kỳ, đó là một bộ gông xiềng, cấp tốc xuất hiện, chớp mắt đem Thạch Hạo nhốt lại.

"Cũng còn tốt, có Chí Tôn ra tay rồi!" Một tên quản ngục lau mồ hôi.

Hắc Thủy thành làm sao có khả năng không có Chí Tôn, thậm chí có Bất Hủ, hết thảy đều là vì trông coi lòng đất lao tù, các đời đều rất nghiêm túc cùng trịnh trọng, ở đây đề phòng.

Vừa nãy, vài tên quản ngục nhanh chóng bẩm báo một vị Chí Tôn, kết quả ngay lập tức được đáp lại, cũng khóa lại Thạch Hạo.

"Xảy ra chuyện gì?" Rất nhiều người hét lên.

"Chí Tôn có lệnh, Hoang mặc dù là trọng phạm, thế nhưng không thể chết được, còn có tác dụng lớn nơi." Một vị quản ngục mở miệng, cũng tiến một bước giải thích, nói: "Chí Tôn lo lắng Hoang bị Đế tộc tuổi trẻ cường giả đánh giết, vì vậy, xem như là một loại bảo vệ đi."

Mạc Tiên, Hạc Tử Minh chờ số ít mấy người nghe không nói gì, hai người kia kích chiến, căn bản không có phân ra thắng bại, làm sao phải ra

Hoang sẽ đại bại cũng bị giết kết luận?

Đặc biệt là, một cái tù nhân còn đáng giá như thế bảo vệ?

Thế nhưng, một đám Vương tộc đều đang hoan hô, hưng 叩 phấn cực kỳ, đem này xem là khuôn vàng thước ngọc, cho là nên là thật sự.

Chỉ có Thạch Hạo lộ ra cười lạnh trào phúng, cũng hào không thỏa hiệp, nói: "Ta sẽ bại? Là các ngươi Chí Tôn nhìn ra mặt khác đầu mối, chậm hơn một bước, Đế tộc đồng dạng muốn bộ bọn ngươi gót chân, sẽ bị chém giết!"

Lời nói như vậy, tự nhiên dẫn phát tiếng huyên náo, một đám người kêu la.

"Không phục, liền mở ra ta gông xiềng, chiến đấu đến cùng!" Thạch Hạo không cần thiết chút nào liệu sẽ có bị trừng phạt cùng trả thù, bởi vì thân hãm Dị Vực, hắn xưa nay cũng không có nghĩ tới lát nữa có kết quả tốt, vì lẽ đó sẽ không để cho chính mình oan ức.

Lúc này, Dư Vũ chu vi Hỗn Độn tản ra, hắn lộ ra hình dáng, có thể nói phong thần như ngọc, phi thường tuấn tú, là một cái tuyệt thế mỹ nam tử.

Thế nhưng, sắc mặt của hắn lại khá là khó coi, nói: "Ta muốn tiếp tục chiến đấu, muốn thu đi cái này đá mài dao."

"Này e sợ không được, mặt trên có mệnh lệnh, không cho Hoang có sai lầm, mà đây là Bất Hủ Giả trước kia nhất yêu cầu." Một tên quản ngục lắc đầu.

Đế tộc tuy siêu nhiên, nhưng người trẻ tuổi đối mặt Chí Tôn, Bất Hủ các loại, cũng không có thể tùy ý, cần kính trọng.

Dư Vũ toàn thân áo trắng, không dính một hạt bụi, có thể xưng tụng là nho nhã mà phiêu dật, thế nhưng sắc mặt lạnh lùng, có chút phá hoại khí chất, từng tia từng tia Hỗn Độn khí vẫn như cũ lượn lờ ở bên ngoài cơ thể.

Hắn hướng về Thạch Hạo đi tới, cuối cùng đột nhiên bay lên trời, phịch một tiếng, lăng không đá vào Thạch Hạo ngực, để hắn lảo đảo rút lui, trong miệng thổ huyết.

Dư Vũ chính là vì Hoang mà đến, nhưng là lại bị chặn, không thể tiếp tục, dựa vào cái này phát tiết.

Một ít Dị Vực Vương tộc, tiếng hoan hô như sấm động, dù cho biết là bởi vì Thạch Hạo bị gông xiềng nhốt lại, khó có thể động dùng pháp lực phản kháng, nhưng xem ở trong lòng mọi người vẫn cảm thấy rất phấn chấn.

Bởi vì, không ít người chủ quan trên tin tưởng, Đế tộc mạnh hơn Hoang.

"Mất hứng mà đến, không thể ra tay." Dư Vũ lạnh lùng nói.

Thạch Hạo mục quang lạnh lẽo, mang theo sắc mặt giận dữ, hắn bị người phong ấn, không thể ra tay, kết quả tên này Đế tộc lại lăng không đạp ở trên người hắn một cước, đây là một loại nhục nhã.

"Làm sao, ngươi không phục sao? Đáng tiếc a, trong thời gian ngắn ngươi không có cách nào mở ra phong ấn." Dư Vũ nói rằng.

"Ngươi rất gặp may mắn, nếu không có ta bị phong ấn, ngươi đã bại vong." Thạch Hạo lạnh lùng nói.

Điều này làm cho xa xa mọi người chấn động, Hoang quả nhiên là nhất quán hung hăng, so với Đế tộc còn tự phụ, vẫn như cũ là một cái cuồng đồ.

"Ngươi nói cái gì?!" Dư Vũ lạnh giọng nói, từng bước từng bước về phía trước mà đến, áp sát Thạch Hạo.

Hắn không chỉ có là đang đe dọa, còn muốn dựa vào cái này tiến một bước tìm tòi nghiên cứu Thạch Hạo các loại bí mật, lần này tổng cộng có mấy tên Đế tộc người trẻ tuổi tới rồi, đều có loại này mục đích.

Rất nhiều người cũng đã nghe nói biết, Hoang bị cao tầng ghi nhớ,

khẳng định có bí mật gì, vì lẽ đó Đế tộc người trẻ tuổi đi tới nơi này, muốn trước một bước biết rõ.

"Tạm thời trước tiên bản phận một ít đi." Dư Vũ nói rằng, lạnh nhạt vỗ vỗ Thạch Hạo bả vai, nói: "Cố gắng sống sót, ta sẽ lại tìm được ngươi rồi."

Ầm!

Nhưng mà, vượt khỏi dự đoán của mọi người, Thạch Hạo đột nhiên làm khó dễ, dù cho mang theo gông xiềng, hay là động thủ.

Gông xiềng chờ phong ấn chính là pháp lực của hắn, thế nhưng, thịt 阳 thân vẫn như cũ mạnh mẽ, trong cự ly gần như vậy, Thạch Hạo khóa lại Dư Vũ cảnh tượng, liều mạng lặc khẩn.

Đây cũng quá đột nhiên, vượt quá dự liệu của tất cả mọi người.

"Chuyện này... Phát sinh cái gì rồi?" Tất cả mọi người đều mão giật mình đến mức há hốc mồm, không thể tin được.

Thạch Hạo thịt 阳 thân cường tuyệt, pháp lực bị phong, thế nhưng khoảng cách gần như thế bên trong, thể phách kiên cố, càng vẫn có một nhóm lực lượng, vừa vặn kéo lấy Dư Vũ.

"Khặc!"

Dư Vũ ho khan, hắn có chút phát điên, bởi vì nằm mơ cũng không nghĩ tới Hoang sẽ cho hắn tới đây sao một hồi, đối phương không có pháp lực còn làm sao khiêu khích?

Trên thực tế, Dư Vũ quả nhiên xem như là thất sách, dù cho hắn toàn thân phát quang, vận dụng pháp lực mạnh mẽ, trong lúc nhất thời cũng không có thay đổi cái gì.

"Mở cho ta!" Dư Vũ hét lớn, cũng công kích Thạch Hạo, vận dụng mạnh mẽ nhất 阳 pháp lực.

Phịch một tiếng, rốt cục buông ra, còn Dư Vũ trên cổ máu tươi đầm đìa, cổ hầu như đứt rời, đây cũng quá đáng sợ.

Dù cho Hoang bị mang tới gông xiềng, còn suýt nữa để Đế tộc xảy ra bất trắc!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1559: Chiến Thần Mang Gông Xiềng

Hoang có biến thái cỡ nào? Mang gông xiềng, vẫn như cũ suýt chút nữa cắt đứt một tên Đế tộc cái cổ, này quá chấn động lòng người.

Một đám người ồ lên, tất cả đều đại kêu thành tiếng.

Ngay ở vừa nãy, không ít người đều phi thường lo lắng, một khắc đó, một ít lòng tự ái rất mạnh Vương tộc tim đều nhảy đến cổ rồi. Bởi vì, nếu để cho Hoang bóp chết một tên Đế tộc, cái kia chuyện cười cũng quá lớn.

Mặc dù không có loại kia khốc liệt sự tình phát sinh, nhưng vẫn như cũ để một đám người rất là không nói gì.

Còn như người trong cuộc Dư Vũ thì lại sắc mặt lạnh lẽo, quá sơ sẩy, quá bất cẩn, liền như thế hơi hơi một tiếp cận, lại để Hoang gắt gao ghìm lại cổ của hắn.

Tất cả mọi người điểm nghĩ mà sợ, Hoang nếu là không có bị phong ấn, vừa nãy có thể thật sự xả đứt đoạn mất một tên Đế tộc cái cổ, lấy xuống đầu của hắn.

"Ha ha... Ha ha..." Ổ Côn cười to, hắn cùng một toà tháp sắt giống như, thân thể cao hơn trượng, không nhịn được cất tiếng cười to.

"Dư Vũ, làm sao như vậy không cẩn thận, Hoang mang xiềng xích, trên người quấn quanh xích sắt, đều suýt nữa đưa ngươi đánh gục a, khối này đá mài dao thật sự có thể sẽ đứt đoạn ngươi cái này phá đao." Khánh Khôn cũng cười nói.

Đến giờ phút này rồi, e sợ cũng chỉ có đều là Đế tộc hai người mới dám như thế giễu cợt.

Dư Vũ sắc mặt tái xanh, hết sức khó coi.

Lần này, hắn lần thứ hai bức bách tới, đồng thời Ô Côn, Hạc Tử Minh, Khánh Khôn cũng đều theo vào, đi tới gần, rất muốn thăm dò Thạch Hạo nguyên thần.

Đây là bọn hắn tích cực tới đây, cũng giành trước tiếp xúc Hoang nguyên nhân vị trí, muốn biết hắn đến cùng có bí mật gì, để cao tầng đối với hắn cảm thấy hứng thú.

"Bọn ngươi không được vọng động, mi tâm của hắn bên trong có rất nhiều cấm chế, nếu là tìm kiếm có thể sẽ trực tiếp từ bạo." Đang lúc này, trong thành có một thanh âm vang lên.

Mấy người này cau mày, có Chí Tôn nhắc nhở, bọn họ không thể coi thường, không dám thật sự ra tay rồi.

Tuy rằng bọn họ thân 阿 phân siêu nhiên, thế nhưng cũng không thể xằng bậy.

"Đáng tiếc a, chung quy là không người nào dám đánh với ta một trận." Thạch Hạo ở nơi đó mở miệng, vẫn như cũ là dửng dưng như không.

Này nghe Dư Vũ mi tâm gân xanh hiện lên, thần sắc càng ngày càng lạnh lẽo, hắn cùng Hoang chiến đấu bị ngăn cản, chẳng lẽ nói tiền bối Chí Tôn không coi trọng hắn?

"Nếu ngươi hiếu chiến, yêu thích tranh đấu, ta tác thành ngươi!" Trong thành, âm thanh kia lạnh lùng nói rằng.

Sau đó, trong thành Chí Tôn tuyên bố một chuyện, phải đem Hoang đưa đến Chiến Thần thư viện, coi như "Chiến giả", giúp người ngộ đạo.

Làm tin tức truyền ra sau, tất cả mọi người đều kinh ngạc thốt lên, sau đó rất nhiều người con mắt đều lượng lên, phi thường chờ mong.

Đương nhiên, còn có một bộ người rất thất vọng, chung quy là không có nhìn thấy Đế tộc cao thủ trấn 阻 ép Thạch Hạo, bọn họ muốn nhìn đến chính là một hồi đại quyết chiến, hi vọng nhìn thấy có người quang minh chính đại áp chế Hoang, dương này giới thiên uy.

"Chiến Thần thư viện a, chúng ta có cơ hội đi vào sao?" Lúc này, rất nhiều người dồn dập nghị luận, ánh mắt nóng bỏng, tràn ngập ước ao.

Toà này thư viện lai lịch rất lớn, là Dị Vực mười đại thư viện một trong.

Từ nơi này đi ra tu sĩ, được xưng Chiến Thần, đều là trên chiến trường có thể hoành hành vô kỵ, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi tồn tại.

Đương nhiên, cuối cùng có thể được Chiến Thần tên gọi không có mấy người, tuyệt đại đa số sinh linh đều chỉ là làm nền, bởi vì cái kia tên gọi không phải tùy tiện có thể được.

Chiến Thần thư viện, lai lịch lâu đời, là Hắc Thủy thành vị trí mảnh này rộng lớn trên mặt đất quan trọng nhất truyền thừa!

Sách này viện lai lịch rất lớn, trước kia từng thuộc về một vị Bất Hủ chi vương, chỉ có điều sinh linh kia mão ở chinh phạt Cửu Thiên thời đại liền chiến tử, di địa trở thành một toà thư viện.

"Vẫn lạc Bất Hủ chi vương —— Lạc Ma?" Làm Thạch Hạo nghe được danh tự này lúc, chấn động trong lòng.

Năm đó, ở Đại Xích Thiên biên cương, hắn cũng đã biết danh tự này, Lạc Ma với Tiên Cổ những năm cuối chết ở nơi đó.

"Các ngươi hẳn phải biết, Chiến Thần thư viện hàng năm chỉ có một ngàn cái tiêu chuẩn ở bên trong tu hành, không chỉ có sẽ có Chí Tôn giảng đạo, còn có Bất Hủ hiện thân, năm nay cũng không ngoại lệ." Trong thành, lại vang lên cái kia thanh âm lạnh lùng.

Đối lập với mênh mông Dị Vực, nhân khẩu vô số, ngần ấy tiêu chuẩn,

thực sự ít đến mức đáng thương.

"Thú vị, nếu đem Hoang đưa đi nơi nào, ta không ngại cũng đi tham gia chút náo nhiệt." Khánh Khôn nói rằng.

"Ta cũng đi!" Dư Vũ mặt lạnh lùng gật đầu.

Còn như Mạc Tiên, Hạc Tử Minh, Ổ Côn cũng đều chưa từng có suy tư nhiều, liền quyết định đi tới nơi đó, nguyên nhân chỉ có một cái, vậy thì là Hoang sắp trở thành nơi đó "Chiến giả".

Nếu không, bọn họ thân là Đế tộc, gia tộc cổ địa so với từ trần Bất Hủ chi vương lưu lại di địa mạnh hơn hơn nhiều, cần gì tới đây!

Tin tức truyền ra, tứ phương chấn động.

Ngày hôm đó, không chỉ có Hắc Thủy thành ầm ĩ, chính là các nơi khác rất nhiều tu sĩ nghe nói sau cũng khá giật mình.

Bởi vì, năm nay thật sự không phải bình thường, không chỉ có Hoang trở thành "Chiến giả", còn có mấy tên Đế tộc tuổi trẻ cường giả muốn hiện thân, chạy tới nơi đó.

Không nghi ngờ chút nào, đôi này: chuyện này đối với rất nhiều hình người thành trí mạng dụ 囮 hoặc lực, chư hơn cao thủ chuyển thân, quyết định đi tranh cướp danh sách năm nay.

Dù sao, Đế tộc có thể có mấy nhà?

Còn như những sinh linh khác mà nói, mười đại thư viện bản thân liền vô thượng Thánh địa, đáng giá đi vượt ải, liền chớ đừng nói chi là năm nay Chiến Thần thư viện khác với số đông.

Thư viện không ở trong thành, mà là ở phía xa trong một vùng núi.

Nơi này rất kỳ lạ, xa xa nhìn tới, giống như hơn vạn con chân long ngủ đông, đến gần mới có thể phát hiện, đó là một cái lại một cái dãy núi, quá

hình tượng.

Khối này trong vùng núi có địa phương hắc vụ ngập trời, tràn ngập điềm xấu, có địa vực Tử Khí Đông Lai, mang theo an lành khí, còn có địa phương xích hà từng trận, giống như ánh sáng đỏ ngòm ngút trời.

Đây là một phiến cực kỳ phức tạp địa thế, một chút nhìn không thấu nó sâu cạn.

Năm đó, Bất Hủ chi vương Lạc Ma từng ở đây tu hành, là hắn di lưu lại cổ địa, thực tại không phải chuyện nhỏ.

Đương nhiên, mảnh này cái gọi là tổ địa, tối khu vực hạch tâm bị Lạc Ma đời sau mang đi, nếu không, cùng chân chính Đế tộc cổ địa so với, cũng không có quá to lớn khác nhau.

Đã là như thế, nơi này cũng là vùng đất Thần Thánh!

Chiến Thần trong thư viện học sinh nhân tuổi tác, cảnh giới chờ không giống, mà chia làm mấy cái cấp bậc.

Bao năm qua đến, có thể lưu lại khẳng định đều là tinh 𠀋 anh.

Bởi vì, hàng năm trùng mới mở ra thư viện lúc, không giống độ tuổi còn có sự khác biệt cảnh giới học sinh đều sẽ gặp phải cùng với đối ứng người mới khiêu chiến, người thất bại rời đi, người thắng lưu lại.

Cuối cùng, này trong thư viện trước sau bảo lưu ngàn người, tiêu chuẩn mấy sẽ không thay đổi.

Sơn môn hùng vĩ, mịt mờ quang vụ bốc lên, mảnh này thư viện chiếm diện tích cực lớn.

Thạch Hạo đến rồi, hắn tự nhiên không có cái gọi là tư cách đi tranh cướp cái kia ngàn người tiêu chuẩn, hắn có thể tới nơi này, chỉ là lấy chiến giả thân 𠀋 phân gia nhập, đến thời điểm giúp người ngộ đạo.

Ở Chiến Thần thư viện tiến hành kích liệt chọn lựa thời chiến, Thạch Hạo đã trước một bước bị mang vào thư viện, cũng bị giam giải đến một vùng tăm tối nơi, xem như là lao tù.

Đến nơi này sau, hắn thay đổi sắc mặt, bởi vì nhìn thấy mấy trăm sinh linh, với hắn như thế, mang gông xiềng, buộc chặt xích sắt, cũng như cùng kẻ tù tội.

"Lại tới nữa rồi một người, tiểu tử, ngươi phạm vào cái gì sai lầm lớn, bị phạt đến đó?" Có sinh linh hỏi.

"A, lại là Nhân tộc, hắc, vậy thì chẳng trách, người thất bại đời sau, đa số sinh ra liền vì là tôi tớ!"

Làm nghe đến mấy câu này sau, Thạch Hạo con mắt lạnh lẽo.

Đồng thời, hắn chấn động trong lòng, bởi vì ở đây hắn nhìn thấy mấy chục người, tương tự là nhân tộc, thế nhưng, tình trạng của bọn họ rất tồi tệ, từng cái từng cái rất mất cảm giác, lạnh lùng.

"Ngươi... Là Cửu Thiên Thập Địa bên kia tới được Nhân tộc?" Thạch Hạo rất kích động, hướng về một người trong đó mở miệng.

Kết quả, cái kia cái người đàn ông trung niên không nói lời nào, ngay cả xem đều không có liếc hắn một cái, thập phần mất cảm giác, không có bất kỳ đáp lại.

"Các ngươi tại sao không nói chuyện a?!" Thạch Hạo lớn tiếng hỏi, hướng về những người khác mở miệng.

"Nhất định phải chết ở chỗ này, trời sinh vì là chiến phó, bọn họ từng cái từng cái lòng như tro nguội, không có hi vọng, sớm đã mất cảm giác." Một ông già nói rằng.

Đây là một con mãng ngưu tinh, tuy không phải Nhân tộc, thế nhưng Thạch Hạo cảm giác được, đây cũng là Cửu Thiên sinh linh, chỉ có điều bây

giờ nói nhưng là Dị Vực lời nói.

"Ngươi... Cũng là từ Đế Quan bên kia tới được?" Thạch Hạo hỏi.

"Ta tổ tiên là từ bên kia tới được, đương nhiên, rất không vẻ vang, năm đó bị bắt làm tù binh, bị bức ép trở thành một cái nào đó Vương tộc tôi tớ." Lão mãng ngưu nói rằng.

Nó rất nghi hoặc, nhìn Thạch Hạo, bởi vì có thể từ thần niệm bên trong biết có ý gì, thế nhưng là nghe không hiểu người trẻ tuổi này trong miệng nói, lẽ nào đó là... Cửu Thiên lời nói?

"Như thế năm tháng dài đằng đẵng qua đi, mão ngươi còn có thể giảng Cửu Thiên lời nói?" Lão mãng ngưu phát ra nghi vấn.

"Ta mới từ Đế Quan bên kia đến đây." Thạch Hạo nói rằng.

"Cái gì?!" Thời khắc này, chính là những kia mất cảm giác sinh linh cũng đều kêu lên sợ hãi, chấn động nhìn hắn.

"Lại khai chiến, bên kia lại thua sao?!" Có người hỏi.

"Vẫn không có thua." Thạch Hạo lắc lắc đầu, sau đó, hắn hỏi dò những người này là xảy ra chuyện gì.

"Ngươi nhìn thấy không, mấy trăm sinh linh bên trong, có một phần ba đều là sau chín ngày duệ, bị đưa tới đây cho rằng chiến giả, nhất định sẽ chết ở chỗ này a." Lão mãng ngưu nói rằng.

Năm xưa, bị bắt làm tù binh tới được một ít sinh linh, hậu đại của hắn chỉ có thể vì là phó, chủ nếu như bị một ít sách viện, đại tộc chờ áp chế.

Đi tới nơi này khó có kết quả tốt, cần ở Chiến Thần bên trong thư viện bồi người chiến đấu, để những thiên tài đó với huyết tinh thực chiến [illegible] bên trong tăng lên chính mình.

Đương nhiên, bị giam ở đây sinh linh bên trong, còn có hơn nửa là Dị

Vực bản thổ sinh linh, đều từng phạm quá sai lầm lớn, không thể tha thứ, mới lưu lạc tới nơi này.

Làm Thạch Hạo triệt để hiểu rõ tình huống của nơi này sau, cảm khái không thôi, nhiều năm qua đi, còn có Cửu Thiên hậu duệ tồn tại, chỉ có điều tình cảnh quá chà đạp.

Hắn rất phẫn nộ, cũng rất đau lòng, từ Cửu Thiên nương nhờ vào đến Dị Vực sinh linh bây giờ quá rất tốt, mà năm đó xương cứng hậu đại của hắn thật sự rất đáng thương.

Mấy ngày sau, Chiến Thần thư viện ngàn người tiêu chuẩn xác định.

Gần như chỉ ở ngày thứ hai mà thôi, mảnh này hắc ám lao tù liền bị mở ra.

"Đến rồi, chúng ta vận mệnh bi thảm bắt đầu rồi." Lão mãng ngưu than thở.

"Bồi những người kia chiến đấu, vì bồi dưỡng được Chiến Thần?" Thạch Hạo mâu quang lạnh lẽo, lạnh giọng nói: "Nếu dám nhục chúng ta, làm để bọn họ rõ ràng, chân chính Chiến Thần mang gông xiềng!"

Hắn tràn ngập sát ý, mục quang băng hàn.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1560: Đại Đạo Cung

Đại Đạo cung, một toà lơ lửng giữa trời Cự Cung, chứa đựng mấy trăm ngàn người cũng không thành vấn đề, quanh năm bị sương mù hỗn độn bao vây lấy.

Đây là Chiến Thần thư viện một trong những nơi ngộ đạo nổi tiếng nhất, bởi vì, cách mỗi một quãng thời gian đều sẽ có cao thủ đến giảng kinh, truyền thụ huyền ảo đại pháp.

Phía dưới, dãy núi liên miên, mịt mờ tinh khí hừng hực. Mà giữa không trung, Đại Đạo cung quanh năm trôi nổi, lưu chuyển thần bí trật tự quy tắc, cũng đi kèm Vạn Vật Mẫu Khí.

Màu đen Thiên Lao mở ra, Thạch Hạo còn có một nhóm người bị mang đi, cuối cùng tất cả đều bị đưa vào Đại Đạo trong cung, có mấy người không phải lần đầu tiên đến rồi, ví dụ như đầu kia Lão Mãng Ngưu.

Vừa mới tới gần lúc, nó thân thể run rẩy một hồi, bởi vì, đối với nơi này quá quen thuộc, mỗi một lần đều muốn trải qua máu tanh dày vò, nó có thể sống sót rất không dễ.

Đây là giảng kinh nơi, là ngộ đạo vị trí, đồng thời cũng ẩn chứa tràng giác đấu!

Cự Cung đầy đủ rộng lớn, có thể dung nạp mấy trăm ngàn người cùng ngồi xuống, mà Chiến Thần thư viện tổng cộng chỉ có thể có ngàn người đi vào, quanh năm ở đây lắng nghe Đạo kinh, tìm hiểu Đại Đạo.

Vì vậy, nơi này trước sau phi thường trống trải, sẽ không ngồi đầy người, mà lại có đầy đủ địa phương luận bàn.

Ở đằng kia phía trước, có một mảnh bồ đoàn, không nhiều không ít, ròng rã 1 ngàn.

Mà ngày hôm nay nơi đó có mấy trăm Nhân Bàn ngồi, chính đang lắng nghe Chí Tôn giảng đạo, trong lúc nhất thời nơi này các loại dị tượng lộ ra, đạo tắc hóa thành rồng, ở đây uốn lượn, trật tự hóa thành Đại Đạo Kim Liên, ở trong hư không tỏa ra. Ngoài ra, còn có ráng lành vạn cái, long phượng cùng vang lên các loại.

Đồng thời, ở chỗ này trong, Đại Đạo ầm ầm, dường như đang khai thiên tích địa, tràn ngập ra liên miên phù hiệu, đó là thứ bản nguyên nhất.

Thạch Hạo kinh dị, hắn tuy rằng tới chậm, giảng kinh tiến vào kết thúc, nhưng vẫn là cảm nhận được một loại phi phàm sức mạnh khiến hắn có ngộ đạo dấu hiệu.

Theo Thạch Hạo ngồi xếp bằng ở trên đạo đài thân ảnh mơ hồ biến mất, giảng kinh xong người kia liền biến mất rồi, vô thanh vô tức.

Nghe nói, người kia tuy là vì Chí Tôn, nhưng chạm tới Bất Hủ lĩnh vực, sớm muộn cũng sẽ cất bước đi vào, làm một đám người trẻ tuổi giảng đạo là đủ.

Chí Tôn rời đi, Đạo Đài chu vi xuất hiện mấy bóng người, quan sát rất nhiều lắng nghe kinh văn người, hỏi dò bọn họ là còn có hay không nghi hoặc.

Mấy người này tuổi tác cũng không tính là nhỏ, một cái chân đã bước vào Chí Tôn cảnh, tu vị siêu phàm, không phải nói chuyện trải qua người, thế nhưng nhưng cũng có thể giúp người giải thích nghi hoặc.

"Tiền bối, ta có một ít không hiểu, sinh linh tiềm năng cực điểm..."

Quả nhiên, chân chính giảng đạo người sau khi rời đi, những này lắng nghe Đạo kinh tu sĩ chia làm mấy cỗ, quay chung quanh mấy người, ở đây thỉnh giáo.

Có người đưa ra không ít vấn đề, mấy vị ông lão kiên trì giải đáp.

"Tùy theo từng người, tiềm năng không giống, chỉ có không ngừng đột phá cùng mở ra thân thể bảo tàng, mới có thể từng bước chân chính nhận rõ cực hạn của mình." Một ông lão nói rằng.

Sau đó, hắn vẫy tay, từ "Chiến giả" bên trong tuyển ra một người, để hắn đến phụ cận đi, toàn diện phóng thích tổ thuật, áp chế sinh linh kia.

Cái gọi là Chiến giả, chính là vì cùng thiên tài huyết chiến đáng thương sinh linh, không phải nô bộc chính là đã từng phạm sai lầm lớn tử tù, bọn họ mệnh không đáng giá, có thể bất cứ lúc nào bị thu gặt.

"Nỗ lực đối kháng, dùng hết khả năng." Ông lão phân phó nói.

Tên kia Chiến giả nghe vậy nhất thời nơm nớp lo sợ trải qua, bởi vì hắn biết, mình có thể muốn chết rồi.

"Ầm!"

Một cỗ cường đại gợn sóng đè hắn chế, để cho xương cốt trước sau đùng đùng vang vọng, tiếp theo trong cơ thể lại như như sấm rền chấn động mấy lần.

"Răng rắc!"

Sau một khắc, sinh linh kia dùng hết khả năng cũng không có thể bảo vệ mình, quanh thân rất nhiều xương bị chèn ép bẻ gãy, có thể thấy được có bá đạo cỡ nào.

Trong cơ thể hắn xương là bị vị kia chân chính Bán bộ chí tôn đè gãy, hơn nữa, loại này xu thế bất biến, còn đang tiến hành, hắn cơ thể đều muốn nát bét rồi, một đóa lại một đóa hoa máu tỏa ra.

Phốc!

Về sau, liền mi tâm của hắn đều nổ tung, đầm đìa máu tươi, còn xương

sọ càng là chia năm xẻ bảy.

"À..." Cái này sinh linh kêu thảm thiết, ánh mắt đỏ đậm, kịch liệt giãy dụa, lớn tiếng rít gào.

"Chú ý quan sát, các ngươi đến xem!" Bán bộ chí tôn phi thường bình tĩnh, lòng bàn tay phát sáng, liên miên ráng lành chiếu xuống cái kia Nhân tộc trên người, để thân thể hắn gần như trở nên trong suốt.

"Nơi này, còn có nơi này, Thần lực dâng trào, pháp tắc cộng hưởng."Hắn chỉ này gào thảm sinh linh thân thể, để lắng nghe Đạo kinh người phân biệt trên thân thể một ít bộ vị mấu chốt.

"Các ngươi lại nhìn kỹ, những xương cốt này gãy vỡ về sau, hắn trong cơ thể tự mình phát sáng, huyết nhục cộng hưởng lên, đây là tiềm lực mô hình mở ra giai đoạn." Bán bộ chí tôn giảng giải.

Hắn lần thứ hai tăng lực khiến trong tay Chiến giả máu me khắp người, cả người đều muốn sụp đổ rồi.

"Nhìn cho kỹ sao, làm một cái sinh vật kề bên tử cảnh lúc, những kia thần bí tiềm năng sẽ gia tốc phóng thích." Bán bộ chí tôn giảng giải, chỉ vào cái kia máu thịt be bét người một ít vị trí.

Xa xa, rất nhiều Chiến giả sợ hãi, có ít người lần thứ nhất xuất hiện ở Chiến Thần thư viện, nhịn không được run rẩy, kết cục như vậy thật đáng buồn, vậy thì là vận mệnh của bọn họ sao?

Cho tới Thạch Hạo, ánh mắt lạnh lẽo, hắn có chút khó có thể tiếp thu loại này hình ảnh.

Đồng thời, hắn không thể không thán, dị vực quả nhiên tàn khốc, đồng thời cũng vô cùng đáng sợ, vì thăm dò tu hành đường, không tiếc tàn hại những tu sĩ khác.

"Phốc!"

Cái này thân người thể nổ tung nửa bên, sau đó trực tiếp bị vị kia Bán bộ chí tôn vứt đến một bên.

"Các ngươi có từng chú ý, làm thân thể của hắn chịu đựng đến cực hạn, đồng thời tự thân bị thương nghiêm trọng nhất lúc, phóng ra tiềm lực thì lại càng lớn đến kinh người." Bán bộ chí tôn nói rằng.

Người kia may mắn còn sống, tuy rằng nửa người đều phá lạn, nhưng chung quy có thể phục hồi như cũ, còn có thể sống sót.

Thạch Hạo cắn răng, này căn bản cũng không có đem cái gọi là Chiến giả xem là người xem à, giống như tại đối mặt người rơm, dã thú các loại.

"Tiền bối, thế nào mới có thể lợi dụng trong thiên địa đại thế, hoặc là nói là tự nhiên quy tắc các loại, cấp tốc áp chế cường địch, tan rã bọn họ tổ thuật các loại." Có người hỏi.

"Rất đơn giản, chân chính cùng Thiên Địa Cộng Minh, ví dụ như thiên nhân hợp nhất, có thể Tiên Thiên bất bại, lại lợi dụng quy tắc cùng trật tự chờ nhằm vào mấy cái yêu nghiệt."

Lần này, Bán bộ chí tôn nói xong, vẫy tay, hô một tiếng cuồng phong gào thét, đem Thạch Hạo bên người Lão Mãng Ngưu bắt tới.

Lão Mãng Ngưu rất mạnh, thế nhưng nhưng không sánh được sắp trở thành Chí Tôn sinh linh.

"Chính là loại này, mượn Thiên Địa đại thế, trấn áp mà xuống, có thể xuyên thủng bình thường thủ hộ màn ánh sáng!" Bán bộ chí tôn giải thích.

Hắn quả nhiên cấp tốc ra tay, xuyên thủng một ít màn ánh sáng, không có sử dụng tổ thuật, mà là lợi dụng trong thiên địa một loại nào đó "Đại thế " hoặc là nói lớn lao vô hình Đại Đạo, đánh tan Lão Mãng Ngưu hộ thể màn ánh sáng, tan rã rồi nó tổ thuật.

Phốc!

Cuối cùng, Lão Man Ngưu máu me khắp người, hạ về Thạch Hạo bên người, đầu của nó trên chân còn không bằng răng rắc một tiếng được rồi, sạch sẽ mà quả đoán.

Thạch Hạo ánh mắt càng thêm băng hàn, những người này cũng thật là trắng trợn không kiêng dè!

"Các ngươi mình đi trải nghiệm một phen!" Ông lão nói rằng.

Sau đó, trong cung điện to lớn một trận ầm ĩ, có chút loạn.

Quả nhiên, rất tàn khốc, cũng rất máu tanh, bởi vì trong cung điện to lớn bắt đầu rồi một ít chiến đấu, có người người nghiên cứu thể tiềm năng, có người chú trọng chém giết, có người ở tìm hiểu muốn nắm giữ quy tắc.

Phốc!

Kết quả, mới bắt đầu không thời gian bao lâu mà thôi, mang tới Chiến giả liền tiêu hao rất nhiều.

Ngay sau đó, trong cung điện to lớn có người chết đi, máu tươi cung điện.

"Nhìn thấy không, chính là tàn khốc như vậy." Lão Man Ngưu than thở, lần này hắn còn sống, có thể tiếp tục tồn tại, chính là to lớn nhất ngạc nhiên mừng rỡ.

Quay đầu lại, Hoang cũng bị chọn trúng, muốn theo người nhưng luận bàn, bồi tiếp chiến đấu.

Thế nhưng, rất nhanh, hắn liền bị nhận ra thân phận, dù cho hắn tóc tai bù xù, che khuất lớn nửa khuôn mặt cũng không được.

Này gợi ra sóng gió rất lớn!

Bọn họ không phải không biết Hoang ở đây, thế nhưng giảng kinh địa phương có vài chỗ, không có ai ngờ tới Hoang bị tiến vào chỗ này Huyền

Không Cự Cung.

Tuyển chọn Thạch Hạo sinh linh, không dám động thủ, cùng Hoang luận bàn, này chắc chắn sẽ muốn chết.

"Không sao, hắn đã mang theo gông xiềng, đây là Chí Tôn thân thủ luyện chế, đem nghiêm ngặt hạn chế hắn, sẽ không hành hung, cũng sẽ không vô pháp vô thiên, thật sao?"

"Cái gọi là đại thế, chính là như vậy, hắn tuy là vì Hoang, uy danh lan xa, nhưng vẫn là trở thành tù nhân, hiện tại các ngươi điều động Thiên Địa tự nhiên đại thế oai, áp chế Hoang thử một lần." Bán bộ chí tôn nói rằng.

Kết quả, những sinh linh kia tranh nhau chen lấn, cùng ra tay.

Ầm!

Dù cho Thạch Hạo mang gông xiềng, tốc độ vẫn chỉ là hết sức nhanh chóng, thân thể tự động phát sáng, dị thường xán lạn.

Khi thấy chung quanh Chiến giả kêu thảm thiết vang lên, cũng có nguy hiểm tính mạng về sau, Thạch Hạo sắc mặt lạnh lùng, thế nhưng thân thể nhưng bạo phát dị thường xán lạn ánh sáng, dù cho có gông xiềng tại người đều không ngăn cản được.

Phanh phanh phanh...

Liên tiếp có mấy người bị đánh bay, cái gọi là Thiên Địa đại thế hình thành hợp lực, trực tiếp bị xé nứt.

Rầm!

Đồng thời, Thạch Hạo trên tay xích sắt các loại, kịch liệt rung lên, hắn run tay, đem một người cái cổ cùng quấn lên, Mãnh Lực ghìm lại, phù một tiếng, đầu người lăn xuống.

Đại điện rất trống trải, vẫn có chuyện máu me, nhưng khi Chiến Thần

thư viện thiên tài bị ghìm đoạn cái cổ, ý nghĩa hoàn toàn khác biệt, có người căm tức, còn có người quát lớn.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1562: Luyện Thân Trong Lò

Hoang bị Cô tộc mang đi, đây là phải làm gì? Vài tên đế tộc cao thủ trẻ tuổi đều là ngẩn ra, sau đó lộ ra sắc mặt khác thường.

Cô tộc địa vị cực cao, thấy đế tộc bất bại, cùng cái kia mấy tộc cùng tồn tại, đặc biệt là thân phận kỳ lạ, cùng Hoang đến từ cùng một nơi.

"Sẽ không là muốn hại: chỗ yếu hắn chứ?" Khánh khôn nói rằng.

Trước đây không lâu, Thạch Hạo ở Thiên thú thâm lâm bắt đi vô úy sư tử, từng tuyên bố muốn nghiêm trị phản bội giả, thân là cùng loại người, Cô tộc đây là muốn làm ra phản ứng sao?

Bất quá, theo lý mà nói hẳn là Hoàng Kim sư tử một mạch trước tiên nhằm vào Thạch Hạo mới đúng.

"Còn không hề rời đi, Hoang ở chế thuốc điện!" Ổ côn nói rằng.

Mạc tiên, ổ côn, khánh khôn, dư Vũ từng phân công nhau hành động, đồng thời vận dụng người theo đuổi, tìm hiểu tin tức, vừa biết được tình huống mới nhất.

Mấy người nhanh chóng hành động, hướng về cái hướng kia mà đi.

Chế thuốc điện rất yên tĩnh, bởi vì không có ai mấy người đồng ý tới đây, cùng pháp lực điện, binh khí điện các loại (chờ) so ra, thật sự quá quạnh quẽ.

Dị vực hiếu chiến, các tộc khát vọng sức mạnh mạnh mẽ, theo đuổi đều là cá nhân cực hạn sức chiến đấu, dù sao, đối với cái gọi là chế thuốc các loại (chờ) không phải như vậy cảm thấy hứng thú.

"Thì ra là như vậy, đến chế thuốc điện giảng kinh sinh linh càng là Cô tộc một vị chí tôn." Mạc tiên khẽ nói.

Khi bọn họ chạy tới nơi này thì, Chiến Thần thư viện một ít bán bộ Chí Tôn từ lâu đến.

Mạc tiên, ổ côn, dư Vũ các loại (chờ) người hiểu thêm một bậc tình huống, biết không ít tình huống, càng là Chiến Thần thư viện bên trong người liên quan đồng ý Cô tộc cách làm.

Bởi vì, mấy ngày nay tới nay, Hoang gây ra động tĩnh quá lớn, đặc biệt là một lần cuối cùng lại tạo thành cấp độ kia thảm kịch, chấn kinh rồi cả tòa thư viện.

Đối với một ít người phụ trách tới nói, cái kia không thể chịu đựng.

"Bọn họ muốn trừng phạt Hoang?"

Cô tộc chí tôn muốn dẫn đi Thạch Hạo, đem hắn mang tới Cô tộc cổ địa, tỉ mỉ tìm kiếm một ít chuyện xưa.

Tộc này rời đi cửu thiên quá xa xưa, bọn họ muốn từ Thạch Hạo trên người hiểu rõ một ít muốn biết đồ vật.

Bất quá, Chiến Thần thư viện mấy người không quá đồng ý, lo lắng Cô tộc ra tay quá nặng, sẽ phế bỏ Thạch Hạo, cuối cùng trải qua thương lượng tạm để Hoang ở lại chế thuốc điện.

"Nghe nói, cao tầng một số người đồng ý Cô tộc yêu cầu."

"Còn có người lo lắng, Cô tộc thủ đoạn gặp qua kích, vì vậy phản đối."

Đây là bọn hắn hiểu thêm một bậc tình huống, bất hủ chi vương đi tới cổ táng địa, đến nay còn chưa hề quay về, nếu không sớm đã đem Hoang giao cho bọn họ.

Hiện tại cao tầng có bất hủ chủ trì, nhưng bọn họ không biết cổ tổ vì sao

phải người trẻ tuổi này, hiện nay không có dám manh động.

"Nói cách khác, bất hủ chi vương Bất Quy, hiện tại cao tầng đối với xử lý như thế nào Hoang có phân kỳ? Không được, đừng trực tiếp làm tàn hắn, như vậy chúng ta liền thiếu hụt trọng yếu một cái bồi luyện." Ổ côn nói rằng.

"Vô thượng êm đềm, du đà cổ tổ đi tới táng khu, thế nhưng xích vương hẳn là còn ở ta giới chứ?" Hạc minh phát sinh nghi vấn.

Xích vương, được xưng cái thế hung nhân, hắn từng nắm xích vương lô từng đánh chết chân chính Tiên vương, vang dội cổ kim, các tộc đều sợ.

"Không cần nghĩ, Tiên cổ một trận chiến qua đi, xích vương cũng không còn xuất hiện, ai dám đi tộc này tổ quấy rối?" Dư Vũ lắc đầu.

Nói tóm lại, tình huống bây giờ có chút phức tạp, bất hủ chi Vương tổng là Bất Quy, cao tầng ý kiến sản sinh phân kỳ.

Dựa theo tình huống trước mắt đến xem, Cô tộc rất hung hăng, phải nói phục rồi rất nhiều người, muốn xuống tay với Hoang.

Chế thuốc điện, rất yên tĩnh, nó lúc này bị phong ấn rồi!

"Không vào được, bọn họ đây là phải làm gì, thật muốn đến thứ hành động lớn sao?" Ổ côn khá giật mình.

Cung điện to lớn nơi sâu xa, phù văn lóng lánh, đại cửa đóng chặt, ngăn cản người ngoại lai tra xét.

"Vãn bối khánh khôn cầu kiến!"

"Đế tộc hậu bối dư Vũ cầu kiến!"

...

Mấy người đồng thời mở miệng, từng người báo ra tên gọi cùng lai lịch.

Đồng thời, cái này tin tức truyền ra, toàn bộ Chiến Thần thư viện đều không yên tĩnh, rất nhiều người tới rồi, muốn xem xét cho rõ ràng.

Mấy người vỗ tay kêu sướng, bởi vì Hoang quá hung tàn, rốt cục có người muốn trừng trị hắn.

Đối với dị vực sinh linh tới nói, Hoang tuyệt đối như là một cái Ma vương, khiến cho các tộc tu sĩ trẻ tuổi nghiến răng nghiến lợi, nếu không có cao tầng che chở, tạm không thể động hắn, một ít lão bối cự phách đã sớm ra tay rồi.

Ầm ầm!

Ai cũng không nghĩ tới, tối cửa hậu điện mở ra.

Ổ côn, dư Vũ các loại (chờ) người vọt vào, sau đó, thư viện những đệ tử khác cũng đều tới rồi, tiến vào chế thuốc điện, khiến cho nơi này không quạnh quẽ đến đâu.

Bất quá, bọn họ không thể tới gần, đều ở mười mấy trượng ở ngoài dừng lại, bị một mảnh phù văn ngăn cản, có thể thấy rõ ràng cái kia tất cả, nhưng cũng không thể triệt để tiếp xúc.

Này dọa bọn họ nhảy một cái, bởi vì, mấy vị bán bộ Chí Tôn sau khi tiến vào, trên mặt mang theo vẻ kính sợ, cẩn thận từng li từng tí một nhìn về phía trước, không có bọn họ ngồi xuống địa phương.

Nơi đó, chỉ có ba cái sinh linh ngồi xếp bằng trên bồ đoàn.

Một ông già, vóc người thấp bé, hình thể lọm khọm, vô cùng khô héo, thế nhưng con mắt cùng kim đăng bình thường xán lạn. Hắn toàn bộ mái tóc nguyên bản hẳn là màu vàng, nhưng tuổi tác quá lớn, từ lâu trắng bệch, bây giờ trắng như tuyết bên trong lóng lánh vàng nhạt.

Ông lão này khí tràng tối cường, chấn động tâm hồn, khiến người ta không nhịn được muốn dập đầu, quỳ bái.

"Cô tộc chí tôn!" Dư Vũ hoảng sợ, đồng thời nội tâm bị xúc động mạnh, bộ tộc này thật sự rất mạnh, hoàn toàn có thể sánh vai đế tộc!

Ngoài ra, còn có một con lão sư tử, là thú thân, không có hóa thành hình người, cả người màu vàng da lông phát sáng, nó rất già yếu, con mắt tang thương.

Kỳ lạ nhất chính là, lão sư tử mặc dù là thú thân, nhưng cũng dường như một vị lão tăng giống như, ngồi xếp bằng ở chỗ kia, không nhúc nhích.

"Vô úy sư tử một mạch chí tôn!" Hạc minh lộ ra sắc mặt khác thường.

Ngoài ra, còn có một tên chân chính tăng nhân, trong khi chớp con mắt, lấp lóe huyết quang, sau đầu có phật quang chiếu khắp, nhưng cũng là màu đen.

"Sa đọa cổ tăng một mạch cường giả chí tôn!" Mạc tiên trong con ngươi xinh đẹp lấp loé thần mang.

Nơi này có Tam Đại Chí tôn, tổ tiên đều từng thuộc về cửu thiên, hiện nay tam tộc cùng đến, đây là phải làm gì?

Khi cẩn thận tìm kiếm, suy đoán ra Hoang ở nơi nào sau, đế tộc vài tên người trẻ tuổi đều ngạc nhiên.

Cho tới phía sau những học sinh khác cũng đều thay đổi sắc mặt, nhìn chằm chằm ba người trước người một cái dược lô.

"Bọn họ muốn luyện hóa đi Hoang sao?" Ổ côn thân cao quá trượng, cùng một đoạn cào sắt tự, thân hình hắn chấn động, cảm thấy chuyện này làm lớn.

Cao tầng phân kỳ không khỏi quá to lớn, lại có thể có người muốn luyện hóa đi Hoang!

"Đến từ cửu thiên gia tộc cướp động thủ trước, càng tích cực." Dư Vũ lộ

ra sắc mặt khác thường.

Nơi đó một cái dược lô, cổ điển mà lờ mờ, phía dưới có hỏa ở đốt cháy, mặt trên nắp lò đóng chặt, điều này không khỏi làm cho người liên tưởng đến Hoang đáng sợ kết cục.

"Mấy vị đạo huynh cẩn thận một ít!" Đang lúc này, một thanh âm vang lên, điện bên trong vô thanh vô tức lại thêm một người người, xuất hiện ở thứ tư trên bồ đoàn.

"Muốn tìm kiếm trong đầu hắn bí mật, chỉ có phương pháp này, không phải vậy phát động trong biển thần thức cấm chế, hắn đem nổ tung." Cô tộc chí tôn gật đầu.

Dược lô phía dưới, ngọn lửa nhấp nháy, nhiệt độ kia càng ngày càng đáng sợ, này không phải là bình thường thần diễm, mà là do đạo tắc xây dựng thành.

Lúc này, chính là do Cô tộc chí tôn tự mình thôi thúc nói hỏa, ở nơi đó đốt cháy cổ lô.

"Nếu là đem Hoang mang tới bộ tộc ta, dùng âm dương lô luyện hóa, hơn nửa thật có thể bảo đảm thành công, điên đảo Càn Khôn, hiểu rõ trong lòng hắn hết thảy bí mật." Cô tộc chí tôn nói rằng.

"Thực sự không được, liền dẫn đi Cô tộc." Thứ tư trên bồ đoàn sinh linh nói rằng.

Ầm!

Chiếc kia bếp lò phát sinh óng ánh thần hà, bởi vì rèn luyện đến thời khắc mấu chốt, cả tòa lô thể đều điềm lành vạn đạo, dâng lên tinh khí cùng hào quang.

"Tiền bối, lò kia bên trong nhưng là Hoang?" Lúc này, có người tìm chứng cứ, bởi vì đoán được là một chuyện, tận mắt nhìn lại là một chuyện

khác.

"Không sai." Sa đọa cổ tăng gật đầu, sau đầu ô quang chiếu khắp, vầng sáng khiếp người.

Bếp lò óng ánh, bên trong tình huống có thể có thể thấy rõ ràng, tất cả mọi người đều nhìn thấy Hoang, hắn thật sự ở bị nung nấu.

Mọi người có chút choáng váng, này mấy tộc chí tôn thật sự muốn đẩy Hoang vào chỗ chết? Ở đây sao một cái thần lô bên trong rèn luyện, rất khó có kết quả tốt mới đúng.

"A, nếu bọn ngươi đến rồi, ta liền tới giảng một đường kinh." Cô tộc chí tôn mở miệng.

Hắn thỉnh thoảng sẽ tới đây, tiến hành truyền đạo, thế nhưng không có bao nhiêu người hỉ chế thuốc, đều ở truy tìm cực hạn sức mạnh, hiếm thấy có nhiều người như vậy xuất hiện.

Đương nhiên, hắn cũng biết, những người này không phải vì nghe kinh văn mà tới.

"Ngươi các loại (chờ) đều đi rồi đường vòng, một mực theo đuổi sức chiến đấu, quên rất nặng bao nhiêu muốn đồ vật, ứng nhiều tới nơi này lắng nghe đại đạo kinh văn mới đúng." Cổ tộc chí tôn nói rằng.

Đón lấy, hắn bắt đầu giảng kinh, thời gian không lâu liền để rất nhiều người chấn động trong lòng.

"Tu hành chính là một cái hái thuốc quá trình, tinh tế kể rõ, đại đạo cũng dược..."

"Ngươi các loại (chờ) mà lại xem, bây giờ lô bên trong luyện Hoang, chính là ở vặt hái thân thể đại dược, nếu là đúng phương pháp, có thể điên đảo âm dương Càn Khôn."

Lô bên trong, Thạch Hạo thân thể đang bị dong mở, so với như tinh lực từ cơ thể bên trong bốc hơi mà lên, còn có da thịt ở bị nung nấu.

Một đạo lại lại một đạo trắng noãn tinh khí từ trong cơ thể vừa ra, theo tinh lực như thế ở lô bên trong tràn ngập.

Thải thân thể đại dược, đây là muốn ngao ra Hoang trong cơ thể các loại bí lực sao?

Rất nhanh, mọi người phát hiện, lò thuốc này rất đặc biệt, bên trong có Âm Dương hai khí chuyển động, bắt đầu chia giải Thạch Hạo thân thể, lại đem hắn cắt rời thành một mảnh lại một mảnh.

Trong cơ thể hắn, có lại một đóa lại một đóa dược hoa tỏa ra, mỗi một khối bị phân chia ra huyết nhục đều ẩn chứa thần bí thân thể đại dược chi hoa.

Đến cuối cùng, xương sọ của hắn cũng bị tróc ra, đem một đoàn Nguyên Thần lộ ra, ở nơi đó rèn luyện.

"Này thật có thể được không?" Trong cung điện, lại nhiều một người, vô thanh vô tức, ngồi xếp bằng ở thứ năm trên bồ đoàn, mang theo từng tia từng tia bất hủ khí.

Đón lấy, lại tới nữa rồi thứ sáu người, thân phận rất cao, nghi vì là đế tộc, hắn mở miệng nói: "Nếu là thất bại, cũng phải bảo đảm hắn an toàn, không thể để cho Nguyên Thần bị hao tổn, thực sự không được liền đi các ngươi Cô tộc, vận dụng vậy cũng nghịch chuyển Càn Khôn âm dương lô."

"Hắn tử không được, tuy ở thải một thân thể đại dược, nhưng hay là còn có thể tác thành cho hắn đây." Vô úy sư tử một mạch chí tôn lạnh lùng nói, có chút bất mãn, cảm thấy đối với Hoang quá nhân từ.

"Ta Cô tộc làm việc, tự có chủ trương. Chư vị yên lặng nhìn liền có thể."

Rất rõ ràng, Cô tộc nói chuyện bình tĩnh, nhưng kỳ thực rất hung hăng.

Sau đó, muốn bắt đầu bù chương tiết. Nhiệm vụ gian khổ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1563: Bị Phế

Cô Tộc từ xưa mạnh mẽ, hiện nay như trước hung hăng!

Bất kể là Vô Úy Sư Tử bất mãn, vẫn là Đế Tộc kiến nghị, đều bị hắn bình thản coi như.

Trong lúc nhất thời nơi này bình tĩnh, không có ai lại nói thêm gì nữa.

Ổ Côn, Dư Vũ, Khánh Khôn chờ người, mỗi một người đều lộ ra sắc mặt khác thường, bọn họ là Đế Tộc cái gọi là tuổi trẻ đại nhân, nhưng hiện tại ở đây cũng đều rất yên tĩnh, bởi vì Cô Tộc Chí Tôn vô hình trung hung hăng cũng làm cho trong lòng bọn họ rùng mình.

Cho tới Chiến Thần thư viện những học sinh khác, thì lại càng là câm như hến, không dám lỗ mãng.

Lúc này, chỉ có lò lửa phát sinh kỳ dị tiếng vang, bị Đại Đạo ánh lửa đốt cháy, mới đầu sáng loáng lượng, sau đó đỏ đậm, như là kim loại thể bị đun muốn nóng chảy.

Đồng thời, nó cũng trong suốt, có thể nhìn thấy bên trong tất cả.

Rất nhiều người đều cảm thấy sợ hãi, vì là Hoang mà thán, liền như thế bị luyện hóa?

Mấy người chỉ là quan sát đều cảm thấy tê cả da đầu, liền không cần nói tự mình trải qua Hoang, những này người tuy rằng hận Thạch Hạo, muốn đẩy hắn vào chỗ chết, nhưng hiện tại cũng hơi có đồng tình.

Bất kể nói thế nào, Hoang cũng là một cái nhân vật phi phàm, tính được là một cái cả thế gian hiếm thấy cao thủ trẻ tuổi, kết quả hiện tại nhưng thê

thảm như vậy, lấy phương thức này kết thúc, không khỏi có chút đáng thương.

Hắn đang bị phân giải!

Ai cũng có thể nhìn thấy, tiếp tục như thế, hắn khẳng định phế bỏ, không có kết quả tốt.

Ở này bịt kín dược trong lò, hắn tinh lực bị hầm ra, bốc hơi mà lên, đỏ tươi một mảnh, vô cùng thê diễm, chân chính xem như là cùng đường mạt lộ.

Da thịt của hắn chờ bị tan rã, từ lâu bóc ra, rèn luyện thành tương thể, lưu động ánh sáng lộng lẫy óng ánh, đó là Thần lực, cũng là pháp tắc dung hợp vật.

"Hái nhân thể đại dược, quả nhiên phi phàm, ta đều động lòng, sinh linh như vậy đan dược so cái gì dược thảo đều cường!"

Ở này an tịch trong, rốt cục có người mở miệng, chính là Vô Úy Sư Tử một mạch Lão sư tử.

Nó ngồi xếp bằng ở chỗ kia, mặc dù là sư thân, nhưng như cùng người bình thường trong đó đả tọa, uy nghiêm trong cũng mang theo một luồng sát khí, Hoàng Kim bộ lông có chút cổ điển lờ mờ, lượn lờ một chút Hỗn Độn khí.

Ai cũng biết, nó gần nhất tính khí táo bạo, tuy là vì Chí Tôn, thế nhưng sát khí rất nặng, bởi vì nó một cái hậu nhân bị Hoang bắt đi, thu làm vật cưỡi.

Này bị nó coi là vô cùng nhục nhã, đối với Vô Úy Sư Tử một mạch tới nói, đó là một đoạn khó chịu nhất trải qua.

Không có ai xen mồm, chính là Cô Tộc ông lão cũng ở không hề có một tiếng động thôi thúc nói lửa, luyện hóa Thạch Hạo.

"Răng rắc!"

Trong lò truyền đến một ít kỳ dị tiếng vang, Thạch Hạo những kia xương cốt bị tước đoạt sau khi ra ngoài, triệt để cùng tinh lực còn có da thịt chia đều mở, có chút xương đã gãy vỡ.

Loại này rèn luyện, biết bao đáng sợ?

Tất cả mọi người đều nhìn thấy, Thạch Hạo đoàn kia Nguyên Thần đang giãy dụa, đang thét gào, hiển nhiên ở thân thể tan rã chớp mắt, hắn trải qua không thể tưởng tượng thống khổ.

Trên thực tế, chỉ vừa tưởng tượng cũng có thể rõ ràng, đó là khủng bố bao nhiêu trải nghiệm.

Tối thiểu, nhìn thấy tình cảnh này học sinh, bao quát Mạc Tiên, Hạc Tử Minh, Dư Vũ các loại, đều là một trận cơ thể lạnh cả người, trên lưng đều sinh ra liên miên mụn nhỏ.

"Đây chính là trong truyền thuyết Âm Dương dung luyện à, tan rã tinh khí thần, từ toàn bộ phương vị vào tay." Lão sư tử ánh mắt lấp lóe.

"A!" Lần này, Cô Tộc ông lão gật gật đầu, sắc mặt bình tĩnh, ngón tay nói lửa cuồn cuộn, đốt cháy toà kia cổ lò.

"Ma Phật từ bi!" Có ý trào phúng chính là, sa đọa Cổ Tăng tụng như vậy một tiếng Phật hiệu.

"Hy vọng có thể có kết quả." Bị Hỗn Độn khí bao vây người bí ẩn kia mở miệng. Việc đã đến nước này, mọi người đã xác định cái cuối cùng chạy tới Chí Tôn đến từ Đế Tộc.

Đùng đùng!

Trong lò, Thạch Hạo xương cốt đứt rời, đây là bị đốt cháy, dù cho hiện tại đã sớm bị tróc ra, cùng da thịt, Nguyên Thần chờ không phải một thể,

nhưng Thạch Hạo vẫn cảm thấy đau nhức.

Hắn Nguyên Thần đang giãy dụa, kịch liệt cực kỳ.

Loại này đau đớn thê thảm, người ngoài không thể nào tưởng tượng được, so với bị chém giết rất nhiều lần đều còn nghiêm trọng hơn, hận không thể lập tức khiến mình mất mạng.

Đế Quan người sẽ không nghĩ đến, Thạch Hạo gặp phải như vậy đau khổ, đây mới thực là nhân gian Luyện Ngục.

Đùng!

Sau một khắc, lò thể chấn động, Thạch Hạo xương cốt nổ tung, trở thành mấy trăm khối, tuy rằng trắng loáng, nhưng đều là nứt ra, bẻ gẫy, phân tán ở trong lò.

Đây là muốn bị triệt để hủy diệt rồi!

Trong lò, có một đóa lại một đóa dược hoa tỏa ra, loáng thoáng, xuyên thấu qua bịt kín lò thể truyền ra từng trận mùi thơm ngát.

"Chuyện này..." Một đám tuổi trẻ học sinh kinh ngạc, hét lên kinh ngạc, đây thật sự là ở chế thuốc sao?

"Đây chính là nhân thể đại dược?" Dư Vũ trong mắt hết sạch lấp lóe, nhìn chằm chằm trong lò Thạch Hạo.

"Người trẻ tuổi này không đơn giản, một thân đạo hạnh siêu tuyệt, cảnh giới này ẩn chứa nhiều như vậy linh tính lực lượng, nung nấu một lò, thật sự không hổ là lớn dược, danh xứng với thực!" Chính là Cô Tộc Chí Tôn cũng than thở không ngớt.

Tất cả mọi người đều biết, kết thúc Hoang, cũng không bao giờ có thể tiếp tục lộ liễu, mất đi một thân ngạo nhân tu vị, Thần Tính bị ông lão này cho rèn luyện đi ra!

Cái gọi là nhân thể đại dược, vặt hái chính là sinh linh tinh hoa, bao quát Thần lực, đạo hạnh các loại, là một thân tinh túy nhất đồ vật, liền như thế bị lấy ra đi ra.

Lúc này, mấy người thậm chí ở nuốt nước miếng, đó là một ít vô cùng tàn bạo chủng tộc, Thị Huyết, hiện tại hận không thể trực tiếp một cái nuốt lấy này lò lớn dược.

"Đạo huynh, như thế làm có hay không quá đáng, Cổ Tổ không về, chúng ta có thể thẩm vấn Hoang, nhưng trực tiếp phế bỏ hơi quá rồi." Đế Tộc Chí Tôn mở miệng.

Điện trong có sáu cái bồ đoàn, cũng chỉ có 6 Đại Cao Thủ có thể ngồi ở chỗ này, Cô Tộc ông lão, Lão sư tử, sa đọa Cổ Tăng từng thuộc về Cửu Thiên, mà ba người khác thì lại đều là dị vực, có Đế Tộc Chí Tôn, còn có mang theo điểm điểm Bất Hủ khí cao thủ đáng sợ.

Hiện tại, sau ba người đều có chút không nhanh, lộ ra vẻ ưu sầu, nếu như thật đem Hoang triệt để phế bỏ, trêu đến Bất Hủ Chi Vương bất mãn, ai có thể đảm đương loại kia hậu quả?

"Không sao, chỉ cần Nguyên Thần bảo tồn lại sẽ không có bất cứ vấn đề gì, Bất Hủ Chi Vương cũng khẳng định là muốn từ hắn trong đầu được một vài thứ." Lão sư tử nói rằng, hắn tự nhiên là chờ đợi trấn áp Hoang, không thể lưu tình.

Cô Tộc ông lão không có mở miệng.

Thế nhưng, tất cả mọi người đều cảm thấy, Cô Tộc như thế ra tay, xác thực quá, so với dị vực người còn tàn nhẫn à, liền như thế hận Hoang sao?

Ở mấy người xem ra, Cô Tộc làm như thế, hay là đang lo lắng cái gì, chính là muốn triệt để chém xuống Cửu Thiên bên kia hạt giống tốt.

"Trốn tránh người so với chân chính kẻ xâm lấn còn đáng trách!" Đây là Thạch Hạo còn có thể duy trì tỉnh táo giờ thở dài, nội tâm đang thét gào, hận

không thể lập tức giết bọn họ.

Đau nhức không cách nào nhịn được, lúc nào cũng đều ở dày vò trong.

Vào lúc này, Thạch Hạo cảm giác Nguyên Thần muốn sụp ra, bởi vì, có một luồng sức mạnh thần bí ở bao phủ cái đó Nguyên Thần, cẩn thận từng li từng tí một, đang thăm dò, ở rút lấy, muốn phá vỡ phong ấn.

Rõ ràng, dị vực Đại Cao Thủ đều biết hắn Thần Thức Hải trong có tự mang gông xiềng, phong ấn, không cho ngoại giới tìm kiếm.

Mà hiện tại, bọn họ cần phải làm là phá giải ra.

Này vô cùng nguy hiểm, sơ sót một cái, Thạch Hạo sẽ hình thần đều diệt.

"Là gian nan nhất khóa Thức Hải phương pháp, thực lực xa mạnh hơn hắn cũng không thể đụng vào, không phải vậy, hắn sẽ trực tiếp nổ tung." Sa đọa Cổ Tăng nói rằng, sau đầu ô quang đại thịnh.

Điều này làm cho mấy người cau mày, tuy rằng đang trong quá trình tiến hành, ở tan rã loại kia phong ấn, thế nhưng, hiệu quả bé nhỏ, rất khó thành công.

"Khách!"

Đang lúc này, trong lò truyền đến kỳ dị tiếng vang, lần này không phải xương nứt, mà như là một loại nào đó Trật Tự Thần Liên đứt rời, chỉ có cường giả mới có thể nghe được.

Trên bồ đoàn mấy người đều biến sắc, lần thứ nhất không thể bình tĩnh.

Ô Côn, Dư Vũ mấy người trong lòng cũng lẫm liệt, bọn họ ý thức được phát sinh cái gì.

Hoang hơn nửa thật sự bị hủy diệt, hắn tu luyện đạo hạnh bị xé rách, hết thảy quy tắc, trật tự chờ bị tan rã, vì vậy truyền đến đứt đoạn âm thanh.

"Ai, nhưng đáng tiếc, ta còn tưởng rằng nếu như hắn vận may đủ tốt mà nói có thể được một ít Tạo Hóa, do đó thoát thai hoán cốt đây." Cô Tộc ông lão lắc đầu.

Hắn xác thực đã nói như vậy, ở loại này rèn luyện dưới, có như vậy mấy phần hi vọng, bị luyện hóa sinh linh thực hiện lột xác.

Nhưng hiển nhiên, đó chỉ là một loại lời nói suông.

Liền hắn bằng như thế tàn nhẫn, hoàn toàn là muốn đẩy Hoang vào chỗ chết tư thế, làm sao có khả năng sẽ khoan dung hắn lột xác, trực tiếp liền cho xé rách Đạo Quả.

Dù cho huyết nhục chia lìa, cùng Nguyên Thần không ở đồng thời, Thạch Hạo vẫn có một loại cảm giác, mình khả năng bị phế rơi mất!

Hắn ở Đế Quan bên kia tu ra đạo hạnh, trải qua thế giới kia rèn luyện đi ra Pháp lực các loại, đều bị xé ra, bị đánh tan rơi mất.

Thậm chí, hắn có thể cảm giác được một ít Trật Tự Thần Liên gãy vỡ, mang theo Cửu Thiên bên kia khí tức ở diệt vong, miễn cưỡng bị hủy diệt.

Đây là biết bao tàn nhẫn sự tình?

Đối với một cái tu sĩ tới nói, không có bị này càng hắc ám trải qua.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1564: Tuyệt Cảnh

"À..." Thạch Hạo bi phẫn, đối với trời gào thét, như một con cô độc chó sói đang bị thương dưới ánh trăng, một mình thưởng thức đau xót, rơi vào cô độc trong tuyệt cảnh.

Kết quả như thế này quá đáng thương, tuy rằng từ lâu biết, tiến vào dị vực sau sẽ không có kết quả tốt, thế nhưng thê thảm như vậy, vẫn để cho hắn u uất.

Hắn là tu sĩ, là một cái một lòng theo đuổi Siêu Thoát cường giả, cùng nhau đi tới, những mưa gió, các loại dày vò, do nhỏ yếu đến mạnh mẽ, thật sự quá không dễ.

Nhưng là, một khi, hết thảy thành tựu hủy hoại trong một ngày.

Chuyện này làm sao có thể tiếp thu?

Thạch Hạo dù cho lại cứng cỏi, thời khắc này cũng cảm thấy nhân sinh u ám, thiếu hụt hi vọng, thà rằng như vậy, còn không bằng trực tiếp đối mặt tử vong.

Chỉ là, hắn không phải một cái cam nguyện khuất phục người, ở tiến vào dị vực giờ, chưa bao giờ nghĩ tới nhu nhược tự sát, vẫn ở chống lại, đang đối kháng với vận mệnh.

Đáng tiếc, quay đầu lại hắn vẫn không thể thay đổi cái gì, điều xấu nhanh như vậy liền giáng lâm.

"Đạo huynh, ngươi làm như vậy hơi quá mức một chút, làm sao đem Bất Hủ Chi Vương bàn giao?" Chính là ngồi trên trên bồ đoàn mấy người cũng đều dễ kích động.

Đặc biệt là dị vực ba vị cường giả, càng là thay đổi sắc mặt, đột nhiên mà đứng lên, loại này trừng phạt quá nặng, cùng trước kia dự cổ không giống nhau.

"Vẫn không có triệt để phế bỏ, Chỉ có thể toán tàn phế, cái đó Nguyên Thần lực không có toàn diện tan rã." Cô Tộc ông lão nói rằng.

Hắn thanh thanh thản thản, không hề có một chút tâm tình sóng lớn, chút nào đều không có đem này coi như một chuyện.

"Ngươi..." Đế Tộc Chí Tôn ánh mắt lạnh lẽo, theo dõi hắn xem.

"Đạo hữu, vẫn là tạm thời buông tha hắn đi." chính là da lông vàng óng ánh Lão sư tử vào lúc này đều trong bóng tối khuyên can, để hắn đừng hành động theo cảm tình.

"Ha ha..." Cô Tộc ông lão cười cợt, như trước rất bình tĩnh, nói: "Yên tâm đi, Nguyên Thần không hủy diệt liền không có vấn đề, có thể hướng về Cổ Tổ bàn giao."

Tất cả mọi người đều cảm thấy, lão già này quá ác.

Tuy rằng đang cười, thế nhưng hắn lộ ra trắng như tuyết hàm răng làm người cảm thấy rất âm hàn, liền trực tiếp như vậy phế bỏ Hoang?

Không có ai đem lời của hắn coi là thật, đều đến cái này mức, còn nói gì chỉ phế bỏ hơn nửa, ở mọi người xem ra, Hoang hẳn là không có một chút hi vọng.

Thạch Hạo Nguyên Thần càng ngày càng lờ mờ, hắn có thể rõ ràng cảm ứng được, từng tia một, từng sợi từng sợi bí lực bị hút ra, bị tan rã, hắn ở suy yếu.

"Cẩn trọng một chút, hắn Nguyên Thần trong cấm chế sắp bị xúc động rồi!" Sa đọa Cổ Tăng mở miệng, chăm chú nhắc nhở.

Nói như vậy, Hoang liền không phải là bị phế đơn giản như vậy, mà là tại chỗ nổ tung, hình thần đều diệt.

Thạch Hạo cảm giác mình Thái Hư yếu đi, dường như trong gió ánh nến, lúc nào cũng có thể sẽ tắt, sinh mệnh nhanh khô cạn rồi!

Hắn cũng không biết là nên bi vẫn là hỉ, ở đạo hạnh bị chém chớp mắt, hắn mất đi hết cả niềm tin, nhưng là ở sinh mệnh chi nguyên chập chờn giờ, lại nhẹ nhàng thở dài, Hay là sớm một chút kết thúc chính là giải thoát.

"Ha ha... Yên tâm, ta có chừng mực, hắn không chết được." Cô Tộc ông lão mỉm cười nói.

Thạch Hạo xuyên thấu qua óng ánh vách lô, nhìn bọn họ, vừa nhìn về phía Cô Tộc ông lão, tại sao đối phương như thế nhằm vào hắn? So với Lão sư tử cùng với dị vực người còn kịch liệt.

"Người trẻ tuổi ngươi tuyệt vọng sao, có hay không nghĩ tự hủy đây?" Cô Tộc ông lão nhìn hắn.

Thạch Hạo nguyên bản tràn ngập cừu hận, cảm thấy này sinh hắc ám, nhưng lập tức thức tỉnh, khôi phục, hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm, không đáng trả lời.

Nguyên Thần ánh sáng rất ảm đạm, thế nhưng, Thạch Hạo nhưng không có ở thương tiếc cùng bi tức giận, mà là quá mức bình thường yên tĩnh lại, liền như vậy trầm mặc.

Hắn sẽ không tự tuyệt, dù cho bị phế, coi như làm là nhân sinh cuối cùng lĩnh hội cùng trải qua, hắn cảm thấy, mình sẽ không có yếu đuối.

"Đến đây đi, liền để ta trải nghiệm này đau, này khổ, thương thế kia... Từ lâu biết con đường phía trước u ám, còn có cái gì có thể ảo não đây." Thạch Hạo nói rằng.

Xa xa, những học sinh kia hút vào hơi lạnh, xuyên thấu qua vách lô, cảm

nhận được hắn loại tâm tình này, mỗi một người đều rất hoảng sợ, Hoang đến cùng cỡ nào thần kinh thô to, vẫn là nói thật sự như vậy tính cách cứng cỏi?

Như vậy đáng sợ trải qua, bọn họ chỉ là nhìn đều cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, nếu là đặt ở bọn họ trên người chính mình, từ lâu tuyệt vọng.

Hoang còn ở thưởng thức? Phải chăm chỉ cảm thụ? Thực sự là một cái biến thái!

Thế hệ tuổi trẻ nhìn về phía trong lò Hoang, ánh mắt đều thay đổi, cảm thấy được Hoang một số đặc tính, hắn có thể mạnh mẽ như vậy, một đường quét ngang đối thủ, cùng cái đó cứng cỏi rất có nhiều quan hệ.

người như vậy như tu hành giờ, Đạo Tâm tuyệt đối kiên định vô cùng.

Ở lò kia trong, một đóa lại một đóa đỏ tươi hoa tỏa ra, đó là nhân thể đại dược rèn luyện gần đủ rồi, Thạch Hạo xương, tinh lực, da thịt, phủ tạng chờ ở bị trích, đến kết thúc.

Có loại mùi thơm lan tràn đi ra, để mấy người không nhịn được lộ ra sắc mặt khác thường, có người tham lam, cũng có rất nhiều người nhíu mày, cảm thấy lò kia dược khiến người ta kính nể, có chút sợ hãi.

Đột nhiên, Thạch Hạo Nguyên Thần phát sáng, cả tòa lò thể chấn động!

"Nhanh, ngừng lại!"

Vô Úy Sư Tử một mạch Lão sư tử rống to, nó lần thứ nhất thật sao thất thố, đang ngăn trở lò thể phát sáng.

Bởi vì, Hoang bị thương nặng, Nguyên Thần bất ổn, rất có thể chạm tới trong óc cấm chế, hắn hơn nửa muốn nổ tung.

Mà Hoang nếu là xong, làm sao hướng về Bất Hủ Chi Vương báo cáo kết quả, nếu là trách tội xuống, bọn họ không chịu đựng nổi!

"Mau chóng Âm Dương đảo ngược, không phải vậy không kịp rồi!" Đế Tộc Chí Tôn quát, hắn cũng thất thố.

Bởi vì, đây là Âm Dương lò hàng nhái, có cái gọi là âm dương nhị khí, có thể điên đảo Càn Khôn, để một vài thứ đảo ngược.

Ầm!

Bảo lò phát sáng, Cô Tộc ông lão kết ấn, thôi thúc nói lửa, để này lò càng óng ánh, liệt diễm hừng hực.

Trong lò, Thạch Hạo Nguyên Thần vẫn chưa nổ tung, đó mới chạm được cái đó Thức Hải cấm chế sức mạnh bị cắt kim loại, bảo vệ tính mạng của hắn, Nguyên Thần chưa diệt.

Thế nhưng, âm dương nhị khí xung kích, nhưng cũng thương tổn được nguyên thần của hắn, để đoàn kia Thần hồn lờ mờ, tại chỗ suýt chút nữa tắt.

"Ngươi đang làm gì, thật sự muốn hủy diệt hắn sao?!" Đế Tộc Chí Tôn quát.

"hắn còn sống sót, Nguyên Thần vẫn còn, cẩn trọng một chút, sẽ không có vấn đề." Cô Tộc ông lão nói rằng.

Lúc này, trong lò Nguyên Thần quá lờ mờ, phảng phất một cơn gió thổi tới đều sẽ đưa nó đánh tan lệnh người cảm thấy rất khó bảo tồn lại.

Tất cả mọi người đều cảm thấy, Cô Tộc ông lão quá ác.

đường đường Hoang, một cái kỳ tài ngút trời, liền như thế bị Cô Tộc ông lão chém xuống đạo hạnh? Như vậy kết thúc, quá thê thảm!

"Không được, Hoang trạng thái như thế này rất không ổn định, đến thay đổi, cần cứu sống!" Cái kia toả ra từng tia từng tia Bất Hủ khí tức dị vực sinh linh quát lên.

Lão sư tử không còn gì để nói, hắn cũng cảm thấy, Cô Tộc lão già ra tay

quá ác, để nó đều cảm thấy hãi hùng khiếp vía, sự tình làm lớn.

"Rất khó phục hồi như cũ, hắn là ở Đế Quan phía bên kia rèn luyện hình cùng thần, quy tắc chờ không hoàn toàn, ở ta giới trải qua vừa nãy nung nấu, đem Đạo Quả triệt để hủy diệt rồi. Muốn phục hồi như cũ, trừ phi dùng thiên tài địa bảo, ở chúng ta này một pháp thì lại hoàn chỉnh lớn giới giúp hắn một lần nữa rèn luyện, thế nhưng đánh đổi quá lớn, không có cần thiết vì hắn mà ra tay." Cô Tộc ông lão nói rằng.

Cung điện cửa nơi đó, thư viện học sinh không dám thở mạnh, bởi vì, bọn họ đều cảm giác được mấy vị Chí Tôn sự phẫn nộ.

"Ngươi... Làm chuyện tốt, nếu là Hoang Nguyên Thần tản mất, ta xem ngươi làm sao hướng về Bất Hủ Chi Vương bàn giao!" Dị vực một vị Chí Tôn lạnh giọng nói.

"Không phải có Bất Hủ đồng ý nung nấu hắn sao, là mặt trên làm ra quyết định." Cô Tộc ông lão nói rằng, sau đó hắn lại bổ sung, nói: "Có thể mang theo nguyên thần của hắn đi bộ tộc ta, vận dụng chân chính Âm Dương lò, đến thời điểm nhất định có thể phá giải cái đó trong nguyên thần cấm chế."

Còn đi nung nấu? Đế Tộc Chí Tôn suýt chút nữa mắng hắn cút!

Tối thiểu, ở Hoang nằm trong loại trạng thái này, tuyệt không có thể loạn ra tay rồi.

Sau đó mấy ngày, Chiến Thần thư viện trong đến rồi một vài đại nhân vật, đều là các tộc Chí Cường giả, vì là cao tầng.

Làm tham cùng Thạch Hạo tình huống sau, hơi lớn nhân vật sắc mặt khó coi, suýt nữa tức giận.

"Không được, tuyệt đối không thể đem Hoang đưa đến Cô Tộc Âm Dương lò đi, hắn lúc nào cũng có thể sẽ chết đi à."

Nhưng mà, Cô Tộc cũng không cho là mình có lỗi, bởi vì, bọn họ sớm có ngôn, cần lấy chân chính Âm Dương lò luyện hóa Thạch Hạo, mới có thể phá giải cái đó trong óc phong ấn. Thế nhưng, mới đầu có người ngăn cản, bọn họ chỉ có thể ở Chiến Thần thư viện vận dụng một cái hàng nhái.

"Này thật lò có tà tính, làm sao khiến người ta yên tâm?!" Một phương khác phản bác.

"Không được, dù như thế nào, cũng đến thay đổi Hoang tình huống, trạng thái như thế này quá tệ, đến để hắn phục hồi như cũ!" Có người ngồi không yên.

Bởi vì, bọn họ lo lắng Bất Hủ Chi Vương trở về sau sẽ nổi giận, hay là then chốt không phải Hoang trong óc đồ vật, Cổ Tổ nắm bắt hắn, là có khác công dụng cũng khó nói.

Làm tư cùng đến những này giờ, mấy người không bình tĩnh.

Mấy người biết, kỷ nguyên này nhất định phải không bình tĩnh, có lẽ sẽ va chạm ra từ trước tới nay nhất là yêu diễm hào quang, Cổ Tổ quyết đoán, không thể bị quấy rầy.

"Ở ta giới một lần nữa giúp hắn rèn luyện xuất đạo quả, để hắn phục hồi như cũ!" Có người lạnh giọng nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1565: Cứu Trị

Chỉ là, này nhất định phải trả giá cái giá không nhỏ, một người bị phế, hơn nữa là Chí Tôn ra tay phế bỏ, hủy diệt rồi tất cả, rất khó bỗng dưng tái tạo.

"Hắn là cố ý chứ?" Làm mấy người nghiên cứu Thạch Hạo thương thế sau, không nhịn được nổi giận, rất muốn đem Cô Tộc ông lão gọi tới, lớn tiếng chất vấn.

Hoang thương quá nghiêm trọng, đem sức sống chờ nên chém diệt đều cho chém chết, muốn vận dụng đại pháp lực giúp hắn phục hồi như cũ, căn bản không làm được.

Chính như Cô Tộc ông lão trước khi đi nhắc nhở, muốn thay đổi, đến vận dụng một ít thiên tài địa bảo, chỉ có như vậy, mới có hi vọng.

"Hắn xuất phát từ bản thân ý riêng, hoàn toàn là vì dằn vặt Hoang, kết quả quay đầu lại để chúng ta thu thập hỗn loạn, dựa vào cái gì?" Có người lạnh lùng nói.

"Có phải là Cô Tộc từng cùng Tiên Cổ Thạch gia từng có ân oán?" Có người khác hoài nghi nói.

"Rất có thể!"

"Không được, đem lão nhân kia gọi trở về, họa là hắn chọc, còn phải để hắn bỏ ra tay!" Có người không cam lòng, quyết định đem Cô Tộc ông lão hô qua đến.

Cô Tộc ông lão đến rồi, thế nhưng rất bình thản, một mực chắc chắn, hắn tận lực, không có cách nào phục hồi như cũ Hoang.

Rất nhanh, mọi người phát hiện Thạch Hạo Nguyên Thần bất ổn, muốn tán loạn.

"Chuyện này..." Nếu không có bọn họ Pháp lực siêu tuyệt, đều là Chí Tôn, khẳng định liền không gánh nổi người trẻ tuổi này.

"Ngươi nói làm sao bây giờ?!" Đế Tộc Chí Tôn gào thét, quát mắng Cô Tộc.

Đều là Chí Tôn, bình thường người vẫn đúng là không dám nhằm vào Cô Tộc, thế nhưng Đế Tộc liền không sợ, hắn thật sự nổi giận.

Thậm chí, rất sắp có vô cùng mạnh mẽ Bất Hủ giả đều bị đã kinh động, truyền xuống pháp chỉ, nhất định phải bảo vệ Thạch Hạo, để hắn phục hồi như cũ!

"Làm rất dễ, đưa đến Tiên Đài đi, nhất định ổn định nguyên thần của hắn." Cô Tộc ông lão đề nghị.

Tất cả mọi người nhìn về phía sắc mặt của hắn đều không quen, bởi vì, này đều là hắn gặp phải mầm họa, mà sắp sửa đi tới chỗ đó cũng không phải phổ thông nơi, các tộc đều ở tranh đoạt tiêu chuẩn, liền như thế muốn lãng phí ở Hoang trên người một cơ hội?

Cái gọi là Tiên Đài, là một ngọn núi, một toà như cùng người đầu giống như núi lớn, rộng rãi mà bao la, cao cũng không biết bao nhiêu vạn dặm.

Ở chỗ đó, cây cỏ thưa thớt, phàm là có sinh trưởng, đều là thần dược, thánh dược các loại, vì là trong thiên địa kinh người nhất linh túy!

Này núi có thể tẩm bổ người Nguyên Thần, nắm giữ nghịch thiên hiệu quả.

Nói như vậy, dù cho ngươi Nguyên Thần phá nát, chỉ cần còn sống sót, không có triệt để tiêu tan, đưa đi nơi nào thì có cơ hội phục hồi như cũ!

Mà nếu là trong đó tu hành, có thể làm cho Nguyên Thần nhanh chóng trưởng thành.

Có thể nói, đây là một chỗ nghịch thiên nơi.

Vì vậy, ngọn núi này giá trị vô lượng, các tộc đánh nhau vỡ đầu đều muốn đến một cái tiêu chuẩn, đưa mình đệ tử môn đồ đi qua tu hành.

Có nghe đồn xưng, này núi kỳ thực chính là một cái đầu lâu, thuộc về Tiên Vương, năm đó đang đại chiến trong bị cắt xuống, hóa thành vô thượng Tiên Đài.

Từng ấy năm tới nay, cái đó tinh túy thành tựu một chút cực kỳ nổi danh cao thủ tuyệt thế, để mấy người có thể nhảy vọt phát triển, Nguyên Thần cứng cỏi mà mạnh mẽ cực điểm.

Hiện tại, chỗ đó nhanh khô cạn, tiêu chuẩn số lượng có hạn, nếu là lãng phí ở Hoang trên người một cơ hội, tự nhiên để bọn họ không cam lòng.

Nhưng là, can hệ trọng đại, quay đầu lại Thạch Hạo bị phong ấn ở một tòa trong quan tài băng, bị trực tiếp mang hướng về nơi đó.

"Ồ, mấy vị Chí Tôn cùng đến, còn mang theo... Bất Hủ pháp chỉ, đây là tác thành ai?"

Khoảng cách Tiên Đài núi còn rất xa giờ, đám người chuyến này liền bị phát hiện, để những kia sinh linh phi thường khiếp sợ.

Bọn họ biết, mang Bất Hủ pháp chỉ đến đây, khẳng định là muốn chen ngang, đoạt nơi đây tiêu chuẩn, ở mấy người xem ra khẳng định là đại nhân vật đời sau.

Gần rồi, có thể nhìn thấy, phía trước một toà xám xịt ngọn núi, vô cùng lớn lao, đứng sừng sững ở trên đường chân trời, xác thực như là một cái đầu lâu.

Nó có một loại nhàn nhạt uy thế, khiến người ta kính nể, không nhịn được muốn quỳ bái.

"Xin ra mắt tiền bối!"

Khi đi tới trên đỉnh núi giờ, một ít ở đây tu hành người trẻ tuổi bị đã kinh động, tất cả đều Tĩnh Nhãn, tham kiến Chí Tôn.

Tổng cộng chỉ có năm, sáu người, nữ có nam có, đều không coi là quá lớn, nhiều tuổi nhất người cũng không hơn trăm dư tuổi mà thôi.

Tiên Đài núi rất lớn, thế nhưng hàng năm tổng cộng cũng chỉ có tám, chín cái tiêu chuẩn, có thể tẩm bổ nhân số có hạn độ, thời gian năm tháng dài đằng đẵng qua đi, nơi này cũng nhanh khô cạn.

Tiên Cổ những năm cuối, từng có Bất Hủ Chi Vương ngồi xếp bằng ở đây chữa thương, tiêu hao quá nhiều tinh hoa!

"Ồ, đây là Hoang?" Có trẻ tuổi người lớn mật tiến tới góp mặt, nhận ra trong quan tài băng người, lập tức biến sắc.

Đặc biệt là, ở trong một cái nam tử áo đỏ, nghe tới Hoang giờ, trong mắt lộ hết ra sự sắc bén, sát khí đằng một tiếng vọt lên, dị thường đáng sợ.

"Hoang, ta nghĩ giết ngươi!"Hắn trong đó tự nói.

"Xích Vương hậu nhân?" Đế Tộc Chí Tôn mở miệng, hai người tuy không phải đồng nhất Đế Tộc, thế nhưng, hai tộc vẫn tính quen biết, hiểu rõ lẫn nhau huyết mạch khí tức.

"Phải!" Người trẻ tuổi kia gật đầu.

Điều này khiến người ta kinh ngạc, nói như vậy, Đế Tộc hiếm thấy, Xích Vương hậu nhân lại đến nơi này.

Có thể thấy được, toà này Tiên Đài núi trọng yếu bao nhiêu, liền Đế Tộc đời sau đều đồng ý tới đây tu hành, điều này cũng làm cho không trách tiêu

chuẩn có hạn.

Trên đỉnh núi, có một khối kỳ dị bệ đá, rất là bóng loáng, dường như ngọc thạch.

Băng quan bị mang vào trong này sau, trực tiếp ngang dọc trên đài đá, là ngọn núi này thích hợp nhất tu hành Nguyên Thần địa phương.

Thạch Hạo trong này thức tỉnh, hắn cảm giác được khô cạn Nguyên Thần đang bị tẩm bổ, cả tòa bên trong ngọn núi lớn có một luồng sức mạnh thần bí tràn ngập, khuếch tán mà đến, để cho khô héo Nguyên Thần dần dần phục hồi như cũ.

Quan trọng nhất đó là, nơi này pháp tắc hoàn chỉnh, ở Thạch Hạo Nguyên Thần đang bị tẩm bổ giờ, còn có không thiếu sót đạo tắc hiện lên, đối với hắn tiến hành rèn luyện.

Hắn một trận ngạc nhiên, muốn lại bắt đầu lại từ đầu tu hành sao?

Trong này thường trú, Nguyên Thần tất nhiên cường đại dị thường.

Mà đến hiện tại, Thạch Hạo liền có một cơ hội, có thể thời gian dài ở đây lưu lại.

"Lão hủ từng nói, bảo vệ nguyên thần của hắn, hắn liền sẽ không tiêu tan." Cô Tộc lão nhân nói.

"Vẫn không được, muốn cho hắn triệt để phục hồi như cũ." Có người nói, cũng hỏi Cô Tộc ông lão có biện pháp gì.

"Có hoàng huyết là tốt rồi, nhất định có thể để Hoang phục hồi như cũ!"

Mọi người nhất trí cho rằng, muốn phục hồi như cũ Thạch Hạo, hay là có thể vận dụng Phượng Hoàng huyết, loại kia sinh vật dục hỏa trùng sinh, thực lực siêu tuyệt, không biết có thể không mượn đến.

Cô Tộc ông lão hiếm thấy lại một lần chủ động mở miệng, tán thành

Phượng Hoàng huyết, đó là bất tử dòng máu, có thể khiến người ta niết bàn.

Phượng Hoàng huyết, biết bao quý giá, ai muốn ý lấy ra?

"Làm sao đi đến Phượng Hoàng huyết?" Có người bất mãn nói.

"Phần Thiên nơi, nơi đó có Huyết Hoàng, có thể cầu lấy một ít." Cô Tộc ông lão nói rằng.

Có mấy người căm tức hắn, chỗ kia không phải là nơi tốt lành, ai muốn ý dễ dàng đặt chân?

Huyết Hoàng, tuy rằng thế nhân nói sa đọa, nhưng chính là chân chính Phượng Hoàng trong một loại, sức mạnh huyết thống không hề yếu, vô cùng mạnh mẽ.

Năm đó, cùng Cô Tộc giống như vậy, Huyết Hoàng cũng từ Cửu Thiên đến đến dị vực.

Tắm rửa huyết dịch của bọn họ, tuyệt đối có thể tái sinh.

Không nghi ngờ chút nào, Huyết Hoàng một mạch cùng Đế Tộc đặt ngang hàng, dành cho cực kỳ cao địa vị, siêu nhiên ở trên, trong tình huống bình thường không ai sẽ đi nơi nào nhiễu loạn yên tĩnh.

Trên thực tế, chủ yếu cũng là nơi đó quá mức nguy hiểm.

Huyết Hoàng, được xưng là sa đọa Phượng Hoàng, tính cách có biến, dị thường thích giết chóc, thật muốn chọc bọn chúng, sẽ có phiền phức ngập trời.

Như thế đi cầu lấy chân huyết? bọn nó sẽ cho sao, có lẽ sẽ nổi giận.

Đồng thời, nào còn có mấy con Huyết Hoàng?

"Nếu là ngươi chỉ điểm, như vậy liền do ngươi đi lấy huyết đi." Đế Tộc Chí Tôn nói rằng, nhìn về phía Cô Tộc ông lão.

"Bộ tộc ta cùng Huyết Hoàng một mạch có hiểu nhầm, nếu là ta đi, khẳng định cầu lấy không đến, bất quá các ngươi nếu nói là là bộ tộc ta suýt nữa tiêu diệt Hoang, hay là dễ dàng hơn được chân huyết." Cô Tộc nói như vậy nói.

Phần Thiên nơi, một mảnh khô héo, đất chết vạn dặm, thường ngày rất yên tĩnh, lặng yên không một tiếng động, nhưng là một khi tới gần, thì sẽ dựng lên ngập trời đại hỏa, đốt cháy bầu trời.

Quay đầu lại, mấy vị Chí Tôn tới rồi, mà Cô Tộc ông lão chưa từng xuất hiện.

Mấy người bọn họ tâm tình phức tạp, mang theo một ít tức giận, tuyệt đối không ngờ rằng, vì Hoang, lại muốn tới nơi này cầu lấy chân huyết.

Trên thực tế, trải qua mấy ngày nay, bọn họ những này mọi người rất bất đắc dĩ, cảm thấy dị thường căm tức, lại muốn tự mình đứng ra, trợ giúp cái kia Hoang!

Chính như truyền thuyết như vậy, nơi này đất chết vạn dặm, không có một ngọn cỏ, dị thường yên tĩnh.

Đột nhiên, khi bọn họ tiếp cận, về phía trước mà đi giờ, dị biến phát sinh.

Ầm ầm!

Đỏ đậm hỏa diễm, cùng huyết giống như, hồng khiếp người, dị thường tươi đẹp, xông lên trên không, bao phủ trên trời dưới đất.

Ở khu cổ địa này trong, đâu đâu cũng có ánh lửa, đâu đâu cũng có Đại Đạo phù văn, có thể phần diệt vạn vật.

Chính là mấy lớn Chí Tôn đều lui về phía sau, không dám xông vào.

Đế Tộc Chí Tôn mở miệng, hướng phía trong truyền âm, muốn gặp

Huyết Hoàng bộ tộc này thành viên.

Khối khu vực này nơi sâu xa rất yên tĩnh, tuy có Phần Thiên chi hỏa, thế nhưng là Vô Sinh linh tiếng động.

Vài tên Chí Tôn, mấy lần mở miệng truyền âm, cuối cùng rốt cục dẫn ra động tĩnh khổng lồ.

Ầm ầm!

Như là một vầng Kinh Lôi nổ tung, đón lấy, hắn nhìn thấy ngập trời trong ánh lửa, có một con sinh linh mở mắt ra, thân thể cùng núi cao cao như vậy, con mắt mở giờ, đỏ tươi mà khiếp người, chùm sáng hừng hực cực kỳ, dường như trong bóng tối nhìn thấy hai vòng Huyết Nhật.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1566: Phần Thiên Chi Địa

Trên một chương trở về mục lục dưới một chương trở về trang sách

Phần thiên chi địa, ánh lửa ngập trời, đâu đâu cũng có, áp chế tất cả mọi người muốn nghẹt thở!

Mặc dù là chí tôn cũng cảm nhận được loại kia đáng sợ, muốn đốt đi chư thiên, đồ diệt thế gian tất cả, như vậy đạo vận quá khủng bố rồi!

Mấy người cũng đã nhìn thấy con kia Phượng Hoàng dị thường, thể hình khổng lồ, ánh mắt lạnh lùng mà khiếp người, dường như một cái từ U Minh bên trong đi tới cỗ máy giết chóc.

Phải biết, đây là một con Phượng Hoàng! Nguyên bản, nó là an lành, chỗ đi qua, mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an, làm người ta cảm thấy điềm lành.

Nhưng là hiện tại nó nhưng là lạnh lẽo, cao hơn cả núi lớn, đứng ở này không có một ngọn cỏ phần thiên chi địa, nhìn xuống tất cả mọi người, lạnh lùng vô tình.

Ở phía trước nơi đó, ánh lửa cuồn cuộn, không nhìn thấy nó cái kia toàn bộ thân thể, chỉ có một cái đường viền đứng sững ở cổ địa bên trong, mang theo bàng bạc áp lực.

Đây là một cái cái thế Ma thần, giống như tới từ địa ngục, sắp mở ra gông xiềng, muốn tàn sát chúng sinh giống như.

"Vị đạo hữu này, mạo muội quấy rối, xin hãy tha lỗi."

Một vị chí tôn nhắm mắt mở miệng, bởi vì con này Phượng Hoàng cho

hắn áp lực quá to lớn, đồng thời cũng rất không quen, khiến cho hắn da thịt lạnh lẽo.

Chủ yếu nhất chính là, hắn nhìn không thấu này con huyết hoàng cảnh giới, nhưng chắc chắn sẽ không yếu hơn hắn.

"Vừa biết quấy rối, vậy thì đi thôi." Cái kia màu đỏ trong ánh lửa truyền đến thanh âm lạnh lùng, không muốn cùng bọn họ giao lưu, trực tiếp trục khách.

Mấy trong lòng người đều là rùng mình, đây quả nhiên không hổ là huyết hoàng, đã trở thành sa đọa tiên cầm, như trước hung hăng, nhưng cùng năm đó thụy cầm so với, quá lạnh lẽo.

"Đạo hữu, kính xin để chúng ta nói hết lời, lần này vạn bất đắc dĩ, thực sự là có việc muốn nhờ." Một vị chí tôn mở miệng lần nữa.

Chỉ nói là đến lúc sau, hắn có chút không biết làm sao tiến hành rồi, bởi vì bọn họ mấy người đều không có cùng huyết hoàng bộ tộc từng qua lại, trực tiếp yêu cầu chân huyết, vậy còn thật sự không quá thích hợp.

Dựa vào cái gì đưa ra? Loại kia bảo huyết đủ khiến các tộc đỏ mắt!

Phượng Hoàng niết bàn, dục hỏa trùng sinh! Liên quan với loại này nghe đồn, hai ba tuổi hài đồng đều biết, tộc này máu không nói thế gian quý giá nhất cũng gần như.

"Đạo hữu, thực không dám giấu giếm, chúng ta là muốn hướng về ngươi cầu lấy một ít chân huyết..." Cuối cùng, đế tộc chí tôn mở miệng, lúc nói chuyện, sắc mặt có chút không tự nhiên.

Chưa bao giờ gặp gỡ, nhưng hướng về người thảo chân huyết, này có chút không còn gì để nói.

"Ta và các ngươi rất quen sao?" Màu đỏ trong ánh lửa, cái kia khổng lồ sinh linh lạnh lùng hỏi, nhìn xuống bọn họ tất cả mọi người.

Lời nói này lại rõ ràng bất quá, cự người ngàn dặm, rễ: cái vốn không muốn tiếp xúc, không muốn cho bọn họ chân huyết.

"Chúng ta biết, như vậy tùy tiện cầu lấy, về tình về lý đều có chút nói không thông, nhưng lần này thật sự cần đạo hữu giúp đỡ."

Dù như thế nào, bọn họ cũng sẽ không bỏ qua, chăm chú giảng giải, xưng bất hủ chi vương xem trọng một người thiếu niên sắp chết, cần Phượng Hoàng huyết cứu trợ.

"Cô tộc ngộ thương? Vẫn là như vậy lòng dạ ác độc, hắc!" Huyết hoàng cười gằn, lần thứ nhất có tâm tình chập chờn.

Mấy người đều là ngẩn ra, xem ra quả nhiên như Cô tộc ông lão kia nói tới giống như vậy, hai tộc có chút ân oán, không phải rất hoà thuận.

Ầm!

Ánh lửa ngập trời, ở nơi đó cuồn cuộn, đốt cháy bầu trời, hừng hực nhiệt độ để chí tôn đều cảm thấy khó nhịn. Hơn nữa, hiện tại càng kịch liệt, đỏ đậm sắc đại hỏa giống như đại dương đang cuộn trào.

Sinh linh kia ở cất bước, muốn đi ra cổ địa.

Quả nhiên, nó xuất hiện, lộ ra chân thân, như là một ngọn núi lớn cao, không lại chỉ là một cái mơ hồ đường viền, tươi đẹp lông chim như máu đang chảy xuôi.

Đây chính là sa đọa huyết hoàng, được xưng hoàn mỹ chủng tộc, đã từng ngang dọc trên trời dưới đất, nắm giữ thân thể bất tử!

Nó rất lạnh lùng, cũng rất cao ngạo, như cùng ở tại nhìn xuống giun dế quân vương giống như, vô cùng lạnh lùng, thời gian rất lâu mới đúng mọi người mở miệng lần nữa.

"Hoàng huyết tuy báu vật, nhưng không phải mỗi một cái sinh linh đều

có thể chịu đựng, muốn đến này huyết, để người trẻ tuổi kia chính mình đến thử nghiệm, xem có thể hay không rút lấy."

Nó càng nói ra mấy câu nói như vậy ngữ, này xem như là đáp ứng rồi.

Mấy người hai mặt nhìn nhau, trước kia thì con này huyết hoàng nhưng là từ chối, có thể nhắc tới Cô tộc tổn thương Hoang, kết quả nó sẽ đồng ý?

"Đạo hữu, Hoang người bị thương nặng, hiện nay ở Tiên Đài trên núi thức tỉnh, không có cách nào lại đây, kính xin dàn xếp." Có người mở miệng.

"Đến cùng có hay không muốn sống? Như muốn mạng sống liền để chính hắn đến!" Huyết hoàng rất thẳng thắn, cũng rất bá đạo, ngữ khí không thể nghi ngờ.

Nó thân thể khổng lồ, hiện màu đỏ tươi, lông chim từng chiếc xán lạn, xích hà cuồn cuộn.

Sa đọa huyết hoàng cùng năm xưa Phượng Hoàng vẫn có khác nhau, thật hoàng cánh chim xán lạn, sắc thái sặc sỡ, mà huyết hoàng chỉ có một loại sắc thái, đó là đỏ tươi.

Một vị chí tôn cảm thấy nén giận, rất muốn phát tác, bọn họ bực này thân phận chưa từng bị người lời lẽ vô tình quá, hôm nay khách khí như vậy, nhưng đối phương nhưng không nể mặt mũi.

Có người ngăn cản hắn, không có để vị này chí tôn lên tiếng.

"Được, chúng ta trước tiên rời đi, sau đó không lâu lại tới quấy rầy." Đế tộc chí tôn mở miệng.

Cách đi trên đường, mấy người sắc mặt đều khá là khó coi, bọn họ là thân phận gì? Chưa từng như thế thả xuống tư thái quá, lại bị người kiệt ngạo đối lập.

"Ta thật muốn xông vào, trực tiếp lấy đi một ít hoàng huyết!" Có người

bất mãn.

"Chỗ kia là đầm rồng hang hổ, không biết năm đó tham dự quá Tiên cổ đại chiến huyết hoàng có hay không còn sống sót, nếu là vẫn còn, thật sự dám ở nơi đó ngang ngược, hậu quả khó mà lường được!" Đế tộc chí tôn nghiêm túc nói.

Mấy người ở trên đường vẫn luôn có hoài nghi, to lớn phần thiên chi địa đã quạnh hiu, hay là còn lại như thế máu me đầy đầu hoàng.

"Vừa đã rời đi, liền không phải nghĩ nhiều."

Rất nhanh, bọn họ chạy về Tiên Đài sơn, một lần nữa đứng ở đó cái rộng rãi trên núi lớn, này ngọn núi thật sự rất giống một cái đầu lâu, mang theo Tiên Đạo khí tức.

Chỉ mấy ngày công phu mà thôi, Hoang liền hoàn dương, Nguyên Thần có hào quang, không lại như vậy âm u đầy tử khí.

"Hiện tại mang đi còn có chút sớm đi, nguyên thần của hắn vết thương còn không từng triệt để phục hồi như cũ." Một vị chí tôn nhìn chiếc kia băng quan.

Hoang không nhúc nhích, nằm ở quan tài bên trong, đầu lâu phát sáng, rút lấy đến từng tia từng tia thần bí quang điểm, trạng thái bản thân vẫn ở hướng về phương diện tốt phát triển.

Đương nhiên, tất cả những thứ này đều là chỉ Nguyên Thần phương diện.

Ở nơi này, đối với thân thể tới nói, tẩm bổ hiệu quả rất bình thường, chỉ có thần thức có thể ở đây lớn mạnh.

"Lại nơi này kế tục ở mấy ngày, để hắn Nguyên Thần vững chắc sau, chúng ta lại đi phần thiên chi địa."

Chỉ quá hai ngày, mấy vị chí tôn liền mang tới băng quan, chạy về cái kia phần thiên chi địa. Bởi vì, bọn họ sợ huyết hoàng đổi ý, xuất hiện không lường được vấn đề.

Mà nơi này còn có thể bất cứ lúc nào trở về, không cần lo lắng.

"Hoang, nếu như ngươi còn có thể đứng lên đến, không lại tàn phế, ta nhất định tự tay giết ngươi!" Tiên Đài trên núi, có một cái nam tử áo đỏ mở miệng, ánh mắt băng hàn, nhìn chằm chằm đi xa băng quan.

Hắn là xích vương đời sau, tên là xích mông hoằng, vì là đế tộc kỳ tài ngút trời.

Hắn một vị người thân —— đế tộc chí tôn xích phổ, trước đây không lâu với đế quan ngoại bị mạnh thiên bắt, mang vào đế quan, hắn cảm thấy rất sỉ nhục.

Vì vậy, hắn vẫn muốn tìm cơ hội báo thù, khi hiểu rõ đến Hoang cùng mạnh thiên chính quan hệ sau, hắn tự nhiên muốn giết Hoang.

Phần thiên chi địa, mấy vị chí tôn mang theo Thạch Hạo băng quan đến nơi này.

"Đây là chuyện gì a, rất nhiều người đều muốn giết Hoang, mà chúng ta nhưng ở nhọc lòng cứu hắn, giúp hắn phục hồi như cũ, chuyện này thực sự quá hoang đường rồi!" Có người thở dài.

Hoang cùng dị vực là kẻ thù, mấy người này lại đang vì Hoang phục hồi như cũ mà bôn ba, mỗi khi nhớ tới, bọn họ đều có chút nổi nóng.

"Đều do Cô tộc lão già, ra tay quá ác rồi!" Có người phẫn uất, không phải vậy làm sao đến mức này.

Còn chưa hướng về cổ địa bên trong truyền âm, phần thiên chi địa bên trong liền có một con khổng lồ sinh linh áp sát, vẫn là lần trước đầu kia huyết hoàng

Thạch Hạo tuy rằng không thể động đậy một chút nào, thế nhưng từ lâu thức tỉnh, nhìn chằm chằm cổ địa bên trong bóng người to lớn. Đây chính là sa đọa huyết o, tuy rằng đứng ở trong ánh lửa, thế nhưng tròng mắt của nó vì sao lạnh như vậy?

"Đi theo ta!"

Thân ảnh khổng lồ chuyển động, tốc độ quá nhanh, giương cánh, trời cao sụp ra, hỏa diễm vọt tới thương vũ ở ngoài, quá mức khủng bố.

Mấy vị chí tôn đuổi tới, tiến vào phần thiên chi địa.

Nếu là người bình thường, đã sớm nóng chảy, hỏa diễm nhiệt độ quá cao.

Một sát na, bọn họ tiến lên 800 dặm, đi tới một mảnh dốc đá trước, này vách núi phi thường cao to, quả thực như là cao bằng trời, hiện màu đỏ nâu.

Đồng dạng, ở đây như trước là không có một ngọn cỏ.

Vách núi liên miên, ngăn cản con đường phía trước.

Nhìn kỹ, này vách núi hiện vòng tròn, vây nhốt tộc này ở trung tâm nhất cấm địa, người ngoài không thể đặt chân, bên trong ánh lửa kinh khủng hơn, đỏ tươi bên trong cũng mang theo ô quang, thậm chí có nhiều chỗ trực tiếp chính là ngọn lửa màu đen, khiến người ta run sợ.

"Chúng ta hơn nửa cũng đạp không đi vào!" Có chí tôn mở miệng, bởi vì bọn họ cảm giác được bất hủ khí tức, cái kia vách núi vờn quanh khu vực trong tuyệt đối có đại khủng bố.

"Chính là chỗ này, hắn như có cơ duyên, tự có thể mang đi Phượng Hoàng huyết dịch, như nếu không chỉ có thể xin mời bọn ngươi trở lại." Huyết hoàng mở miệng.

Mảnh này khổng lồ vách núi dường như đập lớn ngăn sông, ngăn cản ở

phía trước.

Mà ở chủ nhai thượng, càng là có một ít rất nhỏ bình, cùng với loại nhỏ cốt đỉnh các loại, điếu ở nơi đó, vô cùng thần bí.

"Hoàng huyết!"

Mấy vị chí tôn con ngươi co rút lại, mặt trên bồn chứa không ngừng một hai kiện, mà là có tới hai mươi mấy kiện.

Mà lại, những này bồn chứa đều là trong suốt, có thể nhìn thấy bên trong có máu, ẩn chứa kinh thế khí thế, vừa nhìn chính là vô thượng bảo huyết.

Hoàng huyết, làm sao sẽ để ở chỗ này, mà lại vừa nhìn những kia bồn chứa cũ kỹ trình độ liền biết, từ lâu treo ở trên vách núi rất lâu.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1567: Hoàng Huyết

"Cơ duyên liền ở đây, liền nhìn hắn có thể hay không mang đi." Huyết hoàng mở miệng, thân thể của nó thu nhỏ lại, từ khổng lồ ngọn núi cao như vậy hóa thành dài hơn ba thước, giương cánh sau, rơi vào trên vách núi.

Nhiệt độ hừng hực, vách núi ở cũng phun lửa, người bình thường hơi hơi tiếp xúc, nhất định sẽ bị thiêu cháy thành tro bụi.

Nói cũng kỳ quái, những kia vách núi đều chịu đựng nhiệt độ cao, nhưng cũng không có nóng chảy vì là dung nham, rất là đặc thù.

Ở trong ngọn lửa, chủ nhai thượng mang theo hai mươi mấy kiện bồn chứa đều đang phát sáng, tuy rằng cổ điển, thế nhưng vừa nhìn liền không phải là vật phàm, đều gánh chịu hơi thở của thời gian.

Đây là dài dằng dặc niên đại trước đây lưu lại?

Huyết hoàng bộ tộc đây là đang làm gì, vì sao đem huyết bảo đảm ở lại chỗ này, treo ở trên vách núi cheo leo phương?

Không nghi ngờ chút nào, này huyết quá quý giá, bất kỳ một bình đều đủ để để ngoại giới người điên cuồng, đây là bất tử máu, có thể để người ta tắm rửa sau tái sinh.

"Dốc đá sau là bộ tộc ta trọng địa, có tiền bối đại hiền tọa quan, bất luận người nào không được đi vào quấy rối." Con này huyết hoàng nói ra một chút sự, để mấy vị chí tôn đều hoảng sợ.

Vách núi xúm lại vùng cấm bên trong, người ngoài không được đạp tộc, có vô thượng cao thủ đang bế quan.

Năm xưa, khi (làm) huyết hoàng bay đến dị vực, theo hai giới đại chiến qua đi, cuối cùng ở đây đỗ lại hạ xuống, từng có rất nhiều sinh linh bái phỏng, đều là mạnh mẽ chủng tộc, thậm chí còn từng có bất hủ chi vương làm khách, dành cho tộc này cao nhất vinh quang.

Tộc này huyết dịch đặc thù, vì vậy, cũng có người ở bái phỏng thì cầu lấy chân huyết.

Lúc đó, huyết hoàng bộ tộc mới tới dị vực, cũng không tiện cự tuyệt các tộc, liền phong ấn một chút chân huyết, huyền ở chỗ này, người có duyên, mặc cho một ít cường tộc chính mình đi lấy.

"Nhưng có sở cầu, là có thể tới đây?"

Nghe tới huyết hoàng mặt không hề cảm xúc nói ra một ít ngày xưa chuyện xưa sau, mấy vị chí tôn kinh dị, có người như vậy hỏi.

"Tiền đề là, ngươi có thể mang đi huyết!" Huyết hoàng đáp.

Bởi vì, cũng không phải tất cả mọi người duyên, sa đọa huyết hoàng huyết từ lâu biến dị, không còn là thuần túy Phượng Hoàng huyết, đối với mấy người tới nói là vô thượng bảo dược, mà đối với có chút chủng tộc tới nói khả năng là kịch độc.

Tới đây cầu huyết cường giả, chỉ là chạm đến trên vách núi bồn chứa, có thể phán đoán có hay không hữu duyên.

Nếu không, ngày xưa nếu là đối với những cường giả kia hữu cầu tất ứng, trực tiếp liền đưa đi một ít chân huyết, quay đầu lại có mấy người khả năng dùng không được, cái kia chính là một loại to lớn lãng phí.

Thạch Hạo bây giờ thân không thể động, bị mấy vị chí tôn thi pháp, băng quan hiện lên, xuất hiện ở chủ nhai phụ cận, tới gần những kia cổ lão bồn chứa.

"Như thế năm tháng dài đằng đẵng qua đi, còn còn lại một ít hoàng

huyết không có bị mang đi?" Chính là chí tôn đều lộ ra sắc mặt khác thường.

Rất rõ ràng, này sa đọa huyết hoàng chân huyết có vấn đề, quả nhiên không thích hợp hết thảy sinh linh, thậm chí có thể nói, chỉ có một số ít người có thể sử dụng.

Nếu không, quý giá như vậy huyết làm sao có khả năng sẽ còn lại đây!

Nếu là Phượng Hoàng, tuyệt đối không có vấn đề thế này, nó là an lành, là thụy cầm! Mà sa đọa sau huyết hoàng, từ lâu phát sinh dị biến, huyết dịch cũng khác nhau.

Đồng thời, mấy vị chí tôn vẫn còn có chút nghi ngờ, như thế mạn trường thời gian trôi qua, cái kia huyết còn mới tiên sao? Thần tính có hay không đã trôi đi bộ phận.

"Yên tâm, bộ tộc ta máu bị phong ấn rất tốt, tinh túy sẽ không có bất kỳ trôi đi." Con kia huyết hoàng đứng ở trên vách núi nói rằng.

Ánh lửa lóng lánh, cổ điển vách núi lộ ra hình dáng, theo băng quan tiếp cận, một ít hỏa diễm thối lui, hiển lộ ra những kia cổ bồn chứa.

"Băng quan muốn tan chảy rồi!" Có người nhíu mày.

Mấy vị chí tôn không xuất thủ không được, đồng thời phong ấn, bảo vệ này quan tài.

Đây cũng không phải là chân nghĩa trên băng chất liệu liêu, mà là một loại thần ngọc, lạnh giá mà trắng như tuyết, là cao cấp nhất thần tài một trong, kết quả ở đây nhưng không chịu nổi.

Nếu không có như vậy, Thạch Hạo cũng không có cách nào tới gần, băng quan đang bảo vệ hắn.

"Ngươi chính là người trẻ tuổi kia, đều đã thương thành như vậy, Cô tộc trước sau như một trả thù tâm mãnh liệt, đem một cái hậu bối phế thành bộ

dáng này." Huyết hoàng cúi đầu, nhìn trong quan tài Thạch Hạo.

"Làm sao thử nghiệm, mới biết những này huyết có hay không thích hợp hắn?" Một vị chí tôn mở miệng.

"Mở quan tài, để hắn tiếp xúc những này bồn chứa." Huyết hoàng nói.

"Lấy hắn trạng thái như thế này, nếu là mở quan tài, sẽ xem là bị thiêu cháy thành tro bụi." Một vị chí tôn mở miệng.

Ầm ầm!

Huyết hoàng há mồm hút một cái, phía trên vách núi này hết thảy nóng rực đều biến mất, từng sợi từng sợi óng ánh ánh lửa đều đi vào miệng của nó bên trong, sau đó nó lại tạm thời phong ấn vách núi.

Thạch Hạo không thể động, thế nhưng ở mấy vị chí tôn dưới sự giúp đỡ, không vấn đề chút nào, ngón tay bắt đầu đụng vào những kia bồn chứa.

Cái thứ nhất cổ bình, chỉ có nắm đấm cao, ở trong huyết dịch đỏ đậm, ở hắn chạm được bồn chứa thì, lúc đó chấn động chuyển động.

"Có thể, hắn có thể sử dụng này bình huyết." Huyết hoàng nói rằng.

Sự tình thuận lợi ngoài ý liệu, mới bắt đầu liền bị nhận rồi.

"Những này huyết màu sắc bất nhất, có hay không có điểm đặc biệt gì đó, công hiệu không giống nhau?" Một vị chí tôn mở miệng, chính là bọn họ cũng hơi kinh ngạc, đối với nơi này có chút hứng thú.

Trên vách núi huyết hoàng gật đầu, nói: "Vâng, những này huyết tinh hoa mức độ đậm đặc không giống, mà lại đến từ không giống huyết hoàng."

Thạch Hạo không thể động, thế nhưng thần niệm nhưng có thể truyền ra, hắn muốn thử một lần cái khác bồn chứa, vừa nhưng đã biết dị vực chí tôn muốn cứu hắn, để hắn phục hồi như cũ, hắn cũng không có cái gì tốt khách tức giận.

Bởi vì, những người kia không phải cái gì phát ra từ bản tâm thiện ý, mà chỉ là muốn cứu thật hắn sau hướng về bất hủ chi vương báo cáo kết quả.

Thứ hai bồn chứa, là một cái to bằng nắm tay trẻ con Thần Tinh, nhưng bên trong chỉ phong ấn một giọt máu, dị thường óng ánh, đỏ tươi hoặc tâm thần người!

Có thể suy ra, giọt máu này nhất định là đại nhân vật lưu, là cô đọng tinh hoa huyết dịch.

Thạch Hạo đụng vào sau, này huyết rung động kịch liệt, rất rõ ràng nó cũng có phản ứng.

Điều này làm cho trên vách đá huyết hoàng ngạc nhiên, lại cũng có thể sử dụng này huyết.

Mấy vị chí tôn cũng muốn nhìn một chút Hoang đến tột cùng cỡ nào không bình thường, vì vậy, đón lấy bọn họ cảm thấy rất hứng thú cùng đi, để Hoang kế tục thí.

Sau lần đó, Thạch Hạo một đường thông suốt, đối mặt những này không giống bồn chứa thì, đều sinh ra cảm ứng, để những kia yên lặng nhiều năm chân huyết thức tỉnh.

Có huyết rất đặc biệt, hiện màu vàng, dường như hoàng kim nóng chảy giống như vậy, vừa nhìn liền ghê gớm.

Còn có huyết, lấp lóe hào quang năm màu, phảng phất không có sa đọa quá, là bình thường Phượng Hoàng huyết.

Có khác một đoàn huyết, ở trong ẩn chứa tiếng phượng hót, tươi đẹp khiếp người, mang theo hỗn độn khí, vừa nhìn liền siêu phàm cực kỳ.

...

Chỉ là quay đầu lại, Thạch Hạo bị cuối cùng một bình huyết hấp dẫn, bỏ

qua cái khác.

Đây là bạch cốt tiểu bình, xương cốt đặc biệt, bị huyết ngâm, đã trong suốt, có thể thấy rõ bên trong huyết.

Này huyết, không có ánh sáng lộng lẫy, cũng không đại đạo khí tức lộ ra, nó màu đỏ sậm, thậm chí có chút đen thui, dường như hoại tử máu đen.

Thế nhưng, cuối cùng Thạch Hạo tay đứng ở hắn mặt trên sau, không muốn giơ lên.

"Này huyết có điểm đặc biệt gì đó?" Đế tộc chí tôn hỏi.

Bọn họ vẫn đang giúp Thạch Hạo tuyển huyết, có nghi vấn thì, tự nhiên cũng phải hỏi ra.

"So với cái khác chân huyết muốn bá đạo." Huyết hoàng đáp, không có nhiều lời.

"Chính là nó rồi!" Thạch Hạo làm ra lựa chọn.

Mấy vị chí tôn trong con ngươi đều có thần mang lóe qua, như không phải muốn cứu trị Hoang, bọn họ đều muốn tìm cái lý do, ở đây mang đi một điểm chân huyết.

Huyết hoàng nghe vậy, con ngươi co rút lại, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu một cái, thông qua nó cái này vẻ mặt cũng có thể thấy được, này huyết vô cùng không bình thường, khiến cho nó đều có chút không muốn.

"Hi vọng không muốn hại ngươi!" Huyết hoàng nói rằng.

Bạch cốt tiểu bình bị từ trên vách núi gỡ xuống, năm tháng dài đằng đẵng qua đi, cuối cùng bị người được.

Nói là một bình huyết, kỳ thực chỉ có một giọt, rất sền sệt, màu sắc phi thường thâm, đỏ sậm đều đã tiếp cận màu đen.

Mấy vị chí tôn mang theo Thạch Hạo ra đi, rời đi phần thiên chi địa, bạch cốt tiểu bình cùng Thạch Hạo đồng thời để vào trong quan tài băng, bọn họ đồng thời bay về phía Tiên Đài sơn.

Có chí tôn bảo vệ, đồng thời mở đường, vì vậy, ở trên đường đi vô cùng an toàn, căn bản không thể có người ngăn chặn.

Quay đầu lại, bọn họ lại trở về Tiên Đài sơn, đem ở đây tu dưỡng, để Thạch Hạo lột xác, thoát khỏi hiện nay tình thế nguy cấp.

Tiên Đài trên núi, xích vương hậu nhân xích mông hoằng cũng rất an phận, tối thiểu trên mặt không có biểu hiện ra, hắn biết không thể có cơ hội.

"Ta có chút không cam lòng!" Một vị chí tôn đứng ở Tiên Đài trên núi, nhìn trong quan tài băng Thạch Hạo, cùng mấy người khác nói rằng.

Bởi vì, cái kia hoàng huyết rất nghịch thiên, hơn nữa nơi này là tẩm bổ Nguyên Thần nơi, nhất định có thể để cho Thạch Hạo lột xác, một lần nữa biến trở nên mạnh mẽ.

Nhưng này không phải bọn họ đời sau, cũng không phải này giới sinh linh, đến từ đế quan bên kia, xem như là địch thủ hậu bối, hiện ở đây sao tác thành cho hắn, thực sự là lãng phí, không nên như vậy.

Có người không để ý lắm, nói: "Cô tộc cái kia lão gia hoả nói rất đúng, cứu trị thật thì đã có sao, còn có thể lại giết. Trước mắt, vẫn là trước tiên cứu thật hắn đi, miễn cho bất hủ chi vương trách tội."

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1568: Chân Huyết Niết Bàn

Huyết, đã chuẩn bị kỹ càng, có thể giúp Hoang lột xác rồi!

Tiên Đài sơn, vì là đã từng vô thượng Tiên vương chết đi sau lưu, là một chỗ tịnh thổ, năm đó Tiên cổ đại chiến qua đi càng là từng đưa tới bất hủ chi vương ở đây chữa thương.

"Bắt đầu đi."

Đế tộc chí tôn nói rằng, dù như thế nào cũng phải trước tiên quá trước mắt cửa ải này, để Hoang khôi phục như cũ, ngày sau muốn giết muốn quả cũng có thể lại thi hành.

"Ta hi vọng bất hủ chi vương chỉ là muốn từ đầu hắn bên trong được một vài thứ, mà cũng không nguyên nhân nào đó muốn coi trọng hắn!" Một vị khác chí tôn nói rằng.

Nói như vậy, liền rất khó giết Hoang.

Xích mông hoằng mấy người này rất xa lui lại, trong lúc nhất thời không cho phép tiếp cận nơi này, bởi vì nơi đây muốn phát sinh một ít biến cố.

Xích mông hoằng con mắt lạnh lẽo, hắn đến từ đế tộc, trong tộc một vị chí tôn với trước đây không lâu bị bắt làm tù binh, hắn rất muốn chém giết đế quan bên kia nhân vật trọng yếu.

Bạch cốt tiểu bình mở ra, phát sinh một đạo kỳ dị tiếng vang.

Đón lấy, có huyết quang điểm điểm tràn lên, ám dòng máu màu đỏ, từ bình sa sút dưới, chỉ có như vậy một giọt mà thôi, thế nhưng là làm cho người ta cảm thấy cảm giác đáng sợ.

Này phảng phất là một vùng biển mênh mông, kéo bàng bạc sức mạnh.

Lúc này, chính là mấy vị chí tôn đều thay đổi sắc mặt, nhìn chăm chú giọt này cổ huyết, trong lúc hoảng hốt, nhìn thấy rất nhiều sao thần ở chuyển động, giấu ở giọt máu này bên trong.

Đây là ảo cảnh sao? Vẫn là nói, chỉ là một loại nào đó dị tượng.

Bọn họ thở dài, giọt máu này giá trị rất lớn, cho bất luận cái nào hậu bối đệ tử, đều nhất định sẽ là một phen vận may lớn.

Đáng tiếc, trước mắt muốn tặng cho Hoang.

Huyết dịch hạ xuống, ở trong hư không hóa thành một mảnh lờ mờ tơ máu, hướng về Thạch Hạo che đậy mà đi.

Loáng thoáng, sấm gió từng trận, sấm vang chớp giật!

Giọt máu này hóa thành tơ máu dường như võng giống như vậy, mà lại, bắt đầu hừng hực lên, xuất hiện lôi đình, phóng ra không giống sức mạnh bình thường.

Huyết như lôi đình!

Một giọt máu, phảng phất che giấu trong thiên địa lực lượng bản nguyên, đây là sa đọa huyết hoàng lưu.

Ầm!

Rốt cục, tiếng vang chấn động Càn Khôn, này tơ máu nằm dày đặc, đan xen vào nhau, đem Thạch Hạo bao trùm, muốn đi vào trong cơ thể hắn.

"Hộ pháp!" Một vị chí tôn mở miệng.

Tình huống như thế rất phức tạp, cũng rất đáng sợ, bọn họ đến vì là Thạch Hạo hộ pháp, muốn bảo đảm hắn an toàn, nếu không, vạn nhất bị tơ máu hủy diệt, cái kia liền không có cách nào hướng về cổ tổ báo cáo kết quả.

Chí tôn ra tay, cùng lấy ra tổ thuật, điều hòa loại sức mạnh này, phòng ngừa cái kia huyết dịch quá mạnh, mà hủy diệt Thạch Hạo.

Đặc biệt là đầu lâu, càng bị trọng điểm phòng ngự, khởi đầu thậm chí chưa từng để giọt kia huyết tiếp xúc đầu lâu nơi đó.

Rốt cục, giọt máu này hóa thành sợi tơ, kéo kinh người khí tức, đi vào Thạch Hạo trong cơ thể, ngâm nhập toàn thân.

Bây giờ, thân thể hắn rất rách nát, mặc dù là hình người, nhưng cũng là chắp vá lên, ở trong trật tự quy tắc các loại (chờ) đã sớm bị cắt kim loại.

Đạo hạnh bị phá, pháp lực bị chém, tình huống phi thường gay go!

Mà lại, Thạch Hạo Nguyên Thần tuy rằng ở phục hồi như cũ, đã vững chắc, nhưng cũng còn có một chút mầm họa.

Nói tóm lại, hắn tình cảnh vẫn là thật không tốt, muốn khôi phục lại đỉnh cao, trừ phi đến một hồi lột xác, triệt để thoát khỏi bây giờ loại này tử cảnh.

Cái này cũng là vì sao phải tìm hoàng huyết nguyên nhân vị trí.

Thế gian báu vật bảo dược không hề ít, nhưng chân chính có thể để cho một cái sinh linh dục hỏa trùng sinh, từ tro tàn bên trong lần thứ hai quật khởi, thật sự hiếm có.

Hay là, Phượng Hoàng một mạch chân huyết là chỉ có vài loại lựa chọn một trong.

Giọt máu này nhập thể sau, lập tức liền sản sinh không phải bình thường biến hóa.

Ầm!

Một tia chớp to lớn vô biên, ngay khi Thạch Hạo bên ngoài cơ thể nổ tung, đinh tai nhức óc.

Đừng nói là xa xa quan sát xích mông hoằng các loại (chờ) vài tên người trẻ tuổi, chính là ở đây chí tôn tất cả giật mình, nhanh chóng ra tay, bảo vệ Thạch Hạo.

Đây là cứu mạng hoàng huyết sao? Loại uy lực này, nếu là ở tại trong cơ thể nổ tung, chẳng phải là muốn hủy diệt hắn?

Phải biết, bản thân hắn cũng đã bị phế, bây giờ hình thể không có chút sức chống cực nào.

Cũng còn tốt, cái kia to lớn lôi đình là ở bên ngoài cơ thể hiện lên.

"Huyết đã nhập thể, lôi đình ở bên ngoài cơ thể tỏa ra, này cũng thật là kỳ dị!"

Bọn họ than nhẹ, đó là hư kinh một hồi.

Sau một khắc, Thạch Hạo trong cơ thể phồng lên, dường như một cái lại một con giao long ở bơi lội, xuyên hành với cơ thể hắn bên trong, đi khắp ở dòng máu của hắn.

Sức mạnh kia phi thường bá đạo, cực tốc mà đi, để mỗi cái địa phương đều ở bành trướng, hóa thành một cái lại một cái bất ngờ nổi lên, hết sức kinh người.

Loáng thoáng, mọi người nghe được tiếng phượng hót, phảng phất nhìn thấy có một con thật hoàng do năm màu trong phút chốc hóa thành màu máu, hướng đi sa đọa, trở thành huyết hoàng!

Đặc biệt là Thạch Hạo tự thân, càng là cảm thụ thâm hậu, trước mắt xuất hiện một mảnh cảnh tượng.

Ở cái kia mặt đất bao la trên, cổ mộc san sát thành rừng, mãnh thú hoành hành, máu me đầy đầu hoàng giương cánh, giương kích trời cao, xé rách Ngân hà, từ một chỗ giết tới khác một chỗ.

Chém giết bất hủ, đánh giết Chân Tiên.

Nó cực kỳ điên cuồng, nó là sa đọa huyết hoàng.

Những này hình ảnh đều là không nát tan, rất rõ ràng, đây là tộc này trong máu dấu ấn, trong truyền thừa có năm đó một ít cảnh tượng.

Giọt máu này nhập thể sau, đều đều phân bố, quả nhiên có hiệu quả, ẩn chứa không thể tưởng tượng sức mạnh.

Thạch Hạo thân thể tê dại, Nguyên Thần căng thẳng, bởi vì một luồng không tên sức mạnh đang khuếch tán, để cho thương thế ở khép lại, khiến cho Nguyên Thần cảm giác thư thái.

Huyết hoàng, chân huyết vô cùng, lúc này mới bắt đầu mà thôi, thì có hiệu quả như thế này.

Tiếp tục như vậy, Thạch Hạo nhất định có thể phục hồi như cũ, sẽ bị rèn luyện ra một bộ bảo thể.

Ầm!

Đột nhiên, chân huyết ở tại trong cơ thể chấn động, phát sinh nổ vang, để dòng máu của hắn đều đi theo gào thét, đang lao nhanh, nguyên bản âm u đầy tử khí thân thể bây giờ bị kích hoạt rồi.

"Hiệu quả mạnh như vậy, thực sự là có thể nghịch thiên a." Một vị chí tôn cảm thán.

Bực này bảo huyết mới cùng Thạch Hạo cơ thể dung hợp, liền bắt đầu rèn luyện hắn, để máu thịt của hắn khôi phục sinh cơ, xác thực kinh thế.

Ầm ầm!

Nhưng vào lúc này, Thạch Hạo trong cơ thể dựng lên một vùng ánh sáng, chiếu rọi hắn cơ thể xu hướng trong suốt, đó là hoàng huyết gây nên.

Giọt kia huyết đều đều phân bố, chảy về hắn toàn thân các nơi, ngoại trừ đầu lâu bị trọng điểm phòng ngự, những nơi khác đều có ánh sáng lộng lẫy lóng lánh.

"Hừm, hóa thành xích dòng máu màu đỏ?"

Một vị chí tôn kinh ngạc, bởi vì Thạch Hạo thân thể gần như trong suốt, có thể thấy rõ ràng hoàng huyết màu sắc thay đổi, do đỏ sậm hướng về đỏ tươi chuyển biến.

Thế nhưng, khẩn đón lấy, còn có một mảnh ô quang dựng lên, lao ra hắn bên ngoài cơ thể, bao trùm ở ngoài thân thể hắn, đây là một loại một cách không ngờ biến cố.

"Cái kia hoàng huyết sở dĩ màu đỏ sậm, thậm chí gần tới màu đen, cùng này ô quang có quan hệ." Một vị chí tôn nhíu mày.

Bọn họ có chút rõ ràng, giọt kia huyết bên trong có hai màu, đỏ đậm cùng đen thui, người trước là huyết dịch, người sau là nhàn nhạt đen thui ánh sáng lộng lẫy.

"Tạm thời đối với thân thể của hắn không có thương tổn, ngược lại, đây thật sự là ở xúc tiến hắn niết bàn, để thân thể hắn khôi phục sinh cơ, xúc động hoàn chỉnh đạo tắc buông xuống tiến vào thân thể."

Đây là một cái làm lại từ đầu quá trình, là một cái niết bàn quá trình, với hủy diệt phế tích bên trong lại kiến hùng vĩ cự cung.

Thạch Hạo đạo hạnh bị phế, bây giờ giọt máu này tiến vào thân thể sau, muốn một lần nữa toả ra sinh cơ, đem vốn có tất cả lại hiện ra, thậm chí càng hoàn mỹ hơn.

Hô!

Đột nhiên, một áng lửa dựng lên, từ Thạch Hạo trong thân thể lao ra, lan tràn ra, nhấn chìm thân thể ấy, cháy hừng hực.

Loáng thoáng, hắn càng là nhìn thấy một con cổ hoàng, ở trong ánh lửa xung kích, thét dài với không, dường như từ cổ đại dọc theo dòng sông thời gian tấn công mà tới.

Thời khắc này, trong cơ thể màu đỏ thẫm hoàng huyết còn có bên ngoài cơ thể ô quang lại lần nữa dung hợp hướng về đồng thời, khiến cái kia vọt lên ánh lửa càng ngày càng dồi dào, hết sức bàng bạc.

Thạch Hạo quả thực muốn biến thành một cái lò lửa, trở thành một ngọn núi lửa giống như.

Đồng thời, thời khắc này, mạnh mẽ sinh mệnh khí tràn ngập, từ trong thân thể hiện lên, ngoài ra, trong thiên địa hoàn chỉnh đại đạo quy tắc bị dẫn dắt mà đến, hướng về nơi này buông xuống.

Đây tuyệt đối là một cái kinh người quá trình, do một giọt cổ hoàng huyết dẫn dắt lên!

"Đúng rồi, tình cảnh tuy kinh người, nhưng lẽ ra như vậy mới đúng, cái gọi là Phượng Hoàng niết bàn, dục hỏa trùng sinh, chính là loại này ánh lửa!" Đế tộc chí tôn gật đầu, ánh mắt rất nóng rực.

Hắn ở nhìn chằm chằm tất cả những thứ này, dù cho là một người trẻ tuổi trải qua, đối với hắn mà nói, cũng có nhất định xúc động, có dẫn dắt.

Lúc này, Thạch Hạo thân thể bị ánh lửa bao vây, đang nhanh chóng phục hồi như cũ, được chữa trị, còn có trên vòm trời hạ xuống không thiếu sót quy tắc bị ánh lửa nhấn chìm.

Này hỏa không phải bình thường, dẫn dắt xích thần trật tự, ào ào ào vang vọng.

Có thể nhìn thấy, từ trong hư không hạ xuống một cái lại một cái óng ánh thần liên, tiến vào Thạch Hạo thân thể bên trong, này phi thường kinh người.

Hô!

Phảng phất có cuồng gió thổi tới, cái kia ánh lửa càng thêm hừng hực, tự Thạch Hạo trong thân thể vọt lên, bao phủ Tiên Đài trên đỉnh ngọn núi.

Dục hỏa trùng sinh, vào lúc này bị diễn dịch vô cùng nhuần nhuyễn, một luồng bàng bạc sức sống, còn có hoàn chỉnh đại đạo khí tức ở đồng thời thai nghén, ở bốc lên, đang tràn ngập.

Chỉ là, Thạch Hạo tâm thần nhưng căng thẳng rồi!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1569: Sống Lại

Cổ Hoàng Huyết, ẩn chứa có niết bàn phục sinh đại đạo quy tắc, vô cùng ánh lửa ở chữa trị Thạch Hạo thân thể. Bây giờ đến thời khắc quan trọng nhất.

Thạch Hạo Nguyên Thần, cũng phải bắt đầu trải qua Hoàng Huyết tắm rửa. Sơ ý một chút, liền có thể bị ánh lửa cháy hết ý thức, hủy diệt Nguyên Thần!

Thạch Hạo miễn cưỡng lên tinh thần, thôi thúc trong cơ thể đỏ tươi Hoàng Huyết chảy về phía đầu lâu. Trong phút chốc, huyết như lôi đình, ánh lửa tung bay. Bá đạo huyết mạch sức mạnh ép thẳng tới Thạch Hạo Nguyên Thần. Hơn nữa không thiếu sót đại đạo quy tắc buông xuống, kích phát Thạch Hạo tiềm năng. Sống lại Nguyên Thần sinh cơ, bổ khuyết trước Thạch Hạo chịu đựng đến vết thương đại đạo.

Bỗng nhiên, Thạch Hạo Nguyên Thần bên trong, một tia hồng quang hiện lên!

Trảm tiên đài!

Thạch Hạo ở độ lôi kiếp thì bức đến trong cơ thể Trảm Tiên Thai dao cầu, có thể chém lấy hết tất cả. Thạch Hạo ở âm dương lô bên trong bị hủy thì, mạnh mẽ đem hồng quang từ thân thể bên trong bức đến trong nguyên thần. Lấy Nguyên Thần lực cầm cố lại. Đang ẩn núp.

Có thể hiện tại trải qua Hoàng Huyết dẫn dắt, hồng quang hiện lên sắc bén vô cùng, muốn chém đoạn Thạch Hạo Nguyên Thần!

Phát giác được tất cả những thứ này, Thạch Hạo Nguyên Thần nhưng không có tránh né, hóa thành một cái vô thượng kiếm thai, kiếm khí tung

bay, đang cùng cái kia dao cầu đánh nhau. Dẫn dao cầu khí tức rèn luyện tự thân Nguyên Thần.

"Hắn điên rồi sao? Ở thời điểm mấu chốt như vậy, dẫn ra vừa đến dao cầu ở xé rách Nguyên Thần!" Chí Tôn nghi hoặc.

"Không, này đạo hồng quang rất không bình thường, có hỗn độn khí quấn quanh, mặt trên có bất hủ gợn sóng!" Đế Tộc Chí Tôn ánh mắt co rút nhanh, ở tử quan sát kỹ.

Thạch Hạo Nguyên Thần nơi, cửu thiên đạo tắc thần liên đang lấp lánh. Toàn bộ đầu lâu dường như một cái chính đang phun trào núi lửa, lóng lánh cháy quang cùng lôi đình, ở sống lại, ở rèn luyện.

Hoàn chỉnh đại đạo khí tức đang lăn lộn, đang sôi trào. Hừng hực ngọn lửa sinh mệnh đang thiêu đốt.

Có thể Thạch Hạo Nguyên Thần biến thành kiếm thai cũng không lực công kích. Dao cầu ở Nguyên Thần kiếm thai trên đánh xuống từng cái từng cái đạo ngân. Muốn chặt đứt. Muốn muốn hủy diệt.

Thạch Hạo ý thức được, cái này cũng là với ngọn lửa hừng hực bên trong phục sinh. Ở dao cầu dưới cầu sinh ky. Ở Hoàng Huyết rèn luyện dưới, Trảm Tiên Thai dao cầu đánh xuống ở Nguyên Thần trên đạo ngân, sức mạnh đều thẩm thấu ở Nguyên Thần bên trong, không thiếu sót đạo tắc đang tăng cường Thạch Hạo Nguyên Thần.

Đột nhiên, Thạch Hạo bên ngoài cơ thể, Hoàng Huyết ô quang đại thịnh. Hóa thành đầy trời hắc kim quang trạch Tinh Thần. Ở trấn áp đạo kia dao cầu. Áp chế dao cầu sát khí.

Thạch Hạo nắm lấy cơ hội. Xúc động tự thân sinh thành sức mạnh. Toàn lực bức bách cái kia hồng quang. Muốn dẫn hồng quang nhập Nguyên Thần, hóa là chân chính Nguyên Thần kiếm thai.

Trên trời ánh chớp đại thịnh, lôi đình bên trong, một con che trời huyết

hoàng huề chớp giật vật lộn mà tới. Miệng phun lôi đình, chuyên môn nhằm vào Thạch Hạo Nguyên Thần!

"Đây là..... Lôi kiếp?" Chí Tôn thán phục.

"Đúng rồi, người trẻ tuổi này với sống lại thì, cũng muốn đi ngược lên trời, đem chém xuống quá chân tiên đại đạo vết tích dẫn vào Nguyên Thần bên trong!" Đế Tộc đại nhân ở tử quan sát kỹ.

Lúc này, lôi đình hạ xuống, ánh lửa nóng rực. Đạo tắc thoáng hiện. Thạch Hạo Nguyên Thần, chính đang dung hợp cái kia một tia ánh sáng đỏ.

Đồng thời, Thạch Hạo thân thể cũng ở phục hồi như cũ, hết thảy đều ở hướng về thật phương hướng phát triển.

Rốt cục! Nguyên Thần mặt ngoài chảy ra một đạo đỏ như màu máu, mặt ngoài dường như bao trùm tuyệt thế hi kim. Di động ngập trời trật tự thần tắc!

Mà Thạch Hạo thân thể, lúc này cũng hướng tới khép lại. Trong cơ thể nói thương cùng đạo quả đều ở phục hồi như cũ. Hoàn chỉnh không thiếu sót đạo tắc ở rèn luyện một bộ hoàn mỹ thân thể.

Bên ngoài cơ thể, có vô biên ánh chớp di động, khoảng cách rất xa cũng có thể cảm nhận được một luồng ngự trị ở thiên địa đạo tắc bên trên sức mạnh ở rèn luyện.

"Người này tâm tính thật là rất tốt, đúng là một cái hạt giống tốt. Từ biểu hiện này đến xem, đúng là cũng không kém chút nào bộ tộc ta tuổi trẻ người." Đế Tộc đại nhân lời bình nói.

Lúc này thời khắc cuối cùng đến, Thạch Hạo thân thể chữa trị hoàn thành, đạo tắc bên trong tiên khí cùng đại đạo tới hoa nở bắt đầu hiện ra hình.

Tiên khí hiện lên, đi kèm ánh lửa. Bốn đạo tiên khí dường như chân

phượng đang bay múa.

"Bốn đạo! Người này điều thứ nhất tiên khí dĩ nhiên không có tán loạn!"

"Người trẻ tuổi này không đơn giản a "

Mọi người thán phục. Mà cùng lúc đó, Thạch Hạo phía sau đại đạo tới hoa hiện lên, trong đó trước hai đóa hoa bên trong tiểu nhân gông xiềng đã đi trừ.

Đệ nhất đóa đại đạo tới hoa, trong đó sinh linh, như công việc tại quá khứ. Ở tụng kinh.

Đệ nhị đóa đại đạo tới hoa, sinh linh tắm rửa ở trong ánh lửa, ở ngoài ô quang lăn lộn, cũng ở sống lại!

Thạch Hạo cũng đang quan sát, này đệ nhị đóa đại đạo tới hoa, phảng phất chính là hắn chính đang trải qua niết bàn quá trình.

Đệ tam đóa đại đạo tới hoa, trong đó bóng đen di động! Phảng phất có một cái cô độc đế vương, một mình đi ở bên trong dòng sông thời gian. Tiện tay tu bổ mảnh vỡ thời gian.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1570: Chân Huyết Niết Bàn

Huyết, đã chuẩn bị xong, có thể giúp Hoang thuế biến!

Tiên Thai sơn, là đã từng Vô Thượng Tiên Vương vẫn lạc sau lưu lại, là một chỗ Tịnh Thổ, năm đó Tiên Cổ đại chiến qua đi cũng đã từng đưa tới Bất Hủ Chi Vương ở chỗ này chữa thương.

"Bắt đầu đi."

Đế Tộc Chí Tôn nói rằng, vô luận như thế nào cũng muốn trước lướt qua trước cửa ải này, làm cho Hoang khôi phục lại, sau này muốn chém giết muốn róc thịt đều có thể lại thi hành.

"Ta hy vọng Bất Hủ Chi Vương chỉ là muốn từ trong đầu hắn đạt được một ít gì đó, mà cũng không nguyên nhân nào đó muốn coi trọng hắn!" Một vị khác Chí Tôn nói rằng.

Nói vậy, sẽ rất khó giết Hoang.

Xích Mông Hoằng nhóm mấy người này rất xa thối lui, trong lúc nhất thời không cho phép tiếp cận nơi đây, bởi vì nơi đây muốn phát sinh một ít biến cố.

Xích Mông Hoằng con ngươi băng lãnh, hắn đến từ Đế Tộc, trong tộc một vị Chí Tôn với không lâu bị bắt làm tù binh, hắn rất muốn chém giết Đế quan bên kia nhân vật trọng yếu.

Bạch cốt Tiểu hộp mở ra, phát sinh nhất đạo kỳ dị âm thanh.

Tiếp đó, có huyết quang điểm một cái tràn lên, ám hồng sắc huyết dịch, từ bình bên trong rơi xuống, chỉ có như vậy một giọt mà thôi, nhưng là lại

làm cho người ta cảm thấy đáng sợ cảm giác.

Đây phảng phất là một vùng biển mênh mông, kéo theo sức mạnh bàng bạc.

Lúc này, chính là mấy vị Chí Tôn đều động dung, ngưng mắt nhìn giọt này Cổ huyết, trong thoáng chốc, chứng kiến rất nhiều Tinh Thần đang chuyển động, giấu ở giọt máu này bên trong.

Đây là huyễn cảnh sao? Còn là nói, chỉ là nào đó dị tượng.

Bọn họ thở dài, giọt máu này giá trị cực đại, cho bất kỳ một cái nào hậu bối đệ tử, đều nhất định sẽ là một phen Đại Tạo Hóa.

Đáng tiếc, lúc này muốn tặng cho Hoang.

Huyết dịch hạ xuống, tại trong hư không hóa thành một mảnh ảm đạm tơ máu, hướng về Thạch Hạo phủ đi.

Trong lúc mơ hồ, sấm gió trận trận, sấm chớp rền vang!

Giọt máu này hóa thành tơ máu dường như võng một dạng, lại, bắt đầu nồng nhiệt múc, xuất hiện lôi đình, toát ra không giống bình thường lực lượng.

Huyết như sấm!

Một giọt máu, phảng phất cất giấu trong thiên địa Bổn Nguyên Chi Lực, đây là truy lạc Huyết Hoàng lưu lại.

Ầm!

Rốt cục, tiếng vang chấn càn khôn, máu này sợi rậm rạp, đan vào một chỗ, đem Thạch Hạo bao trùm, muốn không có vào trong cơ thể hắn.

"Hộ pháp!" Một vị Chí Tôn mở miệng.

Loại tình huống này rất phức tạp, cũng rất đáng sợ, bọn họ được là Thạch Hạo hộ pháp, muốn bảo đảm an toàn của hắn, nói cách khác, vạn nhất bị tơ máu hủy diệt, đó cũng không có biện pháp hướng Cổ Tổ báo cáo kết quả công tác.

Chí Tôn xuất thủ, cùng nhau tế xuất Tổ thuật, điều hòa loại lực lượng này, phòng ngừa huyết dịch kia qua mạnh, mà hủy diệt Thạch Hạo.

Nhất là đầu lâu, tức thì bị trọng điểm phòng ngự, lúc đầu thậm chí chưa từng làm cho giọt kia huyết tiếp xúc đầu người nơi nào.

Rốt cục, giọt máu này hóa thành sợi tơ, kéo theo khí tức kinh người, không có vào Thạch Hạo trong cơ thể, chìm vào bên ngoài Tứ Chi Bách Hài.

Hôm nay, thân thể của hắn rất đổ, mặc dù là hình người, nhưng cũng là bính thấu, chính giữa trật tự quy tắc các loại sớm bị cắt kim loại.

Đạo hạnh bị phá, pháp lực bị chém, tình huống vô cùng không xong!

Lại, Thạch Hạo Nguyên Thần mặc dù đang phục hồi như cũ, đã vững chắc, nhưng là còn có một chút tai hoạ ngầm.

Nói tóm lại, tình cảnh của hắn vẫn là rất không được, muốn khôi phục lại đỉnh phong, trừ phi đến một hồi thuế biến, triệt để thoát khỏi hôm nay loại này Tử Cảnh.

Đây cũng là vì sao phải tìm hoàng huyết nguyên nhân chỗ.

Thế gian quý hiếm bảo dược không hề ít, nhưng chân chính có thể cho một cái sinh linh dục hỏa trọng sinh, từ trong tro bụi quật khởi lần nữa, thực sự hãn hữu.

Có thể, Phượng Hoàng nhất mạch Chân Huyết là huy nhất vài loại tuyển trạch một trong.

Giọt máu này vào cơ thể sau, lập tức liền sản sinh không giống bình

thường biến hóa.

Ầm!

Một tia chớp vĩ đại vô biên, ngay Thạch Hạo bên ngoài cơ thể nổ tung, đinh tai nhức óc.

Đừng nói là xa xa quan sát Xích Mông Hoằng các loại vài tên thanh niên nhân, chính là tại chỗ Chí Tôn tất cả giật mình, rất nhanh xuất thủ, bảo hộ Thạch Hạo.

Đây là cứu mạng hoàng huyết sao? Loại uy lực này, nếu là ở trong cơ thể nổ tung, chẳng phải là muốn hủy diệt hắn?

Cần biết, bản thân hắn cũng đã bị phế, hôm nay hình thể không có có chút sức chống cực nào.

Hoàn hảo, to lớn kia lôi đình là ở bên ngoài cơ thể hiện lên.

"Huyết đã vào cơ thể, lôi đình ở bên ngoài cơ thể nở rộ, cái này thật đúng là là Kỳ Dị!"

Bọn họ than nhẹ, đó là sợ bóng sợ gió một hồi.

Sau một khắc, Thạch Hạo trong cơ thể phồng lên, giống như một cái lại một con giao long đang du động, ghé qua với thân thể của hắn trung, chạy ở huyết dịch của hắn gian.

Sức mạnh kia vô cùng bá đạo, cực nhanh mà đi, làm cho mỗi bên địa phương đều ở đây bành trướng, hóa thành một cái lại một cái cao ngất, hết sức kinh người.

Trong lúc mơ hồ, mọi người nghe được tiếng phượng hót, phảng phất chứng kiến có một con Chân Hoàng từ Ngũ Thải trong sát na hóa thành huyết sắc, đi hướng truy lạc, trở thành Huyết Hoàng!

Nhất là Thạch Hạo tự thân, càng là cảm thụ thâm hậu, trước mắt xuất

hiện một mảnh cảnh tượng.

Tại nơi Thương Mang Đại Địa thượng, cổ mộc san sát thành rừng, mãnh thú hoành hành, một đầu Huyết Hoàng giương cánh, giương kích trời cao, xé rách Tinh Hà, từ đầy đất sát đến một mảnh địa.

Chém giết bất hủ, đánh chết Chân Tiên.

Nó không gì sánh được điên cuồng, nó là truy lạc Huyết Hoàng.

Những hình ảnh này đều là không bể, rất rõ ràng, đây là Cai tộc trong huyết dịch dấu vết, trong truyền thừa có năm đó một ít cảnh tượng.

Giọt máu này vào cơ thể sau, đều đều phân bố, quả nhiên có hiệu quả, ẩn chứa không thể tưởng tượng lực lượng.

Thạch Hạo nhục thân tê dại, Nguyên Thần căng thẳng, bởi vì một lực lượng vô danh đang khuếch tán, để cho thương thế đang khép lại, khiến cho nguyên thần cảm giác thư thái.

Huyết Hoàng, kỳ chân huyết vô cùng, lúc này mới bắt đầu mà thôi, liền có thứ hiệu quả này.

Tiếp tục như vậy lời nói, Thạch Hạo nhất định có thể phục hồi như cũ, sẽ bị rèn luyện ra một bảo thể.

Ầm!

Đột nhiên, Chân Huyết ở trong cơ thể rung động, phát sinh nổ, làm cho huyết dịch của hắn đều đi theo gào thét, đang lao nhanh, nguyên bản không khí trầm lặng thân thể hôm nay bị kích hoạt.

"Hiệu quả mạnh như vậy, thật là có thể nghịch thiên a." Một vị Chí Tôn cảm thán.

Bực này bảo huyết mới cùng Thạch Hạo cơ thể dung hợp, mà bắt đầu rèn luyện hắn, làm cho máu thịt của hắn khôi phục sinh cơ, hoàn toàn chính

xác kinh thế.

Ầm ầm!

Nhưng vào lúc này, Thạch Hạo trong cơ thể bốc lên một vùng ánh sáng, chiếu rọi chính hắn cơ thể xu hướng trong suốt, đó là hoàng huyết sở trí.

Giọt kia huyết đều đều phân bố, chảy về toàn thân của hắn các nơi, không có gì ngoài đầu người bị trọng điểm phòng ngự, địa phương khác đều có sáng bóng lóng lánh.

" Ừ, hóa thành xích hồng sắc huyết dịch?"

Một vị Chí Tôn kinh ngạc, bởi vì Thạch Hạo thân thể gần như trong suốt, có thể thấy rõ ràng phượng hoàng màu máu thay đổi, từ đỏ sậm hướng đỏ tươi chuyển biến.

Thế nhưng, ngay sau đó, còn có một mảnh nhỏ Ô Quang bốc lên, lao ra hắn bên ngoài cơ thể, bao trùm ở ngoài thân thể hắn, đây là một loại một cách không ngờ biến cố.

" hoàng huyết sở dĩ màu đỏ sậm, thậm chí tới gần hắc sắc, cùng cái này Ô Quang có quan hệ." Một vị Chí Tôn nhíu mày.

Bọn họ có chút minh bạch, giọt kia trong máu có hai màu, Xích Hồng cùng đen thùi, người trước là huyết dịch, người sau là nhàn nhạt đen thùi sáng bóng.

"Tạm thời đối với thân thể hắn không có tổn hại, tương phản, đây thật là ở xúc tiến hắn Niết Bàn, làm cho thân thể của hắn khôi phục sinh cơ, dẫn động hoàn chỉnh Đạo Tắc rơi xuống tiến vào thân thể."

Đây là một cái trở lại từ đầu quá trình, là một cái niết bàn quá trình, với hủy diệt trong phế tích tái kiến to lớn cự cung.

Thạch Hạo đạo hạnh bị phế, hôm nay giọt máu này tiến nhập thân thể

sau, muốn một lần nữa đổi thành Sinh Cơ, đem nguyên hữu tất cả lại hiện ra, thậm chí hoàn mỹ hơn.

Hô!

Đột nhiên, một áng lửa bốc lên, từ Thạch Hạo trong thân thể lao ra, lan tràn ra, bao phủ thân thể của nó, cháy hừng hực.

Trong lúc mơ hồ, hắn càng là chứng kiến một đầu Cổ phượng hoàng, ở trong ánh lửa trùng kích, thét dài với không, dường như từ cổ đại dọc theo Thời Gian Trường Hà tấn công mà tới.

Giờ khắc này, trong cơ thể màu đỏ hoàng huyết còn có bên ngoài bên ngoài cơ thể Ô Quang lại dung hợp lần nữa hướng cùng nhau, khiến vọt lên hỏa quang càng phát thịnh vượng, cực độ bàng bạc.

Thạch Hạo quả thực muốn biến thành một ngụm hỏa lò, trở thành một ngọn núi lửa vậy.

Đồng thời, giờ khắc này, cường đại sinh mệnh khí độ tràn ngập, từ trong thân thể hiện lên, ngoài ra, trong thiên địa hoàn chỉnh đại đạo quy tắc bị dẫn dắt mà đến, hướng nơi đây rũ xuống.

Đây tuyệt đối là một cái kinh người quá trình, từ một tích Cổ hoàng huyết dẫn dắt bắt đầu!

" Dạ, tràng diện mặc dù kinh người, nhưng vốn như vậy mới đúng, cái gọi là Phượng Hoàng Niết Bàn, dục hỏa trọng sinh, chính là chỗ này chủng hỏa quang!" Đế Tộc Chí Tôn gật đầu, nhãn thần rất nóng cháy.

Hắn đang ngó chừng đây hết thảy, cho dù là một người trẻ tuổi từng trải, với hắn mà nói, cũng nhất định có xúc động, có dẫn dắt.

Lúc này, Thạch Hạo nhục thân bị hỏa quang bao vây, đang nhanh chóng phục hồi như cũ, được chữa trị lấy, còn có trên vòm trời rơi xuống không sứt mẻ quy tắc bị hỏa quang bao phủ.

Lửa này không giống bình thường, dẫn dắt xích thần trật tự, hoa lạp lạp rung động.

Có thể chứng kiến, từ trong hư không hạ xuống một cái lại một cái sáng chói Thần Liên, tiến nhập Thạch Hạo nhục thân trung, cái này vô cùng kinh người.

Hô!

Phảng phất có cuồng gió thổi tới, ánh lửa kia càng thêm hừng hực, tự Thạch Hạo trong thân thể vọt lên, cuộn sạch Tiên Thai sơn đỉnh.

Dục hỏa trọng sinh, vào lúc này bị diễn dịch vô cùng nhuần nhuyễn, một bàng bạc sức sống, còn có hoàn chỉnh đại đạo khí tức ở đồng thời dựng dục, ở bốc lên, đang tràn ngập.

Chỉ là, Thạch Hạo tâm thần lại căng thẳng!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1571: Biến Cố

Đây là tại sao? Thạch Hạo tiếng lòng căng thẳng, hết thảy đều ở hướng về phương diện tốt phát triển, nhưng là vì sao đều là bất an?

Một loại bản năng nói cho hắn, hắn cũng không có thoát ly tình thế nguy cấp!

Ánh lửa dâng trào, phượng hót động trời xanh, có thể nhìn thấy, ở cái kia hừng hực quang diễm bên trong, có thật hoàng ở quay chung quanh Thạch Hạo lượn vòng, theo múa lên.

Phượng Hoàng niết bàn, dục hỏa trùng sinh!

Chính là có loại này thuộc tính sức mạnh, Thạch Hạo mới có thể lột xác, cái kia thương tổn chân thân ở được chữa trị, muốn trở về đến trạng thái đỉnh cao, cũng tiến một bước vượt qua.

Thân thể của hắn từng bị Cô tộc Chí Tôn nung nấu quá, huyết dịch bị chưng ra, xương cốt toàn bộ thiêu đoạn, mà lại phủ tạng, da thịt đợi càng bị rèn luyện huyết thanh, giống như một lò thuốc lớn. Có thể nói, trước đây không lâu tình trạng của hắn gay go đến cực điểm, vô cùng thê thảm.

Sau đó thân thể tuy rằng bị ghép lại với nhau, thế nhưng hắn đã phế bỏ, thân thể ấy là không trọn vẹn, bị mạnh mẽ dính hợp lại cùng nhau.

Lúc này, hết thảy đều bị thay đổi.

Tắm rửa thần thánh hỏa diễm, phồn thịnh sức sống mãnh liệt, Thạch Hạo chân thân ở kịch liệt biến hóa, cái gọi là xương gãy từ lâu tái tạo, tái sinh đi ra.

Cho tới huyết nhục đợi càng là trải qua gột rửa, cứng cỏi mà mạnh mẽ!

"Vấn đề ở chỗ nào bên trong?" Thạch Hạo không rõ, hắn thể phách ở trở nên mạnh mẽ, ở được chữa trị, đạt tới hoàn mỹ, nhưng là vì sao vẫn là trong lòng bất an đây?

Hẳn là cùng này hoàn chỉnh đại đạo có quan hệ sao? Hắn như vậy suy đoán.

Hiện nay, trên bầu trời có rất nhiều xích thần trật tự rủ xuống đến, bị cái kia ánh lửa còn có Phượng Hoàng Chân Huyết dẫn dắt, gột rửa Thạch Hạo thân thể, với hắn đan xen vào nhau.

Đạo hạnh của hắn như muốn khôi phục, đây là tất nhiên cần trải qua quá trình.

Hơn nữa, thế giới này nắm giữ hoàn chỉnh đại đạo quy tắc, như vậy rèn luyện chân thân, chỗ tốt to lớn, đồng thời ở ngày sau biết tiến một bước thể hiện ra.

Chỉ là, tại sao thần kinh căng thẳng đây, một loại đáng sợ bản năng ở bài xích, ở trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Ầm!

Thạch Hạo bên trong thân thể, sinh mệnh nguyên khí dâng lên. Quá óng ánh, hắn dường như một vầng mặt trời thiêu đốt, cả người hắn đều đang toả ra ráng lành, cũng dựng lên hỗn độn khí.

Vào lúc này. Hắn cảm giác được dồi dào sức mạnh, pháp lực ở tuôn ra, đạo hành ở tăng vọt.

Đặc biệt là, bàng bạc thiên địa quy tắc, không thiếu sót xích thần trật tự. Toàn bộ bị dẫn dắt mà đến, ở tại trong cơ thể dựng dục ra sức mạnh đáng sợ.

"A, có được hay không thả ra đầu lâu vị trí, để cho đồng bộ lột xác." Một

vị Chí Tôn nói rằng, bởi vì trong quá trình này, vẫn có người đang bảo vệ hoang đầu lâu, phòng ngừa xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

"Được!" Những người khác đều gật đầu.

Sau một khắc, vị chí tôn kia lui về phía sau.

Kết quả, Thạch Hạo đầu lâu phát sáng, vầng trán lưu động điềm lành. Tiên khí dựng lên, càng ngày càng dị tượng kinh người.

Quả nhiên, hoang đầu lâu hừng hực bắt đầu cháy rừng rực, xương cốt đùng đùng vang vọng, đã từng rạn nứt cùng hủy diệt xương sọ đang bị muôn vàn thử thách, một lần nữa đắp nặn.

Khi đại đạo quy tắc lan tràn, xích thần trật tự tiến vào đầu lâu thì, trận này lột xác bị đẩy hướng về đỉnh điểm!

Thạch Hạo thân thể ẩn chứa sức mạnh hết sức mạnh mẽ, ở tiếng phượng hót bên trong, đi kèm ánh lửa. Đi kèm nồng nặc lại sức mạnh của sự sống, hắn ở niết bàn tiến hành bên trong.

"Rất tốt, bộ thân thể này để ta đều mê tít mắt, nếu là năm đó ta thể phách rèn luyện đến một bước này. Hôm nay tới thành tựu đều sẽ lớn bao nhiêu?" Một vị Chí Tôn mở miệng.

Lần này, tận mắt nhìn hoang lột xác, mấy vị Chí Tôn thay đổi sắc mặt, cảm thấy người trẻ tuổi này quá bất nhất giống như.

"Xoạt!"

Khi Thạch Hạo đạo hành thức tỉnh, pháp lực ở trong người lưu chuyển thì, Phượng Hoàng Chân Huyết bắt đầu cùng huyết nhục toàn diện giao hòa. Muốn triệt để dung hợp lại cùng nhau!

Loại này huyết nắm giữ lại sức mạnh của sự sống, nếu là bị hấp thu, triệt để luyện hóa, đối với tu sĩ tới nói tự nhiên có lợi ích to lớn, không thể tưởng

tượng!

Trong quá trình này, Thạch Hạo thân thể run rẩy, cái kia chân huyết ẩn chứa sức mạnh quá mạnh mẽ, với hắn giao hòa thì, để hắn liên tục rung động.

Xoạt!

Cũng trong lúc đó, Thạch Hạo thân thể dựng lên một mảnh ô quang, trước kia thì có, thế nhưng là không có vào lúc này kịch liệt, ở một sát na kia cả người hắn đều đen thui.

Giọt kia Hoàng Huyết có chút quái lạ, bởi vì nó ban đầu là màu đỏ tươi, chỉ vì có loại kia ô quang giao hòa, thường ngày mới hiện ra vì là màu đỏ sậm, thậm chí mang hắc.

Vào lúc này, loại kia ô quang bị bóc ra từng mảng đi ra, một mình hành động, che lấp Thạch Hạo chân thân, trong nháy mắt liền tạo thành hậu quả nghiêm trọng.

Thạch Hạo thân thể đang run rẩy, ở rung bần bật, giống như là muốn giải thể.

Mà lại, vào lúc này không thiếu sót thiên địa quy tắc, còn có hoàn mỹ xích thần trật tự các loại, nguyên bản là từ trên vòm trời rủ xuống đến, đi vào trong thân thể, có thể hiện tại tất cả đều ở cót ca cót két gián đoạn rơi mất.

"Nhanh!" Một vị Chí Tôn gầm nhẹ.

Đế Tộc Chí Tôn chuyển động, cực tốc kết ấn, bảo vệ này viên đầu lâu, bảo vệ không tan rã, không bị cái kia những kia trật tự đứt rời thì hình thành sức mạnh đập vỡ tan.

Đây là một hồi kinh biến, cũng đã đến cuối cùng giai đoạn, nếu như thuận lợi, Thạch Hạo đem sẽ cường đại hơn, triệt để thoát khỏi hiện tại loại bệnh này mệt mỏi cục diện.

Phốc!

Sự tình so với tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn, ô quang che kín thân thể, đại đạo gãy vỡ, xích thần trật tự sụp ra, Thạch Hạo cái kia nguyên bản được chữa trị viên mãn thân thể lại gặp nạn.

"Hỏng rồi, phản phệ quá lợi hại, tại sao lại như vậy?" Mấy người đều đờ ra, đồng thời cảm giác một trận đáng sợ, nhất định phải đến ngăn cản, không phải vậy hoang thật sự xong.

Mấy nguồn sức mạnh ngăn chặn, bảo vệ đầu lâu, sau đó lại ép xuống hướng về toàn thân.

Nhưng mà, thân thể của hắn vẫn là trực tiếp xé rách, bốc lên một luồng lại một luồng huyết quang, tình huống tương đương đáng sợ, suýt chút nữa bị cắn nát ở nơi đó.

Bởi vì, đây là trong thiên địa viên mãn đạo tắc, là hoàn mỹ xích thần trật tự, bị dẫn dắt mà đến, đúng là Thạch Hạo muôn vàn thử thách, có thể kết quả nhưng ở trong cơ thể hắn gãy vỡ, điều này có thể không nghiêm trọng sao?

Bình thường tới nói, hắn lẽ ra nên nổ tung, trở thành một đám mưa máu mới đúng.

Có thể hiện tại, hắn tuy rằng xé rách, thân thể ở tan vỡ, nhưng dù sao không có hình thần đều diệt.

Chủ yếu là cơ thể hắn xác thực rất mạnh mẽ, vừa nãy tắm rửa Phượng Hoàng huyết, tái sinh chân ngã thì, cũng không phải là ảo giác, mà là chân thực phát sinh, vì vậy thể chất của hắn ở trong quá trình ấy biến đến cường đại dị thường.

Hơn nữa, mấy vị Chí Tôn ra tay, che chở hắn, đây là một cái khác trọng yếu nguyên nhân, vì vậy Thạch Hạo không có triệt để chết đi, mà chỉ là ở đứt thành từng khúc.

Đau nhức!

Hắn cả người xương trước tiên liền đứt đoạn mất, xuất hiện vết rách, huyết nhục càng là không ngừng rung động, đó là đạo tắc ở xông loạn, để hắn khó có thể chịu đựng.

Quá đột nhiên, cũng quá kịch liệt, ai có thể nghĩ tới hắn lột xác biết gián đoạn!

Thạch Hạo không có đã hôn mê, rõ ràng lĩnh hội loại này đau nhức, hắn cuối cùng đã rõ ràng rồi trước kia vì sao có loại bất an, hiện nay được nghiệm chứng.

"Là cái kia ô quang gây nên!" Đế Tộc Chí Tôn lạnh giọng nói.

"Này Hoàng Huyết đối với hắn mà nói, cũng chung quy biến thành độc dược sao?" Tên còn lại vẻ mặt nghiêm túc.

Không nghi ngờ chút nào, thời khắc sống còn là giọt kia Hoàng Huyết phát sinh vấn đề, xác thực nói là cái kia ô quang che đậy thân thể gây nên.

"Ô quang, đại biểu cho điềm rủi, lẽ nào thật sự cùng nghe đồn bình thường?" Có người thần sắc nghiêm túc.

Từng có nghe đồn, sa đọa huyết hoàng từ nhỏ dòng máu là màu đỏ thắm, tươi đẹp cực kỳ, sau đó nó tiếp xúc được một vài thứ, kết quả trong máu sản sinh ô quang, toàn thể biến thành màu đỏ sậm.

"Hắn triệt để phế bỏ?" Một vị Chí Tôn mang theo không nói ra được tâm tình hỏi.

Hoang, như thế bất phàm, kết quả ở một sát na liền bị hủy diệt.

Ai đều hiểu, hắn tình huống bây giờ vô cùng gay go, so với trước kia không có tác dụng Phượng Hoàng Chân Huyết cứu trợ thì, còn còn đáng sợ hơn.

Hoàn chỉnh đại đạo quy tắc, hoàn mỹ xích thần trật tự, như vậy đứt đoạn với trong cơ thể hắn, đây là biết bao tàn khốc cùng chuyện đáng sợ?

Mạnh nhất phản phệ, quay đầu lại hẳn là cũng không có cách nào sống sót!

Hiện tại, mấy người liên thủ bảo vệ đầu lâu, cũng chính là Nguyên Thần, nếu không, nhất định phải theo thân thể dập tắt.

"Hắn xong, lần này triệt để không có cách nào, thiên địa đại đạo phản phệ, không bị trời cao tán đồng, tạo thành cảnh tượng này, sao có thể né qua?"

Dựa theo Chí Tôn lời giải thích, hoang thật sự phế bỏ, có thể cân nhắc vì chính mình chuẩn bị hậu sự.

Dưới tình huống này, ai cũng ngao không đi xuống, không người nào có thể nghịch thiên!

"Làm sao biết như vậy, dã tràng xe cát a, liền thiếu một chút là được công, đây là ông trời đều không nhìn nổi sao, muốn thu đi hoang." Một vị Chí Tôn nói rằng.

Dưới tình huống này, bọn họ cũng cứu không được Thạch Hạo, chỉ có thể duy trì Nguyên Thần bất diệt, tạm thời sẽ không bị lan đến.

Thế nhưng, lâu dần khẳng định không được!

Ầm ầm!

Thạch Hạo trong thân thể phát sinh tiếng sấm nổ, có thể nhìn thấy, cái kia gãy vỡ quy tắc trật tự các loại, như trước đang đan xen, ở hủy diệt thân thể ấy.

"Trấn áp!"

Vạn bất đắc dĩ, mấy đại Chí Tôn bắt đầu phong ấn, nếu không, Thạch

Hạo thân thể quay đầu lại chẳng còn sót lại gì.

Khi tất cả bình tĩnh lại thì, Thạch Hạo không thể động đậy một chút nào, máu me khắp người, hầu như hóa thành một đống thịt nát, thân thể mạnh mẽ phá nát không thể tả.

Thời gian rất lâu, mấy vị Chí Tôn đều không nói gì.

Bọn họ liên thủ lại, trợ giúp hoang phục hồi như cũ, kết quả đều thất bại, hiện tại hắn khả năng lúc nào cũng có thể sẽ chết đi.

"Bây giờ chỉ có một cái biện pháp, đi Cô tộc, sử dụng bọn họ Âm Dương Lô!" Một người than thở.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1572: Cô Tộc Cổ Địa

Ai cũng không ngờ rằng sẽ là một kết quả như thế, quá máu tanh, cũng quá kinh người, tới cửa một cước thì, Thạch Hạo lần thứ hai trở thành phế nhân.

Đương nhiên, lần này không phải là người vì là, là ông trời muốn thu hắn.

"Hay là, hắn vừa nãy lột xác thân thể quá mạnh mẽ, nhất định phải bị thiên địa ngăn chặn." Đế Tộc Chí Tôn nói rằng.

Này không phải là không có khả năng, liên tưởng đến hoang đến từ đế quan bên kia, nếu như ở chỗ này tái tạo thân thể ấy, tương đương với bù đắp từng ở có khuyết thiên địa rèn luyện hoàn mỹ chân thân tiếc nuối.

Vùng thế giới này đại đạo viên mãn, nếu như ở đây tái tạo chân thân, rèn luyện tự mình, như vậy có thể sẽ so với hắn trước đây cường thịnh một đoạn dài, dựng dục ra kinh thế tiềm năng.

"Thiên địa ngăn chặn sao, ha ha, mặc kệ có phải là, tên tiểu tử này Vận Mệnh bao thăng trầm a." Một vị Chí Tôn nụ cười nhạt nhòa.

Bởi vì, cái này không thể trách bọn họ, nên làm đều làm.

Nếu như quay đầu lại hoang thật sự xảy ra bất trắc, chỉ để lại Nguyên Thần, nếu có bất hủ tới vương truy cứu trách nhiệm, cũng có thể đi Cô tộc vấn tội.

Bởi vì, này thật sự không có quan hệ gì với bọn họ, ngược lại, bọn họ còn từng cực lực cứu Thạch Hạo, vì hắn lấy được Hoàng Huyết, hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Lúc này, bọn họ ở cực tốc mà đi, xé ra hư không, vượt qua bầu trời, chính đang chạy về Cô tộc cổ địa.

Đây là cuối cùng thử nghiệm, nếu như không có hiệu quả, như vậy Thạch Hạo nhất định phải diệt vong.

Cô tộc, một cái mạnh mẽ mà thần bí chủng tộc, một tay có thể đoạn không gian, một tay có thể đoạn thời gian, cái kia hai đại cái thế thần thông là tuyệt học của bọn họ, cũng là bọn họ có thể quét ngang thiên hạ quần hùng dựa vào vị trí.

Đây là một cái bộ tộc vô địch!

Tộc này thành viên cùng đế tộc như thế ít ỏi, sinh sôi nảy nở không dễ, thế nhưng chỉ muốn đi ra một cái chính là nhân vật kinh khủng.

Một mảnh núi đá, bị sương mù bao phủ, chúng nó tuy rằng không cao, mơ mơ hồ hồ, thế nhưng là mang theo kỳ dị sức mạnh.

Những này núi đá nhìn đều rất nặng nề, hùng hồn mà thô bạo, mang theo một luồng khó có thể dùng lời diễn tả được bí lực.

Nhìn kỹ, luôn cảm thấy những này núi đá là cô đọng, phảng phất ẩn chứa đại vũ trụ sức mạnh.

Đây chính là cổ tộc nơi nghỉ chân, người ngoài không dám tới gần, chỉ có thể dừng lại.

Mấy vị Chí Tôn mang theo Thạch Hạo đến rồi, muốn mượn Âm Dương Lô, giúp Thạch Hạo một lần cuối cùng, hay là thật có thể xoay chuyển Càn Khôn, sửa kết cục.

Âm Dương Lô, một toà mang theo sắc thái thần bí tiên lô, nó thai nghén âm dương nhị khí, có thể điên đảo Càn Khôn, lại diễn vận may lớn, giao cho một người cải mệnh cơ hội.

Vật này sở dĩ mạnh mẽ, bản chất nhất nguyên nhân là, nó thai nghén âm dương nhị khí.

Bởi vì, thế gian này bất kỳ vật chất đợi cũng có thể dùng âm dương đến giải thích.

Núi đá liên miên, rất bao la, khu vực diện tích to lớn, chỉ có điều bị thần bí sương mù nhấn chìm, không nhìn thấy phần cuối, không biết Cô tộc lai lịch chân chính.

Tiên sương mù tràn ngập, bất hủ lực lượng khuếch tán, khí tức mạnh mẽ cùng với mờ ảo tiên gia đạo vận đợi đan xen vào nhau, nơi này chính là Cô tộc tịnh thổ.

Vừa mới tới gần, mới hạ xuống ở ngoài sơn môn, mấy vị Chí Tôn chính là ngẩn ra, bởi vì sớm có người chờ ở chỗ này, nhìn bọn họ đến không có chút nào kinh ngạc.

Đó là một ông già, tóc bạc mang theo màu vàng nhạt, vóc người thấp bé, con mắt cùng kim đăng tự, lấp lánh có thần, nó là Cô tộc Chí Tôn, chính là hắn đã từng làm hại Thạch Hạo phế bỏ.

"Cô Dịch, ngươi đang chờ chúng ta?" Một vị Chí Tôn mang theo chần chờ, hỏi như vậy.

"Vâng, chờ đợi đã lâu." Cô tộc Chí Tôn Cô Dịch gật đầu đáp lại nói.

"Ngươi... Từ lâu dự liệu được, biết như vậy sao?" Một vị Chí Tôn mắt lộ thần mang, nhìn gần đi tới.

"Cô Dịch, ngươi là không phải cố ý, để chúng ta đi cầu lấy Hoàng Huyết, biết sẽ là như vậy?" Có người quát hỏi.

"Đương nhiên không phải cố ý, chỉ là vừa nãy tâm huyết dâng trào, có cảm ứng mà thôi, các ngươi phải biết, chúng ta Cô tộc được xưng một tay có thể đoạn không gian, một tay có thể đoạn thời gian, đúng là cùng tự thân có

quan hệ sự đặc biệt mẫn cảm, tự nhiên sớm hiểu rõ." Cô Dịch nói rằng.

Lúc này, Cô Dịch nhìn thấy Thạch Hạo thảm trạng, đi lên phía trước, cẩn thận nhìn chăm chú, cũng hỏi dò trải qua.

"Ha ha, nếu như có thể một lần thành công, vậy hắn cũng thật là nghịch thiên rồi." Cô tộc Chí Tôn cười lắc lắc đầu, nói: "Đế quan bên kia, thiên địa bị hư hỏng, thật muốn ở chỗ này tái tạo chân ngã, từ đầu trở lại, vậy có dễ dàng như vậy, tất sẽ bị phản phệ!"

Hắn lấy ngữ khí rất chắc chắn nói rằng, cho rằng này khá là bình thường, bởi vì, nếu như tùy tiện từ đế quan quá tới một người đều có thể đem lấy có khuyết thiên địa rèn luyện chân thân tiếc nuối bù đắp trên, vậy thì quá trò đùa, đó mới không hiện thực.

"Âm Dương Lô bên trong đi một chuyến, khẳng định là tất yếu một cái trải qua. Đúng là tên tiểu tử này tới nói, khả năng là nhân họa đắc phúc, chân chính rèn luyện ra một cái vang dội cổ kim vô địch thân đến." Cô Dịch nói rằng.

Hắn liếc mắt nhìn đã hôn mê, máu me khắp người, thân thể dần lạnh lẽo Thạch Hạo, đến ra như thế một cái kết luận.

"Bễ nghễ cổ kim vô địch thân coi như, có thể khôi phục như cũ, hoặc là so với hắn trước đây cường thịnh một ít là tốt rồi." Lập tức có Chí Tôn như vậy ngăn.

"Ta chỉ nói là nói mà thôi, ha ha, muốn như vậy làm, trả giá thật lớn quá to lớn, hắn lại không phải ta Cô tộc tử tôn." Cô Dịch cười cợt.

Mấy người gật gật đầu.

"Bất quá, dù cho đem hắn cứu sống, khôi phục như cũ, e sợ cũng không phải một lần là xong sự, cần một ít thiên tài địa bảo phụ trợ mới được." Cô tộc Chí Tôn Cô Dịch đưa ra yêu cầu.

Dựa theo hắn nói, hoang bị phế đến một bước này, đã khá là nghiêm trọng, hơn nửa cũng chỉ có Âm Dương Lô có thể đem hắn rèn luyện được rồi, nhưng cần một ít báu vật dược thảo đợi quăng vào lô bên trong.

"Rất phiền phức, đến cần phải ứng phó cẩn thận, mới có thể ngao ra một bộ bảo thể đến." Cô Dịch rất bình tĩnh nói.

Mấy người đều lộ ra sắc mặt khác thường, Đế Tộc Chí Tôn càng là trực tiếp mở miệng, nói: "Ngươi hành hạ như thế, có gì mưu đồ?"

"Nếu ngươi cho là như thế, vậy thì mang theo hoang đều đi thôi." Cô tộc Chí Tôn Cô Dịch nói rằng.

Chỉ là, mấy người làm sao có khả năng đi, tuy rằng vẫn đang hoài nghi động cơ của hắn, nhưng hiện tại cũng chỉ có Cô tộc có thể bảo vệ hoang, nghịch chuyển Càn Khôn.

Sự kiện truyền ra, các tộc đều biết phát sinh một ít tình huống, gợi ra không nhỏ sóng lớn.

Bởi vì, cần một ít thiên tài địa bảo, cần phải đi thu thập, không che giấu nổi một ít hữu tâm nhân.

Mà lại, ở Chiến Thần thư viện thì, liền có rất nhiều người tận mắt nhìn Thạch Hạo bị phế rơi mất, hết thảy này không phải bí mật, bên ngoài từ lâu truyền ra.

Hoang bị phế đi, từng để một ít bộ tộc vỗ tay kêu sướng.

Hiện nay, nhưng lại phải cứu hoang, điều này làm cho bọn họ có chút ngổn ngang.

Thế nhưng, hiểu rõ nội tình mấy người đều lên đường, chạy về Cô tộc cổ địa, muốn xem rõ ngọn ngành, cũng có người muốn nhìn Thạch Hạo chết đi.

"Thiên địa trật tự đứt đoạn với trong cơ thể hắn, còn muốn phục hồi như

cũ, đừng nằm mơ, liền như thế phế bỏ cũng được!"

Ở này dị vực bên trong, muốn nói Thạch Hạo thật người khẳng định không nhiều.

Mấy ngày sau, Cô tộc Chí Tôn Cô Dịch mở ra cái kia vài loại hi thế dược thảo vẫn đúng là bị thu thập toàn, là mấy vị Chí Tôn đợi liên thủ lấy ra.

Đương nhiên, trong quá trình này, cũng phát sinh cái khác một chuyện, tỷ như đến rồi rất nhiều cao thủ, có Chí Tôn, thậm chí bất hủ đang chăm chú.

Trong đó, tự nhiên cũng ít không được các đại tộc quần nhân mã, cùng với lén lút một ít giao dịch!

"Âm Dương Lô, tuy nhìn như một thể thống nhất, nhưng bên trong phân âm dương nhị lô, ta không có những khác yêu cầu, chỉ vì Tôn nhi cầu trên âm lô, cùng cái kia hoang đồng rèn luyện, có thể hay không?"

Đây là một vị Đế Tộc Chí Tôn lời nói, nói rất trắng ra, lần này đưa tới một chút báu vật đại dược, có thể liền hoang, thế nhưng cũng phải tác thành Tôn nhi.

"Không được, lần này âm lô trung tướng thu xếp ta Cô tộc một đứa bé, cơ hội này làm sao có khả năng đưa cho người ngoài!" Cô Dịch rất kiên quyết cự tuyệt nói.

Có những người khác đi ngang qua, đặc biệt một cái khác Chí Tôn, loáng thoáng nghe được, nhất thời kinh dị."Chuyện gì xảy ra?" Hắn không nhịn được hỏi.

"Tranh cướp tạo hóa. Cô tộc rất không tử tế." Đế tộc vị chí tôn kia sắc mặt rất lạnh lùng nói rằng.

"Hả?" Đi ngang qua tên kia Chí Tôn mang theo nghi vấn.

"Hoang, tái tạo chân thân thì, trong thiên địa đông đảo quy tắc cùng xích

thần trật tự đứt đoạn ở trong cơ thể hắn, đây là một hồi vận may lớn." Đế Tộc Chí Tôn lạnh lùng nói.

Tử ngẫm nghĩ kỹ đi, tên kia đi ngang qua Chí Tôn rõ ràng, nếu là bình thường người chết sớm đi, hóa thành mưa máu, hoang có thể lấy tàn thể gánh chịu những nói đó thì lại cùng trật tự, hoàn toàn là bởi vì vừa vặn có mấy đại cao thủ ở bên người, giúp hắn niêm phong lại.

Hắn bị đưa tới đây, ở Âm Dương Lô bên trong rèn luyện, những kia đứt rời ở trong người xích thần trật tự các loại, đem giá trị kinh người!

"Cô Dịch, những này ngươi đều là cố ý sao, ngươi là có hay không từ lâu ngờ tới sẽ như vậy?" Một vị Chí Tôn quát lên.

"Tuyệt đối không phải cố ý." Cô Dịch lắc đầu.

Lúc này, chân chính Âm Dương Lô bị mời ra, rất nhiều người che chở, nhấc đến một mảnh do núi đá làm thành chất liệu đá khe lõm bên trong.

Nơi này, không chỉ có hỗn độn khí, còn có chân chính bất hủ ánh lửa, này đá cốc phi thường không bình thường.

"Đem dược quăng vào lô bên trong!" Cô tộc cường giả Cô Dịch phân phó nói, rèn luyện muốn bắt đầu rồi.

Cho tới hoang, đã sớm bị bỏ vào bên trong cái kia Âm Dương Lô.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1573: Nhận Thức Chung

Thạch Cốc, không phải rất lớn, liền mặt đất đều là chất liệu đá, cứng rắn mà lạnh lẽo, mang theo như kim loại ánh sáng lộng lẫy.

"Cô Dịch, chuyện này ngươi không cho chúng ta một cái hoàn chỉnh bàn giao, e sợ không có cách nào tiếp tục tiến hành." Một vị trung niên mở miệng.

Thân phận của hắn siêu nhiên, đến từ Đế Tộc, là An Lan đời sau, từng theo Cô Dịch bàn điều kiện, như muốn Tôn nhi cùng Hoang cùng đưa vào Âm Dương lò bên trong.

Cô Dịch rất kiên quyết, lúc đó không chịu nhả ra. Mà vị này người trung niên cũng rất hung hăng, không có nhiều lời, đi thẳng tới bên trong thung lũng, tiến hành ngăn cản.

Mấy người ngạc nhiên, lộ ra sắc mặt khác thường.

Thạch Cốc bên trong hỏa khí hừng hực, từ lòng đất tuôn ra. Đồng thời, bốn phía những kia núi đá cũng đều đang tỏa ra khủng bố nhiệt lượng, đã hình thành tuyệt thế ánh lửa.

Nói tóm lại, chỗ này cực kỳ đặc biệt, nhiệt độ cao đáng sợ, bình thường sinh linh căn bản đừng nghĩ đi vào, không phải vậy mà nói tại chỗ sẽ nóng chảy đi.

Vì vậy, tiến vào trong cốc đều không phải chuyện nhỏ, bình thường yếu nhất cũng phải có trảm ngã cảnh giới thực lực.

"A, ta cũng cảm thấy có một số việc nói rõ ràng tốt hơn." Lại có một vị trung niên cường giả mở miệng, mọi người thay đổi sắc mặt, bởi vì đó là

Xích Vương một mạch sinh linh.

Không chỉ có như vậy, kế tiếp lại có ba, bốn tên Chí Tôn tỏ thái độ, cùng Cô Tộc muốn một câu trả lời hợp lý, ánh mắt đều rất lạnh lùng.

Mấy người thay đổi sắc mặt, chính là Cô Tộc, cũng cảm giác áp lực tăng gấp bội!

Bởi vì, trước sau tỏ thái độ mấy người đều đến từ Đế Tộc, đều là Chí Tôn, trước đây không lâu vừa đuổi tới, bọn họ tự nhiên không sợ Cô Tộc, dù cho ở Cai Tộc tổ địa, cũng như thế cứng rắn.

Thạch Cốc, rất yên tĩnh, bầu không khí có chút sốt sắng.

Âm Dương lò ở khe lõm trung tâm, xem ra rất mơ hồ, chìm chìm nổi nổi, bị Hỗn Độn bao vây, Hoang nằm ở bên trong, này lò bao hàm Đại Đạo khí thế.

Rất hiển nhiên, luyện hóa bỏ dở, tạm ngừng lại.

Mấy người mắt lộ ra hết sạch, không nghĩ tới thời khắc sống còn sẽ bị ngăn cản, Đế Tộc cường giả mở miệng, ai dám không trọng thị, đặc biệt là những người kia hành động nhất trí.

"Nhiều người, dễ dàng gặp sự cố." Cô Tộc ông lão Cô Dịch mở miệng.

Những người khác không hiểu ý của hắn, thế nhưng Đế Tộc biết được, này cái gọi là "Nhiều người", là bọn họ muốn tranh cướp tiêu chuẩn, phải đem hậu nhân đặt vào Âm Dương lò, cùng rèn luyện.

"Không sao, chúng ta có chuẩn bị." Xích Vương đời sau, tên kia trung niên cường giả mở miệng, thân là Đế Tộc, xưa nay đều là cứng rắn, hắn ánh mắt lạnh lẽo.

Đương nhiên, nói tới trung niên, đều là chỉ bề ngoài mà thôi, chân chính tuổi tác rất khó coi thấu, hai mắt sâu biểu hiện hắn khẳng định sống năm

tháng cổ xưa.

"Xin mời!" Cô Tộc ông lão Cô Dịch híp mắt lại, đem Đế Tộc mấy lớn Chí Tôn đều cho mời đến một bên, muốn chân chính nói chuyện.

Hiển nhiên, điều này cần thỏa hiệp, cũng cần khắp nơi trả giá, không phải vậy không đến đàm luận, cũng sẽ không thành công.

"Âm Dương lò, chính là vô thượng chí bảo, nếu là điều kiện cho phép, chính là Đại Đạo quy tắc đều có thể bắt giữ, do đó phân tích. Ta có thể đồng ý, để mấy vị đạo huynh hậu nhân đi vào, thế nhưng, cần thiết thiên tài địa bảo, này sẽ rất nghịch thiên."

Đây là Cô Dịch lời nói, rất trực tiếp, cũng rất đơn giản.

Đến một bước này, hắn không từ chối, mà là muốn cho Đế Tộc suy nghĩ biện pháp, tìm tới các loại hi thế lớn dược các loại, thỏa mãn này vô cùng điều kiện hà khắc.

Một phen tranh chấp, cuối cùng hai bên lại lẫn nhau gật đầu, có nhận thức chung.

Đế Tộc hiệu suất rất nhanh, đều là bá đạo nhân vật, đàm phán giờ thành tựu là thành, không được là không được, những này người vẫn tính thoả mãn, một lần nữa trở lại Thạch Cốc trong.

Âm Dương lò, còn ở chìm nổi. Hoang đã sớm bị đặt vào ở trong, ngoài ra, cũng không có thiếu dược thảo, khoáng vật các loại, bất quá không có đóng chặt lò miệng.

"Chúng ta phân biệt đi lấy thiên tài địa bảo." An Lan đời sau, tên kia trung niên Đế Tộc cường giả nói rằng.

Vài đạo lưu quang, phân biệt đi xa.

Những người khác con ngươi co rút lại, đây là phải làm gì, vừa nãy đã

quăng vào dược trong lò rất nhiều thần vật, làm sao còn muốn đi lấy?

Đương nhiên, Chí Tôn cấp nhân vật cũng đã hiểu rõ, nhưng đáng tiếc ngoại trừ Đế Tộc ở ngoài, mấy người khác không thể ở Cô Tộc cổ địa cò kè mặc cả, không cách nào vì là mình đời sau cướp lấy thiên duyên.

Ngày hôm đó, Cô Tộc cổ địa đến rồi mấy vị trẻ tuổi, đều là bị trưởng bối mang tới.

Đương nhiên, còn có càng kinh người hơn thiên tài địa bảo!

Dư Vũ, Ổ Côn, Khánh Khôn ba người đều trình diện, ngoài ra, còn có ba tên tuổi trẻ cường giả cũng theo tới, đều là Đế Tộc anh tài.

Lục Tiểu Đế!

Làm mọi người hiểu rõ sau, lúc này liền đố kị, đặc biệt là thế hệ tuổi trẻ, tất cả đều đỏ mắt, bởi vì đối với này Lục Tiểu Đế tới nói, mang ý nghĩa một cơ may lớn.

Hạc Tử Minh cũng ở trong đám người, nhìn những người kia, hắn một trận than nhẹ, tuy rằng hắn tổ tiên Hạc Vô Song tuyệt thế mạnh mẽ, thiên tư Chấn Cổ kim, nhưng chung quy còn thiếu một chút không thành vương đây.

Cái gọi là chuẩn vương, nhất định phải trở thành chí cao tồn tại, nhưng còn cần một ít thời gian mới có thể trở thành Đế Tộc.

Hạc Tử Minh tin tưởng, hắn cùng Đế Tộc thế hệ tuổi trẻ tuyệt đối có thể tranh đấu, thế nhưng, trước mắt nhưng không có cách nào tham dự vào, hắn tổ tiên còn đang bế quan trong, cái khác trưởng bối chờ không cách nào tới đây cò kè mặc cả, vì hắn tranh thủ một cái tiêu chuẩn.

Trên thực tế, có tiếc nuối đâu chỉ là hắn, còn có rất nhiều người.

Rất nhanh, tu sĩ bình thường cũng biết Cô Tộc cổ địa trong muốn phát sinh cái gì.

"Âm Dương lò, nhìn như một thể thống nhất, thế nhưng bên trong phút giây cùng dương 2 lò, đến thời điểm Hoang cũng bị đặt vào dương lò bên trong, những người trẻ tuổi khác đang ở âm lò, cướp đoạt Tạo Hóa."

Như vậy đồn đại xuất hiện, có thể nào khiến người ta bình tĩnh.

Thạch Cốc, đứng đầy sinh linh, đều là cao thủ, phía trước nhất tự nhiên là Đế Tộc các loại, nhìn kỹ chiếc kia bảo lò.

Ổ Côn, Dư Vũ, Khánh Khôn đã tiến vào trong lò, chiếm cứ có lợi vị trí, ở trong lò ngồi xếp bằng xuống, cùng Thạch Hạo vị trí đối lập.

Đón lấy, phía sau lại có hai nam một nữ tiến vào, đều là Đế Tộc, đều là thế hệ tuổi trẻ trong kiệt xuất cấp sinh linh.

"Đó là Xích Mông Hoằng!"

Có người nhận ra, mặt sau trong ba người một cái nam tử tên là Xích Mông Hoằng, là Xích Vương đời sau, tuyệt thế mạnh mẽ, từng ở Tiên Đài núi tu hành quá một quãng thời gian.

Nói tóm lại, 6 Đại Đế tộc bỉ khá nặng coi nam tính đời sau, không phải vậy, Lục Tiểu Đế trong không nên chỉ có một cô gái.

"Chỉ có thể nói, toán bọn họ vận may, vừa vặn cùng Hoang cảnh giới xấp xỉ, không phải vậy, loại này Tạo Hóa không chắc đến phiên bọn họ." Bên ngoài có người nói nhỏ.

Đến hiện tại, có một ít người triệt để rõ ràng nơi này muốn phát sinh cái gì.

Lục Tiểu Đế đều đi vào, cùng Hoang cảnh giới gần gũi, vừa vặn có thể theo nung nấu với một lò trong.

"Oa, đó là Độ Kiếp thần liên!"

Có người kinh ngạc, này vừa bắt đầu, liền có Đế Tộc hướng bên trong

đầu thần dược, này thần liên kim quang óng ánh, vô cùng xán lạn, mang theo nồng nặc mùi thơm ngát, phiêu dạng mà ra.

Đón lấy, Du Đà một mạch người đàn ông trung niên cũng hướng phía trong đầu hi hữu thần thánh đồ vật, không chỉ có thần dược, lại còn có một khối hi hữu khoáng dự đoán.

"Thiên, đó là Vương Huyết Thạch!" Có người đờ ra.

Du Đà một mạch người quăng vào đi một khối màu đỏ sậm Thạch Đầu, nó mới đầu đẫm máu, tiếp theo lại tỏa ra hào quang năm màu, lưu động Bất Hủ khí tức.

Này tự nhiên kinh sợ mọi người, có sinh linh nhận ra, đó là cái gọi là Tiên Vương cấp cao thủ chết đi sau, cái đó huyết nhuộm dần Thạch Đầu.

"Trời ạ, đó là Tuế Nguyệt Quả." Lại có người kinh ngạc thốt lên, bởi vì, Âm Dương lò bên trong, có thêm mấy viên trái cây, là Xích Vương một mạch sinh linh quăng vào đi.

Vật kia, đối với một ít tuổi thọ sắp sửa khô cạn người tới nói, là vô giá chí bảo, nó có thể duyên Trường Sinh mệnh, cải tử hồi sinh, vì vậy được xưng Tuế Nguyệt Quả.

Liền như vậy, thỉnh thoảng có một ít hi thế dược thảo cùng khoáng vật chờ bị quăng vào đi, trong lò tỏa ra ánh sáng lung linh, mang theo Tiên khí.

Lục Tiểu Đế đều ngồi xếp bằng ở chỗ kia, không nhúc nhích, lẳng lặng đợi nung nấu Đại Đạo dấu ấn.

Bọn họ so với Thạch Hạo xem ra tinh thần hơn nhiều, bởi vì, Hoang đến nay còn ở nằm, không thể động đậy một chút nào, hắn gặp thương tích quá nghiêm trọng.

Ở Âm Dương lò bị phong bế trước, lại có một người tuổi còn trẻ nam tử tiến vào trong lò.

"Đây là người nào, có thể cùng Lục Tiểu Đế sánh vai cùng nhau sao?"

"Đó là Cô Tộc Cô Hoành, vì là Chí Tôn Cô Dịch cháu trai, thiên túng chi tư!" Có người nhỏ giọng nói rằng.

Cô Hoành, vóc người trung đẳng, sắc mặt bình tĩnh, một con nhạt mái tóc dài màu vàng óng mang theo điểm màu máu, cả người phi thường trấn định, cất bước tiến vào trong lò.

"Cô Hoành tuyệt đối mạnh mẽ, không kém gì Lục Tiểu Đế, là một vị ghê gớm kỳ tài." Có người nói.

"Loảng xoảng!"

Nắp lò đóng chặt hoàn toàn, đến đây không người nào có thể tiến vào.

"Đốt!"

Cùng lúc đó, Cô Tộc già Chí Tôn Cô Dịch khẽ quát, chỉ có đơn giản một chữ: Đốt!

Sau một khắc, mọi người lùi về sau, hướng về lối vào thung lũng chạy đi đâu đi, chỉ có Chí Tôn cao thủ ở lại hiện trường, có thể chống đỡ hỏa khí.

Bởi vì, cả tòa sơn cốc đều dựng lên thần diễm, từ núi đá phun trào mà ra, cũng từ lòng đất mạo tới.

Đây là một toà lửa cốc, thai nghén không phải bình thường lửa đạo lực lượng, thích hợp chế thuốc, đốt Âm Dương lò.

"Này đến tột cùng tại sao?"

Tuy rằng rất nhiều người đoán ra, nhưng vẫn có phần nhỏ người không rõ vì sao, bởi vì, bọn họ mới chạy tới nơi đây.

"Từ từ xem liền biết rồi, ai, tự hôm nay qua đi, Lục Tiểu Đế hơn nửa muốn nâng cao một bước, đây là ở đoạt Hoang số mệnh cùng Tạo Hóa à."

"Còn muốn thêm một cái Cô Tộc Cô Hoành, ứng xưng là Thất Tiểu Đế." Có người sửa lại.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1574: Lục Tiểu Đế

Có người lắc đầu, nói: "Cùng Đế Tộc cùng tồn tại, Cô Tộc là siêu nhiên, nhưng cũng không phải là Đế Tộc."

Mấy người cho rằng, xưng Lục Tiểu Đế vẫn còn có thể, gia nhập Cô Tộc liền có vẻ có điểm lạ.

Ầm!

Thạch Cốc chấn động, bốc lên ánh lửa càng ngày càng đựng liệt, cháy hừng hực, đem này Âm Dương lò đều sắp nuốt hết rơi mất, thần hà chiếu khắp, nhiệt độ đáng sợ.

Đây không phải là người vì là thôi thúc đạo hỏa, Thạch Cốc bên trong bản thân thì có, lúc này hơi một kích phát, hỏa diễm liền đằng tới.

Liên quan với nơi đây ánh lửa, có các loại thuyết pháp.

Có người xưng, nơi này là ngộ đạo Thánh Địa, chôn dấu hữu hình Đại Đạo vết tích, cùng lòng đất nham lửa dung hợp, hình thành đạo hỏa.

Còn có người xưng, năm đó Cô Tộc vị kia Cổ Tổ, cũng chính là cùng Chân Long chém giết quá vị kia tồn tại, từng ở đây quanh năm chế thuốc, cũng ở đây ngộ đạo, Thạch Cốc mô phỏng khắc lại hắn nói, gánh chịu chí cường đạo hỏa.

Âm Dương lò, chìm chìm nổi nổi, giống như tại trong nước lên xuống.

Trên thực tế, nó ở giữa không trung, cùng mặt đất có một khoảng cách, chịu đựng đạo hỏa đốt cháy, rèn luyện bên trong các loại tinh hoa bảo dược các loại.

Này lò, phi thường thần bí, đồng thời cũng dị thường mạnh mẽ, là từ Đế Quan này một bên mang tới, trở thành Cô Tộc chí bảo.

Dù cho là ở toàn bộ dị vực, này lò cũng có tên tuổi, là mấy cái chí bảo một trong khiến Bất Hủ Chi Vương đều động lòng, nếu không có tiếp nhận Cô Tộc, khẳng định từ lâu giết đến tận cửa cướp đi.

Lối vào thung lũng nơi đó, rất nhiều người đều trong tầm mắt, muốn nhìn rõ này lò.

Đáng tiếc, nó rất mơ hồ, bị đạo tắc bao phủ, bị trật tự triền khỏa, mơ mơ hồ hồ, cổ điển trong mang theo một loại lớn lao khí tức.

Nó gánh chịu Vạn Cổ năm tháng xung kích, tiếp nhận rồi không biết bao nhiêu cường giả Đại Đạo gột rửa, bách luyện bất diệt, vạn kiếp không xấu, chứng kiến quá vô số trận đại chiến.

Nó có thể chế thuốc, thế nhưng chưa bao giờ có người đưa nó định vị vì là dược lò, chỉ vì quá mạnh mẽ.

Đáng tiếc, hơn một nửa cái kỷ nguyên tới nay, này lò đều không có bị di động quá, chỉ có thể đặt ở trong cốc này, bởi vì này liên quan đến Cô Tộc hưng suy nguy vong.

Bởi vì, tục truyền, Cai Tộc vị kia Cổ Tổ còn sống sót, thế nhưng cần lấy này lò trấn áp bản thân, có đồn đại, hắn liền chôn ở nơi đây.

Lối vào thung lũng nơi đó, nghị luận sôi nổi, rất nhiều người đều đang bàn luận món chí bảo này.

Mọi người tận mắt sau khi thấy được, nhất thời sôi sùng sục, đem một ít bí ẩn đều cho bới đi ra.

"Nghe nói, Cô Tộc vị kia tổ tiên, chỉ thiếu một chút liền trở thành cái thế Tiên Vương, thời khắc sống còn bị người quấy rầy, cho tới bây giờ tính mạng đều nếu không bảo đảm."

"Là ai, sẽ không phải là ta giới..." Có người nhỏ giọng đàm luận, nhưng sắc mặt từ lâu thay đổi, nói xong lời cuối cùng giờ cũng không dám nói xuống.

"Không, là Tiên Cổ giờ thương, có ẩn tình khác, không phải vậy, Cô Tộc còn không thấy rõ quăng vào ta giới đây."

Cô Tộc ông lão Cô Dịch sắc lúc này liền chìm xuống, đây là Cô Tộc nỗi đau, một vị cái thế vương giả đường bị người ngăn cản, ảnh hưởng quá sâu xa.

Tuy rằng đi qua nhiều năm, thế nhưng, Cai Tộc vẫn là không muốn bị đề cập.

"Các ngươi câm miệng cho ta!" Cô Dịch lạnh giọng nói, sát khí tràn ngập, thời khắc này, chính là Đế Tộc cũng không muốn xúi quẩy, càng không nói đến là những người kia.

Vì vậy, sơn cốc nơi đó ngắn ngủi yên tĩnh, sau đó lại không người đề chuyện này.

Trong lò, Thạch Hạo thức tỉnh, ý thức đã tỉnh táo, không phải vậy, vô tri vô giác bị nung nấu, không phải thành dược chúc không thể.

Mà trong quá trình này, hắn không chỉ có phát hiện trong lò có những sinh linh khác, cũng đang chăm chú tình huống bên ngoài, nghe được lối vào thung lũng nơi đó một ít tiếng bàn luận.

Thạch Hạo rất giật mình, Cô Tộc phản bội Cửu Thiên, nghi hình như có chút cố sự, là ai ngăn chặn Cai Tộc tổ tiên thành vương đường?

Hắn không có thời gian nhiều suy nghĩ, bởi vì, tự thân cũng ở vào cảnh hiểm nguy trong, cần toàn diện đối kháng lò lửa bên trong âm dương nhị khí mang đến nghẹt thở cảm.

Âm Dương lò, cái đó vách lò cổ điển, thế nhưng là khoách tán ra kỳ dị

sức mạnh, phải đem hắn phân giải hết rồi!

Ngoài ra, trong lò có hai loại khí đang cuộn trào, che đậy trong lò tất cả mọi người.

Thạch Hạo tình hình rất phức tạp, có Đế Tộc cường giả gây phong ấn, không phải vậy, hắn khí lực đã sớm nổ tung, hình thần đều diệt.

Hắn gánh chịu hoàn chỉnh Đại Đạo gãy vỡ sau những kia vết tích, các loại trật tự "Đoạn liên", những thứ đồ này đủ để có thể đem hắn xoá bỏ đi!

Cũng còn tốt, cường giả chí tôn lưu lại phong ấn vẫn còn, bị đặt vào trong lò sau, Âm Dương lò bắt đầu nhằm vào hắn luyện hóa.

Ầm!

Sau một khắc, Thạch Hạo cảm giác nóng rực cực kỳ, dương cương khí tức mười phần, cả người đều muốn bốc cháy lên, bị đạo hỏa bao vây ở nơi đó.

Âm Dương lò, có thể phút giây cùng dương hai đại bên trong lò, hiện nay hiệu quả rõ ràng biểu hiện ra.

Thạch Hạo phát hiện mình một mình ngồi ở một mặt, những người khác ở một đầu khác, dù cho có chút chen chúc, cũng cũng không đến.

Hắn ở dương lò bên trong, mà những người khác ở âm lò!

Rõ ràng, bên kia không có hắn nơi này nóng rực, hay là cái gọi là nóng rực không đủ để hình dung loại này nhiệt độ, bởi vì hơi một tí sẽ để trảm ngã cảnh cao thủ hóa thành tro tàn, đối diện có âm khí bao trùm, âm lò nhiệt độ có thể chịu đựng.

Thạch Hạo bị nung nấu, đang ở dương trong lò, đứng mũi chịu sào!

Bởi vì, Âm Dương chuyển động lên giờ, là từ hắn nơi này bắt đầu.

Đồng thời, đạo hỏa đốt cháy, đầu tiên cũng là ở thai nghén dương khí, kích hoạt hắn nơi này.

Đang bị đốt người giờ, Thạch Hạo trong đôi mắt thần quang trong trẻo, hắn ở chịu đựng dương khí thiêu nướng giờ, cũng đang quan sát đối diện những người kia tình hình.

Ổ Côn, Dư Vũ, Mạc Khôn, ba người này hắn nhận thức, còn Xích Vương hậu nhân Xích Mông Hoằng, hắn cũng từng ở Tiên Đài núi từng thấy.

Ngoài ra, Cô Tộc tuổi trẻ cường giả Cô Hoành, cũng là người quen, từng cùng Vô Úy Sư Tử còn có một vị khác Đế Tộc người trẻ tuổi ở Thần Dược sơn mạch khu vực này truy sát quá Thạch Hạo.

Mà một người khác Đế Tộc người trẻ tuổi, tên là Tác Cô, là Du Đà đời sau, cũng ở giữa sân, đang ở Âm Dương lò bên trong!

Ổ Côn, Dư Vũ, Khôn Mạc, Xích Mông Hoằng, Tác Cô, cùng với Cô Hoành, đều từng gặp, vì vậy, giữa trường chỉ có một cô thiếu nữ là Thạch Hạo không quen biết, nàng là Lục Tiểu Đế trong một thành viên.

Coong!

Đột nhiên, Âm Dương lò phảng phất bị va chạm giống như vậy, phát sinh lớn lao tiếng vang, lúc này không giống như là một toà lò, mà như là hoàng chung đại lữ, tuyên truyền giác ngộ, khiến người ta cảnh giác.

Đón lấy, đạo vận tràn ngập, theo lớn lao âm thanh mà khuếch tán, để trong lò người rơi vào ngộ đạo diệu cảnh trong.

Này chí bảo lò thể quả nhiên không bình thường!

Răng rắc!

Cũng trong lúc đó, Thạch Hạo nghe được bên trong thân thể phát sinh

tiếng vang, dường như có một tầng xa lạ bị xé ra, đó là Chí Tôn phong ấn, bây giờ bị mở ra.

Đây là Âm Dương lò gây nên, nó ở dẫn dắt Thạch Hạo trong cơ thể bí lực.

Ầm!

Đại Đạo khí tức tràn ngập, hoàn chỉnh đạo tắc gãy vỡ sau, ở trong cơ thể hắn hình thành vết tích các loại, lúc này toàn diện hiện lên.

Âm Dương lò, nó có thể đem vạn vật phân giải vì là âm dương nhị khí, có thể giải thích tất cả, bây giờ toàn diện rèn luyện Thạch Hạo, giống như ở lấy âm dương nhị khí điều hòa cũng phân tích những kia đạo tắc.

Đây là một loại thần bí biến hóa, Thạch Hạo nơi đó lập tức mông lung, cả người đều bị một đoàn khí bao vây.

"Đây chính là này mấy đứa trẻ cơ duyên à." Thạch Cốc miệng, Cổ tộc ông lão Cô Dịch nói rằng.

Mấy người gật đầu, hiểu người đều biết hiện tại trong lò tình huống.

Âm Dương lò, có thể định Càn Khôn, có thể lấy âm dương nhị khí thông Đại Đạo, hiện tại chính toàn diện phân tích gãy vỡ ở Thạch Hạo trong cơ thể những kia Trật Tự Thần Liên các loại.

Hoàn chỉnh đạo tắc đứt đoạn, lưu lại chân thật nhất Đại Đạo vết tích!

Mà hết thảy này, đều là lấy Thạch Hạo vì là vật dẫn, này rất không dễ, bình thường tới nói, hắn lúc trước liền ứng bị hủy diệt. Chỉ vì hiện trường có mấy vị Chí Tôn, lúc đó cấp tốc phong ấn hắn.

Này ở thế giới chân thật trong ít có khó tìm tìm Đại Đạo vết tích, hiện tại bị cổ lò rèn luyện, đang bị toàn diện hiểu rõ.

Đối diện, Lục Tiểu Đế đều mở con mắt, không chớp một cái nhìn chằm

chằm Thạch Hạo, đồng thời chờ đợi âm dương nhị khí "Cho ăn"!

Bởi vì, Thạch Hạo trên người có cái nào vết tích, chí bảo đang giải tích, có thể khiến bọn họ theo được cùng nắm giữ!

Dị vực có hoàn chỉnh đạo tắc, bọn họ tự nhiên dựa vào cái này rèn luyện quá chân thân, thế nhưng, mỗi người đối với nói chờ lý giải không giống, hơn nữa cũng không thể toàn diện nắm giữ.

Bây giờ, bọn họ có cơ hội tạ chí bảo xem lướt qua Đại Đạo vết tích bao hàm đồ vật.

Này giống như ở lắng nghe chí cao tồn tại giảng trải qua, cũng ngang nhau với tiếp xúc gần gũi Thiên Địa Đại Đạo, thân thủ ở chạm đến.

Này tự nhiên là nghịch thiên chi Tạo Hóa!

Vì lẽ đó, bọn họ trưởng bối động tâm, vì là bọn họ tranh thủ cơ hội, đưa vào trong lò.

"Ngưng thần, cẩn thận lĩnh hội, cấp độ kia nếu là Thiên Đạo mình đang giảng trải qua, bọn ngươi chăm chú cảm ngộ!" Lối vào thung lũng nơi đó có Đế Tộc Chí Tôn quát lên.

Trong lò, các loại thần dược đều đang bị phân giải, còn có Vương Huyết Thạch chờ khoáng vật cũng đang bị luyện hóa, dược tính dồi dào, lan ra, tẩm bổ mỗi người.

Ầm!

Âm dương nhị khí chuyển động, hai cái bên trong lò cộng chiến, hình thành không tên liên hệ, Lục Tiểu Đế còn có Cô Hoành theo rung bần bật, lắng nghe Đại Đạo nói như vậy, cảm ngộ cực sâu.

Ngoài ra, bọn họ còn có một loại chờ mong, nghĩ đến thấy Thạch Hạo tự thân nói, muốn lấy Âm Dương lò giải thích ra Hoang pháp và đạo, thu được

hắn Tạo Hóa.

Không nghi ngờ chút nào, Âm Dương lò nghịch thiên, nếu là cộng hưởng lên, lấy âm dương nhị khí vì là cầu nối, có thể hiểu rõ vạn vật, hay là thật có thể vì là mấy người giải thích Hoang đường.

Đây là sơn cốc lối vào thung lũng nơi đó mấy vị Chí Tôn ước ao, đưa hậu bối đi vào, cũng chính bởi vì có cái ý niệm này, để bọn họ đi một lần Hoang con đường, không phải mô phỏng theo, mà là lấy làm gương, dùng để hoàn thiện bản thân, do đó càng huy hoàng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1575: Âm Dương Chuyển

Âm Dương lò, không ngừng rung động, ở này Thạch Cốc trong chìm chìm nổi nổi, tiếp dẫn trong thiên địa quy tắc, nó bị chư thiên Trật Tự Thần Liên vờn quanh.

Thời khắc này, nó xem ra phi thường thần thánh.

Tất cả mọi người đều căng thẳng nhìn chằm chằm, nếu là thành công, trong lò một ít người trẻ tuổi đem được chỗ tốt vô cùng lớn.

Này làm người không thể không thán, Âm Dương lò không thẹn vì là chí bảo khiến Bất Hủ Chi Vương đều động lòng.

Coong!

Lò thể lần thứ hai chấn động, cái đó âm xa xôi, như chuông lớn rung động, nói âm ầm ầm, tất cả mọi người đều kinh ngạc trong lòng, mấy người càng là trực tiếp ngồi xếp bằng xuống, sắp sửa ngộ đạo.

Này cổ lò quá thần bí, nắm giữ khó lường uy năng, có thể thay đổi tất cả.

Âm dương nhị khí lưu chuyển, bao vây lò thể, ở giữa không trung không ngừng chập trùng, Đại Đạo khí tức càng ngày càng nồng nặc, chính là Chí Tôn đều từ lâu thay đổi sắc mặt.

Ngồi xếp bằng xuống người càng ngày càng nhiều, ở đây ngộ đạo!

Ngoài thung lũng rất yên tĩnh, không ai lên tiếng, đều cảm thấy khả năng này là thứ nhất chí bảo, tối thiểu hiện tại cho bọn họ lấy không gì sánh được cảm giác.

Xèo!

Trong thiên địa, xẹt qua một đạo lại một đạo tử khí, đó là Đại Đạo ở buông xuống, biểu hiện ra một ít hữu hình vật dẫn các loại, như hoa sen tỏa ra, mơ hồ tiếng tụng kinh.

Khí thế càng ngày càng rộng rãi, hấp dẫn tâm thần của mỗi người.

Chỉ là, không ít người ho ra máu, thân thể rung động, bị này nói âm chấn thương.

Lối vào thung lũng nơi này, một trận rối loạn.

Chính là Chí Tôn trong bóng tối ngộ đạo giờ, cũng cảm thấy mi tâm đau đớn một hồi, nhanh chóng ngừng lại, sau đó khôi phục yên tĩnh, không còn dám thâm nhập xuống.

"Chư vị cẩn thận, không muốn thử nghiệm cùng Âm Dương lò cộng hưởng, nó đang giải tích Đại Đạo, trong quá trình này sẽ vô cùng nguy hiểm, tuy rằng dẫn dắt đến rồi chư thiên quy tắc, nhưng không thích hợp các vị cảm ngộ." Cô Tộc ông lão Cô Dịch nhắc nhở.

Hắn biết, Âm Dương lò lúc này nhìn bình tĩnh, thần thánh mà cổ điển, nhưng kỳ thực là nguy hiểm, tối thiểu ngoại giới mọi người không thể tiếp xúc nó.

Lúc này, Âm Dương lò bị pháp tắc quấn quanh, càng ngày càng mông lung, thế nhưng mỗi một lần chấn động đều làm cho tâm thần người vì đó run rẩy, khí thế ấy quả thực muốn phá Diệt Thiên Địa.

Này phảng phất là ở khai thiên, muốn mệt Tử Thần ma, lan đến vạn linh.

"Lui về phía sau!"

Đến đây, chính là Đế Tộc Chí Tôn đều vẻ mặt trịnh trọng, cực kỳ nghiêm túc nhắc nhở mọi người, không muốn tới gần, muốn lùi tới xa xôi

hơn đi.

Bên trong thung lũng không có bất kỳ ai, chính là Cô Tộc cường giả đều lui ra ngoài, những người khác tự không cần nhiều lời.

Thạch Cốc bên trong, dường như Kinh Lôi ở nổ tung, Hỗn Độn khí dâng trào, dâng tràn cuồn cuộn, liên miên pháp tắc đang đan xen, lẫn nhau va chạm, tạo thành đáng sợ kỳ cảnh.

Xoạt!

Nhật Nguyệt run run, Thiên Địa rạn nứt.

Rất nhanh, bên trong thung lũng dựng lên màn ánh sáng, quả thực muốn xé rách thương vũ, này Âm Dương lò tùy ý một lần rung động, liền tạo thành cực kỳ đáng sợ dị tượng.

"Không cần lo lắng, sơn cốc là bảo lò nghỉ lại nơi, nó sẽ không hủy diệt nơi này, càng sẽ không lan đến tứ phương." Cô Dịch mở miệng.

Bởi vì, mấy người sắc mặt đều trắng, uy thế như vậy quá cường thịnh, nếu là thật sự bộc phát ra, tuyệt đối có thể chém xuống Tinh Nguyệt, phá giải khu cổ địa này.

Thời khắc này, mọi người rõ ràng, Âm Dương lò tuy rằng bao hàm lớn Tạo Hóa, có thể dẫn dắt chư thiên quy tắc buông xuống, thế nhưng ngoại giới người vô duyên tham dự.

Chính là trong kia bộ, hay là đều có nguy hiểm.

"Các vị, không cần lo lắng, thành là bọn họ Tạo Hóa, bại chỉ có thể nói là số mệnh an bài." Cô Dịch rất bình thản, vô cùng nhìn thật thoáng.

Đế Tộc, mỗi một người đều trầm mặc, nói nhẹ, phải biết, Đế Tộc dòng chính cực kỳ ít ỏi, bất luận một ai chết đi đều là cực tổn thất lớn.

Trong lò, xác thực so với ngoại giới ôn hòa rất nhiều, bởi vì âm dương

nhị khí lưu chuyển, hóa giải tất cả, cũng chính bởi vì hai loại khí tồn tại, mới có thể thấm nhuần Thiên Địa Đại Đạo.

Đạo sinh nhất, một sinh hai, này cái gọi là 2 có thể dùng Âm Dương đến giải thích, lấy nó vì là dẫn, vì vậy mới có thể đi chạm đến trong thiên địa hoàn chỉnh Đại Đạo.

Đây chính là Âm Dương lò nghịch thiên chỗ!

Đương nhiên, trải qua các đời cường giả ôn dưỡng, này lò càng ngày càng ôn hòa, thích hợp ngộ đạo tu hành các loại.

Trong lò, Thạch Hạo như trước không thể động, thế nhưng, thân thể nhưng đang phát sinh kịch liệt biến hóa, bảo lò phát sáng, ổn định thân thể hắn, cùng này gãy vỡ ở trong cơ thể hắn Đại Đạo vết tích cùng reo vang.

Ầm ầm ầm!

Sau một khắc, hắn trở mình vọt lên, ở trong lò xoay tròn.

Cũng trong lúc đó, Dư Vũ, Ổ Côn, Xích Mông Hoằng, Tác Cô chờ người, cũng đều theo xoay tròn, bị bảo lò rung động mà lên, bị âm khí bao phủ.

Lò thể phát sáng, gần như trong suốt, giống như thần ly giống như vậy, ở lối vào thung lũng bên ngoài đều có thể nhìn thấy trong lò tình hình.

Thạch Hạo bị dương khí cuốn lấy, những người khác bị âm khí quấn quít lấy, hình thành một cái Âm Dương vòng xoáy, cực tốc mà động.

Sau đó không lâu, âm dương nhị khí dây dưa, mang theo bọn họ chấn động.

Răng rắc!

Thạch Hạo trong cơ thể truyền đến gãy vỡ âm thanh, trước kia đoạn ở trong cơ thể hắn Trật Tự Thần Liên chờ bị kích hoạt, bị chấn động, gợi ra ra

liền hắn cũng không biết biến hóa.

Ầm ầm!

Cùng lúc đó, lò thể càng ngày càng óng ánh, từ ngoại giới đưa tới những kia hoàn chỉnh đạo tắc, hạ xuống.

Đến đây, tiếng tụng kinh lớn lao rõ ràng, tối thiểu đối với trong lò mọi người mà nói, nó là gần như vậy, xúc tu có thể mò.

Mạc Khôn, Cô Hoành, Dư Vũ, Xích Mông Hoằng tâm thần kịch chấn, chìm đắm ở trong, bọn họ biết, lần này thu hoạch đem vô cùng lớn lao, thật sự thành công.

Đây là đối với Đại Đạo giải thích, là đối với các loại quy tắc diễn dịch, ở ở cự ly gần như vậy, toàn diện hiện ra ở trước mắt, cho bọn họ cơ hội sâu sắc đi cảm ngộ.

Một vệt ánh sáng lại một vệt ánh sáng hiện lên, bị âm dương nhị khí phân giải ra ngoài, đó là từng cái từng cái Đại Đạo pháp tắc, nếu như đan xen vào nhau, bằng bọn họ không thể toàn bộ cảm ngộ, nhưng hiện tại liền không giống nhau, trở nên đơn giản rất nhiều.

Thạch Hạo trong cơ thể, truyền đến từng trận đứt đoạn âm thanh, những kia Đại Đạo vết tích đang bị đụng vào, cùng tiếp dẫn mà đến quy tắc cộng hưởng.

Cũng chính bởi vì vậy, Âm Dương lò mới có thể càng tốt hơn phân tích, giải thích Đại Đạo.

"Hạt giống!"

Trong lò mấy người trong mắt hết sạch bùng lên, nhìn thấy Thạch Hạo trong cơ thể Đại Đạo vết tích, nguyên lai những kia gãy vỡ đồ vật cô đọng sau, hình thành hạt giống thứ tầm thường!

Chẳng trách Âm Dương lò chấn động, một lần lại một lần dẫn dắt, chính là lấy loại này tử vì là thời cơ, đến phân tích Đại Đạo.

Đáng tiếc chính là, bọn họ hạn chế với tuổi tác còn có cảnh giới, không thể toàn bộ lý giải, lắng nghe Đại Đạo kinh văn, cảm ngộ chư thiên quy tắc, chỉ có thể là tạm thời.

Không cần nhiều lời, những thứ đồ này chẳng mấy chốc sẽ biến mất, không có ai có thể thời gian dài chiếm cứ.

Chính là Hoang cũng không được, hắn là ở nhất định cơ duyên dưới mới nghiêu Hạnh Vị chết, đến Chí Tôn giúp đỡ, tạm thời phong ấn những kia Đại Đạo vết tích, mà hiện tại Âm Dương lò chấn động, toàn diện phá tan phong ấn, những thứ đó nhất định phải tản mất.

Ầm ầm!

Bảo lò ở ngoài, quy tắc toàn bộ lan tràn vào, lấy Thạch Hạo vì là hạt giống, tiến hành tẩm bổ, quy tắc như nước, tụ tập mà đến, không ngừng phóng thích lớn lao khí thế.

"À..."

Thạch Hạo rống to, loại sức mạnh này thật đáng sợ, để hắn cả người đứt thành từng khúc, Đại Đạo nghiền ép, toàn diện xâm nhập cái đó thân thể.

Này cái gọi là hạt giống, bất quá là cái lời dẫn, tạo thành đáng sợ cục diện.

Toàn bộ Thiên Địa cũng giống như là đặt ở trên người hắn, đây là gánh nặng không thể chịu đựng nổi!

Phốc!

Thạch Hạo thân thể rạn nứt, như là gặp tiên chuy một đòn.

Trong cơ thể hoàng huyết hiện lên, hóa thành ánh lửa, cháy hừng hực, để

hắn cơ thể Phục Sinh, lại hiện ra.

Chỉ là, những kia Đại Đạo vết tích phát sáng, dẫn dắt càng sức mạnh cường hãn hạ xuống, lại một lần nữa đem hắn kích nứt, xương cốt không biết cắt thành bao nhiêu khối.

"Từ một thế giới khác mà đến, tái tạo chân thân, dẫn dắt Đại Đạo, rèn luyện mình, ngươi cho rằng rất đơn giản? Giống như làm lại từ đầu, chín mươi chín phần trăm muốn chết đi." Cô Dịch thản nhiên nói.

Mấy vị Chí Tôn gật đầu, bởi vì, đi qua cũng có người từ Đế Quan lại đây, lặng lẽ lẻn vào, hi vọng mượn bên này hoàn chỉnh quy tắc rèn đúc bản thân, chờ mong càng mạnh mẽ hơn.

Nói như vậy, có thể được không ít chỗ tốt, nhưng muốn tái tạo chân thân, làm lại từ đầu sinh linh đều chết rồi, tiếp thu quá một thế giới khác Đại Đạo gột rửa, lại nghĩ như vậy chuyển biến, tái tạo một lần, đó là muốn chết!

Hiện nay, Hoang liền gặp phải loại quẫn cảnh này!

Thạch Hạo sâu sắc cảm nhận được, này có cỡ nào gian nan, hắn khẽ than thở một tiếng, một lần nữa rèn luyện, nếu là từng bước từng bước đến, xác thực có thể được rất tốt đẹp nơi, nhưng muốn từ gốc rễ trên thay đổi, này... Rất khó!

Ầm!

Một mảnh ô quang dựng lên, muốn gia nhập vào, tiếp theo muốn hủy diệt Thạch Hạo.

Đó là hoàng huyết trong vật chất, nghe đồn là Huyết Hoàng năm đó sa đọa cội nguồn.

Trong nháy mắt, Thạch Hạo bị ô quang nhấn chìm, lại một lần trở nên đen thui, mà hắn lần trước bị xé rách, lột xác thất bại, cũng chính bởi vì loại này ô quang.

Bây giờ, nó lại xuất hiện.

Âm dương nhị khí lưu chuyển, nhanh chóng cắn giết.

Cách đó không xa, những người kia biến sắc, hiện tại Âm Dương vòng xoáy trong đều xuất hiện loại này ô quang, để bọn họ đều cảm giác chịu đến uy hiếp.

Xoạt!

Âm Dương lò ở cũng động, áp chế ô quang, đưa nó chặt đứt khiến nó ảm đạm xuống.

Đón lấy, Thạch Hạo thân thể ở hoàng huyết trong thức tỉnh, lại đang Đại Đạo nghiền ép dưới gãy vỡ, không ngừng lặp lại.

Đây là một cái vô cùng đáng sợ quá trình, gặp thống khổ khó có thể tưởng tượng.

Trong lúc, ô quang thỉnh thoảng nhô ra, bởi vì, nó hãy cùng này hoàng huyết quấn quýt lấy nhau, trước sau không cách nào tách ra.

"Dưới tình huống này, muốn hấp thu hoàng huyết, nắm giữ Chân Hoàng tái sinh năng lực, độ khó quá to lớn." Một vị Chí Tôn nói rằng.

Ầm!

Trong lò, Thạch Hạo rốt cục năng động, thân thể ở rách nát cùng tái tạo trong nhiều lần, hắn lập tức ngồi dậy đến, máu me khắp người, ở nơi đó đối kháng.

"Chém!"

Cũng không biết quá bao lâu, hắn một tiếng gào to, đem hoàng huyết còn có ô quang bức bách ra ngoài thân thể, không có bất kỳ chần chờ.

"Ồ, đó cũng không là bình thường hoàng huyết, rất có thể là một giọt tổ

huyết, hắn lại liền như thế bỏ qua?" Có người giật mình.

Giọt máu này, giá trị vô lượng, không thể tưởng tượng, liền Huyết Hoàng bộ tộc đưa ra giờ đều đau lòng không ngớt, liền không cần nói những tộc quần khác người được sau sẽ làm sao quý trọng.

Nhưng là, Hoang liền như thế bỏ qua.

Đối với Thạch Hạo tới nói, này không phải máu của hắn, mặc dù như vậy dung hợp tiến vào trong cơ thể, thời gian dài cũng khó có thể chân chính nung nấu, hắn không muốn trong cơ thể chính mình có cái khác loang lổ huyết dịch.

Con đường của hắn rất thuần túy, muốn tự thân lột xác, huyết dịch đều sẽ cực kỳ tinh khiết, sẽ không lẫn lộn cái khác cái gọi là báu vật cổ huyết.

Nếu như, Phượng Hoàng một mạch bảo thuật ở đây, hắn sẽ không chút do dự tìm hiểu, nhưng trực tiếp đem huyết hấp thu tiến vào trong máu của chính mình, hỗn tạp cùng nhau, này không phải sự lựa chọn của hắn.

Bởi vì, hắn có lo lắng, sợ quay đầu lại giọt này trước mắt xem ra hoàn mỹ cổ huyết đến cuối cùng sau sẽ trở thành tu luyện trên đường tỳ vết.

Đương nhiên, nếu như còn có sau đó, còn có thể tiếp tục sống... Không phải vậy hấp thu hay không cũng không có ý nghĩa.

Bất quá, lần này, giọt này hoàng huyết xác thực phát huy tác dụng cực lớn, bang Thạch Hạo kích phát hoạt tính sức mạnh, để hắn Phục Sinh lại đây.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1576: Thành Công

lại hắn đều chịu đựng, toàn lực đối kháng. Giờ khắc này, Thạch Hạo đang chầm chậm khôi phục trong, đem này xem là một lần hiếm thấy nhất mài giũa.

Hắn tiến vào dị vực, vẫn muốn lấy hoàn chỉnh đạo tắc tái tạo chân thân, hiện tại cái mục tiêu này nhanh thực hiện, đang tiến hành trong.

Không ở chỗ này giới sinh ra cùng tu hành, rất khó bị mảnh này Thiên Địa tán thành, nói như vậy, mạnh mẽ dựa vào cái này lột xác, quay đầu lại này chính là một con đường chết.

Mà Thạch Hạo đầu tiên là ở Tiên Đài núi trải qua hoàng huyết Thối Thể, tiến hành rèn luyện, bây giờ lại đang này Âm Dương trong lò lại nặn, có thể nói, dần dần đạt thành.

"Không đơn giản à, thật sự sắp thành công rồi." Cô Dịch nói rằng, trong ánh mắt hết sạch bạo phát, dường như bó đuốc giống như dâng trào, nhìn chằm chằm Thạch Cốc trung tâm nơi.

"A, cái khác mấy đứa trẻ được chỗ tốt đồng dạng to lớn, lắng nghe Đại Đạo, theo tái tạo một lần chân thân, ngày sau thành tựu không thể đoán trước." Đế Tộc một vị Chí Tôn mỉm cười.

Lần này, đều thành công, có thể nói xem như là song thắng.

Dư Vũ, Cô Hoành, Ổ Côn, Xích Mông Hoằng chờ người bị một mảnh lại một mảnh đạo quang bắn trúng, theo Âm Dương vòng xoáy chuyển động, mỗi người trong cơ thể đều rắc rắc vang vọng, ở tái tạo bảo thể.

Bọn họ sinh ở này một giới, đã từng trải qua, nhưng lần này càng thâm

nhập hơn, so với trước đây phải cường đại!

Hết thảy đều là bởi vì Hoang tồn tại, để bọn họ theo được lợi, nhiều hơn một loại trải qua.

Ngoài ra, bọn họ cũng ở đây ngộ đạo, thể hội ra rất nhiều tại quá khứ khó có thể hiểu rõ đồ vật, lần này thu hoạch quá to lớn.

Dù là ai bị hoàn chỉnh Đại Đạo trật tự ánh sáng bao trùm, đều sẽ có kinh tâm động phách mà sâu sắc cảm ngộ.

Thạch Hạo đang khôi phục‘, hắn cũng không để ý mấy người khác, này vốn là dị vực Đại Đạo, hắn ở đây mài giũa, tạ nó rèn luyện chân thân, những người khác có thu hoạch, hắn cũng không ngăn cản.

Bởi vì, những này nhân sinh với mảnh này Thiên Địa, cùng nơi này Đại Đạo so với hắn càng sự hòa hợp hơn.

"Nếu là ở một mảnh lại một mảnh trong thiên địa rèn luyện, đi khắp ở không giống Cổ Giới trong, có lẽ sẽ có không thể nào tưởng tượng được biến hóa." Thạch Hạo suy nghĩ.

Dù cho hắn hiện tại vẫn không có thoát khỏi tình thế nguy cấp, nhưng trong lòng như trước có một ít ý nghĩ.

Cửu Thiên bên kia xem như là một cái tàn giới, mà bên này xem như là hoàn chỉnh lớn giới, bây giờ hắn đều trải qua.

Thiên Địa có thể biến, nhưng chân thân trường tồn, Thạch Hạo trong lòng bị xúc động mạnh!

"Hoàn chỉnh lớn giới đều có tàn tạ thậm chí hủy diệt một ngày, ví dụ như Cửu Thiên Thập Địa, nếu là thừa thiên chi đạo, lập thân thế giới kia trong, sẽ có rất nhiều vấn đề."

Thời khắc này, Thạch Hạo rõ ràng ý thức được, chân thân trường tồn,

thiên đô vạn vật đều có tan vỡ một ngày, như muốn tự thân bất diệt, cần từ trên người mình hỏi.

Lấy thân vi chủng!

Lúc này, hắn sâu sắc cảm nhận được, cái gì mới là trọng yếu nhất, dù cho hắn hiện tại đang ở dị vực, tiếp thu gột rửa sắp thành công, lại nặn chân thân, nhưng cũng không có kích động như vậy.

"Từ tự thân vấn đạo!"

Vào lúc này, Thạch Hạo tình hình càng ngày càng tốt, Âm Dương lò nổ vang, che chở trong lò tất cả mọi người, phóng thích âm dương nhị khí khiến bọn họ an toàn lột xác.

Thạch Hạo cẩn thận thử nghiệm, nứt ra mi tâm được chữa trị, Nguyên Thần vững chắc, xương sọ óng ánh, khắp toàn thân từ trên xuống dưới đều tiếp nhận rồi rèn luyện.

Đến sau đó, sức mạnh quy tắc phảng phất không phải cuồng bạo như vậy, sẽ không đả thương thân thể.

"Chư thiên quy tắc thối lui, muốn tản ra." Ngoài cốc, có người than nhẹ, này Đại Đạo buông xuống, cảnh tượng quá dọa người rồi, không thể trường tồn.

Cơ duyên như thế này chỉ là tạm thời, trong lò người có thể tìm hiểu bao nhiêu chính là bao nhiêu, tối thiểu, lại nặn chân thân hoàn thành liền được rồi, là một loại Tạo Hóa.

"Xoạt!"

Bỗng nhiên, Thạch Hạo cảm giác được nguy cơ, trong lò có người muốn ra tay với hắn, có không tên khí thế dẫn dắt, muốn hiểu rõ trong cơ thể hắn bí mật.

"Hả?" Ngoài thung lũng, Cô Tộc cường giả Cô Dịch sắc mặt khẽ biến thành chìm, sau đó quay đầu nhìn về phía Đế Tộc một vị Chí Tôn, nói: "Có người nắm Bất Hủ pháp chỉ mà tới sao?"

Trong lò, có người lấy ra thần bí pháp chỉ, lần thứ hai thôi thúc cổ lò, để nó tiếp tục vận chuyển.

Này bếp lò thập phần thần bí, bình thường người có thể nào điều động?

Thế nhưng, Đế Tộc phi phàm, tiếp xúc qua quá nhiều bí bảo, có Bất Hủ khắc xuống khống chế binh pháp chỉ, muốn trong nháy mắt khống chế, để Âm Dương lò tiếp tục.

Mà lần này, bếp lò nhằm vào mục tiêu như trước là Hoang, nhưng cũng chẳng phải ôn hòa, mà là bá đạo, mạnh mẽ hơn cướp đoạt cái đó trong cơ thể các loại Đạo Ngân các loại.

"Nghe nói tên tiểu bối này có chút bất phàm, lấy thân vi chủng thành công, sao không nhìn một chút đến tột cùng?" Ngoài thung lũng, Đế Tộc một vị Chí Tôn mở miệng nói.

"Có thể." Những người khác gật đầu.

Cô Dịch nghe vậy, sắc mặt có chút lạnh, nói: "Đây là bộ tộc ta chí bảo, bất quá, ta ngược lại cũng đồng ý tiếp tục thử một chút xem."

Hắn gật đầu, tự nhiên hoàn toàn không có vấn đề.

Ầm!

Âm dương nhị khí, ổn định Thạch Hạo, muốn muốn hiểu rõ hắn lấy thân vi chủng toàn bộ bí mật.

"Ha ha... Vặt hái chư thiên pháp, hoàn thiện chúng ta tự thân đường!" Dư Vũ cười to, pháp chỉ chính là hắn mang vào.

Trên thực tế, Xích Mông Hoằng vừa nãy cũng đã muốn động thủ, muốn

trực tiếp đi đánh giết Hoang, so với Dư Vũ càng cấp tiến.

Mấy người khác trong, cũng có người mang theo hàn ý, muốn ra tay, nhưng hiện tại đều dừng lại, muốn thấm nhuần Thạch Hạo trong cơ thể các loại bí mật.

"Vù!"

Lò thể chấn động, mới đầu còn phát Đại Đạo thần âm, có thể thời khắc cuối cùng trong lò chùm sáng cuồn cuộn, làm cho tất cả mọi người đều khiếp đảm, sau đó mỗi người đều bị xé rách, chấn động lòng người.

"Không!"

Ngoài thung lũng, một đám cao thủ đều kinh hãi đến biến sắc.

Coong!

Sau một khắc, nắp lò bay lên, bị Chí Tôn nhanh chóng mở ra, bọn họ xông tới cứu viện.

Trong lò rơi xuống ra mấy người, tất cả đều thân thể rách nát, thậm chí gãy vỡ, đầy người vết máu, vô cùng thê thảm, đều phụ trọng thương.

Mỗi người đều gặp phải một hồi đại kiếp nạn, suýt nữa sẽ chết ở bên trong.

"Tại sao lại như vậy?" Có người gầm nhẹ, này nếu là xảy ra vấn đề, cái gọi là Lục Tiểu Đế chờ liền trở thành bụi mù, chẳng còn sót lại gì.

"Âm Dương lò có sinh mệnh, nó không hi vọng bị pháp chỉ ràng buộc. Ngoài ra, nó cũng không phải vạn năng..." Cô Dịch nói rằng.

Hắn nói ra bộ phận sự thực, Âm Dương lò có ý chí của chính mình, dù cho Bất Hủ pháp chỉ hiện lên, muốn điều động nó cũng không được, sẽ bị chống lại.

Có thể nhìn thấy, này pháp chỉ vỡ nát.

Ngoài ra, Dư Vũ từ lâu đứt thành hai đoạn, thương thế nặng nhất.

Còn có một chút sự tình, Cô Dịch chưa có nói ra, bởi vì không có cần thiết cùng những này người giảng giải Âm Dương lò bí mật.

Âm Dương lò là ở Cửu Thiên đúc ra, mà ở này một giới cũng dài tích trữ rất nhiều năm, đối với hai mảnh Thiên Địa đạo tắc đều quen thuộc, vì vậy có thể diễn dịch, có thể phân tích ra một ít.

Mà thiếu niên kia hiện nay tuy rằng yếu, còn chưa trưởng thành, thế nhưng hắn lấy thân vi chủng, hình thành hạt giống là khác với tất cả mọi người, không thể hiểu rõ.

Trừ phi Âm Dương lò gánh chịu hắn, cũng trải qua năm tháng dài đằng đẵng đi tìm hiểu, đi hiểu rõ, mới có thể biết rõ.

"Cũng có thể thấy đủ, bọn họ mấy người cùng Hoang đồng thời rèn luyện, đều lại nặn một lần chân thân, so với trước đây càng mạnh hơn, được chỗ tốt không nhỏ." Cô Dịch nói rằng.

Chí Tôn tiến vào sơn cốc, đem từng người hậu bối nhấc trong tay, cấp tốc điều tra, sợ lưu lại cái gì không thể chữa trị Đại Đạo thương.

"Cũng còn tốt, có thể chữa trị." Có người thở dài một cái.

Thạch Hạo đứng dậy, thời gian qua đi nhiều ngày, hắn rốt cục không còn là tàn phế trạng thái, khống chế thân thể, dù cho còn có thương, đồng thời không nhẹ, nhưng cái cảm giác này cũng vẫn là rất tốt.

Không nghi ngờ chút nào, hắn cảm nhận được trước nay chưa từng có mạnh mẽ, so với trước đây càng mạnh hơn!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1577: Thiếu Cô Tộc Khoản Nợ

"Chúc mừng, chúc mừng, sáu vị tiểu đạo hữu mỗi một người đều thu hoạch to lớn, tương lai thành tựu không thể đoán trước, tương lai cùng các tộc Cổ Tổ sánh vai cũng khó nói."

Cô Dịch cười híp mắt, thân thể lọm khọm, tóc trắng phơ mang theo vàng nhạt ánh sáng lộng lẫy, như vậy hướng về Đế Tộc mấy vị Chí Tôn chúc.

Những này mọi người cảm thấy một trận buồn nôn, bởi vì, cùng lão này thường ngày phong cách không tương xứng.

"Cùng Cổ Tổ sánh vai? Câu nói như thế này liền không cần nói nhiều." Du Đà một mạch trung niên cường giả nói rằng.

Những người khác đều nghe vậy đều nghiêm túc, vô cùng kiêng kỵ, thậm chí trong nội tâm có loại kinh hoảng, ở vùng thế giới này cấp bậc nghiêm ngặt, Bất Hủ Chi Vương được xưng vô thượng, không có ai có thể sánh vai!

Ở mảnh này trong đại giới, chỉ cần dáng vóc tiều tụy hô hoán tên của bọn họ, sẽ có pháp thân hiển hiện, loại kia cái thế uy thế, quả thực không thể lý giải.

Phải biết, Cổ Giới dị thường mênh mông, rộng lớn bao la, so với Cửu Thiên Thập Địa hết thảy địa vực gộp lại còn bao la hơn rất nhiều lần!

Xích Mông Hoằng, Dư Vũ, Tác Cô mấy người này cũng đứng lên, cũng trong lúc đó nhìn phía Thạch Hạo, sắc mặt lạnh lùng, trong mắt có giết sạch loé lên rồi biến mất.

Những này Đế Tộc tuổi trẻ cường giả có thật muốn đánh giết Thạch

Hạo, tắm rửa cái đó huyết, chứng được đánh đâu thắng đó không gì cản nổi chi vô địch tên!

Còn có người chỉ là bởi vì lần này cùng lò rèn luyện, sinh ra sát tâm, bởi vì cẩn thận suy nghĩ, lần này bọn họ nhân Hoang mà trở nên mạnh mẽ, có thể nói là thơm lây khiến trong lòng bọn họ có cái đâm, muốn ra tay, ở đây một trận chiến mà quyết ra ai mạnh hơn.

"Nuôi Cổ!" Cô Dịch thanh âm yếu ớt không nghe thấy được, nhưng vài tên người trẻ tuổi bên tai vẫn mơ hồ nghe được hai chữ kia.

Điều này làm cho trong mắt bọn họ ánh sáng càng lạnh lẽo, cái gọi là nuôi Cổ, này liền đem một đám thần trùng đặt ở một cái bịt kín bình trong, để nó quyết đấu, liều mạng, chỉ có một cái vương có thể sống mà đi ra.

Lão này là có ý gì? Mấy người trong lòng đều rất không thoải mái, bọn họ mấy người đã từng cùng chỗ Âm Dương lò bên trong, liền bị như vậy tỉ dụ sao?

Xích Mông Hoằng, Dư Vũ trên mặt sát ý càng nồng, này nếu là truyền đi, bị hư hỏng bọn họ uy danh. Đồng thời bọn họ cảm thấy, lần này xác thực là Hoang thành tựu bọn họ, muốn giết chi Chứng Đạo!

Rất nhanh, bọn họ rời đi Thạch Cốc. Rất nhiều người mang theo nụ cười tiến lên đón, bày tỏ chúc mừng.

"Các vị đạo hữu, mời tới bên này, đây là một cái đáng giá ăn mừng việc vui, ta sắp xếp tiệc rượu. Có Tiên Cổ trần nhưỡng, một lúc cùng uống một chén, làm sao?" Cô Dịch nói rằng.

Một đám người rời đi nơi này, bị đưa vào một vùng đất rộng rãi, nơi đó xây dựa lưng vào núi, có một mảnh kim loại Điện Vũ, lưu chuyển ra từng trận tiên sương mù.

Đây là Cô Tộc trọng địa, chỉ có quý khách cùng với Bất Hủ đến nhà, mới sẽ bị tiếp đón được nơi này, có thể nói hôm nay đến những này người

xem như là bị cao quy cách lễ ngộ.

"Này Điện Vũ à. Năm đó nhưng là gánh chịu quá bao lớn nhân vật dấu chân, là một chỗ đáng giá hậu thế cường giả bộ mặt nơi, trên nhất kỷ nguyên, có hay không cuối cùng Tiên Vương, Luân Hồi Tiên Vương chờ một ít cái thế cường giả trèo lên quá."

An Lan một mạch tu sĩ nói như vậy nói, mang theo cảm khái.

Những người khác tâm thần chấn động, tất cả đều cẩn thận ngóng nhìn, này kim loại Điện Vũ ngày xưa là từ Cửu Thiên bên kia dời qua đến, ở trước đó, từng là Cô Tộc nghênh tiếp Tiên Vương nặng.

"Tiểu hữu, không đơn giản. Được cho một cái kỳ tài ngút trời, ngươi là chuyên vì chiến mà sinh ra." Cô Dịch mang theo ôn hòa cười, hướng đi Thạch Hạo, cẩn thận nhìn chăm chú.

"Đem tiên nhưỡng!" Sau đó. Cô Dịch sai người dâng rượu.

"Sẽ không đúng là thời đại Tiên cổ quán rượu? Này đều bao nhiêu năm tháng đã trôi qua, chính là bảo tồn lại, còn có thể uống à" mấy người mang theo nghi hoặc.

Rất nhanh, có người nhấc đến một ngụm rượu vại, màu sắc óng ánh, là lấy ngọc thạch đào khắc mà thành. Mang theo lưu quang, đồng thời còn có một loại tiên vận nội liễm, phản phác quy chân.

Màu vàng trong cung điện, truyền đến từng trận hút vào hơi lạnh âm thanh, sau đó một mảnh than thở.

"Thật nồng nặc hương tửu!"

Phù phù!

Đồng thời, lúc này thì có người say ngất ngây, không chịu nổi loại này thơm ngát.

Đan nếu là rượu mà nói khẳng định không đến nỗi này, tất cả mọi người đều biết, này cái gọi là trần nhưỡng trong mang theo không tên đạo vận, có một luồng bí lực chảy xuôi.

Này hẳn là hi thế bảo rượu, rất nhiều người thán phục, dồn dập nâng chén, nhìn này sền sệt nếu như đông giống như rượu, còn chưa ẩm liền say rồi.

Sau đó, liên miên người ngã xuống, bởi vì, rượu vừa mới triêm môi, liền túy ngã trên mặt đất.

"Rượu này thật mạnh mẽ à, là chuyên vì Bất Hủ giả sản xuất chứ?" Xích Vương một mạch Chí Tôn uống xong một chén sau, thân thể lại lay động lên.

Sau đó, hắn ngồi xếp bằng ở trong cung điện, cũng không để ý tới những người khác, nhắm lại con mắt, loại rượu này ẩn chứa đạo tắc, đáng giá thể ngộ.

Rất nhanh, bên trong cung điện này liền yên tĩnh lại, lại không người nói chuyện.

"Tiểu đạo hữu mời tới bên này." Cô Dịch gọi đi Thạch Hạo, rời đi Cổ Điện.

Trong cung điện, Xích Mông Hoằng mở mắt ra, hắn vẫn chưa uống rượu, trong mắt lộ ra lạnh lẽo ánh sáng, lạnh giọng nói: "Cô Tộc, ngươi đang ở ta giới, chẳng lẽ còn lòng đang Đế Quan sao, muốn bị diệt tộc sao?!"

Theo Cô Dịch đi ra không chỉ có Thạch Hạo, còn có Cô Hoành, từng cùng Lục Tiểu Đế cùng tiến vào Âm Dương lò, cũng từng ở nơi đó được chỗ tốt to lớn.

"Hoành nhi, ngươi không muốn theo." Cô Tộc ông lão nói rằng, chỉ mang theo Thạch Hạo, trở về Thạch Cốc.

"Ngươi có cái gì muốn nói với ta sao?" Đến giờ phút này rồi, liền Thạch Hạo đều lộ ra vẻ nghi ngờ, lão này trước tiên phế hắn, sau đó lại giống như gián tiếp tác thành cho hắn, cuối cùng dùng Âm Dương lò rèn luyện cái đó thân, không phải vậy nào có như vậy dễ dàng tái tạo chân thân.

"Ha ha, năm đó à, chúng ta mạch này cũng sinh ở Cửu Thiên, những năm tháng ấy quá óng ánh, Tiên Vương ngang trời, Bất Hủ Chi Vương gào thét, đại chiến kịch liệt, thậm chí còn có càng cổ kỷ nguyên sinh linh đi ra, tham dự vào, cường giả tuyệt thế xuất hiện lớp lớp, loại kia huy hoàng quả thực không thể nào tưởng tượng được à." Ông lão cảm thán.

Có thể tưởng tượng, đó là cỡ nào tung bay niên đại, Bất Hủ Chi Vương liều mạng, Tiên Vương quát tháo phong vân, máu nhuộm hai giới, coi là thật là kinh tâm động phách, vang dội cổ kim.

"Trên thực tế, căn cứ tiên hiền suy đoán đến xem, này nhất kỷ nguyên chỉ có thể coi là tiểu chiến, chân chính khốc liệt một Chiến Tướng ở kỷ nguyên này phát sinh, bóng tối bao trùm khắp nơi, máu tươi các giới, chư thiên trầm luân, tới một lần chân chính lớn thanh toán. Ai, sinh ở kỷ nguyên này, ta vừa kinh hoảng, lại kích động à, một ngày kia khi nào đến, đến tột cùng sẽ phát sinh cái gì?" Cô Dịch thở dài, một tấm tràn đầy nếp nhăn trên khuôn mặt già nua tràn ngập kích động, còn có một loại ý sợ hãi.

"Ngươi muốn nói cho ta cái gì?" Thạch Hạo hỏi.

"Ta nghĩ nói, sinh sống ở như vậy một cái được xưng từ trước tới nay thảm thiết nhất đại thế, thật sự rất không dễ, bộ tộc ta muốn bắt về ngày xưa vinh quang, không phải vậy sống không nổi. Không được Tiên Vương, chung quy là giun dế, liền che chở bộ tộc đều không làm được, đối mặt sắp đến huy hoàng nhất cùng nhóm máu niên đại, các tộc đều muốn tranh một đường sinh cơ kia." Cô Dịch than thở.

"Sẽ có cái gì náo loạn, ai sắp xuất hiện đến thanh toán?" Thạch Hạo hỏi dò, đây là hắn khát vọng nhất biết đến chân tướng.

"Nhìn đại thế héo tàn, lắng nghe Cái Thế cường giả táng ca, đến thời điểm ngươi liền biết rồi, nhân vật vô thượng xuất hiện lớp lớp, một ít cường tộc trở về, đem sát phạt ngập trời, huyết ngâm thêm cái kỷ nguyên." Cô Dịch nói rằng, hắn đang run rẩy, có kích động, còn có đối với không biết tôn kính cùng úy.

Bởi vì, chính là hắn cũng không có chân chính tìm hiểu được, những thứ này đều là này đã qua đời cố già di ngôn, là tiên hiền thôi diễn.

Bất quá, hiện tại hắn khả năng muốn biết rõ, bởi vì hắn sắp phải đi tiến vào chỗ đó, lần thứ hai yết kiến vị kia vô thượng tồn tại.

"Ngươi nói với ta những này có ý nghĩa gì?" Thạch Hạo hỏi.

"Hướng về các ngươi bộ tộc này đòi nợ, thiếu nợ ta Cô Tộc một vị Bất Hủ Chi Vương!" Cô Dịch lạnh lùng nói.

Hắn vóc người thấp bé, có chút lọm khọm, lúc này thẳng tắp eo lưng, cao giọng nói: "Năm đó, bộ tộc ta nguyên bản có thể xuất hiện một vị Cái Thế cường giả —— Tiên Vương, nhưng cũng bị Thạch Tộc tổ tiên ngăn chặn rồi!"

Thạch Hạo run rẩy run lên một cái, hai trong tộc còn có loại này ân oán? hắn phần lưng một trận phát lạnh, nói như vậy, ông lão này cũng không phải là mang theo thiện ý mà đến, mà là có thể coi là món nợ, cùng Thạch Hạo trước kia một ít suy đoán xung đột lẫn nhau.

"Ta Thạch Tộc tiền bối từng cái từng cái đỉnh thiên lập địa, vì bảo vệ biên hoang, tre già măng mọc, máu nhuộm biên hoang, lần lượt chết trận, nghĩ đến ngăn chặn ngươi Cô Tộc nhất định có hắn kiên định lý do!" Thạch Hạo nói rằng.

"Hắc!" Cô Dịch cười có chút lạnh, phi thường lạnh lẽo âm trầm, không có nhiều lời, thế nhưng ánh mắt kia thực tại hơi doạ người.

Khách!

Thạch Cốc nứt ra, có một cái thềm đá con đường dẫn tới lòng đất, chính là Âm Dương lò trấn thủ địa phương, bảo lò vẫn còn, lúc này lơ lửng giữa trời, chầm chậm chìm nổi, mang theo tiên sương mù, hoàn toàn mông lung, nhưng phảng phất có thể ép sụp Vạn Cổ chư thiên, loại kia áp lực khiến người ta muốn nghẹt thở, huyết nhục đều muốn sụp ra rồi!

Cô Dịch mang theo Thạch Hạo đi vào lòng đất.

"Lấy thân vi chủng, từ lúc Tiên Cổ thời kì liền bị nói ra, mà ta Cô Tộc chi tổ chính là trong đó thôi diễn người một trong." Cô Dịch nói rằng.

Lòng đất rất ảm đạm, phi thường khô ráo, đường nối rất dài, đây là một mảnh Địa Cung, đường chính thẳng tắp dẫn tới một cái phương vị.

Thạch Hạo trong lòng hơi kinh, bởi vì, trước đây không lâu hắn đã nghe được những người kia tiếng bàn luận, Âm Dương lò năm tháng dài đằng đẵng tới nay đều không xuất thế, là bởi vì đang giúp Cô Tộc Cổ Tổ trấn áp pháp thể, trợ hắn tồn tại.

Âm Dương lò ngay khi Thạch Cốc trong, như vậy dưới lòng đất nơi này... Lẽ nào dừng lại Cai Tộc chi tổ?

Cuối đường, là một gian nhà đá, rất đơn giản, cửa đá thô ráp, không có hoa văn các loại, càng chưa khắc rõ Đại Đạo trật tự các loại.

"Cổ Tổ, ngày xưa ngài ở này thời khắc mấu chốt pháp thể bị phá, Tiên Vương căn cơ gãy vỡ, hôm nay ta vì là ngài đưa tới một hạt giống, hắn... Lấy thân vi chủng thành công, đồng thời bị muôn vàn thử thách!"

Cô Dịch càng phù phù một tiếng quỳ trên mặt đất, rất thành kính, cũng rất nghiêm túc, ở đây lấy cái trán chạm đất, chăm chú lễ bái.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1578: Cổ Tổ

Cô Dịch lấy đầu chạm đất, quỳ bái, cực kỳ nghiêm túc cùng trịnh trọng, đối với một người kính nể đến một bước này.

Thực sự là năm xưa đầu kia cô?

Thạch Hạo biến sắc, đứng ở chỗ này, cẩn thận cảm ứng, nhưng là cũng không cái gì khí thế mênh mông lộ ra đến.

Cửa đá thô ráp, không Thần lực, cũng không có đạo tắc, đơn giản, thanh thanh thản thản, nơi này phi thường phổ thông.

Nhưng vào lúc này, cửa đá rung động, bị một nguồn sức mạnh vô hình đẩy ra, lộ ra cảnh tượng bên trong, quá đơn sơ, chỉ có một tấm giường đá, ở nơi đó ngồi xếp bằng một lão già.

Cô Tộc Cổ Tổ?!

Đây là một ông già, vóc người rất cao, tuy rằng ngồi xếp bằng ở chỗ kia, thế nhưng như trước có vẻ rất khôi vĩ, lưng rất thẳng đứng, toàn bộ mái tóc có màu vàng kim nhạt, hơi hơi trắng bệch.

Năm tháng ở trên mặt của hắn lưu lại không ít vết tích, da thịt không lại óng ánh, hắn mày kiếm nhập tấn, một đôi mắt rất thâm thúy, dường như Tinh Không.

Tên này lão nhân thời tuổi trẻ nhất định phi thường anh tuấn, có thể lường trước hắn có một con Hoàng Kim tóc dài, hai mắt có thần, năm đó từng có cái thế anh tư.

Chỉ có điều năm tháng chém tới, cường giả suy yếu, thiếu hụt một luồng

dồi dào tinh lực cùng với này ác liệt tinh khí thần.

Như vậy xem ra, hắn quay trở lại bình thường, bởi vì không hề có một chút sóng pháp lực, chớ đừng nói chi là cái gì khí thế ép người, liền dường như một cái tuổi già phàm nhân.

Này chính là Cô Tổ sao, đã từng có thể chiến An Lan, chỉ lát nữa là phải sánh vai Bất Hủ Chi Vương tồn tại?

Truyền thuyết, hắn chỉ thiếu một chút liền hóa thành cái thế Tiên Vương!

Trước đây không lâu ở Đế Quan giờ, Thạch Hạo từng nhìn thấy một giọt Bất Hủ vương huyết lăn đến, cuồn cuộn Thiên Địa, áp chế trăm vạn đại quân, này thanh thế mênh mông, không gì sánh được!

Hiện nay, một vị sống sót sinh linh, hầu như muốn so với kiên cái kia cấp bậc tồn tại, hoàn chỉnh ngồi xếp bằng ở chỗ kia, nhưng cái gì cũng không cảm ứng được.

Quá bình tĩnh, chính là phản phác quy chân, cũng có thể mang ra một ít uy thế mới đúng.

Từ đầu đến cuối, Cô Tộc kinh thế lão nhân đều không có mở miệng, vẫn rất bình tĩnh, mãi đến tận hắn giơ tay ra hiệu Cô Dịch đứng dậy, sắc mặt mới có thoáng biến hóa.

Hắn ở nhìn chằm chằm Thạch Hạo, nghiêm túc cẩn thận xem, ánh mắt ôn hòa, không mang theo khói lửa.

Bất kể là Chí Tôn, vẫn là Bất Hủ, thật muốn nhìn chằm chằm một người, không nói để cho huyết nhục sụp ra, Thần hồn run rẩy, cũng gần như, bởi vì uy thế quá đựng.

Cấp độ kia tồn tại, há mồm thôn Nhật Nguyệt, hét một tiếng Tinh Hà vỡ, đều không có vấn đề gì.

Nhưng là trước mắt lão nhân này chính là như vậy tùy ý, cũng không có hiển hiện ra Thấu Thị người Thần hồn dấu hiệu.

Một lát sau, hắn gật gật đầu, rốt cục đối với Thạch Hạo có hành động, nhẹ nhàng nhấn một ngón tay.

Trong thạch thất, Cô Dịch nhất thời kích động, huyết thống căng phồng, nếu không có ở Cái Thế cường giả trước mặt cần duy trì nên có tôn kính, hắn hầu như không nhịn được phải lớn hơn kêu thành tiếng.

Hắn cảm thấy, hạt giống này tìm đúng rồi, Cô Tộc chi tổ cần Hoang!

Thạch Hạo thân thể căng thẳng, tuy rằng không nhìn thấy sát ý, cũng không cảm giác nguy hiểm tới người, nhưng đối mặt như thế một cái trong truyền thuyết nhân vật cái thế, ai có thể trong lòng bình tĩnh?

Này chỉ tay nhắm ngay Thạch Hạo mi tâm, chính là Nguyên Thần vị trí.

Trong phút chốc, Thạch Hạo cảm thấy mi tâm nóng bỏng, có một dòng nước nóng lan tràn, sau đó xương trán của hắn bắt đầu phát sáng, cũng xuất hiện một đạo Kinh Lôi giống như tiếng vang.

Tội băng huyết vân, chớp giật nằm dày đặc, Thạch Tộc độc nhất huyết mạch phù hiệu hiển hiện!

Ở mi tâm của hắn nơi đó, có một cái dấu ấn, rất phức tạp, cũng rất rườm rà, ở Đế Quan phía bên kia bị cho rằng là Tội Huyết Ấn Ký, là sỉ nhục tượng trưng.

Nhưng mà, vào đúng lúc này, Cô Tộc nhân vật cái thế nhìn thấy cái này phù hiệu sau, nhưng lần thứ nhất lộ ra tâm tình chập chờn.

Ánh mắt của hắn rất sáng, thấm nhuần lòng người, trong nháy mắt, có chớp giật xé ra hư không, dòng sông thời gian loáng thoáng mà hiện, đây chính là hắn tâm tình chập trùng trực tiếp thể hiện!

"Không sai, là Thạch Tộc hậu nhân!"Hắn lần thứ nhất mở miệng.

Thời khắc này, Thạch Hạo rốt cục nhìn thấy rõ ràng dị thường, ông lão vẻ mặt phi thường phức tạp, ánh mắt một lúc lờ mờ, một lúc như chói chang Phần Thiên, một lúc lại có bi tự lan tràn.

Thế nhưng, tất cả những thứ này đều chuyển biến rất nhanh, chớp mắt rồi biến mất.

Chỉ là này ngắn ngủi biến hóa, tạo thành khủng bố cảnh tượng chấn động khu cổ địa này, trong thạch thất cũng còn tốt, bị một luồng sức mạnh thần bí ổn định.

Thế nhưng ở bên ngoài, trong thiên địa, Hỗn Độn Lôi điện bốc lên, tiên sương mù che trời, cũng không biết bao nhiêu vạn dặm thổ địa tan vỡ, phát sinh kinh khủng nhất động đất.

Đồng thời, thương vũ bị xé rách, có Tinh Thần rơi xuống, có mưa máu bay lả tả, như là có người đang khóc, mảnh này Vũ Trụ cũng vì đó mà đau thương!

Ngoại giới, hết thảy cường giả đều há hốc mồm.

Cũng không biết có bao nhiêu sinh linh nơm nớp lo sợ, sau đó, trên vùng đất này, các tộc run lẩy bẩy, khó có thể chống lại uy thế như vậy.

Cũng còn tốt, loại này khí thế đến nhanh đi cũng nhanh, trong nháy mắt nhẹ như mây gió, hết thảy dị thường đều biến mất không còn tăm hơi.

Trong thạch thất, rất yên tĩnh, không có tiếng động.

Thạch Hạo xương trán còn đang phát sáng, hắn thân thể như một tấm bị kéo đầy cung giống như vậy, kéo đặt biệt rất căng, dù biết rõ chiến sẽ không thắng, cũng phải ra sức một kích!

Thà rằng hạ cái vỡ đầu chảy máu, rất bi thảm chết trận, cũng sẽ không

khuất phục, đây là hung tàn thiếu niên sau khi lớn lên cũng chưa từng thay đổi rất chất.

Sẽ bị đoạt xác? Hay là, này chính là kết cục duy nhất.

Ở Thạch Hạo xem ra, hắn đi vào tuyệt cảnh.

Cô Dịch thần sắc kích động, hắn chờ mong Cổ Tổ có thể thức tỉnh, thoát khỏi khốn cục, còn có so với Hoang thích hợp hơn làm lễ vật sao, dù sao hắn lấy thân vi chủng thành công rồi!

Nhưng mà, quay đầu lại Cô Tộc Cái Thế cường giả chỉ là phất phất tay, trong mắt có cô đơn, còn có đao quang kiếm ảnh, hắn con mắt phát sinh lờ mờ ánh sáng, chiếu rọi ra Tiên Cổ vô tận bóng người, ở trong mắt hắn, có tuyệt thế đại chiến, có Huyết Hải ngập trời!

"Cổ Tổ!" Cô Dịch không rõ, đây là để bọn họ rời đi?

"Nếu như sa đọa đến cướp lấy người khác Đại Đạo hạt giống bước đi kia, ta có thể đi đến một bước này sao, thế gian từ lâu không Cô Tộc."Hắn bình tĩnh nói.

Cô Dịch thân thể run lên.

"Chuyện này đối với ngài không có trợ giúp?" Cô Dịch vẫn còn có chút không cam lòng, như vậy hỏi.

Cô Tộc chi tổ không nói gì, ngồi xếp bằng ở chỗ kia, yên tĩnh không hề có một tiếng động, một nguồn sức mạnh vô hình đem Cô Dịch cùng Thạch Hạo đẩy ra nhà đá, cửa đá kia không hề có một tiếng động khép kín.

"Liên quan với Tiên Vương, ngươi không hiểu." Vào đúng lúc này, Cô Dịch bỗng nhiên nghĩ đến hắn cái gì đã trôi qua tổ phụ, từng nói một câu nói như vậy.

Cô Dịch thẫn thờ mà đi ra Địa Cung, đến đến mặt đất, mang theo Thạch

Hạo vừa rời đi Thạch Cốc, liền bị người cấp tốc vây chặt ở.

Những này người là Chí Tôn, có Đế Tộc, cũng có những tộc khác, từng cái từng cái như gặp đại địch, ngăn chặn con đường của hắn, sau đó vừa cẩn thận nhìn Thạch Hạo.

"Cô Dịch, ngươi đến tột cùng làm cái gì?"

Những này người nhìn về phía Thạch Hạo giờ, càng rất kiêng kỵ.

Bởi vì, bọn họ ở trong có người nghe được nghe đồn, Thạch Cốc dưới có Cô Tổ, hắn từng suýt nữa Vấn Đỉnh Tiên Vương cảnh, kết quả bị Thạch Tộc tổ tiên ngăn chặn, đứt căn cơ.

Đồng dạng, cũng có người từng nghe nói, lấy thân vi chủng con đường này, không ít người từng tham dự, mà Cô Tổ từng là thôi diễn người một trong!

Bây giờ, Thạch Hạo thành công đi tới con đường kia, mà lại cái đó tổ tiên đứt đoạn mất Cô Tộc con đường phía trước, có thể nghĩ đến, một ít chuyện sẽ phát sinh.

Hiện tại, bọn họ thật sự rất hoài nghi, Thạch Hạo có hay không bị đoạt xá, hoặc là cái đó trong cơ thể hạt giống không gặp.

"Các ngươi suy nghĩ nhiều, không có một viên ngạo thị cổ kim tâm, làm sao có thể trở thành Tiên Vương." Cô Dịch càng nói ra mấy câu nói như vậy.

Lúc này, hắn có chút thoải mái, lại cực kỳ tiếc nuối.

Cô Dịch tiến một bước tự nói, nói: "Chính là chư thiên vạn đạo quấn quanh thân thể, kết thành kén, nhưng nếu không có một viên khí thôn Vạn Cổ tâm, cũng không cách nào thành đạo."

Mặc dù có hắn như vậy giải thích, ở đây tu sĩ cũng đang hoài nghi, mỗi một người đều cau mày, dù sao vừa nãy rất nhiều người đều cảm nhận được

loại kia thiên vỡ giống như cảm giác, tuyệt đối là Cô Tổ có dị động.

"Không tin, mình tra xét, mang đi hắn đi!" Cô Dịch vung một cái ống tay áo, mạnh mẽ tiễn khách.

Có một vị Chí Tôn lấy ra cổ bảo, tên là Chiếu Thần Kính, nhiều lần chiếu hướng về Thạch Hạo, để hắn tắm rửa thần quang, chung quy là không có nhìn ra dị thường gì.

"Đi thôi!"Bọn họ rời đi Cô Tộc nơi nghỉ chân.

Bởi vì, bọn họ cũng tin tưởng, nếu là Cô Tổ thật sự có hành động, sẽ không để cho Thạch Hạo như thế rời đi, đồng thời càng sẽ không giấu giấu diếm diếm, đến cấp độ kia cảnh giới, tự có Thôn Thiên khí phách.

Phương xa, một cây cổ thụ rung động, nó nâng Tinh Hà, khắp cây phiến lá mang theo ngàn tỉ vạn Tinh Thần, đây là Thế Giới Thụ, sinh tại đây giới, khéo này giới.

Nó chạc cây triển khai, toàn bộ Cổ Giới đều bị che chở.

Năm đó đại chiến qua đi, nhân này cây tồn tại khiến vốn đã rạn nứt giới bích khép lại, cũng chính bởi vì vậy khiến mảnh này Thiên Địa bảo tồn hoàn chỉnh.

Hiện tại, Thế Giới Thụ phát sáng, vương xuống một tấm pháp chỉ, trực tiếp từ vực ngoại hạ xuống.

"Bất Hủ pháp chỉ!"

Mang theo Thạch Hạo rời đi Chí Tôn, toàn bộ thay đổi sắc mặt, xuyên thấu qua Thế Giới Thụ lan truyền pháp chỉ, nói rõ tình huống gấp vô cùng gấp.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1579: Tự Do

Bất Hủ pháp chỉ, từ vực ngoại mà hàng, đây là mượn Thế Giới Thụ oai, từ Cổ Giới phần cuối mà đến!

Ào ào ào!

Thế Giới Thụ bàng bạc, uy thế cổ kim, phiến lá xoay chuyển giờ, ngôi sao chuyển động, Nhật Nguyệt ầm ầm, chấn động thế gian.

Nói như vậy, ít có người dám xúc Thế Giới Thụ, trừ phi phát sinh sự kiện lớn!

Nó là dị vực bảo vệ cây!

Pháp chỉ từ trên trời giáng xuống, rơi xuống, nó ánh sáng vạn trượng, mặt trên có ghi đầy văn tự, rạng ngời rực rỡ, móc sắt ngân hoa, có khiếp người uy thế.

Đó là Bất Hủ giả sức mạnh, dù cho không có tự mình giáng lâm, thế nhưng bọn họ một tia tinh khí thần đã truyền vào pháp chỉ trong!

Ở đây Chí Tôn đều phi thường nghiêm túc, mang theo kính ý, ở đây hành đại lễ, chăm chú đỡ lấy pháp chỉ.

Dù cho là Đế Tộc Chí Tôn, cũng là một mặt trịnh trọng, không dám khinh thường, tương tự vâng theo pháp chỉ, thể hiện ra cấp bậc nghiêm ngặt đại thế.

Bởi vì, bọn họ tuy rằng rất mạnh, thế nhưng không nhất định có thể trở thành là Bất Hủ, ở các Đế Tộc đúng trọng tâm định đô có người nói đỉnh cao nhất lĩnh vực cường giả, nhưng lại không chắc có thể đột phá bước cuối

cùng.

Trên thực tế, phải nói rất khó bước ra bước đi kia!

Ở vùng thế giới này, tuy rằng nhân khẩu đông đảo, cương Vực rộng lớn, thế nhưng Bất Hủ số lượng rất ít!

Có thể nói, chỉ cần một cái nào đó tộc xuất hiện Bất Hủ giả, như vậy ngay lập tức sẽ có thể coi là Vương tộc!

Dù cho Bất Hủ giả chết đi, ở sau đó tương đương thời gian dài dằng dặc bên trong, bọn họ như trước xem như là Vương tộc, trừ phi Cai Tộc triệt để sa sút, lại không quật khởi hi vọng.

Dù cho mạnh mẽ vì là Đế Tộc, trải qua năm tháng dài đằng đẵng tích lũy, trong tộc Bất Hủ giả cũng là một cái lòng bàn tay đếm ra, thậm chí chỉ có như vậy một hai người đến một bên.

Có thể thấy được, Bất Hủ biết bao ít ỏi, muốn đi đến bước đi kia cỡ nào gian nan!

Pháp chỉ hạ xuống sau, người ở chỗ này đều vẻ mặt đại biến!

Bọn họ còn không thấy chính văn, trước tiên liếc về kí tên nơi, lại là nhiều vị Bất Hủ giả hợp viết pháp chỉ, vội vội vàng vàng đưa tới.

"Đây là... Đặc xá Hoang!"

Dù cho là Trường Sinh bên dưới tuyệt đỉnh tu sĩ, những này người cũng ngạc nhiên, liên quan với xử trí như thế nào Hoang, hiện nay có sáng tỏ quyết định. Bất Hủ giả trịnh trọng dưới chỉ, bất luận người nào đều không được làm hại Hoang, nếu dám âm thầm ra tay, sẽ bị thảo phạt!

Này có sáng tỏ quyết định, không lại giống như mấy ngày trước như vậy, đối với Hoang thái độ vô cùng mơ hồ, dẫn đến một dãy chuyện phát sinh.

Tại sao có như vậy chuyển biến?

Rất nhanh, bọn họ được đáp án.

Khi lại một lần nữa ra đi, trải qua một ít cự thành giờ, có Đế Tộc Chí Tôn thông qua sự giao thiệp của bọn hắn hiểu rõ đến ẩn tình.

Bất Hủ Chi Vương vẫn chưa về, như trước đang ở táng địa.

Thế nhưng, một vị lão bộc từng đứng ra, loáng thoáng báo cho, Hoang hiện nay không thể làm hại, muốn hoàn chỉnh lưu lại!

Lão bộc này không phải cái khác phổ thông sinh linh, mà là An Lan động phủ trông cửa hung thú, một con lão Lang Thần, hắn tuy là vì tôi tớ, nhưng thân phận mẫn cảm.

An Lan bế quan, không người nào có thể tiếp cận, chính là hắn hậu nhân trong tình huống bình thường cũng không thể đặt chân nơi đó, chỉ có một con lão lang ở ngoài cổ động bảo vệ, bất cứ lúc nào nghe lệnh.

Người lão bộc này tiết lộ, An Lan từng tự nói, đánh cắp gỗ mục rương thiếu niên rất thú vị, nếu là bắt được, làm phải cẩn thận tra xét.

Hiển nhiên, đây là rất sớm trước đây đã nói, khi đó, bọn họ mới vừa ở Thiên Thú rừng rậm thất bại, rương gỗ bị đoạt.

Không hề nghĩ rằng, theo tình thế phát triển, Đế Quan thật sự giao ra Hoang!

Lần này, có Bất Hủ giả đi thỉnh giáo, kết quả lão bộc xuống núi, đầu kia lão lang nhấc lên An Lan từng nói lời nói, tự nhiên gợi ra chấn động mạnh.

Nhiều vị Bất Hủ giả lúc này hợp viết pháp chỉ, xuyên thấu qua Thế Giới Thụ lan truyền, trước tiên hạ xuống ý chí.

Bởi vì, bọn họ sợ Hoang xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, mặc dù nói ngày gần đây tới nay, ám lưu xu hoãn, nên tính là ở cứu trợ Hoang, nhưng

chỉ sợ phát sinh biến cố.

"Người trẻ tuổi, ngươi an toàn." Một vị Chí Tôn nói rằng.

Chỉ là, bọn họ nhìn về phía Thạch Hạo giờ, ánh mắt có chút phức tạp, đáy mắt nơi sâu xa càng là có chút thương hại.

Bị Bất Hủ Chi Vương như vậy nhớ, cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì!

Ngày hôm đó, một ít đại tộc cũng đã biết, Hoang không thể giết, không thể lại nhằm vào hắn.

Đương nhiên, những này cái gọi là đại tộc đều là mãnh liệt muốn diệt trừ Hoang chủng tộc, hoặc bị hắn giết qua trong tộc thiên tài, hoặc bị từng đánh chết độn nhất cảnh nhân vật già cả.

Thạch Hạo thật bất ngờ, hắn liền như thế giải trừ nguy cơ.

Này pháp chỉ rất nghiêm khắc, từng đề cập, ai dám làm trái, sẽ có "Tộc họa"!

Không phải một người trách nhiệm, nếu là lại thêm làm hại Hoang, sẽ liên lụy bộ tộc.

Thạch Hạo vẫn chưa bị đưa đến Hắc Thủy Thiên Lao, bởi vì hiện tại không thể dằn vặt hắn.

Đồng thời, hắn cũng không có bị đưa đến Chiến Thần thư viện, bởi vì không thể lại nhằm vào hắn, cho nữa hắn tiến vào thư viện, đối với những người khác tới nói quá nguy hiểm.

Trước đây không lâu, hắn cũng đã gây ra động tĩnh lớn, dẫn đến hơn trăm vị tuổi trẻ cường giả chết, đây là một cái không rõ mầm hoạ!

Hắn thu được tự do!

Không ai từng nghĩ tới, Hoang lại có thể tự do cất bước ở mảnh này cổ lão trên mặt đất.

Đương nhiên, ở trên người hắn ít nhất bị bày xuống lục đạo dấu ấn, là từ này pháp chỉ bay ra, bảo đảm hắn bất kể đi đến nơi nào đều sẽ bị đại nhân vật cảm ứng được.

Cũng không phải là dấu ấn tinh thần, mà là pháp chỉ mảnh vỡ, rơi ở hắn khí lực trên, không thể tróc ra.

"Tiểu hữu, ngươi có tính toán gì không?" Một vị Chí Tôn vẻ mặt ôn hòa hỏi, mà nhiều ngày trước, hắn còn rất lạnh lẽo đây.

"Mảnh này Cổ Giới, cương Vực rộng lớn, mật thổ đông đảo, ta nghĩ nhìn một chút những kia tráng lệ núi sông, Vương thành di tích cổ." Thạch Hạo bình tĩnh mà đáp.

Liền như vậy, Thạch Hạo một người ra đi.

Làm tin tức truyền ra sau, gợi ra ồ lên.

Khắp nơi đều không ngờ rằng cuối cùng sẽ là một kết quả như thế, rất nhiều có mang địch ý sinh linh không cam lòng.

Một cái màu đen ác sông, dâng tràn cuồn cuộn, đi ngang qua mấy trăm ngàn dặm khắp nơi, bao la cực kỳ.

Có thể nhìn thấy, màu đen mặt sông rất rộng, nếu là địa thế bằng phẳng giờ, nó yên tĩnh không hề có một tiếng động, nặng nề chảy qua, làm cho người ta cảm thấy cảm giác ngột ngạt.

Nhưng nếu là địa thế chót vót, từ trong núi xuyên hành giờ, nó lại gầm thét lên, như Lôi Long bừa bãi tàn phá.

Đáng sợ nhất chính là, bất luận nó yên tĩnh, vẫn là bốc lên giờ, nước sông hai bờ sông những kia đất đá vẫn là thảm thực vật cùng ngọn núi các

loại, đều bị đóng băng.

Hơn nữa, là màu đen Băng Lăng, niêm phong lại hai bờ sông.

Đây là một cái sông Thái Âm, mà lại Thái Âm chi lực phi thường nồng nặc, có thể đóng băng hai bờ sông!

Ngày hôm đó, một chiếc thuyền con trôi nổi sông lớn trên, một người trẻ tuổi đứng ở phía trên, dọc theo màu đen sông Thái Âm xuôi dòng mà xuống.

"Tiểu tử này cũng thật là thảnh thơi, trở thành tù nhân còn có tâm tình một đường ngắm cảnh."

"Ai kêu hắn thu được tự do đây, bây giờ rất thanh nhàn." Có người chế nhạo.

"Đây là tạm thời, hắn đến cuối cùng không có kết quả tốt!"

Dọc theo con đường này, có không ít sinh linh nhìn chằm chằm Thạch Hạo, có một nhóm người càng là vẫn ở theo đuôi, thậm chí từng sinh ra sát ý.

Thế nhưng, làm nghĩ đến Bất Hủ pháp chỉ truyền ra sau, bọn họ không có dám vọng động, sợ nhân tự thân tùy tiện ra tay mà liên lụy toàn bộ bộ tộc, Hoang hiện tại không giết được!

Này đã qua tám, chín nhật, Thạch Hạo rất bình tĩnh, người ở bên ngoài xem ra, hắn thật sự vô cùng nhàn nhã, một đường tiến vào Vương tộc cổ địa, xem sơn hà tráng lệ.

Hắn thật giống là cầm mình xem là một vị người lữ hành.

Đến sau đó, có chút sinh linh không lại trốn, thẳng theo tới, khoảng cách hắn gần vô cùng.

Nại Hà, Hoang tất cả đều không nhìn, đối với những kia địch ý còn có uy hiếp các loại, hoàn toàn không có đặt ở trong mắt.

Có bán bộ chí tôn theo thì lại làm sao? Căn bản không dám động thủ.

Quay đầu lại, những sinh linh này bất đắc dĩ, nhẹ nhàng thở dài, đi đi, rời đi rời đi, chỉ còn dư lại bộ phận người tò mò tiếp tục theo, muốn nhìn vừa nhìn hắn đều phải làm gì.

Màu đen sông lớn trên, Thạch Hạo không sợ hàn khí, ngồi ở trên thuyền nhỏ, lại bắt đầu thả câu.

Rào một tiếng, hắn câu ra một con màu đen hung thú, giao đầu cá thân, mở ra cái miệng lớn như chậu máu liền hướng hắn táp tới.

Kết quả sau đó không lâu, thuyền con trên dựng lên đạo hỏa, Hoang ở nơi đó vì là hung thú mổ bụng phá đỗ, bắt đầu thiêu đốt.

"Tiên sư nó, cái tên này thật sự có nhàn hạ thoải mái, tính mạng sớm muộn cũng sẽ không gánh nổi, còn ăn đi?"

Rất nhiều sinh linh đều há hốc mồm, nhìn hắn bộ dáng này, càng là phi thường thả lỏng, còn có tâm tình ăn mỹ vị đây.

Mãi đến tận Hoang muốn rời khỏi sông lớn một ngày kia, mọi người mới kinh sợ, bởi vì, nơi đó sóng biển ngập trời, màu đen Thái Âm bọt nước tung toé, xông lên trời khung.

Ở chỗ đó, có một con Côn Bằng đang trùng kích, hóa thành một cái màu đen cá lớn, với sông Thái Âm ngao du.

Thạch Hạo rời đi sông Thái Âm, tiến vào Lạc Nhập Cốc, nghe nói, nơi này táng một vị Bất Hủ giả, xung kích Bất Hủ Chi Vương thất bại, cuối cùng chết ở nơi đây.

Hắn bản thể có bộ phận Kim Ô huyết thống, khi chết chói lọi Cửu Tiêu, liệt diễm Phần Thiên.

Quay đầu lại, này mấy trăm ngàn dặm sơn cốc hóa thành tuyệt địa,

không có một ngọn cỏ, Vạn Cổ khô héo, lưu lại nồng nặc lửa đạo lực lượng.

Thạch Hạo đứng ở chỗ này lập một lúc lâu, lẳng lặng cảm ứng, như là hóa thành một toà tượng đắp, không nhúc nhích.

Mãi đến tận hai ngày sau, hắn thân thể bắn ra hào quang chói mắt, sau đó vung tay, ở đây kết ấn, không ngừng ra tay.

"Cái tên này ở ngộ đạo sao, đi khắp ở ta giới trên mặt đất, ở cảm ngộ hắn đạo của chính mình?" Này lệnh mấy người giật mình.

Chính là ở tình huống như vậy, Hoang còn không hề từ bỏ sao? Không ưu hắn tự thân tính mạng, mặc kệ tương lai của hắn, một lòng ở tu hành!

Làm rời đi tà dương cốc, Thạch Hạo một đường hướng tây, đi vào một mảnh Bất Hủ khí nồng nặc cổ địa, quanh năm yên tĩnh, không người dám đi vào.

"Nơi này nhưng là... Vị kia bế quan?"

"Vâng... Xích Vương nơi ẩn cư!"

Mặt sau, một đám sinh linh hai mặt nhìn nhau, tất cả đều dừng lại.

Xích Vương, từng nắm binh khí, giết qua Tiên Vương, hung uy cái thế, ở này một giới danh vọng quá cao rồi!

Bất quá, Tiên Cổ một trận chiến, hắn tự thân cũng xảy ra vấn đề, cũng không còn xuất thế quá, có người nói hắn ở dưỡng thương, còn có người cho rằng, hắn khả năng chết rồi.

Hoang, lại đến nơi này, hắn muốn xông vào sao?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1580: Cửu Thiên Hậu Duệ

"Khặc!"

Một tiếng ho khan truyền đến, đó là một ông già, trên người mặc áo xám, đi tới gần, mở miệng nói: "Đây là Xích Vương cuối cùng ẩn cư nơi, không người dám tiến vào.

Hắn không thể không nhắc nhở, tuy rằng cũng là theo đuôi người, nhưng cũng không phải mang theo địch ý người đâu, mà là mang theo sứ mệnh, chỉ sợ Hoang tùy hứng cùng xằng bậy.

Xích Vương, hung danh quá đựng.

Nhiều năm như vậy đều chưa từng xuất hiện, nhưng vẫn bị thế nhân nhớ kỹ.

Dù cho là dị vực sinh linh, đều cảm thấy vị này Bất Hủ Chi Vương quá hung.

Phía sau, rất nhiều người tiếc nuối, tại sao phải nhắc nhở Hoang, để hắn đi vào tự tìm đường chết được rồi.

Cổ địa trong, Bất Hủ khí tràn ngập, đó là mạnh mẽ cùng khủng bố thể hiện, cùng Tiên khí giống như vậy, đều là một cấp số vật chất, ở đây phi thường nồng nặc.

Thạch Hạo không có đi vào, đứng ở chỗ này, nhắm lại con mắt, như là ở thể ngộ, vừa giống như là đang suy tư.

Thời gian rất lâu sau, hắn mới bắt đầu hành động, ở đây giương ra thân thể, không ngừng kết ấn, lại một lần giống như tại thể ngộ diệu thuật giống

như vậy, không coi ai ra gì.

Rất lâu sau, Thạch Hạo vòng quanh nơi đây đi rồi một khoảng cách, nhưng vẫn chưa đi vào.

Hắn đương nhiên sẽ không bướng bỉnh, tới nơi này cũng chỉ là nghe nói Xích Vương hung danh quá đựng, ở bên ngoài cảm ứng một phen đầy đủ, ai biết Xích Vương bây giờ là sống sót vẫn là chết rơi mất, hắn không muốn đi tìm tòi nghiên cứu.

Thạch Hạo lại ra đi, một đường hướng tây, sau đó không lâu hắn đến đến một mảnh đầm lầy, yên lặng nhìn, không nói câu nào, đứng yên thật lâu.

Bởi vì, ở đây hắn cảm giác được một luồng bi tự, không tên cộng hưởng.

"Ha, thực sự là nhạy cảm, ngươi phát hiện thật sao? Nơi đây sở dĩ vì là đầm lầy, bởi vì đều là huyết nhục hóa thành, năm đó một đám nô bộc phản kháng, đều bị chôn giết với này. Không thể không nói, đó là một nhóm vô cùng mạnh mẽ phản loạn người, chết đi sau, cái đó huyết không khô cạn, nhuộm dần khắp nơi, hóa thành thịt nát đầm lầy."

Có người mở miệng, rõ ràng mang theo địch ý. Kích thích Thạch Hạo. Một đường đi theo, bọn họ không dám ra tay, nhưng ở trong lời nói nhằm vào hoàn toàn không thành vấn đề.

Thạch Hạo biết, cái gọi là nô bộc hẳn là Cửu Thiên sau khi chiến bại, bị lược tới đây một nhóm cường giả, bị tàn nhẫn trấn áp.

Bởi vì, hắn không ngừng nghe nói qua một lần. Cùng dị vực thế hệ tuổi trẻ tranh hùng giờ, bọn họ cũng từng cố ý kích thích quá Thạch Hạo. Nói Cai Tộc có lão nô, là Cửu Thiên tiên dân, đến nay còn đang vì bọn họ phục vụ.

Thạch Hạo đứng ở chỗ này ở rất lâu, một câu nói cũng không có nói.

Cuối cùng, hắn xoay người rời đi.

Đón lấy, hắn tiến vào một mảnh núi lớn hùng vĩ, nơi này có rất nhiều vách đá, đều có khắc Đại Đạo phù hiệu, có óng ánh Xông Tiêu. Có lớn lao vô biên.

"Ghi tên bảng vàng!"

Thạch Hạo nhìn nơi đây, rất là kinh dị, mảnh này vùng núi có chân chính ghê gớm Đại Đạo ý vị, rất nhiều cao thủ từng ở đây lưu danh.

"Phàm là khai sáng thiên công, hoặc nghiên cứu ra hi thế tổ thuật người, cũng có thể tới đây ghi tên, cung hậu nhân chiêm ngưỡng. Ghi chép xuống vạn thế công huân." Dựa theo có người nói.

Dị vực hiếu chiến, sùng thượng vũ lực.

Chỉ cần đang tu luyện trên đường đi có phi phàm cống hiến người, đều sẽ bị ghi khắc.

Hiển nhiên, này không phải nơi bình thường, Thạch Hạo không đi vào được, nơi này bị phong ấn. Chỉ có thể phóng tầm mắt nhìn.

Nhưng dù vậy, cũng làm cho hắn bị xúc động mạnh, ở trên núi đá khắc xuống mình tên người, đi kèm Đại Đạo khí tức, hiển lộ ra liên quan với đối với nói bộ phận lý giải.

Dù cho là ở phía xa quan sát, cũng sẽ có thu hoạch.

Ở nơi này, Thạch Hạo nghỉ chân mấy ngày mới rời đi.

"Cái tên này vẫn đúng là giữ được bình tĩnh. Liền như thế một đường vừa đi vừa nghỉ, đúng là ở ngộ đạo sao?" Có người nói nhỏ, cau mày.

Liền như vậy, Thạch Hạo tốn thời gian một tháng, đi rồi rất nhiều nơi, thậm chí còn từng tiến vào mấy cái Vương tộc cổ địa, cùng với Đế Tộc nơi nghỉ chân ngoại vi.

Ngày hôm đó, Thạch Hạo tiến lên, đi ngang qua một cái trại giờ, phát

hiện người ở bên trong rất nguyên thủy, rất nhiều người đều quần áo lam lũ, để trần cánh tay, mà lại khí chất rất hung, dường như trộm cướp.

"Đây là cái nào bộ tộc?" Thạch Hạo kinh ngạc.

Ở này dị vực, hắn còn chưa phát hiện chật vật như vậy bộ tộc đây, dừng lại trại vừa cũ lại phá, hơn nữa rất bẩn loạn, dường như một đám người lưu lạc khu dân cư.

"Cùng ngươi đến từ cùng một nơi." Có người khà khà cười gằn.

Thạch Hạo nghe vậy, nhất thời cả kinh, sau đó đi tới, tiếp cận trại.

"Các ngươi tới từ Đế Quan phía bên kia?" Thạch Hạo hỏi dò.

Kết quả, trại trong sinh linh đều rất cẩn thận, trong mắt hết sạch lấp lóe, không người nào nguyện ý trả lời.

"Ta cũng tới tự phía bên kia!" Thạch Hạo chủ động báo cho.

"Có đúng không, ngươi cũng là trôi giạt khắp nơi người, bây giờ không người nào nguyện ý thu làm tôi tớ sao?" Có một gã đại hán đi tới, mang theo bức người khí tức.

Cũng trong lúc đó, còn có một chút người vây tới, vây quanh Thạch Hạo.

"Đưa ngươi trên người Bảo Cụ, pháp khí chờ đều giao ra!" Một đám người rất hung, trong mắt hàn quang lạnh lẽo, lại muốn cướp đoạt Thạch Hạo.

Mà này tuyệt đối không phải đùa giỡn, Thạch Hạo cảm giác được bọn họ sát ý, một lời không hợp, liền muốn giết chóc.

Đây là vì sao? Thạch Hạo ngẩn ra.

"Đều tránh ra!" Nhưng vào lúc này, trước kia từng khuyên can Thạch

Hạo không nên vào Xích Vương bế quan lão giả áo xám lại xuất hiện, ở đây quát mắng những người kia.

"Ngài đến từ Vương tộc? Xin hỏi, còn cần chiến phó sao?" Một tên trong đó tráng hán cẩn thận từng li từng tí một hỏi, nhìn chằm chằm lão giả áo xám ống tay áo trên đánh dấu, nhận ra hắn thuộc về một cái Vương tộc.

Thạch Hạo ngạc nhiên, vì sao lại như vậy, lại chủ động yêu cầu người thu làm chiến phó?

"Ha ha, nhìn thấy không, bị lướt tới sinh linh cũng không phải là mỗi một cái đều là xương cứng, đây mới là chân tướng!" Lão giả áo xám cười nói.

Thạch Hạo trầm mặc, có thể nói cái gì? Những người kia lại có rất mạnh nô tính.

Thời khắc này, hắn rõ ràng, rất nhiều chuyện với hắn tưởng tượng không giống nhau, tiên dân lưu lại nơi này một giới hậu nhân không thể đều sẽ kiên cường đến cùng.

Cái gọi là huyết chiến đến cùng, hết thảy ngông nghênh bất khuất, rất nhiều đều là lý tưởng hóa.

Bất quá, Thạch Hạo cũng rõ ràng, không nên quái những này người, năm tháng dài đằng đẵng qua đi, một đời lại một đời người tình cảnh gay go, từ lâu không phải Tiên Cổ thời kì đám kia tiên dân, từ lâu đối với Cửu Thiên không có lòng trung thành.

Chính là đã từng rất kiên cường chủng tộc, cũng rất có thể sẽ bị dằn vặt mất đi hết thảy kiêu ngạo.

Có như vậy trại, rất hiện thực, không thể mỗi một vị Cửu Thiên hậu duệ đều sẽ duy trì huyết tính cùng ngông nghênh.

Thời gian là một cái lưỡi dao sắc, chém xuống rất nhiều, chém xuống có

vinh quang, có tự tôn, còn có năm đó bất khuất cùng kiêu ngạo.

Thạch Hạo thở dài, hắn không trách những sinh linh này, ngược lại rất đồng tình, này kỳ thực là một đám người đáng thương.

Quả nhiên, ở con đường sau đó trên, hắn lại đang khu vực này nhìn thấy mấy cái trại đá, nhìn thấy một đám rất nguyên thủy lạc hậu mà lại cam nguyện làm Vương tộc chiến phó bộ tộc.

Thạch Hạo không muốn nhiều dừng lại, rất nhanh sẽ rời đi khu vực này.

"Như vậy bộ tộc mới có thể sống lâu dài, có huyết tính cùng kiên cường đến cùng Cửu Thiên hậu duệ ngươi cũng từng từng thấy, sinh tồn gian nan, ăn bữa nay lo bữa mai, ví dụ như Chiến Thần thư viện bồi luyện người, nhất định phải chảy máu chí tử." Lão giả áo xám nói rằng.

Hai ngày sau, Thạch Hạo nhận được một phần thiệp mời, mặt trên chữ rạng ngời rực rỡ, phi thường xán lạn.

"Ồ, lại sẽ mời hắn?"

Phía sau, còn có một chút mang theo địch ý theo đuôi người chưa từng rời đi, nhìn thấy này thiệp mời sau mỗi một người đều phi thường giật mình.

"Vậy cũng là cơ duyên lớn à, không có đạo lý mời hắn, dựa vào cái gì để hắn đi!?" Có một ít người không cam lòng, liền bọn họ đều không có loại kia cơ hội.

Thạch Hạo nhìn về phía này lão giả áo xám, người này chính là phụ trách theo hắn người.

"Đây là Trà Đạo Hội thiệp mời, không phải ta giới siêu tuyệt thiên tài sẽ không bị mời."

Thạch Hạo được đáp án, cũng rất sắp rồi giải đến tường tình.

Cái gọi là Trà Đạo Hội, còn gọi là Ngộ Đạo Trà Hội.

Ở này dị vực, có một cây tiên dược, cực kỳ đặc biệt, giá trị to lớn, nó chính là Ngộ Đạo Trà Thụ!

Tiên dược thành cây, vốn là ít ỏi, huống hồ là giúp đỡ người ngộ đạo cây trà, chuyện này quả là không thể tưởng tượng, mỗi khi nó thành thục giờ, đều sẽ gợi ra náo động.

Đối với dị vực rất nhiều sinh linh tới nói, rất nhiều năm một cái Luân Hồi, mỗi một lần lá trà có thể hái giờ, đều nhất định sẽ là một hồi thịnh hội!

Đến vào lúc ấy, rất nhiều nhân vật ngất trời đều sẽ xuất hiện, ngồi vây quanh ở Ngộ Đạo Trà Thụ dưới, ở nơi đó thưởng thức trà luận đạo, tiến hành luận bàn.

Đương nhiên, muốn thưởng thức trà cũng phải có tư cách mới được.

Mỗi một năm, đi người đâu chỉ trăm vạn, nhưng quay đầu lại chỉ có số ít người may mắn ẩm trà ngộ đạo.

Bởi vì, cây cổ thụ kia nói như vậy, sản lượng rất ít, mà tối phồn thịnh thời điểm cũng chỉ sinh trưởng 3000 cái lá cây, một mảnh diệp liền có thể khiến người ta tỉnh ngộ, giá trị kinh thiên.

"Có Bất Hủ giả xuất hiện sao?" Thạch Hạo hỏi.

"Mặc dù là thịnh hội, nhưng nhiều sau đó thế kỳ tài ngút trời vì là chủ." Lão giả áo xám đáp.

Đồng thời, hắn cũng không có ẩn giấu, ở nơi đó luận đạo, thắng được người có thể được càng nhiều Ngộ Đạo Trà Thụ phiến lá, này mang ý nghĩa có thể không ngừng tỉnh ngộ.

Ngày xưa, có người ở nơi đó uống xong một chén lại một chén trà ngộ đạo, cuối cùng đến ngộ Đại Đạo, phá Chí Tôn cảnh, trở thành Bất Hủ, khiếp sợ tứ phương.

Còn có người tích lũy lâu dài sử dụng một lần, ngồi xếp bằng Ngộ Đạo Trà Thụ dưới, từ trảm ngã cảnh giới một đường xông lên phía trên, dị tượng kinh thiên!

"Có chút ý tứ!" Thạch Hạo gật đầu, cuối cùng quyết định đi tới.

Ngộ đạo núi, tuyệt đối mang theo danh tiếng, là dị vực một chỗ Thánh Địa!

Chỉ vì, nơi này sinh trưởng ra một cây Ngộ Đạo Trà Thụ, là một cây tuyệt thế cổ tiên dược, quý giá đến không thể nào tưởng tượng được.

Mỗi khi lá trà thành thục giờ, nơi này đều sẽ có một hồi thịnh hội.

Thạch Hạo đến, đến đến ngộ đạo dưới chân núi, này ngọn núi thật sự rất lớn, dị thường hùng hồn, toả ra tiên sương mù.

Mới đến dưới chân núi, liền nhìn thấy rất nhiều sinh linh, mỗi cái chủng tộc đều có.

"Không nên thương tổn ta bà nội, ô ô..." Ở ngay dưới chân núi, truyền đến tiếng khóc, ô ô non nớt, ở nơi đó có một cái bốn, năm tuổi bé gái che chở một cái bà lão, nhào vào trên người nàng, che chở nàng, không khiến người ta thương tổn nàng.

"Phạm lỗi lầm nô bộc, thưởng nàng chết đều là hẳn là, đã nhiều năm như vậy, Cửu Thiên đều muốn xong, các ngươi còn muốn muốn này cốt khí cùng huyết tính? Buồn cười!"

Một người trẻ tuổi sắc mặt rất lạnh, nhấc chân dẫm đạp xuống.

Thạch Hạo lông mày đứng lên, có tức giận, cũng có vui mừng, tức giận người trẻ tuổi này tàn nhẫn, liền bé gái đều muốn đồng thời giẫm, vui mừng chính là nhìn thấy Cửu Thiên hậu duệ trong cũng có cùng trại đá không giống nhau người.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1581: Nhân Tộc

Tiểu Cô Nương không lớn, bốn năm tuổi, nguyên bản rất xinh đẹp, nhưng bây giờ khuôn mặt nhỏ mang theo sợ hãi, mắt to bên trong ngấn đầy nước mắt, nhào vào Lão Ẩu trên thân.

Nàng ở nơi đó khóc, hô hào, duỗi ra một đôi tay nhỏ cánh tay, che chở tổ mẫu của mình, dùng mình nhu nhược nhỏ thân thể ngăn cản, không cho nam tử kia thương tổn Lão Nhân.

Nam tử trẻ tuổi không chút nào mềm lòng, bàn chân kia đối Tổ Tôn hai người liền đạp xuống, trong mắt mang theo lãnh quang, thần sắc có chút tàn nhẫn.

Cái này nếu là bị đạp trúng, nhỏ như vậy hài tử sao có thể tiếp nhận, mà bà lão kia nhìn cũng không phải cao thủ gì, tuổi tác rất lớn, cũng rất khó không phụ trọng thương tổn.

"Không nên thương tổn nàng!" Lão Nhân khóe miệng có máu, trên trán tràn đầy nếp nhăn, tóc trắng phơ, dãi dầu sương gió, nàng dùng lực lật ra cả người, dùng thân thể của mình ngăn tại Tiểu Cô Nương bên người.

"Tổ Mẫu!" Tiểu Cô Nương khóc lớn, Nước mắt lăn xuống, tê tâm liệt phế.

Nam tử trẻ tuổi Đại Cước hướng về phía trước, vẫn không có dừng lại, mắt thấy là phải rơi vào trên người của các nàng.

Ầm!

Ngay một khắc này, nam tử trẻ tuổi này cảm giác phía sau lưng kịch liệt đau nhức, cả người bay lên, phù phù một tiếng té lăn trên đất, gân cốt phảng

phất gãy mất, toàn thân đau nhức.

Nhất là phần lưng, nóng bỏng, đau nhức khó chịu.

"Ai?!" Hắn phẫn nộ.

Bởi vì, đây là bị người một chân đạp bay.

Nguyên bản, hắn muốn giẫm hướng Tổ Tôn hai người, kết quả mình ngược lại bị người thực sự bay, cái này thực sự có chút nằm ngoài sự dự liệu của hắn.

"Nhân tộc, Cửu Thiên hậu nhân, ngươi... Dám nhục ta?!"

Khi hắn thấy rõ Thạch Hạo về sau, nhìn ra đây nhất định là nhân tộc, lúc này giận dữ, sắc mặt tái xanh, âm trầm xuống, quát: "Ngươi là nhà nào Nô Bộc?"

Bởi vì, hắn thấy, Cửu Thiên hậu nhân đa số Các Tộc tôi tớ, ít có tự do thân.

"Đối một đứa bé ra tay, ngươi cũng quá độc ác đi." Thạch Hạo đứng ở chỗ này, nhìn về phía trên đất nam tử trẻ tuổi.

"Liên quan gì đến ngươi, đây là nhà ta Nô Bộc. Muốn giết cứ giết, muốn róc thịt liền róc thịt, ngươi một cái nhân tộc mà thôi, cũng dám ở trước mặt ta làm càn!" Trên đất nam tử tỳ tức nổ tung.

Trong chốc lát. Hắn liền nhảy lên một cái, lạnh lùng đe dọa nhìn Thạch Hạo, bởi vì một cước kia mặc dù đau nhức, nhưng Thạch Hạo cũng không đối với hắn hạ sát thủ.

Lúc này, chung quanh sinh linh tất cả đều trông lại.

"Thiếu Chủ thế nào?" Đồng thời. Ở phía xa có người nghe được động tĩnh, một đám người cấp tốc chạy đến, hiển nhiên là tên nam tử này thủ hạ.

Đương nhiên, cũng có một số người kinh hô, bởi vì, có chút sinh linh lần đầu tiên liền nhận ra Hoang, tuyệt đối không ngờ rằng là cái này Sát Tinh.

Ầm!

Thạch Hạo đi tới, một chân bước ra, sau đó phịch một tiếng, đá tại nam tử trẻ tuổi này trên thân. Đem phía sau hắn muốn mắng những lời kia tất cả đều chặn lại trở về.

Nam tử này ngạc nhiên, hắn rất cường đại, lúc này đã tránh né, đồng thời xuất thủ, tổ thuật quang mang che kín thân thể, kết quả vẫn là bị đá bay.

Lần này cũng không muốn vừa rồi, bộ ngực của hắn trực tiếp có mấy cục xương bể nát, hắn kêu thảm, miệng bên trong thổ huyết, ngã nhào trên đất.

"Ngươi là ai. Dám ra tay với ta?!" Nam tử trẻ tuổi ánh mắt hung ác nham hiểm, nghiến răng nghiến lợi.

"Tiểu Đạo Hữu, ngươi đi nhanh lên!" Trên mặt đất, tên kia Lão Phu Nhân thúc giục Thạch Hạo. Sợ hắn trêu ra họa sát thân.

Tiểu nữ hài kia mang trên mặt nước mắt, trong mắt to có cảm kích, cũng có sợ hãi, nhìn lấy Thạch Hạo, có chút không biết làm sao, không nghĩ tới sẽ có người xuất thủ trợ bọn họ.

"Nhân tộc. Nô Bộc mà thôi, cũng dám động thủ với ta, ta mặc kệ ngươi là cái nào Nhất Vương tộc chiến bộc, ngươi cũng chết chắc!" Người trẻ tuổi kia lạnh giọng nói.

Nhỏ sắc mặt của cô gái nhất thời Tuyết Bạch, bị kinh sợ hoảng sợ, cái mũi của nàng co lại co lại, nhỏ giọng thút thít, trên mặt hoảng sợ, nói: "Đại Ca Ca, ngươi đi nhanh lên đi."

Tổ Tôn hai người đều đang khuyên Thạch Hạo.

Chung quanh có không ít người đã nhận ra Thạch Hạo, nhao nhao lên tiếng kinh hô, nghị luận lên.

"Là Hoang, hắn đến rồi!"

Đồng thời, thanh niên trẻ tuổi kia tôi tớ cũng chạy tới, mang theo kinh sợ, cũng mang theo sát ý, nhìn hướng bên này.

"Giết hắn cho ta!" Nam tử trẻ tuổi đỏ hồng mắt quát.

"Thiếu Chủ, bớt giận a, hắn là Hoang!" Những người ở này nhanh chóng đỡ dậy nam tử trẻ tuổi, tiến hành khuyên can.

"Hoang, cái nào Hoang, a, là hắn?!" Nam tử này từ nổi giận bên trong bừng tỉnh, trong mắt Xích Sắc biến mất, hắn vẫn như cũ phẫn nộ, nhưng nhìn hướng Thạch Hạo lúc, có chút bất đắc dĩ.

Bởi vì, chuyện gần nhất xôn xao, có người nào không biết Hoang tên? Nhất là bây giờ hắn nó phóng thích, thu hoạch được tự do, Bất Hủ hạ xuống Pháp Chỉ, bất kỳ người nào không được gia hại hắn.

Nam tử trẻ tuổi này rất không cam lòng, đầu tiên luận thực lực bọn họ khẳng định không bằng Hoang, tiếp theo muốn tìm người người trả thù, cũng sẽ kiêng kị tại Bất Hủ người Pháp Chỉ.

"Hoang, ngươi tuy mạnh mẽ, nhưng cũng không quản được chuyện của ta a? Đó là nhà ta tôi tớ, ta muốn xử trí như thế nào liền xử trí như thế nào!" Nam tử trẻ tuổi tức giận nói, hắn đến từ một cái Vương Tộc, hoàn toàn chính xác có một ít hung ác điên cuồng tư bản.

Tổ Tôn hai người đều đang ngẩn người, bởi vì xuyên thấu qua những lời kia, các nàng nghe ra, cái gọi là Hoang siêu cấp cường hãn, để Vương Tộc Thiếu Chủ đều kiêng kị.

"Đại Ca Ca, ngươi cứu lấy chúng ta đi." Tiểu Cô Nương mở miệng, mắt to bên trong tràn đầy nước mắt, hơi nháy mắt động, nước mắt liền thành

chuỗi lăn xuống, đáng thương vô cùng.

Thạch Hạo nhẹ gật đầu, thậm chí cũng không hỏi vì cái gì, bởi vì không cần suy nghĩ nhiều, cũng có thể minh bạch tình cảnh của bọn hắn, thân là Cửu Thiên hậu duệ, sinh hoạt thê thảm.

"Hoang, ngươi dựa vào cái gì quản tôi tớ?" Vị kia Vương Tộc Thiếu Chủ lạnh giọng nói.

"Thiếu Chủ, được rồi, dù sao một cái tôi tớ, không nên vọng động." Ở bên cạnh hắn, có mấy tên lão bộc vội vàng tiến lên, ngăn cản hắn, mang lấy hắn liền đi.

Nam tử trẻ tuổi kia cũng hơi tỉnh táo ngắm, không tiếp tục tiếp tục quát lớn, bởi vì, hắn cũng một trận hoảng sợ, đã sớm nghe qua Hoang truyền thuyết, nếu là có người chọc giận đối phương, nói không chừng thật sẽ trực tiếp diệt hắn.

Thạch Hạo bắt đầu leo núi, này Tổ Tôn hai người theo sau, cái này khiến hắn thở dài, tạm thời tương trợ, cũng không có nghĩa là triệt để giúp các nàng giải trừ hậu hoạn.

Ngộ Đạo núi, phi thường to lớn, đi ở phía trên, như là Vi Trần, Sơn Thể khoáng đạt, giống như là có thành tựu trăm tiến lên tòa núi lớn cũng cùng một chỗ bố trí.

Leo núi rất nhiều người, có rất ít bay đi lên, đều tại từng bước từng bước tiếp lấy thềm đá hướng lên, bởi vì muốn Ngộ Đạo, nhất định phải như vậy.

Đồng thời, đây là rất nhiều sinh linh bên trong Thần Thánh Chi Địa, không cho phép tùy ý bay qua, đi bộ lên núi, biểu thị tôn kính.

Cho dù Sơn Thể rất lớn, khoảng cách đỉnh núi còn rất xa, nhưng là Thạch Hạo đã có thể cảm giác được, tại này đỉnh núi có một cỗ tràn đầy như là biển Sinh Mệnh Tinh Khí, không cần suy nghĩ nhiều, vậy dĩ nhiên là Trường Sinh Dược —— Ngộ Đạo Trà Thụ.

Đồng thời, trên đỉnh núi có một cỗ ánh sáng dìu dịu vẩy xuống, dù là Sơn Thể cự đại, cũng có thể cảm ứng được một cỗ tường hòa khí tức đang cuộn trào.

Trên núi sinh linh rất nhiều, có ít người nhận ra Thạch Hạo, cũng không dám quá mức tiếp cận, cùng hắn bảo trì khoảng cách nhất định.

Cứ như vậy, nguyên bản chen chúc lên núi đường, Thạch Hạo chung quanh ngược lại rất khoáng đạt, không người nhét chung một chỗ.

Sơn Thể kiên cố, thế mà đang phát tán ra từng tia từng sợi Tiên Khí, cái này xem xét liền là tiên sơn, thích hợp tu hành, cái này cũng khó trách được xưng là Ngộ Đạo núi.

Đường bên cạnh, có một ít Đình Đài Lâu Các, cung cấp người nghỉ ngơi, không phải rất nhiều, tô điểm ở trên núi, tăng thêm thác chảy suối phun, tiên vụ trận trận, cũng là rất tinh xảo, rất mỹ lệ.

"Ừm?"

Thạch Hạo ngẩng đầu ở giữa, thấy được xa xa một tòa Đình Đài, nơi đó có người uống rượu, có một ít người trẻ tuổi tụ họp, ở nơi đó đàm tiếu.

Tại bàn kia bên trên, không chỉ có thịt rượu, còn có hài đồng!

Thạch Hạo thấy được một màn kia, da đầu lúc ấy liền cùng phát nổ cảm giác, bởi vì hắn nhìn thấy một người nam tử há mồm liền nuốt hạ một đứa bé, đỏ tươi máu ở tại huyết bồn đại khẩu bên trong tóe lên.

Tại Thạch Hạo bên người, Lão Phu Nhân thân thể phát run, về phần tiểu nữ hài kia thì là kinh dị, run lẩy bẩy, trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi.

Thạch Hạo lập tức biết ngắm, đến tột cùng vì cái gì, Tổ Tôn hai người sẽ bị nhằm vào.

Nhưng vào lúc này, Đình Đài nơi đó một đám người trẻ tuổi cũng trông

lại, đang theo dõi Thạch Hạo!

"Ta biết Phò Mã bây giờ ở vào thời khắc mấu chốt, sẽ phải thuế biến, vì vậy đặc dị tìm tới một số huyết mạch phi thường kỳ dị nhân tộc Linh Đồng, chưa từng nghĩ chạy một cái, cũng bị này Hoang quấy nhiễu, phá hư." Cái kia từng bị Thạch Hạo đạp qua Vương Tộc Thiếu Chủ nói ra.

Đồng thời, lúc này, hắn nhìn chằm chằm bên này, ánh mắt lạnh lẽo, nhìn chăm chú Thạch Hạo, mang theo khiêu khích vị đạo.

Thạch Hạo nhìn thấy, trong đình đài hẳn là chỉ có một người đang ăn hài đồng, lúc này chính đang nhìn nơi này, nó khóe miệng còn đang chảy máu, bởi vì hắn đang nhấm nuốt.

Sống sờ sờ ăn một đứa bé con!

Đồng thời, tại bàn kia bên trên còn có một cái Đại Ngọc bàn, ở trong còn có mấy tên hài tử, đều là nhân tộc Linh Đồng, thể bên trong ẩn chứa lấy một số kỳ lạ Huyết Mạch Lực Lượng.

"Ngươi động thức ăn của ta, nhân tộc, Hoang, ngươi quá đem mình coi là chuyện to tát đi?" Trong đình đài, cái kia cầm đầu nam tử lạnh lùng nói ra, miệng bên trong lạch cạch lạch cạch rung động, cũng có máu chảy xuống.

Giờ khắc này, Thạch Hạo tê cả da đầu, không phải e ngại, mà là có một cỗ Nộ Diễm dâng lên, hắn lúc này liền vọt tới, muốn đại khai sát giới.

Hậu phương, một mực theo đuôi Thạch Hạo người, tất cả đều sợ hãi, bởi vì giờ khắc này Hoang khí tức thật là đáng sợ.

"Hoang, ngươi muốn làm gì?!" Cái kia Vương Tộc Thiếu Chủ cái thứ nhất đứng lên, quát tháo Thạch Hạo.

"Oanh!"

Đáp lại cho hắn chỉ là nhất quyền, Thạch Hạo Súc Địa Thành Thốn, một

bước liền bước đến nơi này, đánh phía cản đường người.

Cái này Vương Tộc thiếu niên tuy nhiên đang liều hết sức phạm vi tay, nhưng là, trong mắt sát na liền hiện lên vẻ hoảng sợ, Kỳ Thân Thể phù một tiếng liền nổ tung.

Chỉ để lại một cái đầu lâu, mang theo kinh hoảng, mang theo hoảng sợ, nhanh như chớp lăn xuống tại đình nghỉ mát bên cạnh, còn chưa chết, lại càng đáng sợ, tại phẩm vị sinh không chết như dày vò.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1582: Oanh Sát

Một đám người đều chấn kinh, đột nhiên mà đều từ trong đình đứng lên, đối mặt Thạch Hạo.

Ai cũng không nghĩ tới, Hoang sẽ như thế bá khí, trực tiếp nổi lên, chủ động trêu chọc bọn hắn. Này Vương Tộc Thiếu Chủ đầu lâu tại nhấp nhô, để bọn hắn tất cả đều thân thể phát lạnh.

"A..."

Tên kia Vương Tộc Thiếu Chủ hoảng sợ, hắn chỉ còn lại đầu lâu là Hoang cố ý lưu lại, lăn xuống tại đình bên cạnh, chịu đủ kịch liệt đau nhức tra tấn, ở nơi đó nhìn lấy.

Thạch Hạo sát khí đằng đằng, cứ như vậy vận dụng Súc Địa Thành Thốn Đại Thần Thông, một bước bức tới, nhìn chằm chằm trong đình toàn bộ sinh linh.

Một cái Ngọc Bàn ở trong có mấy tên hài tử, đều chỉ có ba bốn tuổi lớn, bị phong bế, không thể nói không thể động, nhưng là trong mắt tràn đầy hoảng sợ, đều nhanh hoảng sợ chết rồi.

Thạch Hạo cũng nhìn thấy qua một số Hung Thú, rất hung tàn, tuy nhiên lại chưa từng nhìn thấy dạng này, tướng mạo nho nhã, được xưng tụng cute thiếu niên, thế nhưng là ăn lúc nhưng lại há miệng huyết bồn đại khẩu, như thế doạ người.

"Hoang, nơi này không phải Đế Quan, thân ngươi tại ta giới, không khỏi quá Trương Cuồng!" Có người quát.

Ầm!

Thạch Hạo vẫn như cũ là nhất quyền, ánh mắt của hắn băng hàn, Quyền Lực rất tập trung, phun ra một đạo đáng sợ Thần Quang, trực tiếp đánh xuyên người kia thân thể, để hắn tại chỗ kêu thảm, hoành bay ra ngoài, trên mặt đất nổ tung, cũng chỉ còn lại có một cái đầu lâu tại nhấp nhô.

Không phải là không thể giết, mà là Thạch Hạo cố ý lưu lại, để bọn hắn nhìn lấy, đồng thời phẩm vị bị tử vong uy hiếp vị đạo.

Trong lương đình có người, cả đám đều giết người không chớp mắt, nhưng bây giờ đối mặt Thạch Hạo lúc, bọn họ đều hoảng hốt, không có dĩ vãng thong dong.

Chỉ có vị kia được xưng Phò Mã nho nhã nam tử, rất bình tĩnh, miệng bên trong còn đang nhấm nuốt, chậm chạp nuốt xuống trong miệng thực vật, tối hậu lại dùng khăn lụa Sát Sát khóe miệng tràn ra vết máu.

"Hoang, ngươi biết mình đang làm cái gì sao?" Hắn mở miệng, như vậy chất vấn.

Hậu phương, Lão Phu Nhân cái khác Tiểu Cô Nương sớm bị dọa khóc, bởi vì, nếu như không phải Thạch Hạo cứu nàng, vừa rồi hơn phân nửa cũng là nhìn thấy trước mắt đến tràng diện, nàng Hội bị ăn sạch.

"Hoang, ngươi đừng làm loạn." Trong lương đình, còn có những người khác ngoài mạnh trong yếu, như vậy hô.

"Ngươi đến mấu chốt cấp độ, cần nhân tộc đặc thù huyết mạch? Nhưng mà, liền như vậy tàn nhẫn ăn hết?" Thạch Hạo lạnh giọng nói.

Nếu là dã thú cũng liền thôi, cái này là một cái hình người sinh vật, rất ưu nhã, cũng rất thong dong, trước mặt mọi người tinh tế ăn hoặc là hài đồng, cái này tương phản thực sự quá lớn.

Cũng chính bởi vì vậy, Thạch Hạo tận mắt thấy, quyết định muốn như lôi đình xuất thủ, hắn thấy, này cái gọi là Phò Mã hung ác điên cuồng làm cho người giận sôi.

"Những hài tử này nhỏ như vậy, ngươi cũng nhẫn tâm liền tàn nhẫn như vậy ăn hết?" Thạch Hạo quát.

Hắn cẩn thận cảm ứng, đã phát giác, những hài tử này trời sinh có một ít kỳ dị xương cốt, huyết mạch bất phàm, sau khi lớn lên hẳn là cái gọi là "Đệ nhất", trời sinh trong tay nắm giữ một loại Bảo thuật.

Mà dạng này là Linh Đồng, hồn nhiên ngây thơ, Ấu Tiểu bất lực tuổi tác đoạn, lại biến thành Huyết Thực, muốn bị người sống sờ sờ ăn hết.

"Ta cho ngươi một cái cơ hội, lập tức quay người, chớ tự lầm. Bởi vì, cái này mặc kệ chuyện của ngươi, đây là thức ăn của ta." Cái này Phò Mã nói như vậy.

Trước kia cái kia Vương Tộc Thiếu Chủ, nhất định là vì vuốt mông ngựa, cho nên muốn dâng lên Tiểu Cô Nương.

"Ngươi tính là gì, ta dùng lấy ngươi cho cơ hội sao?" Thạch Hạo nói ra, đồng thời bóp Quyền Ấn, lại phải chuẩn bị xuất thủ.

"Hoang, mau dừng tay đi, không cần lên xung đột!" Một mực cùng ở hậu phương Hôi Y Nhân, tranh thủ thời gian Truyền Âm, để hắn đừng xúc động.

Thạch Hạo muốn biết, nam tử nho nhã kia lai lịch ra sao, kết quả lão giả áo xám bảo hắn biết, đây là đế tộc "Phò Mã".

Đồng thời, là cùng hung nhất đế tộc có quan hệ, là Xích Vương nhất mạch người.

"Vị hôn thê của hắn, là Xích Mông Hoằng muội muội!" Hôi Y Nhân cáo tri.

Xích Mông Hoằng, vì Xích Vương nhất mạch thế hệ này kiệt xuất Truyền Nhân, từng cùng Thạch Hạo cùng một chỗ được đưa vào Âm Dương trong lò nấu luyện, tu vi siêu phàm.

Đồng thời, Xích Mông Hoằng vẫn muốn giết Hoang!

Dưới mắt, nhìn thấy cái này Phò Mã thế mà cùng Xích Vương nhất mạch có quan hệ.

Xích Mông Hoằng muội muội, thân là đế tộc Đích Hệ, có tư cách xưng là Công Chúa, trước mắt người này tự nhiên cũng thân phận đáng sợ.

"Hoang, ngươi hẳn là minh bạch mình tình cảnh đi, còn không lui xuống." Trong đình có người gặp Thạch Hạo đang ngẩn người, không nói gì, cho là hắn có ý sợ hãi, dạng này kích thích hắn.

Nơi này chuyện phát sinh tự nhiên dẫn phát rối loạn, bởi vì xa xa trên sơn đạo, trên những bậc đá kia có không ít sinh linh đều nhìn thấy một màn này.

"Bức ta từng bước từng bước giết các ngươi sao?" Thạch Hạo rốt cục mở miệng.

Trong lương đình, lời mới vừa nói mặt người màu tóc trắng, không tự chủ được rút lui, có chút hối hận, nội tâm xuất hiện vẻ lo lắng, phi thường sợ hãi.

"Hoang, ngươi quá phận, đây là thức ăn của ta, ngươi nửa đường cản trở, dựa vào cái gì?" Này Phò Mã cười lạnh nói.

"Ta là nhân tộc, các ngươi hung ác như thế cuồng, đã nhìn thấy ta tự nhiên muốn quản." Thạch Hạo nói ra.

"Ngươi cảm thấy mình là nhân tộc, liền muốn quản, thế nhưng là, nhân tộc vốn là thức ăn của ta, lẽ ra bị ăn sạch, ngươi quản tới sao?" Phò Mã cười to nói.

"Ngươi coi nhân tộc là thực vật, ta liền coi ngươi là con mồi, ta quản hắn nơi này là chỗ nào, tình cảnh như thế nào, đã nhìn thấy, ngươi còn chết như vậy không hối cải, vậy liền giết!" Thạch Hạo rất cường thế nói.

Tất cả mọi người giật mình, Hoang đây là muốn xuất thủ.

Keng!

Phò Mã vượt lên trước động, trong tay xuất hiện một thanh trường đao màu vàng óng, xoay chuyển xuống, Khí Thôn Thiên Địa, thật phi thường cường đại, kéo theo lấy rất hơn Trật Tự Thần Liên, chém giết hướng Thạch Hạo.

Hắn tin tưởng, mặc dù không địch lại, cũng có thể chờ đến cường viện, trên núi cao thủ quá nhiều, vì vậy nghĩ hết biện pháp kiên trì.

Nhưng mà, kết quả vượt quá dự liệu của hắn, cũng ra ngoài dự liệu của mọi người.

Hoang, trực tiếp lấy hai ngón tay liền kẹp lấy hắn Thần Đao, rắc một tiếng, nhẹ nhàng chấn động, trường đao màu vàng óng đứt gãy.

Cái này là bực nào dũng lực?

Oanh!

Bất quá, Phò Mã hoàn toàn chính xác rất mạnh, phát ra Thông Thiên chi quang, nhiều loại Bí Pháp đều xuất hiện, đánh phía Thạch Hạo.

Phốc!

Vẫn như cũ là đơn giản như vậy, Thạch Hạo như là Bất Diệt Kim Thân, đánh đâu thắng đó, hắn đi xuyên qua tổ thuật màn sáng, trực tiếp đến Phò Mã trước mặt, kéo đứt hắn một cánh tay.

Cái này để người ta tương đương kinh hãi, Hoang mạnh như vậy, mặc dù có tâm lý chuẩn bị, nhưng vẫn là giật mình.

"A..." Phò Mã kêu to, sắc mặt trắng bệch, hắn không nghĩ tới ngay cả hắn cũng bị bị thương nặng, đương nhiên để cho nhất hắn giật mình là, Hoang thực lực viễn siêu tưởng tượng của hắn.

Phốc!

Thạch Hạo xuất thủ, lần này đấm ra một quyền về sau, Phò Mã tuy nhiên không ngừng đối kháng, nhưng là tám chiêu qua đi, vẫn là bị Thạch Hạo oanh bạo, chỉ để lại đầu lâu.

"Hỏng, dẫn xuất đại sự!" Hôi Y Nhân đối Thạch Hạo Truyền Âm, Xích Vương nhất mạch người rất khó dây vào.

Thạch Hạo căn bản không có để ý tới, cứ như vậy đi qua, phù một tiếng, đem trước kia Vương Tộc Thiếu Chủ đầu lâu giẫm nát, máu tươi lên, bị giam cầm nguyên thần cũng đi theo hóa thành tro bụi.

Phốc!

Lại một tiếng vang nhỏ, một cái khác chỉ còn lại có đầu lâu sinh linh cũng bị Thạch Hạo giẫm nát xương sọ, chết oan chết uổng.

"Ngươi đừng làm loạn, Xích Mông Hoằng muội muội sẽ thành đạo lữ của ta, ngươi..." Cái kia cái gọi là Phò Mã, lúc này kinh dị, như vậy quát.

"Nguyên lai còn không phải Phò Mã, cho dù là, đến một bước này còn trông cậy vào cái gì không, ta cũng như thế tiễn ngươi lên đường!"

Phốc!

Thạch Hạo một chân đem đầu lâu của chúng nó đập mạnh nát, cái này cái gọi là Phò Mã cứ như vậy chết mất.

Bốn phía, toàn bộ sinh linh đều mắt trợn tròn, đơn giản không thể tin được, đều còn chưa kịp phản ứng đâu, Hoang cứ như vậy quả quyết giải quyết mấy tính mạng người.

Đây cũng quá Trương Dương, quá Bá Liệt.

Oanh!

Qua một lát, mọi người mới nghị luận lên, quả thực bị chấn trụ, Hoang to gan lớn mật, thế mà ngay cả loại chuyện này cũng có thể làm ra.

Đến bây giờ mọi người còn có chút không thể tin được đâu, sẽ thành đỏ vương Nhất Mạch Công Chúa đạo lữ, kết quả là như thế bị người làm thịt.

"Hoang, ngươi gây ra đại họa!" Hôi Y Nhân bị xúc động mạnh, nhịn không được kêu to, nhắc nhở Thạch Hạo.

"Hoang giết chết Xích Vương nhất mạch con rể!"

"Trời ạ, một vị Phò Mã cứ như vậy chết mất, bị Hoang cường thế đánh giết!"

Cứ như vậy trong chốc lát, tất cả mọi người đã tỉnh hồn lại, cũng nhịn không được kêu to lên.

Thạch Hạo leo núi, từng bước một tới gần đỉnh núi. Lão phụ nhân kia còn có Tiểu Cô Nương một mực đang đi theo, ánh mắt phức tạp, nhưng cũng thật cao hứng.

Dưới núi, tin tức giống như là như phong bạo, quét sạch ra, tại họa không nhỏ.

Mà lúc này đây, Thạch Hạo đã tới gần đỉnh núi, đứng ở phía dưới, nhìn thấy ánh sáng mông lung, đó là Tiên Dược tán phát.

Xa xa nhìn thấy, có một gốc Tiên Thụ cắm rễ đỉnh núi, toàn thân trong suốt, phát ra mười phần nhu hòa cùng Thần Thánh quang mang.

"Hoang, ngươi động đế tộc người?!" Trên đỉnh núi, có người quát.

"Phải thì như thế nào?" Thạch Hạo đáp lại, đi bộ leo núi, càng có vẻ cường đại cùng kiên định.

"Đế tộc, sẽ không bỏ qua ngươi!" Người kia quát.

"Vậy liền chiến!" Thạch Hạo đáp lại.

Hôm nay, tới đa số người trẻ tuổi, Hoang thật sắp đại chiến, tại nơi này muốn đại khai sát giới sao? Rất nhiều người nghĩ đến vấn đề này, chấn động trong lòng, giật nảy mình lạnh run.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1583: Nhân Nô

Ngộ Đạo sơn, dường như Kim loại đúc thành, Sơn Thể rất cứng, dị thường kiên cố, đặc biệt là trên đỉnh ngọn núi càng là có ánh kim loại lấp lóe.

Chính là ở nơi như thế này, cắm rễ một cây Tiên Dược!

Thạch Hạo leo núi, từng bước từng bước đến gần, người chung quanh toàn bộ lui về phía sau, không dám với hắn đi chung với nhau, bởi vì tất cả mọi người biết, một hồi Phong Bạo sắp nổi lên.

Sát Nhất vị Phò Mã, trêu chọc Đế tộc, chuyện này chắc chắn sẽ không thiện.

Thềm đá cổ xưa, tồn tại tuế nguyệt cửu viễn, rất nhiều thềm đá quanh năm bị dẫm đạp, cũng đã bị mài lõm xuống, từ lâu không hề bằng phẳng.

Lão Phu Nhân theo ở phía sau, ngoại trừ cháu gái của nàng ở ngoài, còn có mấy còn hài tử, nơm nớp lo sợ, đã ở cẩn thận theo, chính là này vài tên suýt nữa bị trở thành thức ăn hài đồng.

Lão Phu Nhân cũng coi như là không thèm đến xỉa, nhìn thấy vị kia nếu nói Phò Mã chết đi, nàng đem trong lương đình trong mâm ngọc lớn mấy đứa trẻ đều cho mang theo bên người.

Toàn bộ sinh linh đều ở đây lui tránh, chính là nhìn thấy Lão Phu Nhân cùng mấy đứa trẻ lúc, cũng đều như tránh rắn rết, không muốn dính dáng tới.

Trên đỉnh ngọn núi, rất bao la, căn bản không như là còn lại sơn phong như vậy diện tích hữu hạn, chính là mười vạn người ở đây đồng thời tu hành cũng không thành vấn đề.

Thạch Hạo đến, đạp ở có ánh kim loại trên mặt đất, tức sẽ tiến vào chỗ cao nhất khu vực, đem chính thức đi tới Ngộ Đạo sơn trên cùng.

Trên ngọn núi có Kỳ Thạch, như thần kiếm cắm trên mặt đất, cũng có Cổ Thụ, chạc cây che trời, cắm rễ ở trên vách đá, mở rộng hướng về Sơn Thể ở ngoài.

Ngoài ra, nhàn nhạt Tiên Khí đang lưu động, trắng nõn sương mù đang lượn lờ, có loại xuất thế Ý Cảnh.

Đương nhiên, nhất là làm người thần thanh khí sảng là, này cỗ mùi thơm ngát, không phải rất đậm, thế nhưng là thấm ruột thấm gan, khiến lòng người trống rỗng rõ, muốn Ngộ Đạo.

Tạo thành kết quả này, chỉ vì trên đỉnh ngọn núi có một gốc cây Tiên Dược.

Tuy nhiên, nơi đó rất mông lung, bởi vì có một đám sinh vật mạnh mẽ ngồi xếp bằng, bảo vệ nó. Đồng thời đều cầm Bí Bảo, hình thành màn ánh sáng, đem nơi này che khuất.

"Hoang, ngươi tốt ngông cuồng!"

Thạch Hạo vừa tới đến trên ngọn núi. Liền nghe thế dạng quát to một tiếng, âm như sấm, chấn động rất nhiều người hai tai vang lên ong ong, không đứng thẳng được, suýt chút nữa lăn xuống bên dưới ngọn núi đi.

Ở trên đỉnh núi. Có rất nhiều sinh linh, đều là sinh vật mạnh mẽ, không có Người yếu, mà bây giờ lên núi người đều đứng phía ngoài xa nhất, không có tới gần chân chính đỉnh núi.

Bởi vì, nghĩ tới đi, cần cạnh tranh, miễn không tranh tài!

Có thể nói, chỗ cao nhất đích thực chính trên đỉnh ngọn núi là các tộc cường giả "Giữ lại cho mình".

Đối với Thạch Hạo gào to sinh linh, liền dừng lại tại tiền phương. Ngăn chặn đi tới chỗ cao nhất đường.

Mà đại đa số người đi tới đây, cũng chỉ có thể dừng lại, rất khó ở trên ngọn núi tranh đến một vị trí.

Đó là một Lam Bào nam tử, xem ra ba mươi mấy tuổi, chắp hai tay sau lưng, chặn ở thềm đá giữa lộ, đứng chỗ cao mắt nhìn xuống Thạch Hạo.

Người này mạnh phi thường, trên thân lại bốc lên từng sợi từng sợi Hỗn Độn khí, xem dáng vẻ, nhục thân nhất định vô cùng mạnh mẽ. Bởi vì ép hư không đều mơ hồ.

Hắn vóc người thon dài, cũng không phải là Đại Khối Đầu nam tử, thế nhưng là làm cho người ta một luồng to lớn cảm giác ngột ngạt, phảng phất một con hung thú phi thường đáng sợ đứng sừng sững ở chỗ đó.

"Cút!"

Đối mặt một cường giả như vậy. Thạch Hạo chỉ có một chữ như thế, đơn giản mà trực tiếp, đều chưa từng có nhiều ngôn ngữ, không muốn tranh luận.

Bởi vì, hắn thật sự chẳng sợ hãi, đừng nói đắc tội Đế tộc. Giết một cái Phò Mã, liền là thật đánh giết Xích Mông Hoằng, hắn đều không có gì lo lắng.

Từ khi bị đưa ra Đế Quan, Thạch Hạo sẽ không có muốn nhất định có thể còn sống trở về, đã sớm làm tốt dự tính xấu nhất!

Dù cho hắn bây giờ là tự do thân, hắn cũng rất tỉnh táo, đây bất quá là Bất Hủ Chi Vương còn chưa trở về gây nên, một khi bọn họ rời đi táng khu, vào lúc ấy, hơn nửa liền muốn nhằm vào hắn.

Thạch Hạo cảm thấy, đại không phải là vừa chết, vì vậy, hắn hiện tại vô cùng không để ý, đối với các tộc không sợ, cũng dám chủ động trêu chọc, thấy chết không sờn.

Hiện trường lặng lẽ, Hoang một "Lăn" chữ kinh ngạc đến ngây người phụ cận toàn bộ sinh linh, quá bá đạo, Độn Nhất cảnh giới siêu cấp Cường Nhân mở miệng, lại đều bị hắn đối xử như vậy.

"Lớn mật, ngươi dám đối với chủ nhân nhà ta như vậy hô quát, mới chính là Đại Bất Kính!" Tại nơi Lam Bào nam tử hậu phương, có người gào to, dĩ nhiên là nhân tộc!

Rất rõ ràng, người kia tộc nam tử là tôi tớ, xem như là Lam Bào nam tử Gia Nô.

Thạch Hạo lạnh lùng nhìn sang, ánh mắt băng hàn, để cái kia xem ra vẫn tính trẻ tuổi nhân tộc nhất thời rét run lên.

"Hoang, ngươi cũng thật là hung hăng đến cực điểm, đi tới ta Ngộ Đạo sơn, còn dám Trương Dương, đừng tưởng rằng Bất Hủ người truyền xuống Pháp Chỉ sẽ không có người dám động ngươi!" Lam Bào nam tử lạnh lùng nói.

Hắn rất mạnh, nếu không cũng không dám cái thứ nhất đứng ra chặn ở đây.

"Đời trước Vương Tộc Thập Đại Cao Thủ một trong?"

Có một ít người đang giật mình, nhìn Lam Bào nam tử nhìn quen mắt, sau đó càng bỗng nhiên tỉnh ngộ, nhận ra thân phận của đối phương.

Nam tử này xem ra ba mươi mấy tuổi, nhưng là tuyệt đối không chỉ, là ngày xưa Vương Tộc Anh Kiệt, năm đó danh động thiên hạ.

"Ta xưa nay sẽ không có đem vậy không hủ Pháp Chỉ coi như một chuyện!" Thạch Hạo bình thản đáp lại.

Nghe tới lời nói như vậy, một đám người sắc mặt biến hóa, lộ ra tức giận.

Bất Hủ người, cao cao tại thượng, nhìn xuống Thiên Cổ, bất luận một ai đều có Khí Thôn Sơn Hải khí thế của, hắn Pháp Chỉ có lớn lao lực lượng, chỗ đi qua, các tộc đều tuân.

Có thể trước mắt, một người thiếu niên mà thôi, lại như thế miệt thị Bất Hủ người Pháp Chỉ.

Thạch Hạo thực sự nói thật, hắn cũng không cảm giác mình có thể thật sự tự do, sớm muộn muốn rơi xuống Bất Hủ Chi Vương tay của trường, hơn nửa không có kết quả tốt.

Vì lẽ đó, hắn thật sự không thèm để ý, ở sau đó có hạn trong cuộc sống, không sợ đắc tội bất kỳ Nhất Tộc!

"Hoang, ngươi thật sự rất mạnh, thế nhưng vô cớ đánh giết Phò Mã, Trảm ta giới cao thủ trẻ tuổi, đây là đại tội. Ngươi không có kết quả tốt." Lam Bào nam tử lạnh lẽo cứng rắn nói.

"Xem như là vô cớ giết người sao, nếu như ngươi cảm thấy quên, đó chính là đi." Thạch Hạo vẫn bình thản, không hề bị lay động.

"Ngươi không muốn cãi lại một chút không?" Lam Bào nam tử Lãnh U U hỏi.

"Có cái gì có thể cãi lại, giết ta nhân tộc, ta tự nhiên ra tay, cần gì nhiều lời!" Thạch Hạo rất thẳng thắn, thanh âm trở nên lạnh, làm cho người ta cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

"Vì là mấy cái hài đồng, ngươi đắc tội Đế tộc, thực sự là Bất Trí, chính mình muốn chết!" Lam Bào nam tử lạnh giọng nói, tiếp theo hắn lại mở miệng, nói: "Ra tay trước ngươi liền chưa hề nghĩ tới, hòa vào ta giới, cùng Phò Mã giao hảo sao?"

"Lấy nhân tộc vì là Huyết Thực, nhất định cùng bọn ta vĩnh viễn chi địch, cái kia nếu nói Phò Mã chỗ ở tộc quần thấy chi tất sát!" Thạch Hạo thanh âm rất lớn, cũng rất khiếp người.

Ở đây sinh linh tất cả giật mình, cái này Hoang cũng thật là lá gan không nhỏ, giết Đế tộc Phò Mã, đến bây giờ cũng không có thỏa hiệp dáng vẻ, vẫn cường thế.

Lam Bào phía sau nam tử tên kia nhân tộc tôi tớ lại một lần nữa mở miệng, hiển nhiên là Lam Bào nam tử Tâm Phúc, không phải vậy tuyệt không dám như thế chủ động bác bỏ Thạch Hạo.

"Lớn mật, Hoang ngươi có thể biết mình phạm cái gì sai? Phụ Mã Đại Nhân chính là đối với ngươi có địch ý, cũng vẫn không có ra tay đây, là ngươi xuống tay trước trừ hắn. Lại nói, không phải là ăn mấy cái Ấu Nhi sao, ngươi có gì ngạc nhiên, gặp phải lớn như vậy họa loạn, ngươi nên phải tự trói buộc hai tay, chờ đợi Đế tộc phán phạt!"

Thạch Hạo ánh mắt lần thứ nhất lạnh như vậy, nhìn chằm chằm Lam Bào nam tử hậu phương cái kia tôi tớ, đây chính là nhân tộc, lại nói lên như thế mấy câu nói đến.

"Người là người mẹ nó sanh, Yêu là Yêu mẹ nó sanh, ngươi là Nhân Yêu mẹ nó sanh à!? Không lấy người nhãn quang cân nhắc." Thạch Hạo quát mắng, hắn thật có chút phẫn hận.

Nếu như là Dị Vực sinh linh, như thế nói với Thạch Hạo mà nói, thiên vị Phò Mã các loại, Thạch Hạo sẽ không nói thêm cái gì.

Nhưng là, cái này tôi tớ rõ ràng là nhân tộc, cũng không lấy người Thị Giác cân nhắc, khắp nơi vì là Dị Vực sinh linh suy nghĩ, thực sự đáng trách.

Nếu là Dị Vực sinh linh, cảm thấy ăn thịt người tộc nên, Thạch Hạo sẽ không đi tranh luận, không có cần thiết, thế nhưng đây là một cái người, hắn rất khó lý giải, người như thế trong đầu đang suy nghĩ gì.

"Làm sao ta nói không đúng sao?" Cái kia tôi tớ kêu lên, hắn rất trẻ trung, trốn ở Lam Bào phía sau nam tử, không có sợ hãi, cũng vẫn tính anh tuấn, nhưng theo Thạch Hạo rất dữ tợn.

"Bằng vào ta nhân tộc vì là Huyết Thực người, nhất định là Tử Địch, không thể hóa giải, thấy chi tất sát. Mà loại người như ngươi, không có còn sống cần phải, chính mình cũng không coi chính mình là người xem, phỏng đoán đều là Dị Vực tâm tư, chết!" Thạch Hạo quát lên, đồng thời ra tay.

"Ngươi dám, ta xem ngươi làm sao lại làm dữ!" Lam Bào nam tử quát lên.

Hắn ra tay, ngăn trở Thạch Hạo, cả người Lam Quang Đại Thịnh, đồng thời toàn thân đều bị Hỗn Độn khí bao phủ, Kỳ Khu cứng rắn cực kỳ, uy năng doạ người.

Tất cả mọi người tâm thần chấn động, vị này đời trước Vương Tộc Anh Kiệt, đã đã mấy trăm năm không có ra tay, đạo hạnh khẳng định tinh tiến đến trình độ kinh người.

Mọi người đều biết Hoang rất mạnh mẽ, thế nhưng cũng đúng Lam Bào nam tử tràn ngập tự tin.

Bởi vì, trước đây không lâu, Thạch Hạo còn từng cùng thế hệ tuổi trẻ tranh phong, cùng thế hệ tuổi trẻ Thập Đại Vương Tộc trong cao thủ Võ Thiên Vương đám người kịch chiến, muốn tìm phí nhiều công sức.

Mà cái này Lam Bào nam tử, nhiều tu hành mấy trăm năm, nên có thể khắc chế Hoang.

Đặc biệt nhìn thấy hắn bên ngoài cơ thể có Hỗn Độn khí, thì càng thêm đối với hắn có lòng tin, hiển nhiên hắn đạo đi cực Kỳ Cao Thâm.

Quả nhiên, hai người ra tay, đều vận dụng Đại Thần Thông, mới vừa giao thủ một cái liền vô cùng kịch liệt, tiếng vang như sấm, đinh tai nhức óc, chùm sáng Xông Tiêu, đè ép đầy trời không.

"Không hổ là năm đó Thập Đại Cao Thủ một trong, liền Hoang đều có thể ngăn cản, nhất định phải trấn áp hắn!" Có người mở miệng.

Mặc dù đang tán Lam Bào nam tử, nhưng nếu là ngẫm nghĩ, nhưng rõ ràng thể hiện Hoang cường đại, ngăn trở Hoang, vẫn không có bắt, liền để Dị Vực rất nhiều sinh linh vui mừng như vậy.

"Phốc!"

Nhưng mà, năm mươi mấy chiêu qua đi, Huyết Quang Trùng Thiên, Thạch Hạo đánh tan Hỗn Độn khí, áp sát tới phụ cận, đem người này xé nứt thành hai nửa, tại chỗ đánh giết!

"Cái gì, ngày xưa Thập Đại Cao Thủ, hôm nay đã sớm bước vào Độn Nhất cảnh giới hậu kỳ Anh Kiệt, cứ như vậy bị dễ dàng kích chém giết?!"

Một đám người chấn động, tất cả đều kinh sợ.

Cũng trong lúc đó, Thạch Hạo bước lên phía trước, một sát na, triển khai một Pháp Tướng Thiên Địa, bàn chân giống như núi nhỏ hạ xuống, phù một tiếng, trực tiếp đem người kia tộc Nô Bộc cho giẫm thành thịt nát, khiến cho hắn mất mạng.

Tiếp đó, hắn tiếp tục leo núi, sắp tới Ngộ Đạo sơn tối cao khu vực.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1584: Tại Họa Tổ Tông

Đây chính là ngày xưa Thập Đại Vương Tộc cao thủ trẻ tuổi một trong, đi qua mấy trăm năm, hắn đạo được tiến mạnh, đang ở Độn Nhất cảnh giới hậu kỳ, Chí Tôn đường trong tầm mắt!

Có thể hắn vẫn bị đánh giết, khiếp sợ tại chỗ toàn bộ sinh linh.

Phải biết, Lam Bào nam tử thật sự phi thường thần dũng, so với chết đi Võ Thiên Vương đám người cũng không biết mạnh mẽ bao nhiêu lần, nhưng là, đáng sợ như vậy một Anh Kiệt, vẫn bị nhanh chóng đánh giết.

Ở đây tu sĩ đều biến sắc, bởi vì ở Lam Bào nam tử mất mạng quá nhanh, so với lúc trước Thạch Hạo ở Đế Quan trước chém giết Võ Thiên Vương đám người còn nhanh chóng.

Chỉ có nói rõ, Hoang đạo hạnh tinh tiến tốc độ, quá mức khủng bố!

Sức chiến đấu của hắn trong thời gian ngắn nhất tăng lên một đoạn dài, để rất nhiều năm trước Thập Đại Vương Tộc cao thủ tái hiện đều khó mà đối mặt hắn!

Tuyệt Thế Nhân Vật!

Rất nhiều sinh linh trong lòng đều hiện lên ra như thế vài chữ, dù cho lại hận Hoang, cũng phải thừa nhận, cái này tuổi trẻ cường giả quá siêu phàm, thiên túng chi tư.

Cho hắn thời gian, như thế tiếp tục trưởng thành, có lẽ sẽ thiên hạ vô địch!

Thạch Hạo Pháp Thể nhỏ đi, khôi phục bình thường chiều cao, một chân

đạp chết tên kia Nhân Nô sau, hắn đã đi tới trên đỉnh núi, nhìn về phía trước.

"Chuyện này... Thực sự là một tổ tông a!" Hậu phương, vẫn theo hắn người áo xám kia tự nói, đầu đầy đều là mồ hôi, hắn cảm thấy Hoang quá có thể tại họa.

Lúc này mới thời gian bao lâu a, đi tới Ngộ Đạo phía sau núi, trước tiên đem Xích Vương nhất mạch một Phò Mã cho thực sự bạo, hiện tại lại sẽ ngày xưa Thập Đại cao thủ trẻ tuổi một trong xé rách, quá hung tàn.

Không nghi ngờ chút nào, cái này nhất định chính là một hồi sóng lớn mênh mông!

Hắn vội vàng hướng ra phía ngoài lan truyền tin tức, hướng lên trên bẩm báo, tốt nhất để Bất Hủ người biết, nếu không. Hắn thật sợ Hoang sẽ chọc cho ra phiền toái lớn hơn nữa.

Hôi Y Nhân rất có tự mình biết mình, hắn biết mình không phải là đối thủ của Hoang, không có cách nào ngăn cản.

"Đây là phá quán tử phá suất sao?" Hắn như vậy suy đoán, lẽ nào Hoang cảm thấy sinh mệnh không nhiều, cố ý tới đây đại khai sát giới?

"Hắc. Thú vị, một Đế Quan tới được tù binh mà thôi, cũng dám ở chỗ này quấy rầy, không biết Trời cao Đất rộng!" Trên đỉnh núi, có người lời lẽ vô tình.

Thạch Hạo nhíu mày, hắn cảm giác được. Cái này sinh linh mạnh phi thường, hẳn là một tên nửa bước Chí Tôn.

Thế nhưng, hắn trong lòng nhưng một trận hỏa nhiệt, không có e ngại, rất muốn va chạm một phen. Nhìn một chút đến tột cùng có thể không có thể đối đầu!

Lần này, hắn ở Cô tộc Âm Dương lô bên trong thuế biến, được lợi ích cực kỳ lớn, cả người đều là lực lượng, muốn tìm một cường giả Đại Đối

Quyết.

Trên đỉnh ngọn núi, cỏ xanh như tấm đệm, sở hữu tiểu thảo tuy nhiên cao ba tấc, cũng như Lục Bảo Thạch giống như. Rực rỡ mà óng ánh, vô cùng nhu hòa, tràn ngập ra nồng nặc Thiên Địa Tinh Khí.

Rất nhiều sinh linh ngồi trên mặt đất. Rất thả lỏng, phàm là có thể ngồi ở chỗ này đều cũng có thân phận sinh linh mạnh mẽ, đến từ các đại Vương Tộc, còn có Đế tộc!

Bởi vì, có thể lên Ngộ Đạo sơn chỗ cao nhất, là cần cạnh tranh. Chỉ có cường giả mới có thể đến đạt nơi này, có bàn chỗ ngồi.

Mở miệng người không có xuất ra. Cũng không từng lại đây ngăn chặn Thạch Hạo, lời lẽ vô tình sau. Liền yên tĩnh.

Trên đỉnh ngọn núi phi thường trống trải, bãi cỏ phát ra ánh sáng dìu dịu, các đại Vương Tộc rất phân tán, ngồi trên mặt đất, lẫn nhau có đầy đủ bước đệm khoảng cách, không đến nỗi phát sinh xung đột.

Thạch Hạo không tiếp tục nhìn về phía những người này, cũng không có sẽ tìm tìm vừa nãy nhằm vào hắn chủ nhân của thanh âm kia, mà là trực tiếp nhìn phía trên đỉnh ngọn núi nơi trung tâm nhất.

Từng trận mùi thơm ngát chính từ nơi nào bay tới, quang hoa cũng là ở nơi đó tỏa ra.

Nơi đó có người bảo vệ, đều là tu sĩ mạnh mẽ, cầm Bí Bảo, phòng ngừa xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Làm Thạch Hạo trợn khai Thiên Nhãn, đâm thủng này mảnh màn ánh sáng, nhìn thấy buội cây kia Tiên Dược!

Một cây Cổ Thụ, cắm rễ ở nơi đó, thân cây thô to, lão da tróc nứt, dường như Long Lân giống như vậy, đồng thời mở ra, cây này vô cùng Cổ Lão, không biết sống bao nhiêu năm.

Đương nhiên, kỳ lạ nhất không phải cành cây các loại, mà là nó phiến lá, mỗi một mảnh đều rất rực rỡ, phát ra quang hoa, dường như Tinh Hà hạ xuống, quấn quanh ở cành trên.

Đó chính là Ngộ Đạo Trà trân quý nhất Diệp Tử, giá trị Vô Lượng!

Đưa nó pha trà, chậm rãi uống vào, có thể Đốn Ngộ, có thể thể ngộ đến Thiên Địa Đại Đạo ảo diệu.

Mỗi khi Trà Diệp thành thục lúc, đều nhất định sẽ có một việc trọng đại!

Thạch Hạo kinh ngạc, lộ ra sắc mặt khác thường, này Ngộ Đạo Trà Thụ phiến lá rất kỳ lạ, không có hình dáng giống nhau hai mảnh phiến lá, hình dáng khác nhau, sắc thái sặc sỡ, không giống nhau.

Mùi thơm ngát là từ lá cây phát ra, chỉ là nghe cũng làm người ta có thân thể Khinh Linh, nguyên thần thả lỏng, dường như muốn trực tiếp Ngộ Đạo.

Gió nhẹ nhẹ phẩy, khắp cây quang hoa, rầm vang vọng, sở hữu phiến lá đều đang lay động, biểu thị Trà Thụ Diệp thành thục, đã có thể hái!

Vào lúc này, ánh mắt của những người khác nhưng không có nhìn về phía cây này Tiên Dược, mà là tất cả đều đang ngó chừng Hoang.

Nhìn thấy hắn bình tĩnh như vậy, đi tới trên đỉnh ngọn núi sau vẫn không coi ai ra gì, ở nơi đó quan sát Ngộ Đạo Trà Thụ, một ít cường giả đều hừ lạnh lên tiếng.

Đặc biệt là, có mấy đạo Lãnh Điện, khiếp người cực kỳ, tựa như tia chớp xẹt qua hư không, để không gian đều vặn vẹo, bắn về phía Thạch Hạo!

Đó là mấy vị cường giả ánh mắt, vô cùng sắc bén, tu sĩ bình thường ở thứ ánh mắt này dưới, chắc chắn sẽ bị kích nứt!

Ầm!

Những ánh mắt kia trông lại, lại xuyên thủng hư không, xem như là công

kích Thạch Hạo.

Tất cả mọi người hãi hùng khiếp vía, ánh mắt có thể nứt hư không, đây tuyệt đối là trong cao thủ Đại Cao Thủ, là nhân vật phi phàm!

Nhưng mà, ở tới gần Thạch Hạo thân thể lúc, này vài đạo ánh mắt nhưng không được bất kỳ tác dụng gì, hắn bình tĩnh đứng ở nơi đó, nhục thân vô cùng, không thể gây thương hại.

Hắn Cơ Thể phát sáng, sáng lên Oánh Oánh, ổn định nơi đây, sức mạnh khác không có cách nào lâm Kỳ Khu.

Thạch Hạo ánh mắt trong vắt, nhìn về phía xanh biếc trên cỏ những kia ngồi xếp bằng sinh linh.

Hắn sắc mặt lạnh nhạt, vừa nãy những kia phóng tới sắc bén ánh mắt người, quả nhiên đều không đơn giản, e sợ cùng này tu sĩ áo bào xanh như thế, đều là rất nhiều năm trước nhân vật ngất trời.

Thế nhưng, hắn không sợ!

Đây quả nhiên là một hồi Thịnh Hội, ở đây nhìn thấy rất nhiều Vương Tộc, mỗi một người đều mang theo bàng bạc Huyết Khí, vừa nhìn chính là không được cao thủ.

Quan trọng nhất đó là, những người này nhìn đều rất trẻ trung, bất kể là mấy chục tuổi, vẫn là mấy trăm tuổi, cũng còn ở Tiểu Tự Bối, đều có cường đại tiềm lực, tương lai có thể trưởng thành đến cái gì đáng sợ mức độ, rất khó đoán trước

Nhất làm cho Thạch Hạo kinh dị là, còn có chút người so với hắn đánh chết trôi qua tu sĩ áo bào xanh chờ mạnh hơn, hơn nữa càng trẻ trung!

Rất nhanh, hắn liền biết, bởi vì các tộc đều trẻ tuổi có tinh anh, thế nhưng rất nhiều người một mực bế quan, mãi đến tận ngày gần đây mới đi ra khỏi gia tộc mình Cổ Địa.

Ngoài ra, còn có một nhóm người rất biết điều, chưa bao giờ đi tranh hư danh!

Trong đó có mấy người rất trẻ trung sinh linh, nên lai lịch rất lớn! Bởi vì, chiến lực tương đối kinh người, Thạch Hạo tính toán, hay là sắp đuổi kịp Hạc Tử Minh, phải biết người sau nhưng là Vương Tộc đệ nhất cao thủ trẻ tuổi, không kém Đế tộc!

Nói tóm lại, nơi này ít có tóc trắng xoá lão giả, đa số tu sĩ trẻ tuổi.

Rất nhanh, Thạch Hạo liếc mắt liền thấy Dư Vũ, Khánh Khôn, Ổ Côn chờ Đế tộc, bọn họ cũng tới!

Đương nhiên, nhất làm cho cảm thấy hết ý là, Xích Mông Hoằng đã ở, ngồi xếp bằng trên cỏ, không nhúc nhích, mà ở sau thân thể hắn còn có vài tên chiến phó, khí tức khủng bố.

Điều này làm cho Thạch Hạo kinh ngạc, Xích Mông Hoằng chính là ở đây, lại vẫn không có lên tiếng, cũng không có tỏ thái độ, rất là không giống bình thường.

Phải biết, bị giết cái kia nếu nói Phò Mã, có thể coi là Xích Mông Hoằng Muội Phu!

Thạch Hạo vẫn cho là, Xích Mông Hoằng còn chưa tới, hoặc là hôm nay có sự không đến, không hề nghĩ rằng hắn từ lâu ngồi xếp bằng ở trên đỉnh núi.

Hắn vì sao không có đi cứu em rể của mình đây, càng vẫn ẩn nhịn đến bây giờ.

"Ta vẫn muốn giết ngươi, nhưng tổng là bị người ngăn cản, bị những kia Đế tộc Chí Tôn ngăn, bây giờ nhìn lại, ta hay là có đầu đủ lý do, hôm nay diệt ngươi!"

Xích Mông Hoằng mở miệng, thanh âm rất lạnh lẽo âm trầm.

Người này đối với Hoang địch ý đó là không hề che giấu, từ khi Thạch Hạo Chương vừa thấy được hắn lúc, cũng đã cảm giác được, đối phương xác thực muốn giết hắn.

Như bây giờ đối đầu, Xích Mông Hoằng vẫn đúng là muốn đánh với hắn một trận?

"Ngươi đúng là giữ được bình tĩnh, trơ mắt nhìn của ngươi Muội Phu đưa mạng, nhưng ở ra tay cứu viện, cũng thật là đủ tàn nhẫn." Thạch Hạo cười lạnh nói.

"Ở trên tay ngươi không sống quá mười chiêu, bằng hắn cũng vọng tưởng ở rể ta Xích Vương nhất mạch, căn bản không xứng!" Xích Mông Hoằng Lãnh U U nói.

Tất cả mọi người đang ngó chừng nơi này, linh cảm đến sắp sửa có Đế tộc cùng Hoang chánh thức va chạm mạnh.

Ở một ít cường giả xem ra, Xích Mông Hoằng sẽ xuất thủ, thế nhưng không chắc dám làm trái Bất Hủ người Pháp Chỉ tàn sát Hoang, có thể nhất định sẽ có hung mãnh nhất chiến đấu.

Xích Vương nhất mạch lãnh khốc nhất, ra tay vô tình, Lệ Khí rất nặng, khả năng này là bao hàm tại bọn họ trong xương sát ý.

Năm đó, xích Vương tàn sát quá nhiều cường giả, cũng đã từng đem nhất tôn Tiên Vương ở lô bên trong rèn luyện thành thịt nát, được xưng hung hăng nhất Bất Hủ Chi Vương!

Hậu đại của hắn có phong thái!

"Đế tộc, đáng tiếc, ngươi tên là Xích Mông Hoằng đúng không, một lúc chú ý bảo mệnh." Thạch Hạo nói rằng, vừa có đối phương sự thù địch rất sâu sắc, hắn cũng không có cần thiết giấu giấu diếm diếm.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1585: Thần Kỳ Lá Trà

Thạch Hạo nói rất nhẹ nhàng, không phải như vậy trịnh trọng, nhất thời làm một ít sinh linh lộ ra sắc mặt khác thường, này thật đúng là mũi nhọn đấu với đao sắc rồi!

Hai người đã từng cùng ở tại Âm Dương Lô bên trong rèn luyện, bất quá cũng không có kết làm cái gì thiện duyên, Xích Mông Hoằng trước sau mang theo địch ý, rất muốn đánh chết Hoang!

Hiện nay ở Ngộ Đạo Sơn gặp lại, hắn từ lâu làm tốt đại quyết chiến chuẩn bị, Xích Vương đời sau luôn luôn lãnh khốc vô tình, Thiết Huyết sát phạt khiến các tộc e ngại.

Trên đỉnh núi, chất đất cứng rắn, hiện ra ánh kim loại. Bất quá, như trước giống như đệm cỏ dại, phát sinh Oánh Oánh ánh sáng xanh lục.

Đúng vào lúc này, giữa hai người đột nhiên dựng lên một luồng gió xoáy, xé ra không gian, sau đó bùng nổ ra to lớn tiếng sấm nổ, ở nơi đó nổ tung.

Vẫn không có giao thủ, bọn họ trong lúc đó vô hình tràng vực liền tạo thành kinh người như vậy lực phá hoại, khiến cho hắn tu sĩ run sợ.

Từ đầu đến cuối, Xích Mông Hoằng đều không có đứng dậy, vẫn ngồi xếp bằng ở cỏ dại trên đất, tương đương tự phụ, dù cho là đối mặt Hoang đều không có đứng lên đến.

Hắn nắm giữ một đôi xích đồng, hồng như bảo thạch, lại như Huyết Nhật, chấn động tâm hồn.

Hắn tóc dài rối tung, rất trẻ trung, cũng rất oai hùng, một bộ có ta vô

địch khí thế, trầm ổn mà tự phụ, lẳng lặng ngồi xếp bằng ở chỗ kia dường như một bức không thể vượt qua Thái Cổ Ma Sơn!

Xích Mông Hoằng tuyệt đối mạnh mẽ, có thể bễ nghễ đồng đại sinh linh!

Thạch Hạo cất bước, bước chân rất nhẹ, giống như tại tản bộ, từng bước từng bước đi về phía trước, nhưng là đỉnh núi nhưng tùy theo mà chiến chuyển động, toàn bộ Thiên Địa cũng bắt đầu với hắn cộng hưởng.

Đây là một loại vô hình đại thế!

Nắm giữ loại sức mạnh này, giống như ở vung lên Đại Đạo, hiệu lệnh Càn Khôn.

Ầm!

Ở ngay hai người này, lại có một luồng đáng sợ gợn sóng vọt lên, lần này, trong hư không xuất hiện các loại dị tượng, long ngâm sư hống, sấm vang chớp giật!

Răng rắc một tiếng, trong hư không vết nứt càng mã hóa hơn tập, mà lại khe hở màu đen càng ngày càng to lớn, dường như vòm trời bị đánh nát giống như vậy, muốn thông suốt một thế giới khác.

"Dừng tay, bọn ngươi nếu là muốn đại đối quyết, xin mời rời đi trên đỉnh núi khu vực trung tâm!"

Có người lớn tiếng quát, đó là bảo vệ Ngộ Đạo Trà Thụ cao thủ, cây hạ bàn có ngồi nhiều vị cao thủ, đều là nhân vật già cả, quanh năm ở đây.

Bởi vì, này cây can hệ trọng đại, đáng giá các tộc bảo vệ, vì là tránh khỏi có người trộm lấy, vẫn có tu sĩ mạnh mẽ tọa trấn.

Xích Mông Hoằng luôn luôn tự phụ, cao ngạo mà lãnh khốc, hiện tại không có phản bác, bình ngồi yên ở đó, không có lại ra tay.

Bởi vì, nơi này khoảng cách Ngộ Đạo Trà Thụ quá gần rồi, như bọn họ cấp số này chiến đấu, nhất định sẽ lan đến gần cổ thụ, dù cho có trận pháp bảo vệ, cũng làm cho người lo lắng.

Xích Mông Hoằng không có cử động nữa, nhìn về phía Thạch Hạo giờ, ánh mắt rất lạnh lẽo, khóe miệng ngậm lấy cười gằn, sát ý không giảm, bất quá nhưng không nói thêm gì nữa.

"Hoang, hảo hảo hưởng thụ một thoáng cuối cùng thời gian đi, không phải vậy mà nói liền không có cơ hội."

Xích Mông Hoằng phía sau chiến phó mở miệng, là một Trương Phi thường gương mặt trẻ tuổi, hắn đang khẽ cười, mang theo ánh mặt trời giống như ôn hoà ấm áp khí chất.

Một cái tôi tớ mà thôi, cùng Thạch Hạo đối thoại, như thế thả lỏng, đem mình định vị rất cao, phảng phất có thể Thạch Hạo đứng ngang hàng, ở nơi đó chỉ điểm.

Thạch Hạo nhíu mày, làm sao có thể không ghét? Quan trọng nhất đó là, cái này chiến phó là nhân tộc, lại cam tâm tình nguyện, phi thường hưởng thụ loại kia tư thái cùng địa vị.

Nô tính!

Thạch Hạo trong lòng trực tiếp hiện ra như thế hai chữ, nhìn chằm chằm nơi đó, bất quá nhưng không có bất kỳ một câu nói, cùng một cái tôi tớ nếu là cãi vã lên, nào sẽ để mình hạ giá.

"Ha ha, Hoang, ngươi rất mạnh, nhưng không muốn sai lầm, ta khuyên ngươi vẫn là kịp lúc thỉnh tội, nếu là nhà ta tiểu chủ nhân thoả mãn, ngươi vận mệnh sẽ bị thay đổi." Cái kia gương mặt trẻ tuổi lại một lần mở miệng.

Ở Xích Mông Hoằng phía sau còn có ba cái chiến phó, tuổi tác khá lớn, bọn họ không là nhân tộc, lúc này chỉ là thả ra một luồng Chiến khí, cực kỳ mạnh mẽ. Ba người này mắt lộ ra thần mang, mỗi một người đều vẻ mặt

không lành, rất muốn thay thế Xích Mông Hoằng mà chiến, nếu là do bọn họ trấn áp Hoang, này đem hiệu quả cùng ý nghĩa đem hoàn toàn khác nhau.

Thạch Hạo ánh mắt lạnh lùng, Xích Mông Hoằng tôi tớ cũng dám như vậy, có thể thấy được thường ngày bọn họ cỡ nào tự phụ, ở trường hợp này dưới lại còn dám như thế lộ liễu.

"Hừ!" Thạch Hạo hừ lạnh một tiếng, như một đạo Lôi Đình bổ vào tên kia Nhân tộc tôi tớ trên người, để tâm hải của hắn rung bần bật, quả thực muốn nổ tung.

Xích Mông Hoằng nhìn chằm chằm Thạch Hạo, mắt lộ ra lãnh điện, hắn sau lưng dựng lên một vùng ánh sáng, bang mấy vị tôi tớ hóa giải tai ách, không phải vậy mà nói sẽ xảy ra vấn đề lớn.

Rất nhiều người nhìn thấy tình cảnh này, đều hít vào một ngụm khí lạnh, Hoang mạnh mẽ như vậy, hừ lạnh một tiếng hay là là có thể chôn xuống rất nhiều địch thủ.

"Thời gian gần đủ rồi, chuẩn bị hái lá trà ngộ đạo!" Có người mở miệng, trên đỉnh núi nhất thời ầm ĩ khắp chốn, mọi người đều lộ ra nét mừng, ánh mắt xán lạn.

Mọi người thật cao hứng, bởi vì đến Ngộ Đạo Sơn chính là vì trà này, hiện tại nó thành thục, có thể hái.

Thạch Hạo cùng Xích Mông Hoằng trong quyết đấu đoạn, không có lại tiếp tục, mà là đều ở nhìn chằm chằm phía trước, nhìn về phía Ngộ Đạo Trà Thụ.

Cây dưới người đứng dậy, thu hồi các loại cầm bí bảo, nơi đó màn ánh sáng biến mất rồi, lộ ra Tiên Thụ toàn cảnh.

Cây già thô to, như một con Cầu Long ngủ đông, chạc cây rất nhiều, phi thường cứng cáp, không trải qua mặt lá cây thật sự không coi là nhiều, phóng tầm mắt nhìn, lất pha lất phất.

Đây cũng không phải là là năm nay sản lượng thấp, mà là Ngộ Đạo Trà Thụ luôn luôn như vậy.

Chạc cây rất nhiều, thế nhưng một cái chạc cây cũng bất quá mang theo một chiếc lá, vì vậy phóng tầm mắt nhìn, cành cây có vẻ hơi trọc lốc.

Nhưng thân cây tuyệt đối không thiếu sức sống, bởi vì nó tràn ngập ra nồng nặc sinh khí, đây là Tiên Thụ, được xưng trên đời cao cấp nhất dược thảo một trong, tự nhiên có Tiên khí lưu chuyển.

"Một mảnh, hai mảnh..." Mấy người ở điểm số, sau đó tất cả đều ngạc nhiên mừng rỡ, hoan hô lên.

Bởi vì, cẩn thận một chút mấy, chạc cây trên tổng cộng có 3000 miếng phiến lá, không nhiều không ít, vừa vặn phù hợp một loại nào đó quy tắc số lượng.

"Tam Thiên Đại Đạo, 3000 phiến lá, ha ha, thật sự quá tốt rồi, đây là một cái được mùa năm!" Mọi người vui sướng cực kỳ.

Bởi vì, Ngộ Đạo Trà Thụ cũng không biết bao nhiêu năm mới có thể hái một lần, hơi một tí chính là hàng trăm hàng ngàn năm mới có thể thành thục, mà mỗi một lần sinh trưởng phiến lá chậm thì hơn 100 miếng, chỉ có tình huống đặc biệt dưới mới sẽ có 3000 miếng.

"Ai, lần này sinh ra 3000 miếng phiến lá, lần sau muốn được mùa lớn, hơn nửa liền muốn mấy ngàn năm sau rồi!" Cũng có người dám thán, cảm thấy cần dài dằng dặc chờ đợi.

Cây già bị hái hái lá đi sau, sớm muộn cũng sẽ một lần nữa nẩy mầm, chầm chậm sinh trưởng, tiêu hao thời gian quá lớn.

"Tế tự!"

Ở hái trước, lại còn tiến hành rồi một phen đặc thù tế tự, sau đó những lão giả kia mới bắt đầu hái, rất cẩn thận, cẩn thận từng li từng tí một hái

những kia phiến lá.

"Coong!"

Hàn quang lóng lánh, một viên phiến lá bị chạm đến giờ lại phát sinh ánh kiếm, cũng có boong boong tiếng kiếm reo.

Này phiến lá dài nhỏ, hình như Thần Kiếm, ở trong hư không chìm nổi.

"Coong!"

Một tiếng tiếng chuông văng vẳng truyền đến, khác một viên phiến lá phát sáng, phát sinh thổ hào quang màu vàng, dường như một cái chuông lớn ở nổ vang.

Đồng thời, nó hình dạng rất đặc biệt, không phải bẹp, mà là như chung giống như vậy, phi thường thần dị!

Hô một tiếng, ánh lửa dựng lên, đó là một mảnh màu đỏ thắm phiến lá, hình dạng cùng một cái bảo lò không hề khác gì nhau, hiện tại chính đang toả ra ánh lửa.

Này không thể không khiến người ta kinh ngạc nhạ, đặc biệt là Thạch Hạo, lần thứ nhất nhìn thấy Ngộ Đạo Trà Thụ, cảm thấy rất giật mình.

Những người trẻ tuổi khác cũng phi thường kinh ngạc, bởi vì bọn họ tuy rằng nghe nói qua, nhưng cũng là lần đầu tiên tới nơi này, bởi vì lấy tuổi tác của bọn họ tới nói, lần trước hái lá trà giờ, bọn họ còn chưa sinh ra đây.

"Gào..."

Một tiếng hổ gầm, cái đó âm cương liệt, phi thường uy mãnh, đó là một viên màu trắng phiến lá phát sinh, nó hình như Bạch Hổ, trông rất sống động, phi thường chân thực, lúc này càng truyền ra tiếng rít.

Đón lấy, liền nhau một viên ngũ sắc phiến lá, dựng lên Ngũ Sắc Thần Quang, phát sinh tiếng phượng hót, tắm rửa niết bàn Thánh Huy, đi kèm

Thần Hỏa, óng ánh loá mắt, đó là một con giống như Phượng Hoàng phiến lá!

Nhìn kỹ lại, 3000 cái lá cây hoàn toàn khác nhau, mỗi một loại đều là khác với tất cả mọi người, bất kể là giống như sinh vật, vẫn là các loại Đại Đạo binh khí các loại, đều phi thường chân thực, cũng có uy thế như vậy.

Đây chính là Ngộ Đạo Trà Thụ!

Nó chính là như thế thần bí cùng thần kỳ, vì vậy mới bị gọi là thiên cổ kỳ trân, là rất nhiều tu sĩ tha thiết ước mơ hi thế Bảo Thụ!

Hái lá trà vài tên ông lão phi thường cẩn thận, chỉ lo hư hao diệp tử, cuối cùng bọn họ đem những này diệp tử phân biệt bỏ vào 3000 cái Tiểu Ngọc bình trong, trịnh trọng phong ấn.

"Hiện tại là thu hoạch thời khắc, trà sẽ bắt đầu!" Một ông lão tuyên bố, là bảo vệ cây trà cổ cường giả một trong.

Lá trà bị hái ánh sáng, này cứng cáp cổ thụ trọc lốc, liền một chiếc lá đều không có, bất quá nó như trước có bàng bạc sinh mệnh tinh khí, không hiện ra uể oải.

Dưới tàng cây, có một toà tế đàn, rất thấp, thế nhưng là rất thần thánh, nó là chất đất, phát sinh thần bí hào quang.

3000 cái bình ngọc đều đặt ở trên tế đàn, lít nha lít nhít, hào quang điểm điểm.

Chất đất tế đàn phát sáng, rất nhu hòa, đem 3000 cái bình ngọc bao phủ ở màn ánh sáng trong, càng có vẻ an lành cùng yên tĩnh.

"Bằng thực lực, càng muốn bằng cơ duyên, từng người lấy trà đi!"

"Một lần chỉ có thể lấy một mảnh lá trà, pha trà sau, uống vào cũng ngộ đạo thành công, mới có thể tiếp tục gỡ xuống một mảnh lá trà."

Vài tên ông lão dồn dập mở miệng, nói cho mọi người quy củ của nơi này.

"Mỗi một mảnh lá trà, đều ẩn chứa một loại vô thượng Đại Đạo, liền xem các ngươi từng người cùng nói duyên phận, hay là thân cận cái nào cái lá cây, liền mang ý nghĩa nên đi như vậy đường." Khác một ông lão nhắc nhở.

Ầm!

Sau một khắc, rất nhiều người ra tay rồi, đứng ở đằng xa, lấy mạnh mẽ Pháp lực từ trên tế đàn cướp lấy bình ngọc.

Nhưng mà, đại đa số người đều đầu đầy mồ hôi, căn bản không lay động được tế đàn, tuy rằng mọi cách nỗ lực, thế nhưng uổng công vô ích, không cách nào chiếm lấy bất kỳ một chiếc lá.

Vù!

Rốt cục, có bình ngọc chuyển động, từ chất đất trên tế đàn vụt lên từ mặt đất, bay về phía trong đám người.

Sân ở ngoài nhiều cường giả như vậy, nhưng lại cũng chỉ có mấy chục bình ngọc bị Pháp lực bắt giữ, trước sau bay lên, ít đến mức đáng thương.

Trong đó có một chiếc bình ngọc bay về phía Thạch Hạo, hắn thành công, đồng thời phi thường chờ mong, muốn nhìn vừa nhìn với hắn có duyên phận lá cây cái gì hình dạng, có hay không có thể vì hắn vạch ra một con đường!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1586: Uống Trà Ngộ Đạo

Bình ngọc bay tới, chập chờn ra thật dài đuôi ánh sáng, dường như một ngôi sao từ trên trời rơi xuống, bôn tập Thạch Hạo nơi này.

Trên thực tế, các đại cường giả phụ cận đều là bây giờ, có tới mấy chục bình ngọc xẹt qua mà qua, trong lúc nhất thời tỏa ra ánh sáng lung linh, dị thường xán lạn, dường như một hồi sao chổi mưa ánh sáng.

Này rất thánh khiết, cũng rất óng ánh, đó là ngộ đạo dùng vật hi hữu chất, động lòng người, làm cho tất cả mọi người đều đang chờ mong.

"Ha ha, đến rồi!" Mấy người cười to, cao hứng vô cùng, bởi vì này lá trà ngộ đạo thật sự phi thường quý giá, nếu là may mắn, một viên một mảnh liền có thể ngộ đạo, sau đó lên cấp bậc.

Điều này không phải vậy người đỏ mắt cùng chờ mong?

Thạch Hạo cũng nở nụ cười, con mắt híp lại, sâu thẳm con ngươi phát sáng, thăm dò bàn tay, đem này dẫn dắt tới được ngọc thạch bình liền muốn tóm vào trong tay đi.

"Hả?" Đột nhiên, hắn nhíu mày, ngọc thạch này bình càng muốn tránh thoát, chịu đến một luồng kỳ dị sức mạnh dẫn dắt, muốn tránh thoát ra hắn khống chế.

Hắn cấp tốc tăng lực, bàn tay phát sáng, để này giãy giụa ngọc thạch bình lại một lần nữa ổn định lại, hướng trong bàn tay của hắn rơi đi.

"Ha ha... Tới tay vậy!" Xa xa, có một ít người vui sướng cười nói, lục tục có người đắc thủ.

Có thể nhìn thấy, những này người không phải Đế Tộc, chính là đỉnh cấp mạnh mẽ Vương tộc, không có may mắn, đến bảo vật này lá cây người không người yếu.

"Vù!"

Thạch Hạo trong tay bình ngọc run lên, lại một lần giãy giụa, muốn rời khỏi thân thể, hắn tự nhiên biết rồi, có người đang quấy rầy, thông qua mạnh mẽ bí bảo tranh cướp.

Nếu là người bình thường cũng là thôi, liền Hoang đồ vật cũng dám cướp, điều này làm cho những người khác giật mình.

Thạch Hạo ánh mắt như điện, tìm tới đầu nguồn, lại là Xích Vương một mạch vị trí đó.

Xích Mông Hoằng đã đắc thủ, vừa vặn tiếp được mình bình ngọc, mà sau lưng của hắn, ngoại trừ cái kia tuổi trẻ Nhân tộc ở ngoài, này ba tên lão bộc ở Pháp lực, trong bóng tối thôi thúc một cái bí bảo, có thể làm quấy nhiễu không gian, muốn cướp đoạt người khác ngọc thạch bình.

Thạch Hạo hừ lạnh một tiếng, cánh tay phát sáng, vù một tiếng, trong thiên địa phát sinh một tiếng nổ đùng, một con Côn Bằng hiện lên, kim quang lưu chuyển, mang theo màu đen vằn, hóa thành âm dương nhị khí, ầm một tiếng, trực tiếp đem ngọc thạch bình đoạt đến, đồng thời âm dương nhị khí bao phủ, cực tốc khuếch tán.

Có chui vào lòng đất, có tiêu tan ở trong hư không, nhanh chóng đi xa.

Ầm!

Trong phút chốc, Xích Mông Hoằng sau sau lưng, mặt đất nổ tung, lao ra một đạo lại một đạo khói đen, tiếp theo là hư không nổ tung, lan tràn ra kim quang!

Âm dương nhị khí hội tụ, kết quả va chạm vào nhau, phát sinh to lớn

tiếng nổ vang rền.

Phốc!

Ba tên lão bộc tại chỗ ho ra máu, thân thể rung động, trong tay bí bảo trực tiếp ngã xuống đất, bọn họ tất cả đều bị thương nặng.

"Hoang, ngươi này ý gì, dám cắn nháo Trà Đạo Hội sao? Quá mức làm càn, bừa bãi lớn mật!" Xích Mông Hoằng phía sau, cái kia Nhân tộc người hầu nhảy ra, ở nơi đó quát lớn.

Nhưng mà, Thạch Hạo không nói gì, âm dương nhị khí vẫn còn, trực tiếp nện xuống, phù một tiếng, để vai phải của hắn đầu nổ tung, hóa thành một đám mưa máu.

Nếu không có có một luồng xích quang vọt lên, ngăn cản ở âm dương nhị khí, hắn trực tiếp liền bị phế rơi mất, cả người đều sẽ nổ tung, hình thần đều diệt.

Thời khắc mấu chốt, Xích Mông Hoằng ra tay rồi, trợ giúp vị này Nhân tộc tôi tớ, tránh thoát sát kiếp.

Ở Xích Mông Hoằng phía sau, này ba tên lão bộc sắc mặt tái xanh, khóe miệng mang theo vết máu, bọn họ đều có địa vị không hề bình thường, dù cho vì là tôi tớ, cũng là đạo hạnh cao thâm hạng người, không hề nghĩ rằng liền như thế bị kích thương.

Cho tới tên kia Nhân tộc tôi tớ, càng là sắc mặt trắng bệch, hắn không nghĩ tới, thân là Đế Tộc tôi tớ, lại suýt nữa chết đi. hắn đi theo Xích Mông Hoằng bên người, thường ngày ở các tộc trước mặt lần được khen tặng, thậm chí so với bình thường Vương tộc đều muốn huy hoàng, có thể hôm nay nhưng như thế bị động, bị người coi như con kiến giống như, suýt chút nữa bóp chết.

"Hoang!" Xích Mông Hoằng híp mắt lại, không có nhiều lời, giữa hai người nhất định phải có một trận chiến, không thể hóa giải.

"Quản tốt ngươi nô tài!" Thạch Hạo lạnh nhạt nói rằng, người khác cũng là thôi, liền một cái tôi tớ cũng dám tranh cướp hắn lá trà ngộ đạo, thực sự là lá gan không nhỏ.

Đương nhiên, cấp độ càng sâu nguyên nhân là, không có sợ hãi, bởi vì Xích Mông Hoằng đứng tại bọn họ sau lưng, ở cho bọn họ chỗ dựa.

"Ngươi..." Xích Mông Hoằng phía sau, cái kia Nhân tộc tôi tớ phi thường phẫn nộ, hắn thân phận, hắn địa vị, hôm nay không chỉ có không có mang đến quang vinh, ngược lại mang đến nhục nhã.

"Nô tính không thay đổi, còn vọng tưởng làm tức giận ta?" Thạch Hạo lạnh lùng liếc hắn một cái, hét lên một tiếng, này du lịch ở trong thiên địa âm dương nhị khí đột nhiên tái hiện, bỗng nhiên chấn động.

Phốc!

Lần này, cái kia Nhân tộc tôi tớ thân thể trực tiếp nổ tung, đầm đìa máu tươi, bắn tóe bốn phía, thân thể bị diệt đi.

Vội vã!

Chỉ còn dư lại một cái đầu lâu, lăn rơi trên mặt đất, xuất hiện ở Xích Mông sau sau lưng, mở to hai mắt, tỏ rõ vẻ kinh hoảng, muốn hét to đi ra, nhưng không phát ra được thanh âm nào, chỉ có thể linh hồn truyền đọc.

"À..."

Thời khắc này, yên lặng như tờ, trên đỉnh núi các đường cao thủ đều rất giật mình, Hoang quả nhiên hung hăng, không hổ là gây ra vô tận phong vân dũng mãnh nhân vật.

Đây tuyệt đối là qua sông mông lung, liền được xưng hung hăng nhất một mạch Xích Vương hậu nhân đều như thế hướng về chết bên trong đắc tội, dũng cảm kinh người.

Này tôi tớ thân thể nổ tung, huyết dịch tung toé, nếu không có Xích Mông Hoằng uy thế ngập trời, có hộ thể màn ánh sáng lúc nào cũng bảo vệ, như vậy sẽ rơi xuống nước ở trên người hắn.

"Rất tốt, để ta càng ngày càng chờ mong cắt đầu ngươi, mặc dù Bất Hủ có pháp chỉ, ta cũng phải rèn luyện tinh huyết của ngươi, nổ ra ngươi cốt tủy, mang về làm tương dùng!" Xích Mông Hoằng tròng mắt đỏ đậm, phi thường khiếp người, khi hắn lộ ra một hàm răng trắng như tuyết, làm ra liếm thiệt hành động giờ, để một đám sinh linh rét run cả người.

"Ha ha, ngươi xảy ra tên, sẽ vì đương đại Đế Tộc thế hệ tuổi trẻ cái thứ nhất bị thua cũng chết trận người." Thạch Hạo nụ cười nhạt nhòa cười.

Ngôn ngữ không cao, thế nhưng làm cho tất cả mọi người đều cảm giác được một luồng sát khí lạnh lẽo, hai người mũi nhọn đấu với đao sắc, nhất định phải một hồi chảy máu tử chiến.

"Có thể mang nước pha trà rồi!" Ngộ Đạo Trà Thụ dưới, một ông già mở miệng.

Trên đỉnh núi, nhất thời không bình tĩnh, rất nhiều người đứng lên, ngóng nhìn phía trước, nơi đó lại một toà một ngọn núi lớn, cách nhau rất xa, không trong mây đoan, quanh năm bị băng tuyết bao trùm.

Thời khắc này, gió tuyết đầy trời, những sinh linh này đều ở lấy trên ngọn thần sơn băng tuyết, chuẩn bị pha trà.

Trong lúc nhất thời, hoa tuyết đầy trời, thần băng bay tới, ở trời cao trung hạ vẽ ra hào quang óng ánh.

Đó là thần băng, tục truyền giàu có sức mạnh thần bí, là thích hợp nhất pha trà nguồn nước, nghe đồn năm đó nơi đó có Bất Hủ Chi Vương ngộ đạo khiến Băng Sơn đều nhiễm Đại Đạo chi cái đó, cái đó tuyết nước tự nhiên phi phàm.

Băng Tuyết Lạc mang tới, rơi vào từng người bồn chứa trong, có người

bắt đầu thôi thúc đạo hỏa, chậm rãi pha trà.

Sau đó không lâu, một tia lại một tia hương thơm bay ra, thấm hồn phách người, khiến người ta linh hồn cũng vì đó kỳ ảo lên, dù cho không tư cách uống trà người đều cảm thấy thân thể nhẹ nhàng.

Thạch Hạo liếc mắt nhìn ngọc nước trà trong chén, lộ ra sắc mặt khác thường.

Từ khi lá trà tới tay, hắn liền hơi kinh ngạc, mảnh này lá cây tử hình dạng không lạ kỳ, chỉ là một mảnh bình thường lá trà hình dạng, không phải đỉnh, long các loại.

Cho đến lúc này, nước trà luộc được, nó mới lộ ra từng tia từng sợi tiên sương mù, ở trong chén trà mông lung ra.

Ở này lá trà trên, có một đạo sương mù ở bay lên, rất nguyên thủy, rất mông lung, thế nhưng phảng phất ẩn chứa một loại không tầm thường sức mạnh!

Thạch Hạo hơi nhắm lại con mắt, uống xong một hớp nước trà, miệng đầy thơm ngát đồng thời, hắn cảm nhận được một loại đặc biệt yên tĩnh, dù cho đang ở dị vực vì là, không nhìn thấy đường về, hắn cũng tâm tình an lành đi.

Hắn kinh ngạc, này trà ngộ đạo quả nhiên phi phàm, để hắn trong nháy mắt Thần Tính Không Minh, trực tiếp tiến vào một loại nào đó cảnh giới ngộ đạo bên trong.

Trong nháy mắt, Thiên Địa mông lung, tứ phương thụy khí phồn thịnh, hắn quên cái khác, đang ở ngộ đạo cảnh trong, lĩnh hội này Đại Đạo chuyển động âm thanh, muốn mở ra tự thân thân thể bảo tàng.

"Thủy khí!"

Thạch Hạo chấn động trong lòng, hắn cảm thấy được, trên người đạo kia

thủy khí ở động, ở bốc hơi, phảng phất thai nghén như đại dương sức mạnh.

Liên quan với đạo kia thủy khí, lai lịch kỳ dị, sớm hơn ba đạo Tiên khí ở trên người xuất hiện, chỉ có điều vẫn chưa từng hiển hiện, mãi đến tận có một ngày đột nhiên bị hắn khám phá ra.

Này lá trà ngộ đạo, quả nhiên kỳ lạ, này trên phiến lá đối ứng này sợi khí chẳng lẽ nói cùng thủy khí có quan hệ?

Thạch Hạo híp lại con mắt, trong lòng càng Không Minh, cả người yên tĩnh, cảm thấy được trong cơ thể mình thanh quang điểm điểm, có chút thủ môn muốn mở ra, cùng thủy khí đối ứng.

Này trong phút chốc, hắn lại muốn ngộ đạo, có dấu hiệu muốn đột phá!

Thân thể phát sáng, xếp bằng trên mặt đất, trong cơ thể bảo tàng cánh cửa hơi hơi mở ra một chút khe hở, để hắn dường như tắm rửa một tầng thần Thánh Quang huy, dị thường xán lạn.

Điều này làm cho rất nhiều người ước ao, đều biết, Hoang có thu hoạch không nhỏ.

Muốn đi vào trảm ngã cảnh hậu kỳ kéo sao? Thạch Hạo mình cũng đang chờ mong, loại này tu hành tốc độ xác thực rất khủng bố!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1587: Thế Gian Tiên Dược Lai Lịch

Thạch Hạo bên ngoài cơ thể, hiện lên một tầng lưu quang, rất xán lạn, dường như Cổ Tăng một mạch Phổ Độ thần hoàn, soi sáng chúng sinh, đem hắn bao vây quanh ở giữa.

Ở nơi đó, hắn trở thành toàn bộ thế giới duy nhất, một cái lại một dòng đạo văn đang lưu chuyển, đang tràn ngập, đang khuếch tán, như tuyên cổ trường tồn bất diệt ý chí.

Cái gì là vĩnh tồn bất diệt? Bất Hủ cũng có chết trận một ngày kia, ai có thể ở kỷ nguyên trong luân hồi trường tồn, sống quá hắc ám, nhìn xuống ngàn tỉ tải năm tháng chìm nổi!?

Thời khắc này, tất cả mọi người trồng ảo giác, Hoang vị trí nơi, phảng phất Siêu Thoát thế ngoại, không bị đại giới quấy rầy, từ này một giới cô lập đi ra, rất siêu nhiên.

Trong lúc hoảng hốt, mọi người sai cho rằng, đó là một vị trường tồn bất diệt người, có thể ngao du ở kỷ nguyên Luân Hồi ở ngoài, nhìn xuống Hồng Trần, trải qua bách kỷ mà bất diệt, vượt qua cổ kim quần hùng.

"Thực sự là quái lạ!" Rất nhanh, có cường giả tỉnh ngộ lại, đó chỉ là một cái trảm ngã cảnh tu sĩ trẻ tuổi, làm sao sẽ làm cho người ta cảm thấy như vậy quái dị ảo giác?

Một trận run lên, Thạch Hạo xung quanh cơ thể dựng lên phù ánh sáng, rất kỳ dị, có ánh sáng vì là màu vàng nhạt, đó là kinh người Chiến khí, chùm sáng trong phảng phất đứng thẳng một vị bất bại Chiến Thần! Mà có ánh sáng vì là màu đỏ thẫm, đó là huyết quang, ở trong đó có rất nhiều bóng người đang giãy dụa, phảng phất ở tranh độ một mảnh Khổ hải. Còn có màu

tím ánh sáng, ở trong đó có bất diệt Thiên Đình đứng sừng sững, trấn áp Vạn Cổ...

Hoang làm cho người ta cảm giác vô cùng kỳ quái, quanh thân dựng lên các loại hào quang, màu sắc khác nhau làm cho người ta không giống cảm giác, đại biểu ý nghĩa không giống, có chính là sức chiến đấu, có chính là giết chóc, có chính là trật tự thành lập...

"Không đơn giản, bình thường có hi vọng bước ra bước cuối cùng Chí Tôn mới sẽ ngưng tụ loại này đại thế ánh sáng, đây là soi sáng chư thiên đạo quang, có thể phá mông muội, đối với tự thân ngày sau tu hành đường có nhất định gợi ý tác dụng!" Đứng Ngộ Đạo Thụ dưới vài tên già tu sĩ thay đổi sắc mặt, có người nói như vậy nói.

Thạch Hạo bất động như núi, bên ngoài thân lưu động thần bí hào quang, thân như thần ly, trong vắt long lanh, so với tinh mỹ nhất ngọc thạch đều ôn hòa, đạo tắc quấn quanh. Càng ngày càng nồng nặc, hắn ở trở nên mạnh mẽ.

Trong cơ thể hắn, có một đạo thủy khí ở động, từ từ thành hình. Tụ tập cùng nhau, như một cái Đại Long giống như xuyên qua cái đó thân thể!

Thạch Hạo biết, nếu như chân chính vận chuyển lên, hắn trên đỉnh đầu xuất hiện đại đạo chi hoa, hiện lên ngồi xếp bằng tiểu nhân giờ. Này thủy khí thì sẽ khóa lại một cái tiểu nhân, lấy loại kia tư thái xuất hiện.

Bất quá, hắn không có vọng động, không muốn để cho dị vực quá người nhìn thấy hắn trên đỉnh đầu sẽ xuất hiện ngồi xếp bằng hai vị tiểu nhân, tránh khỏi phiền phức không tất yếu.

Lúc này, hắn trong cơ thể cửa từ bụng Luân Hải bắt đầu, không ngừng phát sáng, có chút mới cửa hiện lên, cũng xuất hiện vết nứt, lan tràn hướng về lồng ngực. Để nơi đó theo óng ánh.

Trảm ngã cảnh hậu kỳ, chỉ kém tới cửa một chân!

Phải biết, hắn mới đột phá không đến bao lâu, mới vừa ở này Thiên Thú rừng rậm tiến quân trảm ngã cảnh, sau đó củng cố đến Trung kỳ, kết quả hiện tại lại sắp đột phá rồi.

Này nếu là chăm chú phân tích hắn trưởng thành quỹ tích, đám người đều muốn trợn mắt ngoác mồm, bởi vì thực sự quá nhanh, quả thực không phù hợp lẽ thường.

Phải biết, bây giờ ngoại trừ số ít Đế Tộc thiên tài ở ngoài. Bình thường sinh linh tu luyện tới cảnh giới này đều cần cực kỳ thời gian dài dằng dặc, chính là một ít thiên tài tiêu tốn rất nhiều vạn năm đều không ngạc nhiên.

Cho tới bây giờ, hắn tu hành tốc độ đã lướt qua lẽ thường, ở kỷ nguyên này trong có ngọn. Vượt quá các đời tiên hiền!

Nếu như tiếp tục như thế tăng nhanh như gió, lấy hai mươi mấy tuổi tuổi tác phá vào trảm ngã cảnh hậu kỳ, như vậy giống như trên nhất kỷ nguyên nhân vật ngất trời đối chiếu, cũng có thể khá là thục nhanh thục chậm.

Chính là Đế Tộc mấy vị người thừa kế, vào lúc này sắc mặt cũng khẽ biến, bởi vì bọn họ so với Thạch Hạo lớn hơn vài tuổi. Nhìn thấy hắn như thế hùng hổ, đều cảm giác được áp lực cực lớn.

Xích Mông Hoằng, trong con ngươi bắn ra hai vệt huyết quang, thật dài sợi tóc từng chiếc óng ánh, như kim loại sợi tơ bình thường trong suốt, phấp phới lên, sát ý càng nồng.

Thạch Hạo khẽ than thở một tiếng, từ loại kia ngộ đạo cảnh trong lui đi ra, một chén nước trà, tác dụng thời gian có hạn, hắn đã thoát ly hiểu đạo cảnh.

Cho đến lúc này, rất nhiều người mới dời đi ánh mắt, sau đó bắt đầu thưởng thức mình trà ngộ đạo, đương nhiên cũng không có thiếu người vẫn đang nhắm mắt, chưa từng quan tâm Thạch Hạo, trước sau chìm đắm ở thế giới của chính mình bên trong.

Thạch Hạo từ trong chén lấy ra này cái lá cây, đặt ở lòng bàn tay, mình quan sát, nó đã mất đi linh tính, không có ánh sáng lộng lẫy.

Hắn nhìn về phía chất đất tế đàn, nào còn có hơn hai ngàn cái bình ngọc, chồng chất cùng nhau, quả thực chính là một toà bảo tàng khổng lồ, nếu như có thể sở hữu nhiều như vậy, đối với sự tu hành chỗ tốt quá to lớn.

Thạch Hạo suy nghĩ, những này lá cây tử không giống nhau, đều có mình đặc biệt hình dạng, nhưng là, lại làm cho hắn có chút cảm giác đã từng quen biết, có chút quen mắt.

"Cùng một bụi khác tiên dược rất giống!"

Hắn ở tranh cướp gỗ mục rương giờ, từng nhìn thấy một cây tiên dược, còn từng bởi vì truy đuổi nó mà đi nhầm vào táng khu một cái lòng đất chi mạch, đi tới táng uyên.

Cây thuốc kia bản thể là một gốc cây, kết quả bị táng địa trong một vị táng vương chặt đứt một đoạn cọc gỗ, cầm làm quan tài, này cây tiên dược trong cơn tức giận trốn thoát.

"Như!"

Thạch Hạo càng ngày càng cảm thấy, cây thuốc kia cùng Ngộ Đạo Trà Thụ cực như, tuy rằng này gốc cây chỉ còn dư lại rễ cây cùng với một cái cành non, thế nhưng bọn chúng sinh trưởng lá cây đều là như vậy khác với tất cả mọi người.

Hắn vẫn rõ ràng nhớ tới, cái kia cành non trên óng ánh phiến lá hiện ra các loại hình dạng, như trường mâu, tháp, mũi tên các loại, rất là kỳ dị.

Đặc biệt là, hắn còn phải đến một viên, bảo tồn ở ngọc chất bồn chứa trong, bất quá để cho Đế Quan cố nhân, không có mang tới nơi này.

"Cũng có không giống nhau địa phương." Thạch Hạo nhớ tới, cây thuốc kia lá cây thơm ngát nức mũi, mùi thuốc nồng nặc hóa không ra, ẩn chứa

không vật chết chất tinh hoa, phi thường thích hợp luyện Trường Sinh dược!

Mà trước mắt Ngộ Đạo Trà Thụ, cái đó lá cây tử thích hợp hơn pha trà, dùng để ngộ đạo, nhưng ẩn chứa không vật chết chất có hạn!

"Tương truyền, không biết là niên đại nào, không cần nói là Bất Hủ giả, chính là Bất Hủ Chi Vương, mỗi đến Ngộ Đạo Trà Thụ lá cây tử thành thục giờ đều sẽ hiện thân, tới đây uống mấy chén trà."

Ở trên đỉnh núi yên tĩnh lại giờ, bảo vệ Ngộ Đạo Trà Thụ vài tên ông lão có người mở miệng, càng nói ra như thế mấy lời.

Mấy người trước sau từ ngộ đạo cảnh trong tỉnh dậy, sau khi nghe thấy đều lộ ra kinh ngạc, chăm chú thỉnh giáo, hỏi dò đây là tại sao, cây trà sẽ như vậy nghịch thiên sao?

"Trong thiên địa, chân chính Tiên căn vẫn có một ít, có chút là Thiên Địa sinh, là chân chính một giới tổ căn, còn có một chút là Tiên Vương hoặc Bất Hủ Chi Vương chết đi sau biến thành, ý nghĩa phi phàm."

Làm nghe đến mấy câu này giờ, Thạch Hạo vẻ mặt nghiêm túc, trước kia liền từng nghe tới, Chân Tiên nếu là chết đi, có hóa thành tiên dược, khác loại sinh tồn được khả năng.

Hiện nay, rốt cục được dị vực cường giả chứng thực, Chân Tiên cũng không được, Tiên Vương cấp tồn tại chết đi sau mới có thể sẽ hóa thành tiên dược!

Này chấn động lòng người!

"Ngộ Đạo Trà Thụ, năm đó đủ để xếp vào ba vị trí đầu giáp tổ căn bên trong, là nổi danh nhất tiên dược một trong, Bất Hủ Chi Vương uống trà này nước, đều sẽ hơi có chút cảm ngộ, cái đó giá trị không cách nào cân nhắc."

Một ông lão nói ra một câu nói như vậy, nhất thời đè ép hết thảy sinh linh.

"Đáng tiếc à, nó gặp nạn, này cây tổ căn bị người phân cách, gốc rễ mạch hóa thành hai bộ phận, phân biệt trồng với không giống trong thiên địa, dược hiệu yếu đi."

Những này bí ẩn vừa ra, khiến người ta đờ ra, một cây vô thượng tiên dược lại bị người nhẫn tâm phân cách thành hai bộ phận? Hóa thành hai gốc cây!

Nhất thời, các tộc sinh linh đều phi thường tiếc nuối, nếu là Ngộ Đạo Trà Thụ hoàn hảo, bọn họ uống xong như thế một chén trà, sẽ có cường đại cỡ nào cảm ngộ?

Phải biết, năm đó liền Bất Hủ Chi Vương đều sẽ lại đây uống mấy chén trà, đó là huy hoàng bực nào thịnh hội?

"Làm sao sẽ bị chia làm hai cây, quá đáng tiếc rồi!" Đế Tộc tuổi trẻ cường giả Ổ Côn than thở, cảm giác sâu sắc tiếc nuối.

"Này tính là gì, cái gọi là thứ hai Tiên căn, nghe đồn bị chia làm sáu cây, càng yêu dị cùng đáng tiếc." Ông lão nói rằng.

"À, vì sao lại như vậy?" Một đám người kinh ngạc thốt lên, thứ hai Tiên căn đến cùng là cái nào một cây, là Thiên Địa tự sinh tổ căn, vẫn là Hậu Thiên chuyển biến?

"Nghe nói, ta giới Bất Hủ Chi Vương đều ở phòng bị này cây Tiên căn, có bí ẩn truyền ra, này tổ căn bị chia ra làm 6, chôn xuống một cái sinh linh 6 phần lớn, có một ngày sẽ tập hợp lại cùng nhau!"

Điều này khiến người ta hút vào hơi lạnh, đó là sinh linh gì, là niên đại nào sự tình?

"A, là một vị đã mất cực kỳ cổ lão niên đại Bất Hủ Chi Vương tuổi già nghiên cứu một khối cổ bia nói tới." Ông lão đáp lại, vẻ mặt kính cẩn, mang theo vẻ kính sợ.

Dù cho vị kia Bất Hủ Chi Vương từ lâu chết đi vô cùng năm tháng, vẫn để cho hắn kính nể, không dám có bất kỳ bất cẩn, lấy phi thường tôn kính giọng điệu kể rõ.

Bất Hủ Chi Vương từ trần, tuy rằng kinh thiên, nhưng cũng không phải là không có quá, tối thiểu trên nhất kỷ nguyên liền từng chết trận quá!

Về phần hắn nói Lão Vương, này thật không biết là niên đại nào chuyện.

"Được rồi, tiếp đó, liền xem các ngươi từng người Tạo Hóa, ai thủ đoạn mạnh, ai liền có thể đạt được nhiều!"

Ngộ Đạo Trà Thụ dưới, một ông lão mở miệng, chỉ về chất đất tế đàn, mặt trên có hơn hai ngàn cái ngọc thạch bình, đều là hi thế lá trà ngộ đạo.

Tranh cướp tiên lá trà cuộc chiến chính thức bắt đầu, ai cũng có thể cướp giật, lần này không lại giới hạn ở một bình, các tộc cũng có thể ra tay, ngươi nếu là đủ mạnh, cướp đi 100 bình đều được!

Vậy thì mang ý nghĩa, 100 miếng phiến lá, sẽ có 100 lần ngộ đạo cơ hội, chỉ vừa tưởng tượng cũng làm người ta cảm thấy điên cuồng.

Một cái muốn xông qua Hắc Ám luân hồi vô dụng, tuy rằng lảo đảo, nhưng vẫn đang cố gắng, mục tiêu chưa từng biến, quay gạch giờ ôn nhu một chút đi, muốn thành công nhịp điệu sao?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1588: Bá Quyền Kích Đế Tộc

Rất bạo lực, thô bạo mà trực tiếp, liền như vậy một cước đá vào Xích Mông Hoằng trên mặt, lực đạo lớn dọa người, chung quanh không gian trực tiếp liền nổ tung!

Tất cả sinh linh đều da đầu run lên, kia chính là Đế tộc a, liền như vậy một cước bị đạp trong, kết rắn chắc thực, lực lớn thế mãnh, khiến lòng run sợ.

Ầm vang!

Chung quanh, hư không khe nứt lớn ở lan tràn, tối đen khe rãnh ở không trung hiện lên, cảnh tượng làm cho người ta sợ hãi, giống như cùng địa ngục câu thông.

Không hề nghi ngờ, Xích Mông Hoằng tao ngộ rồi đòn nghiêm trọng, hắn bộ mặt lúc này sụp đổ, xương cốt gãy, máu tươi vung vẩy, cái này trường hợp thật sự phi thường tàn bạo.

Đường đường một thế hệ Đế tộc, tao ngộ rồi không thể tưởng tượng bị thương!

Nếu là người bình thường, lúc này nhất định vỡ nát, đầu lâu còn có thân thể đều chẳng còn sót lại ác, nhất định nổ tan thành huyết vụ, hình cùng thần đều diệt!

Mặc dù là vương tộc cũng không được, khẳng định sẽ xương cốt từng tấc gãy đứt, chết thảm đương trường, sẽ bị đánh chết!

Bất quá, Xích Mông Hoằng cũng không là thường nhân, đạo hạnh cao thâm, thân thể ở trong tộc trải qua mọi cách ngao luyện, được xưng trong thế

hệ cùng tuổi không hủy thân thể, chắc chắn kinh người.

Hắn tuy rằng gặp bị thương nặng, nhưng là, cũng chưa chết đi, mà là nhịn xuống dưới.

Ở này bộ mặt nơi này, một mảnh huyết nhục mơ hồ, sống mũi, xương hàm, hốc mắt chờ, hoàn toàn lõm xuống đi xuống, cơ hồ bị một cước đạp xuyên.

Này sánh được với tuyệt sát!

Cường như Xích Mông Hoằng đều phát ra kêu rên tiếng, thân thể co giật, bay tứ tung đi ra ngoài, Nguyên Thần không xong, suýt nữa chết đi!

Đầu hắn rất nhiều chỗ đều nứt ra rồi, mi tâm càng là chảy máu, đây là khủng bố nhất thương, hơi một tí sẽ chém Nguyên Thần.

Đối với hắn mà nói, đáng được ăn mừng, bởi vì này Nguyên Thần, cái kia cao cỡ nắm đấm huyết thú, không ở tại bên trong đầu lâu, mà là ở giữa không trung huyền phù, ở nơi này thi triển thời gian lĩnh vực.

Làm Thạch Hạo kia một cước đạp đến khi, nó cực nhanh lui về phía sau, cùng sử dụng thời gian mảnh nhỏ bọc chính mình thân thể, về phía sau chạy đi.

Bất quá, kia huyết thú lại không có cách nào ngăn cản này một cước, lệnh thân thể kết rắn chắc thực đã trúng một đòn.

Oanh!

Xích Mông Hoằng thân thể kịch chấn, bay ngược đi ra ngoài trong quá trình, kia huyết thú trở về đầu lâu bên trong, trong nháy mắt, cả người khớp xương bạo vang, hắn tức sùi bọt mép, ở chữa trị thương thể.

Chưa từng có người có thể thương hắn, cư nhiên làm cho hắn suýt nữa nổ tan!

Đó là cuối cùng thời điểm né qua sát kiếp, hắn cũng bị thương không nhẹ, liền bộ mặt đều bị hủy diệt rồi, đây là xiết bao đáng sợ chuyện, xưng được với là vô cùng nhục nhã.

Đông!

Thiên địa run rẩy, thần lực phá tận trời!

Bởi vì, chuyện này còn chưa tính xong, chiến đấu xa chưa kết thúc.

Thạch Hạo theo vào, khí phách kinh thế, một quyền tiếp theo một quyền về phía trước huy đi, đánh sụp hư không, chấn vỡ vòm trời, toàn bộ oanh hướng Xích Mông Hoằng thân thể.

Hiện giờ, hắn lấy lực cực tẫn pháp phá giải thời gian lĩnh vực, giãy ra kia phiến nhà giam, khôi phục tự do, một lần nữa chiếm ác theo chủ động, đắc để ý không buông tha người, muốn oanh giết chết Xích Mông Hoằng.

Tất cả mọi người xem mắt choáng váng, Hoang rất khí phách, đè nặng Xích Mông Hoằng, liền như vậy không ngừng oanh sát, quả thực muốn đem hắn trực tiếp đánh bạo!

Lúc này, tất cả mọi người khôi phục tự do thân, có thể động, trước kia bọn họ cũng bị thời gian lĩnh vực bao phủ, lâm vào thời gian yên lặng bàn đáng sợ hoàn cảnh trong, bị giam cầm.

Thời gian lĩnh vực khủng bố khôn cùng, được xưng vô thượng đại đạo quy tắc, không thể chống cự, quả thực khó giải!

Oanh!

Thạch Hạo một quyền oanh rơi xuống đi, nắm đấm tinh oánh, không gì không phá, cường đại như Xích Mông Hoằng đều cảm thấy được đau nhức, đó là hắn đều sắc mặt biến!

Phanh!

Xích Mông Hoằng hai cánh tay giao nhau, ngăn cản Thạch Hạo kia khí phách khôn cùng quyền ấn, cả người đều ở phóng thích đại đạo quy tắc phù văn, ngăn cản này kinh thế công phạt.

Trong nháy mắt, hắn hai cánh tay run lên, giống như muốn bẻ gẫy bình thường.

Bởi vì, hắn rớt lại một bước, mất đi lợi thế, ở vào vị trí bị động, nơi chốn bị quản chế, không ngừng ở bị động phòng ngự, không thể bằng đỉnh phong tư thái nghênh địch!

Giống như là ban đầu hắn lấy thời gian lĩnh vực giam cầm Thạch Hạo khi như vậy, kia một khắc đối phương cũng là bị động, suýt nữa gặp nạn, hiện nay chính hắn cũng lâm vào này nhất vòng lẩn quẩn trong.

Thạch Hạo bảo thuật đáng sợ khôn cùng, áp chế Xích Mông Hoằng thân thể đều muốn nứt ra rồi, bởi vì hắn tổ thuật bị áp chế, trong lúc nhất thời khó có thể toàn diện nở rộ!

Tất cả mọi người giật mình, Hoang là như thế nào làm được? Hắn cư nhiên thoát khỏi thời gian lĩnh vực, giãy dụa đi ra, rồi sau đó lại trái lại áp chế đối thủ, quả ác nhiên bưu hãn, là một thế hệ người mạnh mẽ.

Lúc này, Thạch Hạo trọng lấy được tự do sau, long tinh hổ mãnh, cả người có dùng không hết lực lượng, không ngừng oanh kích Xích Mông Hoằng.

Một khi thoát khỏi cái loại này khốn cục, hắn các loại diệu thuật đều có thể thi triển, vì vậy, bộc phát ra một đoàn lại một đoàn ánh sáng, đó là đại đạo phù văn ở phóng thích, toàn diện công phạt đối thủ.

Đồng thời, này cũng làm cho hắn cảnh tỉnh, chính mình nghĩ lại, vừa rồi hắn suýt nữa té ngã.

Bị thời gian lĩnh vực hạn chế, không có một thân pháp lực, cùng với kinh thế thần thông, đều không thể thi triển, bị giam cầm ở nơi này, hắn như

giống như là một kẻ tàn phế vậy.

Ở quá khứ, Thạch Hạo tuy rằng cũng bị động quá, nhưng cũng không có như vậy bó tay bó chân.

Hắn sớm nên cảnh tỉnh mới đúng!

"Hoang, ngươi chết đi cho ta!"

Xích Mông Hoằng gầm gừ, bị người áp chế đánh, sao chịu bỏ qua, đây không phải phong cách của hắn, từ trước đến nay là hắn bẻ gãy nghiền nát, chém chết đối thủ, hiện nay trái ngược!

Ở thân thể hắn bên trong, hiện ra một tòa bếp lò, cùng trái tim bộ vị trùng hợp, đỏ tươi xuyên sáng, hiện tại lập tức vọt ra, không ngừng phóng đại, muốn trấn sát Thạch Hạo.

Cái lò này không phải thật thể, mà là từ huyết khí hóa thành, trải qua trong lòng huyết thêm vào, pháp lực vô biên, uy thế to lớn, như một vùng vũ trụ ép rơi xuống.

Chẳng sợ nó không phải đặc biệt thật lớn, nhưng là có một loại không thể ngăn cản uy thế.

Xích Vương Lô!

Hắn tổ tiên —— Xích Vương, được xưng tối hung Bất Hủ Chi Vương, lấy vô thượng bí pháp tươi sống đem một vị tiên vương luyện hóa thành bùn máu, táng ở một ngụm bảo lô bên trong.

Sau lại, kia Xích Vương Lô cùng bí pháp kết hợp, diễn biến thành vô địch tổ thuật cùng với huyết mạch, truyện thừa cho đời sau.

Xích Mông Hoằng hiện tại thi triển, đúng là năm đó cái thế hung thuật!

Ầm vang!

Hắn muốn đem Thạch Hạo hất bay đi ra ngoài, cũng đem chi thu vào màu đỏ huyết lô bên trong, lấy tự thân đạo hỏa luyện hóa thành bùn máu, tái hiện tổ tiên vô địch thần uy.

Chính là, Thạch Hạo trước mắt trạng thái, rất cương mãnh, không thể áp chế, không thể thu vào trong lò.

Hắn như là một vị đến từ viễn cổ chiến tiên, thần chắn giết thần, phật chặn thí phật, khí phách khôn cùng, một quyền oanh ở Xích Vương Lô thượng, tiếng vang điếc tai, thần âm khiếp người tâm hồn, đánh cho bay ra ngoài.

Oanh!

Thạch Hạo một bàn tay bắt được Xích Mông Hoằng đầu vai, muốn nắm lấy này cổ, tay kia thì tắc hóa thành nắm đấm, mãnh lực oanh nện xuống đến.

Xích Mông Hoằng rống giận, toàn thân sáng lên, đại đạo phù văn như đầy trời tinh đấu bàn lóng lánh, che kín bên ngoài thân, kịch liệt đối kháng, muốn đem Thạch Hạo đánh bay đi ra ngoài.

Oanh!

Thạch Hạo áp chế hắn, mãnh lực lao xuống, đè nặng hắn theo giữa không trung va chạm ở trên đỉnh núi, đập vào lóe ra kim loại sáng bóng trong đất đá!

Trên đỉnh núi này, hiện lên một đạo lại một đạo dấu vết, giống như nước thép ở chảy xuôi, đó là tiên thời cổ đại lưu lại đại trận, thủ hộ núi này, cam đoan nó không hủy.

Nói cách khác, bằng hai người chiến đấu dư ba, đủ để xé rách thần nhạc!

"Thu!"

Xích Mông Hoằng khẽ quát, ở cách đó không xa, ngụm kia bị đánh bay

đi ra ngoài bếp lò, loảng xoảng một tiếng, mở ra nắp lò, phát ra xích hà, muốn đem Thạch Hạo thu đi vào.

Hơn nữa, quỷ dị nhất chính là, theo trong lò thò ra một đôi tay cánh tay, mang theo vết máu, bao trùm tàn phá chiến giáp, giống như theo kia trong địa ngục vươn ra.

Phanh!

Cặp kia cánh tay tốc độ quá nhanh, bắt lấy Thạch Hạo, muốn đem hắn kéo vào trong lò, đem luyện hóa.

"Tiên vương cánh tay sao?!" Rất nhiều người kinh sợ, liền kia xương cột sống đều ở bốc hàn khí.

Ai đều biết, năm đó Xích Vương Lô luyện hóa quá một tôn tiên vương, cũng bởi vậy mà biến dị, cái loại này ấn ký đều có thể truyền thừa hậu nhân trong huyết mạch!

Hiện tại, Xích Mông Hoằng sở vận dụng thiên phú tổ thuật chính là loại này thể hiện!

Đương nhiên, đối với hắn mà nói, không có khả năng kích phát tiên vương uy năng, nhưng liền hắn cái cảnh giới này mà nói, cũng kham gọi là đẩy ngang địch thủ sát sinh đại thuật.

Oanh!

Thạch Hạo huy quyền, ra sức một đòn, muốn cắt đứt hai cánh tay này!

Chính là, hai cánh tay này rất cứng cỏi, rất khó đánh gãy, chính là như vậy đáng sợ, muốn sống sống ghì chết Thạch Hạo, đưa hắn mang tiến trong lò cũng luyện hóa.

"Lão hổ không phát uy, khi ta là mèo ốm!"

Thạch Hạo ánh mắt lóe ra, ầm vang một tiếng, lòng bàn tay hiện lên Lôi

Trì, rồi sau đó toàn diện đập xuống đi xuống, lôi điện như ngân hà bàn trút đổ, đánh trúng cặp kia cánh tay.

Hơn nữa, bằng minh từng trận, một đầu Côn Bằng hiện lên, đầy người mang theo màu đen lấm tấm màu vàng cánh chim toàn diện kích ác bắn, giống như mười vạn thiên kiếm chém yêu ma!

Hai loại bảo thuật hỗn hợp cùng một chỗ, ầm vang một tiếng, đem cặp kia cánh tay sinh sôi cắt đứt, đem kia Xích Vương Lô đánh bay.

Tiếp theo, hắn lấy hai loại bảo thuật thêm thành, oanh hướng Xích Mông Hoằng.

Phanh!

Thạch Hạo lấy vô địch tư thái, áp chế Xích Mông Hoằng hướng về vùng núi va chạm mà đi, lại một lần nữa đập vào trong đất đá, hơn nữa đáng sợ Côn Bằng quyền công phá này phòng ngự, làm cho hắn lâm vào khốn cục.

Ông!

Thời gian mảnh nhỏ bay múa, mang theo không thể kháng cự lực lượng, Xích Mông Hoằng lặng yên mở ra thời gian lĩnh vực, nghĩ đột nhiên tuyệt sát Thạch Hạo.

"Còn nghĩ dùng một chiêu này?"

Thạch Hạo cười lạnh, áp chế đối phương, hữu quyền sáng lên, không phải lại là Côn Bằng pháp, mà là Luân Hồi quyền, đồng dạng đề cập tới rồi thời gian quy tắc.

Bởi vì, trước kia bị thời gian lĩnh vực bao phủ, giam cầm này thân, bị người chiếm ác theo ra tay trước, hắn liền này nhất bí pháp đều không thể thi triển ra, hiện tại bất đồng, hắn là tự do thân, có thể vận dụng hết thảy pháp.

Hai loại bí thuật, đồng dạng đều cùng thời gian đạo tắc có liên quan, va

chạm cùng một chỗ.

Oanh!

Thiên địa văng ra, thời gian bay múa, dòng sông hiện lên, đó là năm tháng lực lượng!

"Đế tộc, hôm nay muốn bị thua sao?"

"Như thế nào có thể, Đế tộc thế hệ tuổi trẻ ngút trời nhân vật, được xưng bất bại thần thoại, cũng muốn bị Hoang đánh chết sao?"

Một số người sợ run, ở quá khứ, dị vực chứa nhiều vương giả bại trận, hiện nay ngàn hô vạn gọi mới vừa ra tới, Đế tộc xuất thế, cùng Hoang quyết đấu. Có thể hiện tại, thắng bại khó liệu, làm cho tất cả mọi người lo sợ bất an.

Bọn họ cầu nguyện, hy vọng Xích Mông Hoằng thắng được!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1589: Chiến Thần

Bởi vì, dị vực thất bại rất nhiều lần, mà bọn họ là kiêu ngạo, vẫn nhìn xuống cửu thiên thập địa, nhưng là Vương tộc ra hết cũng không thể thương tổn được Hoang, ngược lại bị hắn đánh giết vô số kể.

Vì lẽ đó, bọn họ khát vọng thắng lợi, muốn chính diện đánh bại Hoang, nhưng vẫn ở bại, này đều trở thành bọn họ một cái khúc mắc, không có cách nào hóa giải mất!

Hiện tại, rất nhiều người đều vô cùng gấp gáp, e sợ cho Xích Mông Hoằng bị thua, đây là đế tộc, thế hệ tuổi trẻ nhân vật tuyệt đỉnh, nếu là cũng thất bại, như vậy liền thật sự thiếu hụt có thể thắng Hoang sinh linh.

Thế hệ tuổi trẻ, hành dũng vô địch!

Loại này tên gọi ai cũng muốn được, nhưng không phải mỗi một cái sinh linh đều có tư cách tham dự, mà giữa trường hai cường tuyệt đối với là này liệt người, hiện tại tranh bá, liên quan đến ai mới thật sự là chí tôn!

Ầm!

Thạch Hạo nắm đấm cùng đối phương pháp ấn đụng vào nhau, nhất thời tỏa ra ánh sáng lung linh, sức mạnh thời gian dâng trào, có một vầng sông dài như ẩn như hiện, ở nơi đó rung động.

Hư không không vững chắc, sức mạnh của thời gian đang tràn ngập, năm tháng khí tức xung kích!

Thân ảnh của hai người đều mơ hồ, trong lúc nhất thời, phảng phất biến mất ở vùng thế giới này, hướng đi viễn cổ, bước hướng về hồng hoang, trở thành lịch sử bên trong sinh linh.

Đây là sức mạnh của thời gian đang tác quái!

Mọi người nín thở, không ngừng lùi lại, đứng ở xa không, sợ lại một lần nữa bị lan đến, lưu cho bọn họ đủ rất rộng lớn chiến trường.

"Ngươi cũng hiểu thời gian quy tắc?"

Xích Mông Hoằng khá giật mình, đây là bọn hắn bộ tộc thiên phú diệu thuật, có thể nào tưởng tượng, mà tên này địch thủ cũng nắm giữ.

Hơn nữa, hai người điểm xuất phát không giống nhau, hắn là muốn cầm cố đối phương, đem ổn định, mà đối phương nhưng muốn chém dưới thời gian, tiêu tốn hắn tuổi thọ.

"Thời gian bất động!"

Xích Mông Hoằng rống to, thật sự nổi giận, đối phương ở tại bọn hắn bộ tộc này am hiểu nhất lĩnh vực đến với hắn chém giết, đây là khiêu khích, càng là một sự coi thường.

Xa xa, rất nhiều người chấn động, tộc này tổ thuật tuyệt thế mạnh mẽ, lúc đó trở nên bất động thì, vạn vật yên tĩnh, thiên cổ gián đoạn, được xưng tuyệt sát bí pháp!

Thế gian, có những kia thần thông có thể coi vô địch? Thời gian này bất động, tuyệt đối xem như là một loại vô địch thuật!

"Luân Hồi!"

Thạch Hạo quát to một tiếng, cái kia nắm đấm so với vừa nãy càng óng ánh, chập chờn dưới vạn cổ hào quang bất hủ, rọi sáng hiểu đạo sơn, cùng cái kia vô địch thuật va chạm.

Thời gian ở bất động, vạn vật ở tịch diệt, tất cả mọi thứ đều ổn định.

Chỉ có một người trẻ tuổi ở vung quyền, ở chống lại, Thạch Hạo lấy Luân Hồi phá cục, muốn tan rã bí thuật này!

Không thể không nói, thần thông của đối phương thật đáng sợ, Thạch Hạo vận dụng loại này Luân Hồi quyền sau, vẫn là cảm giác thân thể cương cố, ở đây được hạn.

Bất quá, lần này chưa từng có với bị động, bởi vì sớm có chuẩn bị tâm lý, không sợ đối phương.

"Định!"

Xích Mông Hoằng quát lên, gia trì loại này tổ thuật, để cho phát huy đến uy lực lớn nhất.

Thiên địa hắc ám, hay là nói, trở về nguyên thủy, trong thiên địa tràn đầy hỗn độn, thể hiện ra bản nguyên nhất tất cả.

Xích Mông Hoằng ở kết ấn, kết thành thời gian lao tù, lấy hỗn độn vì là thiết trụ, lấy thời gian là xích sắt, phong tỏa Thạch Hạo, phải đem hắn trấn áp ở trong đó.

Cái kia lao tù không phải rất lớn, chỉ có mười trượng vuông vắn, tọa lạc ở đỉnh núi, hấp thu tứ phương mảnh vỡ thời gian, đem tất cả sức mạnh tập trung cùng nhau, hóa thành lao tù.

"Giết!"

Xích Mông Hoằng quát, muốn lấy lao tù bên trong tiêu diệt Thạch Hạo.

"Lại thành công, đem Hoang vây ở thời gian lao tù bên trong, thật là chặn đánh giết!"

"Được xưng bất bại Hoang, hôm nay rốt cục muốn thất bại, đế tộc đem hắn bắt, không hổ là xích vương hậu nhân!"

Phụ cận, có thật nhiều người kích động, mang theo vẻ vui thích, hoan hô lên, bọn họ trạm rất xa, sợ bị lan đến, hiện tại không không vui mừng khôn xiết.

Đến bây giờ, Hoang thật sự trở thành một chút Vương tộc tâm bệnh, không thể đem hắn trước mặt mọi người đánh bại, tổng cảm thấy hổ thẹn chiến đấu chủng tộc tên gọi.

Thời gian lao tù, phi thường kiên cố, thời gian co rút lại, muốn nghiền nát Thạch Hạo, lao tù bên trong quả thực hóa thành Địa ngục, ở mọi người xem ra, Hoang không có đường sống.

Bởi vì, này do "Thời gian bất động" mà diễn dịch ra lao tù, tuyệt đối khủng bố.

Chỉ là, Xích Mông Hoằng nhíu mày, bởi vì vẫn chưa ngay đầu tiên đánh giết Hoang, hắn chính ở chỗ này, đồng thời còn đang ra tay, đối kháng toà này lao tù.

Ở nơi đó, có một bóng người, như trước ở vung quyền, không nhanh không chậm, có chính mình nhịp điệu, vẫn có thể động!

Cả tòa lao tù co rút lại, thế nhưng là không cách nào ép giết Thạch Hạo, hắn như một cái Chiến Thần, một cái từ thời đại viễn cổ đi tới vô địch Chiến Thần, thiên địa khó diệt, vung đầu nắm đấm, nổ nát cao thiên, chính là cường ngạnh như vậy!

Luân Hồi thần thông, cướp đoạt năm tháng, ở từ thời gian lao tù bên trong lấy ra thời gian mảnh vỡ, ở tan rã nó!

"Giết cho ta!"

Xích Mông Hoằng quát mắng, thôi thúc toàn thân sức mạnh, khống chế lao tù, đánh giết Thạch Hạo.

Bọn họ tranh đấu đến thời khắc mấu chốt!

Thạch Hạo có một loại lựa chọn, hắn có thể khởi động pháp lực miễn dịch này một siêu cấp năng lực, khiến người ta khó lòng phòng bị, sau đó đột

nhiên giết tới, đánh giết đối phương.

Bởi vì, thời khắc này hắn là tự do, có thể động, không có bị lĩnh vực thời gian toàn diện áp chế.

Bất quá, cuối cùng hắn nhịn xuống, không có điều động bí thuật này, bởi vì hắn từng nghe nói dị vực có một đế tộc, có nắm giữ loại sức mạnh này, được xưng tối Cổ gia tộc một trong. Hay là, cái khác đế tộc vì vậy mà có ứng đối thủ đoạn.

Đồng thời, Thạch Hạo cũng không muốn đem chính mình lá bài tẩy đều lấy ra, hắn phi thường muốn thử một lần cái khác pháp, dùng cái khác bí thuật tan rã Xích Mông Hoằng thủ đoạn mạnh nhất.

Tối thiểu, hiện tại hắn có thể đứng vững!

Ầm!

Sức mạnh thời gian dâng trào, Thạch Hạo truyền vào lôi đình, đem lôi đạo thần thông dẫn dắt đi vào, đánh về lao tù.

Hắn không ngừng vung quyền, thật sự như Chiến Thần sống lại, có một loại vô địch khí khái.

Răng rắc!

Sau đó bước ngoặt, hắn đem lao tù xuyên thủng, tránh ra, Luân Hồi quyền hấp thu thời gian mảnh vỡ, lôi đạo pháp tắc xuyên qua lao tù, phá giải đối phương lĩnh vực thời gian.

Phốc!

Xích Mông Hoằng lúc này ho ra đầy máu, gặp phản phệ, một sát na mà thôi, hắn thái dương hoa râm, đó là bị Luân Hồi lực lượng chạm đến, cướp đoạt bộ phận năm tháng.

"Không!" Một ít Vương tộc kêu to, nội tâm lo lắng, vô cùng kinh hoảng,

liền đế tộc Xích Mông Hoằng đều muốn thất bại sao, điều này làm cho bọn họ khiếp sợ.

Thạch Hạo dường như ra hạp hung thú, thời khắc này, mang theo khí tức kinh khủng, vạn trượng sấm sét, còn có vô tận mảnh vỡ thời gian, oanh giết tới.

Phốc!

Xích Mông Hoằng gặp đòn nghiêm trọng, lại một lần nữa miệng phun máu tươi, toàn bộ thân thể bay ngang ra, phản phệ quá nghiêm trọng, để hắn rất khó tiến hành phản kích.

Lúc này, hắn toàn bộ mái tóc tối thiểu trắng hơn một nửa, bị chớp giật xuyên thủng thân thể, bị Luân Hồi gia trì thể phách trên, đây là trí mạng uy hiếp.

Một đám người ngạc nhiên, ổ côn, dư Vũ bọn người giật mình, mạc tiên đôi mắt đẹp lấp lóe, tựa hồ cũng không ngờ rằng sẽ là một kết quả như thế.

Bởi vì, Xích Mông Hoằng am hiểu nhất chính là pháp tắc thời gian, kết quả ngược lại ở chính mình trong lĩnh vực bị thương, bị lực lượng thời gian cướp đoạt sinh mệnh lực lượng, không tầm thường.

"Hống!"

Một tiếng thú hống, đánh vỡ yên tĩnh.

Trong thiên địa, các loại sương mù đều biến mất, Xích Mông Hoằng hoành bay ra ngoài đủ xa thì, hắn giữ vững thân thể, đồng thời tóc trắng phơ ở biến thành đen, ở phục hồi như cũ.

"Ồ?" Điều này làm cho rất nhiều người đều giật mình!

"Hoang, ngươi để ta cảm nhận được sỉ nhục, nhẫn ngươi quá thời gian dài, đến cái cuối cùng chấm dứt đi!" Xích Mông Hoằng lạnh giọng nói.

Một con nắm đấm cao huyết thú hiện lên, treo ở Xích Mông Hoằng trên thiên linh cái phương, đó là nguyên thần của hắn, cũng là bản thể hắn dáng vẻ, cực kỳ dữ tợn cùng hung mãnh.

Giao đầu lâu, sư tử thân thể, thế nhưng đầy người không phải da lông cùng vảy giáp, mà là màu đỏ thẫm gai xương, cứng rắn, lóe lên lạnh lẽo ánh sáng lộng lẫy.

Nó tuy rằng không lớn, thế nhưng là vô cùng nguy hiểm, được xưng dị vực đáng sợ nhất mấy cái chủng tộc một trong!

Đây là thời gian chi thú, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, từ xưa tới nay, đều không có đặc biệt gì hữu hiệu biện pháp đối phó nó, cũng bị gọi là không thất bại tộc!

Xích Mông Hoằng chính là thời gian chi thú!

Lúc này, màu đỏ thắm Nguyên Thần hiện lên, đứng ở phía trên đầu của hắn, ở tích tụ sức mạnh đáng sợ nhất.

"Gào gừ..."

Thời gian chi thú Nguyên Thần, ở nơi đó rít gào, ở xung quanh xuất hiện một cái lại một cái hương nến, toàn bộ nhen lửa, hiện màu máu, lượn lờ mà lên,

"Hắn càng luyện thành cái môn này tổ thuật?" Rất nhiều người kinh ngạc, bao khối đế tộc khôn mạc, dư Vũ các loại (chờ) người, đều từng cái từng cái con ngươi co rút lại, nhìn chằm chằm nơi đó.

Như trước là lực lượng thời gian, thế nhưng ý nghĩa hoàn toàn khác nhau, điều này cần đạt đến cảnh giới nhất định sau, ở nguyên có thời gian tổ thuật tăng lên trên hoa, mới có thể triển khai.

Có thể nói, thứ này không phải truyền thừa xuống bí pháp, mà là cần chính mình lĩnh ngộ, mới có thể thăng hoa tuyệt thế hung thuật!

Hương nến chập chờn, yên vụ lượn lờ, ánh nến phấp phới, vô cùng thần bí.

Nhiên chính là thời gian, lấy ra diệt vạn linh lực lượng!

Đây là thời gian đạo tắc thăng hoa, nói như vậy, không tới cảnh giới chí tôn cũng khó khăn có lĩnh hội, không thể suy nghĩ ra loại thủ đoạn này!

Xích Mông Hoằng thành công, ở ở độ tuổi này liền có thể sử dụng bực này thần thông, lấy ra thời gian hương nến, nhiên chính là năm tháng, tế diệt vạn vật lực lượng.

Thạch Hạo nhíu mày, cảm giác được một luồng không tầm thường ngột ngạt, đó là trí mạng uy hiếp, nhiên năm tháng, nhất định sẽ là một hồi kinh thế sát phạt.

Muốn vận dụng lá bài tẩy sao? Hắn cau mày, hắn có một ít thủ đoạn, hay là nên triển khai.

"Hả?"

Đột nhiên, hắn trong lòng hơi động, trong cơ thể có một ít kỳ dị tơ máu sáng lên, chảy về toàn thân, cả người đầy rẫy một luồng quái lạ sức mạnh.

Loại thứ ba chí tôn thuật!

Nó càng vào lúc này phục sinh, thể hiện ra nó vô địch tư thái.

Thạch Hạo có một loại cảm giác, loại này bảo thuật nhanh thành thục, ở tại trong cơ thể thai nghén lâu như vậy, cốt văn càng ngày càng rõ ràng, sắp muốn xuất thế!

Một luồng khó có thể ức chế kích động, để Thạch Hạo không nhịn được thét dài, hắn không nhịn được, trực tiếp ra tay!

Ầm ầm!

Hắn một quyền đánh ra ngoài, ánh quyền kinh thế, như chớp giật xẹt qua vũ trụ tối tăm, rọi sáng mảnh này cổ giới, mênh mông thiên địa, cuộc đời thăng trầm, thời khắc này, tất cả cú đấm này uy thế dưới!

Phốc!

Xích Mông Hoằng bị xuyên thủng, lồng ngực nơi đó lỗ máu trước sau trong suốt, hắn bị đánh bay ra ngoài, máu nhuốm đỏ trường không!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1590: Thứ Ba Chí Tôn Thuật Vô Cùng

Đột nhiên một quyền, phách tuyệt thiên địa, xuyên qua Xích Mông Hoằng lồng ngực, để nơi đó trước sau trong suốt, máu tươi vẩy ra, xương trắng um tùm, hắn rơi xuống trong vũng máu.

Xích Mông Hoằng bỗng nhiên ngẩng đầu, hắn mặt mũi tràn đầy chấn kinh chi sắc, không thể tin được, giờ khắc này hắn có chút choáng váng.

Trên thực tế, tất cả mọi người mộng, đây là có chuyện gì? Quá đột nhiên!

Xích Mông Hoằng vừa tụ lực, mới bày ra mạnh nhất tư thế chiến đấu, nào biết được, Hoang trực tiếp liền là một quyền, dũng không thể đỡ, đem hắn kích bay tứ tung mà lên.

Người nào không biết, Hương Chúc dấy lên về sau, Xích Mông Hoằng sẽ có được kinh thiên động địa chiến lực, muốn hiện ra hắn tổ tiên Xích Vương vô địch huy hoàng.

Nhưng mà, liền là tại cái này một đỉnh phong thời khắc, tại hắn tụ lực, chuẩn bị dễ như trở bàn tay lúc, Hoang đột ngột xuất thủ, cắt đứt hắn súc thế!

Cái này tựa như từ Thiên Đường một cước đem hắn giẫm vào vực sâu vạn trượng, suýt nữa liền rơi xuống trong địa ngục!

Đây coi như là một trận kinh biến, vượt ra khỏi dự liệu của tất cả mọi người, ai chẳng biết Thời Gian Chi Thú mạnh nhất Tổ thuật, đó là cần cực hạn thăng hoa, là chung cực thần thông.

"Bại, Xích Mông Hoằng cứ như vậy bại!"

Rất nhiều người sững sờ, lầm bầm, không thể tiếp nhận kết quả này, liên tục Đế tộc đều bại, cùng thế hệ sinh linh bên trong ai còn là Hoang đối thủ?

Các đại Vương tộc đều tại chờ mong, khát vọng thắng lợi, muốn đường đường chính chính, trước mắt bao người, để Hoang nếm cả thua trận, hi vọng có người chính diện đánh bại hắn.

Thế nhưng là, kết quả là, liền là Đế tộc đều mộng đoạn Hoang trong tay, bị hắn như thế không có lý do một quyền tan vỡ thần thoại bất bại.

Xích Mông Hoằng không cam lòng, quá oan uổng, hắn liền muốn vận dụng chung cực thủ đoạn, kết quả trực tiếp liền bị Hoang cho đánh bay, suýt nữa liền chết tại một quyền kia phía dưới.

"Hoang!"

Hắn phun ra một búng máu tử, đối với trận này thua trận, vô cùng không cam lòng, hắn tự tin chỉ cần có thể thi triển ra loại kia thăng hoa qua Tổ thuật, liền có thể tuyệt sát đối thủ.

Sắp thành lại bại, mắt thấy là phải đánh chết đối thủ, kết quả lại gặp phải thảm bại!

Thạch Hạo tại trải nghiệm, cái loại cảm giác này thật vô cùng mỹ diệu, một khắc này, hắn huyết dịch cả người sôi trào, thể nội kỳ dị tơ máu lan tràn, để hắn có được không dùng hết lực lượng.

Tăng thêm!

Thần lực của hắn bị tăng thêm rất nhiều lần, tốc độ cũng là như thế, toàn diện tăng lên trên diện rộng, trong tích tắc, để hắn đơn giản giống như là đổi một người.

Vì vậy, vừa rồi chỉ là dùng sức vung ra một quyền, liền đánh xuyên Xích Mông Hoằng các loại phòng ngự bí thuật, đánh xuyên hắn hộ thể màn sáng, để hắn trọng thương.

Hắn cảm thấy, theo cốt văn thai nghén thành thục, uy lực càng lúc càng lớn, thậm chí còn có một ít cái khác uy năng, bây giờ còn không viên mãn, còn kém một số triệt để thành hình, nhưng đã cực kỳ có thể nhìn.

Tùy ý một kích, chỉ làm thành loại thần uy này, thật sự là làm hắn chính mình cũng một trận run sợ.

Vừa rồi, trong cơ thể hắn Chí Tôn huyết rất rõ ràng là cảm giác nhận ngoại giới uy hiếp, bị một loại áp lực cường đại chỗ kích thích, dẫn đến sớm thức tỉnh.

Thạch Hạo không biết đây là chuyện tốt vẫn là chuyện xấu, hắn không nguyện ý loại thứ ba Bảo thuật dựng dục quá trình bên trong xảy ra vấn đề, bởi vì hắn ký thác kỳ vọng cao.

Hiện tại, hắn cảm giác thể nội máu đang phát nhiệt, cốt văn đang đan xen, tại oanh minh, rất nhiều ấn ký từ trong máu xông ra, chân chính hướng về hắn xương ngực lạc ấn mà đi, muốn trở thành đúng nghĩa cốt văn.

Tại quá khứ hắn bị liên trảm Chí Tôn Cốt, một khối bị Thạch Nghị đoạt được, một khối đưa cho mình đệ đệ, mà khối thứ ba không muốn như vậy sinh ra, muốn thai nghén tại trong máu.

Thế nhưng là hôm nay sớm phát động, cái kia huyết dịch không bị khống chế, lại bắt đầu tưới nước xương ngực, phảng phất muốn một lần nữa sinh trưởng ra một khối không giống bình thường Chí Tôn Cốt.

Cái này khiến Thạch Hạo chần chờ, có chút suy nghĩ không chừng, không biết nên ngăn cản, vẫn là bỏ mặc.

Hắn nhíu mày, cảm thấy mình phóng xuất ra loại thứ ba Bảo thuật bí lực có chút sớm, không biết là có hay không sẽ sinh ra một số ở ngoài dự liệu biến hóa.

"Hoang, ta không phục, ngươi có dám ta cùng đỉnh phong đánh một trận?" Xích Mông Hoằng bò lên, bộ ngực sụp đổ, trước sau trong suốt, cả

người là máu.

Hắn thật vô cùng không cam lòng, cứ như vậy bại trận, để hắn có chút mộng, có thể nào như thế?

Đốt Tuế Nguyệt chi lực, hắn rốt cục đụng chạm đến biên giới, sẽ phải thi triển ra, cứ như vậy bị người cưỡng ép bức đè ép trở về, đánh tan ánh nến, thực sự biệt khuất.

"Ồ?"

Thạch Hạo nhìn về phía hắn, không có lập tức xuất thủ.

Xích Mông Hoằng toàn thân phát sáng, thiêu đốt sinh mệnh tiềm năng, hắn muốn lại ra tay, y theo hắn ý tứ là, muốn nhóm lửa Hương Chúc, phóng thích mạnh nhất Thời Gian Đạo Tắc, cùng Hoang một trận chiến.

Thạch Hạo không có xuất thủ, quan sát những Hương Chúc kia.

Quả nhiên, đốt cháy tuế nguyệt, lấy thời gian chi lực làm dẫn tử, ở nơi đó giống như là tại tế tự, lại như là tại cầu nguyện, phảng phất có thể câu thông trong cõi u minh tồn tại.

"Giết, giết, giết!"

Xích Mông Hoằng đột nhiên rống to, đã phát cuồng, hắn sợ Thạch Hạo lại một lần nữa vượt lên trước động thủ, chính hắn chủ động làm khó dễ, thiêu đốt Hương Chúc, phóng thích kinh khủng pháp lực.

Cái này cái cọc bí thuật có được kỳ dị lực lượng, phảng phất có thể chém chết vạn linh, cuồn cuộn toàn bộ Cổ Giới.

Ánh nến chập chờn, đại biểu cho thời gian, chư thiên trật tự. Mà Phần Hương chi khí, thì tại lượn lờ mềm mại nhảy múa, quấn quanh, xé mở Thiên Vũ, hiện ra vô cùng uy thế.

Đối phương đều đã xuất thủ, Thạch Hạo còn có cái gì có thể khách khí,

cho dù lại hiếu kỳ, muốn kiến thức cái này cái cọc thần thông cực hạn uy lực, hắn cũng sẽ không ngây ngốc chờ đợi.

Lần này, hắn vẫn là không có nhịn xuống, lần nữa vận dụng loại thứ ba Chí Tôn thuật, bởi vì lúc này máu của hắn là sôi trào, cốt văn là hừng hực, không tự chủ được, liền là muốn thỏa thích huy sái.

Đông!

Tiếng vang càng thêm ngột ngạt, máu tươi vọt lên rất cao, Xích Mông Hoằng bị Thạch Hạo chấn nửa thân thể sụp đổ, nếu không có thời khắc mấu chốt, hắn Huyết Thú Nguyên Thần vọt lên, hắn khả năng vẫn lạc.

Bởi vì, liền là cái kia mi tâm nơi nào cũng có một cái lỗ máu, đó là Thạch Hạo tại thời khắc cuối cùng thu quyền lúc lại điểm ra một chỉ, lăng lệ vô cùng.

Về phần những Hương Chúc kia, thì là trực tiếp bị lực quyền làm vỡ nát, ánh nến dập tắt, lượn lờ sương mù tan hết, không còn hình dáng.

"A..." Cái kia Huyết Thú Nguyên Thần mang theo mấy giọt tinh huyết, vọt lên tận trời, phát ra tiếng rống giận dữ, trốn tới chân trời, mang theo khuất nhục, còn có vô tận nộ diễm, nó muốn chạy trốn.

"Chạy đi đâu!"

Thạch Hạo nhô ra một cái tay, lập tức che đậy bầu trời, hướng về phía trước chộp tới.

Bất quá, một đám người ngăn cản, nhất là thủ hộ trà ngộ đạo cây mấy tên lão giả, tất cả đều xuất thủ, không cho hắn đạt được.

Bởi vì, Đế tộc tuổi trẻ cường giả nếu là vẫn lạc, bọn hắn thấy chết không cứu, sợ sẽ có lớn trách nhiệm!

Thạch Hạo cười, không tiếp tục xuất thủ, chiến dịch này lấy loại tràng

diện này kết thúc là đủ, Đế tộc cường giả đào vong, chư vương tương trợ, cũng coi là có cái viên mãn bàn giao.

"Ha ha ha..." Thạch Hạo cười to, nghe vào trong tai của mọi người, cảm thấy vô cùng chói tai.

Bởi vì, bọn hắn lại bại, mà lại là Đế tộc xuất thủ tình huống dưới thất bại, hiểm bị chém giết. Cuối cùng, Xích Mông Hoằng có thể đào tẩu, vẫn là đám người tương trợ kết quả.

Còn có so đây càng uất ức sự tình à, một cái người tuổi trẻ, tại khiêu chiến dị vực thế hệ này tất cả thiên tài, kết quả vẫn là Hoang thắng!

Dư Vũ, ô côn mấy người hữu tâm xuất thủ, nhưng lại không muốn tại thời khắc này, không muốn tại Xích Mông Hoằng bị thua lúc theo sát lấy ra sân, huống hồ bọn hắn còn muốn đoạt lá trà ngộ đạo đây.

Thạch Hạo cười to, đơn giản liền là trần trụi châm chọc, tại miệt thị dị vực chư vương, để bọn hắn sắc mặt tái xanh, vô cùng khó coi.

Trên mặt đất, Xích Mông Hoằng thân thể hóa thành một đầu hung thú, không coi là bao nhiêu cao lớn, chỉ có dài hơn một trượng, toàn thân xích hồng, mang theo lạnh lẽo kim loại sáng bóng, mọc đầy cốt thứ.

Nó quả nhiên cùng Nguyên Thần dáng vẻ giống nhau, đây chính là Thời Gian Chi Thú bản thể.

Thạch Hạo đi tới, chập ngón tay lại như dao, phù một tiếng, trực tiếp liền chém xuống một đầu chân thú, nửa người bể nát, nhưng còn có một nửa hoàn hảo.

Hắn lựa chọn một đầu hoàn hảo chân thú, xách trong tay.

"Ngươi... Đây là muốn làm cái gì?!" Một tên Vương tộc cao thủ quát, hắn ỷ vào lá gan, ở nơi đó quát lớn.

"Ta thu thập chiến lợi phẩm, mắc mớ gì tới ngươi, không muốn chết liền cút cho ta!" Thạch Hạo ánh mắt băng lãnh, sát khí dâng lên, như là lang yên, không còn che giấu.

Cái kia Vương tộc cường giả lập tức toàn thân kéo căng, rét lạnh thấu xương, như rơi vào trong hầm băng, hắn một câu cũng nói không ra, không còn dám mở miệng.

"Hoang, ngươi không nên quá phận." Một số người hô, đứng chung một chỗ, giống như là tại bão đoàn sưởi ấm, sợ Hoang công phạt bọn hắn.

Thạch Hạo liền cành đều không có lý, ngồi xếp bằng xuống, trực tiếp đem đầu kia chân thú dùng suối nước rửa sạch, trước mặt mọi người dấy lên đạo hỏa, bắt đầu đồ nướng.

Giờ khắc này, lặng ngắt như tờ, một số người cái cằm kém chút rơi trên mặt đất.

Bắt đầu còn tưởng rằng hắn là đang cố ý phá hư Xích Mông Hoằng thân thể, để mà nhục nhã, tiến hành cho hả giận. Thế nhưng là, vô luận như thế nào cũng không có nghĩ đến, hắn lại là vì ăn!

"A, Hoang, ngươi đang làm cái gì, nhân thần cộng phẫn!" Cách đó không xa, Xích Mông Hoằng mấy cái tôi tớ thét lên, thực sự bị dọa phát sợ.

Nhất là cái kia Nhân tộc tôi tớ, từng bị Thạch Hạo chấn vỡ thân thể, chỉ còn lại một cái đầu lâu, ngay tại cách đó không xa, cùng Thạch Hạo khoảng cách quá gần.

Cái này Nhân tộc tôi tớ, tại co rút, đang run sợ, hắn sợ hãi đến cực hạn, chỗ dựa sau lưng đều bị chém rụng thân thể, hắn làm sao không sợ?

Nhưng là, hắn vẫn là tại hét to: "Hoang, ngươi không thể làm như vậy, quá dã man, quá tàn nhẫn, hắn nhưng là Đế tộc, ngươi sao có thể ăn hết hắn?!"

"Ngươi cái này nô tính mười phần đồ vật, không cứu nổi!" Thạch Hạo lạnh lùng quét mắt nhìn hắn một cái.

Sau đó, hắn một bên đồ nướng đầu kia chân thú, một bên nói ra: "Dị vực sinh linh, ăn Nhân tộc ta, ta không muốn đi phân biệt cái gì đại đạo lý, bởi vì, mạnh được yếu thua. Làm Nhân tộc, ta có khả năng làm chính là, lấy cường ngạnh đánh trả. Phàm là ăn Nhân tộc ta người, ta đủ khả năng, đi phản kháng, đi đánh giết, trái lại coi bọn họ là đồ ăn, đem biến mất Nhân tộc vinh quang ăn trở về. Đem khuất nhục vỡ nát. Ta lúc này cần phải làm là, ăn chân thú!"

Mã đức, ăn Đế tộc? Ăn trở về, cũng coi là một loại vinh quang sao? Thực sự dọa sợ một mảng lớn sinh linh!

"Ngô, ngươi, lại lấy được một mảnh lá trà ngộ đạo, tranh thủ thời gian đưa tới đi." Thạch Hạo nhìn về phía một bên khác, điểm chỉ nào đó một Vương tộc nhân mã.

"Ngươi... Đây là cướp bóc!"

"Không sai, ngươi nói đúng, ta chính là tại cướp bóc." Thạch Hạo hững hờ đáp lại nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1591: Xa Xỉ Lên Cấp

Này vài tên Vương tộc tu sĩ, sắc mặt lúc đó liền tái rồi, đau cả đầu, tiện luôn phẫn uất, trong lòng mắng to Hoang, ngươi liền trực tiếp như vậy?

Đánh cướp, như thế trắng trợn, biểu hiện chuyện đương nhiên, thực sự để chịu đựng người muốn nôn ra máu, hận không thể một cái tát đem hắn đập bay trên đất, Nại Hà không phải là đối thủ.

Bộ tộc này muốn cầu trợ, nhìn về phía những sinh linh khác, nhưng là không ai để ý tới, mặc kệ không hỏi.

"Đừng nói nhảm, cũng không muốn trì hoãn, sớm nhất thời điểm, chính là các ngươi còn có Xích Mông Hoằng tôi tớ quấy rầy ta đoạt lá trà ngộ đạo, hiện tại là thời điểm còn lợi tức rồi!" Thạch Hạo nói rằng.

Hắn ngồi dưới đất, trong tay mang theo một con rất lớn chân thú, có tới hơn nửa người cao, lấy ra một tia đạo hỏa, đang ở nơi đó vượt qua đến điều tới nướng.

Ánh lửa rất sáng, đạo văn đan chéo, đây là do đạo tắc hình thành hỏa diễm.

"Ngươi đã từ chúng ta nơi này cướp đi một viên phiến lá rồi!" Này vài tên Vương tộc tu sĩ trong có một người mở miệng, nhắm mắt nói như vậy nói. hắn cảm giác rất sỉ nhục, này không phải lần đầu tiên bị cướp sạch, hiện tại nhưng vẫn như thế ủy khúc cầu toàn. Nếu như đủ mạnh, hắn thật muốn trực tiếp đi chiến!

"Ta đương nhiên biết, cướp sạch xong các ngươi, sau đó hãy cùng Xích Mông Hoằng quên đi một món nợ." Thạch Hạo bình thản nói rằng.

Thế nhưng, nghe vào những người kia trong tai thực tại không bình thản, như sóng to gió lớn, Hoang đây là ý gì, là ở phát sinh trí mạng uy hiếp cùng cảnh cáo sao?

Bởi vì, cùng Xích Mông Hoằng tính sổ xong xuôi, Đế Tộc tuổi trẻ cường giả suýt nữa chết đi, Nguyên Thần gian nan bỏ chạy.

"Cho ngươi!"

Ngắn ngủi trầm mặc, này vài tên tuổi trẻ tu sĩ khuất phục, một tên trong đó Vương tộc cao thủ đi về phía trước, rất uất ức hiện ra trên một viên óng ánh phiến lá.

"Cảm ơn!" Thạch Hạo ngỏ ý cảm ơn.

Những người kia mặt lập tức đen, cảm ơn? Cảm ơn đại gia ngươi!

Mặt bên tiếp nhận lá trà, Thạch Hạo mặt bên rất nhuần nhuyễn xoay chuyển cây này chân thú, đã thiêu đốt thoáng mang theo hào quang màu vàng óng, nồng nặc mùi thịt bay ra.

Mà trong quá trình này, Thạch Hạo còn không đoạn muốn chân thú trên tát một ít đồ gia vị, hành động thành thạo, nhanh nhẹn, kinh nghiệm lão đạo, phảng phất thường thường làm loại chuyện này.

Này kinh rơi mất một đám sinh linh cằm, vẻ mặt quái lạ nhìn hắn, cái tên này lẽ nào thường làm chuyện như vậy sao?

"Tay nghề có chút sinh, vài tháng không có quá nhanh cắn ăn." Thạch Hạo lẩm bẩm.

Mã đức, một đám sinh linh đều muốn mắng to, trong lòng nguyền rủa, thân là tu sĩ, còn có thể đem thiêu đốt coi như tay nghề? Bất quá nhìn hắn bộ dáng này, liền biết không phải người hiền lành. Tại bọn họ xem ra, thiếu niên này nhất định lòng dạ ác độc, không thiếu tướng đối thủ thiêu đốt đi, ăn tươi nuốt sống.

"Chúng ta... Hay là đi thôi!" Này vài tên Vương tộc tu sĩ thương lượng sau, lục gương mặt, làm ra loại này quyết định, bởi vì có như thế một cái hung tàn Hoang ở đây, bọn họ nhất định không thu hoạch được gì.

Bọn họ lo lắng, mỗi thu được đến một chiếc lá, thì sẽ bị cướp sạch một lần.

"Chậm, các ngươi còn kém ta một mảnh lá trà ngộ đạo." Thạch Hạo ngăn.

Làm nghe được câu này, những người kia nhất thời lảo đảo một cái, suýt chút nữa ngã sấp xuống.

Quả nhiên, sự tình phiền phức nhất phát sinh, mấy người này muốn nổi giận, nhưng lại sợ Hoang hung tính quá độ, thực sự là... Lẽ nào có lí đó, bọn họ vẻ mặt biến hóa, âm tình bất định.

"Đây là một hồi Tạo Hóa, các ngươi không nên vội vã đi, ta tổng cộng cần lấy đi ba mảnh lá trà ngộ đạo coi như lợi tức, còn lại các ngươi mình lưu lại." Thạch Hạo nói rằng.

Mấy người hai mặt nhìn nhau, hận hàm răng cũng ngưa ngứa, đồng thời, vẫn đúng là không muốn đi, dựa theo suy đoán của bọn họ, làm sao cũng còn có thể lại được hai mảnh lá cây tử.

Rất nhanh, nơi này lần thứ hai kịch liệt lên, rất nhiều người đều đang ra tay, đánh về tế đàn, cướp đoạt phiến lá.

Mà trong quá trình này, Thạch Hạo đem cái kia chân thú nướng kỹ, sắc trạch kim hoàng, thơm ngát nức mũi, đồng thời có thể nhìn thấy đi kèm mảnh vỡ thời gian.

Loại này chất thịt vừa nhìn chính là đại bổ dược, mang theo pháp tắc khí tức, chảy xuôi trật tự dây xích, nó là Thì Gian Chi Thú tinh túy!

"Chuyện này... Thật sự ăn quá ngon rồi!"

Làm Thạch Hạo cắn một cái sau, một mặt vẻ thoả mãn, nửa khép hai mắt, cực kỳ say sưa, ở môi của hắn răng phù văn lấp loé, sinh sôi liên tục.

Những người khác nhìn hắn, cảm thấy muốn nhiều chán ngán có bao nhiêu chán ngán, đáng thẹn Hoang, người khác liều mạng tranh cướp lá trà ngộ đạo giờ, hắn nhưng ở đây ăn uống thỏa thuê.

Đương nhiên, rất nhiều người trong lòng ước ao, cứ việc ngoài miệng hận không thể phải lớn hơn mắng hắn một trận, nhưng trong lòng thực tại đố kị, vậy cũng là Thì Gian Chi Thú à, ai dám ăn nó?

Từ xưa tới nay, Thì Gian Chi Thú đều là vô thượng chủng tộc, có Xích Vương tọa trấn, có Cai Tộc siêu tuyệt thiên phú vì là tư bản, cái nào bộ tộc dám mạo phạm?

Đế Tộc, từ xưa đến nay, chưa từng bị trở thành đồ ăn quá?

Hiện tại, có người nhưng làm được, đem Xích Mông Hoằng cho nướng, liền như thế trước mặt mọi người cho ăn nửa cái chân, một bộ cực kỳ vẻ thoả mãn khiến người không lời.

Ngộ Đạo Trà Thụ dưới, mấy tên lão giả kia càng chưa ngăn cản, chỉ là lạnh lùng nhìn.

"Thật... Ăn!"

Xa xa, có một ít sinh linh run giọng nói, một bộ sống thấy quỷ dáng vẻ, này Hoang cũng quá hung tàn, liền Đế Tộc cũng dám ăn!

"Ta xem ai còn có thể bảo đảm hắn, đợi đến Xích Vương xuất quan, chính là cái khác Bất Hủ Chi Vương muốn để lại tính mạng hắn, cũng rất khó khăn!" Ngộ Đạo Trà Thụ dưới, một ông già lạnh lùng nói.

Mặc kệ những này người tâm tư như thế nào, Thạch Hạo thật sự ở ăn Thì Gian Chi Thú, hắn cảm thấy mình Luân Hồi thần thông có tinh tiến, từ ngon chất thịt trong bắt lấy rất nhiều mảnh vỡ thời gian, đó là sức mạnh quy

tắc.

Rất nhanh, Thạch Hạo liền ăn toàn bộ chân thú.

"A, thực sự là một sự hưởng thụ à, như vậy một chân ẩn chứa thiên địa tinh hoa, đủ để bù đắp được tu hành mấy trăm ngày công lao!" Thạch Hạo than thở.

Chính là đối với hắn mà nói, cái này cũng là một loại đại bổ dược.

Đế Tộc, ai dám ăn, ai có thể ăn? Phát động cấm kỵ, dù cho có chút sinh linh trong bóng tối ở nuốt nước miếng, cũng có một loại kinh hoảng, Hoang thật đáng sợ, phi thường biến thái.

Đón lấy, Thạch Hạo không chút khách khí, đem Xích Mông Hoằng thân thể cho vồ tới, đây là một con hung thú, phi thường hung mãnh cùng dữ tợn, giao đầu, sư tử thân, bên ngoài thân tràn đầy gai xương.

Thạch Hạo vơ vét, rất nhanh từ bộ thân thể này trong tìm ra năm cái ngọc thạch bình, bịt lại năm mảnh lá trà ngộ đạo, hắn lộ ra ý cười, lần này thu hoạch khá dồi dào.

"Sau khi ăn xong một chén trà, hơi làm nghỉ ngơi." Thạch Hạo nói rằng, hắn đem Thì Gian Chi Thú thân thể thu hồi.

Sau đó, hắn liền bắt đầu thu lấy xa xa núi băng trên tuyết nước, bắt đầu pha trà.

Một chén trà, năm mảnh lá cây tử, đều là từ Xích Mông Hoằng trên người tìm ra đến, 5 lá cây cùng hầm luộc, tương đương xa xỉ.

Làm một đám người nhìn thấy tình cảnh này giờ, từng cái từng cái con mắt đăm đăm, rất muốn mắng to phá gia chi tử, đố kị con mắt đều đỏ, vậy cũng là trà ngộ đạo à, hắn là muốn trâu gặm mẫu đơn sao?

Thạch Hạo không để ý tới, chính là như thế phá sản, này nước trà luộc

tốt sau, mùi thơm lượn lờ, dựng lên từng trận Đại Đạo hào quang khiến hắn tinh thần sảng khoái.

Sau đó, hắn một cái liền cho uống vào, đều không mang theo tinh tế thưởng thức.

Hiển nhiên, điều này làm cho một đám người càng ngày càng trong lòng không thăng bằng, rất muốn nện hắn, đem hắn trấn áp!

Thạch Hạo liền nhắm mắt lại, cẩn thận thể ngộ, thân tâm trong sáng, cảm ngộ Thiên Địa quy tắc, rong chơi Đại Đạo trật tự, hiểu ra tu hành chân lý.

"Ầm ầm!"

Trên người hắn liền dựng lên một mảnh hào quang, tiếp theo lại là một mảnh, liên tiếp có phù văn lấp loé, hào quang óng ánh, dường như rất nhiều vầng mặt trời ngang qua nơi đây.

Đại Đạo khí tức không phải sản nồng nặc, làm người ta kinh ngạc!

Mặc kệ các lớn Vương tộc làm sao không cam lòng, nhưng có một chút không thể không phục khí, Hoang ở tu hành trên đường xác thực chính là như vậy nghịch thiên, để bọn họ đố kị ước ao hận.

Tất cả mọi người đều biết, hắn có rất lớn thu hoạch.

Răng rắc!

Như là xương nứt âm thanh, vừa giống như là chớp giật xẹt qua khiến này Thiên Địa đều run lên.

Đồng thời, Thạch Hạo thân thể cũng là chấn động, sau đó hắn mở mắt ra, tất cả những thứ này đều là bởi vì hắn đột phá rồi!

Năm mảnh lá cây tử hoà vào một bình, hóa thành nói dịch khiến hắn cảm ngộ tu hành cấp độ sâu huyền bí, lúc này, hắn lên cấp bậc thành công.

Trảm ngã cảnh giới hậu kỳ!

Liền như thế bị hắn phá vào, càng ngày càng mạnh mẽ rồi!

Trên thực tế, Thạch Hạo trước kia uống xong một chén trà ngộ đạo giờ, liền trong lòng xúc động, cách xa trảm ngã cảnh hậu kỳ chỉ kém tới cửa một chân.

Thế nhưng, hắn biết, có lúc nửa bước khoảng cách, liền giống với lạch trời, còn như lên trời, vì vậy hắn không chút do dự đem năm mảnh lá trà ngộ đạo đặt ở một bình trong, một hơi uống xong.

Kết quả, hắn trực tiếp tỉnh ngộ, nước chảy thành sông lên cấp bậc!

Thạch Hạo đứng dậy, hoạt động gân cốt, cảm nhận được tự thân mạnh mẽ, so với cường càng tự tin, cảnh giới tăng lên, đạo hạnh tăng vọt, hắn thực lực cực kỳ doạ người.

Những sinh linh khác đều có chút há hốc mồm, ăn một cái Thì Gian Chi Thú chân thú, uống xong một chén trà, cái tên này liền đến một lần lớn đột phá? Còn có so với này càng không Thiên Lý sự tình sao?!

Một đám người đều ở trong lòng cuồng hô, quá hắn ông ngoại bất công, cái này hung tàn gia hỏa, làm sao sẽ như vậy biến thái!

Tất cả mọi người đều không còn gì để nói, Hoang lần thứ hai đột phá, mang ý nghĩa hắn tuyệt đối so với mạnh mạnh mẽ một đoạn, càng thêm khó có thể chống lại.

Ai còn có thể đánh với hắn một trận?

Một đám người đều đờ ra, phẫn uất, không cam lòng, đồng thời lại có chút kinh sợ, Hoang thật sự quá khủng bố, lúc này mới bao lớn tuổi tác, cách xa độn nhất cảnh không xa rồi!

Ở độ tuổi này, loại này tu hành tốc độ, tuyệt đối đánh vỡ kỷ nguyên này

ghi lại!

Không ít người đều chột dạ, bởi vì, bọn họ nhìn thấy, Hoang ánh mắt rất sáng, chính đang chung quanh tìm kiếm, đang quan sát mỗi người!

Đây là ý gì? Muốn cướp sạch bọn họ một nhóm lớn sinh linh sao?!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1593: Câu Luân Hồi Tuế Nguyệt

Đương nhiên, đây là hắn một phía tình nguyện ý tưởng, ai cũng không nói chắc được, Bất Hủ Chi Vương lúc nào trở về!

Ngoài ra, hắn gặp phải một ít phong ba sau khi, một giới này Bất Hủ Giả rất có thể sẽ thái độ nghịch chuyển, thời gian kéo càng dài, chỗ hắn cảnh sẽ càng không xong.

Ngộ Đạo Trà dưới tàng cây, vài tên lão giả thần sắc âm tình bất định, bọn họ trên đường vài lần muốn ra tay, nhưng đều nhịn xuống.

" lời giải thích là thật sao?" Một người nói nhỏ.

"Không có lửa làm sao có khói, nếu không, Bất Hủ Giả sao hạ pháp chỉ, mặc kệ hắn tự do hành động." Một tên lão giả khác đáp, gương mặt vẻ lạnh lùng.

Bởi vì, bọn họ nghe nói một ít tin tức kinh người, thân phận không đủ, căn bản không có thể biết được.

Có nghe đồn xưng, Bất Hủ Chi Vương Tác Yếu Hoang, là có tác dụng khác, không phải vì bóp chết kỳ tài, mà là phải bồi dưỡng!

Đây tuyệt đối là kinh thế tin tức, khi bí văn truyền ra lúc, Dị Vực cao tầng rung động, sợ ngây người hoạt hóa thạch, khiến một ít lão cổ hủ một lát không nói gì!

Vì vậy, lúc này mới có bất hủ giả truyền pháp chỉ, đặc xá Hoang chuyện, nếu không, thái độ làm sao có thể có thể như vậy chuyển biến lớn!

Đây là bí văn, giới hạn với một số ít người biết

Sở dĩ, thủ hộ Ngộ Đạo Trà cây vài tên lão giả kinh nghi bất định, muốn thi thủ đoạn độc ác, nhằm vào Thạch Hạo, nhưng cuối cùng lại nhịn xuống.

Thậm chí, bọn họ ước ao Thạch Hạo cùng Xích Mông Hoằng tỷ thí phong ba làm lớn chuyện, xem cuối cùng Xích Vương xuất quan sẽ hay không trực tiếp một cái tát đập chết hắn!

"Ta cảm thấy được không thể tin, ta Dị Vực vô thượng Cổ Tổ làm sao sẽ bồi dưỡng một cái đối nghịch thằng nhãi con lớn lên, chẳng phải là dưỡng hổ vi hoạn?" Ngộ Đạo Trà dưới tàng cây, một ông lão nghi vấn.

Có người than nhẹ, đạo: "Ngươi sai, ở Bất Hủ Chi Vương trong mắt, đó là hắn lại nghịch thiên thì như thế nào? Vẫn chỉ là con kiến hôi mà thôi. Dù cho đưa hắn bồi dưỡng thành Chân Tiên, nói giết như thường có thể đánh chết! Vĩnh viễn không nên lấy ánh mắt của mình đi suy đoán ta Giới Cổ Tổ, mỗi một vị Bất Hủ Chi Vương cũng có Đại Khí Phách. Dù cho đem một người bồi dưỡng một cái kỷ nguyên trở lên, khi muốn chém lúc, cũng sẽ không nhíu mày, cấp tốc ngã xuống rơi. Từng có ví dụ thực tế!"

"Còn có loại thuyết pháp, ta Giới Cổ Tổ đang nuôi hương mồi, phải câu cũng không phải là Đế quan bên kia sinh linh, mà là tiền sử Cự Vô Phách!" Có một ông già đột nhiên nói rằng.

Khi nghe được cái này thuyết pháp. Bọn họ tất cả câm miệng, không nhiều lời nữa, bởi vì phạm kiêng kỵ, không dám nói chuyện nhiều.

Cho đến bây giờ, bộ phận sinh linh đã biết được. Đời này nhất định hết sức huy hoàng, cũng sẽ cực kỳ hắc ám, tràn ngập đổ máu, tràn ngập tàn bạo, dính đến không chỉ một kỷ nguyên, sẽ có một hồi Đại Thanh coi là.

Ngộ Đạo Trà sẽ kết thúc, bất thình lình, không như trong tưởng tượng đặc sắc như vậy, bởi vì, bị Hoang bị quấy rầy.

Dư Vũ, Ổ Côn đám người sắc mặt đều khá là khó coi. Nếu là ở đi qua, đến cuối cùng sẽ có một hồi long tranh hổ đấu, có thể hỗn chiến, cướp giật lá

Ngộ Đạo Trà.

Kết quả, một cái Hoang, liền đảo loạn toàn cục, thịnh hội sớm kết thúc.

Tuy là cũng tiến hành hỗn chiến, nhưng đây chẳng qua là Chư Vương cùng Hoang Loạn Chiến, Đế Tộc cường giả trẻ tuổi còn không có tham dự vào đây, liền kết thúc!

Quần hùng xuống núi. Khắp núi đều là sinh linh, đường bế tắc, thế nhưng nói như vậy không người bay thẳng độ, tỏ vẻ đối Ngộ Đạo Sơn thánh địa tôn trọng.

Bất quá ở Hoang bên người. Lại thiếu có sinh linh tới gần, chỉ dựa vào thân phận của hắn tựu như cùng dán lên nhãn hiệu, sinh ra vật vào, bằng không động bị thương tàn phế.

Một chiến dịch này, hắn hung danh lan xa.

Đương nhiên, ở Dị Vực Chư Vương nhìn tới. Cái này hoặc giả càng có thể hiểu thành, tiếng xấu lan xa!

Một đám sinh linh xuống núi lúc, còn đang nghiến răng nghiến lợi, cho rằng Hoang quá ghê tởm, một người ước chừng lấy đi một trăm hai mươi hơn mảnh nhỏ lá tiên trà, để cho người đỏ mắt.

Nhất là bị cướp sạch các tộc, hận không thể lại theo hắn chiến một hồi, sinh tử đổ máu.

Thế nhưng, bọn họ nhịn xuống, không muốn không duyên cớ chịu chết.

Chân núi, một gã lão phụ nhân sắc mặt trắng bệch, môi nhỏ bé run run, lấy hai tay che chở mấy người hài tử, nàng rất lo lắng, sợ bị Vương Tộc coi như thức ăn.

Bởi vì, từ trên núi lục tục đi xuống các tộc tu sĩ, từng cái mang theo sát khí, mỗi lần nhìn sang lúc, loại ánh mắt đó cũng làm cho nàng hết hồn.

Việc ấy xinh đẹp tiểu cô nương, tránh sau lưng nàng, mặt tràn đầy sợ hãi, trong mắt to chứa đựng nước mắt, vô cùng bất lực.

Mấy cái khác hài tử rất chết lặng, đều quên kêu khóc, bởi vì thực sự bị sợ hư, bằng bọn họ làm sao có thể thừa nhận này xâm lược tính sát ý.

"Các ngươi muốn chết phải không?"

Đúng lúc này, một giọng nói rất lạnh, truyện tới, khiến các tộc Tu Sĩ Đô chấn động, sau đó nhanh chóng ly khai.

Lão phụ nhân kinh hãi, lại quát lui Vương Tộc? Nàng ngẩng đầu tham quan, nhất thời đờ ra, là người thiếu niên kia, hắn tên là Hoang, sống sót đi xuống ngọn núi!

Cùng là nhân tộc, hắn lại cường đại như vậy, một người mà thôi, quát lui các tộc tu sĩ. Lão phụ nhân kích động trong lòng, bao nhiêu năm, Nhân Tộc cũng có thể như thế cường thế?

"Đại ca ca, ngươi là tới cứu chúng ta sao?" Việc ấy bốn năm tuổi tiểu cô nương, trên mặt mang lệ ngân, khiếp nhược mà hỏi, nàng ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập ước ao cùng khát vọng.

Rất đã nhiều năm qua sau khi, khi tiểu cô nương này lớn lên, bản thân vì một gốc "Đại thụ che trời" lúc, hồi tưởng lại chuyện cũ, nhớ lại cái thời đại kia Hoang, còn mang theo cảm kích, còn rất kích động.

Bởi vì, liền ngày hôm đó, việc ấy tên là Hoang nam tử trẻ tuổi, một người xé rách của nàng hắc ám bầu trời, đưa cho nàng hy vọng cùng Thự Quang, để cho nàng đi lên một con đường khác.

Thạch Hạo ngồi xổm xuống, sờ sờ mấy đứa bé thủ lĩnh, sau đó ôm lấy tiểu cô nương, nhẹ giọng thoải mái, để cho bọn họ không phải sợ!

Sau đó, hắn hét lên một tiếng, trực tiếp dọa lui chung quanh tất cả Vương Tộc tu sĩ trẻ tuổi, không còn có người dám nhìn trộm, không người

dám quan tâm nơi đây.

Thạch Hạo chờ ở chân núi, cho đến Mạc Tiên xuống núi, hắn mới thả hạ tiểu cô nương, sau đó nghênh đón.

"Cùng là nhân tộc, ta tin tưởng, trong lòng ngươi cũng nhất định có một khối mềm mại địa phương, xin mang đi mấy hài tử này đi." Thạch Hạo mở miệng.

Đây là Mạc Đạo tỷ tỷ, Thạch Hạo đi qua Mạc Đạo tính tình suy đoán, cảm thấy Mạc Tiên hẳn không phải là vô tình hạng người.

"Ngươi liền tin tưởng ta như vậy?" Mạc Tiên đứng ở nơi đó, xinh đẹp mặt mũi vô cùng tinh xảo, không có một chút tỳ vết nào, dường như Nghiễm Hàn Tiên Tử đáp xuống này.

"Ta tin tưởng." Thạch Hạo gật đầu.

Kỳ thực, nguyên nhân chủ yếu nhất là, chính hắn không có cách nào mang đi mấy người hài tử, đang ở Dị Vực, vốn là tù binh, mang đi mấy người hài tử, chỉ biết hại bọn họ.

"Được rồi." Mạc Tiên gật đầu, ôm lấy cô bé kia, lại nói: "Hy vọng ta đệ đệ cũng mạnh khỏe."

Nàng không ngờ nói một câu nói như vậy, sau đó, chỉ chốc lát không ngừng chạy, mang theo lão phụ nhân còn có mấy người hài tử, đến đây đi xa.

"Chờ một chút!" Thạch Hạo hô.

Hắn run tay một cái, tế xuất một chiếc bình ngọc, ở giữa có mười mảnh lá tiên trà, đưa cho Mạc Tiên.

Phụ cận, một đám Vương Tộc con mắt đăm đăm, Hoang cư nhiên chủ động tặng người Ngộ Đạo Trà, tên ma vương này cướp sạch bọn họ, lại vẫn có thể đưa ra đến?

1 mình ta thương tiếc, còn có người đố kị, quá không công bình, bọn họ phẫn uất, nhưng vừa đành chịu.

Bởi vì, bọn họ thực sự không dám chọc Mạc Tiên.

Mạc Tiên, mặc dù là nhân tộc, thế nhưng bị một cổ xưa Đế Tộc coi trọng, một mực bồi dưỡng, cùng Đế Tộc dòng chính truyền nhân đặt song song, thân phận cao đắt tiền dọa người.

"Ngươi nhưng thật ra xuất thủ phóng khoáng." Mạc Tiên bình tĩnh nói, xinh đẹp trong con ngươi hữu thần quang lưu chuyển, nàng không có cự tuyệt, thu.

"Hướng ngươi thỉnh giáo cái vấn đề, cái này Dị Vực có những địa phương nào đặc biệt, thích hợp tu hành cùng ngộ đạo." Thạch Hạo hỏi, hắn thu hoạch nhiều như vậy lá tiên trà, tự nhiên muốn mau sớm sử dụng.

"Cách nơi này hơi gần một chỗ, tên là —— Hải Thác, ngươi có thể đi, nhưng không được hiếu kỳ, nếu không chết không có chỗ chôn, Bất Hủ Chi Vương đi đều cứu không ngươi." Mạc Tiên đáp lại, cũng chăm chú báo cho.

Thạch Hạo nghe vậy, y theo nàng chỉ điểm phương hướng đi nhanh đi.

"Đại ca ca, ngươi phải bảo trọng a, ta hy vọng sau đó còn có thể gặp được ngươi!" Phía sau, Mạc Tiên ôm trên mặt cô bé rưng rưng nước mắt, đáng thương, dùng sức huy động tay nhỏ bé, một đôi mắt to đỏ bừng.

"Tái kiến!" Thạch Hạo không quay đầu lại, đưa lưng về phía nàng phất tay một cái, đi nhanh đi xa.

Mấy trăm ngàn dặm bên ngoài!

Hải Thác, giống như tên gọi của nó, thực sự phi thường hình tượng.

Đây là một mảnh hải, mênh mông bát ngát, mênh mông khó lường.

Nó chuyển hôi sắc, phi thường kỳ dị đại dương mênh mông, cuồn cuộn

mà phát động, sóng biển đinh tai nhức óc!

Đồng thời, nó không phải hoành trên mặt đất, mà là treo ở trên trời, do nhược một mảnh nhất nguy nga thác nước, thực sự quá to, hải treo Thiên Khung, là vì Hải Thác!

Kỳ dị nhất chính là, Hải Thác không phải thùy rơi xuống đất, tương phản, nó là từ dưới đất hướng về Thương Khung chảy xuôi, nếu vướng một cái mênh mông trường hà, đọng ở dưới trời sao.

Trên mặt đất, không có hải nguyên, nó là từ mặt đất đột ngột xuất hiện, như là không có rễ nước, trực tiếp hướng lên trời không trung chạy chồm rít gào, trở thành một treo Hải Thác!

Cách mặt đất cao ba thước, không nhiều không ít, cái này ba thước trong khoảng cách không có đầm nước, mà vượt lên trước bộ phận, chính là đại dương mênh mông, cuồn cuộn hướng lên trời Khung ở trên cuộn trào mãnh liệt.

Mà ở thương trên mái hiên, không thấy được nó phần cuối, không biết đường về.

Bởi vì, ở chỗ cao nhất có ánh sáng Âm mảnh nhỏ phất phới, dường như xinh đẹp nhất cánh hoa, bay lả tả, trong lúc mơ hồ, còn có Thời Gian Trường Hà làm bạn!

Nơi này, tuyệt đối không bình thường!

Thạch Hạo từ sau khi thấy được, liền một trận là sợ hãi.

Tới trước Hải Thác, Thạch Hạo nhìn thấy vài cái sinh linh, không có có sóng pháp lực, nhưng đều không phải chuyện đùa, bọn họ đều đang nhắm mắt, lẳng lặng ngồi xếp bằng, trước người đều tự bày một cây cần câu, ở thả câu, mà tự thân thì như hóa thạch vẫn không nhúc nhích.

"Ừ?"

Hắn nhìn thấy người quen, dĩ nhiên nhận thức.

Một cô gái, mái tóc dài màu đỏ rực, đẹp đẻ không gì sánh được, người xuyên Xích Kim giáp trụ, là một cái tuyệt thế vưu vật, xinh đẹp sặc sỡ.

Còn có một cái nam tử, đầu đầy hoàng kim tóc dài, phi thường Xán Lạn, hắn dường như thần mặt trời vậy, có thánh khiết nhất khí chất.

Một nam một nữ này, Thạch Hạo đều biết, từng ở chôn cất Uyên thấy qua!

Nam tử tên là Tam Tạng, nữ tử tên là Thần Minh, bọn họ rất thánh khiết, mang theo xuất thế khí tức, dường như cao quý nhất Thần Linh!

Thế nhưng, Thạch Hạo lại biết, bọn họ là chôn cất sĩ, là cường đại nhất hoàng kim chôn cất sĩ!

Nhưng vào lúc này, hai người đều mở mắt, chứng kiến Thạch Hạo sau khi đều có chút kinh ngạc, sau đó lộ ra nụ cười.

"Thực sự là nhân sinh hà xứ bất tương phùng." Tam Tạng mở miệng, rất là thẳng thắn, hào quang màu vàng tràn ngập.

"Các ngươi đang làm cái gì?" Thạch Hạo hỏi.

"Thả câu." Tam Tạng nói rằng.

Thạch Hạo: "..."

"Ta ở câu lên một khoảng thời gian, bóng tối bao trùm đại địa, huyết thủy khắp nơi quá vô cùng mộ cổ, đó là Loạn Cổ." Thần Minh nói rằng, thần sắc trang nghiêm.

"Ta tại câu 1 cọc luân hồi, ba chôn cất ba diệt, Tam Thế luân hồi." Tam Tạng nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1594: Táng Vương Chi Lộ

Thạch Hạo không có lập tức mở miệng, mà là nhìn bọn họ, trong lòng hắn khá không bình tĩnh, nhưng là rất tốt che giấu

Tuy rằng hắn cảm thấy hai người nói có chút lớn, có một số không gian, nhưng là cũng không có phản bác, đồng thời hắn cũng cho rằng hai người này cực kỳ không giống tầm thường, có chỗ hơn người.

Tối thiểu, bọn họ là Táng sĩ!

Hơn nữa, là thần bí nhất cùng lai lịch dọa người Hoàng Kim Táng sĩ.

Cái loại này thân phận, so Xích Mông Hoằng, Dư Vũ đám người chắc chắn mạnh hơn, nếu như bọn họ lai lịch lại có chút chú ý, thậm chí càng tôn quý.

Đây là hai một nhân vật nguy hiểm!

Thạch Hạo chưa bao giờ coi thường qua, bởi vì lần trước gặp mặt thời gian, hắn cũng đã biết, đây là hai gã Độn Nhất cảnh giới Hoàng Kim Táng sĩ!

Trình độ nguy hiểm, cao hơn nhiều Xích Mông Hoằng!

Đồng thời, Thạch Hạo trong lòng còn có loại nào đó ngờ vực, thậm chí là đau buồn âm thầm, đều là bởi vì hai người này mà lên.

Lúc đầu, bọn họ cùng dò kia chôn vực sâu, đối mặt một miệng thần bí rương, được xưng Khởi Nguyên Cổ Khí, tuy rằng sau cùng gian nan sống tới, nhưng là hai người kia phảng phất có chút bất đồng.

Thạch Hạo từng nghe Táng sĩ nói qua, vô cùng tuế nguyệt trước đây, từng có Táng Vương dò chôn vực sâu, trở về sau liền hoàn toàn bất đồng, như là đổi một người!

Xác thực nói, nguyên lai Táng Vương biến mất, mà sau đó xuất hiện một gã mới Táng Vương, hình thể với hắn, hắn ý chí hoàn toàn bất đồng!

Có thể tưởng tượng, chôn vực sâu nơi đó, Khởi Nguyên Cổ Khí đáng sợ cỡ nào, chính là Táng Vương cũng không thể tiếp cận!

Mà Thạch Hạo từng ở nơi nào thấy hắc ám vô tận, cũng nhìn thấy có Nguyên Thần theo màu đen vết nứt trong tránh ra, kia với hắn năm đó trải qua địa phương rất giống hắc ám lao lung.

Tại hắn tu ra thứ hai sợi Tiên khí thời gian, Nguyên Thần từng ly thể, tiêu thất giữa thiên địa, tiến nhập bóng đêm vô tận trong, nơi đó có rất nhiều lao lung tại thời gian trường hà bờ, thần bí vô tận. Một lần kia. Hắn suýt nữa chết, cửu tử nhất sinh mới trở về trong hiện thực!

Thạch Hạo vững tin, chôn vực sâu nơi đó có hắc ám lao lung chỗ cổ địa một đạo lỗ hổng nhỏ, liên thông hướng ngoại giới, mỗi cách năm tháng rất dài sau, cũng có thể mở ra một lần. Cá biệt Nguyên Thần có thể lao tới.

Bây giờ, gặp lại Tam Tạng cùng Thần Minh, hắn cũng không đơn thuần cho rằng bọn họ là Hoàng Kim Táng sĩ, luôn cảm thấy có một số đặc biệt.

Còn nếu là cùng đoán, như vậy, thân phận của bọn họ... Khả năng kinh thiên động địa, sẽ chấn động các giới!

Có lẽ. Chính là bất hủ đến đây, đều sẽ kiêng kỵ.

"Ta bằng hữu, ngươi thế nào cũng tới nơi này?" Tam Tạng ôn hòa cười, hắn theo lời câu một cọc Luân Hồi, cái gọi ba chôn ba diệt. Ba đời Luân Hồi, cùng tên của hắn cực kỳ gần, là vừa khớp sao?

Không thể không nói, hình tượng của hắn thật rất tốt. Tóc vàng kim như

ánh ban mai, phi thường sáng lạn. Rối tung ở đầu vai, khuôn mặt trắng tinh như ngọc thạch, dường như thánh khiết nhất Thần Linh.

Ở trước mặt hắn, rất nhiều mỹ lệ thiếu nữ đều muốn tự ti mặc cảm. Cảm thấy với hắn song hành cùng một chỗ là một loại khinh nhờn, bởi vì hắn quá siêu trần thoát tục.

Thạch Hạo nội tâm than nhẹ, đây là một gã Táng sĩ a, sinh hoạt tại dưới đất mộ cổ trong, hết lần này tới lần khác như thế thánh khiết, còn có lẽ trời sao?

Hắn không phải không thừa nhận, người nam tử trẻ tuổi này so với hắn hoàn mỹ, quá tuấn tú, phong thần như ngọc, có loại tuyệt đại phong thái, thật là chọn không ra một điểm tì vết.

"Ta chính tại chung quanh đi bộ một chút, nhìn một cái, nơi này cực kỳ kỳ lạ, đặc dị qua đây xem một chút." Thạch Hạo hồi đáp.

"Hoang, từ biệt nhiều ngày, ngươi phong thái càng thắng trước kia." Thần Minh cười nói, sớm đã thu liễm vẻ trịnh trọng, lúc này nàng xinh đẹp, cười một tiếng Khuynh Thành.

Không thể không nói, đây thật là một cái vưu vật, hào quang thần thánh dưới, nàng khuynh quốc khuynh thành, một cái nhăn mày một tiếng cười đều động lòng người, da thịt tuyết trắng như ngọc, óng ánh mà giàu có co dãn, mang theo động nhân quang mang.

Nhất là một đôi mắt to, như nước trong veo, câu người hồn phách, đãng nhân tâm thần, lông mi rất dài, mũi vểnh cao, môi đỏ mọng thập phần tươi đẹp, phi thường gợi cảm.

Răng tuyết trắng, như trân châu trong suốt. Nàng khẽ cắn môi đỏ mọng, tỏa ra mị hoặc.

Đây là một cái mỹ lệ tìm không được khuyết điểm nữ tử, thân thể cao gầy, hai chân thẳng tắp thon dài, yêu kiều thướt tha, chính là hoàng kim tuổi

tác, cổ thiên nga gáy tuyết trắng, nhất cử nhất động, đều tản ra mê hoặc.

Nàng là Hoàng Kim Táng sĩ, nhưng là so với Tiên tử còn muốn thoát tục, có thánh khiết quang huy rọi khắp nơi mà ra, tối thiểu an tĩnh thời gian như vậy.

Đồng thời, nàng lại là mị hoặc, một khi có hành động, điên đảo chúng sinh, sóng mắt lưu chuyển, thiên kiều bá mị.

Đây là hai loại mâu thuẫn khí chất, tại động cùng tĩnh chuyển biến thời gian, hoàn toàn không giống nhau.

"Ta phong thái sao sánh được Thần Minh Tiên tử, hoàn toàn là phàm phu tục tử đối mặt Tiên Giới minh châu." Thạch Hạo khiêm tốn, cũng tại nơi đó đối với đối phương khen ngợi.

Nội tâm hắn trong đối với hai người này càng phát kiêng kỵ, bởi vì, luôn cảm thấy bọn họ so với lúc trước nhìn thấy thời điểm càng thêm Siêu Phàm.

"Tiên tử? Ha ha, ta xem lên có như vậy thánh khiết xuất trần sao? Rất ít người như thế ca ngợi ta nha." Thần Minh nét mặt tươi cười xán lạn, mắt to phiêu động, càng phát ra mị hoặc, một đầu đỏ như lửa tóc dài ánh sáng dìu dịu, rối tung tại phồng lên trước ngực cùng với trơn nhẵn sau lưng.

Thạch Hạo trong lòng hơi động, Táng sĩ đối với Tiên thái độ làm sao? Như thế hình dáng là hay không phạm kiêng kỵ, bọn họ cùng Tiên đến cùng quan hệ thế nào, là cừu địch vẫn là cả đời không qua lại với nhau, khó mà phỏng đoán.

"Tự nhiên là vượt qua Tiên tử, Thần Minh tiểu thư phong hoa tuyệt đại, siêu thoát trên trần thế, bình sinh ít thấy." Thạch Hạo nói.

"Là sao, nói như vậy, chúng ta tồn tại thiên nhiên độ thiện cảm, nếu như ta mời ngươi, nguyện ý gia nhập chúng ta mạch này sao?" Thần Minh cười hì hì.

"Chúng ta là bằng hữu, nói quá nhiều khách khí." Thạch Hạo đáp.

"Kia thật sự là quá tốt, sau này theo chúng ta đồng hành đi, ngô, ta khuyết thiếu một gã thân mật nhất đồng bọn nga, có lẽ ngươi là lựa chọn tốt nhất." Thần Minh mỉm cười, đầu lưỡi hơi cuộn, tại trên môi xẹt qua, đây là xích lõa mê hoặc.

Thạch Hạo cười hắc hắc, cũng không có gì chống cự, tối thiểu biểu hiện ra hắn không muốn cùng hai người này làm căng, đây là hai cái người hết sức nguy hiểm vật.

Bọn họ là Táng sĩ, đi như thế nào ra táng thổ, đi tới dị vực, có mục đích gì?

Lẽ nào chính như lần trước bọn họ theo lời vậy, muốn du lịch thiên hạ, đi lại ở nhân gian sao, còn là nói, bởi vì chôn vực sâu phát sinh một chút biến hóa kỳ dị, mà hai người tại truy tìm cái gì.

"Ta bằng hữu, gặp lại lần nữa, ta cảm thấy ngươi có một số đề phòng, là đối với chúng ta có hoài nghi sao?" Tam Tạng mở miệng, vẫn ôn hòa như cũ, dường như ấm đông ánh mặt trời, khác thường khiến người ta cảm thấy nhu hòa.

Như thế một cái mỹ nam tử, nếu như đối mặt là một đám tiểu cô nương, tuyệt đối có cường đại lực sát thương, mà Thạch Hạo lại cảm thấy, hắn càng phát nguy hiểm.

Bất quá, cái loại này cảm giác cấp bách sát na tiêu thất. Đối phương phảng phất có thư giãn, buông xuống đối với hắn một chút không coi là bao nhiêu bình hòa ý niệm, điều này làm cho Thạch Hạo chấn động trong lòng.

Trực giác của hắn cực kỳ mẫn duệ, vừa mới thật bắt được một vài thứ, quả thật có cái loại cảm giác này.

"Xem ra, chúng ta có một chút hiểu lầm. Ngươi tại hoài nghi, chúng ta là hay không vẫn là tự mình?" Tam Tạng tương đối lợi hại, lại có thể một lời

nói ra Thạch Hạo hoài nghi.

Thần Minh tĩnh mịch thở dài, cũng là một trận không biết làm sao, thu liễm lại điên đảo chúng sinh mị thái, sóng mắt lưu chuyển, dường như thiên cổ tuế nguyệt tại đáy mắt chỗ sâu trôi qua mà đi. Có loại nặng nề mỹ.

"Đi lên con đường này, cuối cùng là muốn mất đi một chút, có đoạt được, sẽ phải có bỏ ra, nhưng ta có thể nói. Chúng ta vẫn là tự mình!" Thần Minh nói.

"Đường gì?" Thạch Hạo hỏi.

Hai người này quá thần bí, hắn không có hỏi nhiều, chỉ điểm đến mang tính then chốt vấn đề.

"Táng Vương chi lộ!" Tam Tạng nói.

Mấy chữ này vừa ra, để cho Thạch Hạo cảm thấy khiếp sợ sâu sắc. Bọn họ lại đi Táng Vương chi lộ, quá kinh khủng. Đồng thời cũng thiên trực tiếp, lại có thể cứ như vậy nói cho hắn.

Này hai vào tiến nhập dị vực, chính là lại đi Táng Vương chi lộ?

"Vì sao nói cho ta?" Thạch Hạo hỏi.

Này liên quan quá lớn, một khi bị Bất Hủ Giả biết. Chắc chắn sẽ chặn đánh, sẽ cường lực quấy nhiễu, nói vậy bọn họ không muốn nhìn thấy táng thổ trong xuất hiện mới Táng Vương.

"Nguyên nhân chỉ có một, quý trọng mỗi một thế năng đủ cùng ngươi đi tới thiên hoang địa lão sinh linh, mặc kệ hắn là cừu địch, vẫn là bằng hữu." Tam Tạng cười to.

"Nếu là có một ngày, hôm nay bị chôn, đất này bị tiêu vong, vạn vật không tồn, hết thảy vĩnh viễn trôi qua, khi đó, cho dù là có thể gặp phải một cái quen thuộc địch nhân đều là một loại chuyện may mắn." Thần Minh mỉm

cười, chẳng qua là thần sắc vô cùng phức tạp.

Còn có loại thuyết pháp này?

Có ý gì, tương lai sẽ có vượt quá tưởng tượng đại biến?

"Ngươi có lẽ nên biết một chút, đáng sợ nhất thời đại sắp sửa hàng lâm, sau cùng sống sót người quen có thể có mấy cái, có thể cùng ngươi đi tới cuối cùng sinh linh thật không nhiều, thậm chí không có." Tam Tạng nói.

Thạch Hạo tương đối không bình tĩnh, sở thụ xúc động cực lớn, xem ra thiên địa sinh biến, các nơi sinh linh đều có cảm ứng, liền tử khí thâm trầm chôn khu đều cho là như vậy.

"Ngươi cho là ta có thể sống sót?" Thạch Hạo hỏi.

"Có lẽ đi, suy cho cùng tại Khởi Nguyên Cổ Khí trước mặt, có thể giữ được tánh mạng, không bị ảnh hưởng chút nào sinh linh, vô luận như thế nào đều không đơn giản, ngươi cấp ta rất kỳ quái cảm giác, ta Nhân tộc bằng hữu." Tam Tạng cười nói.

Xem ra, bọn họ sớm đã biết, hắn là Nhân tộc, cũng không phải là Hoàng Kim Táng sĩ, Thạch Hạo trong lòng nổi lên sóng dậy.

"Táng Vương chi lộ, các ngươi tại trải qua cái gì, ta thế nào cảm giác các ngươi không giống nhau, thật là chính các ngươi?" Thạch Hạo hỏi.

"Là!"

Lúc này, Thần Minh đi tới, rất thân mật kéo hắn một cánh tay, hai người cộng đồng phát sáng, dường như Vũ Hóa Phi Tiên, quang vũ từng trận, thần thánh không rảnh.

Rất nhanh, Thạch Hạo nhìn thấy một bộ cảnh tượng, một cái không giống nhau Thần Minh, má trái yêu mị không gì sánh được, mang theo nụ cười rực rỡ, tuyệt thế mê người. Mặt bên phải thì mang theo vệt nước mắt,

nàng như là bị tù trong lao lung, ở nơi nào lã chã chực khóc, rất là thê thương.

Thạch Hạo có chút sợ hãi, đây là Linh hồn ấn ký của nàng sao, làm sao sẽ hai loại khí chất, hai loại mùi vị?

"Được đến cùng bỏ ra, luôn luôn cân bằng là, ta chính là ta, cho ngươi xem vừa nhìn, coi như là thẳng thắn thể hiện, đây là Táng Vương chi lộ một bộ phận bỏ ra." Thần Minh nói.

Thạch Hạo muốn tránh thoát mở, bởi vì cảm giác sống lưng hơi lạnh, nhưng là Thần Minh không có thả ra.

Thật lâu sau, nàng mới buông tay.

Thạch Hạo đã xác định một việc, tại trên người của bọn họ đích xác phát sinh một chút biến hóa, cực kỳ kinh người lột xác.

"Ta Nhân tộc bằng hữu, ngươi nguyện ý cùng chúng ta đồng hành sao?" Tam Tạng hỏi.

"Các ngươi theo đuổi là Táng Vương chi lộ, ta lộ cùng các ngươi không giống nhau a." Thạch Hạo đáp.

"Sẽ có cùng xuất hiện, nói không chừng sau này chúng ta sẽ đến tiếp dẫn ngươi, đang tiếp dẫn cổ điện trong gặp nhau, cũng hoặc là ngươi tới ngày sau tới dẫn độ chúng ta." Thần Minh nói.

Thạch Hạo đau cả đầu, hai người này có điểm huyền, không mò ra sâu cạn.

"Di, hắn tại câu cái gì?" Thạch Hạo nói sang chuyện khác, bởi vì tại Hải Bộc trước đích xác còn có một cái sinh linh, cách bọn họ không phải rất xa.

"Hắn nghĩ câu đại thế vô địch." Thần Minh hồi đáp.

"Hắn là ai?" Thạch Hạo động dung.

"Cổ nhất Bất Hủ Chi Vương một trong một vị truyền nhân." Tam Tạng đáp lại.

Thạch Hạo giật mình, nhìn người tuổi trẻ kia, hắn ngồi xếp bằng ở Bộc Hải trước, dường như phong hóa, yên tĩnh không tiếng động.

"Ngươi tới nơi này muốn câu cái gì?" Thần Minh hỏi.

"Ta tới... Câu cá."

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1595: Thật Câu Đến

Câu cá? Này thật đúng là giản dị thuần khiết!

Thật xa chạy đến nơi đây, chính là vì câu cá? Người nào không biết cái chỗ này kỳ dị, đạo này Hải Bộc không có chân thực ý nghĩa khởi điểm, không biết điểm cuối, có thể câu cái gì cá?

"Tương đối phản phác quy chân, khiến người ta kinh thán."

Nhưng mà, Tam Tạng sau cùng lại than thở như thế, vui lòng ca ngợi, xem ra cũng không dối trá, là thật tâm thật ý.

"Đạo hữu, quả nhiên thẳng thắn, đại đạo nên như vậy, so với chúng ta mạnh a." Thần Minh khó được thu liễm mị thái, gương mặt thánh khiết, sóng mắt lưu chuyển, tuế nguyệt cuồn cuộn.

Thạch Hạo: "..."

Hắn bất quá là thuận miệng nói, phi thường qua loa, lại có thể liền trở thành đạo chi chất phác, phản phác quy chân, điều này làm cho hắn không còn gì để nói, không biết nói cái gì cho phải.

Cuối cùng là, hắn cũng chỉ có thể mỉm cười, tương đương không khách khí xin vui lòng nhận cho những thứ này khen từ, mặt không đỏ tim không đập đứng ở nơi đó.

Chẳng qua là, khi thấy cách đó không xa, cái kia giống như tượng đất thân ảnh thời gian, trong lòng của hắn lại là trầm xuống, đây tuyệt đối là một cái khủng bố nhân vật.

Bất Hủ Chi Vương truyền nhân, được xưng gia tộc cổ xưa nhất một

trong, sinh linh kia theo đuổi là đương thời vô địch đạo, tâm chí cứng cỏi, tương lai tất là đại địch.

"Đừng vọng động, cái này sinh linh không thể giết, trên người có Bất Hủ bí bảo hộ thể, dù cho ngồi ở chỗ kia bất động cũng giết chi không được." Tam Tạng nói.

Hai gã Hoàng Kim Táng sĩ tựa hồ có thể biết Thạch Hạo tâm tư, minh bạch hắn muốn ra tay tâm tình, nhưng là bọn họ nói ngăn trở, hơn nữa lời nói rõ, chính là bọn họ hai cái đều không làm kinh động người nọ.

"Sớm tại chúng ta tới đây trong trước, hắn cũng đã ngồi xếp bằng mấy năm, vẫn không nhúc nhích, đạo tâm kiên cố, sở cầu mục tiêu bất biến, là cái sinh linh đáng sợ." Thần Minh nói.

Thạch Hạo khôi phục yên tĩnh, không có cố ý muốn ý xuất thủ, trong lòng hắn tỉnh ngủ, dị vực rộng lớn bao la, nhiều kỳ nhân dị sĩ, cao thủ như rừng.

"Chờ ngươi câu cá, sau đó chúng ta đồng hành làm sao?" Thần Minh hỏi.

Thạch Hạo không có trả lời ngay, mà là chần chờ một chút, bởi vì, hắn muốn tu hành, phải đi đường của mình, cùng hai gã Hoàng Kim Táng sĩ đi cùng một chỗ, có thể có ý nghĩa gì sao?

"Lẫn nhau xác minh, có lẽ sẽ có một chút không tưởng được thu hoạch, bên cạnh đó, chúng ta... Có lẽ có thể giúp ngươi một tay chi lực." Tam Tạng truyền âm.

Thạch Hạo nhìn hắn, vẫn là không có nói chuyện.

"Chúng ta biết, ngươi bây giờ có một hồi đại kiếp nạn, cực kỳ hi vọng ngươi có thể thoát khốn!" Thần Minh tiến thêm một bước nói.

"Được!" Thạch Hạo suy nghĩ một chút, gật đầu đáp ứng.

Hắn bây giờ là tù binh, tuy rằng cực kỳ tự do, chỉ khi nào Bất Hủ Chi Vương trở về, như vậy thì cũng nữa không có đường lui.

Này hai gã Hoàng Kim Táng sĩ thật có biện pháp không?

Tiếp đó, Thạch Hạo ngồi xuống, tại Hải Bộc trước, tuyển một tảng đá xanh lớn, an tĩnh ngồi xếp bằng ở mặt trên, sau đó lấy Tinh Thần Đại Đạo là cần câu, lấy Pháp lực là sợi tơ, lấy thần thông là lưỡi câu, bắt đầu ở này thả câu.

Thạch Hạo từng nghe nói, Hải Bộc là một cái cực kỳ chỗ đặc thù, liền bất hủ đều không dò tới phần cuối, cứ nghe có bất hủ dọc theo sông này truy tìm, sau cùng biến mất.

Thậm chí, còn có một bản đáng sợ hơn nghe đồn.

Năm đó, Tiên Cổ đại chiến sau, một vị Bất Hủ Chi Vương trọng thương ngã gục, tự biết sinh không hi vọng, tàn nến cuối đời tiến nhập Hải Bộc, dọc theo mà đi, kết quả, vẫn là một đi không trở lại, không còn có xuất hiện!

Hải Bộc, cách mặt đất cao ba thước, không biết mênh mông đại dương đến từ đâu, hạo hãn khó lường, cuộn trào mãnh liệt hướng trời cao.

Mà ở kia phần cuối, nhưng không coi như là điểm cuối, bởi vì Hải Bộc trực tiếp theo trong hư vô tiêu thất, chảy vào đi, kèm mảnh vỡ thời gian bay lượn, còn có tuế nguyệt trường hà như ẩn như hiện.

Có người nói, đây là "Giới Hải" một cái nhánh sông, bách xuyên nhập hải, vạn lưu quy tông, đây là trong đó một cái đầm nước!

Tương truyền, này Hải Bộc tuy rằng nguy hiểm, hơn nữa quỷ dị, nhưng cũng coi như là một lòng nguyện sông, có đôi khi có thể thỏa mãn người một chút nguyện vọng, vì vậy thỉnh thoảng có một chút sinh linh đi tới nơi này.

Đồng thời, tại cái chỗ này bế quan, có đôi khi sẽ có không tưởng được chuyện xảy ra sinh, có lẽ đối với tự thân cực tốt, có lẽ phi thường không

xong!

Tại Hải Bộc trước ngộ đạo, nhất định là một cái quá trình khá dài!

Hai gã Hoàng Kim Táng sĩ đã tới rất nhiều ngày, thẳng đến ngày gần đây mới tính toán ly khai.

Thạch Hạo lấy ra mấy mảnh lá trà ngộ đạo, nấu một bình trà, thỉnh hai người cùng uống trà.

"Trà ngon!" Tam Tạng khen ngợi.

Thạch Hạo khẽ thưởng thức, ngồi ở Hải Bộc trước, nghe tự mình đạo chủng kêu run thanh âm, nói xác thực hơn là trong cơ thể hắn môn lúc này vù vù tiếng không dứt, thể nội thanh huy dày đặc.

Đó là môn tại nứt ra, tại mở ra!

Đáng tiếc, loại này đốn ngộ, sát na thu hoạch, vẫn không thể để cho hắn tấn giai, đột phá đến tầng thứ cao hơn.

Bởi vì, hắn tại phá vỡ mà vào Trảm Ngã cảnh hậu kỳ, muốn lại đột phá, chú định rất khó, đã không phải là Ngộ Đạo Trà có thể giải quyết vấn đề.

Luôn luôn uống trà, cũng không khả năng chỉnh cái sinh sinh đem một cái tu sĩ cất cao, để cho hắn tấn thăng đến bất khả tư nghị cảnh giới.

Nếu quả thật có thể vậy, các tộc hạt giống cao thủ cũng liền không cần tu luyện, trực tiếp mỗi ngày uống Ngộ Đạo Trà là được rồi!

Tiên trà lá, chẳng qua là đưa đến một cái phụ trợ tính tác dụng, giúp người ta ngộ đạo, giúp người phá quan, chú ý nước chảy thành sông, mà không phải là nóng vội.

"Ôi chao, cá mắc câu!" Thạch Hạo kinh ngạc.

Hắn cảm giác cánh tay trầm xuống, Pháp lực hóa thành dây câu kéo

căng, bảo thuật hóa thành lưỡi câu cảm giác được một cái quái vật lớn, sẽ ở đó thác nước trong biển.

Thần Minh, Tam Tạng đều không còn gì để nói, gia hỏa này còn tưởng là thật? Phải ở chỗ này câu cá, đùa gì thế!

Đây là địa phương nào, là Hải Bộc, không biết chân chính điểm cuối, liền Bất Hủ Giả cùng đi xuống đều sẽ tiêu thất, có thể có sinh vật gì, thật coi nơi này là hồ cá?

Nhưng mà, khiến bọn họ ngoác mồm kinh ngạc là, Thạch Hạo đang ra sức kéo dây câu, giống như thật câu đến đồ vật.

Cách xa nhau mấy ngàn trượng xa, ở đó trên bầu trời, có một con đáng sợ vây lưng xuất hiện ở mặt nước, to khổng lồ không gì sánh được, dữ tợn mà khiếp người, tại Hải Bộc trong tái hiện.

"Này, thật sự có... Cá?!" Tam Tạng thật không biết nói cái gì cho phải.

Thần Minh cũng là một mặt ngốc trệ chi sắc, có một số choáng váng, mỹ lệ mà gương mặt tinh sảo vì vậy mà lộ vẻ cứng lại rồi.

Điều này sao có thể? Đây chính là Hải Bộc, hư hư thực thực chảy hướng Giới Hải, Vạn Cổ không người nào có thể ngược dòng, thế nào là có thể câu cá?

"Nhanh lên một chút trợ giúp a, con cá này quá lớn, chừng dài hàng vạn trượng đi, thật đúng là không dễ thu thập!" Thạch Hạo kêu lên, hô hai gã hoàng kim bản Táng sĩ trợ giúp.

Thần Minh thức tỉnh, dùng sức xoa xoa tự mình trở nên cứng mỹ lệ khuôn mặt, vững tin tự mình không có nhìn lầm, Hải Bộc trong thật một quái vật lớn như ẩn như hiện, ở trong nước giày vò, kích thích vô cùng bọt sóng, đủ để đè ép sơn nhạc.

Tam Tạng cũng ngẩn người, cảm thấy choáng váng, bởi vì, kia cảnh

tượng thật bất khả tư nghị.

Hoang, tại đang ở nơi đó kéo dây câu, phi thường giày vò, lại còn tại... Lưu cá, thật cùng thường ngày câu đến cá lớn người, tương đối vui sướng!

"Ngươi... Đang làm gì?"

"Câu cá a, mau tới đây trợ giúp, lớn như vậy cái, toàn thân đều là tinh hoa, không biết phun ra nuốt vào thiên địa tinh khí bao nhiêu vạn năm, tuyệt đối thuốc đại bổ!" Thạch Hạo cũng không quay đầu lại nói.

Hắn tại Hải Bộc đến đây hồi chạy, lôi kéo cái kia to khổng lồ trong nước sinh vật, tại cái chỗ này giày vò, kích thích mười mấy vạn trượng bọt sóng.

"Tra, nhanh lên một chút tra, nhìn một cái này Hải Bộc trong là có hay không có sinh vật!" Tam Tạng nói.

Hắn cùng Thần Minh lấy ra một đống đá ngọc sách cổ, kiểu dáng tương đối cổ xưa, có không ngừng bảo tồn một cái kỷ nguyên.

Rất hiển nhiên, bọn họ tại tới dị vực trước, chuẩn bị sung túc, theo chôn khu bên trong mang ra khỏi các loại đồ vật, bao quát một chút mục đích lịch sử chờ.

Nhất là Hải Bộc, càng là trọng yếu nhất, khác thường lần thụ quan tâm.

"Thật sự có!"

Đột nhiên, Thần Minh kinh hô thành tiếng, tại một khối rách nát đá ngọc trong sách ngoài ý muốn có phát hiện.

Đó là một đoạn dật văn, không quá có thể tin, xưng Hải Bộc trong có Thủy Tổ Ngư Miêu, là theo Hải Bộc phần cuối mà đến, số lượng thưa thớt, một cái kỷ nguyên cũng khó mà nhìn thấy một hai đầu.

Nào đó vị Táng Vương từng thấy qua một cái, khi đó, hắn còn chưa phải là Táng Vương, từng theo Thủy Tổ Ngư Miêu biến mất một đoạn thời gian!

Chỉ là Ngư Miêu, thì có dài vạn trượng, chân chính Thủy Tổ cá sẽ lớn đến mức nào?!

"Ôi chao, dây câu muốn đoạn!" Thạch Hạo dự cảm không ổn, lấy Pháp lực cấu trúc dây câu muốn cắt đứt, bởi vì trùng kích lực quá mạnh, không tốt duy trì.

"Đuổi, bất cứ giá nào, đuổi theo này Thủy Tổ Ngư Miêu, có lẽ chúng ta Táng Vương chi lộ sẽ rút ngắn!" Tam Tạng quyết định.

Trên thực tế, tại Thạch Hạo theo bọn họ trong miệng lý giải đến một chút tình huống sau, đã bắt đầu biến thành hành động.

Hắn nhảy lên một cái, nhào vào Hải Bộc trong, bắt được kia to khổng lồ vây lưng, đánh ra hạo hãn mặt biển, nghịch thương khung hướng về phía trước mà đi.

Hai gã Hoàng Kim Táng sĩ cùng đi theo, tới đến vây lưng trên, cùng Thạch Hạo cùng nhau vọt tới trước, này là muốn đi nơi nào? Hoàn toàn không biết!

Tương truyền, chỉ có Thủy Tổ Ngư Miêu có thể vượt ngang Hải Bộc này, trở về đến sinh ra chi địa, nơi đó không bình thường, có thiên đại nhân quả, càng có bí mật kinh người!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1596: Bất Hủ Ngăn Trở

"Ngồi cá, trốn, con mẹ nó ngươi đùa ta!?"

Nguyệt Ma Vương tộc cổ địa trong, nên tộc thứ nhất cao thủ trẻ tuổi ngồi ở da thú ghế trên, mới vừa rồi còn cực kỳ thích ý, vểnh một chân, chính tại ăn một viên Thần quả.

Nhưng bây giờ, hắn ném ra hiếm thế Thần quả, một mặt vẻ âm trầm, xoay người lại nhìn chằm chằm cái kia báo tin người, cho rằng bị vũ nhục sức phán đoán.

"Ta không có nói sai, thiên chân vạn xác, chính đang phát sinh loại sự tình này, không chỉ một người tận mắt đến!" Cái kia tôi tớ tranh cãi, lời thề son sắt, xưng báo không phải hư.

Nguyệt Ma Vương tộc cự ly Hải Bộc gần nhất, đồng thời bộ tộc này rất cường đại, năm gần đây tương đối khiêm tốn, mà năm đó thế nhưng đủ để đứng vào trước vài tên Vương tộc, khủng bố vô biên.

"Thả rắm, ngươi lại cho ta bện một cái lý do, ngươi cho ta với ngươi đầu óc gỉ sét. Hải Bộc là địa phương nào, ngồi cá theo gió vượt sóng? Đây là cái gì quỷ thoại! Đi vào người chắc chắn phải chết." Nguyệt Ma thiếu chủ sắc mặt càng âm trầm, rất muốn một cái tát chụp chết cái này thân tín.

Cái kia thân tín tôi tớ nhanh khóc, ở nơi nào chỉ thiên phát thề, không tiếc nguyền rủa mình, xưng nói là thật, không có nửa điểm lời nói dối, hơn nữa thỉnh Nguyệt Ma thiếu chủ lập tức đi trước, có lẽ còn có thể thấy đuôi cá đây.

Nguyệt Ma thiếu chủ một cái tát phiến tại thân tín tôi tớ trên ót, để cho đầu hắn trước dẫn đường, bởi vì, chính hắn là không thể nào tin được.

Nguyệt Ma Tộc tự tổ tông bắt đầu liền sinh hoạt tại khu vực này, đối với Hải Bộc hiểu rất rõ, cho tới bây giờ liền chưa từng nhìn thấy có cái gì cá ở bên trong hoạt động.

Sinh vật gì đi vào đều phải chết, bị vọt tới Hải Bộc phần cuối, liền lại cũng không về được, hiện tại một cái tôi tớ cùng Nguyệt Ma thiếu chủ nói Hoang cưỡi cá chạy, đây không phải là quá hoang đường sao?

Nguyệt Ma thiếu chủ cảm thấy, đáng chết này tôi tớ nhất định trúng cử chỉ điên rồ, nếu như dám cố ý lừa hắn, không đánh bất tử hắn không thể!

"Mau nhìn, thiếu chủ, mau nhìn nơi đó, thật lớn một con cá!"

Khi đi tới Hải Bộc trước, đứng tại một tòa cao lớn Thần sơn trên, cái kia tôi tớ tức khắc kích động kêu lên.

Nguyệt Ma thiếu chủ cằm kém chút rơi trên mặt đất, nguyên bản nổi giận đùng đùng, muốn hành hung cái này tôi tớ đây, kết quả thật nhìn thấy bất khả tư nghị một màn.

Hoang, còn có hai gã người trẻ tuổi, ngồi ở một con cá lớn trên, lần lượt vây lưng nơi đó, chính tại theo gió vượt sóng, nghịch nhằm phía trong bầu trời.

Một con cá, lớn đến vô biên cá!

Hoang thật ngồi cá chạy mất!

Điều này làm cho hắn có một số ngẩn người, sinh sống ở nơi này nhiều năm như vậy, liền một khối vảy cá đều chưa từng nhìn thấy, thế nào hiện tại liền chạy ra khỏi như thế một cái to con đây.

Con cá này cũng lớn đi, khẳng định được có mấy vạn trượng dài, này chớ không phải là Côn Bằng phục sinh, đến dị vực tiếp dẫn Hoang tới rồi?

"Người tới a, mau đi bẩm báo, Hoang trốn, phải ly khai ta giới!"

Nguyệt Ma thiếu chủ kéo ra cổ họng, dường như một cái loa lớn, đột nhiên bạo phát, hét to lên, vận dụng Vương tộc Âm Ba Công.

Kỳ thực, không cần hắn kêu to, không cần hắn bẩm báo, khu vực này sớm liền có người phát giác, đó là một mực trong tối theo Thạch Hạo cao thủ.

Tuy rằng sẽ không nhận gần, một mực rất xa chuế, nhưng bây giờ bọn họ cảm thấy không lành, kia Hoang nhảy vào Hải Bộc, rất có thể... Sẽ thành công đào tẩu.

"Gặp quỷ, đây chính là Hải Bộc a, làm sao sẽ cá?"

Một đám người đều ngẩn người, cùng kỳ lạ, cái này cũng thật bất khả tư nghị, Hoang cứ như vậy chạy thoát? Vẫn là lấy nhất khiến người ta khó mà tiếp nhận phương thức đào tẩu.

Thủy Tổ Ngư Miêu trên, Thạch Hạo cùng hai gã Hoàng Kim Táng sĩ trận địa sẵn sàng đón quân địch, không dám có bất kỳ lơ là, cứ nghe tiến nhập này thác nước sau, động một tí sẽ phải thân tử đạo tiêu.

Dù cho lúc đầu sống sót, khi tới gần điểm cuối thời gian, cũng sẽ hình thần câu diệt.

"Bắt lại con cá này, đi theo nó, có thể bảo đảm chúng ta không việc gì, có lẽ sẽ có đại tạo hóa, đương nhiên con đường phía trước cũng có thể là Địa Ngục Thâm Uyên!" Tam Tạng nói.

Ầm ầm!

Cá lớn vào nước, trầm đến Hải Bộc chỗ sâu, vây lưng đều biến mất tại trên mặt biển, ba đại cao thủ trẻ tuổi cũng theo tiêu thất.

Bọn họ chống đỡ Pháp lực màn sáng, bảo hộ tự thân, thân tại trong nước, tận lực làm được đầm nước không dính vào người, phòng ngừa ngoài ý muốn phát sinh. Chẳng qua là, bọn họ biết, đến phía sau, hơn phân nửa có

đáng sợ ngoại lực sẽ xé mở Pháp lực màn sáng, cuối cùng là muốn lâm thủy.

Thủy Tổ Ngư Miêu tại Hải Bộc trong ghé qua, dọc theo mặt biển bao la hùng vĩ thác nước, nghịch thương khung, một đường hướng về phía trước, thỉnh thoảng chìm vào đáy nước, cũng sẽ xông lên mặt nước.

Lúc này, một số người nhìn thấy nó thân hình khổng lồ.

Nó có Bá Long đầu, răng phong duệ, nhưng dài một đôi màu đen to khổng lồ sừng trâu, so với núi cũng cao hơn, đầy thân đều là lân phiến, cá chép thân thể đen như nước sơn, nhưng thỉnh thoảng sẽ lóe ra đỏ sậm huyết quang.

Nó mãnh lực xếp đuôi, tức khắc sóng biển ngập trời, đủ để chìm ngập thành phiến sơn lĩnh, khuấy động lên vô biên bọt sóng, tẩy sạch trời xanh.

Có người muốn ngăn cản, phát ra tổ thuật chờ, kết quả đầu nhập Hải Bộc trong, chỉ có thể trở thành một đóa bọt sóng, vô pháp đánh trúng cái kia quái dị cá lớn.

Này Hải Bộc trong, có kỳ dị lực lượng, có thể tan rã các loại công kích Phù Văn, bảo hộ cái kia Thủy Tổ Ngư Miêu, này như là nó cho ăn tràng.

"Nhanh, đi bẩm báo Bất Hủ, Hoang muốn chạy trốn!" Có người hô lớn.

Bởi vì, bọn họ biết, Hải Bộc biến mất địa điểm, rất có thể thoát khỏi này giới, có thể xỏ xuyên qua tiến địa phương khác, này vô cùng nghiêm trọng, nhất định phải báo lên.

Hoang thế nhưng Bất Hủ Chi Vương muốn người, cứ như vậy đào tẩu, thực sự không thể tưởng tượng, Vương giận dữ, các tộc đều muốn run rẩy, ảnh hưởng quá lớn.

Bọn họ duy nhất may mắn là, Hải Bộc bao la hùng vĩ, cho dù là con quái ngư kia cũng khó mà lập tức tiêu thất, tuy rằng nhảy vào vòm trời, nhưng thác nước suy cho cùng rất dài, cách tan biến mà còn có một ít đoạn cự ly,

chưa đến điểm cuối đây.

Các nơi đều có Truyền Tống Trận, Hoang muốn bỏ chạy, tin tức cấp tốc bị truyền về các nơi.

Nhất là Bất Hủ Giả, trong đó mấy vị trước tiên nhận được tin tức, có người cầu viện trợ, khiến bọn họ ngăn cản, nói cách khác hậu quả khó mà lường được.

Ầm ầm!

Giờ khắc này, Thế Giới Thụ lay động, có Bất Hủ ra tay, tiến hành tế tự, cùng Thế Giới Thụ câu thông, vận dụng nó một cái tiểu cành cây, đè ép hướng Hải Bộc.

Không hề nghi ngờ, chính là Bất Hủ Giả cũng không thể bình tĩnh, nói cách khác, không đến mức này, bọn họ hưng sư động chúng, không tiếc lay động Thế Giới Thụ.

"Xấu!"

Thạch Hạo biến sắc, hắn thấy được thương vũ trong một cái cành cây, cứng cáp như Long, mà phiến lá to khổng lồ vô biên, tỏa ra ánh sáng lung linh, chậm rãi ép xuống tới.

Trước tiên, hắn cảm thấy ngày tận thế tới, đại thụ áp đỉnh, so Tinh Không tan vỡ nghiêm trọng hơn, áp lực quá lớn.

Đây là Thế Giới Thụ, tại mỗi một chiếc lá trên đều nâng một viên tinh thể, to lớn vô biên, mang theo Hỗn Độn khí, đó là khai thiên ích địa chi thụ uy năng.

Xôn xao!

Hải Bộc lay động, bọt sóng kích thiên, càng phát hạo hãn, tịch quyển bốn phía.

Cũng trong lúc đó, Thủy Tổ Ngư Miêu trầm nhập đáy nước, không cùng Thế Giới Thụ đối kháng, núp vào, một sát na, Thạch Hạo bọn họ cảm thấy áp lực chợt giảm.

Chuyện này... Quá quái dị!

Đây chính là Thế Giới Thụ, không làm gì được này Hải Bộc?

"Muộn một bước, bọn họ đã tới gần Hải Bộc tiêu thất chỗ, khu vực này quy tắc cùng vực trường chờ đều cổ quái đáng sợ, liền Thế Giới Thụ cũng không thể ảnh hưởng đến."

Bất Hủ cách nhau còn rất xa, mà Thế Giới Thụ cắm rễ dị vực, cành lá xum xuê, nhánh cây kéo dài hướng các nơi, Bất Hủ chính là lợi dụng như vậy chạc cây trấn áp Hải Bộc, có thể vẫn bị thất bại.

"Chính hắn muốn chết, vậy thì không oán chúng ta được!"

Một tên trong đó Bất Hủ Giả mở miệng, thanh âm lạnh lùng, rất là vô tình, hắn muốn thi triển thủ đoạn nào đó.

"Không muốn, thật nếu là chết, vô pháp hướng ta giới Cổ Tổ khai báo!" Một vị khác Bất Hủ hô.

Trước đây không lâu, Bất Hủ Giả truyền xuống pháp chỉ, bảo đảm Hoang an toàn, nhưng là kia pháp chỉ trong có bọn họ ấn ký, cùng sở hữu sáu đạo ấn ký vọt vào Thạch Hạo thể nội.

Hiện tại, có người chuẩn bị áp dụng thủ đoạn cực đoan, hủy Hoang.

"Mặc kệ nhiều như vậy, hắn nếu là ly khai, sẽ thành bộ dáng gì nữa, một cái hậu bối tiểu tu sĩ mà thôi, há có thể tha cho hắn nói đến là đến, nói đi là đi, trước cho hắn một chút nhan sắc nhìn một cái!"

Một cái sinh linh nói, tỏa ra Bất Hủ chi quang, ngồi xếp bằng trong hư không, hai tay kết một cái kỳ dị pháp ấn.

Ầm!

Giữa thiên địa, tức khắc có Hỗn Độn Lôi Điện tái hiện, vang vọng thương khung, các tộc đều kinh hãi, ngửa đầu quan sát.

Sau đó, rất nhiều tộc quần thấy được một con cá, nó bay trên trời, nhảy ra Hải Bộc, như cùng ở tại bay lượn, phát ra từng trận ô quang!

Lúc đầu, Thạch Hạo có loại ngày tận thế tới cảm giác, hắn cũng biết Bất Hủ Giả tại nhằm vào hắn, cũng không biết bọn họ thông thiên triệt địa thủ đoạn, nhưng thể nghiệm được sự uy hiếp của cái chết.

Nhưng là, rất nhanh loại trạng thái này đã bị cải biến.

Con cá kia nhảy lên, phát ra thần bí ô quang, ở tại trên thân sáng lên các loại hoa văn thần bí, dựa theo hai gã Hoàng Kim Táng sĩ lời giải thích, đây là xưa nhất một loại tổ văn.

Sau đó, kia cá liền chở bọn họ thoát ly Hải Bộc, bay lên, nhảy vào thương vũ, thân ảnh mơ hồ, phải biến mất.

Bọn họ tiến nhập Hải Bộc trên danh nghĩa điểm cuối, hết thảy đều ở nơi này không thấy, tan biến sạch sẽ, hiện tại bọn họ cũng phải rời đi.

"Cái gì, có thể ngăn trở bí pháp của ta, đó là cái gì sinh linh?" Bất Hủ Giả động dung, thật sâu cảm giác ngạc nhiên.

"Trong truyền thuyết cái kia sông, một con cá tránh thoát ra, thoát khỏi tự mình đã có vận mệnh!" Một vị Bất Hủ Giả trầm giọng nói, thần sắc không gì sánh được nghiêm túc.

"Một cái nhiều kỷ nguyên đi qua, lại xuất hiện Thủy Tổ Ngư Miêu, đây là ý gì?!" Bất Hủ Giả sắc mặt lãnh tuấn, dị thường trang nghiêm.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1597: Nhảy Ra Vận Mệnh Chi Hà

Hoang trốn!

Tin tức này như là một cái sấm nổ, vang vọng tại dị vực trên không, kinh sợ đến mức các tộc tu sĩ trợn mắt hốc mồm, một thiếu niên mà thôi, thân là tù nhân, tại cao thủ nhiều như mây Cổ Giới lại có thể thong dong trở ra.

Này quá hoang đường, khiến người ta cảm thấy khó có thể tin.

Mà tồi tệ nhất là, rất nhiều người đều nghe được nghe đồn, Hoang là đang ngồi một con cá đào tẩu, xác thực sợ ngây người một nhóm đông người.

Tại nhận được tin tức thời gian, sở hữu người phản ứng đều giống nhau, tuyệt đối không thể tin, quá hoang đường!

Khi dị vực là địa phương nào? Ngồi một con cá, bay lên bầu trời, cứ như vậy ly khai?

Loại chuyện này, khiến người ta cảm thấy, như là một đầu ngưu bị thổi lên trời không gian.

"Khoác lác quá mức, nhất định có nội gian, thả đi rồi Hoang, cố ý lập lý do, quá buồn cười!"

"Ha ha, ta nghe được cái gì, Hoang cưỡi một đầu cá cứ như vậy chạy thoát? Cái chuyện cười này không phải cỡ nào buồn cười, rất lạnh."

...

Rất nhiều người đều không tin, việc này quá bất hợp lí.

Thế nhưng, khi càng ngày càng nhiều tin tức truyền đến, từ từ chỉ ra, đó là thật sau, các tộc sinh linh đều trợn tròn mắt.

"Không thể tưởng tượng nổi, một cái Trảm Ngã cảnh giới trẻ tuổi sinh linh, lẻ loi một mình liền chạy ra ta giới?"

Sở hữu người đều há hốc mồm, đều có một loại nghĩ nguyền rủa, muốn chửi má nó xung động, các tộc không ít tu sĩ đều hận chết Hoang, kết quả... Hắn trốn.

Sớm biết như vậy, còn không trực tiếp để cho Chí Tôn một cái đầu ngón tay đè chết hắn đây!

Dị vực sóng gió lên, khó mà bình tĩnh, nhất là thế hệ trẻ toàn bộ ồ lên, cái kia khủng bố Ma Vương trên tay máu tanh chồng chất, thật không dễ dàng bị bắt, kết quả lại như thế bỏ chạy?

Rất nhiều người cũng không có cách nào tiếp thu!

"Cái gì Thủy Tổ Ngư Miêu, đó là thứ quỷ gì, chưa từng nghe nói, có phải hay không chúng ta bên này có nội gián, cố ý thả đi rồi Hoang, tranh thủ thời gian tra rõ!"

"Ta chịu không nổi, ta giới có Bất Hủ Giả, có thể quét ngang Đế quan bên kia sinh linh, thế nào dễ dàng tha thứ loại sự tình này phát sinh?"

Từ này một ngày lên, dị vực quát khởi phong bạo, dẫn phát sóng to gió lớn, một mảnh tranh cãi.

Cực kỳ rõ ràng, Hoang ngoài ý muốn đào tẩu, đưa cho bọn họ cực lớn chấn động.

Trên thực tế, đúng là như thế, không chỉ có các tộc trẻ tuổi sinh linh tại la hét ầm ĩ, hận ý khó tiêu.

Chính là nhân vật già cả cũng không có thể bình tĩnh, thậm chí cao tầng

đều ở đây lo lắng.

Bất Hủ Chi Vương điểm danh muốn người, cứ như vậy thoát khốn, không có có thể lưu lại, đây là thiên đại sự tình, kia tồn tại chí cao nói ra tức pháp, không dung cãi lời.

Đế quan, yên tĩnh nhiều ngày.

Bởi vì, từ Hoang bị giao ra sau, chỉnh tòa thành trì bầu không khí đều hơi khác thường, nhân tâm bất ổn.

Bất quá, tại đây hai ngày, một chút tin đồn truyền đến, lệnh trong thành bầu không khí trở nên tế nhị, bởi vì đó là về Hoang.

Đầu tiên là có người mang đến tin tức, nói Hoang tại dị vực bị người phế đi, luân thành tù nhân, chịu đủ hành hạ, điều này làm cho trong thành người vì đó mà trầm mặc.

Thanh Y, thỏ con chờ càng là đau lòng, ảm đạm rơi lệ.

Tạo thành đây hết thảy, là ai, có thể trách ai?

Là bọn hắn giao ra Hoang, nguyên bản hắn đối với Đế quan cống hiến to khổng lồ, đánh chết rất nhiều dị vực địch thủ, còn mang về để cho Bất Hủ Chi Vương đều động tâm gỗ mục rương.

Thế nhưng, sau cùng lại rơi vào như vậy một cái kết cục.

Rất nhiều người tâm tình phức tạp, Thanh Y, Trường Cung Diễn đám người, càng là chi mà trái tim băng giá, tâm có phẫn uất, dị thường không cam lòng.

Nhưng mà, rất nhanh lại có tin tức truyền đến, xưng Hoang phục hồi như cũ, thực lực tinh tiến, tại dị vực đánh bại Đế tộc, giết thế hệ trẻ lui tránh, hắn đánh đâu thắng đó không gì cản nổi.

"Này là thật sao?" Khi Thái Âm Ngọc Thỏ sau khi nghe được, lúc này

hưng phấn nhảy dựng lên.

Không hề nghi ngờ, tin tức này khiến người ta vui mừng khôn xiết, cùng Thạch Hạo có liên quan cố nhân, đều phấn chấn, cao hứng vô cùng.

Cũng có người hoài nghi, Hoang nhiều lắm sao nghịch thiên, trở thành tù binh sau, còn có thể dị vực hỗn phong sinh thủy khởi? Này có một số khiến người ta khó có thể tin.

"Tin tức nặng ký, Hoang trốn, đã thoát ly dị vực, bước lên đường về, chúng ta chuẩn bị tiếp ứng!"

Liền tại hôm nay, một bản càng thêm oanh động tính tin tức truyền đến, chấn sở hữu tu sĩ ngây người, hai lỗ tai ông ông tác hưởng.

Hoang, trốn về? Điều này sao có thể, hắn là làm sao làm được?!

Dị vực cường thế, tại biên hoang không đề phòng, không giống Cửu Thiên bên này xây Đế quan chặn thông lộ, tương đối mà nói phát sinh một việc dễ dàng hơn truyền bá qua đây.

Thạch Hạo đánh bại Thời Gian Chi Thú, tại dị vực dương oai tin tức giống như là thuỷ triều truyền đến, hơn nữa có tiến một bước bí văn, hắn là cưỡi một đầu cá lớn đào tẩu.

"Chuyện này... Là thật sao?"

Chính là Đế quan bên trong sinh linh đều có chút hết chỗ nói rồi, đánh bại Đế tộc, khiến người ta nửa ngờ nửa tin, nhưng nếu nói ngồi ở một đầu thân cá trên bỏ chạy, vậy thì có điểm hoang đường.

Tối thiểu, bên này không có nhìn thấy hắn trở về!

"Không xong, có tin tức xưng, Hoang đã phản bội, quy thuận dị vực!"

Liền tại cùng một ngày, lại có như vậy nghe đồn xuất hiện.

Này tự nhiên dẫn phát ồ lên, rất nhiều người bị kinh động.

Có công chi thần dân bị giao ra, đưa đến dị vực, trở thành tù nhân, rét lạnh tâm của hắn, nếu là phản bội, này dễ dàng khiến người ta tin tưởng cùng tiếp thu.

Thậm chí, có vài người tự mình thì có cái loại này ý niệm, nếu là đối đãi như vậy tự mình, còn không bằng trực tiếp phản quên đi!

"Tin đồn người nói, chém!"

Cùng một ngày, Mạnh Thiên Chính hạ một đạo mệnh lệnh, ai dám nói lung tung, đầu độc lòng người, giết chết bất luận tội.

"Ta tin tưởng, Hoang thật bước lên đường về, dị vực tu sĩ đang cố ý giội nước bẩn, bẩn thỉu hắn, vì là gây xích mích thị phi, một khi hắn xuất hiện, để cho bọn ta sản sinh hiềm khích."

Đích xác, Hoang theo dị vực trốn, có người bắt đầu có nhằm vào tỏa ra một chút ngôn luận, cố ý truyền tới Đế quan bên này.

Trong lúc nhất thời, Đế quan bên trong được đến các loại bí văn, tin tức bay đầy trời, cũng không biết loại nào là thật!

Có người tin tưởng tin tưởng Hoang tại dị vực tung hoành, đánh bại Đế tộc, đem Thời Gian Chi Thú coi như thức ăn, cực hạn huy hoàng.

Nhưng cũng có người cảm thấy nên lý trí một chút, kia các loại hành động vĩ đại không quá hiện thực, có lẽ, Hoang thật giận dữ mà phản, không hề tâm hướng Cửu Thiên.

Hoang là anh hùng, một thân chính khí, vẫn là bởi vì phẫn nộ mà phản, hóa thành Ma Vương?

Trong lúc nhất thời, ngoài sáng không người dám nói nhiều, nhưng là lúc không có ai lại đang sôi nổi nghị luận, thậm chí tranh cãi!

Hoang đến tột cùng ở nơi nào?

Lúc này, hắn thật tiến nhập một mảnh cổ quái chi địa, vượt qua ngoại giới tưởng tượng.

Thủy Tổ Ngư Miêu ra sức nhảy một cái, tránh thoát Hải Bộc, mơ hồ mà ảm đạm rồi, thoát ly mảnh này Cổ Giới.

Tại dị vực, rất nhiều Vương tộc đều biết, Hải Bộc bày phần cuối cực kỳ đáng sợ, tùy tiện tiếp cận, hài cốt không còn, hình thần câu diệt, sẽ từ nơi này một giới tan biến.

Hiện tại, Thạch Hạo bọn họ thể nghiệm được một loại sống không bằng chết hành hạ.

Ngư Miêu trên thân phát sáng, dường như một vòng màu đen mặt trời, đang đối kháng với loại nào đó lực lượng thần bí, tự thân tại cực tốc thu nhỏ lại.

Mà Thạch Hạo bọn họ, cũng chịu đựng áp lực lớn lao, thể nội cốt cách đùng đùng vang lên không ngừng, tất cả đều cắt đứt!

Làm sao sẽ như vậy? Thần Minh hoa dung thất sắc, cường đại như nàng, thân là Độn Nhất cảnh giới Hoàng Kim Táng sĩ, hiện tại cũng phải bỏ mạng.

Tam Tạng giống như vậy, toàn thân rách nát, thánh khiết khí tức suy bại, cả người đều phải bị nghiền ép nổ tung!

Đến mức Thạch Hạo, đồng dạng tình cảnh kham ưu, lúc nào cũng có thể sẽ chết.

Bởi vì, hắn còn chưa tới Độn Nhất cảnh!

Bất quá, cái chỗ này quái dị, mang đến áp lực chẳng qua là siêu việt tự thân cực hạn, như là loại nào đó đặc biệt khảo nghiệm.

Rất nhanh, bọn họ thần sắc biến hóa, Thủy Tổ Ngư Miêu máu me khắp

người, máu thịt be bét, mắt nhìn cũng muốn không được, phải biết rằng, lần này chính là mượn nó rời đi dị vực, liền nó đều chống đỡ hết nổi sao?

"Mau nhìn, trên người nó Tổ văn mờ đi, muốn toàn bộ bể nát, ý vị này, nó đem mất đi che chở!" Thần Minh nói.

Ầm!

Sau cùng một tiếng rung mạnh, bọn họ sở hữu người đều hôn mê đi, trong quá trình này, bọn họ chỉ có một chút ý thức, nghe được mơ mơ hồ hồ tế tự âm.

Thậm chí, trong giấc mộng, rất không rõ ràng.

Thủy Tổ Ngư tại lấy tự thân Tổ văn làm lửa, lấy máu hiến tế, thiêu đốt tự thân, nhảy ra Vận Mệnh Chi Hà, muốn đi vào đến một chỗ.

Không biết qua bao lâu, Thạch Hạo tỉnh lại, bên tai nghe được tế tự âm cái cuối cùng âm tiết, như là thật tiến hành loại nào đó nghi thức, mà bây giờ vừa vặn kết thúc.

Hắn cực kỳ thảm, nhưng là sống tới.

Toàn thân xương gãy nứt, máu thịt be bét, này có thể tiếp thu, khi ngồi xếp bằng xuống thời gian, Thạch Hạo nhục thân vang lên không ngừng, sở hữu đoạn cốt bắt đầu trọng sinh.

Cách đó không xa, Thần Minh, Tam Tạng, càng thê thảm hơn, thân thể chia làm rất nhiều khối, bị Binh Giải, hầu như triệt để hủy diệt.

Thật lâu sau, bọn họ mới mở mắt, nhưng là không gì sánh được suy yếu, Nguyên Thần chi hỏa đều mờ đi, suýt nữa dập tắt.

Hai người cười thảm, đây cũng quá thê thảm, một thân đạo hạnh đều bị gọt thất linh bát lạc, muốn phục hồi như cũ cần thời gian, càng phải bỏ ra cực lớn đại giới.

"Ngươi... Sở thụ ảnh hưởng không lớn?" Khi bọn hắn đem chia năm xẻ bảy nhục thân ghép lại với nhau, thấy Thạch Hạo trạng thái sau, tất cả đều động dung, phi thường giật mình.

"Không hổ là Hoang!" Đối với lần này, Tam Tạng chỉ có một câu như vậy đánh giá.

"Ta đang suy nghĩ, tuyển ngươi là đạo lữ." Thần Minh càng là trực tiếp, cố nén đau đớn, quyến rũ nháy mắt một cái, điên đảo chúng sinh mị hoặc tỏa ra, câu người hồn phách.

"Con cá này làm sao vậy?" Thạch Hạo nhìn nơi xa.

Con cá kia, chiều cao rút ngắn nhiều lắm, ngày nay chỉ có trăm trượng dài, cả người là máu, rách rách rưới rưới, xương tất cả đều bể nát, mắt nhìn không sống nổi.

Bất quá, trên người nó còn có một khối Tổ văn không có ma diệt, lúc này lóng lánh, phát ra chói mắt quang huy, lấy ra nó tự thân tinh huyết, bắt đầu phát uy.

Tại lạch cạch lạch cạch thanh âm, này quái ngư phát sinh dị biến, lần nữa thu nhỏ lại, trở thành dài mười trượng, tương ứng là nó nát bấy xương khép lại, rách nát thân thể phục hồi như cũ, sinh mệnh tại trở về.

Này giống như là tiêu hao đầy thân huyết khí, nhục thân thu nhỏ lại, tới khôi phục tính mạng.

Cực kỳ rõ ràng, nó so trước nhỏ yếu.

Nhất khiến người ta kinh ngạc là, nó hình thái cũng phát sinh biến hóa, Bá Long đầu lâu cùng với phía trên sừng trâu thoái hóa, bắt đầu hướng giống chim chuyển biến.

Đầu lâu, càng như là một con Bằng, vàng rực rực rỡ!

Thân thể vẫn là thân cá, không có quá nhiều biến hóa, nhưng là hoa văn tại sản sinh, cực kỳ phức tạp cùng huyền ảo.

Thạch Hạo lúc này chấn động, tâm thần tập trung cao độ, này hoa văn có chút giống Côn Bằng Phù Văn a, hắn giải cái loại này sinh vật.

Điều này sao có thể, Thủy Tổ Ngư Miêu muốn hóa thành Côn Bằng?

Sau cùng, Bằng đầu tiêu thất, nó trở thành một cái màu đen cá, nhưng là, thể nội rõ ràng ẩn chứa Bằng khí tức, rõ ràng không bình thường.

"Nhảy ra Vận Mệnh Chi Hà, này Thủy Tổ Ngư Miêu phát sinh dị biến, không lường được." Tam Tạng nói.

Thạch Hạo một trận nhíu mày, cái gọi Thủy Tổ Ngư Miêu đến cùng chuyện gì xảy ra, có bao nhiêu đầu, Côn Bằng là như vậy sinh ra hay sao?

Rất nhanh, bọn họ tĩnh tâm, suy xét tự thân an nguy, quan sát tình huống chung quanh.

Đây tột cùng là nơi nào, quá trống trải, không có một chút tiếng động, như là tàn phá vũ trụ cổ, là một mảnh hoang vu chi địa, quá trống trải, cô quạnh vô biên.

Rõ ràng, bọn họ ly khai dị vực, Siêu Thoát đi ra, tiến nhập một mảnh cổ tinh bí ẩn không gian.

"Xem, nơi đó còn có mấy cái Thủy Tổ Ngư Miêu!" Thần Minh nói.

Chẳng qua là, kia mấy con cá mầm thật bất hạnh, đều đã chết, có dài đến vạn trượng, có cũng chỉ có mười trượng, lột xác thất bại, không biết chết đi bao nhiêu vạn năm.

Trừ lần đó ra, quá hoang vắng, đây là vứt bỏ vũ trụ cổ, là tàn phá di thổ sao?

Đột nhiên, phương xa có sóng chấn động truyền đến, hơn nữa truyền đến

to lớn cầu nguyện tiếng, càng là vang lên tế tự âm, dường như người dân thời Thượng Cổ tại đồng thời khóc lóc đau khổ, tại cầu nguyện.

"Có người?!"

Mấy người đều giật mình mở to hai mắt, bọn họ chợt hiện con mắt quan sát, phát hiện mấy trăm sinh linh, vượt ngang qua yên tĩnh hư không, chỉnh tề nhất trí mà tới.

Thạch Hạo lúc này ngây người, cả người bị kinh sợ đến mức sợ hãi, cái loại này sinh vật tại trong hiện thực xuất hiện một hai đầu đều sẽ dẫn phát oanh động, sẽ dị thường chấn động, nơi này thoáng cái xuất hiện mấy trăm con?

Quan trọng nhất đó là, chúng nó vác một trương chiếu, mặt trên nằm một người!

Đau buồn chính là chúng nó phát ra, như là tại tế tự một cái chết đi Vạn Cổ Đại Đế!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1598: Tinh Không Di Thi

Đây là bỏ đi, là Siêu Thoát ở dị vực ở ngoài lớn hư không

Lẽ ra hoang vu, quạnh hiu, không có bất kỳ vật chủng, nhưng hiện tại một đội sinh linh vượt qua, phát sinh đau buồn thanh âm, giống như tại tế tự Thượng Cổ từ trần Thánh Hoàng.

Thạch Hạo ánh mắt ác liệt, vững tin mình không có nhìn lầm, nội tâm thật sự phi thường chấn động!

Những sinh vật kia, nhỏ bé chỉ có dài bằng chiếc đũa, lớn có thể có to bằng cánh tay, hơn nửa trượng dài, từng cái từng cái sắc thái không giống, đều mang theo ánh chớp, sắc thái sặc sỡ.

Không chú ý xem, chính là một đám rắn!

Kỳ thực, đây tuyệt đối không phải, đều vô cùng mạnh mẽ, là thế gian hi hữu nhất vật chủng, cả thế gian khó tìm ra một hai đầu đến!

Đây là Lôi Linh, chuyên môn nuốt Thiên Kiếp, lấy Lôi Đình làm thức ăn vật, trưởng thành được xưng vô địch sinh vật, bất kỳ một con đến hậu kỳ ở cùng cấp trong cũng không có thớt.

Thạch Hạo đã từng từng thấy, hơn nữa thu phục ba cái.

Đó là Trường Sinh thế gia Vương gia đã từng chăn nuôi quá sinh linh, Cai Tộc từng muốn làm hại hắn, thừa dịp hắn ở Đế Quan khi độ kiếp thả ra Lôi Linh, suýt nữa để hắn gặp phải tai ách.

Nhưng cuối cùng, ba con Lôi Linh đều bị hắn hàng phục, nhốt tại Lôi Trì bên trong.

Thứ này hiếm thấy trên đời, không thể tích trữ ở ngoại giới, không có thành đạo trước sống thêm ở Lôi Hải trong, lấy chớp giật làm thức ăn, không có mấy người từng thấy.

Vương gia cũng là nhờ số trời run rủi, được ba cái, coi như sinh mạng như thế bồi dưỡng.

Bởi vì, vật này một khi thành niên, chính là bất bại truyền thuyết, là vô địch sinh vật, có thể che chở bộ tộc thiên cổ Trường Thanh, được xưng có thể quét ngang cùng cấp đối thủ.

Lúc trước, Thạch Hạo cùng ba con sinh vật ác chiến giờ, tiêu tốn rất lớn khí lực mới chiến thắng, mà thế gian có mấy người có thể cùng cùng cấp Hoang sánh vai?

Nếu không có hắn tự thân đủ mạnh hoành, ngày đó liền chết đi, trên đời cùng cấp người trong chung quy không có mấy người có thể cùng Thạch Hạo sánh vai, không thể đều như thế biến thái

Vì vậy, Lôi Linh đủ để xưng là vô địch sinh vật, trưởng thành đến hậu kỳ, mỗi người đều là nhân vật nghịch thiên!

Năm tháng dài đằng đẵng qua đi, Thiên Địa hoàn cảnh lớn kịch biến, Thiên Kiếp không hiện ra, không có mấy người có thể đưa tới Lôi Kiếp, một khi xuất hiện liền liền mang ý nghĩa là chung cực Lôi Đình, vượt qua tiền sử!

Loại này Thiên Kiếp, sẽ tiêu diệt Độ Kiếp người, có thể Lôi Linh nhưng lấy nó làm thức ăn vật.

Vì lẽ đó, đây là Siêu Thoát trên đời ở ngoài vật chủng!

Ở trần thế trong, căn bản là không thể nhận ra.

Lúc này, Thạch Hạo làm sao có thể không khiếp sợ? Lập tức nhìn thấy mấy trăm đầu Lôi Linh, thực sự không thể tưởng tượng, vượt qua lẽ thường.

Như thế một đám Lôi Linh hợp lại cùng nhau, thật muốn sau khi trưởng thành, có thể Tịch Quyển Thiên Hạ, trở thành đại họa, nếu là muốn vồ giết về phía một chỗ, ai cũng không ngăn được!

"Vâng... Lôi Linh?"

Thần Minh sắc mặt trắng bệch, nàng cũng nhận ra loại sinh vật này, trong lòng run, nhiều như vậy Lôi Linh, ở trong nếu có một ít độn nhất cảnh, này hậu quả khó mà lường được.

Bởi vì, nàng cũng biết, loại sinh linh này một cái xuất thế, liền có thể gây thành một việc đại họa.

"Quá nhiều, lại có mấy trăm đầu!" Tam Tạng vẻ mặt nghiêm túc, đầu đầy sợi tóc màu vàng óng phấp phới, mưa ánh sáng tràn ra, thánh khiết khí tức tràn ngập, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Những này Lôi Linh, nhỏ bé chỉ có dài bằng chiếc đũa, cùng Thạch Hạo thu phục to nhỏ gần gũi.

Mà lớn lại có cánh tay thô to như vậy, khiến người ta kinh sợ!

Bọn chúng hình như xà trùng, thế nhưng vảy trên nhưng là Long Văn dấu ấn, có Chân Long khí tức tràn ngập, tất cả đều lượn lờ chớp giật, vô cùng mạnh mẽ.

Có vì là màu đỏ sậm, như là bị huyết ngâm quá, mang theo khủng bố khí tức, thân thể giương ra giờ, leng keng vang vọng, phát sinh tiên kim tiếng va chạm.

Có thì lại vì là màu vàng óng, mang theo quý khí, còn có một loại lớn uy nghiêm, dường như hoàng tộc xuất hành, kim quang lưu động, hung hăng mà đáng sợ.

Còn có vì là màu trắng bạc, lấp lóe lạnh lẽo ánh sáng lộng lẫy, chỗ đi qua, hư không sụp đổ, có thể dễ dàng hủy diệt không gian, đây chính là Lôi

Linh.

Mấy trăm đầu Lôi Linh, tất cả đều cung thân thể, nửa đoạn dưới giống như tại nằm ở trên đất bò sát, mà nửa đoạn trên thì lại đứng ở trong hư không, mấy trăm viên đầu lâu nghểnh lên, vảy phát sinh Chân Long khí, ánh sáng lộng lẫy lạnh lẽo.

Không thể không nói, bọn nó chỉ là hợp lại cùng nhau, vẫn không có triển khai bất kỳ thế tiến công, liền chấn động tâm hồn.

Ở bọn chúng cung trên lưng, người kia nhìn không rõ ràng, thân thể dưới lót chiếu, trên người cũng che kín chiếu, từng trận khóc lóc đau khổ thanh âm truyền đến, khiến người ta theo thần thương.

Mấy trăm Lôi Linh càng vì hắn mà khóc, đây là người nào?

Làm Thạch Hạo cẩn thận cảm ứng sau, vẻ mặt càng nghiêm nghị. Bởi vì, này tế tự âm quá lớn lao, so với mặt ngoài nghe được còn kinh người, dường như chư thiên sinh linh đang vì đó khóc tố.

Lai lịch của người này quả thực lớn đến đáng sợ!

Cổ đại tiên dân, ngày xưa sinh linh, đều đang vì hắn mà cầu xin, vì hắn tế tự, nhân hắn sắp chôn cất mà khóc lóc đau khổ, Thiên Địa cũng vì đó rung động.

Đây cũng quá kinh người, vượt qua Thạch Hạo tưởng tượng.

Ở cái này đất không lông, như vậy hoang vu cùng trống trải Cổ Vũ trụ trong hư không, có bực này dị tượng, thực sự khó mà tin nổi.

Tam Tạng mí mắt cũng ở nhảy, hiển nhiên cũng bị kinh sợ, thân là táng sĩ, tuy rằng quanh năm ngủ say, nhưng dù sao trải qua thời đại lâu dài, đối với cổ đại thần bí sự vật hiểu khá rõ.

Hắn cái này vẻ mặt, đủ để chứng minh tất cả.

"Thượng cổ tiên dân đồng loạt đau buồn, trải qua năm tháng dài đằng đẵng, khóc lóc đau khổ thanh âm bất diệt, tế tự âm vờn quanh ở bên, như trước gia trì tại người, cái này cần lưu lại lớn đến mức nào công lao?!" Đây là Tam Tạng âm thanh, vẻ mặt không thể bình tĩnh.

"Bọn chúng đến rồi!" Thần Minh sắc mặt trắng bệch.

Một đám Lôi Linh, vèo vèo mà động, quá nhanh, chỗ đi qua, bọn nó thân thể ép sụp hư không, giơ lên chiếu trên người, cực tốc mà tới.

Phải tao ngộ, sẽ phát sinh khốc liệt chém giết sao?

Trong lòng bọn họ không đáy, bên cạnh cái kia tương tự côn cá đúng là bình tĩnh, không có làm sao động, chỉ là vỗ vỗ vây đuôi.

Nhưng mà, để bọn họ kinh ngạc sự tình phát sinh, một đám Lôi Linh không nhìn bọn họ, giơ lên chiếu, liền như thế đan xen mà qua, không để ý đến.

Lôi Linh nhưng là không cái gì người hiền lành, từng cái từng cái bá đạo cực kỳ, lấy Thiên Kiếp làm thức ăn vật, bất kỳ lấy một con trưởng thành đều là không thể đoán được hung tàn mà tồn tại.

Như thế một đám vèo vèo mà qua, lại đều không có xuất kích?

Này cùng bọn chúng hiếu chiến tính cách không tương xứng.

"Ô..."

Trong quá trình này, bọn nó như trước đang gào khóc, giống như tại chạy nhanh tang, mang theo nồng đậm bi thương, phát ra đáng sợ khí tức, chấn động bao la Tinh Không.

Để như thế một đám sinh linh khăng khăng một mực, như vậy đưa tiễn, này dùng kỳ tích để hình dung cũng không đủ.

Bởi vì, bất kỳ một con sinh vật như vậy trưởng thành, cũng có thể sẽ trở

thành bất bại truyền thuyết, mà hiện tại là mấy trăm con!

Làm bọn chúng đi qua giờ, Thần Minh mi tâm phát sáng, mờ mịt mưa ánh sáng rơi ra, nàng triển khai một loại cấm kỵ táng thuật, bắt giữ này chiếu trên người lưu lại khí tức, quan sát đã từng phát sinh sự tình.

Bình thường người ai có thể triển khai? Sẽ xảy ra vấn đề lớn!

Ầm ầm!

Trong nháy mắt, Thiên Địa mơ hồ, loáng thoáng, bọn họ nhìn thấy vạn linh, nhìn thấy toàn bộ trên mặt đất hết thảy sinh vật đều tại triều bái, đều ở khóc lóc đau khổ.

Hết thảy sinh vật, các tộc sinh linh đều cùng nhau làm một cá nhân chôn cất.

Chính là chiếu trên sinh linh kia?

Đây là cái gì đãi ngộ, các tộc cùng xuất hiện, vạn linh cùng đau thương, thiên hạ cộng cầu khẩn, toàn bộ trong thiên địa đều là Thượng Cổ tế tự âm, thực sự quá kinh người.

Loáng thoáng, thanh âm kia từ Viễn Cổ xẹt qua trời cao mà đến, chưa từng mấy vạn năm trước trực tiếp truyền tới mảnh này quạnh hiu hư không, chấn động Thạch Hạo còn có Thần Minh hồn phách của bọn họ.

Bọn họ như bị gột rửa, theo mà tâm tình bất ổn, còn muốn muốn đồng thời khóc lớn.

Phốc!

Đột nhiên, Thần Minh ho ra máu, sắc mặt tái nhợt, mi tâm rạn nứt, Nguyên Thần suýt nữa nổ tung.

Bởi vì, nàng ở thử nghiệm, muốn tra xét chiếu trên người kia, gặp phải đáng sợ phản phệ.

Người kia dù cho chết đi, đi qua Vạn Cổ, độn nhất cảnh giới Hoàng Kim táng sĩ như trước vô lực quan sát, sẽ có kinh người đạo tắc chém tới!

Thần Minh suýt nữa mất mạng, thật là kinh người.

Nàng táng thuật gián đoạn, liền với ho ra máu, thời gian rất lâu mới bình tĩnh lại.

"Cổ chi Đế giả chôn cất sao?" Tam Tạng trầm giọng nói.

Làm mưa ánh sáng tan hết, những kia cảnh tượng không thể nhận ra sau, bọn họ đồng thời nhớ tới một cái không thể giải thích sự thực.

Sinh linh kia ở cổ đại chôn cất, vì sao một đám Lôi Linh hiện nay giơ lên hắn khỏa thi chiếu tử, như thế vội vã vọt qua Tinh Không, tại sao?

Đây là muốn đi nơi nào?

Hắn trước kia phần mộ đây?

Trong nháy mắt, bọn họ trong lòng sinh ra rất nhiều nghi vấn.

Việc này không đơn giản, một đám Lôi Linh vượt qua Tinh Không, kêu rên, bằng cao lễ tiết tế tự, giơ lên thi thể của hắn dời đi, đây là đang làm gì?

Quan trọng nhất đó là, không tiếc vì thế, vượt qua một mảnh lại một mảnh Tinh Không, khoảng cách vô tận xa xôi.

"Cũng không đúng lắm, chúng ta vẫn cho rằng đây là Tinh Không, là một mảnh tàn tạ Vũ Trụ, nhưng tình huống thật hay là không giống, trời mới biết là nơi nào!" Thần Minh bỗng nhiên mở miệng.

Tuyệt mỹ dung nhan trên không còn là mê hoặc vẻ, mà là nghiêm nghị, óng ánh mà mỹ lệ khuôn mặt thiếu hụt tinh lực, nàng đôi mắt đẹp trát động, nhìn chằm chằm Lôi Linh đi xa phương hướng.

"Không sai, đây là Siêu Thoát ở dị vực ở ngoài địa phương, là giới ngoại, rất khó xác định đến tột cùng là nơi nào." Tam Tạng gật đầu.

Bọn họ nhìn về phía đầu kia côn cá, vừa nhìn về phía rời đi Lôi Linh.

Từng có truyền thuyết, Chân Long khả năng chính là Lôi Linh thành thục sau hóa thành, không phải vậy Lôi Linh dùng cái gì mạnh như vậy, bản thân khả năng là long miêu!

Lôi Linh, côn cá bột, này hai loại sinh vật đều xuất hiện ở chỗ này, khá là quái dị, đồng thời cũng lập tức khiến người ta có vô cùng suy đoán.

"Truy!"

Thạch Hạo chỉ có một chữ, kiến nghị như vậy nói.

Hắn muốn nhìn vừa nhìn, những này Lôi Linh đến tột cùng muốn đi nơi nào, giơ lên chiếu trên thi thể có mục đích gì, đi tới nơi nào.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1599: Trong Mộ Đại Dược

Lôi Linh đi xa, mang trên chiếu thi thể tiến nhập càng xa trong hư không.

"Con cá này làm sao bây giờ?" Thần Minh hỏi.

Còn có một con cá, hư hư thực thực Côn Bằng, này sinh vật cực kỳ thần bí, lại có thể mang theo bọn họ thoát khỏi dị vực, dường như tránh thoát ra Vận Mệnh Chi Hà.

"Chọc chi điềm xấu, không cần để ý!" Tam Tạng nói.

Bởi vì, hắn lật nhìn một chút đá ngọc Táng Kinh, Thủy Tổ Ngư Miêu một khi lột xác, sản sinh bất khả tư nghị sau khi biến hóa sẽ rất quỷ dị, tốt nhất không muốn tùy ý giết.

"Bất kỳ tránh thoát tự mình vốn có sinh mệnh quỹ tích sinh linh, đều là bất phàm, là cùng người khác bất đồng, sẽ được trời xanh che chở." Tam Tạng tiến thêm một bước giải thích.

Dựa theo hắn từng nói, bọn họ đều là lấy đầu này cá phúc, không phải căn bản tiến nhập không đến mảnh này chỗ thần bí.

"Có một số cá tuy rằng nhảy lên, xuất hiện trên mặt sông, nhìn thấy con đường phía trước, dự kiến tương lai, nhưng cá cuối cùng là cá, cuối cùng là còn là muốn trở xuống trong sông, trừ phi nó có thể hóa Bằng, tung cánh mà đi, chân chính thoát ly Vận Mệnh Chi Hà." Thạch Hạo mở miệng.

"Không sai, liền xem nó kế tiếp tạo hóa." Tam Tạng gật đầu, mắt lộ tinh quang.

"Cái kia sông đây?" Thần Minh hỏi.

Hải Bộc ở nơi nào, thế nào không thấy? Nên chảy vào nơi này, tiến nhập mảnh này thần bí hư không mới đúng, nhưng là bây giờ không thấy được.

"Ta nhớ kỹ mới vừa rồi còn nhìn thấy, kết quả mơ hồ đi xuống, biến mất." Tam Tạng nói.

"Di, nó cũng truy đuổi Lôi Linh mà đi, chúng ta đi!" Thạch Hạo nói.

Khiến người ta kinh ngạc, đầu kia Côn giống du động, ở trong hư không vẫy đuôi, hướng về Lôi Linh biến mất phương hướng đuổi theo, theo chân bọn họ đúng lúc là cùng đường.

Kia Lôi Linh quá nhanh, nháy mắt cũng nhanh biến mất, mấy người cấp tốc đuổi theo, không dám nhiều nán lại, sợ truy tìm.

Bao la cổ địa, thân tại hư vô, thỉnh thoảng có thể thấy to khổng lồ tàn phá tinh hài trôi nổi, bằng thêm nơi này yên tĩnh cùng cô quạnh, này phảng phất như là một mảnh vùng đất bị vứt bỏ.

Đột nhiên, Tam Tạng trên cổ tay một chuỗi xương chuỗi phát sáng, lộ ra sương mù sắc thái, dường như năm màu cầu vồng đang lóe lên, hết sức yêu diễm.

"Không tốt nơi này thời không bất ổn, cực kỳ dễ dàng sụp đổ, phát sinh đại hủy diệt!" Hắn cảnh cáo nói.

Phía trước, hư không vết rách giăng đầy, giữa thiên địa khuyết thiếu tinh khí, như là tổ ong, khắp nơi đều là tàn phá động lỗ cùng dấu vết.

Này như là giới bích, bất quá mục nát, bây giờ đã nửa hủy.

Mấy trăm con Lôi Linh xông tới, không có lưu lại, chút nào không nán lại, vọt qua.

Đón lấy, sương mù lượn lờ, tại đây tàn phá trong Tinh Không phi

thường kỳ dị, rất là hiếm thấy, có cỗ thần thánh mùi vị, không phải bình thường ý nghĩa vật chất.

Đón lấy, Thạch Hạo xác thực bị rung động một thanh, bởi vì, hắn thấy được một mảnh mộ bia, một mảnh mộ cổ khu.

Tam Tạng cùng Thần Minh thì ngây người, sau đó cuồng hỉ, lộ ra vô cùng kích động mà thần sắc, đây là bọn hắn tạo hóa tới sao?

Một mảnh mộ phần khu, bất luận nhìn thế nào đều giống như là một mảnh cổ táng địa!

"Tương truyền, chúng ta tổ tiên tới từ Giới Ngoại, chẳng lẽ là thật sao, là nơi này sao?" Thần Minh kinh hỉ không gì sánh được, hoan hô lên.

Lôi Linh tiến nhập mộ phần khu, tốc độ thả chậm, tựa hồ đang tìm kiếm cái gì, đồng thời mắt phát ra thần mang, ngưng mắt nhìn mỗi một tấc không gian.

Mảnh này mộ phần khu, treo ở dưới Tinh Không, tái hiện trong hư không, bị sương mù bao phủ, tuy rằng đáng sợ, nhưng có một số thần thánh lực lượng đang tràn ngập.

Này tương đối khiến người ta không thích ứng, vốn là phần mộ, vì cái gì cùng thần thánh có quan hệ?

"Lôi Linh chẳng lẽ muốn người kia chôn ở chỗ này chứ?" Thạch Hạo nghi hoặc.

Thế nhưng, người kia hư hư thực thực Đế Giả, khí tràng quá mạnh mẽ, đã sớm đã tại thiên cổ trước chôn cất, tất yếu dời chôn sao?

Lôi Linh đến cùng có mục đích gì, người này đến tột cùng là ai, đây là bọn hắn muốn biết sự tình.

Côn giống, còn đang theo, nhẹ nhàng vẫy đuôi, đem này hư không trở

thành biển rộng, tốc độ rất nhanh, đuổi tới.

"Thủy Tổ Ngư Miêu, Côn giống, Lôi Linh, đều là ấu thể, là có hay không có liên hệ gì, cũng là muốn đi đường này mà tiến hành lột xác?" Thạch Hạo sản sinh rất nhiều liên tưởng.

Rốt cục, Lôi Linh ngừng lại, ở một tòa màu đen thổ chất mộ lớn trước nghỉ chân, vây quanh nó chuyển động.

Ngôi mộ này cực kỳ to lớn, cùng một tòa núi lớn tựa như, sừng sững đứng sừng sững ở đó, chúng nó sau khi dừng lại cẩn thận cảm ứng, như là đang tìm kiếm cái gì.

Sau cùng, chúng nó lại phá vỡ mộ lớn, mang trên chiếu thi thể, sẽ phải tiến nhập trong mộ.

"Chúng nó muốn đem người kia chôn ở chỗ này?" Mấy người kinh dị.

Lôi Linh đi xa, một đường khóc lóc đau khổ, chính là vì đưa cho người kia chọn một mới phần mộ, đưa hắn an táng?

"Ngôi mộ này không bình thường, ta cảm ứng được Táng sĩ mùi vị, tuyệt đối chôn qua Táng sĩ, có không giống bình thường đi qua!" Tam Tạng lấy cực kỳ giọng khẳng định nói.

Sự tình có một số phức tạp, liên lụy đến Táng sĩ?

Nhưng mà, mộ lớn lay động, một đám Lôi Linh phá xuất, kích thích mảng lớn màu đen mộ phần thổ, chúng nó mang trên chiếu thi thể lần nữa đã đi xa, tiếp tục lên đường.

Tại sao lại đi rồi, không có dừng lại, chưa từng đem người nọ an táng ở chỗ này.

Côn giống vẫy đuôi, người đầu tiên xông vào trong mộ, nó như là cũng tìm kiếm cái gì, nhưng lại xông ra ngoài.

Tam Tạng cùng Thần Minh đương nhiên sẽ không bỏ qua nơi này, hư hư thực thực Táng sĩ nơi nghỉ chân, đối với bọn họ có sức mê hoặc trí mạng, tiến nhập mộ lớn trong, cẩn thận tìm kiếm.

Mộ lớn cổ lão, mộ phần thổ cổ xưa.

Nội bộ, một miệng quan tài cổ sớm đã nát vụn, xem ra vốn là bằng đá, có thể sớm đã phong hóa trong năm tháng, cùng mộ phần thổ hòa vào nhau.

"Tuyệt sinh cơ mộ cổ!" Tam Tạng biến sắc.

Bên cạnh, Thạch Hạo nghe không lời, mộ phần mà thôi, còn cái gì tuyệt sinh cơ hay không, thực sự có một số để cho hắn không nói, phần mộ không đều là người chết quật sao?

"Ta cảm ứng được một cỗ hơi thở quen thuộc!" Thần Minh tiến hơn một bước nói.

Nơi chôn cất bên trong, có một Táng Vương, chính là loại này khí cơ, mà hắn từng tới Giới Ngoại.

"Trong mộ, có đại dược, bị ngắt lấy đi rồi!" Tam Tạng vững tin này một phỏng đoán.

"Cứ nghe, ngày trước vị kia Táng sĩ cưỡi Thủy Tổ Ngư Miêu ly khai dị vực, tiến nhập Giới Ngoại thời gian, hắn còn lâu mới là Táng Vương, hắn tạo hóa lẽ nào chính là tại khu vực này lấy được?" Thần Minh phỏng đoán.

"Trong mộ từng có... Đại dược!" Tam Tạng cảm thán, cũng thật đáng tiếc.

"Chờ một chút, ta không biết các ngươi đang nói cái gì!" Thạch Hạo xen mồm, cái gì đại dược, dài tại trong mộ?

"Trong mộ đại dược đối với ngươi vô dụng, chỉ đối với ta chờ hữu hiệu, có thể nhường cho chúng ta lột xác, trên đời mênh mông, nhìn khắp chư

thiên, cũng tìm không được một gốc như vậy trong mộ đại dược!" Thần Minh thở dài.

Thạch Hạo không còn gì để nói, hắn đối với loại đồ vật này không có hứng thú!

"Lẽ nào Lôi Linh mang người kia, tiến nhập nơi này, cũng ở đây tìm kiếm trong mộ đại dược, không đúng vậy, người kia cũng không phải Táng sĩ, đối với hắn vô dụng mới đúng."

"Có lẽ, chúng nó thật đơn thuần đang vì cái kia Đế Giả tìm một chỗ an táng chi địa đi."

"Sai, trong mộ đại dược có lẽ có thể làm thuốc dẫn, bọn họ nghĩ luyện Khởi Tử Hồi Sinh Đan sao?"

Hai gã Hoàng Kim Táng sĩ đang thảo luận.

"Có thể hay không nói cặn kẽ một chút, kia cái gọi trong mộ đại dược rốt cuộc là cái gì?" Thạch Hạo tiến thêm một bước hỏi dò.

"Trong mộ đại dược, chính là tối thiểu tích lũy ba cái kỷ nguyên mạnh nhất huyết dịch tinh hoa, sau đó hoá sinh là dược thảo, lại xưng Tam Sinh Dược!"

Tam Tạng nói, loại đồ vật này đối với Táng sĩ tới nói, là báu vật vô giá trên đời, là vô thượng chí bảo, lấy cái gì đều không đổi được.

Bởi vì, vật kia đối với bọn họ tác dụng to khổng lồ, hơn nữa hình thành điều kiện quá gian nan.

Một tòa mộ phần, tồn tại ba cái kỷ nguyên, mỗi một kỷ nguyên đều trải qua mưa máu tưới rót, bị chư thiên Thần Linh huyết mưa ngâm nhuộm, tích lũy tại trong mộ, chậm rãi trở thành tinh túy, sau đó thành dược.

Cứ nghe, những sinh vật khác phục ăn Tam Sinh Dược sẽ trực tiếp chết

bất đắc kỳ tử, hình thần câu diệt. Nhưng là, có một số quỷ dị phương pháp, có thể tinh luyện, làm thuốc dẫn, có thể ngao luyện ra khó nhất thành công vài loại đan dược.

"Thế gian, thật có Khởi Tử Hồi Sinh Đan sao?" Thần Minh hoài nghi.

"Không có, ta xem qua một quyển sách cổ, cái gọi là Khởi Tử Hồi Sinh Đan là rất nhiều dược vật tên gọi chung, là một loại ca ngợi, kỳ thực không tồn tại, muốn dùng cái này cứu sống Cổ Chi Đế Giả là không thể nào." Tam Tạng nói.

"Ta rốt cuộc biết, vị kia Táng Vương chưa thành đạo trước đi xa, vì cái gì cải biến nhân sinh quỹ tích, dẫn đến sau cùng trở thành Táng Vương. Bởi vì, ở chỗ này phát xuống một gốc Tam Sinh Dược a!" Thần Minh thở dài.

Dị vực, vị kia cưỡi Thủy Tổ Ngư Miêu đi xa cường giả, cuối cùng là trở thành Táng Vương!

Tam Sinh Dược, đối với Táng sĩ tới nói, thắng được mười cây Tiên dược tổng giá trị, so với tự thân tính mạng đều trọng yếu!

"Nói như vậy, Lôi Linh mang trên chiếu thi thể, có thể là đưa hắn theo thiên cổ trước mai phục mộ cổ trong đào ra, mang theo hắn, muốn tìm kiếm phục sinh biện pháp?" Thạch Hạo mở miệng, làm ra phán đoán như vậy.

Nhưng là, cái này cũng thật là quỷ dị chứ?

Một cái chết đi thiên cổ người, dù cho hắn lúc còn sống cường đại trở lại, cũng không có thể có thể sống lại mới đúng!

"Cùng đi xuống, có lẽ còn có thể có phát hiện kinh người!"

Không thể không nói, khu vực này rất lớn, mộ cổ đặt ngang, cự bia đứng sừng sững, sương mù che lấp, tại đây trong Tinh Không quá thần bí.

Bọn họ theo Lôi Linh, đồng thời Tam Tạng cùng Thần Minh thỉnh

thoảng tiến nhập một chút mộ lớn trong, muốn tìm kiếm mình tạo hóa.

Bất quá, bọn họ sắc mặt âm u, không có thu hoạch gì.

Ầm!

Âm thanh lớn truyền đến, khóc lóc đau khổ âm to lớn cũng không biết gấp bao nhiêu lần, trong lúc mơ hồ, dường như thấy được vô số Thượng Cổ tại quỳ sát, tại dập đầu, đang cầu khẩn, tại tế tự!

Chính là Lôi Linh nơi đó, chúng nó mang chiếu phát ra yếu ớt quang, tái hiện Thượng Cổ cũ sự tình.

Đây là thế nào, chuyện gì xảy ra?

Phía sau mấy người đều rất giật mình.

"Mau nhìn, có thời gian trôi qua, có thời gian thành sông, nơi đó giới bích bất ổn, chiếu rọi ra rất nhiều Thượng Cổ việc." Thần Minh nói.

Đối với loại này động một tí một ngủ chính là rất nhiều vạn năm, thậm chí nửa cái kỷ nguyên Hoàng Kim Táng sĩ, bọn họ trong miệng theo lời Thượng Cổ, trời biết là niên đại nào.

Nơi đó, rất mơ hồ, xuất hiện càng nhiều hơn sinh linh thân ảnh, kỳ quái.

"Là năm xưa cũ sự tình!" Mảnh này mộ cổ khu có gì đó quái lạ a, lại có thể để cho trên chiếu thi thể bị giơ lên quá hạn phát sinh loại chuyện này.

Rất nhanh, Thạch Hạo hóa đá, bởi vì hắn nhìn thấy một chút cảnh tượng sau, cả người có điểm ngẩn người.

Hắn nghe được kêu la, nhìn thấy một cái đạo sĩ béo, ở nơi nào giày vò, quá nhìn quen mắt, đó không phải là thành niên Tào Vũ Sinh sao?

Răng rắc!

Một đạo huyết sắc thiểm điện đập tới, để cho nơi đó người cùng cảnh đều rõ ràng rồi rất nhiều.

Hiển nhiên, Tam Tạng cùng Thần Minh cũng phát hiện.

"Cao thủ, tối thiểu thành Tiên!" Thần Minh sắc mặt trắng bệch, nhìn chằm chằm phía trước.

"Đó là chân nhân? Không như là cổ đại Hư cảnh!" Tam Tạng mở miệng, thần sắc nghiêm túc, vô cùng ngưng trọng.

"Tam Sinh Dược đây, ở nơi nào, đạo gia ta muốn luyện dược a, cần phải đi nghịch thiên!" Đạo sĩ béo bắt lại trên đầu sợi tóc.

Tại cách đó không xa, còn có một mực chỉ đại Yêu thú, cao hơn cả núi lớn lớn, toàn thân đen bóng, da lông quang hoa, bất quá cũng mang theo mảng lớn vết máu.

Kia dĩ nhiên là một con đại cẩu, đầu vuông tai to, mắt như chuông đồng, cùng đạo sĩ béo, cả người là máu, hiển nhiên phụ trọng thương.

"Chuyện gì xảy ra?" Thạch Hạo thì thào.

Đột nhiên, kia đại cẩu mở miệng, miệng to như chậu máu rất đáng sợ, hướng đạo sĩ béo cái mông táp tới

"Tiên sư nó, chó chết lại cắn ta!"

Thạch Hạo trợn mắt hốc mồm, thấy một hồi người chó đại chiến, đầy Tinh Không truy cắn, đầy mộ phần giày vò.

"Chó chết, sớm muộn hầm ngươi!" Đạo sĩ béo hổn hển.

"Đừng cắn, lại tìm không đến Tam Sinh Dược, liền không có phục sinh hắn hi vọng, ngao luyện không ra trong truyền thuyết viên kia đan, thật cái gì đều xong!" Đạo sĩ béo thương cảm.

Tình huống gì? Thạch Hạo ngây người.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1600: Tới Hạn

Đây là làm sao vậy, Thạch Hạo suy nghĩ mất trật tự, lại thấy béo đạo sĩ, nhưng lại thêm một con đầu vuông tai to chó đen!

Đó là thành niên Tào Vũ Sinh, có lẽ có thể nói, là vô tận tuế nguyệt sau đích béo đạo sĩ, bị người chôn ở dưới mặt đất không biết bao nhiêu năm sau lại thấy sắc trời.

"Thời không hỗn loạn, cái kia không chỉ là Thượng Cổ mọi việc, còn có tuế nguyệt Trường Hà đánh ra hai bờ sông sau lộ ra một ít không thể dự đoán thời không sự kiện." Tam Tạng mở miệng.

Cái con kia cẩu quá uy mãnh rồi, đen bóng da lông cùng một treo ô sáng lóng lánh Tinh Hà, hình thể khổng lồ, so ra mà vượt một tòa Thái Cổ Ma Sơn.

"Đây là cái gì giống, so với tiền sử hung thú khí tức đều muốn hung mãnh, có lẽ có thể đơn giản sống nuốt Thao Thiết, ăn sống toan hống đợi!" Thần minh lộ ra kinh hãi.

Tam sinh dược, như vậy trân quý sao?

Thạch Hạo rốt cục khắc sâu ý thức được, vật kia không đơn giản, hắn còn tưởng rằng tựu táng sĩ đem nó trở thành chí bảo? Chưa từng nghĩ liền cái kia béo đạo sĩ cũng như này!

"Tam sinh dược đối với hoàng kim táng sĩ mà nói, là cổ kim đệ nhất kỳ trân, có được một cây tựu ý nghĩa có thể tiến hóa là chôn cất Vương, mập mạp kia nếu có phát hiện, chúng ta khả dĩ đoạn hồ!" Thần minh mỉm cười.

Bởi vì, bọn hắn đã biết rõ ràng, cái kia bất quá là tương lai thời gian

mảnh vỡ, cũng không phải là chính thức phát sinh ở trước mắt sự tình, dù là đối phương là Chân Tiên, cũng không biết làm sao bọn hắn.

Đại phần [mộ] Lâm Lập, ngang dọc trong hư không, tương đương quỷ dị.

Cái kia một người một chó tung hoành, bay qua một tòa lại một tòa cổ phần [mộ], nhưng là, cuối cùng bọn hắn thất vọng rồi, không có nửa điểm thu hoạch.

Hư không bất ổn, rất nhanh, bọn hắn liền mơ hồ, không thể thời gian dài lộ ra hóa.

Chỉ là, ngẫu nhiên còn sẽ có tiếng chó sủa, cùng với béo đạo sĩ giận dữ mắng mỏ thanh âm,

Trừ lần đó ra, còn có cuối cùng thê thảm bi thiết thanh âm, trong đó còn có cái con kia chú chó mực, bọn hắn đã thất bại, cũng không có tìm được tam sinh dược.

Phải cứu người nào? Bọn hắn lại tìm đến nơi này, đây chính là giới bên ngoài, kỳ dị chi địa, siêu thoát chư trên đời.

Lúc này trong quá trình, Tam Tạng cùng thần minh tại rất nhanh ra tay, ở chung quanh càn quét, một tòa lại một tòa cổ phần [mộ] trung đều để lại bọn hắn tại bóng dáng.

Cái chỗ này rất cổ quái, rõ ràng trong tinh không, tại sao có thể có nhiều như vậy phần [mộ]?

Nhưng mà, sở hữu tất cả cổ mộ đều là không, bên trong có quan tài, nhưng là cũng không có táng sĩ ngủ say, càng vô sinh linh hài cốt.

Không không đãng đãng, sinh linh không có, chết xương cốt cũng không thấy, tại đây vũ trụ khoáng.

Lôi linh đang tìm kiếm, mang cái kia chiếu thượng thi thể, quét sạch khắp cổ phần [mộ] khu, cuối cùng không thu hoạch được gì, lần nữa về phía trước mà đi.

Kế tiếp đường, phảng phất đã đến vũ trụ ven, giới vách tường tàn phá, thời gian dấu vết quá nồng trọng, còn có một đầu lại một đầu đáng sợ khe hở, tại trong hư không, tại tinh xương cốt lên, tại giới trên vách đá, khe hở không ngừng lan tràn.

Tựa hồ, có người hét lớn một tiếng, tại đây sẽ sụp đổ.

Bất quá, đem làm Tam Tạng nếm thử đi đánh một quyền lúc, hắn phát hiện, xa so với hắn tưởng tượng chắc chắn, tối thiểu nhất còn có thể dài tồn rất nhiều vạn năm, tại đây sẽ không hủy diệt.

"Ồ, tế đàn, các ngươi xem, chỗ đó có phi thường cổ xưa tế đàn, chúng trèo lên lên rồi, cái này là muốn đi đâu ở bên trong?" Thần minh kinh dị.

Tại đây tàn phá vứt đi chi địa, có một tòa tế đàn, này đây không biết tên xương cốt tế luyện mà thành, chớp động lên ảm đạm sáng bóng, hình thành một tòa cổ đàn.

Mở ra phương thức rất đơn giản, chỉ cần thúc dục pháp lực, rót vào năng lượng, có thể kích hoạt.

Ngũ Giác Tinh Mang lóe lên, mấy trăm đầu lôi linh mang cái kia (chiếc) có vô thượng thi thể, cứ như vậy biến mất.

"Còn truy sao?" Thần minh mang theo vẻ hoài nghi.

Bọn hắn chính mình cũng không biết tới nơi nào, ly khai thật sự đã đủ xa, theo dị vực biển thác nước siêu thoát đi ra, leo lên không biết Cổ Hư không.

Bọn hắn gặp được lôi linh giơ lên thi, một đường đi theo, gặp được đại phần [mộ] vô số, ngày nay vừa muốn tiến thêm một bước qua sông Thiên

Địa, muốn vào không cách nào đoán trước chi địa sao?

"Xem, côn mầm, vẫn còn theo vào!" Thạch Hạo nói ra.

Cái kia cá rất kiên định, từ đầu đến cuối đều tại đi theo, không có ly khai ý tứ.

"Có lẽ, Thuỷ tổ cá bột trở về chi lộ, vẫn còn tiếp tục ở bên trong, nó phải về quy phát nguyên đấy, chúng ta cũng theo vào!" Tam Tạng nói ra.

Dựa theo hắn lý giải, Thuỷ tổ cá bột theo ngọn nguồn mà ra, đi vào các nơi, như biển thác nước ở bên trong, hơi chút phát triển đến nhất định giai đoạn, hội dọc theo đường cũ phản hồi.

Chỉ là con đường này quá đặc biệt rồi, không phải đầm nước, không phải sông lớn, mà là Tinh Không, còn có tế đàn!

Cuối cùng, bọn hắn nhanh chóng theo vào, sợ truy tìm lôi linh, bước lên mới đích hành trình.

Ngũ Giác Tinh Mang lập loè, bọn hắn tại một tòa trên sân thượng xuất hiện, chung quanh Hỗn Độn khí tràn ngập, khắp nơi đều là tàn phá Tinh Thần, tại đây như cũ là một mảnh vứt đi chi địa.

Cách đó không xa, hay là một tòa tế đàn.

Khả dĩ cảm ứng được, chỗ đó có lôi linh sau khi rời đi còn sót lại chấn động cùng khí tức.

"Cái này là muốn đi nơi nào, không ngừng mượn nhờ tế đàn, chúng ta còn có thể trở về sao?" Là được tỉnh táo Tam Tạng, cái lúc này cũng một hồi nhức đầu, có chút hoài nghi.

Nhưng là, còn có lựa chọn sao?

Bọn hắn lẫn nhau lẫn nhau ác nhìn thoáng qua, lần nữa ra đi.

Lúc này đây, theo tế đàn truyền tống đi ra về sau, bọn hắn phát hiện tại một gốc cây cổ thụ lên, nó cự lớn vô cùng, chỉnh thể khô héo, không có cành lá.

"Khô héo thần thụ, tại tiến hóa làm Cây Thế Giới trên nửa đường tử vong, ngay tiếp theo cái này phiến Tinh Không đều khô cạn!" Tam Tạng thần sắc mặt ngưng trọng.

Cái này lại để cho bọn hắn hoài nghi, chỗ qua mà đều là tàn phá Cổ Giới, mà không phải là đồng nhất phiến tinh hải, là khác một phiến thiên địa.

Cứ như vậy, bọn hắn không ngừng qua sông, mỗi một lần đi ra về sau, đều có thể nhìn thấy một tòa tế đàn, tất cả đều trận văn phức tạp, hư hư thực thực có thể thông hướng bất đồng Thiên Địa.

Cứ như vậy, bọn hắn liên tiếp qua sông nhiều lần, chung leo lên qua chín lần tế đàn, lúc này mới tới gần chỗ mục đích.

Nói là chỗ mục đích, bởi vì vì bọn họ phát hiện lôi linh ngừng lại, hơn nữa cái chỗ này không hề có thể dùng tiếp tục ra đi tế đàn.

Đây là nơi nào, càng thêm trống trải rồi, tối tăm lu mờ mịt, như là sơ khai Thiên Địa, vạn vật không lộ ra, sinh linh không thấy, hết thảy là như vậy nguyên thủy.

Thái Sơ chi khí lưu động, Âm Dương dây dưa.

"Thật cổ quái!"

Bọn hắn không vững tin hay không còn có thể trở về rồi, bởi vì, những tế đàn đó như là đơn hướng, không thể đi tới đi lui.

Lôi linh, ở chỗ này bồi hồi, cuối cùng sưu sưu cùng một chỗ động, xuyên qua một mảnh sương mù, thẳng tắp tại trong hư không đi về phía trước, chúng phảng phất rất kích động.

"Tìm được chỗ mục đích?" Tam Tạng lộ ra dị sắc.

Con đường phía trước, rất đặc biệt, cũng rất cổ quái, tàn phá chiến kích, toái mất búa đá, còn có ngàn vết lở loét trăm Khổng chiến hạm, rõ ràng đột ngột hiển hiện.

Tại Hỗn Độn trong sương mù, càng ngày càng nhiều vứt đi chiến thuyền, còn có đứt gãy binh khí các loại..., tại đường xá thượng xuất hiện.

Rất rõ ràng, tại đây từng phát sinh quá lớn chiến.

"Rất đáng sợ, tuy nhiên những Binh đó khí đợi triệt để hủy hoại, phù văn bị vì sao lau đi rồi, nhưng là có thể cảm giác, chúng đã từng cực độ cường đại, không thiếu Tiên khí!" Thần minh làm ra phán đoán.

Có chút từng là tuyệt thế binh khí, thế nhưng mà bị hủy diệt rồi, hơn nữa là triệt để lau đi dấu vết, đáng tiếc ẩn chứa tiên đạo kim loại tinh hoa đều bị thu thập đi nha.

"Đã đến, chỗ đó có một cặp cửa!"

"Lớn như vậy... Cửa?"

Đó là một đôi thạch môn, thật sự quá lớn, tại nó trước mặt, Tinh Thần đều lộ ra rất nhỏ, cứ như vậy đứng sừng sững trong tinh không, không biết liên tiếp: kết nối lấy ở đâu.

Mà ở cái môn này trước, các loại đồ vật càng nhiều, không có gì ngoài chiến hạm bên ngoài, càng có rách rưới hòn đảo.

Nói là hòn đảo, càng giống là thiên thạch, bị luyện chế mà thành.

Ngoài ra, còn có thi cốt, có rất lớn, như trắng noãn đầu lâu, cùng một ngôi sao thần giống như, thậm chí càng bàng bạc.

Chỉ là, chúng không có phù văn, cũng vô thần lực chấn động, đều bị hái đi tinh hoa, chỉ có cốt chất vẫn còn.

Một ít binh khí, như tử sắc cái búa, cùng mặt trăng lớn như vậy, bị chém rụng một nửa, mất hết tinh hoa, cũng tán lạc tại tại đây.

Một cỗ lại một cỗ di hài, khi còn sống cũng không biết đến cỡ nào cường đại, nhưng ngày nay, chỉ còn lại có túi da, còn không hề xấu xương cốt.

"Khó có thể tưởng tượng, những điều này đều là tuyệt đại cao thủ, thì không cách nào tưởng tượng sinh linh, rõ ràng vẫn lạc không ít, năm đó tại đây xảy ra chuyện gì?"

Tựu là cái này đối với thạch môn, cắt đứt bọn hắn con đường phía trước sao?

Thạch Hạo hoài nghi, tại đây Pháp khí các loại..., còn còn sống linh các loại..., cấp độ cao làm cho người ta sợ hãi, chỉ có điều không biết nguyên nhân gì, đều bị người rút đi tinh hoa, chém hết đạo tắc thì, chỉ chừa tàn cốt, phai mờ từng đã là huy hoàng.

"Chờ một chút, có chút quen thuộc vị đạo." Thạch Hạo bỗng nhiên mở miệng.

Cách đó không xa, có một khối thiên thạch, ngay tại trước cửa đá, cái kia phía trên có một cái sinh linh, sớm đã chết đi không nhiều vạn hơn năm, huyết nhục khô héo, tinh khí mất hết.

"Trước người của hắn lại vẫn có huyết, còn chưa khô hạc!"

Đây là một cái phát hiện kinh người, sở hữu tất cả sinh linh tinh hoa mất hết, hắn rõ ràng còn để lại bộ phận, tương đối với nơi này mà nói là kỳ tích, là trọng đại phát hiện.

Ở đằng kia sinh linh trước, có một ít chữ, rất cổ xưa, cũng rất thần bí, này đây huyết thư ghi mà thành.

Nửa phần trước phân là kim sắc huyết dịch, phần sau bộ phận là máu đen.

Thế nhưng mà, Thạch Hạo không biết!

"Hồi trở lại... Không đi!" Tam Tạng nói ra như vậy mấy chữ, hắn vậy mà nhận thức, hơn nữa nói cho Thạch Hạo, đó là chân chính tiên văn!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1601: Tiên Vực

Tiên Văn, thuộc về Trường Sinh văn!

Tại Đế quan bên này, thế gian các tộc sinh linh theo đuổi cực hạn lột xác, chính là vì Chân Tiên!

Vẫn thạch cực kỳ cứng rắn, hiện lên màu nâu xám, ngày trước đi qua nhiệt độ cao thiêu đốt, từng trải qua nóng chảy, sau đó kết tinh, dường như như kim loại giàu có quang mang.

Đây là một cái sinh linh hình người, nằm trên mặt đất, thân thể khô gầy, huyết nhục khô xẹp, sợi tóc như ố vàng cỏ dại, nằm ở nơi đó vẫn không nhúc nhích.

Trên đất vết máu cực kỳ chói mắt, như trước có quang mang, đây đều là hắn một người máu, có thể thấy, tay phải chỉ vỡ tan, còn có kim sắc vết tàn, tay trái chỉ có ám hắc huyết ban.

Kia chữ viết là hắn dùng hai con tay hoàn thành, một người đồng thời có kim sắc huyết dịch còn có màu đen huyết dịch, xem nghịch chuyển, này tương đối kỳ quỷ, làm người ta giật mình.

"Thủ hộ giả nhất mạch!"

Thạch Hạo phi thường chấn động, hắn trước tiên liền đoán được thân phận của người này, bởi vì, hắn ở nơi này sinh linh trên thân cảm ứng được cùng Độc Cô Vân tương cận khí cơ.

Máu có thể vàng rực, có thể đen nhánh, Độc Cô Vân từng biểu lộ qua.

Đều ở đây nói, thủ hộ giả nhất mạch không thuộc về Cửu Thiên, mà là

tới từ một cái kỳ dị địa phương, bây giờ bị xác nhận!

Liền ở ngay đây, sẽ ở đó cửa đá sau lưng sao? Thế nhưng, bọn họ không thể quay về rồi!

Độc Cô nhất tộc có một chút cường đại tộc nhân, tuy rằng nhân khẩu cực độ thưa thớt, nhưng cũng tuyệt không chỉ một hai người đơn giản như vậy, người này gian nan về tới đây, không tính là hiếm lạ, nhưng hắn vẫn là mang theo tiếc nuối qua đời.

"Lúc còn sống không gì sánh được cường đại!" Đây là Tam Tạng phán đoán, có thể viết ra Tiên văn người tại sao có thể là hạng người phàm tục.

Nhưng là, người này cùng nơi này sở hữu chết đi sinh linh, tao ngộ rồi đồng dạng phiền phức, có lẽ nói là tai nạn. Tại sau khi chết, một thân tinh khí mất hết, liền thân thể trên đạo tắc cùng Phù Văn đều biến mất.

Bây giờ, hắn không có một chút Pháp lực tàn dư, chút nào không có thần lực ba động.

Nói cách khác, loại này tuyệt đại cao thủ lưu lại thi thể, dù cho đi qua một cái kỷ nguyên lâu như vậy, cũng rất khó tiếp cận, sẽ có khí thế khủng bố dày đặc.

Thạch Hạo đưa hắn trở mình qua đây, tuy rằng da thịt của hắn khô quắt, nhưng vẫn là có thể nhìn ra, đây là một trung niên nhân, lúc còn sống đạo hạnh cực độ khủng bố.

Có khả năng tưởng tượng, làm thủ hộ giả một màn, có thể viết ra Tiên văn, có thể xuất hiện ở nơi này, sẽ có cỡ nào siêu phàm thoát tục!

Năm đó, đây tuyệt đối là một vị cao thủ cái thế!

Đáng tiếc, cứ như vậy mang theo tiếc nuối chết đi rồi.

Cửa đá sau lưng, là một thế giới sao?

Cái lối đi này, chân chính thông hướng nào?

Thủ hộ giả cố hương, liền ở phía sau kia sao?

Thế gian có nghe đồn, tại cái thế giới kia, thủ hộ giả cũng bất quá là trong đó một cái tộc quần, còn có cái khác cổ lão cùng cường đại gia tộc, khủng bố vô biên!

Như là như vậy, cùng đất cổ kia quả thực không thể tưởng tượng.

Rốt cuộc là thế nào một chỗ, đỗ lại như vậy một chút gia tộc cổ xưa, từ nơi đó đi ra một cái tộc quần phần nhỏ nhân mã từng tại Cửu Thiên bị gọi là thủ hộ giả, đây là biết bao khủng bố sự tình.

Đồng thời, Thạch Hạo cũng biết, Đế quan sinh linh đợi được cứu viện nhân mã, cũng nhất định tới từ nơi đó!

Ví như, Kim thái quân lời thề son sắt, nói năm trăm năm sau, nào đó một chỗ thần bí sẽ có cường viện xuất hiện, sẽ tới rồi, tự nhiên cũng là nơi đó.

Bên cạnh đó, y theo suy đoán, năm đó Cửu Thiên Thập Địa bị dị vực đánh bại, thiết kỵ tiến quân thần tốc thời gian, sau cùng tao ngộ chặn đánh, cũng có thể là đến từ chỗ đó sinh linh xuất thủ.

Cửu Thiên còn có thể có cái gì ẩn núp sinh linh có thể đối kháng dị vực Bất Hủ Chi Vương? Chỉ cần ngẫm nghĩ, liền biết, cỗ kia người thần bí lập tức tới từ kia mảnh mật thổ!

"Ngươi biết, cửa đá sau lưng là thế nào mật địa sao?" Thạch Hạo hỏi Tam Tạng.

"Tiên chi cố thổ!" Hắn lại cho ra đáp án!

"Tại Táng Địa có một chút nghe đồn, cao tầng đều biết hiểu, hiểu rõ có như vậy một vùng đất cổ xưa." Thần Minh giải thích.

Bọn họ tuy rằng vẫn còn không tính là cao tầng, nhưng là lại là Hoàng

Kim Táng sĩ, số lượng cực kỳ ít ỏi, so Dư Vũ, Xích Mông Hoằng chờ Đế tộc hậu đại khả năng địa vị cao hơn nữa một chút.

Vì vậy, hai người này biết một chút bí mật.

"Nó có không ít tên, Tiên chi cố thổ, Tiên gia lĩnh vực, Tịnh Thổ, Tiên chi cố hương chờ." Tam Tạng mở miệng.

Hơn nữa, hắn nói thẳng, chỗ đó cực kỳ thần bí, hầu như không thể đến.

Bởi vì, chính là từ nơi đó đi ra sinh linh cũng đều hết sức cẩn thận, chỉ cần đi ra, hơn phân nửa liền không thể quay về rồi.

"Tiên chi cố hương?" Thạch Hạo lộ ra sắc mặt khác thường, hắn từng thấy qua bạch quy thồ Tiên bụi kia Tiên dược, đầu kia lão Quy từng nói qua, nó nghĩ phản hồi Tiên chi cố hương.

Cái gọi cố hương, đúng là Tiên gia lĩnh vực!

"Có một cái địa phương như vậy, vì cái gì như vậy giấu diếm? Còn có, ly khai nơi đó sinh linh, vì cái gì không thể quay về, chính là Chân Tiên thoát ly nơi đó, cũng vô pháp trở về sao?"

Thạch Hạo trong lòng có quá nhiều nghi hoặc!

"Táng Vương nói qua, đó là Tiên gia căn cơ sở tại, sợ bị ô nhiễm bản nguyên, rời đi sinh linh liền không thể quay về nữa, dính đến bí mật ẩn chứa thế gian kinh khủng nhất đại sự kỷ!" Thần Minh lại nói ra mấy câu nói như vậy.

Điều này làm cho Thạch Hạo rợn cả tóc gáy, đến tột cùng là vấn đề gì, đáng như vậy giấu diếm?

Lẽ nào đương thời địa vực —— Cửu Thiên Thập Địa chờ, không thích hợp, có tai hoạ ngầm sao?

Dựa theo Tam Tạng cùng Thần Minh từng nói, dị vực Bất Hủ Chi

Vương chờ đều biết Tiên chi cố hương, bọn họ tại chuẩn bị chiến tranh, kiêng kỵ chính là chỗ đó sinh linh!

"Vô cùng tuế nguyệt trước, Tiên chi cố hương cùng Cửu Thiên là có thông đạo, có thể qua lại, về sau phát sinh một việc, con đường bị đoạn, hơn nữa ở mảnh này Tiên gia lĩnh vực bên trong, phát sinh kịch liệt biến hóa."

Giọng điệu như vậy, để cho Thạch Hạo khá giật mình.

"Năm tháng rất dài trước, một chút trên đời đều biết sự tình, trải qua thời gian trường hà tẩy lễ, bây giờ chỉ trở thành truyền thuyết, hóa thành dật văn." Thần Minh cảm thán.

"Khi người đời sau xem chúng ta đời này thời gian, cũng sẽ như vậy, hiểu biết chẳng qua là da lông, chân tướng sớm bị che giấu." Tam Tạng thần sắc băng lãnh.

"Là a, có lẽ tại hậu thế, Tiên Cổ sẽ bị cho rằng là Chân Tiên thời đại, chúng ta đời này đây, lại bị gọi cái gì? Hắc ám đại thế, hoặc loạn thế?" Thạch Hạo cảm khái.

"Có Táng Vương từng thở dài, chúng ta đều muốn trở thành lịch sử khói bụi." Tam Tạng nói.

"Vì sao?" Thạch Hạo cảm thấy có cỗ khí lạnh sưu sưu đánh tới.

"Kỷ nguyên này, sở hữu chân tướng đều muốn bị chôn xuống, rất nhiều thiên đại nhân vật đều sẽ chú định vô danh, yên diệt tại hắc ám trong năm tháng, lưu lại cho đời sau chẳng qua là không gợn sóng." Tam Tạng nói.

"Muốn sống đi xuống, thấy sở hữu chân tướng, xem ai có thể chân chính chìm chôn!" Thạch Hạo bình tĩnh nói, hắn muốn trở nên mạnh hơn, trở thành có thể tiếp tục trường tồn sinh linh, mà không phải là theo kỷ nguyên mà diệt "Binh sĩ".

"Một cái kỷ nguyên huỷ diệt sau, tự nhiên sẽ có người rắc hạt giống, lưu

lại bộ phận truyền thừa đạo thư, cùng với cái gọi sự thật lịch sử, sau đó Luân Hồi lại một lần nữa bắt đầu." Tam Tạng nở nụ cười, cực kỳ sâu thẳm, hai mắt trống rỗng, này với hắn thánh khiết khí chất không tương xứng.

"Luân Hồi lại muốn mở ra sao?" Mà lúc này, Thần Minh cũng tĩnh mịch thở dài, đôi mắt thâm thúy dọa người!

Không biết vì cái gì, Thạch Hạo da đầu căng lên, lông tóc dựng đứng, không phải vì bọn họ ngôn luận mà kinh, mà là cảm thấy hai người này khí chất không đúng lắm.

Cuối cùng ngôn ngữ, khiến người ta cảm thấy, này không như là hai cái trẻ tuổi sinh linh, càng như là hai cái thương tang người!

Thạch Hạo không thể tránh khỏi nghĩ tới hắc ám lao lung, kia một địa phương thần bí có thể trốn ra phía ngoài ra Nguyên Thần!

Hai gã Hoàng Kim Táng sĩ, có thời gian như là chính bọn hắn, mà có thời gian khiến người ta cảm thấy quỷ dị, có một số sợ hãi.

"Di, những thứ kia Lôi Linh đang làm gì?"

Nơi xa, mấy trăm con Lôi Linh tại cái chỗ này du đãng, cẩn thận tìm kiếm cái gì, sau cùng lại đem chiếu thả tại một khối vẫn thạch trên.

Chúng nó bắt đầu sắp xếp, tạo thành kỳ dị trận hình, trong miệng ngâm tụng loại nào đó thập phần cổ lão chú ngữ, như là đang kêu gọi cái gì.

"Bọn họ muốn tiến vào sau cửa đá kia thế giới!" Tam Tạng nói.

Đến ngày nay, Thạch Hạo đã vững tin, kia đích thật là một mảnh đại thế giới, rất có thể vượt xa Cửu Thiên Thập Địa, rộng lớn bao la.

Chẳng qua là, chân tướng một mực bị ẩn dấu, không bị người biết.

Tiên Cổ huỷ diệt, Cửu Thiên Thập Địa sinh linh hầu như chết sạch, đối với những thứ kia cũ sự tình không biết, tự nhiên cũng thuộc về lẽ thường.

Lôi Linh muốn mang theo trên chiếu di hài tiến nhập Tiên chi cố hương sao?

Đáng tiếc, cửa đá đóng chặt, dù cho những thứ này Lôi Linh phi thường cường đại, cũng không khả năng lay động, ngâm tụng chú ngữ vô hiệu.

"Di?"

Thần Minh kinh hô, thấy được Lôi Linh dị thường.

Chúng nó vạch trần chiếu một góc, ở nơi nào dập đầu, không ngừng quỳ bái, sau cùng có một chùm sáng theo trên chiếu dâng lên, phát ra chói mắt mang!

Sau đó, đoàn kia quang chợt lóe, xuất hiện ở trước cửa đá.

"Đó là cái gì, Cổ Chi Đế Giả trên người chí bảo?"

"Là binh khí của hắn sao?"

Khiến người ta khiếp sợ sự tình phát sinh, đoàn kia quang đụng vào trên cửa đá, để cho nó phát ra yêu dị quang mang, không hề phong cách cổ xưa, không hề yên tĩnh, cửa đá hầu như trong suốt.

Đón lấy, vô tận hoa văn tại lan tràn, tại trên cửa đá sống lại, dường như nước thép đang chảy xuôi.

Ầm!

Đột nhiên, kia đối cửa đá thoáng cái rực rỡ lên, quang, chiếu rọi Vạn Cổ, vĩnh hằng bất hủ!

"Xuất hiện hai chữ!"

Thạch Hạo giật mình, đứng rất xa, nhưng vẫn là thấy rõ, trên cửa đá có hai cái chữ cổ, ẩn chứa đại đạo khí tức, trong nháy mắt để cho chư thiên đều

ở đây run rẩy!

"Tiên Vực!" Tam Tạng nhận ra, nói ra như vậy hai chữ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1602: Mở Ra Tiên Môn

Rộng rãi cửa đá, cổ điển chất liệu đá hoa văn, xuất hiện ánh sáng lộng lẫy, sau đó trở nên cực điểm xán lạn!

Hai chữ kia khiến người Thần hồn run lên, trong lòng rung động, bọn nó rõ ràng rất thần thánh, thế nhưng là cũng có một loại lớn uy nghiêm, khiến người ta Nguyên Thần vì đó mà rung động.

Đồng thời, này rung động càng ngày càng đáng sợ, Thần hồn lại như là trong gió ánh nến, sáng tối chập chờn, lúc nào cũng có thể sẽ tắt!

Đây là làm sao?

Bất kể là Thạch Hạo vẫn là hai vị Hoàng Kim táng sĩ, đều ở không tự chủ được rút lui, trong lòng bất an, choáng váng, bộ lông bắt đầu dựng ngược lên.

Đây là tương đương kinh người biến cố, phảng phất có một con tiền sử cự thú ở mở hai mắt ra, tuy rằng mang theo óng ánh mưa ánh sáng, thế nhưng là cũng khủng bố vô biên!

Cổ điển cửa đá, phát sinh xuyên qua Vạn Cổ ánh sáng, nó quá thánh khiết, dường như khai thiên tích địa sau luồng thứ nhất ánh sáng, dẫn tới Bất Hủ cùng Vĩnh Hằng.

Trên cửa đá, hiện ra các loại dấu ấn, giảng giải khai thiên bí mật, Hỗn Độn bí ẩn, có rất nhiều tiên dân hiện lên, chỉ là quá mơ hồ, nhìn không rõ ràng.

Như có như không, chầm chậm nói âm truyền đến, gột rửa người Thần hồn, khiến người ta dường như muốn hoàn thành một lần tiến hóa!

Thạch Hạo, Tam Tạng, Thần Minh đều muốn lắng nghe, dựa vào cái này ngộ đạo, càng muốn xông qua, tìm hiểu này vô thượng hàm nghĩa, tiến tới thoát thai hoán cốt.

Nhưng mà, một chùm sáng lóng lánh, phảng phất có thể hiệu lệnh chư thiên, để Vũ Trụ vô cùng sinh linh dập đầu, cúng bái, cao cao tại thượng, chấn động cửa đá kia.

Không nghi ngờ chút nào, chính là từ chiếu trên người kia trên người bay ra một chùm sáng, là nó xúc động cửa đá, cũng là nó phát sinh kinh sợ oai.

Thạch Hạo kinh sợ, cấp tốc về phản ứng lại, ở ngay vừa nãy, hắn Nguyên Thần suýt nữa rời khỏi thân thể, đi vào này lớn lao trong cửa đá!

Rất cảm giác khủng bố, nơi đó tuy rằng thần thánh, ẩn chứa Đại Đạo căn nguyên, chọc người ngóng trông, cũng không biết vì sao, cảnh giác sau khiến người ta có chảy mồ hôi lạnh cảm giác.

"Này cửa có rất lớn cổ quái, có nguy hiểm!" Tam Tạng trầm giọng nói.

Thần sắc hắn cực kỳ nghiêm túc. Đồng thời trên trán bốc lên một tầng mồ hôi lạnh, đây là hắn lần thứ nhất như thế căng thẳng cùng trịnh trọng, phảng phất đang đối mặt thời loạn lạc mầm hoạ.

Thần Minh sắc mặt cũng cực kỳ khó coi, nếu không có đoàn kia ánh sáng chấn động. bọn họ vừa nãy khả năng nói, tâm Thần Đô bị hấp dẫn tiến vào trong cửa đá, quay đầu lại trời mới biết sẽ phát sinh cái gì.

Quay đầu lại nhìn tới, các loại hài cốt, rất nhiều đều có ngôi sao lớn như vậy. Ngang dọc ở trong hư không, trôi nổi ở lớn lao trước cửa đá, năm đó những sinh linh này có hay không đều là chết đi như thế?

Bất quá, cẩn thận suy nghĩ, đến bọn họ cấp bậc kia, không thể bị một đôi cửa đá xấu đi Thần hồn mới đúng, hẳn là trải qua ác chiến mới chết đi.

Tiên nguyên cớ hương, đây là Tiên Đạo vị trí, là Chân Tiên lĩnh vực, bị gọi là Tiên vực!

Cửa đá kia sau lưng là một cái đại giới. Mênh mông vô biên, rộng lớn bao la, hiện nay nhưng cùng ngoại giới tách ra, bị cửa đá cản trở chặn, ai cũng không vào được.

"Gào..."

Trước cửa đá, một đám Lôi Linh ở gào thét, phi thường phẫn nộ, tâm tình kích động, hiển nhiên vừa nãy bọn chúng cũng suýt nữa gặp nạn, nếu không có chiếu trên người kia chí bảo chấn động. Hơn nửa muốn gặp nạn.

Ầm!

Đoàn kia ánh sáng đột nhiên trở nên chói mắt, mãnh liệt S ra một đạo mang, kích trên cửa đá trên, để nơi đây lập tức bị hừng hực mưa ánh sáng nhấn chìm.

Sau đó. Đoàn kia ánh sáng trở về, đi vào chiếu trên người kia ngực, tiến vào nhuốm máu y phục rách nát bên trong, sau đó cứ thế biến mất không gặp.

Chỉ là, sự tình vẫn chưa xong xuôi, cửa đá kịch liệt bắt đầu run rẩy. Dường như muốn đổ nát, cũng bị nổ ra.

Tam Tạng giật mình, hiển nhiên hắn cùng Thần Minh hiểu rõ rất nhiều bí ẩn, biết Tiên vực là một nơi như thế nào, lúc này cùng thấy Quỷ Nhất hình dáng, trố mắt ngoác mồm.

Trên thực tế, ở Thạch Hạo xem ra, bọn họ bản thân liền là "Quỷ".

"Chuyện này đối với cửa đá không thể mở ra, là Tiên vực cứ điểm, là lối ra duy nhất, ai tới cũng vô dụng, hiện tại lại bị lay động?!"

"Làm sao có khả năng, này không phù hợp táng sách trên ghi chép, cửa

này đóng sau, chặt đứt cùng ngoại giới liên hệ, giống như tự phong, không người biết đánh nhau mở nó, hiện tại lại bị kích hoạt rồi, đây là muốn phát sinh kinh biến sao?

Hai vị Hoàng Kim táng sĩ, một mặt vẻ khiếp sợ, khó có thể tin tưởng được.

Này chiếu trên đến tột cùng là người nào, hắn đến cùng đáng sợ dường nào thân phận?

Đột nhiên, kinh người sự tình phát sinh, lấy đôi kia cửa đá làm trung tâm, hướng ra phía ngoài kéo dài tới, xuất hiện một cái lại một cái đường nét, lượng Tinh Tinh, đặc biệt là hai bên cùng phía trên, càng dày đặc.

Một đám Lôi Linh cực tốc rút lui, không dám chạm vào!

Đây là cái gì?

Thạch Hạo bọn họ cũng rút lui.

Đường nét duỗi dài, nhanh chóng đan chéo, dường như có một người ở vẽ tranh, càng phác hoạ ra hoàn toàn mơ hồ cảnh tượng.

Rất nhanh, nó có chút rõ ràng, này dĩ nhiên là tường thành, hướng về hai bên khuếch tán, tuy rằng trả không hết đầy, là lấy đường nét phác hoạ thành, nhưng cũng ở thực thể hóa.

"Đây là... Tiên vực cứ điểm?" Thần Minh đờ ra, lại có thể như vậy hiện ra, như là đang bị người phác hoạ, miêu tả đi ra.

"Hay là, có thể vọt vào!?" Tam Tạng nghĩ tới điều gì, này dính đến pháp tắc không gian, cũng có thời gian tiết điểm vấn đề.

Hắn sắc mặt lạnh lùng, trong con ngươi phóng ra khiếp người hào quang, sau đó, hóa thành một đạo kim hồng, cực tốc nhằm phía một bên tường thành, đang tìm kiếm kẽ hở.

"Căn cứ Thanh Đồng Thư trên ghi chép, có lẽ có lổ thủng có thể tìm ra!" Thần Minh cũng chuyển động, nhằm phía tường thành một bên khác.

Cùng lúc đó, một đám Lôi Linh tất cả đều cung đứng dậy tử, dường như một cái lại một cái thần tiễn giống như, điện S đi ra ngoài, nhằm phía này chính đang hiện ra bức tường.

Đón lấy, côn cá vẫy đuôi, cũng về phía trước bơi đi.

Thạch Hạo nhíu mày, hắn cũng chuyển động, về phía trước mà đi, muốn nghiên cứu nơi này biến cố, đến tột cùng có cái gì thâm ý?

Kỳ thực, hắn càng muốn tiếp cận này vắt ngang trong hư không chiếu, nhìn một chút sinh linh kia, này hay là mới là để cửa đá dị biến căn nguyên vị trí.

Chỉ là, hắn khắc chế, bởi vì, Hoàng Kim táng sĩ Thần Minh cách rất xa tìm tòi nghiên cứu chiếu, đều gợi ra phản phệ, suýt chút nữa chết đi. Thật muốn là tiếp cận, nhất định sẽ nguy hiểm hơn.

Vô thanh vô tức, ở Thạch Hạo sau đầu xuất hiện một cái thần hoàn, hóa thành một chiếc gương, bay về phía cửa đá, biến mất rất lâu đoàn kia thần bí hỏa diễm lại xuất hiện.

Nó huyền trên cửa đá trước, nhu hòa thiêu đốt, không phải rất kịch liệt, như trước to bằng nắm đấm một đoàn, chiếu rọi chất liệu đá trên cửa chính hết thảy hoa văn cùng dấu ấn.

Kết quả, một bộ lại một bộ cổ lão khắc đá phả vào mặt, trông rất sống động, tái hiện trên thế gian.

Phảng phất diêu Viễn Cổ đại sinh linh phục sinh, từ này một cái lại một cái kỷ nguyên trước đi tới.

Phía trước hình chạm khắc mang theo sương mù, Thạch Hạo từ trung bộ bắt đầu xem.

Có một người thô lỗ cực kỳ, thể hình cao to, lạc tai hổ tu, cầm trong tay chiến phủ, không phải Thường Bưu hãn, một búa hạ xuống, nghi giống như cắt ra một cái Vũ Trụ.

Có một nữ tử, thanh cao lãnh diễm, đứng ở trên bầu trời, cùng một con xé rách giới bích bóng người màu đen đối lập, chấn động hỏng rồi cửu trùng thiên!

Một chiếc chiến xa cổ xưa, lấy tiên kim đúc thành, toả ra hào quang vàng óng, hoàn toàn là do Hoàng Đạo Tiên Kim tế luyện mà thành, dường như chư thiên chi chủ ầm ầm chạy qua, kinh sợ Vạn Cổ, này ở trong có một sinh linh bễ nghễ thiên hạ.

Khác một ít đồ, cũng đều rất rộng rãi, mang theo sắc thái thần bí.

Có vô tận tiên dân, xây cao bằng trời tế đàn, ở nơi đó tế thiên, đồng thời dập đầu, như là ở triệu hoán cái gì, sau đó gợi ra một đôi cửa đá xuất hiện.

...

"Giảng giải một chút cổ đại đại sự kỷ!"

Thạch Hạo hoài nghi, này trên cửa đá hay là ghi chép chính là khẳng định ngày xưa một ít ảnh hưởng cực kỳ sâu xa cổ sự tình, lan đến chư thiên, không phải vậy không lại xuất hiện tại nơi này.

Đoàn kia lửa đang nhảy nhót, chiếu rọi cửa đá, dường như muốn cũng rọi sáng cổ kim tương lai, đem hết thảy hoa văn, đạo tắc dấu ấn đều muốn soi sáng một lần, hiện ra ở nơi đó.

Rất nhiều dấu ấn, phi thường khủng bố, dù cho là lấy Thạch Hạo hiện nay tu vị, lại cũng không cách nào cẩn thận nhìn chăm chú, chỉ có thể cưỡi ngựa xem hoa, nhìn liếc qua một chút.

Mi tâm của hắn nứt ra rồi, đau đầu sắp nứt, những kia cổ lão dấu ấn quá mức khủng bố, không thể lâu dài coi!

Đến cuối cùng, hắn nhìn thấy lấy một cái chuông lớn làm kết thúc hình ảnh, tiếng chuông đánh nứt kỷ nguyên, phảng phất còn có tiếng chuông thăm thẳm truyền đến, gột rửa Vạn Cổ, lưu lại khẽ than thở một tiếng!

Vô chung chi chung!

Trên nhất kỷ nguyên kết thúc!

Thạch Hạo khiếp sợ, âm thầm tiếc nuối, bởi vì trên cửa đá dấu ấn đều là năm xưa đại sự ký, hắn nhìn liếc qua một chút, cũng không có chân chính thấy rõ những kia chuyện quan trọng.

Không cuối cùng Tiên Vương thân chuông vỡ tan, làm trên nhất kỷ nguyên diệt cùng kết thúc tiêu chí, điều này làm cho hắn chấn động, biết rồi đó là kỷ nguyên đại sự đồ!

Mãi đến tận, đoàn kia lửa trở về, đi vào Thạch Hạo thân thể, hắn mới phục hồi tinh thần lại.

Cũng trong lúc đó, một toà cửa thành hiện lên, còn có một đoạn mênh mông tường thành, vị trí nơi đó, trấn áp ở Vũ Trụ trong tinh không!

Nó thực sự quá mức lớn lao, đứng sừng sững tinh biển trước, trấn động tới đi, áp chế đương đại, quan sát tương lai, không thể lay động, mang theo nồng nặc Tiên khí.

Mà trên thực tế, nhìn kỹ, nó cũng chỉ là một toà cửa thành lầu, lộ ra một đoạn tường thành nhìn vô biên, nhưng so ra chỉ là nó tự thân quá ngắn bộ phận.

Sau một khắc, cửa đá óng ánh, trong suốt lên.

Một ít sinh linh xuất hiện, đặc biệt là này cửa thành lầu trên, càng là có người ở lên tiếng, ầm ầm thanh âm chấn động Vũ Trụ Tinh Không.

Cũng trong lúc đó, bất kể là Lôi Linh, vẫn là Tam Tạng cùng Thần

Minh, cùng với cái kia Côn Miêu đều bị chấn động đi ra.

Xoạt!

Bọn họ sắc mặt trắng bệch, hiển nhiên cực kỳ khó chịu, nếu không có tấm kia chiếu trên phát sáng, hiện lên gợn sóng, đối kháng này bức tường, bảo vệ Lôi Linh, nhất định sẽ xảy ra vấn đề lớn.

Có thể nói, Tam Tạng chờ dính Lôi Linh ánh sáng.

Bọn họ nhìn nhau một chút, sử dụng Thông Thiên động thần thông, không ngừng bay lên trên, xông lên cùng cửa thành lầu ngang cao vị trí, nhìn về phía trước.

Quả nhiên, bọn họ nhìn thấy một chút sinh linh.

Vài tên nam nữ trẻ tuổi, mang theo mông lung ánh sáng, toả ra Tiên khí, đang ở nơi đó nhìn xuống bọn họ.

Có thể thấy rõ, bọn họ phi thường tuổi trẻ, hai con ngươi cũng không tang thương, là chân chính người trẻ tuổi, thậm chí còn có chút non nớt, đều cực kỳ đẹp đẽ cùng đẹp trai.

Này như là Trích Tiên, mấy người cùng ra, mang theo tuổi trẻ khí tức, đứng ở nơi đó.

Lúc này, mấy người này lộ ra chính là vẻ kiêu ngạo, nhìn xuống phía dưới, còn như vương hầu lạnh nhạt nhìn ăn mày giống như, cao cao tại thượng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1603: Tiến Vào Tiên Vực

Tiên Môn thức tỉnh, bên trong sinh linh xuất hiện!

Chỉ là, tiên lộ cứ điểm trên này vài tên nam nữ trẻ tuổi quá cao ngạo, mang theo lạnh nhạt vẻ, có loại siêu nhiên ở trên, nhìn xuống chúng sinh hờ hững, còn mang theo một ít khinh bỉ.

Bọn họ nhìn thấy Thạch Hạo, Tam Tạng chờ người, mới đầu lộ ra kinh dị, nhưng rất nhanh sẽ là loại kia duy ngã độc tôn, hồn nhiên không đem Hạ giới sinh linh để vào trong mắt ngạo nhiên.

Tuy rằng bọn họ sau đó bọn họ nỗ lực duy trì ôn hòa, thậm chí lộ ra mỉm cười, nhưng vẫn là khó có thể che giấu trước kia chân thực ý nghĩ, vậy thì là tuyệt đối xem thường bên ngoài sinh linh.

"Ha ha, thú vị." Tam Tạng cười thầm, chỉ là có chút lạnh, không có biểu lộ ở bên ngoài, chỉ có tâm tình chập chờn bị Thạch Hạo cảm ứng được.

Thần Minh cũng là như vậy, cũng mang theo cười, chỉ là tuyệt đối không phải thật lòng.

Bọn họ là Hoàng Kim táng sĩ, ở đây lại bị người xem thường, hơn nữa, ánh mắt càng là như vậy khinh bỉ, xem thường, điều này làm cho hai người trong lòng cười gằn.

Bất luận Thần Minh vẫn là Tam Tạng, đều địa vị không phải bình thường, Hoàng Kim táng sĩ cực kỳ ít ỏi, cùng táng vương có quan hệ, hơn nữa cùng Thạch Hạo đồng thời tham táng uyên, nhìn thấy khởi nguyên Cổ Khí, có trải nghiệm này cùng kỳ ngộ, bọn họ thì càng thêm không bình thường.

Hiện tại, vài tên người trẻ tuổi lại như thế nhìn xuống, dường như nhìn ăn mày, cao như vậy cao ở trên, tự nhiên để hai đại Hoàng Kim táng sĩ đáy mắt nơi sâu xa rét run.

Thạch Hạo không nói gì, liền như vậy lẳng lặng quan sát những người kia.

Trên tường thành, còn có một chút binh sĩ, đều ăn mặc giáp trụ, không nhìn ra cấp bậc, nhưng tuyệt đối là cao thủ, cầm trong tay chiến mâu, trường đao, thiên mâu các loại, đều toả ra đáng sợ sát khí.

Dù cho có cứ điểm ngăn cản, có phù văn hình thành màn ánh sáng bảo vệ, nhưng phảng phất vẫn có thể xuyên thấu đi ra.

Này vài tên nam nữ trẻ tuổi, nói riêng về thân phận khẳng định cao hơn nhiều những binh sĩ kia, có một người mặc áo bào vàng, mang theo Hoàng Kim quan, anh tư bộc phát, xem ra cũng là hai mươi mấy tuổi, ánh mắt như điện, từ Thạch Hạo chờ người trên người từng cái đảo qua.

Ở sau đầu của hắn. Có một Luân Kim sắc chói chang, rọi sáng ra hừng hực liệt diễm, phảng phất có thể nhen lửa chư thiên, thần tư khiếp người.

Thạch Hạo hoài nghi. Khả năng này là một con Kim Ô, vượt qua trên chín tầng trời những kia hậu duệ, so với hiểu biết đến tối thuần huyết còn muốn huyết thống nồng nặc rất nhiều lần!

Quả nhiên, cẩn thận nhìn chăm chú giờ, hắn sau đầu này Luân Kim sắc chói chang trong loáng thoáng có một con Kim Ô hiện lên!

Vô cùng đáng sợ cùng mạnh mẽ người trẻ tuổi. Mang theo Tiên khí, tuy rằng còn không là Chân Tiên, nhưng cái đó huyết thống tuyệt đối cùng tiên có quan hệ!

Hắn như là một tên Thái tử, có loại uy nghiêm, còn có một loại kiêu căng, trong khi chớp con mắt, màu vàng tia điện lóng lánh, ánh lửa cuồn cuộn.

Ở tại bên người có một nữ tử, mỹ lệ có chút không chân thực, tóc bạc như tuyết. Ánh sáng dìu dịu, thần tài đường cong chập trùng, mặt trái xoan, trắng noãn như ngọc thạch, môi đỏ tươi đẹp, mũi ngọc tinh xảo vểnh cao, con mắt linh động, càng là ngân đồng.

Ở sau thân thể hắn, có một mảnh thần thánh đồ án, như là vầng sáng. Vừa giống như là tế linh đồ, ở trong có một con Bạch Khổng Tước, ở thần hoàn trong như ẩn như hiện.

Thạch Hạo suy đoán, này quá nửa là thần thánh Khổng Tước nhất tộc cô gái trẻ. Địa vị cực cao!

Ngoại trừ một nam một nữ này ở ngoài, còn có hai nam một nữ, địa vị cùng bọn họ ngang ngửa, chỉ có điều lúc này có tiên sương mù mạn quá, bóng người có chút mơ hồ.

"Trong tiên vực người trẻ tuổi sao, cũng thật là đáng sợ. Tu vị đáng sợ." Thần Minh nói rằng.

Thạch Hạo cảm thấy, nàng cũng không muốn than thở, nhưng này vài tên người trẻ tuổi thành tựu xác thực rất khủng bố, là một sự thật.

"Càng là Lôi Linh, nhiều như vậy!"

To lớn trên lâu thành truyền đến âm thanh, mang theo ngạc nhiên, này vài tên người trẻ tuổi chú ý tới Lôi Linh cùng với bọn chúng số lượng mặt sau sắc phát sinh biến hóa, không phải bình tĩnh như vậy.

Lôi Linh, từ bốn phía tụ tập cùng một chỗ, mấy trăm con toàn bộ cung đứng dậy tử, hiện nay hợp lại cùng nhau, quá dễ thấy.

Loại sinh vật này cực kỳ hiếm thấy, nhiều như vậy tụ tập cùng nhau, quá hiếm có, tối thiểu ở bên ngoài là như vậy, vì lẽ đó trên cửa thành mấy người trẻ tuổi đều thay đổi sắc mặt.

"Líu lo..."

Lôi Linh phát sinh kỳ dị thanh âm, yêu cầu mở cửa thành, mỗi một người đều căng thẳng thân thể, cả người phát sinh Lôi Điện thần mang, chói mắt cực kỳ.

"Thú vị, lập tức xuất hiện nhiều như vậy Lôi Linh, vừa nãy là các ngươi kích hoạt rồi cửa thành sao?" Này kim bào nam tử mở miệng, sau đầu đại nhật phát sáng.

Cái đó âm lớn lao, ở đây chấn động, bất quá loại kia ngôn ngữ quá cổ lão, không có cách nào nghe hiểu, sở dĩ lý giải ý nghĩa, là bởi vì thần niệm truyền ra.

Tiên vực cánh cửa, không thể kích hoạt, hơn một nửa cái kỷ nguyên tới nay cũng như này, không có ai có thể lay động.

Hôm nay, cửa này phát sáng, gần như trong suốt, hoàn toàn là cái trường hợp đặc biệt, không phải vậy, nơi này vĩnh viễn cũng sẽ không hiển hiện ra sinh linh.

Điều này cũng chính là Tam Tạng còn có Thần Minh hoảng sợ địa phương, hôm nay quá đặc biệt.

Mở thành!

Đây là Lôi Linh yêu cầu, bọn nó ngôn ngữ càng đặc biệt, sóng thần niệm kịch liệt, đem loại kia yêu cầu biểu đạt rất rõ ràng.

"Các ngươi nói ra liền mở? Coi nơi này là nơi nào! Còn có này mấy cái phàm nhân, bọn ngươi cũng muốn vào Tiên vực sao?" Dường như Thái tử giống như kim bào nam tử lạnh lùng hỏi.

"Ta đối với Tiên vực ngóng trông đã lâu, khát cầu đi vào." Tam Tạng mở miệng, không biết là thật lòng hay là giả dối, nói như vậy nói.

"Ha ha..." Trên lâu thành, một người khác người thanh niên trẻ cười to, lộ ra Tử Kim chiến y, mang theo mịt mờ Tiên khí, oai hùng kiên cường, tóc

dài tung bay.

Hắn nơi đó có chút mơ hồ, thế nhưng như trước có thể cảm nhận được một luồng khủng bố cảm giác ngột ngạt, nam tử này như vậy tuổi trẻ, thế nhưng cả người tinh lực quá dồi dào, vượt qua lẽ thường!

"Tiên vực khép kín, hai giới tách ra, nơi này không phải bọn ngươi nên đến địa phương, long có Long Sào, kiến có tổ kiến, thành thật cùng bản phận ở lại Hạ giới, ở tại các ngươi nên ngốc địa phương, không muốn hy vọng xa vời cùng báo mơ mộng hão huyền!" Tử Bào người thanh niên trẻ nói rằng.

Hắn đứng ở phía trên, nhìn xuống nơi này, lấy phi thường lạnh lùng ngữ khí nói rằng, cái gọi là kiến có tổ kiến, nói quá rõ ràng, đây là tỉ dụ Tam Tạng, Thạch Hạo mấy người nên ngốc địa phương.

"Tiên, rất mạnh sao? Tiên vực là chí cao tịnh thổ sao?" Tam Tạng nở nụ cười, có chút lạnh, cũng có chút tàn khốc, ánh mắt lạnh lùng.

"Ngươi muốn nói cái gì?" Trên lâu thành, Tử Bào người thanh niên trẻ lạnh lùng hỏi.

Chính là Kim Ô, Bạch Khổng Tước tiên tử mấy người cũng đều chú ý, nhìn về phía Tam Tạng.

Thạch Hạo ngăn cản hắn, tránh khỏi hắn nói ra sắc bén lời nói, bởi vì, hắn có chuyện nhờ Tiên vực, có thể tìm đến nơi này, đúng là vượt qua dự liệu, muốn cầu viện.

Thạch Hạo ôm quyền, phi thường thành khẩn, báo cho thân phận của chính mình, đến từ Biên Hoang.

Hắn ăn ngay nói thật, dị vực lần thứ hai khấu quan, máu tanh lại muốn thứ giáng lâm Cửu Thiên Thập Địa. Trên mặt đất sắp Phong Hỏa khắp nơi, sinh linh đồ thán, xin mời Tiên vực ra tay, ngăn cản dị vực gót sắt!

"Ha ha. Không phải vẫn không có phá quan sao, ngươi trở về đi thôi,

những này chúng ta biết rồi." Kim bào nam tử nói rằng.

Hắn mang theo cười, phi thường qua loa, căn bản cũng không có một điểm để ý dáng vẻ.

Điều này làm cho Thạch Hạo trong lòng lúc này chính là chìm xuống. Từ khi gặp mặt, trên lâu thành mấy người liền rất ngạo khí, vốn là lấy Cự Long nhìn xuống sâu kiến tư thái ở nhìn bọn họ.

Tuy rằng trên lâu thành vài tên người trẻ tuổi cũng đang cười, mà lại còn hơi hơi che giấu một thoáng mình vẻ mặt, thế nhưng ai cũng có thể nhìn ra, bọn họ trong xương khinh bỉ, căn bản là không lọt mắt Cửu Thiên Thập Địa sinh linh.

Này cùng Thạch Hạo trước kia suy nghĩ hoàn toàn khác nhau!

Đây chính là Đế Quan bên trong các tộc tu sĩ cầu nguyện phán viện quân sao? Nhân gia căn bản là không thèm để ý ngoại giới người cùng sự tình!

Đặc biệt là, Thạch Hạo nghĩ đến đi qua, Tiên Cổ kỷ nguyên cuối cùng cuộc chiến, làm Đế Quan bị công phá. Các tộc sinh linh cơ hồ bị diệt tận giờ, cũng không gặp Tiên vực môn hộ mở ra.

Cuối cùng, xác thực có người ra tay rồi, thế nhưng, vào lúc ấy Cửu Thiên Thập Địa đã diệt, sinh linh hầu như chết hết, bọn họ mới xuất hiện, khoan thai đến muộn!

"Trở về đi, chúng ta có mình suy tính, lúc nên xuất thủ sẽ xuất thủ. Hết thảy tất cả, chúng ta đều biết." Kim bào nam tử thiếu kiên nhẫn phất phất tay, loại kia vẻ mặt, loại kia thần thái. Quá tùy ý, mang theo vẻ chán ghét.

Thời khắc này, Thạch Hạo vẻ mặt lạnh lẽo, ánh mắt thâm thúy, hắn không nói gì thêm. Trước kia ôm hi vọng, càng là một kết quả như thế. Đây chính là Đế Quan phải đợi chờ cứu viện người?

Nếu không có khắc chế, Thạch Hạo thật muốn giết tới thành lầu đi!

Sau đó, kim bào người thanh niên trẻ nhìn về phía Lôi Linh, nói: "Còn có các ngươi, tuy rằng bất phàm, là Lôi Linh, nhưng thất lạc ở cái này tàn tạ mà bị ô nhiễm thế giới, không thể trở về về."

"Còn có, các ngươi lại mang theo một kẻ đã chết, muốn táng ở Tiên vực sao, này càng thêm buồn cười, từ nơi nào tới thì về nơi đó đi!" Kim bào nam tử mở miệng, khoát tay áo một cái, cực kỳ căm ghét, như là ở đuổi con ruồi.

Lôi Linh bị làm tức giận, bọn nó tính khí rất xông lên, biểu đạt cực kỳ trực tiếp, từng cái từng cái cung đứng dậy tử, dường như thần tiễn giống như vậy, liền muốn nhằm phía tường thành.

"Ta cảnh cáo các ngươi, dám tiến công Tiên vực cánh cửa, giết không tha!" Này người đàn ông áo bào tím mở miệng, âm thanh lãnh khốc.

Lôi Linh, từng cái từng cái vảy mở ra, Long Văn hiện ra, tất cả đều phẫn nộ rồi, Lôi Đình hiện lên, đinh tai nhức óc.

"Muốn bị hủy diệt sao?" Kim bào nam tử tiến lên, lạnh giọng nói.

Lôi Linh cũng không có lỗ mãng, lùi tới chiếu nơi đó, đem người kia giơ lên, bảo vệ ở trung ương.

"Bọn chúng kích hoạt rồi cửa thành, nhất định có tín vật, chúng ta muốn xem xét tỉ mỉ, hay là, thật sự có thể vào thành." Lúc này, cái kia tóc bạc tuyệt đại mỹ nhân mở miệng, ở sau thân thể hắn, Pháp lực ngưng tụ thành óng ánh ánh sáng, có một con Bạch Khổng Tước như ẩn như hiện.

"Âu nhĩ rồi..." Lôi Linh cùng xuất hiện thanh âm, giống như tại tế tự, phát sinh lớn lao âm thanh, mang theo bi thương.

Lúc này, chiếu trên người kia ngực phát sáng, hắn chí bảo lần thứ hai hiện lên, nhưng như trước không thấy rõ, từ nhuốm máu rách nát chiến y trung phi ra, nhằm phía cửa đá.

"Chờ một chút, đó là..." Cô gái tóc bạc kinh ngạc thốt lên.

Ầm!

Chí bảo va trên cửa đá trên, phát sinh chói mắt phù văn.

"Mở cửa thành!" Nhưng vào lúc này, trong thành truyền ra gầm thét thanh âm, âm thanh già nua.

Bất kể là cửa đá còn bức tường đều óng ánh trong suốt, lộ ra sau lưng cảnh tượng.

Này không phải thành, bên trong là ngàn tỉ dặm Hà Sơn, tiên sương mù tràn ngập, khắp nơi bao la, núi sông bao la, một chút không nhìn thấy một bên!

Quả nhiên là một cái Đại thế giới, là Tiên vực, so với Cửu Thiên Thập Địa không biết phải lớn hơn bao nhiêu lần!

Cứ điểm trên mấy người trẻ tuổi khiếp sợ, lúc này, cửa đá mở ra, bị người mở ra.

Lôi Linh giơ lên chiếu trên người kia, phát sinh khóc lóc đau khổ thanh âm, tiến vào Tiên vực.

Tam Tạng con ngươi nhanh chóng co rút lại, trong lòng rung động, Tiên vực cánh cửa căn bản không thể mở ra, làm sao sẽ bởi vì một bộ thi thể ngoại lệ? Khó mà tin nổi!

Rất rõ ràng, người kia có lai lịch ghê gớm!

"Đi vào?" Thần Minh mở miệng, hỏi Thạch Hạo còn có Tam Tạng.

Cho tới Côn Miêu, đã sớm theo Lôi Linh đồng thời trà trộn vào đi tới, không có bị nghẹt cản.

Thạch Hạo cất bước, đi về phía trước, hai vị Hoàng Kim táng sĩ cũng theo vào!

"Đứng lại!" Kim bào nam tử quát lên, ngăn cản bọn họ.

Đón lấy, vài tên người trẻ tuổi hiện lên, chặn ở nơi đó.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1604: Tuyệt Thiên Địa Thông

Cùng thảo tịch nhân phân biệt đối đãi, vẫn là lãnh đạm như vậy, chướng mắt Thạch Hạo còn có Tam Tạng bọn họ, giống như là tiền sử thần thoại Cự Long di chuyển tại thiên khung, cúi đầu nhìn trên bùn đất nghĩ trùng, mang theo ngạo nghễ, còn có ghét bỏ.

Thậm chí, còn có như vậy một tia không nói rõ được cũng không tả rõ được chán ghét.

Tư thế này, loại vẻ mặt này, thực sự làm cho Thạch Hạo trong lòng rét run, trong cơ thể có một chiến huyết dâng tràn cuồn cuộn, không phải là Tiên vực sao? Cư nhiên nhỏ như vậy dò xét ngoại giới sinh linh.

Tam Tạng sắc mặt âm trầm, mái tóc dài màu vàng óng cùng với khuôn mặt tuấn mỹ, phảng phất ảm đạm một ít, thần thánh hơi thở chất giấu kỹ, hắn nổi giận.

Còn như Thần Minh, là một vị Tuyệt Đại Vưu Vật, khuynh quốc khuynh thành, chưa từng bị người khinh thị như vậy quá? Đôi mắt đẹp chớp động, bắn ra sắc bén Thần Mang, một đầu Xích Hồng tóc dài như ngọn lửa nhấp nháy.

Bất quá cũng có thể chứng kiến Kim Bào nam tử đối với Thần Minh vẫn là nhìn với con mắt khác, bởi vì nàng vô cùng mỹ lệ, đồ thị mông lung, dáng người mê người, mặt mũi tinh xảo tới cực điểm.

Mặc dù là Hoàng Kim chôn cất sĩ, thế nhưng nàng dường như truy lạc tựa tiên tử, có một loại điên đảo chúng sinh mị hoặc, cho dù là Tiên vực nam tử trẻ tuổi nhìn thấy đều lộ ra vẻ khác lạ.

"Tiên vực, là tu sĩ có chung thế giới, không phải một Tộc, một đoàn thể

thế giới, chúng ta vì sao không thể đi vào?" Thạch Hạo đặt câu hỏi.

Hắn chịu đựng tức giận, ngôn ngữ vẫn bình tĩnh, nhưng là mang ra khỏi một lãnh ý, nếu đối phương như vậy không nể tình, hắn còn có cái gì tốt khách khí, không cần lấy lòng.

"Ngươi nói sai, Tiên vực chính là của chúng ta thế giới, là chúng ta tộc quần Tịnh thổ, còn như bọn ngươi, không có tư cách giao thiệp với nơi đây, với các ngươi không quan hệ!" Kim Bào nam tử nói rằng, mang theo ngạo ý.

Rất trực tiếp, không có che giấu, cho thấy Tiên vực là thuộc về bọn họ, không thuộc về người từ ngoài đến, cùng những địa phương khác tu sĩ không quan hệ.

"Thực sự là buồn cười, Tiên vực là Thành Tiên người Thánh Thổ, là cường giả căn cứ, là cổ kim Phi Tiên sau mục đích của những người đó mà, làm sao lại thành các ngươi?" Tam Tạng cười nhạt, không hề ẩn nhẫn.

Hắn đến từ chôn cất thổ, nơi đó chôn cất Vương địa vị tôn sùng, căn bản không sợ Tiên Vương, dựa vào cái gì những người tuổi trẻ này có thể bao quát Hoàng Kim chôn cất sĩ?

"Nực cười, Tuyệt Thiên Địa Thông sau, còn có cái gì phàm dân có thể đi vào Tiên vực? Cái này sớm đã trở thành chung nhận thức, chính là Thành Tiên, muốn vào Tiên vực, cũng cần thời gian chính xác cùng với địa điểm chính xác, trải qua dài dòng đợi mới có khả năng. Tuyệt không xảo, bây giờ không phải là thời gian chính xác, các ngươi mời trở về đi." Kim Bào nam tử lạnh giọng nói rằng.

Mấy người khác không nói gì, thế nhưng người xuyên chiến y màu tím nam tử trẻ tuổi cùng với khác người, thái độ Lãnh Mạc, hiển nhiên cũng là thừa nhận loại thuyết pháp này.

Ngân phát tuổi trẻ tuyệt sắc mỹ nhân có chút không đành lòng, há hốc mồm, muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng vẫn là nhắm lại tươi đẹp môi đỏ

mọng, cùng lúc đó, sau lưng nàng Thần Hoàn trong trắng Khổng Tước Hư Ảnh cũng theo nhắm con ngươi lại.

"Tiên vực mênh mông, vô cùng vô tận, ẩn cư lấy cao thủ khủng bố, còn có cất giấu Chư Thiên bí ẩn, chính là bọn ngươi thế lực phía sau đều không dò tới phần cuối, ngươi dựa vào cái gì tự cho là đúng, nói đây là ngươi các loại Tiên Thổ?" Thần Minh chất vấn.

"Tiểu thư, ngươi nghĩ quá ngây thơ, cái này Tiên vực thế gian ranh giới đích thật là vô ngần, nhưng cũng không có thể vì vậy mà tùy ý theo đuổi người từ ngoài đến tiến đến. Tối thiểu, hiện nay đã dọ thám biết bên trong khu vực, tiên lão ý chí thống nhất, sớm có chung nhận thức." Kim Bào nam tử nói rằng.

Ở sau lưng, một vòng ngày với hắn Tề cao, vô cùng sáng lạn, một đầu Kim Ô ở trong đó chìm nổi, mang theo hơi thở làm người ta sợ hãi, giống như một Tôn Đế Vương ẩn hiện.

Hiển nhiên, bộ tộc này cực độ mạnh, hắn sở triển hiện Kim Ô Pháp Tướng, là bên ngoài bên trong tộc thần thánh tổ tượng.

Đồng thời, hắn thái độ đối với Thần Minh rõ ràng so với Thạch Hạo còn có Tam Tạng tốt, đây chính là khuynh quốc mỹ nhân ưu thế.

Thế nhưng, Thần Minh không cảm kích chút nào, thần sắc lạnh lùng.

Dường như Kim Ô thái tử vậy trẻ tuổi người, cùng Hoàng Kim chôn cất sĩ đối thoại, để lộ ra một ít kinh người đồ đạc, tối thiểu Thạch Hạo ở chỗ này trước không biết.

Tiên vực mênh mông, thậm chí ngay cả bên trong Dân bản địa đều không dò tới phần cuối, cất dấu nhiều cổ xưa bí mật!

Đây thật là tin tức ngoài ý muốn lệnh Thạch Hạo hà tư vô tận.

Dựa theo Hoàng Kim chôn cất sĩ cùng Kim Ô Tộc nam nhân trẻ tuổi đối

thoại đến xem, Tiên vực tràn ngập chủng không biết, tỷ như tê cư thần bí tộc quần, ẩn núp vô thượng cao thủ, còn có tuyệt địa các loại.

Có thể lường trước, ở mênh mông Tiên vực ở chỗ sâu trong, còn có rất nhiều ngay cả Tiên vực bên trong sinh linh đều không hiểu gì đó.

Thạch Hạo đang suy đoán, hay là ẩn cư sinh linh (các loại) chờ có phải là hay không còn lại kỷ nguyên?

Không thể suy nghĩ nhiều, một ngày suy nghĩ sâu xa, vậy phức tạp, hiện tại đó không phải là Thạch Hạo có khả năng chú ý.

"Giỏi một cái Tuyệt Thiên Địa Thông, các ngươi đoạn bọn ta con đường phía trước, cái này vốn là một loại lớn thương tổn, hết thảy tu sĩ muốn đi trước nơi thành Tiên, thuộc về Tiên Đạo thế giới, kết quả là bị các ngươi độc chiếm, lại ngồi xem bên ngoài Sinh Linh Đồ Thán, máu chảy thành sông, đây là sao mà bất công chuyện!" Thạch Hạo nói rằng.

"Ngoại giới, đã bị ô nhiễm, nếu như theo đuổi sở có sinh linh tiến đến, kết quả là sẽ là không thể tưởng tượng Họa" cô gái tóc bạc kia than nhẹ, xinh đẹp trên gương mặt có vẻ không đành lòng, cho nên mới giải thích như vậy.

"Bạch Khổng Tước Tiên Tử, việc này không thể nói với bọn họ." Người xuyên chiến y màu tím nam tử trẻ tuổi nói rằng, ngăn cản nàng, đồng thời ánh mắt như điện, nhìn ra phía ngoài, đề phòng Thạch Hạo mấy người, sợ bọn họ hiểu nhiều hơn.

"Ô nhiễm, ha hả, ha ha" Tam Tạng cười.

"Ngươi cười cái gì?" Có người quát lớn.

"Ta đang cười, các ngươi cảm thấy Tiên vực rất cao thượng ấy ư, ngoại giới là "Ô nhiễm ". Vậy các ngươi có thể biết mình là làm sao tới? Là như thế nào khởi nguyên?" Tam Tạng cười nhạt.

"Các ngươi cái gì cũng không hiểu, cái gì cũng không biết, không muốn

ở tại chúng ta trước mặt cố lộng huyền hư, chúng ta hiểu so với các ngươi nhiều nhiều lắm, hết thảy đều hiểu rõ!" Kim Ô tộc chàng thanh niên nói rằng, trong mắt mang theo vẻ chán ghét, phất tay một cái, phảng phất sợ nơi đây thực sự bị ô nhiễm.

"Các ngươi nhanh chóng rời đi, một hồi nơi đây cần Thanh Tẩy, miễn cho bị bọn ngươi dơ Tiên Môn cửa vào." Hắn tiếp lấy nói như vậy, rất là ghét bỏ, đối với Thạch Hạo, Tam Tạng đám người dựng thân nơi cau mày, phảng phất nơi nào rất dơ.

Điều này làm cho Thạch Hạo, Tam Tạng, Thần Minh sắc mặt tất cả đều thay đổi, cái trán hiện lên thanh sắc, đây cũng quá coi thường người, cư nhiên như thế xua đuổi!

Lấy thân phận của bọn họ mà nói, vô luận đi tới đó, đều tính được là thiên chi kiêu tử, bị người xưng tán, có thể ở chỗ này lại bị đối xử như thế.

Lôi Linh đã đi xa, chúng nó mang trên chiếu người, tiến nhập Tiên vực, trên đường bị một đoàn Tiên Quang bao vây, hiển nhiên là đang bị Thanh Tẩy.

Tiên vực nhân rất lớn cẩn thận, sợ mang vào sinh linh không phải khiết, mang theo quỷ dị vật chất, có vài tên Tiên Quang chiếu khắp tuyệt thế sinh linh xuất hiện, tự mình Tiếp Dẫn.

Lôi Linh tiêu thất, bị mang đi, liền mang Côn Miêu cùng đi theo.

Hiện tại, chỉ có ba sinh linh hình người Thạch Hạo, Tam Tạng, Thần Minh bị ngăn cản ở chỗ này.

Rõ ràng, tiên trước cửa vài tên thanh niên nhân ở nhằm vào bọn họ, tuyệt đối không thể đơn giản bỏ qua. Bởi vì, trước đó, bọn họ khinh mạn Lôi Linh, kết quả trên chiếu thi thể phát quang, có ngày lai lịch, đưa tới cửa đá kịch chấn, bị bỏ vào. Này giống như làm cho mấy người mất bộ mặt, trước kia hai gã nam tử trẻ tuổi còn châm chọc cùng chậm trễ đây, kết quả kết quả là lại

ngoan ngoãn cho đi.

"Thiên cổ tới nay, Tiên Môn mở ra qua mấy lần? Nhất là Cận Cổ, bọn ngươi có thể được thấy cửa đá, mắt thấy nó mở ra quá trình, đã coi như là Thiên Vận, nhanh chóng rời đi đi." Có người mở miệng.

Hoàn toàn chính xác, Tiên vực thần bí, không thể tiếp cận, không có cách nào đi vào.

Tuyệt Thiên Địa Thông sau, nếu như này cửa không mở, không người có thể bay tiên vào thế giới kia.

Hiện tại, bị người nhìn thấy này cửa mở ra, nếu như truyện ra ngoại giới, tự nhiên là việc trọng đại, oanh động cực kỳ, rất có thể sẽ bị cho rằng này kỷ nguyên kinh người nhất sự kiện một trong, tái nhập trong sử sách.

Thế nhưng, cái này vài tên Tiên vực tuổi trẻ nhân tài kiệt xuất thái độ thực sự không được, khiến người ta khó có thể chịu được.

Nguyên bản là một chuyện, đáng giá người kích động, nhưng là hiện tại ở sau Tiên Môn mở ra, lại làm cho Thạch Hạo, Tam Tạng ba người cảm giác phẫn uất, cánh bị còn nhỏ dò xét đến tận đây!

Đối với Hoàng Kim chôn cất sĩ mà nói, đây là nhục nhã, là không thể tiếp nhận sự tình!

"Tiên vực mà thôi, không phải mỗi một người muốn đi vào, các ngươi coi như Thánh Thổ, theo chúng ta bất quá là Phù Hoa mà thôi, không coi là cái gì!" Thần Minh nói rằng.

"Không phải là Tiên vực ấy ư, cũng không gì hơn cái này, nếu như bọn ngươi thân giới bên ngoài, nói không chừng sớm đã trở thành hắn Tộc trong miệng thức ăn." Tam Tạng càng là không khách khí.

"Lại coi rẻ Tiên vực, bọn ngươi thật sự cho rằng có vài phần kỹ năng có thể ở chỗ này thả quyết từ sao?" Người xuyên chiến y màu tím trẻ tuổi người

quát lên.

" Ừ, rất nhiều năm, Tiên vực chưa từng giới bên ngoài hiển uy, vừa lúc ta cũng có ý suy nghĩ một cái, ngoại giới sinh linh đến tột cùng yếu tới trình độ nào, tiến thêm một bước giải khai." Kim Ô Tộc trẻ tuổi người mỉm cười, Kim Bào phần phật bay lượn, hắn bước về phía trước.

"Cửu Thiên Thập Địa sinh linh mời lên trước, cho ta xem vừa nhìn bọn ngươi tu hành đến tột cùng thế nào." Hắn mở miệng nói, nhìn gần Thạch Hạo còn có Tam Tạng.

Tam Tạng nguyên bản muốn ra tay, thế nhưng, người này muốn suy nghĩ cửu thiên tu sĩ, điều này làm cho khóe miệng hắn lộ ra một luồng ý vị thâm trường cười. Hắn liếc mắt nhìn Thạch Hạo, bởi vì, hắn biết cái này người trẻ tuổi Nhân tộc phi thường hung tàn, không biết gặp gỡ Tiên vực sinh linh sau thì như thế nào!

Thạch Hạo mặt lạnh đi về phía trước, bất quá, khuôn mặt của hắn rất lớn thanh tú, lúc này sợi tóc màu đen lay động, làm cho hắn thoạt nhìn lạnh lùng nghiêm nghị trung cũng mang theo siêu trần thoát tục khí độ.

"Còn trẻ như vậy a!" Kim Bào nam tử nheo mắt lại, Hoàng Kim đồng lỗ bắn ra hai tia chớp vậy chùm sáng, hắn tỉ mỉ ngưng mắt nhìn, phát hiện Thạch Hạo niên kỉ tuổi đích xác rất tiểu, bề ngoài cùng chân thực tuổi tác tương xứng!

Thạch Hạo không nói gì, lãnh đạm nhìn hắn, kỳ thực, hắn đã sớm muốn ra tay, so với đối phương càng muốn suy nghĩ đối thủ một cái, lúc này đang có cơ hội, tự nhiên không muốn bỏ qua.

"Ta cũng không khi dễ người, Trảm Ngã cảnh đỉnh phong một kích, chỉ như vậy một cái, nếu như ngươi có thể tiếp được, liền phóng mặc cho bọn ngươi rời đi." Kim Bào thanh niên nhân nói rằng, nhìn Thạch Hạo.

"Ngươi có muốn nói cái gì sao?" Hắn nhìn gần Thạch Hạo, như vậy hỏi,

ý kia là, nếu là không được, còn có thể phóng khoán điều kiện, dũ phát có vẻ hắn tự phụ, khinh mạn hạ giới sinh linh.

"Trở về đi, cùng trường bối của ngươi mượn nhất kiện chí bảo, che chở thân thể, nếu không..., ta sợ không cẩn thận thương tổn được ngươi." Thạch Hạo tự nhiên cũng nộ, lúc nói chuyện, mặc dù không mang yên hỏa khí, nhưng cũng rất là đối chọi gay gắt.

"Ngươi đang nói cái gì!?" Kim Ô Tộc trẻ tuổi người hai hàng lông mày dựng thẳng, Thần Mục trung bắn ra hoàng kim quang, hắn nổi giận, hạ giới sinh linh lại dám như thế nói chuyện với hắn!

"Ta là sợ ngươi thụ thương, đến lúc đó gây ra chủng phong ba, người nhà ngươi có lẽ sẽ tới tìm ta tính sổ." Thạch Hạo không mặn không lạt nói rằng.

"Ha hả, ha ha, vẫn là lần đầu có người nói chuyện với ta như vậy, tốt, ta cũng muốn xem thử xem, ngươi có bản lãnh gì, dám như thế ngạo mạn! Ngươi yên tâm, ta nếu thật là bại, tổn thương, Tiên vực bên trong người sẽ không cùng ngươi tính toán, ngươi không cần kiêng kỵ!" Kim Ô Tộc trẻ tuổi người nói.

"Ngươi vừa nói như thế, ta liền yên tâm, tổn thương ngươi, cũng không cần lo lắng người nhà ngươi tìm ta phiền phức. Ngoài ra, có phải hay không đánh bại ngươi, chúng ta là được vào Tiên vực?" Thạch Hạo hỏi.

Đối diện, mấy người trẻ tuổi kia sắc cũng rất khó xem, cái này thanh tú thiếu niên nói mạn bất kinh tâm, cái loại này giọng nói thực sự khiến người ta chịu không phải.

Bọn họ thường ngày cao cao tại thượng, vô cùng tự phụ, kết quả, tên trước mắt này cư nhiên so với bọn hắn còn Trương Dương, mười phần phấn khích, nói như vậy tùy ý, phảng phất có thể đơn giản liền kích thương Kim Ô Tộc trẻ tuổi người.

Ở mấy người xem ra, cái này quá kiêu ngạo!

"Đến đây đi!" Thạch Hạo đủ câu tay, càng phát khinh mạn.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1605: Tiên Huyết Tiên Kinh

Như vậy ngông cuồng, cũng đối với hắn câu tay, để đối diện kim bào nam tử trên trán gân xanh hiện lên, ở Kim Ô tộc người trẻ tuổi xem ra, cái này tu sĩ nhân tộc thật sự quá kiêu ngạo.

Tiên huyết hậu duệ, ai dám khinh thường? Từng cái từng cái tài năng ngất trời, trong cơ thể chảy xuôi tiên huyết.

Hô!

Gió to gào thét, này kim bào nam tử đi tới, dường như một con ác điểu giương cánh từ trên trời giáng xuống, mang đến từng trận cơn lốc, quát núi lớn đều muốn bay lên!

Kim bào người trẻ tuổi chính là như thế ép người, rõ ràng là ở đi về phía trước, thế nhưng, phảng phất có một đôi cao bằng trời hung cầm cánh ở gồ lên, muốn hủy diệt núi sông vạn vật.

"Rất mạnh!" Thần Minh đánh giá.

"Ra tay đi!" Bộ tộc Kim ô thanh niên mở miệng, nhìn chằm chằm Thạch Hạo, sắc mặt nghiêm túc, con ngươi thần mang lộ, chùm sáng màu vàng óng dường như chớp giật bắn ra.

"Kim Dương cẩn trọng một chút, mặc dù là ở ước lượng Hạ giới người, nhưng cũng không nên bất cẩn." Phía sau có người nhắc nhở.

Trong lời nói, tràn đầy tự cao, đối ngoại giới sinh linh có một loại trời sinh cảm giác ưu việt, mặc dù là đang nhắc nhở, nhưng vẫn có thể thể hội ra loại kia ngạo nhiên.

"Ha ha..." Tam Tạng nở nụ cười, hắn ở đây ở ngoài nhìn, yên lặng nhìn tình thế phát triển.

"Ta có chừng mực, Tiên vực nhiều năm không hiện ra, hay là ngoại giới sinh linh đều quên sự mạnh mẽ của nó. Chúng ta nhìn xuống phía dưới, hôm nay xem như là một bước ngoặt, báo cho Hạ giới các tộc, Tiên vực uy nghiêm không thể xúc!" Kim Dương nói rằng, phía sau mơ hồ xuất hiện một con Kim Ô, hắn pháp bào bay phần phật.

Hắn mang theo một luồng khí tức kinh khủng, cả người kim quang dâng trào, dường như liệt diễm ở đốt cháy, nhìn kỹ những kia đều là phù hiệu, là có trật tự xây dựng.

Ầm!

Ở sau lưng của hắn một vòng đại nhật tỏa ra, so với hắn còn cao hơn, đem hắn bao phủ ở trong đó, đồng thời có một tiếng Kim Ô hót vang phát sinh, chấn động Thương Khung.

Phía sau, Thần Minh thay đổi sắc mặt, con này Kim Ô xác thực rất mạnh, ở hắn triển lộ cảnh giới này, có thể nói nhân vật tuyệt thế!

Thạch Hạo lộ ra vẻ nghiêm túc, không dám khinh thường. hắn trận địa sẵn sàng đón quân địch!

Tiên vực cùng Hạ giới tuy rằng ngôn ngữ không giống, thế nhưng thần thức là có thể thông, có thể hiểu được ý tứ lẫn nhau.

Con này Kim Ô bày ra tu vị, quả nhiên cùng cái đó muốn biểu đạt ý tứ nhất trí. Cùng Hạ giới trảm ngã cảnh đỉnh cao tu vị xấp xỉ, Pháp lực dâng tràn cuồn cuộn, chấn động tâm hồn.

Sức chấn động kia quá kịch liệt, có thể nhìn thấy, dường như có dung nham giống như chất lỏng sôi trào. Ở xung quanh dâng trào, sóng biển ngập trời!

Đó là Hỏa đạo sức mạnh, là bộ tộc Kim ô thiên phú thần năng!

Thạch Hạo xuất kích, không có cái gì chần chờ, tới chính là một quyền, nhìn đơn giản, thế nhưng là ẩn chứa nhiều loại hàm nghĩa, không muốn thật là nhân sơ sẩy mà bại.

Hóa phức tạp thành đơn giản, một quyền oai, loạn thiên động địa!

Ầm một tiếng. Nơi này bùng nổ ra vạn đạo thần quang, mỗi một vệt thần quang đều là một cái quy tắc phù văn, này ở trong có Côn Bằng phù hiệu, còn có Luân Hồi quyền cốt văn, đan xen vào nhau, Thần uy chấn thế.

Không nghi ngờ chút nào, cú đấm này bên dưới, đừng nói cùng cấp cao thủ, chính là độn nhất cảnh hậu kỳ người đều không tiếp nổi, uy lực quá to lớn rồi!

Thế nhưng. Đối diện thanh niên trẻ tuổi kia chặn lại rồi, này tương đương làm người kinh sợ!

Kim Ô tộc giống như Thái tử giống như người trẻ tuổi, hai tay giao nhau, cả người bùng nổ ra Vô Lượng Quang. Triển khai Thông Thiên động đại thần thông!

Tiên vực, dừng lại khó mà tin nổi sinh linh, từng cái từng cái cường quá đáng, siêu tuyệt đáng sợ, đặc biệt là trong cơ thể chảy tổ tiên huyết thống, thân là tiên sau khi đời sau tu sĩ. Càng là khủng bố.

Kim Dương, tuy rằng triển khai chính là trảm ngã cảnh Pháp lực, thế nhưng, so với bình thường độn nhất cảnh tu sĩ mạnh mẽ quá nhiều rồi!

Liền dường như Thạch Hạo, hắn có thể trở xuống chém trên, vượt cấp đại chiến, nghịch phạt độn nhất cảnh giới đại tu sĩ, trước mắt Kim Ô tộc người trẻ tuổi đồng dạng có thể làm được!

Từng cái từng cái Thần Liên xuất hiện, từ Kim Dương trên đỉnh đầu buông xuống, hiện lên ở xung quanh hắn, có tới mấy ngàn đầu, đây là quy

tắc, Tiên Đạo trật tự mô hình.

Hắn rất thần thánh, tắm rửa ánh lửa, khống chế trật tự, những kia Thần Liên phát sinh kim loại ánh sáng, bắn nhanh ra, hướng về Thạch Hạo bay đi!

Này rất kinh người, hết thảy dây xích không riêng đem hắn mình bảo vệ chặt chẽ kĩ càng, hơn nữa toàn bộ cung công kích mà ra, một cái Thần Liên một loại dấu ấn, pháp tắc nghịch thiên.

"Tiên Giới kinh văn!" Tam Tạng nói nhỏ, ánh mắt như điện, cẩn thận nhìn chăm chú.

Kim Dương tự nhiên không có bất cẩn, tới liền sử dụng tới thuộc về Tiên Đạo cổ kinh trong ghi chép diệu thuật, đem rất nhiều trật tự chạm trổ ở tại lông chim vàng trên, hình thành Thần Liên.

Đồng thời, đây là lấy nhu thắng cương, lấy Thần Liên ràng buộc Thạch Hạo này chí cương chí mãnh quyền ấn!

"Phong!"

Kim Dương quát lên, hết thảy xích sắt giống như phù hiệu lóng lánh, những này trật tự thần quang quấn quanh ở Thạch Hạo trên nắm tay, không chỉ có muốn phong hắn thần thông, còn muốn trấn áp hắn người này.

Tiên Đạo kinh văn, ghi lại tuyệt học diệu dụng vô cùng, trong cơ thể có chảy tiên huyết sinh linh thuở nhỏ đạo cơ thâm hậu, sở học bản lĩnh vượt qua người khác tưởng tượng.

Có thể nói, bọn họ quản lý nắm kinh văn, diệu thuật các loại, vượt xa ngoại giới.

Đòn đánh này nhìn chỉ là một thức, thế nhưng trong đó thiên biến vạn hóa, mấy ngàn Thần Liên trên có khắc ấn mấy ngàn trồng phù hiệu, là một loại tuyệt thế thần thông, được xưng diệu thuật.

Thạch Hạo sắc mặt nghiêm nghị, hắn đương nhiên sẽ không đem người này xem là phổ thông Thần Linh, nắm đấm phát sáng, mạnh mẽ chấn động, thời khắc này tự thân Luân Hồi phù văn cũng lóng lánh, vận chuyển lên.

Hắn đã phát hiện, đối phương Thần Liên trong ẩn chứa các tộc nhiều loại nội dung quan trọng, tương đương đáng sợ.

Ầm!

Sau một khắc, Thạch Hạo nắm đấm phát sáng, vọt lên hàng trăm hàng ngàn vệt thần mang, đó là quy tắc ở đốt cháy, đó là cốt văn ở hiện lên, đang sôi trào cuồn cuộn.

Lấy Luân Hồi phù văn vì là chủ, nhiên Côn Bằng lực, đốt Lôi Đế chớp giật, cốt văn đan chéo, cộng hưởng lên, phát sinh tuyệt lớn Thần uy!

Quả nhiên, cốt văn đốt cháy, quấn quanh ở đồng thời sau, hình thành kinh người chùm sáng, tránh thoát Thần Liên ràng buộc, đồng thời đánh gãy không ít dây xích.

"Dính đến thời gian?" Kim Dương ngạc nhiên, bởi vì một khi nắm giữ bộ phận Thời Gian Lĩnh Vực, đối thủ như vậy sẽ rất khó chơi.

Ầm!

Thạch Hạo Chấn Quyền, Pháp lực ở cảnh giới này tới nói, có thể xưng tụng cái thế!

Đòn đánh này, để Tiên vực vài tên người trẻ tuổi đều biến sắc, tuyệt đối không ngờ rằng một cái đến từ Hạ giới tiểu tử mà thôi, lại đáng sợ như vậy.

Trong hư không, màu vàng Thần Vũ bay lượn, một ít Thần Liên trên dấu ấn biến mất, hóa thành lông chim hiện lên, mưa ánh sáng màu vàng rơi ra, cảnh tượng rực rỡ.

Ầm ầm!

Hai đại cao thủ trẻ tuổi chấn động, từng người lùi ra ngoài.

Không nghi ngờ chút nào, Kim Dương nói một đòn kết thúc chiến đấu, đây là không thể, không có Nại Hà đối phương.

Mặt sau, Bạch Khổng Tước tiên tử, trên người mặc màu tím giáp trụ thanh niên cùng với hai người khác đều thay đổi sắc mặt, lộ ra sắc mặt khác thường, trong con ngươi hào quang lóng lánh, kết quả này ra ngoài dự liệu của bọn họ.

"Không được à, ngươi cái gọi là một đòn. Không bắt được ta cái này đến từ lạc hậu, bị ô nhiễm Hạ giới tu sĩ nhân tộc, có muốn hay không trở lại vài chiêu?" Thạch Hạo rất dễ dàng hỏi.

"Ha ha..." Kim Dương nở nụ cười, chỉ là hơi có chút lạnh, hắn theo Thạch Hạo. Quả đoán gật đầu, cũng ra tay rồi.

Phía sau, Thần Minh lộ ra vẻ kinh ngạc, rất rõ ràng cái này Kim Ô tộc cao thủ da mặt không tệ, tâm cũng phi thường tàn nhẫn. Vẫn chưa bị ngôn ngữ của chính mình ràng buộc.

Như thế quả đoán, mặt hậu tâm đen, là cái nhân vật hung ác, đây là quyết định phải cho Thạch Hạo màu sắc xem, để hắn trả giá bằng máu.

Ầm!

Một Luân Kim sắc đại nhật dâng trào, đốt cháy chư thiên, càng lúc càng lớn, càng ngày càng óng ánh, ở trong đó thai nghén một con khủng bố màu vàng Thần Điểu, vào lúc này một tiếng hót vang. Chấn động vòm trời.

Sau đó, này Luân Kim sắc đại nhật nổ tung, vô cùng hỏa diễm, lên tới hàng ngàn, hàng vạn phù văn nằm dày đặc, tạo thành một con hung mãnh màu vàng tiên cầm, to lớn vô biên, hướng về Thạch Hạo há miệng ra.

Kim Ô Pháp tướng!

Con này hung cầm thực sự quá to lớn, hai cánh giương ra, ngang qua Càn Khôn, tùy ý một đòn. Đều có thể chấn động tháng sau lượng, màu vàng lông chim mỗi một cái đều cùng ngọn núi như vậy dày nặng, dài như thế.

Vì vậy, nó há mồm. Quả thực phải đem Thiên Địa đều nuốt xuống.

Thạch Hạo cảm giác được một luồng to lớn sức hút, đem cầm cố hắn, muốn đi vào này Kim Ô trong miệng.

Ầm ầm!

Hắn không chút do dự, sau lưng hiện lên một con Côn Bằng, hùng hồn mà xán lạn trên người, hiện lên rất nhiều màu đen vằn. Bốc thẳng lên chín vạn dặm, giương cánh kích thiên!

Ầm!

Lông chim ngổn ngang, Thần lực mênh mông, đầy trời đều là Thần Vũ bay lượn, hai con khủng bố hung cầm đụng vào nhau, phát sinh rung trời vang.

Này không phải hai đại cao thủ trẻ tuổi thân thể va chạm, mà là Pháp tướng đấu!

Này tương đương khốc liệt, đi kèm tiên cầm huyết rơi ra, còn có to lớn lông chim phấp phới, nơi này bị xé rách, bị đánh nát, khủng bố vô biên.

"Hạ giới cũng có thể nuôi dưỡng được bực này siêu tuyệt nhân vật? hắn như vậy tuổi trẻ, ở cấp độ kia cằn cỗi cùng tinh khí khô héo nơi, là làm sao cấp tốc trưởng thành đến một bước này?" Bạch Khổng Tước tiên tử đôi mắt đẹp lóng lánh, lộ ra hừng hực ánh sáng.

Thạch Hạo loại biểu hiện này, kinh sợ Tiên vực vài tên người trẻ tuổi.

"Vẫn không được à, như trước không thể trấn áp ta, nếu không, ngươi suy nghĩ một chút nữa còn có cái gì cấm kỵ tuyệt học?" Thạch Hạo mở

miệng, sắc mặt rất là bình thản.

Thế nhưng, nghe vào Kim Dương trong tai, không nghi ngờ chút nào như Liệt Hỏa giội dầu, nhen lửa cái đó chiến ý cùng tức giận diễm.

Đùng!

Dường như tiền sử Thần Sơn ở di chuyển, chấn động Càn Khôn.

Ở Kim Dương trên đỉnh đầu, xuất hiện một cái núi lửa, hiện màu nâu xám, lớn lao vô biên, cổ điển trong mang theo khí thế khủng bố, miệng núi lửa nứt ra, chảy ra một đạo lại một đạo dung nham.

"Có thể đốt cháy Chân Tiên toà kia cổ lão núi lửa hình chiếu?" Chính là Tiên vực vài tên người trẻ tuổi đều lộ ra vẻ kinh dị, Kim Dương lại trực tiếp vận dụng này một chiêu.

Thạch Hạo hai tay giương ra, trong cơ thể vọt lên một đạo lại một đạo thanh quang, Luân Hải nơi đó phát sáng, đột nhiên bạo phát, phóng thích lấy thân vi chủng sức mạnh.

Ầm!

Thời khắc này, núi lửa cùng thanh quang đụng vào nhau, phát sinh vô lượng uy năng, đem nơi này triệt để nhấn chìm.

Thần uy mênh mông, không xa không giới!

Quay đầu lại, hai cường đối lập, Thạch Hạo trên tay niêm mấy cây nhuốm máu lông chim vàng, như trước rất bình thản, nói: "Vẫn không được à, trở lại đi!"

Điều này khiến người ta chấn động, bộ tộc Kim ô tu sĩ trẻ tuổi bị thương, ngược lại bị Hạ giới sinh linh kích thương, đây là không thể tưởng tượng sự tình!

Bất quá, Thạch Hạo vẫn chưa bất cẩn, chỉ có hắn biết vừa nãy trải qua

thế nào ác chiến, tuy rằng mỗi lần đều là một đòn, thế nhưng là vượt qua trăm nghìn thức, nguy hiểm cực kỳ.

Cái này trong cơ thể chảy xuôi tiên huyết hậu duệ, xác thực khủng bố, là một một nhân vật nguy hiểm.

"Đâu Thiên Phần Tiên Công!" Kim Dương gầm nhẹ, cả người chùm sáng màu vàng óng bạo phát, một cái lại một cái lông chim vàng trôi nổi, nhuộm huyết, hắn động sát ý, triển khai cấm kỵ diệu thuật.

"Hả?" Thạch Hạo muốn lấy Lục Đạo Luân Hồi thiên công điều động vài loại bảo thuật, sử dụng tới đòn mạnh nhất.

Nhưng vào lúc này, hắn ngừng lại, bởi vì trong cơ thể loại thứ ba Chí Tôn cốt văn lóng lánh, ngực huyết dịch sôi trào, ánh sáng hừng hực lên.

Hiển nhiên, hắn trong cơ thể cốt văn bị áp lực ở bên ngoài kích thích, lại một lần tự chủ thức tỉnh.

Xoạt!

Hắn chập ngón tay như kiếm, trực tiếp liền chém đi ra ngoài, căn bản cũng không có súc lực, trực tiếp bạo phát Thông Thiên ánh sáng!

Phốc!

Huyết quang lóng lánh, máu màu vàng óng bắn lên rất cao!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1606: Đâu Thiên Phần Tiên Công

Kim sắc huyết dịch, rất là thê diễm, vọt lên rất cao, hóa thành một mảng lớn, mỗi một giọt đều là như vậy chói mắt, dường như hoàng kim dung hóa, vãi rơi ở giữa không trung.

Đây là Kim Ô huyết!

Cái gọi là Kim Ô, sinh ra có ba chân, mà lại là lông vũ hiện lên hoàng kim màu sắc quạ đen, tổ tiên huyết thống là Tiên Thiên Tiên cầm, thực lực mạnh mẽ không gì sánh được.

"Kim Dương... Bị thương!" Tiên môn bên trong mấy người kia kinh hãi, trăm triệu không nghĩ tới Kim Ô huyết bắn tung tóe ở giữa không trung, Kim Ô tộc cao thủ trẻ tuổi bị thương nặng.

Cần biết, Đâu Thiên Phần Tiên Công chính là tiếng tăm lừng lẫy một cọc Tiên Đạo công pháp, uy lực mạnh mẽ, một khi tế xuất, Tứ Hải đều muốn đốt tận, đầy trời đều là ánh lửa, chỗ cao thâm có thể luyện chết Chân Tiên.

Chính giống như tên gọi của nó, không phải hư vọng, được xưng tuyệt thế công pháp một trong!

Nhưng là, lúc này Kim Dương thất bại, bị thiệt lớn, có thể thấy đầu vai hắn chảy máu, xuất hiện một cái khiến người ta sợ hãi vết thương, lộ ra kim sắc mảnh xương, suýt nữa chém nghiêng vai.

"Không phải Đâu Thiên Phần Tiên Công không được, là gián đoạn, Kim Dương đều chưa kịp hoàn chỉnh thi triển ra, hạ giới người kia rất lợi hại!" Thân xuyên tử kim chiến y người trẻ tuổi nói, trên mặt sương mù tán hết, lộ ra hình dáng, lông mày dài nghiêng bay vào tóc mai, có một cỗ khiếp người anh khí.

Kim Dương lại có thể suýt nữa bại vong, vết thương rất dài, kim sắc huyết dịch chảy xuống, chuyện này thực sự làm người ta sợ hãi, đường đường Tiên Vực cao thủ trẻ tuổi lại có thể sẽ như vậy động.

Bạch Khổng Tước Tiên tử tế xuất một cái bình ngọc, bên trong có cam lộ nước dịch, hiện lên màu xanh nhạt, oánh oánh phát sáng, để cho Kim Dương quét lên tại trên vết thương.

Bất quá, hắn cự tuyệt!

Kim Dương đứng tại chỗ, lạnh lùng nhìn chằm chằm Thạch Hạo, kim sắc trong con ngươi có hoàng kim ánh lửa thiêu đốt, hơn nữa chạy ra khỏi con ngươi, đốt sụp hư không.

Cảnh tượng này phi thường khủng bố, thiên địa đều ở đây rung rung, ở tại sau lưng, có một con to khổng lồ Kim Ô tái hiện, ở nơi nào ngửa đầu gào thét, không như là Tiên cầm, trái ngược với là Hung thú, chấn động thế gian.

Kim Dương có một số không lý giải, người thiếu niên trước mắt này thế nào đột nhiên hung mãnh khiến người ta sợ hãi, một sát na mà thôi, lại phát ra mạnh hơn đi qua nhiều lần Pháp lực.

Hắn mới thi triển ra Đâu Thiên Phần Tiên Công, còn đang uẩn nhưỡng giai đoạn, thế nhưng đối phương lại thuấn phát ra kinh khủng như vậy Pháp lực, này không phù hợp lẽ thường.

Bởi vì, uy lực càng lớn, lực sát thương càng mạnh, càng không có khả năng vội vã tế xuất, nhất định phải có một thi pháp quá trình, cần điều động một thân đạo hạnh.

Giống như loại này gấp bội chiến lực điệp gia, sát na bắn ra, quét ngang hướng địch thủ, cho dù ai nhìn thấy đều sẽ sợ hãi, đối với địch nhân tới nói đó là tuyệt vọng chi cảnh.

Kim Dương có thể sống sót, tuyệt đối là danh xứng với thực kỳ tài, địch nhân một kích, uy lực tăng vọt, tuyệt đối khủng bố, dường như mấy người

liên thủ chi lực, này không nói là tuyệt sát cũng không xê xích gì nhiều.

Nhất là, đây là cực kỳ bỗng nhiên phát sinh.

"Đây là hạ giới tuyệt đỉnh cao thủ trẻ tuổi sao, đích xác rất mạnh, rất bất phàm, ta thừa nhận nghiêm trọng xem thường ngươi!" Kim Dương mở miệng.

Hắn nghĩ ngợi, quan sát Thạch Hạo, mở ra Kim Ô Thiên Mục, ở tại mi tâm xuất hiện một chiếc mắt nằm dọc, đang mở hí, thần mang nhấp nháy, kim quang sôi trào.

"Ngươi nên là hạ giới Nhân tộc mạnh nhất thiếu niên chứ?" Kim Dương nói, hắn có lý do cho là như vậy, không có khả năng tùy tiện một người là có thể sát thương hắn.

"Ngươi suy nghĩ nhiều, hạ giới cao thủ cũng không ít, ta cũng không có gặp phải toàn bộ đây, ai có thể nói rõ ràng." Thạch Hạo cực kỳ khiêm tốn, nhưng thật ra là tại có ý đả kích đối phương khí diễm.

"Ha ha..."

Kim Dương nở nụ cười, mang theo lãnh ý, còn có một cỗ sát khí, hắn cũng không có thừa nhận tự mình triệt để bại trận. Kia Đâu Thiên Phần Tiên Công còn không có thi triển ra, hắn làm sao sẽ cam tâm!?

Thạch Hạo nhìn hắn, nói: "Còn có thủ đoạn gì nữa, còn có trong khi nghe đồn cái thế Tiên công sao, bày ra để cho ta xem vừa nhìn."

Hắn cũng không phải là điên cuồng, mà là thật nghĩ suy nghĩ một chút Tiên Vực sâu cạn, nhìn một cái bọn họ đến cùng mạnh đến trình độ nào, có những thứ kia bất thế ra công pháp chờ.

Hắn tin tưởng, theo một người tuổi còn trẻ cao thủ trên thân có thể dòm ngó đốm, do đó có thể làm ra một chút tương đối tinh chuẩn phán đoán.

Lúc này, Thạch Hạo tuyệt đối cường hoành, nơi ngực huyết dịch phát sáng, dường như sôi trào, ở nơi nào dường như một vầng mặt trời nhỏ, xây dựng ra rậm rạp cốt văn.

Hắn hiện tại có thể tùy ý điều động, tài năng ở nháy mắt lần nữa phát ra một kích!

"Kim Ô Phần Thiên!"

Kim Dương rít lên một tiếng, toàn thân bành trướng, giống như là muốn nổ tung, theo da thịt của hắn trong tràn ra một chút hoàng kim máu, để cho hắn lộ vẻ dường như đúc bằng vàng ròng.

Hắn sợ Thạch Hạo lần nữa phát động một đòn kinh thế, không cho hắn cơ hội thi triển Đâu Thiên Phần Tiên Công, không tiếc tế xuất tự thân tinh huyết, nháy mắt hoàn thành một kích.

"Ầm!"

Quá mức khủng bố, Kim Ô huyết nhen nhóm, Đâu Thiên Phần Tiên Công phát uy, lúc này thiêu đốt chư thiên, lửa nóng hừng hực bôn tẩu, phảng phất thật muốn đem cái này đại thế đốt tận.

Nghe đồn, từng có một thời đại, Kim Ô tộc cường giả chí cao đốt hủy đại giới, thiêu đốt chư thiên, cũng không biết đánh chết bao nhiêu tuyệt thế cao thủ, đè ép thiên hạ.

Đây là Đâu Thiên Phần Tiên Công bộ phận truyền thuyết, có vô tận khủng bố.

Hiện tại, kia tiền sử thần thoại dường như muốn trở thành sự thực, được đến chứng minh, ánh lửa cuồn cuộn, vòm trời nứt thành bốn mảnh, hóa thành dung nham dịch.

Đốt diệt hết thảy, đây là liền Đâu Thiên Phần Tiên Công, đem càn khôn đều bao phủ, diệt hết đời này.

Chẳng qua là, hắn tuy rằng phát ra một kích này, nhưng là Thạch Hạo lại chặn, phần bụng nơi đó, hình thành Luân Hải sôi trào, các loại môn cùng nhau mở ra, chống đỡ một màn ánh sáng.

Đó là một cái tròn, có Âm Dương chi lực, cũng có Lôi Điện tung hoành, đưa hắn thủ hộ ở trung tâm!

Tròn trịa vô cùng tự nhiên, Hỗn Nguyên một phương!

Luân Hải phát sáng, sinh cùng tử khí tức đồng thời dày đặc, tròn gần đạo ngân, rất có vạn pháp bất xâm chi thế!

Đây là ngắn ngủi, nhưng là đối với Thạch Hạo tới nói, nhưng cũng đầy đủ, khắc sâu cảm nhận được đối phương diệu thuật trong đủ loại, Tiên công không sánh được lực lượng.

Hắn tại lấy thân mạo hiểm, tại làm thí nghiệm, nhìn một cái Tiên Vực đỉnh cấp công pháp lợi hại bực nào, cũng cảm ngộ đối phương đại đạo áo nghĩa cùng diệu dụng.

Sau một khắc, Thạch Hạo bạo phát, vẫn là đơn giản một kích, cánh tay phát sáng, chập ngón tay lại như dao, cứ như vậy chém đi qua.

Đầy trời ánh lửa bổ ra, kia có thể đốt chư thiên, luyện đến cảnh giới cao thâm có thể nhen nhóm Tiên Linh hỏa diễm, một cỗ lớn lao lực lượng áp chế ảm đạm, tại từ từ dập tắt.

"Lấy lực phá pháp?"

Nơi xa, Bạch Khổng Tước Tiên tử bọn người động dung, nhìn thấu Thạch Hạo thủ đoạn, các loại thần thông, tất cả thủ đoạn, dốc hết sức phá đi.

Khi lực lượng mạnh đến mức nhất định, lại huyền diệu bí thuật đều có thể đục lỗ, phá hết vạn pháp!

Phốc!

Lúc này đây, Kim Dương cánh tay chém, kém chút gãy xuống, từ phía trên hạ xuống một tảng lớn huyết nhục, rất là dọa người.

Ầm!

Khi huyết nhục rơi xuống đất, tức khắc hóa thành Kim Ô một phần thân thể, đó là cánh bộ vị, kim sắc lông vũ tái hiện, hoàng kim máu chảy chảy.

Cực kỳ rõ ràng, Thạch Hạo là rất có kỹ xảo tính ra tay, cũng không phải là hạ tử thủ, chỉ vì trảm xuống một khối tinh huyết thịt.

Suy cho cùng, nơi này là Tiên Vực, thật muốn đại khai sát giới, tin tưởng sẽ có lão gia hỏa xuất hiện, đến lúc đó liền là một hồi đại họa.

"A..."

Kim Dương gầm nhẹ, đau nhức là thứ yếu, chủ yếu là bởi vì lại một lần nữa thất bại, lại bại, trong lòng hắn không cam lòng, phi thường không muốn tiếp thu kết quả này.

Phía sau, một đám người đầu tiên là giật mình, sau đó lại ngây người, sắc mặt tê tê.

Bởi vì, bọn họ phát hiện, Nhân tộc kia thiếu niên động tác thành thạo, phi thường nhanh chóng tiến lên thu thập khối kia to khổng lồ Kim Ô huyết thịt.

Thu lấy hoàng kim máu, bảo tồn hoàn chỉnh Kim Ô vũ, càng là lưu loát xử lý tốt khối thịt kia, sau đó... Liền cùng bảo tồn lên, bỏ vào trong túi.

"Ngươi..." Kim Dương khí sắc mặt tái xanh, thiếu niên này có ý gì, hoàn toàn là nhất phái thợ săn làm phép, đưa hắn coi là con mồi?

Tại Tiên Vực, ai dám như thế không kiêng nể gì cả, nhìn Kim Ô tộc là con mồi.

Thạch Hạo vỗ trán một cái, nói: "Xin lỗi, quên mất, nơi này là Tiên Vực,

không phải hạ giới. Ai, các ngươi không biết, ngoại giới linh khí khô, tài nguyên có hạn, gặp phải Tiên cầm Hung thú chờ, nếu có điều lấy được, chắc chắn sẽ không lãng phí. Ta theo thói quen cho phép, đã quên nơi này không phải hạ giới. Ân, ngươi còn muốn sao, ta trả ngươi?"

Kim Dương há miệng, muốn tức giận, cái trán gân xanh đều nhanh nổi lên, chẳng qua là hắn có thể mở miệng phải quay về sao? Nói cái gì cũng không tốt.

Sau cùng, chỉ có thể một tiếng hừ lạnh, mặt âm trầm.

"Ta biết, đối với ngươi Kim Ô nhất tộc khủng bố sức khôi phục tới nói, đoạn tay có thể sát na phục hồi như cũ, chớ nói chi là ngần ấy tiểu thương." Thạch Hạo nói, không hề có một chút nào trả ý tứ, cứ như vậy pha trò đi qua.

Phía sau, thân xuyên tử kim giáp trụ người trẻ tuổi, Bạch Khổng Tước Tiên tử chờ, từng cái một hai mặt nhìn nhau, gia hỏa này... Cứ như vậy thu đi một khối Kim Ô thịt? Coi là con mồi, thật đúng là to gan lớn mật!

"Ta thừa nhận ngươi rất mạnh, nhưng là tại ta Tiên Vực như thế ngang ngược, bày ra ngươi Man Hoang tác phong, nhục đối với ta Kim Ô tộc, ta muốn với ngươi một chiến đến cùng!" Kim Dương nói.

Nói cho cùng, vẫn là không cam lòng, hắn cảm thấy rất biệt khuất, lần nữa người áp chế, quá khó tiếp thu rồi, đây chính là hạ giới sinh linh a, còn từng hắn khinh thường, kết quả lại bại bởi người như vậy!

"Hắc!" Thạch Hạo nở nụ cười, hắn cho tới bây giờ chưa từng có khinh thường đối phương, bởi vì này vài lần va chạm, mỗi một thức đều thắng được trăm nghìn chiêu đại đối quyết, phi thường hung hiểm, một chiêu sai lầm, tựu khả năng khó giữ được tánh mạng.

Đây là một cái cường nhân, là một đầu phi thường cường đại Kim Ô!

"Kim Ô Nhất Đề, Đế Lạc Tuế Nguyệt!"

Kim Dương rống to hơn, giờ khắc này hơi thở của hắn kinh khủng hơn, Thiên Linh Cái trong lao ra vô số Kim Sắc Huyết Khí, kích xạ trên không, nở rộ ráng lành, phảng phất hoàn toàn mông lung Cổ Giới tại hình thành, muốn bao phủ nơi này.

Kim Ô Phần Thiên, là Đâu Thiên Phần Tiên Công trước một thức, là sát chiêu.

Mà bây giờ, cái gọi "Đế Lạc Tuế Nguyệt", còn lại là cấm kỵ bí thuật, là vô thượng cổ công, vô cùng cường đại.

Tương truyền, ở đó chưa biết niên đại, có Đế vẫn lạc, kèm Kim Ô hót vang tiếng, tiếng bi ai đau thương thiên địa!

Trong thoáng chốc, nơi này mơ hồ, ảm đạm thế giới, phảng phất trở về thời đại kia, Kim Ô Nhất Đề, Đế Lạc Tuế Nguyệt.

Giờ khắc này, Thạch Hạo lông tóc dựng đứng, chân chính cảm thấy sợ hãi, công pháp này cực kỳ đáng sợ, đối với hắn tạo thành uy hiếp, cần toàn lực ứng phó, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

"Kim Dương thu tay!"

Đúng lúc này, phương xa có một trung niên nhân thanh âm truyền đến, hơn nữa có một đạo lưu quang trùng kích, đâm thủng một phe này Cổ Giới, hóa giải "Đế Lạc Tuế Nguyệt" dị tượng.

"Thúc thúc!" Kim Dương kêu to.

"Ngươi nói biết không đủ, căn bản thôi động không đứng dậy Đế Lạc Tuế Nguyệt, cưỡng ép thi triển sẽ hại tự mình, nhận thua đi." Cái kia trung niên giọng nam truyền đến.

Cứ như vậy một hồi đại chiến cứ như vậy kết thúc.

Người trung niên nhân kia đi xa, cũng không đến.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1607: Dạo Chơi Tiên Vực

Trong lúc nhất thời, nơi này có chút an tĩnh, Kim Dương sắc mặt rất lạnh, trong con ngươi có Kim Ô tung cánh xé trời cảnh tượng, hắn rất muốn bạo phát, nhưng là lại không thể.

Chính như thúc thúc của hắn theo lời vậy: "Đế Lạc Tuế Nguyệt" quá mạnh, hắn vô lực khống chế, thật muốn cưỡng ép thi triển, chắc chắn sẽ tiêu tốn bản nguyên.

Đế lạc thời đại, đó là thế nào niên đại? Để cho Tiên Vực chư hùng nhắc tới sau đều muốn biến sắc, sẽ sản sinh sợ hãi cảm giác!

Mà thôi loại này thời đại vi danh chiêu thức, tự nhiên cũng có đáng sợ chi ra, có sức mạnh cấm kỵ.

Bạch Khổng Tước Tiên tử bó tóc đẹp, cái thứ nhất từ phía sau đi tới, nhìn Thạch Hạo, sóng mắt lưu chuyển, mang theo hiếu kỳ, còn có một loại muốn ánh mắt dò xét.

Đối với Tiên Vực sinh linh tới nói, hạ giới là lạc hậu, linh khí khô, nhất là đời này, tài nguyên khô kiệt, căn bản không có khả năng xuất hiện loại này cao thủ trẻ tuổi mới đúng.

Quan trọng nhất đó là, nơi đó ô nhiễm, mang theo điềm gở thừa số, sớm muộn muốn huỷ diệt.

Dưới cái nhìn của bọn họ, Man Hoang đất hoang trong, không có khả năng sinh ra Kỳ Lân, kết quả, Hoang chính là mạnh mẽ như vậy, cho bọn hắn sinh sinh trên một bài giảng.

Mấy người đi tới, nhìn chằm chằm Thạch Hạo xem, muốn nhìn ra hắn sở

hữu bí mật.

Khó chịu nhất tự nhiên là Kim Dương, trước kia đem lời nói quá vẹn toàn, kết quả cuối cùng là là tự mình bại trận, hạ giới sinh linh đục lỗ Tiên Đạo Phù Văn.

Hắn rất không cam chịu, hắn có nắm giữ chân chính Tiên công, vì cái gì còn so ra kém một cái linh khí đất nghèo dã tiểu tử?

Nếu là hắn tự thân thiên tư kém cũng liền mà thôi, thế nhưng, hắn ca tụng là ngút trời chi tư, tại Kim Ô tộc trong thế nhưng tiếng tăm lừng lẫy trẻ tuổi cường giả.

Chiến cuộc kết thúc, để cho hắn xấu hổ và giận dữ!

Hắn nhìn chằm chằm Thạch Hạo, đôi mắt tại phóng hỏa, tên kia đem máu thịt của hắn thu sau, lại có thể lau nước miếng, đây là ý gì?

Nhân tộc kia thật đúng là dám ăn hay sao?

"Ha ha, ha ha..." Tam Tạng cười to, chiến cuộc kết thúc, hắn đi tới, không hề che giấu chút nào hướng Thạch Hạo chúc.

"Tu vi càng phát ra tinh tiến, Pháp lực hùng hồn, không thẹn bách chiến bách thắng trẻ tuổi nhân tài kiệt xuất." Thần Minh cũng cười hì hì, tóc đỏ phiêu tán, màu da trắng tinh, mắt to như nước trong veo, đường cong uyển chuyển, cái này vưu vật giở tay giở chân đều có kinh người mị hoặc.

Bất kể nói gì, ba người bọn họ một đường mà đến, lúc này tự nhiên đứng chung một chỗ.

"Vị đạo huynh này quả nhiên phi phàm, tại hạ giới kia tài nguyên khô kiệt chi địa, khuyết thiếu đỉnh cấp pháp môn địa phương, còn có thể tu luyện đến một bước này, thật là kỳ tài vậy." Bạch Khổng Tước Tiên tử nói.

Mấy người khác không nói gì, nhưng tối thiểu không có trở mặt, thừa

nhận này một đôi quyết kết quả, liền đã coi như là rất khó được.

Thạch Hạo mỉm cười, không nói thêm gì, chẳng qua là gật đầu thăm hỏi.

"Tiên Vực bên trong đến cùng bộ dáng gì nữa?" Thần Minh mở miệng.

Thạch Hạo còn lại là nhìn đối diện mấy người, vẫn không có nói chuyện. Bởi vì, trước kia có ước định, hắn chiến thắng Kim Ô tộc cao thủ trẻ tuổi, có thể vào Tiên Vực.

Tràng diện yên tĩnh, mấy người kia đều không nói gì.

Kim Dương sắc mặt lúc xanh lúc trắng, trong lúc nhất thời đâm lao phải theo lao, hắn cho tới bây giờ chưa từng có nghĩ tới tự mình sẽ bại, vì vậy trước kia hào phóng hứa hẹn, đáp ứng rồi Thạch Hạo yêu cầu.

Hiện tại, làm sao làm?

Tiên Vực là địa phương nào? Bây giờ căn bản không mở ra cho người ngoài, sớm đã tuyệt thiên địa thông!

Lôi Linh có thể vào, là bởi vì trên chiếu người kia lai lịch quá dọa người, hơn nữa mang theo tín vật, phải mở ra cửa thành, không thể không thả đi.

Hiện tại, ba tên người trẻ tuổi cũng muốn đi vào, chuyện này... Kim Dương ngây dại, có một số không biết làm sao.

"Dẫn bọn hắn tiến đến đi một vòng đi." Cửa đá chỗ sâu, truyền đến một tiếng thở dài, vẫn là người trung niên nhân kia, hắn cũng không có triệt để đi xa.

"Được rồi!" Kim Dương kiên trì đáp ứng.

Người trung niên nhân kia thực lực hùng hậu, là Kim Ô tộc nhân vật ngút trời, đã nói như vậy, vô luận như thế nào hắn cũng phải đáp ứng.

Đương nhiên, vấn đề là chính hắn gây ra, Kim Dương đang suy nghĩ

ngày sau liệu sẽ có tộc nhân trách phạt.

Bạch Khổng Tước Tiên tử, thân xuyên tử y nam tử chờ, mấy người cùng Kim Dương cùng nhau dẫn đường, đi về phía trước.

Này tương đối quỷ dị, tại đây thiên địa đoạn mở, Tiên Vực cùng ngoại giới cắt đứt niên đại, lại có thể có người thành công tiến nhập Tiên Vực, không thể không nói đây là kỳ tích!

Bởi vì, dù cho thành Tiên, ở niên đại này cũng vào không được.

Cửa thành cực kỳ to lớn, chính là cửa thành động đều to lớn kinh người, đi ở nơi này, mênh mông bát ngát, bao la hùng vĩ làm người ta khó có thể tin.

Màu nâu xám đất đá, bằng phẳng con đường, như là đi không đến phần cuối.

Hoàn hảo, bọn họ đều có đại thần thông, nói cách khác, nếu là phàm nhân hành tẩu, trời biết sẽ đi tới năm nào tháng nào.

Súc Địa Thành Thốn, lướt qua, rất nhanh, bọn họ xông qua này to khổng lồ cửa thành đường, tiến nhập một mảnh hạo hãn thế giới!

Đây là Tiên Vực, liếc nhìn lại, sông núi tráng lệ, cảnh sắc xinh đẹp tuyệt trần, linh tinh nồng nặc hóa thành sông ngòi.

Có chọc vào vòm trời cự sơn, đại khiến người ta sợ hãi, trụi lủi, hoàn toàn là bằng đá, nhưng là lại đang tràn ngập Hỗn Độn khí, cũng phóng thích Tiên Đạo tinh túy.

Có ở trên trời lưu chuyển sông ngòi, kèm một chút sinh vật, còn có mù mịt thải quang, Bất Hủ chi khí vãi rơi.

Mới vừa tiến đến mà thôi, Thạch Hạo liền giật mình, nơi này thật là tu luyện Thánh Thổ, siêu việt ngoại giới, không hổ là Chân Tiên đỗ lại địa

phương.

Ở chỗ này tảng đá đều có linh tính, có một số lại có thể tại gật đầu, có một số tại cổn động, đều muốn thành tinh.

Từng ngọn cây cọng cỏ, đều ẩn chứa nồng nặc tinh hoa.

Sưu!

Một gốc Thần dược hoành không mà đi, bỏ trốn mất dạng.

Thạch Hạo kinh ngạc, sẽ phải đuổi theo, này tuy rằng không phải chân chính Trường Sinh Tiên Dược, nhưng ở ngoại giới cũng giá trị kinh người, hạ giới có thể có bao nhiêu cây Thần dược?

"Đạo hữu xin dừng bước, đây là Côn gia đất phong, tuy rằng tới gần cửa thành khu vực, nhưng cũng không phải vật vô chủ, đó là bọn họ thả rông ở chỗ này dược thảo." Bạch Khổng Tước Tiên tử nói.

Thạch Hạo làm ra một bộ vẻ lúng túng, xưng tự mình thấy cái mình thích là thèm, quên mất đây là Tiên Vực. Kỳ thực, hắn là đang thử thăm dò, muốn biết Thần dược ở mảnh này cổ lão đại thế giới giá trị bao nhiêu.

Đi về phía trước, giữa thiên địa có mông mông Tiên khí lưu chuyển, đây là có giá trị nhất địa phương.

Thạch Hạo hít sâu một hơi, một trận than thở, loại này hoàn cảnh không phải tha thiết ước mơ sao? Bất Tử vật chất quá nồng nặc, nói vậy có thể cho tu sĩ thọ nguyên tăng vọt.

Hắn biết, tại nơi này chính là không thành Tiên, hơn phân nửa cũng có thể sống trên xa xưa tuế nguyệt, thực lực đủ cao lời nói, không vì Tiên cũng gần trường sinh!

Phía trước, một ngọn núi lửa treo ở trên vòm trời, không tại mặt đất, nhưng cũng bốc lên khói đậm, nội bộ có dung nham trào ra.

Nội bộ có khác càn khôn sao? Nói cách khác, dùng cái gì có dung nham chảy xuống.

Bất quá, nó vẫn chưa tỏa ra sương độc, kia dung nham còn có khói đậm lại có loại nào đó kinh người linh tính, hướng về đầy đất tụ tập, không vào thành trên tường một chỗ.

Nơi đó, có một người ngồi xếp bằng, là một trung niên nhân, tóc vàng kim rối tung, lãnh khốc mà vô tình, hướng bên này nhìn thoáng qua, lại đóng lại con ngươi.

"Thúc thúc!" Kim Dương nhỏ giọng kêu một câu, sau đó mau ngậm miệng.

Người trung niên nhân kia không có trả lời, trước kia đúng là hắn lên tiếng, là phụ trách trấn thủ nơi này tướng quân một trong, thực lực mạnh mẽ không sánh được, đại biểu Kim Ô tộc tọa trấn nơi này.

Mà Kim Dương, Bạch Khổng Tước Tiên tử chờ người trẻ tuổi mặc dù có thể đăng lâm cửa thành lầu, cũng là bởi vì tầng này quan hệ, nói cách khác, người trẻ tuổi làm sao có thể đi tới.

"Cửa thành phụ cận có thể có cái gì thắng cảnh, vẫn là thâm nhập vào đi thôi, nhìn một cái này thật tốt sơn hà, này chân chính Tiên Vực đến cùng bộ dáng gì nữa." Tam Tạng mở miệng, tương đối không thấy bên ngoài.

Bất quá, hắn vẻ ngoài thật rất tốt, dường như Thái Dương Thần, kim sắc hào quang bao phủ thân thể, da thịt giống như là ngọc thạch óng ánh, so với Tiên huyết hậu duệ còn giống như Trích Tiên.

Táng Sĩ có thể như thế thánh khiết, coi như là hiếm thấy.

"Có hay không cảnh sắc tú lệ, sơn hà bao la hùng vĩ chi địa, tối thiểu có thể đại biểu Tiên Vực một chỗ thắng cảnh." Thạch Hạo hỏi.

Hắn cũng không muốn ở ngoại vi chuyển, nghĩ thâm nhập Tiên Vực đi

xem rõ ngọn ngành.

Mấy người kia nhíu mày, có chút hơi khó.

Đồng thời, Thạch Hạo bọn họ quay đầu lại, thần sắc tức khắc cứng đờ, bởi vì có ăn mặc cổ lão giáp trụ binh sĩ cầm thần thánh Pháp Khí, chính tại tinh lọc bọn họ đi qua đường.

Thậm chí, có thần mang che đậy khắp nơi, lo lắng có điềm xấu vật chất theo bên trong cơ thể của bọn họ tràn ra.

"Thật đúng là... Cẩn thận!" Thần Minh kỳ thực rất muốn quát lớn, cảm thấy người xem nhẹ, nhưng là thấy đến kia binh sĩ thống lĩnh tản ra nồng nặc tiên vụ, nàng lại đổi giọng. Nàng không thể không than thở, Tiên Vực khủng bố, người kia thực lực tuyệt đối khiến người ta sợ hãi.

"Bên này đi, dẫn chúng ta đi xem Tiên Khanh."

Cách cửa thành không coi là nhiều nơi xa, liền một tòa tế đàn, có thể thông hướng xa xôi Tiên Vực thế giới chỗ sâu.

Khi Thạch Hạo bọn họ lên đàn sau, một cỗ nồng nặc Tiên khí đưa bọn họ bao phủ, hơn nữa nở rộ Ngũ Sắc Thần Quang, chà một tiếng đưa bọn họ quét trúng, trực tiếp từ nơi này tiêu thất.

Khi bọn hắn lúc xuất hiện lần nữa, đã cách xa cửa đá nơi đó, thân tại một chỗ to khổng lồ hố sâu phía trên.

Nơi này cự thạch đặt ngang, hố to sâu không thấy đáy, nhưng là, cũng không khủng bố, có Tiên khí lượn lờ, theo phía dưới bốc lên, chung quanh thạch lâm cũng có Hỗn Độn khí khuếch tán.

"Đây là địa phương nào?" Thần Minh hỏi.

"Tiên Vực nơi kỳ dị một trong, có thể thỏa mãn các ngươi nguyện vọng. Tuy rằng nơi này sâu không lường được, rất nguy hiểm, nhưng cũng là nơi

tạo hóa!" Kim Dương mặt lạnh đáp.

"Tiên Khanh trong tảng đá, có một số bao vây lấy Tiên Đạo sách cổ, có một số dựng dục tuyệt thế hung binh, đương nhiên, nghìn vạn cường giả tới tìm kiếm, cũng không thấy có một người có thể được cái gì, rất có thể sẽ đem chính mình đút Thạch Thú." Bạch Khổng Tước Tiên tử nhắc nhở.

Tiên Khanh, lai lịch bí ẩn.

Cứ nghe, nó là Đế lạc thời đại liền tồn tại cổ khanh!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1608: Tiên Khanh

oài hố trên mặt đất, cự thạch san sát, hình dạng đều rất quái lạ, có như là chống trời chi kiếm, cắm đến giữa không trung, có như Bạch Hổ nằm xổm, trả lại như Thương Long vắt ngang. Một ít nham thạch có biến thành màu đen, không có quang trạch, thoạt nhìn như là bị Hắc Huyết nhiễm qua.

Còn có chút nham thạch hiện lên màu nâu, giống như là bùn đất khô cứng hình thành.

Tổng thể tới nói, hố trời chung quanh thiếu khuyết thảm thực vật, trụi lủi, mười phần yên tĩnh, nhưng lại không giống tử địa, bởi vì tiên khí rất đậm, từ đáy hố chỗ sâu hiện lên.

Đế lạc thời đại liền tồn tại hố trời, cái này tự nhiên làm cho người suy tư vô hạn.

Thạch Hạo suy nghĩ, nơi này thật có hiếm thấy bảo vật sao?

"Không phải liền là cái hố à, dạng gì hung hiểm dưới mặt đất khu mỏ quặng ta chưa thấy qua." Thần Minh cười cười, quần áo phất phới, đứng tại trên vách đá dựng đứng, nàng dáng người cao gầy, khuôn mặt trắng muốt, mắt to ngập nước, phong thái động lòng người.

"Có đúng không, cái này Tiên khanh tại ta Tiên Vực tiếng tăm lừng lẫy, các ngươi nếu là không sợ, cũng có thể hạ đi nhìn thử một chút." Thân mặc tử kim chiến y nam tử trẻ tuổi nói ra.

Hắn thân thể thẳng tắp, mang theo nhân uân tử khí, ngay cả con ngươi đều như tử kim, lại có kim loại sáng bóng, long hành hổ bộ, giống như một cái tuổi trẻ đế vương.

Cho tới bây giờ, Thạch Hạo ba người đã biết, hắn tên là Hoắc Phất Đô, chủng tộc không rõ, nhìn không ra tu vi sâu cạn, bất quá tuyệt đối là một cái cao thủ trẻ tuổi siêu cấp kinh khủng.

Người như vậy nếu là đến hạ giới, khẳng định là phong vân cường giả, không nói nhìn xuống thế hệ tuổi trẻ cũng kém không nhiều.

"Các ngươi hạ đi qua chưa, nhưng có sở hoạch?" Thần Minh nở nụ cười xinh đẹp, tươi đẹp động lòng người, cũng không có gì đặc biệt biểu thị, ngược lại hỏi như vậy.

"Ta từng có thu hoạch." Hoắc Phất Đô rất lãnh đạm, dù là Thần Minh quốc sắc thiên hương, nhưng là hắn nhưng lại không chút nào để ý, không giống như là Kim Ô tộc cao thủ trẻ tuổi Kim Dương như vậy đối Thần Minh so Thạch Hạo cùng Tam Tạng thái độ tốt.

"Nếu có gan dạ sáng suốt, liền chính mình đi thăm dò đi. Ha ha, nói không chừng a, các ngươi tới từ hạ giới, ô nhiễm Tiên khanh về sau, sẽ để cho ẩn núp thạch thú đều chạy thoát, lúc kia nhưng chính là công đức một kiện." Khác một thiếu nữ cười hì hì.

Nàng một thân quần dài màu lam nhạt, sợi tóc như một loại nước gợn hơi lam, con ngươi như là Lam Bảo Thạch, Tinh Tinh lập lòe, nàng rất xinh đẹp, mang theo tiên khí.

Nhất là nó mi tâm, càng là có một nốt ruồi son, chớp động xích hà, cho người khắc sâu ấn tượng, xem xét tranh luận quên, bằng thêm một cỗ phong thái động lòng người.

Chỉ là, lời của nàng thực sự có chút đâm người, cùng nó Tiên đạo khí chất không quá tương xứng, rất rõ ràng đối hạ giới có thành kiến, có loại trời sinh cảm giác ưu việt.

Nàng tên Nặc Lan, cũng không biết là chủng tộc nào.

"Các ngươi bên này người mới vừa rồi bị đánh còn chưa đủ đi, ngươi có

phải hay không cũng phải bị Hoang kỵ lấy hành hung một trận mới cam tâm, mới chịu phục?" Thần Minh tương đương bưu hãn.

Nàng mặc dù khuynh quốc khuynh thành, cử chỉ ưu nhã, một cái nhăn mày một nụ cười đều động lòng người, là một cái vưu vật trời sinh, nhưng là, miệng cũng rất không tha người, lời nói tương đương sắc bén.

Mi tâm có một nốt ruồi son, thiếu nữ Nặc Lan chớp động xích hà lam váy, như bạch ngọc trên gương mặt xinh đẹp lập tức một trận trở nên cứng, như nước gợn sợi tóc phất phới, con mắt trợn to, phi thường giật mình.

Rất rõ ràng, nàng không nghĩ tới đối phương như thế trực tiếp, cũng quá bưu hãn, mang theo dã tính.

Dưới cái nhìn của nàng, cái gì gọi là không có bị đánh đủ? Còn muốn bị Hoang kỵ lấy đánh tơi bời, cũng quá thô tục!

Một câu không chỉ có đem Kim Dương vết sẹo để lộ, càng làm cho Nặc Lan sắc mặt xuất hiện xấu hổ, nàng trừng mắt về phía Thần Minh, nói: "Đây chính là hạ giới nữ tu sĩ sao? Lời nói thô tục, có phải hay không hành vi cũng sẽ rất dã man?"

"Thế nào, cảm thấy chói tai rồi? Trong lòng không muốn đừng đẩy cho người, ngươi mở miệng châm chọc hạ giới, đối với chúng ta khinh miệt lúc, phải chăng đổi vị suy nghĩ qua?" Thần Minh cười nhạt.

Sau đó, nàng tiến thêm một bước bổ sung, tương đương có khiêu khích tính, nói: "Không phục, tới, để Hoang cùng ngươi một trận chiến, cam đoan năm trăm chiêu bên trong áp chế ngươi, cũng đánh ngươi ba tơi bời ngừng lại!"

Thạch Hạo mắt trợn trắng, đây không phải chủ động kéo hắn xuống nước à, vô duyên vô cớ bị người hận.

Nặc Lan hung hăng nhìn chằm chằm Thần Minh, sau đó đột nhiên cười, cũng không tức giận, nói: "Cũng thế, cùng ngươi một trận chiến, giống như

khi dễ ngươi, cho nên ngươi chuyển ra cái này nhân tộc thiếu niên, bất quá, ngươi suy nghĩ nhiều, ta cũng không phải Kim Dương, ta nếu là xuất thủ, không có mấy người nhận ở!"

Thạch Hạo một trận lộ ra kinh ngạc, cái này mi tâm có một nốt ruồi son thiếu nữ áo lam cũng quá tự phụ đi, Lam Bảo Thạch mắt to bên trong lại mang theo như vậy một sợi chiến ý.

Nàng thật đúng là muốn động thủ?

Khó được chính là, ở đây mấy người, tỉ như người trong cuộc Kim Dương cũng không nói thêm gì, không phản đối, có thể thấy được cái này tên là Nặc Lan thiếu nữ xác thực rất mạnh.

Cùng đi Thạch Hạo bọn hắn tới nơi này cùng sở hữu năm tên nam nữ trẻ tuổi, Kim Dương, Bạch Khổng Tước tiên tử, áo tím người trẻ tuổi Hoắc Phất Đô, mắt màu lam thiếu nữ Nặc Lan, chỉ có cái cuối cùng thanh niên nam tử tương đối trầm mặc, chưa từng nhiều lời, bị không biết.

Trước kia, bọn hắn đều bị sương mù bao phủ, không muốn lộ chân thân, ghét bỏ hạ giới sinh linh, Thạch Hạo chỉ thấy được Bạch Khổng Tước tiên tử cùng Kim Dương chân thân, hiện tại Hoắc Phất Đô cùng Nặc Lan cũng rốt cục lộ ra chân dung.

Bất quá, đều là bởi vì có chút đối lập bố trí, ngôn ngữ giao phong kích thích, bọn hắn đánh xơ xác Tiên Vụ, lộ ra gương mặt.

"Răng rắc!"

Nhưng vào lúc này, Thạch Hạo tại bên bờ vực lấy tay chấn khai đất đá, rút lên một khối hình bầu dục màu đen thạch nhanh.

Nó rất cứng rắn, chung quanh đất đá cũng nứt ra, nó vẫn còn kiên cố không hỏng, mặc kệ Thạch Hạo ngón tay phát sáng, đều rất khó đánh gãy.

Đây là rất không giống bình thường sự tình, đến hắn cảnh giới cỡ này,

ngay cả ngôi sao đều có thể tay không xé nứt thành hai nửa, huống chi là một khối đá?

"Ta cảnh cáo ngươi, đừng ở chỗ này lỗ mãng, muốn cẩn thận một chút." Kim Dương mở miệng, bởi vì thua với Thạch Hạo, trong lòng của hắn hiện tại vẫn là rất không thoải mái, mang theo lãnh ý.

Ầm ầm!

Thạch Hạo bàn tay phát sáng, vận dụng một loại đại thần thông, đem khối đá này đánh rách tả tơi, bộp một tiếng, nó như trứng gà nứt thành bốn mảnh.

Sưu sưu sưu...

Hoắc Phất Đô, Nặc Lan, Bạch Khổng Tước tiên tử bọn người, từng cái từng cái nhanh chóng như thiểm điện, cực tốc lùi ra ngoài, rời xa nơi đó.

Tam Tạng, Thần Minh gặp bọn họ như thế, cũng đều rút lui.

Chỉ có một cái người trong cuộc Thạch Hạo, bàn tay phát sáng lúc, bị một cỗ cự lực hấp thụ ở, thần sắc hắn khẽ biến, rống to một tiếng, pháp lực bành trướng, tế ra bảo thuật, đếm loại thần thông dung hợp lại cùng nhau, lúc này mới chấn khai, nhanh chóng lùi về phía sau.

Oanh!

Một cỗ ngang ngược khí tức đập vào mặt, một cái đầu lâu, mọc đầy lông đỏ, mở ra miệng lớn dính máu, trực tiếp cắn nát hư không, để Thạch Hạo đất lập thân sụp đổ.

Nó mang theo một cỗ Man Hoang khí tức, phá lệ xa xăm, phảng phất từ tiền sử xuất thế, tránh thoát đến nơi đây.

Rống!

Rống to một tiếng, chấn động phiến khu vực này, Tiên khanh đều đang

run rẩy, chung quanh rất nhiều cự thạch đều ngã xuống, mặt đất rung động ầm ầm.

Cách đó không xa, một ít thân ảnh nhanh chóng mà đến, khối khu vực này có không ít người đang tìm cơ duyên, chỉ bất quá sân bãi quá lớn, từng người phân tán xa xôi. Mà bây giờ động tĩnh của nơi này thực sự lớn, rước lấy chung quanh tu sĩ.

Viên này đầu có chút giống sư tử, tóc mai chờ là xích hồng sắc, nhưng mảnh nhìn căn bản không phải sư tử, chỗ tương tự chỉ là nắm giữ sư tóc mai.

Đây là một cái quái vật, bồn máu miệng rộng thôn thiên, đột nhiên tăng vọt, lập tức cùng sơn nhạc lớn như vậy, cả viên đầu như một tòa Thái Cổ Đại sơn trấn áp ở chỗ này.

Cái này khiến cực tốc lui lại Thạch Hạo trợn mắt há hốc mồm, vừa mới bất quá là đánh rách tả tơi một khối dài hơn một trượng tảng đá, làm sao lập tức nhảy ra như thế một cái quái vật khổng lồ?

Nó chỉ có đầu, cổ nơi đó máu chảy đầm đìa, không có thân thể.

Nó uy thật vô cùng đáng sợ, đầu dâng trào, để hư không sụp đổ, miệng lớn dính máu mở ra về sau, phảng phất có thể thôn phệ vạn vật.

Nơi xa, một ít ngọn núi đột ngột từ mặt đất vụt lên, hướng trong miệng nó bay đi, còn có một chút mỏ kim loại nóng chảy, hóa thành kim loại dịch, trở thành dòng sông, cũng hướng trong miệng nó chảy xuôi.

"Cái này... Quái vật gì?" Thạch Hạo động dung.

Nếu không có hắn lui đầy đủ nhanh, hậu quả khó liệu.

"Người trẻ tuổi, ngươi nên may mắn, như thế hành sự lỗ mãng sau còn có thể sống sót." Một người trung niên đáp xuống trận, nói như vậy nói.

Bạch Khổng Tước tiên tử, Hoắc Phất Đô, Nặc Lan cũng đi lên phía

trước, bởi vì viên kia màu đỏ lông tóc nồng đậm hung thú đầu cũng không truy kích.

"Còn tốt, nó chỉ là một cỗ huyết khí, không phải chân chính nhục thân, bằng không thì chú định sẽ có một trận huyết chiến." Hoắc Phất Đô nói ra.

Bạch Khổng Tước tiên tử giải thích, tương đối mà nói, nàng coi như thái độ không sai, không có đặc biệt xem thường hạ giới sinh linh.

"Ta mới nói, nơi này có tạo hóa, cũng rất nguy hiểm, Tiên khanh bên trong một ít trong viên đá phong có cái gì, có chút là Đế lạc thời đại sản phẩm."

Dựa theo Bạch Khổng Tước tiên tử nói, ở chỗ này không thể lỗ mãng, vạn vừa mở ra ra một ít tàn phá pháp thể, có thể sẽ có Thi Sát tiết ra ngoài, hình thành "Ma tai".

Thạch Hạo coi như may mắn, tảng đá kia bên trong chỉ có một đoàn nhỏ huyết khí phong tại trong đá, cũng không phải là đại hung vật chất.

"Như thế yêu tà?" Thạch Hạo lộ ra sắc mặt khác thường.

Có cái này chờ địa phương, Tiên Vực đại lão hẳn là san bằng mới đúng, Thạch Hạo nói ra nghi hoặc.

"Không động được, cái này sâu dưới lòng đất có nhiều thứ không thể động, duy trì nguyên trạng tốt nhất, ngược lại là tiểu bối có thể tới này tìm kiếm cơ duyên." Trung niên nhân giải thích, cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, bởi vì đây là thường thức, thiếu niên này làm sao không hiểu?

"Bọn hắn là hạ giới sinh linh." Kim Dương mở miệng, cũng tiến thêm một bước làm ra giải thích.

Trung niên nhân thái độ trực tiếp liền trở nên lạnh, xoay người rời đi, cũng không tiếp tục nhìn Thạch Hạo một chút, lại thân thể phát sáng, đang thi triển kỳ ảo tịnh hóa chính mình.

Vậy chờ bộ dáng, để Thạch Hạo thật muốn một đế giày lắc tại trên mặt hắn, thế mà như thế ngại ngoại giới tu sĩ!

"Nơi tốt a nơi tốt!" Lâu không nói chuyện Tam Tạng mở miệng, cũng liên tục gật đầu, đối với nơi này tán thưởng.

Liền là Thần Minh cũng cười, rất ngọt, nhất tiếu khuynh thành, gót sen uyển chuyển, phong thái tuyệt thế, ở chỗ này cẩn thận tìm kiếm lấy cái gì.

Thạch Hạo trong lòng khẽ động, hai người kia là Hoàng kim táng sĩ, chẳng lẽ nói nơi này đối bọn hắn là phúc địa?

"Tam Tạng huynh, một hồi giúp ta tuyển tảng đá, để Tiên Vực người nôn mấy ngụm máu." Thạch Hạo truyền âm.

"Không có vấn đề, ta hết sức thử một lần, bất quá ta cảm thấy Hoang huynh càng hẳn là tin tưởng cảm giác của mình, có lẽ ngươi tự thân thật có thể tìm được cái gì kinh văn Đế lạc thời đại." Tam Tạng nói ra.

Hắn tiến thêm một bước truyền âm, nói: "Ta giống như nghe Táng vương đề cập qua, cái gọi là Đế Lạc tuế nguyệt, chân kinh vô giá!"

Lời nói này phân lượng cực nặng, đến Táng vương tán thưởng, cái kia là bực nào kinh văn!?

Thời đại kia, có thể được xưng "Kinh" cổ thư, tuyệt đối là chí bảo.

"Ai, ta thật hy vọng có thể mang đi chút thứ không tầm thường, để bọn hắn xoắn xuýt cùng đau lòng một hồi, từ đó đi ra Tiên Vực đi tìm chúng ta." Thạch Hạo nói ra..

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1609: Hư Không Tiên Kim Bia

Thân là Hoàng Kim Táng Sĩ, quanh năm chôn sâu dưới đất, đối với dưới đất các loại khoáng vật chờ nhạy cảm nhất, hiện tại Tam Tạng nhắm hai mắt lại, đang yên lặng cảm ứng.

Thần Minh thì đi mấy bước, về phía trước mà đi, đều nhanh theo bờ hố trên vách đá hạ xuống.

Nơi xa, rống to một tiếng, viên kia sơn nhạc cao đầu lâu nổ tung, màu đỏ lông tóc bay lượn, nhưng cuối cùng là té ngã đầu lâu cùng nhau hóa thành mưa máu, đến đây tán hết.

Nó chẳng có cái gì cả còn lại, trước kia nuốt trọn ngọn núi, kim loại nóng chảy sau chất lỏng rơi xuống trên mặt đất.

"Có điểm cổ quái." Tam Tạng mở miệng, hắn không có thụ cái đầu kia ảnh hưởng, như trước nhắm con ngươi, loại trấn định này tư thái để cho Hoắc Phất Đô, Nặc Lan đám người kinh dị.

Thân là Táng Sĩ, đối với thổ thạch chờ cũng không phải như vậy nhạy cảm, không có phát hiện trọng đại.

Hắn chẳng qua là cảm thấy nơi này rất kỳ quái, hết thảy đều là cắt đứt, phảng phất loại này tảng đá bị che đậy thiên cơ, khó mà chân chính tra xét tinh tường.

Tam Tạng biết, bình thường thăm dò căn bản vô dụng, nhìn không thấu những thứ này tảng đá.

"Không cần uổng phí khí lực, thấy những thứ kia màu đen hòn đá sao, có khả năng tắm gội qua loại nào đó máu, mà những thứ kia màu vàng nhạt tảng

đá thì có thể là cường giả da thịt hóa thành, Đế lạc thời đại đồ vật há là dễ dàng như vậy nhìn thấu." Kim Dương lạnh lùng nói.

Tam Tạng không nói. Thần Minh cười nhạo, nàng cũng không tin tưởng lời như vậy, dựa theo nàng lý giải, cái chỗ này phát sinh qua một chút kịch chiến, bị phong ấn qua mới là thật.

"Ầm!"

Thần Minh đầu tiên ra tay, theo trên vách đá nắm lên một tảng đá, chỉ có cối đá lớn như vậy, không phải cực kỳ to khổng lồ, vận chuyển Pháp lực, sẽ phải chấn nứt.

"Cẩn thận một chút, qua bên kia!" Bạch Khổng Tước Tiên tử kiến nghị.

Tại cách đó không xa, có một tòa lục mang tinh tế đàn, là lấy tảng đá xây mà thành, mang theo thương tang phong cách cổ, đây là một tòa cực kỳ cổ xưa pháp trận, nhưng hoàn hảo không chút tổn hại.

"Nói cho nàng biết làm chi!" Nặc Lan bất mãn, cái trán về điểm này nốt ruồi son phát sáng, oánh oánh rực rỡ, đối với Thần Minh địch ý đậm.

Tiên Khanh rất không bình thường, có một số trong tảng đá uẩn kỳ dị vật chất, có thể hóa thành Hung thú, quái vật chờ, càng là có một chút trong tảng đá uẩn tàn phá pháp thể, là cổ đại sinh linh lưu lại, một khi tiết ra ngoài, có thể hóa thành sát khí, hủy diệt sinh cơ.

Nghiêm trọng thời gian, sẽ tạo thành Ma họa.

Vì vậy, tại Tiên Khanh xung quanh có một chút pháp trận, đều là đại năng bố trí, có phi thường cường đại tinh lọc tác dụng.

Thần Minh cũng không có bướng bỉnh, rất là hiền lành, nghe theo kiến nghị, đem kia nhanh tảng đá thả vào trong trận pháp.

Nàng vận dụng Pháp lực, đem chi chấn nứt.

"Răng rắc!"

Hòn đá nứt ra, từ đó dò ra một cái móng vuốt, là bằng đá, mang theo màu vàng đất quang mang, một trảo hướng Thần Minh chộp tới, phi thường đột nhiên.

Coong!

Thần Minh phản ứng nhanh chóng, kết pháp ấn, đánh vào kia cái móng vuốt trên, ngoài ý liệu cứng rắn, kia chỉ thú trảo chưa vỡ, một đạo ánh sáng vàng từ trong đá lao ra, cực tốc công kích Thần Minh.

Đó là một cái sinh vật!

Thần Minh kinh dị, động tác tuy rằng ưu mỹ, thoạt nhìn nhẹ nhàng, nhưng là mỗi một lần đều huy động ra hạo hãn Pháp lực, đem con Hung thú kia đánh bay.

Sưu!

Này như là chó đất, thân thể không lớn, chỉ có dài hơn ba thước, nhưng là tốc độ cực nhanh, hóa thành một đạo ánh sáng vàng ở chỗ này hung hãn xuất kích.

Số đánh sau, nó bị thua thiệt, trực tiếp viễn độn, chui vào trong đất đá.

"Đây là Thạch Thú sao?" Thạch Hạo hỏi.

Vừa tới nơi này thời gian, Khổng Tước Tiên tử liền từng đề cập, nơi này có cơ duyên, càng có hung hiểm, nơi này tồn tại Thạch Thú, một cái không chú ý tựu khả năng sẽ bị nó ăn tươi.

"Liền chạy như vậy?" Thần Minh vẻ mặt không lành.

"Thấy đủ đi, đây chính là Thạch Thú, động một tí liền thương tính mạng người, hoàn hảo ngươi gặp phải chẳng qua là một con chó đất, hóa thành Bất Tử Điểu, Cự Thú chờ, không phải có thể sẽ trực tiếp muốn tính mạng của

ngươi." Kim Dương nói.

Mặc dù có chút địch ý, nhưng hắn vẫn là nói.

Nhất là, Bạch Khổng Tước Tiên tử ở bên bổ sung vài câu, để cho Thạch Hạo bọn họ đại khái lý giải đó là vật gì.

Cái gọi là Thạch Thú, cực kỳ kỳ dị, từng trải qua xuất hiện rất nhiều chỉ, xuất thế liền thương người, nhưng sẽ không lưu lại bên ngoài thời gian rất lâu, sẽ cực tốc chui vào Tiên Khanh trong.

Có người hoài nghi, cái hầm kia cuối có phải là hay không sào huyệt chỗ.

Bất quá, cũng có đại cao thủ từng nói, sở hữu Thạch Thú mặc kệ mạnh yếu, cũng chỉ là Khôi Lỗi Thú, bị thai nghén ở trong đó ý chí chi phối, chân chính căn nguyên tại Tiên Khanh trong.

Thạch Thú xuất thế sau một thời gian ngắn, thân thể ấy liền vô dụng, ý chí thoát ly, vẫn sẽ chọn chọn khối tiếp theo kỳ thạch tiếp tục ôn dưỡng sợi kia ý chí.

Có người từng phỏng đoán, này Tiên Khanh dưới có bất diệt ý chí.

Còn có người nói nơi này là một cái Phần Khanh, nói cách khác dùng cái gì trong đá bao vây lấy tàn phá pháp thể, đều là cổ đại đại chiến lưu lại, chết đi cường giả bị chôn ở chỗ này.

"Mượn thể dựng dục thần thức, ôn dưỡng tự thân ý chí, đây là muốn lột xác, vẫn là trọng sinh tiến hóa?" Thần Minh hoài nghi.

Thâm nhập hơn nữa bí mật, Kim Dương, Bạch Khổng Tước Tiên tử liền không nói nhiều.

"Tìm được, chính là nó!" Tam Tạng mở mắt, hắn nhảy xuống Tiên Khanh, tại bên dưới vách đá bên trăm trượng nơi xa, mang lên một tảng đá,

dẫn theo đi lên.

Đây là một khối không tính lớn tảng đá, chỉ có ba thước vuông vắn, thả đến tinh lọc trên tế đàn sau, Tam Tạng cực kỳ quả quyết dùng đại thần thông phát lực, đem chi chấn nứt.

"Đây là..."

Một sát na, người ở chỗ này đều ngây dại, chính là nơi xa tìm cơ duyên những sinh linh khác cũng đều bị chấn động, bay nhanh vọt tới.

Hòn đá nứt ra sau không có nguy cơ, chỉ có tường hòa khí.

Quang tràn màu, từ bên trong lao ra một khối kim loại bia, rất nhỏ, chỉ có dài bằng lòng bàn tay, nhưng là lại hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Tiếng kinh hô, còn có sát khí đồng thời bắn ra, một số người muốn tranh đoạt!

"Hư Không Tiên Kim Thư!"

Hoắc Phất Đô thất thanh, gọi tên.

Đây là một khối Hư Không Tiên Kim, bị người đúc thành lớn chừng bàn tay một khối tiểu bia, phóng thích thần hà, nó giá trị liên thành.

Đây là Tiên kim, có thể đúc vô thượng Pháp Khí, Chân Tiên đều chưa chắc có thích hợp bản thân tài liệu luyện khí, thứ này tuyệt đối coi như là đỉnh cấp tài liệu.

Đương nhiên, hiện tại mọi người chú ý không phải nó chất liệu, mà là hình thể, đây chính là một khối bia a.

Thứ này, tại Đế rơi niên đại là kinh thư thể hiện, truyền thừa đều là khắc tại trên bia, nhất là Tiên kim đúc thành bia, kia càng là chí bảo.

Có lẽ là... Một bộ kinh văn!

Ở cái kia tuế nguyệt, bị gọi kinh văn đồ vật, là truyền thừa vô thượng, là chí bảo.

Nguyên do, khi nhìn đến Hư Không Tiên Kim đúc thành tiểu bia sau, sở hữu người đều hô hấp dồn dập, ánh mắt đỏ.

Cho dù là tại Tiên Vực, thứ này cũng đáng giá tranh đoạt, vì thế sát phạt.

Cứ nghe, trong Tiên Vực một vị đại lão, một cái bất bại thần thoại, tại lúc còn trẻ liền từng ngoài ý muốn được đến một khối Tiên Kim Bia, trên có vô thượng kinh văn, hắn vì vậy mà quật khởi, sau cùng nhìn xuống thiên hạ.

Đương nhiên, hắn khối kia bia không phải từ nơi này lấy được.

Lúc này, Tam Tạng lại có thể tìm được như thế một khối Tiên Kim Bia, sao không cho người chung quanh chấn động, vì đó muốn điên cuồng.

"Các ngươi còn muốn đoạt hay sao?" Tam Tạng một thanh tóm vào trong tay, nhìn mọi người, hắn trận địa sẵn sàng đón quân địch.

"Giao ra!" Hoắc Phất Đô trở mặt tại chỗ.

"Hắc, thứ này ngươi mang không đi!" Nặc Lan cũng như vậy cười lạnh nói.

"Là sao, một khối Tiên kim tuy rằng báu vật, nhưng cũng không đến mức trở mặt nhanh như vậy đi, không thể uyển chuyển một chút sao?" Tam Tạng nói qua, giơ giơ lên trong tay kim loại bia.

"Hả?" Hoắc Phất Đô sắc mặt trở nên cứng.

Nặc Lan cũng ngạc nhiên, lửa nóng ánh mắt có một số ngốc trệ, biểu tình đọng lại ở nơi nào.

"Không có chữ, là phôi thô!" Kim Dương thất thanh kêu lên, mang theo thất lạc cùng tiếc nuối, đồng thời còn có một số thoải mái.

Nói cách khác, vì thế có thể sẽ gặp phải một hồi gió tanh mưa máu.

Khối này kim loại bia mới đúc được, nhưng còn không có khắc chữ, là một khối phôi thô, cũng không phải Đế Lạc Tuế Nguyệt trân quý nhất cùng khó gặp kinh thư.

Một mảnh tiếng thở dài, mọi người rất thất vọng.

"Tại khu vực này, từng khai quật qua thạch thư phôi thô, còn có mộc thư phôi thô, cũng chỉ là mới vừa khắc thành thân bia, còn không có viết xuống truyền thừa. Ai! Nghĩ không ra, hôm nay liền Tiên Kim Thư phôi thô đều xuất hiện." Có người dám than thở.

"Tiểu hữu, có thể hay không cho ta mượn xem một chút?" Lúc này, trước kia rời đi tên trung niên nhân kia lại xuất hiện, lúc này đây tuyệt không ghét bỏ hạ giới sinh linh, không sợ bị "Ô nhiễm", hắn đòi Hư Không Tiên Kim Bia quan sát.

Tam Tạng chần chờ, nhưng vẫn là đưa tới, cũng không muốn ở chỗ này khai chiến.

Người trung niên cẩn thận cảm ứng, chăm chú quan sát, đem khối này dài bằng lòng bàn tay kim loại bia nhìn thấu, khẽ than thở một tiếng, trả lại cho Tam Tạng.

Rất nhanh, một lão giả xuất hiện, Pháp lực hùng hồn, sâu không lường được, lượn lờ Tiên khí, lần nữa tra xem Hư Không Tiên Kim Bia!

Cực kỳ rõ ràng, một khối phôi thô xuất hiện, kinh động phụ cận một chút nhân vật không tầm thường, trước tiên chạy tới nơi này tra xem.

"Đáng tiếc a!" Hắn chỉ nói ba chữ này, sau đó tại nguyên chỗ lưu lại một sợi tiên quang, hư không tiêu thất.

Đến tận đây, không ai đang dò xét, bởi vì, lão nhân kia tra xét sau, đã có thể xác định, đích thật là phôi thô, không có khắc xuống kinh văn.

"Đế lạc thời đại kinh văn, được xưng vô giá chí bảo, đáng tiếc, không có cơ duyên kia." Chính là Tam Tạng mình cũng than thở, mang theo tiếc nuối.

Nhưng là, hắn cũng biết đủ, tối thiểu đây là một khối Tiên kim, có thể đúc thành bảo liệu.

"Tam Tạng huynh, giúp ta chọn khối tảng đá đi." Thạch Hạo mở miệng.

Tam Tạng cười khổ, nói: "Ta đánh giá cao tự mình, nơi này tảng đá không bình thường, chính là thân là Hoàng Kim Táng Sĩ cũng xem không cho phép, ta vừa mới hoàn toàn là dựa vào cảm giác chọn vật liệu đá."

Bạch Khổng Tước Tiên tử gật đầu, nói: "Không sai, ở chỗ này hoàn toàn bằng cơ duyên, thần thánh đồ cổ luôn luôn là thân cận người hữu duyên, nên nó khai quật thời gian thì sẽ hiển hiện, chớ cưỡng cầu."

Tại quá khứ, đích thật là như vậy.

Thần Minh một phen tìm kiếm, kết quả không thu hoạch được gì, điều này làm cho hắn bực mình, thân là Hoàng Kim Táng Sĩ lại có thể tại trong đất đá không phát hiện được cơ duyên.

Thạch Hạo nhắm hai mắt lại, cũng muốn xem thử một chút cái gọi trực giác, tự mình là hay không có cơ duyên.

"Hả?" Trong lòng hắn cả kinh, thật chẳng lẽ cùng duyên phận có quan hệ, đích xác cảm ứng được một tảng đá bất đồng, có loại kỳ dị cảm giác.

Giống như là... Tay hắn cầm Đại La Kiếm Thai thời gian ảo giác.

Thạch Hạo lúc này trong lòng chính là chấn động, phảng phất cảm nhận được Đại La Kiếm Thai chân chính lúc bộc phát một sợi khí tức, khi đó, không có gì ngoài thần thánh bên ngoài, còn có thể có máu trôi lỗ, tràn qua rất nhiều mộ cổ, có một người ngồi ở đồng quan trên.

Kiếm thai lúc bộc phát, không chỉ có người Phi Tiên, kèm quang vũ, số

rất ít thời gian còn có thể tái hiện thành phiến Táng Địa bị huyết thủy tràn qua cảnh tượng.

Một sợi tương tự khí tức, chỉ dẫn Thạch Hạo đi tới một tảng đá trước, bất quá một người cao mà thôi, yên tĩnh đứng sừng sững.

"Trong này có cái gì?" Thạch Hạo trong lòng phi thường chấn kinh, cùng Kiếm thai tương cận đồ vật, hoặc nói là tương tự Cổ Khí sao?

Cũng có lẽ là cùng thời đại đồ vật!

Điều này làm cho Thạch Hạo càng phát kinh hãi, Đại La Kiếm Thai như thế xa xưa sao? Tồn thế năm tháng rất dài!

"Mở!" Thạch Hạo hét lớn, đem tảng đá đưa tế đàn nơi đó sau, vận dụng đại thần thông, muốn chấn nứt khối đá này.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1610: Chí Bảo

Coong!

Tia lửa văng gắp nơi, tảng đá kia so với thần thiết còn cứng rắn nhiều lần, đánh Ma Thành binh khí, hẳn là bí bảo.

Điều này khiến người ta tương đương ngạc nhiên, làm sao sẽ như vậy cứng, nhìn dáng dấp này Nhân tộc thiếu niên hẳn là vận dụng đại thần thông, có thể vẫn không có đánh tan.

"Có phải là một trận chiến bên dưới tổn thương bản nguyên, Pháp lực khô héo, thân thể trọng thương, không được mà nói cũng đừng miễn cưỡng." Nặc Lan mỉm cười, mang theo xem kỹ mùi vị, nhìn Thạch Hạo, còn có như vậy một tia khiêu khích vẻ.

Kim Dương cũng nhìn về phía Thạch Hạo, lộ ra thần sắc khác thường, hắn ước ao Thạch Hạo thật sự bị thương mới dẫn đến tình huống này phát sinh, như vậy sẽ làm hắn có chút tâm lý an ủi.

Dù sao, một trận chiến bên dưới, hắn bị thương nặng, nếu như cái này đến từ Hạ giới Nhân tộc thiếu niên không việc gì, thực sự để hắn càng ngày càng kìm nén lửa.

"Ai, bị ngươi đoán đúng, tu vị bị hao tổn, quên đi, khối đá này ta liền chịu trở về đi thôi, tìm cơ hội chậm rãi cắt ra, nói thế nào cũng là xem như là từ Tiên vực mang về đồ vật, làm một người vật kỷ niệm." Thạch Hạo nói rằng.

Hắn muốn đem tảng đá mang đi, không muốn ở chỗ này đánh nát, lo lắng bị Tiên vực người "Tiệt Hồ", vừa nãy Hư Không Tiên Kim Bi xuất thế, nhưng là rước lấy một chút cường giả siêu cấp.

"Ta giúp ngươi chém ra đi." Bạch Khổng Tước tiên tử miệng cười xán lạn.

Thạch Hạo không nghĩ tới, cái này vẫn vẫn tính hiền lành thiếu nữ mở miệng, ngăn cản hắn mang đi.

"Không cần!" Thạch Hạo cười nói, biểu đạt cám ơn, cũng xưng chỉ có mình cắt ra mới có ý nghĩa nhất.

"Đừng khách khí, ta đến!" Nặc Lan mở miệng, nàng thẳng ra tay, ầm một chưởng hạ xuống, Càn Khôn chấn động, sức mạnh lớn đến kinh người.

Răng rắc một tiếng, hòn đá rạn nứt, cũng đứt thành hai đoạn.

Này mi tâm có một nốt ruồi son thiếu nữ Pháp lực mạnh mẽ, giơ tay liền đánh văng ra khối đá này, tất cả mọi người đều tránh mắt quan sát.

Chính là Thạch Hạo mình cũng trong lòng nhảy rộn, hắn biết. Này trong đá hẳn là có đồ vật, vừa nãy cũng là bởi vì như vậy, mới cố ý lưu thủ không muốn trước mặt mọi người xé rách tảng đá.

Nhưng mà, vượt khỏi dự đoán của mọi người, không, trong đá không có gì. Liền cái gọi là tinh lực, tàn tạ pháp thể chờ đều không có.

"Ai, ta Tiên Kim Cổ Bi kinh văn liền như thế bị ngươi làm không còn." Thạch Hạo khẽ than thở một tiếng, đây đương nhiên là cố ý, những người khác cũng biết.

"Quên đi, lưu cái kỷ niệm, tan nát cũng mang đi." Nói tới chỗ này, hắn bắt đầu thu thập.

"Chậm!" Chỉ là. Tiên vực này vài tên người trẻ tuổi một cái so với một cái cẩn thận, không có một chút nào bất cẩn, như trước không chịu buông tha, tử y người thanh niên trẻ Hoắc Phất đều muốn ra tay.

Thạch Hạo trong lòng cảm giác nặng nề, xem ra là tránh thoát không đi.

Việc đã đến nước này, hắn khoát tay áo một cái, bày tỏ muốn mình tự mình ra tay.

Đứt thành hai đoạn tảng đá, tràn đầy vết rách. Từ lâu rạn nứt, trong đó trọng đại một khối còn có dài hơn ba thước.

Thạch Hạo tuyển chọn nó. Cẩn thận quan sát, cẩn thận từng li từng tí một phát lực, răng rắc một tiếng, nó chậm rãi nứt ra. Phát ra một tia một tia sương mù màu đen.

Đồng thời, còn có một loại mục nát mùi vị, khiến người ta cau mày.

Làm một tia nồng nặc sương mù bay ra giờ, ở đây mấy người tất cả đều rút lui, quả đoán tránh đi ra ngoài.

Bởi vì, loại này khói đen cùng tinh lực đều là nguy hiểm đồ vật, hơi một tí sẽ phát sinh ma tai, có thể là cực kỳ nguy hiểm vật chất.

Chính là Thạch Hạo mình cũng là trong lòng chìm xuống, vật này cùng mới nghĩ tới không giống nhau, căn bản không phải cái gì chí bảo, lại có mục nát mùi vị.

Một đống đá vụn bóc ra, ở trong đồ vật lộ ra chân thân.

Đồng thời khói đen tản ra, ** mùi vị trở thành nhạt.

Mấy người đều đi tới gần, xem xét tỉ mỉ, còn Tam Tạng còn có Thần Minh càng là con mắt đều không mang theo trát động, nhìn chằm chằm vật này, vô cùng xuất thần.

"Xì." Nặc Lan cái thứ nhất nở nụ cười, nhánh hoa run rẩy, mi tâm một nốt ruồi son càng là phát sáng, thân thể rung động, như trong gió thần liên giống như.

"Này cũng thật là một cái chí bảo, ghê gớm, đáng giá nắm giữ, cùng ngươi rất xứng đôi." Nặc Lan cười nhạo.

Kim Dương mấy người cũng đều lộ ra sắc mặt khác thường, mang theo lạnh nhạt nụ cười, bọn họ yên tâm, không phải cái gì chí bảo.

Tam Tạng cùng Thần Minh liếc mắt nhìn nhau, sau đó lại nhìn phía Thạch Hạo, thần sắc phức tạp. Tam Tạng vỗ vỗ Thạch Hạo bả vai, nói: "Quay lại ta giúp ngươi tuyển tảng đá."

"Ngươi không phải nói, ngươi cũng nhìn không thấu sao, đến bằng cảm giác của chính mình." Thạch Hạo mặt tối sầm lại nói rằng.

Hắn quả thực khó có thể tin tưởng được, trong tảng đá đồ vật quá kỳ hoa, một đoạn kiếm gỗ... Nát bét rồi!

Đặc biệt là, bất luận nhìn thế nào đều là cho vài tuổi hài tử Khải Mông dùng, kiếm không chỉ có tiểu, hơn nữa tạo hình non nớt, tuyệt đối là vì là hài đồng chuẩn bị.

Tồi tệ nhất chính là, nát bét rồi, hơi hơi một đụng vào, đều sẽ hướng phía dưới đi gỗ mục đầu bột phấn.

Chuyện này... Ai phong ấn?! Thạch Hạo muốn chửi má nó, quá làm người tức giận, hãy cùng trò đùa dai giống như, trào phúng hậu nhân.

Đương nhiên, tiền đề là những tảng đá này bên trong đồ vật thực sự là người vì là phong ấn, không phải vậy, hắn trong lòng mắng to cũng vô dụng.

Rất quá đáng chính là, nó còn đen thui, bẩn thỉu, nhìn kỹ, mặt trên phảng phất còn có tiểu Thủ ấn, là hài đồng thời gian dài nắm luyện kiếm vết tích.

"Như thế nào đi nữa nói cũng là Đế Lạc thời đại đồ vật, là một cái Cổ Khí, bị một ít yêu thích thu thập vũ khí tiền bối nhân vật nhìn thấy nói không chắc xảy ra mấy khối thần nguyên mua lại đây." Nặc Lan trêu chọc.

"Thật vui cổ võ khí đại nhân vật, chính là nắm mấy khối tiên nguyên cầu mua cũng không phải là không thể được." Hoắc Phất đều mở miệng, vẻ mặt thành thật vẻ.

Thế nhưng, bất luận nhìn thế nào, đều cảm thấy là ở trào phúng.

Thạch Hạo hoàn toàn không còn gì để nói, hắn rõ ràng cảm ứng được có một tia cùng Đại La Kiếm Thai tương tự khí tức, làm sao liền làm ra một cái Phá Mộc kiếm?

Lẽ nào cái gọi là tương tự khí tức, thật sự chỉ là bởi vì cùng ra một thời đại sao?

Thạch Hạo không tin tà, cẩn thận nghiên cứu, cuối cùng động thủ, nặn nặn kiếm gỗ, răng rắc một tiếng, không cẩn thận liền nắm nát đi một khối nhỏ, lạc ở trên mặt đất.

Tam Tạng một mặt đau lòng dáng vẻ, nói: "Cẩn thận một chút, như thế nào đi nữa nói cũng là đồ cổ, đừng giày xéo."

"Liền ngươi cũng khí ta đúng không?" Thạch Hạo muốn đánh người.

"Trước tiên thu đi, nói không chắc chính là một cái chí bảo đây, một lúc hấp thu đầy đủ tinh khí đất trời, trong nháy mắt hóa thành một cái để Tiên Vương đều đỏ mắt Kiếm Thai! Dầu gì, truyền thừa nhà ngươi oa!" Thần Minh nói rằng.

Thạch Hạo mặt tối sầm lại, có như vậy an ủi người sao? Một cái phá kiếm, trực tiếp ném xuống coi như rồi!

Bỗng nhiên, tiên quang lấp lóe, một cái xem ra năm mươi, sáu mươi tuổi ông lão hiện lên, điều động nồng nặc Tiên khí, đột ngột giáng lâm.

Đây tuyệt đối là một cái Đại Cao Thủ, mang theo xuất trần khí chất, nhưng là cẩn thận đi cảm ứng độ sâu cạn giờ, thì lại dường như đối mặt đại dương cùng Thâm Uyên. Không thể suy đoán, tâm Thần Đô muốn trầm luân.

"Người trẻ tuổi, có thể hay không cho ta mượn xem một chút."Hắn mỉm cười, râu tóc hoa râm, tiên phong đạo cốt.

Thạch Hạo đưa tới, trong lòng kinh ngạc. Tiên vực người quả nhiên rất coi trọng nơi đây, bất kỳ khai quật đồ vật đều sẽ có đại nhân vật tự mình kiểm tra, không chịu buông tha một cái.

Nếu không có nơi này không thể động vào, đáy hố có lớn bí, mà lại dễ dàng xuất hiện không tên sinh vật nguy hiểm, phỏng chừng sớm đã bị người đào hết.

Theo ông lão quan sát, nhẹ nhàng ma sát. Kiếm gỗ trực tiếp lại đứt rời một khối nhỏ, cũng rơi xuống một chỗ mộc bột phấn.

"Lão nhân gia, nhẹ chút, đây là huynh đệ ta chí bảo, tìm nửa ngày phải đến như thế một cái đồ cổ. Rất có kỷ niệm ý nghĩa." Tam Tạng nhắc nhở.

"Tiền bối, kiềm chế một chút, đây chính là thần thánh đồ cổ, làm hỏng không có cái thứ hai. Ngài không đền nổi." Thần Minh cũng nói.

"Khà khà... Ha ha..." Chu vi, Kim Dương, Nặc Lan bọn người bắt đầu cười lớn.

Thạch Hạo một mặt vẻ u oán. Nhìn hai cái Hoàng Kim táng sĩ, người khác bắt ép, trêu chọc cũng là thôi, các ngươi hai cái xem náo nhiệt gì!?

"Có mục nát mùi vị, cẩn thận có không rõ vật chất." Tiên phong đạo cốt lão nhân nói một câu. Bỏ lại kiếm gỗ trực tiếp liền đi, đều không mang về đầu, rất là ghét bỏ dáng vẻ.

Đây tuyệt đối là một vị Chí Tôn, thậm chí là nửa bước Chân Tiên, hoặc là càng mạnh hơn một ít sinh linh, hắn đều như thế tỏ rõ thái độ rồi, kiếm gỗ tự nhiên không có gì ngạc nhiên, Bạch Khổng Tước tiên tử chờ đều không muốn tiếp xúc, không có người nào lại đi kiểm tra, e sợ cho tránh không kịp.

Cuối cùng, cứ việc Tam Tạng rất trượng nghĩa, bang Thạch Hạo ra tay, kết quả vẫn là không có thứ gì khai thác đi ra.

Thần Minh cũng ra tay, kết quả gặp phải một con to lớn thạch thú, suýt

nữa một cái đem Thạch Hạo đầu lâu cắn trúng, tạo thành một trận đại loạn, có Chí Tôn cấp sinh linh tới rồi mới doạ đá lở thú.

"Thời gian gần đủ rồi, các ngươi cũng nên rời đi." Bạch Khổng Tước tiên tử ôn hòa nói rằng.

Hoắc Phất đều gật đầu, nói rõ đây là Tiên vực, bây giờ không thể để ngoại giới sinh linh thường trú, bọn họ nhất định phải rời đi, này không phải bọn họ có khả năng ngốc địa phương.!

Dựa theo bọn họ nói, có thể vào Tiên vực, này đã là cơ duyên to lớn, qua nhiều năm như vậy Tiên vực cánh cửa chưa bao giờ mở ra quá, đây là một việc việc trọng đại.

"Một cái kỷ nguyên tới nay, không người nào có thể tiến vào!"

"Hôm nay cũng không người nào có thể lưu lại!"

Nếu không có Thạch Hạo tâm có lo lắng, hắn thật muốn phá vòng vây, xông vào Tiên vực nơi sâu xa, ngược lại có rộng lớn địa vực đến nay vẫn không có bị Tiên Đạo sinh linh thăm dò quá.

Ngoại giới là hắn cái, có người thân, có bằng hữu, có một ít không bỏ xuống được người cùng sự tình, hắn còn phải phải đi về.

Làm rời đi đôi kia cửa đá giờ, bộ tộc Kim ô tọa trấn trên lâu thành người trung niên sâu sắc nhìn một Nhãn Thạch hạo, trong nháy mắt, tiên quang như điện, bức ép tới.

Thạch Hạo cảm thấy, phảng phất có một tám, chín ngày đè xuống, phải đem hắn nát tan, nhưng hắn chịu đựng, không có ngã xuống.

"Rất lâu không có nhìn thấy như thế cường Nhân tộc thiếu niên, hảo hảo sống sót, hi vọng tương lai còn có có thể nhìn thấy ngươi này một ngày." Kim Ô tộc người trung niên mở miệng.

Hắn để lộ ra một ít tin tức, để Thạch Hạo chấn động!

Nói như vậy, Tiên vực chung quy là sẽ xuất thủ? Bất quá, tựa hồ phải đợi thêm rất nhiều năm, vào lúc ấy, Cửu Thiên còn có thể còn lại bao nhiêu sinh linh?

Trên cửa đá đóng trước, Tiên vực bên trong có một ít cường giả từ lâu lấy ra bí bảo, phóng thích tiên quang, ở tịnh hóa Thạch Hạo, Tam Tạng chờ người đi qua đường.

Trong nháy mắt, ba người đều một trận tức giận, cảm giác chịu đến nhục nhã, Tiên vực tự kiêu tự phụ, bất cứ lúc nào tùy ý có thể thấy được, chính là như thế trực tiếp, xem thường Hạ giới.

"500 năm sau gặp lại, chính là đang khô héo Hạ giới, ta cũng nhất định có thể thành tiên, đi tới xem!" Thạch Hạo nói rằng.

"Xì!"

Nặc Lan, Hoắc Phất cũng chờ người cười nhạo, mang theo xem thường, còn có thách thức.

Ầm!

Cửa đá đóng, liền như vậy cùng Tiên vực ngăn cách.

Dường như nhất mộng, rất nhiều vạn năm không gặp Tiên vực, dĩ nhiên ở hôm nay đã từng mở ra, còn từng đi vào, Thạch Hạo lặng lẽ một hồi, đứng ở chỗ này rất lâu.

"Đi rồi." Thần Minh lắc lắc cánh tay của hắn.

"Ta yêu thích sưu tầm Cổ Khí, này kiếm gỗ đưa ta đi." Thần Minh cười rất ngọt.

"Coi như vật kỷ niệm đi, chính ta lưu lại." Thạch Hạo theo bản năng lắc lắc đầu.

"Một cái kiếm gỗ mà thôi, có cái gì có thể lưu?" Thần Minh lẩm bẩm, rất là bất mãn.

"Hoang huynh, ngươi biết ta là Hoàng Kim táng sĩ, đối với lòng đất đồ cổ khá là cảm thấy hứng thú, ta có thể nắm thần binh lợi khí cùng ngươi trao đổi." Tam Tạng mở miệng.

Thạch Hạo trong mắt lộ ra sắc mặt khác thường, nói: "Đây là chí bảo, ta từ lâu nhìn ra sự bất phàm của nó, trước đây bất quá là cố ý ma túy Tiên vực sinh linh. ngươi lấy cái gì để đổi?"

"Ngươi muốn cái gì?" Tam Tạng hỏi.

Thạch Hạo trong lòng cả kinh, này gỗ mục đầu thực sự là thứ tốt? hắn cũng không có nhìn ra, há mồm lên đường: "Hư Không Tiên Kim Bi."

"Có thể." Tam Tạng không hề nghĩ ngợi, không chậm trễ chút nào gật đầu đáp ứng rồi.

Thạch Hạo chấn động trong lòng, nói: "Một khối bia còn chưa đủ."

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1611: Tam Sinh Dược

Tam Tạng sắc mặt không phải rất dễ nhìn, nói: "Ta liền Hư Không Tiên Kim Bia đều đồng ý trao đổi, ngươi còn nghĩ muốn cái gì?"

Thạch Hạo không nói lời nào, nhìn hắn, hiện tại đã vững tin, thứ này tuyệt đối là giá trị liên thành, hơn nữa đối với Táng Sĩ có tác dụng lớn.

Thần Minh yểu điệu thướt tha, trừng mắt một cái Tam Tạng, nói: "Đáng đời, ai bảo ngươi giành với ta, như thế không thể chờ đợi được, hiện tại tốt lắm?"

"Chỉ đùa một chút, các ngươi cực kỳ cần, ta có thể cho ngươi đám." Thạch Hạo cũng không muốn cùng hai người xích mích.

Hai đại Hoàng Kim Táng Sĩ có thể không là người hiền lành, lúc này nếu là đối địch, không có chỗ tốt gì.

Đương nhiên, cái này cũng được xem hai người thành ý, là hay không đầy đủ thẳng thắn thành khẩn.

"Không phải có ý giấu diếm, nói cách khác, ta cũng sẽ không như thế vội vã với ngươi trao đổi, đơn giản lộ ra sơ hở." Tam Tạng nói, tỏ vẻ chân thành.

"Này đến tột cùng là vật gì?" Thạch Hạo hỏi, hắn tương đối hiếu kỳ, một miệng gỗ mục kiếm mà thôi, lại có thể để cho hai người như thế khát vọng.

Phải biết rằng, tại Tiên Vực thời gian, hắn thế nhưng tự mình tra xét, đều nát vụn rớt cặn, sờ liền đoạn.

Cũng là khi đó, hắn thấy được Tam Tạng không quá bình thường cử

động, lại có thể nhặt lên đoạn rơi trên mặt đất một đoạn nhỏ mộc kiếm.

Cái loại này hoàn cảnh dưới, mấy người khác cùng nhau bắt ép Thạch Hạo, Tam Tạng cử động lộ vẻ rất có ý tứ, phảng phất cũng ở đây theo ồn ào, trêu chọc Thạch Hạo.

Hiện tại xem ra, đây là... Phi thường quý trọng mộc kiếm khối vụn, không đành lòng lãng phí!

"Đây là Tam Sinh Dược, là Táng Địa trong tài năng sinh trưởng ra tuyệt thế đại dược!" Tam Tạng thản nhiên nói ra.

Thần Minh gật đầu, lúc này không hề che giấu, như nước trong veo trong con ngươi bộc phát ra kinh người hào quang, chuyện này với bọn họ tới nói quá trọng yếu.

Trước kia thời gian, Thạch Hạo từng nghe bọn hắn nói về, Tam Sinh Dược có thể nhường cho Táng Sĩ hướng Táng Vương tiến hóa, đối với nên tộc tới nói, là vô thượng chí bảo, siêu việt hết thảy.

Tuy rằng Thạch Hạo hiện tại đoán đến thứ này không bình thường, nhưng là vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới sẽ là Tam Sinh Dược!

Vật này là Táng Sĩ nhất mạch Chí Cao Thần Thánh chi vật. Là trong truyền thuyết đồ vật, có thể gặp không thể cầu, hầu như không người từng thấy, đến về sau đều khiến người ta hoài nghi có từng tồn tại hay không.

Bởi vì. Chỉ từng nghe nói, thủy chung khó gặp!

Bất quá, chỉ cần là Táng Sĩ, một khi tiếp xúc gần gũi, liền có thể xác định nó là không phải Tam Sinh Dược.

Thứ này đối với bọn họ kích thích quá lớn. Có thể nhường cho nên tộc tiến hóa, chỉ là hơi vừa tiếp xúc, trời sinh liền có thể cảm giác được.

Đối với người ngoài tới giảng, Tam Sinh Dược nói như vậy vô dụng!

Chỉ có đối với đỉnh cấp cường giả mới hữu dụng, có thể luyện chế Khởi Tử Hồi Sinh Đan chờ.

Cứ nghe, có vài loại cổ đại trong truyền thuyết đại đan, đều cần dùng đến Tam Sinh Dược, lấy nó là thang.

"Lại có thể đào ra một gốc Tam Sinh Dược!" Thạch Hạo thì thào, quan sát tỉ mỉ trong tay gỗ mục kiếm, này vẻ ngoài cũng quá kém. Suýt nữa đã bị hắn ném xuống.

Thế nào lại là loại này hình thái? Tuyệt không giống như một gốc dược.

Khi Thạch Hạo đưa ra cái nghi vấn này thời gian, Thần Minh còn có Tam Tạng đều ở đây tốn hơi thừa lời, bọn họ nhất trí cho rằng, đây là cổ đại vị nào đó vô thượng đại năng cố ý vì đó.

Người kia hẳn không phải là Táng Sĩ, nhưng là lại biết đây là Tam Sinh Dược, đang nhạo báng hậu nhân, nhất là đang đùa giỡn Táng Sĩ!

Đây là lấy Tam Sinh Dược luyện chế thành, nguyên bản dược thể hẳn là một gốc cây nhỏ, kết quả bị người đánh bóng thành một miệng mộc kiếm!

"Phung phí của trời, không để cho ta biết là cái nào lão vương bát làm thành Kiếm thai. Không phải, ta không phải bới hắn mộ phần không thể!" Thần Minh hung hãn nói.

"Thứ này không biến chất sao?" Thạch Hạo hỏi, bởi vì xé rách tảng đá thời gian, từng có một cỗ mục nát mùi vị. Tuy rằng rất nhạt, nhưng vẫn là nghe thấy được.

Khi nghe nói lời này, hai gã Hoàng Kim Táng Sĩ sắc mặt càng phát khó coi, thậm chí có chút phát đen.

"Ta thật muốn giết lão già chết tiệt kia, một gốc chí bảo đại dược cứ như vậy tùy ý khắc thành Kiếm thai, suýt nữa hủy rớt!" Thần Minh phẫn nộ nói.

"Tuy rằng hơi hơi biến chất. Nhưng còn có thể dùng." Tam Tạng nói, nói cách khác, hắn cũng sẽ không như thế khát cầu.

"Các ngươi cần bao nhiêu?" Thạch Hạo tiến thêm một bước hỏi.

Hai người không giải được, lẽ nào Hoang cũng muốn sao?

Thạch Hạo gật đầu, cực kỳ thẳng thắn, hắn muốn để lại một điểm, có lẽ sau này có tác dụng lớn.

Bởi vì, ở đó cổ mộ như rừng trong Tinh Không, thời gian hỗn loạn, hắn từng nhìn thấy Tào Vũ Sinh cùng một đầu Đại Hắc Cẩu ở nơi nào tìm tòi, đào móc cổ mộ, vì chính là tìm Tam Sinh Dược.

Khi đó Tào Vũ Sinh trên thân mang theo máu, tình cảnh không ổn, muốn tìm Táng Sĩ nhất mạch chí bảo đại dược đi luyện đan, muốn phục sinh người nào.

"Như thế một đoạn mộc kiếm, phân lượng rất đủ, ba người chúng ta có thể chia đều." Tam Tạng gật đầu, thứ này không phải nói càng nhiều càng tốt, lượng nhất định có thể xúc tiến bọn họ tiến hóa.

Này một gốc không có bị phá hư, chưa từng khắc thành Kiếm thai, thật mọc kinh người, đều hóa thành thụ thể!

"Cho ngươi!" Tam Tạng rất sung sướng, đem Hư Không Tiên Kim Bia đưa cho Thạch Hạo, hơn nữa hắn cực kỳ hoài nghi, này kim loại bia không đơn giản như vậy.

Chẳng qua là, hắn tìm hiểu không ra cái gì, đối với hắn tới nói, đây là một mặt vô tự cổ bia.

Thạch Hạo bay qua tới điều tới xem, cũng nhìn không ra dị thường gì chỗ, sau cùng cười cười, nói: "Đại La Kiếm Thai vài thứ kia cũng không có, cái này... Liền khi vũ khí đi."

Hắn suy nghĩ một chút, cực kỳ thuận tay, dài bằng lòng bàn tay, thấy thế nào đều giống như là... Một khối tấm gạch!

"Tương đối thích hợp gõ chủ ý, vỗ gạch đen dùng!" Thạch Hạo thở dài nói.

Hai gã Táng Sĩ không nói.

Thạch Hạo đem mộc kiếm bẻ gãy, trong lúc nhất thời mộc cặn bay loạn.

Hai gã Hoàng Kim Táng Sĩ phi thường kích động, nhưng cũng một trận hãi hùng khiếp vía, đây chính là Tam Sinh Dược, Hoang lại như thế tùy ý.

"Tổ tông, chậm một chút, đừng giày xéo!"

Hai người cẩn thận từng li từng tí, xuất ra mâm ngọc, đón lấy những thứ kia vụn gỗ, không muốn lãng phí dù cho một chút xíu.

Một thanh mộc kiếm, chia làm ba phần!

"Ta dạy cho ngươi một loại Táng thuật đi." Thần Minh mở miệng, muốn dùng cái này trao đổi.

"Nếu là tiến quân Táng Vương đường, những thứ này còn chưa đủ, coi như là một cọc đại nhân quả, tương lai có hậu báo!" Tam Tạng một mặt nghiêm túc.

"Không sai, sau này ngươi như xảy ra vấn đề, ta đi đón dẫn ngươi." Thần Minh gật đầu, đồng dạng trịnh trọng, mang theo trang nghiêm chi sắc.

Thạch Hạo nối dẫn hai chữ đặc biệt mẫn cảm, vừa nghe liền có chút mất tự nhiên, hắn nhìn hai người, nhưng là hai người không nói nhiều.

"Vạn nhất ngươi vẫn lạc, chỉ cần lưu lại một điểm di hài, ta đều có biện pháp đưa ngươi mang vào chôn khu, đem ngươi hóa thành Táng Sĩ." Thần Minh nói.

"Có thể nói điểm cát lợi sao?" Thạch Hạo mắt trợn trắng.

Lại nói, thật bất hạnh vẫn lạc, hắn mới không muốn đi cái gì chôn khu, cùng với hóa thành một đầu thi linh, hắn tình nguyện một chết trăm, nói cách khác, kia tràng diện thật không dám tưởng tượng.

Đồng thời, Thạch Hạo có điểm không giải được, Táng Sĩ không phải trời sinh sao, có thể gây giống, lẽ nào cũng có thể do thi thể diễn biến?

Nghe được nghi vấn của hắn, hai người đều lộ ra vui vẻ.

"Ngươi đối với Táng Sĩ hiểu lầm quá sâu, chúng ta thật là một chủng tộc, mà không chết thi phục sinh. Nhưng là, đối với ngươi báo ân, có thể thi triển thủ đoạn nghịch thiên, giúp ngươi một tay chi lực, hóa thành Táng Sĩ."

"Tâm lĩnh, đừng nữa nâng!"

Khi bình tĩnh trở lại, bọn họ quay đầu lại, cửa đá kia vẫn còn, to lớn mà to khổng lồ, thế nhưng tường thành chờ sớm đã biến mất.

"Ta lại đi vào!" Thạch Hạo than nhẹ, trong truyền thuyết Tiên Vực a, lại có thể từng trải qua đặt chân, chẳng qua là thời gian ngắn ngủi như vậy.

Nếu là Đại trưởng lão ở chỗ này thì tốt rồi, vừa mới như vậy trong nháy mắt, hắn phỏng chừng là có thể đột phá, thành Tiên!

Cửu Thiên hoàn cảnh lớn rất kém cỏi, không cho phép thành Tiên, không có cái điều kiện kia, khốn trụ một chút cái thế anh kiệt.

"Thế nào trở về?" Thần Minh nói.

Điều này khiến người ta phát sầu, lúc tới, những Truyền Tống Trận đó đều là chỉ một phương hướng, nơi đó có đường về?

"Đi hỏi một câu Tiên Vực người?" Thạch Hạo nói, hơn nữa thật bắt đầu nện cự thạch môn.

Đáng tiếc, không hề động một chút nào, không có một chút quang mang.

Cửa đá trấn áp hết thảy, phòng ngự hết thảy, căn bản không thể lay động.

Hơn nữa, bên trong sinh linh cũng sẽ không có bất kỳ cảm ứng, một đôi cửa đá ngăn cách hết thảy!

Trừ phi giống như trên chiếu người kia, có chí bảo tín vật, có thể cho cửa đá lên phản ứng.

"Kiểm tra những thứ này di hài, nhìn một cái bọn họ là hay không có cái gì chỉ dẫn, nhiều người như vậy tới này, vào Tiên Vực vô vọng, luôn sẽ có người lần theo đường cũ đi về."

Bọn họ làm ra loại này phán đoán sau, bắt đầu ở bên ngoài cửa đá tìm kiếm.

Thi thể rất nhiều, to lớn vô biên, một chút hóa thành xương khô, mà có thì còn mang theo xẹp Thần da.

Quả nhiên có phát hiện, bọn họ thông qua một chút di thể phát hiện đầu mối, tại trong Tinh Không dọc theo một cái phương hướng bắt đầu truy tìm.

Quả nhiên, ở trên đường lại gặp được một chút rải rác di hài.

Một tòa rất lớn Truyền Tống Trận, siêu việt dĩ vãng, nằm ngang ở phía trước!

Lúc tới, bọn họ cộng chờ đăng lâm chín lần tế đàn, trải qua chín lần truyền tống, mới nhìn đến to lớn cửa đá.

Mà ở cửa đá phương xa Tinh Vực chỗ sâu, ở chỗ này, bọn họ nhìn thấy thứ mười tòa tế đàn!

Này một tòa siêu cấp to khổng lồ, dường như núi lớn.

"Cái này bước lên đường về đường sao?"

"Ta thế nào cảm giác có điểm không đúng lắm, chín tòa tế đàn sau là cửa đá, nơi này phát hiện thứ mười tòa, các ngươi vững tin là đường về Truyền Tống Trận, mà không phải càng là kỳ dị một tòa?"

Không phải đường về tế đàn, này một tòa đem thông hướng nào?

Còn có thể có so với Tiên Vực càng là địa phương xa xôi, càng là thần bí cổ lão đại giới sao? Theo trong lòng tới giảng, bọn họ cảm thấy không có khả năng, không hiện thực.

Thế nhưng, lúc này xác thực khiến người ta có một số hoài nghi!

"Bất kể, dù sao không có đường, chỉ có này một tòa tế đàn có thể được, leo lên đi!"

Sau cùng, bọn họ lên đàn, một trận hừng hực quang hiện lên, bọn họ theo biến mất tại chỗ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1612: Đầu Nguồn

Thần Thánh Quang huy chiếu khắp, cả tòa tế đàn đều ở mông lung mưa bụi trong, đã lâu đều không có bình ổn lại!

Thế nhưng, mặt trên đã không người.

Có thể nói, toà này tế đàn quá lớn lao, truyền tống lực lượng vô cùng, thời gian rất lâu đi qua, còn có Không Gian quy tắc bao phủ, bàng bạc mà tuyệt thế.

Dọc đường, Thạch Hạo, Tam Tạng, Thần Minh ngạc nhiên, khắp nơi đều là ánh sáng, rất xán lạn, bọn họ phảng phất ở Phi Tiên, muốn đi vào một mảnh thần bí Cổ Giới trong.

Điều này khiến người ta kinh ngạc, đường xá rất thần bí, đến cùng muốn đi nơi nào?

Mới rời khỏi Tiên vực không đến bao lâu, lẽ nào nó còn có thể mang theo khiến người ta đi tới càng mỹ lệ thế giới hay sao?

Ầm ầm!

Rốt cục, đường hầm không gian không yên tĩnh, truyền đến rung động dữ dội tiếng vang, bùng nổ ra sức mạnh không gì sánh nổi, quả thực phải đem ba người ép thành mảnh vỡ.

Một đạo lại một tia sét hiện lên, tại bọn họ bên tai nổ tung.

Ba người từ thông Đạo trong đi ra, ngạc nhiên cực kỳ, đây là nơi nào? bọn họ mang theo kinh sợ, phi thường giật mình, nhìn mảnh này Cổ Địa.

Không có giới hạn, trống trải bao la.

Ở đây, phảng phất là thế giới phần cuối, có chỉ là Hỗn Độn mông lung, không nhìn thấy ngôi sao, cũng không có tiên quang.

Đây nhất định không phải Tiên vực, ở đây cảm nhận được chính là trống trải, còn có nguyên thủy, ngoài ra, chính là ánh chớp, từ phương xa oanh đến.

Ở đây, phi thường không ổn định, trong hư không bất mãn vết rách, bị ánh chớp bỏ thêm vào, cảnh tượng khủng bố.

Ầm!

Một tia sét, đánh vào Tam Tạng bên người, để hắn biến sắc, loại kia uy lực quá mạnh mẽ, liền hắn đều cảm giác được sinh tử uy hiếp.

"Không được, nhằm vào độn nhất cảnh giới lớn Lôi Kiếp!" Tam Tạng phi thường nhạy cảm, trước tiên nhận ra được dị thường, làm ra phán đoán.

"Nhanh, che giấu tu vi của chính mình, không phải vậy mà nói rất phiền phức. Hậu quả khó liệu!" Tam Tạng nhanh chóng nói rằng, hắn linh cảm đến cái gì.

Bởi vì, này cùng một cái nghe đồn rất giống!

Cũng trong lúc đó, Thạch Hạo trên người ầm một tiếng, bị một tia sét bắn trúng, đánh hắn lảo đảo một cái. Nửa người cháy đen, Lôi Điện uy lực to lớn.

Nếu là bình thường sinh linh, một đòn bên dưới liền trở thành than cốc, chính là Thạch Hạo cũng cảm giác thân thể đau nhức, bất quá cũng còn tốt vẫn chưa bị thương.

Hắn màu da óng ánh, ánh sáng lóe lên, cháy đen thối lui. Cơ thể một lần nữa sinh ra ánh sáng lộng lẫy.

Ba người đều áp chế tu vị, ẩn giấu cảnh giới, khiến mình đạo hạnh phảng phất suy yếu, trở thành thực lực không cao "Tiểu tu sĩ".

Quả nhiên, tiếng sấm ít hơn. Chớp giật không như vậy hừng hực.

Bất quá, như trước có điện quang bay tới, oanh tại bọn họ trên người, nhưng uy lực rõ ràng giảm mạnh. bọn họ thân thể có thể ung dung mạnh mẽ chống đỡ hạ xuống.

Chính như Tam Tạng phán đoán như vậy!

Chỗ này quá quái dị, vì sao điện quang bay loạn. Đi tới nơi này liền muốn ai Thiên Kiếp? Khủng bố mà kinh người!

Phải biết, ở bên ngoài, ở những kia lớn trong thiên địa, Thiên Kiếp từ lâu không thể xuất hiện. Trừ phi tự thân đủ mạnh, vận dụng thủ đoạn mạnh nhất đi đón dẫn mới có xuất hiện khả năng.

Đương nhiên, loại kia cách làm sẽ đưa tới rất khủng bố Thiên Phạt, sẽ cho người hình thần đều diệt.

Có thể nói, không có bao nhiêu người có thể chịu đựng loại kia trời xanh cơn giận. Mà điều này cũng mang ý nghĩa, Thiên Kiếp hiếm thấy, nhân gian không thấy được bao nhiêu lần.

Nhưng là, ở nơi này, Thiên Kiếp trực tiếp hiển hiện, phảng phất biến mất rồi một cái kỷ nguyên Thiên Kiếp đều tập trung ở đây!

Việc này tuyệt đối quỷ dị!

Quá không giống bình thường rồi!

Ba người đều là vừa sợ lại chấn động, cẩn thận quan sát, bọn họ cảm thấy lông tơ đều bắt đầu dựng ngược lên, bởi vì phi thường có thể sẽ bị Thiên Kiếp nhìn thấu bọn họ đang ẩn núp tu vị, vào lúc ấy, chính là Lôi Bạo biển hạ xuống.

"Thật là rộng lớn Cổ Địa, không có phần cuối, quá trống trải, liền một viên hạt bụi nhỏ đều không thấy được, chỉ có ánh chớp, chỉ có chớp giật!" Thần Minh cảm thán.

"Đi Lôi Điện chi nguyên, nhìn một chút này đến tột cùng là nơi nào!" Thạch Hạo nói rằng, ở trước dẫn đường, dọc theo điện quang mà đi, bay tới đằng trước.

"Ngươi điên rồi?" Thần Minh nói rằng, này rất nguy hiểm, không cần hoài nghi, hiện tại đều có Thiên Kiếp hạ xuống, này chân chính đầu nguồn sẽ đáng sợ cỡ nào?

"Không phải vậy, chúng ta cũng không có đường lui, ngươi xem chu vi không Truyền Tống Trận, ngươi biết làm sao trở về sao? Chỉ có đi tới!" Thạch Hạo đáp.

Thần Minh lặng lẽ, đây là sự thực, từ toà kia nhất là rộng rãi tế đàn lại đây sau, liền không có phương hướng.

"Đi thôi, đi xem một chút!" Tam Tạng đồng ý.

Ánh chớp dày đặc, hãy cùng hạt mưa giống như, từ phía trên trút xuống mà đến, bùm bùm, lạc cái liên tục, đánh rơi ở xung quanh, phách tại bọn họ trên người.

Một đạo lại một vệt sáng, tất cả đều là chớp giật, quá dày đặc.

"Thật sự cùng hạt mưa không hề khác gì nhau à, rơi ra mà đến, nếu như không phải chúng ta cẩn thận, đem tu vị ẩn giấu, phỏng chừng phiền phức lớn rồi." Tam Tạng nói.

Này càng ngày càng khiến người ta hiếu kỳ, đến tột cùng đến nơi nào.

Càng đi về phía trước, không gian càng ngày càng không vững chắc, bởi vì vết rạn nứt dày đặc, toàn bộ khu vực lại như là một khối đồ sứ bị ngã nát, sau đó lại bị người mạnh mẽ ghép lại cùng nhau.

Không ổn định hư không, Lôi Điện nằm dày đặc Thiên Địa.

Đây là nơi nào?

"Đừng nói cho ta, Tiên Cổ kỷ nguyên sau khi biến mất Lôi Kiếp đều chạy đến nơi này, tụ tập ở đây!" Thần Minh tự nói.

Này tương đương quỷ dị, khiến người ta bất an, đồng thời cũng làm cho người nghi hoặc.

Có thể nói, chỉ cần đến rồi một cái sinh linh, bất luận người nào đến đó, đều sẽ trải qua Thiên Kiếp, sẽ bị gột rửa, trực tiếp Độ Kiếp!

Này Thiên Địa quá rộng lớn, bọn họ cũng không biết phi hành bao nhiêu vạn dặm, đều là không nhìn thấy điểm cuối, bất quá như giọt mưa bình thường ánh chớp càng ngày càng dày đặc.

"Cũng nhanh đến chỗ cần đến, chúng ta đứng vững!" Thạch Hạo nói rằng.

Duy nhất vui mừng chính là, Lôi Kiếp tuy rằng ầm ầm điếc tai, thế nhưng từ đầu đến cuối không có hiểu rõ bọn họ ẩn giấu tu vị sự thực, vì vậy không có hạ xuống cùng bọn họ cảnh giới tương xứng Thiên Kiếp.

Tam Tạng không nói lời nào, thần sắc nghiêm túc, hắn đang hồi tưởng một ít chuyện xưa.

"Một quyển không trọn vẹn Táng Thư trên có ghi chép, nghi hình như có như thế một chỗ, Lôi Đình vô cùng, phảng phất là đầu nguồn!" Tam Tạng trầm giọng nói rằng.

Đây là hắn trước kia có liên tưởng cũng làm ra phán đoán nguyên nhân, từng nghe quá một cái lời đồn đại, nhưng đáng tiếc cổ Táng Thư tàn tạ, ghi chép thiếu hụt phần lớn.

Hắn nói tới sự tình, tuyệt đối cổ lão, táng sĩ hơi một tí chính là lấy gần

phân nửa kỷ nguyên vì là nghỉ lại đơn vị, trời mới biết hắn nói chính là thời đại nào sự tình.

"Suy nghĩ nhiều vô dụng, cẩn thận quan sát, cẩn thận thăm dò." Thần Minh nói rằng.

"Vù vù!"

Một cái Lôi Long bay tới, nó là điện quang hóa thành, giương nanh múa vuốt, ở nơi này xoay quanh, mấy lần liền muốn nghiền ép hướng về ba người.

Đây là một cái Chân Long hình dạng chớp giật, trông rất sống động, quá hình tượng, đi kèm ánh chớp, long ngâm động Thiên Địa!

Không nghi ngờ chút nào, nó uy lực to lớn, thế nhưng, không có nhiều dây dưa, cuối cùng lại bay đi.

"Có gì đó quái lạ, nghe đồn Thiên Kiếp lúc hạ xuống, tuyệt đối có thể phân biệt ra được tu sĩ đạo hạnh sâu cạn, chúng ta lại có thể ở đây giấu diếm được đi." Thạch Hạo nói rằng.

"Chớ khinh thường, này hơn nửa chỉ là nhất thời, lớn nguy cơ rất có thể lúc nào cũng có thể sẽ xuất hiện!" Tam Tạng vẻ mặt càng ngày càng nghiêm nghị.

Hắn cùng Thần Minh là Hoàng Kim táng sĩ, chán ghét ánh chớp, tuy rằng bọn họ thần thánh, so với Trích Tiên không kém bao nhiêu, cùng xác ướp cổ không quan hệ, nhưng vẫn có một loại thiên tính, để bọn họ căm ghét Lôi Kiếp.

"Thừa dịp hiện tại vẫn không có bị phát hiện, chúng ta mau mau hành động, tìm tới lối thoát, không phải vậy mà nói hậu quả khó mà lường được!" Thần Minh nói rằng.

Bọn họ tăng nhanh tốc độ, điều động ánh chớp, cả người đều tắm rửa

chớp giật hóa thành hạt mưa, bắn lên liên miên hồ quang, chói lọi.

Này Lôi Điện màu gì đều có, trong lúc nhất thời nơi này tựa như ảo mộng, tuy rằng nguy hiểm, thế nhưng là tương đương mỹ lệ.

"Ta linh cảm sắp tới mục đích phương rồi!"

Trong phút chốc, bọn họ sởn cả tóc gáy, cả người bộ lông đều bắt đầu dựng ngược lên.

Phía trước, khí tức bàng bạc, phảng phất có vô tận thế giới táng ở nơi đó, quá khủng bố.

Đặc biệt là, một đạo lại một đạo to lớn Lôi Đình bay ra, ở trong hư không nổ tung, hình thành khủng bố mưa ánh sáng, đi kèm Hỗn Độn, đi kèm không hủy diệt.

Đó là một mảnh Lôi Điện Thâm Uyên, từ ở trong bay ra tia điện, lít nha lít nhít, vô cùng vô tận.

"Đây là nơi quái quỷ gì?" Thạch Hạo kinh dị.

Lúc này, bọn họ ba người đều cảm giác được này Địa Tuyệt đối với nguy hiểm, không dám dễ dàng tiếp cận.

Này Lôi Điện Thâm Uyên quá rộng lớn, mà lại cực kỳ hừng hực, không thể nhìn thấy phần cuối, mênh mông vô biên.

"Đó là..." Đột nhiên, Thạch Hạo vẻ mặt thay đổi, quả thực không thể tin được con mắt của chính mình, nhìn chằm chằm Lôi Điện Thâm Uyên nơi sâu xa.

"Có... Đồ vật, đó là cái gì?" Trầm ổn như Tam Tạng cũng đã đổi sắc mặt, đột nhiên mà trợn Khai Thiên Mục, cẩn thận nhìn chăm chú.

Cho tới Thần Minh thì lại đôi mắt đẹp mở to, nhìn nơi đó, con mắt đều không mang theo trát động, phi thường hoảng sợ.

"Tại sao có thể có thứ đó?" Thần Minh run giọng nói, khó có thể tin.

Chẳng lẽ nói, Tiên Cổ kỷ nguyên sau khi biến mất, Thiên Kiếp thật đều hội tụ tới đây, hình thành như vậy một mảnh Cổ Giới!?

"Ta thật sự nhìn thấy không, này sẽ không là thật sự... Táng Thư trên ghi chép đồ vật, làm sao xuất hiện rồi!?" Tam Tạng thất thần, ở tự lẩm bẩm.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1613: Lôi Điện Thâm Uyên

Lôi Điện Thâm Uyên bên trong, có một góc nham thạch chợt lóe lên rồi biến mất!

Thạch Hạo trong lòng nhảy rộn, vô cùng chấn kinh, hắn cẩn thận nhìn chằm chằm, vững tin mới vừa rồi không có nhìn lầm!

Bụi bẩn, bằng đá cổ phác, mang theo Vạn Cổ trước khí tức, không tính lớn cũng không tính là nhỏ, có thể có dài hơn một trượng, tại trong sấm sét bay ngang qua bầu trời.

"Ta thấy được, rất giống, thực quá thật!" Tam Tạng tự nói, nhìn chằm chằm điện quang kia chỗ sâu.

Về phần Thần Minh, cái miệng nhỏ nhắn trương thành hình chữ "O", đầu đầy sợi tóc màu đỏ phát sáng, mắt to bên trong chớp động kinh người hào quang, nhìn chăm chú trong thâm uyên lôi điện.

Thế mà có thể nhìn thấy loại đồ vật này, Thạch Hạo cảm thấy không thích hợp, đây rốt cuộc là địa phương nào?

"Biến mất, cần lại cẩn thận quan sát!" Tam Tạng nói ra.

Tự nhiên không có người sẽ vọng động, ba người đều rất cẩn thận, nghiêm túc đề phòng, bởi vì biết nơi này có đại hung hiểm, bọn hắn ngóng nhìn Lôi Điện Thâm Uyên.

Ầm ầm!

Ức vạn đạo lôi điện bộc phát, hướng ra phía ngoài đánh tới, mang theo lôi quang, đinh tai nhức óc, uy lực cường tuyệt, để mảnh này càn khôn đều

đang run sợ.

Quả nhiên, lần này lại gặp được.

Màu xám bằng đá, cổ phác ý vị, nhưng khi bên trong lại tách ra óng ánh nhất ánh sáng, khiếp người cực kỳ, bay về phía bốn phương tám hướng, đơn giản muốn xé nát chư thiên.

Lôi trì!

Không có sai, lần này bọn hắn nhìn rõ ràng, đó là một cái lôi trì, tất cả thiểm điện đều là từ nơi đó bay ra ngoài.

Thạch Hạo nhìn thấy qua, nhưng cũng không có lớn như vậy, đồng thời hắn từng đạt được một cái, đã coi như là Thiên Cổ kỳ quan, lúc ấy sợ ngây người trong Đế Quan tất cả mọi người.

Đương nhiên, một lần kia, hắn cửu tử nhất sinh, rất chật vật bắt được lôi trì, người bị thương nặng, suýt nữa tử vong.

Lần này, hắn ở chỗ này lại gặp được lôi trì, đây là địa phương nào?

Căn bản không có người độ kiếp liền có một cái lôi trì hiển hiện, tại Lôi Điện Thâm Uyên bên trong ẩn hiện.

Về phần hai tên Hoàng Kim Táng Sĩ, tự nhiên cảm thấy hiếm lạ, cảm thấy khiếp sợ sâu sắc, bởi vì bọn hắn rõ ràng cảm ứng được, cái kia lôi trì là vật thật, mà không phải hư ảnh.

Một số người độ kiếp, có thể nhìn thấy Lôi phạt bên trong có ao hiển hiện, nhưng tuyệt đối không thể mang đi!

Trên thực tế, thiên kiếp bên trong lôi trì, bình thường bị mọi người cho rằng, cũng không phải là thực thể, mà là hình chiếu.

Qua nhiều năm như vậy, có lẽ chỉ có Thạch Hạo tại trong Đế Quan khi độ kiếp tương đối đặc thù, bắt xuống tới một cái chân chính ao.

"Cái đó là..."

"Còn có!"

"Không chỉ một cái!"

Ba người con ngươi co vào, nhìn chằm chằm Lôi Điện Thâm Uyên.

Trước kia liền có dự cảm, nhìn thấy một cách mơ hồ một hai ngụm cái bóng, hiện tại chân chính được chứng thực, nơi này không chỉ một cái lôi trì.

Chiếc thứ hai lôi trì hiển hiện, nó hiện lên màu đen, ba thước vuông, không có cái thứ nhất lớn, nhưng là bắn ra lôi đình đồng dạng kinh khủng, chấn nhiếp lòng người.

Gần như không tồn tại!

Chưa từng có xuất hiện qua cảnh tượng bực này, tối thiểu nhất bọn hắn chưa từng nhìn thấy.

Làm sao có thể lập tức xuất hiện hai cái lôi trì?

Đọc qua Cốt Thư, cũng không có dạng này ghi chép.

Chính là vượt qua thiên kiếp thiên kiêu nhân vật, cũng không có người đồng thời nhìn thấy qua hai cái chân thực ao, bình thường tới nói, chỉ có một cái xuất hiện, không thể cùng tồn tại.

Nhìn thấy hai cái, tuyệt đối có một cái là hư ảnh.

Huống hồ, chính là xuất hiện cái kia một cái cũng chưa chắc là chân thật, có thể là hình chiếu.

Mà bây giờ, bọn hắn có một loại trực giác, vững tin cái kia hai cái đều là thật, không phải cái gọi là hư ao.

"Gặp quỷ!" Thần Minh nói nhỏ, quét qua vũ mị chi sắc, thần sắc nghiêm túc, mang theo băng lãnh khí tức, nàng thật sự có chút không thể tin được.

Thân là Hoàng Kim Táng Sĩ, đối lôi đình không thích, nhưng lại nhất định phải đối mặt, vì vậy bọn hắn xâm nhập hiểu rõ qua loại vật này, nhưng hôm nay cùng lẽ thường không tương xứng.

"Cái thứ ba!"

Lại một cái lôi trì hiển hiện, từ cái kia Lôi Điện Thâm Uyên bên trong toát ra, nó hiện lên màu trắng bạc, tương đối xinh đẹp, phát ra nhấp nháy bạch quang, đánh xuyên hư không.

Nó có thể có sáu thước vuông, mang theo khí tức kinh khủng, phát ra ngàn vạn đạo quang mang.

Mỗi một đạo quang mang đều là một đạo thiểm điện, hình thành đáng sợ sát phạt chi lực, mang theo khí tức hủy diệt.

Thạch Hạo, Tam Tạng, Thần Minh có chút mộng, ba miệng lôi trì, đây là thiên phương dạ đàm à, làm sao lại xuất hiện cùng một chỗ, đồng thời hiển hiện?

Nguyên lai tưởng rằng hai cái lôi trì đều xuất hiện đã đủ yêu tà, hiện tại xem ra, cái kia còn thiếu xa!

Lôi Điện Thâm Uyên to lớn, điện hải mãnh liệt, ba miệng lôi trì trồi lên lúc, lại bị thiểm điện bao phủ, như ẩn như hiện.

Xa xa nhìn lại, tựa như là ba đầu cá mập ẩn hiện, hiện ra vây lưng, tại trong biển rộng sơ lộ dữ tợn!

Ba người hai mặt nhìn nhau, đến cùng đi tới địa phương nào? Tại sao lại nhìn thấy ba miệng lôi trì!

Chẳng lẽ nói, nơi này là lôi điện đầu nguồn, hết thảy lôi đình đều là từ

nơi này phát ra?

Cái này... Không thể tưởng tượng, nếu thật là đầu nguồn, địa vị lớn đủ để hù chết người, kinh sợ Tiên!

Thiên Phạt nơi sao?

Lôi Kiếp Chi Hải, đến cùng là thế nào hình thành?

Cái này nếu như trở thành sự thật, đại biểu cái gì, Thượng Thương nơi dừng chân nơi, vẫn là cái khác, có ẩn tình khác?

Ba người đều có chút choáng váng, trong lòng sóng biển ngập trời!

Thần Minh lấy tay vò huyệt Thái Dương, cảm giác đau cả đầu, tê cả da đầu, nơi này quá quỷ dị, cũng cực độ nguy hiểm.

"Chúng ta... Phải chăng muốn rút đi?"

Tiếp tục như vậy nữa, bọn hắn ẩn tàng tu vi có lẽ bị bại lộ, sẽ có kịch liệt lôi đình giáng lâm, để bọn hắn độ kiếp.

"Đừng nói cho ta, Tiên Cổ sau biến mất thiên kiếp thật đều tụ tập ở chỗ này, ẩn phục tại Lôi Điện Thâm Uyên bên trong!" Thạch Hạo tự nói, hắn cảm thấy, cái này quá có khả năng.

Bằng không, kỷ nguyên này đến nay, cái kia vốn có thiên kiếp vì sao không xuất hiện, đi nơi nào?

Nơi này, có như thế một mảnh Lôi Điện Thâm Uyên, còn có chân chính lôi trì cùng tồn tại, ẩn phục ở đây, thỉnh thoảng hiển hiện, chẳng lẽ cái này còn chưa đủ lấy nói rõ cái gì không?

"Có thể đi nơi nào, chúng ta gặp lại sau không đến đường lui, không chân chính Truyền Tống Trận đạp vào đường về, cho nên mới một mực hướng về phía trước, tìm được nơi này." Tam Tạng nói.

Sau đó không lâu, Lôi Điện Thâm Uyên bên trong, thần quang dâng tràn cuồn cuộn, một ngụm máu sắc lôi trì hiển hiện, chừng dài mười trượng, ở trong ẩn chứa huyết sắc hào quang, phun ra đến, lại có cỗ mùi máu tanh.

"Cái này lôi trì..."

Giống như là một khẩu huyết trì, phảng phất nuốt qua chúng sinh tinh huyết, vô cùng dọa người.

Đương nhiên, nhìn lấy như vậy, chân thực như thế nào, cũng không biết.

Đây là thứ tư miệng lôi trì, mà lại khổng lồ như vậy, khí tức bàng bạc, chấn nhiếp lòng người, cái này nếu là nổ tung, tuyệt đối có thể đem rất nhiều sinh linh oanh sát thành tro tàn.

Chỉ là đứng xa xa nhìn, liền có một cỗ khiến người ta run sợ ba động, khiến cho nhân thần hồn khó có thể bình an.

Nhiều như vậy lôi trì, tụ tập cùng một chỗ, đơn giản nghịch thiên, để cho người ta không nói chuyện ngữ, ngơ ngác xuất thần.

Đây là kinh khủng nơi!

"Các ngươi cảm thấy, cái này mấy ngụm ao lớn bên trong có hiếm thấy Lôi kiếp dịch sao?" Thần Minh bỗng nhiên thăm thẳm nói ra.

Loại này ao, một khi có Lôi kiếp dịch, khẳng định giá trị liên thành.

"Có!" Thạch Hạo trả lời khẳng định, lúc trước hắn từng chiếm được một cái, nhỏ như vậy lôi trì đều có loại kia Tạo Hóa, huống chi nơi đây lớn như vậy cái.

"Hẳn là có đi, vừa rồi trong thoáng chốc, ta phảng phất nhìn thấy lôi trì bên trong có trong suốt lấp lóe, khẳng định là Lôi kiếp dịch!" Tam Tạng cũng gật đầu phụ họa.

"Chúng ta làm sao bây giờ, đằng sau không có con đường về, con đường

phía trước lại bị ngăn cản, bất kỳ cái gì trở về?" Thần Minh thở dài.

"Trước mắt là tuyệt lộ, nhưng là nói không chừng ngay tại cái này Lôi Điện Thâm Uyên bên trong có sinh cơ." Thạch Hạo nói ra.

"Có lẽ vậy! Lôi kiếp đại biểu cho hủy diệt, nhưng cũng ẩn chứa bừng bừng sinh khí, tỉ như cái kia Lôi kiếp dịch. Mà cái này Lôi Điện Thâm Uyên đại biểu cho tử vong, cũng ẩn chứa sinh lộ cũng khó nói." Thần Minh lộ ra sắc mặt khác thường.

"Oanh!"

Lôi Điện Thâm Uyên bên trong, mấy cái lôi trì lên một lượt phù, bộc phát ra thông thiên ánh sáng, để nơi đó nổ tung, toàn bộ lôi điện chi hải đều phảng phất băng rơi mất.

"Tại hủy diệt bên trong tân sinh!" Tam Tạng nói nhỏ, sau đó bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía cái kia vô tận thiểm điện thâm uyên.

Bọn hắn đều sớm đã mở ra Thiên Nhãn, cẩn thận nhìn chăm chú.

Lúc này, cái kia mấy ngụm lôi trì đồng thời bộc phát, lôi đình mãnh liệt, đánh nát nơi đó, lúc có chút thiểm điện biến mất lúc, bọn hắn gặp được trong thâm uyên một số cảnh tượng.

"Thật sự có đường!"

Bọn hắn sợ ngây người, một đầu từ đá cuội xếp thành đường mòn, trong hư không lan tràn, thông hướng Lôi Điện Thâm Uyên chỗ sâu.

Đây là ý gì?

Thật tại hủy diệt bên trong ẩn chứa như vậy một sợi sinh cơ, lưu lại một con đường?

Đây là cổ nhân lưu lại, vẫn là chân chính thiên địa sinh ra đường?

Trong tích tắc, bọn hắn suy tư vô tận, trong lòng kích động, đây hết thảy quá kỳ dị.

Chỉ là, bọn hắn cũng nhìn thấy, tại lôi điện chỗ sâu, tại mấy ngụm lôi trì phía dưới, cùng với đầu kia đường mòn khu vực, còn có một cái Đại Lôi ao!

Đường kính của nó chừng trăm trượng, dâng lên tiên quang, cùng với lôi đình, khí tức khủng bố làm người ta kinh ngạc lạnh mình.

"Có một con đường, không cần suy nghĩ nhiều, chỉ cần tiến lên!" Thần Minh nói ra, lúc này cũng rất quả quyết.

"Muốn đi nhìn một chút, đến cùng thông hướng nào!" Tam Tạng gật đầu.

"Hủy diệt bên trong ẩn chứa sinh cơ, thật cất giấu một con đường, xem ra không đi không được a." Thạch Hạo than nhẹ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1614: Khúc Kính Thông U

Đá cuội đường mòn, dẫn tới sâu thẳm không biết nơi.

Đây là một bức mâu thuẫn hình ảnh, Lôi Điện Thâm Uyên, sấm vang chớp giật, Lôi Trì hiện lên, tràn ngập hung hăng cùng khí tức mang tính chất huỷ diệt. Nhưng là, đường mòn rất sâu thẳm, nơi đó phảng phất vô cùng yên tĩnh.

"Thật sự muốn đi không?" Làm tới gần Lôi Điện Thâm Uyên giờ, bọn họ vẫn là ngừng lại bước chân, đến nơi này sau, đều sẽ hết sức nguy hiểm.

Vạn nhất xúc động một cái Lôi Trì, Thiên Kiếp tất nhiên giáng lâm, dù cho giấu giếm nữa tu vị cũng không được!

Trên thực tế, bọn họ có linh cảm, một khi sau khi tiến vào, hơn nửa liền muốn lập tức Độ Kiếp, này nhất định sẽ là một cái nguy hiểm mà tràn ngập đau khổ đường.

Cuối cùng, bọn họ ra đi, muốn đi vào!

Nhưng là, mới tiến vào Thâm Uyên, đột nhiên, sóng biển vỗ bờ, đó là Lôi Điện đang cuộn trào mãnh liệt.

Đồng thời, vào lúc này, một con sinh vật bỗng nhiên nhảy lên, từ chớp giật bọt nước bên trong nhảy lên, hướng về Thần Minh mà đi, mở ra cái miệng lớn như chậu máu.

Này gợi ra nàng một tiếng thét kinh hãi, quá đột ngột, Lôi Điện Thâm Uyên bên trong tại sao có thể có sinh vật đây?

"Một con cá!"

Đây là một cái màu đen cá lớn, có thể có dài mười mấy trượng, cái miệng lớn như chậu máu bên trong, màu trắng hàm răng sắc bén, hàn quang lấp loé, dường như trường kiếm, sáng lên lấp loá.

Khách!

Thần Minh né qua, tấm kia miệng rộng khép kín, hàm răng va chạm giờ, phát sinh âm thanh khiến người ta trên người nổi lên một lớp da gà.

"Là chớp giật biến thành, không phải chân chính thân thể máu thịt!" Tam Tạng nói rằng, làm ra tinh chuẩn phán đoán.

Có thể con cá kia quá hình tượng, trông rất sống động, cùng chân thực sinh linh giống như vậy, bộc lộ bộ mặt hung ác, phảng phất có linh trí.

"Chỗ này không đơn giản, Lôi Điện sinh ra ý chí hay sao?" Thạch Hạo thần sắc nghiêm túc.

Cũng còn tốt, con cá này nhảy ra Lôi Điện mặt nước không đến bao lâu, rớt xuống đi giờ, liền tản mất, hóa thành điện quang, đi vào Lôi Đình bên trong.

Đá cuội đường nhỏ từ lâu biến mất, bị Lôi Đình nhấn chìm, phía trên nơi này có Lôi Trì như ẩn như hiện, ba người đi cẩn thận mà cẩn thận!

Thế nhưng. Quá trình này cũng là thống khổ, Lôi Điện rất dày đặc, nếu như nói trước kia dường như trời mưa giống như, hiện tại thì lại như sau dao găm như thế. Rơi vào trên thân thể người, hơi một tí liền muốn hại người tính mạng.

Cũng còn tốt, bọn họ đủ mạnh!

Thế nhưng, điều này cũng không phải biện pháp, bởi vì bọn họ đang bị động chịu đựng. Không có sử dụng đại pháp lực đi chống lại, sợ đưa tới từng người hung mãnh nhất Thiên Kiếp.

Như vậy mạnh mẽ chống đỡ, trước kia vẫn được, không thành vấn đề. Nhưng hiện tại theo tiến vào Lôi Điện Thâm Uyên, tia điện thô to, sức mạnh tăng vọt, bình thường người trẻ tuổi đi vào, trong nháy mắt liền muốn bị đánh thành tro tàn.

Chính là bọn họ, trên người cũng thấy máu.

"Ha, mỹ nữ đi hết!" Thạch Hạo ở phía sau nhắc nhở.

Lôi Điện hạ xuống. Thần Minh quần dài bị đánh nát tan một mảnh, lộ ra trắng như tuyết phía sau lưng, dường như mỡ đông mỹ ngọc giống như non mềm cùng trắng như tuyết.

"Ít nói nhảm, phía trước dẫn đường!" Thần Minh quay đầu lại, một cái ngón tay ngọc nhỏ dài đâm ở Thạch Hạo trên gáy, trắng loáng mặt cười trên mang theo giận dữ, đương nhiên cũng không có thật não.

Thạch Hạo cùng Tam Tạng ở trước dẫn đường, dựa theo nhìn liếc qua một chút chứng kiến phương vị tiến lên, muốn đi trèo lên đá cuội đường nhỏ.

Lôi Hải cuồn cuộn, sóng lớn ngập trời!

Ầm ầm!

Một mảnh sóng biển. Trực tiếp đem bọn họ đập bay, bọt nước ngàn vạn đóa, bắn lên tuyết ánh sáng trắng.

Này thật sự quá hình tượng, nếu là có người đi ngang qua. Nhất định còn tưởng rằng đi ở Đại Hải bên cạnh đây, kỳ thực đó là Lôi Đình, là chớp giật hóa thành bọt nước.

Thạch Hạo ba người bị nhấn chìm, ngã trái ngã phải, từng sợi tóc đếm ngược, còn trên người. Chiến y từ lâu tổn hại, có chút da thịt đều cháy đen.

Thạch Hạo nhe răng nhếch miệng, này thật sự quá đau.

"Thực sự không được, ta liền vừa Độ Kiếp vừa đi tới!"Hắn lên tiếng như

vậy nói.

"Đây nhất định còn không sánh được tự thân Thiên Kiếp đây, trước tiên kiên trì đi." Tam Tạng nói rằng.

Một cái màu đen Lôi Trì hiện lên, ba thước vuông vắn, lưu động khí thế khủng bố, ô quang tràn ra, mỗi một đạo đều đáng sợ đáng sợ, trong đó một đạo rơi vào Thần Minh phụ cận, hư không lúc này nổ tung.

Cũng trong lúc đó, nàng lảo đảo một cái, suýt nữa một con đâm vào Lôi Trì bên trong, điều này làm cho sắc mặt nàng đột nhiên biến.

Lôi Trì xuất hiện đột nhiên!

Ba người dừng lại, lông tóc dựng đứng, bởi vì còn có một cái Lôi Trì cũng hiện lên, gần trong gang tấc, là chiếc kia màu xám Lôi Trì, đường kính có thể có dài một trượng, ở phụ cận chìm nổi.

Ở màu xám trên vách đá hướng ra phía ngoài chảy xuôi ánh chớp, bất kỳ một đạo đều có đáng sợ tính chất hủy diệt khí tức.

Ba người không dám lộn xộn, lập tức hiện lên hai cái ở trước người, đây là ý gì? Bị phát hiện sao, những này Lôi Trì còn có ý chí hay sao?

"Thật là thơm!"

Thạch Hạo mấp máy mũi, có chút say mê, trong đó một cái Lôi Trì cách xa quá gần rồi, đã có thể nhìn thấy, ở trong có óng ánh chất lỏng, toả ra thơm ngát.

Lôi Kiếp dịch!

Lớn như vậy ao bên trong, thai nghén chất lỏng tuyệt đối kinh người, là hi thế nước quý.

Thạch Hạo thật sự có một luồng kích động, muốn nhảy vào này dài khoảng một trượng màu xám Lôi Trì bên trong, đi đánh lăn, tắm, xem có hay

không có thể luyện thành một bộ không xấu thân đi ra?

Đương nhiên, trước mắt cũng chỉ có thể tưởng tượng, không dám biến thành hành động, Lôi Trì nằm dày đặc, vạn nhất đều cho quấy nhiễu đi ra, bọn họ chịu không nổi.

Quả nhiên, tại bọn họ yên tĩnh giờ, bị động chịu đựng chớp giật oanh kích, cả người đau nhức chi không lâu, ở phía sau, một cái đường kính mười trượng Huyết Trì hiện lên.

Thời khắc này, bọn họ nghe thấy được dày đặc mùi máu tanh!

Rất chói mắt, cũng rất kinh sợ, phảng phất đến đến thế giới phần cuối, nhìn thấy ngày tận thế tới một khắc đó, chúng sinh đẫm máu, hài cốt chất như núi, dòng máu thành biển.

Trong lúc hoảng hốt, phảng phất nhìn thấy một cái Huyết Trì xuất hiện, vặt hái thiên địa tinh huyết, hóa thành Lôi Trì.

Này bọn họ run rẩy rùng mình một cái!

Cái này Lôi Trì đường kính nhưng là có mười trượng à, một khi bộc phát ra, trời mới biết sẽ lớn đến mức nào uy năng, phỏng chừng Chí Tôn đều phải bị đánh nổ.

Làm người nghẹt thở nặng nề, đương nhiên, hiện trường kỳ thực không một chút nào muộn, có Kinh Lôi từng trận, cái gọi là nặng nề là tâm lý, khiến người ta tinh thần ngột ngạt.

Mấy cái Lôi Trì hiện lên, chặn ở nơi này, thật muốn bạo phát, bọn họ hay là hài cốt không còn!

Rốt cục, ở này bóng đen của cái chết bao phủ bên trong, cân bằng đánh vỡ, Huyết Trì chậm rãi rời đi, không có phát uy.

Đón lấy, màu xám Lôi Trì còn có chiếc kia ba thước vuông vắn màu đen

Lôi Trì cũng biến mất rồi.

Thần Minh thở dài một cái, mồ hôi lạnh đều sắp lưu lại.

Ầm!

Sóng biển ngàn tầng, vỗ lại đây, bọn họ ba người lại một lần bị đánh đổ, quần áo đánh nát.

"Ha, cô nương, ngươi ánh sáng đĩnh." Thạch Hạo bò người lên, đúng dịp thấy một ít trắng toát, đương nhiên, này vểnh cao cùng đầy đặn chỉ lộ ra một số ít mà thôi.

Hắn nói như vậy thuần túy là cố ý miệng tiện, ở này bước ngoặt sinh tử cũng coi như là hòa hoãn không khí sốt sắng.

"Đi chết!"

Thần Minh nắm tú quyền, bịch một tiếng, lôi ở gáy của hắn trên, đem hắn đập bay.

Trong phút chốc, một thân hoả hồng quần dài lại chụp vào trên người nàng.

"Vô dụng, một lúc bảo đảm cái gì đều sẽ bị nổ nát, này hoàn toàn là lãng phí." Thạch Hạo đi về phía trước.

Tam Tạng đồng hành, cẩn thận đề phòng.

Quả nhiên, mới đi ra ngoài mấy trăm trượng xa, bọn họ gặp phải nhất là hung hãn Lôi Kiếp, phích lịch đùng đùng đập xuống giờ, khiến cho ba người cả người cháy đen.

Này ngược lại là bớt đi quần áo, không cần mặc đều sắp không nhận ra người.

"Đau quá à!" Thạch Hạo kêu lên, dù sao, hắn còn ở trảm ngã cảnh, so

với này hai cái Hoàng Kim táng sĩ thấp một cảnh giới, nhưng chịu đựng áp lực nhất trí.

Tam Tạng cũng kêu rên, thân thể kịch liệt rung động, Lôi Kiếp quá mãnh liệt, dường như Ngân Hà giống như trút xuống, rơi xuống tại bọn họ trên người.

Đến nơi này sau, rất bất an toàn bộ tiến lên.

Chỉ riêng này sao bị động tao sét đánh, không phản kháng, sẽ xảy ra vấn đề lớn, có thể sẽ chết.

Còn tiếp tục như vậy, còn không bằng phản kháng, trực tiếp Độ Kiếp!

"Vốn là ta cũng phải độ Thiên Kiếp, ở đây lớn mạnh tự thân, một lúc vừa vặn tiến hành!" Thạch Hạo nói rằng.

Ầm ầm!

Một cái ngân hồng bay tới, chém trúng ba người, bọn họ ba người đồng thời ho ra máu, thân thể bay ngang ra ngoài, đó là một đạo kỳ dị Lôi Điện, uy lực to lớn.

Toàn bộ Lôi Điện Thâm Uyên đều là run lên!

Cũng chính là vào lúc này, khắp nơi chớp giật phảng phất đều tan vỡ một chút, lộ ra phía dưới cảnh tượng.

"Cơ hội tốt, chính là hiện tại!"

Bọn họ nhanh như chớp, hướng phía dưới phóng đi, lại một lần nhìn thấy đá cuội đường nhỏ.

Những này êm dịu tảng đá, một viên lại một viên đều trôi nổi ở trong hư không, chu vi tràn ngập Lôi Điện, phi thường kỳ dị, bọn nó lẳng lặng phiêu.

Hàng trăm hàng ngàn tảng đá tạo thành đường mòn, dẫn tới sâu thẳm

nơi.

Ầm!

Thạch Hạo rơi vào một khối đá cuội trên, nhanh chóng về phía trước chạy.

Tam Tạng cùng Thần Minh rơi xuống nơi này sau, tương tự lao nhanh, bởi vì, ở ngay gần, có một cái đường kính trăm trượng sặc sỡ Lôi Trì, chính đang phát sáng, phun ra nuốt vào vô thượng Lôi Điện.

"Huyết, xương!"

Bọn họ hoảng sợ, ở đường phía trước trên, có một bộ hài cốt, nửa người cháy đen, xương cốt rạn nứt, đá cuội trên có huyết, chưa từng khô cạn.

Đây là niên đại nào lưu lại? Còn bảo tồn ở đây, Lôi Điện không có tiếp tục oanh kích sao?

"Cao thủ tuyệt thế, tu vi của người này rất mạnh, nhưng đáng tiếc vẫn là chết rồi!" Tam Tạng nói rằng.

Này huyết lờ mờ, không có ánh sáng lộng lẫy, nhưng vẫn là bảo tồn.

Ầm ầm!

Phía sau, giống như là biển gầm, mênh mông Lôi Hải rít gào, dọc theo đường mòn đuổi tới, sóng lớn ngập trời!

"Trốn à!"

Vừa nãy Lôi Điện tạm thời tản ra, hiện tại toàn bộ ép xuống.

Bọn họ một đường bay nhanh, dọc theo đá cuội đường mòn, dẫn tới Lôi Điện Thâm Uyên sâu thẳm nơi.

"À, đến điểm cuối sao?" Thần Minh kinh ngạc thốt lên, hiện tại nàng

thật là ánh sáng đĩnh, đường cong ưu mỹ, mông lung mê người, thế nhưng Thạch Hạo có thể không tâm tình trêu chọc nàng.

Một ngọn núi, mặt trên có khắc "Lôi Sơn" hai chữ, che ở nơi đó.

Ở phía sau, đại dương dâng trào, Nộ Lãng quay thiên, Thiểm Điện Sát đến.

Trốn!

Bọn họ một đường bay nhanh, đến Lôi Sơn phụ cận, muốn xông qua, kết quả nơi này ánh chớp bắn ra, đánh cho bọn họ đầm đìa máu tươi.

"Đi vòng!"

"À, đây là... Liễu Thần!?" Thạch Hạo kêu to.

Muốn đi vòng giờ, ở ngọn núi một bên khác, hắn nhìn thấy một cây màu vàng cổ thụ, cắm rễ ở Lôi Sơn dưới chân, phiến lá cực kỳ đậm đặc, cành buông xuống, dường như Trật Tự Thần Liên!

Thạch Hạo khiếp sợ, một chút nhận ra, đó là Liễu Thần, là hơi thở của nó!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1615: Liễu Thần Hiện Tại!

Liễu Thần, nó tại sao lại ở chỗ này?

Dù cho ở sống chết trước mắt, Thạch Hạo cũng trong lòng xao động, phi thường chấn động, hắn cực nhanh vọt tới trước, hô to: "Liễu Thần!"

Ầm ầm!

Hậu phương, lôi đình như biển, lăn lộn, gào thét, bao phủ tất cả, đem này đường mòn triệt để mai một, về phía trước đánh ra mà tới.

Bọn họ trốn mất dép!

"Liễu Thần là ai?" Tam Tạng trốn chết trong nghi hoặc, hắn cũng chứng kiến buội cây kia kim sắc cây liễu, chấn động trong lòng, không rõ Hoang vì sao nhận thức nơi đây một gốc cây cổ thụ.

Hắn thấy, cây này thể chắc là Lôi Điện biến thành mới đúng, bởi vì ở chỗ này không có khả năng có sinh linh.

Lẽ nào đây là một loại chân chính thân cây, không phải thiểm điện hóa hình mà thành? Điều này làm cho Tam Tạng ngẩn ngơ!

"Hoang tiểu tử, ngươi ở đây loạn hống cái gì, xem đường, ngăn trở cô nãi nãi nói!" Thần Minh kêu lên, rất là mạnh mẽ, vóc người thon dài, một đôi chân dài to đang bay nhanh đong đưa.

Tuy là gặp Lôi Kiếp, Thạch Hạo cùng Tam Tạng đều đen kịt như mực, cho phách không còn hình dáng, thế nhưng Thần Minh nhưng không có biến thành đen, bởi vì vừa rồi lấy ra nhất kiện bảo y, để ở Lôi Kiếp.

Áo quần này dường như lụa mỏng một dạng, rất mỏng, nhưng là lại rất rắn chắc, bảo hộ ở nàng bên ngoài cơ thể, bảo trì nàng hình thái không bị hao tổn, như ẩn như hiện, đường cong mông lung, phi thường ưu mỹ.

" Không biết, đây không phải là Lôi Điện, nhất định là Liễu Thần, loại khí tức đó không có sai!" Thạch Hạo lầm bầm, sau đó cực nhanh chạy trốn, vọt tới trước.

Kỳ thực, hắn trong lòng cũng là có chút bất đắc dĩ, ở cái địa phương này có thể nhìn thấy Liễu Thần sao? Hơn phân nửa thực sự là thiểm điện biến thành, bất quá nhưng lưu lại nó ngày xưa dấu vết.

Hắn rõ, hy vọng càng lớn, thất vọng càng lớn!

Chính là hôm nay, hắn vẫn là không nhịn được nội tâm tâm tình xao động, hô to, kêu to, ước ao đó chính là Liễu Thần.

Lôi Quang khủng bố, từ sau phương xoắn tới, đem ba người toàn bộ quét bay, chấn vỡ trời cao. Bọn họ ho ra đầy máu, đầy người đau nhức, đụng vào tòa kia Lôi Sơn thượng.

Núi này thể rất dày nặng, cũng rất hùng hồn. Giống như một đầu hắc sư nằm xổm ở đây, mang theo sắc bén khí độ, bất quá đã nội liễm.

Khi bọn hắn đụng ở trên núi, tiếng răng rắc bạo phát!

Đó là thiểm điện, từng đường. Đem thân thể bọn họ đều đục lỗ, máu tươi chảy đầm đìa, chiếu xuống nơi đây, cái này Lôi Sơn quá kinh khủng, chạm vào liền gặp nạn.

Loại lực lượng này, vô cùng bàng bạc!

Cũng chính là bọn họ ba người, nếu như đổi thành người khác nói, cùng giai người đến này, nhất định bị đánh thành tro tàn, mảnh xương vụn cũng không thừa lại.

"Liễu Thần!"

Thạch Hạo bị Lôi Quang bắn trúng sau. Rất nhanh đứng dậy, về phía trước đi, như trước tiếp cận buội cây kia thể, rốt cuộc là có phải hay không Lôi Điện biến thành?

Vì sao thật cảm giác được một cổ khí tức quen thuộc!

"Di?"

Đây là thân cây, thật sinh linh?

Tam Tạng kinh ngạc, bởi vì, hắn cũng cảm giác có chút đặc biệt, cây kia thể dường như có sóng sinh mệnh, không phải bình thường Lôi Điện biến thành.

Kim sắc cổ thụ cao ngất, bồng bột không gì sánh được. Khắp cây phiến lá, phát sinh kim quang, thân cây cứng cáp, thân cây tráng kiện. Quả thực phải khởi động Thương Khung vậy.

Bọn họ cảm giác, gần sát thân cây nơi đây có chút quái dị, nơi đây lôi đình bất ổn, chợt mạnh chợt yếu.

Thụ Tinh khí, có thể cảm thụ được!

"Liễu Thần!" Thạch Hạo kêu to, có thể vì sao không có trả lời. Không trả lời, rời rất gần.

"Cẩn thận, nơi đây rất nguy hiểm!" Thần Minh quát lên.

Gần sát Liễu Thần nơi đó, có một cái đường nhỏ, mạo hiểm Lôi Quang, vô cùng kinh khủng, hơn nữa ngay phía sau, lôi đình hải lại đã, phải nổ xuống.

Cái này rõ ràng cho thấy vượt qua thân thể bọn họ năng lực chịu đựng đáng sợ thiểm điện, mang theo Sát Kiếp.

Ầm!

Phía trước đường nhỏ, bỗng nhiên nổ tung, phát sinh vô biên Lôi Quang, hậu phương lôi đình hải thì sôi trào, toàn bộ đánh tới, nện ở trên người bọn họ.

Trong nháy mắt, ba người lần thứ hai bị thương, ho ra đầy máu.

Cái chỗ này cực kỳ nguy hiểm, bọn họ không gì sánh được chật vật.

Phốc!

Chính là, lúc này đây oanh kích, cũng để cho bọn họ đến phụ cận, đi tới thân cây phía dưới, ngửa đầu nhìn bụi cây này kim sắc cổ thụ, quá Xán Lạn.

"Đây là" Thần Minh xoa, nàng va chạm vào thân cây, đó là chân thực, không phải Lôi Điện, điều này làm cho nàng khiếp sợ.

"Hoang tiểu tử, ngươi tại sao biết nó, trước đây thấy qua?" Thần Minh Hoắc nhìn về phía Thạch Hạo, bởi vì có thể ở nơi đây cắm rễ cây liễu khẳng định không đơn giản, hơn nữa còn là kim sắc.

"Liễu Thần, ngươi làm sao?" Thạch Hạo hỏi, thanh âm đều có chút run, đây là quan tâm sẽ bị loạn.

Cổ thụ, vẫn không nhúc nhích, cắm rễ ở đây.

"Có chút cổ quái, khổng lồ như vậy một gốc cây cây, sinh mệnh tinh khí không hề tưởng tượng như vậy thịnh vượng, chỉ có một chút!" Tam Tạng nói rằng.

Thạch Hạo giật mình tỉnh giấc, tỉ mỉ ngưng mắt nhìn, cái này Liễu Thần rốt cuộc như thế nào?

Hắn rất nhanh vòng quanh cổ thụ chạy một vòng, bởi vì cây kia thể quá thô to, rất nhiều người cũng ôm không hết.

"Đây là bị thương nặng!" Thạch Hạo chứng kiến, ở thân cây một bên kia, hắn chứng kiến thân cây hầu như Không rơi, chỉ còn lại có một tầng lão Bì, bên trong bị đục rỗng.

Mới vừa rồi một bên kia căn bản nhìn không thấy, kỳ thực cái cọc gỗ đã Không, nhưng cành cũng không ít, còn như thần liên vậy rũ xuống.

"Chết sao?" Thần Minh kinh ngạc.

"Đây là không biết bao nhiêu vạn năm trước lưu lại thân cây, nguyên thần sớm đã không ở!" Tam Tạng làm ra thứ phán đoán này.

Thạch Hạo nghe nói sau, lặng lẽ một hồi, sau đó than nhẹ.

Bởi vì, hắn rõ Liễu Thần thân phận, là Tiên Cổ thời đại Tổ tế linh hồn người chết, thực lực cường đại, nhưng là vận mệnh khác nhau, vài lần gặp nạn.

Nó từng gảy mất quá rể cây, đã từng Hóa quá hạt giống, còn từng mất đi một thân đạo hạnh, làm lại từ đầu!

Nói chung, Liễu Thần từng trải phức tạp, từng lưu lại một ít Tàn Khu ở các nơi.

Thạch Hạo thở dài, hôm nay Liễu Thần còn có Tiểu Tháp ở nơi nào, ly khai rất nhiều năm!

"Di, các ngươi xem, Lôi Điện không tới, bị bụi cây này cây bức lui!" Tam Tạng kinh dị.

Ở chỗ này rất an toàn, dưới tàng cây không Đại Lôi cướp, có chỉ là nhu hòa quang, hoàn chỉnh cây tuy là khô héo, không có bao nhiêu sinh mệnh tinh khí, vẫn có thể thủ hộ nơi đây.

Liễu Thần di hài, đã từng lột xác sao?

Thạch Hạo thất vọng mất mát, không thấy Liễu Thần, không phải chân

chính nó.

"Chính là, khí tức tương đồng, thiên cổ trước cùng hiện tại khí tức giống nhau sao?" Thạch Hạo tự nói.

Bỗng nhiên, Thạch Hạo trợn to con ngươi, phi thường giật mình, hắn ở đó chỗ trống cái cọc gỗ bên trong phát hiện một lục hà, hắn rất nhanh tiến vào đã trúng Không cái cọc gỗ bên trong, ngửa đầu tham quan.

Một đoạn cành liễu, tươi mới Thúy Lục, trong suốt ướt át, cùng những thứ kia kim sắc cành hoàn toàn khác nhau.

"Liễu Thần khí tức, thật là nồng nặc!" Thạch Hạo chấn động.

Cách đây sao gần, cổ khí tức kia lập tức nồng nặc rất nhiều lần, phảng phất Liễu Thần ngay bên người.

Trong lòng hắn nhảy lên kịch liệt, cảm thấy nơi này có cổ quái, tuyệt không phải lột xác đơn giản như vậy, có thể thực sự là Liễu Thần!

"Liễu Diệp phát quang!" Thần Minh kinh hô.

Trong suốt lá xanh phát quang, mỗi một mảnh nhỏ cũng như đồng nhất luân gian lục sắc Tiểu Thái Dương, phảng phất đang thiêu đốt, một chiếc lá lộ ra một cái văn tự.

Đồng thời, phiến lá phát sinh kêu run!

"Ngươi nếu có thể đến, này diệp nở rộ."

"Nhóm vết chân, sáng tối chập chờn đường."

Khâu sau khi đứng lên, chỉ có như thế hai hàng chữ.

"Liễu Thần!"

Thạch Hạo kêu to, thế nhưng, lại không còn có bất kỳ đáp lại nào, chỉ có

cái kia cành liễu phát sinh rực rỡ quang, mỗi một chiếc lá đều giống như một vòng lục sắc Tiểu Thái Dương, hiện ra những chữ kia.

"Đây là người đại thần thông lưu lại dấu vết, sớm đã đi, không thể đối thoại." Tam Tạng nói rằng.

"Liễu Thần nó đã tới nơi đây, đây là nó lưu cho ta!" Thạch Hạo kích động, nắm chặt nắm đấm, Liễu Thần đây là đang chỉ dẫn hắn sao?

Thần Minh nhìn cái kia lục sắc cành quen mắt, nàng muốn phản bác, có thể nhưng vào lúc này, cái kia cành một tiếng ầm vang, càng gai mắt, lục hà ngập trời.

Tiếp đó, hoàn chỉnh kim sắc cổ thụ héo rũ, hóa thành bụi mù, tất cả kim quang chưa từng vào lục sắc cành trong, vì nó khảm nạm thượng từng đạo viền vàng!

Sau đó, cái này cây cành liền tự động rơi vào Thạch Hạo trong tay.

Đồng thời, Lôi Sơn rồi ngã xuống, vô thanh vô tức, hóa thành điện quang, đến đây tản ra, phía trước nhìn một cái không xót gì, không chướng ngại vật.

Chỉ là, phía trước giải đất rất đặc biệt, đã thoát ly Lôi Điện vực sâu khu vực, yên tĩnh dị thường, như là thế giới phần cuối, hoặc như là sa mạc ở chỗ sâu trong.

Một mảnh sa địa thượng, có nhóm không rõ vết chân, phát sinh ánh sáng nhạt, sáng tối chập chờn.

"Nhóm vết chân, sáng tối chập chờn đường?!" Thạch Hạo run lên, nghĩ đến cành liễu diệp thượng ngôn ngữ, chỉ chính là trước mắt đường?

Liễu Thần, ngươi ở phía trước phương sao?!

Thạch Hạo ở trong lòng hò hét, phân biệt rất nhiều năm, hôm nay rốt cục

nhìn thấy nó tung tích, chứng kiến nó để lại đầu mối.

Đây là đang chỉ dẫn hắn đường đi sao, phải hắn đi theo vào?

Còn có Tiểu Tháp, từ xa nhau, không còn có nhìn thấy, thân là chí bảo, nó là hay không có thể tu bổ lại bản thân thân thể? Hôm nay cùng với Liễu Thần sao?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1616: Vô Pháp Siêu Việt Dấu Chân

Trên sa địa, dấu chân rất cạn, rất nhẹ, có một số thấy không rõ, nhưng là, nhất định là sinh linh hình người lưu lại.

Phai mờ sương trắng lượn lờ mà lên, tại phía trước tản ra, có một số mờ ảo, có một số thần bí, chính là Thiên Nhãn Thông cũng không nhìn thấy phần cuối, chỉ có nhàn nhạt sương mù.

Nơi đó cực kỳ an tĩnh, giống Lôi Điện Thâm Uyên hoàn toàn bất đồng!

Bên này, sấm vang chớp giật, tại trong vực sâu đánh tung không ngừng, kinh lôi từng trận, trở thành mênh mông đại dương, đều vì điện mang biến thành, kinh đào vỗ thiên, bọt sóng cuồn cuộn!

Thạch Hạo bọn họ đã đến Lôi Điện Thâm Uyên biên giới, quay đầu lại nhìn cái kia đá cuội đường nhỏ, còn có Lôi hải, một trận tim đập nhanh, suýt nữa đã bị đánh chết ở trong đó.

Có khả năng qua đây, tuyệt đối coi như là may mắn.

"Nếu không phải bụi kia kim sắc cổ thụ che chở, chúng ta đều chết hết, Chí Tôn tới rồi cũng đều muốn hóa thành tro tàn!" Tam Tạng nói, trấn định như hắn đều có chút nghĩ mà sợ.

Phía sau, kia Lôi Điện sắc thái sặc sỡ, so vừa mới kinh khủng cũng không biết gấp bao nhiêu lần, nếu là bị cái loại này sóng lớn vỗ trúng, chắc chắn phải chết!

Hoàn hảo, bọn họ chạy thoát qua đây!

Cứ như vậy ly khai Lôi Điện Thâm Uyên? Điều này làm cho bọn họ cảm

thấy có điểm không chân thật, rõ ràng có lớn khủng bố a, thế nhưng, bọn họ xuyên ngang qua đây phảng phất như rất dễ dàng.

Mặc dù đã bị trọng thương, thân thể đều từng bị đục lỗ, hộc máu không ngừng, nhưng là, tương đối loại này tuyệt địa đến nói, như vậy qua đây vị miễn lộ vẻ quá dễ dàng!

"Cẩn thận một chút, đừng ngã vào trước bình minh trong hắc ám." Thần Minh nhắc nhở.

Quay đầu lại nhìn đi, kia vài hớp Lôi trì tại chìm nổi, rất mơ hồ, như ẩn như hiện, nhưng là cho người ta phi thường cảm giác bị đè nén, hoàn hảo chúng nó không có nổ tung, nói cách khác thiết tưởng không chịu nổi.

Đá cuội đường nhỏ đi xa, tại trong Lôi Kiếp không xấu, vạn cổ bất hủ, không biết là người phương nào dựng nên.

Đây tột cùng là chỗ nào? Thừa dịp Lôi Đình hơi hơi tản ra, lộ ra đường mòn thời gian, bọn họ cẩn thận ngưng mắt nhìn, quay đầu lại ngắm nhìn.

Tại đường nhỏ phụ cận, có một chút tàn cốt, không còn hình dáng, lường trước năm đó nhất định là tuyệt thế cao thủ, chết tại nơi này, không có ba người may mắn.

"Nơi này có đá cuội đường nhỏ, là con người làm ra tế luyện ra sao?" Thần Minh phỏng đoán.

Nếu là con người làm ra thiết trí, kia cực kỳ kinh người, đến tột cùng vì cái gì mục đích, nơi này chính là tụ tập Lôi Điện Thâm Uyên a, lại có thể đem đường nhỏ xây ở nơi này.

"Là vì thu thập Lôi Kiếp Dịch sao?" Thạch Hạo có một kinh người phỏng đoán, nhưng là, này vị miễn quá dọa người.

Lôi trì là vật gì, có mấy người có thể được đến? Nhìn khắp thiên cổ, đều là nghe đồn, đương thời chỉ có một Thạch Hạo tại Đế quan rất sinh mãnh

nắm bắt đến một miệng.

Có con người làm ra thu thập Lôi Kiếp Dịch, mà làm ra Lôi Điện Thâm Uyên, đương nhiên thật không thể tưởng tượng, khiến người ta rét run cả người.

"Lôi trì loại vật này đúng không có thể khống chế, ứng với cũng không phải là vì thu thập Lôi Kiếp Dịch, mà là vì xuyên qua mảnh này Lôi Điện Thâm Uyên, đi phía trước trong đất cát." Tam Tạng làm ra phán đoán.

Cũng hết thảy, hắn tiến thêm một bước nói bổ sung: "Các ngươi xem, không dọc theo vừa mới đá cuội đường nhỏ, kia Lôi Đình sẽ mãnh liệt mấy chục lần a!"

Thạch Hạo gật đầu, lại quay đầu, bọn họ đã phát hiện, đường mòn trên Lôi Đình tương đối nhỏ rất nhiều, nếu không đi con đường kia, sẽ dọa người hơn.

"Đi thôi!"

Bọn họ ra đi, đến Lôi Điện Thâm Uyên mép, lại bước ra một bước chính là sa địa.

Tam Tạng mở ra bàn tay, về phía trước duỗi đi, cực kỳ cẩn thận cảm ứng cái gì, cái này khối địa phương cực kỳ yên tĩnh, không có chút nào ba động.

Khi hắn nếm thử bước ra một bước thời gian, dị biến phát sinh, một tiếng vang ầm ầm, trong đất cát vàng sương cuồn cuộn, quá bạo liệt, tuy rằng sương mù, nhưng là dường như sấm sét.

Hắn bàn chân kia nhanh chóng lui ra phía sau, vàng sương ba động phi thường kịch liệt, lực sát thương kinh người, hắn bàn chân kia chưởng giày lính bể nát, da thịt đều phá, có máu chảy xuống.

Cần biết, Hoàng Kim Táng Sĩ nhục thân phá lệ cường đại, mà nơi này màu vàng sương mù lại có thể có thể gây tổn thương cho hắn chân thân.

"Không so Lôi Kiếp kém a!" Thần Minh kinh thán.

Đây là một cái hiểm đường, có nguy hiểm không biết, kia vàng sương ẩn chứa cái gì?

"Đáng sợ sát cơ!"

Tam Tạng thần sắc âm u, bởi vì, hắn cảm thấy nên liều mạng, nhưng không nhất định có thể đi qua, có lẽ sẽ chết ở chỗ này.

Ầm!

Khi Thần Minh thăm dò, tế xuất nhất kiện binh khí, hoành không mà đi, nếm thử bay qua thời gian, kết quả giống nhau tao ngộ chặn đánh, thiên rớt sương mù, đồng dạng vàng sương quay cuồng, để trong này có thể so với đưa Thiên Kiếp, kiện binh khí kia nổ vỡ!

Nàng không thể không rút lui, sau đó con ngươi chớp động, nhìn Thạch Hạo, nói: "Trong tay ngươi nhánh cây còn dùng được sao?"

Liễu Thần thất lạc một đoạn nhánh cây, có thể có dài ba thước, xanh mơn mởn, trước kia mỗi một chiếc lá cũng như mặt trời nhỏ rực rỡ, ngày nay quang hoa thu liễm.

Bất quá, phiến lá mép đều nhiễm lên một đạo viền vàng kim, đó là hấp thu kim sắc cổ thụ đưa đến.

Thạch Hạo gật đầu, cầm trong tay cành liễu về phía trước thăm dò, oanh một tiếng, mặt đất bốc lên vàng sương, như là sấm gió, đánh tới, ẩn chứa lực lượng đáng sợ.

Nhưng là, cái này nhánh cây phát sáng, lại chặn, chống lên một màn ánh sáng, hình thành một chốn cực lạc, để cho Thạch Hạo xung quanh hoàn toàn yên tĩnh.

Liễu Thần lưu lại nhánh cây, có thể bảo hộ hắn.

"Quả nhiên hữu dụng, chúng ta đi tới!" Thần Minh đại hỉ.

Ba người ra đi, tiến nhập trong đất cát, quả nhiên không bị hao tổn, đều ở đây màn sáng dưới sự che chở.

"Chúng ta thế nào vô pháp trên mặt cát lưu lại dấu vết?" Thần Minh kinh ngạc, sa địa nhìn mềm mại, nhưng là đạp ở bên trên, nhưng không có dấu chân.

Ầm!

Thần Minh mãnh lực giậm chân một cái, để cho Thạch Hạo cùng Tam Tạng hai người đều trong lòng vừa nhảy, mặc dù có cành liễu thủ hộ, nhưng là sợ nàng gặp phải mầm tai vạ đến.

Nhưng mà, dưới đất vàng sương mới ló đầu, lại bị cành liễu quang mang bức đè ép trở về.

Chẳng qua là, trên mặt đất vẫn không có lưu lại Thần Minh dấu chân, chưa từng lay động mảy may!

Đây chính là sa địa, lại có thể không để lại đủ nhớ, thực sự có chút quái dị!

Chính là Tam Tạng, Thạch Hạo cũng cũng không nhịn được, thử một chút, kết quả như trước như vậy.

Đất này trên nhàn nhạt đủ nhớ là người phương nào lưu lại, tối thiểu là Trường Sinh giả chứ?

"Là Liễu Thần lưu lại sao?" Thạch Hạo khẽ nói.

Một đường đi về phía trước, nghìn trượng bên ngoài, dọc đường, xuất hiện một khối bia.

"Xưa nhất Tiên văn!" Thần Minh nói.

Ở đó trên bia, có một chút chữ, ghi lại một chút sự tình.

Đại ý là, cảnh cáo người đến sau, thâm nhập hơn nữa đi xuống sẽ càng phát nguy hiểm, chỗ đó không phải ai cũng có thể nếm thử đến!

"Cái gì?"

Khi đọc được phía sau thời gian, luôn luôn trầm ổn Tam Tạng đều la thất thanh, sau đó cúi đầu nhìn kia một nhóm nhợt nhạt dấu chân.

"Sở hữu người đều là tại dọc theo này nhợt nhạt dấu chân đi tới, người đến sau không người nào có thể trên mặt cát lưu lại dấu chân, truy tìm kia sáng tối chập chờn con đường, muốn tìm hiểu ngọn ngành." Tam Tạng phân giải ra đại khái ý tứ.

Thạch Hạo chấn kinh, đây là cỡ nào kinh người sự tình?

Vạn Cổ tới nay, sở hữu người đến sau đều không người nào có thể lưu lại dấu chân sao, đều ở đây dọc theo này cổ lộ mà đi, muốn tra xét cái gì?

Đây là người phương nào lưu lại dấu chân, tồn tại mấy cái kỷ nguyên!?

Tuyệt đối là cao thủ cái thế, vang dội cổ kim tồn tại lưu lại!

Chẳng qua là, quá cổ lão, không người nào biết, chỉ có thể dọc theo nó dấu chân mà đi, muốn truy đuổi đi xuống!

Con đường này, cực kỳ yên tĩnh, phía sau tiếng sấm đều nghe không được, phải biết rằng mới không có đi ra khỏi đi bao xa a, chính là quỷ dị như vậy.

Dọc đường, cực kỳ yên tĩnh, phảng phất, thấy được rất nhiều các bậc tiền bối dọc theo con đường này đi tới, sau cùng cũng đều ngã xuống phía trước.

Sau đó không lâu, màu vàng trên sa địa xuất hiện một chút hòn đá, đón lấy, phía trước sắc thái biến hóa, đó là xích sắc sa địa.

Khi Thạch Hạo bọn họ đặt chân nơi này thời gian, trực tiếp có sương máu chưng lên, một tiếng vang ầm ầm, kèm huyết quang, uy năng kinh người, ở chỗ này nổ vang.

"Thật đáng sợ, không có cái này cành liễu tại, thực lực của chúng ta cường thịnh đến đâu gấp mười cũng phải chết ở chỗ này." Thần Minh sắc mặt biến hóa.

Đương nhiên, đáng sợ nhất là, phía sau truyền đến chấn động kịch liệt, có lôi quang tái hiện, giương kích nơi này!

"Ầm ầm!"

Cái chỗ này kinh khủng hơn, Thần uy kinh thế!

"Lôi Điện là hướng về phía sương máu, phảng phất tại tinh lọc điềm xấu!" Tam Tạng nói.

Quả nhiên, sương máu trào ra, sẽ có Lôi Điện bổ tới.

"Lôi Điện Thâm Uyên tồn tại, là vì trấn áp nơi này sương máu những vật này chất sao?" Bọn họ suy nghĩ.

"Liễu Thần muốn đi đâu? Con đường này quá đáng sợ!" Thạch Hạo trầm giọng nói.

Cứ như vậy, bọn họ đi về phía trước một khoảng cách, kinh lôi không ngừng, đinh tai nhức óc.

Rốt cục, bọn họ đi ra màu đỏ sa địa chỗ ở phạm vi, đi tới bình thường trên đất, là bùn đất mà.

Nơi này không có lôi quang, cũng không sương mù, cực kỳ yên tĩnh.

Đồng thời, Liễu Thần nhánh cây không tái phát quang, nó chống đỡ màn sáng thu lại, nói rõ nơi này không có nguy hiểm.

"Đó là cái gì?"

Thần Minh kinh hô, có một số chấn kinh.

Phía trước bùn đất mà, chỗ rất xa, có một cái đê đập, nằm ở nơi nào, có một sinh linh như là theo đê đập bên kia bò lên, vô lực buông xuống nửa thân dưới tại đê đập này một bên.

Hắn đã chết, không biết khô héo bao nhiêu vạn năm, nhưng là trên mặt đất, còn có đê đập trên, còn có một chút máu đang phát sáng, lại chưa khô cạn.

Kia máu lượn lờ Tiên khí, óng ánh mà xán lạn!

Khi Thạch Hạo bọn họ nếm thử tiếp cận thời gian, quanh thân đau nhức, da thịt phun máu, cốt cách đều muốn cắt đứt, cả người muốn nổ tung!

Đó là Chân Tiên chi huyết, đến nay còn có lực lượng không có sút giảm.

Cách còn rất xa, khi bọn hắn như vậy nếm thử thời gian đi về phía trước thời gian, liền muốn giải thể, đó là biết bao đáng sợ một cỗ lực lượng? Là Tiên huyết phát ra!

Bọn họ lảo đảo rút lui, khóe miệng chảy máu.

Hơn nữa, kia mấy tàn lưu lại một chút máu tươi có một loại lớn uy nghiêm, lại muốn cho người quỳ bái, muốn dập đầu đi xuống!

Điều này khiến người ta chấn động!

Liễu Thần nhánh cây phát sáng, ngăn cách kia hết thảy, bọn họ mới thở ra một hơi dài, vừa mới quá bị đè nén, mi tâm đều muốn nứt ra, muốn nổ tung.

Ba người không thể không nhanh chóng rút lui, thẳng đến nhánh cây quang mang nội liễm.

"Thi thể kia đã khô héo, chỉ vãi rơi bộ phận máu còn có uy năng, nói cách khác, thi thể nói cũng có tinh khí tiết ra ngoài, hậu quả kia sẽ kinh khủng hơn, như vậy bốn phía Tiên huyết uy năng, cũng có thể nghiền nát hết thảy!" Tam Tạng trầm giọng nói.

"Có xác ngôi sao!" Thần Minh ra hiệu.

Ở đó đê đập một bên kia, có một chút xác ngôi sao, rơi xuống ở nơi nào, to lớn vô biên, vô cùng kinh khủng.

Thế nhưng, chúng nó mặc dù lớn, nhưng trước kia lại dễ dàng khiến người ta quên, ánh mắt đều sẽ bị Tiên huyết hấp dẫn, kia máu có kỳ dị Ma lực.

"Cái này sinh linh chết thời gian, chư thiên tinh vỡ sao, rơi xuống đưa đến, lưu lại những thứ này xác ngôi sao!?" Tam Tạng không gì sánh được nghiêm túc.

Sau đó, bọn họ không tiến thêm nữa, mà là hướng ngang di động, chú ý quan sát.

"Bất Hủ thi hài, chết đi Vạn Cổ, nhục thân vẫn còn, kia mấy giọt máu đúng không hủ!" Thần Minh trở nên trang nghiêm.

Bởi vì, tại cách đó không xa đê đập trên, lại xuất hiện một bộ thi thể, lường trước cũng là theo đê đập bên kia bò lên, chết đi vô cùng tuế nguyệt, nửa đoạn trên thi thể buông xuống dưới, tại đê đập bên này.

Điều này khiến người ta rợn cả tóc gáy, đây là địa phương nào?

Liễu Thần đi rồi đê đập phía bên kia sao? Bây giờ ra sao?

Thạch Hạo trong lòng bốn bề sóng dậy, đây là thế nào một vùng đất cổ xưa, quá kinh người.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1617: Đê Bá Giới

Dọc theo đê bá đi, dọc theo đường đi, liên tiếp nhìn thấy bốn cụ Cổ Thi, đều sớm đã không biết chết đi bao nhiêu năm, không biết là niên đại nào sinh linh.

Bọn họ có một tương đồng điểm, đều mạnh mẽ khủng khiếp, đáng sợ quá phận, thi thể khô héo, thế nhưng có Tàn Huyết lưu lại, hơi chút tiếp cận, sẽ làm cho thân thể người muốn sụp đổ.

"Cái này đệ tứ cụ là sinh linh gì, thuộc về một tộc kia, chưa bao giờ từng thấy." Thạch Hạo ở phía xa nhìn.

Hắn trong chín tầng trời chưa thấy qua, ở Dị Vực đồng dạng không có phát hiện.

Sinh linh kia, dù cho chết đi vạn cổ, như trước tài hoa xuất chúng, sinh tiền tuyệt đối là cái thế cường giả, dù cho thân thể khô héo, thế nhưng hổ chết không ngã cái, còn có một cổ kinh sợ thế gian khí độ phóng ra ngoài!

Đương nhiên, chủ yếu nhất vẫn là lưu lại trên đất huyết, uy năng ngập trời!

Tại nơi sáng lên huyết dịch chu vi, Hư Không Liệt mở, không gian sụp đổ, quả thực muốn đổ đại giới.

Có thể tưởng tượng, nếu như hắn còn sống, biết có bao nhiêu khiếp người.

Hắn có một viên đầu người Đầu lâu, thế nhưng mặt mũi rất bình, trên trán có ba con mắt nhỏ, mang theo vàng nhạt sáng bóng, thân thể khô quắt, thế nhưng tràn ra khí thế khủng bố.

Hình người thân thể, mang theo mịn vảy màu bạc, xương cụt nơi đó có một cái sư tử vỹ, rũ đến đê bá một bên kia.

"Chưa thấy qua, thế nhưng hư hư thực thực rất cổ xưa thời kì diệt tuyệt Thần Tộc ba mắt, hôm nay còn có một chút hậu duệ, thế nhưng hình thể còn có năng lực cùng nhóm này Tổ Mạch so sánh với, kém xa." Tam Tạng nói rằng.

Theo như hắn nói, bộ tộc này dám cùng Chân Tiên khai chiến, mạnh đến mức không còn gì để nói, tam nhãn mở, thiên địa thất sắc, Cổ Giới có thể vỡ.

Thế nhưng, bị diệt Tộc, hôm nay chân chính loại này Tổ Mạch sinh linh sớm đã không còn, chỉ có một chút hậu duệ cùng các Tộc thông hôn, sinh hạ một ít hình thể cải biến to lớn chủng tộc.

Hôm nay, mi tâm có thụ nhãn chủng tộc các loại, có năm phần mười đều là Cai tộc hậu duệ sinh sôi nảy nở sở trí.

"Rất cường đại!"

Ba người bọn họ rút lui, đầu này sinh linh không còn cách nào tiếp cận, dù cho chết đi, Tàn Huyết như trước có thể di động Ngân hà, có thể giết hết tới gần các tộc sinh linh.

"Đệ ngũ cụ!"

Thạch Hạo hít một hơi lãnh khí, dọc theo đê bá đi, lại gặp được đệ ngũ cụ sinh vật, hình người, cùng hiện nay người không sai biệt lắm, chỉ là da thịt dường như Gympie, mang theo sáng bóng.

"Kim sắc xương da, Kim Cương Bất Hoại thân không đủ để hình dung hắn, sinh tiền giận dữ Cổ Giới vỡ, Ngân hà rơi, một cái phi thường đáng sợ cổ sinh vật!" Thần Minh nói rằng.

Nàng đang lùi lại, chỉ vì nhiều bước ra nửa bước, đã bị sinh linh kia trước người huyết tán phát lực lượng áp chế, thân thể đều xuất hiện vết máu,

suýt nữa tứ phân ngũ liệt.

Thạch Hạo bọn họ phát hiện, chỉ cần rời đê bá một khoảng cách, cũng sẽ không chịu đến trùng kích, phảng phất có một cái bức tường vô hình, có thể cắt đứt cái loại này sinh vật lưu lại sóng pháp lực.

Trọn phát hiện ngũ cổ thân thể, bất luận cái gì một đều đáng sợ vô biên, chỉ muốn xem bọn họ, liền không nhịn được muốn quỳ bái, muốn thành kính dập đầu.

Mặc dù bọn họ chết đi, lại đều ngã vào đê bá trên, thế nhưng như trước nộ nuốt Hồng Hoang, Uy Áp Chư Thiên chi đại thế, không gì so nổi.

Bực này sinh linh cường hãn, là chết như thế nào?

Thạch Hạo vững tin, chảy xuôi Tiên Huyết sinh vật, đã coi như là Trường Sinh, có thể trả thế nào sẽ chết? Ở đê bá bên kia bị thương nặng sở trí sao?

Năm người có một chút tương đồng, thân thể khô héo, chỉ có trước khi chết tràn ra huyết dịch rơi trên mặt đất sau vẫn duy trì một chút hoạt tính, đến nay đang tỏa ra Thần uy.

Bọn họ tự thân mất đi, tinh khí đều tan hết, vì sao mấy giọt máu ngược lại tồn hạ tới?

"Là cái gì tổn thương đưa tới như vậy, chỉ có trước khi chết tràn ra huyết dịch trường tồn?"

"Hoặc là nói, thân tinh khí trong cơ thể thần bị vật gì vậy hoặc là vật chất thôn phệ?"

Bọn họ đang suy đoán, thực sự không rõ, mạnh mẽ như vậy nhân vật làm sao đều chết nơi đây.

Còn muốn đi về phía trước sao? Bọn họ đang do dự, cần biết, năm sinh

linh nhưng là từ đê bá một bên kia bò lên, trọng thương mà về, sau đó tử vong.

Ba người bọn họ quá khứ, đây không phải là thuần túy chịu chết sao?

Liễu Thần cứ như vậy đi qua, không có đề kỳ sao? Thạch Hạo suy nghĩ.

"Tìm một chỗ không có thi thể đê bá khu vực, chúng ta đứng trên không được liếc mắt nhìn, bên kia đến cùng có cái gì!" Thần Minh nói rằng.

Không phải liếc mắt nhìn thực sự không cam lòng, làm cho chảy xuôi Tiên Huyết sinh vật dọc theo cổ lộ tìm tới, tiến nhập mảnh khu vực kia, kết quả là lại trọng thương trở về, chết ở đê bá trên, cái này quá thần bí.

Rốt cục, bọn họ tìm được một đoạn thích hợp đê bá, không có có sinh linh, cũng không vết máu, rất lạnh lẻo thê lương, đê bá cũ kỹ, rất nhiều nơi tàn phá.

"Thật không biết tồn tại bao nhiêu năm tháng!" Tam Tạng hoài nghi, cái này đê bá tồn trên thế gian vô cùng cổ xưa, Thiên biết là cái gì thời đại kết quả.

Làm cho một gã Hoàng Kim chôn cất sĩ như thế than thở, có thể thấy được, nó cổ xưa.

Chôn cất sĩ, một ngủ chính là thiên cổ!

Rốt cục leo lên đê bá, chứng kiến bên kia cảnh tượng.

Rất sâu thẳm, rất đen, phía trước sương mù dày đặc vạn tầng, nhìn xuống dưới, không biết có cái gì.

Phía trước thì rất tối tăm, có hắc vụ lượn quanh, bốc hơi lên.

Địa phương nào? Bọn họ vẫn không hiểu.

Làm vận dụng hết sức Đại Thần Thông, đem hết khả năng đi cảm ứng

lúc, có phát hiện!

Như có như không gian, phảng phất có Triều Tịch phập phồng thanh âm, rất mơ hồ truyền đến, rất xa, cách rất dài một khoảng cách, hoặc như là cách thiên cổ, từ khác một thời đại truyền đến.

"Như là một mảnh hải, cách nơi này rất xa, sóng biển đang phập phồng?" Thần Minh nói rằng, cảm thấy rất sai lầm, đây chính là đê bá phía sau lớn khủng bố sao?!

Hẳn không phải là, nhất định là còn lại nguy cơ!

Chỉ là, bọn họ nhìn không thấy.

Tam Tạng tế xuất một con mộc Hạc, lớn bằng ngón cái, rất nhỏ rất ôn nhuận, dường như Ngọc Thạch khắc thành, là một kiện Pháp Khí, có thể gởi lại Pháp lực, bộc phát ra Cường Tuyệt chiến lực, trong khoảng thời gian ngắn giống như là một cái Tam Tạng chiến lực, là hiếm thế Bí Bảo.

Nhưng mà, mộc Hạc giương cánh, tiến nhập đê bá sau trong bóng tối, bay về phía trước lúc, ngay lập tức nát bấy, sát na liền tiêu diệt.

Tam Tạng sắc mặt chợt biến, một là không nỡ kiện pháp khí kia, hai là chấn động, bị quán chú Pháp lực cùng một chút Thần Niệm sau, Bí Bảo không kém gì hắn, cư nhiên nhanh như vậy liền bể nát.

"Ý vị này, chỉ cần chúng ta đi qua, trong nháy mắt tử vong!"

Bọn họ lui ra phía sau, bắt đầu ở chu vi tìm kiếm.

Đê bá cái này một bên khu vực cũng rất rộng rãi, dọc theo đề bạt đi ra ngoài đủ xa sau, bọn họ có phát hiện, chứng kiến một tòa tế đàn.

Tế đàn này không khỏi quá lớn, là do Tinh Hài xây thành, cao vót thương Vũ!

Tuy là Tinh Hài bị Tế Luyện, không có lớn như vậy, thế nhưng như thế

xây, cũng vẫn là lớn hơn phân.

Đồng thời, ở cạnh tế đàn, lần lượt đê bá nơi nào, còn có một khối bia.

"Có chữ viết!" Thần Minh nói.

Trên có văn tự, vẫn là cổ xưa nhất Tiên Văn.

"Không phải cái thế giả, không thể nếm thử, đừng độ!" Tam Tạng đọc lên đại thể ý tứ.

Đây là đang cảnh cáo kẻ tới sau, đừng có nếm thử vượt quá đê bá, không thể khinh tiến.

Quy tắc này tin tức phi thường kinh người, cái thế giả muốn qua, cũng chỉ có thể coi là nếm thử? Cao thủ tầng thứ định vị quá kinh người, thật đáng sợ!

"Có vết chân!"

Thần Minh nói rằng, ánh mắt nhạy cảm.

Trước kia vậy được rất cạn chân ấn từ sa địa sau khi ra ngoài sẽ không cách nhìn, thật không ngờ ở chỗ này lại gặp được, ở trên tế đàn, có rất nhiều vết chân.

Tế đàn này là người kia lưu lại?

"Tế đàn chưa từng hoàn thành!" Tam Tạng nói rằng.

Thật đáng tiếc, người nào đều có thể nhìn ra, tế đàn này chỉ xây phân nửa, không biết vì sao sẽ không có tiếp tục nữa.

Như thế tế đàn hùng vĩ, muốn đi đâu?

Người kia sớm nhất đến, một mình thăm dò, phải tìm được cái gì, một cái lối ra vẫn là còn lại?

Là muốn trực tiếp qua sông quá đê bá hậu phương khu vực sao?

Kẻ tới sau, đều là ở dọc theo nó hư đạm chân ấn mà vào.

Đáng tiếc, tế đàn chưa từng kiến thành.

"Bên này!"

Sau đó không lâu, Thạch Hạo lại phát hiện vết chân, rất cạn, từ nơi không xa đê bá thượng tẩu quá, tiến nhập sương mù dày đặc bao phủ mờ tối.

Đến tận đây, vết chân liền không có, hoàn toàn không có!

Từ cổ chí kim, nhiều cường giả như vậy đều ở đây đi theo dòng này vết chân sao?

Liễu Thần cũng là truy đến nơi đây, sau đó biến mất?

Chỉ có một cái sinh linh có thể lưu vết chân!

"Liễu Thần, ngươi có cái gì chỉ dẫn?" Thạch Hạo không có cách nào, hướng về phía xanh mơn mởn cành mở miệng, như vậy hỏi.

Nguyên bản, hắn không có ôm hy vọng gì, nhưng là cành bỗng nhiên phát quang, chỉ hướng một cái phương hướng.

"Di, đi!"

Ba người thần sắc nghiêm túc, nhanh chóng lên đường.

Không phải rất xa, bất quá ở mấy trăm trượng có hơn, nơi này có cục đá, có bùn đất.

Trên mặt đất, có một bức đơn giản vẽ.

Không biết niên đại nào lưu lại, dường như vẽ xấu vậy, ở trong đất bùn vẽ tranh.

"Truyền Tống Trận?"

Ở trong đất bùn vẽ như là một bức Truyền Tống Trận, chỉ là quá đơn giản.

Xem ra, đường nét (các loại) chờ miêu tả thời gian sẽ không ngắn, là cổ đại trong năm tháng lưu lại vết tích.

Cái này tương đối làm cho không người nào nói!

"Nơi đây cũng có mấy người vết chân, Truyền Tống Trận có thể cũng là người kia lưu lại!" Thần Minh nói rằng.

Trên thực tế cái chỗ này rất Kỳ Dị, cũng rất đáng sợ, không người nào có thể lưu vết tích, không có gì ngoài người kia bên ngoài, hoàn toàn không có đủ nhớ.

Ông!

Đột nhiên, một mảnh lá xanh từ trong khe đá bay ra, vung lên, phát sinh Quang Hoa.

"Không phải cường giả cái thế, duyên Cổ Trận quay lại, đừng tìm." Phiến lá có một hàng chữ nhỏ, ở nhắc nhở.

Là Liễu Thần lá cây, là nó lưu lại, cái này rõ ràng cho thấy lưu cho Thạch Hạo, ở chỗ này cảnh báo!

"Liễu Thần, ngươi khôi phục đạo hạnh, triệt để nhớ lại quá khứ sao?" Thạch Hạo thì thào.

Liễu Thần, đã từng triệt để hủy diệt, không chỉ một lần hai lần, ở nhiều lần Trọng Tu, Niết Bàn Hồi Sinh, hôm nay chân chính khôi phục sao?

"Ai!" Thần Minh một tiếng thở dài, đúng là vẫn còn không biết đê bá phía sau là cái gì, thông hướng nào, thật đáng tiếc.

Cái này vẽ xấu vậy cổ họa, ở bùn đất trên làm ra đơn giản đồ án, chính là Truyền Tống Trận, có thể mang của bọn hắn trở về?

"Tha cho ta độ kiếp, tróc một ngụm Lôi Trì lại đi!" Thạch Hạo nói rằng, muốn bắt Lôi Trì!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1618: Trong Lôi Trì Lăn Nhiều Vòng

Thần Minh, Tam Tạng khá là không biết phải nói gì, nói gì vậy, tha cho hắn vượt cái Thiên Kiếp, bắt miệng Lôi trì lại đi?

Vô luận là ai nghe được, đều cảm thấy gia hỏa này điên, hoặc phách lối quá mức, quá hả hê!

Thiên Kiếp là cái gì? Thẩm phán càn khôn bên trong sinh linh, hạ xuống hủy diệt chi lực, rèn luyện cường giả, diệt độ chúng sinh, không gì so nổi, đó là Thượng Thương chi công.

Hoang, rất mạnh, tại Thần Minh cùng Tam Tạng xem ra, đích xác siêu phàm thoát tục, nhưng là độ kiếp cũng liền mà thôi, còn muốn bắt một miệng Lôi trì? Đùa gì thế!

Nhưng là, ngay bọn nó trợn mắt hốc mồm trong, người thiếu niên kia tên điên bắt đầu hành động, chọn một khối trống trải chi địa, cách đê đập đủ xa, chuẩn bị độ kiếp.

"Uy, Hoang tiểu tử, ngươi chán sống sao, sẽ không thật muốn gây xích mích Lôi Điện Thâm Uyên trong Lôi trì chứ?" Thần Minh kêu lên, thật đúng là sợ hắn xằng bậy.

"Giúp ta thu được!"

Thạch Hạo run tay một cái, cái kia cành liễu bay ra, nhu nộn không gì sánh được, xanh mơn mởn phát sáng, hướng về Thần Minh còn có Tam Tạng bay tới, hắn muốn độ kiếp, không thể mang theo vật này.

Thần Minh tiếp được cành liễu, lần nữa cảnh cáo hắn không muốn vọng động.

Đáng tiếc, Thạch Hạo đã bắt đầu, tương đối quả quyết, thôi động một thân đạo hạnh, quan trọng nhất đó là vận chuyển Lôi Đế bảo thuật đến mức tận cùng, dùng lấy dẫn kiếp!

"Ngươi..." Hai gã Hoàng Kim Táng Sĩ đều rút lui, thật là không có có tính khí, cái này Hoang cũng không tránh khỏi quá lỗ mãng đi.

"Yên tâm, Lôi trì ta cũng không phải không thu qua." Thạch Hạo tràn đầy tự tin.

Hai người đều không thể nào tin được, cảm thấy hắn có điểm không đáng tin cậy.

Lôi Đế bảo thuật, vừa mới thi triển, cái chỗ này liền gió nổi mây phun, triệu hoán tới rồi cường đại Lôi Đạo nguyên tố, dẫn phát thiên địa cộng minh.

Đón lấy, nơi xa Lôi Điện Thâm Uyên càng là một tiếng vang thật lớn, như là nước lũ vỡ đê, có một đạo cầu vồng bay vụt mà đến, đánh vào Thạch Hạo trên thân.

Ầm!

Hắn lúc này đã bị đánh bay, toàn thân áo quần rách nát, toàn thân cháy đen, vô cùng thê thảm.

Có hay không lẽ trời? Thạch Hạo nghĩ nguyền rủa, Thiên Kiếp mới bắt đầu, đây là kích thứ nhất a, liền đánh hắn ngã nhào một cái, thế nào sẽ mạnh như vậy?

"Hì hì, ngươi thật có phúc, chậm rãi tiêu thụ đi." Thần Minh cười trên nỗi đau của người khác, ở nơi nào cầm cành liễu, mắt to phiêu động, cười quyến rũ động lòng người, uyển chuyển thân thể nhẹ lay động.

Thiên Kiếp này không giống tầm thường, uy lực cực lớn, rất khó tưởng tượng một hồi sau thì như thế nào!

Lần trước, Thạch Hạo vượt là Cửu Thiên Thập Địa kiếp, chỉnh phiến cổ lão đại giới đều hiển hiện, hắn theo Thập Địa giết tới Cửu Thiên, cùng thiên quân vạn mã đại chiến.

Mà lần này, không có những thứ kia địa vực xuất hiện, có chẳng qua là bản nguyên nhất Lôi Đạo.

Đương nhiên, lúc này mới bắt đầu, có lẽ những thứ kia chuyện quỷ dị vật còn không từng xuất hiện!

Lôi quang một đạo lại một đạo, đầu tiên là theo vực sâu mà đến, đón lấy lại không hiểu từ trên trời hạ xuống hạ xuống, trước sau chừng ba nghìn sáu trăm đạo kinh lôi, toàn bộ tại Thạch Hạo trên thân bạo phát.

Này đưa hắn đánh vết thương chằng chịt vết, trong miệng phun máu, chịu không nhẹ thương tích.

Đây là chưa bao giờ có sự tình, đi qua đều là Lôi Kiếp từ từ trở nên mạnh mẽ, lúc này đây vừa mới đi lên sẽ phải đoạt tính mạng của hắn, quá mãnh liệt.

Hơn nữa, rất đơn giản điều, ba nghìn sáu trăm đạo kinh lôi nối thành một mảnh, dường như Tinh Hà trút xuống!

"Thiên Diệt Lôi Kiếp!" Tam Tạng biến sắc.

Ba nghìn sáu trăm đạo Lôi Điện, mấy cái chữ này cực kỳ mẫn cảm, có cái truyền thuyết, kêu Thiên Diệt Lôi Kiếp, ý nghĩa, chính là muốn giết người này, sinh sinh hủy diệt.

Bình thường đến nói, một nghìn đạo Lôi Điện đầy đủ, ba nghìn sáu trăm đạo tắc bảo chứng chém thành tro bụi.

"Có lẽ, hắn lâm nguy!" Tam Tạng nói, ba nghìn sáu trăm đạo Lôi Điện chịu nổi, cũng rất khó nhịn qua kế tiếp uy lực của Thiên Kiếp.

Tối thiểu, tại Táng Địa trong ghi chép, bị nghiêm túc báo cho, đó là tất phải giết kiếp, không vượt qua nổi.

"Ầm!"

Nơi xa, một đầu Hỏa Hoàng vỗ cánh, cực tốc mà đến, hướng về Thạch Hạo trấn giết, uy thế kinh người.

"Hả? Rốt cục bắt đầu, lúc này mới coi như là chân chính Thiên Kiếp sao, trước kia ba nghìn sáu trăm đạo bất quá coi như là món ăn khai vị?" Thạch Hạo nheo mắt lại, hắn dự cảm được lúc này đây bất đồng.

Khúc nhạc dạo mà thôi, liền trực tiếp hạ xuống ba nghìn sáu trăm đạo Lôi Điện, nếu là Độn Nhất cảnh giới tu sĩ đều bị đánh giết thành bã, chớ nói chi là Trảm Ngã cảnh.

Hỏa Hoàng tung cánh, thiên địa yên tĩnh, ánh lửa cuồn cuộn, kỳ thực vậy cũng là Lôi Điện, thoáng cái liền đem Thạch Hạo nơi đó bao phủ.

Đây là một hồi đại chiến, Thạch Hạo trận địa sẵn sàng đón quân địch, không có một chút lơ là, dù cho tràng này Thiên Kiếp mới chính thức bắt đầu, hắn cũng đã toàn lực ứng phó, sợ ra sai sót.

Bởi vì, lúc này đây Thiên Kiếp quá quỷ dị, phi thường đáng sợ.

"Quả nhiên là đại sát kiếp, đi lên liền bay ra một con Hỏa Hoàng, phía sau còn có thể ra cái gì?" Thần Minh than nhẹ.

Nơi đó hỏa diễm thiêu đốt vòm trời, không gian đều sụp đổ, tất cả đều là hỏa, tất cả đều là Lôi Điện, diệt sát sinh cơ, Thạch Hạo gặp đại phiền toái.

Bất quá, hắn xưng là thần thông quảng đại, kịch chiến đã lâu, sau cùng ở trong ánh chớp, tại Liệt Diễm phần thân lúc, hắn sinh sinh kéo xuống kia chỉ Hỏa Hoàng một cái cánh.

Phượng hót động thiên, Hỏa Hoàng bỏ chạy!

Đến tận đây, đầy trời Lôi Điện tiêu thất!

"Mùi vị gì?" Thạch Hạo trên thân mang theo máu, cúi đầu nhìn trong tay nhỏ máu Hoàng sí.

Quá giống như thật, cùng chân thật máu thịt, dường như một cái máu chảy đầm đìa Phượng Hoàng cánh!

"Ngươi còn muốn ăn?" Thần Minh mắt trợn trắng.

Bộp một tiếng, kia cánh tại Thạch Hạo trong tay nổ tung, hóa thành một đoàn Lôi Điện, đục lỗ hư không mà diệt tận.

"Ngao...o...o..."

Một tiếng rồng ngâm, chấn động càn khôn.

Một con rồng lớn bay ra, mang theo mấy trăm con rồng nhỏ, điên cuồng giết hướng Thạch Hạo, Lôi Điện soàn soạt, gió to quát lên, nơi này một mảnh chói mắt.

Lại một loại Thiên phạt, Chân Long di động ra, giống như trật tự thần liệm hoành không, muốn giết tận nơi này hết thảy sinh cơ.

Không hề nghi ngờ, đây cũng là một hồi huyết chiến, Thạch Hạo vết thương trên người thêm nhiều, mang theo máu, còn có tóc tai bù xù bộ dạng, kết thúc trận chiến này.

Cái kia Đại Long đoạn tiếp theo tiểu tiệt cái đuôi, đến đây bỏ chạy, sau đó tại viễn không tản ra.

"Hống..."

Lại một đầu Cự Thú tái hiện, vô cùng to lớn, mang theo kim quang, khủng bố vô biên, đằng đằng sát khí.

Thiên Giác Nghĩ, lấy Thần lực cái thế mà nổi tiếng Hung thú xuất hiện,

giết hướng Thạch Hạo.

...

Lại là một hồi đáng sợ đại chiến.

"Hống..." Cửu U Ngao tái hiện, bôn tẩu mà đến, hướng về Thạch Hạo trấn giết.

"Hổ không phát uy, ngươi cho ta là mèo bệnh a!" Thạch Hạo giận dữ, tại trong Lôi Điện đúc ra một miệng đỉnh, trực tiếp thu những thứ kia xuất hiện Cự Thú.

"Ta ninh chín các ngươi!"

Huyết chiến kinh thiên, thập hung trong Cự Thú thỉnh thoảng tái hiện, nhưng không có ra toàn bộ, chỉ khó khăn lắm quá nửa, chém giết thảm liệt.

Ầm ầm!

Thiên địa nhất chuyển, lôi vân vô tận, vô số bóng người giết tới, so với lần trước Cửu Thiên Thập Địa kiếp gặp phải sinh linh còn nhiều hơn, ở chỗ này bạo phát gào thét.

Thậm chí, Thạch Hạo thấy phương xa có Tiên Vương giao thủ, có Bất Hủ đại chiến.

Hoàn hảo, kia chiến trường chính chưa từng bao phủ hắn, không phải hậu quả khó mà lường được.

Tràng diện sợ hãi, các loại sinh linh nhảy ra, cùng Thạch Hạo chém giết, hắn sớm đã nhuốm máu, toàn thân đều muốn rời ra từng mảnh.

Thậm chí, có mấy lần đều chia năm xẻ bảy, lại lần nữa gian nan khép lại nhục thân, tiếp tục chinh chiến.

Lần này rất nguy hiểm, hắn mấy lần suýt nữa vẫn lạc.

Đương nhiên, đây cũng không phải là kết thúc, còn đang tiến hành.

Ầm ầm!

Đột nhiên, một cái cỡ nhỏ Lôi Điện Thâm Uyên tái hiện, hướng về hắn trực tiếp tiêu diệt, huỷ diệt thiểm điện hình thành vô số sinh linh, oanh kích Thạch Hạo.

Đùng!

Thân thể của hắn rốt cục lại nổ tung một lần!

"Lôi trì, thật xuất hiện!" Thần Minh khẽ hô.

"Giết!" Thạch Hạo gào thét.

Hắn gian nan tụ tập máu thịt, thực sự nhanh không có khí lực, thương thế quá nặng.

Bởi vì, hắn lúc này đây Thiên Kiếp quá đặc biệt, tựa hồ cách này Lôi Điện Thâm Uyên quá gần, uy lực cũng vì vậy mà mạnh mẽ khủng khiếp.

Ầm!

Cỡ nhỏ Lôi Điện Thâm Uyên ép xuống, để cho hắn cơ thể lại một lần nữa chia năm xẻ bảy, thân thể của hắn biết bao cường hoành, kết quả vẫn là tao ngộ loại này tai nạn.

Ầm ầm!

Đột nhiên, Thạch Hạo bạo phát, nhảy lên một cái, hắn vận dụng sau cùng tích góp từng tí một lực lượng, trong cơ thể sở hữu môn có thể mở ra toàn bộ nở rộ, vô lượng quang trùng tiêu.

Phù phù!

Thạch Hạo vọt lên, kích động tiến lên thiểm điện trong Lôi trì bên trong.

Chiếc kia Lôi trì có thể có hơn phân nửa trượng vuông vắn, ánh sáng bạc sáng loáng phát sáng, lưu chuyển thần huy.

Ầm!

Giờ khắc này, thiên địa đều nổ tung, nơi đó Lôi Điện vạn trượng, toàn bộ đánh phía Thạch Hạo.

Thế nhưng, trong Lôi trì, bọt sóng đóa đóa, Thạch Hạo nằm ở trong đó, tham lam hấp thu Lôi Kiếp Dịch, thân thể của hắn trọng thương, bị nhanh chóng trị khỏi.

Đương nhiên, Lôi Kiếp lại đánh qua đây, lần nữa đem thân thể của hắn đánh gãy. Sau đó, thân thể của hắn lại sắp xếp lại. Đây là một cái cấp tốc, tàn khốc, vòng đi vòng lại quá trình.

"Cái này cũng được?" Thần Minh ngạc nhiên.

"Không được, đáng sợ không phải Lôi trì, nó chẳng qua là chịu tải bảo dịch đồ đựng dụng cụ, chân chính sát cơ ở phía sau!" Tam Tạng trầm tiếng nói.

Thạch Hạo tại trong Lôi trì lăn nhiều vòng, điên cuồng hấp thu bảo dịch, dùng để khôi phục thân thể, hơn nữa bắt đầu đối kháng ngoại giới Lôi Kiếp.

Đột nhiên, một cỗ sợ hãi cảm giác được hiện.

Cách đó không xa, một tòa cổ đài, tuế nguyệt đã lâu, bao phủ thời gian lực lượng, phảng phất tuyên cổ trường tồn.

Ở trên đài, có một miệng dao cầu, Tiên khí lượn lờ, sặc sỡ thải quang cuồn cuộn, nhưng rất nhanh nó lại khí cơ nội liễm, quy về phong cách cổ xưa.

Đó là Trảm Tiên Dao Cầu, được xưng liền Tiên cũng có thể cắt rớt!

Thạch Hạo nhìn chằm chằm nó, cảm giác được nguy hiểm cực lớn, thế

nhưng không biết vì cái gì, trong cơ thể lại có một loại kỳ quái bản năng, đang chờ mong, đang hưng phấn, hắn muốn xông tới, tiếp cận dao cầu!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1619: Chém Xuống Bất Hủ Dấu Ấn

Bên trong Lôi Trì lăn nhiều vòng, Thạch Hạo chính là làm như thế, đồng thời tham lam hấp thu bảo dịch, tranh thủ khôi phục lại đỉnh phong, bởi vì hắn rõ lớn nhất nguy cơ đến.

Cổ Thai trên, Trảm Tiên Dao Cầu mang theo sắc bén sát cơ, đã phong tỏa hắn!

Lúc này đây nếu như đổ máu? Còn có thể giống lần trước vậy, trên đỉnh đầu Tiểu Nhân cùng với Luân Hồi Ấn tới cứu giá sao? Chỉ là, vậy quá bị động, cũng không vì hắn nắm trong tay.

"Hoang tiểu tử, ngươi xong, nhanh lên lưu di ngôn đi, cái này cây cành liễu ta giúp ngươi, tái kiến." Thần Minh phất tay.

"Không nghe khuyên bảo, ai!" Tam Tạng lắc đầu, có chút bất đắc dĩ, Trảm Tiên Dao Cầu vừa hiện, tiên đến đều có thể bị chém a.

Đương nhiên, đối mặt bất đồng cảnh giới tu sĩ, Cổ Thai trên Dao Cầu uy lực chắc cũng là bất đồng, nhưng bất kể nói gì, đây là hẳn phải chết chi kiếp, khó có thể vượt đi qua.

"Đừng nguyền rủa, ta không sao!" Thạch Hạo nói rằng, hắn ở bên trong Lôi Trì đối kháng Thiên Kiếp, nuốt chững bảo dịch, ở sống chết trước mắt còn có thể phân tâm, thần kinh coi như là đủ thô to.

Ầm!

Nhất đạo thô to sấm sét bổ tới, sét đánh kiếp dịch cũng không phải là tiên không ngớt.

Thạch Hạo không nỡ, rống to một tiếng, toàn lực ứng phó, bắt đầu đối kháng.

Lúc này đây, hắn xem như là đánh lén đắc thủ, nếu là lấy hướng, đều là ở lôi điện biến mất lúc, hắn mới đi đoạt Lôi Kiếp dịch.

Cheng!

Nhưng vào lúc này, Cổ Thai trên, Trảm Tiên Dao Cầu phát quang, bộc phát ra chói mắt mang, đồng thời có một cổ sát khí ngút trời vọt lên, cuồn cuộn nổi lên trận trận khói báo động vậy sương mù.

Đây là muốn đao chết Thạch Hạo!

"Ừ?"

Thạch Hạo rốt cuộc minh bạch cái kia xung động chi nguyên, vì sao có loại bản năng muốn qua đi, là bởi vì hắn trong cơ thể một luồng Thần Mang, lúc này từ trong tay nở rộ, phải liên thông Trảm Tiên Dao Cầu.

Lần trước ở Đế quan, Thiên Kiếp kết thúc, Dao Cầu tản ra cùng tiêu thất trước, hắn từng đoạt lại nhất đạo Thần Mang, luyện vào trong ngón tay, Vô Kiên Bất Tồi.

Là đạo kia Thần Mang. Phải thân cận Trảm Tiên Dao Cầu. Phải cùng chi dung hợp vào một chỗ, vì vậy mang theo Thạch Hạo cũng giống như phải phóng qua.

Răng rắc!

Lôi điện bay lượn, Trảm Tiên Dao Cầu hạ xuống, hướng về phía Thạch Hạo chính là một kích. Muốn đem hắn đao đoạn!

Choang!

Giờ khắc này, Thạch Hạo điểm ra một con đầu ngón tay. Cùng Dao Cầu đụng vào, ngăn trở!

Thần Minh kinh hô thành tiếng, theo dự liệu huyết dịch văng lên. Thạch Hạo đầu người lăn xuống hình ảnh chưa từng xuất hiện, càng nhìn đến hắn dùng ngón tay tiếp nhận được một kích.

Tam Tạng cũng đờ ra. Màn này khiến hắn khó có thể tin, Hoang làm thế nào đến?

Thạch Hạo cũng là ngẩn ra, tay kia đầu ngón tay cùng Dao Cầu giao hòa. Thần quang chảy xuôi, lẫn nhau đan vào. Khiến hắn cảm thấy trong cơ thể hiện lên một cổ khí tức bén nhọn.

Đây là Trảm Tiên Dao Cầu khí tức!

Ầm!

Cũng chính là vào lúc này, hắn thân thể bộc phát ra kinh thế lực lượng, có sáu cỗ quang đoàn hiện lên. Rung động càn khôn.

"Đó là cái gì?" Tam Tạng đều một trận khẽ hô, quá kinh người.

Sức mạnh kia tuyệt đối siêu việt bọn họ hiện nay tầng thứ, có không hiểu chấn động, ép che thế gian.

"Ta cảm thấy, như là bất hủ khí tức, mặc dù là không trọn vẹn, nhưng là không phải bọn ta có thể chống đỡ." Sắc mặt Thần Minh ngưng trọng.

Liên tiếp kinh biến, khiến hai gã Hoàng Kim táng sĩ chấn động.

Đầu tiên là Trảm Tiên Dao Cầu không bằng đao chết Thạch Hạo, tiếp tục lại có sáu cỗ quang đoàn hiện lên bất hủ khí độ, thật là kinh người.

Chính là Thạch Hạo bản thân, cũng đờ ra một lúc, sáu quang đoàn ở tại trong cơ thể, giấu ở trong máu thịt, mang theo một chút bất hủ chấn động!

Hắn rõ đó là cái gì!

Ngày đó, hắn từ Cô Tộc thoát khốn sau, từng có bất hủ giả hạ Pháp Chỉ, đặc xá tội khác, báo cho biết Dị Vực không được lại thương tổn Hoang.

Cũng chính là vào lúc này, Pháp Chỉ phát quang, có chút vi mang không có vào trong cơ thể, đó là dấu vết.

Cứ nghe, lúc đó cùng sở hữu sáu vị bất hủ giả dắt tay nhau hạ Pháp Chỉ.

Hôm nay xem ra, là thật, sáu vị bất hủ giả đều ở đây Pháp Chỉ ở trên lưu lại dấu ấn, bắn vào trong cơ thể, mà nay nổi lên.

Không hề nghi ngờ, đây là Trảm Tiên Dao Cầu bức bách!

Sau đó, Thạch Hạo làm một động tác, khiến Thần Minh cùng thân thể Tam Tạng rét run, mục trừng khẩu ngốc, hai người xem gần như hóa đá.

Thạch Hạo ngắn chần chờ, sau đó lại đánh về phía Dao Cầu hạ, chủ động phải đánh phải một đao, đây không phải là ở bị mất tánh mạng mình sao?

Rõ ràng tránh được một kiếp, có thể sống sót, hắn lại như thế đi chịu chết, khiến hai gã Hoàng Kim táng sĩ không thể nào hiểu được.

Trên người Thạch Hạo có một lớp mồ hôi lạnh, cho dù là Lôi Kiếp đưa hắn suýt nữa đánh chết lúc, hắn cũng không có cảm thấy như vậy tình thế nghiêm trọng, hiện tại thì trong lòng lo lắng.

lục đoàn chỉ là bất hủ, có vĩ đại mối họa.

Ngày đó, hắn không phải không biết, sáu đại bất hủ giả vận dụng thủ đoạn, lúc đầu cho rằng chỉ là một chút dấu vết, vi là truy tung hắn, miễn cho hắn bỏ chạy.

Hôm nay hắn mới biết được, ẩn chứa sát cơ, chỉ cần cách này sáu người không phải vô cùng dài dằng dặc cùng xa xôi, bọn họ một cái ý niệm trong đầu là có thể giết chết Thạch Hạo!

Hôm nay, không hề Dị Vực, thoát ly thế giới kia, hắn có thể bình an không việc gì, nếu không sẽ xảy ra vấn đề lớn.

Lần trước đào tẩu lúc, hắn phải may mắn, may mà có hải thác, cắt đứt tất cả, mang theo hắn tiến nhập khác một vùng không gian, ly khai Dị Vực, nếu không... Nói, căn bản đi không được, không sống nổi.

Phốc!

Thạch Hạo bị đao đoạn thân thể, chặn ngang gảy làm hai khúc, tiên huyết phun trào, hắn muốn mượn dùng Trảm Tiên Dao Cầu lực lượng đối phó trong cơ thể đoàn kia quang.

Lúc này đây, hắn xem như là bất cứ giá nào, nếu không... Nói, một ngày trở về, đi Biên Hoang Đế quan, chắc chắn sẽ bị sáu người kia cảm ứng được, trực tiếp có thể đánh chết hắn.

Hắn đang đánh cuộc, bết bát nhất tình huống còn có thể so với bị sáu vị bất hủ lo lắng còn thảm sao?

Bởi vì, hắn có kinh nghiệm, muốn nhìn vừa nhìn Luân Hồi Ấn cùng với trên đỉnh đầu Tiểu Nhân có hay không còn có thể thay hắn gặp nạn!

Hắn ước ao, Trảm Tiên Dao Cầu có thể mang trong cơ thể hắn sáu mặt khác đoàn quang toàn bộ kích diệt!

Bị buộc không có cách nào chỉ có thể chủ động bị chém, nếu không... Nói, lúc này đây hắn còn muốn cùng Dao Cầu ngạnh hám đây!

Tiên huyết chảy dài, cái loại này đau nhức khó có thể nói nên lời, đây là Trảm Tiên chi Dao Cầu, cái gì cũng không đở nổi.

Thạch Hạo còn nhớ kỹ, cái này Dao Cầu chém trúng thân thể người thời điểm, cũng sẽ trong nháy mắt, đánh chết Nhân Nguyên thần, bá đạo vô biên.

Lần trước, đỉnh đầu Tiểu Nhân thay hắn nhận lấy cái chết, lúc này đây

còn có thể như vậy sao?

"Di?" Thạch Hạo kinh ngạc, tự thân Nguyên Thần không việc gì, trên đỉnh đầu không Tiểu Nhân xuất hiện, nhưng hắn vẫn cũng không có bị chân chính đánh chết.

Hắn thân thể là gãy, máu tươi chảy đầm đìa, thế nhưng Nguyên Thần như trước hoàn hảo.

Đây là làm sao?

Rất nhanh, Thạch Hạo minh bạch, vẫn là ngón tay nơi đó Thần Mang sở trí, nó nguyên bản cùng Trảm Tiên Dao Cầu chính là nhất thể, vừa rồi lại từng giao hòa, khiến trong cơ thể Thạch Hạo có Trảm Tiên Dao Cầu khí tức, vì vậy, nguyên thần chưa từng tao ngộ một đòn tất sát.

Thế nhưng, trong cơ thể hắn lục đoàn quang sẽ không có may mắn như vậy, bị Dao Cầu bức ra, rời xa Thạch Hạo khí lực.

Cheng!

1 tiếng thanh âm chói tai phát sinh, Dao Cầu mở ra, đem một chùm sáng giam cầm đi qua, mãnh lực hạ xuống, trực tiếp đao đoạn!

Tiếp đó, tiếng leng keng bên tai không dứt, liên tiếp Lục đạo tiếng vang, lục đoàn quang tan biến, dấu ấn nổ tung, toàn bộ chém rớt.

Trảm Tiên Dao Cầu, danh bất hư truyền, thật muốn phát uy, ngay cả bất hủ, Chân Tiên như trước có thể đao đoạn!

Thạch Hạo hai đoạn thân thể lơ lửng dựng lên, rất nhanh nối, sau đó hắn lại một lần nữa quăng vào bên trong Lôi Trì, săn sóc ân cần chân thân.

Rất nhanh, hắn liền phục hồi như cũ, cái này bảo dịch hiệu quả không thể tưởng tượng.

Trên bầu trời, lôi điện tiêu thất, Trảm Tiên Dao Cầu tản ra, đi theo Cổ

đài cùng nhau tiêu thất.

Ở nó trước khi rời đi, Thạch Hạo lại một lần nữa điên cuồng xuất thủ, cướp đoạt Thần Mang, quả nhiên ngón tay hắn phát quang, sợi Thần Mang hấp thu được bộ phận Trảm Tiên Dao Cầu lực!

"Lôi Trì, đừng chạy!"

Thạch Hạo rống to hơn, vững vàng đè lại cái này ao.

Thế nhưng, cuối cùng chưa thành công, viễn phương lôi điện vực sâu có một cổ mênh mông lực lượng, đem ao lôi đi.

"Bảo dịch, thu!"

Thạch Hạo hét lớn, đem ở giữa dịch thể thu hơn phân nửa.

"Đ-A-N-G...G!"

Tối hậu quan đầu, Thạch Hạo càng là ném ra Hư Không Tiên Kim Bi, một cục gạch vỗ trúng Lôi Trì, sinh sôi cho nện xuống một tảng lớn ngân sắc Thạch Bích đến, bỏ vào trong túi.

Xa xa, Thần Minh cùng Tam Tạng đờ ra, người này đơn giản là "Phát rồ", thật đúng là dám ra tay a, đồng thời thành công!

Thật lâu sau đó, nơi đây tĩnh mịch, không bằng tiếng sấm, cũng không còn lại âm thanh.

Chính là, hai gã Hoàng Kim táng sĩ vẫn còn có chút thất thần, Hoang cũng quá bưu hãn chứ? Cứ như vậy chịu đựng nổi?

"Ai, thật tiếc nuối, chỉ kém một chút như vậy, theo ta có thể thu tập đến chiếc thứ hai hoàn chỉnh Lôi Trì, nơi này rời lôi điện vực sâu gần quá, độ khó tăng lớn."

Thạch Hạo tự nói, hắn Độ Kiếp hoàn tất, công hành viên mãn, hôm nay

trở thành chém ta cảnh thời đỉnh cao cao thủ, chỉ cần hắn nguyện ý, đã có thể phá vỡ mà vào Độn Nhất cảnh.

Lúc này đây khi độ kiếp, hắn không có làm như vậy, mà là muốn lại phỏng đoán cùng tìm hiểu một đoạn thời gian lại làm đột phá.

Hắn đã là một cái tùy thời có thể vào Độn Nhất cảnh giới Đại Cao Thủ!

Còn trẻ như vậy, đã có bực này Tu Vi, nghịch thiên làm người ta giận sôi.

"Đi!" Thần Minh thúc giục, liếc mắt nhìn đê đập, lại liếc mắt nhìn sa địa, còn có xa xa lôi điện vực sâu, luôn cảm thấy sợ hãi, muốn nhanh chóng rời đi.

Không bao lâu, ba người đứng ở đó dường như hài đồng vẽ xấu vậy đơn giản trên đồ án, chuẩn bị qua sông thiên địa, rời đi luôn.

Không biết tòa cổ trận này sẽ đem bọn họ đưa đến đâu.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1620: Trong Truyền Thuyết Kia Tòa Thành

Thô ráp đường nét, đơn giản đi hướng, ở khô hanh trong đất bùn lưu lại vết tích, xây dựng thành Truyền Tống Trận!

Cái này nếu như truyền đi, nhất định sẽ làm cho người cảm thấy sai lầm, đơn giản vài nét bút vẽ bề ngoài mà thôi, không phải lấy Thần Thạch chồng chất thành Tế Đàn, cũng không phải bảo liêu xây dựng pháp trận, thì có cái loại này truyền tống năng lực?

Người nào chứng kiến nói đều có thể sẽ cảm thấy là con nít loạn vẽ loạn thành!

Thế nhưng nó hiện tại phát sáng, rất rực rỡ, cũng rất thần thánh, theo ba người rót vào pháp lực, khô ráo bùn đất đang phun mỏng lực lượng, cũng mở ra ra một cánh cửa!

Cũng trong lúc đó, bọn họ nhìn thấy sa địa trong dị thường, dường như lồng hấp vậy, một luồng lại một sợi huyết vụ hiện lên, còn có thành phiến ô quang đan vào.

Răng rắc!

Phương xa, Lôi Điện Thâm Uyên dữ dằn ầm vang, cũng không biết có bao nhiêu đạo thiểm điện bay tới, đánh về phía khu vực này.

"Nơi này" Thần Minh càng phát ra bất an, rốt cục tìm được đến cái loại này nguy cơ đầu nguồn.

Một cổ khí tức kinh khủng tràn ngập, mang theo điềm gở, phô thiên cái địa, bắt đầu mênh mông cuồn cuộn.

Lôi Điện Thâm Uyên vì vậy mà sôi trào, cuồn cuộn Lôi Điện hóa thành sóng biển, sôi trào mãnh liệt, đem sa địa còn có khu vực này bao phủ.

"Lôi Điện Thâm Uyên tồn tại, là vì trấn áp khu vực này sao?" Tam Tạng trầm giọng nói.

Bọn họ có một loại hiểu ra, Lôi Điện Thâm Uyên, sa địa, bùn đất, đê đập chờ tồn tại, có nào đó nhân quả, không phải độc lập tồn tại.

Lúc này, bọn họ tê cả da đầu, cảm giác không phải chuyện tốt sắp phát sinh ở trên người bọn họ, phảng phất có đại họa sát thân muốn tới, sa địa trung tâm phát sinh điềm xấu.

"Đi!"

Môn hộ đã mở ra, bọn họ cũng không dám... nữa dừng lại, quay người lại, vọt vào đi, từ nơi này tiêu thất.

Ầm!

Cánh cửa ánh sáng kia khép kín, cùng lúc đó, bọn họ nghe được nhất đạo vĩ đại tiếng đánh, cửa kia phá toái!

Thế nhưng, bọn họ đã đi xa, thông hướng không biết địa!

Trễ một bước nữa. Vừa rồi khả năng có đại họa sát thân.

" đến tột cùng là cái gì?" Thần Minh nghi hoặc.

Là một loại sinh vật nào đó giác tỉnh. Hay là nào đó pháp trận hoặc kỳ dị lực lượng đang thức tỉnh?

"Nên không phải đê đập trong bò qua kiếp sau sinh linh chứ?"

"Có thể không có chết hết Chân Tiên, Bất Hủ, ngủ say ở mảnh khu vực kia?"

Mang theo nghi vấn, bọn họ ly khai.

Con đường phía trước không biết, mấy người bọn họ không dám khinh thường. Đều có chút tâm thần bất định, bởi vì liên tiếp mở ra Truyền Tống Trận. Chính là mỗi lần cũng không tìm tới đường về.

"Có thể trở về." Thạch Hạo nói rằng, hắn tin tưởng Liễu Thần chỉ dẫn đường, khẳng định không phải là cái gì tuyệt địa.

Phía trước tờ mờ sáng.

Như là bình minh. Lại như không rõ, tia sáng thiếu thốn. Nhưng là lại cũng có tia sáng.

Ngoài ra, còn có một loại uy áp truyền đến, khiến người ta thở không nổi. Sắp hít thở không thông, đó là trang nghiêm. Cũng là thiết huyết, còn có loại sát cơ đang giải phóng.

Dần dần thấy rõ, một tòa thành. Vô cùng to, tọa lạc tại phía trước.

Bọn họ từ trong thông đạo đi ra, đến mắt.

Một tòa thành!

Đây là nơi nào?

Cái chỗ này rất hoang vắng, nhìn không thấy sinh cơ, không thấy đến người khí, có chỉ là tĩnh mịch, còn có vạn cổ tích lũy hạ nào đó bi ý.

Một tòa thành, vắng ngắt, rất cô độc đứng sừng sững ở đó, rời rất xa liền có thể cảm nhận được nó ăn no trải qua Chiến Hỏa sau thử thách loang lổ dấu ấn.

Đáp xuống trên mặt đất sau, Thần Minh đang run rẩy, khó tự kiềm chế!

Tam Tạng đã ở kinh hãi, choáng váng, cảm thụ được một cổ đại uy nghiêm, còn có một loại khí xơ xác tiêu điều, thân thể hắn cũng không bị

khống chế lay động, trong lòng hồi hộp.

Hai người là hoàng kim chôn cất sĩ, ở chỗ này cảm thụ được mảnh đất này đặc biệt, đây là thi cốt hàng tỉ chiến trường a, cũng không biết nguyên nhân chinh chiến chết đi bao nhiêu sinh linh!

Chân này hạ bùn đất, không bằng chân chính Thổ Thạch, đều là thi cốt nát bấy sau biến thành, ám hồng sắc là vết máu, tuyết bạch sắc là xương bể cặn bã!

Đồng thời, chết đi sinh linh đều quá mạnh, cái chỗ này tuyệt đối chôn cất nổi một ít vô thượng đại nhân vật.

Thạch Hạo đã ở sợ run, không phải e ngại, mà là huyết dịch đang sôi trào, đang cộng minh, đang cuộn trào mãnh liệt, không tự chủ được, hắn muốn thét dài lên tiếng!

Ở cái địa phương này, hắn mi tâm phát sáng, hình thành phi thường cổ xưa hoa văn, nhấp nháy phát sáng, sụp đổ trên bầu trời đám mây!

Tội máu sôi trào, vỡ mây xé trời.

Ở chỗ này, thuộc về Thạch tộc huyết ở sôi, đang thiêu đốt, hắn xương trán ở trên xuất hiện thuộc về nên tộc hoa văn, như là một cái văn tự, rực rỡ không gì sánh được.

Thạch Hạo trong mi tâm ở giữa, lúc này giống như một luân gian mặt trời nhỏ, khi lúc ngẩng đầu, bắn ra chùm tia sáng xé rách cao thiên.

Thần Minh cùng Tam Tạng đờ ra, nhìn Thạch Hạo.

Bọn họ sợ hãi, là bởi vì dưới đất khủng bố, chôn xuống nhiều lắm tuyệt thế sinh linh, mà Thạch Hạo đã có loại phản ứng này, để cho bọn họ cảm thấy rất giật mình.

Đây là đất? Đây là ba người cộng đồng nghi vấn.

Tòa Thành Kia có chút xa, chính là cách chiến trường cũng đã khiến người ta da thịt căng thẳng, có một loại áp lực thật lớn, nó phảng phất là một cái ngủ say Tiên Đạo Cự Phách.

Ba người nỗ lực bình tức nỗi lòng, mãi đến thật lâu sau mới dần dần tĩnh mịch.

Chính là, Thạch Hạo mi tâm hoa văn chưa từng tiêu thất, như trước phát sáng, giống như một một dạng Thần Diễm đang sôi trào, ở đốt cháy Chư Thiên!

Bọn họ quan sát khắp nơi, đây là một khối lục địa, rất lớn, cũng rất rộng rãi, thế nhưng có thể cảm ứng được có Biên Giới, không phải Vô Ngân, Tòa Thành Kia ngay lục địa trung tâm.

Bọn họ không bằng tiếp cận Cự Thành, mà là hướng sát biên giới đi tới.

Trên mặt đất, di hài rất nhiều, có trở thành khung xương, có còn có da thịt, vô số vạn năm đi qua như trước Bất Hủ, còn vẫn duy trì co dãn các loại.

Quả nhiên, lục địa hữu hạn, ở sát biên giới bộ vị có nhất tầng màn sáng, bao phủ nơi đây, không cách nào đục lỗ, chạm vào bất động!

"Ừ?"

Tam Tạng kinh ngạc, chứng kiến một ít dị thường.

Bởi vì, màn sáng bán trong suốt, có thể chứng kiến ngoại giới một ít cảnh vật, bọn họ là treo trên bầu trời, ở trên bầu trời!

Phía dưới, là một mảnh Đại Mạc, kim sắc hạt cát phản xạ ra một chút sáng bóng, trên mặt đất cũng có Khô Cốt các loại.

Ngoài ra, ở phương xa phần cuối đường chân trời, nơi đó có một tòa hùng quan, cao vót thương Vũ, lớn đến vô biên, ngăn ở nhất giới Biên Hoang, trấn thủ nơi đó.

"Đế quan?" Thạch Hạo động dung, phi thường kinh ngạc, hắn chứng kiến Đế quan, đây là nơi nào?

Hiện tại, bọn họ đứng ở đất, Đế Quan Ngoại giữa không trung sao?

Rất nhanh, Thạch Hạo như là nghĩ đến cái gì, nhất thời hô hấp dồn dập, huyết dịch ầm vang, xoay người Hoắc ngẩng đầu nhìn phía tòa kia thần bí cô quạnh cổ thành.

"Đây chẳng lẽ là trong truyền thuyết Tòa Thành Kia?" Thần Minh kinh hãi, mất tiếng thở ra đến.

Thạch Hạo không nhìn nữa Đế quan, mà là nhìn khối này lơ lửng ở trên trời tàn phá trên đại lục thần bí cổ thành, trong mắt quang mang hừng hực, cảm xúc dâng trào, tâm tình kích động dị thường, không cách nào khống chế.

"Biên Hoang Thất Vương viện trấn thủ cổ thành!" Hắn như vậy lẩm bẩm.

Hắn chiến huyết lập tức sống lại, rốt cuộc biết, vì sao đến sau này, thân thể sẽ có lớn như vậy phản ứng.

Nơi này có nó tộc nhân, có nó tổ tiên, từng ở đây huyết chiến, nuôi thủ Biên Hoang, máu tươi trời cao!

Năm đó, Thạch Hạo tham gia ba nghìn Châu thiên tài đại chiến lúc, ở đó Tiên Cổ Di Địa trong, từng leo lên trong hư không một con thuyền nhuốm máu hắc sắc Cổ Thuyền, nơi đó có điềm xấu, có quỷ dị, còn có một vị Vương thi thể.

Hắn từng ở đó chiến thuyền trên thuyền cổ, đi qua một tòa Tế Đàn, hiểu được Biên Hoang thảm liệt, biết có thất vị Chí Cường giả mang theo phía sau tộc nhân trấn thủ Biên Hoang.

Hắn từng chứng kiến, Thất Vương phía sau tộc nhân tre già măng mọc, càng đánh càng ít, cuối cùng ngay cả suy nhược lão nhân cùng còn có vị

thành niên hài tử đều leo lên đầu thành, vi thủ thành, vi chống lại Dị Vực đại quân, lấy mạng ở viết.

Đến cuối cùng, Thất Vương có người ngã xuống, có người chết trận, bọn họ tộc nhân, bao quát những thứ kia phụ nữ và trẻ em, càng là không biết còn có thể còn lại mấy người!

Thạch Hạo từng vẫn cho là, Biên Hoang Thất Vương sở nuôi thủ thành trì nhất định là Đế quan.

Chính là, mãi đến tự mình đã tiến vào Đế quan, hắn mới hiểu được, căn bản không phải, mà là có khác một tòa thành, ở càng phía trước.

Chỉ là, qua nhiều năm như vậy, Tòa Thành Kia không thể nhận ra, Ẩn ở trên trời trong đất.

Rất nhiều người đều cho rằng nó hủy diệt.

Hiện tại, hắn lại đã từng nhìn thấy, cũng đến nơi đây!

Thạch Hạo từng bước một đi về phía trước, phải đến Tòa Thành Kia trước, phải đến Tòa Thành Kia trong!

Xác thực nói, đây là một khối Huyền Không Đảo Đảo, không tính là Vô Ngân đại lục, thế nhưng cũng phi thường bao la, cũng đủ trở thành chiến trường, có xây Cự Thành.

Chỉ là, tương đối mà nói, chỗ ngồi này thần bí cổ thành so với Đế quan quy mô nhỏ hơn rất nhiều, tuy là phi thường hùng vĩ, kinh sợ lòng người, thế nhưng quy mô rất bình thường, không phải lấy tinh Hài chồng chất, là do cổ xưa vật liệu đá xây.

Không biết vì sao, Thạch Hạo nhìn tòa thành này, cảm giác so với Đế quan còn muốn hùng hồn, còn muốn tang thương, còn muốn càng kiên cố hơn cùng cường đại!

Không ở chỗ quy mô, không ở chỗ cao thấp, mà ở với tòa thành này phảng phất có linh hồn, khắc lục hạ vạn cổ bi thương cùng tang thương, trải qua khói lửa chiến tranh, nhuộm dần bất hủ chi huyết, trở thành một tọa Phong Bi! Bách chiến mà không ngã, trường tồn nơi đây, ngăn cản dị vực thiết kỵ.

"Trong truyền thuyết Tòa Thành Kia chân chính Đế quan!" Lúc này, Thần Minh mở miệng, lại nói ra lời nói như thế.

"Chân chính Đế Thành, nghĩ không ra, còn không có ngã xuống, còn đang này đứng sừng sững!" Tam Tạng cũng khẽ nói.

Tiếp đó, bọn họ vừa nhìn về phía Thạch Hạo mi tâm, nhìn chằm chằm hoa văn, lộ ra sắc mặt khác thường.

"Có cái thế công tích giả tộc quần, trong máu chảy xuôi Huy Hoàng, bất diệt dấu ấn." Thần Minh như thế đánh giá, ý chỉ Thạch Hạo mi tâm hoa văn.

Thạch Hạo thân thể chấn động, cái gọi là tội huyết, cái gọi là xương trán ở trên sỉ nhục dấu ấn, lại có như vậy chân tướng? Táng sĩ tri đạo!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1621: Từng Trải Qua Sáng Lạn

Từng trải qua bị kiêng kỵ, bị ngờ vực, bị một chút tộc quần khinh thường, cho rằng bọn họ có tội, trong cơ thể máu không sạch, thậm chí càng có là người vấy bẩn bọn họ lưu chuyển bẩn thỉu Tội huyết, bây giờ ở chỗ này bị hai gã Táng Sĩ lật đổ tội danh, biết một chút chân tướng, điều này làm cho Thạch Hạo tâm tình phức tạp.

Xương trán của hắn còn đang phát sáng, bước đi kiên định, hướng trước tòa thành kia vào.

"Đến cùng chuyện gì xảy ra, các ngươi cùng ta nói tỉ mỉ dưới!" Thạch Hạo thỉnh giáo, này liên quan Đế quan phía bên kia một số người tộc vận.

"Tòa thành này tồn tại không chỉ một kỷ nguyên, là ngày trước chân chính Đế quan địa chỉ cũ, trải qua nhiều náo động lớn thời đại!" Tam Tạng đi lên hãy nói ra mấy câu nói như vậy.

Hắn theo lời nhiều thời đại, khẳng định không phải người thường trong miệng đoạn thời gian, bởi vì, Táng Sĩ một ngủ chính là thiên cổ, thường lấy gần phân nửa kỷ nguyên là thời gian đơn vị!

Sau đó, hắn nói một việc.

Năm xưa, chân chính Đế thành là này tòa, bởi vì mấy năm liên tục chinh chiến, nó từng tổn hại qua, đã từng bị trọng binh vây quanh qua, còn từng bị vô thượng pháp trận trói buộc qua.

Đặc biệt là, có một thời đại, đại trận liên tục, vây khốn thành này, cùng ngoại giới cắt đứt!

Từng trải qua sừng sững vô số tuế nguyệt Đế thành, sau cùng bị bỏ, bị

coi như lô cốt đầu cầu, che ở phía trước nhất.

Mà ở phía sau, không có rơi vào tình thế nguy hiểm sinh linh, dựng lên một tòa mới cự thành.

Thạch Hạo nghe, không nói gì.

Táng Sĩ, chỉ là một những người đứng xem, chỉ có theo ngủ say trong khi tỉnh lại, mới có thể quan tâm chiến cuộc, khẳng định không thể nào giải toàn bộ chân tướng.

"Này nguyên thủy Đế quan có lớn uy năng, dù cho quy mô so ra kém toà kia chọc vào thương khung mới Đế thành, nhưng là kiên cố cùng cường đại là siêu việt, từng xâm nhiễm qua Chân Tiên cùng Bất Hủ máu, thậm chí có Bất Hủ Chi Vương vẫn lạc trên tường thành, có Tiên Vương chết tại trong thành!" Thần Minh nói ra một chút kinh thiên sự thật lịch sử.

Tương truyền, tại huy hoàng thời kỳ, tại rực rỡ niên đại, Đế thành tắm gội chư thiên thần huy, gia trì các tộc tộc vận, có Tiên Vực hào hùng qua lại.

Vì vậy, nó có sáng lạn đi qua.

Nào đó một cổ lão thời kỳ, từng tại trong thành cử hành qua Phong Vương việc trọng đại, có cái thế công tích chủng tộc, từng bị Phong Vương.

Chỉ cần là nên tộc thủ lĩnh, liền có thể nó tộc tên là Vương.

Như, năm đó có Chu Tước Vương, có Nhân Vương, có Long Vương...

Thạch Hạo nghe sau, trong lòng khẽ động, tại hạ giới thời gian cho rằng, Hỏa Linh Nhi chỗ ở Hỏa tộc trong cơ thể có Chu Tước huyết mạch, vẫn cho là là Thượng Cổ Chu Tước hậu duệ, xem ra nên càng xa xưa, trong cơ thể thật sự có Chu Tước máu đang chảy xuôi!

"Trong đó, Nhân Vương không chỉ nhất tộc, chia làm hai ba cái dòng họ, có hai ba tên Nhân Vương, cho tới bây giờ hơn phân nửa đều diệt tộc đi."

Thần Minh nói.

Dựa theo nàng từng nói, biên hoang Phong Vương, cũng không chỉ Thất Vương!

"Đó là nguyên thủy Đế quan huy hoàng nhất niên đại!" Tam Tạng cũng than thở.

Cũng chính bởi vì vậy, gây ra động tĩnh to lớn, mới bị Táng Sĩ cảm giác, bị nên tộc một chút cường giả ghi chép ở Táng Thư trong.

Khi đó Đế quan đại thắng, tắm gội chư thiên thần huy, rọi khắp nơi lục hợp bát hoang.

Đã thời đại kia, Tiên Vực hào hùng đều nguyện vọng đến, xuất nhập Đế quan, nói rõ cực hạn xán lạn, tuyệt đối hoàn toàn không phải kỷ nguyên này sự tình.

Thạch Hạo lặng lẽ, nàng theo lời niên đại nhất định cực kỳ lâu đời, năm xưa có nhiều vị Vương, thế nhưng đến đời sau, chỉ có Thất Vương.

Hơn nữa, Thạch Hạo biết, đời sau chỉ có Thất Vương, nói rõ trong thành hơn phân nửa cũng chỉ còn lại bảy tộc.

"Năm xưa, Phong Vương là một loại nhận thức, là một loại xán lạn truyền thừa, là đi qua các tộc chúc phúc, nguyên do cái loại này ấn ký là một loại huy hoàng, là một loại rực rỡ."

Y theo Tam Tạng từng nói, các tộc nguyên thủy Phong Vương người, có đại thần thông, đi qua các tộc chúc phúc, tạo thành cường đại hơn thần thông, đem huy hoàng dung nhập khung trong, hình thành hoa văn.

"Ngươi là nói, loại này hoa văn là huy hoàng, là thiên hạ các tộc chúc phúc?" Thạch Hạo kinh dị.

"Là, năm đó thế nhưng việc trọng đại, kinh động Táng Vương, Táng Thư

trong có ghi chép, có Táng Vương từng tự mình trong tối hiểu qua." Tam Tạng gật đầu.

Loại này hoa văn là chúc phúc, có khó lường năng lực, nếu là triệt để kích hoạt, có thể che chở nên tộc người.

Trừ lần đó ra, còn có truyền thừa, còn có đại thần thông vô thượng!

Đây mới là then chốt, Phong Vương hoa văn hình thành huy hoàng ấn ký, còn có nên tộc Thần tàng, có tuyệt học chí cao.

Thạch Hạo trầm tư, hắn nghĩ tới rồi một việc, hắn Chí Tôn cốt, cùng với Thạch Nghị trọng đồng, phải chăng đều là nên tộc từng trải qua có thần thông đây?

Chút nào đó đời thứ nhất, phải chăng có ẩn tình, có thể dựa vào cái này tiến hành giải thích?

Nói cách khác, dùng cái gì sẽ ở một cái trẻ nhỏ trong cơ thể dựng ra tuyệt thế diệu thuật.

"Thất Vương, đến tột cùng là cỡ nào cổ lão tuế nguyệt trước nhân vật, có thể sống lâu như thế sao?" Thạch Hạo hoài nghi.

Nhưng mà, Thần Minh một ít lời để cho hắn minh bạch một việc.

"Nguyên thủy Phong Vương người chết đi từ lâu, chiến đấu đến thần thức tịch diệt, bởi vì, cái này tòa cổ thành từng trải qua bị đánh hạ qua, bị tàn sát sạch sẽ. Tiên Vực, đều từng vì vậy mà đoạn qua lại. Đời sau Vương, có thể là người kế nhiệm, là con cháu đời sau."

Từng trải qua huy hoàng, cực hạn sáng lạn, đến đời sau, Phong Vương chi tộc nhất tộc người mạnh nhất coi như là bọn họ Vương.

Y theo Tam Tạng từng nói, Thất Vương niên đại cự ly nguyên thủy Phong Vương tuế nguyệt chênh lệch cổ xưa, xác nhận hậu đại.

Thạch Hạo nhíu mày, không quá vững tin, bởi vì, hắn cảm thấy có một số việc không như trong tưởng tượng đơn giản như vậy.

"Chẳng lẽ là ta lý giải sai rồi, năm đó xuyên qua tế đàn thấy tranh họa, không phải kỷ nguyên này phát sinh sự tình, mà là càng xa xưa trước, là các tộc nguyên thủy Phong Vương người trong may mắn còn sống sót bảy người?"

"Còn là nói, đích thật là đời sau ra bảy tên cường đại anh kiệt?"

Thạch Hạo không thể vững tin, mà mới Đế quan trong cũng có một chút chân tướng, có thể báo trước cái gì, nhưng là hắn không thể toàn bộ tin tưởng.

"Các tộc chúc phúc, hình thành huy hoàng ấn ký, lâu đời đến liền đời sau chư tộc đều quên sao?" Thạch Hạo tự giễu.

Bất quá, nghĩ đến Cửu Thiên từng huỷ diệt, bị sát lục hết sạch, cũng có thể lý giải, trên thực tế cái loại này huỷ diệt không cần thiết chỉ ở một cái kỷ nguyên phát sinh qua, đưa đến truyền thừa tầng gián đoạn.

Đương nhiên, quan trọng nhất đó là, Thạch tộc chờ về sau tựa hồ từng làm một ít chuyện gì, dẫn đến một chút tộc quần nhìn bằng con mắt căm thù, thậm chí gia hại, mới có Tội huyết chi thuyết.

Mà như lấy cái trán ấn ký đến định vì Tội huyết chứng cứ, vậy thì tuyệt đối hoang đường!

Từ từ tiếp cận cổ thành, không mặt đất bằng phẳng trên có không ít hài cốt, có một số lại trông rất sống động, khiến người ta hoài nghi phải chăng có sinh mệnh.

Thần Minh cẩn thận thăm dò, vững tin đều đã mất mạng, thậm chí một thân Pháp lực cùng tinh huyết cũng làm khô, không phải sẽ không không có uy áp tỏa ra.

Chẳng qua là, bọn họ không biết, nhục thân túi da vì cái gì bảo tồn như thế hoàn hảo?

"Đó là..."

Tam Tạng chấn động, tại cự ly cổ thành cách đó không xa một khối trên đất trống, có một đống xương cái, tại thiêu đốt, dường như đống lửa, ánh lửa hiện lên màu đỏ nhạt.

Loáng thoáng thấy, đống lửa trong, khung xương khu vực, còn có chưa từng đốt tận da thịt, thậm chí có nửa trương khuôn mặt.

Ánh lửa kia xung quanh, khóa có các loại Phù Văn, đó là cái thế pháp trận, ngăn cách ánh lửa.

"Pháp trận này là bất hủ cấp!" Thần Minh la thất thanh.

Ý vị này, từ vô cùng tuế nguyệt trước, từ cổ chí kim thiên, một mực tại thiêu đốt huyết nhục cùng khung xương, lai lịch lớn đến đáng sợ!

Hơn nữa, bọn họ phát hiện không chỉ một đống hỏa diễm, mà là có nhiều chỗ!

Như vậy tồn tại, đều huỷ diệt ở dưới thành, là phòng ngừa hủy diệt tính khí tức lộ ra ngoài, bị tuyệt thế Phù Văn phong tỏa.

"Trên tường thành... Có sinh linh!"

Khi tới gần thời gian, Tam Tạng nghẹn họng nhìn trân trối, này cực kỳ chấn động, năm tháng dài đằng đẵng qua đi, tòa thành trì này trong còn có người?

Thạch Hạo ngây người, ngửa đầu nhìn trên tường thành, nơi này cực kỳ lạnh lẽo thê lương, cũng cực kỳ yên tĩnh, khuyết thiếu nhân khí.

Nhưng là, ở đó cổ lão cửa thành lầu trên, đích xác có người, là còn sống sinh linh.

"Là mấy cái... Hài tử?"

Đó là mấy cái quần áo tả tơi hài tử, bọn họ theo tám chín tuổi đến mười lăm mười sáu tuổi không giống nhau, trên mặt bẩn thỉu, quần áo cũ nát không còn hình dáng.

Bên cạnh đó, bọn họ còn thấy được mấy cái lão nhân, cực kỳ suy yếu, như là phụ quá trọng thương, bản nguyên có tổn hại, chính tại vẻ mặt nghiêm túc nhìn xuống phía dưới đến.

Người già yếu, có thể hình dáng bọn họ.

"Đã nhiều năm như vậy, nơi này còn có người đang thủ hộ, một mực không có rời đi?" Chính là Thần Minh đều giật mình.

"Cực kỳ nhiều năm qua đi, kỷ nguyên này bọn họ đang cùng ai khai chiến?" Thạch Hạo động dung.

Trong sát na, hắn nghĩ tới rồi một việc, bây giờ treo ở trên trời cao, đây là một trời một vực chỗ cao?

Chẳng lẽ là bọn họ, là chân chính nguyên thủy Đế quan người sống sót, tại một trời một vực trung kiên định thủ hộ, canh chừng thông đạo?

Mới Đế quan bên ngoài, sa mạc phía trên, có một tòa một trời một vực, ngăn cản Bất Hủ còn có Bất Hủ Chi Vương qua cửa, không ai có thể nói rõ chuyện gì xảy ra!

Kỷ nguyên này, hồi trước thời gian, Cửu Thiên Thập Địa rất bình tĩnh, không có bị uy hiếp.

Thế nhưng, nơi này liền không giống nhau, dị vực sinh linh một mực tại nếm thử gõ cửa!

Những người này, những thứ này quần áo tả tơi người già yếu, những lão nhân này cùng hài tử, là bọn hắn tại đỉnh, che ở phía trước sao?

"Tộc nhân..." Trên thành, một lão giả nhìn chằm chằm Thạch Hạo, nhìn hắn mi tâm đoàn kia nhảy lên Phù Văn quang diễm, tối nghĩa mở miệng, đôi mắt già nua vẩn đục trong lộ ra một tia ánh sáng

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1622: Chân Tướng

Một tiếng tộc nhân, để Thạch Hạo run lên trong lòng!

Ông già kia, râu tóc bạc trắng, thân thể còm nhom, chỉ có một cánh tay, quần áo lam lũ, mang theo vết máu, khắp khuôn mặt là nếp nhăn, trong mắt vẩn đục, hắn thân thể vô cùng suy yếu.

Này một tiếng tộc nhân, để Thạch Hạo có loại chua xót cảm, nỗi lòng lúc này liền không thể yên tĩnh, đây là tộc nhân sao, vẫn ở tuyến đầu tiên chiến đấu!

Bọn họ đến cùng ngậm bao nhiêu đắng, bị bao nhiêu đau khổ? Liền hài tử còn có suy nhược lão nhân đều leo lên tường thành, sẽ không có thanh niên trai tráng sao, lẽ nào cũng đã chết trận!?

"Tiền bối!" Thạch Hạo mở miệng, ngước nhìn đầu tường trên người già yếu bệnh tật, có một luồng kính ý, càng có một luồng tâm tình kích động, hắn rất muốn thay đổi biến tất cả những thứ này.

Trên tường thành, mặt bẩn thỉu hài tử, nhỏ đến ** tuổi, lớn đến mười lăm, mười sáu tuổi, rối bù, đều ở đề phòng, nhìn phía dưới.

Bọn họ sắc mặt mất cảm giác, chỉ có đáy mắt nơi sâu xa mới có như vậy một tia hiếu kỳ, nhìn chằm chằm dưới thành tường người.

Có thể tưởng tượng, như thế nhỏ bé hài tử cũng đã như vậy, nhìn quen liều mạng tranh đấu, nơi này hẳn là trải qua phi thường đại chiến thảm liệt.

Lẽ ra phấn chấn phồn thịnh non nớt mặt, bây giờ đều bị mất cảm giác, đề phòng thay thế, đồng thời, ít nhất hài tử có chút sốt sắng.

Trên tường thành, một ông lão phất phất tay, hắn là cụt một tay, cụt tay không thể sống lại, nơi đó có đáng sợ pháp tắc ăn mòn máu thịt của hắn cùng cơ thể, quần áo cũ rách trên có màu đen đỏ khô cạn vết máu, hắn ra hiệu bọn nhỏ lùi về sau.

"Ngươi... Là bên ngoài... Tộc nhân?"

Hắn mở miệng, như là rất lâu không nói gì, âm thanh khàn giọng, đồng thời đọc từng chữ không rõ, ở đây phảng phất có chỉ là chiến đấu, huyết cùng vô tình chém giết.

Chính là Thần Minh, Tam Tạng đều thay đổi sắc mặt, đây là bao nhiêu năm không có mở miệng nói chuyện? Những này mọi người trải qua cái gì, lẽ nào vẫn ở khổ thủ, ở chinh chiến sao?

Nơi này như là một mảnh vùng đất bị vứt bỏ, ngoại giới đều cho rằng thành này khô héo, trở thành tử thành, nhưng là còn có một đám người già yếu bệnh tật ở thủ vững!

Đây là thế nào một luồng ý chí. Là cái gì đang chống đỡ bọn họ?

"Ngươi... Không phải Chân Tiên, làm sao vào?" Lão nhân hỏi, đôi mắt già nua vẩn đục bên trong có hai chùm sáng bay ra, cụt một tay nhấc theo một cái đồng thau chiến phủ.

Từ những lời nói này. Thạch Hạo bọn họ được một cái kinh người kết luận, không phải Chân Tiên cảnh giới, căn bản không có cách nào tiếp cận nơi này.

Sau đó, bọn họ liếc mắt nhìn dưới thành tường, những địa phương kia có khung xương ở đốt cháy. Đó là Bất Hủ cấp gợn sóng, bị trận pháp khóa lại, chứng thực một chút suy đoán

"Nói đến rất kỳ dị, chúng ta..."

Ngay ở trước mặt tộc nhân trước mặt, ngay ở trước mặt những này khổ

thủ Cô Thành người, Thạch Hạo không có bất kỳ giấu giếm gì, từng cái nói đến, dù cho sự tình rất khúc chiết, khó có thể làm người tín phục, hắn cũng nhất nhất kể ra.

"Tộc nhân. Đứng ở đó khối trên tảng đá."

Trên tường thành, lão nhân chỉ điểm, ở dưới thành tường có một khối Thanh Thạch, ba thước vuông vắn, rất là cổ điển, không có cái gì chỗ kì lạ.

Thạch Hạo nghe vậy, đều không có mang do dự, trực tiếp liền bước lên, không chậm trễ chút nào.

Xoạt!

Thanh Thạch trong nháy mắt phát sáng, một đám lửa đem Thạch Hạo bao phủ. Bao phủ hắn gân mạch cùng toàn thân, liền Thần hồn đều không có buông tha.

Thần Minh kinh ngạc thốt lên, suýt nữa ra tay, nhưng nhịn xuống cảm giác kích động này.

Rất kỳ quái. Hỏa quang kia không có xúc phạm tới Thạch Hạo, hắn cảm thấy ấm áp, cái trán phù văn quang diễm càng dữ dội, như là đang bị một nguồn sức mạnh gia trì.

"Không phải dị vực sinh vật mạnh mẽ giả mạo." Lão nhân gật đầu, trên tường thành rất nhiều người bao quát hài tử đều thở dài một cái.

Khối đá này có thể nghiệm ra có hay không là chân chính Thạch Tộc người!

"Lại xin mời ngẩng đầu vừa nhìn." Ông lão thận trọng nói rằng.

Ở cửa thành trên lầu mang theo một mặt cốt kính, phi thường ôn hòa. Lúc này bắn xuống một vệt hào quang, thẳng vào Thạch Hạo Thần Thức Hải, đi vào linh hồn của hắn bên trong.

Trong quá trình này, Thạch Hạo không thêm phản kháng, lẳng lặng chờ đợi.

Phía sau, hai tên Hoàng Kim táng sĩ vẻ mặt đại biến, cấp tốc lùi về sau, bọn họ cũng không muốn bị này tiên kính soi sáng, hiểu rõ bọn họ tất cả, như vậy mà nói quyền sinh quyền sát trong tay đều nắm giữ ở trong tay người khác.

Nhưng là, Thạch Hạo chính là yên tâm như vậy, không có chống lại.

"Là tộc nhân, mang theo thiện ý mà đến, không có nói láo." Lão nhân kích động, tường thành mấy người khác cũng đều hiện lên sắc mặt vui mừng, những hài tử kia thấp giọng hoan hô.

"Các ngươi là muốn đứng ở chỗ này tiếp thu kiểm nghiệm, hay là muốn lui về phía sau?" Lão nhân nhìn về phía hai tên Hoàng Kim táng sĩ.

Thần Minh cùng Tam Tạng liếc mắt nhìn nhau, đồng thời lui về phía sau, tách ra đủ xa khoảng cách.

Xoạt!

Trên đất, dựng lên một áng lửa, màu xanh thăm thẳm, dường như U Minh chi hỏa, phảng phất có một luồng Bất Hủ khí đang tràn ngập, xây dựng thành một mảnh không thể vượt qua tường ấm.

Hai tên Hoàng Kim táng sĩ cái gì cũng không nhìn thấy, cũng không nghe được.

Dưới thành tường, Thạch Hạo một người đứng, lẳng lặng chờ đợi.

Đột nhiên, thần quang lóe lên, này cụt một tay lão nhân đột ngột xuất hiện, mở ra phòng ngự, một thân một mình đi ra.

"Ngồi đi, trong thành nặng nề, rất nhiều năm không nói gì, ta đều nhanh quên làm sao mở miệng." Lão nhân nói, ngồi ở một khối trên tảng đá.

"Tại sao, các ngươi khổ thủ nơi này, những người khác thì sao, đều ở nơi nào, vì sao không lùi tiến vào Tân Đế quan?" Thạch Hạo hỏi.

Một vài vấn đề có đáp án, thế nhưng hắn muốn tìm được chứng minh.

"Đây là tổ tiên mệnh lệnh, thủ vững đến cuối cùng, bởi vì, đã đưa đi một nhóm tộc nhân, do bọn họ khai chi tán diệp, sinh sôi huyết thống là đủ." Lão nhân nói, liếc mắt nhìn Thạch Hạo.

Thạch Hạo như bị sét đánh, hắn rõ ràng, bị đưa đi tộc nhân, chính là bọn họ tổ tiên à, còn khỏe mạnh sống sót, phụ trách sinh sôi tộc nhân huyết thống đời sau.

Mà Cô Thành bên trong người già yếu bệnh tật, là đóng giữ đám kia người, còn có bọn họ đời sau, phụ trách huyết chiến, thủ vững đến cuối cùng, cho đến chết trận.

"Bên ngoài tộc nhân thế nào, có hay không phồn thịnh, khai chi tán diệp?" Lão nhân hỏi.

Thạch Hạo sắc mặt có chút trở nên cứng, muốn lấy cười che giấu, nhưng là lại phát hiện không làm được, lẽ nào muốn nói cho bọn họ, dù chưa bị diệt tộc, thế nhưng là bị áp chế, trở thành tội huyết hậu nhân sao?

"Làm sao?" Lão nhân nhanh chóng hỏi.

Thạch Hạo trầm mặc chốc lát, cuối cùng nói thẳng, ăn ngay nói thật, chuyện như vậy không thể ẩn giấu!

"Cái gì?!" Lão nhân giận dữ, hắn vẻ mặt thay đổi, nhưng là, vốn đã đứng lên, cuối cùng rồi lại ngồi xuống, một tiếng thở dài.

"7 vương bên trong Nhân vương, cũng là liền Thạch Vương các loại, chém xuống quá Cửu Thiên một vài đại nhân vật thủ cấp, hắn là bởi vì cái này bị hiểu lầm." Lão nhân nói.

"Cái gì, vì sao?" Thạch Hạo lấy làm kinh hãi, không nghĩ tới lúc này mới tiếp xúc ông lão, liền lập tức dính đến tầng thứ này bí mật.

"Bị không rõ ăn mòn, những người kia muốn ngụy biến, thỉnh cầu Thạch Vương chờ ra tay, lập tức chém xuống đầu của bọn họ, đánh giết Nguyên Thần." Cụt một tay lão nhân thở dài.

Thời khắc này, Thạch Hạo lông tóc dựng đứng, này cái gọi là không rõ, đáng sợ kia quỷ dị, ảnh hưởng như thế sâu xa? hắn lập tức nghĩ đến mấy cái sự tình.

Này chiếc nhuốm máu màu đen cổ thuyền, ở trong hư không phiêu độ, Thạch Hạo từng lên thuyền, cũng chính là ở nơi đó trên tế đàn lần thứ nhất biết Biên Hoang 7 vương.

Mà ở chiếc thuyền kia trên, có quỷ dị, có không rõ, còn có một vị vương lấy thi thể của chính mình trấn áp quỷ dị!

Đáng sợ hơn chính là, nào còn có một cái thạch đỉnh, bên trong là rất nhiều viên nhỏ máu đầu lâu, là Tiên Đạo nhân vật thủ cấp!

Đó là khi nào giết, làm sao chém xuống, lẽ nào cũng là bị không rõ ăn mòn cường giả sao?

Ngoài ra, ngay khi trước đây không lâu, hắn còn từng tiến vào Tiên vực, bị nơi đó sinh linh xem thường, khinh bỉ, phi thường xem thường, đồng thời Tiên vực người cũng ở đề phòng, sợ bị Hạ giới người ô nhiễm Tiên vực, phòng bị không rõ.

Những thứ này... Đều là sự kiện lớn!

"Năm đó, có người biết những việc này, không nên bị nói xấu mới đúng, có Chân Tiên còn sống ở Cửu Thiên, này hai, ba người không có đứng ra sao?" Cụt một tay lão nhân đứng lên, vẻ mặt nghiêm túc.

Thạch Hạo ngạc nhiên, Cửu Thiên có Chân Tiên? Đây là biết bao đáng

sợ đại sự, tại sao không có xuất chiến quá!?

"Yêu Long Đạo môn, Kiếm Cốc, bọn họ là thái độ gì?" Lão nhân hỏi.

"Xưng bộ tộc ta vì là tội huyết hậu nhân chính là bọn họ!" Thạch Hạo đáp.

Lão nhân vẻ mặt lạnh lẽo, lại hỏi: "Thanh Đồng tiên điện ngủ say Chân Tiên có hay không xuất thế, quát lớn bọn họ?"

"Thanh Đồng tiên điện, có Chân Tiên tồn tại, ở nơi đó ngủ say?" Thạch Hạo chấn động, hắn cùng Tiên Điện truyền nhân đã từng một đường tranh đấu, kịch liệt đại chiến, lẫn nhau căm thù.

Lão nhân nghe vậy, lập tức tất cả đều rõ ràng, một tiếng thở dài.

"Cùng Côn Bằng một mạch chi tranh, để hai mắt của bọn họ bị huyết quang che đậy sao?" Lão nhân lại khẽ nói, sau đó hắn phẫn nộ rồi, phát sinh tiếng gầm nhẹ.

Dù là ai đều muốn phẫn nộ, bọn họ ở đây chảy máu phấn khởi chiến đấu, giết tới chỉ còn dư lại người già yếu bệnh tật, nhưng là phía sau tộc nhân lại bị nói xấu, bị làm hại, muốn đóng ở sỉ nhục cọc trên, bị gọi là tội huyết hậu nhân!

"Chu Tước Vương chết sớm, như y hắn tính tình nóng nảy, nhất định sẽ giết về, liều mạng rồi!" Cụt một tay lão nhân nói.

Thạch Hạo đang xuất thần, trong lòng sóng biển ngập trời, bởi vì như thế trong chốc lát, hắn đã hiểu rõ đến rất nhiều bí ẩn, truyền đi mà nói có thể chấn động thiên cổ.

"Đáng tiếc, lực bất tòng tâm, hiện tại muốn rời đi cũng không xong rồi, thành ở người ở, thành vong người vong!" Lão nhân thăm thẳm thở dài.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1623: Trong Thành

Thạch Hạo tâm tình thật lâu không thể bình tĩnh, Thanh Đồng Tiên Điện bên trong có Chân Tiên thần ngủ say, ngoài ra còn có tiên tồn trên thế gian, cùng Côn Bằng có đại thù?

"Trong thành còn sót lại bao nhiêu người?" Thời gian rất lâu sau, Thạch Hạo mới hỏi.

"Không có nhiều có chút tộc toàn diệt, có chút tộc bây giờ chỉ còn dư lại một ít người già yếu bệnh tật, cường tráng hầu như đều chết trận." Cụt một tay lão nhân thở dài, mang theo cô đơn, còn có bi tự.

Đây là một toà cô thành, không có ai trợ giúp, đỉnh tại phía trước nhất, chính là trong thành cao thủ như mây cũng không chịu nổi tiêu hao như thế.

Nhìn tường thành, nhìn cái kia loang lổ vết tích, Thạch Hạo phảng phất nghe được tiếng la giết, loáng thoáng, ngày xưa tại màu đen trên thuyền cổ nhìn thấy cảnh tượng hiện lên.

Rất nhiều người tại thủ thành, mạnh nhất tự nhiên vì là Biên Hoang Thất Vương, nhưng là địch quá nhiều người, bách chiến không lùi, tiên máu nhuộm đỏ nơi này.

Đến cuối cùng, phụ nữ trẻ em, lão nhân, đứa bé các loại đều bước lên thành, theo cùng một chỗ thủ hộ, tham dự đến chảy máu đại chiến bên trong.

"Đã từng đã xảy ra thảm sự, bây giờ còn muốn tiếp tục nữa sao?" Thạch Hạo tự nói, hắn vì là tộc nhân không cam lòng, tại phía trước tung nhiệt huyết, nhưng là sau lưng lại bị người đâm dao.

"Cửu Thiên xảy ra vấn đề, dù cho cái kia hai, ba tên Chân Tiên là thân

thể hấp hối, đến hiện tại cũng không phải không chỗ nào biểu thị mới đúng." Cụt một tay lão nhân khẽ thở dài.

Bọn họ lại không từng là Thạch Tộc, Hỏa Tộc các loại đứng ra, bỏ mặc nói xấu, khiến cho cụt một tay lão nhân tức giận.

"Ngoài ra, còn có một chút sự hay là cũng là hiểu lầm căn nguyên, năm đó trong thành Vương Tấng chém xuống qua cửu thiên đại nhân vật thủ cấp, cũng từng để cho chạy một ít sinh linh đi dị vực." Lão nhân bỗng nhiên nói ra một ít chuyện xưa.

Bỏ mặc sinh linh đi dị vực?

Thạch Hạo nhất thời suy tư vô hạn, đây là vì sao?

Đó là nằm vùng sao, giả ý nương nhờ vào dị vực?

Thế nhưng, cụt một tay lão nhân không có nhiều lời, chỉ là nhẹ nhàng thở dài, trong này khẳng định còn có một chút ẩn tình.

"Bất kể nói gì. Cửu Thiên bên kia có người biết được toàn bộ chân tướng, lại bỏ mặc hắn tộc sỉ nhục bộ tộc ta, này thật không tốt!" Lão nhân lạnh giọng nói rằng.

Thạch Hạo một trận suy nghĩ. Cảm thấy Cửu Thiên cái kia nước ao rất hồn, có một ít không phải hắn có khả năng hiểu rõ đến.

"Nhiều năm qua đi. Liền vẫn muốn khổ thủ toà này cô thành sao?" Thạch Hạo hỏi lần nữa, làm như vậy có đáng giá hay không?

"Chúng ta che ở phía trước, tộc nhân ở phía sau khai chi tán diệp không phải rất tốt sao?" Lão nhân cười cợt, nhưng khiến người ta cảm thấy lòng chua xót, mạch này ôm lòng quyết muốn chết thủ thành.

Thất Vương đây, còn có người sống sót sao? Đây là Thạch Hạo rất muốn biết vấn đề.

Cái kia bảy đạo thân ảnh cao lớn, gào thét nhật nguyệt, gào vỡ sơn hà. Ngăn chặn dị vực đại quân, thực sự là cái thế vô cùng, có thể chân chính tận mắt nhìn thấy sao?

Cuối cùng, Thạch Hạo thực sự không nhịn được, vẫn là hỏi lên.

"Còn có người sống sót, nhưng cũng không còn nhiều thời gian, mấy người khác chết trận sau, đốt cháy chính mình cốt, gia trì thành này." Cụt một tay lão nhân vẻ mặt mất cảm giác nói rằng.

Đáy mắt của hắn nơi sâu xa có thương tích cảm, có thê lương xuyên thư chi nam chủ một bài liền loan. Thế nhưng hiện tại nhưng là vẻ mặt như thế, bởi vì chết trận quá nhiều người, chính là Thất Vương cũng là một cái lại một cái chết đi. Còn có thể nói cái gì?

Đốt cháy chính mình cốt, gia trì thành này? Thạch Hạo nghi hoặc, hắn nhìn về phía dưới thành tường, nơi đó tại đốt cháy bất hủ xương cốt.

"Tương tự đi, bất quá này dưới thành tường chính là kẻ địch cốt, lấy thành trì rút lấy sức mạnh của bọn họ. Mà Thất Vương chết rồi, là tự chủ đốt cháy chân thân, nhen lửa bảo cốt, vì là thành trì cung cấp năng lượng." Cụt một tay lão nhân nói.

Thạch Hạo nghe vậy. Bị xúc động mạnh!

"Dị vực có bất hủ, thậm chí tầng thứ càng cao hơn cổ tổ. Bất Hủ Chi Vương nếu là khấu quan, nơi này có thể phòng ngự được sao?" Thạch Hạo hỏi. Trong lòng có rất nhiều nghi vấn.

"Nhiều năm như vậy đều lại đây, ngươi không phải thấy đã tới chưa, cô thành như trước tại!" Cụt một tay lão nhân than thở, nhưng này ở trong có bao nhiêu chua xót, có bao nhiêu sinh mệnh trả giá?

Thạch Hạo rung động, bọn họ là làm sao làm được, dù cho hi sinh nhiều hơn nữa, cũng rất khó ngăn trở.

"Tòa thành cổ này, ẩn chứa mạc đại sức mạnh, đồng thời có thể thông qua nó điều khiển Thiên Uyên sức mạnh, ngăn cản dị vực cái thế cường giả bước tiến." Lão nhân nói.

Thạch Hạo biết rồi một sự thực kinh người, nắm giữ thành này, liền có thể thôi thúc Thiên Uyên lực lượng, chính là dựa vào cái này ngăn cản dị vực đại quân.

"Thiên Uyên là cái gì?"

"Pháp tắc hải, vô thượng thẩm phán lực lượng! Tuyệt thiên địa thông trước, tiên vực cũng từng giúp đỡ, có bọn họ bố trí, nhưng sức mạnh kia sắp tiêu hao hết rồi, Thiên Uyên cùng tiên vực có quan hệ, thậm chí liên kết." Lão nhân thản nhiên báo cho.

Thạch Hạo trong lòng run rẩy dữ dội, hôm nay hiểu rõ quả nhiên đều là bí ẩn.

"Vào thành đi xem một chút đi." Cụt một tay lão nhân nói, càng muốn dẫn Thạch Hạo vào thành, từ lâu triệt để thả xuống giới ý, đây là năm tháng dài đằng đẵng tới nay lần đầu dẫn người đi vào.

Thạch Hạo có rất nhiều nghi vấn, tuy rằng vừa nãy lão nhân trực tiếp báo cho hắn một ít bí mật lớn, thế nhưng đều chưa kịp hỏi kỹ, cần phải thấu hiểu.

Hắn cảm thấy, lão nhân tâm sự nặng nề, như là tại lựa chọn, có lời gì muốn nói.

"Tiền bối, làm sao?" Thạch Hạo hỏi.

"Đại quyết chiến muốn tới, toà này cô thành, mảnh này âm u đầy tử khí cựu, hay là phải đi đến điểm cuối, không còn tồn tại nữa." Lão nhân than nhẹ.

"Cái gì?!" Thạch Hạo khiếp sợ, đại quyết chiến muốn tới?

Đây tuyệt đối là sự kiện lớn, nhưng là Tân Đế Quan người biết không?

"Chúng ta sớm có linh cảm, ngay khi ngày gần đây, chỉ sợ sẽ có bất hủ khấu quan, chân chính muốn bắt đầu diệt Cửu Thiên Thập Địa rồi!" Cụt một tay lão nhân nói.

Lúc này, cửa thành nơi đó vi quang lóe lên, hai người từ biến mất tại chỗ, trực tiếp tiến vào vào trong thành.

Ở đây qua trong thành, thành trì giống như có một cái to lớn thể linh hồn, đối với hắn kiểm tra, xác nhận không có gì, bọn họ mới tại trong thành hiển hóa ra ngoài.

Bên trong tòa thành cổ, rất yên tĩnh, vô cùng trống trải, mấy vị lão nhân mang theo quần áo lam lũ hài tử lại đây, đều đang quan sát Thạch Hạo.

Đương nhiên, trong thành còn có những người khác, thế nhưng đối lập với cả tòa hùng hồn cự thành tới nói, bé nhỏ không đáng kể, người quá thiếu.

Chịu đủ ngọn lửa chiến tranh gột rửa, ngày xưa huy hoàng nhất Cổ Thành, bây giờ nhanh tàn tạ, trên đất có vết máu khô, đường phố, kiến trúc các loại cổ xưa cực kỳ.

Đi về phía trước, Thạch Hạo nhìn thấy một chút phụ nữ trẻ em, một ít càng nhỏ bé hơn hài tử, từng cái từng cái bẩn thỉu khuôn mặt nhỏ, đều rất hồi hộp, đều tại xem Thạch Hạo.

Không có tiếng cười cười nói nói, trong thành phi thường nặng nề, ngột ngạt!

"Không rõ vật chất, từng đề cao qua dị vực một số cao thủ, nghe đồn, nó khởi nguyên tại dị vực nơi sâu xa nhất! Thế nhưng, cũng có người không cho là như vậy." Ở trên đường, lão nhân cùng Thạch Hạo trò chuyện, nói ra một chút chuyện xưa.

Hắn tùy ý thổ lộ ra một vài thứ đối với Thạch Hạo tới nói đều là tin tức

nặng ký!

"Đó là..." Thạch Hạo nhìn chằm chằm phương xa, nơi đó có một toà cự cung, toàn thân ánh lửa cuồn cuộn, gần như trong suốt.

Loáng thoáng có thể nhìn thấy, trong cung có mấy vị Vương Bàn tọa, đốt cháy chân thân, xương cốt nhen lửa, huyết nhục phóng thích tinh khí, gia trì thành này.

"70 ngàn, chết trận sau, như trước đang thủ hộ nơi này." Lão nhân rất bình thản nói rằng.

Thế nhưng, Thạch Hạo biết, này sau lưng có này quá nhiều lòng chua xót, bất đắc dĩ, còn có thê thảm, kinh thiên động địa đại nhân vật, kết cục như vậy đáng thương.

Cách đó không xa, có người nức nở, đó là hài đồng, gầy trơ cả xương, vóc dáng không cao, trên mặt có nê ô, đối với cung điện kia lau nước mắt.

Hài tử tiếng khóc, rất ngột ngạt, cũng rất trực tiếp, khiến người ta tâm tình theo khó chịu.

"Thất Vương hậu nhân, bây giờ, đều rất đáng thương." Cụt một tay lão nhân nhẹ nhàng thở dài.

Bọn họ như vậy trả giá, đáng giá sao?

Nhưng là, tổ tiên ra lệnh, tử thủ ở đây, sẽ không lui bước, bọn họ cùng thành giống nhau, cùng thành cùng vong.

"Ta hi vọng, ngươi có thể mang đi những hài tử này!" Cụt một tay lão nhân nói, hắn đồng ý trái với tổ tiên mệnh lệnh, muốn ngoại lệ, để những hài tử kia sống tiếp.

"Nương, phụ thân đây, lúc nào sẽ trở về?" Cách đó không xa, một cái bốn, năm tuổi hài tử ăn mặc tràn đầy phá động da thú y, hỏi như vậy.

"Chờ ngươi lớn lên sẽ trở lại." Cái kia phụ nhân khóe mắt có nước mắt, như vậy an ủi con trai của chính mình.

"Đại ca kia, Nhị ca, Tam ca bọn họ đây, làm sao cũng không trở lại?" Tiểu hài tử hỏi.

Phụ nhân kia không nhịn được, rất muốn khóc lớn một hồi, đã mất đi trượng phu còn có ba đứa hài tử, bị như vậy truy hỏi, nàng tim như bị đao cắt.

Chuyện như vậy, tại trong thành rất bình thường, bởi vì thanh niên trai tráng hầu như đều chết trận.

"Tổ mẫu, ta lúc nào có thể nhìn thấy phụ thân, đồng thời thúc thúc, bá bá, ca ca bọn họ cũng biến mất rất lâu, tổng sẽ không tới. Còn có tổ phụ, ta xưa nay chưa từng nhìn thấy hắn." Cách đó không xa, một góc bên trong, một cái rất nhỏ nữ hài sợ hãi hỏi một tên bà lão.

Bà lão thân thể khô héo, trên mặt nếp nhăn rất nặng, nàng không nói gì, chỉ là duỗi ra một con thô ráp tay, nhẹ nhàng vuốt nhẹ bé gái bẩn thỉu gò má.

"Mang tới hết thảy phụ nữ trẻ em, để hài tử chuyển sang nơi khác, rời đi nơi này đi!" Thạch Hạo nói rằng, trong lòng bị xúc động mạnh, có chút khó chịu.

Bởi vì, những kia đều là trong thành tối chuyện bình thường, nhưng là, nhưng ẩn chứa quá nhiều đau xót.

Thạch Hạo tâm tình trầm trọng, tiến vào này tòa cổ xưa Đế Quan cô thành, biết rất nhiều chân tướng, hắn khó có thể có miệng cười, cảm giác phi thường ngột ngạt.

Đặc biệt, đại quyết chiến liền muốn tới rồi! Vận mệnh lựa chọn, đến tột cùng thì như thế nào? Nơi này tất cả hay là muốn đến phần cuối.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1624: Không Muốn

Thành rất lớn, nhưng chính là thiếu hụt sinh khí, bởi vì người quá ít.

Cổ thành nguy nga, cứ việc có chút tàn tạ, nhưng vẫn như cũ không mất hùng hồn đại thế, nhưng đáng tiếc, chỉ còn dư lại một ít phụ nữ trẻ em, một ít bệnh tàn bảo vệ nơi này, thành quá lớn, người quá ít.

"Đây là vương nơi nghỉ chân."

Cụt một tay lão nhân đem Thạch Hạo dẫn dắt đến một toà núi nhỏ trước, ở vào trong thành, chỉ là dưới chân núi mọc đầy cỏ dại, cái này Phương Ninh tĩnh không hề có một tiếng động.

Trên núi, có khô cạn đi vết máu màu đen, quạnh hiu mà thiếu sức sống.

Còn sót lại một vị vương, bây giờ thế nào, là có hay không còn sống sót? Chính là người bên trong thành cũng không biết tường tình.

Không phải đến bước ngoặt sinh tử, Thất Vương bên trong người cuối cùng rất ít ra tay rồi, bởi vì muốn duy trì Cô Thành rất gian nan, chỉ có hắn còn sống sót, thành này mới không ngã, mới có thể mượn dùng Thiên Uyên lực lượng!

"Tham kiến vương!" Cụt một tay lão nhân mang theo sùng kính, mang theo thành kính, ở đây hành lễ cúi chào ngọn núi thấp kia.

"Thạch Hạo gặp Cổ Tổ!" Thạch Hạo cũng rất chăm chú, ở đây thi lễ, mang theo vẻ tôn kính.

Dù như thế nào, Thất Vương đều là anh hùng khí cái thế, là có thể tôn kính, mang theo từng người tộc nhân ở đây chiến đấu, vĩnh viễn không bao

giờ lùi về sau, cự địch Biên Hoang ở ngoài, dùng huyết có sinh mệnh bảo vệ Cửu Thiên Thập Địa.

Không quên được ở màu đen trên thuyền cổ tế đàn bản thân nhìn thấy hình ảnh, Thất Vương gào thét, đấu tranh với thiên nhiên, mang theo tộc nhân, bao quát phụ nữ trẻ em, người già yếu bệnh tật, cùng kẻ địch huyết chiến đến cùng.

Thi thể một bộ lại một bộ ngã xuống, máu nhuộm cổ thành, công lao cái thế, nhưng là ngoại giới nhưng không người biết được, năm tháng đem bọn họ công cùng tên mai táng.

Bỗng nhiên, núi nhỏ phát sáng, rất nhu hòa, cũng rất tường tĩnh, hướng ra phía ngoài khuếch tán.

"Ta đã biết ngươi ý, mang đi những hài tử kia đi." Đây là đối với cụt một tay lão nhân nói, không có uy thế, cũng không sóng năng lượng, tất cả là như vậy bình tĩnh.

Thế nhưng, Thạch Hạo nhưng cảm giác được một loại rộng rãi chính đại khí thế, không ép người. Thế nhưng là tuyệt đối chính khí bàng bạc, không thể xâm phạm, đường đường chính chính.

Cụt một tay lão nhân lúc này già mắt cay cay, vẩn đục nước mắt lăn xuống. Lúc này ngã quỵ ở mặt đất, run giọng nói: "Cảm ơn Vương thượng!"

"Là chúng ta vô dụng, khổ hài tử." Thất Vương bên trong người cuối cùng, nói như vậy nói, nhẹ nhàng thở dài. Rất tiêu điều, như héo tàn hoàng Diệp Lạc dưới.

Sau đó, núi nhỏ ánh sáng nội liễm, nhưng cũng truyền ra câu nói sau cùng ngữ, đó là hướng về phía Thạch Hạo nói, chỉ có hai chữ, nói: "Sống sót!"

Đây là ở căn dặn, vẫn tính là ở nhắc nhở, cũng hoặc là dự kiến cái gì?

Chỉ cái này hai chữ, Thạch Hạo linh cảm đến. Đây là bão tố đêm trước, sóng lớn muốn mở ra rồi! Báo trước muốn máu chảy thành sông, thây chất thành núi, có lẽ sẽ chết rất nhiều người!

Thất Vương bên trong chỉ còn dư lại người cuối cùng, hắn rất hạ, giống như không coi trọng Cửu Thiên bên này, đây là ở đề điểm Thạch Hạo sao, sống sót khẩn thiết nhất!

Rời đi toà này núi nhỏ đã rất lâu, cụt một tay lão nhân đều không hề nói gì, một người đang xuất thần. Ánh mắt có chút dại ra.

Hắn biết, vị cuối cùng vương, sâu trong nội tâm là vô tận ủ rũ còn có bi thương, chinh chiến thiên cổ. Chiến khí tan mất, huyết cùng hồn cuối cùng cũng phải quay về trong đất vàng.

Trong thành, hài tử đều rất nặng nề ngột ngạt, không yêu nói chuyện, từng cái từng cái lặng lẽ, dù cho là lần thứ nhất nhìn thấy Thạch Hạo. Cũng đều chỉ là yên lặng quan sát.

Đây là đại chiến tạo thành ngột ngạt gây nên, thường ngày trong thành căn bản không có tiếng cười cười nói nói, bọn họ không có tuổi ấu thơ, không có non nớt, không có vui sướng, có chỉ là ở sinh tồn bên trong giãy dụa, bảo vệ tòa thành này.

Những hài tử này phần lớn đều mất đi bậc cha chú, thiếu hụt nên có ấm áp, đối mặt chính là lạnh lẽo thổ địa, lạnh lẽo binh khí, còn có máu và xương.

"Coong..."

Tiếng chuông vang lên, toàn thành tất cả mọi người nhất thời hai mắt chùm sáng đại thịnh, bao quát bọn nhỏ cũng nhanh chóng bắt đầu chạy, nhằm phía tường thành các nơi.

Tại bọn họ trong tay, cầm các loại pháp khí, đều rất thần bí, cũng rất cường đại!

Thạch Hạo lúc đó chính là cả kinh, những hài tử này phi thường mạnh mẽ, xa xa vượt qua ngoại giới bạn cùng lứa tuổi, dường như một con lại một con tiểu báo săn giống như cấp tốc, toả ra sát khí so với hung thú chỉ có hơn chớ không kém!

Dù cho là vài tuổi hài tử, cũng có vẻ dị thường mạnh mẽ!

Nhưng hài tử chung quy là hài tử, bọn họ cầm trong tay binh khí, chỉ là bồi dưỡng một loại ý thức mà thôi, càng bởi vì là trong thành thực sự không người, thanh niên trai tráng đều đã chết trận!

"Phát sinh cái gì?" Thạch Hạo hỏi.

"Có địch xâm lấn." Cụt một tay lão nhân đáp.

Hắn mang theo Thạch Hạo, nhằm phía một cái phương vị, hoành Độ Hư không, nhanh chóng đến đến một mặt trên tường thành, nhìn về phía phía dưới.

Một tầng màn ánh sáng đã dựng lên, bảo vệ cả tòa cổ thành, đó là phù văn hình thành màn ánh sáng, có thể ngăn cản Bất Hủ công kích.

Ở dưới thành, có một con hung thú, hình thể to lớn, nó nắm giữ hai cái đầu, một viên là tổ cá sấu đầu, vàng óng ánh óng ánh, một cái khác vì là bằng đầu, uy mãnh dữ tợn.

Thân thể của nó rất lớn, nắm giữ tổ cá sấu thân, thế nhưng sau lưng còn có một đôi to lớn màu vàng cánh, đó là cánh đại bàng.

Hiển nhiên, đây là một cái cực kỳ chủng tộc mạnh mẽ, làm cụt một tay lão nhân sau khi thấy được, lúc này vẻ mặt chính là ngưng lại.

Thạch Hạo từng nghe nói, có thể đến trước tường thành đa số Bất Hủ giả, đây là một con chân chính Bất Hủ sinh linh sao?

Vui mừng chính là, Tam Tạng cùng Thần Minh không phải ở cái này

hướng cửa thành, không phải vậy mà nói nguy rồi!

"Cũng còn tốt, chỉ là thi thể, có người mượn thân thể ấy lần thứ hai ước lượng Đế Thành." Cụt một tay lão nhân thở dài một cái.

Đây chỉ là một con hung thú thân thể, Bất Hủ sinh linh mượn thi hiển linh, nhằm vào cổ thành, hơn nữa gần nhất nhiều lần như vậy, y theo lão nhân suy đoán, đại quyết trên chiến mã liền muốn đến rồi!

Lão nhân vung tay lên, để bọn nhỏ động thủ, bọn họ giao lưu rất đơn giản, hầu như cũng không cần lời nói.

Mà này tuy rằng không phải chân chính Bất Hủ đại địch, nhưng cũng rất đáng sợ, cụt một tay lão nhân lại giao cho bọn nhỏ, để bọn họ ra tay.

Một đám hài tử trầm mặc, nhưng đều rất quả cảm, từ lâu đứng trên tường thành một ít đặc biệt khu vực, cầm trong tay pháp khí, yên lặng tế lên phù văn, thôi thúc thần Thánh lực lượng.

Ầm!

Phía này tường thành như là phục sinh, phát sinh vi ánh sáng, sau đó hiện lên một đạo to lớn ánh kiếm cũng về phía trước bổ tới, chém về phía đầu kia cổ thú!

Bí bảo!

Những hài tử kia sử dụng đều là đặc thù bí bảo, có thể cùng bức tường cộng hưởng, đề cao Phòng Ngự phù văn cùng đánh giết đại thuật các loại.

Bất quá, bọn họ khuôn mặt nhỏ mỗi một người đều trắng như tuyết, thiếu hụt Huyết Sắc, rất nhanh sẽ có người ngồi xếp bằng xuống, đọc thầm tế tự văn, câu thông trong thành một ít "Đống lửa".

Những kia đống lửa rất đặc thù, đều là khung xương, có sức mạnh bất hủ tràn ngập, bọn họ ở mượn dùng từng tia một, từng sợi từng sợi thần quang,

thông qua pháp khí truyền đi ra ngoài.

"Như thế tiểu liền để bọn họ làm chuyện nguy hiểm như vậy?" Thạch Hạo nhíu mày, này nhìn đơn giản, thế nhưng là ẩn chứa lớn nguy cơ.

Này Bất Hủ sinh linh khung xương, tuy rằng bị phù văn trận pháp khóa lại. Mỗi lần đều là cho mượn một chút sức mạnh, thế nhưng, vạn nhất bùng nổ ra tiểu đoàn Bất Hủ chi hỏa, cũng đủ để cho bọn họ chết đi một vạn lần.

Ngoài ra. Này pháp khí truyền trong quá trình, nếu như có ý ở ngoài, đều sẽ là lớn tai ách.

Đương nhiên, Thạch Hạo cũng đến bội phục trong thành người, sáng chế bí pháp. Có thể để cho bọn nhỏ đều có thể tham chiến, đều có loại dũng khí này, đối mặt cường địch không chút nào rụt rè, mỗi cái kiên nghị.

"Này vẫn tính nguy hiểm không, bọn họ bậc cha chú, tổ tông, từng mấy chục hơn trăm người thậm chí mấy ngàn người cùng lấy sinh mệnh hiến tế, ôm Bất Hủ sinh linh xương cốt hỏa diễm lao ra, tuỳ tùng vương đồng thời sóng vai chiến đấu." Cụt một tay lão nhân bình thản nói rằng.

Chuyện như vậy rất tàn khốc, đẫm máu. Hoàn toàn là ở để mạng lại điền, nhưng là hắn lại nói như vậy bình thản.

"Hô hoán Thiên Uyên lực lượng, muốn trả giá cao càng to lớn hơn."Hắn thở dài nói.

Loại kia thời khắc nguy cấp, hay là ở đối phó Bất Hủ Chi Vương!

Phốc!

Có hài tử khuôn mặt nhỏ trắng bệch, tuy rằng thực lực hơn xa bạn cùng lứa tuổi, nhưng chung quy tuổi tác quá nhỏ, phun ra một ngụm máu mới ngã xuống đất.

Có người tiến lên, đem hắn nhấc đi, cẩn thận chăm sóc.

"Sinh ở nơi này, có thể làm gì?" Cụt một tay lão nhân nói. Đơn giản một câu nói, nói ra hết thảy.

Hiện thực chính là như thế tàn khốc, muốn cùng ngoại giới hài tử như thế như vậy tự do tự tại, không buồn không lo. Mang theo nụ cười xán lạn lớn lên, đó là không thể!

Ở đây, sống sót chính là hạnh phúc.

Leng keng leng keng!

Tường thành không ngừng phát sáng, bổ ra kiếm khí, đem đầu kia cổ thú bức rút lui.

Nhưng chung quy là một đám hài tử, dù cho mượn các loại sức mạnh. khởi động thảo phạt thuật cũng không đủ.

Quay đầu lại, vẫn là mấy ông lão ra tay, hợp lực thôi thúc, mảnh này bức tường bạo phát Vô Lượng Quang, ở phía trước hình thành một cái Huyết Sắc chiến kích, về phía trước bổ tới.

"Phốc!"

Thú đầu bị chém xuống, một tia ý chí ánh sáng bỏ chạy.

Cuối cùng, con này cổ thú bị đẩy vào trong thành, đương nhiên, trải qua cửa thành nơi đó phù ánh sáng soi sáng, bị tịnh hóa một lần, chém Diệt Sinh máy móc, tránh khỏi có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Chạng vạng, trong thành có ánh lửa đang nhảy nhót, đó là xương thú đang thiêu đốt, hình thành lửa trại.

Thạch Hạo ngồi ở một bên, nhìn những kia yên tĩnh ngồi, không nói lời nào, chờ đợi đồ ăn bọn nhỏ, hắn trong lòng khó có thể bình tĩnh.

"Thường một khối đi, mùi vị cũng không tệ lắm." Cụt một tay lão nhân đưa cho Thạch Hạo một miếng thịt, chính là hôm nay chiến lợi phẩm.

Loại này ăn thịt ẩn chứa kinh người tinh khí, là huyết thống khủng bố cổ thú mới có thể nắm giữ, bọn nhỏ muốn ăn đi, cần mấy ông già trước tiên bang bọn họ nhiều lần luyện hóa.

Thạch Hạo cuối cùng đã rõ ràng rồi, vì sao những hài tử này tuổi tác không lớn, nhưng từng cái từng cái lực lớn vô cùng, thực lực vượt xa bạn cùng lứa tuổi.

Quanh năm tới nay, bọn họ đều là ở lấy hung thú làm thức ăn.

Này nếu là mang đi ra ngoài, bồi dưỡng lên, khẳng định là một đám tiềm lực siêu tuyệt hình người hung thú, đều là hạt giống tốt!

"Dị vực hung thú trong cơ thể có một ít không rõ vật chất, ăn nhiều không được, sẽ xảy ra quái bệnh, không phải vậy, trong kho hàng những kia cổ đại đại chiến lưu lại một ít hung thú thi thể ẩn chứa Thần lực càng dồi dào, kinh người hơn." Cụt một tay lão nhân nói.

"Không rõ?" Thạch Hạo giật mình.

"Hừm, quanh năm dùng ăn, không tìm cơ hội hóa giải mất, người sẽ bị lạc." Lão nhân gật gật đầu, nói cho Thạch Hạo phải chú ý luyện hóa đi.

Y theo lão nhân suy đoán, dị vực sinh linh không riêng là một hai trồng hung thú như vậy, cái khác Vương tộc chờ cũng hoặc nhiều hoặc ít có một tia tơ, chỉ là lượng nhiều lượng thiếu vấn đề.

"Bọn nhỏ, tối nay đi theo các ngươi mẫu thân, bà nội cáo cá biệt đi, đem bọn ngươi chôn ở thầm nghĩ nói hết thảy lời nói đều nói cho các nàng biết." Cụt một tay lão nhân đứng dậy, đối với ngồi vây quanh ở đống lửa trại cái khác những hài tử kia nói rằng.

"Ngày mai, làm lúc mặt trời mọc, các ngươi liền muốn ra đi, đi một chỗ học tập càng mạnh mẽ hơn bản lĩnh, chờ các ngươi đủ mạnh lại trở về, tiếp các ngươi người thân, theo chúng ta những này Lão đầu tử đồng thời sóng

vai chiến đấu!" Cụt một tay lão nhân cao giọng nói rằng.

Thế nhưng, Thạch Hạo có thể nghe được hắn trong thanh âm run rẩy, đó là mang theo cảm tình, xúc động tâm linh, đây là ở vĩnh biệt à.

Một ít hơi lớn hài tử, tất cả đều đứng lên, hô: "Không, chúng ta muốn lưu lại chiến đấu, thành ở người ở, thành vong người vong, cùng tổ tiên đồng thời chiến đấu, huyết phải ở lại chỗ này!"

"Chúng ta muốn lưu lại!"

"Chúng ta không đi!"

"Nơi này mới là chúng ta quy tụ, dù cho chết trận, máu và xương đều muốn táng ở đây!"

Một đám mười mấy tuổi thiếu niên tâm tình kích động hô, kêu to, bởi vì, bọn họ biết lão nhân là muốn cho bọn họ sống sót rời đi, không muốn lại trở về.

"Tất cả im miệng cho ta, hiện tại, trở lại! Khỏe mạnh bồi các ngươi mẫu thân, bà nội nhiều lời mấy lời, sáng sớm cho ta tới nơi này tập hợp!" Cụt một tay lão nhân quát lên.

Lửa trại tắt, trong thành tối tăm.

Thời khắc này, đối với rất nhiều hài tử tới nói, xung kích to lớn, dường như trời đất sụp đổ giống như vậy, muốn rời khỏi nơi này?

Nhưng là, bọn họ sinh hoạt nhiều năm, từ sinh ra vẫn ở đây, không nỡ đi.

Sáng sớm, làm một tia hào quang xuất hiện giờ.

Cụt một tay lão nhân mang theo một ít lão đầu, từng cái từng cái tự mình đem những hài tử kia cho ôm đi ra, tập trung đến trên quảng trường.

"Đi thôi, ai bản lĩnh có thể như các ngươi tổ tông như vậy, kém cỏi nhất cũng có thể một mũi tên bắn xuống một viên lớn tinh đến, lại trở lại cho ta!" Một cái Lão đầu tử quát.

Ở bên cạnh, đứng những kia mẹ của đứa bé còn có bà nội các loại, các nàng hiện nay cũng là chiến đấu chủ lực, không thể rời đi!

Thời khắc này, bọn nhỏ khóc, những kia phụ nữ cũng khóc.

Vào ngày thường, bọn họ trầm mặc quả ngữ, đều không nói như thế nào, có thể hiện tại nhưng đều hô, kêu, không muốn tách ra.

Bọn nhỏ nhằm phía thân nhân của chính mình, như là có nói không xong lời nói, mà lại lên tiếng khóc lớn.

Lúc này, bọn họ khóc la hét lời nói, so với thường ngày gộp lại đều muốn nhiều rất nhiều.

Làm mặt trời mọc giờ, Thạch Hạo mang theo một đám hài tử rời đi, màu vàng ánh bình minh đem bóng người của bọn họ kéo rất dài, làm như ở không muốn!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1625: Trở Lại Đế Quan

Ánh ban mai rọi khắp nơi, một đám kiệm lời ít nói hài tử, lúc rời đi tất cả đều khóc lớn, bẩn thỉu trên mặt mang óng ánh nước mắt.

Thạch Hạo mang theo bọn họ, ly khai Đế thành.

Ở trong tay của hắn, kiềm giữ một khối quân bài, chính là bởi vì như vậy, cầm nó tài năng xuất nhập nơi này.

Thần Minh, Tam Tạng kinh dị, theo phương xa nhanh chóng mà đến, trăm triệu không nghĩ tới hắn sẽ mang theo một đoàn hài tử xuất hiện, chừng mấy trăm người.

"Ngươi... Đi nhận thân?!" Thần Minh trêu ghẹo.

"Là!" Thạch Hạo rất nghiêm túc trả lời, đây chính là một sự thật.

Hai gã Táng Sĩ ngây người, thật đúng là đi nhận thân? Hoang đến cùng lai lịch gì, cùng nguyên thủy Đế thành trong những thứ kia sinh linh cùng tộc, đến bây giờ liên hệ máu mủ còn rất gần sao?

"Thế nào rời đi nơi này, chúng ta thử rất nhiều lần, không cách nào phá mở kết giới." Tam Tạng nói.

Khối này trôi nổi lục địa, bên ngoài có một tầng kết giới, ngăn trở sinh linh xuất nhập, không gì phá nổi, lấy hai gã Hoàng Kim Táng Sĩ thủ đoạn đều không làm gì được.

"Đi thôi." Thạch Hạo không có nói nhiều, trên người hắn một khối quân bài, có thể thông hành, quả nhiên mang theo một đám hài tử thuận lợi xuyên thấu mà qua.

Xoạt!

Tường hòa mây mù cuốn lên, bao vây lấy mấy trăm trẻ con, hướng về sa mạc hạ xuống, rất bình ổn rơi trên mặt đất.

Cứ việc mang trên mặt vệt nước mắt, nhưng là, những hài tử này vẫn là chấn động, cuối cùng ly khai sinh dưỡng bọn họ Đế thành, đi tới xa lạ trên đất.

Mảnh đất này, bọn họ nhìn xung quanh qua, khát vọng qua, ảo tưởng một ngày kia có thể hàng lâm, trải qua bình tĩnh cùng an bình sinh hoạt, hôm nay hai chân của bọn họ rơi ở bên trên, thế nhưng tương lai sẽ thế nào đây?

"Thật không dễ dàng a, lại trở về, vòng một vòng lớn!" Thần Minh lười biếng duỗi eo thon chi, nhìn về phương xa.

Lúc này đây, kinh nghiệm của bọn họ quá kỳ dị, theo dị vực Hải Bộc xuất phát, dọc theo đường đi gặp mấy trông thấy kỳ quái, rốt cục về tới biên hoang.

"Hoang tiểu tử, theo chúng ta đi Táng Thổ làm sao, để cho ngươi cảm thụ một chút cái gì mới là Tịnh Thổ, so Tiên Vực còn muốn thánh khiết!" Thần Minh đầu độc.

"Ngươi thật coi ta không đi qua Táng Địa? Nơi đó ngoại trừ dưới đất hắc ám, còn có quan tài cổ năm này tháng nọ chôn sâu, còn có cái gì?" Thạch Hạo nói.

Thần Minh mắt trợn trắng, nói: "Đó là ngươi không kiến thức, chân chính Hoàng Kim Táng Sĩ nơi ở như thế nào như vậy, Táng Vương nơi ở càng là cách nhau một trời một vực, nơi đó trồng trọt Trường Sinh Tiên Dược, thánh khiết siêu việt Tiên Vực, chính là Chân Hoàng cũng làm làm gà thả rông tại cửa."

Thạch Hạo tự nhiên từng nghe nói, Táng Khu rất đặc biệt, có Thần Thánh không rảnh chi Tịnh Thổ.

"Quên đi, ta còn là trước sẽ Đế quan đi, đem những thứ này tộc nhân mang về!" Thạch Hạo sợ xảy ra ngoài ý muốn, hắn nghĩ hồi Đế quan, nói cho nơi đó người, dị vực muốn có đại động tác.

Có lẽ, Thiên Uyên không ngăn được, cũ Đế quan cũng bị hủy rớt.

Như vậy, ngày nay Đế quan đây, hơn phân nửa cũng phải bị công phá chứ?

Khi nghĩ tới những thứ này, Thạch Hạo trong lòng nặng nề, thời gian cấp bách, cho không được trì hoãn.

"Chúng ta về trước Táng Khu, khả năng có chuyện gì muốn phát sinh, chúng ta đi trước giải một chút tình huống." Tam Tạng nói.

Ánh ban mai mới nở, phá lệ xán lạn.

Chỉnh phiến sa mạc đều bị nhiễm lên một tầng màu vàng kim nhạt hào quang.

Đây là một cái tươi đẹp sáng sớm.

Đế quan trên tường thành, có một khối khu vực có thể nhìn ra xa bên ngoài, nhìn xuống sa mạc, mỗi ngày đều có rất nhiều mặc giáp trụ cao thủ dò xét.

"Địch nhân đến phạm!"

Rất nhanh, có người cảnh giác, phát ra tiếng rống, bởi vì thấy được phía trên đường chân trời có một đội nhân mã, có thể có mấy trăm người.

Tương đối mà nói, cùng động một tí liền xuất động lấy vạn làm đơn vị đại quân tương đối, chút người này ngựa không coi là cái gì, nhưng là, ý nghĩa phi phàm, có người tới tấn công Đế quan!

"Ô..."

Sừng trâu hiệu bị thổi lên, khu vực này sở hữu người đều thần sắc trang nghiêm, khoác giáp trụ, cầm trong tay binh khí, trận địa sẵn sàng đón quân địch, lạnh lùng nhìn sa mạc trong.

Đế quan bên trong người cũng cảm thấy, gần nhất bầu không khí không thích hợp, phảng phất bão tố trước yên tĩnh, tùy thời muốn bạo phát khủng bố đại sự kiện.

"Chỉ có mấy trăm người, đó là... Một đám hài tử?!" Có người mở ra Thiên Mục sau, trước tiên phát hiện dị thường.

"Chờ một chút, ta thấy ai? Hoang, ta dĩ nhiên thấy được Hoang, theo chân bọn họ đi cùng một chỗ!" Có người kêu to, la thất thanh.

Trên tường thành, một đám người hóa đá, như tượng đất, thân hãm dị vực, trở thành tù nhân Hoang, tại sao trở lại?!

Gần nhất, vẫn luôn là hắn nghe đồn, cái gì tại dị vực dương oai, càng là có đồn đãi xưng, hắn bay vút lên trời, trốn ra kia một Cổ Giới.

Bên cạnh đó, trong thành càng là có sóng dậy không hợp thời lên, về Hoang bị mang đến dị vực sự tình, khuấy lên to khổng lồ sóng dậy, hiện tại... Hắn lại lại xuất hiện!

Này cùng mộng huyễn tựa như, một cái bị cho rằng lại cũng không về được người làm sao trở về?

"Hoang trở về!" Có người ngao nói một cổ họng, coi như là nổ chứa, chấn động phương xa thủ thành người.

Tin tức truyền ra, như một cơn lốc, cuốn sạch khu vực này, nhanh chóng hướng về trong thành truyền bá ra đi!

Này phi thường kinh người, để cho một đám tu sĩ đều nghẹn họng nhìn trân trối!

Người thiếu niên kia, hắn còn có thể trở về?

"Chú ý, không bình thường thả hắn tiến đến, ngăn ở!" Nhưng vào lúc này, có người rống to hơn, cao giọng hô quát, sợ có người trực tiếp thả Hoang tiến đến.

"Không bình thường thả đi, trận địa sẵn sàng đón quân địch, cảnh giới!" Còn có người quát lên.

Khu vực này hoàn toàn đại loạn.

"Ai ngờ ngăn cản Thạch Hạo trở về?" Bên kia, cũng có người hét lớn.

"Ai biết thật hay giả, hắn đều bị áp đi rồi, làm sao có thể còn có thể trốn về, nếu là dị vực cường giả phụ thể, sẽ là một hồi đại họa!" Có người lạnh lùng nói.

Khu vực này không yên tĩnh, thoáng cái ầm ĩ lên.

Đích xác, Hoang đều đã bị mang đi, làm sao trốn tới? Đây là một cái mê, làm cho nhiều người không giải được.

Đặc biệt là, hắn còn mang theo một đoàn hài tử trở về, càng để cho người ngạc nhiên.

Những hài tử kia, đều mặc đơn sơ, áo da thú vỡ tan, đều có lỗ thủng, mà lại cổ xưa trên quần áo mang theo huyết ban, đây là nơi nào mang về? Sẽ không phải là theo dị vực đi!

Thạch Hạo đến dưới thành, ngước đầu nhìn lên, nó cao vút trong mây, mênh mông bát ngát, quả thực không thể nhìn thấy phần cuối.

"Ngươi... Là Hoang?" Phía trên, có người hỏi.

"Là!" Thạch Hạo trả lời rất đơn giản, xin bọn họ mở cửa thành.

"Không có thể mở, bây giờ căn bản không thể xác nhận thân phận của

hắn." Có người ngăn cản.

Bất quá, Thạch Hạo cũng không nổi giận, cũng không sinh khí, bởi vì này rất bình thường, vạn nhất thật là dị vực phái tới gian tế, tùy tiện bỏ vào, vị miễn quá trò đùa.

"Có thể tra xét ta hết thảy." Thạch Hạo nói.

Tại vào thành trước, sẽ có thần quang vãi rơi, rọi khắp nơi hắn toàn thân cao thấp, hắn thỉnh cầu làm như vậy.

"Tra xét!" Trên thành có người hạ mệnh lệnh, hơn nữa bay nhanh đi báo tin, chuyện này chú định kinh động Mạnh Thiên Chính chờ cao cấp nhất cự đầu.

"Cái gì, Hoang... Hắn sống sót trở về, ai a!" Nghe tới tin tức thời gian, Thái Âm Ngọc Thỏ đụng ngã lăn lò luyện đan, vội vã tới rồi.

"Ngươi... Còn sống, trở về." Thanh Y thì thào, nhanh chóng xuất phát, cũng chạy về cửa thành nơi đó.

"Ta sẽ không nghe lầm đi, chính ngươi trở về? Ta thế nhưng đánh thức sư phụ ta, chuẩn bị tìm Kim thái quân thanh toán đây!" Tào Vũ Sinh cười to, đồng thời cũng có chút há hốc mồm, hắn cảm thấy quá kinh người.

"Hoang trở về?" Tề Hồng, Trích Tiên, Thạch Nghị, Vệ gia Tứ Hoàng chờ một đám trẻ tuổi anh kiệt, cùng với nhân vật già cả chờ đều ngây dại.

Bởi vì, tin tức quá kinh người, giống như cái sấm nổ, bên tai nổ tung.

Thạch Hạo bị đưa đi, bị bắt dị vực, luân thành tù nhân, còn có thể chạy thoát, còn có thể trở về?

Một đám người trùng trùng điệp điệp, tất cả đều nhằm phía cửa thành nơi đó!

Dưới thành tường, Thạch Hạo bị một chùm sáng bao phủ, bên trong

thành người tại kiểm tra, tại xem xét hắn căn nguyên, xem phải chăng có cường đại Linh hồn bám vào trên thân.

Bất kỳ xuất nhập Đế quan người, đều sẽ bị ghi nhớ dấu ấn sinh mệnh, Thạch Hạo từng không chỉ một lần xuất nhập, hiện tại đã xác nhận, hắn là chân thân.

Lần này dẫn phát náo động lớn!

Thật là Hoang, hắn sống sót trở về!

Hiện tại, cửa thành phát sáng, đưa hắn bao trùm, chính đang dò xét phải chăng gặp nguy hiểm, phải chăng có sự dị thường.

"Thạch Hạo, là ngươi sao, nghĩ không ra còn có thể nhìn thấy sống ngươi!" Thỏ con rống to, nói chuyện rất không thục nữ.

"Ha ha, huynh đệ, thật muốn là ngươi lời nói một hồi vào thành, ta mời ngươi uống rượu!" Thế hệ trẻ cường giả Thác Cổ Ngự Long cũng lớn cười nói.

Đối với Hoang, rất nhiều người đều là đồng tình, lập được công to, lại bị đưa đến dị vực, để cho rất nhiều người từng không cam lòng, hiện tại... Thật là ngoài dự liệu của bọn họ!

Trên tường thành, rất nhiều người nhiệt liệt chào hỏi, thật tâm hi vọng hắn có thể bình yên vô sự trở về.

Đương nhiên, cũng có phần nhỏ người, ví như Vương gia, Kim gia mặt người biến sắc, nhất là Kim thái quân nhất mạch, càng là âm tình bất định, lúc trước thế nhưng bọn họ chủ trương đưa đi Thạch Hạo.

"Không có dị thường, có thể cho hắn nhập quan!"

Rất nhanh, đã kiểm tra xong xuôi, tại pháp trận bao phủ xuống, Thạch Hạo hết thảy bình thường.

"Còn muốn mang theo bọn họ." Thạch Hạo chỉ về một đám hài tử, những thứ này quần áo tả tơi hài tử, tất cả đều rất trầm mặc, một mực lẳng lặng cùng ở phía sau hắn.

"Bọn họ là ai, tới từ dị vực sao, này có lẽ không được!" Có người lắc đầu, này không thể thả đi.

"Bọn họ bậc cha chú anh hùng được, bọn họ đều là Chiến Giả hậu đại, tới từ trên bầu trời kia tòa thành, từng ấy năm tới nay một mực ngăn trở dị vực thiết đề..."

Thạch Hạo nói tới, bao hàm cảm tình.

"Kia tòa thành còn đang?"

"Bên trong còn có sinh linh còn sống?"

Hiển nhiên, Đế quan trong cũng không có thiếu người biết kia tòa thành!

"Có như thế nào chứng?" Có người dồn dập hỏi.

"Trong bọn họ rất nhiều người cùng ta cũng như thế, xương trán có đặc biệt ấn ký, huyết mạch truyền thừa nhất trí!" Thạch Hạo nói qua, để cho bọn nhỏ cổ đãng Pháp lực, tái hiện xương trán trên Phù Văn.

Ầm!

Giờ khắc này, không ít hài tử đều phát sáng, trên trán tái hiện xán lạn hoa văn, như hỏa diễm đang thiêu đốt, nhảy chập chờn.

"Tội huyết nhất mạch!" Có người kinh hô.

"Nhất máu hậu đại!" Một số người giật mình.

"Câm miệng, bọn họ tổ tông canh giữ ở phía trước, tử chiến không lùi, bảo vệ Cửu Thiên, cũng coi như Tội huyết, những người khác, các ngươi, tính là gì?" Thạch Hạo nổi giận.

Nhưng là, rất nhanh, hắn lại khống chế được tâm tình, chủ yếu là bởi vì hắn nghĩ tới những thứ này hài tử cha mẹ, tổ tiên chờ, quá đáng buồn.

Canh giữ ở phía trước, thành tại người tại, thành người chết Vương, có công ích lớn, nhưng không bị người biết, mà lại tộc nhân còn bị định nghĩa là Tội huyết hậu nhân.

"Ta có thể phụ trách nói, bọn họ đều là công tích cái thế người hậu nhân, Tội huyết gì, ban đầu là ai định? Món nợ này nhất định muốn tính tinh tường!" Thạch Hạo nói.

Hắn rất trực tiếp, nhanh chóng mà đơn giản giới thiệu một chút nguyên thủy Đế thành trong sự tình.

"Bây giờ, chỉ còn lại có người già yếu, nhưng bọn họ còn đang thủ vững, ai dám xưng bọn họ Tội huyết hậu nhân? Ai dám lại xưng hô một câu!?" Thạch Hạo quát hỏi.

Trên tường thành, rất nhiều người chấn kinh, nói không ra lời.

"Thế nhưng, này có chứng cớ gì?" Có người nói nhỏ, phát ra chất vấn.

"Ta tin tưởng!" Đúng lúc này, Mạnh Thiên Chính xuất hiện, đứng ở nơi đó, sừng sững như núi.

"Đem cốt kính mở ra, lấy thần quang rọi khắp nơi, nếu không có dị thường, đưa bọn họ đều mời đến đến!" Mạnh Thiên Chính ra lệnh.

Chúc đại gia nguyên đán khoái nhạc, an khang, hạnh phúc!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1626: Tập Hợp Lại

Đại Mạc bầu trời, một con Xà Dạ Xoa xuất hiện, ở xoay quanh, bởi khoảng cách quá xa xôi, phảng phất một hạt điểm sáng màu bạc, nó ở nhìn chằm chằm Đế Quan khu vực này.

Thạch Hạo biết bao nhạy cảm, hắn trong lòng cảm giác nặng nề, cảm giác được một luồng nội liễm sát ý, đó là dị vực Vương tộc, là có siêu cường năng lực phi hành chủng tộc, đang giám sát Đế Quan.

Trên vòm trời, Xà Dạ Xoa chấn động trong lòng, nó càng nhìn thấy Hoang, cái kia từ dị vực đào tẩu thiếu niên, nó kích động mà lại hưng phấn!

Nó nắm giữ Nhân tộc thân người hai chân hai tay các loại, nhưng đầu lâu vì là màu bạc đầu rắn, tương tự cột sống vĩ cuối cùng có một cái thô to đuôi rắn, ngoài ra, càng có một đôi trắng bạc Dạ Xoa sí, Cai Tộc dị thường hung mãnh.

Nó phải đem trước tiên đem tin tức truyền quay lại đi, bởi vì, có đại nhân vật ngay khi cách đó không xa, ở thử nghiệm xông qua Thiên Uyên!

Đây tuyệt đối là công lao lớn, nếu như có thể trước tiên bẩm báo, Xà Dạ Xoa nhất định sẽ bị trọng thưởng.

"Hoang, hi vọng ngươi không như vậy nhanh, bị này rườm rà nhập quan quá trình trì hoãn!" Xà Dạ Xoa một tiếng cười gằn, vèo một tiếng, giương cánh, nhằm phía Đại Mạc một bên khác.

Cheng!

Tiếng xé gió truyền đến, bạo phát sấm gió gào thét, lại tập đến nó phụ cận, quá nhanh, vượt qua sự tưởng tượng của nó dự liệu.

Đó là một cây màu vàng trường mâu, do Lôi Điện xây dựng mà thành, phù một tiếng, đâm thủng thân thể của nó, Tiên huyết phun đồng thời, nó tiếp theo nổ tung.

Bỏ mình!

Xà Dạ Xoa cuối cùng liếc mắt nhìn thiếu niên kia, phát hiện hắn chính một mặt lạnh lùng vẻ, đứng ở Đại Mạc bên trong, vừa vặn thu tay lại, trong lòng bàn tay lôi mang biến mất.

"Gào..."

Một tiếng gầm rú, đây là nó cuối cùng tàn tạ ý thức phát sinh, chấn động vùng trời này.

Vèo vèo vèo...

Một đạo lại một bóng người xuất hiện, có Huyết Sắc con ưng lớn, có màu đen hỏa diễm thiêu đốt ma cầm, có màu xanh lam ánh lửa cuồn cuộn Thần Điểu. Còn có ba chân Phi Long...

Tổng cộng có mười mấy con có siêu cường năng lực phi hành cường giả xuất hiện, rất cường đại, đều là độn nhất cảnh giới đại tu sĩ.

Tầng thứ này sinh linh, lại chỉ bị phái tới giám thị Đế Quan, đủ để chứng minh bọn họ phải có động tác lớn, tại quá khứ. Những cường giả này là làm các tộc thống lĩnh xuất hiện.

"Gào..."

Gầm rú vang vọng tứ phương, chấn động Đại Mạc, dị vực này quần thám báo phát hiện Hoang, trước tiên phát ra cảnh báo thanh âm, báo cho Đại Mạc nơi sâu xa đại nhân vật.

Ầm ầm!

Sau một khắc, có Bất Hủ khí tức tràn ngập, có chí cao gợn sóng cuồn

cuộn. Uy thế bầu trời, bao phủ Đại Mạc, phả vào mặt, bất quá bị Thiên Uyên hữu hiệu ngăn trở.

"Xin mời bọn họ vào thành!" Mạnh Thiên Chính quát lên.

Thần quang chiếu khắp, từ lâu từ những hài tử này trên người soi sáng mà qua. Vẫn chưa phát hiện dị thường.

Xoạt!

Giữa bầu trời, bay tới một cái lại một cái cốt mâu, thô to cực kỳ, có thể xuyên thủng Thiên Địa. Có thể dễ dàng để liên miên Thần Sơn đổ nát.

Mục tiêu chính là Thạch Hạo, còn có những hài tử kia.

Thạch Hạo ánh mắt lạnh lẽo. Ở tại bàn tay, trật tự đan chéo, Lôi Điện nổ vang, bỗng nhiên hóa thành một cái Lôi Đình đại ấn. Ầm một tiếng đập về phía trên không, nát tan thương vũ trên hết thảy phù văn cùng ánh sáng.

Ở nơi đó, phát sinh kịch liệt vụ nổ lớn.

"Được!"

Trên tường thành phương, rất nhiều người lớn tiếng khen hay, Hoang thực lực lại tăng nhanh như gió.

"Xoạt!"

Thạch Hạo giơ tay, trong lòng bàn tay xuất hiện một cái khoát đao, do chớp giật biến thành, bỗng nhiên vung ra, nối thẳng phía chân trời!

Phốc!

Ở chói mắt điện quang bên trong, chiếc kia Lôi Đình chiến đao, thông thiên động, phù một tiếng, lại đem một con màu đen ma cầm bổ xuống, mưa máu bay tán loạn.

Như thế cường? Tất cả mọi người đều thay đổi sắc mặt, hút vào hơi lạnh, vậy cũng là độn nhất cảnh giới phi hành chủng tộc, trực tiếp bị Thạch Hạo đứng trên mặt đất đánh giết!

Giữa bầu trời, này hơn mười người độn nhất cảnh giới mạnh mẽ thám báo lùi về sau, không dám tới gần.

Thế nhưng, ở phía sau, có càng ba động khủng bố truyền đến, dị vực cường giả xuất hiện, có Chí Tôn ra trận.

Cũng trong lúc đó, Thạch Hạo bên cạnh bóng người lóe lên, Mạnh Thiên Chính đứng ở nơi đó, nhìn đối diện.

Ầm!

Hắn hướng về hư không xoa bóp một chưởng, như là đang cảnh cáo, cũng như là ở ngăn cách một loại nào đó khí tức, chấn động Đại Mạc.

"Đi về trước!"Hắn nói như vậy.

Bọn nhỏ đã vào thành, mà hắn cùng Thạch Hạo đoạn hậu, ung dung và bình tĩnh lui về Đế Quan.

Rất nhanh, Đại Mạc phần cuối, một đạo lại một bóng người xuất hiện, như quỳ lạy Thiên Địa người khổng lồ, cao hơn cả núi lớn, còn nguy nga, ánh mắt lạnh lẽo, nhìn chằm chằm nơi này.

Quả nhiên, nghe được Hoang sau khi xuất hiện, trực tiếp xuất hiện Chí Tôn, hơn nữa là lập tức liền đến sáu người!

Có thể thấy được, bọn họ trọng thị bao nhiêu, muốn bắt hắn trở lại.

Bởi vì, Hoang từ dị vực đào tẩu, bị bọn họ coi là không thể nhẫn thứ sai lầm, là trồng sỉ nhục, một cái tiểu tu sĩ, lại dựa vào mình chạy thoát.

"Giao ra Hoang, không phải vậy Đế Quan sắp bị diệt tới nơi!"

Nặng nề âm thanh giống như tại như sét đánh, rung động Thiên Địa, Đại Mạc đều đang rung động ầm ầm, đây là Chí Tôn tiếng gầm nhẹ, nếu là không có Đế Quan bảo vệ, rất nhiều người muốn nổ nát.

"Cút!" Đại Trưởng lão Mạnh Thiên Chính chỉ có một chữ đáp lại.

Lúc này, Đế Quan bên trong, một mảnh tiếng hoan hô, sôi trào khắp chốn, một đám người trẻ tuổi vọt tới, vây nhốt Thạch Hạo, đối với hắn bình yên trở về biểu thị mừng rỡ.

Thái Âm Ngọc Thỏ với hắn kề vai sát cánh, dường như huynh đệ giống như, nói: "Anh em, làm hại ta trắng ngươi vì là lo lắng rồi!"

Trường Cung Diễn đi lên phía trước, dùng sức vỗ vỗ Thạch Hạo bả vai, kích động nói: "Trở về là tốt rồi!"

"Ai, nhưng đáng tiếc, ta còn vì ngươi đốt rất nhiều chỉ đây, quá lãng phí." Tào Vũ Sinh lẩm bẩm.

"Ngươi có thể!" Chính là ít lời, không thế nào yêu nói chuyện Thập Quan Vương Thiên Tử cũng đi lên trước, đập hắn ngực một thoáng.

...

Một đám người, dùng không giống phương thức biểu đạt vui sướng, Thạch Hạo có thể sống sót trở về có thể nói là một cái kỳ tích, khiến người ta thán phục, cũng làm người ta giật mình.

"Một lúc chúng ta ra sức uống, chỗ của ta có nhà ta Lão đầu tử ẩn giấu hết mấy vạn năm thần nhưỡng!" Thác Cổ Ngự Long nói rằng, Đế Quan bên trong bản Thổ Gia tộc tuổi trẻ đại biểu cũng đều xông tới, rất nhiệt tình.

Thạch Hạo từng cái đáp lại, cùng một ít người thanh niên trẻ mạnh mẽ ôm ôm, trong đó đối mặt Thanh Y giờ, cũng là trực tiếp một cái gấu ôm.

"Ha ha..." Một đám người cười to.

Cùng Thanh Y có cảm ứng Nguyệt Thiền, vốn là một người hai thể, cũng ở cách đó không xa, cả người nổi da gà, nàng nhất là không dễ chịu, bởi vì cảm động lây.

Một đám hài tử đi theo Thạch Hạo mặt sau, có chút không biết làm sao, xưa nay chưa từng nhìn thấy loại tình cảnh này, càng chưa từng thấy nhiều người như vậy tiếng cười cười nói nói.

Đối với bọn họ tới nói, này rất xa lạ, một ít hài tử có chút đờ ra, sắc mặt cứng đờ, đây là tuyệt nhiên không giống trải nghiệm.

Nhưng mà, ở này tiếng hoan hô bên trong, cũng có căng thẳng, còn có chút hứa ngột ngạt.

Ngoài thành, một cái lại một cái thân ảnh cao lớn đứng sừng sững, dường như một bức lại một bức núi lớn màu đen, che khuất mặt trời, bàng bạc mà ngột ngạt, khiếp người cực điểm.

Mọi người linh cảm đến, lần này dị vực hơn nửa thật sự phải có động tác lớn, sẽ có kinh thế đại chiến đến.

Sinh ở thời đại này, ngươi không thể tránh khỏi, chỉ có thể chủ động đón đánh!

Tất cả mọi người đều nắm chặt nắm đấm, lẳng lặng nhìn.

"Đế Quan, nhất định phải phá, ngay khi hôm nay!" Bên ngoài, một tên Chí Tôn mở miệng, lạnh lùng lời nói như là từ này Cửu U nơi sâu xa truyền đến.

Sự tình không giống bình thường, hắn nói như thế khẳng định, tất nhiên có mạnh mẽ dựa vào, thật sự muốn bắt đầu tấn công Đế Quan sao? Này làm cho tất cả mọi người đều trong lòng run lên.

Lúc này, trên tường thành có người mở miệng, là người của Vương gia, mà lại là chín Điều Long bên trong Vương Nhị, thứ hai Điều Long, đối mặt

Thạch Hạo, hỏi: "Ta nghĩ biết, ngươi là tại sao trở về, dị vực lao tù xa không phải tường đồng vách sắt có thể so với, ngươi là làm sao thoát vây?"

"Vương Nhị ngươi có ý gì?"

Danh xưng như thế này, không có mấy người dám gọi, hiện tại Đế Quan bên trong có bối phận cực cao danh túc mở miệng, tu vị không chắc so với vô đối thiên hạ, thế nhưng địa vị đặt tại nơi đó.

"Không cái gì, ta rất hiếu kì, ta sợ vì là Đế Quan rước lấy kiếp họa." Vương gia thứ hai Điều Long nói rằng.

Nhất thời, một số người trầm mặc, bởi vì dù cho đồng tình Thạch Hạo, cũng đối với hắn làm sao chạy thoát cảm giác không rõ, phải biết dị vực nhưng là có Bất Hủ sinh linh.

Nếu như thật sự có vấn đề, mối họa khẳng định không nhỏ.

Ở rất nhiều người xem ra, từ khi Thạch Hạo bị đưa đi, ngồi trên chiếc kia xe chở tù, đã không thể lại trở về.

Nhưng là, lúc này mới bao lâu, hắn lại bình an trở về!

Rất nhiều người đều có nghi hoặc, không tìm được đáp án.

"Không cần hỏi ta cũng phải nói. Đồng thời, ta muốn bẩm báo, dị vực khả năng phải quy mô lớn tiến công, chân chính đại quyết chiến đến rồi!" Thạch Hạo trầm giọng nói.

Mọi người thay đổi sắc mặt, không cho là là chuyện giật gân, bởi vì gần nhất các loại dấu hiệu cho thấy, Biên Hoang một bên khác sinh linh phải có động tác lớn.

Can hệ trọng đại, gấp vô cùng gấp, Thạch Hạo có trọng điểm điểm, trực tiếp trước đem nguyên thủy Đế Thành bên trong cụt một tay lão nhân nói tới mà nói giảng giải một lần.

"Thật sự muốn bắt đầu rồi..." Có người tự lẩm bẩm, càng ngày càng cảm giác Đế Quan bên trong ngột ngạt.

Đồng thời, bọn họ cũng đối với nguyên thủy Đế Thành những người kia kính nể không thôi, thậm chí hổ thẹn, lại có như vậy một đám người che ở phía trước, ôm kiên định niềm tin, thành ở người ở, thành vong người vong.

Bất quá, cũng có một số người nửa tin nửa ngờ, không phản đối, dù sao không đã từng lịch, đều chỉ là Thạch Hạo lời nói của một bên.

Sau đó, Thạch Hạo bắt đầu nói trải nghiệm của chính mình.

"Cái gì, tiến vào Tiên vực?!" Một đám người khó có thể tin.

...

Dị vực, yên lặng nhiều năm, thuộc về Bất Hủ Chi Vương bế quan vài miếng tịnh thổ, hôm nay tất cả đều ánh sáng toả sáng!

Đồng thời, rất nhiều người cũng nghe được ầm ầm tiếng vang, bọn họ chiến xa thức tỉnh, nứt ra ngọn núi, xuất hiện trên thế gian, cũng nhìn thấy to lớn cổ thú từ ngủ say bên trong tỉnh lại, đó là kéo xe hung thú.

Bất Hủ Chi Vương từ táng địa từ lâu trở về, mà lại, vắng lặng Vạn Cổ sau, bây giờ muốn xuống núi rồi!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1627: Hung Binh Trăm Nghìn Vạn

"Về Tiên Vực, chớ có suy nghĩ nhiều, bây giờ cần tử chiến đến cùng, cần nhờ tự chúng ta!" Thạch Hạo biết một số người đang suy nghĩ gì, trực tiếp một chút ra.

Đến cùng chuyện gì xảy ra? Hắn làm sao vào Tiên Vực, gây nên sở hữu người chấn kinh, một đôi lại một đôi mắt nhìn đến.

"Vào bên kia cung điện lớn, chậm rãi nói tỉ mỉ." Có người kiến nghị.

Cũng trong lúc đó, Đế quan trên dưới trận địa sẵn sàng đón quân địch, sở hữu tu sĩ đều biết, có lẽ muốn có tuyệt thế đại chiến bạo phát.

Thạch Hạo dùng nhất thật thà chất phác ngôn ngữ, đem trông thấy nghe thấy, báo cho Đế quan cao tầng, khiến bọn họ có chuẩn bị, không muốn tâm tồn ảo tưởng.

Có thể nói hắn tất cả nói, làm sao lấy hay bỏ, làm sao phòng ngự, liền xem kế tiếp điều động.

Khi theo trong cung điện đi ra thời gian, Thanh Y đi theo bên người của hắn, hỏi: "Ngươi cứ như vậy như thực chất nói ra?"

"Là, nói ra sự thực." Thạch Hạo than nhẹ.

Sau đó, Thạch Hạo mang theo một đám hài tử hướng Thạch tộc chạy đi, muốn an trí bọn họ, hiện tại bên trong thành ngoài thành bầu không khí đều vô cùng gấp gáp, nhưng không ai ngăn trở cùng làm khó hắn đám.

Các tộc đều bị Thạch Hạo mang về tin tức kinh sợ, tất cả đều đang tiêu hóa.

"Một cái kỷ nguyên muốn kết thúc, nguyên nhân duyên rơi, đến đây tản ra." Khi một vị lão già thở dài thời gian, coi như là nói ra rất nhiều người trong lòng thấp thỏm, bất an.

Hắc ám đem bao phủ đại địa, huyết thủy đem trào lên trời cao!

Này tại rất nhiều người xem ra, phảng phất đã vô pháp ngăn trở, đại thế nghiền ép tới, không ai ngăn nổi.

"Ta thấy Thiên Liệt, ta thấy máu và lửa, vì cái gì, ta cũng nhìn thấy phấn chấn bồng bột... Phốc!"

Trong thành, một cái sống rất nhiều vạn năm bói toán Tông Sư, phù một tiếng, không có đem nói cho hết lời liền hộc máu mà chết, chết thảm tại chỗ.

Cắn trả chi lực quá nghiêm trọng, năm gần đây bất kỳ bói toán đều rất khó tiến hành, nhất là loại đại sự này kiện, càng không cách nào thấy rõ, ngẫu nhiên dòm ngó một góc, nếu là nói ra, kết cục chú định thê thảm.

Nàng nghĩ nói cho những người khác một chút tin tức, nhưng là cuối cùng là tự thân suy bại, chết đột ngột tại chỗ.

Đón lấy, nàng nơi ở đồng điện, hóa thành kim loại bột phấn, theo thân thể nàng tan rã, bay lả tả, vãi rơi đầy đất.

Một ngày này, chú định không thể yên tĩnh!

Nhưng mà, tại đây khẩn trương thời điểm, tại Thạch Hạo an bài xong những hài tử này, đưa vào Đế quan Thạch tộc nơi nghỉ chân sau, vẫn là nghênh đón rất nhiều người bái phỏng.

Sau đó, có người lôi kéo hắn, chèo thuyền du ngoạn trong hồ lớn.

Đế quan rất lớn, có sông núi khu rừng, có sơn hà bao la hùng vĩ.

Một đám người trẻ tuổi tập hợp, lôi kéo hắn, tại to khổng lồ bảo thuyền trên tụ hội, uống rượu sướng tự.

"Có lẽ, hôm nay từ biệt chính là vĩnh viễn, cơ hội như vậy không nhiều lắm, để cho chúng ta cộng ẩm dưới chén rượu này!" Thác Cổ Ngự Long nói, giơ ly rượu lên.

Tại đây khẩn trương nhất thời khắc, các tộc đều ở đây chuẩn bị, muốn nghênh tiếp đại chiến, có thể tranh thủ thời gian chạy đến rất không dễ dàng.

Chính như hắn theo lời vậy, qua hôm nay, có lẽ liền thành vĩnh viễn, lẫn nhau sẽ không còn được gặp lại!

Một đấu qua sau, còn có thể còn lại cái gì? Ai cũng không biết, là các tộc bị tàn sát gần hết, còn có chút tộc quần sẽ đi theo địch, có thể hơi tàn sống sót, thế sự khó liệu.

"Tạm quên cái khác, hôm nay có rượu hôm nay say!" Đại Tu Đà phá giới, hắn là Cổ Tăng nhất mạch người thừa kế, thường ngày nghi kị rượu thịt, hôm nay lại cạn chén rượu đầy, ăn từng miếng thịt lớn.

Dị vực phải quy mô lớn tấn công, đại quyết chiến muốn bắt đầu, đây đối với một đám người trẻ tuổi đến nói, trùng kích quá lớn!

Năm trăm năm sau, có cường giả chí cao sẽ cứu viện, Tiên Vực chi môn đem mở rộng ra? Hiện tại xem ra, kia hết thảy Thái Hư nhạt, bây giờ trở thành bong bóng!

Nguyên bản Thạch Hạo trở về đáng ăn mừng, nhất định sẽ không say không về, nhưng là bây giờ đè nén bao phủ tại Đế quan, sở hữu người đều khó mà lộ ra nét mặt tươi cười.

Lúc này đây tập hợp, có lẽ thật là lẫn nhau một lần cuối cùng gặp nhau!

"Hoang, ngươi sinh sai rồi niên đại, ngươi nếu sớm một vạn năm xuất thế, đủ để quật khởi, hiện tại... Giống như chúng ta, không có cơ hội!" Thích Cố đạo nhân mở miệng.

Hắn là Thánh viện mạnh nhất truyền nhân một trong, thường ngày nói năng thận trọng, nhưng bây giờ lại cầm trong tay chén rượu, cùng Thạch Hạo dùng sức đụng một chén, lớn tiếng nói.

Bất ngờ, Kim Triển cũng tới, hắn cũng là Thánh viện nhân vật ngút trời, là Kim gia thế hệ trẻ người lĩnh quân, kết quả thảm bại cho Thạch Hạo.

Hôm nay, hắn rất bình tĩnh, không nói lời nào, chẳng qua là ở nơi nào uống rượu.

Thạch Hạo chính là bị Kim gia đưa ra Đế quan, thân hãm dị vực, Kim Triển có thể tới để cho rất nhiều người đều kinh hãi.

Trên thực tế, Vương Hi cũng ở tại chỗ, là Vương gia thế hệ trẻ nhân tài kiệt xuất, lúc này bạch y Vô Trần, như một đóa trắng tinh hoa sen nở rộ, ngồi ở một cái góc.

Bất kể là đối đầu, vẫn là bằng hữu, đều tụ tập cùng một chỗ, bảo thuyền to khổng lồ, đầy đủ dung nạp.

"Tộc nhân, còn lại bao nhiêu?" Thạch Nghị đi tới, trời sinh trọng đồng, được xưng bất bại thần thoại, hướng Thạch Hạo nâng chén, hai người này quan hệ phức tạp, từng không chết không ngớt.

Thạch Hạo biết hắn nói là nguyên thủy Đế thành tộc nhân, như thực chất báo cho, không có bao nhiêu người.

"Ta từng đang nghĩ, liệu sẽ có có một ngày như vậy, ngươi, ta, Tần Hạo ba người liên thủ đại chiến dị vực Bất Hủ sinh linh, lúc gặp lại không cho phép, không có cơ hội đó." Thạch Hạo nhẹ nhàng thở dài.

Thạch Nghị sắc mặt hơi đình trệ, với hắn nhẹ nhàng chạm cốc, đinh một tiếng vang lên giòn giã, hắn uống rượu rời đi.

"Ta tới rồi, Thạch Hạo ngươi còn sống, thật tốt quá!" Thiên Giác Nghĩ kêu to, vọt tới, trước kia đang vùi đầu khổ tu, thẳng đến bây giờ mới biết

Thạch Hạo sống sót trở về.

Thạch Hạo theo chân nó vừa thấy mặt, trực tiếp chính là ba chén lớn rượu xuống bụng.

"Còn sợ nó cái gì ngày tận thế? Cùng lắm thì, chỉ cần giết đủ như vậy đủ rồi, tiểu gia ta sớm đã nghĩ cùng người thân đoàn tụ đi rồi." Thiên Giác Nghĩ đỏ mắt nói.

"Ha ha, đến lúc đó giết thống khoái, tuy là chết, cũng muốn giết bọn họ đau lòng, giết bọn họ sợ mất mật!" Thập Quan Vương cười ha ha.

Hắn long hành hổ bộ, đã từng được Chân Long truyền thừa, có một loại đại khí thế!

Trích Tiên, hắn rất yên tĩnh, một người ngồi ở bên cạnh, đang thổi sáo, nhẹ nhàng mà mờ ảo, mang người suy nghĩ thả bay.

Vệ gia Tứ Hoàng tại nhảy múa, công chúa Yêu Nguyệt cũng nhẹ nhàng.

...

Rất nhiều người đều phấn chấn bồng bột, ở chỗ này nâng chén, tâm sự, không hề bảo thủ, có một số đi qua không muốn nói sự tình đều nói ra.

Thời đại này, cao cấp nhất một nhóm thiên tài tập hợp cùng một chỗ, bọn họ không biết con đường phía trước, không biết kế tiếp vận mệnh, còn có bao nhiêu người có thể sống sót?

Thạch Hạo suy nghĩ phập phồng, một màn này để cho hắn nghĩ tới rồi từng trải qua một đoạn kỳ dị trải qua, mộng quay về Tiên Cổ, khi đó bản thân nhìn thấy một đám kỳ tài ngút trời, không cũng giống như bây giờ sao?

Kia một trương lại một trương sinh động mà sinh động khuôn mặt, rất sục sôi, cuối cùng là lại từng cái từng cái đổ máu, ngã trong vũng máu, hiện tại lại muốn lặp lại bi kịch tương đồng sao?

Từng trải qua đoạn kia trải qua, để cho Thạch Hạo buồn vô cớ, bi thương, bởi vì dường như chân thật trải qua, phân biệt không ra hư cùng thật.

Hơn nữa, sau đó thông qua các loại manh mối chứng thực, đích xác có như vậy một đám Tiên Cổ thời đại người trẻ tuổi, chết ở trên một kỷ nguyên những năm cuối.

Đùng!

Một tiếng trống vang, chấn động toàn thành.

Đón lấy, kèn lệnh liên tục, Chân Long kèn lệnh bị thổi lên, điều này nói rõ đại chiến thật sắp xảy ra.

Sở hữu người đều lập tức đứng lên, phân biệt nhận được riêng phần mình tộc nhân truyền âm chờ, nhao nhao đứng dậy, cực tốc rời đi.

Kỷ nguyên ngày tận thế đến, vẫn là một cái thời đại mới muốn bắt đầu? Mọi người thấp thỏm, nội tâm bất an.

"Chỉ có một chiến!" Sau đó không lâu, rung trời tiếng hô phát ra, Đế quan bên trong các tộc rất nhiều cường giả rống to hơn.

Trên tường thành, đứng đầy người, Thạch Hạo trước tiên chạy tới, leo lên về phía sau hướng ra phía ngoài nhìn ra xa.

Có thể thấy, đại quân rậm rạp, mang theo bàng bạc khí tức, theo phần cuối đường chân trời mà đến, đông nghịt, đó là một mảnh màu đen mênh mông đại dương, mà lại sát khí ngập trời!

Hung binh trăm nghìn vạn!

"Một ngày này, thật tới rồi." Trong thành, một vị lão Chí Tôn mở miệng, mang theo thở dài.

Ầm!

Trên bầu trời, phát ra bạo kêu, có một cán Thiên Qua, phá vỡ vĩnh hằng, muốn cắt đứt Thiên Uyên, thanh thế vô cùng mênh mông.

"Bất Hủ sinh linh binh khí!" Đế quan trên, mọi người từng cái một chấn động, thấy được Bất Hủ chi khí bạo phát, không gì so nổi!

Sở hữu người đều biết, phiền phức lớn rồi!

Bất Hủ sinh linh tại ra tay với Thiên Uyên, không sợ áp chế sao?

Chuông âm thanh, dù cho sa mạc rộng lớn bao la, dù cho có Đế quan thủ hộ cùng cắt đứt, nhưng là sở hữu sinh linh vẫn là nghe được trong thiên địa này có chuông đồng đang vang lên.

Hơn nữa, nhưng vào lúc này, vô luận cách xa nhau xa xôi bao nhiêu, dù cho không có Thiên Nhãn Thông, biên hoang sinh linh cũng đều thấy được phần cuối đường chân trời cảnh tượng.

Một chiếc chiến xa, chậm rãi lái tới.

Nó mang theo các loại dấu vết, đều là binh khí công kích lưu lại, như vết rìu, vết kiếm, vết đao... Bề ngoài loang lổ, ký thuật từng trải qua một hồi lại một trận đại chiến huy hoàng!

Đây là Bất Hủ Chi Vương chiến xa, do một đầu lão ngưu lôi kéo, đi chậm rãi, tiếp cận Thiên Uyên, muốn vượt ngang qua đây!

Con trâu kia thể hình to lớn, màu đỏ sậm da lông, nhưng lưng nhưng là kim sắc, hai cái cơ giác cũng là như vậy, dường như đúc bằng vàng ròng, nó phụ trách kéo xe.

"An Lan chiến xa, Bất Hủ Chi Vương muốn qua cửa!" Trên tường thành, một chút lão cổ đổng hít vào lãnh khí, lạnh cả người, cảm giác như rơi vào trong hầm băng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1628: Huyết Tiên Thương Khung

Đại Mạc bên trong, tiếng chuông lanh lảnh dễ nghe, du du dương dương, từ này đường chân trời phần cuối truyền đến, phi thường êm tai.

Nhưng là, nghe vào Đế Quan người trong tai nhưng dường như này đến từ Cửu U câu hồn khúc!

Đế Quan trên, mỗi người đều choáng váng, từng chiếc sợi tóc phảng phất nặng như nghìn cân, phải đem da đầu đều lôi kéo hạ xuống, mọi người lạnh từ đầu đến chân.

Bất Hủ Chi Vương qua ải, ai có thể địch?

Thanh âm kia là từ trên chiến xa phát sinh, chuông thanh âm không cao, thế nhưng là rõ ràng truyền khắp Đại Mạc, xuyên thấu qua Đế Quan, truyền tới trong tai mỗi một người.

An Lan chi danh chấn thiên hạ, thế gian tu sĩ ai cùng so tài!?

Này không phải chỉ là nói suông, từng có huyết lịch sử, là giẫm vô số cường giả thi hài đúc ra uy danh, vang dội cổ kim, quét ngang Cửu Thiên Thập Địa!

Năm đó, xác thực có người có thể đánh với hắn một trận, thế nhưng quay đầu lại thế nào, đều chết đi, chôn xương trên một kỷ nguyên, huyết ngâm đất vàng bên trong.

An Lan, uy vang danh thiên hạ, nhiếp thế gian, ngang dọc Vạn Cổ, quét ngang các đường địch thủ.

"Đáng tiếc! Năm đó, ta Cửu Thiên Tiên Vương quả bất địch chúng,

không có cơ hội với hắn đơn độc một trận chiến, không phải vậy mà nói này chiếc chiến xa có thể không sẽ xuất hiện tại kỷ nguyên này."

Một vị lão nhân nói nhỏ, rất nhẹ, nhưng sức lực không đủ.

Đại Mạc vô ngần, không thể nhìn thấy phần cuối, chiếc kia cổ chiến xa còn ở sa mạc một đầu khác, không ở Thiên Uyên dưới, nguyên bản không nhìn thấy mới đúng, có thể hiện tại ánh vào mỗi người mi mắt.

Kim Bối Mãng Ngưu thể hình cường tráng, vô cùng uy mãnh, mang theo Hỗn Độn khí, mà lại sừng trâu vàng óng ánh, không nhanh không chậm, nó lôi kéo cổ chiến xa mang theo loang lổ chiến tranh vết tích, dường như một bộ sống sót sách sử, ghi lại đã từng tuyệt thế đại chiến.

Móng bò rơi trên mặt đất, dường như đạp ở Đế Quan mọi người trong lòng.

Đại Mạc bên trong, chuông thanh âm du dương, An Lan xuống núi, muốn quá Biên Hoang!

"Bất Hủ Chi Vương!"

Đại Mạc bên trong, âm thanh chấn động trên trời dưới đất! Trăm nghìn vạn đại quân lít nha lít nhít, dường như dòng lũ đen ngòm, một chút nhìn không thấy bờ.

Toàn bộ Đại Mạc đều đang run rẩy!

Thời khắc này, ai có thể chặn An Lan. Ai có thể ngăn trở hắn?

Đế Quan, mọi người như rơi vào hầm băng, An Lan chiến xa vừa ra, luồng khí thế kia liền đủ ép Cửu Thiên Thập Địa sinh linh rung động. Ai sẽ là hắn đối thủ?

"Huyết thệ đây?" Đế Quan trên, có người quát hỏi, nhưng âm thanh mang theo run rẩy, lúc trước đem Thạch Hạo giao ra, đối diện nhưng là lập

xuống huyết thệ.

Vì sao hiện tại trực tiếp muốn qua ải. Không sợ ngày đó lớn nhân quả sao?

"Còn nói gì huyết thệ, Kim gia người bất quá là vì diệt trừ dị kỷ, tư tâm chuyện xấu, hiện tại không cần nghĩ cũng biết dị vực căn bản cũng không có lập xuống quá chân chính huyết thệ!" Đế Quan trên, có người phẫn nộ gầm nhẹ.

Đối diện có đại thần thông người ở đáp lại, đả kích Đế Quan trên mọi người, một cái ba đầu sáu tay màu bạc sinh linh mở miệng, nói: "Ngô Vương há có thể tùy ý lập lời thề, bọn ngươi đều giun dế, đáng giá Ngô Vương quan tâm cùng đáp lại?"

Này vô tình lời nói. Để Kim gia không ít người sắc mặt nhất thời trở nên trắng bệch, sợ gợi ra chúng tức giận.

"Một vị từ trần chuẩn vương, để lại huyết tinh thiêu đốt một chút, cũng coi như là tiêu xài cùng lãng phí." Một vị khác đại thần thông người mở miệng.

Không cần ngẫm nghĩ, vị kia chuẩn Vương Sinh trước nhất định tiếp cận Bất Hủ Chi Vương, không phải vậy mà nói cũng không thể tạo thành lớn như vậy cảnh tượng kì dị trong trời đất!

Thế nhưng, lời nói như thế này, làm sao không phải nhục nhã người? Liền một giọt chân chính Bất Hủ Chi Vương tinh huyết đều chưa từng lấy ra!

"Khinh người quá đáng!" Đế Quan trên, có người nghiến răng nghiến lợi.

Chung quy là thực lực không bằng người, dù cho có một vị Chân Tiên ở đây. Cũng có thể phán định này huyết thệ là thật hay giả, kết quả bọn họ đều bị che đậy.

"Giun dế như thế, cần gì bắt nạt, giết chính là!" Đối diện. Một vị chân chính Bất Hủ sinh linh, toàn thân trắng bạc, lạnh lùng mở miệng.

Hắn đứng Đại Mạc một đầu khác, cách nhau rất xa, thế nhưng khí thế loại này, loại kia khinh thường Cửu Thiên uy phong. Nhưng lộ ra mà tới, khiến người ta cảm giác khuất nhục.

Chuông xa xôi, kim cõng Lão Ngưu lôi kéo cổ chiến xa, chậm rãi lái tới, từ từ tiếp cận, ép người nghẹt thở!

Từ đầu đến cuối, trong xe cũng không có động tĩnh, không có lời nói, phảng phất thế gian này tất cả, ngàn tỉ sinh linh, chư thiên huy hoàng, vô tận Hồng Trần, đều không ở trong mắt hắn.

Rốt cục, gần rồi, chân chính tiếp cận Thiên Uyên trung tâm phía dưới!

Đến nơi này, Kim Bối Mãng Ngưu tốc độ trì hoãn, nhấc đề giờ, cảm nhận được áp lực lớn lao.

"Tung thiên một trận chiến, ngay khi hôm nay!"

Thiên Uyên trên, truyền đến gầm thét thanh âm, đó là một đám lão nhân, nhưng âm thanh động sơn hà, quán Nhật Nguyệt, vô cùng bi tráng.

Đón lấy, một toà thành hiện lên, lơ lửng trên trời cao, bỏ ra tảng lớn bóng tối, che đậy thiên nhật, trấn áp mà xuống, phát sinh Vô Lượng Quang.

"Là tòa thành kia, trong truyền thuyết... Chân chính Đế Thành!" Đế Quan, trên tường thành, một ít lão nhân kích động nói, bọn họ nghe được truyền thuyết.

Cái thế sát cơ mãnh liệt!

Tòa thành kia phát sáng, đều là tiên quang, đều là Tiên Đạo phù hiệu, khủng bố vô biên, chấn động cổ kim tương lai, rọi sáng toàn bộ thế gian!

An Lan chuyển động, thời khắc này hắn không xuất thủ không được, cái

này cũng là hắn lần thứ nhất có cử động.

Bên trong chiến xa duỗi ra một cái tay, rất chầm chậm, nhưng cũng rất mạnh mẽ, hướng về cao thiên thác đi.

Ầm!

Vô lượng Tiên Đạo phù hiệu hạ xuống, Hỗn Độn nổ tung, cái thế sát khí bạo phát, thế nhưng cũng không thể thương bàn tay kia mảy may, một cái tay mà thôi, nâng lên cả tòa cổ thành.

Bàn tay kia, nắm giữ Kình Thiên lực lượng!

Hắn rất ổn, kinh sợ hoàn vũ, một cái tay mà thôi, nâng đỡ Thiên Uyên phía trên cả tòa nguyên thủy Đế Thành, mặc cho này vô lượng tiên quang bạo phát, đều khó mà đẩy lui nó.

Nguyên thủy Đế Thành, không trấn áp được hắn, được vững vàng chặn lại!

Làm sao bây giờ? Đế Quan trên, quần hùng sởn cả tóc gáy, trong truyền thuyết tòa thành kia hồ xuất hiện, nhưng cũng không ngăn được Bất Hủ Chi Vương An Lan bước tiến!

"Thành ở người ở, thành vong Nhân vương, giết!"

Nhưng vào lúc này, này cổ lão thành trì trên xuất hiện vài tên ông lão, bọn họ ở bi tráng rống to, tất cả đều ôm một đám lửa, đó là Bất Hủ sinh linh xương cốt.

Xương cốt thiêu đốt, bị trận pháp khóa lại, phóng thích Bất Hủ tinh khí.

Bọn họ muốn ngọc đá cùng vỡ!

Ầm!

Cổ thành phát sáng, đặc biệt là trung tâm nơi đó, có một đạo ngập trời

chùm sáng đâm thẳng Thiên Uyên chi tâm, kéo lên vô lượng Pháp lực, tiên uy cái thế.

Đế Quan trên tường thành, Thạch Hạo trầm mặc, thế nhưng trái tim nhưng mạnh mẽ co rúm, đau nhức, hắn biết, trong thành duy nhất vương ra tay rồi.

Người già yếu bệnh tật liều mạng, Thất Vương bên trong còn sống sót duy nhất vương chấn động khô cạn thân thể, điều động cổ thành, điều động Thiên Uyên mạnh nhất sức mạnh quy tắc, ngăn cản An Lan!

"Ầm ầm!"

Toàn bộ Thiên Uyên đều ở đốt cháy, phát sinh đầy trời Tiên khí, trở thành hỏa diễm, hóa thành phù văn, cùng Thiên Uyên dấu ấn kết hợp với nhau.

Một cái lại một cái Tiên Đạo pháp tắc, từ này Thiên Uyên hạ xuống. Dường như kinh thế cầu vồng, vạn thế Bất Hủ, thần chặn Sát Thần, Phật chặn thí Phật. Diệt độ vạn linh!

Thời khắc này, An Lan phía sau, liên tiếp hiện lên năm tấm pháp chỉ, ánh sáng chiếu Hằng Vũ, đón lấy cao thiên. Mang theo vạn thế vô địch khí tức, trói buộc Càn Khôn, phong ấn Thiên Địa!

Trời long đất lở, quỷ khóc thần hào.

Toàn bộ thế giới đều phảng phất đang bị lại mở ra, bị một lần nữa luyện hóa, năm tấm pháp chỉ đều mang theo Bất Hủ Chi Vương khí tức, vô địch khắp trên trời dưới đất, bễ nghễ cổ kim tương lai!

Năm tấm pháp chỉ, nghênh thiên mà kích, hóa thành năm con bàn tay lớn. Cùng An Lan tay đồng thời, đánh về Thiên Uyên, trói buộc thương vũ.

Thời khắc này, Thiên Địa không ngừng phát sáng lại phá diệt, Thiên Uyên nơi này phát sinh chuyện đáng sợ nhất, loại kia chiến đấu người ngoài

không thể nào tưởng tượng được, đủ để chấn động cổ kim, ở sách sử bên trong lưu lại dày đặc nhất một bút!

Người thường không thể lý giải, đó là tầng thứ cao nhất đối kháng.

Cuối cùng, cái gì đều không thể nhận ra. Hết thảy đều không nhìn thấy, nơi đó một mảnh Hỗn Độn.

Cũng không biết quá bao lâu, tất cả mọi người đều nghẹt thở, Thần hồn đều cứng ngắc. Thiên Địa mới thanh tịnh, cảnh vật dần dần có thể biện.

Đại Mạc, như trước ở, chưa từng bị hủy.

Chỉ có thể nói, An Lan cái thế vô cùng, hết thảy công kích đều ở phía trên. Chưa từng tạo thành ngộ thương, dị vực trăm nghìn vạn đại quân không chút nào tổn.

Cửu Thiên bên này, mọi người run rẩy, trong lòng u ám.

Bởi vì, không ngừng An Lan, này năm tấm pháp chỉ đại biểu mặt khác năm vị Bất Hủ Chi Vương, bọn họ hợp lực ra tay, đối kháng Thiên Uyên trên cao nhất Tiên Đạo pháp tắc.

Trong lúc nhất thời, Thiên Uyên yên tĩnh, phảng phất hết thảy đều bất động.

Năm tấm pháp chỉ, niêm phong ở Thiên Uyên trên, vắng lặng bất động.

An Lan tay nâng nguyên thủy Đế Thành, không có động tác, thế giới phảng phất hình ảnh ngắt quãng trong nháy mắt này.

Cổ lão trong thành trì tâm, có một đạo to lớn chùm sáng, phảng phất rọi sáng Vĩnh Hằng, cùng Thiên Uyên chi tâm kết hợp với nhau, cũng bất động.

Hết thảy đều bất động.

Thế giới này như là yên tĩnh, rơi vào ôn hòa.

Thế nhưng, mọi người biết, chung quy sẽ phá vỡ cục diện bế tắc, đến khi đó, chính là trời long đất lở, một đời phần cuối!

Đế Quan, trên tường thành.

Một đám hài tử xuất hiện, bọn họ đang yên lặng rơi lệ, nhìn không trung tòa thành kia, bọn họ biết kết cục.

Những hài tử này trước đây không lâu cảm ứng được sinh hoạt quá tòa thành kia hồ gợn sóng, sợ hãi, gào khóc lớn, thỉnh cầu Thạch Tộc người, thỉnh cầu trong thành cao thủ mang bọn họ đến.

Cuối cùng, bọn họ bị đưa đến nơi này.

Hết thảy hài tử đều ở rơi lệ, trong miệng lẩm bẩm: "Tộc nhân..."

Tuy rằng tuổi không lớn lắm, thế nhưng bọn họ cái gì đều hiểu, hôm nay đem vĩnh biệt!

"À..."

Giữa không trung, cổ lão thành trì trên, một tên cụt một tay lão nhân gào thét, hắn thân thể khô héo nhỏ gầy, thế nhưng, lúc này ở mọi người trong mắt hắn không thể nghi ngờ là cao to.

Hắn cùng một ít lão nhân ôm chính đang đốt cháy "Xương cốt", ôm những kia Bất Hủ "Lửa đoàn", như thiêu thân lao đầu vào lửa, lao xuống hướng về An Lan cái tay kia.

Bọn họ muốn đánh phá cân bằng, dùng tính mạng của chính mình nhen lửa Bất Hủ sinh linh xương cốt, hóa thành gấu Hùng Đại lửa, muốn lay động An Lan tay.

"Gia gia!"

"Độc Tí gia gia!"

Đế Quan, trên tường thành, một đám hài tử khóc lớn, nước mắt mơ hồ hai mắt, bọn họ tan nát cõi lòng kêu khóc.

Này không phải bọn họ hôn Gia gia, nếu bàn về bối phận, không biết cao hơn bao nhiêu vai lứa, thế nhưng là như hôn Gia gia bình thường đối với bọn họ, tuy rằng mặt ngoài nghiêm khắc, thế nhưng nội tâm hiền lành cùng thương yêu có thể nhận biết được.

Đó là một đám từ lâu tàn phế lão nhân, thân bên trong sức mạnh quy tắc, không thể hóa giải, thế nhưng thân tàn tâm kiên, tổ tiên di huấn chưa bao giờ vi phạm quá.

Bọn họ thủ vững, dù cho chết trận đến người cuối cùng, cũng không thối lui, cho đến sinh mệnh máu trôi hết!

Đế Quan trên, không người bất động vẻ mặt.

Thạch Hạo hai mắt cũng mơ hồ, hắn nhìn những lão nhân kia, tóc trắng xoá, tất cả đều mang theo thương, vết máu loang lổ, gào thét, thanh âm cảm động thế gian!

Phốc!

Nhược Yên hoa tỏa ra, nhưng là Huyết Sắc, tuy rằng xán lạn, nhưng cũng thê diễm, cũng rất ngắn ngủi.

Những lão nhân này thiêu đốt thân thể tàn phế, tất cả đều va nát, máu tươi bầu trời, nhưng không cách nào lay động bàn tay lớn kia!

Còn có Bất Hủ sinh linh xương cốt, tuy rằng đốt cháy, thế nhưng cũng trong nháy mắt tản mất, nổ tung, rơi xuống tứ phương!

Sinh mệnh chi ca tức giận trán, bọn họ lấy huyết rõ chí, hết cuối cùng một phần lực, cụt một tay lão nhân toàn bộ chết đi, Huyết Tiên Thương Khung, như vậy chết đi.

"Gia gia!"

"À không, Gia gia!"

Đế Quan, trên tường thành, một đám hài tử lên tiếng khóc lớn.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1629: Vang Dội Cổ Kim

Sinh mệnh mạnh mẽ tách ra, cụt một tay lão nhân chờ thân tử đạo tiêu.

Đại Mạc yên tĩnh, Đế Quan trên tường thành, một đám hài tử ngồi sập xuống đất, ruột gan đứt từng khúc, nước mắt chảy dài, gào khóc lớn.

Chỉ là, tất cả những thứ này đều không lấy ý chí của bọn họ vì là dời đi, chết đi chung quy là chết đi, lại cũng không về được.

"Gia gia!"

Một đám non nớt khóc lớn thanh âm, để Đế Quan trên tường thành rất nhiều người khóe mắt cũng có óng ánh, nhìn những kia người già yếu bệnh tật bi tráng chào cảm ơn, bọn họ trong lòng co rúm.

Xa xôi tiếng chuông reo lên, kim cõng Lão Ngưu lại chuyển động, bước ra móng, lôi kéo cổ chiến xa về phía trước mà đến, muốn quá Thiên Uyên.

Chiến xa bên trong, một mảnh Hỗn Độn, không thấy rõ, chỉ có một cái tay thăm dò, như trước nâng nguyên thủy Đế Thành!

An Lan vô cùng, sức chiến đấu vang dội cổ kim, liền như vậy nâng tòa thành kia, hắn bàn tay phát sáng, muốn vượt qua quá Thiên Uyên khu vực.

Đế Quan trên, tất cả mọi người đều lạnh từ đầu đến chân, ai còn có thể ngăn cản hắn?

"Bất Hủ Chi Vương!"

Trăm nghìn vạn đại quân phát sinh tiếng rống to, Thiên Địa đều đang run rẩy, Đại Mạc đều đang kịch liệt rung động!

Đại quân tách ra, vì là chiến xa nhường đường.

"Bọn họ hơi chiếm ưu thế, muốn đánh vỡ cân bằng, vượt qua Thiên Uyên!" Trên tường thành, một vị danh túc mở miệng, này nên làm gì?

Lúc này, hết thảy đều phảng phất như vô dụng, thực lực chênh lệch đặt tại nơi đó, không có Chân Tiên, không có cường giả chí cao, căn bản là không thể ngăn chặn.

Điều này khiến người ta tuyệt vọng, là tuyệt vọng chi cục!

"Nên chúng ta ra tay rồi, Nguyên Thủy Đế Quan bên trong người có thể không màng sống chết, phần mệnh nộ kích, chúng ta lại há lại là hạng người ham sống sợ chết!" Trên tường thành, có người rống to.

Chỉ là, bọn họ không phải Chân Tiên, không phải Bất Hủ, có thể ngăn được sao?

Cố ý khu địch, nhưng vô lực!

"Ta không muốn chết sau bị người đời sau nói là kẻ nhu nhược, dù cho không địch lại cũng phải một trận chiến, bằng vào ta máu tươi thanh thiên, rõ ta chí!" Một ít thống lĩnh dồn dập hét lớn.

Trong thành, nguyên bản uể oải bầu không khí bị làm nổ, sinh tử nhìn quen. Còn có cái gì đáng sợ, to lớn nhất bất quá là chết!

"Giết ra ngoài, liều mạng, chính là hiện tại. Chính là lúc này, máu tươi thanh thiên!" Các tộc cao thủ dồn dập rống to.

Tâm tình bị làm nổ, tất cả mọi người cũng sẽ không tiếp tục đê mê, chiến ý vang dội.

Nhưng vào lúc này, một ông lão bài chúng đi ra. Thở dài một hơi, ngăn lại mọi người, nói: "Các ngươi đều lui về phía sau, để ta đi."

"Sư tôn!" Tề Hoành kêu lên.

Hắn là Ngũ Linh Chiến Xa nguyên bản chủ nhân, là Tề Hoành sư phụ, một vị Lão chí tôn, bị gọi là Thanh Mộc lão nhân.

Trong thành mấy vị Vô địch giả bảo vệ Đế Quan, qua nhiều năm như vậy vẫn cùng dị vực Chí Tôn đối lập, ở toà thành trì này sững sờ hơn nửa đời.

Ở hắn tráng niên giờ, điều động Ngũ Linh Chiến Xa. Từng Uy chấn thiên hạ, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, ở Chí Tôn bên trong đều là người tài ba, khó gặp địch thủ.

Bây giờ tuy rằng tinh lực khô bại, thế nhưng như trước là Chí Tôn, là trong thành Vô địch giả.

Hắn muốn xuất quan, một người đi chiến đấu.

Tề Hoành chờ vọt tới, có thể nào yên tâm, hắn sư tôn tuy rằng mạnh, nhưng làm sao có thể đỡ được Bất Hủ Chi Vương bước chân?

"Vạn bất đắc dĩ. chúng ta đến trước giờ vận dụng khối này bia. Bởi vì, cơ hội chớp mắt là qua, chờ hắn chân chính đi qua Thiên Uyên, cái gì đều chậm." Thanh Mộc lão nhân nói.

Hắn tóc bạc rối tung. Có chút gầy gò, sớm đã có quyết đoán, muốn xuất quan đi một trận chiến.

Bởi vì, An Lan hiện tại lấy đại pháp lực nâng đỡ nguyên thủy Đế Thành, chính đang từng điểm từng điểm đi tới, hiện tại hay là cuối cùng xuất kích cơ hội.

Nếu là chờ hắn lại đây. Cũng lại không có một điểm biện pháp nào, không người nào có thể địch!

Mạnh Thiên Chính đứng ra, vừa muốn mở miệng, bị Thanh Mộc lão nhân ngăn trở, nói: "Không muốn tranh, không cần nói nhiều, để ta đi, nơi

này do ngươi tọa trấn!"

Trên tường thành, yên tĩnh, cái khác vài tên Chí Tôn cũng đều trầm mặc.

Cuối cùng, bọn họ đồng thời biến mất, đi chuyển một khối cổ bia, đưa Thanh Mộc lão nhân xuất quan.

Đế Quan trước, hào quang lóe lên, Thanh Mộc lão nhân xuất hiện, cõng lấy một cái bia, từng bước từng bước đi về phía trước.

Này bia mới đầu không lớn, chỉ có chiều cao hơn một người, thế nhưng hắn nhưng cõng tương đương vất vả, theo hắn cất bước về phía trước, bia đá trở nên càng ngày càng cao to, hùng hồn lên.

Thanh Mộc lão nhân rất vất vả, giống như phàm nhân ở phụ nhạc mà đi.

Nơi này khoảng cách Thiên Uyên trung tâm còn rất xa, thế nhưng lưng của hắn đều sắp bị ép gãy rồi, theo hắn một tiếng rống to, một tiếng vang ầm ầm, cả tòa bia rời đi thân thể của hắn, trở nên nguy nga như núi.

Nó càng ngày càng hùng hồn lên, cao vút trong mây.

Thanh Mộc lão nhân eo lưng ưỡn lên thẳng tắp, hắn xoay người cuối cùng liếc mắt nhìn Đế Quan, sau đó bỗng dưng quay đầu lại, cũng không tiếp tục chịu về phía sau liếc mắt nhìn.

Hắn cả người phát sáng, phù hiệu vạn ngàn, cùng toà kia bia phảng phất trói ở cùng nhau, mang theo nó đồng thời về phía trước mà vào!

"Sư phụ!" Tề Hoành hô to, trong mắt mang theo lệ, hắn biết, đây là hắn một lần cuối cùng nhìn thấy sư phụ của hắn, sau đó sẽ không còn được gặp lại.

Trên tường thành, tất cả mọi người đều trầm mặc, trong lòng ngột ngạt.

Gió đã lên, Đại Mạc bên trong cát bụi bay, lão nhân thẳng tắp sống lưng, bước nhanh chân, hướng phía trước chạy trốn, mọi người biết, hắn lần đi

đem không trở lại!

"Trấn Tiên Bi, theo ta đi tiêu diệt cái kia Bất Hủ sinh linh, chém cái kia vương!"

Thanh Mộc lão nhân nói nhỏ, ngâm tụng cổ lão thần chú, sau đó rống to lên, hắn cả người bạo phát Vô Lượng Quang, tinh lực thiêu đốt, cuồn cuộn sôi trào, nhằm phía chiếc kia cổ chiến xa.

Cũng trong lúc đó, này mặt bia phát sáng, đẫm máu, mặt trên có các loại phù hiệu, đều là Tiên Đạo quy tắc, mang theo khí tức xơ xác, bay tới đằng trước.

"Tiêu diệt à!" Thanh Mộc lão nhân rống to.

Nghe đồn, phía này bia rất đặc biệt, một khi thôi thúc, có thể tiêu diệt Chân Tiên, chém giết Bất Hủ sinh linh, thế nhưng, sau khi dùng qua liền cũng tiêu hao hết Pháp lực.

Đây là năm đó Tiên Cổ để lại một mặt cấm kỵ cổ bia!

Vạn bất đắc dĩ, Đế Quan trước giờ lấy ra lá bài tẩy!

"Ngăn cản hắn!"

Trăm nghìn vạn trong đại quân có sinh linh quát lên, có Chí Tôn ra khỏi hàng, thậm chí có một con màu bạc Bất Hủ sinh linh đi theo cạnh chiến xa một bên, cũng phải ra tay!

"Giun dế mà thôi, một mặt cũ bia, không đáng nhắc tới!"

Chiến xa bên trong, không người nói chuyện, An Lan trầm ổn, một cái tay nâng giữa bầu trời thành trì, là kéo xe mãng ngưu ở mở miệng.

Kim Bối Mãng Ngưu, thể hình to lớn, mang theo Hỗn Độn khí, âm thanh nặng nề, dường như Kinh Lôi giống như vậy, vang vọng Đại Mạc.

Dị vực, tất cả mọi người đều dừng lại, không có động tác.

Có thể cho An Lan kéo xe cổ thú, há lại là phàm chủng?

Giữa bầu trời, này mặt bia phóng to, đen kịt như mực, mang theo vết máu, hết thảy phù hiệu phát sáng, đè ép thế gian, phóng thích Tiên Đạo quy tắc sức mạnh.

Đây là Trấn Tiên Bi, chỉ cần lấy ra, liền Tiên đô có thể giết.

Bây giờ. An Lan chính đang đối kháng nguyên thủy Đế Thành cùng Thiên Uyên, cái này có thể là duy nhất hi vọng.

Đế Quan, trên tường thành, tất cả mọi người đều nín thở. Căng thẳng, bất an, ngột ngạt, các tộc cường giả đều đang đợi, trái tim nhảy lên lợi hại.

Sẽ chờ trong chớp mắt đó!

Tất cả mọi người đều hi vọng có thể lên hiệu quả, có thể xoay chuyển chiến cuộc.

Ầm ầm!

Trấn Tiên Bi phát sáng, trấn áp mà xuống. Ở nào còn có một lão già, tuỳ tùng nó mà xuống, hắn cả người đều là huyết, cầm mình xem là tế phẩm, thôi thúc này bia!

"Sư tôn!" Phía sau, trên tường thành, Tề Hoành rống to, nhiệt lệ lăn xuống.

Rất nhiều người đều đau lòng, lại một vị có thể tôn kính ông lão muốn từ trần, có thể sát thương Bất Hủ Chi Vương sao?

Bên trong chiến xa. An Lan yên tĩnh, vẫn không nhúc nhích, không nổi sóng lớn.

Chỉ là, này chiếc chiến xa no trải qua ngọn lửa chiến tranh gột rửa, khắc

họa lên quá nhiều vết tích, lúc này phát sáng, có vết đao, có tiễn khổng... Tỏa ra Bất Hủ chi mang.

Dù cho chỉ là một chiếc cưỡi chiến xa mà thôi, cũng tự động phát sáng, hoa văn chờ đan chéo mà ra, chém trúng tấm bia đá kia.

Răng rắc!

Mang theo huyết Trấn Tiên Bi cắt thành mấy đoạn. Sụp ra, từ chiến xa bốn phía rơi xuống trên đất, căn bản cũng không có biện pháp tới gần.

Phốc!

Thanh Mộc thân thể của ông lão cũng bị chém trúng, tại chỗ nổ tung. Hóa thành một đám mưa máu, liền như thế từ trần.

Chí Tôn thương, Thiên Địa xúc động, sẽ hiện ra dị tượng.

Nhưng mà, chiến xa nơi này, những kia búa ngân, tiễn khổng các loại. Đạo văn lưu chuyển, tiêu diệt tất cả, mới chịu hiện ra thiên khốc chờ cảnh tượng trực tiếp sụp đổ!

"Chỉ là một con giun dế, cũng dám ở Bất Hủ Chi Vương trước mặt động đao binh, chết không hết tội." Kim Bối Mãng Ngưu mở miệng, lời nói tùy tiện, chấn động Thiên Địa.

Này sâu sắc đâm nhói Đế Quan bên trong rất nhiều người tâm, một vị Chí Tôn không màng sống chết, nắm mệnh đi chặn kẻ địch, lấy huyết tinh thôi thúc Trấn Tiên Bi, nhưng như thế chết đi.

Nhưng là, Kim Bối Mãng Ngưu tuy rằng hung hăng, thế nhưng là khiến người ta vô lực phản bác, thật sự không ngăn được.

Mọi người tuyệt vọng, Đế Quan lá bài tẩy đều phát động rồi, vẫn là vô dụng, nếu để cho An Lan thuận lợi lại đây, Thiên Địa đều muốn nghịch chuyển, kỷ nguyên này nhất định phải diệt.

Tuyệt vọng cảnh giới!

"Ngu muội sinh linh, nhỏ yếu chủng tộc, châu chấu đá xe, không tự lượng sức." Kim Bối Mãng Ngưu cười lạnh nói.

Bị một con trâu trào phúng, mà lại là bị một con kéo xe vật cưỡi trào phúng, khiến người ta phẫn nộ, nhưng cũng bất đắc dĩ, thật muốn giết chết nó, chém hết xâm lấn quần địch.

Nhưng là, địa thế còn mạnh hơn người, Bất Hủ Chi Vương khấu quan, không người nào có thể địch!

"Còn sót lại cái gì, chỉ còn dư lại cuối cùng một tấm bài, lấy ra thứ nhất sát trận!" Trên tường thành, xuất hiện một ông già, tuổi tác quá to lớn, trên người tràn đầy bụi bặm, có tới mấy tấc hậu, như là bị phủ đầy bụi quá một khoảng thời gian.

Đây là Đế Quan trung niên tuổi to lớn nhất Chí Tôn, hắn mang theo bất đắc dĩ, còn có một tia bi thương, muốn điều động một toà sát trận.

"Không có bù đắp, trận pháp không hoàn chỉnh." Mạnh Thiên Chính thở dài.

Đến một bước này, không được vương, không ai ngăn nổi An Lan chiến xa!

Thế gian tương truyền, có sát trận được xưng số một, nhưng là xưa nay chưa ai từng thấy, đều nói khả năng không tồn tại ở thế gian.

Ai cũng không ngờ rằng, Đế Quan bên trong có tàn, bị người bày xuống rồi!

"Giết!"

Này đầy người đều là bụi bặm lão nhân rống to, lấy ra một tấm tàn, đi kèm lượng lớn trận kỳ, còn có trận đài, từ Đế Quan bên trong xông ra ngoài.

"Hả?" Kim cõng trâu hoang cảm thấy cả người Ngưu Mao dựng thẳng, cảm giác được nguy hiểm.

Đế Quan trên, Tào Vũ Sinh miệng căng ra rất lớn, hắn có đệ Tam Sát Trận, thế nhưng sư phụ hắn đã nói, cùng thứ nhất sát trận so ra, xách giày cũng không xứng.

Bởi vì, này thứ nhất sát trận là thêm cái kỷ nguyên tới nay liền tồn tại, Thiên Địa thai nghén sinh ra.

Một góc tàn xuất thế, mang theo vô tận pháp kỳ, trận đài các loại, đánh về An Lan.

Trong đó, có mấy trăm cái đại kỳ mặt sau, đều đứng một ông già, đều là trong thành danh túc, bọn họ ở thôi thúc tinh huyết, tận một phần khí lực.

Mà năm ấy tuổi to lớn nhất Lão chí tôn thì lại ngồi xếp bằng ở trận đồ rách nát trên, cả người chảy máu, tiến hành hiến tế.

Ầm!

Cái thế Thần uy ép xuống, muốn đánh giết An Lan.

Thời khắc này, chiến xa bên trong, người kia rốt cục chuyển động, không lại yên tĩnh không hề có một tiếng động, có một ngón tay thăm dò, bùm một tiếng, điểm ở trong hư không.

Đón lấy, nơi này phát sinh vụ nổ lớn!

Ầm ầm ầm!

Thiên vỡ nát tan, máu nhuốm đỏ trường không.

Hết thảy trận đài, đại kỳ đều giải thể, sụp ra, những danh túc này bạo thành sương máu, còn Đế Quan tuổi tác to lớn nhất Chí Tôn cũng là thở dài một tiếng, ở tàn trên hóa thành mưa ánh sáng, trực tiếp thân tử đạo tiêu, vết tích đều diệt.

"Giun dế, diệt sạch, chết tốt lắm!" Kim Bối Mãng Ngưu cười to.

Đế Quan, tuyệt vọng!

Không có hi vọng, không nhìn thấy đường sống.

Bất quá, cũng chính bởi vì An Lan lần này vận dụng một cái tay khác, hắn nâng phía trên cổ thành tựa hồ bất ổn, kịch liệt rung động lên.

Cũng trong lúc đó, nguyên thủy Đế Thành trung tâm, Thất Vương bên trong duy nhất còn sống sót vương tựa hồ được thở dốc, mạnh mẽ phát động, bầu trời mênh mông, kịch liệt rung động.

Thiên Uyên nổ đùng, chí cao Tiên Đạo sức mạnh quy tắc hạ xuống, đánh giết hướng về An Lan.

An Lan cái tay kia phát sáng, cực lực đối kháng, nâng cổ thành, cũng trong lúc đó, này năm tấm pháp chỉ cũng lần thứ hai chấn động lên, tuôn ra Vạn Cổ Bất Hủ lực lượng.

Trong lúc hoảng hốt, có năm vị Bất Hủ Chi Vương rống to, đồng thời hợp lực, muốn hủy diệt Thiên Uyên.

Đùng!

Thiên Uyên run rẩy, bị xé rách, xuất hiện một khe hở khổng lồ.

Loại kia cấp độ chiến đấu vượt qua tưởng tượng, liền Tiên Đạo cao nhất quy tắc đều bị lôi kéo ra khe hở, đủ để chấn động cổ kim tương lai!

Xoạt một tiếng, nơi đó tiên quang dâng trào, tiếp theo một đạo sông lớn dâng trào mà ra, sức mạnh quá mạnh mẽ, gợi ra Đại Đạo quy tắc Hỗn Loạn, trật tự bất ổn.

"Xé rách Thời Không!" Thời khắc này, chính là dị vực người, cũng có Bất Hủ sinh linh hét lên kinh ngạc thanh âm.

Sức mạnh kia thật đáng sợ, tạo thành Thiên Địa trật tự bất ổn, quấy rầy Cổ Giới sống còn, dòng sông thời gian đều đánh ra đến rồi.

"Ai cùng so tài, một bầy kiến hôi như thế!" Kim Bối Mãng Ngưu cười dài.

Thiên Địa run rẩy, dòng sông thời gian chạy chồm, để Kim Bối Mãng Ngưu rất nhanh ngậm miệng lại, bởi vì nó cảm thấy nơi này quá nguy hiểm, phảng phất xuyên qua Thời Gian Chi Môn.

Nó từng nghe nói, loại này tối cấp bậc cao chiến đấu, có thể sẽ gợi ra một ít không tốt sự tình, vượt qua Bất Hủ Chi Vương dự liệu!

Ầm ầm!

Sau một khắc, khí thế khủng bố tràn ngập, dọc theo Thiên Uyên vết nứt, một cái đỉnh đột ngột hiện lên, to lớn vô biên, lập tức đè ép Biên Hoang!

Này quá đột nhiên, kinh ngạc đến ngây người mỗi người?

Nó từ đâu tới đây, cái đó khí tức quá khủng bố, chấn động trên trời dưới đất.

Ai cũng không ngờ rằng, đại chiến giờ, có một cái đỉnh hiện lên, dĩ nhiên vượt qua dòng sông thời gian, từ Thời Gian Chi Môn bên trong bay ra, giáng lâm Biên Hoang!

Một viên lại một viên to lớn ngôi sao theo này đỉnh đồng thời hiện lên, ở xung quanh chuyển động, bên trong đỉnh dâng lên vạn vật mẫu khí, tiên Kim Luyện thành nắp đỉnh nhuộm huyết!

Cho tới miệng đỉnh nơi đó, có chư thiên ngôi sao, toàn bộ cũng bị nuốt vào bên trong đỉnh đi tới.

"Làm sao có khả năng, từ bên trong dòng sông thời gian rung ra một cái đỉnh?!" Chính là Bất Hủ sinh linh đều chấn kinh rồi.

Lớn đỉnh ép xuống, vạn vật mẫu khí lưu chuyển, để Đại Mạc rung động, Kim Bối Mãng Ngưu run rẩy, nó lúc này liền kêu thảm thiết một tiếng, xương đùi bẻ gẫy, quỳ ở Đại Mạc bên trong.

Đây là biết bao sức mạnh to lớn?

"Trên đỉnh còn có một người!" Thời khắc này, có người kêu to, nhìn thấy miệng đỉnh phía trên cảnh tượng.

Nơi đó có một người, thân thể vĩ đại, quay lưng chúng sinh, mang theo huyết, hắn như là ở khác một mảnh Thời Không trải qua huyết chiến, đứng ở nơi đó, như Thiên Đế giáng trần!

Người nào, vượt qua dòng sông thời gian mà đến? Trực tiếp ép An Lan kéo xe hung thú đều quỳ rạp dưới đất?!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1630: Dị Thời Không Tuyệt Thế Đại Chiến

Thiên Uyên nứt ra, thời gian sông dài hiện lên.

Thời gian cánh cửa mở ra, từ ở trong đi ra một cái đỉnh, treo ở màu vàng Đại Mạc phía trên, nó bao la mà mênh mông, bao phủ Thiên Địa.

Người kia là ai? Tất cả mọi người đều khiếp sợ!

Chính là Bất Hủ sinh linh, sắc mặt cũng đều từ lâu thay đổi, ở bên trong chiến trường này làm sao lại đột nhiên xông vào người ngoại lai, vẫn như thế khí thế kinh thiên.

Phốc!

Huyết dịch rơi ra, từ này Thiên Uyên trong khe hở rơi xuống, dập tắt trời cao.

Có người kia huyết, cũng có cùng với ác chiến người huyết tinh, từ vực ngoại, từ thời gian sông dài, rơi xuống nước mà xuống.

Cảnh tượng này tương đương kinh người, chiếc kia đỉnh khí thôn Nhật Nguyệt, miệng đỉnh có rất nhiều Đại Tinh chuyển động, có thể bất kể là nắp đỉnh, vẫn là một viên lại một viên Đại Tinh, đều bị huyết dịch nhuộm đỏ.

Đó là thế nào một hồi khoáng thế đại chiến? Tất cả mọi người đều chấn động, dù cho Biên Hoang nơi này tình thế nguy cấp, này Thiên Uyên trong vết nứt đột nhiên xuất hiện tình hình trận chiến như thế khiến người ta kinh sợ.

"Hống!"

Một tiếng rống to, có người liều mạng, tinh lực đè ép Nhật Nguyệt, chư thiên tinh đấu phát sáng, cộng hưởng theo, từ này vết nứt thăm dò một con móng vuốt lớn, bao phủ Nhật Nguyệt.

Ầm một tiếng, nó chụp vào miệng đỉnh phía trên người kia.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngây người, không chỉ có là một đỉnh một người hiện lên, còn có một đầu khác cái thế sinh linh tùy theo mà đến, ở với hắn giao thủ, rất là kịch liệt.

Người kia quay lưng chúng sinh, đơn độc đối kháng địch thủ, rất bình tĩnh, hắn phảng phất trải qua một hồi nhất là đại chiến thảm liệt, ở trong thiên quân vạn mã xung phong quá, hiện nay lại gặp phải một vị cường địch.

"Ầm!"

Thân thể của hắn phát sáng, óng ánh loá mắt, trong nháy mắt mà thôi, liền ngay cả này tóc đen đầy đầu đều sắp bị nhuộm thành màu vàng nhạt, cả người khí tức tăng vọt.

"Ò..."

Phía dưới, Đế Quan trước bên trong chiến trường, Kim Bối Mãng Ngưu gầm rú, trong thanh âm mang theo sợ hãi. Này đỉnh cũng không có hạ xuống, nâng người kia ở phía trên chiến đấu, hướng lên trên dâng lên Vô Lượng Quang, nhưng là loại khí thế này như trước để nó sợ hãi.

Bịch một tiếng. Người kia vung quyền, Thần uy cái thế, Vĩnh Hằng vô địch, một quyền đánh về phía thương vũ trên. Trực tiếp đối mặt con kia bao phủ vòm trời móng vuốt lớn.

"Ầm!"

Hỗn Độn bắn toé, con kia móng vuốt lớn hơi hơi vặn vẹo, gặp thương tích, thoáng co giật, về phía sau rút lui mà đi.

Đột nhiên. Con kia móng vuốt co rút lại, sau đó lại đột nhiên đập xuống, một con to lớn hung thú vảy giáp như kim, so với chư thiên tinh đấu đều muốn to lớn, chỉ là còn chưa thấy rõ, nó liền thu nhỏ lại, hóa thành một cái hình người sinh linh.

Cheng!

Tiên giáp vàng trụ va chạm âm thanh vang lên, đầu kia cự thú hóa thành một người, người mặc thanh kim chiến giáp, ngay cả mặt mũi bộ đều bị che khuất. Chỉ có một đôi mắt màu xanh, nhìn chằm chằm trên đỉnh người.

Này hai đại cường giả, đều căn bản không có nhìn xuống phía dưới một chút, hết sức chăm chú, đều ở nhìn chằm chằm đối phương, trong mắt có vô tận sát cơ.

Xoạt!

Thời gian bay lượn, bọn họ tốc độ quá nhanh, cực tốc ra tay, phịch một tiếng, đặc biệt là chiếc kia đỉnh thoáng thu nhỏ lại. Dường như tia điện bình thường về phía trước đánh tới.

Coong!

Giáp trụ vàng xanh phát sáng, đầu kia do hung thú hóa thành sinh linh hình người ngăn cản, triển khai đại thần thông, pháp lực vô biên. Quy tắc phù hiệu liệt thiên, cứng rắn chống đỡ tiên kim cùng vạn vật mẫu khí hỗn đúc đỉnh.

Loại này đòn nghiêm trọng, không thể tưởng tượng, chấn động Tuế Nguyệt Trường Hà đều muốn tách ra, lại muốn thứ đổi đường!

Cái này biến cố, để phía dưới Bất Hủ sinh linh chi đô vì đó biến sắc tâm bên trong lo lắng.

Tất cả mọi người đều há hốc mồm, không ai từng nghĩ tới, sẽ ở loại này bước ngoặt gặp phải như vậy một đôi mạnh mẽ địch thủ, với này kịch liệt

chém giết, tiến hành huyết chiến.

Bọn họ là ai? Đến từ nơi nào, đến tột cùng thuộc về cái nào một thời đại?

Thời khắc này, tất cả mọi người đều biết, bọn họ không thuộc về mảnh này Thời Không, bởi vì, là từ thời gian trong cánh cửa lao ra.

Này quá chấn động, Cốt Thư bên trong từng có ghi chép, năm xưa đã xảy ra một cái tương tự sự tình, nhưng ai từng từng thấy, đó là ngàn Cổ thiếu thấy kỳ tích.

Hiện nay, bọn họ đều mắt thấy, không ngừng một người, bao quát dị vực trăm nghìn vạn đại quân, bao quát Đế Quan trên mọi người, từ nhỏ tu sĩ, đến Bất Hủ sinh linh, chứng kiến tất cả những thứ này.

Đặc biệt là, hai người kia đang tiến hành quyết đấu đỉnh cao!

Mấy người rõ ràng, sở dĩ phát sinh chuyện như vậy, là bởi vì, Biên Hoang đang tiến hành cao giai nhất cấp bậc chiến đấu, mấy vị Bất Hủ Chi Vương muốn nứt ra Thiên Uyên. Mà khác một mảnh Thời Không cũng đang tiến hành đại chiến, tất nhiên có một cái hùng vĩ chiến trường, chính đang liều mạng, đến gay cấn tột độ.

Cao cấp nhất nhân vật giao thủ, phân biệt ở hai mảnh Thời Không đối kích, trùng hợp xuyên thủng một loại nào đó thời gian giới bích, Tuế Nguyệt Trường Hà dâng trào, mang theo hai người kia giết tới nơi này.

Đây là thần thoại bên trong thần thoại!

Tất cả mọi người đều cùng chứng kiến Vạn Cổ kỳ tích!

"Lưu Quang Tuế Nguyệt!"

Có người hô khẽ, là dị vực Bất Hủ sinh linh, liền bọn họ đều giật mình, có thể thấy được hai người kia cường đại cỡ nào.

Hai người kia nhất cử nhất động, lưu quang khuấy động, năm tháng dâng trào, mạnh đến cực hạn, phất tay, phá diệt vạn vật, nhưng mà hiện tại nhưng quấn quýt lấy nhau, dường như dung hợp vì là một người khác, kịch liệt chém giết.

Ầm!

Quay đầu lại, cái kia như Thiên Đế giống như bóng người, lấy ra Đại đỉnh, oanh tạp ở cái này có thanh kim chiến y bảo vệ nam tử trước người, phát sinh kịch liệt tiếng nổ đùng đoàng.

Bóng người kia ho ra máu, cả người bay ngang, trực tiếp hướng về này Thiên Uyên khe lớn mà đi, này một đỉnh oai để hắn chịu không nhẹ thương tích, ngực đều lõm vào, chính là có vô thượng chiến y bảo vệ cũng không được.

Mặt đất, rất nhiều người đều hút vào hơi lạnh, bất kể là dị vực bá chủ, vẫn là Đế Quan trên tường thành hào hùng, đều cảm thấy tê cả da đầu.

Chiếc kia đỉnh, rõ như ban ngày, miệng đỉnh phun ra nuốt vào vạn vật mẫu khí, rất nhiều tinh đấu đều ở nơi đó chìm nổi, biết bao lớn lao, bàng bạc uy thế cái thế.

Nếu là những người khác bị nó bắn trúng, còn có thể còn lại cái gì? Tro bụi đều không tồn!

Nhưng là, cái kia trên người mặc giáp trụ vàng xanh người, lại có thể cứng rắn chống đỡ, dù cho bị thương, cũng là tuyệt đại vô cùng chi tư!

"Ầm ầm!"

Trong hư không, người kia đạp đỉnh mà đi, cực tốc truy đuổi, vượt qua thời gian, hết thảy đều phảng phất ở đảo ngược giống như vậy, khủng bố cực điểm!

Thời khắc này, hắn xem ra thật sự khác nào Thiên Đế giáng trần, tóc dài

rối tung, Thần uy tuyệt đại!

Đại đỉnh đè ép Nhật Nguyệt, ngang trời mà lên, truy kích cái kia giáp trụ vàng xanh phúc thể sinh linh hình người, rất nhanh, hắn liền thăm dò một cái tay, về phía trước chộp tới.

"Vương, muốn ra tay sao?"

Lúc này, dị vực phương hướng, có Bất Hủ sinh linh truyền âm, trong bóng tối xin chỉ thị An Lan, thời khắc này là tuyệt hảo cơ hội ra tay, như muốn phát sinh một đòn trí mạng, cái kia đạp đỉnh mà đi nhiều người hồi lâu bị đánh trúng, cũng có thể chết đi ở đây.

Bởi vì, Bất Hủ sinh linh cũng cảm giác được uy hiếp, cảm thấy tất yếu tiên hạ thủ vi cường, diệt trừ người kia.

Hiện tại bọn họ tuy rằng làm không rõ tình hình, nhưng nếu là có uy hiếp, trước giờ ra tay, dù sao cũng hơn bị động tiếp chiêu mạnh hơn, đây là dị vực phong cách!

Giờ khắc này, vắng lặng chiến xa bên trong rốt cục truyền đến An Lan đáp lại, có sóng chấn động truyền ra.

Phải biết, bất kể là nâng nguyên thủy Đế Thành mà đi, gặp phải Thiên Uyên công kích, vẫn bị Đế Quan Trấn Tiên Bi, thứ nhất tiêu diệt thảo phạt giờ, hắn đều không từng có sóng lớn, toàn bộ không nhìn.

Mà hiện tại, An Lan có phản ứng!

"Hắn cùng ta không thuộc về cùng một mảnh năm tháng, nhân Thiên Cơ mà hiện, mặc hắn đến, mặc hắn đi, ta cùng hắn như giao thủ, Tuế Nguyệt Trường Hà bạo động, gợi ra hậu quả không thể tưởng tượng."

Đây là An Lan lời nói, chỉ nói cho vị kia Bất Hủ sinh linh nghe, rất nhẹ, cũng rất bình tĩnh, như là đang nói một cái không liên quan đến bản thân sự tình.

Đạp đỉnh mà đi người, một tay che trời, đem sinh linh kia một cái liền muốn nắm về.

"Nhẫn ngươi rất lâu, giết, giết, giết, giết, giết!"

Người mặc giáp trụ vàng xanh, chính là khuôn mặt đều bao trùm thanh kim, chỉ lộ ra con mắt sinh linh hình người, lúc này bỗng dưng xoay người, một tiếng rống to, liền hét ra năm cái giết chữ.

Một tiếng vang ầm ầm, thiên vỡ bên trong, quỷ khóc thần hào, dòng sông thời gian muốn đổi đường!

Đùng!

Chiếc kia đỉnh bay lên, treo ở Thiên Uyên phía trên, ngăn chặn khe lớn, trấn áp sông dài, không cho nó đổi đường, như trước phải ở chỗ này chiến đấu.

Điều này làm cho phía dưới cổ chiến xa bên trong, An Lan ánh mắt lần thứ nhất đựng liệt, bởi vì, hai người kia bản có thể rời đi, ở những nơi khác tiếp tục đại chiến.

Nhưng là, cái kia đạp đỉnh mà đi người nhưng lựa chọn ngưng lại, phải ở chỗ này giải quyết chiến đấu.

Giáp trụ vàng xanh thiêu đốt, so với chư thiên Tinh Nguyệt tụ tập cùng một chỗ còn óng ánh hơn vô số lần, khí tức tăng vọt, cường tới cực điểm, sát khí kinh cổ kim.

Điều này làm cho rất nhiều người cũng vì đó mà chiến!

Dù cho bọn họ không thuộc về mảnh này Thời Không, bị sức mạnh thần bí ngăn cách, nhưng như trước để mặt đất người không nhịn được run rẩy, run lẩy bẩy, uy thế như vậy quá mạnh mẽ.

Đúng vào lúc này, đạp đỉnh mà đi người cũng lần thứ nhất mở miệng,

loại kia ngôn ngữ đồng dạng nghe không hiểu, căn bản không thuộc về mảnh này Thời Không.

Thế nhưng, tất cả mọi người nhưng có thể xuyên thấu qua này vô thượng đạo tắc nhận biết cái đó ngữ ý, biết hắn uống xảy ra điều gì.

Thời khắc này, âm thanh chấn động trên trời dưới đất, phảng phất Thiên Đế quân lâm, uy nghiêm cực kỳ, hạ xuống pháp chỉ, âm thanh lớn lao cực điểm.

"Lâm, Binh, Đấu, Giả, Giai, Sổ, Tổ, Tiền, Hành!"

Chín chữ vừa ra, hóa thành chín đám ánh sáng, sau đó bùng nổ ra vô lượng uy năng, chín chữ phù hợp một, diễn biến chí cao bí thuật, chớp mắt xuyên thủng tất cả ngăn cản.

"Phốc!"

Cái kia trên người mặc giáp trụ vàng xanh sinh linh phun máu, lảo đảo rút lui.

Đạp đỉnh mà đi người theo vào, đại khai đại hợp, rộng rãi chính đại, nắm lấy đối thủ, sau đó mạnh mẽ xé một cái, phù một tiếng, đem hắn xé nứt thành hai nửa, bao quát Nguyên Thần cũng như vậy!

Xoạt!

Miệng đỉnh phát sáng, phun ra nuốt vào Tinh Hà, đem thi thể kia còn có huyết đều thu vào.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1631: Cái Thế Cường Giả

Tuyệt thế đại chiến kết thúc, nhưng là trong lòng mọi người còn không cách nào bình tĩnh, đây là người nào, đến từ nơi nào, thuộc về thời đại nào?

Quá chấn động rồi!

Giữa bầu trời, vẫn có mưa máu bay lả tả, mỗi một giọt hạ xuống, cũng có thể phần diệt đại tinh, có thể cắt đứt Tinh Hà, uy lực khủng bố cực điểm.

Bất quá, cái kia phiến tinh đấu cũng là cùng bọn họ mà tràn vào đến, không thuộc về này một giới.

Chiếc kia bàng bạc đại đỉnh phun ra nuốt vào ánh sáng thần thánh, Vạn Vật Mẫu Khí hiện lên, đem rải rác huyết tinh đều hấp thu lại, theo một ít tinh thể đi vào trong đỉnh.

Chỉ có tàn huyết, bị luyện hóa sạch sẽ sau, không có vô thượng Pháp lực màu đỏ tươi tàn vết lưu lại, nhuộm đỏ bầu trời.

Người kia, đạp đỉnh mà đi, chậm rãi hạ xuống.

Thời khắc này, cái kia cảnh tượng là bao la, cũng là vô địch trên đời!

Một cái đỉnh ngang trời, một người đạp ở phía trên, nhìn xuống thiên hạ, tuyệt thế vô song, thân thể thon dài kiên cường, tóc đen đầy đầu rối tung, con ngươi thâm thúy, anh khí cái thế, phảng Phật Chủ tể thế gian.

Đại đỉnh cổ điển, do nhiều loại Tiên Kim hỗn hợp Vạn Vật Mẫu Khí đúc thành, tại nó phun ra nuốt vào, một viên lại một viên đại tinh ở xung quanh chuyển động, mà tại miệng đỉnh phía trên càng là có một vùng ngân hà, rực rỡ cực kỳ, theo nó mà phập phồng.

Người kia, đạp đỉnh mà đến, trên người dính huyết, có kẻ địch, cũng có chính hắn.

Mạnh mẽ như vậy một người, nhưng cũng bị thương, có thể thấy được trải qua chiến đấu đáng sợ dường nào, hiển nhiên, thương không phải một người gây nên.

Tối thiểu, tại cái kia trên đỉnh còn có cái khác vết tích, có vết đao, có tiễn lỗ, có kiếm khí tràn ngập, các loại chí cường binh khí đều có lưu lại dấu ấn, từng bạo phát kinh thế cuộc chiến.

Hơn nữa, hắn là chính là tại trước đây không lâu phát sinh.

Bởi vì, chiếc kia đỉnh rất kinh người, có thể tự chủ khép lại, có chút vết tích hiện tại ngay khi trở thành nhạt, từ từ biến mất.

Dị Vực, trăm nghìn vạn đại quân, như gặp đại địch!

Đối với với bọn họ tới nói, cái này sinh linh là cái biến số, đột ngột đến từ trên trời. Để bọn họ kiêng kỵ.

Nguyên bản, bọn họ đều muốn phá tan Thiên Uyên, có thể mạnh mẽ như vậy một cái sinh linh xuất hiện, đến tột cùng là tốt hay xấu?

Tối thiểu. Nếu như không có hắn xuất hiện sẽ tốt hơn!

Đế Quan, trên tường thành, mọi người đều tại nhìn, rất nhiều người trong lòng run, tại ước ao cái gì. Tại khát vọng một chuyện phát sinh.

Chỉ là, một vị danh túc than nhẹ, nói: "Chúng ta Vận Mệnh, không cách nào ký thác tại hắn trên thân thể người. Chính là hắn hữu tâm ra tay cũng vô lực, không thuộc về cùng một mảnh thời không, thật muốn va chạm, hậu quả khó liệu!"

Đây là cốt thư trên ghi chép, Đế Quan bên trong tu sĩ còn không thể chạm tới cấp độ kia cảnh giới.

"Ngươi, nên rời đi."

Đại Mạc bên trong, một chiếc cổ lão chiến xa bên trong truyền ra bình tĩnh lời nói. Rất trẻ trung, không già nua, dường như một cái đang ở hoàng kim tuế nguyệt thanh niên tại mở miệng.

Đó là An Lan, hắn lần thứ nhất trước mặt mọi người nói ra lời nói!

Một đường qua ải mà đến, đối mặt các loại ngăn chặn, hắn đều coi thường, chỉ là đang đối mặt cái này cường giả bí ẩn thì, hắn chăm chú rồi.

Trên đỉnh người không nói lời nào, như trước tại hạ xuống.

Ai cũng không thấy rõ hắn hình dáng, nơi đó có sương mù. Thế nhưng có thể cảm giác được, bên ngoài hắn biểu cũng ở vào hoàng kim tuế nguyệt, bởi vì có một luồng phồn thịnh sức sống.

Một đôi mắt, là như vậy thâm thúy. Giống như là muốn xuyên thủng vạn thế, nhìn ra thiên cơ.

"Ò..."

Kim Bối Mãng Ngưu phát sinh sấm rền giống như tiếng vang, nó rất được dày vò, nội tâm vô cùng sợ hãi, theo người kia đạp lên đỉnh hạ xuống, toàn thân nó xương cốt vang lên không ngừng. Muốn nổ tung.

Răng rắc!

Rốt cục, nó bốn cái xương đùi đều đứt rời, trước kia thì là quỳ xuống, hiện tại thì lại phục ở nơi đó, thân thể run rẩy.

Cảnh tượng này rất kinh người, đây cũng là Bất Hủ Chi Vương kéo xe cổ thú, ai dám chạm vào?

Nhưng là, cái này cường giả bí ẩn, chính là như thế vô kỵ, chậm rãi mà xuống, kéo cái thế khí tức, để đầu kia trâu hoang run lẩy bẩy, xương không gãy vỡ mở.

Đùng đùng một mảnh vang lên giòn giã, nó co quắp ở nơi đó.

Phải biết, ở đây thời gian trước, con này Kim Bối Mãng Ngưu phi thường hung hăng, bễ nghễ thiên hạ, xem thường Cửu Thiên, khinh thường Đế Quan tất cả mọi người, lộ liễu không được.

Nhưng là hiện tại, nó lại đang phát run, không ngừng phát sinh ò thanh.

Mọi người khiếp sợ, cái này cường giả bí ẩn thật đáng sợ, thần uy lẫm lẫm, đây là đang gây hấn với Bất Hủ Chi Vương An Lan sao?

Ngay ở trước mặt hắn diện, áp chế vật cưỡi, cỡ nào hung hăng!

Có ai dám tìm Bất Hủ Chi Vương phiền phức? Trước mắt người này dám, đang đang hành động!

Đế Quan, trên tường thành, mấy người nắm chặt nắm đấm, cảm xúc dâng trào, hận không thể tới, lấy thân thay thế, một cước đem cái kia chiến xa đá ngã lăn!

"Ngươi biết, chúng ta là không cách nào giao thủ, thật muốn như vậy làm, này mảnh thời không, phía sau ngươi thế giới, đều sẽ phát sinh biến đổi lớn." An Lan nói ra, như trước bình thản.

Ở sau thân thể hắn, Dị Vực một đám cường giả nắm chặt nắm đấm, bọn họ không phục, An Lan Cổ Tổ vì sao không ra tay, đem người kia đánh giết!

Chính là Bất Hủ Sinh Linh, cũng khó có thể giữ vững bình tĩnh, đều biệt một cái khí, đây cũng là Bất Hủ Chi Vương a, đang bị người khiêu khích, bức ép!

Vật cưỡi chân đứt đoạn mất, An Lan Cổ Tổ vì sao không ra tay?

"Thiên Uyên bị xé rách, ngươi ta hai mảnh không giống thời không vừa vặn đều đang đại chiến, tối đỉnh cấp cường giả xung kích, mở ra thời gian cánh cửa, ngươi thuận thế mà xuống, tổn thương ta vật cưỡi, vẫn không tính

là phong ba cùng đột nhiên thay đổi, nhưng nếu là tiến thêm một bước nữa, chính là long trời lở đất!"

Ầm!

Thời khắc này, cái kia chiếc chiến xa phát sáng, Hỗn Độn khí mãnh liệt.

Một sát na, toàn bộ thế giới đều bị rọi sáng.

An Lan xuất thế!

Rất nhiều người đều không mở mắt ra được, nơi đó quá rực rỡ, một cái hình người sinh linh cất bước đi ra chiến xa, như trước lấy một tay nâng Nguyên Thủy Đế Thành, mà một cái tay khác thì lại cầm một cây hoàng kim cổ mâu!

Cái kia cái mâu quá chói mắt, hoàng kim ánh sáng lộng lẫy soi sáng cổ kim tương lai, dường như vạn thế quy nhất, vĩnh hằng sinh trưởng ở.

Này thanh trường thương đinh xuyên qua Thiên Giác Nghĩ, đâm thủng quá Tiên Vương, từng thần uy cái thế, kinh sợ cổ kim.

An Lan xuất thế, trên người hắn mang theo hào quang, bao phủ thân thể, không cách nào nhìn thẳng vào, vô cùng xán lạn cùng chói mắt, liền dường như trong tay hắn hoàng kim cổ mâu một dạng lộ hết ra sự sắc bén.

"Thật muốn giết ngươi, lại trở về." Khẽ than thở một tiếng, đạp đỉnh mà đi người mở miệng, mang theo tiếc nuối, còn có chút hứa bất đắc dĩ.

Lời nói như thế, khiếp sợ khắp nơi!

Đế Quan, trên tường thành, một đám người kích động, phấn chấn, đó là cỡ nào cuồng bá, lộ liễu, tuyệt đối cao thủ cái thế.

Kim Bối Mãng Ngưu rất ngông cuồng, đó là căn cứ vào An Lan uy danh, khiến người ta phẫn nộ. Mà người này ngạo mạn lời nói, là bắt nguồn từ cái kia vô địch khí khái, khiến cho người kính nể.

Có thể nói kinh động thiên hạ, người này tại động ý nghĩ, muốn giết An Lan!

Dị Vực, một đám người đờ ra, trăm nghìn vạn đại quân đều chấn động, quả thực không thể tin được nghe được tất cả những thứ này, người kia quá kiêu ngạo, lại dám nói như thế.

"Ngươi đều có thể đến thử xem, dù cho ta gánh vác Thiên Uyên, cần một cái tay nâng Nguyên Thủy Đế Thành, ta An Lan như thế vô địch thế gian!"

An Lan cười nhạt, hắn hết sức tự phụ!

Trên mặt đất, Kim Bối Mãng Ngưu rút lui, tuy rằng xương cốt gãy vỡ mấy chục nơi, thế nhưng như trước đang nhanh chóng lùi về sau, nó thực đang sợ hãi, cấp độ kia sinh linh để nó sợ hãi.

Cũng còn tốt, chiếc kia đỉnh còn có người kia không có để ý nó, mà lại lúc này Vạn Vật Mẫu Khí không lại vọt xuống!

"Lưỡng nan, giết hay là không giết?" Người kia tự nói, như là đang suy nghĩ.

Lần này tác động hết thảy kinh nhân, hắn là nghiêm túc sao?

"Nếu như thật muốn chiến, ngươi liền sẽ không chần chờ, ngươi trú lưu thời gian không nhiều, trở về đi thôi. Ta có linh cảm, tương lai sẽ gặp lại, sẽ có một trận chiến!" An Lan nói ra.

"Tại sao?" Phía sau, có dị vực sinh linh không rõ, rất hi vọng An Lan hiện ra tay.

Một chùm sáng hiện lên, Du Đà xuất hiện!

Hắn khẽ nói, nói: "Không ở cùng một mảnh thời không, thật muốn khai chiến, đem trời đất sụp đổ, tuế nguyệt hỗn loạn, hay là hết thảy đều đem không còn tồn tại nữa!"

Du Đà mở miệng, nói ra những này, hắn có biết hay chưa biện pháp mở ra chiến sự, song phương chỉ có thể khắc chế.

"Xem ra, ngươi ở mảnh này thời không địch thủ không tính thiếu." An Lan lại một lần mở miệng, nhìn đối diện người kia, bởi vì cái kia trên thân thể người vết máu loang lổ. Có chút là kẻ địch, có chút là thuộc về chính hắn!

Xác thực, tên này cái thế cường giả trên người có thương tích, hắn cường đại như vậy, còn là bị thương, có thể tưởng tượng hắn vị trí tuế nguyệt trong không gian, đó là biết bao tàn khốc.

"Chỉ có như vậy, mới có thể mài giũa ra vô địch thân, ngang dọc tuế nguyệt trường hà bên trong." Cái kia cường giả bí ẩn cười cười, cực kỳ hào hiệp.

Nhưng vào lúc này, Đế Quan, trên tường thành, nhưng có một người tại rơi lệ, kích động mà vừa thương xót thương, mang theo vẻ ưu lo.

Đó là Diệp Khuynh Tiên, nàng rất thần bí, đều biết nàng tại Đế Quan, nhưng là thường ngày cực nhỏ xuất hiện, không biết đang làm gì.

Có người nói, nàng vẫn đang bế quan.

Chính là lần trước Thạch Hạo bị giao ra, áp hướng về Dị Vực thì, nàng đều bỏ qua.

Nhưng là hôm nay, nàng nhưng xuất hiện, nhìn trong hư không cái kia đạp đỉnh nam tử, nàng nỗi lòng kích động, một đôi mắt đẹp bên trong không ngừng có nước mắt chảy xuống.

Thân thể nàng có chút bất ổn, thậm chí có chút mơ hồ, thế nhưng trên người một cái tiên chuông dấu ấn nhẹ nhàng chấn động, nàng rốt cục lại bình tĩnh.

"Ta cùng ngươi không thuộc về cùng tuế nguyệt không gian, xác thực không cách nào thay đổi cái gì, cũng làm không là cái gì." Thần bí nam tử than nhẹ, thời gian không thể trái nghịch!

Hắn xoay người, đạp đỉnh mà đứng, nói: "Này không phải ta lần thứ nhất vượt tuế nguyệt trường hà, rất không khéo, còn có quá một lần trải qua. Chỉ là, rất đáng tiếc, cùng lần này một dạng đều không phải ta muốn gặp chứng niên đại. Thế nhưng, ta nhưng cũng có phát hiện, có một giọt máu, cùng ta huyết gần gũi, nhưng thuộc về kỷ nguyên này, từng theo ta mà đi, có thể lại không tên quay lại, thuộc về đời này."

Một giọt máu?

Hắn vì sao nói những câu nói này, tại dành cho nhắc nhở sao?

Đế Quan, trên tường thành, Ma nữ run lên, nàng còn nhớ tới, Tam Thiên Châu thiên tài tranh bá thời chiến, Thạch Hạo từng tại Tiên Cổ Di Địa Vạn Vật Thổ bên trong phát hiện một giọt máu, cũng đạt được.

Vào lúc ấy, Ma nữ còn từng tận mắt từng tới một cái đỉnh, hãy cùng Đế Quan trước cái kia cường giả bí ẩn đạp lên đỉnh giống nhau như đúc.

Giọt kia huyết là Đỉnh Di Lạc.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1632: Một Giọt Huyết Luân Hồi

Ma Nữ màu da trắng loáng, mái tóc buông xuống ở thiên nga giống như cổ chu vi, mặt trái xoan hơi vung lên, mắt to lấp loé, hướng về Thạch Hạo cái hướng kia nhìn lại.

Nàng một mặt vẻ nghiêm túc, bởi vì suy đoán quá kinh người!

Một giọt máu, ở Hoang trên người? nàng trong lòng nhảy lên kịch liệt.

Trên tường thành, Thạch Hạo trạng thái rất đặc biệt, hắn cũng ở nhìn Đại Mạc, nhìn chằm chằm chiến trường, nhưng là hai con mắt có chút chỗ trống, như là ở thất thần.

Thế nhưng, nếu là cẩn thận nhìn chằm chằm, hắn con ngươi sâu thẳm giống như rất thâm thúy, như là có thể để người ta linh hồn cho hấp thụ đi vào.

Linh hồn hắn xuất khiếu sao? Ma Nữ ngạc nhiên, cái tên này phải là lớn đến mức nào tâm, mới có thể ở vào hoàn cảnh này Thần hồn phảng phất không ở trong cơ thể, không nhúc nhích!

Mộng Hồi Tiên Cổ, Thần Du Thái Hư!

Thạch Hạo chính mình cũng không biết vì sao, linh hồn phảng phất ly thể, như là ở một mảnh lại một mảnh Tuế Nguyệt không gian trung phi độ, rong chơi Vạn Cổ chư thiên.

Ở trên đầu hắn, Tiên khí bốc hơi, hóa thành đóa hoa, trong đó bên trái một đóa không có thay đổi, ngồi xếp bằng một cái tiểu nhân, như ngồi chung tại quá khứ năm tháng.

Mà bên trong một đóa trên, có một cái tiểu nhân, ngồi xếp bằng đương đại, nhưng bị một cái thủy khí khóa lại, rất khó giãy giụa.

Ngoài ra, phía bên phải kết thành Đại Đạo Chi Hoa, hiện tại tỏa ra sau, lại xuất hiện một đạo thoáng bóng người mơ hồ, rất không chân thực, sáng tối chập chờn!

Đây là chưa bao giờ có!

Đạo hạnh chưa từng tinh tiến, cảnh giới không có trên diện rộng vượt dược, không biết vì sao, liền đột nhiên xuất hiện một bóng người mờ ảo.

Không giống như là Đại Đạo Chi Hoa thành thục sau kết ra tiểu nhân, phảng phất chỉ là lâm thời hiện ra!

Này tiểu nhân rất mơ hồ, ngồi xếp bằng Đại Đạo Chi Hoa trên, phảng phất từ tương lai quan sát mà đến, nhìn lại, nhìn thấy Thạch Hạo chân thân!

Trên tường thành, vẻ mặt dị dạng, không đúng lắm ngoại trừ Ma Nữ, Thạch Hạo ở ngoài, tự nhiên chính là diệp khuynh tiên, nàng tinh xảo mà hoàn mỹ mặt trên không ngừng có nước mắt lướt xuống.

Chu vi, một đám người đều không hiểu, bởi vì nàng không giống Thạch Hạo đờ ra. Có thể giải thích, nàng như vậy gào khóc là tại sao?

Diệp khuynh tiên thường ngày dường như Tinh Linh giống như vậy, chưa từng có lộ ra quá loại này thần thái, há miệng. Dường như muốn hô lên cái gì, nhưng lại nhắm lại.

Nàng nhìn chằm chằm trong hư không cường giả bí ẩn.

Nam tử kia đạp đỉnh mà đứng, hiển nhiên, hắn nhìn thấy diệp khuynh tiên!

"Một giọt máu, mười giọt, trăm giọt thì lại làm sao?" An Lan bình thản. Một tay nâng nguyên thủy Đế Thành, một tay nắm Hoàng Kim cổ mâu, Thần

uy cái thế.

Hắn lẳng lặng đứng ở nơi đó, hào quang lưu chuyển, thần mang vạn trượng, kinh sợ trên trời dưới đất!

"Đi thôi, ở lâu ở mảnh này Thời Không, đối với ngươi tự thân không chỗ tốt, nói không chừng ta không để lại ngươi, ngươi tự thân cũng phải chiết vẫn!" An Lan lạnh lùng mở miệng.

Ầm ầm!

Đồng thời. hắn vào lúc này, hắn bàn tay hướng lên trên đẩy một cái, tòa thành kia hồ rung bần bật, suýt nữa bị nhấc lên đến!

Giữa bầu trời, cái kia cường giả bí ẩn đột nhiên mà xoay người, không lại nhìn Đế Quan, mà là nhìn về phía An Lan, Đại đỉnh chấn động, đến từ trên trời.

Miệng đỉnh nơi đó, vạn vật mẫu khí tràn ngập. Rất nhiều tinh thể chậm rãi chuyển động, trên vách đỉnh mang theo huyết, báo trước đại chiến khốc liệt, cũng đại diện cho chiến tích huy hoàng.

Người bí ẩn đạp đỉnh mà tới. Ép về phía An Lan.

Bất quá, An Lan không hề động một chút nào, đều chưa từng động đậy.

Xoạt!

Đại đỉnh bay qua, suýt nữa liền muốn đánh vào An Lan trên người, kéo sợi tóc của hắn đều dương lên.

"Ha, ha ha!" Cường giả bí ẩn cười to.

Phía sau. Đại Mạc bên trong, dị vực trăm nghìn vạn đại quân khiếp sợ, người này đang làm gì, khiêu khích tín ngưỡng của bọn họ, bọn họ trong lòng chí cao tồn tại!

"Giết!"

Có người không nhịn được hét lớn.

Cheng!

An Lan ra mâu, Hoàng Kim trường mâu về phía trước đâm ra, cùng đỉnh chỉ kém một đường liền đụng vào nhau, sau đó lại lướt qua đỉnh, chỉ về cái kia cường giả bí ẩn lồng ngực.

"Ngươi đều có thể thử một chút xem!"

Bầu không khí lập tức căng thẳng, một hồi khả năng lan đến Tuế Nguyệt Trường Hà lớn Chiến Tướng muốn bạo phát.

"Thật là khiến người ta bất đắc dĩ." Cường giả bí ẩn phát sáng, đỉnh đầu bên trong lao ra nồng nặc tinh lực, chiếu rọi chư thiên, để phía trên dòng sông thời gian đều đang run rẩy.

An Lan con ngươi co rút lại, hắn thay đổi sắc mặt, người này thật muốn động thủ hay sao?

"Lui về phía sau!"

Hắn ở hét lớn, mệnh lệnh ra phương trăm nghìn vạn đại quân, vẻ mặt nghiêm túc, một khi hai người có xung đột, này chính là hậu quả nặng nề, có thể cái gì đều sẽ không còn tồn tại nữa.

Không giống Tuế Nguyệt không gian người va chạm, nào sẽ hủy diệt vốn có thế giới quỹ tích!

Ầm ầm!

Vạn vật mẫu khí lưu động, trong miệng đỉnh giống như một mảnh Vũ Trụ, Hỗn Độn mãnh liệt, Tiên khí cuồn cuộn, thả ra sức mạnh khủng bố nhất.

Cường giả bí ẩn đạp ở trên đỉnh, cánh tay phải giương ra, nắm đấm phát sáng, càng ngày càng óng ánh, chậm rãi hướng phía dưới ép xuống.

"Ò!"

Phía dưới, từ lâu trốn rất xa Kim Bối Mãng Ngưu sợ đến vãi cả linh hồn, run lẩy bẩy, gia tốc lưu vong.

Ngoài ra, dị vực đại quân một trận đại loạn, tất cả đều đang lùi lại.

Bởi vì, An Lan ra lệnh!

Lúc này, An Lan cũng phóng thích Bất Hủ Chi Vương khí tức, bảo vệ phía dưới các tộc cường giả, sợ người bí ẩn kia đột nhiên làm khó dễ.

Nắm đấm ép xuống, mà Hoàng Kim chiến mâu thì lại hướng lên trên nghênh đi, đều rất chầm chậm, thế nhưng kéo ra cảnh tượng kì dị trong trời đất, chân chính kinh hám mỗi một cái sinh linh!

Trong thiên địa, xuất hiện vết rách, Đại Mạc trên tất cả mọi người đều mơ hồ, bao quát Đế Quan trên tường thành cũng là như thế, rất nhiều sinh linh phai mờ!

"Ngừng tay!"

Xa xa, Du Đà gào to.

Bởi vì, hai người này tuy rằng không có giao thủ, nhưng như vậy đối lập cũng rất đáng sợ, tiếp tục như vậy, một khi phát sinh kinh thế cuộc chiến, khả năng muốn thay đổi mảnh này cổ sử.

Coong!

Đại đỉnh chấn động, ở phía trên có thật nhiều vết máu hiện lên, trong đó có một ít óng ánh trong sáng, dường như ngũ sắc Kim Cương đang phát sáng, dị thường xán lạn.

Đồng thời, Đại Mạc, Đế Quan trên tường thành, những kia sinh linh bóng người càng ngày càng phai mờ, nhiều lần muốn biến mất rồi.

Không giống Thời Không hai cường vẫn không có chân chính khai chiến, cũng đã ảnh hưởng đến trong thiên địa vạn vật sinh linh.

Ầm!

Đột nhiên, Đế Quan trên tường thành, dựng lên một mảnh ánh sáng chói mắt, Thạch Hạo không tự chủ được phát sinh một tiếng gầm nhẹ.

Bởi vì, ở trong cơ thể hắn, có một giọt máu xuất hiện, một viên huyết châu, chói mắt mà chói mắt, từ cái đó trong cơ thể tái hiện ra.

Thời khắc này, này huyết bắt đầu tràn ngập, dường như muốn hóa thành một mảnh biển, cuồn cuộn ra sức mạnh vô thượng, chấn động Đế Quan còn có Đại Mạc.

Thạch Hạo phát sinh dị biến!

Ai cũng có thể nhìn ra, hết thảy đều là giọt kia huyết gây ra, nó mở rộng sau vừa vội đột nhiên thu nhỏ lại, nhỏ xuống ở hắn đỉnh đầu Đại Đạo Chi Hoa trên, từ 3 đóa phân biệt xẹt qua.

Thứ nhất đóa, này dường như sinh ở đi qua tiểu nhân phút chốc mở mắt ra, càng ngày càng thần bí.

Thứ hai đóa, này bị thủy khí khóa lại tiểu nhân, mạnh mẽ một tránh, lại từ gông xiềng bên trong thu được tự do, thủy khí quấn quanh người, trở thành bảo vệ, mà không thoải mái!

Thứ ba đóa, nhân huyết châu lăn quá hạn, phía trên kia ngồi xếp bằng thân ảnh mơ hồ lại rõ ràng, chấn động trên trời dưới đất.

"À..."

Thạch Hạo một tiếng rống to, tóc đen đầy đầu phấp phới, hắn đột nhiên

ngẩng đầu, con ngươi lập tức chỗ trống, phảng phất thay đổi một người khác.

Xoạt!

Ngoài ra, ở tại trên người xuất hiện vài đạo Luân Hồi ấn, toàn bộ chuyển đến cái đó trên đỉnh đầu, diễn biến Luân Hồi chi hàm nghĩa.

Ầm ầm!

Vài đạo Luân Hồi ấn chợt xoay tròn, đem ba kẻ tiểu nhân bao vây cùng nhau, mà sau sẽ bọn họ hòa làm một thể.

Xoạt!

Cuối cùng, giọt kia huyết đi vào này duy nhất tiểu nhân trên người, tiếp theo nó vọt vào Thạch Hạo trong cơ thể.

Thao Thiên Thần thánh ánh sáng bạo phát, Thạch Hạo cơ thể cháy hừng hực, dường như một vị Chiến Thần dục hỏa trùng sinh, từ vô tận năm tháng trước đây phục sinh mà về!

Đón lấy, thần quang lại chấn động, phảng phất lại câu thông tương lai, mượn vô thượng Thần uy, giáng lâm xuống.

Đây là làm sao? Tất cả mọi người đều đờ ra!

"Giọt máu này, rất yêu!" An Lan mở miệng, lại như thế đánh giá.

Điều này làm cho thần sắc hắn trịnh trọng, mắt lộ ra thần mang, tuyệt đối là thiên lớn sự tình.

Đạp đỉnh mà đi thần bí nam tử, ngự không mà đi, bay lên Thương Khung, đứng Tuế Nguyệt Trường Hà trước vết nứt nơi, lẳng lặng ngóng nhìn, không lên tiếng nữa.

Ầm ầm!

Thạch Hạo thay đổi, giọt kia huyết dung hợp ba kẻ tiểu nhân, hấp thu Luân Hồi ấn, đi vào hắn chân thân trong cơ thể, khiến cho hắn hoàn toàn khác nhau.

Hiện tại, ai cũng không nhận ra đó là Thạch Hạo!

Khí chất đó quá ác liệt, con ngươi bỗng dưng đâm người, không lại chỗ trống, bắn ra ánh sáng như Tiên Kiếm, khiến người ta không cách nào đối diện, bên ngoài thân phù văn lưu chuyển, muốn ép sụp mảnh này Càn Khôn.

Hắn vừa tung người, không có đi Truyền Tống Trận, trực tiếp liền như thế ra Đế Quan, kinh ngạc đến ngây người mỗi người.

Đế Quan tuyệt thế hộ thành trận pháp, lại không ngăn được.

"Này đã không phải Hoang, là giọt kia huyết!" Có người mở miệng, làm ra tinh chuẩn phán đoán.

"Ai ở xưng vô địch, cái nào dám nói bất bại? Đế Lạc thời đại cũng không thấy!"

Thạch Hạo lời nói, mang theo ác liệt, còn có một loại cảm giác tang thương, phảng phất một vị Đế Vương từ diêu Viễn Cổ đại đi tới, thức tỉnh sau chứng kiến Tang Hải ruộng dâu, quát hỏi thanh thiên.

"Giọt kia huyết bị ngươi đoạt được!" An Lan lạnh lùng nhìn về phía đối diện người trẻ tuổi kia.

"Phải!"

Thạch Hạo đáp lại, đang trả lời cái chữ này giờ, hắn tự chủ mở miệng, rất tỉnh táo.

"Một giọt máu cũng muốn làm loạn?" An Lan ánh mắt lạnh lẽo âm trầm.

"Không phải làm loạn, trấn áp ngươi!" Đối diện, người trẻ tuổi kia quát lên!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1633: Ai Dám Nói Bất Bại

Ai tại xưng vô địch, cái nào dám nói bất bại? Đế lạc thời đại cũng không thấy!

Những lời này khiến người ta động dung, nhất là "Đế lạc thời đại cũng không thấy", càng là thật sâu xúc động Bất Hủ sinh linh, vì sao phải nhắc tới niên đại đó!?

Trấn áp An Lan, theo người trẻ tuổi kia trong miệng nói ra, lệnh Đế quan trước, trên đại mạc, trăm nghìn vạn đại quân đầu tiên là yên tĩnh, lặng ngắt như tờ, sau đó lại sôi trào.

Dị vực các tộc tu sĩ đều phẫn nộ, một thiếu niên, dám nói là áp chế An Lan? Đó là Cổ Tổ, là tồn tại chí cao, càng là một loại tín ngưỡng!

Ai dám khinh thường, ai có thể khinh thường, xúc động cấm kỵ, tất phải giết!

"Giết hắn!"

"Mạo phạm Ngô Vương người chết!"

Các tộc tu sĩ hét lớn, nhao nhao bay lên không, sẽ phải ra tay, bởi vì, rất nhiều người đều gặp Hoang, biết hắn là ai!

Từng trải qua tù nhân, một thiếu niên người mà thôi, dám mạo phạm Bất Hủ Chi Vương, thực sự to gan lớn mật! Nên lột da quất xương, đem hồn trấn áp vào Khổ Hải chi hải nhãn trong.

Đương nhiên, bọn họ cũng nhìn thấy Thạch Hạo không giống tầm thường, nếu không phải thấy qua, rất khó nhận ra, hắn lúc này khí chất quá

không bình thường!

Mặc dù trẻ tuổi, nhưng là có loại khí thôn sơn hà, trên trời dưới đất duy ngã độc tôn khí khái, ngoài ta còn ai!

Đầy đầu tóc đen phất phới, Thần mắt như thiểm điện, đâm người khó mà với hắn đối diện, càng làm cho một số người lại có loại run rẩy nơm nớp cảm giác!

Ầm!

Sau một khắc, Thạch Hạo nghiêng đầu, nhìn dị vực phương hướng, dường như thiên băng địa liệt thông thường, trời cao rạn nứt, đại mạc lún xuống, ánh mắt kia so Hư Không Đại Liệt Trảm còn khủng bố.

"A..."

Một đám người kêu to, có người bị quang thứ trong, lúc này trở thành một đám mưa máu, còn có người bị chém đứt thành hai đoạn, tràng diện thập phần đáng sợ.

Ầm!

An Lan ra tay, hoàng kim cổ mâu nhẹ nhàng nhất họa, ngăn cách trời cao, ngăn trở đây hết thảy.

"Một giọt máu, bất quá là vết tàn mà thôi, vô luận ngươi là ai, cũng khó trốn kia số mệnh chi kiếp!" An Lan mở miệng, giọng nói thong thả, cho đến bây giờ, đều chưa từng dao động căn bản tâm.

Xoạt!

Thạch Hạo ra tay, không cần nói nhiều, một tay vung lên, thô to thần mang vọt lên tận trời, dường như núi lửa phun trào ra dung nham, chiếu sáng vòm trời, uy thế chấn động trên trời dưới đất.

Ầm ầm!

Đón lấy, hắn mãnh liệt mà quét ngang, quét xuống một cái, càn khôn động! Kia rực rỡ quang mang hóa thành một thanh đao, trảm đạo chi đao!

Giờ khắc này, kia cắt mở chư thiên quy tắc, tách ra đại đạo hoa văn, chém ngang mà đến, phá vỡ hết thảy ngăn trở!

Hống!

Trong vô hình, trong hư không phát ra một tiếng bạo hống.

Đó là An Lan khí thế, hắn không có lên tiếng, nhưng là hắn bộc phát ra vô lượng sát khí, ở nơi nào bạo kêu, trong lúc mơ hồ dường như một cái cái thế Quân Chủ tại thét dài!

Càn khôn nổ tung, hư không phát ra đáng sợ âm thanh, dường như vạn cổ lệ quỷ hú dài.

Hắn lấy trong tay trường mâu đón đánh, đâm về phía trường đao!

Sở hữu người đều lộ ra khiếp sợ, nhất là dị vực sinh linh, đây chính là bọn họ Vương, tín ngưỡng của bọn họ, lại bị một thiếu niên ép ra nặng tay.

Nhiều năm như vậy đến, An Lan chưa từng trịnh trọng như vậy qua!

Trước kia, chính là Trấn Tiên Bia, cổ kim đệ nhất sát trận tàn đồ cũng không thể để cho hắn động dung, hiện tại thì trực tiếp vung lên Thần mâu, chân chính đại đối quyết!

An Lan bao lâu như thế ngưng trọng qua, năm đó đối mặt Tiên Cổ Tiên Vương thời gian, cùng sinh tử đối đầu đại chiến, cũng không gì hơn cái này.

Coong!

Tia lửa văng gắp nơi, hoàng kim cổ mâu bạo phát như đại dương ba động, thần mang càng là thoáng cái bao phủ bầu trời, cực kỳ kinh khủng, khiến người ta Thần Hồn kinh hãi!

Này đại mạc trong, nghìn vạn sinh linh, vô tận đại quân phù phù phù phù toàn bộ ngã trên mặt đất, run rẩy nơm nớp, xào xạc mà run, bị vô thượng uy áp cầm cố, quả thực muốn nổ tung.

Đây là An Lan thủ hộ bọn họ kết quả, nói cách khác, hai đại cường giả một kích phía dưới, chỉ tràn ra dư ba cũng đủ để hủy rớt các tộc cường giả.

Trên bầu trời, năm tấm pháp chỉ đồng thời phát sáng, không chỉ có muốn đối kháng Thiên Uyên, còn vương xuống nghìn vạn quang vũ, thủ hộ dị vực đại quân!

Nói cách khác, chỉ là An Lan tự mình là không phòng được!

Bởi vì, hủy diệt so với kiến thiết dễ dàng, hai mạnh quyết đấu, tạo thành lực phá hoại quá lớn, một người khó mà toàn diện phòng vệ!

Đợi cho quang mang tán hết thời gian, mọi người theo run lẩy bẩy trong thức tỉnh, phát hiện hai mạnh giằng co, đỉnh phong khí tức phô thiên cái địa.

Hoàn hảo, Du Đà xuất hiện, thân thả vô lượng quang, tự mình chặn những thứ kia đáng sợ đạo tắc cùng hoa văn, che chở dị vực các tộc tu sĩ.

"Đó là..."

Mọi người giật mình, An Lan hoàng kim cổ mâu, mũi mâu một bên lại xuất hiện một cái lỗ thủng, đây là biết bao chuyện đáng sợ!

Đó là Bất Hủ Chi Vương binh khí, lại có thể hư hại, ở đó nhất kích mà thương!

Dị vực tu sĩ chấn động không hiểu!

Bọn họ mở to đôi mắt, tuy rằng người tuổi trẻ kia trong tay trảm đạo chi đao đã không thấy, hóa thành quang vũ, thế nhưng không phải thực thể, còn có thể tái sinh.

"An Lan Cổ Tổ binh khí làm sao sẽ bị hao tổn!?" Một đám người toàn

bộ đều ngây dại, đây là không thể tiếp nhận sự thực.

Binh khí kia vạn cổ trường tồn, có thể nào thiếu một khối?

Đại mạc trong, An Lan lãnh đạm, không có bất kỳ sắc mặt giận dữ, trái lại càng phát yên tĩnh, con ngươi sâu thẳm như biển, nhìn chằm chằm Thạch Hạo, giống như là muốn nhìn thấu Linh hồn của hắn!

Đó không phải là Hoang sao, chỉ phải đến một giọt máu, làm sao sẽ có chiến lực như vậy? Đây là dị vực các tộc cường giả nghi vấn.

"Giọt máu này không đơn giản!" Du Đà nói, bị Hỗn Độn bao phủ, mông lung không gì sánh được, chấn nhiếp thiên địa vạn linh!

Bị một vị Bất Hủ Chi Vương như thế đánh giá, chứng minh rồi giọt kia máu khủng bố, cái kia quen thuộc mà lại xa lạ người thiếu niên cường đại như vậy, vậy hay là Hoang sao?!

An Lan bỗng nhiên mở miệng, nói: "Bất quá là một giọt máu mà thôi, miễn cưỡng phát huy ra đỉnh phong chi lực, ngươi có thể duy trì liên tục đến khi nào, có thể phát ra vài chiêu, đang tìm chết!"

Hơn nữa, vào lúc này, hắn kia cán hoàng kim chiến mâu tự động khôi phục, kim sắc lưu chuyển, từ thiên địa trong, theo trong hư vô, lấy ra tinh kim chi khí!

Tạo vật!

Đây là sức mạnh vô thượng, nó tái tạo mũi mâu, càng thêm rực rỡ, hoàng kim quang đè ép trời cao, gai mắt chi cực, tuyệt thế Bất Hủ Vương binh độc nhất vô nhị.

Thạch Hạo khí chất ác liệt, dường như vô địch Tiên kiếm ra khỏi vỏ, bức nhân hồn phách, tròng mắt của hắn bên trong hào quang bạo hiện, như trên đời sinh linh đều Phi Tiên, quang vũ quá mênh mông, chìm ngập thiên khung.

Này chẳng qua là ánh mắt của hắn, cực kỳ làm người kinh hãi!

"Muốn ăn đòn!"

Đây là Thạch Hạo ác liệt khí chất dưới ngôn ngữ, bức bách người Nguyên Thần, hắn tự phụ mà siêu nhiên, phảng phất đang đối mặt một cái bình thường sinh linh, tùy ý quát lớn.

"Ha ha, ha ha..."

Phía sau, có Bất Hủ sinh linh thực sự không nhịn được, giận dữ mà cười, dám như thế đối với tín ngưỡng của bọn họ nói chuyện, như thế đối đãi Bất Hủ Chi Vương?

Thật sự coi chính mình vô địch cổ kim tương lai sao?

Nhưng mà, An Lan nhưng không có quát lớn, sắc mặt càng phát lạnh lùng, con ngươi như thâm thúy Tinh Không, trong đó có chư thiên hủy diệt cảnh tượng, cũng có vạn vật sống lại đại thế rầm rộ, hắn mãnh lực chấn động hoàng kim trường mâu, đâm về đằng trước.

Ầm ầm!

Mà lúc này, Thạch Hạo cũng không bình thường, chiếu sáng phát sáng vòm trời, bộc phát ra tuyệt thế khí tức, có một cỗ hằng dùng vô địch đại thế!

Hắn đứng tại chỗ, chưa từng nhúc nhích, thế nhưng trên đỉnh đầu của hắn mới, kết xuất một tòa đạo đài, một giọt máu quang lóng lánh, theo đạo kia đài tái hiện một người, do ngồi xếp bằng mà đứng lên.

Ầm!

Người kia đi xuống, hướng về An Lan áp đi.

Đây là? Sở hữu người đều ngây dại.

Người kia không chỉ có cái thế chi tư, vô địch chi thực lực, còn rất quen

thuộc, khiến người ta Linh hồn rung động.

Chính là An Lan cũng là ngẩn ra, lần đầu tiên lộ ra loại này thần sắc, bởi vì, đã phát sinh sự tình không hề trong lòng bàn tay hắn.

Người kia trên đầu xuất hiện nhất kiện binh khí, do chín loại Tiên kim đúc thành, cũng có Vạn Vật Mẫu Khí buông xuống, quá quen thuộc, trước đây không lâu còn từng đang đối đầu.

"Chuyện này... Không phải người kia sao?" Dị vực một đám cao thủ ngây người, theo dị thời không mà đến thần bí cường giả, đạp đỉnh mà đi, đứng giữa trời, cùng người này rất giống.

Chẳng qua, người này là trên đỉnh đầu di động một miệng đỉnh, sau đó liền bày ra tuyệt đại phong thái, huy quyền liền hướng An Lan giết đi.

"Ầm!"

Một quyền xuống, thiên băng địa liệt.

An Lan sắc mặt biến hóa, giơ lên kim sắc trường mâu đâm về phía người kia nắm đấm.

Coong!

Vạn Vật Mẫu Khí lưu chuyển, ngăn trở mũi mâu, kia nắm đấm thì tiếp tục hướng phía trước oanh tạp, thần dũng vô địch.

Đùng!

An Lan ngửa đầu, đầy thân đều là Phù Văn, bộc phát ra uy áp trên trời dưới đất lực lượng, toàn diện phóng thích Bất Hủ Chi Vương cái thế lực lượng, đối kháng người này.

"Một giọt máu, còn dám nghịch thiên?" An Lan hét lớn.

Ô...ô...n...g, đại đỉnh lay động, trực tiếp hướng hắn bay đi, tiến hành trấn

áp.

"Muốn ăn đòn!" Đây là dành cho An Lan đáp lại.

Cùng lúc, một tiếng vang ầm ầm, tại Thạch Hạo phía trên đỉnh đầu, lần nữa Hỗn Độn sương mù cuồn cuộn, có một tòa đạo đài tái hiện, mặt trên như trước ngồi xếp bằng một người, một giọt máu thoáng hiện quang hoa, Luân Hồi ấn ký lưu chuyển.

Đón lấy, người này cũng đứng lên, theo trên đạo đài đi xuống, dáng người hùng vĩ, khí thôn thiên hạ, bễ nghễ dòng sông lịch sử, muốn vấn thiên hạ, ai cùng so tài!

Người này khuôn mặt mơ hồ, tại trên đỉnh đầu của hắn mới, xuất hiện một tòa tháp, càng phân có chín tầng, hiện lên ra Vũ Trụ Hồng Hoang khí tức!

"Toà kia tháp?" Đế quan, trên tường thành, Nguyệt Thiền, Ma nữ, Thanh Y đều ngạc nhiên, bởi vì thấy qua nó, từng cùng với Thạch Hạo, là toà kia Tiểu Tháp, bất quá đây là hoàn chỉnh, không phải không trọn vẹn.

Năm đó, đi theo Thạch Hạo Tiểu Tháp!

Người này, trên đỉnh đầu toà kia chín tầng cổ tháp chìm nổi, về phía trước mà đi, đối với An Lan phun ra hai chữ: "Muốn ăn đòn!"

Giống như là cái thế cường giả, tại bễ nghễ người đến sau.

Vô lượng khí tức tràn ngập, hắn phảng phất từ cổ lão tuế nguyệt trường hà trong đi tới, đỉnh thiên lập địa, thiên hạ vô địch.

Ầm ầm!

Hắn về phía trước trấn áp, muốn đánh An Lan.

Ầm!

An Lan biến sắc, con ngươi co lại, việc này quá mức yêu dị!

Hắn cái tay kia không thể nâng Nguyên Thủy Đế Thành, trực tiếp nới lỏng, bởi vì, cảm giác áp lực quá lớn.

Đùng một tiếng, phảng phất một giới phá diệt, đỉnh đầu chín tầng có thể áp chế Vũ Trụ Hồng Hoang tháp chấn động, theo người kia cùng nhau về phía trước, phá diệt vạn vật.

Phía sau, năm tấm pháp chỉ phát sáng, Du Đà hét lên một tiếng, đối kháng Thiên Uyên, nâng lên Nguyên Thủy Đế Thành.

An Lan bị buộc, liên tiếp rút lui.

"Ầm!"

An Lan cùng một người va chạm sau cực tốc về phía sau bay, bởi vì hai người kia quá kinh khủng.

Làm sao sẽ như vậy?

Làm sao sẽ xuất hiện hai cái này sinh linh, từ đâu tới?

"Ta An Lan đương thời vô địch, ai có thể áp chế ta?!" An Lan thét dài, thiên địa băng liệt.

Nhưng mà, đùng một tiếng, chiếc kia đỉnh bay tới, phá khai hắn kim sắc trường mâu, đón lấy toà kia tháp tái hiện, oanh tạp xuống, để cho An Lan thân thể run rẩy, lảo đảo mà lui.

"Muốn ăn đòn!"

Thạch Hạo lần nữa quát nhẹ, trên đỉnh đầu, lúc này đây không có đạo đài tái hiện, nhưng là lại cũng lao ra một đạo mông lung hư ảnh, một giọt máu lưu quang lóng lánh, đón lấy Luân Hồi ấn ký cổ đãng.

Ầm!

Đạo hư ảnh này cùng Thạch Hạo chân thân phù hợp, trở về, hòa vào nhau, có một loại đương thời vô địch, vũ nội độc tôn cái thế đại khí cảm khái!

Cheng!

Ở trong tay của hắn, xuất hiện một cây kiếm thai, rực rỡ gai mắt, trở thành binh khí của hắn, về phía trước bổ tới, cũng quát lên: "Muốn ăn đòn!"

Phanh một tiếng, An Lan tung toé.

Dị vực, trăm nghìn vạn đại quân quả thực muốn điên, đây là thế nào? Người thiếu niên kia tại sao lại diễn dịch ra kinh khủng như vậy cảnh tượng.

Thế nào trở thành ba người, hơn nữa đều là như vậy yêu dị, tất cả đều là cái thế cường giả.

Cảnh tượng nơi đó rất đáng sợ, phảng phất tồn tại đi qua, hiện tại, tương lai thông thường, ba người giao hòa, thiên hạ vô địch!

Đơn giản khẽ quát, muốn ăn đòn, lại thật muốn áp chế Bất Hủ Chi Vương An Lan sao!?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1634: Hắn Hóa Tự Tại Pháp

Tất cả mọi người mộng, đây là làm sao, Hoang làm sao biến thành ba, khiến người ta không nghĩ ra, mặt khác hai cái là ai!?

Đây là tự nhiên nhảy ra người, thân phận cùng lai lịch quỷ dị dọa người, thực lực là cái thế Kinh tủng cấp, tất cả đều có thể chiến Bất Hủ Chi Vương!

Trên bầu trời, Thiên Uyên một khe lớn trước, cái kia cường giả thần bí cũng là ngẩn ra, ánh mắt lộ ra vẻ kinh dị, nếu như người khác có thể chứng kiến hắn biểu tình nói, có thể phát hiện thần sắc tương đương cổ quái.

Cái này nhân loại cũng hiểu được có điểm quái dị, tương đương kinh ngạc, thật không ngờ, Hoang lại làm ra một cái với hắn rất giống, trên đầu treo Tiên Đỉnh sinh linh!

Đế quan, trên tường thành, mọi người ngốc rơi, khó có thể tin, vậy hay là Hoang sao, càng hợp chiến An Lan! Đồng thời, làm sao biến thành ba sinh linh, hai đại cường giả chuyện gì xảy ra?

Đỉnh đầu Cửu Sắc Tiên Kim Đỉnh, Vạn Vật Mẫu Khí lưu chuyển thần bí nhân, không phải đứng ở cách đó không xa sao, Hoang làm sao lại tố một cái?

Còn như tên còn lại, càng là làm tuế nguyệt trường hà chi quang, trên đầu có Cửu Tầng Cổ Tháp chìm nổi, càng là thần bí, hắn lại là vị nào thần thánh?

Mọi người bị kinh ngạc đến ngây người!

"Đây là An Lan Cổ Tổ bất lợi!" Dị Vực phương hướng, các tộc cường giả chấn động, trong lòng sóng lớn đột kích, từng cái cảm thấy xương cột

sống phát lạnh.

Đây là cái đạo lí gì? Bất bại Bất Hủ Chi Vương, cao cao tại thượng cường giả chí cao, các tộc trong lòng tín ngưỡng, sao ở vào hạ phong!

Chiếc kia đại đỉnh ngang trời, lấy chí loại tiên kim còn có Vạn Vật Mẫu Khí hỗn đúc mà thành, làm một chí bảo, thiên hạ chỉ có.

Trong miệng đỉnh, rất nhiều đại tinh chuyển động, mang theo bàng bạc uy áp, đại đỉnh xuống phía dưới, trấn áp An Lan.

Coong!

An Lan thần sắc nghiêm túc, một cánh tay cầm kim sắc Chiến Mâu, đâm hướng đại đỉnh, giữa hai người phát sinh nhất sáng lạn quang mang, tia lửa văng gắp nơi.

Hắn rất mạnh, thật là Đỉnh Phong Chí Cường giả, có thể quan sát vạn cổ, ngạo thị thiên hạ, thế nhưng hiện tại nhưng cũng gặp gỡ đại phiền toái!

Mới vừa cùng đại đỉnh va chạm, Cửu Tầng Tháp liền đè xuống xuống tới. Tuyệt thế vô cùng, áp thân hình hắn bị kiềm hãm, tiếp tục một đạo thân ảnh khác cầm kiếm thai liền bổ xuống.

Ầm!

Ba đại cao thủ về phía trước, An Lan rơi vào hiểm địa. Cuối cùng một tiếng ầm vang, lần thứ hai tung toé, đồng thời ống tay áo nổ tung!

Lúc này mới bắt đầu mà thôi, cũng đã là tuyệt thế tranh phong, có lẽ sẽ trong phút chốc máu bắn tứ tung. Thạch Hạo cùng mặt khác hai đại cường giả theo vào, ngăn chặn An Lan.

Đây là tuyệt thế chi chiến, đỉnh cấp tranh phong, An Lan chưa từng rơi vào qua loại này tình thế nguy hiểm trong, sơ sót một cái cũng sẽ bị người trấn áp!

"Cổ Tổ!"

"Tại sao có thể như vậy?"

Dị Vực phương hướng, rất nhiều người kinh hô, trong lòng lo lắng, vô thượng An Lan Cổ Tổ hôm nay gặp phải đại phiền toái, sẽ bị đánh vỡ thần thoại bất bại sao?

Ầm ầm!

Giữa sân, thiên địa kịch chấn!

Một đạo bóng người hùng vĩ. Trên đầu treo Cửu Tầng Cổ Tháp, trên thân tháp quấn vòng quanh tuế nguyệt khí tức, phảng phất dòng sông lịch sử dâng tràn cuồn cuộn, phô thiên cái địa.

Sinh linh này phảng phất từ quá khứ mà đến, đến đương đại, thân cùng tháp hầu như sắp dung hợp vào một chỗ, đánh giết An Lan, Phách tức giận tột đỉnh.

Giở tay giở chân, dường như Thiên Đế ngang trời, tùy ý trấn áp thần tử. Không ai dám không theo, ai chống đỡ lại?!

Quá mức kinh người, quá mức khủng bố, cả người hắn đều tựa như hóa thành tháp. Giơ tay lên ở giữa, rầm rộ, đem An Lan sẽ định ở, trói buộc chặt.

Đùng!

Đại đỉnh bay tới, nhân cơ hội này, đụng tà Hoàng Kim Chiến Mâu. Đánh vào An Lan trên đầu vai, khiến hắn đi lại lảo đảo, bàn chân đạp nát hư không, cực nhanh lui lại.

Đồng thời, khóe miệng hắn xuất hiện một luồng màu đỏ sẫm, đồng cấp cường giả mãnh liệt một kích, đại đỉnh đánh vào r trên người, ai có thể thừa nhận?

An Lan chỉ là chảy ra một luồng huyết mà thôi, đây là cực hạn mạnh mẽ

thể hiện, cấp số này một kích, động là đúng bể nát Tinh Không, vắt ngang vũ trụ.

Có thể nói, đây là vô lượng Thần Năng!

Hắn, cư nhiên ngạnh kháng xuống tới!

Ba đại cao thủ vây công, hắn không có khả năng né qua, đây là tuyệt thế tranh bá.

Một đám người chấn động, bất bại An Lan cư nhiên bị thương, đây là thiên đại sự kiện, giống vậy trời long đất lỡ vậy.

Hậu phương, Dị Vực rất nhiều sinh linh kêu rên, bọn họ Bất Hủ Chi Vương, bọn họ bất bại Chiến Thần, cư nhiên ở chỗ này thụ thương, điều này khiến người ta khó có thể tiếp thu.

Vạn Vật Mẫu Khí chảy xuôi, phảng phất từ tương lai tới, cùng người kia kết hợp với nhau, giết tới đi vào.

Tiếp đó, cầm trong tay Kiếm Thai Thạch Hạo, cũng cực nhanh tới, về phía trước đánh tới, lúc đó vô cùng, phanh 1 tiếng, Kiếm Thai rút ra hạ xuống, đem An Lan ngăn chặn.

"Làm sao sẽ như vậy?"

Dị Vực phương hướng, mấy người sợ sệt, vì An Lan mà sợ, vì hắn lo lắng, đồng thời còn có vô tận nghi vấn.

"Rốt cuộc chuyện gì xảy ra, hắn vì sao có thể đưa tới hai người, thật chẳng lẽ tồn tại luân hồi hay sao?"

"Đó là Hoang quá khứ thân cùng với tương lai thân?" Có người rất mẫn cảm, lớn mật nhắc tới vấn đề này, tâm đều phải theo trong lồng ngực nhảy ra.

Cái này dẫn phát rung động, Thạch Hạo Tam Thế thân?

Tất cả mọi người ngây người, nhìn giữa sân, càng phát ra cảm thấy giống, đây quả thực sắp sợ bạo nổ Nhất Ta Nhân linh hồn, quá mức có tính chấn động.

"Ầm ầm!"

Giữa sân, Thạch Hạo tam thân cùng động, cùng nhau lướt về phía trước, phảng phất đúng như cùng dự đoán vậy, kéo lên Tam Thế sát phạt, đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi!

An Lan quá mệt mỏi, dù cho hắn cường đại trở lại, đối mặt loại này sát cục cũng dị thường bị động.

"Hắn có hay không là một cái luân hồi sinh linh?" Có tiếng người khẽ run.

Ầm!

Lúc này, An Lan bạo phát, tay phải ở giữa xuất hiện một khối tấm thuẫn, Cương Cố Bất Hủ, ngăn cản ở đại la Kiếm Thai, tay trái Hoàng Kim Mâu thì đâm ra, kim quang vô lượng.

Hắn triển khai sắc bén phản kích, tay phải cầm thuẫn, tay trái nắm mâu, thần uy kinh thế!

"Luân hồi, ta bao quát vạn cổ, nhìn quen sinh tử! Người nào ở luân hồi? Tiên Vương chém xuống đều chỉ có thể thành cặn bã, ai dám ở trước mặt ta luân hồi? Luân hồi chỉ là một mỹ lệ chê cười. Cường giả thực sự, cũng không tin luân hồi!"

An Lan rống to hơn, âm thanh động thiên địa.

Phương xa, Du Đà thần sắc hờ hững, nói: "Không có luân hồi người, chỉ có luân hồi sự tình."

Hai đại cường giả đều phủ định luân hồi, căn bản không tin hai người

kia là Thạch Hạo luân hồi thân.

"Đều là một giọt máu đang tác quái sao?" Dị Vực phương hướng, có người hỏi.

"Giọt kia huyết không khỏi quá mạnh mẽ chứ?" Một người nhỏ giọng nói, bởi vì nó ngay cả An Lan Cổ Tổ đều phải áp chế sao?

"Rất mạnh, giọt kia huyết, trước khi chết huy hoàng, suốt đời đạo quả tái hiện, đại biểu Đỉnh Phong, nhưng nó duy trì liên tục không bao lâu thời gian, chỉ là lúc còn sống dấu vết ngưng kết, huy hoàng sát na bắn ra!" Du Đà nói rằng.

Mọi người minh bạch, mặc dù là một giọt máu mà thôi, nhưng là lại là huy hoàng tái hiện, không thể lấy số lượng mà nói.

"Thật không phải là luân hồi sao?"

Nhất Ta Nhân vẫn là chưa tin, không phải luân hồi, đó là thế nào thể hiện ra?

"Ta đang nghĩ, có thể là Hắn Hóa Tự Tại ** tái hiện!" Du Đà vẻ mặt nghiêm túc, nói ra những lời này sau, chính hắn đều là trong lòng nghiêm nghị.

"Đế lạc thì đại, Hắn Hóa Tự Tại **!" Xa xa, An Lan cũng rốt cuộc nói vượt qua những lời này, dĩ nhiên là cùng lúc làm ra cùng Du Đà giống nhau suy đoán.

"Đó là cái gì pháp?" Hậu phương, một vị Bất Hủ Sinh Linh hỏi Du Đà.

"Có thể biến hóa người khác thân, mượn người khác đạo quả, Hắn Hóa Tự Tại, nghịch thiên cực kỳ, đế lạc thì đại **!" Du Đà nghiêm túc, trong lòng bốn bề sóng dậy, sóng biển ngập trời.

Hắn bây giờ có thể xác định, tất nhiên là cái loại này vô thượng quỷ dị

**, nghĩ không ra, còn có thể thế gian nhìn thấy!

"Một giọt máu, không cách nào duy trì liên tục, một lát sau liền sẽ tản mát, An Lan chỉ phải kiên trì lên, đã định trước đại thắng!" Du Đà nói rằng.

Ầm!

Nhưng mà, hiện tại giọt máu này hết sức huy hoàng, chưa từng tản mát, ba đại cao thủ bạo phát vô địch uy thế.

Đùng!

Đại đỉnh hạ xuống, đập An Lan trường mâu, cũng đụng vào bộ ngực hắn.

Lại, Cửu Tầng Tháp hạ xuống, đánh văng ra bên ngoài tấm thuẫn, đồng tiến một bước đè xuống tới.

Tiếp đó, Kiếm Thai quét tới, quất vào An Lan trên người, đưa hắn vả trong phun ra một búng máu.

Một giọt máu rực rỡ, trong nháy mắt đốt vượt qua năm xưa huy hoàng!

Ầm ầm!

Ba đại cao thủ đuổi theo An Lan, mãnh liệt xuất thủ.

Giờ khắc này, An Lan rơi vào hiểm cảnh, phát sinh nguy cơ.

An Lan thi triển thông thiên bí pháp, giết ra một con đường, xông ra ba người vòng vây, kết quả Cửu Tầng Tháp phát sáng, diễn biến vô lượng không gian, đưa hắn ràng buộc.

Ầm!

Đại đỉnh hạ xuống, muốn đem hắn bắt lấy đi.

Keng 1 tiếng, An Lan trong tay Chiến Mâu đâm về đằng trước, chỗng đỡ nắp đỉnh.

Kiếm Minh Động Thiên, Thạch Hạo xoay chuyển Kiếm Thai giáng xuống, tên là Kiếm Thai, bởi vì vô phong, quất vào An Lan trên lưng, đưa hắn chấn động tung toé lên.

Tất cả mọi người ngây người, An Lan bị thương, bị người truy kích, cực kỳ chật vật!

"Hắn Hóa Tự Tại **?!"

Đế quan, trên tường thành, mọi người rốt cuộc minh bạch, vì sao xuất hiện như vậy hai cái sinh linh, lại là một việc cổ xưa sở trí.

Nhưng dù vậy, bọn họ hay là chấn động không hiểu.

Trên bầu trời, thần bí nhân đứng ở Thiên Uyên một khe lớn trước, nhẹ nhàng thở dài, nói: "Hắn Hóa Tự Tại **, dĩ nhiên là nó!"

Rất hiển nhiên, công pháp này có thiên đại lai lịch, nếu không... Tuyệt không còn như bị hắn như thế đánh giá.

"Đùng!"

An Lan lần thứ hai bị truy kích, thân thể gặp đại đỉnh va chạm, cả người bay ngang, ho ra đầy máu, bị trọng thương.

Tất cả mọi người ngây người, Hắn Hóa Tự Tại ** phát uy, tam đại sinh linh truy kích An Lan, chấn động mỗi người!

Mọi người đều biết nguyên nhân, hay là chỉ có thể nhất chương.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1635: Áp Chế An Lan

An Lan bị thương, bị truy kích, khiến cho Đại Mạc trong lúc nhất thời càng yên tĩnh, yên lặng như tờ!

Bởi vì, này quá có lực trùng kích.

Vậy cũng là Bất Hủ Chi Vương An Lan, nhưng là, ở hôm nay nhưng nếm trải bại trận, khóe miệng chảy máu, bị người truy đuổi, gặp phải không nhẹ thương tích.

"Chạy đi đâu!"

3 Đại Cao Thủ đều thần thông cái thế, diễn dịch vô thượng pháp, cắt ngang con đường phía trước, một mảnh mảnh vỡ thời gian bay lượn, đi kèm một cái Kiếm Thai chém xuống lại đây.

Keng!

An Lan tay phải Hoàng Kim chiến mâu chặn lại Kiếm Thai, trong mắt hào quang chói lọi, hắn tự nhiên không cam lòng, tuy rằng ở lùi, ở tránh 3 Đại Cao Thủ phong mang, nhưng kỳ thực rất không cam tâm.

Hắn tin tưởng, giọt kia huyết lâu dài không được, chỉ có thể chớp mắt xán lạn, đốt cháy ra ngày xưa huy hoàng lực lượng.

Hắn một mực chờ đợi, muốn chờ giọt kia huyết do đựng liệt mà suy yếu giờ, ác liệt ra tay, hung hăng nghiền ép đối phương. Đáng tiếc, hắn tính sai, vẫn không thể như ý.

"Đùng!"

Chín tầng Cổ Tháp hạ xuống, đánh vào An Lan trên lưng, để hắn ho ra đầy máu, đòn đánh này thật sự quá nặng, liền như vậy từ phía sau giết tới, tuyệt thế vô cùng.

Đùng!

Giữa không trung, Vạn Vật Mẫu Khí buông xuống, như là thác nước, trút xuống ở An Lan trên người, đi kèm Đại Đạo trấn áp, An Lan thân thể rung động, lần thứ hai ho ra máu.

An Lan ánh mắt lạnh lùng, mạnh mẽ chấn động, thẳng tắp eo lưng, đem Vạn Vật Mẫu Khí còn có chiếc kia đỉnh đẩy lùi, hắn khí tức ác liệt, dường như một cái cái thế Ma Vương giống như.

"Ta xem ngươi có thể làm loạn đến khi nào!"Hắn lời nói băng hàn, căn bản không giống như là một cái thất lợi người, vẫn là trấn định như vậy.

"Vậy ngươi liền không muốn trốn, chịu đựng đi!" Thạch Hạo quát lên.

Trận chiến này khiến người ta thần trì hoa mắt, các tộc sinh linh đều nội tâm chấn động, nơm nớp lo sợ, cảnh tượng này thật đáng sợ, Vạn Cổ Bất Hủ An Lan lại ở vào hạ phong.

Đùng!

Đến từ ba cái phương vị khác nhau, ba món binh khí đồng thời xuất kích, đỉnh, Kiếm Thai, chín tầng tháp đồng thời đánh giết hướng về An Lan.

"Mở!" An Lan kêu to, tay trái cầm tấm khiên, dường như một mặt núi lớn hướng ra phía ngoài đẩy tới, muốn sụp ra kéo tới binh khí, trong tay Hoàng Kim chiến mâu cũng ở bát chặn.

Coong!

Sức mạnh kia quá mạnh mẽ, đánh tan trong hư không lan tràn rất nhiều Đại Đạo hoa văn, để trời cao vụ nổ lớn.

Đồng thời, An Lan hai tay trên đẫm máu, đó là từ ngón tay phùng bên trong chảy ra đến, bởi vì, hắn gặp phải rung bần bật, ba món binh khí ép xuống, quá cường hãn.

Đáng sợ nhất chính là, 3 Đại Cao Thủ theo vào giờ, còn đồng thời vung đầu nắm đấm, về phía trước công kích, thân thể chém giết.

Ầm ầm ầm!

Thời khắc này, An Lan kịch liệt đối kháng, cùng ba người liều mạng, hắn toàn thân tỏa ra ánh sáng, mi tâm càng là có tự thân độc nhất phù hiệu lóng lánh, rung ra tuyệt thế lực lượng.

Chỉ là, hắn ở vào thế yếu, chịu đựng càng nhiều vị đắng, ba người kia mang ba món binh khí đồng thời về phía trước trấn áp, để thân thể hắn kịch liệt rung động lên.

Phốc!

An Lan ho ra máu, thân thể không đứng thẳng được, như thế trong nháy mắt, hắn gặp rất nhiều Bá quyền giống như công kích, đó là tam đại cường giả đồng thời đánh giết mà đến gây nên.

Lại tiếp tục như thế, An Lan sẽ chết ở chỗ này, sẽ xuất hiện vấn đề lớn.

An Lan khóe miệng mang theo huyết, vẻ mặt nghiêm túc, hắn cảm giác mình đoán sai, giọt kia huyết làm sao sẽ kéo dài thời gian dài như vậy, ở bạo phát vô lượng thần năng.

"Xin mời Du Đà Cổ Tổ ra tay, trấn áp cái kia hung đồ!" Có người mở miệng, bởi vì, dị vực một ít tu sĩ sợ hãi, sợ An Lan đứng chết giữa trường.

Đây là chưa bao giờ quá sự tình, ở dị vực, chỉ cần Bất Hủ Chi Vương ra tay, liền mang ý nghĩa vô địch, tuyệt đối muốn trấn áp đối thủ, không người nào có thể chống lại.

Nhưng là, hôm nay bọn họ nhưng đang vì An Lan Cổ Tổ lo lắng, sợ hắn chết đi ở đây.

Phải biết, ở thời đại Tiên cổ, An Lan trải qua các loại sóng to gió lớn, cái gì hiểm ác, ra sao mạnh mẽ đối thủ chưa từng nhìn thấy, cũng cuối cùng tiếu ngạo đến đương đại.

"An Lan Cổ Tổ bất bại!" Có người kêu to.

Kết quả, rất không khéo, Hoang thôi thúc Kiếm Thai, hóa thành một đạo cầu vồng, đâm về đằng trước.

Lần này, tuyệt đối không tầm thường, không có lưỡi dao gió Kiếm Thai lập tức hàn quang bắn ra bốn phía, mang theo lạnh lẽo sát ý, trong nháy mắt mà đến trước mắt.

Phốc!

An Lan cánh tay chảy máu, hắn tránh khỏi chỗ yếu hại, nhưng vẫn là chịu một ít thương tổn, Kiếm Thai vô phong, có thể như trước khảm tiến vào trong máu thịt của hắn!

Phải biết, mấy lần trước, hắn dựa vào tuyệt thế thần thông, nhưng là nhưng không có thê thảm như vậy, đều cứng chịu đựng được, chưa từng bị Kiếm Thai chém giết xuất huyết tích mới đúng.

"Cổ Tổ!" Mấy người kêu to.

Rất nhiều người đều khó mà tiếp thu sự thực này, bởi vì An Lan là trong lòng bọn họ chí cao tồn tại, mà người trẻ tuổi kia là Hoang, trước đây không lâu vẫn là bọn họ tù nhân, hiện tại lại ở áp chế An Lan.

"Du Đà Cổ Tổ, kính xin ra tay à!" Có người lần thứ hai la lớn.

Thời khắc này, Du Đà nâng đỡ giữa không trung Nguyên Thủy Đế Thành, kéo năm tấm pháp chỉ, giống như là muốn phong ấn thành này, phá

tan Thiên Uyên.

"Bất Hủ sinh linh, chỉ cần quá này quan, liền muốn trả giá thật lớn, loại kia ảnh hưởng là kéo dài, sẽ ở rất nhiều năm sau thể hiện đi ra." Đây là Du Đà đáp lại.

Hắn báo cho mọi người, muốn đột phá Thiên Uyên khu vực, tiếp cận phía trước nơi đó, nhất định phải trả giá rất nhiều.

"Liên thủ cũng không được sao?" Có người lo lắng, An Lan bị vây công, có nguy hiểm đến tính mạng, Du Đà còn không thể ra tay sao?

"Thiên Uyên không phải tự nhiên hình thành, mà là rất nhiều vô thượng quy tắc thể hiện, là Đại Đạo vết tích tụ tập, chỉ cần quá Thiên Uyên, bất kể là một người, vẫn là hai cái Bất Hủ Chi Vương, kết quả đều giống nhau, cũng phải có trả giá!"

Du Đà giải thích, này Thiên Uyên trên chí cao phù văn độ công kích cực cường, dường như nguyền rủa giống như vậy, chính là đang ngăn trở Bất Hủ sinh linh các loại.

Qua nhiều năm như vậy, dị vực đều không phá Thiên Uyên, có độ sâu cấp độ nguyên nhân.

"Nói như vậy, An Lan Cổ Tổ vừa nãy một người phá quan, cũng là bởi vì như vậy, đây là ta giới muốn trả giá cao?" Có người run giọng hỏi.

"Không sai!" Du Đà gật đầu.

Trước kia giờ, chỉ có An Lan tiến lên, những người khác lấy pháp chỉ giúp đỡ, nhưng không chân chính lộ diện đụng vào Thiên Uyên.

"Ta tin tưởng, An Lan Cổ Tổ cuối cùng muốn thắng, đó chỉ là một giọt máu mà thôi, huy hoàng đốt sạch, chính là tất cả kết thúc giờ!" Một vị danh túc nói rằng.

Đùng!

Nhưng mà, hắn lời nói vừa ra, An Lan lần thứ hai bị thương nặng.

Kiếm Thai cắt ra da thịt của hắn, cổ nơi đó có một đạo vết máu, suýt chút nữa liền bị Thạch Hạo trảm thủ, Kiếm Đạo hoa văn sát cái đó cái cổ quét ngang mà quá khứ.

"An Lan, nạp mạng đi!" Thạch Hạo quát lên.

"Ta không tin, xem ngươi có thể lộ liễu đến khi nào, giọt máu này nên cháy hết, thuộc về hắn khi còn sống cực điểm huy hoàng sớm nên kết thúc rồi!" An Lan quát lên.

Dù cho có hắn hóa tự tại đại pháp, An Lan cũng tin tưởng, thực lực chung quy cũng là có cực điểm, sức mạnh kia nhất định phải lập tức biến mất rồi.

Ầm!

Đại đỉnh đập xuống, đem hắn chấn động bay ngược ra ngoài cũng không biết bao xa, tiếp theo chín tầng tháp hạ xuống, đem hắn đặt ở phía dưới.

"Hả?"

Rất nhiều người giật nảy cả mình, An Lan muốn bị phong ấn sao? Bởi vì, chín tầng tháp thân hạ xuống sau, đem An Lan bao phủ, phải đem hắn thu vào trong tháp!

An Lan chật vật, bị thiệt lớn, ngay ở trước mặt hai giới tu sĩ bị người đánh có chút thảm, thân thể nhiều chỗ vị trí xuất huyết, suýt nữa liền bị hút vào trong tháp.

"Đùng" một tiếng, An Lan lần thứ hai bị đánh trúng, đây là Đại đỉnh cái gọi là, va hắn bộ ngực hơi lõm vào xuống, bị hao tổn cực kỳ lợi hại.

"Làm sao sẽ như vậy, giọt kia huyết duy trì khi còn sống huy hoàng chỉ

có thể nhất thời chốc lát mà thôi, vì sao vẫn là như vậy hung mãnh?" An Lan không rõ.

Hắn lau đi khóe miệng huyết, hét dài một tiếng, chấn động cổ kim tương lai, dường như muốn xem muốn thế giới phần cuối.

Đáng tiếc, đỉnh, chín tầng tháp, Kiếm Thai đồng thời chấn động, lần thứ hai đem An Lan trọng thương, để cả người hắn bay ngang, xem như là thổ huyết trở ra!

Ầm!

Sau đó chốc lát, xem đám người tê cả da đầu, 3 Đại Cao Thủ không nói lời nào, là ở chỗ đó vây đuổi chặn đường, đại chiến An Lan, đánh hắn ho ra máu, tình thế phi thường không ổn.

"Đánh được! Cái gì Cổ Tổ, không phải muốn qua ải, lật tung Đế Thành sao, ngươi vũ dũng đây, ngươi cái gọi là vô địch khí khái đây!"

Đế Quan, trên tường thành, có người kêu lên, rất nhiều người càng là phấn chấn, nhìn thấy thắng lợi ánh rạng đông.

"Giết chết An Lan, đánh gục dị vực cái gọi là Cổ Tổ, đưa ta Đế Quan một mảnh sáng sủa Càn Khôn, đánh giết hắn!" Cùng là có cấp tiến cường giả hô.

Ầm!

Hắn nhắc tới An Lan danh tự này, tạo thành kinh thiên dị tượng, một cái thân ảnh khổng lồ hiện lên, ở giữa trời cao mở mắt ra, như là An Lan.

Bất Hủ Chi Vương, Pháp lực cái thế, chỉ cần có người hô hoán, dù cho xa cuối chân trời, hắn cũng có thể lộ ra ra một cái bóng mờ, uy năng kinh người.

"Chém!"

Xa xa, Thạch Hạo quát to một tiếng, trong tay Kiếm Thai phát sinh nhất là hừng hực mưa ánh sáng, một chiêu kiếm chém về phía trước, xoạt một tiếng cắt ra hư không, đồng thời chém xuống cái bóng mờ kia, dường như thật sự tiêu diệt một cái vô thượng sinh linh.

Đạo kia lộ ra trong hư không bóng mờ, sụp ra, không thấy từ đó.

Phịch một tiếng, An Lan bay ngang, lại một lần bị giáng đòn nặng nề, bị 3 Đại Cao Thủ đè lên đánh, khóe miệng chảy máu, nhanh chóng rút lui.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1636: Hàng Ma

An Lan bị truy kích, đây là chuyện động trời, đồng thời tổn thương gân cốt, trong miệng ho ra máu, khiến người ta như ở trong mơ, tựa như trở lại Tiên Cổ đại chiến tàn khốc nhất thời kì!

Dị vực sinh linh run run rẩy rẩy, sởn cả tóc gáy, cảm thấy này quá không giống bình thường.

Du Đà vẻ mặt nghiêm túc, không nói lời nào, nhìn chằm chằm nơi đó, vì sao giọt kia huyết vẫn không có đốt cháy sạch sẽ? Lại khủng bố như vậy.

Đế Quan, trên tường thành, bên này tu sĩ thì lại phấn chấn, kích động trong lòng, rất nhiều người không nhịn được lớn rống lên, sự kích động khó có thể nói nên lời!

"Giết hắn!"

"Thật sự có thể đánh gục An Lan sao?"

Chính là một ít tuổi tác rất lớn Lão đầu tử, đều đang run rẩy, môi đều run cầm cập, cảm thấy nhiệt huyết xông lên đỉnh đầu, muốn thét dài đi ra.

An Lan là ai? Một đời Bất Hủ Chi Vương, từng ngang dọc trong thiên địa, giết nhật nguyệt ảm đạm, thiên địa thất sắc, là năm đó diệt Cửu Thiên Thập Địa chúa tể một trong!

Ngày xưa, hắn cùng Tiên Vương chém giết, tranh bá trong thiên địa, hai tay đẫm máu, là Cửu Thiên Thập Địa bên này thống hận nhất vô thượng nhân vật khủng bố một trong.

Hiện tại, bên trong chiến trường quyết chiến, dường như mộng ảo giống

như vậy, khiến người ta không thể tin được.

An Lan vẻ mặt hờ hững, không nhìn ra sướng vui đau buồn, dù cho bị thương, trên người mang theo huyết, hắn vẫn là bình tĩnh như vậy, trấn định khiến người ta cảm thấy sợ sệt.

Bất quá, hắn hiện tại thật sự rơi vào tình thế nguy cấp bên trong!

Thậm chí, hiện tại đã uy hiếp đến tính mạng!

Cuối cùng, hắn đột nhiên nhảy một cái, lại tiến vào Thiên Uyên, né qua tòa thành kia, đến đến phía trên.

Ngoài ý muốn, Nguyên Thủy Đế Thành vẫn chưa đi trấn áp hắn.

Thế nhưng, tất cả mọi người đều nhìn ra dị thường, Thiên Uyên chấn động, một đạo lại một đạo Huyết Sắc Trật Tự Thần Liên, dường như mạng nhện bình thường lan tràn, bao trùm toàn bộ Thiên Uyên.

"Đây chính là xấp xỉ nguyền rủa Thiên Uyên sức mạnh sao?" Dị vực phương hướng, có người kêu sợ hãi.

Bởi vì, bọn họ đã nghe Du Đà đã nói, Thiên Uyên khủng bố, là pháp tắc tụ tập, là Đại Đạo hoa văn đan chéo khu vực, trấn áp vô thượng cao thủ.

Đó là Tiên vực sinh linh ngày xưa làm ra đến.

"An Lan Cổ Tổ là muốn mượn Thiên Uyên sức mạnh trấn áp đối thủ sao?" Một cái nào đó Vương tộc Lão tộc trưởng thở dài.

Đây là đang mạo hiểm, tự thân muốn nhiễm phải nguồn sức mạnh kia, do đó kéo đối thủ rơi vào không ổn hoàn cảnh bên trong.

Du Đà vẻ mặt nghiêm túc, không nói gì.

Bởi vì, hiện tại không xác định này Thiên Uyên có hay không cũng trấn áp giọt kia huyết đốt cháy ra huy hoàng lực lượng!

Nếu là thật có thể "Đối xử bình đẳng", như vậy, An Lan không nghi ngờ chút nào đi rồi một bước diệu kỳ, kéo lên tam đại cường giả đồng thời tiếp thu trấn áp!

Ở chỗ đó, Bất Hủ Chi Vương bất kể là mấy người, đều giống nhau sẽ xúc động dường như nguyền rủa giống như đáng sợ Pháp Tắc Chi Hải, sẽ bị ăn mòn cùng đánh giết.

Ầm ầm ầm!

Màu đỏ Trật Tự Thần Liên đan chéo, hóa thành mạng nhện, diễn dịch cao nhất Đại Đạo lực lượng, tập kích Bất Hủ Chi Vương!

Đây là Thiên Uyên, càng là một mảnh bị cắt đứt Cổ Vũ trụ, bao trùm ở đây, hình dạng dường như ngược lại hải nhãn, phía dưới khu vực rộng lớn vô ngần, phía trên càng ngày càng hẹp tiểu.

Ở đây, tự nhiên có Đại Tinh, có chư thiên tinh thể, một viên lại một viên, lớn lao vô biên.

Kỳ thực, này từng là một mảnh Cổ Vũ trụ, chỉ có điều bị đánh cho tàn phế, bị rất nhiều cường giả lấy lớn Pháp lực cắt đứt, trấn áp ở đây, ngăn cách dị vực cùng Đế Quan.

Muốn tiến vào Cửu Thiên Thập Địa, muốn phá tan giới bích, nhất định phải vượt qua nơi này!

Ầm!

An Lan tức giận, bị bức ép đến giờ phút nầy, hắn mặc dù coi như trấn định, thế nhưng ra tay tuyệt thế hung điên, bởi vì hắn chưa từng bị bức ép từng tới bước đi này.

Thời gian cuồn cuộn, Tuế Nguyệt Trường Hà khác nào muốn đổi đường, sôi trào mãnh liệt, An Lan giơ tay, nắm lấy đến một viên to lớn ngôi sao, trực tiếp đánh về đi vào.

Bịch một tiếng, này ngôi sao đốt cháy, phóng thích vô lượng tiềm năng, va về phía 3 Đại Cao Thủ.

Xoạt!

Thời khắc này, chín tầng Cổ Tháp phát sáng, nhẹ nhàng chấn động, Đại Tinh nổ tung, ở nơi đó giống như pháo hoa xán lạn, thế nhưng là cũng rất ngắn ngủi, cực điểm hào quang sau là hắc ám!

"Giết!"

An Lan gào to, hắn tuyệt địa phản kích, hắn một mực chờ đợi chờ, hi vọng giọt kia huyết đốt sạch sức mạnh cuối cùng, kết quả vẫn không gặp nó tiêu vong, ngược lại làm cho hắn liên tục bị thương.

Vì vậy, hắn không đợi thêm đợi, tuyệt thế thảo phạt thủ đoạn chờ ra hết.

Thời khắc này, hắn vận dụng các loại thủ đoạn, các loại tổ thuật tầng tầng lớp lớp, vô thượng thần thông lần lượt triển khai.

An Lan trong tay Hoàng Kim chiến mâu vẩy một cái, liên tiếp mấy chục ngôi sao theo lưỡi mâu mà động, ở tàn tạ trong vũ trụ xoay chuyển, sau đó đến màu vàng lưỡi mâu phía trước.

Theo hắn mạnh mẽ đâm ra, Đại Tinh phát sáng, đều bị khắc thành phù văn, một viên tinh thể chính là một toà trận đài, hắn vừa chém giết vừa bày trận.

Chỉ là, này tam đại sinh linh quá mạnh mẽ, lúc này, Vạn Vật Mẫu Khí chảy xuôi, từ trong đỉnh buông xuống, ở ầm ầm ầm trong tiếng, đem một tinh thể ép nổ tung.

"Lên!"

An Lan hét lớn, tay trái cổ thuẫn vung lên, đem một vùng tăm tối nơi tiếp dẫn mà đến, đó là hố đen, khắc họa vô thượng phù văn, trấn áp 3 Đại

Cao Thủ.

Nhưng mà, Thạch Hạo cực kỳ hung mãnh, trong tay Kiếm Thai vung lên, mạnh mẽ về phía trước đâm một cái, này mảnh hắc ám hóa thành hừng hực nơi, lập tức bị xuyên thủng, ánh sáng đốt cháy chư thiên.

Đại quyết chiến triển khai, kết quả An Lan lần thứ hai bị trọng thương.

Tam đại sinh linh Pháp lực cái thế, thần dũng Vô Song, không thể chống lại.

Bịch một tiếng, Đại đỉnh ép xuống, nện ở An Lan trên lưng, để hắn ho ra đầy máu, thân thể lảo đảo lùi về sau.

Đồng thời, vào lúc này, Đại La Kiếm Thai phát sáng, óng ánh loá mắt, từ phía trước áp sát, không thể tránh khỏi, ánh kiếm Vĩnh Hằng, Trảm Tận Thiên Hạ đạo tắc!

Phốc!

Thời khắc này, Tiên huyết phun tung toé, An Lan lồng ngực bị đâm mặc, Tiên huyết bốc ra, nhấn chìm Tinh Không, dù cho là một giọt máu, cũng có thể để liên miên ngôi sao biến thành tro bụi.

Cảnh tượng này khá là khủng bố, An Lan hét dài một tiếng, ở này Thiên Uyên bên trong, nhất thời có từng mảng tinh vực nổ tung, triệt để hắc ám xuống, khiếp sợ đương đại.

Phía dưới, nếu không có Đế Quan bảo vệ, nếu không có có Du Đà ngăn, cả thế gian, cũng không biết có bao nhiêu sinh linh đem hủy diệt, bao nhiêu chủng tộc lớn tuyệt diệt.

Loại kia tình cảnh quá khủng bố, hống một tiếng Vũ Trụ vỡ!

Tối thiểu, này tàn tạ trong vũ trụ, Đại Tinh nổ tung vô số, Tinh Không đổ nát, các loại to lớn tinh thể nổ tung, hóa thành bụi trần!

"À..."

An Lan thét dài, hết thảy lạc đi ra ngoài huyết chảy ngược, đó là Bất Hủ Chi Vương huyết, cực kỳ quý giá, vạn thế Bất Hủ, Vĩnh Hằng bất diệt.

"Thu!"

Chín tầng tháp nơi đó, truyền đến tiếng gào to, cao bóng người thôi thúc Cổ Tháp, phải đem An Lan thu vào đi.

"Mở!"

An Lan rống to, tóc dài đầy đầu múa tung, con ngươi như sắc bén nhất chớp giật, ánh mắt xé rách Cổ Vũ trụ, hắn trong tay Hoàng Kim chiến mâu mãnh liệt đánh vào trên thân tháp, coong một tiếng, tiếng vang to lớn, chấn động mảnh này tàn Vũ Trụ.

Đùng!

Đồng thời, trong giây lát này mà thôi, hắn cánh tay trái phát sáng, tinh lực cuồn cuộn, ở lấy ra cổ thuẫn, ngăn chặn chín tầng tháp dưới đáy lối vào.

Vạn Vật Mẫu Khí buông xuống, Đại đỉnh quét tới, đánh vào An Lan trên người, để hắn ho ra máu, muốn đem hắn bức tiến trong tháp đi luyện hóa.

Thậm chí, Đại đỉnh cuối cùng cũng bắt đầu phát sáng, trong miệng đỉnh Hỗn Độn tràn ngập, trực tiếp cũng phải lấy đi An Lan.

Đỉnh cùng tháp cùng phát lực, muốn ở chỗ này muốn luyện hóa Bất Hủ Chi Vương!

"Làm sao sẽ như vậy?" Dị vực các tộc tu sĩ đều chấn động, An Lan thất lợi, có nguy hiểm, muốn đánh vỡ Vạn Cổ tới nay Bất Hủ Chi Vương bất bại thần thoại sao?

Một ít bộ tộc như trụy Thâm Uyên, cảm giác thân thể phát lạnh.

Đã từng bại tướng dưới tay, Cửu Thiên một phương kiếp này hẳn là càng suy nhược mới đúng, làm sao hiện tại ra như thế một cái quái vật, muốn trấn áp An Lan Cổ Tổ?

Đó là người phương nào máu, lại để Hoang có sức chiến đấu cỡ này, rung động thật sâu mỗi một cái sinh linh!

"Đáng tiếc, ta đã đến giờ, không thể thời gian dài trú lưu, chưa từng nhìn thấy ta phải đợi đại đoạn thời gian kia, không nhìn thấy thời đại kia ngươi, cùng với những kia..."

Nhưng vào lúc này, Thiên Uyên trên, khe lớn trước, cái kia đạp đỉnh mà đứng cường giả bí ẩn tự nói, hắn muốn rời khỏi.

Bởi vì, hắn không thuộc về mảnh này Tuế Nguyệt không gian, không cách nào ở lâu, không phải vậy mà nói sẽ xảy ra vấn đề lớn!

Cũng chỉ có hắn bực này Cái Thế cường giả mới có thể làm đến một bước này, ở ở kiếp này hiện ra, không phải vậy, đừng có mơ, không nói thiên cổ ít thấy cũng nhanh gần đủ rồi.

"Coong!"

Đại đỉnh chấn động, mang theo hắn lao ra cái khe kia, thời gian lưu chuyển, Tuế Nguyệt Trường Hà sóng lớn quay thiên, thúc đẩy Đại đỉnh mà đi, hắn tiến vào một mảnh khác năm tháng trong thiên địa.

Loáng thoáng, có thể nhìn thấy, nơi đó sơn hà tráng lệ, Tiên khí tràn ngập, đó là một mảnh lớn lao thế giới!

"Ta sẽ không chết, muốn càng mạnh hơn!"

Người kia âm thanh rất bình tĩnh, thế nhưng cũng rất tự phụ cùng khiếp người, chấn động Thiên Uyên, hắn cứ thế biến mất không gặp.

Vết nứt khép kín, dòng sông thời gian thối lui.

Đế Quan, trên tường thành, Diệp Khuynh Tiên không hề có một tiếng động đưa tay, run rẩy, gào khóc, muốn nắm lấy cái gì, thế nhưng là rất vô lực, cái gì cũng không bắt được, linh động hoạt bát trên mặt nàng treo đầy nước mắt, ở thổn thức.

Theo người kia biến mất, nàng một trận lay động, suýt nữa ngã chổng vó.

"À..."

An Lan rống to, giết ra chân nộ, cơ hồ bị thu vào trong tháp, cũng bị luyện hóa đi.

Tuy rằng dùng hết khả năng, lại tránh ra, nhưng là vừa bị một chiêu kiếm đâm thủng, suýt nữa đem một cánh tay chém xuống đến, đây là biết bao chuyện đáng sợ?

Phải biết, hắn thân thể bất diệt, Kim thân Vĩnh Hằng, thế gian binh khí khó thương thân mới đúng, nhưng là hôm nay, lại gặp phải đại kiếp nạn.

"Cho ta thu!"

Lần thứ hai truyền đến tiếng rống to, Vạn Vật Mẫu Khí xoay tròn, rốt cục đem An Lan quấn lấy, nuốt vào miệng đỉnh, để hắn hãm sâu ở trong.

Coong!

Chín tầng tháp ép xuống, đánh vào An Lan trên đầu, khiến cho hắn tóc tai bù xù, miễn cưỡng đem hắn hướng về bên trong đỉnh ném tới, trấn áp tiến vào!

Xoạt!

Thạch Hạo buông tay, đem Kiếm Thai lấy ra, nó hóa thành một đạo tiên quang, đi vào trong đỉnh, đi chém giết An Lan!

"Ta là bất diệt, Vạn Cổ bất tử, Vĩnh Hằng trường tồn, cả thế gian không

người nào có thể giết ta!" An Lan lạnh giọng nói, như trước không kinh hoảng, cái đó âm thanh dường như cái thế Ma Vương từ trong địa ngục lạnh lùng truyền ra.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1637: Thiên Uyên Vỡ

"Bất diệt? Đều bị người đánh vào trong đỉnh, lập tức luyện hóa ngươi!"

Đế Quan, trên tường thành, có người thấy ngứa mắt, hận không thể lập tức có thể tru diệt An Lan, thế nhưng rất nhiều người cũng minh bạch, muốn giết Bất Hủ Chi Vương là rất khó.

Dù cho Hoang chiếm thượng phong, hơn phân nửa cũng sẽ có phiền phức.

Ông!

Đại đỉnh lay động, ở giữa Vạn Vật Mẫu Khí lưu chuyển, Cửu Sắc Tiên Kim Đỉnh bích tinh oánh ánh, tỏa ra ánh sáng lung linh, bắt đầu luyện hóa An Lan.

Cheng!

Đồng thời, cũng trong lúc đó, Đại La Kiếm Thai phát sáng, ở trong đỉnh tung hoành xao động, chém xuống từng đường tiên mang, thật muốn đem An Lan giết chết.

Ở đương đương trong tiếng, An Lan lấy tay phải Cổ thuẫn ngăn cản, thủ hộ thân mình.

Một tiếng ầm vang, Cửu Tầng Tháp đè xuống, ngăn chặn miệng đỉnh, hợp lực luyện hóa An Lan, muốn đem hắn giết chết ở đây.

"Cổ Tổ!"

Dị Vực, một đám sinh linh kêu to, nhất là An Lan bộ tộc nhân mã càng

là khiếp sợ, đồng thời phẫn nộ, đường đường Đệ nhất Bất Hủ Chi Vương, được xưng thần thoại bất bại, làm sao có thể bị người trấn áp?

Đại đỉnh rung tam rung, Thiên Uyên liền chấn động 3 lần chấn động, phương này vũ trụ cổ đều tựa như sắp sụp đổ.

"Du Đà Cổ Tổ!"

Dị Vực, có người kinh hoảng, hô hoán Du Đà, hy vọng hắn xuất thủ, nếu không... Nói thật sợ An Lan xảy ra bất trắc, bị Hoang giết chết Tại Thiên Uyên trong.

Du Đà cau mày, cảm giác sâu sắc ngoài ý muốn, bởi vì, một giọt máu mà thôi, sớm nên đốt cháy tận tiềm lực, trả thế nào có thể phát sinh bực này thần uy?

"Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp không hổ là kinh sợ cổ kim tuyệt học, lợi hại như vậy!" Du Đà than thở, chỉ có thể nói cái loại này cổ xưa quá nghịch thiên.

Hắn nâng Nguyên Thủy Đế Thành, chuẩn bị xuất thủ, nếu không... Nói, xác thực cũng lo lắng An Lan xảy ra vấn đề!

Đều là Bất Hủ Chi Vương, hắn rõ lẫn nhau năng lực, càng hiểu rõ bọn họ cấp số này sinh linh tình huống, tuy là khó có thể giết chết, thế nhưng, giọt kia huyết không đốt cháy sạch sẽ, vẫn để cho người lo lắng. Hắn không xuất thủ không được.

Ầm ầm!

Thiên Uyên rung động, Nguyên Thủy Đế Thành phát sáng.

Du Đà chấn động, nâng tòa thành cổ kia, lộ ra vẻ ngưng trọng. Bởi vì, hắn cảm thụ được một cổ nguy cơ.

Trên bầu trời, màu đỏ Xích Thần Trật Tự đan vào, bao phủ tứ phương,

trấn áp Thiên Uyên bên trong sinh linh mạnh mẽ.

Thật giống như trớ chú. Bất Hủ Cấp sinh linh ở chỗ này chịu ảnh hưởng quá lớn, dường như muốn bị trấn áp một dạng, từng cái cảm thấy trong lòng rất trầm trọng.

Thạch Hạo cảm thụ được một cổ nguy cơ, đó là xuất xứ từ Thiên Uyên trấn áp, thân thể hắn run lên, đồng thời cảm thấy không hay, toàn thân đều là phù hiệu, giọt kia huyết lực số lượng thật muốn biến mất.

Thiên Uyên trấn áp, không phân xa cách đối với cùng An Lan đều ở đây thả ra không hiểu Quy Tắc Chi Lực.

Đồng thời. một giọt phi thường thần bí huyết đốt cháy, ở tại trong cơ thể hóa thành hào quang, dường như muốn tiêu tán, hắn lực lượng ở suy giảm, hai chuyện đồng thời phát sinh.

Cái này rất không xong!

"Giết!"

Thạch Hạo rống to hơn, Cửu Tầng Tháp lay động, ngăn chặn miệng đỉnh, cùng chiếc kia đại đỉnh cộng minh, cùng nhau trấn áp.

Phốc!

Bên trong đỉnh, An Lan ho ra đầy máu. Bởi vì gặp đòn nghiêm trọng, trên người hắn có vết rách xuất hiện, đây là không biết bao nhiêu vạn năm không có chuyện gì.

Hắn cư nhiên bị thương nặng, suýt nữa bị hai kiện binh khí chấn vỡ.

Đương nhiên. Đáng sợ nhất là, trong đỉnh còn có một cây kiếm thai, ở đánh giết hắn, cùng trong tay Hoàng Kim Chiến Mâu còn có tấm thuẫn va chạm.

Trong đó, có một chút Kiếm Mang chém An Lan trên người, khiến hắn

cái gọi là Bất Phôi Kim Thân tao ngộ khảo nghiệm to lớn. Hắn đang mất máu, hắn trạng thái thật không tốt.

Phốc!

Sau một khắc, một đạo kiếm quang lóng lánh, ở trong đỉnh xẹt qua, suýt nữa đem An Lan đầu người chém xuống đến, ở tại cổ chỗ lưu lại một đạo đáng sợ vệt máu.

Đùng!

Một cổ huyết khí theo trong đỉnh vọt lên, An Lan bạo phát, trong cơ thể hắn huyết màu sắc thay đổi, hóa thành ngũ sắc, vọt lên tận trời, đánh văng ra Cửu Tầng Tháp, hắn muốn từ ở giữa lao tới.

"Giết!"

Thạch Hạo hét lớn, bởi vì, hắn cơ hội không nhiều lắm, nếu như không thể chém giết An Lan, giọt kia huyết lực số lượng hao hết lúc, hắn có thể sẽ chết ở chỗ này.

An Lan lộ ra nửa thân thể, Cửu Tầng Tháp lần thứ hai oanh tạp xuống tới, pháp tắc bao phủ, đem An Lan trấn áp cả người đều xuất hiện vết rách.

Đáng sợ nhất là, Kiếm Thai quét ngang, phốc 1 tiếng, lúc này đây thật là nguy hiểm chút đem An Lan mi tâm đâm thủng, để ở xương trán trước, khiến nơi đó máu tươi chảy đầm đìa.

An Lan phát sáng, đem hết khả năng, toàn lực đối kháng.

Không thể không nói, hắn thật quá mạnh, xương trán cứng rắn không gì sánh được, Kiếm Thai hoàn toàn không có có ngay đầu tiên đâm thủng.

Màu đỏ Xích Thần Trật Tự theo Thiên Uyên phía trên đè xuống, chấn động An Lan một cái lảo đảo, suýt nữa ngã vào trong đỉnh, hắn thần sắc nghiêm túc, cảm giác tình thế nghiêm trọng.

Đối với loại này trật tự trấn áp, hắn cực kỳ kiêng kỵ, so với đối mặt Thạch Hạo đánh giết còn muốn vẻ mặt nghiêm túc.

Bởi vì, hắn là Bất Hủ Chi Vương, cho dù là đồng cấp sinh linh muốn giết hắn, cũng không khả năng lập tức thì thành công, mà đó thiên uyên thượng quy tắc cùng trật tự thì không đơn giản, dường như trớ chú, một khi dính vào người, có thể phải nguy hại rất nhiều năm mới có thể tiêu tan lui.

"Rống!"

An Lan rít gào, hắn phun ra một ngụm ngũ sắc tinh huyết, đốt cháy Bất Hủ Chi Vương sức mạnh vô thượng, ra sức tránh thoát, đối kháng Thiên Uyên lực, cũng muốn theo trong đỉnh thoát khốn.

Thạch Hạo trong cơ thể có chút trống rỗng, bởi vì hắn cảm thấy đại sự không hay, giọt kia huyết lực số lượng thật muốn biến mất.

"Giết!"

Ba đại cao thủ cùng nhau phát sáng, đem hết khả năng, đánh giết An Lan.

Ba món binh khí cộng hưởng, cùng nhau tiêu diệt Bất Hủ Chi Vương.

"Ầm!"

Vạn Vật Mẫu Khí sôi trào, chiếc kia đỉnh kịch chấn, đem An Lan sắp luyện hóa, hắn đang ở trong đỉnh, trên người vết rách loang lổ, sắp nổ tung.

Dù cho hắn có Cổ thuẫn, có Hoàng Kim Chiến Mâu phòng hộ, nhưng vẫn là không được, như trước bị thương nặng.

Cửu Tầng Tháp đè xuống, đưa hắn đánh một cái lảo đảo, ở trong đỉnh bất ổn.

Mấu chốt nhất là, cây kiếm kia thai bị ba đại cao thủ hợp lực thôi động, một kiếm hạ xuống, phốc 1 tiếng, lúc này đây đem An Lan cổ mở ra.

Cái này cực kỳ không xong, đem chặt đầu!

Lăn lông lốc 1 tiếng, kẻ khác đầu rơi xuống đất, không phải là không tránh, mà là bị đỉnh cùng tháp tạm thời cầm cố.

"A" Dị Vực phương hướng, tất cả mọi người ở rống to hơn, quả thực muốn nổi điên cuồng, đây là làm sao, An Lan Cổ Tổ đầu người cư nhiên rơi xuống đất?

Cái này quá không chân thật, nhân vật vô địch làm sao sẽ bị thương, sẽ bị cắt rơi bên dưới Đầu lâu?

Giờ khắc này, Du Đà rốt cục xuất thủ, dù cho sắp nhiễm màu đỏ Xích Thần Trật Tự, sở thụ áp chế tăng vọt, trả giá giá thật lớn, hắn cũng phải cứu An Lan.

Không có khả năng nhìn một vị Bất Hủ Chi Vương thật ngoài ý!

Một tiếng ầm vang, long trời lở đất, Du Đà lộ ra một cái đại thủ, cũng cắt ra nhất kiện Bí Bảo. Rung động Thiên Uyên phía trên, muốn đem An Lan cứu ra ngoài.

Thạch Hạo thở dài, hắn rõ, lâm nguy!

Bởi vì. Hắn lực lượng ở suy giảm, hắn cường đại thời kì, sắp kết thúc.

Đùng!

Quả nhiên, Cửu Tầng Tháp bị phá khai, Du Đà bàn tay to phát sáng. Đem trong đỉnh An Lan lấy ra đến.

An Lan đầu người tuy là bị chém rụng, thế nhưng, không có khả năng chết đi, đầu người sớm đã tự động bay trở về cổ, đang ở khép lại, rất nhanh chữa trị vết thương.

Du Đà mang theo An Lan cực nhanh trở ra!

Như thế ngoài Thạch Hạo dự liệu, đối phương vẫn chưa phát hiện hắn thay đổi suy yếu.

Thạch Hạo thở dài, có chút bất đắc dĩ, nhưng hay là muốn ngăn chặn.

"Mau lui!"

Đúng lúc này, hắn bên tai nghe được một đạo bí mật ngữ. Có người ở bí mật truyền âm.

Hắn trong lòng giật mình, là tòa kia Nguyên Thủy Đế Thành, Thất Vương trong duy nhất sống sót người đang đối với mở miệng, ở báo động hắn.

Thạch Hạo có thể đình lại, rất nhanh hướng Đế Quan phương hướng đi, cùng lúc đó, mặt khác hai cái sinh linh còn có Cửu Tầng Tháp cùng đỉnh đều ở đây đi theo thối lui.

"Chẳng lẽ là giọt kia huyết sắp hao hết lực lượng?" Dị Vực phương hướng, có người suy đoán.

Cũng trong lúc đó, An Lan, Du Đà đồng tử co rút lại, đồng thời đồng thời xuất thủ. Hướng về Thạch Hạo bóng lưng vỗ tới, thả xuống trọng thủ.

Ầm ầm!

Nhưng mà, Thiên Uyên rung động, theo phía trên nhất phô thiên cái địa xuống hào quang màu đỏ. Đó là trật tự, đó là thiên đạo quy tắc, trấn áp hai vị Bất Hủ Chi Vương.

"Ngươi dám!"

An Lan, Du Đà đều gào to, rất nhanh xuất kích, không hy vọng cổ lực lượng kia xuất hiện.

Ầm!

Thiên Uyên vỡ, phía trên nhất Thương Khung cư nhiên nổ tung. Màu đỏ trật tự hóa thành thác nước, sau đó lại hóa thành đại dương màu đỏ ngòm, trùng trùng điệp điệp, rơi xuống phía dưới.

Giờ khắc này, đại dương màu đỏ đem hai đại Bất Hủ Chi Vương bao phủ lại.

"Ừ? Không được!" Rất nhiều Dị Vực sinh linh cũng lớn khiếu.

Thiên Uyên cư nhiên hủy diệt, thế nhưng, bọn họ nhưng không có mừng rỡ, bởi vì... này tối hậu quan đầu, hai vị Bất Hủ Chi Vương cư nhiên bị mai một ở phía dưới.

" Lên!"

Du Đà rống to hơn.

Cũng trong lúc đó, An Lan thét dài, sẽ phải đấu tranh ra.

Ầm!

Trong nháy mắt, Thiên Địa Chấn Động, Thiên Uyên hủy hết, tàn phá vũ trụ đốt cháy!

Tràng diện này quá kinh người, viên kia lại một hành tinh khổng lồ cùng pháo trúc một dạng, ở chỗ này bạo tạc, cổ năng lượng kia chấn động khiến người ta sợ hãi, khiến Bất Hủ Sinh Linh đều sợ.

Mặc dù là tàn phá, thế nhưng dù sao từng là vũ trụ, Chư Thiên Tinh Thần bạo tạc, đó là sao mà đáng sợ sự tình.

Ầm!

Khiến người ta giật mình nhất là, Nguyên Thủy Đế Thành bay lên, tuy là tan rã, ở hóa thành mảnh nhỏ, thế nhưng đã ở trấn áp An Lan cùng Du Đà.

"Xong, trong thời gian ngắn không qua được, cái này Pháp Tắc Chi Hải

đinh đoạt!" Dị Vực có người trong lòng chấn động, như vậy lẩm bẩm nói.

Lúc này, phương xa, táng địa cũng có sinh linh nhìn ra xa, thấy như vậy một màn, cũng cực kỳ khiếp sợ, bọn họ rõ, vượt qua chuyện lớn.

Thiên Uyên bên trong pháp tắc đại dương mênh mông trút xuống, còn có Nguyên Thủy Đế Thành cư nhiên đem An Lan còn có Du Đà trấn áp ở bên dưới địa phương.

Ầm ầm!

Nguyên Thủy Đế Thành đốt cháy, hừng hực phát sáng, sau đó bắt đầu tan rã, đem không còn tồn tại.

Đây là thô bạo, cũng là quyết tuyệt, phát huy ra sức mạnh lớn nhất.

Nguyên Thủy Đế Thành trong vị cuối cùng Vương, vốn là sắp Ngọc Thạch Câu Phần, sắp theo chân bọn họ chiến đấu kịch liệt, vì vậy Thiên Uyên văng tung tóe, thành trì cũng tan rã.

Ầm ầm!

Đại dương màu đỏ cuộn trào mãnh liệt, đem An Lan cùng Du Đà bắn trúng, để cho bọn họ hành động các loại bị ảnh hưởng lớn.

Nguyên Thủy Đế Thành tan rã, phát sáng lúc, tất cả thiên địa chấn động, tứ hải đều kinh hãi.

Đây là một hồi Đại Tai Nạn, hủy diệt Nguyên Thủy Đế Thành, kéo theo khắp Thiên Uyên bị kích hoạt, long trời lở đất, đá lớn vỡ mây.

"Phốc!"

An Lan còn có Du Đà đều thổ huyết, bị thương nặng.

Nguyên Thủy Đế Thành, vang lên lâu đời hành khúc, sục sôi mà bi tráng, trong thành sinh linh tuyển chọn chịu chết, cùng địch nhân Ngọc

Thạch Câu Phần.

"Không!" An Lan rống to hơn, hiện tại mảnh này bị đốt vũ trụ, các loại Bổn Nguyên Chi Lực sôi trào, tất cả đều gia trì ở quy tắc chi hải, mảnh nhỏ đại dương màu đỏ thượng, đối với Bất Hủ Chi Vương uy hiếp đều cực đại.

Bọn họ vững tin, loại này khủng bố đại dương mênh mông có thể duy trì liên tục mấy trăm năm, mới có thể tự động tản ra.

Mà trong lúc ở chỗ này hơn phân nửa không thể đi qua.

Lúc này, hai đại Bất Hủ Chi Vương đều gặp phải sinh tử uy hiếp, bị Nguyên Thủy Đế Thành ngăn chặn, bị vô thượng Quy Tắc Chi Lực ăn mòn.

"Không cam lòng a, không thể như vậy, vật kia muốn lấy lại đến!" An Lan rống to hơn, hắn bỗng nhiên thét dài, sau đó lộ ra một cái đại thủ quào về phía trước.

Ầm!

Cái tay kia ở trong quá trình tới trước, máu thịt be bét, đều lộ ra xương ngón tay, cuối cùng đi qua Thiên Uyên lúc, xương trắng ơn ởn, rất là dọa người.

Đùng!

Bàn tay to không dừng lại, ở phóng đại, khủng bố vô biên, lập tức bao phủ thiên địa.

Ầm ầm!

Hắn vỗ trúng Đế Quan, kịch liệt lay động, Đế Quan phía trên, cửa thành lầu lay động, bị đục lỗ, Bất Hủ Chi Vương một kích mà thôi, để Đế Quan lâm nguy.

Hắn muốn mang đi cái gì?

Tất cả mọi người nghe được hắn gầm nhẹ, biết có vấn đề lớn! (~^~)

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1638: Đế Quan Phá

An Lan muốn dẫn đi cái gì? Đây là mỗi người đều muốn biết đến!

Ngày trước, dị vực tu sĩ gõ cửa, đã từng hô to qua, phải tìm cái gì, thế nhưng nhưng không người biết được đến tột cùng là vật gì.

Lúc này đây, An Lan muốn dẫn đi chính là món đồ kia sao?

Đây là chuyện động trời!

Nó đáng sở hữu người suy nghĩ sâu xa, tỉnh ngủ, đến tột cùng là cái gì, để cho Bất Hủ Chi Vương đều muốn hưng sư động chúng, thậm chí đến nơi này cái bước ngoặt lại muốn liều mạng!

Không gì sánh được thảm thiết khí tức đập vào mặt mà đến, thiên địa đều muốn nổ tung, hư không nóng chảy, Bất Hủ Chi Vương ra tay, người nào có thể địch!?

An Lan cái tay kia quá khổng lồ, che khuất bầu trời, bao phủ thương vũ, nhưng là, nó bị Thiên Uyên hóa thành màu đỏ mênh mông đại dương gặm nhấm, lộ ra um tùm bạch cốt, rất là dọa người.

Ầm!

Tiếng va chạm to lớn, kinh sợ lòng người, sở hữu tu sĩ, theo tầng cao nhất đến phổ thông trẻ con, mỗi một người đều run rẩy, Linh hồn run lẩy bẩy, hình thể cùng Thần Hồn đều muốn nổ tung rồi.

Bạch cốt đại thủ quá khổng lồ, ngôi sao theo chân nó tương đối đều lộ vẻ quá nhỏ, ở tại trước mặt không coi là cái gì, nó một bả liền bắt rớt cửa thành lầu!

Phải biết rằng, cái này Đế quan tồn tại tuế nguyệt xa xưa, là do rất nhiều xác ngôi sao xây lên, xây Bất Hủ thành trì, nhưng là bây giờ lại đỡ không được An Lan một kích.

Cửa thành lầu bị hất đi, ở nơi nào bảo vệ một đám cường giả, bao quát một chút thực lực phi thường cường đại thống lĩnh, từng cái một liền kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra, liền lần lượt nổ tung.

Đây là một loại thảm kịch, cửa thành lầu trên tối thiểu có mấy vạn tu sĩ, bởi vì chỗ đó quá lớn, là do ngôi sao lớn xây bao la hùng vĩ đài cao, kết quả quân phòng thủ toàn bộ mất mạng.

Tại loạn thạch trong, tại tinh thể thiêu đốt, sương máu phiêu tán, đó là hơn vạn cường giả chết thảm sau bay ra huyết khí, cái khác không có gì cả còn lại, hài cốt không còn!

"A..."

Nơi xa, trên tường thành, rất nhiều người rống to hơn, ánh mắt đều đỏ, nơi đó có huynh đệ của bọn họ, bậc cha chú đám thân nhân, còn có chiến hữu, kết quả là thảm như vậy chết.

Ầm!

Đế quan phát sáng, chỉnh thể nở rộ Phù Văn, bên trong thủ hộ thành, thủ hộ cái khác đoạn tường thành.

Trên thực tế, liền tại vừa mới một sát na kia, nếu không phải mà những Phù Văn bị kích hoạt, Tiên Đạo pháp trận sống lại, trong thành sở hữu sinh linh đều muốn gặp nạn, đều phải chết!

Bởi vì, Bất Hủ Chi Vương chỉ khí tức tràn ngập mà thôi, cũng đủ để chém giết chúng sinh!

Vừa mới, như vậy ngắn trong nháy mắt, mấy vạn tu sĩ mất mạng, cũng không phải là đại thủ chộp trúng, mà là nó theo thiên hạ xuống, xé mở cửa

thành lầu thời gian, cái thế khí tức áp bách đưa đến.

Chính là mạnh mẽ như vậy, An Lan bàn tay, dù cho bị ăn mòn máu thịt rơi, chỉ còn lại có bạch cốt, cũng là chí cao khủng bố cấp.

Đế quan, một đám nhân vật trọng yếu muốn rách cả mí mắt, nhưng là lại không có cách nào, bọn hắn đứng thân đoạn kia tường thành, cũng đều rạn nứt rồi, suýt nữa nổ tung.

Đế quan thiêu đốt, Liệt Diễm hừng hực, đây là chung cực thủ hộ mở ra, chỉ có đến thành hủy người vong bước ngoặt sau cùng, loại này tuyệt thế lực lượng mới có thể sống lại.

Này cũng nói, Đế quan đến cuối cùng khoảnh khắc, không thủ được, liền ý nghĩa đời này lại muốn huỷ diệt rồi.

Kỷ nguyên chung kết!

Sở hữu người đều sợ mất mật, Bất Hủ Chi Vương đến cùng cường đại đến mức nào, một kích mà thôi, sẽ phải phá diệt Đế quan!

Mỗi người đều lạnh từ tận trong xương cốt, loại này chênh lệch căn bản là không có cách đền bù, kém quá xa, chỉ cần Bất Hủ Chi Vương hàng lâm, thiên hạ không ai có thể ngăn cản!

Thạch Hạo tự nhiên không có lùi bước, sớm đã xuất thủ, hơn nữa là toàn lực ứng phó!

Thế nhưng, trên người của hắn lực lượng tại lùi dần, nhưng hắn cũng không có trốn tránh, mà là trước tiên liền xuất thủ, ngăn cản An Lan, về phía trước giết đi.

Đáng tiếc, phi thường tiếc nuối, hắn vẫn là không có có khả năng ngăn cản thảm kịch phát sinh.

Bởi vì, lúc này, dị vực phương hướng truyền đến mấy cỗ bàng bạc khí

tức, Bất Hủ Chi Vương xuất động, không chỉ một người, vô tình ra tay!

Du Đà đại thủ dò tới, ngăn trở Hoang bước chân.

Không hề nghi ngờ, Du Đà cánh tay cũng bị màu đỏ mênh mông đại dương gặm nhấm, máu thịt be bét, bạch cốt sâm sâm, nhưng chính là không tiếc đại giới ngăn trở Hoang, là An Lan tranh thủ thời gian.

Bên cạnh đó, còn có kia mấy trương pháp chỉ, theo huyết sắc trong đại dương bao la tránh thoát, cưỡng ép xông cửa, tự pháp tắc chi hải trong nhảy lên, hướng về Thạch Hạo trấn áp tới.

Đó là Bất Hủ Chi Vương pháp chỉ, ẩn chứa bọn hắn cái thế lực lượng, cùng nhau trấn áp Hoang!

Dù cho Hoang có thiên đại thần thông, cũng mỏi mệt chống đỡ, bị vây công, bị ngăn cản, mấy cỗ lực lượng tới đông đủ, hắn không có cách nào ngay đầu tiên chặn đánh An Lan.

Thạch Hạo thét dài, ở tại bên cạnh, đỉnh đầu treo lên chín tầng tháp cao lớn thân ảnh theo hắn cùng nhau phát cuồng, đánh giết Du Đà, đối kháng mấy trương pháp chỉ.

Đồng thời, tại bên kia, cái đầu kia trên đỉnh treo lên to khổng lồ cổ đỉnh sinh linh, thì bước nhanh chân, hướng về An Lan bạch cốt đại thủ giết đi, muốn sinh sinh cắt đoạn.

Ầm!

Nhưng mà, mấy trương pháp chỉ rực rỡ loá mắt, vương xuống hàng tỉ quang huy, dường như giọt mưa mưa như trút nước, óng ánh trong suốt, đem trước đó đường ngăn trở rồi.

Đó là chí cao Tổ thuật, cùng nở rộ, cắt ngang thời không, đem đại đỉnh còn có người kia con đường phía trước chém đứt, là An Lan tranh thủ đến mang tính then chốt thời gian.

Thiên địa kịch chấn, Thạch Hạo liều mạng.

Làm sao, giọt kia máu giao phó chiến lực của hắn tại lùi dần, tại rơi xuống, hắn hữu tâm vô lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn, An Lan phá quan, Thạch Hạo khóe mắt đều nhanh trừng nứt ra rồi, thấm ra vết máu.

"Ầm ầm!

Đế quan, tường thành đổ nát.

Vẫn là cửa thành lầu nơi đó, khói bụi ngập trời, núi lở mây tan, kia chỉ to khổng lồ bạch cốt bàn tay, chấn vỡ nơi đó, nó vọt qua!

Đế quan đốt lên, Phù Văn chấn động trên trời dưới đất, cháy hừng hực, đó là chí cao Tiên Đạo chi lực đang phát huy tác dụng, thủ hộ cổ thành.

Trong thành Tiên trận tất cả đều sống lại, tận cuối cùng thủ hộ chi lực.

Tối thiểu, pháp trận bảo vệ được những sinh linh khác, không có gì ngoài cửa thành lầu tu sĩ nổ tung, hình thần câu diệt bên ngoài, bên trong Đế quan cái khác các tộc tu sĩ không có mất mạng.

Bất quá, chỉ cần này những thứ này đại trận hơi chút nứt ra, để cho Bất Hủ Chi Vương bất kỳ một sợi khí tức tràn ngập đi vào, sở hữu người đều nhất định phải chết!

Một sợi khí tức, liền đủ để nghiền nát chúng sinh!

Bất quá, kia chỉ bạch cốt đại thủ không có tiếp tục đánh giết, bởi vì, thời gian cấp bách, phía sau huyết sắc mênh mông đại dương, mảnh kia vô địch trật tự loạn lưu, tại gặm nhấm Bất Hủ Chi Vương.

An Lan không có nhiều thời gian hơn rồi, bàn tay của hắn bay ngang qua bầu trời, đánh nát cửa thành lầu, từ trên cao trong vọt tới, xỏ xuyên qua Đế quan trên không.

Cảnh tượng này, vĩnh viễn khắc vào các tộc tu sĩ trong lòng, thẳng đến

năm tháng dài đằng đẵng qua đi, người sống cũng suốt đời sẽ không quên, đó là khó mà khép lại thương tích, là đáng sợ bóng ma trong lòng.

Bạch cốt đại thủ trước mặt, ngôi sao đều trở thành bụi bặm!

Đùng một tiếng, nó xỏ xuyên qua mà qua, đánh nát cự thành một chỗ khác cửa thành lầu, vung lên vô tận cự thạch, sụp ra càn khôn.

Phải biết rằng, Đế quan cao bằng trời, bức tường chờ đều là do rơi xuống ngôi sao luyện chế mà thành, lớn đến hạo hãn vô biên.

Thế nhưng, hiện tại nó tại đại thủ trước mặt, giống như bùn bảo thông thường, bị đánh xuyên.

Duy nhất may mắn là, đại thủ theo phía trên bay ngang qua bầu trời, không có đi đối kháng phía dưới kích hoạt Tiên Đạo pháp trận, nói cách khác, tại chân chính lớn trong đối kháng không biết muốn chết bao nhiêu người.

Có lẽ, thật muốn quyết chiến, Đế quan sẽ tại chỗ trở thành phế tích, sở hữu sinh linh đều muốn bạo chết tại chỗ!

"A..."

Trong Đế quan, đông đảo tu sĩ gào thét, muốn rách cả mí mắt.

Bởi vì, phía sau cửa thành lầu nổ tung sau, lại có hơn vạn tu sĩ chết thảm, trực tiếp bị xương tay khí tức cường đại nghiền ép nổ tung, trở thành thịt nát, hóa thành sương máu.

Bất Hủ Chi Vương không sánh được, căn bản cũng không có người có thể chế trụ!

Giờ khắc này, mọi người tuyệt vọng, sợ hãi thật sâu, cuộc sống bầu trời hoàn toàn u ám, đây là thế nào đi chống lại?

Cũng là vào lúc này, các tộc tu sĩ mới khắc sâu cảm giác được Hoang

nghịch thiên biết bao, mạnh mẽ như vậy An Lan, tại trước đây không lâu thế nhưng bị Hoang truy kích a.

Đáng tiếc, Hoang bị Du Đà đám người ngăn trở rồi.

Bất Hủ Chi Vương cái thế vô địch, hiện tại một bàn tay lớn qua cửa, hắn muốn làm gì, hủy diệt vạn linh, tàn sát hết giới này sao?

Màu trắng xương tay, lướt qua Đế quan, hoành không mà đi, to khổng lồ vô biên, còn đang kéo dài.

Rất nhanh, nó thăm qua khu không người rộng lớn vực, vượt ngang vô số núi cao đại xuyên, theo biên hoang vào bức thẳng ba nghìn châu!

Đây tuyệt đối là có tính chấn động!

Cần biết, mảnh này cương vực động một tí chính là ức vạn dặm, kết quả đại thủ trực tiếp vọt qua, chấn động trên trời dưới đất.

Một ngày này, ba nghìn châu chúng sinh sợ hãi, cảm thấy như ngày tận thế tới thông thường, sở hữu sinh linh đều ở đây run rẩy, nội tâm kinh sợ, bị một cỗ cường đại khí tức chấn nhiếp.

Tại chúng sinh có cảm giác này thời gian, kia chỉ màu trắng xương tay còn đang bên ngoài ngàn tỉ dặm, có thể thấy được nó cỡ nào cường thế, khủng bố, uy năng cái thế!

Ba nghìn châu, mỗi một châu đều có mấy ngàn vạn dặm thổ địa, thậm chí lấy ức làm đơn vị, to khổng lồ vô biên.

Cửu Thiên Thập Địa, đều không phải là ngôi sao, mà là phiêu phù ở trong vũ trụ hạo hãn đại lục, là năm đó đại giới bị đánh vỡ sau chia lìa đưa đến.

Lúc này, ba nghìn châu run rẩy, đang kịch liệt lay động.

Lúc này, một con màu trắng xương tay dò tới, nó cao cao tại thượng,

thoạt nhìn là theo Vực Ngoại ép xuống, muốn rơi vào nào đó một châu.

Ầm!

Đây không thể nghi ngờ là tai nạn tính!

Bạch cốt đại thủ vội vã mà đến, không kiêng nể gì cả, cuồng bạo không gì sánh được, Bất Hủ Chi Vương khí tức căn bản cũng không có thu liễm.

Khi theo biên hoang qua đây, lại lướt qua khu vực không người sau, đại thủ lần đầu tiên xuất hiện ở có sinh linh nào đó một đại châu phía trên thời gian, tuyệt thế khí tức ba động mà xuống.

Răng rắc!

Này một châu, ức vạn dặm thổ địa, lúc này lún xuống, đổ nát, loạn thạch ngút trời, dung nham cuồn cuộn, đại địa thoáng cái đã bị hơi thở kia áp tan vỡ.

"A..."

Vô cùng sinh linh kêu rên, này một châu sở hữu linh dài loại sinh vật đều ở đây kêu thảm thiết, hoảng sợ, trốn chết.

Chẳng qua là, bọn hắn thế nào trốn? Đây là Bất Hủ Chi Vương đại thủ đi ngang qua này một châu, ngang qua nơi này, chẳng qua là tự nhiên phóng ra ngoài khí tức liền đã như vậy.

Ầm ầm!

Sau cùng, này một châu ức vạn dặm thổ địa lún xuống, sương máu tràn ngập, vô cùng sinh linh toàn bộ mất mạng, chết thảm ngay tại chỗ.

Ngắn ngủi gào lên đau xót, khóc lớn chờ, đều ở trong nháy mắt này dừng trụ, chỉnh phiến đại châu trầm luân, tử khí thâm trầm, sở hữu sinh linh đều diệt!

Chính là như thế khiến người ta tuyệt vọng!

Màu trắng xương tay ngang hướng về, vạn vật suy yếu, nó che khuất bầu trời, ức vạn dặm lớn như vậy, bao phủ hết thảy, như vậy bay ngang qua bầu trời thời gian, đại địa trên sinh linh tịch diệt.

Tại nó dưới áp chế, không cần đặc biệt ra tay, cái gì đều muốn hủy diệt.

Đây là tuyệt thế không sánh được Bất Hủ Chi Vương!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1639: Hỏa Tang Phiêu Linh

Nhất Châu bị diệt, lún xuống xuống phía dưới, không khí trầm lặng.

Bạch cốt đại thủ ngang trời, tiếp tục hướng phía trước, đây là một cái khiến người ta tuyệt vọng tràng diện, trong vòm trời có rất nhiều tinh thần, thoạt nhìn rất nhỏ, ở đại thủ trước mặt cái gì cũng không tính, dường như bụi bậm vậy, rơi xuống lã chã.

Cái thế khí tức dâng trào, đoạn đường này nơi đi qua, sinh linh tận diệt!

Ầm ầm!

Bạch cốt đại thủ xuất hiện ở thứ hai Đại Châu, từ trên bầu trời hiện lên, áp sập càn khôn, vô thượng khí tức cuộn trào mãnh liệt, đại địa lại sụp đổ, rất nhiều sinh linh sát na hóa thành mưa máu.

Cái tràng diện này khiến người ta sợ, tất cả sinh linh thần hồn đều ở đây lạnh run, căn bản cũng không có biện pháp đối kháng.

Lúc này, là đúng tại phía xa những châu khác, chúng sinh đã ở sợ hãi, giống như ngày tận thế đã tới, cảm thụ được một loại diệt thế khí tức.

Nhất là một ít tu sĩ, một ít Đại Cao Thủ, càng là sắc mặt trắng bệch, cách xa nhau nghìn vạn lần núi non, cách xa nhau ức vạn dặm, đã có thể cảm ứng được hủy diệt mùi vị.

Đây là mạt thế, là chung cực hạo kiếp!

Làm sao sẽ như vậy? Một ít tu sĩ kêu rên, quá mức thảm thống, bọn họ căn bản trốn không thoát!

Dù cho leo lên tế đàn, trong nháy mắt có thể trốn chui xa triệu dặm, thậm chí nghìn vạn dặm, cũng vô pháp tránh được.

Bởi vì, con kia hiện ra tia máu bạch cốt đại thủ, cuốn tới, trực tiếp ép che hơn nửa châu, vô cùng lớn, nơi đi qua, núi lở sập, hải bốc hơi khô!

"Ai có thể cứu lấy chúng ta?" Là đúng một ít đại tu sĩ đều tuyệt vọng, nhịn không được gào thét, đối với bọn hắn mà nói, đây là thiên tai, sớm đã không phải tự thân có khả năng chống lại.

Còn như phổ thông sinh Dân, thì càng là không có một tia tuyển chọn dư địa, chỉ có thể chờ đợi chết.

Một vài hài tử kêu, hô, khóc, nhìn về phía phụ mẫu trước người.

Có tiểu cô nương, thân thể lạnh run. Nhào vào mẫu thân trong lòng, trên mặt mang nước mắt, đi theo thân nhân ở trong một sát na bốc hơi thành huyết vụ.

Đây là hạo kiếp, nhân gian thảm kịch, là sinh linh đồ thán ngày tận thế chi cảnh.

Ùng ùng!

An Lan bạch sắc cốt chưởng, vượt qua vũ trụ ức vạn dặm. Nối liền Năm Đại Châu, tạo thành sát kiếp không thể tưởng tượng, cũng không biết có bao nhiêu sinh linh chết bởi lúc này.

Đất trắng ức vạn dặm, đại thủ nơi đi qua, chẳng còn sót lại gì, phàm là sinh linh tất nhiên phải nổ tung, vĩnh viễn biến mất.

Mãi đến đi ngang qua thứ chín Đại Châu lúc. Bàn tay lớn kia mới thu liễm, đem Bất Hủ Chi Vương khí tức dần dần biến mất, không hề không kiêng nể gì cả, mà là gần như yên lặng.

Cốt thủ vẫn như cũ thật lớn, không hề thả ra khí tức hủy diệt. Tất cả

chấn động cũng bắt đầu bị khống chế, không dễ dàng tiết ra ngoài.

Quả nhiên, đi ngang qua đệ thập châu lúc, đại địa rạn nứt. Sơn hà sụp đổ, mặc dù có tử thương. Nhưng vẫn là có rất nhiều sinh linh may mắn còn sống sót, không có chết đi.

Sau đó, đại thủ tốc độ càng phát ra trở nên chậm, sở lưu chuyển khí cơ không hề cuồng bạo. Mà là gần như hòa hoãn.

An Lan đang khống chế tự thân lực lượng, có chút cố kỵ, có thể xác thực nói là sợ đánh chìm cái gì.

Càng về sau, trên vòm trời một con bạch sắc cốt chưởng ngang dọc, bao phủ Nhật Nguyệt, tuy là cường thế mà qua, nhưng là lại không có tạo thành phá hư, Liên Sơn Hà đều không ở kịch chấn.

Bất Hủ Chi Vương có ý định khống chế, không hề mặc cho tự thân chấn động hủy diệt vạn vật.

Đây chính là cường giả cái thế, một khi tự nhiên ngoại phóng khí tức, long trời lở đất, Tinh Đấu rơi xuống.

Rốt cục, hắn tới gần một châu!

Tất cả đây hết thảy đều phát sinh trong nháy mắt, tốc độ cực nhanh, trên đường không hề chậm trễ chút nào.

Đối với Bất Hủ Chi Vương mà nói, vượt qua ức vạn dặm, phóng qua nhất giới, cũng không phải là cái gì vấn đề, có thể nhanh chóng hoàn thành.

Nhất là, Đế Quan bên ngoài, Thiên Uyên sụp đổ sau, Pháp Tắc Chi Hải sôi trào, đang ở mãnh liệt ăn mòn An Lan chân thân, hắn nhất định phải đánh nhanh thắng nhanh, quả đoán lui về.

Nếu không... Nói, cho dù là Bất Hủ Chi Vương cũng muốn xảy ra vấn đề lớn!

Tội Châu, hoang vắng, vô cùng hoang vắng Cổ châu.

Trên mảnh đất này, có vài chục Tộc đều là bị lưu vong, trên người có tội, bị tha tộc sở hèn mọn, khinh thị, không thể dễ dàng rời đi nơi đây.

Mà trong đó một ít tộc quần, tỷ như Thạch tộc, Hỏa Tộc các loại, càng là trong đó tương đối nổi danh.

Những người này, những thứ này chủng tộc, ở riêng thời kỳ lịch sử, được xưng là tội huyết nhất mạch, có tội chi Tộc!

Bọn họ tình cảnh thật không tốt, tỷ như Thạch tộc, cơ hồ bị diệt hết, tối thiểu ở Tội Châu Thạch tộc Tổ Địa đã trở thành phế tích, nhìn không thấy tộc nhân.

Hoàn hảo, bọn họ tại hạ giới tám khu vực sinh sôi nảy nở, lưu lại con nối dòng, cũng con đàn cháu đống, nếu không... Nói, nếu như diệt tộc, nhất định là một cái tộc quần thật lớn tiếc nuối!

Người nào cũng không nghĩ tới, An Lan con kia bạch cốt đại thủ cư nhiên tìm được Tội Châu bầu trời, di chuyển bây giờ chỗ này!

Hắn tại sao đến đây? Muốn tìm cái gì? Không có ai biết!

"Tội Châu "

Một cái thanh âm to lớn, ở trên vòm trời quanh quẩn, rung động ức Vạn Lý Hà Sơn, mặt đất ở tuôn rơi run run, núi non đang kịch liệt lay động, sông lớn sắp sửa thay đổi tuyến đường!

An Lan thần niệm ba động quá kinh khủng, một câu nói mà thôi, liền chấn động thiên hạ, sơn hà cộng minh!

Bất Hủ Chi Vương, vang dội cổ kim, không phải chỉ là nói suông, chân chính có cái loại này vô thượng uy áp.

"Phong Vương tuế nguyệt, rực rỡ niên đại, đã qua đời đi thiên cổ. Nó có

thể ở Phong Vương người hậu duệ trong tay!" An Lan thần niệm ba động, như sấm sét âm vang.

Hắn theo như lời Phong Vương tuế nguyệt, là cổ xưa thời kì Huy Hoàng niên đại!

Đáng tiếc, vô cùng năm tháng trôi qua, những thứ kia tộc quần đều trước sau xuống dốc, Thạch tộc, Chu Tước Hỏa Tộc chờ đều trở thành tội huyết hậu duệ, bị lưu đày tới này.

An Lan là đúng hướng về phía bọn họ đến, hắn hoài nghi dưới lòng đất này chôn dấu cái gì.

"Chỉ có tìm được nó, mới có thể có cơ hội tìm được món đó chân chính đồ đạc!" Đây là An Lan ngôn ngữ.

Rất rõ ràng, hắn tới nơi này muốn tìm kiếm đồ đạc, cũng không phải chung cực vật, chỉ là nào đó manh mối.

Kỳ thực, tỉ mỉ ngẫm nghĩ, cũng có thể lý giải. Bởi vì, vạn cổ đến nay, Dị Vực chinh chiến, một mực tìm kiếm, chính là đều không có kết quả, chỉ biết trong chín tầng trời, mà nay làm sao có thể dễ dàng như vậy liền phát hiện.

Phải biết rằng, năm đó bọn họ từng bị diệt nhất giới này, đã chiếm, đều không có được!

Năm tháng rất dài, đến bọn hắn bây giờ mới phát hiện một ít mánh khóe, từ Tội Châu vào tay.

Ầm ầm!

Bạch cốt đại thủ hạ xuống, nó lại một lần nữa thành lớn, so với cả Tội Châu đều phải rộng rãi, đều phải bao la hùng vĩ, bạch cốt ngang trời, chậm rãi đè xuống, hướng về Tội Châu chộp tới.

Làm sao? Đó là cái gì!

Trên mặt đất, sơn hà ở giữa, các tộc nơi nghỉ chân bên trong, tất cả sinh linh đều ngẩng đầu, nơm nớp lo sợ, tất cả đều sợ hãi. Không tự chủ được run nổi.

Lúc này, Tội Châu một mảnh tiếng kêu sợ hãi, tiếng gào thét, cốt thủ sau khi rơi xuống, thiên địa đều bị bao trùm, cảnh tượng quá kinh khủng.

Tất cả mọi người khó mà chống đỡ được. Bị lớn lao uy áp bao phủ, căn bản không khả năng đối kháng.

Bất quá, cốt chưởng lộ ra hào quang, nó tất cả sát khí, thô bạo chờ đều biến mất, triệt để thu lại, theo tới gần, nó càng phát ra bình thản.

Đến tận đây. Trên mặt đất những thứ kia sinh linh mới khôi phục bình thường, nếu không... Nói, đều phải ngã trên mặt đất, đều phải lạnh rung mà run, cũng muốn quỳ bái.

Ầm ầm!

Chính là. Dù cho rất bình thản, không có sát cơ cùng áp lực các loại, kết quả là cảnh tượng như trước đáng sợ, chấn nhiếp nhân tâm.

Bạch sắc cốt thủ sau khi rơi xuống. Cư nhiên một tay lấy cả Tội Châu từ cả vùng đất nắm lên, Sinh Sinh nhổ lên. Khiến nó thoát ly Tam Thiên Châu, nổi lên cao thiên.

Đại thủ phát sáng, bao phủ ức vạn dặm phạm vi, quấn theo mảnh này hoang vắng trục xuất xuống đất. Mảnh này mênh mông Đại Châu, cứ như vậy đến trên bầu trời.

Sau đó, con kia cốt thủ bắt đầu lui về, không có nhiều làm dừng lại, một đường đi xa, dường như giấc mộng xa vời vậy, phá vỡ hư không, đi tới khu không người, lui hướng Đế Quan Biên Hoang.

Quá mãnh liệt, cũng quá đột nhiên.

Xích!

Ở nơi này qua trong thành, cốt chưởng gia tốc, bởi vì hắn thời gian không đủ, Thiên Uyên nơi đó Hồng Sắc Trật Tự đại dương mênh mông đang sôi trào, muốn đem cốt thủ kim loại bị đứt.

Mặc dù là Bất Hủ Chi Vương cũng phi thường mệt mỏi, sẽ phát sinh nguy hiểm.

Kỳ thực, tất cả đây hết thảy đều phát sinh ở chớp mắt ở giữa, có thể trong nháy mắt hoàn thành.

Từ đại thủ dò xét Tam Thiên Châu, về đến về Đế Quan lúc, chỉ là một cái nháy mắt, như thế tính chấn động sự tình liền phát sinh.

"Đó là "

Đế Quan, các tộc tu sĩ khiếp sợ, cốt thủ phá vỡ Đế Quan, đi tới Tam Thiên Châu chính là vì bắt tới như thế một mảnh mênh mông thổ địa?

"Hư, hắn lẽ nào tìm được cần đồ đạc?!" Đế quan trong, một ít danh túc sắc mặt trắng bệch.

Mấy lão Chí Tôn nhất trí cho rằng, Dị Vực phạt Cửu Thiên, bản chất nhất, nhất định là vì ngày xưa sở tiết lộ ra từng tí bí mật, phải tìm gì!

Hiện tại, An Lan đạt được sao?

"Hẳn không có, Tiên Cổ bị diệt, bọn họ chiếm ta giới cũng không có phát hiện, mà nay cũng không khả năng nhanh như vậy đã biết." Một người nói rằng.

Thế nhưng, mọi người hay là sợ hãi, Bất Hủ Chi Vương thực lực quá kinh khủng, cứ như vậy phá vỡ Đế Quan, vượt qua quá khứ, chộp tới một cái Đại Châu.

Đây là bực nào sợ hãi sự kiện?

Đây là đâu Nhất Châu, tất cả mọi người ở nhận rõ!

"Tội Châu, tội huyết hậu duệ nơi nghỉ chân giới." Có người nhãn thần sắc bén, rất nhanh nhận ra.

An Lan không có ngừng lưu, từ Đế Quan lỗ thủng rút đi, chưa từng ra sức công kích, thầm nghĩ rất nhanh rút đi.

Lúc này, vùng đất kia thượng, Tội Châu rất nhiều sinh linh ở hô to, đang gào thét, muốn đào sinh, muốn rời khỏi, chính là cũng không thể thoát ly nơi đó.

An Lan chưa từng hủy diệt bọn họ, mà là chỉnh thể Nhất Châu đều bị bắt đi, cái bọc sinh linh, duy trì nguyên trạng.

Hắn khiếp sợ mỗi người, từ Đế Quan lui về, đi tới trong đại mạc sau, càng là cực nhanh lui lại.

Lúc này, đang ở chém giết đẫm máu Thạch Hạo, bỗng dưng quay đầu, chứng kiến một màn kia, hắn hiện tại mặc dù đang suy yếu, lực lượng yếu bớt, nhưng dù sao có thể cùng Bất Hủ Chi Vương đánh một trận năng lực.

Vì vậy, Thạch Hạo nhãn thần phi thường nhạy cảm, Linh Giác kinh người, hắn liếc mắt liền nhận ra, đó là Tội Châu.

Giờ khắc này, Thạch Hạo con mắt lúc này liền hồng, hét dài một tiếng, đầu đầy sợi tóc màu đen loạn vũ, hắn liều mạng lướt về phía trước.

Mặt khác hai đại cao thủ, một cái đầu thượng Huyền Đỉnh, một cái tế xuất Cửu Tầng Tháp, đi theo hắn xung phong liều chết, ở chỗ này liều mạng, phải đẫm máu mà đại chiến.

"An Lan, ngươi nạp mạng đi!" Thạch Hạo rống to hơn, rung động Biên Hoang, cũng rung động Đế Quan còn có Dị Vực.

Hắn phát sinh loạn vũ, hai hàng lông mày đảo thụ, con mắt đỏ ngầu, bất

chấp hậu quả về phía trước đánh giết.

Ầm!

Vì thế, hắn không tiếc kề bên Du Đà một kích, cùng với năm cái Pháp Chỉ ngăn chặn, chí cường tổ thuật phát sáng, rơi ở trên người hắn, khiến hắn ho ra máu, thân thể bay ngang.

"Ầm!"

Thạch Hạo dù cho ho ra máu, dù cho thân thể bay ngang, cũng tế xuất Kiếm Thai, tuyệt thế một kích, chém về phía con kia bạch cốt đại thủ cổ tay, muốn đem nó cắt đoạn ở Đế Quan trước.

"Đ-A-N-G...G!"

Đinh tai nhức óc thanh âm truyền đến, bạch cốt đại thủ bị chém trúng, tia lửa văng gắp nơi, cũng kèm vết thương kinh khủng, khiến nó chấn động kịch liệt.

"Ầm!"

Cốt thủ trong, mảnh nhỏ bao la hùng vĩ lục địa kịch chấn, dù chưa hủy diệt, nhưng là dường như như địa chấn, sơn lĩnh lay động, mặt đất rạn nứt, đồng thời có đất đá, có đỉnh núi từ cốt bàn tay rụng xuống.

Cái loại này tràng diện, làm người ta kinh ngạc, cũng để cho người chấn động.

Đó là Tội Châu non sông một góc, bị Thạch Hạo rung động mà rơi xuống.

"Lưu đứng lại cho ta!" Thạch Hạo rống to hơn, lần thứ hai huy kiếm, chém về phía trước.

Cũng trong lúc đó, trên đầu Huyền Đỉnh cường giả công kích Du Đà, mà khống chế Cửu Tầng Tháp đồ sộ thân ảnh thì đối kháng tấm vé Pháp Chỉ.

Đáng tiếc là, hắn lực bất tòng tâm, còn lâu mới có được trước kia như vậy cường thịnh.

Bất quá, Thạch Hạo điên cuồng, liều mạng xuất thủ, bất kể đại giới công kích, Kiếm Thai huy động, tuyệt thế Kiếm Mang xé rách Thương Khung, lập phách nhi hạ.

Đương đương đương

Tia lửa văng gắp nơi, cuối cùng, tay kia xương cổ tay cách cư nhiên bị hắn mở ra, cốt chưởng nhanh gãy xuống.

Đây là sao mà đáng sợ sự tình?

Ở đây qua trong thành, An Lan tự nhiên đang xuất thủ, chỉ là đại dương màu đỏ sôi trào, khiến hắn gặp Thiên Uyên quy tắc kinh khủng nhất công kích cùng áp chế.

"Ầm!"

An Lan bạo phát, kèm huyết quang, cánh tay hắn tuy là rạn nứt, thế nhưng tay kia cổ tay chỗ nhưng ở khép lại, xương cốt tự động khôi phục, cầm lấy Tội Châu, quả đoán lui hướng Dị Vực phương hướng.

Thạch Hạo trong tay kiếm thai quang mang số vô cùng lớn, khói xông tận sao trời, đánh rơi xuống tiếp theo khối lại một hành tinh khổng lồ, khiến chúng nó ở giữa không trung nổ tung, Kiếm Mang toàn bộ bổ về phía An Lan cánh tay.

Ầm ầm!

Đại thủ rung động, cổ tay vết rách gia tăng, nhưng cuối cùng là không có bị chém rụng, chỉ là nơi đó kịch liệt lay động, có núi sông rạn nứt, có đất đá từ kỳ cốt trong tay bóc ra.

Giờ khắc này, Thạch Hạo chứng kiến một mảnh đỏ thẫm,

Đó là một mảnh Hỏa Tang Lâm, mà nay ngay khi Tội Châu một góc, khắp cây hỏa hồng, cánh hoa điêu linh, đỏ ngầu như máu, từng mãnh rơi.

Phảng phất, hắn dường như chứng kiến một cô thiếu nữ, theo Hỏa Tang Thụ, đang cùng hắn xa xa nhìn nhau, khoảng cách là xa như vậy.

"A An Lan, ngươi cho lưu lại!" Thạch Hạo rống to hơn.

Hắn phát cuồng, trong tay kiếm thai rực rỡ, quả thực phải nổ tung, kiếm khí ngút trời, rung động cổ kim, khí mang chặt đứt thương Vũ, quá mức khủng bố.

Coong!

An Lan Mâu, thuẫn, còn có Du Đà binh khí, cùng với năm cái Pháp Chỉ toả ra tổ thuật các loại, đồng thời phát uy, ngăn trở hắn tuyệt thế Kiếm Mang!

Ầm ầm!

An Lan cốt chưởng cầm lấy Tội Châu, không có vào huyết sắc pháp tắc đại dương mênh mông, hướng về Dị Vực rút đi!

"A "

Thạch Hạo ngửa mặt lên trời hét giận dữ, liều mạng về phía trước truy!

Chính là, lại không thể cứu vãn, bởi vì giọt kia huyết lực số lượng ở suy yếu, càng phát ra nhanh chóng, hắn không thể kéo dài qua mảnh nhỏ huyết sắc trật tự chi hải.

"Trở về a!" Thạch Hạo rống to hơn, hắn đưa ra tay, muốn nắm cái gì, chỉ là hết thảy đều đi xa.

Trên vòm trời, có từng mảng hỏa hồng cánh hoa hạ xuống, bay lả tả, một lại một biện, trong suốt sáng.

Hỏa Tang điêu linh, bay xuống.

Đỏ tươi Hoa Vũ, phấp phới theo gió.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1640: Cách Ở Hai Giới

Hỏa Tang hoa nở, trôi giạt theo gió.

Khắp bầu trời đều là màu đỏ hoa vũ, cánh hoa sáng như thủy tinh, đỏ tươi nếu nhuốm máu, bay lả tả rơi xuống.

Thạch Hạo đưa ra tay, muốn cầm cái gì, lại đồng loạt Không, không có thứ gì, đỏ thẫm cánh hoa hạ xuống, trực tiếp bể nát, trở thành ánh sáng.

Tại Thiên Uyên trước, ở Đại Mạc ở giữa, ở Bất Hủ Chi Vương khí tức tràn ngập xuống, cái quái gì cánh hoa, cái gì Hỏa Tang Thụ, phàm là hạ xuống, đều trở thành mưa bụi.

Thạch Hạo thét dài, dường như thụ thương dã thú, tóc đen đầy đầu phất phới vùng lên, hai mắt màu đỏ tươi, có một cổ bi phẫn tâm tình đang phun mỏng, ở bộc phát ra.

"A "

Hắn rống to hơn lên tiếng, tư thế hào hùng khiếp người, cả người hóa thành một vệt sáng lướt về phía trước, rung động vạn cổ trời cao!

Giờ khắc này, hắn khí tức là tuyệt thế, là cường đại, không gì so nổi, chiến lực mặc dù đang suy yếu, nhưng còn có thể cùng Bất Hủ Chi Vương đánh một trận!

"An Lan, ngươi nạp mạng đi!" Thạch Hạo hét lớn, khí thôn vạn dặm, bộc phát ra hủy diệt tính khí tức.

Hắn một kiếm chém ra, bổ ra đại dương màu đỏ, muốn đi vào hỗn loạn Thiên Uyên ở giữa, muốn An Lan chặn đứng, muốn đem Tội Châu đoạt lại.

Nơi đó có Tội Huyết hậu nhân, có Phong Vương người hậu duệ, còn có hắn chú ý người!

"Giết!"

Thạch Hạo đem hết khả năng, một kiếm Đoạn Thiên Uyên, quá mức cương mãnh ngang ngược, chỉ là vì thế trả giá thật lớn cũng cực đại, nơi này là trật tự đại dương mênh mông.

Chư Thiên quy tắc, khắp bầu trời Thần Liên đan vào, đỏ tươi một mảnh, dường như biển máu cuồn cuộn, mới vừa tiếp cận, hắn liền tao ngộ phản phệ.

Phốc!

Thạch Hạo ho ra đầy máu, hắn tuy là chém ra Thiên Uyên, nhìn thấy An Lan bóng lưng, thế nhưng tự thân cũng trả giá thật lớn.

"Đùng!"

Đại đỉnh ngang trời, ở tại bên người, đỉnh đầu lơ lững Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh sinh linh hai tay kết ấn, đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, tạo ra một vùng trời, cắt đứt hỗn loạn trật tự hải.

Hắn đang vì Thạch Hạo hộ pháp!

Ầm ầm!

Du Đà, An Lan phản kích, bọn họ muốn đi vào Dị Vực, lúc này thấy Thạch Hạo dám xông lại, lúc này ra tay toàn lực.

Đồng thời, đáng sợ nhất là, năm cái Pháp Chỉ phát sáng, mênh mông cuồn cuộn vô thượng uy áp, đó là Bất Hủ Chi Vương tổ thuật đang giải phóng, vang dội cổ kim.

Có Bất Hủ Chi Vương Ẩn ở Dị Vực, chân thân không tới, thế nhưng bọn họ Chí Cao Thần Thông hóa thành dấu ấn, sớm đã Phong Ấn vào Pháp Chỉ

bên trong, đốt cháy lúc, cùng chân chính tới không có khác biệt lớn.

Bọn họ không hiện, là ở tránh né dường như trớ chú vậy phản phệ, bởi vì Thiên Uyên chính là vì bọn họ chuẩn bị.

Cửu Tầng Tháp xuất hiện, trầm trầm phù phù, lưu động vạn cổ trường tồn khí tức, dường như từ đế lạc thì đại đánh rách tả tơi trời cao tới, bạo phát vô lượng uy năng.

Nó đang thủ hộ Thạch Hạo, theo bạo phát!

Ầm!

Thạch Hạo rơi xuống ra ngoài, chính cá nhân ho ra đầy máu, thân thể bay ngang.

Thiên Uyên thần bí, Bất Hủ Chi Vương tuyệt thế mạnh mẽ, mấy người ngăn chặn, hắn vô lực truy sát!

"Rống!"

Thạch Hạo gào thét, dường như Phong Ma vậy, đầu tóc rối loạn, đen kịt như mực, ánh mắt lạnh lẽo như điện mang.

Giờ này khắc này, hắn dùng hết lực lượng, đứng ở Thiên Uyên trước, lại một lần nữa xuất thủ, hừng hực Phù Văn tiên quang thiêu đốt, đưa hắn bao phủ.

Đồng thời, ở thân thể hai bên, hai đại cường giả cũng đều đang động tác, phân biệt khống chế đại đỉnh còn có Cửu Tầng Tháp, đi theo phát sinh, đốt cháy Phù Văn, tế xuất cái thế pháp lực.

Long long long!

Long trời lở đất, quỷ khóc tiên gào, thiên phong phần phật, thế gian chấn động mạnh!

Cái này giống như là muốn Diệt Thế một dạng, Đại Mạc cuồn cuộn, Thiên Uyên sụp đổ.

Thạch Hạo gầm nhẹ, hóa thành vô địch Ma Thần, lại một lần nữa vọt vào Thiên Uyên, chém về phía màu đỏ tươi đại dương mênh mông, giết hướng Bất Hủ Chi Vương An Lan.

Đây là đang liều mạng!

Chỉ là, Dị Vực phương hướng cũng truyền đến tiếng gầm nhỏ, phảng phất có mấy tôn cái thế Vương Giả thức tỉnh, phát sinh thông thiên động địa chi uy.

Răng rắc!

Sấm chớp, mấy đạo huyết quang xông thẳng tới chân trời, đó là năm cái Pháp Chỉ run run, tất cả đều bể nát, bắt đầu thiêu đốt, lộ ra bất hủ vương huyết khí tức.

Cường giả cái thế lưu lại dấu ấn kích hoạt, năm cái Pháp Chỉ bị đốt, phải hủy diệt, mà cũng sắp là đòn đánh cuối cùng, sẽ là một kích mạnh nhất.

Ầm!

Thiên Uyên kịch chấn, đại dương màu đỏ cuộn sạch, sóng biển ngập trời.

Sáng lạng nhất quang bạo phát sinh, đáng sợ pháp tắc đan vào, Chư Thiên đều ở đây sợ run, dưới bầu trời, vạn linh lạnh run, đây là một loại Diệt Thế khí tức.

Ở cái địa phương này, bộc phát ra thật lớn pháp lực phong bạo, không gì so nổi, siêu việt dĩ vãng.

Vô luận là Đế Quan thượng, hay là Dị Vực đại quân nơi đó, không thấy bất cứ cái gì, không biết ở giữa chiến trường phát sinh cái gì.

Nếu không có màu đỏ pháp tắc đại dương mênh mông đem nơi đó bao phủ, bao phủ tất cả, Đế Quan tuyệt đối khó giữ được, muốn trở thành phế tích, mà Dị Vực trăm nghìn vạn đại quân cũng muốn hóa thành bụi bặm.

Ầm ầm!

Một kích tối hậu, nếu khai thiên tích địa, thiên địa vạn vật không rõ, hỗn độn khí khuếch tán.

Cũng không biết qua bao lâu, mọi người chứng kiến, Thiên Uyên trước, có một người cả người là huyết, lung lay sắp đổ, lảo đảo lui lại.

một giọt máu chiến lực giảm mạnh đến đáy cốc, trên đỉnh đầu treo Cửu Tầng Tháp thân ảnh sáng tối chập chờn, cái kia cùng đỉnh cùng tồn tại cường giả thần bí cũng không rõ không rõ.

Tại Thiên Uyên trước, Thạch Hạo tâm tình chập chờn kịch liệt, không chịu nổi ngửa mặt lên trời gầm rú, như con sói cô độc rít gào, không có một thân tuyệt thế pháp lực, lại không thể cứu vãn!

Hắn không vượt qua nổi, Thiên Uyên cách xa nhau, mấy Bất Hủ Chi Vương ngăn chặn, màu đỏ Pháp Tắc Chi Hải cắt đoạn hai giới.

"Hỏa Linh Nhi!"

Thạch Hạo nắm chặt nắm đấm, con mắt Xích Hồng, hắc phát rối tung, không cam lòng mà tuyệt vọng.

Không lâu, hắn trong lúc mơ hồ chứng kiến, ở đó Tội Châu đại địa sát biên giới, Hỏa Tang Thụ thành phiến, một đạo thân ảnh đứng ở rừng mảnh nhỏ, theo hỏa hồng cổ thụ, với hắn nhìn xa, đưa ra cánh tay nhỏ nhắn, tuy nhiên lại không với tới phía bờ bên này.

Đương thời, hắn pháp lực cái thế, có thể cùng Bất Hủ Chi Vương đánh một trận, có thể cùng người mạnh nhất tranh phong, Huy Hoàng đến Tuyệt Đỉnh!

Thế nhưng, hắn nhưng ngay cả hồng nhan cũng không có không được, cứ như vậy mắt mở trừng trừng nhìn, nàng bị cái kia thật lớn cốt thủ bắt đi, kể cả Tội Châu cùng nhau thất lạc Dị Vực!

Nàng một người canh giữ ở Hỏa Tang bìa rừng, sương sớm dính áo, muộn đạp tịch Hà, hái tang về, an tĩnh đợi hắn trở về, tuổi tác theo nước mất, thế nhưng, nhiều năm không gặp người về.

Thạch Hạo nghĩ tới những thứ này, nắm chặt nắm đấm, không nhịn được nghĩ thét dài, ly biệt rất nhiều năm, rất muốn gặp lại, thế nhưng thủy chung không thể về.

Hôm nay, đó là nàng sao? Vội vã thoáng nhìn, cũng chia lìa, cắt đứt hai giới ở giữa, không thể gặp nhau nữa.

Đối với Thạch Hạo mà nói, đây là thiên đại tiếc nuối, xa xa vừa nhìn, liền lại cũng không nhìn thấy.

Há có thể như vậy!?

"Rống!"

Thạch Hạo rống to hơn, lòng có chua xót, mang theo kinh ngạc tột độ, hận không thể xông lên trời mất, xé trời mà chiến.

Cách ở hai giới, dù cho cuối cùng hắn có thể nhất phi trùng thiên, thi triển hết Côn Bằng ý, thế nhưng, hồng nhan tuổi tác theo nước mất, tuế nguyệt lưu diệt, hắn có thể vãn hồi cái gì? Vô lực sửa.

Thiên địa băng, Thạch Hạo huy kiếm, xé rách thương Vũ, kiếm khí vạn đạo, trảm phá tinh hán!

Thế nhưng, hắn như trước chỉ có thể đứng tại chỗ, tâm lực tiều tụy.

Loạn thế thương, chiết mấy Thiên Kiêu, cạnh tranh Thiên Mệnh, Chiến Hỏa thao thao.

Cái này đã định trước sẽ là một cái kịch liệt đại thế!

Thạch Hạo đứng tại chỗ, trong ánh mắt có vô cùng hỏa diễm ở đốt cháy, chưa từng có như thế khoảnh khắc, hắn là như vậy khát vọng lực lượng, hắn muốn có độc đoán thiên địa năng lực.

Thạch Hạo gầm nhẹ, ánh mắt đỏ như máu, như bị tổn thương dã thú, rít gào không ngừng, hai tay dùng sức nắm, đốt ngón tay đều trắng bệch.

Khắp bầu trời Hỏa Tang rơi tận, y nhân đã qua!

Động loạn lên, tư thế hào hùng, thiên hạ nơi nào vì gia?

Thạch Hạo gầm thét, trong ánh mắt hỏa quang đốt cháy sập hư không, trên trán "Tội Huyết Phù văn" đánh rách tả tơi Thiên Vũ, hắn giống như Nhất Tôn Ma chủ sống lại, tràn ngập trùng thiên sát khí.

Một hạt giống chôn vùi, hắn muốn lột xác, giương kích Bất Hủ Chi Vương, càng phải đón đánh tối tăm nhất tuế nguyệt đến!

Khi hắn trầm tĩnh lại lúc, Cửu Tầng Tháp còn có đại đỉnh đều biến mất, hai đại cường giả cũng không thấy từ đó, hóa thành ánh sáng bay ra.

Hắn Hóa Tự Tại đại pháp mất đi hiệu lực.

Dị Vực phương hướng, An Lan bạch cốt đại thủ đã trường mãn huyết nhục, hắn con ngươi lạnh như Tiên Kiếm, đâm thủng Thiên Uyên, nhìn chằm chằm đối diện.

Sau đó, hắn lộ ra bàn tay, phải đi ngang qua Thiên Uyên!

"Không thể, trật tự chi hải sôi trào, lực sát thương nhảy lên tới cực hạn, không thể lại xúc động, đây là chĩa vào ta pháp tắc đại dương mênh mông!" Du Đà khuyên can.

Thế nhưng, An Lan không có nghe, bởi vì hắn chứng kiến Thạch Hạo, Hắn Hóa Tự Tại đại pháp ảm đạm, sức chiến đấu như thế triệt để suy kiệt, có

thể đánh chết Hoang.

Ầm ầm!

Đại thủ tìm kiếm, đại dương màu đỏ sôi trào.

Đáng sợ nhất là, Nguyên Thủy Đế Thành mảnh nhỏ bay lượn, kèm một đạo ngồi xếp bằng thân ảnh, ở tụng kinh, sau đó nổ tung.

Ùng ùng!

Thiên Uyên ở giữa, pháp tắc đan vào, trở thành Vĩnh Hằng!

Phốc!

An Lan rên lên một tiếng, trong miệng phún huyết, hắn cánh tay kia huyết nhục toàn bộ bóc ra, trong nháy mắt hóa thành Khô Cốt, hắn rất nhanh thu hồi.

Thế nhưng, hay là gặp đòn nghiêm trọng, có một cái chuỗi nhân quả, vô cùng rực rỡ, mang theo tia sáng, từ cánh tay kia cốt thượng lan tràn, muốn vào trong cơ thể hắn.

Răng rắc!

An Lan lạnh lùng, quả quyết quyết tuyệt, hắn một... khác tay niết đao ấn, nạo xương diệt chuỗi nhân quả, trị liệu pháp thể, phanh 1 tiếng, chém ra mảnh nhỏ quang.

Ầm ầm!

Thiên địa kịch chấn, Thiên Uyên trở thành một mảnh nhỏ màu đỏ hỏa hải, số vô cùng lớn Phù Văn đốt cháy!

Bất Hủ Sinh Linh, mấy trăm năm cũng không thể đi qua, trừ phi nhân quả hỏa diễm dập tắt.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1641: Tâm Đã Quyện

Thiên địa yên tĩnh, Thạch Hạo một người đứng thẳng.

Hết thảy đều kết thúc rồi à? Hai giới cuộc chiến có một kết thúc.

Nhưng là, từ trần người, biệt ly người, không thấy từ đó, đó là một đời tiếc nuối, còn có thương cảm, Thạch Hạo không nói lời nào, cực kỳ trầm mặc.

Ầm ầm!

Thiên Uyên, từ lâu rạn nứt, ở nơi đó đốt cháy, nơi đó có đại dương màu đỏ, vì là quy tắc chi hải, có nguyên nhân quả liệt diễm sôi trào, ngăn cách hai giới.

Ở trong đó có tiếng tụng kinh, có tiếng nổ mạnh, còn có kim qua thiết mã tiếng la giết.

Thạch Hạo bị thức tỉnh, đột nhiên mà ngẩng đầu, nhìn về phía trước, ở huyết sắc trật tự trong biển, nguyên thủy Đế Thành nổ tung, cháy hừng hực.

Ngoài ra, còn có một bóng người mờ ảo, ngồi xếp bằng ở chỗ kia, miệng tụng chân kinh, thân thể càng ngày càng phai mờ, cho đến đem triệt để biến mất mà đi.

Bảy Vương bên trong duy nhất sống sót vị kia Vương cũng qua đời, thân thể thành không, Nguyên Thần tịch diệt, là hắn làm nổ nơi đây, nguyên thủy Đế Thành rơi tan, Thiên Uyên nổ tung, như vậy mới thành công tiến hành rồi cuối cùng trấn áp!

Thời gian cũng không dài lắm, hay là chỉ có mấy trăm tải, pháp tắc chi

hải sẽ biến mất, mà cái này cũng là hắn có khả năng tận cùng cuối cùng một phần lực.

Kim qua thiết mã, tiếng kêu "giết" rầm trời!

Đó là nguyên thủy Đế Thành bất diệt anh linh, ở nơi đó gào thét, gầm thét lên, mang theo đã từng huy hoàng, ở ngọn lửa hừng hực bên trong nhìn lại, sắp sửa liền như vậy tan thành mây khói.

Nguyên thủy Đế Thành diệt hết!

"Tộc nhân... Đều chết rồi."

Đế quan, trên tường thành, một đám trẻ con ở khóc lớn, đây là bọn hắn nhìn thấy cuối cùng một màn, sinh dưỡng bọn họ cổ thành hủy diệt rồi, người thân toàn bộ chết trận.

Từ cổ chí kim, toà thành trì này vẫn che ở phía trước nhất, trấn thủ Biên Hoang, bây giờ, nó đốt cháy hầu như không còn, ở vinh quang bên trong —— biến mất!

Thành ở người ở, thành vong người vong! Những người kia, những gia tộc kia, tận cùng bọn họ cuối cùng lời hứa, toàn bộ hồn quy chiến trường, anh linh huyết rơi ra tàn tạ trong thành.

Thạch Hạo nhìn tất cả những thứ này, hắn thu hồi thương cảm, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, Hỏa Tang lâm đi xa, nguyên thủy Đế Thành rơi tan, không có để hắn sa sút, trái lại gây nên hắn không gì sánh được dồi dào đấu chí.

"Ta muốn trở nên mạnh hơn!" Đây là hắn trong tâm linh hò hét, hắn phải biến đổi cường đại hơn, muốn giương ra Côn Bằng chí, vọt lên tận trời.

Một tiếng thở dài, mang theo uể oải, mang theo ủ rũ, Thiên Uyên dưới, màu đỏ phù văn trong ánh lửa, cái kia vị cuối cùng Vương, liền như vậy tiêu tan.

Không có thứ gì lưu lại, Phong Vương Giả, liền như vậy chung kết, cũng không còn rồi!

Đây là sự kết thúc của một thời đại!

Đã từng huy hoàng, đã từng óng ánh!

Năm xưa, một đám ngút trời anh kiệt ở nguyên thủy Đế Thành, nhân công lao mà phong vương, hào quang soi sáng thiên hạ, khiến cho các tộc kính ngưỡng.

Cuối cùng, năm tháng trôi qua, vạn cổ thành yên, những này vĩ đại bộ tộc đều lần lượt lờ mờ, tiêu vong.

Đã từng đại công tích giả môn, đều chết đi.

Sự kết thúc của một thời đại!

"Ta muốn phong vương!"

Thạch Hạo rống to, này không phải ngông cuồng, mà là một loại niềm tin, mang theo sát khí hò hét.

Tất cả mọi người đều biết, hắn cái gọi là phong vương, là muốn ở phế tích bên trong lại kiến, là muốn giết địch mà phong vương!

Các tộc suy thoái, Phong Vương Giả hậu duệ bây giờ phân tán các nơi, từ lâu không còn nữa năm đó huy hoàng, rất nhiều đều bị định vì Tội Huyết hậu duệ, vầng sáng bị chém.

Thạch Hạo hò hét, là hắn tức giận, cũng là hắn không cam lòng, còn có hắn khí thôn sơn hà chí.

Hắn không chỉ có muốn giết địch, còn muốn chính danh, cọ rửa Tội Huyết sỉ nhục, có mấy người nên vì này trả giá thật lớn!

Đã từng đại công tích giả, năm đó bảo vệ này một giới sinh linh, bọn họ

đời sau, huyết mạch của bọn họ người thừa kế, có thể nào bị trở thành Tội Huyết tộc duệ?

Có lỗi, thiên đại sai, cần sửa lại!

Thạch Hạo hướng về Đế quan đi đến, hắn lảo đảo một cái, thân thể từng trận suy yếu, trước đây không lâu từng đại chiến, tuy rằng vận dụng chính là Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp, mượn dùng người khác sức chiến đấu, nhưng vẫn có chủng hư thoát cảm.

Không thể không nói, Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp nghịch thiên!

Đến lúc này, Thạch Hạo còn ở suy nghĩ, đó là loại bí pháp ra sao? Lại có thể hóa đến người khác sức chiến đấu, diễn dịch ở đương đại, quả thực không thể lý giải!

Vượt qua thời gian, vượt qua không gian, hóa đến đại tự tại, hóa đến Vô Địch thuật, thực sự nghịch thiên đến mức tận cùng!

Xoạt!

Đế đóng lại, một vệt ánh sáng quét xuống, đem Thạch Hạo bao phủ, trực tiếp đem hắn cuốn vào trong thành.

Bởi vì, có không ít người lo lắng, sợ hắn xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, dù sao hiện tại giọt kia huyết biến mất rồi, vạn nhất Bất Hủ chi Vương phát rồ, lần thứ hai mạnh mẽ tấn công, như vậy Hoang đem nguy rồi.

Khi (làm) Thạch Hạo xuất hiện ở trong thành, một đám người vọt lên, hoan hô, kêu to, đó là một đám người trẻ tuổi.

Thác Cổ Ngự Long, Tào Vũ Sinh các loại, trực tiếp liền đem hắn giơ lên, ở nơi đó rống to, trận chiến này rất gian nan, cũng rất khủng bố, ngăn trở Bất Hủ chi Vương, đủ để no đến mức trên kinh thế đại công công lao.

Thạch Hạo bị thả xuống, rất nhiều người với hắn mạnh mẽ ôm một ôm.

Này tế, chính là Thanh Y, Ma Nữ lẫn nhau đều không có căm thù, cũng cùng mọi người như thế, hào không tránh hiềm nghi, đều dành cho hắn một cái ôm nhiệt tình.

Chính là Nguyệt Thiền cũng thần sắc phức tạp, đứng ở gần bên, lẳng lặng nhìn.

"Oa ha ha, quá mạnh, ngươi thực sự là Thạch tiểu tử sao, thực sự là Hoang?" Thái Âm Ngọc Thỏ kêu la, hoài nghi Thạch Hạo bị đoạt buông tha, nặn nặn gò má của hắn, muốn nghiệm chứng.

Nơi này một mảnh vui mừng, cực kỳ náo nhiệt.

Thạch Hạo có thai, cũng hữu tâm chua, tuy rằng tạm thời ngăn trở chặn lại rồi Bất Hủ sinh linh, nhưng là, đại họa sớm muộn cũng có một ngày còn muốn đến.

Đồng thời, trận chiến ngày hôm nay, hắn được cái gì, lại mất đi cái gì, có mấy người có thể một đời đều không thấy được.

Khi (làm) nghĩ tới những thứ này, Thạch Hạo trong mắt cay cay.

Dù cho từ lâu gây nên chiến ý, nhưng là muốn đến Tội Châu, nghĩ đến những người kia, nghĩ đến Hỏa Tang lâm, hắn vẫn là khó có thể yên tĩnh, hận không thể ngửa mặt lên trời thét dài.

Trong lòng tiếc nuối, trong mắt khàn khàn, trong miệng phát khổ, Thạch Hạo thở dài, leo lên tường thành.

Hắn nhìn thấy những hài tử kia, là trận chiến này trung nguyên bắt đầu Đế Thành hiếm hoi còn sót lại hạ xuống người.

Bọn nhỏ đều ở khóc lớn, thương tâm gần chết.

"Đừng khóc, sau đó ta chính là các ngươi người thân, hạ giới có một chốn cực lạc, có một cái tên là Thạch thôn địa phương, nơi đó chính là các

ngươi gia." Thạch Hạo đi tới, mò những hài tử này đầu.

Bọn họ đại có thể có mười bốn, mười lăm tuổi, tiểu nhân: nhỏ bé còn đứng không vững, không quá sẽ bước đi, đều đã là cô nhi, là chiến giả đời sau.

"Ngươi... Phải về hạ giới?" Thanh Y quay đầu lại, nhìn về phía Thạch Hạo, trong lòng khẽ run.

"Mệt mỏi, bì, ta nghĩ trở lại, trận chiến này sau khi kết thúc, ta phải về đến sinh ta dưỡng địa phương của ta." Thạch Hạo đáp.

Xác thực, Thạch Hạo rất mệt mỏi, không riêng là thân thể, còn có tâm linh, tự thời niên thiếu đi ra Đại Hoang, bước lên trời, từ hạ giới đi tới ba ngàn châu, một đường dũng xông.

Trải qua quá nhiều, trái tim của hắn có chút mệt mỏi, có chút thương cảm, rất muốn trở lại cái kia tràn ngập tiếng cười cười nói nói Thạch thôn.

Trên tường thành, rất nhiều người trầm mặc, không tốt khuyên nhủ.

Bởi vì, bọn họ nhìn thấy, cũng biết, Hoang mệt mỏi, mắt thấy Tội Châu bị rút đi, hắn gào thét, muốn cứu lại Hỏa Tang trong rừng nữ tử, nhưng là nhưng không thể cứu vãn.

"Đại ca ca..."

Trên tường thành, một đám trẻ con gào khóc, bọn họ đều rất bi thương, phi thường đau lòng, ngày hôm đó đối với bọn họ tới nói, là tối tăm nhất một ngày, người thân đều chết trận.

Thạch Hạo thu hồi thương cảm tâm tư, tận lực lộ ra nụ cười, từng cái từng cái ôm ôm những hài tử này, bọn họ mới đáng thương nhất!

"Đừng khóc, không muốn thương, ta sẽ dẫn các ngươi đi, chờ sẽ có một ngày, chờ các ngươi trở nên mạnh mẽ thì, ta mang bọn ngươi đi chém An

Lan đầu lâu, vì là người thân báo thù!" Thạch Hạo nói rằng.

"Được!" Một đám trẻ con lau nước mắt, thế nhưng, hống ra âm thanh nhưng rất lớn, cũng rất chỉnh tề.

"Ta sẽ dẫn các ngươi hướng đi cực hạn huy hoàng!" Thạch Hạo nói nhỏ, rất bình tĩnh, nhưng cũng rất mạnh mẽ.

Trên tường thành, không ít người tất cả giật mình.

Tội Huyết một mạch, muốn rọi sáng ra thế nào hào quang?

Tất cả mọi người đều chấn động trong lòng, có không ít cường tộc càng là trong lòng không yên, bởi vì có chút gia tộc từng tham dự quá một chuyện.

"Thật muốn đi sao?" Thanh Y hỏi, còn có những người khác cũng đều tiến lên, nhìn Thạch Hạo, muốn khuyên bảo, có thể nhưng lại không biết nói cái gì tốt.

Thạch Hạo phóng tầm mắt tới, Thiên Uyên nhân quả hỏa diễm cuồn cuộn, ngăn cách tất cả.

Tòa thành kia trì cũng không bao giờ có thể tiếp tục xuất hiện, nó bảo vệ lâu như vậy, chung quy là kết thúc.

Trên tường thành, rất nhiều người cũng đều ở ngóng nhìn, chỉ có một tiếng thở dài.

Dị vực khấu quan nhiều năm, đều là tòa thành kia chống đỡ ở phía trước nhất!

Nếu như không có nó, đại quân đã sớm tiến quân thần tốc.

Bị tấn công nhiều năm, nó thật sự không kiên trì được, chỉ còn dư lại cái cuối cùng Vương, nhất định phải ở đương đại rơi rụng.

Có thể kiên trì đến đời này, đã rất không dễ!

"Bất Hủ chi Vương, trả giá cái giá cực lớn, bọn họ sẽ tu dưỡng rất nhiều năm." Trên tường thành, có người mở miệng.

Không nghi ngờ chút nào, An Lan, Du Đà đều trả giá đánh đổi, chỉ cần đi vào Thiên Uyên, liền sẽ phải chịu dường như nguyền rủa giống như ăn mòn, loại kia ảnh hưởng là kéo dài, cũng bị loại kia nhân quả lực lượng bao phủ rất nhiều năm.

Cái này cũng là trước kia thì chỉ có An Lan phá quan, cái khác vương giả các loại (chờ) ở phía sau nguyên nhân vị trí, không dám dễ dàng chạm vào!

"Kết thúc rồi à? Một trận chiến qua đi, có thể nghênh đón mấy trăm năm hòa bình năm tháng, không cần tiếp tục phải lo lắng." Có người than nhẹ, mang theo vô tận cảm khái, còn có vui mừng.

Ầm!

Thiên Uyên, phát sinh rung bần bật, hoả hồng pháp tắc chi hải như máu tươi bình thường mãnh liệt, có một cây binh khí cổ điển mà khiếp người, muốn chém mở nơi đó, tiệt ra một con đường đến!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1642: Vô Thương

Một cây Chiến Kích, rất thô to, cũng rất lạnh lùng, chém thẳng Thiên Uyên, đem muốn chém mở!

Cái cảnh tượng này quá đột ngột, cũng rất khủng bố, Thiên Uyên kịch chấn, Pháp Tắc Chi Hải sôi trào, màu đỏ sóng biển ngập trời, cả Đại Mạc đều ở đây sợ run.

Nhất là cổ khí tức kia, dù cho cách Thiên Uyên, còn có Đế Quan ngăn cản, vẫn để cho người một tim đập thình thịch, linh hồn đều ở đây lạnh rung sợ run trong!

Tất cả mọi người đều cho là đại chiến kết thúc, chấp nhận này bình thản mấy trăm năm, thế nhưng mới quay người lại mà thôi, tuyệt thế bá chủ một cây đại kích liền chém tới.

Rất nhiều người sợ hãi, đây tuyệt đối là Bất Hủ Chi Vương xuất hiện ở kích, nếu không... Nói tại sao có thể có kinh khủng như vậy lực lượng?

Sao như vậy? Bọn họ lại muốn tiến công!

Rất nhiều người ngây người, lạnh từ đầu đến chân, Thiên Uyên lẽ nào vẫn không thể ngăn cản bọn họ cước bộ sao?

Nơi đó có nhân quả chi hải, có trật tự đại dương mênh mông, là đặc biệt nhằm vào cường giả cái thế thiên tiệm, khó có thể vượt quá, muốn xông vào phải trả giá giá thật lớn.

Khi Nguyên Thủy Đế Thành nổ tung, duy nhất Phong Vương người hóa thành quang vũ, dung nhập Thiên Uyên sau, sức mạnh kia thì càng thêm kinh người, Thiên Uyên trở thành cấm địa.

Không lâu, An Lan mới ở chỗ này nghỉ chân nháy mắt, một cánh tay liền hóa thành Khô Cốt!

Nhất là, cái loại này ảnh hưởng sẽ là duy trì liên tục, mấy trăm năm đều khó nghịch chuyển, thật sâu uy hiếp được Bất Hủ Chi Vương!

Cái loại này lực sát thương, cái loại này thật lớn nguy hại đã bị chứng thực, nhưng là bây giờ làm sao sẽ có người mạo hiểm?

Đây là một cây Thanh Đồng Chiến Kích, rất xưa cũ, cũng rất trầm trọng, mở ra Thiên Uyên, chỉ thiếu một chút liền cắt trật tự hải sát biên giới, liền muốn chỗng đỡ Đế Quan trước.

Từng đường sáng bóng lưu chuyển, vô cùng xích hà soi sáng, màu đỏ Pháp Tắc Hải Dương bao phủ đại kích!

Thanh Đồng đại kích vô cùng băng lãnh, nằm ở nơi nào, mặc cho Xích Thần Trật Tự trùng kích, mặc cho Pháp Chỉ chi hải ăn mòn, nó đều vẫn không nhúc nhích, tản ra sát cơ!

Tất cả mọi người tóc, ai vậy binh khí, người kia muốn đích thân qua đây sao?

Đế Quan, trên tường thành, lập tức lặng ngắt như tờ, cái này cùng bọn họ tưởng tượng không giống nhau, chiến đấu còn chưa kết thúc!

"Thiên Uyên đã thành, hoàn toàn kích hoạt, quy tắc có thể ăn mòn Bất Hủ Chi Vương, hắn vì sao phải mạo loại nguy hiểm này?" Có người rung giọng nói, gần như tuyệt vọng.

Ầm!

Đại kích chấn động, muốn đột phá Thiên Uyên, chân chính chém tới, kéo lên ngập trời sát kiếp, lôi điện đều tuôn ra xuống.

Xích xích xích!

Xích hà hàng tỉ, chói mắt vô cùng, huyết sắc phù cháy hừng hực, bao phủ đại kích, đưa nó trấn áp, không để cho nó phá vỡ mảnh nhỏ huyết sắc Đại Mạc.

Thiên Uyên, so với trước đây mạnh, ở có tác dụng!

"Đặc biệt nhằm vào Bất Hủ Chi Vương!" Mọi người kinh hỉ, trong lòng sảo thở phào một cái.

"Sẽ ăn mòn hắn binh khí sao?" Mấy người ở ước ao, nhìn chằm chằm Thiên Uyên, hy vọng huyết sắc kia Pháp Tắc Chi Hải hủy diệt cái này bất hủ Vương Binh.

Tối hậu quan đầu, nó ngay cả An Lan cánh tay đều từng ăn mòn khô héo, huyết nhục tiêu vong, như vậy cũng nên hủy diệt cái này binh khí mới đúng!

Nhưng mà, ngoài tất cả mọi người dự liệu, Thanh Đồng đại kích không có tổn hại, lại đang phát ra ánh sáng nhạt, nó tại đối kháng Thiên Uyên, hóa giải Pháp Tắc Chi Hải.

Ầm!

Nhưng vào lúc này, đại kích lại một lần nữa kịch chấn, bức lui huyết sắc phù văn, đánh văng ra trật tự chi hải, rung động thật sâu mỗi người.

Trong nháy mắt, Đế Quan, trên tường thành, rất nhiều sinh linh đều rét run cả người, lạnh cả người.

Đây là thế nào uy thế, mấy ngày liền Uyên đều không có tác dụng sao?

"Ta rõ, hắn là người kia, trong truyền thuyết cái thế cường giả!"

Có tiếng người run, sắc mặt trắng bệch, hắn nói vượt qua một cái tên, nhưng là lại không có dám đem những chữ kia liền cùng một chỗ nói ra, mà là ngăn ra.

Bởi vì, hắn không muốn dẫn phát nguy hiểm.

Bất Hủ Chi Vương, có cái thế khó lường năng lực, nếu như hô hoán bọn họ tên, có thể sẽ hiển hóa ngay tại chỗ, không gì so nổi.

Mặc dù có Thiên Uyên cách xa nhau, thế nhưng, người nọ vẫn là không có dám chân chính kêu lên tên đầy đủ.

Vô Thương!

Thế nhưng, mọi người cũng biết, sinh linh kia là ai? Tiếng tăm lừng lẫy Vô Thương!

Về cái này cái thế Vương Giả, có nhiều lắm truyền thuyết, cho dù là ở Dị Vực, cũng phải làm cho người sợ sợ, khiến người ta run.

Bởi vì, hắn quá cường đại, cũng quá cổ xưa, cứ nghe so với có chút Bất Hủ Chi Vương khả năng còn phải cao hơn nửa thế hệ, địa vị tôn sùng, đáng sợ dọa người.

Vô Thương gia tộc, xưa nhất Đế Tộc một trong!

Vô Thương, là đúng tộc này chi tổ, vẫn còn sống, trải qua không chỉ một kỷ nguyên, pháp lực cái thế, vô địch thiên hạ, là một cái chân chính vô cùng nhân vật.

Tay hắn cầm một cây Thanh Đồng Chiến Kích, được xưng giết hết thiên hạ vô địch thủ!

"Là hắn, dĩ nhiên là hắn!"

Lúc này, là đúng Đế quan trong một vị lão Chí Tôn thanh âm đều hơi run rẩy, núi thần sụp đổ trước mắt, hắn đều cũng không biến sắc, nhưng là bây giờ lại như vậy mất tự nhiên.

Vô Thương, hung danh quá lớn, ngày xưa Tiên Cổ đánh một trận, hắn là một cái kẻ giết chóc, đánh vỡ cân bằng!

"Pháp lực miễn dịch, vạn pháp bất xâm, đây chính là vị kia vô địch Vương Giả!" Có người thở dài.

Vô Thương, danh tiếng quá lớn, nỏi danh kinh sợ cổ kim.

Bởi vì, bộ tộc này bí thuật quá kinh người, quá bá đạo, có thể nói cái thế tuyệt luân!

Thần thông miễn dịch, vạn pháp bất xâm, đây chính là hắn ngạo nhân tư bản, tiên thiên bất bại, không ai có thể sánh cùng!

Thạch Hạo đang đối mặt cùng giai người tiến công lúc, cũng có thể làm được pháp lực miễn dịch, nhưng thời gian hữu hạn, chỉ có nháy mắt cơ hội.

Mà hắn vẫn luôn rõ, loại này cái thế bí pháp ở Dị Vực phi thường nổi danh, xuất xứ từ một cái cổ xưa Đế Tộc, bọn họ trong tay nắm giữ phương pháp này.

Hôm nay, chân chính nhìn thấy, Bất Hủ Chi Vương Vô Thương tự mình tế xuất binh khí!

Chẳng trách Thanh Đồng đại kích không xấu, có thể nằm ngang Thiên Uyên trong, thậm chí muốn chém ra một con đường mà vượt giới.

Đây là Vô Thương binh khí, tự nhiên có thể pháp tắc miễn dịch!

"Lẽ nào Đế Quan chung quy yêu cầu phá vỡ?" Có người nhanh tuyệt vọng, cảm giác nhân sinh bầu trời là như vậy u ám.

"Cái gọi là pháp lực miễn dịch, thần thông vô hiệu, chỉ là tương đối, cũng không phải là tuyệt đối, tối thiểu Thiên Uyên ngăn trở hắn, không thể đột phá qua đây!" Mạnh Thiên chính mở miệng, hắn trầm mặc lâu ngày.

" Không sai, nếu thật là có thể thần thông miễn dịch, hắn đã sớm xuất kích, cần gì chờ thêm nhiều năm như vậy, đây chẳng qua là tương đối!" Có người khác gật đầu.

Mọi người tỉnh táo lại, rõ mình hù dọa mình giật mình.

Nếu như Hồng Sắc Trật Tự chi hải đối với vô hiệu, vị kia cái thế Vương Giả khẳng định đã sớm Vượt qua!

"Xem, Thanh Đồng đại kích xuất hiện vết rách!" Có người mắt sắc, nhìn thấy một màn kia.

Quả nhưng, đại kích kích nhận nơi, có vết rách hiện lên, rất là bắt mắt!

"Hắn trước đây không có tiến nhập Thiên Uyên, không giống An Lan như vậy bị ăn mòn, mà bây giờ liền càng không thể nào đặt mình vào nguy hiểm!" Mạnh Thiên chính nói rằng.

Rất nhiều người nghe vậy, đều thở ra một hơi dài.

Ầm ầm!

Thế nhưng, ngay mọi người như trút được gánh nặng lúc, Thiên Uyên kịch chấn, đại kích phát sáng, mênh mông khó lường lực lượng sôi trào mãnh liệt, chấn động trong cuộc sống.

"Đó là "

"Không được, nó ở mở đường, đây là muốn đưa tới một vị bất hủ người?!"

Mấy người sắc mặt biến, chấn động trong lòng, sắc mặt trắng bệch.

Ở đó đại kích ở trên, có một sinh linh đi tới, tản ra ngập trời chi uy, không phải Bất Hủ Chi Vương, thế nhưng người siêu việt Đạo Lực số lượng Đỉnh Phong, khiếp người cực kỳ.

Bất Hủ Sinh Linh, là một loại nhân vật mạnh mẽ.

Nếu như lấy Cửu Thiên bên này đẳng cấp mà phân chia nói, đó là một vị

Chân Tiên!

"Trời ạ, đúng là một vị tiên đạo cấp cao thủ!"

"Cái này còn như thế nào đối kháng?"

Mấy người tóc, triệt để chạy tán loạn, gần đến giờ cuối cùng, ngay tất cả mọi người đều cho là kết thúc chiến đấu lúc, lại có Bất Hủ Sinh Linh vượt qua đến.

Mọi người rõ, đó là Vô Thương gây nên, lấy binh khí khai đạo, dùng hắn cái thế thiên phú tổ thuật đối kháng Thiên Uyên, phải che chở một vị Bất Hủ Sinh Linh Vượt qua, phá vỡ Đế thành.

Đương đại, Cửu Thiên bên này thiếu khuyết Chân Tiên, mà dạng một vị Bất Hủ Sinh Linh đủ để nghiền ép mọi người.

"Phốc!"

Bất quá, ở hai chân ly khai Thanh Đồng Kích, nhảy qua hướng Thiên Uyên sát biên giới lúc, hắn đột nhiên ho ra đầy máu, lảo đảo lui lại, không có có thể đi qua.

Hắn vượt qua thất bại!

Rất rõ ràng, Thiên Uyên ngăn chặn hắn, bởi vì nơi này vốn là vì bất hủ, cùng với tầng thứ cao hơn Vương sở bày cấm địa.

Đế Quan, trên tường thành, một mảnh tiếng hoan hô.

Địch nhân thê thảm, thất bại, chính là bọn họ may mắn, là bọn hắn huy hoàng.

Đáng tiếc, nụ cười chưa từng lâu dài liền đọng lại, tất cả mọi người nhìn chằm chằm Thiên Uyên nơi đó.

Vô thanh vô tức, đầy đủ mười mấy tên thân ảnh xuất hiện, dọc theo

Thanh Đồng đại kích mà đến, từng cái lạnh lùng nghiêm nghị dọa người, dường như Ma Thần từ Địa Ngục giãy khỏi gông xiềng mà về.

Đồng thời, bọn họ bước ra Thiên Uyên, đi tới Đế Quan trước.

Bọn họ không phải tiên đạo cao thủ, không có bất hủ, thế nhưng kém cõi nhất cũng là Độn Nhất cảnh giới sinh linh, đó là một ít Chí Tôn, xuất hiện ở trong sa mạc.

"Ta đã biết, sự tình không có dễ dàng như vậy kết thúc, còn muốn có một trận ác chiến!" Có người thở dài.

Vương Trường Sinh, Kim Thái Quân cũng đều ở đây, vẻ mặt nghiêm túc, cần phải có một trận Chí Tôn chiến!

Bởi vì, Thiên Uyên trấn áp bất hủ, thế nhưng đối với nhân đạo đỉnh lực lượng cũng không làm sao áp chế, cùng này trước đây giống nhau, đối với bọn họ mà nói, Thiên Uyên có thể xông.

Hôm nay, như thế một đám cường giả xuất hiện, dắt tay nhau tới!

"Hoang, có dám hạ xuống đánh một trận!"

Phía dưới, có người quát lên, đó là nhất trương tuổi trẻ mặt mũi, ở xung quanh còn có một chút sinh linh, nam tử tư thế oai hùng bừng bừng phấn chấn, nữ tử kinh diễm thế gian.

"Đế Tộc!"

Thạch Hạo trong miệng phun ra như thế hai chữ, rất lạnh nhạt, cũng rất vô tình.

"Không có gì ngoài dựa vào một giọt máu bên ngoài, ngươi còn có cái gì, còn dám đánh một trận hay không? Cắt đầu ngươi!" Có người khiêu chiến.

Cũng trong lúc đó, cũng có Chí Tôn lạnh lùng truyền âm, mời Đế quan

trong nhà vô địch đánh một trận.

"Ah ha ha!" Thạch Hạo cười, có chút lạnh, cũng có chút hưng phấn, trong con ngươi quang mang hừng hực.

"Trước khi đi, còn có người tiễn ta một việc lại một cái cọc công tích sao, Đế Tộc, các ngươi đây là đang muốn chết, giết toàn bộ các ngươi!" Thạch Hạo rất ngang ngược quát.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1643: Trận Chiến Cuối Cùng Cơ Hội

Thành tường bên ngoài, đứng nơi đó một loạt người, như là lấp kín lại lấp kín đại sơn đứng sừng sững ở đó, không phải thân hình cao lớn, mà chính là khí thế bên trên bàng bạc, đang chấn nhiếp.

Mỗi người đều cường đại đáng sợ, đứng ở nơi đó, lạnh lùng như băng uyên, phảng phất từ trong địa ngục giết ra, giãy khỏi gông xiềng, tái hiện ở nhân gian.

Cái này là một đám Ma Thần, một cái so một cái khủng bố, sát khí ngập trời!

"Đi ra đánh một trận, trảm ngươi đầu lâu!" Dưới tường thành, một người trẻ tuổi lần nữa quát, trong tay một cây thiên mâu giơ lên, chỉ phía xa Thạch Hạo.

Đại mạc, rộng lớn vô biên.

Những người này đi ra Thiên Uyên, đặt song song mà đứng, để hư không đều vặn vẹo, đó là khí thế cường đại cho phép!

Thiên Uyên, có thể ngăn cản Bất Hủ sinh linh cước bộ, nhưng là đối với nhân đạo lĩnh vực nhưng không khỏi cố, có thể đi qua mà qua.

Thạch Hạo đang cười, mang theo sát cơ, trước đây không lâu hắn cũng dám cùng An Lan đối đầu chém giết, sẽ còn sợ dưới thành người!?

Trên tường thành, có một số người trầm mặc, bọn họ không muốn tái chiến, hy vọng có thể hòa bình mấy trăm năm, không muốn lại sát phạt. Bởi vì, Dị Vực cường đại còn có hung hãn rõ như ban ngày!

Hiện tại, mọi người hi vọng, mấy trăm năm sau có viện quân xuất hiện, ngày xưa đám kia cường giả bí ẩn lần nữa hàng lâm, chặn đánh Dị Vực sinh linh.

"Sợ các ngươi sao!" Đương nhiên, cũng có một bộ phận người rất huyết tính, trước tiên hét lớn, hận không thể lập tức xuất quan qua chém giết.

Trước đây không lâu, bọn họ trơ mắt nhìn lấy, Đế Quan thành môn lâu bị An Lan hủy đi, một cái đại thủ bay ngang qua bầu trời, để mấy vạn cường giả lúc này vẫn lạc.

Loại kia thảm kịch, để không ít người trong lòng đại thống, chết đi cường giả có bọn họ phụ huynh, là bọn họ thân nhân.

Chỉ là, một cái tàn khốc hiện thực bày ở trước mắt, phía dưới nói đi thấp nhất cũng là Độn Nhất cảnh giới sinh linh, hắn vì Chí Tôn, đứng tại nhân đạo trên đỉnh núi cao.

Mà Đế Quan bên trong, có mấy cái Chí Tôn?!

Rất nhiều người hữu tâm vô lực, đạo hạnh kém xa, dù là muốn đi giết địch đều không có tư cách.

Ngoài ra, một số người trong lòng bất an. Này Bất Hủ sinh linh sẽ tới sao?

Phải biết, thanh đồng Đại Kích nằm ngang ở Thiên Uyên bên trong, muốn xây dựng một cái thông đạo, đưa Tiên Đạo cấp bậc tu sĩ xông tới.

Tại này Đại Kích bên trên. Có một cái Bất Hủ sinh linh, ở nơi đó bồi hồi, mặc dù không cách nào xông qua Thiên Uyên, nhưng người nào có thể bảo chứng hắn tối hậu cũng sẽ thất bại đây.

"Ta vững tin, hắn không trả giá bằng máu. Căn bản không qua được, Thiên Uyên Trấn Phong Biên Hoang, Bất Hủ người vô pháp đặt chân." Mạnh Thiên Chính mở miệng.

"Vạn nhất tới đây chứ?" Kim Thái Quân mở miệng.

"Hắn nếu là trả giá bằng máu tới, ta có thể trảm hắn!" Mạnh Thiên Chính mở miệng.

Oanh!

Thoáng một cái giống như là nhóm lửa mọi người trong lòng một cỗ hỏa diễm, từ từ đầu đến giờ, tuy nhiên Đế Quan chưa phá mở, nhưng mọi người rất ngột ngạt, cũng rất tâm thần bất định. Mạnh Thiên Chính câu nói này vừa ra, để rất nhiều người kịch chấn, trong lồng ngực có cỗ máu đang thay đổi nóng. Muốn bôn đằng.

"Giết bọn hắn!" Có thống lĩnh hét lớn.

"Thở ra, một đám thất bại giả, cũng chỉ có thể co đầu rút cổ tại trong thành, nhìn ta các loại như thế nào phá đóng, đem bọn ngươi giết sạch!"

Dưới thành, một tên Chí Tôn mở miệng, dáng người trung đẳng, nhưng lại mang theo khiếp người chi cực khí thế, như là một tòa trấn áp Thương Mang thiên địa Ma Sơn, sừng sững tại trước thành.

Người này. Sợi tóc màu xanh, trên trán hiện ra một số Đạo Tắc cùng văn lạc, cùng với Hỗn Độn khí, khủng bố chi lực tràn ra. Hắn người mặc giáp trụ vàng xanh, cường đại vô cùng.

Chí Tôn, một cái phi thường cường đại tu sĩ, đứng tại nhân đạo trên đỉnh núi cao, có thể nhìn xuống Đế Quan bên này quần hùng.

Oanh!

Tại sau lưng của hắn, hiển hiện một cái từ hơn vạn Chủng Thú da tế luyện thành cái túi. Có thể nuốt nôn vạn vật, có thể phá vỡ kết giới, phát ra Tiên Đạo quang huy.

Chính là Túi Càn Khôn, ban đầu vốn thuộc về Cửu Thiên, kết quả thất

lạc tại Dị Vực, thành vì bọn họ Sát Nhân Lợi Khí.

Cái này Tiên Đạo binh khí nguồn gốc từ Cửu Thiên, không bị Thiên Uyên ngăn lại, có thể mang tới.

Đế Quan thành môn lâu đổ sụp, thành tường rạn nứt, thật là dễ phá nhất tắt máy sẽ, nếu là lấy Túi Càn Khôn oanh sát, nói không chừng thật có thể cho Dị Vực ngàn trăm vạn đại quân tiến quân thần tốc.

Rất nhiều người đều toát ra mồ hôi lạnh, vốn cho là đại chiến kết thúc, bết bát nhất tình huống cũng là bế quan không ra, tử thủ liền có thể.

Có thể hiện tại xem ra, căn bản không phải tưởng tượng như vậy, nguy cơ vẫn còn, mà lại phi thường không ổn!

"Lũ sâu kiến, Thành phá đi lúc liền là các ngươi mất mạng ngày, huyết tẩy thành này, giết sạch sành sanh!" Một vị khác Chí Tôn mở miệng.

Hắn một thân hắc sắc áo giáp, chảy xuôi ô quang, dáng người khoẻ mạnh, như một đầu Hắc Long, mang theo khí thế mênh mông, đứng sừng sững ở chỗ đó, nhìn xuống bên này.

Lại một vị Chí Tôn, ở trên đỉnh đầu, có một thanh Tử Kim Chùy, tuy nhiên tàn khuyết, nhưng lại đang tỏa ra Tiên Đạo khí tức, lưu động Vô Thượng Vĩ Lực.

Trên tường thành, rất nhiều người toát ra mồ hôi lạnh, thân thể phát lạnh.

Tại này dưới thành, đứng đấy một loạt sinh linh, mấy chục bóng người, lấy Độn Nhất còn có Chí Tôn là chủ lực, là để Đế Quan tu sĩ sợ hãi thán phục cao thủ.

Đồng thời, những người kia nắm lấy Tiên Binh! Có thể ngăn cản sao?

"Có dám đánh một trận?"

Phía dưới, có nhân đại cười, rất là khinh cuồng, xem thường Đế Quan

bên trong tu sĩ.

Dù là trước đây không lâu An Lan ăn thiệt thòi, tại Đế Quan trước gặp được không thể tưởng tượng chặn đánh, Dị Vực sinh linh vẫn là tràn đầy tự tin.

Bởi vì, bọn họ biết, đó là ngoài ý muốn, Tha Hóa Tự Tại ** biến thành kiếp sau linh không thuộc về mảnh này tuế nguyệt thời không, phù dung sớm nở tối tàn, cuối cùng tan biến.

Hiện tại, bọn họ gõ đóng, ai còn có thể ngăn cản?

Tại bọn họ phía sau, có bất hủ sinh linh nhìn xuống, càng là có hay không thương, Du Đà, An Lan tọa trấn, ai có thể chống đỡ? Không có người có thể ngăn cản!

"Dám ra đây, giết sạch các ngươi!" Đại mạc bên trong, cũng là này mấy trương tuổi trẻ gương mặt cũng đang khiêu chiến, điểm chỉ trên tường thành sở hữu tu sĩ.

Nếu như nói là Chí Tôn cũng liền thôi, ngay cả tiểu bối nhân vật đều đang gây hấn với, để trên tường thành một số thống lĩnh cảm giác biệt khuất, hận không thể tấn công xuống dưới giết thống khoái.

Nhưng là, cái gọi là tiểu bối thật không yếu, xác thực nói đều là đại cao thủ, thân ở Độn Nhất cảnh!

"Ầm ầm!"

Lúc này, Đế Quan trước, lại một món binh khí phát sáng, cũng là tàn khí, nhưng là mang theo Tiên Đạo quang huy, đồng dạng muốn tiến công Đế Quan.

Tình thế tương đương nguy cấp!

"Ai dám cùng ngươi ta ra ngoài nhất chiến." Mạnh Thiên Chính mở

miệng.

Trên tường thành, lập tức an tĩnh lại.

Mạnh Thiên Chính muốn ra khỏi thành, muốn đi nghênh chiến, đây tuyệt đối là nguy hiểm!

Rất nhiều người minh ý, muốn bảo trụ Đế Quan, cần liều mạng, bởi vì, đối phương vận dụng Tiên Đạo binh khí, có lẽ thật có thể oanh mở bây giờ có vết rách Thành thể.

Dù là trong thành Tiên Trận đã khôi phục, hơn phân nửa cũng gặp nguy hiểm.

Mạnh Thiên Chính đây là muốn qua hóa giải Ách Nan, muốn cự địch tại trước thành.

"Ta!"

Thạch Hạo mở miệng, nhanh chân hướng về phía trước. Cái thứ nhất đánh vỡ yên tĩnh, hắn muốn đi theo ra khỏi thành nhất chiến.

Tất cả mọi người trông lại, không hề nghi ngờ, Thạch Hạo trước đây không lâu lập xuống thiên đại công lao. Chặn đánh An Lan, là bất thế chi công.

Nhưng là, hiện tại giọt máu kia biến mất, hắn còn có thể xuất quan nhất chiến sao? Không sợ bị Dị Vực Chí Tôn ngăn trở giết sao?

Mạnh Thiên Chính than nhẹ, hắn không muốn mang Thạch Hạo ra ngoài. Sợ thiên tài bị bóp chết Đế Quan trước, bất quá hắn tối hậu không có thuyết phục, bởi vì quyết định chú ý, thời khắc mấu chốt, tướng Thạch Hạo đưa về Đế Quan.

Dù sao, đối diện cũng có một chút người trẻ tuổi xuất kích, có lẽ trước tiên có thể mang lên Hoang.

"Thủ thành không tốt sao?" Kim Thái Quân mở miệng.

Nàng không thể không nói, bời vì, trong thành Chí Tôn hữu hạn, chỉ có mấy cái. Nàng là bên trong một trong.

"Tốt a, bị buộc đến một bước này, ta qua nhất chiến." Vương Trường Sinh mở miệng, thân thể vì một thiếu niên bộ dáng, Thanh Tú tuyệt luân.

Rất nhiều người khẽ giật mình, cũng là Thạch Hạo đều cảm giác sâu sắc ngoài ý muốn!

Theo Thạch Hạo, Vương gia cùng Kim gia đáng giận, thậm chí nghi bọn họ lòng dạ khó lường, nhưng là bây giờ, Vương Trường Sinh muốn đi nghênh địch?

"Ta cũng qua!"

Một vị lão nhân mở miệng. Ngày thường ẩn cư trong thành Tổ Đàn nơi đó, là Đế Quan bên trong Vô Địch Giả, bây giờ muốn xuất thủ.

Tiếp theo, lại một vị lão giả đi ra. Muốn đi hoành kích địch thủ.

Cái này để người ta kinh dị, bời vì, không có người biết hắn, thế mà còn có ẩn tàng Chí Tôn!

Kim Thái Quân nhíu mày, tối hậu không thể không cất bước, người khác đều muốn ra khỏi thành nghênh chiến. Nàng thân là số ít Chí Tôn một trong, không có lý do gì lùi bước.

"Chúng ta cũng đi!"

Một số Đại Thống Lĩnh quát, muốn đi theo ra khỏi thành.

Ngoài thành những thân ảnh kia bên trong, có Độn Nhất cảnh giới tu sĩ, cùng trong thành thống lĩnh đạo hạnh không sai biệt nhiều, những người này muốn xuất chiến.

"Thạch Hạo, tiếp kiếm thai!" Thanh Y gọi hắn lại, đem hắn lúc trước lưu tại Đế Quan Đại La Kiếm Thai đưa ra, để hắn phòng thân.

Xoẹt!

Một mảnh hà sáng lóng lánh, những người này xuất quan, đi vào đại mạc bên trong.

"Ha ha, Ha-Ha, các ngươi thật đúng là dám ra đây a, đây không phải muốn chết sao?!" Có người tùy ý cười to, mười phần ngông cuồng.

Trong tích tắc, giữa thiên địa, sát khí lẫm nhiên, cương phong cuồn cuộn, Dị Vực một đám sinh linh ánh mắt lạnh lẽo, như là dã thú tiếp cận con mồi, đều nhìn chằm chằm trước cửa thành.

"Không phải ta nói, thật nếu như vậy quyết chiến, các ngươi cái gọi là cao thủ đều là một đám ô hợp, toàn đều muốn bị trảm giết sạch sành sanh!"

Dị Vực, có người khinh miệt nói ra, mang theo trương dương thần thái, lời nói tương đương bá khí.

Cái này hồn nhiên không đem Đế Quan tu sĩ để ở trong mắt, hoàn toàn đem mọi người xem thường.

"Chúng ta đến cũng!"

Thiên Uyên bên trong, lại có một ít người đi ra, từ lão giả đến người trẻ tuổi cái gì cần có đều có, đều là cao thủ, có Thạch Hạo nhận biết người quen, cũng có lạ lẫm người.

Có ít người con ngươi hừng hực, trước tiên đã nhìn chằm chằm Thạch Hạo, hoàn toàn liền là hướng về phía hắn đến, muốn liệp sát hắn.

"Người trẻ tuổi, may mắn sẽ không luôn luôn thêm ở trên thân thể ngươi, đến cũng không cần trở về." Có lão giả lạnh lẽo âm trầm nói ra.

Đó là Chí Tôn, ngay cả bực này nhân vật đều muốn xuất thủ, muốn đánh

chết Thạch Hạo, không cho hắn trưởng thành cơ hội.

"Đến, đến, đến, lúc trước, trước hết để cho ta mượn ngươi đầu lâu dùng một lát!" Mạnh Thiên Chính mở miệng, điểm chỉ tên kia Chí Tôn.

"Cái nào muốn giết ta?" Thạch Hạo hỏi thăm.

"Ta!"

"Ta!"

...

Trong tích tắc, Đế Quan trước, một đám sinh linh mở miệng.

Từ tuổi trẻ đến năm khuôn mặt cũ, thậm chí có Chí Tôn, đều không còn che giấu, chặn đánh giết Thạch Hạo.

"Muốn giết ta, đều rửa sạch cổ, mình bò đến đây đi!" Thạch Hạo nói ra, tương đương có khiêu khích tính, để Đế Quan tu sĩ trợn mắt hốc mồm.

Xoẹt!

Đế Quan bên trong, lại có một ít người ra khỏi thành, đi vào trong chiến trường.

Bên trong có một ít người trẻ tuổi, đều là Đế Quan bên trong Tinh Anh Tử Đệ.

"Ngươi làm sao đi ra?" Kim Thái Quân nhíu mày, bởi vì hắn phát hiện kim giương.

"Ta muốn theo đối diện người nhất chiến!" Kim Triển mở miệng, hắn có một loại mâu thuẫn tâm lý, ngày đó thua với Thạch Hạo, một mực khao khát nhất chiến, muốn chứng minh mình.

Có lẽ, hôm nay chính là Biên Hoang trận chiến cuối cùng, Thạch Hạo đã

lập xuống hiển hách đại công, mà hắn lại đều chưa từng xuất thủ, chưa cùng Dị Vực sinh linh đại chiến.

Nếu là Biên Hoang chiến cục kết thúc, dạng này trở về Cửu Thiên, hắn còn có cái gì thể diện?

Hắn một mực bị coi là thế hệ tuổi trẻ nhân tài kiệt xuất, bị Kim gia coi như lĩnh quân người bồi dưỡng, nếu không có bị Thạch Hạo hoành kích, ngày sau hắn có lẽ có thể thống soái Thiên Hạ tuổi trẻ cường giả!

Hiện tại, hắn muốn chứng minh mình, muốn tại Đế Quan tiến lên đi một trận đại chiến đỉnh cao!

Vương Hi cũng xuất hiện, bạch y tung bay, đi vào đại mạc bên trong.

Trừ cái đó ra, Thác Cổ Ngự Long, Thập Quan Vương, Trích Tiên, lớn Tu Đà, Tiểu Thiên Vương các loại đều đến, đương thời Thiên Kiêu nhân vật đều là muốn tiến hành trận chiến cuối cùng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1644: Chân Kim Cần Hỏa Luyện

Những người này đến, vẫn chưa gây nên dị vực coi trọng, trái lại để Đế Tộc vài tên tuổi trẻ trong mắt cường giả bốc lên chùm sáng, giống như là con sói đói, như là nhìn thấy mỹ vị.

Đó là một loại trần trụi xâm lược tính ánh mắt, mang theo xem kỹ, mang theo hưng phấn, muốn đại khai sát giới!

Đế quan đi ra tu sĩ càng nhiều, càng để người đối diện thần thái thịnh liệt, bởi vì, nếu đánh một trận diệt sạch, có thể để cho Cửu Thiên hướng đi diệt con đường.

"Trước tiên giết chí tôn, lại tru cá nhỏ!" Một ông lão mở miệng, ở trong mắt hắn, đời trẻ, trung niên không coi là cái gì, chỉ cần chém xuống Mạnh Thiên Chính mấy người, đại cục có thể định.

Lời nói mặc dù nói như vậy, thế nhưng hắn bọn họ nhưng không có dám manh động, bởi vì song phương đều có Tiên khí, một trận chiến liều mạng, ai cũng không tốt quá!

Đó là kinh sợ tính sức mạnh!

"Vẫn là từ nhỏ ngư bắt đầu đi, vãn bối muốn ra tay, sát quang Đế quan cái gọi là kỳ tài ngút trời, bóp chết toàn bộ tinh anh con cháu!" Đối diện, có người vô cùng lộ liễu, lên tiếng như vậy.

Đó là một người trẻ tuổi, đã từng đứng ở thành trước, khiêu chiến Thạch Hạo, dùng trong tay thiên mâu chỉ phía xa quá Hoang, để hắn ra khỏi thành một trận chiến.

Hắn tóc dài rối tung, mắt thả lãnh điện, đây là vài tên Đế Tộc sinh linh

một trong, đã là Độn Nhất cảnh giới cao thủ, chuyên vì Thạch Hạo mà đến!

Mặc dù là Độn Nhất cảnh giới đại tu sĩ, thế nhưng khuôn mặt hắn vô cùng trẻ tuổi.

"Ha, vẫn để cho ta tới trước đi, chém xuống Đế quan đám kia cái gọi là thống lĩnh, giữ lại bọn họ thực sự chướng mắt!" Một vị trung niên mở miệng, oai hùng khiếp người, ánh mắt mang theo hung quang, mái tóc dày cộp, như là thác nước rối tung ở nơi đó, hắn đứng lơ lửng trên không, nhìn xuống đối diện.

Chí Tôn không nói lời nào, mặc bọn họ lộ liễu.

Đế quan tu sĩ căm tức, bọn họ quá kiêu ngạo, hồn nhiên không đem mọi người để ở trong lòng.

Mạnh Thiên Chính thở dài, tuy rằng từ Đế quan đi ra không ít người, nhưng thật muốn quyết đấu, hơn nửa phải bị thiệt thòi.

Hắn muốn ngăn cản, không muốn chính mình này một phương đời trẻ, trung niên ứng chiến.

Nhưng là, có thống lĩnh tính cách rất liệt, thà rằng chết trận, cũng không thối lui, trực tiếp thét dài ra khỏi hàng.

Nếu là sợ chết, bọn họ thì sẽ không đi ra Đế quan, dám ra đây người đều đã sớm đem sinh tử không để ý

Mạnh Thiên Chính thần sắc nghiêm túc, muốn cho những kia thống lĩnh về Đế quan.

"Ta chỉ muốn một trận chiến, chứng minh ta huyết tính vẫn còn, dù cho không địch lại, cũng dũng cảm một trận chiến, Đế quan nội các tộc sẽ không khuất phục, đem huyết chiến đến cùng!"

Một vị thống lĩnh mở miệng, nhanh chân tiến lên.

Phía sau người há miệng, muốn nói cái gì, muốn khuyên can hắn, nhưng là quay đầu lại đều trầm mặc.

Đế đóng lại, các tộc tu sĩ lặng lẽ, thiên địa lập tức yên tĩnh lại.

Rất nhiều người đều biết, hắn đây là phải làm gì, dù cho tử, cũng không cúi đầu, vì là Đế quan những kia gầy yếu, do dự bộ tộc làm ra đại biểu.

Lấy huyết minh chí, để Đế quan nội những kia do dự, thấp thỏm tu sĩ đứng lên đến, không lại rụt rè, kích phát huyết tính.

Có người cho rằng hắn ngu, thế nhưng cũng có rất nhiều người tâm tình phức tạp, chấn động trong lòng, các tộc tu sĩ không ít người ánh mắt cũng sẽ không tiếp tục phập phù, có chút thịnh liệt.

Không nghi ngờ chút nào, này xác thực kích thích Đế quan nội rất nhiều người!

"A, ha ha..." Đối diện, có người cười to, vô cùng tùy tiện, mang theo vẻ khinh bỉ, ngôn ngữ phi thường khinh mạn, nói: "Thực sự là buồn cười, ngươi là đi tìm cái chết sao? Ta tác thành ngươi, năm quyền bên trong oanh ngươi thành cặn bã!"

Đế quan nội tất cả mọi người đều phẫn nộ, bao quát những kia không muốn khai chiến bộ tộc, cũng lên cơn giận dữ.

"Ra tay đi, muốn vào Đế quan, đạp lên ta hài cốt đi, mà ta như vậy không sợ giả có trăm nghìn vạn, các ngươi mỗi bước lên trước đều phải trả giá thật lớn!" Tên kia thống lĩnh bình tĩnh nói.

Hắn đây là ôm chịu chết tâm đến chiến, hay là không địch lại, nhưng lúc này lại không thể không khiến người ta thay đổi sắc mặt!

"Giết!"

Tên này thống lĩnh ra tay rồi, trong lúc nhất thời thiêu đốt sinh mệnh

tiềm năng, toàn lực ứng phó, bùng nổ ra óng ánh thần quang, về phía trước giết đi.

Bất quá, hắn đối thủ thật sự rất mạnh, cái kia người đàn ông tuổi trung niên mặc dù coi như tuổi tác không lớn, thế nhưng tu đạo rất nhiều năm, là một cái siêu cấp cao thủ.

Nếu không, làm sao có khả năng sẽ đi theo Chí Tôn mà đến, thực lực của hắn ở Độn Nhất cảnh ít có!

Quyền chưởng va chạm, chớp giật đan dệt, bóng người tung bay, kịch liệt tiếng va chạm, vang vọng đại mạc bên trong, đồng thời đi kèm huyết quang.

Ở quyết chiến bên trong, Đế quan vị kia thống lĩnh quả nhiên không địch lại, lần thứ nhất quyền chưởng tương giao thì liền bị chấn động cánh tay rạn nứt, trong miệng chảy máu, chịu đến trọng thương.

Ầm!

Thần mang lóng lánh, Cương khí sôi trào.

Cuối cùng, dị vực cái kia người đàn ông tuổi trung niên đệ ngũ quyền đánh giết tới thì, xuyên thủng tên này thống lĩnh tất cả phù văn màn ánh sáng, một quyền xuyên qua thân thể ấy, đem đánh chết.

Phốc!

Đi kèm huyết quang, tên này thống lĩnh chết trận.

Dị vực vị cao thủ này, động tác nhanh như chớp giật giống như, vọt qua, trích đi đầu lâu, chém hết Nguyên Thần, còn thân thể thì lại hóa thành thịt nát, trở thành mưa máu.

"Ta nói rồi, người như ngươi hạ tràng chỉ có thể coi là chịu chết, gà đất chó sành!"

Dị vực tên này trung niên cường giả nhấc theo thống lĩnh đầu lâu, cười to, lộ ra một hàm răng trắng như tuyết, rất là tàn khốc.

Trong quá trình này, không có ai ra tay can thiệp.

Hống!

Đế quan, trên tường thành, đếm không hết người rống to, trong lồng ngực có một luồng nộ huyết ở sôi, tất cả đều bị nhen lửa, muốn nổ.

"Liều mạng, giết cái kia đao phủ thủ!"

"Chính là không địch lại, cũng phải huyết chiến đến cùng!"

Một đám người con mắt đều đỏ, gào thét.

Mạnh Thiên Chính không nói gì, trầm mặc, hắn biết, tên kia thống lĩnh là ở muốn chết, lấy này đến nhen lửa mấy người huyết dũng, lấy tử minh chí.

"A, Đế quan bên trong sinh linh quá yếu, như vậy giết không có thành tựu chút nào cảm." Người trung niên kia cười nhạo nói, căn bản không nhìn chúng nộ.

"Ngươi nói đủ chưa, lại đây, ta một chiêu là đủ bổ ngươi!" Thạch Hạo mở miệng, hắn mặt ngoài rất bình tĩnh, thế nhưng nỗi lòng so với cùng An Lan động thủ thì còn kịch liệt.

"Hoang, ngươi là ta!" Đối diện, cái kia cầm trong tay thiên mâu người trẻ tuổi mở miệng, hắn đến từ Đế Tộc, đang ở Độn Nhất cảnh giới, chính là hướng về phía Thạch Hạo đến.

Thạch Hạo không để ý đến hắn, vẫn là nhìn tên trung niên nhân kia, nói: "Không dám đánh một trận, sợ chết, liền cút cho ta xuất chiến tràng, không muốn ở đại mạc xuất hiện!"

"Có gì không dám, ngươi không phải là Hoang sao, từng là tù nhân, bị bắt cho ta giới, hôm nay ta đến sẽ ngươi!" Người trung niên kia mặt âm trầm

nói rằng.

Ầm!

Thạch Hạo bước lên phía trước, rút kiếm ra thai, kiếm khí lúc này liền xé ra bầu trời.

Người trung niên biến sắc, dù cho là Độn Nhất cảnh giới danh nhân, là một cái tu đạo rất nhiều năm hung hãn nhân vật, nhưng hiện ở trong lòng vẫn còn có chút rung động.

"Hoang, chớ có tùy tiện."

Dị vực mấy người mở miệng, thậm chí có Chí Tôn đều lộ ra ánh mắt lạnh lùng, muốn trực tiếp giết đi hắn.

"Cái nào dám động?!" Mạnh Thiên Chính lạnh giọng nói rằng, trên đỉnh đầu lơ lửng Thập Giới Đồ, trực tiếp cất bước, muốn ở đây ra tay, cũng hỏi: "Các ngươi liền công bằng một trận chiến dũng khí đều không có sao?"

"Ai nói không có, ta đến giết Hoang!" Người trung niên thẹn quá thành giận, ném trong tay cái đầu kia, vận dụng mạnh nhất tổ thuật, thét dài, nhằm phía Thạch Hạo.

Ầm!

Kiếm khí thông thiên, Thạch Hạo không nói gì, trực tiếp vung lên kiếm thai, sử dụng tới đòn mạnh nhất, nhìn đơn giản, thế nhưng này thức bên trong ẩn chứa quá sức mạnh mạnh mẽ.

Người trung niên sắc mặt trở nên cứng, muốn tránh né mũi nhọn, từ mặt bên xuất kích.

Thế nhưng, sau một khắc, hắn tuyệt vọng, đâu đâu cũng có kiếm khí, đâu đâu cũng có sát cơ, Thạch Hạo tài năng tuyệt thế lộ, cả người cũng như một thanh tiên kiếm giống như.

Người trung niên không tránh được, phảng phất chủ động đón đánh hướng về cái kia một chiêu kiếm, chỉ có thể nói kiếm ý của đối phương mạnh đến đỉnh cao nhất, để Độn Nhất cảnh giới hắn tuyệt vọng!

Ầm!

Này không giống như là một chiêu kiếm, càng như là một thanh cao bằng trời búa lớn đập xuống.

Người cường giả này triển khai tổ thuật sụp ra, hộ thể thần quang tán loạn, hắn kinh sợ, hoàn toàn không có cách nào ngăn cản Thạch Hạo dưới cơn thịnh nộ tuyệt thế ánh kiếm!

Thông thiên một chiêu kiếm, ánh kiếm thô to, dù cho tràn ra lưu quang, đều so với ngọn núi còn lớn hơn, có thể quét Đại Hoang.

Phốc!

Trung niên tu sĩ bị thô to ánh kiếm đập trúng, quả nhiên như bị quả chùy đánh, ở trong hư không nổ tung, dòng máu phun, sau đó lại bị sấy khô, bị đánh hài cốt không còn!

Một chiêu kiếm mà thôi, liền chém đối phương Độn Nhất cảnh giới danh nhân!

Chiêu kiếm này chấn động tại chỗ, tối thiểu nhân đạo lĩnh vực tu sĩ đều rất giật mình, chính là Đế Tộc tinh anh con cháu cũng đều rùng mình.

Quá mức thô bạo, một chiêu kiếm liền chém xuống dị vực Độn Nhất cảnh giới siêu cấp cao thủ!

"Cái nào không phục, lại đây lãnh cái chết!" Thạch Hạo mở miệng, nhìn về phía Đế Tộc, muốn giết một đám người, đứt đoạn mất Đế Tộc này một đời truyền thừa.

Hống!

Đế quan, trên tường thành, vô số người rống to, bất quá lần này không phải uất ức chi hống, mà là phát tiết, là bị ức chế tâm tình đại bạo phát.

"Giết bọn họ!" Trên tường thành, rất nhiều tu lớn tiếng tê hô.

"Đế quan hôm nay tất phá!" Dị vực, có Chí Tôn nói rằng, nhiều người bước lên phía trước, trên đỉnh đầu có Tiên khí chìm nổi, toả ra mạnh mẽ áp lực.

Mạnh Thiên Chính, Vương Trường Sinh cũng chuyển động, bước lên phía trước.

"Gấp cái gì, đời trẻ, trung niên không phải đến rồi rất nhiều người sao, để bọn họ luận bàn một phen." Dị vực một vị lão Chí Tôn mở miệng.

Bởi vì, hắn cũng có kiêng kỵ, đối diện nhưng là có một ít hoàn chỉnh Tiên khí, dù cho Chí Tôn số lượng ít, thế nhưng Tiên khí uy hiếp cũng to lớn, dị vực không muốn trả giá quá nhiều máu đánh đổi.

Lão Chí Tôn biết, dị vực đời trẻ, trung niên hẳn là so với Đế quan mạnh hơn một đoạn, ngoại trừ một cái Hoang ở ngoài, người khác hay là không đáng sợ, hắn muốn trước hết để cho Đế Tộc ra tay, diệt Đế quan đời trẻ, trung niên tinh anh, dao động Mạnh Thiên Chính các loại (chờ) người đạo tâm.

"Còn sợ bọn ngươi không được, cứ việc phóng ngựa lại đây!"

Đây là Thập Quan Vương âm thanh, hắn muốn ra tay, chỉ đối diện, phong thái tự tin.

"Ai đánh với ta một trận?" "Trích Tiên" cũng ra khỏi hàng, đi lên phía trước, khí chất phiêu dật mà kỳ ảo, thế nhưng trong con ngươi nhưng cũng có một loại kinh người chiến ý.

Đế quan bên này, mạnh mẽ nhất một đám người trẻ tuổi muốn xuất kích.

Dị vực phía bên kia, mấy người ánh mắt óng ánh.

"A, thực sự là cầu cũng không được, sớm muốn trích đầu lâu của các ngươi, nhìn một chút đến tột cùng muốn dùng mấy chiêu mới có thể sát quang các ngươi!" Có người nói.

"Hôm nay, nếu không chém xuống đầu của ngươi, ta liền thẹn với Chân Long, Kỳ Lân các loại (chờ) chi truyền thừa!" Thập Quan Vương tự tin mà trầm ổn, lời nói chấn động động lòng người.

Hắn long hành hổ bộ, khiếp người cực điểm.

"Ta cũng có ý định một trận chiến, ai tới?" Lúc này, Kim Triển cũng mở miệng, trạm ở trong sa mạc, muốn chiến dị vực cùng thế hệ cường giả, dựa vào cái này chứng minh chính mình.

"Hạng người vô danh, không xứng ta ra tay!" Cái kia cầm trong tay thiên mâu, vẫn muốn cùng Thạch Hạo khai chiến Đế Tộc, lạnh lùng liếc mắt nhìn Kim Triển.

"Ha ha, hạng người vô danh, ta đến giết ngươi!" Có người ứng chiến, cười to, một tên người thanh niên trẻ đi tới, đây là sau đó xuất hiện tu sĩ trẻ tuổi, cũng không phải là Độn Nhất cảnh giới Đế Tộc.

Kim Triển tức giận, sắc mặt như máu, rít lên một tiếng, đi về phía trước.

Phía sau, Vương Hi bạch y như tuyết, ở nơi đó quan sát, rất nhiều người cũng đều ở nhìn.

Ở này Đế quan trước, ai là người hùng, ai có thể thắng được, cần còn khốc liệt hơn cùng tàn khốc huyết chiến mới có thể kiểm nghiệm.

Ầm ầm!

Mặt đất rung động, Đế quan có chút tuổi trẻ thiên kiêu tiến lên, không sợ chết, phải ở chỗ này khai chiến, chân kim cần hỏa đến luyện, xem chính

mình có hay không có tư cách ngạo thị đại thế người cùng thế hệ.

"Thật là náo nhiệt."

Xa xa, một tiếng thở dài, lại có vài tên người trẻ tuổi xuất hiện, mang theo không tên khí tức, bọn họ là Táng Sĩ!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1645: Thất Bại

Táng Sĩ, bộ tộc này xuất hiện, nữ có nam có, đều rất trẻ trung, cưỡi một chiếc Hắc Kim chiến xa, từ lòng đất xuất hiện.

Táng Địa, cách nơi này không tính vô cùng xa xôi, bọn họ dọc theo lòng đất Cổ Táng Mạch mà đến, để Đế Quan trước có biến số.

"Đừng hiểu lầm, chúng ta chỉ là đến xem trò vui, không có ra tay **, ngủ say lâu như vậy, muốn nhìn vừa nhìn đương đại Anh Kiệt mạnh bao nhiêu." Trong đó một người trẻ tuổi nói rằng.

Đây là đột ngột xuất hiện một thế lực, ai dám thả lỏng?

Chính là dị vực cũng không dám khinh thường, dù cho bọn họ rất mạnh, có thể nhìn xuống thiên hạ, tràn đầy tự tin, thế nhưng đối mặt Táng Khu cũng kiêng kỵ cực kỳ!

Bởi vì, trước đây không lâu, Bất Hủ Chi Vương từng tự mình đi đến thăm Táng Địa, lấy hết sức trịnh trọng thái độ đối mặt, mà lại vừa đi rất nhiều ngày, làm người ta giật mình.

Bất Hủ Chi Vương biết bao siêu nhiên, cao cao tại thượng, quan sát Tuế Nguyệt Trường Hà trôi qua, ngồi xem nhân gian thiên kiêu thay đổi một đám lại một đám, trên đời tất cả rất khó nhập pháp nhãn bọn họ, nhưng là đối mặt Táng Địa, bọn họ hết sức coi trọng!

"Chúng ta lui về phía sau một ít, chư vị xin mời tiếp tục." Một người trong đó nói rằng.

Thạch Hạo thật bất ngờ, bởi vì, nhanh như vậy lại gặp được người quen, Tam Tạng cùng Thần Minh cũng ở, bất quá vẫn không nói gì.

"Phụng táng vương chi mệnh đến quan chiến." Rốt cục, Thần Minh cười cợt, lộ ra đầy miệng óng ánh hàm răng.

Này mấy cái sinh linh đều là Hoàng Kim Táng Sĩ, trong đó Tam Tạng thánh khiết, Thần Minh mê hoặc, đều đặc biệt lôi kéo người ta chú ý, muốn không chú ý cũng không được.

Đi qua, mọi người đối với Táng Khu hiểu quá ít, mà Đế Quan bên này thậm chí cũng không biết, cho đến gần đây mới hiểu rõ.

Hắc Kim chiến xa, mang theo năm tháng loang lổ khí tức, dù cho ở trong lẫn lộn không ít hắc ám tiên kim, có thể nó vẫn bị ăn mòn lờ mờ, che kín vết rách.

Đó là thời gian chém xuống, năm tháng lưu, bộc lộ ra một loại nào đó cổ lão nội tình, điêu khắc Đại Đạo vết tích!

"Mấy vị, có thể sống chết mặc bây, đợi ta chờ phá tan Đế Quan, xin mời bọn ngươi đi cộng đạp này giới!" Một vị Chí Tôn mở miệng, đối với vài tên người trẻ tuổi cũng không coi nhẹ.

Điều này khiến người ta trong lòng cả kinh!

Thạch Hạo có lý do hoài nghi, An Lan, Du Đà nhập Táng Địa giờ, cùng nơi đó táng vương đạt thành một loại nào đó điều kiện.

Bất quá, hôm nay đã sớm không có cái gì đường lui, còn có so với dị vực khấu quan bết bát hơn sự tình sao?

"Ha, Táng Địa bằng hữu, các ngươi được, ngưỡng mộ đã lâu rồi!" Dị vực có trẻ tuổi người mở miệng, đồng thời là Đế Tộc, hướng về những người kia chào hỏi.

Từ thân phận cùng địa vị mà nói, Hoàng Kim Táng Sĩ cùng Đế Tộc xấp xỉ.

"Các ngươi như cũ, khi chúng ta không tồn tại." Một vị nữ Táng Sĩ nói rằng.

"Được, chúng ta tốc chiến tốc thắng, mau chóng giết những người đó, sẽ cùng chư vị tương tự." Cầm trong tay Thiên Qua tên kia Đế Tộc thanh niên mở miệng, sau đó phân phó nói: "Còn không đi giết bọn họ, một đám gà đất chó sành mà thôi, không muốn lãng phí thời gian."

Có thể nói, này tương đương ngạo mạn, mang theo sỉ nhục, xem thường Đế Quan bên này người.

"Ha, ha ha... Ta đi tới, cái kia ai, tự cho là hạng người vô danh, ngươi lại đây, trước tiên từ ngươi mở mở giết!"

Dị vực phương hướng, đi tới một người tuổi còn trẻ nam tử, trên người mặc chiến y màu bạc, anh tư bộc phát, thế nhưng hiện tại nhưng ở cười to, rất tùy ý, không giống như là sắp đại chiến.

Hắn ở chỉ Kim Triển, tương đương ngông cuồng, mang theo xem thường.

"Ta tên Kim Triển!" Kim Triển lạnh lùng nói.

Trong lòng hắn kìm nén một luồng khí nóng, hận không thể thét dài, lúc nào bị người nhẹ như vậy miệt quá, đối phương mang theo không kiên nhẫn, đã nghĩ tùy ý đấu pháp đi hắn?

Lần này, hắn là vì quật khởi mà chiến, như Đế Quan yên tĩnh, bình ổn lại, này chính là hắn một bút huy hoàng chiến tích!

Có thể nào để Hoang giành mất danh tiếng? hắn không phục, Hoang có thể lũ chiến lũ thắng, hắn lại mấy phần? Ngày đó tuy rằng bị Hoang đánh bại, nhưng hắn trong lòng có quá nhiều không cam lòng.

Kim Triển tự tin, hắn thoát thai hoán cốt, hơn xa từ trước, có thể ở này Đế Quan trước một trận chiến mà động thiên hạ!

"Cái gì Kim Triển ngân chiếc, đều là một người chết, không cần nhiều đề, ta không có hứng thú biết, cũng không muốn biết, bởi vì giết ngươi cũng sẽ không tăng cường ta hào quang."

Này ngân bào thanh niên phi thường không khách khí, trực tiếp liền như thế cười nhạo, lấy ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía Kim Triển.

Dù cho Thạch Hạo đối với Kim gia phản cảm, lúc này cũng cảm thấy dị vực tu sĩ này quá mức rồi, hung hăng ngông cuồng tự đại, thật sự cho rằng Đế Quan dễ bắt nạt sao?

"Đến, đến, đến, để ta lấy ngươi đầu người." Ngân bào người trẻ tuổi đi tới.

"Giết!"

Kim Triển nổi giận, như vậy nhục nhã để sắc mặt như máu, tóc dài dựng thẳng, ánh mắt ác liệt, về phía trước giết đi, vận dụng Cai Tộc đại thần thông.

Mạch này thể chất mạnh mẽ, hoan hỷ nhất luyện thể, Kim Triển tới chính là một cái chưởng ấn, đánh giết xuất thiên bách đạo phù ánh sáng.

Một tiếng vang ầm ầm, khắp nơi rung bần bật, Càn Khôn Đại Đạo quy tắc hiện lên, đây là Kim Triển thực lực thể hiện, hắn bây giờ ở trảm ngã cảnh bên trong thể ngộ cực sâu.

"Xoạt!"

Một đạo ánh bạc xuất hiện, đối diện người trẻ tuổi giơ tay chính là một đao, nắm đao ấn, chém hư không, đoạn Thiên Địa!

Hắn tương đương tùy ý, thế nhưng lực công kích kinh người!

Ầm!

Kim Triển chưởng ấn hóa thành lưu quang, ở trong hư không bị cắt ra.

"Chỉ đến như thế, liền ngần ấy bản lĩnh sao?" Dị vực người trẻ tuổi cười nói.

Phía sau, Đế Quan bên này người đều là hoảng sợ, Kim Triển tuyệt đối mạnh mẽ, ở cùng thế hệ bên trong đã xem như là kỳ tài ngút trời, không có mấy người có thể sánh vai.

"Người này không đơn giản, không phải bình thường Vương tộc, hắn trong cơ thể có mỏng manh đế huyết!" Phía sau, có người nói nhỏ.

Cái này ngân bào người trẻ tuổi rất mạnh, ở tại vận chuyển Pháp lực giờ, trong cơ thể tỏa ra một tia nhàn nhạt Đế Tộc khí tức, khiến cho người kính nể.

Đế Tộc, bất luận dòng dõi kia đều số lượng cực kỳ ít ỏi, sinh sôi phi thường khó khăn, bởi vì nếu là người mấy có đủ nhiều, đủ để quét ngang thiên hạ!

Nói như vậy, những chủng tộc khác cùng Đế Tộc thông hôn, nếu có dòng dõi, sinh ra chín phần mười vì là Đế Tộc, bọn họ huyết mạch cực kỳ bá đạo.

Đương nhiên, này giới hạn với ở tình huống bình thường.

Mà ở năm tháng dài đằng đẵng sinh sôi trong quá trình, luôn có bất ngờ, cùng với một ít Đế Tộc khí lực có bệnh các loại, thì lại có thể sẽ đản sinh ra những tộc khác dòng dõi.

Loại này đời sau trong cơ thể chảy xuôi mỏng manh đế huyết, so với không Thượng Đế tộc, liền trở thành chi thứ, nhưng cũng phải mạnh hơn những chủng tộc khác.

Kim Triển thật bất hạnh, gặp gỡ một cái!

Thế nhưng, từ Kim Triển tự thân tới nói, hắn rất không phục, cảm thấy

chịu đến sỉ nhục, bởi vì đối diện có dòng chính Đế Tộc, nhưng là nhưng không để ý tới hắn, chỉ khiển ra như vậy một cái trảm ngã cảnh giới huyết mạch không thuần chi thứ đến với hắn giao thủ.

"Giết!"

Kim Triển rống to, toàn diện bạo phát, trên trán hiện lên thần bí hoa văn, thậm chí mọc ra góc, hào quang khiếp người.

Thời khắc này, hắn khí tức tăng vọt, thực lực tăng vọt, giống như thoát thai hoán cốt.

Hắn cũng không thị Nhân Tộc, ai cũng biết, Kim gia tuy cụ hình người, nhưng cũng có lai lịch khác, hiện tại hắn triển khai năng lực thiên phú.

Ầm ầm ầm!

Thiên Địa hư không sụp đổ, hắn muốn cầm cố ngân bào nam tử, đánh chết.

Thời khắc này, Kim Triển là đáng sợ, trên trán hoa văn bay ra, không ngừng mở rộng, mỗi một đầu cũng như đồng nhất đầu dãy núi, trấn áp về phía trước.

Hắn ở xây dựng quy tắc, ở trên bầu trời hình thành một mảnh pháp giới, là quy tắc chi vực, bao phủ tứ phương, có thể trấn áp cường địch!

Xoạt!

Đồng thời, ở tại cái trán bay ra một con óng ánh góc, xé rách Thiên Địa, đi vào này mảnh pháp giới bên trong, Hoành Trảm tất cả!

Này con góc rất đặc biệt, rong chơi quy tắc bên trong, có thể Trảm Đạo, có thể cắt chém trật tự, phải đem này trấn phong ở pháp tắc chi vực bên trong ngân bào nam tử chém giết.

Này tương đương cường hãn, này pháp giới nổ vang, thật sự ổn định

ngân bào nam tử, để Đế Quan trên tường thành không ít người hoan hô.

Đáng tiếc, ở con kia góc dưới, sắp sửa chém trúng đối thủ giờ, người kia chuyển động, đột nhiên tránh thoát, cả người phát sáng, đốt cháy ra kinh thế Chiến khí.

Đó là Đế Tộc máu, tuy rằng mỏng manh, thế nhưng có thể phá diệt hết thảy ngăn cản.

Ầm ầm!

Cái này ngân bào người trẻ tuổi vung quyền, hướng về Kim Triển vồ giết, Thần uy lẫm lẫm, xuyên thủng pháp giới.

Hai người nhanh chóng giao thủ, quấn quýt lấy nhau, dường như vụ nổ lớn giống như vậy, trong hư không phát sinh từng trận tiếng nổ vang rền, thần quang óng ánh, soi sáng Đại Mạc.

Không thể không nói, Kim Triển thật sự mạnh đến mức không còn gì để nói, so với trước đây tăng lên rất nhiều.

Thế nhưng, rất đáng tiếc, làm giao thủ đến ba mươi mấy chiêu giờ, hắn bị đối phương một quyền đánh bay, phun máu phè phè, bởi vì thời khắc này sức mạnh của đối phương tăng vọt, khiến cho hắn không chống đỡ được.

Đó là đế huyết sôi trào, theo ngân bào tuổi trẻ cường giả phát lực, đánh Kim Triển miệng phun Tiên huyết, sắc mặt trắng bệch.

"Ngươi quá yếu rồi!"

Ngân bào năm người thân lạnh lùng nói, lần thứ hai tiến về phía trước bức.

Ầm!

Ngân bào người trẻ tuổi hành động như là ma, quá nhanh, vọt tới, liên tiếp ra nặng tay.

Kim Triển bị đánh lảo đảo, không Đoạn Hoành bay mà lên, bị thương nặng.

Ầm!

Đáng sợ nhất chính là, cuối cùng bị ngân bào thanh niên đuổi theo, một chân đạp ở hắn ngực, để hắn cả người xương cốt đùng đùng vang lên không ngừng, đứt rời.

Hắn một chân đem Kim Triển đạp ở trên mặt đất, nhìn xuống, nói: "Đế Quan cái gọi là Anh Kiệt, coi là thật rất yếu, gà đất chó sành!"

Hắn dùng sức nghiền một cái, Kim Triển lồng ngực sụp đổ, Tiên huyết tuôn trào ra.

Phía sau, một đám người quát mắng, Kim gia người tức giận, Kim Triển liền như thế muốn chết đi ở đây?

Người nhà họ Vương cũng thấy cảnh này, một trận than nhẹ, đường đường Kim Triển, một đời nhân vật ngất trời lại dễ dàng như vậy liền thất bại!

Trước sau so sánh, bọn họ nghĩ đến Hoang, vì sao có như vậy chênh lệch, Hoang nhưng là danh chấn dị vực, đang bị tù thế giới kia giờ, còn từng đã đánh bại chân chính Đế Tộc đây!

Rất nhiều người đều nghe nói, Hoang từng chém qua Xích Vương hậu nhân, đánh bại Thì Gian Chi Thú.

Chân kim cần lửa luyện, hiển nhiên, Kim Triển thất bại, chưa từng mài giũa ra xán lạn Kim thân, tự thân muốn bại vong!

Đây là cái thứ nhất thất lợi người, ở tàn khốc lớn thế bên trong không thể chứng minh mình, không cách nào quật khởi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1646: Tùy Tiện

Kim Triển thất bại, không có bất ngờ, bị ngân bào nam tử ung dung chiến thắng!

"Quá yếu, liền người như ngươi cũng xứng cùng cùng ta tranh đấu? Cửu Thiên Thập Địa chẳng trách nhiều lần bị đồ, quả thực không được, giết các ngươi sinh linh như vậy không hề có một chút tính khiêu chiến."

Ngân bào nam tử cười cười, giẫm Kim Triển, cúi đầu nhìn xuống hắn, hắn hung hăng mà lộ liễu, liên đới nhục nhã Đế quan hết thảy tu sĩ.

Phía sau, Kim Thái Quân mặt trầm như nước, điều này làm cho nàng phi thường lúng túng, vậy cũng là Kim gia thế hệ tuổi trẻ lĩnh quân người, liền như thế bị thua, ở trước mặt mọi người bị chế nhạo, nàng bộ mặt tối tăm.

Vương Hi thần sắc phức tạp, há miệng, nhìn về phía Kim Thái Quân, chẳng lẽ không cứu sao?

Kim Triển được xưng một đời nhân vật ngất trời, trong thế hệ tuổi trẻ đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, kết quả nhưng bại thảm như vậy, dưới con mắt mọi người, bị người đạp ở dưới bàn chân, là một loại vô cùng nhục nhã.

Ai làm người hùng, ai là chân kim, vừa xem hiểu ngay, cứ việc mọi người căm hận dị vực sinh linh, thế nhưng không phải không thừa nhận, bọn họ xác thực mạnh mẽ.

"Thả hắn!" Kim Thái Quân mở miệng.

"Hắc!" Một vị Chí Tôn cười cợt, chặn lại rồi nàng con đường phía trước.

Điều này làm cho Thạch Hạo kinh ngạc, hắn vẫn đang hoài nghi Kim gia cấu kết dị vực, bây giờ nhìn thật giống không phải chuyện như vậy.

"Ngươi nói để ta thả ta liền thả? Như vậy một tên rác rưởi giữ lại hắn cần gì dùng!" Ngân bào người trẻ tuổi ngẩng đầu, đối mặt Chí Tôn đều không thèm để ý, ở trong bác bỏ.

Bởi vì, hắn biết, dị vực Chí Tôn có thể để bảo vệ hắn, không bị xung kích.

Cheng!

Hắn rút ra một cái cốt đao, rất sắc bén, chống đỡ ở Kim Triển mi tâm trước.

"Dừng tay!"

Vương Hi khẽ quát, dù sao từng có hôn ước, nhìn thấy Kim Triển khuất nhục bị người đạp ở cước hạ, nàng không nhịn được, ở nơi đó khẽ quát, rất khó tưởng tượng, mạnh mẽ Kim Triển lại dễ dàng như vậy liền thất bại.

"Ha ha, tiểu nương tử, ngươi như muốn cứu hắn có thể, theo ta về dị vực đi. Một người như vậy, đi theo bên cạnh hắn, thực sự có nhục ngươi tuyệt đại phong hoa, người này quá yếu, không xứng ở cùng với ngươi." Dị vực ngân bào người trẻ tuổi cười ha ha, phi thường làm càn.

Đế quan bên này, tất cả mọi người đều biến sắc, người này quá trắng trợn không kiêng dè, lộ liễu quá đáng, trước mặt mọi người đùa giỡn Vương gia tiên tử.

Này không chỉ có là đối với Kim gia cùng Vương gia nhục nhã, càng là đối với Đế quan tất cả mọi người nhục nhã.

"Ngươi hung hăng quá mức, sĩ khả sát bất khả nhục, không biết sao, ngươi cảm giác mình vô địch thiên hạ sao?" Thạch Hạo mở miệng, cách rất xa, nhưng âm thanh rất điếc tai.

Ngân bào người trẻ tuổi vẫn rất tự phụ, vô cùng ngạo nghễ, xem thường Đế quan tu sĩ, nhưng là khi (làm) Thạch Hạo nhằm vào hắn mở miệng thì, thần sắc hắn khẽ biến.

Người tên cây có bóng, hắn có thể xem thường Kim Triển, có thể đùa giỡn Vương Hi, thế nhưng tuyệt đối không dám khinh mạn Hoang!

Bởi vì, đó là có huy hoàng chiến tích một cái đáng sợ đồng đại sinh linh, hắn từng nghe nói, Thạch Hạo chiến bại Xích Mông Hoằng, Xích Vương hậu nhân, phá pháp tắc thời gian.

Đáng sợ nhất chính là, Hoang còn đem Xích Mông Hoằng một chân bẻ gẫy, khi mọi người nướng chín bộ phận, coi như mỹ thực!

Như thế hung tàn một cái Hoang, để hắn không thể không kiêng kỵ.

Vương Hi thần sắc phức tạp, nàng không nghĩ tới, thời khắc mấu chốt, là Thạch Hạo đứng ra, uy hiếp nam tử kia.

"Hoang, ngươi đừng tự cho là, đây là ta chiến lợi phẩm, không tới phiên ngươi đến quơ tay múa chân!" Ngân bào người trẻ tuổi tuy rằng kiêng kỵ, thế nhưng ngoài miệng không phục.

Đồng thời, trong mắt hắn bất chấp, cốt đao lúc này liền đâm xuống.

Phốc!

Huyết quang lóe lên, nhưng càng nhiều chính là thần hà tỏa ra, đem nơi đó nhấn chìm.

Vù một tiếng, Kim Triển từ biến mất tại chỗ, hắn bị thương nặng, máu tươi dâng trào, thế nhưng khi (làm) tử vong giáng lâm thì, trong cơ thể hắn một viên thần phù kích hoạt, phát sinh vạn trượng hào quang, quấn theo hắn bỏ chạy.

Đây là Kim gia một việc bảo vật vô giá, lại cho hắn, che chở tính mạng.

Thạch Hạo đi về phía trước, đi lại khinh hoãn, không phải rất nhanh, muốn đối mặt cái kia ngân bào nam tử.

"Cái này không muốn theo ta cướp!" Thập Quan Vương mở miệng, đã sớm nhìn chằm chằm người này.

"Vẫn để cho ta đến giết đi." Thạch Hạo nói rằng.

Thập Quan Vương: "Trích Tiên" các loại (chờ) đều nguyên bản đều muốn xuất kích, thế nhưng bởi vì quan chiến Kim Triển cùng ngân bào thanh niên quyết đấu, mới cuối cùng dừng lại.

Hiện tại, bọn họ muốn ra tay rồi.

"Hoang, một lúc người giết ngươi là ta, đi theo ta một trận chiến sao?" Đối diện, cái kia cầm trong tay thiên mâu nam tử lạnh lùng nói.

"Ngươi như thế muốn chết, ta sẽ trở thành toàn ngươi. Bất quá trước lúc này, ta trước tiên cần phải giết hắn." Thạch Hạo chỉ ngân bào nam tử.

"Ngươi... Thật sự cho rằng ta chẳng lẽ lại sợ ngươi?" Ngân bào nam tử trên mặt không nhịn được, lớn tiếng quát.

"Vậy hãy tới đây đi, ta đứng tại chỗ, ngươi như bức lui ta một bước, coi như ta thất bại." Thạch Hạo lời nói rất bình thản, thế nhưng là cũng có cỗ hùng hổ doạ người tư thế.

Đây là ở nhằm vào, dị vực đem Đế quan tu sĩ xem thường, Thạch Hạo đây là ở kiêu căng đáp lại.

"Khinh người quá đáng!" Ngân bào người trẻ tuổi quát lên, tuy rằng trong lòng kiêng kỵ, có chút ý sợ hãi, nhưng hắn cũng không tốt lùi bước.

"Liền bắt nạt ngươi làm sao?" Thập Quan Vương đi về phía trước, một bộ muốn giết hắn dáng vẻ.

"Ngươi..." Ngân bào người trẻ tuổi một trận buồn bực, đồng thời cảm

giác chịu đến sỉ nhục, một cái Hoang cũng là thôi, người nào đều muốn giết hắn?

"Ngươi cái gì ngươi, đạo hạnh giống như vậy, cũng dám khinh thị Đế quan tu sĩ, nói khoác không biết ngượng, ta cũng rất nghĩ ra tay giết ngươi." "Trích Tiên" mở miệng.

Hắn rất kỳ ảo, phiêu dật xuất trần, dường như "Trích Tiên" giáng thế, thế nhưng hắn hiện ở đây ngữ có thể không một chút nào không minh, thật sự có một luồng sát ý đang tràn ngập.

"Ha ha..." Ngân bào người trẻ tuổi cười to, bị tức hỏng rồi, đối diện Hoang cũng là thôi, lại liên tiếp có người khinh thường hắn, quát lên: "Ta xem ai có thể làm khó dễ được ta!"

"Để cho ta tới giết đi."

"Vẫn là do ta đến đây đi."

Thập Quan Vương: "Trích Tiên", Thạch Hạo đều muốn giết hắn, đồng thời đi về phía trước, điều này làm cho dị vực một đám tuổi trẻ cường giả đờ ra, tình huống thế nào? Đế quan tu sĩ tự tin như vậy!

Quay đầu lại, Thạch Hạo đi tới.

Đồng thời, Thập Quan Vương: "Trích Tiên" về phía trước chỉ, trực tiếp tuyên bố, muốn sát sinh!

"Ầm!"

Này gợi ra sóng lớn mênh mông, để dị vực tu sĩ trẻ tuổi đều không cam lòng.

"Ngông cuồng, bằng bọn ngươi cũng dám khinh thường ta giới, giết!" Mấy người rống to.

"Ngươi là có hay không sợ, bằng không, ta chỉ dùng một cánh tay chiến

ngươi, làm sao?" Thạch Hạo mỉm cười.

Đây là đang cố ý bắt ép, để cái kia ngân bào người trẻ tuổi sắc mặt lúc xanh lúc trắng, hắn vốn là muốn lùi bước, nhưng là hiện tại không bỏ xuống được mặt mũi.

Hắn cảm thấy có thể một trận chiến, nhưng thấy đỡ thì thôi, quyết đấu mấy chiêu sau lập tức rút đi, để chân chính Đế Tộc ra tay.

"Hoang, người khác sợ ngươi, ta không sợ, ngươi cái này tù nhân, đã từng bị bắt cho ta giới, hôm nay ta đến chiến ngươi!" Ngân bào người trẻ tuổi không thèm đến xỉa.

"Giết!"

Xa xa, Thập Quan Vương: "Trích Tiên" đã theo người giao thủ.

Đồng thời, Đại Tu Đà, Tiểu Thiên Vương, Thích Cố đạo nhân các loại (chờ) cũng chuyển động, đang lựa chọn đối thủ, đồng thời Trùng Đồng giả Thạch Nghị cũng tiến lên, muốn xuất chiến.

Phốc!

Nhưng vào lúc này, bên trong chiến trường có huyết quang hiện lên.

Một con rồng lớn ngang trời, dường như Tiên Vương xuất thế giống như, gầm thét lên, đó là Thập Quan Vương, hắn long hành hổ bộ, theo người giao thủ, vận dụng Chân Long bảo thuật, đem bên trong một vị Vương tộc xuyên thủng!

Cũng trong lúc đó, chưa phân trước sau. Một bên khác cũng có huyết quang lóng lánh: "Trích Tiên" kỳ ảo, sau lưng hiện lên một đôi ngũ sắc cánh thần, bay ngang qua bầu trời thì, đem đối thủ đầu lâu bổ xuống dưới.

Đó là Phượng Hoàng cánh chim, hắn ngoại trừ bị người biết thần thông, lại vẫn có nắm giữ Chân Hoàng bí thuật!

Một sát na, dị vực hai đạo Vương tộc cao thủ mất mạng, ở công bằng quyết đấu dưới bị chém giết!

Này kinh ở một quần sinh linh, bọn họ vẫn xem thường Cửu Thiên Thập Địa, kết quả hiện tại có người vì bọn họ lên sinh động một khắc, không phải Hoang ra tay, còn có người có thể giết bọn họ!

Đế quan, trên tường thành, rất nhiều người nhất thời kêu lớn lên, phi thường phấn chấn.

Thạch Hạo cũng hoàn toàn không còn gì để nói, hai người này vẫn đúng là hùng hổ.

"Đến đây đi, cũng làm cho ta giết một cái, Thạch mỗ từ không lạc hậu với người." Thạch Hạo hời hợt nói.

Điều này làm cho ngân bào người trẻ tuổi nghe vậy biến sắc, tức giận muốn phát điên.

"Ngông cuồng, giết!" Ngân bào người trẻ tuổi rống to, về phía trước đánh tới.

Thạch Hạo hai chân đứng trên mặt đất, vị nhưng bất động, mãi đến tận nhìn hắn tổ thuật tới gần thì, hắn mới thét dài, một cánh tay dò ra, lớn lao vô biên, hóa thành một con Côn Bằng trảo, xé rách tất cả ngăn cản.

Ầm ầm!

Ngân bào người trẻ tuổi muốn chạy trốn, muốn tránh né mũi nhọn, thế nhưng loại này bàn tay lớn quá khủng bố, che đậy tất cả, như hình với bóng, chính là truy sát hắn giết.

Đặc biệt là, đến sau đó, bàn tay lớn như Côn Bằng trảo, vừa giống như là cổ tăng một mạch Chưởng Trung Phật Quốc, to lớn vô biên, là mỗi một ngón tay chu vi có rất nhiều tinh thể vờn quanh giống như, cực kỳ chân thực.

Ngân bào người trẻ tuổi uất ức, hắn lại tới mới công một đòn sau liền muốn trốn.

"Giết a!"

Ngân bào người trẻ tuổi muốn bỏ chạy, nhưng là lại không lao ra, hắn bắt đầu ra tay, không ngừng lấy ra tổ thuật, thần thông rất nhiều loại, không ngừng bạo phát.

Trong nháy mắt, hắn liền công ra mười mấy loại thần thông, một chiêu tiếp theo một chiêu, nhưng là cũng không thể phá tan bàn tay lớn kia.

Ầm ầm!

Khi (làm) bàn tay lớn hợp lại thì, cái kia ngân bào người trẻ tuổi bị một cái nắm ở trong tay, bàn tay lớn hợp lại, đem hắn ép đứt gân gãy xương, đại kêu thành tiếng, trong miệng phun máu.

"Ngươi quá yếu." Thạch Hạo nhẹ giọng nói.

Kỳ thực, cái này sinh linh thật sự không yếu, có thể nói mạnh phi thường, thế nhưng cùng Thạch Hạo so với, vẫn là chênh lệch một đoạn.

Đồng thời, Thạch Hạo cũng là có ý định đả kích dị vực thê diễm, cố ý bá đạo nói rằng, địch thủ quá yếu.

Phốc!

Bàn tay lớn hợp lại chớp mắt, người này bị nghiền ép toàn thân xương gãy vỡ.

Phịch một tiếng, hắn bị Thạch Hạo vứt trên mặt đất, sau đó một cước hạ xuống, đem người này giẫm bạo, máu tươi bắn lên rất cao.

Cảnh tượng này kinh ngạc đến ngây người rất nhiều người, Đế Tộc chi thứ cao thủ liền như thế bị người nắm tàn, giẫm bạo? Chấn động lòng người.

Vương Hi ánh mắt thăm thẳm, phía trước người trẻ tuổi kia quá mạnh mẽ, Kim Triển không địch lại đối thủ, ở Hoang thủ hạ không có chống đỡ bao lâu, trực tiếp bị ép bạo!

"Ha ha, ha ha!" Đối diện, có người cười gằn, âm thanh biến cao, cái kia cầm trong tay thiên mâu người đi tới.

"Hoang, ngươi còn sống sót, còn có thể nhìn thấy ngươi, thật sự rất tốt!" Cũng trong lúc đó, có người nghiến răng nghiến lợi, đó là Xích Vương đời sau Xích Mông Hoằng, cũng đang áp sát.

Ngoài ra, còn có mấy tên Đế Tộc người trẻ tuổi cùng về phía trước, nhìn chằm chằm Hoang.

"Đến đây đi, các ngươi cùng tiến lên, vẫn là muốn từng cái từng cái chịu chết?" Thạch Hạo mở miệng, so với dị vực sinh linh còn tùy tiện, trực tiếp bá đạo hỏi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1647: Thân Thể Thành Lô

"Hắc, ha ha..."

Đối diện, truyền đến tiếng cười to, mang kim liệt thạch, lại để cho đầu người cốt đều cũng bị đánh rách tả tơi.

Khá tốt, tại đây đều là cao thủ, nếu không phải là tu sĩ khác lúc này, hơn phân nửa sẽ ở tiếng cười kia trung giải thể, hình thể sẽ ở này nổ tung.

Tiếng cười chói tai, có đáng sợ xuyên thấu tính, như là tuyệt thế tiên kim tại bị rèn luyện, phát ra âm vang thanh âm, bay ra điện mang, lực phá hoại kinh người.

Cười to người, mang theo cừu hận, mang theo địch ý, từng bước một đi tới.

Hắn mặc xích hồng áo giáp, dáng người rất kiệt xuất nhổ, nhìn xem rất oai hùng, có một cổ lăng lệ ác liệt mà bức người khí tức, nhất là hắn tuấn mỹ gương mặt hơi dữ tợn.

Hắn đi tới lúc, chung quanh pháp tắc dây xích óng ánh, một đạo lại một đạo, theo trên người rủ xuống rơi xuống, như là Phượng Hoàng Linh vũ, hoa lệ mà sáng lạn.

Không hề nghi ngờ, hắn phi thường cường đại, đạp trên hư không mà đến, chỗ đi qua đường, mơ hồ, sụp đổ rồi, vòm trời đều đang run sợ!

Hắn như là một đầu Chân Hoàng, tắm rửa vạn trượng quang huy, hất lên lông vũ, bị pháp tắc thần liên chỗ vờn quanh, rực rỡ tươi đẹp mà khiếp người!

Hắn là Xích Mông Hoằng, thân là đế tộc dòng chính, là xích Vương hậu nhân, thực lực cường đại dị thường, đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi.

Hắn đối với Hoang có khắc cốt hận, bởi vì, trước đây hai người từng bởi vì ngộ đạo tiên lá trà mà kịch chiến, trận chiến ấy kinh thiên động địa, kết quả Xích Mông Hoằng thất bại, rất thảm.

Ngày đó, Hoang đang tại tất cả mọi người mặt, chém xuống một cái chân của hắn, trước mặt mọi người nướng chín, coi như đồ ăn!

Hắn là ai? Xích Vương hậu nhân, có chí cường giả huyết mạch, tổ tiên là được xưng đánh khắp trên trời dưới đất không đối thủ đế tộc, kết quả hắn lại thảm như vậy bại.

Trước đó lần thứ nhất, hắn gần như bị phế, nhưng là, thân là đế tộc hậu nhân, trong tộc tự nhiên có nghịch thiên bảo tài, giúp hắn phục hồi như cũ.

Hơn nữa, hắn tại trong tộc một vị đại năng dưới sự trợ giúp, hoàn thành một lần kinh người đại lột xác, lúc này đây hôm khác uyên chính là vì tìm Hoang báo thù.

"Hoang, ta bao giờ cũng không nhớ tới, ta và ngươi gặp lại sau sẽ như thế nào?" Xích Mông Hoằng trong con mắt, thụy hà tách ra, thân thể minh rực rỡ như tiên thai.

Hắn tóc dài rối tung, chuẩn bị óng ánh, gương mặt tuấn mỹ, thập phần xuất chúng, cả người như là bị trật tự thần liên vờn quanh Chiến Thần, phong thái hơn người.

"Ngươi hội biến thành nguyên liệu nấu ăn!" Đây là Thạch Hạo đáp lại, rất trực tiếp, cũng rất bá đạo.

Đã đến ngày nay, hắn đã không cần ẩn nhẫn, muốn giết đế tộc dòng chính chi tâm, trần trụi, không hề che dấu chi ý!

Xích Mông Hoằng nở nụ cười, rất lạnh, cũng rất khiếp người, màu đỏ áo

giáp âm vang rung động, như là màu đỏ Long Lân đang run động, Xích Hà cuồn cuộn, bao phủ trời cao.

"Hoang, ngươi nhất định phải chết, hôm nay chính là ta rửa nhục ngày, quất ngươi thần hồn, bới ra ngươi gân cốt, báo ngày đó chi thù!" Xích Mông Hoằng đích thoại ngữ rất băng hàn.

Thân là đế tộc, lại đã tao ngộ như vậy sỉ nhục, hắn bao giờ cũng không hề nghĩ đến báo thù, muốn cho Hoang trả giá huyết một cái giá lớn.

"Ngoài ra, ngươi muốn cầu nguyện, Đế Quan ngàn vạn đừng phá vỡ, nói cách khác, ta sẽ đích thân giết tiến Thạch Tộc, tàn sát mất ngươi sau lưng sở hữu tất cả dư nghiệt!" Xích Mông Hoằng ánh mắt rét lạnh.

Đằng một tiếng, Thạch Hạo trên người phát ra sát khí, một cổ cường đại sát cơ theo chỗ của hắn tràn ngập ra đến, hơn nữa thân thể như là bếp lò, đốt cháy ra xông lên trời hừng hực hào quang.

Hắn bị chọc giận, không có người khả dĩ như vậy uy hiếp hắn, thạch thôn, phía sau hắn cái kia chút ít thân nhân, là hắn nghịch lân!

"Đương nhiên, ngoại trừ tộc nhân của ngươi, còn có đám kia tiểu nghiệp chướng!" Xích Mông Hoằng tiếp tục mở miệng, nhìn về phía Đế Quan trên tường thành, chỗ đó có một đoàn hài tử, đến từ nguyên thủy Đế Thành.

"Ta cam đoan nguyện vọng của ngươi hội thất bại, lần này ngươi chạy không được, tại đây không còn là dị vực, không có người sẽ vì ngươi xuất đầu, ta sẽ giết ngươi, coi như thực liệu, mang về thôn!" Thạch Hạo mở miệng.

"Sát!"

Sau một khắc, hai người cơ hồ đồng thời hét lớn, như là hai luồng thiêu đốt Thái Dương, chiếu sáng vòm trời, tất cả đều phát ra hùng vĩ một kích, dị tượng kinh người.

Bọn hắn đi lên tựu đổ máu, vận dụng chí cường bí pháp!

"Phanh!"

Trong tích tắc, hai người cách rất xa, đều tản mát ra Vô Lượng Quang, dấu quyền cùng chưởng ấn va chạm, dễ như trở bàn tay, lại để cho mênh mông đại sa mạc nội kim sắc cát sóng ngập trời, bao phủ mặt trời.

Cái loại nầy cảnh tượng quá kinh khủng, bao la bát ngát trên chiến trường cát bay đá chạy, mấy mười vạn dặm kịch chấn.

Hư không, toàn bộ đã nứt ra, màu đen một khe lớn giao nhau lấy, lan tràn hướng vô tận xa ra, Thiên Địa nghiền nát, tại hai người mạnh nhất quyết đấu xuống, hoàn toàn tổn hại.

Loại cảnh tượng này làm cho người ta sợ hãi, giống như là muốn diệt thế!

Cái này là đế tộc sao? Đế Quan, trên tường thành, tất cả mọi người sợ run, cho dù là Độn Nhất cảnh đại tu sĩ cũng là như thế, sinh ra một cổ sợ hãi cảm giác.

Cũng chỉ có Thạch Hạo mới dám muốn đem đế tộc coi như thực liệu a, loại sinh vật này quá kinh khủng!

Rầm rầm rầm!

Hai người quyền chưởng giao kích, như là Thiên đình chi cổ tại lôi động, chấn thương Vũ sụp đổ, hư không bạo toái, hai đạo thân ảnh đang bay nhanh di động tới, dây dưa cùng một chỗ, kịch liệt chém giết cùng đại chiến.

Thạch Hạo trong nội tâm giật mình, đối thủ này tuyệt đối vượt xa quá đi, đạo hạnh tăng vọt, so trước kia mạnh một mảng lớn!

Hiển nhiên, người này địch thủ trên người đã xảy ra một việc.

Chính như đá hạo chỗ suy đoán cái kia giống như, Xích Mông Hoằng

phát sinh qua một lần đại lột xác, tương đương một lần Niết Bàn trọng sinh.

Trước đó lần thứ nhất, hắn thua chạy, trở lại trong tộc bị Bất Hủ người đưa vào Huyết Trì, lại để cho hắn thoát thai hoán cốt, như là Phượng Hoàng Niết Bàn, dục hỏa trùng sinh một lần!

Hôm nay Xích Mông Hoằng, mạnh đáng sợ, quả thực không có sơ hở!

Bởi vì, cái kia Huyết Trì là xích Vương làm hậu người lưu lại, bên trong có hắn một chút chân huyết, cái kia huyết dịch bị luyện đi sở hữu tất cả sát khí, lưu lại tinh hoa, có thể ân cần săn sóc ra tuyệt thế pháp thể.

"Hoang, ngươi nạp mạng đi!" Xích Mông Hoằng gào to, trải qua giao thủ về sau, hắn lực lượng mười phần, thề phải đánh chết Thạch Hạo.

Ầm ầm!

Giờ khắc này, Xích Mông Hoằng trạng thái phi thường quỷ dị, hắn hoàn toàn bất đồng rồi, cả người lưu động mịt mờ huyết quang, tản ra lại để cho Chí Tôn đều động dung khí tức.

Cái kia chủng khí tức quá khiếp người, phảng phất có một tiên nhân muốn xuất thế.

"Đó là cái gì?" Có người nghẹn ngào kinh hô.

Xích Mông Hoằng, hắn tại biến hóa, do hình người hóa thành một tòa bếp lò, đỏ thẫm như huyết, Xích Hà Liệt Thiên!

Vì sao lại có loại biến hóa này, hắn hình thể đại biến dạng, hùng vĩ mà kinh người, theo cái kia trên bầu trời áp rơi xuống, trấn giết Thạch Hạo.

Xích Vương Lô!

Một ít người bừng tỉnh, nói đến cái này nhất mạch, kinh hãi nhất thế gian không ai qua được xích Vương chiến tích, từng tàn sát mất một vị Tiên Vương, đã luyện hóa được hắn huyết thi.

Lô chôn cất Tiên Vương, dưỡng thành chí bảo!

Đây là thế gian nghe đồn, mà cũng chính bởi vì như thế, còn truyền thừa tiếp theo loại quỷ dị bí pháp.

Hiện tại, Xích Mông Hoằng chính đang thi triển, cùng trước kia bất đồng, không phải pháp tướng thể hiện, mà là bản thân diễn biến thành lô thể, cái này tương đương yêu tà.

Đ-A-N-G...G!

Thạch Hạo oanh kích tại lô trên hạ thể, lại phát ra thanh thúy kim loại thanh âm rung động, cái này lại để cho người kinh ngạc, đó là thân thể hay là một ngụm bếp lò?

"Thân thể thành lô, ân cần săn sóc thi thần!" Dị vực phương hướng, có người thất thanh nói.

Cho dù là đến từ dị vực tu sĩ, cũng tương đương khiếp sợ, bọn hắn nghĩ tới thứ nhất nghe đồn, nên tộc có một ít người đang luyện loại này bí thuật, ngọn nguồn chỉ hướng xích Vương ngày xưa cuộc chiến.

Cái gọi là thân thể thành lô, là từng cùng Xích Vương Lô giao hòa mà đạt được một loại bí thuật, có thể làm cho chính mình khí lực chuyển hóa làm Xích Vương Lô.

Đương nhiên, đây không phải chủ yếu chỗ, nhất kinh người địa phương là, có thể tạ này đi đến một đầu đáng sợ chi lộ, cái kia chính là ân cần săn sóc thi thần.

Cái gọi là ân cần săn sóc thi thần, không phải ân cần săn sóc thi thể chi thần, mà là noi theo xích Vương đại khí phách, trảm tiên Vương, trảm mình thần, lần nữa lột xác mà sinh ra càng mạnh hơn nữa Nguyên Thần.

Năm đó xích Vương một trận chiến phía dưới, đến nay không xuất ra,

không hiện nhân gian.

Tương truyền, đó là bởi vì, hắn đang luyện vô thượng huyền công, năm đó chém giết Tiên Vương về sau, hắn trả giá thật nhiều thật lớn, nhưng đồng thời cũng là một hồi đại kỳ ngộ.

Hắn dùng Xích Vương Lô chôn cất hạ Tiên Vương thi, bản thân cũng đắm chìm trong lò không xuất ra, dùng thi ma luyện chính mình, chém giết nguyên thần của mình, muốn Niết Bàn ra càng mạnh hơn nữa chi thần.

"Trước đó lần thứ nhất Xích Mông Hoằng bị Hoang gây thương tích, tiến vào Huyết Trì, lại ngoài ý muốn gặp được Xích Vương Lô, cùng hắn giao hòa, đã nhận được cái này cái cọc đại pháp!"

Có người nói nhỏ nói, lại để cho người khiếp sợ.

"Đông!"

Xích hồng lô thể, chảy xuôi kim loại sáng bóng, không hề diệt xu thế, âm vang rung động.

Đáng sợ nhất chính là, lô thể sáng lên, theo chính giữa dâng lên chảy máu khí, cũng theo lô trong miệng đứng lên một người, hướng về Thạch Hạo ôm đi, muốn đem hắn kéo vào trong lò.

"Ừ?" Rất nhiều người chấn động.

Bởi vì, người kia rất đáng sợ, ăn mặc tàn phá áo giáp, thân hình cao lớn, có lại để cho chúng sinh sợ run khí tức, giống như một Chân Tiên đến thế gian.

"Hóa địch là thi, dùng thi dưỡng thần, thu!" Cái kia hùng vĩ bếp lò sáng lên, muốn đem Thạch Hạo thu vào đi, cái kia sinh linh thò ra cánh tay, khủng bố cực kỳ.

Cái này cái cọc bí pháp quả nhiên đáng sợ, lại để cho người kinh hãi.

Mọi người đã biết, Xích Vương Lô chôn cất hạ Tiên Vương về sau, tại nô dịch hắn, đã ở mượn thi mà tu luyện chính mình.

Xích Mông Hoằng bất quá là cùng cái kia lô thể ngắn ngủi giao hòa, thì có loại này dị tượng, đạt được kỳ quỷ bí pháp, có thể thấy được chính thức cổ lô cùng xích Vương sẽ cỡ nào cổ quái cùng đáng sợ.

Oanh!

Thạch Hạo chấn động, phát ra Bảo Quang, xé mở vòm trời, hắn tại kháng cự, nhưng là cái kia bếp lò trung thò ra đôi cánh tay thật sự rất khủng bố, phảng phất có tiên đạo khí cơ.

Ông!

Xích hồng bếp lò run lên, muốn đem Thạch Hạo thu tiến vào.

Ai cũng không nghĩ tới, hai người một trận chiến này, đi lên muốn phân thắng bại, quyết sinh tử, như vậy kịch liệt.

"Đây là Xích Vương Lô khí tức, ngưng tụ tại trên người của hắn, cái này như thế nào... Đối kháng?"

Mọi người động dung, mang theo chí cường giả khí tức, đối phó cùng thế hệ địch thủ, cái này chiếm cứ cực lớn ưu thế.

Xích Mông Hoằng cùng cái kia cổ lô từng giao hòa, lấy được chỗ tốt không cách nào tưởng tượng.

"Loong coong!"

Thạch Hạo dương tay, tại hắn chỉ đầu, kiếm khí tung hoành kích động!

Tại đâu đó, lại bay ra một mảnh Xích Hà, làm cho người ta sợ hãi cực kỳ.

"PHỐC!"

Sau một khắc, huyết quang bay lên, Thạch Hạo đưa tay ở giữa, rõ ràng trực tiếp đâm thấu hỏa hồng lô thể, kiếm khí xé mở chỗ đó vách lò, cảnh tượng khủng bố cực kỳ.

Đó là cái gì? Tất cả mọi người khiếp sợ, Hoang tại đưa tay ở giữa, làm sao lại có thể xé mở đỏ tươi bếp lò, vừa rồi quả đấm của hắn đều đánh bất động ah!

"Ah..."

Xích Mông Hoằng kêu to, hiển nhiên gặp trọng thương.

"PHỐC!"

Sau một khắc, Thạch Hạo đưa tay, tại hắn chỉ đầu, một thanh màu đỏ lưu chuyển thần kiếm hiển hiện, do Xích Hà tạo thành, hắn nắm lấy, quét ngang tới.

Lô khẩu chỗ đó đứng thẳng thân ảnh, phù một tiếng, bị chém rụng phía dưới sọ đến.

"Không có khả năng, đây là cái gì kiếm, đó là gì pháp?" Dị vực, rất nhiều người kêu to!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1648: Chém Thời Gian Thú

Này một chiêu kiếm hết sức khiếp người, cắt ra vách lô, cũng chém xuống bóng người kia đầu lâu, phong mang tuyệt thế, óng ánh chói mắt, để mọi người Thần hồn vì đó mà chiến.

Đến tột cùng là cái gì Bảo Cụ? Rất nhiều người trong lòng rung động, phải biết lò kia bích có một tia Xích Vương Lô khí thế, kiên cố bất diệt, làm sao sẽ bị xé ra?

Thạch Hạo nắm đấm tuyệt đối đáng sợ, nhưng là vừa nãy cũng không thể Nại Hà lô thể à, làm sao hiện tại nhẹ nhàng một chiêu kiếm liền đâm thủng hoả hồng thần lô?

"Ta biết, hắn quả nhiên... Nghịch thiên rồi!" Phía sau, có người than nhẹ, đó là Đế Quan bên trong tu sĩ, đoán được đó là cái gì.

Ở Thạch Hạo trong tay, chuôi này Thần Kiếm đỏ tươi ướt át, như kim cương máu đánh bóng mà thành, như Hồng San Hô giống như diễm lệ, phi thường tinh xảo, cực kỳ mỹ lệ.

Thế nhưng, nó cũng là đáng sợ, tỏa ra ánh sáng lung linh, diễm lệ đến mức tận cùng, mỹ kinh tâm động phách, nhưng là nhưng như vậy nguy hiểm!

Chính là kiếm này, chém ra Hỏa Hồng Bảo Lô!

Thân ảnh kia phun Tiên huyết, tạo thành to lớn nói tiếng hót, phảng phất cây cột chống trời ngã xuống, toàn bộ thanh thiên sụp rơi xuống, giống như tại chôn xuống một cái lớn thế.

Đây là...

Trên chiến trường, mọi người chấn động, từ Thạch Hạo trong tay màu đỏ thẫm Thần Kiếm thu hồi ánh mắt, nhìn này bảo lô, cũng nhìn cái kia bóng người, làm sao sẽ như vậy?

Hắn bị chém xuống đầu lâu sau, lại có loại này kinh thiên động địa dị tượng!

Đây là cái gì, căn bản không giống như là một cái Đế Tộc người trẻ tuổi bị chém xuống thủ cấp cảnh tượng, ngược lại là Nhân Tiên chết đi giống như, loạn thiên động, 10 Phương Càn khôn vỡ!

"Tiên Vương di hài..."

Dị vực phương hướng, có tu sĩ khiếp sợ, nói ra như vậy lời nói, làm cho tất cả mọi người đều cảm giác một trận sởn cả tóc gáy.

Sao như thế khả năng, Tiên Vương thân thể? Điều này khiến người ta linh hồn đều đang run rẩy!

Xích Mông Hoằng có thể mang Tiên Vương thi hài xuất chinh sao? Không thể! Ngoài ra, thật muốn là loại kia vô thượng pháp thể đến, đem trời đất sụp đổ, không người nào có thể chạm trán.

Bất quá, khí thế ấy, thật sự mang theo Tiên Đạo ý nhị, có một loại cái thế uy thế toả ra.

Cũng chính bởi vì vậy, nó để thanh thiên vỡ. Để 10 Phương Càn khôn đại phá diệt, màu đen vết nứt ở đây đan chéo, lan tràn đi ra ngoài cũng không biết bao nhiêu Vạn Lý xa.

"Quả nhiên đáng sợ, Xích Mông Hoằng từng tiến vào Cai Tộc Huyết Trì. Được gột rửa, cùng Xích Vương Lô giao hòa, được Bất Hủ vương lô một ít dấu ấn, nắm giữ nó một chút uy năng."

Dị vực Chí Tôn lên tiếng như vậy, nói ra những lời nói này sau. Rất nhiều người rõ ràng.

Thân ảnh kia không phải Xích Mông Hoằng, cũng không phải là đầu của hắn bị chém xuống đến, đó là bảo lô truyền thừa biến thành, đó là Tiên Vương một ít dấu ấn hiện hình.

Xích Mông Hoằng còn chưa chết, hắn là lô thể, tuy rằng bị cắt ra, thế nhưng vẫn chưa phá diệt, như trước vẫn còn ở đó.

"À..."

Quả nhiên, lò kia thể chấn động, phát sinh khiến người ta tê cả da đầu trường hào thanh. Đầm đìa máu tươi, từ lô bên trong hướng ra phía ngoài dâng trào, cực kỳ làm người kinh hãi!

Bởi vì, cả tòa lô thể dường như Huyết Hải giống như, chảy cuồn cuộn, đỏ tươi khiếp người, Xích Hà trút xuống, dâng lên mà ra, vô cùng chói mắt!

Đó là Xích Mông Hoằng, R thân thành lô. Đó mới là hắn!

"Hoang, ngươi làm tức giận ta, không thể tha thứ, ta muốn luyện hóa ngươi. Trở thành lô bên trong chi nô!" Xích Mông Hoằng rống to, bảo lô chấn động, đang lùi lại, đồng thời lô miệng nơi đó phun trào huyết quang.

Lò kia thể ở khép lại, chấn động kịch liệt, phun ra ngập trời xích quang. Nhấn chìm Đại Mạc, bao phủ Thương Khung.

Thời khắc này, Tiên Đạo khí tức tràn ngập, có một luồng vô thượng sức mạnh to lớn đang chảy xuôi, lô trong miệng bóng người kia bị chém xuống đầu lâu bóng người, một lần nữa đứng lên.

Hắn không đầu, càng là khủng bố, mang theo uy thế tuyệt thế, trong tay keng một tiếng, xuất hiện một cây binh khí, phong mang cái thế!

"Đây là..."

Phía sau, tất cả mọi người đều ngây người, Đế Quan, trên tường thành, mọi người rơi vào hầm băng.

Bọn họ không rét mà run, Thần hồn lại ở nơm nớp lo sợ, ở run lẩy bẩy, bởi vì, bóng người kia quá cường hãn.

"Làm sao có khả năng sẽ như vậy, hắn chỉ là mang theo một tia Xích Vương Lô khí tức, có thể hiện ra ngày xưa Tiên Vương một ít dấu ấn, vì sao có thể mượn tới sức chiến đấu như thế?" Mọi người đờ ra.

Đế Quan tu sĩ, vì là Thạch Hạo lo lắng, tâm thần vì đó mà sợ.

Chính là dị vực sinh linh cũng đều kinh ngạc, Xích Vương một mạch không khỏi quá nghịch thiên, Tiên Vương bị táng ở Bất Hủ vương lô bên trong, Xích Mông Hoằng liền có thể mượn tới loại sức mạnh này?

Loáng thoáng, tất cả mọi người đều cảm thấy được một luồng gợn sóng, tràn ngập ra cái thế khí tức.

Thực lực như vậy, ai có thể địch?

Đừng nói là Hoang, chính là Chí Tôn ra tay, đều chưa chắc hành, khả năng này là vượt qua nhân đạo đỉnh cao sức mạnh!

"Hoang, ngươi tới đây cho ta, vĩnh viễn vì là lô bên trong chi nô đi!" Xích Mông Hoằng rít gào.

Bảo lô phát sáng, Xích Hà như biển, lò kia trong miệng sừng sững bóng người tuyệt thế mạnh mẽ, phịch một tiếng, tái sinh một cái đầu lâu.

Tuy rằng hắn hình thể mơ hồ, thế nhưng con mắt mở chớp mắt, Thiên Địa vì đó mà chiến.

Ầm!

Thời khắc này, này mơ hồ, phảng phất đứng ở Thâm Uyên bên trong bóng người, cánh tay phải triển khai, vung lên trong tay một cây mông lung binh khí, đánh giết Thạch Hạo.

"Này không công bằng!" Phía sau, Tào Vũ Sinh, Thanh Y chờ người tim

đều nhảy đến cổ rồi, này đã không phải đồng đại tranh bá, mà là ở mượn dùng Tiên Đạo lực lượng.

Thạch Hạo làm sao đi phòng, làm sao chặn được?

Rất nhiều người đều ngây người, vì là Thạch Hạo mà ưu, lẽ nào hắn cũng bị đánh giết ở đây sao?

Trước kia, hắn nhưng là dám hướng về An Lan vung lên Đồ Đao à, hiện tại nếu như chết ở chỗ này, bị Tiên Vương thi hài tàn ảnh đánh giết, quá không đáng.

Nhưng mà, Thạch Hạo không sợ!

"Đồ có cái đó hình, ngươi thật muốn là có thể mượn tới Chân Tiên lực lượng, làm sao có khả năng vượt qua quá Thiên Uyên, chỉ Lão Hổ!"

Đây là Hoang lời nói, tương đương bình tĩnh, không chút nào dao động căn bản tâm.

Đồng thời, đúng vào lúc này hắn chuyển động, cả người phát sáng, một cái lại một cái quy tắc Thần Liên tản ra, như một con hình người Chân Long sinh ra tiên sí, muốn bay lượn trên chín tầng trời!

Hắn vốn là mạnh mẽ, hiện tại thì càng thêm đáng sợ.

Thạch Hạo ở tích tụ sức mạnh, tuy rằng không sợ, thế nhưng cũng không có bất kỳ bất cẩn, các loại bảo thuật cùng tỏa ra, để hắn phủ thêm một tầng trên người Bảo Quang.

Ầm ầm!

Trong tay hắn chuôi này màu đỏ thẫm Thần Kiếm rung động, càng ngày càng ác liệt, hắn bay ngang qua bầu trời, về phía trước giết đi.

"Coong coong coong..."

Tia lửa văng gắp nơi, Thần uy kinh thế, chu vi một đám sinh linh đều hút vào hơi lạnh, mà Đế Quan trên, các tộc nhân mã càng là chấn động không tên.

Đó là tuyệt thế tranh đấu, chớp mắt đánh nhau chết sống, để Càn Khôn run rẩy, trời đất sụp đổ.

Thạch Hạo nhíu mày, bóng người kia binh khí trong tay quá kiên cố, lại có thể ngăn cản trong tay hắn chi khí.

Chỉ là, Xích Mông Hoằng lại không cho là như vậy, đạo kia đáng sợ mơ hồ pháp thân, trong tay nắm giữ binh khí ở rút ngắn, mỗi một lần va chạm đều thiếu một đoạn, để hắn kinh sợ.

Hoang trong tay chính là cái gì binh khí, liền Tiên Đạo bóng mờ ngưng tụ pháp khí cũng có thể chém đứt sao? Quá nghịch thiên rồi!

"À... Đốt cháy đi, Xích Vương Lô nô, giết hắn cho ta!" Xích Mông Hoằng gào thét, tự lô miệng hướng ra phía ngoài dâng trào Tiên huyết, toàn bộ đúc ở người kia trên người.

Ầm ầm!

Thân ảnh kia càng ngày càng khủng bố, toả ra khí tức kinh thiên động địa, khiến người ta run rẩy.

"Này còn làm sao đấu? Quá bất công bình, hắn triệu hoán đến rồi Tiên Đạo lực lượng!" Màu vàng tiểu Thiên Giác Nghĩ ở phía sau kêu la, nó rất lo lắng.

"Đừng lo, bóng người kia chỉ là tỏa ra khí thế ấy, nhưng sức mạnh chân chính cái Benda không tới." Mạnh Thiên Chính mở miệng, hắn rất bình tĩnh.

Bất Hủ không cách nào vượt qua Thiên Uyên, đây là sự thực!

Cheng!

Tiếng vang điếc tai, Thạch Hạo trong tay xích kiếm không gì không xuyên thủng, chém ra huyết màn, xuyên thủng xích quang, giết tới gần, như bẻ cành khô.

Phốc!

Này bóng mờ lần thứ hai bị chém trúng, lần này cánh tay phải của hắn đoạn rơi xuống.

Thạch Hạo cường đại dị thường, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, không ngừng ra tay, trong tay Thần Kiếm soi sáng Vĩnh Hằng, phù một tiếng, đem thân thể kia đầu lâu lần thứ hai chém xuống.

"À..." Xích Mông Hoằng gầm rú.

"Giết!"

Thạch Hạo gầm nhẹ, về phía trước giết đi, Thần Kiếm hướng về, không có gì không phá.

Xoạt một tiếng, ánh kiếm thông thiên động, lần này hắn trực tiếp đem bộ kia bóng người chém thẳng, mổ xẻ thành hai mảnh, Tiên huyết rơi ra, này hai mảnh thân thể đổ xuống lô bên trong.

Chuyện này đối với Xích Mông Hoằng tới nói, là mang tính tan nạn, hắn bị trọng thương, dù cho này không phải thân thể, cũng lan đến hắn.

Bởi vì, hắn pháp, hắn nói, cùng thân thể kia giao hòa, hắn gặp phản phệ.

Lần này, hắn vì là báo thù mà đến, chuẩn bị sung túc, không tiếc đi Cai Tộc tổ tình mài giũa, bất ngờ đến Xích Vương Lô linh coi trọng, giao hòa sau, được loại này thủ đoạn nghịch thiên. Nhưng là bây giờ nhìn lại, hắn vẫn là nguy rồi, muốn thất bại!

"Từ trên người ngươi, ta thấy Xích Vương muốn làm cái gì, muốn đoạt Tiên Vương Đạo Quả, đem Tiên Vương coi như Niết Bàn Chi Hỏa, đốt cháy

hắn, để tự thân lột xác ra vô địch thai. Bất quá, quay đầu lại ai tác thành ai còn chưa chắc chắn đây!" Thạch Hạo lạnh lùng nói.

Đây là phán đoán của hắn, đã kinh động không ít người, bao quát Chí Tôn.

Ngày xưa, đều ở truyền Xích Vương Lô chôn xuống Tiên Vương, trở thành "Quan lô", chẳng lẽ nói còn có ẩn tình khác không được!?

"Ngươi binh khí này có lai lịch ra sao?" Xích Mông Hoằng không cam lòng, lần này mang theo thủ đoạn nghịch thiên mà tới, vẫn là thất lợi, phải đại bại, hắn phẫn uất.

Dưới con mắt mọi người, nếu là to lớn hơn nữa bại, hắn còn có mặt mũi gì đặt chân, còn làm sao tự xưng vì là Đế Tộc con cháu?

"Trảm Tiên Trát Đao, chém hết thế gian yêu ma quỷ quái!" Thạch Hạo quát lên.

Xoạt!

Hắn ra tay rồi, Xích Hà cuồn cuộn, nếu không có cảm ứng được uy hiếp, cảm nhận được Tiên Đạo khí tức, hắn sẽ không dễ dàng vận dụng này thủ đoạn.

Phốc!

Này hoả hồng lô thể bị chém trúng, Tiên huyết phun, phá tan một cái miệng lớn.

"À..."

Xích Mông Hoằng kêu to, toàn thân phát sáng, bảo thuật ra hết, cùng Thạch Hạo ác chiến, lấy lô thể đối kháng.

Bởi vì, ở nằm trong loại trạng thái này, hắn sẽ càng mạnh hơn, so với mình pháp thân muốn kiên cố.

Hiện tại, lô thể đều bị chém ra, nếu là huyết R thân lấy đón đánh, khẳng định càng không được.

"Dừng tay!"

Ở phía sau, mấy người về phía trước, nhanh chân * đến, uy hiếp Thạch Hạo, tất cả đều toả ra đáng sợ khí tức, vì là Đế Tộc sinh linh!

"Ha ha, ha ha..." Thạch Hạo cười to, hắn Thần Mục như điện, khí thế như cầu vồng, nói: "Chỉ đến như thế, hôm nay liền giết cái sảng khoái, trước hết giết Thời Gian Thú, lại chém mà chờ! Đế Tộc, cùng lên đi!"

Mọi người chấn động, hắn điên rồi sao? Muốn chiến nhiều vị Đế Tộc, một người Khí Thôn Thiên Địa.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1649: Giương Kích Tứ Phương Địch

"Ha, ngươi cho rằng mình có thể cùng An Lan, Du Đà Cổ Tổ khi còn trẻ sánh vai sao, một người cũng vọng tưởng trấn áp chúng ta, ha ha..."

Đối diện, có người cười to, thế nhưng ánh mắt rất rất lạnh, bởi vì Thạch Hạo lời nói để bọn họ nghe quá chói tai, Đế Tộc biết bao siêu nhiên, ai dám khinh thường?

Từ xưa tới nay, đều là Đế Tộc vừa ra, trấn áp tứ phương, bất luận cái nào thời đại, từ bọn họ những này trong tộc đi ra cao thủ cũng có thể quét ngang thế gian.

Chỉ cần bọn họ xuất thế, liền có thể áp chế một thời đại!

Có thể nói, Đế Tộc vừa ra, các tộc lờ mờ, toàn bộ lớn thế đồng đại sinh linh đều muốn mất đi hào quang, không người nào có thể cùng bọn họ chạm trán.

Hiện tại, Hoang, một người, hắn muốn khiêu chiến tất cả mọi người, muốn cho mấy vị Đế Tộc cao thủ cùng tiến lên, đây là cỡ nào hung hăng, khiến cho bọn họ nổi giận.

"An Lan? Lại không phải là không có chiến quá!" Thạch Hạo hời hợt, ung dung và bình tĩnh, hắn lại ra tay, muốn giết Thời Gian Thú Xích Mông Hoằng.

"Đó là ngươi sao, nếu không có giọt kia cổ huyết, hóa đến khó mà tin nổi tồn tại, ai có thể làm sao An Lan Cổ Tổ!" Có người trách mắng.

Thiên Uyên cách trở, đặc biệt là Pháp Tắc Chi Hải kinh khủng hơn, liền Bất Hủ Chi Vương chân thân đều không qua được, vì vậy dù cho hiện tại

nhắc tới tên của bọn họ, cái đó pháp thân cũng sẽ không giáng lâm.

"Không phục, liền lại đây lãnh cái chết!" Thạch Hạo lời nói đơn giản mà trực tiếp.

Xoạt!

Kiếm khí Trùng Tiêu, xé rách vòm trời, hắn trong tay đỏ đậm Thần Kiếm chém ra Hỏa Hồng Bảo Lô, Thạch Hạo nhanh chân ép tới đằng trước, vung kiếm chém Đế Tộc!

"Dừng tay!"

Đối diện, Ổ Côn, Tác Cô, Dư Vũ, Khánh Khôn mấy người đồng thời về phía trước bức bách, đều là người quen, Thạch Hạo tất cả đều nhận thức, là cái gọi là Lục Tiểu Đế thành viên.

Ngày đó, bọn họ cùng ở tại Cô Tộc Âm Dương Lô bên trong nung nấu, mấy người mượn Thạch Hạo mà lột xác, đều là đối thủ cũ.

"Ha ha, ngày đó ở dị vực, ở các ngươi Cổ Giới bên trong, ta không có cách nào ra tay, hiện tại, chính là lúc này, giết cái sảng khoái, chém toàn bộ các ngươi!"

Thạch Hạo hét lớn, đã từng thân hãm dị vực, bị coi là tù nhân, không thể quang minh chính đại một trận chiến, hắn vẫn kìm nén một luồng chiến ý, muốn ở hôm nay thoả thích phóng thích.

Đang nói những câu nói này giờ, Thạch Hạo cũng không thu tay lại, như trước ở vung lên xích kiếm, chém giết Xích Mông Hoằng, muốn tiên cơ nhận hắn.

Thời khắc này, thân hình cao lớn Ổ Côn, phong thái hơn người Dư Vũ chờ đồng loạt ra tay, áp sát về phía trước, muốn ngăn cản Thạch Hạo, không cho hắn trọng thương Thời Gian Thú.

"Ầm!"

Xa xa, Thập Quan Vương chờ người chuyển động, đồng loạt nhanh chân đi đến, đón đánh những người kia.

"Dám cản chúng ta, cút ngay!" Tác Cô hét lớn, vô cùng lộ liễu, giơ tay liền lấy ra một món binh khí, Cổ Tháp ngang trời, muốn trấn áp ở đây mấy người.

Mọi người biến sắc, ai cũng biết, đó là một cái cổ bảo, phi thường khủng bố, là tiền bối cao thủ luyện chế!

Không nói cái khác, nhưng bằng bảo vật này liền đủ để trấn áp một đời người!

"Cút!" Thập Quan Vương ra tay, trong tay hào quang lóe lên, tiên quang phân tán, rọi sáng cửu trùng thiên!

Ở tại trong tay, hiện lên một cây cây nhỏ, bất quá khoảng một tấc cao, óng ánh ướt át, trong suốt kinh người, toả ra Hỗn Độn khí cùng tiên sương mù, dị thường xán lạn.

Đó là Thế Giới Thụ cây non, là thế gian quý giá nhất Bảo Thụ!

Dị vực cũng có một cây, bảo vệ này mảnh Cổ Giới.

Mà Thập Quan Vương trên người cũng có một cây, chỉ là còn rất non nớt, có thể lột xác thành loại này thân cây, cái đó tiền thân lai lịch tuyệt đối khủng bố kinh thiên!

Một tiếng vang ầm ầm, Thập Quan Vương quét qua, Thế Giới Thụ cây non đem này Cổ Tháp đánh bay, đánh về phương xa.

Mọi người run lên, này còn nhỏ Bảo Thụ quả nhiên kinh người!

Ầm ầm!

Cũng trong lúc đó, Thạch Nghị mở Trọng Đồng, thả ra vỡ thiên khí tức, đem phía trước hư không đánh nát bấy, để những người kia thay đổi sắc mặt.

Trọng Đồng mở Thiên Địa, được xưng bất bại thần thoại!

Năm đó, Thạch Hạo cùng vị này anh họ chinh chiến giờ, cửu tử nhất sinh, một trận chiến qua đi, bị phế nửa năm trở lên, ở Thạch thôn tu dưỡng, là hắn trải qua khổ nhất một trận chiến.

Mà khi đó, Thạch Nghị nhưng không thể sử dụng tới Trọng Đồng đòn đánh cuối cùng, mà là động Chí Tôn cốt sức mạnh, có thể nói thành cũng Chí Tôn cốt, bại cũng Chí Tôn cốt.

Người khác không biết Thạch Nghị sâu cạn, thế nhưng Thạch Hạo nhưng biết rõ, cái này thường ngày với hắn đối lập anh họ, tuyệt đối sâu không lường được.

Dị vực, chư hùng tất cả giật mình, cảm thấy khinh thường Đế Quan, đánh giá thấp bên kia tu sĩ thực lực.

Tối thiểu, này cầm trong tay Bảo Thụ nam tử là cái uy hiếp, long hành hổ bộ, toả ra rất khí tức nguy hiểm.

Này mọc ra Trọng Đồng người thanh niên trẻ, cũng cực kỳ kinh người, hiện tại lộ ra gợn sóng rất là khiếp người.

Xoạt!

Một ánh kiếm lóe qua, toà kia bảo lô bị cắt ra, suýt nữa chia làm hai nửa, đầm đìa máu tươi, Xích Mông Hoằng bị áp chế, sắp bị đánh giết.

Này vài tên người trẻ tuổi nhanh chóng xông về phía trước, mà bên này, Trích Tiên, Thập Quan Vương cũng đều lại ra tay, Pháp lực cuồn cuộn.

Ầm!

Thời khắc mấu chốt, hai phe Chí Tôn cũng đều chuyển động, toả ra thần

quang.

Mạnh Thiên Chính rất quả đoán, vận dụng Thập Giới Đồ, nhuộm dần Tiên Vương tinh huyết chiến kỳ các loại, bao phủ cao thiên.

"Dị vực chỉ đến như thế, không thua nổi sao?"Hắn quát lên.

Ầm!

Chí Tôn ra tay, Đại Mạc chấn động kịch liệt, hư không nổ tung, muốn xông tới người trẻ tuổi đều rút lui, không dám tới gần.

"À..."

Xích Mông Hoằng thét dài, vỡ tan lô trong cơ thể, lao ra một con nắm đấm cao huyết thú, Giao Long đầu, sư tử thân, đỏ tươi như máu, trên người không có da lông, đều là từng cây từng cây xước mang rô, xông ngược lên trời, đây chính là Thời Gian Chi Thú.

Bây giờ, hắn Nguyên Thần vọt ra, quay về Thạch Hạo rống to.

"Năm tháng như đao, chém hết thiên kiêu!"Hắn liều mạng, đến một bước này, sinh tử uy hiếp, không có biện pháp chút nào, vận dụng bản mệnh thần thông.

Hoả hồng Thời Gian Thú, ở nơi đó rít gào, đó là Nguyên Thần, sử dụng tới đáng sợ nhất Thời Gian Pháp Tắc, liều mạng Thạch Hạo.

"Luân Hồi cũ thế, táng diệt thiên cổ, giết!" Thạch Hạo quát khẽ, mảnh vỡ thời gian bay lượn, ở xung quanh xoay tròn, sau đó tràn về phía trước.

Cũng trong lúc đó, hắn trong tay xích ánh kiếm mang mãnh liệt, một đòn toàn lực.

Ầm!

Kịch liệt va chạm, âm thanh khủng bố, hừng hực ánh sáng, nơi đây bị

bao phủ, sôi trào rồi!

Đó là thời gian phù hiệu ở ồn ào!

Tất cả mọi người đều giật mình, chấn động không tên.

Cuối cùng, Chí Tôn không có khai chiến, từng người không nói, trầm mặc, nhìn kỹ hai người giao thủ.

Ầm!

Mảnh vỡ thời gian nổ tung, hai người tái hiện nơi đây, Xích Mông Hoằng bay ngang, hiện ra hình người, đầy người là huyết, trước ngực có một cái lỗ máu, trước sau trong suốt.

Thạch Hạo giơ tay, lấy xích kiếm chỉ phía xa hắn, từng bước từng bước về phía trước.

Sự phân chia mạnh yếu, rõ ràng!

"Tiền bối!"

Dị vực có một ít người trẻ tuổi nhìn về phía Chí Tôn, liền như thế trơ mắt nhìn Xích Mông Hoằng chết trận sao?

Thế nhưng, những người kia không nhúc nhích, cũng không ra tay, duy trì im tiếng.

"Chậm, Xích Mông Hoằng đã không sống nổi, Hoang quả nhiên đáng sợ." Có một vị trung niên thở dài.

Xích Mông Hoằng hiện ra hình người, không còn là lò lửa, hắn mi tâm chảy máu, đầu lâu bị xuyên thủng. Mà này Nguyên Thần, tuy rằng ở bên ngoài, chưa từng ở lô bên trong, thế nhưng, cũng có kiếm thương, tràn đầy vết rách!

"Dù cho hắn không sống được, cũng không thể để cho hắn chịu nhục,

nhìn hắn bị Hoang chém xuống!" Ổ Côn nói rằng.

Hắn toàn bộ mái tóc dày đặc, vóc người hùng vĩ, như một toà như tháp sắt, từng bước từng bước bức bách tới.

Cũng trong lúc đó, Dư Vũ cả người phát sáng, dường như óng ánh kiêu dương, treo lơ lửng giữa không trung, cũng ép tới đằng trước, áp chế Thạch Hạo, muốn cho hắn thu tay lại.

Tác Cô, Khánh Khôn cũng chuyển động, từng bước từng bước, hướng về chạy đi đâu đi, để Thiên Địa cũng vì đó mà run rẩy.

Khi thấy Thập Quan Vương, Trích Tiên, Thạch Nghị chờ người muốn lại ra tay, Thạch Hạo ngăn cản, nói: "Liền để ta một người đến phỏng đoán chư Đế Tộc thần thông tổ thuật!"

Này không phải nói nói, mà là muốn chân chính khiêu chiến!

Lần này, Chí Tôn đều không có can thiệp, đều ở nơi đó nhìn chăm chú.

"Ầm ầm!"

Ổ Côn mấy người toả ra chí cường gợn sóng, bao phủ hướng về Thạch Hạo, phải đem chi trấn áp, bọn họ tuyệt không cho phép Thạch Hạo trước mặt mọi người chém rơi Xích Mông Hoằng, đem coi như con mồi kéo đi.

"Chậm."

Thạch Hạo nói ra như vậy hai chữ, nhẹ nhàng bắn ra trong tay xích kiếm.

Vẫn chưa công kích, chỉ là như thế một cái tùy ý hành động.

Ầm!

Xích Mông Hoằng Nguyên Thần, đầu kia to bằng nắm tay huyết thú trực tiếp nổ tung, trở thành mưa ánh sáng, sau đó tắt.

Phốc!

Đón lấy, Xích Mông Hoằng đầu lâu rơi xuống, cổ nơi đó Tiên huyết vọt lên rất cao.

Không có công kích, một đời Đế Tộc cao thủ trẻ tuổi liền như thế mất mạng, chết đi rồi!

Tất cả mọi người đều kinh hãi đến biến sắc!

"Ở vừa nãy kịch liệt trong khi giao thủ, Xích Mông Hoằng liền bị chém, bất quá hắn mạnh mẽ ngưng tụ hình thần, không có tại chỗ ngã xuống." Có một ông lão thở dài, vì là Xích Mông Hoằng cảm thấy tiếc hận.

Vậy cũng là một vị kỳ tài ngút trời, đến từ Đế Tộc, kết quả là như thế bị Hoang chém xuống.

Ai cùng so tài? Thời khắc này, tất cả mọi người đều tâm thần tập trung cao độ, Hoang xác thực đáng sợ, liền Đế Tộc đều nói giết liền giết.

Xoạt một tiếng, thần quang quét qua, Xích Mông Hoằng mới vừa hiển hiện ra Thời Gian Thú bản thể, liền bị Thạch Hạo lấy đi.

Lúc này, hắn một người mà thôi, càng phá tan rồi mấy vị Đế Tộc tuổi trẻ cường giả vây chặt, cướp đi chiến lợi phẩm.

Ổ Côn, Dư Vũ, Tác Cô, Khánh Khôn bốn người sắc mặt lạnh lẽo, Thạch Hạo ngay ở trước mặt mặt bọn họ, liền như thế chém xuống Xích Mông Hoằng!

"Ai muốn ra tay giết hắn!?" Ổ Côn hỏi.

Thân là Đế Tộc, có sự kiêu ngạo của bọn họ, đều phi thường tự phụ, tự nhiên không muốn thật là vây công một người.

"Các ngươi cùng lên đi, để ta giết cái sảng khoái!"

Thạch Hạo chủ động ra tay, một tiếng vang ầm ầm, bảo thuật tỏa ra, đồng thời công kích tứ Đại Cao Thủ, óng ánh thần hà đem bọn họ đều bao phủ ở trong đó!

"Ngông cuồng!"

Dư Vũ hét lớn, nắm Pháp Ấn, cái thứ nhất chuyển động, về phía trước đánh giết.

Cũng trong lúc đó, Tác Cô sắc mặt chìm xuống, từ sau chếch vọt tới, một quyền đánh về Thạch Hạo phía sau lưng, phải đem hắn đánh xuyên qua.

"Ầm!"

Ổ Côn toàn thân phát sinh ô quang, cực kỳ làm người kinh hãi, thân thiết tháp, từ nơi không xa đến từ trên trời, chưởng đao như cầu vồng, chém về phía Thạch Hạo, phải đem hắn đánh giết.

...

Tứ Đại Cao Thủ lại đều chuyển động, đồng loạt ra tay, Pháp lực cuồn cuộn, khí tức áp chế đồng đại sinh linh, đồng thời tiêu diệt Hoang!

Bọn họ tuy rằng tự phụ, thế nhưng cũng sẽ không bị giáo điều cứng nhắc ràng buộc, nếu Hoang bá đạo như vậy, vậy thì nhân cơ hội này kết quả tính mạng của hắn.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1650: Giết Ra Phong Độ Tuyệt Thế

Pháp Ấn rộng rãi, dường như một toà Bất Hủ chi sơn trấn áp!

Dư Vũ chính diện đánh giết, hắn bàn tay biến hóa, từ đàng xa dò tới, hóa thành một toà núi lớn, như chống đỡ lấy bầu trời, từ xưa trường tồn Thiên Địa sống lưng.

Ầm!

Này rất quỷ dị, rõ ràng là bàn tay, kết quả ở trên đường hóa thành núi lớn, so với chân chính núi lớn đều còn bao la hơn rất nhiều lần.

"Trấn!"

Hắn gào to, chấn động Bát Hoang, bàn tay lớn ép xuống, bầu trời bị che kín, kinh hãi thế nhân.

Đùng!

Thời khắc này, Thạch Hạo sắc mặt bình tĩnh, phi thường trấn định, tay phải nắm quyền ấn, trực tiếp đánh tới.

Hai người va chạm, long trời lở đất, tiên khóc ma khấp, trong thiên địa lại có mưa máu tầm tã rơi ra, có rất nhiều Thần Ma chết đi cảnh tượng xuất hiện.

Này như là một cái tận thế, tại bọn họ vừa đánh trúng thể hiện, này sơn như là Thiên Địa sống lưng, bị một con Hỗn Độn thần chỉ va sụp, đổ xuống hạ xuống, Thiên Địa lật úp!

Kết quả, Càn Khôn chia năm xẻ bảy, chư thiên chủng tộc tứ tán, lớn diệt

vong.

Đây là Dư Vũ truyền thừa, là Cai Tộc Bất Hủ Chi Vương cái thế Thần uy, đã từng chưởng diệt lớn giới, lưu lại dấu ấn không thể xóa nhòa, bây giờ hậu nhân triển khai cái đó thần thông, năm đó cảnh tượng còn có thể tái hiện.

Thạch Hạo thần dũng, giơ tay một đòn, đối mặt Đế Tộc tuyệt thế truyền thừa tổ thuật, ở nơi đó cứng rắn chống đỡ.

Lớn lao Thần Sơn bị lật tung, bị đẩy lui.

Một bên khác, Tác Cô nắm đấm đến, tràn ngập hào quang năm màu, trong đó lấy kim quang nhất là đựng liệt, như Đế Quân ngang trời, đánh về Thạch Hạo phần lưng.

Cú đấm này quá bá đạo, mãnh liệt đáng sợ, Thiên Địa tan vỡ, bị cú đấm kia chấn động ở tan rã, khu vực này rơi vào trong yên tĩnh.

Quyền Ý thông thiên!

Tác Cô rất trực tiếp, triển khai vô thượng tổ thuật, toàn bộ thể hiện ở cú đấm này bên trên, ở đây thoả thích tỏa ra thuộc về Cai Tộc huy hoàng!

Thạch Hạo không quay đầu lại, chỉ là tự nhiên rút lui, rất quả đoán, cũng rất kiên quyết, lấy cánh tay phải trửu về phía sau bỗng nhiên một đòn!

Ầm ầm!

Óng ánh thần hà tỏa ra, Lôi Điện cuồn cuộn, đó là Lôi Đế bảo thuật, bị hắn triển khai mà ra, va về phía Tác Cô một quyền.

Loại này tự phụ, loại này phán đoán, tương đương kinh người.

Phải biết, vậy cũng là một vị Đế Tộc đến kích, mà hắn nhưng chưa từng quay đầu lại, cứng rắn chống đỡ Dư Vũ sau, liền quay lưng Tác Cô mà đến, như vậy đón đánh hắn

Trong nháy mắt, Lôi Điện cuồn cuộn, một cái Lôi Trì hiện lên, theo Thạch Hạo cánh tay phải về phía sau tỏa ra vạn trượng Lôi Đình.

Một tiếng vang ầm ầm!

Tác Cô nắm đấm cùng này cánh tay phải trửu đụng vào nhau, kinh thiên động địa, Càn Khôn pháp chỉ đan chéo, như liệt diễm phần Cửu Thiên, quá chói mắt.

Mọi người không nhìn thấy nơi đó tình huống, bởi vì đó là chí cường quy tắc va chạm, còn có bọn họ thân thể đối lập, hơi một tí sẽ chảy máu, quyết định sinh tử.

Ở ánh quyền bên trong, ở Lôi Đình, Tác Cô tắm rửa thần Thánh Quang huy, phát sinh tiếng gào, hắn một cái tay khác cũng chuyển động, hóa thành một con đáng sợ lợi trảo, chụp vào Thạch Hạo thiên linh cái.

Ầm!

Nhưng mà, Thạch Hạo như là có sở liệu, như trước cõng lấy hắn, thế nhưng một cái tay khác đã chờ từ sớm ở nơi đó, mang theo mảnh vỡ thời gian, thôi thúc Luân Hồi thần thông, phản lại chụp vào cái đó lợi trảo.

Ầm!

Giữa hai người hào quang năm màu tỏa ra, Lôi Đình, thời gian mảnh vỡ đồng thời phân võ, để trong này nổ tung.

Sau đó, bọn họ dường như hai tia chớp giống như tách ra, từng người nhằm phía một bên.

"Nạp mạng đi!"

Ổ Côn đến, hắn chiều cao một trượng, trên người đều là bắp chân thịt, đặc biệt hùng vĩ, tóc dài rối tung, dường như một cái tuyệt thế Ma Thần giống như, con mắt lạnh như lợi kiếm.

Hắn chưởng đao trên lít nha lít nhít, đều là phù hiệu, đồng thời phát sinh tế tự âm, đó là vạn cổ tới nay các tộc tế bái Bất Hủ Chi Vương âm thanh, đó là Cai Tộc Cổ Tổ rộng rãi đạo vận thể hiện, xuyên thấu qua hậu nhân đều hiển hóa ra một chút.

Cảnh tượng này rất kinh người, Ổ Côn chưởng đao liệt thiên, như bẻ cành khô, ánh đao không biết mấy Vạn Lý, đem nơi này cắt đứt, dường như chặt đứt hai giới.

Đùng!

Đối mặt đòn đánh này, Thạch Hạo không chút hoang mang, cánh tay phải triển khai, nhẹ nhàng phất một cái, lại đem ánh đao tách ra, rất có "vạn pháp bất xâm" tư thế.

Tán Phật bát thức, hắn ở vận dụng loại thần thông này, huy hoàng mà uy nghiêm, bảo tương thần thánh, dường như Tiên Phật giáng thế, muốn siêu độ chúng sinh.

Thạch Hạo giương kích Ổ Côn, với hắn không ngừng giao thủ.

Cũng trong lúc đó, Thạch Hạo cả người phát sáng, thời gian mảnh vỡ bạo phát, đối mặt Đế Tộc tuổi trẻ cường giả, hắn sẽ không bảo lưu, toàn lực ứng phó, vận dụng Luân Hồi thần thông.

Ổ Côn đầu đầy tóc tím Phi Dương, dường như hung thần ác sát, hắn cuồng mãnh vô cùng, thét dài, đao khí động Thiên Địa, muốn chém mở năm tháng, nhìn thấy Trường Sinh.

Này rất kinh người, hắn lại lấy đao khí ở chém mảnh vỡ thời gian, kinh sợ tứ phương.

Một tiếng rít gào trầm trầm, hư không vặn vẹo, Khánh Khôn đến, hắn hiển hóa ra bộ phận bản thể, chim đầu lâu, màu đen cánh quay động, trời long đất lở, tuy là vì Nhân tộc thân người, thế nhưng cầm tộc đặc thù thể hiện ra ngoài.

Đặc biệt là, hắn một tiếng hí dài, đập cánh mà đến, tứ phương sụp đổ.

Con này màu đen ma cầm, như một vòng to lớn đen mặt trời, cắt ngang bầu trời, há mồm, mỏ chim Thôn Thiên, đem vực ngoại một ít thiên thạch đều hút hạ xuống, không vào miệng: lối vào bên trong.

Này cảnh tượng doạ người, có mặt trăng vì vậy mà biến mất!

Nó có thể phun ra nuốt vào Nhật Nguyệt, nung nấu Càn Khôn.

Ở nơi nó đi qua, trời cao mơ hồ, bị nó ăn đi.

Cửu Thiên có Cai Tộc lưu lại hậu duệ, huyết thống cực kỳ không thuần, cách vô số đời, tên là Thôn Thiên Tước, theo chân nó so ra, liền Ma Tước cũng không bằng.

Ầm ầm!

Thôn Thiên Đế Tộc, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, ở cổ đại giờ, từng nuốt quá ròng rã một cái lớn giới, hủy diệt chúng sinh!

Khánh Khôn đánh tới, nung nấu sao băng, mặt trăng các loại, luyện hóa ra lượng lớn tinh khí, còn có hư không cũng bị nuốt hết, cắt kim loại, nó phóng thích Thiên Địa vạn vật lực lượng.

Nuốt lấy bao nhiêu, liền có thể phóng thích bao nhiêu!

Ầm!

Thiên Địa vạn vật, chư Thiên Tinh Hải, vào lúc này đồng thời hiện lên, Cai Tộc Thần uy cái thế, dù cho hắn là một người tuổi còn trẻ sinh linh, cũng có khiếp người chi tư.

Có thể tưởng tượng, cái đó tổ tiên nuốt lấy một cái lớn giới giờ uy phong.

Năm đó, Cửu Thiên Thập Địa bị đánh vỡ, thì có Cai Tộc Cổ Tổ nguyên

nhân, từng muốn một cái nuốt lấy, cũng luyện hóa đi, nhưng bị ngăn cản đánh.

Đại chiến mở ra, Thạch Hạo một người đại chiến tứ phương địch!

Thời khắc này, hắn cả người phát sáng, Trật Tự Thần Liên bắn ra bốn phía, hắn thần dũng vô cùng, đại khai đại hợp, căn bản là không lui tránh, cùng bọn họ triển khai kinh thế đại đối quyết!

Tất cả mọi người đều thay đổi sắc mặt, thần trì hoa mắt, một người độc Chiến Đế tộc tứ cường, đây là cỡ nào kinh người?

Bao nhiêu năm, huy hoàng cuộc chiến lần thứ hai tái hiện, chỉ ở trên một kỷ nguyên từng có truyền thuyết, này thế nhân cái nào từng nhìn thấy!

Đế Quan, trên tường thành, tất cả mọi người đều chấn động!

Không phải không biết Hoang mạnh mẽ, nhưng là cho đến hôm nay bọn họ mới rõ ràng, hắn đến cùng đi tới một bước nào, lại một người là có thể đối đầu chư Đế Tộc.

Đây là thần thoại bên trong thần thoại, là chân chính bất bại truyền thuyết!

Tào Vũ Sinh, Thanh Y chờ đều ở nói nhỏ, lẩm bẩm, kết quả này vượt qua dự liệu của bọn họ, để bọn họ kích động.

Chính là đối với Thạch Hạo căm thù người nhà họ Vương cũng đều trầm mặc, chín Điều Long không nói lời nào, Vương Hi thì lại đôi mắt đẹp nhìn chăm chú, trong lòng vì thế mà khiếp sợ.

Đây là kinh thế chiến tích.

Dị vực, các tộc tu sĩ ngây người, Đế Tộc à, vậy cũng là vô địch tượng trưng, hiệu lệnh thiên hạ, không ai dám không theo!

Đồng đại bên trong, chỉ cần bọn họ xuất thế, ai cùng so tài?

Nhưng là, hiện tại nơi đó có một người, một mình độc chiến tứ Đại Đế tộc truyền nhân, lập thân thế bất bại, cùng bọn họ kịch liệt giao thủ, giống như tiền sử thần thoại tái hiện.

Này quá chấn động, dị vực rất nhiều người trong lòng rung động, người trẻ tuổi thân thể càng là đều cứng lại rồi, chỉ có linh hồn vì đó run rẩy.

Bởi vì, này quá có lực trùng kích, tràn ngập có tính lẫn lộn!

Đế Tộc, vô thượng chủng tộc, hôm nay bị người khiêu chiến, Hoang mặc kệ thắng bại làm sao, hôm nay đều giết ra hắn huy hoàng, thuộc về một mình hắn phong độ tuyệt thế!

Thạch Hạo bị tứ đại địch thủ vây chặt, liều mạng tranh đấu, hắn không có chút sợ hãi nào, ngược lại ở phấn chấn, chiến huyết sôi trào, hắn muốn kiểm nghiệm tự thân Đạo Quả.

Hắn tạm thời không có ý niệm khác, muốn đánh một trận đàng hoàng, nhìn một chút mình cực hạn tiềm năng, sau đó lại đánh giết tứ Đại Cao Thủ.

Đây là một loại vô địch niềm tin, nếu là bị người biết hắn ý nghĩ, nhất định ngẩn người.

Bị tứ Đại Đế tộc vây công, người khác nghĩ đến chính là mạng sống, mà hắn nhưng là muốn nghiệm chứng mình sở học, mà lại còn muốn đánh giết toàn bộ địch!

Một tiếng cầm minh, Khánh Khôn hóa thành ma cầm, Thôn Thiên nạp, đem Thạch Hạo một cái nuốt đi vào, ở nơi đó nung nấu.

Ầm!

Thạch Hạo bạo phát, cả người phù văn đốt cháy, xán lạn chói mắt, đấm ra một quyền, chặn đánh bạo này to lớn mỏ chim.

Khánh Khôn thuận thế há mồm, từ trong miệng phun ra lượng lớn Trật

Tự Thần Liên, dường như mười vạn cái thần mâu, phô thiên cái địa mà xuống, đối với hắn triển khai ác liệt tuyệt sát.

Coong coong coong...

Ở điếc tai trong thanh âm, Thạch Hạo đón đỡ, tia lửa văng gắp nơi, hắn ở chém Trật Tự Thần Liên.

Cùng lúc này, Ổ Côn, Dư Vũ cùng đánh giết, vây chặt Thạch Hạo, muốn tiêu diệt tại chỗ.

Hào quang vạn trượng, Đế Tộc cao thủ vây công, tất cả đều vận dụng mạnh nhất thần thông.

Vào đúng lúc này, Thạch Hạo tình cảnh rất nguy hiểm, hơi bất cẩn một chút sẽ nuốt hận kết cuộc.

Ầm!

Quả nhiên, cuộc chiến sinh tử, tứ Đại Đế tộc cao thủ vây công giờ, chính là mạnh như Thạch Hạo cũng phi thường vất vả, vào lúc này, Tác Cô được cơ hội, sử dụng tới một đòn mãnh liệt.

Ầm!

Thạch Hạo lần này không có tách ra, sau lưng đã trúng một quyền, hắn trong miệng lúc này có huyết dịch chảy ra, này gợi ra chấn động mạnh.

Đế Quan, trên tường thành, tất cả mọi người tim đều nhảy đến cổ rồi.

Mà dị vực tu sĩ thì lại hoan hô, phấn chấn cực kỳ.

Ầm!

Thạch Hạo vọt lên tận trời, khí lực trên phù hiệu nằm dày đặc, giống như Chiến Thần thức tỉnh, tuyệt thế sát khí ngập trời, so với vừa nãy kinh khủng hơn.

"Đó là..." Mọi người đờ ra.

Bởi vì, ở Thạch Hạo vọt lên chớp mắt, rất nhiều người giật mình phát hiện, Tác Cô cũng tuỳ tùng mà lên, hắn cái kia nắm đấm kề sát ở Thạch Hạo phía sau lưng, chưa từng rời đi.

"Hả?"

Mọi người cả kinh, sau đó phát hiện, Thạch Hạo phía sau lưng có rất nhiều Thần Liên, ở tại phần lưng trên có một cây màu vàng cây liễu hiện lên, cuốn lấy Tác Cô, khiến cho hắn không thể trước tiên rút đi.

Hoang là cố ý đã trúng một quyền? Mấy người giật mình, như vậy hoài nghi nói.

"Nên có cái chấm dứt, lúc trước tranh cướp gỗ mục rương, ngươi từng truy kích ta, hôm nay phút sinh tử!" Thạch Hạo trầm giọng nói.

Ngày đó, ở Thần Dược sơn mạch, ở Táng Địa biên giới, một vị tuổi trẻ Đế Tộc cao thủ từng với hắn giao thủ, tranh cướp gỗ mục rương, chính là Tác Cô.

Ngoài ra, Tác Cô còn cùng dị vực đông đảo tu sĩ truy tiến vào Thiên Thú rừng rậm, muốn giết Thạch Hạo.

Hôm nay, sinh tử đối mặt, thanh toán nợ cũ.

Ầm!

Thạch Hạo thân thể tỏa ra thần hà, các loại bảo thuật cùng xuất hiện, đầy trời đều là Linh Vũ giống như quy tắc, từ trong cơ thể hắn vọt lên, hắn dường như một con Chân Hoàng niết bàn, đứng giữa trời.

Kịch liệt chém giết, dù cho mặt khác 3 Đại Cao Thủ tới rồi, đều không thể ngăn cản Thạch Hạo điên cuồng.

Hắn dường như tuyệt đại Ma Chủ giống như, một đôi Côn Bằng sí hiện

lên, đánh nứt thương vũ, cả người tắm rửa Lôi Điện, thời gian phù văn vờn quanh cơ thể, sau đầu hiện lên một cây màu vàng cây nhỏ, Liễu Thần pháp lưu chuyển, bảo vệ thân thể.

Thời khắc này, Thạch Hạo chư pháp cùng xuất hiện: "vạn pháp bất xâm".

Ầm!

Cuối cùng chớp mắt, hắn cùng Tác Cô quấn quýt lấy nhau, mãnh liệt xé một cái, phù một tiếng, máu bắn tứ tung, sống sờ sờ đem một cái Đế Tộc xé vì làm hai nửa!

Đại Mạc chấn động, các tộc đều kinh.

Ở tình huống như vậy, Hoang lại đánh giết một vị Đế Tộc, hắn nhưng là đang bị vây công bên trong à.

Mặt khác 3 Đại Cao Thủ tức giận, điên cuồng công kích, vừa nãy lại chưa từng phá tan Thạch Hạo nơi đó bảo vệ màn ánh sáng, trơ mắt nhìn Tác Cô bị giết, mưa máu rơi ra.

Thạch Hạo thét dài, tắm rửa đế huyết, ném xuống này bị xé ra hai mảnh thân thể, dường như cái thế Ma Thần giống như, con mắt lãnh điện bắn ra bốn phía, lại nhìn chằm chằm mặt khác 3 Đại Cao Thủ!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1651: Một Người Lực Áp Đế Tộc

Hoang, đứng giữa không trung, tắm gội Đế tộc chân huyết, dường như Chiến Thần chuyển thế, hét dài một tiếng, bốn phía phong vân động!

Thân thể hắn rực rỡ, lưu chuyển chói mắt quang huy, lúc này liền sợi tóc đều từng căn óng ánh, ánh mắt còn như điện mang, làm hắn lộ vẻ tư thế oai hùng khiếp người.

Sưu, sưu, sưu!

Còn sống ba vị Đế tộc cao thủ đều đến rồi, với hắn giằng co, từng cái một sắc mặt lạnh lùng, mang theo sát khí, còn có một cỗ khó mà ức chế tức giận.

Bởi vì, trận chiến ngày hôm nay qua đi, mặc kệ thắng bại làm sao, Hoang đều chú định danh chấn lưỡng giới, có lẽ sẽ tái nhập trong sử sách. Một người mà thôi, khiêu chiến bốn đại Đế tộc, còn giết một người, đây là biết bao sáng lạn chiến tích?

Mà bọn hắn đều trở thành nền, dù cho hiện tại đem chi đánh bại, cũng chú định khó mà sặc sỡ loá mắt, ba người liên thủ, thắng không anh hùng!

"Giết!"

Khánh Khôn quát lên, cái thứ nhất động hắn bây giờ là hình người thân người, nhưng là giống chim đặc trưng rõ ràng, đầu chim, màu đen đôi cánh, che khuất bầu trời, trấn giết Thạch Hạo.

Hai người khác cũng thi triển Tổ thuật, sát khí bành trướng.

Nhưng là, giờ khắc này kinh người nhất không phải bọn hắn, mà là một

tòa cổ tháp, đột ngột theo trong hư không tái hiện, rơi vào Thạch Hạo phía trên đỉnh đầu, xuống phía dưới tiêu diệt.

Cỗ kia khí tức, cái loại này uy lực, tuyệt đối để cho Độn Nhất cảnh giới đại tu sĩ đều muốn sắc mặt trắng bệch, nó mang theo nhè nhẹ Chí Tôn khí tức.

Đây là một kiện Pháp Khí, rất kinh người, tuy không phải Chí Tôn khí, nhưng là không xa!

Thân tháp lưu động quang mang, kim loại khí tức nồng nặc, mang theo mùi máu tươi, là một kiện đại hung khí.

Ầm!

Quá đột nhiên, cứ như vậy ép rơi xuống, muốn đem Thạch Hạo đè chết ở phía dưới.

Bởi vì, bọn nó giai rất cao, siêu việt ở đây mấy người cảnh giới, có khó lường uy năng.

"Đợi ngươi!"

Thạch Hạo không hoảng hốt, lại nói như vậy đạo, loong coong một tiếng, theo trong cơ thể hắn bay ra một cây kiếm thai, tỏa ra Phi Tiên quang vũ, sát khí mười vạn trượng!

Coong một tiếng, cây kiếm này thai bổ vào cổ tháp trên, đem chi chấn lên, đạn hướng trên không.

Đây là Đại La Kiếm Thai, rất đặc biệt cổ quái, luôn luôn bị động phòng ngự, gặp mạnh thì mạnh! Lúc trước Thạch Hạo được Bất Diệt Kinh thời gian, gặp phải Hạc Vô Song, lại có thể tạ nó đối kháng luyện Tiên ấm.

Hiện tại, hắn tế xuất Kiếm thai, đem toà kia tháp đánh văng ra.

"Tác Cô, ngươi có thể chết rồi, sau cùng một tia sống sót hi vọng cũng bị

tiêu xài rồi." Thạch Hạo lạnh lùng nói.

Coong!

Trên bầu trời, như là đánh một cái Hỗn Độn phích lịch, chấn sở hữu người hai lỗ tai đau nhức, Thần Hồn run lên.

Đó là Kiếm thai phát uy, hóa thành dải lụa, mãnh liệt bổ toà kia cổ tháp!

Sở hữu người đều ngây người, Tác Cô không phải là bị giết sao?

Bất quá, mọi người rất nhanh, Tác Cô nhục thân bị xé mở, Nguyên Thần phá diệt, nhưng là vẫn chưa triệt để chết đi, còn có một sợi Chân Linh trốn ở trong binh khí.

Tòa tháp này tuyệt đối không bình thường, có thể trấn áp người cùng thế hệ.

Trước đây không lâu, Tác Cô còn đã từng quát Đại Tu Đà, Thích Cố chờ, cũng tế xuất này tháp, muốn đem bọn hắn toàn bộ trấn áp. Thời khắc mấu chốt, Thập Quan Vương ra tay, dùng Thế Giới Thụ cây non, đem này tháp quét bay.

Ầm ầm!

Kia thân tháp run rẩy dữ dội, bị Kiếm thai đánh cho nổ vang, phát ra loá mắt quang huy.

"Giết!"

Ổ Côn, Dư Vũ, Khánh Khôn rống to hơn, cùng nhau động thấy cứu lại Tác Cô cơ hội, tự nhiên toàn lực ứng phó, ngăn cản Thạch Hạo hạ sát thủ.

Tác Cô đạo này Chân Linh chỉ cần bảo tồn lại, nói vậy lấy Đế tộc thủ đoạn có thể mang hắn cứu sống, nhất là thân thể của hắn tuy rằng bị xé nứt thành hai nửa, nhưng suy cho cùng vẫn còn, có thể tiến hơn một bước ôn dưỡng thần thức.

Đáng tiếc, muộn rồi, ba đại cao thủ tuy rằng tại cứu viện, nhưng đã không thể thay đổi đây hết thảy.

Thạch Hạo rít lên một tiếng, kinh thiên động địa, lấy hắn làm trung tâm, bốc lên vô biên hoàng kim Liệt Diễm, cháy hừng hực, chấn động tại chỗ.

Ầm ầm!

Tiếng sấm chấn động, vang tận mây xanh.

Đó không phải là hoàng kim hỏa diễm, mà là Lôi Điện, Thạch Hạo bạo phát, đem Lôi Điện thần thông thi triển đến hạn, trong đó có một miệng Lôi trì tại chìm nổi, đang toả ra hủy diệt chi lực.

Thiểm điện vàng rực, ngưng tụ chung một chỗ, còn như hỏa diễm, thiêu đốt thiên địa.

Đại La Kiếm Thai mãnh lực bổ động lúc, sinh sinh đem Tác Cô đạo kia Chân Linh cho chấn đi ra, thoát ly cổ tháp.

Suy cho cùng, hắn chẳng qua là một sợi tàn kiến thức, không phải chân chính hoàn chỉnh Nguyên Thần, nói khó nghe một chút, cùng cô hồn dã quỷ không sai biệt lắm, sao có thể đỡ nổi cái loại này đụng nhau?

Kiếm thai sinh sinh đưa hắn theo trong binh khí chấn đi ra!

"A..."

Tác Cô sợi này Chân Linh kêu to, bị vàng rực hỏa diễm chìm ngập, đây là Lôi Đạo chi lực, đối với linh thức đến nói là uy hiếp lớn nhất, chuyên giết Chân Linh.

Bộp!

Đạo này Chân Linh chấn động, nó là một cái phai mờ Thú ảnh, là Tác Cô bản thể bộ dạng, kết quả một sát na đã bị hoàng kim hỏa nuốt hết, thiêu

cháy thành tro bụi.

Tác Cô vẫn phải chết, không thể tránh được một kiếp.

Ầm!

Toà kia tháp nổ vang, bị Kiếm thai đánh cho bay ra ngoài, sau cùng đập ở trong sa mạc, hình thành vạn trượng kinh đào, sóng cát vỗ thiên.

"Đến phiên các ngươi!" Thạch Hạo tóc đen nhuộm kim sắc, toàn thân đều là rực rỡ Phù Văn, mang theo Liệt Diễm, mang theo sát khí ngập trời, về phía trước giết đi.

Không cần hắn tìm tới cửa, ba người kia sớm đã động tuyệt sát bí thuật, toàn lực ứng phó.

Đây là một hồi đại chiến, kinh thiên động địa.

Đế tộc liên thủ, tam kiệt chiến Hoang.

Bọn hắn đều liều mạng, không cùng lúc mới bắt đầu vậy, bởi vì Tác Cô đều chết hết, lại rụt rè, lại tay chân bị gò bó lời nói, kia không thể tha thứ.

Trước kia, bọn hắn còn bởi vì tự phụ mà cảm thấy vây công Hoang thắng không anh hùng, hiện tại cái gì đều bị dứt bỏ rồi, bọn hắn giết đỏ cả mắt, rồng cuốn hổ chồm.

Đây là một hồi đại chiến, là đương thời thế hệ trẻ mạnh nhất va chạm.

Đế tộc xuất thế, cùng Hoang quyết đấu.

Tại quá khứ, bất kỳ một cái nào Đế tộc sinh linh chiến đấu, chú định đều phải bị người chép lại, coi như kinh điển trận điển hình là người cùng thế hệ giảng giải.

Hiện tại, ba tên Đế tộc cao thủ cùng ra, chiến một người, tự nhiên càng là hiếm thấy, đáng ghi chép xuống.

"Giết!"

Khánh Khôn gào thét, to lớn Ma cầm thân thể, phun ra nuốt vào Tinh Nguyệt, há mồm, Vực Ngoại vẫn thạch toàn bộ bị nuốt vào trong miệng, dung luyện thành tinh khí, bổ sung tự mình.

Phốc!

Đại đạo pháp tắc nở rộ, nó như một vòng đen mặt trời thông thường, toàn thân đều là Phù Văn, cánh chim đen như nước sơn, lưu chuyển ô quang, giờ khắc này hắn phóng xuất ra mạnh nhất khí tức.

Hô!

Tại nó gào thét, màu đen Phù Văn dày đặc, đem Thạch Hạo xung quanh bổ sung đầy, nơi này bị dung hóa.

"Thôn Thiên Đế tộc, dung luyện vạn vật!"

Có người than nhẹ, loại thủ đoạn này nghịch thiên, cách không một kích, là có thể đem đối thủ đốt hóa ở trong hư không.

Ầm!

Thạch Hạo chống lên một màn ánh sáng, dường như vạn pháp bất xâm, ở tại sau đầu có một gốc kim sắc cây nhỏ phát sáng, nhánh cây thành vạn, vương xuống đến, đánh văng ra ô quang.

Dư Vũ ở phía sau tập sát, bàn tay to khổng lồ, dường như một cái khai thiên tích địa Cự Nhân, một chưởng rơi xuống, vòm trời rạn nứt, quần sao run rẩy.

Đó là Pháp tướng của hắn, hắn chân thân cùng Thạch Hạo không sai biệt lắm cao, thế nhưng Pháp tướng khí tức kinh thế, đáng sợ vô biên.

Ầm!

Thạch Hạo trong nháy mắt, một đạo lại một đạo trật tự thần liệm bay lên, theo sau đầu cây nhỏ trong phát ra, đâm thủng hư không, đem bàn tay kia định trụ, cũng muốn đục lỗ.

"Nạp mạng đi!"

Ổ Côn gào thét, hắn dáng người khoẻ mạnh, có thể có cao một trượng, bắp thịt nhô lên, dường như từng cái tiểu xà bò ở trên người, cổ đồng da thịt lưu động bảo quang.

Lúc này, hắn một đầu tóc tím loạn vũ, con ngươi co lại thành thập tự, phi thường dọa người, tuyệt thế khí tức đập vào mặt mà tới.

Lúc này, hắn là hung mãnh, cũng là cuồng bá, đại khai đại hợp, cùng Thạch Hạo đổ máu, chưởng đao như cầu vồng, không ngừng bổ rơi, đao khí chém mở vòm trời.

Thạch Hạo đối kháng, với hắn đại chiến.

Đùng!

Không hề nghi ngờ, giờ khắc này Ổ Côn mãnh liệt nhất, hắn không có gì ngoài Tổ thuật kinh người, Pháp lực hùng hồn bên ngoài, nhục thân cường hãn quá phận.

Coong!

Ổ Côn tế xuất binh khí, ở tại phía trên đỉnh đầu, treo lên một miệng Tử Kim Thần chuông, oanh vang lên ầm ầm, mỗi một lần chấn động đều có gợn sóng phát ra, muốn đem Thạch Hạo đánh nát.

Bên cạnh đó, ở tại trong tay, còn cầm một cán trường đao, sáng như tuyết khiếp người, mỗi một lần quét ra, đều là đao khí như biển, chìm ngập trời cao.

Hắn lấy cường đại nhục thân thôi động hai kiện bí bảo, công phòng nhất

thể, thoả thích huy sái Đế tộc truyền thừa, chủ công Thạch Hạo.

Trên bầu trời, Khánh Khôn xoay quanh, màu đen cánh chim vỗ động, không ngừng bắn xuống một đạo lại một tia ô quang, nó phụ trợ công kích, đối với Thạch Hạo tạo thành cực lớn quấy nhiễu.

Dư Vũ cũng ở đây dưới nặng tay, hơn nữa ở trong hư không khắc ký hiệu, muốn trấn phong nơi này, hãm Thạch Hạo tuyệt địa.

Thạch Hạo trong mắt thần quang tất lộ, gánh vác Côn Bằng cánh, mãnh lực chấn động, quanh thân các loại bảo thuật toàn bộ nở rộ, ký hiệu dày đặc, dường như sóng biển.

Mảnh này thiên địa vì vậy mà sáng lạn đến mức tận cùng!

Cheng!

Tại trong quá trình này, hắn lấy Lôi Điện đúc thành một cây cung lớn, tại đánh nhau chết sống trong quá trình, hóa thành ba đầu sáu tay, cùng Ổ Côn quyết chiến, chặn đánh Dư Vũ, quan trọng nhất đó là, muốn bắn giết Khánh Khôn.

"Hống!"

Ổ Côn gào thét, như là Ma Thần, hắn hóa thành Thiên Thủ Ma Tôn, chưởng ấn tung bay, nát bấy hư không, đánh giết Thạch Hạo.

Thạch Hạo hét lên một tiếng, sau đầu kim sắc cây nhỏ, buông xuống ngàn vạn căn nhánh cây, óng ánh ướt át, sau đó mãnh liệt kéo căng, toàn bộ hóa thành trường mâu, đâm về đằng trước.

Hắn lấy Liễu Thần pháp, đồng thời kềm chế Ổ Côn còn có Dư Vũ, sau đó tập trung toàn lực, bắn giết Thôn Thiên Đế tộc cao thủ Khánh Khôn.

Xoạt!

Lấy Lôi Đình đúc thành đại cung, mạnh mẽ mà có lực, chớp động lôi

quang, khí thế khủng bố dày đặc.

Hắn ngoắc tay, trăm nghìn đạo thiểm điện bay tới, ngưng tụ tại hắn đầu ngón tay, hóa thành một chi Thần tiễn, đặt lên trên dây cung, sau đó mãnh lực kéo ra, bắn về phía bầu trời.

Ô...ô...n...g!

Thiên địa trực tiếp bị bắn băng!

Cảnh tượng như thế, không thể tưởng tượng, chấn động lòng người!

Sở hữu người đều há hốc mồm, đó là thiểm điện a, vậy còn có thể làm như vậy?

Thiểm điện ngưng tụ thành binh khí, cùng chân thật bảo cụ thông thường, có lẽ uy lực càng thịnh, như vậy bắn giết trên bầu trời Ma cầm, thật là kinh người.

"Không, đây là Thiên Kiếp, hắn lại có thể dẫn dắt ra chân chính một lần lôi phạt!"

Phương xa, có người kinh hô.

Đây là Thạch Hạo lấy Lôi Đình chú tạo binh khí căn do chỗ, hắn vào giờ khắc này, đem tự thân chiến lực đẩy hướng đỉnh cao nhất, lại có thể dẫn dắt ra Thiên Kiếp.

Vì vậy, hắn tập trung toàn lực, thi triển Lôi Đế pháp, như vậy diễn dịch Thiên phạt, bắn giết trên bầu trời Ma cầm.

"Ta là Đế tộc, Thiên Kiếp năng lực làm sao ta!" Khánh Khôn thét dài, vỗ động đôi cánh, xé rách thương vũ, đối kháng lôi quang.

Đế tộc, mỗi một người đều vô cùng mạnh mẽ, tự nhiên có thể độ Thiên Kiếp.

"Giết!"

Thạch Hạo rống to hơn, mũi tên kia chi uy để cho nhật nguyệt thất sắc.

Ầm!

Hắn bắn sụp thiên khung, một tiễn xỏ xuyên qua mà qua, lại đâm thủng Khánh Khôn thân thể, máu tươi bắn tung tóe lên rất cao.

Sở hữu người đều há hốc mồm, một tiễn mà thôi, sẽ phải bắn giết Khánh Khôn?

"Thay Thiên Chấp pháp!?" Phương xa, có người kinh thán.

"Hắn hỗn hợp nhiều pháp, không chỉ Lôi Đạo, còn có cái khác bí thuật, ẩn chứa một kích mạnh nhất!" Có một vị Chí Tôn mở miệng, nói ra đến tột cùng.

Khó được là, lúc này đây không người ngăn trở, tĩnh xem bọn hắn tranh phong.

Phốc!

Khánh Khôn nộ khiếu, máu tươi nở rộ, thân thể của hắn bị bắn thủng!

"Xoạt!"

Trên bầu trời, tiễn vũ dày đặc, Thạch Hạo nhanh chóng kéo cung, một hơi bắn ra mười hai tiễn, trong đó có ba tiễn đều trúng đích địch thủ.

Khánh Khôn giận dữ, đây là sỉ nhục, thân là Đế tộc, được xưng có thể nuốt trọn hết thảy, hôm nay lại có thể bị người loan cung dài bắn, coi là phổ thông giống chim, không thể chịu đựng.

Chẳng qua là, kia tiễn vũ quá đáng sợ, mang theo rất nhiều trong đại đạo pháp tắc, khó mà tránh né, cầm cố thiên địa.

Phốc!

Hắn lại một lần nữa trúng tên, ngực bị đâm xuyên, tâm đầu huyết tung toé, chịu đáng sợ nhất một kích.

"Bắn trước giết ngươi, lại hái mặt khác hai cái đầu!" Thạch Hạo quát lên.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1652: Quét Ngang

Ô...ô...n...g!

Lại một tiễn xạ ra, lúc này đây mọi người cảm ứng khắc sâu, bởi vì thấy được, không riêng gì Lôi Đình, còn mang theo mảnh vỡ thời gian!

Cái này quả nhiên là Thạch Hạo nhiều chủng bảo thuật hỗn hợp, tập trung ở cùng nhau, hình thành khó lường Thần uy.

Trên bầu trời, màu đen Ma cầm thu nhỏ lại, Khánh Khôn không dám thi triển to lớn Pháp tướng rồi, bởi vì mục tiêu quá lớn, dù cho động tác nhanh như thiểm điện, cũng không tiện tránh né.

Nhưng mà, lúc này đây, hắn vẫn không có có thể né qua, lần nữa nhuốm máu, bị bắn thủng thân thể!

Bởi vì, tiễn vũ trung gian kiếm lời hàm Luân Hồi Phù Văn, mang theo thời gian chi lực, quấy nhiễu thời không, khó mà tách ra.

Phốc!

Máu tươi văng khắp nơi, Khánh Khôn giận dữ.

"Bốn phía trên dưới viết vũ, ta khí thôn hoàn vũ!" Màu đen Ma cầm hí dài, Khánh Khôn phát uy, đầy thân màu đen lông vũ thiêu đốt.

To lớn kinh văn tiếng vang lên, hắn đang thi triển bí pháp, đem Thạch Hạo cắt đứt, để cho Hoang phảng phất rơi vào trong vũng bùn, xung quanh hư không bị dung luyện, tại tiêu thất.

Mà Thạch Hạo tự nhiên cũng muốn theo cùng nhau bị hóa rớt, đây là

Khánh Khôn nhất tộc bí thuật, có thể nuốt thiên địa.

Ầm!

Đúng vào lúc này, Ổ Côn thoát khỏi Liễu Thần pháp tắc biến thành nhánh cây, cầm trong tay thiên đao về phía trước chém thẳng.

"Thạch Hạo, ngươi nạp mạng đi!" Cũng trong lúc đó, Dư Vũ cũng quát lên.

Khánh Khôn vỗ cánh, cùng mặt khác hai đại cao thủ hợp lực, đổ máu Thạch Hạo.

Thạch Hạo rơi vào bị động, trong lúc nhất thời bị ba đại Đế tộc kinh văn ký hiệu lượn quanh, bị chìm ngập ở trong đó, ba cao thủ chút nào không bảo lưu, hơi động dùng mạnh nhất thủ đoạn bị cấm kỵ.

Ầm!

Thạch Hạo trong cơ thể, thanh quang lưu chuyển, tràn ngập ra một cỗ sức mạnh đặc biệt, nơi đó là phần bụng, là Luân Hải, là trong cơ thể hắn môn tại phóng thích tiềm năng.

Hắn chống đỡ một màn ánh sáng, thủ hộ tự mình, lấy thân là loại, toàn diện mở ra lực lượng trong cơ thể, cũng thông qua vài loại chí cường bảo thuật toát ra Pháp lực.

Thạch Hạo tại đối chiến, sau đó như trước lựa chọn công kích Khánh Khôn, tựa hồ không giết hắn không từ bỏ ý đồ, vì thế còn thừa nhận rồi Ổ Côn đao khí một kích, thân thể một cái lảo đảo.

Hắn tại loan cung cài tên, thề phải bắn giết đối phương.

Khánh Khôn phẫn nộ rồi, Hoang cảm thấy hắn dễ khi dễ sao, đây là muốn nhặt trái hồng mềm niết sao?

"Giết!"

Khánh Khôn gầm thét, trên thân tái hiện rất nhiều màu đen lông vũ, giống như lợi kiếm thông thường, sau đó ròng rã vang lên, hướng về Thạch Hạo chém tới.

Xoạt!

Nhưng mà, để cho hắn ngạc nhiên là, Hoang đột nhiên dọc thiên mà lên, sau lưng Côn Bằng cánh vỗ động, hai tay nhanh như tia chớp Phù Văn lóng lánh, ngực Luân Hồi ký hiệu giăng đầy, sau đầu một gốc kim sắc cây nhỏ tái hiện, với hắn chống lại, không tiếc đã trúng hai người khác trọng kích.

Hoang như là một tôn Trích Tiên, cường đại mà khiếp người, bộc phát ra óng ánh nhất chi quang.

Ầm!

Thạch Hạo các loại bảo thuật luân chuyển, như là một cái Đế Quân, bễ nghễ thiên hạ, mang theo khí thế bức người, hắn thi triển ra Lục Đạo Luân Hồi.

Hắn nổ ra Ổ Côn còn có Dư Vũ ngăn chặn, trực tiếp giết hướng trời cao, chuyên tâm phải trừ hết Khánh Khôn.

Hắn đem rất nhiều bảo thuật đều dung hợp đi vào, mở ra sáu đạo, để cho thời gian luân chuyển, lệnh Lôi Điện đan dệt, dùng Côn Bằng lực xé rách vòm trời.

Thạch Hạo vận dụng một thân đạo hạnh, chém giết đầu kia Ma cầm.

"Chạy đi đâu!" Ổ Côn rống to hơn, trong tay trường đao vung lên, đao khí cuồn cuộn, bổ trúng Thạch Hạo sau lưng, nhưng bị một mảnh Phù Văn ngăn chặn, không có trảm thành hai đoạn.

Dư Vũ hét lớn, song chưởng oanh ra, đinh tai nhức óc, dường như đại ấn ép rơi xuống, cũng đánh vào Thạch Hạo sườn bên.

Ầm!

Điện quang lóng lánh, Phù Văn đan dệt.

Thạch Hạo sau lưng nơi đó, bộc phát ra hào quang óng ánh, thủ hộ bản thân, ngạnh kháng hai người công kích, nhưng là, hắn ho ra một búng máu.

Thân thể của hắn lay động một hồi, nhưng là chịu đựng rồi, đến phụ cận, cùng Khánh Khôn đổ máu.

Lúc này, Thạch Hạo gánh vác Côn Bằng cánh, cũng như mãnh cầm, chẳng qua là hắn cánh không phải thật, mà là Pháp lực đan dệt cấu trúc mà thành.

Lục Đạo Luân Hồi thần thông vừa ra, so trước đây uy lực cũng không biết lớn gấp bao nhiêu lần.

Theo Thạch Hạo đạo hạnh làm sâu sắc, hắn đối với loại thiên công này lý giải càng phát tinh thâm rồi.

"Một môn Cổ Thiên Công mà thôi, cũng nghĩ áp chế ta!" Khánh Khôn gầm nhẹ, hắn vận dụng Đế tộc bí pháp, bên ngoài cơ thể phát sáng, hóa thành một vòng chân chính đen mặt trời.

Nhưng vào lúc này, nó cũng tế xuất binh khí của chính mình, một cán Thiên Qua, đen như nước sơn, đánh về phía Thạch Hạo.

Ầm!

Thiên địa kịch chấn, hai người kịch liệt một kích, để trong này nổ tung.

"Hoang, ngươi chạy đi đâu!"

Mà cũng chính là vào lúc này, Ô Côn, Dư Vũ đuổi theo, lần nữa vây công.

Thế nhưng, tình thế có chút không giống, Khánh Khôn khóe miệng chảy

máu, tại chân chính đối chiến trong, hắn bị chấn trọng thương, thân thể hơi hơi co giật.

"Chính là giọt máu này!" Thạch Hạo đầu ngón tay tái hiện một giọt máu, đó là thuộc về Khánh Khôn Huyết tinh.

Sau đó, hắn rít lên một tiếng, xung quanh ký hiệu giăng đầy, tổng cộng xuất hiện số chi Thần tiễn, có Côn Bằng pháp lực ngưng tụ, có Lôi Đình hóa thành, có Luân Hồi Phù Văn cấu trúc...

Hắn đem giọt kia máu quét lên tại tiễn vũ trên, sau đó bạo phát.

"Thề sống chết bắn giết!"

Thạch Hạo gầm nhẹ, thôi động một thân đạo hạnh, sau đó tế xuất này mấy mũi tên, đều thấm nhuộm Khánh Khôn khí tức.

"Lục Đạo Luân Hồi giết!"

Thạch Hạo hét lớn, sáu căn tiễn vũ luân chuyển, không còn là thông qua đại cung, mà là theo sáu miệng trong lỗ đen bay ra, bay về phía Khánh Khôn.

Sau đó, Thạch Hạo sẽ không xía vào, xoay người đối kháng kia giết tới hai người.

"Tại sao có thể như vậy?" Khánh Khôn sợ hãi, trốn tránh không được, hộ thể màn sáng cũng vô dụng, căn thứ nhất Thần tiễn bay tới, lúc này đây đâm thủng thân thể của hắn sau, phát sinh chuyện đáng sợ, ở nơi nào nổ tung.

Ầm!

Một đầu Côn Bằng tại Khánh Khôn đầu vai nổ tung, để cho hắn một cái cánh tay đoạn rơi, hóa thành mưa máu, phế bỏ.

Phốc!

Đón lấy, thứ hai chi tiễn vũ bay tới, bắn trúng ngực của hắn, một mảnh mảnh vỡ thời gian bay lượn, ở nơi nào nổ tung, để cho hắn cấp tốc già nua, ngực trước sau trong suốt.

"Lục Đạo Luân Hồi, có thể diễn dịch đến một bước này!"

Nơi xa, có người chấn động.

Hoang quá mạnh mẽ, còn trẻ như vậy là có thể lấy Lục Đạo Luân Hồi, khống chế những thứ này bảo thuật đến loại này hoàn cảnh, thực sự khủng bố.

"A..."

Khánh Khôn rống to hơn, hắn tại tránh thoát, hắn đang lẩn trốn, thế nhưng lại chạy không thoát.

Lại một mũi tên bay tới, ở nơi nào nổ tung, hóa thành một gốc cây liễu, cành liễu như tơ lụa, đưa hắn quấn quanh trên.

Phốc!

Đón lấy, lại một tiễn bay đi, đâm xuyên thân thể ấy, đưa hắn bắn nổ tung.

Ầm ầm!

Trong hư không, sáu miệng lỗ đen đột nhiên hợp lại, hòa làm một thể, đem Khánh Khôn chìm ngập, cầm giữ hắn.

"Bạo!"

Thạch Hạo hét lớn, lỗ đen nổ tung, bạo phát vô lượng thần năng, đem Khánh Khôn chấn chia năm xẻ bảy.

Nhất là, tiễn vũ lóng lánh, phốc phốc thanh âm, nơi đó có sáu chi Thần

tiễn tái hiện, ở trong hư không bay qua, toàn bộ chiếu vào Khánh Khôn đầu lâu trong.

Phốc!

Hắn chết oan chết uổng, đầu lâu hóa thành một đám mưa máu, thi thể không đầu rơi xuống khỏi trời cao.

Khánh Khôn bị giết!

"Thật can đảm!"

Bên kia, Ổ Côn cùng Dư Vũ kinh sợ, trơ mắt nhìn một màn, lại không có cách nào ngăn cản.

Lục Đạo Luân Hồi Thiên Công bị diễn dịch đến một bước kia, căn bản không như là cảnh giới này tu sĩ có khả năng bày ra.

"Nên các ngươi!" Thạch Hạo lạnh lùng nói.

Trên thân mang theo máu, nhưng không phải là của mình, đều là địch nhân chi huyết bắn tung tóe rơi vào trên người của hắn lưu lại.

Hắn thôi động vài loại bí pháp, lấy Tán Phật Bát Thức xuất kích.

Ba người dây dưa, tất cả đều liều mạng.

Thạch Hạo cũng không được khá lắm qua, khóe miệng tràn ra một sợi máu, bởi vì vừa mới giết Khánh Khôn thời gian, hắn tiêu hao quá lớn, vì mau chóng chém giết đối phương, kia suýt nữa tháo nước Pháp lực.

Đồng thời, còn muốn ứng phó Ổ Côn cùng Dư Vũ, vì vậy áp lực to khổng lồ.

Hoàn hảo, hắn lấy thân là loại, tiềm lực vô biên, hơi chút điều tức, lại tinh khí cổn cổn.

Ầm ầm!

Đại chiến không ngừng, sinh tử quyết đấu.

Từ đầu đến giờ, đã qua hơn nghìn chiêu.

Hoàn hảo, Thạch Hạo đã giết chết hai gã Đế tộc cao thủ.

"Giết!"

Kịch chiến hơn hai nghìn chiêu thời gian, Thạch Hạo gầm nhẹ.

Giờ khắc này, hắn đang vận dụng Tán Phật Bát Thức thời gian, đột nhiên bàn tay quang mang đại thịnh, hắn dung hợp vào Bất Diệt kinh văn, nhục thân thoáng cái cường đại cực hạn.

Phù một tiếng, Dư Vũ pháp ấn bị đục lỗ, bàn tay máu thịt be bét, không năng lực địch Hoang.

Coong!

Cùng lúc, Thạch Hạo một quyền nổ ra Ổ Côn trường đao, tay không đánh văng ra, hơn nữa đùng một tiếng đánh vào Ổ Côn đỉnh đầu tử kim chuông lớn trên, để trong này tiếng chuông vỡ thương vũ.

Ổ Côn thân thể lay động, rút lui mà đi.

"Giết!"

Thạch Hạo gầm nhẹ, theo dõi Dư Vũ, lần nữa đánh giết.

Ổ Côn giật mình, hắn tuy rằng bị đánh bay, nhưng là trước tiên lại giết trở về, hắn thật sợ Thạch Hạo lại lần nữa đánh chết một gã Đế tộc.

Ầm ầm!

Kịch liệt giao phong, ba người vẫn ở dây dưa.

Nhưng là, trận chiến này cuối cùng là hạ màn kết thúc, Thạch Hạo đem Bất Diệt Kinh đổ lên cực hạn thời gian, nhục thân khủng bố dọa người, nhất là nắm đấm hào quang xé rách vòm trời.

Phốc!

Sau cùng, hắn một quyền đánh xuyên Dư Vũ lồng ngực, đem chi đánh bể!

Trên bầu trời, mưa máu bay tung tóe, tràng diện khá là khủng bố.

"A..."

Dư Vũ rống to hơn, cực kỳ không cam lòng, nhanh chóng gây dựng lại nhục thân, máu thịt cùng tinh huyết đảo lưu, liều cùng một chỗ.

Nhưng là, hắn chưa kịp lại gào thét, Thạch Hạo quyền phải mang theo một mảnh vực trường, oanh tạp xuống.

Ô...ô...n...g, đem chi triệt để bao trùm, phanh một tiếng, Thạch Hạo một quyền oanh rơi, để cho cả người hắn đều nổ tung, lúc này đây hắn cũng không bao giờ có thể tiếp tục gây dựng lại chân thân.

Bởi vì, Thạch Hạo một quyền đem Nguyên Thần triệt để đánh chết, nhục thân nổ tung.

"Hình người không được!"

Thạch Hạo nói đến, chưa lưu lại thân thể.

"Tới phiên ngươi!"

Thạch Hạo nhìn chằm chằm Ổ Côn, nhiều chủng bảo thuật nở rộ, thủ hộ tự thân thân thể, mà hai tay thì tái hiện Bất Diệt Kinh Phù Văn, vô kiên bất tồi, về phía trước giết đi.

Coong!

Cuối cùng là, Thạch Hạo tay không cắt đoạn Ổ Côn trường đao, đem đao thể đánh nổ tung.

Coong!

Mà đáng sợ nhất là, hắn còn một quyền đánh xuyên chiếc kia màu tím chuông lớn, đem thủ hộ Ổ Côn cái này phòng ngự tính Pháp bảo đánh bạo.

"Giết!"

Thạch Hạo rống to hơn, một quyền bay ngang qua bầu trời, đem Ổ Côn đục lỗ, máu tươi bay tung tóe, hắn đem bốn đại trong cao thủ vị cuối cùng Đế tộc cũng đánh chết!

Hắn như cái thế Ma Thần thông thường, đứng giữa không trung!

Hoang bốn liên sát, hợp với Hồng Trần Tiên tiếng hô còn có kia hành khúc, phải có điểm cảm giác, có thể đi thêm ta nhỏ tin, thu nghe dưới.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1653: Bức Lui Đế Tộc

Thạch Hạo rất thanh tú, thế nhưng mà, lúc này lại là khiếp người, mang theo đế tộc chi huyết, thon dài thân thể bị phù văn bao phủ, bốc hơi khởi trận trận thánh quang!

Quyền đầu đeo huyết, hắn xỏ xuyên qua Ổ Côn thân thể, nhẹ nhàng rút...ra cánh tay, thi thể kia rơi xuống dưới giữa không trung. Có thể nhạc tiểu thuyết Internet đã đổi mới mới đại kết cục

Lặng ngắt như tờ, chiến trường lại lâm vào ngắn ngủi yên tĩnh, kết quả này quá rung động rồi, Tứ đại đế tộc tuổi trẻ cường giả, Tác Cô, Khánh Khôn, Dư Vũ, Ổ Côn toàn bộ bỏ mình.

Như vậy kịch liệt xung đột, đáng sợ như vậy chiến đấu, lại để cho tất cả mọi người thần trì hoa mắt, cảm giác sâu sắc rung động.

Nếu là hơn nữa trước kia Xích Mông Hoằng, cái kia Xích Vương hậu đại, Thạch Hạo tổng cộng đánh chết năm vị đế tộc cao thủ, bực này chiến tích, tuyệt đối được xưng tụng chói mắt.

Muôn đời huy hoàng, vạn năm truyền lưu, cái này một kỷ nguyên, không có bực này chiến tích, cực hạn huy hoàng!

Cứ như vậy thắng, chấm dứt chiến đấu!

Đế Quan, trên tường thành, trầm tĩnh qua đi, vang lên rung trời tiếng động lớn sôi thanh âm, rất nhiều người kêu to, hưng phấn mà kích động.

Một người, đánh chết bốn vị đế tộc cao thủ, tuyệt đối là bất bại thần thoại!

Từ quá khứ đến bây giờ, cái này một kỷ nguyên Đế Quan một mực ở vào áp lực xuống, bị dị vực uy hiếp, mỗi lần thủ Quan đô phi thường bị động, muốn trả giá huyết cùng tánh mạng một cái giá lớn.

Hiện tại, một trận chiến phía dưới, liền giết mấy vị đế tộc, Thạch Hạo sửa lịch sử.

Đối với dị vực mà nói, hiện tại tư vị khó chịu mà đắng chát, không thể tưởng tượng, lại có thể biết xuất hiện như vậy một cái kết quả.

Trước sau cùng sở hữu năm vị đế tộc anh kiệt a, rõ ràng đều bị một người đánh chết, liền bốn đại cao thủ dắt tay nhau xuất kích đều không được, cuối cùng chỉ có thể vẫn lạc.

Hoang, như thế nào hội đáng sợ như vậy? Muốn khai sáng Vô Địch truyền thuyết sao?

"Hắn từng cho ta giới tù nhân, hôm nay nhưng lại ngay cả lấy đánh gục đế tộc..." Có người nói khẽ, lời nói đang phát run, kinh sợ nảy ra, còn có một loại lo lắng.

Hoang, hắn như thế nào sẽ như thế cường thế, một người đánh gục năm đại đế tộc cao thủ.

Thạch Hạo hàng rơi trên mặt đất, rất trấn định, rất nhanh thu hồi mấy cổ thi thể, có ma cầm chi thân thể, có Cự Thú thân thể, vũ dực nhuốm máu, lân giác lập lòe.

Đây là đế tộc huyết nhục, đối với mặt khác sinh linh mà nói nghĩ cũng không dám nghĩ, ai có thể giết chết đế tộc, ai dám sờ chi?

Hiện tại, một người tuổi còn trẻ, giống như là đi săn, giết chết đế tộc anh kiệt, cũng đưa bọn chúng thân thể đều thu vào.

Không có gì ngoài Dư Vũ là hình người bên ngoài, trực tiếp bị Thạch Hạo đánh bại, những người khác dù là chia năm xẻ bảy, nhưng đều để lại

hình thể.

"Cái này đủ ăn hết." Thạch Hạo lẩm bẩm.

Cái này bao nhiêu có chút phá hư hắn hình tượng, mới vừa rồi còn tư thế oai hùng bừng bừng phấn chấn, khí thế khiếp người, nhưng bây giờ nói đến ăn.

Đương nhiên, nghe vào một ít người trong tai, lại càng thêm cảm thấy hắn hung ác điên cuồng rồi, lại để cho dùng đế tộc là thức ăn vật, ngàn trăm vạn năm đến ai dám?

"Ngao..."

Rốt cục, dị vực phương hướng, truyền đến thét dài thanh âm, rất được tổn thương, rất nhiều sinh linh gào rú lên tiếng, mang theo sát khí mãnh liệt, mang tất cả chiến trường.

Đó là cùng đế tộc có quan hệ tu sĩ, nguyên một đám tức giận, biểu đạt lấy bất mãn, hận không thể lập tức tru sát Hoang.

Một trận chiến này, lại để cho đế tộc không ánh sáng, bị thật sâu đả kích, từ trước đến nay Vô Địch bọn hắn, hôm nay tao ngộ cực lớn thất bại.

Trên chiến trường, dị vực Chí Tôn con ngươi đóng mở ở giữa, u lãnh u, điện mang bắn ra bốn phía, bọn hắn không có động thủ, nhưng lại tại tràn ngập sát ý.

Cách đó không xa, Mạnh Thiên Chính cầm trong tay tàn phá đại kỳ, mới chính là Tiên Vương tinh huyết nhuộm dần qua tiên cổ chiến kỳ, ngưng rụt thời đại kia chiến ý cùng sát khí.

Ngoài ra, tại đỉnh đầu của hắn phía trên, còn có Thập Giới Đồ tại chìm nổi, cùng đối diện sinh linh giằng co.

Bọn hắn nếu là kịch chiến, ảnh hưởng sâu xa, Mạnh Thiên Chính bọn

người nếu là thất bại, như vậy cũng tựu ý nghĩa, Đế Quan sắp sửa thất thủ, triệt để rơi vào tay giặc.

Cửa thành lâu sụp xuống, đây là ngàn trăm vạn năm đến Đế Quan là lúc yếu ớt nhất, có thể dùng Tiên khí oanh mở.

"Hoang, ngươi rất cường, rất không tồi, nhưng là cho rằng đồng đại Vô Địch rồi, cái kia còn kém xa!"

Nhưng vào lúc này, đối diện đi tới một người tuổi còn trẻ, tư thế oai hùng khiếp người, cầm trong tay thiên thương, thân thể như Giao Long một bên thon dài cường kiện, mang theo ta mặc kệ hắn là ai, duy ngã độc tôn khí khái.

Người này rất ngạo, cũng rất tự tin, toàn thân đều mang theo sáng rọi, bị thần hoàn bao phủ, như là Thiên Đế chi tử, đứng ở nơi đó, trở thành thế giới trung tâm.

Hắn thập phần phi phàm, đầu đầy tóc dài lập lòe, mi tâm như là có khắc ma văn, lưu động ra khiếp người lực lượng, một đôi mày kiếm rất dài, bay xéo nhập tóc mai.

Người này đúng là sớm nhất lúc tuyên bố muốn giết Thạch Hạo thanh niên, từng cầm trong tay thiên thương, chỉ phía xa Thạch Hạo, tiến hành khiêu chiến, hắn đang ở Độn Nhất cảnh giới.

Người này so với Ổ Côn, Dư Vũ, Xích Mông Hoằng bọn người cao hơn một cái cảnh giới, nếu không có sáu Tiểu Đế thành viên xuất kích, hắn liền sớm cùng Thạch Hạo quyết chiến.

Độn Nhất cảnh giới đế tộc!

Không hề nghi ngờ, hắn là đối diện một đời tuổi trẻ lĩnh quân nhân vật!

"Ta cho ngươi thời gian nghỉ ngơi, thẳng đến ngươi khôi phục đến đỉnh phong mới thôi!" Người thanh niên này quát, chiến y óng ánh, bạc nhược

thiền dực, lưu động Đại Đạo ký hiệu.

Người này đồng tử lúc này sáng lên, hóa thành ký hiệu, làm cho người ta sợ hãi cực kỳ!

Cường đại sinh linh, Độn Nhất cảnh giới đế tộc, tuyệt đối đáng sợ, mang theo Đại Đạo khí tức, phảng phất Thiên Đế chi tử lâm bụi, muốn quét ngang thế gian.

Lúc này, đem làm hắn chiến ý phóng ra ngoài lúc, thân thể quá mức sáng chói, bị một trăm lẻ tám đạo quang quầng sáng bao phủ, đã trở thành trong thiên địa nhất hoa mỹ sáng rọi.

Phụ cận rất nhiều người trẻ tuổi đều kinh hãi, cảm giác trận trận sợ hãi, vì vậy thanh niên phóng thích cường đại khí cơ về sau, bọn hắn lại có sợ run cảm giác, bản thân Đại Đạo bị áp chế.

Đây là làm sao vậy?

"Áp chế vạn đạo, vạn pháp bất xâm!" Có người than nhẹ, nói ra nguyên nhân.

"Hắn... Là Vô Thương hậu đại!", Đế Quan bên này, một vị danh túc mang theo kiêng kị, mang theo bất đắc dĩ, nói như vậy nói.

Vô Thương, không lâu từng dùng thiên thương hoành kích Thiên Uyên, muốn đưa một vị Bất Hủ sinh linh tới, đó là một cái không cách nào tưởng tượng cổ xưa tồn tại, tuyệt thế cường hoành.

Nên tộc thiên phú là đáng sợ nhất, pháp tắc miễn dịch, vạn pháp bất xâm, mạnh bất khả tư nghị!

"Hạo Phong!"

Vô Thương hậu nhân, bị người nhận ra, hắn tên Hạo Phong.

Thạch Hạo xoay người, lạnh lùng nhìn về phía hắn, nói: "Ngươi cảm

thấy Độn Nhất cảnh khả dĩ áp chế ta?"

Hắn cũng không dừng bước, lại đi thẳng về phía trước, lộ ra sát khí, tràn ngập kinh người chiến ý, nếu lần mở ra chiến đoan, còn lần này muốn đối phó càng mạnh hơn nữa địch thủ.

Hạo Phong tu đạo tuế nguyệt tuyệt đối so với hắn trường, cũng so Ổ Côn, Dư Vũ bọn người tuổi tác đại, là một cái Độn Nhất cảnh giới đại tu sĩ, thực lực đáng sợ.

"Muốn chiến liền chiến, đồng dạng khả dĩ trảm ngươi!" Thạch Hạo nói ra.

Nói như vậy ngữ vừa ra, rất nhiều người đều sợ ngây người, dị vực sinh linh phẫn uất, cảm thấy Hoang không khỏi quá liều lĩnh rồi, đem làm đế tộc là cái gì?

Chẳng lẽ hắn cho rằng, khả dĩ cùng đế tộc vượt qua giai đại chiến sao?

Điều đó không có khả năng!

Tại mọi người thấy đến, đế tộc có thể áp cái thế ở giữa tất cả đại chủng tộc, không có khả năng còn sống linh khả dĩ theo chân bọn họ vượt qua giai đại chiến.

Răng rắc!

Một đạo lại một đạo thiểm điện hiển hiện tại vòm trời lên, tại Thạch Hạo chung quanh lóng lánh, đó là Thiên Kiếp lực lượng.

Sấm sét vang dội, thanh thế làm cho người ta sợ hãi.

Cái này Lôi Đình mang theo Hỗn Độn khí, mang theo chói mắt đáng sợ quang huy, hiển hiện tại trên bầu trời, chỉ điểm Thạch Hạo trút xuống mà xuống.

"Hắn muốn Độ Kiếp, tiến càng cao tầng thứ cảnh giới!" Có người thất

thanh nói.

Hoang, quá Nghịch Thiên, tại chiến trường trung tựu dám làm như thế, thật sự to gan lớn mật, lại để cho người kính sợ.

Thạch Hạo tùy thời dùng khả dĩ tiến quân Độn Nhất cảnh giới, nhưng là một mực tại rèn luyện bản thân, không có nóng lòng phá quan, bởi vì gần đây tu hành tốc độ quá là nhanh.

Dùng hắn cái này tuổi tác trở thành Trảm Ngã cảnh viên mãn kỳ cao thủ, cũng đã vang dội cổ kim rồi, tối thiểu nhất cái này một kỷ nguyên Cửu Thiên chưa từng từng có.

Thạch Hạo muốn ngao luyện một thời gian ngắn, lại đi đột phá tiến Độn Nhất cảnh, tránh cho đạo cơ chưa vững chắc.

Hiện tại, Hạo Phong khiêu chiến. Thạch Hạo muốn như vậy phá quan, trở thành Độn Nhất cảnh giới sinh linh. Tuy nhiên còn có thể tại Trảm Ngã cảnh giới tiếp tục ma luyện bản thân, nhưng hỏa hầu cũng không xê xích gì nhiều, kế tiếp có thể dùng Thiên Kiếp rèn luyện đạo thể.

Dĩ vãng, hắn đều là tu hành đến viên mãn cảnh, rồi sau đó tự nhiên siêu thoát ra vốn có cảnh giới, như vậy phá quan lại để cho hắn cảm thấy nội tình dày đặc, đạo cơ vĩnh viễn cố.

Hôm nay, hắn không nghĩ huyết chiến, dù là có thể vượt qua giai đại chiến, khí lực va chạm Hạo Phong, nhưng khẳng định phải trả giá thật nhiều, dù sao đối phương sớm đã tấn chức Độn Nhất cảnh giới rất nhiều năm.

Hơn nữa, hơn phân nửa không có thể là Độn Nhất cảnh giới sơ kỳ giai đoạn, Thạch Hạo cảm thấy có tất yếu lập tức vượt qua ải, dùng Độn Nhất cảnh giới đạo hạnh đánh chết người này.

"Hạo Phong, lui ra phía sau, hắn muốn độ Thiên Kiếp, nếu là đem ngươi cuốn vào liền không tốt rồi."

Có Chí Tôn mở miệng, không cho Hạo Phong xuất chiến, mệnh hắn trở về.

Kỳ thật, dị vực tu sĩ có chút lo lắng, sợ Hoang tiến quân Độn Nhất cảnh giới về sau, như trước mãnh liệt dọa người, vạn nhất đem nói thẳng đi tinh thâm, chiến lực vô cùng.

Nói như vậy, có thể sẽ ngoài ý muốn nổi lên.

Nói tóm lại, dị vực tu sĩ sợ Độn Nhất cảnh giới Hoang đánh bại Hạo Phong.

Cái loại nầy kết quả là không thể tiếp nhận.

Dị vực một đời tuổi trẻ bại đã đủ thảm, nếu là Thạch Hạo mới một tấn giai, liền lại đem Hạo Phong đánh bại, vậy thì thật sự lại để cho đế tộc hổ thẹn, không lời nào để nói.

Loại này tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ phát sinh, nhất định phải ngăn cản.

Hạo Phong không phục, muốn xuất chiến, bất quá Chí Tôn trung cũng có hai vị đế tộc, giận tái mặt, mệnh lệnh hắn lui ra phía sau.

"Ngươi lui ra phía sau, quyết định Đế Quan Mệnh Vận là chúng ta. Dù là giết hết một đời tuổi trẻ, bọn ngươi như thì không cách nào phá vỡ cái kia thành cổ tường, cũng vô dụng."

"Giết hết Đế Quan Chí Tôn, hết thảy đều muốn giải quyết dễ dàng."

Hai vị đế tộc Chí Tôn trước sau mở miệng.

Hạo Phong rút lui, một lời không nói, thiếu đi một hồi đế tộc đại chiến.

"A, ha ha..." Thạch Hạo cười to không thôi.

Hơn nữa, một tiếng ầm vang, trên đầu của hắn Lôi Đình toàn bộ biến

mất, bị hắn sinh sinh kết thúc trận này kiếp phạt.

Tất cả mọi người hít một hơi lãnh khí, chịu mà rung động, Thiên Kiếp lập tức muốn hạ xuống rồi, hắn còn có thể nửa đường thoát ly đi ra?

"Không hỗ là tu hữu Lôi Đế pháp, cũng đạt được qua Lôi Trì người, tựu là như vậy phi phàm ah." Đế Quan có người than nhẹ.

Thạch Hạo không có ra tay, nhưng lại bức lui đế tộc sinh linh.

"Nên chúng ta rồi, ai đánh với ta một trận?"

Dị vực một vị Chí Tôn đi ra, về phía trước cất bước.

Tất cả mọi người biết nói, chính thức đại quyết chiến đã đến, tựu xem Đế Quan bên này sinh linh có thể không ngăn trở.

Mạnh Thiên Chính đi ra, nói: "Giết tới giết lui, lại để cho người chán ghét, không bằng bàn cờ thượng luận sinh tử, một ván định thắng bại như thế nào!?"

"Khả dĩ!" Đế tộc Chí Tôn đáp ứng!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1654: Chí Tôn Quyết Đấu

Đế tộc chí tôn lại đáp ứng thống khoái như vậy, để cho người ta kinh ngạc.

Bất quá, Mạnh Thiên Chính lại là nhíu mày, bởi vì, chỉ có một vị Đế tộc chí tôn gật đầu, một người khác rất lạnh lùng, không nói lời gì.

"Ta giới cao thủ nhiều như mây, dựa vào cái gì cùng ngươi một ván quyết sinh tử?" Hạng hai tên Đế tộc chí tôn quả nhiên cự tuyệt.

"Vậy liền từng cái quyết đấu, ai có thể dựa dẫm vào ta giết đi qua, ta đương nhiên sẽ không ngăn cản, cũng vô lực ngăn cản!" Mạnh Thiên Chính bình tĩnh nói.

Hắn trước một người cản trở chúng hùng, từng cái quyết đấu.

"Ta cho ngươi đế quan một cái cơ hội, hai người các ngươi đánh cờ lúc, lưỡng giới chí tôn từng cái luận bàn, vì bảo đảm công bằng, chúng ta sẽ không dựa ỷ nhiều người vây công các ngươi." Hạng hai Đế tộc chí tôn nói ra.

Địa thế còn mạnh hơn người, dị vực cao thủ quá nhiều, đế quan có khả năng dựa vào chính là Tiên Khí hơi chiếm ưu.

Mạnh Thiên Chính nhìn hướng phía sau mấy người, nhẹ nhàng thở dài, bọn hắn bên này nhân số quá ít, căn bản không có ưu thế.

"Có thể cầm Tiên Khí sao?" Hắn hỏi.

"Vì bảo đảm công bằng, bất động Tiên Khí. Đương nhiên, hai người nếu là đều nắm giữ, lại lẫn nhau nguyện ý đối oanh Tiên Khí, cái kia cũng không

sao" hạng hai chí tôn nói ra.

Hậu phương, Kim Thái Quân sắc mặt không phải rất dễ nhìn, đến phiên chí tôn muốn giao phong! Bọn hắn bên này nhân số ít, nàng nhất định ra sân.

Vương Trường Sinh gật đầu, hắn biểu thị đồng ý.

Đế quan trong cái khác chí tôn cũng đều gật đầu.

Cuối cùng, cứ như vậy định xuống.

Mạnh Thiên Chính cùng Đế tộc chí tôn ngồi đối diện nhau, cách rất xa.

Cái gọi là ngồi xuống đánh cờ, chính là tại đại đạo trên bàn cờ chấp hắc bạch sinh tử cờ, tranh thắng bại, luận sinh tử.

Đơn giản tới nói, đây là một trận đại đạo quyết đấu, bất quá không phải cầm binh khí sát phạt, mà là cách suy diễn thì, lấy đạo hạnh tiến hành đọ sức.

Cái này nhìn lấy giống như là đấu văn, kỳ thật nguy hiểm hơn.

Mạnh Thiên Chính ngồi xếp bằng xuống, trong tích tắc, ở xung quanh hắc bạch đường cong kéo dài tới, hình thành hoa văn, như là đại đạo bàn cờ.

Đó là âm dương nhị khí, ở trong thiên địa, đây là bản nguyên nhất chi khí, có thể miêu tả đại đạo, càng có thể diễn hóa sinh tử, chất phác mà phi phàm

Giữa thiên địa, âm dương lưu chuyển, sinh tử dây dưa, ở chỗ này hiện ra thiên địa bản nguyên chi lực.

Trắng đen xen kẽ, đại đạo bàn cờ bàng bạc, ở đây chìm nổi!

Một bên khác, vị kia Đế tộc chí tôn chung quanh cũng hiển hiện hai khói trắng đen, âm dương lưu chuyển, hiện ra đại đạo quy tắc chi lực.

Một tiếng ầm vang, giữa hai người đại đạo chi lực đối với phanh, hình

thành hùng vĩ mà hoàn chỉnh bàn cờ, kỳ thật, đó là quy tắc, là pháp lực, là đường thể hiện.

Chỉ bất quá sẽ làm cho người ta cảm thấy ảo giác, phảng phất thật đang đánh cờ.

"Lúc đất trời chưa mở mang, liền tồn vô lượng kiếp..." Đế tộc chí tôn tại tụng kinh, toàn thân bị lớn đạo quang hoa bao phủ, mông lung mà khiếp người.

Một tiếng ầm vang, hắn trong nháy mắt, một quân cờ bay ra, đó là một loại pháp, một loại thần thông, trong hư không nở rộ, hóa thành một đóa hoa, dáng dấp yểu điệu.

"Kiếp hoa nở rộ, lượng kiếp mở ra." Đế tộc chí tôn khẽ nói.

"Hóa thế gian tám vạn pháp, độ vô lượng kiếp." Mạnh Thiên Chính bình tĩnh nói ra, nhấn một ngón tay, nơi đó diễn hóa thành một quân cờ, xoay chuyển ở giữa, trấn áp hướng về phía trước, đại đạo phù văn vô số.

Chỉ là, cái kia đóa kiếp hoa rất thần kỳ, nhìn lấy yếu đuối, nhưng lại pháp tắc liên miên, ở nơi đó hào quang lưu chuyển, xây dựng ra một mảnh hồng trần đại giới.

Ầm!

Mạnh Thiên Chính tế ra quân cờ phát sáng, trực tiếp rạn nứt, từ ở trong đi ra một cái hình người sinh linh, là một đầu Thần Viên, tiến vào cái kia hồng trần giới bên trong, kinh nghiệm bản thân Độ Kiếp.

Hai đại chí tôn giống như là đang khai thiên tích địa, diễn dịch chúng sinh vận mệnh, xây dựng ra đại đạo Pháp Vực, có sinh linh ở trong đó hiển hiện.

Đế tộc chí tôn đưa tay, diễn dịch loại thứ hai pháp, một cái cổ xưa ký hiệu lưu chuyển, lần này hóa thành một quân cờ, hướng về đại trưởng lão

Mạnh Thiên Chính nơi này bay tới.

Ầm ầm!

Chỉ là, nó còn ở giữa không trung lúc, liền hóa thành một tòa đại ấn, đó là Đế tộc quy tắc xen lẫn mà thành.

Kỳ thật, liền là một cái cổ xưa ký hiệu, là nhất tộc chí cao truyền thừa nội dung quan trọng thể hiện.

Đại trưởng lão đưa tay, cũng điểm ra một đạo quang hoa, hóa thành ký hiệu, cùng đối phương đại ấn đụng vào nhau!

Oanh!

Sau một khắc, bọn chúng hóa thành quân cờ đen trắng, đỉnh cùng một chỗ, không ngừng lăn lộn.

Đại trưởng lão vận dụng là bất diệt trải qua phù văn, cấu kiến cái thứ hai quân cờ, cùng Đế tộc vô thượng truyền thừa áo nghĩa quyết đấu.

"Chư vị, nhưng từng muốn tốt, ai trước kết quả?" Dị vực cái khác chí tôn mở miệng, nhìn về phía Vương Trường Sinh, Kim Thái Quân bọn người.

Đây là muốn khai chiến, sau cùng đại đối quyết!

"Đến, đến, đến, ai đánh với ta một trận?" Dị vực một vị chí tôn kết quả, mang theo hắc vụ, mang theo mông lung đại đạo khí tức, lập thân giữa sân.

"Ai trước kết quả?" Kim Thái Quân hỏi đế quan có tư cách xuất thủ mấy người.

"Cái này sinh linh cái thứ nhất kết quả, khẳng định không phải mạnh nhất, Kim đạo hữu ngươi kết quả đi nghênh chiến đi." Vương Trường Sinh mở miệng.

Hắn nói rất uyển chuyển, nhưng là ý tứ đã đủ trực tiếp, cái thứ nhất kết

quả người thực lực hẳn là lệch yếu.

"Tốt, ta đi!"

Kim Thái Quân cắn răng, nàng ra sân, bởi vì ẩn dấu không được, bên này nhân số ít, nhất định mỗi một cái đều muốn kết quả.

"Ha ha, đạo hữu, nhìn ngươi tâm không yên, thần không tĩnh, có thể muốn vẫn lạc ở đây a." Dị vực chí tôn mở miệng.

"Đông!" Kim Thái Quân chấn động quải trượng, để hư không oanh minh, trách mắng: "Bớt nói nhảm!"

Ầm ầm!

Một trận đại chiến mở ra, Kim Thái Quân gấp rút động bí pháp, thi triển bảo thuật, cùng người này kịch chiến.

Không thể không nói, có thể trở thành đến Tôn giả, đều là tuyệt thế chi tư, ngút trời kỳ tài, thực lực mạnh không thể tưởng tượng.

Dù là dị vực hiếu chiến, người người vũ dũng, tổng thể tới nói chiến lực thắng qua cửu thiên, nhưng là có thể đi đến một bước này sinh linh, không có kẻ yếu.

Kim Thái Quân rất mạnh, cùng người kia kịch liệt chém giết.

Trên thực tế, đến cấp độ này tu sĩ, đều là nhân trung long phượng, đều là riêng phần mình thời đại vô địch sinh linh.

Tại hư đạo cảnh, trảm ta cảnh giới lúc, dị vực cùng giai sinh linh bên trong người nổi bật, tựa hồ có thể áp chế cửu thiên bên này tu sĩ trẻ tuổi, thế nhưng là đến chí tôn loại người này đường tối cao tầng thứ, cái kia liền không chắc chiếm cứ ưu thế tuyệt đối.

Bởi vì, chí tôn vốn là đại biểu nhân đạo cực hạn.

Lớn như vậy Cửu Thiên Thập Địa, từ xưa đến nay đến nay, bây giờ chỉ còn lại như vậy có ít mấy vị chí tôn, trải qua tàn khốc đào thải, mới sinh ra như thế mấy cái.

Đây là đại đạo lựa chọn!

Dị vực, sinh ra cấp số này sinh linh, có lẽ nhiều hơn một số, nhưng lại chưa chắc mạnh hơn!

Đường lựa chọn, đại biểu một loại chính quả, đều là nhân đạo lĩnh vực Chí cường giả, phân chia mạnh yếu không có khả năng lại rõ ràng như vậy.

Ầm ầm!

Đại đạo oanh minh, lôi âm điếc tai, to lớn pháp tướng tràn ngập giữa thiên địa, hai người bọn họ đưa tay liền có thể cầm xuống nhật nguyệt đến, kịch liệt tranh phong.

Bất quá, kết quả là, Kim Thái Quân cuối cùng vẫn là không địch lại.

Phốc!

Nàng bị đối phương một chưởng đánh vào trên lưng, cả người bay tứ tung, tiến đụng vào vực ngoại, phun ra một ngụm máu, một mảnh to lớn tinh thể vĩnh viễn ảm đạm xuống, bị chí tôn máu hủy diệt.

Vù vù một tiếng, thời khắc mấu chốt, đại đạo oanh minh.

Hắc bạch sinh tử trên bàn cờ, Mạnh Thiên Chính thở dài, khe khẽ ấn ngón tay, một đạo thần quang chói mắt ngăn cản đánh cờ người quân cờ.

Đồng thời, đại đạo bàn cờ tăng vọt, bao phủ thiên địa, đem vực ngoại bao phủ, đây là Mạnh Thiên Chính cố ý gây nên, vì che chở Kim Thái Quân, để cho nàng chạy trốn.

"Đạo hữu, ngươi khinh thường, còn dám phân tâm." Đế tộc vị chí tôn kia lạnh lùng nói ra.

Oanh!

Sinh tử trên bàn cờ, một cái lại một quân cờ hiển hiện, đều là đại đạo bản nguyên áo nghĩa, trấn áp hướng Mạnh Thiên Chính.

Phốc!

Cuối cùng, Kim Thái Quân chạy ra bàn cờ, bị đại trưởng lão đưa trở về, thoát ly tử địa.

"Ván này, chúng ta nhận thua." Vương Trường Sinh ra mặt, ngăn trở kẻ đuổi giết, che lại Kim Thái Quân.

Rất hiểm, chậm một bước nữa, không có Mạnh Thiên Chính bàn cờ, không có Vương Trường Sinh cất bước, Kim Thái Quân khẳng định bị người kia đánh chết.

"Đạo hữu, ngươi tu đạo hỏa hầu hơi có khiếm khuyết." Dị vực tên kia chí tôn ngược lại cũng không giận, cười nhạt, cứ như vậy rút lui.

Bởi vì, hắn biết, nếu không có không ngoài suy đoán, Cửu Thiên Thập Địa bên này chí tôn đều muốn bị giết sạch, không nhất thời vội vã.

"Ai đánh với ta một trận?" Vương Trường Sinh đi ra, từng bước một hướng về phía trước, hắn nhìn rất trẻ trung, dung mạo chỉ là một tên thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi, thanh tú quá phận.

"Ta đến!" Đối diện, đi đến một nữ tử, rất xinh đẹp, nhưng lại rất lạnh, một đôi mắt thâm thúy như Tinh Không.

Xoẹt!

Hai người xông lên trời, đứng tại vực ngoại quyết chiến.

Trên mặt đất, dị vực tu sĩ xao động, nhất là thế hệ tuổi trẻ có chút ngồi không yên, nhìn chằm chằm, nhìn chằm chằm đối diện.

"Chúng ta cũng luận bàn một phen như thế nào?" Có dị vực tuổi trẻ sinh linh khiêu khích, đi về phía trước, đương nhiên tránh khỏi Thạch Hạo.

Nếu như Thạch Hạo xuất thủ, khẳng định như vậy muốn từ không thương hậu đại sáng phong phụ trách nghênh kích.

"Tốt, chính có ý đó!" Thạch Nghị bình hòa mở miệng, trên thực tế đã sớm muốn đánh một trận.

"Ha ha, ha ha..." Đối diện, có người cười to, nói: "Ta rất bội phục các ngươi, thế mà thực có can đảm ứng chiến, các ngươi dựa vào cái gì? Coi là đều là Hoang sao?"

Ầm ầm!

Cơ hồ là trong chốc lát, liền có một ít sinh linh vọt tới, tranh nhau chen lấn, hai mắt thần quang nhấp nháy, giống như là thấy được béo khoẻ con mồi, sợ lạc hậu hơn đồng bạn.

Có một ít người không kịp chờ đợi, hướng về phía trước xuất thủ.

Đương nhiên, bọn hắn cũng không phải lỗ mãng chi buồn, tránh đi Hoang, không có khả năng đi tìm chết.

Đồng thời, bọn hắn cũng tránh qua, tránh né mười quan vương, bởi vì từng nhìn thấy qua hắn, cầm trong tay bảo thụ, trực tiếp quét bay qua Đế tộc tác cô Cổ Tháp.

Một số người nhào về phía Thạch Nghị còn có trích tiên, bởi vì bọn hắn liền đứng tại phía trước nhất.

"Hắc hắc, nhân tộc tiểu tử, đưa ngươi vãng sinh, thứ không biết chết sống!"

Có Vương tộc cười lớn, diện mục dữ tợn, mấy người tề động, vồ giết về phía Thạch Nghị, đem hắn xem là thứ nhất con mồi, muốn trong chốc lát

đánh chết, cho đế quan chấn nhiếp.

"Trọng đồng khai thiên địa, từ xưa nhân gian không thấy thua trận." Thạch Nghị khẽ nói, rất bình thản, không phải cỡ nào âm vang hữu lực, thậm chí có chút trầm thấp, thiếu khuyết hào tình vạn trượng.

Bởi vì, hắn có chút tiếc nuối, năm đó nếm qua thua trận, cái này mạnh nhất đồng thuật chưa từng thi triển ra, vốn nhờ trên người không thuộc về mình Chí Tôn Cốt mà ngoài ý muốn bại cho mình đường đệ.

Một tiếng ầm vang, theo hắn khẽ nói, tròng mắt của hắn thay đổi, trở thành Trọng đồng, cùng ngày thường bình thường bộ dáng hoàn toàn khác biệt.

Ông một tiếng, hừng hực chỉ riêng nở rộ, hỗn độn mang chợt hiện, kinh người chi cực, khiến người sợ hãi khí tức mãnh liệt mà ra.

Keng!

Giờ khắc này, lại từ Thạch Nghị trong con mắt rơi xuống ra hai cái kiếm, mang theo Hỗn Độn Khí, sau đó bọn chúng giao nhau cùng một chỗ, hóa thành huyền quang, chém về phía trước.

Phốc phốc phốc phốc!

Vài tiếng nhẹ vang lên, máu bắn tứ tung, đầu người cuồn cuộn, đối diện xông tới mấy người toàn bộ bị giao nhau hai cái kiếm chém rụng đầu, không đầu thi thể mới ngã xuống đất.

Đồng thời, bọn hắn Nguyên Thần càng là trực tiếp so giết tại đầu bên trong, chưa từng chạy ra, liền bị hỗn độn kiếm quang giội tắt.

Trọng đồng khai thiên địa, thế mà rơi xuống ra hai cái kiếm, chấn kinh mỗi một người.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1655: Hoang... Hắn Ca!

Trọng đồng khai thiên địa, Hỗn Độn bốn phía, một kích phía dưới, chém rụng mấy tên Vương tộc, không đầu thi thể té trên mặt đất, máu tươi ồ ồ, tràng diện tương đương rung động!

Thạch Nghị, đứng ở giữa sân, tóc đen tung bay, đồng tử khiếp người, trong mắt như là có vòng tròn đồng tâm, nơi đó là trọng đồng, điệp gia cùng một chỗ, phát ra đáng sợ chùm tia sáng.

Tại đi qua, dị vực không có ai biết hắn, căn bản không biết người này, nhưng là, hôm nay qua đi rất nhiều người đều phải nhớ kỹ, khó có thể quên hết.

Âm vang rung động, cái kia hai phần kiếm thu nhỏ lại, trở thành thần mang, về tới trong con mắt, quy về đáy mắt ở chỗ sâu trong.

Hỗn Độn khí đi theo chui vào, lại để cho cặp mắt của hắn càng phát ra thâm thúy!

Cái này lại để cho người rung động, đây chính là một đôi đồng tử a, rõ ràng thai nghén lấy hai phần kiếm, như vậy sắc bén, liền Vương tộc đều không thể chống cự, trực tiếp bị chém giết!

Sao mà sắc bén, đó là hai thanh Sát Thần chi kiếm, lại để cho người kiêng kị!

"Ngươi là ai?" Xa xa, có người hét lớn, lần thứ nhất trịnh trọng xem kỹ Thạch Nghị, chằm chằm vào người này, tại đi qua tuyệt đối không có coi trọng qua hắn.

Tốc hành lúc này, Thạch Nghị tạo thành như vậy oanh động tính hậu

quả, trợn mắt ở giữa, con mắt quang đánh chết mấy vị trong vương tộc người nổi bật, mới dẫn phát kịch chấn.

"Thạch Nghị." Thạch Nghị mở miệng, rất bình tĩnh, không có hỉ nộ ái ố, đạo ra tên của mình.

Tuy nhiên một hơi tựu chém giết mấy tên cao thủ, nhưng là, hắn lại không có một điểm kích động, mà là rất bình thản, cũng không biết là đây là huy hoàng chiến tích.

Bởi vì, tại tín niệm của hắn ở bên trong, trọng đồng bất bại!

Tại đây nhất mạch trong truyền thừa, đồng tử thuật Vô Địch, căn bản là không xứng đáng đối thủ mới đúng!

Loại này tín niệm đã cắm rễ tại trong linh hồn của hắn, sớm đã trở thành tín tâm cùng tín niệm nguồn suối chỗ.

"Thạch Nghị? Chưa từng nghe nói qua!"

Đối diện, có người tự nói, bởi vì này danh tự quá lạ lẫm, không có bất kỳ sức nặng, đối với bọn họ mà nói chỉ là ký hiệu, thế nhưng mà hắn vì sao mạnh như vậy?

"Hạng người vô danh, ngược lại cũng có chút cân lượng." Dị vực một đời tuổi trẻ trung có người nói nói.

Bọn họ là kiêu ngạo, cũng là tự phụ, có chút Vương tộc dù là biết đạo Thạch Nghị nguy hiểm. Nhưng vẫn là cố ý làm thấp đi, như vậy khinh miệt nói.

Đế Quan, trên tường thành, rất nhiều người hưng phấn mà chấn động. Thạch Nghị. Cái kia trọng đồng người, vậy mà mạnh như vậy, hai phần kiếm theo trong mắt trụy lạc mà ra, rõ ràng chém giết hơn nhiều tên Vương tộc.

Cái này là bực nào kinh người chiến tích!

Hiện tại, bọn hắn nghe được dị vực sinh linh giáng chức Thạch Nghị. Tự nhiên nguyên một đám sinh lòng bất mãn, mở miệng giữ gìn.

"Không có nghe đã từng nói qua trọng đồng người, chỉ có thể nói các ngươi cô lậu quả văn!"

Dị vực, một ít sinh linh sau khi nghe được lúc này tựu nở nụ cười, dù là biết đạo Thạch Nghị siêu phàm nhập thánh, là một cái đáng sợ tuổi trẻ cường giả, nhưng vẫn là nhịn không được mở miệng đả kích.

"Cái gì trọng đồng người, không có nghe ngửi qua, thực cho rằng thắng một hồi, có thể tung hoành thiên hạ à. Đừng tưởng rằng lại là một cái Hoang!"

Người bên kia cười ha ha.

Nói tóm lại, bọn hắn đối với Hoang kiêng kị, đồng thời cũng muốn châm ngòi, bắt ép Thạch Nghị, bởi vì hoàn toàn chính xác không biết thân phận của hắn.

"Trọng đồng thì như thế nào, ta giới đế tộc ra tay, tất nhiên trảm ngươi!"

"Không phải mỗi người đều là Hoang, hơn nữa, Hoang hắn cũng sống không lâu rồi!"

Dị vực tu sĩ cười lạnh, mang theo ngạo ý. Còn có như vậy một tia lãnh khốc Vô Tình.

Tựu là Tào Vũ Sinh đều có chút nhịn không được, mở miệng trách mắng: "Chưa từng nghe qua trọng đồng người, ta đến nói cho các ngươi biết, thật sự là hắn không phải Hoang. Nhưng hắn là —— Hoang hắn ca!"

Lời này vừa ra, lại để cho dị vực một ít tu sĩ lập tức thần sắc trì trệ, cứng họng, phi thường khiếp sợ, không biết nói cái gì cho phải.

Một ít người nguyên bản còn muốn chế ngạo, cười nhạo. Nhưng là, hiện

tại bọn hắn ngắn ngủi sợ run về sau, rất nhanh câm miệng rồi!

Hoang... Hắn ca?

Cái này có thật không vậy? Một mẹ sinh ra, thân huynh đệ hai người?

Dị vực bên này, một đám tuổi trẻ sinh linh có chút choáng váng, cái này quan hệ quá không tầm thường rồi, lại để cho bọn hắn há hốc mồm.

Hiện tại, không có người lại châm chọc, cũng không hề nói Thạch Nghị là hạng người vô danh.

Bởi vì, nếu thật là Hoang hắn ca bọn hắn cho rằng, hoàn toàn chính xác có tư cách bị coi trọng, bị điều tra cái cẩn thận!

Trong khoảng thời gian này đến nay, Hoang cho hắn bọn hắn trùng kích lực quá cường liệt rồi, vừa rồi càng là năm liền giết, đánh gục sáu Tiểu Đế bên trong đích năm đại cao thủ.

Đây là sao mà đáng sợ sự tình, chiến tích huy hoàng, đủ để truyền lưu muôn đời, chấn động cái này một kỷ nguyên.

Hiện tại, Hoang hắn ca lại bỗng xuất hiện rồi, phải chăng lại một cái quái dị thai xuất thế? Cái này lại để cho một đám người có chút không có ngọn nguồn, có chút phát mộng.

Tựu là trong đó đế tộc, cũng là thần sắc mặt ngưng trọng, bọn hắn cái này thế giới phi thường coi trọng huyết mạch chi lực, tin tưởng nhất tộc thiên phú truyền thừa.

Liền Hoang đều khủng bố như vậy rồi, hắn ca... Sẽ cỡ nào dọa người?

Hơn nữa, cẩn thận hồi tưởng, vừa rồi "Hoang hắn ca" hoàn toàn chính xác siêu cấp đáng sợ, chỉ là trừng mắt mà thôi, liền từ trong con ngươi trụy lạc đi ra hai thanh tuyệt thế Kiếm Thai.

Trong tích tắc mà thôi, liền một hơi chém rụng mấy tên cường đại

Vương tộc thanh niên, gọn gàng, sát phạt quyết đoán!

Như vậy trong nháy mắt, trọng đồng người Thạch Nghị bị bọn hắn thật sâu nhớ tại trong lòng, lại không một người dám khinh thường, cả đám đều lộ ra vẻ mặt ngưng trọng, theo dõi hắn xem.

Hoang... Hắn ca!

Dị vực mọi người cũng không dám nữa giễu cợt, trực tiếp cho hắn đánh lên như vậy một cái nhãn hiệu, coi là cực độ nhân vật nguy hiểm.

Nét mặt của bọn hắn, thần sắc của bọn hắn, tự nhiên từng cái Thạch Nghị, Đại Tu Đà, Tào Vũ Sinh, Thanh Y bọn người trong mắt, đã minh bạch bọn hắn đăm chiêu suy nghĩ.

Một đám người cũng không có nói, Hoang... Hắn ca, như vậy khó đọc xưng hô, một câu như vậy nói đùa, rõ ràng đã trở thành rất kinh người nhãn hiệu cùng lạc ấn, lại để cho dị vực một đời tuổi trẻ trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Đế Quan bên này, một đám người đều bó tay rồi. Bọn hắn muốn cười, thế nhưng mà vừa cười không xuất ra.

Người khởi xướng —— Tào Vũ Sinh, cũng một hồi không nói gì, thuận miệng vừa nói mà thôi, tựu lại để cho dị vực Vương tộc, thậm chí đế tộc đặc biệt coi trọng.

"Hoang huynh trưởng, ngược lại là thất kính, ta nguyện đánh với ngươi một trận, dám hay không ứng chiến?"

Dị vực phương hướng đứng ra một người, đó là một cái đế tộc đệ tử, cùng Tác Cô đồng tộc, đều là du đà hậu đại, hiện tại mang theo sát khí muốn xuất kích.

Hoang giết huynh trưởng của hắn Tác Cô, hắn đánh giá về sau, cảm thấy không phải là đối thủ của Hoang, đi lên hơn phân nửa đồng dạng muốn nuốt

hận.

Vì vậy, hiện tại biết Hoang cũng có một cái huynh trưởng, Tác Minh muốn ở chỗ này cùng Thạch Nghị quyết chiến, hắn muốn đem hết khả năng đánh chết mất Thạch Nghị.

Có đế tộc khiêu chiến, muốn cùng Thạch Nghị quyết chiến, hào khí thoáng cái khẩn trương lên.

Tựu là Tào Vũ Sinh, Thái Âm thỏ ngọc những...này yên vui phái đều thần sắc mặt ngưng trọng, không hề nói lung tung.

"Khả dĩ, tới một trận chiến a!" Có người mở miệng.

Nhưng mà, cái này lại để cho người ngẩn người, bởi vì mở miệng không phải Thạch Nghị, mà là cái kia trích tiên, tương đương lại để cho người kinh ngạc.

Đây không phải đang khiêu chiến Thạch Nghị ấy ư, Hoang hắn ca, trích tiên như thế nào đứng dậy? Tựu là Đế Quan bên này người đều có chút khó hiểu.

"Ngươi là ai? Ta muốn khiêu chiến chính là Hoang hắn ca!" Tác Cô tộc đệ Tác Minh lạnh lùng hỏi.

"Tự nhiên là... Hoang hắn ca!" Trích tiên đáp.

Dị vực một đám người ngẩn người, lại một cái Hoang hắn ca? Hắn cũng là? Hoang đến cùng mấy cái huynh đệ? Bọn hắn có chút ngẩn người.

Thạch Hạo cũng một hồi im lặng, trích tiên rõ ràng nói như vậy.

Đế Quan, bên này tu sĩ đều có chút thần sắc cổ quái, rồi sau đó tỉnh ngộ, trích tiên đây là đang trêu chọc, cố ý.

Ai cũng biết, trích tiên lai lịch thần bí, ngày thường linh hoạt kỳ ảo, phiêu dật như tiên, là một đời tuổi trẻ thoạt nhìn nhất siêu nhiên, tiếp cận

nhất tiên đạo ý vị người.

Ngày thường, hắn là ôn hòa, cũng là Không Minh, ai cũng không nghĩ tới, hắn hiện tại rõ ràng đã đến một cái u lãnh lặng yên, bản thân lại cũng có như vậy một mặt.

Biết đạo trích tiên chi tiết người, đều minh hiểu hắn thoạt nhìn Không Minh, kỳ thật Thiết Huyết sát phạt, thủ đoạn tuyệt đối đáng sợ, là một cái cực độ nhân vật nguy hiểm.

Năm đó ở 3000 châu thiên tài tranh phách lúc, nhưng hắn là hai tay huyết tinh buồn thiu, chiến tích đáng sợ dọa người, so với Thạch Hạo, Thập Quan Vương giết mọi người muốn nhiều trăm ngàn lần!

"Đến cùng ai là Hoang hắn ca, tới một trận chiến!" Tác Minh quát, hắn cảm giác mình bị hí lộng.

"Tốt, ta đánh với ngươi một trận!"

Lúc này, còn không có đợi Thạch Nghị, trích tiên xuất kích, Thập Quan Vương động, long hành hổ bộ, như một vị Đế Quân xuất hành, mỗi một bước phóng ra, đều có Đại Đạo phù văn tại dưới chân hiển hiện, thoạt nhìn thần uy khiếp người, khí thôn sơn hà!

"Ngươi... Là ai?"

Đối diện, dị vực một đám người có chút giận, nhất là Tác Minh.

"Hoang hắn ca!" Thập Quan Vương nói ra.

Một đám người đều bó tay rồi, lại nhảy ra một cái Hoang hắn ca đến, cái này rõ ràng cho thấy tại đùa cợt người ah!

"Muốn chết!"

Dị vực, một đám tuổi trẻ cường giả tất cả đều giận dữ!

Đế Quan bên này rất nhiều người nhịn không được ha ha phá lên cười, cũng không nghĩ tới, uy nghiêm Thập Quan Vương, linh hoạt kỳ ảo trích tiên cũng sẽ có như vậy một mặt.

Liền Thạch Hạo đều một hồi oán thầm, tựu nói những người kia so với hắn lớn tuổi, nhưng về phần cả đám đều dùng Hoang hắn ca thân phận gặt hái ấy ư, rõ ràng cũng là đang đùa giỡn hắn ah.

"Quản ngươi là Hoang hắn ca, hay là Hoang hắn đệ, có thể dám đánh với ta một trận?" Tác Minh gào thét, hắn thật sự nổi giận.

Dị vực, một đời tuổi trẻ rất nhiều người đồng dạng giận dữ, cảm thấy bị đùa giỡn rồi, những người kia không đưa bọn chúng để ở trong mắt.

"Ta đánh với ngươi một trận!"

"Sát!"

"Trảm!"

Giờ khắc này, Thập Quan Vương, trích tiên, Thạch Nghị cơ hồ đồng thời ra tay, bộc phát vô lượng phù văn, đồng loạt ra tay, về phía trước đuổi giết.

Đặc biệt là, Thập Quan Vương hoàn thủ cầm Bảo Thụ, rất không chú ý, trực tiếp tựu luân phiên tới, đánh tới hướng Tác Minh.

Ba đại cao thủ đồng tiến, tranh nhau ra tay, không hẹn mà cùng phát ra một kích, cái này tự nhiên thập phần khủng bố.

Đương nhiên, đáng sợ nhất chính là hay là Thập Quan Vương một kích này, luân phiên động Cây Thế Giới cây non, rộng lượng Đại Đạo ký hiệu mãnh liệt, đem Tác Minh chấn trở mình, bay rớt ra ngoài.

Bảo Thụ cây non, uy năng vô cùng!

Phía sau, mọi người thấy thần trì hoa mắt, một lời nhiệt huyết dâng lên, hô to lấy, Sát!

Một ít người xông về trước, đều giết tới, kể cả Đại Tu Đà, tiểu Thiên Vương, Lam Tiên, Thích Cố đạo nhân, dịch con kiến, đủ hồng, thác cổ ngự Long đợi.

"Còn có ta, Hoang hắn ca ca cũng tới!" Kim sắc con kiến nhỏ Thiên Giác Nghĩ còn có Tào Vũ Sinh ồn ào, kéo lấy một đám người đi theo kêu la, xông về trước giết.

"Còn có chúng ta, Hoang tỷ hắn cũng đã đến!" Thái Âm thỏ ngọc, Vệ gia bốn hoàng đợi cũng đi theo ồn ào, thanh âm thanh thúy vô cùng.

Dị vực, một đời tuổi trẻ tu sĩ, nguyên một đám sắc mặt tái nhợt, bọn hắn biết nói, bị đùa cợt rồi, bị đùa giỡn rồi, gào thét lớn: "Sát!"

"Hừ!"

Thạch Hạo hừ lạnh một tiếng, cũng xông về trước đi, đại hỗn chiến bộc phát!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1656: Huyết Chiến

Thạch Hạo mục tiêu là Hạo Phong, tập trung vào hắn, một cái Độn nhất cảnh giới Đế tộc, lại vạn pháp bất xâm, đạo tắc miễn dịch, là đại mạc bên trong đáng sợ nhất tuổi trẻ sinh linh.

Hai người không có lập tức giao thủ, mà là giằng co, lẫn nhau nhìn chằm chằm, giữa lẫn nhau, thần quang cuồn cuộn!

"Ngươi cho ta nạp mạng đi!" Một bên khác, Tác Minh thẹn quá hoá giận, thân là Đế tộc, bị người trêu chọc thì cũng thôi đi, còn bị cái kia bảo thụ quét ngã nhào một cái, khiến cho hắn cảm thấy khó xử.

Nhưng là, nghênh kích hắn lại là một kích, Thập Quan Vương đánh đâu thắng đó, hắn có Thế Giới Thụ cây non nơi tay, thật sự là kinh khủng, đã đại khai sát giới.

Phốc!

Chung quanh, có Vương tộc trực tiếp bị Thế Giới Thụ cây non quét xương cốt đứt gãy, lại Tác Minh lại bị đánh một kích, lảo đảo rút lui.

Xoẹt!

Đồng thời, nhưng vào lúc này, Trích Tiên xuất thủ, ở tại trong tay nắm lấy một cây sừng thú, cổ xưa bên trong mang theo đáng sợ sát khí.

Một tiếng ầm vang, tay hắn cầm cổ giác, tay áo phất phới ở giữa, xé rách càn khôn, uy hiếp phụ cận dị vực tu sĩ, đem một số người chấn vỡ.

Chi này sừng giống như là không kiên không thúc, lại phảng phất nặng như ngàn tấn, xẹt qua trời cao lúc, ép một số người sụp ra.

Liền là Đế tộc đều không thể chịu được, ở đây sừng đảo qua lúc, chỉ có thể tránh né, Tác Minh không dám tranh phong, thực sự kiêng kị, bởi vì chi kia sừng quá nguy hiểm.

Nơi xa, màu vàng con kiến nhỏ kêu to, thần sắc có kích động, cũng có ảm đạm, đó là bọn họ bộ tộc này sừng thú, thuộc về Thiên Giác nghĩ sừng!

Đây là bí bảo, uy lực kinh khủng.

Trích Tiên ngày xưa tại Tiên Cổ di địa bên trong, từng từng chiếm được Thiên Giác nghĩ một mạch truyền thừa, cũng đã nhận được chi này sừng.

Giết!

Trích Tiên, Thập Quan Vương đều là mãnh nhân, mặc dù một cái phiêu dật xuất trần, một cái như là Đế Quân, nhưng thật động thủ, quyết đoán mãnh liệt, lăng lệ vô cùng.

Oanh!

Thập Quan Vương xuất kích, một quyền oanh bạo một vị địch thủ, máu tươi tóe lên rất cao.

Đồng thời, hắn huy động Thế Giới Thụ cây non, lần nữa đem Tác Minh rút một cái lảo đảo, khóe miệng chảy máu.

Thập Quan Vương phong thái tuyệt thế, truy kích Tác Minh.

Trích Tiên hét dài một tiếng, phía sau Chân Hoàng cánh hiển hiện, hắn bay lượn tại thiên khung dưới, cũng đang xuất thủ, chi kia sừng vung lên, thiên băng địa liệt, ép đối thủ biến sắc.

Một số người sụp đổ, chết tại hắn phụ cận, hài cốt không còn, hóa thành mưa máu.

Hiện tại, không phải độc chiến lúc, phát sinh hỗn chiến, Thập Quan Vương cùng Trích Tiên không lưu tình chút nào, động dùng trong tay chí

cường Bảo cụ, đại khai sát giới.

Bọn hắn là chủ lực, dám cùng Đế tộc một trận chiến!

Hiển nhiên, loại tình huống này, không thích hợp cùng Đế tộc một đối một đại quyết chiến, mà là đều đang nghĩ biện pháp, muốn trong thời gian ngắn nhất giết tử đối thủ.

Vì vậy, Thập Quan Vương, Trích Tiên cũng không khách khí, động dùng trong tay bảo thụ, cổ giác, đại khai sát giới, ai chống đỡ lấy liền giết ai.

Cho dù là Đế tộc, đối mặt Thế Giới Thụ, Thiên Giác đều chỉ có thể tránh né, vô cùng kiêng kỵ.

"Keng!"

Lúc này, Thạch Nghị bên người cũng không Đế tộc, con ngươi của hắn co vào, bắn ra khiếp người hào quang, cùng với Hỗn Độn Khí, đại đạo phù văn bao phủ trong hư không.

Cái kia hai cái kiếm xuất hiện lần nữa, lúc này chém giết dị vực địch thủ, máu tươi tóe lên, cảnh tượng mười phần đáng sợ.

Thạch Nghị phát cuồng, trong khi chớp con mắt, một đạo lại một đạo chùm sáng bắn ra, kiếm quang nhấp nháy, kinh thiên động địa.

Đại hỗn chiến bộc phát, có máu tươi lên!

"Các ngươi muốn chết sao?" Hạo Phong quát, hắn xuất thủ, mặc dù trước kia có chí tôn mệnh lệnh hắn, không được vọng động, không thể tuỳ tiện cùng Hoang quyết chiến.

Nhưng bây giờ hắn nhịn không được, muốn trừ hết Hoang, mà chém về sau giết Đế quan chỗ có cao thủ trẻ tuổi.

Oanh!

Trong tích tắc, giữa hai người kịch chấn, pháp lực miễn dịch, đạo tắc vô hiệu, ở chỗ này tách ra hơi thở đáng sợ nhất, đó là nhục thân chi lực va chạm mạnh.

Hai người kịch liệt chém giết!

Rất nhanh, tại Thạch Hạo chung quanh, lôi đình xuất hiện, hắn muốn Độ Kiếp, muốn tại tẩy lễ cùng lột xác bên trong, bước vào Độn nhất cảnh giới, sau đó nhanh chóng oanh sát đối thủ.

Bất quá, tên này đối thủ rất đáng sợ, là Độn nhất cảnh giới đại tu sĩ, lại là Đế tộc, tại quá khứ một mực quét ngang đối thủ.

Ầm ầm!

Thạch Hạo phân tâm, đấm ra một quyền, đánh về phía những phương hướng khác, đem một số dị vực người trẻ tuổi chấn sụp đổ, tại hắn toàn lực ứng phó phía dưới, ngay cả ô côn, dư Vũ bọn người bị oanh giết, càng không nói đến là người khác.

Làm là như vậy vì bảo hộ Đại Tu Đà, Vệ gia tứ hoàng, Thích Cố đạo nhân các loại,

Hỗn chiến, mặc dù Đế quan bên này người nhiệt huyết dâng trào, nhưng dù sao thực lực không bằng dị vực, Thạch Hạo vẫn đang ngó chừng, sợ có người chết thảm ở đây.

Cho nên, thời khắc mấu chốt, hắn trực tiếp oanh sát, quét ngang bầy địch!

Từ khi cùng An Lan một trận chiến, đạt được giọt máu kia nặn ra ngắn ngủi chiến lực về sau, dù là về sau lại mất đi, nhưng Thạch Hạo vẫn là thu hoạch to lớn, ý thức chiến đấu biến đến kinh người.

"Lui ra phía sau!"

Thạch Hạo quát, kêu gọi Tào Vũ Sinh, Thiên Giác nghĩ, Trường Cung Diễn bọn người, thực lực không bằng người liền là không bằng người, hiện tại liều mạng tăng thêm thương vong.

Hắn không muốn xem lấy cửu thiên bên này tuổi trẻ sinh linh từng bước từng bước chết thảm!

"Giết!"

Thạch Hạo mình thì tại vọt mạnh, oanh sát thiên địa kịch chấn, đại đạo thần âm rung động ầm ầm, đồng thời dắt đưa tới sấm sét vang dội, đó là thiên kiếp.

Hạo Phong thét dài, cùng hắn giằng co, cùng hắn giao thủ, dù là bị lôi quang bao trùm, cũng không sợ, muốn nhân cơ hội này tuyệt sát Thạch Hạo, không cho hắn chân chính tiến vào Độn nhất cảnh giới vững chắc xuống.

Thạch Hạo như ra áp hình người Chân Long, đáng sợ vô cùng, theo hắn di động, lực quyền kinh thế, oanh sát chung quanh dị vực tu sĩ kêu thảm, không ngừng có người chết đi.

Thạch Hạo phát cuồng, một bên muốn đột phá, còn vừa muốn nhìn chằm chằm chiến trường, thủ hộ phía bên mình người, tóc đen đầy đầu loạn vũ, sát khí ngập trời, con mắt đều dựng đứng lên.

Lúc này, Trích Tiên, Thập Quan Vương không thể nghi ngờ cũng là đáng sợ, cũng đang bảo vệ người bên cạnh, sát khí cuồn cuộn.

Thạch Nghị tắm rửa địch máu, ánh mắt chỗ hướng, một số cường giả sụp ra, hóa thành mưa máu, đều bị hắn diệt sát, thần uy lẫm liệt, chấn nhiếp người ở chỗ này.

Phốc!

Đại Tu Đà cánh tay bị người kéo đứt, hắn lảo đảo lui lại, đây là trong chín ngày thế hệ tuổi trẻ đại cao thủ, nhưng vẫn là thụ trọng thương.

Keng!

Một cây chiến mâu bay tới, đâm thủng Thích Cố đạo nhân lồng ngực, đem hắn kém chút đóng ở trên mặt đất.

Phốc!

Màu vàng con kiến nhỏ thụ trọng thương, bởi vì nó quá bắt mắt, đều nhận ra nó chủng tộc thân phận, một số Vương tộc muốn đem thừa cơ diệt sát nó tại trưởng thành bên trong.

Tình thế nguy cấp!

"Lui ra phía sau!"

Thạch Hạo rống to một tiếng, toàn lực ứng phó thôi động thiên kiếp, đồng thời không ngừng oanh ra thần quyền, đánh giết dị vực cao thủ, cho Đế quan bên này tu sĩ đánh ra một con đường sống.

"Hoang, hôm nay giết ngươi!" Hạo Phong gào thét, hắn tại chặn đánh, đang đuổi trục, muốn tại hôm nay triệt để đánh giết Thạch Hạo.

Lúc này, trong mắt của hắn không có cái khác, không đi cứu viện binh mình giới kia tu sĩ, chỉ muốn oanh sát rơi Thạch Hạo.

"Đi!"

Đế quan bên này người trẻ tuổi có chút vẫn lạc, nhưng là lần này đại xung giết bên trong, dị vực bên kia cũng đã chết không ít, chủ yếu là dẫn đầu Thập Quan Vương, Trích Tiên rất mạnh, cầm trong tay bí bảo, ngay cả Đế tộc cũng dám truy sát.

Mà lại, Hoang cũng tại phát cuồng, một bên Độ Kiếp, một bên đại khai sát giới, tóc đen đầy đầu loạn vũ, ánh mắt như lãnh điện, đánh giết dị vực các tộc tu sĩ, tạo thành huyết án.

Bất quá, chỗ hắn cảnh cũng rất không ổn, vì chiếu cố Đế quan bên này

người, bị Hạo Phong truy kích quá trình bên trong, thân bên trên trúng chưởng ấn, khóe miệng chảy máu.

"Lui lại!"

Tào Vũ Sinh rống to, hắn cảm thấy không thể để cho Thạch Hạo phân tâm.

Oanh!

Sau một khắc, Thạch Hạo khí tức tăng vọt, dẫn dắt đến càng mạnh mẽ hơn kiếp, tẩy lễ nhục thân, hắn chính thức bước vào Độn nhất cảnh giới lĩnh vực này, sau đó nghênh kích Hạo Phong!

Hạo Phong, quả nhiên là một cái nhân vật đáng sợ, để cho người ta kiêng kị.

Bởi vì, hắn thi triển thiên phú thần thông về sau, nơi đây khác biệt, hết thảy pháp tắc đều là thành không, hắn pháp lực miễn dịch!

Còn tốt, Thạch Hạo nhục thân vô cùng, lại tự thân cũng tinh thông pháp lực miễn dịch cái này đáng sợ thủ đoạn, mặc dù tiếp tục thời gian không có đối phương xa xưa như vậy, nhưng cái này cũng đầy đủ!

Thạch Hạo Độ Kiếp, đầy người đều là lôi điện, đôi mắt nở rộ lãnh điện, nhìn chằm chằm truy kích tới Hạo Phong, muốn cùng hắn đại quyết chiến.

"A..."

Nơi xa, Tác Minh gầm thét, mang theo thống khổ, còn có không cam lòng.

Tất cả mọi người ghé mắt, không khỏi quay đầu, nơi đó huyết vũ giơ lên, đầy trời đều là màu đỏ tươi.

Tác Minh phải vẫn lạc!

Bởi vì, Thập Quan Vương tại lấy bảo thuật đem hắn quất bay sát na, Trích Tiên trong tay chi kia sừng đem thân thể của hắn rạch ra, cơ hồ mổ vì làm hai nửa!

Không thể không nói, Trích Tiên nhìn lấy linh hoạt kỳ ảo, nhưng là xuất thủ tàn nhẫn, sát phạt kinh người, hắn nhạy cảm bắt được chiến cơ, trực tiếp tới như thế một kích trí mạng, lãnh khốc vô tình.

Mấu chốt nhất chính là, sau cùng trong chốc lát, Thạch Nghị vừa vặn lao xuống mà tới, Trọng đồng mở ra, vì cái kia suy yếu nhất Tác Minh bổ một kích.

Từ Thạch Nghị trong con mắt rơi xuống đi ra hai cái kiếm, giao nhau lấy, mang theo Hỗn Độn Khí, như là Long Giao Tiễn, phù một tiếng, đem Tác Minh xoắn đứt, thân thể hóa thành hai đoạn, rơi rơi xuống đất, máu nhuốm đỏ trường không.

Oanh!

Thập Quan Vương oanh sát, nắm đấm cùng bảo thụ đồng thời luân động mà xuống, Long Hổ chi tư, bá khí cái thế, đem Tác Minh đánh thành bùn máu, ở đây bạo tán!

Đế tộc, thế mà vào lúc này lại vẫn lạc một người!

"Giết a!"

Dị vực sinh linh, con mắt lúc này liền đỏ lên, điên cuồng phản công, ở chỗ này truy sát.

Hiển nhiên, Đế quan bên này người trẻ tuổi gặp gặp trắc trở, một số người lúc này đẫm máu, đột tử nơi đây.

Cái này rất khốc liệt, tàn khốc đại chiến, máu nhuộm chiến trường.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1657: Thảm Thiết

Đế tộc, lại chết một người, làm cho dị vực một đời tuổi trẻ tu sĩ giết mắt đỏ con ngươi, điên cuồng phản công!

Đại sa mạc lên, phi thường thảm thiết, Pháp khí xông lên trời, binh khí thỉnh thoảng bẻ gẫy, ở chỗ này, máu tươi văng khắp nơi, thi thể không ngừng ngã xuống, thập phần tàn khốc.

"Đi mau!"

Đế Quan bên này có người quát, trận chiến đấu này không có cách nào tiếp tục, tổng thể mà nói, tựu thực lực mà nói, thật sự kém dị vực một mảng lớn.

"Cầm Bảo Thụ, ngươi cho ta nhận lấy cái chết, nạp mạng đi!"

Một tiếng ầm vang, Thiên Băng Địa Liệt, Độn Nhất cảnh giới đỉnh phong đại tu sĩ đánh tới, con mắt đều đỏ, thề phải giết Thập Quan Vương!

Đây là người sẽ phải bước vào Chí Tôn lĩnh vực cường giả, khống chế Pháp khí, sát khí ngập trời.

Hắn chằm chằm vào Thập Quan Vương, còn có Trích Tiên, cùng với Thạch Nghị, đầu đầy sợi tóc đứng đấy, con mắt màu đỏ tươi, mang theo lãnh lệ sát ý, như là Tu La Sát Thần.

Đến nơi này một bước, đừng nói là bọn hắn, tựu là Chí Tôn đều muốn ra tay rồi, bên này chiến đấu thảm như vậy liệt, lại để cho bọn hắn nhịn không được.

Ầm ầm!

Giờ khắc này, Thập Quan Vương còn có Trích Tiên đứng chung một chỗ, cùng nhau thúc dục thần lực, huy động binh khí trong tay, oanh hướng lên bầu trời trung!

Trong nháy mắt, hư không bạo toái, vòm trời nổ vang, Đại Đạo quy tắc đáp xuống.

Đó là Cây Thế Giới cây non tại phát uy, dù là mới một xích(0,33m) cao, ở vào mọc rể nẩy mầm giai đoạn, nhưng như trước có khó lường uy năng, khả dĩ dẫn dắt Đại Đạo tới dọa chế.

Xoẹt!

Cùng một thời gian, một đạo thịnh liệt quang vọt lên, Trích Tiên trong tay cái kia phong cách cổ xưa giác vạch tìm tòi thương Vũ, phảng phất một đạo đáng sợ nhất tia chớp ngang trời mà kích.

Đó là Thiên Giác Nghĩ chi giác, đại biểu lực cực kỳ tận, có được lấy khủng bố phù văn, áp chế vạn vật, dốc hết sức phá vạn pháp!

Đây là thật tiên thoát rơi xuống giác, tự nhiên có được không thể tưởng tượng lực lượng!

Trên bầu trời, cái kia lao xuống mà đến Độn Nhất cảnh giới đỉnh phong cường giả, kinh sợ nảy ra, tuy nhiên tràn đầy sát khí, nhưng là không thể không ngược lại lui ra ngoài, tránh né phong mang.

Cường như hắn, cũng không dám tùy ý chống đỡ Cây Thế Giới cây non cùng chi kia cổ giác.

Tác Minh sở dĩ hội chiến chết, cũng là bởi vì bị Cây Thế Giới quét trúng, bị chi kia giác xé ra thân thể, gặp trọng thương mà làm cho hắn nhanh chóng suy bại.

"Ah..."

Xa xa, Thác Cổ Ngự Long hét thảm một tiếng, bị xa xa bay tới một cây màu bạc chiến mâu xuyên thấu thân thể, mang theo hắn bay ra ngoài mấy trăm trượng xa, phù một tiếng đinh trên mặt đất.

PHỐC!

Đón lấy, hắn nửa người nổ tung, phi thường thê thảm, suýt nữa như vậy hình thần câu diệt.

"Ngự Long!"

Có nữ tử kinh hô, hướng bên kia phóng đi.

Đúng là Vệ gia bốn hoàng bên trong đích một người, kết quả phương xa phóng tới một căn màu xanh thần tiễn, mang theo ngập trời phù văn, phát ra Đại Đạo tiếng oanh minh.

Này thiên địa đều chịu chi sắc rồi, đáng sợ khôn cùng.

Vệ gia bốn hoàng bên trong đích mặt khác ba người tất cả đều hô to, lo lắng vô cùng, muốn viện thủ, nhưng là cách qua xa.

Cái này một mũi tên quá kinh khủng, Thiên Địa vỡ tan, bắn ra một đầu màu đen thông đạo đến, trời cao chịu sụp đổ.

Vệ gia bốn hoàng bên trong đích người này nữ tử chung quanh tuy nhiên hình thành Xích Viêm, hóa thành hỏa hoàng, thủ hộ bản thân, nhưng vẫn là đã chậm, phòng ngự bất trụ.

Phù một tiếng, cái này một mũi tên mặc nàng áo giáp, đánh nát nàng hộ thể phù văn, phù một tiếng quan đâm thủng ngực, hơn nữa tại trong chốc lát, làm cho nàng cả (chiếc) có thân thể bạo toái.

Máu tươi bay lên, nhuộm đỏ đại sa mạc.

Vệ gia bốn hoàng bên trong đích người này nữ tử hương tiêu ngọc vẫn, chết thảm tại chỗ.

"Ah..."

Thác Cổ Ngự Long gầm nhẹ, phát ra dã thú giống như tiếng gào thét, theo trên mặt đất giãy dụa đứng lên, nửa người biến mất, hắn gầm thét, tròn mắt muốn nứt.

Đó là vị hôn thê của hắn, gần đây mới lập thành cái môn này hôn sự, đại trên chiến mã muốn đã xong, đã thấy được ánh rạng đông, kết quả lại chết như vậy đừng.

"Giết ah..."

Thác Cổ Ngự Long điên cuồng, nâng tàn thân thể, về phía trước đánh tới.

Vệ gia bốn hoàng bên trong đích mặt khác ba người, nguyên một đám giết đỏ cả mắt rồi con ngươi, tuy là nữ tử, nhưng là vô cùng điên cuồng, cũng xông về trước.

"Trở về!"

Thạch Nghị cản trở, trọng đồng sáng lên, hình thành tràng vực, thử cản trở các nàng. Hiện tại giai đoạn này, Đế Quan người tuyệt đối tại hạ phong, bị áp chế, tái chiến xuống dưới mà nói đều phải chết.

"A, muội muội, ah ah ah..." Vệ gia bốn hoàng bên trong đích tam nữ kêu to, tại đổ máu nước mắt, các nàng biết nói, trước mắt trọng đồng người là hảo ý, tại cứu các nàng.

"Lui!"

Nhưng vào lúc này, tựu là Thập Quan Vương, Trích Tiên cũng đều tại quát khẽ, bọn hắn bọc hậu, cũng bắt đầu lui về phía sau.

"Cầm Bảo Thụ, còn có cầm thiên góc đích, các ngươi lưu đứng lại cho ta!" Độn Nhất cảnh giới đỉnh phong đại tu sĩ, không chỉ chạy đến một người,

sắp điên cuồng vây quét hai đại cao thủ.

"Đế Quan người, ta cho các ngươi cơ hội, có loại buông Bảo Thụ cùng cổ giác, chúng ta một mình quyết đấu một hồi, ta giết các ngươi toàn bộ!" Có người quát.

Những...này sinh linh rất không phục, cho rằng Thập Quan Vương giết đế tộc Tác Minh, tất cả đều là bởi vì vì bọn họ trong tay nắm giữ chí bảo, nói cách khác không là đối thủ.

"Nhiều người như vậy, ta từng bước từng bước giết, giết tới sao?" Thập Quan Vương quát lạnh, một tiếng ầm vang, lần nữa huy động Bảo Thụ, về phía trước quét tới.

"Ngươi cho ta nhận lãnh cái chết a!"

Nhưng vào lúc này, rống to một tiếng truyền đến, xa xa khủng bố khí tức tràn ngập, có một vị đại tu sĩ cầm trong tay {Tam xoa kích}, mang theo áp che đại sa mạc chấn động mà đến.

"Chí Tôn Pháp khí?" Đế Quan bên này nhân tâm kinh.

Cái kia cán {Tam xoa kích} tuyệt đối khủng bố, mặc dù không phải chân chánh Chí Tôn khí cũng không xê xích gì nhiều, bởi vì kéo lấy rộng lượng sát ý, đem trên bầu trời mặt trời mặt trăng và ngôi sao đều rung chuyển.

Phải biết rằng, đây hết thảy đều là vì nó phát ra khí tức bố trí!

"Ầm ầm!"

Thập Quan Vương, Trích Tiên cùng một chỗ động tay, thúc dục Cây Thế Giới cây non còn có chi kia cổ giác, nghênh hướng không trung, không sợ, oanh hướng cái kia kiện Pháp khí.

Này thiên địa ở giữa, lập tức sấm sét đạo đạo, Chí Tôn khí tức tràn ngập.

Đó là Pháp khí áp rơi bố trí, Thiên Địa sụp đổ khai mở!

Cùng một thời gian, cái phương hướng này, tiễn vũ phá không, lần nữa truyền đến đáng sợ tiếng vang, xuyên thấu màn sáng, đã đến phụ cận.

Phù một tiếng, Thánh Viện dịch con kiến trúng tên, phù một tiếng, cái này cường đại đích thiên tài trực tiếp nổ tung, chết oan chết uổng.

Xoẹt!

Dây cung lại chấn, Lệnh hư không minh rung động, lại một mũi tên phóng tới.

"Ah..."

Lam Tiên kêu thảm thiết, cái này rực rỡ động lòng người, tu hữu ba đạo tiên khí khuynh quốc nữ tử cũng trúng tên, hình thể sụp đổ khai mở, gặp lực lượng quá cường đại, ngăn không được.

Một khỏa hạt giống hiển hiện, rất nhanh xoay tròn, bọc lấy Lam Tiên Nguyên Thần còn có bộ phận huyết nhục cực tốc trở ra.

Đó là Vô Hạ cổ loại!

Này cái hạt giống bảo trụ nàng một cái mạng.

Phương xa, cái kia Cung tiễn thủ uy hiếp quá lớn, liên tiếp bắn chết Đế Quan bên này đích thiên tài, không thể chống lại.

Tất cả mọi người nghiêm nghị, nhanh chóng lui về phía sau.

Cái này Nhất Dịch, rất thảm thiết, dị vực có cao thủ chết thảm, kể cả đế tộc, mà Cửu Thiên bên này cũng có một ít trọng yếu anh kiệt vẫn lạc.

PHỐC!

Đao khí tung hoành, phương xa, có bóng người truy kích mà đến, cùng Đế Quan bên này người hỗn chiến, lần nữa giao thủ.

Phù một tiếng, đầu người lăn xuống, Vệ gia bốn hoàng bên trong đích một vị nữ tử vẫn lạc, nàng bị phách mất mỹ lệ đầu lâu, con mắt mở thật to, nàng không muốn chết, thế nhưng mà Nguyên Thần bị đao khí cắn nát.

Dị vực một ít tuổi trẻ cường giả quá hung mãnh, cường đại làm cho người ta sợ hãi.

Thạch Nghị quay đầu, hướng về đánh tới, nguyên bản hắn ngăn cản Vệ gia còn lại tam nữ, kết quả vẫn có người chết ở chỗ này.

"Giết ah!"

Dị vực, một đám người đuổi giết, như là con mãnh thú và dòng nước lũ, mang theo khủng bố sát khí.

Ầm ầm!

Trên bầu trời, nặng nề tiếng vang bộc phát, cực kỳ đáng sợ.

Thập Quan Vương còn có Trích Tiên liên thủ, lại đã phá vỡ Độn Nhất cảnh giới cường giả chỗ tế ra Pháp khí, cũng đem chi đánh rách tả tơi.

PHỐC!

Hai người này rất hung, nhìn thấy cạnh mình người không ngừng chết thảm, cũng đã giết đỏ cả mắt rồi con ngươi, phù một tiếng, hai kiện chí bảo đan vào, phát ra Thần Thánh Quang Huy, sống sờ sờ đem cái kia Độn Nhất cảnh giới đỉnh phong tu sĩ chấn vỡ.

"Đi mau!"

Bọn hắn hét lớn, một bên chặn đánh phía sau người, thiên về một bên lui.

Ầm ầm!

Sau một khắc, xa xa, chính thức Chí Tôn khí tức tràn ngập, có chính

thức Chí Tôn ban thưởng hạ bí bảo, lại để cho hậu nhân nắm lấy binh khí người, sát nhập chiến trường trung.

Ngoài ra, còn có Chí Tôn lạnh lùng xem đi qua, lành lạnh sát khí chảy xuôi.

"Ầm ầm!"

Một phương hướng khác, Thạch Hạo chỗ đó Thiên Kiếp như biển, rủ xuống mà xuống, rất nhanh liền đưa hắn bao phủ rồi, hắn một bên muốn Độ Kiếp một bên còn công phạt Hạo Phong.

Hai người tại kịch liệt chém giết.

Không thể không nói, cái thiên kiếp này cho Thạch Hạo đã tạo thành Khốn Nhiễu.

Bởi vì, cái thiên kiếp này quá mãnh liệt, đưa hắn bao phủ, cuồn cuộn không dứt, như là một mảnh đại dương mênh mông trút xuống xuống.

Hạo Phong, tránh né đi ra ngoài, ở phía xa công kích, không muốn chính thức giao thiệp với chính giữa.

"Sát!"

Thạch Hạo mang theo Thiên Kiếp, hướng về dị vực tu sĩ chỗ đó phóng đi, muốn mở rộng ra sát kiếp, thế nhưng mà mỗi một lần Hạo Phong cũng sẽ được mà đuổi giết hướng Đế Quan cái hướng kia người.

Đây là một loại uy hiếp, chỉ cần Thạch Hạo dám đi huyết sát dị vực sinh linh, hắn sẽ dùng đồng dạng thủ đoạn đuổi giết đám kia thiên tài.

"Cho ta ngăn trở hắn!"

Thạch Hạo gầm nhẹ, hướng Thập Quan Vương còn có Trích Tiên đợi truyền âm, hai người kia có chí bảo, khẳng định không có vấn đề gì.

Ầm ầm!

Thập Quan Vương, Trích Tiên cũng là quyết đoán, thẳng hướng Hạo Phong.

Mà sau một khắc, Thạch Hạo mang theo Thiên Kiếp, mang theo vô tận Lôi Quang, hắn lao xuống hướng dị vực những năm kia nhẹ đích tu sĩ, mang theo điên cuồng sát ý xuất thủ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1658: Sinh Tử Tồn Vong

"Nhận lấy cái chết!"

Không trung, truyền đến tiếng rống, có người khống chế chí tôn khí đến.

Cái kia hoàn toàn chính xác kinh khủng, sát khí sôi trào.

Coong!

Nhưng mà, Thạch Hạo không sợ, đưa tay ở giữa, rút ra Đại La Kiếm Thai, hung hăng bổ ra ngoài, đem kiện pháp khí kia chấn khai.

"Giết!"

Đồng thời, Thạch Hạo đại hống, mang theo lôi quang thẳng hướng tiến đến.

Phốc phốc phốc...

Huyết quang thoáng hiện, lôi đình như trường hà.

Tại chỗ, dị vực có một ít tu sĩ sụp đổ, bị Thạch Hạo điên cuồng đánh giết.

Nhất là, hắn tập trung vào một tên cung tiễn thủ, thôi động toàn thân pháp lực, triển khai tuyệt thế một kích.

Sinh linh kia tránh né, không anh kỳ phong.

Xoẹt!

Thần tiễn như hồng, sinh linh kia hướng Thạch Hạo mở cung, mũi tên xé

rách cao thiên.

"Ầm!"

Thạch Hạo đấm ra một quyền, đánh vào chi này sáng chói vô cùng, như là mặt trời đốt cháy mũi tên bên trên, đem chấn khai, để nó ở trên bầu trời sụp đổ.

Thạch Hạo trong lòng giật mình, đây là người cường đại tu sĩ, không phải bình thường Vương tộc, khẳng định có Đế tộc huyết mạch, có lẽ không thuần, nhưng là cũng rất khủng bố.

Đồng thời, người này tại Độn nhất cảnh giới.

Khó trách Vệ gia tứ hoàng, lam tiên, dịch kiến bọn người tuần tự bị trọng thương, cùng vẫn lạc, người này cực kỳ đáng sợ.

"Giết, chạy đi đâu!"

Trên bầu trời, có người gào to, vẫn là cái kia cầm trong tay chí tôn khí mà đến người trẻ tuổi, vẫn như cũ muốn dây dưa, oanh sát hướng Thạch Hạo.

"Muốn chết!"

Thạch Hạo nổi giận, hắn muốn đi diệt trừ tên kia cung tiễn thủ, mà bây giờ có người ngăn cản hắn.

"Chí tôn lộ ra thần uy!" Trên bầu trời người trẻ tuổi kia âm thanh lạnh lùng nói, thôi động chí tôn pháp khí.

Ầm ầm!

Giờ khắc này, Thạch Hạo toàn bộ mái tóc đứng đấy, mang theo lôi điện, mang theo sát ý, ngút trời mà đến.

"Lui, đừng cho chí tôn khí vì vậy mà lầm rơi trong lôi kiếp!"

Hậu phương, có chí tôn tự mình mở miệng, chỉ điểm hắn hậu đại.

Nếu là hắn tự thân, tự nhiên không sợ, thực lực còn tại đó.

Thế nhưng là, con cháu đời sau mang theo mạnh mẽ như vậy pháp bảo, như hãm sâu trong lôi kiếp, có thể sẽ dẫn phát không tốt biến hóa, tỉ như đi theo Độ Kiếp các loại.

Quả nhiên, đáng sợ sự tình phát sinh.

Chí tôn khí gặp lôi kiếp mà phát sáng, phát ra tiếng oanh minh, cơ hồ dẫn tới cấp Chí Tôn lôi kiếp.

Sưu!

Hào quang lóe lên, xa xa chí tôn dẫn dắt, đem pháp khí thu về.

"Đạo hữu, ngươi qua giới, muốn làm dự thế hệ trẻ tuổi chiến đấu sao?"

Đại đạo trong bàn cờ, Mạnh Thiên Chính mở miệng, đồng thời ở xung quanh Tiên Khí phát sáng, tỉ như Tiên Cổ chiến kỳ, mười giới đồ các loại, đều tại chìm nổi, muốn đánh giết tới.

Vị chí tôn kia run lên, không tiếp tục động.

Hắn cái vị kia hậu nhân sắc mặt trắng bệch, cực tốc hướng lui về phía sau.

Thế nhưng là, hắn không nhanh bằng Thạch Hạo, bị đuổi kịp, Hoang mang theo lôi đình ép xuống, cho dù là Độn nhất cảnh giới tu sĩ, hiện tại cũng ngăn không được hắn dạng này một kích.

Phốc!

Cái này sinh linh kêu thảm, toàn thân cháy đen, sau đó nổ tung.

Thạch Hạo không có dừng lại, vọt qua, hướng về phía trước đánh tới,

chặn đánh cái kia cung tiễn thủ cùng với khác sinh linh.

Đây tuyệt đối là một trận nghiền ép, để dị vực tu sĩ trẻ tuổi chứng kiến Hoang chi hung uy, đều phi thường chật vật, từng cái không thể không tránh né, tiến hành đào mệnh.

Đầu tiên là cái thiên kiếp này cực kỳ đáng sợ, tiếp theo là Hoang tấn thăng làm Độn nhất cảnh giới tu sĩ, hiện tại hung ác điên cuồng dọa người, thế hệ này không ai có thể ngăn cản.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Thần tiễn như hồng, tiếng xé gió bên tai không dứt, thiên địa vỡ nát, cực kỳ đáng sợ.

Oanh!

Thạch Hạo đến, nơi này là đại mạc, mặc dù rộng lớn, nhưng là cũng không có quá nhiều địa phương có thể trốn, cái kia Độn nhất cảnh giới cung tiễn thủ đại tu sĩ bị đuổi kịp.

Ở trong quá trình này, hắn không tách ra cung, thần tiễn như hồng, bắn về phía Thạch Hạo, mỗi một tiễn đều kéo theo lấy lóa mắt hào quang, đó là đại đạo quy tắc phóng thích!

Mỗi một tiễn đều mười phần hữu lực, mạnh đáng sợ, bình thường người căn bản ngăn không được, sẽ bị một tiễn bắn nổ!

Nhất là, đây là một cái có bộ phận Đế tộc huyết mạch đại tu sĩ, nếu là bắn giết so với chính mình tu luyện tuế nguyệt ngắn, cảnh giới thấp người đơn giản có thể xưng là ngược sát.

Vệ gia tứ hoàng bên trong thiếu nữ, dịch kiến các loại đều là vì vậy mà chết.

Cường đại như Thạch Hạo, mỗi một lần đón đỡ, cánh tay đều có chút

hơi nha, nhưng thấy người này cỡ nào phi phàm.

Dù sao, đây là Đế tộc hậu đại, mặc dù huyết mạch không thuần, là chi thứ, nhưng vẫn như cũ không đơn giản.

Oanh!

Điện quang hắc hắc, Thạch Hạo tới gần, có chút lôi đình đã bao trùm phía trước.

Rất đáng tiếc, tên này cường nhân bị Thạch Hạo đuổi kịp, cung tiễn không cách nào phát uy.

"Giết!"

Kịch liệt va chạm, cái này sinh linh lao đến, cùng Thạch Hạo liều mạng, chỉ là với hắn mà nói cái này nhất định lại là một trận bi kịch, bởi vì Thạch Hạo tấn thăng Độn nhất cảnh.

Đang chém giết lẫn nhau bên trong, phù một tiếng, Thạch Hạo một quyền quán xuyên thân thể của hắn, tựa như là hắn mũi tên bắn vào những người khác thể phách bên trong như vậy, cái này thân thể nổ tung.

Một vị mãnh nhân bị Thạch Hạo giết chết!

"Độn nhất cảnh giới, thập đại Thần Tiễn Thủ một trong, lại bị giết!" Dị vực, một đám người chấn động, từng cái lửa giận lấp ưng.

Nhưng là, Độn nhất cảnh giới tu sĩ, ai có thể cản hắn?

Thạch Hạo giết tới đây, mang theo thiên kiếp, mang theo lôi đình, phóng thích ánh sáng vô lượng, hắn một lần nữa phóng tới Hạo Phong, muốn giết chết người này.

Đương nhiên, ở trong quá trình này, chính hắn cũng vô cùng không dễ chịu, đây chính là thiên kiếp, là cuồn cuộn lôi đình, để hắn toàn thân huyết nhục cháy đen, bị đánh vô cùng thảm.

Thạch Hạo như thế dữ dội, quả thực chấn động một đám người, để kẻ đuổi giết ngừng bước, nhao nhao trốn tránh.

Hắn hiện tại là một cái sát thần, cắt đứt Hạo Phong đường đi, cùng hắn muốn một trận chiến, đánh giết chi!

"Đủ rồi!"

Phương xa, có người quát khẽ, đó là chí tôn, nó âm như sấm, dâng tràn cuồn cuộn, chấn động cao thiên.

Thế hệ tuổi trẻ đều là run lên, chí tôn khí tức tràn ngập, áp chế giữa thiên địa đại đạo, khiến cho đám người thần hồn run rẩy.

"Một trận chiến này, nhất định tại chí tôn ở giữa giải quyết, các ngươi đều là lui ra." Đây là dị vực chí tôn, hắn nói như vậy nói.

Thế hệ tuổi trẻ không người có thể áp chế Hoang, để sắc mặt hắn không vui.

Mặc dù Hạo Phong rất mạnh, lại còn không có cùng Hoang phân ra thắng bại, nhưng là bọn hắn có lo lắng, có lo lắng, sợ hắn cũng chiến tử ở đây, vậy liền thật ngồi vững cùng cảnh nội không người có thể địch Hoang.

"Lui ra phía sau đi."

Chính là Mạnh Thiên Chính cũng mở miệng, mặc dù tại đại đạo trong bàn cờ tranh phong, nhưng cũng còn đang chú ý tranh đấu bên ngoài.

Đế quan bên này tu sĩ trẻ tuổi đều rút lui, lần này mặc dù đánh chết một vị Tác Minh, cùng cá biệt chi thứ Đế tộc các loại, chiến tích kinh người, nhưng bọn hắn cũng bỏ ra cái giá không nhỏ.

"Chí tôn chi chiến, dung không được các ngươi giương oai, yên lặng!"

Nhưng vào lúc này, một vị khác chí tôn mở miệng, khoát tay, mãnh lực

hướng lên bầu trời nhấn tới, lại muốn kết thúc Thạch Hạo thiên kiếp, đem chấn khai.

Đây là cho tới bây giờ không có sự tình!

Ai dám như thế, ai có thể như vậy?

Thiên kiếp không thể sờ, bởi vì, chính là cao thủ tuyệt thế đi chặn đánh, cũng có thể sẽ dẫn lửa thiêu thân, đối với hắn hạ xuống cùng cấp bậc Thiên Phạt!

Bất quá, làm cho người kinh ngạc sự tình phát sinh, thiên kiếp phảng phất thật muốn bị áp chế, lôi quang biến ít.

Oanh!

Nhưng mà, tại hắn áp chế cuối cùng quá trình bên trong, đột nhiên một tiếng kinh thiên động địa vang lớn bộc phát, ngón tay của hắn một mảnh cháy đen, bị đẩy lui.

Có lẽ có thể nói, hắn cực tốc chặt đứt nhân quả, cắt đứt liên lạc, là mình tránh đi, bằng không, hắn thật có thể sẽ dẫn lửa thiêu thân.

Bởi vì, trong hư không, thế mà nhiều một thanh lôi trì, màu đỏ sậm, cổ xưa mà lại thâm thúy, khiến cho nhân sinh sợ.

"Hắc!"

Đế quan bên này một vị chí tôn nhẹ hắc, mang theo trào ý.

"Tiểu bối mau lui, đem chiến trường đưa ra đến!" Vị này chí tôn mở miệng, lạnh lùng nhìn chằm chằm Thạch Hạo.

Oanh!

Trên bầu trời, tiếng nổ mạnh bên tai không dứt, thiên thạch vô số, rơi vào đại mạc bên trong, có thật nhiều thiêu đốt qua đi còn lại Tinh Thần hài

cốt!

Vương Trường Sinh từ trên trời giáng xuống, trong tay dẫn theo một cái đầu lâu, trực tiếp ném xuống đất.

Cái này lập tức dẫn phát Đế quan bên này đám người tiếng hoan hô, lập tức sôi trào.

Vương Trường Sinh tại vực ngoại đại chiến, chém giết một tên chí tôn, rất cường thế, hắn thắng được.

"Chỉ thắng như thế một trận mà thôi, tiếp xuống nhất định có đổ máu đại họa, các ngươi chuẩn bị xong chưa?" Đế tộc chí tôn mở miệng, đứng ở nơi đó, lạnh lùng nhìn lại, nhìn chằm chằm Đế quan bên này người.

Mà đại đạo trong bàn cờ, còn có một vị Đế tộc chí tôn cùng Mạnh Thiên Chính đang đối đầu, diễn hóa đại đạo quân cờ, đánh đến gay cấn.

"Ta tự mình xuất thủ, từng bước từng bước giết, nhìn một chút ai còn có thể sống được!" Vừa mới mở miệng Đế tộc chí tôn tiến lên, tự mình bức ép tới.

Một màn kế tiếp, để cho người ta lo lắng, để cho người ta sợ hãi, bởi vì Đế quan trong một vị lão chí tôn nghênh chiến, quả nhiên không địch lại, mặc dù thắng hướng vực ngoại, vận dụng thủ đoạn bị cấm kỵ, đem mình chí tôn pháp khí đều nổ tung, nhưng hắn vẫn là vẫn lạc.

Vực ngoại, phát sinh trời khóc, huyết vũ mưa như trút nước!

Kết quả là, mọi người nhìn thấy huyết vũ bay lả tả, sau đó mảng lớn màu đỏ tươi chi vũ lại tại Thương Vũ bên trên đốt cháy, trở nên tĩnh lặng.

Oanh!

Đại đạo trong bàn cờ, Mạnh Thiên Chính chung quanh bị ký hiệu vờn quanh, diễn dịch vô thượng quy tắc, hắn mang theo túc sát chi khí, toàn lực

xuất thủ.

Vừa rồi, hắn không có có thể ngăn cản bi kịch phát sinh, bởi vì đánh cờ đến thời khắc mấu chốt, hiện tại bởi vì giận dữ mà bạo phát.

Phốc!

Đại đạo trên bàn cờ, tên kia Đế tộc chí tôn khóe miệng chảy máu, thân thể một cái lảo đảo, suýt nữa từ ngồi xếp bằng mà ngã quỵ.

"Ta nói, cho Đế quan một cái cơ hội, tại ngươi Mạnh Thiên Chính cùng ta giới chí tôn tại đại đạo trên bàn cờ đánh cờ lúc, cửu thiên chí tôn cùng chúng ta đánh nhau chết sống, lấy thắng bại đến quyết đoán Đế quan vận mệnh. Đáng tiếc, ba trận Chí Tôn chiến, các ngươi thua hai trận, đã thua."

Giết chết Đế quan lão chí tôn tên kia Đế tộc chí tôn tiến lên, mang theo mùi máu tươi, lạnh lẽo trong khi chớp con mắt, như là tiên kiếm phát sáng, rất đâm người.

"Hiện tại, hết thảy có thể kết thúc." Hắn lạnh lùng nói.

"Không phải thế hoà không phân thắng bại à, ta đã trấn áp hắn!" Nhưng vào lúc này, Mạnh Thiên Chính đứng dậy, mà đại đạo trên bàn cờ chí tôn thì khó mà động đậy, khóe miệng đang chảy máu.

Hả? Thắng bại đã phân, cái này để người ta chấn kinh!

"Đã coi như là tiến hành tứ cuộc chiến đấu, hai thắng hai thua." Mạnh Thiên Chính nói ra.

"Có đúng không, vậy kế tiếp tiếp tục chiến đấu đi, không cần thiết đợi, trực tiếp phân sinh tử, giết các ngươi sạch sẽ!" Hai tay mang theo mùi máu tươi Đế tộc chí tôn lạnh lùng nói.

Hắn bước lên phía trước, đồng thời cái khác chí tôn cũng động, xúm lại mà đến.

Rất rõ ràng, bây giờ không phải là cái gì một đối một thời khắc, mà là muốn trực tiếp huyết chiến, phát động sau cùng công phạt.

"Các ngươi vẻn vẹn mấy người kia mà thôi, như thế nào chống đỡ, vận dụng Tiên Khí sao? Vậy thì tốt, mọi người cùng nhau thôi động, có lẽ có thể trực tiếp đem Đế quan kích diệt đi!" Dị vực một vị chí tôn lạnh lùng nói.

Tình huống nguy cấp, Đế quan bên này người số không nhiều, bây giờ chỉ có Mạnh Thiên Chính, Vương Trường Sinh, Kim Thái Quân cùng một vị khác lão chí tôn.

"Người quá ít, không có cách nào đấu!" Kim Thái Quân nói ra.

Này làm sao xử lý? Đế quan, trên tường thành, rất nhiều người tâm đều nhấc lên.

"Chúng ta tới chậm, còn xin thứ tội!"

Đúng lúc này, Đế quan bên trong truyền xuất ra thanh âm, hào quang hừng hực, ở nơi đó nở rộ, có người xuất quan, đi vào chiến trường bên ngoài.

"Tiên viện lão bất tử đến rồi!" Tới lão giả tự giễu, mang theo cường đại sát khí.

"Thánh Viện lão gia hỏa cũng chạy đến, cuối cùng không bỏ qua!" Một vị lão nhân khác cũng nói như vậy nói.

"Hôm nay, ta nguyện hiến tế, đưa lên tính mệnh, điều kiện tiên quyết là, kéo hai cái đệm lưng!" Một vị lão ẩu cũng mở miệng, không biết thân phận.

Cửu thiên có chí tôn chạy đến, từ Đế quan trong ra khỏi thành, tất cả đều bị phù văn lượn lờ lấy, thịnh liệt vô cùng.

Mọi người biết, trận chiến cuối cùng muốn bắt đầu, giữa bọn họ đem phát sinh đáng sợ nhất huyết chiến, có lẽ tại trong tích tắc liền quyết ra thắng bại, liên quan đến lấy Đế quan sinh tử tồn vong!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1659: Quyết Chiến Mở Ra

Kết quả là, hay là tránh không được một trận chiến!

Hai tay dính huyết tinh đế tộc Chí Tôn, lệ khí rất nặng, hắn hiếu chiến mà lăng lệ ác liệt, cùng tên kia cùng Đại trưởng lão đánh cờ đế tộc Chí Tôn so sánh với, công kích cùng xâm lược tính càng mạnh hơn nữa.

"Đều giết sạch, một người cũng không còn, chém hết bọn hắn, ta xem Đế Quan làm sao có thể giữ vững vị trí."

Hắn mở miệng nói ra, sợi tóc rối tung, có huyết tích, cái kia không là chính bản thân hắn chỗ lưu, mà là không lâu tại Vực Ngoại đem Đế Quan vị kia lão Chí Tôn giết chết lúc tung tóe thượng.

Một khỏa lại một viên huyết châu tử theo hắn sợi tóc còn có trên quần áo chảy xuống, tại trong hư không đốt cháy, trở thành nhất bổn nguyên tinh khí, rồi sau đó bị hắn hấp thu.

Người này đồng tử bắn ra điện mang, từng bước một về phía trước, là trước mắt dị vực lĩnh quân nhân vật, chỉ huy mặt khác Chí Tôn, bức hướng Đế Quan bên này người.

"Chờ đợi ngày này quá lâu, rốt cục muốn phá vỡ này quan!" Đế tộc Chí Tôn nói xong, hắn cao nhân một đầu, thân thể khoẻ mạnh, đi khởi đường tới, mang theo gió mạnh.

Mà ở hắn bên ngoài cơ thể, có một đoàn Xích Hà tách ra, rồi sau đó hừng hực thiêu đốt, trở thành một đạo sáng chói thần hoàn, là màu đỏ sậm, mang theo viền vàng.

Hơn nữa, tại chính giữa, còn có một khỏa lại một viên Tinh Thần hài cốt,

như mặt trời, ánh trăng, hành tinh các loại..., tại đốt cháy lấy, tế ra một tia, từng sợi tinh khí, chui vào hắn trong cơ thể.

Ngoài ra, tại tinh xương cốt ở giữa, còn có một lão giả, hắn thi thể nổi lơ lửng, rất thảm thiết.

Đó là Đế Quan lão Chí Tôn, tại Vực Ngoại, hắn bị đế tộc dùng đế quyền oanh mang thân thể, sinh sinh đánh gục, máu tươi Vực Ngoại, rồi sau đó cùng những...này tinh thể đồng dạng, bị dung luyện.

"A, sư phó!"

"Tổ sư!"

Đế Quan, trên tường thành, có người thảm thiết khóc, lớn tiếng kêu rên.

Mọi người xem cũng không khỏi run sợ, bởi vì, ở đằng kia đế tộc bên ngoài cơ thể, cái kia thần hoàn trung lộ ra cảnh tượng, không phải thuần túy dị tượng, hẳn là đã từng chuyện phát sinh.

Tiên viện đệ nhất cao thủ đã đến, Thánh Viện Chưởng Khống Giả đã đến, còn có một vị thần bí bà lão, bọn hắn cùng một chỗ đứng tại Mạnh Thiên Chính bên người, muốn cùng hắn cùng tiến thối, cộng sinh chết.

Ngoài ra, hào quang lại trán, lại có hai người chạy đến, một nam một nữ, là trường sinh thế gia nội còn sống Vô Địch người.

"Như vậy dài dằng dặc tuế nguyệt đi qua, đều sớm đã truyền ra, bọn hắn qua đời nhiều năm, chưa từng nghĩ còn sống!"

Đế Quan nội, có một vị danh túc nói nhỏ, thập phần khiếp sợ.

"A..., có cái gì di ngôn, nói mau a, bằng không thì không có cơ hội." Dị vực đế tộc Chí Tôn, lơ đễnh, chậm rãi cất bước, hữu lực mà bức nhân.

Tại khắp chung quanh, cái kia sáng lạn thần hoàn ở bên trong, phảng phất có một mảnh tàn phá vũ trụ, tinh xương cốt, Chí Tôn khô héo thân thể

đợi đều tại chính giữa chìm nổi lấy.

Hắn thoạt nhìn thập phần đáng sợ, như là giãy giụa gông xiềng Đại Ma Vương, theo Cửu U giết đi ra.

Giờ khắc này, vô luận là Đế Quan, hay là dị vực xuất chiến người, có rất nhiều sinh linh đều đang run sợ, bị hắn khí tức chỗ áp bách.

"Cuối cùng đã tới một ngày này, ra tay đi!" Đế Quan bên này, tiên viện lão đầu tử thở dài.

"Ha ha, cũng tốt, các vị lên đường đi, tiễn đưa các ngươi tất cả mọi người vãng sinh!" Đế tộc Chí Tôn nở nụ cười, nhưng là rất lạnh, cũng rất tàn khốc.

Tất cả mọi người biết nói, đây là đại quyết chiến!

Liên quan quá lớn, thắng tắc thì sinh, bại không chỉ có muốn vong, tựu là Đế Quan cùng cửu thiên thập địa đều muốn rơi vào tay giặc, đại giới nội huyết thủy ngập trời.

"Sát!"

Đại chiến bộc phát, đáng sợ nhất bắt đầu quyết chiến.

Oanh!

Bọn hắn đằng không, đã đến Vực Ngoại chiến trường!

Đế Quan bên này, mấy vị Chí Tôn đều nghiêm túc, thúc dục pháp lực, trước tiên tế ra Tiên khí.

Trong tích tắc, Thập Giới Đồ, tiên cổ Thiết Huyết đại kỳ, Cửu Hoàng Lô, Vương gia Trường Sinh Chiến Kích các loại..., toàn bộ vọt lên, hướng về dị vực cường giả oanh giết đi qua.

Nếu là cuối cùng huyết chiến, như vậy hết thảy dùng diệt sát địch thủ là

tôn chỉ.

Cái gì đơn đả độc đấu, cái gì công bình quyết đấu, song phương cũng sẽ không cân nhắc, chỉ muốn diệt sát đối thủ.

Dị vực bên này, tự nhiên cũng giống như thế, trước tiên thúc dục những cái kia Pháp khí, như túi càn khôn, mang theo Lôi Điện tàn phá cái búa, cốt đao đợi.

Những vật này tản ra tiên quang, trước tiên kịch liệt trùng kích, lại để cho khắp Vực Ngoại đại chấn, một khe lớn rậm rạp chằng chịt, nhanh chóng lan tràn, xé rách tinh vực.

Ầm ầm!

Sau một khắc, có một khỏa lại một viên hành tinh nổ tung.

Đây là Thiên Băng Địa Liệt cuộc chiến, ảnh hưởng sâu xa.

Đại sa mạc ở bên trong, song phương người đang xem cuộc chiến, không có tư cách ra tay người trẻ tuổi các loại..., nguyên một đám sắc mặt trắng bệch.

"Hảo cường."

Xa xa, càng là có một chiếc chiến xa, cái kia là đến từ chôn cất khu vài tên tuổi trẻ táng sĩ, ở chỗ này đang xem cuộc chiến, mang theo thở dài, sâu kín bình luận.

Sinh tử chém giết, thảm thiết đại chiến mở ra.

Ai cũng biết, đợi những người này theo Vực Ngoại trở về, vậy thì ý nghĩa Đế Quan Mệnh Vận cũng bị tuyên án rồi, ai có thể còn sống sót, phương nào khả dĩ thắng được?

Lúc này, dị vực tu sĩ coi như bình tĩnh, thế nhưng mà Đế Quan sinh linh không thể bình tĩnh rồi, nguyên một đám đầu đầy mồ hôi lạnh, nôn nóng mà

bất an.

Bởi vì, bọn hắn biết nói, Cửu Thiên bên này Chí Tôn quá ít, căn bản không có biện pháp cùng dị vực so sánh với, nhân số thượng ở vào tuyệt đối hoàn cảnh xấu, nhất định dữ nhiều lành ít!

Oanh!

Đột nhiên, Thiên không một mảnh hừng hực, Liệt Diễm đằng đằng, cũng nương theo lấy đáng sợ chấn động.

Một đoàn quang tại tách ra, hừng hực thiêu đốt, thoáng cái đè ép đầy vòm trời, chói mắt cực kỳ, mênh mông uy áp bao phủ Càn Khôn ở giữa.

"Mặt trời nổ tung rồi!" Có người kêu to.

Đó là Biên Hoang mặt trời, lúc này, bị Vực Ngoại đại chiến sinh linh chấn bạo toái.

Vô tận ánh sáng, như là sóng biển mang tất cả, quét ngang Vực Ngoại.

Đón lấy, ầm ầm có thanh âm, hào quang toàn bộ biến mất, quy về trong bóng tối.

Mặt trời bị đánh bạo, rất nhiều tinh thể trở thành bụi bậm, phía trên bị trống rỗng rồi, Thiên Địa lâm vào tuyệt đối trong bóng tối.

Nhưng là, loại này Hắc Ám, loại này áp lực, rất nhanh tựu lại bị đánh vỡ, bởi vì Chí Tôn chiến quá kịch liệt rồi, bọn hắn phát ra quang đốt cháy Chư Thiên, về sau so Thái Dương còn sáng chói.

Ông long một tiếng, những cái kia Tiên khí kịch chấn sau bắt đầu giằng co, phảng phất tại giằng co, hình thành một mảnh đáng sợ tràng vực, hóa thành kết giới.

"Người tuy nhiên thiểu, nhưng bọn ngươi ngược lại cũng có chút thủ đoạn." Vực Ngoại, đế tộc Chí Tôn thanh âm lạnh lùng, sát khí càng phát ra

đầm đặc.

Bỗng nhiên, mọi người ngạc nhiên, bởi vì Đế Quan thượng tu sĩ xuyên thấu qua pháp trận cùng với các loại thần kính các loại..., thấy được Vực Ngoại cảnh tượng, phát hiện mình bên này lại thêm hai ba người.

Xem ra, cửu thiên thập địa ẩn nấp Chí Tôn đều xuất động, tới đây dốc sức liều mạng, bởi vì vì bọn họ đều minh bạch một cái đạo lý, tổ chim bị phá không trứng lành.

Mặt đất, đại sa mạc trung.

Vị kia từng cùng Mạnh Thiên Chính đánh cờ đế tộc Chí Tôn, lúc này ở không ngừng chấn động, hắn muốn đánh bại phong ấn, thế nhưng mà trong miệng hắn không ngừng trôi huyết, cũng không cách nào đứng lên.

Cả người hắn sắc mặt càng phát ra trợn nhìn, lại tại bị đốt cháy tánh mạng, lại tiếp tục như vậy, lập tức sẽ chết mất.

Đây là kinh người thủ đoạn, Mạnh Thiên Chính đánh cờ trong quá trình, lại giải quyết hết một vị đế tộc!

Vực Ngoại, đại chiến càng phát ra tàn khốc, phi thường thảm thiết.

"Ah..."

Một tiếng bi rống, chấn động Sơn Hà.

Tựu là tại đại sa mạc ở bên trong, cũng nghe rành mạch, một vị lão Chí Tôn muốn vẫn lạc rồi, sắp Thương trôi qua.

PHỐC!

Quả nhiên, huyết vũ mưa như trút nước, thiên địa chấn động, rơi vãi rơi xuống.

Đương nhiên, ở giữa không trung lúc, cái kia huyết tựu đốt cháy, bốc

hơi, chưa từng rơi vào đại sa mạc, bằng không thì chính là tai nạn, là có tính chất huỷ diệt.

"Ah!"

Thác Cổ Ngự Long gào thét lớn, kêu to, đó là bọn họ gia tộc lão Chí Tôn, là hắn tổ tiên, cứ như vậy chiến chết rồi.

Khả dĩ chứng kiến, dị vực một vị Chí Tôn, dù bận vẫn ung dung, một tay đục lỗ thác Cổ gia tộc Chí Tôn, đem hắn trái tim rút đi ra, thong dong mà trấn định.

Rồi sau đó, hắn một ngón tay điểm ra, đem cái kia giam cầm lão Chí Tôn mi tâm xuyên thủng, huyết dịch tóe lên!

"Đế tộc, không chỉ một vị đế tộc!"

Có mặt người màu tóc bạch, gần như tuyệt vọng, không đành lòng mắt thấy, còn thế nào dám nhìn về phía Vực Ngoại?

Chỗ đó không có gì ngoài cùng Mạnh Thiên Chính kịch chiến đế tộc bên ngoài, lại xuất hiện một gã, hay không còn có đệ tam danh, như thế nào đi chinh chiến?

Thảm thiết nhất kết quả mặt đã đến, lại để cho người uể oải, trong nội tâm tràn đầy vẻ lo lắng, khó có thể ôm cái gì hi vọng.

"Sát!"

Mạnh Thiên Chính gào thét lớn, đầu đầy tóc đen phất phới, mang theo sát khí, còn có khôn cùng lửa giận, hắn chiến khí sôi trào.

Chung quanh của hắn, ký hiệu rậm rạp, hắn tại vận dụng các loại mạnh nhất thần thông, cùng cái kia đế tộc huyết liều, hơn nữa đồng thời hướng chung quanh sinh linh xuất thủ.

Bất diệt trải qua, lại để cho Mạnh Thiên Chính thủ chưởng óng ánh mà

sáng lạn, quét ngang Càn Khôn, đại khai đại hợp, rõ ràng đẩy lui đế tộc, giải thoát đi ra.

Oanh!

Càn Khôn sụp đổ, Vực Ngoại chiến trường đại phá diệt.

Mạnh Thiên Chính không tiếc trả giá thật nhiều, nhổ ra một búng máu, hóa thành phù văn, rậm rạp tại hai tay của mình lên, hắn đuổi giết hướng hắn trung một cái phương hướng.

Kịch liệt va chạm, thảm thiết chém giết, phù một tiếng, hắn đem bên trong một vị Chí Tôn đánh bại, trở thành huyết vũ, hóa thành huyết vụ.

"Nạp mạng đi!"

Trước kia cùng Mạnh Thiên Chính động tay đế tộc Chí Tôn, rống lớn nói, cảm thấy mặt không ánh sáng, tại hắn kiềm chế xuống, Mạnh Thiên Chính rõ ràng còn có thể đánh chết người khác.

"Khốn thú chi đấu, vùng vẫy giãy chết, ngươi dù là dốc sức liều mạng, kết quả là cũng khó có thể cải biến kết quả." Dị vực đế tộc Chí Tôn mở miệng.

"Ông!"

Sau một khắc, Mạnh Thiên Chính bên người, hiển hiện một trương đại cung, mang theo huyết, mang theo sát khí, dây cung vừa vang lên, chấn động thương Vũ.

Bởi vì, vài món Tiên khí giằng co, ngưng kết cùng một chỗ, không bị mọi người khống chế.

Đây là Mạnh Thiên Chính Pháp khí, tại niên khinh thời đại theo hắn, sát khí vô lượng. Chỉ vì năm đó Mạnh Thiên Chính đi dùng thân là loại lộ ra ngoài ý muốn, hắn tại một bước cuối cùng kia lúc, gần như thân tử đạo tiêu

(*), cái này mở lớn cung cũng đi theo hắn yên lặng rất nhiều năm, về sau không còn có xuất hiện qua.

Thẳng đến ở kiếp này, tại Biên Hoang cùng dị vực sinh linh đại chiến, nó lần nữa hiển hiện nhân gian.

Ầm ầm!

Cái kia tiếng dây cung thật là đáng sợ, như là Lôi Minh, chấn động phụ cận tất cả mọi người.

Mạnh Thiên Chính khai mở cung, dùng pháp tắc là tiễn vũ, bắn chết chung quanh sinh linh.

Xoẹt!

Thần tiễn cái thế, sát khí Vô Song!

Giờ khắc này, dị vực sinh linh kinh hãi rồi, Mạnh Thiên Chính cùng đế tộc chinh chiến, còn có thể tìm kiếm ra cơ hội, bắn chết mặt khác Chí Tôn.

PHỐC!

Có người trúng tên rồi, tại trong tích tắc nổ tung, thân thể bạo toái, Nguyên Thần hóa thành quang vũ, trực tiếp bị bắn bạo, chết hết.

Loại này chiến lực sợ ngây người mỗi người, Mạnh Thiên Chính là Chiến Ma sao? Lúc này, hắn người mặc kim sắc áo giáp, cầm trong tay đại cung, muốn bắn sụp đổ vòm trời.

"Mạnh Thiên Chính, ngươi muốn chết!" Đế tộc cường giả lạnh giọng nói, điên cuồng công kích.

Đ-A-N-G...G!

Mạnh Thiên Chính một mũi tên xông hắn mà đến, đem hắn binh khí trong tay chấn tạo nên rất cao, lại để cho hắn cánh tay đều run lên.

Đón lấy, lại là một mũi tên bay tới, động toái Thiên Địa, phù một tiếng, đem đế tộc cường giả đầu vai bắn thủng, tuy không phải chỗ hiểm, nhưng là cực kỳ đáng sợ.

"Ah..."

Đế tộc Chí Tôn gào rú, vừa sợ vừa giận, đầu vai của hắn chỗ đó nổ tung rồi, máu tươi chảy dài, nửa người đều bị nhuộm đỏ, làm hắn một cái lảo đảo.

"Một trận chiến này, mặc kệ kết quả như thế nào, cũng phải làm cho bọn ngươi máu tươi Tinh Không, trả giá xứng đáng một cái giá lớn!" Mạnh Thiên Chính mở miệng, sát phạt khí kinh khủng hơn.

PHỐC!

Huyết hoa chói mắt, xa xa, trong tinh không lại một vị Chí Tôn vẫn lạc, đó là thuộc về Cửu Thiên, chiến tử tại Vực Ngoại.

Chiến đấu quá kịch liệt rồi, tất cả mọi người giết đỏ cả mắt rồi con ngươi, một trận chiến này nhất định phải chết mất rất nhiều vị Chí Tôn, sẽ rất khủng bố.

Mọi người biết nói, đại chiến sau đó không lâu muốn kết thúc, mà tàn khốc kết quả cũng đem đã đến.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1660: Bình Loạn Quyết Khó Bình Loạn

Gian khổ một trận chiến, thảm thiết quyết đấu, đang tại Vực Ngoại trình diễn.

Phanh!

Vực Ngoại, một đạo thân ảnh bay ngược, toàn thân là huyết, rơi vãi rơi xuống, đầy trời đều là óng ánh, màu đỏ tươi huyết rơi xuống, lại để cho tinh thể đợi đại diệt vong.

Tại đây khối khu vực, khắp nơi đều là tinh xương cốt, khắp nơi đều là thiên thạch, rất nhiều Tinh Thần bị đánh đích bạo toái, pháo hoa giống như sáng lạn.

Đế Quan cường giả đổ máu dị vực Chí Tôn, đây là thống khổ nhất một trận chiến.

Trước, dị vực Chí Tôn đặc biệt cường đại, bọn chúng đều là kình địch, tiếp theo dị vực cường giả so với Đế Quan nhiều không ít, đàn sói vây quét, sát phạt khí ngập trời.

Dưới trời sao, Đế Quan một vị Chí Tôn bị người đánh chính là bay tứ tung mà lên, lại bị truy đuổi lên, địch nhân cầm trong tay bảo xử, oanh một tiếng đánh trúng, kết quả máu tươi tách ra.

Vị kia Chí Tôn gặp trọng thương, toàn thân đều là vết rách, có chút bộ vị như xương bả vai đợi càng là nổ tung rồi, huyết nhục mơ hồ, khí lực bị hao tổn nghiêm trọng.

"Đế Quan, hôm nay nhất định bị diệt!"

"Trước đó, Đế Quan nhân đạo đỉnh phong cường giả hội trước một bước vẫn lạc cái sạch sẽ!"

Đây là dị vực Chí Tôn lạnh lùng thanh âm, biểu đạt lấy quyết tâm, để lộ ra bọn hắn tàn khốc còn có Vô Tình, sẽ không cho Đế Quan bên này sinh linh bất cứ cơ hội nào.

Huyết dịch tóe lên, bị bảo xử đánh trúng cái vị kia đến từ Cửu Thiên Chí Tôn, lại tao ngộ phía sau một kích trí mạng, một cây lam Oánh Oánh chiến mâu, từ trong bóng tối bay tới, hừng hực vô cùng.

Nó xua tán Hắc Ám, sắc bén mâu phong phù một tiếng theo vị kia Chí Tôn trong thân thể xỏ xuyên qua mà qua. ◆ ◆

"Ah..." Vị này Chí Tôn rống to, hắn căn bản không có biện pháp tránh né, bởi vì phiến khu vực này địch thủ quá nhiều, vừa rồi ít nhất có hai ba tên tại kiềm chế hắn.

Hắn bị pháp tắc xiềng xích quấn chặt lấy, bị người liên thủ phong ở chỗ này, thân thể mang lên trên gông xiềng, vượt qua vũ trụ lúc phi thường khó khăn, vì vậy không có tránh thoát.

PHỐC!

Đón lấy, một thanh sáng như tuyết trường đao bổ tới, chém xuống đầu lâu của hắn, đánh chết mất nguyên thần của hắn, một vị Chí Tôn đột tử nơi đây.

Đế Quan bên này đỉnh cao cường giả. Cả đám đều tình cảnh không xong đến cực điểm, bị người vây săn, đang ở tình thế nguy hiểm ở bên trong, tùy thời đều cố ý bên ngoài sinh.

Mạnh Thiên Chính rất cường. Nhưng là, hắn hiện tại bị người chặn đánh rồi, đế tộc Chí Tôn tự mình ra tay, còn có mặt khác cường giả tương trợ, muốn tại dưới trời sao phong ấn hắn.

Nguyên bản. Mạnh Thiên Chính thần tiễn kinh không, liên tiếp bắn chết cừu địch, tạo thành khủng bố bạo động, nhưng là bây giờ hắn bị hạn chế rồi, tình cảnh không ổn.

"Ngươi rất cường, nhưng lại có làm được cái gì, khả dĩ khắp nơi dưới trời sao Nghịch Thiên sao?" Đế tộc Chí Tôn lạnh lùng nói ra.

"Bày trận, luyện hóa hắn!" Hắn phân phó nói.

Chung quanh, một cây từ một cán đại kỳ hiển hiện. Có màu vàng đất, Liệt Diễm đằng đằng; do màu đen. Sương mù mênh mông; do màu đỏ, huyết tinh cuồn cuộn...

Đại kỳ phấp phới, bay phất phới, tại ầm ầm trong tiếng, chung quanh Tinh Thần đều bị dao động nát, cảnh tượng khủng bố.

Một đạo lại một đạo quang bắn ra, theo mặt cờ xông lên lên, hướng về dưới trời sao Mạnh Thiên Chính bay đi, hóa thành trật tự, tiến hành áp chế. Muốn đem hắn phong ấn tại này.

Dù là Mạnh Thiên Chính rất mạnh, có thể bị Chí Tôn vây khốn, bị đại trận phong tỏa, cũng vô lực xoay chuyển trời đất. Hắn trơ mắt nhìn Đế Quan bên này cường giả vẫn lạc, lại không có cách nào ngăn cản.

"Áp chế, đưa hắn phong kín tại dưới trời sao!" Vị kia đế tộc cường giả tự mình ra tay, thỉnh những người khác cùng một chỗ động, tiến thêm một bước giam cầm Mạnh Thiên Chính.

Có thể tưởng tượng, Mạnh Thiên Chính cỡ nào cường. Khiến cường đại mà là tự nhiên phụ đế tộc đều mời người tương trợ, liên thủ phong ấn hắn, loại này chiến tích truyền đi nhất định sẽ rất oanh động.

Thế nhưng mà, đôi mắt xuống nói, chỗ vô dụng. Lại huy hoàng, nếu như chiến tử nơi đây cũng vô tình ý nghĩa, Mạnh Thiên Chính cường đại rõ như ban ngày, có thể nếu là vẫn lạc, hết thảy thành không.

Hiện tại, khẩn yếu nhất chính là giết địch, bị diệt một phương sở hữu tất cả cường giả.

"Sát!"

Tình thế cực kỳ không lạc quan, xa xa, lại một vị Chí Tôn bi rống, đó là Cửu Thiên cường giả, hiện tại bị người chặn đánh, lập tức chống đỡ không nổi.

Phanh!

Cuối cùng nhất, hắn tại trong hư không nổ tung, bị người dùng Răng Sói đại bổng sống sờ sờ đánh cho huyết vụ, hắn toái cốt đợi bay về phía bốn phương tám hướng, nhuộm đỏ hư không.

Như thế nào sẽ như thế? Đế Quan, trên tường thành, mọi người tròn mắt muốn nứt, chằm chằm vào giữa không trung vài lần cốt kính, thông qua chúng quan sát Vực Ngoại đại quyết chiến.

Tất cả mọi người thân thể đều mát, trong nội tâm cuối cùng cái kia điểm chờ mong cùng chờ đợi đều không tồn tại rồi, rất rõ ràng Đế Quan bên này thất bại, sắp đại bại. ◆

Những cái kia Chí Tôn ngăn không được như vậy bước tiếp theo, tựu là Đế Quan rồi, một khi bị phá khai mở, nhất định máu chảy thành sông, thi cốt chồng chất thành núi.

Trong tinh không, đại chiến thảm thiết.

Thỉnh thoảng có Chí Tôn huyết bay lên, lại để cho một ít đại tinh đều bị xối ảm đạm, rồi sau đó hủy diệt.

Đế Quan tu sĩ cùng dị vực đại chiến, là số không nhiều điểm sáng, thuộc về Vương Trường Sinh chỗ đó, hiện tại hắn tại đè nặng đối thủ đánh, chiếm cứ tuyệt đối thượng phong.

"Ừ? Giết hắn đi!" Dị vực có người xuất hiện, nhanh chóng gấp rút tiếp viện.

Một trước một sau, hai đại cường giả bức đến, gió mạnh mênh mông cuồn cuộn, vòm trời bị màu đen gió lớn xé rách, khủng bố cực kỳ.

Vương Trường Sinh rất thanh tú, bề ngoài của hắn thoạt nhìn chỉ có mười sáu mười bảy tuổi bộ dạng, non nớt quá phận, nhưng là, hắn hiện tại tuyệt đối là đáng sợ, cũng là nguy hiểm.

Mà chiến đấu kết quả ngoài người ta dự liệu, hai đại cường giả chặn đánh phía dưới, hắn vận dụng vô thượng tuyệt học, giết ra sáng lạn sáng rọi!

Từ hắn mi tâm nội, bay ra một ngụm Kiếm Thai, ô quang nhấp nháy, toàn thân ngăm đen, đó là Nguyên Thần tạo thành, vậy mà chắc chắn Bất Hủ, vô kiên bất tồi, trong tích tắc mà thôi, trảm phá vòm trời!

PHỐC!

Một kiếm này quá đột ngột, cũng quá mãnh liệt rồi, dễ như trở bàn tay, không thể ngăn cản.

Cùng hắn giao thủ một mặt Chí Tôn, đầu lâu của chúng nó lúc này đã bị bổ ra rồi, Nguyên Thần bị chém giết, mảng lớn huyết vũ rơi, thi thể trồng rơi vào dưới trời sao.

Phía sau, một vị khác cường giả kinh hãi, bọn hắn liên thủ ngược lại bị giết một người?

Hắn toàn thân kéo căng, trong nội tâm cọng lông, ý thức được, hắn cũng nguy hiểm, bởi vì trong lúc đó mà thôi, thân thể của hắn hành động bất tiện, phảng phất bị phong ấn.

PHỐC!

Cái kia khẩu màu đen Kiếm Thai bay tới, đưa hắn lập chẻ thành hai nửa,

giết cái triệt để, Nguyên Thần nhạt nhòa.

Một trận chiến này, kinh động chung quanh tất cả mọi người, dị vực một đám cường giả khiếp sợ, tất cả đều trông lại.

"Bình Loạn Quyết!" Có người kêu to.

Không thể không kinh, bởi vì nó đứng hàng cổ đại mạnh nhất ba đại kiếm bí quyết nội, được xưng mạnh nhất sát thức một trong!

Tiên cổ nhiều náo động, có lẽ là trước tựu cùng dị vực đã sanh va chạm.

Ở đằng kia tiên cổ trung kỳ lúc, từng có người thi triển Bình Loạn Quyết, hoành kích dị vực, đánh chết Bất Hủ chi Vương, chấn nhiếp một cái thời đại, chặn dị vực một lần dò xét tính tấn công mạnh.

Đáng tiếc, cái kia Nhất Dịch về sau, thi triển Bình Loạn Quyết sinh linh trọng thương, cuối cùng chết hết.

"Hắc, thật sự là Bình Loạn Quyết, giết qua Bất Hủ chi Vương kiếm quyết, ngươi nạp mạng đi a!" Có người gầm nhẹ, dị vực Chí Tôn đánh tới.

Cái gọi là Bình Loạn Quyết, uy danh thái thịnh rồi, đã từng rung động qua tiên cổ niên đại.

Vương Trường Sinh đổ máu, hiện tại không có cách nào không dốc sức liều mạng, dị vực nói rõ thái độ, muốn tiêu diệt giết Đế Quan sở hữu tất cả Chí Tôn, chém hết cao tầng, rồi sau đó phá vỡ Đế Quan.

"Rống!"

Vương Trường Sinh rống to, hắn đầu đầy tí ti phất phới, tuy nhiên nhìn xem tuổi trẻ quá phận, nhưng là ánh mắt thoáng cái lăng lệ ác liệt vô cùng, mi tâm của hắn trước, một ngụm màu đen Kiếm Thai chìm nổi, cùng hắn cùng nhau quang.

"Sát!"

Huyết chiến bạo, Vương Trường Sinh vật lộn, đem hết toàn lực ra tay.

Không người nào dám khinh thường hắn, cho tới bây giờ không người hoài nghi hắn chiến lực, bởi vì, hắn từng cùng Mạnh Thiên Chính tranh phong, đồng xuất cả đời, chưa từng bị thua qua.

Nâng lên hai người này, nói như vậy là đặt song song, cho rằng bọn họ là tuyệt đại song hùng, dũng mãnh phi thường Vô Địch.

Đương nhiên, cũng có người cho rằng, Mạnh Thiên Chính năm huyết khí không đủ dồi dào rồi, không có thể có Vương Trường Sinh tiềm lực đại.

Bởi vì, Vương Trường Sinh thật sự rất Nghịch Thiên, hắn sở dĩ còn trẻ như vậy, không phải cố ý cải biến dung mạo kết quả, mà là hắn từng Niết Bàn, lần nữa sống ra nửa đời.

Cái thiếu một chút mà thôi, hắn là hơn sống ra cả đời!

Loại này Niết Bàn, là khiến cho chính mình phản lão hoàn đồng, thể xác và tinh thần đều khôi phục đến hoàng kim niên đại một cái quá trình.

Chỉ cần không thành tiên, tựu không khả năng trường sinh, bọn hắn theo kỷ nguyên mới bắt đầu sống đến bây giờ, nguyên bản thọ nguyên đều muốn khô cạn, cần sống ra đệ nhị thế mới được.

Nhưng là, từ xưa đến nay, có mấy người sống ra đệ nhị thế? Phượng mao lân giác giống như rất thưa thớt, không thể nhìn thấy!

Đương nhiên, cũng còn có một nhóm người cho rằng, Mạnh Thiên Chính vô cùng đáng tiếc, hắn trước kia lúc nguyên bản độc bộ thiên hạ, đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, không người có thể địch. Chỉ là, hắn cố ý đi dùng con người làm ra loại đường, tại trên đường sinh vấn đề, làm chính mình nửa phế, ảnh hưởng tới thành tựu.

Bản thân Đại Đạo vỡ tan, sẽ ảnh hưởng cả đời!

Nói cách khác, rất nhiều người cho rằng, Mạnh Thiên Chính so hiện tại còn muốn khủng bố, rất khó tưởng tượng sẽ đạt tới cái gì độ cao.

"Sát!"

Vương Trường Sinh gào thét, hắn Kiếm Thai Ô Hắc, bất quá dài bằng bàn tay, nhưng là vô kiên bất tồi, đây là Nguyên Thần biến thành chi Kiếm Thai, được xưng có thể trảm phá hết thảy ngăn cản.

PHỐC!

Ngay tại bị người vây công lúc, hắn lại chém giết một gã Chí Tôn, màu đen Kiếm Thai nhuốm máu, Tinh Không chịu mà rung động!

Vương Trường Sinh uy, liên tiếp giết địch, khiến cho dị vực sở hữu tất cả Chí Tôn địch ý.

"Bình Loạn Quyết, cỡ nào xa xôi trí nhớ a, năm đó từng giết qua ta giới Vương, như vậy điềm xấu truyền thừa nhất định bị diệt trừ!"

Đế tộc bị kinh động, trước kia đánh chết Thác Cổ Ngự Long tổ tiên cái kia tên đế tộc, dù bận vẫn ung dung, trong tinh không bước chậm, hướng về Vương Trường Sinh bức tới.

Tại phía sau của hắn, còn có mặt khác Chí Tôn, muốn trấn giết Vương Trường Sinh.

"Bình Loạn Quyết, khó hơn nữa bình loạn!" Tên kia đế tộc mở miệng, đồng tử u Sâm, hắn tự mình xuất thủ, thẳng hướng Vương Trường Sinh.

Oanh!

Kinh thế đại chiến bạo, đế tộc giận dữ, thiên dao động địa chấn, Vương Trường Sinh liên tiếp chém giết dị vực Chí Tôn, dẫn người này sát ý ngập trời, muốn tuyệt sát hắn.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1661: Mở Ra Gông Xiềng Chiến Thần

Hiển nhiên, Đế Quan bên này báo nguy, hai đại cường giả Vương Trường Sinh còn có Mạnh Thiên Chính đều bị đế tộc nhằm vào, bị đối phương đem người phủ kín, muốn tiến hành trấn giết.

Cửu Thiên mặt khác Chí Tôn cũng là vì vậy mà giảm bớt áp lực, bởi vì là chủ lực tại trấn giết Vương Trường Sinh còn có Mạnh Thiên Chính, lại để cho bọn hắn tạm thời thoát ly sinh tử hiểm cảnh.

Bất quá, đây là nhất thời thư trì hoãn, chỉ cần Vương Trường Sinh còn có Mạnh Thiên Chính chiến tử, đại cục tựu định rồi, bọn hắn đều muốn đi theo bị diệt.

"Quá yếu."

"Giết cái sạch sẽ."

Có người nhẹ ngữ, mang theo địch ý, còn có thể sợ chấn động, dẫn đầu còn lại Chí Tôn, hướng Đế Quan bên này Chí Tôn triển khai công kích.

Đế tộc!

Đế Quan bên này người, trong nội tâm lộp bộp một chút, bết bát nhất sự tình đã xảy ra, đệ tam danh đế tộc hiện thân, lại tới đây, phụ trách giết bọn hắn.

Dị vực vì một trận chiến này, xuất động quá nhiều cao thủ, đế tộc cũng động!

Tính cả trước kia bị Mạnh Thiên Chính tại Đại Đạo bàn cờ thượng trấn áp chính là cái kia sinh linh, cái kia chính là bốn gã đế tộc Chí Tôn!

"Yếu như vậy, cũng muốn phòng ở, một cái cũng đi không được." Tên kia đế tộc tu sĩ bay bổng mở miệng, không vội không chậm, cứ như vậy từng bước một mà đến.

Nhưng là, lúc này trong quá trình, này thiên địa ở giữa hiện ra đáng sợ rung động, cước bộ của hắn rơi trong tinh không, phảng phất giẫm ở trong nước, gợn sóng khuếch tán, đó là Đại Đạo ký hiệu.

Những...này ký hiệu như là rung động giống như, hướng ra phía ngoài chấn động, uy áp tứ phương!

Cách đó không xa, đến từ Cửu Thiên một vị nữ tính Chí Tôn lập tức chấn động, nàng đã tao ngộ công kích, rất nhanh lui về phía sau.

Chỉ là, cách đó không xa còn có mặt khác dị vực Chí Tôn, tại xúm lại, tại chặn đường, không cho nàng bỏ chạy.

"Không có tác dụng đâu, tiễn đưa ngươi lên đường, ai đã đến đều cứu không được ngươi." Đế tộc Chí Tôn mở miệng, hắn thoạt nhìn rất trẻ tuổi, hai mươi mấy tuổi bộ dạng, bất quá đôi mắt tang thương, khẳng định sống quá dài dòng buồn chán tuế nguyệt.

Cùng lúc đó, hắn dưới chân rung động đáng sợ hơn rồi, hướng ra phía ngoài khuếch tán, chấn động càng phát ra kịch liệt, như là Lôi Minh, chấn vỡ chung quanh Tinh Không.

Sớm đã trọng thương, tại quyết chiến trung suýt nữa vẫn lạc nữ tính lão Chí Tôn, một cái lảo đảo, trong miệng tràn huyết.

Tại nàng tóc trắng lên, có rất nhiều huyết châu tử, có địch nhân, cũng có chính mình trong vết thương huyết dịch tóe lên bố trí, nàng lung lay sắp đổ.

"PHỐC!"

Đến cuối cùng, theo tên kia đế tộc tới gần, nữ Chí Tôn rõ ràng miệng lớn thổ huyết, sắc mặt trắng bệch, muốn ngã quỵ trong tinh không.

Sao sẽ như thế, cái này lại để cho người hãi hùng khiếp vía, đế tộc đáng sợ đến một bước này sao?

"Đó là Đạp Tiên Cửu Bộ, coi chừng (hoàn mỹ thế giới 1674 chương)!" Xa xa, có một vị lão Chí Tôn lớn tiếng nhắc nhở.

Đế Quan bên này, sở hữu tất cả Chí Tôn đều tuổi tác thật lớn, đều là từng cái thời đại sống sót tiền bối nhân vật, đáng tiếc, trường sinh vô vọng, ngày nay đều dần dần già thay, huyết khí khô héo, không hề đỉnh phong trạng thái.

"Không có tác dụng đâu, chín bước bước ra, tiễn đưa bọn ngươi ra đi." Người này đế tộc Chí Tôn bình thản nói, tiếp tục hướng trước.

Đạp Tiên Cửu Bộ, nghe thấy kỳ danh tựu có thể tưởng tượng hắn uy, đây là một cửa vang dội cổ kim tuyệt học.

"Sát!"

Nữ Chí Tôn hét lớn, nàng biết nói, tình huống rất không ổn, nhất định phải dốc sức liều mạng, nói cách khác khả năng đều không có cơ hội xuất thủ.

Trong tích tắc, hào quang vạn đạo, màu ngọc bích đầy trời, đem rất nhiều tinh xương cốt đều bao phủ rồi, tại đây phi thường sáng chói.

Đó là nữ Chí Tôn tại ra tay, đối kháng đế tộc cường giả.

Đáng tiếc, cuối cùng là đã chậm, nàng vốn là bị trọng thương, hiện tại đối mặt đế tộc toàn lực ứng phó, nàng rõ ràng không địch lại.

"Bước thứ năm, bước thứ sáu..."

Tên kia đế tộc tại đếm lấy bước tiến của mình, nhẹ tụng đi ra, đem làm bước thứ tám phóng ra lúc, Thiên Địa sụp đổ, thần quang như biển gầm, đem phía trước nữ Chí Tôn bảo thuật toàn bộ đánh tan.

Hơn nữa, dưới trời sao rung động khuếch tán, kịch liệt vô cùng, nữ Chí Tôn bị chấn không ngừng ho ra máu, trên thân thể tràn đầy vết rách, đây là Đại Đạo đang kích động, tại trấn áp.

"Phanh!"

Cuối cùng, nữ Chí Tôn thân thể tại rạn nứt, nhiều chỗ bộ vị nổ tung, thập phần thê thảm.

"Lên đường đi!"

Đế tộc cường giả nói ra, lạnh lùng vô cùng, trong tay xuất hiện một thanh Ma Đao, xích hồng như máu, ông một tiếng luân phiên động mà bắt đầu..., về phía trước chém tới.

Nữ Chí Tôn tuy nhiên đem hết khả năng chống lại, nhưng cuối cùng không cải biến được cái gì, phù một tiếng, đầu của nàng bay lên, Nguyên Thần bị thắt cổ:xoắn giết sạch sẽ.

Cái này rất rung động, uy hiếp tất cả mọi người.

"Không có còn lại mấy người rồi, tiễn đưa các ngươi toàn bộ ra đi!" Đế tộc Chí Tôn nói như vậy nói, lạnh lùng Vô Tình, nhìn gần những người còn lại.

"Ah..."

Xa xa, truyền đến thét dài thanh âm, Mạnh Thiên Chính bị nhốt trong trận, đang kịch liệt giãy dụa, muốn xông ra đến.

Lúc này, trong ánh mắt của hắn mang theo tơ máu, bởi vì tận mắt nhìn thấy Cửu Thiên bên này một vị lại một vị Chí Tôn vẫn lạc, đều cũng bị người giết sạch.

Đều là quen thuộc bằng hữu cũ, bằng không thì cũng sẽ không biết cùng hắn, xuất hiện ở chỗ này, bọn hắn tín niệm giống nhau.

Cứ như vậy trơ mắt nhìn bọn hắn chiến tử, Mạnh Thiên Chính trong nội tâm bi phẫn, như vây ở trong lồng dã thú giống như, hắn gào thét lớn, mang theo bi ý.

"Khi nào mới có thể sống lại, phục sinh a, từng đã là chiến huyết!"

Mạnh Thiên Chính cúi đầu xuống, nhìn xem trong tay cái kia mở lớn cung, tại nói nhỏ, tại gào rú, như là tại tụng một loại cổ xưa chú ngữ, muốn phóng xuất ra cái gì đó.

Đáng tiếc, hắn thử rất nhiều lần, đại cung xích hồng, nhiễm lấy huyết, nhưng cũng không có phát sinh kỳ dị sự tình.

"Mạnh Thiên Chính, ngươi chạy không thoát, rất nhanh cũng sẽ bị trấn Sát!"

Lúc này, nhằm vào Mạnh Thiên Chính đế tộc suất lĩnh mặt khác cao thủ cùng một chỗ phát lực, oanh hướng pháp trong trận, muốn đem Mạnh Thiên Chính tuyệt sát, triệt để bị diệt lúc này.

"Cả đời đạo quả, thai nghén đến nay."

Mạnh Thiên Chính toàn thân sáng lên, đối kháng mọi người công kích, nếu không có hắn tu luyện thành bất diệt trải qua chí cường áo nghĩa, khẳng định đã sớm vẫn lạc.

Cần biết, hiện tại thế nhưng mà đế tộc cường giả tại tỉ lệ tỉ lệ một ít Chí Tôn tại ngoài trận luyện hóa hắn, loại cảnh tượng này không thể tưởng tượng!

Mạnh Thiên Chính khí lực cường đến mức tận cùng, mới có thể chịu được bị luyện hóa thống khổ, mới có thể kiên trì xuống, không bị phai mờ.

Hắn lấy tay vuốt phẳng đại cung, rất nhẹ, mang theo không bỏ, còn có một hồi tiếc hận, cuối cùng một tiếng thét dài, hắn đem hết khả năng, bắt đầu hủy cái này mở lớn cung.

"Đây là làm sao vậy?" Tất cả mọi người đều thất kinh, nhất là Đế Quan bên này cường giả, càng là rung động, tràn ngập khó hiểu, vì hắn lo lắng, sợ hãi.

Mạnh Thiên Chính tại hủy chính mình Chí Tôn binh khí!

Cây cung này lai lịch quá lớn, tại Mạnh Thiên Chính chưa thành tên lúc theo hắn, bắn chết thiên hạ cường địch.

Chỉ vì, hắn tại dùng thân là loại trên đường phát sinh vấn đề, bản thân nửa phế, này cung cũng nửa hủy, rồi sau đó theo cái kia cả đời bắt đầu tựu không còn có nhìn thấy.

Hôm nay lại hiện ra thế gian, này cung uy lực vô cùng, không lâu từng liên tiếp bắn chết Chí Tôn, đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, hẳn là Mạnh Thiên Chính nhất trân ái binh khí mới đúng, như thế nào muốn hủy diệt?

"Oanh!"

Mạnh Thiên Chính dùng hết toàn thân khí lực, hắn bẻ gảy Trường Cung, theo chính giữa lại chảy xuống một giọt lại một giọt huyết, rơi vào trên người của hắn, lại để cho hắn gầm nhẹ, ánh mắt phục tạp, vô cùng tiếc nuối.

Đại cung, vì sao nhỏ máu?

Là được dị vực tu sĩ đều giật mình, mang theo khó hiểu.

"Ngươi đạo quả, sự thành tựu của ngươi, đều ở đây cây cung nội, thì ra là thế, năm đó thân cùng cung đều hủy, bị ngươi chôn cất xuống, lại thai nghén ra Đại Đạo sinh cơ." Xa xa, Vương Trường Sinh kinh hãi, như vậy nói nhỏ.

Cung nội, có huyết nhục, có máu tươi, thậm chí có cốt!

Cái gọi là giới tử nạp Tu Di, đối với cái này cấp bậc người đến nói

không coi vào đâu.

Cái này cung trung có...khác Càn Khôn!

Mơ hồ trong đó chứng kiến, cung trung có một người, rất trẻ tuổi, lúc này bị vạch tìm tòi, theo đại cung bị bẻ gãy, hắn phát triển bị cắt đứt, toàn thân đều tại nhỏ máu.

"Từng đã là Mạnh Thiên Chính, năm đó đường, hết thảy cũng còn tại!" Xa xa, có lão Chí Tôn run rẩy nói ra, kích động mà có tiếc nuối, ánh mắt phục tạp.

"Năm đó, đều nói hắn phế bỏ, nhất định phải chết đi, kết quả hắn lại trọng mới quật khởi. Nguyên lai hắn chém rụng phế thể, đem bộ phận Chân Linh tùy theo cùng một chỗ chôn cất nhập cung ở bên trong, phong ở bên trong thai nghén."

"Đạo quả, nếu là tự nhiên thai nghén ra, cùng chân thân tương hợp, thành lại không thể tưởng tượng!"

Một ít người đoán được đến tột cùng.

Cửu Thiên một ít lão Chí Tôn, nguyên một đám thần sắc phi thường phức tạp.

Bọn hắn biết nói, Mạnh Thiên Chính làm ra thống khổ nhất quyết định, không đều thần thai tự nhiên xuất thế, mà là chủ động bẻ gẫy Trường Cung, cưỡng ép lại để cho hắn thức tỉnh.

Một giọt lại một giọt chân huyết rơi xuống, chui vào hắn trong thân thể, Mạnh Thiên Chính khí thế tại trở nên mạnh mẽ, một cổ kinh khủng khí tức trong tinh không tràn ngập, tại mênh mông cuồn cuộn, tại lớn mạnh!

"Hắn... Từng muốn dùng loại biện pháp này thành tiên?" Đế tộc tu sĩ đồng tử co rút lại, cảm giác một hồi hãi hùng khiếp vía, dù là hắn không biết đi qua tại Mạnh Thiên Chính trên người chuyện phát sinh, nhưng hiện tại

cũng nhìn ra một ít mánh khóe.

"Nhanh, cùng tiến lên, giết hắn đi!" Đế tộc cường giả rống to, hắn không nghĩ ngoài ý muốn nổi lên.

"Oanh!"

Thế nhưng mà, đã đã chậm, một cổ hùng vĩ khí tức bộc phát, Mạnh Thiên Chính nắm lấy nhỏ máu chiến cung, phóng thích không gì so sánh nổi đáng sợ chấn động, chấn vỡ đại trận, một bước tựu bước đi ra.

Đông!

Hắn luân phiên động trong tay đoạn cung, về phía trước oanh khứ.

PHỐC!

Ngay trong nháy mắt này, lúc này tựu một vị Chí Tôn bạo toái, trực tiếp bị oanh phát nổ, cảnh tượng khủng bố.

Mạnh Thiên Chính vì sớm trở nên mạnh mẽ, giống như hủy diệt rồi tương lai của mình chi lộ, lại để cho thần thai đạo quả sớm xuất thế, huyết tinh rơi, dung nhập hắn thân thể.

Tương lai nhìn không tới quang minh, đây là một loại lại để cho người tiếc nuối cùng rất là tiếc kết quả.

Nhưng là, hiện tại thực lực của hắn hoàn toàn chính xác tăng vọt rồi, như là mở ra gông xiềng Chiến Thần, không tiếp tục người có thể ngăn cản, huyết khí cuồn cuộn, muốn lách vào phát nổ Thiên Địa.

Như ẩn nếu không ở giữa, có thành tiên chi quang phát ra, chiếu rọi vòm trời!

"Một chân rảo bước tiến lên tiên đạo lĩnh vực, hắn muốn thành tiên hả?" Đế tộc Chí Tôn khiếp sợ.

Mà giờ khắc này, Mạnh Thiên Chính đã đến, một bước phóng ra, phảng phất là được Đấu Chuyển Tinh Di, tuế nguyệt biến thiên, không gian ngăn không được, thời gian tại bay múa.

Một tiếng ầm vang, Mạnh Thiên Chính một quyền oanh đến, mà người cũng đã đến phụ cận, cùng đế tộc cường giả đụng đụng vào nhau.

PHỐC!

Đế tộc cường giả miệng lớn ho ra máu, bị đánh đích hoành bay lên, hắn sợ hãi rống: "Ah..."

Đông!

Đoạn cung rơi đập, Mạnh Thiên Chính khí phách Vô Song, trực tiếp luân phiên động chính mình tự tay hủy diệt binh khí, oanh tại đế tộc cường giả trên người, đối phương tránh né bất quá.

Phịch một tiếng, huyết dịch tách ra, đế tộc cao thủ thân thể trực tiếp đã bị đánh gãy là hai đoạn, mảng lớn huyết vũ phiêu tán rơi rụng.

Mạnh Thiên Chính, một chân bước vào tiên đạo lĩnh vực, tại nhân đạo tuyệt đỉnh đã tiến hành đột phá!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1662: Giương Kích Chí Tôn

Thon dài bóng người, Phi Dương sợi tóc, khiếp người dáng người, Mạnh Thiên Chính một cái chân bước vào Tiên Đạo trong lĩnh vực, tiên quang tỏa ra, khí thôn sơn hà, thần dũng vô cùng.

Hắn xông ra đại trận sau, trực tiếp đánh giết địch thủ!

Đế Tộc cường giả thân thể đứt thành hai đoạn, máu nhuộm Tinh Không, thời khắc này hắn Thần hồn ở rung động, liều lĩnh hướng về phía sau thối lui, muốn tránh được một kiếp.

Đứt thành hai đoạn thân thể, tất cả đều như cầu vồng giống như vọt lên, không chỉ có muốn bỏ chạy, còn muốn tổ hợp lại với nhau, khiến cho thân thể khỏi hẳn.

Nhưng mà, Mạnh Thiên Chính chỉ là lạnh lùng liếc mắt một cái, Tiên khí tràn ngập, cầm cố hư không, này hai đoạn thân thể tuy rằng vọt lên, thế nhưng giống như va vào một mặt vách tường.

Ầm!

Hai đoạn thân thể mặc dù đối với tiếp cùng nhau, gây dựng lại xong xuôi, thế nhưng đánh vào vô hình sân vực trên, rơi xuống, đầy người vết máu, vết thương đầy rẫy.

Đế Tộc, chưa từng chật vật như vậy quá?

Người này trong mắt mang theo lạnh lẽo, trong lòng có vô tận lửa giận, vô cùng uất ức, hắn hét dài một tiếng, đốt cháy tinh khí thần, triển khai mạnh nhất tổ thuật.

Cũng trong lúc đó, chu vi cái khác Chí Tôn cũng chuyển động, vì hắn giải vây.

Vù!

Trong nháy mắt, giữa bầu trời chín ngôi sao thẳng hàng, có Chí Tôn vồ đến một cái chín viên mặt trời, liệt diễm hừng hực, bị khắc họa trở thành trận đài, áp chế nơi đây.

Chí Tôn liên thủ, đồng thời thảo phạt Mạnh Thiên Chính, còn muốn đem hắn niêm phong ở trong trận.

Bởi vì, bọn họ cảm giác được, lúc này Mạnh Thiên Chính hết sức đáng sợ, rất khó đối đầu, càng không thể một mình cùng với ác chiến, chỉ có cách dùng trận khốn trói buộc.

Ầm ầm ầm!

Những người khác cũng đều chuyển động, trong nháy mắt, ở tứ phương xuất hiện một viên lại một viên tinh cầu khổng lồ, bị một ít thân ảnh khổng lồ đẩy tới.

Chí Tôn hiện ra Pháp tướng, cùng Thiên Địa ngang cao, chọc vào Vũ Trụ phía xa trong trời sao, dẫn đến vô số Đại Tinh chuyển động, cuồn cuộn mà đến, bao phủ kín nơi này.

Đây là Chí Tôn Thần uy, bọn họ nắm Pháp Ấn, thúc đẩy Nhật Nguyệt Tinh Hà, đem nơi này trấn áp!

Cảnh tượng khủng bố, liên miên cự Đại Tinh thể ầm ầm mà đến, đều bị khắc lên trận pháp hoa văn, tạo thành chư thiên tinh đấu đại trận, bao phủ nơi đây.

Nhưng mà, này cũng không thể thay đổi cái gì.

Mạnh Thiên Chính ánh mắt xán lạn như cầu vồng, không có lập tức công

kích tên kia Đế Tộc tu sĩ, bóng người lập tức từ biến mất tại chỗ.

Phốc!

Tên kia vồ đến một cái chín viên mặt trời Chí Tôn, bị Mạnh Thiên Chính một chưởng bắn trúng, cả người ở trong hư không nổ tung, trở thành óng ánh khắp nơi mưa máu!

Mạnh Thiên Chính quá nhanh, bóng người vừa di động, thời gian phảng phất đều ở biến thiên, không gian đều ở thay đổi, hắn toàn lực ứng phó, một thân Pháp lực cô đọng làm một kích, một chưởng liền giải quyết một người.

Này nắm giữ không thể tưởng tượng uy hiếp tính!

Quả nhiên, những người khác kiêng kỵ, thân hình đều có chút trở nên cứng.

Xoạt!

Mạnh Thiên Chính hóa thành một tia chớp, lao xuống hướng về hiện địch ý dày đặc nhất tên kia Chí Tôn, châm động thủ với hắn.

Lúc này, người kia cầm trong tay một thanh cốt kiếm, chính đang quay về Mạnh Thiên Chính, ánh kiếm phừng phực mấy chục Vạn Lý, tuyệt thế sắc bén, quá khủng bố.

Xoạt!

Khi hắn nhìn thấy Mạnh Thiên Chính muốn bắt hắn khai đao giờ, lúc này vung lên cốt kiếm, chém về phía trước, ánh kiếm cắt ra Vũ Trụ, dài cũng không biết bao nhiêu Vạn Lý.

Mảnh này hắc ám Vũ Trụ đều bị rọi sáng rồi!

Coong!

Trời cao vỡ, Mạnh Thiên thành cầm trong tay lớn cung, quét ngang mà

đến, đem cốt kiếm chấn động nổ nát, trở thành một mảnh mưa ánh sáng, ở trong hư không tỏa ra, đốt cháy.

"À..."

Vị này Chí Tôn gào thét, hắn không nghĩ tới đòn thứ nhất mà thôi, binh khí liền bị hủy diệt, đồng thời cánh tay tê dại, vô cùng đau nhức.

Ở tại Chu Uy, trong thiên địa bản nguyên nhất phù văn đan chéo, phải đem hắn luyện hóa.

Ở đây Chí Tôn bên trong lấy hắn nhất là cấp tiến, mà Mạnh Thiên Chính tìm hắn ra tay, như trước là vì kinh sợ.

"Giết!"

Vị này dị vực Chí Tôn hét lớn, toàn thân đều là phù hiệu, triển khai tổ thuật, cùng Mạnh Thiên Chính chống lại.

Đáng tiếc, hết thảy ánh sáng đều bị áp chế trở lại, chảy ngược hướng về trong cơ thể hắn, loại kia tổ thuật cho hắn thân thể chính mình bên trong tỏa ra, ầm một tiếng, hắn nổ tung ở đây.

Máu đỏ tươi, tươi đẹp ánh sáng, ở đây cuồn cuộn.

Ở này trong hư không, một bàn tay lớn chậm rãi dò xét trở lại, vừa nãy này một đòn đều là Mạnh Thiên Chính này một cái tay toàn lực áp chế gây nên.

Như thế trong chốc lát, liên tiếp có Chí Tôn bị đánh giết, hơn nữa là hung hăng như vậy, như bẻ cành khô, để những cường giả khác nhất thời trong lòng sinh ra một luồng hơi lạnh.

Ầm!

Đế Tộc cường giả phát điên, bên ngoài cơ thể là lửa nóng hừng hực, ở tại trong tay càng là xuất hiện đen thui binh khí, trường mâu lạnh lẽo âm

trầm, mang theo đạo tắc, một tiếng vang ầm ầm, rốt cục đem cầm cố xuyên thủng, hắn vọt ra.

Nhưng là, chờ đợi hắn là mới vừa giết xong hai vị Chí Tôn Mạnh Thiên Chính, lần thứ hai trở về nơi này, chính lạnh lùng cúi đầu quan sát hắn.

"Giết hắn, đồng thời động thủ!"

Đế Tộc Chí Tôn cảm thấy một trận nhục nhã, chu vi còn có một chút Chí Tôn, bây giờ nghe từ hắn triệu hoán, muốn đồng loạt ra tay.

Tu Tri, sớm nhất giờ, hắn còn từng đồng ý khiến người ta cùng Cửu Thiên Chí Tôn quyết đấu, công bằng một trận chiến, bởi vì hắn biết chắc có thể đại thắng, làm như vậy không chỉ có biểu lộ ra bọn họ mạnh mẽ, vẫn tính là miệt thị Đế Quan, mang theo nhục nhã tâm ý.

Nhưng là, đến sau đó, hắn cùng Mạnh Thiên Chính giao thủ chịu thiệt, liền dẫn người bày trận, đồng thời vây nhốt đối phương.

Mà hiện tại, hắn càng là muốn cùng cái khác Chí Tôn liên thủ, cùng xuất hiện động, đối kháng sát khí ngập trời Mạnh Thiên Chính, trước sau chuyển biến quá to lớn.

Vì vậy, Đế Tộc Chí Tôn cảm thấy hiện tại rất sỉ nhục, hắn ở sợ chiến, không dám một mình cùng Mạnh Thiên Chính sinh tử đối mặt, cần người giúp đỡ.

Vù!

Một bàn tay lớn mò xuống, về phía trước trấn áp.

Đó là Mạnh Thiên Chính bàn tay, mang theo màu vàng nhạt, thụy khí cuồn cuộn, hào quang khiếp người, chu vi chư thiên tinh đấu đại chiến, cũng không biết có bao nhiêu viên Đại Tinh ở loại này chấn động kịch liệt dưới nát tan, một viên lại một viên trở thành bột mịn, ở Vũ Trụ trong tinh không thiêu đốt, hóa thành sí ánh sáng.

Cảnh tượng như thế này khá là khủng bố, làm bàn tay lớn mò xuống, chụp vào Đế Tộc cường giả giờ, chu vi Đại Tinh toàn bộ nát tan, thực sự khiến người ta kinh sợ.

Đế Tộc chống lại, vận dụng mạnh nhất tổ thuật, triển khai vô thượng hàm nghĩa, thế nhưng không ngăn được!

Bàn tay lớn kia không gì không xuyên thủng, đem tỏa ra màn ánh sáng xuyên thủng, đem cái gọi là tổ thuật đập tan, Mạnh Thiên Chính bàn tay mang theo nhàn nhạt tiên quang, đem hắn nắm lên.

"À..."

Đế Tộc cường giả thét dài, ở đây dùng hết khí lực, muốn thoát khỏi.

Hắn biết mình muốn xong, Mạnh Thiên Chính tu vị quá cao, một cái chân bước vào Tiên Đạo lĩnh vực, đã ở nhân đạo trong lĩnh vực tuyệt thế vô địch.

Ở này cảnh giới, kém nửa bước liền lên cấp Chân Tiên lĩnh vực tu sĩ, đã có thể xưng là không thể địch nhân đạo nhân vật thủ lĩnh, mà Mạnh Thiên Chính một cái chân chưởng đã bước vào đi tới!

Nói theo một ý nghĩa nào đó, Mạnh Thiên Chính còn muốn lột xác, mang theo Chân Tiên lực lượng.

Vì vậy, dù cho mạnh mẽ Đế Tộc, ở Mạnh Thiên Chính trước mặt cũng không được, không chống đỡ được.

"Răng rắc!"

Thời khắc này, Mạnh Thiên Chính rất quả đoán, cũng rất vô tình, đem hắn nhấc lên sau, một tay kia thăm dò, trực tiếp vặn gãy cổ của hắn, đồng thời một con xuyên thủng cái đó mi tâm, máu tươi ròng ròng.

Tất cả mọi người đều chấn động, có chút há hốc mồm.

Vậy cũng là một vị Đế Tộc à, liền như thế bị người vặn gãy cái cổ, truyền đi ai dám tin tưởng?

Loại này quyết đấu, loại này tử vong phương thức, chỉ có thể nói giữa hai người thực lực chênh lệch rất lớn, liền Đế Tộc đều rơi xuống một kết quả như vậy.

"Giết!"

Mạnh Thiên Chính một tiếng gầm nhẹ, đối với người chung quanh ra tay, lúc này thần quang Trùng Tiêu, Đại Đạo khí tức khuếch tán, đối với những người kia tạo thành to lớn uy hiếp.

Phốc!

Có người không tránh kịp, bị Mạnh Thiên Chính thật sự ho ra máu, sau đó lại bị đuổi theo, trực tiếp bị đánh giết, máu nhuộm Tinh Không.

Mạnh Thiên Chính hét dài một tiếng, đưa mắt tìm đến phía xa xa, nơi đó có Đế Quan Chí Tôn ở theo người ác chiến, không có còn lại mấy người, có một ít thảm bị dị vực săn bắn, sát hại.

Ầm!

Tuyệt đại cường giả khí tức bạo phát, Mạnh Thiên Chính một tiếng rống to: "Nạp mạng đi!"

Hắn xuyên qua Tinh Không, trực tiếp giết tới, đấm ra một quyền, bao phủ một cái sinh linh thân thể, thần quang đè ép vùng tinh vực này, quyền lực kinh thế.

Phịch một tiếng, sinh linh kia bị chấn động bay ngang, ho ra đầy máu, tiếp theo cả người rạn nứt, hình thể đem khó giữ được.

Đùng!

Cũng trong lúc đó, Mạnh Thiên Chính lần thứ hai trong nháy mắt, đó là

Bất Diệt Kinh gợn sóng, một vệt sáng lan tràn, để người kia ở tại chỗ chia năm xẻ bảy, hóa thành một đám mưa máu.

"Giết, đồng thời động thủ, đem hắn giải quyết!"

Xa xa, có người quát lên, để dị vực Chí Tôn đồng thời động thủ.

Keng một tiếng, Mạnh Thiên Chính bẻ gẫy lớn cung giơ lên cao, dùng tay vuốt nhẹ, có tiếc hận, còn có một loại thống khổ, cuối cùng đột nhiên mà ngẩng đầu.

Hắn dùng hết khí lực, để trường cung tạm thời kết nối cùng nhau, sau đó đột nhiên cây cung, lấy pháp tắc vì là mũi tên, bắn giết trong hư không này một đạo lại một đạo vọt tới bóng người.

"Xoạt!"

Thần quang Trùng Tiêu, xé rách Vũ Trụ, trong nháy mắt, mũi tên xuyên qua một vị Chí Tôn, để hắn ở nơi đó đẫm máu, theo thần tiễn nổ tung, hình thần đều diệt.

Xoạt xoạt xoạt!

Thần tiễn giữa trời, Mạnh Thiên Chính liên tiếp mở cung, đem lấy Đại Đạo pháp tắc xây dựng mà thành mũi tên bắn về phía các nơi, trợ giúp Đế Quan mấy vị Chí Tôn thoát vây, bang bọn họ diệt địch.

"Phốc!"

Huyết quang bắn lên, liên tiếp có Chí Tôn trúng tên, trước sau có ba bốn sinh linh hình thể bị xé rách, hóa thành một mảnh sương máu.

"Bước ra một bước, chính là Tiên Đạo. hắn như thế mạnh, làm sao đối kháng?" Có người run giọng nói, không nghĩ tới sẽ gặp được Mạnh Thiên Chính bực này Chí Cường giả.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1663: Đánh Tan Dị Vực Chư Cường

XÍU...UU!

Thần tiễn phá không, liên tiếp có Chí Tôn bị bắn chết, huyết vũ lộn xộn rơi vãi. Đây đối với dị vực tu sĩ mà nói, tuyệt đối là một hồi di thiên đại họa!

Chí Tôn sừng sững tại nhân đạo đỉnh phong, dù là tại dị vực cũng có rất cao địa vị, Bất Hủ đều là theo trong bọn họ sinh ra đời, có thể đi đến cái này độ cao, đều là lịch sử trong năm tháng một loại thời kì người mạnh nhất.

Oanh!

Xa xa, một thanh sáng như tuyết trường đao bổ tới, mang theo lập lòe phù văn, chiếu sáng vòm trời.

Đinh một tiếng, Mạnh Thiên Chính trong nháy mắt, đem cái này khẩu cự đao chấn khai.

Đao khí như biển, mênh mông khí lãng mãnh liệt mà đến, tinh xương cốt thành phiến, một đao kia uy thế quá nặng đi.

Đó là một gã đế tộc, hắn một lần nữa ổn định cục diện, đem mặt khác Chí Tôn gom lại cùng một chỗ, cùng Mạnh Thiên Chính giằng co.

"Ha ha, thật sự là đáng tiếc, đem đạo quả ký thác tại cái thanh kia đại cung ở bên trong, đáng tiếc bị chính ngươi hủy diệt rồi, sớm xuất thế, tựu ý nghĩa cuộc đời này cùng tiên đạo không tiếp tục duyên!"

Người này đế tộc Chí Tôn cười, rất lạnh, cũng rất Vô Tình, xé mở Mạnh Thiên Chính trong nội tâm lớn nhất tiếc nuối vết sẹo.

Lập tức muốn thành công rồi, Mạnh Thiên Chính có thể sẽ thành tiên, đáng tiếc, hôm nay đã phát sanh mọi việc, đã đoạn hắn con đường trường sinh, hậu quả rất nghiêm trọng.

Tình thế quá hỏng bét, hắn bất đắc dĩ, đi tới một bước này.

Mạnh Thiên Chính không nói gì, mà là dẫn theo đại cung, đi thẳng về phía trước, muốn giết người này.

Bởi vì, người này đế tộc từng rất lãnh khốc phóng ra Đạp Tiên Cửu Bộ, đem Cửu Thiên một vị nữ Chí Tôn đục lỗ, càng là dùng trường đao đang tại tất cả mọi người mặt chém xuống đầu lâu của chúng nó.

Mạnh Thiên Chính muốn giết người này.

Ầm ầm!

Quả nhiên, lúc này mới ngay từ đầu mà thôi, người này tựu vận dụng tuyệt học, Đạp Tiên Cửu Bộ, một bước so một bước đáng sợ, hắn khí lực óng ánh sáng, chiếu rọi ra tí ti Bất Hủ chi quang.

Đó là đế tộc huyết khí, bị hắn thúc đẩy sinh trưởng đến mức tận cùng, trong người, tràn ra bên ngoài thân một chút, mênh mông pháp lực mãnh liệt.

Thiên địa chấn động, Đạp Tiên Cửu Bộ vừa ra, cái này phiến Tinh Không rạn nứt, trời xanh sụp đổ mở.

"Chư vị, thỉnh giúp ta giúp một tay!"

Đế tộc cường giả mở miệng, cầm trong tay sáng như tuyết trường đao, Đạp Tiên Cửu Bộ phóng ra về sau, sấm sét trận trận, huyết khí cuồn cuộn.

Hắn một hơi bước tám bước, chính là vì chống lại Mạnh Thiên Chính, hắn biết đạo trước bảy bước đối với Mạnh Thiên Chính vô dụng, tại chém giết nữ Chí Tôn lúc, hắn cũng chỉ bước đến bước thứ tám.

Nhưng mà, Đại Đạo khí tức rậm rạp, Tinh Không sụp đổ khai mở, năng

lượng kịch liệt mênh mông cuồn cuộn lúc, Mạnh Thiên Chính không chút sứt mẻ, đứng ở nơi đó, đảm nhiệm Càn Khôn nghiền nát, đại tinh nổ tung, hắn vĩnh hằng bất diệt, cái dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn xem đế tộc cường giả.

Lúc này, mặt khác Chí Tôn cũng giật mình, người này quả nhiên cường hoành đến làm cho người ta sợ hãi.

Mặt khác Chí Tôn xuất thủ, tương trợ đế tộc cao thủ, tế ra pháp lực, một đạo lại một đạo tấm lụa chui vào tên kia đế tộc cường giả trong cơ thể.

Oanh!

Ngay một khắc này, hắn bước ra bước thứ chín, như là chính bản thân hắn phóng ra, cũng là khủng bố sát chiêu, đủ để vừa lên đến có thể tàn sát mất cùng giai cường giả.

Bởi vì, bước thứ tám lúc tựu có thể làm được rồi, không nói đến cái này một bước cuối cùng?

Mà hiện tại nhiều như vậy người gia trì, trợ hắn giúp một tay, có thể nói là Chí Tôn liên thủ, uy lực thì càng kinh người.

Không chút khách khí mà nói, bây giờ là thần cản sát thần Phật ngăn cản thí Phật!

Đế tộc cường giả đã phát động ra một kích này, vậy thì càng thêm không thể tưởng tượng rồi, đã tạo thành đáng sợ chấn động, trong tinh không có rung động khuếch tán, phóng tới bốn phương tám hướng.

Ầm ầm!

Như mọc thành phiến đại tinh nổ tung, trở thành bụi vũ trụ cát bụi, Nhược Yên hà giống như sáng lạn.

Cái này cảnh tượng vô cùng kinh người, thế nhưng mà Mạnh Thiên

Chính như trước lù lù bất động.

"Sát!"

Đế tộc cường giả quát, hắn động, bước thứ chín phóng ra về sau, lại là một bước, phóng tới Mạnh Thiên Chính.

Chín bước quy nhất!

Nhưng đó cũng không phải bước thứ mười, mà là trước chín bước tạo thành chấn động, điệp gia cùng một chỗ, hình thành một kích cuối cùng.

Hơn nữa, cái này một kích cuối cùng, cũng không phải là thể hiện tại cước bộ lên, mà là trong tay hắn sáng như tuyết trường đao.

Khả dĩ chứng kiến, theo chân căn chỗ đó dâng lên chín cổ hừng hực quang, mang tất cả hắn toàn thân các nơi, cuối cùng tập trung hướng cánh tay phải, xoẹt một tiếng, trường đao Sở Hướng, Thiên Địa bị cắt mở.

Đây là chung cực một kích, là Đạp Tiên Cửu Bộ tuyệt sát thức!

Chín bước qua đi, mấy cổ lực lượng bị kích hoạt, đây mới là căn bản nội dung quan trọng.

Đ-A-N-G...G!

Mạnh Thiên Chính rốt cục động, nâng lên đứt gãy đại cung, nghênh hướng trường đao, hắn không chỉ có tại đối kháng đế tộc Đạp Tiên Cửu Bộ, hay là tại chống lại mặt khác Chí Tôn liên hợp chi lực.

Cái chỗ này Hỏa Tinh văng khắp nơi, thần lực cuồn cuộn, bao phủ Tinh Không.

Quá sáng chói rồi, đao khí quán thông tinh hải, mênh mông khôn cùng, chém giết hết thảy ngăn cản.

Nhưng là, hôm nay nó gặp trở ngại, Mạnh Thiên Chính đại cung sinh

sinh đè xuống một đao kia, khiến nó kịch liệt nổ vang, run rẩy.

Răng rắc!

Trường đao đứt gãy, rồi sau đó nổ tung, giống như một mảnh lưu tinh quang vũ, cực kỳ sáng lạn.

PHỐC!

Đế tộc cường giả miệng lớn ho ra máu, hơn nữa, hắn cái kia đầu cánh tay bị cắn nát, trở thành bùn máu.

Đó là lực lượng cắn trả, chín cổ lực lượng tập trung hướng cùng một chỗ, muốn tiêu diệt giết địch tay, kết quả lại bị đối phương chặn, ngược lại bị thương hắn một đầu cánh tay.

Rống!

Cùng lúc đó, xa xa một tiếng thét dài, cái kia cùng Vương Trường Sinh quyết đấu đế tộc bỏ qua địch thủ, phóng tới tại đây, muốn trợ giúp cái kia thi triển qua Đạp Tiên Cửu Bộ Chí Tôn.

Hai vị đế tộc liên thủ, đứng lại với nhau.

Ngoài ra, địa phương khác Chí Tôn đều đình chỉ chiến đấu, đều đuổi đến nơi này.

"Bất kể một cái giá lớn, đưa hắn đánh chết!" Hai gã đế tộc đều có cùng một loại lo lắng, sợ Mạnh Thiên Chính lật bàn, muốn liên thủ đánh chết hắn.

Bởi vì, Mạnh Thiên Chính biểu hiện quá kinh người, thực lực mạnh lại để cho người vẻ sợ hãi.

Trên thực tế, đem làm một chân bước vào tiên đạo lĩnh vực, cũng hoàn toàn chính xác bất đồng, khả dĩ bao quát Chí Tôn.

Nếu không có ngoài ý muốn, người như vậy là muốn thành tiên.

Đáng tiếc, hắn quá sớm phóng xuất ra đạo quả, đã đoạn con đường phía trước.

"Một trận chiến này, nên đã xong!"

Mạnh Thiên Chính mở miệng, không có cô đơn, cũng không bị bi sắc, trong mắt thần mang lộ ra, hắn về phía trước bay đi, trong tay cái kia bẻ gẫy cung sáng lên, Hoành Tảo Thiên Quân.

Hắn không nghĩ mặt khác, dưới mắt chỉ có một ý niệm trong đầu, vậy thì giết địch!

Nhất là cái này hai gã đế tộc, đều đáng chết.

"Giết ah!"

Chung quanh, dị vực Chí Tôn đều động thủ, đồng loạt ra tay, hướng hắn công phạt.

Không hề nghi ngờ, nhiều người như vậy liên thủ, tựu là Mạnh Thiên Chính đột phá, trên người mang theo tiên đạo khí tức, cũng khó có thể chống cự, đàn sói khả dĩ phệ hổ.

Bất quá, hắn chủ yếu nhìn thẳng hai gã đế tộc, cực tốc tránh né, rồi sau đó điên cuồng ra tay.

Người bậc này vật phát uy, toàn lực ứng phó nhằm vào một mục tiêu, cái kia đem là phi thường khủng bố.

Ngoài ra, Vương Trường Sinh, tiên viện lão đầu tử các loại..., lúc này cũng đều đánh tới, đi theo ra tay, chia sẻ Mạnh Thiên Chính áp lực.

"Đạo huynh, ta biết ngươi thời gian không nhiều, đi tốt, thỉnh tại giết địch trung sáng lạn Vĩnh Sinh." Vương Trường Sinh mở miệng, lại nói như vậy nói, thoáng cái dẫn phát đại chấn động.

Vô luận là Thánh Viện lão đầu tử, hay là may mắn còn sống sót xuống

Cửu Thiên Chí Tôn, nguyên một đám thần sắc đều thay đổi, Mạnh Thiên Chính thời gian không nhiều?!

Mạnh Thiên Chính cười cười, rồi sau đó thở dài, bộc phát càng thêm hừng hực quang, hắn chằm chằm dừng tay cầm hai gã đế tộc, buông tay đuổi giết.

Lúc này, Mạnh Thiên Chính là tuổi trẻ, cũng là anh tuấn, thoạt nhìn chính ở vào hoàng kim tuế nguyệt, dáng người cao ngất, hất lên hoàng kim chiến y, thần sắc kiên nghị, con mắt thâm thúy vô cùng, Thần Vũ tuyệt thế.

Hắn như là không thể địch nổi Chiến Thần, giết đến phụ cận, tại dọc theo con đường này liên tiếp đuổi giết hai vị Chí Tôn, bên ngoài cơ thể tiên quang lượn lờ, thần lực.

Đương đương đương...

Đại bắt đầu quyết chiến, Mạnh Thiên Chính nổi giận, quét ngang tứ phương.

Rốt cục, hắn đã giết đi qua, chằm chằm vào trường đao bị hủy, tinh thông Đạp Tiên Cửu Bộ cái kia tên đế tộc, phù một tiếng, Trường Cung luân phiên động xuống, đánh chính là người này đế tộc miệng lớn ho ra máu.

"Ta đến giam cầm hắn, ra tay, giết hắn đi!"

Người này đế tộc cũng là quả cảm *dũng cảm quả quyết, không sợ sinh tử, lại phịch một tiếng, lao đến, ôm lấy Mạnh Thiên Chính cánh tay, toàn thân đều rậm rạp chằng chịt Đại Đạo ký hiệu, muốn ngắn ngủi đưa hắn giam cầm, không tiếc trả giá huyết một cái giá lớn, thậm chí là tử vong.

Những người khác nhao nhao ra tay, thi triển tổ thuật, hướng chỗ đó đuổi giết.

Đáng tiếc, bọn hắn đánh giá thấp Mạnh Thiên Chính thực lực, hắn phịch một tiếng, đem tay của đối phương cánh tay chấn vỡ, rồi sau đó mãnh lực

đem tiến hành lên, phù một tiếng, xé rách là hai nửa.

Mạnh Thiên Chính trên người nhuốm máu, như là Ma Thần, không có dừng lại, tránh đi bốn phương tám hướng bay tới phù văn các loại..., công hướng một danh khác đế tộc.

PHỐC!

Cuối cùng, người này đế tộc cũng bị hắn đánh chết, dùng đại cung đem chi thân thể nện đứt, rồi sau đó càng là một ngón tay điểm ra, xuyên thủng người này ngạch cốt, đem chi đánh chết.

Mạnh Thiên Chính đại khai sát giới, lại để cho trong tinh không dị vực cường giả tổn thất thảm trọng, đem làm hai vị đế tộc nhanh chóng bị mất mạng lúc, những người khác tất cả đều bỏ chạy, không hề đại chiến.

Không phải bọn hắn sợ chết, mà là cảm thấy như vậy giết xuống dưới không có ý nghĩa, chỉ biết uổng mạng.

Đông!

Đế Quan trước, đại sa mạc ở bên trong, bụi mù ngập trời.

Một đạo lại một đạo thân ảnh, đáp xuống tại đây, rồi sau đó trực tiếp phóng tới Thiên Uyên, muốn chạy trốn hồi trở lại dị vực.

Một trận chiến này không có cách nào tiếp tục, không người có thể áp chế Mạnh Thiên Chính, như vậy tựu ý nghĩa bọn hắn đã thất bại, hơn nữa là thảm bại!

Đại sa mạc ở bên trong, Mạnh Thiên Chính lẳng lặng đứng thẳng, nhìn xem Thiên Uyên, không có truy vào đi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1664: Huy Hoàng Kết Thúc

Thiên Uyên trước, Đại Mạc trên, Mạnh Thiên Chính một mình đứng, giữa bầu trời hạ xuống mưa máu tầm tã, bất quá cách mặt đất còn có cao vạn trượng giờ đều đốt cháy, hóa thành óng ánh ánh sáng.

Đó là Chí Tôn huyết, còn có thiên khốc chờ dị tượng, chiến dịch này hắn chém giết các cường giả, kích diệt Đế Tộc, chấn động trên trời dưới đất.

Đặc biệt là hiện tại, hắn một người yên tĩnh đứng ở nơi đó, nhìn giữa bầu trời hạ xuống Chí Tôn huyết, hóa thành Yên Hà, trôi qua Vu Trường Không, làm người run sợ.

Đây là cỡ nào huy hoàng chiến tích? Một trận chiến giết dị vực Chí Tôn sợ hãi, liền Đế Tộc đều lần lượt chết đi, không còn dám chiến, chạy tán loạn mà đi.

Hiện tại, chỉ còn dư lại hắn đứng ở nơi đó, không nhúc nhích, huyết quang hạ xuống, Xích Hà điểm điểm, để này Thiên Địa đều có vẻ phi thường thê diễm.

Có người trong lòng thở dài, vì là Mạnh Thiên Chính mà ai, vì hắn cảm giác cực kỳ đáng tiếc, như vậy một vị kinh tài tuyệt diễm nhân kiệt liền muốn biến mất ở trên đời sao?

Một trận chiến qua đi, khả năng sẽ không còn được gặp lại hắn!

Bởi vì Vương Trường Sinh nói rất trực tiếp, cũng rất rõ ràng, Mạnh Thiên Chính bẻ gẫy Đại Cung, để mình Thần Thai Đạo Quả trước giờ xuất thế, này không gần như chỉ ở là đoạn mình Trường Sinh đường, còn thiêu đốt một thân tuổi thọ, một thân tinh khí thần đều muốn chảy tán sạch sẽ.

Thời gian không nhiều, hắn mới điên cuồng như vậy, giết tới kẻ địch sợ hãi, khiến cho các cường giả bỏ chạy mà đi.

Không có mặt trời, ở trong trận chiến ấy đánh nổ, nhưng là trong thiên địa vẫn như cũ có ánh sáng, Yên Hà như ánh tà dương như máu ở chân trời đang chảy xuôi, thê diễm mà u lạnh.

Nhân kiệt một đời sắp hết!

Đây là Đế Quan thương, cũng là Cửu Thiên Thập Địa tiếc nuối, như vậy một vị cường giả quay đầu lại nhưng rơi vào kết quả như thế, muốn thân tử đạo tiêu, khiến người ta thổn thức.

"Lại xây dựng Đế Quan!"

Mạnh Thiên Chính mở miệng, hắn quay lưng Đế Quan, Hoàng Kim chiến y tràn đầy vết máu, óng ánh trong suốt, đó là huy hoàng, cũng là tiếc nuối, chiến tích kinh thế, nhưng muốn chết đi.

Hiện tại, hắn quan tâm chính là, phải nhanh một chút dựng lại Đế Quan, đem tàn tạ tường thành chờ sửa tốt, để tránh khỏi dị vực Chí Tôn lần thứ hai khấu quan.

Tòa thành này nếu như hoàn hảo không chút tổn hại, mượn vài món Tiên Khí phòng hộ, có thể bảo vệ, rất khó bị đánh hạ.

Cái khác Chí Tôn chuyển động, nhanh chóng hành động lên, có người thăm dò bàn tay lớn chụp vào vực ngoại, nơi đó có quá nhiều ngôi sao hài cốt, đều là một trận chiến bên dưới hủy diệt.

Tiên viện Lão đầu tử, Thánh Viện Lão tu sĩ, Vương Trường Sinh chờ đều ở động, vẻ mặt nghiêm túc.

Đế Quan, trên tường thành, làm mọi người biết phát sinh cái gì, rất nhiều người vì đó mà thán, chua xót trong lòng.

"Đại Trưởng lão!"

"Mạnh Thiên Chính tiền bối!"

Mấy người mặt lộ vẻ bi sắc, trước đây không lâu còn đang hoan hô, còn ở vui sướng, có thể nào ngờ tới trận chiến này thắng lợi là như vậy khốc liệt, Mạnh Thiên Chính vì một trận chiến diệt địch, không chỉ có đứt đoạn mất tự thân đường thành tiên, còn muốn chết đi.

Biết bao thê thảm, biết bao khiến người ta không cam lòng, đều vì hắn mà tiếc hận, trong lòng căm giận mà bất bình, chỉ có thể thán, thiên đố Anh Kiệt!

Thạch Hạo Độ Kiếp xong xuôi, đứng ở nơi đó, mũi cay cay, há miệng, thiên ngôn vạn ngữ khó có thể nói ra khỏi miệng.

Có thể nói, hắn cùng nhau đi tới, từ khi tiến vào Cửu Thiên, Mạnh Thiên Chính liền giống như là hắn người hộ đạo, cùng Vương gia trở mặt, cùng Kim gia quyết đấu, dẫn hắn đi mật thổ, chỉ điểm hắn đi "Lấy thân vi chủng" con đường, ân tình vô tận.

Nếu như không có Mạnh Thiên Chính, Thạch Hạo hay là rất khó nhanh như vậy đi đến một bước này.

Lấy thân vi chủng con đường này, Mạnh Thiên Chính là tiên hiền, năm xưa chỉ thiếu một chút liền thành công, không hề bảo lưu toàn bộ truyền cho Thạch Hạo, cũng dẫn hắn đi một ít mật, lúc này mới để hắn công thành!

Mà mấy năm qua, Mạnh Thiên Chính càng là mấy lần cứu hắn tính mạng.

"Tiền bối, ta không muốn ngươi chết, nhất định có biện pháp!" Thạch Hạo nghẹn ngào, thời gian dài như vậy tới nay, hắn chưa bao giờ rơi lệ, nhưng hôm nay nhưng có chút ức chế không được.

Hắn lấy ra lá trà ngộ đạo, càng hướng về Thanh Y, Tào Vũ Sinh chờ

người phải về ngày xưa đưa cho đồ vật của bọn họ, nói thí dụ như Thần cấp dược thảo, còn có cái viên này khi chiếm được gỗ mục rương trong quá trình thu hoạch lấy một mảnh tiên dược diệp tử.

Hắn muốn cứu sống Mạnh Thiên Chính, không cho hắn chết đi.

"Hảo hảo tu hành, ngươi có thể so với ta đi càng xa, hơn đường sẽ càng rộng càng dài!" Mạnh Thiên Chính bình tĩnh nói, như trước quay lưng Đế Quan, nhìn Thiên Uyên.

Hai mắt của hắn rất thâm thúy, trông coi Thiên Uyên, uy hiếp dị vực Chí Tôn, cũng ở nhìn chăm chú này mảnh pháp tắc đại dương.

Dị vực, không Chí Tôn dám qua ải, đều trở lại, không dám đặt chân!

Phía sau, Đế Quan, tất cả mọi người đều ở động, luyện hóa tinh hài, dựng lại Đế Quan, còn có người ở xem trận đồ, đó là Tiên Cổ trận pháp, phải đem cái đó hoàn nguyên.

Rất nhiều người thương cảm, chiến dịch này trả giá cao quá to lớn rồi!

Đế Quan bên trong, mấy vị Lão chí tôn hầu như đều chết trận, từ Cửu Thiên mà đến người cũng chết thương hơn nửa, sau trận chiến này Chí Tôn càng ngày càng ít ỏi.

Phải biết, này nhưng là một cái kỷ nguyên tích lũy, quay đầu lại chiến dịch gần như toàn bộ chết đi.

Nhất làm cho người thương tiếc chính là Mạnh Thiên Chính, lấy thiên tư của hắn, lấy hắn tiềm chất, hẳn là có thể thành tiên, có thể cuối cùng nhưng muốn chết, biến mất khỏi thế gian.

Trận chiến này, hắn giết ra phong độ tuyệt thế, kinh sợ Biên Hoang.

Đáng tiếc, hắn muốn qua đời, đem táng ở Biên Hoang, hết thảy huy hoàng đều chỉ có thể ngưng kết thành cuối cùng một khúc hành khúc, đi kèm

hắn chôn cất.

Không ít người con mắt đỏ, vì hắn cảm giác thương cảm.

Xích Hà đầy trời, như tà dương xế chiều.

Đế Quan trước, chỉ có Mạnh Thiên Chính còn có Thạch Hạo đứng, cùng mọi người cách rất xa.

Hắn sắp chết rồi, còn là đứng phía trước nhất, hắn ở chống đỡ dị vực cường giả, khiến bọn họ không dám quá Thiên Uyên.

Xèo!

Đột nhiên, một đạo Hỗn Độn ánh sáng tỏa ra, hóa thành bất diệt thần mâu, hướng về Mạnh Thiên Chính sau não hải bay đi, muốn một đòn đánh chết!

Này rất đột nhiên, để Đế Quan tất cả mọi người đều thất kinh, sau đó một trận da đầu phát lạnh, quá đột ngột, đây là muốn tuyệt sát Đại Trưởng lão Mạnh Thiên Chính.

"Cẩn thận à!"

"Tiền bối!"

Hỗn Độn ánh sáng ngưng tụ thành chiến mâu, óng ánh mà khiếp người, cực tốc mà đến, mang theo Đại Đạo phù văn, đem Mạnh Thiên Chính nơi đó bao phủ, chỉ lát nữa là phải đi vào cái đó đầu lâu bên trong.

Ầm!

Thời khắc mấu chốt, này chiến mâu lại ổn định, khoảng cách Mạnh Thiên Chính sau não chỉ có xa nửa thước, sau đó liền đứt thành từng khúc, ở nơi đó nổ tung, hóa thành Thao Thiên Thần Hỏa.

"Ngươi nên đợi thêm một chút, đợi ta triệt để suy yếu, ngươi mới có cơ

hội." Mạnh Thiên Chính xoay người, anh tư mang theo ủ rũ, thế nhưng như trước khiếp người.

Hiển nhiên, hắn sớm biết phía sau có một vị Chí Tôn, chỉ có điều không có ra tay mà thôi.

Tên này Chí Tôn từ vực ngoại trốn về sau, ngủ đông trong hư không, không có vội vã về Thiên Uyên, muốn ở thời khắc mấu chốt đánh giết Mạnh Thiên Chính, nhưng là căn bản vô dụng.

"Thời gian không nhiều, chờ Đế Quan dựng lại xong xuôi, sẽ không có ý nghĩa." Tên kia Chí Tôn thở dài.

Mạnh Thiên Chính cũng không có nhiều lời, chỉ thăm dò một bàn tay lớn, về phía trước chộp tới, hắn vận dụng Bất Diệt Kinh, bàn tay che trời, không gì không xuyên thủng, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi!

Mặc kệ vị này Chí Tôn làm sao chống đối, cũng vô dụng, hết thảy tổ thuật đều tan vỡ, tất cả Đại Đạo phù văn cũng vô hiệu, đều bị đánh tan ở đây.

Phịch một tiếng, vị này dị vực Chí Tôn bị một phát bắt được, Mạnh Thiên Chính chậm rãi thu hồi, sau đó mạnh mẽ một nắm.

"À..."

Chí Tôn gào thét, vang vọng Biên Hoang, chấn động khắp nơi, trong sa mạc màu vàng sóng biển ngập trời.

Ở huyết quang bên trong, ở Yên Hà bên trong, vị cường giả này bị Mạnh Thiên Chính một cái hóa thành mưa máu, hừng hực đốt cháy, hình thần đều diệt, ở đây thân tử đạo tiêu.

Thiên Địa có cảnh tượng kì dị, như Thần Ma kêu rên, như huyết quang đầy trời.

Mạnh Thiên Chính bàn tay phải nhẹ nhàng vỗ một cái, toàn bộ đánh tan.

"Đạo hữu, ngươi nghỉ ngơi đủ chưa, có hay không muốn động thủ?" Mạnh Thiên Chính quay đầu lại, nhìn về phía cách đó không xa một bóng người.

Nơi đó có một cái sinh linh ngồi xếp bằng, bị Trật Tự Thần Liên ràng buộc, ngồi ở không trọn vẹn Đại Đạo trong bàn cờ, trước người tràn đầy huyết, đều là hắn miệng lớn phun ra.

Lúc này, hắn vẻ mặt uể oải, sắc mặt trắng bệch.

Đây là trước kia bị Mạnh Thiên Chính trấn áp vị kia Đế Tộc tu sĩ.

Mọi người nghe vậy, tất cả giật mình, hắn lại thoát vây rồi?

"Xem ra không gạt được à, mới bị người giúp đỡ, mở ra gông xiềng, liền bị ngươi phát hiện." Vị kia Đế Tộc Chí Tôn than nhẹ.

Hiển nhiên, chính là bị Mạnh Thiên Chính vừa nãy đánh chết Chí Tôn đang giúp đỡ, để hắn thoát vây rồi.

"Ta sinh mệnh không nhiều, nếu như rời đi trước, không giải quyết đi ngươi, trong lòng bất an." Mạnh Thiên Chính nói rất trắng ra, trước khi chết vốn sẽ phải giải quyết người này, miễn cho vì là Đế Quan lưu lại mối họa.

"Ha ha..." Người này bắt đầu cười lớn, sau đó đằng đứng lên, kéo đứt hết thảy pháp tắc xiềng xích, thân thể cháy hừng hực, Thần Hỏa cao bằng trời, dồi dào như hải dương, hắn đột nhiên hướng về Mạnh Thiên Chính nhào tới.

Thời khắc này, hắn vận dụng đòn mạnh nhất, không tiếc đang thiêu đốt tinh nguyên sự sống, bắt nạt Mạnh Thiên Chính sinh mệnh không nhiều, muốn bằng hung cuồng một đòn giết ra một con đường sống, xông vào Thiên Uyên!

Ầm ầm!

Thiên Địa sụp ra!

Hắn đang điên cuồng công kích.

Mạnh Thiên Chính triển khai cánh tay, vác lên đoạn cung, nhưng là như trước làm giương cung hình, một đạo thần tiễn hừng hực như Tiên Kiếm, chém ra Thiên Địa, cắt ra Vĩnh Hằng.

Phốc!

Trong tay cũng không cung tên, thế nhưng như trước bay ra một đạo mũi tên, cao bằng trời, bị hắn cho rằng Tiên Kiếm đến dùng, phù một tiếng đem này Đế Tộc từ chém thành hai nửa.

Người này trên mặt vẻ mặt đọng lại, ngập trời Đại Đạo Thần Hỏa lập tức ổn định, cả người từ mi tâm bắt đầu nứt ra, sau đó chia làm hai nửa.

Đón lấy, bao quát Nguyên Thần ở bên trong, hắn phịch một tiếng nổ tung, Đế Tộc máu nhuộm đỏ hư không.

Ầm ầm!

Mạnh Thiên Chính bàn tay lớn bao trùm bầu trời, đem hết thảy máu và xương đều lấy đi, sau đó quăng vào Thiên Uyên, để hài cốt ở nơi đó hừng hực đốt cháy.

Lần này, Đế Quan trước yên tĩnh.

Đại Mạc trên, Mạnh Thiên Chính yên tĩnh đứng, nhìn Thiên Uyên, quay lưng Đế Quan, gió đêm kéo tới, hắn chiến y leng keng vang vọng, như trước có chiến ý Trùng Tiêu.

Thế nhưng, hắn sinh mệnh nhưng muốn đi đến điểm kết thúc, ở dường như Tàn Dương Huyết Sắc Xích Hà dưới, ở trong tiếng gió, hắn ở độ cuối cùng thời gian.

Huy hoàng một trận chiến, một người kinh sợ dị vực hết thảy Chí Tôn, giết ra một mảnh an bình, lúc này không người dám vượt qua Thiên Uyên

nửa bước, đây là một loại lớn uy hiếp.

Đáng tiếc, cực điểm huy u, đem rơi vào vĩnh viễn hắc ám.

Mạnh Thiên Chính không nhúc nhích, đứng Biên Hoang trước.

Thân thể hắn như là hoá đá, dường như Chiến Thần tượng đá giống như.

"Tiền bối!"

"Không muốn chết à!"

...

Phía sau, truyền đến khóc lóc đau khổ thanh âm, coi hắn vì là Chiến Thần.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1665: Trên Đường Thành Tiên Xán Lạn

Mạnh Thiên Chính sắp sửa từ trần, Đế Quan trước, Huyết Sắc Xích Hà thê diễm, khiến người ta sầu não.

Một đám người khóc lóc đau khổ, đều biết hắn đem tọa hóa, khó có thể giữ lại dưới tính mạng.

Nhân kiệt một đời, miễn không được cuối cùng thương thệ.

"Tiền bối!" Thạch Hạo đứng ở gần bên, hắn có chút nghẹn ngào, có thể nào đối mặt? hắn đem những kia thần thảo, tiên dược phiến lá đều đưa qua, nhưng Mạnh Thiên Chính lắc đầu, đủ để chứng minh tất cả.

Tình cảnh này, có thể nào khiến người ta không bi, tuyệt thế một trận chiến qua đi, bảo vệ Đế Quan, nhưng là Đại Trưởng lão Mạnh Thiên Chính nhưng đứt đoạn mất con đường của chính mình, còn muốn chôn xuống tự thân.

Hoàng Kim chiến y, nhuộm huyết, có kẻ địch, cũng có hắn mình, huy hoàng kết thúc sắp tới.

"Ta có một hám, không thể thành tiên." Mạnh Thiên Chính khẽ nói, nguyên bản ở cái này không thể nào thành tiên hoàn cảnh lớn bên trong, hắn lập khác hắn đồ, hầu như muốn thành công.

Nhưng là, vì trận chiến cuối cùng, vì bảo vệ Đế Quan, hắn tự đoạn một đời huy hoàng, từ bỏ nguyên bản tuyệt Thế Vinh diệu.

Lúc này, hắn tuy rằng có phong độ tuyệt thế, nhưng chung quy không khỏi cũng có tiếc nuối.

Mạnh Thiên Chính thân thể khí tức đang nội liễm, sóng sinh mệnh phảng phất trì hoãn, không lại như vậy hừng hực, không lại như vậy như đại dương vô cùng mênh mông, bây giờ là yên tĩnh.

"Ở trong lòng ta, tiền bối vượt qua chư tiên!" Thạch Hạo nói rằng, hắn đối với Mạnh Thiên Chính có không gì sánh nổi kính ý, đây là chân tâm lời nói.

"Lão hữu, ngươi muốn đi nơi nào, ở nơi nào yên giấc?"

Tiên viện Lão đầu tử đi tới, muốn đưa lão hữu cuối cùng đoạn đường, hắn trong lòng tràn đầy thương cảm, tương giao hơn một nửa cái kỷ nguyên, hiện nay nên vì hắn đưa ma.

Đế Quan, tu bổ gần đủ rồi, mấy người trước sau tới rồi.

"Đạo hữu, chúng ta đưa ngươi!" Có người thở dài, Chí Tôn để đưa tiễn, bọn họ biết, đã không thể cứu vãn.

Mạnh Thiên Chính nhất định phải chết đi, không có ai có thể phục sinh hắn.

"Ta không cần táng địa, không cần bia mộ, liền táng ở toàn bộ trong thiên địa, ngủ say Biên Hoang là tốt rồi, nơi này là ta cuối cùng địa phương chiến đấu, liền thủ tại chỗ này." Mạnh Thiên Chính nói rằng.

Những lời nói này, khiến lòng người bên trong lớn thống.

"Cùng Thiên Địa cùng ở tại!"

Mạnh Thiên Chính quát lên, sau đó hắn mạnh mẽ chấn động, đem tất cả mọi người bức lui, cũng lấy ra một cái Đại Đạo thần quang, đem Thạch Hạo đưa đi, để hắn tiến vào Đế Quan.

Ầm ầm!

Thời khắc này, Mạnh Thiên Chính bạo phát, toàn bộ thân thể đều đang

phát sáng, phảng phất ở đốt cháy, thả ra sức mạnh bất hủ.

Một luồng chí cường gợn sóng đang cuộn trào, bao phủ trên trời dưới đất, Mạnh Thiên Chính tóc đen đầy đầu phấp phới lên, ánh mắt sắc bén như điện mang, hắn khí tức ở tăng vọt.

Từ trong thân thể, bốc hơi lên một đạo lại một đạo tiên quang, tiên vụ mịt mờ đem hắn bao phủ, khiến cho nơi đó xem ra thần thánh cực kỳ, dường như Chân Tiên giáng thế!

"Mạnh tiền bối!"

Đế Quan trên, mọi người đều giật mình, hắn ở cực điểm phóng thích, phải làm gì?

"Đạo huynh quả nhiên khí thôn sơn hà, anh hùng khí cái thế, chính là sinh mạng không nhiều, sắp sửa từ trần, cũng phải một đòn tối hậu, đạp này tiên lộ!" Vương Trường Sinh cảm thán.

Tất cả mọi người đều hiểu, Mạnh Thiên Chính dù cho sinh mệnh không nhiều, cũng không cúi đầu, dũng mãnh trực tiến vào, muốn bước ra cuối cùng bước chân, triệt để thành tiên.

Này đánh đổi không khỏi quá lớn, hắn ở phần Đại Đạo, nhiên tinh khí thần, dùng hết khả năng, muốn xông lên Phá Thiên hoàn cảnh lớn cách trở, muốn bước vào Tiên Đạo lĩnh vực.

Đây là ở nghịch thiên!

Ai cũng biết, hắn phụ có trọng thương, không đảo ngược chuyển, hiện tại như vậy liều mạng, như vậy mặc dù đặt chân Tiên Đạo lĩnh vực, cũng không sống được.

Hắn sẽ chết rất thê thảm liệt!

Bởi vì, vào lúc ấy, hắn đã tiêu hao hết tất cả.

Không thể sống đến thành tiên một ngày kia, vậy thì chớp mắt huy hoàng, một đòn xuyên qua, chứng minh mình đã từng tới, đánh nát kỷ nguyên này ma chú, đánh vỡ ràng buộc.

Mạnh Thiên Chính phong thái Vô Song, lúc này xán lạn mà Vĩnh Hằng, tất cả mọi người đều rút lui, tiến vào Đế Quan, không thể tới gần.

Nơi đó mưa ánh sáng bay lượn, mang theo Tiên Đạo khí tức, mang theo bất diệt chiến ý, đó là ý chí của hắn, bất khuất, không cam lòng, tiến hành nhân sinh trận chiến cuối cùng.

Hướng về Tiên Đạo cất bước!

Mưa ánh sáng bay tung tóe, thành tiên ánh sáng tỏa ra, cực kỳ óng ánh, rọi sáng toàn bộ Biên Hoang, cũng rọi sáng ở kiếp này!

Đế Quan bên trong, mọi người chấn động.

Đáng tiếc, nếu là Đại Cung bên trong thần thai không tổn hại, Đạo Quả không thương, như vậy hắn liền sẽ không anh hùng đường cùng, có thể tự nhiên thành tiên!

Ầm ầm ầm!

Mạnh Thiên Chính ở động, diễn dịch Vô Song pháp, Tiên Đạo khí tức mờ mịt, đầy trời đều là ráng lành, thành tiên ánh sáng che kín thân thể, để trong này càng ngày càng thần bí cùng lớn lao.

Dường như Chiến Thần chuyển thế, còn như Chân Tiên Phục Sinh!

Lúc này, Mạnh Thiên Chính tuy rằng anh hùng đường cùng, thế nhưng là như trước khí thôn sơn hà, hét dài một tiếng, Biên Hoang chấn động, hắn ở liệt diễm bên trong Vĩnh Hằng, óng ánh mà khiếp người.

Ầm ầm!

Mạnh Thiên Chính giơ tay, từ vực ngoại chộp tới một viên lại một viên

Đại Tinh, lấy mang theo Tiên Đạo khí tức Pháp lực luyện hóa, dựng lại Đế Thành, nhanh chóng chữa trị xong xuôi.

"Vượt qua Chí Tôn, hai chân đều muốn đặt chân ở lĩnh vực kia sao?" Có Chí Tôn chấn động nói rằng, âm thanh đều hơi run.

Trước đây không lâu, Mạnh Thiên Chính hơi hơi đặt chân Tiên Đạo lĩnh vực, đã chấn động hiện nay, bởi vì cái thời điểm cũng đã vượt qua Chí Tôn, bễ nghễ thiên hạ.

Hiện tại, hắn thật sự thành công rồi sao? Toàn thân đều tiến vào lĩnh vực kia bên trong?!

Chỉ là, tử vong cũng sắp tới.

Ở kiếp này Đạo Quả ở trong ánh lửa muốn bốc cháy lên, ở xán lạn bên trong đặt chân Tiên Đạo.

Ầm ầm!

Đột nhiên, Thiên Uyên phương hướng rung bần bật, nơi đó ầm ầm sóng dậy, Pháp Tắc Chi Hải sôi trào.

Thiên Uyên hướng phía dưới trút xuống pháp tắc, càng nhiều Trật Tự Thần Liên hạ xuống, nhấn chìm nơi đó.

"Hống!"

Cũng trong lúc đó, dị vực phương hướng truyền đến tiếng rống to, có Cái Thế cường giả ở động, có thể nhìn thấy có An Lan chi mâu, không thương lớn kích, tất cả đều ở Thiên Uyên bên trong xuất hiện.

Sớm nhất giờ, không thương lớn kích là ở chỗ đó, muốn bổ ra một con đường, đưa tới một vị Bất Hủ giả, để hắn táng diệt Đế Quan.

Hiện tại, không ngừng một món binh khí, mà là hai, ba kiện, chịu đựng tương tự nguyền rủa giống như sức mạnh, toàn lực ứng phó, đưa tên kia Bất

Hủ giả quá Thiên Uyên.

Đây là một hồi kịch biến!

Răng rắc!

Cuối cùng, có binh khí rạn nứt, thậm chí đem bẻ gẫy.

Bọn họ nhanh chóng thu tay lại, không cách nào lại tiếp tục, thật muốn là triệt để hủy diệt cái thế binh khí, như vậy năm tháng dài đằng đẵng chuẩn bị sẽ dã tràng xe cát.

Bọn họ Đại Đạo pháp khí không thể sai sót, tương lai còn muốn chinh Phạt Thiên trên lòng đất đây.

Bởi vì, bọn họ biết rõ Tiên vực tồn tại, hiện tại không dung nạp tổn quá nặng.

Đế Quan, trên tường thành, tất cả mọi người đều chấn động, tuyệt đối không ngờ rằng thời khắc sống còn sẽ xảy ra chuyện như vậy, nguy hiểm thật, đối phương cuối cùng thất bại rồi!

"Ha ha, ha ha..."

Đột nhiên, tiếng cười lớn truyền đến, bắt nguồn từ Thiên Uyên.

Ngay khi mọi người cho rằng hữu kinh vô hiểm giờ, có một bóng người đi ra, hắn lảo đảo, đầy người là huyết, vết thương nằm dày đặc, sâu thấy được tận xương.

Thậm chí, có rất nhiều nơi huyết nhục đều bóc ra, xương đều bẻ gẫy, một phần thân thể đã vặn vẹo, biến hình, đó là chịu đựng sức mạnh vô thượng gây nên.

Ầm!

Thế nhưng, sau một khắc, hắn thẳng tắp lưng, đứng lên, tinh lực che đậy

Tinh Không, chấn động mênh mông Biên Hoang.

Bất Hủ khí tức tràn ngập, chí cường Pháp lực mãnh liệt, vô thượng thần quang tỏa ra, dường như một con Khổng Tước Minh Vương giáng thế, phóng thích vô thượng Tiên Đạo khí tức.

Đây là một tên Bất Hủ giả, hắn từng thành công đến rồi.

Này vài món binh khí thảo phạt, dùng hết khả năng, chính là vì che chở hắn, đưa hắn qua ải.

Trong thiên địa, sát khí thấu xương, toàn bộ Càn Khôn đều nứt toác, chỉ vì hắn đứng ở nơi đó, lạnh lùng trông lại.

Bất Hủ giả, nhìn xuống Đế Quan!

Làm sao sẽ như vậy? Mọi người như rơi vào hầm băng, lạnh từ đầu đến chân, cảm giác cực kỳ lạnh lẽo âm trầm.

Đều cho rằng đại chiến kết thúc, có thể an số ghi trăm năm, nghênh đón là bình hòa nhất một khoảng thời gian, có thể nào ngờ tới cuối cùng chớp mắt, lại đây một vị Bất Hủ giả.

Thiên Uyên bên trong, trên không không ngừng buông xuống pháp tắc, Trật Tự Thần Liên, triệt để phong tỏa nơi đó, quy tắc so với trước đây càng dồi dào, đang sôi trào.

Không nghi ngờ chút nào, bên kia cũng không còn cách nào mạnh mẽ xông vào.

Thế nhưng, này đã qua đến Bất Hủ giả làm sao bây giờ, ai có thể chặn, ai có thể chống đỡ được?!

Bất Hủ giả nhìn về phía Mạnh Thiên Chính, lộ ra sắc mặt khác thường, rất là bất ngờ, bởi vì người đó đang toả ra Tiên Đạo ráng lành, ở bước vào tiệm lĩnh vực mới bên trong.

"Thú vị, trước hết giết ngươi!" Dị vực Bất Hủ giả lộ ra tàn khốc ý cười, từng bước từng bước áp sát.

Khi nhìn thấy cái này sinh linh sau khi xuất hiện, Đế Quan tất cả mọi người đều một trận tê cả da đầu, trong lòng u ám, rất là tuyệt vọng.

Thế nhưng, Mạnh Thiên Chính nhìn thấy hắn sau, nhưng không có một ít ủ rũ, ngược lại là nở nụ cười, rất xán lạn, mang theo Lăng Tiêu chiến ý, còn có một loại tuyệt thế phong thái.

Hắn lại nhanh chân về phía trước, chủ động tiến lên nghênh tiếp, nói: "Không thể thành tiên, tâm có một hám, đây là đang vì ta bù hám sao?"

Hắn cười to, Hoàng Kim chiến y chảy xuôi huy hoàng như thiên nhật giống như ánh sáng lộng lẫy, phóng ra Tiên Đạo hào quang, dù cho chết trận, cũng vượt qua yên tĩnh tọa hóa.

Mạnh Thiên Chính thần thái Phi Dương, sợi tóc màu đen rối tung, mang theo sự tự tin mạnh mẽ, muốn quyết đấu Bất Hủ giả.

"Ta một ngón tay liền có thể giết ngươi!"

Bất Hủ giả lạnh lùng nói rằng, đồng thời, thật sự thăm dò chỉ tay, cực tốc phóng to, hướng về Mạnh Thiên Chính ép xuống.

Mạnh Thiên Chính lấy xuống đoạn cung, ở trong đó còn có huyết ở chảy, rơi vào trên người hắn, đồng thời từ bên trong hạ xuống một bộ thân thể, mang theo yêu dị ánh sáng.

Đó là thần thai, cũng là hắn Đạo Quả sao?

Ầm!

Sau một khắc, một luồng khí thế khủng bố nuốt hết Thiên Địa, ô quang đè ép thế gian.

Hay là, xưng là thần thai không phù hợp, này càng như là một bộ ma

khu, toả ra yêu dị khí tức, ô quang che đậy Càn Khôn.

Mà lại, Mạnh Thiên Chính tự thân cũng đang phát sáng, hừng hực như Thiên Hỏa, như 10 ngày ngang trời, hắn tự thân càng như là thần thai, phóng thích Tiên Đạo hào quang, Vĩnh Hằng Bất Hủ.

Vù vù một tiếng, hai cỗ thân thể đồng thời về phía trước đánh giết mà đi.

Bất Diệt Kinh văn tỏa ra, đánh vỡ Vĩnh Hằng, nhìn thấy Trường Sinh!

Bịch một tiếng vang trầm, Âm Dương thần quang soi sáng cổ kim tương lai, Mạnh Thiên Chính cùng với đối ứng với nhau ma khu cùng đánh giết đối thủ, đem này chỉ tay đánh văng ra.

Bất Hủ giả, chậm rãi thu tay lại, đầu ngón tay tê dại, có huyết hạ xuống.

Hắn lạnh lẽo nhìn về phía Mạnh Thiên Chính, nói: "Có chút môn đạo!"

"Chỉ tay giết ta? ngươi không được!" Mạnh Thiên Chính mở miệng.

Đế Quan, trên tường thành, tất cả mọi người đều chấn động, Mạnh Thiên Chính ở cứng rắn chống đỡ Bất Hủ giả?

Này thật sự muốn đánh vỡ thần thoại, nhìn thấy Trường Sinh sao?!

Thời khắc này, Mạnh Thiên Chính chia làm hai mặt, một cái thần quang chiếu khắp, tóc đen rối tung, một cái khác nhưng là yêu dị mà lạnh lùng nghiêm nghị, dường như cái thế Ma Thần!

Bọn họ đều rất trẻ trung, đều ở Hoàng Kim trong năm tháng, vóc người thon dài kiên cường, anh tư bộc phát, thế nhưng một cái tóc đen đầy đầu, một cái nhưng tóc trắng như tuyết, hoàn toàn khác nhau!

Tương đồng chính là, đều vô cùng mạnh mẽ, mang theo Tiên Đạo lực lượng, ăn mặc Hoàng Kim chiến y, anh tư khiếp người, sức mạnh vô thượng lan tràn ra.

Mạnh Thiên Chính quát to: "Hôm nay, ở sát phạt bên trong tiến lên, ở đường máu trên cất bước, này sinh một hám, do ngươi đến bù, trên đường thành tiên quyết chiến!"

Xán lạn, huy hoàng Mạnh Thiên Chính, hiện tại phát một tấm hắn chân thân, tắm rửa Chí Tôn huyết, đơn độc đối kháng Bất Hủ giả, giết ra phong cách vô địch.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1666: Bất Hủ

Bầu trời xám xịt, một đạo lại một đạo thiểm điện nổ tung, đục lỗ trời xanh, xé rách Cao Thiên, một khỏa lại một viên thiên thạch tại trôi nổi, cực lớn vô cùng.

Vòm trời bốn liệt, đại tinh chuyển động, áp lực vô cùng, đồng thời cũng không có thiếu tại thiêu đốt lên, hóa thành cực lớn Hỏa cầu, hướng về mặt đất rơi xuống dưới đến.

Thiên Băng Địa Liệt, đây quả thực là một bộ tận thế giống như cảnh tượng.

Đại sa mạc mênh mông, có thể lại lộ ra nhỏ bé.

Tạo thành đây hết thảy, chỉ vì hai cái sinh linh, bọn hắn tản mát ra quang huy, che khuất bầu trời, mang tất cả trên trời dưới đất, lại để cho khắp bao la bát ngát đại sa mạc đều lộ ra nhỏ bé.

"Ha ha, ha ha..."

Đối diện, cái kia Bất Hủ sinh linh phá vỡ giằng co, hắn đến từ dị vực, pháp lực bành trướng, đạo tắc thì nổ vang, hành tẩu ở trong hư không, chấn nhiếp thế gian.

"Ta rất chờ mong, như vậy một phương tịnh thổ, chờ ta đi đạp PHÁ...!"

Lúc này, hắn là Vô Địch, không có người khả dĩ chống lại!

Bởi vì, hắn là Bất Hủ sinh linh, đồng đẳng với Chân Tiên, là một vị tiên đạo lĩnh vực cường giả, tại đây cửu thiên thập địa ở giữa, Chân Tiên khó kiếm, ai dám tranh phong?

Theo ý nào đó đi lên nói, hắn là được đương thời đệ nhất cao thủ!

Bởi vì, Thiên Uyên ngăn cách dị vực, mặt khác cường đại sinh linh rốt cuộc không qua được, cái kia phiến không gian, thế giới kia, cùng bên này không có bằng hữu quan hệ rồi, hôm nay bao la mờ mịt cả vùng đất, ở bên cạnh Hoang, chỉ có như vậy một cái Bất Hủ người!

Mạnh Thiên Chính bình tĩnh đối mặt, không nói gì, nhưng là hắn bên ngoài cơ thể quang vũ càng thêm sáng lạn rồi, rậm rạp chằng chịt, hóa thành thành tiên chi quang.

"Giết ngươi, cái này phương tịnh thổ liền lại không người có thể ngăn ta!"

Bất Hủ sinh linh mở miệng, rất lãnh khốc, nhưng con mắt quang lại phi thường cực nóng, hắn nhìn ra xa tiến về trước, phảng phất muốn xuyên thấu qua Đế Quan chứng kiến cái kia bao la bát ngát đại địa.

Cửu thiên thập địa không người có thể cản trở hắn, cái này ý tứ hàm xúc tại rất dài dòng buồn chán trong thời gian, hắn tựu là cái này phiến tiệm Tân Cương đất Chúa Tể Giả!

Đã đến lúc kia, khắp thiên hạ số mệnh tập trung vào một thân, hắn có lẽ có thể tiến thêm một bước đột phá, đây là hắn dã vọng!

Cái gọi là số mệnh, cũng không phải là thiên mệnh, không phải thừa vận các loại..., là chỉ thực chất ý nghĩa đại tạo hóa.

Nếu là cái này phương trong trời đất, dùng hắn vi tôn, cái kia cái gọi là cơ duyên, một cái kỷ nguyên tạo hóa các loại..., đem toàn bộ quy hắn sở hữu tất cả, (tụ) tập tại duy nhất Bất Hủ người trên người.

Đã đến lúc kia, nói không chừng thật đúng là bị hắn phá cảnh cũng nói không chừng.

"Ha ha ha..." Bất Hủ người cười to, chấn cả tòa Đế Quan tại ù ù lay

động, phảng phất muốn sụp đổ mở, lại để cho tất cả mọi người sắc mặt tái nhợt.

Ai có thể ngờ tới, cuối cùng trước mắt, một vị Bất Hủ sinh linh đã tới!

"BOANG...!"

Bất Hủ người động, đưa tay ở giữa, phù văn đan vào, hắn tay phải năm ngón tay như là tiên kim giống như phát ra âm vang thanh âm, cực tốc về phía trước dò xét đến, chụp vào Mạnh Thiên Chính đỉnh đầu.

Hắn rất lãnh khốc, cũng rất Vô Tình, muốn tại trước tiên đánh gục cái này chuyện xấu, như vậy liền có thể độc tôn này giới.

Oanh!

Mạnh Thiên Chính bộc phát, chút nào không sợ, hơn nữa chiến ý dâng cao, trước nay chưa có khiếp người, tiên đạo quang huy bành trướng, hừng hực thiêu đốt, hướng về tứ phương tách ra.

Hắn quang huy vạn trượng, cùng cái kia (chiếc) có ma thân đứng chung một chỗ, phảng phất khả dĩ khai thiên tích địa, nếu tạo một cái kỷ nguyên.

Đông!

Vòm trời bị đánh rách tả tơi, Càn Khôn tại sụp đổ, thiên thạch tại trụy lạc.

Tiên đạo lĩnh vực, không hề nghi ngờ, Mạnh Thiên Chính dùng rất bất khả tư nghị đích thủ đoạn lại để cho bản thân phảng phất đặt chân tại đây một hoàn cảnh ở bên trong, pháp lực hùng hồn vô cùng.

Đó căn bản không giống như là một cái tánh mạng không nhiều người, bởi vì, máu của hắn khí quá hùng hồn rồi, thực lực không thể đo lường được.

"Sát!"

Mạnh Thiên Chính quát, tại thời khắc này toàn lực ứng phó, muốn tại nhân sinh cuối cùng giai Đoàn Huy hoàng một trận chiến.

Lòng có một tiếc, không thể thành tiên!

Nhưng bây giờ, đã có một cái bổ tiếc cơ hội, hắn tại chiến Bất Hủ người, cùng cái này đẳng cấp sinh linh đại quyết đấu, tại đi ngược chiều phạt tiên!

Có lẽ, hắn có thể ở một trận chiến này trong quá trình, thực sự trở thành chiến tiên cũng nói không chừng.

Kịch liệt đại chiến!

Hai cái Mạnh Thiên Chính, một cái đầu đầy tóc đen, một cái tóc trắng như tuyết, cùng là rất trẻ tuổi, cùng một chỗ về phía trước đuổi giết.

Một người ra quyền, một người xuất chưởng, không hề diệt trải qua áo nghĩa, còn có mặt khác!

Giữa hai người tạo thành huyền diệu nhất phối hợp, Âm Dương nhị khí lưu chuyển, hợp cùng một chỗ, tựu là tại giải thích Đại Đạo bản chất!

Đương đương đương...

Hỏa Tinh văng khắp nơi, Thiên Địa sụp đổ khai mở, bọn hắn cùng trên bầu trời cái kia cái bàn tay lớn không ngừng va chạm, đã tạo thành đáng sợ nhất cảnh tượng, một khỏa lại một viên sao băng rơi xuống dưới đến.

Một tiếng ầm vang, rất nhanh, bọn hắn tựu đằng nhập phía chân trời, đi vào trời xanh phía trên!

"Chạy đi đâu!"

Bất Hủ sinh linh truy kích, con của hắn thoáng co rút lại, có chút động dung, trước kia thời điểm hắn một đầu ngón tay điểm ra, không có có thể không biết làm sao đối phương cũng thì thôi.

Hiện tại hắn thò ra bàn tay lớn, rõ ràng cũng không có có thể lập tức đánh chết mất cái này sinh linh, làm hắn lộ ra dị sắc.

Xoẹt!

Trong chốc lát, Bất Hủ sinh linh toàn thân ngân bạch, da thịt giống như bạch ngân đúc kim loại mà thành, thấu phát ra một cổ đáng sợ hơn khí tức, hắn không thể không được trịnh trọng lên.

Vạn có chủ kiến dưới tình huống, ở chỗ này thiệt thòi lớn, vậy thì hối hận thì đã muộn.

Hắn đã nhìn ra, Mạnh Thiên Chính trạng thái rất kỳ lạ, phi thường không tầm thường, phảng phất thật sự đã trở thành một cái tiên đạo cao thủ, đó là dài dằng dặc tuế nguyệt tích lũy, càng là thần thân thể cùng ma thai góc bù:bổ sung bố trí.

"Ông!"

Hư không sụp đổ khai mở, Bất Hủ sinh linh, toàn thân ngân bạch, kể cả sợi tóc, vậy mà như là Ngân Hà rủ xuống, trút xuống xuống, rút nát Cao Thiên.

Cái này sợi tóc chuẩn bị óng ánh, mang theo Bất Hủ phù văn, quét ngang Mạnh Thiên Chính, không gì so sánh nổi!

Có ai dám như vậy nhằm vào một vị tản ra tiên quang chí cường giả? Bất Hủ sinh linh tựu là làm như vậy, nhất định dũng Vô Địch, trực tiếp như vậy xuất kích.

Phanh!

Mạnh Thiên Chính lướt ngang cước bộ, tại đâu đó, Thái Dương Chân Hỏa bộc phát, hừng hực thiêu đốt, nhen nhóm Thiên Địa, muốn đem cái này vạn trượng màu bạc sợi tóc đốt đoạn, hủy diệt.

Nhưng mà, màu bạc sợi tóc bị Bất Hủ ký hiệu bao phủ, rõ ràng không việc gì.

Bên kia, cái kia tóc trắng như tuyết, theo cung trung trụy lạc ra đến thân thể tắc thì thét dài, nhổ ra một mảnh u lãnh hỏa diễm, đó là Thái Âm chi hỏa đạo phù văn.

Đem làm Thái Âm cùng Thái Dương chạm vào nhau, giữa hai người Liệt Diễm xông lên trời, đục lỗ trời xanh, trên trời dưới đất đều là ký hiệu, đều là ánh lửa, hừng hực lại để cho người linh hồn sợ run.

Ông long!

Vực Ngoại, phi thường đáng sợ, cũng không biết có bao nhiêu đại tinh bị đốt hủy, tinh xương cốt khắp nơi trên đất, tuôn rơi trụy lạc, hướng về Biên Hoang đập tới.

Cái kia cảnh tượng, rung động nhân tâm, một khỏa lại một viên xích hồng Tinh Thần, tại bị đốt hủy, tại nổ tung, vẫn thạch khổng lồ phô thiên cái địa, khắp nơi đều là.

Đây là tiên đạo cấp đại chiến, vẻn vẹn một động tác, tựu đã tạo thành Tinh Không sụp đổ giống như cảnh tượng.

Xoẹt!

Cái kia đầy trời tóc bạc bị thu trở về, Bất Hủ sinh linh lộ ra vẻ mặt, đối thủ này rõ ràng thật sự xem như khác loại thành tiên sao? Phi thường yêu dị.

Hắn không dám lại có chút chủ quan, tập trung lực lượng, huy động Quyền Đầu, lần nữa về phía trước đánh tới.

Bất Hủ một kích, Thiên Địa Tịch Diệt, đáng sợ hào quang mang tất cả, quét ngang Vực Ngoại, cái kia sở hữu tất cả trụy lạc mà đến sao băng đợi toàn bộ nổ tung, tại trong hư không trở thành bột mịn.

Mà đây chỉ là hắn một kích dư âm-ảnh hưởng còn lại mà thôi, chính thức chính diện công phạt, đáng sợ sát sanh đại thuật, đều tập trung hướng Mạnh Thiên Chính.

Phanh!

Mạnh Thiên Chính nhất thể hai mặt, đồng loạt ra tay, đón đánh Bất Hủ người, tại đâu đó phát ra nhất hừng hực hào quang, Đại Đạo nổ vang, vòm trời băng liệt.

Nhưng rất nhanh, Mạnh Thiên Chính bay tứ tung đi ra ngoài, bị va chạm bay ngược, hai cái thân thể đều là như thế, trong miệng hướng ra phía ngoài tràn huyết.

Cái này là Bất Hủ người thần uy, khó có thể chống lại!

"Bằng ngươi cũng muốn cùng ta tranh phong!" Bất Hủ người quát, tóc bạc rối tung, toàn thân tuyết trắng, kim loại sáng bóng lóng lánh, khí tức của hắn càng tăng lên liệt.

Ầm ầm!

Thiên Địa kịch chấn, Vực Ngoại bộc phát đáng sợ chùm tia sáng.

Đó là hắn quyền mang, giờ khắc này chiếu sáng vũ trụ, mỗi một đạo quyền mang bay ra, đều có một khỏa lại một viên đại tinh bị đánh nát, trở thành lịch sử bụi bậm.

Đây là tiên đạo đại chiến, là thế gian nhất sáng lạn chém giết, cũng là nguy hiểm nhất va chạm.

Cái này phiến Tinh Không đều bị bọn hắn đánh sụp đổ rồi, tinh thể không biết hủy bao nhiêu.

"Sát!"

Bất Hủ người nổi giận, vận dụng chí cường lực lượng, hắn lo lắng ra

ngoài ý muốn, không hề giữ lại, một quyền đón lấy một quyền đuổi giết.

Khả dĩ chứng kiến, một đạo lại một đạo cự đại tia chớp xông vào vũ trụ ở chỗ sâu trong, chiếu sáng Hắc Ám chi địa, rất nhiều tinh thể đều lộ ra rất nhỏ bé, đó là hắn sát phạt chi quang.

Quyền lực tuyệt thế!

Mạnh Thiên Chính đang không ngừng rút lui, thậm chí bị oanh kích bay tứ tung, miệng lớn thổ huyết, hắn lần thứ nhất nghênh chiến Bất Hủ sinh linh, cảm nhận được cỡ nào cường đại.

"Khác loại thành tiên? Ta xem chưa hẳn! Ngươi không có được Thiên Địa tán thành, chưa từng đã bị tẩy lễ, không có thừa nhận trời xanh chi Thẩm Phán, còn không được!"

Bất Hủ sinh linh âm thanh lạnh lùng nói, pháp lực càng hùng hồn rồi, quả thực muốn bị diệt ở kiếp này!

Mạnh Thiên Chính rống to một tiếng, đầy người áo giáp như là Tiên Kiếm giống như, rõ ràng tại boong boong rung động, sát khí cuồn cuộn, bộc phát ra hoàng kim quang mang, ngăn chặn đối phương quyền mang.

Hắn hai cỗ thân thể đều tại nhỏ máu, rồi sau đó lẫn nhau phóng tới cùng một chỗ, một tiếng ầm vang, bộc phát ra không gì so sánh nổi tiên đạo khí tức, pháp lực hạo hãn vô biên.

Hai cỗ thân thể, lúc này dung hợp!

Lúc này, Mạnh Thiên Chính đã xảy ra biến hóa kinh người, có tử khí, có bừng bừng sinh cơ, còn có Hỗn Độn, càng có tiên đạo quang vũ, bao phủ hắn toàn thân.

"Dĩ thân vi chủng,, đoạn lộ trọng hiện!" Mạnh Thiên Chính gầm nhẹ lấy.

Hắn không cam lòng, hắn ngày xưa tiếc nuối, hắn kiếp nầy nguyện vọng,

đều tại thời khắc này tóe phát ra, trong cơ thể hắn có rất nhiều cửa tại mở ra, phóng xuất ra vĩnh hằng lực lượng.

Thành tiên chi quang mang tất cả trên trời dưới đất, khí tức của hắn tại trở nên mạnh mẽ, hắn tại rống to: "Cho ngươi mượn Bất Hủ thủ cấp, bổ ta chi di!"

Ầm ầm!

"Thành tiên lộ trên trảm Bất Hủ!" Mạnh Thiên Chính hét lớn, sát khí ngập trời, hiệp tuyệt thế chi uy, giết tới, mang theo vô lượng tiên quang, oanh hướng Bất Hủ người.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1667: Đúng Hạn Mà Đến Quỷ Dị

Muốn tại trên đường thành tiên trảm Bất hủ, bực này khí phách, khiến cho bốn phương run rẩy, thiên vũ ù ù run rẩy dữ dội, phảng phất thẳng tới trời xanh, rung động giới này.

Đế quan, trên tường thành, rất nhiều người xuyên thấu qua vài lần xương kính đang quan chiến, nhìn thấy một màn này về sau, bọn hắn đã kích động, lại thương cảm.

Mạnh Thiên Chính cuối cùng là phải mất đi, mà hắn lại tại trước khi chết làm rõ ý chí, muốn chém Bất hủ, đây là bổ tiếc, sao lại không phải vì bảo hộ Đế quan, tận cuối cùng một điểm lực.

"Giết!"

Trên bầu trời, kịch liệt đại chiến bộc phát.

Mạnh Thiên Chính hai thân dung hợp về sau, xông về phía trước, nâng quyền liền oanh sát, thành tiên chỉ riêng bành trướng, pháp lực cái thế, dị thường cường đại, cùng tiên đạo sinh linh không có gì khác biệt.

Ầm!

Một quyền mà thôi, chấn Bất hủ người rút lui, lộ ra kinh sợ.

Sao sẽ như thế, Bất hủ người chấn kinh, người trước mắt rất cổ quái, có vấn đề, thật chẳng lẽ xem như khác loại thành tiên?

Ầm ầm!

Mạnh Thiên Chính bóp quyền ấn, cực tốc mà đến, một quyền mãnh liệt

qua một quyền, chư thiên tinh đấu đều đang run sợ, mảnh tinh vực này đều tại quyền của hắn mang bao phủ phía dưới.

Tại phanh phanh âm thanh bên trong, tại xa xôi tinh vực chỗ sâu, một khỏa lại một khỏa tinh thể nổ tung!

Lúc này, ánh sáng vô lượng mang nở rộ, Mạnh Thiên Chính dũng mãnh phi thường vô cùng, thân thể của hắn đang phát sáng, như là lỗ đen, hấp thu những cái kia đốt cháy đại tinh lực lượng.

Ngoài ra, nổ tung hình thể, hình thành chùm sáng cũng đều tại hướng về hắn tập hợp mà đến, bị hắn sở dụng, nắm đấm phát sáng, đánh mạnh Bất hủ người.

Tại kịch liệt trong công kích, ầm ầm đại đạo âm thanh bên trong, Mạnh Thiên Chính lực quyền vô cùng, không ngừng oanh sát.

Quả đấm của hắn đều đang chảy máu, lại khóe miệng tại chảy máu.

Mà trong quá trình này, Bất hủ người cũng kiêng kị, hắn bị chấn thương, oa một tiếng, miệng bên trong phun ra một thanh Bất hủ chân huyết, lúc này hủy đi rất lớn một mảnh Tinh Không.

Về phần Mạnh Thiên Chính, khóe miệng không ngừng chảy máu, nhưng hắn giống như là không biết mệt mỏi, không sợ thương thế, liền là tấn công mạnh.

"Giết!"

Bất hủ người nổi giận, tóc bạc trắng bay múa, thân thể phát sáng, như là ánh sáng trắng bạc đang thiêu đốt, hắn kết pháp ấn, thi triển ra một loại đáng sợ tổ thuật.

Một mảnh Bất hủ chi quang, từ trong tay hắn nổ tung, bao phủ Mạnh Thiên Chính.

Mạnh Thiên Chính nơi đó, âm dương nhị khí lưu chuyển, lại có thể tan rã, có thể tan ra những cái kia Bất hủ phù văn, đem cái kia tổ thuật chặn.

Keng!

Hắn đoạn cung xuất hiện, không còn là cung thai, mà là hóa thành hai thanh trăng khuyết lưỡi đao, tuyệt thế sắc bén, sắc bén vô cùng, cùng Mạnh Thiên Chính mang theo tiên quang, sáng chói không thể nhìn thẳng.

Hưu một tiếng, một thanh trăng khuyết lưỡi đao bay ra, trảm phá Thiên Địa, lúc này cắt đứt mảnh này Tinh Không, Hỗn Độn Khí bành trướng, phù một tiếng, nó mang theo đại đạo quy tắc, thế mà quét trúng Bất hủ sinh linh, tóe lên mảng lớn huyết thủy.

Bất hủ sinh linh, toàn thân trắng bạc, khiếp sợ không gì sánh nổi, đồng thời lửa giận cuộn trào mãnh liệt, hắn cơ thể thế mà bị rạch ra.

Vừa rồi, hắn muốn nếm thử cắt đứt này lưỡi đao, bởi vì hắn đã nhìn ra, món binh khí này có Mạnh Thiên Chính đạo quả khí tức, nhất định ôn dưỡng qua nó thần thai pháp tướng các loại.

Một khi đánh nát món binh khí này, chắc chắn sẽ làm cho đối phương gặp phản phệ, bởi vì đây là cùng nó tính mệnh giao tu đồ vật.

Thế nhưng là, binh khí kia giống như là đang bị tiên khí tẩm bổ, cùng Mạnh Thiên Chính lột xác, hư hư thực thực trở thành tiên đạo pháp khí.

Bất hủ người lần đầu nếm thử thất bại, cánh tay của mình bị chém bị thương, huyết dịch chảy xuôi.

Đế quan, trên tường thành, mọi người rung động.

Thật có thể trảm Bất hủ người? Cái này cùng trong thần thoại thần thoại!

"Xoẹt!"

Bất hủ người cơ thể bên trên xuất hiện một đầu lại một vệt hoa văn, đó là

đạo tắc, cũng là hắn thả ra vô biên tiềm năng, còn có hắn Bất hủ chi lực.

Cái gọi là Bất hủ, thân cùng pháp kết hợp, đến cảnh giới này không cần thiết tận lực thi triển ra một loại pháp, bởi vì đại đạo đã cùng bọn hắn ngưng kết cùng một chỗ.

Có đôi khi nhục thân một cái va chạm liền là một loại đại pháp!

Hiện tại, Bất hủ người tại tập trung lực lượng, tổ thuật hoa văn khắp cả người, thần thông quy tắc hiển hiện, hắn cơ thể phảng phất bị khắc lên pháp trận.

Một tiếng ầm vang, hắn giết tới đây, con ngươi sáng chói, như là mặt trời nhỏ, muốn phải nhanh giết chết Mạnh Thiên Chính.

Thế nhưng là, Mạnh Thiên Chính cũng hoàn toàn khác biệt, thể nội dâng lên tiên quang, lại một đạo lại một đạo cửa mở ra, phóng thích ra lực lượng không gì so sánh nổi, phảng phất như tu đạo nhiều năm Chân Tiên Hàng Thế!

Vì cái gì? Bất hủ người nghi hoặc, dù là đối phương thật siêu phàm, cũng không có khả năng tại khác loại thành tiên quá trình bên trong liền có thực lực như vậy mới đúng?

Oanh!

Mạnh Thiên Chính bộc phát, thể nội môn hóa thành lực lượng chi nguyên, thôi động hai cái trăng khuyết lưỡi đao, phát ra mịt mờ tiên quang, chém về phía trước!

Đây là ngày xưa chấp niệm, còn có tiếc nuối, hắn đi lấy thân là loại đường sắp thành lại bại, phong ấn thần thai, đó là đạo quả, cũng là hắn chém ra bộ phận huyết nhục thần, như trước đang đi con đường kia.

Bây giờ hai thân hợp nhất, chính là vì đột phá, hiện ra công kích mạnh nhất.

Đáng tiếc là, quá sớm để thần thai xuất thế, bị chặn đường tiến lên, cũng làm cho đạo quả bị hao tổn, cuối cùng muốn phản phệ, đạp vào không đường về.

Nhất là, kinh lịch một trận huyết chiến, liên sát chư chí tôn lúc, hắn bỏ qua sau cùng chữa thương cơ hội, bây giờ không thể quay đầu.

Keng!

Đại đạo va chạm, Mạnh Thiên Chính bị đánh bay, máu tươi phiêu tán rơi rụng, thụ trọng thương, nhưng là Bất hủ người cũng là máu tươi tại chỗ, bị hai thanh trăng khuyết lưỡi đao đánh trúng, máu thịt be bét.

"Lấy thân là loại!"

Bất hủ người nhìn chằm chằm Mạnh Thiên Chính, nhìn lấy trong cơ thể hắn một đạo lại một đạo phát sáng môn, nghĩ đến một chút nghe đồn, lộ ra kinh sợ, thần sắc càng phát nghiêm túc.

"Không thể để ngươi sống nữa!" Hắn hét lên một tiếng, lần nữa đánh tới, hai người kịch chiến.

Ai cũng không nghĩ tới, Mạnh Thiên Chính cường đại như vậy, thật có thể cùng Bất hủ người giao thủ, dù là chiến tử, cũng là tuy bại nhưng vinh.

"Phốc!"

Mạnh Thiên Chính thân thể bị đánh xuyên, máu tươi nhiễm Tinh Không, hắn bay tứ tung mà đi.

Bất hủ người mặc dù cũng đang chảy máu, nhưng là vấn đề không lớn, ở hậu phương truy kích, chuẩn bị thi triển tuyệt sát, kết thúc chiến đấu.

Nhưng là, giờ khắc này, đáng sợ sự tình phát sinh, giữa thiên địa kinh lôi trận trận, tiên quang sáng chói, lập tức che mất mảnh này Tinh Không, mênh mông vô biên.

Mạnh Thiên Chính bị tiên đạo lôi đình che mất.

"Chân chính muốn thành tiên!" Bất hủ người kinh hãi, hắn lùi về phía sau mấy bước, không có lập tức xông vào, bởi vì sợ dính dáng tới đáng sợ nhất tiên đạo lôi kiếp.

Cái gọi là khác loại thành tiên, là chỉ không trải qua lôi kiếp tẩy lễ, không có chịu qua trời xanh khảo nghiệm, nhưng là có Chân Tiên thực lực tu sĩ.

Nhưng là, đây chỉ là trong truyền thuyết mới tồn tại sinh linh, từ xưa đến nay cũng không có mấy cái.

Bởi vì, thực lực quá tuyến về sau, nhất định phải Độ kiếp, chịu đựng khảo nghiệm, kẻ thất bại sẽ chết.

Trừ phi có kỳ dị tao ngộ sinh linh, bởi vì đủ loại nguyên nhân mà không thể thành tiên, kẹt tại cái này một đặc thù cảnh giới, mong muốn lượt cổ sử cũng không có mấy cái, xem như khác loại thành tiên người.

Bây giờ, Mạnh Thiên Chính không thể tại cái trạng thái này tiếp tục giữ vững, quả nhiên bị buộc ra lĩnh vực này, bắt đầu Độ kiếp.

Đế quan, trên tường thành, tất cả mọi người rung động, thật muốn thành tiên?

Rất nhanh, một cỗ hắc vụ tràn ngập xuống, từ ngày đó khung trên cùng rơi xuống, bao phủ đại tinh, bao phủ cao thiên, để hết thảy đều phảng phất đã mất đi sinh cơ.

Xảy ra chuyện gì?!

Tất cả mọi người ngây dại, không phải muốn độ tiên kiếp sao? Tại sao có thể có bực này chuyện quỷ dị phát sinh.

Thành tiên, đại biểu huy hoàng, là thần thánh, cũng là an lành, nhưng

bây giờ làm sao xuất hiện âm u đầy tử khí, phi thường quỷ dị hình ảnh.

Oanh!

Thiên kiếp vẫn còn, như trước đang vang, nhưng là hắc vụ cũng đang tràn ngập, bao phủ xuống.

Đế quan, trên tường thành, Thạch Hạo thân thể một trận rét run, hắn sinh ra cảm giác phi thường không tốt, nghĩ đến ngày xưa một số việc.

Hắn nghĩ tới hai người, Diệp Thiên Vũ, Mô Vô Đạo, đều từng suýt nữa vượt đủ tiên đạo lĩnh vực, lưu lại truyền thuyết.

Thế nhưng là, cuối cùng đều vẫn lạc.

Năm đó, ba ngàn châu thiên tài tranh bá, tiến vào Tiên cổ di địa, Thạch Hạo từng bắt được Hư thiên đằng cái này gốc thần dược, theo nó nơi đó giải được một cái tên là Diệp Thiên Vũ người, thậm chí xuyên thấu qua Hư thiên đằng thấy được một số lạc ấn mảnh vỡ.

Tại nào đó một thời đại, Diệp Thiên Vũ Độ kiếp sau liền từng gặp được loại sự tình này, cuối cùng bị hắc ám nuốt sống!

Hiện tại, loại này quỷ dị phát sinh ở Mạnh Thiên Chính trên người, để Thạch Hạo kinh dị!

"Không!" Hắn gào thét lớn, hận không thể phóng tới vực ngoại, đi nói cho đại trưởng lão cẩn thận, nhất định phải vượt đi qua.

Tiên viện lão đầu tử bắt lại hắn, không cho hắn xông ra Đế quan.

Trên thực tế, khoảng cách quá xa, căn bản không còn kịp rồi, lại nơi đó có Bất hủ người, không dung hắn tới gần.

Oanh!

Tiên đạo lôi đình đánh rớt, tiên quang cực kỳ kinh khủng, chỉ là cái kia

hắc vụ cũng tại hạ xuống.

"Chung quy là tới." Mạnh Thiên Chính thở dài, nói: "Ta tự đoạn trường cung, đạo quả sớm xuất thế, xem ra kết cục đã được quyết định từ lâu, thành tiên ngày, chính là tiên vẫn lúc."

Hắn nếu là không việc gì, tự tin có thể vượt đi qua.

Hiện tại, căn bản là sống không nổi nữa, chỉ muốn bổ tiếc, sát na ngừng chân tiên đạo lĩnh vực, là đủ, dù là chết cũng không hối tiếc.

Thế nhưng là, tối hậu quan đầu xuất hiện loại này hắc vụ, cùng trong truyền thuyết không khác nhau chút nào.

Có lẽ, ngay cả thành tiên cũng không thể!

"Tới đi, Bất hủ người!" Mạnh Thiên Chính không để ý đến trên đỉnh đầu hết thảy, mà là nhào về phía Bất hủ sinh linh.

Lúc này, Bất hủ sinh linh biểu lộ rất kỳ quái, nhìn lấy cái kia phiến màu đen sương mù, có chút hướng tới, lại có chút ý sợ hãi, thần sắc vô cùng phức tạp.

"Chém!"

Mạnh Thiên Chính gào thét lớn, mang theo vô tận tiên đạo lôi điện, vọt tới, cùng Bất hủ người huyết chiến.

Giờ khắc này, khí tức của hắn cường đại vô cùng, tại trong quá trình độ kiếp, phảng phất lại đã trải qua một lần lột xác, thành tựu chân chính tiên đạo chính quả.

Oanh!

Bất hủ sinh linh thế mà bị kích ho ra đầy máu!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1668: Chư Tiên Mạt Nhật Ly Hồn Khúc

Tánh mạng không nhiều, tại cuối cùng thời gian ở bên trong, xông vào tiên đạo lĩnh vực, lắng nghe chính mình chôn cất ca!

Mạnh Thiên Chính chưa từng có từ trước đến nay, thẳng hướng Bất Hủ người, hắn biết đạo thời gian không nhiều lắm rồi, hoặc là tại tiếc nuối sa sút màn, hoặc là tại sáng lạn trung hát vang, chỉ có một trận chiến!

Lúc này, Thiên Địa đều đang run sợ, đó là tiên đạo lực lượng phóng thích, là Bất Hủ chi quang tại sôi trào.

Hai đại cường giả không thể tránh khỏi triển khai đại quyết chiến, vận dụng toàn bộ thần thông cùng thủ đoạn.

Trừ lần đó ra, còn có cái kia đầy trời Lôi Điện, cùng với thần thánh tường hòa hào quang, cùng với chỗ cao nhất hắc vụ cùng quỷ dị, đây là mâu thuẫn, nhưng đồng thời xuất hiện.

Mạnh Thiên Chính tại ngạnh kháng, tạm thời không để ý tới hội, còn chưa thượng hắn tiên thể.

"Sát!"

Tại sáng lạn trung Vĩnh Sinh, tại huy sút màn, hoặc là tại thê lương trung mất đi, đều ở cuối cùng một trận chiến trung.

Mạnh Thiên Chính niết dấu quyền, dũng mãnh phi thường vô cùng, như là chiến tiên chuyển thế, đầu đầy tóc đen đều tại sáng lên, mang theo màu vàng kim nhạt sáng rọi, thần lực cái thế, so với trước cũng không biết cường to được bao nhiêu.

Một quyền này của hắn trực tiếp đục lỗ cái này phiến tinh vực, tạo thành chấn động không gì so sánh nổi, khả dĩ chứng kiến, vị diện này, cái này phiến trời xanh xuống, quần tinh trụy lạc, đại tinh đốt cháy, không thể tránh né.

Cái kia Quyền Đầu như là theo một trang giấy trung xuyên thấu mà ra, xuyên thấu qua không gian giới vách tường, đã đến Bất Hủ người trước mắt, thần quang vô lượng, chiếu rọi cổ kim!

Bất Hủ sinh linh biến sắc, ngay tại vừa rồi, hắn đã bị thương rồi, bị đối phương tuyệt thế quyền mang chấn ho ra máu, hiện tại Mạnh Thiên Chính như vậy dốc sức liều mạng, lại để cho hắn càng thêm kiêng kị.

Tổ thuật thành phiến, hắn như dục hỏa mà đến Bất Tử huyết hoàng, ánh lửa ngập trời, cái kia đều là do Đại Đạo ký hiệu tạo thành.

Hắn ngân bạch sắc thân thể lên, chữ khắc vào đồ vật lên đại lượng văn lạc, càng phát ra như là kim loại giống như, lộ ra lạnh lùng sáng bóng, mà lại hào quang dần dần chướng mắt.

Đông!

Nặng nề một kích, vòm trời nổ tung, trời xanh nát bấy, cái chỗ này Hỗn Độn khí bộc phát, như cùng một cái kỷ nguyên chung kết, Thiên Địa phảng phất toàn bộ hủy.

Đây là chí cường giả va chạm, đời này khó kiếm Chân Tiên, lúc này ít thấy, lưỡng giới bị ngăn cách về sau, bọn hắn là được Vô Địch chiến lực.

Cái này phiến Tinh Không bạo toái, Thiên Băng Địa Liệt, quỷ khóc thần gào thét.

Huyết vũ tại trên bầu trời bay lả tả, lại để cho tại đây vô cùng thê diễm.

Khả dĩ chứng kiến, phụ cận đã không có quần tinh, sớm được cái kia cái thế dấu quyền chấn vỡ, tinh xương cốt rất nhiều, phóng tới bốn phương tám

hướng.

Đây là một trường hạo kiếp, bọn hắn kinh thế một kích, lại để cho cái này phiến Tinh Không vốn là cực hạn sáng chói, rồi sau đó đốt cháy tinh xương cốt đi xa, tại đây liền một dần dần hắc ám, quá nhiều tinh thể biến mất.

Huyết vũ rơi, Bất Hủ sinh linh lảo đảo rút lui, lộ ra vẻ mặt.

Hắn lại một lần bị kích thương, đối phương chỗ niết dấu quyền thật sự vô cùng cương mãnh, vô kiên bất tồi, đánh chính là hắn khí huyết sôi trào, Bất Hủ xương ngón tay đều suýt nữa đứt gãy.

Đương nhiên, đối diện Mạnh Thiên Chính trong miệng đã ở nhỏ máu, bỏ ra một cái giá lớn.

"Vì sao mạnh như vậy?" Bất Hủ sinh linh đồng tử co rút lại, ánh mắt càng phát ra đáng sợ, hắn nhất định phải mau chóng đánh chết đối phương, bằng không thì có thể sẽ phát sinh biến cố.

Bởi vì, theo bắt đầu đến bây giờ, đối phương càng ngày càng khó đối phó rồi, đưa hắn đều kích thương.

"Ô ô..."

Bất Hủ sinh linh hết sức nghiêm túc, không còn có một tia lòng khinh thị, lấy ra một căn trắng noãn cốt địch, thổi lên.

"Chư Tiên Mạt Nhật chi Ly Hồn Khúc!"

Tại địch tiếng vang lên nháy mắt, Bất Hủ sinh linh đoạn quát, mấy chữ này như là Thiên Ý chi đao chém rụng, thoáng cái lại để cho cái này thủ khúc Tử Uy lực tăng gấp đôi!

Đây là ma khúc chi tôn chỉ, là hắn thần ý chỗ!

Ô ô...

Phảng phất Chư Thần đang khóc, như Chân Tiên tại vẫn lạc, hóa thành hoàng hôn lúc, thê gió thổi qua, trên đời sinh linh đều cách hồn, trở thành cái xác không hồn.

Cái này khúc thật đáng sợ, dù là cách vô tận xa, cũng làm cho Đế Quan sinh linh suýt nữa bạo chết một mảnh lại một mảnh.

Khá tốt, thời khắc mấu chốt, Đế Quan nội tiên trận pháp quang, mà lại vừa lui về đến Thập Giới Đồ, Tiên Vương khỏa thi bố đợi chấn động, ngăn trở khúc âm, còn chỗ đó bình tĩnh.

Thế nhưng mà, Vực Ngoại lại bất đồng.

Tinh Không bị cát liệt, trở thành một khối lại một khối, đều là cái kia khúc âm bố trí!

Mạnh Thiên Chính thân thể lay động, trên da thịt xuất hiện một đạo lại một đạo vết rách, ma khúc không những được cách hồn, còn có thể chém giết thân thể, hình thần đều có thể Sát!

Không hề nghi ngờ, hắn bị này khúc kích thương!

Chư Tiên Mạt Nhật chi Ly Hồn Khúc, sâu kín mà minh, chấn động cái này phiến vũ trụ, khả dĩ chứng kiến, rất nhiều hư ảnh hiển hiện, như là cái xác không hồn giống như.

Đồng thời, Mạnh Thiên Chính hai mắt có chút tối nhạt, hắn thần hồn được triệu hoán, muốn ly thể mà đi.

"Quát!"

Trong lúc đó, hắn hét lớn một tiếng, con ngươi ở chỗ sâu trong thần mang đại thịnh, từ nơi này loại thất thần trong trạng thái khôi phục lại, tuy nhiên khí lực bị cát liệt, máu tươi chảy dài, nhưng là hắn trên tinh thần thoát khỏi.

BOANG...!

Mạnh Thiên Chính sau lưng hiển hiện một đôi loan nguyệt nhận, chúng sáng chói, lúc này chiếu sáng rạng rỡ, mang theo nhạt kim quang mang, rồi sau đó trực tiếp chém đi ra ngoài, trong thiên địa, phảng phất có hai đợt Lãnh Nguyệt tại lượn vòng, phát ra tiếng oanh minh.

Bất Hủ sinh linh, hai mắt như Thái Dương giống như thịnh liệt, bên môi cây sáo sáng lên, dạng ra ma tính rung động, đó là đáng sợ nhất sóng âm!

Một quả lại một quả âm phù, hóa thành hữu hình thân thể, tại trong hư không nhảy lên, tất cả đều mang theo Bất Hủ hào quang, do tiên đạo văn lạc ngưng tụ mà hình thành.

Âm thanh chói tai bộc phát, loan nguyệt nhận cùng những...này âm phù chạm vào nhau, Hỏa Tinh văng khắp nơi, Đại Đạo gợn sóng khuếch tán, vạch tìm tòi cái này phiến đại vũ trụ.

Cái này như là tại khai thiên tích địa, cảnh tượng làm cho người ta sợ hãi cực kỳ!

Cuối cùng nhất, loan nguyệt nhận đánh tan rất nhiều sáng lên Đại Đạo âm phù, thập phần đáng sợ, đâm vào cốt địch lên, gián đoạn này khúc!

Lúc này trong quá trình, giữa hai người khoảng cách tại rút ngắn, Mạnh Thiên Chính lần nữa giết tới đây.

BOANG...!

Hai cánh tay của hắn triển khai, lại hóa thành hai phần Tiên Kiếm, một đen một trắng, màu sắc bất đồng kiếm thể, tản ra Âm Dương nhị khí, tại mịt mờ lưu chuyển.

Mạnh Thiên Chính cánh tay hóa thành kiếm hình, tản ra đáng sợ lãnh ý!

Xoẹt!

Trong tích tắc, hai đạo kiếm quang, chia làm Hắc Bạch nhị sắc, cực tốc chém về phía tiến đến.

PHỐC!

Bất Hủ sinh linh đón đánh, kết quả trên người tóe lên huyết hoa, đáng sợ kiếm quang trảm phá hắn bạch ngân giống như khí lực, một mảng lớn huyết thủy rơi trong tinh không.

Rống!

Bất Hủ sinh linh thét dài, hắn bị chọc giận, một vị người hiểu biết ít người, một cái mới đặt chân tiên đạo lĩnh vực nhân tộc, có thể nào mấy lần đưa hắn kích thương?

Hắn cảm thấy đây là sỉ nhục!

Một tiếng ầm vang, tại tay phải của hắn trung xuất hiện một cây thiên thương, Lãnh U U, mang hàn khí đập vào mặt, phảng phất muốn đông cứng khắp vũ trụ.

Đây là Bất Hủ Pháp khí, cũng là hắn thành đạo khí, có được lớn lao uy năng, hướng về Mạnh Thiên Chính quét tới.

Cái kia sáng như tuyết ngọn gió, phảng phất khả dĩ thu hoạch thế gian hết thảy sinh linh tánh mạng, kể cả Trích Tiên các loại..., mang theo khó lường uy áp, giết đã đến phụ cận.

Đ-A-N-G...G!

Hắc Bạch hai phần Kiếm Thai sáng lên, giao nhau lấy, nghênh đón tiếp lấy, cùng phương pháp này khí va chạm, động tĩnh quá lớn, chói mắt hào quang từ nơi ấy tách ra.

Lúc này, một mảnh sáng chói sóng biển dùng tại đây làm trung tâm, hướng về vũ trụ ở chỗ sâu trong bắn ra, mãnh liệt mà đi, thập phần khiếp

người.

Xoẹt!

Mạnh Thiên Chính mang theo tiên quang, đón trên đầu khôn cùng lôi kiếp, trong cơ thể các loại cửa cùng một chỗ tách ra, hắn tại trên thân thể chữ khắc vào đồ vật phù văn.

Đó là Bất Diệt Kinh chi áo nghĩa, bị hắn kết hợp chính mình vô thượng đại pháp, đẩy hướng cực hạn, đây là hắn dám đối với kháng binh khí kia nguyên nhân chỗ.

Bất Diệt Kinh cùng hắn Đại Đạo tương dung, hơn nữa dĩ thân vi chủng, lại để cho hắn huyết nhục chắc chắn Bất Hủ!

Ầm ầm!

Sau một khắc, hắn hai tay hợp cùng một chỗ, như là cổ tăng hai tay hợp thành chữ thập giống như, nhưng tuyệt đối không phải, đó là Kiếm Thai dung hợp.

Hai cánh tay của hắn, hóa thành Hắc Bạch Tiên Kiếm, lúc này quy nhất, trở thành một ngụm Kiếm Thai, Hắc Bạch nhị khí dung hội, tuy hai mà một.

Xoẹt!

Đem làm Mạnh Thiên Chính như vậy về phía trước bổ tới lúc, cái này vùng trời Vũ bị cắt mở rồi, như là chia làm lưỡng giới, cảnh tượng rung động nhân tâm!

Một kiếm đoạn tinh vực!

Đây là to lớn uy năng, là tuyệt thế chi lực.

Chính thức đặt chân tiên đạo lĩnh vực về sau, Mạnh Thiên Chính thực lực hoàn toàn chính xác tăng vọt.

Đ-A-N-G...G!

Cái này khẩu Hắc Bạch Kiếm Thai, đem thiên thương trảm Hỏa Tinh văng khắp nơi, tạo nên rất cao, đồng thời phía sau có ánh sáng lạnh bay tới, cái kia hai phần loan nguyệt nhận chém về phía Bất Hủ sinh linh.

Rầm rầm rầm!

Bất Hủ sinh linh lướt ngang thân thể, xuất hiện tại một cái khác phiến dưới trời sao, đồng thời tế ra tổ thuật, ngăn cản loan nguyệt nhận, cùng cái kia hai phần binh khí kịch liệt va chạm.

"Ah..."

Mạnh Thiên Chính thét dài, bởi vì thời gian không nhiều, hắn dốc sức liều mạng rồi, vận dụng lực lượng mạnh nhất.

Xoẹt một tiếng, như kiểu quỷ mị hư vô về phía trước mà đi, giơ lên bước tựu là mấy mười vạn dặm, nháy mắt kéo gần lại khoảng cách, đuổi theo địch thủ.

PHỐC!

Lúc này đây, hai tay của hắn tương hợp, toàn lực thúc dục lúc, Hắc Bạch Kiếm Thai dung hợp làm một kiếm, chém ra tuyệt thế hào quang, không có gì không phá, tại chỗ huyết quang văng khắp nơi.

Bất Hủ sinh linh trúng kiếm, tránh không kịp, bởi vì căn bản không có biện pháp toàn bộ né tránh, kia kiếm quang thành phiến, một đạo lại một đạo, bao phủ nơi đây.

Trong tích tắc, hai người va chạm trăm ngàn lần, Bất Hủ sinh linh cầm thiên thương cùng Mạnh Thiên Chính chém giết.

Xoẹt!

Kiếm quang như cầu vồng, cuối cùng lập tức, mang theo mảng lớn huyết

thủy, chém rụng hạ Bất Hủ sinh linh một đầu cánh tay, nhuộm đỏ Tinh Không!

Nhưng là, cùng một thời gian, Mạnh Thiên Chính cũng là chấn động, thất tha thất thểu, bởi vì hắn bị trên đỉnh đầu tiên đạo Lôi Điện bổ mặc thân thể, bộ ngực xuất hiện một cái lỗ máu.

Lúc này, Độ Kiếp chi thần uy bắt đầu hiện ra, chỉ dựa vào thân thể ngạnh kháng, đã phi thường cố hết sức rồi, hơn nữa cái kia điềm xấu mây mù màu đen cũng rơi xuống, tới gần hắn thân thể.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1669: Trận Chiến Cuối Cùng

Bất hủ sinh linh, sắc mặt hơi trắng bệch, thế mà mất hết một tay, loại này thương làm hắn run sợ, nhưng càng đáng sợ chính là, đối phương không sợ cùng dũng mãnh, để hắn kiêng kị.

Thế mà bị chém xuống cánh tay trái, máu tươi dâng trào, với hắn mà nói, đây quả thực không thể tưởng tượng!

Đã bao nhiêu năm, trở thành Bất hủ người về sau, chưa bao giờ từng gặp phải tình hình nguy hiểm, đều nhanh quên đổ máu tư vị, nhưng hôm nay bị một cái Nhân tộc cường giả lại bức bách đến một bước này.

Hắn trắng bạc thân thể phát sáng, cực tốc lui lại, cũng khỏa mang đi cánh tay kia, lấy hắn chi năng tự nhiên có thể tay cụt mọc lại!

Hắn tại may mắn, nếu không có lôi kiếp quá mạnh, chặn đánh Mạnh Thiên Chính, hắn có lẽ càng thêm chật vật, thậm chí phát sinh nguy hiểm!

Đương nhiên, hắn có thể tránh thoát lôi đình, là bởi vì trên người có một kiện tuyệt thế bí bảo.

Trên bầu trời, lôi kiếp mãnh liệt, đó là tiên đạo chi quang, là vô thượng lôi đình, nếu là bình thường người ở đây khẳng định đã sớm bị bổ thành tro tàn.

Chính là Mạnh Thiên Chính cũng bị thương, trước kia lúc, hắn vì đánh giết Bất hủ người, trực tiếp đối cứng, không để ý tới thiểm điện, hiện tại ăn vào quả đắng, bị trọng thương.

Hắn dám như thế, là bởi vì lấy thân là loại, mặc dù có thiếu, chưa từng trọn vẹn, nhưng dù sao cùng bình thường thành tiên người khác biệt, thực

lực hùng hồn, nhục thân bền bỉ.

Ngoài ra, hắn còn tu luyện bất diệt trải qua, càng tiến một bước cường hóa, để hắn có thể thong dong không ít.

Bằng không, sao dám tại trong lôi kiếp ra tay như thế?

Mạnh Thiên Chính không có trì hoãn, hơi vi điều chỉnh, giữa mũi miệng, lại đang phun ra nuốt vào lôi quang, sau đó lại giết hướng về phía Bất hủ sinh linh, thề phải lấy tính mệnh của hắn.

Đây là sao mà kinh người sự thật!?

Một cái vừa đặt chân lĩnh vực này tu sĩ nhân tộc, liền dám không ngừng huy động sát phạt chi kiếm, muốn khoảnh khắc thành đạo nhiều năm Bất hủ sinh linh, nói ra không có mấy người dám tin tưởng.

Người chậm tiến người nói như vậy cần củng cố, khiếm khuyết dư thừa tiên đạo chi lực, rất khó là uy tín lâu năm cường giả đối thủ.

Nhưng là, Mạnh Thiên Chính lại làm được, có thể sát phạt tu đạo tuế nguyệt dài dằng dặc Bất hủ cấp cường giả, hữu hiệu chém bị thương, thậm chí có thể đánh chết.

Hết thảy đều là bởi vì lấy thân là loại nghịch thiên, bây giờ thể hiện ra ngoài!

Ngực chảy máu, có một cái động lớn, trước sau trong suốt, là bị vừa rồi lôi đình đánh xuyên, nhưng Mạnh Thiên Chính không phải rất để ý, trực tiếp đi giết địch.

Thời gian của hắn thật không nhiều lắm, nhất định phải nhanh chóng chém rụng Bất hủ sinh linh.

Ầm ầm!

Thiên vũ nứt thành bốn mảnh, cái kia lôi đình thật đáng sợ, tiên quang

sôi trào, không ngừng kích rơi xuống, đánh Mạnh Thiên Chính lay động, đã nhận lấy đáng sợ nhất oanh sát.

Nhưng là, cái này không có cách nào tránh né, chỉ có thể bị động ngạnh kháng, đây là thiên kiếp, là ách nạn, là vận mệnh thẩm phán, cũng là một loại sinh tử tẩy lễ.

Vượt đi qua, sống sót, từ đó sẽ biển rộng mặc cá bơi, trời cao mặc chim bay, đáng tiếc, dù là hắn có thể chống đỡ được, sinh mệnh cũng cùng hắn vô duyên!

Nói tóm lại, con đường phía trước một vùng tăm tối.

"Oanh!"

Mạnh Thiên Chính xuất kích, hai tay tương hợp, vẫn như cũ là hắc bạch kiếm thể, phát ra to lớn kiếm mang, không chỉ có xé mở thiên vũ, càng chém ra vùng vũ trụ này.

Bất hủ sinh linh thần sắc trang nghiêm, lấy thiên qua chặn đánh, đồng thời đang lùi lại, hắn đang trì hoãn thời gian, hi vọng thiên kiếp có thể tiến một bước tổn thương đối thủ này.

Bất quá, trong lòng của hắn có cỗ cảm giác nhục nhã, đường đường Bất hủ, thế mà không có tiến công, mà động bực này tâm tư, để chính hắn đều bất mãn vô cùng mình.

Thế nhưng là, sống sót trọng yếu nhất, tiếu ngạo đến người cuối cùng mới là bên thắng, hắn không để cho cảm xúc tả hữu mình.

"Giết!"

Đương đương coong...

Tiếng vang điếc tai, thiên vũ nổ tung, nơi này có kiếm quang ức vạn trượng, trảm phá mênh mông thiên địa, nhìn thấy Trường Sinh Vĩnh hằng,

càng có Phi Tiên chi quang.

Đây là Mạnh Thiên Chính trận chiến cuối cùng, cùng Bất hủ sinh linh đại đối quyết!

Phốc!

Bất hủ sinh linh lần nữa vẩy máu, sườn bộ bị kiếm mang đánh xuyên, xương cốt bị chém đứt, mở ra một đạo đáng sợ vết thương.

Xoẹt!

Cùng một thời gian, Mạnh Thiên Chính hai thanh loan nguyệt nhận mang theo đại đạo quang trạch, đánh đâu thắng đó, đánh xuyên Tinh Không, trảm tại Bất hủ sinh linh trên lưng.

"A..."

Bất hủ sinh linh gầm thét, hắn thế mà bị người dạng này công phạt, một cái kỷ nguyên, đi qua chưa từng có.

Tại hắn đầu vai có huyết hoa vọt lên, xương bả vai kém chút bị chém đứt xuống tới, cái kia loan nguyệt nhận tuyệt thế sắc bén, mang theo đại đạo quang trạch cùng phù văn, thật là đáng sợ.

Ầm ầm!

Nhưng mà, thời khắc mấu chốt, Mạnh Thiên Chính lại một lần bị ngăn trở, không chỉ có là lôi đình bao phủ hắn, còn có cái kia màu đen sương mù rơi xuống, ăn mòn thân thể.

Đây là chẳng lành vật chất, năm đó từng hại Diệp Thiên Vũ, Mô Vô Đạo hai đời thiên kiêu, để bọn hắn sắp thành lại bại, chết thảm tại sau cùng thành tiên quá trình bên trong.

Quả nhiên, Mạnh Thiên Chính lay động một hồi, thân thể nổi lên hắc vụ, thần hồn trở nên cứng, nhận một loại không hiểu trùng kích, giống như là

muốn đổi thành một người khác.

Ẩn núp sát ý, tiềm thức bên trong tâm tình tiêu cực các loại, lập tức bạo phát.

Hắn tựa hồ muốn Niết Bàn, một cái hoàn toàn mới bản thân phảng phất muốn chiếm cứ tâm thần, đánh giết vốn có linh hồn, cướp đi cổ thân thể này, mười phần kinh khủng.

Mạnh Thiên Chính đột nhiên ngẩng đầu, nhìn hướng lên bầu trời bên trong, rống to một tiếng, đánh xơ xác hắc vụ, chặn lần này ăn mòn, đánh tan chẳng lành.

Nhưng là, hắc vụ cuồn cuộn, ở phía trên cuộn trào mãnh liệt, ở nơi đó bồi hồi, cũng không chân chính rút đi, phảng phất ở trong đó có sinh linh gì.

Đây mới là đáng sợ nhất, so với tiên đạo lôi đình còn muốn cho người tuyệt vọng, khiến cho người kinh dị.

Thiên kiếp có thể vượt qua, nhưng loại này không biết hắc vụ, nhưng không thấy đến có thể vượt đi qua, Diệp Thiên Vũ, Mô Vô Đạo sao mà kinh diễm, nhưng đều không có chống lại chi lực, đó là thành tiên họa!

Ở trong quá trình này, Bất hủ người biểu lộ phi thường kỳ quái, có chờ mong, có khát vọng, muốn tới gần, nhưng cùng lúc còn có một loại ý sợ hãi, thật sâu kiêng kị.

Thần sắc của hắn lộ ra rất mâu thuẫn!

"Giết!"

Mạnh Thiên Chính hét giận dữ, thẳng hướng Bất hủ sinh linh, quả nhiên là không thèm đếm xỉa, không thèm để ý trên đỉnh đầu hai đại uy hiếp.

Đông đông đông!

Lần này, thiên kiếp ngột ngạt, như là thần trống tại gióng lên, to lớn

quang mang quét rơi xuống, hình thành hủy diệt chi kích.

Mạnh Thiên Chính ho ra máu, toàn thân đều là vết thương, bị đánh muốn giải thể, lấy thân là loại, kết thành quang kén, giúp hắn triệt tiêu Tử Vong Chi Quang.

Nhưng là, hắn vẫn như cũ không thể tránh khỏi thụ trọng thương.

Long long long!

Lôi quang ức Vạn Đạo, vô cùng vô tận, bị trọng thương Mạnh Thiên Chính mang theo, vồ giết về phía Bất hủ sinh linh.

Lần này, lôi đình phá lệ mãnh liệt, mênh mông không cách nào tưởng tượng, đây là tiên đạo lôi đình cao phong, đến.

"Không tốt!"

Bất hủ sinh linh trong lòng nôn nóng, bất an, bởi vì, trên người hắn một kiện đồ vật răng rắc một tiếng bể nát, lôi quang trực tiếp quét sạch hắn nơi này.

Trước kia, hắn có thể không đếm xỉa đến, là bởi vì trên người có khối bảo rơi, là một kiện Bất hủ Linh bảo, giá trị vô lượng, trên đời hiếm thấy.

Bởi vì, cái kia bảo hoa tai từng từng chiếm được mấy vị Bất hủ người ôn dưỡng, sớm đã thông linh, tránh được thượng thương thẩm phán —— thiên kiếp.

Bằng không, hắn đã sớm bị quét sạch, bị lôi quang bao phủ.

Hiện tại, cái kia vô giá bí bảo thế mà hủy đi.

"A..."

Bất hủ sinh linh rống to, đi theo Độ kiếp, hắn kiên trì đối kháng, mặc dù không sợ, năm đó trải qua những thứ này.

Nhưng là, dù sao cũng là thiên kiếp, động một tí giết tính mạng người, trảm nhân đạo quả, nếu như không có ngoài ý muốn, không người muốn ý lần nữa thể nghiệm.

Bất hủ người rất chật vật, đối kháng lôi quang, mà đây đối với Mạnh Thiên Chính tới nói thì là đánh giết đối thủ một cái cơ hội, tương đối mà nói, dễ dàng không ít.

Cùng ở tại lôi quang dưới, đều tại bị công kích, ai cũng trốn không thoát.

"Oanh!"

Giờ này khắc này, Bất hủ sinh linh liều mạng, thiên qua đột nhiên tăng vọt, đồng thời thế mà xuất hiện một lá cờ mặt, đón gió lay động, bay phất phới.

Thiên qua biến thành cột cờ, lộ ra này khí hình dáng!

Đây là một cây cờ lớn, màu đen mặt cờ bên trên tràn đầy thi cốt đồ án, cũng có mịt mờ hư ảnh các loại, có chư thần thút thít, lệ quỷ tiếng gào thét.

Ầm ầm!

Bất hủ sinh linh lay động đại kỳ, trong tích tắc, từ đại kỳ bên trong xông ra vô số nhân mã, đều là cái xác không hồn, cùng xương khô các loại, giống là đến từ chết giới đại quân.

Bọn hắn đều rất cường đại, thẳng hướng Mạnh Thiên Chính.

"Lôi sát!"

Mạnh Thiên Chính hét lớn, giữa thiên địa, lôi quang vô tận, hướng về phía trước rủ xuống đi, tại chỗ đem liên miên thân ảnh kích thành tro tàn.

Nhưng là, có một ít màu vàng khung xương, cùng một số giống như là ngọc thạch thi thể, cũng còn chưa bị hủy rơi, như là thần quỷ kêu rên, xông về phía trước.

Cái này lá cờ lớn, là Bất hủ người tế luyện vô tận tuế nguyệt bảo vật, cường đại vô cùng, lúc này hiển thị rõ thần uy, mang theo thiên quân vạn mã công phạt.

Bên trong, có hắn thu thập các loại thi hài, pháp thể các loại, không thiếu chiến tử Bất hủ sinh linh, cùng Chân Tiên di cốt, vì vậy vô cùng đáng sợ.

"Rống..."

Ngàn vạn quỷ thần gào thét, tiếng kêu "giết" rầm trời, hướng về Mạnh Thiên Chính đánh giết mà đi.

Cái kia đại kỳ bay phất phới, mỗi một lần run run, đều làm vỡ nát Tinh Không, không ngừng có đại quân đánh tới.

Xoẹt!

Mạnh Thiên Chính bộc phát ánh sáng vô lượng, hắn ngẩng đầu lên, đối mặt lôi kiếp, há miệng hút vào, lại nuốt vào vô số lôi đình, mà hậu thân thể trong suốt, trực tiếp hóa thành một thanh Kiếm thai.

Lần này không phải hai tay, mà là toàn thân đều tại hóa Kiếm thai.

Tu có bất diệt trải qua, kết hợp mình đại pháp, hắn có can đảm làm như thế, nếu như tính tình, quả cảm, kiên nghị, dũng mãnh không sợ, lúc này thẳng tiến không lùi, muốn chém phá thương thiên.

Xoẹt!

Kiếm quang những nơi đi qua, vô số quỷ thần kêu rên, toàn bộ bị chém chết, vô tận thân ảnh ở nơi đó nổ tung.

Có thể nhìn thấy, vũ trụ run rẩy, một đạo tiên kiếm đánh đâu thắng đó, trảm phá hết thảy ngăn cản.

Cùng một thời gian, còn có hai thanh loan nguyệt nhận, bị tiên quang tẩy

lễ, bị lôi đình bao phủ về sau, càng phát đáng sợ, cũng là giết tới thây chất thành núi, chém hết con đường phía trước ngăn cản.

Phốc!

Mạnh Thiên Chính đến phụ cận, tự thân đều trở thành một chuôi tiên Kiếm thai, chấn Khai Thiên qua, phù một tiếng chém trúng Bất hủ sinh linh, để hắn suýt nữa bị chém thành hai nửa.

Đầy trời pháp tắc, vô tận trật tự thần liên, như là thác nước trút xuống, Bất hủ sinh linh đem hết khả năng, toàn lực ứng phó, ngăn cản tên này địch thủ, cũng muốn phản sát chi.

Giờ khắc này, hai tiếng đạo minh, hai thanh loan nguyệt nhận đến, đại biểu âm dương hai đạo, phốc phốc hai tiếng, chém vỡ tất cả lớn phù hiệu, mở ra màn sáng, phá vỡ Bất hủ sinh linh phòng ngự.

Đồng thời, tại cái này thời khắc quan trọng nhất, xoẹt xoẹt hai tiếng, chặt đứt hắn hai đầu cánh tay, mang theo mảng lớn huyết thủy.

Mạnh Thiên Chính hóa thành Kiếm thai, càng là phát ra đại đạo tiếng oanh minh, tiên quang đại thịnh, cao cao giơ lên, đột nhiên hướng về phía trước bổ tới.

Lần này, không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn cùng lo lắng, hắn đem vị này Bất hủ sinh linh bổ đôi thành hai nửa, trực tiếp chém rụng.

"A..." Không hổ là cường giả tuyệt thế, danh xưng Bất hủ, quả nhiên có nó kinh người chỗ, liền là Nguyên Thần bị đánh mở, cũng Bất hủ, muốn bỏ chạy.

Đồng thời, cái kia hai nửa nhục thân cũng tại gây dựng lại, muốn đi theo thoát đi.

Đáng tiếc, đến một bước này, hắn khó mà nghịch thiên.

Mạnh Thiên Chính một lần nữa hóa thành hình người, phía sau hiển hiện hai thanh loan nguyệt nhận, phát ra Thần Thánh quang huy, thủ hộ bản thân, một bước bước lên phía trước mà đi.

Hắn một bước đã đến phụ cận, bắt lại cái kia bị chém ra Nguyên Thần, bàn tay ở giữa phát sáng, kiếm khí cuồn cuộn, trực tiếp chém giết thành bột mịn!

Phốc!

Cùng một thời gian, hai thanh loan nguyệt nhận phát sáng, đem cái kia tàn thi giảo sát, trở thành mưa máu, trong hư không nổ tung.

Một đời Bất hủ người mất mạng, hình thần câu diệt!

Răng rắc!

Mạnh Thiên Chính bắt lấy thiên qua, đột nhiên dùng sức, coong một tiếng, đại đạo nổ tung, hắn thế mà trực tiếp bẻ gãy, hắn sợ binh khí này bên trong có gì đó quái lạ, như vậy hủy đi!

Cái này để người ta rung động, vừa đặt chân tiên đạo lĩnh vực, liền có thể giết Bất hủ, hủy cấp số này binh khí, thực sự cường đại không thể tưởng tượng.

Tiếp theo, hắn dùng hết lực lượng, lại đập vỡ vụn to lớn cờ, đột nhiên chấn vỡ!

Trên bầu trời, lôi kiếp một đạo lại một đạo, mang theo đáng sợ quang hoa, vô cùng vô tận.

Mạnh Thiên Chính đứng ở nơi đó, không nhúc nhích, tắm lôi đình, hắn có buồn vô cớ, cũng có thở dài, hắn biết, đến nhân sinh thời khắc cuối cùng.

Tiên đạo lôi đình thỉnh thoảng đánh rớt, đáng sợ nhất chính là, còn có hắc vụ hiển hiện, muốn đem hắn bao phủ.

Hắn một bước phóng ra, triệt để đi xa, muốn mang theo điềm gở rời đi mảnh tinh vực này, rời xa Biên Hoang, vượt qua đời này sau cùng thời gian.

Đế quan, trên tường thành, rất nhiều người rống to, kêu gọi tên của hắn, mọi người rơi lệ.

Sâu trong vũ trụ, một mảnh trôi nổi cổ đại lục, Mạnh Thiên Chính một mình đặt chân, ở xung quanh Tinh Thần không ngừng rơi xuống, thiểm điện xen lẫn, tiên sáng lóng lánh.

Hắn lúc này gương mặt lại có một tia yêu dị cảm giác, bởi vì, bị khói đen che phủ.

"Rống!"

Mạnh Thiên Chính rống to, đánh tan chẳng lành mây mù, cũng oanh mở tiên đạo lôi đình.

Hắn Hoắc xoay người, cuối cùng nhìn thoáng qua Biên Hoang phương hướng, tàn phá hoàng kim chiến y tràn đầy vết máu, phía sau một đôi loan nguyệt nhận phát ra thịnh liệt quang huy, hình như Tiên ma, mang theo không bỏ, nhẹ nhàng thở dài.

Khí chất của hắn có chút yêu dị.

Bởi vì, có khói đen che phủ, muốn đem nơi đó bao trùm!

a

Đế quan, trên tường thành, mọi người xuyên thấu qua xương kính, thấy được cuối cùng này một màn, rất nhiều người rơi lệ, lớn tiếng kêu gọi, hi vọng hắn có thể còn sống trở về.

Thế nhưng là, rất nhiều năm qua đi về sau, mọi người đều mang tiếc nuối, mang theo thương cảm, đó là rất nhiều người một lần cuối cùng nhìn thấy hắn, đó là sau cùng hình ảnh.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1670: Cứ Như Vậy Kết Thúc

Sau cùng tranh họa, vĩnh viễn cố định tại mọi người trái tim, dù cho đi qua rất nhiều năm, cũng vô pháp quên!

Đó là Chiến Thần, nhân kiệt một đời, đáng tiếc, cứ như vậy biến mất, không bao giờ nữa có thể thấy được.

Tiên Đạo Lôi Đình cuồn cuộn, thành tiên quang như biển, bên cạnh đó còn có hắc vụ khuếch tán, bao phủ Mạnh Thiên Chính, vẫn lạc tinh thể như giọt mưa, ở mảnh này trong vũ trụ hạ xuống, hắn không thấy!

Mảnh kia Cổ đại lục sụp đổ.

Mạnh Thiên Chính, kỷ nguyên này có hy vọng nhất trường sinh người, bất quá lại bởi vì trước thời hạn phá quan, đoạn đường của mình. Tại sau cùng thủ hộ trong đại chiến, hắn đánh Đế tộc, chém rất nhiều Chí Tôn, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi!

Thế nhưng, sau cùng nhưng là anh hùng mạt lộ.

Trong lòng tiếc nuối, hắn đốt đạo tế thân, quyết đấu Bất Hủ Giả, tiến hành đại chiến đỉnh cao, bổ tiếc!

Đế quan yên tĩnh rồi, mà hắn nhưng không thấy rồi, tắm gội Bất Hủ Chi Huyết, bình náo loạn, trấn biên Hoang, công tích kinh thiên dưới!

Một chiến giết ra phong thái tuyệt thế, thế nhưng, huy hoàng kèm táng ca.

"Đại trưởng lão!"

"Mạnh tiền bối!"

Đế quan, trên tường thành, rất nhiều người hô to, không ít người rơi lệ, là Mạnh Thiên Chính mà tiếc nuối, quá đáng tiếc, thiên kiêu một đời cứ như vậy tan biến.

Kia vô địch thân ảnh, kia tuyệt thế phong thái, có thể nào khiến người ta quên mất?

Trận chiến này, cho người để lại quá ấn tượng khắc sâu, không thể xóa nhòa.

Hoàng kim chiến y nhuốm máu, huy hoàng mà xán lạn, hắn giương kích quần địch, chém giết Bất Hủ sinh linh, một chiến nhiếp thiên hạ, thế nhưng cuối cùng là lại lắng nghe tự mình táng ca, một mình ra đi, đi trước không biết chỗ.

Không đường về, người ở phương nào?

Trong Tinh Không, còn có tàn huyết, đó là không hủ người chảy, tại thiêu đốt, hóa thành nồng nhiệt hà, đem một chút ngôi sao lớn chìm ngập, trở thành to khổng lồ hỏa cầu.

Mạnh Thiên Chính gặp trôi qua trước, thúc giục sát khí, chém tận sở hữu dấu vết, dẫn đến Bất Hủ Giả xương cùng máu đều không có để lại. Sạch sẽ, triệt để tiêu vong.

Mọi người nhìn, mang theo thương cảm, mang theo bi ý. Chú thị kia xán lạn ánh lửa.

Phảng phất, lại gặp được một cái thân ảnh cao lớn, gào thét trong thiên địa, oai phong một cõi, tại huy hoàng trong đại chiến vĩnh sinh!

"Tiền bối!"

Thạch Hạo nghẹn ngào. Mang theo tiếc nuối, còn có cực kỳ bi ai, lớn

tiếng kêu gọi, thế nhưng cũng không thể thay đổi cái gì.

Mạnh Thiên Chính giống như là Hộ Đạo Giả của hắn, cũng là để hắn dẫn đường sư trưởng, đưa cho hắn quá nhiều chiếu cố, nhìn hắn là quan môn đệ tử, cứ như vậy ly khai.

Thạch Hạo hô to, thét dài kinh không, sau cùng chán nản thở dài.

Đế quan. Trên tường thành, có khóc lớn tiếng, có tiếng kêu, dường như muốn đem kia biến mất Chiến Thần triệu hoán trở về.

"Không có chết, nhất định còn sống!" Có người nói.

"Kia hắc vụ đây, đi nơi nào?" Một số người muốn đi tìm kiếm, xem rõ ngọn ngành.

Bất quá, bọn hắn bị Tiên viện lão nhân ngăn cản, đó là không tường, đó là quỷ dị. Hắc vụ nếu là khuếch tán ra đến, bọn hắn đều muốn nuốt hận.

Mạnh như Diệp Thiên Vũ, Mô Vô Đạo, còn có thiên kiêu một đời Mạnh Thiên Chính, cũng không có cách nào hóa giải.

"Lão hữu. Đi tốt!" Thánh viện lão nhân cũng than nhẹ, la lớn, là Mạnh Thiên Chính tiễn đưa.

Hắn biết, Mạnh Thiên Chính không có thể sống sót, hắn biết được quỷ dị hắc vụ, dù cho chính là để lại thân thể. Cũng không khả năng có bản thân Nguyên Thần.

"Đáng tiếc, đạo huynh, ngươi nếu không phải trước thời hạn phá quan, đả thương Thần thai Đạo quả, đoạn đường sống, kia thần bí sương mù cũng không thể làm sao ngươi đi." Vương Trường Sinh mở miệng.

"Ô...ô...n...g!"

Bỗng nhiên, Tinh Vực chỗ sâu, kịch liệt run lên, sau đó một bóng ma bay tới.

Trong đó có một sợi sương mù từ trên trời giáng xuống, rơi vào biên hoang, xuất hiện ở trong sa mạc, nếm thử muốn xâm nhập Thiên Uyên bên trong.

Ầm ầm!

Kết quả, này dẫn phát kịch biến.

Trong chỗ U Minh có một cỗ lực lượng, đối với này sương mù thập phần mẫn cảm, để cho Thiên Uyên sôi trào.

Xoạt!

Một sát na, Thiên Uyên chỗ cao nhất, hư hư thực thực nứt ra rồi, như là có Tiên môn mở ra, hào quang loá mắt, quả thực muốn chiếu sáng cổ kim tương lai!

Ầm ầm!

Tiên Đạo chi lực trút xuống, quy tắc thành phiến, Phi Tiên quang vũ vô cùng vô tận, theo chỗ cao nhất hạ xuống, đem Thiên Uyên bao trùm.

Mọi người ngây dại, đây là thế nào?

Nó thật chẳng lẽ liên tiếp Tiên Vực? Bởi vì, mọi người thấy, kia phảng phất có một cánh cửa mở ra, từ đó dâng lên vô cùng tiên quang.

Trật tự thần liệm dày đặc, ngàn vạn, đều là Tiên Đạo cấp quy tắc, hơn nữa cực kỳ cao cấp!

Đó là pháp trận, đó là phong ấn, đó là cầm cố chi lực, phong tỏa Thiên Uyên, cắt ngang lưỡng giới.

Trong lúc mơ hồ, nghe được tế tự âm.

Như là tại xây công sự, vừa giống như tại thế một bức tường, trấn phong

nơi đó.

Làm hết thảy bình tĩnh trở lại, mọi người kinh ngạc phát hiện, nơi đó rất sương mù, Hỗn Độn khí nhè nhẹ tiết ra ngoài, biến hóa xa lạ, không thể vượt ngang.

Có người nếm thử tế xuất Pháp Khí, muốn xuyên ngang.

Kết quả, Pháp Khí rơi xuống, bị ngăn cản ở ngoài.

Trước kia, nơi đó chỉ có Bất Hủ sinh linh bị ngăn cản, nhằm vào cấp độ kia tồn tại, nhưng bây giờ đã bị vĩnh phong, ai cũng không thể thông qua.

Nơi đó dường như có một bức Tiên Đạo vách tường, tách ra lưỡng giới.

"Hắc vụ dẫn phát rồi Tiên Vực cao nhất sức mạnh quy tắc..." Vương Trường Sinh đôi mắt thâm thúy, nhìn chằm chằm phía trước, nhìn không ra suy nghĩ trong lòng.

"Vĩnh phong rồi!?" Có người rung giọng nói.

"Không biết vì cái gì, có thể dẫn phát kịch biến, như là có loại nào đó cái thế trận pháp bị kích hoạt, phong ấn nơi này." Tiên viện lão nhân nói.

Một khối bia tái hiện, dựng tại sương mù hỗn độn, không chú ý, căn bản nhìn không thấy.

Xoạt xoạt xoạt!

Đế quan bên trong, có một số thân ảnh ra thành, cực tốc vọt tới, ở nơi nào quan sát.

"Là Tiên văn."

"Mặt trên ghi chép, đích xác vĩnh phong rồi, không thể lại vượt giới. Nhưng là, trăm triệu năm sau, nơi này một khi phá vỡ, Cửu Thiên Thập Địa liền khô héo, hủy diệt."

Bởi vì, pháp trận này hấp thu Cửu Thiên Thập Địa chi lực.

Làm như vậy, tương đương với tại uống rượu độc giải khát, làm bị phá ra thời gian, cũng ý nghĩa mảnh thế giới này không được, bị đã tiêu hao hết.

Sở hữu người đều biến sắc, tin tức này rất tồi tệ!

Ý vị này, Đế quan bên này sẽ từ từ suy yếu, hướng đi thời đại mạt pháp.

Một năm rồi lại một năm đi qua, dù cho không có dị vực xâm lấn, thế nhưng mảnh này thiên địa cũng ở đây bị biến yếu, bị pháp trận hấp thu vô cùng bản nguyên lực.

Có một ngày, mảnh này đại giới sẽ hướng đi bước đường cùng, đi tới điểm cuối.

Nhưng là, cũng có một phần nhỏ người lộ ra nét mừng, bởi vì, ý vị này, trăm nghìn vạn trong cũng không có địch nhân sẽ giết tới, không uy hiếp nữa.

Đối với những người này đến nói, chỉ cần tự thân đời này không việc gì, đâu còn quản hắn sau khi chết nước lũ ngập trời, được hưởng đời này như vậy đủ rồi.

"Ha ha... Không cần lo lắng dị vực rồi, cũng sẽ không bao giờ có cái gì Bất Hủ Chi Vương tại năm trăm năm sau gõ cửa rồi, nơi này bị vĩnh phong rồi!" Có người cười lớn.

"Câm miệng!" Một vị Chí Tôn quát lớn.

"Tạm thời an bình. Thế nhưng nghìn vạn năm sau, trăm triệu năm tuế nguyệt sau, chỉnh phiến Cổ Giới đều muốn trầm luân. Tốt nhất tình huống là, thời đại mạt pháp, giới này không người lại có thể tu luyện. Xấu nhất tình huống là, chỉnh phiến càn khôn tới lúc đó trực tiếp hủy diệt." Thánh viện lão nhân thở dài nói.

"Chuyện này, tạm thời không muốn tiết lộ!" Một vị Chí Tôn nói.

Ảnh hưởng này quá lớn, sẽ đối với tu sĩ tạo thành kịch liệt trùng kích.

Sau đó không lâu, Đế quan sôi trào.

Mọi người chỉ biết, đại chiến kết thúc, tại tương đối dài trong tuế nguyệt cũng sẽ không có kẻ thù bên ngoài xâm lấn, mà lưỡng giới bị ngăn cách, bị triệt để trấn phong.

"Thật tốt quá, đại chiến rốt cuộc hạ màn kết thúc!"

"Ha ha... Có thể trở về nhà!"

Rất nhiều người đang ăn mừng, đang hoan hô, một số người kích động nước mắt đều chảy xuống.

Lúc này, Thạch Hạo trong mắt có mờ mịt, càng có thương cảm, hắn có vô tận tiếc nuối!

Cứ như vậy kết thúc?

Mạnh Thiên Chính ly khai nhân thế, mà Hỏa Linh Nhi thì thất thủ dị vực, lưỡng giới ngăn cách, lại cũng không về được.

Đây đối với Thạch Hạo đến nói, đều là rất khó tiếp nhận hiện thực.

"A..." Thạch Hạo rống to hơn, đầy đầu tóc đen múa động lên, mang theo bi thương, mang theo phẫn nộ, hắn tràn ngập sự không cam lòng, còn có không biết làm sao.

Có thể nào như vậy?

Đại chiến tuy rằng thắng lợi, nhưng là nghĩ tới những thứ này, Thạch Hạo trong lòng đau nhức, mất đi quá nhiều, những thứ kia tiếc nuối thế nào tài năng bổ?

Đối với Mạnh Thiên Chính kết cục, hắn khó mà ngăn cản, vô lực cải biến, nhưng nhưng trong lòng tại phát thệ, một ngày kia chờ hắn cường đại rồi, nhất định sẽ ngựa đạp dị vực, bình định quần địch, là Đại trưởng lão báo thù!

Thế nhưng, ngày nay lưỡng giới ngăn cách rồi.

Đồng thời, cái này cũng ý nghĩa, hắn dù cho tu vi đến như vậy cao tầng thứ, cũng khó mà đi qua, đồng thời cũng không cứu lại được đến Hỏa Linh Nhi.

"Ta không cam lòng a!" Thạch Hạo gào thét, lưỡng giới ngăn cách, ngày sau hắn muốn giết đi qua đều khó khăn, đều không được rồi.

"Sẽ có biện pháp!" Tiên viện lão nhân đi tới, vỗ vỗ đầu vai hắn, tiến hành an ủi.

Mang theo buồn vô cớ, mang theo thất lạc, Thạch Hạo xoay người, đại chiến tuy rằng thắng lợi, nhưng là hắn nhưng không có vui sướng, chiến dịch này mất đi rất nhiều.

Biên hoang hành trình, ở chỗ này ma luyện cùng đại chiến, đúng là như vậy đắng chát, cứ như vậy kết thúc.

Thạch Hạo dù cho không muốn tiếp thu hiện thực đều không được, biên hoang đại chiến triệt để hạ màn, hết thảy đều đã kết thúc, đem mở ra mới tinh một cuốn.

Kia hắc vụ rốt cuộc là cái gì, lại sẽ dẫn phát biên hoang dị biến, hắn tại suy nghĩ, đang suy nghĩ, ngày sau làm sao có thể giết tới?

Thạch Hạo minh bạch, kia hắc vụ rất đáng sợ, sau này hắn nếu là đến cái tầng thứ kia, tránh không được muốn toàn diện chống lại.

"Cân bằng, đến đây không có vũ khí." Thánh viện lão nhân than thở.

"Có lẽ vậy, bất quá, y theo các bậc tiền bối tiên đoán đến nhìn, kia tối tăm nhất tuế nguyệt là chuyện gì xảy ra? Chư thiên đại chiến, không thể tránh né." Tiên viện lão nhân đang hoài nghi.

"Tiên đoán là một chút còn chưa phát sinh sự tình, có thể rất khó minh xác những chuyện kia nhất định sẽ phát sinh." Vương Trường Sinh nói.

Biên hoang hạ màn!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1671: Tìm Kiếm Đường Về

Một tòa đất phần [mộ], ngay tại Biên Hoang.

Thạch Hạo yên lặng tế bái, một câu cũng nói không nên lời.

Đây là Mạnh Thiên Chính mộ chôn quần áo và di vật, tọa lạc tại Đế Quan bên ngoài, như là một cái cô độc thủ hộ thần, dù là ngủ say, chết đi, cũng muốn ở lại đã từng chiến đấu qua địa phương.

Chung quanh, có tiếng khóc, bởi vì đã đến rất nhiều người, vô luận là một đời tuổi trẻ, hay là lớp người già nhân vật, đều đối với Mạnh Thiên Chính rất tôn kính.

Đại trưởng lão có hậu người, ngay tại Đế Quan, cái này nhất mạch người một mực ở chỗ này chiến đấu, chỉ là ngoại giới cực ít có người biết đạo mà thôi.

Đã đến hôm nay, bọn hắn đã lựa chọn Đế Quan là gia, trong tộc Chiến Thần tàn lụi, đối với bọn hắn mà nói, đây là cực lớn đả kích, là đáng sợ tin dữ.

Tiếng khóc, lớn dần, rốt cục chấn Biên Hoang đều rung chuyển bắt đầu. Bởi vì, có Chí Tôn đã đến lại đi.

Tiên viện lão đầu tử, Thánh Viện lão bất tử, đều là Cửu Thiên còn sót lại đến ở dưới nhân đạo đỉnh phong cường giả, bọn hắn có người trầm mặc, có người khóc lớn mấy tiếng, buồn vô cớ mà đi.

Nhìn xem một đời nhân kiệt như vậy nhạt nhòa, bọn hắn đều đang thở dài.

"Đi rồi!"

"Trở lại cố hương, rốt cuộc không trở lại!"

Trước mộ phần, có một ít người tại nói nhỏ, hỗ đạo trân trọng, muốn như vậy đi xa.

Đối với Biên Hoang, bọn hắn có quá phức tạp hơn tâm tình, sinh tử khảo nghiệm, đổ máu cuộc chiến, mà kết quả là đối mặt Chí Tôn, Bất Hủ sinh linh, bọn hắn lại có vẻ rất vô lực.

Đế Quan, Cửu Thiên Chí Tôn, chết nhiều vị, còn có Mạnh Thiên Chính tại thành tiên lộ thượng đại quyết chiến, cuối cùng mới giữ vững vị trí cái này tòa thành.

Trở lại Đế Quan, Thạch Hạo tìm được Mạnh Thiên Chính hậu nhân, lưu lại Bất Diệt Kinh, cũng bảo hắn biết đám bọn họ, tương lai nếu có sự tình, chỉ cần một câu, vô luận hắn ở nơi nào, đều nhất định gấp trở về!

Hắn cũng muốn rời đi, tại đây lưu lại chính là huyết, còn có thương tích, càng có tiếc nuối, cùng với đắng chát.

Đại chiến kết thúc, tuy nhiên thắng, nhưng là Thạch Hạo lại khó có dáng tươi cười, chết nhiều người như vậy, cũng chỉ là khó khăn lắm giữ vững vị trí nơi đây mà thôi.

Biên Hoang bảy Vương, vĩnh viễn mất đi rồi, cả tòa thành trì, cùng với trong thành cái kia chút ít sinh linh, đều chôn cất tại máu và lửa trung.

Có thể tội huyết chi tên vẫn còn, đến nay chưa từng tẩy đi.

Không có người nguyện đề, cũng vô tâm đi đề, tất cả mọi người quy tâm giống như tiễn, hận không thể lập tức ly khai.

Tựu là trong thành một ít dân bản địa cũng ý định di chuyển, không muốn sống ở chỗ này.

Đế Quan, chỉ để lại đi một tí tất yếu tu sĩ, tiếp tục thủ hộ, mà ngày sau đem có các tộc đến thay phiên lão giá trị thủ.

Đối với rất nhiều cường tộc mà nói, đây là một mảnh nghèo nàn chi địa, cũng là một mảnh không muốn lại quay đầu thống khổ chi địa, nếu có lựa chọn, không muốn lại đặt chân.

Thạch Hạo nhìn xem hùng hồn Đế Quan, hắn không biết lúc nào mới có thể ở tới nơi này.

"Cuối cùng có một ngày, kèn hội thổi lên, thực sự một khắc này, ta sẽ không không tiếp tục lực, muốn mã đạp dị vực!" Thạch Hạo tự nói.

Hắn mang theo một đám hài tử, đều là này tòa hủy diệt thành trì nội tu sĩ lưu lại huyết mạch, hắn từng đáp ứng, muốn dẫn bọn hắn đi một mảnh yên lặng tịnh thổ.

"Thật muốn đi sao?" Thác Cổ Ngự Long, Tề Hoành bọn người tiễn đưa.

Một đời tuổi trẻ lúc này đây tổn thất thảm trọng, Vệ gia bốn hoàng ngày nay đều chỉ còn lại có hai người, Thác Cổ Ngự Long bị đánh tàn, Tề Hoành hình thể nửa phế...

Người chết trận tựu càng nhiều.

"Gặp lại!"

Thạch Hạo mang theo bọn nhỏ, cùng Đế Quan lưu thủ người cáo biệt.

Như thế nào mới có thể trở lại hạ giới tám vực? Đây là Thạch Hạo đang suy nghĩ vấn đề.

Bởi vì, muốn phải đi về thật sự rất khó, năm đó đi lên không dễ, ngày nay lại quay đầu lại tìm đường về tựu khó hơn.

Tám vực, độc tại phiêu tại cửu thiên thập địa bên ngoài, có giới vách tường bảo hộ, không cho phép quá lực lượng cường đại hàng lâm xuống

dưới.

"Tại trở về trước, ta muốn gặp một ít người." Thạch Hạo nhẹ ngữ nói, là bọn nhỏ giải thích.

Đồng thời, hắn cảm thấy có tất yếu đi Cửu Thiên đi đến một chuyến, cùng một ít lão ngoan đồng thỉnh giáo, nên đi như thế nào đến hạ giới tám vực đi.

Vừa rồi quá vội vàng, mang theo thương cảm, hắn suy nghĩ sâu xa hoảng hốt, đều không có chú ý thượng những sự tình này, có lẽ hướng tiên viện lão đầu tử thỉnh giáo mới đúng.

"Đi thôi, đi Cửu Thiên, đi Thiên Thần thư viện, hoặc là tiên viện, chúng ta có lẽ cuối cùng tái tụ họp một lần!"

Vô luận là Đại Tu Đà, hay là Trích Tiên, hoặc là công chúa Yêu Nguyệt các loại..., đều tại tương mời hắn, bởi vì trận chiến này qua đi, mọi người có lẽ thật sự muốn trời nam đất bắc.

Thập Quan Vương, Trích Tiên các loại..., cũng đều trước khi đến Cửu Thiên, bởi vì vì bọn họ truyền thừa chi căn đều tại đâu đó.

Đế Quan, có cực lớn Truyền Tống Trận, có thể tiến Cửu Thiên, các tộc đều sớm đã trước sau ra đi, ly khai cái này phiến rộng rãi đại thành.

"Ngươi thật muốn hồi trở lại hạ giới đây? Chớ đi rồi, chỗ đó không thích hợp tu hành, hay là lưu lại a!"

Trên đường, rất nhiều người giữ lại.

Nhất là Tào Vũ Sinh, Trường Cung diễn, Thái Âm thỏ ngọc bọn người, càng là không muốn hắn ly khai, như vậy từ biệt, sẽ không biết là năm nào mới có thể tương kiến.

Có lẽ, bởi vì Đế Quan bình tĩnh, dị vực không hề xâm lấn, rất nhiều

người đều muốn vĩnh viễn trời nam đất bắc, không bao giờ... nữa hội gặp được.

Truyền Tống Trận hùng vĩ, hiệu suất thật tốt.

Rất nhanh, bọn hắn liền đi tới vô lượng thiên, Thạch Hạo đem một đám hài tử đưa vào Thiên Thần thư viện, lại để cho bọn hắn an tâm chờ đợi.

Bọn này hài tử tuy nhiên ăn mặc cũ nát, như là một đám tiểu ăn mày, nhưng là Thạch Hạo lại biết, đây là một đám phi thường trân quý hạt giống, ngày sau nhất định hội hình thành một cổ cường đại trùng kích lực.

"Ngươi thật muốn đi sao?" Thanh Y đã ở hỏi, đôi mắt dễ thương phức tạp, có một tia không bỏ, biểu lộ đi ra.

"Vâng, ta phải đi về." Thạch Hạo gật đầu.

Thanh Y thở dài một tiếng, nhẹ gật đầu, nghĩ ra nói giữ lại, nhưng lại lại lắc đầu, nàng biết nói, Hoang làm ra quyết đoán về sau, liền sẽ không sửa lại.

"Nếu như, ngươi muốn đi hạ giới, ta tại thạch thôn thịnh tình khoản đãi."

Sau đó, Thạch Hạo bái phỏng Thiên Thần thư viện một ít trưởng lão, lại đi gặp tiên viện lão đầu tử, hắn phát hiện, muốn hồi trở lại hạ giới vậy mà phi thường gian nan.

"Đây là lịch sử còn sót lại vấn đề, hạ giới tám vực có thể nói là cửu thiên thập địa một bộ phận, cũng có thể nói không phải, có thượng một kỷ nguyên cổ đại đại năng sở định ở dưới quy tắc, có bài xích tính."

Tiên viện lão đầu tử vì hắn giải thích.

Không phải không có thể trở về, nhưng là cần tại đặc biệt thời kì, ngày nay khoảng thời gian này, chỗ đó Thiên Ý khó vi, rất khó phá khai mở giới dưới vách đá đi.

"Có lẽ có một hai điều cổ đường, khả dĩ an toàn thông hướng hạ giới."

Chứng kiến hắn thất vọng, tiên viện lão đầu tử nói ra, nhưng là, hắn cũng không rõ lắm cụ thể đường nhỏ, chỉ là suy đoán, có mấy cái rất cổ cổ xưa gia tộc khả năng có bí đường.

Sau đó không lâu, Thạch Hạo lại bái phỏng Thánh Viện, gặp được cái kia cường đại lão bất tử, hay là thỉnh giáo vấn đề này.

Kết quả, lấy được đáp án không sai biệt lắm, mà cái này lão Chí Tôn cũng đưa cho hắn một ít manh mối, bảo hắn biết, nếu không ngoài ý muốn, hẳn là có thể đi đến hạ giới đi.

Tuy nhiên cũng không phải rất khẳng định, nhưng cuối cùng có manh mối, cái này lại để cho Thạch Hạo hơi chút thở dài một hơi.

Một đời tuổi trẻ vốn nên có cuối cùng tụ lại, nhưng bởi vì đủ loại nguyên nhân, không ngừng trì hoãn, bởi vì riêng phần mình trở lại tộc về sau, có quá nhiều chuyện muốn bẩm báo, muốn nhắn nhủ.

Đồng thời, không ít người cũng muốn chữa thương, dù là Đại Tu Đà, Trích Tiên các loại..., đều có nội thương, chớ đừng nói chi là những người khác.

Mà một đời tuổi trẻ tại Biên Hoang chết không ít, lưu lại đều là tinh anh, đại chiến qua đi, đều trở thành gia tộc của quý, nếu không ngoài ý muốn, đều là các tộc tương lai lĩnh quân nhân.

Thạch Hạo tại Thiên Thần thư viện chải vuốt các loại manh mối lúc, có người muốn tương kiến.

Xuất hiện trước nhất chính là công chúa Yêu Nguyệt, nàng cũng có tổn thương, suýt nữa chết ở Đế Quan bên ngoài, nhưng sau khi trở về, bị trưởng bối một phen trị liệu, liền vội vã chạy đến.

"Gia tộc trưởng bối thập phần muốn ngươi lưu lại, nếu là có thể, bọn hắn nguyện ý đem ngươi tại hạ giới lo lắng, đem tộc nhân của ngươi đợi đều nghĩ

biện pháp thỉnh đến trên chín tầng trời đến."

Công chúa Yêu Nguyệt váy dài bồng bềnh, mái tóc bóng loáng mềm mại, con mắt rất lớn rất linh động, đây là một cái tuyệt sắc mỹ nhân, không che dấu chút nào, đại biểu gia tộc hướng Thạch Hạo duỗi cành ô-liu.

Hơn nữa, nàng tỏ vẻ, nguyện ý dốc hết nên tộc sở hữu tất cả bí điển, thần dược các loại..., giúp Thạch Hạo phá quan, trợ hắn sớm ngày du ngoạn sơn thuỷ nhân đạo tuyệt đỉnh!

Nên tộc là trường sinh gia tộc, tại trên chín tầng trời đã thành lập nên một cái khổng lồ hoàng triều, Thuỷ tổ từng làm một thay Chân Tiên, là từ tiên cổ trong đại kiếp chịu đựng tới thế gia.

Không hề nghi ngờ, bọn hắn có tiên đạo bí điển, có nhất kinh người nội tình đợi.

Chính là được xưng tiên cổ cờ xí Tiên Vương khỏa thi bố, đều là nên tộc, từng hùng hồn cấp cho Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính.

Thạch Hạo lắc đầu, ngày nay, lòng của hắn rất mệt mỏi, chán ghét đây hết thảy, thầm nghĩ trở lại hạ giới đi, trở lại thạch thôn, tại đây hết thảy không có quan hệ gì với hắn.

Rất nhanh, công chúa Yêu Nguyệt tộc nhân, một vị lão giả lại tìm được hắn, rất uyển chuyển biểu đạt, bọn họ là thiệt tình chờ mong hắn có thể lưu lại, nguyện ý lại để cho công chúa Yêu Nguyệt cùng hắn kết làm đạo lữ.

"Ngươi nhất định sẽ trở thành làm một thay Chiến Thần, so Mạnh Thiên Chính đi còn muốn xa, hạ giới chỗ đó linh khí mỏng manh, không phải thích hợp tu đạo, căn bản không phải ngươi có lẽ ngốc địa phương."

Trường sinh hoàng triều người cực lực du thuyết, khuyên can Thạch Hạo, lại để cho hắn lưu lại.

"Ta không muốn lại sát phạt, đối với tu hành cũng có chút chán ghét, đã

đại chiến đã xong, đem làm phóng ngựa Nam Sơn, ta vậy cũng là giải ngũ về quê, thậm chí, ta khả năng không bao giờ... nữa sẽ đến thượng giới." Thạch Hạo lắc đầu, mang theo buồn vô cớ, nhưng thái độ rất kiên quyết.

Hiển nhiên, tìm được hắn không chỉ một cái trường sinh hoàng triều, còn có thế lực khác, lục tục đến nhà.

Tất cả mọi người thấy được hắn tiềm lực, tại Biên Hoang một trận chiến, hắn liền đế tộc cũng dám giết, đều có thể giết, hơn nữa còn trẻ như vậy hãy tiến vào Độn Nhất cảnh, ngày sau tuyệt đối khả dĩ hùng bá thiên hạ, bao quát chúng cường.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1672: Đưa Con Dâu

Ngắn ngủi hai ngày, tuần tự có mười mấy cỗ thế lực đến nhà, đi vào Thiên Thần Thư Viện, uyển chuyển biểu đạt, mời Thạch Hạo gia nhập một số giàu có nổi danh cổ lão truyền thừa.

Cái này ở trong không thiếu đỉnh cấp hào phú, càng có Trường Sinh thế gia, có thể nói đều là trên cửu thiên một số siêu cấp môn đình.

Nhưng là, Thạch Hạo từng cái từ chối nhã nhặn, hắn không muốn chạm phải, cũng không muốn lưu lại, trong lòng sớm đã quyết đoán, bất kỳ người nào tìm tới cửa nói cái gì đều vô dụng.

"Tiểu đạo hữu, ngươi là có hay không trong lòng có kiêng kị, lo lắng ở trên chín tầng trời bị người ám toán, cho nên khăng khăng muốn đi?"

Từ gia, cũng chính là Yêu Nguyệt công chúa chỗ Trường Sinh hoàng triều, kiên nhẫn, có nhân vật trọng yếu một mực đang cùng hắn tiếp xúc, không chịu rời đi, cuối cùng càng là nói như vậy nói.

Lão nhân này cảm thấy, đã đoán được Thạch Hạo suy nghĩ trong lòng, cảm thấy hắn là trong lòng có kiêng kị, cho nên ngoài miệng mới nói sẽ không bao giờ lại Hồi thứ 9 thiên.

Tình huống thật đâu? Lão nhân cho rằng, hắn sớm muộn cũng có một ngày sẽ giết đi lên, lấy Hoang tính tình, sẽ không ẩn núp quá xa xưa!

Một khi đến lúc kia, chính là Tiềm Long Xuất Uyên!

Thạch Hạo thở dài, nói: "Tiền bối, suy nghĩ nhiều, ta thật rã rời, chỉ muốn an độ quãng đời còn lại, rời xa hỗn loạn."

"Cái này cũng không giống như là một người trẻ tuổi a, ngươi phong nhã hào hoa, cao chót vót tuế nguyệt, lúc có thôn thiên ý chí, sao có thể dáng vẻ nặng nề?" Lão nhân nói.

Thạch Hạo lắc đầu, nói: "Mệt mỏi, mệt mỏi, chỉ muốn trở lại cố hương. Ta tuổi nhỏ mà ra, cùng nhau đi tới, nhìn qua sáng chói, cũng có sinh ly tử biệt tiếc nuối, tu sĩ đường đi cùng đường, gặp quá nhiều. Bây giờ trở về thủ, theo đuổi, hơi có vẻ hư mịt mù. Chỉ muốn trở lại, bình bình đạm đạm, vượt qua một đoạn không có phân tranh, rời xa sát phạt cùng huyên náo bình tĩnh tuế nguyệt."

Lão giả cực kỳ bó tay, hắn cảm thấy, thiếu niên này không khỏi quá tiêu cực, căn bản không giống như là một người trẻ tuổi, thiếu khuyết một loại sắc bén, không có tại Đế quan khí thôn vạn dặm, hoành kích Đế tộc tài năng tuyệt thế.

Hắn thực sự không có cách, làm sao đều không khuyên nổi, chỉ có thể lần nữa cáo từ.

Đương nhiên, Yêu Nguyệt công chúa sau lưng hoàng triều là sẽ không bỏ qua. Bọn hắn người như trước đang Thiên Thần Thư Viện.

Trong quá trình này, Thạch Hạo mặc dù đều uyển cự, nhưng cũng đang cùng thế lực khắp nơi tiếp xúc, từ bọn hắn miệng bên trong hiểu được như thế nào bình yên về đến hạ giới đi.

Hắn tại hướng tất cả mọi người tìm hiểu. Truyền thuyết kia bên trong một hai đầu cổ lộ đến cùng đi như thế nào.

Đáng tiếc, không ai có thể cung cấp chính xác tin tức, tối đa cũng chỉ là có một ít manh mối mà thôi.

Nhưng là, Thạch Hạo trong lòng hiểu rõ, biết triều này phương hướng nào cố gắng trở về. Chỉ cần không phải tuyệt lộ, còn có thể, không coi là hỏng bét.

Sau đó, Bổ Thiên Đạo nhân vật trọng yếu xuất hiện, để Thạch Hạo có chút kinh ngạc.

Đây là Thanh Y bây giờ môn phái, cũng là Nguyệt Thiền bây giờ kết cục, là trên cửu thiên mạnh nhất đạo thống một trong.

Hạ giới có Bổ Thiên Các, ba ngàn châu có Bổ Thiên giáo, mà ở trên chín tầng trời lại có Bổ Thiên Đạo, từ xưa trường tồn. Là một cái cực kỳ huy hoàng cùng truyền thừa cổ xưa.

"Tiểu hữu, chuyện của ngươi chúng ta biết rõ, nói đến ngươi cùng ta dạy đệ tử Thanh Y, Nguyệt Thiền cũng coi là hữu duyên, mặc kệ phát sinh qua cái gì, bây giờ đều nhất định có một phần thiện duyên."

Cái lão nhân này tiếu dung hòa ái, một bộ rất chân thành tha thiết thần sắc.

Hắn nói rất trực tiếp, Bổ Thiên Đạo có thủ đoạn, có thể đem Thạch thôn tất cả mọi người, thậm chí Thạch Quốc cao tầng đều tiếp dẫn đi lên, để Thạch Hạo tận có thể yên tâm, chỉ cần hắn nguyện ý. Bọn hắn lập tức đi làm.

"Ngươi không phải muốn về cố hương à, chúng ta đem có thể trực tiếp mang cái kia phiến trên vùng tịnh thổ đến!" Bổ Thiên Đạo hoàn toàn chính xác rất mạnh, dám làm ra loại này hứa hẹn.

"Là ta nghĩ tiếp, mà không phải dẫn bọn hắn đi lên." Thạch Hạo lắc đầu. Đây là hai cái tính chất.

Trên cửu thiên nguy hiểm cỡ nào? Không có người so với hắn rõ ràng hơn!

Vương gia như mặt trời ban trưa, nhìn chằm chằm, mà Kim Thái Quân lại cũng chưa chết!

Chí tôn đều là thương, hiểm tử hoàn sinh, bây giờ đều đang tu dưỡng, Kim Thái Quân mặc dù chỉ còn lại có tàn mệnh. Nhưng đối với Thạch Hạo

tới nói cũng không phải tin tức tốt gì.

Mấu chốt nhất chính là, cái này còn không phải trí mạng nhất, ngày xưa, đến tột cùng là ai muốn đầu nhập vào dị vực? Kẻ phản bội là một tộc kia, đến nay còn không biết.

Ngoài ra, thế gian này còn có tiên, hắn tại Đế quan trước nghe được bí văn, có cấp độ kia sinh linh kéo dài hơi tàn.

Ngày xưa Côn Bằng chiến, cùng tội máu hậu nhân dùng cái gì định tội, những này đều mang ý nghĩa có một cỗ không thể coi thường lực lượng kinh khủng tồn tại!

Mà để Thạch Hạo khó khăn nhất chịu được là, vừa Hoang đại chiến, đều giết tới một bước kia thiên địa, thế nhưng là cái gọi là tiên, thế mà đều chưa từng lộ diện, không có xuất chiến.

Cái này cũng đưa đến Mạnh Thiên Chính chi thương!

Cái kia cái gọi là ngủ say tiên, cái kia kéo dài hơi tàn xuống Chí cường giả, nếu là chịu ra mặt, đón lấy trận chiến kia, Mạnh Thiên Chính như thế nào lại lưu lại nhân sinh tiếc nuối!

Không người xuất chiến, đại trưởng lão mới không thể không phá quan, tự đoạn này con đường sống!

Nghĩ tới những thứ này, Thạch Hạo chỉ có thở dài một tiếng, nắm chặt nắm đấm.

Cho nên, hắn quyết định đi xa hạ giới, trở lại cố hương đi, mặc kệ nơi nào là lồng giam cũng tốt, là Côn Bằng thua chạy chi địa cũng được, với hắn mà nói, đều là chỗ an toàn.

Hắn cần nghỉ ngơi lấy lại sức, ẩn núp hạ giới.

Chân chính Long Đằng sẽ có lúc!

"Kỳ thật a, đem bọn hắn tiếp dẫn đi lên, chỉ cần đoàn tụ liền tốt, thượng giới tu đạo tài nguyên cỡ nào phong phú, mà hạ giới đâu, quá cằn cỗi." Bổ Thiên Đạo lão giả nói ra.

"Bổ Thiên Đạo có thể có thủ đoạn đem ta trực tiếp đưa tiễn đi sao?" Thạch Hạo hỏi.

Lão giả được nghe, hơi có vẻ xấu hổ.

Đem người tiếp dẫn đi lên, cùng đem Thạch Hạo đưa tiễn đi, độ khó không thể so sánh nổi.

Thạch thôn người có thể cao bao nhiêu tu vi?

Mà Thạch Hạo bây giờ tại Độn nhất cảnh, cả hai không thể so sánh nổi.

Năm đó, ba ngàn châu có giáo chủ miễn cưỡng đưa tiễn đi mấy tên thần hỏa cảnh tu sĩ, đều bỏ ra giá cả to lớn.

Hiện tại, đem một cái Độn nhất cảnh giới tu sĩ đưa tiễn đi, thực sự xem như ý nghĩ hão huyền, bất kỳ cái gì một cái đạo thống đều làm không được, cái kia là nhiệm vụ không thể hoàn thành.

Trừ phi nghĩ biện pháp, xác thực tìm tới cái kia một hai đầu cổ lộ, bằng không, nghĩ cùng đừng nghĩ.

Nếu là cưỡng ép đưa người hạ giới, không chỉ có Thạch Hạo muốn chết, mà người thi pháp Bổ Thiên Đạo các loại, cũng phải thu nhận không thể dự đoán phản phệ!

"Ta nghe nói ngươi cùng Thanh Y có đạo lữ duyên phận, ngươi cứ như vậy vô tình, muốn đi thẳng một mạch à, bỏ đi hết thảy?"

Lão giả không có cách nào, cuối cùng mặt dạn mày dày, vậy mà nói ra như thế một phen tới.

Từ đó cũng đó có thể thấy được, bọn họ đích xác muốn giữ lại Thạch

Hạo, mạnh như Bổ Thiên Đạo, huy hoàng diệu vạn cổ, nhưng lại cũng thiếu khuyết một cái Hoang như vậy kinh khủng thiếu niên.

Hiện tại, không cần nhiều lời, trên cửu thiên các tộc đều biết, Hoang đến cùng đáng sợ bao nhiêu, Đế quan trước, nói chém giết Đế tộc liền chém giết, không chút nào nương tay.

Mà phóng nhãn cửu thiên, còn có người nào có thể làm đến?

Đế tộc, đó là mạnh nhất chủng tộc, mà tại đồng bậc chiến bên trong, vẫn như cũ bị Hoang giống như là chặt đồ ăn, giết máu tươi đại mạc, phơi thây Đế quan trước.

Đây là một cái chiến thần người kế tục, lại cho hắn một khoảng thời gian, tuyệt đối có thể quét ngang trên trời dưới đất!

Có lẽ, hắn đã không tính là người kế tục, bởi vì bây giờ hắn cũng đã là Độn nhất cảnh giới tu sĩ, mà hắn mới hai mươi mấy tuổi a, đánh vỡ thần thoại, siêu việt các bậc tiền bối.

Lại cũng khó có thể tìm ra một cái so với hắn còn muốn trẻ tuổi Độn nhất cảnh giới tu sĩ.

Tối thiểu nhất, kỷ nguyên này đều không có cái thứ hai!

Cho nên, chỉ cần có thể lôi kéo đến Thạch Hạo, đáng giá trả bất cứ giá nào, lại cho người trẻ tuổi này một quãng thời gian, nhất định vô địch thiên hạ!

Đến Hoang người, ngày sau nhưng đứng ở thế bất bại, đây là một số thế lực lớn chung nhận thức, cho nên mới nhao nhao đến nhà, đem hết khả năng lôi kéo.

"Bổ Thiên Đạo nếu quả thật có phần tâm tư này, đều có thể để Thanh Y cùng ta hạ giới đi, chỉ cần nàng nguyện ý, các ngươi không ngăn trở, đây không phải một phần thiện duyên sao?" Thạch Hạo nói ra.

"Có thể, không có vấn đề!"

Lão giả này, nhưng có thể biết Thạch Hạo tâm ý đã quyết, thế mà không tiếp tục khuyên, mà là phi thường dứt khoát gật đầu, đồng ý đề nghị này.

Thạch Hạo kinh ngạc, đối phương thật đúng là quả quyết.

"Bất quá, ngươi biết, nàng cùng Nguyệt Thiền bản là một người, tách ra quá lâu cuối cùng sẽ xảy ra vấn đề." Lão giả nói ra.

Thạch Hạo nhíu mày, bởi vì, đến hắn cảnh giới này, đã đối với một số cổ pháp hiểu rõ đủ nhiều, biết rõ một số kiêng kị các loại.

"Các nàng sớm tối đến dung hợp, dù sao nàng tu cái chủng loại kia pháp không được đầy đủ. Bằng không, đạo quả sẽ bị ngăn trở, thậm chí thần hồn có tổn thương. Ta đề nghị, chờ các nàng ở trên chín tầng trời dung hợp về sau, lại đến hạ giới đi, đi con đường của ngươi." Lão giả khuyên nhủ.

Thạch Hạo cười cười, không nói gì.

"Tiểu hữu, ngươi có lẽ cảm thấy ta đây là tại qua loa, không phải nghiêm túc, nhưng ta có thể nói, tuyệt không phải muốn kéo dài. Như vậy đi, ta đi cùng Nguyệt Thiền nói một câu, có thể để cho nàng cùng Thanh Y cùng ngươi hạ giới đi, tại cái kia cái gọi là Thạch thôn tiến hành chung cực dung hợp đi." Lão giả nói ra.

Thạch Hạo khẽ giật mình, sau đó cười, nói: "Ngài đây là đưa con dâu, lập tức muốn đưa hai?"

Lão nhân đứng dậy đi, dựa theo ý hắn, lại thật muốn về Bổ Thiên Đạo, đi thúc đẩy chuyện này.

Thạch Hạo ngẩn người, hắn rất khó tưởng tượng một mực cùng hắn đối lập, mang theo địch ý Nguyệt Thiền, nghe tới tin tức này về sau, lại là phản ứng gì.

Trời tối thế nào a sớm đâu, nói lời này có thể hay không bị quần ẩu a?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1673: Gặp Lại

Tại mấy ngày nay gian, không ngừng có thế lực lớn người tiến vào Thiên Thần Thư Viện, lôi kéo Thạch Hạo, mục đích rất rõ ràng, tựu là muốn khiến cho hắn thành làm bản môn Hộ Đạo giả.

Ai cũng biết, ngày sau hắn tuyệt đối có năng lực như vậy, sẽ trở thành vi bất bại Chiến Thần!

Thế nhưng mà, tất cả mọi người đã thất bại, không cách nào lưu lại hắn, đều đã biết hắn đã quyết định đi.

Tại trong lúc này, Thạch Hạo một mực tại hướng chúng người hiểu, nhiều mặt tìm hiểu, thu thập các loại có giá trị manh mối, vi trở lại hạ giới mà chuẩn bị sẵn sàng.

"Thật muốn đi? Ai, trên chín tầng trời rất tốt, thích hợp tu đạo, ngươi như vậy ly khai, để cho ta rất không bỏ." Kim sắc Tiểu Thiên Giác Nghĩ nói ra.

Nó An gia tại Thiên Thần Thư Viện, bởi vì, cái này dưới mặt đất có Tiên Phủ, nơi đó là nhà của hắn. Thiên Giác Nghĩ đề nghị, Thạch Hạo có thể cùng nó cùng một chỗ tu hành, không sợ Chí Tôn đột kích.

Nhưng là, Thạch Hạo lắc đầu, không có đáp ứng.

"Hạ giới có cái gì tốt, đều nói chỗ đó cằn cỗi, không thích hợp tu hành, ngươi như vậy trở về tương đương vì chính mình mang lên trên gông xiềng, độ tu luyện hội biến chậm." Thái Âm Ngọc Thỏ khuyên can.

Sổ năm qua đi, hình dạng của nàng thủy chung cũng không có thay đổi hóa, giống nhau năm đó lần thứ nhất tương kiến, mười ba mười bốn tuổi bộ

dạng, phấn điêu ngọc mài, ngân rủ xuống đến thắt lưng, ánh sáng như kính, mắt to như Hồng Bảo Thạch, óng ánh sáng, cả người xinh đẹp như là cái búp bê.

"Ngươi còn có thể trở lại ấy ư, chẳng lẽ thật sự ý định giải ngũ về quê, tựu như vậy ẩn lui?" Tào Vũ Sinh hỏi.

Trường Cung Diễn, Phượng Vũ này một ít bằng hữu cũ đều đã đến, cùng Thạch Hạo trò chuyện với nhau, sau đó liền ma nữ đều xuất hiện.

"Ta muốn mời các ngươi hỗ trợ." Thạch Hạo nói ra.

Rời đi trước, hắn muốn tốn hao cực lớn một cái giá lớn thu mua một ít gì đó, nói thí dụ như —— thần dược!

"Thần dược?"

Những người này há hốc mồm, dù là tại tại trên chín tầng trời, cái này cũng cực kỳ trân quý, thật không tốt tìm kiếm.

"Trên người của ngươi không phải có Hư Thiên Đằng, Thiên Thần Thụ, cùng với khác ấy ư, như thế nào còn muốn?" Mọi người khó hiểu.

Thạch Hạo tại Đế Quan lúc, trước khi đi dị vực trước, đưa ra ngoài Kiếm Thai chờ đồ vật. Cuối cùng lại bị bạn bè trả lại rồi, bọn hắn biết rõ, trên người hắn có cái gì.

Đương nhiên, có một ít gì đó. Thạch Hạo trực tiếp đưa cho bọn hắn, không có lại thu hồi.

"Các ngươi cũng nói, hạ giới cằn cỗi, là Khổ Hàn Chi Địa, ta muốn mang vài cọng thần dược xuống dưới. Ngã vào Thạch thôn, lại để cho tộc nhân thọ nguyên trường một ít." Thạch Hạo nói ra.

Đối với người bình thường mà nói, dù là không ăn thần dược, mỗi ngày chỉ là hô hấp mùi thuốc, dừng lại ở tại trồng có thần dược địa phương, cũng

có thể trì hoãn già yếu.

"Được rồi, ngươi chuẩn bị lấy cái gì đến thu mua?"

"Ta nơi này có một ít tiên kim mảnh vỡ, càng có một đầu thực lực cường đại tọa kỵ." Thạch Hạo nói ra.

Đương nói đến đây lúc, mọi người quay đầu lại, cách đó không xa một đầu Hoàng Kim Sư Tử đang tại trợn mắt nhìn. Gầm nhẹ lên tiếng, nó toàn thân vàng óng ánh, Sư tóc mai sáng chói mà nồng đậm, phi thường khiếp người.

Đây là Vô Úy Sư Tử, cũng là phản tổ người, huyết mạch tinh khiết, thực lực cường đại, đến từ dị vực.

Lúc trước, nó cùng Đế tộc tuổi trẻ cường giả Sách Cô từng cùng một chỗ truy kích qua Thạch Hạo, tại Thiên Thú rừng rậm ở chỗ sâu trong bị Thạch Hạo trấn áp. Cũng hàng phục vi tọa kỵ, mang về Đế Quan.

Ai cũng biết, cái này đầu tọa kỵ quá không tầm thường rồi, cực kỳ cường đại. Mà lại đến từ dị vực, trên người có rất nhiều bí mật.

Lường trước, một ít thế lực lớn rất nghĩ đến đến nó, mà lại, dùng những Trường Sinh kia gia tộc nội tình mà nói, có lẽ có thủ đoạn bức nó đi vào khuôn khổ. Đạt được cai tộc truyền thừa.

Trừ phi, nó rất cương liệt, lập tức lựa chọn tử vong.

Nhưng mà, nó một đường theo tới, cũng là bởi vì không muốn chết, còn từng muốn một ngày kia trái lại trấn áp Hoang đấy!

"Cái này đầu sư tử rất lợi hại, tại Đế Quan lúc, từng cùng Kim Triển chiến đấu qua, rất kinh người, hoàn toàn chính xác có thể bán ra một cái giá tốt." Tào Vũ Sinh gật đầu.

"Rống..." Vô Úy Sư Tử càng phẫn nộ rồi.

Rất nhanh, tin tức truyền ra, Hoang muốn thu thần dược, bí điển các loại, hắn cho giá cả giá trị tuyệt đối, có tiên kim, khác thường vực thuần huyết Vô Úy Sư Tử.

Vô Úy Sư Tử, nguyên vốn thuộc về Cửu Thiên, là cổ tăng nhất mạch bên trong thành viên, nhưng về sau bạn đã đến dị vực.

Đã nhiều năm như vậy rồi, còn có rất nhiều người nhớ rõ chúng!

"Xem ra, Hoang thật sự là quyết tâm phải đi a, đây là tại làm chuẩn bị đâu rồi, phải mang theo thần dược hồi hạ giới."

Thật sự có người đưa tới thần dược, rất là kinh người, nhưng là, nhưng lại không thu Thạch Hạo tiên kim mảnh vỡ cùng với Vô Úy Sư Tử, nàng trực tiếp tiễn đưa.

Đây là Tiệt Thiên Đạo người, thuộc về ma nữ môn phái.

3000 châu tựu Tiệt Thiên Giáo, trên chín tầng trời có Tiệt Thiên Đạo, cùng Thanh Y môn phái cùng loại, đồng thời hai đạo còn có cạnh tranh quan hệ, không hòa thuận.

"Tiểu hữu đã muốn hạ giới, hôm nay từ biệt, không biết năm nào mới có thể lại nhìn thấy ngươi vô địch phong thái, một cây thần dược tính toán cái gì, coi như thực tiễn."

Vị kia trung niên nữ tử rất hào phóng, cứ như vậy tặng cùng, rồi sau đó phiêu nhiên đi xa.

Rất nhanh, Thánh Viện, Tiên Viện cũng có người đến đây, riêng phần mình đưa một cây thần dược.

"Ai." Thiên Thần Thư Viện trưởng lão thở dài, Mạnh Thiên Chính mất đi, như vậy nhân gian không thấy, bọn hắn bên này liền gốc thần dược đều không có.

"Ngày đó, ta dùng thân là loại, Mạnh tiền bối hắn đâu chỉ cho ta tìm đến một cây thần dược, hao tổn quá nhiều thiên tài địa bảo a." Thạch Hạo nói ra.

Nghĩ tới những thứ này, hắn muốn vài cọng thần dược đều ở lại Thiên Thần Thư Viện, nhưng là bị cự tuyệt rồi.

"Nếu không, sẽ đem cái này đầu sư tử ở tại chỗ này, vi thư viện trông coi đại môn a!" Thạch Hạo ý định đem Vô Úy Sư Tử lưu lại.

"Được rồi, thiên hạ thái bình, Thiên Thần Thư Viện không giống với mặt khác hai viện, sẽ không tồn tại đã bao lâu, ngươi vẫn là mang nó đi thôi. Ngoài ra, đây là một đầu cự hung, lớn lên sau không có mấy người áp chế được rồi, để ở chỗ này hơn mấy trăm ngàn năm, một khi đi qua mấy vạn năm, mấy chục vạn năm, nói không chừng sẽ trở thành làm hại hoạn." Một vị trưởng lão nói ra.

Dựa theo ý của hắn, bực này cấp hung thú, rất thích hợp vi Thạch Hạo thay đi bộ mà dùng.

Những người khác cảm thấy có lý, tại đâu đó gật đầu, một cái có thể giết Đế tộc người, tự nhiên cần cự hung đương tọa kỵ.

Vô Úy Sư Tử phẫn uất, cùng đi tự dị vực, nó như thế nào đã trở thành tọa kỵ? Mà cái kia Mạc Đạo, vì sao trùng hoạch tự do.

Mạc Đạo là Mạc Tiên đệ đệ, bị Thạch Hạo hàng phục về sau, ngày nay đã đạt được tự do thân.

Chẳng phải về sau, một cái áo trắng mỹ nhân tiến vào Thiên Thần Thư Viện, trước tới bái phỏng Thạch Hạo, dĩ nhiên là Vương Hi!

Nàng mang đến thứ nhất tin tức, dưỡng thương Vương Trường Sinh làm cho nàng truyền lời, nguyện truyền thụ Thạch Hạo Bình Loạn Quyết!

Tin tức này quá kinh người, được xưng mạnh nhất sát thức một trong Bình Loạn Quyết, tuyệt đối là thế gian đáng sợ nhất ** một trong.

Hơn nữa, môn công pháp này đối với Thạch Hạo có không giống bình thường ý nghĩa, đây chính là tu Nguyên Thần pháp, có thể rèn luyện ra Bất Hủ Nguyên Thần Kiếm Thai, lại để cho thực lực tăng vọt.

Hắn đã có Bất Diệt kinh, chuyên tu thân thể, nếu là hơn nữa Bình Loạn Quyết, chẳng phải là vô địch thiên hạ pháp tổ hợp?

Thạch Hạo thở dài, cuối cùng cự tuyệt, đương nhiên thật là khách khí từ chối khéo.

Vương Hi có thể xuất hiện ở chỗ này, coi như là thể hiện ra Vương gia cố ý mời chào hắn, bằng không thì không có khả năng lại để cho cùng hắn có rất nhiều không tầm thường cùng xuất hiện Vương Hi xuất hiện.

Nhưng là, Thạch Hạo không muốn đi chỗ đó, không muốn đặt chân Vương gia.

Đương Kim gia người nghe được nghe đồn về sau, phi thường bất mãn, mặc kệ như thế nào nói, Kim Triển còn sống, Vương gia rõ ràng phái Vương Hi đi gặp Hoang, cái này là ý gì?

Mấy ngày về sau, một đời tuổi trẻ một lần cuối cùng cơ tụ hội đã đến.

Không ít người đi vào Thiên Thần Thư Viện, nhìn thấy Hoang về sau, có người khuyên hắn lưu lại, cũng có người chỉ là vì nâng cốc ngôn hoan, cuối cùng một tự.

Biên Hoang một trận chiến qua đi, các tộc phần lớn đều trở về rồi, về phần một ít tuổi trẻ cường giả cũng đều sắp trở lại cố thổ, bọn hắn đến từ bất đồng địa phương, phân bố tại cửu thiên thập địa.

Nói như vậy, trừ phi là Chí Tôn cùng với cấp thế lực lớn, bằng không thì muốn xuyên thẳng qua tại những bất đồng này cổ địa, phi thường không dễ dàng.

Thậm chí, có nhiều chỗ muốn đi qua, rất gian nan.

Mà cái này cũng ý nghĩa, có ít người một khi ly khai, rất nhiều năm cũng không thể gặp được.

Một lần cuối cùng gặp nhau, rất bình thản, đến rồi không ít người, như Trích Tiên, Thập Quan Vương, thích chú ý đạo nhân.

Thậm chí, còn có Đế Quan Thác Cổ Ngự Long, Tề Hồng bọn người. Những người này trước kia chưa bao giờ ly khai qua Đế Quan phụ cận, lúc này đây tạ Biên Hoang an bình chi tế, ly khai gia viên, đi theo đến nơi này.

"Thiếu đi rất nhiều người a." Có người thở dài.

Một ít rất lợi hại thiên tài không bao giờ nữa khả năng xuất hiện, đã chết trận.

Ví dụ như Thánh Viện Dịch Nghĩ, kinh tài tuyệt diễm, kết quả bị người bắn chết tại Đế Quan trước, hình thể trực tiếp nổ bung, hài cốt không còn, chết vô cùng thảm.

Còn có Lam Tiên, đến nay sống chết không rõ, hắn thân thể tại Biên Hoang bị hủy, hắn trong cơ thể không rảnh hạt giống quang, mang theo bộ phận huyết nhục cùng hắn thần hồn đã đi ra.

Thế nhưng mà, đi qua rất nhiều thiên, một mực đều không có tin tức của nàng.

Còn có Kim Triển, tuy nhiên bị cai tộc bí bảo mang đi, nhưng là Kim gia người gần đây một mực rất lo lắng, thương thế của hắn Đạo Cơ, có thể không phục hồi như cũ rất khó nói.

"Ai!" Thác Cổ Ngự Long buồn vô cớ, một tiếng than nhẹ.

Chết quá nhiều người, cường đại như hắn đánh một trận xong, cũng thiếu chút phế bỏ, ngày đó bị người dùng chiến mâu đinh trên mặt đất, nửa người đều toái mất.

Để cho nhất thương thế của hắn cảm giác chính là, vị hôn thê chết trận, thuộc về Vệ gia bốn hoàng một trong, lại tại trước mắt hắn bị người đánh chết, huyết vũ phảng phất vẫn còn trước mặt phiêu tán rơi rụng.

Vệ gia bốn hoàng, một dịch qua đi, chỉ sống sót hai người.

Một trận chiến phía dưới, Cửu Thiên tuổi trẻ nhân tài kiệt xuất bất quá là cùng dị vực hơi chút tiếp xúc, ngắn ngủi một trận chiến, tựu hao tổn nửa số!

Cái này thương vong, tương đương kinh người.

Mới đầu, rất bình tĩnh, cũng rất hợp trì hoãn, mọi người thiển ẩm, đến cuối cùng rốt cục thả.

Bởi vì, ai cũng biết, đại chiến đã xong, như vậy về sau, bọn hắn đem trời nam đất bắc, rất khó nói cuộc đời này hay không còn có thể gặp được.

Uống đến cuối cùng, một ít người say.

Rất nhiều người cười, khóc, thật tình.

"Ai, huynh trưởng của ta chết quá thảm, tại Đế Quan trước, hắn là vì cứu ta mà vong a." Một người tuổi còn trẻ thút thít nỉ non.

"Vệ Mẫn, ngày đó, là vì ta bị người dùng chiến mâu đinh ở, ngươi lo lắng phóng tới đến đây, kết quả làm cho bản thân vẫn lạc, ta tâm khó có thể bình an!" Thác Cổ Ngự Long tự trách, hắn cảm thấy vị hôn thê chết cùng hắn có tuyệt đại quan hệ.

Cái này là đại chiến di chứng, rất nhiều người đều không có theo trận chiến ấy thoát khỏi đi ra.

Có người khóc, có người cười.

Còn có người chiến ý dâng cao, ở này sao trong chốc lát, thì có người quen muốn cùng Thạch Hạo luận bàn rồi, ví dụ như Thập Quan Vương, ví dụ như Thủ Hộ Giả hậu nhân Độc Cô Vân chờ.

Nhưng là, hắn từng cái cự tuyệt.

"Các vị, bảo trọng, gặp lại!" Cuối cùng, Thạch Hạo đứng dậy, đi nhanh đi xa.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1674: Đường Về

Thiên Thần Thư Viện, nơi sâu xa nhất, một toà phi thường lớn lao trên tế đàn, dừng một chiếc chiến thuyền, xanh thẳm, chảy xuôi ánh kim loại.

Một đám hài tử đứng ở phía trên, chính là "Tội huyết đời sau".

Bây giờ, bọn họ không lại quần áo lam lũ, từ lâu đổi tiệm quần áo mới, mỗi một đứa bé cũng sẽ không tiếp tục bẩn thỉu, tẩy sạch sành sanh, lộ ra non nớt khuôn mặt nhỏ.

Đại chiến kết thúc, máu và xương tỏa ra, Biên Hoang kết thúc.

Bọn họ muốn theo Thạch Hạo đi xa, mở ra cuộc sống mới, đối với bọn họ tới nói vừa có căng thẳng, cũng có chờ mong, còn có mờ mịt.

"Gặp lại!"

Trên chiến thuyền, bọn nhỏ đồng thời phất tay, tạm biệt thư viện bên trong tiễn đưa người.

"Bảo trọng!" Thạch Hạo mở miệng, cùng mọi người nói đừng.

Ở tế đàn ở ngoài, có rất nhiều người, ví dụ như Trích Tiên, Đại Tu Đà, Yêu Nguyệt công chúa, thậm chí còn có Vương Hi.

Bên trong, tự nhiên thiếu không được Trường Cung Diễn, Tào Vũ Sinh, Thiên Giác Nghĩ các loại, có mấy người trong mắt cay cay, lần từ biệt này thật sự không biết có hay không còn có thể không lại gặp lại.

Nếu Hoang lựa chọn quy ẩn, đi tới Hạ giới, hắn lại nghĩ đi ra cái kia lao tù, rất khó!

Đồng thời, nhìn hắn này tâm cảnh, cũng không muốn trở ra, từ nay về sau đem trời nam đất bắc, gặp lại vô hạn.

"Tại sao phải đi à." Tiểu Thỏ Tử lau nước mắt, lại khóc.

"Chờ một ngày kia, ta đi Hạ giới tìm ngươi. Hi vọng không có này một ngày, bởi vì lần thứ hai thấy ngươi, nói không chắc sẽ bị ngươi chôn." Tào Vũ Sinh âm thanh khàn khàn.

Hắn vẫn chưa quên, hắn sư phụ làm ra tiên đoán, hắn sớm có đang hoài nghi, cái kia nên xuất hiện người, có thể chính là Thạch Hạo!

"Ta ở Cửu Thiên du lịch sau, lại về Tam Thiên Châu, ngươi bảo trọng!" Trường Cung Diễn nói rằng.

Kỳ thực, phải về Tam Thiên Châu có một nhóm người, bất quá bọn họ cũng không có nhúc nhích thân, lựa chọn tạm lưu trên chín tầng trời, ở đây du lịch các giáo, cùng với danh sơn đại xuyên.

Hiếm thấy đến đến trên chín tầng trời, một khi trở lại, liền rất khó đi lên nữa.

Thạch Hạo nhìn về phía vị trí đó. Lúc trước từ Tam Thiên Châu đến rồi một đám người, hiện nay đã không có còn lại mấy cái.

Đằng một, chân cổ, Phượng Vũ chờ còn sống sót, còn những người khác đâu? Toàn bộ héo tàn, chôn xương tha hương!

"Thật sự thật đáng tiếc. Không có có thể cùng ngươi sảng khoái một trận chiến, dù cho thất bại, ta cũng sẽ cao hứng à." Thập Quan Vương đang cảm thán. hắn long hành hổ bộ, hình như một vị tuổi trẻ Đế Quân.

"Ngươi này biến thái, nắm khỏa phá cây. Chung quanh rêu rao, ai muốn cùng ngươi giao thủ? Tùy tiện đập ra đi, đều có thể thả phiên một mảnh." Tào Vũ Sinh nói rằng.

Này tự nhiên là trêu chọc, ai cũng biết, Thập Quan Vương nếu như cùng Thạch Hạo quyết đấu, lấy tính cách của hắn chắc chắn sẽ không dùng Thế Giới Thụ cây non.

Bỗng nhiên, khóc lớn thanh âm truyền đến.

Thiên Giác Nghĩ rất thương tâm, nói: "Thạch Hạo, ngươi nói muốn dẫn ta cùng đi giết Hạc Vô Song, nhưng là. chúng ta liền hắn hậu nhân đều không có giết chết đây. Ta không cam lòng à, ta huynh trưởng, tỷ tỷ đều chết ở Hạc Vô Song trong tay, thật hận à. Ta hi vọng, ngươi không muốn già nua lẩm cẩm, có một ngày có thể khí thôn sơn hà, đi ra toà kia lao tù, theo ta đồng thời giết tiến vào dị vực đi!"

Đây là thương tâm chi ngữ, cũng là khích lệ Thạch Hạo.

Thế nhưng, này nhưng làm cho tất cả mọi người đều biến sắc, đại chiến kết thúc. Thật sự không người nào nguyện ý lại đi Biên Hoang, nơi đó chôn xuống quá nhiều anh linh.

Dù sao, ở kiếp này chết người vẫn tính ít, nếu là Đế Quan phá. Chuyện này quả là không thể tưởng tượng.

Thời khắc cuối cùng, tiên viện Tiểu Thiên Vương, Cửu U Ngao chờ cùng Thạch Hạo lên quá phân tranh người cũng tới tiễn đưa, đều ở phất tay, một chén rượu mẫn ân cừu, từ đó sau khả năng sẽ không còn được gặp lại, còn có cái gì không bỏ xuống được.

Thạch Hạo trong lòng hơi động. Lấy ra một bộ xanh thẳm giáp trụ, nói: "Tiểu Thiên Vương còn ngươi!"Hắn run tay một cái, giáp trụ bay về phía phía trước.

"Lừa người, cái gì có thể thêm ra một đạo Tiên khí, đến trảm ngã cảnh Trung kỳ liền không có hiệu quả gì." Thạch Hạo cười nói.

Cái này giáp trụ, được xưng vô giá bí bảo, bởi vì có thể để cho mặc người thêm ra một tia Tiên khí, lúc đó thật sự đem Thạch Hạo đè ép, hắn từ

tiên viện người khiêu khích trong tay đoạt đến.

Có thể sự thực chứng minh, có chút Thiên Địa quy tắc không thể nghịch!

"Đưa ngươi, cho những hài tử kia đi, hoặc là truyền cho ngươi đệ tử!" Tiểu Thiên Vương xua tay, lại lấy ra, đưa trở về.

"Được!" Thạch Hạo cũng không lập dị.

Ầm ầm!

Tế đàn phát sáng, óng ánh cực kỳ, sắp sửa mở ra một cái cổ lộ, có thể thẳng tới Tam Thiên Châu.

Lần này, không đi Đế Quan, cũng không dùng qua Biên Hoang, đây là một đám Lão Cổ đổng tự mình chủ trì, chuyên vì Thạch Hạo mở ra một con đường.

Trên tế đàn, ráng lành ngàn vạn đầu, phồn thịnh như sinh mệnh nở rộ.

"Đi sao?" Thạch Hạo hỏi bên dưới tế đàn Thạch Nghị, bọn họ đến từ cùng một nơi.

"Không đi!" Thạch Nghị lắc đầu, hắn lựa chọn lưu lại, không lại về Hạ giới 8 vực.

Xoạt!

Một con đường xuất hiện, xuyên qua Càn Khôn.

Chiến thuyền vù một tiếng, nó bắt đầu xuất phát, tiến vào ở trong.

Thạch Hạo cuối cùng nhìn lại, ánh mắt từng cái từ những kia khuôn mặt quen thuộc trên xẹt qua, hắn nhìn thấy từ đàng xa bay tới Thanh Y.

Nàng ở phất tay, hô mấy lời ngữ.

Bất quá, không nghe được, thần mang khuấy động, Thạch Hạo cùng chiến thuyền từ đây biến mất.

Đường hầm không gian bên trong, thanh kim chiến thuyền vững bước đi, xuyên thấu qua giới bích, còn có thể mơ hồ nhìn thấy ngoại giới ngôi sao, hắc ám Vũ Trụ, mênh mông vô biên.

Cửu Thiên Thập Địa bên trong thập địa, không phải tinh thể, đều là Cổ Đại Lục, mỗi một khối đều lớn đến vô biên, lẫn nhau cách xa nhau vô tận tinh biển, thậm chí có giới bích ngăn cản.

Khoảng cách xa xôi, tu sĩ bình thường chính là phi hành hơn trăm thế cũng khó có thể tìm được khác một khối Cổ Đại Lục.

Cho tới Cửu Thiên, vậy khẳng định là có giới bích ngăn trở, ở vào từng người trong không gian thần bí, vị trí nơi Đại Đạo lực lượng đối lập trọn vẹn, đáng sợ.

"Đó là cái gì, có một chiếc thuyền!"

Bỗng nhiên, một đứa bé trai kinh ngạc kêu lên.

Rất xa xôi phía trước, có một con thuyền cổ, lớn vô cùng, toàn thân đen kịt, nhuộm vết máu, vô thanh vô tức, từ nơi nào vượt qua.

Thạch Hạo trong lòng rung động, lúc này biến sắc.

Xoạt!

Đón lấy, một khu vực khác bên trong, tiên quang xán lạn, hắn nhìn thấy mưa ánh sáng vô tận, có người thành tiên, nơi đó quá xán lạn.

"Thành tiên?!" Một cô bé kinh ngạc kêu lên, đỏ bừng bừng trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập hiếu kỳ.

Thạch Hạo giật mình, làm sao sẽ gặp được chuyện như vậy.

Vù vù!

Một toà cung điện hiện lên, Hỗn Độn khí mãnh liệt, rộng rãi mà trang nghiêm, ở phía xa chìm nổi.

Thạch Hạo thần sắc nghiêm túc, chấn động trong lòng, chuyện này thực sự không tầm thường, là một cái cực kỳ đáng sợ đại sự!

Nhuốm máu màu đen cổ thuyền, toả ra Hỗn Độn tức giận Cổ Điện đường, còn có Phi Tiên kỳ cảnh, đây là không gian cuộc du lịch sợ nhất gặp phải ba chuyện vật.

Từ xưa tới nay, không người nào nguyện ý gặp phải, bởi vì, đụng tới một việc đều nhiều hơn một nữa không sống nổi.

Hôm nay, Thạch Hạo lại đều gặp gỡ, để hắn có thể nào không chấn động, không hoảng sợ?

Ba cái chuyện đáng sợ nhất vật, cùng xuất hiện?!

Hắn trợn Khai Thiên Mục, cẩn thận nhìn chăm chú, không đúng, nơi đó đi kèm hơi thở của thời gian, có dòng sông thời gian sức mạnh.

"Lịch sử ảnh lưu niệm, thời gian dấu ấn?"

Hắn thoáng yên tâm, không phải vậy, mang theo như thế một đám hài tử, thật gặp gỡ loại này cổ kim tới nay để đông đảo cường giả tuyệt vọng tam đại không rõ sự vật, tuyệt đối phiền phức lớn rồi.

Ầm!

Phương xa, một cái Tuế Nguyệt Trường Hà vượt qua mà qua, quả nhiên không biết sao, là gợi ra ngày xưa tàn ảnh hiện lên dẫn đến.

"Hả?"

Thạch Hạo như là ở nhìn một mảnh lịch sử thời gian, thế nhưng hắn lập

tức lẫm liệt, bởi vì nhìn thấy một cái mơ hồ sinh linh, ở nơi đó giải thể, đẫm máu, chia ra làm 6, nhằm phía sáu cái phương hướng, là mình binh giải tự phong sao, sao như vậy kịch liệt?

Đón lấy, hắn lại nhìn thấy Luyện Tiên Hồ, nhìn thấy một toà mộ lớn, nhìn thấy một vùng biển.

Những việc này vật, đều cực tốc rồi biến mất, thoáng một cái đã qua, quá nhanh chóng rồi!

Hết thảy hài tử đều không thể nào thấy được, bởi vì, chính là lấy Thạch Hạo tu vị, hắn đạo hạnh tới nói, cũng chỉ là bắt lấy một ít tàn ảnh.

Những kia đều là cổ đại lưu lại mảnh vỡ thời gian, là năm tháng dấu ấn, là ngày xưa không gian tàn ảnh.

Hắn trầm mặc không nói, Biên Hoang đại chiến kết thúc, liền như vậy kết thúc.

Nhưng là, hắn nhưng cảm thấy, này trong thiên địa phảng phất càng ngột ngạt, sớm muộn cũng sẽ bùng nổ ra món đồ gì, chuyện gì đến!

Ầm!

Chiến thuyền màu xanh chấn động, từ đường hầm không gian bên trong xuyên qua mà ra, đến chỗ cần đến —— Tam Thiên Châu.

"Thúc thúc, chúng ta đã tới chưa?" Một cái sáu, bảy tuổi hài tử, ngẩng khuôn mặt nhỏ, căng thẳng mà lại ước ao hỏi.

"Đây là bên trong trạm dịch, nhưng sắp rồi, chúng ta trước tiên ở nơi này trú lưu mấy ngày." Thạch Hạo nói rằng.

Hắn phải tìm này mấy cái cổ lão gia tộc, thỉnh giáo đi tới Hạ giới đường.

"Tam Thiên Châu, ta lại trở về rồi!" Thạch Hạo cảm thán.

Vùng đất này, mênh mông vô ngần.

Ở đây, ân oán dây dưa, từng đã xảy ra rất nhiều chuyện, hắn rất có cảm khái, năm đó lần đầu tới đến thượng giới giờ, hắn vẫn là một cái mười mấy tuổi hài tử à.

Loáng một cái đi qua nhiều năm, hắn đã có thể quan sát một vực!

"Sát thủ tạo thành Thiên Quốc, còn có Ma Quỳ Viên, Minh Thổ, Tiên Điện, Thiên Nhân tộc, các ngươi mạnh khỏe?" Thạch Hạo ánh mắt lạnh lùng.

Năm đó, những này đạo thống hoàn toàn muốn diệt trừ hắn.

"Biên Hoang gặp nạn, không gặp bọn ngươi bóng người, bây giờ Đại Thế An Ninh, có hay không lại muốn hiện thân?" Thạch Hạo trong lòng có tức giận.

Chỉ là, mảnh này Cổ Đại Lục tuyệt không đơn giản, bởi vì, ở trong đó khả năng có kéo dài hơi tàn tiên!

Cái này cả phiến vùng đất, có Chân Tiên ngủ đông, ở ẩn, thế nhưng mà Biên Hoang đại chiến lại không lộ ra, lại để cho người thở dài, có thể nói cái gì?

Tối thiểu nhất, Thạch Hạo biết, trong đó một tựu sống ở trong Tiên Điện, được chứng thực.

Thạch Hạo ngắn ngủi xuất thần, rồi sau đó ngẩng đầu lên, hắn trở lại 3000 châu, nghĩ đến sẽ không trở thành bí mật, có ít người hơn phân nửa đã biết.

Hắn rất cẩn thận, cũng không bởi vì hôm nay đạo hạnh cao thâm mà chủ quan.

Sắp rời đi, hắn không nghĩ có biến cố gì phát sinh.

Tại trên chín tầng trời lúc, hết thảy đều rất yên lặng, không người sinh sự đoan, dù là cùng hắn không hòa thuận Kim gia đều một mực rất bản phận, chưa có tới tìm hắn gây phiền phức.

Cái này tự nhiên có Kim thái quân sắp chết, bế quan dưỡng thương nguyên nhân. Hơi trọng yếu hơn chính là, Thạch Hạo tại Biên Hoang một trận chiến trung giết ra uy danh, lập nhiều hiển hách đại công, cái lúc này cho dù là Chí Tôn, cũng không dám bốc lên thiên hạ to lớn sơ suất.

"Có tàn tiên còn sống, thật làm cho người chủ quan không được." Thạch Hạo thở dài, đi vào 3000 châu, nhất định phải phòng bị bắt đầu.

"Đại ca ca, chúng ta muốn đi đâu?" Một cái bốn năm tuổi hài tử hỏi, khuôn mặt nhỏ nhắn rất tròn rất hồng, như cùng một cái đại quả táo.

Những hài tử này đối với hắn rất thân cận, nhưng xưng hô đều bất đồng, có người ưa thích gọi thúc thúc hắn, có người gọi hắn ca ca.

Bọn nhỏ đích căn cốt cùng thiên phú thật tốt, đều là quý giá nhất tu đạo hạt giống, Thạch Hạo đối với bọn họ chiếu cố có gia, hi vọng một ngày kia bọn hắn đều có thể trưởng thành là che trời đại thụ.

"Ta muốn đi gặp một ít người, tiếp bọn hắn về nhà." Thạch Hạo nói ra.

Hắn biết rõ ràng thân ở phương nào về sau, phát hiện nơi này cách Ma Châu không tính rất xa, quyết định trước tiên đuổi đi qua, đi tìm tổ phụ của mình thạch trung thiên.

Tổ phụ của hắn Thập Ngũ Gia, bị người gọi Đại Ma Thần, có lẽ tại Ma Châu, tại một mảnh núi lửa ở giữa ẩn cư.

Thạch Hạo quy tâm giống như tiễn, hận không thể lập tức nhìn thấy gia gia của mình, từ biệt rất nhiều năm, hắn có khỏe không?

Hắn cùng Thập Ngũ Gia chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, cùng một chỗ không có có bao lâu thời gian, nhưng lại khả dĩ cảm giác được lão

nhân đối với hắn yêu thương, vì hắn từng bất cứ giá nào qua tánh mạng.

Vô luận là hạ giới Thạch quốc Hoàng Đô đại chiến, hay là đi vào thượng giới cùng không Lão Sơn đối lập, đều bị Thạch Hạo cảm động mà đau lòng.

Tại hắn tuổi nhỏ lúc, Thập Ngũ Gia vốn nhờ vì hắn đi lấy Tỳ Hưu chân huyết, mà mất đi một đầu cánh tay, có thể thấy được đối với hắn cỡ nào ở hồ.

Cái này chiếc màu xanh chiến thuyền tại trên bầu trời phi hành, tốc độ rất nhanh, Xuyên Vân phá sương mù, căn bản không cần mượn nhờ tế đàn, mà là có thể trực tiếp cực tốc đi về phía trước.

Mây mù xuống, trên mặt đất, sông lớn cuồn cuộn, núi cao đứng vững, phi thường bao la hùng vĩ.

Bọn hắn tiến nhập Ma Châu, đi tới cái này mảnh thổ địa thượng.

Ma Châu, sở dĩ có cái tên này, là bởi vì nơi này có một cái đạo thống, chiếm cứ một chỗ cổ mà —— hắc lan núi, dài khắp Hướng Nhật ma quỳ, chỗ đó tên là Ma Quỳ Viên, tê cư lấy cường đại thực vật tu luyện giả.

Ngoài ra, cái này một châu từ xưa rung chuyển, là một mảnh loạn chiến chi địa, quanh năm ra ma.

Thanh kim chiến thuyền phi hành chậm dần, Thạch Hạo nội tâm không thể bình tĩnh, tổ phụ còn lại ở chỗ này ấy ư, nếu là đi ra ngoài du lịch, còn có thể trở về sao?

Đây là một mảnh cao nguyên, phạm vi mấy mười vạn dặm, rất cô quạnh, không có gì chấn động.

Rất nhanh, chiến thuyền chạy nhanh nhập một mảnh núi lửa bầy, Thạch Hạo nhảy lên, trực tiếp cúi vọt tới, thế nhưng mà, tại đây rất yên tĩnh, cũng không cảm ứng được Đại Ma Thần khí cơ.

Có núi lửa, nham thạch nóng chảy ồ ồ mà tuôn, mạo hiểm khói đặc, rất là đáng sợ, như là như Địa ngục tình cảnh.

Có núi lửa sớm đã nổ tung, khô héo, không âm thanh tức.

"Tổ phụ!" Thạch Hạo nhẹ giọng kêu gọi, nhưng là hắn âm nhưng có thể tại phạm vi mười vạn dặm nội quanh quẩn, rõ ràng rơi vào tay từng cái nơi hẻo lánh.

Nhưng mà, cũng không người đáp lại, không có nhìn thấy Đại Ma Thần Thập Ngũ Gia.

Thạch Hạo vẫn không nhúc nhích, rất là thất lạc, nguyên bản sau khi trở về, muốn tại trước tiên nhìn thấy tổ phụ, kết quả hắn không ở chỗ này, hiển nhiên ly khai mấy năm rồi, một mực chưa có trở về, bởi vì nơi này sớm đã không có người đích sinh khí.

"Du thiên hạ."

Thạch Hạo tìm được như vậy ba chữ, rất đơn giản, đây là ghi cho hắn, là Thập Ngũ Gia lưu lại.

Có lẽ còn có văn tự, chỉ là núi lửa phun trào, nham bích hủy diệt rồi.

Thập Ngũ Gia không có gặp nguy hiểm, đi vô cùng thong dong, hẳn là du lịch đi, Thạch Hạo có thể theo cái kia ba chữ trung cảm ứng được một loại tâm cảnh, cái này lại để cho hắn thở phào một cái.

Nhẹ nhàng thở dài, Thạch Hạo có chút buồn vô cớ, trở lại thanh kim chiến thuyền thượng.

"Thúc thúc, ngươi không có tìm được gia gia sao?" Một cái tiểu cô nương hỏi, bọn hắn đã biết nói, Thạch Hạo tới nơi này làm gì.

"Đi thôi, về sau hội kiến đến." Thạch Hạo nói ra.

Chiến thuyền ngang trời, tốc độ không phải rất nhanh, chậm rãi chạy

nhanh cách nơi này, Thạch Hạo mang theo không bỏ, không ngừng quay đầu lại nhìn xa, chờ mong có thể chứng kiến tổ phụ trở về.

"Đông!"

Phía trước, hư không kịch chấn, có một chiếc chiến thuyền, hiện lên màu hồng đỏ thẫm, giống như bôi lấy một tầng huyết, tràn ngập một cổ sát khí, theo trong hư không lao ra, suýt nữa đâm vào màu xanh chiến thuyền thượng.

Hiển nhiên, đây là có người tại hoành Độ Hư không, mới từ không gian một khe lớn trung đi ra.

Thạch Hạo nhíu mày, khống chế chiến thuyền tránh đi.

Nhưng mà, lại để cho hắn thật không ngờ chính là, một đạo kiếm quang bổ tới, trực tiếp chém về phía bọn hắn cái này chiếc thuyền lớn.

Kiếm khí rất lạnh lùng, mang theo hủy diệt chi ý, lãnh huyết vô tình, động muốn sát phạt bọn hắn một thuyền người.

Đ-A-N-G...G!

Thạch Hạo trong nháy mắt, nhẹ nhàng chấn động, đánh tan kiếm khí, hắn đứng ở đầu thuyền, lạnh lùng xem hướng tiền phương.

"Thiên quốc chiến thuyền qua sông, người nào dám ngăn?" Đầu thuyền, có người trách mắng.

Nghe tới là Thiên quốc lúc, Thạch Hạo thần sắc lúc này tựu lạnh xuống, cái này tổ chức sát thủ huyết tinh buồn thiu, tên xấu chiêu lấy, ác sự tình cũng không biết làm bao nhiêu.

Năm đó, hắn còn từng bị nên giáo nhằm vào qua, ngày đó quốc chi chủ còn từng muốn giết hắn.

Tựu chớ đừng nói chi là là Thiên quốc một đời tuổi trẻ rồi, năm đó 3000

châu thiên tài tranh phách lúc, Thiên quốc Thần Tử đợi từng chuyên môn vây quét Thạch Hạo, đáng tiếc đều bị Thạch Hạo đánh chết, toàn bộ vẫn lạc.

Đương nhiên, nếu như vẻn vẹn là những...này cũng thì thôi, Thạch Hạo còn sẽ không có như vậy hận ý.

Trong lòng hắn, một mực có căn đâm, thủy chung nhớ rõ, quỷ gia chết thảm.

Hạ giới, Bổ Thiên Các khai sang giả quỷ gia, là được Thiên quốc tại Thượng Cổ trong năm đánh chết, mà quỷ gia tàn hồn đợi từng cùng Thạch Hạo cùng một chỗ thật lâu.

"Đông!"

Thạch Hạo lần nữa trong nháy mắt, lúc này đây cũng không có lưu tình, đem làm một tiếng, đối diện cái kia chiếc xích hồng thuyền lớn hắn đầu thuyền lúc này nổ tung, đổ.

"Người phương nào?!" Trong thuyền lớn, truyện xuất ra thanh âm, tức giận vô cùng.

Đồng thời, cả chiếc chiến thuyền đều mờ đi, hơn nữa rất nhanh biến mất.

Đây là Thiên quốc Tác Phong, quanh năm ám sát người khác, một khi gặp được địch ý, hoặc là muốn khai chiến, hội trước tiên ẩn phục mà bắt đầu..., rồi sau đó tập sát địch thủ.

Oanh!

Thạch Hạo một tiếng khẽ quát, trên bầu trời, Lôi Điện mênh mông, đem cái kia hư không bao phủ, rồi sau đó trực tiếp lại để cho chỗ đó sụp đổ khai mở, cái kia tàn phá chiến thuyền không chỗ nào che dấu,ẩn trốn.

"Tiền bối, có chút hiểu lầm." Trên thuyền, có người mở miệng, hạ thấp tư thái, rất nhanh chịu thua.

Đón lấy, một đầu rất chắc nịch thân ảnh xuất hiện, là một trung niên nhân, mở miệng nói: "Đạo huynh xin bớt giận, chúng ta vô tình ý mạo phạm."

Thế nhưng mà, Thạch Hạo làm sao có thể hội cho rằng bọn họ thông tình đạt lý, vừa rồi thế nhưng mà một lời không nói, muốn hủy diệt hắn màu xanh thuyền lớn.

Bọn này hung nhân bất quá là kiến phong sử đà (*), phát giác không thể trêu vào hắn mà thôi.

Đột nhiên, trung niên nhân kia kinh hãi, rung giọng nói: "Ngươi... Thạch Hạo?!"

Năm đó, Thạch Hạo bức họa từng truyền khắp một ít đại giáo, rất nhiều người đều biết, trung niên nhân này xem như Thiên quốc cao tầng, tự nhiên bái kiến.

Giờ khắc này, trung niên nhân mặt như màu đất, đầu thoáng cái tựu lớn hơn, cái trán đổ mồ hôi lạnh, toàn thân phát lạnh, lại sẽ là cái này sát tinh, bị đụng vào hắn.

"Thạch Hạo?!"

Những người khác cũng hãi hùng khiếp vía, bởi vì gần đây có nghe đồn, ngày xưa Thạch Hạo, nhanh chóng quật khởi, danh chấn Cửu Thiên, cũng đã từng tại Biên Hoang quét ngang bầy địch, lập nhiều chiến công hiển hách.

Hiện tại có một nhóm người đã biết nói, năm đó thiếu niên kia nghịch thiên, cường đến không thể địch lại được!

"Thiên quốc căn cơ kiến ở nơi nào?" Thạch Hạo hỏi, thanh âm quá lạnh mạc.

Đã gặp gỡ, hắn rất muốn đi Thiên quốc đi đến một lần!

Chỉ là, Thiên quốc quá thần bí, đối với ngoại giới người đến nói, mặc dù biết danh nghĩa của bọn hắn thượng cung điện, nhưng lại căn bản không biết chính thức truyền thừa quốc ở nơi nào.

Bởi vì, Thiên quốc mình cũng biết nói, thân là tổ chức sát thủ, quá nhận người hận, không có khả năng bạo lộ chính thức Thần quốc tổ địa.

"Ta... Không biết!" Trung niên nhân này sợ run, bởi vì, hắn cảm thấy Thạch Hạo cường đại, khủng bố khí tức đập vào mặt, lại để cho hắn toàn thân băng hàn.

"Đã như vầy, vậy ngươi tựu lên đường đi." Thạch Hạo không muốn nhiều lời, một cái đại thủ về phía trước theo như đi.

Một tiếng ầm vang, cái kia con thuyền giải thể, còn có một chút sát thủ đi theo kêu to, toàn bộ hóa thành huyết vụ.

Trung niên nhân thét dài, tuy nhiên đem hết khả năng, dùng một thân đạo hạnh đi đối chiến, thế nhưng mà cũng khó có thể khoác ở tánh mạng, hắn cũng nổ tung rồi, hình thần câu diệt.

Thạch Hạo trong nội tâm bình tĩnh, không chút nào nương tay, cũng không vẻ không đành lòng, bởi vì đây là một đám sát thủ, tên xấu chiêu lấy, ác chuyện làm tuyệt, toàn bộ đem làm tru.

Nếu là mặt khác đạo thống, dù là cùng hắn có cừu oán, hắn cũng sẽ không biết như vậy không phân tốt xấu, toàn bộ đánh chết.

"Dừng tay, người phương nào tại Ma Châu làm càn?"

Xa xôi chân trời, truyền đến chấn động, có trầm thấp tiếng hô rơi vào tay.

"Ngươi là ai?" Thạch Hạo hỏi.

"Ma Quỳ Viên Nhị trưởng lão." Phương xa, có người truyền âm, cũng

nói tiếp: "Ta tới đón tiếp Thiên quốc đạo hữu, ngươi đối với hắn... Rơi xuống sát thủ?"

Rất rõ ràng, người nọ tới gần sau mới biết được sự tình đến cỡ nào nghiêm trọng cùng đáng sợ, lúc này thần sắc tựu mất tự nhiên.

Đón lấy, hắn xoay người rời đi!

Hắn thật sự sợ hãi, Thiên quốc một vị cao tầng, trực tiếp bị người chụp chết, một thuyền sát thủ đều bỏ mình, đây cũng không phải là tiểu nhân sự tình.

"Ma Quỳ Viên? Đang muốn đi xem một cái!" Thạch Hạo nói ra, thanh âm có chút lạnh.

Vẫn còn nhớ rõ, lúc trước Ma Quỳ Viên chi chủ cũng là muốn giết hắn, ngày nay đã đến nơi này, tự nhiên muốn đi tiếp một phen, nhìn một cái người này đến tột cùng đến cỡ nào cường!

Xoát!

Thạch Hạo đứng dậy, nắm Hoàng Kim Sư Tử, ly khai chiến thuyền.

Hắn dùng đại thần thông, đem chiến thuyền thu nhỏ lại, thu vào ống tay áo ở bên trong, rồi sau đó ngồi ở Vô Úy sư tử phía trên lưng, trực tiếp đuổi hướng Ma Quỳ Viên.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1675: Quân Lâm Ma Quỳ Viên

Hoàng Kim Sư Tử phun ra nuốt vào Vân Yên, màu vàng sương mù mông lung, bao phủ khắp nơi, bao trùm sơn hà, cảnh tượng khá là khủng bố!

Nó đà Thạch Hạo, một đường về phía trước, đạp lên mây mù, thân thể hoàng kim cường tráng, màu vàng tóc mai buông xuống đến chân trước nơi, có vẻ dị thường uy mãnh...

Như vậy một con sư tử, đừng nói ở Tam Thiên Châu, chính là ở trên chín tầng trời, cũng coi như là lớn hung, là hi hữu Huyết Mạch, bởi vì Vô Úy Sư Tử ở đương đại đã khó gặp.

Chủng tộc này phi thường mạnh mẽ, có mấy người có thể đem bọn chúng làm thú cưỡi?

Lúc này, con này sư tử trong lồng ngực có cỗ hỏa khí, đường đường Phản Tổ Giả, năm đó dám cùng Tiên Tăng Vương hò hét chủng tộc, ở kiếp này người thừa kế, lại bị người cưỡi.

"Gào gừ..."

Hoàng Kim Sư Tử rít lên một tiếng, tuy rằng trầm thấp, thế nhưng đất rung núi chuyển, nếu không có Thạch Hạo cho nó một cái tát, để nó thu lại đáng sợ Đại Đạo gợn sóng, phía dưới núi sông không biết cũng đổ nát bao nhiêu.

Đã là như thế, này phạm vi mấy trong vạn dặm, vẫn là ngọn núi run rẩy dữ dội, Cổ Mộc bẻ gẫy, cuồng phong gào thét, cảnh tượng kinh người.

Thực tu Thánh Địa —— Ma Quỳ Viên, ngay khi phía trước, đã không phải rất xa, ô quang mờ mịt, thụy khí bốc hơi.

Ở nơi này, đỗ lại ngày xưa Ma Quỳ bộ tộc, là một cái vô cùng mạnh mẽ mà lại lai lịch bí ẩn chủng tộc, nói như vậy không người dám trêu chọc.

Tuy rằng tên là Ma Quỳ Viên, thế nhưng là ở trong núi, nơi đây vì là Hắc Lan Sơn.

Nhắc lên nơi đây, ở Tam Thiên Châu có thể nói giàu có nổi danh.

Ma Quỳ Viên chi chủ, bị mấy người gọi là Ma Chủ, thực lực hùng hồn, Pháp lực cao thâm, cực kỳ đáng sợ.

Bất quá, biết gốc biết rễ tu sĩ nhất là e ngại chính là sau lưng của hắn già Giáo chủ, vị kia chân chính Lão ma chủ, Pháp lực tuyệt thế.

Đương nhiên, không có mấy người biết vị kia Lão ma chủ còn sống sót.

Núi lớn nguy nga mà hùng hồn, Hắc Lan Sơn đến.

Sơn môn rộng rãi, bên trong một cây lại một cây Cổ Mộc, còn có ngày xưa Ma Quỳ, chảy xuôi ô quang, để trong này Linh khí nồng nặc cao kinh người.

Hống!

Hoàng Kim Sư Tử đến nơi này sau, chính là một tiếng rống to. Thạch Hạo không có ngăn cản, chính là trực tiếp như vậy cưỡi vật cưỡi từ trên trời giáng xuống.

Mây mù lăn lộn, khuếch tán đến chỗ này, bất luận nhìn thế nào Hoàng Kim Sư Tử cũng giống như là lớn hung sinh linh. Gầm thét lên, để cả tòa sơn môn đều đang run rẩy không ngớt.

Răng rắc!

Khi nó rơi trên mặt đất giờ, trước sơn môn bậc thang đá xanh các loại, toàn bộ rạn nứt, một ít Ma Nhai bia đá chờ càng là nổ tung. Núi lở mây tan.

Tu Tri, này có thể đều là Pháp lực gia trì quá thần bi, có bày đại trận, chính là sao băng từ vực ngoại nện xuống đến đều là không làm gì được.

Nhưng là hiện tại, Hoàng Kim Sư Tử chỉ là hạ xuống, hơi thở kia bên ngoài, liền để sơn môn muốn nổ tung, đối mặt sắp sửa giải thể lớn tai nạn.

"Người nào?"

Trước sơn môn, có người quát hỏi, đó là một đội cao thủ. Phụ trách bảo vệ môn hộ.

Tại bọn họ sau đầu, đều có một đạo màu đen thần hoàn, không nghi ngờ chút nào, bọn họ là ngày xưa Ma Quỳ bộ tộc, đây là trời sinh Hắc Diễm vầng sáng.

"Mau lui, đừng hỏi rồi!"

Giữa bầu trời, truyền đến một tiếng tiếng hét, đó là Ma Quỳ Viên Nhị trưởng lão, hắn so với Hoàng Kim Sư Tử động trước thân, hướng phía sau trốn. Có thể rất lúng túng chính là hắn ngược lại rơi vào phía sau.

Ma Quỳ Viên thực tu, đều là cây cỏ tinh quái, đều là Yêu Ma, sau khi nghe thấy đều thất kinh. Mỗi một người đều chấn động trong lòng không ngớt.

Liền ngay cả Nhị trưởng lão đều như thế sợ sệt, người này đến cùng là ai?

"Hoang, hắn là năm đó Hoang!" Rốt cục, có người nhận ra.

Ầm ầm!

Ở Thạch Hạo không nói lời nào giờ, Hoàng Kim Sư Tử bước lên phía trước, thô to màu vàng móng vuốt hạ xuống. Sơn môn sụp ra, núi đá rạn nứt, cự Thạch Trùng thiên.

Nó như là một cái cái thế Ma Vương, chỗ đi qua, bậc thang đá xanh

đường lún xuống, hai bên núi lớn ngã xuống.

Hết thảy thực vật người tu luyện đều há hốc mồm, con này sư tử quá khủng bố, cái đó uy thế không gì sánh được, phải biết nơi này nhưng là có bảo vệ đại trận à, kết quả cùng giấy giống như.

Liền một con vật cưỡi cũng như này, Hoàng Kim Sư Tử trên lưng người chẳng phải là đáng sợ hơn?

Một đám người bối rối!

Cao tầng biết Biên Hoang việc, đã hiểu rõ Hoang sự tích, thế nhưng phía dưới còn người không biết.

Lúc này mới bao nhiêu năm à, Hoang liền khủng bố như vậy? Một đám người đều há hốc mồm, quả thực khó có thể tin tưởng được sự thực trước mắt này.

Hoang đây là báo thù tới sao, giết tiến vào Ma Quỳ Viên, ai có thể chống đỡ?

"Ma Chủ đây, nhanh đi xin mời Ma Chủ!" Có người kêu to.

Làm bọn họ quay đầu lại giờ, phát hiện Nhị trưởng lão sớm không còn bóng, tất cả mọi người đều không còn gì để nói, liền trong môn phái cao tầng đều cái này biểu hiện, bọn họ làm sao chống đối.

Một đám người hướng về sơn môn bên trong trốn!

Thạch Hạo cũng không có lạm sát kẻ vô tội ý tứ, không muốn tàn sát Ma Quỳ Viên, vì vậy chỉ là ngồi ở Vô Úy Sư Tử trên người, mặc nó đi tới.

Bất quá, loại uy thế này vẫn là làm cho khiếp sợ một đám sinh linh.

Bên trong sơn môn, Cổ Mộc Thương Thiên, cung điện nguy nga, xác thực là một mảnh Thánh Thổ, ô quang khuếch tán, Linh khí mịt mờ.

"Hoang, ngươi đây là ý gì?"

Bên trong sơn môn truyền đến tiếng quát, có người đến ngăn cản.

"Năm đó, ngươi dạy không phải vẫn muốn giết ta, hôm nay ta đưa tới cửa." Thạch Hạo đáp lại.

Hoang trở về, chính là như thế trực tiếp, giết tới bên trong sơn môn, để Ma Quỳ Viên tất cả mọi người đều khiếp sợ, hắn trưởng thành tốc độ quá nhanh!

"Ma Chủ không ở." Hắc Lan Sơn nơi sâu xa, có người này bản lạnh lùng nói rằng.

Thạch Hạo ngẩn ra, hắn chính là vì nơi đây chi chủ mà đến, nhìn một chút hắn đến tột cùng mạnh bao nhiêu, thuận tiện giải quyết ngày xưa ân oán, dĩ nhiên không ở?

"Đùng!"

Thạch Hạo rơi xuống đất, từ Hoàng Kim Sư Tử trên lưng hạ xuống, một chân giẫm dưới, khắp nơi sụp ra, hết thảy ngọn núi đều kịch liệt run rẩy.

Này làm người lại biến sắc, cảm giác được một luồng khủng bố ngột ngạt khí tức.

"Tự Hào Ma Chủ, thực sự là khẩu khí thật là lớn, ta cảm thấy, bằng hắn còn chưa xứng!" Đây là Thạch Hạo lời nói.

"Lớn mật!" Hắc Lan Sơn nơi sâu xa, đồng thời truyền đến vài đạo tiếng quát.

"Ngươi dám nhục nhã ta Ma Quỳ Viên, đừng tưởng rằng mình thật sự vô địch thiên hạ rồi!"

"Đi vào Hắc Lan Sơn, có thể không thể kìm được ngươi làm càn!"

Hiển nhiên, là một người danh chấn Tam Thiên Châu nhiều năm đạo thống, bọn họ có mình tự phụ, một đạo lại một đạo thanh âm lạnh lùng truyền ra.

"Đi xin mời Ma Chủ đi, không phải vậy, ta không ngại bình định nơi này!" Thạch Hạo lạnh nhạt nói rằng.

Ầm!

Cũng trong lúc đó, hắn không hề che giấu chút nào, bạo phát hơi thở của chính mình, lập tức kinh thiên động địa, để nơi này núi sông tất cả đều muốn giải thể.

Răng rắc, rất nhanh truyền ra loại thanh âm này, dù cho có trận pháp bảo vệ, rất nhiều Thần Sơn như trước nổ tung.

"Bày trận —— các thần hoàng hôn!" Có người quát lên.

Lòng đất, hiện lên rất nhiều hoa văn, giống như nước thép chảy xuôi, rất hừng hực. Cũng rất đáng sợ, đó là cổ đại bày xuống tuyệt thế đại trận, có thể mai phục giết các thần.

Thế nhưng, làm Thạch Hạo lúc bộc phát. Nơi này rất nhiều trận đài nổ tung.

Thạch Hạo không hề che giấu chút nào mình độn nhất cảnh giới tu vị, tinh lực quán Nhật Nguyệt, Thần lực ép Hắc Lan Sơn, này Thiên Địa đều ở nổ vang, đều ở nứt toác.

Có thể nhìn thấy. Phạm vi mấy chục trong vạn dặm đều là không gian khe lớn, nối liền bầu trời, này cảnh tượng dường như diệt thế.

Thời khắc này, chính là vực ngoại thiên thạch đều rơi xuống, đập về phía nơi đây.

Đùng!

Coi là thật là loạn thiên động, toàn bộ sơn mạch đều muốn lật úp, Ma Quỳ Viên muốn lún xuống.

Mà Thạch Hạo vẫn chưa trực tiếp ra tay, chỉ là thả ra mình nên có sóng pháp lực, mạnh nhất tinh lực phun trào, ánh sáng sức chấn động kia liền muốn chém xuống Đại Tinh đến.

"Giết à!"

Ma Quỳ Viên bên trong. Cao tầng tức giận, chuyện này quả thật nếu như diệt bọn họ đạo thống, người này quá cường hãn, nhất định phải phát động cổ trận, chiếm trước tiên cơ.

Bọn họ ra tay, thôi thúc trận pháp, vây công Thạch Hạo.

Chỉ là, hiệu quả không phải rất lớn, dù cho có kinh thiên sát trận, thế nhưng là thương không được Thạch Hạo. hắn đứng ở nơi đó, trong cơ thể cửa mở ra, thanh quang lưu chuyển, ở tại bên ngoài cơ thể hình thành một tầng màn ánh sáng. Dường như thần hoàn che kín thân thể.

Vạn Pháp Bất Xâm!

Thời khắc này, Thạch Hạo Tiên Thiên bất bại, hết thảy công kích đều bị hắn bên ngoài cơ thể màn ánh sáng tước mất, khắc chế Vạn Pháp.

Ầm ầm!

Khi hắn trợn mắt nhìn, không chút nào bảo lưu, phóng thích mình mạnh mẽ Pháp lực giờ. Sức chấn động kia hóa thành sân vực, cầm cố Thiên Địa, xuyên thủng rất nhiều trận đài.

Có thể nhìn thấy, một cây lại một cây trấn áp hướng về hắn đại kỳ trên không trung nổ tung, hóa thành bột mịn.

Một toà lại một toà vụt lên từ mặt đất, hóa thành núi thần trận đài ở hướng về hắn tiêu diệt giờ, ở trên bầu trời phịch một tiếng nổ tung, trở thành

xán lạn ánh lửa, mảnh vụn bay tung tóe.

Hắn quả thực như là một cái cái thế Ma Vương, đứng ở nơi đó, tóc đen không gió mà bay, liền tan rã rồi hết thảy công kích, để đại trận kia nổ tung.

Phốc phốc phốc...

Khắp nơi, không ít người đều ở thổ huyết, lảo đảo, rút lui mà đi.

Này vẫn là Thạch Hạo không nghĩ tàn sát nơi đây gây nên, đây là ở cực kỳ gắng sức kiềm chế kết quả.

"Để cái gọi là Ma Chủ đi ra thấy ta!" Thạch Hạo lạnh lùng nói rằng.

"Ma Chủ, còn có Lão chủ nhân đều không ở, thăm bạn đi tới, chẳng biết lúc nào trở về." Có người run giọng nói.

Bọn họ kinh ngạc đến ngây người, thực sự bị dọa sợ, bực này uy năng cũng quá mức đáng sợ, e sợ so với Ma Chủ đều mạnh hơn, cùng Lão chủ nhân xấp xỉ.

"Hừ!"

Thạch Hạo hừ lạnh một tiếng, tay áo lớn giương ra, trong thiên địa Cương Phong cuồn cuộn, rất nhiều núi lớn đều bay lên, nhằm phía chân trời, sau đó lại nổ tung, cảnh tượng đáng sợ.

Rất nhiều người sởn cả tóc gáy, đón lấy, ô quang nhấp nháy, rất nhiều người trong cơ thể hết sạch, Pháp lực tiết ra ngoài, sợ hãi lớn kêu ra tiếng.

Phàm là biết Thạch Hạo thân phận sau, còn từng âm thầm sát ý biểu lộ thực tu, phát hiện đạo hạnh của chính mình đang giảm xuống, Thần lực ở giảm mạnh, bởi vì bọn họ thần tử đang bay ra.

Nơi này thực tu phần lớn vì là ngày xưa Ma Quỳ, Thần lực đều tập trung ở ma tử bên trong, hiện tại thất lạc, bị Thạch Hạo bắt tới.

"Ngươi dám!?"

Hắc Lan Sơn nơi sâu xa, bay ra một ông già, ma khí ngập trời, đang ở trảm ngã cảnh hậu kỳ, tu vị vô cùng mạnh mẽ, dùng hết khả năng chống lại.

Đây là Ma Quỳ Viên Đại Trưởng lão.

"Gào!"

Hoàng Kim Sư Tử rít lên một tiếng, tiến lên nghênh tiếp, chặn lại rồi người này, Sư Tử Hống đập vỡ tan Thiên Địa, đem hắn hống ho ra đầy máu.

Tất cả mọi người đều há hốc mồm, Ma Quỳ Viên trưởng lão tu vị nhưng là phi thường mạnh mẽ, kết quả còn không ngăn được Hoang vật cưỡi, quá mức khủng bố.

Phốc!

Vô Úy Sư Tử một con móng vuốt lớn đặt tại ông lão kia trên người, một móng vuốt đem thân thể móc một cái lỗ thủng lớn.

"Ma Chủ còn có Lão chủ nhân sẽ không bỏ qua các ngươi!" Ông lão này gào thét nói.

"Dám uy hiếp ta?!" Hoàng Kim Sư Tử trong mắt lộ hung quang, phù một tiếng, đem thiên linh cái cho xốc lên, một móng vuốt xuống, vồ nát đầu lâu, đánh gục Nguyên Thần.

Đến đây, Ma Quỳ Viên yên lặng như tờ, hết thảy thực tu đều sợ hãi, câm như hến.

Thạch Hạo ống tay áo giương ra, lập tức liền thu tới mấy ngàn cân màu đen Quỳ Hoa tử, viên viên óng ánh trong suốt, đây là Thần lực tinh túy, là vật đại bổ.

Hắn cảm thấy, đem những này mang về Thạch thôn, là không sai lễ vật. Mặt khác, một đoàn theo con trai của hắn, hơn nửa cũng sẽ rất yêu thích, có

thể tráng tinh lực của bọn họ cùng Thần hồn.

"Ta không muốn lạm sát kẻ vô tội, thế nhưng, chọc tới trên đầu ta, cũng đừng trách ta vô tình!" Thạch Hạo nói rằng.

Đón lấy, hắn lại một lần ra tay, đem Ma Quỳ Viên Địa Cung cho phá tan rồi.

Sau một khắc, đừng nói là Thạch Hạo, chính là Hoàng Kim Sư Tử đều con ngươi co rụt lại, bởi vì thứ tốt quá nhiều, các loại thần tài liệu chồng chất như núi cũng là thôi.

Ở trong đó, còn có rất nhiều linh thảo, lớn dược các loại, càng có một ít óng ánh trong suốt ngọc thạch chiếc lọ, ở trong phong lại một ít khác với tất cả mọi người ngày xưa Ma Quỳ tử.

"Này đều là các đời tiên hiền tọa hóa sau lưu, là thần tử, là tinh túy, đều là trưởng lão cấp tu sĩ Pháp lực trái cây." Có người run giọng nói.

"Được, ta nhận lấy, tương lai giải quyết Ma Chủ ân oán, liền cùng ngươi giáo bỏ qua, nước giếng không phạm nước sông." Thạch Hạo nói rằng.

Những này thần tử tuyệt đối là thứ tốt, có thể là thiên tài xây dựng Đại Đạo chi cơ, có thể cải thiện tu giả thể chất, Huyết Mạch Thần hồn các loại.

Ma Quỳ Viên mọi người mặt như màu đất, mỗi một người đều không dám nhiều lời.

"Người trẻ tuổi, ngươi là rất mạnh, thế nhưng, nhà ta Lão chủ nhân nhưng cũng có lai lịch lớn, ngươi như vậy hùng hổ doạ người, hay là khó có thể chết tử tế."

Nhưng vào lúc này, một ông lão mở miệng.

"Ầm!"

Hoàng Kim Sư Tử một móng vuốt đem hắn đập bay, suýt nữa để hắn nổ

tung, đạo hạnh phá huỷ hơn nửa, người này sợ hãi đến run rẩy, cũng không dám nữa mở miệng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1676: Trường Sinh

Vô Úy sư tử như vậy hung tàn, lại để cho Ma Quỳ Viên phần đông thực tu tâm gan đều hàn, đây chính là một vị trưởng lão, một móng vuốt đã bị đập nát rồi, cực kỳ đáng sợ.

"Ầm ầm!"

Cung điện dưới mặt đất run run, phát ra tiếng oanh minh, bởi vì Thạch Hạo tại đem nó rút lên, không có cái gì còn lại, liền nền tảng đều cùng cho móc ra rồi, muốn toàn bộ mang đi.

Cái này cướp sạch cũng quá sạch sẽ đi à? Ma Quỳ Viên mọi người ngẩn người, tựu chưa từng gặp qua như vậy trộm bảo, tất cả đều đóng gói mang đi.

"Nhìn cái gì vậy, còn không mau đi thu thập, đem sơn môn, cung điện, Quỳnh Lâu đều cho ta nhổ đi, mang về hạ giới." Thạch Hạo đạp một cước Hoàng Kim Sư Tử.

Cái này đầu sư tử nhe răng, tức giận không thôi, là được tại dị vực cái kia cường giả xuất hiện lớp lớp địa phương đều không người nào dám như vậy đối đãi nó, tựu là đế tộc đều không được.

Vô Úy sư tử nhất mạch có cực cao địa vị, nhu nhược tộc dám khinh thị cùng làm nhục.

Nhưng bây giờ, nó thật đúng là trở thành tọa kỵ, biến thành tôi tớ.

"Biểu hiện tốt một ngày kia cho ngươi tự do, Mạc Đạo là được tấm gương." Thạch Hạo nói ra.

Hoàng Kim Sư Tử lúc này tựu trung thực rồi, nó có thể không muốn cả đời chở đi Hoang khắp nơi đi, tuy nhiên người này mạnh biến thái, có thể nó cũng không muốn đem làm tọa kỵ ah.

Ầm ầm!

Hắc lan núi, rất nhiều Quỳnh Lâu Ngọc Vũ bị rút lên, chính là sơn môn chỗ đó so sánh hoàn hảo trận đài đợi đều cũng bị Hoàng Kim Sư Tử một bả nhấc lên đã đến.

Phát rồ a, một đám người oán thầm, trong nội tâm kêu to, quả thực khó có thể tin, cái này một người một thú là châu chấu sao? Vận chuyển qua về sau, không có một ngọn cỏ!

"Các ngươi hạ giới nhiều lắm nghèo, liền sơn môn, cung khuyết đều muốn mang đi?" Tựu là Hoàng Kim Sư Tử đều là hành vi của mình cảm giác xấu hổ, quá đỏ mặt.

"Nói như vậy, trên người của ngươi cũng không có thiếu thứ tốt, chướng mắt Ma Quỳ Viên?" Thạch Hạo quét nó.

"Chưa, trên người của ta sớm bị ngươi cướp sạch sạch sẽ rồi!" Hoàng Kim Sư Tử dùng sức lắc đầu, phủ định hoàn toàn, rồi sau đó đặc biệt ra sức, phi thường hung ác điên cuồng, gặp thứ đồ vật đã bắt, thu vào Không Gian Dung Khí nội.

"Thổ phỉ a, cường đạo a, đây là đào ba thước đất, muốn đem Ma Quỳ Viên lấy hết ah!"

Có lão giả con mắt đều đỏ, nhưng là chỉ có thể trong nội tâm kêu to, cũng không dám chính xác biểu hiện ra ngoài, bởi vì cái kia chính là lưỡng sát tinh.

Theo Thạch Hạo, như vậy một cái đại giáo, được xưng Ma Chủ tê cư đấy, trăm vạn năm đã ngoài tích lũy, khẳng định có rất nhiều thiên tài địa bảo, đáng giá chỉnh thể mang đi.

Hắn không hề tự mình động tay, đều giao cho Hoàng Kim Sư Tử, chính mình chắp hai tay sau lưng, ở chỗ này cẩn thận cảm ứng.

Thông qua pháp trận, xuyên thấu qua tại đây Đại Đạo khí tức, hắn đã đại khái đánh giá ra Ma Quỳ Viên thực lực chân chánh, hoàn toàn chính xác xem như 3000 châu nổi danh đại giáo.

Hắc Lan Sơn Đại trưởng lão địa vị rất cao, gần với Ma Chủ, đang ở Trảm Ngã cảnh giới hậu kỳ, nếu không tính toán vị kia lão ma chủ, hẳn là nên giáo đệ nhị cao thủ.

"Ma Chủ có lẽ tương tự."

Thạch Hạo làm ra như vậy phán đoán, tương đối mà nói, đây thật là một cái đỉnh cấp đạo thống rồi, tối thiểu nhất tại 3000 châu rất khó lường.

Bởi vì, môn phái nhỏ Thiên Thần cảnh là được là giáo chủ.

Đại đa số môn phái chi chủ đều tại hư đạo cảnh, đó là chủ yếu thế lực cùng đạo thống.

Như Ma Quỳ Viên đợi đỉnh cấp đại giáo, những...này cổ xưa truyền thừa, hắn giáo chủ nhiều tại Trảm Ngã cảnh giới hậu kỳ, gần như gần Độn Nhất cảnh, cũng là không xuất ra dự kiến.

Chỉ là, Thạch Hạo thật không ngờ, còn có một vị lão ma chủ, tựa hồ rất thần bí.

Hắn ở chỗ này cẩn thận tìm kiếm, chăm chú cảm ứng, kết quả lại không có phát hiện cái kia cái gì Thái Thượng giáo chủ lưu lại từng chút một khí cơ!

Chẳng lẽ lão ma chủ không thường trở về sao?

Đem làm Thạch Hạo ly khai lúc, Hắc Lan Sơn tình cảnh bi thảm, theo chưa bao giờ gặp như vậy kiếp nạn, khắp Ma Quỳ Viên đều không rồi!

Cái kia một người một thú, quá phát rồ rồi, mang đi hết thảy, như núi cửa, cung khuyết các loại..., dược điền bị mang đi cũng thì thôi, thế nhưng mà liền cái kia thần trì đều bị đào đi nha.

Cái kia con suối khô cạn, bởi vì phía dưới thần mạch bị câu cấm đến đầu kia sư tử không gian Pháp khí trung.

Ma Quỳ Viên mọi người há hốc mồm, sắp khóc rồi, đây là cướp sạch, hay là muốn đoạn bọn hắn đạo thống à?

Duy nhất may mắn chính là, cái kia Ma Vương giống như người trẻ tuổi không có đại khai sát giới, cũng không huyết tẩy nơi đây.

Điều này có thể quái được rồi ai? Năm đó Ma Chủ muốn giết Hoang, kết quả gây hạ loại này đại họa.

Bọn hắn thở dài, muốn hận đều không thể sâu hận, bởi vì Ma Chủ là Hoang sinh tử cừu nhân, đến bây giờ còn có thể lưu lại tánh mạng của bọn hắn, đã xem như nhân từ.

Thạch Hạo cưỡi Hoàng Kim Sư Tử, như vậy đi xa, một đường đi về phía trước, hắn đuổi hướng Ngũ Hành châu, muốn đi Bất Lão Sơn!

Chỗ đó, có cha mẹ của hắn, có thân nhân của hắn, đương nhiên còn có một đám cùng hắn không đối phó người.

Hắn rời đi, vừa vặn sau lại không thể yên lặng rồi, Hoang đầu mất Ma Quỳ Viên, tại đâu đó phát rồ đào ba thước đất, cướp sạch cái sạch sẽ, truyền khắp khu vực kia.

Mọi người xôn xao, rất nhiều tu sĩ đều trợn mắt há hốc mồm, cảm giác sâu sắc ngoài ý muốn.

"Hắn không có đại khai sát giới, nhưng vơ vét Ma Quỳ Viên trăm vạn năm tích lũy?"

Một ít giáo chủ nghe nói về sau, đã kinh hãi, lại là một hồi không nói gì, Hoang bản tính lại để cho người bắt đoán không ra.

Một ít người bắt đầu lo lắng rồi, vạn nhất Hoang tìm tới tận cửa rồi, như thế nào đối kháng?

Hiện tại có bộ phận người cũng biết hắn tại Biên Hoang huy hoàng chiến tích, một trận chiến kinh Cửu Thiên, hoành giết dị vực đế tộc, đủ để chấn động cửu thiên thập địa ở giữa!

Cái này dẫn phát sóng to gió lớn, Ma Quỳ Viên cường đại như vậy, thế nhưng mà, Hoang trực tiếp tựu hoành đẩy tới!

Ngũ Hành châu, địa vực rộng lớn, thập phần mênh mông.

Nếu là tu sĩ, bay lên cả đời cũng đến không được nơi đây, nhưng là ngày nay Thạch Hạo xưa đâu bằng nay, đã đến Độn Nhất cảnh giới, có thể quan sát một vực.

Bất quá, hắn hay là rất ít xuất hiện, cưỡi Hoàng Kim Sư Tử đi chính là yên lặng, không người Man Hoang sơn mạch.

"Lại một lần tiến vào cái này phiến đại địa." Thạch Hạo nhẹ nhàng thở dài.

Ngũ Hành châu, có Tần gia Ngũ Hành Sơn, cũng có đảo Ác Ma, này châu sở dĩ mệnh danh là Ngũ Hành, cùng Tần gia có quan hệ, chỗ đó Bất Lão Sơn, cũng gọi là Ngũ Hành Sơn.

"Đã nhiều năm như vậy."

Thạch Hạo ánh mắt phục tạp, hắn đối với không Lão Sơn thật sự không có hảo cảm gì, có thể là mẫu thân xuất từ Tần gia, còn thực không có cách nào trực tiếp đuổi giết đi vào.

Thế nhưng mà, năm đó Tần gia quả thực làm khó tổ phụ của hắn ——

Đại Ma Thần thạch trung thiên, lại bị đưa đến đảo Ác Ma đào quáng, hiểm tử nhưng vẫn còn sống.

"Phụ thân còn ở nơi này sao?" Thạch Hạo tâm tình phức tạp, bởi vì hắn nghe nói, thạch Tử Lăng cuối cùng nộ phản ra tại đây.

Tới gần, rốt cục tới gần Bất Lão Sơn, thì ra là Ngũ Hành Sơn.

Đi qua, hắn cũng không có đi tới nơi này sao gần qua, bởi vì lúc kia tránh né Tần gia còn không kịp, không có khả năng chui đầu vô lưới.

Nhưng là, hiện tại đã khác nhau rất lớn.

Bất quá, Thạch Hạo không có dám chủ quan, bởi vì biết rõ, Tần gia Ngũ Hành Sơn không đơn giản, vô cùng có khả năng cùng tiên đạo có quan hệ, là một kiện chí bảo!

Lúc này đây, hắn tới nơi này không có gì ngoài gặp cha mẹ, cũng là muốn làm cho đến tột cùng, hiểu rõ về Tần gia một ít bí mật.

"Rống!"

Còn chưa chờ hắn có cái gì quyết đoán, Hoàng Kim Sư Tử tại tới gần nơi đây lúc, vốn là rống to một tiếng, chấn động khắp cổ địa phương.

Phía trước, địa thế bao la hùng vĩ, cung điện thành phiến, ngọn núi nguy nga, ngân thác nước rủ xuống.

"Người nào dám đến Tần gia trước cửa quấy rầy?" Xa xa, truyền đến tiếng hét lớn.

"Không tốt, bên trong sơn thể có tiên đạo khí tức!" Hoàng Kim Sư Tử trong nội tâm chấn động, nguyên bản nó cảm thấy, tại đây 3000 châu, nó khả dĩ mạnh mẽ đâm tới, một móng vuốt xuống dưới cũng đủ để lật tung một cái truyền thừa.

Nhưng bây giờ nó biết nói, sai rồi, cái này 3000 châu tuyệt đối không

tầm thường.

Thạch Hạo nheo mắt lại, yên lặng dò xét, đó là Ngũ Hành Sơn, mang theo tiên khí, mông lung, tọa lạc tại Tần gia cổ mà chỗ sâu nhất.

"Đệ đệ của ta trên người có một khối tiên cốt, nói là Tần gia theo rộng lớn không người khu ở chỗ sâu trong nhặt được, nhưng có trời mới biết là chuyện gì xảy ra." Thạch Hạo tự nói.

Tần gia tổ địa có hùng hồn núi lớn tọa lạc, có tú lệ hòn đảo huyền trên không trung, còn có phát ra Nhân Uân Tử Khí hồ suối, nơi này là một chỗ bảo địa.

Thở dài một tiếng, tại trong hư không vang lên, theo cái kia Tần gia ở chỗ sâu trong truyền đến.

Đón lấy, một đạo thân ảnh hiển hiện, rất trẻ tuổi, đạp trên hư không, đạo cốt tiên phong, bồng bềnh mà đến.

Mặc dù có tiên đạo ý vị, nhưng là hắn lại không già bước, rất trẻ tuổi, thoạt nhìn thập phần tuấn mỹ, như cùng một cái hai mươi mấy tuổi người trẻ tuổi.

Có thể Thạch Hạo lại biết, người này sống vô tận tuế nguyệt, là một cái lão ngoan đồng, bởi vì, hắn tên là Tần Trường Sinh, ngày xưa từng nhìn thấy qua.

Thạch Hạo lộ ra dị sắc, nhìn xem Tần Trường Sinh, hắn không thể tránh khỏi nhớ tới trên chín tầng trời Vương Trường Sinh, danh tự tương tự, tựu là khí chất đều có chút gần.

Bọn hắn đều dẫn theo trường sinh hai chữ, ngoài ra, bề ngoài đều còn trẻ như vậy, tuấn mỹ mà mặt non.

"Ngươi bái kiến Vương Trường Sinh sao?" Thạch Hạo bỗng nhiên mở miệng, rất đột ngột, cũng rất trực tiếp.

Ngũ Hành Sơn chi chủ, cái này môi hồng răng trắng, thoạt nhìn tương đương tuổi trẻ cường giả, vốn là khẽ giật mình, rồi sau đó nhẹ nhàng thở dài, nói: "Xem ra, ngươi cảm thấy ta cùng hắn có lẽ nhận thức, lại nói tiếp, gọi trường sinh có thể không chỉ ta cùng với hắn, còn có một, tên là Mục Trường Sinh, khả năng càng mạnh hơn nữa."

Thạch Hạo ngẩn người, còn có một Mục Trường Sinh?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1677: Trường Sinh Họa

Mục Trường Sinh, vậy là ai?

Thạch Hạo thực sự là ngạc nhiên cực kỳ, làm sao lại thêm một người Trường Sinh?

Này ở trong có cái gì ẩn tình, hắn nhìn về phía đối diện cường giả, Ngũ Hành Sơn chủ nhân —— Tần Trường Sinh!

Tần Trường Sinh, môi hồng răng trắng, phồn thịnh hơi thở sự sống kinh người, giống như một cái cute thiếu niên, với hắn chân thực tuổi tác so ra, thực sự khiến người ta không nói gì...

Nếu bàn về bối phận, tra cứu quan hệ, Thạch Hạo còn phải muốn tôn hắn làm trưởng vai lứa, hai người có liên hệ máu mủ, vì vậy hiện tại hắn cảm giác tâm tình tương đương phức tạp.

"Đó là một cường giả, tối thiểu cũng là Chí Tôn, tu vị hơn nửa không ở Vương Trường Sinh bên dưới." Tần Trường Sinh nói rằng.

Nói tới chỗ này, hắn đưa tay, làm cái xin mời hành động, mang Thạch Hạo bay lên một toà Huyền Không hòn đảo, đây là Tần gia một toà Linh khí mịt mờ thần đảo.

Hắn rất chú ý, không có mang Thạch Hạo tiến vào Tần gia nơi sâu xa, cách xa Ngũ Hành Sơn còn rất xa, lấy đó vô ác ý.

Hiển nhiên, hắn cũng biết, người trẻ tuổi này đối với Tần gia có thật không tốt cái nhìn, thậm chí mang theo địch ý, vì lẽ đó hắn làm ra như vậy một phen cử động.

Trên đảo, kỳ thạch la liệt, cây tốt xanh um, tử khí dày đặc, tràn ngập ra, đó là thiên địa tinh túy.

Ở một mảnh Tử Trúc Lâm trước, hai người dừng lại, nơi này có bàn đá cùng ghế đá, còn có một con Bạch Viên rất cơ linh, nâng mâm ngọc, đưa tới các loại linh quả cùng thần rượu.

Giữa không trung, có chim loan bay qua, hào quang rơi ra, thụy khí phồn thịnh.

Nơi này giống như Tiên cảnh, mờ ảo mà linh động.

"Địa phương tốt à." Thạch Hạo than thở.

"Đây là ta thường ngày tĩnh tâm nơi, thường tự hỏi cùng tỉnh lại." Tần Trường Sinh nói rằng.

"Há, lấy Bất Lão Sơn Giáo chủ oai thế còn muốn như vậy sao, cẩn thận chặt chẽ, hình như có nỗi niềm khó nói?" Thạch Hạo kinh ngạc.

"Này trong thiên địa, huyền bí vô cùng, quỷ dị rất nhiều, có thật nhiều sự tình chính là chúng ta cũng không thể lý giải." Tần Trường Sinh thở dài.

Chuyển đề tài, hắn trở lại chủ đề, nói tới Trường Sinh họa.

Không sai, hắn cho rằng đây là một loại họa. Làm hắn nội tâm trước sau bất an, mang theo cảnh giác, hưởng thọ đều ở phòng bị cái gì.

Làm Thạch Hạo nghe nói sau, cảm thấy khó mà tin nổi. hắn bất quá thuận miệng hỏi một câu mà thôi, hiếu kỳ tên của bọn họ vì sao như thế gần gũi, không hề nghĩ rằng càng dẫn ra những này đến.

Thái Cổ trước, Tần Trường Sinh anh tư bột, chí hướng Cao Viễn. Xác thực là cái kỳ tài, rất sớm liền chiến ra uy danh.

Hắn đi nhầm vào khu không người, càng lạc đường, cửu tử nhất sinh, càng như kỳ tích đại nạn không chết, cuối cùng hiện đã tiếp giáp Đế Quan,

đến Biên Hoang khu vực.

Chính là lần đó, hắn vận mệnh sinh chuyển ngoặt!

Còn nhớ tới, hắn lảo đảo, xông vào một mảnh cổ khu vực. Nơi đó Tiên khí mông lung, thánh khiết vô cùng.

Nhưng là, phóng tầm mắt nhìn tới, trên đất tràn đầy vết máu, khắp nơi là thịt nát, cảnh tượng doạ người.

Nơi đó có một khối nhỏ đầm lầy, hiện màu đỏ sẫm, ở trong có đầm nước, chảy cuồn cuộn, nhưng là bốc lên đều là đỏ tươi như máu giống như đáng sợ chất lỏng

Vương Trường Sinh đến nơi đó sau. Rất nhanh sẽ hôn mê, lại khi tỉnh lại, hắn liền không hiểu ra sao rời đi khu không người, thân thể đã trở lại Tam Thiên Châu.

Nhưng là. Từ đó về sau, hắn hiện mình không giống, cẩn thận tra xét giác, trong cơ thể có thêm một khối cốt.

"Tiên cốt!?" Thạch Hạo ánh mắt ngưng lại, trong lòng không thể bình tĩnh.

Hắn nghĩ tới rồi Tần hạo, cái đó trong cơ thể thì có một khối cốt.

Nghe đồn. Bất Lão Sơn có một khối tiên cốt, là từ rộng lớn khu không người bên trong được, dù cho đi qua vô cùng năm tháng, khối này cốt đều có sức sống, mang theo tơ máu.

Sau đó, rất nhiều người đều biết, khối này cốt trải qua năm tháng dài đằng đẵng ôn dưỡng, triệt để sống, bị trồng vào Tần hạo trong cơ thể.

"Không sai!" Tần Trường Sinh gật đầu.

Thạch Hạo trong lòng nhất thời cả kinh, lẽ nào cùng nghe đồn không giống nhau sao?

"Cốt trên có Trường Sinh hai chữ." Tần Trường Sinh nói rằng.

Hắn nguyên bản không gọi danh tự này, có thể từ khi lần đó thần dị trải qua, hắn cảm thấy mình đến trời cao quan tâm, mới có loại kia Tạo Hóa.

Này đoạn thời kì, hắn trong lòng trước sau có một ý nghĩ, nói cho hắn, cải danh chính là cải mệnh, phải gọi Tần Trường Sinh.

"Nói cũng buồn cười, hay là đáng sợ, ta càng bị ma quỷ ám ảnh, không biết chuyện gì xảy ra, liền đổi thành danh tự này." Tần Trường Sinh tự giễu.

"Do một khối cốt mà cải danh." Thạch Hạo thở dài.

Nếu là sâu nghĩ, còn thật là khiến người ta có chút không rét mà run, một khối cốt trên có tên, vì là Trường Sinh, tiến tới ảnh hưởng đến năm đó Tần tộc cường giả cải danh.

Thạch Hạo sắc mặt không phải thật tốt, khối này cốt lai lịch cùng bên ngoài truyền lưu không giống nhau, mà hiện tại càng là trồng vào đệ đệ hắn trong cơ thể, không phải chuyện tốt đẹp gì.

"Sau đó thì sao?"Hắn hỏi.

"Sau đó, đáng sợ hơn." Tần Trường Sinh thở dài.

Sau đó, hắn tìm được một chỗ cổ động, ở nơi đó tu dưỡng, muốn đem trong cơ thể khối này cốt tìm hiểu ngọn ngành, nhưng là nhưng trong lúc vô tình, liền rơi vào cấp độ sâu ngộ đạo cảnh bên trong.

"Đây là chuyện tốt à." Thạch Hạo nói rằng.

Tần Trường Sinh cay đắng nở nụ cười, nói: "Một lần ngộ đạo, chính là mười vạn năm, lại xuất thế lần nữa giờ, đã là thương hải tang điền."

"Cái gì?" Lần này, Thạch Hạo kinh ngạc đến ngây người.

Đây là cái gì ngộ đạo? Làm sao sẽ như vậy xa xưa, quá không xuất hiện chân thực rồi!

Bởi vì, chính là Chí Tôn bế quan, cũng không thể một lần liền mười vạn năm, nhiều nhất mấy ngàn năm, hơn vạn năm đến một bên, được xưng rất nhiều vạn năm, trên đường cũng nhất định sẽ không ngừng thức tỉnh.

Mười vạn năm, thương hải tang điền, rất nhiều người cùng sự tình đều thay đổi.

Nhưng là, Tần Trường Sinh hiện, mình vẫn như cũ tuổi trẻ, tràn ngập sức sống, đồng thời tu vi của hắn tăng vọt, lập tức trở thành Tam Thiên Châu có vài cường giả một trong.

Nhưng là, trở về chốn cũ, hắn người quen biết hầu như đều chết rồi, ngoại trừ cùng thời đại vài tên thiên kiêu, trở thành các tộc bá chủ ở ngoài, có thể nói cảnh còn người mất.

"Ta một vị hồng nhan tri kỷ, đợi ta rất nhiều năm, cuối cùng bị cái đó trong tộc trưởng bối buộc, gả làm người khác, mười vạn năm qua đi, nàng phần cũng không tìm tới, ta chỉ có thể ở khu vực này, lẳng lặng nghỉ chân." Tần Trường Sinh rất thương cảm.

Rất rõ ràng, chuyện này đối với hắn xúc động quá lớn, không phải vậy lấy hắn tu vị, trải qua nhiều năm như vậy Hồng Trần chuyện xưa, làm sao có khả năng còn có thể bị đề cập.

Thậm chí, Thạch Hạo phảng phất có thể tưởng tượng đến cảnh tượng đó, một người trẻ tuổi mang theo nước mắt, một mình đứng một mảnh cũ, thất vọng mà than thở.

Chỉ là, rất nhanh, hắn lại cảm thấy rất hoang đường, đây chính là Tần Trường Sinh à.

Ở Thạch Hạo nhận thức bên trong, Tần Trường Sinh là một cái lớn hung nhân, tối thiểu cho hắn ấn tượng thật không tốt, càng cũng có như thế cảm

tính một mặt?

Bởi vì, hắn hiện, năm tháng dài đằng đẵng từ trần, ở này Tần Trường Sinh trong mắt còn có tiếc nuối, còn có thương cảm.

Lớn hung, đa tình? Thạch Hạo cũng chỉ có thể như thế đánh giá.

Sau đó mấy lời nói, để Thạch Hạo thân thể chấn động. Bởi vì dính đến mẫu thân hắn dòng dõi kia Huyết Mạch truyền thừa.

"Ta không có hậu nhân, nhiều phiên tìm hiểu, tìm tới dòng dõi kia, thu rồi một vị nghĩa tử."

Thạch Hạo nghe đến mấy lời nói này sau. Có chút mộng, Tần Trường Sinh thu nghĩa tử chính là năm đó hồng nhan tri kỷ hậu nhân, nói như vậy hắn Thạch Hạo cùng Tần Trường Sinh không liên hệ máu mủ?

"Ta coi như con đẻ, do đó cũng là có Bất Lão Sơn một mạch." Tần Trường Sinh thở dài.

"Sau đó thì sao?" Thạch Hạo hỏi.

"Ta tu vị tăng vọt, không cần tu hành. Chỉ cần có khối này cốt sẽ đạo hạnh tăng tiến, hơn nữa ta thường xuyên tinh thần hoảng hốt, thỉnh thoảng sẽ nhìn thấy một ít quái lạ hình ảnh."

Tần Trường Sinh nói rằng, những hình ảnh kia, có tiên chiến, có Huyết Hải ngập trời, có hắc ám Vũ Trụ, rất là quỷ dị.

Nhất là để hắn giật mình chính là, sau đó, còn có một người tìm tới hắn. Người kia tên là mục Trường Sinh, lúc đó cũng đã ở Chí Tôn cảnh!

Hắn báo cho Tần Trường Sinh, năm đó, hắn cũng đi qua cái kia thịt nát, đồng thời từng từng thấy Tần Trường Sinh hôn mê.

Ngoài ra, người kia mình cũng hôn mê, khi tỉnh lại, từng nhìn thấy một cái trắng như tuyết trẻ con, lần đó tổng cộng có ba người bọn hắn sinh linh.

Này trẻ con trắng sáng như tuyết, thế nhưng. Ở tại phụ cận, nhưng có chất sừng da, cùng với đen kịt móng tay, rất là đáng sợ.

Sau đó không lâu. Này trẻ con chạy, trực tiếp biến mất.

Cuối cùng, mục Trường Sinh cũng rời đi khối này khu vực.

Mục Trường Sinh trong cơ thể, không có thêm ra một khối cốt, thế nhưng có một loại nào đó chân huyết, không thuộc về máu của hắn. Cuối cùng thực lực tăng vọt, trở thành Chí Tôn.

Ở trong quá trình ấy, hắn đổi tên là mục Trường Sinh, nguyên bản không phải cái tên đó.

"Mục Trường Sinh nói cho ta, cái kia trẻ con là trên chín tầng trời Vương Trường Sinh." Tần Trường Sinh nói rằng.

Thạch Hạo khiếp sợ, còn có bực này lai lịch, còn có ly kỳ như vậy sự tình, năm đó chỗ đó đến tột cùng làm sao, là một mảnh ra sao Cựu thổ?

"Ta không có đạt Chí Tôn cảnh, bởi vì, chính ta loại bỏ khối này cốt." Tần Trường Sinh nói rằng, bởi vì, hắn biết những kia sau đó sợ sệt.

"Vậy ngươi còn trồng vào Tần hạo trong cơ thể?!" Thạch Hạo bất mãn.

"Ta không có ác ý, nghe ta từ từ nói." Tần Trường Sinh than nhẹ.

Sau đó, hắn đem khối này cốt thẳng vào một cái tôi tớ trong cơ thể, cẩn thận quan sát, muốn nghiên cứu triệt để.

Hắn hiện, người hầu kia thực lực trở nên mạnh mẽ, thế nhưng vẫn chưa có hắn như vậy cảm ngộ, cũng không gì khác như vậy kỳ dị trải qua.

Nhiều lần thử nghiệm sau, hắn hiện, khối này cốt có thể tăng lên những sinh linh khác thực lực, thế nhưng vẫn chưa đầu độc người khác cải danh các loại.

Điều này hiển nhiên là có dật, hắn vì thế mà tác thành mấy vị đời sau, để thực lực của bọn họ đều tiến bộ nhảy vọt, bước lên vì là đỉnh cấp cao thủ.

Bất quá, chính hắn nhưng cũng không còn dám trồng vào, này một đời đều không có chân chính tiến quân vì là Chí Tôn.

Thạch Hạo kinh ngạc, không nghĩ tới Tần Trường Sinh đã vậy còn quá có định lực, chống lại mê hoặc, cuối cùng cũng không có nghĩ trăm phương ngàn kế tiến vào cảnh giới chí tôn.

Nếu là những người khác, phỏng chừng từ lâu thân cùng cốt hợp nhất, tăng nhanh như gió.

"Ba cái Trường Sinh, đều đến từ cùng một nơi." Thạch Hạo tự nói, nói: "Nhưng là không đúng vậy, Vương gia không phải Trường Sinh thế gia sao? Tự thân có lai lịch."

"Đây mới là chỗ đáng sợ à, năm đó cái kia trắng như tuyết trẻ con lại có thể nắm giữ Trường Sinh thế gia Vương gia các loại thần thông các loại." Tần Trường Sinh thở dài.

Chuyện này, hắn không có đi thăm dò, rất là kiêng kỵ.

Thế nhưng, theo nhiều năm như vậy hiểu rõ, hắn lại biết cái khác một ít mật sự tình.

"Nói đến, ngươi ta cũng coi như là người thân, quan hệ không bình thường, ta muốn lời khuyên ngươi một chuyện, có chút đạo thống tốt nhất không muốn đi chạm đến." Tần Trường Sinh nghiêm túc nói.

Hắn báo cho Thạch Hạo, dù cho muốn báo thù, cũng phải cẩn thận, tốt nhất không muốn hiện tại liền đi nhiễm, bởi vì, có mấy cái cổ dạy không giống Tiểu Khả.

"Hay là, còn có thể xưng là Trường Sinh họa." Tần Trường Sinh nói rằng.

Dựa theo hắn từng nói, Ma Quỳ Viên Lão ma chủ, có lai lịch cực kỳ lớn, là Biên Hoang khu không người một cái sợi rễ, bị người mang ra đến sau lại sống lại.

"Cái gì?" Thạch Hạo khiếp sợ.

"Nghi giống như không thuộc về kỷ nguyên này nào đó cây thực vật một cái sợi rễ, không quá sớm đã không có ngày xưa ký ức, đạo hạnh chưa tiến vào Chí Tôn cảnh. Thế nhưng, này cây sinh linh có lai lịch, có quỷ dị, tốt nhất không nên chọc."

Dựa theo Tần Trường Sinh nói, này Lão ma chủ không có ngày xưa ký ức, chỉ là từ một cái sợi rễ lại tu luyện từ đầu lên, hóa thành một cây hoàn chỉnh ngày xưa Ma Quỳ.

"Ngoài ra, Tây Phương Giáo cái kia tu thành trượng Lục kim thân sinh linh, ngươi cũng phải chú ý, thế gian đồn đại, nói hắn tiến vào phế tích, được Cổ Tăng một mạch bộ phận đạo thống, cho nên mới có hiện nay Tây Phương Giáo. Trên thực tế, có chứng cớ xác thật cho thấy, hắn khả năng là do tro tàn bên trong một hạt không trọn vẹn Xá Lợi Tử diễn biến mà sinh sinh linh."

Tần Trường Sinh nhắc nhở, lòng tốt nhắc nhở.

Thạch Hạo ngốc, Tam Thiên Châu vẫn đúng là không đơn giản, những này đều xem như là Trường Sinh họa sao?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1678: Đoàn Tụ

"Minh Thổ xuống, có một cỗ xác ướp cổ, tuế nguyệt xa xưa, không thuộc về cái này một kỷ nguyên, mặc dù không có dấu hiệu cho thấy hắn có thể sống lại, nhưng là theo một ít tin tức đến xem, nó nằm ở nhất hiếm trân quan tài ở bên trong, bị tế bái."

Tần Trường Sinh lại nói Minh Thổ, nói cho hắn biết, những địa phương này tuy nhiên không có thể có Chí Tôn, nhưng lại có yêu tà, thật muốn gây nóng nảy, thực được không nói sẽ phát sinh cái gì.

"Táng sĩ!?" Thạch Hạo trong nội tâm rùng mình.

Tại Biên Hoang lúc, hắn cũng đã biết nói, từng có táng sĩ đi vào 3000 châu, thân nhập Minh Thổ, hắn ngày xưa chỗ chống lại Hắc Ám thần tử cũng rất có lai lịch.

Hai người trò chuyện được cũng là đầu cơ:hợp ý, lần này không có gì không thoải mái phát sinh, chưa từng đối kháng.

Thạch Hạo cân nhắc, hắn phát hiện tại những tin tức này ở bên trong, hắn đối với Vương Trường Sinh cảm thấy hứng thú nhất, hoặc là nói có chút kiêng kị.

Bởi vì, người này quá thần bí!

Đây chính là dám cùng Mạnh Thiên Chính đối chiến mãnh nhân, rõ ràng có như vậy bí mật, đến cùng cái gì địa vị?

"Cái kia tuyết trắng hài nhi phụ cận, có chất sừng lão da, còn có tróc ra màu đen móng tay, đều là ta sao của hắn?" Thạch Hạo cảm thấy cái này tương đương yêu tà.

Tại Vương Trường Sinh trên người đều phát sinh qua cái gì?

Đồng thời, hắn nghĩ tới một loại khả năng, đều nói Vương Trường Sinh cơ hồ sống ra đệ nhị thế, khó được cũng là bởi vì ở đằng kia bùn máu bên trong đích biến cố làm cho?

"Ta rất lo lắng Tần hạo, trong cơ thể hắn tiên cốt thật không có vấn đề?" Cuối cùng, Thạch Hạo rất nghiêm túc, hỏi thăm Tần Trường Sinh, sợ tương lai cố ý bên ngoài phát sinh.

"Ta chỉ là muốn thành toàn hắn, nếu quả thật cố ý bên ngoài, thực sự điềm xấu, cũng nhất định sẽ phát sinh ở trên người của ta, mà không phải là người khác." Tần Trường Sinh thở dài.

Hắn lại tên Bất Lão Thiên Tôn, từ cổ chí kim, hắn dung mạo sẽ không biến qua, một mực còn trẻ như vậy.

Chỉ vì, cái kia một lần ngủ say mười vạn năm. Đối với hắn mà nói giống như là đi qua lập tức giống như, căn bản không có có cảm giác gì, lần nữa mở to mắt về sau, liền đã là Thương Hải Tang Điền.

Từ nay về sau, bề ngoài tựu không có đổi qua.

"Ngươi là kinh nghiệm bản thân người, trong cơ thể đến cùng có gì dị thường. Một chút cũng phát giác không đến sao?" Thạch Hạo hỏi thăm.

"Dò xét không xuất ra, hết thảy đều rất bình thường, cho tới nay, đều không có có kết quả gì." Tần Trường Sinh nói ra.

Nhưng là. Hắn biết nói, cái kia mười vạn năm qua nhất định tại hắn là trên người đã xảy ra một việc, dưới tình huống bình thường mà nói, tuế nguyệt sẽ ở hắn tánh mạng ấn ký thượng sẽ có thể hiện mới đúng.

Thế nhưng mà, mười vạn năm vô tri vô giác. Trên người hắn không có một điểm tuế nguyệt ấn ký, phảng phất thật sự chỉ là ngủ một giấc.

"Ta nghĩ, trong cơ thể có chút cải biến, nhưng đây chỉ là nguồn gốc từ trực giác, mà không thể chứng minh là đúng." Tần Trường Sinh nói ra.

Thạch Hạo cũng là không nói gì, như vậy một cái đại hung người, uy danh động 3000 châu, lại cũng có như thế một mặt, ngủ một giấc liền cải biến nhân sinh quỹ tích.

Đương nhiên, cái này tắc thì tin tức nếu là truyền đi. Nhất định sẽ lại để cho vô số người hâm mộ.

Đều không cần tu hành, ngủ một giấc mà thôi, là được Nghịch Thiên!

Người bình thường nếu là biết đạo Tần Trường Sinh là như thế nào quật khởi, nhất định sẽ ngẩn người.

"Ta tới nơi này, chính yếu nhất chính là muốn gặp cha mẹ của ta, còn có đệ đệ!" Thạch Hạo nói ra.

Cùng cha mẹ từ biệt nhiều năm, lòng hắn có lo lắng, mặc dù biết, bọn hắn xa so với hắn tại Biên Hoang chém giết lúc an toàn nhiều, nhưng dù sao tách ra nhiều năm. Vô cùng tưởng niệm.

Về phần Tần hạo, ngược lại là tách ra không phải quá xa xưa, dù sao từng giống như trên Cửu Thiên.

Tần hạo đã từng đi theo Biên Hoang, thế nhưng mà. Không bao lâu tựu bị đưa đi rồi, cùng một ít non nớt thiếu niên cùng một chỗ, bị đem làm làm giống, tống xuất Đế Quan, dùng phòng ngừa vạn nhất.

Chỉ vì, Tần hạo còn vô cùng non nớt. Mà lại bị cho rằng căn cốt thật tốt, nếu là chết ở Biên Hoang quá đáng tiếc, là được là cất bước hạt giống một trong, sớm trở về.

"Bọn hắn đều tốt, phụ thân của ngươi đã ở." Tần Trường Sinh nói ra.

Thạch Hạo thở dài ra một hơi, yên lòng.

Nhưng là, rất nhanh trong mắt của hắn tinh quang bắn ra, nói: "Ta còn muốn hướng các ngươi yêu cầu một người!"

"Ai?"

"A Man." Thạch Hạo nói ra.

Nối khố trí nhớ, đến nay vẫn còn, tại hắn mất đi Chí Tôn cốt về sau, một cái tiểu cô nương thủy chung cùng hắn, đưa hắn chăm sóc vô cùng tốt.

Tinh tế nghĩ đến, nếu là không có cái kia hiểu chuyện mà nhu thuận bất định đã sớm chết hết.

Lúc kia Thạch Hạo, thật sự rất đáng thương, toàn thân huyết khí khô bại, liền thần trí đều suy yếu, trí nhớ cũng không tốt rồi, cái gì đều muốn quên lãng.

Mà tiểu cô nương kia lại thủy chung tại hắn bên tai khóc dặn dò, nói cho hắn biết, là trời sinh Chí Tôn, nhất định phải nhớ rõ chính hắn là ai, cũng không nên quên nàng là A Man.

Về sau, Thạch Hạo bị đưa đi, đi thạch thôn, mà tiểu cô nương kia liền không còn có bái kiến.

"A Man cùng tổ phụ của ta cùng đi đến thượng giới, các ngươi từng bức bách ta tổ phụ, đã từng cường lưu lại nàng, khó xử nàng!" Thạch Hạo thần sắc bất thiện.

"Ngươi biết, một gia tộc lớn hơn, người nào đều có, ngoài cửa sổ ánh nắng tươi sáng, có hoa hương, nhưng lại cũng có thể có thể có con muỗi." Tần Trường Sinh nói ra.

Hơn nữa, hắn tiến thêm một bước cáo tri, năm đó hiểu rõ đến Thập Ngũ Gia chỗ kinh nghiệm gặp trắc trở, cùng với Thạch Tử Lăng nộ phản ra chuyện nơi đây về sau, hắn xử lý một nhóm người.

"A Man?" Thạch Hạo hỏi lại, thần sắc như trước bất thiện.

Hắn từng nghe tổ phụ của mình nói về, A Man thiên tư quá xuất chúng rồi, bị Tần gia cường hành yếu thế thu làm đệ tử.

Năm đó, Thạch Hạo không chỉ một lần muốn vọt tới, giải cứu A Man, đối với hắn mà nói, đó là hắn khi còn nhỏ kỳ người trọng yếu nhất.

Tại hắn mất đi Chí Tôn cốt, tất cả mọi người xem thường hắn, cha mẹ, gia gia không tại bên người lúc, chỉ có cái kia thiện lương tiểu nha đầu tại một mực chiếu cố hắn, khóc nhắc nhở hắn là ai, không nếu quên.

"Nàng không việc gì, ngút trời chi tư. Rất linh cơ, rất sớm bỏ chạy đi rồi, mà ở ta xử lý một ít người về sau, nàng tựu an toàn hơn. Về sau, nàng còn từng trở về, cùng mẹ của ngươi ở chung được một đoạn thời gian. Cuối cùng, tổ phụ của ngươi từng đã tới, đem nàng tiếp đi." Tần Trường Sinh cáo tri.

Thạch Hạo cuối cùng yên lòng, qua nhiều năm như vậy, hắn một mực lo lắng lấy, sợ A Man bị người hại chết.

Hắn biết nói, vô luận như thế nào, cha mẹ ở chỗ này đều không đến mức có nguy hiểm tánh mạng, nhưng là người thiếu nữ kia tựu khó nói.

...

"Phụ thân, mẫu thân!"

Sau đó không lâu, Thạch Hạo gặp được Thạch Tử Lăng cùng Tần Di Ninh, lớn tiếng kêu gọi.

"Hài tử!" Tần Di Ninh vốn là ngẩn người, rồi sau đó lập tức nước mắt chảy xuống, rất nhanh lao đến.

Thạch Tử Lăng cũng là mắt hổ rưng rưng, đi vào phụ cận, ôm lấy chính mình con trai trưởng, hắn sở dĩ trở về, cũng là bởi vì biết, hai đứa con trai

đều có thể hội tới nơi này.

Hắn cùng Tần gia một nhóm người ân oán, sớm được giải quyết hết, bởi vì tương quan một ít người trực tiếp bị Tần Trường Sinh lau đi, theo thế gian này biến mất.

"Hài tử, thật là ngươi, ngươi vừa đi tựu là rất nhiều năm a, ta cho rằng sẽ không còn được gặp lại ngươi rồi!" Tần Di Ninh khóc lớn lấy, ôm Thạch Hạo, nước mắt không ngừng tuôn ra.

Đây là thật tình, nàng vẫn cảm thấy thẹn với Thạch Hạo, chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều.

Nhất là, trước một bước trở về Tần hạo, nói cho chính bọn hắn huynh trưởng sự tích, cùng với Hoang kinh nghiệm các loại..., quả thực làm cho nàng vừa kinh vừa sợ.

"Hài tử, tại Biên Hoang chém giết, ăn hết nhiều như vậy khổ, là lấy mệnh đang liều ah." Tần Di Ninh thút thít nỉ non, lôi kéo hắn không chịu buông tay, sợ trong nháy mắt tựu sẽ không còn được gặp lại.

Thạch Tử Lăng thì là thương cảm mà lại cao hứng, bởi vì, hắn đã biết đạo Thạch Hạo chiến tích, một người đại chiến dị vực các lộ cao thủ trẻ tuổi, quét ngang bầy địch, đây quả thực là thần thoại!

Theo hắn, con trai trưởng bước lên một đầu hắn không cách nào tưởng tượng đường, tương lai nhất định là bất bại thần thoại!

Bọn hắn khóc, cười, có quá nhiều lời, căn bản nói không hết, cái này nhất định là một cái không an tĩnh đoàn viên chi dạ.

Tần hạo cũng tới, tựu ở bên cạnh, hắn rất phiền muộn, bị sớm tống xuất Đế Quan, bỏ lỡ cuối cùng một trận chiến, không có chứng kiến trận kia tuyệt thế đại chiến.

Hắn đã theo Tần Trường Sinh nơi đó giải đến, huynh trưởng của mình,

từng rất Nghịch Thiên đánh chết lần lượt đế tộc, thậm chí còn có càng dọa người cử động.

Tuy nhiên một mực không phục, vẫn muốn siêu việt huynh trưởng, nhưng là Tần hạo hôm nay chỉ có thể thở dài, hắn hiểu được, cái này huynh trưởng bề ngoài giống như giết ra cái này một kỷ nguyên chói mắt nhất chiến tích, rất khó sánh vai.

Tối thiểu nhất, còn trẻ như vậy Độn Nhất cảnh giới cao thủ, ở đâu từng có? Cái này một kỷ nguyên chỉ lần này một người ngươi!

Tại hai ngày sau ở bên trong, đều là Thạch Hạo tại giảng, bởi vì cha mẹ của hắn lại để cho hắn giảng thuật sở hữu tất cả kinh nghiệm, vì hắn mà mừng rỡ, vì hắn mà lo lắng.

Lúc này trong quá trình, Tần Di Ninh khi thì khai mở tâm kích động, là con của mình kinh người đột phá mà sợ hãi thán phục, khi thì lại thương tâm rơi lệ, bởi vì Thạch Hạo đường quá gian nan, có nhiều huy hoàng, liền có bao nhiêu kiếp nạn.

"Phụ thân, mẫu thân, tổ phụ đã đến tại đây về sau, đem A Man tiếp tới nơi nào?"

Thạch Hạo đã hỏi tới vấn đề này, bởi vì hắn đoàn tụ hai ngày rồi, hắn phải muốn động thủ, đi tìm hai người kia, cuối cùng là có chút không yên lòng.

Khi nhắc tới vấn đề này, rất rõ ràng, hai vợ chồng mọi người là thần sắc cứng đờ.

"Làm sao vậy, xảy ra chuyện gì?" Thạch Hạo nhíu mày, tâm thoáng cái nhấc lên.

"Ngươi biết, tổ phụ của ngươi từng tiến vào đảo Ác Ma, tại đâu đó đạt được qua Ma Tôn chân huyết, năm gần đây có chút kỳ dị sự tình phát sinh ở trên người của hắn, A Man vì thế từng vụng trộm chạy tới đảo Ác Ma, muốn

vì hắn cầu giải, kết quả cũng dẫn xuất một ít cổ quái, cuối cùng, bọn hắn có lẽ lại đi đảo Ác Ma."

"Cái gì?" Thạch Hạo khiếp sợ, trong nội tâm không thể bình tĩnh, hắn nhất định phải tiến đến.

Hắn so với ai khác đều tinh tường, đảo Ác Ma chỗ sâu nhất đến tột cùng có đáng sợ cỡ nào.

Năm đó, chính là hắn tại đâu đó, đều trúng nguyền rủa, cửu tử nhất sinh ah.

Mấu chốt nhất chính là, đảo Ác Ma chỗ sâu nhất, có một tòa đại phần [mộ], không biết là Ma Tôn, hay là tiên, thật là quỷ dị!

Thạch Tử Lăng thở dài, hắn từng lo lắng, vô cùng sầu lo, đuổi hướng chỗ đó, kết quả hắn cùng với Tần Di Ninh thiếu chút nữa chết mất, mang theo nguyền rủa mà về, cuối cùng nhất hay là Tần Trường Sinh ra tay mới giữ được tánh mạng.

"Ta muốn đi đảo Ác Ma!" Thạch Hạo nói ra.

"Ta cũng muốn đi, cứu ra tổ phụ!" Tần hạo nói ra, hắn sau khi trở về, cũng không biết những...này, hiện tại muốn cùng Thạch Hạo cùng nhau đi tới.

Thạch Hạo lắc đầu, không muốn làm cho hắn mạo hiểm, bởi vì chỗ kia quá không tầm thường rồi, có chút quỷ dị đồ vật.

Cái này một kỷ nguyên, tại Mạnh Thiên Chính trước khi, tổng cộng có ba người tiếp cận thành tiên, hoặc là nói đều tính toán thành tiên rồi, nhưng lại nuốt hận, theo thứ tự là: Diệp Thiên Vũ, Mô Vô Đạo, Ma Tôn!

Thạch Hạo lúc này đây, muốn đi vào trong đó dò xét đến tột cùng.

Thực lực cường đại về sau, hắn cảm thấy khả dĩ lên đường, muốn làm

cho cái minh bạch.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1679: Lại Tới Ác Ma Đảo

Tần Hạo cuống lên, rất kích động, nói cái gì cũng phải đi, hắn cảm thấy mình đi qua quá cao ngạo cùng bướng bỉnh, thương quá tổ phụ tâm, hiện tại muốn đi bổ cứu.

Thế nhưng, như trước bị Thạch Hạo lắc đầu phủ quyết, không cho hắn đi, lý do chỉ có một cái, rất đơn giản, quá mức địa phương nguy hiểm, bọn họ huynh đệ chỉ có thể có một người đi tới.

Hắn lời nói rất rõ ràng, nhất định phải có một cái ở lại cha mẹ bên người, nếu như Tần Hạo đi tới, hắn liền muốn lưu lại.

Tần Hạo cúi đầu, rất miễn cưỡng đáp ứng rồi.

Thạch Tử Lăng, Tần Di Ninh tâm nhất thời nâng lên, rất hồi hộp, phi thường lo lắng, sợ Thạch Hạo lại xuất hiện nguy hiểm gì.

Đối với trưởng tử, bọn họ trong lòng tràn ngập hổ thẹn, có thể nhìn thấy hắn bình yên vô sự trở về, vẫn ở vui mừng, vẫn ở cầu xin, cũng không tiếp tục muốn xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

"Hài tử, chúng ta biết ngươi bây giờ tu vị cao thâm, từ lâu vượt qua bình thường kỳ tài ngút trời phạm trù, nhưng là nơi đó dù sao cũng là Ma Tôn chết đi, ngươi... Phải cẩn thận à!" Tần Di Ninh rưng rưng nói rằng.

Thạch Hạo ở Biên Hoang đại chiến, giương kích Đế Tộc, có thể còn sống trở về, làm cho nàng hài lòng lại cao hứng cực kỳ, hai ngày nay đều rất kích động, có thể hiện tại lại muốn tách ra.

Nếu không có là tìm kiếm Thập Ngũ Gia, đó là thân nhân của bọn họ, không phải vậy, đổi lại những người khác, bọn họ nói cái gì cũng sẽ không

để cho Thạch Hạo lên đường.

"Yên tâm được rồi, ta chắc chắn, năm đó liền từng xông vào nơi đó, trèo lên quá mộ lớn, hiện tại thì càng thêm không sợ." Thạch Hạo nói rằng.

Năm đó, hắn từng ở trên mộ tiên hái quá có chứa Lôi Điện thuộc tính lớn dược, khiến cho Lôi Đạo thần thông tăng nhanh như gió.

Tần Trường Sinh ở phía xa thở dài, có lúc hắn không thể không thán, một người thiếu niên làm ra cấp độ kia hành động vĩ đại, thực sự có chút không thể tưởng tượng nổi.

Vậy cũng là Ma Tôn chỗ biến mất, toà kia mộ lớn ai có thể tiếp cận? Không có bao nhiêu người có thể đi tới nơi đó, chính là hắn Tần Trường Sinh đều không dám đi mạo hiểm.

Nhưng là, nhiều năm trước, trước mắt người trẻ tuổi vẫn là một cái mười mấy tuổi hài tử, liền dám đi nơi đó, đồng thời thành công.

"Có thể ở Biên Hoang huy hoàng một trận chiến. Quét ngang dị vực cùng thế hệ địch, không phải là không có đạo lý à, hết thảy đều sớm có báo trước!" Tần Trường Sinh tự nói cũng than nhẹ.

"Phụ thân, mẫu thân, các ngươi không muốn lo lắng. Chờ ta trở lại!" Thạch Hạo nói rằng.

Bọn họ đã ước định cẩn thận, đến thời điểm đồng thời về Hạ giới, đi Thạch thôn!

Ở phân biệt thời khắc, Bất Lão Thiên Tôn Tần Trường Sinh xuất hiện, đưa tới một bộ giáp trụ. Ánh bạc sáng loáng lượng, mang theo Đại Đạo khí tức, vô cùng siêu phàm.

Thạch Hạo muốn Viễn Hành, đi tìm Thập Ngũ Gia cùng A Man, Thạch Tử Lăng, Tần Di Ninh chờ đều lo lắng đi theo ra ngoài, ngàn dặn dò vạn dặn, để hắn cẩn thận.

Tần gia rất nhiều người đều giật mình, không nghĩ tới, Tần Trường Sinh lại đưa ra bộ này giáp trụ.

"Không cần." Thạch Hạo chối từ.

"Ca ca, ngươi mặc vào đi. Có thể tăng lên sức chiến đấu của ngươi, bảo vệ ngươi pháp thể, ta nghĩ mặc vào nó sau, ở người này ngươi sẽ ít có địch thủ." Tần Hạo nói rằng.

Đây là từ trên người hắn gỡ xuống chiến y, tên là Trường Sinh Chiến Y, thuộc về Bất Lão Thiên Tôn.

Liên quan với cái này chiến y, ở rất nhiều năm trước đây, Thạch Hạo cũng đã biết, đã từng hiểu rõ quá, cái này chiến y có thể khiến mặc người tu vị tăng lên một cảnh giới lớn!

Có thể nói. Này khá là khủng bố.

Hay là có thể nói, phi thường nghịch thiên!

Còn có so với này càng bá đạo chiến y sao? Miễn cưỡng đem thực lực của chính mình tăng lên một cảnh giới lớn, này giống như vượt qua một loại nào đó lạch trời.

Đặc biệt là như Thạch Hạo bực này nhân vật, một khi tăng lên một cảnh giới lớn. Này sức chiến đấu đều sẽ đáng sợ khiến người ta kinh sợ!

"Mặc vào đi, có thể hộ thân." Tần Trường Sinh nói rằng.

"Cái thứ này, thật sự có thể tăng lên một cảnh giới?" Thạch Hạo lần này trắng bạc chiến y xác thực thật tò mò, nhận vào tay, cẩn thận nghiên cứu, thậm chí muốn dỡ xuống.

Nhất thời. Tần Trường Sinh, Tần Hạo sắc mặt đều biến thành màu đen, đây là muốn hủy chiến y à.

"Ngươi biết, này Thiên Địa không đảo ngược, không có cái gì có thể

vượt qua thế gian Cực Đạo trật tự, này chiến y cũng không ngoại lệ." Tần Trường Sinh giải thích.

Chiến y xác thực rất nghịch thiên, nhưng giới hạn với Chí Tôn trở xuống cảnh giới, có thể tăng cao thực lực, thế nhưng không thể không hạn chế để một người phá tan Thiên Địa cực hạn.

Thế giới này, không cách nào thành tiên, dù cho ngươi là Chí Tôn, mặc vào cái này chiến y cũng không có thể đột phá Tiên Đạo ràng buộc.

Thậm chí, độn nhất cảnh giới tu sĩ mặc vào sau, cũng rất khó phá vào Chí Tôn cảnh, chỉ là có hạn độ tăng cao sức chiến đấu mà thôi.

Đương nhiên, đối với hơi thấp cảnh giới sinh linh tới nói, trận chiến này y xác thực có thể để cho thực lực bọn hắn cao hơn một cảnh giới lớn!

"Thì ra là như vậy." Thạch Hạo gật đầu, thế gian này có chút quy tắc không đảo ngược, không có cách nào đột phá.

Hiển nhiên, Trường Sinh Chiến Y cùng Tiểu Thiên Vương xanh thẳm giáp trụ như thế, đều có nhất định hạn chế.

"Tiền bối thu thập bảo vật quả nhiên phi phàm." Thạch Hạo mặc vào cái này chiến y, cẩn thận thể ngộ, thực lực bản thân xác thực bị phóng to, để hắn cảm nhận được trước nay chưa từng có mạnh mẽ.

Một thân trắng bạc, sáng loáng lượng mà lạnh lẽo, ánh kim loại khiếp người, Thạch Hạo bị chiến y bao vây, dường như một cái Chiến Thần giống như, anh tư bộc phát.

Cheng!

Hắn cởi chiến y, một lần nữa cất đi.

"Đều là bởi vì khối này cốt."Tần Trường Sinh than nhẹ, chỉ có hắn cùng Thạch Hạo rõ ràng chuyện gì xảy ra, hắn người không biết ẩn tình.

Thấy Thạch Hạo muốn hỏi, hắn lắc lắc đầu, truyền âm nói: "Có cơ hội nói sau đi."

Thạch Hạo gật đầu, rời đi luôn, bởi vì, đối lập với cái này chiến y, hắn đối với này Ngũ Hành Sơn càng cảm thấy hứng thú, này quá nửa là một cái Tiên Đạo chí bảo!

Nói vậy này ở trong nhất định có ẩn tình, có cố sự.

Chiến thuyền màu xanh cùng với hết thảy hài tử đều thu xếp ở Tần gia, chính là Hoàng Kim Sư Tử đều bị Thạch Hạo ở lại chỗ này, đều không có mang.

Lần này, hắn chỉ tỉnh lại Hoàng Điệp.

Trên người hắn có hai cái sinh linh, một cái là Hoàng Điệp, một cái là đánh thần thạch, tất cả đều có thể xưng là ngủ thần!

Đánh thần thạch cũng là thôi, bởi vì ngủ say nhiều năm, vẫn sẽ không có tỉnh lại quá.

Nhưng là, Hoàng Điệp ở Đế Quan thức tỉnh, có thể kết quả, như trước thị ngủ, thường ngày đều là không nhúc nhích, yêu thích ngủ đông, co lại thành một hạt quả cầu ánh sáng màu vàng óng.

Ngày đó, ở Đế Quan giờ, Thạch Hạo đưa nó vứt tại Thạch Tộc, trước khi đi, lại đưa nó mang đi, cùng đến đến Tam Thiên Châu.

Đây là trải qua Hoàng Điệp đồng ý, nó đến từ Hạ giới, cũng muốn về đi xem một chút, tìm kiếm Cai Tộc qua lại tung tích.

Bởi vì, Hoàng Điệp chủng tộc này quá thần bí, ở Tam Thiên Châu, trên chín tầng trời đều không có bọn chúng bộ tộc này, từ lâu không thể nhận ra.

Thậm chí, có Chí Tôn nói, chính là ở Tiên Cổ, cũng không có vài con Hoàng Điệp, bọn nó khả năng thuộc về càng cổ lão kỷ nguyên!

Ác Ma Đảo, vị trí Ngũ Hành châu biên giới.

Nơi này cực kỳ thần bí, tràn ngập nguy hiểm.

Đây là Ma Tôn chỗ biến mất, có chứa không rõ khí tức.

Thạch Hạo chạy tới, ngóng nhìn phía trước.

Ác Ma Đảo, tuy rằng dẫn theo một cái đảo chữ, thế nhưng cũng không phải là tọa lạc ở đầm nước bên trong, mà là treo ở hư không.

Ở khối khu vực này, sương mù xám tràn ngập, vô cùng mông lung, dù cho là Thông Thiên Nhãn đều rất khó nhìn xuyên.

"Người trẻ tuổi, muốn tiến vào đảo sao?"

Xa xa, một cái người cầm lái chào hỏi, điều động một chiếc thuyền.

Nơi này rất kỳ dị, có sương mù bao phủ, không cách nào phi hành, Ác Ma Đảo ở ngoài 800 dặm, được xưng cấm địa, hư không rất khó vượt qua.

Năm đó, Thạch Hạo cùng một đám thiên tài tới đây, kết quả có không ít người không tin tà, mạnh mẽ bay độ, hoặc là bị quỷ dị cổ thú ăn đi, sống sót ngã xuống khỏi trên không, đứt gân gãy xương.

"Không cần." Thạch Hạo lắc đầu, sau đó hắn lướt người đi, trực tiếp bay vào màu xám sương mù bên trong.

"Gặp quỷ, hắn có thể bay vào đi?" Người cầm lái ngồi ở trên thuyền nhỏ, cảm thấy rất giật mình.

"Ồ, có chút quen mắt, năm đó thật giống từng thấy. Đúng rồi, hắn... Là Hoang!" Người cầm lái kêu sợ hãi.

Bởi vì, năm đó Hoang từng đại náo quá nơi này, tiếng tăm quá to lớn, bọn họ đều từng thấy cái đó bị truy nã chân dung.

"Xoạt!"

Một đạo thanh quang bay tới, chém xuống hắn Nguyên Thần bên trong bộ phận ký ức, hắn rất mờ mịt, sau đó lần thứ hai thức tỉnh giờ, quên nhìn thấy.

Thạch Hạo rất cẩn thận, không muốn gặp phải thị phi, bởi vì tổ phụ của chính mình ở đây, nếu là ở đây đưa tới kẻ địch, bạo phát đại chiến, đều sẽ rất bất lợi.

Mặc dù Thạch Hạo bây giờ rất mạnh, cũng không khỏi nhíu mày, lộ ra sắc mặt khác thường, Ác Ma Đảo quả nhiên quái lạ, có cực kỳ mạnh mẽ sân vực, cầm cố trời cao, ảnh hưởng người phi hành.

Đương nhiên, bây giờ hắn không thể bị ràng buộc, thế như chẻ tre, mang theo Lôi Điện, cực tốc mà vào, vượt qua 800 dặm, trèo lên Ác Ma Đảo.

"Răng rắc!"

Tia điện bắn ra, một con như núi cao cao to màu bạc cự cá, trừng mắt màu đỏ tươi con mắt, từ trong hư không lao xuống mà đến, thôn cắn Thạch Hạo.

Cũng không phải là trong nước cá, mà là trong hư không bơi lội cổ thú, Thị Huyết mà tàn bạo.

Nếu là ngày xưa, đối mặt bực này cự hung, Thạch Hạo nhất định phải trốn, nhưng là hiện nay hắn chỉ là một chỉ điểm ra, này đầu cổ thú liền tan rã rồi, trên không trung nổ tung.

Thạch Hạo đăng đảo, trực tiếp hướng về nơi sâu xa nhất chạy đi.

Không thể không nói, hòn đảo này quá to lớn, càng như là một khối đại lục giống như, không có phần cuối.

Ven đường, có rất nhiều hung thú, bản thân bị lạc lối, đỏ mắt lên, ở đây

giết chóc, bắt giết xông vào hòn đảo nơi sâu xa sinh linh.

Hòn đảo tối tăm, quanh năm bao phủ sương mù.

Ầm!

Đối mặt ngăn cản giờ, bất luận khổng lồ cỡ nào cổ thú, hung cầm, Thạch Hạo chỉ cần một chỉ điểm ra, liền không có gì không phá, không có cái gì có thể ngăn cản.

Cuối cùng, hắn tới gần chỗ cần đến, đến đến hòn đảo nơi sâu xa.

Ở khu vực này, Lôi Đình vô số, chớp giật đan chéo, cảnh tượng khủng bố, rọi sáng hắc ám bầu trời.

Có người nói, năm đó Ma Tôn thành tiên giờ, Tiên Đạo Lôi Đình đánh giết, cuối cùng có chút Lôi Điện vĩnh viễn ở lại nơi này, vì vậy điện quang lấp loé.

Đương nhiên, này không phải kỳ dị nhất cảnh tượng.

Khiến người ta giật mình nhất chính là, giữa bầu trời có một dòng sông, ngân Bạch Tuyết lượng, ánh chớp lượn lờ, vô cùng xán lạn cùng óng ánh, mà trên mặt sông mang theo điểm điểm kim quang.

Nó ở trong hư không chảy xuôi, không ở trên hòn đảo tuôn trào.

Thạch Hạo vẻ mặt nghiêm túc, tới gần chỗ cần đến!

Truyền thuyết, này dòng sông là Tiên Đạo Lôi Điện lưu lại sức mạnh còn sót lại biến thành, cũng có người nói đây là Ma Tôn huyết Y ở trong hư không vượt qua.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1680: Trớ Chú Địa

Sông cuối cùng, là được tiên phần [mộ]!

Khoảng cách còn rất xa xôi, nhìn không tới chỗ đó, ngoài ra chung quanh Lôi Quang đan vào, quỷ dị chấn động kịch liệt, quấy nhiễu người thần thức cùng cảm giác. 【.. 】

Nước sông óng ánh, phi thường sáng lạn, theo trong hư không chảy xuôi mà qua, tuôn hướng vô tận xa địa phương.

Năm đó, Thạch Hạo đi rất nhiều ngày, mới vừa tới chỗ mục đích, bởi vì này con đường quá gian nan, tràn đầy nguy cơ có thể gặp trắc trở.

Ở chỗ này, không chỉ có có Lôi Đình chi lực, còn có thể sợ nguyền rủa chi lực, ăn mòn r thân cùng thần hồn, cực đoan đáng sợ, khó lòng phòng bị, động sẽ chết mất.

Thạch Hạo đằng không, đi vào tại trên bầu trời, phá vỡ Lôi Quang, hành tẩu tại Trường Hà bên cạnh bờ, cẩn thận ngưng mắt nhìn.

Bởi vì, cái này đầu trong nước sông, còn có những vật khác, ngẫu nhiên ở giữa sẽ có xác ướp cổ dọc theo dòng sông mà xuống, thập phần thần bí cùng đáng sợ.

Hiển nhiên, tại trong nước sông bay đều là Thần Thi, không có phàm tục, đều đã từng là khó lường cao thủ, theo Thượng Cổ trong năm đến cận đại, cái gì cần có đều có.

Có chút xác ướp cổ, tắc thì hội càng cổ xưa, phảng phất là theo kỷ nguyên lúc đầu theo một ít nghĩa trang trung trùng kích đi ra.

Thạch Hạo vô cùng cẩn thận, bởi vì, cái này trong sông có nguyền rủa, thập phần đáng sợ, năm đó hắn suýt nữa lấy nói, cửu tử nhất sinh mới đi đến tới hạn đi.

Hôm nay, hắn tu vi tuy nhiên so trước kia mạnh không biết bao nhiêu lần, nhưng là, ở cái địa phương này vô dụng!

Bởi vì, tại đây nguyền rủa chi lực theo cảnh giới cao thâm mà sẽ thay đổi càng phát ra mãnh liệt!

Tại đây nguyền rủa chi lực cùng kẻ xông vào tu vi thành có quan hệ trực tiếp, nhằm vào sở hữu tất cả sinh linh.

Vì vậy, 3000 châu mặc dù có cao thủ, nhưng không người nguyện tới đây mà tìm tòi nghiên cứu, đây là nguyên nhân chỗ, bởi vì từng chết qua một ít giàu có nổi danh lão giáo chủ.

Ở đằng kia trong nước sông, có ăn mặc kim sắc đạo bào Thượng Cổ chi nhân, trông rất sống động, tóc trắng râu bạc trắng, cái kia rất có thể là được ngày xưa một vị đại năng.

Còn có thể chứng kiến, trong nước có Thao Thiết, ác thú đợi cổ đại mãnh thú, hình thể khổng lồ, huyết khí như biển giống như. Đến nay phảng phất còn có sinh mạng chấn động.

Trên thực tế, đã sớm chết rồi, cái này nhánh sông quỷ dị, ăn mòn sở hữu tất cả kẻ xông vào. Nhưng ngẫu nhiên phảng phất còn có thể làm cho ngày xưa cường giả uy thế mơ hồ vừa hiện.

Thạch Hạo đến nơi này về sau, thả chậm tốc độ, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

"Nên tỉnh." Thạch Hạo kêu gọi Hoàng Điệp.

Năm đó, cái này cái kim sắc Hoàng Điệp từng cùng hắn đi qua con đường này, ương ngạnh còn sống. Đương nhiên cũng còn có khác một tảng

đá —— Đả Thần Thạch.

Hoàng Điệp lẩm bẩm, như là một đứa bé, vô cùng thích ngủ, không tình nguyện, lầm bầm lấy, lại để cho Thạch Hạo che chở nó, tạm thời không muốn quấy rầy hắn thanh mộng.

Thạch Hạo có chút ngẩn người, trên người hai tên gia hỏa, một cái so một cái có tính cách.

Dọc theo dòng sông tiến lên, sau đó không lâu liền gặp một mảnh phế tích. Vốn là một tòa thành, cũng tại trong hư không, ngày nay chỉ còn lại có tường đổ, gạch ngói vụn rậm rạp, nhưng như trước huyền trên không trung.

Ngoài ra, còn có một tòa bia!

Trên thực tế, cái này tòa bia phi thường to lớn, vô cùng bắt mắt, cách rất xa sẽ chứng kiến, lại để cho người dễ dàng quên đi vứt đi thành cổ.

Thạch Hạo có cảm giác. Cái này khối bia phi thường không đơn giản, khả dĩ khảo thí tu sĩ tiềm lực các loại..., năm đó hắn từng lúc này bia lưu danh, cao cao tại thượng. Dùng Hoang danh tiếng đứng hàng đệ nhất.

Hắn không có ngừng chân, rất nhanh ly khai tại đây, hướng về Trường Hà phía trước mà đi.

"Răng rắc!"

Điện thiểm Lôi Minh, khủng bố cực kỳ, lại để cho người bình thường khó có thể đối kháng.

Thạch Hạo bình tĩnh, hôm nay hắn lôi đạo thần thông đại thành. Liền Lôi Trì đều từng từ trong hư không sinh sinh đoạt đến qua, tự nhiên không sợ điện quang, hắn như là thần cái, hành tẩu tại hừng hực tia chớp màn sáng trung.

Cả người hắn như là mặc vào một tầng áo giáp, thần thánh mà siêu

nhiên, như là Trích Tiên hành tẩu tại trong cuộc sống.

Thạch Hạo nhíu mày, hắn cảm thấy, theo tu vi tăng vọt, ngày nay ở chỗ này chỗ đã bị nguyền rủa chi lực hoàn toàn chính xác mạnh hơn, càng phát ra khủng bố.

Cùng năm đó so sánh với, hiện tại thừa nhận nguy hiểm, tuyệt không nhược!

"Thật đúng là quái dị!"

Hắn than khẽ, hắn nghĩ nghĩ, cuối cùng đem Đả Thần Thạch còn có Hoàng Điệp thu nhập không gian Pháp khí, rồi sau đó lại nhét vào trong cơ thể của mình.

Cái này hai cái vua ngủ, đã từng trải qua, không cần đặc biệt tôi luyện rồi, vì ổn thỏa để đạt được mục đích, hay là không khiến chúng nó lại tới nơi này thừa nhận một phen cho thỏa đáng.

Ầm ầm!

Thân thể của hắn sáng lên, cực lực đối kháng, dùng chính mình đạo hạnh nhằm vào, dùng pháp lực của mình đi tan rã, ngăn cản nguyền rủa chi lực.

Sau đó không lâu, Thạch Hạo bên ngoài thân hiện ra phi thường đẹp đẽ văn lạc, đó là nguyền rủa lạc ấn, phù hiện tại trên người của hắn, lại để cho hắn cảm thấy một cổ lực lượng đáng sợ.

Về sau, hắn cất bước duy gian, cố hết sức.

Ầm ầm!

Hư không bị hắn hắn đạp nát, tại hắn cất bước lúc, chân của hắn chưởng phóng thích khủng bố thần lực đối kháng nguyền rủa, kết quả giẫm sụp đổ Cao Thiên.

Cái này nhánh sông dọc theo hư không chảy xuôi, năm đó hắn đi rất

nhiều thiên, ngày nay như trước tốn thời gian thật lâu, hắn tại tới trước trung thể ngộ, yên lặng cảm thụ tại đây Đại Đạo.

Đã từng có người ở chỗ này thành tiên, kết quả vẫn lạc.

Không biết là bị tiên đạo Lôi Đình đuổi giết, vẫn có cái gì sinh vật quấy nhiễu, làm cho Ma Tôn nuốt hận, đến nay đều là một cái mê.

Ngày xưa, có các loại truyền thuyết, cho tới bây giờ đều đã là thần thoại, bị nhưng đám bọn họ các loại giải đọc, không thể phân biệt rõ thiệt giả.

Một ngày sau, tại Thạch Hạo yên lặng tìm hiểu nơi đây đạo tắc thì lúc, hắn một tiếng ầm vang, bởi vì trên thân thể diễm diễm văn lạc rậm rạp, thật là quỷ dị.

Hắn chỗ thụ nguyền rủa chi lực có thể tưởng tượng, đến cỡ nào nghiêm trọng rồi, hết sức kinh người.

Nếu là đổi lại mặt khác cùng giai sinh linh đã sớm chết rồi, nhưng là, Thạch Hạo nhưng có thể kiên trì, không có đã bị trí mạng ăn mòn.

Phù phù!

Đột nhiên, sáng chói dòng sông ở bên trong, có một đầu sinh linh nhảy lên, hình như ngàn vạn năm lão thi, móng tay đen kịt, rất dài, như là móc sắt tử, sắc bén vô cùng.

Nó bị dòng sông vọt lên, rõ ràng đánh giết hướng Thạch Hạo.

Cái này thật sự quỷ dị, trong sông thi thể còn có thể công kích?

Thạch Hạo cảm thấy, những...này sớm đã bị mất mạng, không dám có loại này phản ứng mới đúng.

Oanh!

Hắn một quyền oanh ra, vừa vội vàng mà khí phách, mang theo một cổ

dương cương chi lực, oanh tại lão thi móng vuốt lên, đưa hắn chấn bạo toái, tàn cốt rơi vào trong sông.

Tựu là như vậy trực tiếp, ngày nay Thạch Hạo đang ở Độn Nhất cảnh giới, khả dĩ hoành đẩy đương thời địch, không sợ hết thảy, đơn giản mà trực tiếp nghiền áp đi qua là được.

Bất quá, hắn rất nhanh liền phát hiện phiền toái, cái này lão thi giải thể về sau, phụ cận nguyền rủa chi lực tăng vọt.

"Thật sự là phiền toái!"

Thạch Hạo nhíu mày, cái này đầu sông phụ cận có các loại nguy hiểm.

Ầm ầm!

Cuối cùng, Thạch Hạo tạo ra một tầng màn sáng, đó là luân phiên biển chi huy, là ở đâu tại sáng lên, trong cơ thể cửa rộng mở, phóng thích thuộc về sự cường đại của hắn tiềm lực.

Tại thời khắc này, nguyền rủa chi lực bị chặn, hắn rất có vạn pháp bất xâm xu thế.

Cái này cùng hắn tiếp tục mở ra thân thể bảo tàng có quan hệ, bản thân thể chất, tiềm lực đợi đều còn hơn lúc trước, cho dù là nguyền rủa chi lực cùng tu vi chính tương quan, hắn ngày nay cũng so năm đó thong dong.

Ngoài ra, chính là vì năm đó đối kháng qua loại này nguyền rủa, trong cơ thể đã có kháng tính, vì vậy Thạch Hạo lại đi một lần lúc, mặc dù có nguy cơ, nhưng là có thể sống qua đến, có thể xông vào!

Ầm ầm!

Thạch Hạo bên ngoài thân sáng lên, thập phần sáng chói, như là bao phủ một trăm lẻ tám đạo thần hoàn chiến tiên xuất thế, nói không nên lời siêu nhiên cùng cường đại, hắn một đường tiến lên.

Răng rắc!

Như lôi đình giống như tiếng vang phát ra, nhưng đây không phải là Lôi Đình, là nguyền rủa chi lực tại phát tác, tại Thạch Hạo thân thể bờ bộc phát, ầm ầm điếc tai.

Nhưng là, lúc này đây, không có thương tổn đến hắn, thân thể tuy nhiên lay động, nhưng là hắn rất kiên định, tiếp tục đi nhanh tiến lên.

Qua nhiều năm như vậy ma luyện, hắn khí lực cùng thần hồn các loại..., đều đã có bay vọt về chất, không riêng gì đạo hạnh cùng pháp lực tinh tiến, còn là tự nhiên thân ở bên trong tiềm năng.

Lúc này đây, hắn không có bị tử vong y ảnh bao phủ, so với lần trước thong dong.

Tại Biên Hoang, liền đế tộc đều có thể giết, đủ để nói rõ Thạch Hạo trước mắt tại cùng cảnh giới ở dưới thực lực, khả dĩ quét ngang đối thủ.

Vì vậy, tuy nhiên nơi đây nguyền rủa cùng thực lực thành có quan hệ trực tiếp, nhưng là Thạch Hạo như trước không sợ, tại từng bước một tiến lên trung!

Rốt cục, đã đến, rất xa hắn thấy được một tòa đại phần [mộ], rất cao, rất lớn, cùng giống như núi cao, đất vàng rất cổ xưa, nhưng là ở đâu không bình tĩnh, có điện quang, có nguyền rủa, còn có thể sợ Đại Đạo khí tức!

Này phần [mộ], quá khổng lồ, do đất vàng chồng chất.

Cái kia sáng chói sông lớn, theo hư không trào lên mà đến, đã đến nơi đây về sau, chui vào đại phần [mộ] ở bên trong, biến mất không thấy gì nữa.

Cái này tương đương quỷ dị, cái kia đại phần [mộ] phảng phất là một cái thế giới, có thể dung nạp xuống trong thiên địa vạn vật.

Sông lớn cuồn cuộn, mang theo nguyền rủa chi lực, rõ ràng cứ như vậy

tiến vào phần [mộ] trung.

Ngoài ra, như là núi lớn giống như đất vàng phần [mộ] lên, còn có một chút thực vật, đều là hiếm thấy đại dược, mang theo Lôi Điện thuộc tính, đùng lóng lánh điện quang.

"Gia gia!"

Đột nhiên, Thạch Hạo kêu to, bởi vì, hắn xem tựu thấy được đại trước mộ phần có một cái lão nhân, chính tại đâu đó, yên tĩnh ngồi.

Hắn là Thập Ngũ Gia, thật sự ở chỗ này.

Đối với tại tổ phụ của mình có thể đi đến nơi đây, Thạch Hạo tuyệt không cảm thấy bất ngờ, bởi vì năm đó Thạch Trung Thiên bị người đuổi giết, chạy trốn tới sông lớn bờ, tao ngộ qua nguyền rủa, còn sống.

Mà Thạch Trung Thiên trên người có Ma Tôn chân huyết, thì càng thêm không cần lo lắng.

Nhiều năm qua đi, Thạch Trung Thiên biến hóa khá lớn, hắn khi còn trẻ rồi, đầu đầy tóc đen, thập phần nồng đậm, ngoài ra đoạn tí (đứt tay) sớm đã sinh trưởng tốt, hoàn hảo như lúc ban đầu.

Hiện tại Thạch Trung Thiên, huyết khí phồn vinh mạnh mẽ, nhìn xem hết sức trẻ tuổi, so với Thạch Tử Lăng tuổi tác tựa hồ cũng bắt đầu chỉ có chừng 30 tuổi.

Tại trên người của hắn, đang tại phát sinh một việc, có một giọt lại một giọt đỏ thẫm huyết, theo dòng sông ở bên trong, theo đất vàng đại phần [mộ] nội bốc hơi mà ra, hóa thành huyết vụ, bao phủ Thập Ngũ Gia.

"Cái đó đúng... A Man sao?"

Rất nhanh, hắn lại thấy được một cái thiếu nữ, lại tại đất vàng phần [mộ] lên, cùng với ngọc hòm quan tài!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1681: Tiên Mộ Chi Biến

Tiên Mộ chi biến

A Man, rất quen thuộc, nhưng thực sự thật lâu xa danh tự, khi còn bé từng làm bạn, ngày ngày cẩn thận chăm sóc, lại để cho tánh mạng suy kiệt hắn có thể có thể sống sót.

Thạch Hạo vành mắt ửng đỏ, năm đó, cả phiến thế giới đều bỏ qua hắn, Chí Tôn cốt bị đào, hắn hình thể nửa tàn, ai đều cho rằng hắn sống không nổi nữa.

Lúc kia, chỉ có một tiểu nha đầu, chưa bao giờ từng gạt bỏ, bị mặt khác sân nhỏ người khi dễ, nhưng nàng lại bảo hộ hắn, chăm sóc hắn.

Thạch Hạo hít sâu một hơi, lại để cho chính mình bình tĩnh, tỉnh táo mà trấn định xem kỹ nơi đây, bởi vì, tại đây hết sức yêu dị.

Thập Ngũ Gia nhắm mắt, vẫn không nhúc nhích, chưa từng thức tỉnh.

Mà A Man lại ngồi ở núi cao cao đất vàng đại mộ lên, cùng với một ngụm ngọc hòm quan tài, cũng tương đương quỷ dị, tất cả đều hợp liếc tròng mắt, hiển nhiên rất không tầm thường.

Tại trong hư không chảy xuôi Trường Hà, Ngân Quang sáng lạn, mà trên mặt sông, cũng có chút điểm nhạt kim quang trạch, đó là Lôi Đình ngưng tụ, còn là Ma Tôn huyết dịch hóa thành?

Hôm nay, cả nhánh sông đều tại hướng đại mộ trung trôi, sông cuối cùng ở chỗ này biến mất không thấy gì nữa!

Đất vàng đại mộ, có thần quang xông lên trời, chói mắt vô cùng, bởi vì

vờn quanh lấy mang hình dáng Lôi Điện, thậm chí có rất nhiều tinh thể, những cái kia đều là Lôi Đình biến thành.

Ở cái địa phương này, thậm chí có tiên đạo khí tức, là chân chính tiên đạo hồ quang điện tại hiển hiện, rơi lả tả tại đây, là ngày xưa Độ Kiếp sau đích lưu lại vật chất sao?

Thạch Hạo rất chân thành, hắn không có lại kinh động hai người, bởi vì cảm giác, cảm thấy nơi này có cổ quái!

"Ngao..."

Đột nhiên, không hiểu tiếng hô xuất hiện, trầm thấp mà hãi người, phảng phất muốn xuyên thấu tiến người trong linh hồn, như là một đầu cái thế Lệ Quỷ đang khóc gào thét.

Thạch Hạo thân thể chấn động, cái gì sinh vật, ở nơi nào? Hắn rõ ràng không có nói trước phát hiện!

Cẩn thận ngưng mắt nhìn, như trước không thu hoạch được gì.

Hắn chằm chằm vào đất vàng mộ, là ở cái kia mộ trung sao?

Chỉ là, không có chấn động từ nơi ấy truyền ra, hơn nữa Thông Thiên Nhãn ở chỗ này mất đi hiệu lực, nhìn qua không mặc đất vàng mộ!

Thạch Hạo thần sắc mặt ngưng trọng, nơi này có hai cái với hắn mà nói trọng yếu phi thường người, ở chỗ này cần thận trọng làm việc!

Hắn tại chăm chú dò xét mỗi một tấc địa phương. Đất vàng mộ thượng còn có một chút thực vật, đều là đại dược, mấy chục trên trăm gốc, mang theo sáng lạn phù văn. Chiếu sáng rạng rỡ.

Thậm chí, có hương khí xông vào mũi, xuyên thấu qua chí cao Lôi Đình thổi qua đến.

A Man như là ngồi ở chỗ kia, kỳ thật, chân phía dưới đều chôn ở mộ

trung!

Tiếng hô biến mất. Chỉ là không hiểu thấu một tiếng, như là tại cảnh cáo hắn, hoặc như là tại chấn nhiếp cái này trong trời đất sở hữu tất cả sinh linh.

Thạch Hạo mục Trung Thần quang tăng vọt, nhìn kỹ lại xem, nhìn chăm chú A Man.

Bởi vì, nàng có biến hóa!

Nàng mái tóc đen nhánh ánh sáng, cái trán trắng muốt, phát ra trạm trạm sáng bóng, đôi mắt dễ thương nhắm, quỳnh tị (cái mũi đẹp đẽ tinh xảo) ngạo nghễ ưỡn lên. Cả trương dung nhan thanh lệ mà tuyệt mỹ, nhưng là trên mặt dần dần sinh ra một tia yêu dị văn lạc, như là ma tính ký hiệu bám vào tại trên gương mặt.

Đây là làm sao vậy?

Đây không phải là hình xăm, mà là chân chính nào đó Đại Đạo ký hiệu, như là ma văn, hoặc như là tiên đạo ký hiệu, có thần thánh khí tức, cũng có quỷ dị, tại hắn trên mặt lập loè.

Thạch Hạo trong lòng rung động, chằm chằm vào A Man. Cái kia như như thiên nga tuyết trắng trên gáy cũng có đỏ thẫm văn lạc chảy xuôi mà qua, lan tràn hướng phía dưới.

Ngoài ra, A Man tuyết trắng đầu ngón tay đặt ở ngọc hòm quan tài lên, mơ hồ trong đó có u sáng lóng lánh.

Cái kia ngọc hòm quan tài một nửa tại trong đất. Một nửa tại mộ lên, rất óng ánh, cũng rất thần bí, biến hóa cùng nó có quan hệ sao?

Hay là nói, mộ trung có cái gì, làm cho A Man thân thể bám vào lấy đỏ thẫm văn lạc. Thoạt nhìn như vậy bất thường.

Thạch Hạo không dám hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì tổ phụ cùng A

Man đều có được không giống bình thường biến hóa, ở vào nào đó cân đối trung.

Thập Ngũ Gia, vẫn không nhúc nhích, xếp bằng ở trước mộ phần, tóc đen rối tung, chung quanh một giọt lại một giọt huyết, theo dòng sông ở bên trong, theo mộ ở bên trong, theo trong hư không, từng điểm từng điểm ngưng tụ mà đến, chui vào hắn thân thể.

Sự biến hóa này quá mức đáng sợ, lại để cho người hãi hùng khiếp vía.

Thạch Hạo biết rõ, nơi này là Ma Tôn vẫn lạc đấy, một cái gần như thành tiên, có lẽ đã đặt chân tiên đạo chí cường giả mai cốt chỗ.

Những...này huyết dịch là ai? Trực chỉ Ma Tôn! Nghĩ tới những thứ này, nội tâm của hắn bất an.

Thạch Trung Thiên là tổ phụ của hắn, A Man là hắn có lẽ bảo hộ và người thân cận, hiện tại cũng tại phát sinh không hiểu biến hóa, lại để cho trong lòng của hắn hiển hiện vẻ lo lắng.

Cuối cùng nhất, Thạch Hạo về phía trước cất bước, cái chỗ này vô luận như thế nào đều muốn xông thượng một xông, nhìn một cái đến cùng có cái gì tại ảnh hưởng hai người kia.

"Gia gia!"

Thạch Hạo nhẹ giọng kêu gọi, không dám lớn tiếng quấy nhiễu.

Thế nhưng mà, chỗ đó không có động tĩnh, không có chút nào phản ứng.

Đồng thời, tại hắn về phía trước cất bước lúc, đáng sợ lực lượng gia thân, đó là nguyền rủa, ăn mòn nhân nhục thân, cũng trảm người Nguyên Thần.

Ở cái địa phương này, nhằm vào hết thảy cảnh giới tu sĩ, quang tu vi cường đại cũng không được, chỉ cần đặt chân tại đây, đều muốn đối mặt tử

vong uy hiếp.

Thậm chí, ở cái địa phương này, cường giả cái chết nhanh hơn!

Tại đi qua, 3000 châu đại nhân vật, có chút không phục, tới nơi này tìm tòi nghiên cứu, kết quả đều ngã xuống đường xá lên, căn bản là đến không được trước mộ phần.

Thạch Hạo trên người, quái dị ký hiệu lóng lánh, không phải sản chói mắt, đó là nguyền rủa chi lực đã đến cực hạn thể hiện.

Bất quá, hắn tựu là Bất Tử, vững vàng đứng ở nơi đó, toàn thân sáng lên, tách ra một tám lẻ tám đạo thần hoàn, sáng chói khiếp người tâm hồn.

Xa xa nhìn lại, hắn như Khai Thiên thời đại Thiên Đế, bao quát vạn vật, diệt độ muôn dân trăm họ, thủ chưởng vũ trụ, rất nhiều Tinh Hà tại hắn trong con ngươi trung Huyễn Diệt, vũ trụ sụp đổ mở lại tân sinh.

Đây là một loại rất kỳ quỷ biến hóa!

Thậm chí, Thạch Hạo có thể phát hiện mình phảng phất tại lâm vào một loại khí thế bàng bạc sáng lạn thăng hoa trong không khí, giống như chính mình thật sự đi tới mở thời đại, bao quát vạn linh.

"Phanh!"

Hắn dưới chân chấn động, đạp toái hư không.

Hắn lại để cho chính mình tỉnh táo không ít, theo ý chí vô hạn bành trướng trung rời khỏi, bởi vì, tại một khắc này, hắn Nguyên Thần đều phảng phất muốn thiêu đốt, giống như là muốn hợp đạo, cùng Thiên Địa dung làm một thể.

"Không hiểu khí cơ, dẫn dắt ta muốn hợp đạo, muốn hóa đạo tại tại đây!" Thạch Hạo bừng tỉnh.

Cái gọi là hóa nói, nói thật dễ nghe muốn cùng đại Thiên Địa hợp nhất,

nói nghiêm túc một ít tựu là tọa hóa, ý chí quy tại Thiên Địa, trở thành đạo tắc thì một bộ phận.

Cái này thật đúng là đáng sợ, nơi đây càng phát ra cổ quái, chưa từng còn sống linh động tay, muốn lại để cho hắn đi về hướng tự hủy.

Hơn nữa, hay là cam tâm tình nguyện, cảm giác mình tại thăng hoa, tại trở nên mạnh mẽ, muốn đi vào chí cao Đại Đạo trung.

"Nguyền rủa chi lực ấy ư, phát sanh biến hóa." Thạch Hạo tự nói.

Hắn chằm chằm vào tổ phụ của mình còn có A Man, hai người này là như thế nào đi đến nơi đây, như thế nào chống cự ở điềm xấu nguyền rủa chi lực?

Nhất là A Man, rõ ràng ngồi ở mộ lên, cần biết, đại mộ nguyền rủa chi lực nghiêm trọng nhất!

Năm đó, Thạch Hạo leo đi lên hái thuốc, cái kia thật đúng là cửu tử nhất sinh, dị thường gian nan.

"Tổ phụ trên người có Ma Tôn huyết, khả dĩ đi đến nơi đây, cũng là không kỳ quái." Thạch Hạo cảm thấy, đây là nói thông.

Về phần A Man, tại trên người của nàng nhất định đã xảy ra một việc, bằng không thì tại sao ngồi ở đó tòa Tiên Mộ lên, trên mặt bò đầy đẹp đẽ thần bí văn lạc.

Còn có cái kia khẩu ngọc hòm quan tài, kiểu dáng Thái Cổ lão, vằn phức tạp, giống như là muốn cáo tri hậu thế người cái gì, hơn phân nửa có cái gì đáng sợ "Chuyện xưa".

"Không giống như là cái này một kỷ nguyên quan tài, những cái kia văn lạc, những cái kia chân ngôn, ta... Không biết." Thạch Hạo nhíu mày.

Hắn cảm thấy, cái kia quan tài thuộc về cực kỳ đã lâu đồ vật, so với Ma

Tôn tồn tại thời đại còn muốn cổ xưa.

"Oanh!"

Đột nhiên, theo Thạch Hạo tới gần, một cổ bàng bạc lực lượng thấu phát ra, còn sống linh xuất hiện, theo đại mộ trung đi ra, lạnh lùng theo dõi hắn.

Thạch Hạo trong lòng tim đập mạnh một cú, cái này tòa đại mộ thật đúng là không tầm thường, có thể ngăn cách sở hữu tất cả khí tức, hắn tuy nhiên một mực tại đề phòng, đã ở cảm ứng đến, nhưng lại không thể sớm thò ra.

"Ngươi... Đi thôi."

Cái kia sinh linh thanh âm khàn khàn, hữu khí vô lực, cùng vừa rồi lăng lệ ác liệt có chút không tương xứng.

Đây là một cái lão giả, chống một đầu quải trượng, y phục trên người đã hư thối, có trời mới biết bị chôn bao lâu, da thịt tản ra mục nát vị đạo.

Mặt của hắn hiện lên vàng như nến sắc, mang theo bệnh trạng, có lẽ có thể nói, mang theo người chết vị đạo, một đôi mắt đục ngầu, quanh thân cao thấp xương bọc da.

Cái này rất giống là một người chết!

Bởi vì, da của hắn thịt đều muốn thoát rơi xuống rồi, hư thối mà không có sáng bóng, thiếu khuyết sinh khí, làm cho người sinh ra, không muốn đối mặt.

"Ngươi là ai, vì sao ở chỗ này?" Thạch Hạo hỏi.

Lão nhân kia nở nụ cười, lộ ra một miệng suông, cùng hắn muốn hư thối thân thể rất không tương xứng, bạch hãi người.

Hắn ống tay áo, vạt áo các loại..., cũng đều mục nát rồi, lúc này chằm chằm vào Thạch Hạo, rất dụng tâm, đục ngầu lão ánh mắt lộ ra một tia dị

sắc, như là Lệ Quỷ cùng u hồn tại mở miệng.

"Tư chất hơn người, nhưng là, ngươi có chút không đúng." Hắn nói như vậy nói, Lãnh Phong sưu sưu, lại để cho nhân hồn phách đều âm lạnh lên.

"Ma Tôn?" Thạch Hạo hỏi, hắn cảm thấy, rất có thể!

"Tại ta trước mặt, ai dám xưng tôn?" Lão giả nói ra, mặc dù như Lệ Quỷ, nhưng lại cũng có nào đó bá đạo, lăng lệ ác liệt cực kỳ.

"Vậy là ngươi ai?" Thạch Hạo mặt không biểu tình, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

"Tự Đế Lạc mà chết non, một đạo hủ thân bạn tại U Minh bên cạnh, quan sát lần lượt kỷ nguyên, đại thế thay đổi, ta là ai, đã quên đi."

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1682: Mạnh Nhất Náo Động Một Góc

Thạch Hạo lập tức động dung, đây là người nào? Khẩu khí lớn như vậy, làm cho người không thể không kinh hãi!

"Đây không phải Ma Tôn phần mộ sao?" Hắn như vậy hỏi.

"Ma Tôn, khẩu khí ngược lại không nhỏ, là năm đó chết ở chỗ này tiểu gia hỏa ấy ư, bất quá là lần lượt của ta mộ mà thôi." Lão giả nói ra.

Sắc mặt của hắn vàng như nến, có chút da thịt hư thối đều nhanh tróc ra rồi, thậm chí xương gò má đều lộ liễu đi ra, hốc mắt chỗ đó cũng đã lỏng, rất kinh hãi.

Thạch Hạo theo dõi hắn, lại nhìn về phía phía sau hắn đại mộ, tại đây còn khác có lai lịch?

Ma Tôn vẫn lạc về sau, không phải chôn cất ở nơi này, mà chỉ là trùng hợp cùng với cái này tòa đại mộ?

Hắn lại nhìn về phía A Man, cùng với cái kia khẩu ngọc hòm quan tài, cái kia quan tài quả nhiên cổ xưa, phía trên văn lạc cùng ký hiệu không thuộc về cái này một kỷ nguyên.

Chỉ là, thật không ngờ, cái này chính giữa còn có ẩn tình, sẽ dính dấp ra Đế Lạc thời đại người cùng chuyện xưa!

"Đế Lạc thời đại, thật sự là rất lâu xa, đó là như thế nào một cái huy hoàng niên đại, ngươi chân thân vẫn lạc, lưu lại tàn thể không không đãng đãng, hư hư vô không, phiêu Phiêu Miểu mịt mù, không biết là gì trạng thái?" Thạch Hạo hỏi thăm.

Có đại mộ nguyên nhân, hắn rất khó coi thấu lão giả này, ở cái địa phương này, Thông Thiên Nhãn cũng không có hiệu.

"Người trẻ tuổi, ngươi không nên tới này, đến nơi này là được hoạt tử nhân (người đần độn), U Minh bộc, nhanh chóng thối lui a." Lão giả nói ra.

"Ý gì?" Thạch Hạo hỏi.

Hắn bình tĩnh, bởi vì kinh nghiệm sự tình quá nhiều, hiện tại không có gì có thể dao động hắn căn bản tâm!

"Cái này là cường giả nghỉ ngơi chi địa, cho không nên quấy nhiễu, phàm là tới đây, cũng sẽ bị nguyền rủa quấn thân, như không biết tiến thối, dù là hiện tại vượt đi qua rồi, sớm muộn gì cũng tới này chịu chết, hóa thân thành bộc!" Lão giả rất nghiêm túc nói.

Thạch Hạo mặt không biểu tình, theo dõi hắn, muốn xem cái cẩn thận.

"Ngươi cũng biết, tại đây nguyền rủa là như thế nào sinh ra?" Lão giả mở miệng, hắn sợi tóc là màu xám, coi như kỹ càng, thế nhưng mà sợi tóc hợp với da đầu lại muốn từ đầu cốt thượng thoát rơi xuống.

"Như thế nào sinh ra?" Thạch Hạo hỏi.

"Tàn thân thể khi còn sống chỗ mang phù văn nghiền nát. Tự mộ trung tiết ra một đám, hóa thành chỗ nguyền rủa." Lão giả nói ra.

"Tàn thân thể tại mộ ở bên trong, ngươi chỉ là lộ ra hóa hư ảnh?" Thạch Hạo theo dõi hắn.

Tiên mộ quá yêu dị, ở chỗ này Thông Thiên Nhãn không có hiệu quả. Thật sự rất khó phân biệt đừng hư cùng thực, hắn vận dụng thần thức cũng rất khó xuyên thấu trước mộ phần nguyền rủa sương mù.

Đồng thời, hắn cũng lộ ra dị sắc, cái tràn ra một đám khí tức, tựu lại để cho tại đây hóa thành tuyệt địa. Nếu là tàn thân thể bạo lộ, vậy sẽ phát sinh

cái gì?

Như là biết đạo hắn đang suy nghĩ gì, lão giả nói: "Nếu là thật sự thân lộ ra, trời sập đất sụt, chúng sinh tàn lụi, chôn cất hạ cái này một kỷ nguyên."

Dựa theo hắn theo như lời, hắn lúc này đã chưa tính là Đế Lạc thời đại cường giả, chỉ là tàn thân thể, thân đã hư thối, còn mang theo một chút tàn thức mà thôi.

Sớm đã không thể so sánh nổi.

Thế nhưng mà. Chính thức tàn thân thể như xuất thế, muốn chôn cất hạ cái này một đại thế!

Cái này thuyết pháp, không khỏi quá kinh khủng, được chôn cất tại mộ bên trong đích thân thể đến cùng kinh khủng đến cỡ nào?

"Cái này dòng sông, là tàn thân thể ngày xưa tràn ra vài giọt Tàn Huyết, ngưng tụ tuế nguyệt khí tức, còn có Lôi Đình lực lượng, hóa thành Trường Hà, gần một cái kỷ nguyên đại mộ hiển hiện thế gian về sau, Tàn Huyết tự động chảy xuôi mà về." Lão giả nói ra.

Nếu là những người khác lúc này. Nhất định sẽ sợ run, đây là như thế nào đáng sợ bí văn, lại để cho khắp nơi trùm đều muốn rung động, thật sự là quá kinh người.

Thạch Hạo bình tĩnh. Trải qua chìm nổi, trải qua sinh tử, chiến qua đế tộc, đối mặt qua êm đềm, cho dù là ở cái địa phương này cũng rất nặng lấy.

Bởi vì, hắn có phán đoán của mình. Càng có chính mình lực lượng.

"Tại đây hết thảy không liên quan gì tới ta, ta chỉ là muốn mang đi người thiếu nữ kia, còn có vị này ngồi xếp bằng trưởng lão."

Thạch Hạo chỉ hướng A Man còn có Đại Ma Thần Thập Ngũ Gia, hắn muốn dẫn đi hai người kia.

"Người trẻ tuổi, yêu cầu của ngươi rất cao, đã tới chậm, bọn hắn đã trở thành hoạt tử nhân (người đần độn), hóa thành tôi tớ." Lão giả nói ra.

BOANG...!

Thạch Hạo không nói lời nào, trực tiếp đi về phía trước, hơn nữa trực tiếp mặc vào trường sinh chiến y, ngân giáp lập lòe, lại để cho hắn lộ ra tư thế oai hùng bừng bừng phấn chấn, bên ngoài cơ thể thần hoàn càng thêm sáng chói.

"Như thế nào, ngươi còn muốn ở chỗ này động tay?"

Một tiếng ầm vang, đại mộ lay động, từ bên trong xuyên thấu ra một cổ kinh khủng chấn động, làm cho người kính sợ, giống như một cái quái vật khổng lồ tại sống lại cùng Giác Tỉnh.

"Muốn hóa bọn hắn là bộc, trừ phi ta chết ở chỗ này!" Thạch Hạo vô cùng kiên quyết nói, cho thấy tâm ý.

"Như vậy không tốt, người trẻ tuổi ngươi thật sự không chừng mực. Dù là ngươi bây giờ chặn nguyền rủa, một ngày kia, ngươi cũng sẽ tự động tìm đến, hóa thân thành bộc." Lão giả nói ra, thần sắc lạnh xuống.

Mặc dù như là một cái hoạt tử nhân (người đần độn), hắn vẫn có một ít biểu lộ.

Thạch Hạo không dừng bước, như trước tại về phía trước, nơi này có gia gia của hắn còn có A Man, dù là có thiên đại nguy hiểm, hắn cũng không có khả năng rời đi, có thể nào xem của bọn hắn mất hãm tại chỗ này?

BOANG...!

Sau một khắc, hắn liền Đại La Kiếm Thai đều rút ra.

"Ồ, nhìn xem có chút quen thuộc?" Lão giả nói ra, đồng thời như là lông tơ tạc lập giống như, lão trên da rõ ràng nổi lên một tầng tiểu phiền phức khó

chịu.

Đón lấy, hắn rất nhanh rút lui.

Cái này lại để cho Thạch Hạo lộ ra dị sắc, lần nữa tiến lên.

Oanh!

Đại mộ lúc này lay động, phi thường kịch liệt, hơn nữa chạy ra khỏi thập phần khủng bố khí tức, còn có cường chấn động lớn.

Ầm ầm!

Cùng một thời gian, có một đạo thân ảnh hiển hiện, cùng lão giả trùng hợp, hướng về Thạch Hạo chộp tới, cái tay kia chưởng quá lớn, khủng bố khôn cùng, mang theo âm thảm thảm khí tức, thủ chưởng hư thối, lộ ra xương cốt.

Loại lực lượng này thật sự đáng sợ, Thiên Địa sụp đổ khai mở, muốn áp chế vạn đạo, Lệnh vạn vật hủy diệt.

Lập tức, cái này phiến thế giới, rất nhiều tinh thể như là nổ tung rồi, vạn tộc kêu rên, cả phiến thế giới phảng phất có vô cùng sinh linh đồng thời vẫn lạc, hóa thành một đoàn lại một đoàn huyết vụ.

Cái này thái chân thực.

Trong thiên địa, như là tại phát sinh một việc, truyền đến nơi đây!

"Hừ!"

Thạch Hạo đủ loại hừ lạnh một tiếng, nói: "Trước kia dẫn ta hóa nói, ngày nay hay là loại này vô căn cứ, cũng muốn khốn ta?"

Hắn thập phần tỉnh táo, sớm đã xem xảy ra điều gì, trong tay Đại La Kiếm Thai về phía trước đâm tới, cũng không chần chờ.

Ầm ầm!

Trong tích tắc, Thiên Địa hủy diệt, vạn vật tàn lụi cảnh tượng biến mất.

Cái con kia hư thối bàn tay lớn, bị Kiếm Thai đâm thủng, bất quá cũng không phá hủy, mà là thu trở về.

"Trấn!"

Lão giả kia quát, giờ khắc này, chí cường chấn động truyền đến, ù ù mà minh, phi thường kịch liệt, hơn nữa đại mộ thượng có chút đất vàng bay lên, tạo thành một tòa bùn đất đại ấn, trấn áp mà xuống.

Phanh!

Thạch Hạo cầm trong tay Kiếm Thai, mãnh lực vung lên, trực tiếp chém ra cái kia phương bùn đất ấn!

PHỐC!

Hắn quét tới, Kiếm Thai không có gì không phá, phảng phất còn có thể áp chế tại đây quỷ dị, phù một tiếng, đem lão giả trên tay bộ phận thịt thối gọt rơi xuống.

Sau một khắc, lão giả xoay người rời đi, muốn tiến đại mộ trung.

"Phanh!"

Thạch Hạo đưa tay ở giữa, bàn tay xuất hiện một khối bia —— Hư Không Tiên Kim Bi!

Đây là táng sĩ Tam Tạng tiễn đưa hắn, là từ tiên vực mang về đến, hư hư thực thực là Đế Lạc thời đại Vô Tự thiên thư.

Này bia bay ra, bị Thạch Hạo coi như cục gạch đến dùng, phịch một tiếng, oanh tại lão giả sau ót, lập tức đánh cho hắn một cái lảo đảo, Đại Đạo phù văn tách ra ở giữa, lại để cho hắn gào thét lên tiếng.

"Ngươi không phải nói, tàn thể xuất thế, đem trời sập đất sụt, cái này một kỷ nguyên đều cũng bị chôn cất xuống, chúng sinh đều tàn lụi sao?"

Thạch Hạo cười lạnh, Đại La Kiếm Thai quét qua, kiếm quang tăng vọt, nếu không có coi chừng khống chế không biết hội trưởng đạt mấy vạn dặm, có thể sẽ chặt đứt đại mộ.

"Không nên cử động cổ mộ!"

Lão giả kia kinh hãi, như là vô cùng e ngại, rõ ràng đang run sợ.

Thạch Hạo trong nội tâm khẽ động, hắn sinh ra cảm ứng, có nào đó trực giác, phảng phất thật muốn chém ra đại mộ, sẽ phát sinh cái gì vô cùng khủng bố đại sự kiện.

Khá tốt, hắn một mực tại khống chế được, kiếm quang chém trúng lão giả, cũng không thỏa thích kích phát ra.

PHỐC!

Lão giả chặn ngang chém làm hai đoạn, hóa thành hai đạo màu vàng đất hào quang, hai đoạn thân thể chui vào đại mộ trung.

Thạch Hạo xem cẩn thận, đại mộ cái chỗ kia có một đạo khe hở, khả dĩ ra vào.

Tại thời khắc này, hắn tương đương dũng mãnh, rõ ràng... Đi vào theo.

"Ngươi..."

Lão giả rất giật mình, người khác ở chỗ này đều muốn bị nguyền rủa ăn mòn thi cốt vô tồn, chết oan chết uổng, người trẻ tuổi này quá biến thái rồi, rõ ràng khả dĩ tiến đến.

Cần biết, từ xưa đến nay đều không có mấy người khả dĩ đụng vào đại mộ, bởi vì nguyền rủa chi lực quá mạnh mẽ đựng.

Về phần theo vào mộ ở bên trong, vậy thì không cần nghĩ!

Chỉ cần hơi chút tham tiến đến, cốt nhục đều muốn bong ra từng màng, hóa thành bụi bậm, hình thể mục nát cái sạch sẽ.

Thạch Hạo toàn thân kịch liệt đau nhức, nhưng là hắn có thể chèo chống, theo tiến đến, lạnh lùng nhìn gần lấy lão giả, muốn bắt hắn, bởi vì về nơi này có quá nhiều nghi vấn.

Phanh!

Đại La Kiếm Thai áp rơi, kích tại lão giả trên đỉnh đầu.

Hắn kêu to một tiếng, lúc này lộ ra bản thể, rơi rơi trên mặt đất, rõ ràng hóa thành một khối thịt thối, chính giữa còn có một khối tàn cốt.

Đây chính là hắn chân thân? Thạch Hạo ngẩn người.

"Ngươi đến tột cùng có lai lịch ra sao, thân phận gì?" Thạch Hạo quát hỏi.

"Đừng, ngươi không nên ở chỗ này xằng bậy, cái này mộ nội không để cho làm càn, bằng không thì, ta và ngươi đều muốn hình thần câu diệt."

"Ta đang hỏi ngươi lời nói!" Thạch Hạo quát hỏi.

"Ta... Cái là một khối thịt thối cùng tàn cốt, không biết cái nào niên đại bị không biết cường giả rơi mất ở chỗ này." Lão giả rung giọng nói.

Hắn thật sự rất không có cốt khí, trực tiếp cứ như vậy cáo tri.

Nhưng là, Thạch Hạo lại tương đương rung động, dựa theo lão giả theo như lời, hắn không phải cái này một kỷ nguyên, ngày xưa có một cái sinh linh tới đây nhìn trộm, bị mộ bên trong đích một đạo quang trảm ở bên trong, rơi xuống một đoạn xương ngón tay, tựu là nó đời trước.

Dài dằng dặc tuế nguyệt đi qua, cái này đoạn xương ngón tay Thông

Linh, đã có ý thức tự chủ, liền trở thành hắn.

Cái dạng gì cường giả, liền rơi mất một khối thịt thối cùng tàn cốt đều có thể hóa thành mạnh như vậy lão giả?

Bởi vì, lão giả này thật sự không kém, mạnh phi thường hoành!

Mấu chốt nhất chính là, cái kia đoạn xương ngón tay tại đây chỗ nguyền rủa, cũng vẻn vẹn là hư thối, cũng không hủy diệt, nhưng lại Thông Linh rồi!

"Cái này là địa phương nào?" Thạch Hạo quát hỏi.

"Ta trước đây nói là sự thật, hoàn toàn chính xác là cường giả nghỉ ngơi chi địa, bởi vì, dài dằng dặc tuế nguyệt trước, Cấm khu chi chủ tới đây tưởng nhớ, người kia từng tự nói qua."

Thạch Hạo nghe nói, một hồi ngẩn người.

"Còn có cái gì?" Thạch Hạo hỏi.

"Tại đây không thể phá, ta từng nghe đến, tương lai sẽ có sử thượng nhất Hắc Ám đại náo động bộc phát, đem triển khai thanh toán, mà ở trong đó thì có cái hư hư thực thực muốn ra tay sinh linh, hội ở chỗ này xuất thế!" Lão giả thanh âm phát run.

"Cái gì?" Thạch Hạo bị kinh trụ.

"Nơi này là đổ máu đại náo động một góc chi địa, tương lai trong thiên địa một cái nhân vật chính đem từ nơi này trở về, đây là một con đường đồ môn hộ." Lão giả trong thanh âm mang theo sợ hãi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1683: Giải Thích Nghi Hoặc

Náo động lớn một góc, trong thiên địa một vị nhân vật chính trở về cánh cửa?

Thạch Hạo tương đương kinh ngạc, kinh ngạc trong lòng, đây là nơi quái quỷ gì, một toà mộ lớn làm sao liền đã biến thành đường xá, trở thành môn hộ?

"Ngươi còn dám ăn nói linh tinh!" Hắn trách mắng, bởi vì, ông lão này trước đây không lâu chính là chuyện ma quỷ liền thiên, nói tới nói quá sự thật.

Hiện tại, hắn có chút không quá tin tưởng, cái ngôi mộ này thật sự như thế yêu tà cùng đáng sợ sao?

"Ta những câu là thật, nếu có lời nói dối, nguyện hình thần đều diệt!" Ông lão xin thề.

Trên thực tế, Thạch Hạo trong lòng bán tín bán nghi, bởi vì, trước kia thì người lão giả này tuy rằng không quá đáng tin, thế nhưng có một số việc cũng không có hoàn toàn nói dối.

Mạnh nhất Hắc Ám náo động lớn, chảy máu kỷ nguyên, tàn khốc tận thế, chung quy có một ngày sẽ tới đến.

Khi đó, đem có một lần đại thanh toán, rất khó tưởng tượng cũng phải có ra sao sinh linh đáng sợ xuất hiện.

Thạch Hạo tuyệt đối không ngờ rằng, nơi này, khả năng chính là đại loạn một góc nơi, nơi này có một cái cổ lộ, liên tiếp hướng về nơi vĩnh hằng không biết.

Tương lai, biết có sinh linh từ nơi này xuất hiện, đi tới thế gian!

"Phía trước dẫn đường, để ta đi xem một chút!" Thạch Hạo quát lên.

Trên đất thịt thối cùng cốt phát sáng, lần thứ hai hoá hình trở thành một ông lão, thế nhưng đã bị Thạch Hạo dùng đại phù hiệu khóa lại, phòng ngừa hắn sai lầm.

Ông lão rất phối hợp, ở trước dẫn đường.

Năm tháng dài đằng đẵng tới nay, có ai dám tiến vào mộ lớn, vẫn như thế chủ động hướng về nơi sâu xa đi đến?

Ngoại trừ vùng cấm chi chủ, e sợ cũng chỉ có Thạch Hạo, nếu là người thường ở phần ở ngoài liền muốn hóa thành xương khô, bị ăn mòn không ra hình thù gì, chết không có chỗ chôn.

Mà như tiến vào trong mộ, hơn nửa cứng rắn nhất đạo cốt đều muốn tan rã, hóa thành bụi trần!

Thạch Hạo chặn lại tập kích, toàn thân phát sáng, phóng ra một cái lẻ tám nói thần hoàn, đem hắn bao trùm, để hắn dường như sừng sững ở trung tâm vũ trụ, bao quát chúng sinh.

"Ngươi tiền thân lai lịch ra sao, một chút cũng không nhớ ra được sao?" Thạch Hạo hỏi.

"Không có ký ức." Ông lão lắc đầu.

Ông lão này chỉ là một cái nào đó sinh linh một đoạn ngắn xương ngón tay, thất lạc ở đây, huyết tinh mất hết, đều mục nát, cuối cùng còn có thể thông linh, hóa thành một tên đáng sợ cường giả.

Ngày xưa người kia thật là đáng sợ!

Mộ lớn rất bao la, như là đi không tới phần cuối, bên trong vô ngần, phảng phất một cái Đại Thế Giới!

Đất vàng biến mất, nền đá xuất hiện, đó là bị người vì là đào bới đi ra, phần mộ bên trong xuất hiện một cái cổ lộ, dẫn tới đường chân trời phần cuối một mảnh phát sáng nơi.

Mộ lớn bên trong, phảng phất một mảnh bình nguyên, rất mênh mông.

Nền đá, chiếm cứ mãn bình nguyên, dẫn tới chỗ cần đến.

"Sắp đến rồi!" Ông lão nói rằng.

Hai người đều là cao thủ, thực lực mạnh mẽ, tự nhiên có thể súc địa thành thốn, trực tiếp chạy tới chỗ cần đến.

Khi tới gần thì, vùng đất này phát sinh biến hóa, không lại mở khoát, cũng không tái phát quang, phản phác quy chân.

Nó không ngờ trở thành mộ đạo, hóa thành bãi tha ma.

Đất vàng trong mộ, con đường duy nhất kính, chỉ dẫn hướng về một toà Thanh Đồng Môn.

Nó đóng chặt, mang theo sợi rỉ đồng xanh, rất Cổ lão, rỉ sét loang lổ, như là rất nhiều kỷ nguyên đi tới, chưa từng có mở ra quá.

Đây chính là chung cực nơi!

Nó đóng lại, không có cách nào mở ra.

Bởi vì, Thạch Hạo để ông lão đẩy ra cửa, ông lão sợ hãi đến sắc mặt màu vàng đất, thân thể thoáng run rẩy, căn bản không dám tới gần.

"Cái cửa này không có cách nào đụng vào, sinh giả nếu là chạm đến sẽ lập tức tử vong, trở thành bụi mù!" Ông lão nói rằng.

Hắn không thể không nói lời nói thật, không phải vậy Thạch Hạo thật sự biết bức bách hắn tiến lên, đi mở ra Thanh Đồng Môn.

Ngoài ra, cái kia con sông cũng chảy xuôi tới đây!

Mộ lớn ở ngoài, có một cái xán lạn sông dài, ở trong hư không chạy chồm, có người nói nó là Tiên đạo lôi đình dư âm biến thành, cũng có người nói một cái sinh linh dòng máu.

Cuối cùng, nó đi vào mộ lớn, mà điểm cuối chính là ở đây.

Thanh Đồng Môn hạ, có một cái khe, rất nhỏ bé, cái kia ngân sáng loè loè nước sông từ nơi nào không nhập môn bên trong, cứ thế biến mất không gặp.

"Này dòng sông lại chảy vào trong môn phái, đến cùng có điểm đặc biệt gì đó?" Thạch Hạo ở đây nhìn chăm chú.

Đồng thời, hắn cảm nhận được cực kỳ khí tức kinh khủng, toàn bộ thân thể đều muốn nổ tung, cũng bị tan rã rơi mất, nơi này nguyền rủa cường doạ người.

Hắn cảm thấy, nếu là mình trước kia, không có đi tới lấy thân là loại con đường, đi tới nơi này, hơn nửa đã bị ăn mòn thành xương khô, thậm chí xương cốt đều muốn hóa thành bột mịn.

Nguyền rủa quá nghiêm trọng!

Đều là từ cánh cửa kia phía sau lộ ra.

"Ta trước kia nói tới cũng không phải là toàn bộ là giả." Ông lão mở miệng, vì hắn giải thích.

Bởi vì, Thạch Hạo trong tay đại la kiếm thai đã chỉ ở hắn trên mi tâm, hơi có lừa bịp, liền muốn xuyên thủng qua đi, kết thúc tính mạng của hắn.

"Con sông này, tên là Tiếp Dẫn Hà Lưu, có thể mang cái kia muốn trở về sinh linh từ vô tận xa xôi thần bí thời không tiếp dẫn trở về, khiến cho nó bước lên đường về." Ông lão nói rằng.

Này rất kinh người, một dòng sông thông suốt không biết thế giới, chỉ vì tiếp dẫn một cái sinh linh? Thạch Hạo thay đổi sắc mặt.

"Không chắc là một cái sinh linh, hay là một cái bộ tộc." Ông lão thực sự với trước mắt năm người trẻ tuổi nhút nhát, bị bức ép nói ra hắn hiểu biết một chuyện.

Đương nhiên, liên quan với những này hắn đều là nghe vùng cấm chi chủ nói, nếu không, bằng hắn còn không thể biết được.

Hắn trước kia theo như lời nói có chút xác thực là thật sự, nói thí dụ như con sông này do vài giọt rơi xuống nước ở mảnh này thế gian dòng máu tái tụ mà thành, hỗn hợp năm tháng, còn có nguyền rủa các loại.

Mà cái kia mấy giọt máu thuộc về Thanh Đồng Môn phía sau cái kia ở tương lai muốn bước lên đường về sinh linh.

Chính là bởi vì như vậy, mới có thể tiếp dẫn nó, vì đó cung cấp nhất là tinh chuẩn tọa độ!

Rõ ràng đây là một cái ra sao địa phương sau, Thạch Hạo vẻ mặt nghiêm túc, đứng ở chỗ này rất lâu, đây là họa loạn cánh cửa, là một cái nào đó sinh linh hoặc một cái nào đó tộc đường về con đường.

"Ngươi thật không đơn giản, nguyền rủa lực lượng như vậy mạnh, ngươi nhưng bình yên vô sự, có thể quanh năm sinh sống ở nơi này." Thạch Hạo nhìn về phía ông lão.

Ông lão cười khổ, rất muốn nói, ngươi không phải cũng tiếp tục kiên trì sao?

Hắn nhẹ nhàng thở dài, nói: "Ta là bởi vì mất đi huyết tinh, lưu lại chỉ là thịt thối bã, cùng nguyền rủa lực lượng đồng hóa."

Hắn nói như vậy nói, nói theo một ý nghĩa nào đó, nếu có huyết tinh đợi vẫn còn, một khi thông linh, khẳng định so với hiện tại mạnh mẽ.

Thạch Hạo hỏi hắn rất nhiều, muốn biết Thanh Đồng Môn sau lưng đến cùng nối tới nơi đó, đó là thế nào một cái cổ lộ, có thể cuối cùng thực sự không cách nào từ trên người hắn trá ra cái gì tin tức có giá trị.

"Ta muốn biết, bên ngoài hai người đến tột cùng thế nào?" Thạch Hạo rất nghiêm túc.

Đồng thời, hắn đè lên ông lão một lần nữa đi ra mộ lớn, không thể thời gian dài ở lại, dù cho Thạch Hạo lại nghịch thiên, cũng không cách nào lâu dài đứng ở tràn đầy đồng xanh gỉ cổ trước cửa, ăn mòn lực lượng thật đáng sợ.

"Lão này, không biết nguyên nhân gì, cùng Ma Tôn lưu lại chân huyết rất thân cận, cực kỳ hòa hợp, có thể tụ tập rải rác ở phụ cận tàn huyết." Ông lão nói rằng.

"Ngươi nói như thế nào đây?" Thạch Hạo trừng mắt, quát lớn nói: "Hắn là tổ phụ của ta."

Ông lão lập tức đổi giọng, nói: "A, vị này lão tiền bối rất quái lạ, có thể dung hợp Ma Tôn huyết, chắc chắn sẽ có vận may lớn, đương nhiên tất cả thuận lợi."

"Đừng buồn nôn, hắn so với ngươi số tuổi tiểu hơn nhiều." Thạch Hạo nói rằng, đúng là ông lão này thật không biết nói cái gì tốt, quá không cốt khí.

Đại Ma Thần mười lăm gia, bây giờ nhìn rất trẻ trung, mái tóc đen suôn dài như thác nước, chừng ba mươi tuổi, chính là tuổi xuân đang độ thì.

"Hắn lúc nào có thể thức tỉnh?" Thạch Hạo hỏi.

"Làm sao cũng đến cái vạn tám ngàn năm đi." Ông lão nói rằng.

"Lâu như vậy?!" Thạch Hạo không tin.

"Ma Tôn là ai cơ chứ, năm đó đặt chân Tiên đạo, nếu không có bị lôi đình còn có quỷ dị hắc vân bao phủ, là được chân tiên. Hắn tàn huyết tự nhiên quý giá, muốn dung hợp, đừng có mơ, chắc chắn phải chết. Ngươi tổ phụ không biết tại sao có thể từng điểm từng điểm tan vào đi, thế nhưng hai người cảnh giới cách biệt quá xa, tự nhiên cần lấy năm tháng đến tích lũy." Ông lão nói ra sự thực.

Thạch Hạo nhíu mày, nhẹ nhàng thở dài, hắn gật gật đầu.

"A rất chuyện gì xảy ra?" Thạch Hạo chỉ về phần trên thiếu nữ.

"Nàng, ta cũng không biết, rất thần bí, cũng rất yêu tà." Ông lão mang theo vẻ hoài nghi, nhìn chằm chằm a rất, có chút kiêng kỵ.

Hắn lại lộ ra vẻ mặt như thế, đại đại nằm ngoài dự đoán của Thạch Hạo.

"Vì sao như vậy?"

"Nàng trước kia trúng nguyền rủa, kết quả không giống những người khác bình thường hóa đạo, trở thành xương khô, mà là toàn thân có đỏ sẫm hoa văn lượn lờ, như là trận đồ, vừa giống như là một loại nào đó đại đạo thể hiện, kết quả lại đem Thanh Đồng Môn trước ngọc thạch quan cho kêu gọi ra, xuất hiện người của nàng bên." Ông lão giải thích.

Điều này làm cho Thạch Hạo lấy làm kinh hãi, ở a rất trên người phát sinh cái gì?

Ông lão hoài nghi, a rất hơn nửa ở bên ngoài từng chiếm được cái gì đồ cổ, cùng nơi này có quan hệ, cùng Thanh Đồng Môn có thần bí cổ lộ có quan hệ, vì vậy kinh động ngọc thạch quan tài.

"Ngọc thạch này quan tài nguyên bản đứng ở Thanh Đồng Môn trước?" Thạch Hạo hỏi.

"Phải!"

Cái kia ngọc thạch quan để ông lão kiêng kỵ cực kỳ, như thế tháng năm dài đằng đẵng tới nay, hắn cũng không dám đụng vào, chỉ có một lần để hắn suýt nữa làm mất mạng.

Nhưng là, đời này, quan tài cổ lại chủ động bay ra, đi tới đất vàng phần ở ngoài, xuất hiện ở thiếu nữ bên người.

Cái này cũng là hắn bị thức tỉnh sau, nhìn thấy phần ở ngoài có hai người, cũng không dám manh động nguyên nhân vị trí.

"Ngươi có cái gì suy đoán?" Thạch Hạo hỏi hắn, dù sao ông lão quanh năm sinh sống ở nơi này, hiểu rõ khẳng định so với hắn nhiều.

"Ta hoài nghi, cái kia ngọc thạch quan tài là Thanh Đồng Môn sau lưng sinh linh kia tương lai trở về thì muốn dùng đến, tên thiếu nữ này khả năng ở đem để phát huy tác dụng rất lớn."

"Nói tỉ mỉ một ít." Thạch Hạo vẻ mặt khá là khó coi.

"Tên thiếu nữ này, không phải người thừa kế chính là muốn trở thành tôi tớ, đem phụ trách trấn thủ cửa này, cũng tự tay mở ra con đường cổ xưa kia!" Ông lão nói ra mấy câu nói như vậy.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1684: Chấm Dứt

Thạch Hạo tiếp đi tổ phụ của mình, càng muốn mang đi A Man, kết quả hiện, cái này rất khó khăn.

Hai người đều không có thức tỉnh, phảng phất tại ngủ say.

Hắn lộ ra thần sắc lo lắng, thật sự rất lo lắng, Thập Ngũ Gia cùng Ma Tôn chi huyết dung hợp, hắn cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, bởi vì hắn trước kia đã nhận được Ma Tôn một đoàn phong tại Thần Thạch bên trong đích chân huyết.

Về phần A Man biến cố, tuyệt đối ra đoán trước.

"Ngươi không cần lo lắng, hơn phân nửa là chuyện tốt, tương lai nếu là thanh đồng cửa mở khải, ngươi cùng trên con đường này cường giả giống như kéo lên quan hệ, thiên hạ nếu có quyết chiến, ngươi khả dĩ đạt được che chở." Lão giả nói ra.

Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, nhất là, như hắn như vậy không có cốt khí, tự nhiên các loại thấp tư thái, chăm chú giúp Thạch Hạo cân nhắc cùng phân tích.

"A Man sẽ trở thành là bộc theo?" Thạch Hạo hỏi, đây là hắn tuyệt đối không thể tiếp nhận sự thật.

"Không nhất định, có lẽ sẽ trở thành truyền nhân." Lão giả nói ra.

Đón lấy, môi hắn mấp máy, lại nói: "Khả năng còn có càng kinh người sự tình cũng nói không chừng."

"Ý gì?" Thạch Hạo nhìn về phía hắn.

"Cái kia đợi sinh linh, pháp lực cái thế, thần hồn vĩnh viễn cố, vạn kiếp không xấu. Ta muốn hơn phân nửa có các loại thủ đoạn trở về, có lẽ thiếu nữ này sẽ trở thành là nó "Đôi mắt " học được nó pháp, nó sẽ gặp có cảm ứng, khả dĩ chứng kiến đương kim cái thế giới này ra sao." Lão giả mở miệng.

Hắn tuy nhiên cùng một cái cô hồn dã quỷ không sai biệt lắm, nhưng là thấy thức cũng không ít, bởi vì sống tuế nguyệt quá dài, liền Cấm khu chi chủ đều gặp, chớ đừng nói chi là mặt khác.

"Cái này càng không thể tiếp nhận!" Thạch Hạo nói ra.

"Có lẽ, thật là vô thượng đại tạo hóa, cái kia thạch quan thay cái kia sinh linh tuyển đồ." Lão giả lại nói như vậy nói.

Thạch Hạo trầm mặc không nói, hắn không cho phép A Man ngoài ý muốn nổi lên.

"Vô luận sinh cái gì, ngươi thực lực bây giờ còn chưa đủ, khẳng định không nhúc nhích được, cái kia khẩu quan tài thượng có lực lượng thần bí, ta năm đó hơi chút chạm đến, thiếu chút nữa hình thần câu diệt, nói cách khác, có thể so với hiện tại cường." Lão giả nói ra.

Thạch Hạo nhẹ nhàng thở dài. Đây là sự thật.

Hắn tu đạo tuế nguyệt còn thiếu, thật muốn liên quan đến đến cái kia đẳng cấp đích thủ đoạn, dù là hắn lại Nghịch Thiên, cũng không cách nào hóa giải.

Hắn muốn trở nên mạnh mẽ. Đã đến hôm nay, hắn vượt cảm thấy, chỉ có nắm giữ hoành đẩy trong thiên địa chư thế địch thực lực, mới có thể bảo vệ tốt người bên cạnh.

Nói cách khác, luôn bị động.

A Man khá tốt. Nàng ở chỗ này không có thể là xấu sự tình, có khả năng là tạo hóa.

Mà nghĩ đến Biên Hoang sự tình, Thạch Hạo trong nội tâm liền chấn.

Biên Hoang bảy Vương toàn bộ vẫn lạc rồi, nguyên thủy Đế Thành sụp đổ khai mở, hừng hực thiêu đốt, trụy lạc đại sa mạc thượng.

Hỏa Linh Nhi sinh tử không biết, bị êm đềm tính cả lấy một châu chi địa bắt đi.

Thạch Hạo vô lực ngăn cản, chỉ vì hắn tu vi không đủ, chỉ có thể trơ mắt nhìn.

"Ta muốn trở nên mạnh mẽ, tìm một cái không người quấy rầy địa phương. Tiềm tu, cho đến ta khả dĩ bễ nghễ chư thế địch!" Thạch Hạo nói ra, kiên định tín niệm.

Hắn tới nơi này cứu người, kết quả hiện, căn bản mang không đi hai người, tương đối mà nói, hắn có thể tung hoành 3000 châu rồi, thế nhưng mà một khi liên quan đến đến tương lai chi loạn, hắn còn lộ ra rất không đủ.

"Nàng cần bao lâu mới có thể tỉnh lại?" Thạch Hạo nhìn xem A Man.

Thật đáng tiếc, đều không có có thể cùng nàng nói chuyện một câu. Còn là lúc nhỏ trí nhớ.

Sau đó, hắn lại nhìn về phía Thập Ngũ Gia, tổ phụ của mình có lẽ không có gặp nguy hiểm, sống lại chỉ là vấn đề thời gian.

Chỉ là A Man tràn đầy không xác định. Hắn không cách nào đoán trước.

"Ngươi yên tâm đi, không người nào có thể tổn thương bọn hắn, tối thiểu nhất tại 3000 châu rất an toàn." Lão giả nói ra.

Bởi vì, A Man có ngọc thạch hòm quan tài bảo hộ lấy.

Về phần Thập Ngũ Gia, chỗ đó có Ma Tôn chân huyết, tại chậm rãi ngưng tụ. Phi thường khủng bố.

"Ngươi giúp ta chiếu khán bọn hắn!" Thạch Hạo nói ra.

Hắn thi triển cổ đại bí pháp nào đó, chém xuống lão giả một đạo Nguyên Thần ấn ký, tiến hành dung luyện, tiến hành khống chế, nếu có phản bội, khả dĩ đưa lão giả vào chỗ chết.

Lão giả rất không cam lòng, nhưng là cũng không có cách nào. muốn đọc sách. ◇1—

Thạch Hạo tạm thời đã đi ra, dọc theo đường cũ bay ra đảo Ác Ma.

Cuối cùng nhìn một cái, hắn thở dài một tiếng.

Hắn hội chờ thêm một thời gian ngắn, nếu như tại đây không có gì động tĩnh, hai người kia quanh năm bảo trì nguyên trạng, như vậy hắn quyết định nên rời đi trước, đi vong ngã tu hành!

Tại Thạch Hạo hành tẩu ở 3000 châu lúc, trên chín tầng trời, mạch nước ngầm bắt đầu khởi động, tại một loại cổ xưa trong gia tộc có người tại nói nhỏ, nâng lên Thạch Hạo.

"Theo hiểu rõ đến tin tức xem, hắn vẫn còn 3000 châu, không có ly khai."

"Hắc, muốn hạ giới nói dễ vậy sao, cưỡng ép xuống dưới, hắn hội nửa phế!"

"Ta có chút không rõ, Hoang vì sao vội vã ly khai, muốn đi tới giới."

"Bởi vì, hắn biết nói, ở trên giới không an toàn, tối thiểu nhất, năm đó có người đưa bọn chúng định nghĩa tội huyết nhất mạch, những cái kia sinh linh trong có Chân Tiên!"

...

Đang tại nói nhỏ người, đối với Thạch Hạo mang theo địch ý, có mấy người đang thương thảo, phải chăng muốn đi chặn giết Hoang!

Hôm nay Thạch Hạo, Chí Tôn hạ Vô Địch, muốn muốn giết hắn, nói dễ vậy sao!?

Có lẽ, chỉ có xuất động Chí Tôn phương có thể, nói cách khác, căn bản cũng không có hi.

Có thể thấy được, cái này cổ thế lực đáng sợ cỡ nào, cái này cổ xưa gia tộc nội tình cỡ nào thâm hậu, có loại này ý niệm trong đầu, có can đảm chạy đến 3000 đi đối phó Hoang, nhất định phải có khoẻ mạnh lực.

"Coi như hết, đừng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn." Cũng có người phản đối.

"Có lẽ, không cần tộc của ta ra tay, 3000 châu thượng cái kia mấy vị, sẽ nhịn không được a, thật có thể mắt thấy hắn đi tới giới tám vực tránh né sao?" Có người cười lạnh.

...

Thạch Hạo về tới Tần tộc, gặp được cha mẹ, đệ đệ, cũng nhìn được Bất Lão Thiên Tôn Tần Trường Sinh.

Thạch Tử Lăng cùng Tần Di Ninh thấy hắn bình an trở về, vốn là thở dài một hơi, rồi sau đó lại có chút khẩn trương, bởi vì Thập Ngũ Gia cùng A Man không có trở về.

Thạch Hạo nói cho bọn hắn chỗ đó sinh ra chuyện gì, lại để cho mấy người đều khiếp sợ.

"Tổ phụ không có nguy hiểm a?" Tần hạo kinh dị.

"A Man cái đứa bé kia, rốt cuộc muốn sinh như thế nào biến hóa?" Tần Di bình tâm đau, có chút bận tâm.

"Ta cũng không biết." Thạch Hạo lắc đầu, thở dài một tiếng, rồi sau đó nói ra ý nghĩ của mình, chuẩn bị chờ thêm một đoạn thời gian.

Tại những ngày tiếp theo ở bên trong, hắn đem toàn lực đi tìm hồi trở lại hạ giới đường.

"Không cần ngươi phí sức rồi, lão tổ tông đã phái người đi tìm rồi, có đi một tí mặt mày." Tần Di Ninh nói ra.

Đây là tin tức tốt, Thạch Hạo vừa vặn đau đầu, mà Tần tộc thực lực sao mà khổng lồ, nếu là âm thầm xuất động phần đông đội ngũ, hiệu suất tự nhiên sẽ cao hơn rất nhiều.

"Cái kia tốt, rời đi trước, ta đi làm một việc."

Thạch Hạo đã đi ra, như cũ là một người lặng yên ra đi.

Lúc này đây, hắn đi tìm về Chí Tôn cung điện hết thảy, vô luận là người hay là di chỉ, đều là hắn phải tìm mục tiêu.

Đáng tiếc, kết quả là, không có cái gì nhìn thấy.

Một tháng sau, Thạch Hạo mang theo vẻ thất vọng trở lại Tần tộc.

"Hài tử, đi thông hạ giới đường có tin tức, sắp xác định." Tần Di Ninh nói ra, nói cho Thạch Hạo một cái tin tức tốt.

"Tốt!"

Tại rời đi trước, Thạch Hạo muốn một việc đều xử lý tốt.

Thế nhưng mà, tổ phụ còn có A Man có thể bằng lúc tỉnh lại ấy ư, hắn một tiếng than nhẹ.

Ở lâu thượng giới, thời gian dài có ít người sẽ hay không rục rịch, sớm động thủ với hắn?

"Ta muốn một gian tĩnh thất, không bị người quấy rầy." Thạch Hạo cùng cha mẹ nói ra, hơn nữa, hắn lại để cho Hoàng Điệp giúp hắn hộ pháp, tùy

thời khả dĩ tỉnh lại hắn.

Bởi vì, hắn muốn Nguyên Thần ly thể, đi một chỗ, chấm dứt ngày xưa một việc cùng tâm nguyện.

"Ngươi muốn vào Linh giới?" Thạch Tử Lăng hỏi.

Bên cạnh, Tần hạo cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Vâng, ta muốn từ Linh giới tiến vào Hư Thần Giới." Thạch Hạo gật đầu.

"Cái này... Không có nguy hiểm a?" Tần Di Ninh lo lắng.

"Sẽ không!" Thạch Hạo lắc đầu.

Hạ giới có Hư Thần Giới, truyền thuyết đó là do Thái Cổ mất đi Chư Thần đích ý chí xây dựng mà thành.

Mà ở thượng giới, đồng dạng có như vậy tinh thần quốc gia, chỉ có điều tên là Linh giới, kỳ thật ý nghĩa giống nhau, cứ nghe đều là thần đạo ý thức xây dựng.

Thế nhưng mà, đã đến hôm nay, Thạch Hạo cường đại đến trình độ này, hắn vững tin, vô luận là Hư Thần Giới còn là Linh giới, đều thật không đơn giản!

Nghe đồn, không đủ để có thể giải thích thấu triệt!

Bởi vì, hắn hiện tại tựu là thần, hơn nữa phi thường cường đại, hắn tự hỏi còn không có có thủ đoạn như vậy, xây dựng ra khổng lồ như thế tinh thần thế giới đến.

Ngoài ra, trên chín tầng trời, cũng có loại này tinh thần quốc gia.

Chỉ có điều, mấy năm qua này, hắn một mực tại chinh chiến, còn đi Biên Hoang, không có thời gian đi để ý tới những cái kia.

Bây giờ lập tức phải trở về hạ giới rồi, hắn hiện tại tiến vào tinh thần quốc gia, cũng không phải là thăm dò đến tột cùng, mà là lại chấm dứt một sự kiện.

Năm đó, hắn tại Hư Thần Giới lúc, từng đánh vỡ các loại ghi chép, trời giáng thanh đồng mảnh vỡ, nếu là mười khối thu thập hoàn tất, khả dĩ đạt được một loại chí cường bảo thuật.

Năm đó, Hư Thần Giới thần bí điểu gia cùng tinh bích đại gia, từng đồng ý, hắn nếu là đầy đủ cường, có thể theo Linh giới đánh tiếp, tiến vào Hư Thần Giới, tựu cho cái kia loại bảo thuật.

Căn cứ hai người ngay lúc đó thuyết pháp, cái kia bảo thuật tuyệt đối khủng bố, có thể là mười hung truyền thừa.

Dựa theo lúc ấy hai người để lộ ra đến ý tứ, rất có thể là Chân Long bảo thuật, hoặc là Niết Bàn Chân Hoàng bí thuật!

Đây là Thạch Hạo cần có!

Ngày nay, hắn tại tích cực chuẩn bị, phải về hạ giới rồi, hiện tại tự nhiên muốn đi Linh giới đi đến một lần, đi mở ra Hư Thần Giới môn hộ.

Để trở lại hạ giới về sau, yêu cầu chí cường bảo thuật.

Đồng thời, ngày sau hắn nhất định sẽ cẩn thận nghiên cứu, thăm dò đến tột cùng, cái kia tinh thần quốc gia đến tột cùng có bí mật gì, ứng dò xét cái thấu triệt.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1685: Hồi Hư Thần Giới

Hoang đâu rồi, hắn ở nơi nào? Đem Ma Quỳ Viên nháo cái long trời lở đất, đem trọn tòa cung điện dưới mặt đất cùng bảo khố mang đi, kết quả gần đây hắn lại đã không có động tĩnh. " "Có lẽ còn không có hồi hạ giới, cưỡng ép hạ giới, không chết cũng phế!"

3000 châu, rất nhiều thế lực lớn đều đang suy đoán Thạch Hạo đích hướng đi, đều muốn biết hắn đang làm cái gì, bởi vì trước đó lần thứ nhất hắn ra tay quyết đoán, quá kinh người.

Có chút lớn giáo thập phần khẩn trương, một mực tại phòng bị lấy hắn, kết quả như vậy thời gian đến nay nhưng không thấy thân ảnh của hắn.

Minh Thổ, Tiên Điện, Thiên quốc các loại, những đạo thống này cả đám đều địa vị thật lớn, có không muốn người biết che giấu, nhưng bọn hắn cũng không dám xem thường.

"Ta đến hi vọng bị hắn giết tới, sớm chút đánh gục hắn, miễn cho thật sự lại để cho hắn đột phá Chí Tôn, trở thành mối họa!"

Tại một tòa cổ xưa trong cung điện, có người mở miệng, thanh âm khàn giọng, như là trong địa ngục Thần chỉ tại nói nhỏ, làm cho người không rét mà run.

Có thể thấy được, có chút thế lực đáng sợ cỡ nào, dù là Thạch Hạo tại Biên Hoang một trận chiến trong giết ra hiển hách uy danh, làm theo có người không phục, không chút nào sợ hãi hắn.

Ví dụ như Tiên Điện, tại Biên Hoang lúc tựu từng có Chí Tôn nói, này tòa gỉ dấu vết loang lỗ đồng trong điện, đang ngủ say một gã nửa tàn Chân Tiên, không thể đo lường được.

Giờ phút này, có người khóe miệng chứa đựng không hiểu cười nhạt, không phải cỡ nào e ngại.

Nhưng là, cũng có bộ phận người lộ ra thần sắc lo lắng, ví dụ như Yêu Long Đạo Môn, Hỏa Vân Động các loại, đây là Lục Quan Vương Ninh Xuyên sau lưng thế lực này, một mực tại nhằm vào tội huyết hậu đại.

Nếu như Hoang trở về, hướng bọn hắn động thủ, khó lòng phòng bị!

Vì thế, bọn hắn không tiếc ám chỉ tính uy hiếp, công bố hiểu rõ tội huyết hậu duệ chờ tại thượng giới dừng lại ở địa phương.

Ngụ ý, nếu là Hoang dám hạ sát thủ, bọn hắn hội trả thù, bởi vì hiểu rõ Thạch tộc, Hỏa tộc chờ một ít an cư chi địa ở nơi nào.

Biên Hoang một trận chiến, An Lan mạo hiểm hóa thành xương khô nguy hiểm, cưỡng ép phá quan, trả giá cực lớn một cái giá lớn, tại trong thời gian ngắn nhất phát ra kinh thế một kích, ôm đồm đi Tội Châu. Giống như bắt đi tội huyết nhất mạch căn cơ địa phương.

Bất quá, vẫn có bộ phận người tán rơi cùng dừng lại ở tại cái khác châu, nhưng đây chẳng qua là số ít.

Bất Lão Sơn, Thạch Hạo tại một gian tĩnh thất trong ngồi xếp bằng. Vẫn không nhúc nhích, tại hắn trên đầu vai mới có một chỉ Kim sắc Hồ Điệp nhẹ nhàng nhảy múa, tại vì hắn hộ pháp.

Ngoài ra, Thạch Tử Lăng, Tần Di Ninh bọn người cũng đều tại phụ cận, ngồi xếp bằng.

Dù là biết rõ Thạch Hạo rất cường. Hôm nay dũng mãnh phi thường vô cùng, nhưng vẫn là sợ hắn ngoài ý muốn nổi lên, bởi vì chính mình con trai trưởng hôm nay tại phong tiêm sóng trên miệng.

Nhất là, hiểu rõ đến 3000 châu khả năng có Chân Tiên về sau, bọn hắn một mực lo lắng, sợ Thạch Hạo bị ngăn cản kích!

Lúc này, Thạch Hạo thịt xác ôn nhuận như ngọc, nhưng là đã không có ý thức, bởi vì hắn Chân Linh tiến vào đến một mảnh tinh thần trong quốc gia.

Linh giới, mênh mông bao la bát ngát. Cùng 3000 châu cách cục không sai biệt lắm, lẫn nhau tương đối ứng.

Đại Sơn bàng bạc, tinh khí lượn lờ.

Những địa phương này Cổ Mộc che trời, vượn gầm Hổ Khiếu, tràn đầy Nguyên Thủy cùng Man Hoang khí tức.

Nơi này là Linh giới, Thạch Hạo hành tẩu tại cả vùng đất, không thể không thán, xây dựng ra như vậy một mảnh tinh thần quốc độ sinh linh sao mà cường đại?

Chân Linh sống ở cái này phiến thế giới, cùng tại bên ngoài không có khác nhau!

Ngân thác nước bao la hùng vĩ, theo mấy vạn trượng cao cự sơn bên trên rủ xuống rơi xuống thời gian. Như là sấm sét giống như, tiếng vang cực lớn, thác nước nện ở trên vách núi đá, phát ra khủng bố tiếng oanh minh. Tóe lên trận trận màu trắng sóng biển.

Thạch Hạo một đường đi về phía trước, hắn muốn đi làm năm cái kia chỗ địa phương.

Muốn từ nơi ấy dọc theo một con đường, tiến vào Hư Thần Giới.

Bất quá, trên đường, hắn hiểu rõ đến rất nhiều tình huống, bởi vì Linh giới mỗi ngày đều có rất nhiều tu sĩ tiến vào. Cùng chân thật thế giới không khác nhau, bọn hắn đang nói loạn Hoang.

"Có chút lớn giáo tại phòng bị ta, thậm chí muốn ta bất lợi?"

Thạch Hạo biết về sau, một hồi cười lạnh.

"Còn dám uy hiếp ta?"

Hắn một đường đi về phía trước, cảm thấy nếu là đường xá ăn ảnh gặp, tuyệt sẽ không nương tay.

"Hỏa Vân Động phạm vi thế lực?"

Nói cũng khéo, hắn tiến vào Linh giới không lâu, đường nhỏ một ít danh sơn Đại Xuyên lúc, biết khoảng cách Hỏa Vân Động không tính rất xa.

Trong hiện thực tất cả đại giáo tại Linh giới đều có chính mình một ít căn cơ, bởi vì này phiến tinh thần quốc độ đồng dạng có thể tu luyện, có thể nuôi dưỡng tinh anh đệ tử.

Thạch Hạo chắp hai tay sau lưng, trực tiếp đến nhà!

"Trời ạ, tên kia là ai? Ta không nhìn lầm a!"

Trước tiên, có người phát hiện hắn.

Bởi vì, cho tới bây giờ, Thạch Hạo tuyệt đối xem như một cái danh nhân rồi, có chút đạo thống bên trong có hắn bức họa, không là vì sùng kính, mà là vì lo lắng không biết hắn mà gây hạ đại họa.

Nhất là cùng hắn không hòa thuận đại giáo, tất cả đều tại phòng bị, tự nhiên lại để cho môn hạ đệ tử cẩn thận phân biệt cùng quan sát qua hắn bức họa.

Ai cũng không nghĩ tới, một mực không có động tĩnh Hoang, cứ như vậy xuất hiện tại Linh giới, đi tới Hỏa Vân Động địa bàn!

Cái này dẫn phát oanh động, chấn động phiến khu vực này, lập tức các giáo nhân mã văn phong tề động, không ít người hoả tốc chạy đến.

Bởi vì, việc này ảnh hưởng quá lớn!

"Hoang, ngươi muốn làm cái gì, không muốn xằng bậy!"

Hỏa Vân Động chỗ khu vực, Linh khí cuồn cuộn, Tử Hà trạm trạm, Tiên Vụ mông lung.

Tại đâu đó, có một mảnh Tử sắc sơn thể, bị mở ra cổ động, ẩn chứa nồng đậm Thiên Địa chi tinh, càng là có ánh lửa cuồn cuộn.

Thạch Hạo tóc đen tự nhiên rối tung, thoạt nhìn rất thanh tú, nhưng là, lúc này khí thế rất kinh người, như là một nghiêm túc Trích Tiên, quân lâm nơi đây.

Hắn chắp hai tay sau lưng, đứng ở chỗ này, thấu phát ra khủng bố khí tức, quan sát cái này phiến sông núi.

"Oanh!"

Thạch Hạo đưa tay, một chưởng về phía trước theo như đi, kết quả Tử sắc sơn thể liên tiếp nổ bung, ánh lửa trùng thiên, cái chỗ này đã xảy ra đại sụp đổ.

Tất cả mọi người há hốc mồm, cái này là như thế nào một cỗ uy thế?

Hắn đứng tại sơn môn bên ngoài, một chưởng đánh ra mà thôi, phía trước vô luận sơn môn vẫn là hộ giáo pháp trận chờ toàn bộ nứt vỡ rồi, tại đâu đó giải thể.

Đương người của thế lực khác nghe được tin tức, đuổi tới ở chỗ này lúc, vô cùng kinh hãi, chứng kiến cảnh hoang tàn khắp nơi, một mảnh phế tích.

Tựu là như vậy trực tiếp, Thạch Hạo đi ngang qua tại đây, hoành đẩy Hỏa Vân Động tại Linh giới căn cơ.

"Đừng cho lại nghe được uy hiếp ngữ điệu, bằng không thì ta sẽ giết đến tận môn đi." Đây là Thạch Hạo lưu lại đích thoại ngữ, rồi sau đó hắn tiếp tục lên đường.

Rất nhiều thế lực lớn cũng không có tận mắt thấy Thạch Hạo ra tay,

nhưng lại biết rõ hắn đáng sợ đến cỡ nào, vẻn vẹn cái kia phiến phế tích cũng đủ để nói rõ hết thảy.

Cái này một dịch qua đi, trong hiện thực Hỏa Vân Động rất nhiều cường giả miệng lớn ho ra máu, sắc mặt tái nhợt, như là bệnh nặng một hồi.

Bởi vì, tại Linh giới bị đánh chết, trong hiện thực khẳng định phải bệnh nặng một hồi, nguyên khí đại thương.

Thạch Hạo một đường tiến lên, sau đó không lâu lại gặp Yêu Long Đạo Môn căn cơ địa phương.

Hắn tại đây khối khu vực càng không khách khí, một quyền oanh tới. Đục lỗ sơn môn, đem một đám cao thủ đánh bại, hóa thành huyết vụ cùng lưu quang, như vậy biến mất.

Chuyện này ảnh hưởng quá lớn. Chấn động 3000 châu.

Sau đó, Thạch Hạo không có lại trương dương, theo mọi người trong tầm mắt biến mất.

Hắn hoành độ trời cao, trực tiếp chạy tới thông hướng Hư Thần Giới cái kia chỗ địa phương.

Cái này khối khu vực, thập phần bao la hùng vĩ.

Trên vách núi. Có hung cầm xây tổ, cực lớn vô cùng, như là mây đen che đậy.

Trên mặt đất, có thần con kiến bò động, mỗi một đầu đều chừng con nghé tử lớn như vậy.

Các loại hung cầm mãnh thú qua lại, đối với người thường mà nói rất nguy hiểm.

Thạch Hạo như giẫm trên đất bằng, đến nơi này, phía trước, Hỗn Độn Khí mông lung, kim quang ẩn hiện. Thấu phát ra phong cách cổ xưa khí tức.

Là ở chỗ này, một cặp Hoàng Kim môn, thập phần hùng vĩ, nửa mấp máy, có một đạo khe hở, cái này là chỗ mục đích.

Thạch Hạo không chần chờ, dùng tay đẩy, mở ra Hoàng Kim môn, mà ở cái địa phương này còn có một người đá, có thần chỉ chi quang ẩn hiện trong cơ thể.

"Người phương nào?" Người đá rõ ràng mở miệng.

Năm đó. Thạch Hạo đi lên lúc, nó cũng không có động, cũng vô thần niệm, như là không cảm giác giống như. Như là tượng nặn.

Hiện tại, Thạch Hạo huyết khí quá tràn đầy rồi, kinh hãi ngủ đông ngủ người đá sống lại, mở ra con ngươi, bắn ra lưỡng đạo kim quang.

"Ta muốn đường nhỏ tại đây, đi Hư Thần Giới." Thạch Hạo đáp.

Năm đó. Hắn cẩn thận từng li từng tí, sợ kinh động người đá, ngày nay thì không đố kỵ sợ rồi.

Người đá rất cường, hắn có thể cảm giác đi ra, nhưng là không ngăn cản được hắn.

Người đá ngắn ngủi trầm mặc, rồi sau đó nhẹ nhàng thở dài, nói: "Năng lực ta có hạn, không cách nào đối với một cái đột phá cực cảnh sinh linh làm ra cái gì can thiệp."

Dứt lời, hào quang lóe lên, cái này người đá rút đi, như vậy không thấy thân ảnh.

Rất rõ ràng, nó là Linh giới quy tắc một bộ phận!

Thạch Hạo cất bước, dọc theo một đầu thạch đường, rất nhanh mà đi, nó thông hướng một tòa đồng tước đàn, năm đó Thạch Hạo đệ nhất tới nơi này lúc, từng cùng Phượng Vũ một trận chiến, cũng cùng Hỏa Kim tộc Đằng Nhất tranh phong, lực áp đối thủ, được gọi là hạ giới đại hung.

Thạch Hạo không có dừng lại, dọc theo thềm đá đường, hướng phía dưới mà đi.

Tại Hư Thần Giới lúc, Điểu gia cùng Tinh Bích đại gia xưng con đường này vi thiên đường.

Năm đó, Thạch Hạo vừa lộ ra cao chót vót, theo Hư Thần Giới to gan lớn mật nhập cư trái phép đến Linh giới, tựu là đi con đường này, lúc ấy rất cố hết sức, hao phí thật lớn khí lực.

Ngày nay, hắn Súc Địa Thành Thốn, nhanh đến không thể tưởng tượng nổi.

Cuối cùng, hắn đã đến!

Một đôi cực lớn môn ngăn cản tại chỗ đó, trấn áp lưỡng giới thông đạo.

Vậy đối với môn mấp máy, rất kín, không có một điểm khe hở.

Bởi vì, năm đó, coi chừng thượng giới sinh linh xâm lấn, giết tiến hạ giới, vì vậy bị phong bế rồi.

Thạch Hạo trong nội tâm không thể bình tĩnh, hắn chân thân còn không có trở về, thế nhưng mà ý chí lại trước phủ xuống, muốn đi vào cái kia quen thuộc địa phương từng sống.

Đông!

Thạch Hạo nện môn, lập tức phát ra cực lớn thanh âm, chấn động cái này phiến cổ địa.

Hỗn Độn cuồn cuộn, đây là duy nhất đường, hợp với hạ giới tinh thần quốc độ.

Thạch Hạo trong lòng có chút kích động, có lẽ, như vậy vượt qua, có thể lập tức nhìn thấy một ít người quen cũng nói không chừng.

Chỉ là, gõ thật lâu, cái này tòa môn sau lưng đều không có có phản ứng gì.

Cái này lại để cho hắn nhíu mày, như thế nào mới có thể đi qua?

Cũng không thể trực tiếp oanh mở a?

Cần biết, đây chính là vi ngăn cản thượng giới sinh linh xuống mới thiết lập cánh cửa cực lớn, trấn áp lấy thông đạo, khẳng định chắc chắn Bất Hủ, khó có thể phá vỡ.

Bằng không thì nó tựu cũng không từ xưa trường tồn, sừng sững ở chỗ này rồi.

Đương nhiên, sự tình không có tuyệt đối, hắn từng nghe Điểu gia cùng Tinh Bích đại gia đã từng nói qua, đương một người cường đến mức tận cùng lúc, không có gì không thể cải biến.

Oanh!

Thạch Hạo ra quyền, hào quang vạn trượng, chấn động cả tòa cự đại môn hộ.

Vô luận là Hư Thần Giới, còn là Linh giới, cái này phiến tinh thần quốc độ coi trọng là cường giả tại tất cả cảnh giới cực cảnh tu hành, lại để cho bọn hắn có thể đi đến càng mạnh hơn nữa, thì ra là hết sức thăng hoa.

Vì vậy, Thạch Hạo ra quyền, đem là phi thường khủng bố, hội kéo đến ảnh hưởng rất lớn.

Ầm ầm!

Đại môn chấn động, phát ra đáng sợ hào quang, cũng cùng với tiếng oanh minh.

"Ai?"

Rốt cục, môn sau lưng truyền đến thanh âm, như vậy quát hỏi.

Sau một khắc, thần quang sáng chói, giống như phi tiên, mảng lớn quang vũ đem Thạch Hạo bao phủ, loát một tiếng, hắn từ nay về sau địa biến mất, tiến vào Hư Thần Giới.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1686: Trở Về

Thạch Hạo xuất hiện ở một tòa trên bình đài, nhìn kỹ, xung quanh có một căn lại một căn thô to cột đá, đem nơi này vây lại, lóng lánh thần bí thiểm điện.

Những thứ kia hồ quang điện, có xích hồng sắc, có màu đen, chấn động tâm hồn.

Chúng nó đan vào một chỗ, dường như một cái lại một sợi dây xích, quấn quanh ở những thứ kia trên cột đá, đem khối này bình đài phong tỏa.

"Thượng giới sinh linh?" Có người nói nhỏ, đó là một tôn giáp bạc Thần Linh, nhảy lên rực rỡ ánh lửa, bên ngoài cơ thể thiêu đốt cường đại dị thường chân hỏa.

Thạch Hạo lộ ra sắc mặt khác thường, hắn theo cửa đá sau lưng qua đây, lại có thể trực tiếp rơi vào một mảnh lồng giam, bị phong tỏa lại rồi.

"Ta không có ác ý, vốn thuộc tám vực, bây giờ trở về." Thạch Hạo nói.

Đồng thời, hắn tại cẩn thận quan sát, cái này giáp bạc sinh linh khả năng cũng không phải là chân chính sinh vật, mà là thuộc về Hư Thần Giới quy tắc biến thành, thủ hộ nơi này.

"Thích ăn nhất sữa thú?!"

Quả nhiên, bị Thạch Hạo đoán trúng, hắn là quy tắc biến thành, trong con mắt ký hiệu lưu chuyển, ngưng mắt nhìn Thạch Hạo, nói ra hắn "Thân phận".

Giờ khắc này, Thạch Hạo rất là xấu hổ, lần đầu tiên cảm thấy thẹn

thùng.

Bởi vì, đây chính là hắn năm xưa thân phận, tiến nhập Hư Thần Giới sau, không ngừng phá kỷ lục, hắn đã từng dùng tên giả "Thích ăn nhất sữa thú", đây chính là hắn ở mảnh này tinh thần quốc gia thân phận.

Hiện tại, chuyện xưa nhắc lại, dù cho hắn da mặt dày nữa, cũng cảm thấy đỏ mặt.

Nếu là để người ta biết, đường đường Hoang, thuở thiếu thời từng trải qua như thế khác loại, có qua danh tự như vậy, truyền tới thượng giới đi lời nói nhất định sẽ bị cười đến rụng răng.

Cái này cũng quá buồn cười!

Hoang? Một cái bú sữa mẹ em bé!

Lúc này, Thạch Hạo có loại xung động, muốn "Hủy thi diệt tích", bỏ đi những thứ này vết bẩn, những thứ này đen lịch sử nhất định muốn lau đi sạch sẽ, quá khó khăn vì tình rồi.

"Không đúng, trên người ngươi có không thể ước đoán khí tức, nguyên nhân không rõ, vô pháp thả ngươi đi ra." Giáp bạc Thần Linh nói.

"Ta thời gian không nhiều, thỉnh dàn xếp, bằng không phiền mời đi mời Điểu gia bọn hắn." Thạch Hạo nói.

Nhưng mà, đây chỉ là một đoạn quy tắc, không phải có cảm tình sinh linh, rất bướng bỉnh, không chịu thả Thạch Hạo ly khai, hơn nữa đưa ra cảnh cáo tiếng.

Ầm!

Sau cùng, Thạch Hạo xuất thủ, oanh mảnh này bình đài, muốn đánh ra đi.

Hư Thần Giới, Linh Giới, đều có một cái đáng sợ hạn chế, đó chính là

tại đặc định khu vực, mặc cho ngươi Thần lực tuyệt thế cũng sẽ bị hạn chế, cùng vùng đất này có khả năng bày ra cao cấp nhất giai hàng phục.

Ví như, có địa phương chỉ có thể bày ra dời máu cảnh tu vi, có địa phương chỉ có thể bày ra Động Thiên cảnh tu vi.

Hiện tại, nơi này tuyệt đối áp chế, Thạch Hạo cho dù là Độn Nhất cảnh giới tu sĩ, hiện tại cũng thoáng cái bị giam cầm ở Tôn Giả cảnh giới rồi.

Muốn bài trừ loại này ngăn trở, chỉ có đột phá Cực Cảnh, đánh vỡ phong tỏa, siêu việt quy tắc cực hạn áp chế!

Thạch Hạo là ai? Cùng nhau đi tới, hắn tu mỗi một cảnh giới đều là như vậy, mỗi lần đều đột phá Cực Cảnh, tại các đại cảnh giới tiến hành thăng hoa.

Vì vậy, hắn như vậy ra tay toàn lực, liều mạng công kích, kết quả là đáng sợ.

Sau cùng, hắn sinh sinh oanh đạp bình đài, đánh nát cột đá, xé đứt những thứ kia thần liệm, giết đi ra ngoài.

Kia giáp bạc Thần Linh hóa thành một đạo lưu quang, đến đây tiêu tán.

Nơi này hết thảy đều biến mất, Thạch Hạo suy nghĩ xuất thần, hắn phát hiện bản thân đứng ở đó đối với cự môn trước, thoát vây rồi, hơn nữa còn là tại Hư Thần Giới một phương.

Con đường này, cũng không xa lạ, năm đó liền đứng tại qua nơi này.

Có tế đàn, có cổ lộ, còn có sương mù, vùng đất này rất an tĩnh, bởi vì thường ngày căn bản không người qua đây.

Đùng!

Thạch Hạo cất bước, trực tiếp tiến nhập trong sương mù, hắn nghĩ thâm nhập Hư Thần Giới đi xem một chút.

Rất nhiều năm chưa có trở về, bây giờ tuy rằng không phải chân thân, nhưng là Nguyên Thần trước thời hạn hạ giới, để cho hắn vẫn rất kích động.

Có lẽ, có thể đụng tới người quen?

Đương nhiên, cũng có khả năng gặp phải ngày trước đối địch thế lực.

Bất quá, cho tới bây giờ, Thạch Hạo thì sợ gì, tại đây hạ giới tám vực trong, khó có trở kháng người.

"Côn Bằng vẫn lạc tại hạ giới a, gấp thuyền giấy nữ tử lai lịch quỷ dị, còn có Tây Lăng Giới nơi đó cũng rất thần bí..."

Thạch Hạo tự nói, hắn cảm thấy có như vậy trong nháy mắt, hắn quá tự mình bành trướng, cẩn thận nghĩ đến lần này giới có rất nhiều bí mật, chờ hắn đi thăm dò.

"Vẫn là cẩn thận một chút đi, tối thiểu không thể làm cho thiên hạ đều biết ta trở về rồi."

Thạch Hạo cảm thấy, không muốn kinh động bốn phía, mà là trước tìm hiểu một chút lập tức tình huống, tám vực đến tột cùng ra sao, phải chăng có biến cố gì?

Nghĩ tới đây, Thạch Hạo che khuất khuôn mặt, không có bộc lộ chân thân.

Hắn leo lên một tòa tế đàn, phá không mà đi, xông vào Hư Thần Giới chỗ sâu.

Cát Cô, một vị thiếu niên kỳ tài, mấy năm này đột nhiên quật khởi, chấn động tám vực, ít có người biết xuất thân của hắn, nhưng là hơn người thiên tư xác thực kinh động thiên hạ.

Bởi vì, hắn tại Hư Thần Giới một mực đang khiêu chiến các phe cao thủ, chiến tích huy hoàng, không một lần bại.

Có người nói, hắn có thể là một cái Chân Long, bởi vì tại trong hiện thực, có người truy đuổi tung tích dấu tích, đã từng thấy hắn Hóa Long, nhảy thiên mà đi, tốc độ quá nhanh.

Một cái tuổi tác rất nhỏ Chân Long, xuất hiện ở hạ giới, đó là bực nào chấn động việc? Mặc dù không có chứng cứ, nhưng là tiềm lực xác thực đáng sợ dọa người.

Thậm chí, có người đã đưa hắn cùng ngày trước Tiểu Thạch sánh vai, cho là hắn đạt tới cái loại này độ cao, không ngừng phá các loại ghi lại.

Tây Cố, là một thanh niên, gần nhất nửa năm, đột nhiên quật khởi, đồng dạng chấn kinh thiên hạ, bởi vì tại Hư Thần Giới hắn là vô địch, cường đại quá phận.

Hắn so Cát Cô tuổi tác lớn, bây giờ có hơn hai mươi tuổi.

Nhưng là, không người nào biết hắn tu vi chân chính, bởi vì, Hư Thần Giới khu vực khác nhau có khả năng hiển hóa tu vi là có hạn mức cao nhất, bị giam cầm rồi.

Có lẽ, Tây Cố chính là vì khiêu chiến các loại ghi lại, hắn tại khu vực khác nhau xuất hiện, nửa năm qua một đường đều là quét ngang sở hữu đối thủ, không hai chiêu chi địch.

Này tương đối dọa người, quả thực chính là một cái thần thoại đồng dạng tồn tại!

Có truyền thuyết xưng, hắn khả năng tới từ Tây Linh Giới, là một cái cực kỳ thần bí chủng tộc.

Rất nhiều người đều ở đây thở dài, Tây Cố xuất thế quá muộn, lấy tuổi tác của hắn như tại sớm mấy năm lời nói, nói không chừng có thể gặp phải năm đó Đại Thạch cùng Tiểu Thạch.

Hôm nay, Tây Cố cùng Cát Cô đặt song song, giống như năm đó Song Thạch.

Hơn nữa, hôm nay bọn hắn sẽ có một lần đại đối quyết, cũng là bọn hắn lần đầu tiên tranh phong.

"Song hùng tranh bá, liền tại hôm nay muốn phân ra cái thắng bại, ai là đệ nhất thiên hạ? Thật là khiến người ta kích động mà mong đợi a."

Hư Thần Giới, ngày hôm đó rất oanh động, rất nhiều người đều ở đây phỏng đoán, hai người ai mạnh hơn.

Đây là một việc trọng đại, dẫn phát sóng to gió lớn, thế lực khắp nơi không không đang chăm chú, rất nhiều người tiến nhập Hư Thần Giới, chỉ vì mắt thấy bọn hắn một chiến.

Một cái Chân Long muốn cùng Tây Linh Giới khai chiến, đây là đại sự kiện!

"Hai người này thế nhưng phá vỡ rất nhiều ghi lại a, các ngươi nói, bọn hắn phải chăng muốn đi phá Tiểu Thạch những thứ kia kêu ghi lại?"

"Nghe hai người này còn không có đi chạm đến, có thể phải đợi thêm một hai năm đi, hiện tại bọn hắn hơn phân nửa không có nắm chắc."

...

Một cái Chân Long, đến tột cùng là hay không là thật?

Tây Linh Giới, không gì sánh được thần bí, Tây Cố thật là chạy đi đâu ra cường giả?

Điều này khiến người ta mong đợi, rất nhiều cao thủ đến đây.

Khu vực này, sớm đã chật ních sinh linh, chiếm cứ có lợi địa hình, chỉ là vì quan chiến.

Đương nhiên, khu vực trung tâm nơi đó rất trống trải, là chiến trường, không người tới gần, đây là vì Cát Cô cùng Tây Cố lưu lại đi ra.

Lúc này, hai bóng người đã xuất hiện, mang theo sương mù, mang theo mông mông thần quang, mười phần thần bí, theo hai cái phương hướng mà tới.

Nhưng là, phanh một tiếng, có thứ ba bóng người từ không trung hạ xuống, đến nơi này.

"Người phương nào, mau lui!" Tây Cố mở miệng, hắn là một thanh niên, thể phách thon dài cường tráng, tóc đen dày đặc, da thịt màu đồng cổ, con ngươi như lãnh điện.

Cái này thanh niên người khác thấy không rõ hình dáng, nhưng là đối với Thạch Hạo tới nói, căn bản không thành vấn đề, Thiên Nhãn tự nhiên có thể phá mở sương mù.

Một hướng khác, còn có một cái mười mấy tuổi thiếu niên, mi thanh mục tú, khí chất siêu phàm, rất không bình thường, có một số siêu nhiên mùi vị.

"Di?" Thạch Hạo rất kinh ngạc, hai người này đều tuyệt đối không bình thường.

"Nơi này là chiến trường, mời rút đi." Thiếu niên kia cũng mở miệng.

Thạch Hạo không có lui ra phía sau, mà là nhìn chằm chằm thiếu niên xem đi xem lại, nói: "Căn cốt kỳ giai, nhân tài, nhưng hơn phân nửa sớm có sư tôn, đáng tiếc."

Thạch Hạo nhìn thiếu niên kia, hắn lại có thu đồ ý niệm.

"Chuyện cười, vọng tưởng thu ta làm đồ đệ?" Thiếu niên rất ngạo khí, nghe được Thạch Hạo ý tứ, lúc này cười lạnh, cũng nói: "Ngươi người này cũng cuồng vọng, để cho ta xem vừa nhìn ngươi có cái gì bản lĩnh."

Hắn tự nhiên có niềm tin, bởi vì tại cái chỗ này áp chế đạo hạnh, sở hữu người đều ở nơi này cảnh giới đều sẽ.

"Ngươi còn còn trẻ, hai người các ngươi cùng tiến lên đều không được, quá miễn cưỡng." Thạch Hạo lắc đầu.

Lời này vừa ra, thoáng cái đắc tội hai người.

"Hung hăng càn quấy, để cho ta xem vừa nhìn ngươi lợi hại bao nhiêu!" Kia thanh niên nam tử Tây Cố cũng nổi giận.

Thạch Hạo mỉm cười, nói: "Như vậy, các ngươi nếu là bại, có thể nguyện bái ta làm thầy?"

Phương xa, sở hữu người đều hóa đá, chuyện gì xảy ra, đây là nơi nào người tới, đột nhiên xông vào, muốn thu Cát Cô cùng Tây Cố làm đồ đệ, quá kiêu ngạo rồi.

Thạch Hạo nhất thời chợt có linh cảm, bởi vì, hai người này huyết mạch để cho hắn cảm thấy hứng thú vô cùng.

"Ầm!"

Cát Cô, Tây Cố cùng ra tay, bởi vì nổi giận, về phía trước đánh giết, bảo thuật kinh thiên.

Nhưng là, nam tử ở giữa hai chân không hề động một chút nào, chẳng qua là dùng hai con tay nắm lấy bọn hắn nở rộ vô số Phù Văn nắm đấm, hết mức đè lại.

Một sát na, hai người cánh tay đau nhức, thân thể run rẩy, dĩ nhiên vô pháp đối kháng.

Mọi người ồ lên, nơi này một trận đại loạn, sợ ngây người sở hữu sinh linh

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1687: Man Lực Phá Đi

Này là ở đâu ra cường giả? Khiến người ta cảm thấy thần kinh thác loạn, cứ như vậy vừa ra tay mà thôi, chế trụ hai đại cao thủ?!

Phải biết rằng, sở hữu người đều là ôm hi vọng mà đến, muốn xem Cát Cô mà Tây Cố quyết đấu, thế nhưng không nghĩ tới, chiến đấu còn chưa bắt đầu, hai người liền kinh ngạc rồi.

Hơn nữa, là một người gây nên!

Tây Cố, Cát Cô tất cả đều tại phát lực, bảo thuật trùng tiêu, đầy trời đều là Phù Văn, ở nơi nào vận dụng lực lượng mạnh nhất, được xưng Cực Cảnh, đây là cảnh giới lớn đỉnh cao nhất trình độ cao vút tiến hơn một bước thể hiện.

Đây là thăng hoa!

Thế nhưng, mặc dù như vậy, bọn hắn cũng không thể thoát khỏi, không thể đem người kia đánh văng ra.

Hai người nắm đấm bị tóm lấy, để cho cánh tay của bọn hắn run, thân thể của bọn hắn co giật, cả người đều bị một loại lực lượng kinh khủng áp chế.

Đến về sau, bọn hắn đầu đầy mồ hôi, hầu như muốn té trên mặt đất.

"Không có khả năng!" Tây Cố kêu to, bởi vì bọn hắn đánh vỡ lẽ thường, đột phá Cực Cảnh, đã coi như là cảnh giới này Siêu Thoát Giả, tối thiểu tại Hư Thần Giới là vô địch.

Dù cho Tây Cố cùng Cát Cô quyết đấu, cũng đúng là tám lạng nửa cân,

không có khả năng như vậy đơn phương cường thế áp chế đối phương, nghĩ chiến thắng đối thủ phải bỏ ra rất lớn đại giới mới đúng.

Thế nhưng, lúc này người này, hắn quá dễ dàng rồi, cứ như vậy đưa bọn hắn trấn áp!

"Có thể nguyện bái nhập môn hạ của ta!?" Thạch Hạo hỏi dò, bởi vì hắn đối với hai người này thật cảm thấy hứng thú.

"Ngươi là ai?" Cát Cô quát hỏi.

Ầm ầm!

Nơi xa, một tiếng vang thật lớn, một đầu quái điểu xuất hiện, toàn thân thiêu đốt, hóa thành ánh lửa Thần trụ, dường như một đầu Chân Hoàng xuất thế thông thường, hướng về Thạch Hạo cuốn sạch mà đi.

"Di, rốt cuộc xuất hiện rồi, Điểu gia chăn nuôi chim, thực lực thấy tăng a." Thạch Hạo tự nói.

Ầm!

Hắn buông lỏng tay, đem Tây Cố cùng Cát Cô hai người nới lỏng, bọn hắn lảo đảo mà lui, sắc mặt trắng bệch.

Cũng trong lúc đó, sở hữu người đều thấy, Thạch Hạo thả người nhảy một cái, xông lên đầu kia cự điểu trên sau lưng, vững chắc đứng tại phía trên.

Kia dường như Chân Hoàng thông thường thần cầm hí dài, rất không tình nguyện, nhưng là sau cùng một phen kịch liệt chống lại, lại chỉ có thể chở hắn rời đi.

"Chuyện gì xảy ra, ta thế nào có điểm không phản ứng kịp?"

Mọi người đều có ít choáng váng, một chút xếp biến cố quá nhanh.

"Kia chỉ chim, tại Hư Thần Giới có cực lớn lai lịch, có thể là trong truyền thuyết vị kia Điểu gia nuôi chim!"

Làm đầu kia chim sau khi rời đi, có người giật mình nói.

Mấy năm này tới nay, có thật nhiều người đều biết Điểu gia cùng thân phận của Tinh Bích đại gia không bình thường, có thể là chỉnh phiến Hư Thần Giới người thủ hộ hoặc Chúa Tể Giả.

Đây là một kiện đại sự, cái kia đột nhiên xuất hiện sinh linh lai lịch ra sao, đáng Điểu gia thần cầm xuất động, đây là đang tiếp dẫn bọn hắn sao?

Một ngọn núi cao trên, đầu kia cự điểu đáp xuống, đáp xuống nơi này, thân thể của nó đang nhanh chóng nhỏ đi.

Đỉnh núi, có một lão giả ngồi xếp bằng, chính là lúc trước Điểu gia.

Thạch Hạo rơi vào nơi này, hơi kinh ngạc, Điểu gia trạng thái rất kỳ dị, tản ra khí tức kinh khủng, có một số hắc ám mùi vị.

Này như trước kia không giống nhau lắm a!

Nhất niệm thành Phật, một năm là Ma!

Năm đó, hắn thì có cái loại cảm giác này, Điểu gia cùng Tinh Bích đại gia quá quỷ dị.

"Ngươi là ai?" Điểu gia hỏi, trên thân nồng nặc hắc ám khí tức tỏa ra.

"Xem ra, hai người các ngươi bệnh trạng càng phát nghiêm trọng, lại quên mất tự mình là ai." Thạch Hạo thở dài.

Năm đó, hai người kia chính là như vậy, quên đi qua, bị Thạch Hạo thức tỉnh, mới lý giải tự thân bộ phận chuyện cũ.

Hiện tại, bọn hắn trạng thái không phải rất tốt, triển lộ ra khủng bố một mặt, không còn là thần thánh.

"Tinh Bích đại gia đây? Ta là Hoang!" Thạch Hạo đáp lại.

Hắn đã biết, hai người này Nguyên Thần ký thác Hư Thần Giới, chân thân không biết ở phương nào, thủy chung vô pháp trở về bản thể, lúc này mới dẫn đến bị lạc.

"Di, là ngươi, lại có thể... Trở về rồi!" Điểu gia trong mắt tinh quang bạo tăng, như là thức tỉnh thông thường, trên người hắc ám khí tức thối lui, thần thánh tường hòa quang mang nở rộ.

Thạch Hạo thở dài một hơi, hoàn hảo vị này không có lục thân không nhận, rốt cuộc lại nhớ lại ngày trước một việc.

"Suýt nữa bị lạc, lần nữa sống lại, thật là không biết nên may mắn vẫn là tiếc nuối." Điểu gia nói.

"Ta theo thượng giới xuống, mục đích chỉ có một, đòi lấy bảo thuật."

"Có thể, không thành vấn đề." Điểu gia tương đối xán lạn, cùng vừa mới khí chất hoàn toàn khác nhau, báo cho Thạch Hạo, chỉ cần Tinh Bích đại gia trở về, hai người hợp lực mở ra phong ấn, lấy ra bảo thuật sách cổ, thực hiện lời hứa.

"Tinh Bích đại gia đây?" Thạch Hạo hỏi.

"Ầm!"

Đột nhiên, Điểu gia tọa hạ bồ đoàn chấn động, hắn như là trong lòng có cảm ứng, trong con ngươi tinh quang bạo tăng.

"Ngươi là ai, ngươi mới từ thượng giới xuống?" Hắn hỏi.

"Là!" Thạch Hạo gật đầu.

"Phiền phức lớn rồi." Điểu gia thở dài.

"Làm sao vậy?" Thạch Hạo lộ ra sắc mặt khác thường.

"Ngươi hơn phân nửa không thể quay về rồi, có người đoạn đường lui của ngươi, đóng cửa thông hướng thượng giới con đường kia, đưa ngươi ngăn ở này một giới!" Điểu gia nói.

Hắn là chưởng khống giả, có thể hiểu rõ Hư Thần Giới các loại biến hóa, thậm chí cùng thượng giới tương liên thông đạo cũng có thể lý giải đến chuyện gì xảy ra.

Thượng giới, kia đối hoàng kim cự môn đóng kín, bị trấn phong rồi.

Này đúng là chuyện phi thường đáng sợ, Thạch Hạo Nguyên Thần không thể quay về, vĩnh viễn bị vây ở hạ giới, như vậy đem cùng hắn ở trong thế giới hiện thực nhục thân mất đi liên hệ.

Một lúc sau, thân thể này đem huyết mạch khô héo, chú định sẽ mục nát.

"Bọn hắn thật đúng là dám phong!" Thạch Hạo lạnh lùng nói.

Hắn đã từng dự liệu qua, có lẽ có người rất ác độc, đoạn hắn đường lui, nhưng là, không nghĩ tới sẽ nhanh như thế, như thế nhanh chóng.

"Ngươi sẽ không lo lắng sao? Ngươi có thể muốn cùng ta vậy, Nguyên Thần cùng nhục thân vĩnh viễn mất đi liên hệ." Điểu gia thở dài nói.

"Các ngươi không phải đã nói sao, đủ cường đại lời nói, quy tắc đều có thể đục lỗ, kia hoàng kim môn cũng có thể cưỡng ép đánh vỡ." Thạch Hạo nói.

Đây là hắn sức mạnh chỗ, sớm đã nghĩ suy nghĩ hoàng kim cửa.

"Ngươi cái này tiểu tên điên, chẳng lẽ là cố ý, thật đúng là muốn đi đục lỗ hoàng kim môn, sáng lập một cái hành động vĩ đại?" Điểu gia giật mình.

"Không phải cố ý lưu lại cho bọn hắn ám toán ta hi vọng, chẳng qua là đám người kia ác độc, lại muốn như vậy hại ta. Đến mức ta, đương nhiên phải đi cưỡng ép phá quan."

Thạch Hạo nói, mặc dù nói nhẹ nhõm, nhưng là lại không dám khinh thường, hắn trước tiên hướng phía sau chạy đi.

"Muốn không ta trước đem Hư Thần Giới cánh cửa này đục lỗ thử nhìn một chút?" Thạch Hạo còn có tâm tình cười, để cho mình thả lỏng.

"Đừng!" Điểu gia ngăn cản, sau đó là Thạch Hạo mở cánh cửa tiện lợi, để cho hắn đi vào.

"Này đi nguy hiểm, hi vọng ngươi có thể thuận lợi đục lỗ hoàng kim môn." Điểu gia khẽ thở dài.

Ầm ầm!

Thiên băng địa liệt, Thạch Hạo khống chế điện mang mà đi, dọc theo thềm đá đường, một đường hướng về phía trước, này được xưng là đường lên trời.

"Ngô, cứ như vậy đem Hoang đưa vào chỗ chết rồi, quá đơn giản!"

"Giết hắn, vẫn chưa phí khí lực gì, rất dễ dàng!"

Linh Giới, kia hoàng kim cự môn bên ngoài, có một chút sinh linh tại nói nhỏ, tại giao lưu, đều là cường giả, bọn hắn âm thầm ra tay, đóng kín hoàng kim môn, đoạn Thạch Hạo đường lui.

Hơn nữa, bọn hắn mời được Quy Tắc Chi Thần, đem nơi này phong ấn.

"Ha ha, Hoang mà thôi, một thiếu niên, cuối cùng là quá non rồi, như thế quá sớm vẫn lạc, đã được quyết định từ lâu."

Coong!

Ngay bọn nó đàm tiếu thời gian, to khổng lồ tiếng vang truyền đến, có người tại oanh hoàng kim cự môn.

Hống!

Đồng thời, còn có tiếng gào thét, kèm lôi minh, to khổng lồ trùng kích lực đánh vào hoàng kim trên cửa, chấn người Thần Hồn đều ở đây rung động.

"Thật mạnh, Hoang hắn cũng phản ứng cấp tốc, hắn giết trở về rồi, muốn cưỡng ép phá quan."

"Coi như hắn rất mạnh cũng vô dụng, đã muộn rồi, hoàng kim này cự môn không giống nhau, là thủ hộ Linh Giới quy tắc tọa hóa, bọn hắn không thể nghịch thiên mà xuyên qua."

Coong!

Cự môn lay động, tia lửa văng gắp nơi, còn có lưu quang vọt lên.

"Đảm nhiệm..."

Một ngày này, kèm tiếng kim loại rung, kia hoàng kim môn lại có thể bị đánh biến hình, ở mặt trên toát ra rất nhiều quyền ấn, gập ghềnh, ánh hiện đi ra.

Đùng!

Làm mấy chục trên trăm kích qua đi, hoàng kim môn sau lưng mọi người sợ hãi, đây cũng quá biến thái, mạnh mẽ khủng khiếp, hoàng kim môn phong ấn tại thả lỏng, áp chế không nổi rồi.

Coong!

Rốt cuộc, lại một tiếng vang nhỏ truyền đến, hoàng kim môn xuất hiện vết nứt, để cho rất nhiều người không gì sánh được lo lắng.

"Quá biến thái rồi, hắn thế nào sẽ mạnh như vậy, siêu việt Cực Cảnh a, liền hoàng kim môn đều ngăn không được hắn!"

Một số người sợ hãi, phi thường chấn kinh.

Coong!

Lại một tiếng lớn hướng truyền đến, hoàng kim trên cửa thoáng cái tơ nhện giăng đầy, vết rách rõ ràng, đùng một tiếng rung mạnh, hoàng kim cửa bị đục lỗ.

"Trời ạ, đây là một cái quái vật, Linh Giới thông đạo đều bị mở ra, bị người dùng nắm đấm cho đánh xuyên!"

Linh Giới, hoàng kim phía sau cửa, rất nhiều người chấn động, hét to lên.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1688: Khai Sát Giới

Hoàng kim trên cửa, quyền ấn nhiều lắm, gập ghềnh, cảnh tượng khủng bố!

Hơn nữa, sau cùng, có một nắm đấm xỏ xuyên qua qua đây, sinh sinh đem kia cự môn đánh xuyên qua, chấn kinh tại chỗ.

Một đám người lông rồi, tuy rằng sớm đã biết Hoang cường đại, không thể tưởng tượng, nhưng là khi nhìn thấy cái tràng diện này, vẫn là không nhịn được sợ hãi.

Quá biến thái rồi!

Đây chính là Linh Giới thông đạo, là tinh thần quốc gia môn hộ, là quy tắc biến thành, vượt qua thế gian cực hạn lực lượng, không có khả năng bị phá hư mới đúng.

Có thể sự thực đặt ở trước mắt, không cho phép bọn hắn không tin, Hoang cứ như vậy giết trở về rồi.

Coong!

Làm kia chỉ nắm đấm thu hồi đi, lần nữa oanh kích thời gian, hoàng kim môn run rẩy, kia lỗ thủng thoáng cái lớn rất nhiều lần, rất nhiều người đều thấy rõ ràng người tuổi trẻ kia.

Lúc này, Hoang mang theo lạnh lùng thần sắc, tại hờ hững nhìn bọn hắn, nắm đấm phát sáng, bảo thuật nở rộ, uy thông thiên động địa!

Cảnh tượng này có một số khiến người ta sợ hãi!

"Trốn a!"

Có người kêu to, lúc này đây, bọn hắn biết đem Hoang đắc tội thảm rồi, tuyệt đối chọc tới đại họa.

Tiếp đó, hơn phân nửa đúng là cuồng phong bão táp, muốn đối mặt hắn toàn diện quét ngang, vô tình đánh chết.

Coong!

Một tiếng vang lớn, siêu việt dĩ vãng, Thạch Hạo lúc này đây oanh ra quyền ấn, các loại lưu quang bay lượn, quyền lực tuyệt thế, bởi vì đó là nhiều chủng bảo thuật kết hợp uy lực.

Chỉnh tòa hoàng kim cửa bị đánh bay ngang ra ngoài, chấn kinh rồi Linh Giới bên trong sinh linh.

Tuy rằng rất nhiều người đang lẩn trốn, nhưng là kia hoàng kim môn như trước kết kết thật thật đụng vào không ít cường giả trên thân, bởi vì quá mãnh liệt, tốc độ quá nhanh, vô pháp tách ra.

Phốc!

Thành phiến người ho ra máu, không ít người kêu to, tại chỗ đứt gân gãy xương, phụ trọng thương.

Đây hết thảy, phát sinh quá nhanh, là không thể đoán được biến cố.

Này có thể trách bọn hắn lơ là sao? Căn bản không phải, nguyên bản cho rằng, đây là tất sát chi cục, có thể kết quả là như thế bị tan rã rớt.

Hoang mạnh mẽ khủng khiếp!

Ai có thể liệu đến, hắn có thể đục lỗ hoàng kim môn, bởi vì, từ xưa đến nay sẽ không có người có thể chân chính đánh xuyên qua qua, này vượt qua lẽ thường.

Hiện tại, Hoang dùng hành động thực tế nói cho người đời, hắn là vô địch, siêu việt Cực Cảnh, liền Linh Giới thông đạo chi môn cũng không đỡ nổi hắn.

"Ác mộng a, người này quả thực chính là ác mộng!" Một chút sinh linh kêu to, cực tốc bỏ chạy.

Ầm ầm!

Thạch Hạo đạp qua đây, đấm ra một quyền, thiểm điện quang phá vỡ cách xa mấy vạn dặm, những thứ kia sớm đã bay lên giữa không trung, chạy trốn tới chân trời tu sĩ nhao nhao trong quyền.

Đây là Lôi Đế thần thông, là Thiểm Điện Quyền thể hiện.

Đấm ra một quyền, quyền mang mấy nghìn đạo, tất cả đều dài đến đến vạn dặm tính.

Kết quả, trên bầu trời, dưới lên "Tu sĩ mưa", bùm bùm, thành phiến sinh linh rơi xuống, tất cả đều bị nổ xuống.

Tại đây một quyền dưới, không có gì khó tin, rất nhiều người nổ tung, hóa thành bột mịn.

Cũng không ít người trở thành than cốc, ngã xuống đất không dậy nổi, đồng thời mất mạng.

Đây tuyệt đối là một cọc thảm án, bởi vì tại Linh Giới bị hao tổn, trong hiện thực cũng muốn nguyên khí đại thương.

Mà bây giờ, cũng không chỉ bị hao tổn đơn giản như vậy, đây là đang săn giết, có lẽ có thể nói là đại đồ sát.

Linh Giới có một số thương tổn, quá mức khủng bố lời nói, tại trong hiện thực sẽ trực tiếp mất mạng.

Trên lý thuyết tới nói, dùng Tinh Thần Giới sản xuất Diệt Hồn Châm,

Diệt Hồn Tháp tài năng triệt để đem một người đánh chết, dẫn đến ở trong thế giới hiện thực cũng mất mạng.

Nhưng là, có một số dưới tình huống, lực sát thương quá mạnh, đem Nguyên Thần tại Linh Giới hoặc Hư Thần Giới nát bấy, cũng có thể sẽ dẫn đến người triệt để tử vong.

Hiện tại, Thạch Hạo nén giận xuất kích, tự nhiên khủng bố vô biên.

Một ngày này, ba nghìn châu, một chút đại giáo bên trong, không ít người kêu thảm thiết, sau đó nhục thân từ từ băng lãnh, mất đi sinh cơ.

Đây là một cọc thảm kịch, một ngày này đối với một chút cổ lão đạo thống tới nói, tuyệt đối khủng bố, có một số cao thủ cứ như vậy chết!

Linh Giới bên trong, Thạch Hạo sắc mặt lạnh lẽo, thật tức giận, mang theo vô biên sát khí, cuồn cuộn dường như mênh mông đại dương đang cuộn trào mãnh liệt, hạo đãng giữa thiên địa.

"Biên hoang một chiến, vì ngăn chặn dị vực, rất nhiều anh kiệt máu vãi chiến trường, cũng không trở về nữa. Mà các ngươi đám người kia, chưa bao giờ xuất hiện ở qua chiến trường kia, không thể tương trợ cũng liền mà thôi, còn vẫn muốn giết chúng ta, có loại đi biên hoang, các ngươi đám người kia làm bị giết sạch sành sanh!"

Ầm ầm!

Thạch Hạo hóa thân làm một đầu Côn Bằng, to khổng lồ vô biên, phù diêu mà lên chín vạn dặm, đầy trời kim sắc danh dự rực rỡ, mang theo màu đen ban văn, khí thế khủng bố cái thế!

Giờ khắc này, Thạch Hạo là vô địch, thân hóa Côn Bằng, quét ngang cũng không biết bao nhiêu vạn dặm, ở chỗ này không lưu tình chút nào, đồ sát đám này sinh linh.

Sau lưng hoàng kim cửa bị hắn đánh bạo, hiện tại, hắn lại như thế thần

dũng vô địch, quét ngang sông núi, diệt độ các tộc tu sĩ, cho là thật để trong này cùng tận thế tựa như.

Ầm ầm!

Thiên băng địa liệt, quỷ khóc thần gào, đoạn đường này lớn đuổi giết, máu chảy thành sông, phàm là từng trải qua tham dự phong ấn hoàng kim môn tu sĩ, không nói toàn bộ bị đánh chết, cũng không xê xích gì nhiều.

Đến mức Linh Giới Quy Tắc Chi Thần, vị kia thạch nhân, lúc này đây lại xuất hiện, kết quả tự thân rạn nứt, hóa thành lưu quang lần nữa tản ra.

Siêu việt Cực Cảnh, là Hư Thần Giới còn có Linh Giới chủ đề vĩnh hằng!

Chỉ cần làm được, đem tính chân chính siêu thoát, thắng được qua nhiều thế hệ sở hữu các bậc tiền bối, là có thể đánh vỡ quy tắc, lật đổ lẽ thường!

Thạch Hạo đang đuổi giết, hóa thành dài vạn dặm Côn Bằng, gào thét sơn hà, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, không có một người có thể ngăn.

Hắn có một số minh ngộ, càng phát ra lý giải Linh Giới cùng Hư Thần Giới rồi, đây là cổ nhân tại huấn luyện người mạnh nhất Thánh Địa sao?

Thạch Hạo một đường quét ngang, lệnh khu vực này sông núi rách nát, thi thể thành phiến, không một đối thủ.

Một ngày này, ba nghìn châu chấn động mạnh, một chút cổ giáo có thể nói tại so thảm, một cái so một cái thảm, trong giáo cao thủ tất cả đều tao ngộ rồi tai nạn.

Có một chút người nguyên khí đại thương, đối với bọn hắn tới nói, hôm nay chi trải qua là vĩnh viễn lái đi không được ác mộng.

Mà đối một bộ khác người mà nói, vậy thì càng hắc ám, trực tiếp mất

mạng, không còn có hồi tỉnh lại.

"Dừng tay!"

Phương xa, truyền đến tiếng rống to, một tòa phong cách cổ xưa đồng điện, mang theo một đám Tiên Đạo khí tức tại phía trước tái hiện, hướng về Thạch Hạo trấn áp mà tới.

Thạch Hạo trái tim đập thình thịch, con ngươi co lại, hắn thật đúng là không dám khinh thường, khổng lồ Côn Bằng thân thể thu nhỏ lại, một lần nữa hóa thành thân người.

Bởi vì, toà kia đồng điện rất nguy hiểm, mang theo Tiên khí, mang theo khiếp người lực lượng.

Tiên điện người?

Xoạt xoạt xoạt!

Toà kia đồng điện phát sáng, đồng thời, bay ra mấy chục khối đồng xanh gỉ, dường như nguyền rủa chi mây, dày đặc giữa thiên địa, mang theo một loại kinh người tâm hồn lực lượng.

Tiên điện đồng gỉ, đó là nguyền rủa thể hiện.

Năm đó, Thạch Hạo tại hạ giới thời gian, liền đã từng bị Tiên điện lão bộc lấy đồng gỉ đánh trúng, đến đây rơi vào tử cảnh, bị chôn ở Thạch thôn bên ngoài một năm mới phục sinh.

Có thể nói, đó là cuộc đời hắn trong trận chiến ấy nguy hiểm nhất một lần.

Hiện tại, hắn làm sao dám coi thường, sao dám lơ là.

Hắn nghiêng người tránh khỏi những thứ này đồng xanh gỉ.

Đồng thời, hắn tâm thần tập trung cao độ, nơi này chính là Linh Giới,

đồng điện hiển hóa, đây là mang đến chân chính Tiên Khí chi linh sao?

Còn là nói, đó là vô thượng chí bảo hình chiếu, chui vào Linh Giới bên trong?

Thạch Hạo thân ảnh như điện, cực tốc tránh né đồng thời, hắn keng một tiếng, rút ra một cây kiếm thai, về phía trước bổ tới.

Hắn đã sớm chuẩn bị, lấy cái này binh khí đối kháng bốc lên tiên vụ đồng điện.

Bất kỳ Thần binh lợi nhận, chỉ cần nội bộ đan dệt có quy tắc cùng trật tự chờ, đồng dạng có thể dùng chi tiến nhập Linh Giới hoặc Hư Thần Giới.

Coong!

Phương xa, tia lửa văng gắp nơi, Thạch Hạo một kiếm bổ ra sau, để cho chiếc kia đồng điện kịch chấn.

Trong lòng hắn không chắc chắn, bởi vì, nghe đồn Thanh Đồng Tiên Điện trong đang ngủ say một vị Tiên Nhân, tuy rằng sớm đã nửa tàn phế, nhưng vẫn là không thể ước đoán.

Hiện tại, như vậy một tòa đồng điện tái hiện, là hình chiếu vẫn là quy tắc đan dệt, muốn tới tiêu diệt hắn?

Thật là chiếc kia đồng điện lời nói, phải chăng có Tiên ở trong đó!?

Thạch Hạo tự tin siêu việt Cực Cảnh, có thể tại Hư Thần Giới, Linh Giới trong quét ngang đối thủ, thế nhưng đều là trong Hồng Trần sinh linh, thuộc về nhân đạo phạm trù.

Chỉ khi nào dính đến Tiên, cho dù là tàn phế, cũng hơn nửa khó mà dự liệu hậu quả, dữ nhiều lành ít.

Hắn cảm thấy, mảnh này tinh thần quốc gia không cần thiết có thể áp chế Tiên đẳng cấp cùng hắn như vậy.

"Tiểu bối, ngươi dám đối với ta Tiên điện huy động sát kiếm?" Một trung niên nhân xuất hiện, đứng tại Thanh Đồng Tiên Điện trước, lạnh lùng đe dọa nhìn Thạch Hạo.

"Bớt nói nhảm, là ngươi tại ngăn trở ta, trước ra tay với ta." Thạch Hạo lạnh lùng nói.

"Bởi vì, ngươi tạo xuống sát nghiệt, chém quá nhiều đạo hữu, ta tới chặn ngươi, ngăn trở ngươi giết chóc." Trung niên nhân kia lạnh lùng quát lên.

"Thật là từ bi a, biên hoang đại chiến thời gian, thế nào không thấy ngươi đi phát huy lực lượng, lúc này đây, bọn hắn ác độc muốn đoạn ta đường sống, ngược lại dẫn động các ngươi Tiên điện xuất thế, theo xuất thủ, ta ngược lại thật ra muốn hỏi một câu, các ngươi muốn làm cái gì!?" Thạch Hạo quát.

"Lớn mật!" Người trung niên quát lên.

"Lăn, đừng ỷ có Chân Tiên trên đời, ta chỉ sợ các ngươi, không muốn cúi đầu không thể!" Thạch Hạo thấy hắn tự phụ, mà lại về phía trước giết tới, tự nhiên không lưu tình, giơ lên Kiếm thai, liền hướng bên kia đánh giết.

Phốc!

Ngắn ngủi giao thủ, mười mấy đánh qua đi, Tiên điện người trung niên máu bắn tứ tung, bị Kiếm thai bổ trúng, cả người tung toé, cánh tay phải rời khỏi thân thể.

Tiên điện thì như thế nào, vạch mặt sau, Thạch Hạo giết không tha!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1689: Tiên Đạo

Trung niên nhân rơi xuống đất, cánh tay phải đã bay đi ra ngoài, đỏ thẫm vết máu rơi, thân thể của hắn lảo đảo, sắc mặt bạch.

Hắn khoác trên vai đầu tán, mãnh liệt ngẩng đầu, trong mắt ánh sáng lạnh bắn ra, mang theo lửa giận, mang theo hận ý, chằm chằm vào Thạch Hạo, tại hắn hướng trên đỉnh đầu này tòa đồng điện nổ vang.

Tiên khí một đạo lại một đạo, thụy quang phồn vinh mạnh mẽ, chảy xuôi gây xuống, đưa hắn hộ tại chính giữa.

"Hoang!"

Hắn ánh mắt tàn nhẫn, nguyên vốn hẳn nên đạo cốt tiên phong, bởi vì hắn đến từ Tiên Điện, truyền thừa là chân chính Tiên gia đạo thống, nhưng bây giờ có chỉ là oán độc.

Giờ khắc này, trung niên nhân hai tay kết ấn, diễn dịch Vô Thượng pháp, hắn tại kết Nhân Tiên ấn, hùng vĩ thân ảnh tại hắn sau lưng hiển hiện, đó là Nhân Tiên hư ảnh, cùng hắn cộng minh, hơn nữa ảnh hưởng đến trên đầu đồng điện.

Trên thực tế, hắn tựu là tại thúc dục Tiên Khí, làm cho hắn sống lại, bạo vô lượng tiên quang, muốn trấn giết Thạch Hạo.

May mắn chính là, Thạch Hạo có Đại La Kiếm Thai, cái này Cổ Khí gặp mạnh tắc thì cường, có thể đối kháng những cường đại kia pháp khí, vì vậy Thạch Hạo cầm kiếm thai vọt tới.

Oanh!

Kiếm Thai phóng đại, không giống như là Tiên Kiếm, nó cực mở rộng, giống như một đạo vừa thô vừa to sơn lĩnh, cứ như vậy đập phá xuống dưới.

Đương một tiếng, Hỏa Tinh văng khắp nơi, kiếm thể quang, nện ở cực lớn đồng điện bên trên, khiến nó kịch chấn không thôi, không ngừng nổ vang, lục màu xanh đồng bay ra.

Trong tích tắc, tiên quang bốn phía, sát khí sôi trào.

Phốc!

Trung niên nhân kia ho ra máu, mặc dù không có bị phách ở bên trong, nhưng là Kiếm Thai lực lượng quá bàng bạc, sinh sinh đưa hắn chấn thương.

Thạch Hạo híp mắt thu hút con ngươi, chằm chằm vào Thanh Đồng điện, hắn tại ước định, lộ ra dị sắc, cái này Tiên Khí bị áp chế rồi, không có triển lộ ra xứng đáng tiên đạo lực lượng.

Cái này lại để cho hắn rung động, đồng thời cũng có chút không xác định.

Nếu là làm thật, như vậy Linh giới, Hư Thần Giới thật đúng là một cái kỳ dị địa phương!

Giờ khắc này, Thạch Hạo chằm chằm vào phía trước, trong con ngươi hàn sáng lóng lánh, nếu là thật sự áp chế tiên đạo lực lượng, hắn thật đúng là muốn hoặc là không làm, đã làm thì cho xong, trực tiếp giết đi qua.

Nếu là cái kia đồng điện trong có nửa tàn Chân Tiên, hắn trực tiếp làm thịt mất coi như xong!

Bởi vì. Hắn đối với môn phái này không có một điểm hảo cảm, Biên Hoang đại chiến lúc, không gặp thân ảnh của bọn hắn, mà lúc này đây lại chạy đến chặn đánh hắn.

"Oanh!"

Tại Thạch Hạo sau lưng. Hiện ra một đôi Kim sắc cánh, đó là Côn Bằng cánh, tại mi tâm của hắn hiển hiện một đám Lôi Trì ấn ký, đó là lôi đạo thần thông, tại lồng ngực của hắn bộ vị Luân Hồi phù văn lập loè.

Tại sau lưng của hắn. Một cây Kim sắc cây liễu hiện hình!

Trong tích tắc mà thôi, Thạch Hạo đem chính mình điều chỉnh đã đến mạnh nhất trạng thái, rồi sau đó trực tiếp sẽ giết đi qua.

Như là đã đối địch, những người đến này phục kích hắn, cái kia còn có cái gì có thể do dự, trực tiếp khai giết là được, đâu thèm hắn là ai, đâu thèm hắn Tiên Điện phải chăng cường đại.

Bây giờ là địch nhân, coi như diệt sát.

Toàn bộ phương vị phóng thích thân thể tiềm năng, Thạch Hạo đạt tới mạnh nhất trạng thái. Cầm trong tay Kiếm Thai, đập động khủng bố cánh, lượn lờ lấy Lôi Điện, cùng với thời gian mảnh vỡ, nâng Kim sắc cây liễu, chỗ xung yếu tiến đồng điện trong.

"Ngươi dám!"

Trung niên nhân kinh hãi, thằng này điên rồi sao, đây là muốn?!

Địch nhân muốn làm, tự nhiên là hắn phản đối!

Oanh!

Cả hai va chạm, kịch liệt vô cùng.

Trên thực tế. Thạch Hạo công kích Tiên Điện là giả, chủ yếu vẫn là muốn trước diệt trừ hắn, sau đó lại nghiên cứu đồng điện, nhìn một cái bên trong là có phải có ngủ say tiên. Nếu như mà có, trực tiếp làm thịt mất!

Nếu là suy đoán chính xác, cơ hội khó được, muôn đời hiếm thấy.

Phanh!

Trung niên nhân tuy nhiên là Tiên Điện tuyệt đỉnh cường giả, nhưng là tại đồng bậc một trận chiến ở bên trong, căn bản so ra kém Thạch Hạo. Bị Thạch Hạo huy động mang theo tia chớp nắm đấm, thoáng cái nện đã bay.

Cứ việc Tiên Điện trung niên nhân đốt cháy Tiên đạo bí pháp văn lạc, nhưng là, như trước không địch lại, cái loại nầy phản kháng, chán nản vô lực.

Nhất là, hắn mất đi cánh tay phải, tựu không càng thêm vô lực rồi, dù là lại tố ra một đầu, cũng vẫn chưa được.

Rắc!

Tại thời gian mảnh vỡ bay múa ở bên trong, hắn tại trở nên già nua.

Oanh!

Nhất là một kích cuối cùng, Thạch Hạo sau lưng cực lớn Côn Bằng cánh về phía trước che khép, giống như hai phần cự đao bình thường, trực tiếp đưa hắn phân cách thành bốn phiến!

Máu tươi rơi, Tiên Điện trung niên nhân kêu thảm thiết, kịch liệt đau nhức vô cùng, hắn căn bản là ngăn không được.

Dù là hắn mang theo đồng điện mà đến cũng không được, phải biết rằng, đây chính là Tiên Khí, rõ ràng không làm gì được Hoang, bị một ngụm Kiếm Thai chặn.

Nói cho cùng, hắn hiểu rõ không nhiều đủ, bình làm không công đầy tớ, trở thành thử một con cờ.

Phốc!

Thạch Hạo một kiếm rơi xuống, hắn hóa thành quang vũ, từ nơi này biến mất.

Tuy nhiên là đầy tớ, cũng không phải là chính thức Chí Tôn đích thân

tới, nhưng dù sao cũng là Tiên Điện người, tánh mạng quý giá, có hộ thể thủ đoạn, hắn theo Linh giới biến mất.

Về phần đồng điện, hắn căn bản cũng không có quản.

Boong boong loong coong...

Kiếm quang động thiên, đó là Thạch Hạo sau lưng Kim sắc cây liễu ra, một căn lại một cành cây, kéo căng thẳng tắp, như là Tiên Kiếm bình thường, toàn bộ xuyên thủng tiến lục màu xanh đồng pha tạp cổ điện khẩu.

Đông!

Hỗn Độn Khí khuếch tán, đồng điện chấn động, một khối lại một khối lục màu xanh đồng tróc ra, ra mông lung quang, lóng lánh ra khủng bố quy tắc chi lực.

Thạch Hạo trong nội tâm kinh hãi, hắn cực rút lui, hơn nữa kiếm trong tay thai cao cao giơ lên, chống đỡ tại phía trước.

Hư mất!

Thạch Hạo ý thức được, đại sự không ổn, cái này cái gọi là Linh giới căn bản áp chế không được Tiên đạo chi lực, cái này đồng điện bên trong có khủng bố chiến lực bành trướng mà ra.

Cái này vượt qua hắn có khả năng đối kháng cực hạn, đây là Tiên đạo lĩnh vực sao?

Cùng một thời gian, đồng điện sáng lạn, lục màu xanh đồng phảng phất đều biến mất không thấy, chỉ có Tiên đạo trật tự đan vào, trở thành Vô Thượng trường vực, muốn nghiền áp hết thảy.

Đồng điện cửa vào không hề mông lung, bởi vì Hỗn Độn Khí bị tiên chiếu sáng tản.

Có thể chứng kiến, trong điện dâng lên một đoàn hỏa, không phải cỡ nào

chói mắt, nhưng lại không dung lại để cho người bỏ qua, có một loại làm cho người hít thở không thông đáng sợ chấn động khuếch tán ra.

Tại khắp chung quanh, Tiên đạo quy tắc hiển hiện, chí cường trật tự như sắt liệm bình thường, dây dưa lấy, vờn quanh lấy, đem chỗ đó phụ trợ thần thánh và đáng sợ, lại để cho người kính sợ.

"Người trẻ tuổi ngươi quá tự phụ rồi, đương Tiên Điện là địa phương nào, cũng dám công kích bảo vật này?"

Uy nghiêm đích thoại ngữ truyền đến, mang theo tang thương, còn có một cỗ lãnh ý, càng có một cỗ sát khí.

Thạch Hạo sởn hết cả gai ốc, đây là Tiên đạo chi lực, tuyệt đối giả không được, là đồng điện Khí Linh, hay là Chân Tiên tàn thể?

Hắn trong lúc nhất thời, không thể xác định.

"Ngươi là ai?" Thạch Hạo hỏi.

"Tàn sống trên thế gian Chân Tiên." Thanh âm kia rất lạnh lùng, cũng rất vô tình, bình tĩnh nói ra.

Thạch Hạo thở dài một tiếng, hắn đầu lớn hơn, biết rõ phiền toái, cái này còn thế nào chống lại?

Cái này đồng điện trong thật sự đang ngủ say một Chân Tiên?

Quan trọng nhất là, Chân Tiên chi lực càng Linh giới quy tắc, không cách nào hạn chế hắn, căn bản cũng không có biện pháp ở chỗ này chống lại.

Hắn suy nghĩ lại muốn, có thể động dụng át chủ bài ngược lại là có vài loại, thế nhưng mà, muốn đối phó Chân Tiên, đoán chừng đều vô dụng.

"Cái kiện đồ vật kia có thể chứ?!" Hắn nghĩ tới một vật, nhưng rất đau đớn cảm giác, Mạnh Thiên Chính cho dù là chết trận, đều chưa từng vận dụng, năm đó lưu cho hắn lúc từng có nói, trừ phi chết, bằng không thì chớ

đụng.

"Ngươi là Chân Tiên, thân thể đâu? Có lẽ đã sớm chết đi à nha!"

Thạch Hạo tận lực lại để cho chính mình bình tĩnh trở lại, nhìn về phía trước, chằm chằm vào đồng điện trong cái kia đoàn hỏa, nói như vậy đạo.

"A, tàn thân thể trường tồn, cùng Thiên Địa cùng tồn tại, trọn đời Bất Diệt, đáng tiếc, muốn hồi đỉnh phong quá khó khăn." Đồng điện ở bên trong, cái kia đoàn hỏa xuất ra thanh âm, nói: "Ta chỉ là tách ra đến một đạo lạc ấn, cùng với tiên hỏa, nhưng là đốt ngươi thành bụi bậm là đủ."

Hắn nói là sự thật, dù là một đạo lạc ấn, cũng đủ để đánh chết tiên dưới đường hết thảy địch!

Đó là bất đồng cấp độ lực lượng, nhân đạo cùng Tiên đạo chi phân, như Thiên Địa chi chênh lệch.

"Ai!" Thạch Hạo một tiếng than nhẹ.

Mạnh Thiên Chính đều chưa từng vận dụng, chính mình muốn dùng sao?

Không cần, hiện tại hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

"Ngươi biết không, giết ngươi như vậy côn trùng, không có bất kỳ cảm giác thành tựu, có chỉ là chán ghét." Đồng điện ở bên trong, cái kia đoàn trong ngọn lửa có thanh âm thấu mà ra.

Tại tàn tiên xem ra, đánh chết nhân đạo lĩnh vực sinh linh, với hắn mà nói, là một loại sa đọa, càng là mục nát, hắn cái này cấp bậc tồn tại lại để cho như vậy ra tay.

Trong mắt hắn, dù là người trẻ tuổi này tiềm lực lại đại, hôm nay cũng chỉ có thể xem như một chỉ con sâu cái kiến, còn không có lột xác, còn chưa từng bay về phía không trung, xông lên Thiên Khung.

"Ngươi thật sự là tự phụ a." Thạch Hạo lòng có tức giận, lại hỏi: "Ta không rõ, ta với ngươi có gì thù hận, vì sao phải giết ta?"

"Ngươi là tội huyết hậu nhân, còn phải Côn Bằng truyền thừa, thiên phú rất không tồi, cùng ta cái này nhất mạch không hòa thuận, cùng hắn ngày sau xung đột, không bằng sáng nay trảm chi." Đồng điện bên trong ánh lửa truyền đến bình thản thanh âm, muốn giết Thạch Hạo, tựu là đơn giản như vậy.

"Biên Hoang một trận chiến, ngươi không lộ diện, hôm nay lại muốn đối với ta ra tay, ngươi còn có mặt mũi tự xưng là tiên sao?" Thạch Hạo ở chỗ này châm chọc.

"Con sâu cái kiến mà thôi, đối với ta gọi, giương nanh múa vuốt, có làm được cái gì?" Đồng điện trong cái kia đoàn ánh lửa truyền ra vô tình thanh âm.

Lúc này, Thạch Hạo lòng có Nộ Diễm, hắn không có sử dụng Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính lưu lại di vật, một mực tại nếm thử cùng trong cơ thể mỗ đoàn vật chất câu thông, hắn tại kêu gọi.

"Tốt rồi, có thể tiễn đưa ngươi lên đường, quấy nhiễu ta ngủ say, giết ngươi, mặc dù dơ tay của ta, nhưng coi như là miễn trừ một cái cọc ngày sau khả năng xuất hiện mối họa." Đồng điện trong truyền đến như vậy thanh âm lạnh lùng.

Oanh!

Ngay một khắc này, cái kia đoàn ánh lửa chụp một cái đi ra, nhanh chóng vô cùng, tránh cũng không thể tránh, mang theo Tiên đạo chi lực.

Thạch Hạo lập tại nguyên chỗ không động, rất bình tĩnh, nhưng là tại trong cơ thể của hắn lại xông ra một đoàn hỏa, chỉ có nắm đấm cao như vậy, thập phần sáng chói cùng sáng lạn.

Trong cơ thể hắn cũng có một đoàn hỏa, cùng với hắn nhiều năm, một

mực tại khắc theo nét vẽ các loại Đại Đạo Ấn nhớ, chưa từng có uy qua.

Thế nhưng mà, ngay tại hôm nay, nhưng vào lúc này, nó động, hừng hực dọa người, càng dĩ vãng, thoáng cái liền đem Chân Tiên ý chí cùng hắn ánh lửa bao phủ rồi.

"Không, a..."

Đạo kia lạc ấn kêu to, thập phần sợ hãi, lớn tiếng gào thét, kịch liệt giãy dụa.

Lập tức, tại đây ánh lửa ngập trời.

Thế nhưng mà, lại không có một đám có thể đánh về phía Thạch Hạo, đều bị trong cơ thể hắn xông ra cái kia đoàn hỏa chặn, hơn nữa tại nuốt.

"Tàn tiên, con sâu cái kiến." Thạch Hạo vẫn không nhúc nhích, nói như vậy đạo, lẳng lặng nhìn đây hết thảy.

30 tết, Thần Đông chân thành tha thiết chúc phúc mọi người, hầu năm Cát Tường, thân thể an khang, tài nguyên cuồn cuộn, từng bước thăng chức, mọi chuyện như ý, hết thảy thuận lợi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1690: Thí Tiên

Tàn Tiên, dù cho thật sự tàn phế, cũng không có ai dám coi hắn làm kiến hôi, như trước mạnh mẽ vô cùng, không thể chiến thắng!

Thạch Hạo sở dĩ nói như vậy, hoàn toàn là cố ý bẩn thỉu hắn, bởi vì, trước đây không lâu Đồng Điện bên trong Tàn Tiên chính là như vậy nhìn xuống Thạch Hạo, liền giết hắn đều nói sẽ dơ tay của chính mình.

Ánh lửa xán lạn, soi sáng Vĩnh Hằng!

Ai cũng chưa từng ngờ tới, sẽ là một kết quả như thế, chính là Thạch Hạo tự thân đều không thể nào tưởng tượng được, Chân Tiên Lạc Ấn bị nuốt hết, bị đốt cháy!

Nguyên bản, Đồng Điện bên trong Tàn Tiên Ấn Ký bị hắn tự thân Chân Hỏa bao vây, nhưng là hiện tại, tương tự có khác một đoàn Chân Hỏa xuất hiện, nhưng muốn giết hắn!

"Đây là... Không!"

Tàn Tiên kêu to, hắn thật sự không cam lòng, hắn trong mắt sâu mà thôi, sắp sửa đem hắn đánh giết, chuyện như vậy nói ra ai sẽ tin tưởng?

Một nhóm ánh lửa, hoàn toàn là do phù hiệu tạo thành, ở nơi đó nhảy lên, lập loè, nó là thần thánh, cũng là an lành, đương nhiên đây chỉ là đối với những khác người mà nói.

Đối với Tàn Tiên tới nói, đó là Địa Ngục, đó là Thâm Uyên, rơi vào ở trong, khó có thể tránh thoát, mang ý nghĩa hủy diệt, quạnh hiu!

Hống!

Hắn một tiếng rống to, ánh lửa cuồn cuộn, bao phủ trên trời dưới đất, chu vi núi cao núi lớn, toàn bộ bị đun đỏ đậm, hóa thành huyết thanh, sau đó lại sấy khô.

Cái gì cũng không ngăn nổi, đó là Tàn Tiên Chân Hỏa, đại biểu Tiên Đạo lực lượng, có thể thiêu huỷ tất cả.

Nhưng là, hắn cũng không cách nào đánh giết Thạch Hạo, bởi vì, Hoang bị khác một ánh lửa chặn lại rồi.

"Có thể nào như vậy!"Hắn gào thét, kêu to, tự thân đang giải thể, này cái gọi là Tiên Đạo dấu ấn đã rạn nứt, hắn muốn diệt.

Răng rắc!

Một tiếng vang giòn, dường như vùng thế giới này bị người xé rách, phải đi hướng về tận thế điểm cuối.

Tàn Tiên phát sinh cuối cùng một tiếng rống to, toàn bộ ánh lửa nổ tung, đem phạm vi cũng không biết bao nhiêu Vạn Lý san thành bình địa, hóa thành dung nham biển, cuối cùng lại trở thành tro tàn.

Hắn liền như thế chết rồi, bị ánh lửa nuốt!

Cuối cùng, làm bình tĩnh lại giờ, ở Thạch Hạo trước chỉ còn dư lại một chùm sáng, nắm đấm cao như vậy, do phù hiệu tạo thành, nhảy chập chờn.

Không nghi ngờ chút nào, nó rút lấy Tàn Tiên Chân Hỏa, đem tinh hoa tinh luyện ra, hòa vào bản thân bên trong, nhanh chóng nuốt.

Tất cả liền như thế kết thúc, giống như mộng một hồi, Tiên Đạo cấp cường giả dấu ấn liền như thế bị thiêu chết!

Mảnh này địa vực, phạm vi mấy chục trên trăm Vạn Lý bên trong, tàn tạ khắp nơi, sơn hà diệt hết!

Đây tuyệt đối khủng bố, một đòn bên dưới, một đám lửa mà thôi, đốt

cháy bên dưới, tạo thành tận thế giống như cảnh tượng.

Vèo!

Toà kia Đồng Điện phá tan trời cao, liền như vậy đi xa, sau đó hóa thành mưa ánh sáng, nó bỏ chạy.

Thạch Hạo ngẩn ra, sau đó biến sắc, hắn cực tốc đi xa, quay đầu lại hắn cũng hóa thành mưa ánh sáng, rời đi Hư Thần Giới.

Trong tĩnh thất, Thạch Hạo chân thân phút chốc mở mắt ra, như là hai đạo bó đuốc giống như, ánh sáng đựng liệt, rọi sáng cả tòa nhà đá!

Hoàng Điệp phiên phiên, ở bả vai của hắn bay lượn.

Thạch Hạo đứng thẳng người lên, phi thường bức thiết, như một trận gió xoáy giống như lao ra bế quan, hắn muốn đi gặp cha mẹ, muốn gặp Tần Trường Sinh, hắn muốn dẫn người nhà lập tức rời đi nơi này.

Bởi vì, hắn thí tiên, đây là thiên lớn sự tình, mặt sau chính là cuồng phong Bạo Vũ, không thể đoán được!

Nếu là thật giết sạch sẽ cũng là thôi, có thể đó chỉ là Tàn Tiên một đạo Ấn Ký mà thôi, cũng không phải chân thân, quay đầu lại, chắc chắn sẽ có đại họa.

Ở ở tình huống kia, hắn không thể không giết, không có lựa chọn!

"Cái gì, ngươi giết tiên?" Chính là Thạch Tử Lăng cùng Tần Di Ninh từ lâu đánh giá cao trưởng tử, coi hắn vì là Vạn Cổ tới nay ngút trời thần kỳ mới, cũng tuyệt đối không ngờ rằng sẽ nghe được như thế một cái Thạch Phá Thiên kinh sợ đến mức tin tức.

Đây là thế nào một việc hành động vĩ đại, hoàn toàn không thể tưởng tượng à!

Tại quá khứ, đều đang bàn luận kỷ nguyên này có hay không có tiên,

khắp nơi đều cho rằng, không có ai có thể bước ra bước đi kia, kết quả... Trưởng tử đây là miễn cưỡng tàn sát một vị Chân Tiên à.

"Không phải thật sự đánh giết, chỉ là một tia Ấn Ký bị ta diệt, nhưng chính là bởi vì như vậy mới là đại họa, nhất định phải lập tức rời đi!" Thạch Hạo nói rằng.

Tới rồi Tần Trường Sinh hiểu rõ tình huống sau, cũng là một trận trợn mắt ngoác mồm, tiểu tử này vẫn đúng là có thể dằn vặt à, liền Tiên Điện vị kia tồn tại cũng dám động?

"Ngược lại cũng không sao, không chắc thật sợ hắn." Tần Trường Sinh suy nghĩ sau, nói như vậy nói.

"Hả?" Thạch Hạo kinh ngạc.

"Dựa theo ta hiểu rõ, Tiên Điện ngủ say tồn tại, thực sự là chỉ là Tàn Tiên mà thôi." Tần Trường Sinh mở miệng.

Thông qua hắn, Thạch Hạo hiểu rõ đến càng nhiều.

Năm đó một trận chiến, Tiên Điện tồn tại thật sự bị triệt để đánh cho tàn phế, thân thể chỉ còn dư lại một đoạn, Nguyên Thần cũng chỉ là mảnh vỡ, tất cả đều không hoàn chỉnh, không trọn vẹn không thể tả.

Không phải hắn không muốn lập tức phục hồi như cũ, mà là bởi vì, kẻ địch quy tắc ăn mòn cái đó pháp thể còn có Thần hồn, trừ tận gốc không xong, ngày ngày chuyển biến xấu, chỉ có thể kéo dài hơi tàn.

"Hắn không ra được." Tần Trường Sinh tiến một bước giảng giải.

Tiên Điện, đó là một cái thập phần thần bí Cổ Địa, nơi đó có một cái Tiên Tuyền, cái kia tồn tại liền đem mình trấn áp ở nguồn suối bên trong, từ xưa an nghỉ.

Nếu không có có này một cái Tiên Tuyền mắt, hắn từ lâu chết chắc rồi.

Chính là ở này phồn thịnh cùng huy hoàng Tiên Cổ thời kì, trên mặt đất cũng chỉ có mấy cái Tiên Đạo nguồn suối, kết quả một trận chiến bên dưới, đều bị kích tàn, cao thủ tận một.

Tàn Tiên trên đời, hắn liền coi như là kỷ nguyên này cao thủ cái thế, vì vậy còn lại chiếc kia nguồn suối rơi xuống trong tay hắn, tẩm bổ cái đó tàn thể cùng hồn phách.

Cho tới toà kia Thanh Đồng tiên điện, thường ngày, đều là tọa lạc Tiên Tuyền trên, rất ít điều động, phần lớn thời gian đều là dùng để bảo vệ nơi đó.

Tàn Tiên lưu lại một đạo rất trọng yếu dấu ấn ở Đồng Điện bên trong, chính là vì chưởng khống tất cả, một khi sinh biến, có thể trước tiên triệu hoán toà kia cổ lão Đồng Điện.

"Hiện tại, ngươi đem Đồng Điện bên trong dấu ấn kia đánh giết, hiển nhiên ảnh hưởng to lớn, có thể sẽ đối với Tàn Tiên tạo thành đáng sợ ảnh hưởng, hắn sẽ bị phản phệ." Tần Trường Sinh nói rằng.

Bởi vì, này Tàn Tiên vốn là không trọn vẹn, ở lấy Tiên Tuyền kéo dài tính mạng, hôm nay lại mất đi một tia trọng yếu Thần hồn Ấn Ký, đối với hắn mà nói khả năng là mang tính tan nạn.

Tần Trường Sinh suy đoán, đối mặt loại này tính mạng du quan xung kích, Tàn Tiên không dám xuất thế, hơn nửa muốn một con đâm vào nguồn suối nơi sâu xa nhất, tẩm bổ phế thể.

Không phải vậy, hắn có thể sẽ chết!

"À, lại có thể như vậy?" Thạch Hạo khá giật mình, hắn vô ý một đòn, cho gọi ra đoàn kia Chân Hỏa, lại thật sự có khả năng triệt để thí tiên?

"Không bằng, ta trực tiếp giết tới cửa đi, thừa dịp hắn suy yếu, một lần vất vả sau này nhàn nhã, đem hắn tiêu diệt!" Thạch Hạo bất chấp nói rằng.

Có Tàn Tiên ở, đều là một cái mối họa.

"Không được, Tàn Tiên không xuất thế, không có nghĩa là hắn không mạnh cùng với không thể chiến. Là bởi vì hắn tiếc mệnh, nếu là không thèm đến xỉa, tuyệt đối có thể tiến hành huy hoàng một đòn, phát huy ra đáng sợ nhất sức chiến đấu, thần chặn Sát Thần Phật chặn thí Phật! Đương nhiên, một khi xuất thế, tiến hành như vậy một trận chiến, hắn hơn nửa liền không sống được, giống như phần diệt tự mình." Tần Trường Sinh lắc đầu.

Không phải vậy, dùng cái gì nhiều năm như vậy, hắn đều không xuất thế, vẫn ở ẩn nhẫn, chỉ có thể ngồi xem thế gian mây gió biến ảo.

"Uổng hắn vì là tiên, như thế rất sợ chết, nếu như ta là hắn, nhất định kéo thân thể tàn phế đi Biên Hoang, tiến hành nhân sinh trận chiến cuối cùng, huy hoàng kết thúc." Thạch Hạo nói rằng.

Hiểu rõ Tàn Tiên, hồi tưởng Mạnh Thiên Chính, hai người so sánh, để Thạch Hạo đối với người trước dị thường xem thường, xem thường.

"Này dù sao cũng là Tàn Tiên à, thủ đoạn thông thiên, dù cho không cách nào rời đi Tiên Tuyền, cũng sẽ có rất nhiều sát phạt hậu chiêu." Tần Di Ninh lo lắng, muốn lập tức mang theo trưởng tử về Hạ giới.

Chỉ là, đi về Hạ giới đường tuy rằng có manh mối trọng yếu, nhưng vẫn chưa hoàn toàn xác định được.

"Không sao, chỉ cần không phải Tàn Tiên chân chính xuất thế, thủ đoạn khác, ta Bất Lão Sơn có thể kế tiếp." Tần Trường Sinh nói rằng.

Loại này tự tin để Thạch Hạo đều tương đương kinh ngạc, liền chớ đừng nói chi là Thạch Tử Lăng chờ người.

"Nơi này có Ngũ Hành Sơn, những người khác không dám lỗ mãng!" Tần Trường Sinh nói rằng.

Bởi vì, Ngũ Hành Sơn là thần thánh đồ vật, ở chân chính chí bảo.

"Đáng tiếc, nó thương tổn, đồng thời ở vào thần bí trong phong ấn,

không phải vậy, sẽ càng mạnh hơn." Tần Trường Sinh nói rằng.

Tần Trường Sinh có thể được Ngũ Hành Sơn, hết thảy đều là bởi vì khối này tiên cốt, từng mang theo hắn, đoạt được các loại Tạo Hóa.

Trong đó, lấy này Ngũ Hành Sơn thần bí nhất, cũng kinh khủng nhất!

Tần Trường Sinh vĩnh viễn cũng không quên, lần thứ nhất nhìn thấy Ngũ Hành Sơn giờ tình cảnh.

Năm đó, hắn ngực toả nhiệt, khối này tiên cốt phát sáng, từ cái đó trong cơ thể nhảy lên ra các loại phù hiệu, hóa thành Tiên Diễm, chỉ dẫn hắn hướng về một phương hướng đi tới.

Cuối cùng, hắn càng tiến vào một mảnh tàn tạ Cổ Giới bên trong.

Ở nơi đó, có một ngọn núi cổ, như cùng người năm ngón tay, năm toà ngọn núi cùng tồn tại cùng nhau, Tiên khí cuồn cuộn, Hỗn Độn bốc lên.

Ở này trên núi, có một bộ lại một bộ Thần Ma di hài, đáng sợ vô biên.

Ở nơi đó, hắn từng nghe đến một thanh âm, như là thở dài, vừa giống như là ở hồi ức, Ngũ Hành Sơn gánh chịu Hỗn Độn bên trong rất nhiều Thần Ma, ở mặt trên của nó từng từng sinh ra rất nhiều Tiên Thiên thần chỉ!

Nhưng là, quay đầu lại, đại chiến đều thương!

Tần Trường Sinh không có ẩn giấu, giảng giải ra lần thứ nhất nhìn thấy Ngũ Hành Sơn giờ cảnh tượng, để người ở chỗ này không khỏi hút vào hơi lạnh.

Đùng!

Ngày hôm đó, Tiên Điện phương hướng, bùng nổ ra một luồng khí tức kinh khủng, thao Thiên Tiên sương mù tràn ngập, xé rách bầu trời, để vực ngoại một ít tinh thể rơi lã chã.

Cảnh tượng này, chấn động tất cả mọi người.

Tin tức truyền ra, Tam Thiên Châu đều kinh!

Đồng thời, khủng bố Tiên Đạo lực lượng bạo phát sau, khu vực này đột nhiên lập tức quạnh hiu.

Không sai, là phồn thịnh sau âm u đầy tử khí.

Lại như là ngọn nến thiêu đốt, ở trong gió đột nhiên sáng sủa, nhưng lại chớp mắt tắt.

"Đèn cạn dầu, hồi quang phản chiếu!"

Trước tiên, có người làm ra kinh người như vậy suy đoán, cho rằng Tiên Điện khả năng tồn tại Tàn Tiên muốn xong, hơn nửa đã chết đi ở ngủ say.

Đây tuyệt đối là sự kiện lớn!

"Trời ạ, ta từng nghe nói, các đường cao thủ đi ngăn chặn tiên, chính là này Tiên Điện đều phát động rồi, chẳng lẽ nói, vì vậy mà bất ngờ dẫn đến Tàn Tiên chết đi?"

Sức bùng nổ tin tức rung động Tam Thiên Châu!

Này gợi ra một hồi động đất, khắp nơi cường giả đều trố mắt ngoác mồm.

Rất nhanh, có người đi xác định, dọc theo một cái cổ lộ, đi tới Tiên Điện vị trí khu vực, muốn tra xét đến tột cùng phát sinh cái gì.

Ở thế gian này, không có bao nhiêu người biết Tiên Điện ở nơi nào, thế nhưng dù sao vẫn có.

"Tiên Điện Phong Sơn, lấy toà kia Thanh Đồng tiên điện trấn áp toàn bộ khu vực, không thể tới gần!" Tin tức như thế truyền ra, gợi ra sóng lớn mênh mông.

Mọi người vững tin, Tiên Điện xuất hiện biến cố!

"Nghịch thiên rồi, Hoang khả năng thí tiên rồi!" Ngày hôm đó, có thật nhiều người kêu to.

Các thế lực lớn, rất nhiều cao thủ, mặt xám như tro tàn, mỗi một người đều rất lo lắng.

Bởi vì, trước đây không lâu, rất nhiều đại giáo đi ngăn chặn Thạch Hạo, muốn ở Linh giới đoạn hắn đường lui, kết quả quay đầu lại tự thân đúng là thương vong nặng nề.

Thế nhưng, lúc đó bọn họ không lo lắng, cảm thấy có Tiên Điện che ở nơi đó, cuối cùng nhất định có thể đánh gục Thạch Hạo, khiến cho hắn diệt vong.

Có thể bây giờ nhìn lại, đó là mong muốn đơn phương ý nghĩ, Hoang sống sót, có thể... Thí tiên!

Ngày hôm đó, rất nhiều đại giáo phái người mang theo quý giá lễ vật, đến nhà bái phỏng, đến đến Bất Lão Sơn, tiến vào Tần gia, rất nhiều đạo thống dĩ nhiên tới nơi này bồi tội.

Bởi vì, có một số người cảm thấy, Hoang chính là không có ở đây, cũng nhất định sẽ cùng nơi này có liên hệ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1691: Quá Hung Tàn

Một ít đạo thống khiến ra nhân vật trọng yếu, lục tục đến nhà, bái phỏng Ngũ Hành Sơn.

Bọn hắn nói bóng nói gió, tại tìm hiểu Hoang hạ lạc, muốn biết Thạch Hạo phải chăng đã tới tại đây, cái này rất trọng yếu.

"Ta không có nhìn thấy." Tần Trường Sinh lắc đầu.

Hắn từng tự mình ra mặt, tiếp đãi đối với một ít nhân vật trọng yếu, đương nhiên, đáng giá hắn ra mặt người sẽ không rất nhiều, đều là một phương đạo thống đầu lĩnh đợi.

Mấy ngày ở giữa, Bất Lão Sơn bái phỏng người nối liền không dứt, đều mang theo trân quý lễ vật, tiến hành lấy lòng.

Bởi vì, Linh giới một trận chiến, rất nhiều đạo thống quả thực bị sợ hãi, Hoang quá hung tàn, thân hóa Côn Bằng, tung hoành mấy mười vạn dặm, giết tất cả giáo khiến ra nhân mã đại bại.

Trận chiến ấy, cơ hồ toàn bộ diệt!

Cho dù là tại tinh thần trong quốc gia, cũng không phải là trong hiện thực một trận chiến, kết quả hay là làm cho đại lượng nhân vật chết thảm, theo tất cả trong giáo vĩnh viễn xoá tên.

Đó là thực lực thể hiện, Hoang giết ra hung danh!

Lúc này mới bao nhiêu năm, hắn lại lột xác thành cái dạng này, siêu việt rất nhiều đạo thống chi chủ, năm đó nhưng hắn là bị một ít giáo chủ bao quát, đưa tay ở giữa tựu có thể trấn giết tiểu tu sĩ.

Hiện tại, Tiên Điện đều đưa tại trên tay của hắn!

"Hoang thật không có tới nơi này?" Một người tu sĩ cùng Tần tộc người lôi kéo làm quen, âm thầm đưa lên một cây bảo dược.

"Tiểu huynh đệ, mượn một bước nói chuyện." Thậm chí, liền Tần tộc hạ nhân đều có người thu mua, muốn từ bọn hắn trong miệng thám thính tin tức.

Trong lúc nhất thời, Bất Lão Sơn tại đây phi thường náo nhiệt, hấp dẫn đến tất cả giáo nhân mã, chỉ là vì hiểu rõ cùng tiếp cận Hoang.

Bất quá, Tần tộc người thủ khẩu như bình, không có tiết lộ, có thể chính là vì như thế, cao thấp nhất trí ngậm miệng không nói chuyện, lại càng phát ra lại để cho ngoại nhân vững tin, Thạch Hạo đã tới!

Mặc kệ hắn bây giờ là hay không vẫn còn, nhưng khẳng định từng ở chỗ này xuất hiện.

"Đạo huynh, kính xin giúp ta đợi chuyển lời, trước đây cùng cái kia Hoang tiểu đạo hữu có chút hiểu lầm, hy vọng có thể hoà giải."

Rất nhanh, một ít người mang theo lễ trọng, đưa đến Tần tộc. So trước kia muốn quý trọng rất nhiều lần!

Liên tiếp mấy ngày, Tần tộc thu được được rồi một đám giá trị liên thành thần thánh đại lễ, là một ít chột dạ cổ giáo phái ra trưởng lão tự mình đưa lên.

Đây hết thảy cũng là vì hòa hoãn cùng Hoang quan hệ, sợ hắn trả thù.

Bởi vì. Hoang quá hung tàn, như thế nổi điên, đi bọn hắn đạo thống trung quấy rầy một phen, không nói giết cái long trời lỡ đất, bị diệt một giáo. Nhưng là khẳng định rất khủng bố.

Bất Lão Sơn, Thạch Hạo sờ lên cằm, một hồi không nói gì, hắn có như

vậy hung sao?

Còn chưa ra tay, một ít đại giáo rõ ràng nổi cáu rồi, bị dọa, chủ động lấy lòng, muốn thay đổi biến cùng quan hệ của hắn.

Gần đây mấy ngày nay, Tần tộc một loại tòa trong bảo khố, thiên tài địa bảo chồng chất thành núi nhỏ. Thật sự nhiều lắm, đều là những người kia đưa tới quà tặng.

Cái này thật sự vượt quá Thạch Hạo đoán trước, nguyên bản thí tiên về sau, hắn còn tưởng rằng gây rơi xuống đại họa, chuẩn bị lập tức viễn độn, mau chóng hồi trở lại hạ giới.

Kết quả, ai có thể ngờ tới, Tiên Điện trung chính là cái kia tồn tại phát sinh vấn đề, bản thân khó bảo toàn, rồi sau đó liền vì vậy mà chấn nhiếp thiên hạ rất nhiều đạo thống.

Hắn không có cự tuyệt những...này đạo thống "Hảo ý". Ai đến cũng không có cự tuyệt, vô luận tiễn đưa cái gì đều chiếu thu không lầm, lại để cho Tần tộc người giúp hắn thu thập tốt.

"Tiểu hữu, ngươi rất cần những thiên tài địa bảo này sao?"

Tần tộc mọi người đỏ mắt. Bởi vì, Hoang đều không có lộ diện, không có nói câu nào, bộ phận đại giáo cứ như vậy chủ động, đưa lên đồ vật nhiều lắm.

"Rất cần, các ngươi không thấy được à. Cái này mấy trăm hài đồng gào khóc đòi ăn, còn có hạ giới thạch thôn, chờ ta trùng kiến." Thạch Hạo nghĩa chính ngôn từ, hắn chỉ chỉ theo Biên Hoang mang về đến hài tử, có đề cập hạ giới.

Lại qua mấy ngày, bái phỏng Tần tộc người hơi chút thiểu đi một tí.

Thạch Hạo da mặt rất dầy, tìm được Tần Trường Sinh, lại để cho hắn âm thầm chuyển lời, cáo tri những cái kia từng tại Linh giới chặn đánh qua hắn

đạo thống, muốn cùng giải cũng có thể, chỉ cần đưa tới thiên tài địa bảo lại để cho hắn thoả mãn, hết thảy như vậy bỏ qua.

Tần Trường Sinh nghe xong, lúc ấy tựu không nói gì rồi, ngươi không phải vừa thu hết một đống bảo bối sao? Hiện tại vừa muốn, đây là... Lừa bịp tống tiền!

"Đó là bọn họ chính mình chủ động tiễn đưa, chỉ có thể là xem như sơ bộ thành ý, kế tiếp xem biểu hiện của bọn hắn." Thạch Hạo nói ra.

Đem làm một ít đạo thống nghe nói về sau, nhịn không được nguyền rủa, một ít người càng là chửi ầm lên, Hoang quá ghê tởm.

Nhưng là, bộ phận người thỏa hiệp rồi, lại để cho người đi Tần tộc hỏi thăm, Hoang đến cùng muốn như thế nào, cần gì?

Thạch Hạo công phu sư tử ngoạm, rất trực tiếp biểu đạt ra, muốn các tộc một ít phụ có nổi danh của quý, không muốn toàn bộ, nhưng là đặc sắc nhất định phải có.

Nói thí dụ như, có chút cổ giáo am hiểu trồng Linh Dược, như vậy là hơn đưa lên một ít đại dược. Có chút đạo thống am hiểu luyện khí, như vậy sẽ đưa thượng một sách luyện khí bí điển.

Đây quả thực là Thao Thiết mở miệng, hận không thể nuốt mất tất cả giáo.

Rất nhiều người chịu không được, nhưng là cũng có một ít người lo lắng, cuối cùng đưa lên bộ phận "Đặc sắc đại lễ".

"Hoang, cái này tiểu nhi, không biết trời cao đất rộng, tại Linh giới trung may mắn còn sống, hắn thật đúng là cho là mình trở thành Chí Tôn sao?"

"Khinh người quá đáng, một tên mao đầu tiểu tử mà thôi, R thối chưa khô, cũng muốn liều lĩnh, ức hiếp chúng ta đại giáo!"

Một ít người không cúi đầu, âm thầm thả ra tiếng gió, hi vọng liên hợp hết thảy người, nghĩ biện pháp diệt trừ Hoang.

Thạch Hạo lên đường, hắn tự mình đi chạy tới một khu vực, bởi vì, tại đâu đó sinh hoạt có mấy cái phi thường cổ xưa chủng tộc, đó là lánh đời gia tộc.

Cứ nghe, bọn hắn có thể có thể biết được đi thông hạ giới đường.

Những ngày này, Thạch Tử Lăng, Tần Di Ninh bọn hắn phát động Bất Lão Sơn lực lượng, đã dò xét thật lâu, vững tin có lẽ ngay tại một khu vực như vậy, cái kia mấy tộc nhân trung có lẽ không ai biết.

Tần tộc đã tại đâu đó câu thông nhiều ngày rồi, nhưng thủy chung không có kết quả.

Những người kia thủ khẩu như bình, không có một điểm tỏ vẻ.

Vì vậy, Thạch Hạo quyết định, chính mình tự mình tiến về trước, làm cho cái tinh tường cùng minh bạch. Một khi thò ra cổ đường, hắn hội trước tiên mang lên người nhà đi tới giới.

"Hoang, cái kia mao đầu tiểu tử, chúng ta phong vân một cõi lúc, hắn tổ tiên vẫn còn bú sữa mẹ, hôm nay hắn lại như vậy liều lĩnh!"

Loại lời này, Thạch Hạo đã nghe nói đến một ít, hắn không khỏi cười lạnh, không có không lọt gió tường, bởi vì, đây vốn là lén chửi bới nói như vậy, kết quả bị người chọc đi ra, nói cho Tần tộc người.

Mà loại tình huống này nói rõ, là được những cái kia căm thù Hoang người, cũng không phải rất không đoàn kết, thậm chí nội chiến rồi, có chút đạo thống mật báo, đây là cố ý chỗ hiểm mặt khác cổ giáo.

Thạch Hạo dọc theo đường mà đi, đường nhỏ một vực lúc, vừa vặn biết, nơi này có một cái tên là Xích Hà đạo thống, đối với hắn ôm lấy địch ý, phụ thuộc Minh Thổ, nên giáo chi chủ từng nói ẩu nói tả, mắng hắn R thối chưa

khô, càn rỡ muốn chết.

Oanh!

Một ngày này, cái này không tính quái vật khổng lồ, nhưng cũng rất mạnh đại cổ giáo, bị Thạch Hạo trực tiếp dùng Kiếm Thai bắn cho mở sơn môn, rồi sau đó hắn thi triển Côn Bằng thân, Hoành Tảo Thiên Quân.

Hắn không có lạm sát kẻ vô tội, nhưng là, nên giáo đầu lĩnh bị chém rụng đầu lâu, hắn thần tước thân thể bị Thạch Hạo chính giữa đồ nướng, trở thành màu hoàng kim R khối, bị ăn sạch.

Rồi sau đó, hắn không chút khách khí chuyển không nên tộc cung điện dưới mặt đất, đem bảo tàng cướp sạch cái sạch sẽ.

Cái này như là một đạo sấm sét, chấn động mấy trăm châu, rồi sau đó truyền khắp 3000 châu.

Ma Vương!

Đây là rất nhiều người đánh giá, Hoang quá hung tàn rồi, trực tiếp bình mất một cái đạo thống, còn đem cái con kia thần tước cho nướng chín ăn tươi, quả thực dọa hỏng không ít người.

3000 châu, thoáng cái náo nhiệt, mọi người nghị luận nhao nhao.

Xuyên thấu qua chuyện này, mọi người xác định, Hoang không có sợ hãi, Tiên Điện chính là cái kia cổ xưa tồn tại ra vấn đề lớn, nói cách khác, Hoang làm sao dám như vậy ra tay.

Ngoài ra, đây là đang khiêu khích Minh Thổ sao?

Xích Hà giáo phụ thuộc vào Minh Thổ, ai ai cũng biết.

"Đây là giết J cho cẩu hầu xem!" Một ít người thở dài, sắc mặt khó coi, vô cùng lo lắng.

Bởi vì, âm thầm chửi bới Hoang có thể không chỉ một giáo, không ít thế lực kết minh, nhất trí phản Hoang.

Hiện tại Xích Hà giáo bị diệt, thoáng cái rung động tất cả giáo, lại để cho bọn hắn sợ hãi.

Trên thực tế, Thạch Hạo chỉ là trên đường đi qua cái này một vực, tiện đường đem Xích Hà dạy cho giải quyết, cũng không có muốn một người đi độc Chiến Thiên xuống.

Bởi vì, hắn có càng là chuyện trọng yếu phải làm, hi vọng sớm chút xác định cái kia đi thông hạ giới đường có không vấn đề.

"Ồ, Thiên Châu!" Thạch Hạo lộ ra dị sắc.

Hắn phát hiện, tại cực tốc mà đi lúc, vậy mà tiến nhập Thiên Châu, muốn đi ngang qua tại đây.

Thiên nhân tộc tê cư tại đây một châu, vì vậy nên châu được tôn là Thiên Châu.

Thiên nhân tộc, cái này không xa lạ gì chủng tộc, đối với Thạch Hạo mà nói có rất nhiều không phải cỡ nào tốt hồi ức.

Ở chỗ này, đã từng ân oán dây dưa, hắn suýt nữa chết mất, đây là một cái lại để cho hắn đã từng vô cùng căm hận địa phương.

Năm đó, hắn bảo hộ Vân Hi, đồng hành mấy mười vạn dặm, đem nàng bình yên đưa đến thiên nhân tộc, kết quả nên tộc lấy oán trả ơn, tù hắn tại trong thiên lao.

Tại đâu đó, hắn bị người dùng lợi kiếm đâm, cắt, trảm, còn từng bị nên tộc cao thủ áp chế, suýt nữa chết mất.

Hết thảy đều chỉ là bởi vì ngấp nghé trên người hắn Côn Bằng bảo thuật đợi.

Nên tộc lấy oán trả ơn, trở mặt, đến nay lại để cho Thạch Hạo nhớ tới đều cảm thấy vô cùng trái tim băng giá, phải biết rằng, hắn là hộ tống nên tộc Minh Châu Vân Hi trở về, đang nhận được này dạng đối đãi.

"Đi bái phỏng hạ bằng hữu cũ!"

Thạch Hạo quyết định, tiến về trước thiên chi thành, đi thiên nhân tộc trọng địa, đi đến một lần!

Hắn một thân bảo y, bay phất phới, bên ngoài cơ thể điện quang quấn quanh lấy, cổ tạo nên trận trận gió mạnh, lập tức liền gào thét mấy mười vạn dặm, cực tốc đi xa.

Thiên chi thành, đó là một tòa treo ở trên bầu trời đại thành, cũng là thiên nhân tộc tổ địa, là tối trọng yếu nhất truyền thừa thành cổ.

Còn không có có tới gần, Thạch Hạo liền nghĩ đến một ít người, Vân Hi, cùng đi tự hạ giới, hai người đã từng từng có trọng yếu cùng xuất hiện, đã từng cùng sinh cùng tử đồng hành mấy mười vạn dặm, nhưng kết quả là tại thiên nhân tộc có chỉ là đối lập.

Man châu Sa Hoa, Phù Cừ, thiên nhân tộc mặt khác hai khỏa Minh Châu...

Thiên nhân tộc một đời tuổi trẻ đệ nhất kỳ tài, U Vũ ngày nay phải chăng trọng mới quật khởi hả?

Còn có thần bí nhất Tam Thạch Thiên Quân, quá vô danh rồi, người này lẽ ra cực độ khủng bố mới đúng!

Lão Thiên Nhân trở về rồi sao?

Thạch Hạo suy nghĩ không ít, rồi sau đó khóe miệng mang theo một tia lạnh lùng cười, trực tiếp phóng tới thiên trong nhân tộc trọng địa!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1692: Ngoan Nhân Đến Rồi

Đến hiện tại, còn có cái gì đáng sợ? Chỉ cần không rơi vào tuyệt trận, tận lực một trận chiến mà thôi!

Thiên Nhân tộc nơi nghỉ chân khu vực diện tích lãnh thổ bao la, nhân khẩu đông đảo, nhưng này Thiên Chi Thành có khác mật thổ, cần đi một ít bí lộ mới có thể đạt đến.

Cuối cùng, Thạch Hạo thông qua một cái truyền tống trận đến, đi tới một mảnh phạm vi mười vạn dặm bên trong vùng tịnh thổ, nơi này là Thiên Nhân tộc vườn thuốc cũng là thần thú nguyên.

Thiên Chi Thành, huyền ở trên bầu trời!

Nơi đó không thể nhận ra, chỉ có đại đạo, chỉ thấy hỗn độn.

Đến hiện nay, Thạch Hạo không thể giống nhau, thực lực tăng nhanh như gió, cũng không tiếp tục là bị người tùy ý nắm nắm cùng ức hiếp áp chế tiểu tu sĩ, có thể tung hoành thiên hạ.

Xoạt!

Thời khắc này, Thạch Hạo vỗ Côn Bằng sí, sau lưng Âm Dương hai khí lưu chuyển, dây dưa lôi đình, lập tức xé ra hư không, thong dong bước lên trời.

Nếu như tại quá khứ, căn bản không được, nhất định phải dọc theo một toà thần trận, mới có thể tới gần Thiên Chi Thành!

Hắn một bước một dị tượng, một bước một huyễn diệt.

Thạch Hạo mang theo thần mang, tỏa ra ráng lành, đạp lên vòm trời, một bước một bậc thang, liền như thế đi tới biển mây bên trên, xuyên thủng tầng tầng đại đạo quy tắc ràng buộc!

Thiên Chi Thành, từ xưa trường tồn.

Ở đây, có vô cùng mạnh mẽ cùng đáng sợ trận pháp, bảo vệ Thiên Nhân tộc truyền thừa.

Có thể thấy rõ ràng, chỉnh tòa cổ thành tràn ngập ra ra hoàn toàn mông lung liên y, đó là đại đạo trật tự, đó là thần đạo quy tắc, hình thành tràng vực, ảnh hưởng nơi này không gian.

Ở Thiên Chi Thành chu vi, tràng vực mạnh mẽ cực điểm!

Nếu là tùy tiện công thành, tự nhiên sẽ chịu đến phản kích, tu sĩ bình thường sẽ bị chớp mắt xé rách, nghiền thành bột mịn.

Thiên Chi Thành, vững như thành đồng vách sắt.

Nếu như trốn ở trong thành, tiến hành phòng thủ, hầu như không thể phá tan. Năm xưa, có một đám cường giả liên thủ đánh mạnh, càng là triệu hoán vực ngoại tinh thể, cuồng tả mà xuống, dường như ngôi sao vũ giống như, oanh tạp thành này, kết quả nó nhưng không rơi xuống.

Cuối cùng, thành trì ánh sáng bùng lên, khoách tán ra liên y, hóa thành thần thánh tràng vực, đem chạm đến tường thành hết thảy tinh thể đều đánh cho bụi trần!

Ầm!

Thiên Chi Thành chu vi, trong hư không hiện lên tia chớp màu đen, tiếp theo lại nổ tung ngũ sắc thần hà, cuối cùng càng có huyết sắc đại đạo hoa văn đan dệt, nơi này sôi trào.

Bởi vì, Thạch Hạo mạnh mẽ đột phá, tới gần nơi này, muốn công thành,

gợi ra Thiên Chi Thành rung bần bật.

"Người phương nào xông vào bộ tộc ta cấm địa!"

Thành trên, có người khiếp sợ, bởi vì đây là có người muốn xâm nhập cổ lão cự thành a, có đại địch tới gần, đây là cổ thành trận pháp bị kích hoạt rồi thể hiện.

Thạch Hạo nhíu mày, Thiên Nhân tộc quả nhiên không đơn giản, muốn vô thanh vô tức đi vào rất khó.

Đến đây, hắn dừng lại, nói như vậy, hắn là sẽ không dễ dàng mạo hiểm, dù sao nơi này là Thiên Nhân tộc tổ, đã từng cực hạn huy hoàng cùng xán lạn.

Đối với loại này đã từng cực kỳ rực rỡ chủng tộc, không người nào dám khinh thường.

Cho đến ngày nay, Thạch Hạo không cần che giấu, lộ ra chân thân, sừng sững ở xa không, lạnh lùng nhìn kỹ phía trước.

Năm đó, hắn chung quanh trốn, không dám lấy hình dáng gặp người, Thiên Nhân tộc truy sát là trọng yếu một trong những nguyên nhân!

"Thạch Hạo!?"

Mấy người kêu sợ hãi, một chút nhận ra, đây chính là cái kia năm đó thiếu niên, đã nhiều năm như vậy, hắn như trước thanh tú, thế nhưng khí chất không giống.

Tướng mạo tuy rằng chưa từng có biến hoá quá lớn, thế nhưng thanh tú bên trong nhưng cũng mang theo một luồng ẩn hiện uy nghiêm, không giận mà uy.

"Hoang!"

Có người nói nhỏ, sắc mặt hơi trắng bệch.

Đến hiện tại, Hoang tên cũng truyền khắp ba ngàn châu, thông qua lần trước linh giới một trận chiến, hắn "Hung tàn" thế nhân đều biết, rõ như ban ngày!

Một ít đại giáo đi ngăn chặn hắn, cắt đứt hắn đường về, kết quả lại bị hắn miễn cưỡng nổ ra linh giới cửa lớn, quay đầu lại trở về đại khai sát giới, để không ít đạo thống tổn thất nặng nề.

Về phần bọn hắn Thiên Nhân tộc có tham dự hay không, vậy thì không được biết rồi.

Bất quá, trong tộc có chút cao thủ đều bế quan không ra, hay là không phải cái gì tốt dấu hiệu.

Đặc biệt là, vừa Hoang cuộc chiến truyền thuyết, hiện nay đã truyền về bộ phận, không riêng là các tộc cao tầng biết được, chính là người phía dưới nghe được một chút nghe đồn.

Vì lẽ đó, tường thành không ít người đều đau cả đầu, thậm chí lông tóc dựng đứng.

Này nhưng là một cái ở Biên Hoang đại chiến bên trong đều đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, có thể quét ngang đối thủ ngoan nhân, đồng đại bên trong khả năng đã vô đối thủ, cái gì dị vực cao nhất huyết thống, hắn đều giết không tha.

Hiện tại, như thế một cái giàu có sắc thái truyền kỳ ngoan nhân giết trở về, sao không làm người run sợ?

"Hộ thành!"

"Phòng ngự!"

Mấy người kêu to, thực đang hãi sợ.

Bọn họ không thể không sợ hãi, tất cả mọi người đều biết năm đó đối

với Hoang làm cái gì, mưu người bảo thuật, không tiếc trở mặt ân đền oán trả, đem nhốt tại trong thiên lao, dằn vặt hắn suýt nữa chết đi.

Loại này thù hận, hơn nửa nan giải.

Một tiếng vang ầm ầm, Thiên Chi Thành rung bần bật, phát sinh vô lượng ánh sáng, ở xung quanh hóa thành sóng gợn, hình thành liên y, hướng ra phía ngoài khuếch tán, nghiền ép hữu hình vật thể.

Thiên Nhân tộc chủ động mở ra phòng ngự đại trận, không chỉ có là ở chống đỡ, càng là muốn chủ động tiến công.

Thạch Hạo sắc mặt lạnh lùng, thân thể tựa như ảo mộng giống như, mạnh mẽ khí tức che ngợp bầu trời, thế nhưng cũng vô cùng kỳ ảo, từ biến mất tại chỗ, ở phía xa hiện lên.

Hắn không có cứng rắn chống đỡ, hiện tại còn không cần làm như vậy!

Xoạt!

Thần mang bắn ra, hắn từ nơi này biến mất, một lần nữa đến đến phía dưới trên mặt đất.

Bởi vì, nơi này phạm vi mười vạn dặm đều là dược thảo vườn còn có thần thú nguyên, có không ít vật quý giá.

Thạch Hạo run lên ống tay áo, đem Hoàng Kim sư tử phóng ra, nói: "Đi, đem nơi này cho vặt hái sạch sẽ!"

Trên đường đi, hắn vì cực tốc mà vào, không có cưỡi con này sư tử, tự thân Liệt Thiên mà đi, vượt qua ngàn tỉ dặm.

Toàn thân vàng óng ánh Vô Úy Sư Tử, bây giờ đã rất phục tùng, không dám tùy ý trát đâm, bởi vì, theo Hoang thời gian càng dài càng có thể cảm nhận được hắn khủng bố.

"Hống..."

Một tiếng sư hống, mười vạn dặm bên trong, các loại báu vật chim bay cá nhảy tất cả đều nơm nớp lo sợ, nằm sấp trên mặt đất, cả người run, đều sợ vỡ mật.

Chính là giữa bầu trời phi chim thần các loại, cũng đều rơi trên mặt đất, lạnh rung run rẩy.

Hoàng Kim sư tử vô cùng khủng bố, cả người màu vàng óng khí tức tuôn ra, kinh sợ tứ phương, cũng chính là gặp gỡ Thạch Hạo loại này ngoan nhân, nếu không, nó có thể tung hoành thiên hạ, tối thiểu đồng đại khó gặp đối thủ.

Đón lấy, nó lấy ra không gian pháp bảo, như cá voi hút nước, như hải nạp bách xuyên, quả thực phải đem mười vạn dặm thần viên cho tiêu diệt.

Trên đất, dược thảo vô số, đều bị lấy đi, còn có những kia loài chim mãnh thú cũng giống như thế, đều bị cướp đoạt, thu nhận tiến vào không gian kia pháp khí bên trong.

Thiên Chi Thành, rất nhiều người há hốc mồm, sau đó tức giận.

Đây là bọn hắn mở ra vườn thuốc, nuôi thả linh thú, lại liền như thế bị người thu gặt đi rồi.

"Ngươi dám!" Có người rống to.

Thạch Hạo biết, Thiên Nhân tộc chân chính đại dược các loại (chờ) không thể liền như thế trồng ở đây, tất nhiên ở trong thành, nhưng như thế cướp sạch mười vạn dặm, cũng tuyệt đối sẽ làm cho tộc này xanh mặt.

Thạch Hạo cưỡi Hoàng Kim sư tử bay lên không, lần thứ hai đi tới Thiên Chi Thành ở ngoài.

Lúc này, Thiên Chi Thành cao tầng biết, năm đó thiếu niên kia lại trở về, tất cả đều chấn động.

Trên tường thành, tầng tầng liên y, đạo đạo màn ánh sáng, bảo vệ chỉnh tòa cổ thành, mấy người giật mình nhìn về phía trước, nhìn chằm chằm người trẻ tuổi kia, đều rất hoảng sợ.

Người trẻ tuổi này không khỏi quá mạnh mẽ, liền hắn con vật cưỡi kia đều làm người ta kinh ngạc run rẩy, thực sự khủng bố.

"Thạch Hạo, ngươi đây là ý gì?" Có người quát hỏi.

"Đòi nợ!" Hắn chỉ có đơn giản hai chữ, nhìn chăm chú trên tòa thành cổ những người kia, có chút nhìn rất quen mắt, cũng có rất xa lạ.

Trong những người này, năm đó nhưng là cực điểm miệt thị, suýt nữa tiêu diệt quá hắn, bây giờ nhìn lại, nhưng cũng đã bị hắn nhìn xuống ở cước hạ.

"Chuyện cũ năm xưa, không đều là đã bỏ qua sao, tiểu hữu hà tất hùng hổ doạ người?" Một ông già nói rằng.

Đây là thiên trong tộc thành viên trọng yếu, là một vị tuổi tác rất lớn trưởng lão.

"Chuyện cũ năm xưa, từ lâu bỏ qua? Nói thật nhẹ, nhưng là ta làm sao không biết!" Thạch Hạo lạnh lùng nói.

Năm đó, tộc này như vậy làm nhục, đem hắn giam giữ lên, lấy thần kiếm đâm thủng lồng ngực, suýt nữa giết chết, câu nói đầu tiên muốn bỏ qua?

"Tiểu hữu, bộ tộc ta lão tổ không phải ở Biên Hoang cùng ngươi gặp gỡ cũng đã từng nâng cốc nói chuyện vui vẻ sao?" Ông lão nói rằng.

"Ha ha..." Thạch Hạo cười to, sau đó đột nhiên ngừng lại, nói: "Nâng cốc nói chuyện vui vẻ, chính các ngươi nói sao, ta người trong cuộc này làm sao không biết?"

Hắn cùng Lão Thiên Nhân xác thực đối mặt, nói đơn giản vài câu, có thể

chưa từng có quá tiến một bước giao lưu, hơn nữa vào lúc ấy, Lão Thiên Nhân là địch nhiều hơn vì là hữu.

"Ha ha..." Bỗng nhiên, trên tường thành, có thêm một bóng người, Lão Thiên Nhân xuất hiện.

Hắn như trước già nua, nhưng cùng với so với trước kia, sắc mặt có chút hồng hào, tinh khí thần có thể nói được rồi một đoạn dài!

Hiển nhiên, hắn ở Biên Hoang được chỗ tốt cực lớn, từng ăn một ít đại dược, tuổi thọ có gia tăng, không phải vậy hắn thân lẽ ra nên tọa hóa rơi mất.

"Tiểu hữu xem ra ngươi đối với ta các loại (chờ) hiểu lầm tầng tầng, còn có oán giận a, không bằng vào thành một tự làm sao?" Lão Thiên Nhân mở miệng.

Thạch Hạo lạnh nhạt, liếc chéo quần hùng, hắn không có vào thành, bởi vì biết rõ chỗ này không bình thường.

Bởi vì, hắn đi qua Biên Hoang, ở nơi đó tự nhiên biết đến Thái cổ sáu đại Thiên nhân nghe đồn chân tướng cùng nội tình, thành này trì nói như vậy, không thể dễ dàng đặt chân.

"Ngươi quả nhiên trở về." Thạch Hạo lạnh lùng nói.

Biên Hoang một trận chiến, cùng do dự từng có kịch liệt xung đột, từng có mấy lần huyết chiến, nhưng là Lão Thiên Nhân nhưng không có chết đi, bình yên trở về, vậy cũng là là một loại tạo hóa.

Ở trận chiến cuối cùng bên trong, tuy rằng trong thành tham chiến chỉ là một số người, nhưng ở trước đó, nhưng là ở trong sa mạc đã xảy ra mấy lần quy mô lớn huyết chiến đây.

"Lão hủ đến thiên quan tâm, may mắn còn sống, ở đây có thể cùng tiểu hữu lại lần gặp gỡ, thực sự là một loại chuyện may mắn." Lão Thiên Nhân mỉm cười nói.

Lúc này, trên tường thành lại nhiều hơn một chút bóng người, đều là tộc này nhân vật trọng yếu, cũng bao quát thế hệ tuổi trẻ tinh anh cùng danh nhân.

Tỷ như, ngày xưa thiên tài số một, lại bị Thạch Hạo kích suýt nữa phế bỏ U Vũ, cùng với Phù Cừ, Mạn Châu Sa Hoa hai viên minh châu.

Đón lấy, Tam Thạch Thiên Quân xuất hiện, này xem như là một cái ngút trời thần nhân, nghe đồn tính cách mộc nạp, nguyên bản tư chất không cao, thế nhưng cuối cùng hết sức thần bí cùng mạnh mẽ!

Đón lấy, một cái thiếu nữ mặc áo tím xuất hiện, thanh lệ cảm động, tử phát phát sáng, trắng loáng mặt trên tràn ngập giật mình, mỹ lệ con ngươi tỏa ra thần hà, nàng là Vân Hi, cũng là năm đó người trong cuộc một trong.

"Ta tới nơi này không muốn phí lời, ngày xưa việc ngươi ta đều biết, hôm nay chính là đòi nợ, nếu có thể để ta thoả mãn, ta rời đi luôn, không phải vậy, hắc!" Thạch Hạo nói rất trực tiếp.

Trên tường thành, rối loạn tưng bừng.

Có thể có loại này niên đại? Có người lấp lấy Thiên Chi Thành đòi nợ, đây cũng quá bá đạo.

Đặc biệt là, vậy còn chỉ là một người, một cái tuổi tác phi thường khinh Nhân tộc, chuyện này... Khiến người ta khiếp sợ!

Thế hệ tuổi trẻ đều ở nhìn Thạch Hạo, không có chưa quen thuộc hắn, bởi vì, năm đó nhưng là chiến rất khốc liệt, từng cái từng cái thần sắc phức tạp cực kỳ, cũng không nghĩ tới, hắn lại trở về.

Vân Hi mái tóc phấp phới, thướt tha thân thể hơi phát sinh oánh quang, nàng phi thường giật mình, trong lòng rất loạn, nhiều năm sau người kia không ngờ xuất hiện, từ Biên Hoang mà về.

Nàng cũng từng nghe nói, Thạch Hạo một trận chiến động Biên Hoang,

cùng dị tộc chi tranh hạ màn kết thúc, hiện nay vị này cố nhân ngày xưa vẫn chưa chết trận, mà là mang theo vinh quang trở về.

Hiện tại, nàng lần thứ hai nhìn thấy.

"Ai, tiểu hữu thần tư ngút trời, không hề nghĩ tới, càng là cưỡi một con Vô Úy Sư Tử mà về, như vậy một người một ngựa nguy cấp, đây là muốn phá Thiên Chi Thành sao?" Lão Thiên Nhân nói rằng, ánh mắt lấp loé.

Tất cả mọi người đều trong lòng chấn động mạnh, Vô Úy Sư Tử chủng tộc này không phải biến mất rất lâu sao, lại có thể có người lấy nó đến làm thú cưỡi, khiến cho bọn họ sợ hãi.

Mấy người nhìn ra, đầu kia sư tử cảnh giới cực cao!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1693: Quân Lâm

Hoang lại tới Thiên Chi Thành, tu vị tăng nhanh như gió, liền cái đó vật cưỡi đều là một con mạnh mẽ Vô Úy Sư Tử, khiếp sợ tứ phương...

Màu vàng vật cưỡi, mang theo thiếu niên kia, bễ nghễ thiên hạ, uy thế Thiên Chi Thành, đánh tới cửa rồi!

Rất rõ ràng, đây là muốn toán một bút nợ cũ, muốn cùng Thiên Nhân tộc một trận chiến.

Này làm cho nhiều người đều nhíu mày, cảm thấy không lành, cao tầng cũng đã nghe nói, hắn bây giờ mạnh mẽ vô cùng, ở Biên Hoang bách chiến bất tử mà về, bực này mãnh nhân có mấy người dám trêu?

Bọn họ không phải là lời truyền miệng, bởi vì, Cai Tộc có Lão Thiên Nhân từng đi tham chiến, tự mình trải qua, mắt thấy Hoang ở Biên Hoang phong thái.

"Ngày xưa, hắn chỉ là một người thiếu niên à, vừa mới qua đi mấy năm, hắn tu vị khủng bố như vậy sao?" Có người nói nhỏ, khó có thể tin.

Phải biết, Hoang đến hiện tại còn chỉ là hai mươi mấy tuổi người trẻ tuổi, chính là sinh mệnh phồn thịnh mới nở thời kì, ở rất một khoảng thời gian bên trong đều sẽ là hắn Hoàng Kim niên đại!

Chính là như thế một người trẻ tuổi, bây giờ đi vào độn nhất cảnh giới, đánh vỡ lẽ thường, khai sáng thần thoại bên trong thần thoại, kỷ nguyên này chỉ cái này đồng loạt!

Đây là một cái nghịch thiên yêu nghiệt, cái đó huy hoàng không thể phục chế, độc nhất vô nhị.

Kết quả, như thế một người tuổi còn trẻ đến khiến người ta cảm thấy kinh sợ cường giả, tìm tới cửa, mang ý nghĩa ngày sau bọn họ đều sẽ ở vào hắn uy hiếp dưới.

Như thế một cái tiền đồ rộng lớn, nhất định phải nhìn xuống Tam Thiên Châu cái thế kỳ tài, hắn cao chót vót năm tháng muốn kéo dài bao lâu? Không thể tưởng tượng!

Rất nhiều người cũng đã dự kiến, hắn thời đại hoàng kim mới đến mà thôi, cái đó huy hoàng có thể sẽ kéo dài một cái kỷ nguyên lâu như vậy!

Như thế tháng năm dài đằng đẵng. Để bọn họ làm sao vượt qua? hắn nếu như căm thù Thiên Nhân tộc, tuyệt đối sẽ có rất nhiều cơ hội đem Cai Tộc triệt để cho tiêu diệt. Một người đều không để lại.

Làm một phần ông lão nghĩ tới những thứ này, thân thể không khỏi rùng mình một cái.

Này một kết quả thật đáng sợ, chỉ vừa tưởng tượng cũng làm người ta không rét mà run!

"Tiểu hữu, đi qua có chút hiểu lầm, chúng ta đồng ý hóa giải." Một ông lão nói rằng.

Bởi vì, vừa nghĩ tới tương lai khả năng muốn phát sinh sự tình. bọn họ liền cảm thấy vô cùng kinh sợ.

"Một câu nói. Nhẹ nhàng, đã nghĩ đem năm xưa ân oán như thế bỏ qua?" Thạch Hạo cười cười.

Này câu nói để rất nhiều người sắc mặt biến, Hoang không muốn cùng giải.

Bất quá, làm nghĩ đến ngày xưa việc, rất nhiều người cũng không thể không yên lặng một hồi, mà không ít người trong cuộc càng là tâm có ủ rũ, vô cùng ảo não.

Phải biết, năm đó bọn họ cùng Hoang quan hệ, nếu như có thể xử lý thoả đáng. Chắc chắn sẽ không là kẻ địch.

Hoang che chở Vân Hi trở về, bọn họ nếu không có lòng sinh ngạt niệm, dẫn đến nhất hệ không thể tránh miễn sự tình phát sinh, sao như vậy?

Trên thực tế. Nếu như không phải bọn họ làm khó dễ, trong lòng có tham dục, muốn mưu đoạt Thạch Hạo bảo thuật, căn bản sẽ không như vậy.

Có một số việc không cần ngẫm nghĩ, năm đó bình thường phát triển, Hoang cùng bọn họ tuyệt đối là thân cận quan hệ, là thiên nhiên minh hữu. Thậm chí ở rể Thiên Nhân tộc cũng không phải là không thể được.

Mấy người lén lút nhìn phía Vân Hi, năm đó Thạch Hạo chính là che chở nàng trở về, hai người ở Hạ giới giờ liền quen biết, quan hệ tâm đầu ý hợp, ở thượng giới giờ càng là sinh tử đồng hành.

Kết quả, ai cũng không nghĩ tới, sẽ phát sinh sau đó nhiều chuyện như vậy.

Vân Hi thần sắc phức tạp, trong mắt có cô đơn, cũng có tiếc nuối, năm đó Thiên Nhân tộc như vậy bức Thạch Hạo, thật sự đem hắn đưa lên tuyệt lộ, suýt nữa liền xử tử, để hắn không cách nào quay đầu lại.

Đồng thời, nàng trong lòng cũng thở dài, nếu là nàng năm đó cứng rắn đến cùng, kiên quyết chống lại, nói không chắc Thạch Hạo tình cảnh sẽ tốt hơn một điểm.

Rất nhiều chuyện một khi phát sinh, liền không có cách nào lựa chọn, Thiên Nhân tộc năm đó đem sự tình làm quá tuyệt, làm cho nàng hiện tại chỉ có thể thở dài.

Thiên Nhân tộc rất nhiều người đều hối hận rồi, bởi vì như thế một cái mạnh mẽ tuổi trẻ kỳ tài, lẽ ra cùng bọn họ đứng chung một chỗ, là đồng hành người mới đúng.

Hiện tại, hắn lại trở thành đối địch người, đang chấn nhiếp bọn họ, ở hắn tương lai Hoàng Kim trong năm tháng, đem có thể sẽ lấy diệt trừ Thiên Nhân tộc vì là nhiệm vụ.

Này trước sau một đôi so với, Thiên Nhân tộc không ít người hối hận ruột đều thanh.

"Hoang, ngươi không muốn khinh người quá đáng!"

Lúc này, thế hệ tuổi trẻ bên trong có người mở miệng, bởi vì trong lòng rất phẫn nộ, mặc dù biết Hoang mạnh mẽ, nhưng là qua nhiều năm như vậy ai dám hung hăng như vậy, một người một ngựa mà thôi, liền dám chặn ở Thiên Chi Thành ở ngoài, hò hét bộ tộc!

Làm nghe đến mấy lời nói này sau, rất nhiều người sắc mặt biến, đặc biệt là nhân vật già cả lạnh lùng lườm hắn một cái, để hắn câm miệng, không muốn sảm loạn, không nên trêu ra đại họa.

"Hống!" Thạch Hạo không nói gì, thế nhưng cái đó vật cưỡi —— Hoàng Kim Sư Tử một tiếng gào thét, ánh vàng rừng rực, thanh âm chấn động Thiên Địa, quát lên "Ít nói phí lời, cái nào không phục? Ra khỏi thành một trận chiến, bản tọa đưa toàn bộ các ngươi ra đi!"

Chính là hung hăng như vậy, một con vật cưỡi mà thôi, dám như thế khiêu chiến, một mực còn khiến người ta không còn cách nào khác.

Phải biết, đây là năm đó dám cùng Tiên Tăng Vương thớt quyết đấu chủng tộc, huyết thống hi hữu mà mạnh mẽ.

Đặc biệt là, Lão Thiên Nhân tham dự quá Biên Hoang một trận chiến, càng là sâu sắc hiểu rõ đến Hoàng Kim Sư Tử ở dị vực có thế nào địa vị, không khỏi một tiếng thở dài.

Phóng tầm mắt Tiên Cổ niên đại, bộ tộc này đều là dám nghênh ngang mà đi chủ!

"Hắn có lợi hại như vậy sao, ta Thiên Nhân tộc cao thủ như mây, chẳng lẽ còn sẽ sợ hắn? Khởi động đại trận, trực tiếp đem hắn tiêu diệt không là được." Có người nói nhỏ.

Tuy rằng rất nhiều người kiêng kỵ, thế nhưng còn có một chút hiếu chiến nhân sĩ rất không cam lòng.

"U Vũ sư huynh, năm đó ngươi từng cùng Hoang một trận chiến, hắn thật sự đáng sợ như vậy sao?" Thế hệ tuổi trẻ có người hỏi dò.

U Vũ, ngày xưa được xưng Thiên Nhân tộc thứ nhất cao thủ trẻ tuổi, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, không người là cái đó đối thủ, chính là phóng tầm mắt Tam Thiên Châu cũng là cùng thế hệ bên trong kiệt xuất.

Nhưng là một phen đại chiến, chảy máu chém giết, hắn bị đánh một nữa tàn, liền cùng bản thân dung hợp Thiên Mệnh thạch đều bị đoạt đi, liền như vậy tàn phế.

Duy nhất vui mừng chính là, Cai Tộc cuối cùng đem hắn chữa trị, mà năm gần đây hắn càng đi ra con đường của chính mình, có chút phản phác quy chân mùi vị.

Có người nói, hắn so với trước đây kinh khủng hơn rồi!

U Vũ nhẹ nhàng thở dài, nói: "Năm đó, ta với hắn kịch liệt chém giết, từng khó hoà giải, quay đầu lại tiếc bại. Những năm này, ta vẫn đang ngủ đông, ngộ đạo, đi ra mình một con đường, ta cho rằng gặp nhau lần nữa có thể cùng hắn một trận chiến, tranh cãi nữa cái dài ngắn. Nhưng là, hiện tại, ta gặp được hắn sau đã biết, càng đi càng xa, hắn đã không phải chúng ta có khả năng địch, có khả năng truy đuổi."

U Vũ không có ủ rũ. Không có ngăn trở cảm, hắn nói rất bình thản. Cũng rất bình tĩnh, như là nói một cái rất bình thường, cũng rất phù hợp lẽ thường sự tình.

Điều này khiến người ta khiếp sợ, đây chính là U Vũ à, từng kiêu căng

tự mãn người số một, hiện tại liền như thế tâm tình ôn hòa. Nhìn thấy Hoang sau mất đi một trận chiến chi tâm.

Hắn cho rằng. Này thế, thế hệ tuổi trẻ bên trong Hoang đã vô địch!

"Xem ra, Biên Hoang năm tháng thật sự rất mài giũa người, hắn đến cùng trải qua cái gì?" Mấy người than thở.

Hoang nhất định sẽ vô địch, không thể áp chế, này trở thành rất nhiều người nhận thức chung.

"Vị kia đây, hắn có được hay không vượt qua Hoang?" Có người bằng thấp âm thanh hỏi dò, cũng liếc về phía nào đó một phương hướng.

Ở nơi đó, có một người thanh niên. hắn được xưng Tam Thạch Thiên Quân, vì là Thiên Nhân tộc từ trước tới nay mạnh nhất người thừa kế.

Đương nhiên, cái này mạnh nhất là chỉ cùng cấp mạnh nhất.

Hắn không phải ở kiếp này người, từng biến mất rất tháng năm dài đằng đẵng. Không biết bởi vì cái gì nguyên do chập miên, thân thể cơ năng dừng lại, duy trì ở thanh xuân năm tháng.

Bất quá, Tam Thạch Thiên Quân từ đầu đến cuối đều rất bình tĩnh, không có muốn ra tay ý tứ.

"Dù có một trận chiến, ta cuối cùng cũng sẽ bị thua."

Tam Thạch Thiên Quân càng mở miệng, rất ôn hòa. Cũng rất bình tĩnh, không chút nào cảm thấy mất mặt.

Hắn đều nói như vậy, những người khác đều run lên trong lòng.

"Tiểu hữu, đi qua liền để nó bỏ qua khỏe, ngươi Hoàng Kim năm tháng vừa vặn đến, chúng ta nguyện hòa giải." Lão Thiên Nhân mở miệng.

Lần này, hắn tư thái rất thấp, cũng không có nhiều lời cái khác, đây là

muốn chịu thua nhịp điệu, để Cai Tộc trên dưới đều chấn động.

Thạch Hạo có chút bất ngờ, Thiên Nhân tộc liền như thế cúi đầu, y theo hắn suy nghĩ, sẽ có một trận chiến, Cai Tộc không thể nhanh như vậy cúi đầu mới đúng.

"Làm sai sự tình đương nhiên phải trả giá thật lớn, ta vì là đòi nợ mà đến, cũng không muốn một chuyến tay không." Thạch Hạo nói rằng, ánh mắt quét về phía thành trên mỗi người.

"Có thể, ngươi nói đi, cần cái gì bồi thường." Lão Thiên Nhân nói rằng, hắn nhìn về phía một ít cao tầng, lại xem muốn Vân Hi.

Điều này làm cho Vân Hi ngẩn ra.

Thạch Hạo cười cợt, nói: "Rất đơn giản, ta muốn mượn Thiên Chi Thành Phi Tiên thạch dùng một lát."

Này câu nói nói chuyện, để rất nhiều người trong lòng cảm giác nặng nề, một ít nhân vật già cả càng là sắc mặt tái xanh, có chút nổi giận, muốn quát lớn lên tiếng, nhưng cuối cùng lại ẩn nhịn xuống.

Phi Tiên thạch, đó là cái gì? Cai Tộc chí bảo!

Vật này làm sao có khả năng sẽ cho mượn đi, Hoang quả nhiên là "lai giả bất thiện".

Lão Thiên Nhân làm khó dễ, nói: "Đổi một món đồ đi, dù cho là cho ngươi ta dạy cổ kinh nhìn qua cũng không có vấn đề gì."

Mọi người thay đổi sắc mặt, nhất thời một trận ầm ĩ, vì cùng Hoang hòa giải, lại muốn trả giá lớn như vậy đánh đổi, dành cho cổ kinh nhìn qua?

Nhưng mà, Thạch Hạo trực tiếp lắc đầu, nói: "Trên người ta kinh văn quá nhiều, ham nhiều tước không nát, đã không cần."

Một đám người không nói gì, há hốc mồm, đây là cỡ nào người nghịch

thiên, liền đưa tới cửa một bộ tuyệt thế kinh văn cũng không muốn.

Nhưng là, nghĩ đến Biên Hoang nghe đồn, biết hắn đến tột cùng có nắm giữ cái nào bảo thuật sau, bọn họ không nói lời nào.

Bởi vì, có đáng sợ tin tức, Hoang trên người có mấy loại bảo thuật thuộc về Thập Hung, còn có chân chính Tiên Đạo cổ kinh, xác thực không cần bọn họ bộ tộc này kinh văn.

"Ta chỉ cần Phi Tiên thạch!" Thạch Hạo nói rằng.

Năm đó, hắn thân hãm Thiên Nhân tộc giờ, đã từng từng thấy tảng đá kia, cũng từng đánh vỡ cấm kỵ, đem giơ lên.

Ở hắn trước đây, Tôn giả cảnh giới tu sĩ, chưa bao giờ có người có thể giơ lên Phi Tiên thạch.

Mà lần đó, hắn được lợi ích to lớn, khối đá này phát sáng, nội hàm hoa văn với hắn đan chéo, giúp hắn bù đắp mình trời sinh Chí Tôn Bảo thuật.

Hắn khi còn nhỏ bị người đào cốt, loại thứ nhất Chí Tôn Bảo thuật không trọn vẹn bù đắp, kết quả Phi Tiên thạch trực tiếp giúp hắn bù đắp.

Đây là cỡ nào nghịch thiên kỳ thạch?

Vì vậy, Thạch Hạo vẫn ghi nhớ.

Nên trong đá có "Tiên Linh Lung", thiên biến vạn hóa, nếu có Tiên khí tẩm bổ, có thể soạn nhạc ra tuyệt thế kinh văn.

"Tiểu hữu, này có chút làm người khác khó chịu à. Như vậy đi, chúng ta đem Phi Tiên thạch mời tới, đặt ở trên tường thành, tiểu hữu nếu có cần, có thể khoảng cách gần nhìn qua." Lão Thiên Nhân nói rằng.

Hắn rời đi, tự mình đi chuyển Phi Tiên thạch.

Sau đó không lâu, hắn trở về, đem một khối kỳ thạch đặt ở đầu tường

trên.

Khối này kỳ thạch, thường ngày cổ điển tự nhiên, thật muốn động nó giờ mới sẽ có Phi Tiên mưa ánh sáng, vô cùng xán lạn, vô cùng thần bí.

Tôn giả cảnh giới trở xuống, căn bản là không cách nào lay động nó.

"Tiểu hữu mời tới nhìn qua." Lão Thiên Nhân nói rằng.

Rất nhiều người đều lộ ra sắc mặt khác thường, lui về phía sau.

Thạch Hạo rất bình thản, vẫn chưa tiến lên, không có tới gần thành này, bởi vì hắn biết rõ Thiên Chi Thành không phải bình thường, không thể bất cẩn.

Phải biết, năm xưa nơi này nhưng là từng ra Thái Cổ 6 lớn Thiên nhân à!

Đi tới Biên Hoang, hắn mới hiểu rõ đến, Thái Cổ 6 lớn Thiên nhân nội tình, Thiên Nhân tộc đi qua xác thực huy hoàng cùng đáng sợ đáng sợ.

6 lớn Thiên nhân bên trong, đã từng có một người trở thành Chí Tôn, còn có một người là chuẩn Chí Tôn, chỉ kém một đường liền đặt chân tiến vào cái kia trong lĩnh vực.

Bực này nội tình, thực lực như vậy, khủng bố kinh người.

Có người nói, mạnh nhất hai người so với cái khác bốn người cao hơn một cái bối phận, không thuộc về kỷ nguyên này, là chân chính "Tiên Cổ di dân".

Còn có người nói, Thái Cổ 6 lớn Thiên nhân kỳ thực là 3 vai lứa người, bây giờ sống sót Lão Thiên Nhân là thực lực yếu nhất cũng là bối phận thấp nhất người kia.

Thiên Nhân tộc, đã từng là Tam Thiên Châu mạnh nhất chủng tộc một trong, ở Thái Cổ trước, có thể ở nhân đạo trong lĩnh vực xưng hoàng xưng bá, tuyệt đối là sự thực, không thể nghi ngờ.

Vì vậy, Thạch Hạo không muốn dễ dàng đặt chân Thiên Chi Thành.

Đương nhiên, hắn cũng không phải hoàn toàn e ngại, chỉ là không nghĩ đến thời điểm nắm mệnh đi liều mạng.

Dù sao, hắn hiện tại chiếm cứ chủ động, chặn ở ngoài thành liền có thể, phong tỏa Cai Tộc lối thoát.

"Hả?"

Đột nhiên, Thạch Hạo cả kinh, hắn phát hiện trên người có một vật toả nhiệt, thả ra mưa ánh sáng.

Hắn trong lòng hơi động, mở ra bàn tay, có thêm một vật, đó là hư không tiên kim sách, là Hoàng Kim táng sĩ —— Tam Tạng, từ trong tiên vực hái được, vì là báo đáp Thạch Hạo mà đưa cho hắn.

Này Vô Tự Thiên Thư thuộc về Đế Lạc thời đại, hiện tại lại có phản ứng!

Vù!

Thiên Chi Thành bên trong, trên tường thành mưa ánh sáng đầy trời, phát sinh kinh biến.

"À, làm sao?"

"Không!"

Rất nhiều người kêu to.

Bởi vì, Phi Tiên thạch chuyển động, rất đột nhiên, trực tiếp phá không, bay ra Thiên Chi Thành.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1694: Không Chiến Mà Khuất

Hưu một tiếng, Phi Tiên thạch đi ra, hóa thành một vòng lưu quang, tràn ra liên miên tiên đạo rực hà, kích xạ mà tới.

Trong quá trình này, hư không chấn động, các loại đạo văn dày đặc, như là gợn sóng bàn, nó mở ra một đầu thần quang đại đạo, cực tốc đến rồi phụ cận.

Thạch Hạo tay áo hất lên, trực tiếp liền thu vào, hắn đối với tảng đá kia nóng mắt rất lâu, không nghĩ tới nó nhưng vẫn động bay ra, như thế nào khách khí?

Làm vào tay về sau, có thể cảm giác được nó nặng nề, giống như một tòa như cự thạch, nhưng là đối với bây giờ Thạch Hạo mà nói đó căn bản tính không được cái gì.

"A... Phi Tiên thạch!"

"Trời ạ, tộc ta chí bảo bị Hoang cướp đi!"

Thiên chi thành, chạy tán loạn, đây là tộc này truyền thừa tổ bảo, cứ như vậy không hiểu đã mất đi, tuyệt không thể tiếp nhận a.

"Vừa rồi, là chí bảo bản thân bay ra ngoài!"

Có người nói, bởi vì nhìn rõ ràng, thật sự rõ ràng.

Trên tường thành có trận văn, sớm đã bày ra thủ hộ đại trận, bất kỳ người nào ra vào cũng không dễ dàng, phi thường gian nan.

Thế nhưng là, Phi Tiên thạch cùng nơi đây giao hòa, không bị nghẹt cản,

là mình chạy trốn ra ngoài, đại trận cũng không bài xích nó.

Chân chính tuyệt thế đại trận, là có sinh mạng, có thể phân biệt địch ta, trận linh có thể phân rõ địch nhân cùng phe mình, vì vậy Phi Tiên thạch chui ra ngoài.

Một số người mộng, cảm thấy cái này căn bản không hiện thực, trong tộc chí bảo làm sao chối bỏ bọn hắn, chạy đến Hoang nơi đó đi?

"Không có khả năng, nhất định là hắn vận dụng bí pháp, cướp đi tộc ta tổ bảo!"

"Phi Tiên thạch không phải dùng để ngộ đạo à, nó còn có linh thức, còn có thể trốn?"

Rất nhiều người cũng giống như là lần đầu tiên nhận biết tảng đá kia bàn, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, bất kể nói gì, hiện thực bày ở trước mắt.

Lão thiên người cũng trợn tròn mắt, hắn căn bản cũng không có nghĩ đến sẽ phát sinh loại sự tình này? Liền hắn cũng không biết tảng đá kia hội chạy, có thể bỏ chạy.

"Hoang, đưa ta tộc chí bảo!" Có người rống to.

"Còn tới!"

Rất nhiều người kêu to, thứ này có thể nào sa sút, không có khả năng để những người khác tộc mang đi, đây là Thái Cổ lục đại thiên nhân hợp lực mang về trong tộc thần thánh chi vật.

Cứ nghe, năm đó vì tranh đoạt khối này chí bảo, thế nhưng là giết cái máu chảy thành sông, nhật nguyệt vô quang a, còn tốt cái thời đại kia Thiên Nhân tộc mạnh nhất.

Hiện tại, Hoang tới, chỉ là đủ câu tay mà thôi, Phi Tiên thạch liền chạy?

Cái này khiến một đám người khí râu ria đều muốn lột sạch, làm sao có thể tiếp nhận!

"Ha ha..." Thạch Hạo cười to, lấy tay vuốt ve tảng đá kia, nhìn lấy thô ráp, rất giản dị, nhưng giá trị của là tuyệt đối liên thành, là hiếm thấy chí bảo.

Tảng đá kia thực sự quá nặng đi, đoán chừng dùng để nện người cũng không có vấn đề gì, cao thủ bị nó đánh trúng cũng phải xương cốt đứt gãy.

Thế nhưng là, cẩn thận cảm ứng, Thạch Hạo cũng không có phát giác được có cái gì linh thức, cái này không phải là cái gì sinh vật thể.

Ở trong đó, có cái gì, đó là tiên Linh Lung, không phải ý chí cùng cao thủ cái thế thần thức lạc ấn cái này sản phẩm.

"Tạ ơn a!" Thạch Hạo cười lớn, hướng về phía thiên chi thành phất tay.

Phi Tiên thạch trong tay hắn, đầu tiên là khôi phục cổ phác, nhưng lại phát ra quang vũ, thần thánh vô cùng, rực rỡ làm lòng người cảnh rung chuyển, khó tự kiềm chế.

"Thịnh tình đưa tiễn, từ chối thì bất kính. Ta liền cố hết sức nhận lấy." Thạch Hạo cười ha ha.

Một đám người thổ huyết, từng cái con mắt phun lửa.

Thạch Hạo lấy tay vuốt nhẹ Phi Tiên thạch, hắn phát hiện thực sự cùng hư không Tiên Kim Thư có quan hệ, giữa hai bên phảng phất cộng minh.

"Ừm?" Đột nhiên, hắn chấn kinh, con mắt mở thật to, khi hắn tay kia trên lòng bàn tay, cái kia hư không Tiên Kim Thư hiển hiện một bóng người.

Đây là... Thế nào?!

Tại quá khứ, khối này Tiên Kim Thư rất như là một khối cục gạch, hình dạng cùng lớn nhỏ đều cùng loại, cho tới bây giờ đều là yên tĩnh, bất động, không có bất kỳ cái gì biểu hiện.

Nếu có kinh văn, lúc trước Tam Tạng cũng sẽ không như vậy đỉnh đạc đưa ra.

Phải biết, đây chính là Đế hạ thấp thời gian thay mặt đồ vật, nếu có kinh văn, giá trị vô lượng!

Nghe đồn, Tiên Vực một tộc Chí cường giả, danh xưng Tiên Vực mạnh nhất sinh linh một trong, cũng là bởi vì từng từng chiếm được một bộ Đế hạ thấp thời gian thay mặt kinh thư, mới vô địch thiên hạ.

Loại vật này, không có cách nào cầu lấy, nhìn lượt vạn cổ, lại có thể có bao nhiêu manh mối?

Theo Thạch Hạo, khối này Tiên Kim Thư lấy ra luyện khí còn tạm được, chưa từng nghĩ hôm nay nó có dị động, vượt ra khỏi lẽ thường.

"Lại có biến cố!" Hắn cúi đầu xuống, con mắt híp mắt khâu lại, cẩn thận nhìn chằm chằm.

Cái kia hư không Tiên Kim Thư thượng thân ảnh dần dần thành hình, cái kia là một cái hình người sinh linh, đứng ở nơi đó, không nhúc nhích, giống như là một khối trơn nhẵn trên gương hiện lên thân ảnh.

Cả khối Tiên Kim Thư, những bộ vị khác mông lung, oánh oánh lập lòe, sương mù lượn lờ, chỉ có đạo thân ảnh kia phát ra đạo tắc, có hoa văn nương theo.

Thạch Hạo trong lòng kịch chấn, lông tóc dựng đứng, không phải dọa đến, mà là kinh hỉ, thứ này có đại bí mật, có vượt qua tưởng tượng kinh hỉ a!

Hắn hiện tại không thiếu kinh văn, bởi vì nắm giữ ** không hề ít, đều có đãi hắn tăng lên tới cảnh giới cực hạn đây.

Nói thí dụ như bất diệt kinh văn, đây là hắn trước mắt muốn lấy được nhất toàn bộ cũng luyện thành **.

Đáng tiếc, có bộ phận thất lạc ở trên chín tầng trời trong cấm khu, trước mắt không cách nào đi tìm, xông đi vào, hơn phân nửa có đi không về.

Nhưng là, dù vậy, trong tay có bao nhiêu loại đại thần thông, có mấy loại bí pháp, nhưng hắn vẫn là rất mừng rỡ, Đế hạ thấp thời gian thay mặt ẩn chứa thiên đại bí mật, cái này nếu là một bộ cổ kinh, có lẽ có thể vì hắn để lộ thần bí một góc.

"Vô thượng kinh văn à, vẫn là một loại nào đó người viết sử lại, hắc!" Hắn rất chờ mong.

Soạt một tiếng, hắn thu hồi Tiên Kim Thư, đem tảng đá kia cũng cho cất vào trong túi da thú, trực tiếp đeo ở sau lưng.

"Tiểu đạo hữu, cái này Phi Tiên thạch có thể mượn ngươi dùng một lát, nhưng là ngươi trực tiếp thu lại là ý gì?!" Lão thiên người mở miệng, mặt âm trầm.

Hiện tại, hắn đã không thể làm được trấn định cùng ung dung, thực sự rất lo nghĩ, năm đó Thái Cổ lục đại thiên nhân từ một chỗ trong di tích hao hết thiên tân vạn khổ, suýt nữa vẫn lạc mới mang về, có thể nào có sai lầm.

"Hôm nay ta tới đòi nợ, các ngươi đưa lên Phi Tiên thạch, không phải là rất bình thường sao, chẳng lẽ hiện tại muốn đổi ý? Ta cũng không đáp ứng!" Thạch Hạo nói ra.

"Tiểu bối, ngươi khinh người quá đáng!" Có nhân vật già cả chịu không được.

Trước kia ẩn nhẫn lâu ngày, nhưng không có nghĩa là bọn hắn có thể một mực nén giận, trong tộc chí bảo đều bị mất, ai còn có thể bình tĩnh, nhất định phải đoạt lại.

"Hoang, ta khuyên ngươi tranh thủ thời gian giao về đến, không phải..." Có người hét lớn.

"Không phải mà nói như thế nào, có bản lĩnh tựu ra đến, bản tọa một móng vuốt đập nát các ngươi một mảnh!" Hoàng kim sư tử mở miệng, vỡ ra huyết bồn đại khẩu, sư tử tóc mai kim hoàng, rủ xuống đến trảo tí dưới, Hùng Vũ vô cùng.

Một đám người nhìn hằm hằm, nhưng thật đúng là bị trấn trụ, ai có thể đi đánh một trận?

Rất nhiều người đều biết, cái này một người một ngựa tu vi cao thâm dọa người, chính là lão thiên người ra ngoài đều chưa chắc có thể chiếm được tốt, trừ phi chí tôn đích thân tới!

Độn một cảnh giới Hoang, tuyệt đối có thể quét sạch tứ phương, không cao bằng hắn một cái đại cảnh giới trước, căn bản là không có cách đối đầu!

"Giết ra ngoài, tộc ta chí bảo sao có thể rơi vào bên ngoài?"

"Quá oan uổng, tuyệt không thể chịu đựng!"

Một đám người kêu to, tất cả đều không thể nào tiếp thu được sự thật này.

Thạch Hạo thấy thế cười, chỉ bất quá có chút lạnh, năm đó hắn ở chỗ này bị làm nhục, bây giờ nhìn thấy bọn hắn cái dạng này, cuối cùng cảm thấy hơi xả được cơn giận.

Phi Tiên thạch muốn muốn cầm trở về? Không có cửa đâu, hắn không có khả năng giao ra!

"Có đạo hữu nghĩ ra được luận bàn sao?" Thạch Hạo hỏi.

"Tức chết ta vậy!" Một số người kêu la, nhưng chính là không ai ra khỏi thành.

Bởi vì, ai cũng biết ra ngoài lại là kết quả gì.

"Dùng cổ thành trấn áp hắn!" Có người nói nhỏ.

Cái này tòa cổ xưa thành trì phát sáng, giống như một quái vật khổng lồ phục sinh, phóng thích năng lượng ba động khủng bố, sau đó hướng về Thạch Hạo trấn áp tới.

Thạch Hạo mỉm cười, lướt ngang thân thể, giống như một đạo quang ảnh đang động, nhảy lên chính là mấy chục vạn dặm, hắn không có đi đối cứng, tránh đi.

"Không cần vọng động!" Lão thiên người mở miệng.

Bởi vì, tòa thành trì này mặc dù cường đại, nhưng là tiêu hao thật lợi hại, nó chú trọng phòng thủ, dạng này truy kích, hơn phân nửa tại không có đánh trúng địch thủ trước, tự thân liền muốn khô kiệt.

Một ngày này, tin tức truyền ra, tứ phương chấn động.

Hoang đi thiên chi thành, một người một ngựa khiêu chiến Thiên Nhân tộc, kết quả không người dám ra khỏi thành, để tứ phương tu sĩ chấn kinh.

"Ha ha..."

Cuối cùng, Thạch Hạo rời đi, không có công thành, mang theo Phi Tiên thạch, cưỡi vào không sợ sư tử biến mất ở chân trời.

Hắn cũng không muốn huyết tẩy nơi đây, nếu quả thật muốn giết người, cũng chỉ là chém xuống ngày xưa nhằm vào hắn đầu của những người kia, nhưng hôm nay Thiên Nhân tộc sợ hãi không ra, hắn ngược lại cũng không nguyện làm to chuyện.

Cứ như vậy, mang theo tộc này chí bảo, hắn rời đi.

"Liền để thong dong như vậy rời đi?" Hậu phương, rất nhiều người nghiến răng nghiến lợi.

"Vậy ngươi muốn như thế nào, cùng hắn đi một trận chiến à, chỉ có thể uổng mạng. Ngoài ra, ta đến nhắc nhở ngươi, hắn hoàng kim tuế nguyệt

muốn mở ra, tương lai chính là hắn thời đại, ta Thiên Nhân tộc nếu là lại theo hắn không chết không thôi, sớm muộn cũng có một ngày sẽ bị diệt tộc!" Có người thở dài nói.

Câu nói này vừa ra, dẫn phát chấn động mạnh, Thiên Nhân tộc trên dưới đều là cảm thấy một trận rét lạnh.

"Năm đó, nếu không có có những sự tình kia, hắn lẽ ra cùng chúng ta đứng chung một chỗ a!" Có người nói nhỏ, mười phần hối hận.

Mà ngày xưa một chút người trong cuộc, thì càng là sắc mặt khó coi, nếu không có bọn hắn bức bách, như thế nào rơi đến một bước này, từng cái hối hận thì đã muộn.

"Vân Hi, ngươi nghĩ gia sao, rời đi hạ giới nhiều năm, có thể nguyện trở về?" Lão thiên người mở miệng.

"A?" Vân Hi giật mình.

"Cái kia Phi Tiên thạch đối với tộc ta rất trọng yếu, ngươi cùng Hoang đi qua quan hệ không tệ, ta hi vọng ngươi hết sức di bổ tộc ta cùng quan hệ của hắn..." Lão thiên người thế mà nói như vậy, để tộc nhân tất cả đều chấn động.

...

"Các ngươi nghe nói không, không chiến mà khuất a, Hoang quân lâm thiên chi thành, mang đi bọn họ chí bảo!"

"Trời ạ, Hoang càng ngày càng hung tàn, liền đã từng huy hoàng vô cùng Thiên Nhân tộc đều phục nhuyễn?"

Ngoại giới, rất nhiều đại thế lực tu sĩ đều ở nghị luận, dẫn phát sóng to gió lớn.

Chuyện này không cách nào trở thành bí mật, rất nhanh liền truyền ra

ngoài.

"Cái này khiến chúng ta làm sao bây giờ, giáo ta thế nhưng là chặn đánh qua Hoang, đối với hắn lăng lệ xuất thủ, hắn có thể hay không đến nhà trả thù?"

"Hỏng, trước đây không lâu, tộc ta còn có người tại mắng to Hoang, đây nếu là truyền đến trong tai của hắn, sẽ hay không diệt đi tộc ta?"

Người người cảm thấy bất an, bởi vì Hoang quá hung tàn, không ngớt Nhân tộc cũng dám động, còn có cái gì không phải hắn dám chọc.

"Nghe nói, Thiên Nhân tộc hối hận tím cả ruột, hiện tại chủ động muốn hòa hoãn cùng Hoang quan hệ, cứ nghe còn muốn thông gia đâu, xuất động tộc này minh châu."

"Sớm đã làm gì, Thiên Nhân tộc lần này quá mất mặt."

Tứ phương, ầm ĩ khắp chốn, mọi người nghị luận ầm ĩ.

Thạch Hạo rời đi, thẳng đến một chỗ cổ địa, nơi đó có thông hướng con đường của hạ giới, hắn muốn đi xác định, dò xét rõ ràng!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1695: Thái Âm Thái Dương

Thạch Hạo một đường bay nhanh, tốc độ của hắn quá nhanh, hiện tại không nói ba nghìn châu thứ nhất cũng không xê xích gì nhiều, Côn Bằng pháp cộng thêm Súc Địa Thành Thốn đại thần thông, ngoài ra còn có Lôi Đế cực tốc, phía sau hoá sinh ra một đôi Lôi Điện cánh, cùng Côn Bằng cánh cùng nhau chấn động, trong nháy mắt vạn dặm!

Hoàng Kim Sư Tử phiền muộn, lại bị bắt vào trong tay áo rồi, bởi vì, nó thật không có Thạch Hạo tốc độ nhanh, bây giờ bị dẫn theo đi.

Thạch Hạo không có thời gian, hắn không muốn tiếp tục trì hoãn, một đường tung hoành, nhanh đến mức khó mà tin nổi.

"Ngô, này một châu tới gần khu không người rồi, tại ba nghìn châu biên giới khu vực." Thạch Hạo khẽ nói.

Đến rồi, hắn đã đến khu cổ địa này, tới gần mục đích, tại cái này khối địa phương hắn tương đối khiêm tốn, không muốn bị người nhận ra.

Kỳ Châu, không phải lớn bực nào một cái cổ châu, từ xưa đến nay cũng khuyết thiếu danh chấn thiên hạ Chí Tôn cấp cao thủ, nhưng là lại có một chút sắc thái thần bí.

Bởi vì, tại khu vực này sinh hoạt một chút thập phần cổ lão chủng tộc.

"Thái Âm tộc."

Thạch Hạo trạm thứ nhất đi ra tộc này, cái này tộc quần sinh hoạt tại quần sơn vạn khe, tiếp giáp một con sông lớn.

Con sông này thập phần nổi tiếng, đúng là một cái Thái Âm hà lưu, cuồn

cuộn sông lớn, đen như nước sơn, lạnh lẽo tận xương, giống như một đạo Minh Hà theo Địa Ngục lưu chuyển mà ra.

Về Thái Âm hà lưu, trên mặt đất rất ít, nhưng cũng có một chút chi mạch.

Bất quá, đại đa số Thái Âm hà lưu cũng không thể là chân chính Thái Âm nước hóa thành, nói cách khác, hai bờ sông sinh vật đều muốn bị diệt tuyệt, khó mà sinh tồn.

Nơi này hơi khác thường, có một chút Thái Âm khí bốc hơi, nhưng là lại tác dụng tại phạm vi có hạn bên trong.

Thái Âm tộc rất không bình thường, bọn hắn sinh hoạt tại Thái Âm Hà bờ, hơn nữa bọn hắn chỗ ở rất đặc biệt, tại hai bờ sông vách núi cheo leo trên, đều vì huyền quan.

Bọn hắn không phải Táng Sĩ, là bình thường sinh linh, thường ngày cũng ra ngoài, nhưng là phòng ốc đều vì loại này huyền quan hình thức.

Có quan tài đá, có kim quan, cũng có ngọc quan, chủng loại phong phú, mười phần thần bí.

Bọn hắn thường ngày hấp thu Thái Âm chi khí, coi đây là tài nguyên tu luyện, từng cái một thể chất thuộc hàn, cứ nghe người mạnh nhất khả năng tại Thái Âm hà lưu phần cuối, trầm quan tài đáy sông.

"Thật là một cái kỳ quái chủng tộc, bọn hắn biết đi thông hạ giới đường?"

Thạch Hạo kinh ngạc, hắn một mình mà đi, tiến nhập khu vực này, hắn sớm đã xong giải qua tộc này một chút sinh hoạt tập tục, để tránh khỏi phạm vào kỵ húy.

Hoàn hảo, tộc này tuy rằng nơi nghỉ chân cổ quái, nhưng là cũng không quái gở, kỳ thực cùng chủng tộc khác, chỉ cần câu thông tốt, vẫn là dễ dàng

giao tiếp.

Thạch Hạo chuẩn bị một chút lễ vật, ví như: Thái Âm Thần Tủy, Nguyệt Hàn Thạch, Cửu Âm Chân Mộc, Băng Phong Giới Thạch đợi một chút, những thứ này bất luận một cái nào đều là báu vật.

Hắn một đường tiềm hành, cùng không cùng người thỉnh giáo.

Bởi vì, tại đây đầu dài tới mấy trăm ngàn dặm sông lớn hai bờ sông, đỗ lại quá nhiều bộ lạc, đều có tự mình bất đồng dân tục chờ.

Tuy rằng đều thuộc về đồng nhất cái cổ lão chủng tộc, nhưng một chút truyền thuyết vẫn có xuất nhập.

Vì vậy, hắn thăm viếng một cái lại một cái bộ lạc, cẩn thận lý giải, cặn kẽ tra xét, muốn làm cái đến tột cùng.

"Tại Thái Âm hà lưu phần cuối."

Đây là một cái lão nhân nói cho hắn biết, cứ nghe, hắn sống tuế nguyệt nhất xa xưa, Thái Cổ tuế nguyệt trước liền tích trữ ở thế gian, cho tới bây giờ.

Nhưng là, tu vi của hắn cũng không như trong tưởng tượng cao như vậy.

Bởi vì, hắn có thể sống dài lâu như thế, là bởi vì năm đó ở trong sông đã từng được một viên Thái Âm Quả, tuy rằng mục nát rồi, nhưng là đối với tộc này tới nói đã có cực lớn công hiệu.

"Thái Âm Quả chính là theo sông phần cuối phiêu lưu xuống." Lão nhân nói.

"Con sông này không phải chỉ có mấy trăm ngàn dặm sao?" Thạch Hạo nhíu mày, hắn vỗ cánh có thể đạt đến.

"Ngươi ta nói Thái Âm Hà không giống nhau, đối với sinh hoạt tại khu vực này rất nhiều người tới nói, nghĩa hẹp Thái Âm hà lưu dĩ nhiên là chỉ

trước mắt con sông này, nghĩa rộng trên Thái Âm hà lưu thì ở trong hư không, do thuần túy Thái Âm cấu thành." Lão nhân nói.

Sông lớn cuồn cuộn, đen như nước sơn, dâng tràn cuồn cuộn.

Hai bờ sông, núi cao đứng thẳng, núi lớn chọc vào thương khung, đều lượn lờ tạo thành từng dải Thái Âm sương mù.

Càng xa xăm, Cổ Mộc che trời, khỉ hú hổ khiếu.

Thạch Hạo yên tĩnh đứng thẳng, nhìn ra xa phía trước.

Hắn theo vị lão nhân này nơi đó hiểu được nhiều đủ, đất này trên dưới đất sở hữu Thái Âm hà lưu, đều chỉ có thể coi là nhánh sông, ngọn nguồn đều ở trong hư không.

"Còn có một bản truyền thuyết, con đường kia tại Thái Dương hà lưu phần cuối." Lão nhân thở dài.

Đón lấy, hắn lại lắc đầu, bởi vì này rất mâu thuẫn.

Người trẻ tuổi này tới thỉnh giáo, là tộc này đưa lên trọng lễ, hắn không muốn lừa dối, thế nhưng thuyết pháp này lại thực sự quá mâu thuẫn.

Tại tộc này trong truyền thuyết, đầu cổ lộ kia tại Thái Âm hà lưu phần cuối.

Thế nhưng, tại một cái khác đồng dạng bộ tộc cổ xưa bên trong, nghe đồn con đường kia nhưng là tại Thái Dương hà lưu phần cuối.

Mà một chủng tộc khác là: Thái Dương chủng tộc!

Thái Âm hà lưu phần cuối, Thái Dương hà lưu phần cuối, ai nói đúng, cái nào là thật?

"Thái Dương chủng tộc gần như diệt tuyệt, còn dư lại phần nhỏ người, rất khó đi bọn hắn nơi đó dò ra đến tột cùng rồi." Lão nhân nói.

Bởi vì, lấy mặt trời là chủng tộc tên, đã từng lên qua phân tranh, ví như Kim Ô, ví như Thái Dương Thần Đằng tộc, đã từng có nhiều chủng tộc hung hăng đều cùng mặt trời có quan hệ.

Bọn hắn chém giết, sau cùng nơi này nguyên thủy nhất Thái Dương chủng tộc thất bại, gần như diệt tộc.

Thạch Hạo nghe hoàn toàn không còn gì để nói, liền chủng tộc tên đều cần đi chiến đấu?

"Muốn biết rõ đến tột cùng, có lẽ phải đến Thái Âm hà lưu phần cuối, nơi đó có trầm quan tài, khả năng có tộc ta một chút trong truyền thuyết nổi danh ngủ say cùng bế quan." Lão nhân nói.

Hắn nói Thái Âm hà lưu phần cuối, là chỉ con sông lớn này phần cuối.

"Nhưng là, nơi đó... Có nguy cơ!" Lão nhân mắt lộ ra vẻ kinh dị, sau cùng dặn dò.

Thạch Hạo gật đầu, cảm ơn hắn sau, trực tiếp rời đi.

Hắn không có lập tức đi trước con sông lớn này phần cuối, lão nhân kia nhắc nhở đáng coi trọng, nơi đó rất nguy hiểm, có lẽ có rất nhiều khó lường quỷ dị việc.

Thạch Hạo đi rồi Thái Dương tộc, kết quả phát hiện chính như lý giải nhiều như vậy, nơi này rất rách nát, chỉ có một ít bộ lạc rất bé, nhân khẩu ít đến thương cảm.

Hơn nữa, tại khu vực này khuyết thiếu cao thủ, căn bản không tính là cái gì đỉnh cấp đại giáo.

Bất quá, nơi này cũng có một dòng sông, tên là Thái Dương Hà.

"Một cái Nham Tương Hà." Thạch Hạo kinh ngạc, nhưng là từ trong đó cảm nhận được từng tia từng sợi Thái Dương tinh khí, cùng thông thường

dung nham bất đồng.

"Tại quá khứ, này Thái Dương Hà dài tới một triệu dặm, dâng tràn cuồn cuộn, Thái Dương tinh khí sôi trào, đáng tiếc một đấu qua sau, nơi này bị đánh cho tàn phế, Thái Dương hà lưu gần như khô cạn." Một vị bà lão thở dài.

Đây là Thạch Hạo ở chỗ này hiểu được tình huống, nhiều mặt tìm hiểu, vẫn chưa phát hiện cái gì có giá trị đầu mối.

Thạch Hạo ly khai, lại vào Thái Âm tộc nơi nghỉ chân, hơn nữa đến sông ngòi phần cuối.

Phù phù một tiếng, hắn một cái mãnh liệt liền buộc đi vào, màu đen sóng lớn bành trướng, trong sông xuất hiện một cái vòng xoáy, đem Thạch Hạo cho nuốt lấy.

"Lạnh như thế!"

Hoàng Kim Sư Tử được thả ra, giật mình rùng mình một cái, bởi vì, Thạch Hạo lại ngồi ở trên người của nó.

Điều này làm cho nó rất không biết làm sao, rất rõ ràng, có địa phương nguy hiểm, nó tuyệt đối là muốn thò đầu ra, phải giúp Hoang dò đường, muốn chặn đao.

Nơi này Thái Âm chi lực cực kỳ nồng nặc, nước dường như mực nước, lại như Địa Ngục khổ hàn chi địa.

Sông lớn phần cuối, dường như một cái vực sâu, sở hữu nước sông đều rơi xuống, tiến nhập dưới đất, dâng tràn cuồn cuộn.

Hoàng Kim Sư Tử chở Thạch Hạo, một đường lặn xuống, sau đó động dung.

Bởi vì, mỗi khi nó coi là đến cùng thời gian, liền lại sẽ phát hiện một cái

đen như nước sơn hang lớn.

Cái chỗ này, phảng phất Địa Ngục mười tám tầng, dưới vực sâu còn có vực sâu, mỗi một lần lối vào đều sẽ nhỏ đi một chút, đen như nước sơn muốn đem người Linh hồn đều nuốt vào đi.

"Tầng thứ mười bảy rồi, chẳng lẽ còn thật là mười tám tầng Địa Ngục?" Hoàng Kim Sư Tử giật mình.

Loại này cách cục cùng Cổ Tăng nhất mạch tương cận, nếu là con người làm ra thiết kế lời nói, hắn tin tưởng, nơi này hơn phân nửa có gì không bình thường bí mật.

Cổ Tăng nhất mạch, đã từng bố trí qua mười tám tầng Địa Ngục.

Vì vậy, Hoàng Kim Sư Tử đối với mười tám mấy cái chữ này phi thường mẫn cảm.

"Tăng viết, ta không vào Địa Ngục thì ai vào Địa Ngục." Vô Úy Sư Tử tự nói, nó đang suy nghĩ những điển tịch kia trong ngôn ngữ.

"Như thế có giác ngộ, muốn không ngươi đi xuống?" Thạch Hạo dừng bước rồi.

Hoàng Kim Sư Tử khinh bỉ, đây là Cổ Tăng nhất mạch kinh văn, ta là phiếm chỉ, cũng không phải chỉ nó.

Đến nơi này sau, Thạch Hạo không hề động, mà là dừng lại thân ảnh, đón lấy, hắn liên tiếp lấy ra từng món một Pháp Khí không gian, sau đó không có gì chần chờ, đem Pháp Khí không gian mở ra, trực tiếp dùng sức ném vào tầng thứ mười tám vực sâu.

"Đây là nguyền rủa!" Hoàng Kim Sư Tử giật mình, sau đó run rẩy.

Bởi vì, nó cảm thấy, này chủng nguyền rủa chi lực thật là đáng sợ, nó mới chạm tới một tia, nhục thân sẽ phải tan rã rồi, Thần Hồn đều không

vững chắc.

Lúc này, nó kinh hãi cực tốc rút lui, này quá kinh khủng.

Thạch Hạo cũng không có lưu lại, nhanh chóng trốn tránh.

Oanh một tiếng, hai người lao ra mặt nước, nhanh chóng trốn tới cuối chân trời.

"Ngươi đang làm cái gì?" Hoàng Kim Sư Tử gầm thét.

"Yên tâm, ngươi không chết được, mới ngần ấy mà thôi, có thể chịu đựng được." Thạch Hạo nói, đây là hắn theo Tiên phần mang về kinh khủng nhất nguyền rủa chi lực.

Đó là trong mộ thổ chất, còn có một chút thịt thối.

Hắn cứ như vậy tất cả đều ném vào tầng thứ mười tám trong vực sâu, hơn nữa không phải một điểm, mà là rất nhiều Pháp Khí không gian.

"Ầm ầm!"

Sau một khắc, Thái Âm hà lưu phần cuối thoáng cái sôi trào, lao ra rất nhiều đạo thân ảnh.

"A..." Có vài người kêu to, nổi giận đùng đùng.

Còn có người, trên người máu thịt mảng lớn rơi, vô cùng thê thảm.

Càng có một số người, lúc này hóa thành bạch cốt, ở nơi nào giãy dụa.

Hoàng Kim Sư Tử nhìn tê cả da đầu, đây chính là cái loại này nguyền rủa chi lực, thực sự thật là đáng sợ.

"À không..."

Rất nhiều người đều ở đây gào thét, đau chịu không nổi.

Có thể thấy, một số người nguyên bản mái tóc dày cộp, nhưng bây giờ liền da đầu đều ở đây theo rơi, đến mức máu thịt chờ đều bị ăn mòn sạch sẽ.

Lúc này, chính là Nguyên Thần của bọn hắn đều ở đây mục nát, tại rách nát.

Nguyền rủa chi lực lan tràn, cường đại như những người này cũng đều không chống đỡ nổi.

"Này đều là ai?" Hoàng Kim Sư Tử giật mình, bởi vì cảm thấy, những người này nếu là không có bị tổn thương lời nói, đều thập phần cường đại.

Tại ngay trong bọn hắn, đa số Độn Nhất cảnh giới cao thủ!

Cần biết, nơi này chính là ba nghìn châu, tầng thứ này tu sĩ cực kỳ hiếm thấy.

"Trên Cửu Thiên gia tộc, âm hồn bất tán a, ta đều ly khai, muốn đi hạ giới rồi, các ngươi còn không bỏ qua, đuổi đến nơi này, muốn diệt trừ ta sao?" Thạch Hạo mặt âm trầm.

"Hoang, ngươi thật là lòng dạ độc ác!" Có người kêu to, trở thành nửa Khô Lâu thể, nguyên bản hắn huyết khí cuồn cuộn, thập phần cường đại, nhưng bây giờ trọng thương, hầu như muốn hủy diệt rồi.

"Các ngươi những người này, nếu không phải vô cùng ác độc, chuẩn bị ở chỗ này phục kích ta, làm sao đến mức này." Thạch Hạo bình thản nói.

"Hoang, đã là như thế, ngươi cho rằng trốn rồi sao?"

Nhưng vào lúc này, cách đó không xa lại xuất hiện mấy bóng người, từng cái một lộ ra chân thân, những thứ này là không có tiến nhập Thái Âm hà lưu cường giả.

"Ngươi này lão súc sinh, lại lộ diện. Ta cũng minh bạch rồi, ngươi bất quá là một con chó săn mà thôi, phía sau ngươi chủ tử lần này rốt cuộc hiện

thân." Thạch Hạo sắc mặt lúc này liền trầm xuống.

Lời của hắn rất không khách khí, tương đối kịch liệt, có thể tưởng tượng, trong lòng hắn có kiểu gì một cơn lửa giận.

Bởi vì, ở phía xa nhìn thấy một người, là người quen cũ, cũng là một mối thù lớn người Nguyên Thanh!

Thạch Hạo tiến nhập Cửu Thiên thời gian, người này đã từng trực tiếp hại hắn, hắn đã từng bị giáng chức làm đầy tớ, bị đưa vào Thái Sơ Cổ Quáng đi khai thác đá, chính là người này gây nên.

Về sau, người này càng là nhiều lần nhằm vào hắn, yếu hại tính mạng.

"Lão già kia, ngươi cùng ngươi người phía sau rốt cuộc xuất hiện rồi." Thạch Hạo mặt lạnh lùng nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1696: Thủ Phạm

Nguyên Thanh, người này đối với Thạch Hạo tới nói, xưng là đại cừu nhân!

Thạch Hạo trải qua rất nhiều đau khổ đều cùng người này có quan hệ, mới vừa tiến vào Cửu Thiên, đã bị người này trấn áp, nếu không phải có người can thiệp, tại chỗ liền có thể gặp độc thủ của hắn.

Chính là như vậy, Thạch Hạo vẫn bị hắn đưa vào Thái Sơ Cổ Quáng, do đó bị Vương gia áp chế, cưỡng ép thu làm tôi tớ.

Có thể nói, nếu là không có Nguyên Thanh, cũng sẽ không có mặt sau một loạt sự tình.

Lại về sau, Nguyên Thanh còn đã từng phái ra con cháu, đi Thiên Thần Thư Viện nhằm vào Thạch Hạo, lại muốn nhổ cỏ tận gốc!

May mắn là, Thiên Thần Thư Viện nghiêm khắc khiển trách rồi, Nguyên Thanh chi tử bị phế, tôn cũng tại Tiên Cổ chiến trường trong bị Thạch Hạo đánh chết.

Nhiều năm qua đi, Nguyên Thanh khí sắc rất không sai, so trước đây càng trẻ trung rồi, tóc đen rối tung, thập phần dày đặc, hai mắt sáng ngời có thần, nhìn chằm chằm Thạch Hạo.

Thạch Hạo cũng không nhận ra người khác, thế nhưng mấy người đều rất mạnh, đồng thời cho người thập phần cảm giác nguy hiểm, có lẽ là trên người bọn hắn có khiến người ta kiêng kỵ đồ vật.

"Tiểu nghiệt súc, ngươi thật là mạng lớn, tại biên hoang đều chưa từng, ngày nay còn một đường hát vang tiến mạnh, thật là không thể để ngươi

sống nữa a!" Nguyên Thanh lên tiếng.

Hắn lần này ngôn ngữ, để cho Thạch Hạo trong mắt hàn quang bạo tăng, sát khí dày đặc.

Biên hoang đại chiến, Nguyên Thanh cho tới bây giờ sẽ không có ra mặt, chưa từng đi Đế quan tiếp viện, không có tận một phần lực, hiện tại lại có thể lấy loại giọng nói này mở miệng.

Thạch Hạo tại biên hoang chiến đấu hăng hái, quên sống chết, cuối cùng là trở về sau, người này liền nhảy ra ngoài, muốn đánh chết!

"Ngươi này ngụy Chí Tôn, đến đây tăng thêm hài hước, gà mờ tu vi, bây giờ có một điểm tiến bộ, muốn đi tìm cái chết sao?!" Thạch Hạo lạnh giọng nói.

Tại Chí Tôn không ra niên đại, Độn Nhất cảnh giới tu sĩ cũng sẽ bị một số người lén tôn làm Chí Tôn, nhưng là, ai cũng biết bọn hắn không phải, chẳng qua là một loại tôn xưng mà thôi.

Đó là tại mong mỏi, một ngày kia, cái loại này cường nhân sẽ tiến hơn một bước.

Đến mức Nguyên Thanh, hắn năm đó còn kém một tia không có tiến nhập Độn Nhất cảnh.

Hiện tại, hắn rốt cuộc đột phá, đục lỗ cửa ải kia, trở thành Độn Nhất cảnh giới tu sĩ, mang theo hắn người phía sau đi tới nơi này, muốn chặn đánh Thạch Hạo.

"Ngươi này đang tìm cái chết!" Thạch Hạo tiến thêm một bước nói.

Hắn có như vậy sức mạnh, còn trẻ như vậy chính là Độn Nhất cảnh giới sinh linh, cho hắn thời gian, có thể một đường quét ngang các phe địch thủ.

"Tiểu bối, ngươi bây giờ lại tự phụ có thể làm sao, bọn ta căn bản cũng

không sẽ cho ngươi cơ hội, ngươi khi còn sống đến đây xong, nghĩ đăng lâm Chí Tôn cảnh, đó là si tâm vọng tưởng!" Nguyên Thanh rất trực tiếp.

Hắn dẫn người mà đến, chính là muốn chặn đánh Thạch Hạo, không cho hắn lột xác cơ hội, không cho hắn trở thành Chí Tôn.

Chính hắn có lẽ không được, nhưng là hắn mang đến sau lưng nguồn thế lực kia, muốn bóp chết thiên tài, chỉ tay che trời, không cho một cái tiềm lực vô cùng thiếu niên sau cùng cơ hội vùng lên.

Trên thực tế, bọn hắn sở dĩ vội vã ly khai Cửu Thiên, cấp bách mà đến, không để ý hậu quả, cũng là bởi vì nội tâm sợ.

Thạch Hạo tại biên hoang một chiến, thực sự để cho một ít người trong lòng lạnh cả người, dưới cái nhìn của bọn hắn, Hoang tiềm lực quá lớn, thật muốn trở thành Chí Tôn, tuyệt đối có thể quét ngang Cửu Thiên Thập Địa.

Đến khi đó, ai có thể ngăn trở hắn?

Hắn một khi muốn thanh toán, một chút tộc quần chú định huỷ diệt, dù cho vận dụng Tiên Khí, xuất ra Trường Sinh thế gia sở hữu nội tình, còn chưa đủ nhìn!

"Bọn ta tại biên hoang liều mạng, bọn ngươi run rẩy nơm nớp, ở phía sau sống tạm, hưởng thụ bình an. Một khi đại chiến hạ màn, liền từng cái một dữ tợn nhảy ra, đối với bọn ta huy động đồ đao. Đối mặt dị vực thời gian, lá gan của các ngươi đây, các ngươi khí phách đây, uy phong của các ngươi đây? Thật là chuyện lạ, hiện tại lại hung ác điên cuồng rồi, dường như kia chó trọc đuôi thông thường, trong ổ ngang!"

Thạch Hạo nói nói rất khó nghe, bởi vì trong lòng thực sự có một cỗ hàn ý, để cho hắn không thể không nghĩ bạo phát, đám người kia ti tiện vô sỉ, đáng chém!

"A..."

Nơi xa, một số người vẫn ở kêu thảm, thống khổ giãy dụa.

Những thứ kia đều là giấu ở Thái Âm hà lưu phần cuối trúng nguyền rủa sinh linh, có hình người, cũng có cái khác vật chủng, lúc này tất cả đều vô cùng thê thảm.

Phốc!

Có điểm người hóa thành bạch cốt, rơi vào màu đen sông lớn trong, đến đây diệt vong, bởi vì Nguyên Thần bị ăn mòn rách nát rồi, triệt để chung kết.

Còn có mắt người nứt ra, xương trán chảy máu, ngũ tạng rách nát, Nguyên Thần đang thiêu đốt, cho dù là bất tử, cũng muốn đi rớt hơn phân nửa thọ nguyên, hơn nữa đạo hạnh phế bỏ.

Có thể nói, trước kia giấu ở đáy sông cường giả, có chín thành đều muốn phế bỏ hoặc chết rớt, chỉ có người khác chịu đựng nổi, nhưng là mất đi nửa cái mạng.

Chính là như thế bá đạo, Tiên phần nguyền rủa không giải, chỉ có thể dựa vào tự mình ngạnh kháng.

Nhất là, lần này là Thạch Hạo theo Tiên phần nội bộ mang ra khỏi nguyền rủa, thì càng thêm không bình thường rồi, động một tí có thể huỷ diệt một phương sinh linh.

Mai phục tại trong sông người phế đi chín thành!

Nhưng là, Nguyên Thanh sau lưng mấy người kia lại bất vi sở động, mỗi một người đều rất thong dong.

"Có chút ý tứ." Một người trong đó mở miệng, rất bình thản, cũng rất yên tĩnh, căn bản cũng không có quá để ý, như là hết thảy đều tất cả nằm trong lòng bàn tay trong.

Người này chắp hai tay sau lưng, đi về phía trước, hắn thân xuyên xanh

lơ trường bào, tóc dài buông xuống đến thắt lưng, có điểm tiên phong đạo cốt mùi vị, thế nhưng trong ánh mắt lại mang theo lãnh ý.

Người này thoạt nhìn ba mươi mấy tuổi, nhưng cũng lấy lường trước, này tuyệt đối không thể là một cái chân chính tráng niên nam tử, mà là sống qua năm tháng rất dài tiền bối tu sĩ.

"Ha ha..." Có một cô gái cũng cười, một bộ màu vàng tơ váy dài, khuôn mặt đẹp đẽ, cười nhẹ, nhưng là đang giễu cợt, còn có một loại miệt thị.

Nữ tử này cũng rất mạnh, tuyệt đối là Độn Nhất cảnh giới hậu kỳ cao thủ, đồng dạng đối với Thạch Hạo có một số khinh thường.

"Trang cái gì sói đuôi to!" Thạch Hạo nói, rất trực tiếp, không lưu tình chút nào.

Mấy người kia thần sắc tức khắc cứng đờ, mặc dù biết Hoang không sợ trời không sợ đất, nhưng là như thế không chú ý, đi lên liền quát, hãy để cho bọn hắn sắc mặt có một số lạnh.

"Ngươi cũng biết, chúng ta đại biểu thế nào một cỗ lực lượng?" Thân xuyên xanh lơ trường bào nam tử lạnh giọng hỏi.

"Không phải là Trường Sinh thế gia sao, vẫn là cái loại này không có đảm đương, liền dị vực đại chiến thời gian, cũng không dám chịu chết mà chiến thế gia." Thạch Hạo nói.

Hiện tại đừng mơ tới nữa, dám động thủ với hắn, nhất định là Trường Sinh thế gia hoặc Hoàng triều.

Mấy người kia sắc mặt càng lạnh hơn.

"Ta một mực đang nghĩ, biên hoang đại chiến lúc có người thông đồng với địch, cam làm nội gian, đến tột cùng là kia nhất tộc, hiện tại ta minh bạch rồi." Thạch Hạo nói.

"Câm miệng, chúng ta cùng ngươi là thù riêng, cùng những thứ kia không quan hệ!" Thân xuyên màu vàng tơ váy dài nữ tử quát lớn, ngắt lời hắn nói.

"Là sao, ta thế nào cảm giác, chính là các ngươi!" Thạch Hạo nói, hắn nhìn chằm chằm mấy người kia.

"Hồ ngôn loạn ngữ!" Nam tử kia lạnh lùng nói.

"Ngăn chặn hắn, chớ có để cho hắn đào tẩu!" Tên còn lại nói.

Nguyên Thanh ở bên nở nụ cười, rất tùy tiện, tuy rằng tuổi tác không nhỏ, nhưng là lại rất trương dương, nhìn kỹ nụ cười cũng rất lạnh lùng, bởi vì rốt cuộc muốn giết Hoang rồi.

Mấy năm này, Thạch Hạo trở thành tâm bệnh của hắn, từ năm đó nhằm vào thiếu niên này, không có đánh chết thành công, trái lại không ngừng nghe được đột phá tin tức, để cho Nguyên Thanh xác thực đứng ngồi không yên.

"Tiểu nghiệt súc, hôm nay rốt cuộc chờ đến tử kỳ của ngươi!" Hắn cười lạnh.

Có vài người chính là như vậy, rõ ràng là có lỗi trước, kết quả cuối cùng là lại cho rằng là người khác phụ hắn, còn muốn ngày càng táo tợn không ngừng nhằm vào.

"Thật là đáng tiếc, nhớ các ngươi tổ tiên bực nào anh hùng tuyệt vời, đến các ngươi đời này nhưng là như thế không chịu nổi." Thạch Hạo nói.

Hắn không để ý đến Nguyên Thanh, mà là nhìn mấy người khác.

Bởi vì, hắn biết, từ đầu đến cuối Nguyên Thanh đều chỉ có thể coi là một cái chó săn, bây giờ với hắn mà nói căn bản không tính là cái gì.

Độn Nhất cảnh giới cường giả? Hắn giết không tha!

"Nga, ngươi xác định bọn ta thân phận?" Kia thân xuyên màu vàng tơ váy dài nữ tử cười nói, không thèm để ý chút nào, rất là thả lỏng.

"Không phải là Phong Tổ hậu nhân sao, ngươi không thấy thẹn với tổ tiên sao?" Thạch Hạo lạnh lùng nói, trong lời nói mang theo khinh miệt.

Đối diện có một hai mặt người mang vẻ giận, không phải bình tĩnh như vậy rồi, lộ ra sát khí, hai mắt sâu thẳm, cũng rất băng hàn, lạnh lùng nhìn Thạch Hạo.

"Ta đều không cần ngẫm nghĩ, cũng biết là bọn ngươi!" Thạch Hạo thản nhiên nói.

Bởi vì, năm đó thông qua một chút đầu mối, hắn hiểu được Nguyên Thanh nghe lệnh của Trường Sinh thế gia Phong tộc, sở dĩ nhằm vào hắn, chính là nghĩ áp chế hắn "Khí diễm".

Hắn thông qua một chút đường tắt, biết được một chút chuyện xưa.

Phong tộc vị nào đó lão tổ, từng trải qua nhằm vào Thạch tộc, đối với Tội huyết hậu nhân áp chế, đưa đến thập phần tác dụng trọng yếu, thái độ rõ nét, hạ mệnh lệnh trừng phạt Thạch tộc chờ.

Tội huyết hậu nhân, cái này định tội là thế nào tới, tại Đế quan thời gian, Thạch Hạo có hiểu thêm một bậc, có tàn Tiên thân ảnh, như Tiên điện chờ.

Bên cạnh đó, còn có trên Cửu Thiên thế lực, như Phong tộc vị nào đó tổ tiên.

"Các ngươi làm như vậy, sẽ không cảm thấy thẹn với Thủy Tổ của các ngươi sao, vị kia Phong Tổ năm đó Tiên Cổ một chiến, thế nhưng thẳng thắn cương nghị, lập được bất thường công trạng, thân là hắn hậu nhân, các ngươi như thế ti tiện, sẵn sàng góp sức dị vực, không cảm thấy đáng thẹn sao?" Thạch Hạo quát hỏi.

"Ta lặp lại lần nữa, đây chỉ là ân oán cá nhân, cùng cái khác không quan

hệ, đừng cho chúng ta loạn định tội tên!" Đối diện, có người sâm lãnh nói.

Thạch Hạo cười cười, không có trong vấn đề này miệt mài theo đuổi, bởi vì đích xác không có chứng cứ, hắn chẳng qua là phỏng đoán mà thôi.

Lúc trước, tại Đế quan thời gian, có người đầu nhập vào dị vực, còn đã từng tại Thiên Thú sâm lâm cùng dị vực tu sĩ cùng đuổi giết hắn, cuối cùng là cũng không có tiết lộ thân phận.

Bất quá, theo hắn phán đoán, khẳng định là nào đó một Trường Sinh thế gia, không phải Vương gia, Kim gia, còn có thể là ai?

Bên cạnh đó, hắn năm đó cùng Phong tộc một chút dòng chính đã giao thủ, cũng biết qua tộc này thái độ, vì vậy bây giờ hoài nghi bọn hắn chính là kia dúm người.

"Phong Hành Thiên, tộc ta tu ra ba đạo Tiên khí mạnh nhất truyền nhân, liền hoàn mỹ hoàn hảo hạt giống đều vì hắn chuẩn bị xong, kết quả lại bị ngươi đi đầu ngăn trở giết!" Kia thân xuyên màu vàng tơ váy dài nữ tử, lúc này khuôn mặt có một số vặn vẹo, hết sức dữ tợn.

"Ngươi là người gì của hắn?" Thạch Hạo hỏi.

Hắn tự nhiên nhớ kỹ, Phong Hành Thiên cường thế, thập phần đáng sợ, tinh thông Hắc Ám Cổ Thiên Công, còn có Thập Tự Thần Đạo, năm đó đã từng với hắn kịch liệt đại chiến, kết quả tại Tiên Cổ chiến trường bị hắn đánh chết.

"Ta là hắn tổ cô cô, tên là Phong Bách Linh!" Nữ tử đáp, màu vàng tơ váy dài phất phới, mang theo vô tận sát khí, như trước kia khí chất bất đồng.

Rất hiển nhiên, nàng một mực tại chịu đựng, hiện tại cuối cùng đã tới thời khắc sau cùng, muốn giết Thạch Hạo rồi.

"Còn có ta cháu trai Phong Chiêu, hắn chết cũng nhất định với ngươi có quan hệ!" Thân xuyên xanh lơ trường bào nam tử lạnh lùng nói.

Hắn tên Phong Thương, sống tuế nguyệt xa xưa, thực lực phi thường cường đại.

"Phong Chiêu không phải ta giết, hắn chết vào Cổ Hoàng Điệp trong tay." Thạch Hạo rất bình tĩnh nói.

Lúc đầu, tại bên trong chiến trường cổ kia, bọn hắn phát hiện một cái động phủ, nơi đó có một con Hoàng Điệp thi thể, tỏa ra Bất Hủ tiên quang, đem Phong Chiêu đánh chết.

Lúc đầu, Phong Chiêu từng nói qua, dù cho diệt rớt Cửu Thiên những thứ kia tu ra ba đạo Tiên khí tu sĩ trẻ tuổi, cũng không có vấn đề, chỉ cần hắn Phong tộc không việc gì, đâu thèm hắn nước lũ ngập trời.

Căn bản cũng không quản ngày sau dị vực công lúc đến, liệu sẽ có có người ngăn chặn, không thèm để ý sẽ có hậu quả như thế nào.

Bởi vì, hắn nói minh bạch, bọn hắn là Trường Sinh thế gia, năm đó có thể theo Tiên Cổ sống sót, tự bảo không việc gì, đời này như trước có thể.

Vào lúc đó, Thạch Hạo sẽ biết tộc này thái độ, dù cho không đi theo địch, cũng sẽ như những Sinh Mệnh Cấm Khu đó, hơn phân nửa không đếm xỉa đến.

"Phong Chiêu rất mạnh, được phong là Phong Hầu, nghĩ đến hắn chết đối với các ngươi tới nói là một cái to khổng lồ đả kích, bất quá chết tại Hoàng Điệp tiên quang phía dưới, hắn cũng không oan." Thạch Hạo cười ha ha.

"Hôm nay đã đều đã nói ra, để cho ngươi làm quỷ minh bạch, ngươi có thể lên đường." Phong Bách Linh nói.

"Muốn sống, đã quên sao, lão tổ muốn gặp hắn." Tên còn lại nói.

"Chỉ bằng các ngươi?" Thạch Hạo cười ha ha.

Đừng nói là bọn hắn, chính là tộc này Chí Tôn đến rồi, hắn cũng không thấy nhất định sẽ chết.

"Đã dám tới, thì có đánh gục thủ đoạn của ngươi." Phong Thương lạnh lùng nói.

"Không sai biệt lắm đi, đại trận đã kích hoạt." Phong Bách Linh nói.

Đúng vào lúc này, khắp nơi, quần sơn vạn khe đều ở đây bốc hơi ráng lành, phát ra hừng hực quang mang, muốn phong thiên tỏa địa!

"Thật xa xỉ, thật lãng phí a." Thạch Hạo không đếm xỉa tới nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1697: Phá Giới

Bày xuống như vậy đại trận, bao phủ phạm vi không biết bao nhiêu dặm núi cao biển khơi, liền sông Thái Âm đều bị bao phủ ở bên trong, có thể nói hưng sư động chúng

Hơn nữa, khẳng định cần các loại thần tài liệu, đều là thiên tài địa bảo, bình thường trận pháp giữ không nổi Thạch Hạo.

"Xa xỉ sao, Trường Sinh thế gia nội tình xa sự tưởng tượng của ngươi, ngần ấy bày trận vật liệu tính là cái gì." Phong Bách Linh thản nhiên nói.

Nguyên Thanh cũng lộ ra miệt thị vẻ mặt, tuy rằng hắn không phải Phong tộc người, nhưng cùng bọn họ lui tới mật thiết, lãnh khốc nói rằng: "Kiến thức nông cạn, ngươi chắp cánh khó thoát, chết chắc rồi!"

Mấy năm qua này, hắn ăn ngủ không yên, bởi vì Thạch Hạo thật sự trở thành hắn một cái tâm bệnh, quật khởi mạnh mẽ, đến cuối cùng Biên Hoang một trận chiến giờ tu vị đều đuổi tới hắn, sao không cho hắn sợ hãi?

Vì vậy, làm Phong tộc muốn động thủ giờ, hắn cái thứ nhất nhảy ra ngoài, cam nguyện làm tiên phong, ở trước dẫn đường, không giết Thạch Hạo hắn đứng ngồi không yên, nội tâm hoảng sợ.

"Chó săn, té sang một bên, không có ngươi chỗ nói chuyện!" Thạch Hạo lạnh lùng nói rằng.

Hắn không có xem Nguyên Thanh, ở nhìn quét khắp nơi, yên lặng đánh giá, cần tìm phương hướng đột phá.

"Nhãi con, ngươi chết chắc rồi!" Nguyên Thanh hận hận nói rằng.

Rõ ràng là hắn trước đây muốn giết Thạch Hạo, không ngừng nhằm vào, mấy lần hạ độc thủ, quay đầu lại ngược lại như là bị hại người giống như vậy, trong mắt mang theo vẻ oán độc.

Có mấy người chính là như vậy, thiên tính gây ra.

"Hoang, ta xin khuyên ngươi thức thời vụ, tự trói tay chân, theo ta chờ đi Cửu Thiên, bái kiến nhà ta Lão tổ, có thể cho ngươi một con đường sống." Phong Thương nói rằng.

Hắn mang theo ý cười, lúc nói chuyện không nhanh không chậm, bởi vì triệt để thả lỏng, đại trận bố trí xong sau, tất cả tất cả đều nằm trong lòng bàn tay, không sợ Thạch Hạo đào tẩu.

"Nhà ngươi Lão tổ là cái rắm gì, sẽ có một ngày, hắn sẽ nằm rạp đến bái kiến ta!" Thạch Hạo đã sớm giận, vì vậy trong lời nói tương đương bá đạo, không khách khí.

"Tiểu tặc, ngươi hôm nay chắp cánh khó thoát. Chết chắc rồi!" Phong Bách Linh quát lên, một thân màu vàng nhạt quần dài bay phần phật, không gió mà bay.

Đồng thời, nàng đầu đầy tú cũng phấp phới lên. Trên khuôn mặt đẹp đẽ mang theo lãnh khốc tâm ý, thề chặn đánh giết Hoang, đem thiếu niên ở trước mắt chém xuống, vì là Phong tộc thiên tài Phong Hành Thiên báo thù.

Thạch Hạo liếc chéo, sau lưng coi là thật liền xuất hiện một đôi cánh.

"Ngươi..." Phong Bách Linh giận dữ, theo dõi hắn.

"Xoạt!"

Sau một khắc, Thạch Hạo giết tới, độ quá nhanh, quay động màu vàng Côn Bằng sí, đồng thời giết hướng về mấy người bọn họ, cuồng bạo vô cùng.

Thời khắc này, Cương Phong mãnh liệt, cắt rời vòm trời, uy lực cực kỳ

kinh người.

Mấy người này thay đổi sắc mặt. Tất cả đều kết ấn, chuẩn bị xuất kích.

Nhưng là, vào đúng lúc này, Thạch Hạo lưng lạnh, dựng lên một luồng khí lạnh, hắn linh cảm đến không ổn, trước tiên biến hướng, xoạt một tiếng xé ra hư không, liền như thế trốn tới phía chân trời.

Hắn vẫn chưa thật là đi đánh giết mấy người.

"Hả?" Mấy người này tất cả giật mình.

Thế nhưng, bọn họ cũng không lo lắng. Bởi vì khắp nơi đều là đại trận, bao phủ nơi này, đem Thiên Địa đều bao trùm, căn bản là không sợ hắn đào tẩu.

"Trên người bọn họ có cái gì. Trừ phi Chí Tôn đích thân tới, không phải vậy làm sao sẽ uy hiếp đến ta?" Thạch Hạo trong lòng ngờ vực.

Đương nhiên, hắn biết, mấy người này nếu dám đến phụ cận trực diện hắn, khẳng định có niềm tin, có đáng sợ hậu chiêu.

"Tiểu tử. ngươi đi không rồi!" Nguyên Thanh ở phía sau hô quát, theo Phong Thương mấy người cùng truy sát, muốn chém đi Thạch Hạo.

Đồng thời, khắp nơi rung động ầm ầm, hết thảy núi sông đều ở ánh sáng, dựng lên rừng rực thần mang, đại trận thức tỉnh, hóa thành Đại Đạo hoa văn, ngang dọc đan chéo, che đậy thương vũ.

Địa phương này không bình thường, trở thành sinh mệnh tuyệt địa, ai dám mạnh mẽ xông vào, liền muốn gặp ngăn trở giết!

Thạch Hạo trong nháy mắt, bay ra một vệt ánh sáng, kết quả rơi vào đại trận kia hoa văn, nhất thời dẫn một tiếng vang thật lớn, nơi đó Hỗn Độn khí nổ tung, cốt văn lít nha lít nhít.

Chính Như Phong Bách Linh từng nói, chắp cánh khó thoát, nơi này trở

thành tuyệt địa.? Muốn xem sách.1? k? a sách nshu.cc

"Đều nói rồi, ngươi bẻ gẫy cánh cũng đi không rồi!" Phong Bách Linh cười lạnh nói.

Thạch Hạo quay động Côn Bằng sí, ở đây xoay quanh, một lúc đến mặt đông, một lúc lại đến phía dưới, nhanh như chớp giật, thế nhưng hắn phạm vi hoạt động có hạn, thập phương đều bị phong tỏa.

"Cheng!" Đột nhiên, Phong Bách Linh giơ lên cánh tay phải, tuy rằng trắng noãn như ngọc, dường như ngọc thạch ra nước, thế nhưng là rất đáng sợ, có kinh người sát khí khuếch tán ra đến.

Nàng cánh tay kia ở ánh sáng, ở trong ẩn chứa một cái thần bí phù hiệu, dường như một vị Chí Tôn phục sinh, phải ở chỗ này sát phạt.

"Ngươi nữ nhân này, lộ cánh tay lộ chân muốn làm gì?" Thạch Hạo cười nhạo.

"Ngươi chết chắc rồi!" Phong Bách Linh nói rằng.

Cũng trong lúc đó, Thạch Hạo mỉm cười, trong tay xuất hiện một viên thần phù, ra nhất là xán lạn mưa ánh sáng, đem hắn bao vây, sau đó trực tiếp từ nơi này biến mất rồi.

"Phá Giới Phù!" Nguyên Thanh kêu to.

Hắn mặt như màu đất, tức giận trực giậm chân, lại là sợ sệt, vừa khiếp sợ, còn có một loại tiếc nuối, lại để Hoang đào tẩu.

"Làm sao có khả năng, bình thường Phá Giới Phù cũng không cách nào phá tan đại trận này." Phong Thương nói rằng.

"Nhiễm Chí Tôn tinh huyết Phá Giới Phù, đây là Mạnh Thiên Chính khi còn sống vì hắn luyện chế!" Phong Bách Linh cắn răng.

Chí Tôn tinh huyết, quá quý giá, đó là một thân tinh lực tinh hoa, chính

là hắn mình luyện khí đều chỉ là nhỏ xuống không ít, không nỡ dùng.

Hiện nay, Thạch Hạo trong tay Phá Giới Phù, hiển nhiên không phải vật phàm, cẩn thận suy nghĩ, cũng chỉ có Mạnh Thiên Chính cam lòng vì hắn luyện chế.

Tuy rằng chỉ là một viên, thế nhưng có thể phá tan giới bích, rong chơi trong thiên địa, bình thường trận pháp căn bản là không thể ngăn.

"Truy à!" Một đám người kêu to.

Lúc trước, Mạnh Thiên Chính biết rõ Thạch Hạo suy nghĩ, biết hắn muốn về Hạ giới, thế nhưng nói nghe thì dễ, cũng từng muốn giúp hắn.

Vì vậy, cũng là có cái này Phá Giới Phù.

Bất quá, bọn họ đều biết, có như thế phù tồn tại, cũng không thể trở về đến Hạ giới đi, thật muốn mạnh mẽ phá tan giới bích, nhất định phải gặp Thiên Ý phản phệ.

Như vậy, Thạch Hạo rất có thể ngã xuống.

Đây là để cho hắn dùng phòng thân, có lẽ có diệu dụng.

Hiện tại Thạch Hạo lấy ra, cái này phù sử dụng số lần là có hạn, dùng một lần sẽ ít đi một lần, nếu không có bị vây ở tuyệt địa bên trong, Thạch Hạo sẽ không dùng linh tinh.

Phong Bách Linh có chút ngốc, nàng trước đây không lâu còn đang nói, Thạch Hạo chắp cánh khó thoát, kết quả hắn liền thật sự quay động một đôi cánh bỏ chạy.

Một đám người rống to, đồng thời đuổi theo ra đại trận.

Bây giờ nhìn lại, thật sự quá xa xỉ, một toà tuyệt thế đại trận bố trí thành công, lãng phí nhiều ngày như vậy tài địa bảo, kết quả nhưng vô dụng trên, kẻ địch liền thong dong như vậy thoát đi đi ra ngoài.

"Hắn đi không xa!" Phong Thương nói rằng, bởi vì Phá Giới Phù lại nghịch thiên, đối mặt này tuyệt thế đại trận giờ, cũng sẽ bị hạn chế, dù cho tránh thoát ra trận pháp bao phủ khu vực, rơi xuống đất chỗ cũng sẽ không quá xa.

Bọn họ lao ra đại trận, lấy thần niệm nhìn quét mảnh này Đại Hoang, tìm tòi tỉ mỉ.

"Ở cái hướng kia!"

Có người chỉ, bởi vì nơi đó hư không nổ tung, gợn sóng quá kịch liệt, có người vượt qua mà ra.

Ở mấy ngàn dặm ở ngoài, có hư không tiếng nổ đùng đoàng.

Phá Giới Phù bị ngăn cản, tuy rằng tránh thoát ra cổ trận, thế nhưng nó vì vậy mà kéo lên thanh thế kinh người cực điểm.

Quả nhiên, này mảnh bầu trời ở rạn nứt, đang nổ, có Hỗn Độn khí khuếch tán, Thạch Hạo từ bên trong rơi xuống đi ra.

Hắn cười ha ha, bất kể nói gì, hắn rời đi tuyệt trận.

Tuy rằng đang cười, nhưng ánh mắt của hắn có chút lạnh, mang theo sát ý, còn có đáng sợ lạnh lẽo hàn ý.

Như thế đào tẩu không phải là phong cách của hắn, chỉ là vì thoát khỏi có hạn không gian phạm vi, không bị ràng buộc mà thôi, hắn cần giáng trả, không thể uổng phí hết một lần Phá Giới Phù sử dụng cơ hội.

"Tiểu tử, ngươi nạp mạng đi đi!" Phong Bách Linh quát lên.

Nàng lần thứ hai giơ lên cánh tay phải, hướng về Thạch Hạo chém tới, nàng đưa cánh tay coi như Thần Kiếm, nơi đó leng keng vang vọng.

Một viên cổ phù hiện lên, từ cánh tay của nàng bên trong chui ra, ở trong

hư không huyễn diệt, dường như một đóa bất diệt nói liên đang toả ra, ánh bạc đại thịnh, vô cùng óng ánh.

Thật sự rất giống Cổ Liên, nó một mảnh một mảnh triển khai, đó là phù văn, đó là trật tự, cuối cùng lộ ra đài sen, ở trong càng ngồi xếp bằng một cái tiểu nhân.

Hắn tiên phong đạo cốt, đỏ bừng khuôn mặt bé nhỏ, có thể đầu đầy trắng như tuyết, mang theo Tiên khí, hết sức kinh người.

"Hả?" Thạch Hạo lấy làm kinh hãi.

Một tiếng kêu to, này tiểu nhân lại bay lên trời, hóa thành một vệt sáng, hướng về Thạch Hạo nhào giết tới.

Chí Tôn khí tức quá cường thịnh, khủng bố vô biên, đè ép Thiên Địa, để trong này ra Đại Đạo tiếng nổ vang rền.

"Mẹ!"

Thạch Hạo quay đầu liền đi, món đồ gì? Lại là một tên Chí Tôn!

Này ra dự liệu của hắn, có Chí Tôn Hạ giới, đến chuyên môn nhằm vào hắn, đây tuyệt đối là một hồi đại họa.

Nhưng là, Chí Tôn làm sao hóa thành phù hiệu, trốn ở Phong Bách Linh cánh tay bên trong?

"Hôm nay, ngươi đi không được, ai tới đều cứu không được ngươi!" Mặt sau, mấy người quát lên.

Này tiểu nhân ở lớn lên, đỏ bừng bừng khuôn mặt lộ ra sát ý, không lại hồn nhiên, đầu đầy ngân bay lượn, thăm dò một cái tay, hướng về Thạch Hạo chộp tới.

"Chí Tôn thủ đoạn?" Thạch Hạo trên người bốc lên Tiên khí, độ lập tức nhanh hơn mấy lần không thôi.

"Làm sao sẽ nhanh như thế?" Người phía sau khiếp sợ.

Chí Tôn xuất thế, muốn giết Thạch Hạo, sẽ thất bại sao? bọn họ không thể tin được, nếu là Chí Tôn mất dấu Thạch Hạo, này thật sự không dám tưởng tượng rồi!

"Các ngươi cầu khẩn cái này cái gọi là Chí Tôn có thể giết chết ta đi, không phải vậy, các ngươi tự thân một lúc đều chết chắc rồi!" Thạch Hạo lạnh giọng nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1698: Phản Sát

Đây quả thật là một vị chí tôn, thực lực không có giả, nhâm Thạch Hạo tu vi kinh thế, khinh thường thế hệ tuổi trẻ, nhưng đối mặt loại này lão quái vật còn không địch, chỉ có đào tẩu.

Không phải, thực lưu lại, hắn hẳn phải chết không nghi ngờ!

Dù sao, hắn mới mới vào độn một cảnh, giống như loại này kinh khủng cấp tồn tại so sánh, kém một cái đại cảnh giới.

Mấu chốt nhất chính là, Chí Tôn cảnh khác biệt cái khác, có thể đứng ở người ở cảnh giới này, có mấy người có thể bị hắn người khác nghịch hành phạt thượng?

Đứng ở lĩnh vực này người, tự thân đều là khinh thường cổ kim nhân vật ngất trời.

So với bọn hắn cảnh giới thấp tu sĩ, muốn giống như chí tôn quyết đấu, trừ phi trong tay nắm giữ tiên đạo pháp trận, không phải, chính là vận dụng Tiên Khí cũng không nhất định hữu dụng.

Bởi vì, chí tôn có thể né qua, sau đó chọn cơ đánh giết.

Đương nhiên, nắm giữ tiên đạo pháp trận người, cần đem trận văn khắc tại thể nội, không phải, hiệu quả cũng không đủ.

Tại quá khứ, có chân thực chiến tích biểu hiện, không đến Tôn giả liên thủ phạt bực này tồn tại, chỉ có thể đi một bước này đường, tại trong cơ thể mình khắc lên tiên trận, tiến tới quyết đấu.

Có thể làm như vậy, cũng phải nỗ lực giá rất lớn!

Tiên đạo pháp trận, đừng nói có được, bình thường người thấy cũng chưa từng thấy qua, loại đồ vật này chỉ có thể xuất hiện ở trường sinh trong tay thế gia.

Đồng thời, cũng không phải là từng cái trường sinh thế giới đều có thể có, quá hiếm hoi.

Thạch Hạo bỏ chạy, cực tốc mà đi, nhưng hắn sau lưng cái thân ảnh kia càng lúc càng nhanh, từng bước tiếp cận.

"Ầm ầm!"

Thạch Hạo vỗ cánh, Lôi Điện cùng Côn Bằng cánh quấn quýt lấy nhau, đồng thời dưới chân cũng là Súc Địa Thành Thốn thần thông, hắn tại tăng tốc, loại này nhanh như điện chớp tốc độ tiến lên, để cho người ta ngẩn người.

"Có thể giống như chí tôn so tốc độ?"

Phương xa, Phong Bách Linh, Nguyên Thanh bọn người chấn kinh, từng cái ngẩn người.

Ai cũng biết, chí tôn lên đỉnh cao nhất, tại nhân đạo trong lĩnh vực đã không thể so bì, lực công kích của vô luận là hay là tốc độ mấy người. Đều là thiên hạ hàng ngũ mạnh nhất.

Dưới mắt, một cái độn một cảnh giới tiểu tử, làm sao lại nhanh như vậy, có thể giống như chí tôn so cực tốc!

"Lão tổ hiển hóa, lại còn không làm gì được hắn?" Phong Thương giống như đang gặp quỷ, khó có thể tin.

Đây chính là chí tôn xuất thủ a, vậy mà không cách nào trước tiên đánh giết Hoang, ngược lại để hắn bỏ chạy ra ngoài.

∠ vù vù!

Thiên địa lay động, thân thể của tên tiểu nhân kia sớm đã phóng đại, tiên phong đạo cốt. Tóc bạc rủ xuống, đại thủ nhô ra lúc, bao phủ thiên vũ, quy tắc chi lực cuồn cuộn, giam cầm Thương Khung.

Chuyện bết bát nhất tình xảy ra, chí tôn phát uy, thiên địa lật đổ.

Tại nhân đạo trong lĩnh vực, không có người có thể chống cự bọn hắn.

"Chí tôn vô địch, ai chống đỡ lại!" Phong Bách Linh kích động. Bởi vì, nàng biết, lúc này mới tính là chân chính chí tôn uy thế, Hoang dù là tốc độ lại nhanh cũng không ngăn cản được.

Hoàn toàn chính xác. Trên bầu trời, có tinh đấu rơi rụng xuống, chí tôn giận dữ, thiên băng địa hủy. Phía dưới đại địa đều ở lún xuống, đều ở sụp đổ, nham tương mãnh liệt.

Duy nhất may mắn là. Khối này đại địa tiếp giáp khu không người, Thạch Hạo xông vào, không phải, hơn phân nửa ròng rã một châu đều muốn đi theo lún xuống.

Lúc kia, ức vạn sinh linh giai diệt!

Xoẹt!

Lúc này, Thạch Hạo không có lựa chọn, chỉ có thể vận dụng Phá Giới Phù, không phải, hắn liền muốn bị giam cầm ở bên trong vùng thế giới kia, chỉ có thể bị đánh giết.

Chí tôn một kích, vũ trụ cũng có thể xé rách, Thiên Tâm đều muốn run rẩy.

Một cái độn một cảnh giới tu sĩ, hắn vô luận như thế nào cũng không đối kháng được, tấn thăng Chí Tôn cảnh đó là chất biến, là thăng hoa, phảng phất không thuộc về cùng một sinh mệnh hình thái.

Vèo một tiếng, Thạch Hạo từ nơi này biến mất.

Phá Giới Phù, đây là duy nhất biến số.

"Ai nha, đáng tiếc, chỉ thiếu một chút!"

Hậu phương, Phong Bách Linh, Nguyên Thanh bọn người cùng đi theo, vận dụng Thiên Nhãn Thông, mặc dù cách vô tận khoảng cách rất xa, nhưng vẫn là thấy được tình huống.

"Ai, đây là lão tổ vô thượng thần thông hóa thành một cái ký hiệu, dạng này vận dụng về sau, uy lực hội giảm mạnh a." Phong Bách Linh nhíu mày.

Nàng nói ra đến tột cùng, đây cũng không phải là tộc này lão tổ, mà chỉ là vô thượng thần thông ngưng tụ thành một cái phù, phong tại cánh tay của nàng bên trong.

Phía trước, đạo thân ảnh kia cũng không ngừng bước, truy sát theo, đó là chí tôn hiển hóa, mặc dù không là chân thân, nhưng lúc này có vô địch uy thế.

Đáng tiếc, lần này, hắn không có khả năng một bước liền có thể tìm được Thạch Hạo, sớm đã tiêu thất vô tung.

Sau nửa canh giờ, Thạch Hạo không tiếng động xuất hiện, đứng ở trên một ngọn núi, nhìn phía xa Phong Bách Linh bọn người, hắn tiềm hành che giấu hành tung, muốn tiếp cận đuổi theo giết mấy người

"Rất đáng hận, chí tôn đều xuất động, muốn giết ta mấy người. Để cho ta đi phản sát hai cái!" Hoàng kim sư tử mở miệng.

Nó vừa rồi bị dọa phát sợ, chí tôn xuất thủ, vậy để cho người tuyệt vọng, nó e sợ cho bị đánh giết, vậy quá oan uổng, hiện tại tức sôi ruột.

"Giết!"

Sau một khắc, một người một thú gầm nhẹ, lướt về phía trước, thần thông nở rộ, toàn lực ứng phó, muốn oanh sát những người kia.

"Hắc ám triệu hoán!" Phong Bách Linh rất cảnh giác, cấp tốc hô hào, ngâm tụng một đoạn cổ lão kinh văn.

Tộc này chiếm được hắc ám cổ thiên công, năm đó phong hành ngày liền từng thi triển qua ở trong ghi lại Ma quyền, uy lực mười phần, hiện tại Phong Bách Linh thì tại vận dụng bên trong triệu hoán thuật.

Sau một khắc, tên kia chí tôn xuất hiện, mặc dù là thần thông hiển hóa, nhưng là uy lực kinh khủng.

Thạch Hạo thở dài, lần nữa bỏ chạy, mang theo hoàng kim sư tử, cuối cùng càng là lại một lần vận dụng Phá Giới Phù.

"A, chiến lực của hắn đang yếu đi." Thạch Hạo bén nhạy phát hiện.

"Không ổn, tiểu tử này cảnh giác, không có đem hắn đánh giết, mà trên người hắn có Phá Giới Phù, chúng ta tình cảnh đáng lo." Nguyên Thanh sắc mặt thay đổi.

Quả nhiên, kế tiếp hai canh giờ bên trong, Thạch Hạo hiện thân mấy lần, không ngừng bị đuổi giết, nhưng đều thành công bỏ chạy, có thể mỗi lần bình tĩnh trở lại, hắn sẽ còn trở về khiêu khích.

Về sau, hắn vững tin, cái từ kia thần phù nở rộ, hóa hình ra Phong tộc lão tổ không được, khó mà toàn bộ hiển lộ chí tôn uy thế.

"Ta còn tưởng rằng là bộ tộc của ngươi lão già tự mình hạ tràng, nguyên lai bất quá là lạc ấn, nếu dạng này, ta đưa các ngươi lên đường!"

Thạch Hạo lần nữa đánh trở lại, thần sắc lãnh khốc.

"Ầm ầm!"

Đột nhiên, Phong Thương trước người, lại một đóa đại đạo ký hiệu nở rộ, từ ở trong bay ra một bóng người, cũng là tóc bạc rối tung, thực lực tuyệt thế.

Hai cái phù!

Đây là cái thứ hai, đột ngột xuất hiện, oanh sát Thạch Hạo.

"Vì cầm xuống ta, bộ tộc của ngươi lão già thật đúng là xuống tiền vốn, vì sao không tự mình đến đâu?" Thạch Hạo đại hận, không thể không bỏ chạy.

"Đi!"

Cùng một thời gian, Phong Thương, Nguyên Thanh mấy người cũng tại cực tốc trốn tới chân trời, bởi vì bọn hắn biết. Phiền phức lớn rồi, không cách nào đánh chết Hoang, mỗi lần đều để hắn chạy thoát, hiện tại xem ra chính bọn hắn khả năng nguy hiểm.

Bởi vì, chỉ cần Hoang chống đỡ, kết quả là kiểu gì cũng sẽ vượt đi qua, dù sao phong tộc lão tổ phù văn hiển hóa hình thể, chung quy là càng ngày càng hư nhược.

"Phốc!"

Thạch Hạo ho một ngụm máu, kết quả là hắn bị thương, bị tuyệt thế quyền phong quét trúng. Thân thể suýt nữa rách rưới rơi, đây là hắn tu đạo có thành tựu sau ít có nguy cơ.

"Ta tất sát các ngươi!" Trong miệng hắn gầm thét.

Lại một lần đào vong, cuối cùng nhịn đến đạo thân ảnh kia bắt đầu phai mờ, Thạch Hạo sắc mặt băng lãnh, ngừng lại.

Cuối cùng, phút chốc một tiếng, hắn vượt qua trời cao, phản truy sát theo.

"Cái này tiểu đạo hữu thật đúng là phi phàm, liền đến Tôn cấp lạc ấn hiển hóa. Đều chưa bắt lại hắn, quả nhiên là nhân vật ngất trời!"

Phương xa, một con sông lớn bờ, có mấy tên lão giả tại nhìn ra xa. Đều

là quá Âm Tộc danh túc, một người trong đó chính là Thạch Hạo đã từng hỏi qua lão nhân kia.

"Tại nâng lên sông Thái Âm cuối cùng lúc, ta đã ám chỉ hắn, nơi đó có nguy hiểm. Tộc ta không phụ hắn. Lần này không có kết xuống thù hận." Tên lão giả kia nói ra.

Mấy người khác gật đầu, quá Âm Tộc không tranh quyền thế, không muốn cuốn vào đến dạng này trong tranh đấu đi.

Sau đó. Bọn hắn biến mất!

Hiện tại, đến phiên Nguyên Thanh mấy người bất an, bởi vì hai cái phù đều nở rộ, có đến Tôn cấp thân ảnh bay ra, thế nhưng là cũng không thể đánh giết Thạch Hạo.

Bây giờ, hai cái phù đã mất đi uy lực, Hoang truy sát tới.

Bọn hắn vận dụng tế đàn, muốn Hoành Độ Hư Không, kết quả Thạch Hạo trực tiếp sử dụng Phá Giới Phù, đuổi vào, đánh gãy bọn họ con đường phía trước.

Một tiếng ầm vang, hư không nổ tung, những người này lăn lộn, từ thiên khung thượng rơi rụng xuống.

Đây cũng chính là bọn hắn, nếu là những người khác khẳng định chết tại hư không loạn lưu bên trong.

"Hoang, chớ có tùy tiện!" Phong Thương không cam lòng, trong lòng nén giận, bởi vì... này một trận chiến quá oan uổng, vô cùng gay go.

Bọn hắn thế nhưng là mang theo đến Tôn cấp lực lượng mà đến, thế nhưng là, cuối cùng lại mất đi hiệu lực, không làm gì được Hoang, để bọn hắn cảm thấy không có chút nào mặt mũi.

Thạch Hạo tóc tai bù xù, đầy người vết máu, lạnh lùng nhìn lấy bọn hắn,

không nói câu nào, sát khí khuếch tán, như sóng biển bàn quét sạch.

Hắn tức giận, vừa rồi suýt nữa bị chí tôn đánh giết, để hắn bị thương.

"Các ngươi bọn này tạp chủng, chúng ta tại Biên Hoang huyết chiến, các ngươi ở hậu phương phá hư, hôm nay còn muốn trừ ta, không thể tha các ngươi!"

Thạch Hạo lạnh giọng nói ra, trong lòng có một cỗ nộ diễm, muốn đốt cháy Cửu Trọng Thiên.

Hắn rất khó tưởng tượng, trên chín tầng trời trường sinh thế gia lại sa đọa tới mức này, vô cùng có khả năng cùng dị vực cấu kết, giết hại bên mình người.

"Được làm vua thua làm giặc, chúng ta thực sự khinh thường, không nghĩ tới mạnh ngày đang sẽ vì ngươi luyện chế loại kia đại đạo bảo phù." Phong Thương nói ra.

"Nạp mạng đi!" Thạch Hạo giết tới, cưỡi vào hoàng kim sư tử, như là Chiến Thần hạ giới bàn, Thần Uy lẫm liệt, kim quang sáng chói.

Đương nhiên, hắn đã ở phòng bị, tránh cho đối phương còn có thần phù, triệu hồi ra lực lượng cấp Chí Tôn.

Hiển nhiên hắn suy nghĩ nhiều, cho dù là chí tôn muốn hiển hóa bản thân vô địch Thần Uy, cũng ngưng tụ thành ký hiệu mà ban cho người khác, cũng cực kỳ khó khăn.

Phong Thương nghênh chiến, cũng là rất hung ác điên cuồng, thi triển Hắc Ám Ma quyền, kéo theo cương phong, hắc vụ ngập trời, giống như Thạch Hạo đại chiến.

Hắn là một tên độn một cảnh hậu kỳ tu sĩ, hết sức giỏi, ở trong tộc tiếng tăm lừng lẫy, là số ít cao thủ một trong.

Thế nhưng là, hắn gặp Hoang, chân chính đại chiến về sau, hắn liền bị toàn diện áp chế.

"A..." Hắn gào thét lớn, bị chấn miệng đầy là máu.

Lúc này mới vừa mới bắt đầu, thời gian không dài, hắn suýt nữa liền bị Thạch Hạo oanh sát, toàn thân run rẩy dữ dội, xương cốt cũng không biết gãy mất mấy cây.

"Giết!" Thạch Hạo rống to.

Một trận chiến này, không có có gì khó tin, phù một tiếng, vẻn vẹn mấy chiêu mà thôi, cường đại Phong Thương liền bị Thạch Hạo thiểm điện nắm đấm bắn cho nổ tung.

Trong hư không có một dạng huyết vụ tản ra, cái khác không còn sót lại bất cứ thứ gì.

"Còn có các ngươi!"

Thạch Hạo quát tháo, sớm đã giết tới, giống như Phong Bách Linh bọn người đại chiến, đồng thời công kích tất cả mọi người.

Phong Bách Linh bọn người lo lắng, vừa rồi bọn hắn có người muốn gấp rút tiếp viện, cũng có người muốn bỏ chạy, kết quả đều bị một cỗ không hiểu triệt để tràng vực phong tỏa.

Thạch Hạo cường thế, vượt qua tưởng tượng của bọn hắn.

Hắn giơ tay nhấc chân, đều có không rõ đại thế, đi theo hắn cộng minh, cùng một chỗ nhịp đập, tạo thành đại đạo phù văn như gợn sóng, ở tại phụ cận mãnh liệt.

Chính là loại lực lượng này, giam cầm mảnh này trời cao.

"Thập tự thần đạo!" Phong Bách Linh kêu to, tuy là nữ tử, nhưng là rất mạnh, nàng trong hư không bổ ra hai Đạo Ngân dấu vết, tung hoành xen lẫn,

hình thành kim sắc thập tự ấn ký, hướng về Thạch Hạo trấn sát mà tới.

Ầm ầm!

Thạch Hạo đơn giản thô bạo, một quyền mà thôi, liền đem cái kia kim sắc Thập tự thần đạo đánh nát, căn bản là ngăn không được hắn.

Một trận chiến này, để Thạch Hạo rất kinh ngạc, Phong Bách Linh rất mạnh, hơn nữa không phải bình thường cường hoành, lúc bắt đầu liền chặn Thạch Hạo quả đấm cương phong.

Đáng tiếc, tiệc vui chóng tàn, phù một tiếng, quả đấm của nàng nổ lên, bị Thạch Hạo đánh trúng, không biết có gì ngoài ý muốn, một nửa cánh tay tại chỗ hóa thành mưa máu.

Răng rắc!

Sau một khắc, Thạch Hạo càng là sanh cầm nàng, sau đó dùng sức uốn éo, một khỏa đầu của mỹ lệ liền tróc ra, chém giết.

"Còn có ngươi cái này chó săn." Thạch Hạo đột nhiên mà quay đầu, thấy được Nguyên Thanh.

"Tiểu đạo hữu, khoan động thủ đã, chuyện gì cũng từ từ, ta cho ngươi biết một cái bí mật lớn bằng trời." Nguyên Thanh hô.

Phốc!

Sau một khắc, hắn kêu thảm, bởi vì Thạch Hạo bóp kiếm quyết, đem một cánh tay cùng đầu vai cho trảm rơi xuống, tương đối lăng lệ.

"Ai là đạo hữu của ngươi? Hôm nay, nợ mới nợ cũ cùng tính một lượt!"

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1699: Chấm Dứt Nhân Quả

Thạch Hạo ra tay Vô Tình, chém rụng Nguyên Thanh cánh tay phải, đồng thời đối với hắn xem thường, người này căn bản không có một điểm cốt khí, thoạt nhìn oai hùng bất phàm, nhưng là không gì hơn cái này.

Năm đó, người này là bực nào bức nhân, lần thứ nhất gặp mặt, đưa tay muốn trấn áp Thạch Hạo, làm ra Chí Tôn tư thái, bao quát Thạch Hạo.

Nhưng hôm nay bị Thạch Hạo ngăn chặn về sau, hắn lại bày ra thấp tư thái, một bộ muốn thỏa hiệp bộ dạng, không có một điểm cốt khí, lại để cho người không thể không khinh thị.

Loại người này đã từng hô phong hoán vũ, tại một phương xưng bá? Có lẽ cũng chỉ dám nhằm vào so tự học là thấp sinh linh a, lấy mạnh hiếp yếu, không thể làm.

Máu tươi tại trôi, Nguyên Thanh mặt mày méo mó, nhưng lại nhịn được, không có phát tác, chưa từng quát tháo, hắn ẩn nhẫn lấy, nhìn về phía Thạch Hạo, mở miệng lần nữa, tỏ vẻ mọi sự đều có thể thương lượng.

"Ngươi cũng không biết xấu hổ cầu xin mạng sống, năm đó đem ta sung quân đến Thái Sơ cổ mỏ lúc, có từng nghĩ đến lát nữa có hôm nay?" Thạch Hạo hờ hững nhìn xem hắn.

Nguyên Thanh gương mặt thoáng phát xanh, rất nhanh lại bình thản xuống rồi, cố gắng khắc chế, hắn thật không có nghĩ đến, một ngày kia, hội là như thế này một bức tình cảnh.

Năm đó, cái kia tiểu tu sĩ theo hắn khả dĩ một tay bóp chết, có thể nào ngờ tới, nhanh như vậy sẽ uy hiếp được hắn?

Hoang, hắn mới bao nhiêu? Chỉ có hai mươi mấy tuổi, có thể cho tới bây giờ cũng đã là Độn Nhất cảnh giới tu sĩ rồi, trở thành làm cho người kiêng kị mới xuất hiện cường giả!

Nguyên Thanh trong nội tâm không bình tĩnh, tràn ngập hối hận, cũng không phải hối hận cùng Thạch Hạo kết thù kết oán, mà là vô cùng phẫn uất, năm đó vì sao không đi bất kể hậu quả đem chi đánh chết.

Ngày xưa, hắn nhận được Phong Tộc mệnh lệnh, gõ tội huyết hậu nhân, vô luận như thế nào cũng thật không ngờ cái này Hoang hội quật khởi, tại thời gian ngắn nhất phát triển đến một bước này.

Hắn âm thầm thở dài, muốn trách chỉ có thể trách ngày đó một vị khác cường giả cảnh cáo, làm cho hắn không có dám đối với Hoang hạ độc thủ, nói cách khác, hắn khả năng đã đi xuống sát thủ.

Đến nơi này một bước, hắn còn không có hối cải, chỉ là tại tiếc nuối năm đó có cơ hội diệt trừ Hoang, mà hơi chút do dự tựu bỏ lỡ.

"Còn không phục vậy sao. Ta nhìn ngươi đáy mắt ở chỗ sâu trong lộ vẻ không cam lòng, còn có oán độc, hiện tại thế nhưng mà tại hối hận không có sớm xuống tay với ta?" Thạch Hạo nói ra.

Nguyên Thanh kinh hãi r nhảy, liền cái này đều có thể nhìn ra. Đối phương thần cảm giác quá nhạy cảm đi à? Cái này lại để cho hắn một hồi vẻ sợ hãi.

"Đoán, chỉ là lừa dối ngươi một lừa dối mà thôi, không thể tưởng được ngươi thực tại đây dạng "Hối hận"." Thạch Hạo thanh âm trở nên lạnh.

"Như thế nào hội, tiểu đạo hữu ngươi đa tưởng rồi, ta không có cái loại nầy tâm tư." Nguyên Thanh giải thích.

"Rắc!"

Một tiếng giòn vang. Nguyên Thanh cánh tay trái bị vặn gảy, bản thân

thể tróc ra, huyết vũ rơi, cảnh tượng có chút dọa người.

Hắn kêu rên một tiếng, lảo đảo rút lui, cả thân thể đều tại lay động, suýt nữa một đầu mới ngã xuống đất lên, sắc mặt tái nhợt như tuyết, không có một điểm huyết sắc.

Thạch Hạo niết kiếm quyết, chém rụng hắn một cái khác đầu cánh tay. Đây là một loại trọng thương, Lệnh Nguyên Thanh mặt mày méo mó, trong nội tâm trận trận sợ hãi.

Không phải Nguyên Thanh không nghĩ kịch chiến, mà là vì, hắn đã suy diễn qua, hắn không có một điểm cơ hội, chỉ cần ra tay, hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

"Đạo hữu, ta sai rồi, có thể cho ta một cái cơ hội. Là ngươi giải thích một việc." Nguyên Thanh nói ra.

"Ngươi bất quá là một cái tay sai, có khả năng tiếp xúc đến mặt có thể đi nơi nào, ngươi hiểu được đến Tôn Cấp nhân vật ấy ư, có bí mật của bọn hắn à. Hay là nói biết được tiên đạo bí mật?" Thạch Hạo cười lạnh, bất vi sở động.

Nguyên Thanh sắc mặt khó coi, hắn thật sự rất muốn sống sót, càng là loại người này càng là sợ chết, hắn không nghĩ bước Phong Tộc mấy người theo gót.

Đối mặt loại này khinh miệt, phàm là có huyết khí người khẳng định đều muốn phản kháng. Nhưng là Nguyên Thanh lại cúi đầu rồi, cùng Thạch Hạo chịu thua.

Hắn không thể không nén giận, bởi vì, hắn muốn giữ được tánh mạng, mặc dù biết cơ hội khả năng không lớn, nhưng là hắn không nghĩ buông tha cho.

"Đạo hữu, ngươi cũng đã biết, ngươi hôm nay rất nguy hiểm ah." Hắn mở miệng nói ra, hấp dẫn Thạch Hạo chú ý lực.

Thạch Hạo lãnh đạm nhìn xem hắn, không nói câu nào, thập phần hờ hững.

Nguyên Thanh đột nhiên cảm giác được, hắn quá biệt khuất rồi, có như vậy một khắc, hắn thật muốn trở mặt, thống khoái mắng to cùng nguyền rủa dừng lại, bị giết cũng không sao cả.

Nhưng hắn hay là nhịn được, nói: "Cái này 3000 châu cũng không chỉ Tiên Điện có một tàn tiên, tối thiểu nhất còn sẽ có một hai vị, một khi bị bọn hắn tập trung ngươi, hậu quả kia đem cực kỳ không xong."

"Ngươi biết bọn hắn?" Thạch Hạo rốt cục mở miệng.

Bởi vì, hắn sớm đã nghe nói, 3000 châu tối thiểu nhất có hai ba vị tàn tiên, không có gì ngoài Tiên Điện chính là cái kia tồn tại bên ngoài, mặt khác tựu lộ ra rất thần bí.

"Ngươi như thề, thả ta rời đi, ta liền bẩm báo, tri vô bất ngôn (không biết không nói)." Nguyên Thanh nói ra.

Thạch Hạo nở nụ cười, rất lạnh, cũng rất tàn khốc, lần nữa giơ tay lên.

"Ngươi nếu là * ta, ta sẽ không nói, mặt khác, ngươi nếu muốn sưu ta Nguyên Thần ấn ký, cũng là tốn công vô ích!" Nguyên Thanh hét lớn.

Hắn rút lui, sợ Thạch Hạo đột nhiên làm khó dễ.

"PHỐC!"

Đối với cái này, Thạch Hạo chỉ đầu bay ra một đạo kiếm quang, để mà đáp lại, căn bản là không tiếp thụ loại này yêu cầu, rất quyết đoán, cũng rất lãnh khốc, tại chỗ đục lỗ hắn thân thể.

"Ah..." Nguyên Thanh kêu thảm thiết.

Thạch Hạo kiếm quang sao mà khủng bố, đem chi nửa người đều cắn nát rồi, kiếm kia khí lực phá hoại quá kinh người, không gì so sánh nổi.

"Nói thẳng đi, ta sẽ cho ngươi thống khoái." Thạch Hạo nói ra.

"Ông long!"

Nguyên Thanh hét giận dữ, chấn động hư không, hắn biết nói, đối phương sẽ không thỏa hiệp, hắn toàn thân thiêu đốt, phóng thích tiềm năng, tựu là Nguyên Thần đều tại sáng lên, muốn ngọc thạch câu phần, cùng Thạch Hạo dốc sức liều mạng.

Đáng tiếc, hắn đánh giá thấp Thạch Hạo thực lực, Thạch Hạo bên ngoài cơ thể thần hoàn tách ra, hào quang vạn đạo, đem tại đây bao trùm, Nguyên Thanh phát hiện mình không có thể động, bị giam cầm.

Hắn cái gọi là ngọc thạch câu phần thất bại!

"Bằng ngươi cũng dám dõng dạc nói giải tàn tiên, tựu là trường sinh thế gia đều chưa chắc biết được!" Thạch Hạo lạnh lùng nói ra.

"Ta biết nói, có một vị tàn tiên binh khí là Cổ Việt!" Nguyên Thanh nói ra.

"Còn gì nữa không?" Thạch Hạo hỏi, hắn nghe nói qua, mà lại cũng nhìn thấy qua cái kia Cổ Việt, là không trọn vẹn.

Năm đó, 3000 châu thiên tài tranh phách, hắn theo tiên cổ di tích còn sống đi ra lúc, rất nhiều người vòng vây muốn giết hắn, Liễu thần xuất hiện, tại đâu đó đại khai sát giới, giết giáo chủ.

Cuối cùng, từng có một trương pháp chỉ từ phía trên đáp xuống, còn có một thanh không trọn vẹn Cổ Việt mang theo tiên quang cùng Hỗn Độn khí hàng lâm, tại trong hư không khắc chữ, thỉnh Liễu thần lưu tình.

Bây giờ nghĩ lại, cái kia Cổ Việt chủ nhân nhất định là một vị tàn tiên.

Thạch Hạo thở dài, nghĩ tới những thứ này, hắn tựu không chỉ có nhớ lại Liễu thần, nó ở nơi nào, năm nào mới có thể lại tương kiến?

Liễu thần đi đường rất gian nan, cũng rất rộng rãi, nó từng hủy diệt, đã từng tự trảm, có thể nói khởi khởi Lạc Lạc, theo tiên cổ tế linh hồn người chết thành vì một gốc một lần nữa nẩy mầm cây liễu, này trong đó đã tao ngộ quá nhiều gặp trắc trở.

Những điều này đều là Thạch Hạo theo chuyện sau đó trung từng cái hiểu rõ đến.

Liễu thần hủy diệt qua, hóa thành qua hạt giống, trọng đi cường đại lên, có thể cuối cùng lại tự chém, không biết vì sao, sau đó lại kinh nghiệm khủng bố trời xanh Lôi Đình chém giết.

Có thể nói, ở kiếp này Liễu thần có lẽ không tính là tiên cổ tế linh hồn người chết.

Bởi vì, một mà tiếp bắt đầu lại từ đầu, nó chém rụng không chỉ có là tu vi, còn tình bạn cố tri (ký) ức.

Bất quá, kết quả là, chỉ cần nó du ngoạn sơn thuỷ tuyệt đỉnh, siêu việt hoặc sánh vai lúc trước, tựu nhất định có thể trí nhớ khởi ngày xưa sở hữu tất cả sự tình.

Theo cực độ cường đại đến cực độ suy yếu, lại khởi khởi Lạc Lạc, cũng cuối cùng trở về, có thể nói cửu tử nhất sinh!

Thạch Hạo tin tưởng, hôm nay Liễu thần hơn phân nửa triệt để khôi phục, bởi vì trước đó lần thứ nhất hắn cùng Tam Tạng còn có thần minh ngộ nhập tiên vực lại trở về lúc, trên đường, hắn gặp được Liễu thần lưu lại dấu vết, đủ để nói rõ hết thảy.

Cái kia đê đập, cái kia phiến sóng biển thanh âm, báo trước rất nhiều! Chân Tiên đều chết ở đê đập lên, nơi đó là Liễu thần quy túc, nó đầy đủ cường đại rồi, mới đi nơi nào!

Một hồi thất thần, Thạch Hạo hồi phục xong, nói: "Ngươi bất quá cũng

chỉ biết là một kiện binh khí mà thôi, muốn ngươi làm gì dùng!"

Hắn đưa tay ở giữa, muốn lần nữa trấn Sát!

Bởi vì, về những...này, hắn đều căn bản không cần hỏi Nguyên Thanh, Tần Trường Sinh so với hắn hiểu rõ thêm nữa..., Thạch Hạo đã đã biết một ít bí mật.

"Đừng, ta khả dĩ nói cho ngươi biết một cái đại bí mật." Nguyên Thanh kêu to.

Tại Nguyên Thanh trong tiếng kêu to, Thạch Hạo lại là một đạo kiếm quang, đem chi chém ngang lưng, không lưu tình chút nào, Thạch Hạo cảm thấy chỉ có tại đầy đủ sợ hãi cảm xúc xuống, Nguyên Thanh mới có thể giảng lời nói thật.

"Thái Sơ cổ mỏ, chính là chỗ đó, có lẽ có thông hướng một cái thế giới khác đường!" Hắn gào thét lớn, thập phần khủng hoảng.

Thạch Hạo nghe vậy, không có lại ra tay.

Thông hướng một cái thế giới khác đường, liền hướng ở đâu?

Hắn nhớ tới Thủ Hộ Giả hậu đại, năm đó từng chạy đến Thái Sơ cổ mỏ, muốn phải tìm hắn tổ tiên bí mật, kết quả dẫn xuất màu đen huyết y tuôn ra, cổ mỏ tràn đầy huyết.

Cùng tiên mộ đồng dạng ấy ư, rất nhiều năm sau, sẽ có cái thế sinh linh từ nơi này trở về?

"Nói cụ thể một điểm!" Thạch Hạo quát.

"Ta..." Nguyên Thanh tại cực độ khẩn trương ở bên trong, lại có chút ít cứng họng.

"Ngươi cũng vẻn vẹn biết đạo những...này a, muốn ngươi làm gì dùng!" Thạch Hạo lạnh lùng nói, rồi sau đó lại cũng không chậm trễ.

"Không muốn ah!" Nguyên Thanh kêu to.

Đáng tiếc, Thạch Hạo lúc này đây không có một lần nữa cho hắn cơ hội, một kiếm chém rụng, đem hắn Nguyên Thần chém giết, r thân cắn nát thành quang vũ, làm hắn hình thần câu diệt.

Nguyên Thanh bị giết, Thạch Hạo nhẹ nhàng thở dài, chấm dứt một đoạn nhân quả

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1700: Biết Cổ Lộ

Phong tộc tới cường giả, một cái đều không thể chạy thoát, đều bị chém sạch sẽ.

Đối với loại này địch nhân, Thạch Hạo không biết lưu tình, người khác chính là vì giết hắn mà đến, còn nói gì nhân từ, cái kia rất buồn cười.

Gió thổi qua, phiến thiên địa này đều tĩnh lặng lại.

Thạch Hạo thở dài, tại phiến khu vực này bồi hồi, đi quá Âm Tộc, lại đi mặt trời tộc, đến tột cùng ở đâu là con đường của gia?

Thái âm trường hà cuối cùng, mặt trời con sông cuối cùng, cái nào làm thật?

"Ừm?" Đột nhiên, Thạch Hạo trong lòng hơi động.

"Có lẽ, đều vì thật!" Hắn nói như vậy.

Thái Âm Thái Dương, Dương chi cực điểm là âm, Âm chi cực điểm là dương, sông Thái Âm chảy cuối cùng cùng mặt trời con sông cuối cùng phải chăng giao hội cùng một chỗ đâu?

Thạch Hạo chấn động trong lòng, hắn cảm thấy vô cùng có khả năng, giờ khắc này, hắn kích động trong lòng, phảng phất thấy được con đường của cố hương, tìm được hi vọng.

Chỉ là, chỗ như vậy ở đâu?

Y theo hai tộc nói, nó trong hư không, tại trong vũ trụ, tuyên cổ trường tồn, như vậy dòng sông không phải trên đất Thái Âm cùng Thái Dương đầm

nước, mà là thiên địa vĩnh hằng bất diệt quy tắc biến thành.

Thạch Hạo muốn bể đầu, cũng không biết ở nơi nào.

Hắn thở dài một tiếng, rất là bất đắc dĩ, cuối cùng một đường đi xuống.

Nơi này tiếp giáp khu không người, hắn nghĩ tới rồi Tiên Cổ di địa, sẽ ở đó phiến không trong vùng.

Năm đó, Tam Thiên Châu thiên tài tranh bá sau khi kết thúc, Tiên Cổ di địa xuất thế, giống như Tam Thiên Châu kết nối, liền cùng một chỗ, vào chỗ tại rộng lớn khu không người bên trong.

Ngày xưa, tại cùng đất cổ kia bên trong từng sinh qua rất nhiều chuyện, Thạch Hạo chém giết đọa thần tử, đánh giết Hắc Ám thần con, đại chiến các lộ thiên tài, quật khởi mạnh mẽ.

Đồng thời, những Tiên Cổ đó Di tộc có không ít người cùng hắn kết thiện duyên, Thạch Hạo từng vì bọn hắn hóa giải nguyền rủa, khi hắn lúc rời đi, bị giáo chủ chặn đánh thời khắc, những người đó từng che chở hắn.

Nếu là ở đi qua, Thạch Hạo muốn vào khu không người, khẳng định phải bốc lên nguy hiểm to lớn. Nhưng bây giờ, hắn có thể vượt qua mà qua.

Nhất là, khối khu vực này cũng không cần xâm nhập rất xa, hắn bình an đến.

Cách còn cách một đoạn lúc. Hắn liền cảm nhận được một loại khí thế không tên, đó là Tiên Cổ di địa đặc hữu đạo vận, giống như vượt qua dòng sông thời gian mà tới.

Khu cổ địa này, đạo tắc tương đối mà nói coi như hoàn chỉnh, là một mảnh được trời ưu ái chỗ tu luyện.

Làm Thạch Hạo xâm nhập Tiên Cổ di địa. Lập tức dẫn chấn động, không ít tộc đàn chạy đến, cùng hắn gặp nhau.

"Ha ha" Bát Tí Hồn Tộc tộc trưởng tới.

Tiếp đó, Lệ Nhân Tộc, nham Ma tộc các tộc cao tầng đều đến, mới gặp lại Thạch Hạo, bọn hắn tràn ngập kinh hỉ, ánh mắt lửa nóng vô cùng.

"Tiểu huynh đệ, ngươi rốt cuộc đã đến, nhìn sao nhìn trăng sáng, cuối cùng đem ngươi chờ đợi đến rồi!" Những người này quá nhiệt tình.

Cả đám đều cười lớn. Đem Thạch Hạo vây quanh, ánh mắt ấy so với đàn ông độc thân nhìn thấy tuyệt thế mỹ nữ còn muốn nóng bỏng, ánh mắt nóng bỏng, để Thạch Hạo toàn thân không được tự nhiên.

Hắn tự nhiên biết nguyên nhân, không riêng gì bởi vì có giao tình, càng bởi vì hắn tới sau, có thể trợ giúp bọn hắn hóa giải sức mạnh nguyền rủa.

Tiên Cổ di dân đều thân trúng thần bí nguyền rủa, cả đám đều sống không lâu, loại kia đau khổ cùng với cuộc đời của bọn hắn, chỉ có Lôi kiếp dịch có thể giải!

Nghĩ ra được Lôi kiếp dịch. Bình thường thiên kiếp căn bản không đi, không phải mạnh nhất mấy loại thiên kiếp mới có thể sinh ra loại này chất lỏng.

Ở nơi này Tam Thiên Châu, có mấy người có thể độ loại kia cướp?

Thạch Hạo năm đó giúp bọn hắn hóa giải qua, có một số người vì vậy mà giải thoát. Hiện tại hắn lại tới, tự nhiên làm bọn hắn hưng phấn kích động, phải biết các tộc nhân khẩu cũng không phải số ít, phi thường cần Lôi kiếp dịch.

"Yên tâm đi, bây giờ tu vi của ta không thể so sánh nổi, một khi độ kiếp. Sinh ra Lôi kiếp dịch, một giọt cũng đủ để cứu sống rất nhiều sinh linh." Thạch Hạo đáp ứng.

Câu nói này vừa ra, khiến cho các tộc vô cùng vui mừng, rất nhiều người đều cao hứng vô cùng, như như "chúng tinh phủng nguyệt" đem hắn bảo hộ

ở trung ương.

"Tiểu huynh đệ, nhìn ngươi không quan tâm, phải chăng gặp phiền toái gì?"

Có người vấn đạo, bởi vì đem Thạch Hạo mời như bọn họ bên trong vùng tịnh thổ về sau, đối mặt các loại đặc sản miền núi mỹ vị lúc, Thạch Hạo luôn luôn thất thần, khiến cho bọn hắn kinh ngạc.

Tại quá khứ, bọn hắn thế nhưng là biết, thiếu niên này đối với mỹ thực mà nói, gọi là một cái hung tàn, không có điều kiện cũng phải sáng tạo điều kiện, bản thân nướng không ít cừu địch, coi như trân hào.

Hiện tại, tràn đầy một bàn mỹ vị, hắn thế mà lại thất thần, thờ ơ, đây cũng quá ly kỳ.

"Ta con đường của đang nhớ nhà" Thạch Hạo cũng không giấu diếm, như thật nói ra, hắn cảm thấy những thứ này chủng tộc là Tiên Cổ di dân, có lẽ hiểu rõ một chút bí mật cũng khó nói.

Mặc dù có chỗ chờ mong, nhưng là hắn không nghĩ tới, đám người này thực sự biết, cho hắn một niềm vui vô cùng to lớn!

"Thái Âm cùng Thái Dương cuối cùng, đây không phải là trong truyền thuyết Hư Không Thập Tự Hà sao?" Có người nói, mang theo hồ nghi.

"Không sai, khẳng định chính là cái chỗ kia!" Một vị lão giả khác gật đầu.

"Các ngươi biết?!" Thạch Hạo chấn kinh.

"Tổ tông là bản chép tay bên trên có ghi chép, quả thật có một chỗ như vậy." Bát Tí Hồn Tộc tộc trưởng nói ra.

Thạch Hạo ngốc, trước đây không lâu hắn còn tại sầu, không biết đi nơi nào tìm kiếm, chưa từng nghĩ hiện tại có manh mối, có thể muốn thấy rõ con

đường kia ở nơi nào.

Đây thật là một ngoài ý muốn kinh hỉ!

Đám người này chưa từng đi, cũng không khả năng đi qua, bởi vì, bọn hắn một mực sống ở Tiên Cổ di địa, chờ như ngăn cách, về phần con đường kia căn bản không ở nơi này.

Rất nhanh liền có người tìm tới cổ, bọn hắn từng câu từng chữ là Thạch Hạo giải thích, vì hắn phân tích ở phương nào.

"Âm Dương giao hội chi địa."

"Hai đầu trong hư không dòng sông."

"Thái Âm Thái Dương va chạm chỗ!"

Giữa thiên địa, có mặt trời cùng thái âm, cả hai đối lập, nhưng là cũng có thể tương hỗ chuyển hóa, chỗ kia địa phương chính là tại Âm Dương sinh ra chi địa.

Có thể nói, thế gian vạn vật cũng có thể dùng Âm Dương đến giải thích, cái gọi là Thái Âm cùng Thái Dương đại biểu đối lập, thay thế biểu vào hai đại pháp tắc, thật muốn có thể hiểu rõ, đại đạo khả kỳ.

Cuối cùng, lại có nhất tộc nhân mã tìm đến mấy bộ ngọc thạch, phía trên ghi lại càng thêm kỹ càng, có xác thực chỉ.

"Tại Sinh Mệnh Cấm Khu bên trong!" Đến cuối cùng xác định về sau, người ở chỗ này đều hít một hơi lãnh khí.

Chính là Thạch Hạo cũng là kinh sợ một hồi, loại địa phương kia tuyệt đối không thể đặt chân.

Không phải, sẽ đem bản thân táng tống.

Làm sao lại như thế? Hắn một trận ngốc.

Tại Tiên Cổ trong năm liền tồn tại cấm khu, vậy tuyệt đối đáng sợ, tuế nguyệt xa xưa, thời gian dài dằng dặc, nơi đó tồn tại, không cần nghĩ, khẳng định sớm đã Bất Hủ.

"Tiểu hữu, ngươi hay là buông tha đi, chính là tại Tiên Cổ trong năm, những cấm khu đó cũng là không thể đặt chân, trong bọn họ lập, một khi chọc giận, sẽ có đại phiền toái." Có người thở dài.

"Lúc kia, bọn hắn thì có uy phong như vậy?" Thạch Hạo chấn động.

"Đúng, có cấm khu tồn tại tuế nguyệt dài dằng dặc, xuyên qua toàn bộ cổ lịch sử, thậm chí so với chúng ta hiểu rõ lịch sử đều dài hơn." Một người gật đầu, ánh mắt phức tạp.

Thạch Hạo cũng là một trận rung động, những cấm khu đó đều địa vị to lớn!

Hắn một trận trầm mặc, làm sao đến cố hương, phiền phức lớn rồi.

"A, bản đồ này hình dạng mặt đất, liền ở bên trong Tam Thiên Châu?" Bỗng nhiên, Thạch Hạo kinh ngạc, hắn chú ý tới, cái kia trên ngọc thạch ghi chép, ngay tại Tam Thiên Châu ở giữa.

Thế nhưng là, hắn chưa từng nghe nói qua Tam Thiên Châu còn có Sinh Mệnh Cấm Khu.

Theo hắn hiểu, từ xưa trường tồn mấy cái cấm khu, đều ở trên chín tầng trời, rời xa phàm trần, bình thường người đừng nói xông lầm đi vào, chính là muốn tìm tìm đều rất gian nan.

"Trên phiến đại địa này, không có cấm khu?" Chính là những thứ này Tiên Cổ di dân cũng rất giật mình, đều một trận ngốc.

"Thập Tự Âm Dương Địa, không tồn tại ở thế gian ở giữa sao?" Bọn hắn không quá tin tưởng.

"Chưa nghe nói qua, tối thiểu nhất, ở chính giữa ghi lại khối khu vực này bên trong, hẳn không có cái gì tuyệt địa đi." Thạch Hạo không quá vững tin.

Một đám người không hiểu, nghị luận ầm ĩ.

Thạch Hạo thừa cơ cặn kẽ giải, làm rõ ràng cùng rõ ràng, đến cuối cùng xác định tinh chuẩn vị trí.

Sau đó, hắn ở chỗ này lưu lại, lấy ra một chút Lôi kiếp dịch, đều là trước kia độ kiếp sau lưu lại, quá nhiều bảo dịch hắn còn thừa lại bộ phận.

Đồng thời, Thạch Hạo vì cứu những thứ này có giao tình tộc đàn, còn từng tại khu không người bên trong độ kiếp, chân chính chống lại lôi hải, độc kháng thiểm điện đại dương mênh mông, chỉ là vì thu hoạch được Lôi kiếp dịch.

Độn một cảnh giới thiên kiếp tự nhiên đáng sợ vô biên, cực độ dọa người, Thạch Hạo cả người là máu, cửu tử nhất sinh, lúc này mới vượt qua, hắn chỗ thu lấy Lôi kiếp dịch tự nhiên giá trị lớn đến đáng sợ.

Một giọt mà thôi, cũng đủ để hóa giải vô số trên người nguyền rủa.

Hắn lưu lại chín thành, đưa cho những người này, còn dư lại một chút hắn dùng riêng, ăn vào, không chỉ có khôi phục lại trạng thái đỉnh cao nhất, cuối cùng còn có điều đột phá cùng tinh tiến!

Cuối cùng, Thạch Hạo cáo từ, hắn muốn đi Thập Tự Âm Dương Địa, đi chỗ đó phiến ở ngoài vùng cấm xem rõ ngọn ngành, nơi đó có một con đường, hiện tại có tồn tại hay không?

Đồng thời, hắn cũng muốn xác định, cái gọi là Thập Tự Âm Dương Địa đến cùng sao trán sự tình, bây giờ vẫn là cấm khu à, vì sao Tam Thiên Châu không có ghi chép, không người đề cập.

Thạch Hạo cưỡi vào hoàng kim sư tử, lần này là thông qua tế đàn rời đi, vượt qua ức vạn dặm hư không, đến rồi một châu, sau đó trực tiếp chạy về

Thập Tự Âm Dương Địa.

Rất nhanh, hắn liền đã xác định, tới gần mục đích!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1701: Thập Tự Âm Dương Địa

Cái chỗ này rất vắng vẻ, cũng rất hoang vu, phóng nhãn nhìn lại, loạn thạch ngang dọc, đoạn núi thành phiến, cỏ dại trọng sinh.

Cùng bình thường danh sơn sông rộng bất đồng, ở chỗ này, nhìn không tới thanh tú, không có thiên địa tinh khí tràn ra, có chỉ là hoang vu, mấy mười vạn dặm không gặp người Yên.

Thạch Hạo biết nói, cái này hơn phân nửa tựu là chỗ mục đích, dựa vào hắn cường đường kính lớn cảm giác, phân biệt cảm nhận được Thái Âm cùng Thái Dương lưỡng chủng khí tức.

"Chính là trong chỗ này?" Hoàng Kim Sư Tử trừng mắt mắt to như chuông đồng, tóc mai kim hoàng, nó thật sự rất hùng vũ, như hoàng kim đúc thành.

Nó chở đi Thạch Hạo, đi thẳng về phía trước, tiến vào cái này phiến hao thảo theo sinh vắng vẻ chi địa.

"Có cổ quái, để cho ta có chút bất an." Mới đầu, Hoàng Kim Sư Tử còn chưa để ý, nhưng là theo xâm nhập, nó đầy người kim sắc thú cọng lông có chút tạc lập.

Ở cái địa phương này, làm cho người cảm thấy có cổ quái, nó rất không an.

Thạch Hạo cũng nghiêm túc mà bắt đầu..., chẳng lẽ nói, thật sự có một mảnh tánh mạng cấm địa hay sao?

Đoạn núi thành phiến, tại đi qua đều từng nguy nga mà hùng vĩ, chỉ là không biết vì sao đều bẻ gảy, thần mộc, linh thảo đợi liền một cây đều không

có, chỉ có cỏ dại còn có dây leo.

Cái chỗ này, rất yên tĩnh, không có đi thú, cũng không chim bay, thậm chí liền con muỗi đều không thấy được.

Cuối cùng, xâm nhập mấy ngàn dặm, hắn nhìn thấy cháy đen sơn thể, chỗ này địa phương rõ ràng không giống người thường, đoạn núi như là bị cháy qua, lại bị nhanh chóng lạnh lại.

Trên mặt đất, có tro tàn, mặc dù rất nhiều vạn năm qua đi, nhưng là, tại đây không có có thay đổi gì.

Coi như khoáng đạt thổ địa lên, đen kịt một mảnh, đó là đốt cháy qua dấu vết, như là một mảnh đất hoang bị điểm đốt, cỏ dại hóa thành màu đen kiếp tro.

"Thái Dương tinh khí!!"

Thạch Hạo cảm thấy, tại đây khối khu vực có nồng đậm Thái Dương tinh khí, tại đây sở dĩ bị đốt cháy, nhất định là bởi vì Thái Dương chi lực quan hệ.

Rốt cục, lần nữa đi về phía trước lúc, lại có bất đồng thể nghiệm, băng hàn rét thấu xương, như Địa Ngục Thâm Uyên tại mở ra.

Phía trước, có một cái hồ nước. Nhưng là khô cạn, rất rộng rộng rãi, từng sợi Thái Âm chi khí lượn lờ lấy, hiện lên sương mù hình dáng. Hắc có chút hãi người.

Thái Âm chi khí, cái này không có sai!

Hoàng Kim Sư Tử chở đi Thạch Hạo, linh xảo tại ở chỗ này chạy vội, căng ra thần quang, thủ hộ bản thân. Sợ ở chỗ này gặp bất trắc.

Sau đó không lâu, như mọc thành phiến đoạn vùng núi vực không thấy rồi, Thạch Hạo tiến nhập một mảnh thập phần khoáng đạt cổ xưa thổ địa

thượng.

Tại đây khối khu vực, đã không có cự sơn, cũng không cổ thụ các loại..., phóng nhãn nhìn lại, phảng phất một khối cổ xưa bình nguyên.

Đương nhiên, cái này khối khu vực hay là không giống người thường, mặt đất có một tầng màu đen tro tàn, tích vô cùng dày. Đủ có mấy xích, có trời mới biết năm đó đều đốt cháy qua cái gì.

Cái này tro tàn phảng phất chôn cất lấy vô số bí mật, làm cho người nhìn qua trong lòng bất an.

"Đ-A-N-G...G!"

Hoàng Kim Sư Tử không cẩn thận theo tro tàn trung đá ra kim loại thanh âm rung động, kết quả phát hiện là một cây hoàng kim cốt, thập phần cứng rắn.

"Thần chỉ là cốt cách!" Hoàng Kim Sư Tử nghiêm nghị, hít một hơi lãnh khí, bởi vì nó có thể cảm nhận được cái này xương cốt chủ nhân khi còn sống rất cường đại, sẽ không thua nó.

"Đây là..." Tựu là Thạch Hạo cũng nhíu mày, hắn nhảy xuống Sư lưng, tại đây phiến tro tàn chi địa hành tẩu thời gian. Hắn cũng phát hiện đi một tí tàn cốt đợi.

Kém cỏi nhất đều Thiên Thần cảnh giới sinh linh chỗ còn sót lại xương cốt.

"Đừng nói cho ta, cái này màu đen tro tàn là đốt cháy Chư Thần còn thừa lại kết quả!" Hoàng Kim Sư Tử rùng mình một cái.

Phóng nhãn nhìn lại, cái này phiến địa phương quá lớn, mà cái này tro tàn vài thước dày. Trải qua dài dằng dặc tuế nguyệt cũng còn tại, chưa từng biến mất, không có bị mưa lũ bất ngờ đợi tách ra, khẳng định phi phàm.

"Thần linh tro cốt!" Cuối cùng, Hoàng Kim Sư Tử động dung, trong nội tâm sợ hãi. Bởi vì, nó đã vững tin rồi, cái này phiến tro tàn hơn là thần tro cốt.

"Vô số cường giả thi thể, đốt thành tro tàn!" Thạch Hạo rung động, cái này là như thế nào đại thủ bút, năm đó tại đây chết bao nhiêu người ah.

Thạch Hạo vận dụng **, muốn giơ lên cái này phiến màu đen tro tàn, phát hiện nó rất nặng trọng, như là vàng cát.

Tường đổ!

Tại đây tro tàn xuống, lại có phế tích, thập phần hùng vĩ, cũng rất cổ xưa, hắn hiện tại vững tin rồi, nơi này chính là Thập tự Âm Dương đấy, là ngày xưa tánh mạng Cấm khu.

Bởi vì, hắn thấy được một khối thạch, có như vậy văn tự ghi lại, tuy nhiên không trọn vẹn rồi, nhưng khả dĩ suy đoán đưa ra ý.

"Năm đó tánh mạng Cấm khu, rõ ràng bị tiêu diệt, người phương nào gây nên?" Thạch Hạo đứng tại nguyên chỗ, có chút ngẩn người.

Tuy nhiên sớm có suy đoán đến, 3000 châu ngày nay không có có sinh mạng Cấm khu cường, thế nhưng mà nhìn thấy một màn này, hay là tương đương khiếp sợ, một cấm khu bị diệt rồi!

Năm đó, tại đây phát sinh qua như thế nào chiến đấu?

"Cho ta đào đất 3000 trượng, vô luận như thế nào cũng muốn đem cái này khối Cấm khu cho ta móc đi ra!" Thạch Hạo phân phó Vô Úy sư tử, đây là một cái miễn phí sức lao động.

Hoàng Kim Sư Tử mí mắt trực nhảy, tương đương đích sinh khí, nhưng là không có dám phát tác, nó vậy mà đã dần dần thích ứng tuân theo mệnh lệnh, cuối cùng cắn răng làm theo.

Tro tàn rất nhiều, mang theo ma tính lực lượng, Hoàng Kim Sư Tử vận dụng ** lực thanh lý, rốt cục phát hiện không ít mánh khóe.

Cung khuyết thành phiến, Lâu Vũ phần đông, nhưng là đều rửa qua rồi, hóa thành phế tích, gạch ngói vụn đều nhanh phai mờ rồi, cũng không biết được chôn cất hạ thời gian dài bao lâu.

Cái này khối tánh mạng Cấm khu, biến mất đã lâu rồi!

Trừ lần đó ra, tại đây còn có dược điền, còn có diễn võ trường, đều rất hùng vĩ.

"Thần dược căn j, đáng tiếc nát mất!" Hoàng Kim Sư Tử tiếc nuối, đem làm đào móc đến dược điền lúc, nó quả thực bị kinh trụ.

Bởi vì, tại đây khối khu vực, khoảng chừng mấy chục khỏa thần dược, chỉ là sớm đã hư thối, chỉ là lưu lại lấy bộ dáng, phi thường đáng tiếc, lại để cho người khiếp sợ.

"Thần dược rất thưa thớt, diệt sạch một loại tựu ít đi một loại, khả năng như vậy theo thế gian xoá tên, năm đó cái kia cuộc chiến đấu rất thảm thiết ah." Thạch Hạo lộ ra giật mình thần sắc.

"Không biết có hay không tiên dược, cái kia đợi thực vật sẽ không hư thối, không cách nào diệt vong, dù là được chôn cất hạ trăm ngàn thế, còn có thể đào ra sống đến." Hoàng Kim Sư Tử nói ra.

Nó rất chờ mong, bởi vì tựu là tuyệt trận cũng sẽ không tổn thương tiên dược, chúng mà vượt thương chiếu cố, khả dĩ trường tồn thế gian.

"Nói như vậy, tánh mạng Cấm khu trung hơn phân nửa sẽ có một cây tiên dược!" Hoàng Kim Sư Tử ánh mắt rất lăng lệ ác liệt, cẩn thận tìm kiếm lấy.

Đáng tiếc, nó thất vọng rồi, cái này khối khu vực căn bản cũng không có, chỉ còn lại có tro tàn, còn có không khí trầm lặng.

"Thái Âm dòng sông!" Đột nhiên, Hoàng Kim Sư Tử kêu to.

Nó tại thanh lý phiến khu vực này, gặp được một đầu khô cạn sông, bắt đầu cẩn thận đào móc, tại đây Thái Âm khí đậm, không ngừng dâng lên.

Đổi thành người bình thường khẳng định phải tránh lui, nhưng là cái này đầu sư tử không sợ.

Sau đó không lâu, ở đằng kia khô cạn dòng sông theo bị thanh lý, lộ ra màu đen đầm nước, gặp được chính thức Thái Âm Thủy.

Liền Thạch Hạo đều động thủ, cuối cùng phát hiện cái này đầu sông lớn ngang cái này khối phế tích đấy, chỉ là nó nhanh khô héo rồi, chỉ có chút ít Thái Âm Thủy trạch.

"Thái Dương sông!"

Rất nhanh, bọn hắn lại phát hiện mặt khác một nhánh sông, dọc chảy xuôi, cùng Thái Âm dòng sông vừa vặn giao nhau cùng một chỗ, hình thành một cái "Thập tự".

Cứ như vậy tìm được rồi, Thạch Hạo có chút khó có thể tin!

Thập tự dòng sông, do Thái Âm cùng Thái Dương hai cái sông lớn tạo thành, cái này là chỗ mục đích!

Thạch Hạo đứng tại hai cái cơ hồ xem như khô cạn sông lớn chỗ giao hội, cẩn thận dừng ở, con đường kia ở nơi nào?

Thái Âm cùng Thái Dương chỗ giao hội, đúng là cái này phiến cổ mà trung tâm, nơi này có thông hướng hạ giới đường sao?

Thạch Hạo cùng Hoàng Kim Sư Tử một lần lại một lần tìm kiếm, cẩn thận tìm tòi, tuy nhiên lại thủy chung không có phát hiện có cái gì cổ đường, không tìm ra manh mối.

"Nơi này không tầm thường!" Hoàng Kim Sư Tử cân nhắc một lúc lâu

sau mở miệng.

Thạch Hạo liếc xéo, suýt nữa cho nó một cái tát, còn dùng nó nói sao, nơi này là từng đã là tánh mạng Cấm khu, tự nhiên là phi phàm chi địa.

"Ý của ta là, cái này dòng sông không giống như là tự nhiên khô cạn, bởi vì nào đó ngoại lực." Hoàng Kim Sư Tử tiến thêm một bước nói ra.

Bọn hắn ở chỗ này nghiên cứu, kết quả như trước vô tuyến tác.

"Thái Âm Thái Dương, ai nhược ai cường, lưỡng nhánh sông vậy mà như vậy gặp nhau, giao nhau cùng một chỗ." Thạch Hạo tự nói.

Đến cuối cùng, hắn không khỏi diễn biến mà bắt đầu..., hai tay huy động, vận dụng Âm Dương chi lực, ở chỗ này suy diễn.

Vô luận là Côn Bằng pháp, hay là Lôi Đế thần thông, đều giàu có Âm Dương biến hóa, vì vậy hắn cũng không xa lạ gì, ngược lại thập phần lành nghề, ở chỗ này kết ấn lúc, lại dẫn phát Thiên Địa cộng minh.

"Ồ, tại đây thật đúng là trời sinh Âm Dương chi địa, ta như vậy thúc dục Âm Dương Đại Đạo, nó rõ ràng phảng phất có tánh mạng giống như, muốn lúc này sống lại." Thạch Hạo kinh ngạc.

Mà lại để cho hắn càng thêm giật mình còn ở phía sau, đem làm hắn diễn dịch Âm Dương Đại Đạo đến cực cảnh về sau, tại đây ầm ầm rung động, vô luận là Thái Âm dòng sông hay là Thái Dương sông lớn đều lại hiện ra.

Một con sông lớn, nước sơn đen như mực, Âm khí cuồn cuộn, hắc vụ bốc lên.

Một cái khác nhánh sông, kim quang sáng chói, hừng hực vô cùng, lại để cho người muốn hóa thành tro tẫn.

Lưỡng sông giao hội đấy, Hỗn Độn khí bốc hơi, thập phần đáng sợ.

Nhưng mà, đây là Thạch Hạo mới đầu kinh ngạc, đón lấy, hắn có chút

ngẩn người rồi, gần như hóa đá.

"Cái này... Là hình chiếu, là chân chính Thái Âm cùng Thái Dương dòng sông hình chiếu lộ ra hóa?" Thạch Hạo chấn kinh rồi.

Thật sự là hắn cảm thấy được rồi, hình chiếu tại mặt đất, hấp dẫn Thái Âm chi lực còn có Thái Dương chi lực, ngưng tụ thành dòng sông, cái kia chính thức Âm Dương dòng sông sẽ cỡ nào khủng bố?

Oanh!

Thiên địa chấn động, khủng bố khí tức tràn ngập.

Thạch Hạo, Hoàng Kim Sư Tử đều Hoắc ngẩng đầu, nhìn vào, hư không vỡ ra, tại đâu đó xuất hiện lưỡng nhánh sông, lẫn nhau giao nhau mà chảy qua.

Một đầu sông đen kịt như là Thâm Uyên, một cái khác đầu sáng chói như mặt trời!

Ngoài ra, Thạch Hạo còn gặp được một ít cự cung, một ít cung điện, đều tại trong hư không, tuy nhiên tàn phá rồi, nhưng là rộng rãi vô cùng, cổ xưa kinh người, tọa lạc tại hai cái sông lớn phụ cận.

"Chính thức Thái Âm dòng sông cùng Thái Dương sông lớn, tại trong hư không, tại vũ trụ ở giữa, chúng xuất hiện!" Thạch Hạo kích động.

Đồng thời, hắn cũng nghiêm nghị, ý thức được một vấn đề, cái kia chính thức tánh mạng Cấm khu khả năng không phải trên mặt đất, mà là tại trong hư không.

Trên mặt đất những...này, chỉ là biểu tượng, chỉ là "Da lông".

"Ầm ầm!"

Thạch Hạo đằng thiên, đã tìm được chính thức hi vọng, chỗ đó có đường về nhà, khả dĩ thông hướng hạ giới!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1702: Bị Diệt Sinh Mệnh Cấm Khu

Trong hư không có Thái Âm sông cùng Thái Dương dòng sông giao nhau lấy, hình thành một cái hùng vĩ Thập tự, đồ sộ mà kinh người!

Một đầu nước sơn đen như mực, một đầu kim hoàng sáng chói; một đầu y khí trùng trùng điệp điệp, một đầu thần thánh rừng rực; một cái như là tới từ địa ngục, một cái như phát nguyên Thần quốc.

Đây là hai cái hoàn toàn bất đồng dòng sông, đều bị Đại Đạo phù văn bao phủ, ẩn chứa khủng bố lực lượng, phát ra biển gầm giống như thanh âm, đinh tai nhức óc.

Đây không phải đi qua chỗ đã thấy Thái Âm dòng sông cùng Thái Dương dòng sông, bởi vì ngày xưa chứng kiến, đều là không tinh khiết, cũng chỉ là phàm sông, mà trước mắt cái này hai cái là căn nguyên, là tổ sông.

Trên mặt đất, cũng có hai cái, ở đằng kia tro tàn phía dưới. Cái kia là như thế nào hình thành?

Cẩn thận suy diễn, cái kia thật là hình chiếu!

Trong thiên địa, có chính thức Thái Âm cùng Thái Dương, vắt ngang trong vũ trụ, chúng hình chiếu hướng cái nào giao diện, ở đâu thì có Thái Âm chi khí cùng Thái Dương tinh khí ngưng tụ, cuối cùng cùng phàm sông lăn lộn cùng một chỗ, hình thành đầm nước.

Tro tàn ở dưới hai cái sông, đã xem như rất tinh khiết được rồi, nhưng là cùng vòm trời thượng hai cái so sánh với, lại cái gì đều không tính là.

Ầm ầm!

Thạch Hạo phá vỡ rung động giống như Đại Đạo văn lạc, gian nan tiếp cận, đã đến trong hư không, tới gần tại đây.

Hoàng Kim Sư Tử toàn thân thú cọng lông đều chuẩn bị tạc đứng thẳng, bởi vì nơi này quá kinh khủng, cái kia chấn động đi ra khí tức đợi khiến nó nhịn không được sợ run.

Nơi đây không phải chuyện đùa, lại để cho người kính sợ, phát ra từ linh hồn rung động.

Thái Âm cùng Thái Dương, đây là trong thiên địa nhất bổn nguyên hai loại quy tắc, có lẽ cũng có thể xưng là hai loại nguyên tố.

Đại Đạo diễn biến Âm Dương, đối lập mà góc bù:bổ sung, là được Ngũ Hành nguyên tố các loại..., đều nguồn gốc từ Âm Dương nhị khí, nơi này là căn.

Tại đây Thái Âm cùng Thái Dương Trường Hà trước, sinh linh tự nhiên sẽ rung động, có vô tận cảm xúc, phàm là tu luyện giả đến nơi này đều muốn linh hồn run rẩy.

Thạch Hạo chậm rãi bình tĩnh trở lại, dần dần thích ứng tại đây chấn động.

Hoàng Kim Sư Tử cũng không phải bình thường sinh linh, nó một tiếng gầm nhẹ, cũng rốt cục an tĩnh rất nhiều. Thần hồn không đang phát run, đi theo Thạch Hạo từng bước một tới gần.

Đổi một cái thị giác, bọn hắn nhìn xem hai cái giao nhau dòng sông, lại cảm thấy bọn hắn yên lặng mà hoàn mỹ. Bình thản mà bình yên.

Trước kia Lôi Minh giống như thanh âm, tại thời khắc này vậy mà đều biến mất, đó là một bức tĩnh thẩm mỹ hình ảnh, là thế gian nhất yên ắng chi địa.

Như thế nào sẽ như thế?

Cái này là Đại Đạo!

Nó biến hóa vô cùng, không thể nắm lấy.

Có thể nói. Thái Âm dòng sông cùng Thái Dương dòng sông, là cái này trong thiên địa Đại Đạo hữu hình thể hiện, là có thể nói rõ quy tắc cùng trật tự vật dẫn.

Thái Âm cùng Thái Dương chi khí, đại biểu Âm Dương, khả dĩ xưng là quy tắc bên trong đích cơ thể mẹ, là siêu phàm lực lượng.

Hiện tại, một người một thú may mắn lại tới đây, coi chừng trung bình tĩnh về sau, cả phiến thế giới cũng đều phảng phất đi theo an tĩnh, ở chỗ này lại đã nhận được không ít chỗ tốt.

Tối thiểu nhất. Bọn hắn đối với Âm Dương lý giải thoáng cái làm sâu sắc.

Cái này ảnh hưởng đến bọn hắn bản thân đường, Thạch Hạo một tiếng sợ hãi thán phục, trong cơ thể ù ù rung động, r thân trúng những cái kia mở ra cửa hào quang đại thánh, sáng lạn chói mắt.

Răng rắc!

Thẳng đến xa xa một tiếng vang nhỏ, hai đại cường giả mới thức tỉnh, từ nơi này loại thể ngộ trung phục hồi tinh thần lại.

Tại Thập tự dòng sông phụ cận, còn có một chút kiến trúc, đều tàn phá rồi, cũng hoang phế. Vừa rồi có một khối tấm bia đá rạn nứt, đánh thức bọn hắn.

Đây là trong hư không, không có thổ địa, không có đại lục. Chỉ có lưỡng nhánh sông, chúng là Đại Đạo một bộ phận, coi như là nào đó hữu hình hóa thân!

Thế nhưng mà, năm đó đã có sinh linh từng tê cư tại đây, đem chi hóa

thành nhà mình chi địa!

Đây là sao mà đáng sợ sự tình?

Tại đây từng làm một cái Sinh Mệnh Cấm Khu, quan sát cửu thiên thập địa!

Về phần trên mặt đất. Cái kia tro tàn ở dưới phế tích, hiển nhiên cũng là nên tộc lưu lại, nhưng là có thể lường trước, tại đây mới là căn cơ trọng địa.

Không hề nghi ngờ, có tư cách cư ở chỗ này nhất định là thành viên trung tâm, là mạnh nhất sinh linh.

Chỉ là, bọn hắn bị diệt rồi!

Mà loại này đáng sợ sự tình, hơn xa qua có loại tộc khả dĩ ở chỗ này tê cư sự thật này.

Đến tột cùng là như thế nào một cổ lực lượng khả dĩ đem Sinh Mệnh Cấm Khu đả đảo, đem chi diệt trừ, xem ra, năm đó một trận chiến thập phần thảm thiết, nói cách khác trên mặt đất vì sao lại có như vậy tro tàn?

Phải biết rằng, cái kia tro tàn thế nhưng mà Chư Thần bị đốt cháy hình thành!

"Cửa ở nơi nào?" Thạch Hạo tìm kiếm.

Đi tại đây phiến phế tích ở bên trong, hắn rất cẩn thận.

Bởi vì, đây là Sinh Mệnh Cấm Khu trung tâm đấy, không biết cái gì nguyên do bị diệt.

Rất nhanh, Thạch Hạo rùng mình một cái, rồi sau đó Hoàng Kim Sư Tử thì là run rẩy, bởi vì nơi này tuy nhiên kiến trúc tàn phá, hơn nữa không nhiều lắm, nhưng làm cho người áp lực.

Một khối tấm bia đá rạn nứt, lại có Bất Hủ chi khí tràn ngập, lại để cho

người kinh hãi.

Hiển nhiên, tại đây không có khả năng có sinh mạng rồi, năm đó người cùng sự tình đều được mai táng, sinh cơ chờ cái gì đều không còn tồn tại.

Thế nhưng mà, cấm địa sinh linh tồn tại qua dấu vết, như trước khiếp người tâm hồn, nhất là tại đây, là nhân vật trọng yếu tọa quan địa phương.

Tàn phá công trình kiến trúc, khả dĩ nhìn qua lượt, cái gì đều đều không có để lại, có chỉ là cự thạch, đồng trụ các loại..., thế nhưng mà như trước lại để cho người lông tóc dựng đứng.

Bất Hủ người tê cư địa phương, có bọn hắn phát ra khí tràng, nhiều năm qua đi, còn không có có tan hết.

Có thể nói, nếu không phải là Thạch Hạo cùng Hoàng Kim Sư Tử đầy đủ cường, người bình thường căn bản đi không đến nơi đây, sẽ bị áp bách xụi lơ trên mặt đất.

Có thể tưởng tượng, nếu như tại đây không có Phá Diệt, mặc dù không người phòng thủ, thế gian cũng không có mấy người khả dĩ đi đến nơi đây, quá mức khủng bố.

"Cửa ở đâu?" Hoàng Kim Sư Tử đã ở tìm, nó tránh được phế tích, đạp tại trong hư không, tại hai cái sông lớn trước bồi hồi.

Cứ như vậy, bọn hắn tìm thật lâu, thế nhưng mà một điểm manh mối đều không có, thủy chung không có nhìn thấy động tĩnh gì.

"Thái Âm Thái Dương, chúng cuối cùng có một đầu cổ đường, thông hướng hạ giới, thế nhưng mà, ở nơi nào?" Thạch Hạo tự nói.

Đây là hắn hiểu rõ đến manh mối, hôm nay đã đến, nhưng chỉ có tìm không thấy phương pháp.

Ầm ầm!

Đột nhiên, hắn bắt đầu diễn biến Côn Bằng pháp, sau lưng hai cái cánh hiển hiện, nhẹ nhàng vỗ, Thái Âm cùng Thái Dương chi lực tràn ngập, va chạm ra Hỗn Độn khí.

"Đúng rồi, hẳn là tại đâu đó!" Hắn tỉnh ngộ.

Ở chỗ này diễn biến Âm Dương Đại Đạo, lại để cho Thạch Hạo tỉnh ngộ, cửa khả năng nhất ở địa phương nào? Nhất định là Thái Âm dòng sông cùng Thái Dương dòng sông chỗ giao hội!

Thập tự giao nhau đấy, có Hỗn Độn khí dâng lên, khuếch tán ra, thập phần mông lung.

Hắn đã đến phụ cận, cảm nhận được trước nay chưa có áp bách, thập phần coi chừng, cũng rất cẩn thận.

Thạch Hạo quăng vào đi một kiện Pháp khí, chui vào dòng sông giao nhau chỗ, chỗ đó cái toát ra một ít bọt nước, rồi sau đó Hỗn Độn khí mãnh liệt, kết quả Pháp khí đã bị nóng chảy rồi, triệt để hủy diệt.

Cái này lại để cho Hoàng Kim Sư Tử hít một hơi lãnh khí, không tự kìm hãm được hướng về sau rút lui.

Đây là cổ đường sao? Thật muốn nhảy đi vào lời nói, hẳn phải chết không thể nghi ngờ ah.

"Không đúng!" Thạch Hạo nhíu mày, hắn lần nữa diễn biến Âm Dương Đại Đạo.

Lúc này đây, không chỉ có là Côn Bằng pháp, còn có Lôi Đế thần thông.

Nâng lên Lôi Điện, người bình thường đều cho rằng cái kia đại biểu hủy diệt, là trời xanh trừng phạt, thế nhưng mà tại chính giữa thực sự ẩn chứa lôi kiếp y như vậy bừng bừng sinh cơ.

Âm Dương, sinh tử, đây là đối lập, cũng là bình thản mà chân thật.

Thạch Hạo diễn biến, toàn thân sáng lên, vằn vô số, trong chốc lát là côn, trong chốc lát là Đại Bằng, trong chốc lát lại trở thành Lôi Điện hóa thân, hồ quang điện rậm rạp.

Oanh!

Một tiếng kịch chấn, Thiên Địa đều phảng phất nổ tung.

"Ngao..."

Hoàng Kim Sư Tử tóc mai đứng đấy, trên thực tế toàn thân cọng lông đều nổ tung rồi, như là gai nhím, chuẩn bị đứng đấy lấy.

Nó kêu to một tiếng, rất nhanh bỏ chạy hướng xa xa.

Bởi vì, ngay một khắc này, Thái Âm dòng sông cùng Thái Dương dòng sông động, cải biến quỹ tích, một đạo theo trên bầu trời rủ xuống mà xuống, một đạo ngang mà qua.

Chúng như trước giao nhau lấy, nhưng lại thay đổi tuyến đường.

Bọn hắn giao hội điểm, đúng là Thạch Hạo chỗ đó.

Hoàng Kim Sư Tử quả thực không thể tin được, đây là ảo giác hay là thật thực?

Hoang đây là muốn tắm rửa Thái Âm cùng Thái Dương Trường Hà ấy ư, muốn đưa về Đại Đạo trung?

Vô Úy sư tử đã nhìn ra, cái kia lưỡng nhánh sông rất có chú ý, là phù văn hóa thành, cũng là hai loại bổn nguyên chi lực ngưng tụ mà thành.

Ầm ầm!

Bất quá, không xong kết cục chưa từng xuất hiện, lưỡng nhánh sông chỗ giao hội, xuất hiện một cánh cửa, rất thần bí, cũng rất quỷ dị, toát ra Hỗn Độn khí, mà Thạch Hạo ngay tại đứng ở ngoài cửa.

Lúc này, cửa đã mở ra, mơ hồ trong đó khả dĩ chứng kiến, có một đầu cổ đường, do màu nâu xám thạch đầu trải thành cầu thang, thông hướng phương xa không biết chỗ.

Đã tìm được, chính là trong chỗ này!

Thạch Hạo trong nội tâm kích động, cái này nhất định chính là hắn có thể trở về đến cố hương đường!

Hắn thật không có ngờ tới, cần dùng loại phương thức này mở ra, phải tinh thông Âm Dương Đại Đạo, cùng lưỡng nhánh sông cộng minh, mới có thể mở ra ra cái này đầu thần bí cổ đường.

Đồng thời, hắn cũng có nghi vấn, vì sao tại Thái Âm cùng Thái Dương dòng sông chỗ giao hội có như vậy một đầu cổ kính?

Đây là cái gì niên đại lưu lại, là người phương nào bố trí?

Bất quá, hạ giới thật sự trọng yếu như vậy ấy ư, vậy mà đáng giá mở ra như vậy một đầu cổ đường, bảo trì quán thông.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1703: Cổ Lộ Dẫn Tới Hạ Giới

Thật sự tìm được rồi, chính là như vậy một con đường, tồn tại với trong hủy diệt Sinh mệnh Cấm khu!

Thạch Hạo mừng rỡ mà kích động, một phen nỗ lực cuối cùng cũng coi như không có uổng phí, hắn tìm được rồi trở lại cố thổ cái kia thần bí con đường.

Xa xa, Vô Úy Sư Tử nghi ngờ không thôi, thật sự bị Hoang thành công tìm được?

"Ngươi tới." Thạch Hạo vẫy tay.

Hoàng Kim sư tử rất cẩn thận, đứng ở hai cái sông lớn phụ cận, cảm thụ đại đạo cảm giác ngột ngạt, không dám chân chính tiến vào vào trong nước.

"Ngươi có dám đi tới con đường cổ xưa kia?" Thạch Hạo hỏi.

Hoàng Kim sư tử lắc đầu, tuy rằng nhìn thấy con đường cổ xưa kia, nhưng nó vẫn là không yên lòng, đi vào vạn nhất gặp nguy hiểm thì làm sao?

Đồng thời, nó ở ước ao, đáy mắt nơi sâu xa có loại chờ đợi, hi vọng Thạch Hạo đi vào, nếu là xảy ra bất trắc, như vậy nó thì có tự do.

"Xoạt!"

Một đạo cầu vồng bay tới, đem Hoàng Kim sư tử khóa lại, giống như xích sắt giống như vậy, đưa nó bó chặt chẽ vững vàng, cũng đưa nó mang tới đạo kia cổ trước cửa.

Thạch Hạo là Độn Nhất Cảnh giới tu sĩ, mà Vô Úy Sư Tử còn chưa từng

đạt đến lĩnh vực này, so sánh cùng nhau, chênh lệch một đoạn dài, dễ dàng liền bị cầm cố.

"Ngươi..." Nó thấp giọng gào thét, chưa từng ngờ tới, Thạch Hạo mạnh như vậy, đứng ở hai con sông tụ hợp nơi, đều có thể đưa nó cầm đi vào.

Trên thực tế, hai con sông giao nhau nơi không gặp nguy hiểm, tuy rằng bị Hỗn Độn khí bao phủ, nhưng rất ôn hòa, đạo kia cổ môn phảng phất có thể thủ hộ nơi này.

"Vào đi thôi." Thạch Hạo đẩy một cái môn, mà sau sẽ Hoàng Kim sư tử đưa tiến vào.

"Răng rắc!"

Một sát na mà thôi, Hoàng Kim sư tử trong cơ thể liền truyền cốt đoạn âm thanh, bị một luồng mạc danh lực lượng trấn áp, quả thực muốn nổ tung rơi mất.

"A..." Nó kêu thảm thiết.

Ở trong cánh cửa kia, không nhìn thấy cái gì lớn lao nguy cơ, thế nhưng là có một luồng vô hình trường vực, áp chế sinh linh, để bọn họ chịu đựng siêu việt cực hạn lực lượng.

Chính là Hoàng Kim sư tử cũng không thể chịu được, cho nên mới vừa tiến đến, liền muốn tan xương nát thịt.

Quả nhiên, nó kiên trì bất quá trong chốc lát, thất khiếu chảy máu, ở nơi đó mắng to, nguyền rủa liên tục, bởi vì nó muốn chết rồi!

Này không phải cái gì trận pháp áp chế, cũng không phải thần thông bảo thuật muốn hủy diệt nó, chỉ là một luồng thần bí mà mạnh mẽ trường vực, lấy lực áp tới!

Thạch Hạo đem nó kéo ra ngoài, bởi vì trên người nó còn có xiềng xích

trật tự, là hắn bày xuống, chậm hơn một bước, phỏng chừng Hoàng Kim sư tử thật sự muốn chết ở bên trong.

"Hoang, ta cùng ngươi liều mạng!" Hoàng Kim sư tử kêu to, chưa từng có như thế thê thảm quá, xương không biết đứt đoạn mất bao nhiêu cái, thân thể đều biến hình, không ra hình thù gì, sắp trở thành một đoàn bùn nhão.

Nó gào thét, thế nhưng là không lên nổi, xụi lơ ở nơi đó.

"Được rồi, có nạn cùng chịu, ta chỉ là muốn cùng ngươi đồng cam cộng khổ mà thôi." Thạch Hạo nói rằng.

"Đồng cam cộng khổ cái rắm, ngươi làm sao không đi vào?" Hoàng Kim sư tử tức điên, thật sự muốn cắn người.

"Ta vậy thì đi vào!" Thạch Hạo thả xuống nó, thật sự cất bước, đẩy ra đạo kia cổ môn, bước lên phía sau màu nâu xám thềm đá đường.

Chỉ trong giây lát này mà thôi, Thạch Hạo như bị sét đánh, thân thể kịch chấn, trong cơ thể khớp xương đùng đùng vang vọng, gặp trùng kích cực lớn, thân thể muốn đổ rơi mất.

Đây quả nhiên khủng bố, cường đại như hắn, lại cũng ở đây bị tập kích, thập phần nguy hiểm.

"Phốc!"

Thạch Hạo ho ra một ngụm máu, bởi vì hắn cảm giác, như là có viên đại tinh đập lên trên lưng hắn.

Tiếp đó, ngực của hắn, xương trán của hắn, sau gáy của hắn, hắn khắp toàn thân từ trên xuống dưới, cũng giống như là đang bị to lớn tinh thể oanh tạp, chịu đựng vô thượng uy áp.

Đây là cực điểm áp chế, so với hắn hiện tại sức mạnh mạnh nhất còn cường thịnh hơn một điểm!

Thạch Hạo rõ ràng, cánh cửa này rất khủng bố, bất kể là Hoàng Kim sư tử hay là hắn, cũng hoặc là cái khác người đến tới đây, gặp đều sẽ là siêu việt tự thân uy áp.

Đến rồi Thạch Hạo tầng thứ này, tuyệt đối xem như là siêu việt cực cảnh người, bởi vì hắn mỗi một cảnh giới cũng như này, hoàn mỹ hoàn hảo, không phải vậy làm sao có thể khinh thường đồng đại, quét ngang Dị Vực Đế tộc người trẻ tuổi?

Nhưng là, ở đây hắn lại bị thiệt lớn, cái này cũng là một loại cực cảnh áp chế, thế nhưng là siêu việt trước mắt hắn chịu đựng phạm vi, khiến cho hắn toàn thân chảy máu.

Hết thảy lỗ chân lông đều dâng lên máu tươi, Thạch Hạo đã biến thành một người toàn máu, trong cơ thể xương cót ca cót két không ngừng vang vọng.

Sức mạnh thật là khủng bố!

Hắn thập phần khiếp sợ, chẳng trách Hoàng Kim sư tử cấp độ kia thiên túng chi tư, mới vừa tiến đến suýt chút nữa hủy diệt, trực tiếp bách cốt đứt đoạn, quả nhiên khủng bố.

Cũng còn tốt, Thạch Hạo chịu đựng hiểu rõ, đến rồi cuối cùng, hắn khớp xương vang lên không ngừng, tiếp tục kiên trì.

Quay đầu lại, Thạch Hạo tuy rằng lỗ chân lông chảy máu, nhưng thật sự đỡ lấy, tối thiểu, trong cơ thể hết thảy xương cốt hoàn hảo, chưa từng đứt rời dù cho một cái.

Mãi đến tận rất lâu sau, hắn tuy rằng lại khặc mấy búng máu, thế nhưng không có chuyển biến xấu, hắn bước lên phía trước, kết quả phát hiện con đường này rất gian nan, toàn thể đều là như vậy.

Cuối cùng, Thạch Hạo đứng ở nơi đó, yên lặng thể ngộ rất lâu hắn mới lui về đến.

Hoàng Kim sư tử thất vọng, cái tên này lẽ nào thật sự là trời sinh Tiên thể sao, thực sự biến thái, lại có thể cứng rắn chống đỡ!

Nó còn ở ước ao đây, hi vọng Thạch Hạo xảy ra bất trắc, nếu là vẫn lạc ở bên trong, như vậy nó từ đây đem khôi phục sự tự do, trời cao biển rộng.

"Ta nghĩ, ngoại trừ ta ở ngoài, thế gian này rất khó lại tìm đến một hai người có thể chịu đựng đi." Thạch Hạo tự nói.

Sau đó, thần sắc hắn biến đổi, đem Hoàng Kim sư tử thu vào một cái không gian pháp khí bên trong, nói: "Đắc tội rồi."

Dứt lời, hắn mang theo pháp khí, lần thứ hai tiến vào trong môn phái, hắn muốn làm thí nghiệm, nhìn một chút mang theo cha mẹ đi vào, liệu sẽ có gặp nguy hiểm.

Hoàng Kim sư tử, tên như ý nghĩa, nó là kim hoàng sắc, nhưng là hiện tại mặt lại có chút phát xanh, tức giận nói: "Tiểu tử, ta cùng ngươi không xong!"

Vui mừng chính là, nó không việc gì, pháp khí bị Thạch Hạo thu vào trong cơ thể sau, hắn chịu đựng ngoại giới hết thảy áp lực, vẫn chưa truyền tới trong cơ thể không gian pháp khí bên trong.

"Không gặp nguy hiểm, như vậy ta liền yên tâm." Thạch Hạo nói rằng, thả ra Hoàng Kim sư tử.

Sau đó, một người một thú đồng thời nhảy ra Hỗn Độn địa, cái kia sông lớn cuồn cuộn, tiếp tục giao nhau, trở lại vị trí ban đầu.

"Đại công cáo thành, đi!"

Thạch Hạo chờ Hoàng Kim sư tử triệt để khôi phục sau, cưỡi ở trên người nó, rời đi vùng hư không này, tiến vào phía dưới đại địa.

Theo bọn họ rời đi, trên vòm trời hai con sông biến mất, những kia đại

đạo phù văn cũng không thấy.

Tiếp đó, Thạch Hạo lại đi ra tro tàn nơi, một đường bay nhanh, liền như vậy đi xa.

Nếu tìm được rồi đường về nhà, hắn không muốn ở Ba Ngàn Châu ở lâu, không muốn tiếp tục trì hoãn, hắn đem ở xử lý một ít chuyện sau, liền đi tiếp cha mẹ, chạy về Hạ giới đi.

"Thật tiếc nuối, Chí Tôn Cung Điện người cùng sự còn có di chỉ không tìm được." Thạch Hạo thở dài.

Trên đường về, hắn lắc đầu, trở lại Ba Ngàn Châu sau, hắn vẫn ở lưu tâm, còn đã từng hỏi Tần Trường Sinh, kết quả không thu hoạch được gì.

"Quên đi, ngày sau nếu là lại vào Ba Ngàn Châu, lại cẩn thận truy tìm đi." Thạch Hạo khẽ than thở một tiếng.

Chí Tôn Cung Điện nhất mạch, hiện tại đều không thể tìm ra, chính là hắn năm đó vị kia tiện nghi sư phụ Tề Đạo Lâm đều mất tích.

Dọc theo đường đi, Thạch Hạo nhanh như chớp, trở lại Tần tộc.

Khi hắn trở về chớp mắt, phát hiện Tần tộc rất nhiều người nhìn về phía hắn lúc, ánh mắt đều là là lạ, mang theo vẻ kính sợ.

"Ca, ngươi trở về!" Tần Hạo chạy tới đầu tiên, ánh mắt hừng hực.

"Làm sao?" Thạch Hạo hỏi.

"Ca ca, ngươi liền Chí Tôn cũng không có sợ sao? Ngoại giới hiện tại đều truyền ầm lên rồi, Phong tộc muốn giết ngươi, kết quả ngược lại bị ngươi chém sạch sành sanh, liền cấp Chí Tôn cường giả đều ra tay rồi, không thể làm gì ngươi." Tần Hạo nói rằng.

Thạch Hạo ngạc nhiên, hắn cùng Phong Thương, Nguyên Thanh mấy người ác chiến sự đã truyền ra?

Thạch Tử Lăng, Tần Di Ninh cũng tới rồi, đều như trút được gánh nặng, thở dài một cái, bởi vì thực đang lo lắng hỏng rồi, trưởng tử cùng Chí Tôn giao thủ, khiến cho bọn họ thực tại lo lắng vô bỉ, e sợ hắn phát sinh nguy hiểm, đều sắp hữu tâm bị bệnh.

Rất nhanh, Tần Trường Sinh cũng tới, với hắn nói ra sự thực.

Hiện tại Ba Ngàn Châu rất nhiều cỗ thế lực đều nghe nói, từng cái từng cái khiếp sợ không thôi, phi thường bất an.

Đặc biệt là, đã từng liên hợp lại, muốn nhằm vào Thạch Hạo những người kia, từng cái từng cái đứng ngồi không yên.

"Có tin tức xưng, Cửu Thiên Phong tộc lão tổ muốn xuất thủ, muốn hạ xuống giết ngươi!" Tần Trường Sinh nói rằng.

Phong tộc lão tổ hai viên phù văn dấu ấn đều không có đánh chết Thạch Hạo, lại dẫn phát sóng lớn mênh mông, để tộc này thập phần bị động, nghe nói vị chí tôn kia đều muốn đích thân hạ giới, đánh gục Thạch Hạo.

Thời khắc mấu chốt, Tiên Viện còn có Thánh Viện Chí Tôn chặn ở tộc này cửa, chặn lại rồi hắn, khiến cho hắn không thể hạ giới.

Thạch Hạo kinh ngạc, Phong tộc lão tổ lại muốn tự mình ra tay rồi!

Vì vậy, làm tin tức để lộ, có người từ Cửu Thiên hạ xuống, mang đến tin tức này sau, Ba Ngàn Châu không ít thế lực đều lần được chấn động.

"Xem, đưa tới hiếm thấy quà tặng người càng ngày càng nhiều." Tần Trường Sinh cười nói.

Ở một ít phòng xá bên trong, hiếm thấy bảo liệu chờ chồng chất liên miên, đều là một ít đại giáo vì là hòa hoãn quan hệ mà nhịn đau cắt thịt, đưa tới.

"Hài tử, ngươi lần này có thu hoạch sao, có hay không tìm đánh con

đường cổ xưa kia?" Thạch Tử Lăng hỏi.

"Không tệ, đã tìm được, chúng ta có thể đi trở về!" Thạch Hạo nói rằng.

Lời nói như vậy vừa ra, người ở chỗ này đều khiếp sợ.

"Đi, chúng ta về nhà, ngay ở hôm nay, nhưng vào lúc này, về đến hạ giới đi!" Thạch Tử Lăng kích động nói.

"Được, chúng ta lập tức đi ngay, bước lên con đường cổ xưa kia!" Thạch Hạo gật đầu, bây giờ rốt cục có thể trở về đến hạ giới đi tới.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1704: Chung Thân Đại Sự Đột Ngột

Thạch Tử Lăng hết sức kích động, rời đi hạ giới rất nhiều năm, hôm nay rốt cục có thể đi về, hắn thật cao hứng, phi thường phấn chấn.

Bất quá, rất nhanh hắn lại thần sắc ảm đạm, bởi vì mười Ngũ Gia còn tại Tiên Phần, không thể đi theo đám bọn hắn cùng đi, cái này khiến hắn rất tiếc nuối, thậm chí muốn lưu lại.

- Tổ phụ nếu là xuất quan, tối thiểu nhất cần mấy năm, chúng ta về trước đi, nếu tìm được con đường cổ xưa kia, tương lai còn có cơ hội đi lại.

Thạch Hạo nói ra.

Thạch Tử Lăng nhẹ gật đầu, cũng chỉ có thể như thế, hắn cũng biết, trưởng tử tại thượng giới ở lâu một ngày liền sẽ nhiều một phần rất nguy hiểm, bởi vì nhớ thương hắn người tuyệt không ít, từng cái đều là đại nhân vật.

Nếu không có tiên viện còn có thánh viện hai đại cường giả ngăn cản, trên chín tầng trời sẽ có Chí Tôn đến Tam Thiên Châu trừ Thạch Hạo.

- Đáng tiếc a, Minh Thổ, Thiên quốc những địa phương này cũng không đi, còn không có cùng bọn hắn tính sổ sách.

Thạch Hạo thật đáng tiếc.

- Hài tử, trước không cần so đo nữa, vẫn là tranh thủ thời gian về hạ giới đi, chỉ cần người bình an thuận tiện!

Tần Di Ninh nói ra, nàng vẫn luôn rất lo lắng, sợ xảy ra bất trắc.

Trưởng tử có thể từ Biên Hoang còn sống trở về quá không dễ, nàng không muốn phát sinh cái gì ngoài ý muốn nữa.

Thạch Hạo nhẹ gật đầu, tạm thời buông xuống đây hết thảy, bởi vì, hắn biết, Tam Thiên Châu còn có tàn tiên, hắn còn không thể nhìn xuống.

Thạch Tử Lăng, Tần Di Ninh trước tiên rời đi, bắt đầu thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đạp vào đường về, đối với cái này, Tần Trường Sinh cũng không ngăn cản, nhâm chính bọn hắn làm quyết định.

Để cho người ta kinh ngạc chính là, Tần Hạo không nhúc nhích, còn đứng ở đó bên trong, không có ý rời đi.

Thạch Hạo trong lòng hơi động, nhìn về phía hắn, cũng hỏi thăm vì sao không đi thu thập.

- Ca ca, ta nghĩ lưu lại, có ngươi chiếu khán phụ thân, mẫu thân, ta rất yên tâm, ta muốn lưu tại Tam Thiên Châu, tại thượng giới tiếp tục tu hành.

Tần Hạo mở miệng.

Hắn cho thấy tâm ý. Muốn lưu ở thượng giới, ở chỗ này tiếp tục tu hành, bởi vì hạ giới linh khí thiếu thốn, đại đạo quy tắc không được đầy đủ, cũng không thích hợp tu đạo.

Thạch Hạo nghe vậy, nhẹ nhàng thở dài. Nhẹ gật đầu, hiểu rõ tâm ý của hắn.

Tần Hạo nói thật là một vấn đề, nếu bàn về tu đạo hoàn cảnh, hạ giới bát vực vô luận như thế nào cũng không có cách nào đuổi theo giới Tam Thiên Châu đánh đồng.

Thạch Hạo cau mày, nói:

- Một hồi, ngươi hướng cha và mẹ tạm biệt, hảo hảo nói một chút đi. Bọn hắn hơn phân nửa không nỡ bỏ ngươi.

- Ca ca, ngươi dạng này tới hạ giới, tu vi của ngươi...

Tần Hạo lo lắng.

Đây là phát ra từ thật lòng, cho tới bây giờ, huynh trưởng của hắn đã phát triển đến cao độ bất khả tư nghị. Tương lai thành tựu không thể đoán trước, sẽ đánh phá kỷ nguyên này tất cả ghi chép.

Nếu như cứ như vậy tới hạ giới, tương đương với tại tự trói tay chân, đối tự thân tu hành không có chỗ tốt. Thậm chí ngừng bước không tiến!

Thạch Hạo cẩn thận nghĩ nghĩ, nói:

- Có lẽ có ảnh hưởng. Nhưng cũng chưa chắc nhất định sẽ ngăn con đường của ta.

Cẩn thận suy nghĩ, hắn ngẩng đầu nói:

- Với ta mà nói, có lẽ là một loại không thể thiếu ma luyện.

Rời đi ba ngàn đi, tiến về hạ giới lồng giam. Không chỉ có là tránh né cừu địch, cũng coi là một loại khác loại tu hành.

Không thể phủ nhận, Thạch Hạo lựa chọn trở về, ngoại trừ tưởng niệm cố thổ, chủ yếu là vì tránh nạn, phải tránh Phong tộc, Vương gia, Kim gia cùng tàn tiên các loại, miễn cho bọn hắn gia hại.

Ngoài ra, hắn lần này tới hạ giới, đang còn muốn cực đoan trong hoàn cảnh ma luyện chân thân.

Hắn có loại tự tin này, bởi vì, con đường của hắn không giống bình thường, lấy thân là loại, kết quả là muốn mở ra là tự thân bảo tàng, đối với đại thiên địa ỷ lại ít.

Trên thực tế, lấy thân là loại là một đầu con đường của gian nan nhất, sở dĩ có bộ này **, cũng là bởi vì, có người cảm thấy, như là thiên địa thay đổi, quy tắc thay đổi, lúc kia, tu sĩ có thể sẽ tình cảnh đáng lo.

Thạch Hạo lần này tới hạ giới, xem như một loại rèn luyện, muốn tới hạ giới ma luyện bản thân, nhìn một chút tại kém nhất trong trời đất, như thế nào sinh tồn cùng đột phá, cường đại lên.

- Cái gì, hài tử, ngươi muốn lưu tại thượng giới?!

Tần Di Ninh sau khi trở về, biết được Tần Hạo quyết định, con mắt lúc ấy liền đỏ lên.

Nàng rất thương cảm, cũng thật bất ngờ, không nghĩ tới thứ tử muốn lưu lại, cũng không phải là một nhà đoàn viên trở lại cố thổ đi.

- Tu hành có cái gì tốt, chỉ cần các ngươi bình an, người một nhà cùng một chỗ liền tốt, chúng ta rời xa phân tranh, không cần tại thượng giới mạo hiểm.

Tần Di Ninh thuyết phục, trong mắt mang theo nước mắt.

Tần Hạo giúp nàng lau nước mắt, nói:

- Nương, ta nghĩ mạnh lên, không muốn bình thản qua nhất sinh, ta biết ca ca cũng sẽ không, hắn đi hạ giới cũng chỉ là tạm thời ẩn núp, sớm tối sẽ còn trở về. Mà ta đây, ngay tại thượng giới tu luyện, chờ hắn, tương lai chúng ta cũng sẽ đón các ngươi trở lại!

- Ngươi đứa nhỏ này, đang nói cái gì.

Thạch Tử Lăng nhìn lấy hắn, hắn tự nhiên cũng rất hi vọng thứ tử trở về.

- Chúng ta là tu sĩ, nếu đi lên con đường này, liền muốn một đường đi tới cùng, chỉ có đứng ở đỉnh phong, trở thành người mạnh nhất, mới có thể siêu thoát, mới có thể quan sát lục hợp bát hoang, mới có thể vô câu vô thúc. Giữa thiên địa, sớm muộn cũng có một ngày sẽ còn đại loạn, yên tĩnh ngắn ngủi bất quá là biểu tượng, ta cùng với ca ca hiện tại chính là muốn bắt lấy đoạn này chẳng biết lúc nào biết kết thúc yên tĩnh tuế nguyệt tới tu hành,

nhanh chóng quật khởi, lấy ứng phó tương lai tình thế hỗn loạn!

Tần Hạo rất kiên định.

Thạch Tử Lăng vợ chồng há to miệng, không biết nói cái gì cho phải.

Thạch Hạo cũng thật bất ngờ, không nghĩ tới đệ đệ của mình lại nói ra mấy câu nói như vậy, quả nhiên thành thục không ít.

- Ngươi bảo trọng mình!

Thạch Hạo cởi Trường Sinh chiến y, còn cho đệ đệ của mình.

Sau đó, hắn nghĩ nghĩ, nói:

- Ngươi đi theo ta.

Hắn muốn đem một chút thủ đoạn bảo mệnh, bí thuật các loại, truyền thụ cho Tần Hạo, đây là trải qua máu và lửa tẩy lễ, lấy mạng đổi lại bí pháp cùng kinh nghiệm.

Cứ như vậy, Thạch Hạo dừng lại thêm hai ngày, dạy bảo Tần Hạo.

Tần Trường Sinh rất tình nguyện nhìn thấy đây hết thảy, hắn rất nhiều tâm huyết đều đặt ở Tần Hạo trên người, cũng chờ mong hắn lưu lại, bây giờ đương nhiên sẽ không quấy rầy.

Tại hai ngày qua, lần lượt có môn phái đến nhà, đưa lên trọng lễ, so trước kia càng quý trọng hơn.

Rất hiển nhiên, Thạch Hạo một trận chiến giết ra uy phong, liền Chí Tôn lạc ấn cũng không có cách nào đem hắn đánh giết, có thể tưởng tượng, ngày sau hắn nhất định sẽ quật khởi, sớm muộn cũng sẽ trở thành Chí Tôn.

Đương nhiên, Linh giới một trận chiến, cũng là nguyên nhân chủ yếu, liền Tiên Điện đều bị thiệt lớn, phát sinh không thể dự đoán sự tình, để chư giáo chấn động, trong lòng sợ hãi.

- Quá tuyệt vời, nhiều như vậy linh dược a, mỗi người một ngày ăn một gốc đều muốn ăn được lâu!

- Những binh khí này đều là trân phẩm, mỗi một kiện đều có địa vị, ta thích cái kia cán Phương Thiên Họa Kích!

Bị Thạch Hạo từ Biên Hoang mang về bọn nhỏ, từng cái hưng phấn vô cùng, những ngày này vô cùng hài lòng, bọn hắn phụ trách chỉnh lý các giáo đưa tới lễ vật.

Hoàng kim sư tử đã ở đốc thúc, sắp thành chồng trân phẩm phân loại bỏ vào bất đồng Không Gian Pháp Khí bên trong.

Tại trong lúc này, lần lượt có người đến nhà, đều là đại nhân vật, đều là các giáo cao tầng.

Thậm chí, có nhất giáo chi chủ, có nhất tộc Thái Thượng trưởng lão, tại riêng mình tộc đàn bên trong nhất ngôn cửu đỉnh, bọn hắn đi vào Bất Lão Sơn, chỉ là vì gặp Thạch Hạo.

Những người này có là vì thỉnh tội, có là vì lôi kéo quan hệ, đều biết Hoang là một đầu Tiềm Long, sớm sẽ nhất phi trùng thiên.

- Tiểu đạo hữu, không hổ nhân trung chi long, tương lai thành tựu không thể đoán trước a.

Trong phòng khách, có người lấy lòng.

Hai ngày này, Thạch Hạo truyền thụ Tần Hạo bí pháp, không thể nào gặp khách, nhưng đối với một chút đại giáo người tới vẫn là phải thận trọng, cuối cùng hắn không thể không gặp được một phen.

- Hiền chất, có thể hay không có đạo lữ, tiểu nữ 16 tuổi, tuyệt lệ thiên hạ...

Trong đại sảnh, một vị chưởng giáo thế mà lái như vậy khẩu, hắn đến từ

một cái rất tồn tại tuế nguyệt rất đã lâu cùng cổ xưa đạo thống, thế mà trực tiếp như vậy lôi kéo.

- Còn chưa có!

Tần Di Ninh cũng ở tại chỗ, càng thêm trực tiếp, con mắt đều sáng lên, bởi vì, nàng muốn Thạch Hạo sớm một chút thành gia, lưu lại dòng dõi.

Không phải, hai đứa con trai đều không phải là đèn đã cạn dầu, những năm gần đây quả thực để cho nàng lo lắng sợ hãi không thôi.

Thạch Tử Lăng nghe vậy, cũng là trong lòng khẽ động, nhẹ gật đầu, hai đứa bé chí hướng cao xa, đều muốn "Kích thiên", hắn cũng hi vọng sớm đi ôm vào tôn nhi, về sau tùy tiện trưởng tử cùng thứ tử giày vò đi thôi.

- Ha ha, quá tốt rồi, tiểu nữ Lục Trúc, đôi mắt sáng liếc nhìn, hôm nay cũng tới, có thể để bọn nhỏ trước nhận thức một chút.

Ngọc Hoa giáo giáo chủ nói ra.

Dứt lời, hắn thật vẫn triệu hoán tiến một cái lục y thiếu nữ, yêu kiều thướt tha, tươi đẹp động lòng người, đích thật là một cái khó được mỹ thiếu nữ, phi thường tịnh lệ.

Thạch Hạo không còn gì để nói, hắn xem trước hướng Tần Hạo, lại nhìn muốn phụ mẫu, nói:

- Cùng ta đệ đệ tuổi tác tương tự, có thể vì hắn thành thân, chăm sóc hắn, lưu một mình hắn tại thượng giới, chúng ta cũng không yên tâm!

- Ta nhất tâm hướng đạo, tàm thời không có trần tâm.

Tần Hạo vội vàng lắc đầu.

- Hài tử da mặt mỏng.

Tần Di Ninh cười cười, sau đó hung hăng trừng hai người huynh đệ vài

lần, tiếp lấy lại đem thiếu nữ kia kéo đến phụ cận, nhiệt tình ghê gớm.

Sau đó, nàng rất bá khí, cũng rất kiên quyết, đối với huynh đệ hai người bí mật truyền âm, yêu cầu nhất định phải một người cưới một cái, không phải mà nói nàng không đáp ứng.

- Ngươi nghĩ lưu tại thượng giới, nhất định phải thỏa mãn tâm nguyện của phụ mẫu!

Thạch Hạo trừng mắt, nhìn về phía Tần Hạo, hắn không tốt giống như phụ mẫu chống lại, đành phải áp chế Tần Hạo.

Kỳ thật, Thạch Tử Lăng cùng Tần Di Ninh hy vọng nhất Thạch Hạo trước thành hôn, có con cháu của mình.

Nhưng là, bọn hắn đã từng hiểu được, trưởng tử trên người có rất nhiều cố sự, tỉ như ân sư mạnh ngày đang mới qua đời, Hỏa tộc hồng nhan tri kỷ Hỏa Linh Nhi thất lạc dị vực, cũng không quá tốt buộc hắn.

Bất quá, làm mặt khác một số người đến nhà bái phỏng lúc, để Tần Di Ninh cải biến chủ ý, đồng thời trong mắt có nộ ý.

- Thiên Nhân tộc, bọn hắn vậy mà tới, còn mang đến một cô nương?!

- Đúng, hẳn là cái tên là kia Vân Hi thiếu nữ!

Có người đáp.

- Thiên Nhân tộc muốn hòa hoãn quan hệ sao? Ta rõ ràng ý của bọn họ, để gọi là Vân Hi hài tử lưu lại, bọn hắn có thể đi!

Tần Di Ninh nói ra.

Trong nội tâm nàng có một cỗ oán khí, bởi vì, thật sâu biết, năm đó trưởng tử chính là vì hộ tống cái gọi kia Vân Hi nữ tử đi thiên chi thành, kết quả bị lấy oán trả ơn.

Nàng đối với tộc này trên dưới không có một chút hảo cảm, hôm nay dự định thay trưởng tử trước thu nữ tử, xem như thu nợ!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1705: Các Phương Lấy Lòng

Thiên Nhân tộc tới, để rất nhiều người đều lộ ra sắc mặt khác thường, liên quan tới tộc này cùng Hoang ân oán, không ít người đều nghe ngửi qua.

Thạch Hạo cảm giác ngoài ý muốn, mới đi tộc này "Mang đi" Phi Tiên thạch, kết quả đối phương liền đã tìm tới cửa, đây là vì hòa hoãn quan hệ à, hắn đoán chừng đối phương hơn phân nửa muốn đòi hỏi khối này Tiên thạch.

Hắn không có khả năng lui về, tảng đá kia với hắn mà nói can hệ trọng đại, giống như hư không Tiên Kim Thư có thể cộng minh, hình thành vô thượng kinh văn. Nếu không có gần nhất hắn một mực tại tìm kiếm về con đường của đến hạ giới, đã sớm bắt đầu nghiên cứu.

- Thiên Nhân tộc trưởng lão khát vọng vừa thấy.

Có người lần nữa bẩm báo.

Trước kia, Tần Di Ninh mang theo hỏa khí, muốn đuổi tộc này sứ giả rời đi, chỉ để lại Vân Hi, kết quả Thiên Nhân tộc cường giả không có đáp ứng, vẫn là muốn cầu vừa thấy.

- Tốt a, cho mời bọn hắn.

Tần Di Ninh nói ra.

Nàng cũng biết, đối phương kiêng kỵ là Thạch Hạo, là của nàng trưởng tử, sợ hắn tương lai một khi trưởng thành, giống như Thiên Nhân tộc mang đến Đại Thanh tính.

Nàng sở dĩ sinh khí, có chút thất thố, là bởi vì đau lòng trưởng tử, năm

đó Thạch Hạo một mảnh thiện ý, kết quả hảo tâm bị người xem như lòng lang dạ thú, suýt nữa cho hại chết.

Nàng chính là muốn mượn cơ hội này xả giận, làm trưởng con đòi nợ.

Thiên Nhân tộc trưởng lão vào được, nhìn thấy trong cung điện còn có cái khác đại giáo nhân vật trọng yếu, thậm chí có giáo chủ, thật sâu lấy làm kinh hãi.

Sớm Tiên Thiên nhân tộc trưởng lão còn có cảm thấy xem như hạ thấp tư thái đâu, bị người cự tuyệt gặp, hắn đều không có rời đi, đã coi như là cho Bất Lão Sơn mặt mũi, hiện tại xem ra, chỉ có thể coi là "Lý trí".

Có thể trở thành sứ giả, tự nhiên biết ăn nói, Thiên Nhân tộc vị trưởng lão này rất khách khí, không có nói đi qua chuyện xưa, chỉ là rất uyển chuyển biểu đạt, nguyện ý làm ra một chút đền bù tổn thất.

- Cái gì đền bù tổn thất?

Thạch Tử Lăng rất lãnh đạm mà hỏi, hắn cũng bực bội, cảm thấy tộc này năm đó thực sự quá cay nghiệt.

Người trưởng lão này bí mật truyền âm, nói là nguyện ý đem Phi Tiên thạch cấp cho Thạch Hạo, ngày sau trả lại.

Đối với cái này, Thạch Tử Lăng hờ hững tương đối.

Thạch Hạo thì cười cười, cũng không nói gì. Bởi vì, đây là hắn đoạt được chiến lợi phẩm, như thế nào lấy hay bỏ không ở Thiên Nhân tộc, mà tâm tình của nhìn hắn.

Thiên Nhân tộc trưởng lão thở dài. Hắn biết, khối này Tiên thạch hơn phân nửa thực sự là bánh bao thịt đáng chó một đi không trở lại, có lẽ chỉ có thể mong đợi tại Vân Hi.

Hắn há to miệng, cuối cùng kiên trì, đề cập chuyện năm đó. Thiên Nhân

tộc quá lỗ mãng, không nên chỉ trích Hoang.

Đồng thời, hắn cẩn thận biểu đạt, Vân Hi năm đó giống như Hoang chí thú hợp nhau, vốn là tri kỷ, hiện nay nguyện ý đưa nàng giống như Thạch Hạo cùng nhau hạ giới đi.

Trong đại điện, còn có những thứ khác đại giáo sứ giả, thậm chí có giáo chủ ở chỗ này.

Những lời này vốn nên nói riêng một chút, nhưng là Tần Di Ninh không cho hắn cơ hội, chỉ ở loại trường hợp này tiếp kiến Thiên Nhân tộc sứ giả. Cho nên hắn chỉ có thể ở nơi này xách.

Trong điện, rất nhiều người lộ ra sắc mặt khác thường, không ít người trực tiếp thấp giọng nghị luận lên, để Thiên Nhân tộc cường giả da mặt phát sốt.

Bởi vì, Thiên Nhân tộc là đại giáo, dù là hiện tại sa sút, dù sao uy danh còn tại đó, trước thời Thái Cổ thế nhưng là tại Tam Thiên Châu xưng hoàng xưng bá a!

Cho dù không cách nào giống như năm đó so sánh, vẫn như trước có danh vọng, có nội tình. Có còn sót lại huy hoàng, hôm nay thế mà ăn nói khép nép, để cho người ta bị chấn động mạnh.

Một cái thiếu nữ áo tím đi vào trong cung điện, mái tóc tím dài tự nhiên rủ xuống. Màu da trắng noãn trong suốt, con mắt rất lớn, duyên dáng yêu kiều, dung nhan chim sa cá lặn, dung mạo nguyệt thẹn hoa nhường.

Loại này đẹp không cần nhiều lời, khiến cho một chút nhân vật cấp bậc trưởng lão đều lộ ra sắc mặt khác thường. Tâm thần vì đó chấn động, phải biết, những người này thế nhưng là sống vô số năm lão yêu quái, sớm đã bụi tâm vững chắc.

Vân Hi, sắc mặt ửng đỏ, rất xấu hổ, đồng thời mang theo buồn bực sắc, dạng này đi vào Tần tộc, trong điện như vậy gặp mặt, nàng cảm giác rất mất

mặt.

Đối với trong tộc an bài, nàng mười phần kháng cự.

Tại quá khứ, nàng giống như Thạch Hạo giao tình tâm đầu ý hợp, nhưng là bây giờ bị tộc nhân dạng này đẩy ra, căn bản không tính bình đẳng kết giao, nghĩ tới đi quan hệ, lại nhìn đến tỉnh cảnh hôm nay, có ngữ khó tả.

- Vân Hi, ngươi ngồi.

Thạch Hạo mời nàng nhập tọa, cũng không muốn nhìn thấy nàng bị người nhìn chằm chằm, ở nơi đó khó xử.

Hắn cảm thấy, Thiên Nhân tộc quá thực tế, thế mà làm ra loại sự tình này, căn bản cũng không có cân nhắc qua Vân Hi cảm thụ, đổi vị trí suy nghĩ, nếu là hắn, cũng sẽ cảm thấy quá phận, thẹn thùng.

- Trưởng lão, ta không phải hàng hóa, ta là một cái có máu có thịt có linh hồn thiên nhân!

Vân Hi không ở trước mặt mọi người nói ra, tại bí mật truyền âm.

Nàng tại chống lại, nhưng là cũng không muốn để cho người khác nghe được, nhìn Thiên Nhân tộc trò cười.

Nhưng là, tại chỗ đều là cao thủ, có ít người có thể lấy ra truyền âm, tối thiểu nhất những giáo chủ kia, còn có Thái Thượng trưởng lão có thể làm được, bởi vì nàng tu vi còn chưa đủ.

Thạch Hạo tự nhiên cũng nghe đến rồi.

Thiên Nhân tộc trưởng lão nhìn thấy một số người trên mặt lộ ra dị sắc, lập tức hiểu chuyện gì xảy ra, lập tức sầm mặt lại, hắn cũng chút sinh khí, hôm nay Thiên Nhân tộc nhiều lần mất mặt.

- Ta đối với đứa bé này coi như ưa thích, để cho nàng lưu lại đi. Ngươi có thể rời đi.

Tần Di Ninh mặc dù tu vi không cách nào giống như Thiên Nhân tộc trưởng lão so sánh, nhưng là mình đích trưởng tử đủ để uy hiếp bọn hắn, vì vậy nói chuyện, tương đối có lực lượng.

Đó cũng không phải ỷ thế hiếp người, mà là vì lạnh lẽo Thiên Nhân tộc, tộc này đều làm loại chuyện đó, nàng cũng không cần thiết kính.

Tràng diện lập tức có chút cương, dù sao đây là Thiên Nhân tộc, tại Tam Thiên Châu đã từng xưng hoàng cự tộc, rất có sức ảnh hưởng, vì vậy, một số người ra mặt hoà giải.

Sau đó không lâu, lại một có chút lớn tộc chạy đến gặp nhau.

Bởi vì, bọn họ cũng đều biết, Thạch Hạo nói không chừng lúc nào liền đi, khó được hắn tại Bất Lão Sơn thò đầu ra, cho nên đều rối rít chạy đến hóa giải mâu thuẫn.

Cái này ở trong có một ít cừu địch, có chút thù cũ, còn có một số người không quen biết, đều chỉ là vì giữ gìn mối quan hệ.

Để cho người ta kinh ngạc chính là, Ma quỳ viên thế mà cũng có người tới.

Bọn hắn không có tặng quà, thái độ, không giống như là muốn hóa giải cái gì, tới nơi này thám thính tình huống ngược lại là thực.

Tiếp đó, Minh Thổ có người đến rồi, bọn hắn ngược lại khá lịch sự, mặc dù cỗ kia hắc sắc khung xương mang theo U Minh tử khí, nhưng vẫn là đưa tới một phần lễ vật.

Thiên quốc, cũng có người đến, lễ vật, thái độ hơi hờ hững, hiển nhiên cũng chỉ là muốn hiểu tình huống.

Những người này đến, để rất nhiều người chấn kinh, tối thiểu nhất cho thấy, mấy đại chủng tộc trong thời gian ngắn không muốn giống như Hoang

quan hệ tiếp tục chuyển biến xấu.

Tại một số người đến xem, Hoang quật khởi không thể cản trở!

Bọn hắn cảm thấy, những người này năm đó giống như Hoang thù hận rất lớn, bình thường mà nói khó mà hóa giải, nhưng nhìn bộ dáng trong âm thầm chắc chắn sẽ đạt thành thỏa thuận gì.

Mặc dù cái kia mấy tộc thoạt nhìn không phải bao nhiêu nhiệt tình, nhưng vẫn là kinh động đến càng nhiều đạo thống, kết quả lại dẫn tới một nhóm người đến thăm.

- Tây Phương giáo Đa Ma giá lâm.

Có người bẩm báo.

Mọi người sau khi nghe thấy đều rung một cái, đây chính là Tây phương giáo một vị cường giả, địa vị tôn sùng, hết sức giỏi, sống tuế nguyệt xa xưa.

Đa Ma đến rồi, hắn hất lên tàn phá tơ lụa, thoạt nhìn xích hồng như máu, phía trên nạm kim tuyến, có chút phá lạn, làm cho người ta cảm thấy rất cổ lão cùng thâm thúy cảm giác.

Rất nhiều người chấn động, trên hẳn là này một kỷ nguyên cổ vật, thuộc về cổ tăng nhất mạch đặc biệt phòng hộ Bảo cụ —— áo cà sa.

Đa Ma đưa lên một phần lễ vật, đó là một khỏa không có sáng bóng hạt châu, vàng nhạt mang theo hắc sắc vằn, kết quả để Thạch Hạo bên người không sợ sư tử ánh mắt sắc bén, nhìn chòng chọc vào không thả.

Đây là một khỏa cổ tăng Xá Lợi Tử, giá trị liên thành, bị xem như lễ vật đưa cho Thạch Hạo.

Rất nhiều người đều động dung, thượng một kỷ Nguyên Cổ tăng di vật, bất kỳ cái gì một kiện đều là trân bảo, huống chi là tịch diệt sau lưu lại sau cùng "Đạo cốt", càng kinh người hơn!

- Vô luận lớn đến mức nào thù, có này cái Xá Lợi Tử cũng có thể hóa giải.

Âm thầm, hoàng kim sư tử nuốt nước miếng, nhìn chòng chọc vào.

Tây Phương giáo thâm bất khả trắc, cũng chỉ có bọn hắn có thể đưa ra loại vật này.

Thạch Hạo không có khách khí, trực tiếp nhận lấy.

Tiếp đó, lệnh các phương giật mình là, lần nữa đến nhà người đến từ Biên Hoang, có mở đất cổ ngự gia tộc của rồng, cũng có Vệ gia bốn gia tộc của hoàng, đây chính là trường sinh thế gia.

Đương nhiên, mở đất cổ ngự rồng mấy người thế hệ tuổi trẻ đều chưa từng xuất hiện, còn ở trên chín tầng trời du lịch, trong thời gian ngắn không có khả năng quay lại.

Cái này dẫn phát oanh động, Đại đội trưởng sinh gia tộc đều có người hiện, tới nơi này tiễn đưa, để Tam Thiên Châu một chút đạo thống cảm giác rung động sâu sắc, càng phát ra cẩn thận cùng cẩn thận rồi.

Đến tận đây, bọn hắn hiểu, Hoang tại Đế quan chiến tích so trong tin đồn còn muốn xán lạn, không phải như thế nào như thế.

Sau đó, Bổ Thiên giáo có người tới, đây là Tam Thiên Châu đạo thống, lệ thuộc vào cửu thiên Bổ Thiên nói.

Bọn hắn đưa tới một phần thư, cáo tri, Nguyệt Thiền cùng Thanh Y chuẩn bị dung hợp, cuối cùng quy nhất, Thạch Hạo nếu là có rảnh, có thể chờ thêm nhất đẳng, bởi vì đến lúc đó nàng sẽ đến Tam Thiên Châu.

Bổ thiên giáo người không chỉ có đưa tới thư, cũng ở trên ngôn ngữ uyển chuyển biểu đạt, cùng Tần Di Ninh nói chuyện với nhau lúc rất khách khí.

Đám người động dung, Bổ Thiên giáo cường đại dường nào, có trên chín tầng trời Bổ Thiên đạo là chỗ dựa, có thể nói cây lớn rễ sâu, lưng tựa trường sinh bất hủ đạo thống, bọn họ Thánh nữ xưa nay không khả năng lấy chồng, nhưng là bây giờ xem ra, rất rõ ràng nới lỏng ý!

- Ha ha, thực sự là buồn cười, một người chết mà thôi, các ngươi còn cố gắng hóa giải thù hận, có cần không?

Nhưng vào lúc này, một đạo rất lạnh tiếng cười truyền đến, ngay tại Tần tộc bên ngoài, chấn động trời cao, như như sóng to gió lớn đang khuếch tán, đang kích động

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1706: Tàn Tiên Pháp Chỉ

Tất cả mọi người chấn động, đến là cao thủ, hơn nữa là nhân vật khó lường, không ít mọi người lộ ra vẻ mặt.

Bởi vì mọi người biết nói, rốt cuộc đã tới một cái hung ác gốc rạ.

Một mực có người cho rằng, cũng không phải là tất cả mọi người chịu phục, nhất định sẽ có người tại Hoang rời đi mặt trận xem, thậm chí đối chọi gay gắt, tại nơi này nơi thật sự xuất hiện.

Trên bầu trời, có một cổ Huyết Lãng tại nước cuộn trào, chiếu sáng Thiên không, như là Xích Hà, lại như đỏ thẫm Bỉ Ngạn Hoa tách ra, rất mê hoặc lẳng lơ tà.

- Thiên quốc!

Một ít người giật mình, đó là Thiên quốc sát thủ khí tức, nên tộc nhân vật trọng yếu xuất hành, thường thường như vậy lộ ra hóa, biểu thị giết chóc còn có chinh phạt.

Đương nhiên, loại tình huống này rất ít cách nhìn, bởi vì, bọn hắn ưa thích hành tẩu ở trong bóng tối, ở sau lưng tập sát, cực nhỏ dưới tình huống xuất hiện tại ngoài sáng trung.

Chỉ có bọn hắn cho rằng, khả dĩ không chỗ cố kỵ, trực tiếp đẩy ngang mất đối thủ, mới có thể có nhân vật trọng yếu như vậy xuất hiện, dùng bày ra cường hoành, dùng cho lập uy.

- Thiên quốc đạo hữu, ngươi cái này là ý gì, muốn tới ta Bất Lão Sơn quấy rầy sao?

Tần Trường Sinh mở miệng, cũng đứng lên, nhìn về phía cung điện bên ngoài.

Tại Tần tộc sơn môn bên ngoài, chỗ đó huyết sắc tràn ngập, cường đại thần lực chấn động mênh mông, đều nhanh trùng kích lên núi cửa.

- Tần đạo hữu, ngươi đa tưởng rồi, ta đến từ không phải nhằm vào Tần tộc, mà là cái kia tiểu nghiệp chướng —— Thạch Hạo, cùng những người khác không quan hệ!

Trong hư không, có một đạo thanh âm lạnh lùng truyền đến, huyết vụ lập tức đi theo mãnh liệt, thập phần nồng đậm.

- Ngươi đã qua, đây là ta Tần tộc, đứa bé kia là tộc của ta hậu duệ!

Tần Trường Sinh đi ra ngoài điện, nhìn xem dày đặc mây máu ở chỗ sâu trong.

Về phần Thạch Hạo sớm đã đứng lên, cũng đi ra khỏi ngoài điện.

Tất cả mọi người lộ ra vẻ mặt, trước kia lúc Thiên quốc người tựu xuất hiện, tại cung điện trung hơi có vẻ lạnh lùng, quả nhiên không phải là vì hóa giải ân oán, mà là hiểu rõ tình huống, hiện tại quả nhiên là muốn động thủ.

Chỉ là, mọi người rất nghi hoặc, Thiên quốc thật sự khả dĩ cầm xuống Hoang sao?

Rất nhiều người cảm thấy, nếu như chỉ là Thiên quốc. Cái kia thật sự quá mạo hiểm.

Trừ phi, trong truyền thuyết, Thiên quốc ngọn nguồn đại có lai lịch truyền thuyết là thực, nói cách khác. Lúc này đây khả năng muốn đá thiết bản(*miếng sắt).

- Thiên quốc Phó giáo chủ!

Có người nói nhỏ, cảm ứng được này cổ hơi thở, biết là ai đã đến.

Cũng không phải là Thiên quốc chi chủ, chỉ là một cái Phó giáo chủ?

Một ít người lộ ra vẻ kinh ngạc, càng phát ra cảm thấy có chút cổ quái.

- Bất Lão Sơn có khí phách. Chúng ta không nghĩ tới là địch, chỉ là, Tần đạo hữu ngươi hơn phân nửa có lẽ nhất hắn, lúc này đây ai đã đến đều vô dụng.

Trong huyết vụ, cái thanh âm kia tiếp tục nói.

Tần Trường Sinh xụ mặt xuống, một cái Phó giáo chủ mà thôi, cũng dám đối với hắn nói như vậy, hắn tay áo một trận chiến, một tiếng ầm vang, Thiên Địa nổ tung. Một đạo cuồng phong thổi lên tiến đến, cũng mang theo mảng lớn tia chớp.

Bất quá, chỗ đó vô thanh vô tức, sở hữu tất cả phong điện đều bị hấp thu.

- Tần tộc đạo hữu, làm gì tức giận.

Một đạo thanh âm già nua vang lên, đó là một người khác.

- Người phương nào?

Tần tộc một ít cường giả quát.

Bọn hắn cảm thấy một cổ áp lực, trong lòng hiển hiện âm ảnh, cái kia chủng khí tức cùng chấn động quá mức kinh người, lại để cho mỗi người đều rất khó chịu, ngực như là đè nặng một khối vạn cân cự thạch.

Là được Thạch Hạo. Cũng là trong lòng rung động, cảm giác không ổn.

- Ha ha...

Tiếng cười rất tùy ý, thập phần già nua, một đạo thân ảnh hiển hiện. Bị bạch sắc sương mù bao vây lấy, thần bí mà cường đại.

Đem làm hắn hơi chút phóng thích uy áp lúc, khắp Tần tộc cổ mà đều đang run sợ, sông núi đều muốn sụp đổ mở, khá tốt nơi này có thủ hộ đại trận, có kinh thế phù văn.

Nói cách khác. Hết thảy đều muốn hủy diệt, sở hữu tất cả Sơn Hà đều muốn hóa thành bụi bậm!

Đây là một vị Chí Tôn, một cái cường đại sinh linh, rõ ràng tự mình hiện thân, đã đến Tần tộc tại đây.

Mọi người hít một hơi lãnh khí, nguyên một đám rung động không hiểu, nhức đầu vô cùng, cảm giác đại sự không ổn.

Tại đạo thân ảnh kia sau lưng, xuất hiện một tòa cổ điện, nó dài khắp màu xanh đồng, rộng rãi mà nguy nga, thập phần cực lớn, rất chân thật, cũng rất khủng bố.

Rất nhiều người kinh hãi, nhận ra cái kia là vật gì, lại là —— Tiên Điện!

Không cần nhiều lời, tất cả mọi người biết là ai đã đến, Tiên Điện chi chủ, vị kia tuổi tác xưa nhất tồn tại, cái này nhất mạch chí cường giả, là một vị Chí Tôn.

Đều nói hắn sống tuế nguyệt xa xưa, thực lực đáng sợ, từ xưa trường tồn, thế nhưng mà cận cổ đến nay ít có lộ diện, một mực trốn ở thanh đồng Tiên Điện ở bên trong, bởi vì thọ nguyên muốn khô cạn.

Ở đâu ngờ tới, hôm nay hắn xuất hiện, đi ra cổ điện.

Hơn nữa, mọi người nhìn ra, cái kia thanh đồng Tiên Điện là hình chiếu, không phải thật thể, nhưng lại tản ra tí ti từng sợi tiên đạo uy áp.

Tất cả mọi người ý thức được, hôm nay phiền toái lớn.

- Đạo hữu giá lâm, thật sự là để mắt một cái tiểu bối ah.

Tần Trường Sinh thở dài.

Tiên Điện vị này tồn tại, không thể đo lường được, nếu bàn về độc đấu lời nói, trước mắt 3000 châu tại nhân đạo trong lĩnh vực, khả năng không người nào có thể áp chế hắn.

- Ta đã hiện thân, ngươi biết, sẽ không tay không mà về.

Tiên Điện Chí Tôn nói ra.

Tần Trường Sinh ngẩng đầu, cẩn thận nhìn xem cái kia đoàn sương trắng, nói:

- Có thể ta Bất Lão Sơn cũng không phải mặc người vuốt ve địa phương.

Người ở chỗ này đều an tĩnh, liên quan đến đến cái này cấp độ tranh đấu, ai cũng không dám đơn giản giao thiệp với, động cũng sẽ bị diệt giáo.

Mọi người biết nói, Bất Lão Sơn chi chủ tuy nhiên không phải Chí Tôn, nhưng là hắn có cậy vào, nắm chắc khí, nơi này có nhất tông chí bảo, là vô thượng Pháp khí —— Ngũ Hành Sơn.

Lai lịch của nó quá không tầm thường rồi, không chỉ có là tiên đạo Pháp khí, còn có khó có thể tưởng tượng bí mật.

Nghe đồn, nó là tại một loại tàn phá Cổ Giới trung phát hiện, tại nó phía trên, từng có vô số Thần Ma di hài, đều là nó thai nghén đi ra, đã từng chở đầy lấy chư Thiên Thần ma!

Tương truyền, nó có lẽ là khai thiên tích địa chi khí!

Đương nhiên, chỉ vẹn vẹn có người khác nghe nói qua.

Loại này Pháp khí số lượng không nhiều lắm, cùng bình thường trên ý nghĩa Tiên khí bất đồng, nó là Hỗn Độn trung tự nhiên thai nghén ra.

Tuy nhiên không có thể nhất định có thể áp chế Tiên khí, nhưng liên quan đến đã đến thế giới khởi nguyên, cổ xưa đến không cách nào tưởng

tượng, thậm chí khả dĩ ngược dòng tìm hiểu đến tiên cổ trước khi, rất có chú ý.

Nó ở đằng kia tàn phá trong vũ trụ, yên tĩnh im ắng, trôi nổi vô cùng tuế nguyệt, bị Tần Trường Sinh mang về.

Phát hiện nó lúc, cảnh tượng khủng bố, như là năm ngón tay cùng tồn tại trên ngọn núi, rậm rạp chằng chịt, đều là Tiên Thiên thần cái, đều là nguyên thủy nhất thần cái thi hài.

Đáng tiếc, đều sớm đã chết mất.

Nhưng đủ để nói rõ vấn đề, đó là Ngũ Hành Sơn thai nghén ra.

Nếu không có núi này hư hư thực thực có phong ấn, so hiện tại cường đại hơn.

- Ta biết đạo hữu ngươi muốn mượn tiên sơn chi uy, muốn cởi bỏ nó phong ấn, thế nhưng mà, lúc này đây bất đồng a, Hoang hắn đắc tội Chân Tiên!

Tiên Điện Chí Tôn lạnh lùng nói ra.

Những lời này vừa ra, mọi người cảm thấy lạnh lẻo thấu xương.

Có người cũng biết chuyện gì xảy ra, Tiên Điện có một vị tàn tiên, đó là cái này một đạo thống thực Chính Nguyên đầu, hiện tại đã không phải là bí mật, gần đây đều tại truyện, tàn tiên ra ngoài ý muốn.

- Hoang, còn không ra, nhanh chóng tiếp pháp chỉ!

Nhưng vào lúc này, Tiên Điện lão giả quát.

Một tiếng ầm vang, hư không nổ tung, Tần tộc bên ngoài, cái kia Thiên Địa băng liệt, có một trương kim sắc pháp chỉ hiển hiện, mang theo tiên khí, mang theo vô thượng uy áp, hàng lâm mà xuống.

Dù là có pháp trận thủ hộ, Tần tộc nội vô số người cũng không chịu nổi, nguyên một đám phát ra từ linh hồn sợ run, tất cả đều lạnh run.

Cái kia pháp chỉ không có sát khí, cũng không chính thức pháp lực, có chỉ là một cổ không hiểu khí thế, kết quả lại để cho vô số người hai chân như nhũn ra, phù phù phù phù quỳ rạp xuống đất thượng.

Tại đây chính giữa, kể cả giáo chủ đợi!

Ầm ầm!

Thạch Hạo thân thể sáng lên, hắn rút ra Đại La Kiếm Thai, bảo vệ cha mẹ của mình các loại..., dùng cái này Thần binh đối kháng, không cho thân nhân quỳ xuống.

Cùng một thời gian, Tần tộc ở chỗ sâu trong, trong lúc đó phát ra năm đạo thần quang, rơi tại Tần tộc các nơi, chống đỡ này cổ uy thế, làm mọi người sợ run cảm giác biến mất.

Nói cách khác, ai cũng đỡ không nổi.

Tất cả mọi người hoảng sợ, đó là tàn tiên pháp chỉ, không cần suy nghĩ nhiều, tuyệt đối không thể nghi ngờ.

Vậy mà cường đại như vậy, ai dám tranh phong?

Hiện tại xem ra, cũng chỉ có Ngũ Hành Sơn có thể kháng cự, mà nhân lực không phải hắn đối thủ.

- A, tàn tiên, tại Linh giới lúc bị ta giết một đạo lạc ấn, hiện tại cũng không biết xấu hổ để cho ta tiếp pháp chỉ?

Thạch Hạo nói ra.

Đem làm mọi người nghe được, nguyên một đám khiếp sợ, tuy nhiên sớm có nghe thấy, cũng có suy đoán, nhưng là đạt được chứng minh là đúng về sau, hay là rung động không hiểu, rất nhiều người đều choáng váng.

Hoang như vậy Nghịch Thiên, tại Linh giới thật sự tàn sát qua tàn tiên ấn ký?

Tại một ít người xem ra, nhất định là Linh giới áp chế tàn tiên cấp bậc, song phương đồng cấp một trận chiến, kết quả tàn tiên bị tổn thất nặng.

Có thể dù vậy, cũng đã chứng minh Hoang khủng bố, hắn thiên tư Lệnh tàn tiên đô cảm thấy chỗ thua kém sao?

Quang hạt mưa điểm, trong hư không cái kia trương pháp chỉ sáng lạn, như là một vòng kim sắc Thái Dương, phổ chiếu tứ phương, thần thánh vô cùng, phía trên có chút chữ cổ, lạc ấn trong hư không, phát ra nổ vang âm.

Chủ quan là, lại để cho Thạch Hạo đi Tiên Điện lĩnh tội!

Đi còn có mệnh sao? Kết quả không cần đa tưởng!

- Lớn mật tiểu bối, ngươi muốn kháng chỉ bất tuân sao?

Tiên Điện Chí Tôn quát.

- Lão tử liền tàn tiên đô dám tàn sát, tại sao phải sợ hắn một trương giấy lộn!

Thạch Hạo triệt để bất cứ giá nào rồi, bởi vì, mặc dù cúi đầu cũng không có kết cục tốt.

Nói như vậy, rung động mỗi người.

Cái này thật sự là tại cùng tàn tiên khiêu chiến ah!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1707: Kích Chí Tôn

- Tự tìm đường chết!

Tiên Điện Chí Tôn chỉ có như thế bốn chữ, ở sương trắng bên trong, ánh mắt lạnh như tia điện, hắn chậm rãi dò ra một bàn tay, về phía trước chộp tới.

Ầm!

Một tiếng rung mạnh, tần trong tộc đại trận có cảm ứng, phát sinh ánh sáng chói mắt thải, ngăn trở chặn lại rồi bàn tay lớn kia.

- Cái kia kéo dài hơi tàn Tiên Đạo sinh linh, chính nó làm sao không có tới, có phải là không nhúc nhích lộ, thật sự muốn chết đi?

Thạch Hạo cười lạnh nói.

Hắn đã biết, Tiên Điện nơi đó có một cái Tiên tuyền, có thể ôn dưỡng Nguyên Thần cùng thân thể, nếu không, cái kia tàn Tiên sớm đã chết rồi.

Mà lần này, tàn Tiên nhân bất ngờ mà bị thương, càng là không cách nào rời đi nơi đó.

- Lần nữa miệt thị Chân Tiên, tội không thể xá!

Tiên Điện Chí Tôn lạnh giọng nói rằng, bàn tay lớn kia chấn động, đột phá tần tộc trận pháp phòng ngự màn ánh sáng.

- Đạo hữu, ngươi quá rồi!

Tần Trường Sinh mở miệng.

Thời khắc này, tần tộc nơi sâu xa, thần quang năm màu đập vào mặt, tràn ra ngoài, mang theo bàng bạc khí.

- Không mở phong ấn, khó chặn ta Tiên Điện bộ pháp!

Tiên Điện Chí Tôn lạnh lùng nói.

Tuy rằng nói như vậy, nhưng hắn vẫn là lui về phía sau một chút, sợ Ngũ Hành sơn đột nhiên vạch trần phong ấn, đối với hắn đánh giết.

- Bất kể nói gì, hôm nay không người nào có thể cứu ngươi!

Tiên Điện Chí Tôn nhìn chằm chằm Thạch Hạo, vừa nhìn về phía cái kia năm loại hào quang.

- Trang cái gì sói đuôi to.

Thạch Hạo quát lớn, ngôn ngữ bất kính.

- A, hôm nay dù cho là Ngũ Hành sơn mở ra phong ấn, cũng thay đổi không được hiện thực!

Tiên Điện Chí Tôn miệng tụng chân kinh, hắn muốn triệu hoán cái gì.

Loạt xoạt!

Hư không nứt ra, một cây cờ lớn bay phần phật, từ trên chín tầng trời rơi xuống, trực tiếp xuất hiện ở Thạch Hạo trong tay.

Điều này làm cho hắn lập tức ngây người, không khỏi ngẩng đầu, trong lòng nổi sóng chập trùng.

Đây là Tiên Vương quấn vải liệm, là cái kia Tiên cổ chiến kỳ, từng ở Biên Hoang đại chiến thì lập công!

Đây là trên chín tầng trời chí bảo, thuộc về Trường Sinh gia tộc, hiện nay lại giáng lâm, xuất hiện ở trong tay của hắn, hiển nhiên có người đưa

xuống giới đến, đang chăm chú nơi này, cho mượn hắn dùng.

Cẩn thận suy tư, này quá nửa là Tiên Viện hoặc là Thánh Viện hai vị lão giả ra tay.

Thạch Hạo đã nghe nói, Phong tộc lão tổ muốn hạ giới trừ hắn, chính là cái kia hai vị lão nhân ngăn chặn hắn!

Hiện tại, bọn họ lại tới giúp đỡ!

Có thể lý giải, bởi vì Mạnh Thiên Chính cùng bọn họ giao tình tâm đầu ý hợp, hiện ở tại bọn hắn sở dĩ giúp Thạch Hạo, hết thảy đều là xem ở Mạnh Thiên Chính trên mặt.

Thạch Hạo thở dài, nghĩ đến Đại Trường Lão trong lòng hắn chính là đau xót, thiên đố anh tài!

- Ai?

Tiên Điện Chí Tôn ngừng lại, lạnh lùng nhìn về phía trên không.

- Rầm!

Vào lúc này, Thạch Hạo giương ra đại kỳ, trực tiếp liền giết đi ra ngoài, đây chính là Tiên Vương quấn vải liệm, có thể ngang hàng hoàn chỉnh Tiên Đạo pháp khí, uy lực cường tuyệt vô cùng.

Lúc trước, ở Biên Hoang thì, vật này có thể ngăn Bất Hủ!

Quấn vải liệm hiện tại có cột cờ, là bị Chí Tôn nối liền, nhưng cột khẳng định không Tiên Đạo chi Binh.

Bất quá, có mặt cờ đầy đủ rồi!

Một tiếng vang ầm ầm, Thạch Hạo rung động đại kỳ, trực tiếp xé rách trời cao, hướng về Tiên Điện Chí Tôn quét tới, uy thế cương mãnh vô cùng, chấn động tâm hồn.

Tất cả mọi người đều ngây người, Hoang quả nhiên ghê gớm, lại có trên chín tầng trời gia tộc giúp đỡ!

Mà thời khắc này, tất cả mọi người đều ngẩn người, bởi vì, cái kia đại kỳ uy lực quá mạnh mẽ, nát tan bầu trời, đem Tiên Điện Chí Tôn giật ngã nhào một cái.

Không sai, cái kia siêu cấp đại nhân vật bất cẩn rồi, tự cho là tay áo lớn giương ra, liền có thể đem Thạch Hạo bắt.

Kết quả, cái kia Tiên Vương quấn vải liệm phất động, cuồn cuộn vô thượng Tiên uy, tuy rằng không có bắn trúng hắn, nhưng như trước để hắn bốc lên đi ra ngoài.

Trên đất, mọi người chấn động, Ngũ Hành sơn phát sáng, bảo vệ tần tộc, nếu không, sức chấn động kia có thể sẽ hủy diệt nơi này, khí sát phạt quá nồng nặc cùng đáng sợ.

- Tiểu bối, ngươi dám nhục ta!

Tiên Điện Chí Tôn lạnh giọng nói, lại ra tay.

Nhân đạo đỉnh cao nhất, giơ tay có thể vồ xuống nhật nguyệt đến, thế nhưng, đối với cái này đại kỳ hắn quá kiêng kỵ, lại bó tay bó chân, không dám thật sự va chạm.

Ầm ầm!

Thạch Hạo lại là một đòn, đại kỳ diện chém ngang, dường như Thiên Đao chém phá đại vũ trụ, cắt đứt bầu trời xanh, khiến cho Tiên Điện Chí Tôn lần thứ hai lướt ngang thân thể, lập tức liền đến vực ngoại.

Hắn sắc mặt khó coi, Tiên Đạo pháp khí làm hắn tức giận, không dám thật sự chạm trán!

- Lão già chạy đi đâu!

Thạch Hạo tung thiên mà lên, đuổi theo.

Tất cả mọi người đều đờ ra, Hoang dám truy sát Tiên Điện Chí Tôn? Này cùng nói mơ giữa ban ngày tự.

Mọi người biết, Hoang rất lợi hại, thế nhưng, hắn dù sao vẫn không có đặt chân cái kia lĩnh vực đây, làm sao có thể truy sát nhân đạo đỉnh cấp tồn tại đây?

- Ngươi để ta thật sự nổi giận!

Tiên Điện Chí Tôn lạnh lẽo âm trầm nói rằng, sau một khắc, hắn từ biến mất tại chỗ, đột ngột không gặp.

Thạch Hạo tâm thần tập trung cao độ, phần phật một tiếng, dùng đại kỳ mặt bao lấy chính mình, phòng ngự khắp toàn thân từ trên xuống dưới.

Quả nhiên, một con nắm đấm màu đen đập tới, muốn đánh giết sau gáy của hắn.

Ầm ầm ầm!

Dường như sấm rền đang vang lên, Thạch Hạo cực tốc xoay tròn, đại kỳ diện lần thứ hai triển khai, nát tan thiên địa, để Tiên Điện Chí Tôn kiêng kỵ, lần thứ hai lùi ra, đồng thời biến mất.

Cái này đại kỳ nhuộm dần quá Tiên Vương máu, khác với tất cả mọi người, chính là Tiên Điện Chí Tôn cũng kiêng kỵ, liền theo chân nó đụng vào dũng khí đều không có.

- Tiểu bối, ngươi cho rằng nắm giữ Tiên khí, ta liền không giết được ngươi sao, mạnh mẽ chỉ là tự thân, ngoại vật đều là hư!

Tiên Điện Chí Tôn lạnh lùng nói.

Hắn không gặp, cùng đại thiên địa dung hợp lại cùng nhau, khủng bố vô biên, phảng phất hóa thành đại vũ trụ.

Ầm!

Thạch Hạo mạnh mẽ một đòn, đập vỡ tan vực ngoại trời cao.

Ầm!

Đột nhiên, Tiên Điện Chí Tôn hiện lên, hắn thân thể rơi rụng đi ra, như là đột ngột gặp một đòn.

- Ai!?

Hắn kinh nộ, có người trong bóng tối động thủ với hắn.

Thạch Hạo rõ ràng, là đưa cho hắn đại kỳ người, là Chí Tôn, ở âm thầm ra tay.

Hắn nắm đại kỳ, về phía trước quét tới, toàn lực ứng phó, đánh giết Tiên Điện Chí Tôn.

- Ầm!

Lần này, Tiên Điện Chí Tôn thân thể lại là ngưng lại, bởi vì, trong bóng tối có hai cỗ tràng vực cực tốc mà đến, suýt nữa đem hắn cầm cố, phải đem hắn định ở trời cao bên trong.

Kết quả, đại kỳ quét tới thì, hắn lùi chậm một chút, trực tiếp lần thứ hai bị Tiên Đạo cương phong giật ngã nhào một cái.

Trong bóng tối có người ra tay, ở nhằm vào hắn, là Chí Tôn ở làm rối!

Nhưng là, người ngoài không nhìn ra, đều cho rằng là Thạch Hạo gây nên, từng cái từng cái kinh ngạc đến ngây người, ngoác mồm lè lưỡi, Hoang có khủng bố như vậy sao?

Ở mọi người xem ra, dù cho Thạch Hạo cầm trong tay Tiên khí, cùng Chí Tôn quyết chiến, cũng là chỉ có thua mà không có thắng, lại như là hài

đồng cầm trong tay lợi khí, cũng hơn nửa không đả thương được đại nhân.

Có thể hiện tại hoàn toàn không phải như vậy một chuyện, Tiên Điện Chí Tôn ăn quả đắng.

- Ầm!

Khi (làm) hư không liên y kịch liệt dập dờn thì, Tiên Điện Chí Tôn lần thứ hai bị ràng buộc, đại kỳ quét tới thời khắc, khiến cho hắn cơ hồ bị bắn trúng, lần này hắn chật vật lui ra.

Thời khắc mấu chốt, hắn đem cái kia pháp chỉ triệu hoán lại đây, chặn lại rồi đại kỳ một đòn.

Răng rắc!

Màu vàng pháp chỉ vỡ vụn, hóa thành điểm điểm thần quang, ở đây tỏa ra, phi thường chói mắt.

- Ngươi dám hủy Chân Tiên pháp chỉ!

- Một tấm giấy vụn, cũng là ngươi đưa nó coi làm của báu, tính là cái gì!

Lúc này, Tiên Điện Chí Tôn cảm giác một trận căm tức, có chút uất ức, trong bóng tối có Chí Tôn lại ở nhằm vào hắn, khiến cho hắn vô cùng bị động.

Thậm chí, hắn cảm giác được, hai người kia nếu không có kiêng kỵ tàn Tiên, khả năng liền hạ tử thủ.

Cuối cùng, hắn nổi giận, thật sự quá chật vật, ở đây mấy lần bị đại kỳ cương phong quét trúng, bằng hắn Chí Tôn thân phận, lại mất đi uy nghiêm.

Cổ lão thần chú tiếng vang lên, cùng thiên địa phần cuối một vật hô ứng, cộng hưởng lên.

Ầm!

Xa xôi nơi, Tiên Điện chỗ căn cơ, một toà Thanh Đồng Tiên điện mọc lên bay lên, đánh nát hư không, cực tốc mà đến, chạy tới nơi này.

- Không được, chân chính Thanh Đồng Tiên điện đến, đây là Tiên khí!

Có người run giọng nói.

Tất cả mọi người đều đau cả đầu, đây là muốn tiến hành Tiên Đạo đại đối kháng sao?

Lúc này, Tiên Điện Chí Tôn tóc tai bù xù, quần áo vỡ tan, sắc mặt tái nhợt, nếu không có tổn thương tôn nghiêm, hắn sẽ không như thế nhanh liền triệu hoán Thanh Đồng Tiên điện.

Bằng thân phận của hắn, hôm nay đến cầm Hoang, lại muốn vận dụng bực này thần thánh đồ vật, không phải rất hào quang.

- Có hay không khinh người quá đáng?

Lúc này, Tần Trường Sinh mở miệng, hắn sắc mặt lạnh lẽo, có chút nổi giận.

Hắn từng nói, tần tộc không sợ phiền phức, dù cho có tàn Tiên tồn tại cũng là như vậy, bởi vì hắn biết tàn Tiên nói như vậy đi không ra nơi nghỉ chân, đều đang tu dưỡng, kéo dài hơi tàn.

- Mở!

Hắn một tiếng rống to, triển khai bí pháp, như là vạch trần một loại nào đó phong ấn, tần tộc nơi sâu xa nhất thời hào quang chói lọi, thần thánh khí tức che ngợp bầu trời.

Thạch Hạo giật mình, Tần Trường Sinh thật có thể giải Ngũ Hành sơn phong ấn?

- Ầm!

Trên mặt đất, hào quang năm màu ngút trời, tiên khí cuồn cuộn, vô cùng khiếp người, để Nhật Nguyệt Sao trời đều đang run rẩy, Thái Dương đều muốn rơi xuống, đại vũ trụ bất ổn!

Đón lấy, ngũ sắc tiên quang lóe lên, trực tiếp hướng về Thanh Đồng Tiên điện quét tới, phải đem nó cướp đoạt.

Nhìn thấy tình cảnh này, Thạch Hạo đương nhiên sẽ không đờ ra nhìn, điên cuồng vung lên Thiết Huyết đại kỳ, hướng về đánh giết, nhằm vào Tiên Điện Chí Tôn.

Thời khắc này, vực ngoại chấn động, nhật nguyệt trầm luân, tinh đấu lờ mờ, một ít đại tinh lúc này nổ tung, rất nhiều sao thể nổ tung.

Ầm ầm!

Lần này, lại có hai nguồn sức mạnh hướng về phía Tiên Điện Chí Tôn mà đi, lại một lần cầm cố hắn.

Phịch một tiếng, Thạch Hạo quét trúng Tiên Điện Chí Tôn, dù cho có đồng điện ngăn cản, kẻ địch cũng là ho ra một ngụm máu, thân thể bay ngang.

Tất cả những thứ này phát sinh quá nhanh, ai cũng không nghĩ tới, Tiên Điện Chí Tôn tóc tai bù xù, khóe miệng chảy máu, lại bị đánh bay, như vậy bị thương rồi!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1708: Áp Chế Tiên Điện

Chí Tôn đột kích, nhưng là Hoang lại chặn lại rồi, đồng thời dẫn đến Tiên Điện lão giả ho ra máu, thân thể bay ngang, khiếp sợ các giáo.

Tiên Điện, xưng hoàng xưng bá, tự Thái Cổ tuế nguyệt đến nay, nó là một cái quái vật khổng lồ, chưa bao giờ suy sụp quá, vẫn cường thịnh, nhìn xuống Ba Ngàn Châu.

Đặc biệt là, làm truyền ra nơi đó có tàn Tiên sau, ai không sợ, cái nào dám bất kính? Chính là Cửu Thiên Trường Sinh Hoàng triều chờ đều kiêng kỵ, sẽ không trêu chọc.

Nhưng là ngay hôm nay, nhưng vào lúc này, một người trẻ tuổi nghênh chiến, không kiêng dè chút nào xuất thủ, cùng Tiên Điện Chí Tôn ác chiến, không màng sống chết, lại chưa từng chịu thiệt.

Tiên Điện lão giả lộ ra hình dáng, sương mù tản ra lúc, hắn tóc trắng như tuyết, sắc mặt bốc ra không bình thường màu đỏ, khóe miệng mang theo vết máu, ánh mắt lạnh lẽo.

Vừa nãy đối kích, để hắn khí huyết sôi trào, quanh thân kiên cố bất diệt xương đều một trận đùng đùng vang vọng, suýt nữa gãy vỡ.

- Vị đạo hữu kia, nếu đến rồi, liền buông tay một kích, tới đây đánh một trận!

Tiên Điện lão giả lạnh lùng nói, nhìn quét tứ phương.

Trong bóng tối, hai vị Chí Tôn nhằm vào hắn, khiến cho hắn đáy mắt nơi sâu xa âm lãnh vô bỉ, sát cơ hiện lên, đương đại tàn Tiên làm đầu, ai cùng tranh phong? Đến bây giờ còn có người dám khiêu khích Tiên Điện uy

nghiêm sao?

Bất quá, trong bóng tối không người đáp lại, hai đại Chí Tôn đều không có nhảy ra.

- Lão thất phu, ngươi không xong rồi chứ?

Thạch Hạo nói rằng, ngôn ngữ ngạo mạn, khiêu khích Tiên Điện lão Chí Tôn.

- Ha ha, ha ha, lão phu xưng hùng niên đại, ngươi tổ tiên còn không biết ở nơi đó đây!

Hắn cười gằn đáp lại.

- Không sợ chém gió to quá gãy lưỡi sao, chính là tàn Tiên xuất thế, hắn cũng chưa chắc dám nói so với Thạch tộc cổ xưa cùng cửu viễn!

Thạch Hạo nói rằng.

Tiên Điện lão giả thần sắc đọng lại, xác thực như vậy, Thạch tộc khác với số đông, là từ kỷ nguyên trước liền tiếp tục kéo dài chủng tộc, có lớn lao lai lịch.

Đáng tiếc, bộ tộc này đều tổn hại ở Biên Hoang. Nếu không, Trường sinh thế gia sao thiếu bọn họ? Năm đó nhưng là phong Vương chủng tộc!

- Quái chỉ có thể trách ngươi tổ tiên không sáng suốt, tự chịu diệt vong!

Tiên Điện lão giả ha ha cười nói. Mang theo lãnh ý, còn có một loại vẻ trào phúng.

Ầm!

Vực Ngoại. Thạch Hạo huy động đại kỳ, về phía trước oanh giết tới, sợi tóc bay lượn, ánh mắt ác liệt vô cùng, thật sự nổi giận.

Biên Hoang một trận chiến, phong Vương chi tộc lập xuống chiến công hiển hách, kết quả lại bị không công bằng đối xử, Thạch tộc ngược lại thành Tội huyết hậu duệ!

Có thể nói. Này hậu trường phán phạt giả thì có Tiên Điện, cùng tàn Tiên có tuyệt đại quan hệ, khiến cho Thạch tộc khuất nhục cùng bi phẫn năm tháng dài đằng đẵng, thực sự bất công.

Đặc biệt là, hiện tại Tiên Điện lão giả còn nói như vậy ra, càng ngày càng để Thạch Hạo sát ý vô cùng.

- Lão vô liêm sỉ, trước đây không lâu Biên Hoang đại chiến, Dị Vực xâm lấn, ngươi ở đâu, không dám nghênh chiến. Súc ở phía sau, hiện tại cũng có mặt đề cập chuyện xưa, ngươi tính là thứ gì. Dám nhục ta tổ tiên? So sánh với nhau, ngươi Tiên Điện chính là rất sợ chết tiểu nhân, cũng chỉ có thể gia đình bạo ngược, ở Biên Hoang huyết chiến kết thúc sau nhảy ra làm dữ, có các ngươi như vậy đạo thống, thực sự là Ba Ngàn Châu sỉ nhục!

Thạch Hạo quát mắng, trong tay cờ lớn phần phật vang vọng, cuồng phong gào thét, đem Vực Ngoại một khỏa lại một hành tinh khổng lồ đều cho thổi lên. Đầy trời sao run lên.

Ở phốc phốc trong tiếng, hơi lớn tinh rạn nứt. Nổ tung, uy năng khủng bố cực điểm.

Coong!

Thanh Đồng Tiên điện phát quang. Tiến lên đón, chặn lại rồi Thiết Huyết Chiến Kỳ, hai người Tiên vụ dâng trào, thần quang ngàn tỉ lớp, như là có một phiến Bất Hủ chi hải đang sôi trào!

Tiên khí va chạm, Chí Tôn tham chiến, chiến đấu như vậy tự nhiên nguy hiểm đến mức tận cùng.

Thạch Hạo rơi vào nguy cơ bên trong, dù sao đối phương là một tên Chí Tôn, hắn mới là Độn Nhất Cảnh giới tu sĩ.

Dù sao, lại nghĩ vượt cấp một trận chiến, cái kia không thể!

Chí Tôn, đây là một cái cực kỳ thần bí lĩnh vực, bọn họ mạnh mẽ, là không thể nghi ngờ, ở nhân đạo trong lĩnh vực không thể siêu việt, bởi vì chỉ có đến rồi cảnh giới này sinh linh, mới có chạm đến Tiên Đạo khả năng.

Vọng khắp cả Cửu Thiên Thập Địa, từ cổ chí kim, ngàn vạn tu sĩ, hiện nay lại có vài tên Chí Tôn? Đều là với không đồng thời kỳ mà sinh ra nhất đại thiên kiêu!

Bọn họ đều là từng người vị trí thời đại nhân vật chính của thế giới!

Nhân vật như vậy, nếu là bị người lấy hạ khắc thượng, đi ngược chiều sát phạt, vậy còn làm sao có thể xưng là Chí Tôn?

Vì vậy, hiện tại làm Tiên Điện lão giả triệu hoán đến Thanh Đồng Điện Vũ sau, Thạch Hạo tình cảnh lập tức vô cùng gay go, cực kỳ nguy hiểm.

- Tiểu bối, nạp mạng đi đi!

Lão giả hét lớn, lấy đồng điện ngăn trở đại kỳ, hai người tiên quang vô lượng, như hải dương rít gào, sôi trào mãnh liệt.

Đồng thời, hắn dò ra một bàn tay lớn hướng về Thạch Hạo chộp tới, trên mặt lộ ra dữ tợn cười.

Bởi vì, hắn phát hiện trong bóng tối hai đại Chí Tôn kiêng kỵ, kiêng kỵ tàn Tiên xuất thế, không có lại ra tay, mà Tần tộc Ngũ Hành sơn kịch liệt chấn động sau, lại yên tĩnh.

Hắn biết, quá nửa là Tiên Điện căn cơ nơi đó tàn Tiên phát ra ý thức, chấn nhiếp bọn họ.

Xác thực, ngay ở vừa nãy, trong thiên địa này sản sinh một luồng mạc danh gợn sóng, tuy rằng rất nhẹ, thế nhưng là kinh sợ không ít bá chủ, đó là tàn Tiên ý chí thức tỉnh!

Có lẽ, vị kia ngủ đông tồn tại sẽ xuất thế!

Tình hình trận chiến căng thẳng, Thạch Hạo tình cảnh đáng lo lúc, đột nhiên, thiên địa một trận rung chuyển, Tiên Điện lão giả kịch chấn, trong miệng ho ra máu.

Hắn lông tóc dựng đứng, thập phần kinh sợ, bởi vì trong bóng tối hai đại Chí Tôn lại ra tay, lần này cùng dĩ vãng không giống, đây là muốn không chết không thôi, lấy tính mệnh của hắn sao?

Hai người kia muốn với hắn quyết chiến?!

Ầm ầm!

Hai tia sáng hiện lên, mang theo Tiên khí, mang theo mờ mịt điềm lành, chém tới, không thể tránh khỏi, cực kỳ nguy hiểm.

Cũng trong lúc đó, thiên địa run rẩy dữ dội, Tần tộc nơi sâu xa Ngũ Hành sơn hiện lên, lại trôi nổi mà lên, mang theo bàng bạc uy áp đến rồi Vực Ngoại, muốn trấn áp mà xuống.

Này không phải là bình thường Tiên khí, ở mặt trên của nó dĩ nhiên hiện ra một bóng người, có một cái sinh linh muốn xuất thế!

Đồng thời, Thạch Hạo trong tay cờ lớn phần phật, quấn quanh lên Thanh Đồng Tiên điện, sau đó trong một cái tay khác, Đại La kiếm thai rực rỡ, cực kỳ chói mắt, về phía trước bổ tới.

- Các ngươi dám!

Tiên Điện lão giả kêu to, sắc mặt biến, hắn cho rằng hai vị Chí Tôn còn có Tần tộc người sợ, kiêng kỵ tàn Tiên, ai có thể nghĩ tới, cái kia bất quá là trước bão táp yên tĩnh, bọn họ thật sự dám giết hắn!

Ầm!

Đối phương làm khó dễ quá nhanh, dù cho hắn tránh né đúng lúc, hay là

trúng chiêu, tối thiểu cái kia hai đại Chí Tôn diệu thuật khuấy động mà đến, để hắn không thể tránh khỏi.

Ở trong tiếng ầm ầm, hắn không chỉ có trong miệng ho ra máu, chính là thân thể cũng đang bốc lên huyết, là bị chấn động.

Đương nhiên, uy hiếp lớn nhất là cái kia kỳ dị Ngũ Hành sơn, phảng phất một vị Chân Tiên được cởi ra phong ấn, hướng về hắn tiêu diệt mà xuống, thập phần khủng bố.

Ầm ầm!

Thời khắc mấu chốt, hắn tránh né Ngũ Hành sơn, bị hai đại Chí Tôn bí thuật bao phủ, thân thể kịch chấn không ngừng, máu tươi bắn lên, hủy diệt Vực Ngoại rất nhiều đại tinh.

Xoạt!

Hắn nhằm phía Thanh Đồng Tiên điện, muốn đi vào ở trong, tránh né ngoại giới đánh giết.

- Lão gia hoả, ngươi còn muốn làm tiến vào vương bát xác tử?

Thạch Hạo rung động cái kia cái đại kỳ, ngăn cản hắn, bởi vì Thiết Huyết Chiến Kỳ chính đang quấn quanh Thanh Đồng Điện.

Ầm!

Thanh Đồng Tiên điện kịch chấn, đẩy ra mặt cờ, lộ cửa ra vào, Tiên Điện lão giả không nói lời nào, liền hướng bên trong bỏ chạy.

Coong!

Nhưng là, vào lúc này Ngũ Hành sơn phát quang, lập tức phóng tới năm đạo tiên quang, chấn động đồng điện kịch liệt run rẩy, dẫn đến đứng ở bên trong tiên điện lão giả thân thể theo run, trên người tràn đầy vết nứt, máu phun phè phè.

Xoạt!

Cũng trong lúc đó, Thạch Hạo trong tay này thanh bị lơ là Đại La kiếm thai hào quang rực rỡ, bắn ra một ánh kiếm, càng xé ra lão giả cương khí hộ thể, đem hắn xuyên thủng, để hắn kêu thảm thiết một tiếng.

- Ngươi... Các ngươi!

Hắn đột nhiên mà quay đầu, căm tức Thạch Hạo, bởi vì hắn biết, hai vị Chí Tôn trong bóng tối gia trì thần kiếm, trọng thương hắn, thương thế kia quá nghiêm trọng, thương tổn được hắn bản nguyên.

Thế nhưng, sự tình vẫn chưa xong, đúng vào lúc này, hắn cảm giác sát cơ thấu xương.

Hống!

Hắn gào thét một tiếng, bên ngoài cơ thể phù văn tỏa ra, cháy hừng hực, tránh né sát kiếp.

Bởi vì, trước kia hai vị Chí Tôn phát ra bí thuật cuốn lấy hắn, có bộ phận chân lực chưa từng tiêu tan, như ruồi bâu lấy mật, bây giờ lại bạo phát, hóa thành thần kiếm, muốn cắt đứt thân thể.

Phốc!

Một sát na, hắn bảo vệ chỗ yếu, hai cánh tay bóc ra, sau đó vỡ nát, hóa thành mưa máu.

Còn như thằn lằn đoạn vĩ, hắn dùng để tự vệ.

Này quá chật vật, cũng quá oan uổng, tối thiểu, đối với một cái Chí Tôn mà nói, đây là không thể chịu đựng sỉ nhục, lại gặp kiếp nạn này.

- Coong!

Thanh Đồng Tiên điện cánh cửa khép kín, vừa khớp, đem người ngoài tầm mắt ngăn cách.

Tiên Điện lão giả lửa giận ngút trời, hắn nhưng là Chí Tôn, lại được này vô cùng nhục nhã, sao có thể chịu đựng?

- Cổ Tổ, ngươi như có thể được, kính xin xuất thế!

Tiên Điện lão giả nói nhỏ, sau đó ngâm tụng lên một loại cổ kinh, ở triệu hoán, câu thông Tiên Điện căn cơ nơi.

Nơi đó có tàn Tiên, chân thân ở ngủ say, nhưng có một đạo ý chí dấu ấn bắt đầu tỉnh táo, cảm thụ ngoại giới tất cả, trước đây không lâu pháp chỉ chính là nó truyền lại dưới.

Đùng!

Trong thiên địa, như là có Tiên cổ đang vang lên, chấn động Ba Ngàn Châu, giống như cường thịnh thần đình hiện lên, muốn xuất thế, phảng phất có hàng trăm hàng ngàn vạn thiên binh ở gào thét.

Một sát na, Ba Ngàn Châu nơi nào đó, nơi đó tiên quang dâng trào, điềm lành ngàn vạn điều, có một luồng Tiên Đạo khí tức che ngợp bầu trời, xông lên thương vũ.

- Tàn Tiên... Xuất thế!

Thời khắc này chính là Giáo chủ đều đang run rẩy, run lẩy bẩy, có người run giọng nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1709: Tàn Tiên Xuất Thế

Tàn Tiên xuất thế, cái này quá ngoài dự đoán của mọi người, một đạo ý chí xông lên trời, tiên đạo quang huy phổ chiếu thế gian, thiên hạ khiếp sợ!

Đối với sinh linh mà nói, ai có thể ngờ tới, cái này một kỷ nguyên sẽ có Chân Tiên?

Tựu là một ít trùm cũng là gần đây mới nghe nói, Tiên Điện lại có Tàn Tiên ngủ đông, ở ẩn, một mực tại ngủ say, mà cho tới hôm nay chính thức được chứng thực.

Vốn là pháp chỉ xuất thế, rồi sau đó, tiên huy Liệt Thiên, boong boong chi âm như là Thiên đình chi tiếng trống tại tiếng nổ, đó là Tàn Tiên tại xoay người, tại sống lại, chấn động Nhật Nguyệt Tinh đấu.

Lúc này, vạn linh sợ run, chúng sinh rung động, phảng phất Thiên Địa tận thế đã đến, khắp kỷ nguyên đều muốn đi về hướng tới hạn!

Cái này là tiên đạo chi uy, đối với 3000 châu vô cùng nhiều sinh linh mà nói, căn bản chưa từng thể nghiệm qua, ở đâu có thể ngờ tới cuộc đời này khả dĩ nhìn thấy tiên nhân.

Ầm ầm!

Cuối cùng chấn động, cái loại nầy áp lực tiêu tán.

Tối thiểu nhất, đối với phàm nhân mà nói, chỉ có như vậy trong tích tắc hoảng hốt, rồi sau đó tựu khôi phục bình thường, cảm giác như là có lấp kín núi lửa đột ngột hiển hiện trước trán, rồi sau đó lại biến mất.

Đối với cường đại nhất tu sĩ mà nói, cái loại nầy cảm giác áp bách lại

tăng vọt.

Bọn hắn biết nói, thật sự xảy ra chuyện lớn, Tàn Tiên tại động, tại tiếp cận, muốn tới Tần tộc căn cơ địa!

- Đây không phải uy hiếp, không phải nói nói mà thôi, thật sự đã đến ah!

Một vị lão giáo chủ kêu to.

Không có so cái này càng chuyện kinh khủng rồi, Chân Tiên đột kích, ai cùng chống đỡ?

Đương nhiên, có một nhóm người cao hứng lên, đó là căm thù Thạch Hạo đạo thống, hiện tại thoáng cái hưng phấn, nội tâm tình tiết phức tạp, không ít người nắm chặc Quyền Đầu.

Hiện tại, sinh linh cảm ứng không đến vẻ này tức giận, chỉ có tối đỉnh cấp người khả dĩ phát giác được, có một cái quái vật khổng lồ tại tiếp cận tại đây.

Tàn Tiên xuất thế, kinh thiên động địa!

Nhưng là, hắn đã ẩn tàng tiên đạo khí cơ, không có bỏ mặc tràn ra, bởi vì hắn thân thể có việc gì, năm đó bị đánh tàn rồi, bất luận cái gì tiên đạo lực lượng cũng không thể tùy ý lãng phí.

Đồng thời. Hắn cũng không muốn quá rêu rao, quấy nhiễu 3000 châu.

Đã đến hắn cái này cấp độ, cảm ngộ chính là Đại Đạo, kết xuống chính là nhân quả. Nếu như Lệnh 3000 châu chúng sinh hoảng sợ, trong nội tâm hoảng hốt, hơn phân nửa hội sinh ra một ít quấy nhiễu Thiên Địa trật tự biến cố.

Loại này nội liễm, sẽ không giấu diếm được Tần Trường Sinh, Thạch Hạo bọn người, bởi vì Tàn Tiên đối với bọn họ không tránh kiêng kị. Tựu là xông bọn hắn mà đến.

Tàn Tiên, quá kinh khủng, khẽ động tựu là mấy châu chi địa, tốc độ quá là nhanh, đã vượt qua mọi người tưởng tượng!

Chí Tôn có cảm giác, trùm có cảm giác, Thạch Hạo cũng có cảm giác, cái loại nầy khí tràng rất cường, cũng rất lớn, như là đại vũ trụ xuất hiện ý chí. Theo Vực Ngoại hàng lâm, quét ngang ** bát hoang, trên đời vô địch thủ.

- Ha ha... Ha ha...

Thanh đồng cung điện ở bên trong, truyền đến tiếng cười, có chút lạnh, càng có chút ít chói tai, đồng thời còn rất điên cuồng.

Đó là Tiên Điện lão giả, hắn tuy nhiên tự bế tại khí cụ bằng đồng nội, nhưng lại có thể cảm ứng được Tàn Tiên tại tới gần, muốn giá lâm ở chỗ này.

- Như thế nào sẽ như thế. Không phải nói Tàn Tiên đem chết, căn bản ly khai không khai mở cái kia ngủ say mà ấy ư, hắn rõ ràng xuất thế!

Có người nói nhỏ, đây là một vị trùm. Hiểu rõ một ít ẩn tình.

Không riêng gì hắn, còn có những người khác, kể cả đến từ Cửu Thiên hai vị Chí Tôn cũng đều ngạc nhiên, cái này quá khác thường rồi, Tàn Tiên có thể nào đi ra cái kia phiến Cổ Địa?

Tần Trường Sinh mặt sắc mặt ngưng trọng, cái này xác thực nằm ngoài dự đoán của hắn. Tuyệt đối thật không ngờ sẽ có đáng sợ như vậy hậu quả!

Đắc tội Tiên Điện, có thể dẫn xuất một Tàn Tiên? Đây là sao mà khủng bố sự tình, ngày sau ai dám trêu chọc, ai cùng chống đỡ?!

- Các ngươi đều phải chết, một cái đều trốn không thoát!

Tràn đầy lục gỉ đồng trong điện, truyền đến tên lão giả kia âm thanh lạnh như băng, hắn hiện tại trấn định.

Bởi vì, hắn biết nói, dù là cái chỗ này có không chỉ một vị Chí Tôn, cũng không đối phó được Chân Tiên, đến lúc đó ai dám ra tay tựu diệt ai, đều cũng bị quét ngang.

Hôm nay, nhất định là bọn hắn Tiên Điện lập uy ngày.

Tới gần, một chiếc chiến xa lái tới, nhanh như điện chớp, xé mở vòm trời, nghiền áp thời gian, đục lỗ không gian, trấn áp thế gian vạn vật, mang theo Hỗn Độn khí, đến nơi này một châu.

Ầm ầm!

Tám thất Thiên Mã, đạp thiên mà đi, cả đám đều sinh trưởng lấy Long Lân, trên đầu mọc ra Độc Giác, hai bên sườn tắc thì một cặp cánh, như là Phượng Hoàng vũ dực giống như sáng lạn.

Cái này là một đám siêu phàm thoát tục thần thú, lôi kéo một chiếc màu bạc chiến xa, đã đến phụ cận.

Thiên Mã, hình thái không đồng nhất, có gần Long, có như Sư, có đúng là mã thú, nhưng là, ai cũng biết, loại sinh vật này hiếm trân.

Dù là tại cổ đại, tại nhất sáng chói đích niên đại, loại này sinh linh đều cực nhỏ.

Cứ nghe, chính thức tinh khiết huyết Thiên Mã, vốn là chí cường giả chuyên chúc tọa kỵ, chúng khả dĩ đạp trên Tinh Thần mà đi, tốc độ quá là nhanh.

Thậm chí, có nghe đồn xưng, tại tiên nhân sinh hoạt Cổ Giới ở bên trong, Thiên Mã là ắt không thể thiếu hung thú, là trọng yếu thay đi bộ sinh linh.

- Khó lường a, Tiên Điện nội tình quá thâm hậu, rõ ràng có tám thất Thiên Mã, chưa bao giờ thấy bọn họ hiển lộ qua!

Mọi người sợ hãi thán phục, nội tâm rung động.

Ầm ầm!

Theo, tám đầu cổ thú lao nhanh mà đến, vòm trời rạn nứt, bàng bạc khí tức áp cái thế ở giữa, Tần tộc sơn môn bên ngoài, đến từ tất cả giáo rất nhiều tu sĩ sợ run.

Tại thời khắc này, phù phù âm thanh không dứt bên tai, không ít mọi người nhuyễn ngã trên mặt đất, không chịu nổi loại này uy áp.

Hơn nữa, đây là tại Tàn Tiên khí tức nội liễm dưới tình huống, hắn ngồi xếp bằng màu bạc trong chiến xa, không có lưu động tiên quang, nói cách khác, đoán chừng tất cả mọi người muốn phát run.

Đem làm tám thất Thiên Mã nháy mắt dừng lại, cuối cùng chân định tại trong hư không lúc, tại đây sụp đổ!

Cái loại nầy cảnh tượng, không thể tưởng tượng, tám đầu Thiên Mã, có màu xanh lân phiến rậm rạp, có xích hồng như máu, tất cả như Giao Long, như Chân Hoàng giương cánh, uy mãnh cực kỳ!

Mỗi một đầu đều ngang nhiên mà đứng, cả đám đều như là núi lớn giống như, lại để cho người rung động, chỉ có thể nhìn lên.

- Chân Tiên tọa kỵ quá kinh khủng!

Mọi người kinh hãi lấy.

Bởi vì, đến bây giờ mới thôi, bọn hắn rõ ràng nhìn không ra cái kia tám đầu sinh linh tu vi sâu cạn, thiên mã hoành không, bao quát lấy vạn vật sinh linh.

Thiên Mã cực lớn, một cái chân đủ để giẫm đạp ngọn núi, nguyên một đám hùng vĩ cùng thần tuấn vô cùng, chúng ánh mắt lãnh khốc, tại đâu đó lại như là tuyệt đại cao thủ giống như, ngạo thế mà đứng.

Ở phía sau, màu bạc chiến xa rất khổng lồ, cũng rất cổ xưa, mang theo tang thương phong cách cổ, ngưng luyện lấy ngày xưa huy hoàng chiến tích.

Đây là trải qua tiên cổ đại quyết đấu chiến xa, các loại pha tạp dấu vết, ghi chép lấy nó ngày xưa bị chiến hỏa tẩy rửa quá trình, búa ngấn, tiễn Khổng đợi rất nhiều.

Thạch Hạo, Tần Trường Sinh bọn người là trong nội tâm chấn động, có chút hiểu được, Chân Tiên có thể xuất thế có lẽ cùng này xe có quan hệ, khả dĩ ân cần săn sóc cùng thủ hộ hắn tàn thể còn có Nguyên Thần!

- Đ-A-N-G...G!

Thanh đồng điện cửa mở, lão giả kia đi ra, quỳ sát tại trong hư không, đối với chiến xa lễ bái, thành kính hành đại lễ.

- Bái kiến lão tổ!

Hắn rung giọng nói.

- Hoang, còn không qua đây.

Màu bạc trong chiến xa, truyền đến một đạo thanh âm lạnh lùng, có chút già nua, nhưng thập phần khiếp người, thanh âm bằng phẳng, tuy nhiên lại lại để cho sở hữu tất cả sinh linh đều lạnh mình không thôi.

Đây là Tàn Tiên tại mở miệng, tại mệnh lệnh một cái hậu thế người trẻ tuổi.

Thạch Hạo thở dài, có thể nào ngờ tới, lại có loại sinh vật này xuất thế, chuyên môn vì hắn mà đến, lần này hơn phân nửa dữ nhiều lành ít.

- Chân Tiên đến thế gian, vạn linh lễ bái, bọn ngươi to gan lớn mật, dám không lễ kính?

Tiên Điện lão giả mở miệng quát, rồi sau đó hắn nhìn thẳng Thạch Hạo, quát lớn:

- Quỳ sát tới!

Tất cả mọi người rùng mình một cái, có không ít cường giả đều nhanh nhanh chóng quỳ xuống, tại đâu đó chăm chú hành đại lễ, tựu là một ít giáo chủ đều cúi đầu, đi theo quỳ lạy.

Cái này là Tàn Tiên uy thế, dù là không ra tay, cũng có thể bễ nghễ thiên hạ, uy hiếp 3000 châu!

Chân Tiên không nói gì, cái kia chiếc màu bạc chiến xa, mang theo Tuyên Cổ Bất Diệt khí cơ, tràn ngập ra một mảnh sương mù, bao phủ một khu vực như vậy, lại để cho khắp Đại Càn khôn đều tại rất nhỏ sợ run.

Hắn khí tràng quá cường đại, dù là tiên khí nội liễm, nhưng vẫn là lại để cho Đại Đạo đều run bắt đầu chuyển động, hiệu lệnh Càn Khôn, chấn nhiếp trên trời dưới đất!

Lúc này trong quá trình, Tàn Tiên không nói gì thêm, xếp bằng ở trong chiến xa, yên lặng chờ Thạch Hạo đi qua quỳ lạy!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1710: Trực Diện Chân Tiên

Thời khắc này, trong thiên địa đều yên tĩnh, tất cả mọi người không dám thở mạnh, trên đất, lít nha lít nhít, cũng không biết quỳ xuống bao nhiêu sinh linh.

Những tu sĩ kia, không có một nhược giả, đến từ các giáo, thuộc về không giống chủng tộc.

Nhưng là, trước mắt bọn họ đều cúi đầu, không dám nhìn thiên, liền liếc mắt nhìn Thiên Mã ý nghĩ cũng không dám phát lên, mỗi một người đều nằm rạp ở thương vũ dưới.

Tám con Thiên Mã, hình thể cường tráng, gân mạch như sắt thép, vảy rồng nằm dày đặc, dừng ở giữa không trung, không nhúc nhích, cũng ở theo tiếp thu mọi người làm lễ.

Thạch Hạo không nhúc nhích, lẳng lặng đứng ở nơi đó, hắn gặp phải lớn lao nguy cơ, làm sao đi chống lại?

- Điếc không sợ súng, thấy Chân Tiên mà không bái, đây là diệt tộc tội lớn!

Tiên Điện ông lão quát lên.

Lúc này, ai dám nói thêm cái gì, có mấy người dám đứng ra? Đối mặt mạnh mẽ tàn Tiên, không có một người là đối thủ, đều nơm nớp lo sợ, rất nhiều người quỳ trên mặt đất, không dám mở miệng.

Chính là đến từ Cửu Thiên hai vị Chí Tôn, đều biến mất không còn tăm hơi.

Hai người kia cũng không cổ hủ, bởi vì bọn họ biết, hiện tại hiện thân cứu Thạch Hạo không có ý nghĩa, chỉ có thể đem chính bọn hắn đều ném vào, sẽ bị đánh giết.

Chỉ có lui về trên chín tầng trời, mới có thể tránh quá tai nạn này.

Bọn họ từng nghe nói, ba ngàn châu tàn Tiên, trong tình huống bình thường không sẽ rời đi, từ đầu tới cuối duy trì trầm miên. Một là bởi vì, bọn họ thân tàn, khó có thể đi xa, hai là trên chín tầng trời có cấm địa sinh mệnh, đang chấn nhiếp!

Đối với tàn Tiên tới nói, nếu không có chuyện ngoài ý muốn, tại thân thể chưa từng dưỡng cho tốt trước, cả đời đều sẽ không đi Cửu Thiên!

- Diệt tộc chi tội, dựa vào cái gì, ta vì sao phải bái?

Thạch Hạo mở miệng, rất lạnh nhạt, cũng rất bình tĩnh, cũng không hoảng loạn cùng sợ hãi.

Này làm cho tất cả mọi người đều chấn động, hắn vẫn đúng là dám mở miệng, vậy cũng là tàn Tiên a, hắn lại lấy loại này khẩu khí chống đối, cũng không đồng ý.

- Ngươi thực sự là ăn tiên nhân đảm, đối mặt một vị cao thủ cái thế cũng dám nói thế với.

Tiên Điện ông lão âm thanh rất lạnh, nói:

- Cả thế gian đều biết, thấy Chân Tiên muốn bái, đó là tiền bối, là vô thượng cao thủ, cũng là từng thủ thổ Vệ quốc tiên hiền, có cái thế đại công tích! Ngươi cuồng vọng vô tri, dĩ nhiên làm trái, lớn mật vô lễ, muốn nghịch đại thế mà được không?!

Lời nói như vậy, dường như lôi âm giống như vậy, rung động trong thiên địa, hắn đang uy hiếp Thạch Hạo.

- Tiên hiền, có công ích lớn?

Thạch Hạo không hề bị lay động, trái lại cười to, chỉ là có chút lạnh, cũng có chút thất vọng, nói:

- Có công ích lớn tiên hiền đều chết rồi, có chết đi ở Tiên cổ trước, có ở chết trận ở đương đại, chôn xương Biên Hoang! Đối với một cái không dám xuất chiến cường giả, ta có lý do gì đi mời hắn!?

- Ngươi biết mình đang nói cái gì sao?

Tiên Điện ông lão quát lớn, ánh mắt như điện quang giống như vậy, lạnh lẽo âm trầm mà lạnh lẽo, hắn muốn áp chế Thạch Hạo.

- Ta đương nhiên biết, lẽ nào ta nói không phải sự thực sao?

Thạch Hạo không sợ, nghểnh đầu, nói:

- Thật muốn là dám không màng sống chết, đi theo kẻ địch đại quyết chiến, hiện tại sẽ không có cái gì tàn Tiên. Chỉ là bên trong đấu xưng hùng thôi!

- Ta từng nghe nói, Tiên cổ một trận chiến, Côn Bằng trọng thương, ở kỷ nguyên này sơ bị người phục kích, nói vậy có tàn Tiên công lao đi, hay là hắn tàn, chính là bị Côn Bằng gây thương tích!

Thạch Hạo thật sự không thèm đến xỉa, cái gì cũng dám nói, dù cho ngay ở trước mặt tàn Tiên.

Phía dưới, rất nhiều người sắc mặt đều trắng, quỳ trên mặt đất, không dám làm một cử động nhỏ nào, một người thiếu niên mà thôi, dám như thế yết tàn Tiên ngắn.

- Thủ thổ Vệ quốc? Ta ngược lại thật ra nghe nói, cái gọi là tàn Tiên, từng định tội có công cường giả hậu duệ, khi (làm) Phong Vương Giả từ trần thì, hắn liền cảm giác mình có thể coi bá thế gian sao?

- Người như vậy, ta mời hắn? Đương đại Biên Hoang đại chiến thì, hắn ở đâu? Không gặp bóng người! Hiện nay thiên hạ bình định rồi, liền dám xuất thế làm mưa làm gió, được lắm Chân Tiên! Như vậy cái thế cường giả, không đề cập tới cũng được, ta tình nguyện đi kính Biên Hoang những kia không có tiếng tăm gì lão Binh!

Thạch Hạo một trận quát mắng, không chút lưu tình, trực trữ ngực ức, làm cho tất cả mọi người đều hãi hùng khiếp vía.

Không phải không biết hắn gan lớn, nhưng là, ngay trước mặt Chân Tiên, liền như thế chế nhạo, làm cho tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngây người, hắn căn bản là không muốn sống.

- Im miệng!

Tiên Điện ông lão ngắt lời hắn, lớn tiếng trách cứ, sợ hắn nói càng nhiều, loại này bất chấp hậu quả lời nói, để hắn đều một trận sắc mặt trắng bệch.

Bất quá, chiến xa màu bạc bên trong sinh linh rất ổn, cũng không có nổi giận, phảng phất lạnh lùng đến như hóa thạch, tất cả tâm tình cũng khó khăn động gốc rễ của hắn tâm.

- Tiểu bối ngươi biết cái gì, Chân Tiên quan sát vạn cổ, mưu tính chính là đại cục, đăm chiêu suy nghĩ há lại là một mình ngươi tiểu tu sĩ có khả năng suy đoán, Không nên lấy ngươi chi tâm độ Tiên tâm!

Tiên Điện ông lão đau đầu cực kỳ, ở nơi đó quát lên, muốn hóa giải loại cục diện này, sợ Chân Tiên nổi giận mà liên lụy hắn.

- Không cần nhiều lời.

Chiến xa màu bạc bên trong, sinh linh kia mở miệng, ngăn cản Tiên Điện ông lão, sau đó hắn rồi hướng Thạch Hạo truyền âm, nói:

- Lại đây vừa thấy.

Âm thanh như trước rất bình thản, thế nhưng là mang theo không thể nghi ngờ hung hăng, đó là về mặt tâm linh kinh sợ, để chúng sinh đều muốn cúi đầu, để thần phật đều muốn nằm rạp, không dám chống đối.

Thạch Hạo như tao sét đánh, tuy rằng không có chịu đến công kích, thế nhưng là cảm giác tự thân linh hồn muốn nổ tung.

Tàn Tiên uy hiếp, khí thế tiết ra ngoài, mãnh liệt mà đến, nếu là còn dám làm trái, liền muốn cắn giết hắn, đại nguy cơ giáng lâm!

- Thật muốn buộc ta sao?

Thạch Hạo tự nói, hắn sẽ không lùi bước, không thèm đến xỉa, đem vận dụng tất cả thủ đoạn, ở đây liều mạng.

Bởi vì, trước mắt căn bản không chỗ để thỏa hiệp, hắn dù cho cúi đầu, cũng không có tác dụng gì, ở trong mắt Chân Tiên, hắn dường như trẻ con giống như yếu đuối.

Không đăng lâm tiên cảnh, ở cái kia đám sinh linh xem ra, tựa như cùng sâu kiến!

- Hài tử!

Xa xa, Tần Di Ninh mang theo tiếng khóc nức nở, la lớn, nội tâm của nàng sợ hãi, e sợ cho Thạch Hạo bị đánh giết, chết ở trước mắt của nàng.

- Hài tử trở về!

Thạch Tử Lăng cũng hô, hắn biết, đối mặt Chân Tiên, dù cho chính mình trưởng tử lợi hại đến đâu, mạnh mẽ đến đâu, cũng xa không phải là đối thủ.

Hiện tại, bọn họ có khả năng ước ao chính là Thạch Hạo trở về, dù cho là tử, cũng phải người một nhà chết cùng một chỗ.

Lúc này, bọn họ đang ở tần trong tộc, vẫn chưa quỳ sát xuống, bởi vì có

Ngũ Hành sơn, ở nơi đó phát sáng, bảo vệ phía dưới tịnh thổ.

- Còn không quỳ lại đây!

Tiên Điện ông lão quát lên.

- Khinh người quá đáng!

Tần Trường Sinh mở miệng, cũng trong lúc đó, hắn một sợ ngực, nơi đó phát sáng, dựng lên một mảnh xích hà, chói mắt cực kỳ.

- Hả?

Không cần nói là những người khác, chính là chiến xa màu bạc bên trong tàn Tiên đều lộ ra sắc mặt khác thường, phát sinh kinh ngạc thanh âm.

Những người khác thì lại càng khiếp sợ hơn!

Cái kia huyết, đỏ tươi dường như kim cương giống như vậy, lộ ra huyễn thải, óng ánh cực kỳ, huyết không nhiều, thế nhưng là nhuộm đỏ thương vũ, dường như xích hà chước thiên.

Tiên máu!

Rất nhiều người ý thức được, này không phải phàm huyết, là Tiên Đạo máu.

Nó kéo nồng nặc tiên khí, còn có sức mạnh mạnh mẽ, ở nơi đó mãnh liệt.

Rất nhiều người chấn động, Tần Trường Sinh làm sao có thể làm đến một bước này, hắn có lai lịch ra sao?

Thạch Hạo con ngươi co rút lại, hắn sáng tỏ, cái kia đúng là Tiên huyết, vẫn phong ấn tại Tần Trường Sinh trong cơ thể, hiện tại bị hắn phóng thích ra ngoài.

Năm đó, Tần Trường Sinh từng được tiên cốt, ôn dưỡng ở trong người, với hắn ngưng kết thành một thể, làm ra Tiên Đạo chân huyết, thế nhưng hắn nhưng không cách nào điều động này huyết, mà lại hắn có ý định phong ấn, vẫn tàng ở trong cơ thể.

Hiện tại, hắn vận dụng, đem Tiên máu rơi ra ở Ngũ Hành sơn trên, giúp nó vạch trần phong ấn!

Thạch Hạo ý thức được, Tần Trường Sinh trên người còn có bí mật, chưa từng toàn bộ nói rõ!

- Ầm!

Khi (làm) Tiên huyết rơi vào Ngũ Hành sơn trên, nơi này hỗn độn khí dâng trào, Thần Ma kêu khóc, lờ mờ, tình cảnh kinh người cực điểm.

Ở Ngũ Hành sơn trên, xuất hiện quá nhiều tiên thiên Thần Ma, đều ở khóc lóc đau khổ, đều đang kêu rên, như là ở tế điện một cái đại thế rời đi, vừa giống như là ở cảm ơn có thể phục sinh.

Trong lúc nhất thời, bầu trời rạn nứt, Càn Khôn đại rung chuyển!

Phụ cận, hết thảy sinh linh đều kinh sợ, từng cái từng cái thần hồn đều ở run lẩy bẩy, đều bị kinh ngạc sững sờ.

Tần Trường Sinh làm cái gì, cái kia Ngũ Hành sơn vì sao trở nên kinh khủng như thế?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1711: Ngũ Hành Sơn Linh

Bát Thất Thiên Mã, vảy rồng phúc thể, đều vô cùng cường tráng cùng cao to, trước kia bất động như tùng, nhìn xuống phía dưới, có thể hiện tại tất cả đều bị kinh sợ đến mức rút lui.

Thiên Mã gào thét, trời long đất lở giống như.

Hơn nữa Thần Ma kêu khóc, uy hiếp trên trời dưới đất!

Nơi này một trận đại loạn, Ngũ Hành sơn tạo thành dị tượng lệnh mỗi một vị cường giả đều sợ hãi.

Đùng!

Đột nhiên, cái kia hào quang năm màu lưu động tiên sơn, mạnh mẽ chấn động, hết thảy tiên thiên Thần Ma đều biến mất, nơi đó sương mù tan hết, trên núi có chỉ là xương khô.

Tiên thiên thần chỉ chi cốt!

Quá hơn nhiều, chồng chất thành sơn, vô cùng vô số, lại lần thứ hai hiển lộ ra, bị khổng lồ Ngũ Hành sơn gánh chịu.

Cái kia phảng phất là một thế giới, là ngàn tỉ sinh linh, đều táng ở nơi đó.

Tiên máu bị Ngũ Hành sơn hấp thu sạch sẽ, ở ngọn núi kia trên, có một đạo thở dài vang vọng, sau đó có thêm một cái sinh linh, rất mơ hồ, nhưng tuyệt đối là chân thực, ngồi xếp bằng ở trên.

Tình huống thế nào? Mọi người đờ ra, từ lưng hướng ra phía ngoài bốc

lên hơi lạnh.

- Đạo huynh, hà tất hùng hổ doạ người.

Ngũ Hành sơn trên, sinh linh kia nhìn phía chiến xa màu bạc, càng nói ra mấy câu nói như vậy ngữ đến.

Điều này làm cho hết thảy tu sĩ đều trố mắt ngoác mồm, một cái không thể nào tưởng tượng được cường giả xuất hiện?

Nơi đó, có Tiên vụ lượn lờ, có Bất Hủ khí tràn ngập, không cần suy nghĩ nhiều, đây là một cái cao thủ cái thế.

Chính là Thạch Hạo cũng là cả kinh, đây là Ngũ Hành sơn thai nghén chân linh sao, bất luận nhìn thế nào đều so với trước đây khí linh phải cường thịnh hơn nhiều.

Nếu như nói trước đây Ngũ Hành sơn là trẻ con, như vậy hiện tại chân linh hiện ra sau, vậy thì là người trưởng thành!

Tần Trường Sinh thật sự có thể giải mở phong ấn?

- Ngươi ta thân, đều không ở phàm trần bên trong, đạo hữu cần gì cùng làm việc xấu.

Chiến xa màu bạc bên trong, ngắn ngủi trầm tĩnh sau, truyền ra lời nói như vậy.

Lần này, mọi người đều biết, Ngũ Hành sơn trên sinh linh quá không đơn giản, để Chân Tiên kiêng kỵ.

Nếu không, tàn Tiên căn bản không cần nói nhiều, trực tiếp áp chế là được rồi.

Tần Trường Sinh sắc mặt thoáng trắng bệch, thế nhưng, cũng không có việc không tốt ở trên người hắn phát sinh, hắn lui về phía sau, rời đi trung tâm chiến trường. Đồng thời, hắn hô hoán Thạch Hạo, để hắn theo cùng rời

đi.

- Hắn đi không được.

Chiến xa màu bạc bên trong, sinh linh kia mở miệng.

Như trước rất bình thản, thế nhưng, nhưng cho thấy hắn không thể làm trái ý chí, chính là muốn lưu lại Thạch Hạo!

- Đạo hữu, người này ta muốn bảo đảm!

Ngũ Hành sơn trên, sinh linh kia mở miệng.

- Ta biết có ngươi ở đây, vì lẽ đó không có lập tức tru hắn, thế nhưng, ngươi như vậy ngăn trở ta, ai phủ phải có cái lý do?

Tàn Tiên càng nói ra mấy câu nói như vậy ngữ đến.

- Tự có một phen nhân quả, nhưng không cách nào nói tỉ mỉ.

Ngũ Hành sơn trên, sinh linh kia nói rằng.

- Nói vậy, ngươi là vô cùng năm tháng sau lần thứ nhất xuất thế, với hắn có thể có nhân quả gì.

Tàn Tiên âm thanh có chút lạnh.

Hơi hơi dừng lại, hắn nói tiếp:

- Hay là, ở tương lai hắn theo ta có một phen đại nhân quả, cần sớm làm đoạn!

- Ngươi làm như vậy, là ở đoạn ta nhân quả!

Ngũ Hành sơn trên sinh linh không thối lui.

- A, đạo hữu cố ý như vậy, cái kia thật sự thật đáng tiếc, bất quá ta phải nhắc nhở ngươi, này không phải ta tự thân sự, còn có đạo hữu liên quan đến

ở trong, ngươi thật muốn ngăn trở sao?

Chiến xa màu bạc bên trong âm thanh càng ngày càng lạnh lẽo.

Đối với Thạch Hạo, đối với những người khác, hắn có thể bình thản, hờ hững, thế nhưng đối với một cái sâu không lường được sinh linh khủng bố, tàn Tiên không thể bình tĩnh coi như.

Còn có những sinh linh khác? Hắn lại nói như vậy!

Y theo lẽ thường phán đoán, vậy khẳng định là một vị tàn Tiên, tối thiểu cũng sẽ không yếu hơn hắn mới đúng!

Thạch Hạo trong lòng chìm xuống, sự tình phiền phức nhất phát sinh.

Hắn ở vuốt nhẹ một vật, đó là Đại trưởng lão đưa cho hắn, thật sự muốn lãng phí ở đây sao? Năm đó, ở Biên Hoang đều chưa từng vận dụng, nhưng muốn bên trong háo ở ba ngàn châu sao?

Thạch Hạo ánh mắt lạnh lẽo, hết sức phản cảm Tiên Điện người, cừu thị tàn Tiên.

- Còn có ý chí của người khác? Nhưng ta vẫn là muốn ngăn trở!

Ngũ Hành sơn trên, sinh linh kia cũng không thối lui.

- Đạo hữu, xin mời cân nhắc!

Chiến xa màu bạc bên trong, tàn Tiên âm thanh càng ngày càng lạnh lùng, đồng thời nhưng vào lúc này, chiến xa chuyển động, chậm rãi về phía trước.

Bát Thất Thiên Mã, móng rất lớn, giẫm nát tan vòm trời, đinh tai nhức óc.

Lúc này, chiến xa màu bạc chu vi hỗn độn sương mù tản ra, càng có vẻ khủng bố, khiến cho người kính nể.

- Ta tuy có bệnh, nhưng cũng không phải sợ sự chi Tiên, năm đó ra sao đại chiến không đã từng trải qua.

Tàn Tiên kế tục mở miệng.

Trên chiến xa, có rất nhiều vết tích, đại biểu đã từng cực điểm huy hoàng.

Thời khắc này, Thạch Hạo con ngươi nhanh chóng co rút lại, hắn nhìn thấy chiến xa mặt bên, nơi đó phá tan rồi, đã từng bị người xé rách, xuyên thủng, có quá mức rõ ràng vết tích.

Đồng thời, hắn cảm ứng được từng tia từng sợi quen thuộc đại đạo khí thế.

Côn Bằng vết trảo!

Không sai, hắn có thể vững tin, cái kia trên chiến xa phá nát nơi, chính là Côn Bằng trảo lưu, năm đó đã từng đã xảy ra kịch liệt chém giết cùng đại chiến!

Quả nhiên, tên này Chân Tiên đã từng đối với trọng thương sắp chết Côn Bằng động thủ một lần, đã từng giao chiến!

- Đã như vậy, xem ra chỉ có thể tỷ thí một trận.

Ngũ Hành sơn trên sinh linh nói rằng, cũng không lay được, như trước thái độ bất biến.

- A, đạo hữu quá bướng bỉnh rồi!

Chiến xa màu bạc rung động, phát sinh liên y, dập dờn ra khí thế khủng bố.

Một trận tiếng tụng kinh vang lên, hóa thành sóng biển, xán lạn mà chói mắt, nhằm phía một cái phương vị, hơn nữa, rất nhanh liền được đáp lại.

Ào ào ào!

Một tấm pháp chỉ bay tới, cực tốc mà tới, quá mãnh liệt, mang theo khí tức kinh khủng, đồng thời đi kèm một cái cổ điển pháp khí, đó là một thanh cổ việt.

Cái này binh khí có chút không trọn vẹn, cũng không hoàn toàn, thế nhưng là bộc lộ ra Cực Đạo uy thế, vượt qua thế gian cho phép sức mạnh cực tẫn.

Hỗn độn bốc lên, cổ việt cùng pháp chỉ cùng chìm nổi, dường như muốn một lần nữa khai thiên tích địa giống như vậy, kinh sợ vạn linh. Không có được Ngũ Hành sơn bảo vệ người, bất luận tu vi cường đại cỡ nào, đều tê liệt trên mặt đất, run lẩy bẩy!

Đồng thời, trên trời nhật nguyệt tinh đấu cũng đều đang run rẩy, đều sẽ rơi rụng mà xuống rồi!

Thạch Hạo nắm chặt nắm đấm, trong lòng không biết là nên phẫn nộ, vẫn là bi thương, này ba ngàn châu quả nhiên không ngừng một vị tàn Tiên, hiện nay càng dồn dập lộ diện, hiện ra trên thế gian. Ngày đó, nếu là bọn họ chịu xuất thế, đi Biên Hoang tham chiến, Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính thì sẽ không chết trận!

Hắn ở tưởng niệm, ở thương cảm, Đại trưởng lão tử quá đáng tiếc, thật sự hi vọng có một ngày có thể sống tái hiện, nghịch thiên hung hăng trở về, hù chết những này tàn Tiên!

- Đạo hữu, ngươi thật muốn một trận chiến sao?

Tấm kia pháp chỉ trên, có Tiên văn sáng lên, phát sinh hừng hực ánh sáng, vì vậy mà đãng lên tiếng đến.

- Nếu không chiến, thì sẽ hỏng rồi ta một việc đại nhân quả, các ngươi đang buộc ta!

Ngũ Hành sơn trên sinh linh hình như có chút nổi giận, âm thanh cực kỳ băng hàn.

- Chúng ta cũng không muốn bức bách, thế nhưng, bất đắc dĩ mà thôi. Nếu không như vậy, ngươi ta đều thối lui một bước, ta lưu hắn một mạng, thế nhưng là cũng không thể không trừng phạt.

Chiến xa màu bạc bên trong tàn Tiên mở miệng.

Hắn phi thường kiêng kỵ, không muốn thật là khai chiến, bởi vì, ảnh hưởng quá to lớn, Tiên Đạo sinh linh tranh đấu, hơi một tí liền muốn phá diệt biển sao, quá mức khốc liệt, lấy tình trạng của hắn tới nói, có thể sẽ chết đi.

Đương nhiên, hắn bên này nhân số nhiều, liên thủ, có thể áp chế địch thủ.

Chỉ là, đánh đổi quá nặng nề, không thể lựa chọn.

- Ta như mặc ngươi hỏng rồi đạo quả của hắn, cùng giết hắn như thế, khác nhau ở chỗ nào!

Ngũ Hành sơn trên sinh linh lạnh lùng nói.

Sự tình càng đến một bước này, Tiên Đạo sinh linh đang đối đầu!

- Như vậy đi, ta chỉ nhẹ nhàng gảy ngón tay một cái mà thôi, sẽ không giết chết hắn, mà lại cho phép đạo hữu ngươi trợ hắn, nếu là hắn số mệnh không mạnh, không tiếp được, như vậy chỉ có thể nói là thiên địa đều muốn tiêu diệt hắn!

Chiến xa màu bạc bên trong sinh linh nói rằng.

Thạch Hạo nộ phát triển lên, có chút tán loạn, đang phấp phới, tàn Tiên khi hắn là cái gì? Như hắn vì là Tiên, nhất định phải chỉ điểm một chút tử tàn Tiên!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1712: Chiết Tiên Chú

Thạch Hạo nắm chặt Quyền Đầu, đốt ngón tay đều niết trắng bệch, bởi vì, Tàn Tiên khinh người quá đáng!

Hiển nhiên, Tàn Tiên không có đưa hắn trong mắt, đang quyết định sinh tử của hắn lúc, đều không có liếc hắn một cái, mà chỉ là cùng cái kia Ngũ Hành Sơn sinh linh thương lượng.

Màu bạc chiến xa đứng ở Ngũ Hành Sơn trước, rèm sớm đã giơ lên, Tàn Tiên đối với cái kia phía trên sinh linh rất coi trọng.

- Cái này là của ta điểm mấu chốt, có can đảm chống đối cũng mạo phạm ta, tự nhiên muốn trả giá thật nhiều, lưu hắn một đầu tàn mệnh đã xem như pháp bên ngoài khai ân.

Trong chiến xa, truyền đến Tàn Tiên thanh âm.

Xa xa, pháp chỉ sáng lên, cổ việt nổ vang, đại biểu cho một vị khác Tàn Tiên đích ý chí!

BOANG...!

Nhưng vào lúc này, thanh đồng điện thu nhỏ lại, lục gỉ rất nhiều, thoạt nhìn rất cổ xưa, nó hóa thành nắm đấm lớn, chui vào màu bạc trong chiến xa, hiển hiện tại Tàn Tiên trong bàn tay.

Hào khí vô cùng khẩn trương, một lời không hợp, tiếp theo muốn đại chiến!

Bởi vì, song phương giằng co lúc, tuy nhiên một mực không ra tay, nhưng là đều có tâm lý của mình điểm mấu chốt, hiện tại đang tại đọ sức,

nếu là đều không thể lùi bước, không thể thỏa hiệp, cái kia cũng chỉ có thể đánh một trận.

- Để cho ta tới nhìn một cái.

Ngũ Hành Sơn thượng sinh linh mở miệng.

Tám đầu Thiên Mã tiếng Xi..Xiiii..âm thanh, cực lớn chân giẫm toái hư không, lôi kéo màu bạc chiến xa đi xa, đã đến cuối chân trời.

Một đầu kim quang Đại Đạo theo Ngũ Hành Sơn thượng quán thông mà đến, đem Thạch Hạo tiếp dẫn đi lên, chở hắn, trực tiếp đã đến Ngũ Hành Sơn lên, đi vào cái kia sinh linh phụ cận.

Thạch Hạo không có phản kháng, bởi vì, Ngũ Hành Sơn sinh linh là muốn bảo vệ hắn, cùng Tàn Tiên thái độ hoàn toàn không giống với.

- Ồ!

Ngũ Hành Sơn thượng sinh linh, âm thầm lắp bắp kinh hãi, nó mở ra tiên mắt, một tay cầm lấy Thạch Hạo, có sở cảm ứng, bởi vì khoảng cách thân cận quá rồi, có một số việc dấu diếm bất trụ hắn người bậc này.

Một đoàn hỏa, tại Thạch Hạo trong cơ thể ngủ đông, ở ẩn!

Cho dù, cái kia đoàn hỏa phân tán ra đến, nấp trong máu của hắn r ở giữa. Nhưng vẫn là bị cái này sinh linh phát hiện.

Đem làm cái này đẳng cấp tồn tại, cầm chặt một người đạo lĩnh vực tu sĩ cánh tay lúc, tự nhiên khả dĩ xem rõ ràng, có thể d tất hắn trong cơ thể một ít bí mật.

Bất quá. Ngũ Hành Sơn thượng sinh linh chỉ là thất kinh, nhưng cũng không có bất kỳ biểu lộ cùng Trương Dương, mặt ngoài thoạt nhìn hắn rất trấn định, bình thản nhìn tới.

Hắn âm thầm tại truyền âm, cùng Thạch Hạo trao đổi.

- Tàn Tiên kiêng kị ta. Hắn sẽ không giết ngươi, nhưng muốn phế bỏ ngươi.

Thạch Hạo nghe vậy sau gật đầu, tỏ vẻ biết nói.

- Bất quá, cũng không phải không chuyển cơ, trong cơ thể ngươi có một đoàn hỏa, ta đến phối hợp, có lẽ có thể làm cho ngươi né qua một kiếp này.

Cái kia sinh linh nói ra.

Thạch Hạo thở dài, Chân Tiên ra tay, há lại tốt như vậy tránh thoát, nhất định là một hồi sinh tử kiếp nạn.

Nếu là Tàn Tiên một cái tát đánh tới. Dù là Ngũ Hành Sơn sinh linh giúp hắn chống cự, vậy cũng có khả năng tại hai đại cường giả ở giữa bạo toái, trở thành một đoàn huyết vụ.

Ngũ Hành Sơn sinh linh nhìn qua hướng tiền phương, nhìn xem Tàn Tiên chỗ đó, nói:

- Ta mặc dù trợ hắn giúp một tay, mà khi ngươi công phạt lúc, hắn cũng không chịu nổi, sống không được đến.

- Ta nói, sẽ không giết hắn, chỉ thi triển một ít thuật ngươi. Cam đoan lưu tánh mạng hắn.

Màu bạc trong chiến xa truyền đến Tàn Tiên thanh âm.

- Được rồi, ta vì hắn gia trì một tầng thần thánh màn sáng, kế tiếp vậy thì mặc cho số phận a.

Ngũ Hành Sơn thượng sinh linh nói ra.

Một tiếng ầm vang, hắn động thủ. Một tầng màn sáng bao phủ tại Thạch Hạo bên ngoài cơ thể, như cùng một cái sáng chói thần hoàn, chiếu rọi hắn toàn thân óng ánh, chỗ đó một mảnh sáng lạn.

- Nhớ kỹ ngươi lời của mình, không được diệt sát.

Ngũ Hành Sơn sinh linh cuối cùng khuyên bảo.

- Tốt, nhưng xin yên tâm.

Tàn Tiên đáp ứng.

Lúc này qua trong thành. Thạch Hạo một câu cũng không có nói, thủy chung bảo trì trầm mặc, hắn bị đưa tiễn Ngũ Hành Sơn, rơi tại trong hư không, yên tĩnh bất động.

Thực lực không bằng người, hắn không lời nào để nói, Tàn Tiên đột kích, hắn cảm nhận được cá nhân đích nhỏ bé, phải đặt chân tiên đạo lĩnh vực mới được.

Thế nhưng mà, cái kia nói dễ vậy sao!

- Ha ha...

Tàn Tiên nở nụ cười, rất bình thản, cũng rất hiền hoà, nhưng là nghe vào Thạch Hạo trong tai lại tương đương chói tai.

Tàn Tiên muốn xuất thủ, quá tùy ý rồi, đây là một loại miệt thị, theo hắn trong tiếng cười có thể cảm giác, hắn hồn nhiên không đem Thạch Hạo để ở trong lòng.

Theo Tàn Tiên, hôm nay ra tay, giống như là tại xử quyết một cái con mèo nhỏ, tiểu Cẩu giống như.

Lúc này, màu bạc chiến rèm xe trôi nổi mà lên, theo chính giữa thò ra một đầu màu bạc cánh tay, cái kia sáng loáng sáng chiến y bao vây lấy, hắn lần thứ nhất lộ ra hình thể.

Đó là một đầu nhân loại cánh tay, hắn chỉ là nhẹ nhàng bắn ra chỉ, liền Ngân Quang đại thịnh, chiếu sáng Vực Ngoại, rung động thế gian.

Bàng bạc chấn động lưu chuyển, nhưng rất nhanh lại nội liễm rồi, cái có một đạo màu bạc lưu quang, hướng về Thạch Hạo mà đi, muốn phá vỡ mà vào trong cơ thể của hắn.

BOANG...!

Tại Thạch Hạo bên ngoài cơ thể, có hộ thể màn sáng lóng lánh, đó là Ngũ Hành Sơn thượng sinh linh bố trí ở dưới, thủ hộ Thạch Hạo cơ thể, khiến cho chi không bị ăn mòn.

Nhưng là, rất nhanh, Ngũ Hành Sơn thượng sinh linh biến sắc, thập phần giật mình.

Thạch Hạo cũng sắc mặt thay đổi, lúc này mới vừa mới bắt đầu mà thôi, hắn bên ngoài cơ thể thủ hộ màn sáng sẽ bị đục lỗ rồi, Ngũ Hành Sơn thượng sinh linh chỗ bố trí ở dưới đây hết thảy mất đi hiệu lực.

Ầm ầm!

Sau một khắc, Thạch Hạo bên ngoài cơ thể sáng chói thần hoàn kịch liệt nhảy lên, phát ra càng thêm chói mắt quang, đây chính là tiên đạo chi lực, nó lại tại bị ăn mòn trung.

Bất quá, kết quả là cái kia màn sáng cũng không có sụp đổ khai mở, chỉ là có một đám Ngân Quang lại cũng đã đột phá tiến vào, căn bản phòng bất trụ.

Một đám ánh sáng âm u, chui vào Thạch Hạo trong cơ thể, lại để cho hắn kịch chấn không thôi.

Cùng một thời gian, Ngũ Hành Sơn sinh linh có cảm giác, một hồi ngẩn người, mà Hầu Chấn Hám, liền nó đều chưa từng ngờ tới hội cái này là như thế này một cái kết quả.

Bởi vì, theo nó, có phòng ngự của nó màn sáng, có lẽ khả dĩ ngăn trở thủ đoạn của đối phương, dù là thật sự là đột phá tiến vào, thiếu niên kia trong

cơ thể cũng có bí mật, có lẽ có thể đối với kháng.

Nhưng là, hiện tại nó sắc mặt biến rồi, thập phần phẫn nộ, có một loại lo nghĩ, còn có khiếp sợ.

- Dĩ nhiên là nó, ngày xưa khó giải nguyền rủa!

Ngũ Hành Sơn thượng sinh linh mở miệng, hắn mang theo một tia tiêu điều, còn có một loại bất đắc dĩ, loại này nguyền rủa thật là đáng sợ.

- Chiết Tiên Chú, biến mất lâu như vậy, rõ ràng còn có thể hiện ở thế gian.

Ngũ Hành Sơn thượng sinh linh thở dài, không có một chút biện pháp.

Chiết Tiên Chú, đây là được xưng có thể đem tiên đô gãy mất nguyền rủa, có thể nói, một khi trúng, quả thực tựu không có cách nào hóa giải, thập phần ác độc.

Trúng này chú về sau, một thân đạo hạnh đều cũng bị chém rụng, pháp lực chậm rãi dung ở vô hình ở bên trong, khả dĩ đem một gã Chân Tiên tươi sống phế bỏ, khiến cho chi cuối cùng hóa thành phàm nhân.

Vì vậy, đề cập cái môn này nguyền rủa, phàm là hiểu rõ người, ai cũng biến sắc.

Dù là tại tiên cổ niên đại, loại này nguyền rủa đều bị người sợ, bất quá, hắn cực nhỏ xuất thế, ở trên một kỷ nguyên đều có người cho rằng nó thất truyền.

Ai có thể ngờ tới, trước mắt Tàn Tiên khả dĩ thi triển!

- Ngươi quá độc ác rồi!

Ngũ Hành Sơn thượng sinh linh nói ra, lắc đầu, hóa thành một đạo quang biến mất tại sơn thể ở bên trong, bởi vì, hắn cảm thấy hết thảy đều đã xong.

Cái loại nầy nguyền rủa, bỏ qua pháp lực, không sợ tiên đạo phù văn, khả dĩ xỏ xuyên qua hết thảy, đây cũng là nó là Thạch Hạo gia trì hộ thể màn sáng mà ở lập tức mất đi hiệu lực nguyên nhân chỗ.

Tại ngày xưa, có lẽ chỉ có Tiên Vương có thể đối kháng loại này nguyền rủa, nói cách khác, không có đùa giỡn, vô tình ý nghĩa!

- A, ngươi còn một tháng nữa thời gian, hảo hảo nhận thức một chút phi Thiên Độn địa, thân là tu sĩ niềm vui thú a, ngày sau còn muốn quan sát tráng lệ Sơn Hà liền có chút phiền phức.

Tàn Tiên mở miệng, tựu là đơn giản như vậy, có chút âm lãnh, cứ như vậy đã xong!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1713: Từ Nay Về Sau Không Tiếp Tục Hoang

Kết quả này đối với Thạch Hạo mà nói, quá tàn khốc!

Mà những lời này, lại là như thế bình thản, theo một gã Tàn Tiên trong miệng nói tới, đây là một loại ** trắng trợn khinh miệt, càng là một loại Vô Tình đả kích.

Ở đây tất cả mọi người ngây dại, cứ như vậy đã xong?

Còn tưởng rằng có một hồi tuyệt thế đại chiến, thuộc về Ngũ Hành Sơn cùng Tàn Tiên va chạm, chưa từng nghĩ, mới trong chốc lát mà thôi, cứ như vậy kết thúc.

Hoang, hắn làm sao vậy?

Tất cả mọi người giật mình nhìn xem trên bầu trời, đều một hồi khó hiểu.

Bởi vì, đối với rất nhiều người mà nói, căn bản cũng không có nghe được qua Chiết Tiên Chú, không biết đó là cái gì, hội tạo thành như thế nào tàn nhẫn cùng đáng sợ hậu quả.

- Chiết Tiên Chú, từ xưa đến nay, có cơ hội ăn một kích này người không nhiều lắm ah.

Cách đó không xa, cùng Cổ Việt đặt song song pháp chỉ sáng lên, một quả lại một quả phù văn sáng lên, đó là một vị khác Tàn Tiên thanh âm, hắn tại mở miệng.

- Từ nay về sau thế gian không tiếp tục Hoang, hắn đã xong, cuộc đời này hủy hết, đạo cơ phế bỏ, mấy tháng sau đem triệt để biến thành phàm

nhân!

Tiên Điện lão giả cười ha ha nói.

Thanh âm của hắn rất lớn, như sấm âm thanh điếc tai, hắn rất thoải mái, Tàn Tiên xuất thế, ai cùng chống đỡ?

- Chiết Tiên Chú, tựu là Chân Tiên trúng đều cũng bị gãy rơi, biến thành phàm phẩm, huống chi là ngươi!

Mọi người rốt cuộc biết, kế tiếp đem tốt sẽ phát sinh cái gì, nguyên một đám rung động không hiểu, Hoang bị phế sạch rồi, từ nay về sau đem trở thành nhất nhân loại tầm thường.

Cái này... Khiến cho mọi người đều kinh hãi, rồi sau đó một hồi trầm mặc, đây tuyệt đối là tàn khốc trừng phạt, so giết Hoang còn có thể sợ.

Hiện tại, người nào không biết hắn ngút trời chi tư, hai mươi mấy tuổi tựu là Độn Nhất cảnh giới tu sĩ, quét ngang đương thời, liền lớp người già nhân vật đều không có có bao nhiêu người khả dĩ tới chống đỡ.

Hắn hiện tại đã đánh vỡ thần thoại, sửa lần lượt kỷ lục, không…nữa so với hắn càng tuổi trẻ Độn Nhất cảnh giới tu sĩ.

Như vậy một cái ngút trời nhân vật, không giết hắn, mà là phế bỏ hắn đạo hạnh, lại để cho hắn tại đại thế trung trầm luân, thưởng thức đắng chát cùng tra tấn, đây là sao mà tàn nhẫn sự tình!

- Không, hài tử!

Thạch Tử Lăng rống to, con mắt đều đỏ, lao đến.

- Con của ta!

Tần Di Ninh cũng tóc tai bù xù, xông lên Cao Thiên, trong mắt tràn đầy nước mắt.

Bọn hắn thoáng cái ôm lấy Thạch Hạo, nội tâm nôn nóng, mang theo sợ hãi, còn có vô tận phẫn uất, con trai trưởng Mệnh Vận làm nhiều điều sai trái, cả đời đã trải qua quá nhiều thống khổ, cuối cùng tại sao lại rơi xuống việc này Thiên Địa?

- Ta với ngươi liều mạng!

Thạch Tử Lăng giận dữ hét, hai mắt xích hồng, muốn về phía trước đánh giết, muốn cùng Tàn Tiên dốc sức liều mạng.

Phanh!

Thạch Hạo kéo lại hắn, cắn chính mình môi dưới, nói:

- Không muốn đi!

Hắn đơn giản đến chỉ có ba chữ, không muốn nhiều lời, không muốn xem đến Tiên Điện chi nhân, chỉ là dùng sức ngón tay giữa tiết niết trợn nhìn.

Hắn có thể đi cùng Tiên Điện dốc sức liều mạng, nhưng tuyệt không thể để cho cha mẹ lâm vào tình thế nguy hiểm, do đó không công uổng mạng.

- Người trẻ tuổi, ngươi còn tự lo thân. Thế giới lớn như vậy, không phải do ngươi Trương Dương, luôn luôn chút ít quy củ cần tuân thủ.

Cái kia sáng lên pháp chỉ thượng truyền đến thanh âm, rồi sau đó, nó cùng Cổ Việt trùng thiên trên xuống, cùng với tiên sương mù, xé mở đại vũ trụ, cứ như vậy biến mất.

Thanh âm kia rất bình thản, gần như hờ hững, nhưng là nghe vào Thạch gia người trong tai, lại cực kỳ chói tai, đó là lãnh khốc, cũng là Vô Tình thể hiện, càng là miệt thị.

Rõ ràng là Tàn Tiên đột kích, chủ động hạ sát thủ, kết quả là lại đem Thạch Hạo nói như vậy không chịu nổi, không biết trời cao đất rộng.

Điều nầy không cho Thạch gia người phẫn nộ? Chỉ vì đó là Tàn Tiên, cao cao tại thượng, khả dĩ trấn áp cùng bao quát hết thảy, liền có thể tùy ý mở miệng định ra chịu tội.

Nhưng là, lại có thể thế nào?

Tần Di Ninh, cũng muốn đập ra đi, đồng dạng bị Thạch Hạo ôm lấy cánh tay, Tiên Điện Tàn Tiên vẫn còn, như vậy đi lên không khác thiêu thân lao đầu vào lửa!

- Người trẻ tuổi, tự giải quyết cho tốt.

Màu bạc trong chiến xa, cái kia Tàn Tiên lại cũng nói như vậy nói, do hắn nặng như vậy phục, thì càng thêm lộ ra chói tai cực kỳ, lại để cho người cảm thấy đây là lớn lao châm chọc.

Ầm ầm!

Đem làm tám thất Thiên Mã ngang đầu, người lập mà khởi lúc, giẫm đạp trời cao nứt vỡ, Vực Ngoại quần tinh đều đang run sợ.

Hắn muốn ly khai, chuẩn bị trở về quy Tiên Điện.

Bất quá, tại trước khi đi trước, hắn nhìn thẳng Thạch Hạo trong tay Đại La Kiếm Thai, còn có cái kia phiêu phù ở một bên Thiết Huyết Chiến Kỳ.

Một đạo tiên quang bay tới, muốn cướp đi.

Oanh!

Sau một khắc, Ngũ Hành Sơn động, từ trên trời giáng xuống, ngăn cản ở bên trong, ngăn cách hắn cùng với Thạch Hạo liên hệ, đồng phát ra hùng vĩ thanh âm.

- Sớm có ước định, ngươi chỉ một cú đánh, còn chưa đủ sao?!

Thanh âm của nó thập phần lạnh lùng, phi thường rét lạnh.

- Ha ha a...

Tám thất Thiên Mã lôi kéo màu bạc chiến xa, ù ù mà đi, giẫm phải trời xanh, hóa thành Lôi Điện, xé mở Càn Khôn, từ nơi này biến mất.

- Kỳ tài ngút trời? Hôm nay biến thành phế vật!

Tiên Điện lão giả cười ha ha, hắn cũng quay người, cứ như vậy đi nha.

- Khinh người quá đáng, các ngươi khinh người quá đáng!

Tần Di Ninh khóc, nàng thật sự là con trai trưởng mà tổn thương, kết cục như vậy nàng khó có thể tiếp nhận.

Oanh!

Biết đạo Tàn Tiên rời đi, cái chỗ này tại bắt đầu sôi trào.

Mọi người quả thực không thể tin được, Hoang bị phế sạch rồi!

Xoẹt!

Ngũ Hành Sơn sáng lên, trực tiếp hướng về Tần tộc ở chỗ sâu trong, như vậy biến mất.

- Ai!

Tần Trường Sinh đã đến, thở dài một tiếng, nhìn xem Thạch Hạo, ánh mắt phục tạp, hắn không ngờ rằng, lại hội như vậy kết thúc, là kết quả như thế.

- Ca ca!

Tần hạo kêu lên, vịn Thạch Hạo.

- Trời ạ, thật sự đã xảy ra, thế gian không tiếp tục Hoang, hắn bị Chân Tiên chém rụng đạo hạnh, như vậy biến thành phàm tục, không bao giờ...

nữa là cái kia ngút trời thần nhân.

- Quá kinh người, đây chính là Hoang a, đánh vỡ các loại kỷ lục, tạo nên cái này một kỷ nguyên tu luyện sử thượng thần thoại, kết quả rơi vào như vậy một cái thê thảm kết cục!

- Hắn mới từ Biên Hoang trở về, tại đâu đó đánh bại dị vực chư đế tộc, hoành đẩy hết thảy địch thủ, chiến tích huy hoàng, chiến thắng trở về mà về, ai có thể ngờ tới, hội như vậy thê thảm.

Tại đây vỡ tổ rồi, tiếng người ầm ĩ.

Mọi người nghị luận nhao nhao, tất cả mọi người khắp nơi mở miệng, chủ yếu là chuyện này quá kinh người.

Có ít người là Thạch Hạo cảm giác thật đáng buồn, đây chính là mới hạ chiến tràng a, kết quả bị chính mình thế giới người cho phế bỏ.

Hắn đẫm máu chém giết, tại Biên Hoang đại chiến, lập nhiều chiến công hiển hách, phàm là tham chiến người, phàm là đi qua Đế Quan chủng tộc, đều tại truyện hắn thì tốt hơn.

Thế nhưng mà, dưới mắt hắn lại anh hùng mạt lộ, rơi xuống một bước này!

Không ít người phẫn nộ, vì hắn mà thán, cảm giác bất công, tuy nhiên e ngại Tàn Tiên, nhưng là nội tâm tại cũng tại hò hét, ông trời bất công.

- Tàn Tiên, hắn cũng không dám đi Biên Hoang tham chiến, có lý do gì lại để cho người kính hắn, quá ghê tởm!

Có người nói nhỏ.

Nhưng là, đồng bạn giật giật ống tay áo của hắn, nhắc nhở hắn không nên nói lung tung, dù sao Hoang thế nhưng mà trước xe chi ký a, làm sai đội ngũ, nói sai lời nói, có thể sẽ có đại họa.

Một ít người phi thường đồng tình Thạch Hạo, loại kết cục này đối với hắn quá tàn nhẫn, không công bình.

Đương nhiên, cũng có người cười rồi, rất thoải mái, cũng thật cao hứng, cực kỳ hưng phấn.

Ví dụ như Ma Quỳ Viên, Thiên quốc, Minh Thổ người, chứng kiến cái này một kết quả, cả đám đều lộ ra nụ cười thản nhiên, bực này như trừ đi trong lòng của bọn hắn chi hoạn.

- Ha ha, Hoang, ngươi rốt cục phế bỏ, cũng có hôm nay?!

Rốt cục, có người đại cười ra tiếng, nhẫn không ở chỗ này lớn tiếng hô lên.

- Từ nay về sau không tiếp tục Hoang, chỉ có một biến thành phàm tục Nhân tộc!

Một ít nhân phẩm bình luận, đều là đã từng mang theo lễ trọng, tới nơi này muốn tiếp cận Hoang các tộc tu sĩ.

- Phụ thân... Chúng ta cứ như vậy đi hả?

Một cái lục y thiếu nữ hỏi, có chút chần chờ.

- Tự nhiên, ngươi chẳng lẽ còn muốn để lại xuống, thật cho là ta nói cùng Thạch Tộc quan hệ thông gia thật sự? Chỉ bằng hắn, hôm nay đã phế, tặc cũng uy hiếp không được chúng ta!

Cho rằng giáo chủ nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1714: Sắc Mặt

Rất nhiều người đều trông lại, bởi vì, vị giáo chủ này rất không nể mặt mũi, tuy rằng âm thanh không cao, nhưng vẫn còn có chút người nghe được.

Thạch Hạo ngẩng đầu, cũng nhìn về phía cái hướng kia, đó là một người trung niên, mái tóc màu đen rối tung, ánh mắt lấp lánh, xem ra khí chất bất phàm.

Thạch Hạo đối với hắn có ấn tượng, là Ngọc Hoa Giáo Giáo Chủ, mới bắt đầu thì liền lấy lòng, muốn cùng Thạch Tộc thông gia.

Cũng chính bởi vì hắn dẫn đầu, mặt sau còn có một chút đạo thống noi theo, dẫn đến lúc đó bầu không khí rất nhiệt liệt, rất nhiều người đều cười nói muốn cùng Thạch Tộc thông gia.

Ở bên cạnh trung niên nhân, có một cái lục y thiếu nữ, thanh lệ thoát tục, xác thực phi thường mỹ lệ, Thạch Hạo còn nhớ, nàng tên Lục Trúc, khí chất có thể xưng tụng xuất chúng.

- Đi rồi, hài tử. Hắc, lúc trước còn có chút bận tâm, sợ hắn phát điên đi gọi gây phiền phức, hiện tại không cần lo lắng.

Ngọc Hoa Giáo Giáo Chủ nói rằng.

Tiếng nói của hắn như trước không cao, nhưng vẫn là có thể khiến người ta mấy người nghe được, vẫn chưa cõng lấy người, mà Thạch Hạo người một nhà tự nhận có thể nghe nói rõ ràng.

Thạch Hạo rõ ràng, người này có chứa địch ý.

Trên thực tế, nếu không là lo lắng Thạch Hạo, sợ sệt hắn ra tay, rất nhiều

đạo thống là sẽ không tới Bất Lão Sơn.

Do đó cũng nói, chính là những người kia từng cùng Thạch Hạo từng có xung đột, hoặc ở linh giới phục kích hắn, hoặc là ở trên thực tế đã từng nhằm vào hắn, cho nên mới đến bồi tội.

Hiện tại, phát sinh loại này bất ngờ, tâm thái của bọn họ tự nhiên thay đổi.

Liền như Ngọc Hoa Giáo chủ, trước đây không lâu còn từng ở tần tộc bên trong cung điện nở nụ cười, phi thường hiền hoà, cùng Thạch Tử Lăng còn có Tần Di Ninh bắt chuyện, đề nghị kết thân.

Kết quả, hiện tại hắn trực tiếp trở mặt, bởi vì Thạch Hạo bị phế, mà lại hắn nghĩ tới rồi trước đây không lâu như vậy cười làm lành, muốn cùng Thạch Tộc thông gia, hắn có vẻ quá mức khiêm tốn.

Hắn cảm thấy tổn thương tự tôn, đường đường đứng đầu một giáo lại từng muốn lấy gả nữ đến hóa giải nguy cơ, bây giờ nghĩ lại trong lòng cực kỳ không thoải mái.

- Ha ha, thực sự là ngoài ý muốn kết cục a, thiên ý như vậy.

Có người cười nói, không có làm sao che giấu, sau đó nghênh ngang rời đi.

- Chúng ta đi.

Ngọc Hoa Giáo Giáo Chủ cũng mang theo cười nhạt, mang tới con gái của hắn Lục Trúc, điều động bảo cụ, vọt lên trời cao.

Lúc này, nơi này ầm ĩ khắp chốn, Hoang bị phế đi, đem lưu lạc vì là phàm tục, đây là chuyện động trời, tự nhiên để trong này không cách nào bình tĩnh.

Có người tiếc hận, đối với Thạch Hạo tên thiên tài này tao ngộ cảm giác

tiếc nuối.

Có người cười gằn, ở cười trên sự đau khổ của người khác, đó là từng theo Thạch Hạo đối lập đạo thống, bọn họ tình nguyện nhìn thấy tình cảnh này.

Có người hờ hững, việc không liên quan tới mình, chỉ là đang yên lặng nhìn kỹ.

- Đi rồi, một tên rác rưởi có cái gì có thể xem.

Còn có người tương đương cay nghiệt, chính là như thế trực tiếp, ngay ở trước mặt Thạch Hạo người một nhà trước mặt, nói thẳng ra khó nghe như vậy mà lời chói tai.

- Vẫn là bớt tranh cãi một tí đi, nhân gia đều như vậy, kỳ tài ngút trời a, kết quả một thân đạo hạnh bị chém, rất đáng thương u.

Một cô gái nói rằng.

Bất quá, này tuyệt đối không phải đồng tình, bởi vì nàng mang theo cười, rất ngạo mạn, đây tuyệt đối là ở trào phúng, mang theo ác ý.

- A, ta cảm thấy, còn kém một vài thứ không có mang đi, rơi rớt ở tần tộc.

Nhưng vào lúc này, một vị nhân vật cấp bậc trưởng lão mở miệng, ánh mắt lấp loé, nhìn về phía Thạch Hạo người một nhà.

Lúc này, Tần Di Ninh nhanh cắn phá môi đỏ, trong mắt ngậm lấy lệ, trưởng tử tao ngộ quá đáng thương, làm cho nàng vô cùng khó chịu, mà đám người kia còn bỏ đá xuống giếng, như thế chế nhạo, làm cho nàng tâm tình càng không tốt hơn.

- Đạo huynh, ngươi đem cái gì rơi rớt ở tần tộc?

Có người hiểu ý, khẽ mỉm cười, như vậy phối hợp hỏi.

- Một ít quý giá thần liêu, lãng quên ở tần tộc bên trong cung điện.

Người kia nói.

Hiển nhiên, hắn là đang nói những kia đưa ra quý giá quà tặng, có chút đạo thống đến tần tộc, là vì sao hòa hoãn cùng Hoang quan hệ, tự nhiên đều đưa lên lễ trọng.

Hắn vừa nói như vậy, tất cả mọi người đều hiểu, hắn muốn tác về những kia thiên tài địa bảo.

- Ta nghĩ tới, ta cũng có đồ vật quên ở nơi đó.

- Không sai, đi quá vội vàng, có vài thứ đều quên mang đi.

...

Mấy người dồn dập mở miệng, yêu cầu những kia quý giá quà tặng, có thể nói sắc mặt trở nên rất nhanh.

- Không sai, chúng ta cũng lãng quên một vài thứ.

Nguyên bản cũng đã mang theo con gái trùng lên trời cao Ngọc Hoa Giáo Giáo Chủ, càng cũng mở miệng, cũng muốn quay đầu mà quay về.

Hừ!

Nhưng vào lúc này, Tần Trường Sinh một lần nữa đi hiện, đi ra sơn môn, phát sinh tầng tầng hừ lạnh một tiếng.

Nơi này lập tức yên tĩnh một chút, không lại như vậy la hét.

Mấy người kiêng kỵ, dù cho đều biết Thạch Hạo phế bỏ, cũng không dám mạnh mẽ tấn công Bất Lão Sơn, vừa nãy rất nhiều người bất quá là quá quá miệng ẩn mà thôi.

Này tế, Tần Trường Sinh tức giận hừ, biểu đạt ra bất mãn, bọn họ không thể không để ý, rất nhiều người trong lòng bồn chồn.

- Không trả lại cho chúng ta coi như, sẽ đưa cho thân phế Thạch Tộc con cháu đi.

Có người nói, rất đáng trách, thời khắc sống còn còn ở tranh đua miệng lưỡi.

Đương nhiên, này đang đả kích Thạch Hạo thì, cũng coi như là vì là chính hắn tìm dưới bậc thang, không ít người dồn dập bay lên trời, chuẩn bị rời đi.

- Tàn Tiên đã nói, ta còn có một tháng mới sẽ bị phế, các ngươi đã quên sao?

Vào lúc này, Thạch Hạo đột nhiên mở miệng, âm thanh lạnh lùng, băng hàn cực kỳ, ánh mắt như là tia chớp quét về phía tất cả mọi người.

- Ngươi... Không sống nổi. Tiên Điện Chí Tôn nói rồi, ba ngàn châu có quy tắc, không cho phép ngươi xằng bậy!

Có người mở miệng.

Thế nhưng, nhiều người hơn sắc nhưng là thay đổi, đều một trận chột dạ, càng rất bất an, bởi vì bọn họ thật sự suýt nữa quên, Hoang còn có một tháng có thể "Dằn vặt".

- Ầm!

Thời khắc này, Thạch Hạo rất trực tiếp, dò ra tay phải, một tiếng vang ầm ầm, đánh ra một đạo kịch liệt cương phong, cảnh tượng khủng bố, phảng phất kích diệt một chòm sao giống như.

- A...

Kéo Tiên Điện vì là đại kỳ người kia kêu thảm thiết, bị Thạch Hạo bắn

trúng, một dải hào quang lóe qua, hắn hình thể nổ tung, trở thành một đám mưa máu, bị mất mạng tại chỗ.

- Ngươi... Không cần loạn đến!

Có người sợ hãi đến vãi cả linh hồn.

Ai cũng không ngờ rằng, đều rơi xuống này bộ thiên địa, Hoang còn như vậy hung tàn, dám như thế ra tay.

- Ngươi, còn có ngươi, còn có các ngươi...

Thạch Hạo dùng tay từng cái từng cái chỉ, nói:

- Hạn các ngươi trong vòng ba ngày đưa lên gấp mười lần so với trước kia lễ trọng, nếu không các ngươi rõ ràng, ta sẽ đến nhà bái phỏng! Không muốn bị giết cho máu chảy thành sông, không còn manh giáp, liền cho ta làm theo!

Thạch Hạo rất lạnh lùng, giơ tay điểm hướng về trước đây không lâu cười trên sự đau khổ của người khác những người kia, tiến hành kinh sợ.

Những người này khuôn mặt lúc này liền cứng lại rồi, hắn không có phế bỏ, còn muốn một tháng sau đó mới được?

Rất nhiều người bốc lên mồ hôi lạnh, từng cái từng cái đau đầu, bởi vì, vừa nãy bọn họ thật sự sơ sẩy, cho rằng Hoang hiện tại cũng đã phế bỏ.

Phần nhỏ người, ám trúng nguyền rủa, hận tại sao mình miệng nợ, nói những câu nói kia làm chi.

Phàm là không có mở miệng người, đều chưa từng bị điểm đến.

Ngọc Hoa Giáo Giáo Chủ một mặt vẻ hối tiếc, vô cùng không cam lòng, bởi vì hắn cũng bị điểm đến, yêu cầu dâng lên càng kinh người hơn một phần lễ trọng.

Cuối cùng, người dần dần tản đi.

Bọn họ tâm tình không giống, có mấy người mang theo xấu hổ còn có phẫn uất, có mấy người trong bóng tối ở cười to.

Nơi này, tất cả kết thúc.

Thế nhưng, tin tức nhưng truyền ra ngoài, như một cơn lốc giống như, bao phủ ba ngàn châu.

Hoang bị phế tin tức như là mọc ra cánh, ai ai cũng biết, ba ngàn châu rất bao lớn giáo đều nghe nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1715: Không Giận

- Tiểu hữu, ngươi... Ai!

Tiên Viện Chí Tôn đến rồi, Thánh Viện lão bất tử cũng đến, hai đại cường giả đều vô cùng tiếc nuối, mang theo phẫn nộ, nhưng cũng không thể làm gì.

Bọn họ có chút thẹn với Thạch Hạo, mang theo tự trách.

- Không trách hai vị tiền bối.

Thạch Hạo nói rằng.

Bởi vì, ra tay chính là tàn Tiên, nếu như hai đại Chí Tôn không lựa chọn trở về Cửu Thiên, hai người bọn họ hơn nửa cũng phải tao độc thủ, sẽ bị ở đây phế bỏ.

Hai đại cường giả đều không phải cổ hủ người, có thể chung quy là cảm thấy đối với Hoang có chút hổ thẹn.

Một phen an ủi, vài tiếng thở dài, một đoạn tiếc nuối, hai đại Chí Tôn cuối cùng rời đi, mang theo Thiết Huyết Chiến Kỳ, trở lại đến trên chín tầng trời.

Tần tộc, nơi này dần dần yên tĩnh lại.

- Đi thôi, Vân Hi, chúng ta cũng nên rời đi.

Thiên Nhân tộc trưởng lão nói rằng.

Tuy rằng, hắn vẫn tính trấn định, trước kia thì không có vội vã nhảy ra trào phúng Thạch Hạo, thế nhưng hiện tại nhưng không nhịn được, khóe

miệng hơi vểnh lên, mang theo ý cười.

Hiện tại Hoang đều phế bỏ, còn có cái gì có thể lo lắng, không cần kiêng kỵ ngày khác sau đặt chân lên đỉnh cao nhất, xưng bá nhân gian.

Thiên Nhân tộc trưởng lão nở nụ cười, dưới tình huống này không cần lại ăn nói khép nép, hắn chuẩn bị mang đi Vân Hi.

Nhưng là, nằm ngoài sự dự liệu của hắn, Vân Hi lại phản đối, không muốn rời đi.

- Ngươi làm cái gì vậy, hắn đã bị phế, không cần lo lắng, ngày sau xin mời lão tổ đứng ra thân cùng tự Tần Trường Sinh giao thiệp, yêu cầu về Phi Tiên Thạch là được rồi, không cần ngươi lưu lại.

Thiên Nhân tộc trưởng lão nói rằng.

- Ta nhất định phải lưu lại!

Vân Hi nói rằng.

- Ngươi... Ma run lên sao? Hắn cũng đã phế bỏ, không cần dùng như vậy rồi!

Thiên Nhân tộc trưởng lão có chút choáng váng, không làm rõ được.

Bởi vì, trước đó, mang theo Vân Hi đến tần tộc thì, nàng mọi cách chống cự, căn bản không muốn tới nơi này, chính là ở tần tộc bên trong cung điện còn tưởng là diện từ chối đây.

Nhưng là hiện tại, nàng tại sao lại muốn lưu lại?

Thiên Nhân tộc trưởng lão thật sự không hiểu.

- Trước đó, Hoang cao cao tại thượng, đại thế đã thành, quật khởi với đại thế bên trong, không thể ngăn cản. Mà các ngươi nhưng muốn ta đi theo bên cạnh hắn, thân cận hắn, điều này làm cho ta cảm thấy xấu hổ.

Vân Hi mở miệng.

- Cái kia hay là chúng ta Thiên Nhân tộc sao, càng cần như vậy cầu khẩn nhiều lần, đó là một loại sỉ nhục, không xứng tôn làm Thiên nhân, không xứng dùng hai chữ này.

- Hiện nay, thân thể hắn xảy ra vấn đề, ta ngược lại thật ra đồng ý lưu lại, bởi vì, ta vốn là đã từng phụ hắn, năm đó hắn một đường huyết chiến, hộ ta mấy trăm ngàn dặm, chạy tới trong tộc, kết quả lại bị như vậy đối xử.

- Tự hôm nay sau, dù cho hắn bị trở thành phàm nhân, đạo hạnh mất hết, ta cũng sẽ với hắn cùng hạ giới, đi chăm sóc hắn.

Vân Hi không ngừng nói, rất bình tĩnh, không phải một luồng kích động.

Điều này làm cho Thiên Nhân tộc trưởng lão sắc mặt lúc này liền thay đổi, nói:

- Ngươi điên rồi, đây là muốn làm gì?!

- Ta hổ thẹn cho hắn, muốn đi bù đắp!

Vân Hi rất kiên định.

- Ở hắn huy hoàng thì, ta chỉ có thể nhìn xa, vào lúc ấy, ta không muốn cùng các ngươi như thế lấy lòng, ở hắn suy yếu thì, ta nghĩ đến gần, hắn cần người chăm sóc!

Vân Hi xoay người, hướng về tần tộc đi đến.

Tần trong tộc, Thạch Hạo bị một đám người bao vây, muốn kiểm tra thân thể của hắn, thế nhưng bị hắn từ chối.

Bao quát cha mẹ hắn, còn có đệ đệ, hắn cũng không muốn để chạm, nói:

- Lời nguyền này lực lượng đều ở trong cơ thể ta, các ngươi như tra xét, ta sợ có ngoài ý muốn.

Vào lúc này, Vân Hi đến rồi, vượt khỏi dự đoán của mọi người.

Mẫu thân của Thạch Hạo Tần Di Ninh, ngơ ngác xuất thần, liền nàng cũng không nghĩ tới, Thiên Nhân tộc cô nương này sẽ đi mà quay lại.

- Thạch Hạo, ngươi không muốn ủ rũ, không muốn lo lắng, rồi sẽ có biện pháp...

Vân Hi mở miệng.

- Cô nương ngươi đây là...

Thạch Tử Lăng mở miệng.

- Ta đồng ý chăm sóc hắn, với hắn đồng thời về đến hạ giới.

Vân Hi rất bình tĩnh nói, cũng đi tới Thạch Hạo bên người.

- Chuyện này...

Một đám người đờ ra.

- Cần gì chứ, chẳng bao lâu nữa, ta cùng một tên phàm nhân không hề khác gì nhau, ngươi theo ta cùng đi hạ giới, hoàn toàn không thích hợp.

Thạch Hạo lắc đầu.

- Ta nghĩ cùng ngươi đồng thời về Thạch thôn, làm một phàm nhân cũng rất tốt, tối thiểu, an bình, bình tĩnh, sẽ không có những này dồn dập loạn loạn.

Vân Hi nói rằng.

Dù sao, nàng so với quá khứ hào phóng cùng trắng ra nhiều lắm, dám nói dám vì là, nếu như là mấy năm trước, nàng tuyệt đối không nói ra được những câu nói này.

- Ngươi là tu sĩ, theo ta trở lại thật sự rất không tiện, không quá thích hợp. Mà ta xác thực muốn làm phàm nhân, an an ổn ổn, quá mấy năm thanh tịnh sinh hoạt.

Thạch Hạo nói tới chỗ này lại cười.

Điều này làm cho Tần Di Ninh, Thạch Tử Lăng bọn người đờ ra, xem Thạch Hạo dáng vẻ, hắn căn bản không phải miễn cưỡng vui cười, mà là thật sự rất bình tĩnh cùng thả lỏng.

Người trưởng tử này thần kinh đến có cỡ nào thô to mới có thể như vậy? Hắn thật sự không thương tâm, không ủ rũ sao? Càng không nhìn ra một điểm nôn nóng cùng sầu lo.

Trước kia thì, hắn ngay ở trước mặt tàn Tiên còn có các giáo tu sĩ thì, còn rất nghiêm túc, cũng rất trầm mặc đây, hiện tại lại là bộ dáng này.

- Hài tử, nếu như ngươi trong lòng đau buồn, muốn khóc cứ khóc ra đi, đừng cứng rắn chống đỡ.

Tần Di Ninh rưng rưng nói rằng, sợ trưởng tử trong lòng ưu khổ, thương tổn được thân thể.

- Ta thật sự không phải miễn cưỡng vui cười, hiện về tâm cảnh rất ôn hòa.

Thạch Hạo nói rằng, tự tay vì là Tần Di Ninh đi lau lệ.

Mà lúc này, Vân Hi tiến lên, vì hắn đưa lên một cái khăn tay, đứng ở bên cạnh hắn.

- Ca ca không có việc gì, ta tin tưởng hắn sớm muộn cũng có một ngày còn có thể trở về, giương kích tàn Tiên, kích diệt cùng quét ngang hết thảy Trường Sinh cường giả bên trong đối đầu.

Tần Hạo mở miệng.

Đồng thời, hắn tiến một bước bổ sung, nói:

- Nếu như ca ca thật không có chiến ý, đồng ý tại hạ giới ẩn cư, ta cũng sẽ xuất thủ, sớm muộn cũng sẽ tiêu diệt đám kia kẻ địch mạnh mẽ!

Khi (làm) nghe đến mấy câu này, liền Thạch Hạo đều là ngẩn ra, vỗ vỗ bả vai của hắn, không hề nói gì.

Thạch Tử Lăng còn có Tần Di Ninh thì lại mắt đục đỏ ngầu, trong lòng rất đau xót, bọn họ ôm lấy hai đứa bé.

Sau đó không lâu, Vân Hi ngao một chút dược thang, vì là Thạch Hạo đưa tới, để hắn uống xong, cũng theo bên người, muốn dốc lòng chăm sóc.

- Ta vẫn không có phế, còn có thời gian một tháng đây.

Thạch Hạo nhìn về phía nàng.

...

Sau ba ngày, có một ít môn phái đưa tới lễ trọng, quả nhiên gấp mười lần so với từ trước, bọn họ tuy rằng trong lòng tức giận, nhưng chung quy là không có mạo hiểm, sợ sệt Thạch Hạo ra tay.

Thế nhưng, cũng có một chút đạo thống không có đem Thạch Hạo coi như một chuyện, bởi vì, bọn họ trong bóng tối dựa vào quan hệ, đối với Tiên Điện lễ kính rất nhiều, xin bọn họ đứng ra bảo vệ.

- Ha ha, Hoang, đã phế bỏ, không đáng sợ, bộ tộc ta Chân Tiên ra tay trấn áp hắn, dành cho hắn đầy đủ giáo huấn, hắn hẳn là biết tiến thối.

Tiên Điện ông lão nói rằng, cho bọn họ ăn một viên thuốc an thần.

Những người kia yên tâm, đồng thời rất không khách khí, trong lời nói mang đâm, thậm chí là nhục nhã, đem tần tộc những kia đi thúc món nợ người đánh đuổi.

Nhưng mà, ngày thứ tư, Thạch Hạo lên đường (chuyển động thân thể), dĩ nhiên lôi đình ra tay!

Khi (làm) một cái quy mô không coi là nhỏ môn phái bị Thạch Hạo nổ ra, quét ngang đi vào thì, khắp nơi chấn động mạnh, rất nhiều người sắc mặt lúc này liền trắng bệch.

Ngày hôm đó, Thạch Hạo quét ngang này giáo, đánh giết giáo này cao tầng mười mấy người, mở ra bảo khố, bao phủ hết sạch.

Đón lấy, hắn lại chạy về khác một chỗ, tiếp ngay cả ra tay, đem mấy môn phái cho lật tung, để những đạo đó thống Giáo Chủ cùng Thái Thượng trưởng lão các loại (chờ) người máu tươi hư không.

Tin tức truyền ra, tứ phương chấn động, rất nhiều người sợ hãi.

- Đừng, hiểu lầm, chúng ta đồng ý đi dâng lên thiên tài địa bảo!

Một ít lúc này liền hoảng rồi, lửa thiêu mông bình thường chạy tới tần tộc, đưa lên một đống báu vật bảo bối, cũng đang không ngừng giải thích.

Đương nhiên, cũng có một chút người đào tẩu, đi liên lạc Tiên Điện người, kinh hoảng cực kỳ, muốn xin bọn họ ra tay.

- Hoang, ngươi vẫn không có trường trí nhớ sao, quên bị Chân Tiên giáo huấn chuyện sao?

Đây là Tiên Điện truyền ra lời nói.

- Vậy hãy để cho tàn Tiên lại đi ra một chuyến được rồi!

Đây là Thạch Hạo đáp lại.

Lập tức, khắp nơi đều ngây người, hắn điên rồi sao?

Rất nhanh, mọi người nghĩ rõ ràng, hay là Hoang cảm thấy không còn nhiều thời gian, chính là muốn tiến hành cuối cùng điên cuồng!

Như vậy một người điên, làm sao trêu tới?

Rất nhiều người đều hối hận rồi, làm gì muốn với hắn cứng rắn đến, nhẫn hắn một tháng là được, chờ hắn chân chính phế bỏ thật tốt.

- Hoang, ngươi đang tự tìm đường chết!

Tiên Điện Chí Tôn đứng ra, phát sinh như vậy gầm thét thanh.

Thế nhưng, đến cuối cùng, hắn không có dám xuất kích, bởi vì hắn đang hoài nghi, đây là Hoang cố ý đang dẫn dụ hắn đi ra ngoài, muốn liên hợp trên chín tầng trời cái kia hai tên Chí Tôn diệt hắn.

Liền như vậy, Tiên Điện không người đi ra, để những đạo đó thống thì càng thêm kinh hoảng.

Kết quả, đám người kia như ong vỡ tổ, phàm là bị yêu cầu tiến cống gấp mười lần thiên tài địa bảo môn phái, tất cả đều vội vàng hành động, đi đưa lên lễ trọng.

Gấp mười lần đánh đổi, những môn phái này than thở, mặt đều tái rồi, tương đương với để bọn họ bảo khố khô héo, thậm chí cũng không đủ, còn muốn đi nghĩ biện pháp khác.

Ngọc Hoa Giáo cũng giống như thế, vị giáo chủ kia sắc mặt lúc xanh lúc trắng, hối hận không thôi, hắn rất muốn đánh chính mình hai cái miệng rộng.

- Tiên Điện người, không phải muốn trở ra trấn áp ta sao, ta chờ đây!

Thạch Hạo hò hét.

Bởi vì, hắn biết, tàn Tiên không chịu lại xuất thế lần nữa, có thể ra tới một lần liền rất miễn cưỡng, trả giá cái giá cực lớn, bây giờ khẳng định trốn ở chiếc kia Tiên tuyền bên trong ngủ đông, không dám điều động.

Cho tới Tiên Điện Chí Tôn, cũng bị Thạch Hạo thăm dò tâm tư, đối phương khẳng định là đang lo lắng hắn liên hợp Tiên Viện cùng Thánh Viện

hai vị cường giả giết hắn.

Liền như vậy, không người đứng ra cùng Thạch Hạo một trận chiến, rất nhiều môn phái không thể không nhắm mắt, lại đi tần tộc Bất Lão Sơn.

- Phụ thân, hiện nay, chúng ta nên đi, về nhà!

Sau mười ngày, Thạch Hạo mở miệng, hắn sắp sửa bước ra đường về!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1716: Chuẩn Bị

- Về nhà!

Thạch Tử Lăng tầng tầng gật đầu, trong lòng hắn đau xót, nhìn trưởng tử, khó có thể bình tĩnh lại.

Trưởng tử thiên túng chi tư, được xưng kỷ nguyên này trẻ trung nhất cùng mạnh mẽ Độn Nhất Cảnh giới tu sĩ, đánh phá kỷ lục, sáng tạo thần thoại, kết quả lại rơi vào một kết quả như vậy.

Ở vợ chồng hai người xem ra, trưởng tử gặp gỡ quá thê thảm, nguyên vốn có thể sửa lịch sử, trở thành sự tồn tại vô địch, sẽ quan sát Cửu Thiên Thập Địa, cao cao tại thượng, kết quả lại bị người phế bỏ, quá tàn khốc.

- Về nhà, chúng ta trở lại, cũng không tiếp tục trở về!

Tần Di Ninh rơi lệ.

Tuy rằng ở gần nhất những ngày gần đây, ngoại giới đều ở truyện Thạch Hạo uy danh, hắn một đường quét ngang nhiều môn phái, áp chế khắp nơi cúi đầu, không ai dám không theo. Thế nhưng, Tần Di Ninh hay là thương tâm, cảm thấy trong lòng cay đắng, bởi vì nàng biết, đó là trưởng tử cuối cùng xán lạn cùng huy hoàng, một tháng kỳ hạn chẳng mấy chốc sẽ đi qua!

- Ca ca, ta ở Ba Ngàn Châu chờ ngươi trở về!

Tần Hạo nói rằng.

Phía sau, Tần Trường Sinh một tiếng thở dài, đạo hạnh bị trảm, tu vi bị phế, sau đó không lâu Thạch Hạo sẽ bị trở thành phàm nhân, mà cái kia chính là mãi mãi, đời này cũng không thể lại tu hành, còn làm sao trở về?

- Sẽ trở về, nhất định sẽ trở về, chúng ta nên vì Đại ca ca báo thù!

Một đám trẻ con, đủ có mấy trăm người, bọn họ ở hô, nắm chắc quyền, từng cái từng cái tất cả đều ở lau nước mắt.

Đó là từ Biên Hoang theo Thạch Hạo mà đến thiếu niên, nữ có nam có, to lớn nhất cũng bất quá mười mấy tuổi, tiểu nhân: nhỏ bé mới sẽ bước đi, từng cái từng cái con mắt đỏ rực, đều rất thương tâm.

Đồng thời, bọn họ cũng ở kìm nén một luồng kính, muốn quật khởi, phải quay về vì là Thạch Hạo báo thù, chặn đánh khoảnh khắc tên tàn Tiên.

- Không biết đã nhiều năm như vậy, Bát Vực đến tột cùng thế nào.

Thạch Hạo khẽ nói.

Lần trước, tuy rằng từng tiến vào Hư Thần giới, thế nhưng đi tới quá vội vã, đều chưa kịp đi tỉ mỉ hiểu rõ, phía sau liền có người tiệt hắn đường lui, muốn đem hắn đóng kín, hắn không thể không nhanh nhanh rời đi.

Thạch Hạo nhìn về phía Tần Trường Sinh, muốn từ hắn nơi đó tìm hiểu một chút bây giờ Hạ giới, đến cùng làm sao.

Bởi vì, hắn biết, ở Ba Ngàn Châu có một ít đỉnh cấp đại giáo đều có thủ đoạn đặc biệt, có thể câu thông Hạ giới, hiểu rõ cái đến tột cùng.

Tần Trường Sinh lắc lắc đầu, thoáng cười khổ, nói:

- Bây giờ không giống, vô pháp chiến thiên ý, căn bản đưa không xuống đi người.

Hắn hơi trầm ngâm, suy nghĩ một chút, nói:

- Ngươi đi theo ta.

Tần tộc nơi sâu xa nhất, ở một tòa cổ xưa thạch sơn trước, có một khối khu vực, Hỗn Độn khí quay cuồng, nơi đó rất mông lung, cũng rất thần bí.

Đây là một khối không ổn định không gian, đang kịch liệt rung chuyển.

- Đây là ta tìm được một khối không gian kỳ dị tiết điểm, nếu là ở bình thường niên đại, có thể xuyên thấu qua nơi này, đem pháp lực truyện đến Hạ giới, nhưng bây giờ rất khó khăn, không làm được.

Tần Trường Sinh nói rằng.

Thạch Hạo cảm thấy kinh dị sâu sắc, ở đây, giống như có một khối thủy tinh bích, nó tràn ngập vết nứt, cẩn thận nhìn chăm chú, phảng phất có thể nhìn thấy thủy tinh bích mặt sau thế giới.

- Pháp lực hình chiếu?

Hỏi hắn.

- Đúng, năm đó có thể pháp lực hình chiếu, tại Hạ giới hiển Thánh, nhưng hiện tại không xong rồi.

Tần Trường Sinh nói rằng.

Thạch Hạo quan sát, đây quả nhiên là một chỗ đầu mối không gian, không quá vững chắc, thế nhưng là vô pháp xuyên thủng.

- Nếu là cường hành xung kích, sẽ tao ngộ phản phệ, thiên ý như đao, trảm người nguyên hồn, rất khủng bố!

Tần Trường Sinh nói rằng.

Bây giờ thời gian không đúng, đương đại cũng lại có thể như nhiều năm trước như vậy tùy ý mà vì là.

Thạch Hạo gật đầu, hắn từ lâu biết, cho đến ngày nay đã vô pháp chiến thiên ý, không thể làm trái đại giới quy tắc mà vào Hạ giới Bát vực, sẽ bị trong cõi u minh quy tắc trừng phạt.

Nếu không, năm đó cái gọi là bảy thần Hạ giới, cũng không đến nỗi như

vậy gian nan.

Thạch Hạo gật gật đầu, liền Tần Trường Sinh này đám nhân vật đều không thể câu thông Hạ giới, vậy cũng là là chuyện tốt, chứng minh Thượng giới rất khó can thiệp Hạ giới Bát vực.

Sau đó không lâu, Tần tộc kho hàng toàn bộ mở ra, óng ánh rực rỡ, lưu quang lượn vòng, thần quang ngút trời.

Này đều là gần nhất tới nay các giáo tu sĩ đưa tới, thành công chồng thiên tài địa bảo, có thần binh pháp khí, có tuyệt thế thần cốt, còn có trận kỳ đạo đài, càng có hiếm thấy dược thảo các loại.

Đừng nói những người khác, chính là Thạch Hạo con mắt cũng có chút đăm đăm, nói:

- Nhiều như vậy?

Lập tức liền muốn rời khỏi, hiện tại bắt đầu thu trang, toàn bộ đều muốn dẫn đến Hạ giới.

- Chính ngươi gần nhất khiến người ta gấp mười lần so với đi qua tiến cống, chẳng lẽ còn không thể dự liệu được sao?

Tần Trường Sinh cười nói.

- Ha ha... Được!

Thạch Hạo cười to.

Gần nhất tới nay, hắn vẫn chưa nôn nóng, cũng không có sầu lo, tâm tình trước sau đều như vậy, cùng năm xưa như thế, loại này thần kinh thô to cũng thực tại khiến người ta không nói gì.

Bởi vì, liền những người khác đều đang vì hắn thương cảm, đều ở tiếc nuối, chính hắn nhưng không có hãm sâu loại kia thất bại ở trong.

Một hòm lại một hòm, đều là thần liệu, đủ để chồng dựng lên mấy cái cao cấp nhất đại giáo, đây chính là Thạch Hạo gần nhất tới nay thu hoạch, thật là kinh người.

Trên thực tế, đồ vật so với này còn nhiều hơn, còn có một chút là vườn thuốc, bị bắt ở không gian pháp khí bên trong.

Tỷ như, Hoàng Kim sư tử trên người thì có vài món pháp khí đặc biệt, chuyên môn là vì thu những kia thần thảo dược điền dùng.

Có thể nói, Thạch Hạo ở đối phó một ít môn phái lúc, có thể nói xới ba tấc đất, đem người ta vườn thuốc bên trong dược thổ đều cho san bằng, đóng gói mang đi, phi thường triệt để.

- Đi rồi.

Thạch Hạo thở dài, đem tất cả mọi thứ đều mang tới to lớn chiến thuyền, cái kia mấy trăm tên hài tử sớm đã trạm ở phía trên, từng cái từng cái đỏ bừng khuôn mặt bé nhỏ, rất kích động.

Trên mặt bọn họ có nước mắt, cũng có nụ cười, muốn đi một cái thế giới mới, bọn họ muốn ở nơi đó quật khởi, tu thành mạnh mẽ thần thông, trở về vì là ca ca báo thù.

- Ngươi thật sự muốn đi?

Thạch Hạo nhìn về phía một cái thiếu nữ mặc áo tím, chính là Vân Hi.

Nàng dáng ngọc yêu kiều, tay áo phấp phới, tử khí mịt mờ, giống như muốn cưỡi gió bay đi Trích tiên tử.

Không thể không nói, Vân Hi thật sự rất xinh đẹp, không hổ là Thiên Nhân tộc chói mắt nhất minh châu, mái tóc bóng loáng nhu thuận, màu da trắng loáng, trên gương mặt trái xoan tràn ngập kiên nghị, một đôi như hắc thủy tinh con mắt mang theo sương mù, rất mông lung, nàng dùng sức gật đầu, cố ý muốn theo hắn Hạ giới.

- Hài tử, đến ta chỗ này đến.

Tần Di Ninh mở miệng, gần nhất tuy rằng thương cảm, thế nhưng lúc này lại hiếm thấy lộ ra nụ cười, lôi kéo Vân Hi, thật giống là ở đối xử một cái thoả mãn con dâu, ánh mắt như thế để Thiên Nhân tộc thiếu nữ hết sức khó xử.

Thạch Hạo quay đầu, nhìn về phía Hoàng Kim sư tử, ánh mắt sáng tối chập chờn, lộ ra thần sắc phức tạp.

- Ngươi... Muốn làm cái gì?

Con này sư tử phi thường nhạy cảm, dự cảm thấy có chút nguy hiểm, nó không khỏi rút lui, đầy người bộ lông màu vàng óng đều sắp bắt đầu dựng ngược lên.

Mấy ngày nay, nó trong lòng hết sức hưng phấn cùng cao hứng, bởi vì Hoang bị phế rơi mất, dưới cái nhìn của nó, thời cơ đến rồi, có lẽ có thể thoát vây rồi!

Một tháng kỳ hạn, đối với thuần huyết Vô Úy Sư Tử mà nói, phi thường ngắn ngủi, nó có thể lẳng lặng chờ đợi, kiên trì chịu đựng được.

Thật muốn đến rồi một ngày kia, nó liền có thể cùng Hoang khỏe mạnh toán một bút nợ cũ!

- Ngươi là không cao hứng lắm, chờ ta phế bỏ đây?

Thạch Hạo hỏi.

- Không có, ngươi làm sao có thể nghĩ như vậy? Hiện tại chúng ta là một cái tuyến trên châu chấu, sớm đã là một nhục đều nhục có vinh cùng vinh, là lợi ích thể cộng đồng!

Hoàng Kim sư tử nghĩa chính ngôn từ, lớn tiếng kêu ầm lên.

- Ta cảm thấy này không phải ngươi lời nói thật lòng, ngươi có phải là

nghĩ chờ đến hạ giới sau, đem ta trảm xuống?

Thạch Hạo nhìn nó.

Làm những này lời vừa ra khỏi miệng, rất nhiều người sắc đều thay đổi, bao quát Thạch Tử Lăng, Vân Hi mấy người, bởi vì này phi thường có có thể trở thành sự thực, trước kia bọn họ thật sự sơ sẩy, suýt nữa quên mất cái này họa lớn.

- Ta xem không bằng trước tiên ở đây ăn một bữa kho sư tử thịt, sau đó chúng ta cử động nữa thân.

Thạch Hạo nói rằng.

Cheng!

Tần Hạo rất trực tiếp, trong tay nhấc theo một cái ngân sắc chiến mâu, trực tiếp liền chống đỡ ở Hoàng Kim sư tử trên mi tâm, muốn thế ca ca của chính mình động thủ.

Hoàng Kim sư tử đồng tử co rút lại, lông tơ dựng đứng, nó rất hồi hộp, không phải là bởi vì Tần Hạo sát ý, mà là Hoang quyết định, nó một trận thấp thỏm cùng bất an.

- Hoang, ngươi không thể làm như thế, ta cùng ngươi cùng nhau đi tới, cũng không có hại ngươi chi tâm, ngược lại giúp ngươi xuất chiến rất nhiều thứ!

Nó chết cũng sẽ không thừa nhận.

- Xem ở ngươi tuỳ tùng ta có một quãng thời gian, ta ngược lại thật ra cũng không muốn thật là đưa ngươi đánh giết, thế nhưng, như vậy mang đến Hạ giới, quá nguy hiểm, ngươi có lẽ sẽ trở thành mầm hoạ.

Thạch Hạo nói rằng.

Làm mọi người sau khi nghe, đều trong bóng tối thở dài, xem ra Hoang

thật sự bị phế rơi mất, sẽ không có kỳ tích phát sinh, hắn không giống như là ở ngụy trang, nếu không, sao sẽ nói ra lời nói như vậy.

- Không sao, ta chỗ này có một cái thần vật, có thể giải quyết vấn đề này.

Tần Trường Sinh mở miệng.

Hắn giang hai tay, ở trong lòng bàn tay có một tấm rất cổ xưa quyển sách, làm mở ra sau, pháp lực tràn ngập, quy tắc đan dệt, mang theo từng tia từng sợi kim sắc sương mù.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1717: Bước Lên Đường Về

- Đây là cái gì?

Thạch Hạo hỏi.

- Chủ tớ khế ước, đến từ kỷ nguyên trước đồ cổ, hẳn là đại nhân vật viết, là ta từ di tích bên trong phát hiện.

Tần Trường Sinh nói rằng.

Hoàng Kim sư tử sắc mặt lúc này liền thay đổi, không nhịn được rút lui, vật này đối với nó mà nói nguy hại quá to lớn, bởi vì nó từng nghe tới, một khi kí xuống khế ước, sẽ bị triệt để nô dịch.

Thạch Hạo tiếp nhận đi xem đi xem lại, hiểu rõ dùng như thế nào sau, trực tiếp kích hoạt, không có do dự chút nào, một sát na, thần quang bạo phát, đem hắn cùng Hoàng Kim sư tử bao phủ ở bên trong, hừng hực vô bỉ.

- Ngao...

Hoàng Kim sư tử kêu to, không ngừng gào thét, kịch liệt giãy dụa, nhưng này là vô dụng.

Làm tất cả bình tĩnh lại lúc, Thạch Hạo tinh tế thể ngộ, gật gật đầu, yên lặng mà thoả mãn.

Hoàng Kim sư tử thì lại ở gầm nhẹ, phẫn nộ vô biên, cái này khế ước quá không công bằng, Thạch Hạo một khi có bệnh, nếu là chết đi, nó sẽ theo chết đi.

Mà nó nếu là xảy ra vấn đề, đối với Hoang không có bất kỳ ảnh hưởng.

Ở tấm này khế ước trên, có đối với nó các loại hạn chế, nhất định phải nghe lệnh của Hoang, nếu không, thì sẽ gặp nạn.

- Cùng với nói là một tấm khế ước, không bằng nói là năm đó một vị Tiên Đạo đại nhân vật lưu lại pháp chỉ, trước mắt: khắc xuống cực kỳ mạnh mẽ quy tắc, không đảo ngược.

Tần Trường Sinh giải thích.

Đối với nhân đạo lĩnh vực tu sĩ mà nói, tấm này khế ước một khi thành công kích hoạt, căn bản phản kháng không được.

Mặc dù Hoàng Kim sư tử tức giận, nhưng cũng không có cách nào, cuối cùng không thể không cúi đầu ủ rũ, đi theo Thạch Hạo mặt sau.

- Nếu ngươi không muốn theo, bằng không liền ở lại Ba Ngàn Châu đi, ta không ràng buộc ngươi.

Thạch Hạo nói rằng.

- Không được!

Hoàng Kim sư tử từ chối, bởi vì, nó hiện tại thật sự cùng Hoang trói ở cùng nhau, nếu như Thạch Hạo chết tại Hạ giới, nó cũng đến vong, vì vậy muốn ở lại bên người, bảo đảm hắn khỏe mạnh sống sót.

Ngoài ra, lưu ở Thượng giới, nó khẳng định như chuột chạy qua đường giống như vậy, người người gọi đánh, một là bởi vì nó đến từ Dị Vực, hai là bởi vì Thạch Hạo kết thù quá nhiều, gần nhất áp chế các giáo, chờ hắn sau khi rời đi, phỏng chừng khắp nơi sẽ có đại đàn hồi!

Hoàng Kim sư tử có thể không muốn trở thành mục tiêu sống, bị người công kích, nghĩ tới nghĩ lui, nó cảm thấy phải cùng ở Thạch Hạo bên người.

Đồng thời, nó cũng cho rằng, người này tộc rất không bình thường, có lẽ tương lai thật có thể có cái gì khả năng chuyển biến tốt, khôi phục một thân

đạo hạnh cũng khó nói.

Ngắn ngủi chớp mắt, nó liền quyết định được rồi.

Cuối cùng, chiến thuyền hoành không, mang theo mạnh mẽ Thần Đạo khí tức, mang theo chồng chất như núi thiên tài địa bảo, còn có những hài tử kia cùng Thạch Tử Lăng vợ chồng, hướng về phương xa mà đi.

Tần Trường Sinh, Tần Hạo một đường đưa tiễn.

Hoàng Kim sư tử mắt trợn trắng, rất không ưa Tần Trường Sinh.

Nói đến, Tần Trường Sinh lần này giống như đưa cho Thạch Hạo một cái đại lễ, cái kia khế ước pháp chỉ giống như vì hắn mang tới một người mạnh mẽ mà tin cậy tay chân.

Đặc biệt là, ở hắn loại này xảy ra vấn đề tình huống, có Hoàng Kim sư tử một nhân vật như vậy, thì càng thêm có vẻ quý giá.

Thập tự âm dương địa, vẫn như cũ như vậy hoang vu.

Đây là ngày xưa cấm địa sinh mệnh, nhưng là hiện nay lại như thế yên tĩnh.

Bọn họ đến rồi, chiến thuyền lái vào cổ địa bên trong.

Hôm nay không quá yên tĩnh, bởi vì tin tức truyền ra sau, rất nhiều người đều biết, Hoang muốn rời khỏi, phải về Hạ giới.

Các giáo biết, dồn dập lên đường, có thể nói sóng gió khắp nơi!

Mấy người tới rồi, tuỳ tùng đến đây!

Thạch Hạo không có ẩn giấu, cũng không cần, bởi vì, cứ việc con đường cổ xưa kia tồn trên thế gian, không phải là mỗi người đều có thể xông ra đi.

Tối thiểu, liền huyết mạch nghịch thiên như Hoàng Kim sư tử cũng

không đủ xem.

Chính là chính hắn, cũng chịu đựng sinh tử thử thách, mới có thể chặn lại cánh cửa kia bên trong sức mạnh quy tắc.

Hiện nay mà nói, chỉ có hắn mới có thể đi tới con đường này!

- Nơi này từng là một chỗ cấm địa sinh mệnh?

Chính là Tần Trường Sinh cũng một trận than thở.

Mặc dù là vĩ đại nhất truyền thừa cũng có suy yếu một ngày, nơi này nhưng là từng là một toà cấm địa sinh mệnh, đỗ lại nhân vật vô thượng a, năm đó liền Dị Vực xâm lấn lúc, bọn họ cũng có thể một mình làm một giới, không bị bên ngoài quyền bính thay đổi hỗn loạn.

Cái gọi là cấm khu, chính là không thể đặt chân nơi, sinh mệnh khác thể cũng phải rời xa, đại biểu cực đạo mạnh mẽ, không thể chạm đến.

Mà hiện tại, nơi này tro tàn đầy đất, hết thảy ngọn núi đều không trọn vẹn, không biết phát sinh thế nào chiến đấu, dẫn đến một cái cấm địa sinh mệnh triệt để hủy diệt.

- Những này tro tàn đều là Thần Ma bị đốt cháy sau sở lưu!

Thạch Hạo giới thiệu.

Thời khắc này, không chỉ có Tần Trường Sinh biến sắc, chính là xa xa một đường đi theo cái khác các giáo tu sĩ đều một trận sắc mặt trắng bệch, cảm giác sâu sắc sợ hãi.

Tro tàn đầy đất, ngàn tỉ năm đi qua, nó đều không có so với nước mưa, lũ bất ngờ chờ tách ra, còn bảo đảm ở lại chỗ này.

Đồng thời, ở tro tàn bên trong tình cờ có thể nhìn thấy một ít kim sắc xương, tử sắc móng tay, hắc sắc hàm răng các loại, đều là chưa từng thiêu hủy xương cốt.

Này càng làm cho người kinh hãi run rẩy!

Ở di tích này bên trong tàn phá di hài, thuộc về cấm khu cường giả, hay là người ngoại lai?

Thạch Hạo đứng ở chỗ này, bắt đầu diễn biến đại pháp, phóng thích Âm Dương hai khí, thể hiện ra sức mạnh mạnh nhất.

Thời khắc này, không chỉ có trên đất xuất hiện hai con sông, một âm một dương, cuối cùng ở ở trên bầu trời, cũng xuất hiện dị tượng.

Hư không nứt ra, một dòng sông lớn màu đen cuồn cuộn mà dũng, một cái kim sắc sông lớn hừng hực vô bỉ, chạy chồm rít gào, đồng thời chúng nó giao nhau cùng nhau.

Ở sông lớn bên, còn có tàn phá kiến trúc các loại.

Chân chính cấm địa sinh mệnh di tích!

Mọi người ở phía sau xem hút vào hơi lạnh, quả nhiên là thật sự, nơi này là đã từng "Cấm kỵ" sinh hoạt quá địa phương.

Thạch Hạo tự mình điều động chiến thuyền, hướng về bầu trời mà đi, muốn tiếp cận Thái Âm cùng Thái Dương sông dài.

- Phụ thân, mẫu thân!

Thời khắc sống còn, Tần Hạo vọt lên, trong mắt không ngừng rơi lệ, chân tình biểu lộ, ôm cha mẹ thấp giọng gào khóc, sau đó lại ôm ôm Thạch Hạo.

- Hài tử, ngươi thật sự không theo chúng ta đi sao?

Tần Di Ninh cũng đang khóc, không nỡ con thứ.

- Ta không đi, ta phải ở chỗ này trở nên mạnh mẽ, ta sẽ quật khởi, cái

nào sợ các ngươi vô pháp trở về, ta cũng sẽ đi đón các ngươi.

Tần Hạo phát thệ.

Cuối cùng, hắn chà xát một cái nước mắt, từ trên chiến thuyền bay xuống.

Trên đất, cũng không biết có bao nhiêu người trong tầm mắt, rất nhiều đại giáo đều biết chuyện hôm nay, tới đây quan sát.

- Đáng tiếc Hoang, bị chém tu vi, rơi xuống một kết quả như vậy, này xem như là bại tẩu Hạ giới lao tù mà đi không?

- Ai, tự mình trục xuất, bị tàn Tiên bức đến một bước này, từng ở Biên Hoang lập xuống chiến công hiển hách, kết quả nhưng là như thế kết thúc.

Có một ít người khẽ nói, không dám lớn tiếng nói ra, sợ chọc giận Tiên Điện nhóm thế lực.

Đương nhiên, còn có một nhóm người rất lạnh lùng, tỷ như Thiên Quốc, Minh Thổ, Tiên Điện các loại, bọn họ ước gì Thạch Hạo sớm một chút phế bỏ, như vậy rời đi cũng tốt.

Bởi vì, gần nhất mấy ngày qua, hắn quấy rầy quá lợi hại.

Thạch Hạo đứng ở đầu thuyền, điều động chiến thuyền xông lên hư không, tiến vào cái kia khu phế tích, đi tới sông dài cuồn cuộn trước, hắn cuối cùng quay đầu, liếc mắt nhìn những người kia, sau đó tay áo lớn giương ra, thu hồi chiến thuyền, chỉ còn dư lại một mình hắn đứng ở dưới bầu trời!

Ầm ầm!

Âm Dương hai khí bạo phát, hai con sông đan dệt nơi, nơi đó xuất hiện một cánh cửa, mà Thạch Hạo đã vọt vào, đứng trong cánh cửa đó!

- Đi rồi, liền như vậy rời đi!

- Từ đây thế gian lại không Hoang!

Có mấy người đang cảm thán.

Còn có thật nhiều sinh linh yên lặng nhìn trong hư không cấm địa sinh mệnh di địa.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1718: Hồi Ức Bát Vực

Hoang, đi vào, liền biến mất ở cánh cửa kia sau lưng!

Trên mặt đất tiếng huyên náo, tiếng bàn luận, phi thường hỗn loạn.

Thật sự có như vậy một cái cổ lộ, để rất nhiều người lại là giật mình, lại là hoài nghi, Hoang ở thời khắc sống còn, vẫn như thế nghịch thiên, tìm được một cái thần bí đường nối.

Trong mắt mọi người lộ ra hừng hực ánh sáng, nhìn chằm chằm vòm trời sông dài, nhìn cánh cửa kia, đến hiện tại vẫn không có khép kín đây.

Sông Thái Âm cuồn cuộn, khói đen bốc lên, dường như ma vực giống như. Thái Dương hà cuồn cuộn, màu vàng Thái Dương chi tinh sôi trào, xán lạn mà thần thánh, thiêu đốt bầu trời đều muốn nóng chảy.

- Ta từng nghe nói, hạ giới tám vực thập phần thần bí, Thập Hung bên trong có phần lớn đều từng ở nơi đó qua lại, có thiên đại bí mật!

- Không sai, vẫn luôn có đồn đại, tám vực lao tù ẩn giấu đi kinh thiên đồ vật.

Mấy người ánh mắt hừng hực, nhìn chằm chằm cánh cửa kia.

- Cơ hội hiếm có, có người muốn đi đường này sao, đi hạ giới nhìn một chút!

Bỗng nhiên, có người nói nhỏ.

Sớm có người rục rà rục rịch, nghĩ đến một ít truyền thuyết, muốn nhân cơ hội này hạ giới, bởi vì bọn họ hoài nghi, Hoang sở dĩ từ Cửu Thiên trở về,

vội vội vàng vàng hạ giới, chính là có mục đích nào đó.

Nếu không, nơi đó hoàn toàn hoang lương, bằng hắn thiên túng chi tư, làm sao sẽ vì chính mình họa địa vi lao đây?

Ở mọi người xem ra, Hoang sở dĩ quật khởi, có thể có hiện tại loại này thành tựu, hơn nửa thật sự tại hạ giới từng chiếm được cái gì, nơi đó có phi thường khủng bố bí mật.

Đương nhiên, đây chỉ là một nhóm người liên tưởng, vì vậy muốn mạo hiểm hạ giới.

Mà khi một ít đại giáo cao tầng có những ý niệm này sau, sự tình liền đơn giản hơn, trực tiếp khiển ra bộ phận trung với nên đạo thống đệ tử, để bọn họ đi xông vào một lần.

Không quản bọn họ có hay không có thu hoạch, đi hạ giới đi tới một lần đối với giáo này hẳn là đều không có chỗ xấu.

Kết quả, một ít người trẻ tuổi, một ít tiền bối danh túc, dồn dập bay lên không, e sợ cho lạc hậu, nhằm phía sông Thái Âm cùng Thái Dương hà giao nhau nơi. Đến hiện ở nào còn có hỗn độn vụ, còn có một đạo môn hộ, như ẩn như hiện, chưa từng biến mất đây.

- A...

Nhưng là, khi (làm) một đạo tiếng kêu thảm thiết truyền tới thì, lập tức để trái tim tất cả mọi người đều nâng lên.

Đón lấy, mọi người lạnh từ đầu đến chân, có một luồng ý lạnh thấu xương làm cho tất cả mọi người đều biến sắc, vì đó mà kinh sợ.

Mấy người sắc mặt trắng bệch, nhìn thấy phía trước tình cảnh đó sau, không nhịn được đại kêu thành tiếng.

Vừa mới, một đám người tranh nhau chen lấn, sợ rơi vào người khác mặt

sau, ra sức xông về phía trước, kết quả đủ có mấy chục người kề vai sát cánh, vọt vào.

Nhưng là, chỉ có một người phát ra tiếng kêu thảm, những người khác không thể rên rỉ một tiếng, liền chết đi.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy, đám người kia vọt vào sau, thân thể trực tiếp nổ tung, hóa thành một đám mưa máu, xương đều không có còn lại, hình thần đều diệt.

Này không phải một người, hai người, mà là một đám người, mười mấy tên cao thủ chớp mắt chết thảm, chỉ để lại một ít sương máu, triệt để hủy diệt rồi.

Ở phía sau của bọn họ, còn có hơn trăm người, từng cái từng cái sợ đến run, miễn cưỡng dừng lại, sau đó cực tốc rút lui, cái kia tình cảnh quá khủng bố, để bọn họ sợ hãi.

- Vì sao lại như vậy?

Mấy người kêu to, tràn ngập không rõ.

Ở trước đây không lâu, rất nhiều người nhìn thấy, Hoang bình tĩnh mà thong dong cất bước, liền như vậy nhẹ nhàng đi vào, chuyện gì đều không có, có thể đến phiên bọn họ thì, để một đám người diệt sạch!

- Xoạt!

Trên mặt đất, một vị Giáo Chủ lấy ra pháp khí, muốn thăm dò cánh cửa kia bên trong đến cùng đáng sợ dường nào.

Răng rắc!

Kết quả, hắn pháp khí phi sau khi tiến vào tại chỗ giải thể, hóa thành bột mịn, một cái mạnh mẽ bảo cụ liền dễ dàng như vậy hủy diệt rồi.

Yên lặng như tờ, lần này tất cả mọi người sợ hãi, cảm giác sâu sắc bất

an, từng cái từng cái không tự chủ được rút lui.

Cho tới giữa bầu trời, những kia tới gần môn hộ người, thì lại càng là run rẩy, trên mặt trắng xám như tuyết, tất cả đều quay đầu liền chạy, này quá đáng sợ.

Đối với bọn họ tới nói, cánh cửa kia phảng phất dẫn tới Địa ngục, nuốt chửng thần hồn, không thể tiếp cận!

Còn có người không tin tà, vận dụng các loại thủ đoạn thử nghiệm, đều thất bại.

Lần này, mọi người trầm mặc, Hoang mạnh như thế nào? Vừa nãy, rõ như ban ngày, hắn thong dong đi vào, hào không bị ảnh hưởng.

Kết quả đến phiên bọn họ thì, ai tùy tiện xông vào, ai liền muốn chết thảm!

Loại này chênh lệch quá to lớn rồi!

Trong tiếng ầm ầm, hai dòng sông dài bốc lên, hỗn độn vụ biến mất rồi, cánh cửa kia cũng triệt để không gặp.

Không chỉ có như vậy, trong hư không hai dòng sông dài còn có cái kia khu phế tích, cũng theo mơ hồ, cuối cùng biến mất không còn tăm hơi.

Không cần nói tiến vào trong môn phái, chính là để nơi đây hiển hóa ra ngoài, bọn họ đều không làm được.

Mọi người rõ ràng, con đường này với bọn hắn không có quan hệ, căn bản là đi không thông, con kia thuộc về Hoang, chỉ có hắn có thể không sợ loại kia sức mạnh mang tính hủy diệt.

Trên thực tế, mấy ngày sau, Tiên Điện ông lão đến rồi, hắn là một vị Chí Tôn, rốt cục để nơi đây trên vòm trời sông Thái Âm lưu cùng Thái Dương dòng sông hiện ra, cũng cuối cùng để cánh cửa kia hiện lên, chỉ là rất mơ hồ,

không rõ ràng, hắn đứng yên thật lâu, chưa từng đi vào.

Khi (làm) tin tức này truyền ra sau, tất cả mọi người đều biết, con đường kia quả nhiên chỉ có Hoang có thể đi, liền Tiên Điện ông lão đang chần chờ, có thể thấy được khủng bố.

Con đường kia nhằm vào chính là đối với tự thân khiêu chiến, vượt xa tự thân cảnh giới cực cảnh mới được.

Trên thực tế, Thạch Hạo bước vào con đường này sau, cũng không giống người môn tưởng tượng nhẹ nhõm như vậy, bất quá hắn đã từng từng tiến vào một lần, có kinh nghiệm, vì vậy rất bình tĩnh.

Dù cho như vậy, hắn cũng rất vất vả, từng bước từng bước về phía trước mà đi.

Đến cuối cùng, đi ra một khoảng cách sau, thậm chí khóe miệng chảy máu.

Mấy chục dặm lộ sau, con đường như trước dài dằng dặc, không nhìn thấy đầu phần cuối.

Thềm đá lộ, ở trong hư không uốn lượn, không biết dẫn tới nơi nào, đúng là hạ giới sao?

Ở xung quanh, mông lung cực kỳ, hỗn độn mãnh liệt, loáng thoáng còn có gào thét, giống như cổ thú đang gầm thét.

Thạch Hạo cẩn thận lắng nghe, cái kia không phải chân chính cổ thú, hẳn là không giống quy tắc va chạm hình thành tiếng nổ vang rền, xa xa có một ít trật tự đang đan xen.

Hắn thần sắc cứng lại, bởi vì, loại kia sức mạnh quy tắc đối với hắn bây giờ tới nói, đều là khó giải, không thể đi mạo hiểm, không thể rời bỏ con đường này.

Theo tiến lên, ven đường nhìn thấy quy tắc, trật tự các loại (chờ) càng hơn nhiều, dường như giết hồng dây sắt giống như, ở trong hư không đan dệt, phi thường chói mắt.

Thạch Hạo cẩn thận tiến lên, hắn càng phát giác con đường này không bình thường, cước hạ thềm đá rất chân thực, này không phải quy tắc biến thành, thật sự có người từng như vậy lót đường.

Cảm giác đã từng quen biết!

Ngày đó, hắn cùng Tam Tạng, Thần Minh hai vị Táng Sĩ từ Tiên vực sau khi ra ngoài, tìm kiếm đường về thì, từng đi nhầm vào một mảnh sấm sét vực sâu, từng thấy một cái đá cuội đường nhỏ, phô ở trong hư không.

- Tám vực, Man Hoang khổ, thật sự xem như là một vùng tù lao sao?

Thạch Hạo chà xát một cái khóe miệng huyết, áp lực rất nặng, hắn bị thương, nhưng vẫn là ở suy tư, trong lòng có các loại ý nghĩ.

Cùng nhau đi tới, Thạch Hạo đều sắp quên thời gian, liền như thế chuyển về.

Con đường này, ở hướng về thấp nơi đi, dường như thật là từ trên vòm trời lan tràn hướng về mặt đất.

Một ngày, hai ngày, hay là ba ngày quá khứ, Thạch Hạo không nhận rõ.

Ở cái này con đường trên, nhận biết phảng phất trì độn cùng mất đi hiệu lực, thời gian thay đổi, không gian đảo lộn, hết thảy đều là như vậy khó có thể phân biệt rõ, rất quỷ dị.

Thạch Hạo thân thể bị hao tổn, con đường này trước sau có một loại sức mạnh kinh khủng, ở chém Thạch Hạo, ở áp chế hắn, đổi lại những người khác đã sớm nổ tung.

Thạch Hạo một đường kiên trì, tuy rằng ho ra máu, thế nhưng hắn trước

sau sừng sững không ngã, từng bước từng bước tiến lên.

Nơi này có thần bí tràng vực, phải đem người bóp nát.

Thạch Hạo muốn tăng tốc đều không hành, mỗi lần nhấc chân thì, cũng như cùng bị một viên lại một viên đại tinh đập trúng, lực cản to lớn.

Ầm!

Rốt cục, nhìn thấy hi vọng ánh rạng đông, bởi vì, không biết bao nhiêu dặm sau, không biết quá khứ mấy ngày, hắn phóng tầm mắt tới đến thềm đá cuối đường, là một khối lục địa.

Khặc!

Thạch Hạo ho khan, rốt cục đi ra này điều cổ lộ.

Một sát na, có một luồng thê lương khí phả vào mặt, có chút quen thuộc, đây là tám vực, hắn đã từng sinh hoạt quá hạ giới.

- Ồ, không đúng, còn có cái khác!

Bởi vì, chỉ ở một sát na mà thôi, Thạch Hạo liền trong lòng rung động, có chút khó có thể tin, hắn nghe thấy được một luồng thấm ruột thấm gan hương thơm, giống như muốn phi thăng lên trời.

Đây nhất định không phải lớn một cách bình thường dược, dù cho là thần dược đối với hiện nay Độn Nhất cảnh giới Thạch Hạo đều không có lớn như vậy sức hấp dẫn, như vậy đáp án chỉ có một cái, là Trường Sinh dược.

Thạch Hạo ngây người, hạ giới làm sao có khả năng sẽ có loại này dược? Phải biết, năm đó muốn nuôi sống một loại thần dược cũng không thể, linh khí mỏng manh quá đáng.

- Nhưng là, loại này thơm ngát cùng dược hiệu, chỉ có thể thuộc về Trường Sinh dược!

Thạch Hạo kích chuyển động, lúc này mới sẽ hạ giới, liền gặp phải Trường Sinh dược, hắn hạ xuống ở đâu khối khu vực?

Cuối đường, rất trống trải, đây là một mảnh đại qua bích, thiếu sức sống, ở nơi như thế này sẽ có mùi thuốc nức mũi, vậy tuyệt đối là xem như là chuyện lạ.

Có lúc nồng nặc, có lúc thanh đạm, loại kia mùi thơm không ngừng biến ảo, thăm thẳm mùi thơm không ngừng.

Thạch Hạo tăng nhanh bước chân, đi về phía trước, xuyên qua mảnh này đại qua bích.

- Hả?

Kết quả, hắn mới vượt qua một mảnh cồn cát, liền nhìn thấy phía trước một phần cảnh tượng.

Trong sa mạc, có một mảnh là phi thường cổ lão vườn thuốc, đồng thời xa xa còn có đồi núi, xuất hiện quá đột nhiên.

Này cắt đứt Thạch Hạo con đường phía trước.

Một tấm bia đá, đứng ở phía trước, mặt trên có mấy cái đại tự, đó là Trường Sinh giả khắc văn viết tự.

- Một chỗ cấm địa sinh mệnh?

Thạch Hạo ngạc nhiên, sắc mặt lúc đó liền cứng lại rồi.

Hạ giới, còn có sinh mệnh cấm địa?

Hắn có chút đờ ra, này làm người khó có thể tin, cái gọi là cấm địa sinh mệnh, hẳn là ở trên chín tầng trời mới đúng, làm sao sẽ linh linh khí tối mỏng manh tám vực?

Phải biết, nơi này có thể coi là lao tù, ai muốn tự lao đầu vào tù?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1719: Cấm Địa Sinh Mệnh

Lạnh lẽo nơi, bị coi là lao tù hạ giới tám vực, càng cất giấu một chỗ cấm địa sinh mệnh?

Thạch Hạo cơ thể căng thẳng, này không phải cái gì di tích, nơi này hoàn hảo không chút tổn hại, nhìn dáng dấp hẳn là thật sự đỗ lại cấm kỵ giống như cổ lão tồn tại.

Người cấp bậc kia, ngay cả mặt mũi đối với dị vực xâm lấn thì, cũng có thể thong dong đối mặt, tự thành một giới, không để ý tới trên đời phân tranh, mạnh mẽ cực điểm.

Thạch Hạo đi qua âm dương thập tự, nhưng này bên trong chỉ là phế tích, hôm nay đã sớm không phải chân chính cấm địa sinh mệnh.

Hiện tại, hắn trở lại hạ giới, lại có hạnh tao ngộ? Hoặc là, không thể xưng là may mắn, lấy bất hạnh để hình dung càng chuẩn xác.

Nghe đồn, đến nơi như thế này, luôn luôn là có tiến vào không ra, ngút trời thần nhân vậy phải chết!

Thạch Hạo trong miệng phát khổ, nhẹ nhàng thở dài, thật vất vả về đến hạ giới, liền gặp gỡ chuyện như vậy, này vẫn đúng là xem như là vận mệnh bao thăng trầm.

Vùng cấm ngăn trở lộ, cắt đứt mảnh này đại qua bích.

Mà phía sau nhưng là con đường kia, dẫn tới ba ngàn châu thềm đá thê.

Hắn hiện tại chỉ có hai cái lựa chọn, hoặc là đi tới, hoặc là dọc theo thềm đá lần thứ hai đăng lâm ba ngàn châu, từ nơi này trở lại.

Nhưng là, khi (làm) Thạch Hạo quay đầu lại chớp mắt, sắc mặt của hắn có chút cương, con đường kia đây, làm sao không gặp?

Phía sau trống rỗng, trong hư không nơi nào còn có cái gì thang trời, cái kia dẫn tới Thượng Giới con đường, cái kia phi thường trường thềm đá cổ kính đã không gặp, không thấy hình bóng.

Thạch Hạo đau cả đầu, con đường kia tại sao không có, ngày sau làm sao đi ba ngàn châu?

Hắn lập tức kiềm chế, ý thức được nguy cơ đến rồi, nơi nào còn nhớ được cân nhắc ngày sau, hiện tại thì có phiền phức đến, không có lựa chọn, chỉ có một con đường có thể đi.

Sắc trời tối tăm, không thấy được Thái Dương, nhưng cũng không phải bóng tối bao trùm, dường như u tĩnh chạng vạng, mang theo huyết sắc.

Thạch Hạo cất bước, đi về phía trước, nếu không có cách nào lựa chọn, vậy thì tiến lên!

"Vèo!"

Hắn ống tay áo bên trong, kim quang nhảy lên, man thú khí tức hiện lên, Hoàng Kim sư tử bị hắn phóng ra, xuất hiện ở khối này yên tĩnh trên đất.

Vô Úy Sư Tử sinh mà mạnh mẽ, huyết thống hi hữu, nó một trận mờ mịt, đánh giá tất cả xung quanh, hơn nữa kinh ngạc nói: "Nơi này chính là hạ giới?"

Nó có chút khó có thể tin, bởi vì, đã nghe thấy được làm nó xương đều phát tô Trường Sinh mùi thuốc, quá mê người, khiến cho nó lỗ chân lông khoan khoái, muốn vũ hóa Đăng Tiên.

Thạch Hạo không khách khí, ngồi ở trên lưng của nó, khiến cho nó đi về phía trước

"Cấm địa sinh mệnh?" Hoàng Kim sư tử kêu sợ hãi, nó nhìn thấy khối này bi, mặt trên có vài chữ, nó nhận thức, rõ rõ ràng ràng cảnh kỳ, này mà không thể đặt chân, vì là sinh mệnh cấm địa.

Đáng tiếc, mới bắt đầu hai chữ nó không quen biết, đó là vùng cấm tên!

"Ta liền biết, một khi gặp gỡ nguy cơ, ta nhất định phải xông lên phía trước nhất." Hoàng Kim sư tử bất mãn.

Thạch Hạo chính đang suy nghĩ hai chữ hàm nghĩa, không để ý đến nó, cẩn thận nhìn chăm chú, hắn cảm thấy, cái kia tựa hồ càng như là hai cái đặc thù phù hiệu, mà không phải thông thường Tiên văn.

Vùng cấm chi chủ là tự phụ, vì cho mình cư nơi mệnh danh, rất có thể tự nghĩ ra phù hiệu, mà không phải kéo dài thế gian thường có tên các loại.

"Vãn bối Thạch Hạo, con đường quý thổ, quấy rối." Thạch Hạo mở miệng, bất kể nói gì, muốn từ nơi này đi ngang qua, làm sao cũng phải hướng về nơi đây chủ nhân chào hỏi.

Ầm ầm!

Lời nói của hắn vừa rơi xuống, vùng cấm bên trong đột nhiên xuất hiện biến hoá kinh người, vườn thuốc phát sáng, thơm ngát càng nức mũi, có thật nhiều lão dược lại đang di động, ở chạy trốn.

Lẽ nào đều là thần dược?

Tuy rằng cách rất xa, nhưng vẫn để cho Thạch Hạo trong lòng nhảy một cái, một cây Trường Sinh dược, hơn nữa nhiều cây thần dược, nơi này quá hấp dẫn người.

Chu vi vọt lên một đạo lại một vệt ánh sáng trụ, nhanh chóng đâm thủng bầu trời, dường như cây cột chống trời, chặn lại bầu trời, thanh thế hùng vĩ, phi thường kinh người.

Thế nhưng, nhiều như vậy xán lạn thần quang chi trụ cũng không có để phụ cận triệt để óng ánh, ngược lại, chu vi còn có trở nên hắc ám, chỉ có phụ cận khu vực này ánh sáng lưu chuyển.

Liền dường như lập tức đi vào đêm khuya, nhen lửa một chút cây đèn.

"Người phương nào quấy nhiễu vùng cấm an bình?" Có một thanh âm vang lên, như vậy đặt câu hỏi.

Thạch Hạo mới tới nơi này, thì có người đáp lại, đánh vỡ vĩnh hằng tĩnh mịch, làm cho người kinh hãi run rẩy.

"Vãn bối Thạch Hạo, vô ý mạo phạm, đi qua nơi này, chỉ muốn về nhà..."

Thạch Hạo giải thích, hắn chính là lại tự phụ, cũng không thể cùng cấm địa sinh mệnh hò hét, nỗ lực lấy rất ôn hòa lời nói ở đây nói rõ vì sao tới gần.

"Chúng ta từng lập thần bi, tự tiện xông vào trầm miên giả —— tử, quy củ chính là quy củ, không cho phép khinh nhờn."

Mảnh này vùng cấm nơi sâu xa, thanh âm kia như trước rất bình tĩnh, không có sướng vui đau buồn, thế nhưng nghe vào Thạch Hạo trong tai nhưng như sấm nổ giống như, cái này sinh linh quá hung hăng chứ?

Này liền muốn giết người, mới tới gần nơi này, chưa từng mạo phạm, liền trêu ra đại họa sát thân?

Dưới cái nhìn của hắn, vùng cấm bên trong tồn tại không khỏi quá bá đạo.

Hoàng Kim sư tử đầy người da lông ở động, lông thú từng chiếc nổ lập, nó cảm giác vô cùng kinh sợ, đắc tội vùng cấm chi chủ vậy còn sống sót bằng cách nào?

"Thần bi ở nơi nào, ta chưa từng nhìn thấy." Thạch Hạo không có hoảng

loạn, trái lại như vậy hỏi.

Dám cùng vùng cấm sinh linh biện bạch người cực nhỏ, tại chỗ liền để Hoàng Kim sư tử chảy mồ hôi lạnh khắp cả người, đây là hiểm tử không đủ nhanh sao?

Ngắn ngủi trầm mặc, vùng cấm nơi sâu xa phát sinh tiếng thở dài, nói: "Còn thật không có, năm tháng a, thực sự là quá vô tình

."

Khi hắn nói xong thì, ngay khi Thạch Hạo phía trước nơi đó, trên đất có chút đá vụn rầm một tiếng, chậm rãi trôi nổi mà lên, gây dựng lại cùng nhau, hình thành một tấm bia đá.

Tấm bia đá này vừa nhìn chính là đồ cổ, tồn tại năm tháng tương đương cửu viễn, không thể thuộc về kỷ nguyên này, mặt trên có khủng bố thần thông dấu vết lưu lại, loang lổ khe rất sâu.

Thạch Hạo thay đổi sắc mặt, hắn vừa nãy phảng phất cảm nhận được thời gian chảy ngược giống như cảm giác, khối này bi như là từ thời gian dòng sông bên trong nổi lên.

"Tuy nói này bi đã ngã: cũng, nhưng quy củ chính là quy củ, không cho sửa đổi." Sinh linh kia nói rằng, hắn vẫn không có từ bỏ muốn giết Thạch Hạo cùng Hoàng Kim sư tử tâm tư.

"Bất quá, có thể đặc xá bên trong cơ thể ngươi những người kia, bọn họ ngã: cũng cũng coi như là vô tội, là bị ngươi mang đến." Chuyển đề tài, hắn dĩ nhiên giống như nói rằng.

Lần này, Thạch Hạo không có tranh luận, có thể trước tiên đưa đi cha mẹ cùng những hài tử kia trước hết đưa đi, không thể để cho bọn họ theo ở đây mạo hiểm!

Một tiếng vang ầm ầm, Thạch Hạo thân thể phát sáng, từ hắn ngực vị trí

bay ra một chiếc chiến thuyền, từ từ phóng to, khôi phục ra nguyên trạng.

Bất kể là cơ thể hắn, vẫn là khai sáng động thiên, cũng có thể chứa đựng này thuyền, ở xông âm dương thập tự cánh cửa kia thì, hắn đương nhiên phải thu vào trong cơ thể, đưa nó bảo vệ tốt.

Lúc này, Thạch Tử Lăng, Tần Di Ninh còn có những hài tử kia còn không biết ngoại giới phát sinh cái gì.

"Hài tử, chúng ta trở lại hạ giới?" Tần Di Ninh hỏi.

"Đúng, đã đến." Thạch Hạo trả lời, sau đó nói: "Các ngươi đi trước, ta gặp phải một vị tiền bối, còn có chút sự, đi Hoang vực Thạch quốc chờ ta."

Hắn không dám báo cho chân tướng, sợ cha mẹ lo lắng.

Đồng thời, vùng cấm bên trong thần quang trải ra, xuất hiện một cái màu bạc đường nối, dường như một vầng thác nước, lại như một cái Ngân Hà, hoành xuyên trời, lan tràn hướng về phương xa.

Đây là một con đường, hiểu rõ vùng cấm ở ngoài.

"Nơi này là..."

Thạch Tử Lăng cùng Tần Di Ninh đều không phải phàm nhân, bọn họ nghe thấy được mùi thuốc, cảm thấy khả năng này là tiên dược, đều thay đổi sắc mặt, phi thường khiếp sợ.

"Đi mau, không cần chờ ta, lập tức đi Thạch quốc, đi Thạch thôn!" Thạch Hạo căn dặn, rất nghiêm túc.

Hai người lộ ra vẻ ưu sầu, muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng nhìn thấy Thạch Hạo vẻ mặt sau, không thể không gật đầu đáp ứng rồi, cấp tốc điều động chiến thuyền khởi hành mà đi.

Chiến thuyền dọc theo màu bạc con đường, cực tốc đi xa, chớp mắt liền biến mất rồi.

Trong quá trình này, Hoàng Kim sư tử tha thiết mong chờ nhìn, sau đó lại mang theo phẫn uất vẻ tập trung Thạch Hạo, nó nguyên bản cũng có thể rời đi, chỉ là Thạch Hạo sớm đưa nó phóng ra, xem như là cùng xông vùng cấm.

"Người nào đến quấy nhiễu?"

Bỗng nhiên, lại một thanh âm vang lên, rất rõ ràng, cũng là nam tử âm thanh, mang theo một chút từ tính, so với thanh âm mới vừa rồi phải ôn hòa không ít.

"Một người một thú, bọn họ phạm giới, xông vào chúng ta trong thiên địa, lẽ ra nên đánh giết."

Trước kia âm thanh mở miệng, rất cung kính, thật lòng đáp lại

"Đồng nhi, ngươi sát tính như trước như vậy đủ, ảnh hưởng ngươi đại đạo con đường." Cái kia giọng ôn hòa vang lên, khiến cho người như gió xuân ấm áp.

Thạch Hạo giật mình, trước kia người kia liền phi thường mạnh mẽ, bây giờ nghe lên, thật giống chỉ là một tên thư đồng?

Hoàng Kim sư tử cũng là đau cả đầu, cảm giác rung động sâu sắc.

Bởi vì, nó cảm thấy, cái kia cái gọi là thư đồng khẳng định từ lâu là Bất Hủ cấp tồn tại, thực lực cao thâm khó dò.

"Ồ, là từ là ba ngàn châu mà đến, có chút ý tứ, xông qua con đường kia." Nhưng vào lúc này, cái kia mang theo từ tính thanh âm nam tử lại vang lên.

"Đồng nhi, thu hồi trận pháp, dẫn bọn họ mang tới." Nam tử nói rằng, càng muốn gặp Thạch Hạo!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1720: Vũ Trụ Hồ

"Phải!"

Đó là nghi tự thư đồng nam tử mở miệng, một sát na, Thạch Hạo chu vi những thông thiên đó cột sáng toàn bộ biến mất rồi, không xuống mồ tầng dưới.

Ở chùm sáng nội liễm thì, mặt đất ầm ầm run rẩy, có địa phương hiện lên vết rách, tỷ như cột sáng biến mất chỗ.

Hoàng Kim sư tử con mắt đăm đăm, hít vào một ngụm khí lạnh, không nhịn được rùng mình một cái, bởi vì nó nhìn thấy bùn đất dưới, có Tiên Đạo chân cốt, chôn ở nơi đó.

Đó là không trọn vẹn, không hoàn toàn, có thể tưởng tượng, năm đó có cấp độ kia tồn tại xông tới đây, lại bị đánh giết rồi!

Rất nhanh, một cái màu xanh lục cầu gỗ trả tiền mặt, từ đàng xa núi nhỏ cùng đồi núi lan tràn mà tới.

Nó hình dạng dường như một toà cầu đá vòm, bất quá là chất gỗ, mà kiều thể trên còn mang theo cành, mọc ra óng ánh ướt át lá xanh, giống như ngọc bích.

Ở tòa này kiều thể trên, có dồi dào như là biển hơi thở sự sống, mang theo sóng thần lực chấn động mạnh mẽ.

Thần mộc!

Không cần suy nghĩ nhiều, toà này cầu gỗ nhất định là một cây cổ lão thần mộc luyện chế mà thành.

"Thành tiên cổ thụ, bị đánh giết, luyện thành cầu nối." Thạch Hạo trong lòng thán phục.

Cầu hình vòm phần cuối, đồi núi, rất xanh um, kiều thể vượt qua vườn thuốc nơi đó, dọc theo đường đi thông suốt.

Thạch Hạo tin tưởng, nếu không có đi cây cầu kia, trực tiếp xông vào, có thể sẽ trong nháy mắt bị đánh giết, hắn đã đã được kiến thức trên mặt đất có tuyệt thế trận pháp, một khi kích hoạt, thần cản giết thần phật chặn giết phật!

Đi xuống cầu gỗ, đồi núi, cây cỏ xanh biếc, không khí trong lành, dường như thế ngoại đào nguyên giống như.

Ở đây thiên quang lượng một chút, nhưng bao nhiêu vẫn còn có chút ảm đạm, dường như che lại một tầng vụ, không thấy ánh mặt trời.

Ở cách đó không xa, rất nhiều trên ngọn núi thấp đều có cung điện, vô cùng rộng rãi, có vì là màu bạc kim loại đúc thành, có chính là màu vàng óng, còn có vì là đồng thau đúc thành.

Những này cung điện có không tên khí thế khủng bố, nếu là ngóng nhìn, khiến cho tâm thần người đều muốn sụp ra.

Phốc!

Hoàng Kim sư tử tại chỗ liền ói ra một ngụm máu lớn, chỉ vì, nó thử nghiệm nhìn phía nào đó một ngọn núi trên cung điện cổ màu bạc, như dung gặp đáng sợ nhất thiên kiếp đánh giết giống như, để nó không chịu nổi.

Một toà lại một toà cung điện, đều rất cổ lão, bất kỳ một toà đều phảng phất có thể trấn áp trời xanh!

"Không cần loạn xem, những địa phương kia không thể là bọn ngươi có thể nhòm ngó." Nghi tự thư đồng nam tử lạnh lùng mở miệng.

Thạch Hạo cùng Hoàng Kim sư tử cảnh giác, đồng thời nhìn thấy thanh

nguyên nơi đó.

Ngay khi phía trước, có mấy toà nhà lá, xây ở đồi núi địa thế bằng phẳng nơi, không ở trên núi, cũng không phải những kia rộng rãi cổ điện, đơn giản nhà tranh có loại siêu nhiên ý nhị.

"Có thể xông qua con đường kia, liền có không giết lý do, có thể bất tử." Đang lúc này, cái kia giọng ôn hòa lại vang lên, ngay khi nhà lá nơi đó, người bị sương mù già.

"Phải!" Thư đồng như là ở gật đầu.

Thạch Hạo trong lòng hơi động, đồng thời hơi hơi thở phào nhẹ nhõm.

"Muốn gặp chủ thượng, các ngươi còn cần vượt qua cái này hồ nhỏ." Cái kia nghi tự thư đồng người mở miệng lần nữa.

Cỏ xanh như tấm đệm, ở cách đó không xa, có một cái hồ nhỏ, óng ánh như ngọc thạch, đem Thạch Hạo cùng cái kia nhà tranh tách ra.

Thạch Hạo từ lâu rơi xuống Hoàng Kim sư tử, không có cưỡi, ở nơi này hắn sao dám bất cẩn, không thể cưỡi lấy chiến thú mà đi.

Hoàng Kim sư tử đau cả đầu, theo Thạch Hạo đến bên hồ, nó không dám xuống, bởi vì nó liền con đường cổ xưa kia đều không phải dựa vào chính mình xông tới, không chịu đựng được.

Thạch Hạo đi về phía trước, bàn chân rơi vào óng ánh trên mặt hồ, nhất thời dập dờn mở từng cơn sóng gợn, trong lúc hoảng hốt, nơi đó dường như vũ trụ giống như, mỗi một bước hạ xuống, liên y đều dao động ra liên miên biển sao.

Phía sau, Hoàng Kim sư tử rung động, nó cảm ứng được sức mạnh kinh khủng gợn sóng.

Lúc này, nó nhìn Thạch Hạo tiến lên, rất ổn, hơi làm do dự sau, cũng dò

ra một cái móng vuốt, hướng về mặt hồ đè tới.

Ầm!

Sau một khắc, Hoàng Kim sư tử cảm thấy đau nhức cực kỳ, cái kia cái móng vuốt bị hòa tan, da lông bóc ra, móng vuốt sắc nhọn đứt rời, huyết nhục mục nát, chỉ còn dư lại xương cốt.

Nó rên lên một tiếng, không nhịn được muốn rống to, dị thường kinh sợ, nhanh chóng rút lui.

Hoàng Kim sư tử dùng hết khả năng, chữa trị này con thương trảo, nhưng là mặc nó phát lực, cũng không thể phục hồi như cũ, nơi đó huyết nhục bóc ra, da lông không phụ, chỉ có mang theo kim quang xương.

Này thương dĩ nhiên không thể dũ!

Nó vô cùng sợ hãi, đây là cái gì hồ nước? Làm sao sẽ kinh khủng như thế.

Hoàng Kim sư tử nhìn về phía trước, nhìn thấy Thạch Hạo đi ra ngoài xa mười mấy trượng, trái tim của nó rốt cục cân bằng một chút.

Bởi vì, Hoang cũng gặp nguy cơ, khởi đầu hắn không việc gì, chờ vài chục trượng sau, hai chân của hắn mục nát, lộ ra trắng loáng bàn chân cốt, thế nhưng hắn không có dừng lại!

Hồ nước óng ánh, xanh thẳm thấu triệt, chỉ có dập dờn ra liên y thì, mới sẽ có vẻ khủng bố.

Cái kia liên y khuếch tán, biển sao vô số, đại đạo khí tức tràn ngập, như cùng một mảnh đại vũ trụ đang bị mở ra, ẩn chứa sinh diệt khí tức!

Ở Thạch Hạo tiếp tục tiến lên thì, hắn chân nhỏ huyết nhục cũng bóc ra, lộ ra xương cốt, cảnh tượng doạ người.

Lúc này, sấm gió mãnh liệt, toàn bộ hồ nhỏ đều tràn ngập ra sức mạnh

quy tắc, đó là đại đạo, là đại vũ trụ đang bị mở ra, ngôi sao vô số, vờn quanh Thạch Hạo chuyển động.

Ở đây, đã không nhìn thấy hồ nước, có chỉ là biển sao, theo hắn cất bước, phảng phất là đang khai thiên tích địa!

Hỗn độn khí dâng trào, ánh sáng óng ánh lóng lánh, Thạch Hạo từ hai chân bắt đầu, huyết nhục không ngừng bóc ra, đến cuối cùng đã lan tràn đến ****, cảnh tượng đáng sợ.

Hoàng Kim sư tử đờ ra, người này sẽ chết đi sao?

Trong quá trình này, hồ nước lại hiện, hết thảy ngôi sao đều hóa thành giọt nước mưa, một lần nữa trở thành hồ nhỏ, thế nhưng, loại kia khí thế khủng bố nhưng càng dày đặc.

Thạch Hạo từ đầu đến chân, huyết nhục đầu không gặp, trở thành một cụ khung xương, dường như Bất Diệt Kim thân giống như, hơn nữa trong quá trình này, thân thể của hắn không ngừng chìm xuống, muốn đi vào trong hồ.

Hoàng Kim sư tử vô cùng đau đầu, liền Hoang đều phải chết, nó khẳng định cũng không có kết quả tốt a.

Nhưng mà, ra ngoài dự liệu của hắn, theo Thạch Hạo đỉnh đầu đều đi vào hồ nước sau, hắn lại bắt đầu chầm chậm tăng lên trên, theo lần thứ hai đi về phía trước, trên đầu hắn mở ra hiện huyết nhục, bộ lông các loại.

Khi (làm) Thạch Hạo đi ra ngoài mấy chục trượng sau, hắn phần eo trở lên đã khôi phục như lúc ban đầu, huyết nhục sinh trưởng, ở từ từ phục hồi như cũ!

Cuối cùng, Thạch Hạo đi qua hồ nhỏ, hai chân đạp ở bờ hồ trên, cả người óng ánh, thon dài thân thể hoàn hảo như lúc ban đầu, thậm chí càng thêm giàu có hơi thở sự sống.

Chiến y che kín thân thể, hắn rất thong dong.

"Vũ trụ hồ, sinh tử hồ, chỉ có thiên túng chi tư mới có thể xông qua." Ở nhà tranh trước, nam tử kia lời bình đạo, âm thanh càng ôn hòa.

Thạch Hạo nhìn thấy người kia, rất kinh ngạc, người kia rất trẻ trung, cũng rất nho nhã, có thể nói phong thần như ngọc, không đủ ba mươi tuổi, tối thiểu bề ngoài như vậy.

Người này toàn thân áo trắng, trắng noãn hoàn mĩ, mang theo ôn hòa cười, tuấn lãng tột đỉnh, hai mắt thâm thúy, có thể xưng là tuyệt thế mỹ nam tử.

"Ngươi xông qua con đường kia, đã xem như là chúng ta bên trong người, đi qua mảnh này hồ, thì lại xem như là thông qua cuối cùng thử thách, có thể nhìn thấy ta."

Nam tử kia nói rằng, mang theo ý cười.

Nếu không có chuyện ngoài ý muốn, này vùng cấm chi chủ!

Không cần ngẫm nghĩ, hắn nói tới chúng ta bên trong người, là ở tán thưởng, cho rằng Thạch Hạo ngày sau có thể tiếp cận bọn họ, có cấp độ kia tiềm lực.

Thạch Hạo cảm thấy rất hư huyễn, dường như giống như nằm mơ, thực sự là khó có thể tưởng tượng, hắn ở hôm nay xông vào một cái vùng cấm, cũng nhìn thấy cấm kỵ giống như tồn tại.

Đối với trên chín tầng trời cấm địa sinh mệnh, hắn như sấm bên tai giống như, sớm liền hiểu, thế nhưng vẫn không có đi, bởi vì biết hi vọng không lớn.

Dù cho nơi đó có bất diệt kinh phần sau bộ, hắn cũng không thể làm gì, không thể đi tới.

Mà ngay khi hôm nay, hắn càng tại hạ giới tám vực bên trong nhìn thấy cấp độ kia sinh linh!

"Tọa, đồng tử dâng trà." Người áo trắng nói rằng, vô cùng tú nhã.

Ngay khi nhà tranh trước, có một cái khay trà, mà ở phụ cận, còn có hai cái gốc cây chỗ ngồi, người trung niên ngồi ở trong đó một cái bên trên, xin mời Thạch Hạo tọa một cái khác.

Cho tới cái gọi là đồng tử, cũng rất trẻ trung, xem ra hai mươi tuổi trên dưới, nhưng tuyệt đối phi phàm, từ đôi tròng mắt kia bên trong có thể thấy được, hắn sống quá năm tháng dài đằng đẵng.

Ngoài ra, ở nam tử mặc áo trắng phía sau còn có một cô gái, mỹ lệ xuất trần, thanh tân thoát tục, dường như một cái tiên nữ giống như.

Trên thực tế, Thạch Hạo có lý do tin tưởng, nàng chính là một tên Bất Hủ sinh linh, hoặc là Chân Tiên!

Nam tử mặc áo trắng làm chủ, là mảnh này vùng cấm chủ nhân.

Một nam một nữ kia hai người, đều xem như là hắn đạo đồng!

Thạch Hạo hơi hơi chần chờ, sau đó thoải mái ngồi xuống, đã đến rồi thì nên ở lại.

"Rất nhiều năm, vô cùng thời gian, vạn cổ lưu chuyển, cửu viễn đến ta đều cảm giác mình muốn tọa hóa, mới nhìn thấy một cái không sai người trẻ tuổi tới đây." Nam tử mặc áo trắng nói rằng, nhẹ nhàng thở dài, như là khá là cảm khái.

Thế nhưng, Thạch Hạo lại nghe được một chút mùi vị, thanh âm kia bên trong phảng phất mang theo đao kiếm ở minh, leng keng điếc tai, muốn nứt ra cái kia thương vũ, kích diệt cái kia đại đạo, cải thiên hoán địa!

Kỳ thực, thanh âm kia rất ôn hòa, nhưng là làm cho tâm thần người đều đang run rẩy, nam tử này lời nói mang ẩn ý.

Đạo đồng dâng trà, thơm ngát nức mũi, trong chén trà có một con Chân

Hoàng ở vỗ cánh, ở bơi lội, đỏ tươi mà trong suốt, dao động ra mùi thơm, khiến cho người say mê.

Thạch Hạo khá giật mình, đây là cái gì trà, lẽ nào so với ngộ đạo Tiên trà còn muốn phi phàm hay sao?

"Sơn dã thô trà, ta tự tay chủng." Nam tử mặc áo trắng như là nhìn ra hắn đang suy nghĩ gì, nói như vậy.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1721: Đệ Thập Nhân

Cấm khu chi chủ tự tay trồng trà?

Thạch Hạo cúi đầu, trong chén lá trà đỏ tươi, lộ ra lập lòe sáng bóng, nó thật sự tại du động, Xích Hà nhộn nhạo, thậm chí có vỗ cánh thanh âm, rất giống Chân Hoàng rồi, như vật sống.

Đây là lá trà, thật sự vô cùng phi phàm.

"Thật không biết là loại nào tiên trà, chỉ sợ sẽ là tiên vực cũng khó cầu a." Hắn nhẹ nói nói.

Thanh hương xông vào mũi, làm cho người sảng khoái tinh thần, giống như trân quý nhất hiếm thấy đại dược giống như, rửa thân cùng hồn, mà hít một hơi liền lại để cho người muốn lâm vào linh hoạt kỳ ảo cảnh, tương đương thần kỳ.

"Tiên vực mênh mông, cổ cây trà không ít, đặc biệt một gốc cây ngộ đạo trà là trân, ta đây chỉ là một gốc bình thường khổ cây trà chỗ kết phiến lá, hàng năm chỉ là cho nó giội tưới nước mà thôi." Bạch y nam tử cười cười nói ra.

Thạch Hạo khẽ giật mình, nhìn xem trong chén trà, đây chỉ là phàm trà, cũng không phải là tiên trà?

Hắn tỉnh ngộ, trà này chi trân quý không tại ở giống, mà là vì trồng người của nó bất đồng, cũng làm cho trà này bất đồng.

Được một vị Chân Tiên chăm sóc hoa cỏ, dù là nó lại bình thường, kết quả là cũng sẽ biết bất phàm!

Mà cái này Cấm khu chi chủ, tắc thì càng thêm thâm bất khả trắc, hắn chỗ trồng khổ cây trà, như thế nào lại biến thành phàm trần ở giữa bình thường cổ thụ, tự nhiên siêu phàm.

Lại nhìn trà này lúc, Thạch Hạo phát hiện, nó quy về bình thản rồi, trong chén bình tĩnh trở lại, tiên Hồng Diệp phiến chìm, rất là mỹ lệ, nhưng lại không hề thần bí.

Hắn thiển ẩm, trong tích tắc, trong miệng phát khổ, đầu lưỡi đều đã tê rần, loại khổ này vị lại để cho người có chút chịu không nổi, cùng nó hương thơm thanh hương một trời một vực.

Thạch Hạo há hốc mồm, thẳng hấp hơi lạnh, đưa hắn cảnh giới này sinh linh đều cho khổ thành cái dạng này, có thể nghĩ trà này uy lực.

Nếu là người bình thường, nói không chừng sẽ trực tiếp khổ chết.

Bởi vì, cái này lá trà thượng tuyệt đối có quy tắc chi lực, nói cách khác sao sẽ như thế, liền hắn đều cảm thấy cực kỳ khó chịu, hận không thể một miệng phun ra đi.

"Như thế nào?" Bạch y nhân hỏi, thanh âm mang theo từ tính, hắn hai mắt thâm thúy, khuôn mặt tuấn lãng. Phong thần Như Ngọc, là một cái tuyệt thế mỹ nam tử.

"Khổ!" Thạch Hạo chỉ có một chữ.

"Còn gì nữa không?" Hắn lại hỏi.

Còn có cái gì, Thạch Hạo muốn ném chén trà, ngoại trừ khổ bên ngoài. Hắn thật sự thưởng thức không xuất ra cái gì, tuyệt không khả năng muội lấy lương tâm nói mùi thơm ngào ngạt hương thơm.

"Ách?" Bỗng nhiên, hắn một hồi kinh dị.

Bởi vì, đầu lưỡi chập choạng cùng đau nhức biến mất, một cổ rất chát

chát cảm giác nổi lên. Còn có chút vị chua, thoáng cái tràn ngập mà lên, lại để cho cả người hắn đều có chút phát cương.

"Quá chát chát rồi!" Hắn nhịn không được nói ra.

Sau đó, loại này chát chát theo đầu lưỡi bắt đầu, lan tràn tiến thần hồn, tư vị cũng không phải cỡ nào tốt, tuyệt không phải hưởng thụ.

Thạch Hạo một hồi không nói gì, vị này Cấm khu chi chủ có ý tứ gì? Chiêu đãi khách nhân tựu lên như vậy một loại phá trà? Vừa khổ lại chát, khó có thể nuốt.

Đây không phải thưởng thức trà, đây là đang chịu tội. Hắn rất muốn một miệng phun ra đi.

Nhưng là, nơi này là Sinh Mệnh Cấm Khu, tại phẩm một vị nhân vật tuyệt thế trà, làm như vậy mà nói quá mức bất kính, tại lễ không hợp, hắn làm không xuất ra chuyện như vậy.

Chỉ là, cái này nước trà cũng quá đặc biệt đi à, căn bản không thể ẩm, đã không thể giúp người ngộ đạo, lại không thể trở thành một loại hưởng thụ. Muốn nó làm gì dùng?

"Loại này trà, chỉ có chín cái sinh linh uống qua, người bình thường muốn ẩm một giọt đều không được, bởi vì vì bọn họ không có lớn như vậy phúc phận." Bạch y nam tử khẽ thở dài.

Hắn cao cường như vậy lãng. Bề ngoài nhìn xem bất quá 30 tuổi, mặc dù là nam tử, nhưng lại gặp nạn dùng nói ra một loại mị lực, song mâu thâm thúy, khí chất siêu phàm.

Hắn dựng ở trần thế, như là Phượng lâm nhân gian. Quan sát bách điểu, siêu phàm thoát tục, Lệnh vạn cầm cúng bái.

Theo phía sau hắn chính là cái kia nữ đạo đồng cũng có thể thấy được, nàng tuy nhiên khả năng là Tiên Tử, nhưng lại mang theo ngưỡng mộ chi

sắc, trong con ngươi phát ra khác thường sáng rọi.

Thạch Hạo trong nội tâm lẩm bẩm, khá tốt chính hắn cũng là nam nhân, vị này Cấm khu chi chủ là được phong thái tuyệt thế, đối với hắn cũng không có gì ảnh hưởng.

Có thể tưởng tượng, nếu là thiếu nữ khác tới nơi này, nhìn thấy như vậy một vị nhân vật, hội là bực nào thần thái, đoán chừng so với kia nữ đạo đồng càng lớn.

"Chỉ có chín người uống qua, đều là mấy thứ gì đó người như vậy?" Thạch Hạo hỏi.

"Cái thứ nhất tự nhiên là tự chính mình." Bạch y nam tử cười cười, hàm răng rất trắng, như cùng một cái sáng lạn người trẻ tuổi, không giống như là uy nghiêm Cấm khu chi chủ.

"Những người khác đâu?" Thạch Hạo hỏi.

"Mặt khác sinh linh đều là người trẻ tuổi, đều là riêng phần mình thời đại Thiên Kiêu, là riêng phần mình thời kì ngút trời nhân vật." Bạch y nam tử trả lời nói.

Một đời Thiên Kiêu, riêng phần mình thời đại mạnh nhất tuổi trẻ sinh cường giả? Thạch Hạo kinh ngạc.

"Theo tiên cổ kỷ nguyên mới tới tiên cổ kỷ nguyên chấm dứt, cùng sở hữu tám gã người trẻ tuổi uống qua trà này, đáng tiếc ah." Bạch y nam tử lắc đầu, thập phần buồn vô cớ.

Hắn quay đầu, nhìn về phía phương xa, như là tại hồi ức lấy cái gì, có sa vào, có hồi ức, hơn nữa là tiếc nuối.

"Đáng tiếc cái gì?" Thạch Hạo hỏi.

Hắn xem như nghé con mới đẻ không sợ cọp, căn bản không có cái kia

giác ngộ, trực tiếp như vậy hỏi thăm, phải biết rằng đây chính là Cấm khu chi chủ, uy áp thiên hạ, hiệu lệnh thập phương.

"Đáng tiếc, bọn hắn đều chết hết." Bạch y nam tử nói ra.

Thạch Hạo ngạc nhiên, có chút ngẩn người, nhìn xem hắn, một câu cũng nói không nên lời rồi, đây là ý gì, uống xong trà này sẽ chết mất?

"Vì sao... Đều chết hết?" Hắn không thể không hỏi.

"Bởi vì, bọn hắn uống xong cái này chén trà, cho nên, đều chết hết." Bạch y nam tử ôn hòa nói.

Thạch Hạo tương đương không nói gì, nếu như hắn là một cái bạo tính tình, đoán chừng thậm chí nghĩ nguyền rủa, cái gì phá trà, muốn tạ này hại chết hắn sao?

"Thỉnh tiền bối chỉ rõ!" Hắn nói ra, bởi vì hắn tin tưởng, Cấm khu chi chủ muốn muốn giết hắn rất dễ dàng, cần gì như vậy cố sức khí.

"Bọn hắn uống xong trà này về sau, cố gắng tu hành, cuối cùng đều bước lên một con đường, có thể bởi vì đủ loại nguyên nhân, đều chết hết." Bạch y nam tử thở dài.

Hắn càng thêm buồn vô cớ rồi, trong con mắt chiếu rọi ra Chư Thiên, có đại vũ trụ bị xé nứt cảnh tượng, có đầy trời tinh đấu đều nổ tung đáng sợ cảnh tượng, khủng bố cực kỳ!

Hắn không có nhằm vào Thạch Hạo, nếu không hậu quả khó có thể đoán trước.

Lúc này trời khung đều tại rạn nứt, rất nhiều tinh hải hiển hiện, tại phập phồng, có chút tinh đấu theo hắn con mắt quang lưu chuyển mà chấn động, thậm chí đang mở thể, hủy diệt.

Thạch Hạo khiếp sợ, hắn không phải không biết đạo Cấm khu chi chủ

cường đại, nhưng là bây giờ vội vàng thoáng nhìn, nhìn thấy một màn này, hay là cảm giác rung động không hiểu.

Cuối cùng, bạch y nam tử con mắt Quang Ám phai nhạt, đồng tử ở chỗ sâu trong không còn là Cổ Vũ trụ sụp đổ mở đích cảnh tượng, mà là xuất hiện tám gã nam nữ.

Bọn họ là trục vừa xuất hiện, như là từ khác nhau lịch sử Trường Hà trung đi ra, tại hắn trong đôi mắt lộ ra, đây là hắn tại hồi ức sao? Thẳng đến lại từ trong con mắt toàn bộ biến mất!

"Uống trà." Bạch y nam tử nói ra.

Thạch Hạo cắn răng, một ngụm đem trà còn sót lại nước đều uống vào, lúc này đây càng thêm khổ càng thêm chát chát, miệng đầy chết lặng, đều nhanh mất đi tri giác.

Đón lấy, Thạch Hạo ngạc nhiên, bởi vì, hắn phát hiện ngay tại phụ cận xuất hiện một đạo thân ảnh.

Đây là một cái nam tử, thân hình cao lớn, chừng một trượng, tóc tai bù xù, phi thường cường tráng, như là một tòa giống như cột điện, có lớn lao lực lượng.

"Hắn gọi Áo Cổ, là ta gặp được người trẻ tuổi thứ nhất, đến từ Hỗn Độn tộc, tại tiên cổ sơ kỳ, hoành đẩy thiên hạ cao thủ trẻ tuổi, chưa từng một bại." Bạch y nam tử giới thiệu nói.

Thanh niên này màu da như nhạt kim, sáng bóng lưu chuyển, xem xét tựu là thể tu, kiên cường dẻo dai làm cho lòng người kinh r nhảy.

"Ta từng giáo hắn Bác Long Thiên Công." Bạch y nam tử nói ra.

Thạch Hạo nghe vậy, trong nội tâm cả kinh, một cái cọc Cổ Thiên công, nghe thấy kỳ danh đã biết rõ, khẳng định uy năng vô cùng.

"Đem làm hắn thành tiên về sau, cực độ cường đại lúc, không nghe của ta dặn dò, quá sớm đi lên con đường kia, kết quả vừa đi không hồi trở lại, vẫn lạc." Bạch y nam tử thở dài.

Thạch Hạo kinh nghi, thành tiên về sau, cực độ cường đại thời gian... Cuối cùng nhất hay là chết đi rồi!?

Đón lấy, tại Thạch Hạo trong miệng phát khổ lúc, thanh niên kia biến mất, xuất hiện đạo thứ hai thân ảnh, đây là một cái nữ tử, một bộ hoàng y, phi thường mỹ lệ, tuyệt thế xinh đẹp.

Hơn nữa, nàng nhìn về phía bạch y nam tử lúc, căn bản không giống như là nhìn xem sư tôn trưởng bối, không che dấu chút nào mang theo vẻ ái mộ.

Bạch y nam tử đắng chát, nhìn xem cái này hoàng bầy thiếu nữ, hắn ánh mắt phục tạp, có hồi ức, có thở dài, càng có vô tận tiếc nuối.

"Nàng tên Kim Trân, đến từ tiên vực Kim Ô nhất tộc, tư chất thật sự thật tốt quá, ta cho rằng nàng thành tựu tương lai hội siêu việt ta, đáng tiếc, hay là chết hết."

Bạch y nam tử thương cảm, vươn tay, muốn đi vuốt ve cái kia thiếu nữ áo vàng sợi tóc, kết quả nàng như bọt nước giống như Phá Diệt.

Sau đó, đạo thứ ba thân ảnh xuất hiện, đây là một cái thiếu niên, thoạt nhìn rất nhu nhược.

"Hắn tên Nhược Phong, rất nhu nhược một thiếu niên, ta từng giáo hắn Đồ Tiên Thuật." Bạch y nam tử nói ra.

Thạch Hạo không thể bình tĩnh, bất kể như thế nào, vô luận những ngững người kia hay không chết hết, đều đủ để nói rõ một sự kiện, cái này cấm khu chi chủ quá phi phàm rồi, một người truyền thụ một loại **, tất cả đều không giống người thường, học cứu thiên nhân ah!

Quả nhiên, kế tiếp bạch y nam tử giới thiệu sinh linh, đều là như thế, tất

cả đều bị đã dạy bất đồng đại thần thông.

...

Đem làm người cuối cùng xuất hiện lúc, Thạch Hạo tâm thần khẽ động, đây là một cái nữ tử, thật sự rất xinh đẹp rồi, một vòng Lam Nguyệt hiển hiện tại nàng sau đầu, đem nàng phụ trợ không Thực Nhân ở giữa khói lửa.

"Nàng tên Lam Nguyệt, đến từ Nhân tộc."

"Cái gì, nàng phải.. Lam Nguyệt Tiên Tử?!" Thạch Hạo lúc này kinh ngạc

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1722: Chờ Một Cái Kỷ Nguyên

"Vâng, rất nhiều người xưng nàng là Lam Nguyệt Tiên Tử. " bạch y nam tử gật đầu.

Nữ tử kia, phong thái tuyệt thế, thanh tươi đẹp động lòng người, sau đầu có một vòng Lam Nguyệt, chiếu rọi ** bát hoang, nàng như khai thiên tích địa thời đại thần cái, quan sát thiên hạ.

Một cái nhăn mày một nụ cười, đều là mỹ lệ.

Thanh Nguyệt Tiên Tử rất bình thản, thánh khiết Vô Hạ, đây chính là nàng khi còn sống thần thái cùng khí chất, dù là đối mặt Cấm khu chi chủ cũng phi thường thong dong.

"Nhìn xem tường hòa yên lặng, nhưng là nàng rất kiêu ngạo." Bạch y nam tử cười cười, sau đó ánh mắt lại mờ đi, nói: "Cũng đã chết, nàng vẫn lạc tại tiên cổ những năm cuối."

Thạch Hạo trong nội tâm tình tiết phức tạp, khó có thể yên lặng, hắn thật sự bị kinh trụ, đối với trước kia những người kia hắn không biết, cũng không biết, chưa nghe nói qua.

Thế nhưng mà, đối với người cuối cùng, hắn há có thể không nghe thấy, còn từng nhìn thấy qua nàng lưu lại hỏa chủng, cái kia luân phiên Lam Nguyệt!

Lam Nguyệt Tiên Tử, hắn truyền thừa ở dưới hỏa chủng, bị Thanh Y đã nhận được!

Cái kia đoàn hỏa, cái kia đoàn phù văn, sớm đã cùng Thanh Y ngưng kết cùng một chỗ.

Thậm chí, có người làm qua suy diễn, từng hoài nghi, Lam Nguyệt Tiên Tử cùng Thanh Y có nào đó quan hệ, thậm chí xem như chuyển thế, khó có thể nói rõ cùng nói rõ.

Thạch Hạo tự nhiên kinh ngạc, tại tiên thời cổ kỳ đã từng danh chấn thiên hạ Lam Nguyệt Tiên Tử, rõ ràng cùng người này có quan hệ?

"Nàng là đệ tử của ngươi?" Thạch Hạo hỏi.

"Xem như thế đi, ta truyền nàng **." Bạch y nam tử gật đầu.

Thạch Hạo im lặng, người này đến cùng rất mạnh a, dạy tám cái sinh linh, bọn chúng đều là Thông Thiên động địa thế hệ, thông qua Lam Nguyệt Tiên Tử có thể biết nói, những người khác siêu phàm nhập thánh.

Vị này Cấm khu chi chủ quá thần bí rồi, tuyệt đối là một vị cái thế nhân vật, nghe lời của hắn, hắn là theo tiên cổ kỷ nguyên sơ mà bắt đầu truyền thụ đệ tử.

Áo Cổ, đến từ Hỗn Độn tộc, là người thứ nhất đi đến nơi đây cường giả, sinh ra đời tại tiên cổ kỷ nguyên sơ.

Khả dĩ lường trước, vị này Cấm khu chi chủ sống cỡ nào đã lâu!

"Đều chết hết." Bạch y nam tử nhẹ nhàng thở dài, gió nhẹ thổi qua, đưa hắn một thân bạch y đều chém gió lên. Làm hắn thoạt nhìn có chút tiêu điều.

"Ta uống xong trà này, như vậy..." Thạch Hạo cẩn thận mở miệng.

Bởi vì, hắn cũng không muốn không hiểu thấu chết đi, uống xong trà này người đều chết hết. Thật sự điềm xấu.

"Ngươi là đệ thập danh người, ta chờ một cái kỷ nguyên, hôm nay rốt cục tương kiến." Cấm khu chi chủ nói ra.

Thạch Hạo một hồi nhức đầu, nói: "Ta không nghĩ bước bọn hắn theo gót."

Bạch y nam tử nghe được, lắc đầu. Nói: "Ta sẽ không * ngươi đi đi con đường kia, thậm chí, năm đó ta còn từng phản đối với bọn họ quá sớm tiến về trước, kết quả vẫn có người sớm ra đi, kết quả vẫn lạc."

Cái dạng gì một con đường, lại để cho những người kia như thế bức thiết, như vậy khát vọng, dùng thân phạm hiểm đi tìm tòi nghiên cứu.

"Bọn hắn tự biết cuộc đời này tu vi đã đến đỉnh, không cách nào đột phá, cho nên biết rõ hội thất bại. Cũng muốn đi trước, ai!" Bạch y nam tử vậy mà như vậy thở dài.

"Ta biết nói, bọn hắn tôn ta vi sư, cho nên muốn cho ta mà đi một trận chiến." Bạch y nam tử nói ra.

Thạch Hạo khó hiểu, có ý tứ gì, Cấm khu chi chủ có đại cừu nhân ấy ư, chính hắn vì sao không đi?

Bạch y nam tử dùng nhẹ tay nhẹ phất một cái, Thiên Băng Địa Liệt, quỷ khóc thần gào thét, vũ trụ bị vạch tìm tòi. Rồi sau đó hiện ra một mảnh u tĩnh cảnh tượng.

"Nơi đó là..."

Thạch Hạo rung động, nội tâm khó có thể yên lặng.

Thực vì, hắn đã từng đi qua cái chỗ kia, từng đã từng gặp bộ phận chân tướng.

Hiện tại. Bạch y nam tử phật khai mở hư không, lại hiện ra chỗ đó cảnh tượng.

Đây cái là một bộ hình ảnh, mà không phải là thật sự lại đến chỗ đó.

Một đầu đê đập, vắt ngang chỗ đó, từ xưa trường tồn, mơ hồ trong đó. Có sóng biển phập phồng tiếng vang theo đê đập đằng sau truyền đến.

Sắc trời lờ mờ, sương mù trùng trùng điệp điệp.

Cái chỗ kia rất thần bí, hết thảy đều khán bất chân thiết.

Bất quá, Thạch Hạo hay là thấy được, tại đê đập lên, có một cỗ thân ảnh, mang theo huyết, phát ra tiên đạo khí tức, đó là một vị Chân Tiên, vẫn lạc tại đâu đó.

Theo ánh mắt di động, đê đập xa xa, đồng dạng rủ xuống lấy Bất Hủ cấp sinh linh thi hài, chết ở đê đập thượng.

Thạch Hạo đã từng đi qua chỗ đó!

Lúc trước, hắn cùng Tam Tạng còn có thần minh theo tiên vực đi ra về sau, tìm kiếm đường về, từng nhìn thấy qua một mảnh Lôi Điện Thâm Uyên, vượt qua sau một đường đi về phía trước, cuối cùng nhìn thấy lấp kín đê đập.

Tại đâu đó, hắn còn phát hiện Liễu thần tung tích, Liễu thần cũng đi rồi, tiến vào đê đập sau đích thế giới!

Ngoài ra, còn có một chuyến nhẹ nhàng dấu chân, không biết thuộc về cái đó một cái niên đại, tựa hồ sở hữu tất cả kẻ đến sau đều là dọc theo vậy được dấu chân truy tìm quá khứ đích.

Bạch y nam tử theo như lời đường, chính là chỗ đó, là đê đập phía sau?!

Thạch Hạo làm sao có thể không sợ hãi, vô luận như thế nào, trước kia cũng không ngờ rằng!

Đột nhiên, tinh thần của hắn kéo căng rồi, bởi vì ở đằng kia trong tấm hình gặp được một cái sinh linh.

Hắn Bạch Y Thắng Tuyết, trần thế bất nhiễm, siêu trần thoát tục, đứng tại đê đập lên, cuối cùng cất bước, đạp tới.

Là Cấm khu chi chủ, năm đó hắn từng xâm nhập!

Thạch Hạo khiếp sợ, đi qua người còn có thể sống được trở về sao? Đủ loại dấu hiệu cho thấy, đó là một đầu thần bí tuyệt lộ, theo không có người mang ra qua tin tức có giá trị.

Hắn từng tại đâu đó lục tục ngo ngoe nhìn thấy qua một ít tiên đạo di hài!

Oanh!

Rất nhanh, hắn đã nghe được đê đập sau cuồng bạo thanh âm, như là sóng biển tại bốc lên, hoặc như là tại đại chiến, rồi sau đó dần dần đi xa.

Một ngày lại một ngày, một năm rồi lại một năm.

Chỗ đó thời gian mảnh vỡ bay múa, nhìn xem cái kia hình ảnh, không biết đến tột cùng đi qua bao lâu, là mấy tháng, hay là rất nhiều năm?

Thẳng đến có một ngày, một cái huyết sắc thủ chưởng bới ra tại đê đập lên, nhiễm lấy huyết, tổn hại lợi hại, đánh vỡ hình ảnh yên lặng.

Đón lấy, cái tay kia tại dùng sức, tại gian nan hướng lên bò, muốn bay qua đê đập, sau đó không lâu một cái đầu lâu rốt cục lộ ra.

Người kia tóc tai bù xù, trên gương mặt đều là huyết, hai mắt ảm đạm, khuyết thiếu thần thái, hắn tại gian nan giãy dụa, rốt cục lên đê đập.

Hắn toàn thân đều là màu đỏ, đầy người đều là miệng vết thương, mi tâm đều rạn nứt rồi, trên người có hằng hà huyết d các loại..., thương thế dọa người.

Chiến y tàn phá, màu đỏ tươi mà huyết tinh.

Thân thể của hắn lảo đảo, lung la lung lay, mấy lần té ngã, lại mấy lần mà bắt đầu..., hướng về phương xa bỏ chạy, rốt cục đã đi ra đê đập.

Thạch Hạo rung động, hắn nhận ra, đó là Cấm khu chi chủ.

Nguyên bản hắn Bạch Y Thắng Tuyết, nhưng bây giờ chứng kiến nhưng lại, toàn thân chiến y rách rưới, sớm được huyết thủy nhuộm hồng cả, hắn đã mất đi trước kia tuyệt thế phong thái.

Hình ảnh như rung động, hướng ra phía ngoài khuếch tán, cuối cùng toàn bộ biến mất!

Thạch Hạo cả kinh, hắn phục hồi tinh thần lại, nhìn xem nhà tranh trước Cấm khu chi chủ, cường đại như hắn, năm đó đi đê đập chỗ đó, đều cửu tử nhất sinh, gian nan đào thoát trở về sao?

Từ nay về sau, hắn dạy đệ tử, cũng đều đi qua chỗ đó, đại bộ phận mọi người chôn cất tại đâu đó sao?

"Uống qua trà này người, đại bộ phận đều chết ở đê đập nơi đó." Bạch y nam tử nói ra.

"Chỗ đó đến tột cùng có cái gì?" Thạch Hạo hỏi thăm, hắn thật sự phi thường rung động, cường đại như trước mắt Cấm khu chi chủ đều suýt nữa chết mất, hiểm tử nhưng vẫn còn sống trở về.

"Ai, năm đó, bọn hắn cũng muốn biết, tre già măng mọc, tiến về trước đê đập về sau, kết quả đều chết hết." Bạch y nam tử thở dài.

Rồi sau đó, hắn nhìn về phía Thạch Hạo, nói: "Ngươi còn muốn biết sao, dám đi vào trong đó sao?"

Nếu như là địa phương khác, Thạch Hạo có lẽ còn có do dự, thật sự muốn cân nhắc, nhưng là, cái chỗ này hắn không có gì chần chờ, lúc này tựu gật đầu, phi thường thống khoái nói dám đi, nhất định phải đi!

Bởi vì, không nói mặt khác, riêng là Liễu thần tiến vào đê đập sau đích thế giới, tựu lại để cho hắn không làm không được ra loại này lựa chọn, hắn sớm muộn gì đều muốn đi qua.

Điều kiện tiên quyết là, hắn muốn trước trở nên mạnh mẽ, tích lũy bản

thân đạo hạnh, ngày sau khả dĩ hoành đẩy đê đập!

"Ta muốn đi nơi nào, ta dám đi, nhưng là, tiền bối, ngươi có lẽ dạy ta thiên công bảo thuật, đem trước kia những người kia sở học đến đồ vật đều dạy ta!"

Thạch Hạo hai mắt sáng lên, nói như vậy nói, hắn đối với những cái kia cổ công thật sự rất quen mắt, cái gì tàn sát tiên thuật, bác Long Thiên công các loại..., nghe thấy danh tự đã biết rõ cực độ cường đại.

"Tiên cổ chấm dứt, ta trọn vẹn chờ một cái kỷ nguyên, mới nhìn thấy ngươi, là ta bối trung nhân, nhưng là, lúc này đây ta sẽ không đích truyền hạ nhiệm gì **." Bạch y nam tử lắc đầu.

"Vì sao?"

Thạch Hạo tức giận, theo đời thứ nhất Áo Cổ bắt đầu, đến cuối cùng một đời Lam Nguyệt Tiên Tử, cái kia chưa từng kế thừa bạch y nam tử nào đó thiên công **, đều đã nhận được điểm rất tốt chỗ.

Mỗi người sở học đều bất đồng, có thể thấy được Cấm khu chi chủ cỡ nào Nghịch Thiên, nắm giữ quá nhiều bí pháp, học cứu thiên nhân!

"Ta từng dạy cho bọn hắn tuyệt thế **, làm bọn hắn trở nên mạnh mẽ, thế nhưng mà kết quả là, bọn hắn đều không có đạp ra con đường của mình, chỉ là men theo ta từng đã là bóng lưng tiến lên."

"Như vậy đường, cho dù là bọn họ đuổi theo ta, cùng ta chung đồng tiến lại có thể thế nào, bất quá là nhiều hơn một cái ta, ta muốn chính là siêu việt người." Bạch y nam tử nói ra.

"Vậy ngươi muốn... làm như thế nào?" Thạch Hạo hỏi thăm, nội tâm thẳng thắn kịch liệt nhảy lên.

"Đợi một cái kỷ nguyên, rốt cục nhìn thấy một cái người thích hợp, ta sẽ dẫn dắt ngươi, Lệnh chính ngươi ra đi, chế tạo ra một cái chính thức Vô Địch

tồn tại!" Bạch y nam tử nói ra.

"Ngươi phải làm như thế nào?" Thạch Hạo trong nội tâm khó có thể bình tĩnh trở lại, hắn biết nói, rất có thể có một cái cọc thiên đại cơ duyên bày ở trước mắt.

Đương nhiên, cũng có thể có thể hết thảy thành không.

Kỳ thật, hắn rất muốn học những cái kia **, thông hiểu đạo lí về sau, hắn lại đi chế pháp, đi ra con đường của mình, cũng không muộn!

"Lấy được khối ngọc này bích, ngươi liền rời đi thôi, chờ ngươi thế tục sự tình rồi, tới nơi này tìm ta." Bạch y nam tử thanh âm lần nữa trở nên là ôn hòa, giàu có từ tính.

Hào quang lóe lên, Thạch Hạo trong tay nhiều hơn một khối cổ xưa ngọc thạch khối.

"Đi thôi." Bạch y nam tử phất tay.

Thạch Hạo thi lễ, khom người hướng hắn cáo biệt.

Nhưng mà, chờ hắn ngẩng đầu lên lúc, không khỏi ngây dại, quả thực khó có thể tin.

Chung quanh, nơi nào còn có cái gì nhà tranh, cỏ cây, khắp nơi một mảnh hoang vu, cái gọi là vũ trụ hồ không thấy rồi, xa xa dược điền đợi khô héo.

Phụ cận, còn có một chút tàn núi, cũng không khí trầm lặng.

Cho đến, Thạch Hạo ngẩng đầu suy ngẫm, hắn thấy được một khỏa đầu lâu, tuyết trắng Như Ngọc thạch, hắn mới chấn động.

Lúc này, Thạch Hạo trong tay không ngọc khối, mà cái kia ngọc khối hoàn toàn chính xác tồn tại, ngay tại đầu lâu phụ cận, ngoài ra, chỗ đó có còn có một ấm trà, tổn hại rồi, cùng với nửa cái chén trà, cổ xưa không chịu nổi.

Thạch Hạo ngây dại!

Cái này là địa phương nào, không lâu hắn tại cùng ai đối thoại?

Rất nhanh, hắn lại chứng kiến mặt khác hai khỏa đầu lâu, rất ảm đạm, đã tổn hại rồi, ở đằng kia tuyết trắng đầu lâu đằng sau.

"Cấm khu chi chủ, còn có hắn một đôi đạo đồng..." Thạch Hạo cảm thấy, thanh âm của mình đang phát run!

Một bộ thê lương hình ảnh!

Từng đã là cấm kị tồn tại, đường đường nhân vật tuyệt thế, hắn là như thế nào chết đi, có một ngày lại như vậy chôn cất hạ chính mình sao

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1723: Nhạt Nhòa

Không có bạch y nam tử, cũng không đạo đồng, càng không nhà tranh, rộng rãi kim loại cung điện, vũ trụ hồ và Linh Sơn các loại..., chứng kiến đến cũng không trông thấy.

Ở chỗ này chỉ có u tĩnh, còn có mấy khối xương khô, tại trong năm tháng tàn lụi, tại cô quạnh trung lạnh lùng trường tồn, rất là thê lương.

Thạch Hạo từ đầu mát đến chân, hắn đến cùng đã trải qua cái gì?

Vừa rồi rõ ràng như vậy chân thật, hết thảy đều bị người cảm thấy bất khả tư nghị, như là giấc mộng Nam Kha, kết quả là như vậy thức tỉnh, hiện tại hắn lưng đều tại bốc lên hàn khí.

Cái này thật là khiến người hãi hùng khiếp vía, phải biết rằng, nhưng hắn là Độn Nhất cảnh giới tu sĩ, đạo hạnh cao thâm, cũng đánh vỡ cái này một kỷ nguyên kỷ lục, khai sáng thần thoại, là chưa bao giờ có cao thủ trẻ tuổi.

Thế nhưng mà, hắn lại lấy nói, cái kia mộng thái chân thực.

Cúi đầu nhìn xem cái kia khỏa tuyết trắng, lại không trọn vẹn đầu lâu, hắn không khỏi ngược lại lui lại mấy bước, cảm giác, cảm thấy một hồi hoảng hốt, nếu là suy đoán là thực, không khỏi quá kinh khủng.

Đường đường Cấm khu chi chủ cuối cùng rơi vào như vậy một cái kết cục?

Cái gọi là cao cao tại thượng, hoành đẩy thế gian, có được bễ nghễ thiên hạ chiến lực, kết quả là thực sự thành không, liền bản thân đều có lẽ nhất, thân thể thành Yên, đại thế chìm nổi, thoáng qua Tiêu Vong.

Đây chính là một đời Cấm khu chi chủ a, kết quả là, bất quá là công dã tràng, hóa thành Bạch Cốt, tại thê lãnh trung ngang dọc hoang dã, cùng với muôn đời tịch mịch.

Tình cảnh này, rất giống phàm trong dân cư theo như lời "Báo mộng", người bị chết hiển linh, thông qua loại phương thức này đến thuyết minh khi còn sống chấp niệm.

Cấm khu chi chủ, tuyệt đối thần thông quảng đại, đảo ngược sửa Mệnh Vận, Vô Địch thế gian, kết quả hay là rơi vào kết cục này, dùng loại phương thức này "Hiển thánh", không khỏi thật đáng buồn.

Thạch Hạo nhìn xem cái kia khỏa tuyết trắng đầu lâu, thật sự có chút ít khó có thể tiếp nhận, vừa rồi cùng hắn trao đổi, như là chân thật giống như cảnh trong mơ. Đúng là nó gây nên?

Gió lạnh thổi qua làm cứng rắn đại địa, ra ô ô thanh âm, lại để cho nơi đây lộ ra rất thê lương.

Thạch Hạo vừa lui lui nữa, ly khai đầu lâu xa một chút. Hắn bắt đầu ở phụ cận tìm kiếm, cẩn thận tìm tòi, muốn hiện càng nhiều nữa lịch sử dấu vết cùng manh mối.

Có một mảnh tàn núi, đã từng tiên khí mờ mịt, ở đằng kia trong mộng cảnh.?.? ` chúng không cao lắm, nhưng lại có loại trấn áp Chư Thiên đại thế, là Đại Đạo chi núi.

Trên chân núi, từng có kim loại cung điện, mỗi một tòa đều rộng rãi vô cùng, liền nhìn qua một mắt đều rất làm cho tâm thần người muốn nứt, bị áp chế thần hồn kịch liệt đau nhức.

Thế nhưng mà, hiện tại phóng nhãn nhìn lại, bỏ đoạn ngoài núi, còn có thể có cái gì?

Đ-A-N-G...G!

Dưới chân đá đến một ít đá vụn. Gió lạnh thổi qua, một ít bụi đất giơ lên, lộ ra kim loại gạch ngói vụn, còn có một chút nền tảng.

Đó là kim loại, từng đã là hùng vĩ kiến trúc, ngày nay trở thành chỉ vẹn vẹn có một điểm phế tích!

Tất cả đều Phá Diệt rồi, không còn tồn tại!

Không có không già hồng nhan, cũng đều bị diệt truyền thừa, hết thảy đều có mục nát ngày đó, tựu là Cấm khu chi chủ cường đại như vậy tồn tại. Cũng đều thành cổ làm tro.

Thạch Hạo quay lại, đi tới cái kia phiến dược điền trước, như trước tại, còn có thể chứng kiến cái này phiến thần thổ cựu mạo. Còn có điền lũng, còn có khô héo thảm thực vật.

Cái này rất mê hoặc lẳng lơ tà, liền kim loại cung điện đã thành là phế tích, ở chỗ này lại còn có hư thối thần thảo giữ lại, thập phần quỷ dị.

Dược điền quang, theo Thạch Hạo tiếp cận. Dâng lên trận trận quang vũ, những cái kia khô héo đại dược, hư thối thần thảo, lúc này trở thành tro tàn.

Thạch Hạo cả kinh, không có lại đến gần, hắn nhẹ nhàng thở dài, cái này dược điền cuối cùng linh tính tại bảo trì ngày xưa cựu mạo.

Chỉ là, nhạt nhòa cuối cùng tan mất, không có khả năng lại hiện ra.

Sau đó, hắn lần nữa vòng vo trở về, trên đường thấy được Hoàng Kim Sư Tử, nó yên tĩnh im ắng, gục ở chỗ này, vẫn không nhúc nhích, hư hư thực thực lâm vào ngủ say trung.

Thạch Hạo đi qua, vỗ vỗ nó, quả nhiên là ngủ say, cũng không cần lo lắng cho tính mạng.

"Đã sinh cái gì?" Hoàng Kim Sư Tử phút chốc mở mắt, toàn thân thú cọng lông tạc đứng thẳng, nhanh rút lui, vô cùng cảnh giác nhìn xem Thạch

Hạo.

"Ngao..."

Nó một tiếng gầm nhẹ, cảm giác một cái móng vuốt kịch liệt đau nhức, không khỏi cúi đầu, mà lại nghĩ tới ngủ say trước sự tình.??.? `

"Vũ trụ hồ, của ta da lông, huyết nhục..."

Nó rõ ràng nhớ rõ, Thạch Hạo đạp hồ mà qua, nó cũng nếm thử, kết quả một cái móng vuốt bị quy tắc ăn mòn, huyết nhục tróc ra, chỉ còn lại có Bạch Cốt, khiến nó kịch liệt đau nhức.

Hiện tại, nó còn có thể cảm giác được toàn tâm đau nhức, mà lại cái con kia móng vuốt thượng có huyết, chỉ là da lông, thịt đợi cũng đã lại hiện ra, sinh trưởng tốt rồi.

"Ồ!" Thạch Hạo tự nhiên thấy được nó cái con kia móng vuốt thượng huyết, tương đương kinh ngạc, trong mộng cảnh kinh nghiệm cũng không nhất định tất cả đều là giả?

"Cái này vũ trụ hồ như thế nào khô cạn?" Hoàng Kim Sư Tử có chút giật mình, rồi sau đó, đem làm nhìn về phía khắp nơi lúc, nó càng là một hồi ngốc.

Cái kia xanh um tươi tốt, tiên khí lượn lờ, như thế nào cũng không trông thấy rồi, tại đây đã trở thành một mảnh tử địa!

Cái gọi là trường sinh mùi thuốc, cũng đều không thể nghe thấy đã đến!

Hoàng Kim Sư Tử hóa đá, cuối cùng, nó nhe răng, cúi đầu, dùng đại móng vuốt đi lay cái kia khô cạn tiểu hồ, nơi nào còn có trên đất cát mịn.

Nhưng mà, khiến nó giật mình chính là, đem làm xúc động những cái kia hạt cát, thiên dao động địa chấn, cái chỗ này ù ù rung động.

Hoàng Kim Sư Tử nhanh lui về phía sau, một hồi ngạc nhiên, bởi vì, nó

xúc động những hạt cát này lúc, trầm trọng khiến nó suýt nữa đại kêu đi ra, một hạt cát có thể so với một khỏa Tinh Thần.

Thạch Hạo cũng là cả kinh, ngồi xổm xuống, nhìn xem khô cạn hồ nước ở dưới cát đá.

Hắn dùng tay đi nhặt, kết quả khiếp sợ hiện, quá trầm trọng, bất luận cái gì một hạt cát cũng như này, cùng Tinh Thần đồng dạng trọng.

"Cái này... Thật đúng là vũ trụ hồ!" Thạch Hạo sợ hãi thán phục.

Sở hữu tất cả hạt cát, đều là chân thật đại tinh, bị đã luyện thành cát, năm đó Bích Ba nhộn nhạo, đầm nước điểm một chút, nơi này là Tinh Thần bắt đầu chồng chất.

Cái gọi là vũ trụ hồ, nó chân thật tồn tại, cái chỗ này là một mảnh vũ trụ, nó làm đẹp tại Cấm khu chi chủ tê cư nhà tranh trước.

Cái này là bực nào đại thủ bút?

Theo Cấm khu chi chủ Tiêu Vong, cái này phiến vũ trụ khô héo, hồ nước hóa thành đất cát, không hề lộ ra hóa năm đó thịnh cảnh.

Thạch Hạo lại tới đến cùng cốt trước, tại đây không có nhà tranh, cũng không gốc cây các loại..., tất cả đều biến mất.

Trên mặt đất, ba khỏa đầu lâu thay thế bạch y nam tử cùng hai gã đạo đồng vị trí, không chút nào chênh lệch.

Hoàng Kim Sư Tử khiếp sợ toàn thân bốc lên hàn khí, như thế nào đều không thể tin được.

Thạch Hạo thở dài, ngồi xổm xuống, hắn muốn cái này đầu lâu chôn cất xuống, tránh cho nó tiếp tục phơi thây tại dã ngoại hoang vu.

Nhưng mà, lại để cho hắn giật mình chính là, hắn không cách nào rung chuyển cái kia khỏa tuyết trắng đầu lâu, nó không chút sứt mẻ, như là lấp kín

chống đỡ khai mở Thiên Địa vách tường.

Chỉ là một khỏa đầu lâu, như thế nào không cách nào xúc động?

Dùng tu vi của hắn, Trích Tinh như nguyệt đều có thể làm đến, trảo hạ mặt trời đến cũng không thành vấn đề, kết quả lại không có cách nào cầm lấy một khỏa đầu lâu.

Rất nhanh, hắn hiện đi một tí dị thường.

Phật khai mở chung quanh đất, có mấy khối phiến đá, phía trên có khắc chữ, đến từ bất đồng người thủ bút, có bút lực hùng hồn, có nhu hòa xinh đẹp.

Đệ nhất bức phiến đá thượng khắc chữ, phần cuối lưu danh chỗ là —— Áo Cổ!

Đây không phải trong mộng cảnh Cấm khu chi chủ chỗ đợi đến lúc người trẻ tuổi thứ nhất ấy ư, được xưng tiên cổ kỷ nguyên sơ kỳ cường đại nhất Hỗn Độn tộc Thiên Kiêu.

Hắn từng cái nhìn kỹ, quả nhiên hiện đi một tí quen thuộc danh tự, đều là trong mộng cảnh chứng kiến đến những người tuổi trẻ kia.

Cuối cùng một khối phiến đá lên, đúng là Thanh Nguyệt Tiên Tử lưu lại.

Không phải hư ảo, đều là chân thật.

"Cái này..."

Hắn từ nơi này chút ít phiến đá lên giải đến một ít chân tướng, đã từng thật sự có những năm kia nhẹ Thiên Kiêu đã tới tại đây, hơn nữa đạt được truyền thừa, sư theo tại Cấm khu chi chủ.

Đương nhiên, khi đó, liền đã không phải là còn sống Cấm khu chi chủ, cùng hiện tại đồng dạng, chỉ là một khỏa đầu lâu!

Cuối cùng, bọn hắn đã từng muốn chôn cất hạ vị này cấm kị tồn tại hài cốt, kết quả không cách nào làm được, chỉ có thể lưu lại khắc đá, lúc này tưởng nhớ.

Thạch Hạo một hồi nhức đầu, cái này Cấm khu chi chủ đến tột cùng là cái gì niên đại sinh linh? Tiên cổ kỷ nguyên sơ kỳ hắn cũng đã là một khỏa tuyết trắng đầu lâu rồi, đã chết tại thời đại nào?

Trên mặt đất, có ấm trà, có ngọc thạch khối, còn có tàn chén, đều rất cổ xưa, đều từng là trong mộng cảnh thứ đồ vật.

Thạch Hạo thân thủ, khả dĩ nắm lên ấm trà, hắn lại nhặt lên cái kia tàn phá ly, lại để cho hắn giật mình chính là, rõ ràng thật sự đổ ra nước trà, như trước đỏ tươi, thậm chí mang theo một điểm nhiệt khí.

Hắn rung động, cái này đều đã bao nhiêu năm, hơn một cái kỷ nguyên rồi, còn có nước trà, còn ấm áp lấy?

Hoàng Kim Sư Tử cũng giật mình, yết hầu chỗ đó Cô Lỗ một tiếng, nó nuốt từng ngụm nước, bởi vì cái kia hương trà quá nồng úc.

Thạch Hạo lướt qua một miệng nước trà, hay là cái kia vị đạo, khổ cùng chát chát lại để cho người chịu không được, rất khó khăn uống!

Nhìn thấy Hoàng Kim Sư Tử đang tại đôi mắt - trông mong nhìn qua, Thạch Hạo cho nó ngược lại hơi có chút.

Sau đó, hắn liền chứng kiến, Hoàng Kim Sư Tử kêu thảm thiết, đầy đất lăn qua lăn lại, bộ dáng kia muốn nhiều thê thảm có nhiều thê thảm, cả người đều muốn nổ tung rồi!

"Khổ a, đau nhức ah!" Hoàng Kim Sư Tử kêu to, tiếng hô như sấm, đầy đất bốc lên.

Cùng một thời gian, Thạch Hạo cảm thấy dị thường, ngẩng đầu ở giữa, hiện cái kia nhà tranh lại hiện, thấp núi, kim loại cung điện, dược điền đợi

khôi phục như lúc ban đầu.

Trừ lần đó ra, còn có bạch y nam tử, cười ôn hòa lấy, ngồi tại phía trước, sau lưng hắn có hai cái đạo đồng.

"Ta nói rồi, cái này nước trà không phải bình thường người có thể uống." Hắn mỉm cười.

Bạch y nam tử đưa tay, điểm tại Hoàng Kim Sư Tử trên người, nó lớn tiếng ho khan, một ít óng ánh dịch tích rơi trên mặt đất, nó cái này mới khôi phục lại, không hề thống khổ.

"Tiền bối!" Thạch Hạo rung giọng nói.

"Ngươi nên đã đi ra, trần thế sự tình rồi, lại đến một tự."

Lúc này đây, Thạch Hạo nắm lên cái kia khối ngọc, không chần chờ nữa, đem làm hắn đứng dậy về sau, hết thảy cũng đều khôi phục, trở thành cô quạnh chi địa, sau lưng chỉ có đầu lâu.

"Ta chi thân chết sớm, nhạt nhòa cuối cùng tan mất."

Đây là Thạch Hạo trước khi đi nghe được thanh âm.

Hoàng Kim Sư Tử cọng lông, chở đi Thạch Hạo, không cần phân phó, một đường chạy như điên, nhanh như điện chớp, cực xa đi, ly khai cái này phiến Sinh Mệnh Cấm Khu!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1724: Lòng Chỉ Muốn Về

Hoàng kim sư tử hoàn toàn chính xác bị sợ không nhẹ, một khỏa xương đầu mà thôi, không biết sinh tại thời đại nào, luyện vũ trụ là hồ nước, nạp cổ kim là mộng cảnh, thực sự nghe rợn cả người.

Nó một đường phi nước đại, như như thiểm điện nhanh chóng, trong nháy mắt chính là mấy chục vạn dặm, so thường ngày tốc độ nhanh một mảng lớn.

Thạch Hạo đã ở suy nghĩ, vuốt ve trên tay cái viên kia khối ngọc, rất cổ xưa, đây là một việc cổ vật, hắn trân giấu đi.

Một khỏa xương đầu mà thôi, cũng không phải là chân thân, liền từng dạy bảo ra nhiều Tiên cấp cao thủ, đều là từng cái thời đại Thiên Túng sinh linh, hoàn toàn chính xác không đơn giản.

Đương nhiên, nhất làm cho Thạch Hạo để ý là, vị này cấm khu chi chủ đã từng đi qua cái kia phiến đê đập, đi sâu vào, cũng còn sống trở về, cái này rất rung động.

Theo hắn hiểu, trước mắt người trong quá khứ đều chết hết rồi, còn không có còn sống đi ra đây.

"Chỉ là, hắn bị thương quá nặng, đến cuối cùng cũng chết đi." Thạch Hạo than nhẹ, tại không lâu trước nhìn thấy trong tấm hình, từng có áo trắng nam tử bò qua đê đập lúc tình cảnh, cả người là máu, thất tha thất thểu.

Để một vị cấm khu chi chủ rơi xuống đến nông nỗi này, cái chỗ kia quá kinh người, cuối cùng dẫn đến hắn chết đi, chôn xương cái này thê lương cựu địa.

Làm cường giả bị đánh giết nhục thân về sau, dù là còn lại một giọt máu đều có thể lại tố thân thể, mạnh mẽ như vậy một vị cấm khu chi chủ lại trực tiếp mất mạng, loại kia tổn thương quả nhiên kinh khủng.

Làm lao ra rất xa về sau, lại quay đầu lúc, hậu phương yên tĩnh, sương mù nồng nặc, về ở trong hỗn độn, đã không thể gặp.

"Kỳ quái!"

Hoàng kim sư tử hồ nghi, nó thử nghiệm đi vài bước đường rút lui, phát hiện lại mất phương hướng, một trận choáng váng, khó mà đặt chân, đến cuối cùng nó tìm không thấy đường.

"Chúng ta triều này phương hướng nào đi?" Nó một trận tâm thần bất định, nó phát hiện khắp nơi mông lung, rất tối tăm, đầu óc choáng váng, đã mất đi phương hướng cảm giác.

Thạch Hạo kinh ngạc, hắn không có mê thất, có thể thấy rất rõ phương xa ánh sáng cùng hậu phương Mê Vụ Khu Vực.

Là cái viên kia khối ngọc cho phép sao? Thạch Hạo lấy ra, đưa nó vứt trên mặt đất, sau đó hắn giật mình phát hiện, hắn ở chỗ này cũng bắt đầu đầu óc choáng váng, thiên địa đều ở xoay chuyển.

Hắn khoát tay, nhanh chóng triệu hoán về khối ngọc, có chút hiểu rõ.

"Ngươi đừng nên dừng lại, một mực đi về phía trước." Thạch Hạo nói ra.

"Tốt lắm giống như là đường rút lui." Hoàng kim sư tử có chút không xác định nói ra.

Thạch Hạo được nghe, biết nó triệt để mộng.

"Không cần nhiều hỏi, trực tiếp đi là được."

Quả nhiên, lần nữa nhanh như điện chớp năm mươi vạn dặm, rốt cục khôi phục bình thường, gặp được mặt trời, thấy được chim thú, triệt để thoát

ly cái kia phiến cổ quái khu vực.

Làm hoàng kim sư tử lần nữa ngừng chân, rất cẩn thận quay đầu quan sát lúc, nó sau khi phát hiện phương, một con sông lớn cuồn cuộn, gãy mất đường lui, ngoài ra còn có nham tương địa mấy người.

Nó trợn mắt hốc mồm, một đường chạy như bay tới, vừa rồi tuyệt đối không có gặp qua dạng này hình dạng mặt đất, cái này rất quỷ dị.

Nó biết, lại để cho nó đi tìm, vô luận như thế nào cũng không có cách nào tiếp cận cái kia phiến Sinh Mệnh Cấm Khu, nó ở vào lúc hỗn loạn không trung.

"Đông!"

Phương xa, trong dãy núi phát ra kịch liệt tiếng vang, có một ít cự sơn sụp đổ, loạn thạch trùng thiên, bụi mù tràn ngập, vô cùng đột nhiên.

"Phụ thân, mẫu thân!"

Thạch Hạo giật mình, bởi vì đã thấy, tại bên trong dãy núi kia có một chiếc chiến thuyền đang hướng đụng, dẫn đến rất nhiều ngọn núi sụp ra.

Xảy ra chuyện gì?

Vèo một tiếng, hoàng kim sư tử bay lên không, chở đi Thạch Hạo nhanh chóng tới gần nơi này.

Thạch Hạo nhảy xuống, đi tới trên chiến thuyền, gặp được bọn hắn.

"Hài tử, ngươi đã trở về!" Tần Di Ninh thở dài ra một hơi, triệt để buông lỏng, trước kia lúc bọn hắn vô cùng gấp gáp, sợ Thạch Hạo xảy ra ngoài ý muốn.

Rất nhanh Thạch Hạo liền hiểu, Thạch Tử Lăng, Tần Di Ninh mang theo bọn nhỏ sau khi rời đi, cực tốc đi xa, đem những hài tử kia đặt ở một cái địa phương an toàn, để Vân Hi bảo hộ, sau đó hai người bọn họ quay đầu lại tìm

kiếm Thạch Hạo.

Dù là biết tu vi không bằng Thạch Hạo, nhưng là, thân là cha mẹ, bọn hắn vẫn là nhớ nhung, đường cũ mà quay về, sợ hãi hắn xuất hiện cái gì ngoài ý muốn.

Kết quả, bọn hắn giống như hoàng kim sư tử một dạng, một khi đi trở về đầu đến liền sẽ mê thất, chiến thuyền bốc lên, bốn phía đi loạn.

"Tốt, chúng ta rời đi nơi đây, khối khu vực này về sau đừng tới nữa, có thần bí tràng vực bao trùm, là một mảnh Sinh Mệnh Cấm Khu." Thạch Hạo giải thích.

Tại mười vạn dặm bên ngoài, bọn hắn gặp được Vân Hi, còn có một quần tiểu mặt vội vã cuống cuồng hài tử, bọn hắn đều rất an toàn.

Khi thấy chiến thuyền, còn có phía trên hoàng kim sư tử cùng Thạch Hạo về sau, một đám con nít cũng lớn âm thanh hoan hô, tất cả đều buông lỏng.

"Tất cả lên đi."

Một đám con nít nghe vậy, sưu sưu giống như một quần tiểu hầu tử vậy, nhanh chóng hướng về thượng chiến thuyền.

Có chút hài tử mới có thể bước đi, tuổi tác còn nhỏ, bị Thạch Hạo phất tay, tịch cuốn lên tới.

Chiến thuyền tiến lên, làm đến rồi nơi có người ở về sau, bọn hắn rốt cuộc biết đây là nơi nào.

"Thiên Vực!"

Hạ giới bát vực, tổng cộng chia làm tám cái khu vực, phân biệt là: Thiên, Địa, Huyền, Hoàng, vũ, trụ, Hồng, Hoang.

Cũng được xưng làm bát đại lồng giam!

"Đây là Thiên Vũ, đã từng có một chỗ Sinh Mệnh Cấm Khu a, bất quá, thượng giới người cũng không biết!" Thạch Hạo thở dài.

"Nó biết không phải là Thập Tự Âm Dương Địa cấm khu, tránh sang xuống giới Thiên Vực?" Vân Hi nói ra.

Cái này có khả năng, dù sao, từ Thập Tự Âm Dương Địa sau khi ra ngoài, đầu kia thềm đá đường liền với chính là hạ giới một cái cấm khu, cả hai phải có liên quan.

"Có lẽ vậy!" Thạch Hạo gật đầu, nhưng cái này ý nghĩa không lớn.

Chiến thuyền hoành không, to lớn vô cùng, như một đóa mây đen vậy vượt qua Thiên Vũ, rất nhanh, nó đánh xuyên "Vực vách tường", chạy về các cổ vực khác.

Cái này đẳng cấp chiến thuyền, đến từ ngày Thần Thư viện, là một đám trưởng lão là Thạch Hạo tự mình luyện chế, nó tự nhiên có vô cùng đo thần uy, có thể khóa vực mà đi.

Huyền Vực, thuộc về bát đại lồng giam một trong, đương nhiên trên là đối với này giới người mà nói, đối với bát vực người mà nói, đây là một cái phi thường cường đại cổ vực.

Thạch Hạo bọn hắn Hoành Độ Hư Không về sau, xuyên thấu vực vách tường sau tới nơi này một vực.

Huyền Vực, có Tây Phương giáo tại hạ giới căn cơ, có bất lão sơn hậu duệ, đều là đỉnh cấp đạo thống.

Bất quá, Thạch Hạo bọn hắn cũng chỉ là đi ngang qua mà thôi, không định đi "Bái phỏng", cũng không muốn dừng lại, hắn lòng chỉ muốn về, phải nhanh một chút trở lại Thạch thôn.

Nếu là đi ngang qua Côn Bằng Sào, phiêu lưu thuyền giấy sông thần,

Tây Lăng giới các vùng, hắn có lẽ sẽ dừng lại, dưới mắt chỉ có tiến lên

Ông!

Hư không kêu run, khác một chiếc thuyền lớn hiển hiện, cả hai suýt nữa chạm vào nhau.

Chiếc thuyền này rất giảng cứu, mười phần chói lọi, ở chung quanh lượn lờ Thần cầm, mãnh thú hư ảnh, đó là cốt văn hiển hiện ra, để mà thủ hộ thân tàu.

Thoạt nhìn, vô cùng thần võ, giống như một tôn Vương giả chi hạm hoành không.

Bất quá, giống như Thạch Hạo chiến thuyền so ra, không cần suy nghĩ nhiều, khẳng định không phải một cấp độ, nhưng là tại cái này giới mà nói, đã tương đối giỏi.

Đồng thời, Thạch Hạo chiến thuyền phản phác quy chân, chỉ là khổ người đại mà thôi, thật muốn đánh lượng, ngược lại là nhìn không ra chỗ đặc biết gì.

Chủ nếu là bởi vì, đến rồi hạ giới sau hắn cố ý khống chế, không phải mà nói toàn lực ứng phó mở ra này thuyền, tất nhiên muốn dẫn động ra độn một cảnh giới trở lên cường đại ba động.

Như thế, nơi ven đường đi qua, trời cao đều muốn rạn nứt, gần tới sông núi đều sẽ bị nghiền nát, cũng không biết có bao nhiêu sinh linh biết nơm nớp lo sợ.

"Người nào?"

Đối diện, chiếc kia rường cột chạm trổ trên thuyền lớn có người hô quát.

Thạch Hạo đứng ở đầu thuyền, không có mở miệng, trong lòng cảm khái không thôi, rốt cục đã trở về!

Phiến thiên địa này thiếu khuyết hoàn chỉnh pháp tắc, đối với hắn áp chế sẽ có vẻ rất nhỏ, ở loại địa phương này động thủ, hắn uy năng sẽ bị phóng đại rất nhiều lần.

Sông núi này đối với hắn mà nói, lộ ra quá yếu đuối.

Đối diện những người đó hiển nhiên lai lịch không nhỏ, tối thiểu nhất tại Huyền Vực tính được là thế lực cường đại, gặp thiếu niên đối diện vậy mà xuất thần, đang ngẩn người, lập tức để bọn hắn có chút tức giận.

" Này, thiếu niên vì sao ngăn cản chúng ta tiến lên, các ngươi chẳng lẽ muốn chặn lại chúng ta sao?"

Mặc dù là một lão già, nhưng tính tình nóng nảy, lớn tiếng quát hỏi.

"Há, xin lỗi, Hoành Độ Hư Không, ngoài ý muốn mà thôi." Thạch Hạo lấy lại tinh thần, xông người đối diện nhẹ gật đầu.

Hoàng kim sư tử mắt trợn trắng, thần sắc bất thiện, nếu như tùy theo nó, một móng vuốt liền đem cái kia cả chiếc chiến thuyền đều cho đạp nát, người nào cản trở ngăn ai vậy.

Bất quá, Thạch Hạo sớm nói với nó, như không cần thiết, không cần tại hạ giới quát tháo.

"Phong Bá, thế nào?" Một cái thanh âm ôn uyển truyền đến, mấy tên thị nữ bồi tiếp một vị tiểu thư đi đến đầu thuyền.

Thiếu nữ này mỹ lệ phi thường, là một cái hiếm thấy mỹ nhân, một thân nga hoàng sắc quần áo, đứng ở đầu thuyền, tay áo phất phới, linh động nhã khiết.

Mi tâm của nàng có một khối hình thoi ấn ký, trên đầu sợi tóc ở giữa một cặp ngọc sừng, như Long Nữ.

Thiếu nữ này ngẩng đầu nhìn đến rồi đối diện thuyền lớn, càng thấy

được cái kia đứng ở đầu thuyền thiếu niên, hắn lúc này liền ngây dại, đơn giản không dám tin vào hai mắt của mình.

"Ngươi... Ngươi là..."

Nhiều năm qua đi, thiếu niên kia vẫn như cũ thanh tú, không thế nào biến hóa, chỉ là thân cao tăng trưởng, càng phát ra trội hơn, ánh mắt vẫn là như vậy sáng tỏ.

"Thạch Hạo!" Cuối cùng, hắn rất khẳng định, như vậy kêu lên.

"Thạch Hạo, cái nào Thạch Hạo?"

"Trong truyền thuyết tiểu Thạch sao?"

Đầu thuyền, một số người lập tức hét lên kinh ngạc âm thanh, tất cả đều nhìn chằm chằm đối diện trên thuyền lớn thiếu niên.

"Không sai, hắn là... Tiểu Thạch!"

"Không có kém, ta tại Hư Thần Giới thấy qua, chính là hắn!"

"Trời ạ, thật là tiểu Thạch, hắn làm sao xuất hiện, về tới hạ giới sao?"

"Ta trước kia bồi tiếp tiểu thư lúc, thấy qua hắn, là tiểu Thạch!"

Đầu thuyền, một đám nữ tử líu ríu, chấn kinh mà hưng phấn.

Chính là bị gọi kia Phong Bá lão giả, cũng sợ run, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, ngơ ngác nhìn thiếu niên kia.

"Thiên Thiên quận chúa, đã lâu không gặp." Thạch Hạo mở miệng, lộ ra thần sắc kinh ngạc, hắn không nghĩ tới thế mà lại nơi này nhìn thấy một vị cố nhân.

Huyền Vực, liền Tây Phương giáo cùng Bất Lão Sơn đều ở hạ giới nơi này lập giáo, tương đối bát vực mà nói, được cho địa linh nhân kiệt.

Thiên Thiên quận chúa, là Huyền Vực thập đại mỹ nhân một trong, năm đó Bất Lão Sơn Tần tộc một vị dòng chính truyền nhân theo đuổi nàng lúc, còn từng bởi vậy giống như Thạch Hạo kết thù kết oán.

Đã nhiều năm như vậy, Thiên Thiên quận chúa biến hóa không lớn, vẫn như cũ mỹ lệ, linh động xuất trần, lúc này cái miệng nhỏ nhắn Trương Thành "O" hình, như là gặp ma.

"Ngươi không phải là đi thượng giới à, còn có thể xuống tới?" Hắn cảm giác sâu sắc không thể tưởng tượng nổi, mặc dù mỹ lệ, nhưng này là có chút ngốc, một bộ khờ manh dáng vẻ.

"Ta là ai, trong truyền thuyết Thiên Túng Chí Tôn, đi đâu không được, nhớ nhà, cho nên trở về." Thạch Hạo đỉnh đạc nói ra.

Những người đó triệt để tin tưởng, đây chính là tiểu Thạch, nói với truyền bên trong một dạng, da mặt dày, tự luyến, rất có thể ăn, ưa thích "Nữ nhân mập mạp".

Thời gian thật dài, Thiên Thiên quận chúa đều chưa có lấy lại tinh thần đến, cái này quá kinh người, trong truyền thuyết tiểu Thạch chạy đến thượng giới về phía sau lại đã trở về.

"Tiểu Thạch, ta mời ngươi đi tộc ta làm khách." Thiên Thiên quận chúa mắt to chớp, lưu động lập lòe thần thái, mời hắn đi tộc này.

"Ta hôm nay mới có thể đến, muốn trước về Thạch thôn, chờ qua một thời gian ngắn đi." Thạch Hạo nói cái gì cũng phải về trước bản thân trong tộc.

Hắn cười cười nói: "Ngươi như vô sự, có thể đi Hoang Vực Thạch Quốc tìm ta."

" Được, sau đó không lâu, ta sẽ đi thăm ngươi!" Thiên Thiên quận chúa gật đầu, mang theo vui mừng.

Một lát sau, bọn hắn tách ra, hai chiếc chiến thuyền lần nữa Hoành Độ Hư Không.

Chính vào hôm ấy, tin tức tại Huyền Vực truyền ra, tiểu Thạch đã trở về, sợ ngây người các tộc cái giáo, tất cả mọi người mới đầu cũng không tin.

Đây quả thực là thứ nhất tin tức về bạo tạc tính chất!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1725: Về Thạch Thôn

Chiến thuyền tốc độ cực kỳ nhanh, như di động ánh sáng, giống như từ trần ảnh, ở trên vòm trời xuyên qua, làm phát sinh thần quang giờ, để Huyền Vực người lầm tưởng phát sinh sao băng.

Rất nhanh, chiến thuyền lần thứ hai xé ra vực bích, lại một lần bắt đầu vượt qua mà đi.

Hoang Vực, rốt cục đến, trở về đến mảnh này quen thuộc trên đất.

Chiến thuyền ngừng lại, lơ lửng trên trời cao.

Thạch Hạo đứng ở đầu thuyền, nhìn xuống phía dưới mặt đất bao la, cương vực rộng lớn, vô biên vô ngần, Thượng Cổ mộc che trời, đa số núi rừng nguyên thủy.

Đây là một mảnh Đại Hoang, toàn bộ Hoang Vực phần lớn như vậy, không đúng vậy sẽ không được gọi là Hoang Vực.

Thạch Hạo hít sâu một hơi, đuổi tới giới so ra, Linh khí thật sự rất mỏng manh, không cách nào quanh năm cung cấp tẩm bổ r thân cùng Thần hồn cần thiết vật chất.

Thế nhưng, Thạch Hạo nhưng không một chút nào thất vọng, tâm tình ôn hòa, có một loại cảm giác thỏa mãn, còn có một loại cảm động cùng mừng rỡ.

Bởi vì, hắn rốt cục trở về rồi!

Đây là mùi vị quen thuộc, là hắn hoài niệm cố thổ.

Rời đi vùng đất này rất nhiều năm, cẩn thận tính ra, mười năm trở lên, thật sự rất thân thiết, bây giờ nhìn vùng đất này, để hắn bên trong Tâm Giác e rằng so với phong phú.

Xoạt!

Thạch Hạo thả người nhảy một cái, rời đi đầu thuyền, đánh về phía trên mặt đất, từ mấy vạn trượng trên không hạ xuống, phịch một tiếng giẫm trên mặt đất, hắn nắm một cái thổ, sau đó vung lên.

"Ta lại trở về rồi!"

Thạch Hạo rống to, nơi này mặc dù là Đại Hoang, nhưng cũng thuộc về Thạch Quốc biên cảnh, đây là hắn năm đó đi qua một mảnh đường xá, có thể dẫn tới Thạch thôn.

"Các ngươi ở phía sau theo, ta trước tiên đi tới." Thạch Hạo hô một tiếng, sau đó nhanh chân nhào vào núi rừng bên trong.

Bởi vì, hắn sợ lớn như vậy chiến hạm ngang trời sẽ quấy nhiễu Thạch thôn, nơi đó là một chốn cực lạc, là không tranh với đời thế ngoại đào nguyên, người trong thôn quá chất phác.

Hắn hi vọng nơi đó vĩnh viễn yên tĩnh, đó là hắn tâm linh cảng.

Đại Hoang vô biên, cây cỏ um tùm, càng có rất nhiều hung cầm cùng man thú qua lại, đều là Hồng Hoang dị chủng. Lớn có thể cùng ngọn núi sánh vai.

Năm đó, Thạch Hạo vẫn là thời niên thiếu, một mình xuyên qua mảnh này Đại Hoang giờ, thời khắc đối mặt sinh tử thử thách. Muốn né qua các loại mạnh mẽ cổ thú cùng hung cầm.

Hiện tại, khi hắn cất bước ở mảnh này Đại Hoang bên trong, hắn phảng phất trở thành một con hình người lớn hung thú, các loại chim thần chờ đều muốn lui tránh.

"Gào gừ..."

Một con Kim Sí Thần Viên nhảy ra ngoài, sinh thể hình cao to. Có tới cao mấy trượng, sau lưng còn có một đôi màu vàng cánh, miệng rộng đầy răng nanh, đánh về phía Thạch Hạo.

Đây là một con Thú Vương, trong phạm vi mấy ngàn dặm vô đối thủ, hết thảy chim bay cá nhảy cũng phải đối với nó thần phục.

Khi nó nhìn thấy có một người như thế hình lớn hung lộ quá nơi đây giờ, chọc vạn thú kinh hoảng, nó nhảy ra ngoài, ngăn chặn Thạch Hạo.

"Một con khỉ con cũng dám ngang ngược, theo ta về Thạch thôn đi gát cửa đi." Thạch Hạo chỉ tay một cái. Hào quang năm màu tỏa ra, trực tiếp cầm cố nó.

Hắn cẩn thận xem đi xem lại, lộ ra thần sắc cổ quái, khả năng nhận thức, năm đó đi ngang qua dãy núi này giờ, còn từng tránh thoát khỏi, vào lúc ấy hắn rất nhỏ yếu, vẫn còn con nít.

Hiện tại, mười mấy năm trôi qua sau, hắn trực tiếp có thể dễ dàng bắt con này Thần Viên.

Nghĩ đến ngày xưa sự tình. Lại nghĩ tới nhiều năm như vậy trải qua, Thạch Hạo trong lòng tư vị khó hiểu, may mắn phúc, cũng có cay đắng.

Năm đó. hắn mới ** tuổi mà thôi, liền dám xông vào Đại Hoang, mang theo huynh đệ Thanh Phong một đường mò bò chạy trốn, chạy tới Bổ Thiên Các đi báo danh, cũng thật là gan lớn.

Xoạt một tiếng, hắn đem Kim Sí Thần Viên ném đến trăm dặm ở ngoài trên chiến thuyền. Phi thường tinh chuẩn.

Thạch Hạo nhanh chân ở núi rừng bên trong xuyên hành, đó là hắn năm đó đi qua con đường, hắn đang tìm ngày xưa tâm tư, chỉ là hoàn toàn khác nhau.

Dọc theo đường đi, hắn không cần tiềm hành, không cần tránh né, vì vậy thỉnh thoảng có chút hung thú tập kích hắn, bất quá chỉ cần hắn hơi hơi lộ ra một chút khí tức, những vùng rừng rậm kia chi vương sẽ bỏ chạy.

Trên đường, hắn nhìn thấy một chút cự thú, năm đó có thể sống xuyên qua Đại Hoang, thật sự không dễ, dù sao khi đó hắn còn còn trẻ, đạo hạnh không đủ.

Thạch Hạo bắt đầu lan ra thần thức, tìm tòi mảnh này Đại Hoang, muốn nhìn vừa nhìn có đặc biệt gì sinh linh cường hãn.

"Ồ?"

Hắn vẫn đúng là có phát hiện, lộ ra vẻ kinh dị, mảnh rừng núi này bên trong có nhen lửa Thần Hỏa cường giả?

Thần cấp tồn tại!

Phải biết, toàn bộ Hoang Vực cũng không có mấy người, đặc biệt là sau đó trải qua đại kiếp nạn, thần tích biến mất, không thể nhận ra.

Thạch Hạo vẻ mặt nghiêm túc, lướt người đi, hướng về phía 900 dặm ở ngoài một vùng núi xông vào, hắn đến tột cùng là ra sao sinh linh.

Dù sao, ở mảnh này Đại Hoang bên trong có Thạch thôn, xuất hiện ở đây một cái Thần cấp sinh vật, quá nửa là một cái uy hiếp rất lớn.

Hắn rất lo lắng, đã nhiều năm như vậy, Thạch thôn có hay không trải qua cái gì.

Đây là một mảnh Minh Tú nơi, hơi nước hừng hực, trên núi cao có một vầng thác nước màu bạc, đập xuống, ở trong đầm nước rung động ầm ầm, cũng hình thành khói mỏng, khiến cho nơi này Linh khí mông lung.

Một con màu đen sinh linh, lười biếng nằm ở trên bờ một khối lớn trên tảng đá, ngẩng đầu hai chân, rất là nhàn nhã, chính đang hướng về trong

miệng vứt cá nướng, phơi nắng.

Thạch Hạo nhất thời lộ ra thần sắc cổ quái, quá quen thuộc, hắn nhận thức người này.

Đây là một con Đại Hắc quy, rất lớn, so với cối xay đều phải lớn hơn rất nhiều, toàn thân đen kịt, lười biếng, hết sức thoải mái cùng tự tại nằm ở nơi đó.

Bình thường quy làm sao có khả năng sẽ như vậy? Nằm ngửa, tứ chi còn dài như vậy, đều có thể nhếch lên hai chân, bộ này diễn xuất thấy thế nào đều không giống như là người tốt.

"Tam Hắc, ngươi làm sao trốn ở chỗ này?" Thạch Hạo mở miệng.

Hắn tự nhiên nhận thức người này, đây là từ thượng giới chạy xuống quy, năm đó Thạch Hạo thân thủ bắt nó, thu làm vật cưỡi, nhưng là ở Thất Thần Tác Loạn giờ, thừa dịp Thạch Hạo nghênh địch, nó chạy.

Sau đó, Thạch Hạo vẫn không có tìm được nó, liền đi thượng giới.

"Quỷ à!"

Đại Hắc quy lập tức liền nhảy lên, động tác kia quá nhanh nhẹn, nhanh nhẹn cực kỳ, dài cánh tay chân dài, cõng lấy một cái "Đại Hắc nồi", vèo một tiếng liền nhảy ra ngoài.

"Ngươi quỷ hào cái gì, không quen biết ta sao?" Thạch Hạo liếc chéo nó.

Tên khốn này năm đó trốn so với thỏ đều nhanh, hắn cùng 7 thần liều mạng giờ, này con Đại Hắc quy là liều mạng trốn.

"Ngươi làm sao có khả năng xuất hiện? Trời ạ, quỷ à, ngươi đi nhanh đi!" Đại Hắc quy kêu, quay đầu chạy liền.

Ầm!

Nó làm sao có thể trốn, Thạch Hạo một cái liền tóm chặt cổ của nó, đưa nó cho ôm trở về, lộ ra một hàm răng trắng như tuyết, nói: "Ta đói, hầm một nồi rùa đen canh, vừa vặn trên người ngươi còn tự mang oan ức, nhiều bớt việc à."

"Đại ca, tha mạng à, thật là ngươi à. Ta có mắt không nhìn được Thái Sơn, còn tưởng rằng là cái nào vô liêm sỉ vương bát đản giả mạo ngươi đây!" Đại Hắc quy trở mặt so cái gì đều nhanh, một mặt cười bỉ ổi.

"Vương bát đản? ngươi là mắng ta đây, vẫn là mắng ngươi mình đây?" Thạch Hạo tức giận trừng nó.

"Mắng ta mình." Đại Hắc quy vội vàng quạt mình đầy miệng ba. nó này quy cánh tay rất dài, hành động linh hoạt làm cho người ta không nói được lời nào.

"Đại ca, ngươi tại sao trở về, ta khiếp sợ hồn đều bay lên, cho nên mới nói không biết lựa lời. ngươi đại nhân đại lượng à, ta quá giật mình, cũng thật tò mò, không nghĩ tới mười năm trôi qua, còn năng nhìn thấy lão nhân gia ngươi!"

"Ta vẫn không có ngươi già đây, phong nhã hào hoa, hai mươi mấy tuổi chính là Hoàng Kim năm tháng kỳ." Thạch Hạo mắt trợn trắng.

Đại Hắc quy thật sự rất khiếp sợ, tuy rằng vẻ mặt của nó có khuyếch đại thành phần, nhưng vẫn là thể hiện nỗi lòng của nó, xác thực cùng sống thấy Quỷ Nhất giống như. Làm sao cũng không thể nào tưởng tượng được, lại liền như thế nhìn thấy Thạch Hạo.

Đồng thời, nó cũng rất không nói gì, trong lòng âm thầm cô, này chủ tại sao lại trở về?

Năm đó, Thạch Hạo rời đi Hạ giới giờ, nó từng lớn tiếng hoan hô, ồn ào, thiên hạ này về nó hết thảy.

Bởi vì, vào lúc ấy. nó thực lực mạnh mẽ, xem như là thiên hạ cao cấp

nhất cường giả, Thạch Hạo vừa đi, ai còn năng chế nó?

"Ngươi làm sao ở chỗ này?" Thạch Hạo hỏi nó.

"Ta này không phải tìm Thạch thôn mà." Đại Hắc quy trôi chảy nói chuyện. Kết quả lại hối hận muốn chết.

"Ngươi có ý gì, năm đó ta ở thời điểm, ngươi chạy, hiện tại một người lén lén lút lút, nhưng đang tìm Thạch thôn, ngươi muốn làm gì?" Thạch Hạo nhìn chằm chằm nó.

"Đại ca. ngươi tuyệt đối đừng hiểu lầm, ta bởi vì kính ngưỡng ngươi, càng ngóng trông Thạch thôn, gần nhất tâm huyết dâng trào, vì lẽ đó ở lấy hành hương tâm thái, nỗ lực truy tìm đến nơi này." Đại Hắc quy hai tay hợp thành chữ thập, làm ra một bộ dáng vóc tiều tụy, chỉ là cặp kia mắt nhỏ huyên thuyên chuyển động, bán đi nó chân thành, một mặt rất tiện dáng vẻ.

"Ngươi cũng không phải là muốn sao ta sào huyệt, tập kích Thạch thôn chứ?" Thạch Hạo ánh mắt sắc bén.

"Oan uổng à, đánh chết ta cũng không dám à, đừng nói đại ca ngươi còn khoẻ mạnh nhân gian, chính là hướng về phía nào còn có một con rất không phải đồ vật hầu, ta cũng không dám lỗ mãng à." Đại Hắc quy kêu la, dùng sức vỗ ngực, biểu đạt trung thành.

"Ngươi quản ai kêu hầu?" Thạch Hạo vì là Chu Yếm can thiệp chuyện bất bình, đường đường Thái Cổ mạnh nhất chủng tộc một trong, bị này đen quy cho bẩn thỉu được không là đồ vật.

"À, đúng, ta nói nhầm, con kia lớn hầu à, à không, Chu Yếm, rất lợi hại." Đại Hắc quy hả hê.

"Được rồi, chớ có nói hươu nói vượn." Thạch Hạo nhìn nó, nói: "Nếu ngươi muốn đi Thạch thôn, ta dẫn ngươi đi."

Đại Hắc quy nhất thời một mặt khổ qua tương, quy mặt đều điệp ba lên,

trực cắn rụng răng, năm đó nó chính là chạy trốn, hiện tại làm sao có khả năng đồng ý bị người quản, đi theo cái này tiểu ma đầu bên người?

"Ngươi có ý gì?" Thạch Hạo liếc chéo nó.

"Ta thật cao hứng, quá cảm động, nhìn thấy đại ca hãy cùng nhìn thấy mẹ ruột như thế, đều muốn khóc! Đi, ta cùng đại ca đi Thạch thôn, hai anh em ta khỏe mạnh uống một trận, không say không về." Đại Hắc quy làm ra một bộ mừng đến phát khóc dáng vẻ.

"Ngươi tên khốn này thật không biết nói chuyện." Thạch Hạo trực tiếp cho nó một cái tát, sau đó cảnh cáo nói: "Cha mẹ ta ngay khi mặt sau, ngươi một lúc chớ cùng ta xưng huynh gọi đệ, có nghe hay không?"

Đại Hắc quy kêu la: "Rùa đen làm sao, vương bát làm sao, đây là trời sinh chủng tộc, lẽ nào liền không thể theo người xưng huynh gọi đệ?"

Đùng!

Thạch Hạo đối với nó sau gáy lại một cái tát, nói: "Năm đó bị ta thu làm vật cưỡi, hiện tại ngươi đúng là thể hiện, là không?"

"Không, được rồi, chúng ta khi không có ai lại xưng huynh gọi đệ!" Đại Hắc rùa rụt cổ đầu, trốn vào "Đại Hắc nồi" bên trong.

Dọc theo con đường này, bọn họ nhanh như chớp, Thạch Hạo cũng không còn trì hoãn, năm đó đường hắn đã ôn tập một lần, sau đó trực tiếp chạy về Thạch thôn.

Rất xa, rốt cục nhìn thấy, một cái thôn xóm liền ở Đại Hoang bên trong, nơi đó rất an lành, dường như thế ngoại đào nguyên giống như vậy, nó không có biến, như trước ở.

Thạch Hạo con mắt cay cay, suýt nữa rơi lệ.

Qua nhiều năm như vậy, hắn có thai duyệt, có hài lòng, cũng có thương

tích bi cùng bất đắc dĩ.

Mấy ngày này, hắn vẫn che giấu mình chân thực tâm tình, dù cho đối mặt cha mẹ giờ cũng không có biểu lộ, mãi đến tận hiện tại mới tiết lộ ra nội tâm tất cả.

Biên Hoang một trận chiến, Đại Trưởng lão chết rồi, bi tráng kết thúc, máu tươi Tinh Không. Hỏa Linh Nhi kể cả toàn bộ Tội Châu bị người bắt đi, không rõ sống chết, thất lạc dị vực.

Đế Quan ở ngoài, không có chiến đấu, nhìn như thắng lợi.

Kỳ thực, bọn họ thất bại, chết rồi nhiều người như vậy, chảy nhiều máu như vậy, quay đầu lại cũng chỉ là nhân bất ngờ mà ngừng chiến kết thúc.

Bọn họ xem như là thất bại, mang theo tiếc nuối còn có đau xót rời đi.

Đại Trưởng lão chết đi, Hỏa Linh Nhi cùng Tội Châu bị bắt đi, Thạch Hạo có thể nào không để ở trong lòng, sao cười toe toét quên, chỉ là vẫn giấu ở đáy lòng không nói mà thôi.

Hắn muốn về Hạ giới, muốn về Thạch thôn, chính là một loại tiềm thức trốn tránh, muốn trở về chữa thương.

Hiện tại rốt cục về đến nhà rồi!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1726: Ấm Áp Thạch Thôn

Về đến nhà, Thạch Hạo vành mắt ửng hồng, lẳng lặng đứng thời gian rất lâu, hắn mới hơi hơi bình tĩnh.

"Đại ca, đi oa, chúng ta đến, thật không nghĩ tới chỗ này như vậy ưu mỹ., bên kia có một đám Thiên Mã à, trắng như tuyết sáng loáng lượng, không có một cái lông tạp, ai u hắc, trong đó có một con đều dài ra Long Lân, không phải bình thường vảy à." Đại Hắc Quy ở đây kêu la.

"Đùng!"

Thạch Hạo vỗ một cái nó "Oan ức", chấn động nó trợn tròn mắt, độn nhất cảnh giới tu sĩ hơi hơi lộ ra một chút gợn sóng, liền đủ khiến nó bất tỉnh đi.

"Thành thật một chút, đừng hô to gọi nhỏ."

Thạch Hạo bước lên phía trước, cách xa làng còn có mấy dặm đường, hắn trong lòng nóng hầm hập, rốt cục trở về, rất không dễ dàng.

Cách đó không xa, có một mảnh vùng núi, đi ngang qua giờ, Thạch Hạo hơi hơi nghỉ chân, năm đó thiên hạ đều ở truyền Tiểu Thạch chết đi, Bát Hoang đều kinh, hắn từng đang bị chôn ở nơi đó chừng một năm.

"Không biết Ngũ Sắc Tước có hay không vẫn còn ở đó." Thạch Hạo rất muốn biết rõ ràng lai lịch của nó.

Bởi vì, lần đó mặc dù có thể phục sinh, theo chân nó ngậm tới một ít hạt giống có quan hệ, trồng ở hắn phần thổ bên trong, sinh cơ bừng bừng, càng làm hắn cải tử hồi sinh.

Ngũ Sắc Tước rất thần bí, từ Thạch Hạo bắt đầu hiểu chuyện, nó ngay khi trong thôn, trong lúc thỉnh thoảng biến mất.

Nếu như nói, ai còn có thể bắt nạt Thạch Hạo, cũng chỉ có nó.

Khi còn bé, mỗi lần truy Ngũ Sắc Tước đều không có kết quả, thường thường đấu vật, hạ hắn thỉnh thoảng sẽ lau nước mắt, sau khi lớn lên như trước không thể nắm lấy con kia quái lạ chim nhỏ.

Gần rồi, nhìn thấy người trong thôn.

Ngay khi cửa thôn nơi đó, có một ít người ra vào, quá quen thuộc, đó là săn bắn đội ngũ thắng lợi trở về, mang theo rất nhiều to lớn hung thú, tiến vào trong thôn.

Đó là nhi giờ đồng bọn sao, là Đại Tráng bọn họ sao, thân hình cao lớn, bây giờ trở thành săn bắn đội ngũ thủ lĩnh, bọn họ đều đã lớn rồi!

Thôn trước, trồng có rất nhiều cây liễu, rất nhu hòa, lục Oánh Oánh.

Người trong thôn đây là trong ngực niệm Liễu Thần sao, nó năm đó cắm rễ địa phương có một cái tế đàn, trở thành vùng đất Thần Thánh nhất, không người đi chiếm dụng nơi đó, người trong thôn còn ở hi vọng nó trở về sao?

Trong thôn, rất náo nhiệt.

Bởi vì, săn bắn đội ngũ trở về.

Một ít hài đồng ở chạy trốn, đều là một ít tiểu tử, từ ba, bốn tuổi đến mười tuổi các loại, phi thường hoạt bát, nhưng là, Thạch Hạo một người cũng không nhận ra.

Đây nhất định là ở hắn đi rồi sinh ra hài tử, đều rất hiếu động, thể chất rất mạnh, rất nhỏ hài tử đều có thể nhảy lên rất cao, mạnh hơn bậc cha chú.

Thạch Hạo đến đến cửa thôn, phía sau theo Đại Hắc Quy.

Đại Hắc Quy đứng thẳng cất bước, cõng lấy một cái Đại Hắc nồi, dài cánh tay chân dài, dáng dấp rất dũng mãnh.

"À, Yêu Ma vào thôn, mau đánh yêu quái à!"

"Nơi nào có yêu quái, chúng ta thôn có Liễu Thần bày xuống đại trận, cái gì yêu ma quỷ quái cũng phải lui tránh, tiểu hài tử không cần loạn ồn ào." Có đại nhân quát lớn.

"Thật sự nha, mau nhìn, một con Đại Vương Bát, so với lừa phân trứng còn muốn đen, thử răng, trừng mắt mắt, nó lại đây rồi!" Có ba, bốn tuổi tiểu hài tử kêu to.

Cửa thôn, Đại Hắc Quy vô cùng tức giận, mặt đen đều sắp tái rồi.

Nó xác thực đang nhe răng, trừng mắt, bởi vì, bang này nhãi con quá không biết nói chuyện, mặc dù nói nó là Huyền Quy, nhưng cũng không thể như thế ngay mặt gọi nó Đại Vương Bát à?

Gặp gỡ Thạch Hạo cũng là thôi, nó nhận, nhưng là một đám thằng nhóc con cũng như thế nói nhao nhao ồn ào, tự nhiên làm nó trừng mắt.

Đặc biệt là, mặt sau đánh giá, cái gì gọi là so với lừa phân trứng còn đen, nghe nó muốn thổ huyết.

Trong thôn, vây quanh săn bắn đội ngũ nam nữ già trẻ, rốt cục có không ít người quay đầu lại, hướng về cửa thôn nơi này trông lại.

Trong nháy mắt, làng yên tĩnh, hết thảy đại nhân đều đờ ra, dường như hoá đá.

Người trong thôn tất cả đều xem ra, mỗi người đều khó mà mở miệng, nhìn đầu thôn người kia.

Một người thiếu niên, vóc người kiên cường, khuôn mặt tuấn tú, xem ra phảng phất chỉ có mười bảy mười tám tuổi, nhu hòa khuôn mặt, trong vắt

con mắt, hắn chính từng bước từng bước đi tới.

Nhiều năm qua đi, tối thiểu mười năm trở lên, còn có thể nhìn thấy khuôn mặt này, còn có thể nhìn thấy người này, người trưởng thành đều có chút ngẩn người, không thể tin được.

Chỉ có một đám hài tử, rất khó hiểu, cũng rất chần chờ, lại có chút sốt sắng, ngẩng đầu lên, kéo đại nhân góc áo, căng thẳng mà nhỏ giọng hỏi: "Mẹ, hắn là Đại Yêu ma sao, thúc bá bọn họ đều sợ sao, làm sao không dám nói lời nào."

"Ông nội, đây là một con hình người Đại Yêu ma sao, liền nó tôi tớ đều đen như vậy hung, hắn có thể xông qua trận pháp, tiến vào thôn chúng ta bên trong, thật đáng sợ." Một ít tiểu hài tử lộ ra vẻ sợ hãi.

"Tiểu Bất Điểm!" Rốt cục, có người hét to lên, đồng thời nhằm phía cửa thôn.

Còn có một chút đại nhân trực tiếp cho trước người hài tử một cái bạo lật, mắng: "Cái gì Yêu Ma, đây là các ngươi thúc thúc, cái kia dựa vào mình một mình đánh tới thượng giới đi thúc thúc!"

"Thằng nhóc con, ta gọi ngươi nói lung tung!" Còn có người vỗ bên người này bé thò lò mũi cái mông một cái tát.

Nam nữ già trẻ tất cả đều vọt tới, một mảnh la hét, kêu to, hô to, đặc biệt là một đám hai mươi, ba mươi tuổi thanh niên trai tráng hung hăng nhất cuồng, đi qua sau khi, liền nện mang đánh, đem Thạch Hạo cho ném lên bầu trời.

"Đây là có thật không, ngươi... Dĩ nhiên trở về rồi!"

"Để ta cắn một cái, đúng là thịt vù vù, không phải giả à!"

"Tiểu tử ngươi vừa đi chính là mười năm nhiều, lại liền như thế đột nhiên xuất hiện rồi!"

"Tiểu Bất Điểm, nhanh, để ta nhìn một chút, ngươi đều nơi nào có biến hóa rồi!"

Một đám người quá kích động, nhi giờ đồng bọn chen ở phía trước nhất, đem Thạch Hạo vây quanh, tựa như ở trong mơ, khó có thể tin ở hôm nay nhìn thấy hắn.

Còn có người đang gọi hắn khi còn bé tên —— Tiểu Bất Điểm, rất thân thiết.

Thạch Hạo mũi cay cay, trong mắt nóng bỏng, cái cảm giác này thật sự rất tốt, hắn trở về, nhìn thấy nhiều như vậy người thân, mười năm phiêu bạt ở bên ngoài, hết thảy thất vọng, cảm giác vô lực, tiếc nuối đều biến mất, cảm giác từ đầu đến chân đều ấm áp, tràn ngập tinh khí.

Cái gì Biên Hoang đẫm máu, chiến bại mà về, cái gì trơ mắt nhìn người quen thuộc đi xa, chỉ có thể tử biệt, những này đều đã rời xa.

Hắn hiện tại có chính là chỉ là ấm áp, những kia mặt trái tâm tình, những kia đau xót, những kia đau khổ, tất cả đều biến mất rồi, đi xa, hắn ở đây rất vui vẻ, thật cao hứng.

"Oa nha nha, ngươi chính là chúng ta cái thứ ở trong truyền thuyết tiểu thúc thúc?"

Một cái tiểu tử chính đang kéo Thạch Hạo ống quần, ngước đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập kích động, hai con mắt đều sắp cười đến nở hoa.

"Trời ạ, sống, trong truyền thuyết con kia sống sót thúc xuất hiện, oa nha nha!" Một cái khác bốn, năm tuổi tiểu tử, đem Thạch Hạo xem là đại thụ, đang cố gắng hướng về trên người hắn bò.

"Có thật không, đây là liền Tiểu Thạch thúc thúc à, đánh khắp thiên hạ vô địch thủ, cuối cùng, chạy đến thượng giới đi làm tai họa. Thật là vui, thật cao hứng, ta gặp được trong truyền thuyết Tiểu Thạch thúc thúc!" Khác một

đứa bé nhảy nhót liên hồi, ở nơi đó kêu la, một mặt vẻ kích động.

Thạch Hạo không nói gì, này đều là làm sao giáo dục hài tử, hắn ở Hạ giới đều thành tai họa sao? Bất quá, nghĩ kỹ lại, hắn năm đó cũng thật là để các đại địch đối với thế lực đau đầu, là phiền phức nhân vật.

"Ha ha, thật sự quá tốt rồi, không nghĩ tới huynh đệ chúng ta còn có gặp mặt một ngày, ta đều cho rằng ngươi sẽ ở thượng giới truy tìm Tiên Đạo, không lại trở về đây." Đại Tráng thân cao đều sắp một trượng, vỗ Thạch Hạo bả vai, lại dùng sức với hắn gấu ôm, trong mắt hiện lên nước mắt.

"Đúng đấy, ta nghe nói đi tới thượng giới sau, lại nghĩ hạ xuống quá khó, căn bản không thể, không nghĩ tới huynh đệ chúng ta này còn sống có thể lại sẽ, còn có thể gặp lại!" 2 mãnh cũng phi thường kích động.

Bì Hầu, Hổ Tử đám người đều là như vậy, vành mắt đều đỏ, nhi giờ đồng bọn mười năm sau lại gặp lại, bọn họ sao quên Thạch Hạo? Nếu không có là hắn, Thạch thôn có thể nào có như bây giờ dáng vẻ, linh dược khắp nơi, từng năm mạnh mẽ, ngoại giới không người dám tập.

"Hài tử, để ta đến xem thử, lớn rồi à, so với thúc cao hơn nữa, chỉ là quá thanh tú, còn như là đứa bé, khuôn mặt không có bất kỳ biến hóa nào." Thạch Lâm Hổ tiến lên.

"Ha ha, thực sự là quá tốt rồi, chúng ta Tiểu Thạch trở về." Thạch Phi Giao đập nện Thạch Hạo lồng ngực.

Hai người này là ngày xưa săn bắn đội ngũ thủ lĩnh, bây giờ đều từ nhậm, giao cho Đại Tráng cùng Hổ Tử bọn họ.

Thạch Hạo rất vui vẻ, con mắt ửng đỏ, hướng về trưởng bối chào.

Một đám đại thẩm cũng tới, nghe được tin tức, toàn thể điều động, càng đun nóng hơn tình, lại là nắm mặt, lại là ném cánh tay, để da mặt dày Thạch Hạo cũng không khỏi nét mặt già nua ửng đỏ.

"Hài tử, hài tử ở nơi đó?"

Vào lúc này, trong thôn tuổi tác rất lớn một nhóm người cũng tới, nghe được tin tức, ở bọn nhỏ nâng đỡ, đám lão già này vội vội vàng vàng, bước đi không phải rất ổn, chạy về cửa thôn.

"Ông nội, Tộc trưởng ông nội!"

Thạch Hạo kêu to, chen tách đoàn người, vọt tới, một cái đỡ lấy phía trước nhất một lão già, chính là Lão tộc trưởng Thạch Vân Phong, cũng là đem hắn nuôi lớn người.

"Hài tử, ngươi rốt cục trở về, ta nghĩ không tới sinh thời, ở khi còn sống, còn có thể gặp lại được ngươi!" Lão tộc trưởng Thạch Vân Phong rất kích động, già lệ từ trên mặt lăn xuống.

Hắn không có tử nữ, ở trong thôn một đời chưa lập gia đình, đem Thạch Hạo nuôi lớn, coi là vì là yêu thích, lúc này tâm tình kích động khó ức

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1727: Tộc Nhân Đoàn Tụ

Thạch Hạo nhìn thấy Lão tộc trưởng rơi lệ, hắn hai mắt cũng đỏ, tâm tình chập chờn kịch liệt, liên thanh gọi ông nội, bang lão nhân lau đi nước mắt

Thạch Hạo là bị Lão tộc trưởng dùng thú sữa nuôi lớn, hiện nay thấy hắn sợi tóc lại nhiều hơn một chút màu trắng, không khỏi mũi cay cay.

"Ông nội, ngươi có khỏe không, ta phi thường tưởng niệm ngươi, trở về xem ngươi đến rồi!"Hắn nâng Thạch Vân Phong.

Cũng còn tốt, Tộc trưởng tuy rằng tuổi tác lớn hơn, nhưng kỳ thực thân thể rất cường tráng, dù sao cũng là một lão già, nhiều hơn một chút tóc bạc cũng vẫn tính bình thường.

Năm đó, Thạch Hạo tuy nhỏ, nhưng lại không ít hướng về trong thôn đưa bảo dược, hung thú huyết nhục các loại, người trong thôn thể chất đều rất cường kiện.

"Hay, hay, tốt..." Lão nhân nói liên tục được, mang theo tiếng rung, rất kích động, có thể lần thứ hai nhìn thấy đứa bé này, hắn nội tâm liền không có tiếc nuối, cực kỳ thỏa mãn.

Nguyên tưởng rằng này sinh sẽ không còn được gặp lại, dù sao thượng giới cùng Hạ giới tách ra, khó có thể thông suốt.

Thạch Vân Phong lôi kéo Thạch Hạo tay, xem đi xem lại, trong mắt tuy có nước mắt, thế nhưng là mang theo cười, cực kỳ thỏa mãn cùng vui mừng, hài tử rốt cục lớn rồi.

"Có thể nhìn thấy ngươi trở về, ông nội rất vui vẻ, chưa từng có nghĩ tới

đây một ngày lại đột nhiên đến." Thạch Vân Phong cười.

Đại Tráng mở miệng, nói cho Thạch Hạo, nói: "Tộc trưởng ông nội rất nhớ ngươi, thường thường đứng đầu thôn, hướng về phương xa phóng tầm mắt tới, hắn tuy rằng không có nói, thế nhưng chúng ta đều biết hắn ở nhìn sơn đạo, hi vọng có một ngày có thể nhìn thấy ngươi đột nhiên xuất hiện."

"Đúng, Tộc trưởng ông nội qua nhiều năm như vậy vẫn ở nhắc tới ngươi, thường ngồi ở cửa thôn đờ ra." Hổ Tử cũng bổ sung.

"Ông nội, ta sẽ lưu lại thời gian rất lâu, dù cho lại đi, cũng sẽ thường xuyên lại trở về!" Thạch Hạo con mắt cay cay, không nhịn được rơi lệ.

"Ha ha, khóc cái gì, ngày hôm nay là mừng lớn tháng ngày, có thể nói là ngạc nhiên mừng rỡ, tiểu tử thúi ngươi trở về. Cho chúng ta một cái thiên lớn bất ngờ, đi một chút đi, đi trong thôn uống rượu, còn sảng khoái hơn." Thạch Lâm Hổ hô.

"Tiểu tử này đúng là lớn rồi, xem, so với chúng ta đều cao." Một đám thúc bá tới, kéo Thạch Hạo cánh tay, mò đầu của hắn.

Cho tới một đám người trẻ tuổi thì bị lay qua một bên, Đại Tráng, Hổ Tử, Nhị Mãnh, Bì Hầu chờ người tuy rằng lớn rồi, thế nhưng ở mình lão tử trước mặt. Mỗi một người đều thành thật, bị đẩy lên vừa cũng chỉ có thể cùng chuột thấy mèo.

"Thúc thúc, Tiểu Thạch thúc thúc, ngươi thiên♂↘style_txt; dưới vô địch nha, lần này trở về sau nhất định phải dạy chúng ta bản lĩnh, chúng ta cũng muốn đi tung hoành thiên hạ, quét sạch tứ phương!" Một đứa bé reo lên.

"Không thành vấn đề!" Thạch Hạo cười to, đem hắn ôm lấy đến, phóng tới trên đầu vai.

"Ta cũng phải. Tiểu Thạch thúc thúc ôm ta!" Một cái ba tuổi bé thò lò mũi hô, cũng muốn đi tới.

Thạch Hạo khà khà cười, đem hắn phóng tới một cái khác bả vai.

Kết quả, một đám hài tử đều sinh động. Liên tục vượt mang nhảy, như là một đám khỉ con, cùng leo cây giống như, hướng về trên người hắn thoán. Đều chỉ có vài tuổi mà thôi, thân thể cường tráng không được.

Thạch Hạo bị một đám hài tử bao phủ lại.

Liền Lão tộc trưởng đều nở nụ cười, về phía sau rút lui. Đem nơi đó để cho bọn họ.

"Này quần thằng nhóc con!" Thạch Lâm Hổ, Thạch Phi Giao chờ người lắc đầu cười mắng, bọn họ có thể quát lớn Đại Tráng, Nhị Mãnh chờ người, quản rất nghiêm, nhưng đối với này quần tiểu tử nhưng rất bất đắc dĩ, rất khó bản lên mặt

Một đám người nhiệt nhiệt nháo nháo, tiến vào trong thôn.

Nhị Mãnh phụ thân liếc mắt nhìn theo ở phía sau Đại Hắc Quy, vỗ vỗ Thạch Hạo bả vai, nói: "Đã nhiều năm như vậy, ngươi đứa nhỏ này phong cách không thay đổi à. Trở về coi như, còn mang theo lớn như vậy một con hung thú sống thịt, bất quá như thế đen lão Quy đúng là đại bổ, quay đầu lại đặt ở trong nồi lớn khỏe mạnh hầm một nồi nước, đủ tất cả người trong thôn uống."

Một đám hán tử đều gật đầu.

Mặt sau, Đại Hắc Quy: "Ta #￥￥#..."

Nó rất muốn mắng người, nhưng nhìn đến Thạch Hạo ánh mắt kia, bất đắc dĩ cầm mặt sau mà nói cũng đều cho nuốt xuống, không tiện phát tác.

Cuối cùng, nó chỉ có thể đem mặt đen miễn cưỡng kìm nén lục, mình cho mình tìm dưới bậc thang, nói: "Ta nói, đàn ông, ngươi hẳn phải biết ta là Huyền Quy đại nhân à, qua nhiều năm như vậy tung hoành thiên hạ, khó gặp gỡ đối thủ, nói chính là ta."

"Lớn như vậy cái vương bát xác thực hiếm thấy." Có người nói đầu, hoàn toàn liền không đem nó mặt sau mà nói coi như một chuyện, quá thô to.

Một đám hán tử đều gật đầu, chỉ để ý này con quy có được hay không ăn.

Đại Hắc Quy cuống lên, vẫn đúng là sợ Thạch Hạo chăm sóc những này người tâm tình, đưa nó cho hầm đi, bởi vì nó tận mắt từng tới Thạch Hạo ma đầu năm đó cỡ nào hung tàn, bản thân liền là một cái kẻ tham ăn.

"Các vị thúc bá đại gia, đừng dọa ta, các ngươi hẳn phải biết ta à, năm đó còn đà Tiểu Thạch chinh chiến tứ phương, quét ngang thiên hạ đây, ta chính là vị này đại danh đỉnh đỉnh Huyền Quy à, Tam Hắc!"

Bất đắc dĩ, nó đem Thạch Hạo vì nó lên tên đều cho nhượng đi ra.

"Cái gì, chính là ngươi con nào chạy trốn đi Đại Vương Bát?"

Có người lập tức trừng mắt, bởi vì năm đó Thạch Hạo ứng phó Thất Thần Chi Loạn giờ, con này quy tặc trơn trượt, chạy mất dép.

"Thật là một vô liêm sỉ vương bát đản!" Có người trừng nó.

Đại Hắc Quy nhất thời yên, không dám ở nơi này lỗ mãng.

Nó biết thôn này thật không đơn giản, có trong truyền thuyết Liễu Thần bày xuống trận pháp, còn có Thần cấp sinh linh Chu Yếm, Chu Tước đời sau các loại, không thể trêu chọc.

"Mao Cầu đây?" Thạch Hạo hỏi.

Trở lại trong thôn, vẫn không có nhìn thấy Mao Cầu cùng Tiểu Hồng Điểu đây, này hai cái sinh linh ở hắn trước khi rời đi liền đã nhen lửa Thần Hỏa, đi vào Thần cấp.

"Mao Cầu đại nhân phi thường tiêu sái, hướng bơi Đông Hải, mộ túc Tây Xuyên, cùng những kia Hải tộc bá chủ, Đại Mạc Yêu Vương thường

xuyên tụ hội chè chén, thời gian rất lâu mới trở về một lần." Một đứa bé nói rằng.

Cho tới Tiểu Hồng Điểu, vậy thì càng không cần phải nói, tình cờ mới sẽ đến nơi này một chuyến, nghiên cứu Liễu Thần lưu lại trận pháp, nó quanh năm đỗ lại ở Hỏa Tộc tổ.

Đang lúc này, phía trước người dừng lại, dĩ nhiên đang vì một con sinh linh nhường đường.

Thạch Hạo vừa nhìn, nhất thời không nói gì, đó là một con gà, không có cái gì diễm lệ sắc thái, hiện màu vàng đất, có vẻ hết sức bình thường, liền như vậy ngông nghênh mà qua, để trong thôn nam nữ già trẻ đều cho nó nhường đường.

Bát Trân Kê!

Cái tên này, một bộ vẻ muốn ăn đòn, liền như vậy đi ngang qua đường phố, làm cho một đám người tách ra, cho nó nhường đường.

Hơn nữa, khi nó nhìn thấy Thạch Hạo giờ, cũng chỉ là nhàn nhạt nhìn lướt qua, sau đó nghểnh đầu, liền như vậy chậm rãi đi dạo, rất tự phụ đi tới.

"Ha, ngươi này con thổ gà, còn tạo phản rồi!" Thạch Hạo trừng mắt, này con gà thực sự là phản lại thiên, lại như thế không nhìn hắn.

Đây cũng quá ngạo khí, bất quá là một con gà mà thôi, tuy rằng được xưng Thái Cổ bát trân một trong. Thế nhưng cũng quá ngông nghênh, nhiều năm như vậy không nhìn thấy hắn, lại còn bình tĩnh như thế, hờ hững.

"Qua nhiều năm như vậy nhờ có nó, dưới mỗi một viên trứng đều có thể so với linh dược, để trong thôn hết thảy hài tử đều cường tráng cùng tiểu trâu nghé tử giống như." Có người nói.

Nhìn ra được, bọn họ rất cảm kích này con gà, đối với nó đặc biệt ưu đãi, không phải vậy mà nói cũng sẽ không cho nó nhường đường.

Trên thực tế, Bát Trân Kê xác thực siêu phàm. Qua nhiều năm như vậy vì là Thạch thôn cống hiến to lớn, bởi đồ ăn được, đẻ trứng cực kỳ nhanh, đều là linh dược cấp, có thể để bọn nhỏ tráng cốt, cường thân, giá trị vô lượng.

"Không có chuyện gì, ta lần này cho nó tìm mấy cái bạn, bảo đảm nó sẽ chạy tới cúi đầu, sẽ không như thế ngạo."

Thạch Hạo nói tới chỗ này. Lấy ra một cái da thú túi, mở ra buộc miệng túi dây thừng, đây là một cái không gian pháp khí, có thể thả vật còn sống các loại.

Uỵch uỵch!

Mấy con gà đồng thời rơi xuống đi ra. Sau đó bị hắn đều nâng lên, tất cả đều là Bát Trân Kê, có công cũng có nữ.

Người trong thôn nhất thời trực mắt, đối với bọn họ tới nói. Đây chính là chim thần, có thể cuồn cuộn không ngừng sản linh dược trứng, vì là bọn nhỏ Trúc Cơ. Đối với người trưởng thành tới nói cũng đều là đại bổ, có thể kéo dài tuổi thọ!

"Còn có công, đây là không phải nói, có thể ấp con gà con, nuôi một đoàn Bát Trân Kê?" Có người mừng rỡ kêu lên.

"Đương nhiên, chính là ngày sau muốn ăn Bát Trân Kê cũng không có vấn đề gì." Thạch Hạo cười nói.

Hắn cũng chỉ nói là nói mà thôi, người trong thôn khẳng định không đồng ý.

Ở trên chín tầng trời giờ, hắn biết mình muốn rời khỏi, phải về Hạ giới, từng ủy thác người mua rất nhiều báu vật đồ vật, thần dược không thể so nói rồi, Bát Trân Kê chờ một chút tử liền cầu mua đến sáu, bảy con.

Cũng chỉ có trên chín tầng trời mới có thể lập tức tìm được nhiều như

vậy chỉ, dù sao vật này đều sắp tuyệt chủng.

Chủ yếu cũng là bởi vì các thế lực lớn cho Thiên Thần Thư Viện mặt mũi, cũng cho chiến công hiển hách hắn mặt mũi, mới đáp ứng trao đổi.

Xa xa, chính đang ngạo nhiên mà chậm rãi đi dạo Bát Trân Kê, đột nhiên mà quay đầu lại, nhìn thấy này vài con đồng loại, nhất thời trực mắt, sau đó đánh cánh, lớn tiếng kêu la, đánh tới.

"Đi thôi, ngươi mang theo bọn chúng đi quen thuộc hoàn cảnh." Thạch Hạo thả ra vài con Bát Trân Kê, để bọn chúng hối hợp lại cùng nhau.

Bỗng nhiên, xa không truyền đến cầm tiếng hót, ba đạo bóng người cực tốc mà đến, dường như mấy đóa mây đen giống như vậy, che đậy hơn nửa bầu trời, đó là mạnh mẽ hung cầm.

Thạch Hạo chau mày, Thạch thôn phụ cận có bực này hung vật? Vô cùng to lớn, che đậy thiên nhật.

Thế nhưng, trong phút chốc, hắn vừa cười, dĩ nhiên là bọn chúng, tất cả đều trưởng thành.

Vài con cự cầm, phô thiên cái địa, từ phương xa mà đến, lao xuống hướng về Thạch thôn, thân thể đang thu nhỏ lại, hóa thành người bình thường lớn như vậy.

Không phải vậy, Thạch thôn đường phố khẳng định không tha cho bọn chúng.

"À, Thạch Hạo, là Thạch Hạo, hắn trở về rồi!"Bọn nó kêu lên sợ hãi.

"Đại Bằng, Tiểu Thanh, Tử Vân!" Thạch Hạo cũng hô.

Đây là với hắn cùng nhau lớn lên ba con hung cầm, là Thanh Lân Ưng đời sau, bất quá đều biến dị, khi còn bé tựa như cùng chim bằng, hiện nay lột xác không hề khác nhau, huyết thống tinh khiết.

"Thanh Lân Ưng đại thẩm đây?" Thạch Hạo hỏi.

"Nó đang tu luyện, ở phương xa bế quan." Tiểu Thanh đáp, nhanh chóng lao tới, ba con chim quá kích động.

Đại Bằng lông chim phát sáng, như đúc bằng vàng ròng, Tiểu Thanh cả người lóng lánh ánh kim loại, Tử Vân Tử Hà hừng hực, mỗi một người đều vô cùng chói mắt, rất cường đại.

Bọn chúng vẫn đỗ lại ở Thạch thôn, coi thôn dân vì là đồng loại, ở Đại Hoang người trung gian hộ săn bắn người trong thôn, càng thường thường vì là làng nắm về hi hữu mà mạnh mẽ hung thú.

"Liễu Thần năm đó không có trắng giúp các ngươi." Thạch Hạo than thở, đối với bọn chúng rất thân cận, ôm bọn chúng cái cổ, như là trở lại tuổi thơ, đây là với hắn đồng loạt lớn lên thân mật đồng bọn.

Ngày xưa, Liễu Thần từng cho rằng bọn chúng phạt lông tẩy tủy, khiến cho bọn chúng Phản Tổ, bây giờ theo trưởng thành, bọn nó càng ngày càng mạnh mẽ, huyết thống tinh khiết.

Thạch Hạo biết, lấy bọn chúng bây giờ tư chất, phi thường thích hợp tu luyện Côn Bằng Pháp!

"Ái chà chà, gặp quỷ, ta thấy ai?!" Nhưng vào lúc này, giữa bầu trời lại truyền tới âm thanh, một con hoả hồng chim lớn bay nhào hạ xuống, vô cùng kích động, nó quả thực không thể tin được con mắt của chính mình.

Chính là lớn hồng chim, giương nanh múa vuốt, đánh về phía Thạch Hạo, muốn đem hắn đánh gục.

"Ta này 2 tên trọc huynh đệ đây, làm sao không cùng ngươi từ thượng giới trở về?" Lớn hồng chim ồn ào.

Hàng này khó nhất hầu hạ, rất không phải đồ vật, năm đó cầm 2 tên trọc bắt nạt thảm, trên thực tế 2 tên trọc tuyệt đối là nó tiền bối, chỉ có điều lạc

lông sau không bằng gà.

"Thực sự là hiếm thấy đoàn tụ à." Lão tộc trưởng Thạch Vân Phong cười híp mắt, sờ sờ râu mép, cao hứng phi thường, nói: "Đi, đem Thanh Phong mau mau mời về, nói cho hắn, hắn huynh trưởng trở về."

Thanh Phong, bây giờ làm Thạch Quốc Nhân Hoàng.

Năm đó, Thạch Hạo bình định quần địch, trở thành Thạch Hoàng, sau đó trước khi đi đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Thanh Phong.

Thanh Phong, khi còn bé chịu rất nhiều khổ, một cái chân đều bả, suýt nữa tàn phế, này hết thảy đều là thế Thạch Hạo được quá.

Thạch Hạo luôn cảm thấy thua thiệt hắn, đối với hắn tốt vô cùng, phi thường hôn, cấp độ kia liền hắn anh em ruột.

"Thanh Phong thúc thúc gần nhất gặp phải một chút phiền toái, lần này được rồi, Tiểu Thạch thúc thúc trở về, xem bọn họ ai còn dám gây sự." Một đứa bé kêu lên.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1728: Hứa Hẹn

Náo nhiệt Thạch thôn, tràn ngập tiếng cười cười nói nói.

Một ít hài tử từng đi ra Đại Hoang, bị Thanh Phong nhận được Thạch Quốc, chỉ là vì bồi dưỡng bọn họ. Cảm thấy cuối cùng ở tại núi rừng bên trong không được, tiếp xúc qua những thứ này.

"Ngoại trừ bọn họ ở ngoài, cũng không có thiếu hài tử, mấy trăm người. Ta nghĩ đem bọn họ ở lại Thạch thôn, ngay khi ngoài thôn cho bọn họ kiến một ít nhà đá." Thạch Hạo tiến một bước nói rằng.

"À, còn có thật là nhiều người?" Người trong thôn đều giật mình, không nghĩ tới Thạch Hạo sẽ mang đến nhiều như vậy hài tử.

Bởi vì, tại quá khứ hắn cực lực phản đối mang người ngoài tới nơi này. Người trong thôn có thể đi ra ngoài, nhưng không thể mang đến mối họa, sợ ngoại tộc mơ ước nơi đây.

Không nghĩ tới, lần này hắn mình mang đến mấy trăm hài đồng.

"Nói đến, bọn họ theo chúng ta huyết thống đồng nguyên, có không ít đều là Thạch Tộc người, còn có bộ phận là Biên Hoang Thất Vương đời sau."

Thạch Hạo đơn giản nói ra một chuyện, trong lúc nhất thời không có cách nào nói rõ tường tận, đến muốn trước tiên đi đón những hài tử kia.

"Chúng ta Thạch Tộc người mình?" Người trong thôn kinh ngạc.

Nhưng cuối cùng cũng coi như biết rồi những người kia đại khái lai lịch, cũng không bài xích. Ngược lại người trưởng thành đều lộ ra sắc mặt khác

thường, rất là mừng rỡ, ha ha bắt đầu cười lớn.

"Lần này không cần lo lắng, chúng ta chính đang phát sầu, mắt thấy tiểu bối sớm muộn muốn lớn lên, vì là bọn họ gả cưới mà sầu lo, hiện tại đến rồi nhiều như vậy người mình, hoàn toàn yên tâm rồi!"

Một ít ông lão càng là thoải mái cười to, cảm thấy giải quyết một cái đau đầu đại sự.

Thạch thôn không lớn, cùng tộc nếu như lẫn nhau thông hôn. Sẽ xuất hiện các loại vấn đề.

Trước đây cũng còn tốt, cùng các thôn xóm khác liền nhau, có thể vãng lai. Thế nhưng, sau đó Liễu Thần đem Thạch thôn toàn thể mang đi. Rời đi vị trí ban đầu, hoàn toàn tách biệt với thế gian.

Lại thông hôn, chỉ có thể từ bên ngoài tìm người.

Nhưng là, có bao nhiêu người đồng ý tiến vào Đại Hoang bên trong? Đồng thời, người trong thôn cũng không phải cỡ nào yên tâm. Đây là đau đầu vấn đề, trong thôn một ít hài tử sau khi lớn lên. Có bộ phận coi huyết thống xa gần, có thể ở trong thôn thông hôn, cũng không có thiếu người chỉ có thể dựa vào Thanh Phong đưa một ít ngoại giới thiện lương cô nhi đến gả cưới.

Thuyền lớn hạ xuống ở ngoài thôn, một đám hài tử xông lên trên, lần thứ hai trình diễn hầu tử leo núi tiết mục.

Bọn họ không một chút nào khách khí, quá sinh động, làm xông lên sau nhìn thấy mấy trăm hài tử, một đoàn bạn cùng lứa tuổi, lúc này mới có chút ngại ngùng lên.

Cho tới đến từ Biên Hoang hài tử, mỗi một người đều trợn to hai mắt, bọn họ thường ngày đều nghiêm túc thận trọng, trầm mặc quả ngữ, đều là ở loại kia khủng bố bầu không khí dưới tạo thành.

"Được rồi, mang theo các ngươi mới đồng bọn rời thuyền, khỏe mạnh chiêu đãi bọn họ." Thạch Hạo một tiếng dặn dò, một đám sống hầu gào gào đáp ứng, ở trước dẫn đường.

"Ai u, ngươi vẫn không có ta cao, khí lực làm sao so với ta còn lớn hơn?" Thạch thôn bên trong một cái thành viên tích cực kêu quái dị lên.

Sinh ở Đại Hoang, những hài tử này khát vọng nhất sức mạnh, mặc dù là hài đồng cũng đều hiếu chiến, có cái tiểu tử trong bóng tối "Ước lượng" trên chiến thuyền những này không yêu nói chuyện hài tử thực lực, kết quả bị đả kích.

Thạch Hạo mỉm cười, Biên Hoang đó là nơi nào? Tàn khốc nhất nơi, đám hài tử này sinh ở Nguyên Thủy Đế Thành, bản thân nhìn thấy đều là chiến đấu kịch liệt nhất, từng cái từng cái cứng cỏi cực kỳ.

Có thể nói đám hài tử này so với các lớn Trường Sinh thế gia bồi dưỡng con cháu tiềm lực cũng phải lớn hơn, là ở ác liệt nhất trong hoàn cảnh sinh ra hạt giống tốt, là Biên Hoang Thất Vương đời sau.

"Chờ các ngươi lớn rồi, ta cho các ngươi thành lập một cái trên trời dưới đất đều thứ nhất đại giáo, đây là ta hứa hẹn!" Thạch Hạo cười ha ha, nói: "Nhược không muốn."

Câu nói này cũng là ở đối với Thạch thôn hài tử nói, cổ vũ bọn họ.

"Có thể thống ngự Cửu Thiên?" Biên Hoang hài tử hỏi.

"Đương nhiên, còn muốn bao quát Tiên vực, dị vực, thậm chí nhằm vào không phải bọn họ, là mấy cái kỷ nguyên đến khắp nơi thần bí thế lực!" Thạch Hạo cười nói.

Có một số việc, bọn nhỏ nghe không hiểu, không biết, thế nhưng Thạch Hạo vẫn là nói rồi, đây là hắn một ít dự định.

Vân Hi đứng ở một bên, nội tâm chấn động, cực kỳ giật mình, đây là

Hoang dã vọng?

Nhưng là, Hoang không phải là bị phế bỏ sao, đạo hạnh đem trong vòng một tháng chém sạch sành sanh, còn làm sao đi thực hiện hắn kế hoạch lớn? Vân Hi có chút không rõ.

"Thúc thúc, ngươi đang nói cái gì, có cái gì kẻ địch sao?" Trong thôn một đứa bé hỏi.

"Đại ca ca, tương lai chúng ta muốn chiến dị vực sao?" Biên Hoang thiếu niên mở miệng.

...

"Tương lai à, chúng ta muốn chinh chiến các giới, dị vực, Tiên vực đều sẽ vang lên trống trận, vào lúc ấy, bất kể hắn là cái gì kỷ nguyên đạo thống, ai dám muốn làm loạn, tất cả đều chinh phạt một cái!" Thạch Hạo như trước đang cười.

Nhưng là, Vân Hi nội tâm nhưng không thể bình tĩnh.

"Đến thời điểm, các ngươi ở trong mạnh nhất một nhóm người, hoặc là mấy đời người, ta chỉ chọn 800, đây là đội quân con em, đem chinh chiến thập phương, tiến hành kỷ nguyên cuộc chiến, nhìn một chút ai thanh toán ai!"

Có mấy lời, hắn ở thượng giới không có cách nào nói, bởi vì như vậy sẽ trở thành to lớn phong ba, nhưng là ở Thạch thôn, hắn có thể tùy tiện gọi, cười vui vẻ.

Một đám hài tử đều ở cười khúc khích, dường như Tiểu Lang giống như, gào gào kêu, lớn tiếng ồn ào.

"Kỷ nguyên đại chiến, chúng ta cùng thúc đi bình định trên trời dưới đất!"

"Cái gì thanh toán, cái gì muốn Yêu Ma, dám nhảy ra, toàn bộ hầm đi, toàn bộ đun sôi ăn đi!"

Đám hài tử này gào gào gào thét, từng cái từng cái nắm chặt nắm đấm, dồn dập xin thề, muốn đi hảo hảo tu luyện, không cho Thạch Hạo mất mặt.

Bọn họ căn bản không biết mình lúc này hô lên những câu nói này thâm ý, có thể cần đi qua rất nhiều năm, chờ bọn họ trưởng thành, mạnh mẽ vô cùng giờ, lại quay đầu, mới sẽ hiểu khi đó đến tột cùng làm ra thế nào quyết định!

"Hài tử, ngươi..."

Thạch Tử Lăng, Tần Di Ninh đi tới, đều lộ ra vẻ ưu sầu, cực kỳ lo lắng, bọn họ nội tâm sợ sệt, đến bây giờ tự nhiên biết rất nhiều sự tình, sợ mất đi Thạch Hạo.

Bởi vì, bọn họ sâu sắc rõ ràng, trưởng tử vừa nãy từng nói, này đến tột cùng là con đường ra sao.

Này so với nghịch thiên còn khó hơn!

Mấy cái kỷ nguyên chuyện xưa, trời mới biết mai phục đáng sợ dường nào nhân quả, đến tột cùng có thế nào một đám sinh linh sẽ tái hiện, một khi lộ ra đầu mối, chính là trong lịch sử kinh khủng nhất bão tố, huyết ngâm các giới!

Cấp độ kia cảnh giới, cấp độ kia, một khi chém giết, không thể tưởng tượng.

Vẫn không có chân chính mở ra tối tăm nhất năm tháng đây, đã từng một ít tiên liền đều chết hết, hoặc là tàn, càng không nói đến này chân chính lớn thế đến đây.

"Phụ thân, mẫu thân, các ngươi không muốn lo lắng, ta chỉ nói là nói mà thôi." Thạch Hạo an ủi bọn họ.

Thời gian dài như vậy tới nay suy tư, Thạch Hạo sớm có hiểu ra, cái gọi là dị vực gót sắt, sớm muộn còn biết được, đến thời điểm chính là huyết cùng loạn.

Đồng thời, hắn cho rằng đó chỉ là cái lời dẫn, đến mặt sau sẽ đáng sợ hơn.

Nếu như thật sự dẫn dắt ra mấy kỷ nguyên trước quái vật, đem không thể tưởng tượng!

Vì lẽ đó, bắt đầu từ bây giờ, hắn phải nỗ lực tu hành, mạnh mẽ bản thân, những khác đều vô dụng, chỉ có tự thân không ngừng đột phá, chờ Thiên Địa đại biến đến giờ, mới có thể đứng lên đón đánh!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1729: Cải Tạo Thạch Thôn

"Thúc!"

Một đám người xông tới, hướng Thạch Tử Lăng hành lễ, Đại Tráng, Nhị Mãnh bọn hắn đều từng thấy qua hắn.

"Thím tốt!"

Đồng dạng, bọn hắn cũng đúng Tần Di Ninh thi lễ.

Vợ chồng hai người đều từng đã tới Thạch Thôn, năm đó Thạch Hạo tánh mạng thở hơi cuối cùng, ở chỗ này dưỡng thương, bọn hắn từng ở chỗ này ở một đoạn thời gian rất dài.

"Ha ha, huynh đệ, đệ muội, các ngươi đã tới."

Thạch Thôn người rất nhiệt tình, Thạch Lâm Hổ, Thạch Phi Giao bọn người chạy ra đón chào, về phần một đám tiểu gia hỏa cũng đều hóa thành quai bảo bảo, rất nghiêm túc gọi gia gia nãi nãi.

Hai vợ chồng thật cao hứng, cùng mọi người thân mật chào hỏi, đồng thời Tần Di Ninh thần sắc phức tạp, nàng đều bị gọi bà nội hả? Lúc này mới bao nhiêu năm, nàng cảm giác mình còn trẻ ah.

Có lẽ, nữ nhân đều như thế, vô luận là xinh đẹp hay là, đều căm hận tuế nguyệt, chán ghét thời gian trôi qua, thời gian là đại địch của các nàng.

"Ài, đây không phải cái kia..." Nhị Mãnh nhìn về phía Vân Hi.

Một đám người đi vào phụ cận, tự nhiên cũng chứng kiến tóc tím bồng bềnh tuyệt lệ thiếu nữ, vẻ đẹp của nàng không thể nghi ngờ, được xưng thiên

nhân tộc đệ nhất mỹ nữ, da như nõn nà, mục Nhược Thu Thủy, tư thái nhỏ nhắn mềm mại thon dài, có thể nói phong thái tuyệt thế.

"Năm đó nữ Bàn Tử!" Bì Hầu không che đậy miệng, trực tiếp kêu lên, nhưng rất nhanh lại bịt miệng lại.

Năm đó, Thạch Hạo từng mang Vân Hi đã tới, cũng mang Hỏa Linh Nhi đã tới, tộc nhân khắc sâu ấn tượng, hai nữ tịnh lệ, cùng đất hoang trung lớn lên hài tử không giống với.

Thôn hoa Hổ Nữu cũng tới, đứng tại phụ cận trước, khí chất cùng Vân Hi hoàn toàn hai cái phong cách, Hổ Nữu bưu hãn, như cái mỹ lệ báo cái, mà Vân Hi quốc sắc Thiên Hương.

Tuy nhiên thôn người thẩm mỹ quan có tương đối vấn đề nghiêm trọng, lực lượng vi tôn, nhưng là, cũng vẫn có thể cảm nhận được Vân Hi loại này mềm mại đáng yêu so với Hổ Nữu thay đổi người.

"Đệ muội!"

Đại Tráng, Nhị Mãnh, Bì Hầu đám người đều nhịp, cùng Vân Hi chào hỏi, xưng hô phi thường nhất trí, đem Vân Hi lập tức nháo cái đỏ thẫm mặt.

Nàng lúc đến tuy nhiên yên lặng xuất trần, bình tĩnh, thế nhưng mà loại này trận chiến thật đúng là vượt quá dự liệu của nàng, cái này... Quá trực tiếp cùng lỗ mãng rồi.

"Ta không phải..." Nàng nhẹ giọng giải thích, không chỉ có trắng muốt gương mặt đỏ lên, liền óng ánh vành tai đều đỏ.

Nhìn thấy một màn này, Thạch Hạo trong nội tâm khác thường, nghĩ tới trước kia chuyện xưa, năm đó vừa bắt đầu nhận thức Vân Hi lúc, tựu là chiến đấu, cùng nàng kịch liệt chém giết.

Cuối cùng nhất tựu là, hắn chơi xấu, hai người đấu vật, lăn đánh cùng một chỗ, hắn một ngụm cắn đối phương óng ánh vành tai, tuổi trẻ khinh

cuồng, từng đã là chuyện xưa lại để cho hắn hắc hắc cười không ngừng.

"Hắc, còn không phải đệ muội?" Đại Tráng cầm cánh tay đụng phải hắn một chút, nhỏ giọng hỏi.

"Ta nói, Tiểu Bất Điểm, Hổ Nữu lúc trước thế nhưng mà đợi ngươi đã nhiều năm, ngươi bây giờ nếu như còn không có kết hôn Hổ Nữu nhưng là sẽ hối hận sớm gả." Nhị Mãnh nói ra.

Quả nhiên, Hổ Nữu trông lại, ánh mắt sắc bén!

"Aha, đây là vợ ta, về sau gọi nàng Vân Hi, hoặc là gọi đệ muội cũng được." Thạch Hạo chứng kiến Hổ Nữu trông lại, vội vàng đem Vân Hi cho kéo đến phụ cận.

Vân Hi sắc mặt ửng đỏ, nhẹ giọng trách cứ nói: "Ngươi nói gì sai!"

Nhưng là, nàng cũng không có kịch liệt giãy dụa, bất kể là xuất phát từ chuyên vì hạ giới đến chăm sóc Thạch Hạo bản tâm cũng tốt, hay là hiện tại bận tâm mặt mũi của hắn cũng tốt, đều không có quá phản kháng.

"Thật sự là con dâu?" Hổ Nữu rốt cục mở miệng, mắt Thần Y cựu sắc bén.

Cái nha đầu này trưởng thành, thân thể thon dài cường kiện, thành niên nam tử đều không phải là đối thủ của nàng, xem như Thạch Thôn bên trong đích đại cao thủ một trong.

"Đương nhiên, không thể giả được!" Thạch Hạo nắm cả Vân Hi, đem một đầu cánh tay đặt ở đầu vai của nàng thượng.

Hắn âm thầm tại lau mồ hôi.

"Nàng tuyệt không cường kiện, không đủ đẹp, chân tuy nhiên rất dài, nhưng là quá mảnh rồi, cánh tay cũng vô cùng nhỏ nhắn mềm mại, không có bạo tạc tính chất lực lượng, gương mặt Thái Bạch, không phải khỏe mạnh

màu da." Hổ Nữu đánh giá.

Vân Hi nghe vậy, trắng muốt cái trán suýt nữa hiện ra hắc tuyến, đây là cái gì đánh giá tiêu chuẩn?

"Đúng vậy a, nàng không có ngươi khỏe đẹp cân đối, ta cố mà làm đã tiếp nhận, cũng tạm được, gom góp sống sống a." Thạch Hạo có loại muốn chạy trốn cảm giác.

Mà Vân Hi tắc thì triệt để không nói gì rồi!

"Ha ha, đi một chút đi, hồi trở lại thôn, khó được nhiều người như vậy, hảo hảo chúc mừng một chút, đều là hảo hài tử ah." Thạch Lâm Hổ mời đến mọi người.

Lão tộc trưởng bọn người chờ ở đầu thôn, Thạch Tử Lăng bọn hắn vội vàng về phía trước, hướng tộc trưởng hành đại lễ, phát ra từ thiệt tình cảm kích hắn, nếu như không có thạch Vân Phong, sẽ không có được hôm nay Thạch Hạo.

"Thúc, ngươi cái này đầu sư tử thoạt nhìn rất lợi hại, đầy người tóc vàng, cùng tơ lụa tử tựa như, cái này hung thú là giữ lại ăn, hay là cùng cái con kia Đại Hắc quy đồng dạng, đem làm tọa kỵ à?" Thôn trung một thiếu niên hỏi.

"Thoạt nhìn ăn thật ngon bộ dạng." Nhị Mãnh tiểu nhi tử, bốn năm tuổi bộ dạng, cũng ngu ngơ nói.

Bên cạnh, Hoàng Kim Sư Tử lập tức cái trán gân xanh trực nhảy, nếu như không phải Thạch Hạo chằm chằm vào nó, nó thật muốn mở ra miệng lớn dính máu, khiến cái này tiểu thí hài biết một chút về, đến cùng ai ăn ai!

Hiển nhiên, Thạch Thôn nhất mạch tương truyền, cha truyền con nối, đều là ăn hàng, nói cách khác, Thạch Hạo cũng sẽ không biết từ nhỏ tựu như thế, đây là di truyền!

Thạch Hạo cười to: "Ha ha, cái này đầu sư tử trước nuôi a, đợi nó không

nghe lời lúc, ta thay các ngươi nướng chín, ăn sư tử thịt."

"Ah, thật tốt quá." Một đám hài tử hoan hô, cái kia ý là, về sau chờ ăn sư tử thịt.

Hoàng Kim Sư Tử thật sự khí hàm răng đều ngứa, đường đường Vô Úy sư tử, tại dị vực cũng có thể xưng vương xưng bá, chạy đến hạ giới một cái thôn nhỏ, rõ ràng bị người hơn chút lo lắng rồi, muốn ăn nó!

"Thúc, chúng ta có thể cưỡi nó đi ra ngoài trượt một vòng ấy ư, nhìn một cái phải chăng so Độc Giác Thú [Unicron] tiểu Bạch chúng còn nhanh." Có hài tử chờ mong mà hỏi.

"Khả dĩ!" Thạch Hạo gật đầu, rồi sau đó cảnh cáo Hoàng Kim Sư Tử, khiến nó đừng quát tháo.

Một đoàn hài tử xông tới, kể từ khi biết đây là Thạch Hạo tọa kỵ về sau, đều rất ngạc nhiên, muốn nhìn một cái được xưng Vô Địch tiểu thúc thúc hàng phục hung thú có bao nhiêu lợi hại.

Hiển nhiên, Hoàng Kim Sư Tử tương đương nén giận, kết quả một phát nộ, toàn thân hào quang bành trướng, đem sở hữu tất cả hài tử đều cho cuốn...mà bắt đầu, mang theo một mảng lớn người nhanh như điện chớp mà đi.

Chỉ có người khác ngồi ở trên lưng của nó, những người khác bị quang mang quấn quanh lấy, đi theo nó mà đi, y hệt tia chớp ngang trời đi xa.

"Nhanh như vậy, không có sao chứ?" Một đám đại nhân ngẩn người.

"Không sao!" Thạch Hạo lắc đầu.

Ánh nắng chiều rơi, trong thôn các loại đặc sản miền núi món ăn dân dã đều chuẩn bị xong, mọi người ngồi cùng một chỗ, một bên nói chuyện phiếm một bên chuẩn bị hưởng dụng mỹ vị.

Thạch Hạo mang về tới tốt lắm thứ đồ vật nhiều lắm, đáng tiếc, có rất nhiều thứ thôn mọi người hưởng dụng không được.

Nói thí dụ như, hắn mang về đến hung thú thịt, đây chính là Độn Nhất cảnh giới cường giả chân thân, ẩn chứa khủng bố thần lực tinh hoa, có thể hạ giới không có mấy người sinh linh dám ăn.

Bất quá, cái này cũng lãng phí không được, lão tộc trưởng chuẩn bị mấy ngụm đại đỉnh, lại để cho Thạch Hạo thúc dục đạo hỏa, trợ giúp ngao luyện, hóa thành nước canh, pha loãng về sau, cho hài tử bổ thân thể, cường gân cường tráng cốt.

"Tộc trưởng gia gia, không cần tỉnh lấy, loại này chim thần mãnh thú, ta tại đây trữ bị quá nhiều, không chỉ bọn nhỏ, tất cả mọi người cùng một chỗ dùng cũng ăn không hết." Thạch Hạo nói ra.

Hắn tự mình động tay, giúp một ít người hộ pháp, miễn cho ăn thịt bên trong đích thần lực tinh hoa quá nồng úc, bọn hắn chịu không được.

Càng nhiều nữa người chỉ có thể uống pha loãng qua canh thịt.

Thôn người theo đất hoang trung săn bắt trở về con mồi, sẽ không có bá đạo như vậy rồi, có thể cho bọn hắn thống khoái miệng lớn ăn thịt uống chén rượu lớn, rất náo nhiệt.

"Hi luật luật!"

Tiếng ngựa hí, mang theo Long ngâm, một đầu tuyết trắng Thiên Mã tại Thạch Hạo bên người cọ, cùng hắn đòi uống rượu, đúng là Độc Giác Thú [Unicron] bên trong đích đầu lĩnh tiểu Bạch.

Thạch Hạo bảy tuổi lúc tựu từng cưỡi nó ly khai Thạch Thôn, xông qua đất hoang, đi Thạch quốc chỗ đó.

Cái này đầu Độc Giác Thú [Unicron] từ khi đạt được Liễu thần tẩy lễ về sau, biến hóa quá lớn, trên người tuyết trắng sáng loáng sáng, tóc mai rất dài,

như ngân thác nước, ngoài ra sở hữu tất cả lân phiến đều lột xuống rồi, một lần nữa sinh trưởng ra về sau, như là Long Lân!

Nó một đôi cánh cường đại hữu lực, vỗ bắt đầu lúc là gió mạnh.

Thạch Hạo vô luận xem như thế nào, đều cảm thấy nó như là Thiên Mã, không phải Độc Giác Thú [Unicron] rồi, cùng Tiên Điện vị kia Tàn Tiên kéo xe dùng Thiên Mã một cái bộ dáng!

Kỳ thật, Tàn Tiên vài đầu Thiên Mã cũng không phải chân thân, sau đó hắn mới hiểu rõ đến, đó là Tàn Tiên tìm thấy Thiên Mã cốt, dùng đại pháp lực khiến chúng nó sống lại.

Hôm nay, tại đây giữa trần thế, chính thức còn sống Thiên Mã khả năng gần như tuyệt chủng rồi, trừ phi đi tiên vực mới có thể tìm được!

Viễn không, Phong Lôi đại tác, kim quang như nước biển giống như, ù ù mà tiếng nổ, mãnh liệt bành trướng, đó là một đầu sư tử tại lao nhanh, đạp trên vòm trời mà về.

Thạch Thôn mọi người kinh hãi, đến nơi này một khắc mới hiểu được, đầu kia sư tử đáng sợ đến cỡ nào, viễn siêu Thần cấp.

Hoàng Kim Sư Tử đánh xuống, một đoàn hài tử trước rơi xuống đất, đùng đùng, cùng hạ sủi cảo tựa như, rồi sau đó bọn hắn ghé vào đầu thôn trên đồng cỏ, suýt nữa nhổ ra, tại đâu đó nôn ọe.

"Quá... Nhanh!"

"Không lâu sau, chúng ta liền đi Thạch quốc dạo qua một vòng, tất cả hẻo lánh đều đi khắp rồi, còn chứng kiến Thanh Phong thúc thúc hoàng cung." Một đứa bé sắc mặt trắng bệch nói, suýt nữa nhổ ra mật đắng đến.

Bởi vì, Hoàng Kim Sư Tử tốc độ quá nhanh, lại để cho bọn hắn có chút chịu không được, hiện tại chân đều có chút mềm nhũn, sắc mặt tái nhợt.

"Hài tử, cái này đầu sư tử phải.." Có một vị lão nhân hỏi.

"Đây là một cái khả dĩ xưng vương xưng bá chủng tộc, tại Biên Hoang là một cái đại họa hại." Thạch Hạo bắt đầu nói lên giới một việc.

Từ trên người Hoàng Kim Sư Tử trò chuyện lên, hướng thôn người giảng thuật hắn qua nhiều năm như vậy trải qua.

Lần này tử, liền đem tất cả mọi người tâm thần đều hấp dẫn ở, lại để cho bọn hắn khẩn trương và chờ mong, bởi vì Thạch Hạo kinh nghiệm quá phong phú rồi, nhiều khi đều tại tao ngộ tình hình nguy hiểm, bị thụ không ít gặp trắc trở.

Trong thôn một ít mười mấy tuổi tiểu nha đầu, nghe được khốn cảnh của hắn cùng gian nan lúc, đều rơi lệ.

Bất quá, Thạch Hạo đối với mình cực khổ không sao cả nói tỉ mỉ, đơn giản lược qua, đem một ít chuyện lý thú trọng điểm giới thiệu.

"A, thượng giới không chỉ có có thánh dược, còn có thần dược, thậm chí còn có trường sinh dược, những vật này tại hạ giới ít có thể thấy được ah." Tộc nhân thở dài, rất hướng tới.

"Ừ, ta thế nhưng mà đã mang đến không ít thứ tốt, ha ha, cái này là thần dược!" Thạch Hạo như là ảo thuật đồng dạng, lấy ra một cây thần dược, lập tức lại để cho đầy thôn đều hương thơm xông vào mũi.

"A, đây là một đầu đằng, chỉ còn lại có rể cây."

"Nó là thần dược?"

Tất cả mọi người hiếu kỳ, đồng thời khiếp sợ.

"Đương nhiên, ta là Hư Thiên thần đằng." Lão Dược mình mở khẩu, thần dược đều có linh trí, có thể câu thông, nó là Thạch Hạo tại 3000 châu thiên tài tranh phách lúc theo tiên cổ di tích mang đi ra.

"Còn có." Thạch Hạo cười ha hả, liên tiếp lại lấy ra vài cọng thần dược, lâm khi trở về, nhưng hắn là bỏ ra đại lực khí thu thập.

Tiên viện đưa một cây, Thánh Viện đưa một cây, đương nhiên, còn có hắn năm đó thăm dò tiên cổ chiến trường to như vậy lúc, thu thập đến.

Thôn người, trợn mắt há hốc mồm, đây chính là thần dược a, căn bản không cần đi ăn, tựu là mỗi ngày nghe thấy loại này vị đạo, cũng có thể Duyên Niên Ích Thọ, gia tăng rất dài tuổi thọ.

Tựu chớ đừng nói chi là, cái này đối với tu luyện chỗ tốt rồi, không thể tưởng tượng!

Tối thiểu nhất, đối với hài tử còn có bọn hắn cảnh giới này tu sĩ mà nói, đây là tuyệt thế thần trân, cứ như vậy vài cọng dược mà thôi, đủ để đem Thạch Thôn cải tạo trở thành đại tạo hóa chi địa!

Huống chi, Thạch Hạo vẫn còn hướng ra phía ngoài phóng thần dược, trên người hắn còn có!

"Còn có ah, nơi này có Thiên Thần cây, cái này có thể là đồ tốt a, có thể trực tiếp tạo ra được Thiên Thần đến, ta đào đã đến lưỡng gốc."

Thạch Hạo nói ra, cười tủm tỉm.

Thôn người khiếp sợ, vui sướng đều hóa đá rồi, loại này Nghịch Thiên đồ vật cũng có?

"Thế nhưng mà, chúng ta tại đây linh khí mỏng manh, một cây thần dược cũng đủ để hút khô đất hoang trung tinh hoa, sống thế nào à?" Lão tộc trưởng nói ra.

"Ta đã mang đến một loại đất, gọi Vạn Vật Thổ, liền chôn cất vương đô cần nó, bồi dưỡng thần dược hoàn toàn không có vấn đề, vừa vặn phóng trong thôn a." Thạch Hạo nói ra.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1730: Bố Trí

Hạ giới, tương đối mà nói, linh khí mỏng manh, căn bản trường không xuất ra thần dược đến.

Đương nhiên, cái kia cái gọi là đệ nhất linh căn cũng không ở trong đám này, vật kia là cổ đại đại năng giấu ở hạ giới, tuyệt đối là tiên dược, đáng tiếc bị người dời đi.

Nói cách khác, lúc này đây Thạch Hạo nói cái gì cũng muốn đi cái chỗ kia đem đệ nhất linh căn đào đến!

Trừ lần đó ra, quan sát tám vực, không có một cây như dạng thần thảo, chỉ có vài cọng thánh dược, không có khả năng tái tiến một bước rồi, xét đến cùng tựu là đại hoàn cảnh không thích hợp.

Thạch Hạo cảm thấy, cái kia vài cọng thánh dược khả năng đều là thần căn!

Hắn hoài nghi, nếu như đào được Thạch Thôn trung đến, dùng Vạn Vật Thổ bồi dưỡng, nói không chừng hội lột xác ra diện mạo như trước, sẽ trở thành là hiếm thấy thần tôi.

Trong thôn, trước kia thì có một ít Linh Dược, sắc thái lộng lẫy, mùi thuốc xông vào mũi, Thường Niên sinh hoạt tại loại hoàn cảnh này ở bên trong, đối với thể chất của bọn hắn khẳng định có chỗ tốt rất lớn.

Tại hạ giới, một cây Linh Dược liền cần một tòa Linh Sơn đến tẩm bổ, mới có thể dài thành.

Mà như mọc thành phiến ngọn núi ở bên trong, có thể có một tòa Linh Sơn cũng tựu không sai biệt lắm.

Thạch Thôn sở dĩ có thể nuôi sống nhiều như vậy Linh Dược, chủ yếu là bởi vì, Thạch Hạo năm đó đã từng theo Bách Đoạn Sơn Mạch tiểu trong thế giới mang về đến một loại đặc biệt cát đất, là Bất Lão Tuyền ngâm qua linh đất, ẩn chứa bàng bạc sinh cơ!

"Cái này gốc cây đào, không tệ, là đồ tốt ah." Thạch Hạo nhìn xem trong thôn một cây ngân cây đào, tuyết trắng như ngân, thân cành như Cầu Long, nó bất quá cao cỡ nửa người.

Đây cũng là theo Bách Đoạn Sơn Mạch tiểu trong thế giới mang đi ra, vốn là thánh dược, nhưng phân căn rồi, ngã xuống thành chuẩn thánh dược.

"Có cơ hội, ta muốn đi Bách Đoạn Sơn Mạch đi đến một chuyến."

Thạch Hạo tự nói, hắn cảm giác, cảm thấy chỗ đó rất thần mật, là một mảnh hết sức đặc thù không gian, lần này hạ giới sau muốn dò xét đến tột cùng.

Nghĩ đến Bách Đoạn Sơn Mạch, Thạch Hạo không khỏi suy nghĩ ngàn vạn, đó là hắn lần thứ nhất cùng Hoang vực đồng đại tất cả mọi người cạnh trục, tiến vào thần bí không gian quyết đấu.

Cũng là tại đâu đó, hắn bắt được hai hói đầu, đã thu phục được đỏ thẫm điểu, cũng cùng Hỏa Linh Nhi quen biết, đương nhiên còn cùng Vân Hi điên cuồng "Đấu vật".

Ngoài ra, hắn chính ở chỗ này không đánh nhau thì không quen biết, thu phục Cửu Đầu Sư Tử các loại..., cuối cùng trở thành anh em kết nghĩa, sau khi trở về tự nhiên hạ bọn hắn.

"A..., nhất định phải lại đi trăm đoạn núi, tinh tế nghĩ đến, chỗ đó cổ quái nhiều lắm!" Thạch Hạo càng là suy nghĩ, càng là nhíu mày đầu.

Không hề nghi ngờ, ngân cây đào cơ thể mẹ hẳn là thần dược, chỉ là hoàn cảnh cho phép, không thể lộ ra hóa chân thân.

Sau đó, hắn sờ lên sợi tóc ở giữa một khối óng ánh Tiểu Thạch Đầu, đó là Đả Thần Thạch!

Người này địa vị cổ quái, cũng là xuất từ Bách Đoạn Sơn Mạch cái kia phiến tiểu trong thế giới.

"Chỗ đó Bất Lão Tuyền, phi thường không đơn giản, tại loại này trong hoàn cảnh, đều lộ ra hóa thành thần y đã ngoài chí bảo!" Thạch Hạo tự nói, hắn lúc ấy chỉ lấy được vài giọt mà thôi, cái kia chính thức Bất Lão Tuyền hóa thành rồng hình chạy thoát rồi.

Tựu là Đả Thần Thạch như vậy ỉu xìu xấu, Thường Niên ngốc tại đâu đó, mưu đồ dài dằng dặc tuế nguyệt, đều không có có thể được tay.

Ngoài ra, còn có một cây Thông Linh hoa, bây giờ nghĩ lại, so với rất nhiều thần dược đều cường đại hơn, nó khả dĩ làm phép cỏ cây, ngoan thạch đợi Thông Linh, sinh ra ý thức.

Cái này là bực nào Nghịch Thiên đồ vật?

Đáng tiếc, nó lúc ấy chạy thoát!

"Là bị trấn áp bố trí ấy ư, cái kia gốc Thông Linh hoa có lẽ là chỗ đó nhất vật trân quý!" Thạch Hạo xa tư vô hạn, hận không thể lập tức tựu đuổi tới Bách Đoạn Sơn Mạch.

Cái như vậy một lát suy nghĩ, Thạch Hạo liền cảm thấy, hạ giới có rất nhiều địa phương đáng giá hắn đi tìm tòi nghiên cứu, Bách Đoạn Sơn Mạch, Côn Bằng sào, Thần Ma tường, tây lăng giới đợi.

Nhất là, hắn đối với cái kia gấp giấy thuyền nữ tử rất chờ mong, lúc này đây có lẽ có thể dọc theo cái kia thần sông đi vào một cái khác giới, thấy cái gì kinh thiên đồ vật.

"Này, tiểu thúc thúc, ngươi thất thần rồi, còn muốn cái gì à?" Một cái tiểu cô nương bỉu môi, bất mãn lay động cánh tay của hắn.

"Ah, ta suy nghĩ Bách Đoạn Sơn Mạch một ít chuyện xưa." Thạch Hạo thuận miệng đáp.

Cách đó không xa, Vân Hi nghe vậy sắc mặt đỏ bừng, Thạch Hạo trong lúc lơ đãng vừa vặn nhìn thấy, rồi sau đó nở nụ cười, nói: "Ngươi đã ở muốn chỗ đó à?"

"Đi chết đi!" Vân Hi xấu hổ.

Một đám hài tử lập tức ồn ào, Âu Âu kêu lên.

Thạch Hạo nháy mắt minh bạch, đối phương nhất định là nghĩ tới hắn ngày xưa vô lại bản sắc, đánh không lại Vân Hi, liền cố gắng tiếp cận, dùng sức cắn nàng lỗ tai.

"Ha ha..."

Thạch Thôn ở bên trong, hào khí sung sướng.

Thôn mọi người uống chén rượu lớn, khối lớn ăn r, thành niên nam tử đều là dùng cái này đến đọ sức, đụng rượu không ngừng.

Lúc này trong quá trình, Thạch Hạo vừa uống rượu, ăn mỹ thực, một bên chỉ huy bọn nhỏ đào hầm, chỉ đạo bọn hắn trồng những cái kia thánh dược, thần dược.

Kết quả, một đám lão nhân tất cả đều ngồi không yên, trước sau nhảy dựng lên, động tác kia so tiểu tuổi trẻ còn muốn nhạy cảm, bởi vì tất cả đều tức giận rồi, sợ giày xéo thần căn.

"Chậm một chút, đây chính là thần dược, đừng làm bị thương căn j."

"Ranh con, chớ có sờ lá cây, càng không nên cử động cánh hoa, coi chừng ta đánh ngươi p cổ nở hoa!"

Tại thôn người xem ra, không có so cái này càng vật trân quý rồi, đây là vật báu vô giá, một cây thần dược so thượng một quốc gia chi trân!

"Không có việc gì, thần dược cũng không có như vậy mảnh mai." Thạch Hạo đỉnh đạc nói.

Lúc trước, nhưng hắn là như nhai củ cải trắng đồng dạng, gặm thức ăn qua, quả nhiên là trải qua về sau, liền tuyệt không sợ hãi rồi, không biết là thần dược cỡ nào kỳ lạ quý hiếm.

Trên thực tế, những...này thần dược đều có linh trí, sớm đã thành tinh vô số năm, đáng tiếc không thể tạ này tu luyện mà cường đại lên.

Quả nhiên, bọn nhỏ mới động thủ, vài cọng thần dược chính mình liền chạy vội...mà bắt đầu.

"Ai nha, đào tẩu rồi, mau đuổi theo ah!" Có người tức giận.

Đồng thời, bọn hắn cũng triệt để há hốc mồm, cái này... Quá phi phàm rồi, vượt qua tưởng tượng của bọn hắn, dược thảo rất biết nói chuyện, còn có thể đầy đất chạy.

"Không có việc gì, chúng chỉ là lựa chọn chính mình vũng hố mà thôi."

Thạch Hạo tin tưởng, chúng sẽ không đào tẩu, tựu Vạn Vật Thổ lúc này, chỉ cần hứa hẹn không tổn thương chúng căn bản, tựu là đuổi chúng cũng sẽ không đi.

Vạn Vật Thổ, đó là chôn cất vương đô cần đồ vật, liền tiên dược đều khát vọng, dùng nó tẩm bổ, do đó cắm rễ, dần dần cường thịnh.

Tựu chớ đừng nói chi là là thần dược rồi, chúng càng thêm khát vọng.

Lưỡng gốc Thiên Thần cây, tất cả đều hào quang ngập trời, phóng thích mờ mịt linh khí, còn có như mọc thành phiến hào quang, lại để cho tại đây như là Tiên Giới giống như, thập phần mộng ảo.

Thạch Hạo cáo tri chúng, muốn thu liễm một ít, không thể quá rêu rao, nói cách khác, lại để cho tại đây lộ ra quá mức không tầm thường.

Nguyên bản, chúng cành lá rậm rạp, cao vút trong mây, khả dĩ đem trọn phiến Thạch Thôn đều che đậy tại hạ phương. Nhưng là hiện tại, đều rút nhỏ, bất quá một người cao, cắm rễ trong thôn khu vực.

Không hề nghi ngờ, vô luận là Thiên Thần cây hay là thần dược các loại..., đều bị phân cho đủ nhiều Vạn Vật Thổ, đủ để cho chúng xu hướng tăng tràn đầy.

"Cái này Thiên Thần trái cây trên cây tuy nhiên Nghịch Thiên, nhưng là hiện tại vẫn không thể ngắt lấy." Thạch Hạo dặn dò.

Tháo xuống bất luận cái gì một quả trái cây, ăn hạ cũng có thể đạp đất thành tựu Thiên Thần vị, có bất khả tư nghị chi thần năng.

Nhưng là, hắn từng hiểu rõ qua, thế gian cùng sở hữu bốn gốc Thiên Thần cây, vốn là một đầu rễ chính bị người cưỡng ép tách ra, nếu như còn có thể hợp cùng một chỗ, sẽ Phản Bản Hoàn Nguyên, hóa thành kinh thiên động địa Thiên Tiên cây!

Lúc kia, ăn hạ nó trái cây, thành tựu chính là tiên đạo quả vị.

Kỳ thật, hiện tại lưỡng gốc Thiên Thần cây hợp cùng một chỗ, hắn trái cây cũng sẽ biết rất Nghịch Thiên, nhưng là Thạch Hạo cảm thấy còn không phải lúc.

Tiểu Tiểu một mảnh gia viên, bị Thạch Hạo đánh đã tạo thành thần thổ, như vậy một khối khu vực linh khí nồng đậm hóa không khai mở, lại để cho thân người thể thư thái, căn cốt càng thêm còn sống cơ.

Loại hoàn cảnh này, muốn không tăng cường thể chất cũng khó khăn, tương đương tại thời gian dần qua lớn mạnh thân cùng hồn, thời gian dài xuống tất cả mọi người sẽ từ từ lột xác.

Thạch Hạo cẩn thận quan sát, tại đây linh khí phẩm chất siêu tuyệt, có lẽ có thể nói là thần đạo khí tức, siêu việt linh túy.

Đúng là như thế, loại này xa xỉ bố trí, là được trên chín tầng trời trường sinh thế gia cũng không gì hơn cái này, chỗ khiếm khuyết chỉ là nguyên vẹn Đại Đạo quy tắc.

Bất quá, dùng thôn người đạo hạnh mà nói, căn bản còn không cần cân nhắc nhiều như vậy, loại này quy tắc cùng hoàn cảnh phía dưới, đầy đủ bọn hắn tu hành đến cao thâm cảnh giới.

Ngoài ra, Liễu thần ở chỗ này bố trí xuống pháp trận cũng có thể có thể bổ sung rất nhiều thần đạo trật tự.

Chỉ có Thạch Hạo bản thân cần cân nhắc, hắn đem như thế nào tu hành!

"Sẽ tìm được đường, có lẽ, ta nên đối với chính mình hung ác đến cùng, triệt để dứt bỏ sở hữu tất cả quy tắc, tại tàn khốc nhất trong hoàn cảnh ma luyện, đi Hỗn Độn trung tu luyện!"

"Thanh Phong như thế nào vẫn chưa về?" Một vị lão nhân hỏi.

Mới nói hết mà thôi, trong thôn tế đàn chỗ đó, liền có hào quang nhất thiểm, một vị thiếu niên trở về rồi, tại đây có thể liên tiếp: kết nối Thạch quốc hoàng cung.

Bất quá không phải Thanh Phong, mà là đi đưa tin trong thôn thiếu niên trở về.

"Có một đầu long tại Thạch Tộc ngoài hoàng cung xoay quanh, chắn lấy Thanh Phong thúc thúc khiêu chiến." Hắn thở hồng hộc.

"Ah, còn có bực này Yêu Long, muốn khó xử Thạch quốc?" Thạch Hạo kinh ngạc.

"Thanh Phong thúc thúc nói, cái kia có thể là một đầu Chân Long!" Thiếu niên há mồm thở dốc.

"Vậy sao, vừa vặn đi đi đến một chuyến, ta đem Thanh Phong tiếp trở

về." Thạch Hạo uống xong một chén rượu lớn, nói đi là đi.

"Ta muốn ăn Long rồi!" Vô Úy sư tử tốn hơi thừa lời nói, bởi vì, không lâu nó bị một đám tiểu p hài thật sự chọc tức, hiện tại muốn phát tiết.

Còn không có đợi thôn người nói thêm cái gì, Thạch Hạo mang theo Hoàng Kim Sư Tử chợt lóe lên rồi biến mất, theo tế đàn chỗ đó biến mất.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1731: Thiếu Niên Nhân Hoàng

Tế đàn này chỉ có một số nhỏ người có thể đi, nối thẳng Thạch quốc Hoàng cung chỗ sâu.

Nơi này rất yên tĩnh, bởi vì không có gió mát cho phép, ai cũng không cách nào tiếp cận, vì thủ hộ bí mật, giảm bớt con đường này giống như ngoại giới liên hệ.

Đồng thời cho dù thật sự có người chạy tới nơi này, cũng cần nắm giữ thạch thôn tinh chuẩn không gian tọa độ, mới có thể mở ra này vò, đến Thạch thôn.

Đại điện trống trải, theo tới một dạng, không có gì thay đổi.

Thạch Hạo từng tại nơi này sinh hoạt qua một đoạn thời gian, giống như thế lực khắp nơi chiến đấu, bình định Thạch tộc nội loạn, sau đó lại đối kháng ngoại địch, giảo sát các giáo liên quân.

Hắn năm đó thực sự rất dũng, đạo hạnh không cao, nhưng lại dám theo các đại đạo thống khiêu chiến, đồng thời từng cái để bọn hắn nếm đến quả đắng.

Ở chỗ này, hắn nghĩ tới rồi rất nhiều người, Chiến Vương, Minh Vương, Bằng Vương mấy cái lão nhân có khỏe không? Năm đó đều đối với hắn rất tận tâm, thực tình phụ tá hắn.

Vì vậy, Thạch Hạo cách đi trước, cảm ân hồi báo, luyện chế ra một chút Tiểu Niết Bàn Đan, để bọn hắn tấn thăng làm tôn giả cảnh, có thể thủ hộ Thạch quốc bình an.

Chỉ là, lần này, hắn trở lại Thạch thôn về sau, nghe được một chút phong

thanh, Thạch quốc bất ổn, có chút nhiễu loạn.

Bởi vì, có một ít thế lực muốn đỡ cầm chân chính Thạch quốc Hoàng tộc dòng chính!

Thanh phong mặc dù là Thạch tộc người, nhưng ở một chút chính thống người xem ra, hắn chỉ là chi thứ, giống như Hoàng tộc huyết mạch có chút xa.

"Ta trước khi đi, luyện chế vô giá bảo đan, sáng tạo ra một chút Tôn giả, hi vọng các ngươi không có khiến ta thất vọng!" Thạch Hạo lạnh giọng nói ra.

Hắn tin tưởng, Chiến Vương, Bằng Vương hẳn là sẽ không phản thanh phong, không phải người như vậy, cũng chính là có bọn họ dạng này Tôn giả, mới có thể bảo đảm thanh phong ổn thỏa hoàng vị.

Đương nhiên, âm thầm muốn phản công người cũng có thể là là bởi vì kiêng kị không biết ở phương nào Thạch thôn.

Bởi vì, theo một số người, nơi đó rất đáng sợ, từng đi ra tiểu Thạch, rời đi Liễu Thần, quan trọng nhất là bây giờ nơi đó khả năng còn có đầu Thần cấp Chu Yếm.

Thạch Hạo nghe nói. Sở dĩ có lần này phong ba, có thể là bởi vì, đối diện cũng tìm được Thần cấp sinh linh.

"Cái này phá cung điện, cũng không cảm thấy ngại xưng là Hoàng cung, cùng nhà chúng ta nhà bếp đài, liền chớ đừng nói chi là cùng dị vực Hoàng tộc, Đế thi đấu trong tộc." Hoàng kim sư tử bĩu môi.

"Đang!"

Thạch Hạo một cước kém chút không có đưa nó giẫm nằm xuống, để nó lập tức im miệng.

□

"Ngươi lại có thể nhịn, còn không phải cho ta làm tọa kỵ." Thạch Hạo tuyệt không sợ nó ghét hận, bởi vì, cảm thấy nó bất trung. Thực dự định ăn hết.

Hắn có cái mao bệnh, một mực không đổi được, chính là thích ăn các loại thịt rừng, cường đại như vậy huyết thống, hiếm hoi không sợ sư tử nhất mạch, tự nhiên là trong mắt của hắn "Mỹ vị món ngon".

Hoàng kim sư tử không tỳ khí, nó muốn hận đều hận không dậy nổi, bởi vì mỗi ngày bị áp chế, nếu như hận mà nói căn bản hận không đến. Chỉ có khuất phục.

Nó một mực tại âm thầm cho mình động viên, tại chịu nhục, sớm muộn cũng sẽ báo thù, đem cái này hỗn trướng giẫm ở dưới lòng bàn chân.

Chỉ là. Nó có chút hoài nghi, bản thân gần nhất càng ngày càng thuận theo, đều nhanh thành quen thuộc, cái này khiến nó lo lắng. Sợ thói quen thành tự nhiên, cuối cùng thực hoàn toàn thần phục.

Bất quá, duy nhất để nó cao hứng là. Thạch Hạo trúng Chiết Tiên Chú, theo lý mà nói nhảy nhót không có bao nhiêu ngày, gần đây liền sẽ phế bỏ!

"Ai, cái chết tiệt kia khế ước, Tiên Vương lưu lại, làm sao giải trừ đâu?" Hoàng kim sư tử âm thầm nghĩ cách.

Nếu như không có cái kia khế ước, nó cảm thấy nó mùa xuân lập tức phải đến rồi.

Tiếng bước chân đang vang vọng, Thạch Hạo đi ra ngoài, kinh động đến một đám hộ vệ, bọn hắn rất cảnh giác.

"Ngươi... Ngươi..."

Ngay một khắc này, một đám thị vệ bên trong, có mấy người lập tức

ngây dại, khiếp sợ đều sắp không nói ra lời, mở to hai mắt, ở chỗ này lắp bắp.

"Thạch Hoàng!"

"Thiếu niên Nhân hoàng!"

Rốt cục, có mấy người kêu to lên tiếng, vô cùng kích động, lồng ngực chập trùng kịch liệt, đơn giản không dám tin vào hai mắt của mình.

Năm đó, Thạch Hạo lấy sức một mình, bình định Thạch quốc, trấn áp các phương phản nghịch, sau đó lại đối kháng ngoại địch, cho trải qua nào chuyện người lưu lại quá ấn tượng khắc sâu.

Những người này phù phù phù phù, phân biệt quỳ xuống.

Còn có một số thị vệ, đều là kẻ đến sau, không biết Thạch Hạo, lúc này tất cả đều ngẩn người, làm sao lại xưng hô thiếu niên này làm nhân hoàng?

Bọn hắn có chút không thể nào hiểu được, bọn hắn có mình người hoàng, là thanh phong, bây giờ làm gì có thể như vậy?

Tuế nguyệt không có ở trên mặt của Thạch Hạo lưu lại một điểm dấu vết, giống nhau mười mấy năm trước, hắn thanh tú tuyệt luân, chỉ là cao lớn, còn giống một thiếu niên.

"Hắn là?" Cái khác thị vệ không hiểu.

"Còn không thấy lễ, đây là năm đó tiểu Thạch, là đã từng Thạch Hoàng!" Có một vị lão thị vệ quát, ở chỗ này nhắc nhở.

Tiểu Thạch hai chữ, so với tên của Thạch Hạo càng nổi danh.

Những người khác nghe vậy, trong mồm đều nhanh có thể nhét vào quả đấm, há to mồm, chấn động vô cùng, đây chính là năm đó thiếu niên Nhân hoàng?

Hắn... Không phải Đăng Thiên Lộ, một mình giết tới thượng giới đi à, làm sao lại xuất hiện?

Tất cả mọi người đã biết, một khi lựa chọn con đường kia, tiến vào thượng giới về sau, liền lại cũng không về được, thế nhưng là thiếu niên này lại một lần khai sáng thuộc về hắn kỳ tích, lại xuất hiện!

"Bệ hạ!"

Một đám người tất cả đều quỳ xuống, vô cùng kích động, bởi vì, đối bọn hắn mà nói thiếu niên này chính là một cái truyền kỳ, quá có sắc thái thần thoại.

Năm đó, tiểu Thạch uy chấn thiên hạ, quét ngang đối thủ, cuối cùng càng là theo thượng giới xuống bảy thần đại tác chiến, đồng thời thắng, đơn giản không thể tưởng tượng.

Dù là rất nhiều năm qua đi, dù là tiểu Thạch rời đi, kỳ danh còn tại lưu truyền.

Đây cũng là ở bên trong Thạch quốc một ít trong bóng tối xuẩn xuẩn dục động người kiêng kỵ nguyên nhân vị trí, tiểu Thạch trấn áp Thạch quốc, chém rất nhiều địch nhân, đến nay làm cho người kính sợ.

"Tất cả đứng lên!" Thạch Hạo phân phó.

Sau đó, không cần bọn hắn dẫn đường, hắn trực tiếp đi về phía trước, lấy hắn hiện tại sâu như vậy đạo hạnh mà nói, Linh giác nhạy cảm đến cực hạn.

Đừng bảo là một tòa Hoàng cung, chính là một mảnh đất hoang, tại thần trí của hắn càn quét dưới, cũng không chỗ che thân, tự nhiên biết thanh phong ở nơi nào.

Cung điện trùng điệp, cự cung một tòa lại một tòa, ở nơi này trong nhân loại quốc độ, xác thực được cho kiến trúc hùng vĩ, đồng thời nơi này cũng có bày Thần cấp pháp trận.

Chỉ là giống như trên chín tầng trời thế gia so ra, nơi này đích xác lộ ra đơn sơ cùng chất phác.

Những gia tộc kia, cung điện hư không, thần đảo tọa lạc trên bầu trời, linh thác nước rủ xuống mấy vạn trượng, như là tiên quốc Tịnh Thổ.

"Thanh phong!"

Thạch Hạo hô, tại hoàng thành trên tường, đứng đấy một số người, như lâm đại địch, đang ở nhìn chăm chú tường thành bên ngoài bầu trời, trên tường thành người cầm đầu chính là người mặc chiến bào thanh phong.

Đã nhiều năm như vậy, hắn đã lớn lên, mặc dù gương mặt vẫn như cũ xinh đẹp, nhưng là không còn yếu đuối, trong ánh mắt có kiên nghị, có quả cảm, chân chính trưởng thành.

Thanh phong đột nhiên mà quay đầu, liếc nhìn Thạch Hạo, thần sắc lập tức trở nên vô cùng kích động, đại kêu một tiếng: "Tiểu ca ca!"

Hắn lập tức liền lao đến, lệ nóng doanh tròng, lộ ra chân tình, thực sự quá kích động, từ biệt hơn mười năm, gặp lại lần nữa, dạng này gặp mặt, để hắn mừng rỡ, để hắn cảm động.

Những năm này, vô luận gặp được cái gì, dù là cuồn cuộn sóng ngầm, có người lom lom nhìn hắn, hắn đều không sợ, càng không khả năng rơi lệ, nhưng bây giờ lại đầy mắt nước mắt.

Thạch Hạo tâm tình chập chờn cũng rất kịch liệt, nghênh đón tiếp lấy, trong mắt mỏi nhừ, từ biệt nhiều năm, chuyện cũ rõ mồn một trước mắt.

Năm đó, hắn che chở thanh phong, chạy về bổ Thiên Các, thực sự là tuổi nhỏ không sợ a, hai cái** tuổi hài tử mà thôi, đi qua không biết bao nhiêu vạn dặm đất hoang, xảy ra quá nhiều sự tình.

Thanh phong khi còn bé rất khổ, tại trưởng bối của hắn an bài xuống, thay thế là Thạch Hạo, vây ở Thạch quốc biên giới một tòa trang viên bên

trong, tương đương với tại thay Thạch Hạo chịu khổ.

Thạch Hạo dùng sức cùng hắn ôm lấy, nói: "Nam nhi không dễ rơi lệ, đừng khóc!"

"Tiểu ca ca, ta rất nhớ niệm tình ngươi, coi là sẽ không còn được gặp lại ngươi!" Thanh phong nói ra, lau đi nước mắt.

"Ta cũng nhớ ngươi nhóm, cho nên ta trở về!" Thạch Hạo nói ra, sau đó nhìn lướt qua tứ phương.

Hoàng thành trên tường, một đám người đều trong lòng đại chấn, thân thể run lên, bọn họ đều là Thạch quốc nhân vật trọng yếu, đều không dám tin vào hai mắt của mình, thấy lần nữa người kia? Thiếu niên Thạch Hoàng!

Nhất là một chút lão Vương, có người vô cùng kích động, có người thì trong lòng cảm giác nặng nề, lo sợ bất an.

Thượng giới đó là địa phương nào? Có đi không về! Chỉ vì tiểu Thạch tưởng niệm hạ giới người, hắn trở về? Loại lời này nói ra miệng, chỉ có thể để cho người ta cảm thán, thiếu niên Nhân hoàng vẫn như cũ bá khí.

Có ai lên trên sau còn có thể xuống tới? Tất cả mọi người biết, vậy căn bản không có khả năng!

Thế nhưng là, tiểu Thạch không chỉ có trở về, còn như thế bá khí, đang ở nhìn gần bọn hắn, khí thế kinh người.

"Ta nghe nghe, Thạch quốc bên trong có người muốn làm loạn?" Thạch Hạo trước mặt mọi người hỏi thăm, không che giấu chút nào, bởi vì đến rồi hôm nay, hắn không cần cố kỵ cái gì!

Rất nhiều người sắc mặt lập tức thì trở nên.

"Có Vũ tộc người, tựa hồ liên lạc với thần của bọn họ." Thanh phong nhỏ giọng nói.

"A?" Thạch Hạo kinh ngạc, thật không có nghĩ đến, năm đó bị hắn đánh tàn phế Vũ tộc lại đi ra.

Ngày xưa, Vũ tộc cùng hắn ở giữa đơn giản không chết không thôi, cừu hận quá lớn, hắn một đường bị đuổi giết, sau đó lại trái lại tru sát, trảm tộc này cao thủ.

Đặc biệt là ở nơi này Thạch quốc trong hoàng đô, tổ phụ của hắn Đại Ma Thần mười Ngũ Gia lúc trở về, giận dữ phát cuồng, từng vì vậy mà đại chiến thạch đô, trấn áp những cái kia địch nhân.

Thạch Hạo biết, Vũ tộc đi ra một chút thần, nhưng tối thiểu nhất là tại thượng cổ, đó là rất xa xưa trước sự tình.

Tộc này có chú ngữ, có tế đàn, có thể để Vũ tộc ở trong một vị thần thân ảnh xuyên thấu qua vô tận thời không, hiển hóa một sợi ấn ký, năm đó từng náo ra qua không ít phong ba.

Thạch Hạo trải qua những sự tình kia, càng là nghênh chiến qua Vũ Thần lưu tại thế gian một khối tàn phá pháp chỉ.

Hắn chính là đi thượng giới đã từng tại lưu tâm, dò xét phải chăng có Vũ Thần hạng này cường giả, thế nhưng là phát hiện căn bản không có.

Cái này khiến hắn không hiểu, Vũ tộc thần đến tột cùng ở nơi nào hình chiếu xuống tới?

Thạch Hạo nghĩ ngợi, lần này cần dò xét rõ ràng cùng rõ ràng!

Theo hắn nói đi cao thâm, Thạch Hạo đã rõ ràng, có thể từ một giới khác hình chiếu xuống tới, tuyệt đối không phải đơn giản cường giả.

" Ừ, cái này thật đúng là là một con rồng, lượn lờ thuần túy Chân Long khí?" Thạch Hạo nhìn về phía ngoài thành lúc, lộ ra sắc mặt khác thường!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1732: Long

Thạch Đô bầu trời, có một con rồng.

Lúc này, nhìn thấy trên tường thành nhiều hơn một người còn có một con sư tử, nó từ xa đến gần, đến Hoàng Thành ở ngoài.

Nó rất mạnh, ở trên hư không chìm nổi, thân rồng cường tráng mạnh mẽ, như màu đỏ thẫm thần kim đúc thành, bên ngoài cơ thể Xích Hà lượn lờ.

Ngoài ra, ở nó bốn phía còn có nồng nặc Hỗn Độn khí, đưa nó tôn lên càng thêm bất phàm.

Mười trượng thân rồng, không tính là khổng lồ cỡ nào, thế nhưng, khí thế ấy, còn có uy thế như vậy lại làm cho người thay đổi sắc mặt, cuối cùng khiến người ta cảm thấy đây chính là một cái Chân Long.

Thạch Hạo trải qua quá nhiều, cái gì chưa từng nhìn thấy? Cùng Chân Long đặt ngang hàng Thiên Giác Nghĩ đều đào móc ra quá, càng là ở dị vực tiếp xúc qua sa đọa Huyết Hoàng, đối với Thập Hung mẫn cảm nhất.

Thậm chí, hắn đem Thái Âm Ngọc Thỏ trong lòng con kia thuần Huyết Kỳ Lân ấu thú, xem là quá gối, đoạt lấy đi lót ở phía sau não dưới. Tuy rằng lúc đó Tiểu Thỏ Tử cắn hắn, trắng như tuyết tiểu Kỳ Lân xông lên hắn nhe răng, nhưng hắn là cười vui vẻ, đối với tiểu từ kia xoa nhẹ lại vò.

Cửu Thiên Thập Địa, chỉ hiện hai con Tiên Thú tể Thiên Giác Nghĩ cùng Kỳ Lân, đều từng bị hắn dằn vặt quá, sâu sắc nhớ rồi Thập Hung đời sau các loại chỗ bất phàm.

"Hống!"

Cái kia màu đỏ thẫm Long Thú hướng về phía Thạch Hạo một tiếng rống to, long ngâm động Cửu Thiên, để hư không đều run rẩy dữ dội, không ngừng nổ vang.

Cho tới Hoàng Thành tường thì lại rung động không ngừng, Tu Tri, nơi này nhưng là bày xuống Thần cấp trận pháp, là Thạch Quốc nội tình một trong, lại còn có thể như vậy.

Nếu là không cách nào trận, nó này hống một tiếng bên dưới, chắc chắn sẽ để liên miên Cự Cung đổ nát, đây là một cái mạnh mẽ hung thú!

"Không đơn giản à, ta rời đi nhiều năm như vậy, Hạ giới lại ra một ít phi phàm sinh linh." Thạch Hạo nhìn chằm chằm con rồng kia. Gật gật đầu, nhẹ giọng than thở.

Hắn đã biết rồi. Đây là người nào, bởi vì trước đây đã từng từng thấy.

Bất quá, vào lúc ấy nhìn thấy là chỉ là hình người thiếu niên, mười mấy tuổi, cùng hiện tại nhìn thấy chân thân không giống.

"Tiểu ca ca, chính là con rồng này chặn ở ngoài thành. Muốn ta dẫn nó đi Thạch thôn. nó muốn khiêu chiến Thạch Tộc tất cả cao thủ." Thanh Phong giới thiệu.

Nếu như không mang theo nó đi, này đầu Xích Long sẽ thảo phạt Thạch Quốc Đô thành, vì lẽ đó Thanh Phong nhất thời không đi được, chỉ có thể theo chân nó ở đây đối lập.

Dù như thế nào, hắn cũng không thể tiết lộ Thạch Tộc tổ ở phương nào, tránh khỏi ngoại giới đi đột kích gây rối, bất kể là hắn vẫn là Thạch Hạo đều coi nơi đó vì là không tranh với đời tịnh thổ.

Mặc kệ phát sinh cái gì, bọn họ đều không hi vọng đem ngọn lửa chiến tranh dẫn tới nơi đó.

"Cát Cô?" Thạch Hạo mở miệng, hướng về phía không trung màu đỏ

thẫm hung thú nói chuyện.

Mười trượng long thể lập loè lạnh lẽo ánh kim loại. Vảy màu đỏ kiên cố cực kỳ, bảo vệ toàn thân nó các nơi, ngũ trảo sắc bén, dễ dàng liền có thể vặn vẹo hư không.

Ở trên đầu nó. Có một đôi màu đỏ thẫm sừng, phân nhánh mà cứng cáp, lưu động Đại Đạo phù hiệu, càng xem càng như là Chân Long!

"Là ta!"

Này đầu hung thú mở miệng, âm thanh càng vẫn tính non nớt.

Thạch Hạo gật đầu, này chính là hắn ở Hư Thần Giới nhìn thấy hai Đại Cao Thủ một trong Cát Cô.

Ngày đó, hắn ở Tam Thiên Châu giờ. Từng đi ra Linh giới cánh cửa, dọc theo thang trời mà xuống, Thần hồn tiến vào Hư Thần Giới, muốn biết một ít bí mật, đương nhiên quan trọng hơn chính là vì ngày sau hướng về chim gia cùng Tinh Bích đại gia yêu cầu bảo thuật.

Hắn từng ở Hư Thần Giới không ngừng đánh vỡ ghi chép, từng chiếm được nhiều khối đồng thau mảnh vỡ, đó là một bộ sách quý, có thể đổi lấy một loại vô địch bí thuật!

Này một ngày, Cát Cô từng cùng một cái tên là tây cố thanh niên quyết chiến, Thạch Hạo đột ngột giáng lâm, gây nên hai người bất mãn, ra tay với hắn, kết quả ngược lại bị trấn áp.

"Đáng tiếc, còn kém một chút, ta cho rằng là một cái Chân Long." Thạch Hạo cẩn thận quan sát sau, vững tin cái đó thân thể tiến hóa không hoàn chỉnh, cũng không phải là thuần Huyết Long.

"Ngươi là ai, mau chóng tránh ra, để Thạch Quốc hoàng giả mang ta đi Thạch thôn, ta muốn khiêu chiến!" Cát Cô mở miệng, thân rồng đong đưa, tạo nên từng trận Cương Phong.

"Hắn không phục ngày xưa Tiểu Thạch, muốn khiêu chiến Thạch Tộc ẩn tu giả." Chiến Vương mở miệng, hướng về Thạch Hạo giải thích, vị lão giả này từ đầu đến cuối đều đứng Thạch Hạo bên này, hiện nay cũng ở tận tâm phụ tá Thanh Phong.

Thạch Hạo tri ân đồ báo, mỉm cười, tay đặt ở Chiến Vương bả vai, thần quang lóe lên, giơ tay Thần lực liền nối liền trong cơ thể hắn nhiều chỗ gân mạch, đem một ít ám thương toàn bộ chữa trị xong.

Điều này làm cho Chiến Vương khiếp sợ, năm đó tuy rằng ở tiểu Niết Bàn Đan dưới sự giúp đỡ, hắn đột phá đến Tôn giả cảnh, nhưng dù sao không phải mình tu luyện tới đi, sau đó muốn tiếp tục mạnh mẽ phá quan, không những không thành công, còn để lại không ít mầm họa.

Nhưng là, liền như thế trong nháy mắt mà thôi, Thạch Hạo giơ tay liền đem hắn chữa trị xong, đồng thời đem hắn Pháp lực chờ đẩy cao một cấp độ, lên cấp đến Tôn giả hậu kỳ.

"Hóa ra là hướng về phía ta đến." Thạch Hạo cười cợt.

Thanh Phong gật đầu, xác thực như vậy, Tiểu Thạch mặc dù cách đi tới, thế nhưng kỳ danh còn ở truyền, một ít người đến sau muốn khiêu chiến, đã thấy không tới người.

Có mấy người liền đánh tới Thạch thôn chủ ý, muốn đi nơi đó, ở rất nhiều người xem ra, nơi đó khẳng định không bình thường!

"Ngươi là ai, làm sao cùng ngày xưa Tiểu Thạch khá giống?" Đột nhiên, trong hư không Xích Long trợn to con mắt, lộ ra hừng hực ánh sáng.

"Cùng Tiểu Thạch có liên hệ máu mủ Nhân tộc?"Nó chưa từng thấy Thạch Hạo chân thân, nhưng nhìn từng tới tượng đắp, tuy rằng cũng không làm sao lưu tâm, nhưng hiện tại như trước phát hiện rất giống.

Nó tự nhiên không tin Tiểu Thạch còn có thể trở về, cảm thấy khả năng này là hắn ấu đệ các loại.

Chủ yếu cũng là bởi vì, hiện tại Thạch Hạo quá tuổi trẻ, mười năm trôi qua, như trước thanh tú quá đáng, còn như là một cái thiếu niên nhanh nhẹn.

"Tiểu Thạch tộc nhân, đi ra đánh một trận!" Xích Long kêu lên, tựa hồ rất phẫn nộ, cũng có chút ngạc nhiên nghi ngờ, nhìn xuống tường thành nơi đó.

Thạch Hạo kinh ngạc, con rồng này đối với Tiểu Thạch có địch ý?

"Lớn mật, Tiểu Thạch hai chữ há lại là ngươi có thể loạn gọi!" Có người quát lên, đó là Thạch Quốc một vị võ tướng.

"Một đám bại tướng dưới tay, cũng dám đối với ta vô lễ, để cái kia cùng Tiểu Thạch có quan hệ người đi ra!" Xích Long quát, trước đây không lâu từng đánh bại một đám cường giả.

Nó ở Tôn giả cảnh, thế nhưng có Chân Long huyết thống, không phải những người khác có thể so sánh.

Huống hồ, hiện tại đều ở truyền, nó cùng một người khác thanh niên tây cố thiên phú đuổi sát ngày xưa song thạch.

Thạch Hạo khoát tay áo một cái, không có lại để mọi người mở miệng, trực tiếp ra khỏi thành, bước đi trong hư không, hướng về Xích Long Cát Cô đi đến.

"Ta rất muốn một cái ăn đi nó." Hoàng Kim Sư Tử nóng lòng muốn thử, nó tự nhiên không lọt mắt này đầu Tiểu Long đạo hạnh, chẳng qua là cảm thấy nó ẩn chứa dòng máu không bình thường.

Trên tường thành, tất cả mọi người lộ ra sắc mặt khác thường, thiếu niên Nhân Hoàng một con vật cưỡi đều muốn Đồ Long?

Đồng thời, không ít người đều lộ ra thần sắc hưng phấn, cái kia long không biết thiếu niên này là ai, nhưng bọn họ cũng đều biết à, nhưng không nghĩ nhắc nhở, ước ao ở đây nhìn thấy thiếu niên Nhân Hoàng lại ra tay.

Đương nhiên, cũng có một chút người thần sắc phức tạp, trong lòng bất an, đối với Thạch Hạo trở về, bọn họ cảm thấy kinh hoảng.

Thạch Hạo một chân đem Hoàng Kim Sư Tử đá đến một bên, hắn không nghĩ Đồ Long, chỉ là muốn bắt giữ, lập tức giơ tay liền hướng trước chộp tới.

"Hống!"

Xích Long bốc lên, dũng mãnh cực kỳ, lao xuống, một Song Long góc Đại Đạo phù hiệu lóng lánh, muốn cắt rời phía trước địch thủ!

Đáng tiếc, nó gặp phải Thạch Hạo, đạo hạnh cách biệt quá xa.

Ầm!

Chỉ một cái mà thôi, Thạch Hạo liền đem nó chộp vào lòng bàn tay, một tay che trời, bao trùm bầu trời.

Thời khắc này, trên tường thành rất nhiều người đều sợ hãi, trong lòng run rẩy, âm thầm đang suy đoán, Tiểu Thạch bây giờ mạnh như thế nào?

Chẳng lẽ nói, hắn thành tựu Chân Thần chính quả?

Đối với tu sĩ tới nói, mười năm cũng không tính dài dằng dặc, tại bọn họ xem ra, Thạch Hạo mặc dù rất lợi hại, cũng dừng lại với Chân Thần.

"Gào gừ..."

Thời khắc này, Xích Long gào thét.

Nó nổi giận, đồng thời khiếp sợ cực kỳ, bởi vì, nhận ra đây chính là từng ở Hư Thần Giới áp chế hắn người, nó thần giác nhạy cảm, sẽ không nhận sai.

Lúc đó, Thạch Hạo không có lộ hình dáng, có ý định che giấu.

Thế nhưng, nắm giữ Chân Long huyết thống sinh linh trực giác quá mạnh mẽ.

"Ngươi là chân chính Tiểu Thạch!"Nó kêu lên.

Gần nhất tới nay, nó trong lòng có một luồng khí, ở Hư Thần Giới bị người sau khi áp chế, nó từng hỏi dò quá Tinh Bích đại gia, cái kia đối với hắn còn có tây cố người xuất thủ đến cùng là ai.

Tinh Bích đại gia không có nói tỉ mỉ, nhưng chỉ là ám chỉ người kia là từ thượng giới hạ xuống, Thần hồn trở lại Hư Thần Giới, cái đó thân thể không cách nào trở về.

Lúc đó, nó liền suy đoán người kia là Tiểu Thạch, vì vậy gần nhất đến đến Thạch Quốc, muốn khiêu chiến Thạch Tộc, chỉ vì trút cơn giận.

"Không sai, chính là ta." Thạch Hạo gật đầu, mỉm cười nói: "Ở Hư Thần Giới giờ, chúng ta từng thấy, vẫn là câu nói kia, có thể nguyện bái ta làm thầy?"

Trên tường thành, một đám người chấn động, mạnh mẽ như vậy một con long, bị Tiểu Thạch một tay liền bắt lại, đối với bọn họ tới nói, khủng bố cực điểm.

Mà một ít võ tướng còn có thị vệ thì lại phi thường kích động, đồng thời hô to Thạch Hoàng.

"Xoạt!"

Đột nhiên, một đạo Nguyên Thần Trùng Tiêu, càng từ Xích Long đầu lâu bên trong độn ra, đi ngang trời, nó chạy trốn.

"Ồ, có gì đó quái lạ." Thạch Hạo lộ ra sắc mặt khác thường.

Hoàng Kim Sư Tử muốn truy, bị Thạch Hạo ngăn lại, nói: "Cho nó cơ hội chạy trốn."

Bởi vì, hắn cảm ứng được, làm Nguyên Thần xuất khiếu sau, chân long khí nồng nặc đến mức tận cùng, tuyệt đối không phải chi thứ, đó là chân

chính Thập Hung đời sau.

"Ca ca, làm sao không truy à?" Thanh Phong không rõ.

"Ta cố ý thả nó đi, đây là một cái Chân Long, không phải phàm thai, số may, chúng ta có thể có thể đi đào Chân Long ổ!" Thạch Hạo nở nụ cười.

"Đi!"Hắn dặn dò một tiếng, để Thạch Quốc trọng thần nên đi làm cái gì liền đi làm cái gì, hắn thì lại mang theo Thanh Phong còn có Hoàng Kim Sư Tử một đường tiềm hành xuống.

"Thật nhanh, đây là Chân Long độn, nó đạo hạnh không cao, nhưng có thể Phi hành tựa như tia chớp, người bình thường vẫn đúng là không đuổi kịp." Chính là Hoàng Kim Sư Tử đều lộ ra sắc mặt khác thường.

Nhanh như chớp, một đường vượt qua Đại Hoang, có tới 800 Vạn Lý, sau đó này đầu Xích Long tiến vào trong một vùng núi, một con liền đâm vào đi tới, rất nhanh không gặp.

Tìm chốc lát, Thạch Hạo nhìn thấy một chỗ quật, phía dưới có rất nhiều cổ động.

"Chân Long ổ!"Hắn rất nhanh làm ra phán đoán.

"Hỗn Độn khu vực?" Hoàng Kim Sư Tử giật mình, chỗ này không đơn giản, mới tiến vào địa quật, hắn phát hiện Hỗn Độn mãnh liệt, quá nồng nặc.

Nơi này tự thành một cái tiểu thế giới, là từ Hỗn Độn bên trong mở ra đến.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1733: Đào Chân Long Ổ

Địa quật chỉ là vì che lấp, lòng đất cổ động như mạng nhện, phi thường dày đặc.

Làm đi thích hợp, dọc theo một con đường tiến lên đến phần cuối sau, càng nhìn thấy Hỗn Độn.

Một cái tiểu thế giới!

Hơn nữa, nơi này từng bị phong ấn, chỉ là bây giờ nứt ra rồi, có khe hở, có thể ra vào.

Thanh Phong vô cùng hưng phấn, đều có chút kích động, phảng phất trở lại thời niên thiếu, theo Thạch Hạo còn có Đại Tráng bọn họ khắp núi chạy, đi đào hung cầm ổ, đào thú động.

Mà hiện tại nhưng là muốn đi đào Chân Long ổ!

Mười năm này, hắn làm Thạch Hoàng, hết thảy đều cần nghiêm túc, không thể bằng thiếu niên tâm tính hành sự, vì vậy tính tình thật một mặt có chút bị áp chế.

Hiện tại, hắn theo Thạch Hạo đi chung với nhau, hơi có chút cảm thấy như là cái xấu hài tử ở làm chuyện xấu cảm giác.

"Thật sự có Long Sào!" Chính là Hoàng Kim Sư Tử lúc này cũng đều kinh ngạc đến ngây người, kinh ngạc trong lòng.

Trước kia giờ, nó căn bản không có đem cái kia Tiểu Long để ở trong lòng, chẳng qua là cảm thấy dòng máu của nó còn ở tinh khiết, có thể ngủ ngáy ăn đi mà thôi.

Có thể bây giờ nhìn lại, thật sự có quái lạ, có vấn đề lớn.

Xuyên thấu qua Hỗn Độn vết nứt, Thạch Hạo nhìn thấy bên trong một ít tình huống, sương mù bốc hơi, Hỗn Độn nồng nặc, đầu tiên nhìn thấy là chính là một vách núi, mặt trên có một toà sào.

"Không phải thần cung, cũng không phải Long Cung, chỉ là một toà sào?" Thạch Hạo trên mặt mang theo kinh sợ.

Mở Thiên Nhãn, hắn thấy rõ, nơi đó có một cái ổ, dường như ổ chim giống như vậy, không phải rất lớn, lấy thần mộc dựng mà thành.

Tiếp theo, Thạch Hạo con ngươi nhanh chóng co rút lại, hắn nhìn thấy ba viên trứng, đường kính đều ở hơn nửa mét, Long Văn dày đặc, rất phức tạp, dấu ấn ở vỏ trứng trên.

Loáng thoáng, từng hồi rồng gầm, gào thét trên Vân Tiêu.

"Trời ạ, Chân Long trứng, lập tức liền xuất hiện vài viên, đây thật sự là một tổ à!" Hoàng Kim Sư Tử kêu quái dị, liền nó đều kích chuyển động.

Đây chính là hẻo lánh Hạ giới, cái gọi là Bát Vực Lao Lung, lại có một tổ Chân Long trứng!

Chính là Thạch Hạo, cũng là chấn động, lại nhìn thấy một tổ trứng rồng, mà không phải một viên.

Ba viên trứng rồng, hoa văn đan chéo, long hình dấu ấn quá rõ ràng, quan trọng nhất đó là vờn quanh nồng nặc hóa không ra Long khí.

Trong đó, có một viên trứng rồng đang phát sáng, loáng thoáng, Thạch Hạo cảm ứng được hơi thở quen thuộc, chính là Xích Long Cát Cô, nó Nguyên Thần ở trứng bên trong.

"Có chút quái lạ." Thạch Hạo tự nói.

Nó rõ ràng đều xuất thế, tại sao lại tiến vào trứng bên trong?

"Chúng ta muốn lập tức đi vào sao?" Thanh Phong kích động, trực xoa tay, hiện tại có thể không hề có một chút Thạch Hoàng dáng vẻ.

"Không vội, không nghe nói đầm rồng hang hổ sao, chỗ này khẳng định có lớn lao nguy hiểm, một khi đặt chân, hậu quả khó liệu." Thạch Hạo phỏng chừng, trong thời gian ngắn khẳng định đánh hạ không xuống.

Hắn từ lâu cảm ứng được, nơi này không bình thường, có nguy hiểm, không phải vậy mà nói làm sao có thể bảo vệ tốt mấy viên Chân Long trứng?

Bất kể là Thanh Phong, vẫn là Hoàng Kim Sư Tử đều ngồi không yên, muốn đi vào.

"Đi về trước, chúng ta sáng mai trở lại, ta phỏng chừng muốn xông vào, tối thiểu cần tiêu tốn một phen khổ công." Thạch Hạo nói rằng.

Hắn rời đi Thạch thôn giờ, một đám già trẻ đều còn đang đợi lắm, chính đang đoàn tụ cùng chúc mừng, nếu như ở đây dằn vặt mấy ngày mấy đêm, phỏng chừng những người kia sẽ lo lắng.

Bọn họ dọc theo đường cũ lui về, Thạch Hạo bày xuống một toà trận pháp, niêm phong lại địa quật ở ngoài sơn mạch.

Ngồi ở Hoàng Kim Sư Tử trên người, nó đà hai người, quấn quanh chớp giật, nhảy lên chính là ngàn dặm, quá nhanh, cực tốc mà đi.

Trở lại Thạch Quốc hoàng cung sau, Thanh Phong đơn giản bàn giao một phen, lập tức cùng Thạch Hạo chạy về Thạch thôn.

"Ai nha nha, Thanh Phong thúc thúc cùng Tiểu Thạch thúc thúc trở về rồi!" Một đám hài tử kêu to.

Hiển nhiên, đây là một cái không ngủ đêm, Thạch thôn tràn ngập tiếng cười cười nói nói, các loại sơn trân mỹ vị không thiếu gì cả, còn có Hầu Nhi Tửu bị mở ra, mùi thơm nức mũi.

Cho tới Thạch Hạo từ thượng giới mang về các loại thần vật các loại, hắn đang không ngừng phân phát bên trong.

"Tiểu Thạch thúc thúc, ngươi chỉ cho chúng ta mỗi người một hạt Quỳ Hoa tử?" Một đám hài tử nhanh không nói gì.

Binh khí, Cốt Thư các loại, Thạch Hạo đưa ra một đống lớn, nhưng là đến phiên phát "Đồ ăn vặt" giờ, hắn nhưng đặc biệt thật cẩn thận, những thú dữ kia thịt cũng là thôi, bọn họ đều biết ăn bất động, bởi vì đó là cấp cao Thần Thú.

Nhưng là, phút Quỳ Hoa tử mà thôi, lại cũng keo kiệt như vậy, một ít tiểu hài tử chu mỏ.

"Các ngươi biết cái gì, đây là Thần lực hạt giống, một viên cũng đủ để cho các ngươi đầy đất vui chơi, một đêm đều không thể ngủ." Có trưởng bối cười nói.

Bởi vì, năm đó Thạch Hạo liền từng mang về quá thứ này.

"Ma Quỳ Viên hạt giống, đây là một loại sinh linh mạnh mẽ, ta mang về hạt giống, yếu nhất cây mẹ tu vị đều so với các ngươi cao rất nhiều lần." Thạch Hạo nói rằng.

Sau đó, hắn suy nghĩ một chút, nói: "Không được, những này hạt giống nhất định phải xào quen thuộc mới có thể ăn, không phải vậy, không cẩn thận rơi trên mặt đất, rơi vào trong bụi cỏ, phỏng chừng sẽ mọc ra ma quỳ!"

Thạch Hạo vẫn đúng là sợ có chút ma quỳ niết bàn, từ hạt giống bên trong tái hiện ra phân thân đến.

"Bùm bùm!"

Hắn tự mình động thủ, đều cho luyện hóa, xào quen, sau đó lần thứ hai phân phát xuống.

Có chút hài tử không tin tà, trực tiếp ăn đi, sau đó... Khắp thôn chạy loạn, cả người mạo thần quang, Pháp lực sôi trào, đêm đó tinh dồi dào, không có cách nào dừng lại.

"Ha ha..." Một đám đại nhân cười ha ha.

Thanh Phong sau khi trở lại, các loại chấn động, nhìn thấy thần dược, lại đi sờ sờ Thiên Thần Thụ, tựa như ở trong giấc mộng.

Không nghi ngờ chút nào, đêm đó, Thạch thôn phi thường vui mừng, rất nhiều người đều uống say.

Thạch Hạo trời vừa sáng chào hỏi, mang Thượng Thanh gió còn có Hoàng Kim Sư Tử ra đi, chuẩn bị đi đào Chân Long ổ.

Lần thứ hai tới rồi, Thạch Hạo cầm trong tay Đại La Kiếm Thai, cũng lấy chiếc kia tràn đầy vết rách Hắc Kim đỉnh hộ thể, đi ở trước nhất, ở nơi đó dò đường.

Bước qua Hỗn Độn vết nứt, bọn họ tiến vào bên trong vùng thế giới nhỏ này.

Xoạt!

Giữa không trung, có một đạo sắc bén ánh kiếm hạ xuống, coong một tiếng, đem Thạch Hạo trên đầu Hắc Kim đỉnh chấn động bay ngang mà đi, vang lên ong ong.

Bọn họ ngẩng đầu, nơi đó có một cái sừng, gãy vỡ, chảy xuống huyết, lờ mờ không có ánh sáng lộng lẫy.

"Chân Long Giác!"

Hoàng Kim Sư Tử hút vào hơi lạnh, đây là một cái Chân Long đoạn sừng, nó đang chảy máu, bất quá này huyết châu ở trong hư không sẽ sấy khô, biến mất không còn tăm hơi.

Hiển nhiên, tinh hoa mất hết, không phải vậy, một giọt thành niên Chân Long huyết là có thể hủy diệt rất nhiều ngôi sao, cắt đứt Tinh Hà, uy năng không thể tưởng tượng.

Nơi này quả nhiên đáng sợ, vượt qua Thạch Hạo dự liệu.

"Thanh Phong, đi Hỗn Độn vết nứt bên ngoài chờ ta!" Thạch Hạo phân phó nói, nơi này quá nguy hiểm, sơ sót một cái, liền có thể có thể sẽ chết đi.

Hắn không muốn Thanh Phong mạo hiểm.

Thanh Phong thoáng do dự, nhưng rất nhanh sẽ xoay người, bởi vì hắn biết mình lại tiếp tục tiến lên, chỉ có thể cản trở.

Chân Long Giác nằm ở nơi nào, càng hiện ra rất nhiều hình ảnh, bọn họ nhìn thấy Thái Cổ Thập Hung bên trong đệ nhất cường giả bộ phận chiến đấu hình ảnh, ở trong hư không lưu động.

Long Giác xé rách Vũ Trụ, nó thân thể giương ra, cắt ngang cổ kim, ở cùng Bất Hủ Chi Vương đại quyết chiến!

"Là bọn họ!"

Thạch Hạo ánh mắt ác liệt, hắn nhìn thấy An Lan bóng người, còn có Du Đà binh khí, còn có Xích Vương Bảo Lô.

Thập Hung bên trong người số một gặp phải vây công!

Ở nơi đó, một giọt máu rồng bay ra, sẽ hủy diệt một vùng biển sao, cảnh tượng quá khủng bố.

"Tiền bối, ta tới nơi này không phải vì làm hại ngươi đời sau, mà là thật lòng muốn giúp bọn chúng trưởng thành!" Thạch Hạo nói nhỏ, đây là phát ra từ chân tâm.

Cái kia đoạn sừng rạn nứt, muốn hủ diệt, lúc này nó hạ xuống, như trước phát sinh một ít ánh sáng yếu ớt, bay về phía Thạch Hạo.

Rất nhanh, ở Thạch Hạo bên người, có một cây Thiết Huyết Chiến Kỳ bóng mờ bay ra, đó là Tiên Vương quấn vải liệm lưu ở hắn khí tức trên người, lại bị nhốt đi ra.

Nhìn thấy tình cảnh này, này đoạn Long Giác dời, mặc hắn đi tới.

Hoàng Kim Sư Tử sợ hãi, nó biết, nếu không có Thạch Hạo thuộc về Cửu Thiên này một trận doanh, mà lại bị Long Giác cảm ứng được, chắc chắn sẽ có hết sức chuyện nguy hiểm ở đây phát sinh.

Răng rắc!

Trong hư không, hiện lên một khối vách đá, ở Hỗn Độn bên trong chìm nổi, tràn đầy vết rách, thế nhưng là cũng có thể thấy rõ ràng mặt trên một ít Tiên Cổ văn tự.

Thạch Hạo cẩn thận xem sau, than khẽ, vì là Chân Long một mạch cảm giác bi thương.

Nó đời sau tao ám hại, long trứng vẫn còn, thế nhưng không chắc có thể ấp đi ra, có có thể trở thành tử thai.

Thời khắc này, Thạch Hạo đối với dị vực tràn ngập sát ý, những người kia thủ đoạn quả nhiên độc ác cực kỳ, muốn nhổ cỏ tận gốc à, này không phải ví dụ, mà là phổ biến thảm án.

Ví dụ như Thiên Giác Nghĩ, bọn nó dòng dõi kia cũng là như thế, bị giết sạch sẽ, tiểu Thiên Giác Nghĩ cũng gặp phải ám hại, là cha pháp lực ngất trời, lấy to lớn đánh đổi mới đem cứu sống, phong ấn trong cung điện dưới lòng đất.

Trên thực tế, còn có một chút Chân Tiên đời sau đều gặp phải hãm hại, vạn bất đắc dĩ, có thật nhiều đều bị phong ấn ở Hỗn Độn bên trong, bày xuống nghịch thiên trận pháp, kích hoạt bọn chúng sinh mệnh hoạt tính, hi vọng bọn chúng ở vô lượng năm tháng sau có thể xuất thế.

Ở Thiên Giác Nghĩ khi xuất hiện trên đời, Thạch Hạo ở nơi đó đã hiểu rõ đến, rất nhiều Tiên Đạo nhân vật triệt để tuyệt hậu, dù cho cá biệt đời sau sống sót, năng lực cũng sẽ giảm mạnh.

Chỉ có cá biệt sinh linh, ví dụ như Thiên Giác Nghĩ phụ thân thực sự nghịch thiên, mới lấy năm tháng dài đằng đẵng đưa nó chữa khỏi.

"Phong ấn Hỗn Độn bên trong trăm vạn năm, ngàn vạn năm, cũng là vạn bất đắc dĩ à." Thạch Hạo thở dài.

Không biết, những này Chân Long trứng có thể không ấp ra Tiểu Long, thực lực liệu sẽ có giảm xuống rất nhiều?

"Chân Long thủ đoạn nghịch thiên, ta nghĩ nó khẳng định có thể bảo đảm một hai hoàn hảo đời sau xuất thế." Hoàng Kim Sư Tử nói.

Thạch Hạo gật gật đầu, đến đến dốc đá trước, phá tan Hỗn Độn, trèo lên đi tới, đứng Long Oa phụ cận.

Ầm!

Đột nhiên, một mảnh lớn lao cảnh tượng hiện lên, Chân Long vẫy đuôi, đánh nứt Vũ Trụ, xé ra một mảnh cổ lão Đại thế giới.

"Bảo thuật?"

"Ngày xưa chiến đấu hình ảnh?"

Ở đây, ở Long Oa trước, có kịch liệt chém giết hình ảnh, đó là dấu ấn, chấn động Thạch Hạo cùng Hoàng Kim Sư Tử.

Đó là Chân Long chiến đấu, cùng không ngừng một vị Bất Hủ Chi Vương chém giết, máu tươi Tinh Không, chấn động cổ kim tương lai, không hổ là ngày xưa thứ nhất hung, Pháp lực cái thế, quá mạnh mẽ.

Phịch một tiếng, An Lan bị Chân Long một đuôi quét trúng, cánh tay bẻ gẫy, coong một tiếng, Du Đà binh khí bị vuốt rồng xé ra, đoạn hạ xuống một

đoạn!

Ầm ầm!

Ngôi sao nổ tung, liên miên nổ tung, hào quang óng ánh đốt cháy cổ kim!

Chân Long huyết đang vương xuống, mỗi một giọt đều phảng phất đảo ngược chuyển dòng sông thời gian, từ này mênh mông sông lớn bên trong ở triệu hoán thần binh lợi khí, Thần uy tuyệt thế.

Đại Đế chiến, tiên chiến, đến cùng thế nào, loại kia hình ảnh rất nhiều người khả năng không tưởng tượng ra được, làm sao xé ra Vũ Trụ chờ?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1734: Liền Ổ Đoan

Một cái Chân Long ở chìm nổi, ở cùng Bất Hủ Chi Vương ác chiến, đây là dấu ấn, là ngày xưa cảnh tượng tái hiện!

Cuối cùng, cảnh tượng biến mất, hóa thành một đạo lại một đạo Long khí, lượn lờ trên vách đá toà này sào, trên dưới bốc lên, như Chân Long ở phát sinh gào thét.

Nó đang thủ hộ cái này sào, mà cách đó không xa, cái kia đoạn sừng cũng đang chảy máu, bay tới, đứng ở Long Sào phụ cận.

Hoàng Kim Sư Tử nuốt từng ngụm nước bọt, thế nhưng làm sao cũng không có dám manh động, nó thật muốn thực trứng rồng, phỏng chừng sẽ bị Thạch Hạo cho trực tiếp bóp chết.

Nó nhìn ra, Thạch Hạo cũng không phải là vì trộm trứng, mà là thật sự muốn bảo vệ tốt nơi này Chân Long trứng.

"Ầm ầm ầm!"

Dường như tổ chim bình thường sào huyệt bên trong, một viên trứng ở động, vang lên không ngừng, tựa hồ rất hồi hộp, chính là Cát Cô Nguyên Thần vọt vào như vậy trứng rồng.

"Không muốn nôn nóng, ta không có ác ý, chỉ là quá đến xem thử." Thạch Hạo mở miệng, vẫn đúng là sợ nó trước giờ Phá Toái vỏ trứng mà ra.

Bởi vì, hắn đã biết rồi, những này trứng xảy ra vấn đề, bị phong ở đây mấy triệu năm trở lên, vẫn đang bị Long khí chờ tẩm bổ, còn không nên xuất thế.

"Ngươi này kẻ ác, càng theo dõi đến nơi này." Một viên trứng rồng truyền ra âm thanh, chính là Cát Cô.

"Đều nói rồi, ta không có ác ý, thật muốn đối phó ngươi, đã sớm ra tay rồi." Thạch Hạo giải thích.

"Ta không tin." Cái viên này trứng rất hồi hộp, ở sào bên trong lăn, muốn tránh thoát đi ra.

"Lại nói lung tung, ta một cái ăn đi ngươi!" Hoàng Kim Sư Tử nhe răng, rất là phối hợp, làm nổi lên kẻ ác.

"Một con ngu sư tử mà thôi, nếu như ta xuất thế, một hơi có thể ăn đi 100 đầu sư tử." Cát Cô hò hét, còn mang theo đồng âm, có vẻ rất non nớt.

"Đừng cản ta, không phải ăn nó không thể!" Hoàng Kim Sư Tử kêu quái dị.

Kết quả, bị Thạch Hạo một cái tát cho gọt đến một bên, không cho nó xin mời manh động, vào lúc này, Long khí tràn ngập, này nửa đoạn đoạn sừng cũng ở chìm nổi.

Hoàng Kim Sư Tử thấy thế, không thể không cẩn thận, lui về phía sau, nó vẫn đúng là sợ con kia Long Giác cho nó đến một thoáng.

Chân Long Giác, vậy cũng là có thể bổ ra Đại Vũ trụ thần thánh chi khí, dù cho hiện nay rạn nứt, tinh hoa trôi qua gần đủ rồi, cũng không phải nó có thể chịu đựng.

"Này trên đất..." Thạch Hạo cúi đầu, nhìn thấy trên vách núi một ít thảo, có màu đỏ thẫm, cũng có màu tím, còn có màu xanh, đều rất đặc biệt.

Những này thảo óng ánh trong sáng cũng là thôi, lại còn có vảy, hình dạng đặc dị, khiến cho người không thể tin được, thảo cũng dài vảy?

"Long Lân Thảo!"

Đây là một loại kỳ thảo, có khó mà tin nổi công hiệu, tương truyền chỉ sinh trưởng ở Long Sào phụ cận, được xưng bảo vật vô giá.

"Nhiều như vậy!" Hoàng Kim Sư Tử giật mình.

Bất luận luyện thuốc gì, gia nhập một ít Long Lân Thảo cũng có thể để dược tính cường thịnh một đoạn, nghe nói loại cỏ này quanh năm bị Long khí thoải mái, có Chân Long sức mạnh.

Đặc biệt là, nó có thể làm người Trúc Cơ, có thể cường cân tráng cốt, rất lớn cải thiện thể chất.

Thạch Hạo đếm đếm, phát hiện tối thiểu có năm mươi mấy cây, sinh trưởng ra nhiều như vậy, thực sự rất kinh người, bất kỳ một cây lấy ra đi, mặc dù thả ở trên chín tầng trời, cũng sẽ bị xào giá trên trời.

"Tu luyện Chân Long bí thuật, ăn cỏ này, có thể làm ít mà hiệu quả nhiều." Hoàng Kim Sư Tử nói rằng.

Nó tập trung ba viên trứng rồng, con ngươi xoay chuyển lại chuyển, rát, nó suy đoán Thạch Hạo khả năng ở đánh Chân Long bảo thuật chủ ý, nó cũng muốn lấy được.

Dưới cái nhìn của nó, Thập Hung bên trong đệ nhất cường giả bí pháp, ai không muốn lấy được?

"Xin mời đối xử tử tế con trai của ta."

Đang lúc này, một tiếng thở dài, còn có một đạo phi thường suy yếu âm thanh vang lên, tiếp theo này Long Giác răng rắc một tiếng, càng đoạn khánh thành hai đoạn, rơi trên đất.

Nó vốn là đoạn sừng, hiện nay lại đứt đoạn mất.

Thạch Hạo hoảng sợ, đây là Chân Long âm thanh sao?

Hoàng Kim Sư Tử càng là sợ hãi, không tự chủ được rút lui, suýt nữa rơi

xuống khỏi dốc đá, nó vẻ mặt rất không tự nhiên.

Kỳ quái chính là, cái viên này trứng rồng không có phản ứng, nó không nghe thấy cái gì, âm thanh kia chỉ nhằm vào Thạch Hạo cùng Hoàng Kim Sư Tử.

"Ầm ầm!"

Hỗn Độn bên trong, một khối vách đá chìm nổi, ở đây hạ xuống, Thạch Hạo nhìn thấy càng nhiều văn tự, đều là Tiên Cổ văn.

"Nó nhận rồi ta." Thạch Hạo thở dài.

Này Long Giác bên trong có một đạo tan nát dấu ấn, thuộc về Chân Long, nó từ Thạch Hạo trên người cảm ứng được Thiết Huyết Chiến Kỳ khí tức, cũng nhận biết được Thạch Hạo một ít căn nguyên lai lịch.

Ví dụ như, hắn được Thiết Huyết Chiến Kỳ tán thành, ví dụ như hắn được Côn Bằng truyền thừa, những này đều nói rõ hắn là bạn không phải địch.

"Xoạt!"

Cuối cùng chớp mắt, nơi đây ánh sáng hừng hực, có một khối cốt bay lên, trắng noãn như ngọc, trong suốt như tấm gương giống như vậy, rọi sáng ra Vạn Cổ ánh sáng.

Thời khắc này, Thạch Hạo còn có Hoàng Kim Sư Tử đều rùng mình, phát hiện bọn họ phảng phất là trong suốt giống như vậy, khắp toàn thân từ trên xuống dưới đều bị chiếu rọi cái thấu triệt.

"Long Cốt Kính sao?!"

Chân Long chết đi, lưu lại đạo cốt, còn như bảo kính, kỳ thực càng như là Cổ Tăng một mạch Xá Lợi Tử giống như, có kỳ dị diệu dụng.

Nó đem Thạch Hạo cùng Hoàng Kim Sư Tử tất cả bí mật đều soi sáng đi

ra, ở nơi đó nhận biết, cuối cùng một tiếng thở dài, này Chân Long dấu ấn yên tâm.

Nó triệt để nhận rồi Thạch Hạo.

Rất nhanh, Thạch Hạo cũng biết phát sinh cái gì, bởi vì đạo kia dấu ấn chưa từng giấu hắn, rất thẳng thắn, cần ngày khác sau trông nom Tiểu Chân long.

"Ta ở phòng bị một cái đại địch, cho rằng hắn trở về, kết quả vẫn chưa từng xuất hiện, xem ra đã chết rồi."

Sau đó, này đạo dấu ấn phát sáng, ở Hỗn Độn bên trong chìm nổi trên vách đá chảy xuôi mà qua, xuất hiện càng nhiều văn tự.

Thạch Hạo xem xét tỉ mỉ, đối với nơi này lập tức hiểu rõ.

Ba viên trứng rồng, có hai viên hẳn là hóa thành chết trứng, chỉ có một viên còn sống, nhưng cũng ra một vài vấn đề, năm tháng dài đằng đẵng tẩm bổ, nó đều không thể xuất thế.

Cát Cô, chỉ là Nguyên Thần xuất khiếu, rời khỏi nơi này. Cái kia thân rồng, là nó nhiều năm trước bám vào ở một con lớn độc mãng trên người, mượn nó thân thể tu hành, tiến hóa đến bước đi kia.

Thạch Hạo kinh ngạc, con này Tiểu Long vẫn đúng là không đơn giản, chưa từng xuất thế, trấn áp một con ác thú, tạ nó thân thể liền tu hành đến bước đi kia.

Chân Long lưu lại văn tự nói rất rõ ràng, có một ít biện pháp, có thể bổ túc Cát Cô Tiên Thiên thiếu hụt, xin mời Thạch Hạo giúp đỡ.

"Đem Long Giác mài nhỏ, rơi ra ở trứng trên, cũng dựa vào thần dược các loại, còn muốn Long Lân Thảo, Cửu Chuyển Hoàn Dương Thảo các loại."

Thạch Hạo đau cả đầu, trước mấy thứ còn nói được, cũng có thể làm đến, cuối cùng còn muốn Cửu Chuyển Hoàn Dương Thảo, loại kia nghịch thiên đồ vật đi đâu đi tìm?

Nếu là không có, Tiểu Chân long cũng có thể xuất thế, bất quá sẽ có chút vốn sinh ra đã kém cỏi, nhưng cũng không phải là không có biện pháp giải quyết, chỉ cần ngày sau theo đạo hạnh tinh tiến, nó liền có thể triệt để phục hồi như cũ.

Thạch Hạo nhìn kỹ vách đá, nhớ rồi hết thảy.

Tên kẻ địch kia không có đến, mà Long Giác cũng đã tiêu hao gần đủ rồi, tinh huyết đều nhỏ ở ba viên trứng lên, khô cạn tịnh.

Hiện tại, chính là Long Giác đều muốn mài nhỏ, cho này Tiểu Chân long dùng.

Thạch Hạo một tiếng thở dài, nói: "Cát Cô, ngươi cha mẹ đưa ngươi giao cho ta, đi thôi, ta mang ngươi rời đi."

"Ngươi này kẻ ác lừa gạt ai!" Này trứng rồng lại giãy giụa.

"Ngươi chớ lộn xộn, hiện tại còn không thể xuất thế đây." Thạch Hạo nói rằng.

"Vù vù!"

Gãy vỡ Long Giác cuối cùng run lên, phát sinh một đạo vi ánh sáng, bay vào trứng rồng bên trong, Cát Cô bình tĩnh lại, sau đó lại đột nhiên khóc lớn.

Hiển nhiên, Chân Long cuối cùng dấu ấn ở tiêu tan trước, đã đối với nó tiến hành căn dặn.

"Đi thôi, nơi này không thể sững sờ, Hỗn Độn vết nứt bất ổn, hơn nửa muốn đổ nát." Thạch Hạo nói rằng, mất đi Chân Long dấu ấn, nơi này sắp sửa hủy diệt.

Chân Long trứng yên tĩnh, Cát Cô rất mất mát, không có bất kỳ thanh âm gì.

Thạch Hạo ở đây hận không thể xới ba tấc đất, đem hết thảy cùng Chân Long có quan hệ đồ vật đều cho mang đi, một điểm đều không có còn lại.

Để hắn ngạc nhiên mừng rỡ chính là, ngoại trừ Long Lân Thảo ở ngoài, còn có vài cây không biết tên thần thảo, đều dài ở Long Sào mặt trái, vừa nhìn liền không phải là vật phàm.

"Ô ô..."

Cuối cùng, Cát Cô gào khóc, mang theo không muốn, nhưng chỉ có thể rời đi.

Thạch Hạo không chút do dự, đem cả tòa Long Sào đều cho chuyển lên, trực tiếp nâng ba viên trứng rời đi nơi này,

Cùng Thanh Phong hội hợp sau, Hoàng Kim Sư Tử hóa thành cuồng phong, từ trên bầu trời gào thét mà qua, đà Thạch Hạo bọn họ cực tốc chạy về Thạch thôn.

"Móc một tổ Chân Long trứng, ta không có đang nằm mơ chứ?" Thanh Phong cảm thấy ngất ngất ngây ngây, cái cảm giác này quá không chân thực.

Sau khi trở lại, đưa tới người trong thôn vây xem.

"Tiểu hạo, đây là cái gì trứng chim, lớn như vậy cái, là muốn đun sôi ăn đi, hay là muốn là ấp đi ra, nuôi vài con ấu chim?" Thạch Lâm Hổ hỏi.

Hắn là ngày xưa săn bắn đội ngũ đầu lĩnh, bây giờ từ nhậm, giao cho Đại Tráng bọn họ, mỗi ngày rất thanh nhàn, chỉ là ở buổi sáng thời điểm phụ trách giáo dục bọn nhỏ tu luyện.

"Thúc, này không thể ăn, là trứng rồng." Thanh Phong thần thần bí bí nói rằng, khó nén vẻ hưng phấn.

"Cái gì ngoạn ý?" Đừng nói Thạch Lâm Hổ, chính là xa xôi hơn người đều bị đã kinh động, cùng trông lại.

"Đúng là trứng rồng, lần này ta đều có chút không thể tin được." Thạch Hạo gật đầu.

Ầm một tiếng, một đoàn hài tử trước hết vọt tới, nếu như không phải Thạch Hạo cầm lấy, phỏng chừng một đám Bì Hầu tử tất cả đều muốn nhảy vào Long Oa bên trong đi tới, đều phi thường hiếu kỳ.

Chính là từ Biên Hoang trở về đám kia hài tử cũng đều giật mình, vây quanh.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1735: Ngũ Sắc Tước

"Giao Long trứng a?" Nhị Mãnh tiểu nhi tử xoa xoa đôi bàn tay, hướng Long sào ở bên trong bò, muốn đi sờ một tay, tự nhiên bị Thạch Hạo cho nhấc lên.

"Ta nói tiểu hạo, thứ này từ chỗ nào tìm đến, hẳn là thần giao trứng a?" Năm đó nước mũi em bé, hôm nay thanh niên nam tử, đỉnh đạc nói, còn vỗ vỗ cái kia trái trứng.

Đây cũng không phải là hiện tại một đám nước mũi em bé trung thành viên, mà là ngày xưa Thạch Hạo đồng bọn, cùng năm nào tuổi tương tự, so Đại Tráng bọn hắn đều muốn nhỏ hơn mấy tuổi.

"Đừng vuốt, cái này là Chân Long trứng!" Việc đã đến nước này, Thạch Hạo không có giấu diếm, nói ra trải qua cùng sự thật.

Một đám người hít một hơi lãnh khí, rồi sau đó con mắt thẳng, những...này người trưởng thành cũng đều cùng những hài tử kia tựa như, hận không được đi vào Long ổ nội, đem trứng dời lên đến xem.

Khá tốt, lão tộc trưởng Thạch Vân Phong đã đến, chịu đựng lao một cuống họng, tất cả mọi người ngượng ngùng, không dám xằng bậy.

Chủ yếu là bọn hắn quá hưng phấn, đây không phải Giao Long trứng, mà là một quả Chân Long trứng!

Tại thế nhân trong mắt, cái này chẳng khác nào Chân Tiên, thậm chí càng cường đại hơn, loại này trong truyền thuyết sinh vật lại để cho trong thôn xuất hiện, sao không cho người rung động.

Vân Hi cũng ngẩn người, đứng tại phụ cận, nhìn xem Thạch Hạo, kì

thực không cách nào lý giải, hắn rõ ràng đem trứng rồng đều cho đưa đến hả? Há lại chỉ có từng đó là Nghịch Thiên ah.

Đây chính là một ổ Chân Long, đều bị hắn đào đã đến.

"Ta hiện tại tin tưởng tiểu thúc thúc vô địch thiên hạ rồi, nghe nói hắn khi còn bé tựu ưa thích đào hung cầm ổ, đào thú động, hôm nay vừa thấy danh bất hư truyền a, liền Chân Long ổ đều cho đầu đến rồi!" Một cái vẫn còn lưu nước mũi tiểu gia hỏa vẻ mặt vẻ sùng bái.

Một đám thanh niên tắc thì hắc hắc nở nụ cười, kể cả Nhị Mãnh, Hổ Tử bọn hắn, bởi vì này cũng là bọn hắn đã làm sự tình, cùng Thạch Hạo cùng một chỗ nghịch ngợm gây sự.

Thạch Tử Lăng vợ chồng tự nhiên đã bị kinh động, sớm đã đuổi tới hiện trường, gần như hóa đá.

Toàn bộ thôn mọi người bị trấn trụ, cái này đại sự hàng đầu, trong thôn nếu như dưỡng một đầu long, đó là cái gì tình hình? Bọn hắn cả đám đều cười ngây ngô không chỉ.

"Ha ha, thật tốt quá, thôn chúng ta muốn Nghịch Thiên ấy ư, sắp sửa dưỡng Long rồi!" Đại Tráng vò đầu, cười ngây ngô không ngừng.

Thật lâu về sau, tại đây mới bình tĩnh trở lại, Thạch Hạo bắt đầu nghiên cứu, như thế nào lại để cho Chân Long xuất thế.

Hắn đã xác định, mặt khác hai cái trứng chết hết, chỉ còn lại có cát cô không vấn đề.

"Thanh Phong, ngươi hồi trở lại Thạch đô a, mấy ngày nay đem sở hữu tất cả phản đối gia tộc của ngươi đều tìm ra, nhất là tra Thanh Vũ tộc có người nào đó tại náo, quay đầu lại ta qua đi xem đi." Hắn không lo lắng Thanh Phong, lần này trở về sau đã cho hắn phòng thân bí bảo.

Ngoài ra, nó lại để cho Hoàng Kim Sư Tử đi theo, tùy thời nghe Thanh

Phong điều khiển.

Về phần chính hắn, tắc thì toàn lực ứng phó, cân nhắc này cái trứng rồng, cũng bắt đầu bắt tay vào làm giúp nó xuất thế.

Mới lạ sau khi đi qua, Thạch Thôn rốt cục bình tĩnh.

"Ngươi không lo lắng cho mình, còn có tâm tư ấp trứng trứng rồng?" Vân Hi than nhẹ, theo nàng, Thạch Hạo đạo hạnh mất hết thời gian không xa.

"Ăn tươi một khỏa trứng rồng, phải chăng có thể hóa giải Chiết Tiên Chú?" Nàng hỏi, rất quan tâm Thạch Hạo thân thể vấn đề.

"Vô dụng, đó là nguyền rủa, cùng những...này không quan hệ. Ngươi muốn quan tâm ta, tranh thủ thời gian cho ta sinh cái mập mạp tiểu tử, tương lai ta bồi dưỡng hắn đi báo thù cho." Thạch Hạo một bên nghiên cứu trứng rồng vừa nói lời vô vị.

Vân Hi sắc mặt ửng đỏ, trực tiếp đem đi ngang qua một cái tiểu oa tử bắt lấy, nhét vào Thạch Hạo trên cổ, xoay người rời đi.

"Oa nha nha, thúc thúc không trách ta!" Tiểu gia hỏa sợ hãi kêu lên một cái.

"Không có việc gì." Thạch Hạo cười cười, cúi đầu tiếp tục cân nhắc.

Hai ngày về sau, Thạch Hạo bắt đầu ma Long Giác, hắn mới đầu còn đang rầu rỉ, Long Giác là vật gì? Cái kia quá nghịch thiên, khả dĩ mở ra đại vũ trụ.

Nhưng là, hắn phát hiện, cái này rạn nứt Long Giác cũng không phải là không cách nào nghiền nát thành mảnh vỡ, tại trứng rồng thượng ma lúc, rõ ràng sáng lên, trực tiếp bị cái kia trứng hấp thu.

Cát cô một mực không nói gì, rất nặng lặng yên, nhưng lại cũng rất phối

hợp.

Nhất là, cái kia khối đạo cốt, là Chân Long lưu lại, cơ hồ đồng đẳng với cổ tăng Xá Lợi Tử, cũng sáp nhập vào trứng rồng lên, hóa thành phù văn cùng vầng sáng, bị nó hấp thu.

Thạch Hạo hít một hơi lãnh khí, cái này trứng rồng quá nghịch thiên a?

Rất nhanh, hắn suy nghĩ cẩn thận rồi, trứng rồng bị hao tổn quá nghiêm trọng, cần Chân Long tinh hoa đến bổ sung, mới có thể bổ túc Tiên Thiên chỗ thiếu hụt.

Phải biết rằng, một quả trứng rồng ngày sau có thể hóa thành chính thức Long! Điều này nói rõ, nó ẩn chứa không cách nào tưởng tượng tiềm năng.

Hiện tại, nó hấp thu mất Long Giác bột phấn cùng đạo kia cốt tinh hoa, hoàn toàn bình thường, tại đền bù Tiên Thiên thiếu hụt.

Thạch Hạo đem Long Lân thảo cũng dùng tới rồi, trực tiếp hao tổn đi hơn phân nửa hơn 30 gốc.

Ngoài ra, hắn còn theo trong thôn ngắt lấy đến thần dược, mỗi một cây thượng thu thập một điểm cành lá, dùng tại Chân Long trứng lên, luyện thành thần lực hào quang, sáp nhập vào đi vào.

Nên cho tiểu Chân Long đều cho, chỉ còn lại có một ít Long Lân thảo, nó không dùng được rồi, đã không hề hấp thu.

Còn thiếu khuyết chỉ là một cây cửu chuyển hoàn dương thảo, nhưng vật kia thượng đi nơi nào tìm?

"Tiểu thúc thúc, cái kia Ngũ sắc tước khi dễ ta!" Xa xa, một đứa bé kêu lên.

Thạch Hạo trong lòng lúc này tựu là khẽ động, cái kia ngũ sắc tước còn trong thôn?

Cái này đều đi qua đã bao nhiêu năm, nó rõ ràng còn tại!

Sau khi trở về, hắn còn đang suy nghĩ lấy tìm nó, kết quả bởi vì Chân Long trứng sự tình mà sơ sót.

"Nó ở nơi nào, như thế nào khi dễ ngươi rồi?"

"Chúng ta tại hậu sơn chứng kiến nó, nó ngậm một căn côn gỗ, hướng trên đầu ta ném."

Một đứa bé cáo trạng, bọn hắn cũng như khi còn bé Thạch Hạo giống như, từng đi bắt qua ngũ sắc tước, kết quả chưa từng có thành công qua.

Đến Vu đại nhân, đối với đầu kia ngũ sắc tước có chút kính sợ, không dám trêu chọc, cảm thấy nó rất thần bí, dù sao năm đó Thạch Hạo sở dĩ chết mà phục sinh, cùng nó có làm lớn hệ.

"Lấy ra ta nhìn một cái." Thạch Hạo chằm chằm vào cái đứa bé kia trong tay côn gỗ.

Đây là một cây thực vật khô héo sau hình thành, rất làm cứng rắn.

"Ừ?"

Hắn lắp bắp kinh hãi, cảm thấy được cái này chết héo thực vật bên trong có rất mạnh tánh mạng tinh khí, đây là khó lường một cây dược thảo!

"Đừng nói cho ta, cái này là cửu chuyển hoàn dương thảo!" Thạch Hạo tự nói.

Hắn càng là nghiên cứu, càng phát ra cảm thấy loại này khô héo thực vật không tầm thường, cuối cùng hắn đồng dạng bao phủ thành phấn, luyện hóa tiến Chân Long trứng nội.

"Đây là ngươi cần cửu chuyển hoàn dương thảo sao?"

"Không phải, nhưng có hiệu quả." Cát cô đáp.

Cuối cùng, Thạch Hạo tự tay giúp nó luyện hóa, cũng tìm đến một ít thiên địa linh túy các loại..., chung nó hấp thu, hi vọng khả dĩ ấp trứng ra một đầu không có chỗ thiếu hụt Chân Long.

"Đi, đem Hoàng Kim Sư Tử cho ta gọi về đến." Thạch Hạo xông trong thôn thiếu niên hô.

Sau đó không lâu, Hoàng Kim Sư Tử trở về rồi, nó có chút hồ nghi.

"Cho ngươi một cái nhiệm vụ, đi một cái sào huyệt, ôm cây đợi thỏ, cho ta trảo một cái sinh linh." Thạch Hạo phân phó nói.

Hoàng Kim Sư Tử ánh mắt sáng, nó có chút chờ mong, muốn nắm cái gì sinh linh, lại để cho Hoang như vậy trịnh trọng, nó nhịn không được mở miệng, nói: "Lúc này đây chẳng lẽ là Chân Hoàng sào huyệt?"

"Không kém bao nhiêu đâu." Thạch Hạo mơ hồ đáp.

"Hạ giới thật sự là quá nghịch thiên!" Hoàng Kim Sư Tử quái gọi, nó vô cùng, muốn đi đụng đại cơ duyên.

Kết quả, đem làm Thạch Hạo cho nó chỉ rõ địa điểm, khiến nó tiến sào huyệt về sau, Hoàng Kim Sư Tử mặt lúc này tựu bước, nó suýt nữa cùng Thạch Hạo dốc sức liều mạng.

Ở nơi này là cái gì Chân Hoàng sào, bất quá lớn cỡ bàn tay một cái tổ chim, đây là chim sẻ ổ hay là chim ngói ổ à?

Nó khí cái mũi đều nhanh lệch ra, cái này là Hoang cho nhiệm vụ của nó, quá giày xéo người rồi, đường đường Vô Úy sư tử muốn trốn tại loại này tiểu gia tước trong ổ, nghẹn hỏa!

Nó gào thét, muốn tạo phản rồi!

"Ngươi cho ta trung thực đi vào, đem cái con kia ngũ sắc tước cho ta bắt được!" Thạch Hạo đem làm mắt, chuyên trị không phục, đưa tay muốn trấn

áp nó.

Hơn nữa, hắn không có gì giải thích.

Hoàng Kim Sư Tử khí tốn hơi thừa lời, nhưng cuối cùng nhịn, thân thể thu nhỏ lại, hóa thành Quyền Đầu lớn như vậy, trực tiếp bay vào cái kia lưu lại một khẩu động, mặt khác các nơi phong bế tổ chim trung.

Nó trong nội tâm nguyền rủa, mắng to Thạch Hạo, nhưng lại không có cách nào.

Bất quá, đem làm Hoàng Kim Sư Tử sau khi đi vào, có chút kinh ngạc, trong lúc này tương đương thoải mái cùng sạch sẽ, này đây hiếm thấy tơ vàng thảo trải thành.

"Ta coi như ở chỗ này bế quan tu luyện a!" Nó nhắm mắt lại, thật đúng bắt đầu bế quan.

Mấy ngày về sau, Thạch Hạo có chút kích động, Chân Long trứng tại vỡ ra, một đầu long tại hắn chứng kiến hạ muốn xuất thế.

Răng rắc!

Cuối cùng, hào quang vạn đạo, màu ngọc bích xông lên trời, một đầu Chân Long vọt ra, Xích Hà điểm một chút, toàn thân đỏ tươi, như là mang theo mảng lớn ánh nắng chiều xuất thế.

Đây là một đầu Chân Long, thuộc về mười hung trung người mạnh nhất thân tử!

Long khí tràn ngập, khắp Thạch Thôn đều đều vì vậy mà đã bị tẩm bổ, tất cả mọi người đi theo chấn động, Chân Long xuất thế, đó là thần thánh biểu tượng, đại cát hiện ra!

Quả nhiên, nó mới vừa xuất thế, tựu cho Thạch Thôn đã mang đến khó được Chân Long tinh khí phụng dưỡng cha mẹ, lại để cho tại đây tất cả mọi

người đã nhận được chỗ tốt.

Khó khăn nhất được chính là, trong thôn nhiều hơn một cổ bổn nguyên Long khí, không có xuống mặt đất đất tầng xuống, lúc này chửa dưỡng.

Màu đỏ tiểu Chân Long đằng không, chui vào trời xanh, nó tại cảm giác bản thân biến hóa, chỗ đó thần hà vạn đạo, Hỗn Độn khí tản ra, các loại dị tượng lộ ra.

"Cuối cùng không phụ nhờ vả." Thạch Hạo nhẹ nhàng thở dài.

Hắn như là nhớ ra cái gì đó, hướng cuối thôn chỗ đó nhìn lại, chỗ đó có một cây táo cây, trên cây có một cái ổ, hôm nay Hoàng Kim Sư Tử có lẽ còn ở bên trong.

"Như thế nào ngủ rồi?" Đem làm Thạch Hạo tới gần lúc, phát hiện nó tại ngủ say.

Một lát sau, Hoàng Kim Sư Tử sống lại, rất nhanh, nó phát ra một tiếng thê lương kêu thảm thiết, tiếng rống giận dữ rung trời, may mắn Thạch Hạo ngăn cách thanh âm kia, bằng không thì sẽ làm bị thương đến rất nhiều sinh linh.

"Ngươi quỷ số gào thét cái gì?" Thạch Hạo trách mắng, sát khí đều lộ ra rồi, ở chỗ này vận dụng Sư Tử Hống, đối với Thạch Thôn người hội tạo thành đáng sợ tổn thương.

Dù là có Liễu Thần Bố ở dưới pháp trận, cũng có thể sẽ ngoài ý muốn nổi lên.

"Tức chết ta rồi, tức chết ta đấy!" Hoàng Kim Sư Tử theo tổ chim trung chui ra.

Thạch Hạo trợn mắt há hốc mồm, rồi sau đó cười to.

Tại Hoàng Kim Sư Tử trên mũi, có một đống điểu phẩn, hiện ra ngũ sắc,

sớm đã làm cứng rắn, xem bộ dáng là hai ba ngày trước lưu lại.

"Đó là một cái cái gì điểu, ta muốn ăn nó đi!" Hoàng Kim Sư Tử ngao ngao kêu, khí toàn thân thú cọng lông đều muốn thiêu đốt.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1736: Thiếu Hụt

Hoàng Kim Sư Tử khắp toàn thân từ trên xuống dưới hết thảy lông thú đều nổ đứng thẳng, cùng từng cái từng cái rất dài kim châm giống như vậy, hiện tại nó rất như là một nhánh màu vàng con nhím lớn.

Liệt diễm hừng hực, từ trong lỗ mũi hướng ra phía ngoài phun, từ nó trong miệng hướng ra phía ngoài nôn, đồng thời lỗ tai cũng đang bốc khói, đỉnh đầu cũng có khói lửa, cảnh tượng kinh người.

Nó tức giận giận sôi lên, thật sự bị tức hỏng rồi.

Đường đường Vô Úy Sư Tử, kinh sợ thiên hạ, năm đó bọn chúng mạch này dám cùng Tiên Tăng Vương khai chiến, thú uy chấn thế!

Nhưng là, hiện tại mũi của nó trên nhưng có một đống chim phân, chuyện này đối với nó tới nói, không thể tưởng tượng!

"Tức chết ta, gào..." Hoàng Kim Sư Tử ở nơi nào giơ chân, phát sinh trầm thấp tiếng gào, còn không dám rống to, bởi vì Thạch Hạo nhìn chằm chằm nó đây, sợ hủy diệt Đại Hoang.

"Ta không chịu được rồi!" Hoàng Kim Sư Tử rít lên một tiếng, mạnh mẽ bỏ rơi trên lỗ mũi chim phân, sau đó nhảy một cái, xông lên trời vũ, nó đánh về phía vực ngoại.

Ở Thạch thôn không có cách nào phát tiết, nó độn đến hiểu rõ này rộng lớn không người vực ngoại.

Ở nơi đó, nó có thể thoả thích gào thét, rít gào.

"Sét đánh sao?"

Thạch thôn, mấy người ngờ vực, không ít người thần kinh thô to, còn không biết phát sinh cái gì đây.

"Thật giống là Tiểu Hạo thúc thúc nuôi đầu kia sư tử đang gọi."

"Này sư tử rất lợi hại à, nó làm sao, tại sao lại gọi?"

"Bị Ngũ Sắc Tước lôi một đống phân, dính vào trên lỗ mũi."

Một đám hài tử ở nói thầm, các đại nhân cũng biết, từng cái từng cái vẻ mặt quái dị, bọn họ đối với Ngũ Sắc Tước tồn tại, tâm tình phức tạp, luôn cảm thấy nó rất thần bí.

Sớm nhất giờ, bọn họ căn bản không coi là chuyện to tát, cảm thấy nó cùng một con sơn tước không có gì khác nhau, kết quả sau đó càng là tiếp xúc, càng là hiểu rõ, càng kính nể.

Đồng thời, mọi người cũng có lý do đối với nó hoài nghi, Liễu Thần cắm rễ ở đầu thôn, mà nó xây dựng ổ cùng cuối thôn, này rất đối xứng.

Rất lâu sau đó, Hoàng Kim Sư Tử trở về, mặt, đang run rẩy, đó là khí vẫn không có tiêu biểu hiện, phiền muộn hỏng rồi.

"Hoàng Sư tử, ngươi trở về, không phải là trên lỗ mũi dính rồi một khối chim phân sao, không có chuyện gì, lau khô ráo là tốt rồi." Trong thôn, một cái mặc mổ bụng khố oa lòng tốt khuyên nhủ.

Nghe tới như vậy, Hoàng Kim Sư Tử da lại run cầm cập, rất kịch liệt, thử trắng như tuyết răng hàm, ánh mắt đều có thể giết người, hận không thể một cái nuốt lấy này oa.

"Ngươi làm gì thế hù dọa ta, này chim phân lại không phải ta làm lỗ mũi của ngươi trên." Này oa rất khó hiểu.

"Ngươi... Câm miệng!"

Hoàng Kim Sư Tử như bị người giẫm đuôi giống như vậy, thử sắc bén

răng hàm, trừng hai mắt, phi thường nổi nóng, thực sự là hết chuyện để nói.

"Sư tử lông vàng, ngươi cái gì thái độ, hắn ở thật là an lòng úy ngươi, làm sao không hiểu được cảm ơn." Một cái còn ở chảy nước mũi oa can thiệp chuyện bất bình.

"Ta có thể cắn người sao?!" Hoàng Kim Sư Tử quay đầu lại liếc mắt nhìn Thạch Hạo, lý sự, gầm nhẹ, nó cả người bộ lông màu vàng óng lại đứng lên đến rồi.

Thạch Hạo trừng nó một chút, chỉ có hai chữ, nói: "Không được!"

"Thúc, không phải ta nói ngươi, ngươi lần này mang về con này vật cưỡi tâm lý năng lực chịu đựng quá kém, không phải là một đống chim phân sao?" Một đứa bé cùng tiểu đại nhân giống như, ở nơi đó hả hê.

"À... Ông trời a, ngươi vội vàng đem ta đưa về Biên Hoang đối diện Cổ Giới đi, ta không chịu được rồi!" Hoàng Kim Sư Tử kêu to.

Kết quả, nó bị Thạch Hạo một chân đạp đi sang một bên.

"Con này sư tử không được à, còn không bằng đầu kia màu đen Đại Vương Bát đây, ngươi xem, nhiều bản phận, nhiều thành thật, ngay khi Thiên Thần Thụ dưới nơi đó ngủ say sưa lớn giác." Người trong thôn đánh giá.

"Không phải là sao, ta cũng cảm thấy đầu kia Đại Hắc Quy càng mạnh hơn." Có người phụ họa gật đầu.

Hoàng Kim Sư Tử thật cho phiền muộn hỏng rồi, nó là cái gì cấp bậc tồn tại? Ở đây để nó có chút phát điên.

Chỉ có Vân Hi ở vụng trộm cười, bởi vì nàng biết rõ con này sư tử khủng bố bao nhiêu, là cỡ nào cấp số tồn tại, có thể hiện tại nhưng như thế xui xẻo.

Dù cho người trong thôn biết được nó đạo hạnh rất cao, thế nhưng chưa

từng thấy nó phát uy, cho rằng nó là Thạch Hạo vật cưỡi, cũng khó có thể sản sinh loại kia mãnh liệt so sánh cảm.

Thạch Hạo không rảnh phản ứng Hoàng Kim Sư Tử, nó đang chăm chú Tiểu Chân long, nó đã từ giữa bầu trời hạ xuống, mang theo ráng lành, đi kèm mưa ánh sáng, Long khí lượn lờ.

Người trong thôn đều xông tới, bao quát Biên Hoang hài tử, đây chính là Chân Long à, lại xuất thế, liền tại bọn họ trước mắt!

Màu đỏ thẫm thân rồng bất quá dài khoảng một trượng, có thể nói rất nhỏ, không hề lớn, vừa nhìn liền rất non nớt.

Nó cùng trong đêm tối than lửa giống như, đỏ tươi trong suốt, Xích Hà điểm điểm, chính là này một đôi Long Giác đều hồng như kim cương máu, đây là một con màu đỏ thẫm Chân Long.

Cát Cô thần sắc phức tạp, bay xuống sau, hướng về phía Thạch Hạo cúi chào, nói: "Cảm ơn ngươi!"

Tuy rằng trước đây từng có không nhanh, bất kể là ở Hư Thần Giới, vẫn là ở Thạch Quốc Hoàng Đô, đều bị Thạch Hạo trấn áp quá, nhưng hắn thật sự trợ giúp nó.

"Không cần khách khí, bái ta làm thầy đi." Thạch Hạo cười nói.

Cát Cô vẻ mặt lúc này liền vượt, nó có thể chưa từng có loại kia dự định.

Thạch Hạo cẩn thận quan sát, này đầu Xích Long thân thể rắn chắc, mạnh mẽ đanh thép, không hổ là Chân Long, r thân hoàn mỹ, khó có thể tìm được cái gì kẽ hở cùng suy yếu chỗ.

Đối lập nó cảnh giới này tới nói, hết sức kinh người!

Thạch Hạo biết, bất kể là Long Giác, vẫn là thần dược, Long Lân Thảo các loại, đều bị nó hấp thu, nổi lên tác dụng lớn, bổ túc Tiên Thiên thiếu hụt,

vẫn chưa hạ xuống "Nguồn bệnh".

"Không sai, rất tốt, là một cái hoàn chỉnh Chân Long, tinh lực dồi dào, tu luyện lên làm ít mà hiệu quả nhiều, vượt xa cùng cấp những sinh vật khác." Thạch Hạo gật đầu than thở.

Chính là kiêu căng tự mãn, vẫn xem thường Hạ giới Hoàng Kim Sư Tử, lúc này cũng không khỏi không phục khí, Chân Long quả nhiên siêu phàm, so với nó còn trẻ giờ tựa hồ lợi hại như vậy "Mấy phần".

"r thân kiên cố, Thần hồn mạnh mẽ, sẽ không có gặp sự cố." Thạch Hạo rất vui mừng, hoàn thành Thập Hung bên trong người số một Chân Long tâm nguyện.

Thạch Hạo trong lòng hừng hực, hiện tại hắn rất chờ mong, bởi vì đây là một cái Chân Long, được xưng đã từng vô địch Chân Long bí thuật liền muốn xuất thế rồi!

"Nhà của ngươi truyền bảo thuật có mấy phần hỏa hầu, trình độ đến tột cùng làm sao?" Thạch Hạo ho khan, như vậy hỏi.

Hoàng Kim Sư Tử khinh bỉ, ở nơi đó oán thầm, nói thẳng muốn học loại bí thuật kia không được sao?

Xích Long ngượng ngùng, nó có chút thẹn thùng, nói: "Chỉ được đến da lông." Sau đó, nó bỗng nhiên vẻ mặt đại biến, nói: "Ta không có được mặt sau truyền thừa!"

Thạch Hạo rõ ràng, cuối cùng xảy ra vấn đề lớn!

Hắn liền cảm thấy, không có Cửu Chuyển Hoàn Dương Thảo, khả năng có tỳ vết, không nghĩ tới nghiêm trọng như thế.

Tiểu Xích Long bản thân không vấn đề, bất kể là r thân vẫn là Thần hồn, đều cường tráng kinh người.

Nhưng là, ẩn chứa ở hắn huyết y bên trong dấu ấn mảnh vỡ, không hoàn chỉnh, truyền thừa không có ghi chép hạ xuống, liên quan với Chân Long vô địch đạo thống, nó không có toàn bộ được.

Bình thường phương pháp tu luyện, nó tinh thông, thế nhưng Chân Long mạnh nhất bí thuật, triệt để thiếu hụt.

Thạch Hạo đờ ra, hắn còn đang suy nghĩ Chân Long đây, kết quả này vô địch bí thuật không có truyền thừa xuống?

Cát Cô kinh hoảng, đây là sự kiện lớn, Chân Long mạnh nhất bảo thuật không có ẩn chứa ở huyết y bên trong, nó quản lý nắm như trước là trước đây tinh thông những kia Chân Long pháp.

Cai Tộc tuyệt học giữ nhà không ở!

"Này thật là sao làm?" Hoàng Kim Sư Tử đều phát sầu, bởi vì, nó cũng ở ghi nhớ đây, muốn cùng Thạch Hạo đồng thời thơm lây, kết quả phát hiện công dã tràng.

"Hư Thần Giới!" Bỗng nhiên, Tiểu Xích Long mở miệng.

"Có ý gì?" Thạch Hạo trong lòng hơi động.

"Này hai cái Quái lão đầu đã nói với ta, chỉ cần ta biết đánh nhau phá ngươi ghi lại, tại bọn họ nơi đó là có thể đổi đến mạnh nhất bảo thuật, ta nghĩ... Nơi đó có Chân Long thuật." Cát Cô nói rằng.

Nó từng cùng một cái tên là tây cố thanh niên quyết chiến, hai người được xưng đương đại song thạch, gợi ra quá to lớn náo động.

Thạch Hạo sắc mặt y tình bất định, hắn nguyên bản liền muốn đi Hư Thần Giới, dự định đi dùng mình mười khối đồng thau mảnh vỡ đổi lấy bảo thuật, nguyên bản vẫn không có quyết định tuyển một loại nào đây, bây giờ nhìn lại, chỉ có thể tuyển Chân Long bí thuật?

Hắn liếc chéo Tiểu Xích Long, luôn cảm thấy này khoản buôn bán không có lời, móc một tổ Chân Long trứng trở về, không chỉ không từ Cai Tộc được chỗ tốt, còn muốn làm bảo mẫu, giúp nó đi học Chân Long thuật?

"Ta cảm thấy, ngươi hiện tại tuổi tác còn nhỏ, đạo hạnh không đủ, theo ngươi trưởng thành, ẩn chứa ở ngươi huyết y bên trong truyền thừa mảnh vỡ sẽ từ từ rõ ràng, hiển hóa ra ngoài." Thạch Hạo nói rằng.

Bởi vì, hắn đi Hư Thần Giới hối đoái, chỉ có thể tuyển một loại bí thuật.

Hắn hiện tại có chút khát vọng Chân Hoàng bảo thuật!

Nếu như Tiểu Xích Long phục hồi như cũ, như vậy, tương lai liền thật sự có khả năng xuất hiện long phượng hiện tường loại kia vô địch rầm rộ!

Bởi vì, truyền thuyết, một khi có người đồng thời có nắm giữ Chân Long bí thuật cùng Chân Hoàng bí thuật, hai người có thể hỗ trợ lẫn nhau, để uy lực tăng gấp bội!

Hiện tại một cái Chân Long đang ở trước mắt, nếu như lại đi Hư Thần Giới tìm được Chân Hoàng bảo thuật, loại kia lý tưởng diệu cảnh liền không xa rồi!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1737: Chân Long Bảo Thuật

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, Thiên Vực tịch mịch.

Thạch Hạo một mình độc hành, hắn ly khai Hoang vực, đi tới Thiên Vực.

Đây là hắn theo 3000 châu xuống địa phương, hắn muốn đi chỗ đó tánh mạng cấm địa.

Bởi vì, hắn càng nghĩ, có lẽ có thể trợ giúp cát cô còn có vị kia Cấm khu chi chủ, vị kia tồn tại từng dạy dỗ nhiều vị Chân Tiên cấp đệ tử, truyền xuống các loại kỳ ảo.

Thạch Hạo cảm thấy, hắn có lẽ tinh thông Chân Long bảo thuật!

Nguyên bản, hắn tựu muốn tới nơi này, bởi vì cùng Cấm khu chi chủ có ước định, còn có thể lại đến.

Ngoài ra, hắn thời gian không nhiều lắm rồi, cũng muốn hỏi xuống, trên người nguyền rủa sẽ hay không đối với hắn tạo thành kịch liệt tổn thương.

Hắn trước đây không phải rất lo lắng, bởi vì tại tất cả mọi người kể cả Tàn Tiên đều cảm thấy hắn muốn phế mất thời điểm, hắn có thể nhận thức ra, không nghiêm trọng như vậy.

Bởi vì, lúc ấy, trong cơ thể hắn cái kia đoàn hỏa từng vô thanh vô tức nhen nhóm, tràn ngập tại huyết nhục của hắn trung.

Bất quá, Chiết Tiên Chú như trước tại, cái kia đoàn hỏa chưa từng giúp hắn đốt đi, bảo vệ giữ lại.

Tại lúc ấy, có lẽ chỉ có Ngũ Hành Sơn biết nói, nhìn ra mánh khóe, bởi vì trước đây nó đã biết hiểu Thạch Hạo trong cơ thể có một đoàn thần bí hỏa.

Lúc ấy, Ngũ Hành Sơn tỏ thái độ, nói Thạch Hạo đã phế, có phải là vì phối hợp, tê liệt Tàn Tiên.

Lúc ấy tình huống nguy cấp, không có gì ngoài Tàn Tiên chân thân bên ngoài, còn có tên còn lại binh khí cùng pháp chỉ ở bên uy hiếp, cái kia khẳng định cũng là tiên đạo nhân vật!

"Không phải ta vì chính mình, là ngươi lại trước chạy tới nơi này một chuyến, người đệ tử này thu định rồi." Thạch Hạo tự nói.

Hắn cảm thấy, thật sự của mình phải có điều phòng bị rồi, thu một người đệ tử là nên phải đấy, nhất là Chân Long loại này Nghịch Thiên sinh vật, vậy thì càng không thể bỏ qua.

Cái này khối khu vực, vô cùng hoang vu, càng phát ra tĩnh mịch cùng yên tĩnh.

Thạch Hạo tới gần Sinh Mệnh Cấm Khu biên giới rồi, hắn lấy ra cái kia khối Cổ Ngọc, nói cách khác ở chỗ này dễ dàng mất phương hướng.

Thiên Địa biến ảo, cảnh vật mông lung, tại đây hư không vặn vẹo. Như là có một phương Cổ Giới giấu ở sơn thủy ở giữa.

Oanh!

Thạch Hạo hóa thành một đạo thiểm điện, kinh thiên mà qua, cực tốc vọt tới, hắn xâm nhập Cấm khu chỗ cái này phiến Cổ Địa.

Nhanh như điện chớp, trăm vạn dặm nhạt nhòa.

Cuối cùng, Thạch Hạo đã đến địa phương, lần nữa gặp được cái kia phiến tàn phá Cổ Địa.

Rất thấp núi, héo rũ dược điền, cùng với khô cạn tiểu hồ, càng có kim

loại tàn ngói. Đều trưng bày lúc này.

Ầm ầm!

Đột nhiên, cái này sơn thủy sống rồi, trong một sát na, khô héo chi địa đã có sinh cơ, cầu nhỏ nước chảy, đình đài cung điện, nguyên bản hắc vụ lượn lờ âm u chi địa, một chút Tử Quang lập lòe, như là tiên cảnh.

Dược điền nội. Hương thơm xông vào mũi, tất cả đều là thần dược, không có mặt khác chủng loại!

Trên ngọn núi, đều là to lớn kim loại cung điện. Uy nghiêm mà hùng vĩ, thần thánh vô cùng.

Cách đó không xa, chân núi, chỗ đó có một cái hồ nước. Còn có nhà tranh, một cái bạch y nam tử, phong thần Như Ngọc. Con ngươi lập lòe, đang tại uống trà.

Sau lưng hắn, một nam một nữ, môi hồng răng trắng, đều rất đẹp.

"Ngươi đã đến rồi."

"Đúng vậy, tiền bối."

Lúc này đây không có kinh nghiệm khảo nghiệm, Thạch Hạo đạp trên vũ trụ hồ, tựu như vậy đã tới, chưa từng gặp nạn.

"So với ta tưởng tượng phải nhanh." Bạch y nam tử nói ra, đặt chén trà xuống nhìn xem hắn.

"Ta có cầu ở tiền bối." Thạch Hạo rất thẳng thắn thành khẩn, cũng rất trực tiếp.

"Nói đi." Bạch y nam tử đáp lại rất đơn giản.

"Ta muốn cầu lấy Chân Long bảo thuật." Thạch Hạo nhìn xem hắn.

"Ta sẽ không đích truyền bất luận cái gì bảo thuật rồi, từng đã là đường được chứng minh sai rồi, tại ngươi phía trước, cùng sở hữu tám vị tuyệt đại Thiên Kiêu học qua của ta pháp, kết quả đều chết đi." Trung niên nam tử rất bình thản nói.

Thạch Hạo ngạc nhiên, lại đạt được loại này đáp lại.

Đối phương rất dứt khoát, cái này xem như cự tuyệt.

Hắn có chút khó hiểu, đã như vầy, bạch y nam tử lại để cho hắn tới nơi này làm gì, không phải truyền xuống đạo thống sao?

"Ta muốn ngươi đã hiểu lầm, ta cần bồi dưỡng được một vị cường giả, tốt nhất có thể trở thành sử thượng mạnh nhất, nhưng là, hắn cũng không phải là truyền nhân của ta." Bạch y nam tử nói ra.

Thạch Hạo nhìn xem hắn, không nói gì.

"Ngươi sở học pháp đã đủ nhiều, mấu chốt không tại ở nắm giữ bí thuật bao nhiêu, mà là mặt khác, ta muốn cho ngươi đầy đủ ma luyện, bồi dưỡng được mạnh nhất sức chiến đấu!" Bạch y nam tử rất trực tiếp.

"Thế nhưng mà, ta muốn học Chân Long bảo thuật." Thạch Hạo lẩm bẩm.

"Thời gian của ta không nhiều lắm, chỉ là tàn toái lạc ấn, mỗi một lần lộ ra hóa đều muốn hư nhạt một phần, không phải nói cười, ngươi nên nắm chắc cơ hội." Trung nam tử nói ra.

Rồi sau đó, hắn lại bổ sung, nói: "Ta cho tới bây giờ tựu không có được qua Chân Long bảo thuật, tựu là muốn dạy ngươi cũng không có cách nào."

Thạch Hạo thở dài, Chân Long bảo thuật quả nhiên phi phàm.

"Đã ngươi đã đến rồi, tựu quý trọng lần này cơ hội a."

Bạch y nam tử nói ra, dùng tay một điểm, Thạch Hạo thoáng cái đằng

không, không tự chủ được bay về phía một cái ngọn núi, chỗ đó có một tòa màu bạc đại điện.

Tại đây khối khu vực, có rất nhiều tòa ngọn núi, mỗi một tòa thượng đều có một tòa kim loại cự cung, trấn áp tại đây thời không.

Thạch Hạo bị đưa vào cái này tòa màu bạc cung điện ở bên trong, cửa điện thoáng cái bị quan bế.

"Ừ, không tốt!"

Sau một khắc, Thạch Hạo sắc mặt thay đổi, bởi vì trong cơ thể hắn Chiết Tiên Chú phát tác, kịch liệt vô cùng, muốn ăn mòn hắn toàn thân đạo hạnh, cực kỳ không xong.

"Lúc này đây ma luyện, là được Chiết Tiên Chú, nếu như chịu đựng xuống, còn có thể sống được, đạo hạnh không mất, cho dù vượt qua kiểm tra." Bạch y nam tử nói ra.

Thạch Hạo: "..."

Hắn thật không biết nói cái gì cho phải, muốn nguyền rủa, muốn mắng người, bởi vì, hắn lần này tới cũng muốn chuẩn thuận tiện hỏi thăm Chiết Tiên Chú sự tình, kết quả, trực tiếp bị dẫn phát tác.

Cấm khu chi chủ chẳng những không có tương trợ, còn lại để cho Chiết Tiên Chú sống lại!

"Chiết Tiên Chú hôm nay không có toàn diện bộc phát, ta chỉ là kích hoạt bộ phận mà thôi, muốn trở thành người mạnh nhất, nhất định phải muốn sống qua đến." Bạch y nam tử nhắc nhở.

"Đây là là Chân Tiên chuẩn bị, ngươi để cho ta vượt đi qua?" Thạch Hạo tức giận.

"Cũng không có toàn diện phát tác, chỉ là bộ phận uy năng." Bạch y bình

thản nói.

Cái này cũng đủ để giết người, nhằm vào tiên đạo sinh linh nguyền rủa, dù là chỉ là bộ phận mà thôi, cũng làm cho người khó có thể thừa nhận.

Đây là một lần Luyện Ngục giống như tra tấn, màu bạc cung điện trung phát ra gầm nhẹ, thanh âm khủng bố, có đôi khi như Ma Vương thét dài, có đôi khi tắc thì như Cửu U quỷ âm.

Đây là một loại dày vò, Thạch Hạo giống như hãm nhập trong địa ngục.

Trong cơ thể hắn cái kia đoàn hỏa ngủ đông, ở ẩn, rất bình tĩnh, đảm nhiệm Chiết Tiên Chú thôn phệ hắn sinh cơ cùng đạo hạnh.

"Trở lại cho ta!" Thạch Hạo con mắt đều đỏ, hắn khổ sở tu ra pháp lực, hắn một thân đạo hạnh có thể nào bị trảm?

Trong thân thể của hắn, pháp lực điên cuồng vận chuyển, huyết khí cuồn cuộn, đạo hạnh do nhược liền cường.

Thạch Hạo tại đối kháng, biến mất một điểm pháp lực, hắn tựu điên cuồng vận chuyển mấy vòng huyền công, tại cướp lấy, tại bổ hồi trở lại.

Suốt ba ngày, màu bạc cung điện ở bên trong, tiếng gào thét không ngừng, như là quỷ rít gào thần gào thét, làm cho người phát hãi.

Cuối cùng, điện cửa mở ra rồi, Thạch Hạo tóc tai bù xù, lảo đảo mà ra, vẻn vẹn ba ngày công phu tựu gầy một vòng, sắc mặt tái nhợt.

"Đúng vậy, ngươi chịu đựng ra rồi, thành công rồi, ta chờ mong có một ngày ngươi tại nhân đạo lĩnh vực lúc liền có thể chống đỡ Chiết Tiên Chú toàn diện phát tác!" Bạch y nam tử nói ra.

Sau một khắc, thanh sơn lục thủy cũng không trông thấy rồi, tại đây một mảnh thê lãnh.

Trên mặt đất, có một khỏa không trọn vẹn đầu lâu, tuyết trắng Như

Ngọc.

Thạch Hạo đối với chỗ đó thật sâu thi cái lễ, mà sau xoay người rời đi, càng chạy thân thể của hắn vượt nhẹ nhàng, pháp lực mãnh liệt, huyết khí cuồn cuộn, hắn cảm thấy như là theo địa ngục trở về, đi vào nhân gian, thân thể thư thái, Nguyên Thần ngưng luyện.

Thạch Hạo về tới Thạch Thôn.

"Ai, Chân Long bảo thuật không có cầu vào tay, xem ra chỉ có thể vào Hư Thần Giới." Hắn nhẹ khẽ thở dài.

Hoàng Kim Sư Tử bu lại, nó biết đạo Thạch Hạo đi gì đấy, nghe hắn vừa nói như vậy, lập tức rất thất vọng.

"Đúng rồi, ngũ sắc tước, phải chăng xuất hiện qua?" Thạch Hạo hỏi.

Hoàng Kim Sư Tử lập tức nghiến răng nghiến lợi, lắc đầu, nó hai ngày này một mực tại đất hoang trung chuyển du, muốn tìm ngũ sắc tước phiền toái, kết quả căn bản tựu không có gặp.

"Ca ca, ta đã tra không sai biệt lắm, vũ tộc thật sự khả dĩ theo chân bọn họ Thượng Cổ thần liên hệ với, có chút cổ quái." Thanh Phong trở về.

Hắn đã tra không sai biệt lắm, Thạch quốc đến tột cùng có thế lực này muốn phản công, muốn ủng hộ từng đã là hoàng tộc dòng chính, cái này tra bắt đầu không là rất khó.

Bất quá, lại để cho lòng hắn kinh hãi là, vũ tộc người thật sự có thể cùng thần câu thông.

"Thần, quay đầu lại ta ăn hết hắn!" Hoàng Kim Sư Tử đỉnh đạc nói.

"Khoác lác, bị ngũ sắc tước tại trên mũi kéo một đống điểu phẩn, đến bây giờ đều không có bắt được nó." Có hài tử nói rõ chỗ yếu.

Đánh người không vẽ mặt, mắng chửi người không nói rõ chỗ yếu.

Hoàng Kim Sư Tử được nghe, sắc mặt lập tức đen, nó thật muốn ngao một tiếng bổ nhào qua.

"Không vội, chờ ta theo Hư Thần Giới trở về, đi thế lực này gia tộc đi đến một chuyến, làm cho cái tinh tường." Thạch Hạo nói ra, hắn ngược lại, những người kia có bao nhiêu năng lực, muốn phản Thanh Phong.

Đương nhiên, vũ tộc là hắn trọng điểm muốn tìm tòi nghiên cứu đối tượng.

Thạch Hạo sẽ không chủ quan, hắn thủy chung cho rằng, có thể theo một cái thế giới khác hình chiếu tới thần, nhất định rất cường!

Hắn ngồi xếp bằng Thạch Thôn ở bên trong, nhắm lại con ngươi, rồi sau đó oanh một tiếng, Nguyên Thần xuất khiếu, đục lỗ Thiên không, tiến nhập Hư Thần Giới!

Đi theo hắn cùng nhau đi còn có Xích Long cát cô.

Thạch Hạo đem bằng vào mười khối thanh đồng mảnh vỡ, đi trao đổi Chân Long bảo thuật.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1738: Đột Ngột Tiên Vực Tin Tức

Cửu thiên thập địa, khắp nơi Cổ Giới, gần đây bình tĩnh mà tường hòa, bởi vì, Biên Hoang tình thế nguy hiểm biến mất.

Chỉ là, đáng thương nhiều như vậy anh kiệt, càng có Thiên Kiêu nhân vật như Mạnh Thiên Chính các loại..., dĩ nhiên chiến tử, không bao giờ... nữa có thể thấy được.

Chí Tôn tàn lụi, hơn phân nửa đều đã bị chết ở tại Biên Hoang!

Đồng thời, cái này cũng vì cửu thiên thập địa nghênh đón một đoạn khó được bình thản kỳ, đã không có ngoại bộ đại địch, không hề có lại để cho người hít thở không thông giống như áp lực cảm giác.

Gần đây, vô luận là cao cao tại thượng Cửu Thiên, hay là tương đối xa xôi thập địa, đều tại tích cực bồi dưỡng mới xuất hiện tinh anh nhân tài.

Biên Hoang rung chuyển, chết rất nhiều cường giả, cần hậu bối người đi bổ sung, đi bổ khuyết ghế trống!

Cho nên, các tộc tất cả giáo đều tại đem hết khả năng bồi dưỡng cao thủ, hi vọng xuất hiện nhân vật tuyệt thế, sinh ra đời trụ cột vững vàng cấp che thay Thiên Kiêu!

Đã đến ngày nay, vô luận tiểu Thiên Vương, hay là Trích Tiên, hoặc là Lục Quan Vương Ninh Xuyên các loại..., hoặc là Đại Tu Đà, Thích Cố, tiểu Thiên Vương bọn người, đều bị khắp nơi lôi kéo.

Cho dù là Kim Triển như vậy hiểm tử nhưng vẫn còn sống mọi người bị người chỗ sợ hãi thán phục, ghen ghét Kim gia có khủng bố như vậy tuổi trẻ cường giả.

Tham dự Biên Hoang một trận chiến, mà không có chết, cuối cùng người còn sống sót, trở thành tất cả thế lực lớn mọi cách lôi kéo đối tượng, đây là trải qua máu và lửa khảo nghiệm tinh anh!

Hiện tại, nghênh đón một cái bình thản kỳ, khắp nơi cạnh tranh, đều tại bồi nuôi mình trận doanh cường giả, chờ mong lôi kéo những người này kiệt.

Có thể nói, một đời tuổi trẻ rất nhiều người đều tại bị lôi kéo, bị hứa dùng các loại hậu đãi điều kiện.

Ví dụ như, có trường sinh thế gia nguyện ý vì trọng đồng người hộ nói, cho hắn thần dược, kinh thư các loại..., trợ hắn tu đạo.

Đồng dạng, từng theo Thập Quan Vương giết khó phân thắng bại Lục Quan Vương Ninh Xuyên lại hiện ra lúc, bị một cái trường sinh thế hoàng tộc coi trọng, muốn chiêu hắn là phò mã.

Cửu thiên thập địa, sở hữu tất cả kỳ tài ngút trời, đều nghênh đón là một đoạn Quang Huy Tuế Nguyệt, bị các tộc truy phủng, thậm chí nghĩ đạt được bọn hắn.

Đồng thời, mọi người không thể tránh khỏi nghĩ đến một người, đó là tựu Hoang. Cái này từ trước tới nay trẻ tuổi nhất Độn Nhất cảnh cường giả, cứ như vậy đã đi xa.

"Đáng tiếc, Hoang a, ngút trời chi tư. Kết quả kết cục cũng rất thê lương."

"Ai, từ chỗ nào đến chạy về chỗ đó, tuy nhiên một thân đạo hạnh bị trảm, trở thành phế nhân, nhưng cuối cùng là sống sót. Trở lại hắn nơi sinh, coi như là một loại khả dĩ tiếp nhận kết cục a."

Có người lắc đầu, thật là tiếc hận.

Vô luận là Thạch Hạo địch nhân, hay là cùng hắn có giao tình người, suy nghĩ đến hắn lúc, đều không phải không thừa nhận, hắn ngút trời chi tư,

nguyên bản huy hoàng đều có thể, thế nhưng mà cuối cùng lại ảm đạm xong việc, tại tu hành trên đường quá sớm tàn lụi.

"Ha ha. Đây là Thiên Ý, Hoang, hắn cho là mình là ai, ra tại hạ giới lao lung mà thôi, cũng dám ở trên giới kích động phong vân, kết quả là ngã đầu rơi máu chảy, r thân nửa phế, cuối cùng còn không phải bị * hồi trở lại cái kia cái kia phiến lao lung!"

"Tiên Điện đại nhân quyết đoán ra tay, tự có lý do khác, kết quả này không tệ."

Có chút cừu địch. Mang theo khoái ý, nói ra một ít phi thường lời quá đáng.

Càng nhiều nữa người thì tại than nhẹ, có thể nói cái gì? Hoang tại Biên Hoang lập nhiều bất thế đại công, kết quả bị Tàn Tiên phế ngay lập tức. Ai có thể cải biến? Đó là tiên đạo sinh linh, không người dám đứng ra.

"Kinh thiên tin tức, trường sinh hoàng triều Chiêu Tế, công chúa Yêu Nguyệt muốn tuyển đạo lữ rồi, nhanh đi báo danh ah!"

"Trường sinh hoàng triều công chúa a, đây chính là đại sự!"

Thứ nhất tin tức truyền đến. Truyền khắp tất cả đại Cổ Địa.

"Ồ, kim thái quân xuất quan, nàng muốn đi Vương gia lấy một cách nói, vì bọn họ rốt cuộc là hay không còn muốn quan hệ thông gia, Vương Hi đến tột cùng muốn hay không gả cho Kim Triển, đây là đại sự kiện ah."

Sau đó không lâu, lại ra như vậy thứ nhất tin tức, mọi người dự cảm đến, tựa hồ có chuyện gì sắp xảy ra, nói cách khác, tại sao lại như thế?

"Không đúng lắm a, Tiệt Thiên Giáo rõ ràng đã ở tham gia náo nhiệt, phái ra Ma Nữ đi lôi kéo trọng đồng người rồi, có người tận mắt thấy!"

Mọi người có chút khó hiểu, những...này đại giáo vì sao liên tiếp có bực

này động tác.

Mấy ngày về sau, tin tức truyền ra.

Cửu thiên thập địa, tất cả phiến Cổ Giới phải có một hồi thi đấu!

"Bọn hắn điên rồi sao, mới Ninh yên tĩnh, tại sao phải tiến hành như vậy quyết đấu?"

"Hơn phân nửa là bởi vì Biên Hoang đại chiến kết thúc, anh linh ngủ say, chết quá nhiều người, tạ này kích thích tu đạo hào khí a." Có người suy đoán.

Vô luận là cao cao tại thượng Cửu Thiên, hay là rất xa xôi thập địa, đều muốn tại riêng phần mình Cổ Địa tổ chức quyết đấu, tuyển bạt Vô Địch người.

Có một đời tuổi trẻ, cũng có tráng niên, dựa theo tu đạo tuế nguyệt phân chia bất đồng cấp độ cấp bậc.

Nhưng là, nhất bị coi trọng hay là một đời tuổi trẻ đại quyết đấu.

Ngay tại mọi người nghi hoặc chi tế, đáp án rốt cục mở ra.

"Tiên vực chi môn đem khai mở!"

Vẻn vẹn mấy chữ mà thôi, chấn động trên trời dưới đất, tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm, có chút không dám tin tưởng.

Về tiên vực, tại đi qua rất dài trong năm tháng, ít có người biết, cơ hồ tất cả mọi người không có nghe đã từng nói qua.

Thế nhưng mà, theo Biên Hoang đại chiến kết thúc, rất nhiều bí mật truyền trở về, không ít che giấu bị công bố, mọi người đã biết, ở đằng kia cửu thiên thập địa phía trên, còn có một to lớn tiên vực!

Chỗ đó có Chân Tiên, có chính thức Vô Địch cường giả, là rất nhiều đạo

thống tổ mạch cùng ngọn nguồn.

Thế giới kia, so với cửu thiên thập địa còn muốn lớn hơn vô số lần.

Ngày xưa, cửu thiên thập địa Thủ Hộ Giả, năm đó Độc Cô nhất tộc, liền là đến từ tiên vực!

"Tiên vực chi môn mở ra, chúng ta có cơ hội đi vào? Trời ạ, kinh thế tin tức, trách không được trường sinh gia tộc liên tiếp có động tác, bọn hắn sớm đã biết!"

"Không có gì ngoài bộ phận tinh anh có thể đi bên ngoài, còn có thứ nhất nghe đồn, tiên vực cường đại nhất một ít đạo thống còn có thể chọn đồ, chọn lựa mạnh nhất hạt giống."

Những tin tức này truyền đến về sau, lại để cho thiên hạ chấn động, tất cả mọi người đã minh bạch, vì sao gần đây thỉnh thoảng có gợn sóng gợn sóng.

"Trách không được tiểu Thiên Vương, Trích Tiên, Lục Quan Vương đợi đều bị khắp nơi lôi kéo."

Tất cả mọi người không bình tĩnh rồi, cái này biểu thị một hồi đại cơ duyên đã tới rồi, tiên vực cái kia là địa phương nào, qua nhiều năm như vậy liền Chí Tôn còn không thể nào vào được!

Thế nhưng mà, hôm nay một hồi đột ngột đại tạo hóa xuất hiện, có thành tựu người có thể tiến tiên vực!

Rất nhanh, tin tức ngọn nguồn biết rõ ràng.

Là Tàn Tiên có cảm giác, trước hết nhất biết, Tiên Điện Tàn Tiên đạt được gợi ý, tiên vực chi môn bên trong có sinh linh hình chiếu xuống, lộ ra hóa vô thượng uy áp, đánh xuống pháp chỉ.

"Không lâu ta vẫn còn là Hoang đáng tiếc, hiện tại được vì hắn may mắn

ah. Lại là may mắn còn sống sót xuống Tàn Tiên tiếp pháp chỉ, nếu là Hoang vẫn còn thượng giới, đoán chừng sẽ bị trực tiếp gạt bỏ, không để cho hắn bất cứ cơ hội nào, trảm thảo trừ căn!"

Một ít người thở dài.

Đây là một hồi đại cơ duyên, cái kia hai ba vị Tàn Tiên khẳng định phải ngăn cản Hoang tiến về trước, dù sao đã đem hắn phế bỏ, làm sao có thể sẽ cho hắn quật khởi cơ hội cùng hi vọng.

Tự một ngày này về sau, cửu thiên thập địa ở giữa đã bắt đầu giác trục: đấu võ, khắp nơi cường giả vô cùng muốn vào tiên vực.

Bất quá, lần này chiến đấu đều là tại tinh thần thế giới tiến hành, ví dụ như Linh giới.

Cái này giống vậy tám vực Hư Thần Giới!

Bởi vì, Biên Hoang đại chiến kết thúc, trăm phế đãi hưng, cửu thiên thập địa cũng không muốn bởi vì lần này quyết đấu mà chết đi rất nhiều người, tại Linh giới kịch chiến, dù là chiến tử, trong hiện thực còn có thể sống lại, chỉ cần quy tắc hoàn thiện, có thể bảo vệ không việc gì.

"Ta không có nghe lầm chớ, ta có muốn ngất đi cảm giác, Vương gia còn có đệ thập danh đầu Long, được xưng đánh khắp thiên hạ vô địch thủ?!"

"Vương mười xuất thế?!"

Thứ nhất tin tức kinh người truyền ra, Vương Trường Sinh còn có con trai thứ mười, chỉ có điều một mực tại ngủ say, bị phong ấn ở trong hầm băng, lần này xuất thế.

"Không chỉ Vương gia, còn có một chút cổ đại trong truyền thuyết chết đi anh linh lại xuất hiện!"

Tất cả mọi người ngẩn người, đây là làm sao vậy, thế giới điên rồi sao?

"Ai, cái này còn muốn không rõ ràng lắm sao? Dị vực khẩu quan, cái này một kỷ nguyên đều đều tại uy hiếp của bọn hắn xuống, ta giới tất cả mọi người có thể sẽ chết, mà một ít đạo thống tại đi qua bảo lưu lại hỏa chủng!"

Rất nhanh, mọi người đều đã minh bạch.

Hiện tại, Biên Hoang đại chiến chấm dứt, nguy cơ triệt để giải quyết. Hơn nữa, tiên vực chi môn sắp sửa mở ra, đại cơ duyên đi theo xuất hiện.

Những cái kia bị tất cả đại thế gia phong ấn người, với tư cách hỏa chủng sinh linh, toàn bộ được thả ra, muốn tranh giành cái kia tiến vào tiên vực danh ngạch.

Ở các nơi sôi trào lúc, cũng có người uống say mèm, cũng khóc lớn vài tiếng.

"Ta là huynh đệ của ta cảm giác không đáng a, Hoang, ngươi tại hạ giới ở đâu, sống sót sao? Huyết chiến lúc có ngươi, tạo hóa xuất hiện lúc, nhưng không có ngươi, cái này bất công ah!"

Tào Vũ Sinh lôi kéo Thiên Giác Nghĩ uống tội lớn, trong nội tâm phẫn uất.

"Thạch Hạo nếu là trở về, ai có thể cùng hắn tranh giành, chụp chết bọn hắn toàn bộ!" Thiên Giác Nghĩ cũng ồn ào lấy.

Vô luận như thế nào chinh chiến, vô luận như thế nào giác trục: đấu võ những cái kia danh ngạch, đây hết thảy đều không có quan hệ gì với Thạch Hạo rồi, hắn tại hạ giới, hắn tại đi con đường của mình.

Trời nam đất bắc, tám vực lao lung quá xa, quá hoang vắng, cùng những người kia không tại thế giới.

"Ài, tên kia là ai, ta thấy thế nào suy nghĩ quen thuộc à?"

Hư Thần Giới nội, đem làm Thạch Hạo mang theo cát cô xuất hiện lúc,

có một ít người lộ ra hồ nghi chi sắc.

"Đó là cát cô a, ngút trời thiếu niên, không lâu từng cùng tây cố đại quyết đấu, rất nhiều người đều thấy được, ngươi không phải cũng đi đang xem cuộc chiến sao, mau quên như vậy."

"Không đúng, ta nói không phải cát cô, là theo cát cô đi cùng một chỗ người, hắn cực kỳ giống... Tiểu thạch! Trời ạ, đúng vậy, chính là hắn!"

Cái này dẫn phát oanh động, một đám người giật mình mở to hai mắt, nhìn về phía chỗ đó, rồi sau đó lao đến, đưa hắn bao vây.

Tuy nhiên gần vài ngày đều tại truyện Tiểu thạch trở về rồi, nhưng là, không có mấy người nhìn thấy, rất nhiều người cũng không tin, hôm nay tận mắt nhìn thấy, tự nhiên là một hồi sóng lớn lan.

"Trời ạ, Tiểu thạch thật sự trở về rồi, nhanh tiến Hư Thần Giới, đi vây xem a, hắn muốn? Khẳng định có đại động tác!"

Có thể nói, Thạch Hạo vừa xuất hiện, gây Hoang vực đại chấn động, dù là chưa đi đến Hư Thần Giới người, cũng đều bị thân bằng tộc nhân đợi rất nhanh cáo tri, hoả tốc tiến vào.

Tựu như năm đó đồng dạng, Tiểu thạch một khi xuất hiện, Hư Thần Giới tất nhiên muốn bạo động, khắp nơi đội ngũ cùng một chỗ dũng mãnh lao tới đang xem cuộc chiến.

Hôm nay, chỉ là vì vây xem hắn, lại dẫn phát một hồi sóng to gió lớn!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1739: Thích Ăn Nhất Thú Sữa

Hư Thần Giới, một mảnh náo nhiệt, rất nhiều người đều đến rồi, đều muốn nhìn một chút Tiểu Thạch, là có hay không tái hiện.

Cát Cô trước đây còn không phục lắm, hiện tại vừa nhìn, Tiểu Thạch đã từng tiếng tăm thật sự quá to lớn, vượt xa sự tưởng tượng của nó, mới vừa hiện thân liền gặp phải phong ba lớn như vậy.

Thạch Hạo đương nhiên sẽ không dừng lại, mang theo Cát Cô, lóe lên một cái rồi biến mất, cực tốc đi xa, ngoại trừ một số ít người ở ngoài, những người khác đều không có nhìn thấy tung tích của hắn.

- Lừa người khác chứ gì, Thạch Hạo thật sự xuất hiện sao, ta tại sao không có thấy?

- Ở nơi nào, ta đặc dị tiến vào Hư Thần Giới, chính là muốn nhìn vừa nhìn Tiểu Thạch phong thái.

Thành đàn người xuất hiện, để Hư Thần Giới ầm ĩ một mảnh, thế nhưng đại đa số người đều bỏ qua.

- Này hai cái lão già ở nơi nào?

Thạch Hạo lẩm bẩm, thật muốn tìm kiếm Điểu Gia cũng Tinh Bích đại gia thời điểm, nhưng không thấy đến có thể tìm tới.

Chuyện đến nước này, hắn đều không có tra rõ này hai lão lai lịch ra sao, nói chung tuyệt đối không bình thường, có tự thân bí mật.

Y theo đôi câu vài lời, hắn biết, hai người mất đi thân thể, chỉ có Thần hồn ở tại Hư Thần Giới bên trong, không biết đi qua bao nhiêu vạn năm, đều

sắp lạc lối tự mình.

Nhất Niệm Thành Phật, Nhất Niệm Thành Ma, nói chính là liền hai người này.

Cát Cô cũng đang tìm kiếm, nhưng là như trước không có nhìn thấy hai người.

- Thường ngày bọn họ xuất quỷ nhập thần, đều là tự động xuất hiện, xưa nay không phải tìm ra đến.

Cát Cô nói rằng.

Hai người kia yêu thích thiên tài, một khi có nhân vật ngất trời xuất hiện, bọn họ hơn nửa sẽ hiện thân.

Ví dụ như, ngày xưa Thạch Hạo mới đến, mới tiến vào Hư Thần Giới, liền lập tức đừng sự chú ý của bọn họ.

Còn có năm gần đây, Cát Cô còn có Tây Cố Đối Quyết, cũng gây nên sự chú ý của bọn họ, xuất hiện tại bọn họ bên người.

Hư Thần Giới một mảnh nghị luận, sôi sùng sục, rất nhiều người đều là đến xem Tiểu Thạch. Kết quả không có thứ gì nhìn thấy, thật đáng tiếc.

Thạch Hạo cùng Cát Cô thì lại hao hết khí lực tìm kiếm này hai lão, kết quả không thu hoạch được gì.

- Không đúng vậy, náo nhiệt như thế sự tình, bọn họ hẳn là hiện tại mới đúng, đặc biệt là biết ngươi trở về. Càng hẳn là hiện thân à.

Cát Cô nói rằng.

Thạch Hạo ngừng lại, cười lạnh nói:

- Ta biết rồi, hai người này lão già là cố ý, không muốn gặp ta, muốn chơi xấu!

- Có ý gì?

Cát Cô không rõ.

- Năm đó bọn họ liền ra sức khước từ, không muốn làm tròn lời hứa, hiện tại là cố ý tránh né ta. Không ngờ cho ta kinh văn khen thưởng.

Thạch Hạo nói rằng, hắn suy nghĩ ra một chút mùi vị.

- Vậy cũng làm sao bây giờ?

Xích Long Cát Cô vẻ mặt đau khổ.

Nó bây giờ đối với Thạch Hạo chịu thua, thân là Chân Long, lại không hiểu Cai Tộc bí thuật, chuyện này thực sự có chút sỉ nhục. nó cảm thấy nếu như Thạch Hạo thật có thể dạy nó vô thượng bí thuật, dù cho... Bái sư cũng không phải nhất định phải liều mạng chống lại sự tình.

Một con rồng bị bức ép đến một bước này, có thể thấy được là tức giận.

Không phải vậy, nó có thể sẽ trở thành trong lịch sử khó tin cậy nhất Chân Long. Cũng là yếu nhất Chân Long, còn đều sẽ bị trở thành trò cười. Sẽ bị ghi vào trong sử sách.

Những này là Hoàng Kim Sư Tử lén lút theo chân nó nói thầm, vì là chính là cho nó áp lực.

Đương nhiên, đây là Thạch Hạo thụ ý, ai bảo hắn muốn thu đồ đệ đây.

- Làm rất dễ. Để ta giải quyết, bức này hai lão ra mặt.

- Ầm!

Làm Thạch Hạo nhìn thấy một chỗ tế đàn giờ, đi tới sau, hít sâu một hơi, trực tiếp một quyền đánh nổ.

Sau đó, hắn một đường tiến lên, một đường oanh kích, từ núi cao đến

sông lớn, lại tới Điện Vũ cung điện các loại, thấy cái gì liền oanh kích cái gì.

Kết quả, này gợi ra một hồi sóng lớn mênh mông.

Đây là tinh Thần Quốc độ, tương truyền vì là các thần xây dựng thế giới, là lấy trật tự cùng quy tắc dựng.

Nó rất kiên cố, dường như một mảnh hoàn chỉnh thế giới.

Thế nhưng, cái này kiên cố cũng là có hạn độ, đối mặt Thạch Hạo bực này vượt qua Cực Cảnh người tới nói, có chút quy tắc có thể bị hủy diệt, có thể bị đánh tan.

Năm đó, hắn phá kỷ lục giờ, liền từng từng làm chuyện như vậy.

- Trời ạ, đó là người nào, phá hoại cuồng sao, hắn muốn đem Hư Thần Giới dỡ xuống!

Người chung quanh giật mình, nhìn thấy người kia chỗ đi qua, hư không đổ nát, phảng phất ở diệt thế, ảnh hưởng đến Hư Thần Giới ổn định.

Đón lấy, rất nhiều nơi hiện lên bia đá, đó là ghi lại bia.

Một khi có người phá kỷ lục, liền sẽ xuất hiện loại này thần bi, chiêu cáo thiên hạ.

- Quyền lực số một!

Thời khắc này, các nơi, rất nhiều người đều la thất thanh.

Đây là có người phá kỷ lục, hơn nữa là một cái tuyệt đối kinh thế ghi lại, dĩ nhiên là quyền lực, đè ép đương đại, quan sát cổ đại các tộc cao thủ.

Này không phải là bình thường ghi lại, bởi vì quyền lực nói theo một ý nghĩa nào đó khả năng tiếp cận sức chiến đấu!

Quyền lực số một, dù cho không phải sức chiến đấu số một, phỏng

chừng cũng không xa.

Ghi lại có rất nhiều, thế nhưng có chút rất đặc biệt, giữ lấy rất lớn phân lượng, không nghi ngờ chút nào, quyền lực thứ nhất quá có lực trùng kích, khiếp sợ thiên hạ.

Chính là Cát Cô cũng đờ ra, cái này vẫn muốn trở thành sư phụ hắn gia hỏa, cũng quá khỏe khoắn đi, thật giống cũng không có hết sức đi phá kỷ lục, chính là một đường làm phá hoại mà thôi, liền tạo thành một việc kinh thế ghi lại!

Xích Long có chút say xe, nó nhìn thấy này óng ánh bi văn, nơi đó không chỉ có văn tự, còn có một cái nắm đấm, phóng thích huy hoàng thần quang, rọi sáng bầu trời.

Điều này nói rõ quyền lực cao đáng sợ, vượt qua hướng về ghi lại một đoạn!

Tất cả mọi người đều chấn động, trong lúc nhất thời càng đều mất tiếng, có chút ngẩn người.

Rất nhanh, có người chú ý tới bia đá phía dưới, cái kia lưu danh chỗ.

Người phương nào phá ghi lại? Tất cả mọi người đều linh cảm đến, hơn nửa chính là người kia, Tiểu Thạch trở về, còn có thể là ai!

- Phốc!

Nên có người quan tâm tên kia chữ giờ, không nhịn được phun ra ngụm nước.

Chính là một ít rụt rè thiếu nữ, lúc này cũng vẻ mặt quái lạ, thực sự không chịu đựng được, tất cả đều che miệng, cười ngửa tới ngửa lui, nhánh hoa run rẩy.

- Ha ha...

Cho tới nam nhân, vậy thì cười càng thêm tứ không e dè.

- Thực sự là hắn à!

- Ha ha, vẫn là danh tự này, nếu như không phải hiện tại xuất hiện, ta đều nhanh quên rồi!

...

Một đám người cười lớn.

Mọi người đã xác định là Tiểu Thạch gây nên, hắn trở về.

Thế nhưng, này lưu lại tên cũng không phải Thạch Hạo hai chữ, mà là một chuỗi khá dài mà lại quái lạ tên: Thích ăn nhất thú sữa!

- Phốc ha ha...

Giờ khắc này, không cần nói là người khác, chính là đi theo Thạch Hạo bên người Cát Cô cũng không nhịn được, lúc này liền văng, cười đáp khom lưng, khuôn mặt nhỏ ức đến đỏ chót.

Thạch Hạo đầy trán đen tuyến, tàn nhẫn mà trừng nó một chút, lúc này thực sự là cảm giác muộn tiết khó giữ được, uy danh quét rác,

Hắn năm đó vẫn còn con nít, coi trời bằng vung, muốn cái gì thì làm cái đó, lúc đó còn không triệt để cai sữa đây, phá kỷ lục giờ liền viết danh tự này.

Từ đây, này Hư Thần Giới liền nhớ kỹ hắn, cái tên đó trở thành hắn ở này một giới tên gọi cùng phù hiệu.

Vì vậy, chỉ cần hắn vừa xuất hiện, thật muốn lệnh bia đá hiện lên cái đó ghi lại, thì sẽ hiện ra cái tên đó.

Đã nhiều năm như vậy, hắn từ lâu không phải hài tử, mà là hai mươi mấy tuổi thanh niên, đang ở Hoàng Kim năm tháng, nhưng là, lại còn là cái

tên đó.

Mặc dù nói Thạch Hạo da mặt rất dầy, thế nhưng, hiện tại hắn vẫn cảm thấy nét mặt già nua bị sốt, rát, chuyện này thực sự là có nhục hắn anh minh quyết đoán à.

Thích ăn nhất thú sữa, đây là cỡ nào để hắn mặt táo tên, hắn thật muốn đào tẩu.

Đặc biệt là, ngay ở trước mặt mình nội định đệ tử, còn có trước mặt người trong thiên hạ, danh tự này lại một lần "Lửa", cả thế gian đều biết.

Bởi vì, này ghi lại bia sẽ hiện lên ở các nơi, chiêu cáo thiên hạ, tất cả mọi người cũng biết.

Thạch Hạo thật muốn một con va nát này bia, hủy thi diệt tích, sau đó chạy mất dép.

- Coong!

Nghĩ tới làm ngay, hắn cả người phát sáng, với trước mắt một khối ghi lại bia ra tay rồi, một quyền oanh nổ tung.

Này lệnh Cát Cô biến sắc!

Này đủ để chứng minh Thạch Hạo nắm đấm cứng rắn, không phải vậy, sao có thể đánh nát ghi lại bia? Nói như vậy không thể!

Nhưng mà, để Thạch Hạo phát điên chính là, này bia vỡ nát, tiếp theo, lại hiện ra một khối bia đá, mặt trên có hoàn toàn mới ghi lại.

Như trước là liên quan với quyền lực, hắn ở mảnh này khắc thời gian, đánh vỡ quyền lực của chính mình ghi lại.

Mặt trên, vẫn là kí tên là nhất thích ăn thú sữa vài chữ, quá bắt mắt.

- Phốc!

Rất nhiều người không nhịn được nở nụ cười.

Bởi vì, mặt trên viết rõ ràng, hắn nhân thẹn quá thành giận, hủy diệt ghi lại bia, cũng bị trừng phạt, nhưng cùng lúc hắn lại phá kỷ lục.

Thạch Hạo thật sự nhanh hôn mê, điều này cũng có thể hành?

Sắc mặt hắn âm tình bất định, đây cũng quá khứu rồi!

- Ha ha, đúng là Tiểu Thạch, khà khà, như trước là đi qua phong cách, coi trời bằng vung, còn muốn hủy thi diệt tích, kết quả hắn tên kia chữ càng hiện ra.

- Ha ha, ta nghĩ hắn khẳng định hối hận ruột đều thanh, năm đó quyết định, viết xuống như thế một cái tên, quá có có tính lẫn lộn.

Rất nhiều người đang cười, đồng thời cười trên sự đau khổ của người khác.

Có thể nhìn thấy Tiểu Thạch ăn quả đắng, nhìn thấy hắn phát điên, đó là rất nhiều người đều rất rất tình nguyện quan tâm sự tình.

Ở Thạch Hạo mặt tối sầm lại giờ, hắn rốt cục nhìn thấy Điểu Gia cùng Tinh Bích đại gia, hai vị này dắt tay nhau xuất hiện.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1740: Hư Thần Giới Cuối Cùng

- Ngươi tiểu tử này, vừa về đến tựu hủy Hư Thần Giới, muốn tạo phản ấy ư, muốn cho ngươi trừng phạt, sở hữu tất cả phá kỷ lục ban thưởng cũng sẽ không cho!

Tinh bích đại gia cho hắn một hạ mã uy.

- Cái gì trừng phạt, ta là tới đòi nợ, năm đó thiếu nợ của ta bảo thuật căn bản sẽ không có thực hiện.

Thạch Hạo đi thẳng về phía trước.

Hai lão nầy, tuy nhiên da mặt dày, nhưng là cũng có chút không nhịn được, bởi vì hoàn toàn chính xác không có phúc hậu, nhiều năm như vậy đều không có thực hiện lời hứa.

- Các ngươi nên biết, lần trước ta thế nhưng mà theo Linh giới đánh ra rồi.

Thạch Hạo tiến thêm một bước nói ra.

- Trước ly khai tại đây, chúng ta mượn một bước nói chuyện.

Điểu gia nói ra.

Sưu sưu vài tiếng, bọn hắn theo tại chỗ biến mất, cực tốc mà đi, bởi vì rất nhiều người hướng tại đây chạy đến, có người phát hiện Thạch Hạo tung tích.

- Đừng qua loa ta, thanh đồng mảnh vỡ ta đã (tụ) tập toàn bộ, còn kém lời hứa của các ngươi Thiên Thư.

Thạch Hạo liếc xéo bọn hắn.

Cái chỗ này thập phần hoang vắng, nhưng rất không tầm thường, khắp nơi tại bốc lên Hỗn Độn khí.

- Ai, không phải là không muốn cho ngươi, là có chút phiền toái.

Điểu gia nói ra, ánh mắt phát tán, mà hắn đầu vai cái kia cái điểu cũng rất mê mang, có chút thất thần bộ dạng.

Thạch Hạo nhìn lại xem, hai người này trạng thái không thật là tốt, chính là cái điểu cũng ra một vài vấn đề.

- Các ngươi nhất niệm thành ma, nhất niệm thành Phật, sẽ không thực không kiên trì nổi đi à?

Thạch Hạo lo lắng mà hỏi.

Trước đó lần thứ nhất khi trở về, hắn liền phát hiện vấn đề, hai người này ký thác tinh thần tại Hư Thần Giới, ra vấn đề rất lớn, rõ ràng có ma hóa dấu hiệu.

- Còn thành, trước mắt vấn đề không lớn.

Tinh bích đại gia nói ra, dùng tay vuốt vuốt râu bạc trắng.

- Cái này đầu Long bị ngươi hàng phục hả?

Điểu gia hỏi.

Xích Long lập tức không thích nghe rồi, mắt trợn trắng, nhìn hằm hằm hai người, mặc dù biết bọn hắn có thể là Hư Thần Giới Chưởng Khống Giả, nhưng vẫn là bất mãn vô cùng.

- Đây là đệ tử ta, ngày sau sẽ kế thừa của ta bộ phận đạo thống.

Thạch Hạo đáp.

- Ngươi tuổi tác nhẹ như vậy tựu thu đồ đệ hả?

Tinh bích đại gia cười tủm tỉm, hắn cảm thấy cái này đầu Xích Long đem làm Thạch Hạo đồ đệ cũng là xứng đôi.

- Ai, thân thể của ta trung Chiết Tiên Chú, khả năng ngày giờ không nhiều rồi, được lưu lại người đệ tử ah.

Thạch Hạo làm ra thở dài thở ngắn hình dáng.

- Cái gì?

Hai người kia tất cả giật mình, thoáng cái thanh tỉnh, không hề ánh mắt tán loạn, bị kích thích.

Chiết Tiên Chú, đó là cái gì, liền Chân Tiên trúng đều được phế bỏ, không có cái gì ngoài ý muốn, bá đạo cực kỳ!

- Hai vị tiền bối còn có hóa giải chi pháp?

Thạch Hạo khiêm tốn thỉnh giáo.

Bởi vì, ở đằng kia chỗ Sinh Mệnh Cấm Khu lúc, hắn đã từng hỏi qua cái kia bạch y nam tử, này chú khó giải, tối thiểu nhất Cấm khu chi chủ không có nghe ngửi qua như thế nào hóa giải, chỉ có thể ngạnh kháng.

Nhưng là, tục truyền nghe thấy, không có gì ngoài Tiên Vương bên ngoài, phàm là trúng này chú người đến cuối cùng đều phế đi, chỉ là thời gian dài ngắn thì vấn đề mà thôi.

Thạch Hạo lúc ấy thì có điểm mộng, vậy mà khó giải?!

Cấm khu chi chủ rất thẳng thắn thành khẩn, nói cho hắn biết, chính là vì khó giải, mới đáng giá hắn tạ này khảo nghiệm Thạch Hạo, chỉ có hắn cuối cùng sáng tạo kỳ tích chịu đựng xuống, không có bị phế sạch, mới có thể trở thành sử thượng cường đại nhất Độn Nhất tu sĩ.

Lúc ấy, Thạch Hạo tựu cười khổ, mạnh nhất Độn Nhất cảnh giới tu sĩ có làm được cái gì, liền Chân Tiên đều được phế ah.

Đương nhiên, hắn hiểu được Cấm khu chi chủ tâm tình, bởi vì đối phương kinh nghiệm quá nhiều, bái kiến tai nạn cũng quá nhiều, cần một cái siêu việt chư nhiều cường giả đích nhân vật quật khởi, tối thiểu nhất muốn siêu việt vị kia Cấm khu chi chủ bản thân.

Nói cách khác, bồi dưỡng bắt đầu cũng vô tình ý nghĩa, tựu như là trước kia tám vị Chân Tiên, đều chết hết.

Cấm khu chi chủ đối mặt địch nhân hoặc là nào đó hoàn cảnh, khả năng cực kỳ khủng bố, nói cách khác, chính hắn cũng sẽ không biết chết.

Thạch Hạo biết nói, bạch y nam tử là muốn đi đê đập cái kia một bên, một đường về phía trước, nhưng năm đó hắn đẫm máu mà về, không lâu sẽ chết mất.

Người bậc này vật cần có người thừa kế, tự nhiên muốn siêu việt cổ nhân, đạt tới mạnh nhất mới được!

Chiết Tiên Chú, chém hết tiên đạo sinh linh đạo hạnh, bị cái kia là bạch y nam tử cho rằng là một khối đá thử vàng, khả dĩ suy tính Thạch Hạo phải chăng thực sự Nghịch Thiên chi lực.

Thạch Hạo chỉ có thể thở dài, loại này khảo nghiệm không khỏi quá trầm trọng.

Cho nên, nhìn thấy điểu gia cùng tinh bích đại gia về sau, hắn như vậy thỉnh giáo cùng hỏi thăm, hoàn toàn là là ngựa chết thì trước mắt thấy ngựa sống thì chọn.

- Chúng ta chỗ kinh nghiệm thời đại, hẳn là... Nhìn thấy qua Chiết Tiên Chú, nhưng là không có quá ấn tượng khắc sâu rồi, giống như khó giải.

Tinh bích đại gia nói ra.

Thạch Hạo sớm đã nghe bọn hắn nói về, hai người xảy ra vấn đề, quên lãng chuyện quá khứ.

- Hư Thần Giới không phải tinh thần quốc gia ấy ư, các ngươi như thế nào sẽ như thế, ta sợ kết quả là các ngươi sẽ trở thành ma ah.

Thạch Hạo nói ra.

- Đến bây giờ cũng không cần dấu diếm ngươi, chúng ta phụ qua tổn thương, nhưng lại tại trấn áp lấy một ít gì đó, cho nên mới càng phát ra có ma hóa dấu hiệu.

Tinh bích đại gia nói ra.

Hắn cứ nói, thường xuyên quên đi một việc, cũng cùng này có quan hệ.

- Các ngươi trấn áp lấy thứ đồ vật?

Thạch Hạo giật mình.

- Đi thôi, mang ngươi đi đoạt bảo thuật, tựu nhìn ngươi có thể không đắc thủ rồi, đồng thời cũng làm cho ngươi nhìn một cái, chúng ta trấn áp đồ vật.

Điểu gia nói ra.

Thạch Hạo trong nội tâm nhảy dựng, hắn biết nói, chính mình đem tiếp xúc Hư Thần Giới nhất ẩn nấp sự tình rồi, cái kia có thể là lớn nhất bí mật.

Xích Long rất sốt ruột, bởi vì mấy người đối thoại, có đôi khi lưng cõng hắn, là đang âm thầm truyền âm, nó nghe không được.

Một ít râu ria sự tình, nó ngược lại là có thể tùy thời nghe được.

Bọn hắn dọc theo một con đường, lên trời mà đi, phá vỡ mây mù, đi qua Cổ Đạo, đi tới một mảnh mênh mông khôn cùng Hỗn Độn khu vực.

Đá xanh đường, phố tại trong hư không, Thạch Hạo bọn hắn cất bước đi

đến cuối cùng, đó là một tòa phi thường to lớn cổ điện, còn có lao lung.

Cái này là địa phương nào? Hắn rất hoài nghi.

Không hề nghi ngờ, đây là Hư Thần Giới chưa từng có đối ngoại cởi mở qua địa phương, cất giấu thiên đại bí mật!

- Coi chừng, không muốn tới gần quá.

Điểu gia nhắc nhở.

Đem làm tới gần cái kia tòa cự đại màu đen cổ điện lúc, bọn hắn ngăn trở Thạch Hạo.

Trong điện, phi thường u ám, nhưng vẫn là có thể thấy rõ, trong điện có một ít bằng đá tượng nặn, cổ xưa rất thần bí, đều sớm đã rạn nứt rồi, cũng có rất nhiều bụi đất.

Nhưng là, tượng nặn trên người khóa khóa sắt, một mực trói chặt lấy.

Thạch Hạo biết nói, đây hết thảy đều là tinh thần biến thành, kể cả xích sắt kia, là vô thượng quy tắc.

Mới một tới gần mà thôi, hắn tựu cảm nhận được siêu việt cực cảnh lực lượng, rất là khủng bố, đối với hắn đều có uy hiếp.

Cần biết, hắn tại Hư Thần Giới đã làm được siêu việt cực cảnh rồi, nhưng là ở chỗ này vẫn có bị Hồng hoang mãnh thú nhìn thẳng cảm giác, biểu thị nguy cơ, tại đây phi thường không tầm thường.

Tại mấy tôn cổ xưa bằng đá tượng nặn lên, còn có nhàn nhạt hắc vụ bay ra, có cổ ma tính lực lượng.

- Các ngươi bởi vì bọn hắn mà ma hóa?

Thạch Hạo giật mình hỏi điểu gia.

- Còn có mặt khác.

Điểu gia nói ra.

Cái này quá không tầm thường rồi, mấy tôn tượng nặn khủng bố như thế sao?

Thạch Hạo nhìn về phía trước, xuyên qua cái này tòa đại điện là được một mảnh lao ngục, tại đâu đó có một mảnh rất quỷ dị tế đàn, mỗi một tòa trên tế đàn đều có một cái cái hũ, bị phong ấn lấy, cũng có pha tạp huyết tích.

Đó là tại mượn nhờ tế đàn phong ấn cái hũ, những cái kia huyết không biết là phong ấn cần thiết, hay là theo trong cái hũ chảy ra.

Đủ có vài chục tòa tế đàn, mấy chục cái cái hũ!

Cái kia cái hũ đã ở hướng ra phía ngoài phiêu tán hắc vụ, mang theo ma tính lực lượng.

Thạch Hạo nhíu mày, loại này hắc vụ có chút quen thuộc, đại biểu cho quỷ dị cùng điềm xấu, tựu cùng Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính tánh mạng cuối cùng trước mắt thành tiên lúc chỗ gặp phải quỷ dị hắc vụ.

- Ừ, ngươi muốn bảo thuật trấn áp tại đâu đó, ta sợ ngươi không cách nào đi qua vào tay.

Điểu gia nói ra.

Tổng cộng có hai khối cốt sách, một khối tại màu đen cung điện ở bên trong, một khối tại lao lung ở giữa.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1741: Thiên Hạ Có Địch

- Đó là cái gì bảo thuật?

Thạch Hạo hỏi thăm.

- Thế gian Vô Địch thuật, cũng là ngươi cần có nhất bảo thuật!

Tinh bích đại gia nói ra.

Thạch Hạo chờ mong, ánh mắt lập tức hỏa nóng lên, cái kia hai khối xương cốt đều không tầm thường, nhìn xem phong cách cổ xưa, nhưng là có thần bí văn tự mơ hồ trong đó có thể thấy được, tràn ngập ra tiên khí.

- Giống như không phải tộc của ta bảo thuật.

Xích Long nói ra, có chút tâm thần bất định, cũng có chút thất vọng.

Nó tại Thạch Hạo lần nữa "Giảng đạo lý" dưới tình huống, đã có chút cúi đầu rồi, có thể sẽ bái sư, bởi vì nó rất muốn trở thành một đầu hiểu được bên trong tộc mình vô thượng bảo thuật Chân Long.

Thế nhưng mà, đi vào Hư Thần Giới về sau, nó phát hiện nguyện vọng hơn phân nửa muốn rơi vào khoảng không.

- Chân Hoàng bảo thuật.

Điểu gia nói ra, hơn nữa cảm thán, loại này kỳ ảo uy lực vô cùng, mà lại khả dĩ dục hỏa trùng sinh, Niết Bàn phục sinh, thích hợp nhất Thạch Hạo.

Cái kia hai khối cốt, một khối tại màu đen cung điện ở bên trong, một khối tại lao lung ở giữa, lẳng lặng lơ lửng, đó là Phượng Hoàng cốt.

Xác thực mà nói, là do Phượng Hoàng cốt văn đan vào mà thành, trời sinh liền mang theo chí cường lực lượng, ở chỗ này tinh lọc màu đen sương mù.

- Ngươi không có cách nào mang đi, chỉ có thể ở cái địa phương này học tập, nhưng là, cái kia đem cực độ nguy hiểm, ngươi có thể sẽ vì vậy mà ma hóa.

Tinh bích đại gia nhắc nhở, vẻ mặt vẻ mặt ngưng trọng.

- Con rận nhiều hơn không sợ cắn, ta ngay cả Chiết Tiên Chú đều trúng, còn sợ những...này hắc vụ ấy ư, còn có thể ma hóa đến mức nào?

Thạch Hạo không sợ.

- Chiết Tiên Chú, chỉ là phế ngươi đạo hạnh, nhưng nơi này lại có thể ảnh hưởng người tâm thần, cho ngươi rơi vào Hắc Ám!

Điểu gia thần sắc vô cùng trịnh trọng, một tiếng thở dài.

Đương nhiên, tại đây nguy hiểm nhất còn không chỉ những cái kia, vô luận là bằng đá tượng nặn, hay là những cái kia phong ấn cái hũ, đều rất đáng sợ.

- Cái kia trong cái hũ còn sống linh, một khi tới gần, sẽ đối với ra ngoài tay, đều là siêu việt cực cảnh sinh linh. Thập phần khủng bố!

Điểu gia cảnh cáo, lại để cho hắn lưu ý cùng coi chừng.

Bởi vì, bọn hắn đã nhìn ra, Thạch Hạo quyết định chú ý muốn đi qua, muốn đạt được Chân Hoàng bảo thuật.

Thạch Hạo vô luận như thế nào cũng không muốn bỏ qua, nơi này có mười hung tối cao thần thông, hắn nhập Bảo Sơn há có thể tay không mà về?

Nhất là, cái này Phượng Hoàng bí thuật là hắn phi thường cảm thấy hứng thú đồ vật, không có gì ngoài cường đại lực công kích bên ngoài, cái

kia bất tử thân thì là hắn nhất quen mắt chỗ.

Dục hỏa trùng sinh. Bất Tử Phượng Hoàng thân, từ xưa đến nay, cũng không biết hấp dẫn bao nhiêu sinh linh, đối với nó cực độ hướng tới.

Hiện tại, cơ hội ngay tại trước mắt!

Chỉ có Xích Long không vui, nó cảm thấy, chính mình khả năng muốn trở thành Chân Long nhất mạch chê cười, liền bổn tộc thần thông đều không có nắm giữ, không được đến truyền thừa. Nó coi như là Chân Long sao?

Thạch Hạo động, đi vào màu đen cung điện trung.

Rầm rầm!

Ngay một khắc này, lạnh như băng khóa sắt lay động tiếng vang truyền đến, đâm nhân thần hồn. Quá đột nhiên, cũng cực độ đáng sợ.

Cái kia mấy tôn tượng nặn vốn là thạch thai, nhưng là bây giờ rõ ràng đều động, cùng một chỗ thò ra bàn tay lớn. Hướng về Thạch Hạo đánh ra mà đi.

Rầm rầm rầm!

Thạch Hạo thần sắc thay đổi, cái này mấy tôn tượng đá quá không đơn giản rồi, cường đại không hợp thói thường. Lại để cho hắn đều cảm thấy tử vong uy hiếp, hắn không thể không toàn lực ứng phó, theo chân bọn họ quyết đấu.

- Là một cái mãnh nhân a, tên tiểu tử này mạnh quá phận, có chút yêu tà.

Điểu gia âm thầm thở dài.

Tinh bích đại gia cũng nhẹ gật đầu, thập phần tán thành Thạch Hạo uy thế, so với hắn đi thượng giới trước muốn lợi hại rất nhiều, đột phá cực cảnh sau đích đường vừa rộng rộng rãi cùng sâu rộng một mảng lớn.

Cái này cùng cảnh giới không quan hệ, tại đây phiến địa phương đều tại đồng nhất đạo hạnh cấp độ lên, chỗ so sánh chỉ là siêu việt cực cảnh sau đích đường, xem cùng giai người ai nhất cường.

Theo ý nào đó đi lên nói, cái này là tại bồi dưỡng một loại cảnh giới sử thượng người mạnh nhất.

Mới một phát tay mà thôi, Thạch Hạo tựu kinh trụ, trong nội tâm nhận lấy cực lớn chấn động, từ khi hắn đột phá đến bây giờ cái này hoàn cảnh về sau, cùng giai còn chưa bao giờ gặp đối thủ.

Thế nhưng mà, ở chỗ này, hắn đã có gấp gáp cảm giác, cái này mấy tôn tượng đá quá mạnh mẽ, thò ra bàn tay lớn mang theo khóa tại trên thân thể khóa sắt rầm rầm rung động, thế công quá mãnh liệt.

Giờ khắc này, phảng phất có mấy tôn Vô Địch người đến thế gian, theo xưa nhất đích niên đại đi tới, hướng hắn khiêu chiến, không thể buông tha, nhất định đổ máu chung kết.

- Đây là cái gì sinh linh?

Thạch Hạo rút lui, cuối cùng trở về rồi, hắn không có xông vào, bởi vì nội tâm đã bị xúc động quá lớn.

- Chí cao vô thượng đích nhân vật, không biết sống ở cái gì niên đại, từng tại thế giới bị cung phụng tại trong thần miếu, tiên dân trung cường đại nhân vật khóa lại bọn hắn một ít khắc ở này.

Điểu gia nói ra

Đây là hắn có khả năng nhớ kỹ đại sự kiện, bởi vì ảnh hưởng cực lớn, đến nay đều không có quên đi.

Thạch Hạo thần sắc âm tình bất định, chằm chằm vào cái kia mấy tôn tượng đá.

- Mặc dù không địch lại, cũng không mất mặt, ngươi nếu như có thể ngăn trở trong đó một pho tượng đá có thể xưng là nghịch thiên.

Tinh bích đại gia nói ra.

- Ai nói ta không địch lại?

Thạch Hạo tự nhiên không phục.

Bất quá, hắn không phải không thừa nhận, cái này vài toà thạch thai rất cổ quái rồi, hôm nay cũng chỉ là thò ra một tay mà thôi, nếu quả thật cởi bỏ xiềng xích, toàn lực cùng hắn đánh nhau chết sống, này sẽ là kết quả gì?

- Ta nhớ được có người từng nói qua, khả dĩ ở chỗ này bồi dưỡng cùng ma luyện ra người mạnh nhất.

Điểu gia nói ra.

Thạch Hạo nghe vậy, đồng tử co rút lại, xem ra cái này mấy tôn tượng đá bị khóa ở tại đây, có phi phàm ý nghĩa, không riêng gì bị trấn áp, hay là khích lệ hậu bối nhân vật khủng bố hải đăng.

- Ta muốn buông ra một cái tượng đá, cởi bỏ hắn khóa sắt, toàn lực cùng hắn chiến một hồi.

Thạch Hạo nói ra.

- Đừng!

Tinh bích đại gia sợ hãi kêu lên một cái.

Điểu gia cũng chấn động, vội vàng khoát tay, đây tuyệt đối không được.

- Nơi này có một ít ghi lại, ngươi xem.

Tinh bích đại gia ý bảo, trên mặt đất có khắc một ít mơ hồ chữ, khuyên bảo hậu nhân, không được mở ra gông xiềng.

Bởi vì, bất luận cái gì một pho tượng đá đều là chân chính Vô Địch, thiên hạ không người có thể khắc.

- Có ý tứ địa phương, ta thích!

Thạch Hạo nói ra.

Hắn phi thường cảm thấy hứng thú, đã tìm được tăng lên chính mình cảnh giới Thí Luyện Tràng, cái này mấy tôn tượng đá ngày sau đem trở thành hắn bồi luyện, hắn tin tưởng, có một ngày sẽ đích thân vì bọn họ mở trói.

- Ngươi nếu như không nên ma luyện chính mình, có thể đi lao ngục ở giữa, bất quá ta cảnh cáo ngươi, mỗi lần xông tới đó liền phải nhanh một chút phản hồi, không thể trì hoãn thời gian quá dài.

Tinh bích đại gia nói ra.

Dựa theo bọn hắn theo như lời, lao ngục chỗ đó, những tế đàn đó thượng trong cái hũ chỗ phong ấn sinh linh cũng cực độ khủng bố, không thể ham chiến.

- Thật tốt quá, ta đang cần địch thủ, thật không ngờ Hư Thần Giới trung liền có một đám!

Thạch Hạo hưng phấn, tuyệt không sợ hãi, tại đâu đó gật đầu.

Oanh!

Lúc này đây, hắn lợi dụng thân pháp xông tới, chưa cùng tượng đá triền đấu, tiếp cận lao ngục khu vực.

Kết quả, vừa mới tới gần, một cái trong cái hũ đột nhiên thò ra một cái máu chảy đầm đìa thủ chưởng, hướng hắn tấn công mạnh, Đại Đạo chi lực mênh mông, phi thường đáng sợ.

Phanh!

Thạch Hạo cùng nó đối chiến, lông mày một đám, tại đây sinh linh đều cường đại như vậy sao?

- Không, tại đây phong ấn sinh linh cường Đại Đồng dạng không cách nào tưởng tượng!

Tinh bích đại gia nhắc nhở.

- Mỗi người đều đã vượt qua cực cảnh!

Điểu gia bổ sung.

Thạch Hạo nghe vậy, trong nội tâm kịch chấn, những...này phong ấn sinh linh địa vị chỉ sợ đại dọa người, chúng là cái gì xuất thân?

- Oanh!

Rất nhiều cái hũ lay động, chỉ cần tới gần, sẽ có máu chảy đầm đìa thủ chưởng hoặc móng vuốt sắc bén thò ra, đuổi giết Thạch Hạo.

Những...này sinh linh mạnh không hợp thói thường, lại để cho Thạch Hạo trong lòng trầm trọng.

Tại đây quá không tầm thường rồi, hắn được biết rõ ràng, nếu như một ngày kia xuất hiện như vậy một đám chí cường giả, còn thế nào đi đánh, một mình hắn có thể chống lại sao?

- Đây là Hắc Ám trong dự ngôn một góc, chỉ là diễn thử, bị khóa khốn tại đây bộ phận chiến tướng, để mà ma luyện hậu nhân.

Nhưng vào lúc này, điểu gia như là nói mê giống như, lại nói ra như vậy một ít lời đến.

Liền chính hắn đều rất giật mình, có chút mê mang.

Hiển nhiên, đây là hắn trong óc ở chỗ sâu trong trí nhớ, đã từng bởi vì

ma hóa mà quên đi, nhưng hiện tại bị kích thích cùng chạm đến đã đến, không tự chủ được nói ra.

- Rất tốt, về sau tại đây là được ta luyện công địa phương!

Thạch Hạo cảm thấy, đi vào hạ giới, có lẽ so ở trên giới tu hành quan trọng hơn, ở chỗ này hắn gặp được một đám rất tốt địch thủ, là hữu hiệu nhất đá mài đao.

Xoẹt!

Hắn hóa thành một đạo quang, xông lên mà qua, đem một khối Phượng Hoàng cốt lấy tới trong tay, tại đâu đó quan sát.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1743: Không Có Cánh Phượng Hoàng

- Người trẻ tuổi, ngươi suy nghĩ nhiều, đang suy đoán cái gì?

Điểu Gia có chút mờ mịt, hai mắt vô thần, không thể cho dư hắn cái gì hữu hiệu nhắc nhở, ở nơi này có khói đen tràn ngập, hai lão già ma hóa dấu hiệu rõ ràng.

Tuy rằng hai đại cường giả cũng vận chuyển huyền công, thế nhưng bức ra đi khói đen hiệu quả không lớn.

Đó là bởi vì, năm tháng dài đằng đẵng tới nay, trường kỳ tới nơi này, cái kia khói đen từ lâu ăn mòn quá bọn họ, không thể hoàn toàn trừ tận gốc.

- Hai vị tiền bối, cáo từ!

Thạch Hạo không có tra cứu, hắn dự định đi về trước.

Sau đó khẳng định còn biết được nơi này, bởi vì nơi này có địch thủ, có chân chính có thể với hắn sinh tử ác chiến sinh linh, có thể mài giũa hắn đạo thể.

Thạch Hạo đi rồi, vì ngày sau càng mạnh mẽ hơn, hắn muốn đi tu hành, tin tưởng tương lai không xa hắn đều sẽ lại tới nơi đây chân chính bắt đầu khiêu chiến.

Vào lúc ấy, hắn sắp trở thành ra khỏi vỏ tiên kiếm, phong mang chỉ về cái gọi là cường giả tuyệt thế!

Thạch thôn mặt sau có một mảnh bùn nhão đường, bị Thạch Hạo bố tòa tiếp theo trận pháp.

Đến hắn cảnh giới này, có trận đồ, có pháp lực, chính là xem mèo vẽ hổ cũng có thể bố trí kỹ càng.

Hắn cướp sạch các giáo, từ Thượng Giới mang đến đến nhiều vô cùng thiên tài địa bảo, bố một toà hoàn chỉnh thần trận hoàn toàn không có vấn đề.

Hô!

Ánh lửa hừng hực, Chân Long trùng thiên, Cát Cô trước sau bị nhốt trong trận, ở nơi đó gào thét.

- Còn kém không ít hỏa hầu!

Thạch Hạo quát lên.

Hắn ở huấn luyện Xích Long, dạy nó thần thông, thật sự xem là đệ tử.

Cát Cô ở nơi đó tu hành, là bị bức ép, ở trận pháp bên trong, nó lực phá hoại giảm mạnh, bị hạn chế ở, sẽ không đối với mảnh này Đại Hoang tạo thành ảnh hưởng.

Gần nhất những ngày gần đây, Xích Long khuất phục, nó chăm chú cân nhắc sau, bái Thạch Hạo sư phụ!

Lúc này, nó tiến hành nhất là tu luyện gian khổ, rất không bình thường, ở nơi đó gào thét, hấp dẫn Thạch thôn trong rất nhiều người quan sát.

Nó xác thực rất gian khổ, bởi vì đầu tiên chính là muốn quên mất chính mình chủng tộc, ở nơi đó gào thét:

- Ta là Phượng Hoàng!

Hoàng Kim sư tử, Vân Hi các loại (chờ) tự nhiên đã sớm bị kinh động, mỗi một người đều trợn mắt ngoác mồm, con rồng này bị Thạch Hạo huấn luyện điên rồi sao?

Trước kia thì, nó còn chỉ là vùi đầu khổ luyện, có thể hiện tại lại hô lên

những lời như vậy, tẩu hỏa nhập ma, đầu óc gặp sự cố chứ?

Một đám người cũng hoài nghi, Thạch Hạo đem này điều Chân Long làm cho đã phát điên.

- Ta là Phượng Hoàng, thiên tư Vô Song, dục hỏa tái sinh!

Xích Long hô, âm thanh leng keng.

- Ngươi muốn làm sư phụ của nó, làm sao có thể như vậy bức bách, nó thần trí mơ hồ.

Vân Hi mở miệng, nhắc nhở Thạch Hạo tốt quá hoá dở, cả ngày để Cát Cô khổ tu, xảy ra vấn đề lớn.

- Nó không điên, ta đang dạy nó bản lĩnh, muốn tu luyện vô thượng bảo thuật, nhất định phải quên mất chính mình!

Thạch Hạo bình tĩnh đáp lại nói.

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên, không biết hắn tại sao đối xử với Xích Long như thế.

- Ta là Phượng Hoàng, một con không có cánh Phượng Hoàng!

Cát Cô ở rống to, âm thanh càng ngày càng lớn hơn, mà lại bên ngoài cơ thể ánh lửa càng thêm thịnh liệt.

Một đám người đều há hốc mồm, vẻ mặt càng pháp quái dị.

- Kỳ thực, đạo lý rất đơn giản, nó không có được Chân Long một mạch chí cao truyền thừa, ta dạy hắn đừng tộc đại pháp, cải tu chân hoàng bí thuật.

Thạch Hạo giải thích.

Mới bắt đầu thì, gặp Xích Long cực lực chống lại, bởi vì, cái kia quá dễ dàng gợi ra chuyện cười, nó một đời Chân Long lại sẽ không chính mình tộc

pháp, còn muốn học Chân Hoàng diệu thuật.

Hiện tại, Cát Cô càng ngày càng phóng khoáng.

Theo nó gào thét, dần dần thật sự đem chính mình xem là một con Phượng Hoàng.

- Ta là một con không có cánh Phượng Hoàng!

Xích Long gào thét.

Nó âm thanh còn rất non nớt, thế nhưng rất kiên định, chính mình thôi miên chính mình, hoàn toàn tập trung vào đi vào.

Xoạt!

Phượng Hoàng giương cánh, ở thân thể của nó hai bên có hai vệt áng đỏ lóng lánh, xé rách trời cao, uy năng khủng bố.

Rất nhanh, Chân Hoàng tường không, cái kia hai vệt áng đỏ hiện lên, bày ra, dường như một đôi cánh thần giống như đảo qua bầu trời, thể hiện Phượng Hoàng tộc đáng sợ uy thế.

Không có Chân Long bảo thuật, Thạch Hạo dạy nó Phượng Hoàng bí thuật.

Thạch Hạo sở dĩ để nó tiếp thu, chủ yếu là bởi vì, có Long Phượng trình tường truyền thuyết.

Hai đại chủng tộc bí thuật, nếu là tập cùng kiêm, đó là Vô Địch đạo thống, có thể quét ngang thiên hạ.

Xích Long trước tiên học được Phượng Hoàng tộc thần thông, ngày sau theo nó đạo hạnh tinh tiến, vạn nhất nó thức tỉnh rồi Chân Long tộc bí thuật truyền thừa, như vậy liền thật sự có thể thực hiện Long Phượng trình tường.

- Ta là không có cánh sư tử, không, ta là Phượng Hoàng!

Hoàng Kim sư tử cũng đang gọi, da mặt rất dầy, tiến tới góp mặt, cùng Thạch Hạo yêu cầu Chân Hoàng bảo thuật.

Kết quả, Thạch Hạo không chút do dự từ chối.

- Một mình ngươi dị vực yêu ma, dựa vào cái gì nắm giữ Cửu Thiên chí cao bí thuật, muốn học cũng được, hoàn toàn thần phục, cũng giao ra ngươi hết thảy bí mật.

Thạch Hạo liếc chéo nó một chút.

Hoàng Kim sư tử sắc mặt đen sì, cực kỳ bất mãn.

- Còn không phục, ta cho ngươi đi tìm Ngũ Sắc Tước, kết quả đến hiện tại đều không có nắm lấy, ngươi còn có thể thành sự sao?

Thạch Hạo một trận chế nhạo.

Hoàng Kim sư tử xin thề, hắn thật không có lười biếng, vẫn đang tìm kiếm Ngũ Sắc Tước, dám ở nó trên lỗ mũi kéo điểu phẩn, nó dù như thế nào cũng nuốt không trôi cơn giận này.

Chỉ là, không nắm lấy chính là không nắm lấy, nó hiện tại cũng chỉ có thể ấm ức.

Thạch Hạo gần nhất vẫn ở tu hành, tìm hiểu Chân Hoàng hàm nghĩa, chỉ điểm Xích Long thì chỉ là lợi dụng mảnh vỡ thời gian, đại đa số tình huống dưới hắn đều ở chính mình tu luyện.

Ngày đó, Thanh Phong trở về.

Thạch Hạo đứng dậy, với hắn tìm hiểu tình hình, sau đó cưỡi lên Hoàng Kim sư tử lên đường (chuyển động thân thể), cùng Thanh Phong trở lại Thạch quốc, hắn chuẩn bị động thủ.

Từ mấy ngày nay, Hoang vực nhấc lên cự sóng lớn, rất nhiều người đều biết Thạch Hạo trở về, tất cả đều đang bàn luận.

Đương nhiên, cũng có một số người không tin, cho rằng Hư Thần giới cái kia thích ăn nhất thú nãi khả năng có vấn đề.

- Ta cảm thấy đi, chỉ là nguyên thần của hắn từ Thượng Giới hạ xuống, tiến vào Hư Thần giới, chân thân cũng chưa có trở về. Các ngươi cũng không suy nghĩ một chút, Thượng Giới là nơi nào, bây giờ căn bản không người có thể hạ xuống.

- Nhưng là, Thạch Quốc hoàng cung truyền ra tin tức, Tiểu Thạch thật sự trở về. Còn có, huyền vực truyền đến tin tức, Thiên Thiên quận chúa từng ở huyền vực nhìn thấy Tiểu Thạch. Sao có thể có chuyện đó là tin tức giả?

- Cái này ngươi không biết đâu, bây giờ Thạch quốc bấp bênh, Thạch Hoàng khả năng muốn bị bức lui vị, chống đỡ hắn người không thể không thả ra một ít làm người nghe kinh hãi tin tức.

Rất nhiều người cho rằng Thạch Hạo trở về, nhưng cũng cũng có một số ít người rất bướng bỉnh, cho rằng hắn chân thân không có cách nào Hạ Giới, cũng cho tìm ra các loại lý do.

Thạch Quốc hoàng cung, rất nhiều người dở khóc dở cười, chân thực tin tức lại còn gợi ra mấy người nghi vấn, không thể nào tin được, trên đi đâu nói lý.

Bất quá, tất cả tiếng huyên náo đều ở hôm nay dẹp loạn.

Bởi vì, Thạch Hạo xuất hiện xuất hiện ở quá Thạch Quốc hoàng đều, đồng thời mãnh liệt ra tay rồi, chấn động tứ phương.

Có hai vị mạnh mẽ lão Vương gia bị trấn áp, Thạch Hạo giơ tay, liền đem bọn họ bắt, dễ như ăn cháo.

- Bệ hạ!

Này hai tộc hoảng loạn, những người còn lại sắc mặt trắng bệch, quỳ ở

đó, nơm nớp lo sợ, tất cả đều rất bất an.

Trên thực tế, nhiều như vậy tháng ngày tới nay, bọn họ đều là ở kinh hoảng bên trong vượt qua, liền chạy thiếu niên Thạch Hoàng trở về sau với bọn hắn thanh toán.

Bởi vì, mấy năm qua này, bọn họ cùng ngày xưa Thạch Quốc hoàng tộc dòng chính đi rất gần, muốn bức Thanh Phong rời đi.

- Năm đó, ta đối với các ngươi này hai tộc không tệ, còn từng ban xuống hi hữu đan dược, kết quả các ngươi chính là như thế báo lại cho ta?!

Thạch Hạo lạnh giọng hỏi, trong lòng thật sự nổi giận.

Cái kia hai cái lão Vương, năm đó vẫn là hắn coi trọng người, dành cho hai tộc không ít chỗ tốt, kết quả đợi được hắn đi rồi, lại bắt đầu mật mưu lật đổ huynh đệ của hắn Thanh Phong.

- Thạch Hoàng, xin mời khoan dung chúng ta tội!

Hai trong tộc có người hô to, ở nơi đó năn nỉ.

- Xoạt xoạt

hai tiếng, Thạch Hạo rất thẳng thắn, trong nháy mắt phế bỏ hai tộc lão Vương, không có nương tay.

Để hắn cảm giác sâu sắc an ủi chính là, Chiến Vương, Bằng vương các loại (chờ) trước sau như một, bảo vệ Thanh Phong, chưa từng từng sinh ra cái khác tâm tư.

- Tiểu Thạch, ngươi uy phong thật to!

Đang lúc này, cuối chân trời truyền đến tiếng quát, từ xa đến gần, tốc độ cực kỳ nhanh, điều động Thần Hỏa mà đến, phát ra thần thánh khí tức.

- Thần linh!

Có người kinh ngạc thốt lên, hút vào hơi lạnh.

- Vũ Tộc mời ra người, cũng chính bởi vì truyền thuyết bọn họ xin mời ra cao thủ Thần Cấp, nghe nói có thể chống lại Chu Yếm, mới dẫn đến mấy người dám đối với ngôi vị hoàng đế mơ ước.

Có người nhỏ giọng nói.

Ầm!

Sinh linh kia cực tốc đến phụ cận, Thần Hỏa Phần Thiên, đồng thời xương sọ trên còn lộ ra ra ánh sáng lóa mắt thải, ráng lành lưu chuyển.

- Không đúng vậy, sinh linh kia có thể trở thành chân nhất cảnh giới cường giả, nói cách khác khả năng là Chân Thần!

Có người hút vào hơi lạnh.

- Tiểu Thạch ngươi bực này lộ liễu, còn dám hiện thân tại hạ giới, để ta ước lượng một phen, ngươi có gì bản lĩnh, dám lớn lối như vậy!

Vị này cao thủ Thần Cấp ra tay, hướng về Thạch Hạo chộp tới.

Bởi vì, ở rất nhiều người xem ra, muốn trở thành thần quá khó, mười năm trôi qua, Thạch Hạo không chắc đi đến một bước này, nghịch thiên nhất cũng bất quá đặt chân Chân Thần đến Biên.

Hiện ở một cái rõ ràng là Chân Thần tồn tại, hung hăng như vậy mà đến, muốn bắt dưới Tiểu Thạch, tự nhiên để một ít nguyên bản trong lòng kinh hoảng người nhiều hơn một chút sức lực.

Nhưng mà, đón lấy một màn, rất nhiều người chấn động, trợn mắt ngoác mồm.

Lần này, Thạch Hạo vẫn không nhúc nhích, không có ra tay, kết quả hắn cưỡi Hoàng Kim sư tử mở ra cái miệng lớn như chậu máu, phù một tiếng, đem cái kia thần linh một cái cắn đi nửa thân thể!

Thiên địa yên tĩnh, tất cả mọi người đều há hốc mồm.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1744: Thần

Thần linh, hung hăng mà đến, kết quả bị một con sư tử cắn mất nửa người, chấn kinh rồi tất cả mọi người

Chuyện này theo như mọi người tưởng tượng hoàn toàn khác nhau!

- A...

Cái kia thần linh kêu to, đánh vỡ yên tĩnh, có mưa máu rơi ra, hắn đang kịch liệt giãy dụa.

Này vượt qua dự liệu của tất cả mọi người, thần linh phi thường thê thảm, gần nửa đoạn thân thể biến mất, rơi vào đầu kia sư tử cái miệng lớn như chậu máu bên trong, cót ca cót két nhai nát, trực tiếp liền nuốt xuống.

Thần linh đau nhức, tàn thể co giật, nửa đoạn trên bảo lưu lại, sắc mặt trắng bệch, ngạc nhiên, nhìn chằm chằm Hoàng Kim sư tử còn có Thạch Hạo.

Lấy sức chiến đấu của hắn tới nói, gặp gỡ chân thần đều có sức đánh một trận, có thể hiện tại sao ăn như vậy một cái thiệt lớn?

Trước đây, hắn từng tỉ mỉ đã điều tra Tiểu Thạch, một cái thanh niên 20 tuổi, như thế nào đi nữa lợi hại, có thể cỡ nào nghịch thiên như vậy?

Theo như hắn cảm thấy, Thạch Hạo chưa thể trở thành chân thần, tuổi tác quá nhỏ, không có cơ sở!

Muốn trở thành thần quá khó, không phải chỉ là nói suông. Dù cho Tiểu Thạch quá sớm thành là tôn giả, cũng tuyệt khó ở mười năm thành tựu chân thần vị.

Có thể hiện thực là tàn khốc, đẫm máu ngay trước mắt, để cái này thần linh khiếp sợ!

Hắn biết, Tiểu Thạch cảnh giới vượt xa ra sự tưởng tượng của hắn, chỉ là vật cưỡi mà thôi, liền khủng bố như vậy, càng không nói đến chính chủ, hắn tim mật đều run.

- Ta không nhìn lầm đi, Tiểu Thạch vật cưỡi liền đem vị này thần linh giải quyết chứ?

- Trời ạ, ta nhìn thấy gì, một con sư tử mà thôi, đem thần linh ăn thịt nửa đoạn!

...

Mọi người phục hồi tinh thần lại sau, không tái phát ngốc, nghị luận sôi nổi khắp thạch đô.

- Ngươi...

Cái kia thần linh trên mặt không hề có một chút màu máu, trắng xám cực kỳ, nửa thân trên tránh ra, có thể nói sư thoát hiểm, hắn thật sự bị dọa sợ.

Đây là từ đâu tới sư tử? Cũng quá hung tàn, trực tiếp cắn hắn như vậy.

Cùng hắn tưởng tượng hoàn toàn khác nhau, dưới cái nhìn của hắn, một khi đích thân tới nơi đây. Dù cho Tiểu Thạch rất biến thái, phỏng chừng cũng khó có thể chống đối, sẽ bị hắn trấn áp.

Dù sao, nói về tuổi tác. Thạch Hạo mới tu luyện bao nhiêu năm?

- Từ đâu tới con tôm nhỏ, không hiểu quy củ, ở la lối, quên chính mình họ gì chứ?

Hoàng Kim sư tử nhấc lên mí mắt, một mặt khinh thường nói.

Phối hợp nó cái kia trắng như tuyết đại răng nanh. Còn mang theo huyết,

càng hung tàn hơn, cái kia thần linh bị kinh sợ đến mức rùng mình một cái, da đầu đều tê dại.

Thần linh a, ở dưới hạ giới có thể nói đến đỉnh, xem như là cao thủ tuyệt đỉnh, kết quả ở đây lại bị nhân xưng làm con tôm nhỏ, quá nhục nhã.

Cái này thần linh giận mà không dám nói gì, bây giờ còn dám ho he. Phỏng chừng con này hung tàn hoàng mao đại đại sư tử sẽ một cái nuốt lấy hắn mặt khác nửa thân thể.

- Đúng rồi, ngươi từ đâu tới?

Hoàng Kim sư tử liếc mắt nhìn hắn, dò ra một con móng vuốt lớn, ở nơi đó dịch nha, làm huyết bên trong phần phật, rất là khiếp người.

Đừng nói bị cắn đi nửa thân thể chính chủ, chính là vây xem tu sĩ cũng đều từng trận sợ hãi, cả người bốc lên hơi lạnh, đây tuyệt đối là một con siêu cấp hung thú.

Rất rõ ràng, hiện tại Hoàng Kim sư tử cùng so với trước kia. Tuyệt đối xem như là thỏa hiệp.

Quá khứ nó là lãnh khốc và hung dữ, chủ yếu là bởi vì không phục Thạch Hạo.

Hiện tại. Loại này ngôn ngữ cùng với hung tàn phong cách, nói rõ nó hiện tại thay đổi, có chút hướng về Thạch Hạo áp sát ý tứ.

- Ta... Từ hải lý đến.

Cái này thần linh mở miệng.

Hắn sợ sệt, không dám lộ liễu, mới vừa bị ép hỏi, hắn thì nói nhanh lên đi ra lịch.

Năm đó. Tám vực tuy rằng đại loạn, cũng không phải là tất cả cao thủ đều gặp xui xẻo.

Có người cá biệt tránh né ở trong vùng đất bí ẩn, tránh được một kiếp.

Con động vật biển chính là người may mắn còn sống sót, thời kỳ đó, hắn chính đang trong biển một cái nào đó di tích cổ xưa bên trong bế quan.

Sau đó xuất thế sau, hắn không thể không vui mừng, sau đó cực kỳ mừng rỡ, này tám vực đại biến sau, hắn tuyệt đối có ở một vực xưng vương xưng bá tư cách, khó có người áp chế.

Thạch Hạo không có mở miệng, cưỡi ở ở Hoàng Kim sư tử trên người, không hề động một chút nào, liền nhìn Hoàng Kim sư tử xử lý.

- Ngươi ở trong biển xưng bá liền cũng được, vì sao chạy đến thạch quốc đến?

Thạch quốc một vị lão vương mở miệng.

Nếu là vào ngày thường, vua của một nước đối mặt thần linh cũng đến e ngại, không dám dính dáng tới, thế nhưng hôm nay không giống, thiếu niên nhân hoàng trở về, liền hắn vật cưỡi đều có thể như vậy, há mồm liền thôn thần, còn có cái gì đáng sợ?

- Có người mời ta đến đây.

Này thần linh cúi đầu, rất phối hợp.

Khi những lời nói này vừa ra khỏi miệng, thạch quốc một ít đại tộc sắc mặt trắng bệch, đây là sợ hãi đến, bởi vì với bọn hắn có quan hệ.

Ngoại trừ trước kia bị phế đi hai vị Vương gia hai đại cường tộc ở ngoài, còn có cái khác một ít gia tộc tham dự ở bên trong, không phải rất nhiều, thế nhưng có nhất định sức ảnh hưởng.

Vào lúc này, cũng lại không kềm được, những gia tộc kia nhân vật trọng yếu, tất cả đều ra khỏi hàng, từng cái từng cái nơm nớp lo sợ, quỳ sát xuống.

- Bọn họ có thể tìm tới ngươi?

Thạch Hạo rốt cục mở miệng, hắn không cho là bình thường sinh linh có thể tìm được cái này thần.

Chính như trước kia điều tra như vậy, là Vũ tộc giật dây, từ trong biển mời ra vị thần này.

Năm đó vũ tộc bị Thạch Hạo dằn vặt không nhẹ, muốn giết Tiểu Thạch không được, bị giết ngược lại, cuối cùng một nhóm người đi xa hải ngoại, xuyên thấu qua bí pháp các loại (chờ) cùng vũ tộc thời kỳ thượng cổ rời đi thần bắt được liên lạc. Sau đó, lại đang còn hải ngoại cùng cái này thần nhân duyên trùng hợp bên dưới kết bạn, có thượng cổ thần hình chiếu, vị thần này rất nể tình.

Sau đó, vũ tộc tích cực hoạt động, cùng thạch quốc một ít đại tộc bắt được liên lạc, thì có lần này sắp sửa đến náo loạn.

Đương nhiên, năm xưa thạch tộc hoàng tộc dòng chính, cũng có nhất định dã tâm, bị tìm tới thì, sảng khoái đáp ứng, muốn trả giá, lật đổ Thanh Phong.

Bọn họ duy nhất kiêng kỵ chính là Chu yếm, nghe nói nó cũng thành thần.

Nhưng khi vị thần này từ di tích bên trong biển lấy ra một ít chân thần pháp khí sau, bọn họ sức lực đủ.

- Có chút ý nghĩa, ngươi bất quá là thần hỏa cảnh sinh linh mà thôi, mang tới một ít đồ chơi nhỏ sau, cùng thật như thần.

Hoàng Kim sư tử mở miệng.

Hắn từ cái này sinh linh trên người tìm ra một ít bảo khí, như cốt trâm, tử kim quan các loại, càng có thể sâu sắc thêm một người pháp lực cùng đạo hạnh các loại, là thứ tốt.

Cái kia thần linh đau muốn chết, nhìn Hoàng Kim sư tử liền như thế cướp trắng trợn, hắn không dám làm một cử động nhỏ nào.

Thạch Hạo nhìn một chút, những thứ đồ này cùng xanh thẳm giáp trụ, trường sinh chiến y so ra, kém xa.

- Cho ngươi một cơ hội, đi đem vũ tộc người cho ta chộp tới, tha chết cho ngươi.

Thạch Hạo mở miệng.

Đương nhiên, không thể như thế thả hắn đi, hắn giơ tay, ở cái này thần linh trên người vỗ mấy chưởng, lại điểm mấy chỉ, báo cho hắn bí thuật tỏa hồn, như hướng về bỏ chạy, sớm muộn cũng sẽ phát tác.

- Dù cho ngươi chết đi, thần hồn của ngươi cũng sẽ vĩnh viễn phong ở mục nát trong thân thể.

Thạch Hạo cảnh cáo, để hắn nhanh chóng đi hoàn thành nhiệm vụ.

Vị thần này nhanh chóng gật đầu, cũng không dám nhiều lời, kéo thân thể tàn phế, lập tức đi ngay, hắn vừa chữa thương đi sang một bên nắm bắt người.

Hắn thật sự sợ, vậy tuyệt đối là một cái sát tinh, tu vi không thể suy đoán, hắn cảm thấy quá nửa là một vị cấp cao chân thần, thậm chí khả năng là thiên thần!

Thạch Đô, mọi người đều xem rõ ràng, từng cái từng cái mang theo vẻ kính sợ.

Cho tới quỳ rạp dưới đất những gia tộc kia, từ lâu sợ hãi, sợ sệt đến cực điểm.

Thạch Hạo không hề nói gì, chỉ là giơ tay, không điểm đứt ra, một đạo lại một đạo cầu vồng bay ra ngoài, đi vào những người kia trong cơ thể.

Ở phốc phốc trên bên trong, một đám người bị phế rơi mất tu vi, bị trở thành phàm nhân, nguyên bản đều là bộ tộc trụ cột, có thể hiện tại bị trước mặt mọi người phế bỏ.

- Người làm sai sự chung quy phải trả giá thật lớn.

Thạch Hạo nói rồi một câu như vậy, sau đó liền đem mặt sau tất cả giao cho Thanh phong cùng chiến vương.

Trước kia, ở rất nhiều người xem ra, thạch quốc sẽ có một nguy cơ lớn, hơi một tí có thể sẽ suy sụp, thậm chí là diệt quốc.

Bởi vì, mọi người cảm thấy, dính đến thần linh cấp độ chiến đấu, dù cho là một đại cường quốc, cũng không đáng chú ý, có thể sẽ bị thần linh hung hăng lật đổ.

Nhưng là, hiện tại hết thảy đều phát sinh bất ngờ.

Tiểu Thạch trở về, mạnh đến mức không còn gì để nói, áp chế thần linh, quan sát thạch quốc các tộc, đối mặt tràng nguy cơ này, một đường là có thể quét đến để!

- Thanh phong, những này bộ tộc, có người phản bội, ngươi nên xử lý như thế nào liền xử lý như thế nào.

Thạch Hạo nói rằng.

Trong lòng hắn tự nhiên có nộ, năm đó lúc gần đi, đối với những này bộ tộc đều rất coi trọng, dành cho đầy đủ chỗ tốt, kết quả quay đầu lại bọn họ nhưng trước hết nhảy ra, phản.

Chủ sự người, một cái không chạy trốn, toàn bộ Thạch Hạo tại chỗ phế bỏ, vĩnh viễn không thể khôi phục.

Những người còn lại, có bị chém tu vi, có trực tiếp đưa vào đại lao, ngày đó thạch quốc kịch biến kinh động khắp nơi.

Một hồi đại tai loạn, liền như thế theo Tiểu Thạch trở về, trực tiếp trấn áp.

Cái gọi là đại loạn, ở Thạch Hạo miễn cưỡng, căn bản không tính là cái gì.

Hắn hôm nay lựa chọn ra tay, từ lâu mang ý nghĩa, muốn nhổ tận gốc, những kia bộ tộc nhất định phải xong.

Tin tức truyền ra, tứ phương chấn động!

Đặc biệt là thạch quốc, các tộc cúi đầu, những người kia sáng tỏ biểu thị, muốn đi theo thiếu niên thạch hoàng.

Ngay khi ngày đó, cái kia thần linh trở về, mang về một chút người, đều là vũ tộc, nhưng đáng tiếc còn có một số người không có nắm bắt cầm về.

Vị này thần linh vẻ mặt nghiêm túc, mang đến một tin tức, hắn lại gặp được vũ tộc thời kỳ thượng cổ nhân vật hình chiếu, vì vậy mà lo sợ bất an.

- Không cái gì, hắn thật dám xuất hiện, hướng ta đến được rồi.

Thạch Hạo vỗ vỗ bả vai của hắn.

Ở trong khoảng thời gian sau đó, thạch đô thành cực kỳ náo nhiệt, Tiểu Thạch trở về bị chứng thực sau, một ít đại tộc phi thường phấn chấn.

Cho tới rất nhiều bách tính bình thường, năm đó cũng từng trải qua Thạch Hạo oai, hắn từng cùng một ít đại giáo khai chiến, bảo vệ quá thành này, khắc sâu ấn tượng cực điểm.

- Báo, Thiên Thiên quận chúa tới chơi!

Chính vào hôm ấy, không ngừng có người bẩm báo, đều là một ít cố nhân, biết Thạch Hạo hạ giới trở về, hướng về thạch Quốc.

Cùng một ngày, có tin tức xấu truyền đến, khu vực phía đông, dưới nổi

lên mưa rào tầm tã, đồng thời càng rơi xuống càng lớn, quả thực như là từ trên trời phát nước sông!

- Hừm, vũ tộc sao, bọn họ thần thật sự hiện ra, muốn hiện thân sao?

Thạch Hạo ngẩng đầu nhìn phía Đông Phương, khóe miệng lộ ra một tia cười gằn.

Hắn rất muốn nhìn vừa nhìn, cái kia thời kỳ thượng cổ liền rời đi sinh linh, bây giờ chính ở nơi nào hình chiếu, chọc giận hắn, không ngại đánh vào thế giới kia đi xem một chút

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1745: Thượng Cổ Thần Họa

Thạch Quốc phía Đông, mưa to giàn giụa, cuồng bạo cực kỳ, lớn đến kinh người.

Toàn bộ Thiên Địa đều ở một mảnh đầm nước bên trong!

Này nước mưa rơi xuống, căn bản không phải là người nhóm nhận thức bên trong hạt mưa, càng như là từng đoàn lớn bọt nước, bốc lên, phun trào, từ trên vòm trời nện xuống đến.

Rơi trên mặt đất sau, đùng đùng thanh âm điếc tai, bắn lên màu trắng phóng túng, dường như nước sông cuồn cuộn, từ trên trời mà đến, rơi vào bưng biền bên trong!

Tầm thường niên đại, chưa từng gặp qua cảnh tượng này, hết thảy bách tính đều dọa sợ, trên đất nước ở dâng mạnh, mới không có thời gian bao lâu mà thôi liền muốn nhấn chìm phòng ốc.

Ầm ầm!

Sấm vang chớp giật, mưa rào xối xả, càng ngày càng kịch liệt.

Toàn bộ Thiên Địa đều ở trong bóng tối, mây đen lăn lộn, mang theo vô tận đầm nước, từ trên trời trút xuống hạ xuống, dường như thế giới tận thế đến.

Thạch Hạo ở cực tốc mà đi, được bẩm báo sau, trước tiên từ Thạch Quốc Hoàng Đô bay lên không, chạy về nơi khởi nguồn!

Ở trên đường, hắn liền trợn Khai Thiên Mục, dõi mắt nhìn thương vũ, hắn đang quan sát cuối chân trời dị tượng, đến tột cùng là nhân vật gì ở làm

loạn!?

Này rất không bình thường, với hắn tưởng tượng không giống nhau, vậy khẳng định là một cái đại thần thông người, không thể không để hắn trận địa sẵn sàng đón quân địch!

Đúng là Vũ Thần sao? hắn lại có loại thủ đoạn này, lẽ nào vị này thời kỳ thượng cổ nhân vật thật sự có thể giáng lâm hay sao? Thạch Hạo lạnh lùng tìm kiếm.

Trong thiên địa, càng ngày càng hắc ám, đưa tay không thấy được năm ngón, chỉ có tiếng nước cuồn cuộn, từ trên bầu trời trút xuống, lớn đủ để hù chết người.

Trên đất, cũng không biết có bao nhiêu bách tính đang gào khóc, nhưng âm thanh đều bị mưa to nhấn chìm.

Đen kịt Thiên Địa, dường như dữ tợn Địa Ngục Thâm Uyên, cái gì đều không nhìn thấy, càng có vẻ khủng bố, dường như phải đi đến thế giới tận thế phần cuối.

Răng rắc!

Tia chớp màu bạc ngang trời, to lớn vô biên. Ở trong bóng tối vẽ ra ánh sáng chói mắt, để trên mặt đất hiển hóa ra chân thực cảnh tượng.

Một ít phòng ốc đều sắp sụp, ở mãnh liệt mưa to bên trong, lung lay sắp đổ.

Rất nhiều người đều trốn ở trên nóc nhà, tách ra này càng ngày càng cao đầm nước, bởi vì trong nhà nồi bát biều bồn đều nổi nước lên.

Còn có một số người trốn lên núi. Trốn ở địa thế hơi cao nơi, nhưng là này một đạo lại một đạo ngân rắn từ trong hư không nổ tung, hướng về khu vực này lan tràn, vô cùng đáng sợ.

Ầm ầm!

Rốt cục, có ngọn núi nổ tung, ở một ít hồ quang lan tràn dưới, loạn thạch lăn lộn. Cự Mộc đổ nát, hướng về bốn phương tám hướng nổ tung, dị thường đáng sợ.

- Ông trời a, ngươi làm sao, chúng ta phạm vào cái gì sai?

Rất nhiều người kêu khóc. Lớn tiếng hô, quỳ trên mặt đất, run lẩy bẩy, hướng trời cao cầu xin. Cầu khẩn.

Không người nào dám hướng về ngọn núi xuất phát, đều trốn ở phía dưới. Nhưng là, dù cho như vậy, cũng là cực kỳ nguy hiểm, có lũ bất ngờ ở bắt đầu bạo phát.

Cho tới trên đất bằng thôn trấn. Còn có nhân khẩu khá nhiều thành trì, hiện tại hết thảy kiến trúc đều sắp bị nhấn chìm, có chút đã sụp đổ.

Cho tới địa thế chỗ trũng nơi, bộ phận phòng ốc không thể nhận ra, đều đã sớm bị nhấn chìm.

- Thạch Quốc quốc quân, hoang dâm Vô Đạo, thiên hàng tội phạt!

Thời khắc này, bầu trời đen nhánh bên trong, vang lên ầm ầm thanh âm, đè ép tiếng sấm, hết thảy chớp giật đều sắp tốc biến mất, chỉ có cái này lớn lao âm thanh đang vang vọng.

Mưa to không giảm, càng ngày càng kinh người.

Đây là Thiên Địa trừng phạt sao? Bách tính đều dọa sợ, ngày đó trên cư trên có âm thanh, quá bao la, như là trời xanh ở cảnh kỳ.

- Cầu trời cao thương hại à!

- Mời tới thương khoan dung à!

...

Rất nhiều người kêu to, gào khóc, mấy người bị lũ bất ngờ xông lên đi rồi, không ít người biến mất ở vòng xoáy bên trong.

- Ông nội à, ngươi mau trở lại!

Có thiếu nữ đang gọi, bởi vì, ở bên người nàng bảo vệ nàng lão nhân, theo một cái bọt nước liền như thế bị cuốn đi.

- Mẹ, không muốn à, ngươi mau trở lại!

Một cái sáu, bảy tuổi hài tử, quần áo rách nát, đang gào khóc, đưa tay ra, hướng về Hồng Trạch bên trong chộp tới, bởi vì mẹ của hắn vì không cho hắn bị hồng thủy cuốn đi, ra sức đem hắn đẩy tới còn lộ ở mặt nước đỉnh, kết quả mình bị xông lên đi.

- Hài tử!

Còn có lão nhân gấp trên trán gân xanh đều xông ra, bởi vì hắn này tráng niên trưởng tử vì cứu hắn, mình rơi vào Hồng Đào bên trong.

Trên mặt đất, là một bộ nhân gian thảm kịch.

Có thể giữa bầu trời, còn có âm thanh vẫn chưa biến mất, như trước ở rung động ầm ầm.

- Quốc quân Vô Đạo, trời giận giáng lâm, cảnh gặp người, Thạch Quốc hoàng chủ cùng hung cực ác, tội không thể xá!

Mưa lớn hơn, đi kèm ánh chớp, mọi người nhìn thấy gương mặt, lớn vô cùng, ở này thương vũ trên, lạnh lùng nhìn xuống phía dưới, nhìn hồng thủy bên trong bi kịch, nhìn kỹ từng hình ảnh kêu rên hình ảnh.

Trên đất, rất nhiều người mê man, sợ sệt.

Qua nhiều năm như vậy, Thạch Quốc mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an, kết quả đột nhiên hạ xuống tràng tai nạn này, để bọn họ không biết làm sao, bị sợ hãi bao phủ.

Rất nhiều người đều ngất đi, trời cao trừng phạt, loại này tội lớn ai không sợ?

Chỉ là, mấy người không rõ, Thạch Quốc không phải phát triển không ngừng sao, tại sao lại như vậy, lẽ nào Thạch Hoàng thực sự là làm cái gì người người oán trách sự tình?

- Thạch Hoàng dù cho có tội, nhưng mặc kệ chúng ta sự tình à, mời tới thiên khoan dung!

Mấy người gào thét.

- Xin mời Thần Minh từ bi, chúng ta vô tri, không hiểu hôn quân Thạch Hoàng phạm vào cái gì sai, xin mời tha thứ chúng ta đi.

Trên đất, có người cầu xin.

- Ha ha, còn chưa đủ.

Đen kịt Càn Khôn, chỉ có ở chớp giật xẹt qua giờ mới có thể thấy rõ tấm kia to lớn mà mơ hồ mặt mang lạnh lùng, còn có cười gằn, nói:

- Còn chưa đủ!

Sau đó, hắn lại đang nói nhỏ:

- Người này huyết cùng loạn, còn có tội, còn chưa đủ sâu, nếu là toàn bộ Hạ giới cũng như này, chắc chắn là thiên lớn nhân quả, gây ở Hoang cùng trên người ta, Hoang nhất định thành đạo vô vọng!

- Ta là trong tộc một thành viên, không phải mạnh nhất, nhưng hôm nay oai nhưng là to lớn nhất.

Hắn lạnh lùng nói, lạnh lẽo âm trầm cực kỳ.

- Vũ Thần

bên trong một thành viên, ở lãnh khốc nói nhỏ, hắn chuyện cần làm rất lớn, dính đến nhân quả, dù cho gây ở Hoang trên người rất nhỏ, cũng phải tiến hành.

Hắn vốn là trọng thương thân, tu đạo con đường gian nan, có thể sống sót đều xa vời, đây là ở vận dụng tối ác độc thủ đoạn, muốn đoạn một vị kỳ tài ngút trời đường.

- Thương Thiên à, tha thứ chúng ta đi!

Trên đất, tiếng gào khóc một mảnh, quả nhiên có từng mảng oán khí dựng lên, có nguyên nhân quả lưu chuyển.

Rất hiển nhiên, dám đụng vào nhân quả sinh linh, đều là cao tầng thứ tu sĩ, bình thường người có thể nào liên quan đến?

Đây chính là nhằm vào Thạch Hạo, không hề có một chút đánh giá thấp. Dùng sức mạnh mạnh nhất, bằng ác độc thủ đoạn ngăn chặn hắn, tối thiểu cũng phải đứt đoạn mất hắn thành đạo con đường!

Thạch Hạo đến rồi, nhanh như chớp, đến màn mưa dưới.

Từ hắn nhận được tin tức, lại chạy tới nơi này. Không có lãng phí một chút thời gian, chỉ là trận này Bạo Vũ quá to lớn, như thế một quãng thời gian mà thôi, liền nhấn chìm khắp nơi.

Duy nhất vui mừng chính là, lũ quét cuốn tới, vẫn không có bao phủ đến đoàn người dày đặc nơi.

- Vô liêm sỉ tu sĩ, họa loạn nhân gian. Đáng chém!

Thạch Hạo rống to, âm thanh chấn động Thiên Địa, đón lấy, hắn đấm ra một quyền, xuyên thủng vòm trời. Hào quang óng ánh rọi sáng toàn bộ bầu trời, xé nát hắc ám.

Hắn không thể không tức giận, này vốn là cùng Vũ Tộc ân oán, kết quả

đối phương cái gọi là thần dĩ nhiên họa loạn trên mặt đất hết thảy sinh linh. Đây là muốn diệt một vực sao?

Một tiếng vang ầm ầm, Thiên Địa vỡ vụn. Mưa to lập tức tiêu tan rất nhiều.

Thạch Hạo cú đấm này mang theo vô cùng dương cương lực lượng, đem đầy trời mây đen đánh nổ, đánh tan, lao về phương xa.

Hống!

Hoàng Kim Sư Tử đến. Ở Thạch Hạo mệnh lệnh ra, há mồm phun một cái, đầy trời đám mây nhằm phía hải ngoại, hướng về đại dương bên trong mà đi.

Thạch Hạo mình thì lại vận dụng đại pháp lực, hai tay kết ấn, trong nháy mắt mà thôi, đem trên mặt đất đầm nước đều cho dẫn tới giữa bầu trời, hết thảy sóng biển, lũ bất ngờ, Vũ Hoa các loại, đều rời đi mặt đất.

Chớp mắt hiển uy, để này nhân gian Địa Ngục tan rã.

Tất cả mọi người đều ngây người, trên đất, này ai tiếng khóc ngừng lại, mọi người nhìn, nhìn thấy một người thiếu niên hai tay Kình Thiên, đầu ngón tay phát sáng, đem lũ bất ngờ dẫn hướng thiên vũ, đầm nước bốc hơi, hắn đánh tan "Vũ Họa".

Thạch Hạo lấy Pháp lực dẫn dắt, bao phủ cũng không biết bao nhiêu Vạn Lý khắp nơi, cũng trong lúc đó, đem vô tận đầm nước dẫn hướng về trong biển rộng.

Sông lớn ở trên bầu trời chảy, lũ bất ngờ ở trên bầu trời mãnh liệt, để mọi người chấn động.

Nói như vậy, tu sĩ sẽ không ở phàm nhân trước mặt hiện ra loại đại thần thông này, miễn cho gợi ra đại loạn.

Nhưng là, hôm nay Vũ Tộc thần như thế họa loạn nhân gian, muốn tan rã, chỉ có lấy đại thủ đoạn nhanh chóng đối với đó.

- Thần tích à!

Trên đất, cũng không biết có bao nhiêu người đang hoan hô.

Thạch Hạo đến rất đúng lúc, tuy rằng trên đất phát sinh hồng thủy, thế nhưng, vẫn không có vọt vào nhân khẩu dày đặc, tránh khỏi thảm kịch.

Lần này, thương vong không phải rất lớn.

Đón lấy, hắn trên người thần quang vạn trượng, dày đặc điểm sáng, hóa thành một đạo lại một vệt sáng, nhằm phía khắp nơi, bao trùm hết thảy địa phương, đó là bản nguyên nhất sinh mệnh tinh khí.

Xoạt xoạt xoạt!

Hết thảy sắp chết người trước tiên bị lưu quang bắn trúng, sau đó thức tỉnh.

Thậm chí, bị lũ bất ngờ xông lên đi, bị hồng thuỷ nhấn chìm người, càng cũng ở cải tử hồi sinh!

Hoàng Kim Sư Tử lấy làm kinh hãi, không nghĩ tới Thạch Hạo như thế cam lòng, lại vận dụng Tiên Thiên tinh khí, cứu một ít phàm nhân.

- Thiên Thần ở tiến lên!

Rất nhiều người trên đất hô to, run run rẩy rẩy, đều bái ngã xuống, lớn tiếng hô to.

Bởi vì, ngay khi như thế trong nháy mắt mà thôi, nhân gian thảm kịch bị sửa, rất nhiều nhất định sẽ chết mọi người sống lại.

Đương nhiên, Thạch Hạo tiêu tốn đánh đổi không nhỏ!

Răng rắc!

Đột nhiên, trên vòm trời, Lôi Điện dày đặc, hóa thành khủng bố đao kiếm các loại, hướng về Thạch Hạo bổ tới.

Có sinh linh ra tay, thừa dịp Thạch Hạo toả ra sinh mệnh bản nguyên tinh khí thời khắc, đối với hắn hạ sát thủ.

- Trò mèo!

Thạch Hạo một tiếng quát lớn, nắm đấm đón lấy cao thiên, một tiếng vang ầm ầm, toàn bộ đánh tan.

Đồng thời, hắn đằng thiên mà lên, đến đến vực ngoại, nhìn chằm chằm tấm kia to lớn mặt.

- Vũ Tộc con hoang, ngươi còn dám này hiển lộ, nạp mạng đi đi!

Thạch Hạo quát lên.

Hắn sát khí vô biên, lửa giận đốt cháy, đối phương hoàn toàn không hề có một chút kiêng kỵ, liền như thế muốn hủy diệt rộng lớn trên mặt đất sinh linh, có thể nói không chừa thủ đoạn nào, không hề có một chút điểm mấu chốt, để hắn động vô tận sát cơ.

- Thạch Tộc tiểu tử, ngươi nổi giận thì lại làm sao, ta ở một thế giới khác, khoảng cách ngươi vô hạn xa xôi, ngươi năng lực ta hà?!

Tấm kia mơ hồ mặt, lạnh lùng, vô tình, khóe miệng còn mang theo tàn lạnh vẻ, ở nơi đó lù lù bất động.

Thạch Hạo ánh mắt u lạnh, hắn muốn biết Vũ Thần như vậy Thượng Cổ sinh linh ở đâu một giới, vừa vặn có thể từ trên người người nọ đột phá.

- Ngươi lăn đến đây đi!

Thạch Hạo một tiếng gào to.

Hắn vận dụng vô tận Pháp lực, không ngừng kết ấn, đếm không hết trật tự dây xích bay ra, đem tấm kia to lớn mặt quấn quanh trên, đem hắn hướng phía dưới rồi.

- Đây là vượt giới, ngươi muốn bắt ta, ha ha, vĩnh viễn không cơ hội đó!

Vũ Tộc thần cười gằn, ở nơi đó trào phúng.

Thạch Hạo không nói một lời, liên tiếp thay đổi nhiều loại cổ pháp, cuối cùng mạnh mẽ hạ xuống.

- Hả? Không thể!

Vũ Tộc thần đột nhiên kêu to một tiếng, tấm kia to lớn bàng ở rõ ràng, đang bị rút ngắn, hướng về Thạch Hạo mà đi.

- Đùng!

Thạch Hạo không có vội vã đem hắn câu đến, mà là trước tiên nâng tay lên, mạnh mẽ hướng về hắn giật một Đại Ba Chưởng!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1746: Lại Một Thế GiớI

Cái này bàn tay rất vang dội, rất thanh thúy, chấn Thiên không đều đang run, cùng đánh cho một cái kiểu tiếng sấm rền.

Chủ yếu là, cái này khuôn mặt rất lớn, như là một tòa bàng bạc núi lớn, mà Thạch Hạo vung mạnh ra cái này bàn tay, tự nhiên cũng đi theo phóng đại, che đậy Thiên Địa, che ở phía trên, vì vậy thanh âm lớn kinh người.

Trên mặt đất, đại tai kết thúc, hồng thủy thối lui, tất cả mọi người cũng đang ngửa đầu nhìn thiên, đều gặp được một màn này.

Trong lúc nhất thời, mọi người đều ngơ ngẩn, những...này dùng phàm nhân làm chủ, còn có bộ phận tu sĩ, nguyên một đám trợn mắt há hốc mồm.

Phải biết rằng, không lâu, trong thiên địa đen kịt một mảnh, mưa to mưa như trút nước, như là tận thế tiến đến, sở hữu tất cả đây hết thảy đều là cái kia trương khủng bố mặt gây nên, nhưng là bây giờ hắn lại bị người một cái tát trong quạt rồi, còn như vậy giòn!

- Thiên Thần ở trên!

- Thần nhân ah!

Trên mặt đất, bình thường dân chúng cũng nhịn không được kêu sợ hãi, rồi sau đó càng thêm run sợ, có tại đâu đó lẩm bẩm, có lễ bái, thật là sợ hãi.

Đương nhiên, còn có rất nhiều người mặc dù biểu hiện ra không dám gọi tốt, nhưng trong lòng vô cùng thoải mái, hận không thể hét lớn một tiếng, bởi vì cảm thấy hả giận.

Bọn hắn biết nói, trận này tai nạn là cái kia trương "Mặt" bố trí, đó là

một cái sinh linh, cường đại bất khả tư nghị, muốn là Thạch quốc dân chúng đánh xuống tai nạn, trả thù thạch hoàng.

Trên mặt đất chịu khổ, thụ gặp trắc trở người, tự nhiên trong nội tâm không cam lòng, cuối cùng là thạch hoàng cứu bọn hắn, ai tốt ai xấu, vừa xem hiểu ngay, còn không rõ ràng lắm sao?

- Thật là thạch o?

- Đúng, đúng năm đó thiếu niên Nhân Hoàng!

...

Bởi vì, có không ít tu sĩ chạy đến, nói ra thân phận của Thạch Hạo, trả lời trên mặt đất mọi người nghi vấn.

- Ta biết ngay, qua nhiều năm như vậy, Thạch quốc mưa thuận gió hoà, có đại thần thông người che chở, phát triển không ngừng, có thể nói quốc thái dân an, làm sao có thể khiến cho trời cao chinh phạt. Đó là một cái đại yêu ma đến làm loạn!

- Thỉnh Nhân Hoàng trảm yêu trừ ma!

Đến cuối cùng, trên mặt đất có người hô to lấy, không tái sợ hãi rồi, bởi vì trên bầu trời xuất hiện tu sĩ càng ngày càng nhiều, đang tại kết trận, phát ra hào quang, đem mặt đất bảo vệ bảo hộ lên.

Chiến Vương, bằng Vương đợi Thạch quốc cao thủ đều đã đến, Hoàng Kim Sư Tử càng không cần nhiều lời, rất là Trương Dương, toàn thân bộ lông lập lòe chói mắt. Rung đùi đắc ý, mở ra miệng lớn dính máu, đón cái kia trương "Mặt to" đã trôi qua rồi.

Vòm trời lên, cái kia trương mặt người vô cùng phẫn nộ, đồng thời có chút sợ.

Thạch Hạo một cái tát kia đánh chính là hắn cho đã mắt sao Kim, rõ

ràng chạy không thoát, lại để cho hắn kinh hãi, đây chính là vị diện hình chiếu, là ở Khóa Giới. Sao có thể đưa hắn giam cầm?

Hắn đi không được, bị một căn lại một căn trật tự thần liên khóa lại rồi, rậm rạp chằng chịt, đưa hắn khốn ở bên cạnh. Không cách nào lui về.

Thạch Hạo theo dõi hắn, cẩn thận xem, rút hết một cái tát về sau, hắn đối với cái này người chi tiết có đi một tí hiểu rõ. Rất cường, thật sự không kém, nhưng khẳng định không phải chân thân. Là thần niệm biến thành!

Cái gọi là hình chiếu, bất quá là theo một cái khác giới quăng xuất thần niệm cùng pháp lực, tại đây thế giới lộ ra hóa.

- Nói đi, cái kia là như thế nào một cái thế giới?

Thạch Hạo hỏi.

Về Thượng Cổ đám người này, về Vũ Tộc thần, Thạch Hạo vững tin, không có lẽ tiến nhập 3000 châu, bởi vì hắn ở phía trên điều tra, căn bản cũng không có đám người kia.

- Ngươi không hiểu, sẽ không lý giải.

Vũ Tộc thần, trực tiếp tựu là một câu như vậy, có chút Ngạo Nhiên, rất có khinh miệt chi ý.

- Cùng loại người như ngươi người nói chuyện tựu là mệt mỏi, chính mình cho rằng bất phàm, có thể kỳ thật tính toán cái gì?

Thạch Hạo tương đương trực tiếp, BA~ một tiếng, lại là một cái bạt tai, càng thêm vang dội.

Phía dưới, Thạch quốc một đám người đều hai mặt nhìn nhau, đó là thần linh cấp chiến đấu a, đã thành thần rồi, cứ như vậy sao?

Bọn hắn cảm thấy, hòn đá nhỏ căn bản là không thay đổi, năm đó tựu là yêu nghiệt, bây giờ còn là, đối mặt Thượng Cổ chi thần đều cái dạng này,

nói rút tựu rút, hoàn toàn không quan tâm.

Đến cùng ai ngạo khí, ai khinh thị ai, hiện tại Vũ Tộc thần trong lòng có trực tiếp nhất cảm thụ.

Mặt của hắn thoáng cái trướng đến đỏ bừng, một cổ hỏa diễm muốn bốc cháy lên rồi, hắn là Vũ Thần, nhưng bây giờ lửa cháy mạnh đằng đằng, đầu đầy sương trắng!.

Cái này thật sự là phẫn nộ tới cực điểm, Thượng Cổ chi thần mạnh như vậy thế lộ ra hóa, kết quả lại bị tội rồi, bị một cái hậu thế tiểu tử trước mặt mọi người hai cái tai to quang, cái gì uy nghiêm, cái gì nổi danh, đều cho rút không có!

- Tiểu tử ngươi...

Vũ Tộc chi thần tim phổi đều muốn nổ.

Thạch Hạo theo dõi hắn, hai mắt lạnh lùng, hắn đã ở cân nhắc, căn cứ năm đó cùng Vũ Tộc đối kháng lúc biết rõ sự tình đến xem, Vũ Thần ngày xưa tình cảnh tương đương không ổn.

Còn nhớ rõ, năm đó Vũ Tộc từng miễn cưỡng câu thông qua Vũ Thần, hắn vô cùng suy yếu, lộ ra hóa ra hư ảnh, tùy thời hội phá tán.

Lúc ấy, tựu là Vũ Tộc mọi người đang suy đoán, có lẽ tuế nguyệt Thái Cổ lão, Vũ Thần muốn tọa hóa rồi, chống đỡ không nổi.

Về sau, Vũ Tộc lại phải tất, Vũ Thần tại một loại giới, là vì tình cảnh quá không xong, cho nên mới như vậy suy yếu, bản thân khó bảo toàn.

Những sự tình này Thạch Hạo tại cùng Vũ Tộc giao thủ lúc cũng biết, tự mình trải qua, hắn năm đó rất "Hung tàn", còn há mồm gặm được qua Vũ Thần ở lại Vũ Tộc bên trong đích nghiền nát pháp chỉ.

- Ngươi chỗ thế giới, năm đó rất nguy hiểm, ngày nay xem ra có biến có

biến, ngươi tình cảnh thay đổi tốt hơn.

Thạch Hạo nói ra.

Loại này suy đoán rất rõ ràng, nói cách khác hôm nay Vũ Thần làm sao có thể có thể như vậy lộ ra hóa ra, còn có thể phạm vi lớn mưa xuống, hình thành một hồi đại tai nạn.

Đón lấy, không đều Vũ Thần nói cái gì, Thạch Hạo lại là đùng đùng dừng lại, đánh vào cái kia mở lớn trên mặt, cái này hoàn toàn là là ra một hơi ác khí.

Bởi vì, cái vị này Vũ Thần không kiêng nể gì cả, không nắm chắc, không biết trước tuyến, đối với phàm nhân cũng như vậy hạ độc thủ, đây là muốn bị diệt một quốc gia sinh linh sao?

Cho nên, Thạch Hạo ra tay lúc, không lưu tình chút nào, thỏa thích vung mạnh bàn tay, tựu là trước mặt mọi người làm nhục một thần linh.

- Ngươi thật sự là Thượng Cổ Vũ Tộc cái vị kia thần sao?

Thạch Hạo một bên quật, còn một bên rất ôn hòa mà hỏi.

Vũ Tộc chi thần quả thực muốn điên rồi, đây là theo không nghĩ tới qua vô cùng nhục nhã, đời này hắn đều không có như vậy biệt khuất qua, vị diện hình chiếu tới, bị người giam cầm cũng thì thôi, còn có thể lấy kính vung mạnh bàn tay thô, cái này tội bị có chút thảm.

- Hắn là Vũ Tộc cái vị kia thần!

Phía dưới, Chiến Vương mở miệng, hắn từng có hạnh nhìn thấy qua Vũ Tộc cung phụng qua tượng thần, tựu cùng cái này khuôn mặt giống như đúc.

- Ngươi cái này lão không tu, biết làm nhân sự ấy ư, ngươi năm đó cũng là từ nơi này phiến quốc thổ đi ra, kết quả là như vậy hồi báo, chỗ hiểm chết ngàn vạn sinh linh?

Thạch Hạo càng dùng sức, miệng rộng mãnh liệt phiến.

Trên mặt đất, một đám người ngẩn người, đừng nói bình thường dân chúng, tựu là những tu sĩ kia cũng đều hai mặt nhìn nhau, gần như ngẩn người.

Vốn là một cái cọc rất nghiêm túc sự tình, Vũ Thần thiếu chút nữa bị diệt mấy dùng ngàn vạn mà tính miệng người, kết quả kết quả là. Thạch hoàng ra tay sau lại có vẻ có như vậy một ít hí kịch hóa.

Ở trước mặt đối với một cái thần linh vả miệng? Hơn nữa còn là như vậy không trịnh trọng, quá phá vỡ mọi người nhận thức.

- Tiểu bối, ngươi như vậy nhục nhã ta, tương lai không có kết cục tốt, ta Vũ Tộc mạnh thịnh, không phải ngươi có thể tưởng tượng!

Thượng Cổ thần cũng là tức giận rồi, bị rút mộng, gào thét liên tục.

Đáng tiếc, cái kia mở lớn mặt bị giam cầm lấy, tựu là không nhúc nhích được.

Thạch Hạo nghe vậy. Lập tức trong nội tâm khẽ động, cái kia là như thế nào một cái thế giới, Vũ Tộc tại đâu đó thế lực rất lớn sao? Thật đúng là có một mảnh bất phàm cổ đất hay sao?

Thượng Cổ thành thần hậu một đám cường giả, có một phần nhỏ người đi 3000 châu, nhưng còn có một nhóm lớn biến mất, không thấy bóng dáng, chẳng lẽ nói đều tại chỗ nào?

- Cho ngươi cơ hội, thẳng thắn hết thảy.

Thạch Hạo ép hỏi, hắn nghĩ đến biết đạo thế giới kia.

- Ngươi nằm mơ!

Vũ Tộc chi thần quát.

Thạch Hạo không nói thêm lời. Một phen bàn tay thô qua đi, bắt đầu muốn sưu hắn thần thức hải.

Oanh!

Ngay một khắc này, Thiên Vũ run rẩy, khóa khốn Vũ Thần trật tự thần liên kéo căng. Cũng bị bức đứt.

- Giới vách chi lực?

Thạch Hạo nhíu mày, không phải Vũ Thần qua cường, mà là một cái khác giới lực lượng tại ảnh hưởng đây hết thảy.

Bởi vì, cái chỗ này tiếp giáp một loại giới. Tại đây khối khu vực có một cái đặc thù tọa độ không gian, có thể lại để cho lưỡng giới láng giềng gần, thậm chí đơn giản quán thông.

Đương nhiên. Giới hạn tại thần thức phương diện ghé qua.

Mắt thấy Vũ Thần muốn trở lại, bị một cổ bàng bạc chi lực kéo về vị diện kia.

Thạch Hạo ngồi xếp bằng tại trong hư không, lại để cho Hoàng Kim Sư Tử hộ pháp, trực tiếp triển khai hành động, hắn Nguyên Thần xuất khiếu, dẫn theo một ngụm Kiếm Thai, trực tiếp xông về trước đi.

- Trời ạ, không thể!

- Thạch hoàng!

Rất nhiều người kêu sợ hãi, bọn hắn thập phần khiếp sợ, thật không ngờ hòn đá nhỏ dám làm như thế!

Thạch Hạo tại Khóa Giới, xác thực nói là tiến hành vị diện hình chiếu, muốn vào một cái khác giới.

Cho tới bây giờ đều là đẳng cấp cao vị diện người hình chiếu, nhưng bây

giờ trái ngược, cái này có rất lớn nguy hiểm, tràn ngập không xác định tính.

Đồng thời, mọi người chứng kiến, Thạch Hạo Nguyên Thần xuất khiếu, đây cũng không phải là quăng đi qua bộ phận thần niệm, mà là Nguyên Thần chỉnh thể muốn Khóa Giới!

- Không sao!

Thạch Hạo không quan tâm, hắn lại để cho Hoàng Kim Sư Tử thủ hộ tốt nhục thể của hắn, mặt khác không sợ.

Hắn liền dị vực đều đi qua, liền tiên vực đều xông vào qua, đối với cái này phiến Cổ Giới không có gì đáng sợ, đồng thời hắn cũng chỉ là đánh một cái thời gian chênh lệch mà thôi, đuổi theo Vũ Thần Nguyên Thần đi vào, muốn giết hắn chân thân, triệt để kích diệt sau nhanh chóng rút về!

Oanh!

Thạch Hạo dẫn theo Đại La Kiếm Thai, trực tiếp thông qua chỗ này tọa độ không gian giết đi qua.

Đón lấy, hắn thấy được một tòa tế đàn, có một cái lão giả tại xếp bằng ở lên, khóe miệng tràn huyết, phút chốc mở hai mắt ra, mà Vũ Thần thần niệm chui vào người này đầu lâu trung.

- Ngươi dám!

Vũ Thần khiếp sợ, thật không ngờ người trẻ tuổi này to gan lớn mật, phản hình chiếu, cứ như vậy đã giết tới.

Thạch Hạo cảm thấy rộng lượng thiên địa tinh khí, quá nồng úc rồi, so với 3000 châu còn nhiều hơn, cũng không phải phàm địa!

- Ta có gì không dám!?

Thạch Hạo mở miệng, lạnh giọng nói ra, lộ ra hóa ra thực lực cường đại, đuổi giết tới.

Vũ Thần rất nhanh ra tay, muốn cùng Thạch Hạo chém giết, nhưng là, hắn cho dù là Thượng Cổ thần, tu luyện dài dằng dặc tuế nguyệt, đạo hạnh cực kỳ cao thâm, nhưng vẫn là không đủ xem.

Thạch Hạo lúc này liền đem hắn đã trấn áp, đem kiếm chống đỡ tại mi tâm của hắn thượng.

Ầm ầm!

Sau một khắc, phương xa, trong vũ trụ lưu quang tràn ngập các loại màu sắc, chấn động tứ phương.

Một cổ bàng bạc thần niệm tại chấn động, mãnh liệt mà đến.

Thạch Hạo xem rõ ràng, đó là một đám thần niệm, là một loại vị cường giả một đạo thần thức, theo trên tinh cầu xẹt qua, theo tinh hải trung bay ra, đã đến phụ cận.

Thạch Hạo không sợ, bởi vì, cái kia cường giả chân chính không biết ở phương nào, đây chỉ là hắn một đám thần niệm du đãng đến nơi đây.

Cái này thần niệm hoàn toàn chính xác rất cường, siêu nhiên vô cùng.

Nhưng là, muốn bằng vào một đám thần niệm tựu trấn áp hắn, cái kia không có khả năng, Thạch Hạo dám tới thì có thủ đoạn tự bảo vệ mình, hắn giơ lên Đại La Kiếm Thai!

- A..., thật bất ngờ, ngươi có lẽ chính là cái Hoang a.

Đạo này thần niệm kinh nghi.

Cùng một thời gian, Thạch Hạo tại Tinh Vũ trung thấy được một mảnh phong ấn chi địa, sắc thái lộng lẫy, có thần cầu vồng thỉnh thoảng tạo nên, lượn lờ mà ra.

Một tòa cổ xưa môn hộ, bị phong ấn ở vũ trụ trong tinh không.

Thạch Hạo nhíu mày, cảm giác cực kỳ ngoài ý muốn, rất nhanh, trong lòng của hắn lắp bắp kinh hãi, đó là một con đường, cùng hắn năm đó ở 3000 châu tiên mộ nội chứng kiến đường gần.

Hắn ngược lại hít một hơi hơi lạnh, tương lai sẽ không hề có thể tưởng tượng tồn tại dọc theo tiên mộ con đường kia trở về, tiến hành thanh toán.

Chẳng lẽ nói, tại đây môn hộ cũng là cùng loại một con đường, sẽ là cái khác cấm kị tồn tại trở về đường?

- Nếu không có tiên vực chi môn mở ra, sắp sửa lại hiện ra, tại đây liền trở thành tử địa rồi, không dễ dàng ah. Vũ Tộc cái này người tu sĩ bao nhiêu cũng có một ít công lao, dù sao cùng một đám tu sĩ cùng một chỗ trấn thủ thời gian rất lâu.

Sáng lạn quang Hoa Trung, cái kia sợi thần niệm tại truyền âm.

- Đáng tiếc a, ngươi trúng Chiết Tiên Chú, nói cách khác, dùng tư chất của ngươi khả dĩ có cơ hội tiến tiên vực, ngày nay cửu thiên thập địa đều đang chọn nhổ Vô Địch hạt giống.

Đem làm Thạch Hạo nghe đến mấy cái này lời nói, tự nhiên chấn động, những tin tức này hắn trước đây là không biết.

- Ngươi bỏ lỡ một hồi đại cơ duyên, nếu là bản thân không tổn hao gì, khả dĩ đi theo:tùy tùng tại một vị Thiếu chủ bên người, tuổi tác tương tự, tính tình như hợp nhau, ngày sau rất nhiều chỗ tốt.

Đem làm Thạch Hạo nghe đến mấy cái này lời nói về sau, mặt kéo căng rồi, không nói gì thêm, cho đến ngày nay, còn có người dám lại để cho hắn đi theo:tùy tùng? Hắn lạnh lùng mà chống đỡ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1747: Phức Tạp Đại Thời Đại

Đi theo ở người khác bên người, mặc dù không phải tôi tớ, chỉ là mạnh mẽ thành viên nòng cốt, vậy cũng không thể là Hoang lựa chọn!

Cho đến ngày nay, hắn một đường xông đến, hạng người gì chưa từng thấy, đối thủ như thế nào không có chinh phạt quá, đối mặt dị vực Đế Tộc cũng dám về phía trước, chém giết đẫm máu.

Cái gọi là thiếu chủ, đó là cái gì? hắn gốc rễ không tiếp thu!

- Người trẻ tuổi, Tu Tri, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, thế giới này phức tạp hơn ngươi tưởng rất nhiều, ngươi cho rằng mình thiên túng chi tư, cổ kim vô địch rồi sao? Ta có thể rất phụ trách nói cho ngươi, phàm là từ cái này ngươi thế giới kia đi ra sinh linh, bất luận cỡ nào kinh diễm, ở tiên liền trên đường, sẽ không có một cái có thể xưng vương xưng bá, đều sẽ bị đánh bại!

Cái này sinh linh rất bình tĩnh nói ra như thế mấy lời, thế nhưng là như gió bắc quét qua mặt đất trắng thảo chiết giống như, lạnh lẽo khí nhào tới trước mặt, làm người run sợ.

Hắn những lời nói này tiết lộ một ít đáng sợ tin tức, khiến cho người không thể không Thần hồn rung động.

- Ngươi là nói Tiên Cổ kỷ nguyên sao?

Thạch Hạo truy hỏi thời kỳ đó, tương đương chưa từ bỏ ý định, từ bên trong tâm nhãn không phục.

- Đối với Tiên vực tới nói, một cái kỷ nguyên không phải dài đằng đẵng, năm tháng vô cùng, mà Tiên vực nhưng càng thêm vô tận, có chút đạo thống

trường tồn thời kì vượt qua sự tưởng tượng của ngươi!

Người bí ẩn kia nói rằng, ngữ khí như trước rất bình thản, nhưng lại càng thêm để bầu không khí có vẻ nghiêm nghị.

Hắn đáp lại Thạch Hạo liên quan với thời gian nghi vấn, sáng tỏ nói cho hắn, này không phải một cái nào đó ngẫu nhiên thời kì, mà là phổ biến năm tháng, dùng cái gì vì là từ xưa trường tồn niên đại?

Có như vậy đạo thống sao? Thạch Hạo tâm thần không yên, cảm giác huyết dịch chập trùng, như là sóng lớn, hắn có loại sục sôi tình, muốn quật khởi, xông ra này một giới, xem thử thiên hạ!

Đồng thời, hắn cũng có loại sầu lo, vị diện rộng lớn, Cổ Giới chi lớn, tung quán thời gian dài, vượt quá sự tưởng tượng của hắn, quay đầu lại nếu là có náo loạn, có đại chiến, cuối cùng giờ, sẽ có cỡ nào quái vật xuất thế?

Thạch Hạo trong lòng bình tĩnh không được, hắn luôn cảm thấy, đã từng nhảy ra quá Cửu Thiên Thập Địa, nhìn thấy một chút cái gì, nhưng hiện tại xem ra bản thân nhìn thấy như trước chỉ là một góc nhỏ.

- Đều nói này táng sĩ xa xưa, một cái ngủ say chính là mấy triệu năm, thậm chí hơn một nửa cái kỷ nguyên, nhưng là cùng Tiên vực đạo thống so ra, nhưng không thấy đến càng xa, hơn có chút so với bọn họ khởi nguyên còn sớm, đồng thời đã từng Thủy Tổ còn sống sót!

Người bí ẩn này nói ra một sự thật, cùng Thạch Hạo nói một chuyện, thiên hạ cao thủ ra Tiên vực, từ xưa không người địch.

Cửu Thiên Thập Địa, dù cho rất huy hoàng, đã từng xán lạn làm say lòng người, nhưng là một cái thời kì lại một thời kỳ, mặc kệ là nghe nói qua niên đại, vẫn là không biết tiền sử năm tháng, bất luận từng đi ra cỡ nào sinh linh cường hãn, nhưng đều không có một cái có thể xưng hùng Tiên vực.

Phần này chấn động, để Thạch Hạo thật lâu không nói gì.

- Cũng còn tốt, có cộng địch, đại thế trên là ở đối ngoại.

Sinh linh kia bổ sung một câu.

Đây là một loại tâm tình như thế nào, Thạch Hạo khó có thể nói rõ, hắn biết, nếu là tìm hiểu, này Tiên vực bên trong không thể tưởng tượng, có chút cổ lão tồn tại lai lịch lớn đủ để hù chết người.

Nhưng là, bọn họ có địch, đang đợi cái gì!

Những người kia, thời đại kia, nếu là nhất định phải tìm hiểu, nhiều như vậy một nữa muốn cùng "Đế Lạc" hai chữ dính dáng!

Ra sao ân oán, thế nào đối lập, mới dẫn đến như vậy, một cái lại một thời đại đi qua, cũng không có cách nào hóa giải, nhắc tới sẽ tạo thành vô biên "Lớn khủng bố"!

- A, có xa xưa như vậy quái vật sao, vẫn sống sót, đến ở kiếp này.

Thạch Hạo tâm tư phập phù, không biết là thế nào một loại cảm khái.

Người sống một đời, bi hoan ly hợp, thất tình lục dục, các loại phức tạp ân oán tình cừu, xem ra đều quá nhỏ bé, cùng những lão quái vật kia chấp niệm so ra, thật sự không tính là cái gì.

Nhân gia đó mới là chơi lớn, nhưng cũng là trí mạng, hơi một tí liền giới diệt!

Cái gì bị cao cấp nhất này cây tiên dược bị chia làm 6 phân, phân biệt phong ấn một vị tồn tại thân thể tàn phế, trồng ở không giống Cổ Giới bên trong, những này không phải ví dụ à, đều sẽ nổi lên kinh thiên sóng lớn!

Thạch Hạo suy nghĩ sâu sắc có chút hoảng hốt, nghĩ đến rất nhiều, một tiếng thở dài, tương lai đường hay là rất dài, muốn tháng năm dài đằng đẵng đi kinh doanh mới có thể có tư cách nhập cục, lại hay là rất ngắn, sinh mệnh trong phút chốc, im bặt đi.

Trong lồng ngực của hắn có nhiệt huyết đang dâng trào, đang chảy xuôi, để hắn khó tự kiềm chế, có sục sôi tâm tình, hắn muốn nghịch thế mà lên, trong thời gian ngắn nhất tham dự vào! Đồng thời, hắn cũng có than nhẹ, nội tâm phức tạp, đường bất bình, lớn giới hắc ám, hắn hay là chỉ là một con con tôm nhỏ, rất nhanh héo tàn.

Cái này sinh linh, đối với Thạch Hạo ấn tượng không tính xấu, đương nhiên cũng không thể nói là thật là chăm sóc, hắn nói rồi rất nhiều.

Hiển nhiên, hắn biết Biên Hoang cuộc chiến, cũng biết Thạch Hạo trúng rồi Chiết Tiên Chú sự tình, rõ ràng đã xảy ra cái gì.

Tuy rằng không có địch ý, nhưng cũng không có vì là Thạch Hạo ra mặt ý tứ, đối với loại sinh linh này tới nói, được làm vua thua làm giặc, rất rõ ràng, rất sáng tỏ.

Nếu Thạch Hạo sau đó không lâu liền muốn phế bỏ, hắn liền không có ra mặt ý nguyện, đối với một cái nhất định phải bị trở thành vật phàm sinh linh, hắn không hề ra tay cần phải.

Đối với hắn mà nói, có giá trị cùng vô giá trị, này khác nhau quá rõ ràng.

Thạch Hạo tự nhiên cũng sẽ không cùng người này muốn nhờ cái gì, đường là mình đi, cái gọi là Chiết Tiên Chú ở những này người xem ra, đã khó giải, tối thiểu hắn bực này tu sĩ trẻ tuổi một khi trúng rồi, liền phế bỏ, hắn không muốn nói nhiều.

Sau đó, Thạch Hạo hỏi dò cùng thỉnh giáo, đây là là nơi nào.

Kết quả tìm được chứng minh, nơi này quả nhiên là một chỗ phi phàm mật địa!

Ở đây, có một con đường, cần trấn thủ, hướng về xa xa nhìn tới, hoàn toàn yên tĩnh, hoang vu tinh hệ, khô héo Thiên Địa, thế nhưng Linh khí nhưng rất nồng nặc.

Linh khí là bạo ngược, một lúc như là biển mãnh liệt mà đến, một lúc có lại bị rút khô.

Nơi này rất trọng yếu, trấn áp một cái cổ lão con đường, chờ đợi cái gì trở về!

Nhìn kỹ, Thạch Hạo rõ ràng, nơi này đã bị đánh cho tàn phế, phương xa còn có ngôi sao hài cốt đây, đây là một chỗ cũ, một cái bị vứt bỏ tàn tạ thế giới.

Vũ Thần, còn có Thượng Cổ một nhóm sinh linh, đã từng phi thăng tới nơi này, trở thành binh sĩ, theo đồng thời trấn thủ nơi đây.

Dù sao, Vũ Thần tuy rằng mạnh mẽ, thế nhưng ở đây thực sự là chỉ có thể coi là một người lính, rất không xuất chúng, bất quá Vũ Tộc lai lịch không nhỏ, Cai Tộc vẫn tính không kém.

Dù sao, mưa gió Lôi Điện loại này tự nhiên cảnh tượng có thể không phải chỉ là nói suông, đã từng đại diện cho một số cổ lão chủng tộc.

Thậm chí, từng có nhân ngôn, trong thiên địa sở dĩ có những này tự nhiên cảnh tượng, này đại biểu một chút cổ lão chủng tộc sướng vui đau buồn!

Bất quá, ở mảnh này tàn tạ Cổ Giới bên trong, Vũ Tộc sa sút, không thấy được cái gì cao thủ tuyệt thế.

Nói cho cùng, nơi này chính là một mảnh tàn tạ Vũ Trụ, không biết ở bao nhiêu năm tháng trước liền bị đánh cho tàn phế, đã từng bị toàn thể phong ấn, cùng ngoại giới đoạn tuyệt liên hệ.

Cận Cổ tới nay, thủ người ở chỗ này toàn bộ suy nhược đến mức tận cùng, suýt nữa tiêu diệt sạch sành sanh.

Bởi vì, cái kia thông Đạo trong hướng ra phía ngoài dâng lên tinh khí, dường như lang yên, ăn mòn tất cả, mà cổ lão con đường tự thân đang thức

tỉnh, có sinh vật nhất định phải lại đây.

Có thể nói, canh giữ ở mảnh này Tàn Giới người suýt nữa chết sạch sành sanh.

Mãi đến tận Biên Hoang đại chiến kết thúc, Tiên vực xúc động, cũng biết sau, cuối cùng mở ra Tiên Môn, cùng đã từng một ít Cổ Địa có liên hệ, ví dụ như nơi này, mới để bọn họ được cứu trợ.

Tiên vực ra tay rồi, tiếp tục phong ấn đường nối!

- Nguyên lai như vậy.

Thạch Hạo gật đầu, toàn bộ Tàn Giới đều nhân một con đường mà hưng suy thay đổi, có thể thấy được khủng bố cỡ nào.

- Nơi này sinh linh rất nhiều sao?

Thạch Hạo hỏi.

- Không nhiều, không đủ trăm vạn nhân khẩu, nhưng đều là tu sĩ.

Cái kia sinh linh thần bí đáp.

Thạch Hạo đờ ra, nơi này dù sao tự thành một giới à, nhưng là nhân khẩu dù sao, ít ỏi quá đáng.

- Nếu như ngươi mở ra những kia Tinh Hài, mỗi một tấc thổ dưới đều là xương vỡ.

Này sinh linh thần bí nói rằng.

Đến một bước này, Thạch Hạo cũng không cần hỏi kỹ.

Vùng thế giới này bị đánh phế, nên tính là cả thế gian đều diệt, sở dĩ có trăm vạn sinh linh cũng bất quá là sau đó đến đó trấn thủ đường nối.

- A, nhưng đáng tiếc, ta nghĩ giới thiệu cho ngươi một cái nào đó tộc truyền nhân, ngươi nhưng mất đi duyên phận.

Cái này sinh linh lại một lần nhấc lên.

- Bộ tộc thiếu chủ? Ở Tiên vực có thể đứng hàng tên thứ mấy?

Thạch Hạo không thèm để ý, khóe miệng hơi vểnh lên.

- Khó nói, có thể là cái đó Thủy Tổ mượn thể thức tỉnh à, như vậy, trước vài tên không thành vấn đề. Như truyền thuyết không phải thật sự, chỉ là hắn mình, như vậy thập đại hàng ngũ có lẽ có kỳ danh.

Này sinh linh nói rằng.

Thạch Hạo đờ ra, vẫn đúng là bị kinh sợ, hắn có thể không để ý này cái gọi là thiếu chủ, thế nhưng đối với mượn thể phục sinh người, này tương đương mẫn cảm, lông tóc dựng đứng.

Nếu như là loại quái vật này, nếu là tranh đấu, vậy thì phiền phức lớn rồi.

- Đương nhiên, nếu như ngươi không có phế bỏ, không muốn trở thành vị thiếu chủ kia người theo đuổi, cũng có thể bái vào này mấy cái cổ lão nhất đạo thống bên trong, nếu là bị bọn họ coi trọng, cũng sẽ có cơ duyên lớn, thế nhưng khó à.

Cái này sinh linh thần bí nói rằng.

Thạch Hạo bĩu môi, lười nhiều lời, hắn hiện tại có cổ kinh, có bí pháp, còn cần lại bái cái khác đạo thống sao?

- A, lời nói không êm tai, thế giới này truyền lưu pháp, tính là gì? Cũng đã là Mạt Pháp. Năm tháng tang thương, thời đại thay đổi, này một giới pháp nghiêm chỉnh mà nói đều là từ Tiên vực chảy ra đi, nhiều năm như vậy rời xa dương thế, Tiên vực hệ thống tu luyện đều thay đổi, lần thứ hai khai sáng

mới con đường, ngươi lấy cái gì đi so với?!

Lúc này mới để Thạch Hạo thay đổi sắc mặt, hắn sớm đã có mở ra con đường của chính mình ý nghĩ, hiện tại thức tỉnh, Tiên vực khả năng sớm đã có một ít đường.

Thế nhưng, này càng thêm gây nên Thạch Hạo đấu chí, hắn phải đi càng xa, hơn đem đến xem thử, ai mạnh ai yếu.

Cũng không hắn tùy tiện, mà là trong lòng hắn xác thực có các loại thôi diễn, đồng thời bây giờ bước ra hắn độc nhất vô nhị con đường, lấy thân vi chủng, lại hoàn thiện xuống, tin tưởng nhất định sẽ nghênh đón thu hoạch kim thu năm tháng.

- Người này, ta có thể giết sao?

Thạch Hạo rất lớn mật, hỏi ra như thế một vấn đề.

- Vũ Tộc người, ta mặc kệ, bất quá ngươi phải hiểu được, giết như thế một cái trấn thủ người, không có gì hay nơi, ngươi tự thân đều muốn phế rơi mất, cẩn thận ngày khác quả.

Sinh linh kia nói rằng.

Thạch Hạo quá thẳng thắn, Đại La Kiếm Thai run lên, ở Vũ Thần thần sắc kinh khủng dưới, một chiêu kiếm đâm thủng cái đó mi tâm, đem hắn Nguyên Thần đinh giết, máu tươi phía dưới tế đàn.

Này tế đàn lơ lửng ở trong hư không, bị dòng máu nhuộm đỏ.

- Này Tàn Giới rất dễ dàng tiến vào Bát Vực sao?

Thạch Hạo hỏi dò.

- Rất khó, đặc biệt thời gian, đặc biệt địa điểm, mới có thể ném xuống một cái bóng mờ. Người yếu dễ dàng, cường giả khó. Vũ Thần vi phạm quy củ, tự ý hình chiếu, rơi vào kết cục này, cũng coi như là trong cõi u minh tự

có chú định.

Này sinh linh thần bí nói rằng, cuối cùng, hắn liền như thế rời đi, không để ý đến nơi này tất cả.

Xa không, ngũ sắc sặc sỡ, cầu vồng lượn lờ, đạo kia cổ lão môn hộ như ẩn như hiện.

Thạch Hạo không có trì hoãn, xoay người rời đi, xoạt một tiếng, từ nơi này xuyên thủng giới bích, trở lại Hoang Vực.

Quả nhiên, này nơi đầu mối không gian ở hắn sau khi rời đi, chầm chậm đè ép, sau đó đổ nát, cuối cùng hoàn toàn biến mất!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1748: Tuế Nguyệt Dễ Dàng Trôi Qua

Thạch Hạo Nguyên Thần trở về vị trí cũ, hắn mở mắt, đứng tại nguyên chỗ thật lâu không động, rất nặng lặng yên, suy nghĩ thật lâu.

Bên cạnh, vì hắn hộ pháp Hoàng Kim Sư Tử một đôi kim tình lóng lánh không ngừng, nó đã ở cân nhắc, cái kia là địa phương nào? Lại dẫn tới Hoang xuất thần.

Cửu thiên thập địa người tại giác trục: đấu võ, vì tranh giành cái kia tiến vào tiên vực tư cách, cũng vì đạt được tiên vực cường Đại Đạo thống thưởng thức.

Thạch Hạo mảnh tư, đồng thời lại nghĩ tới cái kia không lường được Thiếu chủ các loại..., lại để cho trong lòng của hắn không có khả năng không có sóng lan.

Nếu là hắn không có trúng Chiết Tiên Chú, cái kia sinh linh lại muốn lôi kéo hắn đuổi theo theo một vị cái gọi là Thiếu chủ, có chút ra ngoài ý định.

- Cấp đi làm thành viên tổ chức?

Thạch Hạo hờ hững, hắn đang suy đoán, cái loại nầy sinh linh đến cùng rất mạnh.

Hắn có một loại gấp gáp cảm giác, nhất định phải khổ tu, đạp ra con đường của mình, nói cách khác, tương lai thật đúng là nói không tốt sẽ gặp phải cái gì đối thủ đáng sợ.

Đồng thời, hắn có một loại hào hùng, tại tầng dưới chót nhất hạ giới yên lặng tiềm tu, hắn có thể thành đạo, sớm muộn gì hay là muốn lao ra.

Thượng giới tại tranh phách, tiên vực đang kích động, khẳng định có sóng lớn lan, mà hắn hiện tại muốn trầm xuống tâm đến, tu chính mình pháp, chứng kiến chính mình nói, hết thảy đều muốn viên mãn mới tốt.

Thạch quốc phía Đông, trận này tai nạn đã xong.

Sau đó không lâu, Thạch Hạo phản hồi Thạch quốc Hoàng Đô, phía sau là một mảnh tiếng hô, rất nhiều người khẩu hô thạch hoàng, phát ra từ thiệt tình cảm kích.

Thạch quốc Hoàng Đô, có một vài khách nhân, nói thí dụ như Thiên Thiên quận chúa, huyền vực mười đại mỹ nhân một trong, tại Thạch Hạo hạ giới về sau, trước hết nhất cùng nàng gặp nhau, ngày nay quả nhiên tới bái phỏng.

Hôm nay khách nhân rất nhiều, tại chứng minh là đúng hòn đá nhỏ sau khi trở về, một đám người đến tìm hiểu.

Cửu Đầu Sư Tử kim hồng đã đến, toàn thân kim quang xán lạn, chín khỏa đầu lâu chiếu sáng rạng rỡ, như là Thiên Thần hạ phàm, không thể không nói nên tộc trời sinh Thần Vũ.

Hắn hóa thành thân người, thu lại nửa khỏa đầu, cùng thường nhân, mang theo mấy người cùng nhau tới gặp Thạch Hạo. Có Hỏa Nha, ngũ sắc loan điểu, chồn tía, Tam Nhãn tộc hai huynh đệ.

Có thể nói, cái này mấy người cùng Thạch Hạo coi như là không đánh nhau thì không quen biết.

Đầu tiên, Cửu Đầu Sư Tử năm đó bị Thạch Hạo khi dễ vô cùng thảm, đều đem làm qua tọa kỵ. Đương nhiên là có tiền căn, Cửu Đầu Sư Tử quá ngạo rồi, khinh mạn Thạch Hạo.

Mấy người khác, ngũ sắc loan điểu cũng so sánh thảm, bị Thạch Hạo chém rụng qua một khối lớn r. Tại Bách Đoạn Sơn Mạch chỗ tiểu trong thế giới, bị Thạch Hạo cho nướng chín cho ăn hết.

Cuối cùng, coi như viên mãn, mấy người cùng Thạch Hạo càng chạy càng gần, Cửu Đầu Sư Tử kim hồng còn trở thành hòn đá nhỏ anh em kết nghĩa.

Đã nhiều năm như vậy, nâng lên hòn đá nhỏ chuyện quá khứ, rất nhiều người đều đề cập Cửu Đầu Sư Tử.

- Có tiến bộ!

Thạch Hạo cười ha ha, nghênh đón, cùng Cửu Đầu Sư Tử bọn người tương kiến, nhiều năm sau gặp lại. Có tin mừng vui mừng, càng có vô tận cảm khái.

Liền Cửu Đầu Sư Tử mình cũng tại lắc đầu, cười chính mình, năm đó hai người thế nhưng mà đánh sinh đánh chết qua, cuối cùng có thể quên hết ân oán trước kia, thành vì huynh đệ, thật đúng là có chút khó tin.

- Vị này chính là ai, của ta bổn gia huynh đệ sao?

Cửu Đầu Sư Tử dò xét Hoàng Kim Sư Tử.

Hoàng Kim Sư Tử gần đây tự ngạo, tự phụ, cho tới bây giờ sẽ không có hóa thành hơn người thân ý niệm trong đầu, tối thiểu nhất hiện tại không nghĩ. Hắn cảm giác mình chủng tộc là siêu nhiên, khinh thường hóa thành nhân hình.

Hiện tại, nghe được hạ giới một đầu sư tử đối với nó xoi mói, còn xưng hắn vì huynh đệ. Lập tức giận dữ, rất bất mãn.

- Ngươi cái này đầu nhỏ sư tử, dám đối với ta vô lễ!

Hoàng Kim Sư Tử nhe răng, đe doạ Cửu Đầu Sư Tử.

- BA~!

Thạch Hạo tương đương không khách khí, trực tiếp tại trên đầu nó vỗ một cái, nói:

- Đừng nhe răng. Không được xằng bậy.

Rồi sau đó, hắn quay đầu nói cho kim hồng, đây là tọa kỵ của hắn.

- Ah, ta nói bổn gia huynh đệ, ngươi cũng quá không có đã có tiền đồ, như thế nào chạy huynh đệ của ta cái này đem làm tọa kỵ đã đến.

Cửu Đầu Sư Tử kim hồng nói ra.

Thạch Hạo không nói gì, thằng này cũng không phải người lương thiện, đùa giỡn Hoàng Kim Sư Tử.

Hoàng Kim Sư Tử giận dữ, theo nó, hạ giới sở hữu tất cả sinh linh, kể cả nó họ hàng gần, cũng cái gì cũng không phải, dám như vậy cùng hắn nói chuyện, ngại mạng dài.

Tinh khiết huyết Cửu Đầu Sư Tử, được xưng thập đại tọa kỵ một trong, nhưng bọn hắn rất hung tàn, đã từng thí thần, đem muốn kỵ ngồi chủ nhân của bọn hắn đánh chết, hung danh lan xa.

Nghiêm khắc mà nói, chúng cái này nhất mạch cùng Vô Úy sư tử thật đúng là họ hàng gần, bất quá chiều dài chín khỏa đầu lâu Hoàng Kim Sư Tử rõ ràng cho thấy biến dị.

- Có rảnh đem ngươi ẩn giấu tuyệt chiêu dạy cho hắn một ít.

Thạch Hạo đối với Vô Úy sư tử nói ra.

- Dựa vào cái gì?!

Vô Úy sư tử giận dữ.

- Ngươi cái này bổn gia huynh đệ đã từng đem làm qua tọa kỵ của ta, nhưng về sau cùng ta đã trở thành huynh đệ, ngươi truyền thụ nó một ít tuyệt kỹ, ta muốn hắn hội chỉ điểm ngươi giải thoát.

Thạch Hạo lừa dối.

Cái này hiệu quả tương đương rõ ràng, về sau, Vô Úy sư tử cùng Cửu Đầu Sư Tử đi tương đương gần.

Sau đó không lâu, mặt khác một đám người tới chơi, bọn hắn đến từ hạ giới Bổ Thiên Các, lúc này đây Thanh Phong cũng đi theo nghênh đón đi ra ngoài.

Đối với Bổ Thiên Các, bọn hắn có không giống bình thường cảm tình, dù sao năm đó từng tại đâu đó tu hành, cũng là Bổ Thiên Các đệ tử.

Đương nhiên, cái này cùng Bổ Thiên giáo bất đồng.

Thạch Hạo dù là tại Bổ Thiên Các tu hành qua, cũng chỉ nhận thức quỷ gia, không nhận Bổ Thiên giáo.

Hạ giới Bổ Thiên Các, là quỷ gia ở trên giới mưu phản Bổ Thiên giáo về sau, đi vào hạ giới khai sáng.

Năm đó, tại đâu đó đã xảy ra quá nhiều sự tình, Thạch Hạo nỗi lòng chấn động, thở dài một tiếng, hắn hội đi vào trong đó nhìn một cái, chỗ đó tế linh hồn người chết, cái kia gốc hồ lô đằng tái sinh sao, phải chăng Niết Bàn?

- Tài giỏi cao chót vót!

Khi thấy Bổ Thiên Các đám người kia, Thạch Hạo đối với một cái áo bào màu bạc thanh niên ha ha phá lên cười, đó là Tiêu thiên, là năm đó Bổ Thiên Các nội cùng thế hệ trung Thạch Hạo phía dưới người mạnh nhất.

Nghe tới tài giỏi cao chót vót mấy chữ, áo bào màu bạc thiếu niên Tiêu thiên cái trán hắc tuyến hiển hiện một mảng lớn, đánh người không vẽ mặt ah ah.

Lúc trước, Thạch Hạo cùng hắn lần đầu tương kiến quá mức có hi vọng

kịch tính rồi, không ngừng đập hắn hắc gạch, đánh hắn buồn bực g, đem Tiêu thiên trên trán đập đập tràn đầy bao lớn, đưa hắn tra tấn không thành bộ dáng, cũng thì có tài giỏi cao chót vót mà nói.

- Ha ha...

Một đám người đều tại cười to.

Những người này có Chu Vũ hào, ngạn tâm, phiêu tuyết: tuyết bay đám người, đều là tại Bổ Thiên Các lúc quen biết cũ.

Một phen cách xa nhau, ở chung vui sướng, Thanh Phong cũng đi theo đám bọn hắn nâng ly cạn chén, mà Thạch Hạo bị hỏi và thượng giới sự tình lúc, nhẹ nhàng thở dài, nói ra một ít.

Có rất nhiều sự tình, hắn không có cách nào nói tỉ mỉ, quá mức kỳ quái, bất khả tư nghị.

Mọi người hiểu lầm Thạch Hạo tu vi tại Thiên Thần cảnh, dù vậy, cũng sợ ngây người một đám người, hơn mười năm mà thôi, cái này là bực nào Nghịch Thiên tốc độ tu luyện?

Thạch Hạo đắng chát cười cười, nối khố đồng bọn, sớm muộn gì có một ngày hội đi xa, hắn biết nói, chờ hắn sẽ rời đi lúc, có lẽ cùng những...này bạn thân khó hơn nữa có cùng xuất hiện rồi, bởi vì con đường của hắn Thái U xa, gian khổ mà nguy hiểm, càng đã chú định sẽ rất cô độc.

Giờ khắc này, hắn có chút hâm mộ tiên vực những cái kia cổ xưa đạo thống rồi, những người tuổi trẻ kia lớn lên về sau, bọn hắn thiếu niên lúc đồng bọn nghĩ đến còn có thể một đường đồng hành.

Hắn nhẹ nhàng thở dài, có chút buồn vô cớ.

Bất quá, Thạch Hạo cũng thấy đủ rồi, lúc này đây trở về, có thể nhìn thấy bọn hắn như vậy đủ rồi, dù là ngày sau khó hơn nữa nhìn thấy, lẫn nhau đường đã cách xa nhau xa xôi, nhưng từng có quá tiếng hoan hô, từng có

cười cười nói nói, từng có mỹ hảo hồi ức, cái này là đủ rồi.

Cuối cùng, hắn đưa đến mọi người, hẹn nhau sẽ đi từng cái bái phỏng.

Trên thực tế, ngày kế tiếp mà thôi, Thạch Hạo liền đi tới Bổ Thiên Các, đó là tại phế tích thượng trùng kiến gia viên, nơi này có bọn hắn từng đã là trí nhớ.

Năm đó một trận chiến, Bổ Thiên Các chết quá nhiều người, cuối cùng là một đám người trẻ tuổi đi cùng một chỗ, lại tố gia viên.

Ở chỗ này, Thạch Hạo còn gặp được một người quen —— Hạ U Vũ, cùng Tiêu thiên tư chất tương tự, thực lực cường đại, nữ tử này năm đó cũng cho Thạch Hạo lưu lại ấn tượng khắc sâu.

Bởi vì, tại Thạch Hạo ly khai Thạch Thôn, đi ra đất hoang lúc, đó là hắn cái thứ nhất nhìn thấy ngoại giới người.

Lúc kia, Hạ U Vũ vừa lúc ở Thạch quốc Biên Hoang, tại nguyên thủy trong núi rừng gặp được bảy tuổi Thạch Hạo.

- Hạ sư tỷ tốt!

Thạch Hạo tại đây phiến chốn cũ chào hỏi, suy nghĩ thoáng cái về tới lúc trước.

Bổ Thiên Các còn có lớp người già nhân vật, nhưng là cực nhỏ rồi, cây còn lại quả to như vậy mấy vị, Thạch Hạo rất chân thành, từng cái bái kiến, hắn đối với nơi này lòng có cảm tình.

Thanh Phong càng là rơi lệ, rất là đắng chát, có chút muốn khóc xúc động.

Năm đó, Bổ Thiên cho bị diệt lúc, nhiều như vậy trưởng lão vì che chở đệ tử chạy trốn, cơ hồ toàn bộ chiến tử, còn có rất nhiều sư huynh sư tỷ vì cản phía sau, lại để cho nhỏ hơn hài tử đào tẩu, tráng niên sớm tàn lụi, dốc

sức chiến đấu mà chết.

- Mộ viêm tiền bối, ta tới thăm ngươi.

Thạch Hạo tại một tòa trước mộ phần tế bái, con mắt mỏi nhừ:cay mũi.

Đây là một vị khả kính lão nhân, năm đó giáo hắn lôi đạo thần thông, khả dĩ xưng là sư phó của hắn, cuối cùng đã chết tại cái kia trường phong ba trung.

Lâm cáo biệt trước, Thạch Hạo gặp được Bổ Thiên Các phế tích thượng một cây đằng, ánh mắt của hắn lập lòe, chằm chằm vào nó, đó là ngày xưa tế linh hồn người chết chỗ kết xuống cái kia miếng hạt giống dài ra, bị người tìm được.

Ngày nay, nó Tần thúy ướt át, thần hà bành trướng, xem xét tựu phi thường cường đại!

Thế nhưng mà, rất nhanh, Thạch Hạo lại ảm đạm, cái này gốc đằng không nhớ rõ lúc trước rồi, tuy nhiên Niết Bàn trọng sinh, nhưng sớm đã quên đi mặt khác, chỉ là một cây mới đích thần đằng.

- Có hi vọng là tốt rồi, chồi xanh biếc, sinh cơ bừng bừng, đó là tánh mạng thăng hoa.

Thạch Hạo rời đi, mang theo hi vọng đi xa.

Tâm tình của hắn phức tạp, tới nơi này tương kiến, càng giống là cáo biệt, hắn tại tế điện từng đã là từng chút một chuyện xưa, đã ở tế điện mất đi tuế nguyệt, bởi vì hắn biết nói, ngày sau hắn khả năng không về được.

Đi qua từng đã là quỹ tích, đây có lẽ là sớm cáo biệt.

Một khi hắn đạp vào trong lòng con đường kia, như vậy, tiếp theo là vĩnh viễn, không tiếp tục pháp quay đầu lại!

Sau khi rời đi, Thạch Hạo không để cho Thanh Phong cùng, càng là đấu

pháp đi Hoàng Kim Sư Tử, hắn tự mình một người bước chậm, trầm mặc, không nói một lời, trực tiếp đuổi hướng Bắc Hải.

Biển cả cuồn cuộn, nước sơn đen như mực.

Thạch Hạo nhìn ra xa, hắn về tới hạ giới, cái chỗ kia nhất định được đến tột cùng, cái kia chính là Côn Bằng sào!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1749: Lại Đến Côn Bằng Sào

Bắc Hải, sóng biển cuồn cuộn, nước chất cũng không xanh lam, mà là như là Mặc.

Đây là Bắc Hải tính chất đặc biệt, đại dương mênh mông mênh mông, Mặc sắc khôn cùng.

Thạch Hạo đạp sóng mà đi, đi tại đây đầu thông hướng hải ngoại đường thủy lên, hắn nghĩ tới quá khứ đích rất nhiều sự tình, từng cùng Vân Hi bọn người cùng một chỗ ra biển, lại cùng Hải tộc người kịch chiến, tại đâu đó lần thứ nhất nhận thức Ma Nữ.

Từng đã là đối thủ, có chút vĩnh viễn chìm tại trên biển rồi, còn có người đi thượng giới, tin tức mịt mù nhưng.

Hải Thần hậu đại không ai Thương, Hỏa Viêm cá tộc Hàn Thiên, đây là trên biển cường đại nhất hai cái thiếu niên, ngày đó từng cùng Thạch Hạo kịch liệt chém giết qua.

- Không biết những người kia ra sao.

Thạch Hạo lắc đầu, có chút cảm thán, một ít đối thủ, một ít cố nhân, theo tuế nguyệt trôi qua, rất khó gặp lại.

Muốn đi Côn Bằng sào không phải dễ dàng như vậy, năm đó hắn trải qua rất nhiều hiểm trở mới tới đó.

Bởi vì, Côn Bằng sào tại bình thường đích niên đại là không lộ ra hóa, không lộ ra đến, giấu ở Bắc Hải ở chỗ sâu trong, càng xác thực nói giấu ở kỳ dị tiểu trong thế giới.

Thạch Hạo ngày nay tu vi xưa đâu bằng nay, xưng là Chí Tôn phía dưới đệ nhất nhân cũng không đủ.

Vì vậy, hắn cũng không bị ngăn cản ở đường đi, mà là đang Bắc Hải trung rong chơi nhiều ngày về sau, hắn phát hiện mánh khóe, cưỡng ép phá vỡ hư không, tiến vào thần bí vùng biển.

Khô lâu cổ thuyền phiêu bạt, như là tựa là u linh qua lại. Toàn chức cao thủ

Đây chỉ là trên đường chứng kiến đến dị cảnh, có Thượng Cổ thời đại lưu lại quỷ thuyền, cũng có là pháp trận ảo giác bố trí, còn không hề diệt anh linh hiển hiện.

Thạch Hạo không có để ý tới, đã đến hắn một bước này, cái gì Si Mị Võng Lượng tại trước mắt hiển hiện, đều không thành được khí hậu,

Giấy thuyền, dọc theo con đường này không có nhìn thấy!

Hiện tại đa số cốt thuyền, không có có thay đổi gì.

Năm đó, cái kia nhuốm máu giấy thuyền, phía trên cái kia một hàng chữ, quả thực lại để cho Thạch Hạo khó quên.

- Chỉ còn lại có tự chính mình...

Cái kia một chuyến xinh đẹp chữ, ra tại một nữ tử chi thủ, như là mang theo buồn vô cớ, còn có một loại cô tịch, khiến lòng run sợ, nỗi lòng đều bị quấy.

Dọc theo con đường này, Thạch Hạo không có nhìn thấy giấy thuyền.

Hắn đi một chút ngừng ngừng, theo một phiến hải vực đến một cái khác phiến hải vực, bái kiến màu đen biển, càng đi vào qua kim sắc biển, sở dĩ có cái loại nầy chuyển biến, tự nhiên tiến vào tiểu thế giới bố trí.

Cuối cùng, Thạch Hạo đã đến, tiếp cận Côn Bằng sào.

Đối với người khác mà nói, cái kia rất khó, gần như không có khả năng, thế nhưng mà hắn đã tìm được.

Côn Bằng sào, tại nơi này thời kì lẽ ra giấu kín, sẽ không ra thế mới đúng, nhưng hiện tại hắn một đường mà đến, thật sự đã đến phụ cận.

Một tòa dốc đá, rất lớn, tại trên biển đứng sừng sững.

Ở đằng kia trên vách đá, có một tòa khổng lồ Côn Bằng sào, tản ra tí ti từng sợi Hỗn Độn khí, cái kia chính là mục tiêu, đã cách nhiều năm sau Thạch Hạo lại hồi trở lại đến nơi này. Đô thị Kỳ Môn y thánh

- Lại đến nơi này.

Thạch Hạo nhẹ nhàng thở dài.

Hắn một nhảy dựng lên, lên tới trên vách núi, vậy cũng là trên biển đảo hoang.

Côn Bằng sào thoạt nhìn cùng tổ chim đồng dạng, chỉ có điều phi thường cực lớn, cái này là đường đường mười hung một trong tê cư chi địa!

Cái kia nhánh sông? Thạch Hạo đang tìm kiếm, tại Côn Bằng sào bờ, từng có một đạo dòng sông, có một đạo cửa, hướng ra phía ngoài chảy xuôi linh y, cũng bay ra nhuốm máu màu đen giấy thuyền.

Tuy nhiên muốn khô cạn, nhưng này dù sao cũng là một đầu thần bí đường nhỏ!

Thạch Hạo lộ ra sắc mặt vui mừng, đồng thời trong nội tâm có chút phát nhanh, trong chốc lát muốn vào đi không? Năm đó có thể thì không cách nào tiến vào cánh cửa kia (đạo môn) hộ.

Ngóng nhìn một lát, Thạch Hạo lại đem chú ý lực chuyển dời đến Côn Bằng sào.

- Ta lại tới nữa.

Thạch Hạo than nhỏ, tại đây với hắn mà nói, ý nghĩa phi phàm, năm đó thực là vì ở chỗ này đạt được Côn Bằng bảo thuật, lại để cho hắn tiến thêm một bước quật khởi.

Hạ giới, không nói ở vào tuyệt đối mạt pháp thời đại, cũng không xê xích gì nhiều, có thể tìm được Côn Bằng bảo thuật, tuyệt đối xem như đại tạo hóa.

Ngày xưa, tại cái hải vực này, đại chiến kinh thiên, các loại sinh linh, có đất liền thượng, có trên biển bá chủ, đều tại khu vực này chém giết, phảng phất giống như ngay tại hôm qua.

- Côn Bằng a, chôn cất ở chỗ này.

Thạch Hạo tại tự nói, sau đó, hắn đột nhiên khẽ động, năm đó thế nhưng mà không có nhìn thấy Côn Bằng thi cốt a, đều nói nó chết rồi, chân tướng đúng là như thế sao?

Sau đó, hắn lại gặp được Côn Bằng lưu lại làm Khô Huyết trì, chỗ đó có lông vũ còn có Tàn Huyết, hắn tựu là từ nơi ấy lấy được truyền thừa. Siêu cấp bán đấu giá

- Ngày nay, sào x phụ cận vẫn còn áp chế người từ ngoài đến tu vi, bất luận kẻ nào xông qua đến, đều sẽ phải chịu một ảnh hưởng nhất định.

Thạch Hạo tự nói, cái này cùng đi qua khác biệt không lớn.

Bất quá, Thạch Hạo ngày nay dù sao tu vi quá mạnh mẽ, Chí Tôn phía dưới Vô Địch, thật đúng là không cần khắp nơi băn khoăn.

Hắn đi đến dĩ thân vi chủng đường, lại tu hữu các loại **, cái chỗ này tuy nhiên áp chế một con đường riêng đi, nhưng là không có giống đi qua như vậy chúi xuống đến cùng.

Đáng tiếc một đời cường giả, vốn là tiếng tăm lừng lẫy mười hung, lại vẫn lạc tại hạ giới, lưu lại vết tàn ở chỗ này.

Thạch Hạo nhất thiểm thân, tiến nhập Côn Bằng sào, cưỡng ép phá được, mở ra cửa vào, đã đến bên trong.

Đây là một cái tiểu thế giới, rất rộng rộng rãi, cũng thập phần cực lớn, cùng bề ngoài chứng kiến sào x hoàn toàn không giống với.

Bên trong, cũng không phải là tổ chim khoán canh tác hình thức, mà là có tinh xảo không gian các loại..., Thạch Hạo một đường về phía trước xông, không sao cả dừng lại.

Linh Dược, thần liệu các loại..., tại đường xá thượng gặp được không ít.

Đón lấy, hắn lại tiến ngày xưa cái kia địa quật, dù là sụp đổ rồi, hắn hãy tìm đã đến tại chỗ, cái kia khô héo Huyết Trì, tại đâu đó hắn đứng yên thật lâu, nhắm mắt lại cẩn thận thể ngộ. Đô thị Kỳ Môn y thánh

- Côn Bằng thật sự chết đi.

Hắn nhẹ nhàng thở dài, làm ra loại này phán đoán.

Thạch Hạo đương nhiên không có chấm dứt, bởi vì, hắn cho rằng còn có cái này sào x năm đó còn không có có chính thức tìm tòi nghiên cứu lại cùng minh bạch, tổng cảm giác còn có chút bỏ sót đợi.

- Những Binh đó khí?

Thạch Hạo đang tìm kiếm, Côn Bằng binh khí Thiên Hoang, cái kia cán đại kích tuy nhiên đứt gãy, nhưng rất không phàm, năm đó bay mất, không có có thể được đến.

- Ồ?

Sau đó không lâu, Thạch Hạo mở ra một chỗ mật thất, bên trong như cùng một cái tiểu là thế giới, rất rộng rộng rãi, cũng rất sâu thúy, Hỗn Độn

thoáng cái hung bừng lên.

Tối thiểu nhất, cái chỗ này năm đó tựu bỏ lỡ, không có nhìn thấy.

Rất nhanh, hắn chấn động, cảm thấy nào đó kỳ dị khí tức, giống như có Côn Bằng lúc này, hắn tu luyện có nên tộc bảo thuật, sinh ra mãnh liệt cảm ứng.

Thạch Hạo không có lùi bước, tiếp tục đi về phía trước, tại đây phiến mật thất tiểu trong thế giới, hắn gặp được mấy miếng trứng, không phải đặt mềm mại chi địa, mà là Trần tại lạnh như băng cùng cứng rắn đất đá thượng.

Kim sắc trứng, rất lớn, cũng rất khiếp người, phía trên mang theo màu đen vằn, không hề nghi ngờ, Thạch Hạo cho rằng cái này là Côn Bằng trứng.

Thạch Hạo khiếp sợ, có thể nào ngờ tới, sẽ có loại này phát hiện kinh người, hắn rất nhanh đã đến phụ cận, yên lặng đánh giá thật lâu, thở dài một tiếng.

Mấy miếng trứng không phải là bị đâm xuyên thấu qua, tựu là vỡ vụn qua, đã tàn phá, mặc dù có Hỗn Độn khí lượn lờ, nhưng là sớm đã không có sinh cơ.

Thạch Hạo kiểm tra về sau, vững tin cái này mấy miếng tuyệt thế hiếm trân Côn Bằng trứng hủy diệt, nói cách khác giá trị vô lượng.

Không cần suy nghĩ nhiều, Thạch Hạo cũng biết, ngày xưa sự tình rất thảm thiết, Côn Bằng tử chưa từng xuất thế, tựu đã tao ngộ loại này giết chóc.

Đây không phải hắn lần thứ nhất mắt thấy loại sự tình này rồi, ví dụ như không lâu nhìn thấy Xích Long, chỉ có nó may mắn còn sống sót xuống, hắn huynh đệ tỷ muội vĩnh viễn không có khả năng ấp trứng ra.

Còn có trên chín tầng trời tiểu Thiên Giác Nghĩ, đã từng bị cừu địch trọng thương, bị phụ thân hắn phong ấn tại Hỗn Độn ở bên trong, dùng

Thông Thiên thủ đoạn tẩm bổ nó, mới khiến cho nó một lần nữa đã có sinh cơ.

Năm đó, vì trảm thảo trừ căn, một ít Chân Tiên con nối dõi bị ép hại, tình huống tương đương nghiêm trọng.

Bất đắc dĩ, có chút trứng bị phong tiến Hỗn Độn ở bên trong, dùng thiên tài địa bảo tẩm bổ, cha mẹ của bọn hắn hi vọng một ngày kia bọn hắn khả dĩ phục hồi như cũ mà ra.

- Đáng thương Côn Bằng tử.

Thạch Hạo nghĩ tới người kia, từng bị đặt ở Ngũ Hành Sơn ở dưới bất diệt sinh linh, cái kia hơn phân nửa là duy nhất may mắn còn sống sót xuống Côn Bằng tử.

Nhưng là, nó có lẽ nguyên khí đại thương, bản thân có vấn đề lớn, bởi vì, sớm có nghe đồn, nó từng bị phong ấn Hỗn Độn trung trăm vạn năm, cái kia đủ để nói rõ hết thảy.

Bất quá, cái kia duy nhất sống sót Côn Bằng tử thật không đơn giản, không biết vì sao cố lại đã có được bất tử thân, không biết là cắn nuốt nào đó vật chất, hay là hắn pháp môn cổ quái cùng quỷ dị.

Thạch Hạo ở chỗ này một phen tìm kiếm, rồi sau đó gặp được một ít chữ, đại khái nói Côn Bằng trứng đều hủy bi thảm sự tình, lại để cho người bóp cổ tay thở dài.

- Mười hung một trong Côn Bằng lại là nữ tính!

Thạch Hạo ngạc nhiên, bởi vì, hắn về sau phát hiện đôi câu vài lời, rõ ràng công bố ra bí mật này.

Tại ý thức của hắn ở bên trong, vẫn cảm thấy mười hung bên trong đích đầu kia Côn Bằng là nam tử, kết quả hoàn toàn không phải như vậy một sự việc.

- Trách không được.

Thạch Hạo nghĩ tới cái kia duy nhất còn sống Côn Bằng tử, từng nói qua, hắn là mồ côi từ trong bụng mẹ.

Lúc ấy, hắn còn đang kỳ quái, cái này một kỷ nguyên trước kia lúc, Côn Bằng còn từng xuất hiện qua, hắn làm sao lại trở thành mồ côi từ trong bụng mẹ? Nguyên lai sinh ra hiện cái kia cái đích thật là mười hung một trong, nhưng là mẹ của hắn.

Thạch Hạo tiếp tục thăm dò Côn Bằng sào, rốt cục lại phát hiện một chỗ mật địa.

Đó là một cái thạch d, bên trong tiên khí mờ mịt, đồng thời cũng có nào đó thảm thiết khí tức, lẫn nhau giao hòa, đã thần thánh lại để cho người không rét mà run, thập phần kỳ dị.

Thạch Hạo đi vào thạch d, thân thể rất nhanh phát cương, bởi vì, hắn lại cảm ứng được Chiết Tiên Chú chấn động.

Rất nhanh, hắn tại đây tòa trong thạch thất gặp được một ít toái cốt, không nhiều lắm, chỉ có như vậy hơn mười khối mà thôi, nhưng là đều có Chiết Tiên Chú lực lượng.

- Côn Bằng cốt!

Thạch Hạo thở dài, chưa xong tốt thi thể, chỉ có mất đi linh tính tàn cốt, cũng không lớn, chỉ còn lại có hơn mười khối, cái khác cốt đều bị ăn mòn sạch sẽ.

- Côn Bằng năm đó quả thật trúng Chiết Tiên Chú!

Thạch Hạo nhíu mày, dần dần đã minh bạch cái chết của nó bởi vì.

Trước kia tiên cổ đại thời gian chiến tranh, Côn Bằng tựu cơ hồ vẫn lạc, kéo lấy thân thể bị trọng thương, mà sống đến nơi này một kỷ nguyên, sắp

giải thể, nhưng bị áp chế.

Cuối cùng lúc tuổi già, Côn Bằng áp chế không nổi Chiết Tiên Chú, hơn nữa tiên cổ đại chiến vết thương cũ phát tác, nó bị sinh sinh phai mờ lúc này!

Đáng tiếc, đáng tiếc! Thạch Hạo có thể nói cái gì?

Sau đó, hắn tìm lượt Côn Bằng sào, sẽ không còn được gặp lại mặt khác bí mật, bởi vì thứ tốt thật không có rồi, ví dụ như Thiên Hoang đại kích tuy nhiên bẻ gảy, nhưng mình Thông Linh, sớm đã bay mất.

Côn Bằng sào thám hiểm, gợn sóng không sợ hãi, cùng Thạch Hạo trong tưởng tượng khả năng chuyện phát sinh hoàn toàn không giống với.

Cuối cùng, Thạch Hạo theo sào x trung đi ra, trực tiếp dọc theo cái kia linh lực dòng sông trên xuống, đã đến một tòa cánh cổng ánh sáng trước.

Chỗ đó một đoạn Cây Thế Giới chạc cây, cái này phi thường kinh người, nó để ngang trong sông, vừa vặn vật che chắn tại cánh cổng ánh sáng chỗ đó.

Cánh cổng ánh sáng hướng ra phía ngoài chảy xuôi linh lực dòng sông đã nhanh khô cạn, đó là theo một cái khác giới mà đến.

- Còn có giấy thuyền hướng ra phía ngoài phiêu lưu sao?

Thạch Hạo đợi thật lâu, cũng không trông thấy động tĩnh.

Hắn quyết định, chính mình nghịch lấy dòng sông đi vào, nhìn một cái đến cùng có cái gì.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1750: Đọng Lại Thế Giới

Quyết định này có chút mạo hiểm, nhưng là, hắn không muốn bỏ qua cơ hội, luôn cảm thấy cánh cửa ánh sáng kia bên trong có cái gì bí mật trọng yếu, hấp dẫn hắn tiến lên.

Thạch Hạo hít sâu một hơi, đi thẳng về phía trước, bước chân trong linh dịch, ở trong nước dạo bước, hướng cái kia Đạo môn tiến lên.

Nếu như là tại quá khứ, hắn không có thực lực này, sẽ bị quang môn chung quanh hình thành tràng vực nghiền nát, nhưng hôm nay hắn đã đặt chân toà kia môn nửa bước.

Nhánh Cây Thế Giới nha, nằm ở nơi nào, hết sức dễ thấy, Thạch Hạo đương nhiên sẽ không khách khí, đem đẩy ra.

Có bộ phận chạc cây tan vỡ, bực này đồ vật danh xưng vạn kiếp Bất Hủ, vĩnh thế bất phôi, nhưng vẫn là hủy diệt rồi non nửa, để Thạch Hạo một trận đau lòng.

Đến cùng trải qua cái gì? Nhánh Cây Thế Giới nha đều sẽ như thế, hoàn tất hư thối bộ phận, làm cho người kinh hãi.

Thế Giới Thụ, là khai thiên ích địa vô thượng cổ thụ, hoàn chỉnh đại thế giới mới có một gốc, bây giờ lại tan vỡ.

Thạch Hạo thở dài, đến rồi hôm nay hắn có thể nào nghĩ mãi mà không rõ, cái này hơn phân nửa chính là giới này Thế Giới Thụ, hủy ở nơi này.

Không cần suy nghĩ nhiều, Tiên Cổ một trận chiến, Thế Giới Thụ bị người tận gốc hủy đi, triệt để đánh chết, lưu lại bộ phận tàn gốc cũng bị hủy bởi kỷ nguyên này mới bắt đầu.

- Đồ tốt a.

Thạch Hạo đem không trọn vẹn chạc cây thu hồi, rất cẩn thận, cũng rất trịnh trọng.

Đáng tiếc là, năm đó vô thượng tinh túy, nó ẩn chứa tinh hoa mất đi sạch sẽ, bây giờ chỉ còn lại có từng tia từng sợi, không phải thứ này giá trị kinh người.

Áp lực nặng nề, muốn thần hồn của đem người nghiền nát, Thạch Hạo nửa người đều tiến vào quang môn.

- Ti!

Hắn hít vào một ngụm khí lạnh, chẳng lẽ chỉ có nguyên thần mới có thể đi vào, nhục thân không được sao? Cơ thể muốn nứt, dù là tu có bất diệt kinh đều để hắn khó nhịn.

Xoẹt!

Thế nhưng là, khi hắn nhô ra Thần Hồn lúc, cũng đau đớn một hồi, có hào quang rơi xuống, như là Thiên Đao chém tới, muốn đem nguyên thần của hắn chém nát.

- Nơi này...

Thạch Hạo một trận lay động, suýt nữa vừa ngã vào quang môn lối vào.

Cuối cùng, hắn hít sâu một hơi. Thần Hồn quy vị, cứ như vậy lần nữa cất bước, thân cùng hồn đồng tiến, muốn xâm nhập quang môn bên trong.

Kịch liệt xé cảm giác đau truyền đến. Hắn cảm thấy nhục thân phảng phất tại bị cối xay nghiền ép, Thần Hồn cũng giống là ở bị bị đao cắt, từ trong ra ngoài, thống khổ để cho người ta khó mà chịu đựng.

Thạch Hạo xâm nhập quang môn bên trong, thân thể như là gánh vác lấy mấy chục khỏa Tinh Thần mà đi. Đè hắn lưng eo đều muốn cúi xuống đi,

phát ra cót két tiếng vang, đó là khớp xương đang động, tùy thời muốn bẻ gãy.

Mà ở hắn mi tâm nơi đó, cũng phát ra âm vang thanh âm, phảng phất có đao tại trảm thần hồn.

- Thực sự là một loại tàn khốc rèn luyện!

Thạch Hạo tự nói, thế mà đem cái này làm thành một loại ma luyện.

Đổi lại một cái Độn Nhất cảnh giới tu sĩ tới đây, tuyệt đối hình thể bị nghiền nát, không biết có gì ngoài ý muốn, ở mảnh này thế giới của ánh sáng bên trong người lộ ra vô cùng nhỏ bé.

Cũng không biết bao lâu trôi qua. Thạch Hạo dần dần thích ứng, nghểnh đầu, hơi nheo mắt lại, dò xét bốn phía.

Đây là một cái thế giới an tĩnh, cũng là một mảnh tường hòa Tịnh Thổ.

Ở chỗ này, hắn dòng sông dưới chân hiện lên kim sắc, chậm rãi trôi, không có âm thanh.

Về phần toàn bộ thổ địa cũng là như thế, mang theo đạm kim sắc quang mang, cỏ cây sạch sẽ. Phát ra ánh sáng dìu dịu, tổng thể mà nói yên lặng tường hòa.

Nếu không phải thân thể cùng Thần Hồn thượng áp lực, rất để cho người ta hoài nghi, đây là một mảnh vô thượng Tịnh Thổ. Không tranh quyền thế, thích hợp ẩn cư.

- Tịnh Thổ, có lẽ Chân Tiên ưa thích nơi này, ở chỗ này nơi dừng chân.

Thạch Hạo như có điều suy nghĩ.

Thân thể của hắn đứng thẳng tắp, thích ứng thật lâu, bắt đầu bước lên phía trước. Rất bước chân nặng nề, mang theo mảng lớn bọt nước, ở chỗ này lộ ra rất chói tai, phá vỡ yên tĩnh.

Ầm!

Rốt cục, Thạch Hạo bước lên bờ, cỏ xanh như tấm đệm, bao phủ mông lung linh khí, mờ mịt hà vụ bốc hơi.

Chính là cái này bãi cỏ xanh cũng mang theo điểm điểm kim quang, rất thần thánh.

Trên thực tế, mảnh thế giới này đều tựa như nạm viền vàng, như là rất nhiều vầng mặt trời mới lên, là cái kia Kim Hà rải đầy đại địa xán lạn thời khắc.

Quá an tĩnh, cũng quá tường hòa, nơi này thực sự giống Tiên Thiên thần chỉ quốc độ, Chân Tiên Tịnh Thổ, không có ồn ào, không có hồng trần hỗn loạn, yên ắng im ắng.

Thạch Hạo kéo căng thân thể, đem hết khả năng đối kháng áp lực vô hình, tiếp tục cất bước, hướng về mảnh này thần bí chi địa chỗ sâu nhất đi đến.

Hắn tại bên bờ trên đồng cỏ dọc theo sông mà đi, bởi vì, năm đó những nhuốn máu đó thuyền giấy chính là từ nơi này con sông phiêu lưu xuống.

Thế giới đều tựa như hoang vu, Thạch Hạo đi một mình tại thiên địa cuối cùng, đang đuổi tìm cùng thăm dò, muốn đi vào cái kia nơi vĩnh hằng không biết.

Hắn thực sự không muốn biết thông hướng nào, mục đích có cái gì, chỉ có thể đỉnh lấy lúc nào cũng có thể sẽ đè gãy gân cốt áp lực, từng bước một tiến lên, ở cái địa phương này không bay lên được, tất cả pháp lực đều dùng đến đối kháng vô hình áp bách.

Thời gian chảy xuôi, phảng phất đi qua ngàn năm, lại phảng phất mới qua trong nháy mắt, dễ dàng để cho người ta có loại rối loạn cảm giác, ở bên trong khối khu vực này rất khác thường.

Thạch Hạo một mực tại đề phòng, cẩn thận mà cẩn thận.

Rốt cục, phía trước sương mù mông lung, cảnh tượng không đồng dạng, bầu trời có chút u ám, đại địa bên trên mất đi hào quang vàng óng, nhất là thảm thực vật cũng làm khô.

Ven đường thấy, sinh cơ bắt đầu tuyệt diệt, thổ địa khô cứng.

Một mảnh sương mù xám, như là cao bằng trời tường thành, đem cái này Tịnh Thổ cắt đứt, chia hai khối khu vực.

Tiếp tục tiến lên, hoàn toàn khác biệt.

Thạch Hạo hơi chút chần chờ, vẫn là đi về phía trước, vẫn như cũ dọc theo sông, hướng chỗ sâu nhất xuất phát, thân thể đã bị sương mù xám bao phủ.

- Ừm?

Hắn kinh ngạc, cái này con sông nhan sắc cũng thay đổi, đã không còn linh khí, cũng lại là màu vàng, nó hiện lên màu xám tro, không có thần quang lượn lờ.

Đây là một mảnh khô cạn chi địa, như cùng chết, tuyệt diệt.

Dọc theo con đường này, vẫn không có nhìn thấy nhuốn máu thuyền giấy!

Không biết bao lâu trôi qua, Thạch Hạo xuyên qua sương mù xám khu vực, gặp được một vùng đất bao la, đây phảng phất là một cái thế giới khác.

Ở khối khu vực này, hắn tâm thần kịch chấn, trong mắt tràn ngập không hiểu.

Nơi này là một mảnh tử địa, càng thêm yên tĩnh, liền tiếng bước chân của hắn đều nghe không được, thậm chí không cách nào cảm ứng được tiếng tim mình đập.

Toàn bộ thế giới cũng như cùng đọng lại, giống như một bức cổ xưa pha tạp bức tranh, vĩnh viễn dừng lại ở trong nháy mắt này ở giữa!

Phương xa, có sinh linh, có thành trì, còn có Thần Điện, còn có cổ thụ các loại, nhưng đều không nhúc nhích, giống như tượng đất, càn khôn đều hướng tới tịch diệt trong trạng thái.

Một chút khô héo cổ thụ, kết đầy trái cây, có trái cây rơi xuống, bọn chúng là khô đét, đứng im ở giữa không trung, không có rơi trên mặt đất.

Có chút sinh linh đi đi trên đường, giơ chân lên, lại không có rơi xuống đi, vĩnh viễn định ở nơi đó.

Đây là một cái ngừng thế giới, thần bí đáng sợ.

Nó không có chút nào âm thanh, không biết đột nhiên gặp cái gì, cứ như vậy dừng lại trong nháy mắt này.

Hiển nhiên, một giới này phát sinh qua kịch chiến, có người tế ra binh khí, phát ra thần quang, tuy nhiên lại cũng dừng ở giữa không trung.

Có thành trì bị Bảo cụ đánh trúng, hủy diệt rồi hơn phân nửa, bụi mù vọt lên, gạch ngói vụn bay tứ phía, thế nhưng ngưng kết ở nơi đó, tường thành sụp đổ trong nháy mắt, hết thảy đứng im.

Cách đó không xa, giống như núi vậy sinh linh khổng lồ, máu me khắp người, cầm trong tay chiến kích, làm ra vọt tới trước trạng thái, kết quả không nhúc nhích.

Như là phát sinh huyết chiến lúc, bị ngoại lực đột nhiên quấy nhiễu, thế giới đọng lại.

Thạch Hạo cất bước, hắn tràn ngập chấn kinh, chỉ có hắn có thể động, nhìn lấy nơi này, tràn đầy không hiểu, đây là bao nhiêu năm trước đọng lại thế giới? Giống như một bức lịch sử bức tranh.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1751: Chuông Định Càn Khôn

Xuyên qua khối khu vực này, hắn phát hiện, như cùng ở tại nhìn lấy sách sử cùng cổ họa quyển, hắn không thuộc về mảnh này thời không.

Không biết tiến lên bao nhiêu dặm, Thạch Hạo có cảm giác, hắn thấy được trên bầu trời dị tượng, có một đạo gợn sóng, ở nơi đó định trụ, ngang qua càn khôn ở giữa.

Đó là lực lượng thời gian, là vô thượng thời gian pháp tắc!

Là nó đưa đến đây hết thảy!

Nó là hữu hình, giống như một đạo gợn sóng to lớn, hoàn tất cắt đứt càn khôn, tác dụng ở mảnh này cương thổ bên trong, để rộng lớn vô ngần đại địa đều định cách, trở thành bất động hình ảnh.

Thạch Hạo rung động, cái này là như thế nào một loại vĩ lực?

Thế nhưng là, hắn vì sao không việc gì, không có chịu ảnh hưởng, là hắn trên người có đồ vật gì có thể chống cự à, còn là nói đây hết thảy đều trở thành lịch sử lạc ấn, hắn chỉ là gặp đến rồi ngày xưa cảnh, chỉ là cổ đại hình ảnh?

Thạch Hạo cũng không biết, luôn cảm thấy rất hỗn loạn, hắn không cách nào phân rõ, nhìn không thấu nơi này, chỉ có thể làm một cái cô độc quan vọng giả.

Tiếp tục tiến lên lúc, tâm hắn vì sợ mà tâm rung động, Thần Hồn đều đang lay động, giống như là muốn nổ tung.

Lúc này hắn dừng bước, cảm nhận được một loại uy hiếp trí mạng, hắn

đã tới phiến đại địa này cuối cùng, phía trước đã không đường, không có thổ địa.

Kỳ quái là, con sông này còn tại trôi, vượt qua hư không, tiến vào thần bí không biết chỗ.

Thạch Hạo đem hết khả năng, mở ra Thiên nhãn, ngóng nhìn hư vô cuối cùng.

Hắn thấy được gợn sóng to lớn, đó là một loại nào đó gợn sóng, càng là thời gian pháp tắc, trường tồn tại nơi trong hư không.

Đồng thời, theo hai mắt như mặt trời nhỏ vậy, hắn lại thấy rõ một chút cảnh vật.

Tại vô ngần hư không cuối cùng, có một sắc thái sặc sỡ thế giới, rất mông lung, cũng rất thần bí, thấy không rõ, nhưng nó chân thực tồn tại.

Con sông này chính là thông hướng nào!

Liên tiếp Bỉ Ngạn, đó là địa phương nào?

Thời gian gợn sóng chính là từ nơi đó phát ra, ở trên đoạn đường này, cùng sở hữu mấy cái, cứng đờ đừng động.

- Cái đó là...

Làm Thạch Hạo con ngươi hừng hực đến cực hạn lúc, hắn thấy được chân tướng!

Đó là một mảnh nhuốn máu thế giới, mang theo huyết quang, đang phát sinh kịch liệt đại chiến, có tiên đạo chi quang vọt lên, có Bất Hủ quy tắc xen lẫn!

Bất quá, hết thảy đều định trụ!

Thạch Hạo thấy được thủ phạm, một thanh chuông lớn, tại cái kia sắc

thái sặc sỡ biên giới Cổ Giới, nằm ở nơi nào, to lớn vô biên, trấn áp mười Phương Càn khôn, trên thân chuông tràn đầy vết máu.

Hết thảy đều sáng tỏ, trên đường xá này gợn sóng là nó phát ra, cầm giữ hết thảy, để thời gian đều tựa hồ dừng lại.

Tuyệt thế đại chiến, liên quan đến cấp độ cao không thể tưởng tượng, không biết có bao nhiêu chủng tộc cùng sinh linh tham chiến.

Cái kia chuông lớn chi thể phi thường hùng vĩ, trấn áp một giới, tiếng chuông hóa thành gợn sóng, quét sạch Hồng Hoang Thiên Vũ, đều mặc đến nơi này một bên, mà cái kia lộng lẫy đại giới cũng bị định trụ.

Có kịch liệt chém giết, có kinh khủng đại chiến, nhưng đều lâm vào tĩnh mịch bên trong.

- Có chữ viết!

Thạch Hạo thấy được tiếng chuông ở giữa, có vô thượng phù văn, không thuộc về cái thời đại này văn tự, nhưng đại đạo tương thông, cái kia chuông lớn tại phóng thích quy tắc, có thể suy nghĩ ra ý tứ.

- Vô Thủy!

Thạch Hạo nhíu mày, trong lòng khiếp sợ đồng thời, có các loại hoài nghi, cái kia tiếng chuông bên trong ẩn chứa đạo tắc áo nghĩa, lại có dạng này hoa văn.

Ngày xưa, có hay không cuối cùng Tiên Vương.

Cái này Vô Thủy lại là chuyện gì xảy ra?

Ánh mắt của hắn ngưng tụ phía trước, con ngươi đều muốn đã nứt ra, muốn rõ ràng cùng hiểu nhìn thấu giới kia, thế nhưng là, quá xa xôi, giống như là không thuộc về thời đại này, không thể phân biệt.

Ánh mắt của hắn đuổi theo đầu kia dòng sông, dọc theo nó mà động,

phảng phất thấy được tại nơi con sông cuối cùng, có một bạch y nữ tử, ngồi một mình ở bờ sông, áo trắng tung bay.

Thế nhưng là, nháy mắt, lại không còn có cái gì nữa.

Thạch Hạo mãnh lực lắc đầu, khóe mắt đang chảy máu, quá miễn cưỡng mình, không thể chịu được, nhìn không thấu phía trước.

Hắn muốn tiếp tục đi tới, dọc theo mà sông mà đi, thế nhưng là, tự thân lại không thể chịu được, hắn cảm thấy đi tiếp nữa, tự thân biết biến mất, biết hủy đi.

- Bên kia xảy ra chuyện gì, có cái gì?

Thạch Hạo tự hỏi, lau đi cặp mắt máu.

Hắn có chút hoài nghi, nhìn thấy là thật sao?

Đây chỉ là lạc ấn, vẫn là chân thực cảnh?

Ở chỗ này ngừng chân thời gian quá dài, Thạch Hạo không chịu nổi, hắn không thể không bắt đầu rút lui, dọc theo đường cũ mà về.

Con đường gian nan, trong cơ thể của hắn xương cốt vang lên không ngừng, hoàn toàn chính xác bị chèn ép muốn nổ nát.

Đây là bất diệt kinh gia trì kết quả!

Rốt cục, Thạch Hạo rời khỏi, rời đi quang môn, một lần nữa xem quen thuộc thế giới.

Hắn phịch một tiếng đổ vào bên bờ sông, ngụm lớn thở dốc, thế mà hư thoát, ở nơi này tiêu hao hắn khí lực toàn thân, pháp lực đều gần như khô cạn.

Nghỉ ngơi thật lâu, Thạch Hạo mới ngồi dậy, nhìn chăm chú cái này Đạo môn, thật là đáng tiếc, hắn bây giờ thực lực hay là không đủ, không có cách

nào kiên trì.

- Dòng sông rất dài, y đầu nguồn quá quỷ dị!

Thạch Hạo tự nói, trong lòng có loại sợ hãi cảm giác.

- Nên hướng ai thỉnh giáo?

Hắn một trận nhíu mày, tại cái này giới, có thể thỉnh giáo người không nhiều a.

Cấm khu chi chủ sao? Đi, khẳng định phải muốn chết muốn sống, gặp tội lớn. Đi nhất định là phải đi, nhưng gần đây Thạch Hạo không có ý định lại đi thụ tra tấn, mới trở về không bao lâu.

- Đi Hư Thần Giới!

Hắn quyết định hỏi Điểu gia cùng Tinh Bích đại gia.

Càng là tiếp xúc, hắn càng phát ra cảm thấy hai người kia thần bí, vạn nhất bọn hắn có thể nhớ tới đi qua một số việc, tòng ma hóa bên trong triệt để thanh tỉnh, nhất định có thể phun ra một chút đại bí mật tới.

- Ừm?

Thạch Hạo giật mình, ở nơi này con sông phụ cận, hắn không có cách nào tiến vào Hư Thần Giới.

Nơi này không thuộc về hạ giới bát vực sao? Thạch Hạo thần sắc nghiêm túc, quay đầu nhìn thoáng qua cánh cửa ánh sáng kia.

Quang môn tiếp giáp Côn Bằng Sào, là bởi vì Côn Bằng Sào ở đây, mới có con sông này, còn là nói hẳn là trái lại, là bởi vì có đạo ánh sáng này môn, Côn Bằng mới ở chỗ này xây tổ?

Thạch Hạo quyết định rời đi, không có trì hoãn tiếp nữa.

Thẳng đến nhìn thấy màu đen Bắc Hải, hắn phát hiện, mới lần nữa có thể tiến vào Hư Thần Giới, sau lưng một khu vực như vậy quả nhiên không tầm thường.

Muốn tiến vào Hư Thần Giới, nhất định phải cam đoan thân thể an toàn, không người quấy rầy.

Thạch Hạo không có ở bên ngoài mạo hiểm, mà là lựa chọn trở về Thạch thôn, không phải, trên mặt biển nguyên thần xuất khiếu, có trời mới biết sẽ phát sinh cái gì.

Thạch thôn vẫn như cũ, như là thế ngoại đào nguyên.

Nơi xa, vùng núi, một đám con nít đang diễn võ, đang tu hành, hết sức chăm chú, từ Biên Hoang mà đến bọn nhỏ mười phần khắc khổ, kéo theo trong thôn hài tử cũng không dám lười biếng trễ.

Khi thấy hoàng kim sư tử ngoài cười nhưng trong không cười, tận lực hòa ái lại gần lúc, Thạch Hạo phản ứng bình thản, cảm thấy con hàng này nhất định là không có chuyện gì tốt.

- Ta cảm thấy, ta cũng có thể tu luyện Chân Hoàng bảo thuật!

Quả nhiên, con sư tử này vô sự tuyệt sẽ không xum xoe.

- Ngươi bắt đến Ngũ Sắc Tước sao, chính là cái kia ở trên lỗ mũi của ngươi lưu lại phân chim tiểu gia hỏa.

Thạch Hạo không tử tế hỏi loại vấn đề này thì cũng thôi đi, còn đặc biệt ở phía sau tăng thêm một câu, thật sự là đâm chọt hoàng kim sư tử ống thở bên trong đi, để nó tại chỗ kém chút bão nổi, tức giận đến nhảy.

Giờ khắc này, cái gì Phượng Hoàng bảo thuật, gặp quỷ đi thôi, nó xoay người rời đi, không muốn lý cái kia hỗn đản.

Đồng thời, nó trong lòng tràn ngập oán niệm, vẫn muốn bắt được cái kia

tiểu gia tước, tức giận gầm nhẹ một tiếng, nhào vào Đại Hoang, lại đi tìm.

Thạch Hạo tiến nhập Hư Thần Giới, Xích Long Cát Cô hấp ta hấp tấp theo vào tới.

Bởi vì, lần trước kinh lịch quá quỷ dị, cũng quá kỳ lạ, thế mà nhìn thấy Hư Thần Giới chỗ sâu nhất có lao tù, cất giấu Chân Hoàng bảo thuật.

Hắn cảm thấy, chính mình cái này tiện nghi sư phó hơn phân nửa lại muốn đi khiêu chiến, không biết hôm nay có thể mang ra cái gì tới.

Hiển nhiên, hắn suy nghĩ nhiều, Thạch Hạo chỉ muốn đi gặp cái kia hai cái lão gia hỏa, hiểu rõ một chút sự tình.

- Côn Bằng Sào bên cạnh, một cánh cửa ánh sáng bên trong có đọng lại thế giới?

Điểu gia cùng Tinh Bích đại gia đều là một mặt choáng váng dáng vẻ, không biết là quên lãng, vẫn là căn bản cũng không biết, dù sao hiện tại hỏi không ra kết quả.

- Ừm?

Đột nhiên, Điểu gia sắc mặt biến hóa, nói:

- Lại tới!

Tinh Bích đại gia cũng là như thế, thần sắc khác thường.

- Cái gì lại tới?

Thạch Hạo hỏi.

- Thượng giới có người xuống, tại đánh hư thần giới đại môn, muốn tiến đến.

Điểu gia không có giấu diếm.

Cái này khiến Thạch Hạo lộ ra kinh ngạc, nhưng cũng không hề giật mình, nói:

- Vậy liền thả bọn họ tiến đến a.

- Ta sợ Hư Thần Giới phát sinh đại loạn, ngăn không được bọn hắn.

Tinh Bích đại gia câu nói này vừa ra, lúc này mới dẫn phát Thạch Hạo lộ ra kinh sợ.

- Vì sao?

- Bọn hắn đến từ Tiên Vực!

- Cái gì, đi, đi xem một cái!

Thạch Hạo sau khi nghe thấy lập tức hứng thú.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1752: Tiên Vực Khách Đến Thăm

Hư thần giới đại môn mười phần nặng nề, cao lớn vô cùng, tại phụ cận có hỗn độn bốc lên, tại môn đằng sau có một con đường, có thể thông hướng Linh giới.

Con đường này, là thềm đá đường, mười phần dài dằng dặc, dọc theo nó có thể bước lên trời.

Năm đó, Thạch Hạo đã từng từng bước một mà lên, từng tiến vào Linh giới bên trong. Mà trước đó không lâu, thần hồn của hắn cũng từng mượn con đường này từ thượng giới Hư Thần Giới.

Hôm nay, tuyệt không bình tĩnh, Linh giới hoàng kim Cự Môn mở ra, từ phía trên đi tới một đám người, có nam có nữ, trẻ có già có, tu vi cũng không yếu.

Đây không phải bọn hắn lần đầu tiên tới, trên thực tế, mấy ngày gần đây nhất mỗi ngày đều muốn đi tới một lần, bọn hắn muốn vào Hư Thần Giới.

Làm sao, mỗi lần dọc theo thềm đá đường đi đến cuối cùng lúc, đều chỉ có thể không công mà lui, nơi đó có một đôi Cự Môn chặn cước bộ của bọn hắn, mặc cho bọn hắn đập, không người mở cửa.

Hiển nhiên, bọn hắn không muốn từ bỏ, mỗi ngày đều cầm thần binh lợi khí tới nơi này công kích, có thiên địa đều bạo động, Cự Môn run rẩy không ngừng, đều gần như biến hình.

Nhưng là, cửa này chính là không phá, thủy chung đứng sừng sững lấy, không thể mở ra.

- Đại nhân, thật sự có tất yếu đi vào sao?

Một cái lão bộc vấn đạo, cau mày.

Cái gọi là đại nhân, là một người trẻ tuổi, thoạt nhìn bất quá hai mươi mấy tuổi, chắp hai tay sau lưng, ăn mặc vạn thú bào, vờn quanh kinh khủng tiên khí.

- Ngươi không hiểu, nơi này có đại tạo hóa.

Cái kia tuổi trẻ nam tử lắc đầu.

- Không sai, nơi này thật không đơn giản.

Một vị khác người mặc hỏa hồng quần dài thiếu nữ cũng gật đầu, khuôn mặt mỹ lệ, khí chất xuất chúng, xem xét chính là loại kia rất tự phụ người trẻ tuổi.

Trong một đám người lấy hai người bọn họ cầm đầu, bởi vì bọn hắn đến từ Tiên Vực.

Về phần những người khác, không phải chín ngày, chính là Tam Thiên Châu, cùng đi bọn hắn hạ giới mà tới.

- Bát vực sẽ có tạo hóa? Nơi đó hoang vu vô cùng, hẳn là chỉ là lồng giam a.

Tên kia lão bộc nói ra, hắn cũng không phải là Tiên Vực sinh linh, nhưng là bây giờ đầu nhập vào tại vị trẻ tuổi kia môn hạ.

- Đúng vậy a, hạ giới bát vực được xưng lồng giam.

Có người phụ họa.

- Chính là bởi vì nó là lồng giam, cho nên giá trị mới lớn đến vô biên!

Cái kia người mặc hỏa hồng quần dài thiếu nữ trong mắt quang hoa xán lạn, vô cùng nóng bỏng.

- Tiếp tục oanh kích.

Cái kia người mặc vạn thú bào tuổi trẻ nam tử mở miệng.

Bát vực lồng giam, là chỉ Hư Thần Giới? Có người lộ ra sắc mặt khác thường, mười phần giật mình.

Gần nhất đến nay, Tiên Vực tin tức truyền ra, muốn từ Cửu Thiên Thập Địa lựa chọn sử dụng vô địch hạt giống, quả thực chấn kinh rồi các phương.

Nhất là, cuối cùng có sứ giả xuất hiện, càng để cho người phấn chấn.

Bây giờ, Cửu Thiên Thập Địa thế giới tinh thần bên trong, đã bày xuống rất nhiều tòa lôi đài, đang ở tranh bá, một khi có người thắng được, trở thành người nổi bật, liền có thể tiến Tiên Vực, trở thành một ít cổ lão đạo chính thống đệ tử.

Cái này hai người trẻ tuổi tùy sứ người mà đến, nhưng cuối cùng lặng yên rời khỏi đơn vị, ngược lại tiến Tam Thiên Châu, cuối cùng càng là đi vào thế giới tinh thần, đến nơi này.

- Hạ giới, có thể có cái gì đặc biệt sinh linh?

Cái kia người mặc vạn thú bào tuổi trẻ nam tử vấn đạo, hắn tên là húc huy, đến từ Tiên Vực vạn thú cung, sau lưng đạo thống khá là khủng bố.

- Có một Hoang, rất mạnh, đã từng xưng hùng thế hệ tuổi trẻ, bất quá bị Tiên Điện đại nhân biến thành tàn tật.

Có người đáp.

- Xưng hùng thế hệ tuổi trẻ? Ha ha.

Cái kia người mặc hỏa quần dài màu đỏ thiếu nữ cười cười, lộ ra vẻ chế nhạo, nàng tên là Y Lạc.

- Đương nhiên, Hoang làm sao có thể giống như Tiên Vực các đại nhân

so sánh, hắn cũng chỉ có thể tại cái này giới cậy mạnh mà thôi.

Một vị trẻ tuổi nói ra, lời nói xoay chuyển, lại nói:

- Huống chi, hắn bây giờ đã là phế nhân.

Hắn đến từ Tam Thiên Châu một đại giáo, mang theo cười trên nỗi đau của người khác chi tình, hiển nhiên giáo này giống như Thạch Hạo đã từng có oán.

Trên thực tế, những thứ này "Người dẫn đường" thuộc giáo phái có bộ phận đều từng giống như Hoang từng có xung đột, sở dĩ cùng đi theo Hư Thần Giới, chính là muốn nghe đến tin tức liên quan tới Hoang.

- Đáng tiếc a, tính toán thời gian, hắn đã phế bỏ, không phải, nói không chừng có thể ở Hư Thần Giới có thể cùng Hoang trùng phùng đây.

- Cái hình ảnh kia rất không tệ, nếu như gặp nhau lần nữa, không biết Hoang vẫn là không kiêu ngạo như vậy, thực sự rất chờ mong có lại cơ hội gặp lại a.

Một chút nam nữ trẻ tuổi cười nói, ánh mắt lập lòe.

- Đông đông đông...

Húc huy cùng Y Lạc tự mình xuất thủ, công kích cái kia cửa đá khổng lồ.

- Mở ra giới môn, Tiên Vực sứ giả đến thăm.

Có người đi theo quát, trợ giúp hai người kia cùng một chỗ công kích nơi đây.

Trong môn, Thạch Hạo bọn hắn đã đến, cũng nghe được câu này tiếng quát.

Điểu gia cùng Tinh Bích đại gia đứng ở nơi đó, cau mày.

- Đến từ Tiên Vực sinh linh, đều không đơn giản a, khó đối phó, bình thường người hàng phục không được.

Điểu gia nói ra.

Bên cạnh, Xích Long Cát Cô kích động, không phục lắm.

- Mở cửa đi, nhìn một chút bọn hắn đến cùng muốn làm cái gì.

Thạch Hạo nói ra.

- Tốt a, ngươi vững tin Chiết Tiên Chú tạm thời sẽ không phát tác, cẩn thận gây tiến đến tai hoạ.

Tinh Bích đại gia nói ra.

- Không sao, gần nhất đều không có việc gì.

Thạch Hạo đáp, hắn muốn nhìn một chút những người đó muốn tìm gì.

Ầm ầm!

Cánh cửa khổng lồ từ từ mở ra, mây mù lăn lộn, hỗn độn bành trướng, tiếng vang ngột ngạt vô cùng.

Một đám từ Linh giới xuống sinh linh đều ngẩn người, thế mà thực sự mở ra!

- Đại nhân thần võ, đánh vỡ giới môn, coi là thật kinh thế a!

Có người lấy lòng.

Đến từ vạn thú cung tuổi trẻ nam tử húc huy khoát tay áo, hắn trước tiên nhìn thấu hỗn độn sương mù phía trước mấy người, biết là có người mở ra Cự Môn.

- U, có người ở nghênh đón chúng ta ấy.

Người mặc hỏa quần dài màu đỏ nữ tử Y Lạc mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Sương mù tan hết, những người khác cũng đều thấy được trong cửa lớn mấy cái sinh linh.

Đám người kia biểu lộ muốn bao nhiêu đặc sắc có bao nhiêu đặc sắc, khi nhìn đến Thạch Hạo trong nháy mắt, giống như sống gặp quỷ, cứng họng, miệng căng ra rất lớn, có thể nhét vào nắm đấm.

Bọn hắn vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới, mở ra giới môn về sau, trước tiên liền gặp được Hoang, cả đám trợn mắt há mồm!

Ngay mới vừa rồi, bọn hắn còn tại nghị luận Hoang, kết quả đảo mắt liền gặp được, đều này làm cho bọn hắn tất cả đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

- Gặp quỷ!

Có người không nhịn được cô.

- Hoang, thật là ngươi?

Bọn hắn có chút không thể tin được, tính toán thời gian, Chiết Tiên Chú nên phát tác a? Hoang trả thế nào có thể tiến Hư Thần Giới?

- Theo thời gian suy tính, ngay tại trong hai ngày này, hắn liền nên biến thành phế nhân.

Có người nói nhỏ.

- Đúng rồi, ta hiểu được, hắn đang lợi dụng có chừng thời gian tiến vào Hư Thần Giới, về sau liền không có cơ hội.

Có người cho ra giải thích như vậy.

Bọn hắn lẫn nhau nhìn thoáng qua, có hưng phấn, cũng có kích động,

trước đó còn tại đàm luận, nếu là có thể nhìn thấy Hoang liền tốt, nhìn một chút hắn bây giờ biểu lộ.

Kết quả, thật vẫn thực hiện nguyện vọng, ngày xưa thế hệ trẻ Chí cường giả, bây giờ muốn biến thành phàm nhân rồi, gặp lại lần nữa, làm bọn hắn rất phấn chấn.

- Hoang, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ ư?

Có người cố ý nói ra, người nào không biết Hoang trúng Chiết Tiên Chú, làm sao có thể không việc gì.

- A, Hoang, ta tới vì ngươi giới thiệu, hai vị này là đến từ Tiên Vực đại nhân, còn không qua đây vừa thấy.

Có người khác nói, có chút cáo mượn oai hùm hương vị.

Thạch Hạo nhàn nhạt hơi lườm bọn hắn, không nói gì thêm, không nhìn thẳng, hắn đang đánh giá húc huy cùng Y Lạc.

- Hoang, ngươi vẫn là như vậy tự phụ, nhìn thấy Tiên Vực đại nhân còn muốn theo tới bá đạo như vậy vô lễ sao? Đáng tiếc, ngươi đã không còn là ngươi đi qua!

Có người mở miệng, rất là bất mãn, ở nơi đó châm ngòi.

- Ồn ào!

Thạch Hạo rốt cục mở miệng, nhìn về phía người trẻ tuổi kia, sau đó không chút khách khí, đưa tay chính là một chỉ, phù một tiếng, thần quang khuấy động, cực tốc mà đi, để người kia tránh cũng không thể tránh.

Miệng của hắn ở giữa, tóe lên máu bắn tung toé, răng bay thấp, đỏ tươi rực rỡ.

- A...

Cái người kia kêu thảm, che miệng, lộ ra vẻ sợ hãi, nhanh chóng rút lui, không nghĩ tới Hoang nói ra tay tựu ra tay.

- Liền bậc cha chú của ngươi cũng không dám càn rỡ trước mặt ta, ngươi tính là gì? Ở chỗ này ồn ào!

Thạch Hạo lãnh đạm nói ra.

- Ngươi chính là Hoang?

Y Lạc mở miệng, mang trên mặt dị sắc, đôi mắt đẹp lập lòe, đi tới, vây quanh Thạch Hạo dạo qua một vòng, trên dưới dò xét.

- Xem ra nghe đồn có sai a, đều nói ngươi trúng Chiết Tiên Chú, có thể ngươi còn rất tốt.

Húc huy mở miệng, một mực tại quan sát Thạch Hạo.

Những lời này vừa ra, ở bên cạnh hắn người, vô luận là nam nữ trẻ tuổi, vẫn là mấy tên lão giả, cả đám đều thân thể run lên, sắc mặt lập tức biến hóa.

Nhất là vừa rồi tuần tự mở miệng mấy người, khuôn mặt nhỏ trắng bệch, Hoang không có trúng Chiết Tiên Chú à, đơn giản bị hù bọn hắn vãi cả linh hồn!

Đây là có chuyện gì? Thượng giới biết rõ, Hoang con đường tu hành đã gảy, không có hy vọng. Mấy người toàn thân phát lạnh, nếu như Hoang không có phế bỏ, đừng nói là bọn hắn, chính là cha chú của bọn họ, giáo chủ của bọn hắn, cũng phải run rẩy a, ai dám làm càn?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1753: Cầu Viện

Tiên vực sinh linh có thể không sợ, thế nhưng đến từ Cửu Thiên cùng Tam Thiên Châu người không thể không sợ, nếu như Thạch Hạo thật sự không việc gì, vậy thì quá khủng bố.

Liền Chiết Tiên Chú đều không gây thương tổn được hắn sao? bọn họ là không tin, dù sao, vật kia đây là vì là giết tiên mà chuẩn bị!

- Đạo huynh nói giỡn, ta chỉ là mệnh cứng, so với người khác có thể nhiều kiên trì mấy ngày mà thôi.

Thạch Hạo đáp lại, hắn hiện tại không có cần thiết hiện ra chứ, biết được Tiên Vực Chi Môn mở ra sau, hắn từng muốn rất lâu, thiên hạ này không thể yên tĩnh.

Hắn hiện tại không muốn đi làm này ra mặt cái rui, không muốn bị người nhìn chằm chằm, đặc biệt là Tàn Tiên Vị Diệt, nếu là biết hắn trúng rồi Chiết Tiên Chú đều còn có thể bình yên, nhất định sẽ càng ghi nhớ hắn.

Chu vi, đến từ Cửu Thiên cùng Tam Thiên Châu người nghe được Thạch Hạo giải thích, cuối cùng cũng coi như thở dài một cái, trong lòng không lại e ngại.

Bất quá, bọn họ cũng không dám lại khiêu khích, đều thành thật cùng bản phận, chỉ cần hiện tại Hoang vẫn không có chân chính phế bỏ, vậy hãy để cho bọn họ không thể không kính nể.

- Vậy thì đáng tiếc, ta nghe nói qua ngươi, ở Biên Hoang vô cùng thần dũng, rất tốt.

Trên người mặc vạn thú bào người thanh niên trẻ Húc Huy cười cợt nói

rằng.

Hắn tự nhiên cũng không tin Thạch Hạo có thể ngăn trở Chiết Tiên Chú, không tin Hạ giới có người có thể mạnh mẽ chống đỡ hạ xuống.

- Ngươi là một nhân tài, ở này Biên Hoang có thể cùng dị vực Đế Tộc ác chiến, xác thực siêu phàm, bất quá, ta dám khẳng định ngươi đối đầu Đế Tộc người trẻ tuổi cũng không phải là người tài ba.

Trên người mặc lửa quần dài màu đỏ nữ tử Y Lạc cũng nói, dung mạo đẹp đẽ, mang theo cười nhạt.

- Có đúng không, có thể nào xác định đây?

Thạch Hạo hỏi.

- Trên một kỷ nguyên cuối cùng cuộc chiến, không nói cao tầng quyết đấu, chỉ luận đồng đại người trẻ tuổi một trận chiến, ngẫm lại liền rất đáng sợ. Tiên vực mấy lớn thiên kiêu, mấy người trọng thương, một người chết trận, rất là khốc liệt.

Y Lạc đáp, đồng thời tiến một bước bổ sung, nói:

- Bọn họ gặp gỡ Đế Tử!

Thạch Hạo yên lặng, lại một cái kỷ nguyên đi qua, hắn đi đâu đi tìm Đế Tử, nghĩ đến Du Đà, An Lan sẽ không như vậy già không e thẹn, sinh ra nữa cái gì hôn tử đi.

Hắn muốn cùng Đế Tử chiến đấu, nhất định phải trở thành Chân Tiên mới có cơ hội.

Đồng thời, Thạch Hạo tâm thần tập trung cao độ, năm đó Cửu Thiên Thập Địa diệt sau, Tiên vực quả nhiên cùng dị vực giao thủ, đó là đến muộn một trận chiến.

- Thạch huynh, nếu ngươi đạo hạnh vẫn còn, giúp ta một chuyện khỏe

không?

Húc Huy hỏi.

- Chuyện gì?

Thạch Hạo hỏi.

- Chúng ta đến Hư Thần Giới, là muốn tìm đến một chỗ, tìm một vài thứ, muốn mời ngươi ra tay giúp đỡ.

Đến từ Vạn Thú cung Húc Huy nói rằng.

Chu vi, những người khác đều lộ ra sắc mặt khác thường, hiện tại bọn họ tuy rằng không phải rất sợ sệt Thạch Hạo, nhưng vẫn còn có chút kiêng kỵ. Người cá biệt ánh mắt lớn mật, đánh giá hắn, ước ao hắn sớm ngày phế bỏ, không phải vậy mà nói luôn cảm thấy áp lực lần lớn.

- Chỉ cần ngươi giúp đỡ, ta có thể bảo đảm người nhà ngươi bình an.

Y Lạc càng trực tiếp, đôi mắt đẹp lóng lánh ánh sáng, nói như vậy nói.

- Ngươi có ý gì?

Thạch Hạo giận tái mặt.

- Há, ta là nói, ngươi đạo hạnh đem thất, thừa dịp hiện tại còn có thể phát sáng toả nhiệt, vậy thì giúp chúng ta một chút sức lực đi, đi liều mạng một cái, vậy cũng là một phần giao tình.

Y Lạc nói rằng.

Tuy rằng so với vừa nãy khách khí một chút, thế nhưng Thạch Hạo vẫn là nghe không thoải mái, đây rõ ràng là có uy hiếp tâm ý, không đi mà nói nhà của hắn người liền không thể bình an sao?

- Này trong thiên địa lúc nào cũng có thể sẽ binh hoang mã loạn, ai cũng

khó mà nói sẽ phát sinh cái gì, nói thí dụ như ngươi cái kia em trai, thiên phú tốt như không sai, nhưng có chút ngạo khí à, rất dễ dàng đắc tội người.

Y Lạc nói rằng.

Nhìn thấy Thạch Hạo sắc mặt càng ngày càng lạnh lẽo, có chút khó coi, Húc Huy cười cợt, nói:

- Việc nhỏ mà thôi, ngươi yên tâm, không người sẽ động ngươi em trai.

Thạch Hạo sắc mặt có chút xanh lên, lạnh lùng nhìn hai người, đây là ý gì, nói rõ không có chuyện gì, kỳ thực là uy hiếp trắng trợn sao?

- Đừng hiểu lầm, chỉ là bình thường luận bàn, ngươi em trai bị thương, nuôi mấy tháng là tốt rồi.

Húc Huy nhìn hắn nói rằng.

Hắn càng như vậy nói, Thạch Hạo sắc mặt càng ngày càng khó coi, ánh mắt lạnh lẽo, nhìn hai người này.

- Không phải ta ra tay, lần này cùng sứ giả đến rồi sáu, bảy người, có một cái gia hỏa hiếu chiến, muốn ước lượng một thoáng Cửu Thiên Thập Địa tu sĩ thực lực, khiêu chiến mười mấy sân, ngươi em trai bị thương không tính rất nặng.

Y Lạc nói rằng.

- Ta ngược lại muốn cảm ơn hai người các ngươi hảo ý?

Thạch Hạo lạnh giọng nói rằng.

Y Lạc nhu hòa nở nụ cười, thay đổi trước đây thái độ, nàng cũng phát hiện Thạch Hạo lạnh lùng, không muốn bức bách, nói:

- Thạch huynh đều có thể yên tâm, chúng ta sau khi trở về, sẽ cật lực giữ gìn, bảo đảm không lại sẽ có chuyện không vui phát sinh.

Trước đây, nàng cảm thấy Thạch Hạo đều muốn phế rơi mất, tự nhiên không cần trọng thị bao nhiêu, nói chuyện tùy ý, thậm chí mang theo quan sát mùi vị.

Thế nhưng, nàng nghĩ đến muốn đi chỗ đó rất nguy hiểm, hay là có thể để cho Hoang bang bọn họ dò đường, vì vậy thay đổi tự phụ cùng cao ngạo.

- Thạch huynh, chúng ta rất kính phục ngươi, ở này Hạ giới ngươi là địa chủ, có thể chiếm được lĩnh chúng ta hảo hảo đi một vòng.

Húc Huy cũng rất khách khí.

Thái độ của bọn họ ở chuyển biến, rất vi diệu, để đến từ thượng giới những người khác đều có chút kinh dị, nhưng cũng không dám nói thêm cái gì.

Thạch Hạo vẻ mặt hòa hoãn, gật gật đầu, hắn không hi vọng mình em trai Tần Hạo có chuyện, nếu như hai người này giúp đỡ một thoáng, hắn không ngại dành cho giúp đỡ.

Hai người càng ngày càng khách khí, đều mang theo nụ cười, hiển nhiên nghĩ rõ ràng, cùng Hoang không có cần thiết làm căng, nếu như có thể mượn sức hắn không thể tốt hơn.

- Chúng ta muốn tìm một chỗ, là một chỗ thần bí lao tù...

Húc Huy nói rằng.

Nghe tới hắn miêu tả, Thạch Hạo lập tức biết rồi đó là nơi nào, chính là hắn đến Chân Hoàng bảo thuật này mảnh Hắc Ám Thiên Lao, phong ấn rất nhiều sinh vật khủng bố.

- Đạo huynh ở lâu Hạ giới, so với chúng ta rõ ràng hơn một chuyện, không biết có thể không giúp chúng ta tìm tới Hư Thần Giới người chưởng khống?

Y Lạc hỏi.

Hai người này muốn hướng về người chưởng khống thỉnh giáo, vùng lao tù đó ở nơi đó, đối với bọn họ tới nói, chỗ đó có bí mật lớn, càng chất chứa đại tạo hóa.

- Không cần tìm, ta biết vùng lao tù đó ở chính giữa.

Thạch Hạo nói rằng, hắn không có vì là bọn họ giới thiệu Điểu Gia cùng Tinh Bích đại gia, mà là mang theo bọn họ trực tiếp đi tới.

Trên thực tế, hắn thật tò mò, muốn biết hai người này đến cùng muốn làm gì.

Ở đi tới trên đường, Thạch Hạo vô thanh vô tức, liền đã khống chế một vị đến từ Tam Thiên Châu người trẻ tuổi, đối với Thạch Hạo tới nói, này quá dễ dàng.

Người này như trước ở đi tới, bề ngoài không nhìn ra cái gì, nhưng là cái đó Thức Hải đã bị Thạch Hạo một luồng mạnh mẽ thần niệm cầm cố.

Thạch Hạo bất động thanh sắc, ở tại Thần Thức Hải bên trong sưu tầm, biết rồi thượng giới một chuyện, hắn lúc đó liền nổi giận.

Tần Hạo quả nhiên bị đánh bị thương, mà người xuất thủ chính là Y Lạc huynh trưởng, đồng thời cũng là Húc Huy kết bái bạn tốt. Người kia nguyên bản là hướng về phía Thạch Hạo đến, nghe nói hắn ở Biên Hoang một trận chiến, biểu hiện phi phàm, liền muốn khiêu chiến. Nhưng là, Thạch Hạo bị phế, mà lại từ lâu rời đi Tam Thiên Châu, người kia liền tìm tới Hoang em trai, cùng đánh một trận, kết quả Tần Hạo thất bại, bị thương rất nặng.

Chẳng trách Y Lạc trước kia thái độ không phải cỡ nào được, nguyên lai chính là nàng huynh trưởng ra tay, kết quả hiện tại nàng ngược lại còn muốn lợi dụng Hoang, Thạch Hạo hai mắt lạnh lùng.

Thạch Hạo khắc chế, không có ra tay, mà là thật sự mang theo bọn họ đi

tới này mảnh Cổ Địa.

Điểu Gia cùng Tinh Bích đại gia tự nhiên cũng theo đây, bọn họ đều bất động thanh sắc, cùng Thạch Hạo có đồng dạng ý nghĩ, muốn nhìn vừa nhìn hai người này đến cùng phải làm gì.

- À, chính là nơi này, không nghĩ tới Thạch huynh lợi hại như vậy, lại tìm đến nơi này!

Húc Huy mừng lớn.

Bọn họ nhìn thấy toà kia màu đen Cổ Điện, càng nhìn thấy phía sau này mấy chục toà đều bày ra bình ngói tế đàn, này cùng có người hướng về bọn họ miêu tả giống nhau như đúc, hẳn là chính là chỗ này.

- Các ngươi đến cùng muốn làm cái gì?

Thạch Hạo hỏi.

- Chân thực không dám giấu giếm, chúng ta không phải vì mình, mà là vì chúng ta này một đời vương giả tra xét nơi này, nếu như có thể, lấy đi một vài thứ.

Húc Huy nói rằng.

Hai người này đều vô cùng mạnh mẽ, có thể lại cam tâm tình nguyện, như vậy vì người khác xuất lực, tới nơi này mạo hiểm, có thể thấy được người kia phi phàm.

- Đạo huynh, có thể hay không giúp đỡ, giúp chúng ta mở ra mấy cái bình ngói, có vài thứ giấu ở ở trong, đối với chúng ta tới nói rất trọng yếu.

Y Lạc nói rằng, mang theo thỉnh cầu vẻ, có vẻ rất thành khẩn, nói sau đó sẽ báo đáp hắn, hoặc là giúp hắn chăm sóc Tần Hạo.

Thạch Hạo nghe vậy, rất muốn một cái tát đánh ra đi, chính là nàng huynh trưởng ra tay nhằm vào Tần Hạo, hiện tại còn dám lừa gạt hắn, bắt nạt

Tần Hạo, còn muốn hắn cái này làm huynh trưởng bán mạng, thực sự đáng trách.

Lúc này, chính là Điểu Gia cùng Tinh Bích đại gia, sắc mặt đều khá là khó coi, thế nhưng, không có phát tác, cố nhịn xuống.

Đây là địa phương nào? Mỗi một cái bình ngói bên trong đều phong ấn một cái sinh vật khủng bố, tuyệt không có thể thả ra, không phải vậy mà nói chính là một hồi đại họa, nhưng là hai người này vì được món đồ gì, lại muốn mở ra phong ấn!

Nhân bản thân chi tư, muốn thả ra lớn hung lớn ác, bất luận ai làm như thế, đều sẽ trở thành lịch sử tội nhân, này có thể sẽ hủy diệt Hư Thần Giới!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1754: Không Thể Chạm Đến Cấm Địa

Hai cái Lão đầu tử thường ngày cười vui vẻ, là nhất sung sướng, có thể hiện tại mỗi một người đều sắc mặt tối tăm, này xúc động trong lòng bọn họ điểm mấu chốt!

Ai dám thả ra bình ngói bên trong sinh linh, ai chính là kẻ thù của bọn họ.

Thả ra những sinh vật kia, sẽ chọc cho hạ nhân thảm kịch, hoạ lớn ngập trời!

Thạch Hạo sắc mặt tê tê, bởi vì hắn cũng ở nhẫn nhịn lửa giận, cũng không có bộc phát ra, vì lẽ đó mặt có vẻ rất cứng ngắc.

Về công về tư, hắn đều sẽ không đáp ứng, cùng hai người quan hệ tâm đầu ý hợp người kích thương Tần Hạo cũng là thôi, còn dám như vậy lợi dụng hắn, thực sự là điếc không sợ súng.

Bất quá, Thạch Hạo không có lập tức động thủ, biểu hiện rất bình thản, nói:

- Xin lỗi, ta không làm được, trước đây từng thử nghiệm ở đây tìm kiếm, có thể nơi này rất quái lạ, gặp nguy hiểm. Hiện tại ta trúng rồi Chiết Tiên Chú, tu vị đã có giảm xuống, tuy rằng vẫn không có toàn diện mất đi đạo hạnh, nhưng cũng khẳng định không sánh được từ trước, không cách nào ở đây động thủ.

Y Lạc nghe vậy, trong mắt vẻ khinh bỉ chợt lóe lên, nàng che giấu rất tốt, nói:

- Chỉ là muốn mời đạo huynh giúp đỡ mà thôi, không cần làm lớn

chuyện.

Thạch Hạo trong lòng cười gằn, đây là muốn không nể mặt mũi sao? Đừng nói không cách nào giúp đỡ, chính là có thể hỗ trợ, nhưng nơi này có hay không nguy hiểm, hắn còn sẽ không biết sao?

- Đạo huynh, có hay không đi xúc động quá những kia bình ngói?

Húc Huy hỏi.

Thạch Hạo đương nhiên sẽ không nói thẳng, nói:

- Không có, ta chỉ là ở bên ngoài bồi hồi, nhưng luôn cảm thấy rất ngột ngạt, màu đen trong cung điện tượng đá có uy thế truyền đến, khiến người ta run sợ.

- Một lúc, chúng ta có thể cùng ra tay, nơi này bất quá có một ít vong hồn mà thôi, không mấy năm trôi qua, bọn họ khẳng định vô cùng suy yếu, không có gì ghê gớm.

Húc Huy mỉm cười.

Thạch Hạo đang suy đoán, bọn họ đến cùng là vì cái gì đồ vật mà đến, vẫn là muốn để cho chạy những này sinh linh khủng bố, nếu là người sau, hai người này ẩn chứa dã tâm quá to lớn, cần lập tức đánh giết!

- Các ngươi đến cùng vì sao đến?

Thạch Hạo hỏi.

- Đến hiện tại, chúng ta cũng không muốn giấu ngươi, xác thực có sở cầu, vật kia can hệ trọng đại.

Y Lạc nói rằng.

- Ngươi nên từng nghe nói, dị vực tiến công Biên Hoang, nếu muốn giết lại đây, chính là muốn tìm vật gì đó. Nếu như không có bất ngờ, nơi này hẳn

là rất then chốt, hơn nửa ẩn giấu cái gì.

Húc Huy rất nghiêm túc.

Làm nghe đến mấy câu này sau, Điểu Gia cùng Tinh Bích đại gia có chút mê man, sau đó lại chấn động, ánh mắt trong suốt không ít, có cảm giác, có ngộ ra, hồi tưởng lại một vài thứ, vẻ mặt càng ngày càng khó coi.

- Chuyện như vậy chính là Chân Tiên cũng không biết đi, ngươi làm sao rõ ràng?

Tinh Bích đại gia hỏi, hắn ánh mắt trong suốt, lời nói bình tĩnh, thế nhưng Thạch Hạo lại biết, hắn đang nổi lên cuồng phong Bạo Vũ, hai cái Lão đầu tử khả năng muốn bạo phát.

Đến từ Tiên vực hai tên người trẻ tuổi xúc động hai lão nào đó cái tiếng lòng, để bọn họ nhớ tới một chút sự tình!

- Chân Tiên không biết nơi đây, thế nhưng, vị kia vua của tuổi trẻ ngẫu nhiên biết được, hắn gia tộc nhưng là Tiên vực mạnh nhất đạo thống một trong, cái đó Tổ Hằng dùng vô địch, là Tiên vực cấm kỵ tồn tại một trong.

Húc Huy nói rằng.

- Cho nên nói, chúng ta rất thẳng thắn, đem này bí mật động trời nói cho đạo huynh.

Y Lạc mỉm cười.

Thạch Hạo thở dài, hai người này dám nói ra, ngày sau khẳng định là muốn tiêu diệt miệng, phỏng chừng theo bọn họ hạ xuống người đều muốn chết, còn hắn, ngược lại muốn phế rơi mất, không đáng để lo.

- Điểu Gia, còn muốn hỏi cái gì không?

Thạch Hạo nhìn về phía hai lão.

- Còn hỏi cái rắm, thực sự là gan to bằng trời, nơi này cũng dám tiết lộ, cũng dám mở ra, chán sống rồi, hết thảy trấn áp nơi này một triệu năm!

Điểu Gia gào gào kêu.

- Ta nghĩ tới một chút sự tình, khu vực này là cấm địa, tuyệt không có thể phát sinh biến cố! Ai dám thả bình ngói bên trong sinh linh, ai phải chết!

Tinh Bích đại gia cùng hung thần ác sát giống như.

Bọn họ đã quên, trước đây không lâu bọn họ còn thân hơn tự đem Thạch Hạo mang tới nơi này đây.

Bất quá, hai cái Lão đầu tử ngơ ngơ ngác ngác, cái này không thể trách bọn họ, hiện tại nhớ tới một chuyện, chỗ này liên quan đến quá to lớn, nhất định phải phong tỏa bí mật.

- Các ngươi muốn quản chúng ta sự tình?

Y Lạc nở nụ cười, rất kiều diễm, cũng rất lạnh.

- Có cái gì không dám quản?

Thạch Hạo nói rằng, đồng thời trước tiên liền ra tay rồi, phịch một tiếng, chưởng đao như cầu vồng, gọt đi xuống.

Này rất đột nhiên, thế nhưng Y Lạc cùng cùng Húc Huy phản ứng cấp tốc, đều cực kỳ mạnh mẽ, nhanh chóng phản kích, vận dụng sức mạnh mạnh nhất chống lại.

Tại bọn họ kịch liệt giao thủ, bóng người tung bay, Y Lạc che miệng lại, bay ngang ra ngoài, trong miệng ho ra máu, khuôn mặt đỏ đậm, thũng rất cao, khuôn mặt xương đều nứt ra rồi.

Ầm!

Đón lấy, Húc Huy cũng cũng lộn ra ngoài, hắn ngực trúng rồi một chân,

xương ngực đứt đoạn mất vài gốc, để hắn oa một tiếng phun máu.

Xa xa, đến từ Cửu Thiên Thập Địa những tu sĩ kia, từng cái từng cái hãi hùng khiếp vía, Hoang cũng quá hung tàn, một lời không hợp, liền Tiên vực hai vị tuổi trẻ đại nhân cũng dám động thủ?

Điều này làm cho cửa cảm giác cực kỳ nguy hiểm!

Những này người sợ, Hoang thật không có mất đi đạo hạnh đây, hiện tại sức chiến đấu như trước mạnh mẽ, khiến cho bọn họ bất an.

- Không đúng, ngươi đạo hạnh một điểm đều không có yếu bớt, so với trong truyền thuyết còn cường đại hơn!

Húc Huy kêu sợ hãi, sắc mặt khó coi.

Cho tới Y Lạc bưng nửa tấm mặt, càng là tức giận, nàng một cái tay khác vung lên, có 1 tấm phù đang lấp lánh, tỏa ra tiên quang.

- Ngươi dám trêu ta, không thể tha cho ngươi!

Nàng kêu la, ánh mắt lãnh khốc.

Thạch Hạo trái tim đập thình thịch, đó là cái gì lá bùa, lại phát sinh tiên quang, để hắn cảm giác hết sức nguy hiểm, vạn bất đắc dĩ, hắn chỉ có lấy ra Đại La Kiếm Thai.

- Thật lớn cánh tay, liền Phong Tiên Phù đều mang đến rồi!

Điểu Gia lạnh lùng nói.

- Cũng thật là tai họa à, muốn xúc động nơi này, bất quá này giống như sờ soạng Chân Long vảy ngược!

Tinh Bích đại gia, miệng tụng thần chú, để trong này kịch liệt run rẩy.

- Ngươi dám!

Y Lạc kêu lên.

Vù!

Màu đen Cổ Điện run rẩy, vùng lao tù đó run run.

Ở một cái nào đó toà trên tế đàn, nơi đó có một cái rộng thoáng miệng bình ngói, nó là không, cá voi hút nước, trong nháy mắt mà thôi, đem Húc Huy còn có cầm trong tay cổ phù Y Lạc cho thu vào, quá nhanh.

- Cũng còn tốt, nơi này còn có có dư Phong Ấn Chi Quán.

Điểu Gia nói rằng.

Xa xa, đến từ Cửu Thiên cùng Tam Thiên Châu những người kia đờ ra, chấn động không tên, hai đại cường giả liền như thế bị lấy đi.

- Tin tức không thể rò rỉ, bọn họ cũng đến thu!

Tinh Bích đại gia nói rằng.

Sau một khắc, cùng Y Lạc còn có Húc Huy cùng đến những người kia, mỗi một người đều không chạy, không cách nào phản kháng, bị thu vào đồng nhất cái bình ngói bên trong, bị niêm phong ở bên trong.

- Ồ, ta làm sao sẽ dùng cái kia không bình ngói?

Cho rằng xong những này sau, hai lão có chút choáng váng, hiển nhiên tình trạng của bọn họ có vấn đề, lãng quên quá nhiều đồ vật.

Xích Long Cát Cô trợn tròn mắt, Thạch Hạo cũng không còn gì để nói.

Nửa khắc đồng hồ sau, Thạch Hạo đánh cái kia bình ngói, thẩm vấn Y Lạc cùng Húc Huy.

- Nói, nơi này chuyện gì xảy ra, nói rõ ràng cùng rõ ràng.

Hai người kia kinh hoảng, lại bị phong ấn, liền Phong Tiên Phù đều chưa dùng tới, chuẩn bị như vậy sung túc đều sẽ thất thủ, để bọn họ không thể tin được.

- Đây là Tiên vực vị kia vua của tuổi trẻ xin nhờ chúng ta tới đây tra xét, theo chúng ta không quan hệ à.

Đến giờ phút này rồi, Y Lạc sợ sệt.

Liền Phong Tiên Phù đều được ban cho dư đi, chuyện này rất lớn, ảnh hưởng sâu xa, người kia đối với nơi này quá coi trọng.

- Người kia nói, cái gọi là Hạ giới lao tù, không phải chỉ Bát Vực, mà là chỉ Hư Thần Giới nơi sâu xa nhất, cất giấu một toà lao tù.

Húc Huy chiêu, hắn rất rõ ràng, gặp gỡ phiền toái lớn, không nữa mở miệng, chắc chắn sẽ chết không có chỗ chôn.

- Dị vực muốn tìm đồ vật khả năng liền ở ngay đây.

Y Lạc cũng mau mau bổ sung.

Thạch Hạo thần sắc nghiêm túc, trong lòng nổi sóng chập trùng!

Sự tình quả nhiên rất lớn, nếu là ngẫm nghĩ, lớn đến vô biên, khối khu vực này là khủng bố cấm địa, không thể chạm đến!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1755: Trảm Trí Nhớ

Tuy nhiên sớm có suy đoán, thế nhưng là được chứng thực cái gọi là Hạ Giới lồng giam thực là tại chỉ Hư Thần Giới bên trong Hắc Ám Thiên Lao, vẫn là để Thạch Hạo kinh hãi!

Đây là kinh thiên đại bí!

Nếu như truyền đi lời nói, hậu quả khó mà lường được, nhất định phải nghiêm mật phong tỏa.

Thạch Hạo nhìn lại nhìn, nơi này chỉ có hắn cùng Điểu gia, Tinh Bích đại gia, còn có Xích Long Cát Cô.

- Khục, ta nhìn, vẫn là trảm các ngươi trí nhớ đi.

Điểu gia nói ra, hắn mặt mo tương đương xấu hổ, nhưng là lập tức lại rất nghiêm túc.

Trảm người trí nhớ, đây không phải chuyện gì tốt, nhưng bây giờ lại có chút bất đắc dĩ. Nói đến điều này cũng tại chính hắn, là hắn đem Thạch Hạo dẫn tới nơi này.

- Chúng ta quên quá nhiều, ánh sáng chỉ muốn cho ngươi Chân Hoàng Bảo thuật, không nghĩ tới còn có lớn như vậy nhân quả.

Tinh Bích đại gia cũng mở miệng.

Thạch Hạo hoàn toàn không còn gì để nói, hai người này đến có bao nhiêu hồ đồ a, đến bây giờ mới cảnh giác.

Xích Long Cát Cô cũng tại oán thầm, chuyện lớn như vậy đều có thể

quên sạch sẽ, cái này hai lão đầu tử cũng quá không đáng tin cậy.

- Đồ nhi, đi thôi, để cái này hai vị tiền bối thi pháp, giúp ngươi chém rụng một số thống khổ trí nhớ, để giải thoát.

Thạch Hạo mở miệng, mang theo mỉm cười, nói với Xích Long.

Cát Cô mắt trợn trắng, cứ việc hiện tại "Nhận giặc làm cha", bái Thạch Hạo vi sư, có thể luôn có như vậy một chút không cam lòng, hắn nhưng là đương thế duy nhất Chân Long a. Riêng là nghe hắn như thế trêu chọc, luôn cảm thấy cái này tiện nghi sư phụ cũng không đáng tin cậy.

Tại Xích Long do dự lúc, phanh phanh phanh vài tiếng, ba người khác cùng một chỗ động thủ, bắt lấy hắn, muốn phản kháng đều không được!

- A, làm sao không theo ngươi bắt đầu trước!

Xích Long giãy dụa, đối Thạch Hạo phân biệt.

- Ngươi cái này đồ bất hiếu, chẳng lẽ không biết có việc đệ tử phục cực khổ sao?

Thạch Hạo một mặt nghiêm mặt, không chút khách khí đem hắn cho theo ở nơi đó.

- Ta không muốn quên nhớ nơi này, ta về sau còn muốn tới...

Cát Cô kêu to, đáng tiếc. Tối hậu bị hai cái lão đầu tử trực tiếp chém rụng tương quan trí nhớ, sau đó một thanh từ nơi này ném ra.

Xích Long không khỏi diệu, đến Hư Thần Giới một cái khác địa. Suy nghĩ hồi lâu cũng không biết phát sinh cái gì, một mặt choáng váng bộ dáng. Tối hậu rơi vào đường cùng, rời đi giới này, trở về Thạch Thôn.

- Đến lượt ngươi.

Hắc sắc cung điện bên cạnh, hai cái lão đầu tử tiếp cận Thạch Hạo.

- Các ngươi cũng không cảm thấy ngại động thủ? Chính mình thần trí mơ hồ, cái gì cũng nhanh quên, ngày sau còn không biết sẽ phát sinh cái gì nữa, cần ta cho các ngươi túi mới được!

Thạch Hạo nói khoác mà không biết ngượng, làm ra một mặt vẻ nghiêm túc. Đem Lão cái lão đầu tử hù sửng sốt một chút.

- Đừng nói nhảm, tranh thủ thời gian, ngươi cũng phải chém rụng này bộ phận trí nhớ!

Điểu gia lấy lại tinh thần, hướng về phía trước dò xét cánh tay.

- Ngươi vẫn là coi chừng ngươi đầu vai cái kia chim đi, nếu như ta là ngươi, trực tiếp đưa nó cho ninh chín ăn hết, sát nhân diệt khẩu.

Thạch Hạo trêu chọc.

Tinh Bích đại gia cũng xuất thủ, hướng về phía trước chộp tới, muốn đem hắn cho chế trụ.

- Hai vị Đại Gia, vậy liền luận bàn một cái đi. Vận dụng các ngươi bản lĩnh thật sự, ta sớm muốn hướng các ngươi thỉnh giáo.

Thạch Hạo cười ha ha.

Ầm ầm!

Nơi này long trời lỡ đất, ba người động thủ.

Bất quá. Không có tiếp tục kéo dài, vẻn vẹn mấy cái đối mặt mà thôi, hai cái lão đầu tử liền thu tay lại, đều đang chần chờ.

- Tốt a, ngươi muốn thủ khẩu như bình, việc này không thể tiết lộ, quan hệ quá lớn, rất có thể sẽ trở thành đáng sợ nhất đại họa!

Hai cái lão đầu tử nghiêm khắc khuyên bảo, theo dĩ vãng khí chất hoàn toàn không giống.

Không hề nghi ngờ. Bọn họ không có khả năng thả đi Húc Huy cùng Y Lạc, những người kia đều bị trấn phong ở chỗ này. Nếu không có chuyện ngoài ý muốn, lại sẽ không thấy ánh mặt trời thời điểm.

Đồng thời. Ba người lại một lần phúc thẩm hai người, muốn bọn họ nói ra đến tột cùng.

Đồng thời, Thạch Hạo cũng tại hướng hai cái lão đầu tử thỉnh giáo, kích thích bọn họ về muốn đi qua bí mật, nhìn phải chăng có thể trí nhớ lên năm đó một số chuyện xưa.

Kết quả, thật là có nhất định hiệu quả, hắn biết một số bí mật!

Cửu Thiên Thập Địa, sở hữu Tinh Thần Thế Giới, như Linh Giới, Hư Thần Giới các loại, đều sớm có "Cốt Giá", là từ Tiên Cổ còn sót lại.

Kỷ nguyên này mới bắt đầu, lại bị rất nhiều Thần chỉ chỗ bổ sung.

Dựa theo hai cái lão đầu tử nói, rất nhiều Thần chỉ khi tọa hóa lúc cũng không biết, bọn họ kinh người Thần Cấp Tinh Thần Lực bị tiếp dẫn, bị dung nhập Linh Giới, Hư Thần Giới các loại, gắn bó cái này to lớn Tinh Thần Thế Giới.

- Mà Hư Thần Giới tương đối đặc thù, dù là tại Tiên Cổ kỷ nguyên đều rất thần bí, nó là một tòa tinh thần lồng giam, có khác với hắn.

Đây là Y Lạc theo Húc Huy để lộ ra bí mật.

Nguyên bản hai người bọn họ tự nhiên không có tư cách biết, là phía sau bọn họ này cái trẻ tuổi vương cáo tri.

Khi Thạch Hạo rời đi cái này mảnh hắc ám lồng giam lúc, trong lòng nổi sóng chập trùng, đừng nhìn trước đây không lâu cười toe toét, đối mặt nghiêm trọng như vậy sự tình đều đang cười, có thể thực nội tâm của hắn rất nặng nề.

Nếu như bị Dị Vực biết nơi này sự tình, này công phá Biên Hoang về sau, khẳng định phải trực tiếp giết đến hạ giới đến, chính là hủy diệt tai ương.

Không cần nghĩ lại, Tiên Vực vị kia tuổi trẻ Vương dã tâm bừng bừng, theo cha bối nơi đó giải được cổ đại Đại Bí về sau, dám đưa tay vươn hướng nơi này, trong tương lai hơn phân nửa cũng là một trận tai họa.

Thạch Hạo nhíu mày, nhẹ nhàng thở dài, nói:

- Ta phải mạnh lên a, không phải vậy không đủ để ứng phó.

- Ngươi muốn đi đâu, tiến vào Linh Giới?

Điểu gia hỏi.

Bời vì, Thạch Hạo để bọn hắn mở ra Giới Môn, muốn dọc theo đầu kia thềm đá đường bước lên trời.

- Ta muốn đi lên giải quyết cái tai hoạ.

Thạch Hạo nói ra.

Y Lạc huynh trưởng còn tại ba ngàn châu, chắc hẳn hắn cũng là vị kia tuổi trẻ Vương giả người, tốt nhất đem hắn cũng cho bắt đến, miễn cho xảy ra bất trắc.

Tin tưởng bọn thủ hạ đều sau khi mất tích, sẽ để cho vị kia tuổi trẻ vương cẩn thận, không dám tùy ý sai người, đây cũng là một loại cảnh cáo.

- Lưu hắn tại thượng giới xác thực không tốt, vạn nhất bị cấm khu người Hiểu rõ cái gì, này sẽ không hay, loại sự tình này tại Tiên Vực có gần như người biết này đúng là tại bất đắc dĩ.

Điểu gia gật đầu.

Trên chín tầng trời có cấm khu, theo Dị Vực quan hệ phức tạp.

Thạch Hạo Đăng Thiên Lộ, dọc theo này nhất giai lại nhất giai Thạch Thê mà lên, tốc độ rất nhanh, cũng không tiếp tục giống như lúc trước.

- Ừm?

Khi đi tới Linh Giới Chi Môn trước, hắn khẽ giật mình, nơi đó có gì đó quái lạ, bố trí có huyền diệu Pháp Trận, mặc dù lớn môn có khe hở, chưa từng quan bế, nhưng là hắn cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

- Đây là ngăn cản lại giới người đi lên sao?

Thạch Hạo cười lạnh, cái này hơn phân nửa là ngăn cản hắn đi, có lẽ xác thực nói là bố trí mai phục, dám vào qua lời nói khẳng định có Sát Kiếp.

Đều biết hắn tại Linh Giới cùng Hư Thần Giới bên trong có thể ngang dọc vô cùng, cái này hơn phân nửa chính là vì ngăn lại hắn, miễn cho xảy ra bất trắc.

Tất cả mọi người biết, hắn ngày đó bên trong gãy Tiên chú, hội trong vòng một tháng phế bỏ.

- Lo lắng ta trong một tháng này điên cuồng trả thù sao? Quá coi thường ta.

Thạch Hạo đứng ở nơi đó, không có tiến lên, cẩn thận suy nghĩ.

Tuy nhiên nói như vậy, nhưng là hắn cũng rất không tử tế ở trong lòng tự trách, sớm biết như thế, thật nên sớm một chút giả ngây giả dại, tiến về Linh Giới qua quấy rầy cái long trời lỡ đất.

Đột nhiên, hắn nghe được trong môn có âm thanh, có một ít tu sĩ đóng tại phụ cận.

- Các ngươi nói, Hoang như thế nào, phải chăng đã phế bỏ?

- Còn phải nói gì nữa sao, tính toán thời gian, thời hạn một tháng đã tới, hắn biến thành phế nhân không thể nghi ngờ.

- Chờ một lát nửa ngày liền nhưng có biết, Y Lạc cùng Húc Huy hai vị đại nhân xuống dưới, chắc hẳn có thể mang về tin tức xác thật.

- Ngô, nói đến Hoang cũng đủ đáng thương, cứ như vậy phế bỏ. Đúng, hắn huynh đệ Tần Hạo thương tổn cũng không nhẹ, bị Y Lạc huynh trưởng đánh rất thảm.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1756: Ôm Cây Đợi Thỏ

Thạch Hạo mi đầu lúc này liền nhăn lại đến, lại một lần nghe được Tần Hạo trọng thương sự tình, này là đệ đệ hắn, lại bị như vậy khi nhục, trong lòng của hắn có một cỗ liệt diễm đang nhảy nhót.

Tiên Vực khách đến thăm thật đúng là khinh người quá đáng!

Ở trước cửa đứng một lát, Thạch Hạo ánh mắt chớp động, sau đó hai mắt thâm thúy vô cùng, hắn quay người đi, không có đi vào.

- A, ta làm sao giống như là nghe được thở dài một tiếng, ngay tại Giới Môn bên ngoài.

- Không thể nào, ta còn tưởng rằng ảo giác đâu, vừa rồi giống như nhìn thấy một cái bóng, như u linh chợt lóe lên rồi biến mất.

- Không phải là cái gì Đại Hung từ hạ giới lên đây đi, nghe nói đó là một vùng tù lao, giam giữ đều là Thái Cổ trước kia tội ác tày trời sinh linh.

Giới Môn về sau, một đám người đưa mắt nhìn nhau, cảm thấy lưng một trận phát lạnh.

- Im miệng, ai muốn các ngươi chờ ở chỗ này nghị luận, nếu là phía dưới có người lên, cũng sẽ bị các ngươi sợ quá chạy mất, cái này Giới Môn trước bố trí xuống Pháp Trận bẩy rập căn bản không được tác dụng!

Một vị lão giả đi tới, lớn tiếng quát lớn.

Thạch Hạo không có tiến vào, mà chính là dọc theo đường cũ đi, cũng không trở về Hư Thần Giới, đứng ở không tính quá xa xa một tòa đồng đàn bên trên.

Nơi này tên là Đồng Tước Đàn, là một tòa đài cao, có thể coi như Lôi Đài sử dụng.

Năm đó, hắn lần thứ nhất lên lúc, liền từng ở chỗ này theo Phượng Vũ đại chiến, theo Đằng Nhất, Chân Cổ bọn người quyết đấu, chuyện cũ rõ mồn một trước mắt.

Nguyên bản hắn còn muốn vô thanh vô tức tiến vào Linh Giới, đi giải một chút tình huống, nhìn một chút như thế nào đem Y Lạc huynh trưởng kích thích tiến Linh Giới, sau đó bắt giết.

Hiện tại Giới Môn phụ cận đều là người, nếu như tùy tiện miễn cưỡng xông vào lời nói, khẳng định hội đả thảo kinh xà.

- Vậy liền ôm cây đợi thỏ, chờ lâu một đoạn thời gian đi.

Thạch Hạo ở chỗ này ngồi xuống.

Hắn tin tưởng, Y Lạc, Húc Huy lâu qua bất quy lời nói, khẳng định sẽ để cho các loại ở phía trên người lo lắng, hắn huynh trưởng như vậy tự phụ, chắc chắn sẽ hạ đến tìm kiếm.

- Muốn khiêu chiến ta. Qua nhục nhã đệ đệ ta, người này kiêu ngạo tự phụ, muốn đến hắn dám vào Hư Thần Giới. Sẽ không lùi bước.

Thạch Hạo tự nói.

Hắn làm ra loại này phán đoán, đối phương biết rõ hắn chiến tích phi phàm. Còn làm ra loại chuyện đó, có thể thấy được cường thế mà tốt hư danh, cái này hiển nhiên là muốn đạp trên hắn bên trên.

Linh Giới, Y Hải gần nhất đến nay mười phần cao điệu, tên động Cửu Thiên Thập Địa.

Bởi vì, hắn từng mấy lần xuất thủ, không có gì ngoài tại trong hiện thực đánh bại mấy vị từng tại Biên Hoang tham chiến tuổi trẻ cường giả bên

ngoài, còn từng tại Linh Giới ngay cả phá kỷ lục.

Nếu không có bị Tiên Vực sử giả cảnh cáo. Hắn hội khiêu chiến qua, mục tiêu có bao nhiêu vị, tỉ như Thập Quan Vương, Tiểu Thiên Vương, Trọng Đồng các loại, đều là hắn muốn khiêu chiến đối tượng.

Thậm chí, liền ngay cả theo sử giả giao tình tâm đầu ý hợp trường sinh thế gia Vương gia, cũng là hắn khiêu chiến mục tiêu, hắn từng nghe nói Vương Trường Sinh có con trai thứ mười, bây giờ xuất thế.

Các Đại Thế Gia năm đó lo lắng Dị Vực bị tiêu diệt Cửu Thiên, đều có lưu mạnh nhất Hỏa chủng, phong nhất chút trong tộc tinh anh. Một thế này Dị Vực đại họa ngoài ý muốn biến mất, vì vậy rất nhiều "Cổ nhân" xuất thế.

Bị sử giả cảnh cáo về sau, Y Hải không thể không thu tay lại. Sau đó tiến vào Linh Giới xuất kích, liên phá một số cổ đại kỷ lục, chiến lực kinh người.

Ngày gần đây, hắn liên nhập các Đại Thế Gia, đều là được mời đi qua, bị long trọng tiếp đãi, đưa cho hắn các loại Kỳ Trân Dị Bảo, hi vọng hắn có thể trông nom một hai.

Dù sao cũng là Tiên Vực khách đến thăm, để các Đại Đạo thống đều không thể không lôi kéo. Hy vọng có thể đối bọn hắn có chỗ trợ giúp.

Gần đây, Y Hải từng tiến Tiên Điện. Ở nơi đó uống rượu, theo nơi đó mấy vị cường giả trò chuyện với nhau thật vui. Dù sao nơi này có Tàn Tiên bế quan, hắn nên cũng không dám làm càn.

- Đáng tiếc, Hoang bị nơi này đại nhân phế bỏ, không phải vậy lời nói, ta bốc lên bị sử giả trách phạt nguy hiểm, cũng muốn đi đem hắn đánh rơi xuống ngựa!

Y Hải nói ra.

- Y huynh ngút trời Tiên tư, đánh đâu thắng đó, nếu là Hoang vẫn còn,

cũng chỉ hội lui tránh, không dám tranh phong, hắn có thể nào theo Tiên Vực Thiên Kiêu cùng so sánh?

- Cái kia đệ đệ bị ta giáo huấn một lần, nửa năm đều không thể xuống đất, toàn thân cốt cách đứt đoạn, bị Quy Tắc Chi Lực ăn mòn, cũng coi là cho bọn hắn nhất mạch kia một chút giáo huấn.

Y Hải cười ha ha.

...

Những lời này bị Tiên Điện Lão Bộc truyền tới, khiến cho ngoại giới một mảnh chấn động.

Hiển nhiên, Tiên Điện sinh linh là muốn dựa vào cái này lắng lại một số nhiễu loạn, Tàn Tiên xuất thủ đem xao lãng đi, chuyện này dẫn phát rất gió to sóng, tuy nhiên Các Giáo không dám nhiều lời, nhưng âm thầm vẫn là có rất nhiều người không hiểu, cũng có tương đương quần thể trong lòng phẫn uất. Ai cũng biết, Hoang tại Biên Hoang lập xuống bất thế đại công! Hiện tại Tiên Điện thả ra dạng này phong thanh, là muốn hướng thế nhân mịt mờ biểu đạt, ngay cả Tiên Vực người đều đối Thạch Hạo bất mãn, cho thấy một loại thái độ.

Y Hải rời đi Tiên Điện, tự nhiên có thật nhiều đạo thống đi mời hắn, cực lực lôi kéo làm quen, hiện tại Tiên Vực chi cửa mở ra, sẽ chọn nhổ bộ phận tinh anh hạt giống. Đại Giáo ai cũng muốn tặng người đi vào, thế nhưng là, chính quy Lôi Đài quyết đấu, có thể tuyển đi bao nhiêu người? Vì vậy, bọn họ muốn thông qua khác quan hệ, đưa vào qua người một nhà.

Cho nên, Các Giáo đều cực lực lấy lòng, mở tiệc chiêu đãi Y Hải, theo hắn lại nói.

- Đại nhân đến từ Tiên Vực, tương đối mà nói, ba ngàn châu tự nhiên xem như vùng đất nghèo nàn, theo Chân Tiên nơi dừng chân chi địa không thể so sánh nổi a, mà ở trong đó cường giả theo đại nhân tự nhiên cũng vô

pháp đánh đồng, kém quá xa.

- Không tệ, cho dù Hoang danh chấn Thập Địa, ngang dọc Cửu Thiên, theo Y Hải đại nhân đối thoại, hắn cũng chỉ có thể là không thắng chỉ bại.

Y Hải nghe vậy cười cười, nói:

- Thật sự là đáng tiếc, hắn phế bỏ.

- Phế bỏ lời nói, chờ như bảo toàn hắn tối hậu danh tiếng, không phải vậy chính xác bị thua, vậy liền quá không tốt nhìn.

Có người phụ họa.

- Thật sự là đáng tiếc, ta từng đi tìm qua hắn hắn thân huynh đệ, thiên tư xác thực rất bất phàm, nhưng kinh nghiệm thực chiến đẳng cấp xa, chỉ là nhà ấm bên trong mầm hạt đậu, bị ta cắt ngang xương cốt, giáo huấn một lần, xem ở Ngũ Hành Sơn phân thượng tha cho hắn nhất mệnh.

Y Hải nói ra.

Mọi người lẫm nhiên, Tần tộc có Ngũ Hành Sơn, để Tiên Vực khách đến thăm đều kiêng kị, thậm chí có thể nói nhất định phải nể tình, cái này làm người ta trong lòng giật mình mà có nghi hoặc.

- Năm đó, Ngũ Hành Sơn tại Tiên Vực đã từng có uy danh.

Y Hải nói ra, tuy nhiên cũng không có nói nhiều.

Y Hải đang đợi, đã qua một ngày một đêm, muội muội của hắn Y Lạc thế mà vẫn chưa về.

Cái này khiến hắn nhíu mày, Tiên Vực vị kia tuổi trẻ đại nhân căn dặn bọn họ nhất định phải cẩn thận, phải tất yếu dò Hư Thần Giới bí mật, không thể sai sót.

- Không được, ta phải đi một chuyến!

Hắn lẩm bẩm, có chút bất an.

- Đại nhân muốn đi Hư Thần Giới?

Có người hỏi.

- Không tệ, Húc Huy cùng muội muội ta đến nay chưa về, ta không yên lòng, muốn đi xem một cái.

Y Hải đáp.

Bọn họ đối ngoại thuyết pháp là, muốn đi khắp Cửu Thiên Thập Địa, thế nhưng là không có cách nào tiến vào Hạ Giới bát vực. Liền từ Linh Giới thông đạo xuống dưới, qua lãnh hội một phen.

- Có lẽ, bọn họ cảm thấy Hạ Giới phong quang tú lệ. Phong Thổ Nhân Tình không tệ, nhiều ngừng chân một ngày cũng khó nói. Ngô. Cũng khó nói ở nơi đó khiêu chiến tứ phương đây.

Có người nói.

- Vậy thì thật là tốt, ta cũng đi Hư Thần Giới, ngô, nếu là có thể đụng phải Hoang không còn gì tốt hơn, đáng tiếc, tính toán thời gian, hắn cũng đã phế bỏ.

Y Hải đứng dậy.

- Đại nhân nói đùa, ngươi đã vô địch.

- Chỉ là ta có chút tiếc nuối. Không có có thể theo Hoang tự mình động thủ, ai! Bất quá, thông qua đệ đệ của hắn đến nhìn, ta đối bọn hắn mạch này rất thất vọng, không gì hơn cái này mà thôi, lần này qua Hư Thần Giới, thật hi vọng gặp được hắn a.

Y Hải cảm thán.

Một ngày này, hắn tiến vào Linh Giới.

Giới Môn nơi này, rất nhiều người đều đứng dậy, hướng hắn hành đại lễ.

Y Hải gật gật đầu. Cười cười, cũng không có nhiều lời, trực tiếp đi vào Hư Thần Giới.

- A. Quên nói cho vị đại nhân kia, trước đây không lâu nơi này có dị động, hư hư thực thực có người thở dài.

- Tính toán, có thể là chúng ta ảo giác, lại nói, nếu quả thật có cái gì cũng không cần lo lắng đi, vị đại nhân kia không phải muốn khiêu chiến Hoang à, tự tin vô địch.

Những người này khe khẽ bàn luận.

Đồng Tước Đàn bên trên, Thạch Hạo ngồi yên lặng. Tuyệt không lo lắng, hắn tin tưởng Y Lạc huynh trưởng tất nhiên sẽ xuống tới. Hoặc sớm hoặc muộn vấn đề mà thôi.

Hắn nghe được tiếng bước chân, có người đến!

- Ừm?!

Y Hải ngừng bước. Nhìn thấy Đồng Tước Đàn bên trên đưa lưng về phía hắn thân ảnh, người kia rất yên tĩnh, cứ như vậy tùy ý ngồi.

- Ngươi là ai, ở chỗ này làm gì?

Hắn hỏi.

- Ôm cây đợi thỏ, chờ ngươi.

Thạch Hạo đáp, không có đứng dậy.

Y Hải sắc mặt trầm xuống, ánh mắt tối tăm, đối phương trực tiếp như vậy, trấn định tự nhiên, coi hắn là ai?!

- Ngươi có biết Ta là ai!?

Thanh âm hắn phát lạnh.

- Một con thỏ mà thôi, chờ ngươi thật lâu.

Thạch Hạo bình thản đáp.

- Ngươi... Muốn chết sao?

Y Hải thanh âm rất lạnh, lộ ra tàn nhẫn chi sắc, đi vào Cửu Thiên Thập Địa về sau, vẫn chưa có người nào dám như thế bất kính đây.

- Ngươi là Hoang, đúng không?

Hắn cũng không mất đi tỉnh táo, trước tiên làm ra loại này phán đoán.

Thạch Hạo đứng dậy, xoay người lại, lạnh lùng nhìn về phía hắn, sát khí lập tức liền quét sạch mà ra.

- Không tệ, hẳn là ngươi, theo này Tần gia tiểu tử tướng mạo có chút giống, đáng tiếc a, ngươi này không nên thân đệ đệ quá yếu, ta một cái tay mà thôi, liền đem hắn đánh nổ, bẻ gãy toàn thân hắn gân mạch, tuỳ tiện ở giữa liền giẫm tại dưới chân, rất khiến ta thất vọng. Không biết ngươi cái này làm ca ca có thể mạnh hơn hắn bên trên bao nhiêu!

Y Hải cười lạnh nói.

Đây là có ý, hắn đang quan sát Thạch Hạo phản ứng, thực, hắn đã ý thức được, có thể có thể gặp được một cái vô pháp tưởng tượng địch nhân, so với hắn đoán trước còn đáng sợ hơn rất nhiều.

- Không tìm đường chết sẽ không phải chết!

Thạch Hạo chỉ có một câu nói như vậy, liền trực tiếp xuất thủ.

- Rất tốt, ngươi còn không có phế bỏ, hôm nay ta tới ra tay, để ngươi sớm nửa tàn!

Y Hải một tiếng gào to, cúi xông lại, theo Thạch Hạo kịch chiến.

Không thể không nói, người này tư chất ngút trời, so với Húc Huy còn có Y Lạc cường đại quá nhiều, thật phi thường dũng mãnh, Tiên Khí khuấy động, xé rách Đồng Tước Đàn.

Ầm ầm!

Nơi này như là xuất hiện tận thế Thiên Kiếp, lôi quang chói mắt, Trật Tự Thần Liên xen lẫn, Đồng Tước Đàn bị dìm ngập.

Thạch Hạo kinh dị, người này thật phi thường cường đại, vượt quá hắn đoán trước, muốn đến tại trong tiên vực cũng là nhân vật phi phàm.

Cho đến ngày nay, có mấy cái người cùng thế hệ có thể cùng hắn kịch chiến đến một bước này? Đều đã vượt qua hơn trăm hội hợp.

Tuy nhiên cũng chỉ có thể dừng bước tại này, Thạch Hạo không muốn trì hoãn, quyền đầu phát sáng, như một vành mặt trời nổ tung, lôi đình xuất kích, áp bách Y Hải chấn kinh, không thể không liều mạng.

Đáng tiếc, mười mấy chiêu về sau, hắn Bảo thuật bị đánh tan, thần quang bị đánh xuyên, phanh một tiếng, trúng ba quyền vào mồm.

Linh Giới Chi Môn nơi đó, khi một tiếng vang thật lớn, hoảng sợ những người này hãi hùng khiếp vía.

- Phát sinh cái gì?

Những người này đều vọt lên.

- Hàm răng, một khỏa mang Huyết Nha răng!

Có người kêu sợ hãi.

- Đương đương đương!

Linh Giới Chi Môn trong, lần nữa phát ra tiếng vang, khiến cho người choáng váng.

Mười mấy cái răng bay tới, đều mang tơ máu.

- Ta thế nào cảm giác, giống như là vị kia tuổi trẻ đại nhân hàm răng, cái này...

Bời vì, hàm răng rất đặc biệt, trắng như tuyết bên trong cũng mang theo từng tia từng tia xích mang, trước đây không lâu Y Hải từ nơi này Hạ Giới, bọn họ khắc sâu ấn tượng, vị này đến từ Tiên Vực sinh linh, tuyết răng trắng bên trên giống như có xích điện chảy xuôi, rất là kỳ dị.

- Trời ạ, thật sự là vị đại nhân kia hàm răng, là ai làm, ai đem vị đại nhân kia đánh thành cái dạng này?!

- Đông!

Sau một khắc, mấy khối xương bay tới, mang theo tia máu đỏ thắm, càng lượn lờ lấy xích mang, đâm vào Giới Môn bên trên, cảnh tượng này để bọn hắn toàn thân phát lạnh, rùng mình

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1757: Đại Hung

Linh Giới Chi Môn nơi này, một đám người lông tóc dựng đứng, tê cả da đầu, từ lưng hướng ra phía ngoài bốc lên khí lạnh, vô cùng kinh dị!

Đó là ai? Đến từ Tiên Vực tuổi trẻ đại nhân a, tên là Y Hải, cứ nghe tại một cái thế giới khác rất nổi danh, vì một cái nhất đại dạy đệ tử kiệt xuất.

Thế nhưng là, hắn tại thông hướng Hạ Giới trên đường tao ngộ quan hệ? Bị người hoành kích!

Mặt đất, này tuyết răng trắng, mang theo từng tia từng tia xích hà, nhìn thấy mà giật mình, một cường giả bị người đem miệng đầy hàm răng đánh rớt hơn phân nửa, đủ để chứng minh vấn đề.

Nếu không có gặp được cực đại nguy hiểm, sao sẽ như thế? Đó là mất mặt sự tình, thà rằng hắn bộ vị thụ thương, nơi này cũng không thể trúng quyền a.

- Đó là xương ngón tay, bị chấn đoạn, bay đến nơi đây!

Bọn họ cùng một chỗ rút lui, Y Hải đến kinh lịch như thế nào trọng kích, cả ngón tay xương cốt bị cắt ra, bay đến nơi đây, đâm vào giới trên cửa!

Những người này trong lòng phát run, có thể nào không sợ, vị kia đến từ Tiên Vực tuổi trẻ đại nhân vừa mới vừa đi vào, liền tao ngộ bực này thảm hoạ, thật là khiến người cảm thấy sợ hãi.

Ai tại chặn đánh hắn? Thật gặp đến hạ giới Đại Hung sao?

Bình thường Thượng Giới sinh linh đối Hạ Giới không quá hiểu biết, chỉ biết là đó là Lưu Đày Chi Địa, giam giữ lấy cổ đại tù phạm, cùng vô cùng

hung ác sinh linh.

Càng là không hiểu truyền càng tà dị, thậm chí có truyền ngôn xưng, còn có Tiên Cổ trong năm trấn áp ở nơi đó Đại Hung đâu?, chờ đợi lấy thoát khốn mà ra.

Thực, có một số việc nếu là nghĩ kĩ lại, cũng không phải không có lửa thì sao có khói, tỉ như Thập Hung bên trong có người sống đến kỷ nguyên này Thời Đại Thái Cổ, từng tại hạ giới ẩn hiện.

- Nhanh, nhanh đi mời người a!

- Nhanh đi bẩm báo cho các vị Chưởng Giáo!

Những người này thất kinh, từng cái kêu to, không ít cơ linh người xoay người bỏ chạy, dựa vào cái này rời đi chỗ thị phi này.

- Qua mấy người liền tốt, không muốn tất cả đều rời đi!

Có một vị lão giả quát lớn.

Đáng tiếc, không có người nghe hắn. Cơ hồ lập tức liền chạy rơi hơn phân nửa người, phóng tới bốn phương tám hướng, cuối cùng nhất cũng là lão giả kia cũng toàn thân nổi da gà. Đi theo chạy.

Bời vì, ngay tại này nháy mắt ở giữa. Thông qua Linh Giới Chi Môn nơi đó truyền đến tiếng rống, như là dã thú Hung Hồn tại kêu rên, quá mức thảm liệt.

- Ngao...

Lại là một tiếng rất thê thảm gọi tiếng truyền đến, cho dù sớm đã rời xa Giới Môn, tránh rất xa, có thể đám người kia vẫn là không nhịn được run rẩy.

Có một đám người chạy, nhưng cuối cùng vẫn có một nửa người bị ép lưu lại, tại chỗ xa nhất giám thị. Sợ bị những Chưởng Giáo đó biết sau trách

phạt.

- Trời ạ, Y Hải đại nhân tiến nhập địa ngục à, thế nào có thể như vậy gào thét?

- Ta cảm thấy, Hạ Giới rất có thể liên tiếp Địa Ngục Chi Môn, chôn giấu lấy tiền sử các loại cự hung, hiện tại có thể đột phá phong ấn.

Một đám người nơm nớp lo sợ, thực sự bị hù sợ.

Ngay cả Tiên Vực rất nổi danh cao thủ trẻ tuổi đều ở nơi này gặp nạn, phát ra không giống như là người gọi thanh âm, thế nào để cho người ta sợ hãi?

Giờ này khắc này, Đồng Tước Đàn bên trên. Y Hải máu me khắp người, thất tha thất thểu, không ngừng hướng lùi lại qua. Hắn tao ngộ nhân sinh tối tăm nhất một ngày.

Chưa từng có một khắc giống bây giờ như vậy cảm thấy sỉ nhục, phẫn uất, hắn thật đánh không lại sinh linh kia, bị người đè ép đánh tơi bời, thân thể đều nhanh tàn.

Đây là một loại cự đại cảm giác bị thất bại, hắn chưa từng có trải qua.

Tại Tiên Vực, hắn cũng là danh chấn một phương tuấn kiệt, dù là có địch thủ, đã từng bị người đuổi giết, nhưng cũng không gặp được loại này đại bại.

Cái này quá sỉ nhục. Cái này nhân tộc tuổi trẻ cường giả, nhất quyền cường thịnh qua nhất quyền. Liền như thế hoành đẩy đi tới, đè ép hắn tấn công mạnh. Đem hắn cái cằm đánh xuyên, đem bàn tay hắn đánh nổ, đem hắn lồng ngực đánh xuyên, trước sau trong suốt.

Cái này còn là người sao? Hắn không nhịn được nghĩ nguyền rủa, muốn mắng to, cho tới bây giờ chưa bao giờ gặp như thế hung tàn nhân tộc tu sĩ, phải biết tại này trong tiên vực, hung hăng cuồng chủng tộc, cũng không có

loại này cự lực đi.

Lúc này, hắn cảm thấy không phải một cái sinh vật đang cùng hắn chiến đấu, giống như là có một khỏa lại một khỏa tinh thể thu nhỏ, nhưng chất lượng các loại chưa biến, không ngừng nện như điên ở trên người hắn.

- Oanh!

Lại là nhất quyền rơi đập, Y Hải giơ lên tàn phá hai tay cản tại phía trước, kết quả hai tay nổ tung, huyết dịch phiêu tán rơi rụng, tinh hồng một mảnh, quá mức thảm liệt.

Hắn hai tai vang lên ong ong, hai mắt mơ hồ, miệng mũi cũng không thể hô hấp.

Theo lỗ tai hắn, dọc theo hắn miệng mũi, cùng hắn mi mắt, đều đang hướng ra bên ngoài chảy máu, đây là bị tươi sống chấn thương, thất khiếu muốn nứt mở.

- A a a a...

Y Hải gào thét, như là dã thú tại kêu rên, làm chó cùng rứt giậu.

Hắn đơn giản sắp điên, hôm nay gặp được Hoang, không có gì ngoài ban đầu hơn một trăm chiêu, hắn còn có thể chiếm cứ một số chủ động bên ngoài, tiếp xuống tất cả đều là đang bị động nghênh kích, mỗi một lần đều muốn bị thương nặng.

Trong cơ thể hắn, khớp xương ba rung động, điên cuồng gây dựng lại, huyết nhục cũng tại nhúc nhích mà động, hắn mấy lần để tay cụt mọc lại, để rách rưới cái cằm khép lại.

Thế nhưng là, vẫn như cũ vô pháp chống lại, hai tay một lần lại một lần bị Hoang oanh kích đứt gãy, bể nát, loại kia đau đớn tra tấn để hắn hắn muốn nổi điên.

Hắn thấy, Tiên Vực những cổ lão đó đạo thống bên trong đi ra tuổi trẻ truyền nhân cũng chưa chắc liền có thể nhất định áp chế Hoang, luôn cảm thấy cái này Hoang quá tà môn, mạnh không hợp thói thường.

Hắn thậm chí cảm thấy đến, Hoang người siêu việt tộc cực hạn, phát huy ra tiềm năng không bình thường!

Tại chính hắn trong nhận thức biết, Tiên Vực từ xưa đến nay xuất ra cái thế đại cao thủ, đều bắt nguồn từ mấy cái kia huyết mạch hi hữu đặc thù chủng tộc, không ai địch nổi!

Mà Nhân Tộc cơ số cự đại, nhân khẩu là hải lượng, huyết mạch không hiếm lạ, đều nói thể chất không trọng yếu, thế nhưng là siêu thoát sau, đạt tới một cái một cấp bậc lúc, vẫn là có tác dụng.

Hắn từng nghe nói, đó là Tiên Vương thể nghiệm, là vô thượng cao thủ tự thân chân thực kinh lịch, có chút Tiên Thiên điều kiện là không thể thiếu.

Thế nhưng là, cái này Hoang đơn giản liền không có loại này cực hạn khiếm khuyết, huyết khí cuồn cuộn, cường thịnh chi cực.

- Ta biết, trong cơ thể ngươi khẳng định còn chảy xuôi theo hắn vô địch cường tộc huyết dịch.

Y Hải gầm nhẹ.

- Cút!

Thạch Hạo nhất quyền oanh sát mà đến, đem thân thể của hắn lần nữa đánh xuyên.

Thạch Hạo chính mình là quan hệ chủng tộc còn không biết sao? Đồng thời, hắn cũng cảm thấy có chút buồn cười, mạnh cùng không mạnh theo chủng tộc thật có như vậy Đại Quan Hệ sao?

- Cái gọi là thể chất, cái gọi là chủng tộc, khẳng định là người lớn nhà

ngươi nói đi, che đậy như ngươi loại này người vô tri, cho các ngươi lòng tin, thực tính toán quan hệ!

Thạch Hạo hoành không mà đến, một chân đạp xuống, không gian sụp đổ, để Y Hải cả người cũng phải tứ phân ngũ liệt.

- Ngao rống...

Y Hải kêu thảm.

- Đã cảm giác được Nhân tộc tiềm lực không đủ cường đại, vì sao các ngươi lại lựa chọn hình người tiến hóa phương hướng đâu?

Thạch Hạo lạnh lùng nói ra.

Những lời này để Y Hải ngẩn ngơ, nhưng rất nhanh lại thanh tỉnh, đạo:

- Ngươi không hiểu, cái gọi là hình người, chỉ là cùng nhân tộc bề ngoài gần, nhưng nội bộ Đại Đạo văn lạc hoàn toàn khác biệt!

- Nói cách khác, Nhân Tộc trời sinh là tiếp cận Đại Đạo chủng tộc, chỉ bất quá có chút ràng buộc cần đánh vỡ a.

Thạch Hạo phi thường bình tĩnh, nhưng xuất thủ lúc lại không lưu tình chút nào.

- A...

Y Hải kêu thảm, giống như là bị kích thích, đồng thời cũng giống là nhận dẫn dắt, một tiếng to rõ tiếng phượng hót vang lên.

Thân thể của hắn tăng vọt, huyết dịch kịch liệt phun trào, hắn lập tức biến thành Ma Viên gương mặt, nhưng phía sau sinh ra Phượng Hoàng hai cánh, ngoài ra hai chân cũng hóa thành Phượng Hoàng trảo, mà hai tay thì làm Ma Viên cánh tay.

Giờ khắc này, hắn bộ dáng rất quái dị, cũng rất đáng sợ.

- Nguyên lai là cái tạp chủng!

Thạch Hạo cười lạnh.

- Ta muốn giết ngươi!

Y Hải nộ hống, đây là đang Phản Tổ, hắn không phải thuần huyết Phượng Hoàng, cũng không phải thuần huyết Đại Lực Ma Viên tộc, vì vậy mạch này tiến hóa thành nhân hình sau, bình thường tới nói cũng sẽ không hiển hiện bản thể, cảm thấy khó xử.

Đến Y Hải thế hệ này, đã cố định là nhân hình, rất khó hiện ra tổ tiên bản thể, nếu như muốn Phản Tổ, cần phải bỏ ra cực lớn đại giới.

Bời vì, Cô tộc từng sử dụng tới Cố Hóa Thuật, chính là vì truy cầu một cái một lĩnh vực cực hạn cường đại, vứt bỏ đã từng một số thân thể tiềm năng.

Đời này của hắn cũng sử dụng không mấy lần Phản Tổ chi thuật, bời vì không riêng gì thân thể biến hóa, Thần Hồn cũng đem xé rách, gây dựng lại, đối với hắn thương tổn rất lớn.

Oanh!

Sau một khắc, Thạch Hạo trên lưng xuất hiện một đôi cự đại Phượng Hoàng cánh, hừng hực bên trong mang theo xích hà, Phượng Sí chấn động, thiên địa rung chuyển, này cảnh tượng quá mức khủng bố.

Lúc này, cũng là này kiên cố Đồng Tước Đàn đều rạn nứt, muốn sụp đổ, nhưng là theo Phượng Sí phát sáng, nó lại giam cầm nơi này, để vạn vật ngưng kết.

- Ngươi không phải có Phượng Hoàng Huyết Mạch à, để cho ta tới dạy một chút ngươi thế nào thi triển phượng hoàng thần thông.

Thạch Hạo thanh âm lạnh lùng.

Y Hải hoảng sợ, theo đối phương Phượng Hoàng cánh phát sáng, hắn không động đậy, theo hư không cùng Đồng Tước Đàn cùng một chỗ cứng đờ ở chỗ này, vô pháp động đậy một chút.

Ầm ầm!

Thạch Hạo một chân đạp xuống, giẫm tại trên lồng ngực của hắn, đè ép hắn rơi vào Đồng Tước Đàn bên trên, đem thân thể của hắn nghiền ép bạo hưởng, toàn thân cốt cách vỡ vụn.

- Cái gọi là Phản Tổ, cũng không gì hơn cái này a.

Thạch Hạo khẽ nói.

Y Hải kinh dị, quả thực là mất hết can đảm, trong mắt hắn, đây là một thiếu niên Đại Ma Vương, có lẽ chỉ có Tiên Vực mấy vị kia năm mạnh Vương giả mới có thể lấy cùng thế hệ chi tư trấn áp đi.

- Cứ như vậy người, cũng dám đến Hạ Giới làm mưa làm gió?

Thạch Hạo cúi đầu nhìn xuống hắn.

Y Hải nghĩ đến trước đây không lâu, hắn đã từng dạng này đem Hoang đệ đệ giẫm tại dưới chân, kết quả hiện tại trái lại, hắn trở thành bị giẫm đạp người.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1758: Kinh Động Khắp Nơi

Khách!

Y Hải cái kia trước kia bị hắn lấy bí thuật trị liệu, đã phục hồi như cũ xương ngực lại một lần nứt ra rồi, bàn chân kia so với núi cao còn trầm trọng, ép hắn muốn nghẹt thở...

Sỉ nhục, chưa bao giờ bị sỉ nhục như vậy!

Hoang liền như vậy một cước đạp ở trên người hắn, đạp lên lồng ngực, ở trên cao nhìn xuống hắn, khiến cho mặt hắn nóng lên, sau đó lại tái nhợt.

- Ngươi còn không phục sao?

Thạch Hạo nở nụ cười, sau đó vẻ mặt chuyển lạnh nhạt nói:

- Chỉ bằng ngươi cũng dám nhục ta người thân, hại đệ đệ ta?

Ở lần đầu tiên nghe được Y Hải ra tay đem Tần Hạo trọng thương sau, Thạch Hạo trong lòng chưa từng có sát cơ, đặc biệt là nghe được người này là vì muốn khiêu chiến hắn mà dẫn đến Tần Hạo chịu liên lụy, hắn thì càng thêm muốn ra tay.

Y Hải vẻ mặt càng ngày càng khó coi, bị người đạp ở dưới chân, như thế chế nhạo, hắn cảm thấy lồng ngực đều muốn nổ tung, trong mắt hung quang lóng lánh, hận không thể hét dài một tiếng.

- Phốc!

Thạch Hạo hơi hơi dùng lực một chút, Y Hải liền ho ra đầy máu, lồng ngực sụp đổ, thế nhưng những kia huyết dịch nhưng không cách nào chạm

đến Thạch Hạo, bị vô hình tràng vực ngăn cản ở ngoài.

- Nghe nói ngươi muốn khiêu chiến ta?

Thạch Hạo hỏi.

Y Hải còn có thể nói cái gì, đây là tự rước lấy nhục, trước kia tự phụ, cùng với phi phàm chiến tích, ở Hoang trước mặt chính là một chuyện cười, căn bản không đáng chú ý.

Hắn rất mạnh, cũng xác thực cùng Thạch Hạo chiến hơn 100 hiệp, nhưng là quay đầu lại thua chính là thua, hắn tuyệt đối không phải địch thủ.

- Bằng người như ngươi, cũng chỉ có thể bắt nạt một thoáng cảnh giới so với ngươi thấp sinh linh đi, ta cảm thấy đệ đệ ta nếu như cùng ngươi một cảnh giới, không chắc thất bại a.

Thạch Hạo tự nói.

Y Hải thể diện càng ngày càng nóng bỏng. Hắn xác thực xem như là lấy lớn ép nhỏ, ác độc mà trừng trị Tần Hạo một trận. Đem đánh bán tàn.

Thế nhưng, nếu như nói hắn thật sự không thể tả, tiềm lực không đủ, tu vi không được, vậy cũng tuyệt đối oan uổng, hắn ở trong tiên vực cũng là có không nhũ danh tức giận.

- Thà chết không chịu nhục!

Y Hải quát.

- Ầm ầm ầm ầm!

Thạch Hạo không nói hai lời. Đạp mạnh một trận. Quả thực để Y Hải thân thể biến hình, tàn tạ không ra hình thù gì.

Sau đó, lúc này mới thả ra hắn, nói:

- Thật sự có cốt tức giận, thì sẽ không đối với đệ đệ ta động thủ, liên lụy người khác tính là gì, ngươi không phải muốn tìm ta sao, chân thân ở đây, đến đây đi.

- Gào...

Y Hải gào thét. Nhảy lên đến, trực tiếp hướng về Thạch Hạo nhào giết tới.

Đáng tiếc, này nhất định là nghiêng về một bên chiến đấu, hắn ma viên thần thông. Hắn bộ phận Phượng Hoàng uy năng, ở Thạch Hạo trước mặt cũng không đủ xem, rất nhanh sẽ lại bị đập bay trên đất.

Đến cuối cùng, hắn không có khí lực, thân thể gãy vỡ, vô cùng thê thảm, nằm ở nơi đó không thể động đậy một chút nào.

- Nói đi. Các ngươi đến cùng muốn tìm tìm món đồ gì?

Đến giờ phút này rồi, Thạch Hạo đem hắn đánh không còn cách nào khác, mới bắt đầu ép hỏi.

- Ngươi... Làm sao biết, đúng rồi, Y Lạc còn có Húc Huy đều rơi vào trong tay ngươi? Ta liền biết, bọn họ xảy ra vấn đề!

Y Hải sắc mặt khó coi, đến giờ phút nầy mới nghĩ đến vấn đề này.

Cũng không phải là hắn trì độn, chủ yếu là mới vừa rồi bị Thạch Hạo đánh quá thảm, cả người đều bối rối, vẫn ở vào một loại phẫn uất chiến đấu hoàn cảnh bên trong.

Đến cuối cùng, Y Hải không chịu nổi, bị Thạch Hạo lấy diệt hồn châm đâm thủng mi tâm, muốn tiêu diệt nguyên thần của hắn, để hắn kinh sợ, lúc này liền không còn bình tĩnh.

Hắn tuy rằng xương ngạnh, nhưng đến cuối cùng bước ngoặt sinh tử, vẫn là không muốn thật là chết đi, chịu thua.

Đáng tiếc, hắn biết cũng có hạn, trên căn bản cùng Húc Huy còn có Y Lạc nói những kia gần như, để Thạch Hạo tương đương không hài lòng, kết quả lại là một trận đánh tơi bời.

Y Hải lý sự, vị này cũng quá bạo tính khí đi, không biết lại không phải lỗi của hắn, trực tiếp liền muốn đem hắn đánh phế bỏ.

- Ôm cây đợi thỏ, sẽ chờ đến ngươi như thế một con vô dụng thỏ trắng nhỏ, thực sự là tẻ nhạt!

Thạch Hạo nói rằng.

Y Hải tức giận giận sôi lên, phổi đều muốn nổ tung, lại còn coi hắn là một con thỏ nhỏ vô hại? Hắn chưa từng bị người coi thường như vậy quá.

Nhưng là, đón lấy Hoang động tác càng thêm để hắn không chịu được, liền như vậy nắm lấy một cái chân của hắn, cười toe toét, dọc theo thềm đá lộ, hướng về Hư Thần Giới đi đến.

Thực sự là khí sát người vậy, Y Hải nổi giận, trái tim của hắn bị thương rất nặng, lại như là một con con mồi, dường như một con sơn dương, còn như một con thỏ giống như, bị người nhấc theo chân, liền như thế kéo, hướng về Hư Thần Giới mà đi.

- Chính ta sẽ đi!

Hắn xấu hổ kêu lên, hắn tình nguyện chính mình thuận theo theo đi, cũng không muốn như thế bị người kéo đi, quá xấu hổ.

- Ta biết, nhưng ta cảm thấy như vậy thích hợp hơn.

Thạch Hạo đáp lại nói.

Y Hải tức giận tóc đều bắt đầu dựng ngược lên, con mắt trợn lên rất lớn, nhưng là cuối cùng lại cùng quả cầu da xì hơi giống như vậy, triệt để không còn cách nào khác.

Gặp gỡ như thế một cái huân tố không kỵ chủ, coi trời bằng vung, trắng trợn không kiêng dè đạp lên hắn tôn nghiêm, hắn cũng thật là không triệt, đánh cũng đánh không lại, đe doạ nhân gia cũng không sợ, một chút biện pháp cũng không có.

Liền như vậy, Thạch Hạo kéo Y Hải, một đường đi tới Hư Thần Giới cửa lớn nơi này.

- Đây chính là tên khôn khiếp tiên vực kia?

Điểu Gia nói rằng, hắn cùng Tinh Bích Đại Gia đều chờ ở chỗ này đây.

Nghe tới nếu như vậy, Y Hải có chút mất cảm giác, hắn toán nhìn ra rồi, hạ giới chính là một đám khốn kiếp, không có một đồ tốt, này liền từ mi thiện mục lão người nói chuyện đều như thế đáng ghét.

- Này lại không thể ăn, không thể cắn, giữ lại hắn cái gì dùng, trực tiếp giết chết quên đi.

Tinh Bích Đại Gia nói rằng.

Y Hải sau khi nghe thân thể run lên, hắn cảm thấy nơi này cùng Địa ngục không có gì khác nhau.

- Giữ lại hữu dụng, quay đầu lại để hắn cho đồ nhi ta đi làm bồi luyện.

Thạch Hạo nói rằng, hắn muốn làm hất tay chưởng quỹ, nắm lấy một cái tiên vực rất mạnh sinh linh, cùng Chân long kích đấu, hắn là tốt nhất đá mài dao.

Xích long Cát Cô bị gọi tới.

Vì thế, Điểu Gia cùng Tinh Bích Đại Gia không thể không lại mở ra một khối khu vực, đó là một chỗ rộng rãi võ đài, kiên cố bất hủ, đồng thời cũng là một vùng tù lao, đi tới sau không có bọn họ giúp đỡ liền không cách nào đi ra.

Liền như vậy, Xích long cuộc chiến sinh tử bắt đầu rồi.

Thạch Hạo từng đã nói với hắn, cùng cảnh giới chém giết, đánh bại không được đối thủ, như vậy hắn tự thân sẽ bị đánh giết, làm là sư phụ sẽ không xuất thủ giúp đỡ.

Này rất tàn khốc, thế nhưng, Xích long không có oán giận, chưa bao giờ có nghiêm túc, ở nơi đó chờ đợi quyết đấu.

Bất quá, Điểu Gia cùng Tinh Bích Đại Gia đều ở nhìn, không có như Thạch Hạo lãnh khốc như vậy, bọn họ lập ra các loại quy tắc, mỗi lần chiến đấu chỉ có ngắn ngủi trong nháy mắt, vì là chính là để non nớt Xích long từ từ thích ứng.

Thạch Hạo mặc kệ những này, hắn trở lại Thạch Thôn, ở hôm nay rốt cục nhìn thấy xa cách nhiều năm Mao Cầu —— chu yếm.

- Ngươi cũng thật là tiêu sái, hướng du Đông Hải, tây sơn du ngoạn, nhiều ngày như vậy cũng không thấy ngươi bóng người.

Thạch Hạo nói rằng.

Mao Cầu nhìn thấy hắn sau, biểu đạt nhiệt tình phương thức quá bất nhất giống như, hóa thành một con cùng thiên địa tề cao khổng lồ màu vàng thần viên, miệng rộng đầy răng nanh, trực tiếp xoay chuyển một cây dãy núi trường đại mâu, oanh tạp hạ xuống.

Lúc này mới vừa thấy mặt, liền cho hắn đến rồi một thoáng, muốn ước lượng tu vi của hắn.

Nhưng là, Thạch Hạo một đầu ngón tay liền đỡ lấy, điều này làm cho Mao Cầu tương đương nhụt chí, vụt nhỏ lại, xuất hiện ở Thạch Thôn bên trong.

- Ngươi cho rằng ta ở du sơn ngoạn thủy, nhiều ngày như vậy tới nay ta vẫn cắm rễ ở trong đại hoang, đang tìm kiếm sơn bảo đây.

Mao Cầu đáp.

Thạch Hạo trong lòng hơi động, chính là hắn đến nay cũng đối với cái kia sơn bảo nhớ mãi không quên đây.

- Ngươi có manh mối? Đi, coi như ta một phần, đồng thời tìm ra!

Thạch Hạo nói rằng.

Ở Thạch Hạo cùng Mao Cầu đi tìm sơn bảo thì, thượng giới không thể yên tĩnh, ba ngàn châu các Phương giáo chủ đều bị kinh động, một đám người đang ngẩn người, tất cả đều bị đè ép.

Y Hải là người nào? Vô cùng cường đại, ở Hư Thần Giới đồng cấp trong trận chiến ấy, sẽ bị người đánh cho tàn phế? Cái này không thể nào!

Nhưng mà, bọn họ nhận được tin tức, xác thực như vậy, những đệ tử kia môn đồ tận mắt nhìn thấy, Y Hải bị người đánh miệng đầy hàm răng bay ngang, xương ngón tay bóc ra, bây giờ còn ở Linh Giới cánh cửa phụ cận đây.

Những người này bị kinh động sau, đồng thời tiến vào Linh Giới, đi tới giới trước cửa, kết quả tất cả mọi người đều hoá đá, thời gian thật dài nói không ra lời.

Đây là người phương nào gây nên? Đúng là cổ đại đại hung đột phá phong ấn sao?

Nhưng là, tương tự côn bằng, Chân long loại sinh vật này, không phải đã sớm chết tuyệt sao?

Ngoại trừ côn bằng các loại, còn có thể là ai, ở này cùng cấp bên trong có thể giết Y Hải?

- Là Hoang, ta cảm thấy nhất định là hắn, ngoài ra, hạ giới còn có ai hung hăng như vậy, có thể chém dị vực tuổi trẻ đại nhân!

Có người làm ra loại này phán đoán.

- Nhưng là, hắn không phải là bị phế bỏ sao, tính toán một chút thời gian, bây giờ hắn đạo hạnh mất hết, bị trở thành phàm nhân.

Có người nhíu mày.

- Ta cảm thấy, chuyện gì phát sinh ở Hoang trên người cũng không phải là không có khả năng, người này là cái biến số, sẽ tràn ngập các loại bất ngờ.

Đây là thiên quốc chi chủ nói ra, đối với Thạch Hạo cực kỳ coi trọng.

Nếu là có thể, hắn thật muốn tìm người giết đến hạ giới đi triệt để diệt Thạch Thôn, đi cầu chứng Hoang là có hay không phế bỏ.

Nhưng mà, Tiên điện người mở miệng, lắc đầu phủ nhận, dựa theo bọn họ lời giải thích, tàn tiên rất xác định nói cho bọn họ biết, lời nguyền này, chính là chân tiên một khi nhiễm phải, tương tự muốn phế đi, liền chớ đừng nói chi là là chỉ là một cái độn nhất cảnh giới tu sĩ.

- Hoang, tất nhiên phế bỏ, tuyệt đối không thể là hắn, nhất định là hạ giới có thứ đặc biệt gì, nói thí dụ như thật trong tổ rồng trứng ấp, nói thí dụ như côn bằng còn có mồ côi từ trong bụng mẹ.

Trong lúc nhất thời, ba ngàn châu đều đang bàn luận chuyện này, dù cho Hoang rời đi, bị cho rằng phế bỏ, có thể hôm nay còn ở đàm luận hắn tên.

Sau đó không lâu, chuyện này truyền tới trên chín tầng trời, đã kinh động các đại trường sinh thế gia, chính là Nguyệt Thiền, yêu Nguyệt công chúa:

- Trích Tiên

, Thập Quan Vương đều biết.

Ngoài ra, tiên vực sứ giả cũng nghe nói.

- Tất yếu đi một chuyến Hư Thần Giới, nhìn một chút nơi đó đến tột cùng có cái gì, vị cố nhân kia có hay không hiện nay còn không việc gì đây?

Mấy ngày nay đến, trước sau có người lên đường (chuyển động thân thể), đi tới ba ngàn châu, chuẩn bị cùng đi Hư Thần Giới thám hiểm, kiểm tra chân tướng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1759: Thiên Nga Cầm Thánh

- Có hay không tổ chức thành đoàn thể đi 3000 châu? Từ nơi ấy đi vòng đi Hư Thần Giới, nhìn một cái cái kia cái gọi là tiên vực tuấn kiệt bị đánh đích miệng đầy hàm răng rơi quang thê thảm cảnh tượng.

Trên chín tầng trời, Tào Vũ Sinh tại thét to, hô bằng hữu gọi hữu, muốn đi 3000 châu tham gia náo nhiệt, trong lòng của hắn lửa nóng vô cùng. Nghe tới Hư Thần Giới tin tức lúc, cả người đều kích động lên.

Tương đối mà nói, kim sắc tiểu Thiên Giác Nghĩ càng trực tiếp một ít, ồn ào lấy, Thạch Hạo nhất định không việc gì, đạo hạnh chưa từng bị chém rụng, là hắn kích đã trấn áp y biển.

- Ha ha ha, thống khoái a, cái kia y biển cảm giác mình người năm người sáu, bốn phía khiêu chiến, ngang ngược kiêu ngạo ương ngạnh, ta đã sớm muốn thu thập hắn rồi, kết quả bị huynh đệ của ta Hoang cho đánh cho tàn phế. Hắc hắc, nghe nói bị miệng rộng rút miệng đầy hàm răng rơi quang, liền toàn thân đều xương cốt đều cho chia rẽ, chịu đựng thành cốt tủy cháo.

Không thể không nói, tiểu Thiên Giác Nghĩ tương đương hung tàn, tựu là như vậy trực tiếp, người khác đều không trả bán tín bán nghi, không xác định là ai ra tay, hắn cũng đã cho rằng là Thạch Hạo làm.

- Đây tuyệt đối là phong cách của hắn, không có chênh lệch!

Thiên Giác Nghĩ vỗ bộ ngực ΘΘ, một mực chắc chắn.

Một đám người cũng không có ngữ, như thế nào cảm giác việc này như là nó làm tựa như, cái kia tự hào nhiệt tình mạnh quá phận. Đại thần giới

- Công chúa Yêu Nguyệt, ta cho ngươi tìm nhà chồng rồi, đi thôi, đừng

tham gia cái gì lôi đài thi đấu rồi, nhanh chóng đi 3000 châu.

Đây là Tào Vũ Sinh cho trường sinh hoàng triều công chúa đưa đi giấy viết thư.

- Nguyệt Thiền, Thanh Y các ngươi thật sự thành là một người ấy ư, nên xuất quan, đi Hư Thần Giới gặp tình nhân cũ.

Không thể không nói, Tào Vũ Sinh quá chiêu hận.

- Trọng đồng tiểu tử, huynh đệ ngươi lại sống lại rồi, mời ngươi đi tái chiến một hồi.

- Thập Quan Vương, huynh đệ của ta bắt được y biển rồi, ngươi dám cũng trấn áp một cái tiên vực khách đến thăm sao?

- Kim Triển, Vương Hi, Vương mười, có loại Hư Thần Giới đến chiến một hồi!

Thật có thể nói là xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, có rất nhiều Tào Vũ Sinh cùng Thiên Giác Nghĩ kêu đi ra, có rất nhiều những người khác ồn ào, tiễn đưa giả giấy viết thư, thả ra tin tức giả.

Các nơi vô cùng náo nhiệt, tương mời một ít danh nhân đi Hư Thần Giới, xem xét cái kia đại hung là ai.

- Ta khả dĩ rất phụ trách nói cho bọn ngươi, Hoang đã phế bỏ, bàn lại luận hắn hôm nay rất mạnh, đây chẳng qua là một truyện cười, hắn không có khả năng tái xuất hiện!

Đây là Tiên Điện cường giả dự phán, rất khẳng định, minh xác cáo tri, Hoang đã trở thành quá khứ, không có khả năng tái xuất hiện tại tu hành giới, triệt để biến thành phàm nhân. Đặc chủng giáo sư

Bởi vì, bọn hắn từng tế tự, tại Tàn Tiên ngủ say địa lại một lần thỉnh giáo, đạt được xác thực đáp án, Hoang ngày đó trúng Chiết Tiên Chú, không

có sai, hắn nhất định đạo cơ hủy hết, không có ngoài ý muốn.

Các nơi một mảnh ầm ĩ, đều đang đàm luận chuyện này, rất nhiều người khởi hành, không ít càng là đã tụ tập tại Linh giới chi môn phụ cận, đang đợi người cùng đi hạ giới.

Đại hung làm cho người kiêng kị, người bình thường không dám một mình xuống dưới, đang chờ đợi đội ngũ càng tụ càng nhiều mới có thể xuất phát.

Về những...này, Thạch Hạo không có lại đi chú ý, bởi vì, hắn cũng liệu đến loại tình huống này, tất cả đều giao cho điểu gia cùng tinh bích đại gia đi xử lý.

Hiện tại hắn cùng Mao Cầu khởi hành, xâm nhập đất hoang, một đường truy tìm, muốn tìm cái kia sơn bảo.

Năm đó, sơn bảo xuất thế lúc, thụy quang bành trướng, muôn hình vạn trạng, từng dẫn tới Cùng Kỳ, Thôn Thiên tước, Chu Yếm, Tiểu Hồng điểu kịch liệt chém giết, tranh đoạt nó.

Lúc kia, Liễu thần mới từ sắp chết trung sống lại, không có tham dự.

Nghĩ đến Liễu thần, Thạch Hạo lại thở dài, Liễu thần theo thân cây hủy hết, hóa thành một hạt giống, biến hướng Niết Bàn... Lại đến tao ngộ không hiểu sấm đánh, lại một lần tại kề cận cái chết giãy dụa, không biết nó đều đi trêu chọc cái gì. Bách luyện phi thăng lục

Theo tiên cổ niên đại, đến ở kiếp này đến nay, hắn giống như trải qua mấy lần "Luân Hồi", do mạnh nhất đến yếu nhất, lại chậm rãi một lần nữa bắt đầu.

- Liễu thần đường là như thế nào, nó đến tột cùng muốn đi đâu, cuối cùng kết cục sẽ như thế nào?

Thạch Hạo nghĩ tới Liễu thần cuối cùng biến mất địa phương có bí mật

gì, đó cũng là Cấm khu chi chủ gặp nạn địa phương, cái kia phiến đê đập phía sau có cái gì?

Năm đó, Liễu thần tê cư tại Thạch Thôn lúc, hoàn toàn phá vỡ chính mình Vô Địch Kim Thân, theo tầng dưới chót nhất bắt đầu, thôn người biết rõ, lúc ban đầu những năm kia, nó toàn thân cháy đen, phiến diệp đều không, triệt để khô bại, không có một điểm sinh cơ, cùng chết đồng dạng.

Thẳng đến mấy năm sau, nó mới từ suy yếu nhất trạng thái sống lại, rút ra một căn non cành, miễn cưỡng còn sống.

Tại sau đó trong vài năm, chậm rãi tu hành, tích góp từng tí một tiếp theo chút ít lực lượng.

Nói cách khác, năm đó cũng không cần tránh né tranh đoạt sơn bảo tứ hung.

Có thể thấy được, năm đó nó trạng thái đến cỡ nào không xong.

Hiển nhiên, cái này phiến đất hoang đã không còn là Thạch Thôn phụ cận địa vực, mà là đã đến Hoang vực biên giới, quái thạch đá lởm chởm, núi đá sừng sững.

Thạch Hạo phát hiện một tòa tổ chim, rất lớn, cũng rất không phàm, dùng hắc ngô đồng cổ mộc dựng mà thành, tọa lạc tại một tòa núi đá chi đỉnh, phát ra mông lung linh khí. Lôi Vũ

- Thôn Thiên tước sào x?

Thạch Hạo kinh ngạc.

Mặc dù đi qua rất nhiều năm, hắn cũng không có quên đầu kia hung cầm, trí nhớ khắc sâu, đây là khí tức của nó.

Bất quá, Thôn Thiên tước đã chết, tới nơi này ý nghĩa không lớn, Thạch Hạo quay đầu lại nhìn thoáng qua Chu Yếm.

Chu Yếm gãi gãi đầu, nói:

- Ngươi nên biết, năm đó sơn bảo bị ta đoạt được, kết quả ta trọng thương sắp chết, chân thân trốn ở bùn nhão xuống, sơn bảo ném trong hồ, cuối cùng bị mất.

Chu Yếm năm đó mất trí nhớ, quên lãng quá nhiều đồ vật, thẳng đến nhiều năm sau mới khôi phục, nó rất hoài nghi, cuối cùng Thôn Thiên tước đắc thủ, bởi vì nó về sau đi qua cái kia phiến bùn nhão đường, tại đâu đó phát hiện qua Thôn Thiên tước tàn vũ.

Đương nhiên, nó cũng không thể hoàn toàn xác định nhất định là này hung cầm đạt được sơn bảo, dù sao chúng kịch liệt đại chiến qua, trên người của nó dính vào một căn hung cầm vũ, rơi mất ở đằng kia phụ cận cũng rất bình thường.

- Thôn Thiên tước mất, nhưng ta ở chỗ này có phát hiện, từng có một cái rất mạnh sinh linh đã tới.

Mao Cầu dẫn Thạch Hạo tiến vào sào x.

Trong lúc này rất yên tĩnh, linh khí mờ mịt, này đây tơ vàng thảo chăn đệm mà thành, có bồ đoàn, cũng có một ít dụng cụ, là một chỗ yên lặng tu hành chi địa.

- Tộc của ta ngoại trừ bảy mươi hai biến tương đối nổi danh bên ngoài, còn có một loại thần thông, khả dĩ Phản Bản Hoàn Nguyên, dò xét một loại địa năm gần đây chi cảnh.

Chu Yếm nói ra.

Nó ở chỗ này thi pháp, cuối cùng Thôn Thiên tước sào trung xuất hiện một đạo nhàn nhạt hư ảnh, là một cái lão giả, da thịt nếp uốn, sợi tóc tuyết trắng, rất mơ hồ, nhưng chân thật tồn tại qua.

Có người từng đã tới Thôn Thiên tước sào x, tu vi rất cường.

- Ta công lực chưa đủ, truy tra thật lâu, đều chưa có xác định người là ai vậy này.

Chu Yếm thở dài, nhưng đây là hắn phát hiện là tối trọng yếu nhất manh mối.

Thạch Hạo nghe vậy, có chút giật mình, xem ra năm đó tám vực đại loạn, vẫn có một ít cường giả sinh tồn xuống dưới, không hề yếu đích thần minh trên đời.

- Ngươi tới thử xem.

Chu Yếm đem cái loại nầy cổ pháp truyền cho Thạch Hạo, lại để cho hắn ở chỗ này thi pháp.

Ầm ầm!

Phong Lôi đại tác, Thạch Hạo thi pháp lúc, cái chỗ này quỷ ảnh trùng trùng điệp điệp, là được một ít không thể làm chung hư ảnh đều lộ ra đi ra, làm cho tại đây quỷ khí um tùm.

Chu Yếm giật mình, nó phát hiện lúc này Thạch Hạo tu vi tại một đường tăng thêm mãnh liệt, theo Chân Thần đến Thiên Thần, vừa nhanh nhanh chóng xông tới.

- Ngươi đến cùng đến cỡ nào sâu đạo hạnh?

Nó hỏi, đây cũng là ngoại giới nghi vấn, rất nhiều người suy đoán hắn tại Chân Thần Cảnh, cũng có thể có thể mò tới Thiên Thần biên giới.

Hiện tại xem ra, tất cả mọi người đánh giá thấp hắn, xa không chỉ cảnh giới kia ah.

- Độn Nhất.

Thạch Hạo đáp.

Chu Yếm ngẩn người, trong nội tâm rung động không hiểu.

Cuối cùng, hắn lộ ra vẻ cổ quái, năm đó cái kia tiểu p hài phát triển đến một bước này hả? Thật sự đủ để hù chết người, đừng nói hạ giới, tựu là phóng nhãn Chư Thiên, có loại này tốc độ phát triển sinh linh sao?

- Đánh vỡ thần thoại, đúc thành Vô Địch đường.

Chu Yếm thở dài, hắn biết nói, Thạch Hạo con đường của tương lai ngoại nhân đã nhìn không thấu, nhất định phi phàm vô cùng, đồng thời cũng sẽ có khôn cùng kiếp nạn, người bậc này vật cả đời đều khó có khả năng bình tĩnh.

- Ồ, rõ ràng rồi, đây cũng là một đầu ma cầm?

Chu Yếm kinh ngạc.

Thạch Hạo cũng lộ ra dị sắc, lão giả kia càng phát ra rõ ràng, tóc trắng thưa thớt, già nua không thành bộ dáng, cuối cùng nó hóa thành một đầu thiên nga!

Phản Bản Hoàn Nguyên, lại để cho ngày xưa cảnh tượng tái hiện, mà lại lại để cho bản thể hắn hiển hiện.

- Không có khả năng!

Mao Cầu biến sắc.

- Nó là ai, ngươi nhận thức sao?

Thạch Hạo kinh ngạc.

- Đây là thiên nga Thánh giả!

Mao Cầu đáp.

Thạch Hạo khẽ giật mình, rồi sau đó nghĩ tới, đây không phải là Thôn

Thiên tước đích sư tôn sao?

Có đồn đãi, Thôn Thiên tước được thiên nga Thánh giả chỉ điểm, tu vi như thế mới dần dần cường hoành mà bắt đầu..., thế nhưng mà tại thiên nga Thánh giả lúc tuổi già lúc, nó lại đem thiên nga nuốt chửng.

Có thể nói, Thôn Thiên tước tại Hoang vực có tiếng xấu, rất nhiều người trơ trẽn, phẫn hận nó phẩm hạnh, nhưng bởi vì nó rất cường, không người đi giết nó.

- Có ý tứ, một cái người bị chết rõ ràng xuất hiện ở chỗ này, mang đi sơn bảo.

Thạch Hạo thấy được, tại tay của người kia trong có một cái hình lập phương cốt khối, tuyết trắng Như Ngọc.

Chu Yếm một mực chắc chắn, cái kia chính là nó năm đó được mà phục mất đồ vật.

- Người này tu vi không kém.

Thạch Hạo nói ra.

- Lão gia hỏa này lại để cho người không rét mà run a, đều nói hắn tại huyết khí khô bại lúc tuổi già bị Thôn Thiên tước cho ăn hết, có thể kết quả hắn còn sống.

Chu Yếm hít một hơi lãnh khí.

Bất quá, hôm nay có Độn Nhất cảnh giới Thạch Hạo trở về, nó cũng là không lo lắng.

- Tra, năm đó thiên nga Thánh giả ở nơi nào tu đạo, vẫn lạc gì đấy, ưa thích đi gì đấy, sưu tập toàn bộ về hắn các loại tin tức về sau, ta không tin tìm không thấy hắn.

Thạch Hạo nói ra.

- Đúng vậy, không thể tưởng được đã có trọng đại như vậy phát hiện, lập tức liền có thể thấy đến sơn bảo rồi!

Mao Cầu nói ra.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1760: Quần Hùng Hạ Giới

Thạch quốc hiện nay cường thịnh cực kỳ, cả nước lực lượng đi điều tra Thiên nga thánh giả, tự nhiên có thể dễ dàng rất nhiều, đương nhiên chuyện này là ở tuyệt mật tình huống dưới tiến hành, nếu không, đánh rắn động cỏ cái kia sẽ không hay. (không đạn song..)

Thiên nga thánh giả, nó còn sống sót, xác thực ra ngoài Thạch Hạo dự liệu.

Nói vậy, năm đó bị đại hoang bên trong các người qua đường vật tôn làm thánh giả tồn tại, nhất định không phải chuyện nhỏ, nếu như thật bị đệ tử ăn đi, cái kia thật là có chút không còn gì để nói.

- Sư phụ, giới môn nơi đó rất náo nhiệt, đến rồi rất nhiều người, nói nhao nhao ồn ào, có người nhắc tới tên của ngươi, ngươi muốn đi gặp sao?

Xích long đến rồi.

Hư Thần Giới, giới môn nơi đó bị phong ấn.

Điểu Gia cùng Tinh Bích Đại Gia không ý nghĩ đau, trực tiếp đóng cửa lớn, đem tất cả mọi người đều cho che ở bên ngoài, rơi vào thanh tịnh.

Thạch Hạo nghĩ đi nghĩ lại, nói:

- Ngươi đi nơi nào, đái cá khẩu tín, liền nói Hoang đã phế bỏ, tiến vào không được Hư Thần Giới, không có cách nào đi gặp cố nhân.

Xích long Cát Cô nghe vậy, há miệng, sắc mặt muốn nhiều quái dị có bao nhiêu quái dị, này tiện nghi sư phụ trợn tròn mắt nói mò, vừa nhìn liền không giống như là người tốt a, mơ hồ như vậy lừa gạt, vì là chính là ngày

sau bẫy người sao?

- Ngươi không phải khỏe mạnh sao, lại nói, bọn họ thật muốn đi vào Hư Thần Giới, không phải biết tất cả mọi chuyện.

Cát Cô lẩm bẩm.

- Ít nói phí lời, cho ngươi đi ngươi liền đi, bọn họ không phải không vào được sao?

Thạch Hạo quát lớn.

Cuối cùng, Hư Thần Giới giới môn nơi đó, Xích long tiện thể nhắn, cách một đôi cửa đá truyền âm, báo cho thượng giới người, hoang phế rơi mất, bây giờ không cách nào tiến vào tinh thần quốc gia bên trong.

- Không thể, Hoang làm sao có khả năng phế bỏ?!

Có mấy người không tin, lớn tiếng la hét, tâm tình vô cùng kích động.

Này một số người đối với Thạch Hạo là thiện ý, ước ao hắn có thể sáng tạo kỳ tích, sẽ có một ngày có thể tái hiện thế gian, không chịu nhận kết quả này.

- Huynh đệ ta làm sao có khả năng phế bỏ, đi ****** chiết tiên chú, hắn có thể chịu đựng đến mới đúng!

Tào Vũ Sinh gầm nhẹ, mà Thiên Giác Nghĩ càng là phẫn nộ, nện đánh giới môn.

Thạch Hạo một ít bạn cũ. Đều ở thở dài, không có so với này bết bát hơn sự tình, Thạch Hạo dĩ nhiên thật sự gặp bất trắc, liền như thế phế bỏ.

- Ha ha. Ha ha ha...

Còn có một chút người cười, có trên chín tầng trời Kim gia, Vương gia các loại (chờ) người, tự nhiên cũng có ba ngàn châu giáo chủ các loại, như

thiên quốc, minh thổ các loại.

- Cười cái p a, cẩn thận lão tử làm thịt các ngươi!

Tiểu Thiên Giác Nghĩ trừng mắt. Lạnh lẽo cực kỳ, hướng về những người kia nhìn lại.

- Người trẻ tuổi, đừng kích động, chúng ta chỉ là muốn đến cái khác một chuyện mà thôi.

Có người nói.

- Đừng động thủ.

Tào Vũ Sinh nói nhỏ.

Bởi vì, tiên vực sứ giả cũng ở, ở bên cạnh hắn còn theo mấy người, đều không nói lời nào, trầm mặt, những này đều tuyệt đối là đại cao thủ.

Tiên vực ba vị nhân tài mới xuất hiện tiến vào Hư Thần Giới, liền như thế biến mất rồi. Làm bọn họ không nhanh, trong lòng lạnh lẽo, bọn họ đến từ tiên vực, lại ở nho nhỏ hạ giới gặp khó, tâm có bất mãn.

Bất quá, đối với ba người kia tự ý hành động, rời đi sứ giả đội ngũ, liền như thế tùy tiện tiến vào Hư Thần Giới, bọn họ cũng có nhất định lời oán hận.

Chỉ có điều, cùng đi ở tiên vực. Mặc kệ cái kia ba tên người trẻ tuổi phạm vào ra sao sai, ở sứ giả xem ra, cũng chỉ có thể có bọn họ trách phạt mới được.

- Hư Thần Giới người chưởng khống, mời đi ra một tự.

Nhưng vào lúc này. Sứ giả mở miệng, thân phận của hắn không bình thường.

Nhưng là, gặp gỡ Điểu Gia cùng Tinh Bích Đại Gia, hắn cũng không

triệt, bởi vì hai cái lão già lý đều không để ý đến, bĩu môi. Lẫn nhau giao lưu.

- Người kia có thể ra lệnh cho chúng ta sao?

- Không thể.

- Vậy hãy để cho hắn cút đi!

- Long nhi lại đây, đi nói cho bọn họ biết, Hư Thần Giới không phải bọn họ có thể đến địa phương, kịp lúc cút đi!

Xích long hoàn toàn không còn gì để nói, trước tiên không nói cái kia khó chịu xưng hô —— Long nhi, riêng là hai người này lão già xử lý sự tình phương thức, cũng quá thô ráp, làm sao so với hắn cái kia tiện nghi sư phụ còn không nói?

- Liền trực tiếp như vậy nói?

Cát Cô hỏi.

- Không sai, liền trực tiếp như vậy.

Xích long nhắm mắt, đi tới giới trước cửa, vỗ vỗ môn, nói:

- Đừng ầm ĩ, giới chủ, ạch, Hư Thần Giới người chưởng khống, để ta nói cho các ngươi biết, đều cút đi, đừng ở chỗ này chướng mắt!

Bên ngoài mọi người:

-...

Này Hư Thần Giới làm sao như thế tà tính? Trực tiếp để mọi người cút đi, còn bao gồm tiên vực sứ giả, tất cả mọi người bắn tỉa ngất, có chút không dám tin tưởng.

- Lớn mật, ngươi có biết ở nói chuyện với người nào, trong thiên hạ đều

vì tiên vực chỉ huy, bọn ngươi dám cãi lời hay sao?

Một người quát lên.

Sứ giả ánh mắt cũng rất lạnh, đây cũng quá không nể mặt mũi, liền như vậy khu đuổi bọn họ, từ khi tiến vào cửu thiên thập địa sau vẫn không có từng tao ngộ chuyện như vậy đây.

- Hai vị lão gia tử, còn làm sao mắng?

Xích long tiến đến thỉnh giáo, đều không nói là làm sao đáp lại, trực tiếp hỏi làm sao mở mắng, rất là kỳ hoa.

- Trẻ nhỏ dễ dạy vậy!

Điểu Gia khen ngợi.

- Có thể giáo?

Xích long oán thầm, gặp gỡ hai người các ngươi lão già, lại người bình thường cũng có thể không bình thường tư duy cân nhắc mới được, không đi mắng còn có thể đi giảng đạo lý sao?

- Đi, nói cho lão già kia, về tiên vực đi thỉnh giáo một chút trở lại, không phải vậy đừng chính mình chuốc họa.

Tinh Bích Đại Gia rất bình tĩnh nói.

Xích long Cát Cô tương đương thuận theo, đi tới, trực tiếp một trận chế nhạo, để bên ngoài một đám người hai mặt nhìn nhau.

- Lão già nói rồi, để cho các ngươi mau mau p lăn n lưu về tiên vực, đi thỉnh giáo đại nhân vật, nhìn một chút đây là địa phương nào, còn dám kỷ oai, toàn bộ đập chết!

Khi (làm) nghe đến mấy câu này sau, Điểu Gia cùng Tinh Bích Đại Gia trực cắn rụng răng, đều cảm thấy tiểu tử không phải tỉnh ngọn đèn.

- Để Thạch Hạo tiểu tử kia cho mang hỏng rồi chứ?

- Chân long một mạch, ngươi cho rằng là người lương thiện a, năm đó là đạp lên vô tận hài cốt quật khởi chủng tộc, rất không phải đồ vật.

Hai cái lão già ở nơi đó bẩn thỉu Xích long một mạch.

Cát Cô lý sự, thế nhưng cũng không có cách nào.

Bên ngoài nhưng là vỡ tổ, tiên vực mấy người giận không nhịn nổi, dùng sức oanh kích giới môn.

Chính là tiên vực sứ giả cũng hơi ngẩn ngơ, hắn nghĩ tới rồi một chuyện, đó là nghe một vị cổ lão cấp độ hóa thạch sống tồn đang nói đến, nói cửu thiên thập địa có nhiều chỗ là không thể xông loạn, lẽ nào ngoại trừ vùng cấm, nơi này cũng có gì đó quái lạ?

- Ta chỉ muốn biết, Thạch Hạo hắn... Thật sự trở thành phàm nhân sao?

Có một cô gái mở miệng yếu ớt, âm thanh truyền vào.

- Ngươi là ai, Nguyệt Thiền, Thanh Y, Ma nữ, vẫn là yêu nguyệt, cũng hoặc là Vương Hi?

Cát Cô bát quái chi tâm cháy hừng hực.

Bởi vì, nó ở Thạch Thôn trải qua, nghe được Thạch Hạo đơn giản cùng người trong thôn nói một chút thượng giới sự, nhớ kỹ này mấy cái tên.

Giới ngoài cửa, có mấy tên nữ tử, sắc mặt không hề thay đổi, nhưng trong ánh mắt chùm sáng đảo qua thì, hận không thể trực tiếp nổ ra giới môn.

- Hoang có phải là thật hay không không có phế bỏ?

Lại có người mở miệng.

- Nói như thế nào đây, sư phụ của ta tuy rằng đạo hạnh mất hết, nhưng cũng không tới phiên ngươi đến cười trên sự đau khổ của người khác.

Xích long nói rằng.

- Hắn không có phế!

Lại có người mở miệng.

- Buồn cười, ngã: cũng hiện tại còn muốn có kỳ tích, ta Tiên điện chí tôn dám lấy nhân cách đảm bảo, hắn cũng không còn cách nào đăng lâm giới tu hành!

Tiên điện người cũng tới.

Liên tiếp mấy ngày, giới môn nơi này cũng không thể yên tĩnh, những người kia cũng không hề rời đi.

Mà ở đây la hét thời khắc, Thạch Hạo lên đường rồi, tự mình căn cứ những kia manh mối, truy tra Thiên nga thánh giả tăm tích, vận dụng bí pháp, trở về chốn cũ các loại, tra xét tung tích tích.

Đến cuối cùng, hắn rốt cục có đột phá tính phát hiện, vững tin Thiên nga thánh giả còn sống sót, ở tu hành bí pháp nào đó, bây giờ trốn ở hồng vực bên trong.

- Đi, đi xem một chút sơn bảo đến cùng là cái gì!

Thạch Hạo cùng chu yếm chuẩn bị ra đi.

Nhưng là, ngày hôm đó, Xích long lại tới nữa rồi, báo cho hắn một tin tức.

- Điểu Gia, Tinh Bích Đại Gia phiền muộn không thôi, cuối cùng mở ra giới môn, đem đám người kia bỏ vào đến rồi.

Thạch Hạo cả kinh, hai người này lão già cho hắn gây phiền phức, hắn

vẫn không có dự định đối mặt những người kia, muốn tại hạ giới đàng hoàng, giữ khuôn phép ở lại, không muốn lại bị một ít người nhìn chằm chằm.

Bây giờ, là hắn ngủ đông kỳ, thực lực không đạt đến một cái nào đó hoàn cảnh, hắn không nghĩ ra đi.

- Những người kia tiến vào Hư Thần Giới, có thể sẽ là một hồi nhiễu loạn, ta đến đi xem một chút, cái kia hai cái lão già đến cùng muốn làm cái gì!

Thạch Hạo nói rằng.

- Bọn họ không có làm loạn, đều bị nhốt rồi, ở một mảnh sương mù khu bên trong, hiện tại hai cái lão già cũng rất đau đầu, có người nói, cái kia dải đất chính là hai người bọn họ cũng không thể hoàn toàn khống chế.

Xích long nói rằng.

Điều này làm cho Thạch Hạo đờ ra, quả nhiên lần thứ hai đã được kiến thức hai cái lão già có cỡ nào vô căn cứ.

- Bọn họ vì sao làm như vậy?

Thạch Hạo bất mãn.

- Xem những người kia không vừa mắt, muốn cho ngươi đi trừng trị bọn họ. Hai vị tiền bối nói rồi, khu vực này đối với ngươi mà nói là hiếm thấy mài giũa nơi, có thể trợ ngươi đột phá đến chí tôn cảnh.

Xích long đáp.

Thạch Hạo sững sờ, không nói cái gì nữa, trực tiếp đi tới Hư Thần Giới.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1761: Vượt Qua Cực Cảnh Cấp Độ

Chí Tôn!

Hai chữ này sâu sắc đánh động Thạch Hạo, hắn tiếng lòng đều căng thẳng, mỗi giờ mỗi khắc không nghĩ tới đột phá đi tới, thế nhưng hắn biết, hiện nay tốc độ tu luyện đã phi thường nghịch thiên, liên quan với Chí Tôn cái kia chính quả không thể một tha mà liền.

Hắn còn cần mài giũa, dù sao mới hai mươi mấy tuổi mà thôi, nhưng cũng đã đến độn nhất cảnh, này hoàn toàn đánh vỡ thần thoại truyền thuyết, có thể xưng tụng vang dội cổ kim, đã là truyền kỳ!

Nếu như muốn tiến thêm một bước, này có vẻ quá mức hư huyễn.

Thế nhưng, chỉ cần có hi vọng, hắn liền muốn thử nghiệm, đồng ý đi xông vào một lần, trong thời gian ngắn nhất quật khởi.

Thời gian không chờ hắn, hắn muốn nắm chặt đột phá!

Hay là, Tiên vực có tuổi trẻ Chí Tôn đi, nhưng ở này Hạ giới bên trong, ở mảnh này hoang vu nơi, muốn thành tựu Chí Tôn vị thật sự quá gian nan.

Từ xưa đến nay, Cửu Thiên Thập Địa Chí Tôn là có thể đếm ra!

- Sư phụ, ngươi vẫn đúng là muốn trở thành Chí Tôn à, ngươi mới bao lớn? Ta nghe nói, ngày xưa tối tuổi trẻ Chí Tôn cũng đến lớn hơn ngươi trên một đoạn dài, không phải có câu nói sao, xưng tôn làm tổ, đó là lão gia hoả nhóm lĩnh vực.

Xích Long nói rằng.

- Ngươi có phải là cùng này hai cái lão già ngốc thời gian quá dài, làm sao như thế lải nhải?

Thạch Hạo câu nói đầu tiên đem hắn mặt sau lời nói đều cho chặn lại trở lại.

Hư Thần Giới, hoàn toàn yên tĩnh, này một giới người cũng không biết thượng giới sinh linh mạnh mẽ đã Hạ giới mà tới.

Xích Long dẫn đường, nhanh chóng đến chỗ cần đến.

- Ồ, có chút ý nghĩa.

Thạch Hạo khá là kinh ngạc.

Khối khu vực này rất không bình thường, đi lại ở trong đầm lầy, trong thiên địa ảm đạm. Sương mù cuồn cuộn.

Miệng mũi bên trong truyền đến từng trận mục nát mùi vị, đây là Hư Thần Giới. Thế nhưng từ cảm quan tới nói, đi theo thế giới chân thực không có bất kỳ khác biệt gì.

Mảnh này đầm lầy khu vực, khiến người ta có loại cảm giác buồn nôn, nhìn thấy những kia cảnh vật, khiến người ta muốn ói.

Bởi vì, chỗ này quá bất nhất giống như. Ở này trong đầm lầy. Có một vũng lại một vũng đầm nước, nhìn kỹ đều mang theo màu đỏ tươi, đó là dòng máu.

Ở nước bùn bên trong, có mục nát xương sọ, có mang theo tơ máu cánh tay các loại.

Xì xì!

Xích Long một chân giẫm xuống, từ bùn nhão bên trong bốc lên mấy viên con ngươi, mang theo mùi hôi, hủ vị xông trời.

- Ta nói, ngươi này tu vị đều tu luyện đi nơi nào. Liền bước đi đều sẽ không đi rồi chưa?

Thạch Hạo trách mắng.

Đối với cái này đệ tử, hắn cũng thật là xưa nay không khách khí quá, nói quở trách liền quở trách, đương nhiên. Tình cờ cũng sẽ lớn tốt bên trong mang theo ba viên ngọt tảo.

- Chỗ này cầm cố tu vị, ta không có cách nào dùng Khinh Thân Thuật, đi ở mặt trên tự nhiên sẽ lún xuống.

Xích Long không phục.

Nhưng là, khi hắn quay đầu lại giờ, lại lập tức choáng váng, Thạch Hạo thân thể nhẹ nhàng, đạp ở nước bùn trên. Không dính một hạt bụi, giầy trắng như tuyết mà sạch sẽ, không có một ít hủ chất.

- Đây là vì sao?

Hắn từng đem hết toàn lực, cũng không có cách nào làm được, đã xác định vùng không gian này cấm chế tất cả pháp nói, hết thảy sinh linh đều cùng phàm nhân giống như vậy, đi nhầm vào trong đó, đem mất đi đạo hạnh.

Nhưng là, hiện tại nhìn thấy, đối với hắn xung kích không nhỏ, cái này tiện nghi sư phụ bình yên vô sự.

- Ngươi... Làm thế nào đến?

Xích Long không rõ, bất quá hắn cũng nhìn thấy, Thạch Hạo hơn nửa cũng chỉ có thể làm đến một bước này, cũng không thể ngự không mà đi.

- Xoạt!

Thạch Hạo dưới chân phát sáng, đủ tâm bay ra ba tấc thần mang, để hắn cách mặt đất cao ba tấc, hết thảy mục nát thịt cùng cốt đều cùng bàn chân của hắn cách biệt, khiến cho Xích Long lại là cả kinh.

- Đây là một chỗ hiếm thấy mài giũa nơi, ngươi nhưng không quý trọng, nếu như ngươi có thể làm được cách mặt đất cao một tấc, liền đủ để hoành hành cùng thế hệ bên trong.

Thạch Hạo nói rằng.

Hắn nói rất trịnh trọng, cũng rất nghiêm túc, bởi vì hắn thật sự nhìn ra rồi, nơi này cực kỳ phi phàm, vận dụng một thân đạo hạnh đi chống lại, mới có thể làm đến một bước này.

Ở đây, nếu là nguyên chuyển Pháp lực, nhất định phải toàn lực ứng phó mới có thể không việc gì, bốn phương tám hướng vô hình sân vực sẽ đè ép mà đến, dường như ma thạch ép ở trên người giống như vậy, rèn luyện tinh hồn cùng thân.

Xoạt xoạt xoạt!

Cát Cô nhìn thấy, Thạch Hạo bên ngoài thân ánh kiếm bắn ra bốn phía, có kiếm khí ở chém đánh hắn, mà hắn nhưng bình yên vô sự.

- Đây là Chí Tôn đại chiến nơi, ngươi nhìn thấy không, trên đất xương đều Chí Cường giả chết đi sau lưu, từng có một ít sinh linh tiến hành đỉnh cao Nguyên Thần đại chiến, cuối cùng dẫn đến nơi này rách nát khắp chốn. Ở hoàn cảnh này bên trong, đối với ta vai lứa tới nói, là tốt nhất sân thí luyện.

Thạch Hạo giáo huấn mình đệ tử.

Xích Long tuy rằng muốn há mồm, thế nhưng là bác bỏ không là cái gì, chỉ có thể trầm mặc, sau đó vận chuyển Pháp lực, tiến hành đối kháng.

Cuối cùng, hắn cách mặt đất hơn nửa thốn cao, tiếp cận một tấc nơi, thế nhưng trên đầu đã thấy mồ hôi, rất là vất vả.

- Nhìn thấy chênh lệch sao, ngươi theo ta chênh lệch hai cái cấp độ.

Thạch Hạo không một chút nào khách khí, đồng thời một bộ dào dạt đắc ý, cực kỳ tự yêu mình dáng vẻ.

Cái này tư thái, có thể nói không hề làm sư phụ dáng vẻ, thấy thế nào cũng giống như là ở hiện ra chứ, có như vậy làm sư phụ sao? Xích Long tức giận sắc mặt rất khó nhìn, nắm khinh thường nhìn hắn.

Trên thực tế, Thạch Hạo tương đương thanh tú, tuy rằng hai mươi mấy tuổi, thế nhưng từ khi tu luyện thành công tới nay, dung mạo không làm sao biến hóa, ngoại trừ thân cao thon dài ở ngoài, khuôn mặt thật sự như mười mấy tuổi thiếu niên giống như vậy, non nớt mà người súc Vô Hại.

Hơn nữa hắn ở nơi đó hả hê, thấy thế nào cũng giống như là một cái hân hoan vui sướng thiếu niên, liền không hề có một chút dáng vẻ lão thành.

- Sư phụ, ta nghe nói ngươi cũng là toán một cái cao nhân, ở Biên Hoang đại chiến bên trong, các loại thâm trầm, làm sao đến ta chỗ này liền như vậy khuôn mặt đáng ghét?

Xích Long lời nói mang gai.

- Ầm!

Kết quả, hắn trực tiếp bị Thạch Hạo một chân đá bay ra ngoài, nói:

- Thành thật tu luyện, khu vực này đem cường giả cấp độ cho lộ ra đi ra, ngươi xem ngươi mình ở đâu cái cấp độ?

Y theo Thạch Hạo từng nói, chân rời đi mục nát, không bị bùn nhão chạm đến lòng bàn chân sinh linh, rồi mới miễn cưỡng xem như là vượt qua Cực Cảnh, là một cái nhân vật ngất trời.

- Ngài là khen ta đây, vẫn là khuếch đại ngài mình đây?

Xích Long mắt trợn trắng.

Bởi vì, hắn mới cách mặt đất hơn nửa thốn cao, đem hết toàn lực, cũng

chỉ có một tấc, mà Thạch Hạo lại cách mặt đất cao ba tấc, đây chẳng phải là nói so với vượt qua Cực Cảnh người còn mạnh hai cái cấp độ?

Đến chỗ cần đến, khối khu vực này tinh lực lượn lờ, đầm lầy là màu đỏ tươi, trên đất chính là bùn vẫn là huyết tương? Căn bản không nhận rõ, khiến cho người càng phát không thoải mái.

Ở nơi này, Xích Long đầu đầy mồ hôi, cả người cùng ướt đẫm giống như vậy, hắn không khuất phục, cùng Thạch Hạo như thế ở vận công, chống lại loại kia áp lực vô hình.

Thế nhưng, thật sự quá vất vả, hắn có chút không chịu nổi.

- Ngoan, chớ miễn cưỡng.

Thạch Hạo vỗ vỗ bả vai của hắn.

- Phốc!

Xích Long bị hắn như thế vỗ một cái, hai chân nhất thời bước vào thịt nát bên trong, tức giận hắn phẫn nộ trừng mắt hai mắt, thế nhưng nhưng không có biện pháp gì, cái này bất lương sư phụ không cần thiết chút nào.

Rất nhanh, Thạch Hạo lộ ra sắc mặt khác thường, hắn nhìn thấy một chút cố nhân, ở phía trước sương mù khu vực bên trong, lẫn nhau phân tán, dường như người mù giống như đang tìm kiếm cái gì.

- Bọn họ đang tìm ra đường, hai cái Lão đầu tử nói, sau khi tiến vào sẽ lạc lối, sư phụ ngươi dám vào đi không?

Xích Long không có ý tốt khuyến khích, có chút khiêu khích mùi vị.

- Vèo!

Sau một khắc, Cát Cô rõ ràng cái gì gọi là mua dây buộc mình, cũng biết người sư phụ này đến có cỡ nào bất lương. Thạch Hạo một cái mang theo cổ của hắn, trực tiếp cho ném vào đi tới.

- Phù phù!

- Ai u!

Xích Long bị đập vào Huyết Sắc trong vũng bùn, theo người đụng vào nhau, hai người đồng thời kêu lên.

- Thằng nhóc con, ngươi từ đâu tới, ngươi nhà đại nhân không dạy dỗ ngươi đi đường nào vậy sao?!

Đó là một người trung niên, hỏa khí rất lớn, vung lên lòng bàn tay, liền yếu phách hạ lai.

Kết quả, Xích Long hỏa khí so với hắn còn lớn hơn, gào một tiếng, đi sau mà đến trước, một phát bắt được hắn cánh tay kia, răng rắc một tiếng, đánh gãy cái đó xương cánh tay.

Bị tiện nghi sư phụ làm bao cát như thế ném vào đến, làm thịt nát tung toé, Xích Long nín một bụng lửa, tự nhiên tính khí lớn cực kỳ.

Đùng!

Cuối cùng, hắn đem người này đập bay trên đất, lại mạnh mẽ đạp mấy phát, lúc này mới thoáng thở ra một hơi.

Cách đó không xa, sương mù bên ngoài, Thạch Hạo xem say sưa ngon lành, hắn ánh mắt hừng hực, bởi vì nhìn thấy mấy người đều là "Cố nhân", bị Xích Long đập bay cái kia, là Tam Thiên Châu một vị đại giáo trưởng lão. Kết quả, liền như thế bị chỉnh đốn một trận.

- Tiên Điện người có tới không, nếu là nhìn thấy, ta không phải ninh sống các ngươi không thể!

Thạch Hạo bất chấp, hắn ở tìm kiếm, ở chung quanh tìm những người kia.

Rất nhanh, hắn nhìn thấy một cái người quen, hẳn là xưng hô nàng vì là Nguyệt Thiền vẫn là Thanh Y đây? nàng Bạch Y Thắng Tuyết, đang ở nơi đó rất hoang mang tìm kiếm.

Phàm là đi vào người cũng phải lạc đường, không thấy được đường về.

- Nữu, đánh cướp!

Thạch Hạo tâm tình rất tốt, đứng sương mù khu vực biên giới, hướng về phía này thanh lệ cảm động bóng người hô.

- Ai?

Xưng hô Thanh Y cũng được, gọi làm Nguyệt Thiền cũng được, hiện nay hai người bước đầu dung hợp, nàng rất giật mình, ở nơi đó đề phòng, ở sương mù bên trong tìm kiếm này ngả ngớn kẻ địch.

- Xem ngươi cũng không có cái gì, vừa không cách nào bảo, lại không có gì lạ trân, cũng chỉ còn sót lại sắc đi, vậy thì cướp một cái.

Thạch Hạo cười vui vẻ, thăm dò một cánh tay, về phía trước chộp tới.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1762: Cố Nhân Gặp Nhau

- Ừm?

Thạch Hạo cánh tay chỉ bắn ra ngoài dài hơn một trượng, không thể không nói, nơi này đối đạo hạnh áp chế đến cực hạn, mạnh như hắn, siêu việt Cực Cảnh, cũng chỉ có thể làm đến bước này.

Nhưng dù vậy, cũng đủ để kinh người, nếu là hắn tu sĩ nhìn thấy nhất định sẽ lộ ra vẻ mặt đầy rung động.

Bởi vì, người khác đều bị áp chế theo phàm nhân, chỉ có hắn còn có thể như thế thi triển bí thuật, tương đương với cao cao tại thượng, có nhìn xuống quần hùng tích súc.

- Yêu nhân phương nào?

Nguyệt Thiền rút lui, dưới làn váy phương bị mang theo điểm điểm tinh hồng, đó là bùn máu nhuộm dần bố trí.

Vô luận cỡ nào mạnh mẽ sinh linh đến nơi đây, sau thời gian dài về sau, đều khó có khả năng chân không dính đất, nhất định phải đặt chân tại bùn máu ở giữa, đều không chịu đựng nổi.

Một sợi Chỉ Phong từ nàng chóp mũi xẹt qua, để cho nàng thon dài diệu thể kéo căng, trắng như tuyết tay trắng nhô ra, đem hết khả năng, muốn kết xuất Bổ Thiên ấn, thế nhưng là rất khó khăn!

- Cách xa nhau gần như vậy, nàng đều không có nghe được ta thanh âm, xem ra cái này mê vụ thật đúng là khá là quái dị a.

Thạch Hạo tự nói.

Hắn đang suy nghĩ có nên đi vào hay không, thật muốn xâm nhập, tuy nhiên có thể quét ngang một nhóm người, nhưng là hắn cũng sợ chính mình thành làm một cái mắt mù, ở nơi đó sờ loạn, không nhìn thấy đường ra.

Nói như vậy "Việc vui" coi như lớn, chắc hẳn này hai cái Lão Hóa đang núp ở một bên xem náo nhiệt đâu, rất tình nguyện nhìn thấy hắn kinh ngạc.

- Điểu gia, Tinh Bích đại gia ở phương nào, nhanh chóng hiện thân!

Thạch Hạo chào hỏi, đáng tiếc không ai phản ứng đến hắn.

Hắn nhíu mày, ngẫm lại về sau, trực tiếp tiến vào này phiến đầm lầy, ở chỗ này hắn là Mãnh Hổ, đến từ Thượng Giới sinh linh tương đối mà nói rất lớn một bộ phận người đều là Cừu Non, hắn có cái gì tốt sợ.

Nếu thật là gặp gỡ, hắn nhất định phải đem Thiên Quốc chi chủ còn có Tiên Điện sinh linh, cả đám đều sinh hoạt lột!

Đương nhiên, cũng có thể cứu người trước, mục tiêu thứ nhất cũng là Nguyệt Thiền, sưu một tiếng, hắn tiến lên, trong tích tắc mà thôi, thiên địa biến ảo. Phong Vân thất sắc, lăn cổn lôi thanh điếc tai.

Rõ ràng rất gần, thế nhưng là một khi sau khi đi vào, lại có vẻ xa như vậy. Phảng phất kinh lịch khắp khoảng cách dài, dài tới trăm dặm.

Cái này là ảo giác! Thạch Hạo ý thức được, muốn vứt bỏ Ngũ Cảm, muốn lấy bản tâm qua Độ Lượng mới được, vì vậy. Tốc độ của hắn bất biến, tự do rơi xuống đất, tin tưởng trước kia nhất phán đoán.

Giống như là lập tức phóng qua qua mấy trăm dặm, phanh một tiếng, Thạch Hạo rơi trên mặt đất, dòng máu văng khắp nơi, bất quá hắn trên thân không nhiễm trần thế, một lớp ánh sáng vàng nhàn nhạt toát lên mà ra, thủ hộ bên ngoài thân.

Nếu là Cổ Tăng một mạch có người ở đây, nhất định sẽ kinh hãi. Đây là Bất Phôi Kim Thân, thậm chí tầng thứ cao hơn, vạn pháp tương thông, đến

nhất định tầng thứ, các loại pháp và đạo đều Hữu Tướng gần chỗ.

Khi rơi trong sát na, này Phong Lôi âm thanh biến mất, điện quang kia không thấy, chỉ có mê vụ, còn có một đạo mông lung thân ảnh ngay tại phụ cận.

- Ngươi là ai?

Nguyệt Thiền rút lui, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Thạch Hạo xoa xoa mặt. Trong chốc lát, miệng rộng đầy răng nanh, cũng chỉ có hắn còn có thể trong này vận dụng nhất định bí thuật, cải biến hình thể.

- Bổn Tọa. Hoang Vực Đại Hung, thiếu Áp Trại Phu Nhân mấy cái, ngươi, được tuyển chọn!

Dứt lời, hắn đi lên liền khiêng.

Nguyệt Thiền, thật nhanh choáng. Muốn một bàn tay đập tới qua, đây là cái gì sinh linh? Nói khoác mà không biết ngượng, nói Áp Trại Phu Nhân đã đủ đáng hận, còn nói thiếu mấy cái, nàng là bên trong một trong, có thể nhẫn nại không thể nhẫn nhục!

Ầm!

Thế nhưng là, giao thủ trong chốc lát, Nguyệt Thiền thần sắc biến, dù là nàng đầu ngón tay Thần Mang **** ra cũng chống cự không nổi.

Thạch Hạo kinh ngạc, Nguyệt Thiền cùng Thanh Y sơ bộ dung hợp về sau, quả nhiên so trước kia cường thịnh một mảng lớn, không thể so sánh nổi.

Nhưng là, trong chốc lát, mấy lần sau khi va chạm, Thanh Y vẫn là bị Thạch Hạo chế trụ, không phải là đối thủ, cái này khiến nàng biến sắc, đợi nhìn thấy thật sự là huyết bồn đại khẩu Hung Linh về sau, nàng hoa dung

thất sắc.

- Hắc hắc, Áp Trại Phu Nhân, đi thôi.

Thạch Hạo nâng lên đến liền đi.

Nguyệt Thiền trước mắt biến thành màu đen, chạy đến hạ giới đến, đột nhiên gặp được một cái Đại Hung, liền trực tiếp như vậy bị bắt đi? Nàng Thần Công sơ thành, cái này đả kích cũng quá lớn.

Nhất làm cho người thụ không phải, nàng muốn trở thành Áp Trại Phu Nhân, Chân Khí sát người vậy!

- Không đúng, ngươi là... Thạch Hạo!

Đột nhiên, nàng run lên trong lòng, như vậy thở nhẹ ra âm thanh, bị người này khiêng ở đầu vai về sau, nàng có chút hiểu được.

- Hỗn đản!

Nàng dùng lực đánh, tỉnh ngộ lại, vừa rồi chỉ vì chấn kinh mà loạn phân tấc, hiện tại tỉnh táo về sau, nàng tin tưởng lần này giới chỉ có Thạch Hạo có đáng sợ như thế chiến lực, có ưu thế tuyệt đối áp chế các lộ nhân mã.

- Thành thật một chút, Bổn Tọa danh xưng vô tình tồi hoa Đại Ma Vương!

Thạch Hạo uy hiếp nói.

- Vô tình ngươi cái quỷ, dám lừa bịp ta, thiếu trấn áp a?

Thanh Y giãy dụa, kéo lỗ tai hắn.

- Ba!

Kết quả, nàng tròn trịa ngạo nghễ ưỡn lên mông đẹp chịu một bàn tay, tiếng vang thanh thúy, nơi đó một trận run rẩy.

Sát na bình an về sau, Nguyệt Thiền trắng muốt gương mặt trong tích tắc theo sung huyết, đỏ thẫm như hà!

- Họ Thạch, ta cùng ngươi liều!

Nàng thẹn quá hoá giận, giương nanh múa vuốt, tại Thạch Hạo đầu vai giãy động, liều mạng với hắn, đây cũng quá cảm thấy khó xử, thế mà bị tên khốn này như thế đập.

Lúc này, nàng trong lòng là mâu thuẫn, hai thân thể sơ bộ dung hợp về sau, thuộc về Thanh Y tâm tình đối Thạch Hạo thân cận, mà thuộc về Nguyệt Thiền tâm tình điều đối Thạch Hạo nghiến răng nghiến lợi.

Đây chính là sơ bộ dung hợp tai hại, còn không có hoàn toàn thành làm một cái người.

- Hắc hắc, đều Lão Phu Lão Thê, đừng làm rộn.

Thạch Hạo khiêng nàng, vỗ vỗ nàng đôi chân dài, tiếp tục khiêng đi về phía trước.

- Họ Thạch buông tay, không phải vậy ta thật cùng ngươi liều!

Thạch Hạo hướng về phía hư không truyền âm, nói:

- Điểu gia, Tinh Bích đại gia, có chừng có mực, ta muốn dẫn người ra ngoài.

Kết quả, vẫn như cũ không ai phản ứng đến hắn.

- Thả ta xuống!

Nguyệt Thiền giãy dụa.

Thạch Hạo cười ha ha một tiếng, đưa nàng buông xuống.

Nguyệt Thiền ánh mắt phức tạp, nhìn hắn chằm chằm lại nhìn, nói:

- Ngươi tu vi không có phế bỏ, nói như vậy, này Y Hải quả nhiên là ngươi trấn áp?

- Lập tức liền muốn phế rơi, còn không đủ nửa tháng tốt thời gian, mệnh ta cứng rắn, nhưng cũng không thể nghịch thiên a, chỉ là đem Chiết Tiên Chú lúc phát tác ở giữa trì hoãn mười mấy ngày mà thôi.

Thạch Hạo thở dài.

Nguyệt Thiền một trận trầm mặc, sau đó lại hỏi:

- Thật?

- A, đây không phải là Minh Thổ tu sĩ à, đi, qua đi xem một cái.

Thạch Hạo nói ra, tại phía trước có một cái khô lâu, toàn thân vàng rực, trong mê vụ hành tẩu.

- Này, này khô lâu lưu lại Tiền Mãi Lộ!

Một tiếng gào to, kinh hãi này khô lâu nhanh chóng rút lui.

- Ngươi là ai?

Hiển nhiên, Kim khô lâu ánh mắt hung ác nham hiểm, mang theo tàn Lãnh chi sắc, ở cái địa phương này, trong lúc nhất thời lại không người có thể lần đầu tiên nhận ra miệng rộng đầy răng nanh sinh linh là Thạch Hạo.

- Bổn Tọa liền là trong miệng các ngươi Hạ Giới Đại Hung, nạp mạng đi đi.

Thạch Hạo quả quyết xuất thủ, đối Minh Thổ, Thiên Quốc người hắn không có bất luận cái gì nhân từ nương tay.

Năm đó, cái này hai giáo liền không ngừng ra tay với hắn, mà tại trước đây không lâu Tàn Tiên đến nhà qua phế hắn lúc, cái này hai giáo càng là phất cờ hò reo, xông ở phía trước.

Oanh!

Vẻn vẹn nhất quyền mà thôi, cỗ này kim sắc khung xương liền bị hắn đánh tan, hóa thành điểm điểm quang vũ.

- Ấy, ai có Diệt Hồn Châm, mượn dùng một chút.

Thạch Hạo hô, cũng vừa nhìn về phía Nguyệt Thiền.

- Không đúng, cái này quang vũ dung nhập bùn máu bên trong, cũng không bỏ chạy.

Nguyệt Thiền giật mình, nàng đang ngó chừng này phiến quang vũ.

Nói như vậy, tu sĩ tại Hư Thần Giới nếu không có bị người bắt cũng trấn áp, hắn một khi chết mất, nguyên thần quang vũ liền có thể đào tẩu, rời đi Tinh Thần Quốc Độ, trở về thân thể.

Hiện tại, Thạch Hạo cùng Thanh Y rõ ràng nhìn thấy, cái này quang vũ bị huyết sắc đầm lầy địa hấp thu.

Đến giờ phút này, Thạch Hạo mới ý thức tới, nơi này cỡ nào nguy hiểm, nếu như ở chỗ này chết mất lời nói, như vậy thì mang ý nghĩa đời này chung kết.

Hắn nguyền rủa, Điểu gia cùng Tinh Bích đại gia lần này chơi lớn.

- Tào Bàn Tử ở nơi đó!

Ở cái địa phương này, Thạch Hạo linh giác vẫn như cũ nhạy cảm, so với hắn người muốn cường thịnh một đoạn, trước tiên phát hiện Tào Vũ Sinh, mang theo Thanh Y nhanh chóng hướng về đi qua.

Hắn như một đạo nhẹ nhàng như ánh chớp, vô thanh vô tức, chớp mắt liền đến phụ cận.

Phanh một tiếng, Thạch Hạo đập vào Tào Vũ Sinh đầu vai, để mập mạp

này chịu lảm nhảm kêu to một tiếng, nửa người đều vào bùn máu trong hầm, quả thực bị hoảng sợ kêu to một tiếng.

Lại có thể có người có thể áp sát tới phụ cận, dễ dàng như vậy cùng trực tiếp, sao không cho hắn kinh dị? Nếu như người này mang Ác Niệm, ra tay với hắn, chẳng phải là nguy rồi?!

- Ngươi, ngươi là...

Tào Vũ Sinh lông tóc dựng đứng, nhìn lấy cái này miệng rộng đầy răng nanh sinh linh.

- Bổn Tọa Hạ Giới Đại Hung, tiểu tử, phụng ta làm người, khấu kiến đi!

Thạch Hạo cười toe toét giới thiệu, dứt lời, đưa tay qua sờ Tào Bàn Tử đầu.

- Là... Ngươi!

Tào Vũ Sinh ánh mắt lộ ra kinh hỉ, bời vì, hắn xem đến phần sau Nguyệt Thiền, một mực đi theo vị này Đại Hung, trong nháy mắt đoán được đây là ai.

- Im miệng, nhỏ giọng một chút.

Thạch Hạo nói ra.

- Ha ha ha...

Tào Vũ Sinh thoải mái cười to, cao hứng phi thường, nói:

- Tiên Điện người thề, nói ngươi đã phế bỏ, đối với chúng ta cười nhạo, hiện tại một cái sống sờ sờ Hoang đứng ở đây, bọn họ sau khi thấy được lại là biểu tình gì?

- Ngô, Tiên Điện người đến, ở nơi nào, ta rất tưởng niệm bọn họ.

Thạch Hạo nói ra.

Nghe xong lời này, Tào Vũ Sinh nhe răng, lộ ra đầy miệng trắng như tuyết răng cửa lớn, cười ha ha đứng lên, đây tuyệt đối là Hoang phong cách a.

- Ta mới vừa rồi còn nhìn thấy bọn họ đâu, sớm tránh đi, không có trêu chọc những người kia.

Tào Vũ Sinh chỉ hướng một cái phương vị.

- Có không ít người?

Thạch Hạo hỏi.

- Vâng, có một ít cường giả theo Tiên Điện sinh linh đi cùng một chỗ.

Tào Vũ Sinh gật đầu.

- Vậy thì càng dễ xử lí, tỉnh ta từng cái đi tìm, đi, mang các ngươi cùng đi kiến thức dưới, làm sao đồ nướng Giáo Chủ.

Thạch Hạo phất phất tay, hào khí mười phần.

Thanh Y cùng Tào Vũ Sinh hai mặt nhìn nhau, muốn hay không hung tàn như vậy a!?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1763: Tao Ngộ

Thiêu nướng giáo chủ? Cái này cỡ nào hung tàn, nếu là người khác nói ra, Nguyệt Thiền khẳng định mắt trợn trắng, nếu như có thể là Hoang nói ra, nàng trong lòng lại nhảy rộn, không biết rất hoài nghi, bởi vì tên kia coi trời bằng vung, tuyệt đối làm được.

- Hắc hắc, ha ha ha...

Tào Vũ Sinh ở nơi đó xoa tay, cái kia thô bỉ bộ dáng, cái kia không kịp chờ đợi bộ dáng, cái kia phấn khởi trạng thái, muốn bao nhiêu đáng xấu hổ có bao nhiêu đáng xấu hổ.

Hắn hoàn toàn đã đợi không kịp, rất nhớ lập tức đi xem vào Hoang xuất thủ, chứng kiến một việc trọng đại.

Nguyệt Thiền không phụ kỳ vọng, ở nơi đó dùng sức mắt trợn trắng, nhìn lấy hai người này, nàng không lời nào để nói.

- Đi, phía trước dẫn đường, đi ăn cơm dã ngoại!

Thạch Hạo vung tay lên, để Tào mập mạp dẫn đường, muốn đi đại khai sát giới, tới một lần thiêu nướng đại yến.

- Ách, đây là Hư Thần Giới, có thể ăn đồ vật sao?

Tào mập mạp chột dạ thêm hoài nghi, đây cũng không phải là thế giới hiện thực, mặc dù thể nghiệm chân thực, kiêm hiện tại rất kích động, nhưng hắn cũng không có váng đầu.

- Yên tâm, một cái hương vị, có thể ăn, có thể ăn, ăn thật ngon.

Thạch Hạo vỗ bả vai hắn một cái.

Tào mập mạp nghe xong, tâm lý liền đã có tính toán, biết chủ này khẳng định làm qua loại sự tình này, tuyệt đối không phải lần đầu làm, là kẻ tái phạm.

Hắn lập tức cười, bánh bao khắp khuôn mặt là điệp, một đôi mắt đều híp lại, tách ra ty ty lũ lũ tinh quang, đặc biệt hưng phấn khác.

Từ bản chất mà nói, đây là một cái tai họa, e sợ cho thiên hạ bất loạn, bây giờ Hoang lại đi ra, hắn tự nhiên muốn lôi kéo cái cái này chiến lực cùng giai vô địch bạn cũ đi đại náo một trận.

Nguyệt Thiền không còn gì để nói, luôn cảm giác cái kia hai hỗn đản được xưng tụng cấu kết với nhau làm việc xấu, xem xét sẽ không giống như là người tốt.

- Đi, đi, đi!

Tào Vũ Sinh dẫn đường, nhanh chóng hướng về trong đầm lầy tiến lên, mặc dù tìm không thấy đường ra, nhưng ở trong phạm vi nhất định, hắn còn không đến mức triệt để mê thất.

Dù sao, thượng giới người tới đều ở một cái khu vực, còn không có triệt để phân tán.

- Ấy, huynh đệ. Nơi này!

Trên đường, bọn hắn gặp được nơi xa Thiên Giác Nghĩ tại vận khí đâu, oán niệm rất lớn.

Thạch Hạo cười ha ha một tiếng, phân biệt mấy chục ngày. Ở chỗ này lại gặp nhau, hắn thật cao hứng.

Thế nhưng là, rất nhanh hắn liền không cười được, Thiên Giác Nghĩ một câu khí chính hắn cái mũi kém chút sai lệch.

- Cái này người quái dị ai vậy, các ngươi làm sao cùng hắn đi cùng một chỗ. Ta xấu hổ cho các ngươi làm bạn.

Màu vàng Thiên Giác Nghĩ bắt bẻ, bởi vì trước đây không lâu giống như Tiên Vực người xích mích, tuyệt không vui sướng, suýt nữa sinh tử tương bác, đang kìm nén đầy bụng tức giận đâu, nhìn thấy miệng rộng đầy răng nanh Thạch Hạo, liền trực tiếp mở miệng châm chọc.

Ầm!

Thạch Hạo không nói hai lời, đi lên chính là một chưởng, cùng hắn đối oanh cùng một chỗ.

- Khí lực lớn như vậy!?

Thiên Giác Nghĩ chấn kinh, bây giờ hắn đã hóa thành hình người. Là một cái thiếu niên tóc vàng, dùng sức lắc lắc cánh tay kia, thẳng cắn rụng răng.

Thiên Giác Nghĩ nhất mạch, danh xưng Lực chi cực tận người, tại chỗ có chủng tộc bên trong khí lực số một số hai, nhục thân cường hoành vô cùng!

- Ngươi là... Hoang!

Nó rất nhanh liền tỉnh ngộ, khí lực lớn như vậy, sinh ở hạ giới, bên cạnh còn đi theo Tào Vũ Sinh cùng Nguyệt Thiền, trong nháy mắt tỏ rõ ra là ai.

Bởi vì. Từ hắn xuất đạo đến nay, ở trên khí lực dám theo hắn tranh phong, không có mấy cái, trước mắt cái mục tiêu này quá rõ ràng.

Biết đây là Thạch Hạo sau. Thiên Giác Nghĩ trở nên kích động, sau đó biết được bọn hắn muốn đi làm gì về sau, gia hỏa này càng là một cái bạo tính tình, so Thạch Hạo còn hung tàn, mãnh liệt đề nghị, đem Tiên Vực những người kia cũng đều nướng chín ăn hết.

- Ấy. Đúng, ta vừa mới nhìn thấy một con rồng, xác nhận thuần huyết Xích Long, đáng tiếc, chợt lóe lên, không có đuổi kịp.

Thiên Giác Nghĩ nói ra, đề nghị cũng cho ăn hết.

Bọn hắn mạch này, năm đó giống như Chân Long tranh hùng, tranh cái kia thiên hạ đệ nhất tộc, rất là kịch liệt, đối với giữa lẫn nhau khí tức có một loại sự nhạy cảm trời sinh.

- Chớ ăn, đó là ta đồ đệ.

Thạch Hạo nói ra.

Cái này khiến mấy người đưa mắt nhìn nhau, rất là giật mình, mới tách ra bao lâu, gia hỏa này đã thu một cái Chân Long đệ tử, thực sự là không đơn giản, lần này giới quá tà môn.

Huyết vụ tung bay dạng, tại trong đầm lầy bốc hơi, khối khu vực này quá quỷ dị, khắp nơi đều là xích hồng sắc.

Tại đầm lầy chỗ sâu, cũng có một chút cổ thụ, bất quá rất thưa thớt, lẫn nhau cách xa nhau có đoạn khoảng cách, chỉ là bọn chúng phá lệ cao lớn, như ngọn núi.

Cảnh tượng kinh khủng, trên cây treo một vài thi hài, chết đi không biết bao nhiêu vạn năm.

- Đây là địa phương nào?

Thượng giới một số người tập hợp một chỗ, chính là thương lượng như thế nào đi ra ngoài.

- Tại tinh Thần quốc độ bên trong, có dạng này huyết tinh cổ địa, để cho người ta có chút không hiểu, khối khu vực này lâu dài tồn tại a.

Thiên quốc Phó giáo chủ mở miệng nói ra.

Hắn đối với loại này huyết khí phá lệ mẫn cảm, dù sao cũng là sát thủ bên trong Phó giáo chủ, hành tẩu trong bóng đêm, lâu dài cùng với máu và xương.

- Đây là Chí Tôn chiến trận, đã từng có cao thủ tuyệt thế tiến hành qua tinh thần đại chiến, có chôn ở nơi này, người không tính là ít.

Tiên Điện một vị sinh linh nói ra.

Đây là Tiên Điện nhân vật số hai, giáo này có một sống tuế nguyệt xa xăm lão Chí Tôn, mà xuống lần nữa đến, là thuộc người trước mắt này mạnh nhất.

- Nơi này thậm chí có tiên đạo ý thức, có Chân Tiên vẫn lạc, có Bất Hủ tinh thần ý thức hài cốt!

Có người khác nói.

...

Thạch Hạo bọn hắn một đường mà đến, rất xa thấy được đám người kia!

Trên đường, bọn hắn lại gặp Yêu Nguyệt công chúa, trường cung diễn bọn người, còn có Xích Long Cát Cô, đều tụ ở một chỗ.

- Phải chăng còn có những người khác đi hạ giới?

Thạch Hạo hỏi rõ về sau, hắn bắt đầu nhắc tới:

- Hai vị lão gia tử, các ngươi nghe được đi, còn có mấy người bộ dáng ta thay các ngươi thuật lại, hỗ trợ chiếu cố một hai.

Hắn thật đúng là sợ mảnh này ao đầm rất cổ quái, đem mặt khác người quen bức tiến trong tuyệt cảnh, muốn mời Điểu gia cùng Tinh Bích đại gia giơ cao đánh khẽ, tiến hành trông nom.

- Chờ ở chỗ này, ta đi qua liền tốt.

Thạch Hạo để đám người ngừng bước, núp ở phía xa, không phải, dạng này trực tiếp đi qua, thân phận của hắn biết lập tức cho hấp thụ ánh sáng.

Hắn còn không nguyện lên trên giới, còn muốn ẩn núp, không hy vọng ngày sau yên tĩnh bị phá vỡ.

Phía trước vào trên đường, hắn nghe được những người nói chuyện đó.

- Lần này giới thật đúng là quỷ dị, có chút môn đạo, chúng ta như thế nào mới có thể lui ra ngoài?

- Thực sự là đáng tiếc, lần này xuống tới, không chỉ không có dùng hiểu rõ cái kia đại hung đến tột cùng là không là Hoang, chúng ta tự thân còn có gặp được phiền phức.

- A, không cần nghĩ, Hoang tất phế không thể nghi ngờ, không biết có gì ngoài ý muốn, ta chỉ là không biết rõ, đến tột cùng là người nào xuất thủ, thật chẳng lẽ có Chân Long hậu đại?

Tiên Điện người lộ ra vẻ khinh thường, không cho rằng Thạch Hạo có thể không việc gì.

Thạch Hạo vô thanh vô tức, liền đi tới như vậy.

- A, ngươi là ai?

Có người cả kinh nói.

- Ta là giống như Hoang đã giao thủ người, nghe được các ngươi nói tới Hoang, liền đi tới nhìn một chút.

Thạch Hạo nói ra.

- Há, ngươi giống như Hoang giao thủ qua, là hắn địch nhân, mà ngươi còn có thể sống được, không đơn giản a, khi nào giao thủ qua, hắn bây giờ ra sao?

Có người dám hứng thú, như vậy hỏi.

- Hơn mười năm trước giao thủ qua, thật lâu chưa thấy qua hắn.

Thạch Hạo đáp.

- Ha ha... Ta liền biết, Hoang tất nhiên phế bỏ, nói chuyện gì tư chất ngút trời, há có thể chống đỡ qua Chân Tiên thủ đoạn, đây chính là đắc tội ta kết cục của Tiên Điện, biến thành phế xương!

Tiên Điện nhân vật số hai bên cạnh, còn có một cái lão bộc, cái thứ nhất cười ha hả.

Mấy ngày gần đây nhất, một mực có người nghi ngờ, cảm thấy Hoang khả năng chưa phế bỏ, còn tại hạ giới gây sóng gió, cũng trấn áp y biển, húc huy bọn người.

Hiện tại, nghe được tin tức như vậy, để bọn hắn triệt để thở phào nhẹ nhõm.

- Lão hỗn trướng ngươi cười cái gì?

Thạch Hạo liếc xéo hắn.

- Ngươi nói cái gì, dám nói chuyện với ta như thế, ngươi là ai, năm đó đều thua với Hoang, cũng dám cùng ta mấy người làm càn, ngươi có lẽ không biết chúng ta là ai, nói cho ngươi là chúng ta phế đi hắn!

Tiên Điện lão bộc quát.

- Ha ha, vị đạo hữu này, còn mời tới một lần, chúng ta có chuyện hỏi ngươi.

Có người mở miệng, là trên chín tầng trời người của Vương gia.

Đáng tiếc, không có Vương gia cái gọi là Vương Thập, hắn không có ở nơi này.

- Ầm!

Thạch Hạo không có khách khí, trực tiếp xuất thủ, đấm ra một quyền, phịch một tiếng, Tiên Điện vị lão bộc kia người căn bản tránh né không ra, trực tiếp nổ tung, chỉ còn sót lại một cái đầu lâu lăn xuống tại bùn máu bên trong, rú thảm không thôi.

Tất cả mọi người ngây dại, không nghĩ tới hắn nói ra tay tựu ra tay.

- Dám nhục ta?

Thạch Hạo xoa xoa tay, dù bận vẫn ung dung, đi thẳng về phía trước.

- Ngươi rốt cuộc là ai?

Thiên quốc Phó giáo chủ quát.

- Ta chính là các ngươi trong miệng hạ giới đại hung, mặc dù giống như Hoang là địch thủ, nhưng đối với các ngươi cũng không có hảo cảm gì, cái kia kêu cái gì y biển, chính là bị ta trấn áp.

Thạch Hạo nói ra.

Làm nghe được dạng này, một đám người rùng mình.

Hạ giới thật là có thần bí đại hung?

Xoẹt!

Thiên quốc Phó giáo chủ biến mất, hắn là sát thủ đầu lĩnh, thực lực cao thâm, muốn không mê li trong sương mù, tùy thời xuất thủ.

Đáng tiếc, Thạch Hạo tốc độ còn nhanh hơn hắn, chợt lách người liền đi theo qua, tại nguyên chỗ lưu lại một đạo tàn ảnh, tiếp lấy một quyền ném ra, cái này hư không đều vặn vẹo.

Tất cả mọi người hít một hơi lãnh khí, phải biết, tại cái địa phương này,

tất cả pháp và đạo cũng không có thể thi triển, nhưng mà cái này miệng rộng đầy răng nanh sinh linh lại mạnh như vậy.

Phịch một tiếng, Thiên quốc Phó giáo chủ trúng quyền, nửa người trực tiếp nổ tung, cả người là máu, bay ngang ra ngoài, ngã sấp xuống tại trong vũng bùn.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1764: Tao Ngộ

Thiêu nướng giáo chủ? Cái này cỡ nào hung tàn, nếu là người khác nói ra, Nguyệt Thiền khẳng định mắt trợn trắng, nếu như có thể là Hoang nói ra, nàng trong lòng lại nhảy rộn, không biết rất hoài nghi, bởi vì tên kia coi trời bằng vung, tuyệt đối làm được.

- Hắc hắc, ha ha ha...

Tào Vũ Sinh ở nơi đó xoa tay, cái kia thô bỉ bộ dáng, cái kia không kịp chờ đợi bộ dáng, cái kia phấn khởi trạng thái, muốn bao nhiêu đáng xấu hổ có bao nhiêu đáng xấu hổ.

Hắn hoàn toàn đã đợi không kịp, rất nhớ lập tức đi xem vào Hoang xuất thủ, chứng kiến một việc trọng đại.

Nguyệt Thiền không phụ kỳ vọng, ở nơi đó dùng sức mắt trợn trắng, nhìn lấy hai người này, nàng không lời nào để nói.

- Đi, phía trước dẫn đường, đi ăn cơm dã ngoại!

Thạch Hạo vung tay lên, để Tào mập mạp dẫn đường, muốn đi đại khai sát giới, tới một lần thiêu nướng đại yến.

- Ách, đây là Hư Thần Giới, có thể ăn đồ vật sao?

Tào mập mạp chột dạ thêm hoài nghi, đây cũng không phải là thế giới hiện thực, mặc dù thể nghiệm chân thực, kiêm hiện tại rất kích động, nhưng hắn cũng không có váng đầu.

- Yên tâm, một cái hương vị, có thể ăn, có thể ăn, ăn thật ngon.

Thạch Hạo vỗ bả vai hắn một cái.

Tào mập mạp nghe xong, tâm lý liền đã có tính toán, biết chủ này khẳng định làm qua loại sự tình này, tuyệt đối không phải lần đầu làm, là kẻ tái phạm.

Hắn lập tức cười, bánh bao khắp khuôn mặt là điệp, một đôi mắt đều híp lại, tách ra ty ty lũ lũ tinh quang, đặc biệt hưng phấn khác.

Từ bản chất mà nói, đây là một cái tai họa, e sợ cho thiên hạ bất loạn, bây giờ Hoang lại đi ra, hắn tự nhiên muốn lôi kéo cái cái này chiến lực cùng giai vô địch bạn cũ đi đại náo một trận.

Nguyệt Thiền không còn gì để nói, luôn cảm giác cái kia hai hỗn đản được xưng tụng cấu kết với nhau làm việc xấu, xem xét sẽ không giống như là người tốt.

- Đi, đi, đi!

Tào Vũ Sinh dẫn đường, nhanh chóng hướng về trong đầm lầy tiến lên, mặc dù tìm không thấy đường ra, nhưng ở trong phạm vi nhất định, hắn còn không đến mức triệt để mê thất.

Dù sao, thượng giới người tới đều ở một cái khu vực, còn không có triệt để phân tán.

- Ấy, huynh đệ. Nơi này!

Trên đường, bọn hắn gặp được nơi xa Thiên Giác Nghĩ tại vận khí đâu, oán niệm rất lớn.

Thạch Hạo cười ha ha một tiếng, phân biệt mấy chục ngày. Ở chỗ này lại gặp nhau, hắn thật cao hứng.

Thế nhưng là, rất nhanh hắn liền không cười được, Thiên Giác Nghĩ một câu khí chính hắn cái mũi kém chút sai lệch.

- Cái này người quái dị ai vậy, các ngươi làm sao cùng hắn đi cùng một chỗ. Ta xấu hổ cho các ngươi làm bạn.

Màu vàng Thiên Giác Nghĩ bắt bẻ, bởi vì trước đây không lâu giống như Tiên Vực người xích mích, tuyệt không vui sướng, suýt nữa sinh tử tương bác, đang kìm nén đầy bụng tức giận đâu, nhìn thấy miệng rộng đầy răng nanh Thạch Hạo, liền trực tiếp mở miệng châm chọc.

Ầm!

Thạch Hạo không nói hai lời, đi lên chính là một chưởng, cùng hắn đối oanh cùng một chỗ.

- Khí lực lớn như vậy!?

Thiên Giác Nghĩ chấn kinh, bây giờ hắn đã hóa thành hình người. Là một cái thiếu niên tóc vàng, dùng sức lắc lắc cánh tay kia, thẳng cắn rụng răng.

Thiên Giác Nghĩ nhất mạch, danh xưng Lực chi cực tận người, tại chỗ có chủng tộc bên trong khí lực số một số hai, nhục thân cường hoành vô cùng!

- Ngươi là... Hoang!

Nó rất nhanh liền tỉnh ngộ, khí lực lớn như vậy, sinh ở hạ giới, bên cạnh còn đi theo Tào Vũ Sinh cùng Nguyệt Thiền, trong nháy mắt tỏ rõ ra là ai.

Bởi vì. Từ hắn xuất đạo đến nay, ở trên khí lực dám theo hắn tranh phong, không có mấy cái, trước mắt cái mục tiêu này quá rõ ràng.

Biết đây là Thạch Hạo sau. Thiên Giác Nghĩ trở nên kích động, sau đó biết được bọn hắn muốn đi làm gì về sau, gia hỏa này càng là một cái bạo tính tình, so Thạch Hạo còn hung tàn, mãnh liệt đề nghị, đem Tiên Vực những người kia cũng đều nướng chín ăn hết.

- Ấy. Đúng, ta vừa mới nhìn thấy một con rồng, xác nhận thuần huyết Xích Long, đáng tiếc, chợt lóe lên, không có đuổi kịp.

Thiên Giác Nghĩ nói ra, đề nghị cũng cho ăn hết.

Bọn hắn mạch này, năm đó giống như Chân Long tranh hùng, tranh cái kia thiên hạ đệ nhất tộc, rất là kịch liệt, đối với giữa lẫn nhau khí tức có một loại sự nhạy cảm trời sinh.

- Chớ ăn, đó là ta đồ đệ.

Thạch Hạo nói ra.

Cái này khiến mấy người đưa mắt nhìn nhau, rất là giật mình, mới tách ra bao lâu, gia hỏa này đã thu một cái Chân Long đệ tử, thực sự là không đơn giản, lần này giới quá tà môn.

Huyết vụ tung bay dạng, tại trong đầm lầy bốc hơi, khối khu vực này quá quỷ dị, khắp nơi đều là xích hồng sắc.

Tại đầm lầy chỗ sâu, cũng có một chút cổ thụ, bất quá rất thưa thớt, lẫn nhau cách xa nhau có đoạn khoảng cách, chỉ là bọn chúng phá lệ cao lớn, như ngọn núi.

Cảnh tượng kinh khủng, trên cây treo một vài thi hài, chết đi không biết bao nhiêu vạn năm.

- Đây là địa phương nào?

Thượng giới một số người tập hợp một chỗ, chính là thương lượng như thế nào đi ra ngoài.

- Tại tinh Thần quốc độ bên trong, có dạng này huyết tinh cổ địa, để cho người ta có chút không hiểu, khối khu vực này lâu dài tồn tại a.

Thiên quốc Phó giáo chủ mở miệng nói ra.

Hắn đối với loại này huyết khí phá lệ mẫn cảm, dù sao cũng là sát thủ bên trong Phó giáo chủ, hành tẩu trong bóng đêm, lâu dài cùng với máu và xương.

- Đây là Chí Tôn chiến trận, đã từng có cao thủ tuyệt thế tiến hành qua tinh thần đại chiến, có chôn ở nơi này, người không tính là ít.

Tiên Điện một vị sinh linh nói ra.

Đây là Tiên Điện nhân vật số hai, giáo này có một sống tuế nguyệt xa xăm lão Chí Tôn, mà xuống lần nữa đến, là thuộc người trước mắt này mạnh nhất.

- Nơi này thậm chí có tiên đạo ý thức, có Chân Tiên vẫn lạc, có Bất Hủ tinh thần ý thức hài cốt!

Có người khác nói.

...

Thạch Hạo bọn hắn một đường mà đến, rất xa thấy được đám người kia!

Trên đường, bọn hắn lại gặp Yêu Nguyệt công chúa, trường cung diễn bọn người, còn có Xích Long Cát Cô, đều tụ ở một chỗ.

- Phải chăng còn có những người khác đi hạ giới?

Thạch Hạo hỏi rõ về sau, hắn bắt đầu nhắc tới:

- Hai vị lão gia tử, các ngươi nghe được đi, còn có mấy người bộ dáng ta thay các ngươi thuật lại, hỗ trợ chiếu cố một hai.

Hắn thật đúng là sợ mảnh này ao đầm rất cổ quái, đem mặt khác người quen bức tiến trong tuyệt cảnh, muốn mời Điểu gia cùng Tinh Bích đại gia giơ cao đánh khẽ, tiến hành trông nom.

- Chờ ở chỗ này, ta đi qua liền tốt.

Thạch Hạo để đám người ngừng bước, núp ở phía xa, không phải, dạng này trực tiếp đi qua, thân phận của hắn biết lập tức cho hấp thụ ánh sáng.

Hắn còn không nguyện lên trên giới, còn muốn ẩn núp, không hy vọng ngày sau yên tĩnh bị phá vỡ.

Phía trước vào trên đường, hắn nghe được những người nói chuyện đó.

- Lần này giới thật đúng là quỷ dị, có chút môn đạo, chúng ta như thế nào mới có thể lui ra ngoài?

- Thực sự là đáng tiếc, lần này xuống tới, không chỉ không có dùng hiểu rõ cái kia đại hung đến tột cùng là không là Hoang, chúng ta tự thân còn có gặp được phiền phức.

- A, không cần nghĩ, Hoang tất phế không thể nghi ngờ, không biết có gì ngoài ý muốn, ta chỉ là không biết rõ, đến tột cùng là người nào xuất thủ, thật chẳng lẽ có Chân Long hậu đại?

Tiên Điện người lộ ra vẻ khinh thường, không cho rằng Thạch Hạo có thể không việc gì.

Thạch Hạo vô thanh vô tức, liền đi tới như vậy.

- A, ngươi là ai?

Có người cả kinh nói.

- Ta là giống như Hoang đã giao thủ người, nghe được các ngươi nói tới Hoang, liền đi tới nhìn một chút.

Thạch Hạo nói ra.

- Há, ngươi giống như Hoang giao thủ qua, là hắn địch nhân, mà ngươi còn có thể sống được, không đơn giản a, khi nào giao thủ qua, hắn bây giờ ra sao?

Có người dám hứng thú, như vậy hỏi.

- Hơn mười năm trước giao thủ qua, thật lâu chưa thấy qua hắn.

Thạch Hạo đáp.

- Ha ha... Ta liền biết, Hoang tất nhiên phế bỏ, nói chuyện gì tư chất ngút trời, há có thể chống đỡ qua Chân Tiên thủ đoạn, đây chính là đắc tội ta kết cục của Tiên Điện, biến thành phế xương!

Tiên Điện nhân vật số hai bên cạnh, còn có một cái lão bộc, cái thứ nhất cười ha hả.

Mấy ngày gần đây nhất, một mực có người nghi ngờ, cảm thấy Hoang khả năng chưa phế bỏ, còn tại hạ giới gây sóng gió, cũng trấn áp y biển, húc huy bọn người.

Hiện tại, nghe được tin tức như vậy, để bọn hắn triệt để thở phào nhẹ nhõm.

- Lão hỗn trướng ngươi cười cái gì?

Thạch Hạo liếc xéo hắn.

- Ngươi nói cái gì, dám nói chuyện với ta như thế, ngươi là ai, năm đó đều thua với Hoang, cũng dám cùng ta mấy người làm càn, ngươi có lẽ không biết chúng ta là ai, nói cho ngươi là chúng ta phế đi hắn!

Tiên Điện lão bộc quát.

- Ha ha, vị đạo hữu này, còn mời tới một lần, chúng ta có chuyện hỏi ngươi.

Có người mở miệng, là trên chín tầng trời người của Vương gia.

Đáng tiếc, không có Vương gia cái gọi là Vương Thập, hắn không có ở nơi này.

- Ầm!

Thạch Hạo không có khách khí, trực tiếp xuất thủ, đấm ra một quyền, phịch một tiếng, Tiên Điện vị lão bộc kia người căn bản tránh né không ra, trực tiếp nổ tung, chỉ còn sót lại một cái đầu lâu lăn xuống tại bùn máu bên trong, rú thảm không thôi.

Tất cả mọi người ngây dại, không nghĩ tới hắn nói ra tay tựu ra tay.

- Dám nhục ta?

Thạch Hạo xoa xoa tay, dù bận vẫn ung dung, đi thẳng về phía trước.

- Ngươi rốt cuộc là ai?

Thiên quốc Phó giáo chủ quát.

- Ta chính là các ngươi trong miệng hạ giới đại hung, mặc dù giống như Hoang là địch thủ, nhưng đối với các ngươi cũng không có hảo cảm gì, cái kia kêu cái gì y biển, chính là bị ta trấn áp.

Thạch Hạo nói ra.

Làm nghe được dạng này, một đám người rùng mình.

Hạ giới thật là có thần bí đại hung?

Xoẹt!

Thiên quốc Phó giáo chủ biến mất, hắn là sát thủ đầu lĩnh, thực lực cao thâm, muốn không mê li trong sương mù, tùy thời xuất thủ.

Đáng tiếc, Thạch Hạo tốc độ còn nhanh hơn hắn, chợt lách người liền đi theo qua, tại nguyên chỗ lưu lại một đạo tàn ảnh, tiếp lấy một quyền ném ra, cái này hư không đều vặn vẹo.

Tất cả mọi người hít một hơi lãnh khí, phải biết, tại cái địa phương này,

tất cả pháp và đạo cũng không có thể thi triển, nhưng mà cái này miệng rộng đầy răng nanh sinh linh lại mạnh như vậy.

Phịch một tiếng, Thiên quốc Phó giáo chủ trúng quyền, nửa người trực tiếp nổ tung, cả người là máu, bay ngang ra ngoài, ngã sấp xuống tại trong vũng bùn.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1765: Thiêu Đốt Giáo Chủ

- Đạo hữu, ngươi quá!

Tiên điện nhân vật số hai lạnh lùng mở miệng, khí thế trầm ổn, hào không kinh hoảng, càng đang nhìn gần Thạch Hạo.

- Ha ha, nho nhỏ một cái hạ giới lao tù, càng ra loại này hung linh, bất quá đây một man hoang nơi, thực sự là ngoài ý muốn.

Đến từ trên chín tầng trời người nhà họ Vương cười lạnh nói.

Một đám người cũng không phải rất e ngại, trong này có trên chín tầng trời gia tộc, như Kim gia, Vương gia các loại, cũng có ba ngàn châu một ít đạo thống ở bên trong cao thủ.

Thạch Hạo kinh ngạc, bọn họ không sợ?

- Người trẻ tuổi, chớ có cho là thiên hạ này không người thu ngươi. Hoang làm sao? Không biết trời cao đất rộng, còn không phải là bị ta giáo phế bỏ đi. Ngươi rất mạnh, thế nhưng cũng ứng khiêm tốn một ít, khi (làm) hiểu được tôn sư trọng đạo.

Tiên điện nhân vật số hai bình thản nói rằng, một phái phong phạm cao thủ.

Thạch Hạo hận nhất liền liền Tiên điện người, bây giờ lại còn lấy hắn làm ví dụ, cũng ở đây giáo huấn hắn, thật là có chút buồn cười.

Hắn trực tiếp nắm quyền ấn, về phía trước đánh tới.

- Hả?

Thế nhưng, hắn lại nhanh chóng lùi về phía sau, nhân vì là vào lúc này, Tiên điện nhân vật số hai lấy ra một toà đồng điện, về phía trước đè xuống.

Đồng thau Tiên điện, đây chính là một cái Tiên khí!

Thạch Hạo đương nhiên sẽ không chạm trán, hắn đang suy nghĩ có hay không muốn vận dụng đại la kiếm thai, chỉ là nói như vậy, thân phận nhất định liền bại lộ.

Đùng!

Đồng điện rơi trên mặt đất, tiếng vang nặng nề.

Thạch Hạo đờ ra, Tiên điện nhân vật số hai càng là ngẩn người, lại không có đưa đến tác dụng, cũng không thể đi tiêu diệt sinh linh kia.

- Các vị đạo hữu nhanh giúp ta, đồng thời thôi thúc này khí!

Tiên điện nhân vật số hai quát lên.

Một đám người nhanh chóng lao tới, tất cả đều dùng hết khả năng, đánh ra ở đồng điện trên, khiến cho nó phát sáng.

Hiển nhiên, những người này đều biết Tiên điện cường giả mang theo Tiên khí mà đến, trước kia sở dĩ không có sợ hãi, đây chính là dựa vào, hiện tại đều có chút hoảng rồi.

Tiên điện nhân vật số hai, xoay người đi vào đồng điện bên trong, những người khác thấy thế cũng đều nhanh chóng vọt vào. Mặc dù không thể giết địch, cũng có thể tự vệ.

- Chư vị, nếu có còn sót lại pháp lực, không muốn keo kiệt. Kính xin đồng loạt thôi thúc!

Tiên điện nhân vật số hai quát lên.

Không thể không nói, nếu là dùng hết khả năng, có mấy người vẫn là có

thể thả ra bộ phận pháp lực, để đồng điện phát sáng, hướng về Thạch Hạo trấn áp tới.

Chỉ là Thạch Hạo nhanh chóng liền né tránh.

Hắn rất có hứng thú nhìn, sau đó chặn ở đồng điện vào miệng lối vào, cười hắc hắc lên.

- Mua dây buộc mình a!

Hắn cười to, đám người kia cũng thật là vận xui, ở nơi này, muốn thôi thúc Tiên khí, cái kia phải cần khổng lồ cỡ nào tinh nguyên.

Bọn họ không làm được, chỉ có thể miễn cưỡng điều động.

- Nhìn thấy các ngươi ngay cả chạy trốn đi đều rất lao lực, hiện tại lại tụ tập lại đi vào, lần này ta liền yên tâm.

Thạch Hạo tương đương thả lỏng.

- Tiểu bối. Ngươi coi chính mình là ai, đây là Tiên khí, dù cho ở đây cũng có thể hộ chúng ta rời đi!

Tiên điện nhân vật số hai lạnh lùng nói.

Quả nhiên, đồng điện phát sáng, hắn càng có một ít phi phàm thủ đoạn, đồng điện nổ vang, càng muốn dẫn bọn họ muốn rời khỏi.

Đây là bọn hắn dám vào Hư Thần Giới tra xét sức lực vị trí.

Thạch Hạo ngẩn ra, nhìn thấy trong cung điện tình huống, nơi đó có một tờ giấy phù, thoáng ố vàng. Bị nhen lửa sau dâng lên tinh khí, sau đó pháp lực tràn ngập ra, thôi thúc này khí.

Đồng điện vì vậy mà động, xoạt một tiếng. Bay lên trời.

- Ngươi cho rằng các ngươi đi sao, trước kia ta là sợ các ngươi tách ra

đào tẩu, không muốn bại lộ thân phận, các ngươi đã chính mình vào cuộc, vừa vặn đem bọn ngươi một tổ đoan, còn sợ gì. Chân thân hầu hạ các ngươi.

Thạch Hạo cười ha ha.

Hắn nhảy lên, đằng nhập giữa không trung, rút ra một món binh khí, hướng về đồng điện liền bổ tới.

Coong!

Đồng điện rung bần bật, tà tung bay.

Bên trong người hai tai vang lên ong ong, không biết hắn vận dụng cỡ nào binh khí, tất cả đều khiếp sợ.

- Ta thật không tin, đây chính là Tiên khí a, chúng ta nhiều người như vậy thôi thúc, vẫn chưa thể đem hắn tiêu diệt?

Đồng điện bên trong, một vị giáo chủ căm tức.

Nếu là ở nơi khác, mọi người đồng thời thôi thúc pháp lực, điều động này khí, có thể nói thần cản giết thần phật chặn thí phật, ai cũng không ngăn được, pháp lực hùng hồn không lường được.

Nhưng mà, nơi này hạn chế tất cả mọi người phát huy, mấy người liền một tia pháp lực đều không thể lấy ra.

- Dù cho không thể tiêu diệt hắn, tự vệ cũng có thể có thể chứ. Chư vị, mau mau ra tay đi, có thủ đoạn không muốn giấu giấu diếm diếm.

Thiên quốc Phó giáo chủ mở miệng, hắn nửa người đều tàn.

Xoạt xoạt xoạt!

Vài đạo thần quang soi sáng, đều là cổ phù, là dị bảo, lại có thể ở đây nhen lửa, thôi thúc đồng điện, hướng về Thạch Hạo oanh tạp mà đi.

Đáng tiếc, như trước bị áp chế, khu vực này quá đặc biệt, những kia đặc biệt đạo phù cũng không thể triệt để phát huy ra nên có sức mạnh.

Coong!

Thạch Hạo tránh né sau, lần thứ hai truy kích đi tới, lại là một chiêu kiếm, bổ vào đồng điện trên, chấn động nó một tiếng vang ầm ầm nện ở đầm lầy, thịt nát tung toé.

Cho đến lúc này, hắn mới đi về phía trước, nhấc theo đại la kiếm thai, chặn ở lối vào.

- Thiêu đốt giáo chủ bắt đầu, thật lớn một cái chảo, vẫn là chính các ngươi chủ động nhảy vào đi, đây thực sự là một tổ đoan a, hắc!

Thạch Hạo thôi thúc pháp lực, lòng bàn tay lại có ánh lửa phun ra, đốt cháy toà này đồng điện.

- Ngươi là...

Có người kêu sợ hãi, bởi vì giờ khắc này rốt cục thấy rõ binh khí trong tay của hắn, một chút nhận ra, đó là đại la kiếm thai, thuộc về Hoang.

- Hoang binh khí làm sao rơi vào trong tay ngươi, chẳng lẽ nói ngươi là Hoang... Không có phế bỏ!

Người của Vương gia kinh sợ.

- Không thể, chân tiên thủ đoạn ai có thể hóa giải, Hoang chính là lợi hại đến đâu cũng phế bỏ, ngươi là từ Hoang trong tay đoạt đến sao?

Tiên điện lão bộc dù cho còn lại một cái đầu lâu, cũng còn ở không cam lòng kêu.

Tiên điện nhân vật số hai sắc mặt có chút lạnh, lúc này vẻ mặt biến đổi liên tục, nhìn chòng chọc vào Thạch Hạo, nói:

- Ngươi đến tột cùng là ai?!

Lúc này, tất cả mọi người đều ở nhìn chằm chằm Thạch Hạo kiếm trong tay thai, một đám người cùng kỳ lạ giống như vậy, đều không thể tin được, đúng là người kia sao?

- Hoang hẳn là chết đi đi, kiếm của hắn thai bị ngày xưa kẻ thù đoạt được, người này là hạ giới đại hung...

Có người nói nhỏ.

- Để cho các ngươi thất vọng rồi.

Thạch Hạo miệng rộng đầy răng nanh ở biến hình, liền vóc người cũng thay đổi, lộ ra thanh tú bóng người, ánh mắt rất sáng, mang theo nụ cười xán lạn, nhìn về phía mọi người.

Nhưng là, xem ở những người này trong mắt, này tựa như là ác ma mỉm cười, quá khiếp người rồi!

Vù một tiếng, một đám người đầu lúc đó liền lớn hơn, có chút choáng váng, đúng là Hoang, hắn vì sao không có phế bỏ? Điều này khiến người ta khó có thể tin!

Liền tàn tiên tự mình ra tay đều không có phế bỏ hắn?

Ai cũng biết, tiên nhân trúng rồi chiết tiên chú cuối cùng cũng phải nuốt hận, chung quy sẽ phế bỏ, Hoang dựa vào cái gì, hắn làm thế nào đến?

Một đám người linh cảm đại sự không ổn, đều rất kinh sợ!

Tất cả mọi người đều run sợ, đặc biệt là Tiên điện người càng là sắc mặt trắng bệch, tất cả đều cứng lại ở đó, dường như từng tao ngộ sét đánh giống như vậy, đây là một lần niềm tin dao động!

- Ngươi liền như thế lộ ra hình dáng, dự định đem bọn họ tất cả đều giết chết sao?

Tào Vũ Sinh thò đầu ra, tiếp theo Thanh Y, Xích long bọn người theo lại đây.

- Đây còn phải nói, các ngươi hiếm thấy hạ giới, ta làm sao cũng phải thịnh tình khoản đãi một phen đi, thiêu đốt giáo chủ, mùi vị phải rất khá!

Thạch Hạo cười toe toét nói rằng.

- Nghiệp chướng, ngươi dám!

Tiên điện nhân vật số hai vừa kinh vừa sợ.

Những người khác cũng đều đột nhiên biến sắc, vô cùng phẫn nộ, Hoang quá kiêu ngạo, càng muốn đối với bọn hắn như vậy, một người muốn chém giết đồng điện hết thảy sinh linh.

- Ta có cái gì không dám, liền dị vực đế tộc ta giết qua, càng không nói đến là các ngươi!

Thạch Hạo cười gằn.

Lòng bàn tay của hắn đang phát sáng, đốt cháy đồng điện, đem một đám người coi như món ăn dân dã.

- Đi!

Đồng điện bên trong có người quát lên, đồng thời phát lực, muốn thôi thúc cổ điện, liền như thế đào tẩu.

Đáng tiếc, Thạch Hạo xoay chuyển kiếm thai, trực tiếp liền đem đồng điện cho đập xuống, tiếng vang lớn vô cùng.

- Chúng ta cũng giúp một chuyện đi.

Tào Vũ Sinh nói rằng.

Bọn họ đám người kia ở địa phương này tuyệt đối chiếm hết ưu thế, ở Hư Thần Giới bên trong tối vừa ý chính là tiềm năng, Xích long, Thiên Giác Nghĩ, Nguyệt Thiền các loại, cái nào không mạnh?

Thần quang lấy ra, bọn họ theo cùng tế luyện đồng điện.

- Mở cho ta a!

Tiên điện nhân vật số hai rống to.

Đáng tiếc, hắn không thể cứu vãn, đồng điện bị Thạch Hạo cầm trong tay kiếm thai miễn cưỡng trấn áp.

- Mau mời khí linh thức tỉnh!

Có người kêu lên, bởi vì đây là Tiên khí, bọn họ không tin đồng thau Tiên điện thức tỉnh sau, Hoang còn có thể ngăn được.

Thạch Hạo trận địa sẵn sàng đón quân địch, trong tay hắn nắm giữ đại la kiếm thai, ngược lại cũng không lo lắng, bởi vì cái này binh khí gặp mạnh thì lại mạnh, không sợ Tiên khí.

Dự liệu cuối cùng cái kia một đòn kinh thiên động địa cũng không có đến, Tiên điện nhân vật số hai sắc mặt tái xanh, nói:

- Đây là hàng nhái, bên trong ẩn chứa Tiên đạo quy tắc, có thể sử dụng hai lần, có thể nó không có khí linh, ở nơi này sẽ không thức tỉnh.

Tất cả mọi người được nghe đều đau cả đầu, tâm đều nguội.

Đây là tàn tiên chế tác tiêu hao tính pháp khí, tuy rằng bên trong có Tiên đạo hoa văn, thế nhưng sử dụng tới sau, này khí liền sẽ nhanh chóng phế bỏ.

Ở nơi khác còn nói được, nó có thể phát sinh tiên uy, nhưng ở đây căn bản không được.

- Ha ha...

Thạch Hạo cười to, toàn lực thôi thúc nói hỏa, càng là đem Xích long gọi vào phụ cận, để nó phun lửa.

- Tại sao là ta?

- Ngươi không phải rồng sao, rồng đều là sẽ phun lửa sao?

Xích long:

- #%y%...

- A...

Cuối cùng, đồng điện bên trong truyền đến tiếng kêu thảm thiết.

Có ánh lửa trực tiếp dọc theo lối vào cháy vào trong, để bọn họ phẫn nộ đồng thời lại phi thường sợ hãi.

Sau đó không lâu, nơi này truyền đến mùi thịt.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1766: Thiên Hạ Đệ Nhất Thiêu Nướng Đại Hội

- Thơm quá a, ta đều muốn nước bọt nước!

Thiên Giác Nghĩ ngửi ngửi, liên thanh tán thưởng, xưng Thạch Hạo tay nghề là tuyệt nhất, nướng đồ vật vĩnh viễn là như vậy chính tông. Đọc tiểu thuyết đến lưới.

Những người khác nghe xong, thực sự là nhanh hôn mê, hiển nhiên nó giống như Thạch Hạo là kẻ tái phạm, thường pha trộn cùng một chỗ, đàm luận lên những vật này đến đều rất "Chuyên nghiệp".

Chỉ là, trong điện đồng, một đám người đều sắp tức giận đau gan, đau dạ dày, có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục, thật coi bọn hắn trở thành thịt trên thớt sao?

- Tiểu bối, ngươi khinh người quá đáng!

Một vị giáo chủ quát, tức sùi bọt mép, ở nơi đó điểm chỉ.

- Ta chính là khi dễ ngươi, làm sao rồi, không phục tới, tay ta nắm tay dạy ngươi làm sao thiêu nướng ngươi!

Thạch Hạo liếc xéo hắn, căn bản việc không đáng lo.

Tại Thạch Hạo xem ra, có thể giống như Tiên Điện đi chung với nhau đều không phải là người tốt, đều là địch thủ của hắn, trên thực tế hắn nhìn kỹ, cũng đúng là như thế.

Trong đám người kia liền không có một cái nào người lương thiện, Thiên quốc Phó giáo chủ, Ma quỳ vườn sinh linh, Minh Thổ khô lâu, còn có Kim gia cùng người của Vương gia, đều từng cùng hắn là tử địch.

- Tức chết người vậy!

Vị lão giả kia giận sôi lên, hận không thể một cái tát sợ chết hắn, thế nhưng là thực sự không dám một mình vượt qua.

Hiện tại người nào không biết, Hoang cường hoành truyền khắp Cửu Thiên Thập Địa, tại Biên Hoang bách chiến bất tử, một thân chiến lực cùng thế hệ vô cùng, bây giờ không có gì ngoài Chí Tôn bên ngoài, không người có thể chế.

Mà ở khối khu vực này, có cấp bậc áp chế, cùng giai luận chiến, đoán chừng Chí Tôn tới cũng phải hàm oan mà chết.

- Thật là thơm, ai bị nướng chín?

Tào Vũ Sinh vào trong nhìn.

- Nghiệt chướng, các ngươi muốn chết!

Tiên Điện nhân vật số hai ánh mắt âm lãnh, hắn thực sự giận tới cực điểm, đây đối với cùng bọn hắn mà nói là vô cùng nhục nhã.

Hơn nữa, lại là Hoang tạo thành, nếu như là hạ giới cái khác đại hung hắn tự nhận không may, nhưng lại là bị bọn hắn cho rằng phế bỏ Thạch tộc thiếu niên.

Hắn thấy, đó là bọn họ tù nhân, từng bị điện này Chân Tiên trấn áp thô bạo, đã bị bọn hắn mạch này biến thành tàn tật, bây giờ lại dám phản công. Không thể chịu đựng.

- Ta nhổ vào, còn dám khiêu chiến, thêm ba cây đuốc!

Tào Vũ Sinh hô.

- Ta tới, ta tới. Còn có ta a!

Nơi xa, một cái tóc bạc tiểu cô nương nhảy cà tưng, hướng nơi này chạy

tới.

Nàng tư thái dài nhỏ, tóc bạc phát sáng, rối tung đến thắt lưng. Mắt to như hồng ngọc lập lòe, chính là Thái Âm Ngọc Thỏ, đã nhiều năm như vậy, dung mạo liền không có biến qua, thủy chung như là cái búp bê.

- Thiêu nướng ta được nhất, dạng này đỉnh cấp nguyên liệu nấu ăn sao có thể không có ta.

Con thỏ ngao ngao trực khiếu, ở chỗ này tăng thêm một mồi lửa.

Yêu Nguyệt công chúa, trích tiên những người này đưa mắt nhìn nhau, cảm thấy cái này nhóm nhỏ thể đều không phải là người bình thường, quá hung tàn, liền như thế hoạt bát đáng yêu con thỏ nhỏ đều muốn ăn thịt.

- A...

Trong điện đồng. Có người chịu không được, kêu lớn lên, bởi vì Xích Long, Thạch Hạo, Thiên Giác Nghĩ quá dốc sức, ánh lửa bừng bừng, đều là đạo hỏa, tràn vào trong cung điện, đem một số người bao trùm.

Cái này không phải là ảo giác, cho dù là tại Hư Thần Giới, cũng có nồng nặc mùi thịt bay ra.

- Vô Lượng Thiên Tôn, lão phu liều mạng với ngươi!

Có người gào thét.

Thạch Hạo lúc này đáp lại. Dáng vẻ trang nghiêm, một mặt vẻ trịnh trọng, nói:

- Vô Lượng Thiên Tôn, lão già. Ngươi cứ việc phóng ngựa tới!

- Hoang, ta xxx tổ tiên tấm tấm!

Vị giáo chủ kia nổi giận, gấp, chửi ầm lên, không để ý phong phạm, hoàn toàn giống như thường ngày khí chất bất đồng.

- Ta nướng!

Thạch Hạo lấy hai chữ này đáp lại.

- Ngươi đại gia. Hoang, ta #@ $ $...

Trong điện đồng, những đạo mạo nghiêm trang đó giáo chủ, phong độ không ở, bị triệt để chọc giận, tất cả đều cấp nhãn, có người không ngừng mắng to.

Thanh Y, trường cung diễn, trích tiên, Yêu Nguyệt công chúa bọn người tất cả đều mắt trợn tròn, đều cảm thấy ra ngoài ý định, ngày thường khí độ trầm ổn, trấn định tự nhiên, một phái cao nhân phong thái giáo chủ, hôm nay so với chợ búa người còn lợi hại hơn, mắng gọi là một cái hung.

Cái này quá bất ngờ!

- Hoang, thảo ngươi tổ tông mười tám đời, ngươi như thế tổn hại, sẽ không sợ báo ứng sao?!

- Thạch tộc vương bát đản, ngươi chết không yên lành, sinh con trai không có lỗ đít, lão phu làm quỷ cũng không tha cho ngươi, liều mạng với ngươi!

...

Đám người này vén tay áo, đều hận thấu Thạch Hạo, ánh mắt âm trầm, ở nơi đó nguyền rủa không ngừng, tất cả đều giận tới cực điểm, chịu không được loại hình phạt này.

Nguyệt Thiền im lặng, lấy tay vỗ trán đầu, đây là một đám "Đức cao vọng trọng " tiền bối sao? Người thành thật trường cung diễn khóe miệng co giật, vững tin bản thân không có nghe có lỗi.

Đám người tuổi trẻ này đều hoàn toàn không còn gì để nói, bọn này lão gia hỏa mắng chửi người cũng rất hung a, từ trước tới nay chưa từng gặp qua

bọn hắn phương diện như thế.

Đương nhiên, bọn hắn cũng có thể lý giải, gặp gỡ Hoang như thế hỗn đản diễn xuất, ai cũng biết nổi điên, cái này không vẻn vẹn đem người đưa vào tuyệt lộ, vẫn là một loại chế giễu cùng nhục nhã.

Có dạng này nướng sao? Bưng một tổ giáo chủ!

- Ngươi mới là hỗn đản, cả nhà các ngươi mới là hỗn đản...

Người khác xem náo nhiệt, tấm tắc lấy làm kỳ lạ, mà Thái Âm Ngọc Thỏ thì mình trần ra trận, ở nơi đó khiêu chiến, tiểu cô nương gương mặt tinh xảo mà mỹ lệ, quốc sắc thiên hương, thế nhưng là mắng người đến lại là đặc biệt hung.

Một đám người cũng không biết nói cái gì cho phải, lớn lên xinh đẹp như vậy, lại trên sao này trận, phần độc nhất a, liền miệng rộng Tào mập mạp, còn có chút hỏa liền nổ Thiên Giác Nghĩ đều trố mắt nhìn nhau, cam bái hạ phong.

- Các ngươi...

Có người gầm nhẹ, phát ra mãnh liệt quyền phong, nện như điên tới.

Đáng tiếc, cái này căn bản vô dụng, đều không cần Thạch Hạo xuất thủ, Xích Long giương mắt ở giữa, một cái Chân Long vẫy đuôi, trực tiếp liền cho rút về đi, để người kia nắm đấm cắt đứt.

- Làm gì rút về đi, chính là hắn, nướng không sai biệt lắm, nửa sống nửa chín, chính là cần lửa nhỏ hầm, đem hắn bắt tới tinh tế nướng.

Thạch Hạo răn dạy.

- Tốt a!

Xích Long cúi đầu nhịn, dùng một cái Chân Long Đại Cầm Nã Thủ, nó phát sau mà đến trước, đem người cho chặn đứng, cứng rắn chộp tới.

- Chư vị, đừng khách khí, ta mời khách, cứ việc thả ăn, ăn miếng thịt bự, uống chén rượu lớn, há không thống khoái?

Thạch Hạo chào hỏi một đám người, lấy vô thượng thần lực từ đằng xa chuyển đến một tảng đá lớn, giống như là một tòa núi nhỏ, không phải phía dưới là huyết sắc ao đầm, thực sự không tiện ngồi xếp bằng.

Một đám người toàn thân phát sáng, mãnh lực chấn động, nhất thời, đều không nhiễm trần thế, sạch sẽ không rảnh. Bọn hắn đi theo Thạch Hạo nhảy lên cự thạch, ngồi xếp bằng xuống, đem một đám giáo chủ ngăn ở trong điện đồng.

- Thực sự quá sỉ nhục!

Trong điện đồng có người hô hào.

- Hình người, ta ăn không vô.

Thái Âm Ngọc Thỏ nói ra.

- Đây là truyền thống, ta cũng không ăn!

Thạch Hạo gật đầu.

- Ừ, nhìn một chút nào không phải hình người, nào là, lựa xuống.

Thiên Giác Nghĩ nói ra.

Những người khác nghe vậy, đều lộ ra quả nhiên biểu tình như vậy, mấy người kia đều là kẻ tái phạm, đều đã nếm ra cảm giác ưu việt tới, rất là có chú trọng.

- Không sai, đồ nhi ta bắt trở lại đây chỉ là một đầu Ma Cầm, chính thích hợp nướng!

Thạch Hạo nói ra.

Sau đó, hắn một cái tát đem vị kia ánh mắt âm lãnh giáo chủ bị đập bay, để hắn hiển lộ ra bản thể, tế ra Tam Muội Chân Hỏa, đem hắn bao phủ.

- Không cần nhổ lông sao?

Tào Vũ Sinh hỏi.

- Ừ, nướng một hồi hảo nhổ lông, giao cho ngươi.

Thạch Hạo ném cho Tào Vũ Sinh, đồng thời rất nghiêm túc nói ra:

- Gần nhất ta không sát sinh.

Không sát sinh đại gia ngươi! Rất nhiều người muốn nói như vậy, đều đến một bước này, còn giả trang Thánh Nhân, quá không giảng cứu.

Tào Vũ Sinh cũng mắt trợn trắng, nhưng là, loại này công việc bẩn thỉu vẫn là tiếp tới, phụ trách sát sinh rửa sạch.

Sau nửa canh giờ, trên đá lớn, một đám người đều ở tán thưởng, hương vị thực sự rất tốt.

- Ngô, thơm quá a, thối đá tay nghề chính là bổng, vẫn là như vậy để cho người ta nhịn không được muốn tán dương.

Thái Âm Ngọc Thỏ phồng má, ở nơi đó ăn như gió cuốn, mắt to hoàn thành hình trăng lưỡi liềm, một bộ hưởng thụ bộ dáng.

- Chính là nướng chín tay nghề, chính là hương vị, chính là mùi thịt, không hổ là thiêu nướng chi vương —— Hoang!

Đây là Thiên Giác Nghĩ ca ngợi.

- Tài năng xuất chúng vậy. Chúng ta mỹ thực Vương giả!

Đây là Tào Vũ Sinh ra vẻ thâm trầm.

Một đám người đều choáng nặng, người nào a, cái này mấy con quái vật, quả nhiên là ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, này cũng có thể ca ngợi? Đừng nói, thật đúng là ăn ngon, hương vị cực kỳ tốt!

Thanh Y, Yêu Nguyệt công chúa bọn người mặc dù oán thầm, nhưng lại không ăn ít, nếu như không phải người nhiều, đoán chừng đều muốn không để ý hình tượng thục nữ.

- Dù là ta thực sự là tu vi phế bỏ, tại hạ giới cũng không đói chết, tối thiểu nhất có môn này siêu tuyệt thế gian tay nghề mang theo, đúng không?

Thạch Hạo một mặt tự luyến bộ dáng, ở nơi đó Vương bà bán dưa mèo khen mèo dài đuôi.

Một đám người lập tức khinh bỉ.

- Hoang, ngươi cuối cùng là phải phế bỏ, ta rất vui mừng!

Giáo chủ bên trong, có người cười lạnh nói, mang theo khoái ý.

Hắn là như vậy không đếm xỉa đến, dù sao không có kết cục tốt, còn không bằng thống khoái điểm đâm Thạch Hạo chân đau.

- Ta cũng rất vui mừng, kế tiếp liền ăn ngươi!

Thạch Hạo một tay lấy hắn bắt đi ra, ở chỗ này hai người căn bản không phải một cấp độ, Thạch Hạo siêu việt cực cảnh rất nhiều, có thể xưng vô địch.

- Đây là một cái Hống(một loại sói), không tệ, ta vẫn muốn ăn bộ tộc này đâu, hôm nay đưa tới cửa.

Tào Vũ Sinh ha ha cười nói.

- Đừng một cái một con thiêu nướng, một lần mang đến thống khoái đi.

Thạch Hạo tự mình động thủ.

Phịch một tiếng, đem Thiên quốc Phó giáo chủ cho chộp tới, kết quả phát hiện đây là một cái nửa người nửa thú sinh linh, để hắn oán hận, một chưởng đánh chết, ném vào trong đầm lầy.

- Chính là ngươi!

Thạch Hạo ép tới đằng trước, nhìn chằm chằm Tiên Điện nhân vật số hai, cười to nói:

- Một cái Thần cầm, rất tốt, liền Tiên Điện đệ nhị cường giả lập tức cũng phải trở thành món ngon, lần này, cũng qua loa có thể được xưng là thiên hạ đệ nhất thiêu nướng đại hội a?

Hoàn toàn chính xác, nhiều như vậy trọng lượng cấp nhân vật, nhiều cao thủ như vậy ở đây, nếu như đều bị nướng chín, vậy khẳng định là chấn kinh thượng giới đại sự ký!

Gọi là thiên hạ đệ nhất thiêu nướng đại hội, không tính quá phận!

Có thể tưởng tượng, một khi ngoại giới biết chuyện nơi đây, biểu tình kia khẳng định khó mà dùng bút mực miêu tả.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1767: Chính Là Như Vậy Hung Tàn

- Tiểu bối, ngươi dám!

Khi thấy Thạch Hạo bức tới, Tiên Điện Đệ Nhị Cường Giả ánh mắt lạnh lẽo, toàn thân tràn ra tí ti từng sợi Thần Mang, hắn muốn tử chiến quyết đấu một trận.

- A, đừng nói là ngươi, chính là các ngươi Tiên Điện lão Chí Tôn tới, tại địa phương cũng theo giết không tha, trừ phi tàn tiên đích thân đến!

Thạch Hạo âm thanh lạnh lùng nói.

- Oanh!

Tiên Điện Đệ Nhị Cường Giả làm sao có thể thúc thủ chịu trói, vận chuyển Huyền Công, thôi phát xuất một Trương Đạo phù, muốn để cho Đồng Điện phục hồi, đem tiến nhập cung điện bên trong Thạch Hạo cấm cố cũng đè chết.

- Nếu như là chân chính Thanh Đồng Tiên Điện, ta còn hội kiêng kị, không dám đi vào, rốt cuộc có Khí Linh, nhưng rách rưới cũng muốn hàng phục ta?

Thạch Hạo cũng không thèm để ý, bởi vì, trong tay của hắn nắm lấy Đại La Kiếm Thai, mãnh lực quét qua, phịch một tiếng, kia cái phù nổ tung, hóa thành một mảnh ánh lửa.

- Cứ như vậy điểm thủ đoạn sao?

Thạch Hạo thu hồi Kiếm Thai, quyền mang lập lòe, tại địa phương, hắn như trước có Pháp Lực, uy hiếp mọi người.

Một đám cường giả đều tại rút lui, Tiên Điện Đệ Nhị Cường Giả mục quang sâu thẳm, hắn rất tức giận, nhưng lại không có bất kỳ biện pháp nào, thật sự không địch lại thiếu niên kia.

- Ta hối hận a, ngày đó nên cầu Chân Tiên đại nhân đem ngươi triệt để phai mờ, chúng ta quá nhân từ, để lại ngươi nghiệp chướng, tai họa!

Hắn như là rất hối hận.

- Nhân từ cái đầu mẹ ngươi!

Thạch Hạo trong lồng ngực một mực nghẹn lấy một cỗ khí, Tiên Điện ngày đó trấn áp cũng phế bỏ hắn, làm hắn phẫn uất.

- Vậy một ngày, tàn Tiên Chân dám xuống tay mà, hắn rất sợ chết, e ngại Ngũ Hành Sơn cùng tử chiến với hắn, cho nên mới thi triển Âm Thủ, phế ta một thân khổ tu mà đến đạo hạnh.

Thạch Hạo lạnh giọng nói.

Không cần nói nhiều, hắn quyết đoán xuất thủ, một tiếng ầm vang, một quyền nện Hư Không nổ tung.

Dù cho nơi này hạn chế phương pháp cùng nói, hắn còn có thể có như vậy uy thế, vượt qua Cực Cảnh không chỉ một cái tầng thứ, để cho một đám người đều rung động không hiểu.

Bọn họ chỉ có thể thở dài, hoang quật khởi, quả nhiên có đạo lý riêng, là tự nhiên ngạo tiền vốn, loại này tiềm lực vượt qua rất nhiều người tưởng tượng.

Oanh!

Trong tích tắc, Thạch Hạo đã đến phụ cận, một quyền này nện xuống, Tiên Điện đệ nhân vật số hai, được xưng tiếp cận Chí Tôn cường giả, cứ như vậy vượt qua bay ra ngoài.

Hắn căn bản ngăn không được Thạch Hạo, một quyền liền đem hắn chấn đại khẩu ho ra máu, cái kia cẳng tay bẻ gẫy, mềm méo mó đạp kéo xuống.

Ầm ầm!

Trong chớp mắt mà thôi, Tiên Điện Đệ Nhị Cường Giả liền lại vỗ cánh, phi đánh tới, hắn hóa thành một cái hoàng kim hạc, lăng lệ vô cùng, Hạc Chủy kim quang chói mắt, lưu động dị hà.

Là này liều mạng cuộc chiến, hắn kích phát ra tối cường tiềm năng, lại vận chuyển xuất mấy đạo pháp lực!

Đáng tiếc, hay là không địch lại, bị Thạch Hạo một chưởng chấn vỡ điểu mỏ, kim sắc Hạc Chủy đoạn rơi vào đấy, máu tươi điểm một chút.

Lúc này, sắc mặt của Thạch Hạo nhiều hơn âm trầm liền có nhiều âm trầm, thấy được Tiên Điện nhân vật số hai bản thể, hắn nghĩ tới năm đó chuyện xưa.

Ngày xưa, bảy thần hạ giới, đến từ Tiên Điện kia cái tôi tớ chính là một cái hoàng kim hạc, làm cho hắn hãm vào Tử Cảnh, thân trúng màu xanh đồng nguyền rủa, rất là thê thảm.

- Khó trách a, kia hơn phân nửa là tộc nhân của ngươi a, nợ mới nợ cũ một khối tính!

Thạch Hạo xuất thủ không lưu tình.

Thoáng cái đã đến phụ cận, cho dù là Tiên Điện Đệ Nhị Cường Giả ở chỗ này cũng không có sức hoàn thủ, bị Thạch Hạo một phát bắt được, mà dẫn theo hạc cái cổ, trở lại Đồng Điện cổng môn.

- Phanh

một tiếng, hắn chưởng chỉ xẹt qua, tự mình Sát Sinh, mà đặt ở Xích Long tế ra trên đống lửa, bắt đầu nướng.

- Sư phó, ngươi không phải nói ngươi chưa bao giờ Sát Sinh sao?

Xích Long đụng lên đến đây.

- Ngẫu nhiên mà thôi.

Thạch Hạo nói, lườm nó liếc một cái, mà một chưởng đẩy ra.

Điều này làm cho đặc dị tới nói rõ chỗ yếu Xích Long, đầy ngập lời nói, một bụng khí, đều nén trở về, hắn chỉ có thể nhịn!

Mọi người mắt trợn trắng, hoang không muốn Sát Sinh đó mới là chê cười nha.

Sau đó không lâu, nơi này mùi thơm xông vào mũi, một cái sấy [nướng] vàng óng ánh bóng loáng Tiên Hạc chín, ngoài ra kia Chân Hống cũng thịt chất tươi mới, màu sắc óng ánh, có thể ăn.

- Mỗi ngày ăn nướng không tốt, quá đầy mỡ, này không khỏe mạnh.

Thái Âm Ngọc Thố vừa nói còn một bên ra sức đoạt hoàng kim hạc kia nướng chín tươi mới cánh.

- Tuyệt không đầy mỡ, dầu trơn đều nướng ra đi, ngươi không thương ăn đưa cho ta.

Thiên Giác kiến kêu la.

Rầm rầm rầm!

Đồng Điện, truyền đến Quyền Phong thanh âm, Xích Long xuất thủ, thay sư mà chiến, không ngừng đem người nói ra.

Kết quả, hình người bị ném qua một bên, cầm thú tất bị gác ở trên đống lửa, Thiên Hạ Đệ Nhất nướng đại hội đã trở thành sự thật.

Bọn này cường giả vẫn lạc, nhất định sẽ kinh động Thượng Giới, đều là

tất cả dạy nhân vật trọng yếu, kết quả xuống bọn này sinh linh làm cho người ta cho một ổ bưng, thật sự quá khủng bố.

- Các ngươi nói, tin tức này nếu như truyền đi, Thượng Giới tất cả Giáo hội sẽ không điên rồi a?

Tào Vũ Sinh chột dạ nói, đem cuối cùng một ngụm hạc chân thịt nhét vào trong miệng, lẩm bẩm nói:

- Sát Sinh, thực chuyện không liên quan đến ta, ta không ăn ít nhiều!

- Ăn đều ăn, còn sợ cọng lông a.

Thiên Giác kiến chẳng hề để ý.

- Ta đoán chừng tin tức một khi truyền trở về, nhất định là một hồi Đại Địa Chấn, một ít đạo thống sẽ bị dọa ngu ngốc.

Thanh Y nói rất chân thành.

Đây thật là đại sự ký, đến cuối cùng, một đám cường giả cũng bị Thạch Hạo cho nướng, một cái không thừa, toàn bộ vẫn lạc lúc này.

Trong đó bao gồm Tiên Điện Đệ Nhị Cường Giả, Thiên quốc Phó Giáo Chủ, Chân Hống nhất mạch đại tu sĩ cùng với Kim gia cùng Vương gia cao thủ các loại, đều là cấp cao tồn tại.

Không chỉ có ba ngàn châu sinh linh, còn có trên chín tầng trời cường giả.

- Không đúng a, người so với này nhiều, Tiên Vực mấy cái hàng đâu, như thế nào không có tại nơi này?

Không thể không nói, Thiên Giác kiến thật sự là thần kinh thô to, ăn vào cuối cùng, đều đánh ợ một cái, mới nhớ tới cái này sự tình.

Nó mắt lộ ra hàn quang, bởi vì Tiên Vực những người kia đối với hắn rất

không hữu hảo, Tằng nhằm vào hắn, nghi vấn cũng tộc Huy Hoàng, những cái này cũng còn có thể tiếp nhận, thế nhưng để cho hắn không thể nhịn được chính là, những người kia nghi vấn phụ thân hắn công tích cùng với năm đó chiến lực.

- Được rồi, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, oan oan tương báo khi nào.

Thạch Hạo cười nói, rộng lượng vỗ sợ đầu vai của nó, một bộ mặt mũi hiền lành bộ dáng.

Một đám người như thế nào nghe như thế nào cảm thấy không đúng nhi, nếu là hắn có loại giác ngộ này, còn có thể Khai loại Thiên Hạ Đệ Nhất này nướng đại hội sao? So với ai khác đều hung tàn!

Đem một đám cừu nhân đều cho nướng chín, sau đó, như một cái đắc đạo Cao Tăng, mang từ bi ý, ở chỗ này chỉ điểm người khác hướng thiện, này vô luận như thế nào nhìn, đều cổ quái, rất không đối đầu.

- Ngươi cái tên này, nếu thật là xuất gia cũng là một cái đại Ma Tăng!

Là này Yêu Nguyệt Công Chúa đánh giá.

- Uy, Công Chúa, nghe nói gần nhất ngươi tại bị Trường Sinh Hoàng Triều bên trong tộc nhân buộc tuyển Đạo Lữ, còn có hợp ý lang quân?

Thạch Hạo đánh trả, kích thích Bạch Y Tiên Tử này.

- Quan ngươi mao sự tình!

Yêu Nguyệt Công Chúa quả nhiên bị kích thích, bằng không thì ôn nhuận như tiên nàng tuyệt đối sẽ không như vậy "Cuồng dã".

- Ta không phải là hảo tâm chỉ điểm ngươi sao, này trời đất bao la, lại không ngươi đất dung thân, thật sự không được, ta liền cố mà làm thu ngươi đi, để cho ngươi có thể giải thoát.

Thạch Hạo cười nói.

- Ngươi cho ta bỏ đi!

Đối mặt khiêu khích, Yêu Nguyệt Công Chúa ánh mắt mang sát khí.

- Ngươi đừng hiểu lầm a, ta thu ngươi là chỉ bên người thiếu cái làm việc nha đầu, rốt cuộc ta muốn bán phế đi, nếu như phụ cận không có cái lanh lợi nha đầu chiếu cố có thể không làm được.

Thạch Hạo nói.

Một đám người đều há to miệng, không nói gì, gia hỏa này nhiều lắm có thể chiêu hận a!

Xích Long đều có chút bội phục sư phụ của mình, ba lượng câu mà thôi, liền trêu chọc vị kia bạch y công chúa muốn nổi bão, ánh mắt dọa người, hận không thể nuốt sống hắn.

- Đồng Điện này không sai, ta để lại.

Thạch Hạo đem Đồng Điện này thu hồi, đoán chừng còn có thể dùng tới một hai lần, rốt cuộc lần này Tiên Điện Đệ Nhị Cường Giả không có chân chính kích phát ra cái này phỏng chế phẩm uy thế.

Đáng tiếc, đây chỉ là tiêu hao phẩm, cũng không phải là chân chính Tiên Đạo của quý.

Nửa ngày sau, Thạch Hạo nhìn chăm chú, đưa tiễn bọn này bạn cũ.

Điểu gia cùng Tinh Bích đại gia đem bọn họ phóng ra đầm lầy địa phương.

- Đạo hạnh của ngươi thật sự muốn giữ không được sao? Thời gian chỉ còn lại có nửa tháng?

Nguyệt Thiền hỏi.

Một đám người đều trông lại, nhìn chằm chằm Thạch Hạo, muốn biết đáp án.

- Đúng vậy a, đạo hạnh chỉ là tạm thời không mất mà thôi, vẻn vẹn nhiều nửa tháng, ta cũng coi như nghịch thiên mà đi, đi tới phần cuối, chỉ có thể như thế.

Thạch Hạo nói.

Mà, hắn lại nhìn Hướng Nguyệt Thiền, nói:

- Ngươi này u buồn ánh mắt, thỉnh thoảng lại có lửa nóng mục quang, có thâm ý khác a, là muốn hạ giới đến cho ta sinh con khỉ sao?

Mới đầu, mọi người vẫn còn ở đồng tình hắn, vẫn còn ở kinh ngạc nhìn nhìn, thế nhưng là nghe đến mấy cái này lời, trong lúc nhất thời cả người có cảm giác không tốt lắm.

Nguyệt Thiền Nga Mi giơ lên, đôi mắt đẹp đằng đằng sát khí, đe dọa nhìn hắn, trong nội tâm nàng thuộc về tâm tình của Thanh Y bị áp chế, thuộc về tâm tình của Nguyệt Thiền phục hồi.

- Không sinh ra được mà thôi.

Thạch Hạo khoát tay, không thèm để ý chút nào nói.

- Nàng nếu sinh ra hầu tử, xem như ai?

Thái Âm Ngọc Thố mắt to chớp, thật không biết là thiên chân vô tà (*ngây thơ như cún), hay là cố ý, nhất thời để cho nơi này tia lửa văng khắp nơi.

- Đi tìm chết, đi tìm chết, đi tìm chết!

Nguyệt Thiền bạo phát.

- Đi thôi, ta sẽ rất tưởng niệm các ngươi, lúc ta già đi, mỗi khi ta hoài

niệm, chắc chắn nhớ lại, ta Thạch mỗ người đã từng vô địch thiên hạ, đánh Thượng Giới quần hùng cúi đầu, không người dám tranh phong, chắc hẳn mấy chục năm, ta tại lúc tuổi già, điểm cuối của sinh mệnh thời gian, hội triển lộ cười cười.

Thạch Hạo nói.

Làm nghe đến mấy cái này lời nói, một đám người trong lòng có chút không dễ chịu.

Bọn họ yên lặng ra đi, rời đi hạ giới giới cửa.

Nhìn nhìn đám người kia tâm tình sa sút, mà sư phụ mình cũng tại chỗ đó mang theo cười, Xích Long nội tâm âm thầm khinh bỉ, này tiện nghi sư phó thực không phải thứ gì a.

Người khác không biết, cát cô còn không biết sao? Không có so với thằng này càng cường tráng thân hình, nửa tháng liền phế bỏ? Kia làm sao có thể!

Làm dọc theo Thiên Lộ đi đến Đồng Tước Đàn, một đám người vẫn còn ở cảm khái, vẫn còn ở thương cảm.

- Ai, đáng tiếc, đây chính là hoang a, đường đường một đời Nhân Hùng, bách chiến bất tử tại Biên Hoang, quét ngang một thế hệ, cứ như vậy kết thúc sao?

- Thạch huynh ta sẽ tới thăm ngươi, nếu là có một ngày có thể đi hạ giới, ta vì ngươi mang đến Duyên Thọ thần dược!

Bỗng nhiên, bọn họ một chỗ dừng lại, mà Hoắc quay đầu lại.

Bởi vì, tất cả mọi người đã nghe được đằng sau tiếng vang, có người ở chạy trốn.

Bọn họ quay đầu nhìn ra xa, mà giật mình, há to miệng.

Tiên Vực sứ giả mang theo mấy cái người trẻ tuổi, đang tại chật vật chạy trốn, mười phần bối rối, cực nhanh mà độn.

Ở phía sau, rộng rãi miệng răng nanh Thạch Hạo, lấy một bộ hung tàn đại hung mặt mũi đang tại truy sát.

Đồng thời, còn có hai cái lão nhân đi theo chạy, một bên một cái, phân biệt ôm lấy Thạch Hạo trái cánh tay phải, tại nơi này la hét, khuyên can lấy.

- Tổ tông a, đó là Tiên Vực sứ giả, ngươi có thể yên tĩnh một lát mà, nếu trấn áp những cái kia người trẻ tuổi thì cũng thôi, đừng đem sứ giả cho nướng a!

- Cái khác đại họa cũng có thể gây, chính là không thể động Tiên Vực sứ giả a!

Hai cái lão đầu tử chính là Điểu gia cùng Tinh Bích đại gia, gắt gao treo ở trên người Thạch Hạo, phân biệt ôm cánh tay của hắn.

Đồng Tước Đàn, một đám người đều chóng mặt rau, tại trước khi đi trước, lại nhìn thấy như vậy một màn, lần nữa chứng kiến hoang hung tàn! Điện thoại người sử dụng hãy ghé thăm

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1768: Hỗn Thế Ma Viên

Hoang tốc độ nhanh chóng, sưu sưu sưu hướng lên nhảy, những cái kia thềm đá đường, kia lên trời bậc thang, dưới chân của hắn nhanh chóng lui về.

- Hắn là này tại truy đuổi Sát Tiên Vực sứ giả, đúng là điên!

Đồng Tước Đàn, một đám người đều trợn mắt.

- Vậy hai cái lão nhân chính là Hư Thần Giới đầu lĩnh Chưởng Khống Giả?

Có người kinh hãi.

Bởi vì, kia lưỡng lão hàng đều ra mặt, đang tại hảo ngôn khuyên bảo, muốn đem Thạch Hạo kéo về đi, tuy nhiên lại bị Thạch Hạo mang theo chạy vội, một đường dọc theo thềm đá đường hướng lên xông.

Hai cái lão gia hỏa, giống như hai đầu gấu túi leo cây, giắt ở Thạch Hạo bên cạnh trên hai tay, gắt gao ôm hắn, đi theo hắn một đường chạy như điên, hai người cũng đã bay lên, có thể thấy tốc độ nhanh cở nào.

- Ai bóp ta một bả, ta không phải là thân ở trong huyễn cảnh a?

Yêu Nguyệt Công Chúa nói nhỏ, thật bất khả tư nghị, Hư Thần Giới Chưởng Khống Giả đều tại cản trở.

Mà Hoang cư nhiên như vậy cường thế, một đường truy sát, làm cho người ta rung động đồng thời, còn muốn cười ra tiếng.

Phía trên, Hư Thần Giới sứ giả rất chật vật, trên đầu Tử Kim quan cũng bị kích nát, tóc tai bù xù, tại nơi này cuồng chạy trốn, một đường mà lên,

trên người mang theo huyết.

Có thể nói, hắn nhiều hơn chật vật có nhiều chật vật, hắn thế nhưng là đến từ Tiên Vực sứ giả a, đại biểu cho thế giới kia ý chí, cư nhiên bị người đánh giết đến một bước này.

Hoang, được bao nhiêu hung tàn a, nhìn nhìn bộ dáng kia của hắn, làm cho người ta lại là giật mình, lại là muốn cười.

Thân hình hắn như điện, mang theo cuồng phong, sưu sưu sưu thẳng lên mà đến, lập tức muốn truy đuổi lên, như vậy đường hoàng, hô quát, cùng người nguyên thủy tại săn bắn đồng dạng, phóng đãng vô cùng.

Về phần sứ giả bên người vài người người trẻ tuổi, từng cái một lại càng là sắc mặt trắng bệch, hiển nhiên chịu không nhẹ kinh hãi, bởi vì đằng sau vị kia quá hung tàn.

- Dã Nhân, hạ giới này tại sao có thể có như thế hung ác điên cuồng sinh linh!

Có người bờ môi đều tại run lên.

Oanh!

Rốt cục, sứ giả xông lên Đồng Tước Đàn, nhìn đến đây còn có một đám người trẻ tuổi, chính là khẽ giật mình, nhưng hắn đón lấy lại lần nữa chạy trốn, trên người đạo bào phá toái. Mang theo điểm một chút vết máu, có chút thảm.

Cần biết, vị sứ giả này ngày thường thong dong tự nhiên, khí chất xuất chúng. Đó là một cái khó được trung niên Mỹ Nam Tử, có thể bây giờ lại bị hoang truy đuổi cái Phong gì độ đều chẳng quan tâm.

Hoang ở phía sau truy đuổi, sứ giả ở phía trước chạy.

Thanh Y bọn người cảm thấy, giống như là cái đuôi trọc chó rượt con

thỏ đồng dạng, điền cuồng truy kích. Mà con thỏ bị hù bỏ trốn mất dạng, thấp thỏm lo âu.

- Phốc!

Thiên Giác Nghĩ không sợ trời không sợ đất, lúc này liền bật cười, trước đó không lâu còn theo tới tự người của Tiên Vực từng có xung đột đâu, hiện tại tự nhiên cảm thấy sướng khoái.

- Không hổ là... Hạ giới đại hung a, truy đuổi sứ giả đại nhân đều bị hù bỏ mạng chạy trốn, mà mấy cái hậu bối lại càng là cùng chấn kinh Tiểu Háo Tử hoảng hốt bỏ chạy.

Quả nhiên, cả ngày cùng với Tào Vũ Sinh pha trộn, Thập Hung hậu nhân trong miệng nói ra, cũng thật sự không bị cản trở. Không có gì hảo, tương đối thô ráp.

Sứ giả đường nhỏ nơi này, nghe được được kêu là một cái khí a, thế nhưng là không có cách nào, hiện tại không muốn dừng lại, cũng không muốn chấp nhặt với hắn.

- Ai quan giới cửa?!

Nơi đây cự ly Linh Giới Chi Môn không xa, đã có thể nhìn xa, lúc sứ giả ngẩng đầu, tâm đều nguội lạnh, không biết ai đem giới cửa đóng lại.

Trong tích tắc. Thân thể của hắn lay động, suýt nữa một đầu mới ngã xuống đất, cực hận ba ngàn châu người, như thế nào đem Linh giới chi môn đóng lại sao?

- Lão thằng ranh con đừng chạy trốn!

Đằng sau. Thạch Hạo hô quát, dáng vẻ khí thế độc ác cuồn cuộn.

Một đám người không lời, này... Thật đúng là phong cách của hắn!

Thủy chung như một, biến thái vĩnh cửu xa, một mực ở truyền lưu, từ

trước đến nay không thay đổi quá!

- Huynh đệ đừng chạy. Không thấy chúng ta ở chỗ này nghỉ ngơi mà, giới cửa nhắm đó!

Tào Vũ Sinh hảo tâm nhắc nhở đằng sau theo kịp vài người người trẻ tuổi.

Kia mấy nhân khí cắn răng, đầu tiên là oán hận địa trừng mắt liếc hắn một cái, sau đó, xông lên, nhìn thấy giới cửa thật sự khép kín, trên mặt nhất thời mất đi huyết sắc, có hai người lại càng là trực tiếp đặt mông ngồi trên mặt đất.

Một là bởi vì bị hù, hai là bởi vì mệt mỏi được!

Trong đó hai người Nữ Tu chú ý đến mặt, đứng ở nơi đó, không có ngã xuống, thế nhưng trên mặt đã không có huyết sắc, bọn họ một chỗ quay đầu lại quan sát, kia đại hung đuổi theo tới.

- Đạo hữu, đừng đuổi theo, ta nghĩ... Giữa chúng ta có hiểu lầm!

Sứ giả xoay người, lau mồ hôi cùng huyết, lộ ra một cái so với khóc còn khó coi hơn nụ cười, mặt hướng đuổi theo đại hung.

Cái gì tao nhã, cái Phong gì độ nhẹ nhàng, hiện tại cũng bị hắn ném đi!

- Hiểu lầm cái gì, ăn trước ta một cái Ma Quyền!

Rộng rãi miệng răng nanh Thạch Hạo, tấn công đi lên, một quyền đánh tới, thiên địa ù ù, Quyền Phong mênh mông cuồn cuộn.

Đương nhiên, tại hắn cánh tay trên như trước treo hai người, theo thứ tự là Điểu gia cùng Tinh Bích đại gia, hai cái lão đầu tử vẫn còn ở khuyên can đâu, khuyên bảo hắn Khổ Hải vô biên quay đầu lại là bờ.

Phía sau, Nguyệt Thiền, Tào Vũ Sinh đám người không biết nên khóc hay cười, này hai người hàng đây là đang làm cái gì? Hai người theo Thạch

Hạo làm ăn quyền mà đi theo rung chuyển, thân hình lơ mơ.

Đông!

Tiên Vực sứ giả bay ngược lại, bị oanh nơi nơi Linh giới chi môn, khóe miệng tràn huyết, ở nơi này màu tóc Bạch.

- Đem thứ này đưa cho ngươi, ngươi còn dám có muốn không?

Thạch Hạo bàn tay có một tòa Đồng Điện, nắm tay Cao, tản ra khổng lồ uy áp, Chấn Nhiếp lấy Tiên Vực sứ giả, để cho hắn bị tổn thất nặng.

- Cái gì trong thiên hạ đều là Vương thổ, Suất Thổ Chi Tân Mạc Phi Vương Thần, nói cái gì khắp hạ giới đều cũng là Tiên Vực, hết thảy đều tại Tiên Vực chưởng khống, chỉ bằng ngươi... Cũng dám đoạt ta Bí Bảo? Hiện tại, cho ngươi dám có muốn không?!

Thạch Hạo đằng đằng sát khí.

Mọi người rốt cuộc hiểu rõ, hắn vì sao truy đuổi Sát Tiên vực sứ giả, là này hiển nhiên là bị những lời kia cho đã kích thích, nói hạ giới đều tại Tiên Vực trong khống chế.

Đương nhiên, tỉ mỉ suy nghĩ một chút, Nguyệt Thiền bọn người mắt trợn trắng, gia hỏa này tuy bị chọc giận, nhưng khẳng định cũng có mượn đề tài để nói chuyện của mình thành phần, muốn chính là thêu dệt chuyện, cố ý truy sát đi lên.

Đoán chừng, Tiên Vực sứ giả còn có những cái kia người trẻ tuổi diễn xuất để cho hắn nhìn không vừa mắt.

- Mau dừng tay a.

Lưỡng lão đầu tử vẫn còn ở khích lệ.

Tiên Vực sứ giả luôn miệng nói xin lỗi, xưng hắn không phải là cố ý khinh thường hạ giới sinh linh, ngôn ngữ có sai sót, xin hãy tha thứ.

- Còn có mấy người các ngươi, chỉ cao khí ngang, xem ta tám vực sinh linh vì Man Nhân, đem Hư Thần Giới cho rằng Khổ Hàn Chi Địa, khinh mạn chúng sinh, đối với chúng ta vênh mặt hất hàm sai khiến, có thể các ngươi lại tính là gì.

Thạch Hạo duỗi ra ngón tay, từng cái chọn đi qua, đầu ngón tay phân biệt rơi vào kia vài người người trẻ tuổi não dưa trên cửa, để cho bọn họ vừa sợ lại sợ, thật sự là sợ hắn hơi hơi vừa dùng lực, đâm phá trán của bọn hắn cốt, cắn nát bọn họ nguyên thần.

Không ai phản kháng, bởi vì tại Hư Thần Giới thì sớm đã lĩnh giáo qua, là này Dã Man Nhân, cường hãn thái quá, không thể chiến thắng!

- Còn không hướng vị đạo hữu này tạ lỗi!

Tiên Vực sứ giả quát lớn.

Những người kia cúi đầu, tất cả đều lấy con muỗi thanh âm yếu ớt xin lỗi.

- Các ngươi không phải là muốn cố gắng Đồng Điện của ta sao? Hiện tại lại không có bồi thường?

Thạch Hạo hỏi, răng nanh nổi bật, miệng lớn dính máu mở ra, hung thần khí tức bức nhân.

Tiên Vực mấy người đều muốn mắng to, kia Đồng Điện là của ngươi sao, rõ ràng là Tiên Điện, bọn họ chính là nhận ra, cho nên muốn cố gắng, cũng quát lớn Thạch Hạo một hồi, kết quả gia hỏa này quá mang thù, bị gia hỏa này cho hung hăng bạo đánh một trận, mà còn một đường truy sát.

Liền chính bọn họ đều cảm thấy, chính mình như là bị chó rượt con thỏ tựa như, quá đáng xấu hổ.

- Ta muốn bồi thường!

Thạch Hạo nói

Nguyệt Thiền đám người, từng cái một không đành lòng mắt thấy, gia hỏa này quả nhiên là đối với người không đúng sự tình, chính là lừa bịp người đến, một đường truy sát muốn chính là cố gắng bảo vật.

Về phần Tinh Bích đại gia cùng Điểu gia hai cái lão hàng, hiện tại an tĩnh, lại không có phản đối!

Tiên Vực sứ giả nghi hoặc trừng mắt nhìn, có chút phát mộng, hai vị này nhân từ lão gia tử như thế nào không giúp đỡ sao?

- Có cái gì thứ tốt đều cho hắn a, là này Hỗn Thế Ma Viên nhất mạch con nối dõi, một khi phạm vào bạo tính tình lục thân bất nhận, Tiên Vương tới cũng dám động thủ.

Điểu gia nói.

- Ti!

Tiên Vực sứ giả hít vào một hơi khí lạnh, nói:

- Từng tại Tiên Vực quấy rầy lên vô biên Phong Vân Hỗn Thế Ma Viên nhất tộc? Không phải là chỉ có một hai người mà, hạ giới cũng có?

- Ừ!

Tinh Bích đại gia gật đầu.

Mà, Tiên Vực sứ giả phi thường thành thật, trên người có cái gì đào cái gì, ném một đống lớn đồ vật, triệt để không còn cách nào khác.

- Một cái hầu, uy lực lớn như vậy?

Đồng Tước Đàn, Tào Vũ Sinh không cam lòng, nhỏ giọng như vậy hỏi.

- Nghe nói dường như có như vậy nhất tộc, thần thông quảng đại, lật

ngược rất nhiều cổ giáo, bất quá không có tại ta giới phát quá uy.

Thiên Giác kiến nói nhỏ.

Cuối cùng, lúc Linh Giới Chi Môn mở ra, sứ giả nhanh chóng đi xa, cũng không quay đầu lại, như là tránh né ôn dịch đồng dạng, không còn nghĩ trở về.

Mấy cái người trẻ tuổi cũng là sưu sưu vài tiếng, triệt để tiêu thất, cái gì Y Hải, cái Iloilo [Y Lạc] gì cùng Húc Huy, căn bản cũng không quản.

- Hẹn gặp lại!

Thạch Hạo lưng mang một đại chồng chất đồ vật, dọc theo thềm đá đường nghênh ngang rời đi.

Nguyệt Thiền, Tào Vũ Sinh, Yêu Nguyệt Công Chúa đám người nhìn nhìn bóng lưng của hắn, một hồi nhìn xa, thời gian thật dài mới hồi phục tinh thần lại, mà đều là thở dài.

- Hoang thời đại cứ như vậy kết thúc sao?

Có người nói nhỏ.

- Hắn ngược lại là tiêu sái, chính mình không thèm quan tâm.

- Nguyệt Thiền, ngươi là nghĩ hạ giới đi cho hắn sinh hầu tử sao?

-...

Một đoàn người như vậy tiến Nhập Linh giới.

Phía dưới, thềm đá trên đường, Thạch Hạo hỏi hai cái lão đầu tử, nói:

- Vậy mảnh đầm lầy địa thật có thể khiến cho ta tiến nhập Chí Tôn cảnh?

- Chỉ cần ngươi có thể kiên trì ở, tuyệt đối không có vấn đề, đến lúc đó

tất nhiên có thể bễ nghễ thiên hạ!

- Hảo!

...

Ầm ầm!

Một ngày này, Thượng Giới, giống như Diệt Thế Thiên Lôi tại vang, đinh tai nhức óc, tất cả giáo tu sĩ ai cũng kinh hãi.

Ác Ma Đảo trên không, Tiên Phần chỗ đó, cả tòa đất vàng đại phần mộ Liệt Khai, giống như vũ trụ bị người chém ra, có một mảnh thông đạo đem hiển hiện, hướng ra phía ngoài phun ra Tiên Đạo Tinh Nguyên!

Cùng lúc đó, trên chín tầng trời một loại vị trí di tích, một khe lớn đan chéo, Hỗn độn cuồn cuộn, đang tại phát sinh đồng dạng sự tình, khách sát nhất thanh, điện Thiểm Lôi kêu, Bất Hủ tinh khí dâng lên, nồng đậm như nước.

Tại địa phương, có một chút tu sĩ đi ngang qua, vô cùng chấn kinh, bởi vì bọn họ xuyên thấu qua những Đại Liệt đó khe hở, mơ hồ trong đó gặp được một mảnh thông đạo.

Lại còn, tại lối đi kia bên trong, lạnh lùng đứng một ít sinh linh, cách xa nhau phảng phất vô tận xa xôi, từng cái một hờ hững vô cùng, để cho Chư Thiên đều muốn bởi vì bọn họ mà run rẩy.

Không chỉ một địa như thế, có trên Cửu Thiên, có tại Thập Địa, xuyên thấu qua rạn nứt khe hở, tại kia to lớn cổ xưa con đường, có đại kỳ phần phật, càn quét càn khôn.

Bọn họ làm cho người ta rất cảm giác cổ quái, phảng phất cách Ức Vạn Lý Tinh Không, hoặc như là cách muôn đời tuế nguyệt!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1769: Thiên Địa Kinh Biến

Một ngày ở giữa, cái này Cửu Thiên Thập Địa ở giữa, sinh ra kinh biến, tại một số kỳ dị Cổ Địa, tại một số đi qua hết sức "Coi trọng" nghịch cảnh địa phương, đều xuất hiện dị thường.

Đáng tiếc, chỉ có một hai nơi bị người phát giác, hắn cái các nơi cũng không muốn người biết.

Bời vì, cách xa nhau quá xa xôi, có địa phương mười phần hoang vu, rời xa sinh mệnh, nói thí dụ như Âm Dương Thập Tự, đó là một chỗ bị hủy diệt cấm khu, ngày thường ai sẽ tiến về?

Nhưng mà, ngay tại hôm nay, những này nghịch cảnh địa phương phát sinh kịch liệt biến hóa, như là Vũ Trụ Tinh Lãng đánh tới, cuốn lên ngập trời Tiên Đạo Tinh Nguyên, chấn động càn khôn.

- Phát sinh cái gì?

Trên chín tầng trời, có người đi ngang qua hoàn toàn hoang lương tiền sử phế tích lúc, rung động không khỏi, bọn họ nhìn thấy cả đời đều khó mà quên được ấn tượng.

Tại này trong phế tích, kim loại tính chất đoạn chuyên, ngọc chất tàn ngói, đều trôi nổi mà lên, ở chỗ này cuồn cuộn, hắc sắc một khe lớn một mực lan tràn tiến trong vũ trụ.

- Trời ạ, đó là như thế nào một nhóm Ma Quân?

Có người kinh dị kêu to.

Không trung là tối tăm, mây đen che đậy tinh không, ngẫu nhiên có tia

chớp màu đỏ ngòm xen lẫn mà qua, xé rách đen nhánh thương khung, hiện ra chân thực cảnh tượng.

Này một mảnh lại một mảnh đại quân, không nhúc nhích, giống như đứng tại tiền sử, trên người bọn họ, nhiễm lấy máu, tắm rửa Chư Thiên Cường Giả huyết dịch, bách chiến mà không chết, đang đến đây!

Bọn họ bất động, vô thanh vô tức, nhưng là chở lấy bọn hắn Chiến Thuyền, lại cự đại vô biên, đang từ từ di động, thông qua này cổ lão thông đạo, muốn hàng lâm tại cái này một giới!

Chỉ là, thuyền kia quá chậm, phảng phất tại vượt qua mênh mông Vũ Trụ Hải, từ một mảnh Cổ Giới đến một mảnh khác Cổ Giới, cần nhất định tuế nguyệt.

Có lẽ muốn trăm năm, có lẽ cần mấy tháng, có lẽ chỉ sau đó một khắc, bọn họ sẽ tới.

Cái này rất khó để cho người ta phán đoán, vô pháp tìm tòi nghiên cứu bọn họ.

Những sinh linh này, giống như tượng đất, tất cả đều không nhúc nhích, khoác trên người lấy băng lãnh áo giáp, uyển nếu không có hô hấp. Chỉ là này lạnh lùng ánh mắt, vẫn như cũ có gai xương hàn quang, biểu thị bọn họ còn sống!

Chính là như thế này một nhóm người tại tới gần, tại đến ba ngàn châu.

Đây là trên chín tầng trời một số nhỏ người sở chứng kiến cảnh tượng. Lúc này liền lông, lạnh từ đầu đến chân, sau đó kinh hoảng bỏ chạy, hướng về các Đại Trường Sinh thế gia báo tin.

Đáng tiếc, nơi này vết nứt chưa vững chắc. Lúc nào cũng có thể sẽ biến mất, những thân ảnh kia cũng sẽ bao phủ trong bóng đêm.

Bất quá, tương đối mà nói, mặt khác mấy chỗ Cổ Địa bên trong, có một

chỗ di tích tương đối rõ ràng, so nơi này càng kinh người.

Cái này thuộc về Thập Địa bên trong nơi nào đó, cùng ba ngàn châu đặt song song, tên là "Trảm Tiên địa", bởi vì, tương truyền tại này xa xôi cổ đại. Nơi này chết không ít Tiên.

Tại khu cổ địa này bên trong, lớn nhất Trung Ương Khu Vực, không người muốn ý tiếp cận, nơi đó có thổ chất là huyết sắc, sát khí quá nồng nặc.

Tuy nhiên không phải người vì khai mở cấm khu, nhưng là đã trở thành danh phó thực tuyệt diệt chi địa, sinh linh cũng không nguyện ý đi qua.

Tiên Cổ nhất chiến, nơi này từng bị chồng chất Tiên Thi, đều là chiến tử tiên dân, tối hậu dù là Dị Vực cường giả đem những thi thể này dọn đi. Mang về Dị Vực, nơi này vẫn như cũ không có một ngọn cỏ.

Nó ở vào mảng đại lục cổ này trung tâm, nhưng lại trở thành không thể đặt chân chi địa.

Có người hoài nghi, năm đó tiên huyết xối ở chỗ này. Quá tập trung, tương đương với tiến hành một trận tế tự, vì vậy liền ngay cả Dị Vực đều cảm thấy không ổn, rất nhanh xử lý sạch.

Không mấy năm trôi qua, nơi này phát sinh dị động.

Huyết sắc thổ chất vỡ ra, này khô cạn máu phảng phất lại trở về. Có hoạt tính, để mảnh đất này ướt sũng, tinh hồng mà khiếp người.

Có tiên huyết tại trôi, tuy nhiên không nhiều, nhưng là cũng đủ để trảm hồn phách người, làm người ta sợ hãi.

Toàn bộ Cổ Địa đều đang phát sáng, hơi hơi màu đỏ nhạt huyết quang, khiến cho nơi này càng phát ra yêu dị, như cùng một mảnh tế tự chi địa, đang triệu hoán lấy cái gì.

Một ngày này, có không ít người đều nhìn thấy, đuổi tới bên ngoài, tận

mắt nhìn thấy, nơi đó có một cái băng lãnh lưỡi mâu, hiện lên xích hồng sắc, mang theo tiên huyết ánh sáng, từ dưới đất nhô ra, muốn tìm mở mảng đại lục cổ này.

Tối hậu, nơi này phanh một tiếng, huyết sắc đất đá sụp đổ, lộ ra lòng đất cảnh tượng.

Này thực không phải dưới đất, mà là đến từ một đầu không gian thông đạo, cự đại, thâm thúy, rộng lớn vô biên, liên tiếp lấy nơi vĩnh hằng không biết.

Đó là một tên Chiến Tướng, hắn một thân một mình tại khai mở con đường phía trước, bất động lúc, như là cái thế Ma Vương, bễ nghễ thiên hạ, lạnh lẽo cứng rắn như là Tiên Kim Điêu giống.

Chỉ có chậm rãi giơ cánh tay lên lúc, mới khiến cho người cảm thấy hắn còn sống, có sinh mệnh kiểm tra triệu chứng bệnh tật.

Người này đứng tại một chiếc thuyền con bên trên, gần như không động, chỉ có tại này không gian thông đạo chưa vững chắc, muốn khép kín lúc, hắn mới có thể chậm rãi nâng lên huyết sắc trường mâu, đâm vào vết nứt ở giữa, muốn để này mà hiện lên một cánh cửa, muốn từ nơi đó đi ra.

Này không gian thông đạo, thực sự quá rộng lớn, vô bờ vô bến, một dòng sông vô cùng thần bí, chậm rãi chảy xuôi, nó phụ cận tràn đầy Hỗn Độn, còn có tiên vụ.

Này thuyền lá nhỏ chở sinh linh kia, xuôi dòng chảy xuống, đến nơi đây, hai tay của hắn nắm mâu, Kình Thiên mà lên, chống đỡ tại "Trảm Tiên địa" trung tâm.

Trảm Tiên Đại Lục, lớn nhất Trung Ương Khu Vực, tựu giống như là một mảnh tế tự, ban đầu vốn không phải, đi qua ngày xưa tiên huyết nhuộm dần cũng coi là.

Nơi này liền trở thành thông đạo.

- Hắn, quá kinh khủng, đến từ nơi đâu? Vì sao ta cảm thấy không giống như là Dị Vực chi sinh linh!

Có người run rẩy nói ra.

Bời vì, hắn đi qua Biên Hoang, đã từng tham dự qua thủ thành chi chiến.

Đại chiến sau khi kết thúc, rất nhiều người từ Biên Hoang rút đi, trở về quê cũ, Thập Địa bên trong "Trảm Tiên địa" cũng có người trở về, bọn họ gặp qua Dị Vực sinh linh, thế nhưng là lúc này nhìn lấy này thuyền lá nhỏ bên trên cường giả, luôn cảm thấy không giống như là, khác có lai lịch.

Đáng sợ nhất là, không gian thông đạo quá lớn, này nhánh sông chậm rãi trôi, cứ như vậy bức ép tới, không biết bắt chỗ nào.

Tất cả mọi người cảm thấy, đây chỉ là tiền trạm quân, một người một mình thành quân, tại khai mở đường, hậu phương hẳn là còn có cường giả!

Cái này kinh động Trảm Tiên địa các tộc, rất nhiều cường giả đều chạy đến, bời vì, nơi này cảnh tượng quá rõ ràng, lại có như vậy vô pháp ước đoán sinh linh, nắm lấy chiến mâu màu máu, như là khai thiên tích địa, chặn đánh xuyên đại giới vách tường, cứ như vậy đột ngột xuất hiện.

- Ti!

Có người hít một hơi lãnh khí, khi một số tuyệt đỉnh Đại Giáo lão chủ nhân đuổi tới về sau, bọn họ mở ra Thiên Mục, vận chuyển mạnh nhất pháp lực, đốt cháy chính mình đạo hạnh, nhìn thấy một số chân tướng.

To lớn không gian thông suốt bên trong, này nhánh sông cuối cùng, tại xa xôi bắt nguồn chỗ, nơi đó phảng phất là một mảnh biển, thâm thúy mà không thể tìm tòi nghiên cứu, muốn đem tâm thần người hút đi vào.

Cái này sinh linh là từ nơi đó tới sao?

Trảm Tiên, các lộ cường nhân đều kinh dị!

Cái này dẫn phát cự sóng gió lớn, Trảm Tiên địa trên phiến đại lục này Các Giáo đều cảm giác sợ hãi, có sinh linh vượt qua đại giới vách tường mà đến?

Một số tu sĩ tụ tập cùng một chỗ, thương lượng đối với cái này, đồng thời hướng hắn Cổ Địa cầu cứu, phóng xuất ra nơi này nguy cấp tín hiệu.

Chỉ là, không có chờ đến các phe nhân mã thời khắc, máu nhuộm Đại Lục Trung Ương khu vực, tại sụp đổ, tại rạn nứt, này không gian thông đạo chưa vững chắc!

Mơ hồ trong đó, phảng phất nghe được một tiếng trầm thấp gào thét, đủ để đánh nát vạn vật cùng Tinh Hải, nhưng là, nó cuối cùng bị giới bích ngăn trở!

Mọi người nhìn thấy, sinh linh kia bị Hỗn Độn cùng Tiên Đạo Tinh Nguyên bao vây lấy, mông lung mà mơ hồ, chỉ tối hậu nỗ lực, nhất mâu đâm ra, huyết quang chấn động cổ kim.

Đáng tiếc, lối đi kia bắt đầu tan rã, dần dần sụp đổ, hắn cũng đi theo mơ hồ, một mảnh thuyền con tại này nhánh sông bên trên kịch liệt xóc nảy, không thể bình ổn xuống tới.

Cho nên, tối hậu hình ảnh, vô pháp bảo trì, như là một chiếc gương bị nện nát, sở hữu cảnh vật đều từng mảnh vỡ ra, không thể gặp lại.

Dạng này tin tức tuyệt đối không gạt được, truyền khắp Thập Phương, sau đó không lâu, Cửu Thiên Thập Địa các Đại Phú có nổi danh truyền thừa đều chiếm được bẩm báo.

Trên chín tầng trời chỗ kia Cổ Địa, liên miên đội quân thiện chiến hiển hiện không rõ ràng, nhìn không rõ ràng.

Thế nhưng là Trảm Tiên địa cường giả kia quá rõ ràng, rất nhiều người đều từng thấy đến, cùng sử dụng "Trí nhớ Tinh Thạch" khắc lục xuống đến, giao cho những Đại Giáo đó qua phân biệt.

Tối thiểu nhất, sở hữu trường sinh thế gia đều chiếm được trí nhớ Tinh Thạch.

- Người này trường mâu, nhất kích phía dưới, liền muốn đâm thủng giới bích sao?

Các Đại Gia Tộc đều đang nghiên cứu, khẩn cấp mật ngữ, đây là tàn khốc đại thế muốn đến đáng sợ dấu hiệu sao?

- Có chút cổ quái, giống như tại một cái bộ trong sách xưa có vụn vặt ghi chép, nhưng là, bắt không được chân tướng, đi thăm dò, nhất định mắt làm rõ!

Vô luận là trường sinh thế gia, vẫn là Trường Sinh Hoàng Triêu, những này trường tồn cùng thế gian đạo thống đều bị kinh động, bọn họ cảm giác được trận trận thấu xương hàn ý.

Phảng phất, gió thu lên, vạn diệp khô héo, đại thế đem điêu linh.

Cái này không phải là ảo giác, phàm là sinh hoạt đầy đủ xa xăm lão gia hỏa, giờ phút này đều tại hãi hùng khiếp vía, cho dù là đạt tới Chí Tôn Cảnh, cũng cảm giác sợ hãi.

Bọn họ có loại ảo giác, thực biết có một trận gió thu giơ lên, hội chém xuống vô cùng lá vàng, mà này cái gọi là khô thất bại diệp, có lẽ cũng là Vạn Giáo!

Mà tại "Gió thu" qua đi, có lẽ còn có càng thêm lạnh lẽo thấu xương "Mùa đông"!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1770: Không Tốt Dấu Hiệu

Tồn tại đầy đủ xa xưa gia tộc, tự mở ra thời đại liền lưu lại truyền thừa, đối với tối loại này dấu hiệu mẫn cảm nhất, bọn họ có thể sống lâu dài, tự nhiên có cái đó đạo lý.

Hết thảy những gia tộc này đều có một loại sự nhạy cảm trời sinh trực giác.

Đây là tổ tiên truyền cho bọn họ, có huyết dịch truyền thừa cùng dấu ấn, bởi vì, bọn họ tổ tiên tránh thoát khỏi các loại thiên tai, nhân họa, trải qua Tiên Cổ tận thế náo loạn!

Bọn họ linh cảm đến, đại họa khả năng tới gần, không xa rồi!

Các Đại Đạo thống đều đang suy nghĩ đối sách, nếu là có không thể dự đoán đại kiếp nạn đến, bọn họ nên làm gì ở chung, có thể nào tự vệ?

- Tiến vào Tiên vực, nhất định phải nghĩ biện pháp tiến vào Tiên vực, này Hạ giới không có tịnh thổ, nhất định sẽ phải bị đánh cho tàn phế, trở thành Tiêu Thổ, tung khắp sinh linh máu!

Có một vị Trường Sinh hoàng triều Lão Hoàng Chủ, rất gấp gáp, rất bức thiết nói rằng, ở nội bộ gia tộc trong hội nghị, hắn tâm tình phi thường kích động.

Người đến muộn năm, trực giác thông linh.

- Làm sao mới có thể đi vào Tiên vực?

Có người nói nhỏ, cau mày, chỗ đó không phải ngươi muốn vào liền có thể vào, quá nghiêm ngặt.

Mà lần này, Tiên vực chọn lựa vô địch hạt giống, là ở tích lũy sức mạnh, linh cảm đến cái gì, đây là có ý thức, vẫn là chỉ do trùng hợp?

Bọn họ những này nhiều người một nữa cũng không vào được, có lẽ chỉ có trong tộc trẻ trung khoẻ mạnh cá biệt tinh anh mới có cơ hội đi tới Tiên vực.

- Tiên vực sứ giả, hắn bây giờ ở nơi nào, phải nhanh một chút tìm tới hắn, đưa hắn kỳ trân dị bảo, xin hắn dàn xếp, nhất định phải vì ta tộc nhiều tranh thủ mấy cái tiêu chuẩn.

- Khó, quá khó, hắn không dám quá phận quá đáng, bởi vì các tộc đều ở nhìn, mà Tiên vực khẳng định cũng sẽ có người hỏi đến!

Làm nghĩ đến Tiên vực sứ giả, mọi người tự nhiên không thể tránh khỏi nghĩ đến hắn bây giờ thái độ, Cửu Thiên Thập Địa một ít Cổ Địa phát sinh dị biến, sứ giả cũng nhất định nghe nói, nắm thái độ gì?

- Nhanh phái người đi bái kiến vị kia Sứ giả đại nhân, hắn hiện tại đến tột cùng có tính toán gì, thấy thế nào lần này kinh biến!

Có một ít thế gia phái ra trong tộc nhân vật trọng yếu, đi gặp sứ giả, muốn thăm dò cái ý tứ.

Nhưng là được tin tức để bọn họ lạnh cả tim, vị kia Sứ giả đại nhân chính đang thu thập bọc hành lý, đang chuẩn bị rời đi, vô cùng vội vã, không muốn nhiều trì hoãn dù cho chốc lát.

- Tại sao lại như vậy, lẽ nào thật sự có đại họa đến?

Mấy người trong lòng càng thêm không thể bình tĩnh, càng ngày càng nôn nóng.

Sứ giả đây là muốn thoát đi sao? hắn hay là ý thức được, có lớn tai muốn giáng lâm.

- Nghe nói, sứ giả khả năng là ở Hạ giới gặp phải ngăn trở, vì vậy mà rời đi.

- Ở Hạ giới gặp khó, làm sao, phát sinh cái gì?

- Hạ giới ra một cái Đại Hung, từng truy sát Sứ giả đại nhân, để hắn chật vật lưu vong, suýt nữa chết ở Hư Thần Giới bên trong!

Đây là tin tức ngoài ý muốn, đủ khiến người trố mắt ngoác mồm, thế nhưng ở thiên địa dị biến phát sinh sau, cái đó sự vang dội bị va chạm nhau bộ phận.

Không phải vậy, đủ khiến thượng giới động đất, gợi ra to lớn náo động.

Dù cho như vậy, tin tức truyền đến, các tộc như trước thời gian rất lâu không nói ra lời, trong lòng ngờ vực bất định, Hạ giới ra một cái Hỗn Thế Ma Viên?!

- Sứ giả, bị bức ép đi rồi, đây cũng quá...

Một đám người trong lòng nổi sóng chập trùng, tâm tình phức tạp đến cực điểm.

- Không đúng, đó chỉ là biểu tượng, chân chính bản chất là, lần này thiên địa dị biến vấn đề quá nghiêm trọng, liền Tiên vực sứ giả đều không thể trấn định, trước giờ đào tẩu!

- Hắn là... Vì vậy mà đào tẩu?!

Như vậy phân tích vừa ra, một ít đại tu sĩ kinh sợ, đại kiếp nạn thật sự muốn đã tới chưa?

- Theo dõi hắn, xem cái cẩn thận!

Có Lão tộc trưởng dặn dò.

Rất nhanh, tin tức liền truyền đến, có kết quả.

Tiên vực sứ giả, nghe được các nơi báo cáo đi qua tin tức sau, xoay người rời đi, chốc lát đều không mang theo dừng lại, hắn rời đi Cửu Thiên Thập Địa, mang theo vài tên tuổi trẻ Nhân Hỏa tốc nhằm phía Tiên vực.

Tiên vực sứ giả dĩ nhiên liền như thế đi rồi, rời đi này một giới, để một đám người một lát không nói gì, càng ngày càng sầu lo cùng sợ hãi.

- Hắn nói lời gì sao?

- Hắn nói đi bẩm báo, xin mời Tiên Vương quyết đoán.

Có người bẩm báo.

Trong lúc nhất thời, Cửu Thiên Thập Địa các Đại Cổ Giáo đều rơi vào bất an bên trong.

Tiên Điện, cổ lão đồng điện, nguy nga bất động, nó là Tiên Khí, càng là một toà thần thánh nghị sự đại điện, tọa lạc ở nơi đó, rộng rãi mà cổ điển.

Ở mặt trên của nó, màu xanh lục rỉ đồng xanh loang lổ, nhẹ nhàng đụng vào liền có thể liên miên liên miên rơi xuống, hiển lộ hết tang thương phong cách cổ.

Hôm nay đồng điện phát sáng, Tiên Điện Chí Tôn ở tế bái, xuyên thấu qua này điện cùng lòng đất Tàn Tiên câu thông, hướng về hắn báo cáo tình huống.

Tàn Tiên sống ở lòng đất một cái tiên nguồn suối bên trong, lấy này duy trì sức sống.

- Thật sự phát sinh chuyện như vậy, chúng ta nhất định phải rời đi, không phải vậy, tất nhiên sẽ chết, muốn tiến vào Tiên vực!

Tàn Tiên thức tỉnh, dành cho như vậy kịch liệt đáp lại, nói cho Tiên Điện Chí Tôn, nhất định phải tĩnh tâm chờ đợi, chờ Tiên vực người tái hiện, đến thời điểm dù như thế nào cũng phải điều động đồng điện tiến vào thế giới

kia.

Ầm ầm ầm!

Ngày hôm đó, Tiên Điện Cổ Địa rung động ầm ầm, Long khí bốc hơi, tiên sương mù tràn ngập, Tàn Tiên lại triển khai đại pháp, thử nghiệm đem tiên nguồn suối mang ra, hắn chuẩn bị trước giờ rời đi!

- Tàn Tiên phải đi rồi!

Tin tức truyền ra sau, khắp nơi đại giáo lặng lẽ một hồi, hiện tại không cần nhiều làm suy đoán, này một giới nhất định phải có đại loạn.

Mấy ngày sau, Tiên Điện vị trí khu vực, tiên nguồn suối trồi lên mặt đất, đồng thời đi kèm một toà tế đàn, Tàn Tiên ngồi xếp bằng ở trên, ở nơi đó thi pháp, cả tòa tế đàn óng ánh cực kỳ.

Hắn ở Khấu Tiên cửa, hắn muốn lấy bí pháp câu thông một thế giới khác, ở tế tự, lấy hắn cất giấu kỳ trân, Bất Hủ máu chờ hiến tế, muốn thông suốt cánh cửa kia.

Đáng tiếc, cuối cùng hắn thất bại rồi!

- Tiên vực từ chối Tàn Tiên, liền hắn cũng không vào được!

Ngày hôm đó, các giáo ồ lên.

Tiên vực, không ai là ai đều không đánh vào được, nhưng từ nơi nào đi ra sinh linh có thủ đoạn, có thể hiến tế, cùng bên kia liên hệ, hiển nhiên có bí cảnh có thể giao lưu.

Chỉ là, Tàn Tiên bị cự tuyệt, vượt qua dự liệu của tất cả mọi người.

Sau đó không lâu, Tiên vực truyền xuống pháp chỉ, chỉ có vô địch hạt giống có thể tiến vào Tiên vực, cũng có thể mang theo bộ phận tộc nhân.

Tin tức này vừa ra, tứ phương chấn động, có thể mang theo bộ phận tộc

nhân, này chẳng phải là nói để bộ tộc thực hiện lớn dời đi, chỉ cần thành viên trọng yếu vượt giới, là có thể tái tạo một cái đại tộc.

Trong lúc nhất thời, Trích Tiên, Thiên Giác Nghĩ, nặng đồng người, đều trở thành các tộc tranh tương lôi kéo đối tượng, dành cho bọn họ tối ưu hậu điều kiện, hi vọng kéo vào mình đạo thống bên trong.

Bởi vì, vô địch hạt giống càng mạnh, có khả năng mang theo tộc nhân càng nhiều.

Cho đến giờ phút này, mấy người mới ngạc nhiên, mới hối hận không thôi, nếu là Hoang ở, hắn chắc là có thể mang theo lượng lớn người tiến vào trong tiên vực!

- Hoang đến cùng phế bỏ hay chưa?

- Sứ giả đại nhân bị đuổi giết, là Hỗn Thế Ma Viên vẫn là hắn?

Mấy người đang hoài nghi.

Giờ khắc này, chính là Tiên Điện đều có chút trầm mặc, liền bọn họ đều không có tư cách trở về, không cách nào tiến vào thế giới kia.

Hiện tại, Hoang nếu là còn sống sót, không có bị phế đi, với hắn giao hảo, liền có thể bị cùng mang vào Tiên vực, rất nhiều người triệt để mộc.

- Không được, muốn đi Hư Thần Giới đi một chuyến, nếu như Hoang còn sống sót, còn không việc gì, nhất định phải đem hắn mời về, bất luận tiêu tốn lớn đến mức nào đánh đổi đều đáng giá!

Có mấy người rất cấp bách, rất muốn đem hắn từ Hạ giới dẫn tới.

Nhưng là, nói nghe thì dễ, chỗ đó không bình thường, hai giới không cách nào thông suốt, bình thường người không có cách nào vãng lai, giống như tuyệt Thiên Địa thông.

Đồng thời, liên quan với Hư Thần Giới một ít đáng sợ tin tức, gần nhất

mấy ngày cũng truyền khắp thượng giới.

Thiên Quốc phó Giáo chủ, Tiên Điện đệ nhị cường giả, Hống tộc đại tu sĩ các loại, một đám cường giả, bao quát trên chín tầng trời Vương gia cùng Kim gia cao thủ, ở Hư Thần Giới mất mạng.

Mọi người vừa sợ lại thán, trong lòng sợ hãi.

- Thật đáng sợ, những cường giả kia lại bị ăn đi rồi!

- Là Hoang, vẫn là Hỗn Thế Ma Viên, hẳn là người sau đi.

Mấy người đang suy đoán.

Ở thượng giới nghị luận thời khắc, Thạch Hạo chính đang tu hành, gian khổ đối kháng.

Cái gọi là muốn trở thành Chí Tôn, chính là muốn ở Huyết Sắc trong vùng đầm lầy sinh tử ác chiến, cùng đã từng Chí Tôn chém giết, cùng bọn họ đại chiến.

Điểu Gia cùng Tinh Bích đại gia thả ra mảnh này Cổ Địa, để nó lộ ra chân thực hình dạng.

Ở đầm lầy nơi sâu xa, có tàn cốt, có thi thể, này đều là ngày xưa cường giả tinh thần hài cốt, có chút từng là nhân đạo Chí Tôn, khi còn sống cường hãn, không gì sánh được.

Hiện tại, nơi này như trước lưu lại bọn họ Đại Đạo vết tích.

Bọn họ thức tỉnh, Thạch Hạo đang cùng bọn họ huyết chiến, một cái lại một cái giết tới.

- Chờ ngày nào đó, ngươi có thể giết bọn họ giờ, dĩ nhiên là trở thành Chí Tôn!

Điểu Gia nói rằng.

Thạch Hạo thổ huyết, còn dùng hai cái lão già nói sao, thật muốn có thể giết những này khi còn sống vì là Chí Tôn cường giả, tự nhiên cũng tiến vào cái kia cấp bậc bên trong.

Ở đây, hắn chỉ có chiến đấu, không có lựa chọn, vì vậy mà gặp tội lớn!

Hắn bị Chí Tôn hài cốt truy sát, bị nghiền ép, bị trấn phong, quá mức khốc liệt.

Thạch Hạo không còn cách nào khác, cũng còn tốt, đầm lầy nơi sâu xa, những kia ác chiến nơi, dù cho bị đánh nát thành mưa ánh sáng, cũng có thể phục sinh.

Nơi này, bao phủ một toà to lớn trận đài, bảo đảm người quyết đấu không việc gì.

Đây là một mảnh huyết chiến nơi, vì là mài giũa cường giả mà chuẩn bị.

Thạch Hạo biết, này xác thực có thể kích thích hắn nhanh chóng trưởng thành, không ngừng cùng Chí Tôn giao thủ, muốn không trở nên mạnh mẽ cũng không được!

Hiện tại hắn phát hiện ở này Hạ giới bên trong, xác thực có thứ mà hắn cần, Cấm Khu chi chủ nơi đó có thể mài giũa chân thân, Hư Thần Giới cũng rèn luyện chân ngã.

Hắn chờ mong, hắn ngủ đông, chờ một ngày kia, một lần bay thẳng lên trời!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1771: ĐếN Sơn Bảo

Hư Thần Giới, ở phía xa đầm lầy thỉnh thoảng phát ra tiếng gầm nhẹ, huyết dịch bắn tung tóe, trông khá là khủng bố.

Răng rắc

Đó là xương trán nứt ra âm thanh, ngút trời kiếm khí đang kích động.

Tất cả ở đây so với thế giới chân thật không hề khác gì nhau, tựa như ở trong mơ. Xích long đờ ra, hắn vị kia tiện nghi sư phụ quá liều mạng, giết vào giết ra, không dừng lại.

Mặc dù những kia chí tôn là không trọn vẹn, không hoàn chỉnh, vì là tinh thần hài cốt, nhưng như trước khủng bố, đem Thạch Hạo chém xuống ở thịt nát trên đất rất nhiều lần.

Thế nhưng, hắn cũng không khuất phục, ở đây ác chiến không ngừng.

Đây là một nơi đặc thù, ở màu máu đầm lầy đặc thù địa vực, càng không lại áp chế cấp bậc, cảnh giới gì chính là cảnh đó, ở nơi đó bạo phát kinh khủng nhất ánh sáng.

Có thể tưởng tượng, Thạch Hạo ở trải qua cái gì, muốn chống đỡ rất không dễ dàng.

Cũng còn tốt, chính là bởi vì cực kỳ nguy hiểm, nơi này có trận đài, có trận pháp, bảo vệ người khiêu chiến sinh mệnh, mặc dù thể phách phá nát, cũng còn có thể gây dựng lại.

Nếu như cùng bên ngoài đầm lầy giống như vậy, dù cho Thạch Hạo mạnh hơn cũng không đủ giết, hắn tất nhiên sẽ theo vết chân của những sinh

linh thượng giới kia.

Ngày hôm đó, thượng giới có động tĩnh, tiên vực lần thứ hai người đến.

Ngoại trừ sứ giả ở ngoài, còn có mấy vị kỵ sĩ, đều khoác trọng giáp, lượn lờ tiên khí, là chân chính siêu cấp đại cao thủ, bọn họ mang theo trọng yếu sứ mệnh mà tới.

Ầm ầm

Chính vào hôm ấy, mấy vị kỵ sĩ xông lên cửu thiên, xuống thập địa, phân biệt ra tay, lấy ra một cây lại một cây cờ lớn

Tổng cộng là mười chín cái đại kỳ, bay phần phật, bị xuyên ở cửu thiên thập địa, mỗi một vùng đất cổ xưa trấn áp một cây cờ lớn, để các nơi cổ địa kịch liệt run rẩy.

Mọi người giật mình, đây là đang làm gì

- Tiên vực chư vương sầu lo giới này an nguy, đặc dị để lại chiến tướng, lấy mười chín cái đại kỳ trấn áp các nơi

Đây là sứ giả truyền lại ra tin tức, này mấy tên kỵ sĩ là vì trấn áp các nơi cổ địa mà đến, để không vững chắc những khu vực kia trở nên kiên cố không xấu.

Chỉ là, mọi người như trước sầu lo. Mười chín cái đại kỳ mà thôi, liền có thể niêm phong lại tất cả à

Không thể

Rất nhiều người đều biết, chuyện gì đến sẽ đến, chỉ có điều đang trì hoãn thời gian mà thôi. Thật không biết ngày sau sẽ xuất hiện thế nào tình cảnh đáng sợ.

- Còn chưa đủ, cần giới này xây dựng tế đàn xung quanh đại kỳ và máu sinh linh các tộc

Đây là tiên vực sứ giả truyền xuống pháp chỉ, đại biểu một vị Tiên vương ý chí, yêu cầu bọn họ làm như vậy.

Không người dám kháng chỉ. Các nơi cũng bắt đầu khởi công, phân biệt vây quanh đại kỳ xây dựng tế đàn.

Duy nhất vui mừng chính là, dù cho cần các tộc sinh linh máu, cũng không cần sát sinh, chỉ cần thích hợp hiến tế trên một ít là có thể.

Nhưng mặc dù như vậy, như trước khiến người ta nhíu mày, sâu sắc suy nghĩ.

Bất kể là tàn tiên muốn muốn trở về tiên vực thì, vẫn là hiện tại những người này bày xuống trận kỳ trong lúc, đều ở tế tự, đây là vì ai mà tế

Trong cõi u minh có một cái vô thượng nhân vật mạnh mẽ à

Sau đó. Cùng sứ giả mà đến mấy vị kỵ sĩ bên trong một người, một mình tiến vào Linh Giới, cuối cùng lặng yên không một tiếng động đi tới Hư Thần Giới, ôm mục đích mà đến

Hạ giới, Thạch Hạo đi ra đầm lầy, từ mấy ngày nay sinh tử mài giũa tạm thời kết thúc, tu vi của hắn có tăng trưởng, đạo hạnh ở tinh tiến

Thế nhưng, hắn rời đi, muốn qua một thời gian ngắn trở lại.

Bởi vì cả người trong hoàn cảnh chém giết, giờ nào khắc nào cũng đang đại chiến, dễ dàng khiến người ta điên cuồng, rơi vào cuồng loạn bên trong.

Có trương có thỉ mới được. Hắn không thể ở mấy ngày bên trong liền trở thành chí tôn.

Trở lại Thạch Thôn sau, Chu Yếm chính đang vò đầu bứt tai, vội vã không nhịn nổi, hiện tại đã cơ bản điều tra rõ Thiên nga thánh giả ở nơi đó, các loại dấu hiệu đều chỉ về Hồng vực.

Hồ nước liên miên, bích ba mênh mang.

Đây là một vùng ao hồ. Các loại thủy cầm giương cánh.

Trong đó một toà hồ lớn, núi đá đứng sừng sững, có linh khí lượn lờ, nó tọa lạc giữa hồ.

Một cái lão đạo nhân tóc trắng xoá, khô gầy như que củi, ngồi xếp bằng trên một chiếc bồ đoàn, chính đang tụng kinh, tinh lực của hắn không phải rất dồi dào, đã tiến vào gần đất xa trời.

Bất quá, hắn trong khi chớp con mắt, có phù văn lóng lánh, đó là cường giả thể chinh.

Dù là ai cũng không nghĩ tới, đây là một vị chạm tới chân thần lĩnh vực cường giả, thần hỏa dâng trào, nếu không có tuổi thọ không nhiều, hắn từ lâu vọt vào chân thần cảnh.

Hắn chính là Thiên nga thánh giả, một cái sống năm tháng dài đằng đẵng cầm tộc cao thủ, là thôn thiên tước chi sư.

Ngoại giới đều ở truyện, hắn từ lâu chết rồi, hơn nữa là chết ở chính mình đồ nhi trong tay, ở tuổi già thì, bị nuốt thiên tước một cái cho nuốt xuống, kết cục thê thảm.

Không ai từng nghĩ tới, hắn còn sống sót, hơn nữa ở tìm hiểu một loại nào đó vô thượng chân kinh, nhưng đáng tiếc tiến triển chầm chậm, hắn không có thu được nên có thành tựu.

- Thời gian không chờ ta, sinh mệnh không nhiều, liền như vậy theo gió mà đi thôi.

Thiên nga thánh giả thở dài.

- Thú vị, một cái chết đi rất nhiều năm cầm tộc cao thủ, còn ở nhân gian, ngươi rất biết điều, nhưng vẫn là tiết lộ.

Thạch Hạo xuất hiện.

Hắn đứng ở trên núi đá, nhìn về phía trước cái hang cổ kia, mục sáng loè loè, có thể nhìn ra tất cả, hiểu rõ Thiên nga thánh giả thân thể huyền bí.

Thiên nga thánh giả ở thần hỏa cảnh giới đỉnh cao, một cái chân bước vào chân thần lĩnh vực, nhưng đáng tiếc tinh lực không đủ, không có cách nào tiến thêm một bước đột phá.

Ở lần này giới bên trong, hiện tại có loại sinh linh này cũng coi như hiếm thấy, dù sao năm đó tám vực trải qua đại kiếp nạn, không có còn lại mấy cường giả.

- Tiểu Thạch

Thiên nga thánh giả cũng không có rất giật mình, đồng thời trước tiên nhận ra hắn.

- Há, ngươi biết ta, biết ta lát nữa đến

Thạch Hạo hỏi.

Chu Yếm đã nhảy đến trên vách đá, nhìn chằm chằm nơi đó bên trong hang cổ ông lão, nhe răng nhếch miệng, năm đó nó nhưng là được sơn bảo, kết quả lại mất.

Hiện tại, nó xem rõ ràng, sẽ ở đó bên trong hang cổ, trên một chiếc bàn đá có một cái hình lập phương mảnh xương, trắng như tuyết như ngọc, hiện ra ánh sáng lộng lẫy óng ánh.

Chính là năm đó sơn bảo

- Lão gia hoả, ngươi thật là trơn trượt, đều nói ngươi bị ngươi đồ đệ kia ăn đi, kết quả ngươi đồ nhi đều ngỏm rồi, ngươi nhưng còn nhảy nhót tưng bừng đây, hơn nữa được nó cái kia sơn bảo.

Chu Yếm kêu lên.

Thiên nga thánh giả cười khổ, này Chu Yếm cũng thật là không khách khí, cái gì gọi là hắn còn nhảy nhót tưng bừng, rõ ràng huyết thống khô héo, dường như tà dương ánh tà dương giống như.

- Chu Yếm, ngươi nói đùa, ta đã già lọm khọm, cổ hủ không thể tả, bất cứ lúc nào cũng sẽ chết đi, nơi nào còn có cái gì sức sống có thể nói.

Chu Yếm không nói lời nào, chỉ dùng ánh mắt nhìn chằm chằm trên bàn đá sơn bảo, ánh mắt rát.

Thiên nga thánh giả thở dài, nói:

- Năm đó, ta xác thực suýt nữa chết đi, đèn cạn dầu thì, một đạo linh thân đang ngồi, kết quả ta cái kia đồ nhi lầm tưởng là ta, một cái liền nuốt xuống.

Năm đó, Thiên nga thánh giả đau lòng, vậy cũng là hắn đồ nhi, lại sấn hắn tuổi già thì như vậy mưu hại hắn, cũng may mà hắn sớm có cảnh giác, lấy linh thân đại chết.

Nhắc tới những này chuyện xưa, hắn một tiếng thở dài, rất là bi thương.

- Cũng chính bởi vì vậy, kích thích đến ta, nguyên bản ta sớm nên chết rồi, kết quả trong lòng chấp niệm, kìm nén một hơi, vẫn cứ ngao đi.

Hắn không chỉ có ngao đi, tu vi còn sau đó trong năm tháng có đột phá, thoát khỏi đèn cạn dầu cục diện.

- Kỳ thực, tám vực đại kiếp nạn thì, ta đồ nhi vẫn chưa chết ở náo loạn bên trong, là cuối cùng ta kết quả tính mạng của nó.

Thiên nga thánh giả thản nhiên nói.

Bởi vì, hắn biết, thôn thiên tước ở những kia trong năm nuốt vô số sinh linh, tạo dưới rất giết nhiều kiếp, máu tanh đầy rẫy, cùng hung cực ác.

Trước kia thì, Thiên nga thánh giả ngọn lửa sinh mệnh sắp tắt, vô lực thanh lý môn hộ, theo nó điều dưỡng lại đây, lấy hắn thần hỏa đỉnh cao cảnh giới tu vi, đánh giết thôn thiên tước tự nhiên rất dễ dàng.

- Ta cái kia đồ nhi rất giả dối, tám vực đại loạn thì, nó chút nào không thương, tránh thoát khỏi các loại hung hiểm, là ta đột nhiên xuất hiện, kết quả tính mạng của hắn.

Nếu không, thôn thiên tước có thể sẽ hoạt trở lại hiện tại.

- Đáng tiếc, một trận thôn thiên tước bữa tiệc lớn.

Thạch Hạo ở thở dài, không có có thể đem con kia hung cầm đưa vào trong nồi, hắn cảm thấy khá là tiếc nuối.

Người nào a Thiên nga thánh giả cười gượng.

- Ngươi biết ta tại sao đến đây ba

Thạch Hạo hỏi.

- Biết, ta từ lâu phát hiện, tối mấy ngày gần đây, khu hồ nước phụ cận có một ít người không ngừng cẩn thận qua lại, tra xét, ta liền biết ngươi muốn tới.

Thiên nga thánh giả nói rằng.

Sau đó, hắn chỉ về bàn đá, nói:

- Đây chính là cái kia sơn bảo, vốn là thuộc về Chu Yếm, hiện tại Châu về hợp Phố.

Chu Yếm không nhịn được, không có cái gì đáng sợ, trực tiếp thoáng qua, nhảy lên bàn đá, một cái chộp vào trong tay, vượt qua đến điều tới xem.

- Ta sinh mệnh không nhiều, vật này bác đại tinh thâm, ta chỉ tìm hiểu một điểm da lông, xấu hổ a, nhưng suýt nữa đem chính mình luyện chết tươi.

Thiên nga thánh giả thở dài.

Hắn có không cam lòng, có kết thúc, còn có thật nhiều sự bất đắc dĩ cùng tiếc nuối.

Thạch Hạo không nghĩ tới thuận lợi như vậy, trực tiếp liền đến tay, khiến cho hắn khá là cảm khái.

- Có gì đó quái lạ a có gì đó quái lạ

Chu Yếm ước lượng, cẩn thận cảm ứng, kích động mà lại kiêng kỵ

Thạch Hạo nhận vào tay, vuốt nhẹ trắng noãn mảnh xương, hắn vẫn không có chân chính tìm hiểu, cũng đã biết, đây là một cái ghê gớm chí bảo

Ngày hôm nay khả năng liền này một chương, buổi tối cái kia chương đại gia cũng đừng đợi, xin lỗi, tham gia

Nhớ năm đó, còn ở hắn khi còn bé, sơn bảo liền xuất thế, trong nháy mắt hai mười mấy năm trôi qua, vẫn ngửi kỳ danh, cho đến hôm nay mới chính thức nhìn thấy.

khởi điểm tổ chức một cái tác giả biết, sợ trễ quá chương mới không được. Chưa xong còn tiếp. Điện thoại di động người sử dụng xin mời phỏng vấn piao thiểm

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1772: Tìm Trăm Nghìn Lần

Nhiều năm qua đi sau, sơn bảo rốt cục tới tay, Thạch Hạo tâm tình phức tạp, trong thời gian này có thể nói hạ đạp chập trùng, phát sinh quá nhiều sự.

Trong lúc, có đại hoang các thôn xóm diệt thảm kịch, cũng có hạ giới long trời lở đất, vương triều thay đổi sóng lớn.

Thạch Hạo đều từng rời đi, đi tới thượng giới, càng đi qua biên hoang, huyết chiến dị vực, quay đầu lại hắn lại trở về, nhìn thấy khi còn nhỏ đại bị cường giả tranh cướp sơn bảo.

Không giống như là xương cốt, có ngọc thạch ôn hòa cảm, kiên cố không xấu, hắn thử nghiệm dùng sức đi nắm, kết quả sơn bảo vẫn không nhúc nhích, chưa từng xuất hiện một điểm vết rạn nứt.

Thạch Hạo đã sớm hoài nghi, này xương cốt đặc thù, hiện tại tiến một bước xác nhận, nó có rất lớn vấn đề.

Trong phút chốc, trong tay hắn có thêm một khối cốt, chính là vạn linh đồ, tương tự trắng noãn như ngọc, không có tỳ vết, hai người xương cốt quá gần gũi.

Coong!

Hai cốt va chạm, âm như kim thạch kêu khẽ, lanh lảnh dễ nghe.

Thạch Hạo cẩn thận xem đi xem lại, hắn cảm thấy hai người xương cốt thật sự quá giống, hắn thu hồi vạn linh đồ, sau khi hít sâu một hơi dụng hết toàn lực đi nắm này cốt.

Quả nhiên, nó như trước kiên cố bất diệt, lấy hắn hiện nay thực lực

cường đại tới nói, căn bản không thể phá hoại.

- Rất giống!

Hắn hoài nghi, này hình lập phương mảnh xương cùng vạn linh đồ khả năng đồng nhất loại chất liệu, nếu là suy đoán trở thành sự thật, đan chỉ là này cốt liền giá trị vô lượng, có thể tế luyện thành chí bảo!

Nếu không có khối này cốt thoáng lờ mờ một ít, cùng vạn linh đồ hơi có chút khác biệt, Thạch Hạo sẽ hoàn toàn có thể khẳng định, hai người đồng nguyên.

- Kém một chút!

Thạch Hạo vuốt nhẹ này cốt.

Hắn vượt qua đến điều tới xem, sau đó triển khai bảo thuật, trước sau có sáu loại bảo thuật, tất cả đều tác dụng ở đây cốt trên.

Nhất thời để nó ánh sáng Đại Thánh, vô cùng chói mắt, lưu động ra xán lạn mưa ánh sáng.

- Ồ?

Chu yếm kinh ngạc, nó là người nóng tính, vừa nãy một phen dằn vặt cũng không có phát hiện dị thường, kết quả đến Thạch Hạo trong tay, nhưng có loại biến hóa này.

- Chỉ là thuận lợi mà vì là. Thấy nó tổng cộng có sáu mặt, lợi dụng bảo thuật thôi phát.

Thạch Hạo nói rằng.

Trên thực tế, hắn vừa vặn là khi vận may đến thì trong lòng cũng sáng ra, tinh thần có cảm. Trong cơ thể một loại nào đó ** ở động, có thể nói không tên cảm ứng tự nhiên mà sinh.

Sáu mặt thể trắng noãn mảnh xương, phát sinh răng rắc một tiếng vang giòn, nó mở ra, trong đó một mặt là một cái cái nắp. Tự động thoát ly mảnh xương, lộ ra bên trong cảnh tượng.

Thiên nga thánh giả thở dài, nói:

- Bảo vật này quả nhiên cùng ngươi hữu duyên, lão hủ năm đó nghiên cứu rất lâu mới có thể mở ra, các ngươi được trong nháy mắt liền hiểu rõ bảo hộp bí mật.

Bên trong hào quang điểm điểm, này bảo hộp là một cái không gian thật lớn pháp khí sao? Nhìn tiểu, cũng không lớn, nhưng là bên trong nhưng làm cho người ta rất trống trải cảm giác, dường như bầu trời đêm, sao lốm đốm đầy trời.

Ở trong đó. Có vài tờ da thú, rất cổ xưa, mang theo loang lổ vết máu khô, không biết tồn tại bao nhiêu năm.

Thời khắc này, Thạch Hạo trong cơ thể một loại nào đó pháp cảm ứng càng kịch liệt, trong lòng hắn không bình tĩnh, có chút kích động, nhanh chóng đem vài tờ da thú lấy ra.

- Quả nhiên là nó!

Thạch Hạo kinh ngạc trong lòng không tên, cầm chúng nó, một tấm lại một tấm quan nhìn sang. Hắn cuối cùng thở dài, vô cùng cảm khái.

- Chúng bên trong tìm hắn trăm nghìn độ, bỗng nhiên nhìn lại...

Lúc trước, đã từng không ngừng tìm kiếm. Khổ sở tìm tòi, nhưng không thu hoạch được gì, hiện nay nó nhưng liền xuất hiện ở đây.

Đây là chí tôn cung điện truyền thừa!

Ở trong đó, rõ ràng mà sáng tỏ ghi chép giáo này tối vô thượng chi cổ thiên công lục đạo luân hồi!

Đây là một bộ cổ kinh, ngoại trừ lục đạo luân hồi ở ngoài, còn có cái khác một ít pháp. Có không ít bảo thuật các loại, như Hống tộc, chim loan tộc, tất phương tộc...

Bên trong, tự nhiên lấy lục đạo luân hồi thư quý giá nhất!

- Rốt cục nhìn thấy toàn bản thiên công!

Thạch Hạo từng từng chiếm được loại này kinh văn, bắt nguồn từ thái sơ cổ khoáng, thế nhưng chỉ có lên tay sáu cái tư thế, cũng không phải là chân chính trọn vẹn công pháp, hôm nay mới nhìn thấy đến tiếp sau.

Bất quá, cái kia thức mở đầu sáu cái tư thái, bác đại tinh thâm, đã giải thích ra rất nhiều hàm nghĩa, chiều sâu đào móc xuống, đại biểu nên pháp non nửa truyền thừa.

Vì lẽ đó, Thạch Hạo dùng nó thời điểm đối địch mới thể hiện ra vô cùng sức chiến đấu.

Nhưng không hoàn toàn chung quy là không hoàn toàn, hiện tại bù đắp.

Năm đó, hắn liền có thể tạ không trọn vẹn lục đạo luân hồi pháp liều mạng cái khác cổ thiên công, hiện tại uy năng nhất định phải mạnh thêm!

Nếu như gặp lại năm đó những kia địch thủ, lại triển khai môn công pháp này, hắn nhất định có thể một đường quét ngang qua, chém thần giết phật, ai dám chống đỡ liền tiêu diệt!

Thạch Hạo đứng ở bên trong hang cổ, không ngừng kết ấn, sáu loại thức mở đầu thay đổi, hắn càng lúc càng nhanh, cả người dường như đại đạo hóa thân, sáu khẩu hố đen hiện lên, nuốt chửng tất cả.

Sau đó, thời gian mưa ánh sáng bay tung tóe, xoay chuyển Càn Khôn.

Đón lấy, sinh lão bệnh tử, nhân gian bách thái các loại, cũng ở thay đổi, đây là đại thế Luân Hồi.

Đón lấy, vũ trụ tinh hà diệt vong, hỗn độn hiện lên, tiếp theo thái sơ ánh sáng soi sáng, vạn vật thức tỉnh, tái tạo Càn Khôn, lần thứ hai tiến vào mở ra thời đại.

Đến cuối cùng, các loại hình ảnh hiện lên, lớn đến vũ trụ, nhỏ đến một con sâu kiến, đều ở Luân Hồi, có tinh thần vạn cổ phiêu lưu cùng với chờ đợi tân sinh, cũng có vật chất chuyển hóa, từ long biến thành bụi bặm, lại bị thực vật hấp thu, trở thành một cây thần thụ vân vân.

Các loại mỹ lệ hình ảnh không ngừng lưu chuyển, đây chính là lục đạo luân hồi, vạn vật chi thay đổi, tận ở trong đó.

Đến cuối cùng Thạch Hạo biểu hiện nghiêm nghị, hết thảy pháp ấn tận quy nhất nơi, ầm một tiếng, về phía trước đánh ra, hắn bày ra ý cảnh hoàn toàn khác nhau.

Đây là điều động bảo thuật phương pháp, đem nhiều loại bảo thuật dung hợp, chồng chất, hình thành kinh khủng hơn sức chiến đấu, như vậy đánh ra đi, thần khi (làm) giết thần phật chặn thí phật!

Mấy ngày kế tiếp, Thạch Hạo đều ở tìm hiểu này công, thử nghiệm đem lục đạo luân hồi thư lý giải thấu triệt, đây là một môn **, có thể xưng là cái thế.

Từ cổ chí kim, kinh thư, ** các loại (chờ) truyền thừa bất diệt, thế nhưng có thể mang theo cái thế pháp văn chương, quá hiếm thấy, hiện nay Thạch Hạo có một loại vô địch gốc gác!

Không nói cái khác, nắm giữ phương pháp này, hắn là có thể quét ngang rất nhiều đối thủ, dù cho tiên vực đạo thống truyền thừa cửu viễn, từng cái từng cái lai lịch rất lớn, Thạch Hạo nắm phương pháp này cũng có niềm tin.

Thiên nga thánh giả quá khứ tuy rằng nghe được Thạch Hạo tên gọi, biết hắn tương đương kinh diễm, nhưng là hiện nay chân chính đối mặt thì, hắn mới rõ ràng cái gì là chuyên vì tu luyện mà sinh người.

Như thế phiền phức **, rất khó hiểu được, nhưng là Tiểu Thạch mấy ngày liền ngộ đi vào.

- Tính mạng của ta, còn như tà dương ánh tà dương, có thể ở cuối cùng này sinh mệnh trong năm tháng chứng kiến thiên kiêu một đời quật khởi con đường, cũng coi như là có phúc ba đời.

Thiên nga thánh giả nói rằng.

- Cho nên ta có thể ngộ pháp, là bởi vì hiện nay ở độn một cảnh, tích lũy đầy đủ sâu hơn, hiện nay tìm hiểu **, nước chảy thành sông.

Thạch Hạo hiếm thấy rất khiêm tốn.

- Không cần nói rồi!

Chu yếm căm giận.

Thiên nga thánh giả cũng yên lặng, bởi vì, này Tiểu Thạch mới bao lớn tuổi tác, so với hắn nhỏ hơn quá hơn nhiều, lại còn đang nói cái gì tích lũy đầy đủ thâm.

Đây là khiêm tốn, vẫn là ở tự kiêu đây?

Thạch Hạo thả xuống lục đạo luân hồi thư, hắn đem cái môn này ** nhớ kỹ trong lòng, đồng thời lĩnh ngộ được cực sâu mức độ, đón lấy cần phải thực chiến kiểm nghiệm, cùng với năm tháng mài giũa.

Bất kỳ thần thông, bí thuật, dù cho bị nghiên cứu đến phần cuối, cũng đều đến phải trải qua máu và lửa gột rửa, chân kim cần hỏa luyện, không sợ đại kiếp nạn.

Hắn quan sát cái khác da thú, những thứ này đều là bảo thuật, là chí tôn cung điện thu thập, có Hống tộc, loan tộc, đều là không bình thường bảo thuật.

Bất quá, khi chiếm được lôi đế, côn bằng, liễu thần, thật hoàng bảo thuật

sau, Thạch Hạo sẽ không kích chuyển động, mạnh nhất bí thuật đều từng trải qua, còn có thể đối với những này hưng phấn sao?

Khi (làm) phiên đến cuối cùng một tấm da thú thì, tảng đá trong lòng hơi động, này một tấm quá tàn tạ, ghi chép chính là toan nghê pháp, phù văn mơ hồ, đều sắp không thấy rõ.

Hắn cảm thấy không đúng chỗ nào, toan nghê pháp không yếu, nhưng tuyệt đối không nên ở lại trang cuối cùng, chính là cùng mấy loại khác thần thông so ra, nó cũng không tính được ép đáy hòm bảo thuật!

Thạch Hạo tản ra thần thức, cẩn thận tìm tòi nghiên cứu đi vào, chăm chú cảm ứng.

Trong nháy mắt, thần sắc hắn đột nhiên biến, thần thức nhanh chóng rút lui, cả người đều bay ngược ra ngoài, đồng thời, hắn đem chu yếm còn có Thiên nga thánh giả cũng mang đi, tí bảo vệ bọn họ.

Xoạt xoạt xoạt!

Kiếm khí màu bạc ngang dọc, đem cổ động chém thành bột mịn, đem ngọn núi tiêu diệt, đem hư không xuyên thủng, đem vực ngoại ngôi sao chém xuống đến.

Không cần nói Thiên nga thánh giả cùng chu yếm kinh hãi, chính là Thạch Hạo cũng vô cùng giật mình, này kiếm khí quá mãnh liệt, không gì không xuyên thủng, chém chết hữu hình thân thể.

Ở cái kia tại chỗ, ghi chép toan nghê pháp da thú hóa thành tro tàn, lưu lại một tấm màu bạc kim loại trang sách, mặt trên có hoa văn, có thần bí phù hiệu.

Nó đang tỏa ra kiếm khí, tuyệt thế vô song!

Một tờ kim loại chỉ, lại có thể phát sinh loại này kiếm khí, thực ở kinh thế hãi tục, chỉ vì nó ghi chép một loại kiếm quyết, mới dẫn đến như vậy

cảnh tượng.

- Cái thế kiếm quyết!

Chu yếm hưng phấn, nhảy lên.

Thạch Hạo tự nói:

- Ta liền biết, chí tôn cung điện làm sao có khả năng không có một việc ép đáy hòm bí thuật đây!?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1773: Tam Đại Kiếm Quyết

Một việc ép đáy hòm bí thuật, kiếm ý Trùng Tiêu!

Đơn giản một tờ giấy, hiện màu trắng bạc, boong boong kiếm reo chém hồn phách người, ép người linh hồn, nó cũng không phải là kiếm thể, mà chỉ là ghi chép Kiếm Quyết vật dẫn mà thôi.

Thời gian rất lâu sau, nó mới yên tĩnh lại, không nhúc nhích, chỉ có ánh bạc chảy xuôi, như là Ngân Hà ngưng tụ mà thành, khó phân phức tạp cốt văn ở phía trên tô điểm.

Nó chưa rơi xuống đất, mà là lơ lửng giữa trời, yên tĩnh không hề có một tiếng động.

Thạch Hạo đi tới gần, đưa nó tóm vào trong tay, có thể nhìn thấy, từng tia từng sợi kiếm khí lại lần nữa chém ra, bất quá cũng không cuồng bạo.

- Là nó!

Thạch Hạo kinh hãi, nhận ra đây là loại nào Kiếm Quyết, hắn đã từng tiếp xúc qua, cũng từng tu luyện qua bản thiếu, không nghĩ tới ở đây nhìn thấy bản chính.

Tên là Kiếm Quyết!

Năm đó, hắn thời niên thiếu, ở Hư Thần Giới đại chiến các đường sinh linh, từng được một tấm da thú sách cổ, mở ra sau, phía trên kia ghi chép có bộ phận tên là Kiếm Quyết.

Khi đó, hắn còn trẻ hồ đồ, chỉ nghe ngửi đó là một vị tuyệt đại Kiếm Thánh lưu kiếm ý.

Đến sau đó, hắn đi thượng giới, từ từ hiểu rõ đến, Thập Hung bên trong có một vị chính là một Chu Thảo, cái đó diệp như kiếm, cộng sinh chín mảnh, chín diệp chuyển động giờ, long trời lở đất, kiếm khí chém ra Đại Vũ trụ, vô địch thiên hạ.

- Cái gọi là Kiếm Thánh, hẳn là này Chu Thảo hậu duệ!

Thạch Hạo hiểu ra.

Liên quan với này Chu Thảo, ở Thập Hung bên trong thần bí nhất.

Bởi vì, chính là năm đó cũng không người nào biết nó đến tột cùng mạnh bao nhiêu, không biết đúng hay không vì là Tiên Vương, chưa tha cho nó phát sáng toả nhiệt giờ, liền quá sớm chết đi.

Tiên Cổ đại chiến giờ, nó thật bất hạnh, vừa lúc gặp bốn vị Bất Hủ Chi Vương vượt giới, mà nó vừa vặn cắm rễ ở nơi đó, căn bản là không có cách tránh khỏi, chỉ có đẫm máu một trận chiến.

Bốn vị Bất Hủ Chi Vương, ai có thể địch?

Dù cho này Chu Thảo mạnh hơn. Cũng không thể là đối thủ, không có ai tận mắt đến trận chiến đó, nhưng từng cảm nhận được vô tận kiếm khí xé ra tinh biển, cắt đứt Đại Vũ trụ.

Cuối cùng, nó liền cũng không còn xuất hiện.

Nó đến tột cùng mạnh bao nhiêu, không thể nào phán đoán.

Vào niên đại đó. Trước kia giờ nó chưa bao giờ cùng người mạnh nhất giao phong, vẫn rất biết điều, mà trước khi lâm chung, nhưng gặp phải tứ đại Bất Hủ Chi Vương.

Sở dĩ đem nó đứng vào Thập Hung bên trong, một là bởi vì, nó dám cùng tứ đại Bất Hủ Chi Vương huyết chiến, tự nhiên hung đến đỉnh cao nhất.

Ngoài ra. Tương truyền, từ xưa đến nay, tổng cộng có tam đại Kiếm

Quyết, đại biểu thảo phạt cực hạn, được xưng Vô Địch Thuật.

Trong đó một môn chính là Bình Loạn quyết. Cả thế gian đều biết, nó đã từng miễn cưỡng ngăn trở quá Tiên Cổ Trung kỳ giờ một lần dị vực tập kích, bình thiên hạ loạn!

Nghe nói, tên là Kiếm Quyết cũng tam đại Kiếm Quyết một trong. Đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, thật muốn có thể tu luyện tới đỉnh cao nhất. Có thể chém phá cổ kim, nhìn thấy Vĩnh Hằng!

Nó huy hoàng, ở càng cổ lão thời kì, nhưng đáng tiếc hậu thế không người có thể hiểu rõ tường tình.

Tiên Cổ thời kì. Mọi người vẫn là biết một ít, vì vậy đem cùng Bình Loạn quyết sánh vai, được xưng mạnh nhất tam đại công kích pháp thuật một trong!

Vì lẽ đó, này Chu Thảo tuy rằng không có cả thế gian đều biết chiến tích, thế nhưng, nó là dòng dõi kia người thừa kế, liền rất dễ dàng bị liệt vào Thập Hung một trong.

Đáng tiếc mạch này tuy là vì thực vật, là một loại thảo, nhưng xưa nay đều là đàn ông ít ỏi, rất nhiều năm mới sẽ có một hạt thảo tử từ cướp thổ bên trong mọc rễ nẩy mầm, xuất hiện thế gian.

Cái kia cái gọi là "Rất nhiều năm", có thể là hơn một nửa cái kỷ nguyên xa xưa như vậy.

Tên là Kiếm Quyết, không có gì không phá, chém vật chất dường như thần binh gọt bùn nhão, phi thường ung dung mà đơn giản.

Việc tu luyện của nó pháp môn, cùng Bình Loạn quyết rất khác nhau, người sau rèn đúc Nguyên Thần, hóa thành Kiếm Thai, mà tên là Kiếm Quyết thì lại rèn luyện vật chất vì là Kiếm Thai, thậm chí lấy tay cánh tay, xương ngón tay chờ vì là Kiếm Thai, không gì không xuyên thủng.

- Chẳng trách à!

Thạch Hạo gật đầu.

Chí Tôn cung điện có Lục Đạo Luân Hồi thiên công, đây là chuyên môn điều động bảo thuật **, làm sao có khả năng không có tuyệt thế bảo thuật đây?

Lẽ ra nên như vậy mới đúng, điều động thế gian rất nhiều bí thuật, tối thiểu cũng cần một loại vô thượng bí thuật vì là "Phong" mới đúng, tên là Kiếm Quyết thích hợp nhất làm này phong mang!

- Năm đó, ta từ Hư Thần Giới được quyển da thú bên trong, cũng cất giấu Lục Đạo Luân Hồi bên trong vài chữ, xem ra này không phải là không có đạo lý, tên là Kiếm Quyết cùng Lục Đạo Luân Hồi nguyên bản liền thuộc về một nhà à.

Không nghi ngờ chút nào, đó là chi Chí Tôn cung điện không trọn vẹn truyền thừa, lưu lạc ở bên ngoài.

Cẩn thận hồi tưởng sau, Thạch Hạo tiến một bước tỉnh ngộ, lúc trước từng có một con cự quy đà một toà Cổ Điện ở Thạch thôn phụ cận Đại Hoang bên trong qua lại, vậy thì là Chí Tôn cung điện.

Mà sơn bảo ở khối này khu vực hiện lên, điều này cũng làm cho có vẻ chuyện đương nhiên.

- Truyền thuyết, con kia Quy Sở Đà cung điện tuy rằng không nhất định làm thật, nhưng khẳng định cùng dòng dõi kia có quan hệ, tình huống phức tạp, xác thực như vậy!

Thạch Hạo không cách nào xác định, cái gọi là sơn bảo là cự quy cố ý lưu lại, vẫn là đầu kia cự quy cũng ở đà cung điện tìm kiếm này thất lạc truyền thừa.

Đỡ lấy bên trong thời kỳ, Thạch Hạo ngồi xếp bằng hồ nước trên, lẳng

lặng thể ngộ này môn Kiếm Quyết, phi thường để tâm, chăm chú phỏng đoán.

Bởi vì, hắn đối với Bình Loạn quyết quá mê tít mắt, vẫn muốn được mà không thể, đó là rèn đúc Nguyên Thần phương pháp, mà trước mắt Kiếm Quyết tuy không phải Luyện Thần thuật, nhưng dù sao cùng này một Kiếm Quyết nổi danh, tự nhiên đáng giá hắn dốc hết tâm lực tìm hiểu.

Mấy ngày sau, kiếm khí Trùng Tiêu, ở Thạch Hạo bên ngoài cơ thể, đản sinh ra chín chiếc lá, đó là màu bạc lá cây, cũng là kiếm diệp, nhẹ nhàng chuyển động, chém phá Thương Khung, kinh thần nhiếp Phật!

Này ánh kiếm quá sắc bén, tuyệt thế bá đạo.

Không nghi ngờ chút nào, Thạch Hạo bất ngờ được một việc tuyệt thế thần thông, uy năng vô tận, để sức chiến đấu của hắn nhất thời có tăng lên.

Hắn lộ ra vẻ mừng rỡ, đây thực sự là một việc thu hoạch lớn, Thập Hung bảo thuật một trong, hắn lại được một việc!

- Nếu như lấy Lục Đạo Luân Hồi điều động sáu loại bảo thuật, triển khai tuyệt thế một đòn, sẽ có hiệu quả như thế nào?

Thạch Hạo tự nói, bởi vì hiện tại như trước kia không giống, bây giờ hắn quản lý nắm bảo thuật, tối thiểu có sáu loại trở lên được xưng tuyệt thế thần thông, cùng Thập Hung bí thuật cùng cấp.

Sau một khắc, Thạch Hạo chuyển động, lấy Lục Đạo Luân Hồi điều động 6 đại thần thông vận chuyển, hắn ngồi xếp bằng ở chỗ kia, dáng vẻ trang nghiêm, thần thánh cực kỳ, để chúng sinh run rẩy, muốn đối với hắn cúng bái.

Có thể nhìn thấy, ở Thạch Hạo bên ngoài cơ thể, Côn Bằng, Lôi Đế, Liễu Thần, Chân Hoàng, chín Diệp Kiếm thảo đồng thời hiện lên, ngoài ra còn có hắn mình Luân Hồi bảo thuật.

Sáu loại bí thuật, bất luận một loại nào đều đủ để ngạo thế hành, hiện tại bị điều động cùng nhau, đều sẽ có uy thế cỡ nào?

Thạch Hạo không biết, hắn không có dám dễ dàng phát động.

Trước đây triển khai Lục Đạo Luân Hồi là không trọn vẹn **, hơn nữa, khi đó điều động bảo thuật không có mạnh như vậy!

Hiện tại, hắn muốn tìm người đi thử pháp, có hai cái lựa chọn, một là đi Cấm Khu chi chủ nơi đó, để hắn sắp xếp Địa Ngục thức mài giũa, hai là tiến vào Hư Thần Giới, cùng không trọn vẹn Chí Tôn Thần hồn đại chiến.

Thạch Hạo chuẩn bị lựa chọn người sau, bởi vì người trước quá biến thái, lần trước chủ động để hắn Chiết Tiên Chú phát tác, suýt nữa đem hắn dằn vặt đến chết.

Hắn cảm thấy, nếu là thử pháp, tìm một cái bình thường con đường khá là không sai.

Trước khi rời đi, Thạch Hạo liếc mắt nhìn Hồng Hộc Thánh Giả, bắn ra một hạt Kim Đan, trực tiếp đưa cho nó, có thể kéo dài nó nhất định tuổi thọ.

- Đa tạ!

Hồng Hộc Thánh Giả vừa nghe mùi thuốc liền biết, này viên thuốc ghê gớm, có thể làm cho hắn sống thêm trên một khoảng thời gian, nếu như có thể đột phá vào Chân Thần lĩnh vực, như vậy là có thể giải quyết tính mạng của hắn không nhiều phiền phức.

Cuối cùng, Hồng Hộc Thánh Giả chân tâm nương nhờ vào, bị Chu Yếm mang về Thạch thôn.

- Sư phụ ngươi đến rồi, có một con Đại Hung chặn ở giới ngoài cửa, mỗi ngày oanh kích, Điểu Gia cùng Tinh Bích đại gia đều sắp phiền chết rồi, cái kia nhân khẩu miệng nhiều tiếng nói muốn gặp Hỗn Thế Ma Viên.

Xích Long đến đây, báo cho Thạch Hạo.

- Chuyện gì xảy ra?

Thạch Hạo hỏi.

Điểu Gia xuất hiện, nói cho hắn, lần trước hắn chọc phiền toái lớn, lấy Hỗn Thế Ma Viên thân xuất hiện, truy sát Tiên vực sứ giả, gây nên không nhỏ náo động.

Hiện tại, Tiên vực có cường giả đặc dị tới rồi, yêu cầu thấy hắn.

- Rất mạnh, có thể quét ngang Hạ giới!

Tinh Bích đại gia đáp.

- Hả?

Thạch Hạo lấy làm kinh hãi, nói:

- Sẽ không là một vị Chân Tiên tự mình Hạ giới chứ?

- Ngươi suy nghĩ nhiều, dù cho là ở Tiên vực, Chân Tiên số lượng cũng sẽ không rất nhiều, này đều là tuyệt diễm hạng người, vô cùng hiếm thấy. Có nhất định nhân số, dựa cả vào năm tháng tích lũy, là dài dằng dặc thời gian tới nay từ từ tăng cường.

Điểu Gia báo cho, đó là một vị Chí Tôn, một cái sinh linh hết sức mạnh, hiện tại muốn tiến vào Hư Thần Giới, mang theo một đạo pháp chỉ mà đến, muốn triệu kiến Hỗn Thế Ma Viên.

- Rất tốt, ta muốn bắt hắn thử kiếm!

Thạch Hạo nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1774: Vênh Mặt Hất Hàm Sai Khiến

Thử kiếm?

Hai cái lão già khinh thường nhìn hắn, thử kiếm? Là ý gì a!

- Các ngươi có ý gì, làm sao nhìn ta với ánh mắt khinh thường?

Thạch Hạo trừng mắt về phía hai lão.

- Tiểu tử, ngươi nói như thế nào đây?

Điểu Gia râu mép đều vểnh lên.

- Đừng lên mặt.

Thạch Hạo dửng dưng như không nói rằng.

- Ha, ngươi cái thằng nhóc con, thật không biết nói chuyện, có tin ta hay không đưa ngươi ném vào Tiên đạo luyện ma, trấn áp ngươi cái bảy bảy bốn mươi chín vạn năm, hóa ngươi thành một bãi máu sền sệt!

Điểu Gia trừng mắt.

- Đừng nói vô dụng, mau mau thay ta sắp xếp, đi đánh cái kia dám mạo phạm ta uy nghiêm hàng, nếu hò hét, hắn phải có bị đánh giác ngộ.

Thạch Hạo cười toe toét nói rằng.

Hai cái lão già đều giương mắt nhìn, ngươi một cái Độn nhất cảnh giới tu sĩ cũng dám theo người nói đỉnh cao tiên vực khách tới so với cánh tay thô?! Tự tìm khổ, chủ động muốn đi bị trấn áp sao?

- Nhanh lên một chút, ta thời gian rất gấp!

- Được, ngươi tự tìm không khổ, vậy thì đi thôi!

Tinh Bích Đại Gia nói rằng.

Giới môn phụ cận tiếng vang rất lớn, mấy ngày nay thỉnh thoảng có nổ vang bạo phát, có người ở oanh kích đôi kia môn, ầm ầm mà động, thỉnh thoảng xuất hiện sấm vang chớp giật.

- Mở cửa!

Thạch Hạo vung tay lên, để Điểu Gia đi mở cửa, một bộ rất đại khí, rất vênh váo trùng thiên dáng vẻ.

- Long nhi, lại đây.

Hắn vẫy vẫy tay, để Xích long lại đây, rất bình tĩnh nói:

- Thay sư phụ nghĩ pháp chỉ.

Cát Cô tức giận, cái gì Long nhi, hai chữ này để hắn nổi da gà, đây là tên khốn kiếp nào trước tiên gọi, là tên béo Tào Vũ Sinh gọi, hay con màu vàng kiến?

- Làm sao, không nghe sư phụ sao?

Thạch Hạo liếc chéo hắn.

Xích long bất đắc dĩ, đi tới gần, ở nơi đó oán thầm, còn nghĩ pháp chỉ, người nào a, nổ cũng quá to lớn, ngươi lại không phải cái gì tiên quân!

Chính là Điểu Gia cùng Tinh Bích Đại Gia đều không nhìn nổi, đều liếc mắt nhìn nhìn hắn. Còn kém chỉ vào hắn mũi khinh bỉ, nho nhỏ tuổi tác làm bộ làm tịch làm gì.

- Thối hoắc, tật xấu thật nhiều!

Đây là Tinh Bích Đại Gia.

Xích long dùng sức gật đầu tán đồng. Cảm giác mình cái kia tiện nghi sư phụ phải này hai lão già đến bẩn thỉu mới được.

- Ngươi chút gì đầu, ngỗ nghịch sư phụ sao, mau chóng mài mực, viết pháp chỉ!

Thạch Hạo gõ một cái Xích long đầu, sau đó đối với cái kia hai cái lão già mở miệng. Chương mới nhất toàn văn xem nói:

- Người kia từ tiên vực đến, không phải mang đến pháp chỉ sao, dựa vào cái gì tự nhận là hơn người một bậc, ta cũng đối với hắn dưới trương pháp chỉ.

Hai cái lão già xem như là rõ ràng, cái tên này thù dai, đối với tiên vực sinh linh hùng hổ doạ người, cao cao tại thượng, vô cùng phản cảm, canh cánh trong lòng.

Xích long cũng không nói gì, này tiện nghi sư phụ vẫn đúng là không thể trêu chọc a.

Bịch một tiếng, giới môn mở một cái khe. Thạch Hạo lại bắt đầu kêu, nói:

- Hai vị tiền bối, các ngươi nhìn một chút, tình huống không đúng, vội vàng đem chúng ta cho tới một toà có thể cùng cấp chém giết trên võ đài đi!

- Ngươi không phải muốn dạy dỗ người khác sao?

Điểu Gia mắt trợn trắng.

- Vạn nhất cũng bị hắn giáo huấn thì sao?

Thạch Hạo nói rằng, không một chút nào mặt đỏ.

- Vậy ngươi còn nói cái gì thử kiếm, theo người hò hét?

Thạch Hạo da mặt tương đối giày, không một chút nào cảm thấy xấu hổ, lời thề son sắt, nói khoác không biết ngượng. Nói:

- Đánh hắn không thương lượng, ta chỉ là sớm có cái phòng bị mà thôi.

Coong!

Giới môn chưa kịp mở rộng, bên ngoài sinh linh kia không kịp đợi, đấm ra một quyền. Tiếng vang điếc tai, khiến cho một đôi cửa lớn trực tiếp bị phá tan.

Một sát na, hỗn độn cuồn cuộn, phả vào mặt, đem Xích long cho hất tung ra ngoài.

- Bọn ngươi dám như thế thất lễ ta, cửu không mở ra cửa này. Xem thường tiên vực sao?

Đây là một vị chiến tướng, tu luyện cấp độ rất cao.

Bất quá, hắn là lần này từ tiên vực đi ra mấy vị chiến tướng bên trong, cấp bậc thấp nhất một người, vẫn là phàm cấp đây, không có đặt chân Tiên đạo lĩnh vực.

- Ngươi, mau chóng đi gọi Hỗn thế ma viên lại đây, cung nghênh pháp chỉ!

Hắn nhìn thấy phía trước nhất Xích long, chỉ hướng về nó, để nó đi gọi người.

Xích long tức đến ngứa cả chân răng, bị hỗn độn đánh bay cũng là thôi, cái này sinh linh mới vừa bước tràng, liền như thế vênh vang đắc ý, vênh mặt hất hàm sai khiến, khiến cho nó cáu giận.

- Có nghe hay không, còn không mau đi, để Hỗn thế ma viên đến đây quỳ tiếp pháp chỉ!

Vị chiến tướng này quát lên.

Trên thực tế, hắn đã nhìn thấy cách đó không xa Thạch Hạo, cùng với Điểu Gia cùng Tinh Bích Đại Gia, nhưng như trước nói như vậy, có thăm dò cũng có tự phụ thành phần ở bên trong.

Xích long tức giận rất muốn một móng vuốt đặt tại trên mặt của hắn, cho mặt hắn nở hoa, nghiệm chứng một thoáng Chân hoàng trảo uy thế.

Một cái không có Chân long truyền thừa long, trước sau nghĩ dùng cánh gà giết địch.

Xa xa, Điểu Gia cùng Tinh Bích Đại Gia sắc mặt khá là khó coi, còn Thạch Hạo vậy thì càng không cần phải nói, sắc mặt đen sì.

- Ngươi, sẽ không phải chính là cái kia Hỗn thế ma viên đi, còn không qua đây!

Vị chiến tướng này rốt cục đưa mắt đầu ở Thạch Hạo trên người, nghểnh đầu, con mắt sắc bén, nhìn xuống Thạch Hạo.

- Sư phụ ngươi muốn trước tiên đọc pháp chỉ sao?

Xích long khuyến khích, nó cũng biệt một cái khí, phiền muộn hỏng rồi.

- Không muốn.

Thạch Hạo phủ định.

Bất kể là Xích long vẫn là Điểu Gia cùng Tinh Bích Đại Gia đều là sững sờ, hàng này đổi tính? Lại không có gây sự, biết điều như vậy! Có thể việc này không thể nhẫn nhịn a, chính là bọn họ đều cảm thấy phẫn uất, cái kia hàng thù rất dai mới đúng, lại có thể chịu?!

- Ta ở nói chuyện cùng ngươi, đã nghe chưa, ngươi nhưng dù là cái kia Hỗn thế ma viên? Còn không qua đây quỳ tiếp pháp chỉ!

Chiến tướng quát lên, hắn một thân chiến bào, giáp trụ lấp lóe lạnh lẽo

ánh kim loại, vô cùng cao to uy mãnh.

Thạch Hạo mặt càng đen, lạnh lẽo âm trầm nhìn người kia, đối với Điểu Gia cùng Tinh Bích Đại Gia nói:

- Làm cái võ đài, trước hết để cho ta đánh hắn một trận, hành hung hắn đến nửa người tàn phế mới thôi!

Xích long bỗng nhiên tỉnh ngộ, này tiện nghi sư phụ tính tình quả nhiên liền không sửa đổi, đây là chiêu đặc biệt đây.

Hắn đây là chuẩn bị đem người bạo đánh một trận sau, mới để Xích long cho người kia đọc pháp chỉ.

Điểu Gia cùng Tinh Bích Đại Gia cũng là một bộ hiểu rõ dáng vẻ, bọn họ căn bản cũng không tin hắn sẽ đổi tính, hàng này là người nào, bọn họ còn không rõ ràng lắm sao?

- Ngươi đang nói cái gì?

Cái kia chiến tướng hỏi.

- Đánh ngươi!

Thạch Hạo chỉ có hai chữ.

Sau đó, hắn nhìn về phía hai lão già, nói:

- Đưa hắn tiến vào tràng giác đấu!

- Ngươi không phải muốn bắt hắn thử kiếm sao?

- Trước tiên đánh một trận lại nói!

Thạch Hạo đáp.

Hai lão nguyên vốn còn muốn bắt bí đây, nhưng là chiến tướng vừa nãy

tư thái thực sự có chút tùy tiện, để bọn họ đều cũng rất không thoải mái, vì vậy tương đương phối hợp.

Hào quang điểm điểm, mưa bụi mông lung.

Cảnh vật hoàn toàn thay đổi, bọn họ xuất hiện ở một mảnh tràng giác đấu.

Xích long còn có hai cái lão già ở đây ở ngoài, có thể quan chiến ở đây, Thạch Hạo còn có chiến tướng xuất hiện ở tràng giác đấu trung ương, lẫn nhau đối lập.

- Ngươi muốn làm cái gì?

Chiến tướng vẻ mặt thay đổi, hắn tự nhiên phát giác ra đối phương địch ý, nhìn về phía tràng ở ngoài hai cái lão già, nói:

- Này liền đạo đãi khách sao?

- Đến, tiểu gia ta đến chiêu đãi ngươi, bảo đảm ngươi cả người sảng khoái, thoả mãn cực điểm!

Thạch Hạo nói rằng.

- Làm càn, ta là đại biểu tiên vực mà đến, có pháp chỉ đối với ngươi tuyên đọc, hỗn thế ma viên, còn không mau cung nghênh pháp chỉ!?

Chiến tướng quát to, âm thanh giống như sấm nổ, nếu là bình thường người khẳng định bị doạ cho sợ rồi.

Nhưng là, Thạch Hạo là ai? Căn bản cũng không có sợ cái này khái niệm, trong lòng hắn vẫn không cam lòng đây, muốn hành hung thần tướng một trận!

- Thằng nhóc, lại đây!

Thạch Hạo kêu lên, như thế cái cách gọi để chiến tướng có chút không

chịu được, thằng nhóc? Hắn so với Thạch Hạo huyền tổ huyền tổ cũng phải lớn hơn, lại bị xưng hô như vậy.

- Ầm!

Chiến tướng ra tay, trên người giáp trụ leng keng vang vọng, hắn nhào giết tới, kiếm khí ngang dọc, thần mang khuấy động, đem mảnh này tràng giác đấu đều cho bao phủ.

- Ma viên, nghiệt súc, lại đây quỳ lĩnh pháp chỉ!

Chiến tướng quát lên, sắc mặt âm trầm, nhìn xuống phía trước tuổi trẻ sinh linh.

Thạch Hạo đối với tiên vực sinh linh tối thấy ngứa mắt chính là, bọn họ loại này cao cao tại thượng tư thái, sắc mặt càng ngày càng đen, hơn nữa lúc này một bộ miệng rộng đầy răng nanh dung mạo, cùng hắc sát quỷ tự.

Cheng!

Kiếm khí khuấy động, tên là kiếm quyết chém phá mây xanh, sau đó lại quét ngang tới, đánh nhau cùng cấp, tràng giác đấu bên trong vô cùng kịch liệt.

Đáng tiếc, cái gọi là kịch liệt không có kéo dài chốc lát, Thạch Hạo một chiêu kiếm liền bổ ra chiến tướng hộ thể màn ánh sáng, đem cả người hắn đều chém bay.

Xoạt một tiếng, Thạch Hạo vọt tới, lăng không chính là một đòn, một chiêu kiếm đem chiến tướng cho xuyên thủng, trước ngực sau trong suốt.

Đang rơi xuống chớp mắt, hắn xách này chiến tướng giáp trụ, đem hắn cho hắn lên, đi tới chính là một cái tát mạnh, đánh ở trên đầu.

- Con bà ngươi!

Chiến tướng bị tức không nhẹ, có chút choáng váng, chủ yếu là bởi vì

một tát này quá nặng, hầu như đem hắn toàn bộ đầu lâu đánh nát, để hắn Nguyên Thần rung động, đồng thời thực sự có chút sỉ nhục cảm. Hắn nhưng là chiến tướng, kết quả là bị người như thế tước sau gáy, cảm giác như là đại nhân ở đánh không nghe lời xấu hài tử.

- Còn dám hò hét, lấy đề giày đánh, có tin hay không?!

Thạch Hạo uy hiếp.

Chiến tướng còn thật không tin tà, kịch liệt phản kháng, nhưng mà chờ đợi hắn chính là một mảnh đen thui, cái kia tuổi trẻ ma viên coi là thật cầm trong tay chiến ngoa, đang dùng đáy giày đập xuống đến.

Bộp một tiếng, đặc biệt vang dội cùng lanh lảnh, chiến tướng miệng mũi còn có mắt đều bị cho che lên, máu tươi chảy dài, hai mắt bị phong, vô cùng thê thảm.

- Thằng nhóc, có tức giận hay không, ta xem ngươi còn gọi nữa không?!

Thạch Hạo nói rằng.

Đùng đùng đùng!

Đón lấy, hắn lại dùng đáy giày đến rồi mấy lần, đánh chiến tướng miệng mũi chảy máu, hai mắt xưng như quả đào, triệt để bối rối.

Đặc biệt là, khi (làm) sau khi dừng lại, trên mặt của hắn, còn có trên lỗ mũi, có đặc biệt rõ ràng dấu đế giày ký, vô cùng bắt mắt.

- A... A a...

Chiến tướng xoay người lại, tiếng kêu rên liên hồi, trên mặt thương ngược lại không là đặc biệt trùng, thế nhưng loại này sỉ nhục làm cho hắn phát điên.

Đường đường chiến tướng, bị người dùng đế giày đo đạc khuôn mặt? Tức giận hắn giận sôi lên!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1775: Biệt Khuất Chiến Tướng

- Gào cái quỷ gì, lăn tăn cái gì, lại đắc ý, ta còn đánh ngươi!

Thạch Hạo quát lớn.

Chiến tướng sắp điên rồi, vô duyên vô cớ chịu dừng lại đế giày tấm, đây là từ lúc chào đời tới nay lớn nhất bất hạnh cùng sỉ nhục, hắn ép căn bản không hề nghĩ tới sẽ có loại kinh nghiệm này.

Hắn vẫn chưa từng nghe nói có ai kịch chiến lúc, biết cởi giày đến, chiếu vào đối thủ quai hàm còn có cái mũi cùng con mắt chợt vỗ, cái này quá... to lớn vạm vỡ, càng là rất đáng xấu hổ!

Cuộc đời lần đầu tiên, khí này hắn toàn thân đều ở run rẩy, miệng mũi đều ở Phún Bạch khí, mang theo hỏa diễm, thực sự bị kích thích chịu không được.

Đáng hận nhất chính là, xuất thủ người chủ nhân này căn bản là không có biện pháp câu thông, cùng một ba Thanh con, bốn ngớ ra tựa như, không nói hai lời, trực tiếp liền khai kiền.

Hắn liền chưa từng nhìn thấy như thế đáng hận đối thủ, tuyệt không giảng cứu, lâm trận dép lê, rút hắn khuôn mặt, dạng này kinh lịch, hắn đời này cũng không muốn lại nhớ lại.

- Ngươi cút ngay cho ta!

Chiến tướng rống to.

Hắn đem hết khả năng, dùng hết khí lực, toàn thân đều là quang mang, thi triển một loại cổ xưa thiên công, trong lúc nhất thời bảo thuật nở rộ, một

đạo lại một đạo vọt lên, hướng về Thạch Hạo bao phủ mà đi.

Chiến tướng thật sự nổi giận, dùng một loại cường đại Cổ Thiên công cùng Thạch Hạo liều mạng.

Nhưng mà, để hắn giật mình mà có chút bối rối là, thiếu niên kia Ma Viên căn bản cũng không sợ, thân thể đã ở phát sáng, lập tức bay ra lục đạo chùm sáng, đem thiên công đánh tan.

Rất hiển nhiên, đó là một loại Cổ Thiên công, so với hắn thi triển còn muốn lợi hại hơn, phát sau mà đến trước, cương mãnh vô cùng, không thể chống cự!

- Thằng ranh con, ngươi còn không chịu phục đúng không?

Thiếu niên kia nói lần nữa, để lão chiến tướng thực sự sắp điên rồi, cái này không có cách nào câu thông thì cũng thôi đi, nói chuyện còn như thế làm giận, hắn đều bao nhiêu tuổi tác, còn bị người xưng hô thằng ranh con, đây thật là bọ cạp thải ra phần độc nhất.

Hơn nữa, hắn có thể nhìn ra, thiếu niên kia nói những lời này lúc không có nhạo báng thành phần, vô cùng tự nhiên. Thái độ bình thường chính là như vậy, lại không quá bình thường.

Chính là loại này tự nhiên cùng loại này bình thường, để chiến tướng càng thêm không cam lòng, đối với một cái như thế sống nguội không kị. Có chút lăng thiếu niên, hắn muốn khóc, triệt để không tỳ khí.

Tiếp đó, chiến tướng nhìn thấy một cái chân, trần truồng. Không xỏ giày, trực tiếp rơi xuống, chạy khuôn mặt của hắn, muốn trốn tránh cũng không thể.

- A...

Hắn lập tức kêu thảm, đây không phải đau, kỳ thật không thế nào đau nhức, đây là tức giận.

Chính là như vậy một chân, rơi trên mặt của hắn, còn giống như mang theo như vậy một chút hương vị, quá làm cho hắn không chịu nổi. Đối với bực này nhân vật mà nói, đều có như vậy một chút tâm lý bệnh thích sạch sẽ, hiện tại thực sự so giết hắn còn khó chịu hơn.

- Ngươi gào cái quỷ gì?

Thạch Hạo trách mắng, luôn cảm thấy cái này chiến tướng không vừa mắt, rất có thể la hét ầm ĩ, không dứt, mười phần ồn ào. Hắn cũng không nghĩ một chút bản thân đang làm cái gì, đổi ai ai cũng chịu không được, sao có thể quái cái kia chiến tướng kêu sợ hãi đây.

Ba ba ba!

Hắn giơ lòng bàn chân lên, vẫn là trần truồng. Đối với cái này mặt của chiến tướng thân dừng lại đạp mạnh, rất là dùng sức, cuối cùng hắn triệt để thư thái, thần thanh khí sảng.

Lại dưới chân của nhìn hắn. Chiến tướng đổ vào nơi đó, sắc mặt tái xanh, con mắt đều nhanh thành đao con, hận đến nghiến răng nghiến lợi, tóc đứng đấy hướng lên trên.

- Ngươi có ý tứ gì, vì cái gì khóe miệng co giật. Hướng ra phía ngoài sùi bọt mép, là đau vẫn là ngại vứt bỏ chân của ta có hương vị?

Thạch Hạo cúi đầu, nhìn hắn một cái về sau, trên mặt lộ ra mất hứng thần sắc.

Chiến tướng nguyên bản hữu khí vô lực, có thể bây giờ nghe những thứ này về sau, bị tức thiếu chút nữa cuồng bạo, giãy dụa lấy muốn ngồi dậy, thực sự bị kích thích không được.

- Long nhi, có phải hay không ta không cẩn thận dẫm lên phân rồng của ngươi, cho nên hun vị chiến tướng này đều nhanh hôn mê?

Thạch Hạo quay đầu lại hỏi đồ đệ của mình.

Xích Long bị chọc tức, cái này tiện nghi sư phó quá đáng xấu hổ, thế mà như vậy không biết xấu hổ, nói nó giống như tùy chỗ ném rồng phân một dạng, tức chết rồng vậy!

- Sư phó, ngươi từ Huyết Sắc Chiểu Trạch chạy vừa tới, đạp lập tức bùn máu, đều là tiền nhân hư thối thi cốt...

Cát Cô cắn răng nói ra.

Nó vẫn chưa nói xong, chiến tướng liền phun, chịu bàn chân lớn mặt mũi tràn đầy loạn đóng loạn dán thì cũng thôi đi, còn có cái gì cái khác đồ vật loạn thất bát tao?

- Ngươi có ý tứ gì?

Thạch Hạo mất hứng, đá hắn hai cước mới coi như thôi.

Sau đó, hắn xoay đầu lại, hướng về phía Xích Long phân phó nói:

- Long nhi, niệm pháp chỉ, đem vi sư ý chí kể cho cái này phàm nhân nghe.

Xích Long một trăm hai mươi cái không vui, hỗn đản này sư phó rất có thể sĩ diện, thật đúng là muốn ngông nghênh như vậy truyền xuống cái gọi là pháp chỉ?

Về phần chiến tướng, thì là ngẩn người, hắn cảm thấy đối phương sai lầm, hẳn là nghe hắn niệm pháp chỉ mới đúng.

- Ngươi nghĩ sai rồi, pháp chỉ tại trong ngực của ta, để cho ta bắt đầu, ngươi đón thêm pháp chỉ.

Chiến tướng nói ra, hảo tâm nhắc nhở Thạch Hạo, pháp chỉ ở trên người hắn đây.

- Không có sai, đó là của ta pháp chỉ, còn không mau quỳ tiếp?

Thạch Hạo quét mắt nhìn hắn một cái, thờ ơ nói.

- Cái gì!?

Chiến tướng nghe nói về sau, đầu tiên là ngẩn người, sau đó xấu hổ, triệt để nổi giận.

Đây là chuyện gì? Hắn đến truyền pháp chỉ, kết quả, cái kia hạ giới đại hung giận dữ, căn bản cũng không tiếp, hơn nữa đem hắn bạo đánh cho một trận, sau đó lại trái lại hạ pháp chỉ, để hắn quỳ tiếp.

Chiến tướng đang nghiến răng, những sự tình này đều trái ngược, hoàn toàn điều từng cái mà, rõ ràng hẳn là hắn đọc chỉ, cái kia đại hung tiếp pháp chỉ mới đúng.

- Tức chết ta rồi!

Hắn gầm thét.

- Nhanh lên, tiếp chỉ đi, Long nhi niệm!

Thạch Hạo thúc giục.

Mặt của chiến tướng triệt để tái rồi, không có so hôm nay càng hỏng bét một ngày, đen nhánh chập choạng đen, vào đầu mà đến, hắn cảm thấy cuộc sống bầu trời đều u tối!

- Phụng thiên thừa vận, Ma Viên chiếu viết...

Long nhi bắt đầu niệm pháp chỉ.

Kết quả, nó trực tiếp bị Thạch Hạo cho một cái tát, vì nó trêu chọc, nói pháp chỉ này viết không đủ bá khí, quá văn nhược, nhưng cuối cùng vẫn là để nó niệm xuống dưới.

Chưa từng có như thế một khắc, chiến tướng có loại tín niệm đại hỏng mất cảm giác, bị buộc tiếp pháp chỉ, không muốn tiếp, còn có người án lấy

đầu của hắn đi đón đỡ.

- Ngươi nhớ kỹ à, quay đầu nói cho Tiên Vực cái kia hàng, không có việc gì đừng tới phiền ta, chọc giận ta, bản Thần Quân đi Tiên Vực lột da hắn!

Thạch Hạo nói ra.

- Ngươi biết là ai cho ngươi hạ pháp chỉ?

Chiến tướng giật mình.

- Không phải chính là cái kia cái gọi là tuổi trẻ đại nhân mượn cớ người khác tên à, cái kia thủ hạ của thằng ranh con đều bị ta diệt ba cái, hắn cũng liền chút năng lực ấy, có bản lĩnh để hắn tự mình đến một chuyến, ta một cái tát vung mạnh chết hắn, nhìn hắn còn dám khiêu khích không.

Thạch Hạo nói ra.

Chiến tướng ngẩn người.

Long nhi niệm xong pháp chỉ, nhét mạnh vào trong tay chiến tướng, để hắn khấu tạ.

Thạch Hạo thì đi qua, tự mình từ chiến tướng trong ngực móc ra một quyển pháp chỉ, vừa nhìn liền biết, là vị kia tuổi trẻ đại nhân giọng điệu, để cho hắn yên tâm Y Hải, Húc Huy, Y Lạc trở về, nếu không đại họa lâm đầu.

- Còn dám uy hiếp ta?

Thạch Hạo sau khi xem xong, trực tiếp đem pháp chỉ cho vò thành một cục, ném xuống đất, đạp một cước.

- Còn dám để cho ta quỳ tiếp pháp chỉ?

Thạch Hạo cười lạnh, trẻ tuổi đại nhân khẩu khí không khỏi quá tùy tiện.

Trước kia, hắn không tin thật, chỉ là suy đoán là ai tại chọc hắn, hiện tại xác nhận, chính là cái kia tuổi trẻ đại nhân, hắn tự nhiên không có cái gì sắc mặt tốt.

Phịch một tiếng, Thạch Hạo tương chiến đem đá bay ra ngoài.

- Chỉ ngươi như thế một chút xíu bản lĩnh, cũng dám đi theo ta khiêu chiến, trở về nói cho ngươi người chủ nhân kia, hắn đang tìm đường chết!

Thạch Hạo nói ra.

- Ầm!

Đột nhiên, chiến tướng bạo phát, nhảy lên một cái, lần này hắn thi triển một thân thần thông, tất cả pháp thuật toàn bộ nở rộ.

Đương nhiên, lần này hắn vận dụng nữa Cổ Thiên công, trực tiếp đẩy lên tới cực hạn hoàn cảnh, toàn lực trấn sát Thạch Hạo, hắn không phục, bởi vì đạo hạnh của hắn sao mà cao, thực lực chân chính sao mà mạnh, thế mà bị ức hiếp đến một bước này.

Thạch Hạo giao thủ với hắn, vận dụng một hệ liệt cường tuyệt thủ đoạn, đồng thời thí nghiệm Lục Đạo Luân Hồi thiên công.

Bất quá, hắn dùng thiên công khống chế bảo thuật lúc, cũng không lựa chọn sử dụng mạnh nhất cái kia sáu loại bí thuật, mà là dùng Toan Nghê bảo thuật, loan tộc bí thuật mấy người thay thế.

Một phen giao thủ, vị chiến tướng này lần nữa nuốt hận, bị Thạch Hạo đổ nhào, bay ra ngoài, miệng phun máu tươi, kinh hãi trong lòng của hắn phát lạnh, căn bản cũng không phải là đối thủ.

- Thật không có có tính khiêu chiến, không khỏi đánh!

Thạch Hạo rất tự khen nói, tương chiến đem giẫm ở dưới lòng bàn chân.

Nơi xa, Điểu gia cùng Tinh Bích đại gia từ đầu đến cuối đều ở mắt nhìn

bên trong, hai cái lão gia hỏa đưa mắt nhìn nhau, khá là không biết phải nói gì.

- Ngươi không phải muốn thử kiếm sao?

- Ta đây không phải thử qua sao?

Thạch Hạo nói ra.

Bây giờ là cùng giai chiến đấu, chiến tướng không ở bản thân nguyên hữu cảnh giới, đây cũng là quyết đấu, cũng coi là thử kiếm sao? Hai cái lão đầu tử khá là không biết phải nói gì.

- Đến, tiếp lấy thử kiếm!

Thạch Hạo mặt không đỏ tim không đập, xuất thủ lần nữa.

Chiến tướng áo giáp bị chấn nát, tứ phía bay tán loạn, hắn bị đánh cho trọng thương, phục trên đất, động một chút cũng không thể động.

- Không được a, yếu như vậy, đơn giản như là gà con, không chịu nổi một kích, chẳng lẽ ta thật muốn vô địch thiên hạ?

Thạch Hạo tự khen nói.

Cách đó không xa, Xích Long mắt trợn trắng, ở nơi đó oán thầm, có bản lĩnh đi cùng Chí Tôn đỉnh phong người một trận chiến a, như thế tự luyến.

- Ngươi... Tại sao không đi chết!

Chiến tướng bị tức quá sức, giận đến điên cuồng.

Hắn cảm giác mình quá oan uổng, rõ ràng cao cao tại thượng, mang theo Tiên Vực pháp chỉ mà đến, ứng bị người cung nghênh mới đúng.

Có thể kết quả hắn bị nhân sinh đột nhiên đặt tại nơi này, bạo đánh cho một trận, trái lại đối với hắn cùng Tiên Vực hạ pháp chỉ, thấy thế nào làm

sao âu hỏa, quá oan uổng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1776: Tàng Pháp Địa

Thạch Hạo cả người thư thái, đem chiến tướng đánh cho một trận, hắn cảm thấy tinh thần thoải mái, da lông khổng tất cả đều thư giãn mở ra, khắp toàn thân từ trên xuống dưới gân cốt thả lỏng.

Hắn bộ dáng này, để chiến tướng nhìn tức giện, quá không phải tử tế, rất muốn tát 1 cái, cho hắn biết bông hoa cỡ nào kiều diễm, bầu trời này bên trong ánh mặt trời cỡ nào xán lạn.

Đáng tiếc, chờ đợi hắn nhưng là mây đen rợp trời, Thạch Hạo một cước đạp ở trên người hắn, từ trên xuống dưới bắt đầu tìm kiếm, phàm là có giá trị giống nhau thu được.

Đến cuối cùng, chiến tướng muốn khóc, trên người giáp trụ đều bị bái xuống, cái kia hung tàn ma viên bảo là muốn đi nghiên cứu một chút, nhìn một chút tiên vực phù văn có khác biệt gì.

Thạch Hạo cúi đầu nhìn hắn, đầu ngón tay ánh kiếm phụt lên, liền muốn trực tiếp cho hắn đến một hồi, triệt để chém rớt, nhất thời để chiến tướng sởn cả tóc gáy.

- Không biết là chủng tộc gì.

Hắn ở nơi đó thì thầm.

Chiến tướng trên người nổi lên một lớp da gà, lông tóc dựng đứng, lần này hắn không thể bình tĩnh, trong nháy mắt chịu thua, lấy cực nhanh tốc độ nói báo cho, chính mình có một số người tộc huyết thống.

- Ta là hình người!

Nghe tới hắn gấp như vậy xúc lời nói, ngoại trừ Thạch Hạo mặt tối sầm lại ở ngoài, Xích long vui vẻ, Điểu Gia cùng Tinh bích đại gia cũng vụng trộm cười.

- Sư phụ, uy danh của ngươi truyền khắp thượng giới, khẳng định là chạy trốn cái kia tiên vực sứ giả nói cho hắn, ngoại trừ hình người, ngươi tất cả đều ăn đi “

Ha ha..." Điểu Gia cười to.

- Ngươi thực sự là hình người?

Thạch Hạo chưa từ bỏ ý định, nhìn chằm chằm chiến tướng.

- Ta có một phần tư Nhân tộc huyết thống, đúng là hình người!

Chiến tướng cuống lên.

- Vậy thì trực tiếp giết, chôn đi!

Thạch Hạo nói rằng.

- Đừng, ta cho ngươi biết một bí mật, ngươi không có thể diệt trừ ta.

Chiến tướng nói rằng.

Hắn không có lãng phí thời gian, rất rõ ràng nói cho Thạch Hạo, hắn là ôm mục đích nào đó mà đến, truyện chỉ chỉ là làm yểm hộ mà thôi.

- Ta là giả thần giới nơi sâu xa nhất lao tù mà đến!

Hắn rất trực tiếp, nói ra điểm mấu chốt.

- Hắn cũng thật là chưa từ bỏ ý định!

Thạch Hạo cười gằn.

Chiến tướng sau lưng, vẫn là vị kia tuổi trẻ đại nhân, tộc này tộc trưởng

được xưng tiên vực mạnh nhất mấy cái sinh linh một trong. Thông Thiên động địa, Sở Hướng Vô Địch.

Cái này cái gọi là tuổi trẻ đại nhân, từ trong gia tộc hiểu rõ rất nhiều bí mật, biết được hư thần giới có thứ không tầm thường. Cố ý muốn tới nơi này thu được.

- Hắn đều biết cái gì?

Thạch Hạo sắc mặt không dễ nhìn.

- Lao tù, đại hung!

Chiến tướng đáp lại nói.

- Hắn đến tột cùng nếu muốn cái gì?

- Các loại pháp, lấy hoàn thiện hắn vô địch đường.

Này chiến tướng quả nhiên so với húc huy, y Lạc chờ người giải nhiều hơn một ít, thế nhưng cũng giới hạn với này.

Tin tức này rất kinh người.

Dựa theo hắn từng nói, hư thần giới giam giữ một ít không thể tưởng tượng cự hung. Rất khó nói rõ đều thuộc về cái gì năm tháng thời đại, bọn họ nắm giữ các loại thất truyền cổ pháp!

Vị kia tuổi trẻ đại nhân, hiện nay không nói quét ngang đồng đại, cô quạnh vô địch, cũng nhanh gần đủ rồi, hắn theo đuổi chính là vượt qua con đường, mạnh hơn quá bậc cha chú, tổ tông.

Hắn đem trong tộc truyền thừa thông hiểu đạo lí sau, hỗn hợp cái khác các tộc pháp, qua nhiều năm như vậy vẫn đang tiến hành, nỗ lực. Tu vi mạnh đến mức độ khó mà tin nổi.

Mà khi nghe nói hư thần giới bên trong có không ít thất truyền sau, hắn

tự nhiên động lòng, không cho bỏ qua, thật muốn hoàn toàn với hắn tự thân đường dung hợp, ngày sau nhất định phải vượt qua tộc này chi chủ.

Hắn không phải hướng về phía tương lai mạnh nhất mấy người mà đi, mà là nhằm vào tiên vực người số một mà nỗ lực.

Thạch Hạo nghe vậy, lông mày cau lại, cái này chưa từng gặp mặt đối thủ rất mạnh, so với hắn nguyên bản dự liệu còn lợi hại hơn, thật phải tao ngộ. Chắc chắn sẽ có ác chiến!

Điểu Gia mở miệng, nói:

- Hướng về vượt qua người cùng thế hệ mục tiêu nỗ lực, cái này ta tán thành, hay là có thể làm được. Thế nhưng. Tương lai muốn vượt qua mạnh nhất mấy cái sinh linh, trở thành tiên vực số một, vậy ta chỉ có thể cười cười. Như thế thời gian dài dằng dặc quá khứ, năm tháng thay đổi, kỷ nguyên chìm nổi, nhưng là mạnh nhất sinh linh. Hầu như trước sau bất biến, vẫn là những người kia.

- A, ta cũng nhớ tới một chút chuyện xưa, năm tháng dài đằng đẵng xoay chuyển, trải qua một lại một đại thế tịch diệt, tân sinh, kỷ nguyên thay đổi rất nhiều thứ, cái kia mấy cái sinh linh trước sau sừng sững không ngã, chiếm cứ địa vị thống trị, không phải tốt như vậy lay động.

Tinh bích đại gia cũng nói.

Chiến tướng gật đầu, hắn mặc dù là tù nhân, nhưng cũng thừa nhận hai người nói có đạo lý, ở tiên vực đã biết trong phạm vi, cái kia mấy cái tối cổ đạo thống mạnh nhất, nhưng là, còn có rộng lớn đại cương vực không thể thăm dò đây.

- Tên tiểu tử kia trưởng bối biết hắn trước sau ghi nhớ nơi này sao?

Thạch Hạo hỏi.

- Không biết!

Chiến tướng rất khẳng định đáp lại nói.

Bởi vì, cái kia gia tộc người thừa kế từ đầu đến cuối đều ở dặn hắn, không thể tiết lộ phong thanh, cũng không thể báo cho tộc này trước mấy đời người.

- Hắn đều là đến gây sự cũng không phải biện pháp, ngươi mang về một phong thư, cho hắn trưởng bối, bọn họ xem sau tự nhiên sẽ rõ ràng, sẽ ngăn cản tiểu tử kia lại tham nơi này. Nếu như ngươi ẩn giấu đi, hắn tộc nhân sau khi biết, ngày sau ngươi nhất định sẽ chết không có chỗ chôn!

Thạch Hạo nói rằng.

Hắn nói không ngoa, nơi này chỉ có tiên vực tộc cổ lão nhất sinh linh biết, là cấm kỵ nơi, không cho thăm dò, ai chạm đến đều sẽ bị trấn áp.

Chiến tướng sắc mặt trắng bệch, hắn tự nhiên cũng loáng thoáng biết rồi, tự thân phạm vào kiêng kỵ.

Cuối cùng, Điểu Gia tự mình viết, viết một phong thư, để hắn mang về, cho cái kia đạo thống trưởng bối nhân vật.

- Tiểu tử kia tái phạm hồn, để chính hắn đến, bản tọa tự mình trấn áp hắn, đưa hắn tiến vào cái kia lao tù bên trong, vĩnh viễn sống ở đó bên trong.

Thạch Hạo nói rằng.

Chiến tướng đi rồi, mang theo đau lòng rời đi, từ khi sinh ra liền chưa bao giờ gặp loại này ngăn trở, này vừa cảm giác được nhân sinh bầu trời đều che kín mù mịt, u ám cực kỳ.

- Sư phụ ngươi không phải muốn thử kiếm sao?

Xích long nhắc nhở.

- Ngươi đi về trước.

Thạch Hạo phái hắn, sau đó xoay người đối với Điểu Gia cùng Tinh bích đại gia mở miệng, muốn đi lao tù, muốn đi nơi đó chân chính buông tay một kích.

Hai cái lão già khởi đầu căn bản không đồng ý, chỗ kia là cấm kỵ nơi, không thể chạm đến.

Nhưng là, Thạch Hạo nói cũng có đạo lý, tiên vực hậu bối bên trong có một ít người không an phận, sớm muộn cũng sẽ đi tìm đến, còn không bằng tiện nghi hắn, để hắn đi đầu thăm dò một phen.

Chỉ có thực sự hiểu rõ nơi đó, ngày sau mới có ứng đối phương pháp.

Mấy cái canh giờ sau, Thạch Hạo xuất hiện ở khu vực này, màu đen cung điện rất yên tĩnh, mấy cái thạch thai bị quấn quanh xích sắt, vững vàng nhíu mày.

Mà càng xa xăm, chính là một lại một tế đàn, mặt trên đều từng người bày ra một cổ điển lọ sành, gây phong ấn, không biết bắt nguồn từ cái nào niên đại.

Lần này, Thạch Hạo cùng một pho tượng đá đối đầu, không ngừng ra tay, liền như thế trong nháy mắt mà thôi, tượng đá phút chốc mở mắt ra, dò ra một cánh tay đá, hướng về hắn chộp tới.

- Giết!

Thạch Hạo hét lớn, tên là kiếm quyết xuất kích, toàn lực ứng phó, không chút lưu tình, về phía trước đánh giết.

Trong nháy mắt mà thôi, thiên địa lật úp, đâu đâu cũng có kiếm khí, bao phủ kín nơi này, xem Điểu Gia cùng Tinh bích đại gia đều sắc mặt biến.

Bọn họ cảm thấy, Thạch Hạo quả nhiên không hoang, loại này kiếm quyết xác thực cần tới chỗ như thế mài giũa, cần đối thủ mạnh mẽ nhất mới có thể kiểm nghiệm.

Trận chiến này, kinh thiên động địa.

Hô!

Cuồng phong gào thét, mặt khác mấy tôn tượng đá đều thức tỉnh, đồng loạt ra tay, hướng về Thạch Hạo chộp tới, nhìn đơn giản, thế nhưng bàn tay, thiên biến vạn hóa, đó là các loại bí thuật còn có pháp.

Cảnh tượng này vô cùng khủng bố, như cùng mấy người cái thế cường giả thức tỉnh, từ cái kia cổ lão nhất trong thiên địa, vượt qua năm tháng, cùng nhau đi tới, xuất hiện ở trong đời này.

Đây là kinh thiên một trận chiến!

Thạch Hạo chưa từng có như thế gian khổ quá, kịch liệt chém giết, tắm rửa máu tươi mà cuồng.

- Thoải mái!

Hắn rống to!

Nếu là cùng cấp ác chiến, hắn cùng những người khác tay chân bị gò bó, ở đây thì lại không cần kiêng kỵ, bởi vì cái kia mấy tôn thạch thai đều quá mạnh mẽ.

- Có thể không mở ra một toà thạch thai trên người xích sắt, ta với hắn huyết chiến một hồi!?

Thạch Hạo hỏi.

Hắn đánh nhau thật tình, muốn lẫn nhau không bị ràng buộc một trận chiến.

- Không muốn đùa lửa!

Tinh bích đại gia cảnh cáo.

Thạch Hạo nghe vậy, không nói thêm, hắn biết thuyết phục không được hai cái lão già.

- Giết!

Đến cuối cùng, hắn trực tiếp vận dụng lục đạo luân hồi, điều động côn bằng, lôi đế, thật hoàng, liễu thần chờ mạnh nhất sáu đại bảo thuật, tiến hành rồi đỉnh cao một trận chiến.

Lần này, chính là mấy tôn thạch thai cũng giống như có hỏa khí, muốn kéo đứt quy tắc thần liên, tiêu diệt Thạch Hạo.

Con ngươi của bọn họ mở, ở trong đó là kỷ nguyên diệt cảnh tượng, quá mức khủng bố, giơ tay, phảng phất nhìn thấy ở ngàn tỉ năm tháng trước, chất liệu đá bàn tay lớn vỡ đi toàn bộ đại giới, không người nào có thể kháng.

Mấy tảng đá lớn thai đồng thời động thủ, đồng thời trấn áp hắn, áp lực tăng gấp bội, để Thạch Hạo không nhịn được hét dài một tiếng, càng phát giác thoải mái!

Cứ việc hắn đang chảy máu, cứ việc bị thương, thế nhưng trận chiến này để hắn rất tận hứng, dù cho mấy lần suýt nữa thương tổn được tính mạng, cũng vẫn là mang theo vui sướng cười.

Hắn tuy rằng bị thương, thế nhưng thu hoạch cũng lớn vô cùng.

Ở chiến dịch này bên trong, hắn nhìn thấy cái kia cấp bậc cường giả vận chuyển bộ phận đại đạo quỹ tích, chỉ dẫn ra ngày sau một ít đường hướng tu luyện.

Ở một ít quy tắc trước mặt, ở chí cao trật tự bên, đại phương hướng là có thể lấy làm gương, không chắc sẽ vâng theo, thế nhưng hiểu rõ cùng hiểu rõ, cái kia đem phi thường có ý nghĩa!

Liên tiếp mấy ngày, Thạch Hạo chìm đắm ở trong đó, hắn cảm thấy nơi này là một chỗ bảo tàng, thu nhận các loại thất truyền pháp, dành cho hắn vô

hạn dẫn dắt.

Có thể xưng tụng là tàng pháp địa!

Nơi này cất giấu bí thuật, ẩn chứa các loại thất truyền cổ pháp, Thạch Hạo loại suy, rút lấy tinh hoa, đối với tự thân tu luyện có lợi ích cực kỳ lớn.

Ở Thạch Hạo tu hành thời khắc, ngoại giới chính đang phát sinh một ít biến hoá kinh người!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1777: Dị Biến

Ba đầu thần cầu vồng hiển hiện trong vũ trụ, theo Vực Ngoại mà đến, như là cầu hình vòm liên tiếp: kết nối lấy 3000 châu.

Rồi sau đó, nó lan tràn, theo thực chất hư không hướng Linh giới dung nhập!

...

Rất nhiều người kinh ngạc, nhìn xem một màn này, đây là cái gì biến hóa?

Không có rễ chi cầu vồng, nhìn không tới chúng ngọn nguồn, bởi vì chúng là bay tới, cũng chưa từng chứng kiến lúc đầu chỗ.

Nó như rung động nhộn nhạo, giống như gió nhẹ giơ lên, mới đầu cũng không có thấy cái gì biến hóa.

- Hư mất!

Ở này một ngày, một loại chỗ Cổ Địa ở bên trong, một cái lão đầu tử bừng tỉnh, run run rẩy rẩy đứng lên, nhìn xa mỗ một cái phương hướng.

Hắn là Tào Vũ Sinh sư phó, đại đa số thời gian đều tại trong lúc ngủ say, không để ý tới thế sự.

Nhưng mà, tựu vào hôm nay, hắn bị đánh thức.

- Sư phó, ngươi làm sao vậy?

Tào Vũ Sinh vừa mới tại, khó được trở về, gặp được sư tôn của hắn, hắn lộ ra vẻ kinh ngạc.

- Thiên Địa có biến, muốn ra vấn đề lớn rồi!

Lão đầu tử thở dài.

Thân thể của hắn rất suy yếu, một trận gió thổi tới sẽ ngã xuống, nguyên bản Tào Vũ Sinh cảm thấy hắn sư phó nhất định cường đại vô cùng, có thể về sau biết nói, hắn sư phó chiến lực không được.

Có lẽ, lão giả duy nhất sở trường tựu là Thông Linh, có thể suy diễn một ít Thiên Cơ.

Chỉ là, có một số việc có thể chứng kiến một góc tương lai, lại không thể nói trước, làm không được, vu sự vô bổ, không đợi hắn chính thức nói ra đến tột cùng, hắn sẽ hóa thành kiếp tro.

Hắn rơi cho tới hôm nay một bước này, tựu là cùng hắn không ngừng tiết lộ Thiên Cơ có quan hệ.

Đương nhiên, cũng cùng năm đó một trận chiến có quan hệ, thân thể bị phế sạch.

- Ngươi hỏi ta ngươi cái kia người bằng hữu Hoang, ta tính toán không đi ra, về hắn, ngươi đừng hỏi nữa, nếu như ngươi còn muốn cho sư phụ của ngươi sống thêm hai năm, cũng đừng có nhắc lại.

Lão nhân nói một câu như vậy. Rồi sau đó lên, rất cố hết sức, rất chậm chạp, hắn hướng về mỗ một cái phương hướng nhìn ra xa, trên mặt tràn ngập thần sắc lo lắng.

- Tiểu tử, đợi ta chết đi về sau. Đem ta đốt thành tro tàn, chiếu vào Giang Hải ở bên trong, ngàn vạn không muốn cho ta lập cái gì mộ!

Lão nhân dặn dò.

- Sư phó, ngươi có ý tứ gì, ngươi... Đừng dọa ta.

Tào Vũ Sinh sắc mặt trắng bệch, cảm thấy sư phụ của mình tại nhắn nhủ

hậu sự, chẳng lẽ thật sự mệnh không lâu vậy?

- Dựa theo ta nói đi làm là được rồi, thực sự một ngày như vậy, dùng ta cho ngươi lưu cái kia lô Đan Hỏa đến đốt ta. Bằng không thì khả năng nấu không thấu.

Lão giả nói ra.

Tào Vũ Sinh càng phát ra bất an, nói:

- Sư phó, mặc dù thật sự có bất trắc, vì cái gì không nên thiêu tẫn ngươi thân thể?

- Bởi vì, ta sợ chính mình sau khi chết thi thể Thông Linh, biến thành ta và ngươi cũng không nhận ra đồ vật!

Lão nhân nói ra, lại bổ sung nói:

- Ta thật sự chán sống, không nghĩ lại không hiểu thấu hóa thành cái gì khác thứ đồ vật.

- Đến lúc đó. Như lưu lại thi thể, thân thể hay là ngươi. Bách luyện phi thăng lục thức hải không phải ngươi?

Tào Vũ Sinh hỏi.

- Có lẽ vậy.

- Sư phó, ngươi đến cùng thân phận gì, vì sao như vậy sầu lo?

Tào Vũ Sinh vẫn muốn hỏi, khả dĩ trước cũng không dám hỏi.

- Năm đó, ta cũng là một đời cường giả, đến từ Huyền Vũ tộc. Kinh nghiệm quá nhiều, sai quá nhiều, có rất nhiều tiếc nuối.

Lão nhân nói ra.

Tào Vũ Sinh giật mình há to miệng, hắn nghĩ tới một sự kiện, ban đầu ở đại Xích Thiên biên cương quyết đấu thời gian. Từng dùng mai rùa tuyển đối thủ, cứ nghe cái kia vốn là Cửu Thiên bên này xem bói Pháp khí.

Hơn nữa, tại tiên cổ những năm cuối lúc, Tiên Vương cùng Bất Hủ chi Vương quyết đấu, đã từng căn cứ này mai rùa tuyển đối thủ, là một cái cọc ghi lại tại sử sách trung đại sự.

- Cái kia mai rùa là ta tróc ra.

Lão giả nói ra.

Tào Vũ Sinh rung động, hắn vị này sư phó địa vị quá lớn, mai rùa tại tiên cổ trong năm tựu rất nổi danh, hiện tại hắn còn sống.

- Sư phó, ngươi không muốn tự trách, năm đó dùng tiên mai rùa là Tiên Vương tuyển đối thủ, không là của ngươi sai, thật sự là cửu thiên thập địa sinh linh thật sự chiến bất quá dị vực địch.

Lão nhân thở dài một tiếng, không nói gì thêm.

- Sư phó, ngươi đang lo lắng cái gì, có gì phiền toái?

Tào Vũ Sinh hỏi, hôm nay sư phó của hắn quá kì quái, nói nhiều như vậy, đem thân phận đều tiết lộ đi ra.

- Ta thân thể đã phế, quấn quanh lấy rất nhiều địch nhân quy tắc, không có gì chiến lực rồi, chỉ có thần niệm còn đầy đủ cường, ta một mực đang tại bảo vệ lấy một cái lối đi, hôm nay đã có dị động, Hắc Ám đem vì vậy mà mở ra một góc, ta muốn đi một chỗ. Thiếu niên Y Tiên

Nói đến đây về sau, hắn nhìn về phía Tào Vũ Sinh, nói:

- Trong ba năm, ta không trở lại tựu ngươi đốt ta thân thể, chú ý dùng ta lưu lại cái kia lô Đan Hỏa, mặt khác hỏa diễm hủy không được nhục thể của ta.

Xoẹt một tiếng, theo hắn đỉnh đầu trung lao ra một đạo quang, cẩn thận xem nhìn, đó là một cái Huyền Quy, lập lòe chiếu sáng, phóng tới phương xa.

- Hắc Ám kỷ nguyên nếu là bởi vậy mở ra, như vậy ở kiếp này liền muốn đã xong.

Đây là Tào Vũ Sinh hắn sư phó cuối cùng lời nói, hắn Nguyên Thần chui vào cuối chân trời.

Cùng một thời gian, 3000 châu một loại đấy, chín đầu Long lôi kéo mỗ khẩu cổ hòm quan tài hiển hiện, mang theo Hỗn Độn, mang theo tiên hỏa, nó sáng chói...mà bắt đầu.

Nó đã biến mất đầy đủ lâu rồi, Thạch Hạo một mực đang tìm, nhưng lại không có cái gì nhìn thấy.

Hôm nay, nó lại xuất hiện.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Tại quan tài ở bên trong, hiển hiện một đạo lại một đạo quang đoàn, có hình người, cũng có tẩu thú, càng có tiên cầm, cùng một chỗ chấn động, rồi sau đó hướng phía mỗ một cái phương hướng bay đi, bọn hắn đã đi ra đồng hòm quan tài.

- Chư vị đạo hữu, chờ một chút ta.

Tào Vũ Sinh sư phó đã đến, ở hậu phương hô.

- Ngươi đợi trước ta mất đi, hôm nay chỉ còn lại có tàn hồn, đã không có ý thức tự chủ, tại pháp tắc khu động xuống dưới chắn con đường kia, hôm nay ta cùng các ngươi!

Nếu là Thạch Hạo ở chỗ này, có thể sẽ nhận ra một ít thân ảnh, tối thiểu nhất cảm thấy quen thuộc.

Bởi vì, năm đó hắn từng nhìn thấy qua, tựu hơn mười đầu thân ảnh theo Cửu Long lôi kéo đồng trong quan tài bay ra, phóng tới Biên Hoang phương vị.

Ngày nay, những cái kia thân ảnh lại hiện ra, hay là những người kia, chính giữa có đại Xích Thiên chủ, thanh Vũ Thiên chúa các loại..., đều địa vị đại dọa người, là thượng một kỷ nguyên tiếng tăm lừng lẫy nhất phái Tông Chủ.

Bọn hắn năm đó đã thành tiên rồi, trong đó người nổi bật từng là Tiên Vương!

Hiển nhiên, nhiều năm trước bọn hắn ly khai đồng hòm quan tài, tiến về trước Biên Hoang về sau, lại trở về rồi, còn lần này lần nữa dị động, rất là quyết tuyệt, đem vừa đi không quay lại.

- Đạo hữu, chúng ta đồng táng tại trên đất a.

Tào Vũ Sinh sư phó nói ra.

...

Hư Thần Giới, Thạch Hạo cũng không biết những sự tình này, tại một mực tại ma luyện bản thân, cùng thạch thai kịch chiến, giết đến phấn khởi, tắm rửa máu tươi mà đốn ngộ các loại pháp.

Ở chỗ này chỗ tốt là cực lớn, một con đường riêng cơ bị kháng càng thêm kiên cố rồi, tích lũy đạo quả, chờ mong một ngày kia vừa bay xông lên trời.

Cuối cùng, Thạch Hạo lại đi trong lồng giam, cùng trong cái hũ thò ra cái kia chút ít sinh linh thủ chưởng, móng vuốt đợi đối kháng, kịch liệt chém giết, khắp nơi đều là huyết.

Mấy ngày về sau, Thạch Hạo trọng thương mà về, rời khỏi tại đây, tuy nhiên ở chỗ này rất nguy hiểm, nhưng là đối với cảm ngộ đạo quả mà nói,

loại này tổn thương quá đáng giá.

Thạch Hạo cảm thấy, đây là đang trúc Chí Tôn cơ, không trải qua loại này sinh tử gặp trắc trở, có thể nào thành đột phá Độn Nhất cảnh giới, thiên hạ độc tôn!

Cần biết, bất luận cái gì một vị Chí Tôn quật khởi, cũng phải cần vô tận sinh tử đại chiến, thẳng đến cuối cùng khả dĩ hoành đẩy thiên hạ, đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, không tiếp tục đối thủ mới thôi.

Chí Tôn đạo cơ, tựu là cần chậm như vậy chậm trúc đi ra!

Thạch Hạo ly khai Hư Thần Giới, dưỡng thương nhiều ngày, Nguyên Thần mới phục hồi như cũ, hắn có thể cảm nhận được, thần thức đợi càng thêm cứng cỏi, cường kiện không ít!

- Quả nhiên, Chí Tôn đạo cơ đúng là như thế, càng bị áp chế thì bùng nổ càng mạnh, càng đánh vượt cường!

Thạch Hạo nói ra, hắn có chí đi con đường kia, hiện tại mới cất bước mà thôi, tựu thực tế cảm nhận được trong truyền thuyết đủ loại.

Hắn không có lập tức đi Hư Thần Giới, mà là tiến về trước tám vực bên trong đích Thiên Vực, muốn đi gặp Cấm khu chi chủ.

Di tích như trước tại, hay là như vậy hoang vu.

Rất xa, hắn thấy được cái kia khối tuyết trắng mà không trọn vẹn đầu lâu, nó thuộc về Cấm khu chi chủ, cường đại như vậy tồn tại, cũng có vẫn lạc một ngày.

Rất nhanh, tràng cảnh là xong, vũ trụ hồ xuất hiện, óng ánh điểm một chút, trong vắt Nhược Lam bảo thạch, còn có nhà tranh xuất hiện tại ven bờ hồ thượng.

- Ngươi đã đến rồi.

Một cái bạch y nam tử, phong thần Như Ngọc, mỉm cười ngồi ở chỗ kia.

- Tiền bối, ta muốn một ít thần thông, khả dĩ sánh vai Côn Bằng bảo thuật đợi.

Thạch Hạo thỉnh cầu.

Cho dù Cấm khu chi chủ đã từng nói qua, sẽ không giáo hắn từng đã là pháp, mà là yêu cầu hắn đi con đường của mình, nhưng là Thạch Hạo hay là nhịn không được muốn học.

- Lý do!

- Ta cũng không phải là muốn cậy vào những cái kia bảo thuật chi uy, mà là muốn thay thế ta tạm thời không thể thi triển một ít thần thông.

Thạch Hạo nói ra.

Hắn rất trực tiếp, nói trước mắt một ít khó khăn cùng cần thiết.

- Ta cảm thấy được không thích hợp, tiên vực đều tại khiến xuất chiến đem, muốn phong ấn cái kia cửu thiên thập địa một ít chỗ đặc thù, ta cảm thấy được Hắc Ám kỷ nguyên muốn bắt đầu, ta muốn đi vài chỗ cuối cùng nhìn một cái.

Thế nhưng mà, ai cũng biết, Hoang bị phế sạch rồi, hắn nếu như đi lên còn dùng lúc trước chút ít bảo thuật sẽ bị một mắt nhận ra.

- Ah, nói nói bên ngoài đều xảy ra chuyện gì.

Cấm khu chi chủ hỏi.

- Ta cũng chỉ là theo một gã đến từ tiên vực chiến tướng nơi đó giải đến...

Thạch Hạo chi tiết nói một lần.

- Xem ra thật sự muốn rối loạn, Hắc Ám muốn khởi động sao?

Cấm khu chi chủ nhíu mày, cuối cùng nhẹ gật đầu, đồng ý thỉnh cầu của hắn.

Bất quá, trước đó, Thạch Hạo lại bị ném vào một tòa cổ trong điện, trên người Chiết Tiên Chú phát tác, lại để cho hắn đau chết đi sống lại, thống khổ.

- Hết thảy điều kiện tiên quyết là, ngươi có thể ngăn ở Chiết Tiên Chú ăn mòn, sáng tạo cái kỳ tích, nói cách khác, hết thảy đều là không!

Cấm khu chi chủ rất lạnh lùng nói ra.

Ba ngày về sau, Thạch Hạo hư thoát, suýt nữa phế bỏ, nhưng cuối cùng lại một lần giữ vững được xuống.

- Ngươi muốn học cái gì?

Cấm khu chi chủ hỏi thăm.

Thạch Hạo suy tư, hắn tại hạ giới đã nhận được tên là kiếm quyết, còn có Chân Hoàng bảo thuật, cái này đủ để cho hắn hoành hành thiên hạ.

Bất quá, thượng giới người đều cho rằng hắn là Hỗn Thế Ma Viên, Thạch Hạo cảm thấy, nếu như không nghĩ tiết lộ tốt nhất đi học đến nên tộc thần thông.

- Ngươi ngược lại là hội chọn, ta vừa mới trong tay nắm giữ Hỗn Thế Ma Viên truyền thừa!

Cấm khu chi chủ nói ra.

Dựa theo hắn theo như lời, nên tộc tuyệt thế cường đại, tại tiên vực đều tiếng tăm lừng lẫy, nhân số tuy ít, nhưng không có người nguyện ý trêu chọc.

Thạch Hạo đã nghe nói qua, một đầu Hỗn Thế Ma Viên từng suýt nữa

tiên vực lật tung, tự nhiên có hắn chỗ đáng sợ.

- Nên tộc nổi danh nhất tuyệt học, thủ đẩy ** thiên công.

Cấm khu chi chủ giới thiệu nói.

Hắn tiến thêm một bước nói ra:

- Trên thực tế, Chu Yếm, Hỗn Thế Ma Viên đợi có chung tổ, trong tộc truyền thừa không có gì ngoài có bảy mươi hai biến các loại..., còn có ** thiên công, rung động vũ nội.

- Ta muốn học!

Thạch Hạo ánh mắt tỏa sáng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1778: Hắc Ám Chi Sơ

Thạch Hạo cảm thấy, trở lại Hạ giới thật sự không phải là sai ngộ, mà là một loại chuyện may mắn!

Bây giờ, hắn trước sau nắm giữ Chân Hoàng bảo thuật, tên là Kiếm Quyết, một loại nào không kinh thiên động địa, đều là cái thế đại thần thông, một loại là có thể ngạo thị thiên hạ.

Hiện tại, hắn vừa học Hỗn Thế Ma Viên truyền thừa, lại một loại nghe tên cổ kim tuyệt học, tuyệt đối bá đạo cùng kinh diễm, dù sao có thể đem Tiên vực náo động đến đại loạn cường giả, cái đó bí pháp tất nhiên tuyệt luân.

Tại quá khứ, hắn trải qua các loại sinh tử đau khổ, cũng bất quá học được Lôi Đế, Côn Bằng, Liễu Thần vài loại pháp, nhưng là trở lại Hạ giới mới hơn một tháng mà thôi, phải đến ngang ngửa nhiều loại pháp.

Nếu như hắn hiện tại giết về thượng giới, cũng không cần vận dụng trước đây bí thuật, hiện nay mới học được đồ vật như vậy đủ rồi, hoàn toàn có thể thay cái thân phận xuất hiện.

Vũ Trụ trong hồ, ánh sao lấp lánh, có lúc trong vắt, có lúc thâm thúy.

Nhà tranh trước, rất yên tĩnh, Cấm Khu chi chủ ở thưởng thức trà, gió nhẹ phất đến, xa xa có thần dược cùng Trường Sinh mùi thuốc phiêu dạng, vô cùng hài hòa cùng an bình.

- Kỳ thực Chu Yếm, Hỗn Thế Ma Viên cộng tổ, cùng Nhân tộc là họ hàng gần, nếu như học nó bảo thuật, dù sao không tính phi thường khó.

Cấm Khu chi chủ nói rằng.

- Nhân tộc cùng bọn họ là họ hàng gần?

Thạch Hạo đờ ra.

Rất nhanh, hắn liền lại yên tĩnh, không cái gì có thể suy nghĩ nhiều.

- Ngươi muốn trước tiên học cái gì, Thất Thập Nhị Biến, vẫn là Bát Cửu Thiên Công, cũng hoặc là cái khác?

Cấm Khu chi chủ hỏi.

- Thất Thập Nhị Biến ta học được một ít, Bát Cửu Thiên Công học được một loại khác, không biết có hay không cùng cả người ma viên một mạch truyền thừa có quan hệ.

Thạch Hạo nói rằng.

Liên quan với ba đầu sáu tay, Thất Thập Nhị Biến các loại, hắn từng theo Chu Yếm học được, còn Bát Cửu Thiên Công, hắn từng cùng cùng nói gần học được.

- Ngươi triển khai ra cho ta xem.

Cấm Khu chi chủ nói rằng.

Thạch Hạo lúc này từng cái biểu thị, ba đầu sáu tay cùng Thất Thập Nhị Biến chờ cũng còn tốt, chỉ có thể nói, cơ bản con đường không sai, bất quá không đủ tinh chuẩn, thiếu hụt một ít điểm mấu chốt.

Mà Bát Cửu Thiên Công, dựa theo Cấm Khu chi chủ lời giải thích, thực sự quá thô thiển, sang môn công pháp này người khẳng định từng chiếm được bản thiếu, sau đó dung hợp đi vào rất nhiều cái khác pháp môn, biến thành một cái Tứ Bất Tượng, cùng chân chính thiên công so ra, kém quá xa.

Thạch Hạo hiểu rõ, cùng nói gần năm đó sang môn công pháp này giờ, chính là vì thay thế Lục Đạo Luân Hồi, bởi vì Chí Tôn cung điện truyền thừa đều thất lạc.

Lão đầu tử đã từng ăn trộm thiên hạ, học các môn phái pháp, cho nên mới chuẩn ra một cái Tề thị bản Bát Cửu Thiên Công.

Thạch Hạo bắt đầu chăm chú học pháp, nghe Cấm Khu chi chủ giảng trải qua, lĩnh ngộ thâm hậu, rất nhanh sẽ rõ ràng Hỗn Thế Ma Viên một mạch truyền thừa dùng cái gì như vậy cường!

- Nghiêm chỉnh mà nói, bất kể là ba đầu sáu tay vẫn là Thất Thập Nhị Biến các loại, đều bao hàm ở Bát Cửu Thiên Công bên trong.

Cấm Khu chi chủ giảng giải.

Cái gọi là Bát Cửu Thiên Công, bao hàm điều động bảo thuật kinh văn, nhưng càng trọng điểm với ma Viên tộc đặc biệt chiến đấu pháp môn, đây là một bộ vì là sinh vật hình người chuẩn bị chiến đấu cổ kinh.

Thạch Hạo càng ngày càng cảm thấy, nó phi thường thích hợp mình.

Hắn tập trung vào ở trong đó, như mê như say, lãng quên cái khác, diễn biến đến cuối cùng, một sinh vật hình người ở phía sau hắn xuất hiện, tóc tai bù xù, gầm thét lên, muốn xé rách Thương Thiên.

Hắn dường như ma viên, vừa giống như là phát điên Nhân tộc, bễ nghễ lớn thế, muốn giết hết thế gian hết thảy địch!

Hiếu chiến!

Tu hành môn công pháp này sau, cả người đều sẽ ý chí chiến đấu sục sôi, khát vọng chiến đấu, muốn cùng hết thảy đối thủ ác chiến đến cùng.

Thạch Hạo có hiểu ra, chẳng trách Hỗn Thế Ma Viên một mạch đặc biệt có thể gây rắc rối, tu luyện môn công pháp này muốn bình tĩnh sống qua ngày cũng không thể, chỉ có đang chém giết lẫn nhau bên trong mới có thể trở nên mạnh mẽ.

Môn công pháp này thích hợp thời loạn lạc, càng ở náo loạn bên trong,

càng có thể mài giũa tự thân, có thể không ngừng lột xác, càng đánh càng mạnh.

Hắn hỏi dò Cấm Khu chi chủ, được đáp án quả nhiên cùng suy đoán mới gần như, ma viên một mạch quật khởi giờ, đều ở thời loạn lạc, bọn họ mạnh mẽ sẽ đạt tới đỉnh cao.

Thạch Hạo khổ ngộ, cái gọi là một pháp thông, Vạn Pháp thông, hắn học được Côn Bằng Pháp, Lôi Đế thuật các loại, các loại tuyệt thế thần thông đều nghiên cứu quá, tu luyện nữa một loại đỉnh cấp truyền thừa sẽ không rất khó.

Đương nhiên, chủ yếu là bởi vì hắn phảng phất chính là vì tu hành mà sinh, có không gì sánh được thiên phú, không phải vậy, những tu sĩ khác nắm giữ một môn truyền thừa cần đi tìm vô số năm tháng.

Trong quá trình này, Thạch Hạo từng thử nghiệm nung nấu làm một lô, đem các loại bảo thuật quy nhất, đem Bát Cửu Thiên Công cùng Lục Đạo Luân Hồi lấy sở trường bù sở đoản.

Chỉ là, hắn phát hiện quá khó rồi!

Bởi vì, đây là tuyệt thế công pháp, rất khó tìm đến kẽ hở, bản thân liền là trong thiên địa mạnh nhất tuyệt học, muốn thông hiểu đạo lí cùng nhau, khó như lên trời còn khó hơn.

Cấm Khu chi chủ nhìn thấy hắn vẻ khốn quẫn, nói:

- Thật muốn lấy sở trường bù sở đoản, cũng không phải là không thể được, vào lúc ấy, ta phỏng chừng ngươi tối thiểu cũng đứng Tiên Đạo lĩnh vực đỉnh cao.

Thạch Hạo gật đầu, cũng không phải là vật sở hữu đều nhất định hòa hợp một lò là tốt rồi, hắn còn chưa tới cấp bậc kia, Chân Hoàng, Côn Bằng, Lôi Đế, ma viên, Liễu Thần các loại, cái nào là người yếu?

Muốn thay đổi bọn chúng bảo thuật, vậy hãy cùng hiện tại để hắn đi giết

một vị Bất Hủ giả!

Mà hiện tại nếu để cho hắn gây dựng lại Toan Nghê bảo thuật, Tỳ Hưu bảo thuật... Tự nhiên có thể làm được, cấp độ không giống.

- Đỉnh cấp bảo thuật không cách nào lấy sở trường bù sở đoản, nhưng dung hợp lại cùng nhau triển khai, đúng là có thể được.

Liền giống với hiện tại, Thạch Hạo sau lưng hiện lên 3 đôi cánh, một đôi lôi sí, một đôi Côn Bằng sí, một đôi Chân Hoàng sí, hắn thử một hồi, cảnh tượng khủng bố.

Lôi sí nhẹ nhàng chấn động, tia điện như biển, Lôi Đình cuồng bạo. Ngoài ra Côn Bằng sí giương ra, bốc thẳng lên chín Vạn Lý, hư không đổ nát. Mà Chân Hoàng sí vừa ra, Phá Toái Hư Không, không có gì không phá, mà lại dục lửa mà lên, mang theo sức sống tràn trề, thân thể tiêu hao Pháp lực, sẽ ở trong nháy mắt trở về trạng thái toàn thịnh.

Nếu là thêm vào tên là Kiếm Quyết các loại, vậy thì càng thêm bất phàm, ở xung quanh, một cây lại một Chu Thảo cắm rễ trong hư không, đều mọc ra chín mảnh kiếm diệp, chuyển động, kiếm khí ngang dọc!

Làm dung hợp Hỗn Thế Ma Viên truyền thừa giờ, ba đầu sáu tay hiện lên, hết thảy công kích đều tăng vọt, không chỉ có cánh tay chờ gia tăng rồi, chính là cánh chờ cũng có tương ứng biến hóa.

...

Thạch Hạo ở trở nên mạnh mẽ, ở xây dựng Chí Tôn căn cơ!

Hắn đang tăng lên mình, mười mấy ngày đi qua, đã nắm giữ ma viên bộ tộc truyền thừa, lần thứ hai đi tới thượng giới giờ, giống như có mới thân phận cùng thủ đoạn.

Tên là Kiếm Quyết, Chân Hoàng bảo thuật, ma viên truyền thừa, đủ khiến hắn ngang dọc trong thiên địa!

Này mười mấy ngày đến, thượng giới phát sinh kịch biến.

Mới đầu, có một ít cầu vồng thỉnh thoảng bay ra, ở từng trên chín tầng trời hiện lên quá, cũng ở thập địa nối liền.

Thế nhưng, đến cuối cùng, toàn bộ hòa vào Tam Thiên Châu, cuối cùng tiến vào Linh giới, để này tinh Thần Quốc độ bên trong một mảnh bốc lên, phát sinh kịch biến!

- À...

Làm đệ một tiếng hét thảm truyền ra sau, thượng giới chấn động.

Linh giới một cái nào đó khối khu vực bên trong, do thánh khiết trở nên hắc ám, do an lành hướng về sát khí cuồn cuộn chuyển biến.

Ở khối này khu vực, có người trực tiếp ngã xuống, Thần hồn phá tán, cứ thế biến mất không gặp.

Ở rất nhiều người đều chưa kịp phản ứng thời khắc, khói đen mãnh liệt, đem khối này khu vực bao phủ, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp, lập tức nhấn chìm nơi đó.

Rất nhanh, Linh giới khối khu vực này hoàn toàn tĩnh mịch, cái gì đều âm thanh đều không có, chỉ có hắc ám đang tràn ngập, trong nháy mắt, nơi này bị xâm nhiễm.

- Hắc Ám Chi Sơ à, chung quy không có ngăn trở!

Loáng thoáng, ở mảnh này địa phương truyền đến Tào Vũ Sinh sư phụ âm thanh, mang theo tiếc nuối, còn có thống khổ cùng không cam lòng.

Chuyện này tự nhiên chấn động tới to lớn sóng lớn, Tam Thiên Châu không thể bình tĩnh, trên chín tầng trời các gia tộc lớn cũng như gặp đại địch, linh cảm đến đại sự không ổn.

Linh giới khối này khu vực trở thành tử địa, không có ai có thể tới gần,

âm u cùng đen kịt sương mù đang khuếch tán, dường như cánh cửa địa ngục bị mở ra.

Sau đó, càng chuyện đáng sợ phát sinh.

Khối khu vực này Linh giới đổ nát, hắc ám vật chất tiết ra ngoài, nhuộm dần đến thế giới chân thật, điều này khiến người ta không rõ, khiếp sợ, sợ hãi, rất nhiều người run rẩy.

- Đây là cái gì?

- Hắc ám tập kích, chạm vào hẳn phải chết à!

Mấy người kêu sợ hãi.

Khối khu vực này ngay khi Tam Thiên Châu biên giới, ở khu không người bên trong.

Cũng còn tốt, nơi này sinh linh không nhiều, không phải vậy, tổn thất nặng nề.

Có thể nó ăn mòn tốc độ cực kỳ nhanh, dường như màu đen sóng biển vỗ bờ, bao phủ hướng về Tam Thiên Châu, ở ngày đó, liền nuốt hết biên giới khu vực phụ cận.

Ở đây, chỉ cần bị bóng tối bao trùm, hết thảy sinh linh thì sẽ yên tĩnh.

- Chết rồi, tất cả đều chết rồi, những người kia đều không có trốn ra được!

Có một cái sinh linh kêu to, hắn là người may mắn còn sống sót, nhưng hắn tuy rằng trốn ra được, thế nhưng rất nhanh cũng cái trán xanh lên, khuôn mặt xám trắng, cấp tốc từ giữa không trung rơi xuống trên đất, liền như thế mất mạng.

Có người đi kiểm tra, phát hiện hắn Nguyên Thần tán loạn, như là bị chém sạch sành sanh, biến mất không còn tăm hơi, mà thân thể thì lại hoàn

hảo không việc gì, không hề có một chút vết thương.

Tai nạn còn ở phía sau, một tia hắc khí từ này người bị chết trên người dựng lên, để phụ cận trong nháy mắt bầu không khí quỷ dị, tiếp theo hắc ám khuếch tán.

- À...

Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp, phụ cận sinh linh lần lượt mất mạng.

Chủng ma này tính biến cố quá mức khủng bố, dường như ôn dịch ở truyền bá, trở thành một sân trước nay chưa từng có lớn tai nạn!

- Hắc Ám Chi Sơ à, kỷ nguyên mới đến rồi!

Có người thở dài, âm thanh già yếu, mang theo cảm giác vô lực, phi thường thống khổ, đầy ngập không cam lòng cùng tiếc nuối.

Chỉ trong một ngày mà thôi, hai châu nơi liền không có rồi! Bị trở thành hắc ám, âm u đầy tử khí.

Loại biến cố này còn ở tốc độ kinh người lan tràn!

Tam Thiên Châu triệt để đại loạn, đây là một hồi diệt thế giống như tai hoạ!

Hết thảy đạo thống đều đang lẩn trốn, điên cuồng cực kỳ, đây căn bản không có cách nào chống lại.

Trên chín tầng trời, các tộc cũng đều hoảng loạn, không làm rõ được đó là cái gì, tại sao lại như vậy!

Tuy rằng vẫn không có lan đến gần bọn họ, thế nhưng, trên chín tầng trời các tộc trước giờ chuẩn bị kỹ càng, hoàn toàn muốn tránh tiến vào trong tiên vực.

- Tiên vực sứ giả còn có Chiến Tướng rời đi sao, nhanh đi xin mời bọn

họ, nhất định phải mang ta tộc tiến vào Tiên vực à.

- E sợ không thể, chỉ có bị tuyển ra vô địch hạt giống gia tộc mới có tiến vào Tiên vực tư cách.

...

Trên chín tầng trời rối loạn, chính là Bổ Thiên Đạo, Từ gia, Vương gia chờ Trường Sinh gia tộc hoặc là Trường Sinh hoàng triều cũng không thể yên tĩnh, đều đang nghĩ biện pháp, muốn tiến vào Tiên vực, rời đi này giới.

- Chúng ta tổ tiên đến từ Tiên vực, ta Vương gia hay là ở Tiên vực có không nhỏ căn cơ, lần trước đã thông qua sứ giả thử nghiệm liên hệ bên kia chủ nhà, chờ tin tức đi!

- Nghe nói, bộ tộc ta ở trong tiên vực có to lớn căn cơ, chúng ta là ở lại này giới chi mạch, không cần sợ, chúng ta có thể sẽ toàn thể tiến vào Tiên vực!

Một cái khác Trường Sinh bên trong gia tộc, trong tộc cổ lão nhất sinh linh mở miệng, để lộ ra như vậy một cái bí mật.

Hết thảy bộ tộc đều đang nghĩ biện pháp, đều đang cố gắng, muốn di chuyển, tách ra trận này đại họa.

Cho tới Nguyệt Thiền, Kim Triển, Yêu Nguyệt công chúa, nặng đồng, Trích Tiên bọn người trở thành các tộc khát vọng được thiên tài, bởi vì, nếu có vô địch hạt giống ở tay, là có thể ngoài ngạch mang bộ phận tộc nhân đi vào.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1779: Lại Đến Thượng Giới

Rốt cục, có thể xuất sư, Thạch Hạo thở phào một cái, lại quay đầu lúc, sau lưng hoàn toàn hoang lương, vũ trụ hồ khô cạn, nhà lá biến mất.

Trên mặt đất, nửa viên trắng như tuyết xương đầu, lẳng lặng nằm ở nơi đó, không nhúc nhích.

Mặc dù không phải lần đầu tiên đã trải qua, nhưng là Thạch Hạo vẫn cảm thấy rất quái dị, một lát trước, nơi này còn gió xuân nhu hòa, tung bay dạng trường sinh mùi thuốc, các tòa bên trên Thần Sơn kim loại cung điện nguy nga, rộng rãi.

Có thể trong nháy mắt, hết thảy thành không, chỉ còn lại có phế tích, tại trong tro bụi mơ hồ có thể thấy được tàn ngói, đoạn chuyên, đều là kim loại phẩm chất, bằng không thì cũng lưu không đến hiện tại.

Đã từng xán lạn, chiếu rọi nhân gian, như huy hoàng mặt trời, nhưng đến đầu đến lại tất cả thuộc về mộ phần trong đất.

Thạch Hạo than nhẹ, không có vĩnh hằng cường giả, cũng không truyền thừa bất hủ, kết quả là đều có xuống dốc không phanh một ngày, bụi về với bụi, đất về với đất.

Thịnh cực mà Suy!

Nguyệt hữu âm tình viên khuyết, lặp đi lặp lại mà thay đổi.

Tiên Cổ huy hoàng, lại tới điểm kết thúc.

Đế Lạc thời đại, loá mắt, vô thượng, không thể so bì, nhưng cuối cùng nhưng cũng quy về truyền thuyết.

- Ta hi vọng không bao giờ rơi.

Thạch Hạo tự nói, hắn không muốn như là Tiên Vương, như cái kia cấm khu chi chủ một dạng, sáng chói hơn phân nửa đời, kết quả là lại như pháo hoa thê lãnh.

Chỉ là, trên đời ai có thể làm được? Cùng cổ kim cùng tồn, cùng thiên địa tổng cộng tuế nguyệt.

Có lẽ, An Lan, Du Đà, Xích Vương xem như người thắng? Là nhất thời, vẫn là vĩnh viễn?

Tiên Vực, từ trước thần bí, không thể dò xét, cứ nghe ở trong có mấy cái cổ xưa đạo thống, có thể ngược dòng tìm hiểu đến rất nhiều kỷ nguyên trước kia, mấy cái kia tị tổ cấp sinh linh, phải chăng tính đã vĩnh hằng bất diệt đâu?

Tiên Vực, phải chăng có Đế hạ thấp thời gian kỳ sinh linh sống đến bây giờ? Khó xác định.

Thạch Hạo rời đi, lại một lần kinh lịch Chiết Tiên Chú thống khổ, thành công chịu đựng nổi, còn học được Hỗn Thế Ma Viên truyền thừa, chiến lực của hắn đang tăng trưởng!

Khi trở lại Thạch thôn về sau, Thạch Hạo thấy được Chu Yếm mao cầu, thấy nó đang ở vò đầu bứt tai, khổ tư Lục Đạo Luân Hồi đại pháp.

- Có muốn học hay không một môn chí cao truyền thừa, không có so với nó thích hợp ngươi hơn.

Thạch Hạo mỉm cười, hắn cảm thấy, Chu Yếm thích hợp nhất Bát Cửu Thiên Công.

Môn này truyền thừa vốn là Chu Yếm cùng Hỗn Thế Ma Viên tổng cộng tổ khai sáng, danh xưng cái thế pháp!

- Muốn học, cái gì pháp thích hợp nhất ta?

Chu Yếm kêu lên.

- Có hay không Chí Thần Chí Thánh đại Huyền Vũ Vương Bát Quyền a, ta cũng muốn học!

Cách đó không xa Đại Hắc Quy ba đen đưa đại trường cổ bu lại.

- Đi, vừa ở!

Mao cầu đưa nó đầu lay qua một bên.

Không thể không nói, loại này pháp chính là vì Chu Yếm nhất mạch chuẩn bị, nó học cực nhanh, tại nơi trong đại hoang có thể nhìn thấy một đầu màu vàng Bạo Viên đứng sừng sững, ngửa mặt lên trời gào thét.

Nguyên bản, mao cầu dưới tình huống bình thường thân thể không cao, nhưng bây giờ, không tự chủ được, còn không có thi triển Pháp Tướng thiên địa đâu, liền quỳ lạy thiên địa.

Bát Cửu Thiên Công vừa ra, nó chiến ý dâng cao, bộ lông màu vàng óng rối tung, Hỏa Nhãn Kim Tinh, bắn ra quang hoa, như là thiên kiếm vậy, xé rách cao thiên, khí trùng Đấu Ngưu.

Mấy ngày kế tiếp, Thạch Hạo đều đang đồn Chu Yếm pháp, không giữ lại chút nào, dạy cho nó.

Tại trong lúc này, hắn đã ở diễn dịch Chân Hoàng bảo thuật, đốc xúc Xích Long học được thông thấu mới thôi, còn chờ đợi ngày nào đó sau thi triển ra long phượng hợp kích chi vô địch đại thuật!

Xích Long rất ra sức, như là Thiên Phượng dục hỏa trùng sinh, từng hồi rồng gầm, phượng Ảnh Trọng trọng, thiêu hủy vực ngoại đều một mảnh sáng trưng, ánh lửa hừng hực, cảnh tượng kinh người.

Thạch Hạo ngừng chân mấy ngày, đã ở dốc lòng chỉ điểm bọn nhỏ tu

hành, nhìn lấy bọn hắn từng cái thân hình mạnh mẽ như long hổ, hơn xa bậc cha chú, hắn thật cao hứng.

Từ Biên Hoang mang về đám kia "Người kế tục" liền càng không cần phải nói, so với trường sinh gia tộc dụng tâm bồi dưỡng tinh anh đều mạnh hơn!

Gian khổ cùng sinh tử gặp trắc trở, để đám hài tử kia quá sớm liền biết được chỉ có mạnh lên có thể thay đổi vận mạng đạo lý, còn nữa bọn họ là Thất vương hậu đại, thể nội bên trong ẩn chứa tuyệt đỉnh dòng máu mạnh mẽ.

Thạch Hạo tin tưởng, một ngày kia, cái này đem hắn là đi theo ở hai bên người hắn một nhóm cường đại nhất tử đệ quân!

- Ngươi phải cẩn thận.

Vân Hi đến tiễn biệt, xinh đẹp trong mắt to có thần sắc lo lắng, sợ hắn tại thượng giới xảy ra bất trắc.

Gần nhất đến nay, Thạch Hạo quá bận rộn tu hành, cảm thấy có chút lạnh rơi xuống Thiên Nhân tộc minh châu, bất quá không có cách nào, thời gian của hắn rất khẩn cấp.

- Ngươi cũng bảo trọng!

Thạch Hạo nói ra, một mặt chân thành tha thiết chi sắc.

Thế nhưng là, kỳ hành là lại không phải biết bao trang trọng, dùng sức cho Vân Hi tới ôm một cái, thời gian rất lâu đều không buông tay, để Vân Hi đầu tiên là ngẩn ngơ, sau đó dùng sức đẩy hắn.

- Đây không phải lộ ra chân tình nha.

Thạch Hạo cười to.

Cuối cùng, hắn lên đường.

Thạch Hạo muốn đi thượng giới nhìn một chút, nhiều ngày như vậy đến nay, đủ loại dấu hiệu cho thấy, thượng giới rất bất an thà, hết sức không xác định.

Hắn còn không biết hắc ám sơ lâm, chỉ biết là, có một ít thần bí cổ lộ muốn hiện ra, một chút không biết thuộc về năm nào tháng cổ đại cường giả muốn trở về.

Hắn có chút lo lắng, dù sao, tổ phụ của hắn còn có A Man tại Tiên Phần, nơi đó liền có một con đường, không biết kết nối lấy lúc nào không, có nhân vật gì muốn từ nơi đó trở về.

Đại thế chìm nổi, con đường kia tồn tại không chỉ một kỷ nguyên!

Thạch Hạo đi vào Thiên Vực, vượt qua cái kia phiến vắng lặng cấm khu, từ nơi này tiến về thượng giới.

Cầu thang đường, rất hoang vu, một khối lại một khối đá cuội lơ lửng ở nơi đó, Thạch Hạo đạp trên đầu này thần bí cổ kính, hướng đi mây sâu không biết chỗ.

Hai tháng trước, hắn chính là từ nơi này xuống, từ Thập Tự Âm Dương Địa trở lại hạ giới.

Con đường này rất nguy hiểm, cần đỉnh lấy áp lực cực lớn, bình thường người căn bản không có biện pháp hành tẩu, động một tí liền muốn thịt nát xương tan, cho dù là Thạch Hạo, mạnh như hắn, toàn thân xương cốt đã ở vang.

Đây là một đầu siêu việt con đường của cực hạn, bất kỳ cái gì sinh linh, chỉ cần lại tới đây, đều sẽ thừa nhận so tự thân cảnh giới cao hơn kinh khủng áp lực.

Vô hình tràng vực như là biển, muốn đem hành tẩu ở chính giữa sinh linh nghiền nát!

Ầm!

Rốt cục, Thạch Hạo thành công, đi thật lâu, lần nữa đi tới Thập Tự Âm Dương Địa.

Đó là một Đạo môn, mãnh lực đẩy ra sát na, dị tượng hiển hiện, hai đầu dòng sông đan chéo, Hỗn Độn Khí mông lung, thời gian như lâm vào vĩnh hằng.

Thái Âm cùng Thái Dương đồng thời xuất hiện, giao nhau địa liền cất giấu cái kia Đạo môn!

Xoẹt!

Thạch Hạo vọt ra, trên người hoàn tất mang theo máu, khóe miệng còn có đỏ thẫm vẩy xuống, hắn bị thương, có thể hành tẩu ở trên con đường này sinh linh, không có mấy cái!

Ánh mắt của hắn thâm thúy, hắn tin tưởng, con đường này đầy đủ an toàn, có thể ngăn cản thiên quân vạn mã.

- Ta lại đã trở về.

Thạch Hạo thở dài.

Ly biệt không bao lâu, nhưng lại xảy ra rất nhiều chuyện, hắn là bị Tiên Điện tàn tiên phế bỏ mà lui về hạ giới, thượng giới rất nhiều người đều cho rằng hắn chẳng khác gì so với người thường.

- Sớm muộn đánh vào bên trong tiên điện đi!

- Ta bây giờ là Hỗn Thế Ma Viên!

Thạch Hạo nói ra, hắn trên lần này đến không có ý định bại lộ chân thân, dù sao tàn tiên vẫn còn, mà hắn còn không có tấn thăng đến cấp bậc kia đây.

Điệu thấp ẩn núp, lui giữ hạ giới, cũng còn tốt, tỉnh muốn bị người nhớ

thương.

Đôm đốp thanh âm bạo hưởng, như là rang đậu, Thạch Hạo thân hình thay đổi, hóa thành một cái đại hán vạm vỡ, khôi ngô vô cùng, cao tới một trượng.

Hắn nắm giữ Bát Cửu Thiên Công về sau, đối với Thất Thập Nhị Biến vận dụng đã lô hỏa thuần thanh, hắn hóa thành một người khác.

Thạch Hạo nhanh chóng rời đi nơi này, đây là phế tích, là rất hiếm vết người hoang vu chi địa, không có người chú ý.

Hắn nhanh như điện chớp, một đôi nhàn nhạt Phượng Hoàng cánh chim tại sau lưng vỗ, tốc độ của hắn vượt qua lẽ thường, trực tiếp hướng một cái phương hướng mà đi, mục tiêu —— Ngũ Hành châu.

Hắn đăng lâm đảo Ác Ma, dọc theo đầu kia hoành tại dòng sông trong hư không, một đường hướng về phía trước, trên đường, Thạch Hạo mày nhăn lại, bởi vì sức mạnh nguyền rủa so trước kia mãnh liệt hơn.

Đến rồi cuối cùng, một tòa phần mộ lớn vắt ngang nơi đó.

- Tại sao có thể như vậy?

Thạch Hạo lấy làm kinh hãi, bởi vì... này ngôi mộ cao hơn trước kia lớn, thẳng nhập tầng mây bên trong, siêu việt thái cổ thời kỳ Ma Sơn.

Hành tẩu ở nơi này, nguyền rủa nồng nặc tan không ra, trở thành hữu hình gợn sóng, như là thiên kiếm chém tới.

Tại bang bang âm thanh bên trong, Thạch Hạo cơ thể tia lửa tung tóe, Thần Hồn cũng đang rung chuyển, lực nguyền rủa này ăn mòn tận xương, xuyên qua hồn phách bên trong, lực sát thương mấy lần tại quá khứ.

Hắn thấy được tổ phụ của mình, cũng nhìn thấy mộ phần thượng A Man, bọn hắn như trước đang, không có biến hóa, cũng không nguy hiểm, còn

đang lột xác.

Hai người đều nhắm con ngươi, không nhúc nhích, lâm vào tầng thứ sâu nhất ngộ Đạo cảnh bên trong.

Thạch Hạo không có quấy rầy, mà là thử nghiệm tiến vào phần mộ lớn bên trong, cũng kêu gọi cái kia lão gia hỏa quỷ dị, đó là thịt thối biến thành, là một cái đản sinh tại chỗ nguyền rủa cường giả.

- Ngươi... Lại tới.

Lão gia hỏa kia cùng một lệ quỷ, da bọc xương, thiếu sức sống, nhìn thấy Thạch Hạo sau lấy làm kinh hãi.

Thạch Hạo cùng hắn nhập mộ phần, tận mắt nhìn chăm chú con đường kia, cảm giác sâu sắc lo lắng, sức mạnh nguyền rủa chính là tại nơi con đường lan tràn tới.

- Nhanh, bên kia sinh linh có lẽ liền muốn quân lâm đại địa.

Lão quỷ nói ra.

Thạch Hạo nhìn hắn một cái, hỏi hắn nơi này tình huống cụ thể.

- Xin yên tâm, tổ phụ của ngươi còn có cô gái kia không việc gì, càng phát ra tráng kiện, nhất là cái sau, ta nghĩ cái kia gọi A Man cô nương thực sự trở thành tại trên con đường kia vô thượng cường giả chọn trúng người.

Lão quỷ một mặt vẻ phức tạp.

Con đường kia bị môn ngay trước, nhưng là có thể cảm ứng được bộ phận khí tức đáng sợ, giống như là có tiền sử Hồng Hoang mãnh thú, lúc nào cũng có thể sẽ xông ra, không thể chống lại.

- Đến tột cùng là vị nào?

Thạch Hạo đang suy nghĩ.

Có vô thượng cường giả, tại rất nhiều kỷ nguyên trước kia, một thân bị chia làm sáu khối, phân biệt phong ấn tại trường sinh trong dược, cùng đại thế tổng cộng chìm nổi.

Người kia sẽ xuất hiện sao?

Còn là nói, đem một chút Chân Hoàng coi như bầy gà nuôi sinh linh phải xuất hiện?

...

Thạch Hạo rời đi, rất nhanh, hắn liền chấn kinh rồi!

Bởi vì, hắn nghe được hắc ám tin tức về sơ lâm, toàn bộ thế giới đều tựa như mông thượng một vùng tăm tối sắc thái.

Linh giới bị ăn mòn, hóa thành hắc ám, đồng thời trực tiếp đánh tan tinh thần giới, thẩm thấu đến trong thế giới hiện thực đến, ngắn ngủi trong mấy ngày, hóa mười lăm châu là tử địa!

Tin tức này quá kinh người, để Thạch Hạo nghe được sau đều nghẹn họng nhìn trân trối, đây là sao mà chuyện đáng sợ? Có bao nhiêu sinh linh lại bởi vậy mà mất mạng.

Xưa nay chưa bao giờ có chi thảm hoạ, tối thiểu nhất cái này kỷ nguyên lúc trước cũng chưa từng nhìn thấy, càng chưa nghe nói qua.

Thạch Hạo khởi hành, chạy về nơi đó, thế nhưng là theo tới gần hắc ám chi địa, người ở thưa thớt, có thể chạy sinh vật đều trốn sạch sành sanh, không đi sẽ chết!

Đất chết ức vạn dặm, bóng tối bao trùm.

Thạch Hạo kinh dị, cái này là như thế nào một chuyện thảm kịch?

- Ừm?

Hắn giật mình, đó là cái gì? Thấy được quen thuộc đồ vật!

Chín con rồng lôi kéo một thanh quan tài đồng, ở cái địa phương này xuất hiện, Thạch Hạo chấn động trong lòng, thế mà ở chỗ này gặp được bọn chúng!

Khởi điểm tác giả biết kết thúc, nhưng ta mới vừa đuổi về đến trong nhà, chương này là ở trên đường viết, hôm nay còn chỉ có thể là một chương, ngày mai có thể một lần nữa trở thành chăm chỉ Đế.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1780: Khó Giải

Thạch Hạo mở to con ngươi, lại một lần gặp được cái kia chín cái long cốt, đang ở lôi kéo một cái thanh đồng quan tài, tại hắc ám khu vực phụ cận chìm nổi, sau đó đi xa.

- Truy!

Hắn chỉ có một chữ, nhanh chóng đi theo, bọn chúng làm sao đến nơi này, đây là đang làm thập?

Thế nhưng là, cái kia chín cái long cốt quá nhanh, lôi kéo đồng quan trực tiếp chui vào trong bóng tối, mơ hồ trong đó, hắn nghe được từng hồi rồng gầm, gào thét quanh quẩn.

Thạch Hạo thở dài, đứng ở hắc ám khu vực bên ngoài ngừng bước, lẳng lặng nhìn, hắn không có truy vào đi, bởi vì sớm đã nghe nói, bên trong là tuyệt địa.

Bất luận cái gì sinh linh đi vào, cho tới bây giờ, còn không có có thể còn sống đi ra đâu!

Đồng quan cùng long cốt vì sao ở chỗ này hiển hiện? Hắn một trận suy nghĩ, bọn chúng liền vào sâu như vậy, sẽ có cái gì làm?

- Đây là cái gì vật chất?

Thạch Hạo nhíu mày, nhìn chằm chằm phía trước, nơi đó một mảnh đen kịt, đưa tay không thấy được năm ngón.

Mặt trời giữa trời, lại chiếu không vào đi ánh sáng, như là Địa Ngục Thâm Uyên, thôn phệ tia sáng, biên giới nhất khu vực hắc vụ bốc lên, dâng

tràn cuồn cuộn, như là mực sóng.

- Bất tường khí tức!

Thạch Hạo ở chỗ này cảm nhận được mùi vị quen thuộc, có chút giống đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính biến mất hôm trước không trung chỗ hạ xuống hắc vụ, nhưng là càng thêm nồng đậm.

- Ăn mòn Linh giới, sau đó lại hủ thực thế giới hiện thực, bá đạo như vậy...

Thạch Hạo chần chờ một chút, hắn muốn chạm đến, tự mình cảm thụ.

Nhưng hắn không có khả năng tùy tiện làm việc, dù là tự tin đi nữa, đối mặt loại này hắc ám vật chất cũng phải cẩn thận, bởi vì Tam Thiên Châu chạm tới hắc vụ khu vực còn không ai sống sót đây.

Cái này ở trong bao quát tuổi tác xa xưa lão giáo chủ mấy người.

Mười lăm châu chi địa, đó là cỡ nào rộng lớn cương thổ, tự nhiên có một ít đại giáo, đều chưa kịp rút khỏi, cứ như vậy bị nuốt hết, toàn diệt!

Thạch Hạo đem từ chỗ khác chỗ mang tới một đầu độc mãng ném vào. Nhìn kỹ, cơ hồ trong tích tắc mà thôi, nước kia thùng to độc giác mãng xà liền bất động. Toàn thân cứng ngắc, không tiếng động phơi thây nơi đó.

Thi thể không chỗ hư hại. Không giống như là bảo thuật giảo sát bố trí, cái này khiến Thạch Hạo nhíu chặt lông mày, độc mãng chết quá kỳ quặc.

Hắn lui về phía sau, sau đó vẫy tay một cái, vận dụng bí thuật, đem cái kia mãng xà thi thể mang ra ngoài, muốn khoảng cách gần kiểm tra một phen.

Thế nhưng là, hắc vụ bốc lên. Một cỗ khí tức kinh khủng hướng hắn đánh tới, Thạch Hạo quả quyết rút lui, hắn hoàn tất cảm nhận được sinh tử uy hiếp, làm hắn cảnh giác.

- Khó chơi như vậy!

Làm hắc vụ lui lại lúc, hắn lần nữa động thủ, chân chính đem độc mãng giam cầm đến trước mắt, nghiêm túc kiểm tra thân thể nó, kết quả làm hắn càng phát mê hoặc.

Không giống như là gặp đột nhiên sát phạt, nguyên thần của nó liền tan hết, trực tiếp bị chém sạch sẽ.

- Xoẹt!

Thạch Hạo đưa tay ở giữa. Tên là kiếm quyết phát động, một đạo kiếm khí bay ra, đem độc mãng chặt đứt. Hắn phát hiện mãng xà máu của trong thân thể nhan sắc thay đổi.

Hắc sắc!

Từ màu đỏ tươi hóa thành hắc sắc, âm u đầy tử khí, không có trước kia linh tính.

Trừ cái đó ra, lại cũng không nhìn thấy cái khác chỗ khác biệt.

Khi một đạo hắc vụ từ mãng xà trong thân thể bay ra, hướng về hắn tuôn đi qua lúc, Thạch Hạo một chưởng chấn khai, để nó hóa thành từng tia từng sợi.

Nhưng mà, cái này giống như là âm hồn bất tán vậy, cái kia phân tán hắc khí lần nữa hướng về Thạch Hạo đánh tới. Muốn đem hắn quấn quanh.

Thạch Hạo phát động Lôi Đế bảo thuật, bằng dương cương pháp quyết bá đạo thanh tẩy loại này hắc ám vật chất. Trong lúc nhất thời điện thiểm Lôi Minh, chiếu nghiêng xuống.

Cái kia từng tia từng tia hắc vụ bị đánh tan. Cũng không có xuất hiện nữa, như là bị tịnh hóa một cái vậy.

Thế nhưng là, Thạch Hạo lại không có chút nào vui mừng, đây mới là

một đạo hắc vụ tản ra hắc ám vật chất mà thôi, liền đã như thế, trước phương mênh mông bát ngát hắc sắc Uông Dương, như thế nào đối kháng?

Phải biết, nó hiện tại thế nhưng là lan tràn mười lăm châu chi địa!

Nhiều như vậy rộng như vậy hắc ám vật chất, ai có thể chống đỡ? Thật muốn chạm đến, nhất định phải chết.

Sau đó không lâu, Thạch Hạo lại chộp tới một đầu Độc Tích dịch, đây là một đầu hung thú, tàn nhẫn mà hiếu chiến, xem như một phương tai hoạ, từng một thanh nuốt mất một cái nhân tộc bộ lạc.

Nếu như dựa theo thực lực tới phân chia mà nói, nó tại Chân Thần cảnh!

- Rống, thả ta ra!

Nó gầm thét, mặc dù là hung thú, nhưng sớm đã mở linh trí, kịch liệt giãy dụa, nó dự cảm đến không ổn.

Thạch Hạo rất lạnh lùng, đưa nó ném vào trong hắc vụ.

Kết quả làm người ta giật mình, nó vẫn không có một điểm sức phản kháng, mới rơi vào trong bóng tối liền bị mất mạng, cùng độc mãng không có gì khác biệt.

Thạch Hạo lấy bí thuật đưa nó từ trong bóng tối lôi ra, phát hiện nguyên nhân cái chết một dạng, Nguyên Thần tán loạn, nhục thân máu của bên trong cũng có biến hóa, nó trở thành màu xám bạc.

- Không có cách nào đối kháng, cứ thế mãi, Tam Thiên Châu đều muốn tận hóa thành trong bóng tối.

Thạch Hạo sâu đậm sầu lo.

Hắn suy nghĩ các loại khả năng, phát hiện căn bản là vô dụng, nhiều như vậy hắc ám vật chất, đủ để ăn mòn Tam Thiên Châu cùng cửu thiên, căn bản không thể nào hóa giải.

- Khó giải a!

Thạch Hạo trùng điệp thở dài.

Coong!

Thanh thúy kim sắc thanh âm rung động phát ra, tại nơi hắc ám chỗ sâu nhất vang lên, Thạch Hạo kinh ngạc, sau đó nó thấy được chín cái long cốt lôi kéo quan tài đồng thau cổ bay ra.

Sau đó, hắn thấy được không ít đeo vào pha tạp vết rỉ mũi tên sắt đi theo bay ra, có chút kích ở trên đồng quan, phát ra thanh thúy thanh âm.

Thạch Hạo giật mình, cái này âm u đầy tử khí hắc sắc trong biển rộng lại có sinh linh?

Hắn ngưng thần đề phòng, tuy nhiên lại không thấy có người đuổi theo ra tới.

Về phần chiếc kia quan tài đồng thì bị long cốt mang theo, phi hành phương xa.

Thạch Hạo hơi chút do dự, nhanh chóng đi theo.

Cái kia long cốt tốc độ quá nhanh, xé mở hư không, nhanh như điện chớp, chớp mắt liền không thấy bóng dáng.

- Ở nơi nào!?

Phía trước đất chết vạn dặm, toàn bộ sinh linh đều trốn, chỉ có một cái phương hướng hư không bất ổn, không phải là tu sĩ khác lưu lại, mà là cái kia long cốt cùng đồng quan.

Chẳng phải về sau, Thạch Hạo phát hiện mánh khóe, chín con rồng hài cốt còn có cái kia đồng quan rơi vào một chỗ trong đại hạp cốc, đang nằm nơi đó không nhúc nhích.

- Nó lại có thể xông vào trong bóng tối, tự thân không tổn hao gì.

Thạch Hạo vây quanh bọn chúng dạo qua một vòng.

- Ầm ầm!

Thạch Hạo xuất thủ, đem chín con rồng còn có đồng quan cho khiêng lên, tại quá khứ lúc còn cảm thấy nó nặng nề, rất cố hết sức, nhưng bây giờ không có vấn đề gì cả.

Hắn cảm thấy, cái này đồng quan nhìn không thấu, ở trong có đại bí mật.

Hắn muốn thu vào Không Gian Pháp Khí bên trong, kết quả phát hiện căn bản làm không được.

- Ta muốn đưa nó nhóm đưa đến hạ giới đi chậm rãi nghiên cứu.

Thạch Hạo tự nói, ánh mắt lửa nóng.

Bất quá, hắn bây giờ còn không muốn rời đi đâu, buông xuống đồng quan, liền ở chỗ này bố trí xuống pháp trận, che đậy hết thảy, tiêu trừ đồng quan cùng long cốt khí tức, tránh cho bị người phát hiện cũng mang đi.

Thạch Hạo lần nữa đi hắc ám biên giới khu vực, hắn muốn cẩn thận thăm dò, hy vọng có thể có phát hiện mới.

Hơi suy nghĩ, Thạch Hạo bắn ra ba giọt máu, rơi vào cái kia trong bóng tối, kết quả hắn phát hiện đỏ tươi thấu lượng huyết châu con, trong tích tắc thì trở nên đen.

- Đáng sợ!

Thạch Hạo thần sắc nghiêm túc.

Đến cuối cùng, hắn bắt đầu mạo hiểm, đưa tay ở giữa, từ đằng xa giam cầm đến một sợi hắc vụ, muốn lấy thân thử nghiệm, nhìn một chút bóng tối này vật chất đến tột cùng mạnh cỡ nào.

Kết quả, hắn đổ mồ hôi, cho dù là một sợi, cũng khá là khủng bố, cùng cái kia hắc sắc Uông Dương có liên hệ, xâm nhập thân thể sát na, hậu phương kịch liệt mãnh liệt, như là kinh đào hải lãng, vật chất màu đen xoay tròn mà tới.

Keng!

Đến cuối cùng trước mắt, Thạch Hạo phát động tên là kiếm quyết, chém xuống một kiếm, ngăn cách hắc ám vật chất, cực tốc mà đi, lúc này mới tính né qua một kiếp, không có so hắc sắc Uông Dương bao phủ.

Thực sự khó giải, vật kia không thể chạm phải, dù là hắn Thạch Hạo Độn Nhất cảnh giới, đều cảm thấy đau đầu mà phiền phức, hãy cùng chớ đừng nói chi là những sinh linh khác.

Có thể thấy được, Cửu Thiên Thập Địa, không có gì ngoài số ít người bên ngoài, những sinh linh khác một khi bị chạm đến, đều muốn lập tức tử vong, không chút huyền niệm.

- Thực sự trở thành diệt thế họa a!

Thạch Hạo thở dài, hắn đầu lớn như cái đấu, không có cách nào.

Còn tốt, trong hai ngày này, hắc ám vật chất yên lặng ngắn ngủi, không tiếp tục Tịch Quyển Thiên Hạ, mà là tại mười lăm châu chi địa bên trong bành trướng vào.

Đột nhiên, Thạch Hạo chợt lóe lên rồi biến mất, từ nơi này biến mất, bởi vì cảm thấy dị thường, có sinh linh đang đến gần.

Quả nhiên, chưa qua bao lâu, từ trên bầu trời phóng tới mấy đạo thần hồng, hóa thành bóng đen đáp xuống đất, đều bị rộng thùng thình chiến bào bao vây vào, không lộ chân thân.

- Sẽ hay không nhìn lầm rồi?

- Không có sai, ta vừa rồi tại không trung dùng thần kính dò xét lúc, mơ hồ thấy được khối khu vực này có một cái thanh đồng quan tài bị bạch cốt lôi kéo, từng tại phụ cận ẩn hiện.

Những người kia đang đối thoại, thanh âm rất thấp.

Nơi xa, Thạch Hạo kinh ngạc, trong tay một người trong đó thế mà nắm lấy bí bảo, mơ hồ trong đó thấy được chín con rồng lôi kéo đồng quan.

Mấy người ở phụ cận tìm tòi một phen, không thu hoạch được gì.

- Trước không cần quản những thứ này, cùng trong bóng tối sinh linh thời gian ước định phải đến.

Một người nói ra.

Sau đó, bọn hắn đằng không mà lên, vòng quanh hắc ám biên giới khu vực, hướng phương xa mà đi.

Thạch Hạo trong lòng lật một cái, trong hắc vụ thật sự có sinh linh? Cùng Cửu Thiên Thập Địa bên này có liên hệ!

Bọn hắn muốn gặp nhau, sẽ nói chuyện gì?

Hắn thần sắc nghiêm túc, ở phía sau đi theo, can hệ trọng đại, muốn xem rõ ngọn ngành.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1781: Đầu Hàng Địch

Mấy cái này sinh linh tu vi không yếu, tốc độ thật nhanh, qua trong giây lát liền phi hành ra ngoài mấy ngàn dặm, sau đó đáp xuống trên một ngọn núi đá, lẳng lặng chờ đợi.

Ngày ngã về tây lúc, hắc ám trong khu vực truyền đến tiếng ngựa hí, nhanh chóng tiếp cận.

Thạch Hạo kinh ngạc, này khủng bố hắc ám chi thật là có sinh linh ở trong đó?

Một đầu hắc sắc quái mã, toàn thân đều là lân phiến, mở to huyết bồn đại khẩu, gió tanh xông vào mũi, miệng mũi đều tại phun ra hắc vụ, có chút doạ người.

Ở phía trên ngồi ngay thẳng một cái kỵ sĩ, hắc sắc áo giáp băng lãnh, ngay cả bộ mặt đều cái này bị che khuất, đây là một cao thủ, đồng tử hàn khí tập kích người.

- Đồ,vật mang đến sao?

Hắn tại mở miệng, thanh âm khàn giọng, nghe ngóng làm cho người không thoải mái, giống như là hai khối kim loại tấm ma sát phát ra âm thanh.

- Còn không có, không quá nhanh.

Một người cẩn thận đáp lại, mang theo ý sợ hãi, e sợ cho dẫn phát đối phương không vui.

- Quá chậm, chúng ta kiên nhẫn hữu hạn.

Hắc sắc quái mã thượng kỵ sĩ lạnh lùng nói ra.

Thạch Hạo đồng tử co vào, hắn thật không nghĩ tới, đánh vỡ một tông giao dịch, hắc ám vật chất bên trong có sinh linh có thể còn sống, đang cùng cái này một giới người nói giao dịch.

- Vật kia chuyện rất quan trọng, cứ việc không người có thể động dụng, nhưng dù sao một mực bị Chí Tôn coi trọng xem, muốn trộm lấy ra có chút khó khăn.

Những lời này vừa ra, để Thạch Hạo tâm thần chấn động, khoản giao dịch này không được.

- Ta mặc kệ những cái kia, lại không gặp được lời nói, đừng trách ta vô tình.

Quái mã âm thanh kỵ sĩ thanh âm càng phát ra lạnh lẽo.

- Chúng ta mau chóng.

Một người kiên trì nói ra.

- Các ngươi trong tộc không phải cũng có một vị Chí Tôn à, hẳn là có thể tiếp xúc đến món đồ kia.

Thân thể mặc màu đen áo giáp kỵ sĩ lạnh lùng nói ra.

- Này dù sao cũng là Hoang lúc trước đạt được đồ,vật, vô luận một tộc kia cũng cũng chỉ là lâm thời bảo quản cùng có được, cũng không có trực tiếp giao dịch quyền lợi.

- Đúng vậy a, tộc ta Chí Tôn cũng phải tránh hiềm nghi.

Loại này trả lời để Thạch Hạo trong lòng trầm xuống, muốn giao dịch đồ,vật chuyện rất quan trọng, những người này ở đây đầu hàng địch!

- Ngươi phải biết, muốn theo ta giao dịch tuyệt không chỉ các ngươi nhất

tộc, có lẽ lập tức liền sẽ có nhà khác liên hệ ta.

Này thân thể mặc màu đen áo giáp kỵ sĩ nói ra.

- Ta đợi minh bạch!

...

Thạch Hạo không có ra mặt, cẩn thận lắng nghe. Trong bóng tối suy nghĩ.

Tối hậu, hắn biết này giao dịch vật là cái gì, lại là gỗ mục rương!

Lúc trước, Thạch Hạo không màng sống chết. Từ Biên Hoang bên ngoài mang về gỗ mục rương, lại có thể có người muốn âm thầm giao dịch, đưa cho Hắc Ám Mê Vụ bên trong sinh linh.

Đây tuyệt đối là phản nghịch, tại bán Cửu Thiên mười lợi ích.

Tuy nhiên không biết này gỗ mục rương có làm được cái gì, nhưng là liền hướng về phía ngày đó Du Đà, An Lan đều từng xuất thủ liền có thể biết rõ. Vật kia không đơn giản, có lai lịch lớn.

Thạch Hạo đạt được về sau, giao cho Đế Thành bên trong mấy vị Chí Tôn, kết quả Đại Trưởng Lão Mạnh Thiên Chính, Thanh Mộc lão nhân đều tuần tự chiến tử, cuối cùng này gỗ mục rương liền bị hắn sống sót Chí Tôn mang trên chín tầng trời.

Không cần suy nghĩ nhiều, bây giờ đang cùng cái này tên kỵ sĩ làm giao dịch mấy người khẳng định đến từ trường sinh gia tộc, mà lại là có còn sống đến Tôn gia tộc.

Bởi vì, chỉ có bọn họ có cơ hội tiếp xúc gỗ mục rương.

Thạch Hạo lúc này liền giận, đó là hắn đạt được đồ,vật, đưa cho các chí tôn nghiên cứu. Kết quả có người vì lợi ích một người, bán cho đại địch.

Mặc kệ cái này Hắc Ám Mê Vụ có lai lịch ra sao, nhưng là có thể vững tin, hắn đối Cửu Thiên mười là cự đại vô hại, liền hướng về phía hắn ăn mòn mười lăm châu, khiến cho sinh linh đồ thán, liền có thể biết rõ không phải người lương thiện.

- Sau ba ngày, vẫn là nơi này, chờ các ngươi đưa tới gỗ mục rương. Giao dịch thành công, cam đoan các ngươi gia tộc cùng thế cùng ở tại. Trường tồn Bất Hủ.

Kỵ sĩ kia nói ra.

- Chúng ta hết sức!

Những người kia rất kính cẩn, thi lễ, sau đó toàn bộ phóng tới cao thiên, cứ thế mà đi.

Thật lâu sau. Nơi này đều rất bình an.

Này Hắc Ám Kỵ Sĩ, khống chế chiến mã, xông vào trong sương mù, tiếng vó ngựa điếc tai, từ từ đi xa.

Thạch Hạo mặt âm trầm, đi tới. Ngóng nhìn hắc ám chi, vừa nhìn về phía trên bầu trời, hắn lộ ra sắc mặt giận dữ.

- Ngày xưa, ta đợi tại Biên Hoang liều mạng, chỗ vì cái gì? Bây giờ trường sinh thế gia đều không đáng tin cậy, theo hắc ám sinh linh làm giao dịch!

Thạch Hạo sắc mặt khó coi, nắm chặt toàn quyền đầu.

Hắn tại vì Đại Trưởng Lão Mạnh Thiên Chính bọn người thương tiếc, cảm giác có chút không đáng.

- Ta muốn bắt về thuộc về ta đồ,vật, cái này Thượng Giới Thiên Tháp hãm, cũng không liên quan gì đến ta, như vậy về Hạ Giới qua.

Thạch Hạo tự nói.

Bời vì, hắn có chút nản lòng thoái chí, cái này trên chín tầng trời bên trên không chỉ một trường sinh thế gia muốn đầu hàng địch, phòng bị không đến.

Đương nhiên, tại trước khi rời đi, Thạch Hạo muốn biết rõ ràng hắc ám sinh linh lai lịch, là bởi vì gì mà xuất hiện, làm sao sinh ra, biết người biết ta, ngày sau mới có thể đại hoạch toàn thắng.

...

Trên chín tầng trời, Vương gia.

Vương Trường Sinh khuôn mặt Thanh Tú, hắn bề ngoài nhìn phi thường trẻ tuổi, chỉ là một thiếu niên, mà bây giờ lại cau mày, thần sắc rất nghiêm túc.

- Ta Vương gia tại Tiên Vực Tổ Đình, lại đã sớm bị từ bỏ, cứ nghe Vương gia Chủ Tộc từng theo một cái phi thường cường đại cổ lão đạo thống lên qua tranh chấp, chiến bại, cuối cùng di chuyển mà đi, tiến vào Tiên Vực người ở hi hữu đến sâu hơn chỗ, đến nay không có tin tức.

Vương Trường Sinh nói ra, đây đều là hắn từ Tiên Vực sử giả nơi đó biết, tin tức kinh người.

- Cái gì, ta Vương gia tại Tiên Vực Tổ Đình đều từ bỏ?

- Này nhưng làm sao bây giờ, chúng ta không có có chỗ dựa, khẳng định vô pháp trốn vào Tiên Vực qua, làm không cẩn thận liền sẽ bị người tính kế, giết chết.

Khác một cái gia tộc, Kim gia. Đồng dạng, bọn họ cũng tại mở Gia Tộc Nội Bộ hội nghị.

- Kim gia tổ tiên tại Tiên Vực xảy ra vấn đề, trong thời gian ngắn chúng ta cũng không có cái gì trông cậy vào, muốn nghĩ biện pháp khác!

Kim Thái Quân mở miệng.

Trong lúc nhất thời, trường sinh thế gia đều tại nội bộ thương thảo cái gì.

Lần này, hắc ám hàng lâm, bọn họ đều dự cảm đến đại sự không ổn, đều tại tìm kiếm nghĩ cách vận hành.

Một số Đại Tộc cảm thấy, liều hết tất cả, cũng phải tiến Tiên Vực.

Bên trong, có trường sinh gia tộc thông qua sử giả miệng đã giải đến, gia tộc này tại Tiên Vực xuống dốc, thậm chí có tộc điều trực tiếp không thấy.

Cũng có gia tộc, tại Tiên Vực rất huy hoàng, phát triển càng phát ra thuận lợi.

Cho nên, bời vì tình huống khác biệt, bọn họ đứng trước lựa chọn cũng khác biệt.

- Thật muốn đem gỗ mục rương đưa cho này hắc ám sinh linh à, Lão Tổ ngươi biết bọn họ lai lịch ra sao sao?

Một cái nhất tộc trong mật thất, có người nói nhỏ, chỉ có bốn năm người, chính là trường sinh gia tộc nhất tộc trọng yếu nhất mấy tên thành viên.

- Ta biết hắc ám sinh linh lai lịch, sớm đã đoán được, chỉ có như vậy, đưa lên gỗ mục rương, mới có thể bảo toàn tộc ta, về phần hắn tộc quần vậy liền không để ý tới!

Vị lão tổ kia mở miệng.

- Còn sống trọng yếu nhất, dù là mưu phản cái này một giới, lại như thế nào?

Có người phụ họa.

- Gỗ mục rương là Hoang, tuy nhiên bị hắn giao lên, các tộc thay phiên trông coi, nhưng là, chúng ta trực tiếp qua giao dịch lời nói, một khi bị tiết lộ

tin tức, nhất định hội vô cùng nguy hiểm.

- Quản chẳng phải nhiều, không chỉ tộc ta có ý nghĩ này, ta coi chừng sẽ bị người nhanh chân đến trước, giao dịch hoàn thành về sau, mới có thể bảo đảm tộc ta thành viên không vẫn lạc.

...

Sau ba ngày, vẫn như cũ là tại ba ngàn châu hắc ám khu vực biên giới.

Thạch Hạo như một đầu ẩn núp Mãnh Hổ, đang chờ đợi con mồi, tùy thời chuẩn bị phát động lôi đình một kích, hắn ở chỗ này ẩn thân, muốn triển khai đoạt thức ăn trước miệng cọp hành động.

Gỗ mục rương là hắn, tuyệt không thể chịu đựng đưa cho địch nhân, không thể sai sót.

- Đến, ta cũng muốn xem thử xem các ngươi là một tộc kia!

Thạch Hạo thanh âm băng lãnh, trong sát ý liễm, tùy thời muốn một nhảy ra.

Hắn cảm ứng được ba động, trên bầu trời có mấy đạo thần hồng bay tới, tốc độ rất nhanh, tiếp cận nơi này.

Cách ước định thời gian còn sớm, chỉ là cái này trường sinh thế gia người rất cẩn thận, sợ tối ngầm sinh linh tới trước, vì vậy bọn họ sớm liền đến.

Oanh!

Thạch Hạo động, vọt lên tận trời, đón lấy mấy người, nâng quyền liền oanh sát, không chút khách khí, muốn tốc chiến tốc thắng, trước đem gỗ mục rương đoạt lại tới trong tay.

Tại sau lưng của hắn, lặp đi lặp lại có một đầu Ma Viên đang thét gào, ngửa mặt lên trời gào thét, thân hình to lớn, Chiến khí sôi trào, đây là chuyên

vì chiến đấu mà sáng tạo pháp.

Hỗn Thế Ma Viên đệ nhất mạch truyền thừa ở đây hiển hóa, nở rộ thần uy!

Phốc!

Tùy theo Thạch Hạo huy quyền, Quyền Mang chiếu sáng không trung, so với thiểm điện còn chói mắt, còn cự đại, lực lượng tuyệt thế, cơ hồ ngay đầu tiên, liền Huyết Vũ bay tán loạn.

Bên trong một cái người bị đánh bạo, tại chỗ nổ tung.

Người nếu là bởi vì, Thạch Hạo thực lực kinh người, người tới không có chút nào phòng bị, không phải Chí Tôn, làm sao có thể đỡ nổi loại này tập sát?

- Ngươi là ai!?

Mấy người khác kinh dị.

- Gỗ mục rương không ở trên người hắn, còn có các ngươi!

Thạch Hạo nói ra, không có ép hỏi cái gì, trực tiếp liền động thủ, muốn hành động thực tế chấn nhiếp, tan rã bọn họ tâm chí.

Xoẹt!

Lần này, hai cánh tay hắn Tề chấn hưng, như là Dục Hỏa Phượng Hoàng, mang theo thánh khiết khí tức, đầy trời Xích Hà, sau lưng của hắn hiển hiện một đôi Chân Hoàng cánh.

Thạch Hạo lao xuống mà qua, vẫn như cũ chỉ nhận chuẩn một người, thoạt nhìn như là trong mấy người người cầm đầu.

Hô một tiếng, hỏa quang cuồn cuộn, người kia chỉ hét thảm một tiếng, tại chỗ hóa thành tro tàn, bị Thạch Hạo lao xuống mà quá hạn, hỏa táng rơi.

Mà cũng chính là vào lúc này, Thạch Hạo nhìn thấy một thanh gỗ mục rương rơi xuống, lại tàng tại trên người người này.

Phanh một tiếng, Thạch Hạo một thanh nắm trong tay, một mực nắm giữ.

- Liền chờ hắc ám sinh linh đi ra, hội hắn một hồi.

Thạch Hạo nói ra, không có chút nào đem còn lại mấy người để ở trong mắt.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1782: Quyết Đấu Hắc Ám

Những người kia sắc mặt khó coi, phi thường bất an, người thanh niên này cũng quá bưu hãn, tất cả đều là một chiêu phá địch, đều không cần lần thứ hai xuất thủ.

Chủ yếu nhất là, gỗ mục rương đổi chủ, đây là hôm nay muốn giao dịch Thần Thánh chi vật, hiện tại mất đi, làm sao hướng hắc ám sinh linh qua bàn giao?

- Giải thích, các ngươi đến từ một tộc kia, vì sao theo hắc ám sinh linh giao dịch, loại sinh linh này có đến lai lịch ra sao?

Thạch Hạo hỏi.

Đem gỗ mục rương đoạt lại về sau, hắn không nóng nảy, hết thảy đều có thể chậm rãi tìm hiểu ngọn ngành, tìm hiểu rõ ràng.

Những người kia ngậm miệng, không nói lời nào, đồng thời có người ánh mắt lấp lóe, muốn chạy trốn, còn có người điều giống như tượng đất ngơ ngác sững sờ.

Bọn họ phản ứng không giống nhau, bởi vì chỗ mang tâm tư không giống nhau.

Có người muốn bảo thủ bí mật, không dám tiết lộ. Có người muốn chạy trốn, rời đi cái tai hoạ này. Còn có người do dự, muốn chạy trốn lại khó mà lấy hay bỏ, bởi vì vô pháp hoàn thành giao dịch lời nói, vấn đề liền Đại!

Huyết hoa nở rộ, nhìn ý chí lớn nhất kiên định người kia nổ tung, bị Thạch Hạo đưa tay một đạo kiếm khí đánh xuyên, toàn bộ thân thể đều tại không gì không phá kiếm mang dưới hóa thành một đoàn huyết vụ.

Cái này khiến ánh mắt phiêu hốt người kia sợ hãi, càng phát ra e ngại.

- Bằng hữu, ngươi là ai, tạm thời thu tay lại, ngươi phải biết cái này gỗ mục rương là bị hắc ám sinh linh chỗ nhớ thương đồ,vật, nhất định phải được, ngươi như đợi mang đi sẽ có đại họa.

Một người mở miệng.

Phanh một tiếng, kết quả sau một khắc, một đạo kiếm khí quét tới, tên là Kiếm Quyết uy Thế bất khả đáng, hắn một đầu cánh tay rơi xuống ở trên, huyết dịch chảy xuôi.

Người kia nhất thời sắc mặt tái nhợt, một câu cũng nói không nên lời.

- Các ngươi phải biết, ta kiên nhẫn hữu hạn. Là ta đang hỏi ngươi nhóm lời nói, biết liền trả lời, không biết liền im miệng, chớ có uy hiếp ta!

Thạch Hạo nói ra.

Nơi này lập tức yên tĩnh.

- Vẫn là không nói đi, ta tự mình tới sưu hồn.

Thạch Hạo cười lạnh.

- Ta nói!

Bên trong một người không kềm được, thanh âm lược rung động, nói ra lai lịch.

Bọn họ là Phong Hệ nhân mã, đến từ trường sinh gia tộc.

- Phong tộc vị lão tổ kia. Thật đúng là to gan lớn mật a, dám làm ra loại sự tình này, phản bội Cửu Thiên Thập Địa!

Thạch Hạo thanh âm phát lạnh.

Lần trước, Nguyên Thanh từng mang theo tộc này người đi chặn giết hắn. Cái gì đều tiết lộ.

Phong tộc bên trong một vị Lão Tổ, năm đó cừu thị Thạch Tộc, đối Tội Huyết một mạch ôm lấy cực lớn địch ý. Thạch Hạo mới bước lên Vô Lượng Thiên thời điểm, liền tao ngộ Nguyên Thanh làm khó dễ, suýt nữa bị giết. Lại bị lưu đày Thái Sơ Cổ Khoáng, cũng là có liên quan với đó.

Biên Hoang đại chiến lúc, từng có trường sinh thế gia đầu hàng địch, sau đó Thạch Hạo lại từng suy đoán, liền là tộc này.

Hiện tại, hắc ám đột nhiên hàng lâm lớn, tộc này lại như thế "Cấp tiến", thực sự để cho người ta không lời nào để nói, đây là hạ quyết tâm muốn phản ra ngoài.

- Năm đó, Phong tộc Cổ Tổ xương cốt cứng rắn. Gì kinh tài tuyệt diễm, đứng hàng Chân Tiên bên trong, ở trên một kỷ nguyên mạt đại chiến, chiến tử sa trường, mà sau này người lại như vậy.

Thạch Hạo khẽ than thở một tiếng.

Gỗ mục rương, ngay cả An Lan cùng Du Đà đều muốn đoạt đi, gì trân quý, thế mà bị tộc này lấy ra làm giao dịch, muốn hiến cho hắc ám sinh linh.

Nhân thế tang thương, rất nhiều chuyện đều biến.

Sau đó ép hỏi không có ý nghĩa. Bởi vì, bọn họ căn bản không biết hắc ám sinh linh lai lịch, tộc này vị lão tổ kia không có nói tỉ mỉ.

- Xin lỗi, chư vị. Đưa các ngươi lên đường!

Thạch Hạo nói ra.

Hắn đưa tay ở giữa, một cây lại một cây Phượng Hoàng Linh Vũ hiển hiện, đỏ tươi mà trong suốt, mang lấy ánh lửa, muốn đốt cháy Thiên, đem nơi này bao phủ.

- Ngươi đến tột cùng là ai?

Có người không cam lòng. Nhìn lấy Thạch Hạo, muốn biết hắn đến tột cùng là ai.

- Hỗn Thế Ma Viên!

Thạch Hạo mở miệng, sau đó thân hình hắn từ cường tráng đại hán phát sinh biến hóa, miệng rộng đầy răng nanh, trở thành Ma Viên gương mặt.

Thạch Hạo rất cẩn thận, sợ khắp nơi có mắt, tiết lộ phong thanh, chưa từng triển lãm chân thân.

Bây giờ, hắn Thiên Công có thành tựu, đem Thất Thập Nhị Biến luyện đến xuất thần nhập hóa chi cảnh, tùy ý biến ảo hình thể, dù là trong tay nắm giữ Thiên Nhãn Thông đều khó mà nhìn thấu đến.

- Hạ Giới Đại Hung, ngươi thế mà lên!

Đối diện người chấn kinh, hít một hơi lãnh khí.

Thế nhưng là, thì đã trễ, Thạch Hạo xuất thủ, những Linh Vũ đó mang lấy ánh lửa, đem bọn hắn nuốt hết, trong tích tắc, bọn họ bị đốt cháy, đầu tiên là chỉ còn lại khung xương, sau đó hóa thành tro tàn, tan theo gió.

Cũng là bá đạo như vậy, Chân Hoàng Bảo thuật Vô Song, đem thực lực rất mạnh mẽ sinh linh đều có thể trong nháy mắt đốt thành kiếp tro.

Thạch Hạo đứng ở chỗ này, không nhúc nhích, như hóa thạch, chờ lấy này hắc ám sinh linh xuất hiện.

Rốt cục, ngày ngã về tây, tàn dương như huyết, nghe được tiếng vó ngựa.

Một khu vực như vậy hắc vụ bốc lên, đen như mực, trời chiều ánh chiều tà vẩy xuống đi vào cũng sẽ bị nuốt hết, hấp thu, không nhìn thấy một điểm ánh sáng.

Một đầu quái mã xuất hiện, hình thể to lớn, tràn đầy lân phiến, huyết bồn đại khẩu mở ra lúc, gió tanh xông vào mũi, mang theo một cỗ hư thối vị đạo.

Tại trên lưng ngựa ngồi ngay thẳng một tên kỵ sĩ, một thân hắc sắc áo giáp phát ra thăm thẳm lãnh mang, có một cỗ ngay ngắn nghiêm nghị, đây là một cái phi thường cường đại Tu giả.

Bất quá, hắn còn chưa đạt tới Chí Tôn Cảnh, vì vậy Thạch Hạo không sợ, yên tĩnh các loại đợi ở chỗ này.

Hắn đến thừa nhận, cái này sinh linh rất mạnh, siêu việt rất nhiều Độn Nhất cảnh giới tu sĩ, là một cái đáng sợ nhân vật!

Còn không có chánh thức giao thủ, Thạch Hạo liền đã ý thức được, đây là một cái khó chơi nhân vật.

Mang theo hắc vụ, mang theo sát phạt chi khí, cái này cưỡi ở hắc sắc chiến Mã Thượng Kỵ Sĩ đến, hắn mười phần lạnh lùng, ánh mắt như là hai cái đao nhỏ sắc bén bức nhân.

- Đồ,vật mang đến sao?

Hắc Ám Kỵ Sĩ hỏi.

Thạch Hạo thở dài, cái này một người một ngựa đều bọc lấy hắc vụ, thật muốn chém giết, cái này rất phiền phức, không biết có thể hay không thuận lợi bắt sống, ép hỏi mảnh.

- Mang đến, bất quá, ta muốn biết các ngươi lai lịch.

Thạch Hạo nói ra, đem gỗ mục rương nắm trong tay, triển lãm cho hắn nhìn.

- Không có quy củ, đây là ngươi có thể hỏi sao?

Kỵ sĩ kia quát lớn.

- Đưa ngươi đồ,vật, ngươi lại cuồng vọng như vậy, giao dịch này khó thực hiện a.

Thạch Hạo thở dài.

- Thở ra, cái này Cửu Thiên Thập Địa tùy thời đều muốn bị bóng tối bao trùm, bằng các ngươi cũng dám đối ta làm càn.

Chiến Mã Thượng Kỵ Sĩ thanh âm càng phát ra lạnh lẽo.

- Làm càn? Trảm ngươi!

Thạch Hạo nói ra tay liền xuất thủ, quá nhanh, giữa ngón tay, một đạo lại một đạo kiếm khí bay ra, hắn thi triển tên là Kiếm Quyết, hướng về phía trước đột nhiên phát động công kích.

Một gốc lại một cây cỏ, trong hư không hiển hiện, đều sinh ra chín chiếc lá, cùng một chỗ chuyển động, mỗi gốc thượng cửu phiến kiếm diệp phát sáng, kiếm khí ngàn vạn đạo!

Hắc Ám Kỵ Sĩ gào thét, nâng quyền oanh sát, lập tức để trong này sôi trào, Hắc Ám chi khí cuồng bạo, tưởng tượng mãnh liệt mà đến.

Đông một tiếng, giữa hai bên phát sinh kịch liệt va chạm mạnh, thiên diêu động, Thiên Đô phảng phất đen xuống.

Thạch Hạo thở dài một tiếng, hướng lui về phía sau ra ngoài một bộ phận khoảng cách, hắn không sợ đối phương chiến lực, mà chính là kiêng kị những Hắc Ám chi khí đó, vật kia ăn mòn người nguyên thần.

Cách đó không xa, một người một ngựa cùng một chỗ gào thét, xung kích về đằng trước mà đến.

Đầu kia chiến mã toàn thân vảy màu đen dày đặc, như cùng một đầu Ma Long, huyết bồn đại khẩu mở ra, hướng về Thạch Hạo thôn phệ mà đến.

Gót sắt âm thanh điếc tai, toàn bộ phần lớn đang run sợ, tại sụp đổ, đầu

này chiến mã quá cường đại, cứ như vậy chạy mà thôi, để phụ cận sơn phong đều sụp đổ.

- Nhận lấy cái chết!

Hắc Ám Kỵ Sĩ rống to, lần nữa oanh đến nhất quyền.

Bất quá, có thể nhìn thấy, hắn trên nắm tay có nhàn nhạt máu đen chảy xuôi, tại lần thứ nhất theo Thạch Hạo trong đụng chạm, hắn bị thương.

Cái này khiến Hắc Ám Kỵ Sĩ sinh giận, hắn cảm thấy mình chủ quan, vì vậy quyền thứ hai phá lệ cương mãnh, như cùng một mảnh thương khung giáng xuống, muốn hủy diệt lớn hơn vạn vật.

Thạch Hạo trên thân, liệt diễm bừng bừng, hắn tắm rửa Thần Hỏa, hiện ra Chân Hoàng hư ảnh, bị loại này hỏa quang bao phủ, cả người trở nên thánh khiết vô cùng.

Đồng thời, kiếm khí trong tay của hắn phun ra nuốt vào, như trước đang vận dụng tên là Kiếm Quyết.

Cái trước, thuộc về Phượng Hoàng Nhất Mạch tuyệt thế truyền thừa, dục hỏa trọng sinh, thủ hộ tự thân trường tồn Bất Diệt. Cái sau, lực công kích vô cùng, kiếm khí thông thiên, chém giết thế gian chư địch.

- A, hữu hiệu!

Thạch Hạo lộ ra sắc mặt khác thường, khi hắn toàn lực thôi động Chân Hoàng Bảo thuật về sau, ngăn trở hắc Ám Vật Chất, không sợ tử vong uy hiếp, hắn ngạnh kháng xuống tới.

- Khó trách xưng Phượng Hoàng vì Bất Tử Điểu, quả nhiên có đạo lý!

Thạch Hạo kinh hỉ, dù là Hắc Ám chi khí sôi trào mãnh liệt mà đến, hắn cũng không có bị ăn mòn.

Trong quá trình này, hoàng minh bên tai không dứt, hắn tắm rửa loại này

hỏa quang, chống lại Hắc Ám chi khí.

Mà hắn tên là Kiếm Quyết, điều phát huy ra lớn nhất cường đại công kích lực, chém ra tuyệt thế kiếm mang.

Đang kịch liệt trong chém giết, tại mãnh liệt trong đụng chạm, phốc một tiếng, Thạch Hạo chém xuống hắc sắc Đại Mã đầu lâu, khiến cho hắc sắc huyết sắc phun lên rất cao.

- Ta chán ghét Bất Tử Điểu!

Hắc Ám Kỵ Sĩ gầm nhẹ.

Hắn ngay cả diện mục đều bị Thiết Giáp bao trùm, chỉ có mắt lộ ra, ánh mắt càng phát ra băng hàn, hắn hét lớn một tiếng, trong tay xuất hiện một cây chiến mâu màu đen, hướng về phía trước cực tốc mà đến.

Cả người hắn tại chạy, tại lao xuống, muốn tìm giết Thạch Hạo.

Hắc sắc trường mâu, rất sắc bén, lấp lóe lãnh quang, sinh linh kia cầm trong tay, hướng Thạch Hạo mi tâm đâm tới.

Phanh một tiếng, hư không trước nổ tung.

Cái này nhất mâu uy lực vô cùng!

Đáng tiếc, cứ việc cái này sinh linh rất mạnh, Chí Tôn dưới hiếm có địch thủ, nhưng vẫn là bị Thạch Hạo chống đỡ, kiếm khí trong tay của hắn dâng lên, đổ xuống mà ra, một mảnh trắng xóa.

Bang một tiếng, này cán chiến mâu màu đen bị chém đứt, rơi xuống tại một nửa.

Tên là Kiếm Quyết, không hổ là xưa nay cường đại nhất Tam Đại Kiếm Quyết một trong, cũng liền mang ý nghĩa nó là tối cường công kích thần thông một trong!

Tiếp theo, kịch liệt đối kháng, Hắc Ám Kỵ Sĩ kiêu dũng thiện chiến, vung đầu nắm đấm ở giữa, kéo theo lấy đầy trời phong vân lưu chuyển, hư không nổ tung.

Thạch Hạo rất quả quyết, cũng rất tỉnh táo, chung quanh hiển hiện rất nhiều Phượng Hoàng Linh Vũ, hóa thành hỏa quang, đốt cháy hắc ám, đem này Hắc Ám Kỵ Sĩ vây khốn ở trong đó.

- Nói đi, các ngươi đến lai lịch gì!

Thạch Hạo quát hỏi.

Hắn cơ hồ xem như đem cái này sinh linh bắt sống.

Hôm nay chăm chỉ để bị thần canh một đánh bại, hôm nào thần ba canh đánh lại.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1783: Hắc Ám Vĩnh Hằng

Một cây lại một cây Chân Hoàng Linh Vũ, như là xích hồng sắc dây xích, đan vào một chỗ, xây dựng ra một tòa lồng giam, đem này Hắc Ám Kỵ Sĩ vây khốn ở trong đó.

Bất luận cái gì một cây Linh Vũ bay ra, đều đủ để diệt đi liên miên sơn mạch, để sơn phong hóa thành dung nham, để sông lớn trở thành hơi nước, uy năng cự đại vô biên.

Nhiều như vậy căn hợp lại cùng nhau, đủ để luyện hóa một khỏa lại một khỏa ngôi sao!

Hiện tại, Thạch Hạo phát uy, lấy Chân Hoàng Bảo Thuật xây dựng xích hồng sắc lồng giam, khóa lại người này.

Hắc Ám Kỵ Sĩ cũng không trả lời, ánh mắt lạnh lẽo, đồng tử co vào, hắn nhìn chằm chằm Thạch Hạo, âm thầm giật mình, cái này Cửu Thiên Thập Địa ở giữa còn có cường đại như vậy người trẻ tuổi?

Phải biết, hắn nhưng là tu luyện năm tháng dài đằng đẵng, mới có thành tựu như thế này!

- Nói hay là không!

Thạch Hạo ép hỏi.

- Ta đợi cuối cùng rồi sẽ đại thống trị, hắc ám vĩnh hằng, đó là Vạn Linh kết cục, Chư Thiên số mệnh.

Hắc Ám Kỵ Sĩ lạnh lùng nói ra, không có có tâm tình chập chờn, không sợ sinh tử.

Hắn nói rất bình thản, nhưng là, nghe được Thạch Hạo trong tai, lại dường như sấm sét, để hắn tâm thần kịch chấn.

Hắc Ám Kỵ Sĩ càng là bình tĩnh, càng là nói rõ tình thế nghiêm trọng, này phảng phất nguồn gốc từ hắn trong xương cốt, trở thành hắn tín ngưỡng!

Đó là như thế nào một đám sinh linh?

- Ngươi không nói, ta tự mình tới tác thủ!

Thạch Hạo âm thanh lạnh lùng nói.

Hắn một tiếng gầm nhẹ, toàn thân vang dội keng keng, một đầu lại một đầu càng thêm tươi đẹp Linh Vũ bay ra, hóa thành thần hồng, hắn như là Chân Hoàng giương cánh, chung quanh lượn lờ lấy diễm lệ vũ mao, đó là hoàng vũ.

Sở hữu Thần Vũ đều đang rung động, khiến cho Thạch Hạo khí tức cường đại vô cùng, hắn vận dụng lực, lấy Chân Hoàng Bảo Thuật bắt đầu áp chế cái này sinh linh.

Sở hữu Thần Vũ đều đang phát sáng, lửa cháy cuồn cuộn, gia trì tại toà kia lồng giam bên trên, đem một sợi lại một sợi hắc khí luyện hóa. Chưng lên chánh thức quỷ dị hắc sắc sương mù.

- A...

Này hắc ám sinh linh gầm nhẹ.

Đáng tiếc, vô dụng, hắn phản kháng không. Không phải Thạch Hạo đối thủ.

Không thể nói hắn yếu, tương phản. Hắn thập phần cường đại, tối thiểu nhất tại cửu thiên mười ở giữa, Độn Nhất cảnh giới không có mấy người có thể áp chế hắn!

Chỉ có thể nói Thạch Hạo quá mạnh, riêng là gần đây, hắn tại hạ giới đạt

được tên là Kiếm Quyết cùng Hỗn Thế Ma Viên, Chân Hoàng truyền thừa, thực lực rõ ràng tăng trưởng.

Tương đối mà nói, hắn so tại Biên Hoang lúc còn cường đại hơn!

Một sợi lại một sợi hắc vụ bị luyện hóa, bị đốt cháy. Bên trên nhiều một ít quỷ dị hắc sắc tro tàn.

- Cuối cùng có một ngày, ngươi hội vĩnh viễn đọa lạc vào trong bóng tối!

Hắn gào thét, cảm giác được nguy cấp, không thể lại bình an.

Hắc vụ, đó là bọn họ lực lượng chi nguyên, có thể ăn mòn hết thảy, hóa chỉnh phiến đại giới là đen tối chi, thành vì bọn họ Thánh Thổ, nhưng là bây giờ, Thạch Hạo lại tại luyện hóa. Tại tan rã loại lực lượng kia.

- Vĩnh viễn đọa lạc vào hắc ám? Ta chờ.

Thạch Hạo không thèm để ý, căn bản không có đem câu nói kia coi ra gì.

- Ngươi sẽ hối hận, hắc ám cuối cùng rồi sẽ hội hoàn toàn đưa ngươi mai táng!

Cái này tên kỵ sĩ thanh âm trầm thấp. Như cùng ở tại ngâm xướng một loại nào đó chú ngôn.

Thạch Hạo không để ý đến, nhưng là tại nhíu mày, bởi vì, hắn cảm thấy dạng này luyện hóa một cái Hắc Ám Kỵ Sĩ quả thực phí sức, nếu là bình thường sinh linh sớm liền cầm xuống.

Hiện tại cần một chút, từng sợi đem hắc vụ luyện hóa hết, rất là tốn sức.

Sau đó, hắn vận dụng lôi đình, lấy thiểm điện bổ kích, đây là Chí Dương lực lượng. So với Chân Hoàng liệt diễm hiệu quả không kém.

Những này là đối phó tà ma thủ đoạn mạnh nhất, là vô cùng có hiệu lực

lượng.

Đáng tiếc. Hắc ám vật chất phảng phất không tính tà ma, Thạch Hạo lúc này mặc dù có thể áp chế nó. Nhưng là không thể cấp tốc tan rã, khiến cho chi hỏng mất.

Thời gian rất lâu về sau, Hắc Ám Kỵ Sĩ tinh thần uể oải, hắn lung lay sắp đổ, thể nội đã không có cái gì hắc vụ dâng lên, hắn phảng phất bệnh nặng một trận, thiếu khuyết khí lực.

- Ngươi tới đây cho ta đi!

Thạch Hạo một tiếng gào to, đem hắc ám vật chất đều luyện hóa sạch sẽ về sau, hắn nhô ra một cái đại thủ, chụp vào Hắc Ám Kỵ Sĩ đỉnh đầu, muốn trực tiếp dò xét lấy qua thần hồn ấn ký.

Hắc Ám Kỵ Sĩ rống to, Thần Thánh hắc sắc áo giáp âm vang rung động, phát ra ô quang, kịch liệt chống cự.

Nhưng là, hắn hiện tại nguyên khí đại thương, trên thân lại có cỗ hư thối vị đạo, không có mạnh mẽ như vậy chiến lực.

Phanh một tiếng, hắn bị Thạch Hạo một thanh liền lấy ở, Thạch Hạo lòng bàn tay phát sáng, lấy quy tắc giam cầm người này, muốn tác thủ hắn nguyên thần ấn ký, nhìn hắn đến tột cùng.

- A...

Nhưng mà, lúc này, Hắc Ám Kỵ Sĩ phát cuồng, không bị khống chế, thế mà tránh thoát giam cầm, một tiếng thê lương rống to, hắn toàn thân bạo phát ô quang.

Thạch Hạo nhíu mày, lúc này, không còn che giấu, vận dụng Diệu Thuật, tên là Kiếm Quyết chém ra, chặn đánh mặc hộ thể ô quang, tan rã chiến đấu lực.

Ô quang kia rất khủng bố, có ma tính, không giống như là Hắc Ám Kỵ Sĩ chính mình phát ra, càng giống là chung quanh hắc ám vật chất cộng minh, gia trì ở trên người hắn, hình thành phòng ngự lĩnh vực.

Thạch Hạo giật mình, cái này hắc ám vật chất thật sự là diệt chi không dứt, hắn rất đau đầu, cảm giác được nó quỷ dị, đáng sợ, khó chơi.

Nhưng là, không thể không nói, theo Bình Loạn Quyết đặt song song cái thế Kiếm Quyết, thật là mạnh mẽ vô cùng, lần thứ nhất chém ra, liền để ô quang ảm đạm xuống.

- Tam Đại Cổ Kiếm Quyết một trong!

Hắc Ám Kỵ Sĩ đồng tử co vào, hắn ý thức được, tự thân rất nguy hiểm.

Tại thân thể của hắn bên ngoài, phù hào dày đặc, đó là Hắc Ám Thánh Kinh, là hắc sắc văn lạc, đem hắn thủ hộ ở trong đó, có chút là hắn phát ra, còn có chút là hắc ám vật chất hiển hóa bố trí.

Tại sau lưng của hắn, là mênh mông đại dương màu đen, vân vụ bốc lên, có thể cung cấp Hắc Ám Chi Lực.

- Xoẹt!

Tên là Kiếm Quyết thật rất sắc bén, vượt qua Thạch Hạo tưởng tượng, đạo thứ hai kiếm khí chém ra, bẻ gãy nghiền nát, không gì không phá, đem ô quang phá vỡ.

Phốc một tiếng, Hắc Ám Kỵ Sĩ bị chém ngang lưng, đứt thành hai đoạn, một thân chiến lực bị tại chỗ phế bỏ.

Phanh một tiếng, Thạch Hạo đem hắn giam cầm tới trong tay, nhấc lên, tại chỗ ngửi được một cỗ mùi hôi, khiến cho người buồn nôn

- Ta sẽ không khuất phục, ngươi không chiếm được bất cứ thứ gì!

Hắc Ám Kỵ Sĩ nói ra.

Trong tích tắc, Thạch Hạo nhìn thấy hắn nguyên thần đốt cháy, thành vì ngọn lửa màu đen, đem đỉnh đầu đều đốt xuyên.

Thạch Hạo run tay, đem hắn ném ở bên trên, người này đã chết, không có ý nghĩa.

Hắn không nghĩ tới, Hắc Ám Kỵ Sĩ cường ngạnh như vậy, không sợ sinh tử.

Bên trên, hư thối vị đạo càng đậm, Hắc Ám Kỵ Sĩ xương sọ bị đốt xuyên, thi thể nằm ngang ở nơi đó, không nhúc nhích.

Cái này khiến Thạch Hạo rất ngạc nhiên, áo giáp dưới, lại là một bộ xác thối, phải biết hắn mới mất mạng mà thôi, thân thể vì sao liền mục nát đâu?

Áo giáp nhẹ nhàng đụng một cái, lại cũng bể nát, giống như là trải qua năm tháng dài đằng đẵng, bị thời gian ma diệt, cường đại cùng kiên cố khải giáp như giấy mỏng, hóa thành Nhất Trần cát bụi.

- Hắc ám vĩnh hằng, Chư Giới số mệnh.

Ma tính lời nói, ở chỗ này quanh quẩn.

Hắc Ám Kỵ Sĩ nguyên thần ánh sáng tán loạn, cứ thế biến mất.

Thạch Hạo từng nếm thử chộp tới, thế nhưng là, rơi vào trong tay quang vũ tối hậu đều hóa thành hắc sắc tro tàn, có một cỗ yêu dị lực lượng, hắn vội vàng đánh xơ xác.

Đến tối hậu, bên trên xác thối càng thêm không chịu nổi.

Nó giống như là tại trong tích tắc, kinh lịch vô cùng tuế nguyệt, bị thời gian nghiền ép, hư thối, khô cạn, phong hoá, tan rã, tối hậu hóa thành tro bụi.

- Đây là vật gì, là sinh linh sao?

Thạch Hạo rất giật mình.

Càng về sau, những hắc sắc đó tro bụi, hóa thành một đạo Long Quyển Phong, chui vào phía trước như đại dương trong bóng tối.

Chính như Hắc Ám Kỵ Sĩ đoán bày ra như vậy, hắc ám vĩnh hằng, đó là Vạn Linh kết cục, sau khi hắn chết lại đưa về đi vào.

Thạch Hạo trong lòng nặng nề, cái này đến chuyện gì xảy ra, chỗ nào sinh linh, bọn họ nguồn gốc từ gì?

Hắn tại nguyên đứng thẳng thật lâu, này hắc vụ bên trong cũng không con thứ hai sinh vật đi ra, nơi này rất yên tĩnh, vô thanh vô tức.

Thạch Hạo biến mất, hắn trốn đi, muốn quan sát khối này đen nhánh Cương Vực.

Nói cũng kỳ quái, mấy ngày gần đây nhất hắc ám cũng không khuếch trương, vẫn như cũ chiếm cứ mười lăm châu chi, giống như là tạm thời ổn định lại.

Hắn đang quan sát, núp ở phía xa, nhìn chăm chú sâu trong bóng tối, muốn biết nơi đó đến tột cùng có cái gì, những này là như thế nào hình thành.

- Ừm?

Thạch Hạo giật mình, vẻn vẹn đi qua hai ngày mà thôi, trên chín tầng trời cường đại gia tộc lại có người tới đây, đây không phải Phong tộc nhân mã, là một nhà khác.

Bọn họ vải tòa tiếp theo kỳ dị tế đàn, ở chỗ này tế tự, tối hậu lại từ trong bóng tối triệu hồi ra một cái sinh vật, muốn cùng hắn làm giao dịch.

Thạch Hạo trong lòng rét run, lại một cái gia tộc bị vứt bỏ cái này một giới sao?

Để trong lòng của hắn phẫn nộ là, mấy ngày về sau, khác một cái gia tộc tại hắn khu vực xuất hiện, triệu hoán đại dương màu đen bên trong sinh vật, tiến hành giao dịch.

Tối hậu, Thạch Hạo thở dài, hắn cảm giác trong lòng rét run, không muốn dừng lại.

- Liền Trường Sinh Gia Tộc đều như thế, ta một cái Độn Nhất cảnh giới tu sĩ làm gì qua Bọ Ngựa đấu Xe? Mặc hắn Hồng Thủy Thao Thiên đi!

Thạch Hạo đi.

Hắn nản lòng thoái chí, liền Trường Sinh Gia Tộc đều tại thỏa hiệp, muốn ruồng bỏ cái này một giới, theo này hắc ám sinh linh giao dịch, hắn dựa vào cái gì qua chiến?

Đông một tiếng, Thạch Hạo nâng lên chín con rồng xương còn có chiếc quan tài đồng này, cực tốc đi xa, tránh thoát tất cả mọi người, lặng yên không một tiếng động, dọc theo đường cũ tiến vào thập tự Âm Dương.

Tối hậu, hắn về đến hạ giới!

- Ngươi càng đem thứ này mang về!

Dọc theo Thiên Lộ đi xuống lúc, mới tiến vào trở thành phế tích cổ đại cấm khu, này nửa viên trắng như tuyết xương sọ liền phát sáng, hóa thành Bạch Y Nhân, lộ ra kinh sợ, nhìn về phía Thạch Hạo cùng đồng quan.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1784: Tam Thế Đồng Quan

Lần này, Vũ Trụ hồ chưa từng xuất hiện, nhà tranh các loại cũng chưa từng hiển hóa, về phần Dược Điền các loại vẫn như cũ khô cạn, không có Trường Sinh Dược hương phát ra.

Nhưng là, trung niên nhân tại cấm khu hoàn cảnh chưa biến tình huống dưới, cứ như vậy "Hiển linh", theo dĩ vãng xuất hiện lúc không giống nhau.

Hắn áo trắng như tuyết, phong thần như ngọc, là một cái tuyệt thế mỹ nam tử, mang trên mặt kinh hãi, nhìn lấy này chín con rồng xương còn có chiếc kia quan tài đồng.

- Tiền bối, ngươi có gì chỉ điểm?

Thạch Hạo hỏi, hắn buông xuống cái này đồng quan.

Vô luận là Long Cốt vẫn là đồng quan đều rất nặng nề, nếu là bình thường người căn bản mang không nổi, đặt ở bên trên lúc, động núi dao động.

- Cỗ này trong quan tài đồng đã từng táng lấy như thế nào một bộ hài cốt?

Thạch Hạo hỏi.

- Hài cốt? Ngươi vì cái gì cảm thấy nhất định táng lấy người chết đâu?

Cấm Khu Chi Chủ khẽ giật mình.

- Quan tài bên trong chẳng lẽ không phải xác chết sao?

Thạch Hạo hơi hơi ngẩn người, như vậy hỏi.

- Vâng, thời đại khác biệt, nguyên bản đồ vật chỗ cỗ có ý nghĩa cũng không giống nhau.

Bạch y nam tử lắc đầu, phảng phất giật mình, nhẹ nhàng thở dài, có chút cảm khái.

- Quan tài còn có hắn coi trọng?

Thạch Hạo kinh dị.

- Đây là Tam Thế Đồng Quan, đã từng lai lịch cực lớn, rất thần bí, dị thường cổ lão.

Cấm Khu Chi Chủ nói thẳng ra nó một số tình huống.

Thạch Hạo đã từng nghe nói, này quan tài tên là Tam Thế, hắn một mực rất ngạc nhiên, nhưng là không người có thể nói ra lai lịch, bây giờ trong lòng hắn nóng lên, hắn biết Cấm Khu Chi Chủ hẳn phải biết.

- Quan tài, là ngủ say chi, là chỗ nghỉ ngơi, là cường giả chiến tranh pháo đài!

Lời nói này vừa ra, để Thạch Hạo trợn mắt hốc mồm, phá vỡ hắn nhận biết, quan tài không phải giấu thi chi sao?

- Riêng là cái này một thanh, nổi danh nhất, nó đại biểu kiếp trước, kiếp này, tương lai, là cường giả ẩn núp, không phải táng, mà chính là tu dưỡng chỗ, để tương lai càng cường đại!

Cấm Khu Chi Chủ lời nói. Để Thạch Hạo chấn kinh.

Có người muốn vĩnh hằng không xấu, một mực còn sống, chưa từng chết đi? Cái gọi là Tam Thế Đồng Quan, cũng không phải là chôn xuống Tam Thế người. Mà chính là đại biểu vĩnh hằng.

Quá Khứ, Hiện Tại, Tương Lai, có người tại ngủ say, nó không phải chôn xác, mà chính là chiến tranh pháo đài.

- Nó chủ nhân đâu, chẳng lẽ bây giờ còn ở bên trong ngủ say?

Thạch Hạo hỏi. Nếu vì khẳng định, đáp án này quá kinh người.

Cấm Khu Chi Chủ lắc đầu, nói:

- Quan tài quá cổ xưa, không thể phá hủy, bất quá, nó bên trong đã không có ngủ say sinh linh, chủ nhân rời đi.

Dựa theo hắn nói, tại một hai cái kỷ nguyên trước kia, chiếc quan tài này liền không, chủ nhân biến mất không thấy gì nữa.

Đương nhiên. Thậm chí sớm hơn!

Không ai có thể nói ra chiếc quan tài này lai lịch, không biết nó mở đầu tại thời đại nào.

Tại Tiên Cổ trong năm, nó cũng chỉ là bị đám kia Chân Tiên lợi dụng, từng dùng nó chạy trốn, bởi vì Tiên Cổ sụp đổ, từng bị ví von táng kế tiếp kỷ nguyên.

- Có lẽ, nó là Đế lạc thời đại chiếc kia quan tài đi.

Cấm Khu Chi Chủ than nhẹ.

Thạch Hạo trong lòng hơi động, hắn nghĩ tới Đại La Kiếm Thai, cây kiếm này rất đặc biệt, tại cực đoan tình huống dưới. Nó không chỉ có Phi Tiên quang vũ, sẽ còn hiện ra lớn hơn đổ máu tưới nước một tòa lại một tòa mộ cổ khủng bố hình ảnh, trung, lớn nhất một màn kinh người là. Có một cái sinh linh ôm hai đầu gối, ngồi tại một cái quan tài đồng bên trên.

- Là chiếc kia quan tài!

Thạch Hạo trong lòng không cách nào yên tĩnh.

Sau đó, hắn thỉnh giáo rất nhiều vấn đề, đều là liên quan tới cái quan tài

đồng này, đáng tiếc, Cấm Khu Chi Chủ cũng nói không nên lời nó bắt nguồn lai lịch.

Sau đó không lâu. Thạch Hạo rất chủ động cùng lớn mật, ở chỗ này nếm thử tiến vào quan tài bên trong.

- Một thanh quan tài nhỏ!

Tại mấy chục mét cự đại trong quan tài đồng, còn có một thanh quan tài nhỏ.

Có Cấm Khu Chi Chủ tại, hắn cũng là không lo lắng, lớn mật thăm dò.

Dù là Thạch Hạo thiên sinh thần lực, pháp lực siêu tuyệt, cũng phế rất đại lực khí, mới đưa này quan tài nhỏ mở ra, nhất thời dâng lên Yên Hà, tinh khí khuếch tán mà ra.

Liên miên thải quang chiếu rọi, dựng dục nồng đậm sinh cơ.

Bên trong mờ mịt bốc hơi, mười phần mông lung, liếc một chút không nhìn thấy được, phảng phất một đạo Giới Môn.

Thạch Hạo chấn kinh, đây quả nhiên theo Cấm Khu Chi Chủ nói tới như thế, đây không phải táng người chết phương, mà chính là tu dưỡng chỗ, là chiến tranh pháo đài, nó bên trong sinh cơ quá nồng nặc.

- Há, khô cạn nó, đi qua năm tháng dài đằng đẵng tẩy lễ, dần dần khôi phục, lại hiện ra sinh cơ.

Cấm Khu Chi Chủ kinh ngạc.

Hiển nhiên, hắn năm đó cũng đã gặp qua này quan tài, tiến hành qua thăm dò.

Thạch Hạo cắn răng một cái, thả người nhảy vào qua, đây là một mảnh thanh thúy tươi tốt Tiểu Thiên, cây cỏ phong phú, Linh Dược dày đặc, quá bất nhất.

Nó diện tích hẳn là rất lớn, dung nạp đi vào rất đa nhân khẩu đều đủ để nuôi sống.

- Đây là Thế Ngoại Đào Nguyên a, đem Thạch Thôn di chuyển đi vào cũng không có vấn đề gì!

Thạch Hạo kinh hỉ.

Trên thực tế, di chuyển đi vào nhiều người hơn đều đầy đủ.

- Trước kia ở ở trong đó Anh Linh đều rời đi, đây coi như là vô chủ chi vật.

Cấm Khu Chi Chủ gật gật đầu, sau đó như có điều suy nghĩ, nói:

- Ngoại giới phải chăng thiên thay đổi, phát sinh biến cố lớn.

Từ khi quan tài không còn, là hắn biết, Thượng Giới ra đại sự.

Thạch Hạo gật đầu, đem bóng tối bao trùm mười lăm châu sự tình nói ra.

- Quả nhiên!

Cấm Khu Chi Chủ vi kinh, sau đó thở dài nói:

- Nơi dừng chân tại trong quan tài đồng Tiên Cổ Chiến Hồn hơn phân nửa đều tịch diệt!

- A?

Thạch Hạo giật mình.

- Hắc ám lại hiện, chết đi Chân Tiên lưu lại tàn hồn làm sao ngăn trở!

Cấm Khu Chi Chủ nói ra, đồng thời rất khẳng định, nếu là Tiên Vực không xuất thủ, Cửu Thiên Thập Địa chẳng mấy chốc sẽ bị tiêu diệt.

- Hắc ám sinh linh là cái gì, bọn họ có lai lịch ra sao?

Thạch Hạo hỏi thăm, hắn thật rất nhớ biết rõ nói.

- Chính mình đi xem, qua quan sát, đi tìm hiểu đi.

Cấm Khu Chi Chủ không có trả lời.

- Vì cái gì?

Thạch Hạo không hiểu, Bạch Y trung niên nhân vì sao không trực tiếp nói cho hắn biết.

- Ta sợ hội đả kích đến ngươi, này rất tàn khốc, ngươi sẽ phát hiện những người kia quá mạnh! Huống hồ, bọn họ lai lịch chân chính ta cũng không rõ ràng.

Cấm Khu Chi Chủ lời nói khiến Thạch Hạo ngạc nhiên.

Cái này ở trong khẳng định có ẩn tình, Cấm Khu Chi Chủ biết rõ biết không ít, nhưng có một số việc hắn cũng không biết.

Tối hậu, Thạch Hạo đem chín con rồng xương còn có đồng quan khiêng về Thạch Thôn, đem một đám người đều chấn động ngẩn người.

- Ngươi đi Thượng Giới, lại có thể đưa nó mang về...

Vân Hi ngẩn người, nàng từng nghe tới cái này miệng quan tài, vì Thạch Hạo hành động vĩ đại, cảm thấy khiếp sợ sâu sắc.

- Nhiều như vậy Long Cốt, có thể nấu canh sao?

Đại Hắc Quy chạy tới, nhô ra đại dài cổ, ào ào chảy nước miếng.

- Thật sự là Long Cốt a!

Một đám người đều rung động, xông đi lên vuốt ve.

- Bạch Hổ Cốt Tửu cũng là hiếm thấy Dược Tửu, cái này Chân Long xương phao ra rượu, nhất định sẽ càng kinh người!

Chu Yếm xoa nước bọt.

- Các ngươi bọn này Ăn hàng, đều không được khinh nhờn ta Tổ Tiên!

Xích Long đỏ hồng mắt nói ra, nó nhào lên, lấy tay vuốt ve Long Cốt.

Thạch Hạo thấy thế, trong lòng hơi động, nói:

- Cho ngươi một cái nhiệm vụ, cẩn thận cảm ứng, nhìn một chút có thể hay không từ trên người chúng thác ấn xuống Chân Long phù văn, nắm giữ truyền thừa!

Xích Long nhắm mắt, nhẹ nhàng lắc đầu, rất là uể oải, nói:

- Đã sớm ma diệt.

- Tìm không ra phù văn, liền giữ lại nấu canh!

Thạch Hạo nói ra.

Hắn lại đi, vẫn như cũ thông qua đầu kia Thiên Lộ tiến về Thượng Giới, hắn muốn đi xem rõ ngọn ngành, hắc ám hàng lâm, đến tột cùng sẽ cho Thượng Giới mang đến cái gì.

Hắn rất không yên lòng, có chút cố nhân, có chút bằng hữu đều tại thượng giới đâu, nếu là có biến, hắn hi vọng đem những người kia cứu đi, mang đến hạ giới tới.

Tối thiểu nhất, ba mươi đồng quan liền có thể ngăn cản hắc ám ăn mòn, không sợ nó xâm nhiễm.

- Tiên Vực xuất binh!

Khi Thạch Hạo trở về Thượng Giới lúc, đạt được thứ nhất tin tức kinh

người, Tiên Vực động, có đại binh xuất phát, muốn đuổi đến cái này một giới.

Bọn họ chung quy là ngồi không yên!

- Khi nào đến?

- Lập tức liền muốn xuất hiện!

Nghe mọi người nghị luận, Thạch Hạo trong lòng không thể bình an.

Gần đây, Tiên Vực sử giả truyền xuống Pháp Chỉ, cáo tri cái này một giới, Tiên Vực sẽ không ngồi nhìn mặc kệ, lập tức liền phải có đại quân đến, hội giữ vững giới này.

Thạch Hạo bĩu môi, Tiên Vực đây là vì tự vệ, sợ hắc ám vật chất quá nồng nặc, sớm muộn cũng có một ngày ăn mòn Tiên Vực.

Phải biết, hắn ngày đó cùng hai vị táng sĩ tiến Tiên Vực lúc, từng bị Tiên Vực sinh linh một đường kỳ thị, xưng ba người bọn họ không khiết, mang theo điềm gở khí tức.

Hiện tại, hắc ám sinh linh xuất hiện, Tiên Vực khẳng định càng thêm thụ không.

Tiếp theo, khi Thạch Hạo giải được hắn sau khi rời đi những ngày này biến hóa sau khi, hắn càng thêm giật mình, bị chấn động mạnh.

Khó trách Tiên Vực ngồi không yên, bởi vì này hắc ám chi tái khởi biến hóa, ngắn ngủi mấy ngày ở giữa, từ mười lăm châu chi mở rộng đến trăm châu chi!

Ba ngàn châu, lập tức bị nuốt hết nhiều như vậy, chung mất đi trăm châu, cái tốc độ này quá kinh người!

Đồng thời, bây giờ hắc ám khu vực không hề bình an, có thể nhìn thấy, tại sâu trong bóng tối, lờ mờ, khắp nơi đều là mị ảnh, khắp nơi là sinh linh.

Tại này hắc vụ bên trong, có vô cùng đại quân đang động!

Thạch Hạo biết được những tình huống này về sau, hắn không khỏi hít một hơi lãnh khí, tình thế nghiêm trọng đến cực đoan.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1785: Chuyện Đáng Sợ Nhất

Bách châu nơi, cái kia đến có bao nhiêu có rộng lớn?

Lúc này mới bao nhiêu ngày, to lớn ranh giới liền hắc ám hóa, mang ý nghĩa đếm không hết sinh linh mất mạng, trở thành thi thể, đây tuyệt đối là một hồi đại tai nạn.

Cho đến bây giờ còn không biết kẻ địch thân phận, đến từ nơi nào, lập tức sẽ chết đi tới lượng lớn sinh linh, đây là một hồi màu đen khủng bố bão táp.

Thạch Hạo đứng ở đằng xa, nhíu chặt lông mày, hắn mở Thiên mục, quan sát rất lâu, thấy lạnh cả người ở lưng tăng lên trên lên, da đầu đều có chút phát nổ.

Lúc này bản thân nhìn thấy tình cảnh, nằm ngoài dự đoán của hắn!

Trong bóng tối, lờ mờ, sinh linh rất nhiều, đó là lượng lớn đại quân, đều là hắc ám sinh vật. Nhưng là, khi hắn xem xét tỉ mỉ sau, cảm thấy nhìn quen mắt, giống như đã từng quen biết.

- Chẳng lẽ nói, bọn họ...

Tiếng nói của hắn rất không tự nhiên, trong lòng có một loại nào đó cực kỳ đáng sợ liên tưởng.

Thạch Hạo không nói, rất trầm mặc, tiến một bước nhìn chăm chú, hắn ở tìm chứng cứ!

Mấy con sinh vật đi rất gần, thoát ly hắc ám khu vực, có thể xem rõ ràng, bọn họ tóc tai bù xù, khóe miệng nằm máu đen, ánh mắt trống rỗng.

Phía sau, một con hắc giao như rắn khổng lồ, ở trong vùng núi bơi lội mà đến, to như vại nước, một cái nuốt lấy thân thể bọn họ, máu tươi dâng trào.

Uỵch uỵch mạnh mẽ nữ cổ đại làm ruộng sinh hoạt!

Giữa không trung, một đám Hỏa nha đánh cánh, lít nha lít nhít, đen kịt một mảnh, lao xuống mà đến, trong nháy mắt đem Giao Long nhấn chìm, mổ nó thịt.

Trong lúc nhất thời, nơi đó máu tanh cực kỳ.

Hắc giao là hung thú, phi thường hung tàn, dùng sức chống lại, vung vẩy thân thể, đem rất nhiều có thể đốt cháy núi lớn Hỏa nha bắn trúng, đánh thành thịt nát cùng xương vỡ.

Thế nhưng, không chịu nổi Hỏa nha quá nhiều, lên tới hàng ngàn, hàng vạn, đều rất mạnh, phụt lên ánh lửa, mỏ chim sắc bén vô cùng. Một trác bên dưới đủ khiến núi cao nổ tung.

Vì vậy, thời gian không lâu, hắc giao không địch lại. Bị nuốt tận huyết nhục, chỉ lưu lại một bộ khổng lồ khung xương trắng.

Ở khu vực này. Hắc ám sinh vật hành động rất hỗn độn, lẫn nhau sẽ phát sinh tranh đấu, đều muốn đánh giết đối phương.

Thạch Hạo hàn ý đang gia tăng, bởi vì, những này bộ tộc cùng cửu thiên thập địa sinh vật phi thường như, thậm chí có thể nói là đồng loại, cùng tộc.

Hắn không nói lời nào, tiếp tục nhìn chòng chọc vào.

Có rất nhiều sinh vật hình người tới gần biên giới. Càng ngày càng sinh động, nơi đó hắc ám vụ khí mỏng manh, có thể xem càng rõ ràng.

Bọn họ ăn mặc, bọn họ trang phục các loại, cùng cửu thiên thập địa bên này người quá gần gũi, phong cách chờ một mạch kế thừa. [siêu rất dễ nhìn

tiểu thuyết]

Một nhóm người lớn đi ra hắc ám khu vực, tạo nên từng trận khói đen, còn có một luồng lại một luồng gió tanh, dường như hung ác nhất cổ thú xuất hành.

Loại kia khí tức hung sát, khiến cho người da thịt căng thẳng, đây là điềm đại hung.

Bọn họ là hình người. Có thật nhiều theo người tộc không hề khác gì nhau reads;!

Đùng!

Có người cầm thiết côn, một đòn bên dưới, đem một toà cao tới vạn trượng núi lớn đánh thành bột mịn. Ở nơi đó nổ tung.

Không thể không nói, những này hắc ám sinh vật rất mạnh!

Một con lại một đầu, thành đàn mà đi, mỗi cái bộ tộc thỉnh thoảng phát sinh tranh đấu.

- Cùng ba ngàn châu sinh linh trang phục chờ không phải như, mà là giống như đúc!

Thạch Hạo trái tim đập thình thịch, càng ngày càng bất an.

Hắn cảm thấy, loại kia suy đoán trở thành sự thật, chuyện đáng sợ nhất phát sinh.

- Là những thi thể này, bọn họ lại sống!

Thạch Hạo cứ việc không muốn tin tưởng. Nhưng nhưng không được không tin, khoảng cách quá gần rồi. Xem rõ ràng.

Phục sức của bọn họ, dáng dấp của bọn họ. Cùng ba ngàn châu các tộc không khác nhau, vốn là đồng loại.

Không trọn vẹn chiến y, mang theo loang lổ máu đen, đó là kết quả cuộc chiến đấu.

Bọn họ ánh mắt trống rỗng, dường như thi hài, thế nhưng hiện thân thể không phải âm u đầy tử khí, mà là có sinh mệnh thể chinh, trái tim khôi phục nhảy lên.

Có điều, tinh thần của bọn họ rất nguy, phảng phất còn ở tán loạn bên trong, vẫn không có hình thành hoàn chỉnh ý thức.

- Chết đi sinh linh phục sinh, chỉ có điều hắc ám hóa!

Thạch Hạo đau đầu, không có so với này càng bết bát sự tình, bách châu nơi, đó là khổng lồ cỡ nào ranh giới, có vô số sinh vật.

Bọn họ đều phục sinh, chính là một nhóm không thể tưởng tượng đại quân!

Đồng thời, Thạch Hạo chú ý tới, những ánh mắt này chỗ trống sinh vật, sức chiến đấu của bọn họ thật sự không yếu, thậm chí có thể nói rất mạnh học viên đô thị chi phệ huyết cuồng tập.

Cái kia sinh vật hình người, tùy ý một thiết côn tử liền đập nát cự sơn, còn có con kia đỏ đậm Lão Ngưu, liệt diễm hừng hực, nóng chảy liên miên vùng núi, trở thành dung nham hải.

Hóa ba ngàn châu sinh vật để bản thân sử dụng, đây là đáng sợ đến mức nào thủ đoạn?

Khói đen tràn ngập, cái kia mênh mông vô bờ ranh giới bên trong, cũng không biết có bao nhiêu sinh vật ở đi tới, tối om om, lờ mờ, có vẻ đặc biệt khủng bố.

Bách châu nơi, hết thảy sinh linh đều hắc ám hóa!

Do người mà ma!

Đây là thế nào thủ đoạn thông thiên?

Trước kia thì, nguyên thần của bọn họ bị giết, chỉ để lại thân thể, hóa ra là có nguyên nhân, thân thể còn có thể sống lại, trở thành nô Binh, ngược lại chinh phạt ba ngàn châu.

- Cường hóa thân thể, so với trước đây càng cứng rắn!

Thạch Hạo có một loại dự cảm, những này hắc ám hóa sinh vật so với bình thường sống sót thì muốn khó đối phó.

Hắn nhìn thấy mấy cái bộ tộc, tỷ như cái kia che ngợp bầu trời Hỏa nha, tỷ như thành đàn ngạc long, đều là đại tộc quần, toàn thể so với bình thường thì mạnh hơn rất nhiều.

Một con ác ma viên, vẫn là con non, liền có thể từ một ngọn núi nhảy đến một ngọn núi khác, tố chất thân thể quá dũng mãnh, nó có thể dễ dàng xé rách trên đỉnh ngọn núi.

Nặng nề gầm nhẹ, một con đỏ đậm Lão Ngưu xông tới, sơn ngã, lở đất, ánh lửa ngập trời!

Ngày hôm đó, xem như là kinh biến, hắc ám khu vực bên trong hiện lên các loại sinh vật, tập thể bạo động lên, hướng đi sương mù khu, xuất hiện ở ba ngàn châu tu sĩ trước mắt reads;.

- Không tốt, những kia ma quỷ muốn giết ra đến rồi!

- Trời ạ, đại sự không ổn, bọn họ là... Chúng ta đồng loại, chỉ là thật giống mất đi tâm trí, bị trở thành phó Binh, muốn theo chúng ta chém giết!

...

Đây là biến thiên ngày, rất nhiều người đều tỉnh ngộ, nhìn ra ngọn ngành, lại là luân hãm khu sinh linh đi ra, trở thành hắc ám sinh vật.

Không nghi ngờ chút nào, lúc nào cũng có thể sẽ phát sinh tự giết lẫn

nhau thảm kịch, muốn với bọn hắn khai chiến sinh vật nguyên bản đều thuộc về này một giới, cùng bọn họ đồng nguyên, hiện nay muốn quay lại đến giết bọn họ.

- Tiên vực viện binh đây, làm sao còn chưa tới, không phải nói muốn hạ xuống thiên binh thiên tướng sao?

Có người cuống lên.

Đặc biệt là tới gần hắc ám ranh giới các giáo, căn cơ đều ở phụ cận, không còn mạnh mẽ viện binh đến, bọn họ sơn môn đều phải bị bóng tối bao trùm.

Cứ việc các giáo đều ở về phía sau triệt, thế nhưng đạo thống căn cơ chờ rất nhiều thứ mang không đi.

Đồng thời, lượng lớn phàm nhân cũng không cách nào theo toàn bộ lui lại, địa vực quá rộng lớn, nhân khẩu quá có thêm!

Thạch Hạo mật thiết quan tâm, để hắn cảm giác bất an chính là, ở cái kia kết bè kết lũ hắc ám sinh vật bên trong, có thật nhiều phàm nhân, lẫn nhau cắn xé, nuốt, máu tanh mà tàn bạo.

Nuốt đi những sinh vật khác người, nếu như sống sót, thể phách trở nên đặc biệt mạnh mẽ!

Phổ thông phàm nhân cũng có thể trở nên mạnh mẽ?

Này không phải tin tức tốt gì, cái kia mảnh hắc ám ranh giới bên trong, đến tột cùng có bao nhiêu sinh vật ở như vậy tiến hóa?

Thạch Hạo rõ ràng, trước kia nhìn thấy Hỏa nha, hắc giao, ác ma viên chờ hàng trăm hàng ngàn bộ tộc, so với nơi đây đối kháng, chém giết, cũng là vì tiến hóa, trở nên càng mạnh hơn không chịu trách nhiệm (gl).

- Hống!

Thạch Hạo nhìn thấy trong bóng tối, có một con giống như sài lang giống như hung thú mở con mắt, ánh mắt lạnh lẽo dường như chớp giật, không lại chỗ trống, nó có hoàn chỉnh ý chí, trở thành một khu vực vương.

Nó càng mạnh hơn!

Bởi vì, nó giết chóc rất nhiều sinh vật, nuốt lấy bọn họ hắc ám huyết tinh.

Hống!

Một ít vương, phát sinh khủng bố tiếng gào, đập vỡ tan liên miên dãy núi, càng là đem không ít sinh vật áp chế tê liệt trên mặt đất, run lẩy bẩy, thậm chí nổ tung.

Khu vực này càng ngày càng máu tanh, trở nên phi thường khủng bố.

Khu vực khác nhau vương, lẫn nhau rống to, lẫn nhau tiếp cận, giữa bọn họ lại sẽ xảy ra ác chiến, muốn cắn nuốt mất lẫn nhau.

- Không được!

Thạch Hạo càng ngày càng cảm thấy đáng sợ, đây thật sự là một hồi hắc ám tiến hóa a, sẽ sinh ra ra phi thường mạnh mẽ mà không thể dự đoán cường giả.

Ngoại giới, rơi vào trong khủng hoảng.

Ba ngàn châu tu sĩ vẫn đang giám sát hắc ám khu vực, xem tới đây bạo động, phát sinh bực này biến thiên sự kiện lớn, đều không rét mà run.

Tất cả mọi người đều hiểu, này sẽ đáng sợ bao nhiêu!

Ầm ầm!

Ngày hôm đó, hắc ám khu vực tranh đấu không phải lẫn nhau, bắt đầu hướng ra phía ngoài khuếch tán, xung kích reads;.

- Giết ra đến rồi!

- Những kia sinh linh đáng sợ tất cả đều như thủy triều đánh tới!

...

Bách châu nơi đại bạo động, cùng trời đất sụp đổ.

Khói đen tuôn ra, theo những sinh vật này xung kích, giống như là biển gầm, khiến cho thập phương rung chuyển!

Rất nhiều sinh vật điều động khói đen, xé ra trời cao, tốc độ quá nhanh, như một con chiến bại hắc ám chim loan vương, một tiếng hí dài, đại địa tan vỡ, nó máu me khắp người, xông vào những châu khác, không ngừng thôn đồ ăn, ven đường sinh linh đồ thán.

Tai nạn đang khuếch đại!

Phía sau, càng kinh khủng hơn nữa vương ở truy kích.

Mà đây chỉ là một góc của tảng băng chìm!

Nhân gian thảm kịch, ba ngàn châu cách cục ở kịch biến!

Chính vào hôm ấy, bách châu nơi cực tốc mở rộng, hắc ám sinh vật xung phong, màu đen vật chất bốc lên, bao phủ tới.

Một đêm qua đi, thú hống liên tục, cầm tê từng trận, khói đen cuồn cuộn.

Dọc theo đường đi vết máu loang lổ.

Hắc ám nơi, trực tiếp nhiều gấp đôi ranh giới, trở thành hai trăm châu nơi.

- Trời ạ, cửu thiên thập địa xong!

- Tiên vực làm sao còn không xuất binh? Còn tiếp tục như vậy, không

tốn thời gian dài, toàn bộ đại giới đều sắp trở thành hắc ám nơi!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1786: Tiên Vực Xuất Binh

Trong một ngày, hắc ám liền lại lần nữa nuốt chửng bách châu nơi, mặc dù ba ngàn châu cương vực rộng lớn đến đâu cũng không ngăn được tốc độ như thế này.

Đáng sợ nhất chính là, không riêng là hắc ám vật chất mãnh liệt, còn có chân chính sinh vật tàn phá, mỗi một người đều vô cùng mạnh mẽ, do những kia tiến hóa đi ra vương lĩnh quân.

- Xong, thật sự muốn tiêu diệt tuyệt ta giới a, ta thấy một vị người quen, Kim Cương môn lão giáo chủ, hắn phục sinh, so với trước đây càng cường đại rồi.

Có người ai thán, vẻ mặt sợ hãi.

Hắn nhìn thấy một vị người quen, nguyên bản chết ở hắc ám nơi, không có từ hắc ám khu vực rút khỏi đến, Nguyên Thần bị chém sạch sành sanh, bỏ không thể xác.

Nhưng là hiện tại hắn lại phát hiện, hiển nhiên phục sinh, cũng trải qua hắc ám lột xác, so với trước đây mạnh một đoạn dài.

Khóe miệng của hắn ở chảy máu đen, ánh mắt lạnh dường như tia điện giống như vậy, vang vọng boong boong, mà da thịt dâng lên ô quang, dường như kiếm khí ở kêu khẽ, một thân tinh huyết chảy xuôi thì, vang lên tiếng sấm nổ thanh.

Có thể nhìn thấy, hắn qua địa, thi thể vô số, hắn trực tiếp đào đi trái tim, rút lấy một thân tinh huyết, tàn nhẫn nuốt.

Ở phía sau hắn hắc ám khu vực liền càng không cần phải nói, hắn là từ

nơi nào giết ra đến, chỉ là chuỗi tiến hóa trên cao cấp nhất vương cũng đã bị hắn giết mấy tôn, nuốt bọn họ hắc ám tinh huyết.

- Đạp lên núi thây đi tới, không ngừng dung hợp hắc ám tinh huyết, hắn bằng bằng nuốt lượng lớn sinh linh, loại này lột xác quá khủng bố!

Có tiếng người đều run.

Này xác thực là một cái đáng sợ con đường, trời mới biết tại sao lại như vậy!

Bởi vì, bọn họ nguyên bản đều chết đi, nhưng là hiện ở một cái cái dường như sinh long hoạt hổ giống như vậy, xuất hiện lần nữa nhân gian, cường đại hơn.

Chỉ là, ý thức của bọn họ không giống, lạnh lùng mà vô tình, tàn nhẫn mà lãnh huyết, không lại nhận thức đã từng cố nhân, sau khi thấy được trực tiếp liền vồ giết.

Trong quá trình này, Thạch Hạo ra tay rồi, hắn từng đánh giết cái gọi là tiến hóa thành vương một ít sinh linh, giết bọn họ có thể làm được, thế nhưng đối mặt khói đen thì, nhưng cảm giác vất vả.

Bởi vì một cái sơ sẩy sẽ bị hắc ám vật chất nhấn chìm, sẽ bị ăn mòn đi Nguyên Thần.

Cái kia như đại dương đen kịt vật chất, là dẫn đến đại tai nạn bạo phát nguyên nhân, có thể để bảo vệ những kia phục sinh sinh linh, còn có thể làm cho bọn họ tiến hóa.

Đây chỉ là bắt đầu, không phải kết thúc!

Nếu như vùng thế giới này bị ăn mòn hơn nửa, này ở trong cường giả sẽ càng nhiều, chém giết lẫn nhau, lẫn nhau nuốt, sẽ đản sinh ra càng ngày càng sinh linh đáng sợ.

Đùng!

Trong thiên địa, vang lên một đạo tiếng trống, phi thường nặng nề, chấn động khiến người sợ hãi.

Tùng tùng tùng tùng...

Tiếp đó, tiếng trống nối liền cùng nhau, bạo phát mà đến, dường như biển gầm, lại như Tổ Long ở minh, vô luận là ở đâu bên trong, mảnh này đại giới tu sĩ đều có thể nghe được.

- Tiên vực xuất binh!

Có người kêu to, kích động mà vui sướng.

Các giáo tu sĩ cũng đã tuyệt vọng, nghe tới tiếng trống sau, lập tức lộ ra vẻ vui mừng, cực kỳ kích động.

Tuy rằng chỉ chậm một ngày, thế nhưng là khiến người ta cảm thấy sống một ngày bằng một năm, các đại giáo đều ở tránh lui, liền trên chín tầng trời trường sinh gia tộc đều ở làm lui lại dự định, bình thường đạo thống sao không kinh hoảng?

Một đội nhân mã đạp lên vòm trời mà đến, xuất hiện ở hắc ám khu vực ngoại vi bầu trời.

Nhân số không phải rất nhiều, bọn họ đều bị tiên quang bao phủ, đại kỳ phần phật, phóng thích hỗn độn khí, che lại pháp lực của bọn họ gợn sóng, đồng thời kinh sợ hắc ám sinh linh.

- Chỉ có như thế một đám người sao, có điều mấy chục người, quá thiếu, có thể trấn áp hắc ám sinh vật sao?

Có người hoài nghi.

Nếu là Tiên vương cũng là thôi, có thể nhìn bọn họ giáp trụ các loại, đều là chiến tướng, ở trong tầng thứ cao nhất tu sĩ bên trong cũng không thể là

tiên vực cao thủ tuyệt thế.

- Tình huống chuyển biến xấu nghiêm trọng, phi thường gay go, tất cả mọi người đều lui lại, lại từ bỏ bách châu nơi!

Giữa bầu trời, có người ra lệnh.

Sau đó, bọn họ đều cưỡi thụy thú, tốc độ cực nhanh, ở hắc ám khu vực ngoại vi đo đạc, dọc theo các châu biên giới nơi đang quan sát.

- Lùi đi!

Bọn họ lùi về sau, cuối cùng càng từ bỏ mấy trăm châu nơi.

- Đây là một con rồng mạch, coi đây là đường ranh giới, thuộc về phía kia không muốn, lui giữ đến bên này!

Tiên vực cường giả mở miệng.

Ba ngàn châu tu sĩ, rất nhiều người sắc mặt trắng bệch, bỏ qua ranh giới cũng quá hơn nhiều, bọn họ sơn môn chờ tuyệt đối không có cách nào trở về.

Ô...

Ốc biển kèn lệnh thổi lên, phương xa xuất hiện một con đường, chân chính tiên vực đại quân xuất hiện, một đội lại một đội đi ra, thành đàn liên miên, đều bị tiên vụ bao trùm.

Tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy đến, bọn họ đặc biệt mạnh mẽ!

- Bày trận, dựa theo nguyên kế hoạch làm việc!

Có người phân phó nói.

Ầm ầm ầm!

Một toà lại một toà trận đài bay lên, do ngón tay đỗ đại hóa thành cự sơn

cao như vậy, hạ xuống ở trên mặt đất long mạch trên, trấn áp này điều đường phân cách.

Sau đó, pháp kỳ liên miên, lít nha lít nhít, dường như hạt mưa bình thường bay đi, cắm ở cái kia long mạch trên, chân chính bắt đầu phong tỏa hắc ám khu vực.

Long mạch thay đổi, dường như một đạo tường thành, nó ở cất cao, rộng rãi mà khiếp người.

Có tới bảy trăm châu nơi, thuộc về hắc ám khu vực, bị cách ở phía bên kia!

Ba ngàn châu lập tức mất đi gần một phần tư thổ địa!

Tiên vực xuất binh, không phải đi sát phạt, mà là như vậy phong tỏa, đúc thành một đạo kiên cố "Tường thành", như gặp đại địch giống như!

Này giới, hết thảy tu sĩ trong lòng đều là chìm xuống, linh cảm đến vụ tai nạn này so với bọn họ dự liệu còn còn đáng sợ hơn.

Khởi đầu, rất nhiều người cho rằng, chỉ cần tiên vực xuất binh, đem như bẻ cành khô, quét ngang hắc ám ranh giới, rút ra mối họa.

Có thể hiện tại phát hiện, tiên vực lại ở phòng thủ, không có trực tiếp giết tới, đây là một gay go tín hiệu, khiến người ta bất an.

- Vì sao lại như vậy?

Có người nhỏ giọng thảo luận.

- Hiện tại, bọn họ vẫn không có có thành tựu, có thể giết chết, tại sao không kịp lúc ra tay?

Liền ba ngàn châu một ít giáo chủ đều rất khó hiểu.

Sấn hắc ám sinh linh còn ở tiến hóa, không phải là ra tay thời cơ tốt sao?

- Bọn ngươi biết cái gì, đáng sợ chính là cái kia hắc ám vật chất, chính là tiên vực chiến giả rơi vào ở trong, cũng có thể sẽ chết đi.

Có người trách mắng.

Lời nói như vậy, khiến lòng người đều nguội.

Hắc ám vật chất có đáng sợ như vậy?

- Đó là không rõ, xa so với các ngươi tưởng tượng khủng bố!

- Phải biết, bây giờ hắc ám sinh linh đều là này giới người bị giết, chân chính hắc ám cường giả còn chưa có xuất hiện đây, nếu là tùy tiện xông vào, bị núp ở phía sau mới chân chính hắc ám sinh linh đánh giết, đem không thể tưởng tượng.

Tiên vực tu sĩ lời nói khiến mọi người trong lòng rung bần bật.

Chân chính hắc ám tai nạn, đây mới là bắt đầu, mới vừa bạo phát, vẫn không có nhìn thấy phía sau cùng chân chính hung thủ đây.

Này xác thực rất đáng sợ, vạn nhất tiên vực thành đàn cường giả chết đi ở bên trong, bọn họ phục sinh, lẫn nhau nuốt, tiến hành kịch liệt tiến hóa, đem sản sinh thế nào cấp bậc cao thủ?

Làm nghĩ tới những thứ này, rất nhiều người đều toàn thân lạnh lẽo, loại này hắc ám vật chất quả thực khó giải, càng là kích tiếp tục đánh, bọn họ thu được phó Binh càng nhiều, mà càng mạnh mẽ!

- Đây là làm sao làm được, không phù hợp lẽ thường!

Chính là trường sinh gia tộc đều có to bằng đầu người, ở nơi đó ai thán.

Hắc ám vật chất đến cùng là cái gì, quả thực khó giải.

Ai đều khó có thể lý giải được, những kia chết đi sinh linh vì sao lại phục sinh, hơn nữa trở nên càng mạnh mẽ hơn.

- Này dính đến cổ lão nhất tranh đấu, đi kèm khởi nguồn của sự sống, các ngươi không hiểu!

Tiên vực có một vị chiến tướng nói rằng.

Ở con rồng này mạch trên, đại kỳ phần phật, đóng quân rất nhiều tiên vực nhân mã, tất cả đều nghiêm túc cực kỳ, nhìn chằm chằm một bên khác tình huống.

Trên thực tế, mặc dù là tiên vực tu sĩ cũng đối với hắc ám vật chất không phải hiểu rất rõ, chỉ có chân chính đại nhân vật mới hiểu, đã từng đại đối quyết quá.

- Nguyên bản hắc ám vật chất bao phủ đại địa, mặc dù xuất hiện sinh linh tiến hóa, cũng là ở rất nhiều vạn năm sau đó, hiện nay tình huống như thế cùng đã từng một đoạn cổ sử có chút tương tự, bọn họ nhất định vận dụng cái nào đó vô thượng tổ khí, thôi hóa tiến trình này.

- Đây là hắc ám tai nạn bắt đầu!

- Đến tột cùng có cái gì chí bảo, có thể dẫn đến đáng sợ như thế kịch biến?

Tiên viện cùng thánh viện hai vị chí tôn đều đến rồi, chăm chú thỉnh giáo, ảnh hưởng này quá lớn.

- Ở nơi đó!

Tiên vực một vị thống lĩnh, thái độ vẫn tính ôn hòa, chăm chú đáp lại bọn họ, hắn lấy ra một mặt bảo kính, chiếu hướng về sâu trong bóng tối.

- Đó là...

Rất nhiều người đều nhìn thấy, kinh bảo kính một chiếu, hắc ám khu vực bên trong, không ở đen kịt, có thể nhìn thấy bộ phận cảnh vật.

Nơi đó có một cái cổ khí, lưu động cửu sắc hào quang, mông lung mà

thần bí, nó là một cái cái rương, nhưng cũng chưa từng mở ra, ở một tòa trên tế đàn chìm nổi.

Nó dẫn đến nơi đó hắc ám vật chất sôi trào, hướng về khắp nơi bao phủ mà đi, cũng nắm giữ một loại nào đó đáng sợ hoạt tính!

Thạch Hạo liền ở phía xa, hắn cũng lui trở về, tận mắt thấy cảnh ấy, trong lòng chấn động không ngớt.

Người khác không quen biết, hắn nhưng nhìn quen mắt, giống như đã từng quen biết.

- Là cái thứ kia?!

Nội tâm hắn khiếp sợ, thế nhưng rất nhanh hắn lại lắc đầu, này không phải cái này đồ vật, chỉ là tương tự, rất giống, có rất lớn liên quan.

Hắn từng ở biên hoang ở ngoài nơi chôn cất chi mạch bên trong từng thấy một toà vực sâu, từng cùng thần minh, ba giấu đi thăm dò, tiến vào dưới thấp nhất cổ động trong cung điện.

Ở nơi đó, lại một cái như kim mà không phải kim, đá cũng không phải đá cái rương, không cách nào mở ra, đó là một cái vô thượng mà thần bí cổ khí.

Cư Tam Tạng giảng, đó là khởi nguyên cổ khí!

Không có so với nó càng quý giá cùng mạnh mẽ đồ vật!

Thạch Hạo chưa từng ngờ tới, ở này hắc ám khu vực bên trong cũng có một cái cổ khí, cùng cái này tương tự, nhưng tuyệt đối không phải chiếc kia cái rương.

Này còn chưa hề mở ra đây, cũng đã như vậy

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1787: Khởi Nguyên Chi Bí

Khởi Nguyên Cổ Khí, có được chân chính năng lực đáng sợ, đỉnh phong cùng huy hoàng qua, từng tạo ra được qua táng Vương!

Vậy có phải hay không táng sĩ đồ vật sao? Thạch Hạo tuyệt sẽ không quên, hắn ngày đó nhớ tinh tường, suýt nữa chết ở toà kia vực sâu trong cung điện.

Hiện tại, một kiện tương tự đồ vật, nở rộ cửu sắc hào quang, lưu động mịt mờ bất diệt chi quang, lượn lờ Hỗn Độn Khí.

Hắc ám vật chất sôi trào, có được kinh người hoạt tính, dẫn đến tất cả thi thể đều có sinh cơ, để bọn hắn đứng lên, cũng từng bước cường đại!

- Đó là cái gì, vô thượng chí bảo sao?!

Tất cả mọi người rung động, một kiện chí cao pháp khí sao? Thế mà có thể tạo thành cảnh tượng bực này, để mỗi người đều Thần Hồn run rẩy, cảm thấy khó có thể tin.

Tiên Vực xuất binh, tự nhiên không thiếu siêu cấp cao thủ, nhưng bây giờ những người này cũng đều đang ngẩn người, mặc dù nghĩ đến có gì đó cổ quái, tuy nhiên lại không nghĩ tới, là như vậy một kiện thần bí Cổ Khí.

- Đó là cái gì, thống lĩnh có thể biết?

Có người nhỏ giọng hỏi.

- Không quá xác định, quá yêu tà, kiện pháp khí này để tất cả thể xác đều sống lại, so với Tiên Vương pháp khí còn muốn thần bí, sự cường đại của nó không cách nào tưởng tượng!

Tiên Vực bên này nhân mã như lâm đại địch, tại nơi đầu long mạch bên trên xây lên dài hơn phòng ngự, đại kỳ phấp phới, trận đài thành đàn liên miên, đen nghịt, không ngừng đắp lên.

- Hắc ám sinh vật rốt cuộc là cái gì, có lai lịch gì?

Có người ở ước đoán, đang suy đoán.

Lúc này Tiên Vực một ông lão đi tới, tuổi tác cực lớn, cho dù cả ngày bị tiên khí tẩm bổ, ăn các loại thần đan diệu dược, vẫn như cũ đó có thể thấy được, hắn huyết khí không đủ.

Bởi vì, hắn toàn thân chỉ còn lại có tầng một màu vàng da, bao lấy xương cốt, không nhìn kỹ mà nói, biết nghĩ lầm hắn là khô lâu.

- Hắc Họa, đã từng phát sinh qua một lần, một lần kia rất khốc liệt, nhưng cuối cùng bị san bằng hơi thở, là Huyền Tổ của ta làm trải qua chiến đấu. Còn càng xa xưa trước kia, phải chăng còn có. Ta cũng không biết được, đó là bí mật của cao tầng.

Lão giả nói ra.

Tất cả mọi người khẽ giật mình, loại này tàn khốc tai nạn hẳn là nói cho hậu nhân, cẩn thận đề phòng mới đúng. Làm sao sẽ bị liệt vào cấm kỵ bí mật của vậy đâu?

- Ta từng nghe nói, cái này dính đến khởi nguyên vấn đề, tỉ như dị vực mấy người là như thế nào xuất hiện, khả năng cùng này có quan hệ!

Cùng một chỗ thống lĩnh mở miệng.

- Im miệng!

Rất rõ ràng, lão giả thân phận không tầm thường. Hắn quát lớn thống lĩnh, không cho hắn nói lung tung, có một số việc bị liệt là cấm kỵ bí mật, không cho lưu truyền, tự có cao tầng cân nhắc cùng đạo lý.

Bảo kính bị thu hồi, trong bóng tối Cổ Khí không thấy, cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ có thể nhìn thấy hắc sắc Uông Dương biên giới bên ngoài, có thành tựu núi thành biển sinh vật đi tới.

Đây là một loại cực tốc khuếch trương, Tiên Vực để dành đi ra địa vực. Cũng không kéo dài bao lâu, liền bị ăn mòn, toàn bộ hóa thành hắc ám khu vực.

Một đầu lại một đầu tân tiến hóa thành đầu lĩnh, Vương các loại, ở nơi đó gào thét, đối với phía trước phòng ngự nhìn chằm chằm.

Ầm!

Có một đầu sinh vật xuất thủ, đó là một đầu Cửu Đầu Xà, mỗi một cái đầu đều ở phun ra hắc sắc Quang Diễm, nó hình thể khổng lồ, cùng núi lớn đồng dạng, lực công kích kinh người.

- Lại là sắp tới Độn Nhất cấp độ. Lúc này mới bao nhiêu trời ạ, tiến hóa đi ra Hắc Ám Thú Vương bên trong liền có loại này cường giả!

Long mạch bên này, mọi người giật mình.

Muốn giết đầu này Cửu Đầu Xà cũng không khó, thế nhưng là. Đối diện loại này Thú Vương số lượng cũng không ít, mỗi một khối khu vực đều có rất nhiều, bảy trăm cái hắc ám chi châu sẽ có bao nhiêu?

Đáng sợ nhất chính là tốc độ tiến hóa cỡ này!

Thời gian cũng không nhiều a, mấy chục ngày mà thôi, cũng nhanh trở thành Độn Nhất cấp độ cao thủ, để cho người ta kinh dị. Thần Hồn đều muốn rung động.

Rất nhiều người đều cảm thấy hoang đường, tu sĩ dựa vào cái gì đạt được tu vi, đó là nghịch thiên mà đi, kinh lịch các loại gian nan khốn khổ, cuối cùng mới cường đại lên.

Những thứ này hắc ám sinh vật dựa vào cái gì? Thời gian ngắn như vậy, liền so ra mà vượt bình thường tu sĩ cả đời tích lũy!

Rất nhiều người cũng không cam tâm, có chút cảm giác bị thất bại, còn có chút nhụt chí.

- Không cần uể oải, loại sinh vật này cường đại như thế, là bởi vì không ngừng thôn phệ, nhìn lấy là một cái sinh vật, nhưng thật ra là hải lượng sinh vật tập hợp thể.

Tiên Vực thống lĩnh nói ra.

Dựa theo hắn nói, một châu đất sinh vật cuối cùng có thể sẽ bị một cái sinh vật nuốt, tất cả tinh khí thần hòa làm một thể, trở thành Chí cường giả.

Mà cũng tồn tại tai hoạ ngầm, đến rồi trình độ nào đó về sau, không có khả năng một vị nuốt liền có thể trở nên mạnh mẻ.

- Một khi bọn hắn xuất hiện chân chính ý thức, loại kia thôn phệ trở nên mạnh mẽ năng lực liền sẽ biến mất, trở thành bình thường sinh vật.

Tiên Vực lão giả thở dài.

Thế nhưng là, đây là để cho người ta sợ hãi thán phục, run rẩy, dạng này tạo nên cao thủ, ra sao y kinh khủng.

- Chỉ có thể tạo nên đê đoan bộc binh, chân chính cao thủ không có khả năng dạng này tạo ra được đến, trừ phi cá biệt đặc thù huyết mạch, may mắn tiến hóa.

Tiên Vực lão giả bổ sung, để đám người yên tâm.

Thạch Hạo cũng không có nhận gần nơi này, mà là tại một cái khác châu, hắn đang quan sát, rời xa Tiên Vực nhóm cường giả kia, bởi vì hắn biết những người đó cảm ứng nhạy cảm.

Không cần nghĩ lại, cái kia ở trong khẳng định có Chân Tiên!

Bất quá, hắn cũng có thể từ nơi đó tin tức về truyền ra hiểu được bản thân tình huống muốn biết.

Rống!

Một tiếng kinh thiên động địa rống to, trong bóng tối, có một đầu sinh vật tấn giai, đó là một lão già, tóc tai bù xù, đầy người vết máu, toàn thân phát ra kim quang.

- Kim Cương môn lão giáo chủ, hắn liên tục Thôn Phệ Thú Vương các loại, hiện tại trở thành Độn Nhất cảnh giới đỉnh phong tu sĩ, đây là muốn nghịch thiên sao?

Rất nhiều người đều ngây dại.

Tận mắt thấy một màn kia, vị kia lão giáo chủ con ngươi lạnh nước mắt, như là hai ngọn ngân sắc đèn đuốc, phát ra ánh sáng yếu ớt, ý thức của hắn càng phát hoàn chỉnh.

- Không đúng, các ngươi nhìn, cái kia thần bí cái rương bay đi, ở tại trên đỉnh đầu hơi dừng lại, đây là đưa cho hắn chỗ tốt sao?

Có người kêu sợ hãi.

Tại nơi trong bóng tối, liền sương mù đều bị đánh tan, phát ra cửu sắc hào quang thần bí rương thể bay đến bên này, ở nơi đó chìm nổi, để Kim Cương môn lão giáo chủ chấn động.

- Đây là muốn tạo ra được một cái lĩnh quân người, để hắn mau chóng trở thành đến Tôn cấp bộc binh sao?

Có người nhíu mày.

Tiên Vực cái vị kia da bọc xương lão giả cũng lộ ra vẻ mặt ngưng trọng, loại này được tuyển chọn sinh linh, có thể sẽ sinh ra đặc biệt huyết mạch khác, có thể một đường tiến hóa đi lên, trở thành uy hiếp.

- Là phía sau màn chân chính hắc ám cường giả đang thao túng à, còn là nói, là cái kia cái rương tự chọn bên trong?

Hắn nói nhỏ.

Sau đó, hắn nhìn thoáng qua Kim Cương môn lão giáo chủ, nhỏ giọng phân phó phụ cận Tiên Vực tu sĩ, nói:

- Đem hắn đánh giết!

- Truyền thuyết, không biết tại thời đại nào, du đà chính là như thế ngoài ý muốn xuất hiện, cũng lớn lên sao?

Một vị Đại thống lĩnh tại lão giả phụ cận như vậy nói nhỏ hỏi.

Phụ cận còn có một vài người, mơ hồ nghe được, bọn hắn đều ăn kinh hãi mở to hai mắt, vững tin bản thân không có nghe lầm.

- Cái gì, đây là?

- Lại có loại chuyện này?!

- Trời ạ, dị vực khởi nguyên, cùng cái này có chút liên quan, biết phức tạp như vậy?

Những người kia kinh dị, từng cái cảm giác da đầu đều hơi tê tê.

- Loại chuyện này há có thể nói lung tung!

Lão giả khẽ quát nói, hắn nhìn thoáng qua phụ cận, đều là Tiên Vực sinh linh, cũng là coi như an tâm.

- Tiền bối, chúng ta đều biết, cái này Hắc Ám Phong Bạo chỉ là nổi loạn một góc, tương lai sẽ đến cỡ nào thảm liệt, rất nhiều năm trước liền bị đại sư suy tính đến rồi. Bây giờ, có một số việc một mực ẩn giấu đi, đối với chúng ta không công bằng, chúng ta không muốn làm quỷ hồ đồ, dù là muốn chết

cũng phải rõ ràng.

Vị kia thống lĩnh nói ra.

Phụ cận, những người kia lông tơ tạc lập, cả đám đều kinh hãi phát run, đây là ý gì? Vị này Thống lĩnh đại nhân thế mà bi quan như thế, đây chính là đại sự không ổn a.

- Bởi vì, sợ làm cho khủng hoảng, có một số việc nhất định phải giấu diếm!

Tiên Vực vị lão giả kia lạnh lùng nói ra.

- Thế nhưng là, chúng ta hơn phân nửa lại cũng không trở về được Tiên Vực, đều đến bực này thời khắc, còn đối với chúng ta gạt, ta không cam lòng!

Đại thống lĩnh nói ra.

- Trở về không được?

- Vì cái gì, chẳng lẽ chúng ta đều chết ở chỗ này?

Những người khác cũng đều ngây dại.

Trên người bọn họ đều lên một lớp da gà, cảm giác rơi vào trong nguy cấp to lớn, không phải nói một trận chiến này không biết rất gian nan à, rời đi Tiên Vực lúc, rất nhiều người tiễn đưa, cười nói chờ bọn hắn trở về.

- Các ngươi có lẽ không biết, đã từng có cao cao tại thượng đại nhân vật, cùng hắc ám sinh linh đại chiến, kết quả là nhưng không có có thể trở lại Tiên Vực đi.

Đại thống lĩnh nói ra, ánh mắt nhấp nháy.

- Đều... Chết trận?

- Không, có ít người còn sống, thậm chí đến nay cũng còn khoẻ mạnh nhân gian, nhưng bọn hắn không có tư cách trở về Tiên Vực, chỉ có thể lưu ở một giới này.

Đại thống lĩnh thanh âm phát run.

- Vì sao?

Một người trong đó chật vật vấn đạo, nuốt nước miếng một cái.

- Đều ở Sinh Mệnh Cấm Khu trúng!

Thống lĩnh đáp lại.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1788: Bị Vứt Bỏ

Đều ở Sinh Mệnh Cấm Khu bên trong?!

Tiên vực sinh linh không hiểu, nếu sống sót, tại sao không trở về cố thổ? bọn họ bên trong rất nhiều người đều với cái thế giới này cấm địa không biết.

Nhưng là, này một giới cao thủ liền không giống, bọn họ biết rõ Cấm Khu là đáng sợ cỡ nào, mạnh như bọn họ, ví dụ như Thánh Viện cùng Tiên Viện hai cái Lão đầu tử, dù cho đến Chí Tôn cảnh, cũng không dám đặt chân trên chín tầng trời Sinh Mệnh Cấm Khu!

- Cấm Khu bên trong sinh linh, lại có bực này lai lịch?

Tam Thiên Châu, một vị bối phận cực cao Giáo chủ thở dài, đến hôm nay hắn mới hiểu rõ.

Ở thế gian này, chỉ có cực nhỏ một nhóm người biết Cấm Khu bên trong đến tột cùng ở người nào, ví dụ như Trường Sinh thế gia, ví dụ như cùng tồn tại với thế gian Bất Diệt Hoàng Triều.

- Sống sót, vì sao không trở về Tiên vực?

Tiên vực một vị đầu lĩnh hỏi, nếu còn khoẻ mạnh nhân gian, vì sao không trở về Tiên vực.

Bọn họ mới đến mà thôi, cũng đã không muốn ở lại, phía thế giới này quá cằn cỗi, Đại Đạo quy tắc không hoàn toàn, không thích hợp tu hành, còn lâu mới có thể cùng Tiên vực so với.

- Bởi vì, Tiên vực cửa đối với bọn họ đóng.

Đại thống lĩnh âm thanh hơi chiến, đồng thời nắm chặt nắm đấm, ngày sau bọn họ khẳng định cũng không không tư cách trở lại.

- Cái gì, đối với người mình đóng?!

Những người khác không tin.

- Cùng hắc ám sinh linh quanh năm ác chiến, quay đầu lại, chúng ta cũng sẽ nhiễm phải không rõ khí tức, trừ tận gốc không xong, Tiên vực không cho phép bất kỳ tu sĩ nào mang theo loại kia vật chất đi vào!

Đại thống lĩnh mấy lời nói này, để những người khác đều dường như rơi vào hầm băng bên trong, cả người lạnh giá, mỗi một người đều ngây người, một câu nói cũng không nói ra được.

Tin tức này quá tệ, có quê hương mà không thể về, bọn họ bằng bị vứt bỏ.

Mà hiện tại, bọn họ còn muốn đi liều mạng, có thể quay đầu lại như vậy trả giá, bọn họ được cái gì, mà là muốn vĩnh viễn bị trục xuất ở đây!

Dù cho không có chết trận, sống sót cũng vô dụng, bị Tiên vực ghét bỏ, vĩnh viễn vứt tại này một giới!

- Những kia tiền bối nhiều lắm đau lòng à!

Có người nắm chặt nắm đấm, mà bọn họ cũng chung quy muốn bước lên con đường này, chôn xương tha hương.

- Chúng ta cũng chỉ có thể mở ra Cấm Khu, đóng giữ ở này một giới?

Có người không cam lòng, ánh mắt đáng sợ.

- A, ngươi cả nghĩ quá rồi, bằng ngươi ta có thể mở mang Cấm Khu sao?

Đại thống lĩnh cười cợt, có chút cô đơn, cũng có chút cay đắng, nói:

- Có thể mở mang Cấm Khu tiền bối, đều là Pháp lực tuyệt thế tiền bối đại năng, từng cùng trong bóng tối cường giả tuyệt đỉnh đối đầu chém giết, ngươi ta có thể không?

- À...

Những người khác đều kinh ngạc thốt lên, đều sợ hãi, từng cái từng cái sắc mặt như đất, liền hóa ra một cái Cấm Khu cũng không được sao?

Rất nhanh, bọn họ biết rồi, các đời tới nay, Tiên vực chết đi đại nhân vật bên trong, có chút sinh linh không chắc chân chính chết đi, mà là ở Cấm Khu bên trong à!

Cấp độ kia thân phận, loại thực lực đó xác thực không phải bọn họ có thể so với.

- Yên tâm đi, ta giới khẳng định còn muốn phái ra cao thủ tuyệt thế, đến thời điểm chúng ta nếu có thể Nghiêu Hạnh Vị chết, đi theo hắn tiến vào Cấm Khu là có thể.

Đại thống lĩnh nói rằng, chỉ là lời nói kia dù sao cũng hơi cay đắng.

- Ngươi lời nói quá nhiều.

Cái kia da bọc xương ông lão mở miệng, nhìn về phía Đại thống lĩnh, ánh mắt thăm thẳm, lấp lóe yêu dị ánh sáng.

- Chúng ta dựa vào cái gì đi liều mạng, như vậy trả giá đáng giá không?

Có người nổ, bọn họ từ Tiên vực đi ra, cuối cùng phải đến một kết quả như thế?

Này gầy trơ cả xương ông lão bên ngoài cơ thể phảng phất chỉ có một lớp da, hiện màu vàng, hắn lạnh lùng nhìn về phía mấy người, nói:

- Các ngươi dòng dõi, các ngươi người thân, ở bọn ngươi trước khi rời đi đều chiếm được tốt nhất trông nom, sẽ bái vào một ít vô cùng mạnh mẽ đạo

thống bên trong, các ngươi trả giá là đáng giá.

Hắn chỉ có như thế một đoạn văn, thế nhưng là để này xao động vài tên đầu lĩnh đều an yên lặng xuống, há miệng, nhưng nói không ra lời.

Đây là cái gọi là báo lại, cũng là uy hiếp!

Bây giờ, bọn họ dòng dõi, người thân đều ở Tiên vực, phải nhận được cao cấp nhất truyền thừa tài nguyên, ngày sau sẽ có thành tựu không nhỏ.

Nếu là bọn họ cãi lời Tiên vực ý chí, như vậy sẽ xem như là người phản bội, đến thời điểm bọn họ đời sau đợi lát nữa được cái gì trừng phạt?

Thánh Viện cùng Tiên Viện hai cái Lão đầu tử cũng ở đây, làm Cửu Thiên Thập Địa bên này đầu lĩnh, cá biệt Chí Tôn cùng Trường Sinh gia tộc Lão tộc trưởng có tư cách ở lại đây.

Vào lúc này, bọn họ đều rất kiêng kỵ, nhíu chặt lông mày, nhưng cũng không dám phát biểu cái gì cái nhìn.

- Chuyện nơi đây, có chút có thể thảo luận, nhưng có chút không nên nói lung tung đi ra ngoài.

Cái kia khô gầy, toàn thân bị một tầng kim bao da khỏa ông lão thăm thẳm nói rằng.

Mọi người đều có thấy lạnh cả người, yên lặng gật đầu.

Ông lão này tuyệt đối là Chân Tiên, hơn nữa thực lực không yếu, để Đại thống lĩnh cũng phải cúi đầu, có thể thấy được cái đó thân phận cao bao nhiêu.

- Vẫn không có đem đầu kia có thể sẽ trở thành thủ lĩnh hắc ám sinh linh đánh giết sao?

Ông lão hỏi, hắn cả người kim quang lóng lánh, nhảy lên một cái, giẫm tiên sương mù, xuất hiện ở giữa không trung, nhìn xuống phía trước hắc ám

nơi.

Nơi đó, Kim Cương Môn Lão giáo chủ tóc tai bù xù, càng ngày càng mạnh mẽ, ở nơi đó gầm thét lên, hắn lại nuốt chửng mấy vị Thú Vương Hắc Ám Chi Huyết.

- Hắn không ra hắc ám khu vực, chúng ta chẳng lẽ muốn xông vào sao?

Một vị đầu lĩnh hỏi.

- Nghĩ biện pháp đem hắn đánh giết!

Ông lão dặn dò.

Rất xa ở ngoài, Thạch Hạo cũng đang quan sát, vị kia Kim Cương Môn Lão giáo chủ phạm vi hoạt động đang khuếch đại, hướng về bọn họ bên này di đến, đang không ngừng chụp mồi hắc ám tiến hóa bên trong vương.

- Biến thái, lại tiếp tục như thế, hắn sẽ trở thành Chí Tôn sao?

Thạch Hạo nhíu mày.

Hắn biết rõ, này một con khác với tất cả mọi người, đã từng bị chiếc kia lấp lóe cửu sắc hào quang, giống như khởi nguyên pháp khí cái rương tuyển chọn, ở phía trên đầu dừng lại, chìm nổi.

Quả nhiên, đầu kia sinh vật hướng này một châu mà đến, động tĩnh quá to lớn, chỗ đi qua hắc ám vật chất sôi trào, các loại sinh linh kinh hoảng chạy trốn.

Ở ven đường trên, hắn một đường đánh giết, phàm là thực lực mạnh mẽ hắc ám sinh vật đều chết ở trong tay hắn, bị hắn nuốt chửng, hắn ở tiến một bước trở nên mạnh mẽ.

- Lập tức liền trèo lên Chí Tôn?

Thạch Hạo hút vào hơi lạnh, cảm thấy khiếp sợ sâu sắc, hắn tốc độ tu

luyện biết bao nhanh, thế nhưng cùng con sinh vật này so ra, vậy thì thật là chậm đến không được.

Đây căn bản không bình thường, chính là Thạch Hạo cũng đố kị, này Thiên Địa không khỏi bất công, như vậy cũng có thể trèo lên tu sĩ đỉnh cao?

Bất quá, hắn rất nhanh sẽ lại bình tĩnh lại, nội tâm dần dần ôn hòa, hắn tin tưởng, thế gian này hết thảy đều là cân bằng, hiểu được mới có sai lầm, có sai lầm mới hiểu được.

Loại này không bình thường tu hành tốc độ, hơn nửa có một loại nào đó mầm họa, thậm chí quay đầu lại nói không chắc tất cả thành không.

- Giết hắn, con sinh vật này không bình thường, có thể sẽ đi ra khác loại tiến hóa đường, không bị hắc ám pháp chỉ cầm cố, quay đầu lại sẽ trở thành Du Đà thứ hai!

Tiên vực ông lão, đã ngồi không yên, nghiêm khắc dặn dò Đại thống lĩnh.

- Thật sự muốn đặt mình vào nguy hiểm, tiến vào trong bóng tối đi không?

Có người cẩn thận hỏi.

- Cùng hắc ám sinh vật tác chiến, sớm muộn muốn tiếp xúc, tránh khỏi không rồi!

Ông lão nói rằng.

Xoạt!

Một vệt thần quang nứt ra trời cao, Tiên vực một vị cường giả điều động, hắn tu vị thâm hậu, tu đạo nhiều năm, cực tốc mà vào, xông vào hắc ám khu vực.

Tiên vực xuất binh, tuy rằng đến rồi rất nhiều người mã, nhưng chân

chính thành tiên nắm chắc, không thể toàn bộ nhân mã đều đều là cái kia cấp bậc sinh vật.

Mặc dù là Tiên vực, chân chính thành tiên người cũng rất ít!

- Hống!

Một tiếng rống to, Kim Cương Môn Lão giáo chủ con ngươi đáng sợ, cùng ngân đèn đang thiêu đốt giống như vậy, hắn không có lui tránh, mà là phủ vọt tới, đón đánh cường địch.

Hắc ám vật chất kịch liệt gợn sóng, Tiên vực tên kia tu sĩ thân thể nhất thời rung động lên, hắn thực lực rất mạnh, thế nhưng đối mặt hắc ám vật chất giờ, nhưng cực kỳ bị động.

Ở này đại dương màu đen bên trong, liền Pháp lực chờ đều bị tan rã rồi, bị ăn mòn, tình huống rất nguy cấp, hắn cần tốc chiến tốc thắng mới được.

- Phốc!

Kết quả cuối cùng, vượt qua dự liệu của tất cả mọi người, hai cường đụng vào nhau, Kim Cương Môn Lão giáo chủ thân thể phát sinh kim quang óng ánh, đao thương bất nhập, Kim Cương Bất Hoại.

Mà này Tiên vực tu sĩ thì bị hắn một cái xé rách, thân thể hóa thành hai mảnh, Tiên huyết dâng trào.

- Kim Cương Bất Hoại, thân thể ấy cứng rắn đến mức độ khó mà tin nổi, bình thường người đối phó không rồi!

Đại thống lĩnh nhíu mày.

Lúc này mới bắt đầu à, cái kia tóc tai bù xù ông lão liền tiến hóa đến bước đi kia, nếu là bỏ mặc hắn trưởng thành, ngày sau tất nhiên sẽ là họa lớn.

- Ta đi!

Nhưng vào lúc này, xa xa đi tới một vị cường giả, toàn thân lượn lờ Tiên khí, hắn còn chưa thành tiên, nhưng đã là cảnh giới chí tôn cao thủ.

Một tiếng vang ầm ầm, Tiên khí hộ thể, mơ mơ hồ hồ, lại chặn lại rồi hắc ám vật chất ăn mòn.

- Chỉ có Tiên khí rất nồng nặc tu sĩ mới có thể đối kháng hắc ám ăn mòn!

Này da bọc xương ông lão nói rằng.

Kim Cương Môn Lão giáo chủ tuy mạnh, nhưng hiện tại còn không là cảnh giới chí tôn tu sĩ đối thủ, vừa mới tiếp xúc, hắn liền miệng lớn ho ra Hắc Huyết, thân thể bay ngược ra ngoài.

- Hừ!

Nhưng mà, đúng vào lúc này, sâu trong bóng tối, đột nhiên thăm dò một con móng vuốt lớn, che kín bầu trời, lập tức liền đến phụ cận, phù một tiếng, đem Tiên vực vị cường giả kia nắm lấy, nắm thành thịt nát!

Hiện trường yên lặng như tờ, tất cả mọi người đều bị đè ép.

- Hậu trường chân chính hắc ám tồn tại xuất hiện, nhanh như vậy, như thế nhanh chóng!

Lúc này, Đại thống lĩnh biến sắc, lẽ nào mới vừa bắt đầu liền muốn đại quyết chiến?

- Phiền phức lớn rồi, ta dám khẳng định, cái kia Kim Cương Môn gia hỏa thật sự bị tuyển chọn vì là hắc ám hạt giống, nhất định phải đánh giết, ta cũng không muốn hắn trở thành thứ hai Du Đà.

Lúc này, da bọc xương ông lão dĩ nhiên tự mình chuyển động, hướng về hắc ám khu vực đi đến.

Hắn nhìn chằm chằm con kia vẫn không có rút đi móng vuốt lớn, vừa nhìn về phía Kim Cương Môn Lão giáo chủ, từng bước từng bước tiếp cận.

Tất cả mọi người ngây người, lúc này mới bao nhiêu ngày, liền muốn chân chính ngả bài, muốn tiến hành đại quyết chiến sao?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1789: Hắc Ám Chi Huyết

Gầy trơ cả xương lão nhân đi về phía trước, phóng qua long mạch, trực tiếp đi vào hắc ám nơi, ở hắn bên ngoài cơ thể Tiên khí bốc hơi, mang theo hào quang, lưu động mờ mịt hào quang.

Nguyên bản, khô héo cơ thể ở ngoài chính là một tấm kim da, xem ra rất bất phàm, hiện tại thì càng thêm không bình thường.

Chỉ là có chút quái dị, rõ ràng là thần thánh Tiên khí ở vờn quanh, nhưng hắn nhưng như cái màu vàng bộ xương.

- Hắc Họa lại lên, lão phu hàng yêu trừ ma, chuyên tới để chém ngươi!

Lão nhân nói.

Xoạt!

Tốc độ của hắn quá nhanh, xông vào trong bóng tối, cả người bạo phát ánh sáng, lại xua tan khói đen, để này mảnh nơi chẳng lành xán lạn lên.

Hắn thăm dò một con khô héo bàn tay lớn, phát sinh kim quang, ép hư không nổ đùng, vang lên ong ong, trực tiếp chụp vào này Kim Cương Môn Lão giáo chủ.

- Hống!

Kim Cương Môn Lão giáo chủ tóc tai bù xù, khóe miệng mang theo dòng máu màu đen, con mắt dường như hai vòng màu bạc mặt trời nhỏ, vô cùng óng ánh.

Hắn cảm giác nhạy cảm đến nguy hiểm, không có đón đánh, xoay người

rời đi, thế nhưng cuối cùng chớp mắt, cái đó khóe miệng lộ ra tàn cười gằn vẻ mặt khiến người ta run sợ.

Ánh mắt của hắn rất độc ác, tựa hồ là phải nhớ kỹ Tiên vực ông lão, xoay người càng trốn tới sâu trong bóng tối.

- Chạy đi đâu!

Tu vị mạnh đến ông lão hoàn cảnh, giơ tay nắm bắt Nhật Nguyệt, nắm ngôi sao đều rất dễ dàng, muốn sát sinh mà nói đơn giản tự nhiên cực điểm.

Bất quá, trong bóng tối, một con to lớn thú trảo dò tới, che kín bầu trời, khủng bố vô biên!

Ở nó dò tới trong quá trình, khắp nơi sụp ra, hư không đứt thành từng khúc, hố đen đều hiện lên đi ra, cảnh tượng đáng sợ.

Đây là hắc ám bão táp hậu trường sinh linh, bọn họ mới thật sự là tai nạn đầu nguồn, hiện tại có một cường giả tự mình động thủ rồi!

Ầm!

Hai người giao thủ, hư không nổ tung, hắc ám vật chất kịch liệt mãnh liệt, đồng thời Tiên khí cũng điên cuồng tản ra, ở đây đan chéo, trùng kích, hình thành Đại Đạo gợn sóng.

Đây là quy tắc va chạm, là trật tự quyết đấu. Âm thanh, hình ảnh các loại, đều phảng phất đến từ ngàn tỉ năm ở ngoài, mơ hồ bên trong mang theo năm tháng lực lượng.

Tầng thứ này ác chiến, không thể tưởng tượng. Ai cũng không nghĩ tới, hắc ám tai nạn sau khi xuất hiện vài ngày như vậy, cao tầng liền động thủ, phát sinh lớn đối kháng.

Hô!

Cương Phong gợi lên, cắt rời trời cao. Trên mặt đất rất nhiều to lớn ngọn

núi như tờ giấy hồ bình thường yếu đuối, trong nháy mắt hóa thành tro bụi, bay lả tả, trực tiếp tiêu tan.

Đây là hai người đối kháng giờ sức mạnh quy tắc tràn ra không ít gợn sóng, liền tạo thành kinh khủng như thế cảnh tượng.

Bọn họ nắm giữ hỏa hầu tốt vô cùng, hầu như không có tràn ra cuồng bạo lực lượng, đều ở ở giữa chiến trường sân vực bên trong, bị ẩn đi ở hai bàn tay lớn.

Hình ảnh kia rất kinh người, to lớn thú trảo, đen thùi lùi. Như là bò sát, vừa giống như là ma cầm, quái lạ mà dữ tợn, mang theo ô quang lòe lòe vảy.

Căn bản không biết này thuộc về cỡ nào sinh vật, hiện tại tăng vọt, đè ép đầy Thiên Địa, so với ngôi sao cũng phải lớn hơn!

Mà tay của ông lão chưởng toả ra kim quang, da bọc xương, từ lâu lớn lên, bao trùm thương vũ. Nâng con kia thú trảo, hai người Đại Đạo gợn sóng dâng trào, không ngừng xông tới.

Đây là Chân Tiên cùng hắc ám sinh vật trận đầu đại đối quyết!

- Tiên vực thật không có tiến bộ, vẫn là như thế đúng quy đúng củ. Bị thua là chuyện sớm hay muộn.

Đang lúc này, thanh âm khàn khàn truyền đến, mang theo lạnh giá, còn có đáng sợ tàn nhẫn, dường như vạn năm lão quỷ đang gào khóc giống như, âm thanh chói tai mà khó nghe.

Đó là hắc ám sinh vật phát sinh. Móng vuốt lớn run run, xuất hiện khủng bố hình xoắn ốc ô quang, dường như cối xay thịt giống như, hướng về Tiên vực tay của ông lão cánh tay đánh tới.

Phốc!

Tiên vực tay của ông lão cánh tay nổ tung, Tiên huyết điểm điểm, mang

theo tiên quang, mỗi một giọt cũng có thể diệt chòm sao, này ẩn chứa Chân Tiên lực lượng!

Nhưng là, hắn mạnh mẽ như vậy, như trước bị thương, một cái cánh tay tại chỗ phế bỏ, bị một luồng không tên quy tắc ăn mòn, hắc ám ánh sáng mãnh liệt, muốn chen vào trong cơ thể hắn.

- Thắng quá dễ dàng.

Trong bóng tối, thanh âm kia tàn nhẫn nói rằng, lãnh khốc vô tình.

Long mạch bên này, tất cả mọi người trong lòng đều là chìm xuống, bọn họ nội tâm cực kỳ chấn động, ông lão này bối phận cực cao, tu chính là Kim Bì Ngân Cốt **, thân thể cường nhận vô cùng, lại tới liền bị người phế bỏ một cánh tay, đối thủ đến khủng bố cỡ nào.

Cửu Thiên Thập Địa, đến từ các lớn Trường Sinh gia tộc nhân mã đều trầm mặc, liền Tiên vực cao thủ cũng không ngăn nổi sao, bọn họ sẽ đi theo con đường nào?

Đến hiện tại, bọn họ khó có đường lui, trừ phi có thể đi vào trong tiên vực, không phải vậy, lưu lại đều phải chết à.

- Khặc, người già, tinh lực không ăn thua, sơ sẩy cùng bất cẩn rồi.

Kim da phát sáng, Tiên vực ông lão ho khan, khóe miệng chảy ra tơ máu.

Hắn đang lùi lại, thân thể lảo đảo, bất quá cái kia đứt rời cánh tay ở gây dựng lại, tái sinh, sương máu tràn ngập, toả ra mạnh mẽ sức sống.

Đồng thời, giữa bầu trời, có mấy viên ngôi sao đang nhanh chóng sáng sủa, mấy người giật mình, bởi vì mở Thiên Nhãn giờ nhìn thấy bọn chúng ở đốt cháy, tinh khí dâng lên.

Sau một khắc, những kia ngôi sao lờ mờ, đốt cháy thành tro bụi, nhưng

cũng có vài cỗ mạnh mẽ ngôi sao tinh hoa từ vực ngoại vọt tới, hóa thành chùm sáng, đi vào ông lão trong cơ thể.

Hắn trực tiếp phần Đại Tinh, rút lấy tinh khí, tiếp tục cùng Phục Sinh cụt tay, loại thủ đoạn này có chút kinh người.

Trong quá trình này, chiến đấu vẫn chưa đình chỉ, bởi vì từ trên người ông lão đang toả ra kim quang, tầng tầng sóng gợn khuếch tán, dường như sóng biển, ở ngăn cản con kia thú trảo.

Trên thực tế, thú trảo vung lên, trời long đất lở, đang không ngừng ép xuống hạ xuống, muốn thừa cơ đem ông lão đánh giết.

- Hống!

Đột nhiên, phương xa phát sinh một tiếng rống to, Kim Cương Môn Lão giáo chủ sững người lại, cúi đầu, con ngươi màu bạc mở thật to, nhìn ngực, nơi đó có một đạo tiên quang đâm ra, cắn nát trái tim của hắn.

Phốc!

Đón lấy, hắn thân thể nổ tung, dòng máu màu đen tung toé, hài cốt rơi vào bốn phương tám hướng.

Đạo kia tiên quang là do điểm điểm huyết dịch ngưng tụ mà thành, thuộc về ông lão trước kia nổ tung cánh tay kia tơ máu, hắn ở tái tạo thân thể giờ, cũng không phải là hết thảy sương máu đến chảy ngược mà quay về, có bộ phận rót vào lòng đất, cực tốc mà vào, đuổi bắt này Kim Cương Môn Lão giáo chủ.

- Hắc ám hạt giống bị đánh giết rồi!

Long mạch bên này rất nhiều người giật mình, sau đó hoan hô lên, đây là ông lão thắng lợi, hắn đi ra ngoài chính là muốn chém giết kẻ này, tránh khỏi hắn trở thành Du Đà thứ hai.

Bởi vì, nó tốc độ tiến hóa quá khủng bố, như là không có hạn mức tối đa!

Không nghĩ tới, thuận lợi như vậy, hắc ám hạt giống đã bị tru diệt rồi!

- A!

Kim da phát sáng, ngân cốt óng ánh, ông lão phát sinh một tiếng cười gằn, sức chiến đấu tăng vọt, cùng này màu đen thú trảo đối kích.

- Hả?

Bỗng nhiên, mọi người cả kinh, bởi vì này bị đánh giết Kim Cương Môn Lão giáo chủ cái đó dòng máu màu đen ở động, vẫn chưa dập tắt, cuối cùng hướng về đồng thời tụ tập mà đi, hình thành hình người.

- Cái gì?

Rất nhiều người giật mình.

Phải biết, vậy cũng là một tia tiên huyết đem hắn đánh gục, để hắn nổ tung, làm sao có khả năng còn có thể thức tỉnh?

Hắn chưa từng đạt đến Tiên Đạo lĩnh vực, vẫn là phàm thể, một giọt tiên huyết đủ để chém xuống Nhật Nguyệt Tinh Thần, có thể tiêu diệt tất cả, hắn lại còn có thể sống sót?

Này không phù hợp lẽ thường!

- Để ngươi thất vọng rồi, hắc ám hạt giống là bất diệt, hắn nhất định phải trưởng thành.

Sâu trong bóng tối, truyền đến thanh âm trầm thấp, này thú trảo công kích mãnh liệt hơn.

Cùng lúc đó, Kim Cương Môn Lão giáo chủ ở toàn diện thức tỉnh, xương cốt tái tạo, chân chính mọc ra, đồng thời một luồng to lớn gợn sóng

đang khuếch tán.

Hắn đang thét gào, ở phát điên, thân hình cực tốc lớn lên, hắn trở thành quỳ lạy Thiên Địa người khổng lồ.

- Trời ạ, Chí Tôn hóa, pháp thể lột xác, hắn muốn lên cấp?

Mọi người đều ngây người, cái này tốc độ tiến hóa khiến người ta khó có thể tiếp thu.

- Có chút nhanh hơn, lui về!

Trong bóng tối, có người mở miệng, đồng thời thăm dò một con móng vuốt lớn hướng về hắn ép đi, để hắn thu nhỏ lại, bàng bạc tinh khí nội liễm.

Có thể nhìn thấy, hắn này hóa thành bình thường chiều cao trong thân thể, dòng máu màu đen càng dồi dào, ở tích lũy, ở tích lũy, ngày sau đột phá giờ sẽ càng mạnh hơn.

Trong bóng tối, một vệt nhỏ bé lưu quang, cực tốc trốn xa, đó là một tia tiên huyết, quấn theo không ít Hắc Ám Chi Huyết.

- Muốn mang đi bị tuyển chọn Hắc Ám Chi Huyết?

Trong bóng tối, truyền đến tiếng cười lạnh.

Cùng ông lão quyết đấu thú trảo, trong nháy mắt thay đổi, gấp gáp thu nhỏ lại, mà lại cái đó bản thể xuất hiện, cái này là một cái loại người sinh linh, tối thiểu thân thể gần gũi.

Hắn hẳn là cố ý hóa thành hình người, liền ngay cả thú trảo đều đã biến thành nắm đấm, hắc ám ánh sáng sôi trào, hắn đánh về phía Tiên vực ông lão, đồng thời xung kích này mạt lưu quang.

Tiên vực ông lão hét lên một tiếng, khí lực óng ánh, bạo phát vô lượng tiên lực, với hắn kịch liệt chém giết.

Phịch một tiếng, này mạt bỏ chạy lưu quang vẫn là nổ tung, bị đánh nổ ở giữa không trung, tiên huyết tản ra cũng là thôi, này sợi Hắc Ám Chi Huyết ở tung toé.

- Thu!

Nhưng vào lúc này, long mạch trên, lại xuất hiện một ông già, râu bạc trắng tóc bạc, tiên phong đạo cốt, chân chính như là một cái già Thần Tiên, hắn trong tay cầm một cái Ngọc Đỉnh, lấy ra giữa bầu trời nổ tung Hắc Ám Chi Huyết.

Trong đó, có mấy cái đen Ám Huyết tơ rơi vào Ngọc Đỉnh bên trong, bị hắn phong ấn, sau đó xoay người rời đi.

Việc đã đến nước này, này kim bao da xương ông lão cũng không chém giết, lui về phía sau, hắn muốn hắc ám hạt giống huyết tới tay, cực tốc lùi về sau.

- Đó là... Lão Tiên Y tiền bối!

Long mạch phía trên, có người kinh ngạc thốt lên, nhận ra cầm trong tay Ngọc Đỉnh cái kia thân phận của ông lão.

Lúc này, xa xa xuất hiện một cánh cửa ánh sáng, Lão Tiên Y trực tiếp không còn đi vào, nhanh chóng rời đi.

Hắn muốn trở về Tiên vực, bị tiếp dẫn đi rồi.

- A, phí đi khí lực lớn như vậy, chính là muốn dẫn đi một giọt Hắc Ám Chi Huyết sao, cho ngươi thì lại làm sao, các ngươi nghiên cứu không ra cái gì.

Trong bóng tối, có sinh linh cười gằn.

Đại chiến kết thúc, hắc ám hạt giống trên người dòng máu lại đáng giá Tiên vực động can qua lớn như vậy, như vậy cướp đoạt.

Bên trong chiến trường, hắc ám sinh vật cũng chưa từng truy kích, nhìn thấy Lão Tiên Y đi vào cánh cửa ánh sáng kia sau, hắn liền từ bỏ, thẳng biến mất ở trong bóng tối.

- Tiền bối, này huyết rất hữu dụng sao?

Đại thống lĩnh tiến lên.

- Có tác dụng lớn, đây là hắc ám bản nguyên máu, bị tuyển chọn hắc ám hạt giống, cái đó trong cơ thể huyết rất đặc thù, nếu như có thể nghiên cứu triệt để, có thể xoay chuyển chiến cuộc!

Da bọc xương ông lão nói rằng.

Xa xa, Thạch Hạo nhíu mày, bởi vì này nổ tung Hắc Huyết, có một giọt rơi vào vạt áo của hắn trên.

Trên thực tế, cuối cùng này sợi huyết sau khi nổ tung, bay về phía các châu, rất nhiều hắc ám sinh vật ở tranh đoạt, phát sinh lớn bạo động.

Mà trong bóng tối, này nhân vật mạnh mẽ vẫn chưa ra tay, không có đi để ý tới, hắn quan tâm chỉ là Tiên vực cao thủ, không muốn bị Tiên vực mang đi Hắc Ám Chi Huyết mà thôi.

- Giọt máu này, lượng rất ít, có thể vì sao cho ta như thế cảm giác xấu!

Thạch Hạo nhíu chặt lông mày.

Hắn chém xuống này mảnh vạt áo, đem thu vào không gian pháp khí bên trong, lui về phía sau đi.

- Không được, lẽ nào ta muốn hắc ám hóa?

Hắn lấy làm kinh hãi, tuy rằng không có dính lên giọt kia huyết, thế nhưng, hắn như trước cảm thấy không ổn, thân thể chính đang phát sinh nhàn nhạt ô quang.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1790: Cấp Tiến Vùng Cấm Chi Chủ

Thân thể của hắn dị thường, thoáng trầm trọng, ô quang nhấp nháy, đây là hắc ám hóa dấu hiệu sao?

Thạch Hạo tâm thần tập trung cao độ, hắn cũng không có nhận xúc máu đen, liền như thế vô thanh vô tức trúng chiêu?

- Giọt kia huyết?!

Hắn ở cực tốc trốn xa, rời đi khu vực này, trong lòng suy đoán, có hay không cùng cái kia hắc ám hạt giống huyết có quan hệ.

Hay là, đó là duy nhất có thể ảnh hưởng đến hắn không rõ vật chất đi.

Thạch Hạo rời đi chiến trường, cấp tốc vượt qua hư không, không thấy từ đó hình bóng.

Hai ngày sau, một thung lũng bên trong, ô quang nhấp nháy, phát sinh từng trận tiếng gầm nhẹ, Thạch Hạo đang bế quan, ở vận chuyển huyền công, thử nghiệm tiêu diệt hắc ám vật chất.

- Hẳn là giọt kia huyết nguyên nhân.

Sau đó không lâu, hắn xuất quan, trên người khôi phục bình thường.

Này rất huyền diệu, cũng rất nguy hiểm, chỉ thiếu một chút mà thôi, hắn liền bị hắc ám ăn mòn đi.

Thạch Hạo đứng dậy, hắn một trận do dự, cuối cùng đem dưới sơn cốc không gian pháp khí lại đào lên, bên trong chứa giọt kia huyết, lần thứ hai mang ở trên người, hắn có chút hoài nghi cách không gian pháp khí cũng có

thể sẽ bị ăn mòn.

Thế nhưng, hắn không thể không mang đi, vật này rất quỷ dị, cũng rất báu vật, hắn muốn mang về, giao cho vùng cấm chi chủ nhìn một chút.

Trên đường, hắn rất cẩn thận, cũng rất cẩn thận, thời khắc quan tâm tự thân biến hóa, sợ lần thứ hai bị ăn mòn.

Cũng còn tốt, không có biến cố gì, Thạch Hạo suy đoán, hắn sở dĩ suýt nữa hắc ám hóa, hẳn là giọt kia huyết tung toé đến vạt áo của hắn trên thì ảnh hưởng đến hắn.

Thập tự âm dương, nơi này hư không nứt ra rồi, trước sau xuất hiện hai đạo dòng sông, Thái Âm cùng Thái Dương lực lượng vận chuyển...

Thạch Hạo như trước đi chính là con đường này, người khác không chịu nổi cánh cửa kia sau lưng tràng vực uy năng, thế nhưng, hắn có thể kiên trì trụ, đối với hắn mà nói đây là một cái an toàn con đường.

Cuối cùng, hắn đi tới Hạ Giới, tiến vào cái kia mảnh đã từng cấm địa sinh mệnh.

- Ngươi có thể mang về thứ này, này không phải bình thường hắc ám máu, hạt giống cấp sinh linh dựng dục ra, đây là hắc ám chân huyết!

Vùng cấm chi chủ rất kinh ngạc, đối với hắc ám sinh linh tới nói đây là thần thánh máu!

Nó ý nghĩa phi phàm, nắm giữ loại này huyết thống, mang ý nghĩa có thể vô hạn tiến hóa, cuối cùng sẽ trưởng thành vì là hắc ám sinh linh bên trong bá chủ.

Đây là hắc ám sinh linh trải qua phiền phức tế tự, gian nan sinh ra hắc ám hạt giống dựng dục ra hi thế chân huyết, quý giá nhất, có thể gặp không thể cầu.

- Không phải là bởi vì tế tự mà sinh ra hắc ám hạt giống, mà là một cái cái rương tạo nên.

Thạch Hạo báo cho.

Vùng cấm chi chủ nghe nói, chấn động trong lòng, nói:

- Vậy thì càng không đơn giản, đây là thiên tuyển chi chủng, chân huyết vô giá!

Thạch Hạo liền biết này huyết không bình thường, hắn thỉnh giáo này huyết có tác dụng gì, cần muốn xử lý như thế nào.

- Ngươi đến cách nó xa một chút, nếu không trường kỳ mang ở trên người, sẽ ăn mòn ngươi, để ngươi hướng đi hắc ám.

Vùng cấm chi chủ nhắc nhở.

- Không hề có tác dụng? Vậy ta trực tiếp hủy diệt quên đi.

Thạch Hạo nói rằng.

- Rất khó tiêu diệt, nó sinh sôi liên tục, trừ phi ngươi đến Tiên Đạo cấp độ, không ngừng lấy Tiên huyết cùng tiên khí đi gột rửa.

Vùng cấm chi chủ nói rằng.

Thạch Hạo lắc đầu, nói:

- Nguyên vốn còn muốn lợi dụng nó đây, xem có hay không có giá trị gì, bây giờ nhìn lại, vật này thật sự không nên mang về.

Thạch Hạo có chút hối hận, vạn nhất ô nhiễm Hạ Giới làm sao bây giờ, một khi hắc ám vật chất khuếch tán, hắn liền trở thành tám vực tội nhân.

- Có ta ở, ngươi ngược lại cũng không cần phải lo lắng chân huyết khoách tán ra đi, ta đang nghĩ, nó hay là thật có tác dụng lớn nơi.

Vùng cấm chi chủ nói rằng.

- Nó có chỗ lợi gì?

Thạch Hạo không nhịn được hỏi.

- Ngươi có thể tắm rửa hắc ám máu, hoàn toàn bị nó ăn mòn.

Vùng cấm chi chủ nói rằng.

- Cái gì?!

Thạch Hạo rút lui, phi thường cảnh giác, dù như thế nào, hắn cũng không thể từ bỏ hiện tại Nguyên Thần, làm như vậy, mang ý nghĩa hắn thân thể bất diệt, nhưng là người nhưng thay đổi.

Trên thực tế, hắn đối với vùng cấm chi chủ cũng không phải trăm phần trăm toàn bộ tin tưởng, bởi vì, mỗi người đều có bí mật của chính mình, huống chi là bực này đại nhân vật.

- Đừng nóng vội, nghe ta nói, hắc ám vật chất rất đáng sợ, nhưng một mực phong tỏa, chung quy không phải biện pháp, sớm muộn vẫn là sẽ tiếp xúc, nếu như có thể đối với nó miễn dịch, thậm chí có thể lợi dụng sức mạnh của nó, vậy thì thật sự có thể không lo.

Vùng cấm câu chuyện nói.

Đồng thời, hắn cảm thấy, lần này Tiên vực chắc chắn sẽ thua, mặc dù có thể thắng, cũng sẽ có đại nguy cơ.

- Ngày sau, thế gian nhất định còn muốn có một hồi từ trước tới nay đáng sợ nhất náo động lớn, vượt qua đi tất cả niên đại, tất cả kỷ nguyên, cái kia chính là một lần kinh khủng nhất đại thanh toán!

- Hắc ám vật chất có thể là mối họa lớn, nhưng có thể sẽ có một ngày có thể tẩm bổ thân thể, chuyển tử mà sống, liền xem có thể không dùng tới nó.

Vùng cấm chi chủ nói rồi như thế mấy câu nói, để Thạch Hạo trong lòng có rất nhiều nghi hoặc.

- Ngươi để ta thích ứng hắc ám vật chất?

Thạch Hạo hỏi.

Vật kia một khi nhiễm, liền không còn đường quay đầu, rơi vào hắc ám, lãng quên tự mình, còn nói gì tương lai, đời này liền hủy diệt rồi.

Nếu không, Tiên vực dùng cái gì chặt chẽ phong tỏa, ngay cả người mình đi chinh phạt hắc ám sinh linh sau, đều không được quay lại Tiên vực, vĩnh viễn bị vứt bỏ, bị trục xuất.

- Dám muốn người khác không dám nghĩ, dám vì là người khác không dám vì là, cái này có thể là cơ hội.

Vùng cấm chi chủ nói rằng.

- Này quá mạo hiểm.

Thạch Hạo lắc đầu.

- Ngươi liền Chiết Tiên Chú đều trúng rồi, còn không là sống sót, không có bị phế, nếu như ngươi có thể chặn lại hắc ám vật chất, như vậy thật sự có khả năng ở đại thanh toán bên trong sống sót!

Vùng cấm chi chủ trịnh trọng nói.

Thạch Hạo nghe vậy, lộ ra vẻ nghiêm túc, không nói gì, chăm chú suy tư.

- Ngươi hay là cảm giác mình đầy đủ kinh diễm, nhưng ta phải nói cho ngươi, chân chính đại thanh toán, ngày xưa bất luận cái nào sinh linh nhảy ra cũng có thể giảo long trời lở đất, giết chết vạn tộc, ngươi có tin tưởng hay không? Bởi vì, cái kia đám nhân vật đều từng xưng bá năm tháng sông dài bên trong, quan sát kỷ nguyên chìm nổi.

Vùng cấm câu chuyện rất rõ ràng, muốn chân chính phá vòng vây, ở khủng bố niên đại bên trong quật khởi, tiếp tục sinh sống, phải có vượt xa thế nhân tưởng tượng năng lực, đánh vỡ các loại cấm kỵ ghi lại.

Thạch Hạo rõ ràng hắn nói có đạo lý, thế nhưng như trước cảm thấy, vị này vùng cấm chi chủ rất điên cuồng, căn bản không nắm tính mạng của hắn coi là chuyện đáng kể.

- Thành, ngươi có thể cao cao tại thượng, so với thiên địa còn kiên cố, vĩnh hằng trường tồn, ngàn tỉ cổ bất diệt. Mà nếu là thất bại, cũng chỉ có điều là sớm tử, nếu không, cũng sẽ chết ở thanh toán sơ kỳ, không thể là cười đến cuối cùng sinh linh.

Vùng cấm chi chủ nói quá trực tiếp.

- Ngươi là người điên!

Thạch Hạo nói rằng, nhưng cuối cùng hắn đồng ý, hắn khởi đầu ngoài miệng phản đối, nhưng nhưng trong lòng cũng vẫn ở cân nhắc, vì trở nên mạnh mẽ, hắn là không tiếc mạo hiểm, dù cho cửu tử nhất sinh.

- Rất tốt, chỉ một giọt hắc ám chân huyết chỉ đủ trước mắt dùng, ngày sau cần đưa ngươi một thân đều truyền vào loại này huyết.

Vùng cấm chi chủ nói rằng.

Điều này làm cho Thạch Hạo sắc mặt biến, người đàn ông trung niên này áo trắng như tuyết, nhìn tuấn lãng, thế nhưng làm việc quá khủng bố.

- Ta sẽ nghĩ biện pháp bồi dưỡng được càng nhiều hắc ám chân huyết đến. Bắt đầu từ bây giờ, ngươi chuẩn bị hắc ám hóa đi.

Hắn nói rằng.

Thạch Hạo suy nghĩ một chút, nói:

- Không được, ta không thể đánh bạc, muốn từng bước từng bước đến.

Hắn quyết định, lấy hắn huyết nhục đắp nặn ra một bộ thể phách, ngược lại đến hắn cảnh giới này, có thể đoạn chi sống lại, muốn lại tố một bộ thể xác, không thành vấn đề.

- Cũng được, đắp nặn một cái hắc ám thân thể, dùng hắn cùng ngươi chém giết, cùng chính mình chiến đấu, chỗ tốt càng nhiều.

Vùng cấm chi chủ gật đầu.

Cuối cùng, Thạch Hạo rời đi, đem những kia phiền phức giao cho vùng cấm chi chủ.

Hắn không thể chờ đợi được nữa trở về Thạch thôn, hắn muốn tiến vào Hư Thần Giới đi gặp Điểu Gia cùng Tinh Bích Đại Gia.

- Hai vị lão gia tử, các ngươi nghĩ tới sao, cái kia gỗ mục hòm đến cùng là cái gì, có lai lịch ra sao?

Thạch Hạo hỏi.

Bởi vì, lần này, hắn ở thượng giới nhìn thấy tương tự với táng địa bên trong khởi nguyên cổ khí bình thường cái rương, đối với mình quản lý nắm gỗ mục hòm, càng thêm cảm giác thần bí.

Hắn không có xin hỏi vùng cấm chi chủ, bởi vì, có chút kiêng kỵ, ở cẩn thận mà cẩn thận phòng bị.

Phải biết, gỗ mục hòm là Du Đà cùng An Lan cũng nghĩ ra được đồ vật, vì thế từng làm lớn chuyện, không tiếc đánh đổi ra tay.

Vùng cấm chi chủ, khi còn sống hay là chính là cái kia cấp bậc tồn tại, bây giờ tuy rằng hắn nói mình là tan nát dấu ấn, không cách nào phục sinh, nhưng vẫn để cho Thạch Hạo không dám khinh thường.

Nếu là này gỗ mục hòm có gì đó quái lạ, hắn lo lắng vùng cấm chi chủ

sẽ có dị thường gì phản ứng.

Đồng thời, hắn cũng muốn mời Điểu Gia cùng Tinh Bích Đại Gia phân tích, vùng cấm chi chủ đến cùng là có hay không chính triệt để vô hại, nếu là hai cái lão già có thể nhớ tới ngày xưa càng nhiều sự, có thể cho hắn một cái yên tâm đáp án.

- Gỗ mục hòm, tuyệt đối không bình thường, chúng ta sâu trong nội tâm có một luồng xao động, nhưng chính là không nhớ ra được.

- Vùng cấm chi chủ, tạm thời trước tiên phòng bị, trước tiên không muốn cho hắn cái này gỗ mục hòm!

Đây là hai lão, vẻ mặt trịnh trọng.

Ban ngày một chương, buổi tối hai chương, tiểu bù một điểm, ngày mai kế tục ba chương.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1791: Lão Nương To Lớn Nhất

Thạch Hạo lưu lại, rất an tâm, không có lại chạy tán loạn khắp nơi, hắn một lòng muốn tăng lên tu vi của chính mình, để cho mình chân chính có thể ngư dược hóa long!

Tình thế bức người, trong thiên địa này không bình yên, không còn là đã từng ôn hòa thời đại, hắn nếu là phàm nhân cũng là thôi, không có lựa chọn, mà hắn thiên phú thật sự rất mạnh, có quật khởi hi vọng.

Hắc ám tiến hóa bắt đầu rồi, còn có mặt sau được xưng từ trước tới nay đáng sợ nhất náo động lớn —— máu tanh thanh toán, đó là tử vong hô hoán, ép người muốn nghẹt thở.

Ở loại này niên đại dưới, chỉ cần là tu sĩ, không ai không muốn tự vệ, muốn trở nên mạnh mẽ, từ mà thay đổi vận mệnh của mình.

Thạch Hạo khổ tu, để tâm nhưng cảm ngộ, đi phỏng đoán chính mình đại đạo con đường, muốn ở này thời loạn lạc bên trong quật khởi, vì là chính là ngày sau giết ra bản thân một thế giới.

Hắn muốn ở hắc ám náo loạn bên trong sống sót, hắn phải bảo vệ người ở bên cạnh, hắn muốn che chở Thạch thôn yên tĩnh cùng bình an, hắn không muốn nhìn thấy người thân chết thảm, hắn không muốn nhìn thấy đại thế héo tàn, cuối cùng chỉ còn dư lại đất khô cằn, xương khô.

Thế nhưng, hắn không biết có thể hay không thành công, tương lai quá tàn khốc, dù cho hắn từng từng thấy tương lai một góc, cũng không thể tin.

Bởi vì, bất kỳ tiên đoán, cũng không thể coi là thật, không có chuyện đã xảy ra ai có thể xác định nhất định sẽ đến.

Huống hồ, hắn năm đó nhìn thấy cái kia một góc tương lai, kết cục cũng không phải rất tốt, tuy rằng hắn còn sống, thế nhưng là có thể xưng tụng thê lương, bất lực, đại bi!

Bất luận bao nhiêu năm qua đi, hắn đều khó mà quên lần đầu kinh thấy một góc tàn khốc tương lai tình cảnh.

Cả thế gian cùng tịch, vạn vật tuyệt diệt, tất cả mọi người đều chết trận, chỉ có hắn lẻ loi sống sót, ở sau lưng của hắn, là một cây cháy đen cây liễu hài cốt, cái khác không còn sót lại bất cứ thứ gì.

Mỗi một lần nghĩ đến, trong lòng hắn sẽ đau đớn, khó có thể ức chế, có loại cực kỳ đau buồn cảm giác, đó là hắn kiếp này duy nhất sợ hãi chi nguyên.

Hắn không muốn tin tưởng, cũng không thể tin được, vẫn cho rằng. Có biện pháp có thể nghịch chuyển kết cục.

Sau đó, Thạch Hạo cũng từng tới một ít nhân vật lợi hại, cũng từng hướng về bọn họ thỉnh giáo, tỷ như Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính. Bọn họ ngược lại không là vô cùng lưu ý, nói cho hắn, không phát sinh sự không tính là kết cục.

Ngoài ra, dựa theo phân tích của bọn họ, dù cho thật sự phát sinh cấp độ kia sự. Thạch Hạo chứng kiến cũng không phải cuối cùng hình ảnh.

Bởi vì, hắn cuối cùng đạp lên bầu trời, đạp ở thần đạo trên đỉnh cao, lần thứ hai ra đi, vậy nói rõ sự tình vẫn không có xong...

Mà này nhưng càng làm cho Thạch Hạo khiếp đảm, không có kết cục hình ảnh, cũng đã như vậy, hắn tương lai đều cần trải qua cái gì? Như cùng một bóng ma, thỉnh thoảng hiện lên trong lòng, có thể nào an lòng?

Hắn muốn chân chính cường đại đến có thể xoay chuyển tất cả. Đặc biệt là lần này đi tới Thượng Giới, nhìn thấy hắc ám sinh linh, nhìn thấy Tiên vực xuất binh, hắn càng phát giác, đạo hạnh không đủ.

- Ta muốn trở nên mạnh hơn!

Ở trong đại hoang, Thạch Hạo rống to, âm Liệt Thiên, cũng còn tốt nơi này cách Thạch thôn đủ xa, nếu không, loại này đại vệt sóng gợn phát sinh. Xảy ra phiền toái lớn.

Bất quá, hắn cấp tốc đã khống chế, khiến cho thần âm nhằm phía vực ngoại, ở trên bầu trời khuấy động.

Thạch Hạo thở dài một hơi. Lần này giới thổ địa đối với hắn mà nói quá yếu đuối, hơi một không chú ý liền có thể sẽ gặp phải sát sinh đại họa đến.

Này vẫn đúng là không phải một chỗ thích hợp tu hành địa phương, không chỉ có đại đạo có khuyết, liền cước hạ vùng đất này cũng dễ dàng lún xuống, sụp ra.

- Đại đạo có khuyết, là đối với ta mài giũa, ta muốn từ tự thân xuất phát. Lấy thân là chủng, không ngừng đột phá trở nên mạnh mẽ!

Thế nhưng, kiên cố sân bãi đây?

Thạch Hạo nhắm vào tám vực biên giới, có thể giết tiến vào Hỗn Độn bên trong đi, nơi đó bão táp mãnh liệt, hư không bất ổn, hơi một tí sẽ phát sinh Hư Không Đại Liệt Trảm, dập tắt tu sĩ.

Hay là, cái kia các nơi mới là thích hợp hắn chỗ tu hành!

Thạch Hạo nói được là làm được, xuyên thủng vực bích, giết vào Hỗn Độn bên trong, dùng cuồng bạo nhất cơn bão năng lượng luyện thể, trợ chính hắn tu hành.

Hắn có cổ kinh, hắn có bí thuật, hắn nắm giữ rất nhiều tuyệt thế **, hơn nữa đi lấy thân là chủng con đường, hắn khuyết chính là năm tháng gột rửa, còn có bình tĩnh lại tâm tình tỉnh ngộ.

Thạch Hạo toàn thân tâm tập trung vào đi vào, bất quá cũng không tính

là thẳng thắn tu luyện, thỉnh thoảng qua lại Thạch trong thôn, hắn muốn tìm người luận bàn!

Mỗi một quãng thời gian sẽ trở lại, đi Hư Thần Giới hắc ám lao tù bên trong kiểm nghiệm thành quả, cùng những kia bình ngói bên trong phong ấn tồn tại ác chiến, cùng mấy tôn bị xích sắt khóa lại tượng đá liều mạng.

Đồng thời, có lúc còn muốn đi cái kia mảnh hoang vu cấm địa sinh mệnh, tiếp thu vùng cấm chi chủ dằn vặt, tỷ như để Chiết Tiên Chú tái phát.

Mà gần nhất, hắn thậm chí bắt đầu lần đầu tiếp xúc hắc ám máu, lấy chết đi nguy hiểm, đến rèn luyện tự thân đại đạo con đường!

- Cái gì là ngàn tỉ cổ tải Bất Hủ, cái gì là vĩnh hằng, đều là đánh ra đến, ta muốn kiếm chém vạn cổ, một đôi nắm đấm trấn áp cổ kim tương lai!

Thạch Hạo xin thề, hắn gầm nhẹ, kiên định niềm tin của chính mình.

- Cái gì kiếm chém vạn cổ, trấn áp cổ kim tương lai, tiểu tử thúi ngươi trở lại cho ta, tuổi tác cũng không nhỏ, nên cưới vợ rồi!

Ở Thạch Hạo dõng dạc, vì chính mình tiếp sức thời khắc, phía sau gào lao một cổ họng, để thân thể của hắn lúc đó liền cứng lại rồi, như trúng rồi định thân pháp.

Nguyên bản, hắn còn đấu chí dồi dào đây, có thể kết quả là như thế bị người vô tình đánh gãy.

Trời đất bao la, lão nương to lớn nhất!

Phía sau, chính là Thạch Hạo mẫu thân, liền như thế một cổ họng đem hắn cho hô trở về.

Nói là lão nương, bất quá, hiện nay Tần Di Ninh còn tương đương tuổi trẻ, phong nhã hào hoa, tuổi tác còn không lớn, huống chi nàng là tu sĩ, mà lại tu vi không kém.

Gần đây, nàng rất để bụng, tổng sợ Thạch Hạo xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, muốn cho hắn sớm chút Thành gia, yên ổn, lưu lại dòng dõi.

Bởi vì, cái này con lớn nhất quá không cho người bớt lo, lúc trước cũng là thôi, một người trên Cửu Thiên, đi Biên Hoang, xông Tiên Viện, giết quần địch.

Hiện nay, thân thể đều bị tàn Tiên ám hại, đạo hạnh có thể biến mất, vẫn là như vậy không an phận, không có chuyện gì liền chạy đến Thượng Giới đi.

Đặc biệt là, nàng nghe được, Thạch Hạo lại cùng cái gì sinh vật bóng đêm giao thủ, đến nay vẫn là chưa từ bỏ ý định đây.

- Ta mặc kệ ngươi cao bao nhiêu chí hướng, nhưng ngươi là con trai của ta, ngươi phải kết hôn!

Tần Di Ninh thường ngày rất dịu dàng, là một cái hiền thê lương mẫu, nhưng hiện tại nàng có đốt đuốc lên, hiếm thấy hành sử trời đất bao la lão nương to lớn nhất quyền lợi.

Nàng đang hãi sợ, đang lo lắng, hi vọng một việc hôn nhân có thể làm cho Thạch Hạo an phận một ít, không muốn đi mạo hiểm nữa, không muốn suy nghĩ một người đi theo hắc ám sinh linh chém giết.

Có một số việc, Thạch Hạo không có đối với bọn họ toàn bộ nói rõ, sợ bọn họ lo lắng. Vì vậy, Tần Di Ninh không phải hiểu rất rõ, chỉ cảm thấy hiện nay sinh hoạt hoàn cảnh rất yên tĩnh, mà trưởng tử nhưng xao động.

- Nương, ngươi cũng biết, ta chí ở đại đạo, hi vọng vạn cổ quá khứ, còn có thể quan sát năm tháng sông dài, nhìn một cái lại một cái kỷ nguyên chìm nổi.

Thạch Hạo nói rằng.

- Ta biết những này, nhưng ngươi họ Thạch, đến thành hôn tuổi tác, nên

lưu cái kế tiếp dòng dõi rồi!

Lão nương to lớn nhất, rất bá đạo nói rằng.

- Hài tử, ngươi nên suy tính một chút những việc này, làm người tử nữ, ngươi muốn lý giải cha mẹ tâm tình.

Lần này, hiếm thấy chính là hiền lành lão tộc trưởng Thạch Vân Phong cũng mở miệng.

- Tộc trưởng gia gia!

Thạch Hạo há miệng.

Trên thực tế, không chỉ có là bọn họ, chính là Thạch trong thôn những người khác cũng đều hi vọng hắn kết hôn, lưu lại đời sau.

Thậm chí là, hắn đồ nhi Xích Long đều ở cười nhạo, bắt ép hắn, nói hắn sớm nên kết hôn, an tâm ở tại Thạch thôn, không muốn xảy ra đi gây rắc rối.

Kết quả, con rồng này bị Thạch Hạo một cước đá bay, kêu thảm thiết, đánh toàn, biến mất ở phía chân trời.

- Nương, ngươi cũng biết, ta ở thượng giới gặp Trường Sinh hoàng triều công chúa, tiếp xúc qua Bất Hủ thế gia minh châu, đều chưa từng động tâm, ngươi để ta hiện tại liền tuyển đạo lữ, trong lúc nhất thời thật không có thích hợp.

Thạch Hạo kiếm cớ.

- Nơi đó không thì có một cái sao?!

Tần Di Ninh nhỏ giọng nói, nhưng nhưng rất mạnh thế, chỉ về từ Đại Hoang bên trong hái thuốc trở về Vân Hi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1792: Bình Cảnh

- Sư phụ, ta lại trở về. Chân trời, Xích Long hóa thành một đạo xích hà, bốc lên, vui chơi, như là đang cố ý chế nhạo hắn, tựa như tia chớp trở về, mà lại lại nhìn tới cửa thôn Vân Hi thì, nó lại cười xấu xa, hô một tiếng sư nương.

Ầm!"

Kết quả, nó lại bay đi, lần này bị Thạch Hạo một cước đá ra, cái kia bàn chân cực tốc phóng to, cùng một vách núi tự, đưa nó đụng phải đi ra ngoài, cũng không biết bị đá đến nơi nào, ngược lại nó tại chỗ liền ngất, liên tiếp mấy ngày đều không thấy hình bóng.

Vân Hi da sắc trắng nõn như dương chi ngọc thạch, nàng đúng là rất bình tĩnh, cái này nữ từ khi tuỳ tùng Hạ Giới, nói muốn chăm sóc Thạch Hạo sau, tâm tình ôn hòa, có loại vượt khỏi trần gian khí chất, như "Trích Tiên" lạc ở nhân gian.

Thạch Hạo không thể ngay trước mặt Vân Hi từ chối, tuy rằng nàng mới từ Đại Hoang bên trong thải dược trở về, cũng không nghe thấy những lời nói kia, thế nhưng đây là một cái thông minh nữ, tùy tiện nói ra một chút, sẽ đoán được.

Trên thực tế, đang nhìn đến Tần Di Ninh nhu hòa ánh mắt thì, cùng với đối với nàng gần nhất tới nay hỏi han ân cần, Vân Hi sớm có phát hiện.

- Ngươi cùng ta nói, đến tột cùng muốn chọn ai?!

Tần Di Ninh trong bóng tối hỏi dò.

Thạch Hạo ngẩn ra, này không phải lựa chọn ai vấn đề, mà là trong lòng

có đạo khảm không bước qua được.

Biên Hoang đại chiến kết thúc thời gian cũng không lâu đây, còn chưa đủ nửa năm, Đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính chết trận, Hỏa Linh Nhi càng là liên quan Tội Châu bị An Lan vồ một cái đi, thất lạc dị vực, là sống hay chết đều không biết.

- Ta biết, ngươi trong lòng có chấp niệm, tạm thời không bỏ xuống được những kia, thế nhưng người chết rồi, chung quy không có thể sống lại, hết thảy đều muốn hướng về trước xem a.

Tần Di Ninh khuyên nhủ.

Theo Tần Di Ninh, Hỏa Linh Nhi không về được, hoặc là nói đã chết đi, An Lan là người lương thiện sao? Hắn bắt đi Tội Châu sẽ lưu lại người sống?

Còn nữa, dù cho thật sự có kỳ tích, Hỏa Linh Nhi còn sống sót, chưa từng chết đi, nhưng là cái kia có tác dụng đâu?

Bây giờ, hai giới tách ra, trung gian có lạch trời, không cách nào thông suốt, Biên Hoang đại chiến kết thúc, dị vực cùng này một giới triệt để mất đi liên hệ.

Muốn lại gặp lại, còn cần bao lâu. Một cái kỷ nguyên sao?

Sinh cũng được, chết cũng thôi, này một đời đã vô duyên lại gặp lại. Tần Di Ninh cũng ở tiếc hận, nàng chính là sợ Thạch Hạo không bỏ xuống được những này, mới muốn hắn mau chóng kết hôn. Lãng quên những người kia sinh bên trong không nhanh, đem cay đắng chém tới.

- Chờ một chút đi.

Thạch Hạo đi rồi, không quay đầu lại, đi hỗn độn bên trong tu hành.

- Hỏa Linh Nhi là một cô nương tốt, thế nhưng, các ngươi hữu duyên

không phân a.

Tần Di Ninh ở phía sau thở dài.

Nàng bị Thạch Tử Lăng lôi đi, biết chi bằng phụ, Thạch Tử Lăng rõ ràng, Thạch Hạo hiện nay là nói cái gì cũng không sẽ chọn chọn lãng quên, hay là đang lấy loại kia tiếc nuối thúc giục tự thân đây.

Sau đó mấy năm bên trong. Thạch Hạo vẫn ở khổ tu, đạo hạnh của hắn ở tăng tiến, không ngừng tăng trưởng, nhanh làm người ta kinh ngạc thịt khiêu.

Phải biết, hắn ở độ tuổi này, xưa nay chưa từng nhìn thấy, đã sắp muốn đi vào Độn Nhất cảnh giới đỉnh cao, lại về phía trước bước ra một bước liền vậy thì đem tiếp xúc Chí Tôn lĩnh vực.

Sinh vật bóng đêm không tính, loại kia tiến hóa, loại kia trở nên mạnh mẽ. Căn bản không bình thường, không phải là mình tu luyện thành.

Thạch Hạo, chính mình chân chính tu ra đạo hạnh, sức chiến đấu kinh người. Mấy năm, hắn không ngừng phá quan, một đường đột phá đi tới, thực lực càng ngày càng cường lớn.

Ngày hôm đó, hỗn độn bên trong một tiếng vang thật lớn, hắn triệt để nện vững chắc Độn Nhất cảnh giới tu vi. Đã đại viên mãn, đăng lâm này cảnh giới đỉnh cao nhất!

Loại này thành tựu, nếu là truyền đi, đủ khiến Thượng Giới rung bần bật, bọn họ không sẽ nghĩ tới, Hạ Giới sinh linh bên trong có người ở ở độ tuổi này liền muốn thành tựu Chí Tôn vị!

Có thể nói, Cửu Thiên Thập Địa còn chưa từng thấy đây.

Huy hoàng cực điểm, vang dội cổ kim.

Sau đó một năm bên trong, hắn bắt đầu thử nghiệm đột phá, muốn đi vào người kia nói đỉnh cao lĩnh vực.

- Chỉ kém một chút, vì sao đặt chân không đi vào?

Thạch Hạo ở nhíu mày, hắn muốn vọt vào Chí Tôn cảnh, thế nhưng thất bại, ở Độn Nhất đại viên mãn bên trong, không có cách nào lại cất bước.

Hắn trở lại, đi tới Thạch thôn, lần thứ hai đi mài giũa, cùng Hư Thần Giới bên trong hắc ám trong thiên lao phong ấn sinh vật quyết chiến, nhưng đáng tiếc không hiệu quả rõ rệt, vẫn là không cách nào đột phá.

Trong lúc, Tần Di Ninh chuyện xưa nhắc lại, hi vọng hắn có thể lưu lại dòng dõi, không cần có cái gì tiếc nuối.

Thạch thôn mọi người cũng rất ước ao, Thạch Hạo thiên phú rõ như ban ngày, đều muốn hắn có thể kết hôn sinh con, vì là Thạch thôn lưu lại mấy cái huyết thống.

Thạch Hạo cười, lần thứ hai ứng phó rồi quá khứ, hắn tại hạ giới lộ thật giống đến cùng, mấy năm trôi qua, hắn muốn lại đi ba ngàn châu, nhìn một chút hiện nay hắc ám mối họa thế nào.

Đồng thời, hắn càng muốn tìm hơn một đạo thời cơ, xem có thể không ở thượng giới đột phá.

Khi (làm) Thạch Hạo lại tới ba ngàn châu sau, hắn rất giật mình, tình hình trận chiến tàn khốc, Tiên vực xuất binh nhưng lại bị hư hỏng, hiện nay hắc ám cương vực mở rộng rất nhiều lần!

Không chỉ có ba ngàn châu hắc ám vật chất bừa bãi tàn phá, đầy đủ chiếm cứ 1,200 châu nơi.

Ngoài ra, Cửu Thiên Thập Địa, trước sau xuất hiện "Hắc họa"!

Hiện tại không riêng ba ngàn châu như vậy, cái khác cổ đại lục đều như vậy, đều bốc lên hắc ám vật chất, khủng bố tai nạn giáng lâm.

Tiên vực không thể không phái ra càng nhiều Binh đem!

Trong lúc này, sát phạt không ngừng, các nơi tu sĩ tử vong nặng nề, trải qua mấy năm, máu tanh đầy rẫy, hài cốt vô số, đều là sát phạt gây nên.

Thạch Hạo một đường đi xuống, cảm thấy nhìn thấy mà giật mình, hắn nghe nói, có Chân Tiên đều chết trận rồi!

Loại này giằng co chiến đấu, rất đáng sợ, phi thường kịch liệt, song phương giết ra chân hỏa, có khủng bố nguyên thủy hắc ám sinh linh xuất hiện, thiết huyết vô tình, sát khí ngập trời.

Thạch Hạo không có tham dự vào, chỉ là ở trên đường tình cờ ra tay, ước lượng những sinh vật bóng đêm đó, hắn không muốn hiện tại liền đi chém giết.

Bây giờ, vẫn là hắn ngủ đông kỳ, lấy cảnh giới của hắn tới nói, đi tới căn bản không thay đổi được cái gì, chỉ có đủ mạnh thì, một chiêu kiếm có thể bổ ra hắc ám chiến trường, như vậy mới có ý nghĩa.

Dọc theo con đường này, Thạch Hạo như trước ở thử nghiệm đột phá, tìm kiếm thời cơ, hắn muốn đi vào Chí Tôn cảnh!

Đáng tiếc, rất không thuận lợi, hắn chưa thành công, vẫn là nghỉ chân ở Độn Nhất cảnh giới đỉnh cao trong lĩnh vực.

Thạch Hạo rất thất vọng, hắn không nghĩ ra, vì sao không xông vào được cửa ải kia.

Nếu là để người ta biết hắn có loại ý nghĩ này, nhất định sẽ đờ ra, sau đó nguyền rủa, đây thực sự là quá tham lam, từ xưa đến nay, sẽ không có năm trăm tuổi trở xuống Chí Tôn.

Mà hắn hiện tại mới bao lớn tuổi tác?

Tu đạo năm tháng kém quá xa rồi!

Dù cho cổ đại bên trong kinh tài tuyệt diễm, đã từng tu luyện nhanh nhất

những kia sinh linh, không ngừng đánh phá kỷ lục, tuy nhiên dùng đi tới mấy trăm năm thời gian, vậy cho dù là kỳ tích.

Mà Thạch Hạo hiện tại, dựa theo tiền nhân ánh mắt đến xem, quá non nớt, tuổi trẻ gần như không chân thực, có này tu vi đủ để ngạo thế.

- Không được, ta muốn đột phá!

Cuối cùng, Thạch Hạo lần thứ hai ra đi, hắn trở lại Hạ Giới, lần thứ hai khổ tu, một cái chớp mắt lại là mấy năm trôi qua.

Thạch Hạo tổng cộng tại hạ giới tu hành mười năm, Độn Nhất cảnh giới đại viên mãn, tiến vào không thể tiến vào, đi tới cực hạn phần cuối, hắn từng nhiều lần dẫn lôi kiếp, thử nghiệm trợ chính mình phá quan, nhưng như trước vô dụng.

Chí Tôn cảnh không thể lay động!

Thậm chí, bởi vì mạnh mẽ đột phá, hắn có hai lần suýt nữa "thân tử đạo tiêu", từng ở hỗn độn bên trong gợi ra đại tan vỡ, nhục thân nát đi, còn có một lần ở trong tinh không, hắn huyết nhục mơ hồ, đứt thành từng khúc, để rất nhiều ngôi sao vĩnh viễn tắt.

Thạch Hạo đến một bình cảnh kỳ, hắn biết, con đường của chính mình thật sự không dễ đi, muốn ở còn trẻ nhất năm tháng tiến vào Chí Tôn cảnh, phảng phất không thể.

Thế nhưng, hắn không cam lòng, không hy vọng mấy trăm năm sau lại tấn giai!

Hắn chính là muốn đánh phá ghi chép, sáng tạo kỳ tích

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1793: Chấp Niệm Quá Sâu Thạch Hạo Than Nhẹ, Tối Hậu, Hắn Rất Bất Đắc Dĩ, Đi Thỉnh Giáo Cấm Khu Chi Chủ

Nguyên bản, hắn rất tự phụ, hi vọng chính mình đánh vỡ giam cầm, một đường hát vang tiến mạnh, chánh thức tại không có khả năng bên trong quật khởi, nhưng bây giờ hắn đi cầu dạy.

Hắn không hiểu, vì sao cường đại như vậy, đạo hạnh tinh tiến, tại Độn Nhất cảnh giới tuyệt đối thiên hạ vô địch, có thể là vì sao chậm chạp không thể phóng ra một cửa ải kia khóa tính một bước?

Cấm Khu Chi Chủ yên lặng, thời gian rất lâu đều không nói gì, bời vì, hắn có chút bị đả kích, người trẻ tuổi này muốn tại ngắn như vậy trong năm tháng trở thành Chí Tôn?

Hoang có biết hay không, đừng nói cái này kỷ nguyên, cũng là tại Tiên Cổ kỷ nguyên đều không có năm trăm tuổi lấy dưới Chí Tôn, vậy cần tuế nguyệt qua rèn luyện, qua tẩy lễ.

- Ngươi quá nóng vội.

Cấm Khu Chi Chủ chỉ có thể than nhẹ, hắn không có tốt ý nghĩ lấy chính mình nêu ví dụ, bời vì, theo cái này ba mươi mấy tuổi liền muốn trở thành Chí Tôn người trẻ tuổi so sánh, thực sự có chút đả kích người.

- Ta có thể nào không nóng lòng, Thượng Giới đại chiến không ngừng, ai biết có một ngày liền sẽ hoàn toàn bị hắc ám vật chất ăn mòn cái hoàn toàn, ta nhất định phải trong thời gian ngắn nhất quật khởi!

Thạch Hạo thái độ kiên định.

- Này ngươi có biết hay không, thế gian này, liền cho tới bây giờ chưa

từng xuất hiện dưới năm trăm tuổi Chí Tôn, tối thiểu nhất gần nhất cái này một hai cái kỷ nguyên không có!

Cấm Khu Chi Chủ nói ra.

Thạch Hạo yên lặng, chẳng lẽ hắn yêu cầu quá cao sao? Không khỏi hỏi:

- Thật không có?

Cấm Khu Chi Chủ không nói, gia hỏa này đây là đang trào phúng tiền nhân sao?

- Vì cái gì không có?

Thạch Hạo không hiểu hỏi.

- Thật có người rất sớm đã xông vào Độn Nhất đỉnh phong, nhưng là, giống như ngươi, lập tức dừng bước tại này, rất khó lại tinh tiến, thẳng đến sống qua một khoảng thời gian mới tấn giai. Cái này người nếu là bởi vì, muốn trở thành Chí Tôn, cần kinh nghiệm quá nhiều. Này không riêng gì lực lượng tích lũy, pháp lực ngưng tụ, càng là tâm linh ma luyện.

Cấm Khu Chi Chủ giải thích.

- Cụ thể như thế nào làm?

Thạch Hạo thật có loại lo nghĩ cảm giác, luôn cảm thấy thời gian không chờ hắn, cho hắn thời gian không nhiều, lại không vọt lên tận trời, theo những đại nhân vật kia bình khởi bình tọa lời nói, hắn khả năng liền không có cơ hội.

- Muốn vào Chí Tôn Cảnh, cần thể ngộ những thăng trầm của cuộc sống, muốn tại cuồn cuộn trong hồng trần tranh độ. Phải không ngừng luyện tâm, đến tối hậu, tâm giải thoát, gông xiềng mở ra sát na, ngươi liền đứng tại nhân đạo tuyệt đỉnh, trở thành Chí Tôn.

Cấm Khu Chi Chủ nói ra.

- Cần tại hồng trần thái độ khác nhau bên trong tiến lên?

Thạch Hạo nhíu chặt lông mày, hắn cảm thấy rất phiền phức, muốn tiêu hao thời gian rất lâu.

Tuy nhiên, hắn cũng biết. Loại này luyện tâm là hẳn là, là một cái tất nhiên quá trình, nhưng vẫn cảm thấy thời gian không đủ dùng.

Cấm Khu Chi Chủ nói:

- Tu hành chi đạo, có một ít cửa ải lớn luôn luôn đặc biệt. Cũng là cần các loại điều kiện hà khắc phát động, mới có thể cuối cùng thông qua, Chí Tôn Cảnh làm nhân đạo lĩnh vực tối hậu một cảnh, tự nhiên khó mà vượt qua.

- Này hắc ám sinh linh vì sao có thể xem nhẹ luyện tâm. Lực lượng góp nhặt đến đủ hùng hậu, huyết dịch đủ rất tinh khiết, liền có thể đột phá.

Thạch Hạo nâng lên loại kia sinh vật.

Mấy năm này. Hắn tại cẩn thận mà cẩn thận tiếp xúc hắc ám chi huyết, nhưng là cũng không chính xác dùng loại kia huyết tẩy lễ đây.

Đồng thời, hắn tạo nên một cái khác bộ thân thể, cũng còn tại từng chút từng chút thích ứng hắc ám chi huyết, chưa từng trực tiếp dung hợp.

- Những sinh vật kia, chỉ là trên lực lượng đủ cường đại, là nô binh, không có thành tựu, cái gọi là tiến quân Chí Tôn Cảnh, cũng chỉ là trên lực lượng, hoa trong gương, trăng trong nước, không thể coi là thật. Chỉ có hắc ám hạt giống, những đặc biệt đó Thiên Tuyển chi chủng, bọn họ tương đối đặc thù, mới có thể tấn giai, nhưng nếu là truy đến cùng, trong cái này có Đại Khinh Khủng!

Cấm Khu Chi Chủ nói như thế một phen, hiển nhiên có một số việc hắn không có nói hết.

- Ta qua luyện tâm!

Thạch Hạo đi, khi thì tại cái này giới bên trong, khi thì lại qua này ba ngàn châu, đều xuất hiện qua hắn thân ảnh.

Ở sau đó mười năm bên trong, hắn không ngừng hóa thân tại hồng trần ở giữa, từng vì dạy học tượng, từng vì hái dâu người, từng vì nông trường người, càng từng vì ăn xin...

Thạch Hạo buông ra, kinh lịch đủ loại, tại cuồn cuộn trong hồng trần tranh độ, dấn thân vào đến mỗi cái trong lĩnh vực, qua thể nghiệm những thăng trầm của cuộc sống.

Mười năm sau, hắn trở về.

Rất đáng tiếc, hắn vẫn như cũ thất bại, vẫn là không có có thể tấn giai.

- Lại luyện tâm!

Thạch Hạo nghĩ lại mấy tháng về sau, hắn lại một lần đi ra ngoài, không hề tu hành, đi tới chỗ nào, liền quan sát ở đâu, đi khắp Danh Sơn Đại Xuyên.

Trong quá trình này, hắn tuy nhiên muốn tu luyện chi đạo, nhưng là bỏ xuống hết thảy, không tiếp tục qua đụng vào, cứ như vậy tại trong hồng trần chìm nổi, theo sóng mà đi.

Đáng tiếc, mười năm sau, hắn trở về, vẫn là không có có thể trở thành Chí Tôn.

Thạch Hạo thở dài, hắn không thể bình tĩnh, lại đi gặp Cấm Khu Chi Chủ.

- Ngươi có chấp niệm, mà lại quá sâu, luôn muốn trở thành Chí Tôn, khát vọng đột phá vào qua, càng là như thế, càng vô pháp thành công.

Cấm Khu Chi Chủ lắc đầu.

Thạch Hạo im lặng, hắn cũng là muốn trở thành Chí Tôn, nhanh chóng vọt lên tận trời, điều này có thể buông xuống?

- Mà lại, ngươi chấp niệm không ít a, muốn đi Dị Vực cứu người, muốn sửa tương lai chiến cục, những này chấp niệm quá sâu, như thế cửa khẩu, ngươi sao đi qua?

- Không qua được cũng phải qua!

Thạch Hạo cắn răng.

- Loại tình huống này, ngươi đã coi như là nhập ma, theo ta thấy không bằng chặt đứt chính mình đường, nhảy thoát ra Tu Sĩ Thế Giới, quy về hồng trần.

Cấm Khu Chi Chủ thế mà nói ra mấy câu nói như vậy.

Mà lại, âm rất lớn, trang nghiêm mà Thần Thánh, như là cảnh tỉnh.

Thạch Hạo trầm mặc, gương mặt trận trận vặn vẹo, hắn nắm chặt quyền đầu, ở nơi đó thần sắc biến ảo không chừng.

Thật lâu về sau, hắn mới bình tĩnh, thi một cái đại lễ, nói:

- Đa tạ tiền bối cảnh báo, để cho ta tỉnh dậy.

Thạch Hạo rời đi, đi rất chậm, cho đến biến mất, hắn trở lại Hoang Vực, quay về Thạch Thôn, từ sau ngày hôm đó, hắn dần dần buông xuống tu hành, không đi nghĩ, không đi nghĩ.

Loại trạng thái này rất cổ quái, hắn giống như là quên phương pháp tu hành, trong lòng rất nhiều bí thuật các loại đều tại mơ hồ, đều tại đi xa.

Lần này, không là cố ý không tu hành, mà chính là từ nội tâm bên trong tự mình tẩy lễ, tại mất và được quanh quẩn ở giữa, tự mình giải thoát, tối hậu vứt bỏ hết thảy, hắn tạm thời thoát ly Tu Luyện Giới.

- Hài tử, trải qua nhiều năm như vậy, ngươi còn có cái gì không bỏ xuống được à, chấp niệm vẫn là như vậy sâu, ta cùng phụ thân ngươi thật hi vọng ngươi có thể kết hôn sinh tử a.

Tần Di thà mở miệng, lần nữa chuyện xưa nhắc lại.

- Có đúng không, nguyên lai ta chấp niệm nhiều như vậy, chính là tại kết hôn sinh tử phương diện, ta cũng không có buông xuống, lo lắng trùng điệp a.

Thạch Hạo than nhẹ.

Tối hậu, hắn hoắc ngẩng đầu, con mắt rất sáng, cũng rất thanh tịnh, giống như là nghĩ thông suốt một số việc, nói:

- Ta, có thể thành hôn.

Thạch Tử Lăng phu phụ ngạc nhiên, sau đó kinh hỉ.

Cái này nhiều năm qua, bọn họ đã tán thành Vân Hi, cái kia thanh lệ thoát tục Thiên Nhân tộc thiếu nữ, từ Thượng Giới một đường đi theo mà đến, tại Thạch Hạo bị phế lúc, không rời không bỏ, ngày đó nói chiếu khán Thạch Hạo, liền một chút thẳng không hề rời đi.

Thạch Thôn đều tràn ngập vui mừng, tin tức truyền ra về sau, Lão Tộc Trưởng Thạch Vân Phong bọn người cao hứng không ngậm miệng được, trong thôn giống như là quá tiết nhật, phát ra các loại hoan thanh tiếu ngữ.

Bây giờ, rất nhiều hài tử đều dài hơn lớn, đã lấy vợ sinh con, không ít người trong thôn đều một mực hi vọng Thạch Hạo lưu lại con nối dõi, hôm nay rốt cục muốn thành thật.

- Vân Hi, hắn nguyện ý không?

Thạch Hạo hỏi mẫu thân mình, hắn không muốn miễn cưỡng bất luận kẻ nào.

- Đứa bé kia tâm, ta biết, nàng nguyện ý, không phải vậy như thế nào không rời không bỏ, tại thân thể ngươi xảy ra vấn đề lớn lúc, cùng ngươi Hạ Giới.

Tần Di thà đáp.

Thạch Hạo im lặng, gật gật đầu.

Tổng có một số việc, rất bất đắc dĩ, nhưng lại muốn làm ra lựa chọn.

Hắn nhìn lấy phương xa, chờ một cái kỷ nguyên xa xưa như vậy sao? Vậy thời gian lưu chuyển, Hỏa Tang Thụ hạ thân ảnh còn có thể sao?

Khẽ than thở một tiếng, hắn phảng phất nhìn thấy khắp núi khắp nơi, Hỏa Tang hoa nở, đỏ tươi trong suốt cánh hoa bay lả tả, bay xuống phương xa.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1794: Thành Hôn

Vân Hi, những năm gần đây mây trôi nước chảy, cho người ta xuất thế cảm giác, nhu hòa yên ắng mà bình an, bình tĩnh hái thuốc tại trong núi, như lạc lối chốn nhân gian Nữ Tiên.

Nhưng hôm nay nàng trắng muốt mà mỹ lệ hai gò má, lại hơi phát hồng, sắc mặt biến, không thể bảo trì bình an, bị cái này đột nhiên tin tức sở kinh.

Tần Di Ninh đến, muốn nàng gả cho Thạch Hạo!

Tuy nhiên sớm có phát giác, thế nhưng là nhoáng một cái trải qua nhiều năm như vậy, cho tới hôm nay mới có như thế một cái minh xác tin tức, vẫn là để nàng một trận sợ run.

Lòng có bối rối, mặc dù có chuẩn bị, nàng vẫn cảm thấy "Đột nhiên".

Phải chăng phải đáp ứng, đi theo đến hạ giới đến, nàng vốn là muốn chăm sóc tu vi bị phế sạch Hoang, muốn không rời không bỏ, qua đền bù tổn thất hắn.

Thế nhưng là, ai có thể nghĩ tới, Thạch Hạo đạo hạnh không mất, một mực chịu đựng đến, cho đến ngày nay, hắn vẫn như cũ rất khỏe mạnh!

Cái này giống như là một cái không chết tiểu cường, lớn như vậy tai nạn, Chiết Tiên Chú a, có thể phế rơi Chân Tiên, hắn lại có thể chống lại, để cho người ta khó có thể tin.

Nàng không có có thể thân thủ chăm sóc Thạch Hạo, đã từng nghĩ tới rời đi, nhưng là, bị Tần Di Ninh ngăn lại, lý do chỉ có một cái, Thạch Hạo cũng không thoát khỏi Chiết Tiên Chú, tùy thời sẽ còn phế bỏ.

Bây giờ, Tần Di Ninh càng tiến một bước, mời nàng gả cho Thạch Hạo.

Vô luận như thế nào, đạo lữ đối với một cái nữ tu tới nói, đều có không phải bình thường ý nghĩa, nàng vô pháp bình tĩnh trở lại, lại có loại muốn chạy trốn xúc động.

Tần Di Ninh lưu lại nàng.

Có lẽ, nữ nhân lớn nhất hiểu biết nữ nhân, các nàng nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

Vân Hi quay đầu, nghĩ tới qua sự tình, nghĩ đến đã từng từng li từng tí, nàng cùng Thạch Hạo từ lúc mới đầu té ngã, kề tai nói nhỏ, càng về sau trở thành bằng hữu, tri kỷ.

Tối hậu, bọn họ càng là sinh tử đồng hành, Thạch Hạo thủ hộ lấy nàng, vượt qua huyết sắc bình nguyên, đưa nàng hộ tống về Thiên Nhân tộc. Trong thời gian này nhớ lại, để cho nàng trân quý, khó mà quên.

Chỉ là. Thiên Nhân tộc những cái kia qua lại, như là một cây kiếm. Cắt đứt rất nhiều tốt đẹp hình ảnh.

Khi biết Thạch Hạo bị phế, thân trúng Chiết Tiên Chú về sau, nàng không do dự, khăng khăng muốn đi theo, cũng là muốn đền bù này đã từng bị cắt đứt hình ảnh.

Chuyện cũ đã đi, nhưng là, bây giờ ngoái nhìn, nàng hỏi mình tâm. Có thể xác định, cũng không ghét Thạch Hạo, đi cùng với hắn đã từng tràn ngập cười nói.

Nàng biết, chính mình là ưa thích hắn.

Thế nhưng là, năm đó dù sao phát sinh một số việc, bây giờ thật muốn trở thành hắn đạo lữ sao?

Vân Hi biết, Thạch Hạo một đường hát vang, quật khởi ở dưới giới, leo

qua Cửu Thiên, đấu qua Biên Hoang. Hắn tuyệt đối không chỉ một vị hồng nhan tri kỷ, có thể tiêu tan sao?

Cái này cái gọi là tiêu tan, là chỉ nàng ngày sau muốn đối mặt đủ loại. Cũng là chỉ sẽ thành nàng đạo lữ Thạch Hạo.

Bởi vì, tương lai những cô gái kia lại xuất hiện làm sao bây giờ? Nàng nên lựa chọn như thế nào, có thể hay không thoải mái. Mà Thạch Hạo hắn là có hay không đối với hắn hồng nhan cá quay về nước, quên đi chuyện trên bờ, tối thiểu nhất, nàng liền biết có một cái Hỏa Linh Nhi, bây giờ tuy nhiên sinh tử không biết, nhưng là tại Thạch Hạo trong lòng lưu lại cực sâu ấn ký.

Vân Hi, tâm tình có chút phức tạp, có chút mâu thuẫn. Cũng có chút hoan hỉ.

Tối hậu, nàng đáp ứng.

Tần Di Ninh nhất thời cười.

Nơi xa. Xích Long toàn thân hỏa hồng, Xích Hà lượn lờ. Đang lắc đầu vẫy đuôi, ở nơi đó lớn tiếng la hét:

- Thiên đại lớn, lão nương lớn nhất!

Cái này rõ ràng là đang cười nhạo nó tiện nghi sư phụ, ở nơi đó cố ý kích thích Thạch Hạo đây.

Bởi vì, nó biết, cái này hôn nhân cũng là bởi vì Tần Di Ninh thúc giục mà bắt đầu.

Thạch Hạo tuy nhiên đạo hạnh cực sâu, nhưng là, đối mặt đầu này rồng vẫn không thể nhẫn, trên thực tế, hắn là không muốn nhẫn, một chân đá ra, đầu này Chân Long... Lại bay!

- Ta Xích Long đại nhân, sẽ còn trở về!

Chân trời, truyền đến nó tiếng kêu thảm thiết.

Toàn bộ Thạch Thôn đều náo nhiệt lên, giăng đèn kết hoa, vô cùng vui mừng cùng náo nhiệt, đã từng bọn nhỏ, từ Biên Hoang mà đến đứa bé, bây giờ đều cao lớn.

Thạch Thôn, xưa đâu bằng nay, thực lực cường đại, căn cơ kinh người!

Thạch Thôn đời sau thiên phú rất tốt, mà đến từ Biên Hoang đám kia hài tử điều càng là siêu tuyệt, bọn họ là Biên Hoang Thất Vương đời sau, bây giờ lớn lên, ra một số không được cao thủ.

Liền chỉnh thể thực lực tới nói, Thạch Thôn, có thể quét ngang Hạ Giới!

Một cái Thôn Làng mà thôi, ẩn núp Đại Hoang bên trong, lại có thể khí thôn sơn hà.

- Ca ca, ngươi rốt cục muốn thành hôn.

Thanh Phong đến, đang cười, phát ra từ thực tình cao hứng, hắn vì Thạch Quốc Nhân Hoàng, bây giờ đời sau sớm đã không ít.

Chu Yếm vò đầu bứt tai, mà hắn lão đối đầu tiểu hồng điểu —— Chu Tước hậu nhân, cũng từ Hỏa quốc tổ chạy đến.

Hoàng Kim Sư Tử ánh mắt phức tạp, theo cái này Hoang đến đến hạ giới nhiều năm, tận mắt nhìn thấy hắn quật khởi đến cỡ nào nhanh, bây giờ lại Độn Nhất cảnh giới đại viên mãn.

Nhất làm cho nó thụ không phải, Hoang còn không vừa lòng, muốn đánh phá thần thoại, muốn xông vào Chí Tôn Cảnh. Năm trăm năm, trở thành Chí Tôn một đầu cấm chế chi dây, hắn muốn đánh vỡ?

Nếu là không đủ trăm năm trở thành Chí Tôn, cái này... Để nó có loại muốn bị hù chết ý sợ hãi!

- Ha ha, mấy chục năm liền vì Chí Tôn, thật muốn xuất hiện sao? Xem ra, ta cũng phải tranh thủ thời gian tu hành, sớm ngày luyện thành Đại

Vương Bá Thần Quyền!

Tam Hắc thò đầu ra nhìn, một mặt bỉ ổi bộ dáng.

- Là Đại Vương Bát Thần Quyền a?

Đại Hồng Điểu một mặt bộ dáng khinh thường, rất cao ngạo, trực tiếp tới một cái Phượng Hoàng Triển Sí, đem Đại Hắc Quy cho đẩy đi một bên.

Cửu Đầu Sư Tử, Thiên Thiên Quận Chúa các loại đều đến, còn có Bổ Thiên Các một đám người, tỉ như Hạ U Vũ:

- Tài hoa xuất chúng

Tiêu Thiên các loại.

Cho đến ngày nay, Thạch Thôn không sợ tiết lộ vị trí chỗ ở, bây giờ Hạ Giới còn có ai có thể công đánh bọn hắn? Theo một đám trẻ con trưởng thành, sức chiến đấu đó tăng vọt!

Dù là không có Thạch Hạo bọn người, chỉ là đám kia dài đại hài tử cũng đủ để bình thiên hạ!

- Quên đi tất cả, tâm vô chấp niệm, liền có thể trở thành Chí Tôn sao?

Thạch Hạo tại tự hỏi.

Thời gian không chờ hắn, cho hắn thời gian thật không nhiều, nếu như không thể nhanh chóng quật khởi, đem hết thảy thành không!

Vì vậy, Thạch Hạo sầu lo, nôn nóng, nghĩ hết biện pháp, muốn ở trên con đường này nhanh chóng đột phá.

Thế nhưng là, đánh tan trong lòng chấp niệm, liền nhất định có thể trở thành Chí Tôn sao?

Hắn thật có thể quên đi tất cả sao?

Thạch Hạo tại tĩnh tâm, quên bí thuật, quên mất *, phảng phất phàm nhân, để cho mình dần dần tâm tình bình thản xuống.

Sau đó không lâu, tâm hắn bình thản, hắn tại nghĩ, hắn đang nghĩ, Cấm Khu Chi Chủ vạch hắn không đủ, nói hắn chấp niệm quá sâu, muốn tẩu hỏa nhập ma, liền thật nhất định phải chém tới chấp niệm sao?

Hắn hiện tại đang làm, nỗ lực quên đi tất cả, buông ra trói buộc, bao quát tình cảm, cải biến chính mình.

Hắn cảm thấy mình đang đánh tan chấp niệm, bí thuật, * tại quên mất, mà ngày xưa chỗ nhận biết gần như tên nữ tử, thân ảnh phảng phất cũng mơ hồ.

Có thể trong lòng chỗ sâu rõ ràng có chua xót a!

- Đó là Thanh Y...

Trong tích tắc xuất thần, tâm chỗ sâu, liền toát ra một bóng người, sao có thể quên!?

Rất nhanh, hắn lại vô tình đánh tan, hắn muốn quên mất, muốn trở thành Chí Tôn, thời gian không đủ, hắn muốn vọt lên tận trời, không thể phí thời gian tuế nguyệt.

Nếu như còn có thể cho hắn ngàn năm, cho hắn vạn năm, hắn sẽ không như thế lựa chọn, sẽ không đi đường này.

Đánh tan chấp niệm!

Thạch Hạo tại làm.

Chỉ là, quá trình này có chút phức tạp, rất nguy hiểm.

Hắn tại quên, chém tới rất nhiều chấp niệm, thế nhưng là nội tâm chỗ sâu nhất lại ẩn ẩn phát đau nhức.

Thạch Hạo minh bạch, có nhiều thứ thực khó mà cắt đứt a.

Quả nhiên, rất nhanh lại hiển hiện Hỏa Tộc vị nữ tử kia thân ảnh.

Nhất Niệm lên, Nhất Niệm tán, Nhất Niệm lại hiện.

Đánh vỡ cố hữu chấp niệm, nhưng lại chôn xuống càng sâu niệm, kết quả là, Hỏa Tang hoa điêu linh, Hoa Vũ đầy trời, cây kia dưới yên lặng chờ đợi thân ảnh giống như lại thành chung thân khó phá niệm.

- Diệt!

Thạch Hạo hét lên một tiếng, ma diệt hết thảy chấp niệm, hắn kiên quyết phóng ra một bước kia, hắn phải đi về phía trước.

Mà lúc trước tối hậu sát na, hắn đã thề, như là không thể thành công, không bước ra một bước kia, hắn liền muốn phản đạo mà đi!

Cái gọi là phản đạo, cái kia chính là, đã có chấp niệm khó tiêu, vậy liền không cần, không phá, hắn muốn Nhất Niệm trảm vạn đạo!

Con đường kia chính là mang theo chấp niệm, diệt chỉ ngăn cản, cũng là lấy chấp niệm phá vỡ sở hữu, thành tựu Chí Tôn!

Nhất Niệm trảm vạn đạo!

Đây là hắn tối hậu lựa chọn.

Mà bây giờ, hắn tựa hồ phóng ra trước kia muốn làm một bước kia, đánh tan sở hữu chấp niệm, ánh mắt bình thản, nhìn về phía vui mừng Thạch Thôn, hướng đi này đang đợi hắn thiếu nữ.

Một ngày này, Thạch Hạo thành hôn, đến rất nhiều khách mời, trong thôn náo nhiệt vô cùng, mọi người nâng ly cạn chén, Tộc Trưởng Thạch Vân Phong cao hứng không ngậm miệng được, bọn nhỏ cũng đang cười, tranh tiên đến mời rượu.

Khách mời rất nhiều, đến từ ngoại giới, thậm chí có đại yêu, có Hải Tộc Thần Linh các loại.

- Đúng là... Cái kia chim!

Hoàng Kim Sư Tử giận, nó nhìn thấy cái kia tại nó trên mũi lưu lại một đống phân chim gia hỏa, lớn cỡ bàn tay Ngũ Sắc tước xuất hiện.

Một cái kỳ dị Tiểu Điểu, mỏ chim ở giữa ngậm lấy một cái trắng noãn như ngọc Tiểu Đỉnh, ném ở Thạch Thôn, mà sau đó xoay người lại chạy!

Rất nhiều người không rõ, không biết Hoàng Kim Sư Tử vì sao nổi giận.

Chỉ có Thạch Thôn người minh bạch, cái kia chim đến cỡ nào thần kỳ, đều kinh hô lên.

Thạch Hạo điều nhìn chằm chằm bên trên cái kia Tiểu Đỉnh, hắn nhớ rõ, năm đó Thất Thần Hạ Giới lúc, hắn qua nghênh chiến, mang theo trong thôn một thanh Đồng Đỉnh tiến đến, kết quả chiếc kia đỉnh rạn nứt, lộ ra ở trong một cái trắng noãn đỉnh...

Tối hậu, chiếc kia trắng đỉnh biến mất trong hư không.

Có thể nào nghĩ đến, Ngũ Sắc tước hôm nay đưa nó hàm trở về.

Sáng sớm có việc muốn ra cửa, đêm nay liền một chương này.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1795: Trùng Kích Chí Tôn

Cái này đỉnh, quang trạch nhu hòa, nó rất tinh xảo, thế mà xuất hiện, mà lại là như thế kỳ quặc.

Nó bây giờ thu nhỏ, chỉ có cao một tấc, rất nhỏ, nếu là không chú ý lời nói, có thể sẽ bị xem nhẹ, trắng như tuyết mà trong suốt, như là Tiên Cốt điêu khắc mà thành.

Tuyệt đối là đã từng cái kia nó!

Tuy nhiên thể tích thu nhỏ, nhưng là Thạch Hạo sẽ không nhận lầm, hẳn là chiếc kia đỉnh, năm đó thất lạc, hôm nay bị một con chim nhỏ hàm trở về.

- Chạy đi đâu!

Hoàng Kim Sư Tử cái thứ nhất nhảy dựng lên, lập tức liền đến trên bầu trời, mở ra huyết bồn đại khẩu, Phong Quyển Tàn Vân, đem trên trời sở hữu đám mây đều hút vào trong miệng.

Nó muốn một hơi nuốt mất này bàn tay Đại Ngũ Sắc Tước, thực đang bị tức hỏng, tại nó trên mũi lưu lại một đống phân chim, là nó đời này tao ngộ lớn nhất sỉ nhục.

Thế nhưng là, đã muộn, cái kia Ngũ Sắc Quang Hoa lập loè Tước Nhi tốc độ quá nhanh, tại nó bay lên không trung lúc, liền không thấy bóng dáng.

Tàn ảnh liên miên, nó biến mất tại mênh mông cuối chân trời, cứ như vậy rời đi.

- Ngươi trở lại cho ta!

Hoàng Kim Sư Tử kêu to, một thân kim sắc lông thú chuẩn bị dựng thẳng, bùng nổ lấy, phát ra hoàng kim ánh sáng, như là bị điện giật, quang mang lượn lờ.

Thế nhưng là, nó cũng là đuổi không kịp, đã mất dấu.

Nhưng bây giờ không có người chú ý nó, đều đang ngó chừng mặt đất chiếc kia đỉnh nhỏ.

Cũng là Ngũ Sắc Tước cũng chỉ là tại lúc mới đầu hấp dẫn mọi người ánh mắt, khi nó sau khi rời đi, mọi người không khỏi chuyển di chú ý, con mắt không nháy mắt, nhìn chăm chú mặt đất đỉnh nhỏ.

Ai cũng biết, thứ này không tầm thường, chỉ là nhìn lấy, đã cảm thấy rất kỳ dị, thâm bất khả trắc.

Không sai, tuy nhiên đỉnh nhỏ nhìn lấy là trắng noãn, hiện ra thánh khiết quang trạch, nhưng là, vẫn như cũ làm cho người ta cảm thấy cảm giác thần bí cảm giác, riêng là trong miệng đỉnh. Thế mà rất "Thâm thúy".

Nó rất nhỏ, nhưng là, hiện tại này trong miệng đỉnh hết thảy, lại có loại mông lung cảm giác, giống như là có Hỗn Độn bổ sung bên trong, liếc một chút không nhìn thấy.

Cái này phi thường quỷ dị. Tuy nhiên cao một tấc, làm sao lại làm cho người không nhìn thấy bộ đâu?

Thạch Hạo động, bước lên phía trước, cái thứ nhất có hành động, hắn cúi người, ngón tay như nhặt hoa, đem đỉnh nhỏ nhặt lên, cẩn thận nhìn chằm chằm.

- Ồ!?

Thạch Hạo giật mình, thần sắc chấn động. Bởi vì, hắn trọn khai Thiên Nhãn về sau, cũng mới gian nan nhìn thấy đỉnh nhỏ bộ mơ hồ cảnh tượng.

Giống như là có một ít văn lạc, rất mơ hồ.

Cao một tấc đỉnh, chính là trợn khai Thiên Nhãn nhìn nó, cũng không thể hoàn toàn nhìn thấu, loại cảm giác này rất kỳ diệu, giống như là cách không phải xa một tấc. Mà chính là một mảnh tinh không, một vùng vũ trụ cổ.

- Trên vách đỉnh có vệt. Không phải rất phẳng chậm, mà giống như là thiếu gần như khối nhỏ!

Thạch Hạo cẩn thận nhìn chăm chú về sau, kinh dị phát hiện, những cái kia vệt, đều rất quy tắc, vuông vức. Giống như là bị người đào qua, hình thành lõm.

Đương nhiên, rất nhạt, không phải vậy lời nói nắp đỉnh liền trước sau trong suốt.

Đỉnh kia nguyên bản giống như này, là bị người cố ý đục khắc ra mấy khối vệt. Vẫn là làm người che giấu, san bằng cái gì?

Thạch Hạo nhíu mày, bởi vì những dấu vết lờ mờ đó rất đối xứng, cũng không phải là lộn xộn.

Đây là Ngũ Sắc Tước đưa tới quà mừng sao?

- Theo Vạn Linh đồ chất liệu rất giống!

Thạch Hạo ngẩng đầu, nhìn về phía chân trời, hôm nay thật ra ngoài ý định, cái này kỳ quái Tiểu Điểu xuất hiện, thật đúng là cho hắn hắn một kinh hỉ.

Hiện tại, không cần đi tìm chứng cớ gì, Thạch Thôn thượng hạ ai cũng biết, cái này chim quá bất phàm.

Hơn mười năm đi qua, nó vẫn như cũ vẫn còn, chưa bao giờ có cái gì cải biến, vô pháp nhìn thấu, trọng yếu nhất là, ai cũng bắt không được nó!

- Cái này chim chóc có thể trong hư không xuất hành, theo thiên địa hòa làm một thể, không phải vậy lời nói, ta sớm liền tóm lấy nó!

Hoàng Kim Sư Tử tức giận bất bình.

Hôn lễ tiếp tục, đây chỉ là một nhạc đệm, ngắn ngủi giật mình cùng ồn ào về sau, mọi người lần nữa lâm vào ngày lễ vui mừng sung sướng bầu không khí bên trong.

- Nhất Bái Thiên Địa, Nhị Bái Cao Đường, Phu Thê Đối Bái!

Đang tiếng cười bên trong, tại la hét ầm ĩ âm thanh bên trong, hết thảy đều đâu vào đấy, tân nhân đối bái.

Mặc dù là tu sĩ, nhưng là theo phàm nhân chỗ cử hành hôn lễ không kém bao nhiêu, bởi vì, Thạch Thôn cũng là từ một cái xuống dốc thôn làng từng bước lớn mạnh, bảo lưu lấy lớn nhất thuần khiết tập tục.

Vân Hi trong lòng khẽ run, cái này theo Hoang đi cùng một chỗ, kết thành đạo lữ?

Nàng phảng phất giống như trong mộng, tuy nhiên có qua chuẩn bị tâm lý, nhưng là kết quả là, vẫn cảm thấy có chút đột ngột, đã từng đối lập, đã từng sinh tử làm bạn...

Cuối cùng, đúng là một kết quả như vậy, để chính nàng đều cảm thấy nhân sinh như giấc mộng.

Năm đó, Thạch Hạo thủ hộ nàng về Thiên Nhân tộc, kết quả suýt nữa bị hại chết, sau đó theo Thiên Nhân tộc trở thành tử địch, lúc kia, trong nội tâm nàng khó chịu, nàng biết, bọn họ khả năng mãi mãi cũng sẽ không đi tại một con đường bên trên, càng đi càng xa.

- A a a, náo động phòng đi!

Một đám trẻ con ồn ào.

Năm đó hài tử đều trưởng thành, sớm đã là Người trưởng thành, đây cũng là một nhóm, Thạch Thôn nhân khẩu đang nhanh chóng tăng trưởng, sinh sôi không ngừng.

Một đám trẻ con ồn ào lấy, khiến cho một đám choai choai thiếu niên cũng tiến vào.

- Phản các ngươi, lũ ranh con, còn dám ồn ào, từng bước từng bước đều bắt lại, đi lấp Bắc Hải mắt!

Đại Tráng quát.

- Ha ha ha...

Nơi xa, Tần Di thà cùng Thạch Tử Lăng đều đang cười, thật cao hứng, như trút được gánh nặng, con trai trưởng thành thân, kết bọn họ một cọc tâm nguyện.

- Tốt, tốt, tốt!

Lão Tộc Trưởng Thạch Vân Phong cũng tại liên tục gật đầu, tràn đầy nụ cười, tuy nhiên tuổi tác càng lúc càng lớn, nhưng là tinh thần hắn quắc thước, càng phát ra cường kiện.

Hắn huyết khí cũng không khô cạn, tương phản, thể cốt càng ngày càng cứng rắn, cùng tu luyện có quan hệ, càng theo Thạch Thôn hoàn cảnh có quan hệ.

Nơi này trồng Thần Dược thật không hề ít, cái gì Hư Thiên Thần Đằng, Thiên Thần Thụ... Tinh khí mờ mịt, thần lực tràn ngập, tại bổ dưỡng lấy toàn thôn Nam Nữ Lão Thiếu.

Thạch Thôn đời mới, thiên phú càng ngày càng mạnh, cùng này có quan hệ rất lớn.

Bởi vì, bọn họ tại trong bụng mẹ bên trong lúc liền cả ngày bị Thần

Dược bay ra tinh hoa chỗ bổ dưỡng lấy, lúc sinh ra đời, căn cốt có thể không cường đại cùng kinh người sao?

Động phòng, đó là một chỗ tiểu viện, bị Pháp Trận ngăn cách lấy, ngoại nhân không cách nào tiến đến, nơi này như là Thế Ngoại Đào Nguyên, kỳ hoa dị thảo, Giả Sơn chồng chất, cây tốt xanh um.

Một đôi đã từng quan hệ phức tạp nói lữ, ngồi đối diện nhau, lúc này rất yên tĩnh, bọn họ đều không nói gì.

Vân Hi, màu da như mỡ đông Mỹ Ngọc, trong mắt có linh khí, nàng đang nhìn Thạch Hạo, không có tiểu nhi nữ nhăn nhó chế tạo, tối thiểu nhất trên mặt coi như bình tĩnh.

Chỉ là, trong lòng liền không nói được, trên thực tế, nàng Nhịp tim đập rất lợi hại.

Thạch Hạo nhìn lấy nàng, tại hồi tưởng, rất nhiều chuyện xưa đều nổi lên trong lòng, tối hậu cùng với người khác đúng là Vân Hi, hắn có cảm thán, có buồn vô cớ, có vui vẻ, cũng có thất lạc... Tâm tình của hắn hết sức phức tạp.

Trong lòng mặt khác có thân ảnh, muốn hiển hiện mà lên, muốn chân thực hiển hóa, cái này khiến hắn rung động.

Đã từng đánh tan chấp niệm, chúng nó lại rục rịch sao?

Nhân lực có lúc cạn kiệt, làm sao có thể Tuyệt Tình Diệt Tính, chém hết tự thân nội tại cảm tình cùng nỗi lòng.

Thanh Y, Bổ Thiên Đạo không phải nói muốn đưa nàng Hạ Giới, cùng hắn đến đoàn tụ, vì sao không có tới.

Hỏa Linh Nhi đâu, cũng lần nữa từ trảm tán suy nghĩ bên trong một lần nữa tụ tập mà ra.

Oanh!

Thạch Hạo bỗng dưng chấn động, thần lực khuấy động, quát:

- Tối hậu một trảm, bất kể đại giới!

Vân Hi ngạc nhiên, Đêm Tân Hôn, nàng đạo lữ tại đốn ngộ sao? Thế mà ngồi xếp bằng ở chỗ kia, nhắm lại con ngươi, giống như là bế quan.

Sau một khắc, nàng nhìn thấy Thạch Hạo các loại chấp niệm, từ thể nội bay ra, hóa thành các loại cái bóng mơ hồ, lạc ấn trong hư không, sau đó còn quấn hắn chuyển động.

Có cháy đen Liễu Thụ chết ở nơi đó, có Hỏa Tang khắp nơi trên đất cắm rễ, có Thanh Y cùng Nguyệt Thiền dung luyện một thể, có dị vực Biên Hoang thảm liệt đại chiến, có Đại Trưởng Lão bi tráng kết thúc, có hắc ám sinh linh đại Cuồng Triều, có trong lịch sử đáng sợ nhất đại thanh tẩy...

Chấp niệm quá nhiều!

Tối hậu, Thạch Hạo từ thể nội bức ra, để chúng nó chui vào trời cao bên trong.

Thạch Hạo bế quan, tại Đêm Tân Hôn, hắn không nhúc nhích, như hóa thạch, giống như là trăm ngàn năm như một ngày lắng nghe thiên địa tụng kinh.

- Oanh!

Một tháng sau, toàn bộ tiểu viện trở thành cấm địa, không có người có thể đặt chân, mọi người nhìn thấy, nơi đó Chí Cường Đại Đạo quy tắc lượn lờ, đem Thạch Hạo bao vây ở trung tâm.

Hắn như là Phượng Hoàng Niết Bàn, trên thân Đại Đạo Quy Tắc, cùng cấp này tân sinh Chân Hoàng Linh Vũ, ban cho hắn lực lượng, để hắn cường thịnh đến đỉnh phong.

- Chí Tôn khí tức!

Lại muốn trở thành Chí Tôn, tất cả mọi người giật mình, hắn thật làm đến?

- Quá nguy hiểm, nếu không phải hắn sớm bố trí xuống Pháp Trận, đem trọn phiến viện tử cùng ngoại giới ngăn cách, này Thạch Thôn liền nguy hiểm!

Có nhân tâm vì sợ mà tâm rung động nói ra.

- Hắn tại khắc chế, không có bạo phát, không phải vậy lời nói, ta đợi đã sớm nguy rồi!

- Tất cả mọi người rút khỏi thôn làng, đem nơi này lưu cho hắn!

Lão Tộc Trưởng Thạch Vân Phong phân phó.

Bọn họ quyết định, lấy Thạch Thôn vì giảm xóc, bởi vì toàn bộ thôn làng hóa thành một cái đại trận, có thể kích hoạt, là năm đó liễu thần bố trí xuống.

- A, này quy tắc, này như Chân Hoàng Linh Vũ trật tự dây xích tại co vào, chui vào trong cơ thể hắn, như là kết kén!

Mọi người nhìn thấy, Thạch Hạo bị một tầng Linh Vũ bao khỏa, hóa thành một cái kén, như là lần nữa niết bàn, muốn bị ấp trứng, muốn bắt đầu tân sinh.

- Chí Tôn khí tức, hắn thật muốn đạp vào con đường kia!

Hoàng Kim Sư Tử kinh hãi.

Thạch Hạo khí tức đang nội liễm, nếu là bạo phát, nếu là tràn ra đại trận, thiên địa đều muốn lật úp!

Cái này quá nguy hiểm, đối với Thạch Thôn, đối với toàn bộ Đại Hoang, thậm chí đối với Hoang Vực tới nói, đây đều là chuyện kinh khủng.

Còn tốt, không phải tiết ra ngoài, mà chính là tinh khí đang nội liễm!

Thạch Hạo tại thực sự Chí Tôn đường, nếu là thành công, đem đánh vỡ vạn cổ thần thoại, trở thành trong lịch sử trẻ tuổi nhất cùng cường đại nhân đạo Chí Tôn!

Cùng một ngày, cùng một thời khắc, Thượng Giới đang phát sinh biến đổi lớn, tác động đến Cửu Thiên Thập Địa!

Các tòa cổ Đại Lục đang di động, đi chậm rãi, chúng nó đã từng là một cái chỉnh thể, tại Tiên Cổ thời kỳ, bởi vì đại chiến, hoàn chỉnh Cổ Giới bị đánh tàn, chia cắt thành Cửu Thiên Thập Địa.

Hiện tại, không khỏi lực lượng hiển hiện, tại dẫn lĩnh chúng nó, có khả năng kết nối, hội khép lại.

Trừ cái đó ra, còn có càng kinh người dị biến, tại thượng giới phát sinh.

- Mạt Pháp Thời Đại muốn tới à, trời ạ, thiên địa phản phệ!

Có người kêu sợ hãi, hắn đến từ Tiên Vực, là nhân vật cao tầng!

Thiên địa có kịch biến, có chấn kinh cổ kim tương lai đại chuyện phát sinh.

Đây là người làm, vẫn là Thiên Tai?

Đây là một loại báo hiệu sao? Rất nhiều người trong lòng rung động, Thần Hồn đều đang phát run!

Sáng sớm hôm nay đi ra ngoài đến Vô Tích, xử lý một số việc, chỉ có thể một chương, ngày mai sau khi về nhà không nghỉ ngơi, tốt lập tức bắt đầu khôi phục hai chương đổi mới.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1796: Phúc Phận

Mơ mơ hồ hồ, chìm chìm nổi nổi, bất sinh bất diệt, Thạch Hạo ở vào một loại kỳ quái trạng thái bên trong.

Khí tức không ngừng nội liễm, mà hắn tự thân Nguyên Thần, phảng phất rơi vào tịch diệt bên trong, dường như muốn tọa hóa, trên thực tế hắn còn sống sót, đang tiến hành một loại nào đó quái lạ lột xác.

Bên ngoài cơ thể, trật tự như cầu vồng, quy tắc như liên, đem hắn bao vây, để hắn kết kén, tự trói buộc thân thể.

Chí Tôn đường, gian nan mà tràn ngập hiểm trở, hơi động có sai lầm, sản sinh nguy hiểm vậy thì không phải tự thân chết đi vấn đề, còn có thể lan đến vô cùng ranh giới.

Nếu là không làm tốt, tinh nguyệt khô héo, chu vi trời đất sụp đổ, vậy cũng là lại bình thường có điều sự.

Thạch Hạo tự thân tinh khí thần nội liễm thì, xem như là tốt dấu hiệu, đây là ít có an toàn con đường, đương nhiên đây chỉ là đối với ngoại giới những sinh linh khác mà nói.

Bởi vì, nếu là Thạch Hạo thất bại, hắn có thể sẽ Thạch Hóa, khô héo, cuối cùng hóa thành một nắm cát vàng, dồi dào tinh khí thần chờ dù cho đốt cháy, cũng sẽ trút xuống trong thiên địa, hình thành tinh khí nguyên, mà không phải nổ tung mắt.

Cũng có thể sẽ hủy diệt đại hoang, thế nhưng như vậy tất sẽ tinh khí tiết ra ngoài, rung chuyển, sản sinh hậu quả muốn so với trực tiếp nổ tung tốt hơn không ít.

Bởi vì, nếu là người sau, thất bại liền mang ý nghĩa Thiên Địa lật úp, chu vi không biết bao nhiêu vạn dặm đều sẽ nổ tung, lan đến gần vực ngoại đại tinh các loại.

Thạch thôn tất cả mọi người đều căng thẳng, đều ở bồi hồi, trong đó Hoàng Kim sư tử ánh mắt sáng tối chập chờn, nó đến từ dị vực, đối với Chí Tôn lột xác đường sao không biết?

Nó từng tận mắt thấy, vô cùng bao la cùng mênh mông!

Nó từng nhìn thấy, có người thất bại, ngồi xếp bằng vực ngoại tinh không bên trong, kết quả để chu vi đại tinh một viên lại một viên nổ tung, Pháp tướng Thiên Địa, nuốt chửng chòm sao.

Nó cũng từng nghe nói, có người *, trong cơ thể tinh khí phồn thịnh, cực tốc tiết ra ngoài. Đản sinh ra một khối tịnh thổ, tẩm bổ cây cỏ, vạn linh các loại.

Đương nhiên, cái gọi là tẩm bổ. Cũng là chỉ vững vàng sau. Ban đầu giai đoạn, Linh khí khuấy động. Miễn cưỡng đem một ít linh thảo, cường giả căng nứt.

Nó còn từng nghe thấy được, có người ở Chí Tôn đường thất bại, máu tươi Thiên Địa, sấy khô đại dương, thiêu hủy Sơn Hà, gợi ra Đại Đạo Lôi Kiếp, kích diệt một chỗ sinh linh.

Hoàng Kim sư tử trong ánh mắt có sầu lo, có nôn nóng. Còn có hoảng sợ.

Nó cùng Thạch Hạo có một loại nào đó khế ước, nếu là Thạch Hạo chết, nó cũng đến chôn cùng, hiện tại mặc dù đào tẩu, vậy cũng là chuyện vô bổ, vẫn là phải chết ở chỗ này.

- Ở ta giới có người xung kích Chí Tôn, nói như vậy đều sẽ có một tên Bất Hủ giả bảo vệ, ở bên nhìn, nếu không, dễ dàng xảy ra vấn đề lớn!

Hoàng Kim sư tử tự nói. Nhưng là, hiện ở nơi nào đi tìm Bất Hủ giả vì là Thạch Hạo hộ đạo, hắn nếu thật sự cái thất bại. Chết đi ở đây, nhất định phải xảy ra vấn đề lớn.

Đương nhiên, nôn nóng qua đi, hoảng sợ đồng thời, nó cũng ở trong lòng nguyền rủa, mắng to Thiên Địa bất công, Thạch Hạo mới tu đạo bao nhiêu năm, so với tuổi tác của nó còn nhỏ hơn đây!

Mấy chục tuổi Chí Tôn? Lời đã nói ra, ai có thể tin tưởng. Chính là ở dị vực, phỏng chừng mọi người đều sẽ đem loại này tin tức coi như một chuyện cười.

Năm trăm năm là một cái tuyến. Dường như một ma chú, không đánh tan được. Khó có thể vượt qua.

Tối thiểu, ở Hoàng Kim sư tử sinh ra cái này kỷ nguyên bên trong, căn bản cũng không có năm trăm tuổi bên trong Chí Tôn, ở hướng về trên tìm hiểu, có lẽ có!

Dù sao, đó là dị vực huy hoàng kỳ, vào niên đại đó, bọn họ đánh bại khắp nơi địch thủ.

Chính là này giới cửu thiên thập địa, đều là ở trận chiến đó bên trong bị bọn họ cho san bằng, quét ngang này một giới.

- Làm sao bây giờ, như thế nào cho phải, chúng ta làm sao mới có thể giúp trợ hắn?

Chu Yếm vò đầu bứt tai, có chút ngồi không yên, nhưng là thật không có biện pháp.

Chí Tôn đường, ở lần này giới có ai đi qua?

Nếu không có Thạch Hạo trở về, giảng giải quá nhiều, thạch thôn người cũng không biết cảnh giới này bản chất, đại biểu thế nào ý nghĩa.

Xích Long đúng là rõ ràng, chủng tộc thiên tính, tuy rằng không có được tộc này cấm kỵ truyền thừa, thế nhưng một ít phụ trợ tính đồ vật, đều dấu ấn ở trong máu của hắn, biết chi rất sâu.

- Chỉ có thể làm các loại, ai cũng không giúp được hắn khó khăn!

Xích Long nói rằng.

- Có muốn hay không cho hắn đưa vào đi vài cây thần dược, bổ một chút a?

Tam Hắc nói rằng.

- Ngươi có phải là muốn nói, lại cho hắn đôn một oa vương bát thang, để hắn ở nơi đó ăn canh, uống thuốc, từ mà lên cấp a!?

Đại hồng điểu liếc nhìn nó một chút.

Dù sao, đại hồng điểu, còn có thạch thôn một đám đời sau các loại, ngược lại không là cỡ nào lo lắng, bọn họ trải qua "Tiểu Thạch thần thoại" thời đại, chứng kiến hắn từ thiếu niên năm đó quỹ tích.

Những năm gần đây, hắn không ngừng đánh vỡ thần thoại, đi ra bản thân nhất là vững vàng cùng xán lạn con đường, để bọn họ đều đối với hắn ôm ấp rất lớn tự tin.

- Ầm ầm!

Đột nhiên, Thiên Địa chấn động, thạch thôn đang lay động.

Hoàng Kim sư tử cả người màu vàng da lông cùng quá điện giống như vậy, vèo vèo dựng thẳng, đồng thời lưng một trận phát lạnh, trái tim của nó đang nhảy lên kịch liệt.

Không phải nó lột xác, cũng không phải là nó muốn bước ra Chí Tôn đường, thế nhưng, nó trước mắt so với Thạch Hạo phảng phất còn muốn lo được lo mất, còn muốn sốt sắng.

Thạch Hạo nếu là chết đi, nó cũng sẽ theo vong, nó tự nhiên hoảng sợ, sầu lo.

Nhưng là, Thạch Hạo nếu là thành công, như vậy, liền mang ý nghĩa đánh vỡ ma chú, mở ra hoang thần thoại, mạnh hơn dị vực kỷ nguyên này hết thảy Chí Tôn sinh linh.

Vào lúc ấy, nó đường đường Vô Úy Sư Tử hơn nửa liền cũng không có cơ hội nữa thoát ly hoang bên người, trên người gông xiềng sẽ càng ngày càng kiên cố, cầm cố nó.

Lẽ nào thật sự muốn vĩnh viễn theo hoang? Nó nhưng là dị vực Vô Úy Sư Tử một mạch truyền nhân.

Thạch thôn liên tiếp rung động chín lần, tinh khí như biển, từ vực ngoại dẫn dắt mà đến, có thể nhìn thấy, vô số ánh sao hội tụ, hóa thành dòng sông, hình thành thác nước, buông xuống.

Đây là một loại kỳ cảnh, trong thiên địa, hết thảy tinh hoa nhật nguyệt đều ở tụ tập, hướng về Thạch Hạo mãnh liệt.

Rõ ràng là ban ngày, nhưng là, hiện tại chòm sao lóng lánh, ngàn tỉ dặm Tinh Không hiện lên đi ra, đầy trời sao có thể thấy rõ ràng, hết thảy Thái Dương chờ không thể che lấp bọn họ.

Cảnh tượng như thế này, rất xinh đẹp, càng rất bao la.

Tất cả mọi người đều ngây người, đến từ vực ngoại thác nước, liền như thế một vầng lại một vầng rủ xuống đến, tiến vào thạch trong thôn tâm địa, khiến cho Nhân Thần hồn đều chấn động.

- Nhanh, theo đả tọa, tìm hiểu chính mình pháp!

- Bế quan tu luyện!

Mấy người nói rằng, để bọn nhỏ ở đây ngộ pháp.

Đây là một hồi cơ duyên, Linh khí nồng nặc hóa không ra, đó là Thiên Địa chi tinh, Chí Tôn thành đạo trước, vặt hái Càn Khôn bản nguyên nhất khí, luyện hóa vô thượng tinh hoa.

Hiện tại, nhiều như vậy ánh sao thác nước, từ vực ngoại mà đến, tràn ra từng tia từng sợi, dù cho là một chút, đều đối với thạch thôn mọi người mới có lợi.

Đặc biệt là các thiếu niên, chính đang sinh trưởng thân thể hài tử, được chỗ tốt sẽ càng nhiều, Thiên Địa bản nguyên chi tinh vào thể, giống như đang giúp bọn hắn rèn luyện gân cốt.

Thạch thôn bị một tầng nhu hòa Thánh Quang bao trùm, dù cho rút đi làng, chu vi cũng như thế bị loại nước này ba giống như gợn sóng trùng kích, tràn ngập.

Đây là ôn hòa, không phải cuồng bạo.

Chí Tôn đường, Chí Tôn từ thiên địa bên trong rút lấy đến tinh hoa, là một loại dày nặng phúc phận, cho ăn phụ cận khắp nơi sinh linh.

- Thiên Hữu thạch thôn a!

Lão tộc trưởng thạch Vân Phong kích động nói.

Dù cho là hắn, lớn tuổi như vậy, lúc này đều ở biến hóa, chịu đến không tên tẩm bổ.

Bởi vì, da thịt của hắn ở nắm chặt, không lại lỏng lẻo, nếp nhăn giảm thiếu, mà tóc trắng phơ đều có bộ phận ở hóa thành màu đen nhánh, chuyện này thực sự là một kỳ tích.

- Đây là nên có biểu hiện.

Hoàng Kim sư tử thẫn thờ nói rằng.

Chỉ cần nó hiểu rõ nhất, bởi vì tận mắt chứng kiến quá Chí Tôn là làm sao sinh ra.

Muốn trở thành Chí Tôn, đương nhiên phải có các loại thủ đoạn, hướng về Càn Khôn tác tinh khí, rút lấy này vật chất bản nguyên nhất của đất trời, như vậy mới có thể thành tựu Đạo Quả.

Toàn bộ Càn Khôn bản nguyên tinh hoa, dù cho từng tia một từng sợi từng sợi, như thế tràn ra, đối với cái khác sinh linh tới nói, chỗ tốt nhưng là to lớn!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1797: Thiên Địa Khảo Vấn

Dị vực dùng cái gì mạnh mẽ, đó là bởi vì, bọn họ chính nơi ở một cái tốt tuần hoàn bên trong!

Có người đạp Chí Tôn đường, nếu là thành công, lập tức là có thể phúc phận bộ tộc, thành tựu đếm không hết sinh linh, ở chung quanh hắn theo bế quan, theo đả tọa tu sĩ, ở hắn thành tựu Đạo Quả trong quá trình, phải nhận được lợi ích cực kỳ lớn.

Cái kia một ngày, có thể để ông lão trở nên mạnh mẽ, thậm chí phản lão hoàn đồng, tăng thêm tuổi thọ. Có thể để hài đồng được thần thánh gột rửa, cơ duyên đại người, thì lại có thể tái tạo thân thể, thoát thai hoán cốt.

Một lần Chí Tôn đường, mang ý nghĩa sẽ vì là những sinh linh khác mang đến một hồi thịnh yến!

Từng có một câu trả lời hợp lý, một bộ tộc có người trở thành Chí Tôn, một mạnh mẽ gia tộc liền sinh ra theo thời thế, này không riêng là bởi vì xuất hiện Chí Tôn.

Cũng bởi vì, trong tộc tất cả mọi người đều chiếm được gột rửa, có người trở nên mạnh mẽ, có người bị phạt mao tẩy tủy, thiên tư tiến hóa, ngày sau tiềm lực trưởng thành kinh người.

Có thể nói, cái kia đem ảnh hưởng sâu xa, toàn bộ bộ tộc đều tăng lên.

Huống hồ, dị vực không phải là chỉ có Chí Tôn đường, còn có Bất Hủ đường, làm sinh ra loại kia sinh vật thì, tràn ra Thần Thánh Chi Quang, Thiên Địa bản nguyên, sẽ càng kinh người, có thể tạo nên hậu nhân!

Này chính là cường giả hằng cường một trong những nguyên nhân, dị

vực chính đang tốt tuần hoàn bên trong.

- Thật sự thành công rồi sao?

Hoàng Kim sư tử vẻ mặt muốn phức tạp hơn có phức tạp hơn, ở nơi đó nhìn chằm chằm Thạch Hạo.

- Này Tinh Quang ở bốc lên!

Có người giật mình, nhìn vực ngoại.

Trong lúc hoảng hốt, bọn họ nghe được Tinh Hà bay khắp, ở vực ngoại gào thét âm thanh, Tinh Quang mênh mông, vô cùng vô tận.

- Đây là chòm sao cùng chấn động, ở chúc mừng Chí Tôn trên đường cường giả, là một loại cảnh tượng kì dị trong trời đất.

Hoàng Kim sư tử nói rằng, vẻ mặt càng ngày càng nghiêm túc.

Đều đi đến một bước này, Hoang coi là thật là một yêu nghiệt, muốn nghịch thiên rồi!

Hoàng Kim sư tử cảm thấy, cái này dù sao tuổi trẻ rối tinh rối mù chuẩn Chí Tôn khả năng muốn thành công, sắp bước ra bước đi kia.

Ầm ầm ầm!

Vực ngoại, quả nhiên thật sự có âm thanh truyền đến, hay là có thể nói, đó là "Đạo chấn động".

Đó là Thiên Địa quy tắc ở chấn động, chòm sao theo rung động, liên tiếp chín lần cùng chuyển động, sau đó hạ xuống càng nồng nặc tinh hoa nhật nguyệt!

Tinh chấn động, đạo chấn động tần hiện, đây là tốt dấu hiệu, tiếp cận kết thúc, muốn công đức viên mãn sao?

Bị Thiên Địa tán thành, làm phúc cho đời sau, mà tự thân cũng ở cực tốc tiến hóa bên trong, đây là Chí Tôn đường huy hoàng thể hiện.

- Ta... Đạo hạnh lại ở tăng trưởng, đối với Thiên Địa cảm ngộ càng ngày càng sâu sắc.

Xích Long đờ ra, cái này tiện nghi sư phụ náo động đến động tĩnh quá lớn.

Phải biết, nó hiện tại không phải là tu sĩ bình thường, thân là chân long, ba mươi năm khổ tu, Pháp lực kinh người, Đạo Quả chấn thế!

Cũng chính là hạ giới có một Hoang, vững vàng đè lên nó, nếu không, nó vẫn đúng là muốn xưng vương xưng bá.

Bây giờ nó, nhưng là dám cùng bất kỳ sinh linh hò hét.

- Tiếp tục, tinh chấn động, đạo chấn động, trở lại mấy cái cái khác "Chấn động" đi!

Đại hắc quy ở cuồng nuốt nước miếng, bởi vì, nó trực tiếp phá quan, tấn một cấp.

Một vị Chí Tôn, là có thể tạo nên một bộ tộc mạnh mẽ, này thật sự quá có đạo lý.

Lúc này mới thời gian bao lâu, ở phụ cận sinh linh liền bởi vì hắn mà được lợi ích cực kỳ lớn.

Hoàng Kim sư tử tuy rằng nôn nóng, thế nhưng, nó nhưng cũng được rất nhiều chỗ tốt, gân cốt cùng chấn động, được gột rửa, đạo hạnh ở không bị khống chế tăng trưởng.

Đó là Đại Đạo biếu tặng, có người xung kích Chí Tôn, tiếp cận kết thúc, hạ xuống các loại Tường Thụy.

Mấy ông già cảm giác tràn ngập sức sống, ở biến tuổi trẻ.

Đương nhiên, thạch thôn bọn nhỏ được chỗ tốt to lớn nhất!

Bọn họ đang đột phá, này không phải là một hai người, mà là thành đàn liên miên, quả thực là một loại thắng cảnh, khiến người ta chấn động, cảm thấy khó mà tin nổi.

Thanh tráng niên bên trong, mấy người rất mạnh, tỷ như từ biên Hoang theo Thạch Hạo mà đến thất vạn đời sau, bây giờ mấy người bị Thiên Địa phúc phận bao phủ, bị ưu ái, bị ánh sáng thần thánh bao trùm. Không phải đang trưởng thành hài tử, nhưng là, bọn họ vẫn bị tái tạo gân cốt.

- Đúng rồi, biên hoang thất vương có công ích lớn, lúc này thiên địa đại đạo vì đó gột rửa, đây là một loại biếu tặng, phúc tráo thất vương hậu đại.

Có người nghĩ thông suốt thấu, rất có cảm ngộ.

- Xoạt!

Một đạo đáng sợ xích quang từ trên trời hạ xuống, đánh về phía Thạch Hạo đầu lâu.

- Đến rồi!

Hoàng Kim sư tử mí mắt kinh hoàng, nó thật sự lo sợ, thời khắc cuối cùng đến, thành tựu là thành, bại chính là bại.

Chí Tôn đường, dù cho là đến kết thúc, cũng vẫn có to lớn nguy cơ, liền giống với là hiện tại, Thạch Hạo bị quấy rầy rồi.

Cái kia cột quang như là Lôi Đình, nhưng tuyệt đối không phải, rất tươi đẹp, dường như một đạo huyết lôi, từ trên trời mà đến, phải đem Thạch Hạo xương sọ xuyên thủng.

- Đây là cái gì?

Mấy người hoảng sợ, dù cho là nhìn, bọn họ cũng cảm nhận được không

tên nguy cơ, không nhịn được run rẩy.

- Có người nói, đó là Thiên địa khảo vấn, gắng không nổi, sẽ biến thành tro bụi.

Hoàng Kim sư tử nói rằng.

Trên thực tế, xung kích Chí Tôn thì người thất bại có chín phần mười đều là ở ngã vào cửa ải này.

- Vèo!

Đúng vào lúc này, Thạch Hạo di chuyển, vẫn nhắm con mắt, nhưng là, hắn nhưng thoát ly thạch thôn, lắc người một cái, liền đến trên vòm trời, chủ động tiến lên nghênh tiếp.

- A, làm sao rời đi?

Mọi người đờ ra, một trận sợ sệt.

Bởi vì, bọn họ đã từ Hoàng Kim sư tử khẩu bên trong hiểu được đến, xung kích Chí Tôn thì, tất cả mọi người đều sẽ rất thận trọng, sẽ không lộn xộn.

Tối thiểu ở thu được Càn Khôn bản nguyên thì, là không nên như thế liều lĩnh.

- Hắn sợ thất bại, hủy diệt thạch thôn, tiêu diệt đại Hoang.

Hoàng Kim sư tử vẻ mặt nghiêm túc.

- Hắn thế nào, rất nguy hiểm sao?

Vân Hi hỏi, sắc mặt trắng bệch.

Bên cạnh, vợ chồng Thạch Tử Lăng càng là hô hấp dồn dập, vẻ mặt hoảng sợ, quá lo lắng.

- Theo lý mà nói, đều đến một bước này, lấy hắn như thế yêu nghiệt cùng biến thái thiên tư tới nói, có thể chịu đựng được.

Hoàng Kim sư tử đáp.

Ầm!

Đạo kia xích quang lại không có cách nào tránh né, khóa chặt Thạch Hạo, cuối cùng miễn cưỡng đánh vào trên người hắn, thiên linh cái nơi đó, dựng lên từng trận xích vụ.

Thạch Hạo thân thể lảo đảo một cái, thế nhưng, hắn chịu đựng, không có bị đánh giết, chưa từng rơi xuống.

- Xoạt!

Một tia sáng tím lao xuống mà đến, khí thế bàng bạc, mang theo lớn lao ý nhị, quân lâm thiên hạ, quan sát chúng sinh.

Thạch Hạo cau mày, vẫn không có mở mắt ra, thế nhưng, hắn nhưng tiến thêm một bước cảm nhận được, những này quả nhiên đều không phải Lôi Đình, như là lớn lao ý chí.

Cái gọi là Thiên địa khảo vấn, là mang ý chí đất trời mà tới sao? Thạch Hạo suy nghĩ, hắn lúc này đã thức tỉnh, phục hồi tinh thần lại, đón lấy cần kháng trụ là được!

Chí Tôn đường, hắn chỉ cần thành công, không muốn thất bại!

Thiên Địa phúc phận, còn ở hạ xuống, các loại an lành quang như sóng nước, ở thạch thôn phụ cận khuấy động.

Mọi người đều chiếm được lợi ích cực kỳ lớn.

Có điều, loại này biếu tặng cuối cùng có phần cuối, không thể tiếp tục kéo dài.

Thu hoạch to lớn nhất người, chính vào hôm ấy bên trong liền phá hai đạo cửa ải, đột phá hai cái cảnh giới!

Cho tới gột rửa, đối với tự thân tiềm lực trưởng thành thay đổi, vậy thì càng không cần phải nói.

Tử quang bắn trúng Thạch Hạo thân thể, hắn cả người rung bần bật, Nguyên Thần suýt nữa nổ tung, thân thể nhưng lại không có bệnh, để hắn càng ngày càng cảm nhận được một loại đại khủng bố!

Chí Tôn đường, rất gian nan, hắn bị ngăn cản đánh!

- Không được, đến rời đi nơi này!

Thạch Hạo làm ra quyết đoán, Thiên Địa dành cho dày nặng phúc phận, đã bị thạch thôn mọi người được, hắn nên rời đi.

Nếu không, một khi có biến, đem có thể sẽ liên lụy thạch thôn, hủy diệt đại Hoang.

- Hắn ở động, muốn rời khỏi!

Hoàng Kim sư tử khiếp sợ, phải biết, ở một chỗ thành đạo, không có thể tùy ý thay đổi, không có ai có lớn như vậy tinh lực, chuyển sang nơi khác, quá mạo hiểm.

Hay là, Thiên địa khảo vấn đều sẽ nhờ đó mà biến nghiêm, cho rằng đó là một loại khiêu khích!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1798: Nghiệp Hỏa Đốt Người

Giữa thiên địa, màu tím khuấy động, từ này Vực Ngoại rủ xuống, đánh tại Thạch Hạo trên thân để hắn kịch chấn

Nguyên thần cũng muốn nổ tung

Tốc độ của hắn rất nhanh, cực tốc mà động, rời xa Thạch Thôn, vượt qua Đại Hoang, muốn rời khỏi mảnh này quen thuộc khu vực, đem nguy cơ toàn bộ mang đi.

Trên đường, màu tím nhấp nháy, như một đầu cây cột chống trời, thẳng tắp hạ xuống, cùng hắn đỉnh đầu liền cùng một chỗ, vô pháp tách ra, không ngừng đánh rơi xuống.

Cái này rất cổ quái, cũng vô cùng nguy hiểm, bởi vì, nó không giống như là màu đỏ thẫm, nhất kích oanh sát không thành tựu biến mất, cái này màu tím khóa chặt Thạch Hạo.

Trên bầu trời, phảng phất có một thanh ngọn nguồn hủy diệt, theo Thạch Hạo dính vào nhau, không ngừng đánh giết hắn nguyên thần, đây là được diệt tuyệt sự tình, không cho hắn cơ hội.

- Hạo nhi

Thạch Tử Lăng kêu to, Tần Di Ninh càng là sắc mặt tái nhợt, không có một chút huyết sắc.

Vân Hi đôi tay nhỏ nắm chặt, trắng noãn mà ôn nhu đốt ngón tay đều bị bóp phát xanh, nàng dị thường khẩn trương, bởi vì mới trở thành đạo lữ Thạch Hạo gặp được đại nạn.

- Hài tử, chịu đựng a

Lão Tộc Trưởng Thạch Vân Phong cũng đang thì thào lấy, mặt mũi tràn đầy lo cho, phi thường sợ hãi cùng lo lắng.

Thạch Thôn, tất cả mọi người vô cùng gấp gáp, mọi người ý thức được Thạch Hạo đời này lớn nhất bước ngoặt đến, nếu là vượt qua, thiên địa rộng lớn, mặc kệ hắn ngao du, nếu là xảy ra ngoài ý muốn, liền sẽ vẫn lạc.

Đây là một lần cơ duyên, càng là một trận đại tai kiếp

- Quả nhiên, ngang như vậy độ mà đi, tương đương với phát ra khiêu khích, thiên địa khảo tra mãnh liệt hơn, nguyên bản cái kia đạo màu tím hẳn là biến mất mới đúng

Hoàng Kim Sư Tử bờ môi đều đều run rẩy.

Cái này không phải là bởi vì theo Hoang giao tình tốt, mà chính là hoảng sợ, sợ hãi Thạch Hạo thân tử đạo tiêu, nó cũng sẽ cùng theo chết ở chỗ này.

Tại Dị Vực lúc, nó liền từng nghe tới, nếu là ở Chí Tôn trên đường phát ra khiêu khích, có thể sẽ dẫn xuất Thiên đại phiền toái, bị mãnh liệt mà cuồng bạo trừng phạt.

Hiện tại, Thạch Hạo hơn phân nửa gặp được loại tình huống này, để Hoàng Kim Sư Tử một trương lông xù mặt to hiện tại cũng nếp uốn đứng lên. Nó rất muốn giận dữ mắng mỏ lên tiếng.

Thạch Hạo bây giờ tu vi, sớm đã vượt qua mọi người tưởng tượng, một cái cất bước ở giữa, liền sẽ sơn hà đảo ngược. Tinh không rút ngắn, chánh thức Súc Địa Thành Thốn.

Xưa đâu bằng nay, ngày xưa chi thiếu niên, trước mắt đã trưởng thành đến một cái phi thường khủng bố tình trạng

Thạch Hạo nhấc chân ở giữa, liền có thể tiến về Vực Ngoại. Đây là gì

khủng bố đạo hạnh, cùng đáng sợ tốc độ

Vì vậy, lộ trình mặc dù xa, nhưng là tại Thạch Hạo liên tục cất bước ở giữa, cũng đã không biết đi qua bao nhiêu vạn lý, mới nháy mắt, hắn liền đến Vực vách tường trước.

Hắn không phải muốn đi bát vực hắn Vực, mà chính là phải vào trong hỗn độn.

Oanh

Không có cái gì có thể nói, hắn trực tiếp đấm ra một quyền, đánh tới hướng Vực vách tường. Quyền chỉ cứng rắn, không gì không phá, để nơi đó nổ tung, đến bây giờ, cái này hạ giới khó có có thể ngăn cản bước chân hắn người cùng vật.

Một lần xông mà qua, Thạch Hạo tiến vào trong hỗn độn.

Đây là bát vực bên ngoài hỗn loạn khu vực, bạo ngược, nguy hiểm, tràn ngập thời không loạn lưu, là Nguyên Thủy khu vực. Hỗn Độn sôi trào, như là vân vụ, lại như một lò đang nấu luyện chất lỏng kim loại.

Thạch Hạo đối với nơi này cũng không xa lạ gì, nhiều năm trước tới nay. Mỗi lần muốn cảm ngộ Đại Đạo, hoặc là mở rộng tay chân, kiểm nghiệm tự thân Đạo Quả lúc, đều sẽ tới nơi này.

Không phải vậy lời nói, hắn sợ đánh chìm Hoang Vực

Xoẹt

Màu tím cuồn cuộn, như là khói báo động. Thẳng tắp hướng lên trời, càng phát ra khủng bố, đây là này chỉ cho hắn một kích cuối cùng.

Thạch Hạo thân thể run rẩy, bị đánh toàn thân lỗ chân lông thư giãn, khắp cả người đều là màu tím, thế nhưng là vẫn không có thương tổn hắn thân thể, những ánh sáng đó lưu chuyển ở giữa, tụ tập hướng đầu lâu bên

trong.

Đông

Giống như là có vài chục đạo sấm rền tại Thạch Hạo bên tai vang lên, tại hắn bên trong xương sọ khuấy động, màu tím đạo đạo, toàn lực giảo sát nguyên thần.

Cái này ánh sáng không thương tổn thân thể, chỉ trảm nguyên thần.

Nó giống là một loại hồng đại ý chí, thẩm hỏi thế gian sinh linh, muốn cho cho nghiêm khắc nhất phán phạt.

Thạch Hạo sợi tóc lộn xộn, thân thể phát sáng, nguyên thần càng là tại kịch liệt giãy dụa, nơi đó hỏa quang hừng hực, nguyên thần lực sôi trào.

Hắn đang thi triển liễu thần chi pháp, sinh mệnh lực tăng vọt, bao quát nguyên thần, sinh sinh sôi không ngừng, theo này màu tím cứu tràng, đối kháng.

Tối hậu, oanh một tiếng, Tử Sắc Hỏa Diễm Phần Thiên, để hắn nguyên thần đều hóa thành tử sắc.

Cái này cực kỳ nguy hiểm, Thạch Hạo lung lay sắp đổ, thần thức muốn bị mạt sát.

Nhưng cũng là tại thời khắc này, Thạch Hạo tỉnh ngộ, trong lòng sinh ra đủ loại minh ngộ, xuất hiện các loại Đại Đạo dấu vết.

Hắn biết, trước kia màu đỏ thẫm là hắn huyết khí gây nên, bây giờ màu tím là người thân thể Tử Phủ dẫn đến, những này ánh sáng đều theo thân thể đối ứng.

Cái gọi là Tử Phủ Nguyên Thần, dưới mắt thể hiện ra bản chất nhất ý nghĩa, tối nguyên thủy khai thác cùng trưởng thành, cũng là dưới mắt loại tình huống này.

Tối hậu, màu tím biến mất, Thạch Hạo đứng tại chỗ, nửa ngày đều không nhúc nhích, trong nguyên thần Tử Khí mờ mịt, ánh sáng cuồn cuộn, hiện ra một mảnh màu tím sậm.

Rốt cục, hắn thở dài ra một hơi, chỉ thiếu một chút xíu, hắn liền bị trảm nguyên thần, giết chết.

Chí Tôn đường, lại như thế gian nan

Hắn cảm thấy mình đủ cường đại, chuẩn bị sẵn sàng, nhưng vẫn là gặp được lớn như vậy nguy cơ.

Có lẽ, thật là tu đạo tuế nguyệt không đủ bố trí, theo "Năm trăm năm" đường tuyến kia cách còn rất xa.

Sau đó, trên bầu trời, một vệt kim quang bay rơi xuống, nhóm lửa Thạch Hạo thân thể, vô luận hắn làm sao giãy dụa đều hiệu quả không lớn.

Trong tích tắc, hắn hóa thành hình người ngọn lửa, ở nơi đó thiêu đốt, phát ra khủng bố quang mang còn có nhiệt lượng, để Hỗn Độn đều tại kịch liệt bành trướng.

Thời không loạn lưu, hư không đại liệt trảm các loại, thỉnh thoảng xuất hiện, nhưng đều không làm gì được lúc này Thạch Hạo, hắn chỗ kinh lịch đốt người thống khổ mới là đáng sợ nhất.

- A

Đến tối hậu, Thạch Hạo nhịn không được thét dài, thân thể bị nhen lửa, đốt cháy đến tối hậu lúc, có bộ phận huyết nhục đều khô cạn, thậm chí hóa thành than cốc.

Một số cốt cách đều lộ ra, bị đốt xuất hiện kim loại sáng bóng, sau đó lại biến thành màu đen.

Đây là tại sao đáng sợ như vậy

Cường đại như Thạch Hạo, thế mà bị tra tấn đến trình độ này, hỏa diễm căn bản là không có cách dập tắt, cái gọi là Đại Đạo Chi Hỏa cũng so với không lên.

Lửa này rất kỳ lạ, chính là muốn hủy đi hắn, đem hắn hóa thành tro tàn.

Nghiệp Hỏa

Thạch Hạo minh ngộ, đây là vô biên Nghiệp Hỏa, không phải bình thường trên ý nghĩa hỏa quang, ở trong mang theo ý chí, mang theo Thẩm Phán, mang theo Đại Càn Khôn tàn khốc trấn áp.

Chư Thiên tội nghiệt, đại lượng nhân quả, cùng một chỗ hạ xuống, hóa thành Nghiệp Hỏa, đốt cháy thân thể.

Quả nhiên biến thái

Chí Tôn đường, quá gian nan, hắn đã bước vào nửa bước, bây giờ được cho một cái Chí Tôn, kết quả lập tức gặp dạng này khó khăn, muốn bị đốt vì hạt bụi.

Liệt diễm ngút trời, Thạch Hạo ngồi xếp bằng xuống, không nhúc nhích, hắn tại ngạnh kháng, không tiếp tục vận dụng hắn Bảo thuật, chờ đối đối chọi gay gắt.

Bởi vì, hắn từng nghe nói, hồng trần Nghiệp Hỏa gia thân, đây là một lần rèn luyện, là trở thành chánh thức Chí Tôn tốt nhất tẩy lễ, kiên trì nổi đối tự thân có chỗ tốt to lớn.

Hỏa quang ngập trời, đem Hỗn Độn đều đốt mơ hồ, nơi này mười phần khủng bố, như cùng một cái Vĩnh Hằng Bất Diệt lò lửa lớn trấn áp ở nơi đó, thiêu tẫn thế gian Chư Tà.

Tối hậu, hỏa quang dập tắt, như là tro tàn bên trong có giấu Kim Khối, Thạch Hạo trên thân, có bộ phận phát sáng, có chút bộ vị khô cạn, cháy đen một mảnh.

Hắn mạnh mẽ chấn động, tro tàn rơi xuống, khô cạn cơ thể toả ra sự sống, toàn thân kim quang lưu chuyển, như là Bất Hủ Kim Thân lại tố.

Chí Tôn khí tức, từ hắn trong thân thể bộc phát ra

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1799: Chí Tôn Trên Đường Nhiều Hài Cốt

Chí Tôn khí tức, rảo bước tiến lên lĩnh vực này sao?

Thạch Hạo cẩn thận cảm thụ được, hắn thực lực tăng vọt, so với Độn Nhất cảnh giới mạnh một mảng lớn, đến một ngày này, hắn mới thật sự hiểu gì lấy chí tôn cao cao bên trên, nghiền ép trong hồng trần các tộc sinh linh.

Lấy trước mắt hắn đạo hạnh tới nói, không cần xuất thủ, chỉ cần hơi phóng xuất ra khí thế, cũng đủ để cho hắn cảnh giới tu sĩ run rẩy, thân thể sụp ra.

Theo so với trước kia, loại cảnh giới này bên trên chúa tể tuyệt đối, cao cao tại thượng cảm giác áp bách, khó mà nói nên lời.

Liền Thạch Hạo mà nói, hiện tại một giọt máu liền có thể huyết tẩy đỉnh cấp đạo thống, đưa tay ở giữa có thể phá vỡ Tinh Vực, luyện hóa nhật nguyệt tinh thần, nếu có sát ý, sát na bị tiêu diệt thành đàn Độn Nhất tu sĩ.

Loại thực lực này tăng vọt, để Thạch Hạo trong lòng nổi sóng chập trùng.

- Không thể vượt qua rãnh trời.

Tâm hắn có cảm khái, tuy nhiên Độn Nhất chỉ so với Chí Tôn thấp một cảnh giới, nhưng là chênh lệch cự đại, có một đạo vô pháp vượt qua Hồng Câu.

Cái này liền tiến vào Chí Tôn Cảnh sao?

Thạch Hạo tâm thần hoảng hốt, hắn nhớ kỹ, chém rụng rất nhiều chấp niệm, trả giá đắt, mới đi bên trên con đường này.

Hiện tại thành công?

Thế nhưng là, có chút nhanh, tuy có gian nan, cũng có nguy cơ sinh tử, nhưng là tương đối mà nói, cái này Chí Tôn đường cũng không như trong tưởng tượng như vậy không dễ đi.

- Không đúng, đạo hạnh của ta chưa vững chắc, pháp lực chập trùng, thân thể cùng tinh thần chưa từng viên mãn.

Thạch Hạo nội thị, tỉnh táo cho vì chính mình chọn tì vết.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên trời, tối hậu quan đầu, cũng là hạ xuống như vậy mấy đạo quang đến khảo nghiệm hắn sao?

Cái gọi là thiên địa khảo tra, không giống trong tưởng tượng khủng bố như vậy.

U ám thiên địa, Hỗn Độn tàn phá bừa bãi, hư không cắt đứt, mảnh vỡ thời gian phi vũ, Thạch Hạo đang xuất thần, cái này không thích hợp, cứ như vậy tấn giai sao?

Hắn hơi chút do dự, hướng Hỗn Độn đi ra ngoài, muốn đi vào Hoang Vực.

Tại cất bước ở giữa, hắn cảm nhận được thấy lạnh cả người, chỉ là sát na cảm ứng, rất nhanh biến mất.

Thế nhưng là, Thạch Hạo lập tức liền cứng đờ, bởi vì, chỉ trong nháy mắt, hắn toàn thân rét lạnh, lông tóc dựng đứng, tim đập thình thịch!

Trong tích tắc cảm ứng, thế mà để thân là Chí Tôn trong lòng của hắn bốc lên ra một cỗ nôn nóng, tận thế hàng lâm cảm giác, đây là gì khủng bố đại sự kiện.

Thạch Hạo hơi chút chần chờ, mà nối nghiệp tục cất bước, hắn muốn xem thử xem này đến là cái gì.

Thiên địa u ám, Hỗn Độn đều tản ra, chỉ có hư không vô tận, u ám khiến người ta cảm thấy kiềm chế, làm cho tâm thần người phiền muộn.

Thạch Hạo càng đi về phía trước càng là kinh nghi, đầu này đường về không thích hợp, làm sao biến như thế kiềm chế?

Hắn biết có vấn đề, nhưng là không có ngừng bước, còn tại tới trước.

Rất nhanh, hắn nhìn thấy một đầu đặc biệt đường, trực tiếp đi lên, đó là từ hắc sắc hòn đá trải thành, nhìn kỹ, giống như là nhuộm dần qua máu, hóa thành màu đỏ thẫm.

- Thi thể!

Có một bộ lại một cỗ thi thể đổ vào bên đường.

Những thi thể này rất cổ quái, rất đặc biệt, đều tản ra kinh người chiến ý, có khí tức cường đại, dù là chết mất, vẫn như cũ có bất diệt lạc ấn đang kích động lấy.

- Chí Tôn khí tức!

Thạch Hạo động dung, trong hỗn độn con đường này rất cổ quái, thạch đầu trải thành hai bên đường, những nhân đại đó đa số có từng tia từng sợi Chí Tôn khí tức tràn ra.

- Chí Tôn trên đường nhiều hài cốt.

Giờ khắc này, hắn nhìn thấy một khối bia vỡ, ngay tại bên đường, phía trên khắc lấy như thế mấy chữ, đẫm máu, mang theo một cỗ sát cơ!

Thạch Hạo giật mình, mạnh như hắn, cũng cảm giác được trận trận rét lạnh, cơ thể kéo căng, có bên trong có đại nguy cơ cảm giác.

Đường đến cuối cùng, phía trước là vách núi, lại hướng trước, đen kịt một màu, không nhìn thấy cảnh vật, đó là Vô Tận Thâm Uyên!

Chí Tôn đường!

Mặt đất, chỉ có ba chữ, cứ như vậy khắc ở nơi đó, lấy huyết thư viết, đỏ tươi chướng mắt, máu này phảng phất còn mang theo nhiệt khí.

Là ai? Người nào lưu lại.

Thạch Hạo đứng ở chỗ này, không nhúc nhích, lẳng lặng cảm ứng, yên lặng suy tư.

Chí Tôn đường, phía trước đã đứt, là Vô Tận Thâm Uyên, đây là biểu thị muốn đi xuống liền muốn lâm vào trong bóng tối cũng vạn kiếp bất phục sao?

Ù ù!

Giữa thiên địa, ù ù âm thanh không dứt, phảng phất có Đại Đạo khuấy động, đang vang vọng, muốn từ tịch diệt bên trong khôi phục.

Thạch Hạo ngẩng đầu nhìn lên trời, bầu trời xám xịt bên trong, có một ít hào quang, có một ít trật tự, tâm hắn sinh cảm ứng, bắt này sợi cơ hội.

Sau đó, hắn ngây người, mười phần chấn kinh.

Thiên Nhân Giao Cảm, hắn Hiểu rõ nơi này bí mật.

Nhìn như chân thực, thực là Vạn Cổ lưu lại lạc ấn, cái gọi là Chí Tôn đường, là Đại Đạo khắc theo nét vẽ đi ra, là đã từng bộ phận Chí Tôn chỗ trải qua.

Khó trách có khắc này một hàng chữ, Chí Tôn trên đường nhiều hài cốt!

Xác thực như thế a, từ xưa đến nay, có thể bước ra một bước này, trùng kích Chí Tôn người có không ít, thế nhưng là, kết quả là chín thành chín sinh linh đều chết mất.

Dọc theo con đường này thấy, liền đều là thất bại giả!

Thạch Hạo Chí Tôn đường vẫn chưa đi xong, như là thất bại, cũng sẽ thành ngay trong bọn họ một viên.

Vực sâu màu đen, biểu thị đại đa số người kết cục sao?

Thiên địa vắng vẻ, sở hữu thải quang đều biến mất, các loại cảm ứng biến mất.

Thạch Hạo hơi dừng lại, sau đó ngang nhiên hướng về phía trước, hắn phóng ra một bước kia, trực tiếp thực sự tiến phía trên vực sâu, chặn đường cướp của muốn từ mỗi người chính mình tục tiếp.

Chí Tôn đường, đây mới là tối hậu khảo nghiệm, mỗi một bước phóng ra lúc, Thạch Hạo đều đang giảm xuống, muốn đi vào Vô Tận Thâm Uyên bên trong, vậy đại biểu trầm luân, hủy diệt!

Hắn thân ảnh từ tiền phương biến mất, đang không ngừng hạ xuống.

Thạch Hạo phóng thích sở hữu tiềm năng, ở chỗ này đối kháng, hắn muốn vọt lên, muốn xông lên trời, thế nhưng là một cỗ cuồn cuộn lực lượng áp chế hắn, muốn đem hắn đánh ra vào vực sâu.

Hắn tại tới trước, cũng đang giảm xuống, mà lại tốc độ rất nhanh.

Không biết tiến lên bao xa, cũng không biết hạ xuống bao nhiêu dặm, càng phát ra hắc ám, hoàn toàn mơ hồ, ngay cả Thiên Nhãn đều mất đi hiệu lực.

Thẳng đến có một khắc, Thạch Hạo bàn chân phảng phất chạm đến thứ gì, hắn cúi đầu sát na, trong lòng tràn đầy ý lạnh, đó là thâm uyên bộ, tràn đầy thi thể.

Đã từng con đường này, chết rất nhiều người? Đều là thất bại giả!

Cái này không phải chân chính thi thể, là Đại Đạo chép lại, nhưng lại đã từng chân thực phát sinh qua.

Thạch Hạo huyết dịch sôi trào, tại đốt cháy, hắn tại vận dụng sức mạnh cực tẫn, tránh thoát trói buộc, phản kháng áp chế, hắn xông lên phía trên qua, không muốn trở thành hài cốt bên trong một viên.

Thế nhưng là, kết quả là, hắn lại bị đánh ra, bàn chân tại bốc lên Tử Khí, tại lan tràn, hướng về trên thân thể mà đến, muốn đem hắn hóa thành một cỗ thi thể.

Chân Hoàng bất tử thuật!

Thạch Hạo bên ngoài cơ thể âm vang rung động, đó là Linh Vũ đang kích động thiên địa, đó là Chân Hoàng Bảo Thuật tại phát uy, chém giết Tử Khí, đốt cháy hắc ám, nơi này sáng rực khắp.

Hắn tại chống lại, muốn xông qua Hắc Ám Thâm Uyên.

Tử Khí hóa chỉ lúc, phía trước một thanh Thần Mâu bay tới, phốc một tiếng xuyên thấu xương trán, suýt nữa xuyên thủng cả viên đầu lâu, cái này... Quá kinh khủng.

Thạch Hạo xương trán phát sáng, kẹp lấy căn này Thần Mâu, sau đó một thanh rút ra, dạng này gặp trắc trở có chút biến thái, quá đột ngột.

Điểm điểm gợn sóng tại hắn Chưởng Chỉ bên trong tan ra, đó là quy tắc hóa thành lưỡi mâu, băng tán.

Chí Tôn đường, quá gian nan!

Trải qua hồng trần Nghiệp Hỏa về sau, hắn chỉ có thể coi là một vị chuẩn Chí Tôn, còn chưa từng trọn vẹn thực sự xong con đường này, bây giờ mới là tối hậu khảo nghiệm.

Thạch Hạo một đường tiến lên, trọn vẹn kinh lịch chín ngày chín đêm, tại trong lúc này, hắn mỗi ngày đều muốn mặt đối với sinh tử, có rất nhiều lần hắn thân thể đều ma diệt.

Thảm nhất một lần, hắn chỉ còn lại có nguyên thần còn có Tàn Cốt, cùng mấy giọt máu, nhưng tối hậu hắn sống sót.

Cái này... Có thể đi đến tối hậu sao?

Hắn cảm thấy, hôm nay con đường, có thể có thể so với đường thành tiên cũng gian nan hơn.

- Vì cái gì, ta muốn trở thành Chí Tôn, khó như vậy!?

Thạch Hạo tự hỏi, sau đó nhìn về phía hắc ám bầu trời.

- Đạo Pháp Tự Nhiên. Mà ngươi, Thành Đạo ham muốn quá thịnh, phi tự nhiên.

Trong cõi u minh, giống như là có tiếng gì đó tại đáp lại hắn, bị Thạch Hạo cảm ứng được.

Đó là Đại Đạo đáp lại, vẫn là tự mình nghĩ lại, tiềm thức đối với mình chất vấn?

- Ta muốn thành đạo!

Thạch Hạo ánh mắt lạnh lẽo âm trầm, tín niệm kiên định.

Oanh!

Hắn hướng về phía trước dậm chân, không chần chờ, không chịu lùi bước, kiên định tín niệm.

Trong tích tắc, hắc ám biến mất, phía trước nhìn thấy nhai ngạn.

Thạch Hạo muốn leo lên qua, có thể vô thanh vô tức, u ám trên bầu trời, rủ xuống một cây lại một cây xích sắt, đem hắn khóa lại, đem hắn dán tại vách núi trước, động một cái cũng không thể động.

- Đạo Pháp phi tự nhiên!

Hồng đại thanh âm ở chỗ này vang lên, lại như là từ Thạch Hạo trong lòng truyền đến.

- Người nếu không có muốn vô niệm, thành cái gì đạo, hóa thành thạch đầu tính toán!

Thạch Hạo quát.

Oanh!

Giữa thiên địa, các loại ánh sáng nở rộ, những cái kia xích sắt rầm rầm rung động, mấy chục hàng trăm cây, tất cả đều đâm xuyên hắn thân thể, sau đó lại tiến hành trói chặt.

Máu tươi nở rộ, Thạch Hạo kêu rên.

Tiếp theo, sở hữu xích sắt đốt cháy, đó là nhìn các loại phù văn, tại thiêu đốt Thạch Hạo thân thể.

Bất luận cái gì một đầu xuất hiện, đều có thể hủy diệt một vị sinh linh mạnh mẽ, mà bây giờ lập tức xuất hiện nhiều như vậy căn.

- Chấp niệm, một cây lại một cây, một cây một chấp niệm!

Này hồng đại thanh âm vang lên lần nữa.

Khi nào niệm diệt, khi nào Đạo Thành sao?

Trước đây, Thạch Hạo đã chém rụng rất nhiều cái chấp niệm, bây giờ còn có nhiều như vậy?

- Đã từng chém qua một số chấp niệm còn không được, chẳng lẽ hóa thành một khối đá ngươi mới hài lòng?

Thạch Hạo hai mắt sâu thẳm.

Oanh!

Liệt diễm bừng bừng, các loại phù văn đại thịnh, đem hắn bao phủ, này một cây lại một cây xích sắt xuyên thấu hắn, đốt cháy hắn, để hắn thân thể cháy đen, diệt vong.

Thạch Hạo tao ngộ đáng sợ nhất gặp trắc trở.

Mấy ngày, Thạch Hạo gân cốt đứt đoạn, bị phù văn đốt cháy bố trí, nguyên thần đều ảm đạm.

Hắn một lần lại một lần tái tạo thân thể, thế nhưng là, mỗi lần hơi khôi phục, liền sẽ thảm thiết hơn.

- Cùng như thế, không bằng Vạn Niệm ngút trời!

Thạch Hạo trầm thấp gầm thét, đã từng bị chém rụng chấp niệm, tất cả đều nở rộ, trong lòng hắn hiển hiện, từ trong cơ thể hắn xông ra, mà đi sau quang.

Oanh!

Nơi này Đại rung chuyển, xích sắt càng nhiều, quấn quanh lấy hắn, đem hắn trói buộc, muốn đốt diệt hắn hình cùng thần.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1800: Tái Đạo

Phía sau là vô tận Hắc Ám thâm uyên, phía trước là bờ dốc.

Thạch Hạo bị treo ở Thâm Uyên trên, khoảng cách Bỉ Ngạn rất gần, nhưng chính là không qua được.

Rất quỷ dị, những này xích sắt đến từ trên bầu trời, vô thanh vô tức, liền như thế rủ xuống đến, đem hắn đâm thủng, đầm đìa máu tươi, đem hắn khốn trói buộc ở đây.

Càng giãy dụa càng là khó nhịn, hiện tại lên tới hàng ngàn, hàng vạn đầu đâm thủng thân thể, này lớn lao âm thanh đến từ trong lòng hắn vẫn là trên bầu trời, một cái xích sắt một cái chấp niệm, này hơi doạ người.

Liệt diễm hừng hực, ánh lửa nhảy lên, đem Hắc Ám thâm uyên đều rọi sáng, phía dưới là vô tận hài cốt.

Nơi này càng ngày càng đáng sợ, Thạch Hạo huyết nhục bị nhen lửa, xương đều lộ ra, dường như đun hồng kim loại giống như vậy, ở nơi đó Xích Viêm viêm.

Vạn niệm dâng trào, xích sắt khuấy động, gấu Hùng Đại lửa đốt cháy, Thạch Hạo rất nhanh sẽ khô héo, dường như một đoạn than cốc, hay là muốn gãy vỡ loại kia.

Này Chí Tôn đường càng gian khổ như vậy?

Hắn không nói một lời, đối kháng, muốn tránh thoát loại này cảnh khốn khó, cách xa Bỉ Ngạn còn có một chút điểm khoảng cách, đưa tay là có thể chạm tới, hắn làm sao có khả năng từ bỏ.

- 500 năm, đúng là một cái Cấm Kỵ Chi Tuyến sao?!

Hắn ở nhẹ giọng hỏi mình.

Lấy thiên tư của hắn tới nói, ngày sau trở thành Chí Tôn không thể nghi ngờ, hiện nay, sở dĩ rơi vào trong khốn cảnh, là bởi vì hắn nóng lòng cầu thành, muốn lập tức quật khởi.

Hắn ưu thời gian không nhiều, hắn khủng cái khác đại năng không cho cơ hội của hắn, hắn lự lớn thanh toán muốn đến...

Hắn cảm giác sâu sắc thiếu hụt thời gian, lại tiếp tục trì hoãn, cái gì đều chậm, hắn sợ không có cơ hội đi đấu võ, ở nhân đạo trong lĩnh vực liền bị người đánh giết.

Nếu như không cấp tốc vọt lên tận trời, ngày sau nhất định sẽ bị người xoá bỏ, liền liều mạng cơ hội đều không có, đều sẽ là sinh ở thời đại này to lớn nhất bi ai.

- Thành đạo!

Hắn gầm nhẹ, giẫy giụa, ra sức hướng lên trên nhảy lên, muốn bay lên trời khung.

Cái gọi là xích sắt một cái lại một cái, đều đến từ thương vũ trên, Thạch Hạo dùng hết khả năng, hướng về nơi đó tiếp cận, sắp hoá thành than cốc thân thể tràn đầy vết rách.

Huyết nhục khô quắt, biến mất, trở thành tro tàn, xương đỏ chót, muốn hóa rơi mất, đồng thời tỉ mỉ vết rạn nứt trải rộng.

Có thể nói, đã là tuyệt cảnh, hiện tại hắn là thân thể hấp hối.

Không chỉ có thân thể như vậy, chính là Nguyên Thần cũng hết sức yếu ớt, này một cái lại một cái xích sắt, cũng từng đâm vào bên trong xương sọ, ở nơi đó đốt cháy.

Răng rắc!

Đúng như than cốc giống như vậy, Thạch Hạo thân thể đứt rời, bất quá nhưng không có chia lìa, bởi vì bị này lít nha lít nhít xích sắt đâm thủng, cũng quấn quanh.

Hắn sức sống gấp gáp giảm bớt, gần như sắp không cảm ứng được tức rồi,

Một đôi mắt lờ mờ, hốc mắt hãm sâu, bởi vì khuôn mặt trên thiếu hụt huyết nhục, này cảnh tượng rất đáng sợ, như này cháy đen bộ xương.

Thân tử đạo tiêu sao?!

Tiếp cận tiêu vong, hắn một thân tinh khí thần đều ở khô cạn.

Cái gọi là đèn cạn dầu, chính là hắn hiện tại trạng thái như thế này.

Leng keng leng keng!

Đột nhiên, Thạch Hạo hai mắt rạng ngời rực rỡ, hết sức kinh người óng ánh lên.

Hồi quang phản chiếu, lần gắng sức cuối cùng sao?

Phồn thịnh sức sống toả ra, hắn Thạch Hạo sau lưng, hiện ra Chân Hoàng cánh chim, ở hắn khí lực bên trong vọt lên một cỗ khác hỏa diễm, kề bên tử cảnh, hắn ở vận dụng các loại lá bài tẩy.

Ầm!

Hắn vọt lên, nguyên bản trở thành than cốc thân thể đang nhanh chóng phục hồi như cũ, huyết nhục sinh trưởng, đạo cốt tiếp tục, từ từ phát sinh ánh sáng lộng lẫy.

Ở trong tuyệt cảnh Phục Sinh, ở tịch diệt bên trong thức tỉnh.

Phượng Hoàng niết bàn, đây là Cai Tộc mạnh nhất tâm pháp, cũng là thế gian thứ nhất chữa thương đại pháp, có thể nói cả thế gian Vô Song!

Nó không chỉ có thể chữa thương, còn có thể dùng để tu hành, có đại quyết tâm người từng chém giết tự thân, tiêu diệt một đời đạo hạnh, tất cả đẩy ngã làm lại, lại nặn chân ngã.

Ở tử vong bên trong niết bàn, từ tịch diệt bên trong trở về, càng mạnh mẽ hơn.

Đây là Chân Hoàng một mạch vô thượng đại pháp!

Thạch Hạo bị bức ép đến một bước này, không cách nào lựa chọn, không có cách nào, lấy ra Phượng Hoàng nhất tộc vô thượng bảo thuật, để mình liệt diễm hừng hực, ánh lửa ngút trời.

Rất nhanh, hắn cơ thể no đủ, huyết nhục óng ánh, giàu có ánh sáng lộng lẫy, còn gãy vỡ xương cốt chờ từ lâu tái tạo, dường như đánh thép giống như vậy, phát sinh boong boong thanh âm.

Hắn một đường xông lên phía trên, không kéo đoạn xích sắt liền không thể thoát vây, hắn muốn giết tới thương vũ, chứng kiến đến tột cùng là cái gì ở ràng buộc hắn.

Cái gọi là một niệm một liên, đây là có thật không, hắn không quá tin tưởng!

Một con ánh lửa nhảy lên hình người Phượng Hoàng, giết tới Vân Tiêu, tiến vào Thương Khung, chấn động hư không sụp đổ, Đại Đạo ầm ầm nổ vang.

Đến điểm cuối, hắn nhìn thấy chân tướng, đó là Đại Đạo, một đoàn Hỗn Độn, hoàn toàn mờ mịt, ở nơi đó diễn biến, hóa thành các loại đồ án, như cây cỏ cá sâu, bao quát vạn linh.

Ầm!

Một tức, nó hóa thành Thế Giới Thụ, không cao lắm, thế nhưng phiến lá rung động, quy tắc vô số, trật tự như cầu vồng, đâm thủng Thạch Hạo thân thể.

Xích sắt là nó buông xuống?

Hống!

Sau một khắc, nó lại thay đổi, trở thành một đầu dữ tợn cổ thú, âm dương nhị khí lưu chuyển, hàng vạn cây sắc bén gai sinh trưởng ở trên thân thể, đâm thủng Thạch Hạo thân thể máu thịt.

Khai thiên cổ thú sao?

Thạch Hạo kêu rên, lảo đảo trở ra, một bước một Huyết Sắc vết chân.

Đón lấy, mưa ánh sáng bay tán loạn, nơi đó lại biến hóa, cổ thú biến mất, đầy trời đều là hạt giống, mang theo ngoài lề, từ giữa bầu trời rơi xuống, cắm rễ ở Thạch Hạo trong cơ thể.

Đồng dạng, đây là một loại cực hình, rút lấy cái đó huyết, hạt giống nẩy mầm sinh râu, đâm vào xương của hắn bên trong, đòi lấy cốt tủy.

...

Không ngừng biến hóa, Thạch Hạo tuy rằng đang phản kích, thế nhưng như trước bị trọng thương.

Muốn thành đạo, cần phải Tái Đạo!

Đây là Đại Đạo hữu hình hiện ra, không ngừng hạ xuống, áp bức người muốn nổ tung.

- Sinh linh muốn thành nói, nói cũng muốn thôn sinh linh.

Thạch Hạo có loại ảo giác, muốn thành đạo, thu được Thiên Địa bản nguyên bí mật, nắm giữ thế gian này các loại quy tắc cùng hàm nghĩa, kỳ

thực trong quá trình này, này Đại Đạo cũng ở mưu sinh linh.

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến Tiểu Tháp, năm đó nó đều là giảng cân bằng, đàm luận nhân quả giao dịch, hay là đúng là như thế đi.

Muốn thành nói, trước tiên Tái Đạo.

Mưu cầu Thiên Địa huyền bí, nắm giữ các loại quy tắc đồng thời, cũng đang bị này Thiên Địa ăn mòn, muốn chém giết đi, hoặc là nuốt chửng cái đó tinh hoa.

Vì vậy, chín mươi chín phần trăm sinh linh đều chết rồi.

Cái gọi là tu sĩ, chính là một đám đi ngược lên trời sinh linh, này quá trình tu luyện vi phạm tự nhiên Đại Đạo, bọn họ đương nhiên phải bị ngăn cản kích, chân tướng chính là như vậy.

Chỉ là có chút người ở trong quá trình tu hành, nghĩ ra các loại biện pháp, thuận theo tự nhiên, cái gọi là đạo pháp tự nhiên, nước chảy thành sông.

Hiện nay Thạch Hạo cũng không phải, mạnh mẽ trèo lên đỉnh cao, hắn chưa từng làm từng bước, vẫn không có chuẩn bị kỹ càng, chấp niệm quá sâu, cùng cái gọi là "Một cách tự nhiên" xung đột lẫn nhau.

Đương nhiên, chưa từng thành tiên, không thể thấy chung cực hàm nghĩa.

Thạch Hạo chớp mắt cảm ngộ, cũng chỉ là nhìn thấy một góc bản nguyên bí mật mà thôi.

- Ta đi lầm đường, lấy thân vi chủng, bằng vào ta làm gốc, bằng vào ta làm gốc, bằng vào ta làm thật, ta nhưng mưu cầu ở ngoài Thiên Địa Đại Đạo, ứng lấy làm gương, mà không phải làm theo.

Thạch Hạo mặc dù trọng thương, Tiên huyết đầy người, nhưng như

trước ở mở miệng, lời nói rất lạnh lẽo cứng rắn, trong lòng một loại nào đó niềm tin càng ngày càng mạnh mẽ.

Đường có sai lệch, thế nhưng, đã đi tới nơi này, liền không có đường lui, còn muốn về phía trước.

Hắn không thể chết được, chỉ có thể thành công.

- Nếu ngươi nói một niệm một liên, vậy thì trở lại cho ta, ta tự vạn niệm đại thịnh, thành đạo!

Thạch Hạo rống to, bùng nổ ra này sinh tối sức mạnh mạnh mẽ.

Trong cơ thể hắn phảng phất nổ tung, phát sinh vô lượng thần quang, Chí Tôn khí tức phô thiên cái địa, hết thảy xích sắt, đều bị banh thẳng tắp, nơi này leng keng vang vọng.

Giữa bầu trời, này Đại Đạo biến hoá thất thường, có lúc vì là long, có lúc vì là Thổ Cẩu, có khi lại hóa Thế Giới Thụ, thế nhưng, mặc kệ thế nào đều có lên tới hàng ngàn, hàng vạn xích sắt cùng Thạch Hạo dây dưa, đem hắn đâm thủng.

Thạch Hạo biết, mình gặp phải phiền toái lớn, bởi vì thành đạo đường lựa chọn, hắn trận này kiếp nạn muốn vượt quá những người khác, chết đi độ khả thi rất lớn.

- Vạn Niệm Phần Đạo!

Thạch Hạo rống to, triệt để không thèm đến xỉa, trong lòng các loại chấp niệm không chỉ chưa từng tiêu tan, còn càng ngày càng mạnh mẽ, từ trong thân thể bộc phát ra, dọc theo mỗi một cái xích sắt, nhằm phía Đại Đạo, hắn ngược lại xung kích.

Ánh lửa nhảy lên, đó là hắn niệm, hóa thành ánh lửa, đốt cháy vạn đạo.

Bất quá, hiện nay hắn chung quy còn không cách nào so với Đại Đạo,

như bay nga nhen lửa tự thân, nhằm phía đống lửa.

Ầm!

Hắn bị kích rơi xuống, thân thể thiêu đốt, lại hóa thành tro bụi.

Chân Hoàng hí dài, Thạch Hạo ở tử cảnh bên trong triển khai Chân Hoàng bất tử thuật, lần thứ hai thức tỉnh, nhằm phía phía chân trời, muốn kéo đoạn những kia xích sắt, muốn thu lại đây.

Một lần lại một lần, không ngừng xung kích.

Mãi đến tận cuối cùng, hắn sức cùng lực kiệt, tinh khí thần đều đốt cháy sạch sẽ.

Chân Hoàng bất tử thuật, cũng có lúc cạn kiệt, không thể vô hạn.

Giữa bầu trời, này Đại Đạo chuyển động, mơ hồ, cuối cùng càng dần dần biến mất rồi, thu lại.

Tình huống thế nào?

Thạch Hạo đờ ra, hắn dùng hết cuối cùng một cái khí lực, tham lam hấp thu tinh khí chung quanh, bổ sung mình cần thiết.

Cuối cùng, hắn chậm rãi hạ xuống, xuất hiện ở Bỉ Ngạn, trèo lên Thâm Uyên đối diện đoạn nhai, hắn đây là thành công rồi sao?

Nhưng là, Thiên Địa vẫn chưa hạ xuống điềm lành, cũng không có vô tận Chí Tôn khí mãnh liệt, không từng là hắn gột rửa.

- Ta tự mình rửa lễ!

Thạch Hạo nói rằng.

Hắn ngồi xếp bằng ở đây, tiếp dẫn Thiên Địa vạn linh khí, bổ sung cần thiết, một nữa hủy đạo cốt tái tạo, thân thể óng ánh, hắn đang nhanh chóng

phục hồi như cũ.

Đến cảnh giới này, một giọt máu là có thể phục sinh, càng không nói đến hắn còn để lại tàn thân, vì vậy sống sót, khôi phục lại đỉnh cao không là vấn đề.

Thạch Hạo đi ra Hỗn Độn khu vực, xuất hiện ở Hoang Vực, hắn cảm giác được trước nay chưa từng có mạnh mẽ!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1801: Thiên Địa Kịch Biến

Tình huống như thế nào, thực sự thành đạo sao?

Thẳng đến lúc này, Thạch Hạo còn có nghi ngờ trong lòng, thời khắc cuối cùng, cái kia hiển hóa ra hữu hình Đại Đạo vì sao thu lại?

Đồng thời, hắn không có đạt được thiên đạo chúc phúc, chưa từng đạt được tường thụy tẩy lễ, cứ như vậy bình bình đạm đạm, thành công chịu đựng qua đại kiếp? Có chút không chân thực.

- Ngao...

Nơi xa, truyền đến sư hống âm thanh, Hoàng Kim sư tử giẫm lên bầu trời, chạy mà đến, tốc độ rất nhanh, uy thế dữ dội.

Khổng lồ sư thể để Thiên Vũ đều đang run rẩy vào.

Hoàng Kim sư tử lệ rơi đầy mặt, gào khóc, loại kia thần sắc khiến Thạch Hạo rất ngạc nhiên, nó sẽ cùng đã biết sao thân cận?

- Cám ơn trời đất, ngươi cuối cùng không chết, ta không cần chôn theo.

Làm Thạch Hạo nghe được dạng này mà nói, lập tức hiểu, tên khốn này là bởi vì có khế ước quan hệ, sợ hắn đã chết về sau, nó cũng đi theo diệt vong.

- Ngươi tình huống như thế nào, thất bại?

Hoàng Kim sư tử phát ra nghi vấn, nói:

- Thất bại, đều có thể còn sống sót, thực sự là bất tử yêu nghiệt!

Nó có chút tức giận bất bình.

- Ngươi có ý tứ gì?

Thạch Hạo nhìn về phía nó.

Sau đó, hắn lộ ra một sợi uy áp, bình thường tiết ra ngoài, trong tích tắc mà thôi, thiên địa này bất đồng, toàn bộ thế giới đều ở run rẩy.

Sơn hà lay động, Nhật Nguyệt mơ hồ, như muốn rơi xuống.

Hoàng Kim sư tử kinh dị, tất cả lông tóc đều đứng đấy, nó không chịu nổi, nơm nớp lo sợ, cuối cùng tuyệt không không chịu thua kém, trực tiếp xụi lơ xuống dưới, ở nơi đó phát run.

Cái này không thụ khống chế của nó, đây là nguồn gốc từ linh hồn uy áp, để nó không ngẩng đầu được lên, nằm sấp trên mặt đất.

Chí Tôn uy áp, để nó sợ hãi, người này thực sự trở thành Chí Tôn? Trong một ý niệm, liền để nó cái này Độn Nhất cảnh giới cường giả run lẩy bẩy, thần phục trên mặt đất, quá kinh khủng.

Thế nhưng là, không đúng, tại sao lại tốn thời gian lâu như thế? Nó nhớ kỹ, người khác thành đạo, căn bản không khả năng tiếp tục rất nhiều ngày. Vậy không bình thường!

Thạch Hạo thu hồi uy áp, tất cả tinh khí thần đều nội liễm, Hoàng Kim sư tử mới khôi phục bình thường.

Thạch Hạo lộ ra sắc mặt khác thường, hắn nhất định phải cẩn thận. Sóng pháp lực mấy người cần cam đoan không tiết ra ngoài, tất cả khí tức đều muốn liễm ở thể nội, không phải mà nói biết xảy ra vấn đề lớn.

Sơ sót một cái, hắn như ngoại phóng khí cơ, có thể sẽ để những sinh linh khác trực tiếp diệt vong.

Hoàng Kim sư tử khôi phục bình thường sau. Nó cẩn thận mà cẩn thận

hỏi:

- Cái này mười mấy ngày đến nay, ngươi cũng đang làm cái gì?

- Thành đạo, đối kháng thiên địa khảo vấn.

Thạch Hạo đáp.

- Cái gì?!

Hoàng Kim sư tử triệt để không thể bình tĩnh, mười phần rung động, một bộ như thấy quỷ dáng vẻ, cái này sao có thể?

Không phải nói một hai ngày là đủ à, còn có tiếp tục hơn mười ngày đối kháng thiên địa tra hỏi?

Thành hoặc không thành, một hai ngày đều hẳn là có kết quả mới đúng!

- Ngươi tình huống như thế nào?

Hoàng Kim sư tử hoài nghi.

Thạch Hạo nhìn một chút nó, không có giấu diếm, bởi vì hắn biết đầu sư tử đến từ dị vực. Gặp nhiều biết nhiều, dị vực cao thủ nhiều như mây, nó chắc chắn biết Chí Tôn thành đạo quá trình các loại bí ẩn.

Làm Hoàng Kim sư tử nghe xong tường tình về sau, triệt để mắt trợn tròn.

- Không có bị thiên địa chúc phúc, chưa từng đạt được tẩy lễ, là ngươi bản thân bổ sung tinh khí? Cái này...

Hoàng Kim sư tử thấy thế nào thế nào cảm giác quái, cuối cùng nhịn không được nói:

- Ngươi đây coi là thành đạo à, ngươi đây là tươi sống chịu đựng tới, Đại Đạo kia cũng không nguyện cùng ngươi giằng co, ghét bỏ ngươi. Cảm thấy

ngươi phiền!

Nó là một bên nói móc, một bên chấn kinh, cái này thật bất khả tư nghị, Hoang là trạng thái gì? Không phải thành công viên mãn. Mà là như thế ương ngạnh như bất tử Tiểu Cường một dạng chịu đựng nổi?

Đây coi như là thành đạo sao? Nó đánh giá không rõ.

Nghe nó vừa nói như vậy, Thạch Hạo mình cũng có chút không nói gì, nghĩ kỹ lại, hắn thật đúng là can đảm chịu đựng nổi, không thắng không bại, không biết tính không thành thành công.

- Đại Đạo đối với Chí Tôn chúc phúc. Rất quan trọng, ngươi không có đạt được những cái kia, đến tột cùng có tính không chân chính Chí Tôn?

Hoàng Kim sư tử nghi hoặc.

Thạch Hạo mình cũng đang nghĩ ngợi, chiến lực rõ ràng tiêu thăng, đến rồi một cái kinh khủng hoàn cảnh, hắn tin tưởng, nếu như gặp lại kim thái quân, Phong tộc lão tổ, khẳng định không cần chạy trốn.

Nếu như hắn đủ cường hoành, cũng có thể cùng đại trưởng lão đồng dạng, cho kim thái quân đến mười mấy cái bạt tai mạnh.

Thạch thôn đang nhìn, đối với Thạch Hạo mà nói, Thiên Nhai Chỉ Xích ở giữa.

Ở dưới chân hắn, xuất hiện một đầu kim quang đại đạo, ngang qua Hoang Vực, trực tiếp quán thông đến thôn trước, hắn chưa từng bên ngoài mấy vạn dặm trực tiếp đến, đáp xuống cửa thôn.

Thôn nhân reo hò, trong tích tắc nơi này liền sôi trào.

Nhìn thấy Thạch Hạo còn sống trở về, gặp hắn bình an không việc gì, đây chính là lớn nhất tin vui.

- Hài tử, ngươi ra sao?

Tần Di Ninh còn có Thạch Tử Lăng đều do lo nghĩ trở nên vui sướng, Tần Di Ninh xóa đi khóe mắt nước mắt, trên mặt nở rộ tiếu dung.

Vân Hi cũng đến rồi, duyên dáng yêu kiều, yên tĩnh như U Lan, áo tím phất phới ở giữa, như Quảng Hàn tiên tử lâm trần, xinh đẹp xuất thế. Lúc này, trong mắt của nàng cũng lộ ra nét mừng, phát ra từ nội tâm hài lòng.

- Thúc thúc đã trở về, quá tốt rồi, nhất định thành đạo, vô địch thiên hạ!

Một đám thiếu niên kêu to, cực tốc vọt tới.

- Hài tử, trở về liền tốt, bình an liền tốt!

Lão tộc trưởng Thạch Vân Phong triệt để yên tâm, những ngày này quả thực lo lắng hãi hùng, e sợ cho Thạch Hạo ngoài ý muốn nổi lên, hắn trong đôi mắt già nua cũng mang theo nước mắt.

Giờ khắc này, Thạch Hạo hiểu, hắn vô luận như thế nào cũng không thể vẫn lạc, toàn bộ Thạch thôn đều coi hắn là trụ cột, hắn nếu là ngã xuống, hậu quả khó liệu.

- Tiện nghi sư phó, ngươi có thể Chân Mệnh lớn, này cũng có thể sống qua tới?

Xích Long mở miệng, kết quả mới nói xong, bị Thạch Hạo một cước cho đạp bay, không thấy tăm hơi.

Đương nhiên, hắn rất cẩn thận, thu liễm tất cả khí tức cùng ba động, không phải mà nói đoán chừng Xích Long sẽ trở thành tro tàn, chính là Chân Long cũng gánh không được.

- Ha ha, quá tốt rồi, ngươi thực sự thành công?

Chu Yếm toát ra.

- Hắc hắc, không nghĩ tới huynh đệ của ta thành Chí Tôn, từ đó ai lại

theo ta gọi tấm, trực tiếp hù chết hắn, ta cũng phải chăm chỉ tu luyện Đại Vương Bá Thần Quyền!

Tam Hắc thò đầu ra nhìn, một mặt thô bỉ bộ dáng.

- Đi, vừa ở, luyện Vương Bát Quyền của ngươi đi thôi, đừng làm loạn nhận thân thích!

Đại Hồng Điểu một cánh đưa nó cho quét ra.

...

Thạch thôn vui mừng!

Thẳng đến đi qua mấy ngày, trong thôn mới hơi yên tĩnh một chút.

- Thiên địa này xuất hiện biến hóa, tinh khí tựa hồ mỏng manh, hơn nữa đang kéo dài giảm bớt!

Chu Yếm tìm tới Thạch Hạo, nói như vậy.

Trên thực tế, lão tộc trưởng, Thạch Tử Lăng, Vân Hi mấy người cũng đều cảm giác được, bọn hắn đều nhìn về Thạch Hạo, những người này cùng nhau tìm tới, nghe hắn có ý kiến gì.

Thạch Hạo bén nhạy hơn, sau khi trở về trước tiên thì có rõ ràng nhận biết, tại trong mấy ngày nay, hắn đi qua bát vực địa phương khác, kết quả đều như vậy!

Hắn tiến thêm nhập qua Hư Thần Giới. Hỏi qua Điểu gia cùng Tinh Bích đại gia, hai người rất nghiêm túc, nói thế đạo này thay đổi, giữa thiên địa muốn phát sinh đại khủng bố sự tình.

- Thiên địa có biến. Ta đoán chừng là thượng giới xảy ra đại vấn đề, ta đi xem một cái!

Thạch Hạo nói ra, hắn quyết định lên đường.

Trước khi đi, hắn nhìn lấy Vân Hi, truyền âm nói:

- Loạn thế đạo lữ. Chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, ta đi trước cửu thiên đi một chuyến.

Đối với Vân Hi, hắn hiện tại có chút ý xấu hổ, vì tu luyện, vì thời gian ngắn trở thành Chí Tôn, hắn đã đáp ứng cha mẹ thỉnh cầu, cùng Vân Hi đều là đạo lữ.

Thế nhưng là, động phòng chi dạ, hắn lại trực tiếp ngộ Đạo, bế quan.

- Ta chờ ngươi!

Vân Hi chỉ có ba chữ này.

Thạch Hạo rời đi. Trên đường đi qua Thiên Vực lúc, quả thực để cấm khu chi chủ kinh ngạc không thôi, không nghĩ tới, hắn thực sự tới mức độ này.

- Rất cổ quái, còn chưa hoàn tất toàn công, ta nghĩ ngươi biết hoàn thiện.

Thạch Hạo gật đầu, hắn truy cầu cực đạo, khẳng định phải hoàn mỹ mới được, có thể ở trước đây không lâu đi đến một bước này, đã coi như là đánh vỡ thần thoại.

Thạch Hạo đến rồi thượng giới. Đường xá rất thuận lợi, con đường cổ xưa kia với hắn mà nói, căn bản không phải vấn đề, ngăn cản không được cước bộ của hắn.

Từ Thập Tự Âm Dương Địa đi ra. Hắn trong nháy mắt nhíu mày, bởi vì, hắn rõ ràng cảm nhận được, thiên địa này rất khác biệt, linh khí giảm mạnh, thậm chí có điểm mỏng manh.

So sánh với quá khứ. Kém một đoạn!

- Thiên địa có biến!

Thạch Hạo vọt lên, bay về phương xa, sau đó không lâu liền gặp được hắc vân lăn lộn, hung diễm ngập trời.

Đó là hắc ám vật chất, Tam Thiên Châu thế nào? Đều bị hắc ám sinh linh chiếm lĩnh sao?

Hắn nhìn ra xa, hắc ám đại quân thế mà tiến lên đến cái này một châu, có Tịch Quyển Thiên Hạ chi thế!

Rất nhanh, Thạch Hạo gặp được một chút sinh linh, hắn đi thám thính, giật mình đã biết một số việc.

Tam Thiên Châu, có một nửa đại châu rơi vào hắc ám sinh linh trong tay.

Một ngàn năm trăm châu đổi chủ!

Tiên giới viện quân đều không ngăn được?

Đồng thời, gần đây khác một kiện đại sự bộc phát, khiến mọi người nội tâm sợ hãi, chính là hắc ám sinh linh cùng Tiên Vực đều đình chiến, tạm thời không còn khai chiến.

- Thiên địa phản phệ, mạt pháp thời đại phải đến!

Đây là một vị lão nhân kinh hãi thanh âm, là hắn nói cho Thạch Hạo.

Trên thực tế, không ít người đều biết, là tiên vực khách đến thăm nói ra, bọn hắn trước tiên cảm ứng được dị thường, sau đó không lâu quả nhiên có kinh biến.

Cửu Thiên Thập Địa, những cổ địa đó tại trôi đi, muốn nhập chung lại, quay về một giới.

Đáng sợ nhất biến cố là, Đại Đạo cao xa, linh khí biết từng bước khô cạn, muốn đi vào không thích hợp tu hành mạt pháp thời đại, thậm chí là không cách nào thời đại!

Chính là Tiên Vực sinh linh đều kinh dị, đang suy nghĩ đối sách, sợ lan tràn tiến trong tiên vực.

Hơn nữa, hắc ám sinh linh đều tạm thời ngừng bước, đã ở do dự cùng quan sát.

- Hỏng!

Thạch Hạo nhíu mày, cái này không thích hợp hắn quật khởi a.

Tàn khốc nhất thời đại sắp đến, thế nhưng là, cũng không thích hợp tu hành, sinh tại một thế này, là tất cả đương thời sinh linh bi ai.

Thạch Hạo muốn biết tường tình, đến tột cùng là như thế nào tạo thành cái này một kinh khủng đại sự kiện?

Hắn muốn tìm người quen, tìm cố nhân, cũng muốn giải bọn họ tình hình gần đây, đến cùng ra sao.

Cái thứ nhất hắn nghĩ tới rồi Tào Vũ Sinh, gia hỏa này có cái sư tôn, có thể tính tận cổ kim tương lai, bây giờ ra sao, sống hay chết?

Năm đó phân biệt, Tào Vũ Sinh không có giấu diếm, nói cho hắn cùng với sư tôn ẩn cư, nếu có sự tình, có thể đi tìm hắn.

Thạch Hạo không có trì hoãn, hóa thành một tia điện tại chỗ biến mất.

Đáng tiếc, hắn vồ hụt, đây là một chỗ rất thông thường sơn cốc, bên trong trống rỗng, không thấy bóng dáng.

Đáng được ăn mừng chính là, hắc ám vật chất còn không có ăn mòn đến cái này một châu.

- Hắn đi tới Cửu Thiên vẫn chưa về à, thế nhưng là hắn sư tôn làm sao cũng không ở?

Thạch Hạo nghi hoặc, trong sơn cốc này có nhà tranh, có hang cổ, nhưng đều là trống không.

Lấy sự cường đại của hắn thần niệm mà nói, hiện tại không người nào có thể giấu diếm được hắn.

Sau đó không lâu, Thạch Hạo lục ra được một dấu ấn, là Tào Vũ Sinh lưu lại, rất bí ẩn, nhưng vẫn là bị hắn phát giác.

Lạc ấn hiển hóa, Tào Vũ Sinh tại khóc lớn, vô cùng bi thương, mười phần thê thảm.

- Thời đại hắc ám tiến đến trước, sư phụ ta đi nghênh kích, cũng không trở về nữa, a ô ô...

Thạch Hạo khẽ giật mình, nhẹ nhàng thở dài.

- Mạt pháp thời đại đến rồi, có lẽ thực sự như sư tôn đoán như vậy, ta sớm muộn cũng sẽ chôn sâu dưới mặt đất, ta đi tuyển mộ chỉ.

Hắn hoàn tất lưu lại một đoạn như vậy lời nói.

Thạch Hạo ngẩn người, sau đó cẩn thận nhìn chằm chằm đoạn này lạc ấn, hắn tại phá giải, muốn biết Tào Vũ Sinh đi nơi nào, thật muốn đem chính mình chôn xuống?

Lạc ấn bị phá giải, bởi vì ở trong có Tào Vũ Sinh cùng năm đó bằng hữu ước định dày chú, có thể gặp y ẩn tàng tin tức.

- Ta muốn đi Luân Hồi Chi Địa, sư phó nói, nơi đó thích hợp dưỡng thi, chính là ta chôn thân chỗ, cùng mọi người cáo biệt!

Nhìn thấy những lời này, vốn nên muốn cười, thế nhưng là, Thạch Hạo lại không cười nổi, cảm giác chua xót, cái này chết tiệt thời đại, cứ như vậy tới, thật đáng buồn!

Luân Hồi Chi Địa!

Thạch Hạo dựa theo lấy được tin tức, một đường tìm kiếm.

Theo Tào Vũ Sinh sư phó nói, nơi nào là luân hồi Tiên Vương động phủ, còn có thuyết pháp, không có cuối cùng Tiên Vương đã từng ở nơi đó mở phủ đệ bế quan.

Càng có một loại thuyết pháp, cái kia vốn là là chân chính Luân Hồi Chi Địa, không có quan hệ gì với Tiên Vương!

Thế mà có bực này mật địa!

Đối với Thạch Hạo mà nói, khoảng cách lại xa cũng không thành vấn đề, cùng đất cổ kia tại Tam Thiên Châu, đều không có thoát ly khối này cổ đại lục, thì càng dễ dàng.

Một đường tìm kiếm, hắn cuối cùng đã tới!

Rậm rạp rừng già nguyên thủy, khoáng đạt sơn mạch, đi vào chỗ sâu, có thể nhìn thấy một chút gạch vàng ngọc ngói, giấu ở tầng đất chỗ sâu.

Đối với Thạch Hạo mà nói, sơn mạch cũng ngăn không được ánh mắt của hắn, hắn bây giờ có thể nhìn thấu nhiều thứ hơn.

- Chính là chỗ này!

Tại một mảnh vùng núi trước, hắn ngừng lại, nơi này có mê vụ, có tương đối mà nói mười phần nồng đậm thiên địa tinh khí, sau đó hắn chợt lách người tiến vào trong sương mù.

Rất nhanh, hắn xông qua các loại pháp trận, bước vào một khối ở vào nửa phong ấn bên trong vùng tịnh thổ, cũng coi là một phương tiểu thế giới.

Thạch Hạo nghĩ tới các loại khả năng, nhưng chính là không có nghĩ đến nhìn thấy trước mắt đến một màn, có chút nằm ngoài dự đoán của hắn, để hắn ngẩn người.

Hắn thấy được Tào Vũ Sinh, còn chứng kiến một cái con chó, bọn hắn đang chơi đùa trúng!

Cái kia Tào Vũ Sinh không phải thành niên Tào Vũ Sinh, thế mà... Chỉ có bảy tám tuổi, béo ị, trắng nõn nà, đang ở trốn.

Xảy ra chuyện gì, Thạch Hạo ngạc nhiên, Tào Vũ Sinh phản lão hoàn đồng rồi? Hắn tại sao thu nhỏ lại rồi, quá non nớt!

Ở phía sau hắn, có một con lớn chừng bàn tay chó con, đang đuổi giết hắn, uông uông kêu.

Thạch Hạo choáng váng, cái này quá mất mặt, lớn chừng bàn tay một con chó đuổi giết Tào Vũ Sinh oa oa kêu to, vắt chân lên cổ trốn như điên!

- Ngươi trả cho ta thịt rồng nhân bánh bánh bao, đó là ngươi đại gia ta chuyển thế trùng sinh dùng!

Cái kia lớn chừng bàn tay chó con tại gào khóc kêu.

Thạch Hạo triệt để ngất xỉu, thịt rồng nhân bánh bánh bao?

Quả nhiên, hắn thấy được, tại trong tay Tào Vũ Sinh, nắm chặt trắng như tuyết bánh bao, đến chết cũng không buông tay, trốn như điên, hắn rất nhớ nhét vào trong miệng, làm sao sau lưng chó há mồm công kích hắn.

- Chó chết, ngươi lừa gạt ai vậy, cái gì không có cuối cùng Đại Đế huynh đệ, cái gì chuyển thế Tiên Vương, ngươi cho ta ngốc a, lừa gạt ta cho ngươi, đây không phải là bánh bao thịt đáng chó một đi không trở lại sao?!

Tào Vũ Sinh la hét.

Xảy ra chuyện gì, đến cùng chuyện gì xảy ra? Thạch Hạo xuất thần.

- Ngươi trộm mộ phần đào mộ, đem đại gia ta moi ra, nói xong rồi cho ta làm nhân sủng, còn muốn chống chế, còn trộm ta thịt rồng nhân bánh bánh bao, hôm nay ta nấu chín ngươi!

Cái kia dài bằng bàn tay chó con, rất hung tàn, gào khóc kêu, kỳ thật còn không có Tào Vũ Sinh chân chưởng trường, nhưng lại đang đuổi giết hắn.

Thạch Hạo thực sự trợn tròn mắt, đây là tình huống gì, tựa hồ là Tào Vũ Sinh dựa theo sư phụ hắn nói, chọn trúng mộ chỉ, kết quả đào sâu xuống dưới, móc ra một con chó nhỏ?

- Sư phụ ta gửi lại ở chỗ này trường sinh thuốc đâu, nhất định bị ngươi chó chết bầm này cho ăn trộm, ngươi trước đưa ta, không phải tuyệt không cho ngươi thịt rồng nhân bánh bánh bao!

- Nhân sủng, ngươi chọc giận ta, tiếp nhận trừng phạt đi!

Thạch Hạo ở phía xa nhìn lấy, là Tào Vũ Sinh cảm thấy đỏ mặt, bị một cái rắm đại chút điểm chó con truy sát, hắn thế mà gấp oa oa kêu to.

Giải mê! Viết lên nơi này, đoán chừng rất nhiều người sẽ nghĩ tới Hắc Hoàng, nghĩ đến Tào Vũ Sinh Kiếp trước và Kiếp này, quyển sách này đến tột cùng cùng Già Thiên phải chăng liên hệ, hôm nay liền ở trên Wechat triệt để nói rõ đi, đồng thời biết phát ra trong truyền thuyết con chó kia cùng Tào Vũ Sinh đồ. Ở trên Wechat trực tiếp lục soát Thần Đông hai chữ liền có thể tìm tới ta, tăng thêm Thần Đông Wechat về sau, đối với ta gửi đi Tào Vũ Sinh ba chữ liền có thể nhìn thấy đồ cùng cùng văn.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1802: Ta Là Đệ Nhất Tiên Vương

- Nhân sủng, tiếp nhận trừng phạt đi!

Lớn chừng bàn tay chó con, gào khóc, hô Tào Vũ Sinh là nhân hình sủng vật, há mồm phun ra một tia điện, đánh về phía trước.

Tào Vũ Sinh phản lão hoàn đồng, bây giờ nhìn lại chỉ có bảy tám tuổi, thân thể tròn vo, người mặc đạo bào, mập ục ục, nhưng mười phần linh hoạt, một đường cuồng vọt.

Hắn bây giờ tu vi rất mạnh, sớm đã không thể so sánh nổi, nhưng là, hắn lại chống đỡ không được.

Ầm!

Tào Vũ Sinh bị cái kia đạo điện quang đánh trúng, một tiếng hét thảm, bay tứ tung bắt đầu, quẳng hướng nơi xa.

Vèo một tiếng, dài bằng bàn tay chó con vọt lên, lập tức liền dẫm nát Tào Vũ Sinh trên khuôn mặt béo kia, mắng nhiếc, đối hắn đe doạ cùng uy hiếp.

- Nhân sủng, ngươi dám ngỗ nghịch ta, thật không biết bản đại gia lợi hại sao?

Nó diêu động cây kia kiên cường, thẳng tắp thẳng lên trên bầu trời cái đuôi, ở nơi đó nhếch miệng, lộ ra đầy miệng trắng như tuyết hàm răng nhỏ.

- Ai bảo ngươi trộm sư phụ ta gửi lại ở chỗ này Trường Sinh dược, hiện tại hòa nhau!

Tào Vũ Sinh reo lên.

- Bản tọa không phát uy, ngươi thật coi ta là bánh nhân đậu a.

- Chuyện gì cũng từ từ, đừng nhúc nhích thô!

Tào Vũ Sinh rất không chịu thua kém tại thỏa hiệp, phải biết, đây chẳng qua là một cái lớn chừng bàn tay chó con, trên mặt của đứng ở hắn!

Hắn thế mà sợ cái kia chó con đánh!

Thạch Hạo bây giờ nhìn không nổi nữa, từ âm thầm quay người ra, đi thẳng về phía trước, hắn cảm thấy Tào mập mạp quá không có cốt khí!

- Gâu, ngươi là ai a?

Tào mập mạp đơn giản muốn lệ rơi đầy mặt, bất quá còn không có tha cho hắn mở miệng, cái kia chó con lại trước nhe răng, ở nơi đó chất vấn Thạch Hạo là ai, từ đâu ra.

- Trước tiên thả hắn.

Thạch Hạo nói ra, nhìn cảnh tượng trước mắt, hắn thật không biết nói cái gì cho phải, một cái xấu tính, đầy mình thất đức ý tưởng Tào mập mạp, thế mà bị giày vò thành cái dạng này.

Bất quá, hắn cũng chú ý tới, cái này chó con rất không bình thường, trên người đã có tuế nguyệt cảm giác tang thương, lại có không rõ sinh cơ bừng bừng.

- Đừng nhúc nhích, không cho phép tới!

Hiển nhiên. Cái này chó con phi thường cảnh giác, cảm ứng được dị thường, phát giác ra Thạch Hạo rất nguy hiểm.

Đang khi nói chuyện, nó chó con móng vuốt đè ở Tào Vũ Sinh trên ót. Rất sắc bén, đoán chừng hơi hơi dùng lực một chút liền có thể đâm thủng đi

vào.

Tào mập mạp khuôn mặt nhỏ lúc này liền trợn nhìn, chó chết bầm này hung tàn hắn nhưng là lĩnh giáo qua, thật đúng là sợ nó vừa trừng mắt, đem hắn giải quyết rơi.

Thạch Hạo mỉm cười. Vẫn như cũ đi thẳng về phía trước, để cái này chó con rất cảnh giác, theo Tào Vũ Sinh trán đều nhanh đổ máu.

- Không sai biệt lắm là được rồi!

Thạch Hạo nói ra, hư không gợn sóng điểm điểm, gợn sóng xen lẫn, toàn bộ càn khôn đều hiện lên không hiểu tràng vực, giam cầm nơi đây.

Tào Vũ Sinh ngẩn người, bởi vì, hắn cảm nhận được một cỗ khí tức bàng bạc, uy thế như vậy hắn chỉ ở đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính, Vương Trường Sinh bọn người trên thân thể nghiệm qua.

Ba mươi năm trôi qua. Vị này cố nhân phát triển đến mức nào? Tào mập mạp thần kinh cảm giác suy yếu, cảm thấy phi thường không chân thật, lộ ra một bộ như thấy quỷ dáng vẻ.

- Oa nha nha, yêu quái a, ngươi tiểu tử này mới bao nhiêu lớn, nhìn ngươi huyết mạch khí tức non nớt, rõ ràng còn là một không đủ trăm tuổi mao đầu tiểu tử, làm sao bước vào lĩnh vực này rồi?

Chó con oa oa trực khiếu, đồng thời nó rất thẳng thắn, thả Tào Vũ Sinh. Nhảy đến trên mặt đất, ánh mắt dị thường nóng bỏng, nhìn chằm chằm Thạch Hạo nhìn cái không xong.

Thạch Hạo kinh ngạc, bởi vì. Hắn hiện tại thế nhưng là lộ ra Chí Tôn uy thế, kết quả cái này kỳ dị chó con cũng không bị áp chế, không có cảm ứng chút nào, hành động như thường.

Nếu là bình thường người, sớm đã nơm nớp lo sợ, nằm sấp trên mặt đất.

Dù là hắn không có nhằm vào Tào Vũ Sinh. Chỉ là phong tỏa phiến thiên địa này, liền để Tào mập mạp động một chút cũng không thể động, nằm ở nơi đó, cùng hóa đá đồng dạng.

Thạch Hạo thu liễm khí tức, không còn ngoại phóng, hắn đã ở dò xét cái này kỳ dị chó con.

- Chớ giật mình, năm đó bản Vương đối thủ đều là người nào, ngươi nghĩ cũng không dám nghĩ!

Chó con toét miệng nói ra.

Tào Vũ Sinh không cam lòng, cái này con chó con này mỗi lần đều đối với hắn lấy bản đại gia tự cho mình là, nhìn thấy Thạch Hạo sau thế mà chẳng phải tự đại, lấy bản Vương tự xưng.

- Cái gì cẩu thí Vương!

Tào Vũ Sinh nhanh chóng đứng lên, trốn tránh nó, chạy trốn tới Thạch Hạo nơi đó, cách chó con rất xa.

- Há, quên giới thiệu, ta là Tiên Cổ đệ nhất Tiên Vương!

Chó con như vậy giới thiệu.

Tào Vũ Sinh bó tay rồi, mới vừa rồi còn cảm thấy nó khiêm tốn nữa nha, không lại nói cái gì bản đại gia, kết quả phát hiện, cái gọi là bản Vương quả thực là khoác lác càng một cái bậc thang trước, đều tự phong là Tiên Vương!

Thạch Hạo lộ ra vẻ cổ quái, cái này chó con thật đúng là không theo lẽ thường ra bài.

- Tiểu tử, ngươi cái này tuổi tác liền có đến Tôn cấp chiến lực, coi là thật là không tầm thường, có bản Vương năm đó phong phạm, trẻ nhỏ dễ dạy, bái ta làm thầy đi, ta truyền cho ngươi vô thượng đại pháp!

Chó con nghểnh đầu, một bộ bễ nghễ thiên hạ dáng vẻ.

Thạch Hạo muốn đạp nó, cái này chó con thật đúng là phách lối.

Tào Vũ Sinh há to miệng, thật không biết nói cái gì cho phải, nhưng là, hắn có một cỗ xúc động, rất nhớ đánh tơi bời nó dừng lại! Bất quá, không đợi hắn hành động, chó con động trước!

Bởi vì, nó thực sự quá thấp, chỉ so với Thạch Hạo chân lưng cao một chút, nghểnh đầu nhìn hắn đều tốn sức, nó đến ngửa đầu mới có thể thấy được khuôn mặt Thạch Hạo.

Vụt một tiếng, nó thi triển một loại bí pháp, quá nhanh, lẻn đến Tào Vũ Sinh trên đầu, ngồi đỉnh đầu của khi hắn, ở nơi đó nghiêng cổ nhìn Thạch Hạo, lấy đó nó cao quý, không cần ngửa đầu xem người.

- Ta xoạt, ngươi cái này con chó con này, được đà lấn tới, trả hết đầu, lão tử liều mạng với ngươi!

Tào mập mạp gấp, bị giẫm qua mặt, hiện tại liền đầu đều giữ không được.

Làm sao, hắn phát hiện, căn bản không thể lay động, chó con ngồi trên đầu hắn, vững như Thái Sơn, cái gọi là bảo thuật các loại, hào quang rực rỡ, không chém được nó.

- Nhân sủng, thành thật một chút, đừng phế khí lực. Ngươi không thấy được cái kia Chí Tôn tiểu tử đều không làm gì được bản Vương à, ta chính là Tiên Vương chuyển thế thân, mặc dù đạo hạnh không có ở đây, nhưng thân thể kiên cố Bất Hủ, bằng ngươi một bộ thân thể phàm thai, sử xuất bú sữa mẹ khí lực đến đều không làm gì được ta.

Chó con vênh vang đắc ý.

Đồng thời, nó còn một bộ rất không nhịn được bộ dáng, cầm vuốt chó vỗ vỗ Tào mập mạp đầu, ở nơi đó giáo huấn hắn.

Tào Vũ Sinh khí muốn chửi má nó, quá khi dễ người, tên chó chết này, thật đúng là lật trời, người nói cỡi ở trên cổ thải ra xem như khinh người quá đáng, tên khốn này đồ chó con ngồi trên đỉnh đầu hắn đi.

- Đừng làm rộn, về sau ta cân nhắc thu ngươi làm đồ tôn, truyền cho ngươi vô thượng tiên pháp.

Chó con sờ đầu hắn một cái, một bộ hống tiểu hài tử bộ dáng.

Tào Vũ Sinh bảo thuật ra hết đều vô dụng, mặc dù kiếm khí mấy người âm vang rung động, nhưng là chém mãi mà vẫn không làm gì được, bịt hắn đỏ bừng cả khuôn mặt, sắp bị chó chết bầm này làm tức chết.

- Đã từng là Chân Tiên thể, đạo hạnh mất hết, rơi vào bây giờ cái dạng này?

Thạch Hạo hỏi.

- Mới nói, ta là đệ nhất Tiên Vương!

Chó con ngồi ở Tào Vũ Sinh trên đầu nói ra.

- Trước tiên thả hắn đi, chúng ta trò chuyện chút.

Thạch Hạo đối với cái này con chó này có thật nhiều ngờ vực vô căn cứ, mang theo vẻ kinh dị, hắn hiểu được, sinh linh này phi thường không đơn giản, hơn phân nửa thật đúng là Tiên thể thoái hóa bố trí.

- Sưu

một tiếng, chó con nhảy xuống tới, nhảy đến cách đó không xa trên bàn đá, nói với Thạch Hạo một cái âm thanh: Mời!

Thạch Hạo ngồi ở trên một cái đôn đá, nhìn lấy nó, nghiêm túc dò xét, vẫn như trước nhìn không thấu, trên người nó có tầng một lực lượng thần bí, ngăn cản hắn quan sát.

- Vô Chung Tiên Vương là huynh của ta, Luân Hồi Tiên Vương là ta đệ, trường hận thế gian không đối thủ, tịch mịch khó nhịn, tự chém một đao.

Chó con nói như vậy

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1803: Quá Khứ Cũng Hoặc Là Tương Lai

- Tìm cái nồi nấu nó!

Tào Vũ Sinh tức đến ngứa cả chân răng.

- Nhân Sủng, bản vương đang nói chuyện, ngươi vừa mát mẻ đi!

Chó con cảnh cáo.

- Bình tĩnh đừng nóng, chúng ta kiên trì nhờ một chút.

Thạch Hạo nói.

Này bàn tay trường chó con, cả người bộ lông màu đỏ sậm, làm cho người ta cảm thấy trải qua vô cùng năm tháng cảm giác, nhưng là nhưng cũng có một luồng sức sống tràn trề đang tràn ngập.

Này có chút mâu thuẫn, nó như là một cái lão gia hoả, vừa giống như là mới vừa ra đời.

Thạch Hạo phán đoán, này làm không cẩn thận cũng thật là một cái lão yêu tinh, từ Tiên cổ sống đến nay, chỉ là bởi vì bất ngờ đạo hạnh mất hết, thân thể vẫn như cũ mạnh mẽ.

Cho tới cái gì chuyển thế sống lại, hắn căn bản không tin!

- Ngươi vẫn đúng là tin con chó này nhãi con!?

Tào Vũ Sinh không cam lòng, rất muốn đem khuyến khích Thạch Hạo, đưa nó bắt.

Hắn thực sự là chịu đủ lắm rồi, hắn mới không tin con chó này, liền sư

phụ hắn ký gửi trồng ở đây Trường Sinh dược cũng làm cho nó cho ăn vụng, còn không thấy ngại nói mình là Tiên Vương.

- Ngươi thực sự là từ lòng đất đưa nó đào móc ra?

Thạch Hạo hỏi Tào Vũ Sinh.

- Vâng, cái kia mộ huyệt tồn tại vô cùng năm tháng, ai biết đào được nơi sâu xa nhất, càng ra một con chó nhãi con!

Tào Vũ Sinh căm giận không ngớt.

- Ta cảnh cáo ngươi, còn dám gọi ta con chó con, ta trực tiếp ăn đi ngươi!

Chó con trừng mắt, trong miệng răng nanh nhấp nháy phát sáng.

- Chúng ta công bằng nói một chút đi, chúng ta cũng không muốn giấu giấu diếm diếm.

Thạch Hạo nói rằng, nhìn chó con.

Này con chó con lộ ra sắc mặt khác thường, nói:

- Ngươi có thể nói cho ta cái gì đây, có gì có giá trị tin tức?

- Ta từng nhìn thấy một góc tương lai, có một con Đại hắc cẩu đắc đạo thành tiên, thường thường đuổi theo một cái đạo sĩ béo cắn.

Thạch Hạo bình tĩnh nói.

Tào bàn tử trong tương lai dù cho rất mạnh, thành là Chân Tiên, còn cả ngày bị cẩu đuổi theo cắn, cũng là đủ kỳ hoa! Nhưng này xác thực là chân thực, ở Biên Hoang ở ngoài nơi chôn cất bên trong, Thạch Hạo từng bất ngờ tao ngộ một chút sự, từng cùng vô cùng năm tháng sau Tào Vũ Sinh cách thời gian ngóng nhìn.

- Cái gì, ngươi... Nhìn thấy rồi!?

Chó con lần thứ nhất biến sắc, run lên cả người màu đỏ sậm da lông, lỗ tai chi cạnh, đuôi cũng bắt đầu dựng ngược lên, ánh mắt phi thường không quen.

- Ồ, ngươi thật giống như cũng biết?

Thạch Hạo ngẩn ra, sau đó lộ ra kinh ngạc vẻ, hắn không khỏi nhìn chằm chằm nó bắt đầu suy nghĩ.

- Ngươi là Tiên cổ Cẩu Vương, vẫn là đến từ tương lai con kia Đại hắc cẩu?

Thạch Hạo đột nhiên nói như vậy, hắn càng nói ra nếu như vậy, có loại này hoài nghi.

- Cái gì?

Tào Vũ Sinh há hốc mồm, nội tâm phi thường khiếp sợ, hắn có chút không thể tin được, từ lòng đất đào móc ra một con chó nhãi con, còn khả năng đến từ tương lai?

- Ngươi ở cố bày nghi trận chứ? Để chúng ta lầm tưởng ngươi đến từ Tiên cổ, bị chôn ở chỗ này.

Thạch Hạo nhìn chằm chằm nó!

- Người trẻ tuổi, ý nghĩ cũng không ít, như thế yêu suy nghĩ lung tung, dễ dàng tẩu hỏa nhập ma.

Màu đỏ sậm chó con không nhanh không chậm nói rằng.

- Chẳng lẽ không đúng sao?

Thạch Hạo nhìn gần nó.

- Ngươi thấy ai có thể sống ở quá khứ, có ai đảo ngược chuyển thời không, chưa từng có. Dù cho tạm thời trở lại, cũng không thay đổi được cái gì, ta như từ rất nhiều năm sau đến nơi này, dính đến nhân quả quá to lớn, liền thoại cũng không dám nhiều lời, như nhằm vào mấy người có hành động, chắc chắn sẽ lật đổ vạn cổ.

Chó con bình tĩnh nói.

- Cái kia mời nói ra ngươi chân thân đi.

Thạch Hạo bình thản theo chân nó tranh tài.

- Ta cùng Vô Chung Tiên Vương quan hệ rất tốt, bất quá, Tiên cổ ta bị thương nặng, bị dị vực một cây chiến mâu ám tập, đâm thủng xương sọ, lúc đó hẳn phải chết thân thể, bị mai táng ở Luân Hồi chi địa, hiện nay đạo hạnh giảm mạnh, nhưng cũng vẫn tính hoàn dương.

Chó con tể càng nói sao mấy câu nói đến.

Tào Vũ Sinh há mồm, hắn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi.

- Nhân Sủng, đừng phiền ta, gia bị người nắm chiến mâu đánh lén thì, đâm thủng Nguyên Thần, rất nhiều chuyện đều đã quên, Nguyên Thần vỡ vụn, bảo lưu lại bộ phận có hạn. Nói đến, ta cố gắng dưới đất chôn, ở nơi đó trầm miên, ngươi không có chuyện gì mù mân mê cái gì, thâu phần đào mộ, đánh gãy ta quá trình lột xác.

Chó con nói năng hùng hồn, quở trách Tào Vũ Sinh, để hắn miệng đầy vấn đề đều nuốt trở vào.

- Ngươi là cổ đại sinh linh, có từng chứng kiến quá ta nhắc tới một góc tương lai, nói đến con kia Đại hắc cẩu, vì sao như vậy không bình tĩnh?

Thạch Hạo đặt câu hỏi.

- Bởi vì, không chỉ có ngươi có thể nhìn thấy một góc tương lai, năm đó

ở Tiên cổ thì, chúng ta tiền bối đại năng cũng từng thôi diễn quá, từng thấy!

Chó con tể nói như vậy nói.

Nó nói thẳng, ở Tiên cổ thì, nó một tiếng da lông là màu đen, sau đó tuổi tác lớn dần, đi vào lão niên thì, đầy người bộ lông đều phát hôi, mang theo màu đỏ sậm.

- Được rồi, ta đi theo Vô Chung Tiên Vương, ta chỉ là Chân Tiên, không phải Vương.

Nó tiến một bước nói thẳng, năm đó Vô Chung Tiên Vương thời gian tu luyện pháp tắc, nắm giữ năm tháng đại đạo, từng bói toán quá tương lai.

- Chúng ta nên thâm đàm luận!

Thạch Hạo nói rằng, ánh mắt hừng hực.

- Mặc kệ ngươi là tương lai, vẫn là Tiên cổ, có cái gì nói hết ra đi, đừng gạt!

Tào Vũ Sinh rất kích động.

- Có thể nói một chút, nhưng chỉ sợ sẽ làm cho các ngươi thất vọng rồi, ta đúng là bị người đánh giết, dấu ấn nguyên thần bị đánh tan, bây giờ chỉ còn dư lại một số ít.

...

Ở đây, Thạch Hạo ở lại: sững sờ hai ngày, cùng con chó này mật đàm.

Tào Vũ Sinh muốn đến gần, nhưng là, mỗi lần đều bị con chó kia cho bắt nạt đến không hành, bị vuốt chó lay qua một bên đi.

Ngươi tại sao thu nhỏ lại rồi?" Khi (làm) cùng con chó kia trò chuyện qua đi, Thạch Hạo mới hỏi Tào Vũ Sinh cái vấn đề này.

- Không cẩn thận ăn một cái thịt rồng nhân bánh bánh bao, lại ăn vài cây dược thảo, liền nhỏ đi.

Tào Vũ Sinh khổ não.

Thạch Hạo khóe miệng co giật, đây nhất định là vận may lớn a, để hắn phản lão hoàn đồng, đối với những tu sĩ khác tới nói có thể gặp không thể cầu.

- Nguyên bản, ta nghĩ ăn Trường Sinh dược, kết quả không rồi!

Tào Vũ Sinh bi phẫn.

Lúc này, chó con nói thẳng, xác thực là nó ăn Trường Sinh dược, nếu không, bị đào móc ra, nó cũng không bao lâu thật sống.

- Ngươi đưa ta Trường Sinh dược!

Tào Vũ Sinh tức giận.

- Ta thịt rồng nhân bánh bánh bao đây, tối thiểu ít đi ba cái!

Chó con tể nhe răng.

...

Thạch Hạo quyết định rời đi nơi này, nhìn thấy cố nhân, hắn muốn đi tham hắc ám sinh linh, muốn đi tìm hiểu thế gian này vì sao phải tiến vào thời đại mạt pháp.

- Ta cùng ngươi cùng đi!

Tào Vũ Sinh rất kiên định, đánh chết hắn cũng không thể hiện tại liền đem chính mình chôn ở chỗ này, nếu không, cùng con chó kia ở một khối, quá bị tội.

- Uông, ta cũng đi, nhìn một chút hiện nay thế giới thế nào, cái gì chó

má hắc ám sinh linh, ta đi thu những người này hình tôi tớ!

Chó con tể ồn ào.

Bọn họ rời đi, đi lại ở ba ngàn châu, nhiều mặt tìm hiểu tình hình, cẩn thận thảo luận.

Thời đại mạt pháp, nhất định phải đến, không đảo ngược chuyển, đây là bọn hắn nghiên cứu sau kết quả.

- Hắc ám vật chất ăn mòn ba ngàn châu, một nửa ranh giới rơi vào sinh vật bóng đêm trong tay, ai, trên chín tầng trời cũng như vậy, đều mất đi một nửa hoặc là non nửa cương vực.

Tào Vũ Sinh thở dài.

Cửu Thiên Thập Địa, toàn thể đều như vậy, hiện nay có một nửa cương vực rơi vào hắc ám sinh linh trong tay.

Này thật đáng sợ rồi!

Thạch Hạo bọn họ ở ba ngàn châu cất bước, dọc theo hắc ám khu vực biên giới mà đi, những chỗ này đều bày xuống đại trận, mà có nhiều chỗ còn đóng quân đại quân, uy hiếp hắc ám sinh linh.

- Còn có cứ điểm, trúc thành trì?

Thạch Hạo kinh ngạc, có chút khu vực bên trong, trúc tạo cứ điểm, ngăn cản sinh vật bóng đêm bước chân, có một ít cường giả phụ trách trấn thủ.

- Vương gia phụ trách trấn thủ khu vực này!

Tào Vũ Sinh nói rằng, hắn nhìn thấy một cây cờ lớn, mặt trên thêu có một cái quang hoa xán lạn Vương tự.

- Vương gia chín con rồng?

Thạch Hạo trong mắt lộ ra lạnh lẽo ánh sáng, năm đó hắn nhưng là bị chín con rồng bức rất chật vật, chín con rồng bên trong có người tự thân xuất mã đi giết hắn.

- Vương gia, phỏng chừng cũng hoảng rồi, từng tìm được sư phụ của ta ẩn cư, muốn mời hắn tới suy đoán, nhưng đáng tiếc từ đó chậm một bước, vào lúc ấy sư phụ của ta liền không ở.

Tào Vũ Sinh nói rằng.

Vương gia có mấy người rất không được lòng người, không chỉ một lần đi tới các nơi tìm kĩ Tào Vũ Sinh tung tích, muốn mạnh mẽ mang đi hắn, các loại (chờ) sư phụ hắn trở về bức ép đi vào khuôn phép.

- Rất lâu không gặp, vậy thì đi Vương gia phái người trấn thủ cứ điểm.

Thạch Hạo nói rằng.

- Chín con rồng khả năng ở nơi đó, lúc trước Vương Trường Sinh đều từng tới!

Tào Vũ Sinh nhắc nhở, nhưng rất nhanh hắn lại tỉnh ngộ, Hoang đã quật khởi, không sợ Chí Tôn, không sợ chín con rồng.

- Ta còn thực sự muốn gặp chín con rồng.

Thạch Hạo nói rằng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1804: Trường Sinh Trưởng Tôn

Sơn mạch bên này, cổ thụ che trời, xanh um tươi tốt, tràn đầy sinh cơ, các loại chim bay cá nhảy thỉnh thoảng có thể thấy được.

Mà ở sơn mạch phía bên kia, hắc khí bao trùm, hết thảy thảo mộc đều hắc hóa, các loại âm thanh đều phảng phất biến mất rồi, phi thường yên tĩnh.

Ở sơn mạch bên này, trúc có thành trì, một khu nhà phi thường hùng vĩ cứ điểm tọa lạc ở nơi đó, khoáng đạt mà bàng bạc, trấn áp biên cảnh.

Ở trên vùng bình nguyên, có thể nhìn thấy thành đàn Hoàng Kim Cự Tượng, tinh lực cuồn cuộn, chúng nó ầm ầm mà qua, thổ các loại vật tư, gấp rút tiếp viện cứ điểm.

Mà ở sơn mạch một bên khác, có lờ mờ sinh vật, nhưng đều vô thanh vô tức. Bọn họ hoặc leo núi, ở nơi đó hung tàn lộ ra răng trắng như tuyết, nhìn chăm chú bên này, hoặc ngồi xếp bằng, phun ra nuốt vào hắc vụ, trong mắt lộ hung quang, bọn họ cũng ở bị chiến.

Song phương đều rất cẩn thận, đang đối đầu.

Đặc biệt là, khi thiên địa có khô cạn dấu hiệu, khả năng hướng đi thời đại mạt pháp lúc, liền sinh vật bóng đêm đều phi thường thận trọng.

- Bên kia rất náo nhiệt a.

Có thể nhìn thấy, ở khoảng cách cứ điểm cách đó không xa còn có một nơi, theo sát trương chiến tranh bầu không khí không tương xứng, nơi đó thập phần hừng hực, nhân khí huyên náo.

- Mỗi một nơi cứ điểm cách đó không xa đều cơ hồ có loại này phố chợ,

ra thụ đến từ hắc ám khu vực các loại kỳ vật.

Tào Vũ Sinh giải thích.

Cùng Dị Vực sinh linh tác chiến, tuy rằng chú định sẽ máu chảy thành sông, nhưng nhất định cũng sẽ có một ít thu hoạch, đánh giết mạnh mẽ sinh vật bóng đêm sau, phải nhận được các loại vật ly kỳ cổ quái.

Vì vậy, ở biên tái chu vi, thường thường sẽ hấp dẫn đến rất nhiều tu sĩ, các tộc thường xuyên sẽ phái người tới nơi này trao đổi, cầu mua.

- Liền không sợ hắc ám ăn mòn sao?

Thạch Hạo hỏi.

Ai cũng biết, hắc ám vật chất đáng sợ, một khi nhiễm phải, đời này cũng có thể thoát khỏi không được, không phải cao thủ tuyệt thế không dám đụng vào.

- Những thứ đồ này đều trải qua thần thánh tinh chế, nếu không, là không thể nắm tới đây trao đổi cùng truyền lưu.

Tào Vũ Sinh nói rằng.

Đó là Tiên Vực tác phẩm, bọn họ xây dựng ra một loại nào đó trận pháp, lại tế luyện ra một loại hết sức kinh người thần lô, có thể luyện hóa đi hắc ám vật chất.

Hết thảy thu được đến đồ vật đều muốn đi vào lò lớn bên trong, trải qua thần thánh tinh chế, cuối cùng mới có thể bị mang tới phố chợ đi trao đổi.

- Ồ, còn có Tiên Vực sinh linh?

Thạch Hạo kinh ngạc.

Hắn nhìn thấy một chút sinh vật, trên người giáp trụ khắc rõ kỳ quái phù văn, rất mạnh, cũng rất đặc thù, mang theo Tiên khí, hắn từng từng thấy.

Tào Vũ Sinh gật đầu, nói:

- Từ sinh vật bóng đêm nơi đó thu được kỳ vật, có một ít giá trị liên thành, Tiên Vực một ít gia tộc là chủ yếu người mua.

Thạch Hạo tương đương kinh ngạc, sinh vật bóng đêm trên người còn có thể có tuyệt thế bảo vật?

Có, là tàn khí, nhưng mạnh mẽ khủng khiếp, nghe nói là chân chính Hắc Ám Chủ Tể ban tặng hạ xuống, từng là ta giới một số chí bảo mảnh vỡ!" Tào Vũ Sinh giải thích.

Hậu trường hắc ám cường giả, đã từng trải qua cái khác kỷ nguyên chiến đấu, đoạt lại quá Cửu Thiên thậm chí là Tiên Vực tu sĩ chí bảo, có chút bị đánh cho tàn phế, tùy ý ban cho thủ hạ tôi tớ.

Ngay ở trước đây không lâu, có người đánh giết một vị Hắc Ám Chí Tôn, từ trong tay hắn đoạt đến một viên đen thui kim loại tàn hoàn, bị người nhận ra càng là đã từng uy chấn thiên hạ Kim Cương trác mảnh vỡ!

Vật kia, từng ở Tiên Vực đều tiếng tăm lừng lẫy, chấn động thập phương.

Tiên Vực một ít đại gia tộc sau khi biết, chạy tới đầu tiên, lại còn tranh chấp đoạt.

- Chỉ có thể nói, lần đó là gặp vận may lớn, liền Tiên Vực đã từng chí bảo đều có mảnh vỡ xuất thế, bị như thế đoạt lại, quá bất ngờ.

Tào Vũ Sinh cảm thán.

Ngoài ra, còn có người từ một vị Hắc Ám Chí Tôn nơi đó được Cửu Hoàng Lô mảnh vỡ, là Cửu Thiên Thập Địa báu vật!

Thạch Hạo lặng lẽ, hắn không phải vì bảo vật kinh, mà là vì là Hắc Ám sinh linh tốc độ tiến hóa mà ưu, lúc này mới bao nhiêu thời gian dài, ba mươi

năm trôi qua, cũng đã lục tục xuất hiện Chí Tôn.

Phải biết, những sinh vật kia đều là Ba Ngàn Châu chết đi tu sĩ, khi còn sống không phải cường giả tuyệt thế, kết quả chết đi rồi sống lại sau, thì có như thế khủng bố tốc độ tiến hóa, cái kia cái gọi là hắc ám vật chất đến cùng là cái gì?

- Ồ, người tiểu đạo sĩ kia khá quen a.

Nhưng vào lúc này, trong phố chợ có người nhìn thấy Tào Vũ Sinh, lộ ra vẻ kinh dị.

Hắn trải ra một bức tranh, cẩn thận đối chiếu, nhất thời đờ ra, lộ ra kinh sợ, này Tiểu Bàn Tử làm sao cùng cái kia tên là Tào Vũ Sinh đạo sĩ béo như thế như!

Thạch Hạo kinh ngạc, ba mươi năm trôi qua, Tào Vũ Sinh đều thành danh nhân rồi? Mới tới nơi này liền bị người chú ý tới!

- Là người của Vương gia, bọn họ vẫn ở sưu tầm ta, muốn giam cầm ta sau, bức sư phụ của ta đi ra, kết quả lại bị mạnh mẽ trêu chọc mấy lần.

Tào Vũ Sinh nói rằng, hời hợt.

Thế nhưng, Thạch Hạo hoàn toàn có thể tưởng tượng ra, y theo mập mạp này tính cách, bị người lùng bắt, phản kích thủ đoạn khẳng định tương đương kịch liệt, cho đối phương lưu lại quá ấn tượng sâu sắc, vì vậy mới sẽ như vậy bị khắp thế giới truy sát, muốn đem hắn bắt tới.

Xoạt!

Người kia ngăn cản đi tới đường đi, nhìn chằm chằm Tào Vũ Sinh, rất trực tiếp, ở nơi đó ngăn trở đường, rất rõ ràng là một cao thủ.

- Ngươi là Tào đạo trưởng?

Hắn ngoài cười nhưng trong không cười hỏi.

- Chớ hoài nghi, chính là nhà ngươi đạo gia!

Tào Vũ Sinh tương đương thẳng thắn, không giống như kiểu trước đây xoay người rời đi, dù cho nơi này là Vương gia phụ trách trấn thủ cứ điểm, hắn cũng không kinh hoảng, bởi vì hiện nay bên người theo Thạch Hạo.

- Ha ha, đạo gia xin mời, chủ nhân nhà ta vẫn rất nhớ nhung ngươi a.

Người này cười ý tứ sâu xa.

Hắn mặc dù biết Tào Vũ Sinh lợi hại, thế nhưng không một chút nào sợ, bởi vì đây là Vương gia địa bàn, Tào béo dám xông vào tiến vào nơi này, không chết cũng đến lột da.

Nơi này tiếp giáp cứ điểm, quá gần rồi, một cái bắt chuyện mà thôi, Vương gia cao thủ ra hết, mà có đại trận phong tỏa, ai có thể đào tẩu?

Chưa kịp Tào Vũ Sinh nói chuyện, con kia chó con mở miệng trước, nói:

- Nhân sủng, ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì, cho ta một móng vuốt đập tới, đánh bay!

Tào Vũ Sinh cái này cách ứng, mụ nội nó, chó chết bầm này cũng thật là gọi nhân sủng nghiện, ở đây làm chúng làm mưa làm gió, để hắn lý sự.

Bất quá, đối với người của Vương gia hắn cũng thật là không khách khí, chuẩn bị động thủ, gần nhất những năm này chịu đủ lắm rồi bọn họ khí, trốn đằng đông nấp đằng tây, cuối cùng thậm chí muốn trực tiếp sớm chôn đi chính mình, bị bức ép một lần cùng đường mạt lộ.

- Một con chó con, lại có thể mở miệng nói chuyện, như thế đã sớm mở ra trí tuệ, ngược lại cũng bất phàm.

Người kia chậm chậm rãi nói, rất là trấn định.

Kết quả đùng đùng hai tiếng, Tào Vũ Sinh cùng chó con gần như cùng

lúc đó xuất thủ, một người giật một cái tát mạnh, đánh vào mặt của người kia thang trên, để hắn ở tại chỗ xoay chuyển ba vòng, mặt đều biến hình.

- Ngươi... Dám ở cứ điểm ngang ngược!

Vương gia cao thủ vừa giận vừa sợ.

- Đều nói đánh chó còn xem chủ nhân đây, nhưng ngày hôm nay ta một mực đánh ngươi này con chó săn, ngươi thì phải làm thế nào đây.

Tào Vũ Sinh nói rằng.

- Gâu!

Chó con nổi giận, trực tiếp từ mặt đất nhảy lên đại cao nửa mét, ngược lại một cái cắn vào Tào Vũ Sinh một cái tay.

Chu vi một đám người đờ ra, sau đó không nói gì, đây thực sự là ngay ở trước mặt hòa thượng mắng đồ đầu trọc a.

- Buông tay, tát miệng!

Tào Vũ Sinh thống kêu to.

Hắn dùng sức hất tay, kết quả con kia chó con dính ở bên trên, súy không xuống đi, suýt chút nữa đem hắn thịt cho kéo xuống đến.

- Ngươi cùng thuốc cao bôi trên da chó giống như, dính trên người ta làm gì?

Tào Vũ Sinh reo lên.

Liền Thạch Hạo đều không còn gì để nói, cũng thật là tìm không thoải mái a, một câu nói mà thôi, phỏng chừng lại kích thích con kia chó con.

- Mẹ, ngươi còn dám mắng ta!

Chó con nhe răng nhếch miệng, càng thêm dốc sức cắn xé.

Tào Vũ Sinh đau nước mắt đều sắp chảy ra, chó chết bầm này đang sử dụng bí thuật, để loại kia đau nhức gia tăng rồi hơn trăm lần, hắn không nhịn được nguyền rủa nói:

- Ai biết thế gian này rất nhiều tục ngữ đều cùng ngươi này cẩu vật có nhiều như vậy liên hệ, có phải là ngươi đời trước làm đủ trò xấu, vì lẽ đó để thế nhân như thế nhắc tới ngươi.

Khiến người ta há hốc mồm chính là, chó con nhả ra, còn thật lòng suy nghĩ một phen, tự nói:

- Rất có thể, cái kia đám ngu xuẩn đố kị ta, vì lẽ đó trên thế gian lưu lại liên quan với ta một ít không tốt danh tiếng.

Mọi người đờ ra, con chó nhỏ này tể là tự yêu mình đây, hay là ngẩn người đây.

Đây là nội chiến sao? Nhân cơ hội này, Vương gia tên kia cao thủ xoay người liền chạy, đồng thời triển khai bí thuật, bắt đầu truyền âm, đi cho tộc nhân báo tin.

Rất nhanh, hắn phải đến rồi đáp lại.

- Tào Vũ Sinh, ngươi vẫn đúng là dám xuất hiện a?

Nhưng vào lúc này, hét lớn truyền đến, dường như sấm sét.

Đây là hai tên lão bộc, thân mặc áo xám, giống như hai đạo tia chớp màu xám giống như vậy, lập tức liền bổ nhào xuống, hạ xuống ở trên đường, hiển nhiên là Vương gia đỉnh cấp cao thủ.

Hai người này năm đó từng hầu hạ quá Vương Trường Sinh, là hắn tôi tớ, hiện nay ở ngoài phóng ra.

- Đem hắn mang tới, dập đầu lĩnh tội.

Cách đó không xa, có một toà rất lớn tửu lâu, vàng son lộng lẫy, rường cột chạm trổ, ở nơi đó có một thanh âm truyền ra.

Quang nghe thanh âm, không phải rất già nua, tựa hồ vẫn tính tuổi trẻ.

Ở cái kia trên lầu có không ít người, thân phận đều không bình thường, có Trường sinh thế gia người, còn có Tiên Vực đại gia tộc sinh linh, đều tới đây cầu mua hắc ám pháp khí.

- Ta tưởng là ai, Vương Trường Sinh trưởng tôn a, thật là nóng nảy, thật là tự đại, bất quá ngươi để ta dập đầu lĩnh tội? Ta xem ngươi ngày hôm nay hay là tè ra quần tới đón tiếp đạo gia đi!

- A, chó mất chủ, cũng dám ngang ngược.

Vương Trường Sinh trưởng tôn chậm rì rì nói rằng.

- Đừng nói là ngươi, chín con giun đến rồi cũng không đủ xem!

Tào Vũ Sinh cười gằn.

So với hắn càng kịch liệt chính là con chó nhỏ kia, nghe được Vương gia trưởng tôn, nó nhất thời nổi giận, chó sủa nói:

- Uông, tiểu tử, ngươi chết chắc rồi, trên trời dưới đất đều không ai cứu đạt được ngươi!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1805: Chí Tôn Thạch Hạo

- U, ta nói Tào đạo trưởng tự cái kia chó mất chủ, làm sao người khác tức giận, ta còn đang kỳ quái đây, nguyên lai thật là có một con tiểu con chó con a.

Cái kia gạch vàng ngọc ngói cao đại tửu lâu trên truyền đến tiếng cười.

- Ha ha...

Trên tửu lâu rất nhiều người cười to, nơi đó có một đám công tử ca, là đỉnh cấp thế gia đệ tử, cũng có Bất Hủ đại giáo truyền nhân.

Ngoài ra, còn có nữ tử tiếng cười khẽ.

Tuy rằng không nhìn thấy bọn họ, đều ở lâu bên trong, thế nhưng có thể tưởng tượng, một đám người nghe được nói như vậy ngữ đều cảm thấy rất buồn cười.

- Con chó con, ngươi bị người cười nhạo rồi!

Tào Vũ Sinh xoay người, cúi đầu xem con kia chó con.

Lúc này, tiểu con chó con con mắt thoáng phát lam, đây là tức giận, trong lỗ mũi chính đang hướng ra bên ngoài phun khói trắng, nghiến răng nghiến lợi, nói:

- Tiểu tử, ngươi tử không được, nhưng ta có thể nói cho ngươi, sống sót sống còn khó chịu hơn chết!

Tuy rằng lai lịch không nhỏ, nhưng nhìn nó này tính khí liền biết, cái tên này không phải người hiền lành, xưa nay đều là không chịu thiệt chủ nhân,

đây là muốn trả thù.

- Nhân Sủng, ra đi, đi lấy dưới bọn họ!

Chó con tể ngao lao một tiếng, hướng về phía Tào Vũ Sinh hô.

Đón lấy, nó vèo một tiếng bính lên,, tuy rằng to bằng lòng bàn tay, thế nhưng nhanh nhẹn tính quá mạnh mẽ, sắp tới người không phản ứng kịp, xuất hiện ở Tào Vũ Sinh trên đỉnh đầu.

- Mụ nội nó, ngươi đi xuống cho ta, đạo gia ta một đời anh danh há có thể phá hủy ở trong tay ngươi!

Tào Vũ Sinh tức giận, dùng sức thu dắt nó.

Làm sao, vô dụng!

Bởi vì, con chó này lai lịch quá to lớn, dù cho đạo hạnh thoái hóa, thế nhưng thân thể như trước mạnh đến mức không còn gì để nói, nó chính là ngồi ở chỗ đó mặc ngươi lấy thần binh lợi nhận công kích, đều không chém được.

Chó con ngồi ở Tào Vũ Sinh trên đầu, dường như mọc rễ giống như vậy, không thể lay động.

- Nhân Sủng, cho ta trùng!

Chó con hò hét nói.

Phụ cận, tất cả mọi người đều ngất xỉu, mấy vị này lai lịch ra sao, một con đậu đinh đại chó con cũng dám như thế tùy tiện, hơn nữa còn nội chiến rồi!

- Ha ha...

Tửu lâu, truyền đến cười vang, rất nhiều người đều ha ha cười.

Toà kia lâu, tuy rằng xây ở trong phố chợ, thế nhưng xanh vàng rực rỡ, rường cột chạm trổ, là một toà bảo lâu, xác thực nói là pháp khí, thuận tiện người có thân phận nghỉ ngơi, cùng với ở nơi đó giao dịch.

Thạch Hạo không hề nói gì, này một người một chó cũng thật là "Số xung khắc", trời sinh không hợp nhau, hãy cùng đời trước túc địch giống như vậy, kiếp này quấn quýt lấy nhau.

- Gia gia ngươi, con chó con, ngươi đi xuống cho ta!

Tào Vũ Sinh lấy mập mạp tay nhỏ dùng sức thu xả.

- Đi!

Chó con thì lại hét lên một tiếng, thân thể hắn phát sáng, màu đỏ nhạt da lông óng ánh trong suốt, mang theo Tào Vũ Sinh đồng thời bay lên, nhằm phía cái kia toà tửu lâu.

Phía trước, hai tên lão giả áo xám liếc mắt nhìn nhau, vẫn chưa ngăn cản, bọn họ chính là muốn trảo tào bàn tử quá khứ, hiện tại chính hắn tới cửa.

- Thả ta hạ xuống!

Tào Vũ Sinh giãy dụa.

- Đừng nhúc nhích, đây là ngự người thuật, ngươi hiện tại tựa như cái kia hình người phi kiếm.

Chó con nói rằng.

Phần phật một tiếng, một đám người vây quanh, chặn ở tửu lâu ở ngoài, xem trò vui không chê sự lớn, tất cả đều ở vây xem.

Thạch Hạo tự nhiên cũng một đường cùng đi theo, đến hắn cảnh giới trước mắt, dù cho đứng ở mọi người ngay dưới mắt, cũng không có người có thể nhìn thấu độ sâu thiển.

Một người một chó vừa đánh nhau vừa đăng lên tửu lâu, trực tiếp liền đến cao tầng nhất —— tầng thứ mười.

Ở đây có một toà rộng rãi phòng khách, còn có rất nhiều phòng khách, tỏa ra ánh sáng lung linh, tinh khí nồng nặc, cả tòa lầu chính đều là pháp khí, thích hợp tu đạo ở lại.

Vương gia trưởng tôn Vương Thiên từ lâu đi ra, đứng ở nơi đó, chính nhìn xuống lên lầu Tào Vũ Sinh, cười cười nói:

- Tào đạo trưởng, Vương Thiên nghênh tiếp ngươi đến rồi.

Nơi này có không ít người, người trẻ tuổi chiếm đa số, đương nhiên cũng có bộ phận tiền bối tu sĩ, đều đang quan sát lên lầu người.

- Đạo trưởng, ngươi tình cảnh đáng lo a, một con chó con tể đều ở ngươi trên đầu làm mưa làm gió, không nếu sớm điểm gia nhập ta Vương gia đi.

Vương gia trưởng tôn Vương Thiên ôn hòa nói rằng.

Rất nhiều người đều nở nụ cười, Tào Vũ Sinh thực sự có chút chật vật.

- Hì hì...

Một ít nữ tử che miệng cười trộm, mang theo trào phúng, này cùng trong mắt bọn họ những thiếu niên kia anh hùng so ra, kém quá xa.

- Vương gia ta không với cao nổi!

Tào Vũ Sinh lạnh giọng nói, hắn nguyên vốn còn muốn ở bên ngoài nhà phát uy đây, kết quả con chó này là tính nôn nóng, quấn theo hắn tới, cái gì uy nghiêm đều không có.

Cho tới chó con tể, chính đang lý sự vận công đây.

- Đây là đạo trưởng dưỡng cẩu sao, cũng thật là có chút bỏ túi, Linh

Lung đáng yêu, cái gì giống? Như thế đã sớm mở ra tuệ hết, hôm nào ta cũng dưỡng một con.

Vương Thiên mang theo ý cười nhàn nhạt.

Nhìn hiền hoà, kỳ thực là ở chế nhạo Tào Vũ Sinh.

Nhưng là, hắn không biết, như vậy nhưng trước tiên kích thích chó con tể, triệt để đắc tội chết rồi.

- Uông, vả miệng!

Chó con gào một tiếng, ở trong hư không để lại một chuỗi tàn ảnh, tiếp theo bộp một tiếng, một vuốt chó đánh ở Vương Thiên trên mặt, quá nhanh, căn bản tránh né không được.

Mọi người tại đây cũng chỉ có Thạch Hạo thấy rõ, những người khác căn bản không phản ứng kịp.

Này một vuốt chó, vừa vang dội, lại đẫm máu, bởi vì nó rất sắc bén, tiểu lòng bàn tay luân ở Vương Thiên trên mặt, đánh hắn lảo đảo một cái, tiếp theo bay ngang mà lên, va lăn đi ngọc thạch cái bàn.

Đồng thời, trên mặt của hắn có mấy đạo câu ngân, mang theo huyết, đó là vuốt chó lưu.

Tất cả mọi người đều ngây người, không nghĩ tới, một con chó con mà thôi, phạm tính khí sau lại như thế hung tàn, đem Vương gia trưởng tôn cho đánh bay.

Phải biết, vậy cũng là Trường Sinh thế gia trưởng tôn, nhìn ôn hòa, nhưng kỳ thực trong cơ thể ẩn chứa khủng bố thần lực, một khi ra tay, không có bao nhiêu người là đối thủ.

Hắn là Vương Trường Sinh cháu trai ruột, bồi dưỡng nhiều năm, cực nhỏ xuất thế, thực lực phi thường mạnh mẽ!

Mấy người rất khó tin tưởng, mới vừa thấy mặt mà thôi, hắn liền bị một con to bằng lòng bàn tay chó con cho đập đẫm máu, bay ngang mà đi.

Có chút thiếu nữ giật mình mở lớn miệng nhỏ, một mặt đờ ra dáng vẻ, kinh kêu thành tiếng.

Quá khó mà tin nổi rồi!

Rất nhiều người đều có chút đờ ra.

- Ngươi dám!

Hai cái lão giả áo xám liền muốn nhào tiến lên, một người đi bắt cẩu, một người đi xách Tào Vũ Sinh bột cổ áo, muốn đem bọn họ nhanh chóng bắt.

Không thể không nói, ra tay như thế mang theo nhất định nhục nhã tính, dù sao cũng là muốn bắt người cổ.

- Hừ!

Hừ lạnh một tiếng truyền đến, hai tên ông lão thân thể rung bần bật, con ngươi mở to, nhìn về phía mặt khác một người trẻ tuổi, bọn họ kinh sợ, không tự chủ được run rẩy.

Chỉ là hừ lạnh một tiếng mà thôi, lại làm cho bọn họ như bị sét đánh, thân thể đang phát run, không nhịn được muốn quỳ sát xuống.

- Các ngươi muốn động thủ nắm ai?

Thạch Hạo lạnh lùng hỏi.

Những người khác đều nhìn ra không đúng, khiếp sợ nhìn chằm chằm nơi này, nhìn về phía người trẻ tuổi kia, hắn thân phận gì, làm cho khiếp sợ hai tên lão giả áo xám?

Có mấy người biết, hai người này lão giả áo xám năm đó nhưng là hầu

hạ quá Vương Trường Sinh, là hắn tôi tớ!

- Ngươi...

Hai người kinh hoảng, đó là xuất phát từ nội tâm, nơm nớp lo sợ, thần hồn run lên.

Cuối cùng, phù phù phù phù hai tiếng, bọn họ không bị khống chế, liền như thế quỳ sát đi, ở Thạch Hạo trước mặt không bị khống chế quỳ lạy cùng thần phục.

Đó là thân thể bản năng, không tự chủ được, phản bội ý chí của bọn họ, lại như là núi rừng bên trong tẩu thú nhìn thấy thú vương giống như vậy, trời sinh sợ hãi.

- Ngươi là ai?

Lúc này, Vương Thiên trạm lên, giật mình nhìn tình cảnh này, hướng bên này đi tới, sắc mặt hắn khó coi cực kỳ.

Hôm nay, bị một con chó con tể cho giật đầy miệng ba, đồng thời đánh bay, để hắn xấu hổ cực kỳ.

Lúc này, dù cho biết Thạch Hạo bất phàm, hắn cũng không nhịn được quát hỏi, lửa giận đốt cháy, hắn rất muốn giết người, ngược lại cũng không lo lắng, bởi vì Vương gia chín con rồng bên trong thành viên có người ở cứ điểm tọa trấn.

- Ta là ai? A!

Thạch Hạo rất lạnh nhạt, đứng ở nơi đó.

Vương Thiên cũng kinh sợ, bị Thạch Hạo ánh mắt quét qua, cường đại như hắn, đang ở Độn Nhất cảnh giới, kết quả hai chân như nhũn ra, tâm thần run rẩy, trực tiếp quỳ trên mặt đất.

Đây là một loại sinh vật bản năng, luồn cúi với siêu cấp cường giả khủng

bố, không bị hắn khống chế, liền như thế dập đầu trên đất, cả người run rẩy không thôi.

Tất cả mọi người đều ngây người.

Mấy người đến từ Trường Sinh gia tộc, đều cảm thấy hoảng sợ.

Cũng có Tiên vực tuổi trẻ sinh linh ở đây, lúc này cũng lộ ra kinh sợ.

Có thiếu nữ che miệng kinh ngạc thốt lên, vậy cũng là Vương Thiên a, Vương gia trưởng tôn, mới bị người xích một câu, liếc mắt nhìn, liền quỳ gối nơi đó, quá kinh người.

- Ha ha... Vương gia trưởng tôn, ngươi không phải cái giá rất lớn sao, làm sao quỳ xuống đến rồi, vẫn đúng là để ta nói đúng, quỳ nghênh ta a.

Tào Vũ Sinh cười to, vui sướng cực kỳ, cuối cùng cũng coi như cảm thấy xả được cơn giận.

- Hừ!

Đang lúc này, trong hư không truyền đến một tiếng hừ lạnh thanh, dường như sấm nổ giống như vậy, kinh nhân thần hồn đều run rẩy.

- Dám ở ta Vương gia địa bàn làm loạn?

Âm thanh truyền đến chớp mắt, một bàn tay lớn từ cứ điểm phương hướng dò tới, bao phủ tửu lâu, phải đem Thạch Hạo bắt giết.

- Vương Đại, ngươi quá tự cho là, muốn động thủ với ta?

Lúc này, Thạch Hạo cũng ra tay rồi.

Phịch một tiếng, hắn không có bên ngoài khí tức, thế nhưng duỗi ra cánh tay phải, mở ra năm ngón tay, đem trong hư không bàn tay lớn cho nắm lấy, sau đó trực tiếp vồ tới.

Cứ điểm nơi đó, phát sinh một đạo tiếng gào, mang theo kinh nộ, còn mang theo một tia ý sợ hãi!

Vương Đại thật sự chấn kinh rồi, có người một cái tóm chặt cánh tay của hắn, đem hắn bản thể trực tiếp từ cứ điểm bên trong cho xả quá khứ.

Đùng!

Thạch Hạo buông tay, đem một cái tóc xám người ném xuống đất, đập cho nơi này kịch liệt run lên, chính là Vương gia chín con rồng bên trong Vương Đại.

Lúc này, tất cả mọi người đều giống như tượng đất, hoàn toàn bị kinh ngạc đến ngây người.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1806: Rung Động

Vương Đại, tinh thần dồi dào, mặc dù bị bắt, nhưng là mắt như Kim Đăng, lạnh lùng liếc nhìn phía trước người.

Hắn có được một đầu tóc xám, kẹp lấy một chút tơ trắng, tuổi tác cực kỳ cổ lão. Hắn là ai? Vương Trường Sinh trưởng tử! Tại trước thời Thái Cổ tựu ra sinh, pháp lực cao thâm mạt trắc.

Rất nhiều người đều đối với hắn kiêng kị, ở trên chín tầng trời đều không có mấy người dám trêu chọc, lai lịch của bởi vì hắn lớn!

Nhưng chính là một cái như vậy cường nhân, bị người ném xuống đất, sinh sinh tù binh mà đến, quả thực sợ ngây người mỗi người!

Không biết từ thời đại nào bắt đầu, hắn cũng đã là Độn Nhất đỉnh phong cường giả, đạo hạnh cao không hợp thói thường, tại thế gian tiếng tăm lừng lẫy.

Một người mạnh mẽ như vậy, bị người bắt giữ, quẳng trong đại sảnh, sao không cho đám người kinh dị?

- Ngươi là ai?

Vương Đại thanh âm âm hàn, nhìn lấy Thạch Hạo, hắn vừa sợ vừa giận, Vương gia chính là trường sinh gia tộc, kỳ phụ tại Cửu Thiên Thập Địa danh xưng vô địch.

Có thể nói, Vương gia đã tính đương thời gia tộc của tôn quý nhất, Tiên Vực tu sĩ nếu không xuất thủ, ai dám trêu chọc bọn hắn?

Lúc này, Thạch Hạo mặc dù đứng trước mặt của hắn, nhưng là, hắn lại

nhìn không thấu.

Tu vi đến rồi Chí Tôn cảnh, pháp lực hùng hồn, khí thôn tinh không, Thạch Hạo an tĩnh đứng ở nơi đó, cả người vô cùng thần bí, như là bị Đại Đạo mê vụ bao phủ.

Kỳ thật, không có mê vụ, chỉ là đạo hạnh quá cao thâm, ngoại nhân liền nhìn không thấu, tất cả muốn thăm dò thần trí của hắn các loại, đều sẽ bị đạo tắc ma diệt.

Đây chính là đến Tôn cấp đạo hạnh, nếu không phải nguyện ý hiển hóa tại thế, dù là đứng ở trước mặt ngươi cũng không nhận ra, có thể nói ở trước mặt không biết quân.

Đương nhiên, Vương Đại trong lòng còn có may mắn, cho rằng cái này hơn phân nửa là một vị chuẩn Chí Tôn, hắn không quá tin tưởng đây là người chân chính Chí Tôn cường giả, bởi vì ở trên người cảm ứng được bồng bột sinh mệnh tinh thần phấn chấn, tuổi tác không đáp rất cổ lão mới đúng.

Thạch Hạo bước lên phía trước, cúi đầu nhìn xuống Vương Đại, cái này khiến hắn phi thường không thoải mái, qua nhiều năm như vậy ai dám nhỏ như vậy dò xét hắn?

Vương Đại nhảy lên một cái, bất quá bên miệng có ân chất lỏng màu đỏ chảy ra, hắn bị thương, hơn nữa không nhẹ!

- Vị đạo hữu này, ngươi không khỏi quá bá đạo, nơi này là biên cảnh cứ điểm, dung ngươi không được giương oai!

Vương Đại trầm giọng nói ra.

Thạch Hạo biết tính tình của hắn, người này kiệt ngạo mà tự phụ, năm đó một lời không hợp, liền muốn đưa tay giết chết hắn, tính tình tương đối lớn.

- Ta như vậy xem như bá đạo sao? Sao sánh được Vương gia ngươi, một cái Vương gia trưởng tôn mà thôi, liền hô quát chúng ta, để cho chúng ta quỳ xuống lĩnh tội!

Thạch Hạo nói ra.

Trước kia nhất lúc, Vương gia trưởng tôn Vương Thiên đúng là như thế, mệnh lệnh hai cái áo xám lão bộc đi bên ngoài đuổi bắt Tào Vũ Sinh các loại, muốn cho bọn hắn quỳ xuống lĩnh tội.

- Người trẻ tuổi tính tình xông, có thể lý giải, đạo hữu ngươi làm gì lấy lớn hiếp nhỏ, chấp nhặt với hắn làm gì?

Vương Đại nói ra.

Hắn tính tình tuy lớn, nhưng là nhưng cũng biết nặng nhẹ, người trước mắt này quá thần bí, thực lực cao thâm kinh người, hắn không muốn cũng không muốn trở mặt tại chỗ.

- Ta người này tính tình cũng rất xông, cho nên không có cách, người đánh ta trên mặt một quyền, ta chỉ có thể đạp hắn một cước.

Thạch Hạo bình tĩnh nói.

Hắn đối với Vương gia không có một chút hảo cảm, nhất là chín con rồng, năm đó mấy lần muốn giết hắn, trong đó một lần trực tiếp giết vào Thiên Thần thư viện, thừa dịp đại trưởng lão không ở, suýt nữa lấy đi tính mạng hắn.

Bây giờ, hắn xuất quan, trở thành đến Tôn cấp cao thủ, lại theo bọn hắn gặp gỡ, đương nhiên sẽ không lui tránh, lại càng không dùng chạy trốn.

- Bằng hữu, việc đã đến nước này, chúng ta liền như vậy bỏ qua như thế nào?

Vương Đại nói ra, ánh mắt thăm thẳm.

Tào Vũ Sinh cười nhạo, nói:

- Lão gia hỏa ngươi vẫn là rất tự phụ a, tự thân đều khó bảo toàn đâu, còn cường ngạnh như vậy, liền câu xin lỗi mà nói đều không có, liền muốn tạm thời bỏ qua đi? Có phải hay không chuẩn bị đi tìm những huynh đệ kia của ngươi, lại kéo tới lão phụ của ngươi, sau đó vây giết chúng ta?

Vương Đại, u lãnh nhìn hắn một cái, hai mắt thâm thúy, còn có chút băng hàn, như là người bình thường bị hắn dạng này trừng một cái, liền có thể chết.

Thạch Hạo đứng ở chỗ này, làm sao có thể tha cho hắn thi triển ra tay ác độc, ở bên trong phiến khu vực này, như gió xuân hiu hiu vậy nhu hòa cùng ấm áp, bất kỳ cái gì thủ đoạn cũng vô dụng.

- Thiên nhi tới!

Vương Đại mở miệng.

Vương Thiên là của hắn thân nhi tử, thân là Vương gia trưởng tôn, thiên tư trác tuyệt, thực lực thực sự mạnh phi thường, nhưng là bây giờ lại phục trên đất, hơi phát run.

Cái này rất mất mặt, để Vương Đại sắc mặt tái xanh.

Hắn đã hô, thế nhưng là Vương Thiên vẫn là dậy không nổi, bị Chí Tôn uy thế chỗ ép.

- Đạo hữu, ngươi không khỏi khinh người quá đáng, chính là Thiên nhi đối với ngươi mấy người bất kính, muốn ra tay, không phải cũng không thành công à, vì sao còn như thế hùng hổ dọa người?!

Vương Đại quát.

Hắn có chút đè nén không được bạo tính khí.

Thạch Hạo không nói gì, lẳng lặng nhìn hắn, nghĩ đến ngày xưa bị chín

con rồng nhìn xuống, mấy lần hiểm tử hoàn sinh, bây giờ hắn quật khởi cũng không sợ Vương gia, tâm hắn tự phức tạp.

Thế gian này, Đấu Chuyển Tinh Di, biến hóa quá nhanh, năm đó tiểu tu sĩ đã trưởng thành.

- Ngươi còn không chịu bỏ qua sao?

Vương Đại thần sắc lạnh lùng, nhìn về phía Thạch Hạo, lời nói rất lạnh, nói:

- Vương Thiên là trưởng tôn, vì ta cha chỗ vui, ngươi dạng này làm nhục, là muốn cùng ta Vương gia khai chiến sao?

Vương Đại hỏa khí đi lên, mặc dù biết người trước mắt bất phàm, mạnh hơn hắn, nhưng hắn cũng không cho rằng đối phương biết triệt để trở mặt.

Hắn có lực lượng, bởi vì, Vương gia hiện tại mơ hồ trong đó có tới Cửu Thiên đệ nhất gia tộc chi thế, hắn lão phụ thần công đại thành, thực lực càng phát ra kinh khủng.

Ngoài ra, gần nhất những năm này, bọn hắn tích cực cùng các phương liên hệ, âm thầm tiếp xúc qua hắc ám sinh linh, bên ngoài thì cùng Tiên Vực một vài gia tộc lớn kết tốt, có đi lại.

Có thể nói, bọn hắn nhiều mặt đi lại, lôi kéo được một nhóm thế lực.

Bởi vì, bình loạn quyết nắm giữ ở trong tay bọn họ, để Tiên Vực một chút cổ lão đạo thống đều nóng mắt, có người buông lời, nguyện ý đón hắn nhóm tiến Tiên Vực.

Vì vậy, mấy năm gần đây, Vương gia càng phát ra cường thế.

Vương Đại Hữu ỷ lại không sợ gì, hắn chẳng phải lo lắng lắm, chỉ cần Thạch Hạo không phải hắc ám sinh linh, hắn tin tưởng đối phương sẽ làm ra sáng suốt nhất lấy hay bỏ.

- Ngươi đang uy hiếp ta sao?

Thạch Hạo nhàn nhạt quét mắt nhìn hắn một cái.

- Buông ra Thiên nhi, như vậy bỏ qua!

Vương Đại nói ra, hắn không có phủ nhận, trực tiếp lấy loại lời này lạnh giọng đáp lại.

Hắn có lực lượng, bởi vì ở trên tửu lâu này, gặp được người quen, đó là Tiên Vực một đại gia tộc, nội tình rất mạnh, gia tộc kia mấy người lúc này đang ở đối với hắn gật đầu, mỉm cười thăm hỏi.

Có mấy người kia tại, hắn tin tưởng người trước mắt này không dám làm loạn.

Những người kia đều từng cùng Vương gia tiếp xúc qua, muốn bình loạn quyết, tích cực lôi kéo.

Hiện tại, Vương gia người gặp nạn rồi, tin tưởng bọn họ sẽ không đứng nhìn đứng ngoài quan sát.

- Ha ha ha...

Thạch Hạo cười.

- Ngươi đang cười cái gì, có gì buồn cười?

Vương Đại mặt âm trầm nói ra.

- Ta cười ngươi không biết sống chết, dưới mắt còn dám uy hiếp ta.

Thạch Hạo khóe miệng hơi vểnh, mang theo chế nhạo cười.

- Uy hiếp ngươi thì sao, ngươi là có hay không thả người?!

Vương Đại giận, bạo tính tình vừa lên đến không quan tâm đến bất cứ gì

khác nữa.

Đây là tập tính cho phép, năm đó hắn đều dám đối với đại trưởng lão giương nanh múa vuốt, chỗ ỷ lại chính là của hắn lão phụ, bây giờ có Tiên Vực minh hữu tại, hắn tự nhiên cũng rất mạnh cứng rắn.

- Ba!

Thạch Hạo không nói gì thêm, một cái tát ném tới, đánh trúng khuôn mặt của Vương Đại, để bên miệng hắn huyết thủy chảy dài, răng sụp đổ, thân thể bay tứ tung, vọt tới vách tường.

Vương Đại thẹn quá hoá giận, ngã xuống sát na, hắn lại nhảy lên, phát ra thần quang, thi triển bí thuật cấm kỵ, muốn chém giết Thạch Hạo.

Kết quả, hắn lao đến, cùng Thạch Hạo lúc động thủ, toàn thân pháp lực kịch liệt cuồn cuộn, thân thể của hắn đơn giản muốn nổ tung.

Vương Đại lần này kinh hãi, hắn nguyên lai tưởng rằng Thạch Hạo là chuẩn Chí Tôn, mạnh hơn hắn một điểm, nhưng là, hiện tại xem ra người này hơn phân nửa đột phá vào cái kia cao thâm lĩnh vực.

- Có chút ý tứ, cái gọi là chín con rồng có chút môn đạo.

Thạch Hạo nói ra.

Phịch một tiếng, lần này hắn một cước quét ra, đá Vương Đại trong miệng phun máu, cho dù bảo thuật ra hết, công pháp huyền diệu, cũng căn bản không địch lại.

Vương Đại so với bình thường Độn Nhất đỉnh phong tu sĩ cường đại, bởi vì, trong cơ thể hắn có khắc thần bí trận pháp, chín cái huynh đệ đều là như thế, nếu là hợp lại cùng nhau, thiên hạ vô cùng.

Chuyện này, Thạch Hạo sớm đã tại Biên Hoang hiểu được, bây giờ chân chính cùng Vương Đại động thủ, mới tiến một bước hiểu rõ.

Thật không đơn giản!

Không phải mà nói, nếu là bình thường người, Thạch Hạo chỉ cần phát ra uy áp, cũng đủ để áp chế đối phương không thể động đậy.

Nhưng cuối cùng, kết quả sẽ không cải biến.

Ầm!

Thạch Hạo ra quyền, đem Vương Đại oanh ở chỗ này nổ tung, đẫm máu, chấn kinh tại chỗ.

Tất cả mọi người không ngờ rằng, hắn dám hù chết tay.

Xoẹt!

Huyết vụ còn có xương vỡ phát sáng, Vương Đại ngay đầu tiên gây dựng lại thân thể, lại hiện ra tại chỗ, hắn tóc tai bù xù, cùng lệ quỷ tựa như, nhìn chằm chằm Thạch Hạo, vừa hãi vừa sợ.

- Quả nhiên bất phàm, có chút môn đạo.

Thạch Hạo gật đầu.

Vương Đại thể nội có pháp trận, trước tiên phát uy, cản trở tử kiếp, cũng cấp tốc phục hồi như cũ.

Chín con rồng nếu là có hai, ba người đứng chung một chỗ, bọn họ pháp trận biết sinh sôi không ngừng, lẫn nhau gia trì, kinh khủng hơn, Thạch Hạo có chút hiểu rõ.

- Ngươi thật có phúc.

Lúc này, chó con nhỏ mở miệng, nhìn về phía Tào Vũ Sinh, nói:

- Trong cơ thể ngươi cũng có khắc pháp trận đúng không, nếu như đem Vương gia chín con rồng trong cơ thể cửu giác pháp trận đều dời ngã vào

trong cơ thể của ngươi, ngô, ngươi ngày sau có thể sẽ vì vậy mà thành đạo!

- Đã như vậy, ta đưa ngươi một món lễ lớn.

Thạch Hạo nghe vậy, đi thẳng về phía trước, một cước đem Vương Đại đá ra ngoài, để hắn phun máu phè phè, cuối cùng không thể động đậy.

Trên tửu lâu, rất nhiều người đều hãi hùng khiếp vía, một chút thiếu nữ che miệng, cảm giác sâu sắc không thể tưởng tượng nổi, người này quá mạnh mẻ, không sợ Vương gia.

- Đạo hữu, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng.

Nhưng vào lúc này, Tiên Vực một gia tộc người cuối cùng mở miệng.

Có mấy người cùng đi đến, bọn hắn sắc mặt bình tĩnh, xếp thành một hàng, ngăn tại Vương Đại trước người.

- Vương gia người nhục ta trước đây, ta xuất thủ trừng trị có gì không thể?

Thạch Hạo hỏi.

- A, ta bất kể các ngươi có cái gì ân oán, hiện tại lập tức dừng tay, ngươi có thể rời đi.

Bên trong một cái người trẻ tuổi mặc áo trắng nói ra, bệ vệ.

- Đạo hữu, việc đã đến nước này, vẫn là biến chiến tranh thành tơ lụa đi, việc này đến đây kết thúc.

Một lão già nói ra.

Thạch Hạo nhìn lấy lão giả, nói:

- Ngươi lời nói coi như nghe được, bất quá, vị trẻ tuổi này tựa hồ rất ngông cuồng.

- Ta Tiên Vực Hồng gia muốn bảo đảm mấy người, còn muốn cùng ngươi ăn nói khép nép hay sao?

Người tuổi trẻ kia lạnh lùng nói.

Thạch Hạo cười cười, lời nói trầm thấp mà hữu lực, nói:

- Cái này là tù binh của ta, người nào cản trở ngăn cũng vô dụng!

Mấy người kia cũng không phải Chân Tiên, cũng muốn đối với hắn vênh mặt hất hàm sai khiến? Cùng lắm thì toàn bộ trấn áp, hắn phủi mông một cái rời đi, mang theo một đám tù binh, hồi hạ giới đi giày vò.

- Ngươi nghĩ cùng ta Hồng gia là địch?

Đối diện, có người lạnh giọng nói.

Thạch Hạo còn chưa nói cái gì, lúc này, chó con nhỏ mở miệng, nói:

- Cái gì rồng cái rắm Hồng gia, nhớ kỹ năm đó ta tại Tiên Vực thu cá nhân sủng, cũng là họ Hồng, nên không phải là nhà các ngươi a?

- Chó con, ngươi...

Cái kia người trẻ tuổi mặc áo trắng khí điểm chỉ nó, sắc mặt âm lãnh

- Để bản Vương thử nhìn một chút.

Chó con nhỏ tự nói, nó từ trên cổ gỡ xuống một cái Linh Đang, sau đó ở chỗ này Đinh Linh Linh bắt đầu lay động.

Phù phù phù phù...

Trong tích tắc, đối diện những người kia tất cả đều toàn thân phát sáng, đầu đầy đều là phù văn thần bí, ngã trên mặt đất không ngừng lăn lộn, tê tâm liệt phế, tiếng kêu rên liên hồi.

- Thật đúng là cái kia Hồng gia, bị ta thu làm nhân sủng, khắc ghi vào trong huyết dịch nguyền rủa truyền cho hậu đại, hắc hắc!

Chó con nhỏ cười ngây ngô.

- A...

Những người đó kêu thảm.

Làm Linh Đang âm thanh biến mất, có người nơm nớp lo sợ, quỳ sát ở nơi đó, run giọng nói:

- Ngài, thực sự là vị đại nhân kia?

Tất cả mọi người mắt trợn tròn, cho dù thần kinh lại lớn người, lúc này cũng đều hóa đá, chấn động không gì sánh nổi!

Phim hoạt hình Tập 1- chiếu! Hoàn mỹ thế giới phim hoạt hình Tập 1- đi ra, phi thường sung sướng, đặt ở Wechat của ta lên, muốn nhìn anime thư hữu mời ở trên Wechat lục soát Thần Đông, tăng thêm ta về sau, đối với Thần Đông gởi xong đẹp anime bốn chữ liền có thể nhìn, đặc biệt đùa hòn đá nhỏ, hoa lệ đăng tràng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1807: Lại Lịch Nghịch Thiên Của Chó Con

Đây là tình huống thế nào, Tiên vực một cái gia tộc tu sĩ thành bộ dáng này? Xưng hô con kia chó con tể vì là đại nhân, tà môn cực độ!

Chó con tể vênh vang đắc ý, căn bản liền không làm sao lưu ý, liếc chéo bọn họ, khiến người ta không còn gì để nói, quá quỷ dị cùng quái lạ.

- Đại nhân... Đúng là ngài sao?

Tuổi tác to lớn nhất ông lão kia run rẩy, quỳ trên mặt đất, về phía trước bò đến, thần thái khiêm cung, cực kỳ kính nể.

Này không thể không khiến người ta kinh ngạc tủng, triệt để há hốc mồm, đến từ Tiên vực gia tộc sao như vậy? Đối với một con chó con như thế cung thuận, phi thường e ngại.

- Các ngươi vừa nãy xưng hô ta cái gì đến?

Chó con liếc mắt nhìn nhìn bọn họ, nó đã nhảy đến vẫn ngọc trên bàn đá, nếu không, nó quá ải.

Vị lão giả kia mồ hôi lạnh lúc này chảy xuống, lông tóc dựng đứng, bởi vì tộc này người trẻ tuổi áo trắng nhưng là một cái một cái tiểu con chó con gọi nó a, chuyện này thực sự để hắn sợ sệt.

Đặc biệt là, nghĩ tới đây con chó năm đó tâm tính, cái kia thì càng thêm khiến người ta sợ hãi, tuyệt đối hung tàn, hơn nữa thù dai, như thế trước mặt mọi người chửi bới hắn, này không phải chán sống rồi sao?

Năm đó, tộc này lão tổ nhưng là không ít bị chó cắn a, dù cho thành là Chân Tiên, đều cảm thấy chuyện cũ nghĩ lại mà kinh, đó là một đoạn huyết

lệ sử, không muốn hồi ức.

Hiện tại, bọn họ những hậu nhân này gặp gỡ vị này tổ tông, có thể không sợ sao? Tiểu bắp chân đều ở chuột rút.

- Đại nhân, ngài không muốn chấp nhặt với chúng ta, xin mời khoan dung.

Ông lão cái trán tơ máu đều đi ra, lấy hắn bực này tu vi đương nhiên sẽ không bị mặt đất sát phá da đầu, nhưng không thể không làm ra loại này thái độ khiêm nhường.

Phía sau hắn mấy người vẻ mặt không giống nhau, có người khiếp sợ, có người đờ ra, còn có người mờ mịt, không biết làm sao, hiển nhiên tộc này không phải tất cả mọi người đều biết cái kia đoạn "Chuyện cũ".

- Thúc phụ!

Một vị trung niên nhỏ giọng kêu một tiếng.

- Câm miệng!

Ông lão thấp xích.

- Thật không có nghĩ đến, đã nhiều năm như vậy, còn có thể nhìn thấy các ngươi bộ tộc này, hắc!

Chó con tể nhe răng, ở nơi đó cười, đầy miệng trắng như tuyết tiểu răng nanh khiến người ta sợ hãi.

Trên thực tế, ông lão này trong lòng cũng ở nguyền rủa đây, này đều bao nhiêu năm đã trôi qua, một cái kỷ nguyên, cái này cẩu vật tại sao lại nhảy ra?

Năm đó, hắn tổ tiên vững tin, con chó này đã chết rồi, ở Tiên cổ trong trận chiến ấy, bị người đánh trộm, một mâu đinh giết, kết quả hiện tại lại xuất thế.

Hắn rất muốn lập tức trở về, bẩm báo cho tổ tiên, con chó kia còn sống sót!

Có còn lẽ trời hay không? Năm đó ma đầu, ác ôn, một cái để hắn tổ tiên nghe ngóng đều sắc mặt trắng bệch tồn tại, thời gian qua đi năm tháng dài đằng đẵng còn có thể hiện thế!

- Không cái gì có thể nói, đến đây đi, trước tiên cho nhân sủng của ta bồi tội, an ủi.

Chó con tể duỗi ra một cái móng vuốt nhỏ, chỉ về Tào Vũ Sinh.

Kết quả, người hai phe cái này gọi là một cái chán ngán.

Tiên vực Hồng gia mấy người thực sự mâu thuẫn, đặc biệt là đời trẻ, trung niên, bị một con chó con quát lớn, yêu cầu chịu nhận lỗi, có chút không chịu được.

Cho tới Tào Vũ Sinh, vậy thì càng không cần phải nói, cùng uống một dũng dầu tự, chán ngán muốn một cước giẫm chết nó!

- Đây là người của ngài sủng?

Một mực ông lão kia, còn một mặt vẻ nghiêm túc, cẩn thận một chút lấy lòng hỏi.

- Cút!

Tào Vũ Sinh thực sự nhẫn không được.

- Chúng ta lại không chỉ trích hắn, chỉ là cùng người trẻ tuổi kia uống hai câu mà thôi.

Mặt sau có một người nói thầm, bọn họ thừa nhận nhằm vào Thạch Hạo, nhưng còn giống như không có khó khăn Tào Vũ Sinh.

- Việc này chính là nhân nhân sủng của ta mà lên, đương nhiên phải

hướng về hắn bồi cái không phải.

Chó con bệ vệ nói rằng.

- Thúc tổ, hà tất như vậy, nó chỉ là một con chó con tể, đáng giá ngài như vậy ăn nói khép nép?!

Mặt sau, cái kia người trẻ tuổi áo trắng đã sớm nhẫn không chịu được.

Trên thực tế, hắn vẫn ở nhẫn nhịn, phổi đều muốn khí nổ, tộc này nhưng là ra Chân Tiên cường tộc, hiện tại lại như thế cầu khẩn nhiều lần, hướng về một con chó nhãi con xin lỗi.

Hắn dù như thế nào cũng không chịu được, cảm thấy đây là vô cùng nhục nhã.

Bởi vì, hắn cũng không biết tộc này nguyên do, cũng không biết qua lại chân tướng.

Đối với tộc này lão tổ tới nói, đó là một đoạn hắc ám lịch sử, là một đoạn huyết lệ sử, làm sao có khả năng giảng giải cho hết thảy đời sau, chỉ có số ít thận trọng hạng người biết.

- Ngươi không phục?

Vèo một tiếng, chó con tể nhảy lên, rơi vào người trẻ tuổi áo trắng trên đầu, một trận loạn đập, để người trẻ tuổi này mắt nổ đom đóm, xương sọ suýt chút nữa vỡ nát, suýt nữa một con mới ngã xuống đất.

Hắn thực sự khí hỏng rồi, can đau, vị đau, cả người đều cảm thấy đau, bị một cái con chó con bắt nạt về đến nhà, hắn lửa giận Phần Thiên!

- Ngươi dám nhục ta!

Hắn kêu to.

- Ngươi là cái quái gì, nói chuyện gì nhục, ngươi tổ tiên đều là nhân

sủng của ta, ngươi này Tiểu Đậu Đinh cũng dám theo ta hò hét.

Chó con tể ngông nghênh chế nhạo.

- Ta cùng ngươi liều mạng!

Người trẻ tuổi tỏa ra ráng lành, triển khai bí pháp, muốn đánh giết chó con, kết quả bảo thuật rơi vào trên người nó, không hề tác dụng.

Bên cạnh, Hồng gia những người khác đều dọa sợ, đặc biệt là vị lão giả kia, diện như màu đất, quỳ trên mặt đất, run lẩy bẩy.

- Nghiệt súc, ngươi còn không mau dừng tay cho ta!

Hắn rống to.

- Thúc tổ, ngươi có thể nào như vậy?

Người trẻ tuổi áo trắng vừa kinh vừa sợ.

- Nó... Đúng là chúng ta chủ thượng.

Ông lão gian nan mở miệng, trước mặt mọi người nói ra.

Mọi người ồ lên.

Đặc biệt là Tiên vực đến mấy cái gia tộc, bọn họ nghe nói sau đều lộ ra sắc mặt khác thường, tin tức này quá kinh người.

Một con chó con tể, há mồm câm miệng người sủng, nói tới đều đang là thật sự, nó lai lịch gì?!

Cho tới Vương Đại cùng Vương Trường Sinh hai tên người hầu, còn có Vương Thiên, lúc này đều tê tê, trên mặt vẻ mặt cứng ngắc, tất cả đều cực kỳ chấn động.

Người nhà họ Vương há hốc mồm, bọn họ cho rằng có thể dựa vào Tiên

vực gia tộc, lại bị một con chó con tể áp chế, phục phục thiếp thiếp, chuyện này quả thật muốn hù chết người a.

Đặc biệt là nghe lời nói kia, làm sao nghe thế nào cảm giác không đúng, ông tổ nhà họ Hồng vậy cũng là Chân Tiên cấp tồn tại a, càng là này con chó con người sủng?

Còn có thiên lý sao? Đây là muốn hù chết các đại thế gia a.

Tối thiểu đến từ Cửu Thiên Trường Sinh thế gia công tử, tiểu thư, đều bị đè ép, tê cả da đầu, từng cái từng cái không dám thở mạnh, chưa bao giờ như ngày hôm nay như thế sợ sệt quá.

Nghĩ đến trước đây không lâu, Vương gia trưởng tôn vênh mặt hất hàm sai khiến, khinh mạn cái kia tào đạo sĩ còn có con kia chó con, tất cả mọi người cảm thấy không còn gì để nói, cái kia cũng thật là tìm đường chết a.

Đùng đùng đùng, cuối cùng Hồng gia ông lão ỷ vào lá gan đứng dậy, đối với người trẻ tuổi áo trắng một trận đánh no đòn, đánh hắn tỏ rõ vẻ sưng, quỳ rạp dưới đất.

Vương Đại triệt để ngây người, hắn nguyên vốn còn muốn mượn Tiên vực gia tộc sức mạnh đây, uy hiếp Thạch Hạo, nghiền ép địch thủ, kết quả này cái gọi là minh hữu trực tiếp... Quỳ rồi!

Vào lúc này, Thạch Hạo động thủ, đem Vương Đại cho ôm lại đây, trước mặt mọi người nghiên cứu, hắn muốn làm ra đến trong cơ thể trận pháp, chuẩn bị đưa Tào Vũ Sinh một món lễ lớn.

Tào bàn tử bây giờ bảy, tám tuổi, tròn vo, phì đô đô, ăn mặc một thân đạo bào, vèo một tiếng lẻn đến Vương Thiên phụ cận, dùng sức đạp mạnh.

- Ta để ngươi phái người truy sát ta, ngươi lại làm mưa làm gió a, nhiều năm như vậy, đánh Vương gia trưởng tôn tên gọi, khắp thiên hạ tập nã ta, ta đạp!

Tào bàn tử bất chấp, tại chỗ đem Vương Thiên đạp nhanh không ai dáng dấp.

Xoạt!

Vương Đại trong cơ thể phát sáng, bị Thạch Hạo chạm được khắc vào hắn trong máu thịt kỳ dị trận pháp, hắn thần hồn đều một trận run rẩy.

- Không, ngươi không thể như vậy!

Hắn khàn giọng, la lớn.

- Đây là phụ thân ta Vương Trường Sinh bày xuống, ngươi nếu là mạnh mẽ lấy, hắn hiểu ý sinh cảm ứng.

Vương Đại nói rằng, hắn lần thứ nhất lộ ra e ngại vẻ, nhưng cũng không có quên mơ hồ đe doạ.

Thạch Hạo cười cười, một chưởng vỗ dưới, để hắn rung bần bật, ho ra đầy máu, đồng thời trong cơ thể trận pháp hào quang chói lọi, hoa văn càng ngày càng rõ ràng.

- Đại nhân, ngươi theo chúng ta về Tiên vực sao, nói vậy... Tổ tiên nhìn thấy ngài, nhất định sẽ... Thật cao hứng!

Hồng gia ông lão đối với chó con tể nói rằng.

Thiên tài cao hứng đây, ông lão biết, bọn họ lão tổ hận chết con chó này, cả đời đều không muốn gặp lại nó, thật muốn lĩnh trở lại, phỏng chừng, lão tổ muốn sống quả hắn!

Chó con tể đang cười, có chút giả tạo, miệng đều sắp nhếch đến nhĩ sự cố nơi nào đây, lộ ra đầy miệng trắng như tuyết tiểu răng nanh, cười khan nói:

- Không vội!

Trên thực tế, nó không dám đi, quá chột dạ, bây giờ nó đạo hạnh nhưng là phế bỏ, thật nếu để cho Tiên vực vị kia Nhân Sủng biết, cần phải bác nó bì không thể.

Bất quá, những người khác có thể không như thế nghĩ, đều đang suy nghĩ hướng về trong gia tộc báo tin đây, ngày hôm nay nơi này phát sinh thiên đại sự, một con chó con tể lại đã từng thu một vị Chân Tiên làm nhân sủng!

Chính là đến từ Tiên vực gia tộc, lúc này cũng cảm thấy, này con chó con lai lịch quá nghịch thiên, đến đem tin tức truyền quay lại đi

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1808: Đại Đức

Mọi người thực tình cảm thấy, thế giới này quá điên cuồng, một con chó nhỏ tể đều được cao cao tại thượng, xem không hiểu tồn tại.

Hồng gia, cái kia nhưng là một cái cường đại Chân Tiên gia tộc, tộc này lão tổ thành tiên tại Tiên Cổ kỷ nguyên, thực lực mạnh mẽ, đi qua một cái kỷ nguyên lắng đọng, rất khó tưởng tượng hắn hiện tại mạnh bao nhiêu.

Thế nhưng là, hôm nay lại tuôn ra một cái thiên đại liệu, hắn là nhân sủng? Một con chó từng vì chủ nhân của hắn!

Cái này... Long trời lở đất, đồng thời, Thiên Lôi cuồn cuộn, đem mọi người đánh cho trong cháy ngoài mềm, quá có sắc thái truyền kỳ, hoặc có lẽ là không thể tưởng tượng nổi.

Nhất đại cường nhân —— Hồng Pháp, thế mà có đen như vậy lịch sử!

Cái này còn thật không biết nói là khúc chiết, vẫn là chỗ bẩn, không thể tưởng tượng, làm cho nhiều người đều bị chấn choáng váng.

Trong tích tắc, các loại ánh mắt đồng loạt quăng tới, rơi vào chó con nhỏ trên người, liền trước kia từng phát uy qua Thạch Hạo đều tạm thời bị người không để ý đến, đều ở nhìn chằm chằm chó con nhỏ.

Ánh mắt mọi người lửa nóng, người chủ nhân này mặc dù hình thể không thế nào uy vũ, không phải Chân Long, không phải Tiên Hoàng, nhưng nó từng thu Chân Tiên làm sủng vật!

- Không biết tiền bối xưng hô như thế nào?

Có người bu lại, quỳ xuống hành đại lễ, kính cẩn vô cùng.

Có người mở đầu, những người khác thấy thế, phần phật một tiếng, lập tức đều vây quanh, có nam có nữ, trẻ có già có, giống nhìn hi hữu động vật đồng dạng, nhìn chằm chằm Hắc Hoàng, sau đó thăm viếng.

Khoan hãy nói, nó thực chính là một cái hi hữu động vật!

- Ta tên Đại Đức, có tài đức có nói, có đạo mới thành tiên, bởi vì cái gọi là đắc đạo thành tiên.

Chó con nhỏ một mặt nghiêm túc nói, rất trịnh trọng, rất trang nghiêm, nói ra nó cái kia danh tự —— đại đức.

Tào Vũ Sinh nắm lỗ mũi đang nghe, người khác kính sợ, hắn lại là dính nhau, thực sự là chịu đủ con chó này, hận không thể tìm nồi nấu hiện trường ninh chín nó.

Hắn biết, cái này chó con nhỏ đang giả bộ, cố ý dáng vẻ trang nghiêm.

- Tiền bối, ngài ở nơi nào thanh tu, có thể nguyện tuyển nhận môn đồ?

Có người quá trực tiếp, không giữ được bình tĩnh. Trực tiếp hỏi như vậy nói.

Những người khác cũng đều là ôm kết giao, nịnh nọt mà đến, nhưng là đều muốn trước bộ chút gần như, kết quả có người cứ như vậy rõ ràng xe ngựa, bắt đầu "Tiến công".

- Ta ở lại Thương Sơn. Cùng Hỗn Nguyên Tiên Vương là lân cận, cảm giác thiên địa có đại kiếp, cho nên xuống núi mà đến!

Chó con nhỏ ở nơi đó nghiêm túc nói.

Một đám người sợ run, nghiêm trọng như thế? Bất quá, thế nào cảm giác giống như là một thần côn a.

- Nói tiếng người.

Tào Vũ Sinh ở nơi đó nói ra.

- Nhân sủng. Đừng được sủng ái mà kiêu, không phải, đưa ngươi đánh vào Địa Ngục, đi tỉnh lại một vạn năm!

Chó con nhỏ uy hiếp.

- Vị đạo hữu này, vẫn là không cần nói lung tung nữa.

- Tiền bối đang giảng chân ngôn, ngươi không nên nói bậy bạ!

Những người khác cùng một chỗ quở trách Tào Vũ Sinh, đua nhau giữ gìn chó con nhỏ.

Tào Vũ Sinh muốn nguyền rủa, đám này tôn tử, cho các ngươi nói chuyện đâu, miễn cho bị chó lừa gạt. Kết quả không biết tốt xấu!

Kỳ thật, đám người này cũng không ngốc, đều cảm thấy con chó này có chút phóng đại, nhưng là, lại đều rõ ràng, nó địa vị cực lớn, bây giờ bất quá là hợp ý mà thôi.

Liền Hồng gia lão tổ đều là một thân sủng, nó đến mạnh bao nhiêu? Cùng con chó này xử lý tốt quan hệ, rất nhiều chỗ tốt!

Rất nhiều người đều ôm mục đích tính, cảm thấy nếu là có thể lấy con chó này niềm vui. Tương đương vì gia tộc kết liễu một cái kinh khủng minh hữu, đáng giá nỗ lực.

Hồng gia người, từng cái còn quỳ ở nơi đó đâu, giận mà không dám nói gì. Đều chỉ có thể đàng hoàng quỳ!

- Tiền bối, nhưng có cần thiết, chúng ta nguyện ra sức trâu ngựa!

Có người vuốt mông ngựa.

Nhưng là, chó con nhỏ lúc này liền trợn mắt, cái gì khuyển mã chi cực khổ, đây là muốn lấy lòng nó. Vẫn là tại mắng nó a.

Người kia lúc này liền muốn rút miệng của mình, thực sự là không biết nói chuyện, bất quá, đây vốn chính là một cái cẩu vật, làm sao tán thưởng hảo đâu?

Chó đen nhỏ coi như trầm ổn, không có phát tác, đồng thời làm bộ mở miệng, nói:

- Bần đạo bế quan trăm vạn năm, rời xa hồng trần vô số năm, bây giờ xuất thế, chỉ muốn thể nghiệm hồng trần khí tức.

- Tiền bối thực sự cao nhân!

- Đại Đức tiền bối cảnh giới, chúng ta không thể ngưỡng vọng, không cách nào tưởng tượng.

Một đám người tán thưởng, lấy lòng, ngược lại cũng có chút lời nói thật, bọn họ đích xác không cách nào tưởng tượng chó con nhỏ bây giờ cảnh giới, căn bản nhìn không thấu, cảm thấy nó nói khả năng có đạo lý.

- Còn mời tiền bối chỉ rõ, ở đây giảng đạo, chúng ta vô cùng khao khát, nguyện lắng nghe **!

Rất nhiều người thỉnh cầu.

Bọn họ đích xác muốn nghe Hồng Pháp Chân Tiên chủ nhân kể đại đạo.

- Với ta mà nói, xuất thế, đó đã là hạ đẳng cảnh giới, giảng kinh vậy quá nông cạn, hết thảy pháp và đạo đều ở mỗi tiếng nói cử động bên trong, ẩn chứa tại hồng trần muôn màu bên trong.

Chó con nhỏ rất thâm trầm nói.

Tào Vũ Sinh cầm bạch nhãn nhìn hắn, rất muốn nói, ngươi cứ giả vờ đi, nhưng lần này hắn bị đồ chó con cảnh cáo, không dám nói lung tung, không phải mà nói đoán chừng sẽ bị cắn.

- Xin tiền bối vì bọn ta giải hoặc, tiến một bước chỉ rõ!

Có người trịnh trọng thỉnh cầu.

- Ngô, có thể, trên người bọn họ nhưng có thần dược?

Chó con nhỏ hỏi.

Đám người chần chờ một chút, nhưng cuối cùng vẫn là có người lấy ra một gốc, đặt ở ngọc thạch trên bàn, đó là đến từ Tiên Vực một đại gia tộc truyền nhân.

Cái này là đại thủ bút, tùy thân liền mang theo thần dược, có thể bảo mệnh dùng!

Đương nhiên, rễ cây không ở, lưu tại tộc này vườn thuốc bên trong.

- Còn có người nào?

Chó con nhỏ hỏi.

- Ta có!

Tiếp đó, lại có hai người do dự sau đứng ra, tại chó con nhỏ ra hiệu dưới, đem thần dược đặt ở ngọc thạch trên bàn.

Cách đó không xa, Tào Vũ Sinh hai mắt thả tặc quang, lần này hắn an tĩnh, không cần cảnh cáo, hắn rất thành thật, rất an phận, loáng thoáng đang chờ mong.

Bởi vì, hắn biết chó chết bầm này nhất không phải thứ gì, khẳng định không có nghẹn ý kiến hay!

- Có ai Cửu Chuyển Tiên Đan?

Chó con nhỏ hỏi.

Lần này, mọi người đều không còn gì để nói, đồng loạt lắc đầu, nói đùa

cái gì, vật kia có thể tùy tiện mang ở trên thân sao? Đây chính là Trường Sinh dược luyện chế vô thượng bảo đan!

Loại đan dược này tại Tiên Vực đều tuyệt thế thưa thớt, rất khó coi đến.

Bởi vì, loại này vô thượng tiên đan, ăn hết một khỏa liền có khả năng biết ban ngày Phi Tiên!

Đây là cổ kim đến nay giá trị lớn nhất bảo đan!

- Không có coi như xong.

Chó con nhỏ có chút thất vọng lắc đầu.

Sau đó, nó duỗi ra một con chó nhỏ trảo, nhặt lên một gốc thần dược, giống như là gặm củ cải đồng dạng, ấp úng ấp úng, liền trực tiếp như vậy cho gặm.

- Tiền bối!

Vị kia xuất ra thần dược tuổi trẻ truyền nhân kém chút nhảy dựng lên, dù là hắn đến từ Tiên Vực, gia tộc nội tình phong phú, thế nhưng là vô duyên vô cớ tặng người thần dược làm củ cải gặm, vậy cũng không chịu đựng nổi, đây là oan đại đầu a!

Hắn mới đầu còn tưởng rằng cái này chó con nhỏ biết dùng cái này thần dược đến diễn dịch đại đạo, hoặc là dẫn xuất một phen vô thượng Thiên Cơ cùng đạo lý đây.

Kết quả, nó liền trực tiếp như vậy cho gặm!

Mặt khác hai cái xuất ra thần dược người cũng ngồi không yên, há to miệng, liền muốn đòi lại, đồng thời đều đưa tay, kết quả chó con nhỏ càng nhanh, lại có hai khỏa "Củ cải" tới tay, ấp úng ấp úng cho gặm!

- A, cái này...

Ba người mặt đều tái rồi, muốn nói cái gì, càng muốn mắng to, nhưng lại nghẹn trở về, có chút không dám.

- Trong mắt ta, cái này cái gọi là thần dược, tiên thảo, cũng bất quá là tầm thường đồ ăn trong bụng, chỉ là trong hồng trần một loại trái cây, xuất thế quá lâu, khó tránh khỏi có chút hoài niệm, muốn nếm thử những dược thảo này tư vị.

Chó con nhỏ nói ra.

Ba người kia phổi kém chút tức điên, chó chết bầm này, thế mà chỉ là vì thỏa mãn ham muốn ăn uống, lại nói như vậy đại khí, như vậy trang trọng, gặm hết ba cây củ cải, sai, thần dược!

- Ngô, hút một chút hồng trần khí, ta tâm cũng từ thiên ngoại trở về hồng trần, liền vì các ngươi diễn dịch vô thượng đại đạo quỹ tích.

Chó con nhỏ nói ra.

Nó một bộ rất ngưng trọng bộ dáng, một đôi vuốt chó ở nơi đó chậm rãi huy động, như là mò cá đồng dạng, rất là cổ quái.

Một đám người lại nhìn rất chân thành, cho rằng nó có thâm ý.

Chỉ có biết nó tính tình Tào Vũ Sinh, âm thầm phun một bãi nước miếng, quay đầu bước đi, hắn biết chó chết bầm này khẳng định loạn khoa tay đâu, hắn tức giận bất quá, hoàn toàn không có có chừa cho hắn một gốc thần dược.

Thạch Hạo cũng không lời, hắn vẫy tay một cái, đem Tào Vũ Sinh gọi tới, vì hắn khắc họa đại trận hoa văn.

- A...

Một tiếng hét thảm, đánh vỡ yên tĩnh, tất cả mọi người quay đầu, nhìn về phía Thạch Hạo nơi đó.

Vương Đại tại kêu thảm, trong cơ thể hắn pháp trận bị Thạch Hạo sinh sinh lấy thoát, khắc ghi vào Tào Vũ Sinh thể nội.

Cái này rất bạo lực, trực tiếp cướp đoạt, mà không phải là chiếu vào cái kia pháp trận khắc theo nét vẽ!

Bởi vì, Thạch Hạo sợ có sai lầm chỗ, vì vậy rất bạo lực lấy trận, đến thành toàn Tào Vũ Sinh.

- Chờ tập hợp đủ cửu giác pháp trận, chính là ngươi quật khởi lúc.

Thạch Hạo mỉm cười.

Bên cạnh, Vương Đại khóe miệng chảy máu, vô cùng thống khổ, bắt chước trận quá trình, như cùng ở tại rút xương cốt của hắn, cả người đều tê liệt trên mặt đất.

- Tốt, hôm nay liền đến nơi này, lần sau lại vì các ngươi giảng đạo.

Chó con nhỏ nói ra.

Thạch Hạo không có cần Vương Đại mệnh, nói:

- Tạm thời lưu ngươi một mạng!

Bởi vì, hắn còn muốn Vương gia cái khác pháp trận đâu, dạng này giết chết Vương Đại mà nói, dễ dàng kích thích kịch biến.

Đông!

Thạch Hạo trong nháy mắt, đem Vương Đại đánh cho bất tỉnh, sau đó ném vào Không Gian Pháp Khí, bắt sống mang đi, bởi vì, hắn muốn nếm thử từ trên người Vương Đại đào lấy bình loạn quyết.

Sưu sưu sưu, ba bóng người từ nơi này biến mất.

- Chạy nhanh như vậy làm cái gì?

Tào Vũ Sinh thở mạnh, hắn theo không kịp, kết quả bị Thạch Hạo một cái lôi đi.

- Nói nhảm, không chạy nhanh như vậy, chẳng lẽ chờ ta cái kia một đám lão cừu địch tới bắt ta à!

Chó con nhỏ nói ra.

- Ngươi không phải có một người sủng à, đều thành Chân Tiên, thì sợ gì!?

Tào Vũ Sinh hỏi.

- Ngươi nếu là trở thành Chân Tiên, còn nguyện ý làm ta nhân sủng à, nếu như biết đạo hạnh của ta biến mất, có thể hay không muốn ninh chín ta?

Chó con nhỏ hỏi.

- Tự nhiên!

- Gâu, ta trước ăn ngươi!

...

Thạch Hạo triệt để hiểu, cái này con chó con này, thụ địch quá nhiều, chính nó đều chột dạ, vừa mới ngoi đầu lên mà thôi, hiện tại liền lại lập tức đi đường.

Bây giờ Tiên Vực đại quân tại giới này, nó sợ có người chạy tới.

Cái này cỡ nào khiến người ta hận a, ngày xưa, nó đều tạo cái gì nghiệt?

- Chúng ta bây giờ đi nơi nào?

Tào Vũ Sinh hỏi.

- Đi tới Cửu Thiên, thăm hỏi một chút Kim Thái Quân, còn có Phong tộc

lão tổ.

Thạch Hạo nói ra.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1809: Thời Đại Mạt Pháp Tới Gần

Đùng!

Trong hư không, truyền đến nổ vang!

Toàn bộ đất trời đều ở nhẹ nhàng rung chuyển, có mênh mông sức mạnh quy tắc đang tràn ngập, còn như khai thiên tích địa người khổng lồ ở vung lên búa, lần thứ hai mở ra Càn Khôn.

Rối loạn, thế gian rất nhiều cường giả đều sắc mặt biến, cảm giác sâu sắc hàn ý, sinh ra một luồng cảm giác vô lực.

Đó là vực ngoại, có một phương cổ giới trôi nổi mà đến, cùng ba ngàn châu tiếp cận, trong ngắn hạn chắc chắn sẽ nối liền cùng nhau, chân chính dung hợp hay là muốn bắt đầu rồi!

Thiên địa rung chuyển, Cửu Thiên Thập Địa ở chỉnh hợp bên trong, sớm muộn cũng sẽ hòa làm một thể.

Xa xa, có một chỗ cổ giới, bị mơ hồ tinh không bao vây, phát sinh mông lung ánh sáng, đang chầm chậm tiếp cận, cùng ba ngàn châu tới gần thì, hai người có vô số sấm sét lóng lánh, có khủng bố quy tắc tỏa ra.

Tuy rằng tiếp cận, nhưng vẫn chưa nối liền cùng nhau, liền gợi ra thiên địa rung động.

Mọi người lo lắng, một khi va chạm, một khi nối liền cùng một chỗ, có thể hay không hủy diệt hai giới rất nhiều sinh linh?

Này hay là chính là một hồi tai nạn, khiến người ta lo lắng, khiến cho người lo lắng.

Ầm ầm!

Cùng lúc đó, trên chín tầng trời có một ít "Thiên" đã vô hạn tới gần, ở dung hợp, phải thuộc về với một chỗ.

- So với tưởng tượng phải nhanh!

Có người nói nhỏ nói rằng.

Tiên vực nhân mã tụ tập ở một chỗ, bắt đầu thu nạp, cũng không có cùng hắc ám sinh linh quyết chiến, bọn họ ở thương nghị, đang thảo luận, có người đưa ra lập tức lui lại.

Bởi vì, ở một sát na mà thôi, trong thiên địa tinh khí giảm mạnh!

Hơi hơi một dung hợp, Cửu Thiên Thập Địa sẽ cằn cỗi không ít, đây là thiên địa phản phệ, đang nhanh chóng đi vào thời đại mạt pháp!

Cái gọi là Cửu Thiên Thập Địa quay về làm một giới, chỉ là biểu tượng, chân chính bản chất là, đem đi kèm thời đại mạt pháp, thậm chí không cách nào thời đại đến.

Ba ngàn châu nơi nào đó, Thạch Hạo, Tào Vũ Sinh, chó con tể dừng lại, lẳng lặng nhìn, cảm ngộ đại thiên địa biến hóa.

- Gay go niên đại đến, bản vương tuyển vào lúc này xuất thế đại sự không ổn.

Chó con tể vẻ mặt nghiêm túc, lần này tuyệt đối không phải giả vờ thần côn.

- Có cái gì cụ thể thuyết pháp?

Tào Vũ Sinh hỏi.

- Thời đại mạt pháp, thiên địa phản phệ, ngoại trừ tu vi khó có tiến thêm, các tộc sinh linh tuổi thọ đều muốn gấp gáp giảm xuống, hơi một tí sống

trăm vạn tuổi lão quái vật, đem tuyệt tích!

Chó con tể nói rằng.

Đây là nó sầu lo chỗ, bây giờ nó đã không phải Chân Tiên, không có thể trường sinh bất tử, sinh mệnh có phần cuối, đối với nó ảnh hưởng quá lớn.

Đồng thời, dù cho là Chân Tiên, cũng sẽ ở thiên địa phản phệ bên trong tao ngộ nguy cơ, đây là một chỗ nguy hiểm cổ địa!

Y theo chó con tể từng nói, Cửu Thiên Thập Địa đã không thích hợp cường giả ở lại, sẽ có đại biến.

- Nghiêm trọng nhất tình huống thì như thế nào, thế gian các cường giả, vận mệnh làm sao?

Thạch Hạo cũng mở miệng hỏi dò, vẻ mặt nghiêm túc.

- Tất cả mọi người sinh mệnh đều sẽ không nhiều, tỷ như cái kia trăm vạn năm trở lên tu sĩ, khả năng trực tiếp đi vào tuổi già, không có mấy năm thật hoạt!

Chó con tể nghiêm túc nói.

- Còn gì nữa không?

- Dù cho là Chí Tôn, chỉ cần là tuổi già giả, đều sẽ tinh lực khô héo, hoạt không được bao nhiêu năm!

- Ta đây?

Thạch Hạo hỏi.

- Ngươi là may mắn, bởi vì, ngươi còn trẻ, cũng đã là cấp chí tôn cường giả, còn có lượng lớn năm tháng có thể sống, phỏng chừng có thể có một vạn năm mệnh nguyên.

Chó con tể nói rằng.

Tào Vũ Sinh hít vào một ngụm khí lạnh, trở thành Chí Tôn sau, cũng chỉ có vạn năm năm tháng, này rất khủng bố, cùng so với trước kia, này chợt giảm xuống lợi hại!

- Sai, rất khả năng chỉ có ba, bốn ngàn năm có thể sống!

Chó con tể nói như vậy nói.

- Cái gì?

Tào Vũ Sinh suýt nữa nhảy lên đến, càng nói càng đáng sợ, liền Chí Tôn đều chỉ có như vậy một khoảng thời gian có thể sống, những người khác đâu?

- Người bình thường không cảm, tuổi thọ sẽ không có quá đại biến hóa, chủ yếu là nhằm vào tu sĩ, không phải vậy dùng cái gì bị gọi là thời đại mạt pháp?

Chó con tể nói rằng.

- Trước đây đã xảy ra sao?

Thạch Hạo hỏi, nếu là đã xảy ra, kết quả làm sao?

- Từng có, tu sĩ chết hết, Tiên vực bị lan đến, bị hao tổn không nhẹ.

Chó con tể thật lòng hồi tưởng, nó có chút nôn nóng, gặp gỡ không tốt nhất thời đại.

Cả thế gian cùng tịch, thiên hạ không tu sĩ, này chính là kinh khủng nhất kết quả.

- Sẽ đối với hắc ám sinh linh có ảnh hưởng sao? Thạch Hạo hỏi.

Như thế, chỉ cần là tu sĩ, đều sẽ bị thiên địa phản phệ." Chó con tể gật

đầu, này hay là xem như là trong bất hạnh một cái tin tức tốt.

Lúc này, Thạch Hạo đứng ở đảo Ác Ma, nhìn mộ tiên, nơi đó như trước không có gì thay đổi, tổ phụ của hắn còn ở trước mộ phần, mà A Man vẫn là ngồi xếp bằng phần trên.

Loáng thoáng, hai người phảng phất cùng nơi này ngưng kết thành một thể, bảo vệ nơi đây.

Nhưng bọn họ chưa từng mở mắt, không có thức tỉnh, trước sau không nhúc nhích, dù cho quá khứ ba mươi năm, như trước không có gì thay đổi.

Thạch Hạo không yên lòng, đến nơi này, lộ ra vẻ ưu sầu, hắc ám vật chất tập kích, tiếp theo thời đại mạt pháp muốn tới, hắn có hay không mạnh mẽ hơn mang đi hai người đây?

- Không thể!

Chó con tể nói rằng, nó lần thứ nhất lộ ra kinh sợ, tâm tình chập chờn kịch liệt, để con chó này nhãi con có loại biến hóa này, thực tại là đầu một lần.

- Này gặp quỷ địa phương, lại thức tỉnh, nơi này lộ muốn thông, người kia, bộ tộc kia lúc nào trở về?

Nó ở lẩm bẩm.

- Ngươi biết cái gì?

Thạch Hạo hỏi dò, có như vậy yêu nghiệt ở đây, hắn đương nhiên phải thỉnh giáo cùng hỏi dò.

- Ta không biết đó là niên đại nào sinh linh, Tiên cổ thời kì, nơi này cũng có động tĩnh, có một ít chuyện đáng sợ phát sinh, thế nhưng cuối cùng, chính chủ không có có thể trở về.

Chó con tể nói rằng.

Nó nói thẳng, chính là nó cũng không biết vị kia tồn tại chân chính lai lịch, đến tột cùng cổ lão tới trình độ nào.

Cái kia hay là một vị vô thượng tồn tại, hay là một cái vô thượng chủng tộc, chân chính trở về thì, khả năng chính là thiên địa khốc liệt nhất kỷ nguyên mới bắt đầu thì!

Không chỉ có đương đại ở truyền lưu, trên đời đáng sợ nhất đại thanh toán sắp sửa đến, chính là năm đó cũng có vô thượng cường giả nhìn thấy một góc tương lai, dự đoán được, cái kế tiếp kỷ nguyên khả năng là hạo kiếp bắt đầu, sau đó tất cả kết thúc!

- Tất cả kết thúc, có ý gì?

Tào Vũ Sinh sởn cả tóc gáy, hắn thật sự sợ sệt.

- Chính là, thanh toán hết thảy, không còn sót lại bất cứ thứ gì.

Chó con tể đáp.

Đáp án này, để Tào Vũ Sinh tê cả da đầu, chuyện này... Thật đáng sợ, cuối cùng cả thế gian tĩnh mịch, như vậy kết cuộc?

- Hắc ám sinh linh liệu sẽ tới nơi này?

Thạch Hạo hỏi, đây là hắn hết thảy lo lắng.

- Sẽ không, bọn họ cũng sợ trên con đường này sinh linh, có thể tham dự thanh toán, đều là chí cao tồn tại, hắc ám sinh linh cũng không dám dễ dàng trêu chọc.

Chó con tể nói rằng.

Điều này làm cho Thạch Hạo thở dài một cái, hắn sợ tổ phụ còn có A Man trước sau ở đây, bởi vì chạy không thoát mà hắc ám hóa.

- Hai người này hơn nửa bị trên con đường này sinh linh tuyển chọn, hẳn là có một phen cơ duyên.

Chó con tể nói rằng.

Mấy ngày sau, hai người một cẩu xuất hiện ở trên chín tầng trời.

Trong quá trình này, Vương Đại bị nghiêm hình tra hỏi, nhưng miệng hắn rất nghiêm, chính là không nói, trên thực tế hắn cũng không có cách nào nói ra Bình Loạn Quyết.

Đó là một loại cấm kỵ, ở hắn sâu trong ý thức, bị bày xuống cấm chế, một khi chạm đến Bình Loạn Quyết bí mật, hắn sẽ Nguyên Thần nổ tung.

Trên thực tế, ở tra hỏi trong quá trình, hắn có một lần đều cơ hồ tự bạo, bị Thạch Hạo áp chế một cách cưỡng ép, sau đó không có tiến một bước ép hỏi.

- Bình Loạn Quyết a.

Thạch Hạo than nhẹ, hắn nhớ mãi không quên, thế nhưng tộc này phòng bị biện pháp nghiêm mật, chính là Vương Trường Sinh trưởng tử Vương Đại, đầu lâu bên trong đều có cấm chế, tình nguyện hắn tử, cũng không tiết lộ bí mật.

Tuy nhưng đã có nắm giữ tên là kiếm quyết, thế nhưng, Thạch Hạo như trước đối với Bình Loạn Quyết, có một loại chấp nhất, rất nghĩ đến đến.

Loáng thoáng, hắn rõ ràng, cái kia Bình Loạn Quyết thích hợp hắn nhất!

Đem Nguyên Thần rèn luyện thành kiếm thai, kiên cố Bất Hủ, đó là hắn ước ao, rèn thần vô thượng đại pháp, không phải chỉ là nói suông.

- Vương Trường Sinh phát động rồi, tự mình xuất quan, chính đang khắp thế giới tìm ngươi đây.

Tào Vũ Sinh nhỏ giọng nói.

Xưa nay đến trên chín tầng trời, bọn họ liền nghe nghe thấy tin tức này, Vương Đại bị bắt, dẫn ra Vương Trường Sinh xuất quan.

Kim Thái Quân, Phong tộc lão tổ cũng lên tiếng, khiển trách loại hành vi này, thanh viên Vương gia, đây là trên chín tầng trời truyền ra tin tức.

Thạch Hạo liếm môi một cái, có chút hiếu chiến, hắn muốn ước lượng một thoáng cái khác Chí Tôn thực lực, khát vọng chiến một trận.

- Vương gia, Kim gia, Phong tộc, cái nào bộ tộc không ai tọa trấn, xác thực nói là phủ Chí Tôn xuất quan, không ở trong nhà?

Thạch Hạo hỏi.

Tuy rằng muốn đi gặp một lần Kim Thái Quân, nhưng nếu như đối phương trong tộc không có Chí Tôn tọa trấn, hắn càng muốn đi bái phỏng.

Hắn đối với Kim Thái Quân thần vườn thuốc cảm thấy rất hứng thú, hắn đối với Vương gia Tàng Kinh các càng là mê tít mắt, hắn muốn đi "Thăm nhà", lưu lại chính mình dấu chân.

Đùng!

Trên chín tầng trời, có hai khối "Thiên" nối liền cùng một chỗ, hôm nay hoàn thành dung hợp.

Không như trong tưởng tượng động đất, chưa từng tử thương vô số, chỉ có quy tắc đang cuộn trào, chém về phía tất cả tu sĩ, để rất nhiều người không nhịn được kêu to một tiếng.

Loáng thoáng, bọn họ cảm thấy, chính mình mất đi một vài thứ!

Thời đại mạt pháp, thiên địa phản phệ, rốt cục đến rồi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1810: Thiên Mệnh Đã Qua Đời

Thời đại mạt pháp vừa vào!

Theo hai khối "Thiên" nối liền cùng một chỗ, vô hình trung một trảm lệnh rất nhiều tu sĩ kêu to, không tự chủ được thân thể run lên, thất lạc một vài thứ gì đó.

Đó là cái gì? Rất nhiều người ngẩng đầu nhìn, sau đó lại cúi đầu xem hai tay của chính mình, sờ về phía thân thể, đến tột cùng mất đi cái gì? Nói không nên lời, nhưng chính là cảm thấy, một vài thứ đi xa.

- Thiên Mệnh đã qua đời!

Tiểu Cẩu Tể nói rằng, khuôn mặt nhỏ nhắn đen thùi lùi, nghiêm túc đáng sợ, trong miệng tiểu Khuyển Nha thử, lượng Tinh Tinh, nó cực kỳ nghiêm nghị, ngẩng đầu nhìn.

- Có ý gì?

Tào Vũ Sinh không rõ, mở miệng hỏi dò.

- Thiên Địa phản phệ bắt đầu, ban tặng vạn vật Thiên Mệnh bị thu gặt, bị chém xuống, chính như ta trước đây từng nói, mấy người tuổi thọ đều sẽ nhanh chóng giảm xuống, tương lai không xa làm Cửu Thiên Thập Địa triệt để hòa làm một thể giờ, một ít sinh linh đem trực tiếp chết già!

Tiểu Cẩu đang nói rằng.

Ngày hôm đó, phàm là tu sĩ đều lòng sinh cảm ứng, chỉ có điều những người khác đa số không hiểu này ý vị cái gì, không biết thất lạc là vật gì.

Tiên vực nhân mã, cao tầng tự nhiên biết phát sinh cái gì, từng cái từng cái vẻ mặt trịnh trọng, bọn họ đang thảo luận, ở trao đổi, hiện tại càng ngày càng nhiều cường giả chống đỡ lui binh.

- Phản phệ rất đáng sợ, một khi đến nghiêm trọng nhất thời khắc, ta Tiên vực giới cửa không đóng mà nói tất nhiên cũng bị lan đến, kết quả kia không người nào có thể chịu đựng!

Một ông lão mở miệng.

- Đi, nhất định phải lập tức rút quân, này hắc ám sinh linh không có cách nào đánh, ta nghĩ bọn họ cao tầng cũng phải lui lại, ai dám ở Thiên Địa kịch biến giờ ở lại đây?

Một vị trung niên Đại thống lĩnh phụ họa, cũng khuynh hướng rời xa vòng xoáy này.

Các nơi đại lục, hắc ám nơi chiếm cứ một nửa giang sơn, hôm nay trong bọn họ thần bí chủ đạo người cũng ở chạm trán, cũng đang thương thảo, quả nhiên cũng có rút quân trạng thái.

Thiên Địa phản phệ, thời đại mạt pháp đến, ảnh hưởng này quá to lớn.

- Ta cảm giác được, tự thân tuổi thọ bị chém bộ phận, cần phải đi hắc ám nguyên khôi phục, cũng thật là khủng bố à!

Có người nói nhỏ, ở trong bóng tối phát sinh thăm thẳm âm thanh, rất lạnh lùng, cũng rất lạnh lùng, không có cái gì tâm tình chập chờn ở bên trong.

Đồng dạng, Tiên vực tu sĩ bên trong, cũng có một nhóm người ở nhíu mày, đều cảm thấy mạnh như bọn họ cũng ở hôm nay chịu đến xung kích, đối với tự thân sản sinh ảnh hưởng.

- Cần Tiên Đạo quy tắc tẩm bổ, mới có thể bù đắp lại!

Một ông lão than nhẹ.

Bọn họ ý thức được, chuyện hôm nay so với bọn họ tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn, nếu là Thiên Địa khô héo, tiến vào thời đại mạt pháp, đều chưa chắc có hôm nay khủng bố như vậy.

Tối lệnh bọn họ hoảng sợ chính là, Thiên Địa kịch biến trong quá trình, đột nhiên đến rồi như vậy một trảm, nó vô hình, thế nhưng là chém hết thảy sinh linh một đao!

Đó là Thiên Mệnh, không nhìn thấy, nhưng chân thực tồn tại, là Càn Khôn ban tặng, hiện nay bị thu gặt đi bộ phận, hoặc là toàn bộ!

Thạch Hạo ngồi xếp bằng, hắn cũng đang yên lặng thể ngộ tự thân tình huống, không sướng vui đau buồn, khiến cho mình Đạo Tâm yên tĩnh, xem kỹ tự thân tất cả biến hóa.

Thiên Địa một trảm, hắn không có cách nào thay đổi, đang ở này trong thiên địa, hắn không cách nào trốn tránh.

- Nghĩ biện pháp tiến vào Tiên vực?

Tào Vũ Sinh nói rằng, mảnh này Thiên Địa không có cách nào sững sờ, bọn họ đuổi tới bết bát nhất niên đại.

- Không sai, xác thực bất hạnh, xấu nhất thời đại đến, đáng sợ không phải kết quả cuối cùng, mà là quá trình này, khó thoát bị chém kết cục.

Tiểu Cẩu Tể cũng ở thể ngộ, đến ra kết luận như vậy.

Này so với "Sau thời đại mạt pháp" còn muốn đáng sợ, tự mình trải qua loại này biến cách, thừa nhận càng nặng, càng khủng bố.

- Tiên vực xác thực có thể tránh hiểm, thế nhưng, ta không đi!

Tiểu Cẩu Tể rất trực tiếp, chỗ kia bây giờ đối với với nó tới nói bằng đầm rồng hang hổ.

Nó kẻ thù quá nhiều, không nói những người khác, chỉ là vị kia cái gọi là người sủng —— Hồng gia Lão tổ, liền để nó không chịu được, một khi phát hiện nó, nhất định phải sống lột nó không thể.

Không cần hoài nghi, đến Chân Tiên cảnh, người kia đã thủ đoạn thông thiên, không phải hiện nay Tiểu Cẩu Tể có khả năng ràng buộc.

- Ngươi đều làm rồi bao nhiêu chuyện xấu à?

Liền Thạch Hạo cũng không nhịn được hỏi thăm, lẽ nào liền không có mấy cái bằng hữu sao?

- Ai, bằng hữu đều tại đây giới à, ta xưa nay không giết quen thuộc, không ăn ổ một bên thảo, vì lẽ đó chỉ có thể đi Tiên vực họa họa. Kết quả, này một giới bằng hữu đều tử quang, ở Tiên Cổ những năm cuối chết đi sạch sành sanh, không trông cậy nổi.

Tiểu Cẩu Tể thở dài.

- Ngươi trong tộc sẽ không có những người khác, hoặc là đạo lữ cái gì?

Tào Vũ Sinh chế nhạo nó.

- Ta quật khởi với dân gian bên trong, lấy thân thể phàm thai thành tựu vô thượng chính quả, cùng Tiên Vương cùng tôn, cùng Thiên Địa cùng ở tại, tộc nhân không trông cậy nổi. Đạo lữ... Năm đó ta ở Tiên vực xác thực vừa ý một cái, kết quả, làm lộn tung lên, không thu hoạch, nàng nhưng muốn ngược lại muốn thu ta vì là chiến sủng, bởi vậy còn cùng không cuối cùng Tiên Vương đánh một trận. Ta hiện tại nếu như xuất hiện, làm cho nàng biết...

Tiểu Cẩu Tể nói tới chỗ này, rục cổ lại, không dám nói xuống.

Tào Vũ Sinh trợn mắt ngoác mồm, thời gian thật dài, mới nói:

- Ngươi đây thực sự là chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng à, trắng trợn

cướp đoạt dân nữ không được, gặp báo ứng.

- Uông, ngươi sẽ nói không?

Tiểu Cẩu Tể nhe răng, lưng tròng kêu, nhào tới, tuy rằng chỉ có to bằng lòng bàn tay, nhưng trực tiếp đè ngã Tào Vũ Sinh, đạp ở trên mặt của nó, ở nơi đó nhe răng nhếch miệng.

- Ta nói không phải sự thực sao?

- Sự thực cái lông, đó là vị thiên kiêu, Tiên Đạo cao thủ tuyệt thế, xem như là dân nữ sao, ta đó là đang khiêu chiến quyền uy, không sợ cường quyền!

Tiểu Cẩu Tể chính nghĩa lẫm nhiên, tiêu bảng mình.

Trên chín tầng trời, bây giờ không yên tĩnh, các tộc đều kinh hoảng, thời đại mạt pháp muốn đến, ai còn có thể trấn tĩnh?

Bây giờ các lớn Trường Sinh thế gia đều ở bôn ba, ở thỏa hiệp, muốn tiến vào trong tiên vực, tránh né loại này đại tai kiếp, này một giới không có cách nào sững sờ.

Vì thế, bọn họ không tiếc trả giá các loại đánh đổi, cùng Tiên vực một ít thế lực lớn trao đổi lợi ích.

Ví dụ như, có Trường Sinh Đạo thống, muốn đem giáo này Thánh nữ gả cho Tiên vực một cái nào đó Chân Tiên bên trong gia tộc đệ tử trẻ tuổi, cũng mặc kệ giáo này đã từng yêu cầu Thánh nữ nhất định phải băng thanh ngọc khiết, không thể lập gia đình môn quy.

Đồng thời, đối với này Chân Tiên gia tộc đệ tử trẻ tuổi cũng không phải yêu cầu rất cao, dù cho không phải dòng chính truyền nhân cũng không sao, chỉ cần có thể tiếp dẫn giáo này nhập Tiên vực liền có thể.

Thạch Hạo bọn họ mục tiêu thứ nhất chính là Kim Gia, tới nơi này loanh

quanh hai, ba nhật, đã hiểu rõ đến một ít tình huống.

Kim Gia chính đang tích cực cùng Tiên vực "Bản Gia" liên hệ, nhưng là, kết quả không ổn, hồi trước có manh mối, có thể gần nhất liên hệ lại đứt đoạn mất.

Hiện tại, bọn họ lại hi vọng lấy Cai Tộc bên trong truyền ra cổ kinh vì là lời dẫn, cùng Tiên vực một thế lực trao đổi lợi ích.

Ngoài ra, bọn họ cũng thử nghiệm tiếp xúc hắc ám sinh linh, toàn diện làm chuẩn bị.

- Kim Thái Quân lão già kia đi ra rồi!

Thạch Hạo từ lâu thu lại hết thảy khí tức, trong mắt hết sạch loé lên rồi biến mất.

Chờ mấy ngày, hắn rốt cục cảm ứng được, Kim Thái Quân điều động, muốn rời khỏi Kim Tộc.

Trước kia còn tưởng rằng nàng đã sớm rời đi đây, kết quả phát hiện, trước sau ở tại trong tộc.

Cũng còn tốt, bọn họ không có tùy tiện hành sự, chưa từng xông vào đi vào, không phải vậy, Kim Thái Quân tự mình chủ trì Cai Tộc tuyệt thế trận pháp, có thể sẽ cho bọn họ tới một người tuyệt sát.

Một chiếc xe kéo, chạy khỏi Kim Gia, đi chậm rãi, mang theo từng tia từng sợi Hỗn Độn sương mù, rất mông lung, chín con chim loan kéo xe, hình thể như Phượng Hoàng, Thần Võ cực kỳ!

Xe kéo lấy thanh kim đúc thành, mang theo lịch sử cảm giác tang thương, đây là một chiếc mạnh mẽ bảo liễn, đã từng trải qua Thái Cổ cuộc chiến!

Ngoài ra, chín con chim loan cũng rất mạnh, Linh Vũ mang theo kim

loại ánh sáng, mạnh mẽ, lạnh lẽo, kinh sợ lòng người.

Chí Tôn xuất hành, phô trương rất lớn!

Có thể nhìn thấy, chính là độn nhất cảnh giới tu sĩ cũng tất cả đều nơm nớp lo sợ, cường đại như bọn họ đều không chịu nổi Chí Tôn uy thế, quỳ sát xuống.

Cho tới những người khác, liền càng không cần phải nói, đều tê liệt trên mặt đất.

Những này người ở tiễn đưa, trịnh trọng cực kỳ, cung tiễn Kim Thái Quân lái xe đi xa.

Thạch Hạo lẫm liệt, thân là Chí Tôn, quả nhiên không có một nhược giả, đều là từ núi thây huyết hải trong bò qua đến, cuối cùng thành đạo, tất cả đều là người trong kiệt xuất, vì là Thái Cổ tới nay người tài ba.

- Nhà bọn họ trận pháp có thể phá tan sao?

Thạch Hạo hỏi Tiểu Cẩu Tể.

- Có phiền phức, này trận pháp mang theo Tiên Đạo khí tức, tuy rằng không hoàn chỉnh, nhưng ta Nguyên Thần tiêu tan rất nhiều, bây giờ chỉ có năm đó bộ phận ký ức, mạnh mẽ phá trận, nguy hiểm rất lớn.

Tiểu Cẩu Tể đáp.

Đây là bọn họ trước kia sách lược, chờ Chí Tôn sau khi rời đi, xông vào, vừa vừa sức mạnh họa họa, đem thần Dược Viên tử cho hái sạch sẽ.

Có thể hiện tại gặp phải khó khăn, Kim Gia trận pháp so với tưởng tượng lợi hại hơn!

Thạch Hạo trong mắt thần quang tăng vọt, nói:

- Không được, liền không xông vào, ta đi chặn giết Kim Thái Quân, cho

nàng đến một thoáng!

Cai Tộc còn có Phong tộc chờ đều đã từng tiếp xúc hắc ám sinh linh, Thạch Hạo đã trong bóng tối hiểu rõ đến, ra tay với nàng, cũng không phụ tội cảm.

- Có thể thử xem!

Tiểu Cẩu Tể càng đồng ý, có cái khác ý đồ xấu.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1811: Chặn Giết Chí Tôn

Liễn xa hướng về phía trước, hỗn độn vờn quanh, đây là chí tôn chiến xa, chở Kim Thái Quân xuất hành, chín cái Loan Điểu kéo xe, phô trương cực lớn!

Ven đường, các tộc sinh linh nhìn thấy, ai cũng rất xa hành đại lễ, rất nhiều người nhao nhao té quỵ dưới đất, thần sắc sợ hãi, nơm nớp lo sợ.

Bởi vì, Kim Thái Quân giống như đang xuất thần, nghĩ ngợi một số việc, vì vậy Chí Tôn khí tức đang tràn ngập, khiến trên đường các phương cường giả ai cũng phát run.

Ở trên chín tầng trời mà nói, đây là cường giả tuyệt thế, không thể tranh phong.

Chí Tôn một cái ý niệm trong đầu mà thôi, liền có thể chém giết Độn Nhất cảnh cường giả, có thể giết toàn bộ sinh linh, cấp độ này đã coi như là cao cao tại thượng, không thể địch nổi.

Đương nhiên, cái này như trước đang nhân đạo trong lĩnh vực, không đăng lâm Chân Tiên cảnh, mang ý nghĩa, còn không thể vạn kiếp bất phôi, triệt để trường sinh.

Kim Thái Quân đang do dự, đến tột cùng như thế nào lấy hay bỏ, là bán một chút lợi ích to lớn tiến vào Tiên Vực, vẫn là mã đáo thành công, quay người đầu nhập thế giới hắc ám?

Kim gia đến từ Tiên Vực, ở nơi đó có căn cơ, thế nhưng là năm tháng dài đằng đẵng qua đi, thương hải tang điền, hắn "Bản gia" di chuyển, cảnh còn người mất.

Tiên Vực rất lớn, bao la vô cùng, có chút địa vực chính là Tiên Vương cũng không có cách nào thăm dò.

Kim gia bản gia, hư hư thực thực tránh né hoạ chiến tranh, trốn vào đồng dạng tộc đàn không muốn đặt chân khu vực.

- Có manh mối, mới hơi tiếp xúc cùng liên hệ, vì sao lại gãy mất?

Kim Thái Quân phiền não trong lòng.

Nếu có lựa chọn, nàng đích xác không nguyện ý bước chân thế giới hắc ám, bởi vì sơ sót một cái, nàng cũng không phải là chính nàng, sẽ bị hắc ám ăn mòn.

Cứ việc đối mới bảo đảm đi bảo đảm lại, thế giới hắc ám có thủ đoạn, có năng lực, có thể bảo đảm người nhà họ Kim nắm giữ đời này ký ức, tiến hành một lần hắc ám Niết Bàn.

Nếu quả thật có thể làm được mà nói, chỗ tốt to lớn! Bọn hắn không chỉ có vẫn như cũ còn sống, vẫn là bản thân, hơn nữa có thể tiến hành hắc ám tiến hóa, tu vi đều đưa tại vốn có trên cơ sở tới một lần thăng hoa, đột nhiên tăng mạnh!

Cái này tương đối mê người, thế nhưng là, nàng lại lo lắng trùng điệp, sợ đối phương lừa gạt nàng.

Nàng hiện tại muốn đi nơi nào đó, phải đi gặp Tiên Vực một Chân Tiên gia tộc người, sau đó, tại đường xá của trở về bên trên thì tự mình gặp hắc ám sinh linh!

Nàng đang chơi Hỏa, Kim gia chơi với lửa.

Thạch Hạo một đường đi theo xuống tới, theo sau từ xa, hắn đang chờ đợi cơ hội.

Hắn rất nghi hoặc, chiếc kia trong xe kéo Chí Tôn khí tức tràn ngập,

tuyệt không ổn định, ba động chập trùng, cái này không hẳn là a, chẳng lẽ nói Kim Thái Quân cảm xúc bất ổn, tại thất thần?

- Ta chuẩn bị xuất thủ, cơ hội khó được!

Thạch Hạo nói ra.

Chó con nhỏ toàn thân phát sáng, mặc dù đạo hạnh bị trảm một bộ phận lớn, nhưng cũng không phải bình thường sinh linh có thể so, che chở Tào Vũ Sinh lui lại, đứng xa xa nhìn.

Thạch Hạo hít sâu một hơi, sau đó, không tiếng động rút ra đại la Kiếm Thai, cuối cùng hóa thành một đạo tiên mang, nhất kiếm đi tây phương, người khác cùng kiếm hợp nhất, chui vào Thiên Vũ, đâm về liễn xa.

Thực sự quá nhanh, để cho người ta phản ứng không kịp!

Vì phát động một kích này, hắn không tiếc thi triển các loại pháp, Chân Hoàng cánh, Côn Bằng cánh, Lôi Sí tất cả cùng đồng thời hiển hiện, dung hợp lại cùng nhau, trong cơn chấn động, chính là vô số bên trong.

Thạch Hạo đâm thủng Thiên Vũ, chui vào liễn xa ở giữa!

Chiếc này chiến xa rất kiên cố, mười phần phi phàm, là một cỗ cường đại phòng ngự Bảo cụ, lúc này quang mang đại thịnh, phù văn dày đặc, dị thường sáng chói.

Thế nhưng là, đại la Kiếm Thai siêu phàm, chất liệu đặc thù, đi qua Thạch Hạo gia trì về sau, uy năng kinh người.

Nhất là, hắn hiện tại thúc giục là tên là kiếm quyết, kiếm khí Liệt Thiên, đi qua đại la Kiếm Thai phun ra đi, kiếm ý kia không thể tưởng tượng, quá kinh khủng.

Rắc!

Liễn xa lúc này nổ tung, tại chỗ bị xoắn nát, nhất kiếm hoành không,

thần quang vạn đạo, Hỗn Độn Khí bành trướng, cái này một kiếm chi uy quá mạnh mẻ, chém chết tất cả.

Kim Thái Quân bừng tỉnh, phía sau có sát ý xâm nhập lúc, nàng ngay lập tức làm ra phản ứng, không quay đầu lại, trực tiếp lướt ngang, cũng bay tới đằng trước.

Tại nàng tránh né quá trình bên trong, thiên địa vỡ nát, đây là nàng Chí Tôn thể phách áp bách bố trí, đánh nát vạn vật, đủ để đã chứng minh cái cảnh giới này sinh linh cường đại cỡ nào.

Bất quá, Thạch Hạo há lại tốt như vậy thoát khỏi, tồn lấy giết nàng chi ý, toàn lực thôi động pháp lực, một thân đạo hạnh bị vận chuyển tới cực hạn.

Kiếm khí khuấy động, tên là kiếm quyết nở rộ, quét ngang thế gian, vô tận kiếm ý bao phủ Thiên Vũ, sát phạt chi quang phô thiên cái địa, ở khắp mọi nơi, né tránh không được.

Bất quá, thế gian này cực ít có bị đánh lén mà chết Chí Tôn, thần giác nhạy cảm, Kim Thái Quân điên cuồng phản kích, cực lực tránh né, đối kháng.

Phốc phốc phốc!

Trong quá trình này, cái kia chín cái Loan Điểu tuần tự sụp đổ, dù là bọn chúng tu vi thập phần cường đại, đi qua Kim Thái Quân tự tay vì chúng nó tẩy lễ qua cũng không được.

Tại Chí Tôn chiến bên trong, cái khác cảnh giới sinh linh, không có chút nào đường phản kháng, trước tiên liền sẽ nổ tung, hóa thành mưa máu, hình thần câu diệt.

Cái này căn bản không là một cấp độ.

Trên thực tế, phụ cận không có những sinh vật khác, Kim Thái Quân mấy cái tùy tùng, người hầu đều tại loại này tràng vực hạ hóa thành bột mịn,

không có khả năng còn sống sót, nơi này bị thanh tràng!

Kim Thái Quân tâm thần chấn động, tại trên cửu thiên này, ai dám ra tay với nàng, ai có thể ra tay với nàng?

Trước tiên, nàng liền nghĩ đến Kim gia cùng hắc ám sinh linh tin tức về tiếp xúc khả năng bị tiết lộ, Tiên Vực phái người đến tiễu sát nàng, không phải có thể nào như thế?

Hoặc là, hắc ám sinh vật phát giác, nàng có thể muốn một lần nữa nhìn về phía Tiên Vực, vì vậy cử ra cường giả muốn ở đây xuất thủ cho nàng giáo huấn?

Phốc!

Kim Thái Quân phía sau lưng nhuốm máu, bị một đạo kiếm mang đâm thủng, bị thương, từ đầu đến cuối, nàng đều rất bị động, chưa bao giờ hồi xoay người tới.

Chủ yếu là, nàng suy nghĩ nhiều, nghi thần nghi quỷ, để cho nàng phân tâm, không có có thể phát huy ra tuyệt thế chiến lực.

Xoẹt!

Nàng rất cẩn thận, không có liều mạng tranh đấu, thế mà hóa thành một vệt thần quang, liền muốn bỏ chạy.

Ầm!

Thạch Hạo phát uy, thôi động đại pháp, vận dụng đúng nghĩa Bát Cửu Thiên Công, là Hỗn Thế Ma Viên nhất mạch vô thượng đại pháp, lấy cái thế lực bộc phát xuất kích.

Làm Thạch Hạo đấm ra một quyền lúc, thiên địa bạo chấn, vùng hư không này vỡ nát, nổ tung, hỗn độn mãnh liệt, như là khai thiên tích địa đồng dạng.

Đây là Thạch Hạo phát ra một kích mạnh nhất, tinh thần khí kéo lên, phù hợp hắn lúc này ý cảnh.

Phịch một tiếng, Kim Thái Quân một tiếng hét thảm, thân thể bay tứ tung, có non nửa bên cạnh bể nát, đẫm máu, cả người lập tức đánh về phía cuối chân trời.

Quá thuận lợi, Thạch Hạo kinh ngạc, đối phương thế mà không có quay người chém giết, một lòng muốn chạy trốn.

Người đến già, lá gan càng phát ra nhỏ, cái này Kim Thái Quân hoàn tất bỏ chạy.

Một tiếng ầm vang, Thạch Hạo truy kích, vô lượng thần năng tụ tập, truy sát theo, nếu là bị người nhìn thấy, nhất định chấn kinh, hắn thế mà đang đuổi giết Chí Tôn.

Kim Thái Quân thành danh nhiều năm, dù là bây giờ tuổi già sức yếu, cũng không phải những người khác có thể so sánh được, pháp lực hùng hồn, chiến lực tuyệt thế.

Vèo một tiếng, Kim Thái Quân không thấy tăm hơi, dung nhập trong hư vô.

- Đi, nhanh đi Kim gia, đây là tộc này tiếp dẫn đại trận phát huy tác dụng, đưa nàng lôi đi, thật đúng là sợ chết a.

Chó con nhỏ xuất hiện.

Thạch Hạo không nói gì, mang theo nó cùng Tào Vũ Sinh lên đường, cực tốc mà đi.

Kim gia có đại trận, thủ hộ tộc này, đồng thời còn có một cái khác tác dụng, có thể tiếp dẫn Kim Thái Quân từ khu vực khác trở về.

Phù phù một tiếng, Kim Thái Quân rơi xuống trên mặt đất, máu me khắp

người, nửa người tàn phá, quả thực dọa sợ Kim gia người, lão tổ cư nhiên như thế, bị bị thương thành cái dạng này.

Cơ hồ là trong chốc lát, Thạch Hạo bọn hắn liền chạy tới.

Bởi vì, liễn xa mới lôi kéo Kim Thái Quân xuất động, còn không có thoát ly cửu thiên, lấy Thạch Hạo Chí Tôn tốc độ, tự nhiên có thể cực tốc đuổi tới.

- Ngô, ta xem ra một ít môn đạo, xông vào, đi theo nàng, để cho nàng hoảng bên trong thêm loạn, ta liền có thể triệt để thấm nhuần cái này pháp trận.

Chó con nhỏ nói ra.

Thạch Hạo không nói gì thêm, bóp kiếm quyết, thi triển vô thượng kiếm ý, trực tiếp liền giết đi vào, ai có thể ngăn cản?

Cho dù là trường sinh gia tộc, bây giờ cũng không được, trừ phi khởi động hộ tộc đại trận, hoặc là Kim Thái Quân tự mình xuất thủ, không phải mà nói, không ai có thể ngăn cản Thạch Hạo bước chân.

Phốc!

Làm một vị Độn Nhất cảnh giới cường giả đầu người bay lên, lại hình thể cùng Nguyên Thần lại nhanh chóng sau khi nổ tung, tất cả mọi người bản phận, run lẩy bẩy, xụi lơ trên mặt đất.

Thạch Hạo xâm nhập trong trận, trực tiếp hướng về phía Kim Thái Quân mà đi.

- Cùng hắc ám sinh linh cấu kết, ngươi có biết tội của ngươi không?!

Thạch Hạo quát to.

Mới vừa trốn về Kim Thái Quân càng thêm hoảng loạn rồi, lao vào trong đi, muốn đi trong đại trận, khống chế pháp trận, rời xa sau lưng đáng sợ Thứ

Sát giả.

Thạch Hạo câu nói này làm ra tác dụng cực lớn, Kim Thái Quân coi là sự tình bại lộ, hoảng loạn rồi.

- Nàng đi lại để lộ bí mật, cái này pháp trận ta động tất bộ phận!

Chó con nhỏ nói ra, nhìn chằm chằm nàng chỗ con đường của đi qua, nó chỉ điểm Thạch Hạo tiến lên.

Ngày xưa, Kim Thái Quân cao cao tại thượng, nhìn xuống tiểu Thạch, nếu không có đại trưởng lão che chở, đã sớm bị nàng một đầu ngón tay nghiền chết.

Dù vậy, cuối cùng, vẫn là tại Kim Thái Quân dưới sự chủ trì, đem Thạch Hạo đưa ra Đế quan, giao cho dị vực, để hắn cửu tử nhất sinh, cơ hồ chết ở ngoại vực.

Lúc đó, nàng vì diệt trừ Thạch Hạo, không tiếc bỏ đi Chí Tôn mặt mũi, làm loại chuyện đó.

Nàng sẽ không nghĩ tới, thiếu niên kia trưởng thành nhanh như vậy, bây giờ cầm kiếm xông Kim gia, chém giết nàng tới.

Chuyện này nhất định chấn kinh cửu thiên, các đại trường sinh thế gia đều muốn run rẩy!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1812: Cướp Sạch Kim Gia

Một vị Chí Tôn đánh tới, xâm nhập Kim gia, đây là kinh thiên sự tình, cửu thiên đều muốn vì vậy mà chấn!

Kim Thái Quân thành đạo trước thời Thái Cổ, uy danh hiển hách, vậy mà bị người đuổi giết, tóc tai bù xù, đầy người vết máu, chật vật không chịu nổi, mệt mỏi đào mệnh.

Nàng đích xác luống cuống, cho rằng cùng hắc ám sinh linh cấu kết chuyện bị tiết lộ lộ, không để ý tới cái gì, một đường Hướng gia tộc chỗ sâu nhất phóng đi, chỉ vì bảo mệnh.

Ven đường, không ai có thể ngăn cản, bởi vì, tại Chí Tôn khí tức tràn ngập dưới, tất cả mọi người run lẩy bẩy, quỳ rạp dưới đất, không ngẩng đầu được lên.

Có ít người bởi vì kháng cự, muốn cưỡng ép đứng dậy, kết quả tự thân rạn nứt, sau đó toàn bộ thân thể nổ tung, hình thần câu diệt.

Tào Vũ Sinh thấy rõ, lông tóc dựng đứng, lạnh từ đầu đến chân, hắn lần thứ nhất ý thức được, Chí Tôn khủng bố như vậy, hắn bây giờ cùng ngày xưa bạn cũ chênh lệch quá xa, Thạch Hạo đều không cần xuất thủ, chỗ phóng ra ngoài khí cơ liền nghiền ép tất cả!

Tào Vũ Sinh mặc dù có thể bình yên vô sự, chủ yếu là cái kia chó con nhỏ tại che chở.

Ven đường, tinh khí bừng bừng, kỳ thạch la liệt.

- Thu!

Thạch Hạo ở trên đường nhìn thấy một tòa cung khuyết, ở trong bày đầy hòn đá, có nở rộ thần hà, có lưu động Hỗn Độn Khí, đều rất phi phàm.

- Đều là hiếm thấy bảo bối, trong đó có Hỗn Độn Thạch tàn khối, có Thế Giới Thạch các loại mảnh vỡ!

Chó con nhỏ nói ra, đều nhanh chảy nước miếng.

Những vật này vô luận là luyện chế áo giáp, binh khí, vẫn là dùng lấy bày trận, đều là hạch tâm vật liệu, liền lấy Thế Giới Thạch mảnh vỡ mà nói, liền thực Tiên đô muốn động tâm.

Ngày thường, muốn tiến vào nơi này quá khó khăn, nơi đây đã coi như là Kim gia trọng địa, có đại trận thủ hộ, có thể hôm nay Kim Thái Quân rối tung lên, một đường đào vong, tương đương với mình ở là ngoại nhân lội đường.

Dược viên?

Phía trước, ngào ngạt ngát hương, xuất hiện một mảnh vườn trái cây, đều là thần thánh cây ăn quả, vàng óng hoàng kim quả đào, đỏ lập lòe chu quả, tím óng ánh Kỳ Lân quả.

Mảnh này vườn trái cây không đơn giản. Có vài cọng Bán Thần thụ, kết trái cây là Bán Thần quả, thả ở bên ngoài mà nói, đó cũng đều là giá trị kinh thiên thuốc quả.

Không có gì có thể nói. Chó con nhỏ gâu một cái âm thanh, bay nhào đi qua, lập tức liền cắn mấy cái trái cây.

Loại này Bán Thần thụ, không thể là cao sản chủng loại, mỗi gốc liền kết có ít mai mà thôi.

Tào Vũ Sinh thấy thế. Lập tức trong mồm chó đoạt thức ăn, đi lên tranh đoạt.

Thạch Hạo ác hơn, liền khối này vườn trái cây thổ nhưỡng tất cả cùng đồng thời rút lên, thu nhập Không Gian Pháp Khí bên trong, bởi vì... này loại cây ăn quả vậy thổ chất nuôi không sống.

Hắn cứ như vậy mang đi, này bằng với tại chép Kim gia nội tình.

Trường sinh gia tộc cường đại, là phương phương diện diện, các loại tích lũy, cái này thần thánh cây ăn quả tự nhiên cũng coi như là một mặt.

- Thần dược viên ở đâu?

Chó con nhỏ tại tìm kiếm, Thạch Hạo đã ở tìm kiếm. Đó mới là hắn muốn có được đồ vật, bỏ vào Tiên Vực đều xem như hiếm thấy đại thuốc.

Kim gia người nhanh khóc, trong lòng bọn họ thanh thanh sở sở, đây chính là mấy cái thổ phỉ a, một đường gặp cái gì đoạt cái gì, quét ngang mà qua.

Thậm chí, liền cung điện đều không buông tha, chỉnh thể dọn đi.

Thế nhưng là, bọn hắn có biện pháp nào, bất lực ngăn cản. Tất cả đều quỳ rạp dưới đất, toàn thân run rẩy, liền đầu cũng không ngẩng lên được, liền người bộ dáng gì đều không thấy rõ.

- Đáng hận. Tòa lầu các này, là ngọc thạch đúc thành, thế mà chỉ là... Nhà xí! Trường sinh gia tộc, còn cần dùng thứ này?!

Tào Vũ Sinh nguyền rủa, ở nơi đó kém chút chửi mẹ.

Hắn cùng chó con nhỏ tranh đoạt, đồng thời. Cũng học Thạch Hạo, gặp cái gì thu cái gì, liền cung khuyết đều mang đi. Kết quả, chưa từng nghĩ, có một tòa Bạch Ngọc Lâu lại là nhà xí.

Thạch Hạo không còn gì để nói, thực sự là không biết nói cái gì cho phải.

- Đây là vì đứa bé chuẩn bị!

Chó con nhỏ nhe răng, lộ ra vẻ khinh bỉ.

Nơi xa, những cái kia quỳ rạp dưới đất người thực sự khóc, đây là nơi nào tới trộm cướp a, liền nhà xí cũng không buông tha, dọc theo con đường này còn có thể còn lại cái gì?

Bọn hắn có dự cảm, những thứ này đại tặc vượt qua về sau, trên mặt đất nhất định rỗng, cái gì đều mang đi!

Qua nhiều năm như vậy, luôn luôn đều là Kim gia cường thế, những nơi đi qua các tộc ai cũng thần phục, một tộc kia có bảo vật bị bọn hắn coi trọng về sau, sau đó không lâu đều muốn kính hiến đi lên.

Nhưng là hôm nay, bọn hắn trở thành người bị hại, Chí Tôn đột kích, công khai đoạt, cướp sạch bọn hắn nhất tộc.

Đáng sợ nhất là, bọn hắn bộ tộc này trụ cột —— Kim Thái Quân, thế mà đang lẩn trốn, chưa từng đối kháng, cả người là máu, cái này khiến Kim gia nhất tộc tâm đều lạnh.

- Ầm!

Trên mặt đất kịch chấn, bởi vì có chút cung điện có bày pháp trận, dẫn phát kịch liệt rung chuyển, bất quá, cũng không phải là thủ hộ tộc này tuyệt thế đại trận, không làm khó được đến Tôn cấp cao thủ.

- Kim Thái Quân, ngươi chạy đi đâu, cùng hắc ám sinh linh cấu kết, ta đại biểu Tiên Vực bắt giết ngươi đã đến.

Thạch Hạo ở phía sau hô.

Một đường trùng kích, hắn tiến nhập Kim gia chỗ sâu nhất.

- A, một gốc thần dược!

Đây là cấm địa, có núi thấp, tử khí bốc hơi, có hang cổ, sương trắng tràn

ngập, còn có một số cung điện, như là như tiên cảnh.

Bọn hắn nhìn thấy một gốc thuốc, vèo một tiếng tiến vào dưới mặt đất, trốn.

- Thu!

Nhưng mà, mảnh đất này dù sao cũng là phong bế, thần dược mặc dù độn thuật kinh người, nhưng là không thể rời bỏ khối khu vực này, bị Thạch Hạo đưa tay ở giữa sinh sinh nhiếp đào được tầng.

Đây là một gốc Thần cấp lão sâm, có màu vàng kim nhạt, chói, nhấc trong tay giống như một vòng mặt trời nhỏ tựa như, chiếu sáng hư không đều sáng rực khắp.

Nó sợi rễ tráng kiện, có thể có hơn phân nửa người cao, vừa liếc nhìn giống như một tiểu lão đầu tựa như.

- Thứ này nhìn lấy mặc dù thơm ngọt, đều có điểm không đành lòng ăn a.

Tào Vũ Sinh chậc lưỡi.

Chó con nhỏ thì mặt dạn mày dày lao về đằng trước đi, rất vô sỉ nói ra:

- Để ta xem một chút, sẽ không phải đại la bặc a?

Nó mặt tràn đầy vẻ hiền lành, thế nhưng là đột nhiên lộ ra đầy miệng trắng như tuyết tiểu Khuyển Nha, mãnh liệt nhào tới, muốn cướp đi, nhưng bị có chuẩn bị Thạch Hạo trực tiếp đào kéo đi qua một bên.

Cây thuốc này khẳng định không thể gặm ăn, ngày sau ngược lại là có thể hấp thu một chút chất lỏng, đi luyện dược.

Đại thu hoạch, đây là Kim gia thần dược vườn sao?

- Thần dược đều phân tán tại các nơi, muốn đến cho dù là Kim gia cũng

chỉ có như vậy vài cọng mà thôi, cái này vườn chỉ có một gốc lão sâm!

Thạch Hạo suy đoán.

Lúc này, Kim Thái Quân ánh mắt rét lạnh, nàng có chút tỉnh táo lại, bản thân quá kinh hoảng, hoàn tất dẫn đến cừu địch một đường đi theo phá trận, rước lấy đại họa.

- Đi chết đi!

Nàng gào to một tiếng, phút chốc ngừng bước, thôi động pháp trận, muốn luyện hóa Thạch Hạo bọn hắn.

Ầm!

Đến một bước này, Thạch Hạo dũng mãnh thẳng tiến, giết tới, được sự giúp đỡ của chó con nhỏ, liên khắc pháp trận, hoàn tất đến rồi phụ cận.

- Giết!

Phi thường kịch liệt, qua trong giây lát, Thạch Hạo vận dụng Thảo Tự kiếm quyết, bổ ra không vài đạo kiếm khí, bao phủ cao thiên!

Kim Thái Quân kinh nghi bất định, kiếm quyết của người này quá mạnh mẻ, thật chẳng lẽ đến từ Tiên Vực, bởi vì bây giờ tới Cửu Thiên không có người nắm giữ loại này kiếm quyết.

Đồng thời, tới Cửu Thiên Chí Tôn nắm chắc, ai nếu là ra tay với nàng, nàng một chút liền có thể nhận ra.

Nàng trong lòng dâng lên một luồng hơi lạnh, Vương Đại bị bắt sự tình nàng nghe nói, chính là người này không thể nghi ngờ, bây giờ lại tìm tới nàng, đến cùng lai lịch gì?

Xoẹt!

Một ngày này tới Cửu Thiên các tộc đều chấn kinh, bởi vì thấy được

Kim gia nơi này kiếm khí động thiên, quá kinh khủng, xuyên thủng Thương Vũ, chém xuống đến rất nhiều đại tinh!

Phù một tiếng, tại tranh đấu quá trình bên trong, Kim Thái Quân tâm thần không yên, nghĩ quá nhiều, bị Thạch Hạo một đạo Xích Hà đâm thủng thân thể.

- Cái gì?

Nàng trong lòng nghiêm nghị, kiếm khí này bên trong làm sao có một đạo như thế đặc thù, không gì không phá, đâm thủng chưởng chỉ của nó, xuyên thủng thân thể, để cho nàng bị thương nặng.

Đây là một vệt ánh sáng, Thạch Hạo được từ Thiên Kiếp bên trong, cùng với lôi trì, đó là trảm tiên đến trát đao tản ra lúc lưu lại một đạo tinh túy, bị hắn đoạt được.

Thứ này rất khủng bố!

- A...

Kim Thái Quân gầm nhẹ, toàn bộ mái tóc rối tung, nàng toàn thân khí tức tăng vọt, chân chính nổi giận, một khi liều mạng, nàng uy thế thể hiện ra ngoài.

Chủ yếu nhất là, nàng đứng ở Kim gia trung ương cổ địa bên trên, khống chế tuyệt thế đại trận.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Một đạo lại một đạo tiên quang nở rộ, mang theo khí tức đáng sợ, đó là Tiên gia tàn trận.

- Phá!

Chó con nhỏ quát, tế ra các loại trận kỳ, muốn tan rã trận này.

Giết!

Thạch Hạo hét lớn một tiếng, giống như một đầu ma vương vậy, toàn bộ mái tóc loạn vũ, vận dụng Hỗn Thế Ma Viên nhất mạch tuyệt học, Pháp Tướng tăng vọt, đè ép đầy thiên địa.

Hắn cao vút trong mây, đưa tay ở giữa, liền có thể lấy xuống mặt trăng, sau lưng mơ hồ trong đó hiển hiện một đầu Bạo Viên, không gì làm không được, phải phá càn khôn.

Hắn một cái đại thủ quào về phía trước, muốn san bằng Kim gia cổ địa!

- Không tốt lắm, cái này pháp trận trong có tàn linh, như là binh khí dựng dục ra Khí Linh đồng dạng, cái này pháp trận trong cũng có tương tự sinh linh!

Chó con nhỏ kêu lên.

Đây là Kim gia cậy vào, đại trận khôi phục, tàn linh chủ trì pháp trận, nào sẽ vô cùng kinh khủng.

- Ta chỉ có thể kéo trong chốc lát, cho chúng ta lưu lại chạy trốn thời gian.

Chó con nhỏ reo lên.

- Hô!

Gió lớn gào thét, Thạch Hạo lướt về phía trước, bàn tay khổng lồ đánh tan nát Kim gia cổ địa vô số địa phương, để trong này loạn thạch băng thiên, các loại cự cung liên miên sụp đổ.

Đây là bởi vì có pháp trận bảo vệ nguyên nhân, không phải mà nói, nhất định tất cả thành tro.

Nơi này quả nhiên khác biệt, nhẫn nạp Tu Di, có hạn cổ địa càng trở nên vô hạn mênh mông cùng xa xăm lên, dung hạ được Thạch Hạo pháp thân,

địa vực càng phát trống trải.

Như cùng đi đến rồi một chỗ chiến trường thời viễn cổ!

Đây là Kim gia đại trận tại phát huy tác dụng.

Thạch Hạo hướng về phía trước, mãnh liệt trùng sát, một tiếng ầm vang, thi triển ra Lục Đạo Luân Hồi thiên công, trong tích tắc mà thôi, chân chính lục đạo luân chuyển, pháp lực cái thế.

Trước kia, Kim Thái Quân nửa người cũng không có, tổn thất quá nhiều Chí Tôn máu, tại mới đầu trong tranh đấu bị thương nặng, hiện tại càng phát cố hết sức.

Phù một tiếng, nàng đang đối kháng với lúc ho ra đầy máu.

Thạch Hạo thi triển Lục Đạo Luân Hồi thiên công, như một cơn gió lớn quét sạch mà qua, Kim Thái Quân đầu hoàn tất bay ra ngoài, bị Lục Đạo Luân Hồi thiên công vặn gảy thân thể.

- Thành sao?

Tào Vũ Sinh kích động.

- Đi mau!

Chó con nhỏ quát, đến rồi điểm tới hạn, nếu ngươi không đi mà nói, cái kia tàn linh chủ trì đại trận liền muốn đem bọn hắn bao trùm, vĩnh viễn ở lại chỗ này.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1813: Thế Cục Loạn

- Ngươi là ai, ngươi... Là ai!?

Kim Thái Quân đang gầm thét, đang gào thét, nàng thực sự quá không cam lòng, vô cùng phẫn nộ.

Bởi vì, hôm nay quá oan uổng, nửa đường bị người chặn giết, kết quả còn bị đuổi giết được trong phủ đệ, có pháp trận thủ hộ, còn tao ngộ bực này trọng thương.

Nàng đã ý thức được, hôm nay hết thảy đều là bởi vì chính nàng chột dạ, rối tung lên, người này hẳn không phải là Tiên Vực người chấp pháp.

Nếu là người chấp pháp, đại khái có thể đường đường chính chính mà đến, không cần dạng này các loại lừa dối nàng, dẫn nàng bên trên lối rẽ.

Đã bao nhiêu năm, cùng người chinh chiến, có mấy lần thê thảm như vậy qua?

Kế hoạch một phen, từ Thái Cổ đến nay, hơn phân nửa cũng chỉ có nàng chưa thành đạo trước, còn có tại Biên Hoang đại chiến lúc, tao ngộ qua bực này nguy cơ sinh tử.

Hôm nay, một cái không biết tên đối thủ, các loại ám chỉ, để cho nàng hiểu lầm, luống cuống tâm thần, dẫn đến nàng thảm bại, quá uất ức!

Tối hậu quan đầu, nàng đã cảm ứng được, đối thủ này mặc dù đang Chí Tôn cảnh, nhưng là có chút vấn đề, không quá vững chắc, lại hẳn là còn rất trẻ, nàng cảm giác được bồng bột sinh mệnh khí tức.

Cái này càng phát ra để cho nàng cảm thấy sỉ nhục, một vị tân Chí Tôn?

Thế mà để cho nàng một đường đào vong!

Thực sự quá mất mặt, gặp được loại này người mới, nàng đại khái có thể quay người, cầm kiếm giết đi qua, phách được rồi.

- A!

Thạch Hạo cười lạnh.

Hắn bây giờ trong tay nắm giữ Hỗn Thế Ma Viên nhất tộc đại pháp, tinh thông Bát Cửu Huyền Công, Thất Thập Nhị Biến thần thông xuất thần nhập hóa, che dấu chân thân, ngay cả Thiên Nhãn đều nhìn không thấu.

- Ngươi là ai, hoàn tất biết Lục Đạo Luân Hồi thiên công!

Kim Thái Quân đang gầm thét, con mắt của theo dõi hắn, muốn nhìn xuyên thần hồn của hắn.

Nàng cảm thấy người kia có chút quen thuộc, cặp mắt trong suốt kia, không để cho nàng cảnh, để cho nàng quẫn bách, để cho nàng phẫn nộ, đối nàng mang theo ý trào phúng.

Nhất là Thạch Hạo cái kia một tiếng cười, mang theo một cỗ không nói ra được vận vị, để cho nàng trong lòng phát run, loại kia mông lung cảm giác hướng đi chân thật.

- Không có khả năng!

Đầu của Kim Thái Quân mãnh lực lay động, đoạn nơi cổ huyết vũ vẩy xuống, nàng bị ý nghĩ của mình giật nảy mình, bởi vì... Nàng cảm thấy người này giống như là ngày xưa tiểu tử kia.

Mặc dù nhìn không thấy chân dung, bị hắn phù văn hộ thể ngăn lại cản, nhưng là, cặp mắt kia quá giống a.

- Hoang?!

Nàng tâm thần run lên, chính mình cũng cảm thấy không có khả năng, hắn không phải là bị phế bỏ à, trúng Chiết Tiên Chú làm sao có thể chịu đựng đến?

Ba mươi năm trôi qua, năm đó người trẻ tuổi kia hẳn là chẳng khác gì so với người thường mới đúng, thậm chí quay về trong đất vàng!

Chỉ là, quá giống, cặp mắt kia, giống là cùng một người!

Có vài chục mùa màng đạo sinh linh sao? Không, không có khả năng tồn tại! Nàng dùng sức lắc đầu, chính mình cũng lập tức hủy bỏ.

Kỷ nguyên này, không có năm trăm tuổi trở xuống Chí Tôn, đó là một đầu cấm kỵ chi dây, không nghe nói có người vượt qua qua. Hoang bị phế sạch, sao có thể nghịch chuyển loại này lĩnh vực cấm kỵ, ngược lại thành đạo đâu?

Thế nhưng là, cặp mắt kia vì sao giống nhau như vậy?

Xoẹt!

Một đạo Kiếm Khí Trảm đến, Thảo Tự kiếm quyết, kiếm đạo Vô Song, tồi khô lạp hủ, muốn phá diệt Đại Càn khôn!

Trong đó còn kẹp lấy một đạo Xích Hà, đó là trảm tiên trát đao lưu cho Thạch Hạo một đạo tinh túy, bất quá bị Kim Thái Quân tránh khỏi, nàng đối với cái kia đạo hồng mang kiêng kị.

Bất quá, Thảo Tự kiếm quyết kỳ quỷ, lăng lệ Vô Song, trong hư không nở rộ, một buội lại một buội cỏ hiển hiện, cắm rễ trên bầu trời, mỗi một gốc đều có chín mảnh hình kiếm Diệp tử, lật qua lật lại ở giữa, kiếm khí ức vạn đạo, ầm ầm, như là vô số thác nước, từ phía trên rủ xuống.

Cái này cảnh tượng thật là đáng sợ, chém giết vạn vật!

- Đi!

Đồ chó con rống to, dùng hết khí lực hô, nếu ngươi không đi mà nói liền không đi được, cái kia pháp trận tàn linh đang chủ trì đại trận.

Tất cả đây hết thảy đều phát sinh ở điện hỏa thạch hoa ở giữa.

Hiện tại, không có thời gian.

Thạch Hạo nhắm lại hai mắt, hắn thấy được huyết quang nở rộ, gặp được Kim Thái Quân cái đầu kia bị đánh mở, cái kia ngàn tỉ lớp kiếm khí như là hỗn độn như thác nước, từ trên trời chiếu nghiêng xuống, nghiền ép tất cả.

Bất quá, hắn là như vậy thở dài một tiếng, chưa chắc thật có thể giết chết khối xương sọ kia bên trong Nguyên Thần.

Sưu sưu sưu!

Thạch Hạo đi theo chó con đằng sau, chớp mắt biến mất, xông ra Kim gia, chui vào cuối chân trời.

Hậu phương, tiên quang cuồn cuộn, ráng lành vạn đạo, cái kia tàn linh khôi phục, như là Chân Tiên triển khai muốn một kích vậy, khí tức to lớn, thanh thế doạ người!

Thạch Hạo bọn hắn bỏ chạy, sau lưng một vệt ánh sáng, vỡ nát thiên địa, càn quét vô tận sông núi, nhưng không có rơi trên người ở tại bọn hắn.

- Là hắn, là hắn sao?!

Kim gia trung ương cổ địa bên trong, có một khỏa đầu của vỡ ra, phát ra quang mang, Kim Thái Quân Nguyên Thần xuất khiếu, ở nơi đó lầm bầm, nàng bị rung động.

Nàng càng phát ra cảm thấy, cái kia giống như là Hoang, thế nhưng là đạo lý nói không thông, có thể nào là hắn?!

Nàng lâm vào mê hoặc bên trong, đến cuối cùng, nàng giật nảy mình rùng mình một cái, nếu như là người trẻ tuổi kia, phiền phức liền lớn.

Hắn mới bao nhiêu lớn tuổi tác, tại tu sĩ giới mà nói, quá non nớt, tuy nhiên lại đã công tham tạo hóa, tương lai còn đến mức nào, ai có thể chế hắn?

Nếu là cho hắn thêm một khoảng thời gian, dù là tiến vào Tiên Vực đi, người trẻ tuổi này đều có thể quấy lên vô biên Phong Vân!

Cửu Thiên Thập Địa, gió nổi mây phun.

Bây giờ, Tiên Vực nhân mã đang thương lượng rút quân, đại đa số người đều đồng ý.

Thế nhưng là, cái này nhưng cũng đã dẫn phát một trận nguy cơ, bởi vì, phàm là cùng hắc ám sinh linh đã từng hàng năm đánh giết người, đều có thể không cách nào hồi Tiên Vực.

Cái này làm cho nhiều người sợ hãi, sau đó không cam lòng, từ đó ồn ào náo động, tranh rùm beng.

Chẳng lành, tuyệt không thể mang về Tiên Vực, một điểm mầm tai vạ cũng không thể tại cái kia phiến bên trong vùng tịnh thổ xuất hiện.

Đây là quy củ, bên trên một kỷ nguyên có tiền bối đại năng, danh xưng tuyệt đại cao thủ chỉ vì hàng năm cùng hắc ám sinh linh kịch chiến, nhiễm phải hắc ám khí tức, dù cho là tuyệt thế đại nhân vật, cuối cùng cũng không thể hồi Tiên Vực.

Tới Cửu Thiên cấm khu, có chính là như thế tới!

- Không được, chúng ta muốn trở về!

Một số người gào thét lớn, đơn giản muốn bất ngờ làm phản.

Đáng tiếc, cao tầng thái độ đối với này kiên quyết, phần lớn người có thể trở về, nhưng là cùng hắc ám sinh linh dây dưa quá nhiều, rõ ràng có hắc ám khí tức người, nhất định phải lưu lại.

Thậm chí, bọn hắn đều vì những người này chọn xong đường lui, có thể tiến về một hai nơi cấm khu.

Tục truyền, đó là ngày xưa trong tiên vực thiên kiêu sinh linh cuối cùng là kết cục, tiếng tăm lừng lẫy!

- Yên lặng nhiều năm như vậy, như vậy cấm khu bên trong còn có vật sống sao?

- Chúng ta đi nơi đó, có thể sẽ chịu chết, cứ nghe đi vào sinh linh chưa từng có sống sót mà đi ra ngoài!

...

Cục diện có chút loạn.

Trên thực tế, vô luận cửu thiên vẫn là thập địa đều như vậy, thế lực khắp nơi đều rối loạn, trường sinh gia tộc đều không yên tĩnh.

Thạch Hạo kiếm trảm Kim Thái Quân, chuyện này mới bắt đầu truyền bá, còn không có biết rõ, không phải mà nói, nhiễu loạn lớn hơn.

Lúc này, vô lượng ngày có một trận tụ hội, danh xưng thiên tài tụ họp chi hội.

Bây giờ thế cục đáng sợ, mạt pháp thời đại muốn đến, Tiên Vực tu sĩ đều sợ, muốn rút quân, hắc ám sinh linh cũng không muốn ngạnh kháng, cũng phải rút đi, tự nhiên để cửu thiên các tộc tinh anh bàng hoàng.

Bọn hắn đều đang nghĩ biện pháp, muốn rời khỏi mảnh thế giới này.

Lần này thịnh hội xem như thế hệ này mạnh nhất một nhóm người cuối cùng nói lời tạm biệt, bởi vì, con đường của các tộc cũng sẽ không giống nhau.

Đương nhiên, đây cũng là một lần giao lưu hội, nhìn một chút những

người khác như thế nào lấy hay bỏ, gia tộc của riêng phần mình đều muốn dời đi chỗ nào.

- Các ngươi nghe nói à, ẩn cư nhiều năm mười quan Vương đi ra, muốn tham gia lần thịnh hội này, cứ nghe, hôm nay qua đi đem trực tiếp tiến vào Tiên Vực!

- Ta từng nghe nói, trùng đồng người Thạch Nghị cũng bị Tiên Vực chọn trúng, sẽ thành một cổ lão đại giáo dòng chính truyền nhân!

- Ai, thiên tài không thiếu hụt đường lui, tươi đẹp nhất người nhất định bị tuyển bạt đi!

...

Trên đường, Thạch Hạo nghe được các loại nghe đồn, hắn cảm thấy rất hứng thú.

Ba mươi năm trôi qua, những cố nhân kia ra sao?

- Kỷ nguyên này sau cùng một lần thịnh hội, những người đại biểu đó thế hệ này người đỉnh cao nhất, đến lúc đó đại cần đà, lam tiên, mở đất cổ ngự rồng mấy người đều muốn hiện thân.

- Chúng ta có thể sao?

- Ngươi ta mặc dù là một vực cường giả, nhưng ở thế hệ này người bên trong tính không được hàng ngũ mạnh nhất, ở ngoại vi nhìn một cái đi.

Trên đường đi, các loại tin tức truyền đến.

Rất nhiều người đều ở nghị luận, bọn hắn chờ mong, chờ mong, đồng thời đã ở tiếc nuối.

Thế cục chuyển biến xấu, rất nhiều thiên kiêu đều muốn rời xa mảnh đất này, đem tiến Tiên Vực, cái này đem là cuối cùng một trận thịnh hội.

- Vương Hi tiên tử sẽ xuất hiện, ta mặc dù hâm mộ, nhưng là ngay cả tiếp cận tư cách đều không có a.

- Vương Hi không phải Vương gia là tối trọng yếu truyền nhân, Vương Thập xuất thế, danh xưng quét ngang thiên hạ, cùng thế hệ vô cùng, hắn hẳn là sẽ đi, Vương Hi hào quang của tiên tử nhất định ảm đạm.

- Kim Triển cũng đi, hắn cùng với Vương Hi kết thành đạo lữ sao? Ta vừa rồi tại trên đường giống như nghe nói, Kim gia tổ địa nơi đó xuất hiện một chút tình huống.

Các nơi tu sĩ đều đang nghị luận.

Chủ yếu là một lần này thiên tài tụ hội có đặc biệt ý nghĩa, kỷ nguyên này huy hoàng muốn hạ màn kết thúc, từ đó hướng đi suy sụp, những người này đều đưa đường ai nấy đi, khả năng sẽ không bao giờ lại trên thế gian xuất hiện.

Có ít người đang cảm thán, đang đàm luận, nhắc tới rất nhiều người, đều là đời này anh tài.

- Nghe nói Bổ Thiên giáo Thánh nữ song hồn hợp nhất, bây giờ kinh tài tuyệt diễm, mạnh đáng sợ!

- Tiệt Thiên giáo vị kia yêu nữ cũng không đơn giản!

Thạch Hạo lẳng lặng nghe, thu hoạch không nhỏ, biết được một chút tin tức của cố nhân.

Tào Vũ Sinh ánh mắt lập lòe, xoa xoa tay, nói:

- Chúng ta cũng đi, là thời điểm trở về, ba mươi năm chưa ra, nên gọi người biết Tào Chí Tôn trở về. Hỏi thiên hạ ai là đệ nhất anh hùng, hoa của ta nở ra lấn át hết cả muôn hoa!

- Ngươi muốn thành đạo, tiếp qua năm trăm năm!

Chó con nhỏ vô tình đả kích, trực tiếp phá.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1814: Tu Di Sơn

- Hỏi thiên hạ ai là anh hùng? Duy chỉ có ta Tào đại Thiên Tôn!

Tào Vũ Sinh hào hùng vạn trượng, hô lớn.

- Gâu!

Kết quả, hắn bị một chân của chó con đánh ngã, cũng đạp ở trên mặt của hắn, hắn cũng lại đứng không nổi lên, chó con đạp lên khuôn mặt của hắn, ở nơi đó ngửa mặt lên trời gầm rú:

- Gào...

- Lớn như vậy người, bị một con chó nhãi con giẫm trên đất, cũng không cảm thấy ngại la to, quá mất mặt rồi!

- Còn cái gì đại Thiên Tôn, liền chỉ con chó con đều đánh không lại, bị bắt nạt thành cái kia dáng dấp như vậy, thực sự là vô dụng, còn kêu la gì nữa?

Trên đường, có người đi đường kinh ngạc, nhìn thấy tình cảnh đó sau, dồn dập bĩu môi, cố ý chế nhạo cùng chế nhạo Tào Vũ Sinh.

- Ồ, ta thế nào cảm giác có chút quái lạ, các ngươi nghe nói sao, vương đại bị người bắt đi, thật giống liền có một con con chó con tham dự vào a.

Ven đường, nhìn thấy không ít người, đều chạy về tu di sơn Thánh địa.

Tu di sơn, vì là cổ tăng một mạch bất thế Thánh địa, nhưng đáng tiếc, năm đó trong trận chiến ấy, tu di sơn bị đánh cho tàn phế, ngọn núi chính ẩn vào hỗn độn bên trong, cũng không gặp lại.

Bây giờ, nơi này chỉ còn dư lại một mảnh hài cốt, có một chỗ to lớn núi đổ.

Tương truyền, tu di sơn năm đó cao vót vực ngoại, bị nhật nguyệt Tinh Hà vờn quanh, bao la vô biên, là thế gian đệ tứ đỉnh cao, vạn thế bất hủ, trồng không ít thần dược.

Ngoài ra, ở cái kia đỉnh núi, còn có tiên thảo, mọc ra Phật đà thụ, lại tên Bồ đề tiên thụ, xem như là một loại vô thượng trường sinh dược.

Đáng tiếc, năm tháng lưu chuyển, đã từng huy hoàng đều đi xa, cổ tăng một mạch cũng ở Tiên cổ trong trận chiến ấy sa sút, thậm chí biến mất không còn tăm hơi.

Cái gọi là huy hoàng, cái gọi là trường sinh, cũng đều là tương đối, chân chính đại kiếp nạn đến thì, không có người nào dám cam đoan vĩnh viễn trường tồn.

Một đường không trở ngại, Thạch Hạo bọn họ tiếp cận tu di sơn di chỉ.

Trên đường, đỉnh núi nga, nối liền không dứt, có thể tưởng tượng, năm đó nơi này cỡ nào tráng lệ, bây giờ còn tràn ngập từng tia từng sợi bất phàm khí tức.

Đại thể ngọn núi đều là gãy vỡ, trải qua tuyệt thế đại chiến, núi cao đều bị người bình định, lưu lại đều là nửa đoạn ngọn núi.

Dây leo già ngang dọc, một ít thô lớn đến kinh người, độ lớn bằng vại nước quá thông thường, phòng ốc thô to như vậy cũng có thể nhìn thấy, quấn quanh dãy núi, linh khí mịt mờ.

Theo thâm nhập, thực vật không lại như vậy sum xuê, lộ ra một ít cổ địa, có rất nhiều tàn tích, trong núi, ngói vỡ tường đổ, gạch vụn phát sáng.

Cổ tăng một mạch gạch, ngói các loại (chờ) đều rất có chú trọng, có ngân gạch chùa miếu, có kim ngói miếu thờ, năm đó đều là thần tự, thậm chí

ngồi xếp bằng tiên tăng, nhưng đáng tiếc, từ lâu thành khói bụi.

Cái kia chiến dịch, cả thế gian đều diệt.

Huy hoàng cổ giáo cũng bị lật đổ, năm đó vô địch tiên tăng vương được xưng Kim thân bất hoại mạnh mẽ chống đỡ Du đà, An Lan, kết quả vẫn bị người đánh tan Kim thân.

Cái kia một ngày, Trượng Lục pháp thể đổ nát, tu di sơn tùy theo gãy vỡ, ngọn núi chính biến mất, liền như vậy biến mất.

Một ngày kia, phật máu nhuộm không, lục đạo cùng bi, thiên địa thê diễm.

Đã từng một trận chiến, kinh thiên địa khiếp quỷ thần, cổ tăng thần thông hiển lộ hết, cái gì trong lòng bàn tay phật quốc, cái gì phật hoạt trong tương lai, cái gì quá khứ bất diệt tăng, đều hiển lộ hết, giết thiên địa đỏ đậm.

Nhưng thất bại chung quy là thất bại, nơi này trở thành di tích, trở thành phế tích.

Như là một cái Luân Hồi, chung quy có một ngày, đại chiến còn có thể lại nổi lên, đại thanh toán sẽ tới đến, phong hỏa khắp nơi, tiếng hô "Giết" rung trời, lan đến đem không ngừng cửu thiên thập địa, mà đều sẽ là chư thiên các giới.

Có truyền thuyết xưng, tu di sơn ngọn núi chính còn có thể trở về, có phật đem ở phế tích bên trong dục hỏa trùng sinh, tham dự cái kia tràng thanh toán, tiến hành trận chiến cuối cùng.

- Chỗ này thật to lớn, năm đó cái này đạo thống có bao nhiêu người?

Tào Vũ Sinh líu lưỡi.

Đi vào mảnh này vùng núi đã rất xa, nhìn thấy quá nhiều chùa miếu di tích, không thể đếm được, địa vực thực sự rộng lớn vô biên.

- Năm đó, đây là một mảnh phật quốc, đều là tăng đồ, ngàn tỉ sinh linh, tất cả đều thờ phụng tiên tăng vương, bái cái kia cung phụng ở miếu thờ bên trong Trượng Lục Kim thân.

Chó con cảm khái, biểu hiện phức tạp, như là nhớ tới một chút chuyện xưa.

- Ngươi ký ức nổi lên cái gì?

Thạch Hạo hỏi.

Chó con chậc lưỡi nói:

- Ai, năm đó, tiên tăng vương trồng một cây phật liên trong ao, kết ra hạt sen thật sự ăn quá ngon.

Thạch Hạo:

-...

Tào Vũ Sinh:

-...

Nguyên tưởng rằng nó tâm tình không tốt, sẽ nói ra một ít rất thương cảm, ai từng muốn, nó là đối với cái kia công đức trong ao phật liên nhớ mãi không quên, còn ở ghi nhớ đây!

- Này cẩu vật, cũng thật là lòng lang dạ sói!

Tào Vũ Sinh nhỏ giọng lẩm bẩm.

Tu di sơn đến, đó là chủ thể, rất cao, rất bao la, nhưng là nghe đồn đó chỉ là núi đổ.

Ở Thạch Hạo, Tào Vũ Sinh xem ra, cái kia càng như một cái to lớn cao điểm, thực sự quá rộng lớn, so với rất nhiều ngọn núi hợp lại cùng nhau đều

lớn hơn rất nhiều lần.

Trên thực tế, tương truyền bởi thiên địa có biến, tiên tăng vương thi pháp các loại (chờ) nguyên nhân, nơi này gấp gáp thu nhỏ lại, nếu không, còn muốn càng to lớn hơn!

Đoạn sơn, cao nguyên, hiện màu xám, chu vi nham thạch xây, vách đá rất cao.

Ở phụ cận, thảm thực vật ít ỏi, có không ít màu xanh biếc, đều là cổ thụ, là kỳ dị chủng loại, cứng cáp cực kỳ, như một cái lại một cái lão Long bát ở đây.

Bất quá, trên chỗ núi vỡ nhưng xanh mơn mởn, rất dày đặc, giống như thảm xanh, ở trên chỗ núi vỡ, còn có một chút kỳ hoa, ngào ngạt ngát hương.

Dù cho nhiều năm qua đi, nơi này trở thành phế tích, vẫn là rất bất phàm.

Loáng thoáng, tựa hồ còn có thể nghe được tiếng tụng kinh, tụng kinh như có như không, từ trong hư không truyền đến. Cũng chính bởi vì vậy, không người muốn ý ở đây mở giáo lập phái, bởi vì bị này tình cờ phát sinh kinh văn thanh quấy nhiễu, dễ dàng ruồng bỏ tự thân đạo tâm.

Leng keng thùng thùng...

Một khúc tiếng đàn, như thanh tuyền leng keng, từ dưới ánh trăng trên tảng đá chảy qua, nhỏ xuống bên dưới vách đá, lại ở tại thanh trúc trên, thanh tân mà dễ nghe.

Nơi đó tựa như ảo mộng, tiên vụ tràn ngập, có một cô gái ở đánh đàn, nàng rất đẹp, ngồi ở ngọc thạch trác bên, ngón tay dường như Tinh Linh ở múa lên, biểu diễn ra hoa mỹ chương nhạc.

Chu vi, hàng trăm hàng ngàn chim tước bay tới, Phiên Nhiên múa lên, ở chung quanh nàng vờn quanh, ở trong càng không thiếu chim loan loại này

chim thần!

- Không hổ là Yêu Nguyệt công chúa, này thủ nguyệt dưới khúc xúc động đạo tâm của ta, tiên âm lượn lờ, thanh tân thoát tục.

Có người dám thán.

Người đánh đàn chính là đến từ trường sinh hoàng triều Yêu Nguyệt công chúa, tiếng đàn tươi trẻ, mang theo đại đạo vận, cảm hoá người chung quanh, để các loại thụy cầm đều đến bái.

- Thập Quan Vương đến rồi!

Có người kinh ngạc thốt lên, nhìn thấy một cái nam tử, hắn long hành hổ bộ, ngút trời thần võ, tự trong hư không đi tới, đăng lâm tu di núi đổ.

Đã từng tuyệt thế nhân kiệt, tham dự quá biên hoang đại chiến, dám cùng dị vực đế tộc tranh đấu, thần uy hiển hách, là năm đó mạnh nhất thiên kiêu một trong!

Sự xuất hiện của hắn, tự nhiên gợi ra một trận rối loạn, rất nhiều người đồng thời nhìn tới, hấp dẫn đông đảo ánh mắt.

Xa xa, Tào Vũ Sinh bọn họ dừng lại, nhìn thấy một tấm bảng hiệu.

- Gâu!

Chó con tể lúc này nhe răng, triệt để nổi giận.

- Đây là người nào tả?

Nó trừng hai mắt.

- Đừng gây chuyện.

Thạch Hạo đè lại nó.

Cách rất xa liền nhìn thấy, mặt trên viết:” Hắc ám sinh linh cùng chó không được đi vào.”

Chẳng trách chó con tức giận, nó bị tức đến.

- Mụ nội nó, dám kỳ thị bổn đại gia!

Vương đại bị phục kích, trước mặt mọi người bị bắt đi, xúc động Vương gia thần kinh, bọn họ không biết người bí ẩn kia là ai, nhưng biết có một con chó con, làm kinh sợ tiên vực gia tộc.

Nhưng sau đó lại hiểu rõ đến, con chó kia hơn nửa đang hư trương thanh thế, không có năm xưa thần thông.

Người nhà họ Vương đại hận, hôm nay, này quá nửa là tác phẩm của bọn họ, bởi vì Vương Thập là lần này tụ hội khởi xướng người một trong.

Chó con nổi giận, ở nơi đó lý sự, nếu không có Thạch Hạo ấn lại, phỏng chừng gào một tiếng liền chạy tới.

- Yên lặng xem biến đổi, trước tiên nhìn một chút, đừng nóng vội gọi.

Thạch Hạo động viên nói.

Chó con tể suy nghĩ một chút, cảm thấy có đạo lý, nhìn một chút đám người kia còn có hành động gì.

Lúc này, một cái tóc bạc bé gái xuất hiện, xem ra chỉ có mười hai mười ba tuổi dáng vẻ, đúc từ ngọc, mặt cực sự tinh xảo mỹ lệ, mái tóc dài màu trắng bạc buông xuống đến eo nhỏ, sáng lên lấp loá, con mắt rất lớn, linh động phi thường, dường như ru-bi giống như.

Chính là Thái Âm thỏ ngọc, nàng ôm một con trắng như tuyết tiểu Kỳ Lân, cũng tới.

- Một con thỏ nhỏ!

Chó con tể con ngươi chuyển động, vèo một tiếng, bạch quang lóng lánh, nó hóa thành một con thỏ trắng nhỏ, hùng hục chạy tới, đi theo Thái Âm thỏ ngọc mặt sau.

- Tiên sư nó, này háo sắc chó chết!

Tào Vũ Sinh lúc đó liền giận, chó chết bầm này muốn đi lừa hắn bạn cũ.

- Oa nha nha, nơi nào đến con thỏ nhỏ, quá đáng yêu rồi!

Thái Âm thỏ ngọc lúc này liền ném trong lòng Kỳ Lân, ôm lấy trên đất "Cẩu thỏ".

Ngươi đây là tự khen chính mình sao? Xa xa Thạch Hạo không nói gì, bản thân nàng chính là thỏ a.

Tiểu Kỳ Lân còn đang ngủ, kết quả bị ném xuống đất, tương đương oan ức.

Chó con cũng không dễ chịu, bởi vì bị ôm sau khi đứng lên, bị mạnh mẽ nhào nặn, còn bị nhéo lỗ tai!

- Gâu!

Nó trực nhe răng.

- Ồ, ngươi tại sao gọi như thế... Đáng yêu a?

Chó con suýt chút nữa phun ra một ngụm máu đến, nét mặt già nua đều đỏ, nó cũng bao lớn tuổi tác, còn bị gọi là đáng yêu, suýt nữa nhảy lên đến liền chạy.

- Khà khà!

Tào Vũ Sinh cười quái dị.

Bọn họ đăng lâm tu di núi đổ.

Xa xa, một cái thanh lệ bóng người, áo trắng như tuyết, ở nơi đó uống trà, mái tóc đen thui ánh sáng, màu da như tuyết, mắt ngọc mày ngài, dường như "Trích Tiên".

Chính là Thanh Y cùng Nguyệt Thiền dung hợp sau bù thiên giáo tiên tử.

Phóng tầm mắt nhìn tới, có rất nhiều người quen, tỷ như Đại Tu Đà, Lam Tiên, tiểu Thiên Vương, Thác cổ ngự long mọi người.

Sau đó không lâu, Trùng đồng thạch nghị:

- Trích Tiên trước sau đến rồi, gợi ra người liếc mắt.

- Năm đó ở biên hoang một trận chiến tuổi trẻ chủ lực a, bây giờ không biết mạnh mẽ đến đâu rồi!

Có người đang bàn luận, giác cho bọn họ hẳn là đương đại mạnh nhất người trẻ tuổi.

Rất nhanh, gợi ra náo động, lại có người đến, không ít người đều đứng dậy đón lấy.

- Vương Thập đến rồi, Vương gia thiên phú mạnh mẽ nhất truyền nhân!

- Vương gia Cửu Long, ai có thể nghĩ tới, còn ẩn giấu đi thứ mười con rồng, hắn nhưng là vương trường sinh ấu tử a, tương truyền được đại đạo chúc phúc!

Trong lúc nhất thời, quần hùng bàn tán sôi nổi, rất nhiều người đứng lên, cười đón lấy.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1815: Vương Thập

Vương Thập tới, dáng người trung đẳng, khuôn mặt thanh tú, rất là tuấn mỹ, tương đương tuổi trẻ giàu có sức sống.

Trên mặt hắn mang theo cười, mười phần bình thản, nhưng là không ai dám ngây thơ cho là hắn người vật vô hại, bởi vì đây là một đầu ẩn núp hung long.

Ai cũng biết, hắn cường đại vô cùng, cái kia óng ánh cơ thể bên trong có bạo tạc tính chất lực lượng, có thể sánh vai cùng cấp bậc chân long.

Nhìn kỹ, da thịt của hắn oánh nhuận, chặt chẽ mà rắn chắc, đây là rèn thể đến đỉnh phong hóa cảnh bố trí, người này hơn phân nửa có cái kia Kim Cương Bất Hoại thân thể.

- Vương gia quả nhiên bất phàm!

Có người than nhẹ.

Từ khi nhìn thấy Vương Thập về sau, cao thủ chân chính đều có loại kinh dị cảm giác, như là gặp phải hình người hung long, giống bị một cái quái vật khổng lồ theo dõi.

Bình thường người không cảm thấy được, sẽ chỉ cảm giác hắn bình thản, ấm áp, như cùng một cái kinh nghiệm sống chưa nhiều thiếu niên, không có cái gì uy hiếp.

Thế nhưng là, đạo hạnh càng tinh thâm người sẽ càng kinh ngạc, trong cơ thể của hắn ẩn núp lấy lực lượng kinh khủng, một khi bộc phát ra, đem đất trời rung chuyển, sao trời liên miên vẫn lạc.

Thạch Hạo cũng ở tại chỗ, đăng lâm Tu Di Sơn, hắn âm thầm gật đầu, cái này Vương Thập quả nhiên không đơn giản, là một cái nhân vật lợi hại.

Mơ hồ trong đó, có thể cảm ứng được, trong cơ thể hắn có đại đạo phù quang, ẩn chứa nay lực lượng kinh người, trời sinh cùng đạo thân hòa, xem như thượng thiên sủng nhi.

Vương Thập cùng Vương Trường Sinh rất giống, đều mi thanh mục tú, nhìn tương đương tuấn mỹ, đồng thời thiên phú siêu tuyệt, kỷ nguyên này không có mấy người có thể cùng hắn so sánh.

- Các vị đạo hữu quá khách khí, không cần đa lễ.

Vương Thập mỉm cười, gặp rất nhiều người chào đón, hắn liên tục chắp tay, nghiễm nhiên một cái nhanh nhẹn mỹ thiếu niên.

Ở phía sau hắn, đi theo Vương Hi, vẫn như cũ duyên dáng yêu kiều, dung mạo tuyệt thế, nhưng đi theo Vương Thập bên người, phong thái hiển nhiên muốn bị đè xuống không ít, so dĩ vãng ảm đạm.

Nàng dung mạo hơn người, được xưng tụng chim sa cá lặn cái này tư thế, dung mạo nguyệt thẹn hoa nhường, nhưng hôm nay thiên hạ thế cục chuyển biến xấu, nhân tâm bất ổn, đều đang nghĩ lấy riêng phần mình tiền đồ, thiên tài liền mang ý nghĩa ngày sau huy hoàng, liền là bực này tuyệt sắc mỹ nhân cũng không có khả năng so Vương Thập càng làm cho người chú mục.

Tiếng đinh đông yếu dần, Yêu Nguyệt Công Chủ tiếng đàn đã ngừng lại, nhưng bách điểu không tiêu tan, Thần cầm vẫn như cũ vờn quanh tại thân thể của nàng bờ.

Vương Thập vỗ tay, cảm thán nói:

- Nó âm như ung dung tiên khúc, quanh quẩn bên tai, xúc động đạo tâm, Yêu Nguyệt Công Chủ cầm nghệ kinh người.

Những người khác lập tức đi theo phụ họa, đều gọi tán Yêu Nguyệt Công Chủ cầm kỹ kinh thế.

- Gặp qua mấy vị đạo huynh.

Tiếp theo, Vương Thập lại xông cách đó không xa Thập Quan Vương, Trích Tiên bọn người ôm quyền, mang theo cười ôn hòa, cấp bậc lễ nghĩa rất đủ.

Là cái khéo léo người, đây là Thạch Hạo ấn tượng đầu tiên, Vương Thập bản thân rất mạnh, tới đây sau còn để rất nhiều người cảm thấy như gió xuân ấm áp, không đơn giản.

Đồng thời, không hề nghi ngờ, Vương Thập đã trở thành một trong đó điểm, vô cùng đơn giản, liền gây nên tất cả mọi người chú ý, rất nhiều người vây lại, đem hắn bao vây tại trung ương.

- Đại Tu Đà đạo huynh, nhưng từng muốn tốt muốn đi Tiên Vực khu vực nào?

Vương Thập đã ngồi xuống, cười hỏi cách đó không xa Đại Tu Đà.

Mọi người đều biết, lần này tụ họp nói theo một ý nghĩa nào đó liền là một lần nói lời tạm biệt, một lần cuối cùng tụ hội, bởi vì vì mọi người lựa chọn khác biệt, có người muốn tiến Tiên Vực, có người có lẽ chỉ có thể lưu lại.

- Còn chưa xác định.

Đại Tu Đà lời nói ngắn gọn, nhẹ nhàng thở dài.

Hắn nhìn qua khu cổ địa này, cái này thật lớn đoạn sơn đây mới là cổ tăng một mạch cái nôi, nếu là không có bị hủy, nơi này mới là hắn lý tưởng thánh địa.

Vương Thập cười nhẹ nhàng, sau đó nhìn về phía Thập Quan Vương,

nói:

- Lấy huynh chi thiên tư, tin tưởng vô luận tại Tiên Vực phương nào, đều nhất định sẽ sáng chói một thế.

Lời này rất khách khí, đánh giá cực cao, nhưng là ai cũng biết, không coi là bao nhiêu khuếch đại, lấy Thập Quan Vương thiên tư cùng thực lực tới nói, đi đến nơi đây đều nhất định chói lọi.

Ba mươi năm trôi qua, hắn bây giờ tu luyện tới một bước nào rồi?

Thập Quan Vương rất bình tĩnh, nói:

- Ta kỳ thật nghĩ trước khi đi cùng ngươi luận bàn một trận.

Lời nói này vừa ra, lập tức dẫn phát người chấn động, sau đó lộ ra kinh sợ, Thập Quan Vương muốn cùng Vương Thập tiến hành đánh một trận? Làm cho nhiều người đều như là ăn phải thuốc lắc, hưng phấn cùng vô cùng kích động.

Cái kia là nhân vật cỡ nào, lại có nhưng có thể chân chính một trận chiến!

Thạch Hạo cuối cùng biết, Vương Thập đến cỡ nào không đơn giản, ngay cả Thập Quan Vương đều muốn muốn theo hắn quyết đấu, tự nhiên lồi hiện ra Vương Thập siêu phàm nhập thánh.

Bằng không, thiên tài làm sao nhập Thập Quan Vương pháp nhãn?

Vương Thập rất khiêm tốn, nhưng lại không phải khiếp nhược, nói:

- Đạo huynh quá để mắt ta, bất quá, ta cũng thật nghĩ cùng huynh trao đổi tu luyện tâm đắc.

- Chọn ngày không bằng đụng ngày, vậy không bằng ngay tại hôm nay, ngươi ta một trận chiến như thế nào?

Thập Quan Vương mở miệng, con ngươi lập lòe, như hai vầng mặt trời.

Cái này dẫn phát bạo động, hai đại cường giả tại hôm nay khả năng liền muốn quyết chiến, sao không khiến người ta rung động.

- Hôm nay thôi được rồi, chỉ uống rượu, cùng ngồi đàm đạo, đàm ngươi ta tiền đồ, hay là không nên động thủ.

Vương Thập lắc đầu nói ra.

Sau đó, hắn lại bổ sung, bình thản bên trong hiển thị rõ bá khí, nói:

- Tại ngươi ta lúc rời đi, tại tiến Tiên Vực trước, tại cái này trên chín tầng trời triển khai một trận chiến như thế nào?

- Tốt!

Thập Quan Vương nghe vậy, trực tiếp điểm đầu.

- Đối thủ khó cầu, ta rất chờ mong!

Vương Thập cười ha ha nói.

Nơi xa, Thái Âm Ngọc Thỏ than nhẹ, dắt "Chó con thỏ" lỗ tai dài, ở nơi đó rất không kiên nhẫn, có chút đáng tiếc, có chút tiếc nuối, nói:

- Thiếu mất một người, bằng không, lấy hắn chi tư, đến phiên Vương Thập phách lối sao?

Phụ cận người nghe được, đều lộ ra sắc mặt khác thường, có người không hiểu.

Ba mươi năm trôi qua, một số người cùng sự tình hiển nhiên từ một số người trong trí nhớ phai nhạt xuống dưới.

Đương nhiên, cũng có người nhiên, đoán được nàng nhớ lại ai.

Năm đó, biên hoang đại chiến, thế hệ tuổi trẻ ai xuất lực nhiều nhất? Không hề nghi ngờ, là bị phế sạch người kia, đã từng tự tay giết chết mấy tên đế tộc sinh linh.

Trận chiến kia, hắn có thể xưng dũng mãnh phi thường vô địch!

Tương đối mà nói, liền là Thập Quan Vương, trùng đồng chờ đều ảm đạm phai mờ, chiến công kém xa so sánh cùng nhau.

- Trích Tiên huynh phong thái tuyệt thế, như là tiên đạo nhân vật chuyển sinh, ta một mực rất chờ mong, có một ngày cũng có thể cùng ngươi luận bàn một phen.

Vương Thập mở miệng, nhìn chằm chằm không minh vô cùng Trích Tiên.

Trích Tiên nhàn nhạt cười cười, lộ ra một hàm răng trắng như tuyết, nói:

- Có thể, tùy thời phụng bồi!

Trước kia lúc, mọi người cảm thấy Vương Thập rất bình thản, người vật vô hại, nhưng bây giờ liền là đạo hạnh không đủ mạnh người cũng đã ý thức được, Vương Thập tự tin cùng hắn cường thế một mặt.

Bởi vì, đây là đang khiêu chiến, liên tiếp ước chiến hai trận, tương lai không lâu muốn phân biệt cùng hai đại cao thủ trẻ tuổi quyết chiến.

Hắn đang cười, vẫn ôn hòa như cũ, nhưng là đang nhìn trong mắt rất nhiều người, lại như là cái kia ẩn núp hung thú, dần dần lộ ra sắc bén răng nanh.

Lúc này, người lần lượt chạy tới.

- Kim Triển tới.

Rất nhiều nhân vọng đi, Kim Triển đến, hắn anh tư bừng bừng phấn chấn, tu vi càng phát cường đại, cả người tinh khí như hồng, ẩn chứa tại thể

nội lúc, đều nhanh che đậy giấu không được.

- Năm đó, đây cũng là một vị mãnh nhân a, tại Biên Hoang tham dự qua đại chiến, mặc dù sắp chết mà về, nhưng cứ nghe nhân họa đắc phúc, đạo hạnh tăng vọt.

Có người đang đàm luận, nhìn về phía Kim Triển, vừa nhìn về phía Vương Hi.

- Hai vị này kết thành đạo lữ sao?

Có người lộ ra vẻ quái dị, nghĩ đến chuyện năm đó, thế nhưng là xôn xao a, Kim gia cùng Vương gia muốn thông gia, kết quả về sau chậm trễ xuống tới.

- Vương gia lúc kia, hơi có hối hận, bọn hắn từng có cơ hội đem Hoang biến thành của mình a, cần biết, khi đó Hoang cùng Vương Hi có chút quan hệ...

Có người đang thì thầm, ở nơi đó nghị luận.

- A, năm đó Vương gia một lòng áp chế Hoang, phát sinh qua đủ loại không vui, từng một lần nghĩ thu hắn làm tôi tớ, đoán chừng về sau nhất định hối hận muốn chết!

Hoang, một cái xa xưa danh tự, bị tàn tiên phế bỏ về sau, dần dần liền không có người nhắc lên, thế nhưng là hôm nay, tại dưới loại trường hợp này, mọi người lại nghĩ tới.

- Im miệng, ta không nghĩ đến nghe được cái tên đó!

Kim Triển đột nhiên nói ra, lạnh lùng nhìn về phía nói nhỏ mấy người.

Bầu không khí lập tức có chút vi diệu, những người kia im miệng không nói.

- Làm sao vậy, xách huynh đệ của ta tên Hoang không được không,

ngươi Kim Triển tính là gì, bá đạo như vậy, ta lại muốn xách, lại như thế nào?

Đúng lúc này, một cái thiếu niên tóc vàng đi tới, đăng lâm Tu Di Sơn.

Hắn rất rắn chắc, như là kim loại đúc thành, trời sinh có một cỗ lực cảm giác, đầu đầy mái tóc dài vàng óng rối tung, con ngươi bắn ra sắc bén điện mang.

Có người nhận ra, hắn là Thiên Giác Nghĩ, một cái rất cao thủ khủng bố, danh xưng chí tôn phía dưới, lực cực điểm người!

- Ha ha, Kim gia tựa hồ ra một chút sự tình a, tất cả Kim Triển đạo hữu ở chỗ này rất nôn nóng?

Ma nữ mở miệng, nàng màu da tuyết trắng, đôi mắt như nước, khuynh quốc khuynh thành, nói:

- Nếu như Hoang ở chỗ này, Kim đạo hữu còn dám nói thế với sao?

- Có gì không dám? Đáng tiếc, hắn vĩnh viễn cũng tới không được! Ta nghĩ hắn bây giờ tại hạ giới đã là gần đất xa trời đi, mất đi đạo hạnh, cùng phàm nhân không khác, bụi về với bụi, đất về với đất, nhất định quá sớm biến mất.

Kim Triển nói ra.

- Nghe chư vị nâng lên ngày xưa người, thật rất là tiếc nuối, ta vô duyên nhìn thấy.

Vương Thập mở miệng.

Lúc này, Thác Cổ Ngự Long, Thái Âm Ngọc Thỏ, Vệ gia bốn hoàng bên trong hạnh còn sống sót hai người, Ngũ Linh chiến chủ nhân của xe Tề Hoành chờ ngơ ngẩn xuất thần, nghĩ đến kéo vị cố nhân kia.

Đã từng quét ngang thế hệ tuổi trẻ, tại Biên Hoang liên tiếp đánh chết đế

tộc cường giả, đáng tiếc, Hoang, năm đó từ biệt, hắn cũng không có cơ hội nữa tới nơi này.

Đại Tu Đà, tiểu Thiên vương, Thích Cố Đạo Nhân chờ cũng cảm khái không thôi, cảm thấy Hoang bị phế sạch, chẳng khác người thường, thật là đáng tiếc.

Liền là Vương gia Vương Hi, cũng thần sắc khẽ biến, năm đó phát sinh quá nhiều sự tình a.

- Nguyệt Thiền Tiên Tử, hoặc là Thanh Y tiên tử, nghe nói ngươi năm đó từng cùng Hoang giao tình không ít, cảm thấy hắn nếu là còn sống, chưa từng xảy ra bất trắc, sẽ mạnh bao nhiêu đâu?

Vương Thập cười hỏi.

Một số người biến sắc, tỉ như Thiên Giác Nghĩ, trường cung diễn bọn người, bởi vì, đều biết Thanh Y cùng Thạch Hạo năm đó phát sinh qua cái gì, cái này Vương Thập tại là khiêu khích sao?

Lại, Nguyệt Thiền cùng Thanh Y dung hợp về sau, rất khó nói rõ, hiện tại nàng phải chăng còn thiên hướng về Hoang, dù sao năm đó Nguyệt Thiền thế nhưng là cùng Hoang đối lập. Vương Thập như vậy nhấc lên, cũng kiêm thả có thử hương vị sao?

Một số người nhìn về phía Bổ Thiên giáo tiên tử.

Áo trắng như tuyết nữ tử, đôi mắt sáng chớp động, nhìn về phía Vương Thập, nói:

- Hắn như vẫn còn, mạnh mẽ hơn ngươi!

Lời đơn giản, khiến cho Vương Thập sắc mặt hơi cương, hắn không nghĩ tới Bổ Thiên giáo vị tiên tử này, thế mà trực tiếp như vậy nói như thế một câu.

- Có đúng không, còn thật hy vọng hắn có thể còn sống, một ngày kia xuất hiện ở trước mặt ta.

Vương Thập bình tĩnh nói.

Hoàn mỹ ca khúc chủ đề khúc MV, êm tai, tinh mỹ, tại hôm qua Wechat gửi đi Open Beta trong tin tức nha. Hoàn mỹ thế giới 3D tay du lịch, Android bản còn có quả táo bản cùng một chỗ miễn phí lên, muốn chơi huynh đệ tỷ muội có thể cùng đi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1816: Đối Lập

- Chỉ cần ngươi có thể sống, sẽ chờ đến ngày đó, ta tin tưởng, huynh đệ ta Hoang hắn sẽ trở về, có thể từ Hạ giới ở giết tới đến, giết đi này Tàn Tiên!

Thiên Giác Nghĩ nói rằng, tâm tình rất kích động.

Hắn tính khí rất xông lên, thân là Thập Hung hậu nhân, luôn luôn không sợ trời không sợ đất, tham dự quá Biên Hoang đại chiến, đối với Vương gia vị này cái gọi là tuyệt đại thiên kiêu không sợ.

- A, ta cũng hi vọng à, dù sao cũng là chúng ta bên trong một vị cường giả, nhưng đáng tiếc thân bên trong Chiết Tiên Chú, hơn nửa vĩnh viễn không có cơ hội đó.

Không chờ vương 10 nói cái gì, liền có người mở miệng, như vậy lãnh lãnh đạm đạm, cùng với nói là đáng tiếc, chẳng bằng nói là ở chế nhạo.

Vương gia, Kim Gia nhóm thế lực to lớn, ở trên chín tầng trời thâm căn cố đế, tự nhiên có một ít minh hữu, này một đời đỉnh cấp thiên tài cũng có chút rất muốn dựa vào long muốn bọn họ.

Vì vậy, đang giúp nói chuyện.

- Ngươi ở hồ nói linh tinh gì vậy?!

Thiên Giác Nghĩ mái tóc màu vàng óng từng chiếc như xán lạn chói mắt, dường như liệt diễm ở đốt cháy, năm đó việc để hắn tiếc nuối, để hắn đau lòng, nhưng cũng bất đắc dĩ.

Nói tóm lại, hắn không muốn tin tưởng Thạch Hạo trở thành phàm nhân, hiện nay đã đi vào già nua tuổi già.

Nhưng là, Chiết Tiên Chú thật sự khó giải, ai có thể mạnh mẽ chống đỡ hạ xuống?

Năm đó, Tàn Tiên ra tay, ai cũng không có cách nào ngăn cản, chỉ có thể lưu lại đoạn này tiếc nuối.

- A, ba mươi năm trôi qua, dù cho hắn lại thiên tài, cũng đã tinh lực khô bại, hiện nay tốt nhất tình huống chính là gần đất xa trời, miễn cưỡng sống qua ngày, gay go, đã chết rồi!

Lúc này, Phong tộc một vị cường giả mở miệng.

Kim Gia, Vương gia, Phong tộc, này tam đại Trường Sinh thế gia, đều từng cùng Thạch Hạo đối lập.

Làm nghe đến mấy lời nói này, mấy người trầm mặc.

Trường Cung Diễn, Thiên Giác Nghĩ chờ người lồng ngực chập trùng, tâm tình chập chờn kịch liệt.

Nếu thật sự chính là tình huống đó, năm đó ngút trời cường giả không khỏi quá đáng thương, thực sự có chút thê thảm.

Ba mươi năm trước, bọn họ từng Hạ giới, mượn đường Tam Thiên Châu, đi tới Hư Thần Giới.

Vào lúc ấy, có mấy người nhìn thấy Thạch Hạo, chính hắn từng cười ha ha, không một chút nào thương cảm, thế nhưng là cũng nói cho mọi người, chưa được mấy ngày tốt tiêu sái, cuối cùng rồi sẽ phế bỏ.

Đó là bọn họ một lần cuối cùng nhìn thấy Thạch Hạo, lần từ biệt này chính là 30 năm, cũng không có cơ hội nữa xuống.

Hắc ám sinh linh tập kích, các nơi đường nối đều đóng rồi!

30 năm không thấy, vị cố nhân kia sẽ không phải thật sự già lọm khọm, như ngày đó một bên đỏ như máu Tàn Dương giống như vậy, anh hùng xế

chiều chứ?

Này quá nửa là... Tối khả năng phát sinh sự tình!

Dù sao, Chiết Tiên Chú khó giải, sẽ chém đi người đạo hạnh, một thân Pháp lực sau khi biến mất, cường giả Nguyên khí đại thương, liền như vậy tinh lực bị hao tổn, từ từ khô héo.

- Hắn có thể sống cũng đã xem như là một loại hy vọng xa vời, còn nói gì quật khởi, nói cái gì phục xuất, a!

Kim Triển mở miệng, trong lời nói mang theo xem thường.

Hắn cùng Thạch Hạo cừu hận quá sâu, hắn này một đời chuyển chiết điểm đều là bởi vì cùng Hoang một lần đại chiến mà gây nên, lần đó ở Đế Quan thất bại, để hắn bỏ mất trở thành đồng đại lĩnh quân người cơ hội.

Đó là số mệnh của hắn chuyển chiết điểm, một trận chiến qua đi, hắn một lần sa sút, đạo hạnh bất ổn, cuối cùng cùng dị vực sinh linh liều mạng giờ, còn bị đánh giết thân thể.

Chiến dịch qua đi, Vương Hi chưa thực hiện lời hứa, trở thành đạo của hắn lữ, Kim Gia, Vương gia hai nhà bởi vậy có một ít kẽ hở.

- Ngươi này ngày xưa bại tướng, quên năm đó ở Đế Quan giờ Hoang là làm sao dễ dàng nghiền ép ngươi đi, hắn không ở, ngươi cảm thấy mình có thể bễ nghễ quần hùng?

Thiên Giác Nghĩ căm tức, vì vậy trực tiếp nói trào phúng.

Kim Triển ánh mắt lạnh lùng, sát cơ vô tận.

- Chư vị, nói những này làm chi, chúng ta không cần vì là đi xa người tổn thương hòa khí, lần này chủ yếu là vì nói một chút ngươi ta sau này đường.

Có người mở miệng, hóa giải loại này mùi thuốc súng.

Đáng tiếc, loại này nỗ lực uổng phí, cũng không từ nguyện.

Có người đối chọi gay gắt, đối với Thiên Giác Nghĩ, Thái Âm Ngọc Thỏ chờ đợi ác ý, không hữu hảo.

- Một cái từ trần người, có cái gì có thể than thở, chết rồi chính là chết rồi, bất luận đi qua cỡ nào kinh diễm, hiện tại cũng chỉ là Hạ giới phế cốt một đống.

Đó là Phong tộc cường giả.

Kỳ thực, năm đó bộ tộc này trước hết đối với Thạch Hạo ra tay, Thạch Hạo mới xuất hiện ở vô lượng thiên, liền bị bọn họ phái ra nguyên thanh cho nhìn chằm chằm, đi đày đến Thái Sơ cổ khoáng.

Chỉ vì tội huyết một mạch, cùng Cai Tộc tổ tiên xung đột lẫn nhau, có quá nhiều ân oán, bọn họ không hi vọng Thạch Tộc có người trưởng thành lên thành một cây đại thụ che trời.

- Ta thế nào cảm giác, ngươi nói chuyện như thế chói tai?

Thác Cổ Ngự Long mở miệng, đến từ Biên Hoang Đế Quan gia tộc, cùng Thạch Hạo quan hệ cũng không tệ.

Bởi vì, đó là ở bên trong chiến trường kết làm giao tình, năm đó rõ như ban ngày, Hoang một người liền đánh giết dị vực Đế Tộc mấy tên cao thủ.

Đồng thời, Thác Cổ Ngự Long, Vệ gia tứ hoàng chờ người, còn từng bị Thạch Hạo ở này trận chiến cuối cùng bên trong đã cứu tính mạng.

Mấy người vẻ mặt không lành, bao quát Bổ Thiên giáo tiên tử, Tề Hoành chờ người, đều xem Hướng Phong tộc cao thủ.

Năm đó, Cai Tộc truyền nhân là bị Thạch Hạo đánh giết, thù hận rất sâu, người này ngược lại cũng thẳng thắn, trực tiếp mang theo địch ý liên tục cười lạnh.

- Thệ người đã rồi, có cái gì tốt tranh luận.

Vương gia có người mở miệng, nhưng cũng không phải vì dẹp loạn tình thế, mà là có chút khiêu khích mùi vị, bởi vì, mặt sau còn có lời.

- Đường ở mình dưới chân, đều là hắn mình lựa chọn.

Hắn bình thản nói rằng.

Đây là vương 10, Vương Hi ở ngoài, Vương gia đến tên còn lại, thiên tư tuyệt vời, là gần ba mươi năm qua mới quật khởi nhân vật, gần một hai mươi năm qua đặc biệt là đặc sắc, sức chiến đấu siêu phàm.

- Ngươi có ý gì?

Trường Cung Diễn trầm giọng hỏi.

- Rất nhiều sai đều là hắn mình tạo thành, bị phế đã được quyết định từ lâu.

Hắn nhàn nhạt mở miệng.

- Tiểu tử, ngươi như thế không thông nhân tính, là ở tìm đường chết sao? Thạch Hạo năm đó ở Biên Hoang đại chiến, lập xuống chiến công hiển hách giờ, ngươi còn ở Vương gia bú sữa đây!

Thiên Giác Nghĩ tương đương bạo tính khí, nói chuyện tự nhiên không khách khí.

Nói bú sữa là khuếch đại, thế nhưng, năm đó Vương Lan xác thực vẫn không có xuất thế đây, khi đó hắn còn chưa đủ 20 tuổi, đang tu luyện then chốt kỳ.

- Chuyện xưa không đề cập tới cũng được, bất quá hôm nay có một việc, phải đắc tội.

Vương Lan càng không có sinh tức giận, đột nhiên đổi giọng, nhìn phía một cái phương vị, tập trung Thái Âm Ngọc Thỏ chờ người.

- Trước đây không lâu, bộ tộc ta bên trong một vị trưởng bối gặp nạn, bị người bắt đi, nghe nói, từng có một cái đạo sĩ béo ở đây, hắn tên Tào Vũ Sinh!

Hắn nói như vậy nói.

- Ngươi có ý gì?

Thái Âm Ngọc hỏi.

- Xin lỗi, nghe nói ngươi cùng này tào đạo sĩ giao tình không tệ, chúng ta muốn ở thịnh hội sau khi kết thúc xin ngươi đi ta Vương gia làm khách một quãng thời gian.

Vương Lan nói rằng.

Nghe nói lời ấy, rất nhiều người tất cả giật mình, sau đó đồng thời nhìn phía vẫn bình tĩnh không nói vương 10, hắn là lần này tụ hội khởi xướng người một trong, mục đích không thuần.

Vương 10 lạnh lẽo âm trầm mở miệng, không lại ôn hòa, cùng trước đây không lâu khí chất không giống nhau, nói:

- Ta Đại huynh bị bắt, hôm nay có bao nhiêu đắc tội.

Hắn đều nói như vậy, tất cả mọi người rõ ràng, sớm có dự mưu.

Thanh Y, Thác Cổ Ngự Long, Trường Cung Diễn, Vệ gia tứ hoàng, Thiên Giác Nghĩ chờ một đám người đều lộ ra sắc mặt giận dữ, không nghĩ tới Vương gia càng như thế là tứ không e dè, muốn ở đây thứ tụ hội trên bắt người?

- Ngươi dám!

Thiên Giác Nghĩ cái thứ nhất đứng ra, hướng đi Thái Âm Ngọc Thỏ, muốn cùng với nàng cùng tiến lùi.

Ầm!

Lúc này, đi theo Thái Âm Ngọc Thỏ bên cạnh một con trắng như tuyết tiểu Kỳ Lân, đột nhiên phát sinh khủng bố tinh lực, kinh sợ rất nhiều người.

Cái này cũng là Thập Hung đời sau, ba mươi năm trôi qua, trưởng thành rồi!

- Có chút ý nghĩa, bất quá, chư vị, xin lỗi, người chúng ta là nhất định lấy đi, nhưng xin yên tâm, tạm sẽ không làm thương tổn nàng, chỉ chờ này đạo sĩ béo đến nhà thỉnh tội.

Vào thời khắc này, một đạo thanh âm lạnh như băng truyền đến, một bóng người mờ ảo hiện lên, dần dần rõ ràng, một con tóc xám, con ngươi như Kim Đăng, khí tức khủng bố kinh thiên.

Ở xung quanh, hư không rạn nứt, hắn cả người đứng ở nơi đó, khiến cho Thiên Địa đều đang run rẩy.

- Vương Ngũ!

Mấy người giật mình, nhận ra thân phận của hắn, không nghĩ tới người này càng cũng tự mình trình diện.

- Ngươi Vương gia hành sự quá tứ không e dè, đây là một lần cùng thế hệ tụ hội, các ngươi càng muốn tùy ý bắt người?!

Bổ Thiên giáo tiên tử khẽ quát.

Rất nhiều người vừa giận vừa sợ, cùng Thạch Hạo, Thái Âm Ngọc Thỏ có giao tình người đều đứng lên con mắt.

Vương gia quá bá đạo, mặc dù Vương Trường Sinh thật sự trở thành Chí Tôn bên trong người số một, có thể Cai Tộc như vậy hành sự cũng quá lộ

liễu, dã man mà hung hăng cực điểm.

Mấy người suy đoán, điều này là bởi vì Vương gia muốn tiến vào Tiên vực, cái đó sau lưng có tiên gia cổ dạy chỗ dựa, vì lẽ đó, càng ngày càng ngông cuồng tự đại.

- Ha ha, huynh trưởng ta bị người tập kích, bây giờ không rõ sống chết, bây giờ ta bắt một cái cùng hung đồ có quan hệ người, có thể làm sao, ai muốn ngăn trở sao?

Vương Ngũ thản nhiên nói.

Vương gia chín con rồng thân phận siêu nhiên, vượt xa bình thường độn nhất cảnh giới tu sĩ, trong đó mấy người được cho chuẩn Chí Tôn, thực lực khủng bố vô biên.

Hắn có nói câu nói như thế này sức lực, bởi vì hắn là Vương Trường Sinh hôn tử.

- Có đúng không, ngươi cũng thật là tùy tiện.

Bỗng nhiên, có người mở miệng, đồng thời giội ra một chén rượu, xoạt một tiếng, óng ánh chất lỏng rơi ra hướng về Vương Ngũ.

Ầm!

Rất nhiều người trợn mắt ngoác mồm, Vương Ngũ như bị sét đánh, dĩ nhiên không có có thể tách ra, toàn bộ thân thể đều ở bay ngược, một chén rượu mà thôi!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1817: Diệt Địch Trong Nháy Mắt

Tình huống thế nào, Vương Ngũ bị một chén rượu đánh bay, này cảnh tượng có chút không chân thực, khiến người ta trố mắt ngoác mồm, cảm giác sâu sắc bất ngờ cùng khiếp sợ!

Vương Ngũ thực lực mạnh mẽ, tu đạo năm tháng dài dằng dặc, ở đương đại có thể nói là Chí Tôn bên dưới hiếm có cao thủ một trong, lại tao ngộ như vậy một đòn.

Sai, này không nên nói là một đòn, quá bị xem thường, người xuất thủ phi thường tùy ý, liền như thế giội ra một chén rượu, liền đem người cho va bay ra ngoài.

Đây là người nào? Nghe lời ngữ rất trẻ trung!

Tất cả mọi người đồng loạt quay đầu lại, tìm kiếm mở miệng người, nhìn về phía một cái phương vị, muốn biết hắn là ai.

Nơi đó có một người, hơi thở sự sống phồn thịnh, hẳn là rất trẻ trung, loại này tinh lực không phải già yếu tu sĩ trên người có khả năng nắm giữ, nhưng là, hắn ngồi ở chỗ đó, nhưng có chút hư vô cảm, khó có thể chân thực bắt giữ hắn chân thân.

Một tấm ngọc thạch sau cái bàn, một bóng người như vân thâm không biết nơi tiên sơn, có sương trắng mông lung, hắn yên tĩnh ngồi ở chỗ đó, tự rót tự uống, yên lặng phẩm tửu.

Vương Ngũ hóa giải cái kia nguồn xung lực, rốt cục ổn định thân hình, rơi trên mặt đất, nhưng dù vậy, vẫn là lảo đảo lùi lại mấy bước.

Có thể thấy được vừa nãy hắn thu được thế nào xung kích, một chén

rượu liền để hắn đi ngang trời, quá kinh người.

- Ngươi, đến tột cùng là ai?!

Vương Ngũ sắc mặt khó coi, có thể như vậy bức lui hắn người tuyệt đối khủng bố, Vương Trường Sinh có thể dễ dàng làm được, Vương Cửu cũng được, so với hắn muốn mạnh hơn một đoạn.

Người kia không có phản ứng hắn, bưng chén rượu, như là đang xuất thần, nghĩ một ít tâm sự, đem hắn cho không nhìn.

- Ngươi đến cùng muốn như thế nào?

Vương Ngũ mở miệng lần nữa, trong lòng có một luồng hỏa diễm, vô cùng hừng hực, lại bị người khinh thường, hắn trong bóng tối cắn răng.

- Không ưa ngươi tùy tiện dáng vẻ.

Người kia tựa hồ phục hồi tinh thần lại, bình tĩnh đáp lại.

- Ngươi, quản quá giới rồi!

Vương Ngũ trầm giọng nói, nhìn chằm chằm Thạch Hạo, lại nhìn lướt qua Thái Âm Ngọc Thỏ các loại (chờ) người.

- Câu nói này nếu như là cha của ngươi đến cho ta nói, vẫn không tính là quá đáng, bằng ngươi cũng dám hung hăng?

Người trẻ tuổi kia lông mày gạt gạt, nói như vậy nói.

Phụ cận, tất cả mọi người đều phi thường giật mình, người này đến tột cùng là ai, mạnh mẽ như vậy, càng ở miệt thị Vương Ngũ, hắn có cỡ nào kinh người tu vi?

Vương Ngũ sắc mặt khó coi, người này so với hắn hung hăng, quá xem thường hắn, lại như thế một bộ giáo huấn giọng điệu.

Vậy dĩ nhiên là Thạch Hạo, hắn ở bên cạnh thấy rõ, đối phương lại muốn bức bách, mang đi Thái Âm Ngọc Thỏ, hắn tự nhiên không thể ngồi yên không để ý đến, phải cho dư giáo huấn.

Trên thực tế, từ khi hắn đi tới nơi này sau, sẽ không có dự định buông tha mấy người.

- Bằng hữu, Thái Âm Ngọc Thỏ là phụ thân ta điểm danh muốn mang về.

Vương Ngũ hít sâu một hơi, mở miệng lần nữa, vẻ mặt trịnh trọng cực kỳ.

Hắn cảm thấy, trước mắt người kia tuổi tác hẳn là không cao lắm, dù cho biết tu vi so với hắn thâm, vì vậy cũng không gọi tiền bối, mà là gọi là bằng hữu.

Đồng thời, hắn mang ra Vương Trường Sinh, đây là một loại cảnh cáo, để Thạch Hạo không muốn nhúng tay chuyện này.

- Ngươi thật giống như không có rõ ràng ý của ta, thuần túy không ưa bọn ngươi hành vi, dù cho mang ra phụ thân ngươi đến cũng không dùng!

Thạch Hạo lạnh nhạt nói rằng.

Tất cả mọi người đờ ra, vị này quá hung hăng, không nể mặt Vương Ngũ, gọn gàng dứt khoát nói ra, rất là trào phúng.

- Bằng hữu, ngươi không khỏi khinh người quá đáng!

Vương Ngũ mở miệng, vẻ mặt lạnh lùng, thân là Vương Trường Sinh đệ ngũ, hắn quen thuộc hung hăng, hiếm khi gặp chuyện như vậy.

- Ngươi không tư cách theo ta xưng bằng làm hữu, đồng thời không biết rõ chính mình tình cảnh, nho nhỏ đệ ngũ trùng, cũng dám ở trước mặt ta lộ liễu?

Thạch Hạo nói rằng, uống vào ngọc rượu trong chén.

Mọi người sợ mất mật, vị này đến cùng là ai vậy, đây là ở coi rẻ Vương gia đệ ngũ con rồng a, căn bản không để ở trong lòng, như là ở răn dạy tiểu bối giống như.

Vương Ngũ tâm có lửa giận, hắn còn không biết đây là Thạch Hạo, nếu là rõ ràng phỏng chừng sẽ thổ huyết, đã từng tiểu bối, hôm nay lấy bực này tư thái răn dạy hắn, tương đương với cùng phụ thân hắn đứng ngang hàng.

- Đạo hữu, như ngươi vậy can thiệp vào, hơi quá rồi!

Vương Ngũ căm tức.

- Một tên tiểu bối mà thôi, nhiều lần chống đối ta, còn muốn mang ra cha của ngươi uy hiếp ta?

Thạch Hạo liếc mắt nhìn hắn.

Một sát na mà thôi, Vương Ngũ mặt đỏ lên thang, bị người xem thường, xem thường hắn.

Nhưng là, hắn vì sao từ trên người người này cảm nhận được một luồng tương đương tuổi trẻ sinh mệnh phấn chấn? Hẳn là một người trẻ tuổi mới đúng.

Thế nhưng, người này "Cậy già lên mặt", nhìn dáng dấp còn giống như thực sự là một cái tiền bối.

- Không biết tiền bối ngươi tu đạo bao nhiêu tải, thành đạo cái nào một năm?

Vương Ngũ mở miệng.

- Tu nói sao cũng có mấy chục tải đi, làm sao, ngươi còn không phục có phải không?

Thạch Hạo khóe miệng mang theo một tia lạnh nhạt cười.

Đùa gì thế, tu đạo mấy chục năm, thì có bực này tu vi? Vương Ngũ giác được đối phương ở tiêu khiển hắn.

Những người khác đều nở nụ cười, nhìn thấy Vương Ngũ ăn quả đắng, Trường Cung Diễn, Thác Cổ Ngự Long, Thiên Giác Nghĩ bọn người rất phấn chấn, này không biết thân phận gì tu sĩ xuất hiện quá đúng lúc.

- Khinh người quá đáng!

Vương Ngũ gầm nhẹ nói, bắt đầu kết ấn, không cam tâm, muốn ước lượng một thoáng người này là có hay không tiến quân cảnh giới chí tôn.

Vẫn là nói, chỉ là một vị chuẩn Chí Tôn?

- Tiểu bối ngươi vọng tưởng động thủ với ta?

Thạch Hạo cười to.

Hắn đứng dậy, cước hạ xuất hiện một cái kim quang đại đạo, lan tràn về phía trước, thần thánh vô cùng, quang hoa xán lạn, trực tiếp dẫn tới Vương Ngũ nơi đó.

Ở kim quang đại đạo hai bên, hiện lên một cây lại một cây thần liên, cắm rễ trong hư không, phiến lá chuyển động, phát sinh đại đạo tiếng nổ vang rền.

Mọi người hút vào hơi lạnh, đại đạo ở tại cước hạ, người này hơn nửa thật sự thành đạo rồi!

Vương Ngũ ra tay, nắm pháp ấn, triển khai bảo thuật, về phía trước bổ tới, nhưng đáng tiếc, khi (làm) cái kia phù văn tấn công tới thì, ở Thạch Hạo trước người toàn bộ tán loạn.

Cái kia kim quang đại đạo tiêu diệt tất cả, chém hết pháp thuật các loại, Thạch Hạo giống như Vạn Pháp Bất Xâm!

Ầm!

Đến phụ cận, Thạch Hạo một cái tát mà thôi, đem Vương Ngũ quất bay, để hắn ho ra đầy máu, xem trong lòng mọi người run rẩy.

- Ngươi mạnh mẽ hơn mang đi Thái Âm Ngọc Thỏ, lớn như vậy người nhưng bắt nạt một cái tiểu cô nương, không chê e lệ sao, còn muốn bộ mặt sao?

Thạch Hạo hỏi.

Cũng trong lúc đó, hắn đối với Vương Ngũ lộ ra hình dáng, có thể để cho hắn nhìn thấy đến tột cùng ai.

- Ngươi...

Vương Ngũ chấn kinh rồi, con mắt trợn to, quả thực không thể tin được con mắt của chính mình.

Đùng!

Lần này, lời nói của hắn bị một cái tát cho phiến trở lại, khuôn mặt rạn nứt, muốn tránh tránh cũng không thể.

Phốc!

Vương Ngũ phun ra một ngụm máu, này không riêng là bị thương, chủ yếu nhất là tức giận, hắn cả người đều đang run rẩy, khóe mắt đều muốn trừng nứt ra rồi.

Đây là người nào? Năm đó tên tiểu tử kia, không chỉ có không có bị phế đi tu vi, còn trở thành này các cao thủ, hơn nửa tiến vào cảnh giới chí tôn, này phi thường khủng bố.

Này tức giận hắn muốn thổ huyết, rõ ràng là một tên tiểu bối, nhưng lấy tiền bối tự xưng, nhìn xuống hắn, mang theo vẻ khinh bỉ.

Cái cảm giác này quá khó tiếp thu rồi, năm đó Thạch Hạo bị huynh đệ bọn họ coi là con sâu nhỏ, nếu không có Mạnh Thiên Chính ngăn, đã sớm giơ tay liền cho ép chết.

Nhưng là hôm nay, hết thảy đều bị sửa, điều lại đây, cái kia tiểu bối cao cao tại thượng, đã có thể khinh mạn hắn, nhìn xuống hắn.

- Ngươi...

Vương Ngũ muốn mở miệng lần nữa, cũng muốn bạo phát thần thức niệm.

Kết quả, phịch một tiếng lần thứ hai đã trúng một chưởng, cả người bay ngang, miệng đầy là huyết, hàm răng bóc ra, bùng nổ ra tất cả khí tức đều bị áp chế trở lại.

Hắn muốn rách cả mí mắt, thế nhưng là không có cách nào, hắn không phải là không có thủ đoạn, trong cơ thể khắc có thần bí trận pháp, có thể làm cho hắn bùng nổ ra sức mạnh không gì sánh nổi.

Có thể hiện tại mất đi hiệu lực, người kia chân đạp kim quang đại đạo, từ lâu khắc chế chết rồi hắn, hắn không còn sức đánh trả chút nào.

Bởi vì, Thạch Hạo nghiên cứu qua Vương Đại trận pháp, biết làm sao nhằm vào chín con rồng, bản là có thể áp chế, hiện tại càng là nhanh chóng.

Ầm!

Vương Ngũ bay ngang, bất quá lần này không có lại tha cho hắn hô quát cùng hét giận dữ, Thạch Hạo dò ra một bàn tay lớn, một cái liền đem hắn nắm lên, nắm hắn cả người xương cốt cót ca cót két vang vọng, đứt thành từng khúc.

Cuối cùng, Thạch Hạo trực tiếp đem hắn trấn áp, nhét vào một cái bên trong lò luyện đan, phong ấn lên.

Tu di trên chỗ núi vỡ, yên lặng như tờ, tất cả mọi người đều xem há hốc mồm, Vương Ngũ liền như thế bị người thu rồi!

- Nếu ra tay, vậy thì ********, một giết tới để đi.

Thạch Hạo khẽ nói.

Hắn một chút tập trung Phong tộc cái kia truyền nhân, không chút do dự, dò ra một bàn tay lớn, phù một tiếng, đem hắn nắm thành một đám mưa máu.

Không nói ngày xưa tộc này làm hại Thạch Hạo nợ cũ, riêng là tộc này muốn đem gỗ mục hòm cùng hắc ám sinh linh đổi đi chuyện này, cũng đủ để cho Thạch Hạo sinh ra sát cơ.

Đón lấy, hắn lại nhìn chằm chằm Kim Triển, bởi vì hắn mới từ Kim gia nơi đó tới rồi, đem Kim Thái Quân đều trọng thương, tự nhiên không ngại chém xuống tộc này truyền nhân.

Kim Thái Quân lén lút tiếp xúc qua hắc ám sinh linh, Thạch Hạo giết bọn họ không hề cảm giác áy náy.

- Ngươi là...

Bởi vì, thời khắc sống còn, hắn nhìn thấy Thạch Hạo hình dáng, kỳ lạ giống như vậy, làm sao có khả năng là hắn, lại sống sót trở thành Chí Tôn.

- Không, chờ một chút, ta có chuyện muốn nói.

Kim Triển la lên, hắn thực sự không cam lòng như vậy bị giết, đem chết không nhắm mắt, hắn rất muốn hỏi một câu, Thạch Hạo làm sao có thể sống quá Chiết Tiên Chú, mà lại đạo hạnh tinh tiến đến một bước này.

- Phốc!

Kim Triển bị Thạch Hạo trong nháy mắt, một đạo kiếm khí chém xuống đầu lâu, nhưng không có bị lập tức tru diệt đi Nguyên Thần.

Lúc này, Thạch Hạo vừa nhìn về phía Vương gia Vương Thập các loại (chờ) người. (chưa xong còn tiếp. Nếu như ngài yêu thích bộ tác phẩm này, hoan nghênh ngài đến khởi điểm (qidian. com) đầu phiếu đề cử, vé tháng, ủng hộ của ngài, chính là ta động lực lớn nhất.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1818: Thạch... Tiền Bối

Người của Vương gia bị nhìn chằm chằm sau, từng cái từng cái lông tóc dựng đứng, cơ thể căng thẳng, liền dường như ăn cỏ động vật trong nháy mắt bị trong rừng mãnh thú nhìn chằm chằm giống như vậy, có một luồng xuất phát từ bản năng run rẩy cảm, trực tiếp dũng khắp cả toàn thân.

Bọn họ cũng đều biết, đây chính là một con hình người hung thú, hơn nữa là cái thế đại hung!

Trước kia thì Vương Thập làm cho người ta cảm giác là khí chất xuất chúng, không phát động thì, ôn hòa như gió xuân, một khi lộ ra sơ qua sát khí, vậy thì là cự hung giống như tồn tại.

Nhưng là hiện tại cùng Thạch Hạo so sánh, rất nhiều người đều cảm thấy, hắn này điểm hung sát không tính là gì, dù sao cùng dịu ngoan gia thú.

Quá khủng bố!

Vương gia mấy người đều kinh sợ, không tự chủ được rút lui, đặc biệt là Vương Lan nhất là không thể tả, sắc mặt tái nhợt, thân thể không nhịn được khinh hơi run rẩy, muốn bái lạy xuống.

Vương Hi cũng không dễ chịu, cảm giác như cự sơn ép đỉnh, hô hấp đều khó khăn, muốn đối với người kia thần phục.

Cho tới Vương Thập, như gặp đại địch, thân thể của hắn cũng phản bội ý chí, sinh ra vô cùng cảm giác xấu, mãnh thú tuy mạnh, nhưng hiện tại nhưng dường như đối mặt một Thú Vương.

Cho tới những người khác đều từ lâu tâm thần chấn động, tượng đất giống như vậy, từng cái từng cái thân thể cứng ngắc, chấn động không tên.

Vậy cũng là Vương Ngũ a, liền như vậy bị trấn áp.

Mà Phong tộc truyền nhân, liền một câu nói đều chưa kịp nói ra, thì bị một cái nắm thành sương máu, đây là uy thế cỡ nào, thế nào thần năng?

Cái kia Kim Triển được xưng nhân vật thiên kiêu một đời, năm đó có tư cách vấn đỉnh thế hệ tuổi trẻ lĩnh quân người, nhưng là trước mắt lại bị trong nháy mắt, một đạo kiếm khí chém xuống đầu lâu.

Cỡ này uy thế, như vậy chiến tích, đã không phải bình thường khiếp người, trong này có đại khủng bố!

Phàm là tu sĩ, không ai không hãi hùng khiếp vía, đây là một người trẻ tuổi, nhưng là sức chiến đấu của hắn... Cao thái quá, vượt xa khỏi lẽ thường.

- Là hắn... Dĩ nhiên là hắn!

Kim Triển rất muốn đại gọi ra, thế nhưng là chỉ có thể từ trong miệng hướng ra phía ngoài thổ huyết bọt, chỉ còn lại dưới một cái đầu lâu, hắn bị tràng Vực áp chế.

Đừng nói lên tiếng, liền ngay cả sóng thần niệm đều không thể truyền ra, hắn bị cầm cố ở trên hư không.

Kim Triển quá khiếp sợ, bất luận làm sao cũng không nghĩ tới là Hoang, lại là người kia, hắn làm sao còn có thể xuất hiện, nhất định phải bị trở thành phế cốt người, càng trở thành Chí Tôn?

Hắn muốn rống to, điều này làm cho hắn không thể nào tiếp thu được, cả người đều có loại cảm giác vô lực.

Năm đó, hắn chính là bị Thạch Hạo đơn giản một đòn từ trên chín tầng trời đánh rơi tới địa ngục, mất đi cùng thế hệ lĩnh quân người tư cách, không có tuyệt thế hào quang.

Hôm nay lại là như vậy, hắn tu vi Đại thành, xuất quan mà đến, chạy tới

tu di đoạn sơn, muốn ở hôm nay quật khởi, uy chấn thiên hạ. Nhưng là, có thể nào ngờ tới, lại tao ngộ cùng dạng người này, lại là một hồi thảm bại.

Lần này đáng sợ hơn, một đạo kiếm khí mà thôi, liền chém xuống đầu của hắn, không còn sức đánh trả chút nào.

Kim Triển không cam lòng, cái trán gân xanh hiện lên, đời này của hắn bên trong, nhất là cực kì trọng yếu hai trận chiến đấu đều gặp phải cùng một người, kết cục như thế.

Điều này làm cho hắn thổ huyết, phẫn nộ, nếu không có là cái này Hoang, hắn gặp gỡ ai cũng không sợ, đều có thể huy hoàng một trận chiến, nhất định phải danh chấn thiên hạ.

Kết quả, chính là như thế đáng thương, đời này của hắn đều là như vậy xui xẻo, trước sau ở vào Hoang dưới bóng tối, bị toàn diện áp chế, sâu sắc vô lực.

- Ngươi... Không thể lấy lớn ép nhỏ!

Vương Lan mở miệng, ỷ vào lá gan, ngoài mạnh trong yếu.

Thạch Hạo nghe vậy, hơi hơi ngẩn ra, sau đó nở nụ cười vừa cười.

Vương Thập vẫn tính bình tĩnh, tối thiểu vẻ mặt không có kinh hoảng, can đảm rất hơn người, tự có một phen khí độ.

Hắn hít sâu một hơi, đi về phía trước, cũng mở miệng, nói:

- Tiền bối cùng bọn ta có cừu oán sao, làm sao đến mức Lôi Đình xuất kích.

Hắn liếc mắt nhìn Kim Triển, vừa liếc nhìn Phong tộc truyền nhân hóa thành sương máu.

Hắn huynh trưởng Vương Ngũ bị trấn áp, hắn vẫn chưa nôn nóng, cũng không có hốt hoảng, dưỡng khí công phu rất giỏi, âm thanh vẫn bằng phẳng.

- Nàng cùng các ngươi có cừu oán sao?

Thạch Hạo chỉ về Thái Âm thỏ ngọc.

Tất cả mọi người đều là ngẩn ngơ, vị này cùng Thái Âm thỏ ngọc quan hệ gì, thực sự là đang vì nàng ra mặt a.

- Tạ Tạ tiền bối!

Thái Âm thỏ ngọc ngọt ngào nở nụ cười, hàm răng óng ánh, lại lầu bầu nói:

- Người của Vương gia quá đáng ghét, xin tiền bối thay trời hành đạo, chém đạo hạnh của bọn họ.

Mấy người nghe vậy lập tức biến sắc, này thỏ vẫn đúng là đủ tàn nhẫn, cùng Vương gia có quan hệ người không ai không thân thể lạnh cả người.

- Dễ bàn.

Thạch Hạo mỉm cười.

Vương Thập nghe được Thạch Hạo lời nói, không lại hỏi dò có hay không có cừu oán vấn đề, nhẹ nhàng thở dài, hắn biết việc này không thể dễ dàng, phiền phức lớn rồi.

Hắn Ngũ ca nói rồi nhiều như vậy, đem phụ thân đều mang ra đến rồi, kết quả cũng vô dụng!

Lúc này, Thạch Hạo giơ tay, hướng về Vương gia mấy người chộp tới, chầm chậm thế nhưng là mạnh mẽ, bàn tay bao phủ vòm trời, quả thực không cách nào chống lại.

- Chậm, tiền bối, ta không phục!

Vương Thập trong mắt hết sạch bùng lên, như vậy quát lên, ngăn cản

Thạch Hạo hạ sát thủ.

- Có gì không phục?

Thạch Hạo hỏi, tương đương tùy ý cùng bình thản.

- Ngươi là Chí Tôn, có dám cho ta một cơ hội, đánh nhau cùng cấp, ta Vương Thập tung hoành thiên hạ, chưa bao giờ úy chiến, chỉ cầu một công bằng!

Vương Thập quát lên.

Đến giờ phút này rồi, hắn không có đường lui, chỉ có thể như vậy.

Thạch Hạo nghe vậy lộ ra vẻ cổ quái, hắn bị Vương Thập gọi là tiền bối, còn bị yêu cầu cùng cấp khiêu chiến, hơi kinh ngạc.

- Được, ta cho ngươi này hậu bối một cơ hội.

Thạch Hạo cười ha ha nói, khiến cho người cảm thấy quái dị.

Trên thực tế, hắn sao có thể tính là là tiền bối? Vương Thập xưng hô như vậy, để hắn cảm thấy buồn cười, nếu là biết thân phận của hắn sau, sẽ là vẻ mặt gì?

- Oanh

một tiếng, Vương Thập bạo phát, cường giả khí tức cuồn cuộn, che ngợp bầu trời, bao phủ Nhật Nguyệt Tinh Thần.

Vương gia chín con rồng, chưa giả là nhất!

Thế nhân đều biết, vương chín là chín con rồng bên trong người mạnh nhất, thậm chí có người suy đoán, hắn khả năng hữu duyên cảnh giới chí tôn!

Vương Thập sau khi xuất thế, mọi người ngạc nhiên, lại còn có thứ mười con rồng? Đây là vương trường sinh ấu tử, vì là tránh né cửu thiên diệt đại

họa mà lưu lại dòng dõi.

Đang xác định dị vực bị ngăn cản sau, Vương Thập mới xuất thế.

Đều ở đồn đại, thiên tư của hắn vượt qua chín con rồng, ủng có vô thượng tiên cốt, tương lai nhất định phải đắc đạo thành tiên!

Có điều, điều này cũng chỉ là thiên phú mà thôi, hắn tuy rằng lợi hại, nhưng tuổi tác so với chín con rồng tiểu nhân: nhỏ bé quá nhiều, vẫn bị phong ấn một loại nào đó sinh mệnh vật chất bên trong.

Hiện tại hắn xuất thế, chân thực tuổi tác kỳ thực không lớn.

Vương Thập, đang ở Độn Nhất cảnh giới, tu đạo năm tháng không phải rất dài, tuyệt đối là thiên phú tuyệt thế, như tiến vào Tiên vực, nhất định sẽ trở thành tiên!

- Tiền bối, xin mời!

Vương Thập mở miệng.

Thần sắc hắn nghiêm túc, thức mở đầu —— Bình Loạn Quyết!

Hắn không có một chút nào bảo lưu, tới liền vận dụng tộc này cao nhất thần thông, đây là được xưng san phẳng rồi một lần khủng bố đại **** vô thượng Kiếm Quyết!

Xoạt!

Ở hắn mi tâm trước, một thanh màu đen kiếm thai hiện lên, từ xương trán bên trong lộ ra, sau đó hóa thành một tia ô quang, chém phá thiên địa Vĩnh Hằng, đi kèm mảnh vỡ thời gian, chớp mắt tới gần.

- Nếu ngươi gọi ta là một tiếng tiền bối, ta cũng bất tiện lấy lớn ép nhỏ, cho ngươi cơ hội.

Thạch Hạo quái lạ cười nói.

Tất cả mọi người đều cảm thấy, vị này Chí Tôn cười quá dị thường.

Thạch Hạo áp chế tu vi, hắn đối với tự thân xưa nay đều là tự tin như vậy, có ta vô địch, huống hồ lên cấp Chí Tôn cảnh, ánh mắt, cảm ngộ chờ đã là cách nhau một trời một vực!

Ai có thể chống đỡ?

Đối mặt Bình Loạn Quyết, Thạch Hạo vẫn chưa vận dụng tuyệt thế bảo thuật, mà chỉ là ở trong hư không bắt ấn, cổ điển tự nhiên, một cây bảo xử hiện lên ở này, do phù văn xây dựng mà thành, đen nhánh.

Đây là tu di đoạn sơn, là cổ tăng Thánh địa, hắn lâm thời nảy lòng tham, nặn ra một thanh tăng bảo!

Thế nhưng, nó Thần uy tuyệt thế!

Phảng phất cổ tăng một mạch mạnh nhất Kim thân thành tựu giả, cầm trong tay bảo xử, hàng yêu phục ma, uy thế cái thế, hắn dáng vẻ trang nghiêm, tỏa ra vô lượng quang.

Ầm!

Bảo xử cổ điển, đen thùi lùi, trực tiếp nện ở cái kia **** mà đến Nguyên Thần kiếm thai trên, chấn động Vương Thập thân thể kịch liệt run rẩy, sắc mặt trắng bệch như tuyết, khóe miệng đã chảy máu.

Có thể nhìn thấy, cái kia màu đen Nguyên Thần kiếm thai ở rạn nứt, không địch lại bảo xử.

Mọi người run rẩy, cái kia bảo xử đen kịt, coi là thật là kiên cố Bất Hủ, liền Vương gia được xưng không gì không xuyên thủng, chém khắp cả trên trời dưới đất Bình Loạn Quyết đều không địch lại?

Quá khủng bố!

Tất cả mọi người cũng có thể cảm giác được, người kia vẫn chưa phóng

thích Chí Tôn khí, sử dụng Pháp lực ở Độn Nhất trong phạm vi, nhưng chính là mạnh mẽ như vậy vô cùng!

Nguyên Thần kiếm thai giải thể, hóa thành từng đường quang, cực tốc mà đi, đi vào Vương Thập xương trán bên trong, thân thể hắn rung động, sắc mặt trắng như tuyết bạch Vô Huyết.

Hắn bị thương nặng, Nguyên Thần kiếm thai một đòn chưa công, tự thân phản bị hao tổn, sơ sót một cái, người làm phép có thể sẽ chết đi, thương thế hắn rất nặng.

Vương Thập, được xưng một đời ngút trời nhân kiệt, thiên phú quá lợi hại, kết quả nhưng như thế bị người đánh bại!

Tu di trên chỗ núi vỡ, mọi người sao không chấn động?

- A, một mình ngươi Chí Tôn, dù cho áp chế tu vi, cũng không phải Độn Nhất cảnh giới tu sĩ có thể so sánh với, như vậy lấy lớn ép nhỏ được không?

Bỗng nhiên, lạnh lẽo âm thanh truyền đến, một tóc xám người xuất hiện, mặt vẫn tính tuổi trẻ, xem ra chỉ có ba mươi mấy tuổi.

- Bát ca!

Vương Thập mở miệng, không ngừng ho ra máu.

Mọi người ngẩn ngơ, Vương gia thứ tám con rồng đến rồi, đây là chín con rồng bên trong đệ nhị cường giả. Nhưng là, hắn đến rồi có thể làm sao, có thể phục Chí Tôn sao? Hiển nhiên không phải là đối thủ!

- Không cần lo lắng, ta dám hiện thân, tự nhiên không sợ, ta Vương gia qua nhiều năm như vậy sợ quá ai, thế gian này có ai dám bắt nạt chúng ta? Hắn một cao nhân tiền bối, như thế không để ý đến thân phận ra tay, sẽ trả giá bằng máu!

Vương gia thứ tám con rồng nói rằng.

Đồng thời, hắn lấy ra một cái cốt kính, nói:

- Để ta nhìn một chút, ngươi đến tột cùng là ai.

Cái kia mặt kính phát sáng, dường như Thái Dương giống như vậy, đốt cháy Thiên Địa, dẫn đến tu di đoạn sơn dựng lên từng trận Chân Phật khí tức, tất cả hư vọng đều bị vạch trần.

Phía trước, nơi đó có một người trẻ tuổi, vẫn chưa ngăn cản, trên mặt mang theo cười nhạt, lộ ra hình dáng.

- Cái gì, ngươi...

Vương gia thứ tám con rồng, lúc này suýt nữa ném xuống trong tay cốt kính, thân thể rung động, tâm tình chập chờn quá kịch liệt.

- A!

Cách đó không xa Thanh Y kinh ngạc thốt lên, nguyên bản nàng điềm đạm cực kỳ, thanh lệ như tiên, nhưng là hiện tại triệt để ngây người.

- Trời ạ!

Thiên Giác Nghĩ kích động kêu to.

Vương Thập ngay lập tức nhìn chăm chú, hắn đầu tiên là đờ ra, sau đó trong nháy mắt chấn kinh rồi, tiếp theo suýt nữa lần thứ hai ho ra đầy máu, đây chính là hắn trong miệng... Tiền bối?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1819: Phong Thái Như Trước

Vương Thập lần thứ hai thổ huyết, này không phải thương thế gây nên, mà hoàn toàn là tức giận!

Chờ thấy rõ người kia sau, sắc mặt hắn lúc xanh lúc trắng, há mồm ho ra máu, trong lồng ngực có một luồng liệt diễm đốt cháy, xông thẳng thiên linh cái, tức giận thân thể hắn đều đang run rẩy.

Vậy là ai? Hình thể cùng dung mạo quá quen thuộc!

Cứ việc chưa từng nhìn thấy hắn chân thân, thế nhưng Vương Thập nhưng từng thấy chân dung của hắn, thân là Vương gia một thành viên, đối với Hoang làm sao có khả năng sẽ không biết gì cả?

- Là ngươi... Dĩ nhiên là ngươi!?

Vương Thập hét lớn, thể diện dường như thiêu đốt giống như vậy, có xấu hổ, cũng có tức giận, không nhịn được một tiếng gầm nhẹ.

Hắn cảm thấy lần này quá mất mặt, trước kia thì, còn một cái một tiền bối đang gọi, vì là chính là hóa giải tình thế nguy cấp, chẳng trách người kia cười như vậy quái lạ.

Hiện tại hết thảy đều nghĩ rõ ràng, bởi vì hắn là Hoang, đang cười hắn Vương Thập, vì lẽ đó nghe được tiền bối hai chữ thì nụ cười quái dị, mà một lời đáp ứng.

Vương Thập thẹn quá thành giận, chưa từng có cảm thấy giống như ngày hôm nay mất mặt, hắn đường đường Vương Thập, tung hoành thiên hạ, gần ba mươi năm qua bất bại, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, Chí Tôn dưới vô đối thủ!

Hắn bị gọi là Vương gia long bên trong Chân Long, được xưng nhất định phải thành tiên người, được khen là thiên tư vô song, không gì sánh được.

Rất nhiều người cho rằng, hắn hơn nửa ở thiên hạ đồng đại bên trong vô địch rồi!

Đặc biệt là cùng Vương gia quan hệ tâm đầu ý hợp các tộc, đều từ lâu gọi hắn là "Vương vô song", hoặc là xưng là Vương gia tiểu Tiên vương, kết quả... Chuyện hôm nay quá xấu hổ.

Hắn Vương Thập lại hướng về kẻ thù cúi đầu, đổi lấy đến đánh nhau cùng cấp cơ hội, cũng được vị kia "Tiền bối" cho phép, mà kết quả nhưng ở Độn Nhất cảnh giới đại bại.

Điều này cũng làm cho thôi, người kia... Dĩ nhiên là Hoang!

- A a a...

Vương Thập lần thứ hai kêu to, đồng thời trong miệng phun máu, loại này sỉ nhục làm cho ngực hắn dường như tao ngộ trăm tầng Hỗn Độn Lôi kích, không chịu nổi.

Rõ ràng là người cùng thế hệ, bọn họ tu đạo năm tháng xấp xỉ, kết quả, hắn lại bị người kia như vậy áp chế, một cái bảo xử đánh tới, đem kiếm thai đập vỡ tan!

Vương Thập ở người cùng thế hệ bên trong thất bại. Hơn nữa người kia là Vương gia kẻ thù, mà vẫn là ở hắn một cái một tiền bối bên trong tranh thủ đến một lần cùng cấp quyết chiến cơ hội.

Chưa bao giờ bị thiệt thòi lớn như vậy, này cùng bị người bán còn giúp nhân số tiền không kém cạnh.

Vương Thập làm sao có thể không thổ huyết?

- Thập đệ, bình tĩnh. Ngươi sở dĩ sẽ bại, là bởi vì hắn từ lâu là Chí Tôn thân, dù cho áp chế đạo hạnh, cũng không phải cái khác Độn Nhất cảnh giới tu sĩ có thể so sánh với. Không phải ngươi không địch lại, mà là sự ra có nguyên nhân. Như vậy bất công, ở Độn Nhất cảnh giới khẳng định không người nào có thể địch hắn!

Vương gia thứ tám con rồng khuyên bảo.

Trên thực tế, hắn so với Vương Thập còn khiếp sợ hơn, còn muốn cảm thấy kinh sợ, làm sao sẽ là người trẻ tuổi này, hắn thực sự không thể nào hiểu được, sau đó lại hận không thể một cái tát đem lập tức đập chết, đánh giết!

Vậy cũng là Hoang a, tu đạo mới bao nhiêu năm? Đồng thời không phải là bị tàn tiên phế bỏ sao? Năm đó, sự tình náo động đến quá lớn. Thế nhân đều biết.

Ai đều cho rằng, hắn đã phế bỏ, bây giờ hơn nửa trở thành một gần đất xa trời phàm nhân ông lão, cũng không có cơ hội nữa trở lại trên chín tầng trời khuấy lên phong vân.

Nhưng là, cái này Hoang cho người một "Kinh hỉ", liền dường như hắn năm đó như vậy, đều là ở nghịch cảnh bên trong quật khởi, sáng tạo kỳ tích!

Hắn lại sáng tạo kỳ tích, thế nhưng lần này, kỳ tích khiến người ta không chịu được. Tối thiểu, người của Vương gia muốn đã phát điên.

- Hống!

Vương Thập nghe được tự huynh trưởng mình lời nói, không chỉ có không có bình phục nỗi lòng, trái lại càng thêm cảm thấy nhục nhã. Tu đạo năm tháng gần gũi, cũng coi như là đồng nhất thế hệ, mà chính mình được xưng thiên tư tuyệt đại, có thể quay đầu lại nhưng là cái kia Vương gia kẻ thù trước một bước thành đạo!

Hắn qua nhiều năm như vậy đều bị thần hoàn bao phủ, bị thế nhân tán

dương. Mà cái kia Hoang, những năm gần đây bị nhất trí cho rằng phế bỏ. Bị trục xuất tại hạ giới lạnh lẽo nơi, cũng không còn cách nào tu đạo.

Có thể kết quả, nhưng là như thế trào phúng!

Cái kia kẻ tàn phế, bây giờ vọt lên tận trời, ngư dược cửu trùng thiên, chỉ mấy chục năm năm tháng là được đạo, đánh vỡ thần thoại, vượt qua kỷ nguyên lịch sử, kim quang vạn trượng, cao cao tại thượng!

Mà hắn Vương Thập, lại bị tôn lên buồn cười như vậy, kỳ tài ngút trời, tuyệt đại vô song, kết quả trở thành người khác đá đạp chân.

Hắn sao cam tâm?

- A a a...

Thái Âm thỏ ngọc cũng đang gọi, nhảy lên thật cao, lôi kéo "Cẩu thỏ" lỗ tai, hưng phấn đến cực điểm, hướng về Thạch Hạo nơi đó phóng đi.

Chó con tể tức giận nhe răng trợn mắt, lỗ tai bị kéo rất dài, đều sắp kéo, kết quả còn bị tiểu nữ oa kia bẹp một tiếng, ở trên đường trực tiếp ném xuống đất.

Thái Âm thỏ ngọc hướng về Thạch Hạo phóng đi, hét lớn:

- Ngươi tên khốn này, khỏe mạnh sống sót, nhưng hại chúng ta lo lắng!

- Thạch Hạo!

Thiên Giác Nghĩ cũng đã bay lên, đầu đầy sợi tóc màu vàng óng múa, hắn vô cùng kích động, ngay lập tức xông quá khứ, cảm xúc dâng trào, huyết dịch sôi trào.

Trường Cung Diễn cũng là khóe mắt thoáng ướt át, năm đó sinh tử huynh đệ không việc gì, hắn so với đến đến bất kỳ tin vui cũng cao hơn hưng, người hóa thành một cái bóng mờ, cực tốc đi vào.

- Ha ha...

Thác Cổ Ngự Long cười to, vui sướng cực kỳ, làm thực sự là không nghĩ tới, còn có thể có hôm nay, còn có thể lần thứ hai gặp phải một mạnh mẽ vô cùng Hoang!

- Ai nha, thần tích!

Vệ Gia Tứ Hoàng bên trong còn sống sót hai nữ đều ở rít gào, thật sự không thể tin được, năm đó cùng với các nàng cùng ở biên hoang đại chiến ngoại địch, Thần uy lẫm lẫm tiểu Thạch còn có thể sống sót trở về.

- Làm sao sẽ là hắn?!

Còn có thật nhiều người chấn động, há hốc mồm, bất luận làm sao cũng không nghĩ tới sẽ là tình cảnh này?

Hoang, nghịch thiên trở về, từ trong truyền thuyết tàn phế thân thể, hóa thành một thành đạo Chí Tôn, hiện ra cửu thiên, lần thứ hai bễ nghễ thiên hạ.

Điều này làm cho rất nhiều người run rẩy, Phong tộc, Kim gia, Vương gia chờ còn người sống, còn người ở chỗ này, mỗi một người đều lông tóc dựng đứng, triệt để sợ hãi.

Trời ạ, mấy người trong lòng kêu to, người nam tử trẻ tuổi này quá có có ma tính, hắn làm sao có khả năng còn sống sót, còn trở thành Chí Tôn, quá khủng bố!

- Ta liền biết, hắn luôn luôn không đi người thường đường, đều sẽ đi kèm bất ngờ, quả nhiên, hắn lại xuất hiện!

Tiệt thiên giáo Ma nữ một câu nói, nói ra một số người tiếng lòng.

...

Trong lúc nhất thời, nơi này sôi trào, tiếng thét chói tai, tiếng gào thét, còn có lẩm bẩm thanh, ầm ĩ khắp chốn, tiếng người huyên náo.

Thạch Hạo xuất hiện, vượt qua dự liệu của tất cả mọi người, không có ai không kinh hãi.

Thanh Y khóe mắt mang theo lệ quang, nàng nhìn người kia, phảng phất ngay ở hôm qua, hết thảy tất cả đều còn ở trước mắt, lần thứ hai nhìn thấy bóng người kia.

Từ biệt ba mươi năm, bao nhiêu như khói năm tháng, chớp mắt từ trần bên trong.

Năm đó phân biệt, hai người cũng không còn gặp lại, chờ một thân hai hồn dung hợp sau, hạ giới cánh cửa sớm đã đóng, liền Hư Thần giới cũng không vào được.

Thanh Y mỉm cười, mang theo nước mắt, nhiều năm bất động Đạo Tâm, hiện nay có ấm áp, có tâm tình chập trùng.

Nàng đã không còn là Thanh Y, đã từng tiếng cười cười nói nói, đã từng cay đắng ngọt bùi, đã từng các loại trải qua, nguyên bản đều nên đi xa, không có quan hệ gì với nàng.

Nàng đã là Bổ thiên giáo tiên tử, tìm được chân ngã, đem ngày xưa tất cả trần duyên đều chặt đứt, đời này chỉ có Tiên Đạo.

Nhưng là, vì sao tâm linh rung động, có loại cảm giác thỏa mãn, đang run rẩy, có một luồng ôn nhu tâm tư, nàng muốn tiến lên, không tự chủ được, chân đã ở động.

Đúng rồi, đó là Thanh Y, bản thân nàng thở dài, hai hồn dung hợp, nàng tìm tới chân chính chính mình, lẽ ra nên vung kiếm chém hồng trần, ngày xưa chuyện xưa đều sắp trở thành qua lại, có thể trước mắt, vẫn là dao động a.

Trong lòng một góc, nơi đó rất mềm mại, có nhớ nhung, cũng có cảm động, còn có một thanh âm đang kêu gọi: Hắn trở về, cuối cùng trở về,

phong thái như trước!

- A...

Trong hư không, Kim Triển cái kia bị cầm cố đầu lâu, lúc này không bị áp chế, có thể mở miệng hô to, hắn vì vậy mà đại kêu thành tiếng.

Hắn so với ai khác đều trước một bước biết được, người này đến tột cùng là ai, chỉ là vẫn bị định ở nơi đó, miệng không thể nói, thần thức không thể tỏa ra.

Hiện khi chiếm được cơ hội, hắn ở nơi đó rống to, phát tiết sâu trong nội tâm nôn nóng, hoảng sợ, bất an, còn có vô số nghi hoặc.

Hoang, ngươi có thể nào sống sót trở về? Hơn nữa trở thành Chí Tôn! Đây là Kim Triển muốn nhất rống to lên lời nói, trước kia thì, hắn còn từng chế nhạo, Hoang đời này cũng không thể xuất hiện, phai mờ mọi người rồi, phế ở hạ giới.

Nhưng là, hiện thực nhưng là như vậy tàn khốc, cho hắn một cực kỳ trào phúng kết cục, vẫn là Hoang, phong cách vô địch vẫn còn, lại như năm đó như vậy, giơ tay liền trấn áp hắn.

Đời này của hắn, quan trọng nhất hai tràng chiến dịch đều thua với cùng một người Hoang, vận mệnh nhân tiểu Thạch mà thay đổi, đây là hắn to lớn nhất bất hạnh!

- Thạch Hạo!

Một đám người vọt tới phụ cận, cười ha ha, trong mắt mọi người nổi lên ướt át khí, có nước mắt, quá bất ngờ, quá kích động, bạn cũ không chỉ có sống sót, hoàn thành đạo!

- Ba mươi năm qua, hạ giới đóng kín, chúng ta lại nghĩ đến xem ngươi cũng không thể!

Có người nói.

Những năm gần đây, không cách nào mượn đường Hư Thần giới, con đường kia bị phong lên, bọn họ cùng Thạch Hạo triệt để mất đi liên hệ, ngày xưa từ biệt, ở Hư Thần giới thiêu đốt đại hội qua đi, hầu như trở thành vĩnh biệt.

Tại bọn họ cuối cùng trong ký ức, Hoang vẫn hào hiệp, dù cho bị phế rơi mất, còn đang cười.

Hiện nay, bọn họ cũng đang cười, không còn là lo lắng, mà là xuất phát từ nội tâm vui sướng cười to.

- Khà khà...

Nhưng vào lúc này, một đạo nhân hèn mọn cười, đi tới gần, thân thể phát sinh biến hóa, trở thành tiểu bàn tử, chính là Tào Vũ Sinh, hắn cũng thò đầu ra, chân thân hiển hiện.

- Tào bàn tử!

Mấy người giật mình, sau đó cười to, cùng đi nắm hắn cái kia tròn vo mặt béo.

Bỗng dưng, mọi người tỉnh ngộ, mấy ngày trước, cùng tào tên Béo cùng nhau mang theo cẩu người chính là Hoang, là hắn đem Vương Đại cho tể đi nửa cái mạng, cũng mang đi.

Sau một khắc, lại có người kêu to, đó là cùng Vương gia, Kim gia chờ quan hệ rất gần người, không nhịn được sợ hãi, bởi vì, bọn họ ở trên đường nghe nói Kim gia ra biến cố, chuyện này... Cũng là Hoang làm ra?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1820: Vương Trường Sinh Hiện

Rất nhiều người còn chưa không biết, tới Cửu Thiên đã xảy ra một kiện kinh thiên đại sự, trước mắt một phần nhỏ người đang trên đường tới mơ hồ nghe nói, có người giết tới Kim gia đi!

- Kim gia sự tình là... Hoang làm!

Có tiếng người phát run, điểm phá tầng này giấy cửa sổ, thân thể của hắn đều hơi phát run.

Đây là chuyện động trời, lại dám tiến đánh trường sinh thế gia, đồng thời thành công, Hoang có thể đứng ở chỗ này đủ để chứng minh một cái dừng a!

Hắn lông tóc không thương, cứ như vậy bình yên mà về, thế nhưng là Kim gia nơi đó sớm đã lộn xộn, trở thành vòng xoáy thị phi, trước mắt các đại trường sinh thế gia đều đi đã điều tra.

- Ngươi đang nói cái gì?

Rất nhiều người tự nhiên không thể nào hiểu được, bởi vì, bọn hắn căn bản không biết đã phát sinh bực này doạ người sự tình.

- Kim gia từng bị người công phạt, đại trận đều bị công phá, trường sinh trong gia tộc kiếm khí ngút trời, xảy ra đổ máu tính đại sự kiện!

Có người nói.

Người kia rất cẩn thận, cũng rất mê mang, cái này chung quy là ở trên đường nghe được nghe đồn, sau đó lại kết hợp nhìn thấy trước mắt làm ra một chút phán đoán, còn không thể mười phần xác định là Hoang gây nên.

Dù vậy, rất nhiều người vẫn là không rét mà run, nhìn về phía giữa sân người trẻ tuổi kia, sinh ra trận trận ngạt thở cảm giác.

Hoang, thật là hắn à, đáng sợ như vậy, hôm nay hắn đây là muốn chọc thủng trời sao? Liền Kim gia cũng dám công kích!

- Thạch Hạo, thật là ngươi làm?

Bên này, Thiên Giác Nghĩ, Thác Cổ Ngự Long đám người tự nhiên cũng nghe đến rồi, một trận kinh ngạc, cái này... Nghĩ kỹ lại thật đúng là phong cách của hắn!

Tào mập mạp mở miệng, cười to:

- Ha ha, tự nhiên là chúng ta, giết long trời lỡ đất, quỷ khóc thần hào, ngươi không nhìn thấy, chúng ta cướp Kim gia hang ổ lúc tình cảnh, đó là bực nào anh hùng khí cái thế.

Hắn người này da mặt mười phần dày, vừa nói một bên khoa tay múa chân, phảng phất thể xác tinh thần đều lâm vào trong đại chiến, mặt mày hớn hở, tương đối kích động.

Thế nhưng là, hắn chỉ là một người chứng kiến!

Đám người tự nhiên biết hắn bản tính, từng cái nghe vậy đều mắt trợn trắng, Thái Âm Ngọc Thỏ càng là trực tiếp nắm chặt lỗ tai của hắn, nói:

- Ngươi chỉ là từ đầu nhìn thấy kết thúc a? Là một người đứng xem.

- Buông tay!

Tào mập mạp kêu lên.

- Tiểu gia hỏa, ngươi là con cái nhà ai, đến, để thúc thúc xoa xoa xoa bóp!

Thiên Giác Nghĩ cười quái dị, đi bóp Tào mập mạp khuôn mặt nhỏ.

Tào Vũ Sinh bây giờ nhìn lại bảy tám tuổi, phản lão hoàn đồng, mập mạp, bị nắm khuôn mặt nhỏ về sau, mắng nhiếc, nhưng làm sao đối mặt Lực chi cực tận người, riêng lấy nhục thân mà nói, không tránh thoát được.

- Ngươi... Có khỏe không, nhiều năm như vậy là làm sao qua được?

Thanh Y đến rồi phụ cận, nhìn về phía Thạch Hạo, trong đôi mắt đẹp có vụ khí, những năm gần đây nàng không nhiễm khói lửa nhân gian, giống như là muốn cùng cái này hồng trần triệt để chặt đứt.

Nhưng bây giờ, nàng nỗi lòng chập trùng, thủy chung không thể yên tĩnh, rốt cục lại gặp được người này.

Lúc này, không hề nghi ngờ, nàng là Thanh Y, không phải Nguyệt Thiền.

Thạch Hạo gật đầu, đối diện với mấy cái này cố nhân, đối mặt Thanh Y, hắn cũng tâm tình chập chờn kịch liệt, nhìn thấy đám người tính tình thật bộc lộ, dù là tu thành Chí Tôn, đứng ở trên cao phong, hắn trong lòng cũng không bình tĩnh.

Bất quá, có lại nhiều mà nói muốn nói, cũng không phải hiện tại, bởi vì Vương gia đầu long thứ tám còn tại bên cạnh, cần giải quyết hết.

Vương gia đầu long thứ tám, rõ ràng còn không phải Chí Tôn, kết quả lại dám ở chỗ này hiện thân, hư hư thực thực có chỗ cậy vào, không chỉ là vì cứu Vương Thập mà xúc động xông đến.

Thạch Hạo nhìn về phía trước, mà lúc này người của Vương gia cũng rốt cục lấy lại tinh thần.

Vương gia lão Bát tâm tình phức tạp, hắn thực sự không thể tin được, đây là năm đó Hoang, tiểu tử kia đã siêu việt hắn, trở thành trong thiên địa này nhất chí tôn trẻ tuổi!

Đánh vỡ thần thoại, tái tạo lịch sử!

- Thực sự là nằm ngoài dự đoán của ta, năm đó thực nên bất chấp hậu quả giết hắn!

Vương gia đầu long thứ tám trong lòng thở dài, nói cái gì đã trễ rồi.

Bất quá, nghĩ kỹ lại, bọn hắn cũng không phải là không có xuất thủ, làm sao đều bị Mạnh Thiên Chính ngăn lại, muốn giết cũng giết không được.

- Kim gia sự tình, là ngươi làm?

Vương gia đầu long thứ tám hỏi thăm, hắn gương mặt coi như tuổi trẻ, một đầu tóc xám, thoạt nhìn tuổi xuân đang độ, đang ở thời kỳ tột cùng.

- Đúng.

Thạch Hạo thật đơn giản đáp lại, chỉ có một chữ.

- Ầm!

Nơi này lập tức tiếng ồn ào không dứt, như là nước sôi vậy, suy đoán là một chuyện, được chứng thực lại là một chuyện, tất cả mọi người không khỏi hoảng sợ.

Hoang đến mạnh đến cỡ nào? Liền loại sự tình này đều có thể làm được!

Đây chính là Kim gia a, một cái trường sinh gia tộc, bị hắn công phá sơn môn? Tục truyền, Kim Thái Quân đều bị thương, bị người một đường truy sát, chạy đến trong tộc.

- Hoang... Ngươi đến cùng đối với tộc ta làm cái gì?

Kim Triển hô quát, hắn trên đường tới chỉ là có chừng chút nghe thấy, nhưng cũng không biết rõ ngọn ngành.

Thẳng đến lúc này, nghe được mọi người nghị luận, hắn mới hiểu, ông tổ nhà họ Kim đều bị thương.

- Lên đường đi.

Thạch Hạo lời nói bình thản, nhẹ nhàng, đưa tay một điểm, một đạo thần hồng bay ra, như Thái Dương Thần Hỏa đầy trời, bao phủ nơi đó, Kim Triển cái đầu kia phịch một tiếng hóa thành tro tàn.

Nơi này lập tức an tĩnh, tất cả mọi người nín thở.

Hoang, đã thành đạo, mặc dù chỉ tu đi hơn mười năm, nhưng đã cùng Vương Trường Sinh, Kim Thái Quân đám người đồng dạng, cao cao tại thượng, là có đếm được Chí Tôn một trong.

Những trung lập đó sinh linh nghĩ rõ ràng điểm ấy về sau, cũng không dám lại nói lung tung, đều đối với hắn kính sợ vô cùng.

Kim Triển thực sự rất mạnh, có thể Hoang cứ như vậy tiện tay một kích, liền diệt vong!

- Ta rất hiếu kì, ngươi có thủ đoạn gì, như thế nào dám xuất hiện tại trước mặt của ta.

Thạch Hạo nhìn tiên vương gia đầu long thứ tám.

Đang khi nói chuyện, hắn giơ tay, không muốn lãng phí thời gian, trực tiếp liền muốn đem Vương gia lão Bát trấn áp rơi.

- Đạo hữu, ngươi không khỏi khinh thường người trong thiên hạ!

Vương gia đầu long thứ tám nói ra, trong mắt mang theo lạnh lẽo chi quang, cũng không lòng kính sợ.

- Thập đệ của ngươi gọi ta là tiền bối, ngươi không đi theo xưng hô một tiếng sao?

Thạch Hạo mang trên mặt cười nhạt.

Đồng thời, hắn một cái đại thủ xẹt qua hư không, quào về phía trước, ù ù

mà đi, có thể nhìn thấy, ở tại bàn tay ở giữa, Nhật Nguyệt chuyển động, ánh sao lấp lánh.

Đây là dị tượng, cũng là chân thực uy năng thể hiện!

Đến rồi bây giờ, Hoang tùy ý một kích tuyệt đối có thể bao trùm Thiên Vũ, cắt đứt tinh vực, chính là mạnh mẽ như vậy.

- Ngươi tới nhìn, người nào dám lấn Vương gia!?

Đúng lúc này, Vương gia đầu long thứ tám soạt một tiếng, giũ ra một bức tranh quyển, vắt ngang trong hư không.

Sách cổ pha tạp, mở ra sau lộ ra chân dung, ở trong đó vẽ lấy một cái sinh linh, rất trẻ trung, như là mười sáu mười bảy tuổi thiếu niên, môi hồng răng trắng, mi thanh mục tú.

- Vương Trường Sinh!

Thạch Hạo lộ ra kinh ngạc, trong tranh người lại là Vương Trường Sinh.

- Ngươi cho rằng một bức tranh quyển liền có thể cản ta?

- Đi!

Vương gia đầu long thứ tám, lôi kéo Vương Thập liền đi, nhanh chóng lùi về phía sau, bởi vì cái này địa phương Chí Tôn khí tức tràn ngập, chấn động tâm hồn.

Những người khác cũng đều nơm nớp lo sợ, lảo đảo rút lui, sắc mặt trắng bệch, thiếu khuyết huyết sắc.

- Đạo hữu, làm gì như thế, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng.

Người trong bức họa vậy mà mở miệng, nó ẩn chứa Vương Trường Sinh chân thân tinh khí thần!

- Khó trách, tương đương với Vương Trường Sinh một đạo hóa thân sao?

Thạch Hạo nói ra.

- Xoẹt!

Thạch Hạo bước lên phía trước, trên người nở rộ ráng lành, liệt diễm bừng bừng, đó là Chân Hoàng chi hỏa, thiêu huỷ thiên địa, muốn đem bức tranh đó hóa thành tro tàn.

- Hừ!

Người trong bức họa hừ lạnh, trong khi chớp con mắt, bắn ra thần mang, người trong bức họa vậy mà động, cả bức họa quyển như có sinh mệnh, trang giấy thối lui, chỉ chừa lại một người.

Đông!

Thiên địa nổ tung, thiếu niên kia nhìn lấy người vật vô hại, thế nhưng là lúc này phát uy về sau, mi tâm quang mang lóe lên, Kiếm Thai đen nhánh, trực tiếp hướng về Thạch Hạo bổ tới.

Đây là Vương Trường Sinh lưu lại lạc ấn, hóa thành hình người, trực tiếp tế ra mạnh nhất thần thông, vận dụng bình loạn quyết!

Đi lên chính là muốn phân sinh tử, thi triển cái thế kiếm quyết!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1821: Chí Tôn Chiến

Bình loạn quyết!

Cái môn này pháp quyết uy lực vô cùng lớn, danh xưng cái thế huyền pháp, cũng là Thạch Hạo từng ấy năm tới nay như vậy nhớ mãi không quên kinh văn, vẫn muốn đạt được. Bách luyện phi thăng ghi chép

Đạt được phương pháp này, hắn liền có thể rèn Nguyên Thần, kiên cố bất hủ, cùng bất diệt trải qua phối hợp, khi đó, đem trong ngoài thông thấu, hình cùng thần đều đem đạt đến trạng thái mạnh nhất!

Keng!

Thạch Hạo nghênh kích, hắn động, ở tại bên ngoài cơ thể, xuất hiện một cây lại một cây xích hồng thần liên, như là lông vũ, âm vang rung động, trói buộc cái kia màu đen Kiếm Thai.

Kỳ thật, đây chính là lông vũ biến thành, hắn đang thi triển Chân Hoàng bảo thuật, là đại thần thông vô thượng!

Xích hồng lông vũ từ nó bên ngoài thân xông ra, hóa thành trật tự dây chuyền, muốn đem Kiếm Thai khóa lại, đem luyện hóa hết.

- Đi mau!

Nơi xa, Vương gia điều thứ tám rồng mang theo Vương Thập chờ, xé mở hư không, liền muốn bỏ chạy.

Nhưng mà, một cây thần liên quét tới, đỏ thẫm như máu, Xích Hà ngập trời, lập tức liền cắt đứt bọn hắn con đường phía trước, phù một tiếng, Vương gia lão Bát ho ra máu.

Bởi vì, đụng vào hắn đầu kia màu đỏ thần liên, gặp chí tôn uy áp, bị thương. Đệ nhất thế giới hiệu trưởng

Vương gia chín con rồng, mạt người là nhất, nghe đồn đầu thứ chín rồng có thể là chí tôn, điều thứ tám rồng đến gần vô hạn, chống bên trên chuẩn chí tôn, nhưng bây giờ tao ngộ một kích!

Thạch Hạo mặc dù tại tại đối mặt người trong bức họa, nhưng là đối với Vương gia mấy người vẫn đang ngó chừng, căn bản cũng không nghĩ thả bọn hắn thoát.

- Dám động một chút, giết không tha!

Thạch Hạo uy hiếp.

Cùng lúc đó, hắn xích hồng lông vũ cùng cái kia Vương Trường Sinh kịch liệt va chạm, phi thường rực rỡ liệt, kiếm khí ngút trời, lông vũ phát ra ánh lửa, đốt cháy thiên địa.

Cái này mặc dù không phải Vương Trường Sinh chân thân, nhưng là Thạch Hạo cũng không dám có chút chủ quan, dù sao đây là một cái uy tín lâu năm cường giả, thành đạo trước thời Thái Cổ, pháp lực tuyệt thế.

Tối thiểu nhất, đối phương tu đạo tuế nguyệt dài dằng dặc, sớm đã sắp thành tiên rồi, chỉ có cách nhau một đường.

Nếu không có thiên địa không cho phép, Vương Trường Sinh đã là một tầng khác sinh linh.

Thạch Hạo mặc dù kinh diễm, nhưng chỉ tu đạo hơn mười năm, mới miễn cưỡng đặt chân lĩnh vực này, hay là một người mới!

Kỷ nguyên này, tổng cộng có bao nhiêu người đi đến một bước này, bây giờ lại có mấy người còn sống? Quá hiếm thấy, đi đến một bước này sinh linh ai có thể so với ai khác kém bao nhiêu, đều là tuyệt diễm hạng người!

Thạch Hạo vô cùng nghiêm túc, dù là đối mặt không là đối phương chân thân, cũng đang toàn lực ứng phó sát phạt. Bách luyện phi thăng ghi chép

Nói theo một ý nghĩa nào đó, bây giờ Vương Trường Sinh rất có thể liền là chí tôn bên trong vương giả!

Từ khi Mạnh Thiên Chính tan biến, Vương Trường Sinh có lẽ có tư cách xưng chi là thiên hạ đệ nhất chí tôn!

- Keng!

Đột nhiên, Thạch Hạo trên thân lông vũ tan biến, Xích Hà giấu kỹ.

Nhưng là, một cỗ bén nhọn hơn sát ý vọt lên, đó là kiếm khí, hắn lấy tên là kiếm quyết giao đấu bình loạn quyết!

Cổ kim tam đại kiếm quyết, trong đó hai loại hôm nay đối mặt!

Keng!

Kiếm khí ngàn tỉ lớp, sát phạt khí ngập trời!

Đây là một trận tuyệt thế đại chiến, siêu việt sự tưởng tượng của mọi người, tất cả mọi người rút lui, rời xa Tu Di Sơn, nếu không đều muốn tại một dưới thân kiếm trở thành bột mịn.

Đây là chí tôn đại chiến, không gì so sánh nổi!

Ngoài ra, vô luận là Thạch Hạo hay là Vương Trường Sinh đều đang cố ý khống chế, bọn hắn đằng nhập bầu trời, không muốn tác động đến những người khác, bởi vì nơi này có bằng hữu của bọn hắn, dòng dõi. Đại quan nhân

Trong hư không này, kiếm khí như hồng, ngàn vạn đạo, không ngừng ****, tại giữa hai người xen lẫn, trở thành vĩnh hằng bất diệt chi quang!

Đây là một trận chí tôn đại chiến!

Rống!

Giết đến lúc nổi hứng lên, Thạch Hạo thét dài, các loại bảo thuật ra hết, muốn đánh chết cái này Vương Trường Sinh dưới chưởng, hắn thần lực sôi trào, càng phát cường đại cùng kinh khủng.

Cái này kinh hãi rất nhiều người tim mật đều run!

Nhất là Vương gia nhân, càng là triệt để biến sắc.

Chủ nếu là bởi vì, đây cũng không phải là thật Vương Trường Sinh, chỉ là nó lạc ấn mà thôi, vì vậy chống đỡ hết nổi.

Trong hư không ông một tiếng kịch chấn, Vương Trường Sinh bị Thạch Hạo đánh bay tứ tung, trong nháy mắt không đẹp như tranh cuốn trúng, sau đó vượt qua mà đi, cũng trong nháy mắt tiếp theo bao lấy Vương gia điều thứ tám rồng còn có Vương Thập bọn người.

Nó mang theo Vương gia nhân, đánh nát hư không, liền muốn bỏ chạy.

- Chạy đi đâu!

Thạch Hạo một tiếng gào to, như là rồng ngâm hổ gầm, chấn động thiên địa, đến cảnh giới này, hét lên một tiếng liền ẩn chứa đại đạo chi lực. Đệ nhất thế giới hiệu trưởng

Huống chi, trong tay hắn kết ấn, thi triển ra Lục Đạo Luân Hồi thiên công, bao hàm mấy loại tuyệt thế bảo thuật, sinh sinh đem bức tranh từ đường hầm hư không bên trong cho giật trở về.

Ầm!

Thạch Hạo bàn tay phát sáng, bóp kiếm quyết, phách trảm bức tranh này, muốn đem hắn hủy đi.

Phịch một tiếng, bức tranh mờ đi, từ đó rơi xuống ra mấy người, chính là Vương gia điều thứ tám rồng bọn người.

Thạch Hạo khẽ giật mình, này họa quyển phòng ngự cũng mạnh cỡ nào, không có hắn tưởng tượng lợi hại như vậy, người trong bức họa đã mờ đi, mười phần mơ hồ.

Vương gia lão Bát thần sắc lập tức liền thay đổi, hắn nhẹ nhàng thở dài, nói:

- Cha ta nếu là ở trên chín tầng trời, tự nhiên sẽ sinh lòng cảm ứng, trước tiên giết tới. Đáng tiếc, hắn nhất định có chuyện quan trọng, rời xa cửu thiên, vì vậy không có có thể ở đây hiển thánh.

Hắn ý thức được, mình tính sai.

Thạch Hạo nghe vậy, lập tức hiểu rõ.

Này họa quyển lại có cái này các loại năng lực, có thể mượn nhờ nó kêu gọi Vương Trường Sinh, mà lại khoảng cách càng gần, bức họa này uy lực càng lớn. Đô thị kỳ môn y thánh

- Ta tính sai, không nghĩ tới cha ta rời đi cửu thiên, chắc hẳn nhất định là Tiên Vực cường giả đang triệu hoán, bằng không, ai có thể để hắn hoả tốc mà đi.

Vương gia lão Bát thở dài.

- Ta nhìn ngươi cũng không hoảng loạn, vẫn như cũ có chỗ ỷ lại đi.

Thạch Hạo lãnh đạm nói.

Hắn xuất thủ lúc lại là không lưu tình chút nào, trong nháy mắt, một đạo kiếm khí bay ra, xoẹt một tiếng, đem Vương gia điều thứ tám rồng chém ngang lưng, huyết dịch văng khắp nơi.

Một kiếm này, rung động tại chỗ!

Lúc này, vô luận là Vương Hi, hay là Vương Thập, hoặc là Vương Lan,

tâm thần đều run lên một cái, cường đại Vương gia lão Bát cứ như vậy bị chém ngang lưng.

Đột nhiên, Thạch Hạo lui nhanh, cực tốc hướng về sau mà đi.

Bởi vì, ngay một khắc này, một cái màu đen móng vuốt lớn vô thanh vô tức, từ trong hư không nhô ra, hướng về Thạch Hạo chộp tới, nó kéo theo lấy hắc vụ.

Mặc dù im ắng, nhưng là uy năng quá lớn, lại cho Thạch Hạo lấy uy hiếp cảm giác.

Một vị chí tôn!

- Hắc ám sinh linh!?

Thạch Hạo ánh mắt băng lãnh, rét lạnh nhìn về phía trước, nơi đó có một mảnh nồng đậm hắc vụ, ở trong có một đầu Cổ Thú, chính đang áp sát.

Xoát một tiếng, Thạch Hạo ánh mắt như điện, hắn quay đầu nhìn về phía Vương gia lão Bát, nói:

- Cấu kết hắc ám sinh linh?

- Ta không biết ngươi đang nói cái gì, ta Vương gia chưa hề cùng hắc ám sinh linh tiếp xúc qua, chớ có ngậm máu phun người.

Vương gia điều thứ tám rồng tỉnh táo đáp lại nói.

Đồng thời, hắn đem đoạn thể trọng tổ, cấp tốc chữa trị thân thể.

Chủ yếu là Thạch Hạo một kích kia chưa từng ẩn chứa lực lượng pháp tắc, muốn giữ lại nhục thể của hắn cùng tính mệnh, còn trông cậy vào rút ra trong cơ thể hắn pháp trận đâu, vì vậy hắn vô tính mạng lớn ngại.

Tu Di Sơn phụ cận, tất cả mọi người thần sắc đột biến.

Bọn hắn lúc này mới ý thức được, lần này tụ hội đến cỡ nào nguy hiểm, thế mà dẫn tới một đầu hắc ám sinh linh, đúng là chí tôn.

Nếu là Hoang chưa đuổi tới, bọn hắn phải chăng toàn bộ muốn nuốt hận? Hậu quả khó liệu!

- Hoang, chân chính hắc ám sinh linh xuất hiện, đến lượt ngươi hết sức thời điểm đến, ta khuyên ngươi làm người muốn chính phái, chớ có lại đối cửu thiên tu sĩ giết chóc.

Vương gia lão Bát nói ra.

- Vô sỉ, đầu này hắc ám sinh vật nhất định là ngươi dẫn tới!

Tào Vũ Sinh quát.

Những người khác nghiêm nghị.

- Cùng ta có liên can gì, ta suy đoán, là Hoang khí tức hấp dẫn nó mà đến, chí tôn huyết khí trốn nồng đậm, hấp dẫn lực chú ý của nó. Hoang nếu không thể chiến bại nó, chính là vì bọn ta rước lấy đại họa sát thân.

Vương gia điều thứ tám rồng rất bình tĩnh nói.

Hắn cũng không thừa nhận, còn đem trách nhiệm hướng Hoang trên thân đẩy.

- Các ngươi đáng chém!

Thạch Hạo lạnh lùng đáp lại nói, hắn đã ý thức được, xảy ra đại vấn đề, Vương gia mặc dù tại làm tiến Tiên Vực chuẩn bị, nhưng cùng hắc ám sinh linh cũng có tiếp xúc, mà lại quan hệ rất sâu.

Hắn vững tin, đầu này hắc ám chí tôn là Vương gia lão Bát dẫn tới!

Rống!

Một tiếng gầm nhẹ, đầu kia hắc ám sinh vật vọt tới, hình thể khổng lồ, mang theo nồng đậm hắc ám vật chất, nhô ra móng vuốt lớn, đánh nát hư không, bao phủ hướng Thạch Hạo.

Đây là một đầu hống, hiển nhiên thuộc tại Cửu Thiên Thập Địa sinh vật, bị hắc ám vật chất ăn mòn, chết qua một lần, cuối cùng phục sinh, bắt đầu hắc ám tiến hóa.

Đây là ba mươi năm qua người nổi bật, xem như một vị siêu cấp tiến hóa giả.

Bình thường người gặp gỡ hắc ám sinh linh, liền sẽ trước yếu đi ba phần, bởi vì bọn hắn mang theo hắc ám vật chất, một chút mất tập trung liền sẽ bị bọn hắn ăn mòn, rơi vào trong bóng tối.

Vì vậy, Vương gia lão Bát hiện tại rất bình tĩnh, hắn tin tưởng, Thạch Hạo cái này mới chí tôn nhất định phải luống cuống tay chân.

Thế nhưng là, để hắn không có nghĩ tới là, Thạch Hạo không sợ hắc ám vật chất, trực tiếp va chạm mạnh, một quyền hướng về phía trước đánh tới, cùng cái kia hống móng vuốt đối kích cùng một chỗ, kịch liệt chấn động, vực ngoại có tinh thể rơi xuống, càn khôn đều sụp ra.

Bởi vì, Thạch Hạo từng chiếm được hắc ám chân huyết, cái kia máu so với con sinh vật này còn tinh khiết hơn, cái kia máu bị cấm khu chi chủ bồi dưỡng, Thạch Hạo một mực đang tiếp xúc, còn tại kế hoạch dẫn hắc ám chi huyết nhập thể đâu!

Xoẹt!

Một đạo kiếm khí **** mà đến, phịch một tiếng, khiến cho Vương gia lão Bát bưng bít lấy cổ, kết quả miệng bên trong cũng hướng ra phía ngoài phun ra bọt máu, cổ của hắn gãy mất.

- Vô luận như thế nào, ngươi hôm nay đều đi không được, cấu kết hắc ám sinh linh, tội không thể xá!

Thạch Hạo lạnh giọng nói.

Hắn một bên đang cùng hắc ám sinh linh đại chiến, vừa mở miệng, thi triển vô thượng bảo thuật, đem Vương gia lão Bát chém đầu.

Phốc phốc phốc!

Liên tiếp mấy tiếng nhẹ vang lên, Vương gia lão Bát những bộ vị khác cũng nổ tung, bị kiếm khí chỗ giảo, hắn chia năm xẻ bảy, vô cùng thê thảm, bị chia cắt số tròn khối.

- Lão thập, vận dụng cấm kỵ thủ đoạn, mau trốn!

Vương gia lão Bát âm thầm hư nhược truyền âm.

Xoẹt!

Thế nhưng là, một đạo kiếm quang bay tới, Vương Thập đầu lâu cũng phù một tiếng bị trảm rơi xuống.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1822: Trảm Hắc Ám Chí Tôn

Một kiếm hàn quang diệu cửu thiên, Vương Thập đầu lâu bay lên, máu tươi vọt tới rất cao không trung.

Cái tràng diện này, khiến cho hiện trường lặng ngắt như tờ, rất nhiều cùng Vương gia quan hệ mật thiết tu sĩ ai cũng khẽ run, từ đầu đến chân đều sinh ra một cỗ lạnh buốt hàn ý.

Vương Thập bị Vương gia ký thác kỳ vọng, tộc này thiên phú mạnh nhất người, thế nhưng là tại Hoang trước mặt, không hề có lực hoàn thủ!

Một cái là chí tôn, một cái là độn một cảnh giới tuấn kiệt, tự nhiên không khả năng so sánh, chiến lực chênh lệch quá lớn.

Thế nhưng là, có một chút là tương cận, đó chính là bọn họ tu đạo tuế nguyệt, Hoang cũng vẻn vẹn tu hành hơn mười năm mà thôi, nhưng là hiện tại đã thành đạo.

- Thật thành công a!

Có người thì thào, thấp giọng khẽ nói.

Cho dù không tin cũng không được, Hoang chiến lực còn tại đó, chém giết độn một cảnh giới cường giả không cần tốn nhiều sức, có thể tuỳ tiện làm đến.

Huy hoàng thành tựu, chiếu rọi thiên cổ!

Khi tỉnh táo lại về sau, mọi người cũng dần dần ý thức được, Hoang thành tựu quá khó lường, lập nên cổ kim tân thần lời nói, đều nói không có năm trăm tuổi trở xuống chí tôn, thế nhưng là hắn phá vỡ lịch sử.

Lúc này, đừng nói là Vương gia, Kim gia các tộc tâm tình chập chờn kịch liệt, liền là Thanh Y, Thác Cổ Ngự Long chờ những này cố nhân cũng đều khó tự kiềm chế, kích động dị thường.

- Rống!

Hắc ám sinh linh rống to, con ngươi biến thành xích hồng sắc, như là hai vầng huyết nguyệt, tại sương mù màu đen bên trong băng lãnh mà tàn nhẫn, hướng Thạch Hạo đánh giết.

Cái kia móng vuốt đen kịt mà khổng lồ, mà một tòa núi nhỏ giống như, đánh xuống, đây vốn là Chân Hống, kết quả hắc ám ăn mòn về sau, nó triệt để biến dị.

Nó bẻ vụn thiên địa, đầu này Hắc Hống Thần năng kinh người, cùng với lực lượng pháp tắc, giam cầm hư không, muốn đem Thạch Hạo khống chế, diệt sát ở cái địa phương này.

- Đang!

Thạch Hạo căn bản cũng không tránh lui, không sợ hắc ám vật chất, nâng tay lên, đối cứng thú trảo, nó bàn tay phát ra ráng lành. Hình thành to lớn chỉ riêng chưởng, cùng màu đen móng vuốt lớn va chạm, tiếng vang kinh thiên.

Cái này cảnh tượng khá là khủng bố, vực ngoại. Có một ít tinh thể rơi xuống, đốt cháy, vọt tới phiến đại địa này.

Bất quá, tại hai người trong giao chiến, gợn sóng khuếch tán. Quét về phía vực ngoại lúc, những cái kia rơi xuống sao trời cũng đều nổ tung, hóa thành bột mịn.

Bọn hắn sớm đã bay lên không, đến vực ngoại, hóa thành điện mang, kịch liệt chém giết, tốc độ quá nhanh

Cái kia hắc ám sinh vật mặc dù khổng lồ, nhưng là Thạch Hạo thi triển

một cái pháp tướng thiên địa về sau, cũng cao bằng trời, đứng sừng sững ở thiên ngoại. Như là khai thiên tích địa cự nhân.

Thú rống liên tục, hắc ám sinh vật hóa thành chí tôn, thực lực cường đại vô cùng, nếu là cửu thiên những sinh vật khác nhìn thấy sẽ trực tiếp yếu hơn ba phần, e ngại hắc ám ăn mòn.

Nhưng là Thạch Hạo bây giờ hoàn toàn không có cái kia cố kỵ, dũng mãnh thẳng tiến.

Hắc Hống thổ tức, màu đen liệt diễm đốt cháy, vực ngoại có một ít tinh thể trực tiếp nổ tung, xa xa nhìn lại, như là nhất là hoa mỹ pháo hoa. Để cho người ta rùng mình.

Đây chính là Chí Tôn chiến, rõ ràng tại nhằm vào địch thủ, thế nhưng là hơi không lưu ý, tràn ra từng tia từng sợi tinh khí cũng đủ để chém xuống nhật nguyệt tinh thần.

Chân Hống tấn công. Như là hung nhất cuồng Cổ Thú tru lên, vỡ nát thiên địa, sóng âm kia giống như là muốn diệt thế.

Còn tốt, Thạch Hạo phát ra đạo âm, cắt đứt loại kia lực lượng đáng sợ, hắn toàn thân đều là ánh sáng. Bên ngoài cơ thể hiển hiện đáng sợ ma quang, khí tức càng phát cường hoành.

Tại thế gian này, nếu bàn về hiếu chiến chủng tộc, Hỗn Thế Ma Viên khẳng định ít có, xếp tại hàng trước nhất!

Bộ tộc này, mỗi khi gặp loạn thế lúc mới có thể đại hưng, có thể cường đại lên, đó là bởi vì hiếu chiến, tại trong loạn thế tiến bộ dũng mãnh, quét ngang các lộ địch.

Thạch Hạo hiện tại vận dụng tộc này bí thuật, chiến ý dâng cao, gần như ma hóa, cũng phát ra đáng sợ ô quang, đen kịt hộ thể cương khí tại bên ngoài cơ thể bành trướng lấy.

- Giết!

Thạch Hạo rống to.

Một sát na, hoá sinh ra ba đầu sáu tay, thực lực tăng vọt, hắn bay nhào tới, sáu tay tề động, oanh sát đầu này cấp Chí Tôn Chân Hống.

Ầm!

Chân Hống cho dù dũng mãnh, hung ác điên cuồng, nhưng vẫn là trúng quyền, bị đánh lảo đảo rút lui, kết quả nó phát ra tiếng gầm, miệng bên trong màu đen liệt diễm dâng lên.

Một ngụm màu đen lô thể bay ra, muốn đem Thạch Hạo thu vào đi.

Đây không phải vật thật, cũng không phải là pháp khí, mà là Hắc Hống đạo hạnh thể hiện, ngưng kết pháp tắc, tạo dựng thành lô, muốn trấn áp địch thủ, muốn đem Thạch Hạo luyện thành tro tẫn.

Coong!

Đáng tiếc, cái này màu đen lô thể, trực tiếp bị Thạch Hạo đánh nổ, đồng thời, hắn phi thân mà lên, cùng Chân Hống liên tiếp lớn trong đối kháng, cưỡi ở trên người của nó.

Thạch Hạo sáu tay tề động, ấn lấy Chân Hống đầu lâu, giam cầm nó tứ chi, mãnh lực oanh sát.

Ông một tiếng, Chân Hống vọt lên, hóa thành một vòng màu đen thái dương, toàn bộ thân thể hắc ám hóa, muốn hủy diệt cõng lên sinh linh.

Nó đem Thạch Hạo tung bay, chấn lui ra ngoài.

Đại chiến rất kịch liệt, một người một thú đối kháng.

Không thể không nói, hắc ám sinh linh hoàn toàn chính xác đáng sợ, nhục thân kiên cố đến khó có thể tưởng tượng, siêu việt bình thường cùng

giai sinh linh.

Nhưng là, theo chiến đấu tiếp tục, đầu này hống vẫn bại, phù một tiếng, nó bị Thạch Hạo vặn gãy cổ, cũng một quyền đánh xuyên qua lồng ngực, trước sau trong suốt.

Quả nhiên, đó là máu đen, đáng sợ dị thường.

Thạch Hạo cực tốc lui lại, tại chém giết gần người bên trong, hắn đem Chân Hống trọng thương, đem thân thể xé rách, nhưng là cũng không muốn nhiễm phải loại này hắc ám chi huyết.

Ngao rống!

Đầu này hống gào thét, dù là Nguyên Thần rạn nứt, cũng vẫn là không có chết đâu, sinh mệnh lực mạnh lớn đến đáng sợ, muốn tiến hành phản phệ, tiếp tục cùng Thạch Hạo quyết đấu.

Thạch Hạo chiếm cứ chủ động, làm sao có thể cho nó cơ hội.

Một sát na mà thôi, Thảo Tự Kiếm Quyết phát ra, ngàn tỉ lớp kiếm khí khuấy động, toàn bộ trảm hướng đầu kia Chân Hống, khiến cho nó tránh cũng không thể tránh.

Nói tóm lại, hắc ám sinh linh hung hãn không sợ chết, từ không lui tránh, cái này cũng đưa đến nếu là không địch lại, nhất định sẽ vẫn lạc hạ tràng.

Thạch Hạo thôi động kiếm khí, đem đầu này bị thương nặng Chân Hống chém giết!

Dòng máu màu đen bắn tung toé, nó xương trán vỡ ra, Nguyên Thần bị chém thành mảnh vỡ, sau đó lại bị kiếm quang triệt để giảo diệt!

Cứ thế mà chết đi, một vị hắc ám chí tôn bị chém giết!

Trời khóc, vực ngoại sẩm tối vũ, đó là máu, là hắc ám tinh hoa của sinh

vật.

Thạch Hạo thi triển đại thần thông, thu sạch đi, đặt một ngụm từ quy tắc tạo dựng trong đỉnh, toàn lực luyện hóa, nếu không cái này đem là một trận đại họa.

Cứ thế mà chết đi, một vị chí tôn bị chém giết, mà lại là hắc ám sinh linh!

Phía dưới, Tu Di Sơn phụ cận, đám người rung động, năm đó Hoang lại thành cường đại đến một bước này, đã quật khởi mạnh mẽ, trở thành thiên địa này bên trong một phương chí tôn.

Thạch Hạo hạ xuống, sát khí thu liễm, nhưng vẫn như cũ làm cho người kính sợ, nhất là Kim gia, Vương gia chờ có liên quan người, ai cũng sợ hãi.

- Nên tính toán ngươi ta ở giữa trương mục.

Thạch Hạo hướng về phía Vương gia điều thứ tám rồng mà đi.

Năm đó, Vương gia chín con rồng vẫn muốn đánh giết hắn, đều không thành công, hiện tại hắn đương nhiên sẽ không lưu tình.

Nhất là, Vương gia này điều thứ tám rồng lại dẫn tới một vị hắc ám chí tôn, rắp tâm hại người, cùng hắc ám sinh linh tiếp xúc quá sâu, không thể tha thứ.

- Nói một câu Vương gia đến cùng cùng hắc ám sinh linh có giao dịch gì?

Thạch Hạo hỏi.

- Ngươi chớ có ngậm máu phun người.

Vương gia điều thứ tám rồng nói ra, vô luận như thế nào hắn cũng không có khả năng thừa nhận, một khi chiêu, đem vạn kiếp bất phục.

- Không nói có đúng không?

Thạch Hạo rất bình tĩnh, nhưng là xoẹt một tiếng, một đạo kiếm khí bay ra, đem đầu của hắn bổ ra, lộ ra Nguyên Thần.

- Hoang, ngươi dạng này bức bách, liền không sợ cha ta ngày sau đưa ngươi trấn áp sao?

Vương gia điều thứ tám rồng âm hiểm nói.

- Xoẹt!

Thạch Hạo một câu cũng không có nói, kiếm quang lóe lên, cứ như vậy rơi xuống, đem cái kia Nguyên Thần một chém thành hai nửa, để Vương gia lão Bát kêu to, nó âm thảm liệt.

Bất quá, Thạch Hạo không có giết hắn, không chỉ có muốn lấy trong cơ thể hắn pháp trận, còn có cái khác tác dụng, tạm thời không muốn để cho hắn hóa thành kiếp tro.

- Hoang, ngươi thả ta ra Bát ca!

Cách đó không xa, Vương Thập mở miệng, bị Thạch Hạo chém đầu về sau, đầu lâu của chúng nó phiêu phù ở nơi đó, không thể cùng nhục thân dung hợp, bởi vì bị cầm giữ.

- Vậy thì từ ngươi vào tay!

Thạch Hạo quay đầu nhìn hắn, một kiếm rơi xuống, chém ra Vương Thập xương trán, lộ ra nó Nguyên Thần.

- Hoang, ngươi lại dám như thế, cha ta sẽ không bỏ qua ngươi!

Vương gia lão Bát run giọng nói, nguyên thần của hắn trước một bước bị chém thành hai nửa, lúc này gặp trí mạng tính trọng thương.

- Thật sao?

Thạch Hạo vẫn như cũ bình thản, xuất thủ lần nữa, một đạo kiếm khí đảo qua, còn là hướng về phía Vương Thập mà đi, nó Nguyên Thần bị kiếm quang bao phủ, cũng phải bị chém thành hai nửa.

Nhưng vào lúc này, kinh biến phát sinh, Vương Thập Nguyên Thần chi quang đại thịnh, lộ ra ra một hình bóng, giống như là từ vô tận xa xôi một tòa đài cao bên trên xuyên thấu mà đến, hiển hóa tại đây.

- Đạo hữu xin lưu tình!

Hình bóng kia quát.

- Vương Trường Sinh!

Thạch Hạo kinh ngạc.

Vương Trường Sinh đối Vương Thập quả nhiên không tầm thường, tại Vương Thập gần như đại họa sát thân thời khắc, lại có Vương Trường Sinh cái bóng từ nó Nguyên Thần bên trong chiếu hiện ra.

- Cái này... Gọi Linh Thần đài!

Vương gia lão Bát kinh dị, sau đó nói:

- Nhanh, kêu gọi phụ thân, để hắn mau tới!

Hắn tại Vương gia Nguyên Thần bên trong, thấy được một tòa rất nhỏ cổ đài, Vương Trường Sinh cái kia mơ hồ hư ảnh liền đứng trên.

Thạch Hạo cũng nhìn được, hắn không nghĩ tới, tại Vương Thập Nguyên Thần bên trong lại tàng lấy dạng này một tòa cổ đài!

Chỉ có Vương Thập mình không biết.

- Kêu gọi phụ thân, mau tới đánh giết hắn!

Vương gia lão Bát âm thầm đối Vương Thập gào thét lớn.

Xây một chút sửa đổi một chút, trạng thái không thật là tốt, chỉ có một chương này.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1823: Quyết Đấu Đệ Nhất Chí Tôn

Hoán Linh Thần Đài rất nhỏ, không đủ cao một tấc, có chút mông lung, nhìn lấy mơ hồ, xen vào hư thực ở giữa, đặt Vương Thập nguyên thần bên trong

Thứ này lột đi có hình dạng chi thể, thành làm một loại quy tắc tính đồ,vật, cũng là Vương Thập chính mình cũng không có phát giác qua, bây giờ hiển hiện

Tên như ý nghĩa, nó có thể triệu hoán sinh linh mạnh mẽ, đương nhiên điều kiện tiên quyết là đã từng lập xuống khế ước, khắc rõ phức tạp quy tắc, mới có thể có hiệu lực

Vương Thập lúc này bị huynh trưởng nhắc nhở về sau, nguyên thần phát sáng, bắt đầu kêu gọi Vương Trường Sinh

Trên thực tế, không cần hắn kêu gọi, tại tính mạng hắn nhận uy hiếp lúc, cái này này rất nhỏ Hoán Linh Thần Đài liền đã phát sáng, phù văn dày đặc, tự động triệu hoán cường giả

Nơi này khi thì mơ hồ, khi thì rực rỡ, một cái đại thủ nhô ra đến, ngăn cản Thạch Hạo kiếm khí, mang theo ùn ùn kéo đến áp lực, chấn nhiếp thiên hạ vạn linh

Từ Vương Thập nguyên thần bên trong nhô ra một cái đại thủ, kéo theo lên cương phong, hình thành lôi vân phong bạo, cũng cùng với Đạo Tắc tiếng oanh minh, Hỗn Độn khí bành trướng không ngừng

Mọi người kinh hãi, cái này cảnh tượng vượt quá tưởng tượng Hoa Khôi Thiếp Thân Cao Thủ chương mới nhất

Thạch Hạo nhíu mày, ngay cả hắn đều không ngờ rằng, Vương Trường Sinh đối cái này con út như thế thiên vị, vận dụng nhiều như vậy tâm huyết, chỉ vì cẩn thận bảo hộ hắn!

Thạch Hạo trấn áp Vương Đại, Vương Ngũ, chính là phía trước Vương gia Lão Bát cũng tùy thời có thể cầm xuống, nhưng đều không có loại đãi ngộ này, không bị Vương Trường Sinh như vậy che chở

- Không hổ là con út, để Vương Trường Sinh như thế yêu thương

Thạch Hạo nói ra

Oanh!

Hắn bổ ra kiếm khí, theo bàn tay lớn kia đụng vào nhau, hình thành khủng bố Hủy Diệt chi Lực, không gian xung quanh tại sụp đổ, trong hư không xuất hiện lít nha lít nhít cái khe to lớn, đều lan tràn hướng Vực Ngoại

- Ông, Ma, Ni, Bái, Mễ

Hùng vĩ thiện xướng vang lên, lại có Phật gia chân ngôn, rung động càn khôn

Tu Di Đoạn Sơn tại run rẩy dữ dội, nhưng là cũng không có tại Chí Tôn trong quyết đấu hủy đi, phương này đại địa lay động, như là phát sinh động đất, lại chưa từng bị hủy bởi chiến dịch này bên trong

Giống như là có ba ngàn Thần Phật tụng kinh, chân ngôn vang vọng tứ phương, bên tai không dứt, kịch liệt rung chuyển, để toàn bộ Tu Di Đoạn Sơn đều lưu động xuất thần Thánh Quang màu Bách Luyện Phi Thăng ghi chép

Cổ Tăng di địa, tại Chí Tôn thần uy tác động đến dưới, lại có bực này khác thường kỳ quái

Giờ khắc này, có một người chịu ảnh hưởng, Đại Tu Đà miệng tụng thật

a-di-đà phật, ngồi xếp bằng xuống đến, tắm rửa Chư Thiên Phật Quang, sau đó không nhúc nhích, giống như tịch diệt

Ầm ầm!

Bàn tay lớn kia lui về, nó đến từ Hoán Linh Thần Đài, bao vây lấy Vương Thập liền muốn rời khỏi

Bởi vì, dù là Vương Trường Sinh phi thường cường đại, nhưng dù sao người tại ngàn tỉ dặm bên ngoài, cách không thôi động pháp tắc, tế ra một chưởng này, cũng không phải là đích thân tới

Hắn sợ tại trong tranh đấu dẫn đến Vương Thập bị tác động đến, từ đó chết thảm, vì vậy muốn trước tiên rời đi

- Chạy đi đâu!

Thạch Hạo hét lớn, thôi động Bảo thuật, ba đầu sáu tay đều hiện, chiến ý bành trướng, hướng về phía trước đánh giết, khóa chặt Vương Thập

Đông!

Lại là kinh thiên động địa nhất kích, có thể nhìn thấy, Vương Trường Sinh thân ảnh mơ hồ, nhưng lại chân thực, hắn giống như là đứng tại nơi vĩnh hằng không biết, bóp Quyền Ấn đập tới loại đặc biệt Giáo Sư

Chỉ là, hắn cách quá xa, cách mênh mông không gian, ánh mắt của hắn rất băng lãnh, xuất thủ vô tình

- A?

Thạch Hạo kinh ngạc, hắn mơ hồ trong đó nhìn thấy Vương Trường Sinh sở tại địa cảnh tượng, nơi đó đại quân vô số, có một cánh cửa mở ra, đông đảo tu sĩ khống chế pháp khí các loại, giẫm lên vân vụ, tiến vào môn nội thế giới bên trong

Tiên Vực lui quân sao?

Những cảnh tượng này rất mông lung, không chân thiết, là xuyên thấu qua này Hoán Linh Thần Đài chiếu hiện ra, tại xa xôi không biết chỗ

- Tiểu hữu, ngươi muốn từng bước gấp * sao?

Vương Trường Sinh mở miệng, thần sắc bình thản, sớm đã không có nụ cười, mang theo một cỗ bức nhân uy áp

Hiển nhiên, hắn đi không được, lại cách xa nhau quá xa xôi, không thể được triệu hoán mà đến, lấy khí thế áp chế nơi đây hết thảy

- Vương gia Lão Bát dẫn tới hắc ám Chí Tôn, cái này là ý gì, Vương gia ngươi có cái gì giải thích?

Thạch Hạo rất bình tĩnh, một bên xuất thủ một bên * hỏi

- Ta muốn cái này ở trong nhất định có hiểu lầm gì đó Bách Luyện Phi Thăng ghi chép

Vương Trường Sinh nói ra

Này thân ảnh mơ hồ xương trán trong suốt, tiếp lấy ô quang nở rộ, một cây kiếm thai thành hình, chấn động tâm hồn, uy năng thực sự quá to lớn, dù là cách muôn sông nghìn núi, không tại cùng một trên đại lục cổ, cũng là như thế đáng sợ

Vương Trường Sinh vận dụng nguyên thần Kiếm Thai!

Đây cũng không phải là trước kia bức tranh đó bên trong người chỗ hiện ra uy áp, đây mới thực là tuyệt thế thủ đoạn, Bình Loạn Quyết lại hiện ra!

Thạch Hạo lập tức nghiêm túc lên, vô cùng trịnh trọng, đối mặt lão bài cường giả, đối mặt vị này Chí Tôn bên trong Vương Giả, hắn không dám có chút chủ quan

Sưu!

Nguyên thần Kiếm Thai phát sáng, tại Vương Trường Sinh xương trán trước lập loè, dị thường sáng chói, bẻ gãy nghiền nát, xé rách hết thảy, giống như Tiên Vương hoành không bức nhân!

Bất quá, nó không có bay ra ngoài, Vương Trường Sinh sở tại địa mới có tình thế hỗn loạn, hắn Kiếm Thai thủ hộ tại xương trán trước, chỉ là chiếu rọi xuất thần ánh sáng, **** Kiếm Ý

Trong tích tắc, Bình Loạn Quyết chân nghĩa nở rộ, hào quang vạn đạo, to lớn vô biên, thông qua Hoán Linh Thần Đài xuất hiện ở chỗ này, hướng về Thạch Hạo ép tới toàn chức cao thủ

- Chém!

Thạch Hạo tại thời khắc này, trực tiếp thôi động tên là Kiếm Quyết, lấy cổ kim Tam Đại Kiếm Quyết bên trong một loại đối kháng, cây kim so với cọng râu

Giữa hai bên, Kiếm Ý khuấy động, phù văn liên miên, trong tích tắc, thế mà hiện ra hai tôn thần bí cổ đại nhân vật, cùng một chỗ ngồi xếp bằng xuống, ở nơi đó tụng kinh

Bọn họ rất cổ lão, bị thời gian quang mang quấn quanh, bị tuế nguyệt toái phiến bao phủ, bị Hỗn Độn khí bao khỏa, không nhìn thấy chân dung

Đó là hai loại Kiếm Ý, này tế đều phi thường thần bí, hóa thành hai tôn sinh linh, ngồi xếp bằng trong hư không, ngâm tụng cổ kinh, chấn động thiên địa Tứ Hải

Thạch Hạo ngẩn người, có chút kinh ngạc

Vương Trường Sinh cũng là khẽ giật mình, hắn là lâu năm Chí Tôn, tại bây giờ Cửu Thiên Thập Địa bên trong, Tiên Đạo phía dưới không đối thủ, bỏ Đại Trưởng Lão bên ngoài, lại không người có thể sánh vai

Hắn đạo hạnh quá cao thâm, chỉ kém một hàng, liền đem thành Tiên

Đối với mới cất bước tiến Chí Tôn lĩnh vực, theo này cảnh giới đỉnh phong có đoạn chênh lệch tân Chí Tôn tới nói, Vương Trường Sinh nên tính là một tòa nguy nga đại sơn!

Muốn đuổi kịp, còn muốn nhất định tuế nguyệt tích lũy

Có thể Vương Trường Sinh không nghĩ tới, đối diện người trẻ tuổi kia thi triển ra Kiếm Ý về sau, thế mà cùng hắn Bình Loạn Quyết cộng minh, phát sinh như thế cảnh tượng kỳ dị

Thạch Hạo tuy nhiên tự tin, nhưng nhưng cũng biết, vừa đặt chân cái này một cái lĩnh vực, còn không có khả năng lập tức liền áp chế cái này Chí Tôn bên trong đệ nhất nhân, mà những gì nhìn thấy trước mắt, để hắn nghi hoặc

Tại sao lại như thế?

- Tam Đại Kiếm Quyết, giữa lẫn nhau có liên hệ!

Vương Trường Sinh chấn động trong lòng, ánh mắt lập tức nóng rực, hắn nghĩ tới từng tại một cái một trong di tích nhìn thấy đôi câu vài lời, ghi chép ở nhuộm tiên huyết trên tấm bia đá

- Nhiếp!

Vương Trường Sinh khẽ quát, hắn đang thúc giục động Vô Thượng Pháp Lực, muốn đem Vương Thập mang đi, càng muốn đem hơn Thạch Hạo Kiếm Ý tước đoạt

Bởi vì, nhìn thấy trước mắt quá đặc thù, hai loại Kiếm Ý thế mà hóa thành hai tôn sinh linh, ở nơi đó ngồi xếp bằng, giằng co, tụng kinh, mười phần cổ quái

- Trở lại cho ta!

Thạch Hạo quát khẽ, hắn cũng đang thúc giục động pháp lực, các loại thần thông hiển thị rõ, càng là vận dụng Lục Đạo Luân Hồi Thiên Công,

khống chế nhiều loại Thiên Hạ vô cùng Bảo thuật

Ông một tiếng, hư không bị dìm ngập, này mấy loại Bảo thuật tỏa sáng tài năng, có Chân Hoàng hoành không, có Côn Bằng Triển Sí, có Lôi Đế quân lâm thiên hạ

Này cảnh tượng mười phần đáng sợ, phối hợp sáu miệng hắc D luân chuyển, quét ngang trên trời dưới dất, không gì không phá, không có gì có thể ngăn cản

Xoẹt!

Vương Thập nguyên bản bị lôi đi, nhưng là lại bị loại thiên công này ngăn lại đánh, đang hướng ra bên ngoài rút lui

Hai đại cường giả lẫn nhau nuôi dưỡng, tại tranh đoạt Vương Thập, đều muốn hấp thu đối phương Kiếm Ý, đây là một trận mạo hiểm giằng co

Ông!

Vương Trường Sinh lại ra tay, thần quang vạn đạo, xuyên thấu qua này không đủ cao một tấc Hoán Linh Thần Đài phát ra, bao phủ Vương gia Lão Bát, muốn đem hắn cũng mang đi

- Phốc!

Thế nhưng là, Thạch Hạo xuất thủ vô tình, cực lực ngăn cản, cũng phát ra Tuyệt Thế Thần Thông, trong nháy mắt đem Vương gia Lão Bát này tứ phân ngũ liệt R thân thể chấn động thành huyết vụ

Cũng là này nguyên thần cũng đang run rẩy, lại một lần nữa rạn nứt

Vương gia Lão Bát kêu thảm, R thân thể chỉ còn lại có đầu lâu, hắn bộ vị bị nghiền ép toái diệt

- Tiểu bối, ngươi khinh người quá đáng!

Xa xôi không biết chỗ, Vương Trường Sinh một tiếng gào to, hắn khẩu chiến Kinh Lôi, phát ra một tiếng thần bí nói âm, đánh thẳng tới

- Đông!

Tu Di Sơn đều tại kịch chấn, làm sao, Cổ Tăng một mạch Lục Tự Chân Ngôn cũng lại vang lên: Ông, Ma, Ni, Bái

Vương Trường Sinh thế công bị ngăn trở

- Hưu!

Thần quang như giống như dải lụa, Vương Trường Sinh phản ứng nhanh chóng, lui mà cầu lần, lấy vô tận phù văn hóa thành thác nước, bao phủ Vương Hi còn có này Vương Lan, muốn đem bọn hắn mang đi

Thạch Hạo lại trảm, các loại Đạo Tắc giống như thần hồng kinh thiên, xuyên thấu mà qua, đem nơi đó bao phủ

Đó là trật tự quy tắc, giống như Thiên Đao, chém ngang giữa thiên địa!

Phốc!

Huyết quang tóe lên, Vương Lan đầu lâu bay lên, cũng trong hư không nổ tung, hình thần đều diệt

Đây tuyệt đối là một cái con rơi, Vương Trường Sinh tối hậu quan đầu nhìn lấy cũng phải mang đi hắn, thực là vứt bỏ, hắn vì bảo đảm Vương Thập không việc gì, vẻn vẹn thuận tiện mang đi Vương Hi

- Giết!

Thạch Hạo rống to, cũng không cam lòng hắn mang theo hai người kia, cả người lao xuống hướng về phía trước, Lục Đạo Luân Hồi Thiên Công đúng như cùng sáu cái ma bàn chuyển động

Một khối ma bàn một thanh hắc D, một cái thế giới, cuồn cuộn luân

chuyển

Phốc!

Huyết quang bạo phát, Vương Hi thụ trọng thương, Vương Thập cũng bị trọng thương

Tối hậu, Vương Thập nửa thân thể bên dưới lưu lại, bị ma diệt tại vùng hư không này bên trong

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1824: Ngựa Không Dừng Vó

- Tiểu bối!

Vương Trường Sinh trong miệng cái nhổ ra như vậy hai chữ, con mắt quang u lãnh, hắn như vậy che chở, kết quả Vương Thập hay là bị thương, vứt bỏ một nửa thân thể.

Tại đến Tôn Cấp lực lượng nghiền đè xuống, cái kia một nửa thân thể cuối cùng không có cái gì còn lại, liền huyết vụ đều hóa thành tro tàn.

Đương nhiên, cái này đối với Vương Thập sẽ không tạo thành căn bản tính tổn thương, khả dĩ đoạn thể trọng sinh. Chỉ là đường đường Vương Trường Sinh, được xưng Đệ Nhất Thiên Hạ Chí Tôn, lại không có có thể bảo vệ con nối dõi, điều này làm hắn đằng đằng sát khí.

Vương Trường Sinh cái kia một bên thế cục thật sự không ổn định, có kịch chiến, có hô quát thanh âm, hắn không dám toàn lực ứng phó, càng không thể Khóa Giới mà đến, cách xa nhau quá xa.

- Thật sự là tiếc nuối, còn không có gặp chân thân của ngươi ah.

Thạch Hạo nói ra, rồi sau đó nhìn về phía Vương gia lão Bát, hắn một mực đã tập trung vào.

Vương Trường Sinh tự nhiên không nghĩ buông tha cho cái này con nối dõi, không biết làm sao, gọi Linh Thần đài tại Vương Thập Nguyên Thần ở bên trong, thứ này quá trân quý, chỉ có như vậy một tòa.

Hắn không có cách nào trước tiên lộ ra hóa tại Vương gia điều thứ tám Long phụ cận, bảo vệ hắn Nguyên Thần.

Hiện tại hắn nếu tiến sát Vương gia lão Bát có thể sẽ chết thảm.

Oanh!

Tức đã là như thế, hắn hay là muốn cứu trợ.

Đáng tiếc, tại Thạch Hạo ngăn cản xuống, hắn sợ ném chuột vỡ bình.

Hơn nữa, tại Vương Trường Sinh chân thân chỗ trên mặt đất, có kích liệt chiến đấu phát sinh, lan đến gần chỗ của hắn.

Cực kỳ có, hắn nhẹ nhàng thở dài, triệt để biến mất.

- Thật sự là đáng tiếc.

Thạch Hạo lắc đầu, Vương Thập như vậy trốn đi nha.

Hắn cảm thấy Vương gia lão mười trên người nhất định có không ít thứ tốt, đáng tiếc, Vương Trường Sinh đối với hắn quá mức chiếu cố, cơ hồ xem như thiếp thân thủ hộ tại phụ cận.

Hắn cũng đã chém ra Vương Thập đầu lâu, nguyên bản cảm thấy một kiếm xuống dưới có thể đánh chết mất hắn tánh mạng, ai có thể nghĩ đến xúc động gọi Linh Thần đài, làm cho Vương Trường Sinh xuất hiện.

Thạch Hạo thả người về phía trước, một bả nhấc lên Vương gia lão Bát đầu lâu, hơn nữa đem cái kia vỡ ra Nguyên Thần phong nhập đầu lâu nội.

Vương gia điều thứ tám Long có loại khuất nhục cảm giác, năm đó tiểu tử, kỳ cảnh giới liền con cháu của hắn đều có vẻ không bằng, kết quả một bước một cái dấu chân Nghịch Thiên trên xuống, hiện tại đưa hắn đều cho áp chế, loại cảm giác này lại để cho hắn khó chịu.

Tu Di đoạn núi, mới đầu rất yên tĩnh, đón lấy một mảnh tiếng ồn ào.

Tất cả mọi người thập phần giật mình, Hoang cường thế vượt quá tưởng tượng, liền Vương Trường Sinh cũng dám đối chiến, phải biết rằng hắn mới

rảo bước tiến lên cái này lĩnh vực ah.

Năm đó, hắn lợi dụng nhược rất mạnh, phía dưới khắc lên, hôm nay phong thái như trước.

Một đám người lập tức xông tới, Thái Âm thỏ ngọc, Thiên Giác Nghĩ, Thác Cổ Ngự Long đợi đều phi thường kích động, bực này chiến tích vượt qua tưởng tượng của bọn hắn.

Vốn là cùng hắn bọn hắn đồng đại Hoang, bây giờ có thể cùng Thái Cổ trước là được đạo Vương Trường Sinh chém giết.

Bất quá nghĩ đến không lâu, hắn còn từng giết tiến Kim gia, mọi người cũng đều lại bình tĩnh không ít, vị này cố nhân tốc độ phát triển quá là nhanh!

- Cái thiếu một chút tựu chém giết Vương Thập, ai, có chút đáng tiếc ah.

Thái Âm thỏ ngọc lẩm bẩm, cái này cái con thỏ rất mang thù, không có quên Vương gia đầu tiên đối với nàng làm khó dễ, muốn đem nàng trở thành con tin sự tình.

- 30 năm không thấy, ngươi không chỉ có không phế bỏ, còn nhất phi trùng thiên, đánh vỡ lịch sử thần thoại!

Thập Quan Vương đi tới, thập phần cảm khái, tại đâu đó thở dài.

Hắn cùng Thạch Hạo năm đó đã từng giao thủ, tán thành hắn là tuyệt thế đối thủ địa vị, thế nhưng mà, 30 năm đi qua, giống như Thương Hải Tang Điền giống như, hết thảy đại biến dạng, Hoang lại trở thành Chí Tôn.

Chính là siêu trần thoát tục Trích Tiên, này tế cũng không cách nào yên tĩnh cùng linh hoạt kỳ ảo, trên mặt hiển hiện phức tạp thần sắc.

- Thạch Hạo ngươi được ly khai tại đây, ngươi bây giờ thân phận bạo lộ, vạn nhất Vương Trường Sinh, kim thái quân đợi liên hợp lại, có chút không

ổn.

Thanh Y lo lắng.

Nàng hôm nay cảm xúc chấn động kịch liệt, vốn đã chặt đứt hồng trần, lưỡng hồn quy nhất, thành tựu chân ngã, buông xuống ngày xưa hết thảy, có thể tại nhìn thấy Thạch Hạo về sau, nội tâm của nàng một góc không cách nào yên tĩnh, phi thường ân cần người kia.

- Lão gia hỏa kia rất đặc biệt, không phải một một người đơn giản vật ah.

Tiểu Cẩu tể đột nhiên mở miệng, nó vừa rồi nhìn chằm chằm vào Vương Trường Sinh, có loại cảm giác nói không ra lời.

Một đám người đem Thạch Hạo vây lên, có quá nhiều lời muốn nói, 30 năm không tương kiến, thật tình.

Nơi đây, có bộ phận cùng Vương gia, Kim gia đi gần tu sĩ, đều rất không an, e sợ cho Hoang bạo khởi làm khó dễ.

- Đi, tranh thủ thời gian ly khai tại đây!

Tào Bàn Tử dẫn đầu, muốn đổi cái địa phương.

- Các ngươi đi trước, cơ hội khó được, ta còn muốn ra tay!

Thạch Hạo bỗng nhiên mở miệng.

- Ngươi muốn làm cái gì?

Vệ gia bốn hoàng bên trong đích một nữ giật mình, như vậy hỏi, cảm giác, cảm thấy thằng này vừa muốn xông đại họa.

Trên thực tế, những người khác có loại cảm giác này, mỗi khi Hoang như vậy trịnh trọng thời điểm, khẳng định phải làm đại sự, hơn phân nửa lại là xuyên phá thiên cái chủng loại kia.

- Ta muốn giết tiến Vương gia nhìn đến tột cùng, Vương gia lão Bát rõ ràng đưa tới Hắc Ám Chí Tôn, để cho ta bất an!

Thạch Hạo nói ra.

Cái này quả nhiên là muốn xuyên phá trời ạ, mọi người run sợ.

Mới giết tiến Kim gia, lại cùng Vương Trường Sinh đã giao thủ, hiện tại hắn lại muốn xông Vương gia đầm rồng hang hổ, thật sự là to gan lớn mật.

- Hiện tại Vương Trường Sinh không tại, đúng là cơ hội tốt!

Thạch Hạo nói ra.

Tuy nhiên cùng cố nhân có quá nhiều mà nói muốn nói, vừa mới gặp mặt mà thôi, nhưng là, Thạch Hạo còn không có ngừng chân, quyết định sau đó lại theo chân bọn họ tụ họp.

Thạch Hạo ngựa không dừng vó, lúc này đây chỉ đem lên tiểu Cẩu tể, một đường thẳng hướng Vương gia, muốn nhân cơ hội này trực tiếp phá được.

- Coi chừng ah!

Một đám người hô, đối với hắn có chút lo lắng.

Vương gia, nơi này có thượng Vạn Thần Sơn, mỗi một tòa đều thập phần tú lệ, ngân thác nước rủ xuống, tinh khí cuồn cuộn, mờ mịt bốc hơi.

Thạch Hạo giết đến nơi đây, hắn vững tin Vương Trường Sinh không tại, tạm thời có việc đi không được, đây là một lần tuyệt hảo sao hắn hang ổ cơ hội.

- Nếu có Hắc Ám sinh linh trốn ở bên trong, nhất định là một hồi đại phong bạo!

Thạch Hạo tự nói.

- Hư mất, đã tới muộn, nơi này có tiên đạo khí tức, có khủng bố pháp trận sống lại, Vương gia khẳng định đã nhận được tin tức.

Tiểu Cẩu tể nói ra.

Nó là trận pháp đại hành gia, mới đến nơi đây, cái mũi ngửi ngửi, lỗ tai run rẩy, tựu nhạy cảm cảm thấy đủ loại dị thường.

- Vương gia cùng tiên đạo có quan hệ pháp trận sống lại rồi, tuy nhiên không phải nguyên vẹn, nhưng cùng Kim gia này tòa tương tự, trong trận thai nghén sinh ra linh.

Tiểu Cẩu tể rất khẳng định nói.

Chắc hẳn Vương Trường Sinh có bí pháp khả dĩ thi triển, thông tri tộc nhân, muốn bọn hắn trước tiên phòng hộ.

- Xem ra tiên vực lui binh ra không nhỏ vấn đề, Vương Trường Sinh trong lúc nhất thời thật sự đi không được!

Thạch Hạo nói ra.

Hắn nhìn xem Vương gia tê cư chi địa, có chút tiếc nuối.

Hắn cảm thấy, nếu là đứng tại nhân đạo đỉnh phong lĩnh vực, khả dĩ xông vào, nhưng bây giờ mới bước vào Chí Tôn lĩnh vực, vô cùng nguy hiểm.

- Đi, đi Tiên Điện!

Thạch Hạo rất nhanh làm ra quyết định này.

Cái này quả nhiên là ngựa không dừng vó, do Kim gia đến Tu Di đoạn núi, lại đến Vương gia, ngày nay lại đem từ cửu thiên đáp xuống, đi 3000 châu Tiên Điện.

Đã tiên vực lui binh có biến, cái kia Tiên Điện Tàn Tiên có lẽ sẽ ra hiện

ra tại đó.

Trên đường, Thạch Hạo nhanh như điện chớp, đồng thời bắt ven đường các loại tin tức, nghiệm chứng hắn một ít suy đoán.

Tiên vực quả nhiên tại lui binh, nhưng là, lại đã xảy ra một kiện phi thường không tốt sự tình, có nội đấu bộc phát.

Bởi vì, có ít người Thường Niên cùng Hắc Ám sinh linh tác chiến, bị cho rằng nhiễm lên điềm xấu Hắc Ám vật chất, bị xác định cuộc đời này chỉ có thể ở lại này giới, không cách nào phản hồi tiên vực.

Tại lui quân lúc, có vài tên thống lĩnh mang người nháo sự, cuối cùng bạo phát đổ máu xung đột, đánh chính là rất kịch liệt.

Vương Trường Sinh đợi vừa lúc ở nơi đây, toàn bộ bị hạn chế rồi, không được tùy ý ly khai.

- Tiên Điện lão tàn phế cũng đi hả?

Thạch Hạo ngoài ý muốn biết, cửu thiên thập địa rõ ràng có nhiều đến bốn vị Tàn Tiên, cùng nhau ra hiện ra tại đó.

- Thật là đáng chết ah!

Thạch Hạo trong lòng có một cổ oán khí, năm đó Biên Hoang đại thời gian chiến tranh, bốn vị cường đại Tàn Tiên một cái đều không có đuổi tới Đế Quan đi nghênh chiến.

Cái này làm cho Đại Trưởng Lão sắp tới đem thành tiên trước, vội vàng nghênh chiến, cuối cùng nhất nuốt hận.

Đại Trưởng Lão Mạnh Thiên Chính máu tươi Biên Hoang, cuối cùng xuất hiện điềm xấu, biến mất tại vũ trụ chỗ sâu nhất, không bao giờ... nữa có thể thấy được rồi, Thạch Hạo nghĩ tới những thứ này, lại nghe nói đến ngày nay sự tình, nội tâm bi phẫn.

- Bốn vị Tàn Tiên đều đi, hơn phân nửa muốn cùng tiến tiên vực.

Đây là hắn hiểu rõ tin tức.

Thạch Hạo không chút do dự, dùng tốc độ nhanh nhất phóng tới Tiên Điện.

Nguyên bản, Tiên Điện chỗ địa phi thường che giấu, ngoại giới ít có người biết được, thế nhưng mà cái này 30 năm đến, Hắc Ám ăn mòn, chỗ ở của bọn hắn địa dần dần chưa tính là bí mật.

Thạch Hạo chạy tới!

Quả nhiên phong cảnh như vẽ, tinh khí nồng đậm, cái chỗ này giống như tiên cảnh, mang theo tí ti từng sợi tiên đạo sương mù.

Đồng chất kiến trúc thành phiến, tràn ngập tiên sương mù.

- Có chút ý tứ, cái này mảnh thổ địa rõ ràng có tiên khí!

Tiểu Cẩu tể kinh ngạc.

- Nghe nói dưới mặt đất có một ngụm tiên con suối, vô cùng nhất trân quý, khả dĩ sinh tử thịt người Bạch Cốt, là vật báu vô giá, Tàn Tiên sở dĩ có thể kéo dài hơi tàn xuống, cũng là bởi vì dựa vào cái kia con suối ân cần săn sóc bản thân.

Thạch Hạo nói ra.

- Tiên con suối? Năm đó cửu thiên thập địa cộng lại cũng chỉ có bảy tám khẩu mà thôi, cái này Tàn Tiên rõ ràng nắm giữ một ngụm?

Tiểu Cẩu tể nghe xong con mắt tựu thẳng.

Rồi sau đó, nó uông uông kêu, vô cùng hưng phấn, công bố nhất định phải xét nhà!

- Nơi đây có lẽ có một vị Chí Tôn, bất quá ta muốn hắn sớm đã không tại toàn thịnh thời kỳ, sống tuế nguyệt quá xa xưa, có lẽ đến lúc tuổi già.

Thạch Hạo nói ra.

- Làm thịt!

Tiểu Cẩu tể nói ra.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1825: Cướp Lấy Tiên Tuyền Nhãn

Tiên Điện, mảnh này địa thế siêu phàm, Chung Thiên chi linh tuệ, thai nghén Tiên Đạo tinh hoa, toàn bộ Cổ Địa đều có mịt mờ linh sương mù bốc hơi.

Đây là một vùng đất rộng rãi, Điện Vũ liên miên, đều là kim loại đúc thành.

Ở xung quanh, Linh Sơn một toà lại một toà, mặt trên có cổ tùng, có Thanh Trúc, đều rất thô to, xanh ngắt kiên cường, lượn lờ Hỗn Độn khí, màu bạc thác nước thần rủ xuống, mà giữa bầu trời còn có trôi nổi hòn đảo.

Bọn họ đều sắp xếp ở bốn phía, bảo vệ trung tâm này mảnh Điện Vũ.

Ở trung tâm nhất có một toà đồng điện, rỉ xanh loang lổ, là nhất cổ điển tự nhiên, nhưng cũng là mạnh mẽ nhất Cổ Khí, nó chính là mạch này tên tồn tại, là một toà chân chính Tiên Điện.

Nghe đồn, ở này đồng điện phía dưới, trấn áp một con suối, tẩm bổ vạn vật, thai nghén vạn linh, có thể làm cho tất cả thân thể thương tổn giảm bớt, sau đó khôi phục như lúc ban đầu. Đồng thời, nó cũng có thể cường tráng Nguyên Thần, dùng những này Tiên Đạo tinh túy gột rửa sau, Thần hồn tinh khiết, càng ngày càng kiên cố Bất Hủ.

- Diệu, chính là Là bản vương dưỡng lão địa phương à.

Tiểu Cẩu Tể đều sắp chảy nước miếng, nhìn chằm chằm trung tâm Cổ Địa.

Trong quá trình này, nó không có nhàn rỗi, cùng Thạch Hạo cùng nhau hành động, trong bóng tối tan rã rồi một ít sát trận. Nơi này nhìn ôn hòa, kỳ

thực sát cơ tứ phía, sơ sót một cái sẽ bước vào trong tuyệt cảnh!

Bọn họ cẩn thận mà cẩn thận, sợ đánh rắn động cỏ, tránh khỏi nơi này mạnh nhất thủ Hộ Pháp trận thức tỉnh.

Càng mạnh trận pháp vận chuyển giờ tiêu hao càng lớn, không có bất luận cái nào đạo thống có thể quanh năm mở ra, khiến cho nó vận chuyển, như vậy mà nói cần lượng lớn thiên tài địa bảo cung cấp.

Chỗ này phòng ngự quá nghiêm cẩn, rất khó phá tan một lỗ hổng, nếu không có Tiểu Cẩu Tể lai lịch cực kỳ bất phàm, đã từng là Tiên Đạo lĩnh vực sinh linh, căn bản không có cách nào tiếp cận.

- Lần này ta thật sự nhổ mạnh huyết, liền thanh thiên thạch loại này vô thượng bảo tài liệu đều tiêu xài, dùng để phá trận, quá này thôn nhi không này điếm nhi rồi!

Tiểu Cẩu Tể tử nhe răng nói.

Trên người nó có chút trữ hàng, đều là kinh thế bảo tài liệu, dùng để khắc dấu đại trận phù văn các loại, hiện tại cắn răng dùng mất rồi.

- Làm sao cầm toà kia đồng điện lật tung, nó vừa vặn trấn áp ở nguồn suối trên, không tốt rút lấy à.

Hai người đang thương lượng.

Đó là một cái Tiên Đạo cung điện, rất khó lay động, nếu như có lựa chọn, Thạch Hạo rất muốn trực tiếp cho nó lấy đi quên đi.

Thế nhưng, hắn biết lấy hắn cảnh giới trước mắt tới nói rất khó hàng phục, cung điện này vì là tiên gia pháp khí, nắm giữ khó lường uy năng, không phải người bình thường có thể mưu đoạt.

- Cẩn thận, Tiên Điện Chí Tôn quả nhiên ở!

Thạch Hạo nói rằng, như có như không, có một luồng tinh lực tràn ngập

đến, có loại cảm giác ngột ngạt.

Ở một tòa trong cung điện, đang có một ông lão phun ra nuốt vào thiên địa tinh hoa, tiếp dẫn tiên sương mù, đang tu luyện, chính là Tiên Điện đời thứ nhất Lão chí tôn.

Cái đó tu hành năm tháng cổ xưa, so với Vương Trường Sinh chờ thậm chí tuổi tác cao hơn nữa một đường.

Hắn tuyệt đối là kỷ nguyên này tuổi tác to lớn nhất sinh linh một trong!

- Lão này xưa nay liền không làm tốt sự tình, cùng mấy cái Trường Sinh gia tộc có xấp xỉ, Đế Quan gặp nạn giờ không xuất lực, nhưng thường xuyên mưu hại trong vòng chín ngày đối thủ.

Thạch Hạo tự nói.

Mạnh mẽ như vậy một cái sinh linh, ở bên ngoài địch đột kích giờ, chưa bao giờ xuất lực, nhưng khi năm nhằm vào Chí Tôn cung điện, tội huyết một mạch các loại, toàn bộ rơi xuống tử thủ.

Hắn nghiêm trọng hoài nghi, này Tiên Điện căn nguyên có gì đó quái lạ.

- A, có thể từ Tiên Cổ sống sót, mà ta nhưng không có từng nghe nói tên, tự nhiên không phải kẻ tốt lành gì.

Tiểu Cẩu Tể cười lạnh nói.

Năm đó, phàm là tham chiến, liều mạng tranh đấu cường giả, hắn làm sao có khả năng không có ấn tượng, sao chưa từng nghe nói.

Chỉ có cá biệt tránh chiến người, cuối cùng bất đắc dĩ cuốn vào sát phạt bên trong lánh đời Chân Tiên, mới sẽ như vậy.

Thạch Hạo thở dài, nghĩ đến một chút chuyện xưa, trong mắt hàn quang lóng lánh, càng ngày càng cảm thấy Tiên Điện một mạch đáng chém! Côn Bằng di hận à, đã từng đối kháng dị vực chủ lực, không có chết ở dị vực Bất

Hủ cường giả trong tay, kéo thương tàn thân thể mà về giờ, lại bị chó lợn không bằng Chân Tiên cho hại chết.

- Chuẩn bị kỹ càng, động thủ đi!

Tiểu Cẩu Tể nói rằng.

Muốn cướp đi chiếc kia Tiên Tuyền Nhãn, chỉ có xuất kỳ bất ý, một đòn tất bên trong mới được, không phải vậy cơ hội sẽ không có, chờ đợi nơi này trận pháp thức tỉnh, rất khó tấn công vào đi.

- Được!

Thạch Hạo chầm chậm thổ nạp, đánh ra Đại La Kiếm Thai, chuẩn bị vận dụng cái này pháp khí đem này Thanh Đồng tiên điện xuất kỳ bất ý đánh bay, sau đó nhanh chóng cướp lấy nguồn suối.

Cho tới trận pháp, hiện nay tới nói đều bị Tiểu Cẩu Tể xử lý tốt, phá giải ra một cái lâm thời đường đi.

- Nhớ kỹ, thời gian gấp vô cùng bách, đồng điện bị đánh văng ra chớp mắt, nơi này Tiên Đạo trận pháp tất nhiên phải nhanh chóng thức tỉnh, chúng ta thời gian cực kỳ có hạn.

Tiểu Cẩu Tể một lần cuối cùng dặn dò.

Vù!

Toàn bộ tinh khí đất trời lập tức bị hút khô rồi, thậm chí ngay cả vực ngoại tinh đấu đều lờ mờ, chỉ vì Thạch Hạo hít sâu một hơi, cướp lấy Càn Khôn bên trong hết thảy tinh hoa.

Lần này, hắn thật sự vận dụng toàn lực!

Đến một bước này, hắn đã ra tay, dĩ nhiên là không sợ đánh rắn động cỏ, kinh động vị kia Chí Tôn.

Khắp nơi, cây cỏ yên, tinh khí chờ điên cuồng hướng về mũi miệng của hắn tuôn tới, bao quát này Địa Tiên sương mù, đồng thời vực ngoại lập tức đen kịt, tinh hoa nhật nguyệt bị cướp đoạt, có chút Đại Tinh càng là rung động ầm ầm, muốn rơi xuống.

Đây chính là Chí Tôn uy thế, hít sâu một cái thiên địa tinh túy, quả thực muốn cướp đoạt sạch sẽ vũ nội hết thảy bản nguyên Linh khí.

Ầm!

Trong quá trình này, hắn từ lâu hóa thành một đạo sí hà, cực tốc mà tới, vọt tới, giơ lên trong tay Đại La Kiếm Thai chém thẳng Tiên Điện.

Coong!

Thần quang dâng trào, rỉ đồng xanh như phi đao, hướng về khắp nơi ****, sau đó lại như sao băng giống như, đập sập hư không, đập vỡ tan lớn Thiên Địa.

Này đồng điện bị một chiêu kiếm đánh bay, mặt trên loang lổ rỉ xanh tự nhiên theo văng tứ phía, tạo thành cảnh tượng đáng sợ, đi kèm nguyền rủa lực lượng.

Ngày xưa, Thạch Hạo thế thì quá đồng xanh gỉ nguyền rủa, suýt nữa chết ở Hạ giới, gian nan chịu đựng nổi.

Bây giờ, hắn trở thành Chí Tôn, đương nhiên sẽ không để đồng xanh gỉ phá thể mà vào, toàn bộ phòng ngự ở, để hắn trận địa sẵn sàng đón quân địch chính là đồng điện nội hàm pháp tắc phản phệ.

Này đồng điện, gợn sóng từng trận, hướng ra phía ngoài khuếch tán, đó là một mảnh Thanh Đồng ánh sáng, nhìn nhu hòa, thế nhưng lực sát thương lớn đến khủng bố!

Hư không đứt từng khúc, hố đen không ngừng hiện lên, ảnh hưởng nơi đây ổn định.

Cũng trong lúc đó, trên mặt đất phát sáng, đó là Tiên Đạo trận pháp bị kích thích, đang thức tỉnh, muốn bùng nổ ra Vô Lượng Quang.

Xoạt xoạt xoạt!

Tiểu Cẩu Tể cùng Thạch Hạo cùng nhau, nó há mồm phun một cái, 3000 cái màu đen cờ nhỏ tử bay ra, đều là hình tam giác mặt cờ, rơi vào phía trước, đón gió giương ra, đều cùng Thiên Địa ngang cao, chọc vào Thương Khung.

Nó đang ngăn trở trận pháp thức tỉnh, tiến hành trì hoãn.

Ầm!

Đất đá tung toé, Thạch Hạo Kiếm Thai đã xen vào lòng đất, phi thường bạo lực, phá tan mặt đất, chính là Tiên Điện trấn áp địa phương.

Một con suối hiện lên, ngay khi địa tầng nơi sâu xa, một cái Ngân Long ở nơi đó chiếm giữ, không phải rất thô to, thậm chí nói rất nhỏ, Tiên Đạo khí tức quá nồng nặc.

Chính là chiếc kia Tiên Tuyền Nhãn, thai nghén Tiên Đạo tinh túy, đều hoá thành hình rồng.

- Gâu!

Tiểu Cẩu Tể một con liền đâm vào đi tới, muốn cướp đi.

Chỉ là, nơi này hào quang trong nháy mắt chói mắt, dường như một cái một cái Thần Châm bay tới, ở nguồn suối chu vi, kiếm khí ngàn tỉ nói, phù văn hàng trăm hàng ngàn vạn, lít nha lít nhít, hướng về nó bao phủ.

Đây là một hồi Đại Sát Kiếp!

Nơi đây có mạnh mẽ pháp trận phòng ngự, cũng chủ động phản kích.

- Gào...

Tiểu Cẩu Tể gầm rú, ở trên người nó Đinh Đương vang rền, tia lửa văng gắp nơi, da lông màu đen lập lòe, các loại kiếm khí đan chéo, vô số thần mang chém xuống hướng về thân thể nó.

Nếu là những sinh vật khác đã sớm bị chém thành thịt vụn, hình thần đều diệt.

Nhưng con chó này phi thường bất phàm, nó từng là Tiên Đạo sinh linh, hiện nay tuy rằng đạo hạnh thoái hóa, nhưng thân thể như trước cường khó mà tin nổi, chịu đựng ngàn tỉ tấn sát phạt ánh sáng.

Thạch Hạo yểm giết tới, giơ lên Kiếm Thai, quét sạch tứ phương, muốn phá hủy này pháp trận phòng ngự, toàn diện phá hoại nơi này, đào đi cái này nguồn suối.

Đùng!

Loạn thạch vỡ thiên, bụi mù tràn ngập, trận pháp phù văn dường như trên trời đầy sao giống như vậy, dày đặc cực kỳ, tất cả đều đang lấp lánh, phát sinh Sát đạo hào quang.

- Gâu!

Tiểu Cẩu đang bị đánh kêu thảm thiết, ngã trái ngã phải, những kia Sát đạo hào quang có rất nhiều đều rơi vào trên người nó.

Thạch Hạo tự nhiên cũng bị lan đến, mạnh như hắn, trên người cũng đầm đìa máu tươi, vùng trận pháp này có thể chém xuống Chí Tôn, thế nhưng bọn họ đều chịu đựng.

Ầm!

Loạn thạch tiếp tục lăn lộn, bọn họ liên thủ xuất kích, đào móc nguồn suối, cái kia Ngân Long sợ hãi, muốn chạy trốn.

- Ầm!

Tiểu Hắc chó cực kỳ hung tàn, lập tức liền nhào tới, nhẫn nhịn đau nhức, rơi vào Ngân Long trên lưng, ra sức cắn xé, phải đem nó cầm cố lại.

Răng rắc!

Thạch Hạo phát lực, đem nơi đó một cái Tiên khí mông lung ao cho đào lên, bất quá một thước vuông vắn, thế nhưng thần thánh cực kỳ, ẩn chứa trong thiên địa bản nguyên nhất tinh túy.

- Đi mau!

Tiểu Cẩu Tể kêu lên, bởi vì linh cảm đến ngập đầu tai ương.

Hai người đắc thủ, cực tốc xông lên phía trên, kết quả trên mặt đất có một toà Thanh Đồng Điện Vũ, chính đang ầm ầm ầm ép xuống hạ xuống, muốn niêm phong lại hầm ngầm mở miệng.

Cùng lúc đó, Tiên Đạo trận pháp phát sáng, óng ánh cực kỳ, Phong Tuyệt Thiên Địa.

Ngoài ra, một ông già tóc trắng phơ bay lượn, ánh mắt nham hiểm, trong con ngươi nếu có lãnh điện, chính đang nhìn chòng chọc vào bọn họ, trong tay kết ấn, hướng phía dưới tiêu diệt!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1826: Hữu Kinh Vô Hiểm

Tiên Điện Chí Tôn, đây chính là một cái siêu cấp cổ xưa sinh linh, không biết chủng tộc, cường đại vô cùng, tại đỉnh phong nhất thời kì có trùng kích Đệ Nhất Thiên Hạ xu thế.

Đương nhiên, hiện tại khẳng định không được, huyết khí khô héo, đạo hạnh suy yếu, tuy nhiên không đến mức ngã xuống cho tới tôn cảnh, nhưng không cách nào cùng thịnh năm so sánh với.

Hắn một đầu tóc bạc rối tung, ánh mắt rất lạnh, tức giận đã đến tột đỉnh tình trạng, đây chính là Tiên Điện, rõ ràng có người to gan lớn mật, như vậy xông tới, trộm lấy tiên con suối.

- Nghiệp chướng, đem làm tru!

Hắn chỉ có như vậy bốn chữ, kết xuống pháp ấn, liền hướng phía dưới đánh ra mà đến.

Phanh!

Thạch Hạo niết dấu quyền, đối chiến trên xuống, cùng hắn đối với quyền, tiếng vang điếc tai, làm cho phía trên Tiên Điện Chí Tôn lắp bắp kinh hãi.

- Hại dân hại nước

cũng không phải là trận pháp đại sư đơn giản như vậy, sớm đã thành tựu Chí Tôn vị? Cái này lại để cho Tiên Điện cường giả trong lòng nghiêm nghị, ánh mắt càng phát ra lạnh lùng.

Đến nơi này một khắc, hắn cũng chỉ có thể đại khái chứng kiến, địa quật

ở chỗ sâu trong có một người tuổi còn trẻ nam tử, còn có một cái thú con, cũng không thấy rõ bọn hắn đích hình dáng.

Bởi vì, phía dưới tiên khí tràn ngập, con suối bốc hơi xuất thần bí vật chất, trở ngại Thiên Nhãn chi năng.

- Sát!

Tiên Điện Chí Tôn toàn lực ứng phó, hai tay huy động ở giữa, tại hắn sau lưng hiển hiện một Chân Tiên hư ảnh, hắn vận dụng nên đạo thống tuyệt thế bảo thuật —— nhân tiên pháp ấn.

Đông!

Thạch Hạo cảm thấy thân thể kịch liệt chấn động, không chỉ có là bởi vì người nọ Tiên pháp ấn đập rơi, còn có phía trên thanh đồng Tiên Điện phát ra uy áp, đánh tới hướng địa quật.

Cùng một thời gian, Tiểu Cẩu Tể kêu to:

- Không tốt!

Nó cái kia một đôi tiểu Cẩu móng vuốt bắt Ngân Long, rõ ràng tại ra sức giãy dụa, Long thể đoạn rơi xuống một đoạn, chui vào địa quật ở chỗ sâu trong, như vậy không thấy bóng dáng.

- Cái này...

Tiểu Cẩu Tể tức giận.

Cùng một thời gian, Thạch Hạo trên tay cái kia khẩu ao nhỏ đã ở kịch chấn, nhưng tính toán tổng bị hắn bắt được, không có có thể đào tẩu.

- Cái kia Ngân Long là trong con suối thai nghén ra tinh túy a, cứ như vậy chạy thoát rồi một đoạn!

Tiểu Cẩu Tể đấm ngực dậm chân, nhưng là. Lại cũng không có cách nào

truy kích.

Phía trên, đại tai hàng lâm, bọn hắn chỉ có thể trước trốn chạy để khỏi chết.

- Coi chừng!

Thạch Hạo nhắc nhở, hắn chứng kiến Tiểu Cẩu Tể móng vuốt ở giữa Ngân Long tại bốc hơi. Đốt cháy, lại khuếch tán ra một chút, lập tức biến sắc.

- Tại sao có thể như vậy?!

Tiểu Cẩu Tể nóng nảy.

Bất luận cái gì một đám tinh túy đều giá trị liên thành, loại này hao tổn nó chịu không nỗi.

- Thu!

Thạch Hạo quát, hắn dùng trong lòng bàn tay tiên hồ suối tử thu cái kia Ngân Long. Tránh cho nó lần nữa tiết ra ngoài.

Có thể dù vậy, Ngân Long nhập trì, còn có bộ phận tinh túy bốc hơi đi ra ngoài, chui vào địa quật trung.

- Trước kia nghe nghe đồn, cái này tiên con suối dời không nhúc nhích được, ta còn chưa tin, hiện tại rốt cuộc hiểu rõ, di động mà nói hội tổn thất rất nhiều tinh túy

Thạch Hạo thở dài.

- Nhất định là chửa dưỡng con suối không được pháp, nói cách khác tùy tiện di động cũng sẽ không biết tràn ra tinh túy.

Tiểu Cẩu Tể nói ra.

Ầm ầm!

Phía trên, không chỉ có có Tiên Điện Chí Tôn công kích. Còn có cái kia thanh đồng cung điện áp rơi xuống, trấn phong lối ra.

- Khởi!

Thạch Hạo quát, toàn lực ứng phó, thúc dục lục đạo luân hồi thiên công, làm cho những cái kia tuyệt thế bảo thuật cùng một chỗ tách ra, hình thành một cổ Phong Bạo, cuộn tất cả lên.

Ngoài ra, trong tay hắn Đại La Kiếm Thai cũng hừng hực mà bắt đầu..., mang theo phi tiên quang vũ, mơ hồ trong đó. Hiển hiện một đạo sinh linh chi thân, trùng kích hướng thiên.

Đ-A-N-G...G!

Kiếm Thai cùng đồng điện lần thứ hai va chạm, tiếng vang chói tai, màu xanh đồng loang lổ. Không ngừng tróc ra.

Lục đạo luân hồi thiên công, mang theo vô tận hào quang, đồng thời cùng với sáu khẩu thần bí hắc động, xé mở đất tầng nội bao hàm bộ phận pháp trận văn lạc, cực tốc xoay tròn.

Ầm ầm!

Cuối cùng nhất, tại Thạch Hạo còn có Tiểu Cẩu Tể ra sức trùng kích xuống. Bọn hắn xông lên mặt đất.

Lúc này, Tiên Điện Chí Tôn rốt cục thấy rõ Thạch Hạo, triệt để ngây dại, hét lớn:

- Thế nào lại là ngươi?

Hắn có thể nào không nhớ rõ người trẻ tuổi này, năm đó đã xảy ra quá nhiều sự tình, Hoang chém giết Tiên Điện truyền nhân, đối kháng cái này một đạo thống, ba mươi năm trước tức thì bị Tàn Tiên phế bỏ, hiện tại... Hắn

rõ ràng lại xuất hiện!

Điều này sao có thể? Một cái trúng Chiết Tiên Chú sinh linh, rõ ràng còn có thể hoàn hảo xuất hiện, hơn nữa trở thành Chí Tôn, không thể tưởng tượng!

Hắn khó có thể tin, khắc sâu minh bạch một khi trúng cái loại nầy bí thuật, hội đến cỡ nào thật đáng buồn kết cục, liền năm đó Côn Bằng đều không có chịu đựng xuống.

Xoẹt!

Lợi dụng hắn thất thần nháy mắt, Thạch Hạo cùng hắn đối chiến một cái, trực tiếp xông tới.

- Tiểu bối, chạy đi đâu!

Tiên Điện Chí Tôn triệt để phục hồi tinh thần lại, ngăn cản Thạch Hạo bỏ chạy.

Vô luận là ai đến chỗ này, đều muốn tao ngộ hắn điên cuồng nhất chặn đánh, tiên con suối không để cho có mất, vô luận như thế nào đều muốn chặn giết người này địch thủ.

Thạch Hạo cùng Tiên Điện Chí Tôn kịch liệt va chạm mấy chục hơn trăm lần, xông đã đến đang tại sống lại tiên trận biên giới, đến nơi này về sau, tâm tình của hắn hơi chút buông lỏng.

Lúc này đây tuy có khó khăn trắc trở, nhưng tổng thể mà nói, hữu kinh vô hiểm, coi như thuận lợi.

Tại pháp trận ven, Thạch Hạo dừng lại, nhìn xem Tiên Điện Chí Tôn, nói:

- Lão thất phu, có từng nhớ rõ ta?

- Tiểu bối, đốt thành tro ta cũng nhận ra ngươi!

Tiên Điện Chí Tôn tức giận, hắn phát hiện tiểu tử này quá ghê tởm, đắc thủ sau còn dám ngừng chân, quay đầu lại khiêu khích hắn.

Một tiếng ầm vang, hắn đánh ra ở giữa, trời long đất nở, tại hắn phía trước, có như mọc thành phiến Sơn Hà hiển hiện, như là một phương thế giới, muốn vây khốn Thạch Hạo.

Thạch Hạo không sợ, trong tay Kiếm Thai kéo lê, trảm phá hư không, đục lỗ loại này bí thuật kiến tạo thành tiểu thế giới, rồi sau đó hắn ngay lập tức đi xa, đứng tại Cổ Địa bên ngoài.

Đã đến Chí Tôn cảnh, tốc độ kia nhanh đến mức tận cùng, siêu việt mặt khác Chí Tôn, bởi vì hắn có Côn Bằng pháp, có tiên hoàng thuật, những điều này đều là tiên cầm truyền thừa, có thể gia trì tốc độ reads;.

- Ta rất không minh bạch, ngày xưa các ngươi cái này nhất mạch một mực nhằm vào ta, mấy lần hạ sát thủ, khổ chủ là ta, vì sao ngươi lại đối với ta như thế nghiến răng nghiến lợi?

Thạch Hạo lần nữa dừng lại, đứng tại một tòa thấp trên núi, chờ hắn đã đến.

- Tự tiện xông vào ta giáo cấm địa, đem làm tru!

Tiên Điện Chí Tôn quát, lần nữa công phạt.

Thạch Hạo đón đánh, cùng hắn đại chiến, bất quá không có chiến đấu bao lâu, hắn lần nữa rút lui.

Tiên Điện Chí Tôn một đường truy kích, tiến vào Vực Ngoại, bộc phát ra vô lượng giết sạch.

- Tốt rồi, ngay ở chỗ này a.

Thạch Hạo chính thức ngừng lại, quay lại thân hình, nhìn xem Tiên Điện Chí Tôn, nói:

- Rời xa cái kia pháp trận, khả dĩ đánh một trận!

Đông!

Đúng lúc này, hư không nghiền nát, mãnh lực chấn động, một ngụm thanh đồng cổ điện bay tới, cực tốc thu nhỏ lại, hóa thành Quyền Đầu lớn như vậy, rơi vào Tiên Điện Chí Tôn trong tay.

- Cái kia liền tới giết ngươi!

Tiên Điện Chí Tôn cầm chưởng Tiên khí, thái độ cường ngạnh, xem Thạch Hạo là cá nằm trên thớt.

- Được rồi, chúng ta đây tựu tính toán nợ cũ!

Thạch Hạo lạnh giọng nói, cũng mang theo ngập trời sát ý.

Theo hắn đạt được truyền thừa mà nói, Tiên Điện tuyệt đối là tử địch!

Đầu tiên, hắn đã nhận được Chí Tôn cung điện truyền thừa, mà nên giáo lão Chí Tôn là chết như thế nào? Là được ngoài ý muốn bị thương về sau, bị Tiên Điện vị này Chí Tôn liên hợp người vây giết mà vong.

Tiếp theo, hắn cũng đã đến Côn Bằng truyền thừa, đường đường một đời tiên cầm, giương cánh liệt vũ trụ, thần uy vô cùng, thế nhưng mà tiên cổ một trận chiến, bản thân nửa tàn, lại tao ngộ Tiên Điện Chân Tiên lĩnh người phục kích, trúng Trích Tiên chú, kết cục thật đáng buồn.

Đương nhiên, Tiên Điện Chân Tiên đã ở cái kia Nhất Dịch trung bị đánh tàn.

- Các ngươi bọn này lang tâm cẩu phế đồ vật, mấy ngốc cái đuôi cẩu, sẽ gia đình bạo ngược, cho tới bây giờ tựu không có làm qua một chuyện tốt, sớm nên bị thanh toán rồi!

Thạch Hạo sát cơ lộ ra.

Y theo Tiểu Cẩu Tể theo như lời, cái gọi là thanh đồng Tiên Điện bên trong đích Tàn Tiên năm đó căn bản cũng không có như thế nào thò đầu ra, chưa từng cùng dị vực kịch liệt chém giết, chính thức thật sự sinh linh đều chiến tử rồi!

- Uông!

Tiểu Cẩu Tể tại đâu đó gầm nhẹ, phản cảm Thạch Hạo cầm ngốc cái đuôi cẩu nói sự tình.

- Tiểu tử, ngươi Ít nói nhảm, được làm vua thua làm giặc, quan trọng nhất là ta Tiên Điện người còn sống, bọn ngươi lại cuối cùng muốn trở thành lịch sử mây khói!

Tiên Điện Chí Tôn mở miệng, thanh âm rất lạnh lùng, hắn cầm trong tay đồng điện, oanh nện mà đến.

Nếu là những người khác quay người phải trốn, dù sao đối mặt chính là một kiện Tiên khí.

Bất quá, Thạch Hạo có Đại La Kiếm Thai, pháp khí này gặp mạnh tắc thì cường, năm đó đều cùng dị vực vang dội cổ kim luyện tiên hũ giằng co qua, chống lại qua, tự nhiên có thể đối với kháng Tiên Điện.

Trong tích tắc, hai người kịch liệt chém giết, tại Vực Ngoại hóa thành lưỡng đạo thiểm điện, giết tiến Tinh Hà ở chỗ sâu trong.

- Lão thất phu, hôm nay tất nhiên muốn chém ngươi đầu lâu!

- Dõng dạc, mặc kệ ngươi là như thế nào thành đạo, hôm nay là Long ngươi được cho ta rụt lại, là hổ ngươi được cho ta nằm sấp lấy, đem ngươi trấn áp!

Tiên Điện Chí Tôn gào rú.

Cái này một mạch liều chết, bọn hắn tiến vào vũ trụ Vực Ngoại chỗ sâu

nhất, vượt qua không ít Tinh Hà, giết dị thường kịch liệt.

PHỐC!

Điện đụng vào Kiếm Thai thượng về sau, Thạch Hạo bị chấn khóe miệng tràn huyết.

Xoẹt!

Kiếm sáng lóng lánh ở giữa, Tiên Điện Chí Tôn đầu vai bị một kiếm đâm rách, huyết quang vọt lên, khiếp người khí tức mãnh liệt.

- Lão gia hỏa, mạng của ngươi thật đúng là cứng rắn, chém đầu a!

Thạch Hạo gào thét lớn, ở chỗ này dốc sức liều mạng rồi, muốn chém mất thù này địch trên cổ thủ cấp.

- Chỉ bằng ngươi tu đạo hơn mười năm, may mắn tấn chức cái này một lĩnh vực, cũng muốn cùng ta tranh phong!

Tiên Điện Chí Tôn gào rú, tóc tai bù xù, hắn cũng điên cuồng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1827: Chí Tôn Đầu Nhân Bay

Trong tinh không, bạo phát một trận hiếm có người biết đại chiến, bọn họ đánh vào nơi sâu xa trong vũ trụ, quét ngang Tinh Vực, thần lực khuấy động, quy tắc không ngừng phóng thích

Một vòi máu tươi tóe lên, chiếu xuống trong tinh vực, liên miên ngôi sao ảm đạm

Tuyệt thế đại chiến, tối thiểu nhất trong phiến thiên địa này, tại cái này cổ lão vũ trụ ở giữa, bọn họ lực lượng đạt tới nhân đạo tối cao tầng thứ, rất nhiều Đạo Tắc trói buộc không được, dẫn đến tinh không bị hao tổn

Nếu là ở đi qua, loại người này sớm nên tiến Tiên Vực, chỉ có nơi đó Bất Hủ đại địa mới tiếp nhận càng cao tầng thứ lực lượng

- Ngươi chặt đầu đi!

Thạch Hạo rống to, lúc này, trên người hắn mang theo máu, tóc tai bù xù, nhưng lại càng thêm dũng mãnh

Tại thời khắc này, trong tay hắn Đại La Kiếm Thai giống như phục sinh, có sinh mệnh mình, cùng với Phi Tiên quang vũ, trên thân kiếm hiển hiện một cái hình người sinh linh, phi thăng lên trời!

Coong!

Thiên địa ù ù kêu run, ngôi sao lay động, chiếc kia Đồng Điện bị tế ra, phát ra chói mắt quang huy, đây là Tiên Đạo pháp khí, bây giờ tại Chí Tôn thôi động dưới phòng ngự lực kinh người, theo Kiếm Thai va chạm

Nếu không có có kiếm thai nơi tay, Thạch Hạo khẳng định ngăn không

được cái này miệng Tiên Khí

- Năm đó Chí Tôn Điện đường lão thất phu bị ta dẫn người vây giết, Côn Bằng cũng bị ta giáo Chân Tiên cùng người cùng nhau liên thủ gieo xuống Trích Tiên chú, cuối cùng nuốt hận mà chết, tất cả đều chết, ngươi có thể làm khó dễ được ta?!

Tiên Điện lão giả tóc trắng phơ Loạn Vũ, ánh mắt Y lạnh, trong tinh không quát to

Hắn nói là tình hình thực tế, nói ra năm đó thảm án, vì là chỉ là chọc giận Thạch Hạo

- Rống!

Thạch Hạo rít lên một tiếng, thân thể tăng vọt, song chân đạp mênh mông Tinh Vực, quanh thân còn quấn Tinh Hà, đồng thời ba đầu sáu tay, pháp tướng uy mãnh đến cực hạn

Tiên Điện lão giả tính sai, hắn coi là có thể chọc giận Thạch Hạo, loạn hắn đạo tâm, không muốn lại bị đối phương dẫn đạo này cỗ xao động, thi triển ra Hỗn Thế Ma Viên truyền thừa —— ** Huyền Công

Loạn thế sát phạt, càng phẫn càng mạnh, đây chính là Hỗn Thế Ma Viên một mạch mỗi khi thiên hạ đại loạn, sát phạt không lúc ngừng mới có thể quật khởi cũng càng chiến càng mạnh nguyên nhân

Đồng thời Thạch Hạo cũng đang thi triển hắn bí thuật, ba đầu sáu tay, khác biệt tay kết khác biệt pháp ấn, có thôi động Kiếm Thai thi triển tên là Kiếm Quyết có kết xuống Lôi Đế ấn, còn sau thi triển Chân Hoàng Bảo Thuật

Thạch Hạo bạo phát, cùng hắn đại quyết chiến

Tiên Điện Chí Tôn tóc trắng nhuốm máu, khóe miệng không ngừng hướng ra phía ngoài chảy xuôi đỏ thẫm thân thể, bị này cuồn cuộn pháp lực

chấn động thân thể rạn nứt lung la lung lay

Hắn sắp không chống đỡ được nữa, một cái huyết khí phương cương, chính là triều khí phồn thịnh chí tôn trẻ tuổi, là hắn không nguyện ý nhất đối đầu, hắn loại này Lão Chí Tôn huyết khí khô cạn, không có tràn đầy tinh lực

Nhưng là, Thạch Hạo đánh cắp Tiên Tuyền Nhãn, hắn nhất định phải đuổi trở về, không phải vậy lời nói, Tàn Tiên nhất định phải nổi giận hơn!

Hắn có khả năng cậy vào chính là mình kinh nghiệm, còn có cao thâm đạo hạnh dù sao đã từng cường đại, suýt nữa vấn đỉnh Thiên Hạ thứ nhất, thần dũng vô cùng

Kỷ nguyên này, Cửu Thiên Thập Địa có bao nhiêu Chí Tôn, bây giờ lại có mấy người còn sống? Phàm là có thể đi vào lĩnh vực này, không có một cái nào là thường nhân!

Có thể nói, bọn họ đều là riêng phần mình thời đại lộng lẫy nhất ngôi sao, chiếu rọi cả đời, vang dội cổ kim, đều là một khoảng thời gian bên trong dẫn đầu thế giới

Hiện tại một cái lão bài cường giả theo tân tấn lĩnh vực này nhân tài mới nổi tranh phong, tự nhiên phi thường kịch liệt

Tiên Điện Lão Chí Tôn may mắn Hoang mới đặt chân tiến đến, một khi cho thời gian, để hắn lần nữa củng cố tấn thăng đến Chí Tôn trung kỳ, hắn liền chết chắc

Hắn âm thầm hãi nhiên, cùng là một khoảng thời gian bên trong dẫn đầu thế giới, đối mới là Chí Tôn sơ kỳ, liền có thể cùng hắn cái này lâu năm Vô Địch Giả tranh hùng

Giữa thiên địa, một đầu cao thân ảnh tại Thạch Hạo cái kia vốn là đỉnh thiên lập địa Pháp Thân phía sau xuất hiện, đang ngưng tụ, đó là Hỗn Thế Ma Viên một mạch Tinh Khí Thần, tại hiển hình

Bất luận một loại nào Bảo thuật, đều ngưng tụ người khai sáng một mạch tâm huyết, đây là một loại khủng bố kỳ quái

Phảng phất, này Hỗn Thế Ma Viên một mạch Thủy Tổ xuất hiện, nơi này càng phát ra bạo loạn

- Đều nói Nhân Tộc cũng là gần như đại thần vượn một trong diễn hóa mà đến, xem ra có đạo lý!

Tiên Điện Chí Tôn kinh hãi

Ầm ầm!

To lớn bàn tay đánh ra mà đến, khủng bố Kiếm Thai hóa thành tiên quang trảm tại Đồng Điện bên trên

Ầm!

Tiên Khí đối kháng, Chí Tôn quyền chưởng đụng đánh, phát ra chói mắt phù văn ánh sáng, Tiên Điện Chí Tôn lần này bị chấn động oa một tiếng, ho ra đầy máu, ngược lại lui ra ngoài

Thạch Hạo khóe miệng cũng tại chảy máu, nhưng thắng ở tuổi trẻ, ngoài ra còn nắm giữ Chân Hoàng bất tử thuật, liệt diễm trước tiên che đậy toàn thân, Dục Hỏa mà đi, thương thế tại khôi phục nhanh chóng

- Nhất định phải đắc thủ a, đem này tối hậu Tiên Tuyền tinh túy cướp lấy ra, đoạn Tàn Tiên đường lui!

Thạch Hạo nói nhỏ

Tiên Điện Chí Tôn được nghe, sắc mặt lúc này liền trắng, cái này cái trẻ tuổi đối thủ lời nói để hắn bất an, kinh hãi R nhảy

Là cái kia Tiểu Cẩu Tể sao? Tiên Điện Chí Tôn tâm thần loạn, chẳng lẽ cái kia Tiểu Cẩu Tể lại giết trở về, chiếm lấy lưu lại một phần nhỏ Tiên Tuyền tinh túy?

- Các ngươi dám!

Tiên Điện Chí Tôn gầm thét, hắn liều mạng

Đồng thời, hắn hướng về giết, lúc này tâm hắn đã loạn

Thạch Hạo khóe miệng ngậm lấy một vòng vô tình cười lạnh, một tiếng gào to, giữa thiên địa khí tức đột nhiên biến, hắn đem hết khả năng, lấy kiếm trong tay thai chấn khai Đồng Điện, chém giết gần người đi qua

Có này Đồng Điện tại, Tiên Điện lão giả dù là bị chấn động thỉnh thoảng ho ra máu, nhưng cũng khó có thể diệt vong, món kia Tiên Đạo pháp khí bao phủ ở trên đỉnh đầu, Vạn Pháp đều không có thể trảm tánh mạng căn bản

Có thể thương tổn được hắn, nhưng cần cự lực, lấy man kình đập vào, nhưng lại giết không!

Hiện tại, Thạch Hạo lợi dụng hắn tâm thần bất an sát na, phá tan Đồng Điện, đến phụ cận, kịch liệt chém giết, liều mạng Tiên Điện Chí Tôn

Đột nhiên, Tiên Điện Chí Tôn toàn thân lông tơ bùng nổ, trong tích tắc, cơ thể kéo căng, cảm giác giống như là tận thế hàng lâm, hắn cực tốc triệu hoán Đồng Điện

Nhưng là, hắn chậm một bước, hắn cảm thấy mình tế ra pháp lực các loại, vô hạn suy yếu, phù văn các loại đánh xuống tại Hoang trên thân, không có đưa đến phải có hiệu dụng

Pháp lực miễn dịch!

Đã cách nhiều năm, Thạch Hạo rốt cục lần nữa dùng ra cái này một cấm chế sát chiêu, hắn trở thành Chí Tôn về sau, tìm được một cái tuyệt hảo cơ hội, muốn nhân cơ hội trảm Chí Tôn!

Trước đây không lâu, Kim Thái Quân không có cho Thạch Hạo cơ hội tốt nhất, lão ẩu kia một đường trốn, vô ý ứng chiến

Hiện tại, hắn gặp gỡ Tiên Điện vị này lão bài cường giả, triển khai tuyệt sát

- A

Tiên Điện Chí Tôn kêu to, thanh âm động trời cao, chòm sao loạn chiến, tại cái này tuyệt vọng chi cực, hắn đốt cháy sinh mệnh bản nguyên, không tiếc lưỡng bại câu thương, dù là chết, cũng phải kéo lên Thạch Hạo

Người đến mức độ này, ngay cả chết còn không sợ, thân thể bảo tàng tự nhiên sẽ mở ra, thế mà bị hắn tránh thoát loại kia trói buộc, loại kia Tử Cảnh

Thạch Hạo cái gọi là pháp lực miễn dịch, tại gấp gáp mất đi hiệu lực

Bất quá, hắn đã nắm lấy cơ hội, ngay đầu tiên thôi động kiếm khí, cùng với một đạo xích hà, đó là Trảm Tiên Trát Đao ánh sáng, phốc một tiếng, Tiên Điện Chí Tôn đầu lâu bị chém xuống đến, máu tươi vọt lên rất cao

Đầu lâu kia muốn chạy trốn, mang theo ánh sáng mưa, chui vào hư không

Xoẹt!

Lại là một đạo xích hà, chém ra viên này đầu lâu

- A

Tiên Điện Chí Tôn kêu to, nguyên thần bay ra, bị một đoàn tinh huyết bọc lấy, xông vào Đồng Điện bên trong

- Chạy đi đâu!

Thạch Hạo hét lớn, bỏ qua hắn thi thể, dẫn theo Kiếm Thai đuổi theo, đối Đồng Điện cũng là nhất kích, mạnh mẽ bổ xuống

Coong!

Tia lửa tung tóe!

Đồng Điện bên trong, này nguyên thần kêu to, bị một cỗ cự lực chấn động rạn nứt, đoàn kia tinh huyết thì tại đốt cháy

Tiên Khí tràn ngập, Đồng Điện kịch chấn, xé mở tinh không, nó cực tốc đi xa, hướng phía nên đạo thống ở chỗ đó bỏ chạy

Thạch Hạo truy kích, không tiếc tế ra Kiếm Thai, để nó cũng hóa thành một đạo lưu quang, chém ra qua, lần nữa đánh vào bên trên Đồng Điện.

Phốc!

Đồng Điện bên trong, đoàn kia tinh huyết hao hết, đốt cháy thành tro bụi, này nguyên thần kêu to, hoảng sợ lấy, tối hậu phanh một tiếng nổ tung.

Không phải Đồng Điện phòng ngự lực không mạnh, mà chính là cái này cỗ cự lực quá lớn, lại này nguyên thần sớm đã trúng kiếm khí, bản thân liền tràn ngập nguy hiểm, không chịu nổi.

Hiện tại, rốt cục hoàn toàn ở chỗ này nổ tung.

- Rốt cục tiễn ngươi lên đường!

Thạch Hạo hai mắt thâm thúy, như là tinh không, có chút lạnh nhạt vô tình, lúc này hắn ngay cả sợi tóc bên trên đều mang máu.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1828: Là Hoang

Đồng Điện, phía trên có máu, là trước kia bắn lên, hiện tại nó nhanh như điện chớp mà đi, mang theo Hỗn Độn khí, cản không cản được

Đây là Tiên Khí, trong cõi u minh giống như là có một cỗ cái gì lực lượng đang triệu hoán, đang tiếp dẫn nó, cực tốc hướng về Tiên Điện đạo thống chỗ cổ địa mà đi

Thạch Hạo không có ngăn cản, hắn biết, này Điện Vũ có nhất định cổ quái, bằng hắn hiện tại tu vi còn chưa đủ lấy nắm giữ, vạn nhất mang ở trên người, Khí Linh đột nhiên cho hắn nhất kích, sẽ chết không có chỗ chôn

Trời khóc phát sinh, phiến tinh không này trung hạ lên mưa máu, biểu thị đệ nhất Chí Tôn điêu linh, bị đánh giết ở đây

Đây là Thạch Hạo đặt chân lĩnh vực này về sau, lần thứ nhất trảm giết chí tôn!

Đã từng Tiên Điện Chí Tôn, xem hắn làm kiến hôi, mấy lần muốn muốn giết hắn, kết quả đều không thành công, bây giờ bị hắn phản sát rơi

Tiên Điện Chí Tôn trước khi chết mang theo oán hận, chết không nhắm mắt, bởi vì cái này địch thủ đã từng thật chỉ là trong mắt của hắn một con côn trùng mà thôi, bây giờ vậy mà Hóa Long, nhất phi trùng thiên, kết quả là kết liễu hắn tánh mạng

Tinh không yên tĩnh, hoàn toàn an bình

Thạch Hạo ở chỗ này hơi ở lại, sau đó nháy mắt đi xa, hướng về ước định trong tinh không vượt qua, đi gặp Tiểu Cẩu Tể

- Thế nào?

Thạch Hạo hỏi thăm

- Không có khả năng đi vào, chỗ kia Tiên Trận phát động về sau, hoàn toàn bao trùm cái này phiến cổ địa, ai đi vào đều sẽ chết, này chạy thoát gần nửa đoạn Ngân Long tinh túy bắt không đến

Tiểu Cẩu Tể tiếc nuối

Tiếp theo, nó thần sắc cổ quái, nói:

- Ngươi vậy mà thật giết một cái Chí Tôn, thật đúng là một cái quái thai, mới tu đạo hơn mười năm a

Sau đó, nó lại lộ ra vẻ mặt ngưng trọng, nói:

- Tàn Tiên không chết, nhất định là họa lớn, khẳng định phải trả lại ngươi liều mạng!

Nó nói là tình hình thực tế, năm đó Thạch Hạo cũng là bị Tàn Tiên phế bỏ, thân trúng Chiết Tiên Chú, đến nay còn không có chém hết này nguyền rủa, thường cách một đoạn thời gian đều muốn phát tác, hắn tiếp nhận lớn lao thống khổ

Loại này cổ chú một khi chịu không được, lập tức liền yếu đạo đi khắp phế

Thạch Hạo muốn nhìn một chút một ngày kia hắn hoàn toàn chịu nổi, lại là một phen cái dạng gì tình trạng

- Tàn Tiên, một ngày nào đó ta sẽ cùng ngươi nhất chiến!

Thạch Hạo mở miệng

Ba mươi năm trước, hắn bị ngăn ở Bất Lão Sơn phía trước bị Tàn Tiên miệt thị, đưa tay ở giữa liền muốn lấy tính mệnh của hắn, nếu không có Ngũ

Hành Sơn che chở, hắn đã sớm chết

Cứ việc như thế, hắn vẫn là mang theo khuất nhục mới về đến hạ giới

- Chắc hẳn cuộc chiến hôm nay kết quả giấu không được Cửu Thiên Thập Địa rất nhiều người đều sẽ biết được, trời khóc cảnh tượng tuy nhiên trong tinh không, một số người vẫn là có thể cảm ứng được

Tiểu Cẩu Tể nói ra

Nó khuyên bảo Thạch Hạo, tốt nhất cẩn thận, vạn nhất Tàn Tiên nổi điên, một đường truy sát, hắn hơn phân nửa dữ nhiều lành ít

- Không sao, bây giờ Tiên Tuyền Nhãn nơi tay, hắn nhảy nhót không bao lâu, chưa chắc dám tới giết ta!

Thạch Hạo nói ra

Hắn có lý do cho rằng như vậy đồng thời khí mười phần, bởi vì Tàn Tiên quá hư nhược, từ thân chịu trọng thương, không có Tiên Tuyền Nhãn tẩm bổ, hắn hội rất bất kham

Tàn Tiên ngày xưa rất mạnh, cùng người liên thủ hại qua Côn Bằng, nhưng quá trình cũng không phải là dễ dàng như vậy, chính là tại này chiến dịch bên trong, hắn bị hoàn toàn đánh cho tàn phế

Trên người hắn có Đại Đạo thương tổn, dây dưa quy tắc trật tự các loại theo nguyên thần các loại không thể tách rời, qua nhiều năm như vậy hắn có thể còn sống, toàn bộ nhờ chiếc kia Tiên Tuyền Nhãn

Suy yếu như hắn, kỷ nguyên này cơ hồ đều chỉ có thể tránh ở trong mắt tuyền rất khó xuất thế

Lần trước, hắn qua Bất Lão Sơn Tần tộc nơi đó chặn Thạch Hạo, đã coi như là mạo hiểm, phế đại lực khí, bình thường tới nói hắn không thể rời đi lòng đất Tuyền Nhãn

Mà lần này, bời vì dính đến tự thân có thể hay không trở về Tiên Vực vấn đề hắn lại một lần phá lệ, đi gặp chính đang rút lui Tiên Vực cường giả, hi vọng có thể đi theo tiến Tiên Vực

- Ta đào tẩu thời điểm mơ hồ trong đó cảm ứng được, có một cái sinh linh khủng bố chạy về Tiên Điện chỗ cổ địa

Tiểu Cẩu Tể nói ra

Tàn Tiên, xác thực trở về, đứng tại thanh đồng trên Tiên Điện, nhìn xuống mảnh này đạo thống ở chỗ đó hết thảy, hắn hận muốn điên

Chiếc kia Tiên Tuyền Nhãn thế mà mất đi, bị người đoạt đi, để hắn khó mà nuốt xuống một ngụm ác khí, hắn còn trông cậy vào dựa vào này Tuyền Nhãn cứu mạng sống đâu?

- A

Tàn Tiên rống to, nổi giận xung quan, hắn bạo tẩu, không chịu nhận loại tổn thất này, không có cái này miệng Tiên Tuyền Nhãn hắn còn thế nào sống qua ngày?

Chính như Tiểu Cẩu Tể nói tới như vậy, cái này miệng Tiên Tuyền Nhãn ôn dưỡng, xử trí không kịp, bây giờ chỉ cần di động, liền sẽ tiết lộ bên trong Tiên Đạo tinh túy, vì vậy Tàn Tiên một mực không dám vọng động nó

Có thể nào ngờ tới, rời đi như thế một hồi mà thôi, Tuyền Nhãn liền bị người đánh cắp

- Ai, là ai?!

Hắn điên cuồng, nhất chưởng bắt trong hư không, bắt loại khí tức kia, mà sau khi ngưng tụ thành một bóng người, hắn nhìn thấy Thạch Hạo dấu vết

- Cái gì, không có khả năng, thế nào lại là tiểu tử kia? Hắn không phải là

bị ta thân thủ phế bỏ sao?!

Tàn Tiên ngẩn người, sau đó nổi giận

Phụ cận, một số sinh linh nổ nát vụn, tại Tàn Tiên thanh âm đàm thoại bên trong, tại hắn lửa giận bên trong, trực tiếp hình thần đều diệt, đa số Tiên Điện tôi tớ

Chuyện này không gạt được, có người cảm ứng được trong hư không trời khóc

- Chuyện gì xảy ra, vị nào Chí Tôn chết đi? Đây cũng không phải là Hắc Ám Khí Tức, là ta giới Chí Tôn

- Tàn Tiên đang gầm thét, đó là Tiên Vực phương hướng!

- Trời ạ, là Tiên Điện, bọn họ Lão Chí Tôn chết mất!

Tin tức truyền ra, tứ phương đều kinh hãi

- Ai sao mà to gan như vậy, thế mà chém giết Tiên Điện Chí Tôn, phải biết, nơi đó còn có một vị Tàn Tiên a, này bằng với là đang sờ Chân Long cái mông, thuần túy tìm chết!

- Đến tột cùng là ai làm?

Tất cả mọi người tại thăm dò

Hiển nhiên, tin tức không gạt được, một số người phát hiện manh mối

Ngoài ra, tham dự Tu Di Đoạn Sơn thịnh hội tuổi trẻ thiên tài nhóm, mẫn cảm nhất, trước tiên liền nghĩ đến này hơn phân nửa là Hoang

Trong tinh không, Thạch Hạo theo Tiểu Cẩu Tể cực tốc bỏ chạy, sớm đã rời xa chiến trường, xảy đến một khỏa khô cạn tinh cầu bên trên, tránh né đứng lên, bọn họ muốn tạm tránh đầu sóng ngọn gió

- Tàn Tiên liệu sẽ nổi điên tìm đến? Chúng ta vẫn là mỗi người đi một ngả đi!

Tiểu Cẩu Tể rất không có nghĩa khí nói ra

Thạch Hạo rất bình tĩnh, không có không e ngại, nói:

- Y theo hắn tham sống sợ chết tính cách, hẳn tạm thời sẽ không xúc động, hắn rời đi Tiên Đạo tinh túy thời gian quá dài liền phải chết, mà này trong con suối tinh túy có bộ phận còn sót lại ở nơi đó, hắn nhất định sẽ nghĩ biện pháp thu thập, sau đó tích súc nuôi mình, chờ đợi cơ hội

Thạch Hạo đoán đúng, Tàn Tiên vì mạng sống, kỷ nguyên này đến nay liền xuất hiện như vậy hai ba lần mà thôi, một mực tránh dưới đất trong con suối, cũng là bởi vì sợ chết

Hiện tại, hắn tuy nhiên lo lắng, táo bạo, phẫn hận, nhưng cuối cùng bắt được trong lòng đất khí tức, cảm ứng được không non nửa đoạn Ngân Long vẫn còn, hắn đại hỉ, chợt lách người liền chui vào trong

Sắc mặt hắn âm tình bất định, đang tính toán lấy, như thế nào trả thù, đánh giết Hoang

Hắn trong lòng bất an, năm đó tiểu tu sĩ a, là hắn thân thủ gieo xuống Chiết Tiên Chú, sao có thể chịu đựng đến? Lẽ ra phế bỏ, sau đó chết đi mới đúng!

- Côn Bằng chết trên tay ta bên trong, ngươi cái này truyền nhân, cũng đừng muốn tiếp tục sống!

Tàn Tiên lời nói băng hàn

Hôm nay, hắn đi gặp chính đang rút lui Tiên Vực cường giả, kết quả cũng không đạt được hài lòng đáp án, hắn hơn phân nửa tiến không Tiên Vực, rất tồi tệ

Ngoại giới, sôi trào

- Là Hoang, hắn trở về!

Cái tên này có hơi lâu xa, ba mươi năm trôi qua, Cửu Thiên Thập Địa tất cả mọi người cho là hắn trở thành phàm nhân, không có quan hệ gì với Tu Luyện Giới, hôm nay đột nhiên nghe nói là hắn, sao không khiếp sợ?

Có thể nói, tin tức truyền ra về sau, mười phần tiếng động lớn sôi, Các Giáo tu sĩ đều cực kỳ chấn động

- Làm sao có thể là hắn, không phải là bị Tàn Tiên phế bỏ sao?

- Ngươi còn không biết à, hắn hôm nay tại Tu Di Đoạn Sơn đại phát thần uy, tiếp liền xuất thủ, bắt giữ Vương gia hai đầu rồng, còn từng theo Vương Trường Sinh động thủ

- Kim gia bị gặp biến cố, bị người tấn công vào qua, cũng là hắn làm!

- Cái gì, giết tiến Kim gia, thương tổn Kim Thái Quân người cũng là Hoang?!

Các phương tu sĩ cũng không thể bình tĩnh, tất cả đều trợn mắt hốc mồm, khi tin tức truyền ra về sau, không khỏi bọn họ không kinh dị

Hoang, đây là muốn nghịch thiên sao?

Một cái tu đạo hơn mười năm liền trở thành Chí Tôn sinh linh, hắn tương lai sẽ đi đến một bước nào, mạnh bao nhiêu?

Một ngày ở giữa, hắn theo ba vị Chí Tôn động thủ, còn chém trúng một người, cái này là đáng sợ đến bực nào chiến tích!

Bực này đại sự, trong nháy mắt truyền khắp thiên hạ, dẫn phát oanh động to lớn, như là Vẫn Tinh rơi đập tiến trong biển rộng, kích thích sóng biển ngập trời

- Có ý tứ, lại có như thế một cái tài năng xuất chúng người trẻ tuổi, đem hắn mời đến, ta đợi muốn gặp gỡ thấy một lần

cũng là đang lĩnh quân rút lui Tiên Vực cường giả, cũng đều bị kinh động, phân phó một số người đi tìm Hoang

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1829: Lại Đột Phá

Băng lãnh cùng hắc ám vũ trụ chỗ sâu, một khỏa khô cạn tinh cầu bên trên

Thạch Hạo lẳng lặng thổ nạp, giữa mũi miệng có bạch vụ ra vào, hóa thành rồng rắn, lách thân mà đi, tối hậu lại quy về giữa mũi miệng

Theo thời gian chuyển dời, cảnh tượng càng phát ra Thần Dị, liên miên bạch quang từ giữa mũi miệng phun ra, như là hổ gầm long ngâm, cũng tiếng sấm cuồn cuộn, vờn quanh thân thể

Một trận chiến này, hắn đạt được chỗ tốt cực lớn, đang củng cố tự thân tu vi, ngưng tụ đạo hạnh, hắn trốn ở nơi sâu xa trong vũ trụ một khỏa so sánh ngôi sao nhỏ bên trên

Chiến dịch đánh chết rơi Chí Tôn, loại này chiến quả có thể xưng chấn thế, hắn mới thành đạo mà thôi, trải qua một trận huyết chiến, liền đánh giết mang theo danh tiếng lão bài cường giả, hết sức kinh người

Đây là Thạch Hạo trở thành Chí Tôn sau trọng yếu nhất chiến dịch, theo kẻ thành đạo đại chiến, khiến cho hắn cảm ngộ cực sâu, thu hoạch cự đại!

Hắn thấy, chém giết hắc ám sinh linh bên trong kẻ thành đạo, căn bản là không có cách cùng này đánh đồng, ở trong mắt Thạch Hạo, này từ hắc ám vật chất ăn mòn người chậm tiến hóa ra Chí Tôn, cũng không tính chánh thức Chí Tôn

Nếu không có bọn họ có hắc ám vật chất, có thể ăn mòn Cửu Thiên bên này sinh linh, Thạch Hạo tin tưởng, đánh nhau cùng cấp, này cái gọi là hắc ám Chí Tôn đều sẽ bị chém chết

Vũ trụ mênh mông, tinh không cuồn cuộn, thật muốn tránh né, thời gian rất lâu đều sẽ không có người tìm ra

Huống hồ, hắn là một vị Chí Tôn, có ý che dấu một thân tinh khí, thu liễm sở hữu khí tức lời nói, cũng là Tiên Vực cường giả đến tìm kiếm cũng hơn nửa không có kết quả

Tiểu Cẩu Tể, ở một bên ngủ gật, rất muốn đánh cắp chiếc kia Tiên Tuyền Nhãn, làm sao bị Thạch Hạo thu hồi, không có giao cho nó tai vạ

Nó phân đến một đoạn Ngân Long, đó là Tiên Tuyền Nhãn bên trong dựng dục ra tinh túy, lúc này, nó nuốt bộ phận, chú ý cẩn thận thu hồi còn lại, híp mắt lại ở nơi đó luyện hóa

Đây là đại bổ chi vật, có thể để Tàn Tiên còn sống

Tiểu Cẩu Tể tự nhiên cũng có thể từ ở bên trong lấy được chỗ tốt to lớn, nó cảm thấy bị phế sạch đạo hạnh đều giống như đang thong thả đề bạt, thể nội một lần nữa có một cỗ sức sống

Thạch Hạo tĩnh tu trong lòng không minh, lĩnh hội chính mình đại đạo chi lộ, một lần bế quan liền tiêu hao hai tháng có thừa, mà tại chính hắn trong ý thức, lại cảm thấy phảng phất chỉ mới qua hai canh giờ

Khi hắn mở mắt ra nháy mắt từ tinh cầu này xông lên lên hai đạo Thần Mang, trong nháy mắt chiếu sáng hắc ám vũ trụ, đó là Thạch Hạo ánh mắt, sắc bén mà khiếp người

- Tiểu tử không tệ a, đạo hạnh lại tinh tiến, ngươi thật đúng là một cái quái thai, chẳng lẽ là ăn Tiên Long trứng lớn lên, làm sao tu hành tốc độ nhanh như vậy?

- Ta thuở nhỏ yêu ăn thịt chó, riêng là hắc lẩu thịt cầy, bạn ta lớn lên

Thạch Hạo cười đường vươn người đứng dậy

- Gâu!

Tiểu Cẩu Tể rất hung, trực tiếp bổ nhào qua, mãnh liệt cắn xé, dưới cái nhìn của nó đây tuyệt đối là khiêu khích

Thạch Hạo là muốn kiểm nghiệm Đạo Quả, muốn theo cái này lai lịch thập phần thần bí chó con động thủ, trong tích tắc, nơi này cương phong mãnh liệt, ngôi sao lay động

Đại đạo chi quang như là gợn sóng, hướng về bốn phương tám hướng khuếch tán, có chút tinh thể có chút sao băng, tại cỗ này Thần Thánh gợn sóng bên trong, vô thanh vô tức, hóa thành bụi bặm vũ trụ

Tiểu Cẩu Tể đạo hạnh không có, rơi xuống khỏi Thần Đàn, nhưng là thân thể vô cùng, ngoài ra đạo hạnh cũng không phải toàn bộ mất đi, vẫn như cũ là một cường giả

Tối thiểu nhất, bình thường Chí Tôn không làm gì được nó

Thật lâu về sau, nơi này yên tĩnh Thạch Hạo ngồi xếp bằng ở chỗ kia, lần nữa thổ nạp, bắt đầu tu hành

Tiểu Cẩu Tể suýt nữa phẫn uất bão nổi, bởi vì, một con mắt bị đánh bầm đen, ngoài ra cái đuôi bên trên lông đều sắp bị lột sạch, lại khóe miệng mang theo máu, đối với nó tới nói tuyệt đối không thể nhịn

Bất quá, khi Thạch Hạo đem Đại La Kiếm Thai nhét vào nó móng vuốt nhỏ bên trong, nó trực tiếp bị không còn cách nào khác, hấp tấp, lộ ra nụ cười, ôm liền không buông tay

- Đầu tiên nói trước, cho ngươi mượn một tháng, nhìn một chút nó lai lịch gì, không phải cho ngươi!

Thạch Hạo nói ra

- Yên tâm, cái này cũng không phải Bất Tử Thảo, không cắn nổi, gặm

không xấu

đường

Nếu thật là Trường Sinh Dược, Tiên Tuyền Nhãn các loại rơi vào nó trong tay, đây tuyệt đối là Bánh Bao nhân thịt đánh chó một đi không trở lại!

Thạch Hạo không tiếp tục để ý nó, ở nơi đó tu hành, thể ngộ tự thân pháp, trên đỉnh đầu Tiên Khí bốc hơi, từng tia từng sợi hội tụ thành ba cỗ, như tam điều Chân Long ẩn hiện

Tiếp lấy lại xuất hiện một đạo, càng thêm thô to, xoay quanh một vòng sau xông vào trong cơ thể hắn

Trên đầu, ba cỗ bốc hơi thành bông hoa, dần dần bắt đầu kết quả!

Có quả thực thành thục cũng vỡ ra nháy mắt, có người xếp bằng ở lên!

Thần bí biến hóa, ngoại nhân không cách nào nhìn thấu, không có thể hiểu được, chỉ có Thạch Hạo một người đang từ từ thể ngộ

Nửa tháng sau, hắn lần nữa khôi phục, lần này hoàn toàn xuất quan

Trên người hắn huyết khí trong nháy mắt nở rộ, lập tức nồng đậm rất nhiều, cả người như cùng một cái lò lửa, chiếu rọi cả phiến hắc ám vũ trụ, to lớn, cường thịnh vô cùng!

Tiểu Cẩu Tể hít một hơi lãnh khí, không tự kìm hãm được nói:

- Ngươi thật đúng là một cái yêu nghiệt, sắp hoặc là nói xem như chạm đến Chí Tôn trung giai?

Thạch Hạo lại đột phá!

Tiểu Cẩu Tể cảm thấy mười phần hoang đường, tiểu tử này quá nghịch thiên, tu hành tốc độ không khỏi quá nhanh, điều này chẳng lẽ thật sự là vì tu đạo mà sinh, vì chiến mà xuất thế đệ nhất nhân vật hung ác sao?

Loại tu luyện này tốc độ, đơn giản không thể nói được gì!

Tiểu Cẩu Tể mười phần chấn kinh, nó rất là không nói gì, âm thầm nói thầm, điều này chẳng lẽ thật vì ứng kiếp mà sinh sinh linh sao?

Thiên địa cuồn cuộn, ngày đó cuối cùng sẽ đến, thực biết có một sinh linh như vậy vào thời khắc này quật khởi mạnh mẽ?

Tiểu Cẩu Tể một bộ như thấy quỷ bộ dáng!

- Chúng ta nên trở về qua, ta muốn Tàn Tiên hẳn là nhịn xuống một hơi này, hắn không có nổi điên, chưa từng khắp thế giới tìm kiếm ta

Thạch Hạo nói ra

Hai đạo ánh sáng xẹt qua tinh không, tiến về sinh linh nơi nghỉ chân, rời đi mảnh này băng lãnh cùng tĩnh mịch Tinh Vực

Chính như Thạch Hạo sở liệu như vậy, Tàn Tiên nổi giận, nhưng là tối hậu lại nhẫn, hắn chung quy là sợ chết, không dám tiêu xài hữu hạn điểm này sinh mệnh tinh nguyên

Cái này hơn hai tháng đến nay, Cửu Thiên Thập Địa một mảnh huyên náo, khó mà yên tĩnh

Hoang, lại hiện ra thế gian, đánh vỡ lẽ thường, vượt qua tất cả mọi người đoán trước, loại Chiết Tiên Chú đều có thể sống qua tới, đạo hạnh chẳng những không có mất đi nửa phần, hắn còn trở thành Chí Tôn, đây là kỳ tích!

Đại chiến Kim Thái Quân, chém giết hắc ám Chí Tôn, bắt giết Vương gia nhân mã, đánh chết Tiên Điện Chí Tôn

Những sự tình này có thứ nào không đủ chấn động thiên hạ?

Nhiều như vậy liền cùng một chỗ, mà lại đều là tại cùng một ngày phát sinh, rung động các tộc, rất nhiều người lúc này liền ngồi không yên, vô cùng nôn nóng, bất an

Khắp thiên hạ đều đang đồn Hoang tên, ba mươi năm chưa hiện, nhất triều trở về, lại náo ra động tĩnh lớn như vậy, Thập Phương Phong Vân đều động!

Một người mà thôi, quấy động Cửu Thiên Thập Địa, Tứ Hải phải sợ hãi!

Hoang phi thường cường thế, phong thái càng hơn trước kia, loại thủ đoạn này, loại năng lực này, ai chống đỡ lại?

Tất cả mọi người ý thức được, trừ phi Tiên Vực nhân mã xuất thủ, không phải vậy lời nói, này nhân gian hơn phân nửa không có người có thể áp chế hắn

Dù là Vương Trường Sinh thân là trong hồng trần đệ nhất nhân, nhưng là, muốn giết chết Hoang, đoán chừng cũng khó, mọi người có lý do tin tưởng, tuổi trẻ Hoang dù là hỏa hầu còn chưa đủ, nhưng cũng đủ để bỏ chạy tự vệ

- Tiên Vực người đang tìm kiếm Hoang, cái này là phúc hay là họa?

- Ta nhìn có thể là một cọc tạo hóa a, Hoang tư chất đủ để trấn trụ Tiên Vực sinh linh

- Cũng chưa chắc, có lẽ có người muốn cầm đi hắn, tìm kiếm trên người hắn phải chăng có bí mật gì, không phải vậy làm sao có thể dạng này một đường hát vang

Cái này hơn hai tháng đến nay, mọi người nghị luận ầm ĩ, đều đang suy đoán Hoang hạ lạc, cùng hắn muốn sẽ đối mặt cái gì

Bất quá, Tiên Vực người đang rút lui, hai tháng đến nay, đại quân rút đi, còn có một số người đóng quân, nhưng cũng tại đâu vào đấy rời đi bên trong

Tại trong lúc này, có phản loạn, có ít người vô pháp về Tiên Vực, hoàn toàn phản, nhưng là tối hậu tất cả đều bị trấn áp thô bạo!

- Tiên Vực người muốn rời khỏi, mà lại có thể muốn đi cái hoàn toàn, đến lúc đó ai còn có thể quản thúc Hoang?

Một số người thở dài, trong lòng sầu lo

Hiển nhiên, bộ phận này người đã từng một mực theo Thạch Hạo đối lập, đứng tại Vương gia, Kim gia, Tiên Điện này một mặt

- Tàn Tiên, thế mà nhẫn, chưa từng xuất thủ, chẳng lẽ ngay cả hắn đều sợ sao?

- Ha-Ha, thống khoái a, kiếm trảm Chí Tôn, không hổ là Hoang, bực này chiến tích, đáng giá nâng ly mấy chén!

Các phương phản ứng khác biệt, có người lo lắng, liền có người kinh hỉ, cười ha ha không thôi

- Tin tức mới nhất, Tiên Vực có sử giả đuổi tới Tiên Điện, truyền xuống pháp chỉ, quát tháo Tàn Tiên!

Bên trong Chiết Tiên Chú mà không chết, Hoang cường hãn dẫn phát Tiên Vực một số sinh linh chú ý lực, có chút cường giả cho rằng, Tàn Tiên đáng chém, dám gia hại dạng này một vị thiên tài

Vì vậy, huyên náo hơn hai tháng sau, có người truyền xuống pháp chỉ, nghiêm khắc trách cứ Tiên Điện một mạch, hoàn toàn tuyệt Tàn Tiên tiến Tiên Vực hi vọng, minh xác bảo hắn biết, nghĩ cùng đừng nghĩ!

Đồng thời, này pháp chỉ truyền xuống lúc, còn để hắn đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm, vào không được thế, không hề gây chuyện

Tối hậu, càng là nâng lên, không giết hắn, là muốn hắn chuộc tội, khi tất yếu chống lại chưa từng rút đi hắc ám sinh linh, không phải vậy lời nói, sẽ có Trảm Tiên chi nhận bay tới, thân lấy tính mệnh của hắn!

Dạng này tin tức vừa ra, Thiên Hạ xôn xao

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1830: Thời Đại Mạt Pháp Đến

Mọi người không nghĩ tới, thế mà lại là một kết quả như vậy

Tiên Vực đối Tàn Tiên thái độ, rất lạnh lùng, đây là muốn trách phạt hắn, trách hắn đã từng thương thiên hại lí, không phân tốt xấu, thương tổn Hoang đạo cơ

Không giết hắn, là vì để hắn chuộc tội

Kết luận này rất đáng sợ, mang ý nghĩa, nếu như hắn làm không tốt, Tiên Vực một ít người lúc nào cũng có thể sẽ lấy tính mệnh của hắn

- Nghĩ không ra a, Hoang thế mà bị Tiên Vực một số người che chở, bị coi trọng như vậy, Tàn Tiên xui xẻo

- Ha-Ha, đây thật là trừng phạt đúng tội, năm đó cái này Tàn Tiên gì kiêu ngạo lớn, ngông cuồng vô biên, giá lâm Bất Lão Sơn, nhất định phải phế bỏ tại Biên Hoang lập xuống đại công Hoang, bây giờ đến phiên chính hắn e ngại

Tin tức truyền ra về sau, các phương phản ứng khác biệt, một số người vui mừng khôn xiết, một số người thì hít một hơi lãnh khí

Trước mắt, Tiên Vực tại lui quân, hắc ám sinh linh cũng đang rút lui, nguyên bản liền ồn ào, mười phần cục diện hỗn loạn, phát sinh loại sự tình này, để Cửu Thiên Thập Địa càng phát ra không bình tĩnh

Trước kia, mấy cái trường sinh gia tộc còn đang tạo thế, công kích Hoang, xưng hắn là Đao Phủ, bây giờ câm như hến

Bọn họ có gia tộc đã chọn tốt đường, nhất định tiến Tiên Vực, hiện tại

cũng không hy vọng xuất hiện cái gì ngoài ý muốn biến cố

Nhưng mà, trương này Pháp Chỉ truyền ra không lâu sau, lại có sử giả xuất hiện tại Tiên Điện ở chỗ đó

Lần này, tìm từ rất uyển chuyển, tuy có trách cứ, nhưng là cũng không có cái gì trừng phạt, lại ban thưởng một bình dược tề, cho Tiên Điện, để Tàn Tiên giữ được tính mạng, lưu lại chờ tương lai giết địch

Đây là ý gì ba ngàn châu nhất thời ngắn ngủi yên tĩnh, Cửu Thiên thượng nhân nhóm cũng đang ngẩn người

Tiên Vực truyền đến khác biệt Pháp Chỉ, ý tứ rất không giống nhau

Mọi người ý thức được, có người nhằm vào Tàn Tiên, cũng có người tại bảo đảm hắn, đại biểu khác biệt thái độ, xuất từ môn phái khác nhau

- Xem ra cái này Tàn Tiên địa vị không đơn giản a

- Cứ nghe, sau một đạo Pháp Chỉ là Tiên Vực một cái một cổ lão đạo thống tuổi trẻ đại nhân truyền xuống

Cửu Thiên Thập Địa vô pháp bình tĩnh, mọi người suy đoán càng phát ra nhiều

Ngay tại hôm nay, Thạch Hạo xuất quan, từ nơi sâu xa trong vũ trụ gấp trở về, biết những này về sau, hắn thật sâu nhíu mày

Tiên Vực vị kia cái gọi là tuổi trẻ đại nhân, có phải hay không cũng là cái kia nhớ thương Hư Thần Giới Hắc Ám Thiên Lao người trẻ tuổi hắn từng phái ra hai nhóm người tiến Hư Thần Giới, kết quả đều bị trấn áp

Sau đó không lâu, lại có tin tức truyền đến, tục truyền Tàn Tiên theo Tiên Vực một vị vương có quan hệ

- Trời ạ, thật à, hắn là một vị nào đó cổ lão Tiên Vương hậu nhân

- Khó trách, loại người này nhất định sẽ bị che chở, không chết

Bời vì, Tiên Vực nhân mã còn không có hoàn toàn rút đi, còn có một bộ người đời này kiếp này đều không thể rời đi, từ bọn họ nơi đó truyền ra một số ngoại nhân chỗ không biết bí mật

Những này bí văn tại quá khứ không thể tưởng tượng, ngày xưa căn bản không có khả năng hiểu rõ

Tục truyền, Tiên Điện vị kia Tàn Tiên đến từ Tiên Vực, tại Tiên Cổ kỷ nguyên từng đến đốc chiến, bất quá hắn rất tiếc mệnh, không có thò đầu ra, chưa từng chém giết, rất biết bảo mệnh

Vì vậy, hắn sống sót

Nhưng là, hắn loại thái độ này chọc giận Tiên Vực một số cường giả, dù là hắn là một vị cổ lão Tiên Vương hậu nhân, cũng bị trách phạt, cũng không thể lại trở về Tiên Thổ

Cứ như vậy, hắn lưu tại giới này

Còn có ba vị Tàn Tiên, giống như hắn phạm phải quá lớn sai, tình huống gần

Một cái kỷ nguyên ban đầu, bọn họ phát hiện trọng thương Côn Bằng, chỉ huy một số nhân đạo điên phong cường giả, còn có không ít đại quân qua vây quét, gia hại thành công

Cứ nghe, bọn họ sở dĩ vây quét, cũng là bởi vì cùng bọn hắn bị lưu đày tại cái này một giới có quan hệ, Côn Bằng tại Tiên Vực bạn cũ từng nhằm vào Tàn Tiên, khăng khăng lưu đày bọn họ

Cái này dính đến Tiên Vực cấp độ sâu đối kháng

Khi những này bí ẩn truyền ra, dù là chỉ là vụn vặt, tại Cửu Thiên Thập Địa vẫn là dẫn phát sóng to gió lớn, tạo thành oanh động không nhỏ

- Tàn Tiên, thật là một cái tạp chủng

Có tính tình cương liệt người, nhịn không được chửi ầm lên

- Ha ha, Hoang phiền phức lớn, Tàn Tiên lại có loại này lai lịch, dù là đời này vô pháp trở về Tiên Vực, cũng còn lại nhận nhất định che chở

Cũng có người nói như vậy nói, phảng phất thở dài ra một hơi, cảm thấy Tiên Vực không phải tất cả mọi người hội thưởng thức Hoang

Vẻn vẹn cái này thứ nhất bí văn, liền trên thế gian dẫn phát sóng gió lớn, các tộc đều đang nghị luận

- Răng rắc

Một đạo tia chớp màu đỏ ngòm hoành không, xen lẫn tại Cửu Thiên Thập Địa ở giữa, để rất nhiều người đều từ trong lòng bốc lên một luồng hơi lạnh

Gần nhất đến nay, các loại đáng sợ kỳ quái xuất hiện, trong thiên địa này, đại đạo khí tức càng phát ra không tầm thường, có khi mơ hồ, không thể cảm giác, có khi dữ dằn, muốn chém giết Vạn Linh

Thời đại mạt pháp, thật muốn hoàn toàn đến

Nó khủng bố ảnh hưởng càng phát ra lớn, cái này để người ta kinh dị

Nơi này trước mắt, hắc ám sinh linh tại lui, Tiên Vực cũng tại rút quân, mà phát sinh Tàn Tiên cùng Hoang một số việc, trong thiên địa này càng phát ra loạn

- A, hắc ám sinh linh rút đi, các ngươi nhìn, hắc ám vật chất không hề như vậy nồng đậm, càng phát ra mỏng manh

Có người kêu lên, phi thường kinh hỉ

Thế nhưng là, oanh một tiếng, có trời cùng đất va chạm, Cửu Thiên

Thập Địa tại dung hợp, có bộ phận cổ đại lục tương liên, cuối cùng muốn hóa thành một cái chỉnh thể

Gần như chỉ ở trong mấy ngày, một số người Thần Hồn run rẩy, cảm thấy tận thế muốn tới đồng dạng

Cái này căn bản không phải kinh hỉ, hắc ám sinh linh vội vàng rút đi, là bởi vì dự cảm đến mạt pháp tiến đến quá trình đáng sợ, đang trốn tránh

Thạch Hạo sau khi trở về, lẳng lặng thể ngộ, cảm thụ được phiến thiên địa này biến hóa, hắn không có hoảng sợ, chưa từng nếm thử phải vào Tiên Vực

Mà tại trải qua mấy ngày nay, các Đại Trường Sinh thế gia thủ đoạn dùng hết, đều muốn vào Tiên Vực, đều phải rời mảnh này dần dần đến mạt pháp thế giới

Ảnh hưởng rất lớn, một số phụ diện hiệu quả sinh ra

Tỉ như, một số sống qua trăm vạn tuế nguyệt nhưng không phải Chí Tôn sinh linh, gần nhất mấy ngày này lần lượt khô cạn, thọ nguyên muốn hết

Trên thực tế, có một bộ phận người đã sớm tọa hóa

Thời đại mạt pháp đến, nó cước bộ càng ngày càng gần

Rất khó tưởng tượng, cuối cùng hội là dạng gì kết quả, thật có một ngày như vậy, thế gian này đem vô pháp tu hành, không thấy tu sĩ sao

Hiện hữu Chí Tôn đều muốn chết già

Tối cường giả thọ nguyên muốn gấp trăm lần giảm bớt

Thạch Hạo các loại mấy ngày, không người tìm kiếm hắn, Tàn Tiên không có xuất thế, liền dần dần yên lòng, muốn đi tìm cố nhân

Bởi vì, hắn đã biết, những người này có đại bộ phận hơn phân nửa muốn

như vậy tiến vào Tiên Vực

Hắn nhẹ nhàng thở dài, lần này phân biệt, không biết niên đại nào mới có thể gặp nhau

Theo hắn nghe thấy, một khi tiến vào Tiên Vực về sau, vì trốn tránh thời đại mạt pháp ảnh hưởng, này Tiên Vực chi môn đem quan bế, thời gian ngắn không có khả năng lại mở ra

Đối với Tiên Vực tới nói, này cái gọi là thời gian ngắn, động một tí liền có thể là mấy chục vạn năm, cũng hoặc là nửa cái kỷ nguyên, thậm chí một cái kỷ nguyên chung kết mới thôi

Như thế năm tháng dài đằng đẵng phân biệt, vậy tương đương là vĩnh biệt

Nếu như Thạch Hạo tiến không Tiên Vực, hắn có thể sẽ chết già ở cái thế giới này

Thời đại mạt pháp, Chí Tôn cũng chỉ có thể sinh hoạt hơn một vạn năm

Nếu như tàn khốc hơn cùng nghiêm trọng thời đại đến, hoàn toàn không cách nào có thể tu niên đại xuất hiện, hiện có chí tôn trẻ tuổi hơn phân nửa chỉ có mấy ngàn chở thọ nguyên có thể sống

Đi con đường nào, Thạch Hạo cũng đem đứng trước lựa chọn, phải có điều lấy hay bỏ

Theo hắn biết, Thanh Y cùng Bổ Thiên Đạo phải vào Tiên Vực, cái này sẽ không có lầm.

Tiệt Thiên nói, Vương gia các loại hẳn là đều có cơ hội đi vào.

Thập Quan Vương, Thạch Nghị, Thác Cổ Ngự Long, lam Tiên các loại, Đại Tu Đà các loại, nếu không có chuyện ngoài ý muốn, cái này một nhóm lớn thiên tài, cũng chọn tiến Tiên Vực.

Thạch Hạo nhận biết người, phàm là năng lực siêu phàm người, đều sắp rời đi cái này một giới.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1831: Có Một Chỗ

Cái này một giới muốn bị ném bỏ sao?

Thạch Hạo thở dài, rất nhiều người đều phải rời, hắn không biết mạt pháp thời đại nơi này còn có thể còn lại cái gì, phải chăng tàn khốc nhất thời đại tiến đến về sau, thế gian thực sự không có đạo pháp có thể nói?

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, Thạch Hạo dạo bước, giẫm trên mặt đất lá vàng, hướng về phía trước mà đi

- Ta muốn đi

Tiểu Cẩu Tể thế mà như vậy đột nhiên nói ra

- Ừm?

Thạch Hạo hơi kinh hãi, tỉnh lại, cái này Tiểu Cẩu Tể tuy nhiên rất hung, rất xảo trá, đồng thời lai lịch bí ẩn, nhưng là cùng hắn mấy tháng, rất có giao tình, thế mà đột nhiên như vậy muốn rời khỏi?

- Muốn ngươi đi nơi nào?

Thạch Hạo hỏi thăm

- Tiên Vực

nói, không có ngày xưa tùy ý, cũng không hề dữ dằn, mà chính là tâm tình nặng nề, giống như là một cái tư tưởng khắc sâu sinh linh

Loại khí chất này cùng nó ngày thường hoàn toàn không tương xứng

- Trịnh trọng như vậy, không giống như là ngươi phong cách

Thạch Hạo nói ra

- Ai có thể nhìn thấu ai, ai lại có thể che lại hết thảy, thế gian này khó phân phức tạp, ngươi ta tại trong hồng trần vui cười, cuối cùng vẫn muốn đi độ

Tiểu Cẩu Tể nói một mình

Thạch Hạo kinh ngạc, cái này Tiểu Cẩu Tể bị kích thích sao?

- Ngươi vì sao đột nhiên phải vào Tiên Vực?

Thạch Hạo hỏi thăm

- Có lẽ, nơi đó mới là ta kết cục, có chút chuyện cũ năm xưa, một mực không có đáp án, ta muốn đi truy tầm

Tiểu Cẩu Tể đáp lại

Y theo nó nói chỗ, mạt pháp thời đại muốn tới, Tiên Vực môn khẳng định phải hoàn toàn quan bế, tiếp tục thời gian có lẽ có một cái kỷ nguyên xa xưa như vậy, hiện tại không đi vào, liền không có cơ hội

- Ngươi không phải có thù người ở nơi đó sao?

Thạch Hạo nhắc nhở, nó cái gọi là nhân sủng mà sáng nay đã thành Tiên, nếu là biết được nó đi vào, sẽ sống lột nó

- Mặc dù có thể có thể chết, nhưng là không thể không làm, ta từng đi theo Vô Chung Tiên Vương, ân không thể không báo

Tiểu Cẩu Tể đáp

Hiện tại, nó không hề xưng chính mình vì Tiên Vương, mà chính là rất nghiêm túc, trịnh trọng như cùng một cái độc giả cao tuổi cũng không tiếp tục lỗ mãng, không nói khoác mà không biết ngượng

Vô Chung Tiên Vương, mặc dù sinh tại Cửu Thiên Thập Địa, nhưng đi qua Tiên Vực truy cầu Đại Đạo cực đỉnh, ở nơi đó lưu lại một chút chuẩn bị ở sau, nghiệm chứng một ít gì đó

Khi Thạch Hạo nghe nói những này về sau, mười phần kinh ngạc, Vô Chung Tiên Vương muốn nghiệm chứng cái gì?

- Hắn tinh thông Thời Gian Đại Đạo tối hậu thời kỳ từng cùng Luân Hồi Tiên Vương cùng nhau nghiên cứu tuế nguyệt thay đổi, cùng Luân Hồi, muốn xem xét đến tột cùng phải chăng có một loại nào đó quy luật

- Cái gì quy luật?

Thạch Hạo bị nó lời nói hấp dẫn

- Từ Đế rơi xuống Tiên Cổ, lại đến tương lai đại thanh tẩy, đây có phải hay không làm một cái chung cực Luân Hồi, hoặc là có ít người tại Luân Hồi

nói

- Có ý tứ gì?

Thạch Hạo tương đương vẻ mặt nghiêm túc, đề tài này có chút trầm trọng, cũng rất cao xa

- Từ Đế Lạc thời đại bắt đầu, một cái kỷ nguyên lại một cái kỷ nguyên bị tiêu diệt, cái này giống như là một cái đáng sợ Luân Hồi thiên địa đang lặp lại quá trình này sao?

Nói

- Còn có, này cái gọi là đại thanh tẩy phải chăng muốn chung kết, có tư cách tham dự sinh linh phải chăng chính là cái này Luân Hồi kẻ thúc đẩy, cũng hoặc là xưng là Luân Hồi Giả?

Tiểu Cẩu Tể tự nói

Thạch Hạo biết, nó tuy nhiên chỉ nói vụn vặt, nhưng lại để lộ ra không ít thứ, cái này đã từng là Vô Chung Tiên Vương cùng Luân Hồi Tiên Vương phát hiện manh mối, muốn biết rõ đồ,vật

- Đến tột cùng là chuyện xưa tại Luân Hồi, vẫn là người tại Luân Hồi?

Tiểu Cẩu Tể lại ngữ

- Ngươi muốn vào Tiên Vực biết rõ ràng những này?

Thạch Hạo hỏi thăm

- Lấy đạo hạnh của ta tới nói, hơn phân nửa là làm không rõ còn đi không đến Vô Chung Tiên Vương cùng Luân Hồi Tiên Vương trước mặt bọn họ qua

Tiểu Cẩu Tể lắc đầu

- Vậy ngươi muốn đi làm cái gì?

Thạch Hạo nghi hoặc

- Ta chỉ muốn tìm về Vô Chung Tiên Vương, ta không muốn hắn chết đi

Tiểu Cẩu Tể mang theo sầu não

Thạch Hạo ngạc nhiên, Vô Chung Tiên Vương không phải chết à, máu nhuộm chiến kỳ táng tại Cửu Thiên Thập Địa, ngay cả hắn chuông đều tàn, thiếu khuyết nội uẩn chi khí linh, hóa thành chuông thi

- Là chết, nhưng ta không cam lòng a!

Tiểu Cẩu Tể gầm nhẹ, tâm tình sa sút mang vạn cổ ai sầu

Cái này có thể thay đổi gì? Qua cũng vô ý nghĩa, Thạch Hạo mặc dù không có nhiều lời, nhưng là vỗ nhè nhẹ đập nó đầu vai, hết thảy đều không nói bên trong

- Không phải, có lẽ có một nơi thật có thể thay đổi gì

nói

Nó nghiên cứu không thấu Vô Chung Tiên Vương Đại Đạo thành quả, cũng nhìn không thấu Luân Hồi Tiên Vương chung cực thành quả nghiên cứu, nhưng là, nó lại nghe được bọn họ nói ra quá một số kết luận

Tiểu Cẩu Tể không cho là mình có thể lý giải thấu triệt này trong nguyên nhân, nhưng là nó nghe được, có một chỗ như vậy, có lẽ tràn ngập biến số

- Có một chỗ, ở nơi đó, có lẽ có thể lần nữa tìm tới Vô Chung!

Tiểu Cẩu Tể hai mắt dần dần có thần, trở nên kiên nghị

Có một chỗ?

- Nơi đó thông thiên, thông linh, thông cổ kim, có lẽ có thể chứng kiến kỳ tích!

Nói

Đây là Vô Chung Tiên Vương cùng Luân Hồi Tiên Vương nâng lên một chỗ, bọn họ đã từng muốn đến đó quan trắc, đồng tiến được nghiệm chứng một chỗ bí chi địa

Đáng tiếc, bọn họ chưa kịp làm những này, liền bạo phát thảm thiết nhất chi chiến, da ngựa bọc thây còn

- Gặp lại, ta cảm thấy, ngươi rất không bình thường, trong mơ hồ có ngươi trí nhớ, không biết là năm đó nhìn thấy một góc tương lai, vẫn là trong cõi u minh cho ta một loại cảm ứng, một loại gợi mở

Trước khi đi, Tiểu Cẩu Tể rất trịnh trọng, nhìn chằm chằm Thạch Hạo, lại nói như vậy nói

Trên thực tế, Thạch Hạo đã nhìn ra, cái này Tiểu Cẩu Tể đối người khác

đều chẳng thèm ngó tới, mười phần ngông cuồng, há mồm liền rùm beng lấy người nào sủng, nhưng đối với hắn tuy có cãi nhau, nhưng lại rất chú ý phân tấc, mười phần cẩn thận

Tựa hồ, trời sinh nó đối Thạch Hạo có loại tiềm ẩn kính sợ, cho dù nhe răng, cũng không dám quá phận

- Ngươi thấy ta một góc tương lai?

Thạch Hạo hỏi thăm

- Ngươi cũng biết, ta từng chiến đến thân thể tàn, cơ hồ xem như vẫn lạc, đem chính mình táng tại chỗ kia địa phương, nguyên thần cơ hồ tan hết, không có còn lại bao nhiêu tuy nhiên tại chỗ kia trời sinh dưỡng thi huyệt, dưỡng hồn, chôn một cái kỷ nguyên, nhưng kết quả là ta cuối cùng không phải là ta, có chỉ là tàn niệm, rất nhiều thứ đều khó có khả năng nhớ lại

nói

Nó lời nói nặng nề, mang theo một loại không khỏi bi ai

Bởi vì, nó thực tương đương chiến tử! Bây giờ, bất quá là một tia tàn hồn toái phiến tại trong thi thể thông linh, lại lần nữa sinh ra một cái Tân Nguyên thần

Nói theo một ý nghĩa nào đó, nó đã không tính là đã từng vị cường giả kia

Có thể nhớ lại ngày xưa một ít gì đó, đã coi như là nghịch thiên!

- Người sống, luôn luôn phải có mục tiêu, người trẻ tuổi, gặp lại, đời này chúng ta hẳn không có cơ hội gặp lại lẫn nhau, nếu có Luân Hồi, trăm ngàn vạn thế sau lại gặp nhau!

Tiểu Cẩu Tể đi

Nó đi truy tầm một con đường, phải chứng kiến nơi đó có cái gì kỳ tích,

nghĩ đến đã từng người

Cứ như vậy đi?

Thạch Hạo buồn vô cớ, hắn còn có thật nhiều sự tình muốn hỏi, thế nhưng là trong lúc nhất thời vậy mà không biết từ nơi nào nói lên

Hắn đuổi tiếp, yên lặng tiễn biệt, mấy lần muốn mở miệng

- Cái này một giới, kỷ nguyên này, đã không có cứu, chính ngươi sớm làm dự định

Tiểu Cẩu Tể quay đầu

- Có bi quan như thế sao?

- Ngươi tự nhận là có một kiếm bổ ra Vạn Cổ đại phách lực à, thực đối thuyết pháp, có này trọng yếu nhất thực lực sao? Một kiếm đoạn Vạn Cổ, một cổ một luân hồi! Này tuế nguyệt Trường Hà bên trong, này kỷ nguyên chìm nổi ở giữa, đến tột cùng có bao nhiêu cường giả, ngươi ngăn trở, giết tới sao? Dù là một cái kỷ nguyên, chỉ nhảy ra một cái sinh linh, cũng nan địch a!

Tiểu Cẩu Tể đi, hoàn toàn biến mất.

Còn có hơn một tháng kết thúc, sách vừa đến hậu kỳ liền thật khó viết, các loại đều muốn hô ứng đứng lên, hôm nay chỉ có một chương, lại suy nghĩ tỉ mỉ sau đó mặt.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1832: Trước Khi Rời Đi Loạn

Tiên Vực chi môn tỏa ra ánh sáng lung linh, đó là một đạo cửa kim loại, chặn trong hư không, cắt đứt lưỡng giới.

Chỉ có thể nói, giới kia cường đại, có vô thượng Lực giả liên thủ đúc xuống cái cửa này, có thể cắt đứt Thiên Địa Kiều, nếu là không mở ra, bất kỳ người nào đều không đánh vào được

Một đội lại một đội nhân mã lên đường, đạp vào đường về, tổng tới nói, những người này ở đây tiến cánh cửa kia lúc đều có như trút được gánh nặng cảm giác, bọn họ không phải là bị từ bỏ người, có thể trở về

Gần nhất, chết rất nhiều người, theo hắc ám sinh linh chém giết, nhiễm phải quá mức nồng đậm hắc ám vật chất người, đời này kiếp này đều không được trở về, phát sinh bạo loạn, bị vô tình trấn áp

Bên trong, một bộ phận người quay đầu mà đi, đầu nhập vào trên chín tầng trời Sinh Mệnh Cấm Khu

Lần này xuất chinh, giống như này kết thúc, tổng tới nói, không công mà lui, mạt pháp thời đại muốn hoàn toàn tiến đến, bọn họ nhất định phải đi

Tiểu Cẩu Tể đến, biến hóa thành một cái kim sắc Con mèo nhỏ, trốn ở một thiếu nữ trong ngực, híp mắt lại, sau cùng nhìn về phía nơi xa thiên địa

Nó trong mắt có buồn vô cớ, có tiếc nuối, đã từng nói, dù là chết, cũng phải táng ở trên mảnh đất này, hiện tại nó lại muốn rời khỏi

Chánh thức Long Huyết Thần Miêu tự nhiên cũng bị nó cho trấn áp, thay vào đó, nó muốn đi theo một đại nhân vật nữ nhi nhập cư trái phép tiến Tiên Vực bên trong, đi tìm Vô Chung dấu chân

Thạch Hạo cũng tới, nhưng Tiểu Cẩu Tể sớm đã rời đi, thành công tiến vào Tiên Vực!

Thạch Hạo đứng ở đằng xa, lẳng lặng ngóng nhìn, cái kia đạo cửa kim loại rất kiên cố, hắn có thể cảm nhận được, ngưng tụ không ngừng một vị Tiên Vương lạc ấn, cái này một giới sinh linh không người có thể đánh xuyên qua!

Hắn từng đi qua Tiên Vực, theo Tam Tạng còn có Thần Minh, khi đó chỗ thông qua môn là một đạo cửa đá, cũng không phải là cửa này

Nhìn lấy một đội lại một đội nhân mã rời đi, hắn nhẹ nhàng thở dài, đi con đường nào, hắn muốn đi theo tiến về Tiên Vực sao? Nơi nào là không đang có người chờ lấy hắn từ đầu quân vũng bùn?

Thạch Hạo quay người, dứt khoát mà kiên quyết, hướng đi phương xa

Có lẽ muốn lập tức qua vì một số cố nhân tiễn đưa, có ít người vẫn còn, còn kịp, còn chưa từng đặt chân này nhường lối tu sĩ hướng tới, mê say Thần Thánh Đại Thế Giới —— Tiên Vực

Cửu Thiên Thập Địa, tại ba mươi năm qua, từng có nửa cương thổ bị hắc ám vật chất xâm nhập, trở thành bình thường sinh linh vô pháp đặt chân chi địa

Nhưng bây giờ, hắc vụ tại tản ra, phía sau chánh thức thần bí sinh vật tại rút đi

Tiên Vực tu sĩ cùng hắc ám sinh linh trước khi đi, không thể nghi ngờ là hỗn loạn, không thể bình tĩnh

Riêng là càng về sau, thỉnh thoảng có kỳ dị sinh vật xuất hiện, triển khai giết hại, có đến từ hắc ám cường giả, tại đi xa trước lục soát lấy bọn họ cần thiết đồ,vật

Trừ cái đó ra, cũng có Tiên Vực bị từ bỏ người, còn có Tiên Vực một số

dụng ý khó dò người, cũng tại âm thầm có một ít hành động, huyết tẩy một số đạo thống, vì chỉ là tác thủ Thiên Tài Địa Bảo các loại

Đem muốn rời khỏi, thế lực khắp nơi đều không an phận, đều muốn tại trước khi rời đi vơ vét sau cùng một khoản

- Phốc!

Một cái đầu lâu bay lên, người kia mang theo không cam lòng, còn có chấn kinh

Bởi vì, hắn là một tên chuẩn Chí Tôn, tức sắp thành đạo, nhưng vẫn là bị một người trẻ tuổi chém giết

Thạch Hạo mặt không biểu tình, tại làm chuyện này lúc, tâm lạnh như sắt, trên đường, hắn chém giết không ngừng một đội nhân mã, những người này có hắc ám cường giả, cũng có trước mắt Tiên Vực tu sĩ

- Các ngươi bọn này châu chấu, trước khi đi còn muốn cướp sạch một phen? Thiên địa này đều bị các ngươi đánh cho tàn phế thiếu, dẫn đến mạt pháp thời đại sớm đến!

Thạch Hạo âm thanh lạnh lùng nói

Chính là tại loại này bối cảnh dưới, Cửu Thiên Thập Địa trước đó chưa từng có náo động, lòng người bàng hoàng, rất nhiều đạo thống đều ngồi không yên

Liền Trường Sinh Gia Tộc đều phải rời, không tiếc lấy trong tộc Chân Kinh các loại làm trao đổi, càng không nói đến là bình thường tộc quần

Trên thực tế, đến giờ phút này, cũng là Tiên Vực đóng tại cái này một giới cao tầng, những cường đại đó thống lĩnh các loại đều mở một mắt, nhắm một mắt, mặc kệ những cái kia nhiễu loạn, chỉ hy vọng có thể thuận lợi trở về

Phía trên có yêu cầu, mỗi ngày đều chỉ có thể đi bộ phận cố định nhân mã, bời vì, còn muốn phòng bị hắc ám sinh linh sau cùng phản công

- Ta Vương gia rốt cục muốn rời khỏi, thế nhưng là đại ca, ngũ đệ, bát đệ, đều rơi vào Hoang trong tay, bây giờ hắn ở đâu, không đến!

- Như thế nào đem hắn tìm ra đến, chém giết chi!

Vương gia mấy đầu rồng đang nghị luận, đang thương thảo

Đi qua Vương Trường Sinh lượn vòng, theo một số Tiên Vực cường giả lui tới, bọn họ đổi lấy đến cơ hội, có thể cả giáo rời đi, tiến vào Tiên Vực

Bình Loạn Quyết, đối với Tiên Vực tối đỉnh cấp đạo thống đều có kinh người sức hấp dẫn!

- Hắn không sống!

- Ta hi vọng phụ thân có thể tìm tới hắn, thân thủ đem giết chết, mà không phải mượn tay người khác

Vương gia mấy đầu rồng sắc mặt lạnh lùng, mang theo sát ý để bọn hắn tiếc nuối là, Vương Trường Sinh trước mắt rất bận rộn, muốn theo Tiên Vực một số người thương lượng

- Huynh đệ chúng ta đều xuất hiện, cùng một chỗ lời nói, có thể nội trận pháp gia trì, hẳn là có thể chém giết hắn, lại thêm lão cửu nay thần công đại thành, đã vì tuyệt thế cao thủ, nắm chắc cũng đủ lớn!

Tại Vương gia nội bộ thương nghị thời khắc, hắn các tộc cũng kém không nhiều

Có người hưng phấn, có người kích động, cũng có một số người thất lạc

Trường Sinh gia tộc, hầu như đều có phương pháp, tìm được tiến Tiên Vực tư cách

- Hoang, đáng tiếc a, ta lại không thể giết ngươi, hận này kéo dài không thể tiêu tan, quả thật nhân sinh nhất đại tiếc!

Kim gia nội bộ, Kim Thái Quân gào thét, nàng mặt mày méo mó, mang theo đại hận

Lần trước, Thạch Hạo truy sát nàng, giết tiến Kim gia, suýt nữa để cho nàng gặp bất trắc, đây là một loại vô cùng nhục nhã đường đường trường sinh Kim gia, danh xưng kỷ nguyên này mạnh nhất gia tộc một trong, thế mà bị một tên tiểu bối quấy rầy gà chó không yên

Thạch Hạo một người yên tĩnh đi tới, trong bất tri bất giác, đi vào Bổ Thiên Đạo bên ngoài, đó là một chỗ Thần Thánh Tịnh Thổ, theo Trường Sinh gia tộc bình khởi bình tọa, xem như một cái trường tồn bất diệt đạo thống

- Tại hạ Hồng Chân, ngưỡng mộ Bổ Thiên Đạo Nguyệt Thiền Tiên Tử, đặc biệt tới bái phỏng, cầu kiến

Thạch Hạo lại nhìn thấy một màn này, đó là một người mặc áo trắng nam tử trẻ tuổi, mang theo một số người, tại Bổ Thiên Đạo ngoài sơn môn, muốn gặp giáo này Thánh Nữ

- Tới gặp Thanh Y sao?

Thạch Hạo khẽ nói, hắn không có tới gần, trên thực tế mới xuất hiện tại phụ cận lúc, cái kia vô cùng cường đại, siêu việt đồng dạng Chí Tôn thần giác liền đã cảm ứng được, có người tại chờ đợi bên ngoài

Có người tại ôm cây đợi thỏ, đây là muốn đợi hắn đến cửa à, muốn ở chỗ này phục kích?

Cho dù là Chí Tôn, đều rất khó có loại kia vi diệu cảm ứng, bởi vì, ẩn phục quá tốt

Cái này Hồng Chân lại là người nào, theo âm thầm chờ đợi ở chỗ này tại

cường giả phải chăng có quan hệ?

Thạch Hạo than nhẹ, thân là tu sĩ, vô luận là ở đâu bên trong, đều dung nhập trong giang hồ, tuy có hoan ca, nhưng cũng đều ở cái này sinh tử hiểm ác bên trong ghé qua

Mạt pháp tiến đến, các phương đại thế lực đều phải rời, những người này còn tại nhớ thương hắn sao?

- Hồng Chân ngưỡng mộ Bổ Thiên Đạo Tiên Tử Nguyệt Thiền, chuyên tới để thấy một lần

này người trẻ tuổi mặc áo trắng mở miệng lần nữa

Hắn bên người người đều rất mạnh, lúc này tản mát ra từng tia từng sợi Đại Đạo Khí Tức

Sơn môn nơi đó có người đi tới, cũng là áo trắng, thanh lệ nhược tiên

- Tộc ta nguyện tiếp dẫn Bổ Thiên Đạo toàn giáo nhân mã tiến Tiên Vực

áo trắng nam tử trẻ tuổi Hồng Chân nói ra

- Vì sao tại ta Bổ Thiên Đạo bên ngoài bố trí xuống nhân mã?

Thanh Y mở miệng, nàng theo trong giáo mấy vị nhân vật trọng yếu đi tới

- Nghe nói một cái tên là Hoang nhân tộc tu sĩ rất hung ác điên cuồng, ta lo lắng hắn làm loạn, muốn ở đây bắt giết hắn

Hồng Chân mỉm cười đáp

Nơi xa, Thạch Hạo hai mắt thâm thúy, nơi này là cái này Hồng Chân chỗ ở gia tộc bố trí xuống, có ít người rời đi trước đều không muốn yên tĩnh sao?

Hắn ý thức được, cái này hơn phân nửa là Tiểu Cẩu Tể từng thu phục

Tiên Vực Hồng gia, tộc này lão tổ làm nhân sủng

Hơn hai tháng trước, hắn bắt Vương Đại lúc, từng có người nhà họ Hồng đứng ra, bị Tiểu Cẩu Tể hoảng sợ nơm nớp lo sợ, quỳ sát một chỗ

Hiện tại, tộc này tỉnh ngộ, không sợ à, lại tới nơi này phục kích hắn

Thạch Hạo yên tĩnh như một gốc thanh liên, không nhúc nhích, hai chân đứng ở hư không, nhìn về phía trước

- Ngươi đi đi

Thanh Y mở miệng

- Công tử mời về, ta giáo đã có khác lộ trình, ít ngày nữa đem cả giáo di chuyển

một vị lão giả cũng mở miệng

- Thở ra, có đúng không, còn có hắn Tiên Vực đạo thống cùng các ngươi đạt thành hiệp nghị a, bất quá ta tới đây cũng không hoàn toàn là vì Nguyệt Thiền Tiên Tử, cũng muốn bắt giết Hoang

bạch y nam tử Hồng Chân từ tốn nói, chắp hai tay sau lưng, sắc mặt có chút lạnh

- Ba tên Chí Tôn, cũng lại là bỏ được tiền vốn, tuy nhiên Vô Tiên cũng muốn phục kích ta?

Thạch Hạo khẽ nói, hắn yên lặng quất ra Kiếm Thai, sau đó đột nhiên từ tĩnh mà động, trong chốc lát như sao chổi va chạm trái đất, xé rách không trung, nhanh đến tất cả mọi người phản ứng không kịp

Nhất Kiếm Hoành Không!

Hàn quang chiếu rọi Cửu Thiên!

Kiếm khí vỡ vụn càn khôn, mà đến, Hồng Chân căn bản phản ứng không kịp, liền trong mi tâm kiếm, vết máu loang lổ, hắn hai mắt trợn to, ngửa đầu ngã quỵ, phơi thây nơi này

Có Chí Tôn tại chờ đợi, chờ lấy phục kích Hoang, thế nhưng là, dưới mắt nhưng căn bản không kịp làm ra bất kỳ phản ứng nào

Không người ngờ tới, Hoang liền tại như vậy một khắc đến!

Hơn một tháng kết thúc, là sơ bộ tính ra, khẳng định là lấy viết đến trọn vẹn là điều kiện tiên quyết, yên tâm tốt.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1833: Thong Dong

Một kiếm Trảm Thiên khung!

Nhấp nháy sắc bén, như tinh hà tấm lụa, quét ngang càn khôn đang lúc.

Hồng Chân, trực tiếp mất mạng, mi tâm có một cái không lớn huyết động, không ngừng chảy máu, sớm đã phơi thây nơi này.

- Ah...

Phụ cận người kêu to, càng có chí tôn phát sinh tiếng rống, kinh thiên động địa, Thương Vũ (*bầu trời vũ trụ) lập tức nổ tung.

Bọn họ làm sao cũng không nghĩ tới, Hoang ở thời điểm này đến, quả quyết mà lăng lệ, trực tiếp xuất thủ, một kiếm đánh chết Hồng gia nhân tài mới nổi, một vị tại anh tài tàn lụi, máu tươi thánh thổ bên ngoài.

Loại thanh âm này, đủ để rống rơi xuống nhật nguyệt tinh thần, đánh chết liên miên cường giả, nhưng là, Hồng gia vị chí tôn kia không có trùng kích Bổ Thiên Đạo, sóng âm nháy mắt nội liễm, lực phá hoại biến mất.

Vèo một tiếng, trong đó một vị chí tôn xuất hiện tại Hồng Chân trước thi thể, lòng bàn tay phát sinh hàng trăm hàng ngàn đạo ráng lành, muốn cứu vãn hồi tính mạng của hắn.

Thế nhưng là, cái này sao có thể!

Chí tôn một kích, Độn Nhất Cảnh giới thiên tài kinh diễm đến đâu cũng không tiếp nổi, Hồng Chân thân thể nhìn lấy hoàn hảo, kết quả hơi đụng một cái, liền hóa thành quang vũ.

Một đạo kiếm khí, chặt đứt tam thế!

Dù là có Luân Hồi, dù là có đời sau, người này cũng đều ngỏm rồi, Vãng Sinh thành không, kiếm ý kia như nước thủy triều, sớm đã hủy đi tất cả sinh cơ.

Mưa ánh sáng qua đi, chính là tro tàn.

Đông!

Trên bầu trời có người giao thủ, khác hai vị chí tôn truy kích, muốn muốn bắt lại Thạch Hạo, bọn họ ba đại cao thủ ở đây, Hoang thế mà còn dám như thế không kiêng nể gì cả.

Đây giết là Hồng Chân, có thể trảm lại là bọn họ tôn nghiêm.

Xoẹt!

Hạng ba chí tôn cũng truy kích, bỏ qua Hồng Chân, thẳng hướng cao thiên.

Bổ Thiên Đạo tọa lạc tại linh tú đang lúc, đều là Thần Sơn, tản ra sương trắng, bốc hơi lấy thụy quang, nhìn ngũ sắc rực rỡ, Long khí bừng bừng mà lên.

Ở chỗ này, có huyền không hòn đảo, có không ngã cổ thành, còn có thần dược mùi thơm nức mũi, càng có tiên đạo di tích.

Hôm nay, ngoài sơn môn bộc phát đại chiến, bọn họ pháp trận toàn diện khôi phục, không dám có trì hoãn chút nào, hộ giáo đại trận mở ra, bắn xuất ra đạo đạo tiên khí.

- Hoang, quả nhiên là thần uy kinh thế!

1 vị lão giả thở dài.

- Bực này nhân vật, một cái kỷ nguyên cũng chỉ có như thế một cái ah!

Có người khác gật đầu.

- Mạnh hơn thì có ích lợi gì, hắn tiến Tiên Vực sao? Vừa sinh ra đã đến phần cuối.

Cũng có một lão giả lắc đầu.

Điều này đại biểu Bổ Thiên Đạo khác biệt thái độ.

Thanh Y, đôi mắt như nước, lẳng lặng chỗ nhìn về phía trước, đáy mắt đang lúc phát sinh lập lòe thần hà, áo trắng phất phới, tiên đạo khí tức càng phát nồng nặc.

Lòng của nàng kỳ thật cũng không yên tĩnh, ở sâu trong nội tâm thiên nhân giao chiến, một hồi là cái kia Nguyệt Thiền, một hồi lại hóa thành Thanh Y, đã từng từng li từng tí, 1 vừa phù hiện.

Một thế này, vận mệnh của nàng quỹ tích thường xuyên cùng người kia quấn quýt lấy nhau, đi con đường nào, như thế nào lấy hay bỏ, như thế nào lựa chọn?

Thanh Y con ngươi mông lung, mang theo hơi nước, trong thoáng chốc, chuyện cũ từng màn cũng đều tái hiện, hướng nàng đè ép mà đến.

Sau một khắc, nàng lại yên tĩnh, thanh lãnh như trăng, mang theo xuất thế khí tức, đó là Nguyệt Thiền, nàng cũng tại tranh độ, cả đời này nàng đừng vô tha niệm, chỉ vì thành tiên.

Hồng trần qua lại, đều có thể đoạn!

Nàng có thể huy kiếm, chém xuống sau cùng chấp niệm.

- Thanh Y, ngươi vẫn còn chứ?

Trên bầu trời, Thạch Hạo tung hoành, cùng Tam Đại Chí Tôn du đấu, nhìn xuống dưới, như vậy hỏi thăm.

- Ngươi đi đi, chớ có lưu niệm, Thanh Y như vậy gãy mất trần duyên, muốn Đăng Thiên Lộ mà đi, tiến cái kia Tiên Vực đang lúc.

Bổ Thiên Đạo 1 vị lão giả nói ra.

- Tiểu hữu ngươi còn là mau chóng rời đi thôi, bằng không, sẽ kinh động một số đối với ngươi mang theo địch ý người.

Một người trong đó rất hòa thuận, như vậy khuyến cáo.

Thạch Hạo nhìn về phía Thanh Y, nói:

- Ngươi muốn rời khỏi đây một giới sao?

Thanh Y, thân thể lay động đang lúc, chậm rãi giơ cánh tay lên, giống như là muốn phất tay, nhưng là rất nhanh, cái kia tay trắng lại ở nơi đó, không có thể động.

Nội tâm của nàng đang lúc càng phát loạn, dung hợp làm một thể lưỡng hồn, phảng phất lại phải nứt ra, ở nơi đó đối lập, điều này đại biểu cái này hoàn chỉnh nhân cách tâm tư.

Như thế nào lựa chọn?

- Còn mời rời đi!

Bổ Thiên Đạo một người khác mở miệng, nhìn chăm chú Thạch Hạo.

Đem cả giáo tiến Tiên Vực, bọn họ cùng một cái cổ xưa mà cường đại đạo thống có mật thiết vãng lai, có lẽ sẽ dựa vào tại cái kia 1 sinh ra có Tiên Vương Cự Vô Phách phía dưới.

Hiện tại Hoang mặc dù ngút trời thần võ, thế nhưng là cùng Tiên Vực một phần nhỏ đạo thống không hòa thuận, bọn họ đã được đến không ít thông tin, không muốn phức tạp.

Tỉ như tàn tiên chi tổ, tỉ như một vị nào đó tuổi trẻ đại nhân chỗ đạo

thống, đều từng cùng Hoang có ma sát!

Tiến vào Tiên Vực, chính là Bổ Thiên Đạo cũng phải thu liễm, không phải do bọn họ không cẩn thận, nếu như cùng Hoang kết giao mật thiết, sợ là sẽ phải phát sinh rất nhiều không thể dự đoán sự tình.

- Thanh Y!

Thạch Hạo hô, thanh âm biến lớn.

Bổ Thiên Đạo, Linh Sơn từng tòa, rất mông lung, sương trắng tràn ngập, một đạo thanh lệ thân ảnh đứng ở nơi đó, đang do dự, tại bàng hoàng, cuối cùng nàng giống như là tại lắc đầu.

- Tiểu hữu, ngươi còn là rời đi thôi, mời mình khá bảo trọng!

Bổ Thiên Đạo Đạo Chủ mở miệng.

Rốt cục, Thanh Y đứng ở nơi đó, nàng chậm rãi lắc đầu.

- Tốt, gặp lại!

Thạch Hạo nói ra, bỗng nhiên tung thiên mà đi.

- Chạy đi đâu!

3 đại cường giả cùng một chỗ đuổi theo, muốn chặn giết Hoang, đem hắn lưu lại.

Liền ở đây sự tình, Thạch Hạo một thân phân 3 ảnh, 3 đóa đại đạo chi hoa nở rộ đang lúc, hắn giống như là nhiều mấy đạo thân thể, phân biệt phóng tới phương hướng khác nhau.

Hắn cứ như vậy rời đi, Thanh Y tâm mãnh liệt co vào, rất đau, càng rất buồn vô cớ, nàng nâng lên tay trắng, đưa tay hướng lên bầu trời bên trong.

Bổ Thiên Đạo, một đám người cũng đều lộ ra kinh sợ, không nghĩ tới vị

này chấn động Cửu Thiên Thập Địa tuổi trẻ kỳ tài như thế quả quyết, cứ như vậy đã đi xa.

Trong bọn họ cũng có người buồn vô cớ, thật đáng tiếc, ai cũng có thể nhìn thấy Hoang tuyệt thế thiên tư, dạng này người như tại Tiên Vực, như có thể thành tiên, sẽ có phong thái cỡ nào?

Đáng tiếc, hắn sẽ không đi, mà cái thế giới này không thể thành tiên!

Hiện tại không thể, ngày sau cũng không thể!

Nhất định tiến vào mạt pháp thời đại!

Ai có thể sáng tạo kỳ tích, ai có thể đánh vỡ gông cùm xiềng xích, ngay cả pháp đều không thể tu, còn nói gì thành tiên!

Phốc!

Phương xa, cùng với một đạo huyết quang, cùng với một đạo thông thiên kiếm khí, Tinh Thần liên miên bị chém xuống, ngoài ra còn cùng với một cánh tay kèm thêm đầu vai, rơi xuống.

Đến từ Tiên Vực Hồng gia chí tôn, tại phân biệt truy kích trên đường, một người trong đó suýt nữa bị bổ đôi thành hai nửa, cả người hắn đều cắm ngã xuống, mang theo huyết hoa.

Chí tôn huyết, phá huỷ sơn hà, ù ù kịch chấn, cảnh tượng doạ người.

Bổ Thiên Đạo mọi người thấy hãi hùng khiếp vía, đây chính là Hoang, tại trước khi rời đi, còn tới kinh diễm như vậy một kiếm, chém rụng trong đó một vị chí tôn cánh tay.

Nhưng mà, sự tình vẫn chưa hết, đột nhiên, một đạo thần hồng từ trên trời giáng xuống, quá nhanh, như là viễn cổ Đế Tinh rơi xuống, nện như điên thiên địa vạn vật.

Ầm ầm!

Đó là Hoang, hắn thế mà không lùi mà tiến tới, giết trở về, truy kích bị thương giả, muốn đem hắn đánh chết.

- Ngươi...

Hồng gia vị này chí tôn kinh hãi, Hoang lá gan thật là quá lớn, lại dám như thế làm việc.

- Tiểu bối, chạy đi đâu!

Hai người khác truy kích sai lầm mục tiêu, bây giờ điên cuồng giết trở lại tới.

Ầm!

Mất đi tay cụt chí tôn, bị cái kia như là Tiên Vương từ trên trời giáng xuống thân ảnh va chạm, cả người ho ra đầy máu, bay ngang ra ngoài, đồng thời lần nữa tao ngộ một kiếm.

Phù một tiếng, một kiếm này trảm về sau, toàn thân hắn đều là vết rách, là kiếm khí đang kích động.

- Ah...

Người này kêu to một tiếng, cả người tại đứt từng khúc, tại trong kiếm quang dâng lên mảng huyết vụ lớn, cảnh tượng doạ người.

Bất quá, hai người kia rốt cục giết tới, nhanh chóng thủ hộ ở bên, cũng xuất thủ tương trợ, giúp người này hóa giải kiếm khí, nhưng hắn còn là bị trọng thương, chiến lực giảm mạnh.

Ba đại cao thủ đứng chung một chỗ, không dám tách ra, cũng không còn truy kích, mà là cẩn thận phòng bị, cũng bắt đầu đốt một trương màu vàng lá bùa, tại đưa tin.

- Còn dám theo tới, giết không tha!

Hoang nói như vậy.

Hắn liền rời đi như thế, rất tùy ý, đại tự tại, cứ như vậy ở trước mặt đạp tinh không mà đi xa.

Quá sỉ nhục, ba đại cao thủ cùng một chỗ phục kích, kết quả còn bị trọng thương một người, bọn họ sắc mặt tái nhợt, cái này thật sự là một loại vô cùng nhục nhã, Hoang tại sao có thể mạnh như vậy?

Bổ Thiên Đạo, cả đám yên tĩnh không nói, đều bị chấn động đến.

- Thanh Y, trước khi ngươi rời đi, ta đi tiễn đưa chân chính ngươi.

Sâu trong tinh không, truyền đến như vậy một đạo thanh âm bình thản, chỉ có Thanh Y có thể nghe được.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1834: Ồn Ào Náo Động

Thạch Hạo sau khi rời đi, một đạo tiên quang bay tới, từ cái kia xa xôi không biết chỗ, rơi thẳng vào Bổ Thiên Đạo thần môn trước, chiếu sáng rạng rỡ, thần thánh không rảnh.

Đó là một kiện Tiên Đạo Binh khí, một cái Lượng Thiên Xích, trắng noãn Như Ngọc, đây cũng không phải bình thường Tiên Khí, nó bị người thôi động, hồi phục, chí cường vô cùng.

Nó tùy thời muốn phát động một kích, lượn lờ rất nhiều trọng kinh khủng tiên khí, tràn ngập ra phải diệt thế khí tức!

Đáng tiếc, Hoang đã đi xa, rốt cuộc tìm không được bóng dáng.

- Hoang, ngươi có dám một trận chiến!

Vị kia rất được bị thương nặng lão giả, tức sùi bọt mép, hận không thể lập tức chém sống rơi Hoang.

Tinh không yên tĩnh, không gặp đáp lại.

Ba người một phen tế bái, sau đó khống chế Tiên Khí, xông vào trong vũ trụ, muốn truy tìm đến.

Trên thực tế, Thạch Hạo nghe được, bất quá lại không để ý đến.

Nguyên bản hắn còn muốn tại phía trước phục kích, nhưng cảm ứng được cái kia Tiên Khí rất không bình thường, Lượng Thiên Xích lập lòe, gia trì vào một vị nào đó tồn tại kinh khủng thần niệm, hắn liền không có hiện thân.

Phân phân nhiễu nhiễu, thiên địa hỗn loạn.

Sau trận này, không có người tận lực tuyên dương, nhưng vẫn là tiết lộ, truyền khắp thiên hạ, trong lúc nhất thời trên đời đều không còn gì để nói, mặc cho ai biết cũng nhịn không được thở dài, Hoang tưởng thật đến!

Đây chính là Tiên Vực một đạo chính thống nhân mã, ba đại cao thủ phục kích hắn, kết quả vẫn là bị hắn thong dong mà đến, suýt nữa chém rụng một vị đã thành đạo!

Gần nhất đến nay, thiên hạ đều là tin tức về Hoang, tất cả đều là liên quan tới hắn nghe đồn.

Ba mươi năm không ra mài nhất kiếm, thành tựu Chí Tôn vị, bây giờ hoàn tất cường đại đến mức độ này!

- Tính cách của hắn, từ trước tới giờ không khúm núm, không chịu cúi đầu, dù là đối mặt Tiên Vực nhân mã, cũng không bỏ đi tôn nghiêm, chỉ là đáng tiếc Hoang a.

Có một vị lão nhân than nhẹ.

- Vì sao muốn nói đáng tiếc?

Đệ tử của hắn không hiểu.

- Hắn làm như vậy, đã có lựa chọn, như vậy sẽ không tiến Tiên Vực. Mà ở mảnh này không cách nào thành tiên cựu địa, mặc hắn tư chất ngút trời cũng không địch tuế nguyệt, cuối cùng muốn tọa hóa.

Lão nhân thở dài.

Hoang như thế quả quyết, đã có lấy hay bỏ, hắn không biết cúi đầu, không biết quỳ gối. Nhưng này dạng lưu lại như thế nào thành tiên, hiện nay hoàn cảnh lớn đều không người nào có thể bước qua ngưỡng cửa kia, làm mạt pháp thời đại tiến đến sẽ như thế nào? Kết cục đã định trước!

Rất nhiều chuyện không cần đợi đến phát sinh, mọi người đã có thể dự đoán được kết quả.

Hoang như thế nào quyết đoán, đã được quyết định từ lâu, mọi người đều biết.

- Thật là đáng tiếc, năm trăm tuổi trở xuống Chí Tôn a, kỷ nguyên này từ trước tới nay đệ nhất nhân, nghe nói Tiên Cổ thời đại cũng giống như không có bực này yêu nghiệt!

- Hoang. Quá bất đắc dĩ, Tàn Tiên nhất mạch kia tổ tiên, là một vị niên đại cổ lão nhưng lại còn sống Tiên Vương a, loại kia nhiệm vụ pháp lực ngập trời, hắn làm sao đi vào, dám ở Tiên Vực lộ diện, hẳn phải chết không nghi ngờ!

Nếu là Chân Tiên thì cũng thôi đi, có thể đó là Tiên Vương!

Ngoài ra. Sẽ còn ít Chân Tiên sao? Loại kia đạo thống tùy ý xuất động một cao thủ, cái kia chính là một trận tử kiếp!

- Tư chất ngút trời. Biên Hoang huyết chiến, đều trôi theo giòng nước a!

Rất nhiều người vì Thạch Hạo mà cảm thấy tiếc nuối, cảm thấy đáng tiếc, bực này nhân vật vừa gặp Phong Vân liền hóa long, chỉ là thiếu khuyết một loại nào đó kỳ ngộ!

Hiện tại, hắn muốn khốn thủ cựu thổ. Nhất định không có bất kỳ hi vọng, không có duyên với Tiên, dù là hắn lại tuyệt diễm, cũng cuối cùng phải chết già ở một giới này.

Tuổi thọ của hắn cũng không dài lắm, mạt pháp thời đại đến rồi. Nhiều nhất hơn một vạn năm có thể sống.

- Thiên phú tuyệt thế, bản kỷ nguyên đệ nhất nhân!

- Sử thượng nhất chí tôn trẻ tuổi, có chút thật đáng buồn!

- Có cổ đến nay, mạnh nhất cao thủ trẻ tuổi!

Đây là một số người không keo kiệt đánh giá, cho hắn không giữ lại chút nào tán thưởng, riêng lấy tu đạo đến luận, thật sự là hắn xứng đáng loại này khen ngợi.

Chỉ là, có chút đáng tiếc, cùng với hắn chỉ có thể là xuống dốc, mục nát thế giới, không có hi vọng, dần dần hướng đi suy bại.

Kết quả là, tại thời đại mạt pháp này, hắn nhất định muốn tại cô độc bên trong một cái vắng người nhìn tuế nguyệt mất đi, cùng thời đại sinh linh từng cái từng cái chết già.

Có thể đã là như thế, dù là Thạch Hạo không vào Tiên Vực, kết cục đã định trước, vẫn có một ít người không nghĩ buông tha hắn, cừu hận của không bỏ xuống được trong lòng!

Cái này tự nhiên có Vương gia, Kim gia đám người đổ thêm dầu vào lửa, còn có Tiên Điện cùng căm thù tội máu nhất mạch tộc đàn mấy người.

- Các ngươi đều ở khen ngợi Hoang, ta lại xem thường, hắn cho dù thiên tư Vô Song, nhưng sát khí quá nặng, tàn sát tu sĩ chúng ta, thực sự nên phạt!

Có một lão giả nhảy ra, tu vi không yếu, cách không nghi vấn.

- Hoang giết đều là do giết chết người, có gì không thể? Liều mạng Biên Hoang, chém giết ta giới không người có thể địch Đế tộc, chiến công hiển hách, giết không tốt sao?

Có người phản bác.

- Trò cười, chống lại ngoại địch là phải, phàm là ta giới tu sĩ người người đều có trách nhiệm, là ứng tẫn nghĩa vụ, lại cái kia sớm đã là chuyện đã qua. Ta nói chính là hiện tại, hắn thế mà truy sát Kim Thái Quân loại này đức cao vọng trọng tiền bối, thực sự là đại nghịch bất đạo!

Lão giả một mặt nghiêm mặt.

Tự nhiên đi theo có một đám người nhảy ra, phụ họa hắn lời nói.

- Đức cao vọng trọng Kim Thái Quân? Đây thật là một cái không tốt cười trò cười! Kim Thái Quân đều làm cái gì, già mà không kính, luôn luôn ương ngạnh, mấy lần hướng Hoang nổi lên. Tại Biên Hoang lúc, càng là điển hình phe đầu hàng, không tiếc đem lao khổ công cao Hoang bán cho dị vực, vô sỉ chi cực! Nhất là lần này đã có nghe đồn, Kim gia cấu kết hắc ám sinh linh, ta cảm thấy Hoang đuổi giết tốt, tiếc nuối là, không có có thể chém cái kia lão yêu bà!

Những lời này vừa ra, kích thích cực lớn gợn sóng, rất nhiều người đi theo thảo phạt Kim Thái Quân.

- Im miệng, Kim Thái Quân há có thể là các ngươi có thể nhục, các ngươi có chứng cớ gì, dựa vào cái gì có thể nói xấu đức cao vọng trọng Kim Thái Quân tiền bối?

- Đối đãi không gây hổ thẹn đến một bước này, vậy thì tốt, ta cũng hỏi ngươi các loại, lại có chứng cớ gì, tận mắt thấy Hoang truy sát Kim Thái Quân sao?

Hiển nhiên, có người ở cố ý đảo loạn vũng nước đục, đây là muốn kéo Hoang xuống nước.

Có chút gia tộc muốn rũ sạch tự thân, thuận tiện thảo phạt Hoang.

Muốn rời đi, có lẽ, bọn hắn còn có một lần xuất thủ cuối cùng cơ hội, dù sao Hoang nhất định không có duyên với Tiên Vực, bọn hắn không ngại giẫm lên một cước.

Tính nhắm vào có chút mạnh, có thể nhìn thấy một vài gia tộc thân ảnh.

- A, bọn ngươi quá mức điểm tô cho đẹp Hoang, trong mắt của ta, hắn chính là một cái tội nhân!

Lại có người mở miệng.

Loại lời này gây nên sự phẫn nộ của dân chúng, một số người quát hỏi:

- Hoang có tội gì?

- Hắn tru sát người có công, tại hắc ám sinh linh xâm nhập thời khắc, trước cầm Vương Đại, lại phục kích Vương Ngũ các loại, đây chính là Vương gia chín con rồng, từng tại Biên Hoang lập xuống đại công, tại ta giới sinh tử nguy vong lúc. Hoang thế mà hạ sát thủ như vậy, không có chút nào cái nhìn đại cục có thể nói, chỉ vì lợi ích một người, liền giết công thần.

Một số người nghe vậy, không khỏi nhíu mày, bởi vì càng ngày càng quá mức. Công khai muốn quấy đục thủy.

Loại lời này chịu không được truy đến cùng.

- Buồn cười, Vương gia chín con rồng đến tột cùng tại Biên Hoang lập xuống cái gì đại công? Từ đi qua đến bây giờ, các ngươi ai từng nghe tới? Bọn hắn sở dĩ xuất hiện ở Biên Hoang, không phải là bị trục xuất đi sao? Nguyên bản Vương gia thế nhưng là không có ý định phái ra một binh một tốt, từng rét lạnh bao nhiêu người tâm!

Hắn thực sự nói thật, năm đó, Mạnh Thiên Chính liều mạng Biên Hoang lúc, Vương gia mấy đầu rồng hoàn tất thừa cơ vây lại Đại trưởng lão hậu viện —— Thiên Thần thư viện, chỉ vì đánh giết Hoang.

Tại loại này đại thế hạ. Bọn hắn cũng dám làm loại sự tình này, sao mà phách lối.

Cuối cùng, đại trưởng lão tức giận, chạy về Thiên Thần thư viện, tự mình xuất thủ muốn giết chết bọn hắn, kết quả lúc này mới bức ra Vương Trường Sinh vì bọn họ ra mặt, tội chết miễn đi, lưu vong Biên Hoang.

Thế nhưng là. Đã nhiều năm như vậy, thẳng đến đại chiến kết thúc. Đều không có nghe bọn hắn lập xuống qua cái gì đại công, ngược lại là trong lúc

đó mấy lần gia hại Thạch Hạo.

Bị người bác bỏ về sau, vẫn như cũ có người nhảy ra.

- Dù vậy, Hoang cũng không đúng, chuyện quá khứ liền đi qua, bây giờ hắn vì sao còn phải bắt giết Vương Đại, Vương Ngũ đám người? Không để ý đại cục.

Một cái tự xưng Bạch Liên Thánh Mẫu tu sĩ đứng ra nói như vậy.

- Chú ý đại cục gia gia ngươi. Còn muốn mặt sao? Loại lời này cũng nói ra miệng! Tại sao phải cầm Vương Đại, là hắn chủ động trêu chọc phải đi có được hay không, hắn muốn trấn áp Tào Vũ Sinh, kết quả bị đi cùng Hoang bắt giết, đáng đời. Trừng phạt đúng tội! Hơn nữa, qua nhiều năm như vậy, hắn giết qua mấy cái hắc ám sinh linh? Ngồi không ăn bám, không có chút nào công lao. Sớm đã có người hoài nghi, bọn hắn cùng hắc ám sinh linh cấu kết. Kết quả thật đúng là, tại Tu Di đoạn sơn, Vương Ngũ, Vương gia lão Bát đám người bị tóm gọm.

Bạch Liên Thánh Mẫu nghe vậy, thẹn quá hoá giận.

- Nói bậy nói bạ, căn bản cũng không có chứng cứ! Hơn nữa, ta hỏi ngươi, Hoang vì sao muốn trấn sát Vương Thập, rõ ràng là không biết đại cục chú ý đại cục, muốn bóp chết ta giới anh tài!

- Còn nói không có chứng cứ, tại Tu Di đoạn sơn xuất hiện Hắc Ám Chí Tôn, không phải liền là Vương gia cấu kết sao? Bị tóm gọm. Còn có cái kia Vương Thập, vừa Hoang gặp nạn hắn không xuất thế, đem thiên hạ bình định, hắn liền tới đến bễ nghễ tứ phương, tính là gì anh tài. Ngoài ra, hắn tại Tu Di đoạn sơn muốn bắt Thái Âm Ngọc Thỏ, mới dẫn xuất Hoang, phẫn mà ra tay. Chẳng lẽ vì chú ý đại cục, liền trơ mắt nhìn một cái như vậy cái gọi là anh tài, đi bắt giết hảo hữu của mình? Vương Thập sở tác sở vi chính là biết đại thể à, đây là cái đạo lí gì!

- Chính là a, một cái tấc công chưa lập Trường Sinh Tử, dù là sau khi

xuất thế cũng chưa từng giết hắc ám sinh linh kiến công, nhưng phải bắt giết Hoang bạn cũ, còn muốn Hoang đi biết đại thể chú ý đại cục, không được can thiệp, đây không phải làm trò cười cho thiên hạ sao? Tốt một cái Bạch Liên Thánh Mẫu!

Quần tình xúc động, Bạch Liên Thánh Mẫu có chút chống đỡ không được.

Nàng cuối cùng cười lạnh nói:

- Hừ, bất kể nói gì, Hoang cũng coi là một cái Bạch Nhãn Lang, năm đó Biên Hoang đại chiến kết thúc, Mạnh Thiên Chính chiến tử, Vương Trường Sinh tiền bối đã từng muốn thu lưu hắn, để hắn tiến vào Vương gia, kết quả hắn không chỉ có cự tuyệt, còn như vậy nhằm vào hắn dòng dõi, không biết cảm ân, lang tâm cẩu phế.

- Bạch Liên Thánh Mẫu, ngươi còn muốn da mặt sao?

Hiển nhiên, lần này, tất cả mọi người cảm thấy nàng rất quá đáng.

Hoang sau khi trở về, còn cần người thu lưu à, đi nơi nào không thể được?

- Vương Trường Sinh tiền bối rất có thể là nếu là truyền cho hắn bình loạn quyết, đó là quý tài, cái này người vô sỉ không lĩnh ân tình, kết quả là còn như thế nhằm vào Vương gia!

Bạch Liên Thánh Mẫu nói ra.

Rất nhiều người không nhìn nổi, ngày xưa, Vương gia đối với Hoang có bao nhiêu địch ý trên đời đều biết, tiểu hài tử đều có thể nhìn thấu, mà nàng như vậy giảo biện, có chút đáng xấu hổ.

Năm đó, Tiên viện, thánh viện hai vị Chí Tôn đều từng nói qua, Vương gia lần này quá cấp bách, không phải liền là muốn đem Hoang vây ở Vương gia, mưu đoạt y bất diệt kinh mấy người à, làm việc quá mức vào dấu vết.

- Khi đó, Vương Trường Sinh tiền bối muốn giết Hoang dễ như trở bàn tay, tuy nhiên lại không có làm như vậy, còn tốt sinh mời chào như vậy đối với Vương gia có địch ý Hoang, thật là làm cho vị kính phục.

Bạch Liên Thánh Mẫu nói ra.

- Hắn Vương Trường Sinh dám không?

Biên Hoang đại chiến kết thúc về sau, Hoang lập xuống bất thế chiến công, ai dám bốc lên thiên hạ cùng lắm húy giết hắn?

Tiên viện, Thánh Viện hai vị Chí Tôn cùng Mạnh Thiên Chính là quá mệnh giao tình, khẳng định không đáp ứng.

Lại, khi đó, Hoang tu vi tiến nhanh, Chí Tôn phía dưới sớm đã không người có thể giết hắn, hắn thật muốn chết mà nói, hung thủ chỉ có như vậy mấy vị, mà bên ngoài cùng Hoang có thù oán chỉ có Kim gia, Vương gia.

Khi đó, Kim Thái Quân trọng thương ngã gục, kém chút hình thần câu diệt, căn bản không xuất thủ điều kiện.

Nếu như Hoang thực sự bị người đánh giết, thế nhân đầu tiên nghĩ tới chính là Vương Trường Sinh, vô luận hắn nghĩ như thế nào, tại nơi một đoạn thời gian, tuyệt ra tay với không dám.

Không phải mà nói, hắn sẽ bị thiên hạ tất cả mọi người phỉ nhổ, tối thiểu nhất, nếu như Vương gia còn muốn tại Cửu Thiên Thập Địa đặt chân mà nói, liền không khả năng nghịch đại thế.

Khi đó Hoang, đứng ở đại thế một bên.

Nếu như Vương Trường Sinh thực sự phát rồ, không để ý hậu quả, hắn Vương gia cũng khẳng định không tốt đẹp được, Tiên viện cùng Thánh Viện hai vị Chí Tôn, cho dù không giết được hắn, cũng khẳng định phải đồ hắn cả nhà dòng dõi.

- Vương Trường Sinh chi tâm, người qua đường đều biết! Năm đó, hắn cái gọi là thiện ý, thực sự là một chuyện cười!

- Biên Hoang đại chiến kết thúc, Vương gia liền không kịp chờ đợi, tướng ăn quá kém, muốn làm gì, liền hài tử đều hiểu, ngươi còn vì hắn điểm tô cho đẹp, xấu hổ ngươi cùng ở tại một chỗ.

Chính chủ Thạch Hạo, trước kia liền phát hiện không hợp lý, có người cố ý quấy nước đục, hắn rất đơn giản cùng trực tiếp, chạy đầu nguồn mà đến. (chưa xong còn tiếp.)

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1835: Nhất Kiếm Phong Hầu

Bên trên chương chi tiết trở lại như cũ một số việc, giây hiểu sẽ cảm thấy rất có ý tứ, không hiểu nhỏ, chương này bình thường trở lại.

Thạch Hạo thẳng đến đầu nguồn, cũng không phải thật sự là động thủ, mà là chấn động rớt xuống ra một ít gì đó.

Ba mươi năm trước, hắn từ hạ giới lẻn về Tam Thiên Châu, lần đầu tiên tới hắc ám biên giới khu vực lúc, từng trong bóng tối tận mắt nhìn thấy trường sinh thế gia cấu kết hắc ám sinh linh, tiến hành giao dịch.

Cũng là tại nơi một lần, hắn một lần nữa đạt được gỗ mục rương.

Năm đó, đám người kia lá gan đến lớn bao nhiêu? Liền loại này liên quan đến vô cùng trọng vật lớn đều muốn giao ra, cùng hắc ám sinh linh làm giao dịch, đảm phách kinh thiên.

Ngày xưa, Thạch Hạo lấy Thần Tinh chi tiết ghi chép lại một chút thân ảnh, bao quát đối thoại các loại, toàn bộ ghi dấu ở trong, này bằng với trả lại như cũ năm đó cảnh tượng.

Hắn một mực thu nhận sử dụng vào, cũng không có thả ra.

Đoạn thời gian đó, Tiên Vực còn không có phát binh, vẫn chưa có người nào giáng lâm ở một giới này, quá sớm đem năm đó chuyện phát sinh vạch trần mà nói, không có chút ý nghĩa nào.

Thời đại kia, tới Cửu Thiên trường sinh gia tộc một tay che trời, bọn hắn liền gỗ mục rương cũng dám động, ai vạch trần tình hình thực tế mà nói, đoán chừng trước tiên liền bị diệt đi.

Về sau mặc dù không cùng, Tiên Vực phát binh, nhưng Thạch Hạo còn chưa đủ mạnh, vô luận là bị tới Cửu Thiên trường sinh thế gia để mắt tới, vẫn là bị Tiên Vực người lưu ý, đều nhất định sẽ rất nguy hiểm.

Hiện tại, hắn đã trở thành Chí Tôn, không sợ tới Cửu Thiên thế gia, mà Tiên Vực tu sĩ cũng sắp rút đi, chính là lợi dụng bọn hắn phát huy cuối cùng dư thời điểm nóng.

Một ngày này, Cửu Thiên Thập Địa ở giữa, bị thứ nhất kinh thế tin tức dẫn nổ.

Kim gia, Vương gia, còn có Phong tộc các loại, một đám trường sinh thế gia, từng theo hắc ám sinh linh tiếp xúc, từng có mật thiết lui tới, bị người bóc lộ ra.

Một khối Tinh Thạch, đã dẫn phát một trận đại phong bạo.

Đây tuyệt đối là đại sự kiện. Mặc dù thế gian một mực có người đồn, mỗ tộc khả năng cùng hắc ám sinh linh cấu kết, nhưng là cũng không có trực tiếp nhất chứng cứ.

Chính là tại nơi Tu Di đoạn sơn, theo sát Vương gia lão Bát về sau xuất hiện một đầu Hắc Ám Chí Tôn, cũng chỉ là để cho người ta hoài nghi, cũng không chứng cớ có lợi nhất.

Một số người ủng hộ Hoang. Cho rằng Vương gia Kim gia, Vương gia đáng chém, tuy nhiên lại vẫn còn có chút không quá tin tưởng bọn họ thực sự cùng hắc ám sinh linh mật thiết đi lại.

Hiện tại, một khối Tinh Thạch xuất thế, phía trên ghi chép ba mươi năm trước một chút hình ảnh, có rõ ràng thân ảnh, có lời nói của chân thực, lập tức dẫn phát một trận động đất.

Đây là một trận sóng to gió lớn, như kinh thiên động địa biển động!

Trong mắt thế nhân, trường sinh thế gia là thần thánh. Cường đại, cao

cao tại thượng, đi ra Chân Tiên, làm sao lại phản bội cửu thiên?

Chỉ có một số nhỏ người biết, cái gọi là tiên đạo gia tộc, nội bộ phức tạp hơn, một dạng có ngươi lừa ta gạt, một dạng hắc ám. Một dạng có máu cùng kiếm, càng thêm Vô Tình.

Nhưng thế gian tuyệt đại đa số người cũng không hiểu rõ. Bởi vì bọn hắn cách xa nhau quá xa, vẫn cho rằng bọn họ là thần thánh, cao xa, là thủ hộ cửu thiên trụ cột vững vàng.

Làm một khối Tinh Thạch phát ra, chiếu rọi ra muôn màu, cuộc đời của chân chính thường tình. Rất nhiều người chấn kinh rồi, một chút quan niệm sụp đổ.

- Đây tuyệt đối là giả, có người giả tạo, một khối nho nhỏ Tinh Thạch có thể nào coi như chứng cứ, thực sự là trò cười!

Có người nhảy ra.

Hiển nhiên. Có vài thế gia sợ hãi, hiện tại thời gian này điểm quá nhạy cảm, cũng quá vi diệu, chính là muốn cả giáo tiến Tiên Vực trước giờ, phát sinh loại sự tình này, đơn giản xem như nhất kiếm phong hầu!

Mấu chốt nhất tiết điểm, tuôn ra một tin tức như thế, có thể sẽ tươi sống cắt đứt bọn họ con đường phía trước.

Nếu là bị chứng thực mà nói, Tiên Vực khẳng định không thể không nhìn, nhất định phải hỏi ý.

Cho nên, cơ hồ ngay đầu tiên, một cỗ bão lớn mở ra, thế nhân rung động lúc, có chút gia tộc đem hết khả năng, muốn lắng lại tình thế.

- Đây chỉ là một khối Tinh Thạch, chỉ thế thôi, chứng minh không là cái gì, có người ở giả tạo!

Có người quát tháo, đây là một vị đức cao vọng trọng cường giả tiền bối,

tu đạo tuế nguyệt xa xưa, thanh danh cực giai, kết quả bị một trường sinh thế gia mời ra, trách cứ loại này "Nói xấu."

- Trường sinh thế gia, chấp thiên hạ người cầm đầu, thủ hộ Cửu Thiên Thập Địa một cái kỷ nguyên, nỗ lực máu cùng nước mắt, bọn hắn như thế nào phản bội phương thiên địa này, cam nguyện đi làm cái kia người không ra người quỷ không ra quỷ hắc ám sinh linh? Điều đó không có khả năng, hiển nhiên có người ở giội nước bẩn, vũ nhục những tiên đạo đó gia tộc!

Có một vị danh nhân đứng ra, danh xưng thiết diện vô tư, vì một Thần Thành chi chủ, lớn tiếng quát lớn, nghiêm khắc phê phán mưu đồ của lẫn lộn phải trái làm loạn người.

Thiên hạ lập tức rối loạn, như là vỡ tổ đồng dạng, một mảnh huyên náo, tiếng ồn ào rung trời.

Rất nhiều người đều cảm thấy, sự kiện này quá kinh người, có người hoài nghi, có người kinh dị, có người nhưng, có người không tin.

Vài ngày sau, khối thứ hai Thần Tinh xuất thế, quăng tại một tòa đại thành, chiếu rọi ra càng kinh người hơn một số việc thực, kéo dài bên trên một khối, trên Tinh Thạch này lạc ấn quá rõ ràng.

Rất nhiều người khoảng cách gần cảm thụ, cảm thấy không giống như là giả tạo.

Đồng thời, mọi người ở nơi này khối trong tinh thạch, thấy được một chút tương đối quen thuộc, tên tuổi rất lớn khuôn mặt người, đến từ tiên đạo thế gia.

- Ầm!

Cái này dẫn phát to lớn gợn sóng.

Lần này, thế gian ồn ào, rất nhiều khu vực rối loạn, đây là thật sao? Đại đội trưởng sinh thế gia đều như vậy, cái này cửu thiên được bao nhiêu mục

nát.

Quan niệm bên trên trùng kích, để rất nhiều người run rẩy, cảm giác sâu sắc nghĩ mà sợ, nếu không có Tiên Vực phát binh, năm đó mấy cái kia trường sinh thế gia là thật không nữa biết phản ra ngoài?

- Hèn hạ, đây là một loại đáng xấu hổ nói xấu, thanh giả tự thanh trọc giả tự trọc, ta tin tưởng thế gian tự có công đạo tại, trường sinh thế gia thủ hộ cửu thiên, quyết chí thề không đổi, như cùng chết đi tiền bối như vậy, đầu có thể gãy mất, máu có thể chảy khô, nhưng tuyệt sẽ không phản bội!

Trước tiên, đã có người đứng ra, nghiêm khắc công kích loại này lẫn lộn phải trái làm bộ người.

Trường sinh thế gia phản ứng cấp tốc, khối thứ hai Tinh Thạch mới vừa lưu truyền ra, còn không có bị người chép lại, liền cấp tốc xuất thủ, khống chế nơi tay.

Đồng thời, gần như chỉ ở ngày đó mà thôi, một vị chuẩn Chí Tôn xuất thế, theo vào chuyện này.

Người này từ trước thời Thái Cổ sống đến bây giờ, bối phận cao dọa người, lại chỉ kém một đường liền tiến vào Chí Tôn cảnh, có địa vị cao quý.

Chủ yếu nhất là, từng ấy năm tới nay như vậy, hắn cùng rất nhiều đại tộc cũng giao tốt, nhân mạch rất rộng.

Hắn tại ngày đó còn mời ra một chút lão hữu, đều là cấp độ hóa thạch sống tồn tại, danh vọng cực lớn, những người này Liên hợp lại cùng nhau, trịnh trọng tuyên cáo, bọn hắn đem nghiêm tra.

- Đã nghe chưa, Trịnh Đức tiền bối rời núi, liền lão nhân gia ông ta đều đã bị kinh động, liên hiệp rất nhiều danh túc, muốn cùng một chỗ xem xét hai khối Thần Tinh thật giả. Cho mọi người một cái công đạo!

- Trịnh Đức tiền bối, đây chính là một vị từ trước thời Thái Cổ sống đến

bây giờ chuẩn Chí Tôn a, thậm chí có truyền thuyết năm đó hắn đều đặt chân tiến Chí Tôn lĩnh vực kia, làm sao bị đại đạo gây thương tích, lại rơi xuống. Đây chính là một vị nhiệt tình vì lợi ích chung, công chính vô tư tiền bối, danh xưng đại đức chi nhân.

Tin tức như vậy. Gây nên tiếng kêu kinh ngạc khắp nơi, rất nhiều người đều ở chờ mong, tin tưởng loại này danh vọng các bậc tiền bối to lớn ra mặt, khẳng định phải còn lớn hơn gia một cái chân tướng.

- Chân tướng ngay tại hai ngày sau để lộ!

Cùng Trịnh Đức chuẩn Chí Tôn một khối xuất thế một vị danh túc nói ra, hướng đám người trịnh trọng cam đoan nhất định sẽ vô tư nói ra sự thật.

Hai ngày ở giữa, gió nổi mây phun, thiên hạ các nơi đều ở nghị luận, đều ở nói chuyện này, đây là chọc thủng trời đại sự.

Mà mấy cái trường sinh thế gia. Nội bộ thì như bão tố tiến đến đồng dạng, tất cả mọi người sắc mặt âm trầm đòi mạng, bọn hắn dự cảm đến phiền phức lớn rồi.

Duy nhất may mắn là, bọn hắn phản ứng cấp tốc, đem Trịnh Đức loại này danh vọng rất cao người cho khiêng ra, mời hắn giám định Thần Tinh "Thật giả", trở lại như cũ "Chân tướng".

Đây nhất định không phải sau cùng át chủ bài, bọn hắn còn có những hậu thủ khác. Tương tự đỉnh cấp danh nhân, bọn hắn không ngừng mời ra. Làm xong sau này an bài.

Bọn hắn duy nhất lo lắng chính là, thời gian này điểm quá mẫn cảm, phát ra Thần Tinh thạch người kia đoán ra thời gian, thẻ quá ác, quả thực là đòi mạng một kích.

Thời gian, bóp quá ác. Tiên Vực người nếu là bị kinh động, bọn hắn còn có thể đặt chân giới kia à, phi thường lo lắng tất cả cố gắng mặc cho nước cuốn trôi.

- Nhất định phải mau chóng bắt được người kia, phòng ngừa hắn tiếp tục phát ra Thần Tinh!

Mấy gia tộc lớn nghiến răng nghiến lợi, cực hận người kia. Âm thầm điều động số lớn binh mã, nghiêm mật nhìn chăm chú lên các nơi gió thổi cỏ lay.

Hai ngày đến, tất cả mọi người đang chờ mong, đều đang đợi vào công bố chân tướng.

Các nơi cũng không thể yên tĩnh, bởi vì... này ảnh hưởng quá lớn, là một trận trước nay chưa có đại phong bạo.

Thời gian trôi qua rất nhanh, hai ngày kỳ hạn đến rồi.

Trịnh Đức cùng một làm danh túc, từng cái sắc mặt nghiêm túc, đứng ở một tòa khoáng đạt tế đàn phía trên, dùng khay ngọc nâng hai khối Tinh Thạch, trước mặt mọi người tuyên cáo kết quả.

- Kinh chúng ta xem xét, Thần Tinh bên trong lạc ấn là giả, có người giả tạo, nói xấu trường sinh thế gia!

Trịnh Đức trịnh trọng nói ra.

Ầm!

Cái này lập tức dẫn phát oanh động to lớn.

- Ta đã nói rồi, trường sinh thế gia làm sao có thể làm ra loại chuyện đó, người nào không biết bọn hắn mới là bọn hắn cửu thiên mạnh nhất tấm chắn, dùng máu có thịt bảo vệ chúng ta phương thế giới này tôn nghiêm!

- Tiên đạo gia tộc, huy hoàng vĩnh trú, bảo hộ ta giới bình an!

...

Mấy gia tộc lớn sớm bố trí nhân mã đều động, trước tiên tuyên dương

bọn hắn lao khổ công cao, đã từng huy hoàng.

Ngoài ra, còn có một số danh khí rất lớn tu sĩ đứng ra, ủng hộ trường sinh thế gia.

Đáng tiếc, cái kia người trong bóng tối tựa hồ không thèm để ý loại thanh âm này, cũng không sợ thế nhân phải chăng bị che đậy, vài ngày sau, lại ném ra khối thứ ba Tinh Thạch.

- Giả, loại người này rất vô sỉ, nói xấu tiên đạo gia tộc, chối bỏ cửu thiên, mang mục đích không thể cho người biết!

Trịnh Đức chuẩn Chí Tôn thanh sắc câu lệ, đứng ra bác bỏ.

Cái khác một chút danh nhân lần lượt phát biểu cái nhìn, nghĩa chính ngôn từ, ủng hộ trường sinh thế gia.

Cùng một ngày, khối thứ bốn Tinh Thạch, cũng là cuối cùng một khối Tinh Thạch phát ra về sau, Trịnh Đức đám người lông tơ lúc ấy liền dựng lên.

Liên quan đến mấy cái trường sinh thế gia, thì là kinh sợ một hồi, mười phần sợ hãi, bọn hắn ngồi không yên, hoàn toàn không giữ được bình tĩnh.

Bởi vì, mấy khối Tinh Thạch vốn là tương liên lạc ấn, cuối cùng một khối rõ ràng ghi lại, một gia tộc cầm gỗ mục rương mà đến, muốn tặng cho hắc ám sinh linh.

Cái này lập tức chạy tán loạn!

Gỗ mục rương, đó là Tiên Vực đều ở tra đồ vật, ba mươi năm qua vây quanh nó xảy ra quá nhiều sự tình!

Hiện tại, mấu chốt thời gian điểm, cái này khối thứ bốn Tinh Thạch vừa ra, đơn giản giống sao chổi đụng đất vậy, mấy cái gia tộc đều kinh.

Dù là chứng thực trước mấy khối Tinh Thạch là giả, hiện tại ra ra khối

thứ bốn Tinh Thạch, Tiên Vực cũng nhất định phải tham gia.

Quá độc ác!

Có khối này Tinh Thạch nơi tay, cũng không sớm lấy ra, kết quả chờ tới bây giờ mới lộ ra, đây rõ ràng là muốn tuyệt sát.

Mấy cái trường sinh thế gia biết, đối phương đem tiết tấu nắm chắc quá tốt rồi, tương đương với lợi dụng bọn hắn một cái, tùy bọn hắn đi rửa đi chỗ bẩn, chứng minh trong sạch, đợi chuyện này lên men tới trình độ nhất định về sau, lại nhất kiếm phong hầu.

Nếu không có trận này ồn ào náo động, làm sao lại trên đời chú ý, kéo dài cãi lộn, trên đời đều biết về sau, lại phát ra khối thứ bốn Tinh Thạch, hiệu quả tốt nhất.

Dính đến gỗ mục rương, Tiên Vực tất nhiên muốn nhúng tay!

Chỉ cần có Chân Tiên bước chân, cái gì thật giả, tìm tòi liền biết.

- Thật ác độc a!

Một chút trường sinh trong gia tộc, không ít người mặt đều dọa trợn nhìn. (chưa xong còn tiếp.)

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1836: Huyết Đánh Đổi

Mấy cái Trường Sinh thế gia ý thức được, có thể sẽ có họa loạn ập lên đầu, bọn họ nôn nóng bất an, sâu trong nội tâm có loại kinh hoảng, thật muốn là tế tra, hơn nửa muốn lòi đuôi.

Ngày hôm đó, bọn họ đều sợ hãi, ở trong tộc mật nghị, chăm chú thương thảo, dùng để ứng phó gia tộc đón lấy khả năng muốn đến to lớn nguy cơ.

Dưới cái nhìn của bọn họ, người xuất thủ quá ác, bắn trúng bọn họ 7 tấc, ở then chốt thời gian điểm dành cho một đòn trí mạng, nếu là ứng đối không được, sẽ có tai ách giáng lâm.

- Ta cảm thấy, không thể chết được cắn cùng bọn ta không quan hệ, lúc cần thiết cần từ bỏ mấy người, vì gia tộc cần phải trả giá là đáng giá.

Lời nói như vậy vừa ra, mấy người lúc này liền biến sắc.

Ngoại giới, tự nhiên khiếp sợ, gỗ mục hòm đều muốn đưa cái hắc ám sinh linh? Gan to bằng trời, cũng quá đáng.

Lẽ nào tất cả những thứ này đều là thật sao?

Cho đến ngày nay, rất nhiều người đều từng nghe nói cái thứ kia, là Thạch Hạo ở Biên Hoang cửu tử nhất sinh mang về.

Cuối cùng, gỗ mục hòm rơi vào Tiên Đạo gia tộc trong tay, do mấy tộc cộng đồng chấp chưởng, nhưng là nhưng ở ba mươi năm trước không cánh mà bay, không có tra ra kết quả, cũng bị che lấp đi.

Sau đó, Tiên vực bị kinh động, kết quả nhưng cũng sống chết mặc bay, trở thành một cọc không đầu bàn xử án.

Ở Tiên vực một ít cường giả xem ra, chiếc kia rương gỗ hẳn là vẫn còn, chỉ có điều bị một cái nào đó tộc tàng lên, vì tiến vào Tiên vực, coi như cuối cùng thẻ đánh bạc.

Hiện tại, lại có như vậy bê bối!

- Việc này đến cùng là thật hay giả?

Ngoại giới, tất cả mọi người cũng không thể bình tĩnh, nội tâm dâng lên sóng biển ngập trời.

Nếu như là thật sự, có chút gia tộc thật là làm người kinh sợ, hóa thân làm ác quỷ, cái gì Tiên Đạo gia tộc? Quay đầu lại muốn trở thành Địa ngục sứ giả.

Trải qua Trịnh Đức các loại (chờ) một ít danh túc giám chứng, tinh thạch giả bộ, trả lại Trường Sinh thế gia thuần khiết, nhưng là bây giờ làm hà nhưng vẫn để cho người không rét mà run đây?

Đây là mọi người một loại trực giác, việc này còn chưa kết thúc, quá mức đáng sợ!

Trịnh Đức các loại (chờ) người sống năm tháng dài đằng đẵng, gặp nhiều biết nhiều, hiện tại cảm thấy cưỡi hổ khó xuống, mơ hồ có loại không tên hàn ý, một trận hãi hùng khiếp vía.

Còn muốn đứng ra sao? Nhắm mắt, hắn lần thứ hai bác bỏ vài câu, sau đó, hắn sợ sệt, nội tâm hoảng sợ.

Hắn hiện đang hối hận, ham muốn Tiên Đạo thế gia dành cho một ít lợi ích, vì bọn họ "Làm sáng tỏ", vì bọn họ "Hò hét", kết quả hiện tại hãm chính mình với bị động bên trong.

- Chém yêu ma quỷ quái, giết chết Trường Sinh gia tộc!

Có một ít người kêu gào, tỷ như Tào Vũ Sinh các loại (chờ) người, vỗ

tay kêu sướng, linh cảm đến Tiên Đạo gia tộc hay là đem khuynh.

Một ít gia tộc phản ứng cấp tốc, ngay khi ngày đó liền làm một chút quyết đoán.

Lấy Kim gia làm thí dụ, Kim Thái Quân hạ xuống pháp chỉ, tra rõ gia trong tộc bộ, nhìn một chút là có hay không có cá biệt đứa trẻ chẳng ra gì tôn bại hoại môn phong, một khi tra ra, định đem nghiêm làm.

Sau đó, Phong tộc lão tổ càng là quả quyết, muốn ở trong tộc nghiêm tra, nếu có tử tôn thật sự cấu kết hắc ám sinh linh, đem giết không tha!

...

Bọn họ khẩn cấp phản ứng không thể bảo là không cấp tốc.

Tiên Đạo gia tộc sợ sệt, cùng với đến thời điểm bị người vạch trần bê bối, không bằng hiện đang chủ động "Tự tra", cho ngoại giới một câu trả lời.

Một ít danh nhân hối hận rồi, trái tim đang kịch liệt co rút lại, lưng lạnh cả người, càng phát giác kinh sợ, che giấu lương tâm cho Tiên Đạo gia tộc cọ rửa chỗ bẩn, tự thân rơi vào vòng xoáy bên trong.

Tiên vực có phản ứng, đến không tính nhanh, nhưng cũng không tính chậm, tổng cộng có vài cỗ nhân mã, đều là cường giả mang đội, lao tới mấy cái Trường Sinh thế gia.

Thế gian ồ lên!

Này mấy tộc thật sự có vấn đề sao? Rất nhiều người kinh hãi, sau đó ngoại giới lập tức yên tĩnh không ít, tất cả mọi người đều ở nhìn, chậm đợi kết quả.

Đến đây, Thạch Hạo không lại ra tay, hắn biết theo dự liệu sự chính đang phát sinh.

Năm đó chuyện xưa, thật muốn tra làm sao có khả năng một điểm đều

tra không rõ, tất nhiên có manh mối, Tiên vực không thiếu đỉnh cấp cao thủ, tự có biện pháp.

Đến đây, Thạch Hạo đi thăm bạn, đi gặp Thiên Giác Nghĩ, đến xem Thác Cổ Ngự Long các loại (chờ) người, Trường Sinh gia tộc không có ở tồn thủ hắn, tự lo không xong, rơi vào một hồi họa loạn bên trong.

Hiện tại ai còn nhớ được hắn, cái kia mấy cái căm thù hắn Tiên Đạo gia tộc đều ở dày vò bên trong sống qua ngày, toàn bộ đất trời đều rối loạn.

- Nhất Kiếm Tây Lai, thiên ngoại Phi Tiên, quá ác liệt, ha ha, dành cho bọn họ đòn đánh này, tốt đẹp!

Thác Cổ Ngự Long ha ha cười nói.

- Đến, Hoang huynh, chúng ta uống một chén, lẳng lặng đợi những kia gia tộc hắc ám một mặt bị vạch trần, hôm nay đem uống cạn một chén lớn! Ha ha...

Bọn họ nhìn thấy Thạch Hạo, biết là hắn làm, cảm giác hưng phấn cùng kích động.

Ngoại giới, các tộc đều đang đợi kết quả, tất cả mọi người đều biết, một hồi bão tố muốn tới. Trước đây Trường Sinh thế gia biện giải, khả năng muốn xảy ra vấn đề lớn.

Nhưng vào lúc này, Kim gia tự tra, xưng phát hiện đứa trẻ chẳng ra gì tôn, hay là thật sự làm một chút để tổ tiên hổ thẹn sự.

Đây là ví dụ đầu tiên, là chính bọn hắn thả ra phong thanh, giành trước tự vạch khuyết điểm, sợ bị Tiên vực chân chính tra ra một ít chuyện sau bị động.

Sau đó, Phong tộc cao tầng cũng tiết lộ một chuyện, bọn họ cảm giác đau lòng, tộc này có tam tên đệ tử từng cùng hắc ám sinh linh cấu kết, lẫn nhau có vãng lai.

Này so với Kim gia tiến thêm một bước, xem như là vạch trần bão táp một góc, trực tiếp thừa nhận tộc này có người cùng hắc ám sinh linh cấu kết, biểu thị muốn nghiêm khắc trừng phạt, đáng chết liền giết!

Thế nhân bị chấn động, cao cao tại thượng, thần thánh cực kỳ Trường Sinh gia tộc, bảo vệ Cửu Thiên trụ cột vững vàng, lại thật sự không lại hoàn mỹ!

To lớn bão táp mở ra, thế nhân đều bị kinh ngạc đến ngây người rồi!

Trước kia biện giải, mấy đại gia tộc không công nhận, bây giờ nhìn lại đều là che lấp, không chịu trách nhiệm, giấu đầu hở đuôi.

Đối với mấy cái Tiên Đạo gia tộc tới nói, đây là một hồi nguy cơ lớn lao.

Thế nhân tin tưởng, trong tinh thạch dấu ấn quá nửa là thật sự, chuyện này... Chọc thủng thiên!

Lúc này, ngoại trừ Trường Sinh thế gia sứt đầu mẻ trán, trong lòng sợ hãi ở ngoài, một ít danh nhân cũng kinh hoảng, tràn ngập cảm giác vô lực.

Trước đây không lâu, bọn họ còn lời nói leng keng, nghĩa chính ngôn từ, bác bỏ ném ra Thần Tinh người, xưng đó là nói xấu, là đê hèn, đang làm nhục Tiên Đạo gia tộc.

Hiện tại, bọn họ tất cả đều sắc mặt trắng bệch, môi run, ngoác mồm lè lưỡi, nói không ra lời.

- Tên lừa đảo, cái gì đức cao vọng trọng tiền bối danh túc, đều là một đám chuyện ma quỷ liền thiên ngụy quân tử!

- Bọn họ cũng đều xem như là danh nhân, lại làm ra chuyện như vậy, còn nói gì đại công vô tư, còn nói cái gì còn thế gian một cái công đạo, đám người kia quá đê hèn rồi!

...

Thoáng qua, một đám danh nhân thành chuột chạy qua đường, người người gọi đánh.

Đặc biệt là Trịnh Đức, đối ngoại được xưng Đại Đức người, giao thiệp rất rộng, nhận thức các tộc người có danh vọng, lần này hắn hô bằng hoán hữu, chống đỡ Trường Sinh gia tộc, hiện tại áp lực to lớn.

Hắn đã sớm biết, Tiên Đạo gia tộc không sạch sẽ, thế nhưng, thu người kinh văn, đại đạo pháp khí, đương nhiên phải trừ tai hoạ cho người, hắn ra sức hò hét, nghĩa chính ngôn từ, vạch ra cái kia Thần Tinh bên trong dấu ấn là giả tạo, chỉ do nói xấu.

Hiện tại Trường Sinh gia tộc chính mình cũng bước đầu thừa nhận, bắt đầu củ sát, để hắn sắc mặt tái xanh, sau đó lại biến thành trắng bệch sắc, hắn cẩn thận tích góp lên danh vọng, trôi theo dòng nước thủy.

Không nghi ngờ chút nào, cái gọi là Đại Đức người lật thuyền, rất nhiều người căm hận, người như thế lại cũng không đáy tuyến, hành vô liêm sỉ việc, khiến người ta phỉ nhổ.

- Chết tiệt Trịnh Đức, thời đại mạt pháp đến, ngươi tuổi thọ làm sao còn không khô cạn!

Vô cùng phẫn nộ người lớn tiếng nguyền rủa.

Tiên Đạo gia tộc động tác không ngừng, không ngừng làm ra phản ứng, Kim gia lão thái quân hạ lệnh, liên tiếp giết năm tên mười ba thế tôn, cũng hướng về Tiên vực cường giả thỉnh tội.

Kim Thái Quân lão lệ tung hoành, xưng bị hậu thế tử tôn che đậy, ra như vậy đại nghịch bất đạo chi bi, đồng ý trả giá thật lớn, tiếp bị trừng phạt.

Mà Phong tộc lão tổ, nhưng là tự tay chém giết một tên cháu trai, sáu tên cửu thế tôn, có thể nói đều đây là hắn dòng chính đời sau, ở trong tộc địa vị khá cao.

Thế nhưng, này có thể làm sao? Mọi người tin tưởng, bọn họ cùng hắc ám sinh linh cấu kết, như bây giờ tỏ thái độ cũng thay đổi không được quá khứ phát sinh sự.

Rất nhiều người ý thức được, này hai tộc hơn nửa xong.

- Vương gia đây, phản ứng gì?

Thác Cổ Ngự Long hiếu kỳ, không nghe thấy bọn họ có động tác gì.

Tào Vũ Sinh cười lạnh nói:

- Ta đoán, bọn họ không biết như thế nào cho phải, muốn cái kia Vương Trường Sinh kiêu hùng một đời, quay đầu lại vẫn là tiến vào không được Tiên vực, nhất định không cách nào thành tiên, hiện tại hơn nửa ở nôn ra máu!

- Đi xem một chút!

Thạch Hạo nói rằng, hắn biết, trước kia có người nhằm vào hắn thì, tất có Vương gia mấy cái Long đổ thêm dầu vào lửa.

Nếu Vương gia hiện ở không có phản ứng gì, hắn không ngại chính mình đi tìm cơ hội.

Vương gia, một cái cổ lão đạo thống, đến từ Tiên vực, mạnh mẽ vô cùng, Bình Loạn Quyết đã kinh sợ thế gian hai cái kỷ nguyên xa xưa như vậy.

Nơi đây, hơn vạn toà linh sơn tràn ngập tử khí, bốc hơi thần quang, vừa nhìn chính là thích hợp nhất tu đạo tịnh thổ, loáng thoáng, các ngọn núi truyền đến từng trận tiếng rồng ngâm.

Thô to long khí, nguy nga ngọn núi, lẫn nhau dây dưa, cảnh tượng kinh người.

- Vương gia thực sự là hảo khí tượng, ráng lành dâng trào, đây là hưng

thịnh dấu hiệu a.

Tào Vũ Sinh cười hắc hắc nói.

- Hả?

Bỗng nhiên, Thạch Hạo lấy làm kinh hãi, hắn thần giác mạnh mẽ, bén nhạy dị thường, cách rất nhiều vạn dặm liền nghe đến tiếng khóc, mang theo bi ai tâm ý.

Sau đó, từ xa đến gần, chân trời có một đội người đạp lên hư không chậm rãi mà đến, trên đường không ngừng rắc tiền giấy các loại, những người kia cộng giơ lên năm thanh màu đỏ loét đại quan.

Thổn thức thanh, khóc lớn thanh, vang vọng bầu trời.

- Chuyện gì xảy ra, là người của Vương gia?

Thiên Giác Nghĩ lộ ra vẻ kinh ngạc.

Rất nhanh, bọn họ nhận được tin tức, lập tức ngây người. Năm thanh màu đỏ loét đại quan táng Vương gia kỷ nguyên này năm cái phi thường trọng yếu người, dĩ nhiên phân biệt là: Vương Nhị, Vương Tam, Vương Tứ, Vương sáu, Vương bảy!

- Ai giết bọn họ?

Thác Cổ Ngự Long coi là thật giật mình, con ngươi trợn to, có chút không dám tin tưởng.

- Vương gia lập tức chết rồi năm cái Rồng?

Tào Vũ Sinh khiếp sợ, này không phải bằng chọc vào Vương Trường Sinh buồng tim sao? Đem hắn thân chém xuống, ai làm?

Sau một khắc, nên phải đến tin tức xác thật sau, bọn họ chấn động, ngây người, khó có thể tin.

Vương gia năm cái Long, là bị Vương Trường Sinh tự mình giết chết, tay lên kiếm lạc, một chiêu kiếm một cái, đem bọn họ đánh giết cái hình thần đều diệt, chết không toàn thây!

- Này, ai có thể nói cho ta, Vương Trường Sinh nổi điên làm gì, thực sự là làm người kinh sợ a!

Tin tức quá kinh người, khiến người ta cảm thấy không chân thực.

Rất nhanh, bọn họ thăm dò đến, ở Thần Tinh mới xuất hiện một khối thì, chính là ở ngày thứ nhất, khi (làm) Vương Trường Sinh nghe nói sau, trước tiên liền đem chính mình mấy con trai trấn áp, đưa đến Tiên vực các cường giả trước mắt, ngay mặt thẩm vấn, cuối cùng một đao một cái đem bọn họ đều làm thịt rồi!

Chỉ là, chuyện này không có truyền ra, mãi đến tận rất nhiều ngày quá khứ, mãi đến tận hiện tại, người nhà họ Vương nhấc thi mà quay về, lúc này mới thấy quang.

- Coi là thật là một kẻ hung ác!

Thạch Hạo than thở, hắn ý thức được, Vương Trường Sinh so với hắn tưởng tượng còn đáng sợ hơn, lợi hại hơn.

Kim Thái Quân, ông tổ nhà họ Phong từng nỗ lực cọ rửa chỗ bẩn, lại là xin mời người, lại là bác bỏ, cuối cùng càng là chảy nước mắt chém hậu thế, dằn vặt thời gian rất lâu.

Nhưng là Vương Trường Sinh mới bắt đầu thì liền trực tiếp chém chính mình năm tên thân, này một đôi so với, khiến người ta ngẩn ra.

- Vương Trường Sinh người này thực sự khủng bố, nhìn thanh tú tuyệt luân, dường như một cái mười bảy mười tám tuổi thiếu niên, một khi có quyết đoán, trời long đất lở, khiến người ta không rét mà run.

Tào Vũ Sinh cảm thán, có chút sợ hãi.

Hai ngày sau, có tin tức truyền đến, Kim gia, Phong tộc nhận được pháp chỉ, hai tộc vô duyên tiến vào Tiên vực, mà lại pháp chỉ bên trong nhắc tới, để hai tộc lão tổ tự mình động thủ, từ thân bắt đầu tru diệt, phàm là cùng hắc ám sinh linh có cấu kết giả, giết không tha!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1837: Riêng PhầN MìNh Lên Đường

Đám người kia tại kêu rên, khóc lóc đau khổ, thanh âm vang tận mây xanh, đạp trên trời cao mà tới. Tiểu thuyết

Năm thanh màu đỏ thắm lớn quan tài, rất ngột ngạt, chở năm con rồng tàn thể, liền toàn thây đều không có để lại, thậm chí có trong quan tài chỉ còn lại có một vũng máu.

Ai có thể nghĩ tới, đường đường Vương gia năm con rồng, quát tháo phong vân, gào thét Cửu Thiên Thập Địa ở giữa, cứ như vậy chết, mà lại là bị Vương Trường Sinh tự tay đánh chết!

- A...

Có người ở khóc lớn, rơi xuống huyết lệ, nhưng là lại có thể thế nào?

Báo thù à, vậy liền mang ý nghĩa muốn thí tổ, năm con rồng hậu đại trăm mối cảm xúc ngổn ngang, tâm tình chua xót mà phức tạp, thế mà rơi đến một bước này.

Bất quá, bọn hắn biết, Vương gia né qua một kiếp!

Đã từng vì giống nhau, lại kết xuất bất đồng quả, sự thật chính là khó liệu như vậy.

Tiên Vực pháp chỉ hạ xuống, Kim gia, Phong tộc mấy người bên trong gia tộc tình cảnh bi thảm, lại là một kết quả như vậy, buộc chính bọn hắn động thủ, tiến hành đại thanh tẩy.

Mà Vương Trường Sinh ở tại Vương gia, lại không ở trong đám này.

Một ngày này Kim Thái Quân phảng phất tại lập tức già mười vạn năm, mặt mũi tràn đầy vỏ khô nếp uốn, tuyết trắng sợi tóc khô cạn, theo gió rơi xuống, nàng như là dầu hết đèn tắt.

- Phốc!

Phía trước, một đầu của người nam tử bay lên, cùng với gầm nhẹ một tiếng, còn có trong tộc liên miên sợ hãi tiếng kêu, Kim Thái Quân chết lặng huy động trường đao trong tay.

Một ngày này, nàng tự mình động thủ, chém giết rất nhiều hậu duệ, trong đó có nàng cháu trai ruột, thậm chí còn có hắn thân nữ nhi.

Nàng mạch này, đơn giản muốn bị giết sạch rồi.

Vương Trường Sinh là tự mình động thủ, giết chết ngũ tử, mà nàng thì là bị buộc động thủ, nhất định phải chém rụng cùng hắc ám sinh linh từng có lui tới dòng dõi, vô cùng thê thảm, mạch này nhân khẩu tàn lụi.

Còn có Phong tộc, tộc này lão tổ đồng dạng bị Tiên Vực cường giả truyền xuống pháp chỉ, cưỡng ép buộc chém giết trong tộc cấu kết hắc ám sinh linh người.

Vị lão tổ này sớm đã thành đạo nhiều năm. Có thể hôm nay lại suýt nữa đạo tâm sụp đổ, bởi vì hắn tổng cộng còn có bảy cái nhi tử, đều ở bị chém giết trên danh sách.

Hắn từng có rất nhiều dòng dõi. Bất quá có chút thân tử đều trước với hắn chết già trong năm tháng, còn có chết yểu. Bảy cái nhi tử bây giờ là tộc này đại thụ che trời, kết quả toàn bộ mất mạng.

Đây là một trận mưa to gió lớn, quét sạch giới tu luyện.

Cũng không phải là khoa trương, rất nhiều tu sĩ xúc động, trong mấy ngày nay, trên bầu trời đang đổ mưa, mang theo nhàn nhạt màu đỏ sẫm, đó là thế gian cường giả vẫn lạc quá nhiều bố trí. Dẫn phát thiên địa dị tượng.

Hai cái đại gia tộc, trực tiếp liền sụp đổ, chết người quá nhiều!

Mọi người từ đó cũng cảm nhận được Tiên Vực cường giả kinh khủng, cứ như vậy bức hai tộc lão tổ giết bản thân hậu nhân, sinh sinh để hai giáo xuống dốc không phanh.

Nhưng là, Kim Thái Quân cùng Phong tộc lão tổ đều sống tiếp được, cũng không bị đánh chết, Tiên Vực truyền xuống pháp chỉ, để bọn hắn lập công chuộc tội, diệt sát hắc ám sinh linh.

- Thật ác độc. Tiên Vực đám người này thật là không phải là cái gì người lương thiện a, đủ thiết huyết, cú tuyệt tình. Bất quá ta ưa thích, ha ha...

Tại loại này trước mắt còn có thể cười, tự nhiên là Tào mập mạp.

Bọn hắn chịu đủ cái kia mấy tộc ác khí, hôm nay hai giáo gần như toàn diệt, để bọn hắn hô to, đại khoái nhân tâm.

Thiên hạ bấp bênh, các tộc tu sĩ ai cũng run sợ, thế mà xảy ra loại sự tình này, trường sinh gia tộc thực sự đã từng phản bội. Muốn cùng hắc ám sinh linh thông đồng làm bậy, phản qua tới giết bọn hắn.

- Ai. Vương Trường Sinh nhặt xác luyện công, tâm chí như sắt. Kim Thái Quân tru mình tâm, tự thân nửa băng, đây chính là chênh lệch a!

Thác Cổ Ngự Long, Thiên Giác Nghĩ đám người đàm luận, đối với cái trước vô cùng kiêng kỵ.

Bất kể nói thế nào, gỗ mục rương mất đi, đến nay thành mê, mọi người không biết nó rơi vào phương nào.

Răng rắc!

Từng vết nứt lớn hiển hiện, đó là Cửu Thiên Thập Địa đối bính, mạt pháp tiến hành lúc, hừng hực khí thế, đây đã là hai tháng sau, mấy cái trường sinh thế gia bị thanh tẩy, suýt nữa xoá tên!

Mà lúc này đây, mạt pháp thời đại đang ở nhanh chân đi tới.

- A...

Có người từng nghe đến, Trịnh Đức chuẩn Chí Tôn kêu to, tuổi thọ của hắn không nhiều, sinh mệnh tại gần nhất hai tháng đến nay gấp gáp giảm bớt, thân thể không ngừng khô cạn.

Loại biến hóa này quá kinh khủng, đại đức chi nhân Trịnh Đức suýt nữa chết già!

Cùng một thời kì, Cửu Thiên Thập Địa xảy ra một chút phi thường khủng bố chuyện, có không ít danh túc tọa hóa, chết già trong năm tháng, diệt tuyệt tại mạt pháp thời đại.

Tại trong lúc này, Tiên Vực chân chính rút quân, bây giờ chỉ còn lại có tiểu cổ, tại duy trì lấy sau cùng cân bằng.

Không hề nghi ngờ, bọn hắn cũng phải rút đi, phiến thiên địa này cuối cùng muốn yên tĩnh.

Tại hai tháng này đến nay, Thạch Hạo liên tiếp đưa đi mấy đám người, Thác Cổ Ngự Long, Vệ gia bốn hoàng bên trong hai người, cùng hắn phất tay, cuối cùng tiến nhập Tiên Vực.

Mười quan Vương, Trích Tiên mặc dù chỉ chọn đầu, nhưng là, cũng coi là cùng là đối thủ, người cạnh tranh một trận, cùng chung chí hướng.

Có ít người Thạch Hạo đã từng đi đưa, mà có ít người thì không để ý tới, tỉ như sáu quan Vương thà xuyên các loại, hắn chưa từng tiến về, nếu có cơ hội, hắn có lẽ trực tiếp chém giết.

Tiên Vực có chút đạo thống phái ra cường giả tiếp dẫn, vì vậy, có ít người Thạch Hạo không liền đi đưa, trừ phi là tri kỷ, thực tình bằng hữu, không phải hắn sẽ không đi mạo hiểm.

- Ca, ngươi thực sự không đi sao?

Một ngày này, Thạch Hạo âm thầm đưa Tần Hạo đoạn đường, hắn cũng không nghĩ tới đệ đệ của mình phải vào Tiên Vực.

Bởi vì, Tần Hạo trên người khối kia tiên cốt địa vị kỳ quặc, Tần Trường Sinh vì hắn sáng tạo ra một cái cơ hội, gây nên một Tiên Vương thế gia chú ý, phải nghiên cứu này xương.

Tần Trường Sinh sớm đã hạ quyết tâm, hắn không nghĩ phát sinh "Trường sinh họa", cái kia giống như là một cái đáng sợ ác mộng, thường xuyên bồi hồi tại cấp độ sâu nội tâm của ngủ đông ở giữa.

Một cái kỷ nguyên đến nay, hắn đều bất an!

Hắn Tần Trường Sinh, còn có mục trường sinh, ở trên thêm Vương Trường Sinh, làm hắn trong thời gian tâm chỗ sâu nhất khó mà an bình.

- Ma nữ, ngươi năm đó ưa thích nam nhân rốt cuộc là ai, nên không phải là ta đi? Ha ha...

Thạch Hạo vì ma nữ tiễn đưa, mở lên trò đùa.

Năm đó, ma nữ từng da mặt rất dày nói, bản thân sớm có người thích, Thạch Hạo không phải là của nàng đồ ăn, tương đối bưu hãn.

- Đến nha, chờ ngươi ngày nào công tham tạo hóa, từ nơi này một giới sinh sinh giết tới Tiên Vực, ngươi chính là của ta thức ăn!

Ma nữ cười, cho Thạch Hạo một cái lườm nguýt.

Bất quá, cuối cùng trước khi ly biệt, nàng nhưng lại thu nụ cười lại, không còn hí ngược, nhẹ nhàng thở dài, đi tới, êm ái ôm lấy Thạch Hạo, sau đó hướng đi phương xa, nói:

- Ngươi bảo trọng!

Ma nữ đã đi xa, không thấy từ đó.

- Ngươi không đi sao?

Thạch Hạo hỏi Tào Vũ Sinh, hắn đem Vương Đại, Vương Ngũ, Vương gia lão Bát pháp trận đề luyện ra, đem pháp trận khắc ấn tại Tào Vũ Sinh thể nội.

Đáng tiếc, Vương gia mặt khác năm con rồng trực tiếp bị Tần Trường Sinh chém giết, lại cũng không chiếm được trên người bọn họ tàn trận.

- Ta sẽ không đi, đạo của ta ở một giới này, hôm nào tình huống không đúng lúc, đem ta bản thân chôn xuống liền tốt, trăm ngàn vạn năm sau lại là một đầu hảo hán!

Tào Vũ Sinh vỗ ngực.

Thế nhưng là nói vừa nói, vành mắt hắn liền đỏ lên, nói:

- Chính là lúc kia không biết ta có hay không còn nhớ rõ ngươi, còn nhớ mình hay không, phải chăng còn nhớ kỹ một chút không muốn quên nhớ người, một cái kỷ nguyên về sau, có lẽ hai cái kỷ nguyên, ta còn có thể gặp được ai?

Tào Vũ Sinh không có đi, nhưng là một thân một mình ẩn cư, tạm thời biến mất khỏi thế gian.

Bổ Thiên Đạo, cả giáo di chuyển, tất cả mọi người phải vào Tiên Vực, Thanh Y cái cuối cùng lên đường, nàng không ngừng quay đầu, hướng về sau nhìn lại, giống như là đang chờ người nào, muốn thấy được đạo thân ảnh kia.

Cuối cùng, nàng chạy trốn, mượn nhờ pháp trận, không Đoạn Hoành độ hư không, tạm thời rời đi Bổ Thiên Đạo.

Nàng sợ Thạch Hạo thực sự xuất hiện, sợ có người phục kích hắn, bởi vì

tiếp dẫn bọn hắn cái này một giáo chính là một cái vô cùng cường đại cổ lão đạo thống.

Trên thực tế, cũng không có người chặn đánh, bất quá nàng vẫn là rời đi nơi này.

Một nơi u tĩnh, Thanh Y đứng một mình, sau đó không lâu, một bóng người rơi xuống, đứng ở sau lưng nàng, truyền đến giọng ôn hòa.

- Là Thanh Y sao?

Áo trắng mỹ nhân quay người, ánh mắt phức tạp, đôi mắt đẹp chuyển động ở giữa, có thiên ngôn vạn ngữ, có thể cuối cùng có thể nói cái gì? Nàng cuối cùng là phải rời đi.

- Hai người chúng ta chung quy là dung hợp quy nhất.

Kết quả là, trong đôi mắt đẹp của nàng ẩn chứa hơi nước.

- Ta đã biết, ngươi đã không phải đã từng Thanh Y.

Thạch Hạo gật đầu, yên lặng đứng đấy, không nói thêm gì nữa.

- Thanh Y vốn là ta!

Cái kia tuyệt đại mỹ nhân cường điệu, nhưng lại có loại yếu đuối cảm giác, nàng muốn nắm cái gì, chứng minh cái gì.

- Đời này, nguyện vọng của ngươi là thành tiên?

Thạch Hạo vấn đạo, muốn trở thành Tiên thì đi Tiên Vực, không có lựa chọn nào khác.

Thật lâu, Thanh Y cũng không nói chuyện, cuối cùng mới ngẩng đầu, trong con ngươi ẩn chứa hơi nước, có trong suốt lăn xuống mà xuống, mang theo ánh sáng màu, réo rắt thảm thiết mà thương cảm.

- Ta nghĩ thành tiên, nhưng ta lại rất mâu thuẫn!

Nàng tại lựa chọn khó khăn, cuối cùng xoay người đi, nhìn lên trời bên cạnh.

- Ngươi sẽ trở thành Tiên.

Thạch Hạo gật đầu.

- Theo ta đi, hoặc là, ngươi đợi ta, ta sẽ tìm người che chở ngươi, để ngươi tiến Tiên Vực!

Thanh Y nhìn lấy hắn, rất chân thành.

- Không được, đạo của ta không ở nơi đó, ta muốn tại phương thế giới này tìm kiếm, thành tựu viên mãn đại đạo.

Thạch Hạo lắc đầu.

- Ngươi là sợ ta không làm được sao, nhất định có thể.

Thanh Y rơi lệ.

- Ngươi đi đi, chính là thân ở mạt pháp thời đại phương thiên địa này, ta cũng sẽ không bị khốn trụ, mạt pháp thời đại được chứng * mới là thật!

Thạch Hạo ngữ khí kiên định.

Thật lâu, Thanh Y đều không nói gì.

Nàng biết, vậy không hiện thực, từ đó từ biệt, hơn phân nửa chính là vĩnh viễn, không bao giờ còn có thể gặp.

Lúc này, trong mắt nàng không ngừng có trong suốt lăn xuống, kinh ngạc nhìn người kia, giống như là muốn đem hắn lạc ấn vào trong lòng, dù là cái này đến cái khác kỷ nguyên đi qua, còn có thể nhớ kỹ, vĩnh viễn không bao giờ quên.

- Ta hi vọng, gặp nhau trên đường thành tiên, khi đó sẽ còn lại gặp nhau. Không cầu gì khác, chỉ muốn ngươi có thể bình an, trăm ngàn vạn năm sau còn có thể xuất hiện.

Thanh Y rơi lệ, sau đó lớn tiếng nói.

Cuối cùng, Thanh Y lên đường, bị thương cảm giác, mang theo buồn, giờ khắc này, nàng không biết mình là Thanh Y vẫn là Nguyệt Thiền, càng chạy càng xa.

- Ta nghĩ, rất nhiều năm về sau, ta có lẽ ngươi sẽ phải hối hận. Nếu như còn có cơ hội lại gặp gỡ, ta nhất định sẽ làm ra một loại lựa chọn khác.

Ở phương xa, nàng rảo bước tiến lên tiên môn, mang theo thất lạc, mang theo buồn vô cớ, mang theo vô tận tiếc nuối.

Mỗi người đều có bản thân con đường khác nhau, cửu thiên yên tĩnh, có thể đi người đều đi, lưu lại một phiến lộn xộn.

Tiên Vực đại quân cuối cùng đều rút lui!

Mà lúc này, hắc ám đại quân cũng không thấy tăm hơi, hắc ám vật chất đều biến mất.

Bởi vì, mạt pháp thời đại đến rồi!

Thạch Hạo một người tại hắc ám thuỷ triều xuống sau đại lục ở bên trên thả câu, hắn thấy được các loại cảnh tượng, gặp được một loại nào đó chân tướng.

- Hắc ám sáng tạo ra tất cả.

Hắn giống như là cô độc câu người, một người thả câu vạn cổ sinh diệt

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1838: Bộ Phận Chân Tướng

Hắc ám thế giới sinh linh rút đi, trên mặt đất tàn tạ khắp nơi, bị ăn mòn quá núi sông vạn vật, đến nay có chút còn còn sót lại mỏng manh màu đen vật chất.

Đây là một mảnh nội hải, ở đại lục phúc địa nơi sâu xa, nhưng cũng cùng ở ngoài biển liên kết, nó đen kịt như mực, vắng vẻ không hề có một tiếng động.

Thạch Hạo ngồi ở trên vách núi cheo leo, một cái cần câu lấy tử Đồng Tinh đúc thành, thả câu mấy tháng, Nguyên Thần phóng xạ hướng về bốn phương tám hướng, xem Đại Đạo chìm nổi, xem Càn Khôn nhịp đập, hiểu rõ trong biển cùng trên lục địa mấy phần chân tướng.

Sinh linh thiếu, nhưng như trước còn tồn tại, dù sao hơi yếu một phần, tối thiểu không có Hắc Ám Chí Tôn lưu lại, bị hắc ám thế giới nguyên bản chân chính sinh linh mang đi.

Lưu lại sinh linh thực lực từ độn nhất cảnh giới tu sĩ đến phổ thông phàm nhân không thiếu gì cả, bọn họ là bị vứt bỏ người, cũng không có bị mang đi.

Mấy chục năm qua, những sinh linh này không lại hồ đồ, đều có mình ý thức, thậm chí một ít khá mạnh người cùng người thường không hề khác gì nhau.

Để Thạch Hạo không rét mà run chính là, những này có mình ý thức sinh linh đều ở bi thương, đều đang ai thán, mang theo tiếc nuối, còn có vô tận thương cảm.

Bọn họ ở tưởng niệm cố thổ, tưởng niệm người nhà.

Tại bọn họ xem ra, bọn họ là người bị hại, bị Cửu Thiên Thập Địa sinh linh nghiền ép, tàn sát, chiếm cứ quê hương, hủy diệt rồi lại lấy sinh tồn lãnh địa.

Ở những sinh linh này nhận thức bên trong, nguyên bản này Cửu Thiên Thập Địa đều là quê hương của bọn họ, thế nhưng bây giờ lại bị mạnh mẽ chiếm cứ hơn nữa, mà mình này một phương các tộc cường giả đều thất bại bỏ chạy, lui ra này phương Đại thế giới.

Bọn họ bị một đám ma quỷ công chiếm tổ, đuổi ra cố thổ, bây giờ chỉ còn dư lại một mảnh tàn tạ sơn hà.

Vui mừng chính là, đám kia ma quỷ cũng tổn thất nặng nề, một đám Ma Vương không thể không đình chiến, tạm thời ngừng chiến, đình chỉ đối với máu tanh của bọn họ xâm lấn.

Đây chính là trước mặt hiện trạng, là những kia sinh linh nhận thức.

Thạch Hạo ngơ ngác sững sờ, hắc ám ăn mòn này phương sơn hà, những thi thể này sinh ra ý chí sau, lại có loại này đáng sợ dấu ấn nguyên thần, mà cái này ức liền trở thành chân tướng.

Những này hắc ám sinh linh đang tức giận, ở bi ai, ở thương cảm, đang gầm thét, bọn họ cảm thấy mình là người bị hại, mất đi quá nhiều.

Thời khắc này, Thạch Hạo cảm thấy trên người hiện ra một luồng không tên hàn khí, này "Chân tướng" cũng thật là tàn khốc, để hắn đều bị xúc động mạnh, hai hàng lông mày nhíu chặt.

Vào thời khắc này, hắn nghĩ đến một chút chuyện xưa.

Nhớ tới, lần thứ nhất đi nhầm vào dị vực, là ở Đế Quan nơi đó, bị một cái Vạn Vật Mẫu Khí đỉnh mang theo, đi vào một cái quỷ dị Cổ lão đại thế giới.

Vậy thì là dị vực ngoại vi, là khu vực biên giới.

Ở nơi đó, có cùng Cửu Thiên Thập Địa như thế sinh linh, bất quá tại bọn họ trong lòng, đăm chiêu cảm đều cùng phía thế giới này không giống nhau, bọn họ cho rằng, cái gọi là "Dị vực" ở cùng ma quỷ chiến đấu, bọn họ mới là người bị hại.

Chớ nói, một cái tu ra ba đạo Tiên khí dị vực tuổi trẻ cường giả, từng bị Thạch Hạo thu phục, hắn chính là xuất hiện ở vùng đất kia trên.

Hắn bị Thạch Hạo hàng phục, thế nhưng, đến cuối cùng cũng không có thay đổi mình nhận thức, vẫn cường điệu ở này năm tháng dài đằng đẵng trước, bọn họ bị tàn sát, tập kích, bất đắc dĩ mới cùng Cửu Thiên khai chiến.

Không giống năm tháng, không giống ranh giới, không giống sinh linh, nhưng cũng là tương tự chuyện xưa!

Này như là một cái Luân Hồi, tái hiện năm đó chuyện xưa.

Thạch Hạo ngồi ở trên vách núi cheo leo, suy nghĩ đi qua cùng hiện tại, hắn biết rồi một ít chân tướng, cảm thấy chuyện này thật sự làm người sởn cả tóc gáy, càng là như vậy!

- Ầm!

Thạch Hạo đột nhiên nhấc lên cần câu, Kim Ti dây nhợ căng thẳng, đón lấy, một cái dãy núi giống như thô to cổ giao nổi lên mặt nước, dữ tợn cực kỳ, nghểnh đầu, hóa thành một tia ô quang, hướng về Thạch Hạo vồ giết mà tới.

Độn nhất cảnh giới!

Nhẹ nhàng gảy ngón tay một cái, này đè ép đầy cao thiên, chu vi sấm vang chớp giật, mang theo Hỗn Độn tức giận cổ giao liền bị Thạch Hạo chấn động phun máu phè phè, tiếp theo thu nhỏ lại, rơi xuống.

Thạch Hạo hai ngón tay một giáp, đem hắn ngắt lên, nhìn chằm chằm nó, cẩn thận xem đi xem lại, nói:

- Lãng quên tất cả, như là bị đoạt buông tha giống như vậy, cho rằng chúng ta là ma quỷ, bọn ngươi mới là bị hại người, đúng hay không?

- Ngươi này ma quỷ!

Con này cổ giao mạnh phi thường, hiển nhiên có mình ý thức, không lại hồ đồ:

- Làm rõ sai trái

, cũng "Biết" kẻ địch là ai.

Thạch Hạo thở dài, mất hết cả hứng, đem hắn ném mất, ném về màu đen Đại Hải, phù phù một tiếng, nó khôi phục bản thể, lần thứ hai giống như dãy núi, đánh lên ngập trời bọt nước.

- Nói như vậy, liền cái gọi là dị vực cũng là hắc ám tầng tầng, có bọn họ cái bóng à.

Dị vực khai cương khoách thổ, chiếm lĩnh Cửu Thiên tảng lớn lĩnh vực, cuối cùng những kia mất đi quê hương sinh linh nhưng ngược lại cho rằng Đế Quan bên này người là ma quỷ.

Đã từng chuyện xưa, bây giờ cuối cùng hiện ra mặt nước.

Sau đó, hắn lần thứ hai nghĩ đến dị vực Bất Hủ Chi Vương —— Du Đà, có đồn đại xưng, hắn là một cái siêu cấp hắc ám Tiến hóa giả, từ trong bóng tối quật khởi.

Việc đã đến nước này, rất nhiều chuyện chân tướng đều lộ ra mặt nước.

Chính là dị vực, hơn nửa cũng có một nửa lấy Thượng Cổ tổ đến từ hắc ám, thậm chí nhiều hơn...

Thạch Hạo nghĩ đến Cấm Khu chi chủ, khi đó hắc ám vật chất mới bắt đầu ăn mòn Tam Thiên Châu, mới hiện ra đầu mối, hắn có rất nhiều nghi hoặc, từng hướng về cái kia tàn hồn thỉnh giáo.

Cấm Khu chi chủ từng nói, chân tướng so với hắn tưởng tượng còn muốn đáng sợ, vẫn là không biết cho thỏa đáng, không phải vậy biết đánh kích Cửu Thiên Thập Địa phía thế giới này sinh linh niềm tin.

Khi đó hắn còn không rõ, hiện tại biết được bộ phận chân tướng sau, hắn xác thực trầm mặc.

Liền dị vực đều cùng hắc ám có quan hệ, Du Đà loại kia vô địch sinh linh càng với trong bóng tối quật khởi, còn có so với này quỷ dị hơn cùng chuyện đáng sợ sao?

Cửu Thiên từ nhỏ liền thua ở dị vực trong tay, mà đó chỉ là hắc ám bộ phận sức mạnh.

Răng rắc!

Cửu Thiên Thập Địa triệt để đụng vào nhau, thời đại mạt pháp chân chính đến, từ ngày hôm đó mở ra ra đáng sợ sóng lớn!

Ầm!

Chính là Thạch Hạo ngồi vách núi đều vào đúng lúc này nổ tung, đó là bởi vì, hắn trong cơ thể có một nguồn sức mạnh không bị khống chế, tán loạn gây nên.

Xoạt!

Giữa bầu trời, có một thanh đao cực tốc chém tới, sáng như tuyết mà lạnh lẽo âm trầm, một đao chém nát Thiên Địa, phá diệt Vĩnh Hằng, đi kèm rất nhiều tinh thể rơi xuống, cực hạn xán lạn.

Giữa không trung, lại một viên lại một viên Đại Tinh rơi xuống, đều là đao khí phun trào giờ mang theo hạ xuống, nhưng là tiếp cận vùng biển này giờ cũng đều nổ tung, hóa thành bột mịn.

Ngôi sao ở dập tắt, ở Phá Toái, vực ngoại đều bị xé rách, lấy Thạch Hạo

làm trung tâm, còn có lấy thanh trường đao kia vì là bão táp mắt, khe lớn đen tối đan chéo, quả thực muốn hủy diệt Tinh Không.

Mạt Pháp đến, Thiên Ý như đao, vô tình chém xuống đến.

Người bình thường không nhìn thấy thanh đao này, bởi vì hắn là vô hình, là nói vật dẫn, chỉ có người trong cuộc có thể nhìn thấy, này Đao Phong sáng như tuyết chói mắt cực điểm.

Này một đao hạ xuống, khủng bố kinh người.

- Coong!

Thạch Hạo đón đánh, trong nháy mắt mà thôi, quyền ấn biến hóa, từ Côn Bằng quyền đến Luân Hồi quyền, lại đến Chân Hoàng giương cánh, hám thiên một chưởng, cuối cùng lại là Lôi Đế Pháp Ấn, oanh kích Thương Thiên.

Thân thể của hắn rung bần bật, dưới chân vách núi hóa thành cát mịn, sau đó toàn bộ đại dương màu đen bị sấy khô, nội lục xuất hiện một khối to lớn thung lũng.

Ầm ầm ầm!

Tinh xương rơi xuống, giữa bầu trời, có rất nhiều tinh thể bị cuốn lấy hạ xuống, ở nổ tung, ở nổ tung, nhưng cũng có rất nhiều hài cốt rơi xuống, đánh nứt thung lũng.

Thời đại mạt pháp mở ra, đây là đợt tấn công thứ nhất, chém Thạch Hạo một đao, bị hắn miễn cưỡng mạnh mẽ chống đỡ ở, tự thân không tổn hại, thế nhưng Thiên Vực nhưng hỏng rồi một đám lớn.

Cùng lúc đó, này phương Đại thế giới hết thảy tu sĩ đều đã trúng một đao, không có ngoại lệ, chỉ có điều trải qua có nghiêm trọng cùng nhẹ nhàng hoãn phân chia.

Dù cho như vậy, ngày hôm đó một cái khủng bố số thương vong chữ vẫn là xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Có tới một thành tu sĩ bị Thiên Ý một đao chém giết, chết oan chết uổng.

- Đây là cái gì, vì sao như vậy, thời đại mạt pháp quá tàn khốc rồi!

Có người kêu to, trên mặt không hề có một chút Huyết Sắc, hết sức sợ hãi.

- Đại Đạo phản phệ, Thiên Địa Mạt Pháp, chính là như vậy, không phải vậy vì sao Tiên vực đều lui binh? Chúng ta gặp gỡ này bết bát nhất niên đại!

Như trước là cùng một ngày, còn có một thành người rơi xuống khỏi vốn có cảnh giới, đạo hạnh giảm mạnh, suýt nữa phế bỏ, đây là nghiêm trọng cực điểm Đại Đạo thương tổn.

- Thời đại mạt pháp, tối chỗ kinh khủng không ở chỗ hoàn cảnh lớn ổn định sau không thể tu pháp, mà là ở nghênh tiếp nó đến trong quá trình, này một lần lại một lần Đại Đạo vô tình chém giết, cùng với Thiên Địa phản phệ.

Ảnh hưởng vẫn còn tiếp tục, mà đây chỉ là bắt đầu giai đoạn.

Mấy ngày sau, thế gian này có thật nhiều tuổi già tu sĩ lần lượt tọa hóa, có chút là vết thương cũ phát tác, có chút là tinh lực khô héo, càng có rất nhiều không nhanh mà kết thúc.

Mọi người ý thức được, thời đại mạt pháp, không phải chỉ là nói suông, tất cả mọi người tuổi thọ đều sẽ giảm mạnh, một đám cường giả tiền bối đều muốn ở gần đây héo tàn.

- Ở này tốt nhất niên đại, Chân Tiên Hồng Trần hiện, Tiên Vương cũng có thể thấy được, mà chúng ta đều hoàn mỹ bỏ qua. Ở kiếp này, ha ha... Thực sự là hiếm thấy mà tàn nhẫn à, đầu tiên là Bất Hủ Chi Vương khấu quan, tiếp theo hắc ám ăn mòn, hiện tại lại nghênh đón Mạt Pháp, ha ha, nhân sinh như giấc mộng giống như huyễn, không bằng đi Luân Hồi, làm đời

này kiếp này bất quá là một giấc mộng dài, gặp lại, này gay go niên đại!

Có người cười to, giống như điên cuồng, sống quá trăm vạn năm, nguyên bản còn vẫn tính càng già càng dẻo dai, nhưng là đến ở kiếp này, trong một ngày mà thôi, lại như là già nua rồi mấy trăm ngàn năm.

Cùng hắn như thế, rất nhiều người đều đang nhanh chóng đèn cạn dầu.

Đáng sợ ảnh tiếng vang vẫn còn tiếp tục, này Thiên Địa càng ngày càng khủng bố, Đại Càn khôn phản phệ, nuốt ** Bát Hoang, rút lấy hết thảy Tiên Thiên tinh khí.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1839: Gặp Lại Mạnh Thiên Chính

Đây là một cái thời đại bi ai, là tu sĩ bất hạnh, phàm là tu pháp giả đều tao ngộ Thiên Ý một đao, có người chịu đựng, có người phế bỏ, còn có người đã chết đi.

Bất quá mười mấy ngày, giới tu luyện giảm quân số đột nhiên tăng, trước sau có hai thành tu sĩ tọa hóa, hoặc là đại đạo tổn thương tái phát, mang theo đắng chát còn có không cam lòng, qua đời mà đến.

Một cái thê lương đại thế, không thiếu kỳ tài ngút trời, không thiếu hụt tuyệt diễm hạng người, nhưng là, tại thời đại mạt pháp này, bọn hắn chỉ có ngửa mặt lên trời thở dài, sinh không gặp thời.

Một tháng sau, không có gì ngoài số ít người bên ngoài, sống qua trăm vạn năm trở lên tu sĩ tiêu diệt chín thành chín, nếu không có đặc biệt tạo hóa, nếu không có không vật chết chất, đều ngay đầu tiên nhục thân mục nát, Nguyên Thần sụp đổ.

Có người từng tận mắt thấy một ông lão, một vị Độn Nhất đỉnh phong cường giả, tu thành cổ tăng nhất mạch Kim Thân, làm sao tại tuế nguyệt trường đao dưới, bị chém Kim Thân vỡ vụn, Nguyên Thần hóa quang, bại vong ở cái này đại thế.

- Ai có thể cứu ta?

Đại đức chi nhân Trịnh Đức, ở trên chín tầng trời kêu rên, hắn có một gốc thần dược, có bất tử vật chất, nhưng vẫn là cứu không được mệnh của hắn.

Hắn là chuẩn Chí Tôn, còn có lớn như vậy danh vọng, ở trên chín tầng trời hô phong hoán vũ, đã từng lần được người tôn kính.

Thế nhưng là, tại đại kiếp đến, thiên địa cắn trả thời khắc, hắn cùng một cái gần đất xa trời bình thường lão giả không có gì khác biệt, không cách nào cải biến cố định vận mệnh.

Thần dược mất hiệu lực, không có lúc đầu hiệu quả, cả cây ảm đạm không ánh sáng.

Trịnh Đức mục nát, cường đại pháp thể tại trong một ngày phá toái, cuối cùng nguyên cũng nhanh chóng chia năm xẻ bảy, không thể bảo trì nguyên hữu cường đại trạng thái.

Thiên địa này vì tất cả mọi người vẽ một đầu dây đỏ, sinh linh chi thọ nguyên đều có cực hạn, hắn bực này nhân vật sống quá lâu, Thiên Ý chi đao chém tới, đối bọn hắn lực sát thương lớn nhất!

Kiên trì mấy ngày, Trịnh Đức tại kêu thê lương thảm thiết âm thanh bên trong, pháp thể từng khối từng khối sụp đổ, Nguyên Thần đốt cháy, bị đại đạo sinh sinh dung luyện, quy về trong hư vô.

Tu sĩ đường. Chính là một đầu nghịch thiên con đường, hấp thu thiên địa bản nguyên tinh khí, làm bản thân mạnh lên, để vốn không hơn trăm lại mệnh nguyên không ngừng tăng lên.

Kết quả là. Thiên địa bắt đầu phản phệ, không chân chính siêu thoát, như vậy thì đem trả về tất cả, đánh về nguyên hình.

Cái gọi là mạt pháp thời đại, chính là như thế. Giữa thiên địa một cân đòn, chiếm được nhiều như vậy, cuối cùng cũng có một ngày còn muốn lấy một loại nào đó hình thức hoàn lại trở về.

Mọi người phát hiện một cái sự thực đáng sợ, tại mạt pháp thời đại đến, kịch liệt biến hóa ba tháng về sau, thần dược mông muội, linh dược ảm đạm, hiệu quả giảm mạnh.

Cái gọi là thần dược, căn bản không có thể xưng là Thần!

Bởi vì, cái này hiếm hoi tuyệt thế lớn thuốc. Cả đám đều đã mất đi linh tính, không thể mở miệng nói chuyện, chỉ có mơ hồ ý thức, giống như là bị mờ ám tâm linh.

Ầm!

Thiên địa run rẩy kịch liệt, mỗi một lần náo ra động tĩnh lớn lúc, đều sẽ cho tu sĩ tạo thành thương tổn cực lớn, đây mới là đáng sợ nhất thời khắc!

- Không thể nghịch chuyển, thiên địa có khuyết, mạt pháp tiến đến, tiên dược đều lui tan!

Đây là một cái Sinh Mệnh Cấm Khu bên trong truyền tới tiếng kinh hô. Có cự đầu thanh âm đều đang run rẩy, có thể thấy được một lần này cảnh tượng khủng bố cỡ nào.

- Làm sao lại như thế? Bản tọa chạy trốn, đáng tiếc, sợ bị người ăn hết. Không có dám tiến vào Tiên Vực đi, lần này chết chắc!

Một cái trắng rùa chở đi một cái bạch y tiên tử, hoảng sợ hét lớn.

Nếu là Thạch Hạo ở chỗ này, nhất định sẽ nhận ra, đây là trường sinh tiên dược Bạch Quy Đà Tiên!

Đúng là như thế, Trường Sinh dược thoái hóa. Ẩn chứa không vật chết chất còn có bất diệt thực uẩn đều ở giảm mạnh, kém xa trước đây.

Một năm sau, thiên địa hơi ổn định lại, Bạch Quy Đà Tiên dọa đến gần chết, gặp không còn chuyển biến xấu, nó mới hơi thở dài ra một hơi.

Thiên địa hoàn cảnh lớn tiếp tục chuyển biến xấu, thần dược toàn diệt, hoặc là có thể nói thoái hóa đến rồi không đủ để xưng là thần dược hoàn cảnh, cũng không thể mở miệng nói chuyện.

Trường Sinh dược, thì lùi hóa đến rồi thần dược cấp độ!

Loại thuốc này, một gốc hoàn chỉnh, nguyên bản ẩn chứa tinh hoa đủ có

thể khiến người phi thăng lên trời, đắc đạo thành tiên, xưng là tiên đan diệu dược không có sai, nhưng bây giờ không được.

Duy nhất may mắn là, Bạch Quy Đà Tiên phát hiện mình còn có thể phi hành, ý thức vẫn còn, chỉ bất quá cũng hơi mông muội, kém xa trước đây.

Nó có thể phi thiên độn địa, khó mà bắt, nhưng dược hiệu thực sự thoái hóa.

Bạch Quy Đà Tiên có thể xác định, thiên địa trở nên ác liệt nữa xuống dưới, nó khả năng triệt để mất đi tâm trí, chỉ có thể bằng bản năng xu cát tị hung, muốn khôi phục chân linh, cần chờ đến kỷ nguyên tiếp theo, thiên địa khôi phục, mạt pháp thời đại biến mất lúc, nó có lẽ mới có thể trở về về.

Lão quy rơi lệ, rất thương tâm, năm tháng dài đằng đẵng ở giữa, nó đều muốn mê thất, không gặp chân ngã, sẽ lưu lạc đến mức nào, đó là một loại đại khủng bố.

- Là có hay không có luân hồi, như ta đồng dạng, tựa như kinh lịch luân hồi, như vậy mông muội, ngơ ngơ ngác ngác, ức vạn năm hậu phương biết ta là ta.

Lão quy thở dài, tâm tình phức tạp.

Tại thời khắc này, nó đột ngột nghĩ đến, càng lớn luân hồi phải chăng che đậy phạm vi càng rộng, tùy thuộc đến sinh linh càng nhiều?

Tới Cửu Thiên cấm khu, một vị cự đầu ở trong lòng hồi hộp bên trong khôi phục, tại đánh giá thời đại mạt pháp này đến tột cùng ảnh hưởng bao nhiêu, biết đến mức nào.

Ở nơi này trận thiên địa kịch biến bên trong, tu sĩ đã giảm nhanh năm thành!

Mà ở càn khôn rung chuyển bên trong, Thạch Hạo không ngừng bị Thiên Ý chi đao chẻ trảm, mỗi một lần hơi ba động, đều sẽ tìm được hắn,

hận không thể đem trảm cái hình thần đều tiêu.

- Ta còn tuổi trẻ, tối thiểu nhất còn có thể sống bên trên một vạn năm, đừng ở trên thân ta uổng phí sức lực, nhanh đi tìm kiếm Tàn Tiên, hoặc là đi oanh sát Kim Thái Quân!

Thạch Hạo tự nói.

Ở nơi này trận kịch biến bên trong, hắn gan to bằng trời, nghịch Thiên Ý chi đao, xông lên phía trên kích, rèn luyện chính mình đạo.

Có thể nói, mạt pháp tiến đến, thiên địa phản phệ lúc, có rất nhiều đại đạo ngẫu hiện, đan vào một chỗ, giết các tộc sinh linh, trảm tất cả tu sĩ đạo hạnh, này giống như tại dung luyện.

Đối với Thạch Hạo mà nói, đến cuối cùng, chiếc kia Thiên Ý chi đạo trở thành đạo quang, lại đúc thành hồng lô, đem hắn bao phủ, đủ kiểu phá vỡ giết.

Hắn tại tu đạo, nghịch Thiên Ý, tu luyện bản thân pháp, dung luyện Chí Tôn thân.

Tất cả pháp cùng một chỗ thi triển, các loại bảo thuật Liệt Thiên, trong quá trình này, trong đó mấy loại thuật dung hợp, bị cái kia hồng lô rèn luyện ở giữa, tự động quy nhất.

Cái kia chính là cực tốc!

Côn Bằng pháp vừa ra, phù diêu phía trên chín vạn dặm.

Tiên Hoàng giương cánh, cổ kim bầu trời đều lộ ra không đủ cao.

Lôi Đế quát tháo phong vân, một đôi Lôi Sí mở ra, vũ trụ khó ngăn nó cực hạn.

Ba cặp pháp tắc cánh dung hợp, quy nhất, trở thành hỗn độn cánh, nhẹ nhàng chấn động, không chỉ có kinh khủng lực sát thương, không gì so sánh

nổi, ngoài ra chính là nó bản nguyên có thể hết lực hiển cực tốc.

Thạch Hạo tung hoành giữa thiên địa, khi hắn lúc phi hành. Phảng phất xúc động thời gian, tuế nguyệt đang lưu chuyển, mảnh vỡ thời gian đang lượn lờ, cảnh tượng vô cùng doạ người.

Tốc độ của hắn quá nhanh. Có thể trong nháy mắt Đạo Kiếp Hoàng Kim, từ một chòm sao đạt tới một vực khác, gần nhất đến nay hắn đều tại thăm dò cái kia Cửu Thiên Thập Địa sát nhập sau vô ngân tinh không.

Đây là hắn thu hoạch, tại mạt pháp thời đại tiến đến lúc, đạo hạnh không có bị chém tới. Lại luyện đến ra một đôi hỗn độn cánh, đánh đâu thắng đó, chớp mắt ức vạn dặm.

Ầm!

Một ngày này, Thạch Hạo giơ một khối vẫn thạch khổng lồ, lạnh lùng nhìn xuống phía dưới vùng đất kia, sau đó mãnh lực ném một cái, đây là nửa khối Tinh Thần, đốt cháy, rơi về phía Tiên Điện sở tại địa.

Ầm ầm!

Liệt diễm Phần Thiên, ánh lửa bao phủ đại địa!

Đây là Chí Tôn một kích. Bất quá nhưng không có đem nơi đó đánh chìm, có tiên đạo đồng điện thủ hộ lấy, có tuyệt thế pháp trận khôi phục, phát ra quang huy, bảo vệ toàn bộ cổ địa.

Tinh hài bể nát, trở thành tro bụi.

- Hoang, ngươi còn dám tới, khiêu chiến uy nghiêm của ta, chán sống!

Đây là Tàn Tiên tiếng gào thét, từ cái kia địa tầng chỗ sâu truyền đến.

Một đạo người mặc áo bào tro thân ảnh. Mang theo tiên khí, hai tay tách ra, xé mở thiên địa, cứ như vậy vọt lên. Muốn giết Thạch Hạo.

Bất quá, còn có một đạo thân ảnh hoàn tất nhanh hơn hắn, cầm trong tay một thanh hắc sắc Tiên kim giản, trực tiếp xoay chuyển xuống, mang theo tiên đạo phù văn, cực kỳ làm người kinh hãi.

Ầm!

Cái kia vực ngoại thân ảnh lúc này liền nổ tung. Bị hãm hại kim tiên giản đạp nát, bạo nứt thiên địa ở giữa.

- Hoang chết!

Tiên Điện nơi đó có nhân đại gọi.

Lúc này, Tàn Tiên vọt lên, thần sắc lạnh lẽo, thăm thẳm nói ra:

- Tên tiểu bối này thực sự là cẩn thận, thế mà chỉ là lấy pháp lực ngưng tụ giả thân.

Phương xa, Thạch Hạo phi thường ngoài ý muốn, tại nơi mạt pháp thời đại, thế mà gặp được một vị Chân Tiên, cùng cái kia Tiên Điện Tàn Tiên cấu kết, ở chỗ này phục kích hắn.

Hiển nhiên, đối phương dự liệu được, hắn khả năng một ngày kia sẽ đến gây sự với Tàn Tiên, bất quá lại không nghĩ tới một ngày này đến sớm như vậy.

- Hắn trốn không thoát, ta đã cảm ứng được hắn ở đâu, bắt giữ hắn ta trở về Tiên Vực!

Tay kia cầm hắc kim giản trung niên nam tử hờ hững nói ra.

- Liền không thể trực tiếp đánh giết sao?

Tàn Tiên nói ra.

- Ta đã nể mặt ngươi, kích thứ nhất toàn lực ứng phó, nếu là bản thân tự nhiên giết chết, ai ngờ hắn như thế xảo trá.

Chân Tiên bình tĩnh nói.

- Truy!

Tàn Tiên động, hắn muốn cướp ra tay trước khó, ở đây người xuất thủ trước đó đánh chết Hoang.

Nhưng mà, tiếp đó, để hắn kinh ngạc là, hắn thế mà đuổi không kịp!

Tiểu tử này tình huống như thế nào, vì sao biến thái như vậy, tốc độ có thể cùng Chân Tiên sánh vai? Tàn Tiên thực sự bị kinh trụ.

- Chạy đi đâu!

Cái kia tên trung niên nam tử đã ở truy kích.

Kết quả, Thạch Hạo tốc độ quá nhanh, nằm ngoài dự đoán của hắn, vậy mà thủy chung không cách nào rút ngắn khoảng cách.

Ầm!

Hắn xuất thủ, luân động trong tay hắc kim Tiên giản, lập tức đem một chòm sao có sụp đổ, vô số Tinh Thần hôi phi yên diệt, mảnh này Thiên Vũ triệt để tối xuống.

Nhưng là, vẫn không có chạm tới Hoang.

- Tiểu bối, ngươi lại không ngừng chân, đừng trách ta hạ sát thủ, mà không phải bắt sống.

Trung niên nam tử lạnh giọng nói.

- Nếu như ngươi có thể đuổi kịp, cứ việc động thủ, nếu không, một ngày kia, ta sẽ tự tay đưa ngươi bên trên Trảm Tiên Đài!

Đột nhiên, Thạch Hạo kinh dị, một đạo Xích Hà bay tới, mang theo tiên đạo khí tức, suýt nữa đem hắn chém ngang lưng, để cho đại tinh xung quanh

toàn bộ nổ tung.

Thạch Hạo vỗ cánh, hỗn độn cánh chim mở ra, thoát ly mảnh tinh vực này.

Lại một tên Chân Tiên ở đây hiển hóa, muốn bắt giết hắn.

- Cấm khu đạo huynh, cám ơn, lần này đưa ngươi mời ra, thực sự có nhiều đã quấy rầy.

Hậu phương cầm trong tay hắc ám Tiên kim giản trung niên nam tử nói ra.

- Chỉ lần này chiến dịch, tất cả ân tình đều là về chảy về hướng đông thủy, lại không gút mắc.

Đến từ cấm khu Chân Tiên lạnh lùng vô tình nói.

Thạch Hạo sợ hãi, vừa rồi quá nguy hiểm, chỉ thiếu chút nữa mà thôi, liền bị người tập sát.

Hắn không còn lưu lại, xoay người rời đi, ý thức được phiền phức lớn rồi, lần này gặp đại họa, muốn chạy trốn hơn phân nửa phải bỏ ra cái giá không nhỏ.

Đây là hắn tu thành cực tốc nguyên nhân, không phải mà nói, hẳn phải chết không nghi ngờ!

- Tiểu bối, ngươi nếu không dừng lại, ta căn bản không cân nhắc bắt sống, trực tiếp diệt sát!

Hậu phương, tay kia cầm hắc kim Tiên giản trung niên nam tử lạnh giọng nói.

- Ầm!

Đến từ cấm khu Chân Tiên thì vỗ xuống một chưởng, mảnh này Tinh

Hải sụp ra, một khối lại một khối mảnh vỡ ngôi sao vẩy ra, nổ tung, tiếp theo, mảnh này tinh hệ trở thành bóng tối vĩnh hằng.

Vẫn là không có sẽ có được cực tốc Hoang bao trùm tại hạ, hắn tránh khỏi.

Nhưng là chính là tại thời khắc này, một cỗ quỷ dị cùng kinh khủng chẳng lành khí tức tràn ngập, từ cái kia trong bóng đêm vĩnh hằng phật đến, nơi đó có một cánh cửa.

Một bóng người, ngang nhiên mà đứng, gương mặt như đao gọt đồng dạng, con ngươi lãnh nhược Tinh Thần, hắn anh tuấn lại cương nghị, thân thể thon dài, oai hùng thẳng tắp.

- A!

Trấn tĩnh như Thạch Hạo, bao nhiêu năm đều không có thất thố như vậy, nhưng hắn vẫn là không nhịn được la thất thanh, tiếp lấy trong mắt suýt nữa có nước mắt lăn xuống.

- Đại trưởng lão!

Hắn kêu to.

Thân ảnh kia vĩ ngạn như trước, vẫn như cũ duy trì năm đó hắn biến mất bộ dáng, vẫn như cũ rất trẻ trung, bảo trì tại hoàng kim trong năm tháng, hắn chiến y tàn phá, đầy người vết máu, tóc đen rối tung, như là năm đó, tư thế oai hùng thần võ cái thế!

Đã bao nhiêu năm, Thạch Hạo thống hận Biên Hoang những địch đó, hoài niệm đã từng tuế nguyệt, khát vọng cường đại, trong mộng từng hồi Đế quan, chờ mong ngăn cản đại trưởng lão chết trận thảm kịch.

Đại trưởng lão thành tiên, nhưng cũng điêu linh, trận chiến kia quá mức bi tráng.

Biên Hoang một trận chiến, hắn không bao giờ còn có thể gặp.

Ai có thể nghĩ tới, hắn lúc này vậy mà lại xuất hiện, thời gian qua đi rất nhiều năm!

Chỉ là, hắn lập thân trong bóng đêm, mang theo điềm gở khí tức, mang theo kinh khủng yêu dị chi lực.

- Ngươi là ai!?

Cầm trong tay hắc kim Tiên giản Chân Tiên quát hỏi.

Đồng thời, hắn luân động vũ khí trong tay, hướng về phía trước làm khó dễ.

Chậm rãi, đại trưởng lão mở ra tay, hắn thực sự rất anh tuấn, hoàng kim tuế nguyệt, thoạt nhìn hai mươi mấy tuổi, không có gì ngoài sắc mặt hơi trắng bệch, cùng năm đó Mạnh Thiên Chính không có chút nào khác nhau.

Ầm!

Sau một khắc, thiên băng địa liệt, bất tường khí tức bốc lên.

Một cái tay chậm rãi ép xuống, bắt được tên kia Chân Tiên vũ khí hắc kim Tiên giản.

Đồng thời, Chân Tiên giống như là gặp cái gì kinh khủng sự tình, lớn kêu một tiếng, sau đó hắc ám liền đem nơi đó che mất, có một bóng người kéo lấy Chân Tiên, đem thân thể chậm rãi lôi đi!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1840: Ngày Xưa Không Thể Hồi

Trong bóng tối, nhìn không thấy cụ thể nhỏ xíu thần sắc biểu lộ, trẻ tuổi Mạnh Thiên Chính, tàn phá hoàng kim chiến y nhuốm máu, hắn chậm rãi động, đem một vị Chân Tiên kéo vào đưa tay không thấy được năm ngón đáng sợ khu vực.

- A...

Cái kia Chân Tiên kêu thê lương thảm thiết, thanh âm dọa người, giống như là gặp đáng sợ nhất chuyện, thế mà phát ra dạng này kinh dị hết sức bén nhọn tiếng gào.

Phải biết hắn nhưng là Chân Tiên!

Băng lãnh cùng hắc ám sâu trong vũ trụ, mơ hồ ở giữa có thể nhìn thấy, Chân Tiên đang ở huy động trong tay hắc kim Tiên giản, muốn đánh lui địch thủ, đánh xơ xác quỷ dị cùng chẳng lành.

Nhưng là, đây là phí công, hắn giống như là lập tức yếu xuống, liền kêu âm thanh đều một chút nào yếu ớt, cơ hồ nghe không được, bất lực giãy dụa lấy.

Đó là cái gì? Đến từ Sinh Mệnh Cấm Khu vị cường giả kia lập tức lông tơ tạc lập, chưa bao giờ từng gặp phải loại đáng sợ này sự tình, để hắn cảm nhận được nguy cơ to lớn.

Tàn Tiên, không ngừng rút lui, hắn sắc mặt trắng bệch, cảm thấy như rơi Địa Ngục Thâm Uyên đồng dạng, loại kinh nghiệm này để hắn run rẩy, Nguyên Thần cùng thân thể đều căng thẳng.

Loại cảm giác này tương đối không tốt, tựa như năm đó bọn hắn bốn vị

Chân Tiên cùng nhau đối mặt vậy cùng dị vực cường giả đại chiến qua đi trọng thương ngã gục Côn Bằng đồng dạng, không khỏi phát run.

Mặc dù cái kia chiến dịch đắc thủ, thành công gieo xuống Chiết Tiên Chú, nhưng là bốn người bọn họ cũng suýt nữa toàn diệt, nếu không có có từ Tiên Vực mang tới cứu mạng lớn thuốc, bọn hắn liền đều phải chết hết, dù là như thế, sau đó trong năm tháng cũng là kéo dài hơi tàn.

- Ầm!

Cách đó không xa, vị kia đến từ Sinh Mệnh Cấm Khu bên trong cường giả bí ẩn xuất thủ, một chưởng vỗ dưới, thiên băng địa liệt, vũ trụ tối tăm trở thành chôn vùi chi địa.

Khối địa phương này quần tinh sớm tại trước đây liền bị đã bị đánh bụi bặm vũ trụ, hiện tại ba động to lớn trùng kích, lập tức quét sạch càng thêm xa xa tinh vực.

Tại đáng sợ chùm sáng bên trong, Tinh Thần hải đốt cháy, chòm sao kia trở thành biển lửa, đó là bởi vì bị đòn đánh kinh thế này có tất cả tinh thể đều nổ tung, cháy hừng hực.

Đây là một loại vô cùng đáng sợ tràng cảnh, lật tay ở giữa, một khối tinh vực trở thành quá khứ, bị triệt để đánh cho tàn phế!

Sát na chói lọi qua đi, là bóng tối vô biên, nơi đó cũng trở thành hủy diệt chi địa, chỉ để lại tro tàn, hóa thành bụi bặm, ở trong vũ trụ tăm tối trôi nổi.

Mà phong bạo trung tâm, lại là Mạnh Thiên Chính nơi đó, mới vừa cực điểm xán lạn bất quá là bị liên lụy tinh vực!

Tàn Tiên khẩn trương, nắm chặt nắm đấm, nhìn chằm chằm sâu trong vũ trụ.

Để hắn thất vọng rồi, Mạnh Thiên Chính như trước đang, con ngươi vô cùng băng lãnh, quay đầu hướng bên này trông lại, tập trung vào đến từ cấm

khu vị kia tiên đạo cường giả!

Lúc này, cầm trong tay hắc kim Tiên giản Tiên Vực cường giả đã không tiếng động, bị Mạnh Thiên Chính kéo lấy, ném vào cái kia đạo hắc ám trong môn hộ.

Nơi đó, phảng phất thông hướng một phương khác Đại thế giới, chính như cùng Tiên Vực môn!

Cứ như vậy kéo đi, không thấy tăm hơi.

Sau đó, một cái đại thủ đưa tới, mang theo tái nhợt, từ trong đó chụp vào đến từ Sinh Mệnh Cấm Khu cường giả.

- Rống!

Vị cường giả kia rống to, đem hết khả năng, đem hết toàn lực, lấy ra một thanh lợi nhận, phát ra chiếu sáng Thiên Vũ hào quang óng ánh, cắt đứt đại vũ trụ, hắn muốn chém giết đại trưởng lão!

Rực rỡ ánh sáng, chiếu sáng nơi đó, đại trưởng lão bị khói đen che phủ, mang theo điềm gở khí tức, màu da hơi trắng, như là ngọc thạch điêu khắc ra đồng dạng.

Hắn không có bất kỳ cái gì biểu lộ ba động, chỉ có con ngươi sâu thẳm, bên trong chớp động ra thần mang, phịch một tiếng, hắn bắt lại chuôi này lợi nhận, sau đó cũng nắm đến từ cấm khu cánh tay của cường giả, hắc ám cuồn cuộn, quang hoa tiêu hết mất, vị cường giả này cũng bị kéo đi.

- A...

Tàn Tiên kêu to, hù đến sợ hãi, đây chính là hai vị Chân Tiên a, cứ như vậy bị người kéo đi, để hắn rùng mình, người kia có cái gì nền móng?

Hắn xoay người bỏ chạy, vãi cả linh hồn, không muốn dừng lại dù chỉ một khắc.

Bất quá, trong lòng của hắn không đáy, sợ đang chạy trốn quá trình bên trong bị ôm đồm trở về, dù sao hắn đã nửa tàn, kém xa gặp nạn hai người kia.

Ra ngoài ý định, hậu phương, trong bóng tối vô thanh vô tức, đạo thân ảnh kia chỉ là kéo đi hai đại cường giả, không để ý đến hắn.

Thạch Hạo lệ nóng doanh tròng, toàn bộ hành trình mắt thấy đây hết thảy, vậy thật là đại trưởng lão a, lại còn có thể mới gặp lại!

- Tiền bối!

Lời hắn mang theo thanh âm rung động, rất kích động, cũng rất thương cảm, đi thẳng về phía trước, muốn tới gần nơi đó.

Ngày xưa một trận chiến, Mạnh Thiên Chính hy sinh vì nghĩa, huyết chiến Biên Hoang, phía dưới phạt bên trên, chém giết Bất Hủ người! Ở nơi này không thể thành tiên niên đại, lâm trận đột phá, thành tựu Tiên vị, thế nhưng là khi đó hắn thương tích quá nặng, không có cơ hội vững chắc. Tại nơi một ngày, hắn muốn huyết chiến cường địch, còn muốn đối kháng chẳng lành, kết quả một trận chiến kết thúc về sau, cứ như vậy đi.

Lúc này, Mạnh Thiên Chính quay đầu nhìn về phía Thạch Hạo, trong mắt hơi có gợn sóng, nhưng rất nhanh một đôi con ngươi đều trở thành màu đen nhánh, trống rỗng vô cùng, chậm rãi quay người, không còn quay đầu!

Tình hình này giống như là tại Biên Hoang trận chiến cuối cùng lúc, công thành ngày, bỏ mình lúc, cuối cùng dứt khoát mang theo bóng tối vô biên sương mù, một mình hướng đi sâu trong vũ trụ.

Hiện tại, vẫn như cũ như thế, quá tương tự!

Thạch Hạo giật mình, đưa tay quào về phía trước, nhưng lại uổng phí rơi xuống cánh tay, trong mắt nhịn không được rơi lệ, đại trưởng lão, vĩnh viễn đại trưởng lão! Hắn, thực sự không về được, trận chiến kia về sau, hắn dầu hết đèn tắt, vĩnh viễn đọa lạc vào hắc ám!

- Đại trưởng lão!

Thạch Hạo rống to.

Sâu trong vũ trụ, có một đạo môn, đưa tay không thấy được năm ngón, đen như mực, cái gì cũng không nhìn thấy, đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính tư thế oai hùng bừng bừng phấn chấn, chỉ là hai mắt đen kịt, hắn dứt khoát bước vào, rốt cuộc không quay đầu lại được, biến mất không thấy gì nữa!

Đi thật, không thể trở về tới.

- Một cái kỷ nguyên lại một cái kỷ nguyên chìm nổi, đến tột cùng là ai tại tuế nguyệt trường hà phía trên quan sát, đối xử lạnh nhạt đối mặt người kia ở giữa thay đổi, đại thế luân chuyển. Nếu có luân hồi, có một ngày ngươi mới có thể tỉnh lại, khi nào có thể gặp nhau nữa!?

Thạch Hạo tim như bị đao cắt, hắn vì đại trưởng lão đời này vận mệnh mà sầu não, tràn ngập sự không cam lòng, muốn vãn hồi, lại bắt không được cái gì, không thể cứu vãn.

Một cái kỷ nguyên lại một cái kỷ nguyên, nếu có luân hồi, đại trưởng lão phải chăng tại ức vạn năm sau còn có thể thức tỉnh? Khi đó, còn có thể gặp được ai? Còn có thể nhớ lại ai?

Thạch Hạo rời đi nơi này, trở lại Tam Thiên Châu, không tiếp tục đi tiến đánh Tiên Điện, hắn đã thăm dò ra, Tiên Vực có người muốn cầm hắn, thế mà có thể điều động cấm khu nhân mã!

Đây là một cái hỏng bét niên đại, đối với Thạch Hạo mà nói, là một đoạn tàn khốc tuế nguyệt, hắn như hơi không cẩn thận, liền có thể sẽ bị người đánh giết!

Mạnh lên, hắn phải đổi vô biên cường đại, thẳng đến có một ngày, không người dám giết Hoang, không người dám ngang ngược không nói đạo lý, không người dám ở trong thiên địa này cố tình làm bậy.

Nghĩ đến ngày xưa có ít người nói, nhìn thấy một góc tương lai, biểu thị một số việc.

- Giết tới thế gian không người dám xưng tôn, nếu phải lớn thanh toán, tàn khốc đến cùng đi!

Thạch Hạo một người dạo bước, đi chỗ đó Tiên Phần chỗ, thăm hỏi tổ phụ còn có A Man, kết quả vẫn như cũ, nơi này sức mạnh nguyền rủa cuồn cuộn, thường nhân không thể tiếp cận.

Hai người bọn họ lại còn đang say giấc nồng!

Hai người không việc gì, bị Tiên Phần tán phát tràng vực bao phủ, chưa từng bị Thiên Ý một đao trảm hỏng Đạo cơ.

Nơi này phi thường đáng sợ, là một vị nào đó cường giả hoặc là một tộc trở về con đường, dám tham dự Đại Thanh tính toán vô thượng cường giả, bút tích của hắn ngoại nhân không cách nào tưởng tượng.

Chính là mạt pháp ăn mòn, nơi này vẫn như cũ kiên cố Bất Hủ, Tiên Phần như thường.

Thạch Hạo đi, ẩn cư ở trên chín tầng trời, sửa sang ba năm, hắn vô thanh vô tức, thể ngộ mạt pháp thời đại thiên địa kịch biến, trong lúc đó rất nguy hiểm.

Cái này Thiên Ý Hồng Lô giống như là tập trung vào hắn, không ngừng muốn đem hắn đốt thành đạo tắc, để hắn quy về đại đạo.

Bất quá, Thạch Hạo đều nhịn xuống tới, ba năm tĩnh tu, tu vi của hắn đang tăng trưởng, tại tăng vọt, chính thức đi vào Chí Tôn cảnh cao hơn một cái cấp độ.

Cho hắn thêm một khoảng thời gian, hắn nhất định tiến vào Chí Tôn cảnh hậu kỳ.

Bất quá, hắn lại nhíu mày, cảm nhận được một chút không ổn, năm đó nghĩ hết biện pháp trở thành Chí Tôn, đường xá không quá ổn, quá cấp bách, hiện tại hắn mơ hồ cảm thấy bất an.

Chính là Kim Thái Quân đều từng nhìn ra, nói hắn nói được không vững chắc, đã từng mỉa mai hắn không tính chân chính Chí Tôn, có đạo lí riêng của nó.

- Nên trở về hạ giới, ta đi giải quyết tự thân hậu hoạn vấn đề.

Sở dĩ ba năm sau mới trở về, đó là bởi vì Thạch Hạo cảm nhận được nguy hiểm, thăm dò ra Tiên Điện cùng người cấu kết, đối với hắn không từ bỏ, có mai phục.

Xoẹt!

Hắn vọt qua, thân thể xuyên qua Thập Tự Âm Dương Địa, dọc theo con đường kia, hướng về hạ giới đi đến.

Không có tao ngộ phục sát, mấy năm trôi qua về sau, nơi này đã trở nên an tĩnh.

Hạ giới, linh khí khô cạn, cũng đi vào mạt pháp thời đại, hơn nữa có chút nghiêm trọng!

Tại trong cấm khu, Thạch Hạo nhìn thấy cái kia nửa viên trắng như tuyết xương đầu, nghe được cấm khu chi chủ tiếng thở dài, nhưng lại không có ngừng lưu, nhanh chóng rời đi.

Hắn có chút gấp bách, phóng tới Hoang Vực, chạy về Thạch thôn.

Đến rồi bây giờ cảnh giới cỡ này, nhấc chân ở giữa, một mảnh tinh không liền sẽ rơi vào đằng sau, hắn tự nhiên trong tích tắc trở về.

Đứng ở trên ngọn núi, thấy được Thạch thôn, hắn thở dài ra một hơi, nơi đó rất tường hòa, có cười nói, có tiếng la, bọn nhỏ mang theo một chút hung

thú con non chạy tới chạy lui, không giống như là có chuyện không tốt phát sinh.

Tới gần nơi này, thiên thần cây phát sáng, các loại thần dược Linh thảo thổ nạp tinh khí, nơi này mặc dù cũng đi vào thời kỳ mạt pháp, nhưng là xa mạnh hơn địa phương khác bên trên không ít.

Hắn thấy được phía sau thôn đầu chín bộ long cốt, còn có chiếc quan tài đồng này, nó giống như là có thể trấn áp mạt pháp thảm liệt, ngăn cản lại một loại nào đó ăn mòn.

- Đúng rồi, Tiên gia pháp khí, Bất Hủ chi vật đều có hiệu quả nhất định, xem ra một chút tồn tại có thể dựa vào cái này sống lâu dài một chút.

Thạch Hạo nói ra.

Lão tộc trưởng Thạch Vân Phong không việc gì, chỉ bất quá trên trán nhiều một chút nếp nhăn, trước kia biến thành đen sợi tóc lại xuất hiện một chút tuyết trắng.

Thạch Hạo thoáng an tâm, mấy năm liên tục tuổi lớn nhất trưởng giả cũng còn tính khí sắc không tệ, những người khác tự nhiên không ảnh hưởng tới cái gì.

Bởi vì, nơi này không có sống qua trăm vạn năm lão yêu tinh, không biết sát na thọ nguyên khô cạn!

Ngoài ra, còn có Cửu Long Kéo Quan loại này tiên đạo chi vật trấn áp, để nơi này chưa từng chuyển biến xấu đến để cho người ta lo lắng cấp độ.

- Thúc thúc!

- Đại ca!

Một đám thanh niên xông tới, nhìn thấy Thạch Hạo, phá lệ kích động cùng vui sướng, bọn hắn đã biết mạt pháp thời đại đến rồi, một mực tại vì lâu

không thấy Thạch Hạo lo lắng.

- Ngươi biến mất lâu như vậy, đám nhóc con này rất lo lắng!

Đại Hồng Điểu tiến đến phụ cận.

- Ha ha, đều bị ta thao luyện, đám gia hoả này đạo hạnh không có thoái hóa, đều ở tinh tiến trúng!

Đại Hắc Quy thò đầu ra nhìn, ở nơi đó khoe thành tích.

- Thúc thúc, thượng giới ra sao, chúng ta lúc nào giết trở về?!

Một cái mỹ lệ thiếu nữ hỏi.

Đám người này, có là tại trong thạch thôn xuất sinh cũng lớn lên hài tử, còn có là Biên Hoang bảy vương hậu đại, là Thạch Hạo từ Đế quan nơi đó mang về.

Bây giờ, bọn hắn đều sớm đã trưởng thành.

- Cái gọi là Biên Hoang, cái gọi là Cửu Thiên Thập Địa, bây giờ đã hơi có vẻ qua nhỏ, ngày sau chúng ta muốn chinh chiến địa vực đem không có giới hạn giới, lớn đến vô cương, dị vực, hắc ám chi địa, Tiên Vực, đều có thể là chúng ta quân tiên phong hướng địa phương! Cho nên, các ngươi muốn trở nên mạnh hơn, đuổi theo ta đây bước chân, một ngày kia, sẽ giết đến thiên địa này biến sắc, nhật nguyệt vô quang, Tinh Hà đảo ngược, càn khôn phá vỡ!

Thạch Hạo nói ra.

- Xảy ra chuyện gì?

Hoàng Kim sư tử đi tới, nó mặc dù vẫn muốn thoát khỏi thân phận của tọa kỵ, muốn phản bội chạy trốn, nhưng lúc này vẫn là bị kinh trụ.

Những người khác cũng giật mình, một ngày kia, liền Tiên Vực đều có

thể muốn trở thành chinh phạt cuồn cuộn cương thổ?

- Không có gì, dành thời gian luyện binh, tu hành!

Thạch Hạo nói ra.

- Chúng ta một mực tại khổ tu, không thể chờ đợi!

Thạch Hạo nghe vậy, nghĩ nghĩ, nói:

- Vậy thì tốt, hiện tại liền mang các ngươi đi một chỗ, kiểm nghiệm các ngươi tu hành thành quả, thực chiến mới là tốt nhất luyện binh chi pháp.

- Đi nơi nào?

Một số người hưng phấn, ma quyền sát chưởng, đã sớm muốn đi ra mảnh này Đại Hoang.

- Bách Đoạn Sơn Mạch, hoặc là Tây Lăng giới!

Thạch Hạo nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1841: Bách Đoạn Sơn

Thạch Hạo ở trong thôn nghỉ ngơi mấy ngày, chủ yếu là bởi vì cha mẹ ở đây, Tộc trưởng ở đây, hắn rời đi lâu như vậy, những này người có thể nào yên tâm? Mới trở về không thể lập tức liền lên đường đi chinh chiến.

Ở trong thôn, hắn mới đầu có chút không dễ chịu, bởi vì nhìn thấy Vân Hi, nàng như trước như cũ, bình tĩnh mà an bình, mang theo nhàn nhạt không Linh khí vận.

Những năm gần đây, nàng trước sau như một, ở Thạch thôn chờ đợi, xưa nay sẽ không có rời đi ý nghĩ.

Vân Hi tới nơi này, là bởi vì Thạch Hạo ở thượng giới bị Tàn Tiên phế bỏ, mà nàng nhưng cam nguyện tuỳ tùng, đi tới nơi này cằn cỗi Hạ giới, đồng ý chăm sóc hắn nửa đời sau.

Sau đó, bọn họ kết hôn, nhưng là bởi vì Thạch Hạo ở nghĩ tất cả biện pháp thành đạo, cùng nàng kết hôn, càng giống như là muốn chặt đứt đi qua, rõ chí, quên một ít kí ức cũ.

Thạch Hạo có loại cảm giác áy náy, cảm thấy đối với Vân Hi bất công, vì lẽ đó dù cho kết hôn, bây giờ vẫn là lẫn nhau lễ tôn kính, không giống như là chân chính vợ chồng.

Sau đó, hắn nghĩ đến rất nhiều, này một đời hắn cũng gặp phải mấy người phụ nhân, nhưng là hiện nay đi theo ở bên cạnh hắn, cũng chỉ có như thế một cái.

Mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì, mặc kệ có cái nào lý do, hắn cũng không trả lời nên phụ Vân Hi.

- Có thể ở biết rõ ngươi sắp trở thành phế nhân tình huống dưới, còn nguyện ý cùng ngươi Hạ giới, không rời không bỏ, nguyện chăm sóc ngươi cuối đời nữ nhân, ngươi không muốn phụ.

Đây là nhiều năm trước Tộc trưởng Thạch Vân Phong trịnh trọng đối với hắn nói.

Thế gian này, hay là Lão tộc trưởng mới là ảnh hưởng Thạch Hạo sâu nhất người, là hắn đem Thạch Hạo nuôi lớn, có thể có hôm nay Thạch Hạo, đều là hắn một tay tạo thành.

- Vân Hi, nếu như ngươi đồng ý, chúng ta sau đó chính là chân chính vợ chồng, chân chính đạo lữ.

Thạch Hạo nhìn Vân Hi, nhẹ nhàng mở miệng nói rằng.

Phụ cận không người, Vân Hi ngẩn ra, linh động con mắt xán lạn, nàng mang theo kinh ngạc, đã nhiều năm như vậy nàng lại có thể nghe được Thạch Hạo nói ra những lời này.

Năm đó, hắn cũng từng nói lời nói thô tục, nhưng này chỉ là một cái khắp thế giới truy sát hung thú, la hét muốn ăn thịt nướng thiếu niên đối với một cô thiếu nữ nói ra đùa giỡn, có thể nào coi là thật.

Hắn có rất ít như thế trịnh trọng thời điểm, tối thiểu, Vân Hi đi cùng với hắn giờ, hắn không có trịnh trọng tuyên thề cái gì.

Vân Hi, con mắt thoáng đỏ lên, cũng không nói gì.

- Một đường đi theo, có ngươi, cảm ơn!

Thạch Hạo nói rằng, nhẹ nhàng một cái ôm ấp, sau đó xoay người rời đi, hắn đang chuẩn bị, muốn dẫn những kia tinh lực dồi dào thiếu niên đi thực chiến.

Hắn ở nói cho bọn họ chú ý sự tình hạng, cẩn thận căn dặn, dù sao đây là

một lần thực chiến, sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

- Nhớ kỹ, trong thực chiến thân tử đạo tiêu rất thông thường, hôm nay chi huynh đệ, ngày mai khả năng chính là một đống xương, không có trải qua máu và lửa gột rửa, chỉ có thể coi là nhà ấm bên trong mầm hạt đậu, dài không được đại thụ che trời!

Bọn họ ra đi, thạch Tử Lăng vợ chồng bây giờ đã không ngăn trở nữa dừng, sẽ không can dự Thạch Hạo quyết đoán, bởi vì bọn họ biết, hài tử lớn rồi, bây giờ đã vì là Chí Tôn, vượt qua bọn họ có thể tưởng tượng hoàn cảnh, tự có hắn mình muốn suy tính đạo lý.

Chu Yếm cũng theo tới, muốn xem thử xem này nghe đồn bên trong Bách Đoạn Sơn bị mở ra sau dáng vẻ, nó rất có hứng thú.

Bởi vì, nghe nói bên trong có con khỉ, rất là bất phàm, Mao Cầu muốn nhìn vừa nhìn cái gì giống.

Đây là một chỗ kỳ dị nơi, là một chỗ phong ấn Thượng Cổ tiểu thế giới, đang ở ở trong sẽ bị áp chế cảnh giới, khó có thể Siêu Thoát đi tới.

Nơi này, mỗi cách một khoảng thời gian mới có thể mở ra một lần.

Thạch Hạo năm đó đi vào giờ vẫn là một cái tiểu tu sĩ, đang ở Động Thiên cảnh, ở nơi đó phát sinh quá nhiều sự tình, kết bạn Hỏa Linh Nhi, nhận thức Vân Hi các loại.

- Thúc, lẽ nào ngươi để chúng ta đi vào cùng Động Thiên cảnh giới hoặc là linh Hư Cảnh giới sinh linh tác chiến?

- Đại ca, bên trong sinh linh cảnh giới không khỏi quá thấp chứ?

Này quần trải qua dồi dào gia hỏa, cảm thấy tới nơi này không cách nào kiểm nghiệm bọn họ tu đạo thành quả.

- Nơi đây có thể áp chế kẻ xâm nhập cảnh giới, nói rõ tất nhiên là ngày

xưa đại năng bày xuống, ta để cho các ngươi đi thám hiểm, truy tìm ra này giới tầng sâu nhất bí ẩn, mà không phải vẻn vẹn đối phó bên trong một ít sinh linh.

Thạch Hạo nói rằng.

Ngoài ra, nếu như đám người kia đều bị áp chế cảnh giới, sau khi tiến vào, không chắc có thể thuận buồm xuôi gió, tầng thấp huyết chiến, cũng là một loại kiểm nghiệm.

Bây giờ còn không là Bách Đoạn Sơn mở ra thời điểm, nơi này tiểu thế giới mỗi quá một khoảng thời gian mới có thể tự mình mở ra một lần, thường ngày không lộ ra ngoài.

Thạch Hạo đứng ở đây, cẩn thận nhìn, sau đó ra tay rồi, hắn mạnh mẽ mở ra phong ấn, đang ở cảnh giới chí tôn hắn có năng lực như vậy.

- Hừm, Chí Tôn thủ đoạn?

Hắn lấy làm kinh hãi, vùng thế giới nhỏ này cùng Chí Tôn có quan hệ, là bực này nhân vật tác phẩm.

Răng rắc!

Sơn mạch, bùng nổ ra một tia chớp màu đen, to lớn vô biên, cắt rời nơi đây, hư không dập tắt, sau đó một thế giới nhỏ hiện lên.

Cùng lúc đó, vô tận sương trắng hiện lên, nhanh chóng cuồn cuộn mà đến, giống như là thuỷ triều, đem mọi người bao phủ, cầm bọn họ nhấn chìm.

- Chuyện gì xảy ra?!

Những người trẻ tuổi kia tất cả giật mình, bất quá cũng: nhưng không hoảng loạn, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, có mấy người càng từ lâu tu ra Thiên Nhãn, xác thực có thể xưng tụng nhân tài, thiên phú kinh người.

Lối vào xuất hiện, bọn họ theo sương mù mà đi, tiến vào vùng thế giới nhỏ này.

Linh khí phả vào mặt, nơi này được thời đại mạt pháp ảnh hưởng hơi hơi nhẹ hơn một chút, hẳn là phong ấn gây nên, có nhất định bước đệm tác dụng.

Đầy trời đều là màu trắng, trắng noãn như tuyết, Tùy Phong bay lả tả, đó là một hạt lại một hạt hạt giống bồ công anh, mang theo điểm điểm ánh sáng lộng lẫy, trắng như tuyết phân võ, đâu đâu cũng có.

Thạch Hạo trong lòng nhất thời chìm xuống, hắn cảm nhận được một loại không giống bình thường bầu không khí, vùng thế giới nhỏ này xảy ra vấn đề, với hắn năm đó rèn luyện giờ không giống.

Bất quá, hắn không có mở miệng, đứng phía sau cùng, nhìn này quần nam nữ trẻ tuổi ứng đối.

Đám người tuổi trẻ này không có để hắn thất vọng, dù sao, có mấy người năm đó nhưng là ở tàn khốc Biên Hoang sinh ra, ở Nguyên Thủy Đế Thành nhìn quen sinh tử.

Mấy người với hắn Hạ giới giờ, đều từ lâu ghi việc, hiểu được tu hành, khung bên trong in dấu xuống Biên Hoang tàn khốc đại chiến bất diệt dấu ấn.

- Cẩn thận, không nên để cho những này hạt giống tiếp cận, chặt chẽ phòng ngự!

Có người quát lên.

- Nơi này pháp tắc mạnh mẽ, nhưng không có áp chế chúng ta cảnh giới, cùng Thạch đại ca nói tới không giống, xảy ra vấn đề, cẩn thận ứng đối!

...

Không cần Thạch Hạo nhắc nhở, đám người kia tự chủ phòng ngự, đề

phòng, nhắc nhở lẫn nhau, trận địa sẵn sàng đón quân địch, bọn họ đều có nhạy cảm trực giác, linh cảm đến chỗ này không thích hợp.

- Ô ô...

Tiếng hú vang lên, dường như quỷ khóc giống như vậy, đầy trời trắng như tuyết bồ công anh hạt giống bay lượn, hướng về những người trẻ tuổi này phát động tấn công, ánh bạc lóng lánh, tuyết nhung bình thường hạt giống trở nên sắc bén cực kỳ, muốn đâm thủng mọi người huyết nhục, cắm rễ đi vào.

- Ầm!

Liệt diễm Phần Thiên, đám người tuổi trẻ này bên trong có thực lực mạnh mẽ người thôi thúc Chân Hỏa, phần đỏ bầu trời, đem đầy trời bồ công anh hạt giống nhen lửa.

Phốc!

Bất quá, cũng có thực lực đối lập yếu hơn một đoạn người, bị bồ công anh hạt giống đột phá, đâm vào cơ thể bên trong, chớp mắt mọc rễ nẩy mầm, rút lấy cái đó huyết nhục tinh hoa, muốn mượn thể trọng sinh, lớn mạnh bản thân.

- Yêu nghiệt ngươi dám!

Trong đó thực lực mạnh mẽ nhất mấy người, gần như cùng lúc đó chuyển động, đến phụ cận, đánh về này mấy cái người thực lực hơi yếu, bang bọn họ bức ra hạt giống, cũng đốt cháy tận độc huyết.

- Kết trận, giết cho ta!

Có mấy người đứng ra, thét ra lệnh đồng hành người, trong phút chốc, nơi này chia làm vài cỗ nhân mã, mỗi đội có thể có trăm người.

Bọn họ cũng không hoảng loạn, đều đâu vào đấy, từng cái từng cái mang

theo kinh người sát khí, kết thành chiến trận, về phía trước bức tiến mà đi.

Thạch Hạo gật đầu, đám người tuổi trẻ này không sai, thiếu hụt kinh nghiệm thực chiến, thế nhưng là không có rối loạn trận tuyến, đều là đáng làm tinh anh.

Đi vào trong, bạch cốt khắp nơi, âm u đầy tử khí, lại không có nhìn thấy một con sẽ chạy sinh linh, rất đáng sợ, dường như tiến vào Địa Ngục.

Nơi này có cỏ mộc, có Linh khí, nhưng chính là không có hung thú, không có ác điểu, này cùng Thạch Hạo năm đó trải qua không giống nhau!

- Gặp quỷ, làm sao đều chết hết, tất cả đều là bạch cốt, ai tạo nghiệt, đều là này quái lạ bồ công anh sao?

Lớn hồng chim kêu quái dị, năm đó nó cũng đã tới nơi này, chính là ở chỗ này bị Thạch Hạo hàng phục cũng mang đi.

Đi vào trong, hung thú cùng ác điểu đều chết hết, trên đất có rất nhiều to lớn bạch cốt, cũng có mục nát chim vũ các loại, duy nhất tương đồng điểm, huyết nhục chi tinh bị thôn phệ sạch sẽ.

- Không cần hoảng, thấy thần Sát Thần, gặp ma chém ma!

Những người trẻ tuổi kia bên trong mấy cái thủ lĩnh đều rất bình tĩnh, bọn họ đi tuốt đàng trước phương, phi thường bình tĩnh, không chút nào e ngại.

- Bồ Ma Thụ!

Thạch Hạo nghĩ đến danh tự này, năm đó, hắn ở Bách Đoạn Sơn mạch từng gặp phải một cái cường địch, chính là này Bồ Ma Thụ đời sau, khi đó thế gian chỉ có một cây này.

Trận chiến đó, hắn bỏ ra rất nhiều sức lực, mới đưa này cây Bồ Ma Thụ chiến bại, để nó bị thương.

Rời đi Bách Đoạn Sơn mạch giờ, Bồ Ma Thụ chưa hề đi ra, một mình lưu lại, cắm rễ trong tiểu thế giới.

- Là nó? Cũng không đúng!

Thạch Hạo nhíu mày.

Hắn nghĩ tới rồi một chuyện, tương truyền, ở thời kỳ thượng cổ, có một cây Bồ Ma Thụ, thực lực cao thâm, bị người từ thượng giới truy sát đến Hạ giới, ở Bát Vực khuấy lên vô biên Phong Vân, nuốt chửng không biết bao nhiêu sinh linh.

Cuối cùng, thiên hạ cộng quét sạch, mới gian nan đem hắn chém chết.

Ngoài ra, Thạch Hạo tham dự quá Biên Hoang đại chiến, hắn trả lại giải đến một cái phi thường tin tức trọng yếu, Tiên Cổ một trận chiến, dị vực từng có một cái vô địch chi vương.

Này chính là Bồ Ma Vương!

Đó là một vị Bất Hủ vương giả, thực lực quá mạnh mẽ, chém giết Cửu Thiên vô số cao thủ, tương truyền, hắn một thân đạo hạnh so với Xích Vương đều chỉ cường không kém.

Tu Tri, Xích Vương nhưng là một cái biến thái, từng lấy Xích Vương đỉnh nuốt quá Tiên Vương.

Bất quá, Bồ Ma Vương vận mệnh chưa đủ tốt, gặp phải một cái lại một cái kẻ tàn nhẫn, đều là tìm người mạnh nhất va chạm, tiên là cùng Chân Long đại chiến, kết quả lại gặp phải Lục Đạo Luân Hồi vương, cuối cùng giết đỏ mắt giờ, lại đi theo không cuối cùng Tiên Vương liều mạng.

Hắn bị không cuối cùng Tiên Vương đánh giết rồi!

Bất quá, không ai có thể tìm tới thi thể của hắn, đang đại chiến sau khi kết thúc, cái đó thi không cánh mà bay.

- Đều cho ta chú ý, nơi này có gì đó quái lạ, cẩn thận một ít!

Thạch Hạo quát lên, hắn đều tự mình mở miệng, làm cho tất cả mọi người đều thần sắc đọng lại, thần kinh căng thẳng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1842: Bồ Ma

Đã từng Bồ Ma Vương, cái kia nhưng là một cái nhân vật hung ác, Cửu Thiên Thập Địa tu sĩ nghe đến đã biến sắc, người này giết cao thủ thi cốt chồng chất thành núi, cực độ Lãnh Huyết.

Tộc này không xuất thủ thì thôi, một khi xuất kích, bình thường nói đến không biết để lại người sống, lại chết sinh linh đều rất thảm, đầy trời bồ công anh mầm móng vừa ra, cắm rễ tại địch nhân máu thịt bên trong, tươi sống hút trưởng thành thịt khô, liền cốt tủy cũng không thừa lại.

Bên trong tiểu thế giới thực vật thanh thúy tươi tốt, chỉ là không thấy hung cầm mãnh thú, Chu Yếm chỗ muốn tìm cái kia thần dị hầu tử, vẫn không có xuất hiện.

Tiến lên thật lâu, ở dưới một tòa núi lớn, một cây lớn côn sắt chặn đường, đến tận đây có thể vững tin, con khỉ kia tộc đầu lĩnh cũng đã chết.

Trên mặt đất, còn có nó hài cốt, chết rất thảm, xương sọ đều bị mở ra, có thực vật rễ cây cắm rễ qua dấu vết, óc bị thôn phệ sạch sẽ.

- Cái này Bồ Ma Thụ là một mỹ thực gia a, ta đã sớm nhớ thương cái kia đầu khỉ đâu, kết quả bị nó nhanh chân đến trước.

Đại Hồng Điểu lẩm bẩm, chỉ là cái chuyện cười này tuyệt không êm tai, không ai cười ra tiếng.

Vùng thế giới nhỏ này bên trong tinh khí lượn lờ, nhưng là có loại kia cô quạnh cùng túc sát, còn có một loại u lãnh khí tức, phảng phất có vô tận oan hồn tại bồi hồi.

- Xoẹt!

Trên bầu trời, một gốc đại thụ bay tới, trấn áp mà xuống, mang theo hơi thở hết sức mạnh mẽ.

Không có gì ngoài đầy trời tuyết nhung bên ngoài, còn có một đường lại một đường rễ cây, xé mở hư không, cắm rễ mà xuống, đem rất nhiều người bao phủ tại hạ, muốn hấp thu tính mạng của bọn hắn bản nguyên.

- Một cái Mao Thần mà thôi, cũng dám làm loạn?

Người trẻ tuổi trong tay một tên đầu lĩnh, tên là Thạch Chung, cười lạnh, không chút nào e ngại, một tay bóp pháp ấn, ký hiệu lưu chuyển, kết thành một phương cổ phác phương ấn, tên là —— Phiên Thiên.

Đây là Biên Hoang nguyên thủy Đế thành truyền thừa, có nhiều thứ là Thạch Hạo giáo cho bọn hắn, cũng có rất nhiều là bọn hắn được từ tổ tiên truyền thừa!

Phiên Thiên Ấn vừa ra, buội cây này đại thụ lay động, dự cảm được không ổn, muốn bỏ chạy.

Thế nhưng là, đã chậm, một tiếng ầm vang, cái này càn khôn phảng phất thực sự lật lại, tiếng vang to lớn, chấn động kịch liệt, mỗi một tấc đều nổ tung.

Đây là Phiên Thiên Ấn chi thần uy!

Trong đám người tuổi trẻ một cái đầu lĩnh Thạch Chung, một cái pháp ấn mà thôi, liền đem buội cây này Bồ Ma Thụ chấn vỡ, hình thần câu diệt.

- Như thế không khỏi đánh? Còn muốn để lại người sống đâu, thực sự là một cái Mao Thần!

Người tuổi trẻ kia lẩm bẩm.

Đại Hồng Điểu nhìn ngẩn người, sau đó rụt cổ lại, nghĩ đến ngày thường đối với đám người tuổi trẻ này quát lớn, đốc xúc bọn hắn luyện công, nó

không khỏi có chút đỏ mặt, bởi vì rất rõ ràng, nó sớm đã không bằng.

Đây chính là một vị hàng thật giá thật Chân Thần, kết quả thực giống như là một Mao Thần đồng dạng, bị cái này "Tiểu gia hỏa" đánh bể.

- Trường Giang sóng sau thúc sóng trước, một làn sóng qua đi còn có một sóng, lão nhân gia ta có phải thật vậy hay không lão liễu?

Đại Hồng Điểu lấy thanh âm yếu ớt nói thầm, nó coi là người khác nghe không được, thế nhưng là có ít người Linh giác quá nhạy cảm.

- Chim thúc, đừng nhụt chí, ngài cũng liền so với ta kém mấy cái như vậy cảnh giới mà thôi, từ từ sẽ đến, từ tu sĩ góc độ đến xem, ngài còn tính là một cái rất trẻ trung hậu sinh tiểu tử đây.

Cái kia tên là Thạch Chung người trẻ tuổi cười hì hì.

- Tránh qua một bên đi, ta phong nhã hào hoa, tuyệt đại thiên kiêu, ngươi một cái tiểu thí con non cùng ta so kém xa, ta chỉ phải không thích ra tay mà thôi, danh tiếng đều lưu cho các ngươi!

Đại Hồng Điểu mạnh miệng.

- Hắc hắc, a ha ha...

Một đám người trẻ tuổi cười to.

- Đừng lười biếng, nơi này có cổ quái, có Mao Thần liền khó nói chắc có đại gia hỏa!

Một thiếu nữ nói ra, tên là Chu Lâm, mi tâm hiển hiện một sợi hỏa diễm ấn ký, mười phần cường hãn, cũng là đầu lĩnh một trong.

Tử địa, hoàn toàn yên tĩnh, đảo chỗ đều là thi cốt, bọn hắn đã đã xong hơn phân nửa tiểu thế giới, thấy chính là một kết quả như vậy, buồn tẻ đáng sợ này.

Không có gì ngoài thực vật, toàn bộ sinh linh đều đã chết, một cái không có lưu, bị giết sạch sành sanh.

- Là năm đó gốc cây kia Bồ Ma Thụ sao?

Đại Hồng Điểu nhỏ giọng hỏi Thạch Hạo, nó có chút lo lắng.

Thạch Hạo lắc đầu, chết đi Bồ Ma Thụ không phải năm đó cái kia, ngày xưa, cái kia một gốc rất sinh mãnh, cùng hắn cũng đã có một phen chém giết.

Bọn hắn chạy về tiểu trung tâm của thế giới khu vực, càng phát ra tới gần.

- Có thể xảy ra vấn đề gì hay không?

Đại Hồng Điểu hỏi Thạch Hạo.

- Nếu như là Bất Hủ, từ khi chúng ta phá vỡ tiểu thế giới lúc, liền đã chậm, nếu như là nhân đạo sinh linh, không cần lo lắng!

Thạch Hạo nói ra.

Hắn có nắm chắc nhất định, vững tin không phải cái kia Tiên Cổ kỷ nguyên Bồ Ma Vương, nếu thật là sinh linh kia, đã sớm xuất thủ, cần gì trêu đùa bọn hắn?

- Ầm ầm!

Tới gần khu vực trung tâm về sau, thiên địa hắc ám, đó là một gốc đại thụ, che khuất bầu trời, nó chỗ bay xuống bồ công anh mầm móng lại là màu đen.

Một gốc đại thụ, so trước kia gốc cây kia cũng không biết mạnh mẽ hơn bao nhiêu lần, bao phủ toàn bộ tiểu thế giới, đến nơi này sau toàn bộ sinh linh đều bị nó bao trùm.

Rễ cây to lớn, thanh thúy tươi tốt cành lá, còn có vô tình đen sợi thô,

cuồn cuộn, giống như một đầu ẩn núp hung rồng xuất thủ, muốn hủy diệt trong nhân thế.

- Giết!

Thạch Chung còn có Chu Lâm xuất thủ, tranh nhau chen lấn, đều muốn cầm xuống này hung.

- Cẩn thận, đây là Độn Nhất cảnh giới cường giả!

Hậu phương, có người nhắc nhở.

Cùng lúc đó, mấy tên khác đầu lĩnh cũng trịnh trọng lên, chậm rãi dạo bước, tùy thời chuẩn bị xuất thủ.

- Không cho phép cùng ta đoạt!

Hiếu chiến Thạch Chung mở miệng, thẳng hướng trên bầu trời.

- Không được, ngươi đã giải quyết xong một cái, giờ đến phiên ta.

Chu Lâm không nhượng bộ, mái tóc dài màu đỏ rực phất phới, thướt tha tư thái trội hơn, giống như một đầu Hỏa Phượng đồng dạng, vọt lên tận trời, liệt diễm Phần Thiên, công kích Bồ Ma Thụ.

- Đám này ranh con, cường đại như thế rồi?

Đại Hắc Quy cũng ngẩn người, trận trận giật mình.

Đám người tuổi trẻ này, nói tuổi trẻ, nhưng lớn tuổi chính là một nhóm cũng có ba bốn mươi tuổi, nhưng là, cái này tuổi tác đi vào Độn Nhất cảnh giới, vẫn là đủ để làm cho người kinh hãi.

Hai mươi mấy tuổi trở thành Độn Nhất cảnh giới cao thủ, trên đời duy nhất, chỉ có Thạch Hạo một người, đây chỉ là một lệ mà thôi, ba mươi mấy tuổi Độn Nhất cường giả đã xem như hiếm thấy.

Nho nhỏ Thạch thôn thì có mấy cái!

- Móa nó, gia hỏa này, lại thêm đám này điên cuồng người trẻ tuổi, ngày sau muốn tổ kiến cái gì, thật muốn chinh phạt Tiên Vực sao?

Đại Hắc Quy rụt cổ lại, càng nghĩ càng đáng sợ.

Ầm!

Trên bầu trời, đại dương màu đen bạo động, cái kia đen sợi thô tại bốc lên, khắp nơi đều là, nhưng lại bị Chu Lâm một mồi lửa cho đốt lên, ở xung quanh Phượng Hoàng huýt dài, liệt diễm ngập trời.

Đây là Thạch Hạo truyền xuống Chân Hoàng bảo thuật, nàng bản thân liền là bảy vương hậu người, có Chu Tước huyết mạch, tu tập loại công pháp này làm ít công to, uy năng to lớn.

- Thạch Chung, ngươi lại quấy rối, đừng trách ta không khách khí!

Chu Lâm quát.

- Rõ ràng là ta trước công tới, tốt a, tặng cho ngươi!

Thạch Chung không cam lòng, nhưng cũng không nghĩ đấu tranh nội bộ, đem tên này địch thủ nhường cho Chu Lâm.

- Ha ha...

Bên cạnh, mấy cái đầu lĩnh, đều là trong đám người tuổi trẻ người nổi bật, không kém hơn hai người này, đều phá lên cười.

- Đám người kia, không có chút nào đem đối thủ để vào mắt a.

Đại Hồng Điểu thở dài.

- Bởi vì, bọn hắn có như vậy lực lượng, thật là kỳ tài ngút trời!

Hồng Hộc Thánh Giả nói ra, hắn bị Thạch Hạo cứu được một mạng, ban cho thần dược các loại, lưu tại Thạch thôn.

Bất quá, lần này mạt pháp tiến đến, suýt nữa đem hắn hành hạ chết, kết quả là, nó hoàn tất đột phá nguyên hữu cảnh giới, thọ nguyên có thể kéo dài.

Nói tóm lại, nó muốn cảm tạ Thạch thôn, nơi đó có Cửu Long Kéo Quan trấn áp, bảo vệ thôn, ngoài ra còn có thiên thần cây các loại hiếm thấy bảo dược, tinh khí bốc hơi, không cần lo lắng mạt pháp thời đại nơi đó tinh túy khô cạn.

- Ầm!

Trên bầu trời, kịch liệt va chạm mạnh, Chu Lâm hóa thành một đầu Chân Hoàng, cùng gốc cây kia đại thụ chém giết, chém xuống nhiều cành mấy người.

Buội cây kia hóa thành một cái trung niên nam tử bộ dáng, thần sắc lạnh lùng, thật sâu nhìn một cái Thạch Hạo, nói:

- Ta không nghĩ tới, ngươi còn sẽ tới, bất quá đã chậm, một ngày kia, các ngươi đều phải chết!

- Là hắn!

Thạch Hạo kinh ngạc, dù là đi qua rất nhiều năm, hắn còn có thể nhớ lại, chính là từng giao thủ với hắn gốc cây kia Bồ Ma Thụ.

- Dám uy hiếp ta Đại huynh? Chém!

Chu Lâm khẽ kêu nói.

Phượng Hoàng giương cánh, ở tại phía sau, hiện ra một đôi xích hồng mà sáng chói Tiên cánh, xẹt qua bầu trời, như là hai cái tiên kiếm đồng dạng, quá sắc bén, không gì không phá.

Răng rắc một tiếng, chạc cây to lớn bị trảm rơi xuống, ánh lửa cuồn

cuộn, Chu Lâm như là dục hỏa Phượng Hoàng, cùng một cái áo đen nam tử chém giết, máu thịt chính là cành lá, đại chiến phi thường kịch liệt.

Trên trăm chiêu qua đi, oanh một tiếng, Phượng Hoàng hai cánh giao nhau, kiếm khí tung hoành khuấy động, đem cái kia trung niên nam tử chém thành vài khúc, hắn hét thảm một tiếng.

Xoẹt một tiếng, ô quang ngút trời, nguyên thần của hắn trốn.

- Chạy đi đâu!

Chu Lâm truy kích.

- Sưu

một tiếng, cùng với một đạo xích quang, một bóng người khác xông tới, trực tiếp cuốn một cái, đem Bồ Ma Thụ Nguyên Thần giam cầm, đánh rơi.

- Ai, dám cướp ta chiến công?

Chu Lâm dữ dằn.

Bất quá, thấy là một con rồng về sau, nàng vừa cười, nói:

- Nguyên lai là Đại sư điệt a, thủ đoạn không tệ, là ngươi xuất thủ liền không thành vấn đề.

Một số người cười trộm, chỉ có Xích Long trừng mắt, một cơn lửa giận suýt nữa từ lỗ mũi phun ra, từng hồi rồng gầm. Phải biết, ba mươi mấy năm trước, đó còn là một cái hoàng mao nha đầu đâu, hấp ta hấp tấp đi theo nó đằng sau chạy, bây giờ dám đùa giỡn nó.

- Còn dám nói lung tung, ta từng bước từng bước đem toàn bộ các ngươi trấn áp!

Xích Long căm tức nói ra.

Kết quả, một đám đau đầu nhảy ra ngoài, bao quát Chu Lâm, Thạch Chung bọn người ở tại bên trong, kích động, mấy cái đầu lĩnh cùng một chỗ khiêu chiến, hướng nó khiêu chiến.

- Đại sư điệt, ta không phục, hướng ngươi khiêu chiến!

- Đại chất tử, tới đi, chúng ta quyết một trận thắng thua!

...

Xích Long không nói gì, những người khác cũng không lời.

- Chỉ bằng các ngươi, cùng lên đi!

Xích Long bộc phát.

- Ta một cái là được, ai sợ ai!

- Tất cả im miệng cho ta!

Thạch Hạo quát lớn.

Trong quá trình này, hắn bắt đầu chỉ là nhìn lấy, không có ý niệm xuất thủ, bởi vì, những thiên tài này trưởng thành, có thể đủ một mình đảm đương một phía, ai có thể nghĩ cuối cùng trong ổ lục đục.

- Chúng ta chỉ là nói đùa.

Cuối cùng, ở bên trong vùng thế giới nhỏ này cẩn thận tìm kiếm, không có gì ngoài một chút Bồ Ma Thụ bên ngoài, không còn gì khác, đều bị nhổ tận gốc.

Thạch Hạo muốn lục soát ngày xưa địch thủ Nguyên Thần ấn ký, thế nhưng là, sớm đã đã chậm, bị người đánh rơi lúc, nguyên thần liền tự chủ đốt cháy, nơi đây Bồ Ma Thụ toàn diệt.

Lật khắp tiểu thế giới này, bọn hắn ở trung tâm phát hiện một hơi cổ

quan, không biết niên đại nào, bên trong chỉ có một ít quy liệt da thịt khối, mang theo lân phiến, khó mà nói là chủng tộc gì.

- Ừ, không phải Bồ Ma Vương à, làm sao có lân phiến?

Thạch Hạo kinh hãi.

Trừ cái đó ra, hắn tại trong quan tài nhìn thấy một tòa cổ quái bạch cốt tế đàn, rất nhỏ, cũng không lớn, cùng sở hữu năm cái sừng.

Cái này hình dạng có điểm lạ, đồng thời hắn nhìn lấy khá quen!

- Lục Đạo Luân Hồi bàn!?

Ánh mắt của hắn đại thịnh, trên tế đàn năm cái sừng cùng Lục Đạo Luân Hồi bàn cạnh góc rất giống.

Hắn năm đó từng thấy từng tới, bị một cái đầy người đều là Thần Hỏa người trẻ tuổi nắm lấy, uy thế cường đại.

Cái kia tắm rửa thần hỏa nam tử, trong tay nắm giữ không trọn vẹn Luân Hồi Bàn, đã biến mất rất nhiều năm, ở chỗ này, hắn hoàn tất nhìn thấy bạch cốt trên tế đàn có chút lõm, nếu là lấp đầy, hãy cùng luân hồi vậy hình dạng tương cận, đương nhiên thiếu một góc.

- Chẳng lẽ có người chiếm được Lục Đạo Luân Hồi bàn mấy góc còn lại?

Đem nơi này lật cả đáy lên trời, lại có thu hoạch mới.

Đây là bị Xích Long bắt giữ, một đầu tiểu long, ngũ quang thập sắc, xán lạn vô cùng, hương khí dị thường nồng đậm.

- Bất Lão Tuyền!

Thạch Hạo kinh ngạc, năm đó chỉ lấy được mấy giọt mà thôi, chiếc kia suối đã hóa hình, trốn.

- Thì ra là thế, đúng là một hơi tiên tuyền nhãn!

Thạch Hạo giật mình.

Cửu Thiên Thập Địa ở giữa, chỉ có như vậy mấy ngụm tiên tuyền nhãn mà thôi, theo Tiên Cổ một trận chiến kết thúc, tuyền nhãn đều biến mất.

Nơi này thế mà có một hơi, đáng tiếc, hồ suối đã hủy, bị mở thành chiếc kia quan tài, vô tận tuế nguyệt đến nay, phun trào đi lên suối nước tẩm bổ qua kim sắc hạt cát mấy người bị Thạch Hạo đào đi.

Về phần suối bên trong trước kia dựng dục ra tinh túy, thì là con tiểu long này.

Thạch Hạo đã từng từ Tiên Điện đạt được một con suối, tinh túy tan hết bộ phận, còn có một bộ phận bị chó con nhỏ ăn hết, còn thừa bộ phận còn tại Thạch Hạo trên người tiên tuyền trong ao.

- Vừa vặn, đem con tiểu long này bỏ vào hồ suối bên trong tẩm bổ, sẽ trở thành một hơi chân chính tiên tuyền nhãn.

Thạch Hạo lộ ra tiếu dung, đây là chuyến này thu hoạch lớn nhất.

Nếu như không phải Xích Long ở đây, bình thường người thật đúng là khó mà phát hiện, tinh này túy hoá thành hình rồng, phi thiên độn địa, xuất nhập Nhật Nguyệt trong nước lửa, rất trơn trượt, che đậy bản thân tất cả khí tức.

Sau đó, Thạch Chung đám người lại đào được Thông Linh Hoa mấy người vài cọng hiếm thấy lớn thuốc!

Vùng thế giới nhỏ này bên trong, lại không bí mật gì, bọn hắn rút đi.

- Đại huynh, chúng ta hồi Thạch thôn sao?

- Nếu không trực tiếp thẳng hướng Tây Lăng giới đi!

Thạch Hạo nghe vậy, hơi trầm ngâm, sau đó nhẹ gật đầu, nói:

- Mục tiêu, Tây Lăng giới!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1843: Tây Lăng Giới

Tây Lăng Giới, đó là một mảnh lăng tẩm!

Năm tháng dài đằng đẵng qua đi, liên quan với nơi đó từ lâu không nói rõ được cũng không tả rõ được.

Mọi người chỉ biết là, chính là Tây Lăng Giới khu vực bên ngoài cũng có rất nhiều Thái Cổ hung thú hài cốt, chồng chất thành sơn.

Nơi đó gò đất lớn liên miên, tùy tiện một toà đào lên sau đều có thể xác định vì là thú dữ mộ phần, trải qua năm tháng dài đằng đẵng tích lũy, xảy ra vấn đề lớn, thường xuyên có quỷ dị phát sinh.

Dọc theo đường đi, bọn họ mênh mông cuồn cuộn tiến lên, từ từ tiếp cận khu vực này.

- Ta và các ngươi nói, Tây Lăng Giới nguy hiểm nhất, năm đó bản tọa nhưng là tự mình xông qua, chứng kiến nó thành hình nghịch thiên quá trình, vạn không thể bất cẩn.

Đại Hắc Quy nói rằng, một nữa là khoe khoang, một nữa là nhắc nhở.

Nó nói không ngoa, năm đó Tây Lăng bước đầu thành hình, hóa thành một giới, mới mở ra mà thôi, lúc đó liền nhìn thấy Thần Vương, Thiên Thần chờ hiện ra, khủng bố cực điểm.

Ngày xưa, Thạch Hạo, Đại Hắc Quy các loại, đông trốn tây nấp, ở bên trong tách ra những kia những kia ý thức mơ hồ quỷ dị sinh vật, mới có thể xuyên hành mà qua.

Không phải vậy, thật sự dám liều, chết rồi liền xương vụn đều không còn

sót lại.

Đã nhiều năm như vậy, không biết Tây Lăng Giới đến tột cùng thế nào, nghĩ đến hơn nửa càng thêm hướng tới khủng bố.

Thạch Hạo đối với nơi này ấn tượng cực kỳ sâu sắc, vạn linh chính là bắt nguồn từ nơi này, ở tế đàn kia trên, lúc đó còn có vài món đồ vật cùng vạn linh đặt ngang hàng, năm đó hắn chỉ chiếm lấy vạn linh.

- Chúng ta sẽ chú ý!

Thạch Chung gật đầu, tuy rằng hoàn toàn tự tin, thế nhưng là cũng không tự mãn.

- Quy Thúc, yên tâm được rồi, chúng ta cũng không phải nhà ấm bên trong đóa hoa, có cái gì đau khổ cứ đến được rồi, cũng nên rèn luyện một thoáng tự thân phong mang.

Chu Lâm cười hì hì, cố ý sinh động bầu không khí.

Nghe nàng vừa nói như vậy, tất cả mọi người nở nụ cười.

- Các ngươi không phải nhà ấm bên trong nụ hoa, ai là?

Chỉ có Xích Long tự cao tự đại, quặm mặt lại, không ưa mấy người, bởi vì nó quá phản cảm Đại sư điệt ba chữ này, muốn trấn áp này mấy cái đâm đầu.

- Đại sư điệt, ngươi có ý gì, không tin chúng ta nói mà nói sao?

Chu Lâm cười hì hì.

- Con nhóc con, ngươi từng trải qua cái gì, hôm nay mới chính thức theo người quyết một trận tử chiến chứ?

Xích Long bác bỏ nói.

Nó thừa nhận, này cây Bồ Ma Thụ không yếu, là một nhân vật, Chu Lâm có thể giết hắn, đã chứng minh tự thân bất phàm. Dù sao, Bồ Ma Thụ là một loại đặc thù sinh linh, một cây thành niên, ngàn vạn sinh linh ngã xuống, ở nó tiến hóa trên đường, hài cốt đầy rẫy, nó rút lấy các tộc sinh linh bản nguyên, loại này trưởng thành trải qua, muốn không cường đại cũng không được.

- Sư điệt, ngươi bắt nạt ta tuổi tác cạn mà trải qua thiếu sao? Vậy ngươi liền sai rồi, đừng nói là Bồ Ma các loại, chính là so với hắn lợi hại 1 ngàn lần, gấp một vạn lần sinh linh ta đều từng thấy, thế gian sát phạt khốc liệt đến đâu, có thể cho ta trong mắt cũng không tính là cái gì, cái gọi là nhà ấm đóa hoa, sử dụng ở sư điệt trên người ngươi cũng gần như.

Chu Lâm trên mặt mang theo nụ cười.

Kết quả, này bình thản lời nói, lại làm cho một đoàn người trẻ tuổi đều trầm mặc xuống.

Đám người kia tuổi nhỏ giờ, trải qua chính là cái gì? Bất Hủ công thành, Thất Vương trấn thủ, Chân Tiên chết đi...

Quá khốc liệt rồi!

Xích Long giận dữ, nói:

- Một mình ngươi con nhóc con, có thể trải qua cái gì?

- Ta sinh ra Nguyên Thủy Đế Thành, sinh ra được liền bắt đầu ăn thi thể của kẻ địch, có hung cầm, có mãnh thú, kém cỏi nhất đều là Thiên Thần cảnh giới hung linh, chính là Chí Tôn cũng gặm nhấm quá, thậm chí còn có Bất Hủ giả thi khối!

Chu Lâm thản nhiên nói.

- Nói bậy, bằng ngươi một tiểu nha đầu, còn muốn lấy loại kia cường giả là thực, một giọt máu liền đủ để trí ngươi vào chỗ chết!

Xích Long không tin.

- A!

Chu Lâm nở nụ cười, có chút thương cảm, nói:

- Nếu như ngươi sinh ở một toà bị nhốt một cái kỷ nguyên, từ xưa đến nay đều ở cùng dị vực đại chiến Nguyên Thủy Đế Thành bên trong, ta nghĩ đừng nói cổ thú thịt, chính là người thi cũng đến ăn. Ta từ khi ra đời giờ, cự thành linh mạch liền khô cạn, không có cây cỏ, không có linh dược, không có bình thường đồ ăn, có chỉ là thi thể, ngoài ra chúng ta còn có thể ăn cái gì?!

Thạch Hạo thở dài, đây là thật tình, hắn đã từng tiến vào tòa thành kia hồ, quá thảm.

Hết thảy hài tử cũng như này, không có một cái ngoại lệ, trên người mặc tàn tạ da thú y, mỗi người đều bẩn thỉu, mang theo huyết ô.

Bọn họ có thể sống sót, chỉ có thể ăn những thi thể này, vui mừng chính là có mạnh mẽ tiền bối, có Tàn Hoạt Thất Vương bên trong người, bang bọn họ luyện hóa đi thi thể bên trong các loại sát ý, còn có trí mạng tai hại vật chất các loại.

Cái này cũng là bọn họ khí lực mạnh mẽ nguyên nhân vị trí, Thạch Hạo đem bọn họ mang ra đến, đối với bọn họ ôm ấp kỳ vọng cao sức lực chính là ở đây, loại kia trong hoàn cảnh lớn lên hài tử, ngày sau thành tựu chắc chắn sẽ không thấp.

Dù sao, liền Thập Hung đời sau Xích Long cùng bọn họ so với, đều tựa hồ xem như là ở nhà ấm bên trong lớn lên.

- Ta ăn qua Chí Tôn thịt, liền tiên huyết đều hưởng qua, nhưng đáng tiếc, khi đó còn quá nhỏ, dù cho bị trưởng bối rèn luyện ra hết thảy sát phạt khí, cùng với có thể thương chúng ta bản nguyên vật chất, nhưng vẫn là chỉ ăn được một điểm, vẫn là đoái quá nước.

Thạch Chung nói bổ sung.

- Các ngươi bây giờ ba mươi sáu ba mươi bảy tuổi đi, khi đó cũng là mới ba, bốn tuổi mà thôi, có thể nhớ tới cái gì?!

Xích Long không quá tin tưởng.

- Ta khi đó, đã mười hai mười ba tuổi, ký ức sâu sắc, ta nói ngươi nên tin tưởng chứ?

Bên cạnh, Mục Thanh nói rằng.

- Đừng nói, sẽ có một ngày, ta sẽ dẫn các ngươi đánh vào dị vực, cho các ngươi tổ tiên báo thù!

Thạch Hạo nói rằng.

Có một số việc, hắn cũng không muốn lại quay đầu, tiến vào Nguyên Thủy Đế Thành giờ, một đống lại một đống hỏa diễm ở đốt cháy, đó là Bất Hủ giả hài cốt, còn có Chân Tiên hài cốt, đốt cháy bọn họ, rút lấy tinh khí, duy trì cổ thành cần thiết, này chiến đấu quá khốc liệt, là một bộ huyết lệ sử.

Xích Long cuối cùng tin tưởng, thông qua Thạch Hạo vẻ mặt, xuyên thấu qua đám người tuổi trẻ kia hạ thần thái, nó vững tin, những kia chuyện đáng sợ đều là thật sự.

- Lần này coi như ta không đúng.

Nó hiếm thấy cúi đầu biểu đạt áy náy.

- Không cái gì, sư điệt, chúng ta cũng có chỗ không bình thường, khi còn bé uống qua Tà Long huyết, vừa nhìn thấy ngươi đều là lén lút đang nghĩ, Chân Long huyết mùi vị cũng không kém bao nhiêu đâu.

Chu Lâm cười hì hì.

Xích Long mặt lúc này liền đổ, gương mặt lần thứ hai đen.

Hiển nhiên, Chu Lâm là ở sinh động bầu không khí, tránh khỏi quá mức trầm trọng.

Tây Lăng Giới, một khối bia đứng ở đó, lại đi về phía trước, liền bước vào thần bí khu vực.

Toàn bộ Thiên Địa đều lờ mờ, đặt chân nơi này sau, một luồng u lạnh khí tức phả vào mặt.

Một con Đào Ngột đột nhiên vọt tới, cái miệng lớn như chậu máu mở ra, nó cùng một ngọn núi nhỏ giống như, vô cùng to lớn, cắn xé hướng về mọi người, sát khí dâng trào, chấn động nơi đây run rẩy.

Ầm!

Thạch Chung ra tay, một quyền đánh văng ra, đưa nó bức lui.

Quả nhiên, chính như Đại Hắc Quy nói tới như vậy, nơi này sinh linh rất mạnh, có thật nhiều đều ở Thiên Thần cảnh, ở này Hạ giới tới nói, đúng là khó mà tin nổi.

- So với trước đây nguy hiểm có thêm!

Đại Hắc Quy nói rằng.

Ngày xưa, bọn họ tới nơi này giờ, nơi đây sinh linh đều ý chí mông lung, sẽ không chủ động truy sát bọn họ, chỉ cần cẩn thận né qua sẽ không có nguy hiểm.

Nhưng hiện tại không giống, bọn nó đã bắt đầu chủ động công kích người ngoại lai!

- Ta thế nào cảm giác không đúng, nó là một nữa thực thể một nữa tinh thần?

Thạch Chung nói rằng.

Thạch Hạo gật đầu, chính là như vậy, nơi này tinh thần đan chéo, nghiễm nhiên là Hư Thần Giới mô hình.

Những kia Thiên Thần, những kia cổ thú, cái đó lưu lại tinh thần ở diễn dịch, xây dựng ra một mảnh thần bí quốc gia, tự thành một giới.

Đương nhiên, trong này khẳng định có gì đó quái lạ, không phải vậy dựa vào những này chiến hồn là không cách nào làm được, tinh Thần Quốc độ không phải ai muốn xây dựng liền có thể thành công.

- Gào...

Mãnh Hổ Gầm.

Làm tiến vào Tây Lăng Giới nơi sâu xa sau, một con Bạch Hổ, dẫm đạp Tinh Vân, từ vực ngoại đánh tới, vồ giết mọi người.

Đồng thời, khắp nơi, Cổ Mộc che trời, núi lớn san sát, một mảnh nguyên thủy Man Hoang cảnh tượng, trên mặt đất có các loại chim bay cá nhảy, mỗi một người đều tinh lực ngập trời, nhìn chằm chằm bọn họ.

- Nơi này không sai, là chân chính luyện binh nơi!

Thạch Hạo gật đầu.

Hung thú quá nhiều, Như Chân Hống, Tỳ Hưu, Thôn Thiên Tước, Thiên Tí Cự Nhân, Thao Thiết, Thiểm Điện Sư Tử... Trong truyền thuyết vật chủng không thiếu gì cả.

Rất nhiều đều ở Thiên Thần cấp, ngoài ra còn có tầng thứ càng cao hơn sinh linh.

Năm đó, Thạch Hạo cũng từng thấy những sinh vật này, thế nhưng đều chưa từng chủ động công kích hắn, mà hiện tại hoàn toàn khác nhau.

- Giết!

Không có lảng tránh, vốn là luyện binh mà đến, ở Mục Thanh, Chu Lâm, Thạch Chung chờ người dẫn dắt đi, bọn họ một đường xông về phía trước giết, dũng mãnh cực kỳ.

Thạch Hạo theo, dần dần nhíu lên lông mày.

Một đường xung phong, tuy rằng kẻ địch mạnh mẽ, thế nhưng bọn họ vẫn là ở đẩy mạnh, hướng về nơi sâu xa nhất mà đi.

Trên đường, mùi thuốc nức mũi, có tia chớp màu bạc cây, óng ánh cực kỳ, lượn lờ tia điện, kết đầy chớp giật trái cây, ngào ngạt ngát hương, khiến cho người nước dãi ướt át.

Ngoài ra, còn có Long Thiệt thảo, mang theo óng ánh nước Lộ, sinh trưởng một đám lớn, mùi thơm ngát từng trận.

- Địa phương tốt à, lại có các loại thần thảo!

- Không thể ăn bậy!

Đại Hắc Quy nhắc nhở, chỗ này trái cây chờ đều là nửa thật nửa giả, quan trọng nhất chính là có kịch độc, mang theo Tử khí, phi thường trí mạng, năm đó nó ăn nửa viên chớp giật quả suýt chút nữa chết đi.

Càng hướng phía trong đi, Thạch Hạo lông mày khóa càng sâu, mơ hồ cảm thấy tình huống quỷ dị, nơi này không đúng lắm.

Đến Tây Lăng Giới nơi sâu xa, những kia sinh linh gần như hoàn toàn tinh thần hóa, cũng như cùng Nguyên Thần giống như vậy, cây cỏ chờ cũng trông rất sống động, núi lớn bao la, nhưng cũng đều là Tinh Thần lực xây dựng mà thành.

- Nơi này nghiễm nhiên chính là Hư Thần Giới rồi!

Hồng Hộc Thánh Giả nói rằng.

- Giết!

Mục Thanh, Thạch Chung, Chu Lâm chờ người đi đầu xung phong, cùng một đám mãnh thú xuống núi giống như vậy, khí tràng mạnh mẽ, sát khí ngập trời, đều phi thường dũng mãnh, một đường đẩy mạnh.

- Nơi đó!

Thạch Hạo giật mình, hắn nhìn thấy bộ phận chân tướng, phía trước giữa không trung hào quang mông lung, có một con đường.

Tây Lăng Giới, cùng một phương Thiên Địa giao hòa, mở ra một cánh cửa.

Thạch Hạo loé lên rồi biến mất, vọt thẳng nhập, hắn muốn đi tìm chứng cứ, loại cảm giác đó rất bất an.

Hư Thần Giới!

Tây Lăng Giới càng cùng Hư Thần Giới giao hòa, nung nấu ra một con đường.

- Chỗ cần đến nhắm thẳng vào này hắc ám lao tù!

Thạch Hạo trong lòng bốc lên, nhảy lên kịch liệt, Tây Lăng Giới một nữa tinh thần một nữa thực thể, hắn hiện tại thân thể đều theo vào đến giao hòa.

Sau đó, hắn hơi hơi dùng lực một chút, thân thể xông vào, đứng ở nơi đó, như rơi vào trong vũng bùn.

Hắn Nguyên Thần xuất khiếu, đem thân thể lại đẩy đi ra ngoài, Nguyên Thần phát sáng, một đường về phía trước.

- Lấy Tây Lăng Giới làm cơ sở, vì là chìa khoá, muốn mở ra Hư Thần Giới gông xiềng, mở ra lao tù?

Hắn tâm thần tập trung cao độ, càng ngày càng bất an.

Hạ giới, vốn là một chỗ đáng sợ nhất lao tù, táng bí mật động trời, chỉ có Tiên vực tối Cổ Đạo thống mới có tỉ mỉ ghi chép, chỉ có Tiên Vương mới hiểu rõ chân tướng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1844: Thạch Trường Sinh

Tây Lăng giới, thế mà có bực này bí mật!

Thạch Hạo sắc mặt không phải rất dễ nhìn, cái này tương đối đáng sợ, nếu như vững chãi trong lòng những tù phạm đó phóng xuất, có trời mới biết biết dẫn phát như thế nào đại tai nạn.

Ngày xưa, Tiên Vực cổ xưa nhất đạo thống liên thủ tham dự phong ấn, tại sao có thể là tiểu đả tiểu nháo, chỗ phong ấn đều là chân chính cái thế đại hung nhân.

Thạch Hạo thấy được, nơi này rất bí ẩn, cùng Hư Thần giới hòa vào nhau địa vực rất hoang vu, cỏ dại thành bụi, lão thụ khô cạn, nhưng lân cận lồng giam khu vực.

Ngày thường, ai sẽ chú ý tới nơi này, Hư Thần giới chỉ có một con đường từ đằng xa thông hướng lồng giam, bị cái kia hai cái lão đầu tử gắt gao trấn giữ vào.

Hiện tại thế mà ra một đầu mật đạo, đi như vậy đường tắt, tới gần phiến khu vực này.

Thạch Hạo một đường hướng về phía trước, rất nhanh, hắn đụng phải một cỗ lực lượng, ngăn cản lại đi tới đường, có tầng một trong suốt trong suốt kết giới, còn không có phá vỡ.

- Còn tốt, năm đó nơi này phòng ngự đủ mạnh, trong lúc nhất thời không làm gì được nơi này.

Thạch Hạo hơi thở dài ra một hơi.

Bất quá, đây chỉ là vấn đề thời gian, cứ thế mãi, lại có mấy chục năm trên trăm năm, nơi này sớm muộn cũng sẽ xảy ra vấn đề lớn.

Hư Thần giới cũng không phải một cái đơn giản địa phương, không phải người bình thường có thể xây dựng, xa so với sự tưởng tượng của mọi người muốn xa xưa, cái này hơn phân nửa dính đến tiên gia thủ đoạn.

Thạch Hạo ở chỗ này dò xét thời gian rất lâu, sau đó chậm rãi rời khỏi, hắn muốn đi cáo tri Tinh Bích đại gia cùng Điểu gia, để hai cái lão đầu tử chuẩn bị sẵn sàng.

Nguyên Thần trở về nhục thân, hắn hóa thành một cái bóng mờ vọt ra, sau đó lại ngay đầu tiên rời đi Tây Lăng giới, ở một cái yên tĩnh chi địa ngồi xếp bằng xuống, xâm nhập Hư Thần giới.

- Ngươi tiểu tử này, lại có chuyện gì?

- Lão gia tử, xảy ra đại vấn đề!

Thạch Hạo không có trì hoãn, nhanh chóng nói ra thấy, đem tình thế tính nghiêm trọng không chút nào cất giữ nói cho bọn hắn.

- Thật là có chưa từ bỏ ý định?!

- Thực sự là có thể a. Có thể sử dụng loại thủ đoạn này phá giải, khẳng định hiểu được năm đó Hư Thần giới là như thế nào xây dựng, có cá mập lớn ở bên ngoài giày vò a.

Hai cái lão đầu tử thần sắc vô cùng nghiêm túc, nhanh chóng tiến về lồng giam nơi đó. Tự mình dò xét cái lối đi kia, tất cả đều sắc mặt tái nhợt, trịnh trọng vô cùng.

- Còn tốt, có dự phòng biện pháp, kết giới này trong lúc nhất thời không phá nổi!

- Đến lúc đó cho nó lấy nhan sắc nhìn. Chưa chắc là cá mập lớn, cũng có

thể là là năm đó lọt lưới cá con, bốc lên không ra bọt nước, nơi này còn có một số át chủ bài, nó dám đến, tuyệt đối phải nó đẹp mắt, giết nó cái hình thần câu diệt!

Nhìn thấy hai cái lão đầu tử lực lượng mười phần, Thạch Hạo yên tâm, có thể việc làm hắn đã làm, nói cho cho hai người. Tiếp xuống liền xem chính bọn hắn.

- Tiểu tử, lần này giới mặc dù bị xưng là lồng giam, nhưng thật ra là cả hai, có cái thế đại hung nhân Nguyên Thần bị trấn áp tại Hư Thần giới, mà tàn thể hơn phân nửa chôn ở bát vực, nếu có hạnh nhìn thấy, sớm làm ăn hết, tuyệt đối đại bổ!

Thạch Hạo nghe vậy, tiếu dung so với khóc còn khó coi hơn, bên trên đi nơi nào tìm? Chính là thực sự móc ra. Không cách ứng mà nói, thật muốn đều ăn hết, chờ cái nào Thiên Lao trong lòng tồn tại vạn nhất thoát khốn ra, đoán chừng đều phải liều mạng với hắn.

Thạch Hạo nhanh chóng về tới Tây Lăng giới. Không có đi qua bao lâu thời gian, hắn có được cực tốc, ở dưới này giới đi tới đi lui, có thể trong thời gian ngắn nhất hoàn thành.

Tây Lăng giới, tiếng ồn to lớn.

Tiếng kêu "giết" rầm trời, nơi này đại chiến đến rồi gay cấn. Có người đổ máu, có người bị thương nặng, cùng những sinh linh kia đại quyết chiến.

Tây Lăng giới, cổ mộc che trời, ngọn núi nguy nga to lớn, một phái Man Hoang cảnh tượng.

Những sinh linh này đều rất mạnh, đa số thiên thần, còn có người mạnh hơn, không hổ là thần cốt chồng chất thành núi một mảnh nghĩa địa, hiển hóa ra sinh vật đều phi thường lăng lệ.

Mục Thanh, Chu Lâm, Thạch Chung mấy người đứng bên ngoài khu vực, thỉnh thoảng vung đầu nắm đấm, đánh ra pháp ấn, đem một chút sinh

linh khổng lồ cho nện trở về.

Mấy tên đầu lĩnh, thực lực bọn hắn cường hoành, ở chỗ này thành thạo, cắt đứt các con đường tắt, đem một chút muốn phá vòng vây Cổ Thú cũng đều bức về giữa sân, lưu cho những người khác ma luyện tự thân.

Trừ cái đó ra, bọn hắn đã ở hái thuốc, mặc dù có kịch độc, thường nhân không cách nào ăn, nhưng là bị hái hái xuống, có thể mang về tinh luyện tinh túy.

Thiểm điện trên cây, có một đầu lại một đường thiểm điện trùng, bắn ra, cùng một cây lại một cán mũi tên tựa như, lực sát thương kinh người, có chút người trẻ tuổi không cẩn thận bị xuyên thủng thân thể, suýt nữa mất mạng.

Bây giờ thiểm điện trùng tiến hóa đến rồi cảnh giới cực cao, so với năm đó muốn cường thịnh không ít.

- Ngao...

Thiên Tí Cự Nhân gào thét, cùng núi lớn tề cao, huyết bồn đại khẩu bên trong răng nanh phun ra, vô cùng dữ tợn, hơn ngàn cánh tay cánh tay cùng một chỗ lay động, cũng chỉ có Mục Thanh đám người có thể áp chế ở.

Thạch Hạo chắp hai tay sau lưng mà đi, một đường hướng về phía trước, không ít hung thú đánh giết mà đến, đều bị hắn nhẹ nhàng đá văng ra, lưu cho những người tuổi trẻ kia đi chiến đấu, đi lịch luyện.

Có chút cự thú đạp xuống đến Tinh Thần, có thể phun ra nuốt vào Nhật Nguyệt, thực lực cường hoành phi thường, nhưng là tại Thạch Hạo trước mặt, lại như người bù nhìn đồng dạng, lưu quang lóe lên, liên miên tung bay, không người nào có thể ngăn cản cước bộ của hắn.

Một đầu kim quang đại đạo hiển hiện, Thạch Hạo đạp ở phía trên, thẳng chui vào Tây Lăng giới chỗ sâu nhất, hắn thấy lần nữa cái kia tòa cổ xưa tế đàn.

Nơi này không biến, tế đàn là vật thật, như trước đang, còn như trước kia giống nhau.

Dù là đã từng bị tác động đến, bị hao tổn, nhưng bây giờ cũng lại khôi phục, phảng phất tuyên cổ trường tồn.

Trên tế đàn đồ vật vẫn là như cũ, chính là cái kia mấy món, đã nhiều năm như vậy, vẫn là loại kia tương tự chính là khí cơ.

Thạch Hạo nhíu mày, đã nhiều năm như vậy, đối mặt tòa tế đàn này lúc, thế mà còn là cảm thấy cao thâm mạt trắc, phải biết hắn bây giờ thế nhưng là Chí Tôn.

- Lui ra phía sau, các ngươi đều rời đi!

Thạch Hạo truyền âm, mệnh lệnh xa xa chỗ có người tuổi trẻ đều dọc theo đường rút lui, không được trì hoãn.

Hắn cho là mình thân ở Chí Tôn cảnh, tế đàn với hắn mà nói, không tính là gì uy hiếp, nhưng bây giờ lại cảm nhận được Điểm Điểm khí tức thần bí.

Nơi này có chút không giống, rất thần bí.

Ở trên tế đàn kia, cùng sở hữu ba kiện đồ vật. Có một khối xương tay, màu sắc kim hoàng, có thần bí mà phức tạp phù văn, như là bị một đoàn ngọn lửa màu vàng bao vây lấy. Còn có một khỏa xương đầu, trong suốt trong suốt, giống như thủy tinh, mắt động rất thâm thúy, nếu là cùng nó nhìn nhau, phảng phất muốn đem nguyên thần của người ta hấp thụ đi vào. Ngoài ra, còn có một con mắt, mang theo máu, đến nay chưa từng khô cạn.

Chính là như thế ba kiện đồ vật, lộ ra vô cùng yêu dị, đã cách nhiều năm, vẫn là không có biến hóa chút nào, cái kia máu phảng phất còn mang theo nóng hổi nhiệt độ, có thể lưu động.

Ngày xưa, mặt trên còn có thứ tư kiện đồ vật, cái kia chính là vạn linh đồ, bị Thạch Hạo liều chết mang đi.

Thạch Hạo đứng ở chỗ này thật lâu cũng không có động, những người tuổi trẻ kia đều lui đi, bao quát Mục Thanh, Xích Long đám người.

Keng!

Cuối cùng, hắn rút ra đại la Kiếm Thai, sau đó, lại lấy ra vạn linh đồ coi như tấm chắn phòng thân, rất trịnh trọng, cũng rất cẩn thận cẩn thận, nhìn chằm chằm trên tế đàn mấy thứ đồ vật.

Cứ như vậy, hắn không nhúc nhích, cứ như vậy nhìn chằm chằm, rất có kiên nhẫn.

Rốt cục, trên tế đàn có phản ứng, truyền ra hư nhược thanh âm.

- Là ai quấy rầy chúng ta ngủ say...

Lại có thể mở miệng, có thể nói ra dạng này lời nói, chỉ là kỳ âm vô cùng yếu đuối, giống như là gió kia bên trong ánh nến, lúc nào cũng có thể sẽ dập tắt vậy.

Thạch Hạo không nói lời nào, tĩnh táo nhìn lấy.

Sưu!

Đột nhiên, trên tế đàn có to lớn ba động, viên kia thủy tinh xương đầu nhanh đến mức khó mà tin nổi, như ngân sắc Lôi Đình đồng dạng lao đến, lao xuống hướng Thạch Hạo xương đầu, muốn đụng vào nhau.

- Đang!

Thạch Hạo phản ứng cấp tốc, huy động trong tay đại la Kiếm Thai, dùng hết khí lực bổ ra ngoài, tiếng vang điếc tai, như là đánh Tiên kim đồng dạng, dị thường chói tai.

- Thực sự là ra ngoài ý định, năm đó tiểu gia hỏa, trưởng thành đến một bước này.

Thủy tinh xương đầu phát ra thanh âm yếu ớt, nó bị chấn tung bay.

Sau đó, tại phía sau nó, trên tế đàn bàn tay màu vàng óng lơ lững, khí tức mặc dù đang nội liễm, nhưng là vẫn như cũ có loại cảm giác áp bách.

Mà viên kia ánh mắt thì đáng sợ hơn, còn tại nhỏ máu, cũng lơ lửng giữa trời, không ngừng chuyển động, lộ ra tia sáng yêu dị.

- Đạo cốt Tiên Thai, là không sai người kế tục, ngoài dự liệu của chúng ta.

Đầu kia xương mở miệng lần nữa, không có huyết nhục, cứ như vậy mở ra cằm nói chuyện.

- Sau đó thì sao?

Thạch Hạo rốt cục đặt câu hỏi.

- Chúng ta có thể ban cho ngươi lực lượng cường đại hơn!

Xương đầu nói ra.

- Ban cho?

- Đưa ngươi!

- Làm sao đưa?

Thạch Hạo thần sắc bình tĩnh.

- Nhìn ngươi lựa chọn như thế nào, ba chúng ta người, ngươi có thể tùy ý tuyển một.

Thủy tinh xương đầu nói ra.

- Nếu như tuyển cái kia kim sắc xương tay như thế nào?

Thạch Hạo hỏi.

- Nó có thể cùng xương tay của ngươi dung hợp lại cùng nhau, mang cho ngươi sức mạnh không gì sánh nổi, cũng để ngươi như vậy trường sinh bất tử!

Thủy tinh xương đầu nói.

- Trường sinh? Từ đó ta liền có thể gọi Thạch Trường Sinh rồi?

Thạch Hạo nói.

- Ngô, biểu đạt rất tinh chuẩn, là ý tứ này.

Thủy tinh xương đầu gật đầu.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1845: Người Thất Bại

Thạch Trường Sinh tam cho tự, mặc dù là Thạch Hạo tự mình nói ra, đều cảm thấy một trận không tự nhiên, trong lòng hơi có trầm trọng.

Đây là liền Trường Sinh họa sao? Hắn càng cũng gặp gỡ rồi!

Cái gọi là Trường Sinh họa, đến tột cùng là cái gì, hắn trước đây cũng không có làm thấu triệt, hiện tại lại có một chút suy đoán, nhìn thấy đầu mối.

- Các ngươi đến tột cùng là một cái sinh linh, vẫn là ba cái?

Thạch Hạo hỏi.

Xương sọ, xương thú, màu sắc rõ ràng không giống nhau, còn có cái kia nhãn cầu cũng quá lớn, không giống như là thủy tinh xương sọ trong hốc mắt.

- Một cái hoặc ba cái đối với ngươi rất trọng yếu sao?

Thủy tinh xương sọ trong hốc mắt xuất hiện điểm điểm ánh lửa, hiện tử kim sắc, yêu dị mà thần bí, khiến người ta thần hồn đều tùy theo mà bắt đầu rung động.

- Ta không muốn người khác cốt tan vào trong cơ thể chính mình.

Thạch Hạo nói rằng, như vậy từ chối.

- Vốn là dễ như trở bàn tay sức mạnh, liền như thế từ bỏ, ta không thể nào hiểu được, dung hợp khối này cốt ngươi liền nắm giữ trường sinh bất tử sức mạnh!

Thủy tinh xương sọ thở dài.

- Sức mạnh kia, chính ta cũng có thể tu ra đến.

Thạch Hạo đáp.

- Có kim quang đại đạo có thể đi, có thể trong thời gian ngắn nhất quật khởi, vì sao phải nhiễu đường xa, ngươi phải biết, bây giờ thiên địa này tối nghĩa khó hiểu, ám đào mãnh liệt, thêm một phần thực lực liền thêm một phần tự vệ sức mạnh, ngươi cự tuyệt như vậy nhưng là không sáng suốt a.

Thủy tinh xương sọ nói rằng.

- Vậy ta muốn trả giá cái gì đây?

Thạch Hạo bình tĩnh hỏi dò.

- Cái gì cũng không cần trả giá, chỉ muốn đem này chí thần chí thánh sức mạnh truyền thừa tiếp, không cho hắn không công tiêu tan ở trong thiên địa.

Thủy tinh xương sọ nói rằng.

Thạch Hạo lắc đầu, không nói thêm.

- Ngươi ở từ chối sao, vẫn là chưa tin?

Thủy tinh xương sọ nói.

- Từng có một cái rất mạnh sinh linh đã nói với ta, càng mạnh tồn tại càng chú ý cân bằng, chú ý nhân quả, dù cho nó theo ta giao tình không tệ, cũng vẫn đang tiến hành đồng giá trao đổi, đương nhiên, nó vẫn là hãm hại ta.

- Được rồi, nếu như ngươi nhất định phải cho là như thế, như vậy cũng có thể hiểu như vậy, tương lai ở ngươi thuận tiện thời điểm, giúp ta các loại (chờ) báo thù, tiêu diệt kẻ thù.

Thủy tinh xương sọ nói rằng.

- Ngươi không thực sự.

Thạch Hạo rút lui, vì sao sớm trước tiên không nói, bị vạch trần mới nói muốn hắn đỡ lấy một đoạn nhân quả, này hơn nửa còn không là thật tình.

Trên thực tế, thông qua Mục Trường Sinh, Vương Trường Sinh, Tần Trường Sinh, hắn cảm thấy, này ở trong có tuyệt đại nguy hiểm, đến cuối cùng thậm chí sẽ chết không có chỗ chôn.

Hắn không muốn dính vào chuyện thị phi.

- Người trẻ tuổi, ngươi rất tốt, trưởng thành tốc độ để chúng ta kinh ngạc, chỉ là ngươi phải hiểu được, thế gian này tối khan hiếm chính là thời gian, ngươi phải hiểu được quý trọng, đây là một lần búng người lên cơ hội, sẽ vì ngươi tiết kiệm lượng lớn năm tháng.

- Ta sợ vạn kiếp bất phục, ta sợ dung hợp sau, sẽ có một ngày, ta cũng không tiếp tục là ta.

Thạch Hạo rất trực tiếp, người rõ ràng trước mặt không giả bộ hồ đồ.

Lẫn nhau có tính toán gì, không cần giấu giấu diếm diếm.

- Thời đại mạt pháp đến, thiên địa kịch biến, các vực sinh linh đều rút đi, hiếm thấy nghênh đón một đoạn khủng bố thời kì, thế giới yên tĩnh, ta không cho là thiếu hụt thời gian, đây là cơ hội của ta.

Thạch Hạo tiến một bước nói rằng.

Đồng thời bổ sung, nói:

- Các ngươi nếu như thật sự có mưu đồ, chúng ta có thể liên thủ, dành cho ta những phương diện khác chống đỡ, ngày sau tất có báo lại. Ngươi các loại (chờ) có thể nhìn ra, ta tu hành tốc độ rất nhanh, đáng giá lôi kéo, mà không phải dung hợp, nói không chắc sẽ có một ngày sẽ trở thành các ngươi mạnh mẽ nhất minh hữu.

- Người trẻ tuổi ngươi quá cẩn thận, chúng ta nhất định phải làm ác, càng sẽ không dung hợp sau chiếm đoạt ngươi, mà là thật sự thưởng thức ngươi...

Thủy tinh xương sọ trong hốc mắt tử kim hỏa diễm càng ngày càng nồng nặc, dần dần thâm thúy, dường như hai cái tử kim động, khiến cho người yên tĩnh.

Dần dần, Thạch Hạo càng ngày càng cảm thấy ôn hòa, cảm giác trong lòng yên tĩnh, tâm tình sóng lớn tiêu hết thất, càng muốn ngủ.

Trong lúc vô tình, mệt mỏi buồn ngủ.

Thạch Hạo đã là Chí Tôn, lại suýt nữa trầm miên ở đây, không phát hiện liền suýt nữa nói.

- Xoạt!

Tên là kiếm quyết phát sinh, xuyên thấu qua kiếm thể ****, một đạo lại một đạo, toàn bộ đánh về phía trên tế đàn, Chí Tôn một đòn, đầy trời sao cũng bị kích rơi xuống.

Bất quá, này trên tế đàn đồ vật quả nhiên không bình thường.

Con kia bàn tay màu vàng óng cốt trong nháy mắt bay lên, một tiếng vang ầm ầm, đập xuống, già thiên tế nhật, đem vùng hư không này bao phủ, đem hết thảy kiếm khí đều bao trùm.

Kịch liệt va chạm sau, chính là không hề có một tiếng động dập tắt, hố đen vô số, nuốt chửng thiên địa chi tinh túy.

Coi nơi này yên tĩnh sau, tế đàn vẫn còn, xương tay dường như đúc bằng vàng ròng, trôi nổi ở trong hư không, xương sọ trong hốc mắt ánh lửa sáng tối chập chờn, mà cái kia con mắt cũng ở chuyển động, nhìn chằm chằm Thạch Hạo.

- Người trẻ tuổi, ngươi đây là muốn theo ta các loại (chờ) sát phạt một hồi sao?

Xương sọ nói rằng.

- Là bọn ngươi động thủ trước, nếu là cường đến, ta tiếp theo chính là!

Thạch Hạo nói rằng.

Hắn có nhất định sức lực, bởi vì nếu như đối phương đủ mạnh, có thể trắng trợn không kiêng dè, thì sẽ không nói nhiều với hắn cái gì, đã sớm trực tiếp động thủ dung hợp lại cùng nhau.

- Đã như vậy, vậy thì đi thôi, một điểm muốn hỏa tình cũng không lưu lại, liền như vậy người dưng!

Xương sọ nói rằng.

- Ta nói rồi, nếu như các ngươi tin tưởng ta, có thể lựa chọn hợp tác. Mà nếu là dung hợp, nhiều lắm chính là tái hiện các ngươi ngày xưa sức mạnh, ta một đời thành tựu hơn nửa cũng là ngừng ở đây, mà nếu để cho dư ta trợ giúp, thì lại khả năng là khác một phen thiên địa.

Thạch Hạo không có lập tức rời đi, mà là nói rồi mấy câu nói như vậy.

Trầm mặc rất lâu, thủy tinh xương sọ thỏa hiệp, nó càng đồng ý.

Thạch Hạo con ngươi co rút lại, hắn biết, chúng nó tựa hồ rất khẩn cấp, thời gian không nhiều, không phải vậy không đến nỗi này.

Xoạt!

Toà kia tế đàn thu nhỏ lại, chỉ có nắm đấm cao, sau đó bàn tay màu vàng óng cốt, giọt: nhỏ máu nhãn cầu, thủy tinh xương sọ đều đi theo thu nhỏ lại, như trước trưng bày ở trên.

Tế đàn trôi nổi lại đây, xuất hiện ở Thạch Hạo trước mắt.

Thạch Hạo không dám đưa chúng nó mang ở trên người, sợ nói.

- Chúng ta thức tỉnh một lần không dễ, tiêu hao không nhỏ, ngươi không cần nhiều nghi, sẽ không hại ngươi.

Thủy tinh xương sọ nói rằng.

- Nếu chúng ta trở thành một người qua đường, lựa chọn hợp tác, như vậy có một số việc các ngươi có phải hay không có thể nói cho ta?

Thạch Hạo hỏi.

- Ngươi muốn biết cái gì?

Thủy tinh xương sọ mở miệng nói.

- Các ngươi là ai, vì sao ở đây, đến tột cùng muốn làm cái gì, này Tây Lăng Giới là các ngươi xây dựng, cùng Hư Thần Giới dung hợp có mục đích gì?

Một tiếng thở dài, nắm đấm cao trên tế đàn, nơi đó trầm mặc xuống, đã lâu đều không có đáp lại.

Thạch Hạo cũng không nói lời nào, lẳng lặng chờ đợi.

- Nếu như ta nói, chúng ta là người thất bại, bị đánh cho tàn phế, lãng quên hết thảy, ngươi tin không?

Xương sọ rốt cục lên tiếng.

- Không quá tin tưởng.

Thạch Hạo chỉ có bốn chữ.

- Chúng ta bị đánh cho tàn phế, là chân chính người thất bại, chỉ có một ít dễ hiểu ký ức, chân chính tự ta là ai đều không nhớ ra được. Bây giờ trong lòng chỉ có một cái chấp niệm, khôi phục đỉnh cao, chúng ta là Trường Sinh

giả, lại muốn hiện Trường Sinh vinh quang.

Xương sọ nói rằng.

Thạch Hạo vẻ mặt hơi động, đây chính là Trường Sinh họa sao, có một đám sinh linh như vậy.

- Còn gì nữa không, liền kẻ địch là ai cũng không biết sao?

- Không biết. Chỉ có một ít dấu ấn không cách nào tiêu diệt, chúng ta là lần trước tiểu thanh toán người thất bại.

Xương sọ thất lạc nói rằng.

- Cái gì?!

Thạch Hạo giật nảy cả mình, lần này thật sự thay đổi sắc mặt, chúng nó lại có lớn như vậy lai lịch!?

Cái gọi là tiểu thanh toán, cũng rất lâu, là vô cùng năm tháng trước sự, tối thiểu so với Tiên cổ cửu viễn.

- Trận chiến cuối cùng, cuối cùng đại thanh toán muốn tới, chúng ta không cam lòng a!

Thủy tinh xương sọ gào thét.

Thạch Hạo suy nghĩ, trong lòng càng cảm thấy, tương lai đại thanh toán qua với khủng bố, dính đến cấp độ quá cao, kỷ nguyên khác nhau, chân chính nhảy ra đều lão yêu quái, sẽ vượt qua tưởng tượng!

- Tây Lăng Giới chuyện gì xảy ra, ta nghĩ các ngươi nhất định rõ ràng, cái này không thể nào lãng quên chứ?

Thạch Hạo nghi vấn.

- Tây Lăng Giới là chúng ta không cẩn thận xây dựng, từng bất ngờ phát

hiện một khối cốt thư, không tin ngươi xem.

Nói tới chỗ này, thủy tinh xương sọ há mồm phun ra một khối cháy đen xương mảnh vỡ, mặt trên càng thật sự có một ít ghi chép.

Bất quá, thủy tinh xương sọ phủ định hoàn toàn, bọn họ cũng không thử nghiệm dung hợp Hư Thần Giới, cũng không nghĩ đi làm cái gì không thể cho ai biết đại sự.

- Có một người khác?

Thạch Hạo không quá tin tưởng, bán tín bán nghi.

- Xác thực, đó là một cái người đến sau, là gần nhất mấy chục năm sự, hắn ở làm những này, chúng ta không để ý đến, lẫn nhau kiêng kỵ.

Thủy tinh xương sọ báo cho.

- Hắn hình dáng gì, có lai lịch gì, các ngươi nhìn ra sao?

Thạch Hạo thỉnh giáo, thần sắc nghiêm túc.

- Thân cao quá trượng, mang theo mục nát mùi vị, dường như từ núi thây bên trong bò ra ngoài sinh linh, mạnh mẽ mà không lường được, trên người có tàn khuyết không đầy đủ vảy, nhưng cũng thỉnh thoảng bay lả tả tuyết lông tơ.

Xương sọ thật lòng báo cho.

Thạch Hạo nghe vậy, da đầu lạnh lẽo, hắn linh cảm đại sự không ổn, nghe xương sọ hình dung, hắn trước tiên đã nghĩ đến Bồ Ma Vương, sẽ không phải là hắn chứ?

- Chúng ta đi thôi.

Thạch Hạo cuối cùng nói như vậy đạo, hắn cảm thấy, đối mặt này ba cái lão yêu quái, khó có thể nhìn thấu sâu cạn, cũng không thể hiểu rõ nói tới là

thật hay giả.

Biện pháp tốt nhất chính là, lại đi tìm một cái lão yêu quái, lấy yêu chế yêu!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1846: Thắng Lợi Trở Về

Hiển nhiên, hạ giới liền có một cái nhân tuyển tốt nhất, cái kia chính là cấm khu chi chủ, đây chính là xông qua "Đê đập thế giới " mãnh nhân, mạnh kinh khủng.

Đương nhiên, hắn cũng tàn tật, bây giờ chỉ còn lại có nửa viên xương đầu, bất quá chấp niệm tựa hồ càng sâu, vốn nên sớm đã tiêu vong, nhưng lại không muốn tán đạo ở trong thiên địa này.

nắm đấm cao tế đàn, lẳng lặng nổi lơ lửng, phía trên thủy tinh xương đầu, bàn tay màu vàng óng xương, nhỏ máu ánh mắt đều yên tĩnh bất động, tạm thời lâm vào bình thản bên trong.

Thạch Hạo khẽ vươn tay, Phát ra một sợi ánh sáng, sau đó nhảy lên ra hỏa đoàn, đem tế đàn nhỏ bao phủ, cứ như vậy mang theo nó rời đi Tây Lăng giới chỗ sâu nhất.

hắn không muốn ở cái địa phương này ở lâu, hư hư thực thực Bồ Ma vương người khả năng còn sống, lại không lúc tới nơi này, vạn nhất muốn đụng vào nói nhiều nửa không tốt lắm.

Mặc dù hắn tin tưởng Bồ Ma Vương nhất định xảy ra đại vấn đề, sớm đã không còn đỉnh phong, không phải mà nói, làm gì ẩn tàng, che che lấp lấp, đi lên liền luyện hóa ba cái lão yêu quái là được.

bây giờ Thạch Hạo có thể cùng trên tế đàn ba Thánh Linh giằng co, tin tưởng cho dù là gặp gỡ cái kia chỉ còn lại có tan nát nguyên linh Bồ Ma Vương cũng có sức đánh một trận.

Bất quá, hắn nhất định phải mau chóng tăng cao tu vi, thế gian này phân loạn quá nhiều, mặc dù đến rồi mạt pháp thời đại, có thể càng phát nguy

hiểm, một khi trận kia đáng sợ nhất sát phạt tuế nguyệt đến, kẻ yếu căn bản cũng không có hy vọng sinh tồn.

Cho dù là vì người nhà, vì bằng hữu, hắn cũng phải sống sót, thủ hộ một phương.

Tiên Cổ một trận chiến, Cửu Thiên Thập Địa cơ hồ bị diệt hết các tộc, cũng không cần nói một lần này, có trời mới biết sẽ phát sinh cái gì.

Chân Tiên một kích, một vùng biển sao liền sẽ nổ tung. càng không nói đến là chân chính vô thượng cao thủ —— Tuyệt Đại Tiên Vương!

Năm đó, Cửu Thiên Thập Địa mặc dù bị chấn chia năm xẻ bảy. Toàn bộ sinh linh chết thảm, chính là nguyên nhân này, bình thường các giáo tu sĩ bình thường, tại cường giả cái thế đi ngang qua lúc, tùy ý một đạo ánh mắt xẹt qua đều có thể sẽ trực tiếp thiêu cháy thành tro bụi.

Bên ngoài, chiến đấu vẫn như cũ rất kịch liệt. Chủ yếu là nơi này sinh vật tầng tầng lớp lớp. Diện tích lãnh thổ bao la, địa vực vô cương, Cổ Thú dày đặc.

Nguyên thủy đại sơn liên tiếp chập trùng, một tòa sát bên một tòa, cổ thụ thẳng nhập đám mây bên trong, Tỳ Hưu, Loan Điểu, Chân Hống, Tam Túc Kim Ô các loại, giẫm Đạp Thiên vũ, xẹt qua chân trời, chớp động lên hào quang chói sáng. đánh giết mà tới.

Mục Thanh, Chu Lâm, Thạch Chung trên người đều bị thương, có vết máu, mà có ít người càng là sớm đã động một chút cũng không thể động, nằm ở nơi đó. Bị người che chở.

Có sinh linh cực kỳ mạnh giết ra, để mấy cái trẻ tuổi đầu lĩnh đều mệt mỏi ứng phó, chủ yếu là nơi này sinh linh quá nhiều, mà bọn hắn tổng cộng mới vài trăm người mà thôi.

Thạch Hạo đứng ở chỗ này, vẫn không có động, lẳng lặng nhìn, vèo một tiếng Đại Hắc Quy lao đến. Tránh Ở phía sau hắn thò đầu ra nhìn, sau đó vỗ

ngực một cái, một bộ chấn kinh quá độ bộ dáng, nói:

- Hù chết rùa cha, mẹ nó, gặp một cái lão vương bát trước, Chuyên môn đuổi theo ta cắn, Xem xét chính là tiền sử Cự Vô Bá.

Ầm ầm!

Một tòa núi lớn trong nháy mắt sụp đổ, trên là bởi vì kia Mặt xuất hiện một cái màu đen móng vuốt lớn, trực tiếp liền đem núi cho ép đến, ở phía sau nhô ra một cái Hắc sắc to lớn đầu, thuộc về một đầu cự quy.

Cái này rùa đủ mạnh, lực phòng ngự kinh người, Thạch thôn người trẻ tuổi không đánh nổi, mai rùa phát sáng, màu đen thân thể cùng Tiên kim đúc thành tựa như, đánh vào phía trên âm vang rung động.

- Giết!

Mục Thanh xuất thủ, lực xuyên thấu kinh người, một đầu Lôi Đình thần thương xuất hiện ở trong tay, hắn thân cùng thương hợp nhất, hóa thành một đạo kim sắc Lôi Điện, thẳng tiến không lùi, giết tới, phù một tiếng cuối cùng đem đầu này Độn Nhất cảnh giới đỉnh cao rùa bên trong bá vương cho đóng đinh ở nơi đó.

Ầm!

Lôi Đế bảo thuật mãnh liệt, lấy thần thương làm trung tâm, toàn diện nổ tung, chung quanh rất nhiều hung thú đều bị điện run rẩy, toàn thân cháy đen, cũng không ít trực tiếp nổ tung.

Mục Thanh thực lực tại trong nhóm người này số một số hai, chỗ nào xuất hiện điên cuồng nhất hung thú, hắn liền cản hướng chỗ nào.

Cho dù là lịch luyện, cũng phải giảng cứu thực tế, quá sinh vật mạnh mẽ đối với những người trẻ tuổi khác mà nói, không coi là là ma lệ, mà là uy hiếp trí mạng.

Đương nhiên, nhất định phải để mỗi người đều thấy máu, cảm nhận được loại kia tử vong áp đính bầu không khí, dạng này mới có thể đưa đến rèn luyện, trui luyện hiệu quả.

Giết tới điên cuồng, chỗ có người tuổi trẻ đều liều mạng, nằm trên đất người cuối cùng cũng đều lung la lung lay đứng lên, lần nữa chém giết đẫm máu.

Thạch Hạo đứng ở nơi đó bình tĩnh nhìn lấy, dù là nơi này đã cực kỳ nguy hiểm, rất máu tanh, hắn cũng không có ý xuất thủ, chỉ dựa vào những người đó bản thân.

Một trận chiến này, có thể nói giết thiên hôn địa ám, nhật nguyệt vô quang, trên mặt đất vết máu loang lổ, thậm chí có xương vỡ, có không ít đều thuộc về Thạch thôn người trẻ tuổi!

Cái địa phương này hung thú giết chết không dứt, thật không biết năm đó chôn xuống bao nhiêu hài cốt, chiến hồn vô số, bị Tây Lăng giới tẩm bổ, cả đám đều Thông Thần.

- Giết!

Chu Lâm trên người cắm bốn cái lông vũ, còn có một căn cốt đâm, đang bị vài đầu hung cầm mãnh thú công kích, theo chân chúng nó tử chiến.

Trong đó một đầu là Kim Ô, hoàng kim lông vũ xán lạn, đầy trời ****, có mấy cây đem thân thể của Chu Lâm đánh xuyên, máu tươi chảy đầm đìa, vây quanh nàng không ngừng đánh giết.

Còn có một đầu Độc Giác Thú, toàn thân trắng như tuyết Như Ngọc, nhưng là tương đối hung tàn, cuồng bạo về sau, triệt để đại biến thân, phía sau sinh ra một loạt màu trắng cốt thứ, trong đó một cây gai thấu Chu Lâm ngực.

Chiến đấu này càng phát kịch liệt, đến một bước này, tất cả mọi người gặp phải nguy hiểm, không thể bình thường đối lại.

- Giết a!

Giết tới về sau, bọn hắn tất cả đều sức cùng lực kiệt, từng cái hao hết tinh khí thần, nhưng là Tây Lăng trong giới hung mãnh quái vật vẫn như cũ tầng tầng lớp lớp.

- Nơi này rốt cuộc có bao nhiêu hài cốt, làm sao lại có nhiều như vậy tàn hồn cùng chấp niệm, bây giờ nửa thực thể hóa, có tinh thần lực, cũng có Ma huyết khôi phục, rất là cổ quái.

Thạch Hạo nói ra.

Yên lặng tế đàn nhỏ cấp trên xương mở miệng lần nữa, nói:

- Ít nhất cũng có hàng trăm hàng ngàn vạn hài cốt đi, không phải mà nói, làm sao lại hình thành như vậy tiểu thế giới, đều dựa vào bọn chúng mới hình thành.

- Tốt, hôm nay chiến đấu đến đây.

Thạch Hạo nói ra, đám người tuổi trẻ này rất quật cường mạnh, dù là dầu hết đèn tắt, có ít người đã sắp chết, vẫn là tại kiên trì huyết chiến.

Thạch Hạo xuất thủ, phất ống tay áo một cái ở giữa, tất cả cự thú cũng như người bù nhìn đồng dạng hất bay ra ngoài, triệt để đem nơi này thanh không, lại không nguy cơ.

Tiếp đó, hắn tự mình xuất thủ, thôi động Chí Tôn cảnh tu ra tinh khí, vì một số nhân trị liệu, tại đem bọn hắn từ tử cảnh bên trong kéo trở về. Không phải mà nói những người này hẳn phải chết không nghi ngờ.

- Nơi này còn là có chút đồ tốt, tối thiểu nhất đối bọn hắn cảnh giới này mà nói xem như thuốc đại bổ.

Thủy tinh xương đầu nói ra. Cáo tri Thạch Hạo Tây Lăng giới sâu dưới lòng đất có một nhóm bảo tàng.

- Đứng dậy, khai quật dưới mặt đất.

Thạch Hạo phân phó.

Một đám người trẻ tuổi đối với Thạch Hạo luôn luôn là nói gì nghe nấy, nói cái gì làm cái gì, dù là rất mệt mỏi cũng đều lập tức đứng dậy, bắt đầu hoạt động gân cốt, đem cái này xem như là trui luyện một bộ phận.

Đất đá cuồn cuộn. Địa tầng vỡ ra.

Tất cả mọi người là giật mình. Dưới mặt đất có rất nhiều hài cốt, đều là hiếm có giống loài, có lớn như núi cao, có vẻn vẹn ngón cái bụng nhỏ như vậy, nhưng có một chút là chung, cái kia chính là khi còn sống đều rất mạnh.

Theo hạ đào, tầng đất không còn khô cạn, mà là có ướt át khí tức, sau đó đào được mã não mỏ. Thậm chí có hàn băng, có hầm băng cùng tuyết động.

- Nơi này...

Nơi này thi thể chưa từng hư thối, còn bảo lưu lấy huyết nhục, ẩn chứa rất bàng bạc huyết khí tinh hoa.

- Ai. Những vật này, năm đó đều nhanh ăn nôn!

Đến từ Biên Hoang những người tuổi trẻ kia nhìn lấy những thứ này, thật sự là buồn nôn.

Thủy tinh xương đầu không còn gì để nói, vốn là muốn đưa bọn hắn một nhóm bảo tàng, một chuyện đại lễ, những thứ này Cổ Thú có chút cảnh giới tương đối cao, một thân huyết khí tinh hoa nếu là luyện ra. Tựa như thần đan diệu dược.

- Mang về!

Mục Thanh một tiếng phân phó, tất cả mọi người vừa động thủ một cái, bọn hắn âm thầm đánh giá, nhóm này hung thú cùng Thần cầm thi thể ẩn chứa tinh túy đích xác rất kinh khủng.

- Không nên lãng phí rơi, đến lúc đó gõ xương luyện tủy, cái kia trong xương tủy ẩn chứa tinh hoa kinh người nhất!

Thạch Chung rất có kinh nghiệm nói ra.

- Ngô, không tệ, có chuẩn chí tôn thi thể a, ngay cả chúng ta đều có thể dùng tới, đem sát phạt hoá khí rơi, có thể rèn luyện ra nhân thể lớn thuốc đến!

Chu Lâm gật đầu.

Cuối cùng, bọn hắn thắng lợi trở về, mang về số lớn Cổ Thú thân thể.

Mà còn không phải toàn bộ, y theo thủy tinh xương đầu tin tức về để lộ ra, cái này nơi sâu nhất trong lòng đất càng kinh khủng hơn nữa tầng một, chính là Thạch Hạo xuống dưới đều có thể gặp nguy hiểm.

- Có Chí Tôn thân thể?

Thạch Hạo kinh ngạc.

- Cẩn thận đi tìm, sẽ có mạnh hơn sinh linh, kỳ huyết hi trân, chính là tuyệt thế lớn thuốc, có lẽ không thể so với tiên dược yếu hơn mấy phần.

- Còn có mạnh hơn sao?

Thạch Hạo hỏi.

- Có!

Thủy tinh xương đầu gật đầu.

Thạch Hạo hồ nghi, còn có mạnh hơn, đó là cái gì đẳng cấp? Nơi này không khỏi quá kinh khủng đi, vậy mà táng vào nhiều như vậy sinh linh đáng sợ.

- Thấp nhất tầng một, liền táng vào chúng ta.

Thủy tinh xương đầu thăm thẳm nói ra.

Thạch Hạo khẽ giật mình, triệt để hiểu.

- Các ngươi trong xương cốt cốt tủy vẫn còn chứ, các ngươi còn cần sao?

Thạch Hạo nhỏ giọng hỏi.

Thủy tinh xương đầu u lãnh nhìn lấy hắn, trong hốc mắt tím Kim Hỏa diễm chậm chạp nhảy lên, cái kia kim sắc xương chưởng cũng chầm chậm lơ lững, ngoài ra nhỏ máu ánh mắt đã ở nhìn hắn chằm chằm.

Thạch Hạo tự động im tiếng, không hỏi nữa, không còn đánh loại kia chú ý.

- Các vị tiền bối, nếu nơi này sâu dưới lòng đất cùng chia mấy tầng, chôn lấy loại này bảo tàng, về sau còn mời chiếu cố nhiều hạ những hậu nhân này.

Thạch Hạo thỉnh cầu.

- Ngươi để cho chúng ta dẫn đội, dẫn bọn hắn tới nơi này lịch luyện?

Thủy tinh xương đầu hỏi.

- Đang có ý này.

Thạch Hạo gật đầu.

- Ngươi sẽ không sợ cái kia Bồ Ma Vương sao?

- Chính ta không sợ, mà những người tuổi trẻ này có các vị tiền bối chiếu ứng, ta nghĩ hẳn là không việc gì.

Thạch Hạo nói ra.

- Chúng ta nhìn trúng ngươi, mà ngươi lại để cho chúng ta đối với đám này mao đầu tiểu tử dạy bảo cùng hộ giá hộ tống?

Thủy tinh xương đầu bất mãn.

- Tới, còn không bái kiến các vị tiền bối!

Thạch Hạo nói ra.

Một đám người trẻ tuổi đều nhịp, lên một lượt trước, hô to tiền bối, đồng thời đi đại lễ thăm viếng.

Bọn hắn hồi Thạch thôn, bắt đầu gõ xương luyện tủy, rút ra huyết nhục tinh hoa các loại, nấu luyện thành hiếm hoi thần đan, tất cả đều là giá trị liên thành thuốc đại bổ.

Về phần Thạch Hạo thì mang theo tế đàn nhỏ cùng phía trên ba cái sinh linh, trực tiếp đi tìm cấm khu chi chủ.

Mới tiếp cận nơi này, cấm khu chi chủ thì có cảm ứng, cùng dĩ vãng không giống nhau, hắn đằng không mà lên, áo trắng như tuyết, phong thần Như Ngọc, đứng ở trên không bên trong, nhìn xuống nơi này.

- Người trong đồng đạo?

Hắn mở miệng, thanh âm mang theo từ tính, nếu là hoàn dương, còn có thể sống sót, đây tuyệt đối là một cái đỉnh cấp mỹ nam tử, có được hơn người khí chất.

Tế đàn nhỏ lay động, thủy tinh xương đầu, màu vàng xương chưởng cùng nhỏ máu ánh mắt cũng là chấn động, rất là bất an, bọn hắn cảm nhận được một loại cảm giác áp bách mạnh mẽ.

- Đường đi của đạo huynh thật xa!

- Ta liền nói, tiểu tử này làm sao lại thống khoái đáp ứng, sau đó còn nói mang theo chúng ta tới kết một đoạn thiện duyên, nguyên lai đúng là muốn chấn nhiếp chúng ta, đáng giận.

- Ha ha, đạo huynh sống ở kỷ nguyên nào, khi nào siêu thoát ở trên?

Lúc này, không riêng gì thủy tinh xương đầu, chính là màu vàng xương chưởng còn có viên kia ánh mắt lại cũng phát ra thần niệm ba động, ở chỗ này nói chuyện.

- Muốn đến so với các ngươi muộn, mấy vị có thể tiến vào đê đập hậu phương?

Cấm khu chi chủ hỏi.

- Ngươi... Đi nơi đó?!

Thủy tinh xương đầu giật mình.

- Đây chính là tất cả họa loạn đầu nguồn, ngươi trở ra, lại còn sống trở về rồi?!

Nhỏ máu ánh mắt, ánh mắt thăm thẳm.

- Thân đã chết, đạo khó tiêu, chấp niệm bồi hồi trên thế gian, tâm còn có không cam lòng.

Cấm khu chi chủ nói ra.

Sau đó, cấm khu chi chủ khách khí chào hỏi, mời bọn họ ngồi xuống uống trà, muốn nói chuyện.

Thế nhưng là, ba cái kia sinh linh không có thân thể, cũng chưa từng hiển hóa chân thân, cũng chỉ có thể tiếp tục lơ lửng toà kia tế đàn phía trên.

Thạch Hạo chấn động trong lòng, hắn biết, thật đúng là đem ba cái lão yêu quái đưa đối địa phương, vẫn là cấm khu chi chủ cùng bọn hắn nói

chuyện tương đối tốt, hắn cũng muốn hiểu rõ một chút chân tướng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1847: Khổ Tu

- Ba vị, xin mời!

Một thân áo trắng tung bay, Vùng Cấm Chi Chủ không nói ra được xuất trần, dù cho gặp nạn, cũng phóng khoáng ngông ngênh, thấy thế nào cũng giống như là có đạo chân tiên trích lạc ở nhân gian.

Hắn đưa tay làm cái xin mời động tác, để thủy tinh xương sọ các loại (chờ) theo hạ xuống ở nhà tranh bên, cách đó không xa thúy trúc chập chờn, vang sào sạt, mang theo thanh tân cây cỏ thơm ngát.

Nhà tranh trước, vũ trụ hồ óng ánh trong suốt, tụ tập đầy trời tinh đấu, hối nạp thành hồ nước, quả thật vô cùng bạo tay.

Hai cái đạo đồng, một nam một nữ cũng lại hiện ra, đứng ở Vùng Cấm Chi Chủ phía sau, ở đây pha trà, chiêu đãi quý khách, cứ việc cái kia tam đại sinh linh đều không uống.

Tế đàn phóng to đến cao bằng nửa người, đáp xuống trên mặt đất,

- Các ngươi là bị cái kia nuôi một đám kê sinh linh giết chết sao?

Vùng Cấm Chi Chủ hỏi, thần sắc nghiêm túc, cùng tam đại sinh linh giao lưu chết đi việc.

Thạch Hạo ngẩn ra, nói gì vậy ngữ, dưỡng kê cao thủ? Này không khỏi quá hoang đường.

Đột nhiên, hắn nhớ tới một chút sự, ý thức được đó là người nào, hắn chính tai từng nghe nói, tương lai Tào Vũ Sinh từng cách giới rống to, nhắc qua một chuyện.

Trong đó, liền có một cái sinh linh, bên người có một ít thật hoàng, coi như kê bình thường thả rông ở cửa nhà, đây là biết bao bá đạo cùng nhân vật khủng bố?

Lẽ nào Vùng Cấm Chi Chủ nói chính là nó?

- Xấu hổ, chúng ta bị người đánh giết, Nguyên Thần phá nát, bây giờ đã không biết tiền thân nhân quả, chỉ có mấy phần ký ức, chỉ biết chết đi ở thanh toán bên trong.

Thủy tinh xương sọ nói rằng, như là có vô tận phiền muộn.

- Một chút ấn tượng đều không có sao?

Vùng Cấm Chi Chủ mỉm cười, tự mình nói, sau đó lần thứ hai nhấc lên một cái sinh linh, nói:

- Nhưng là bị cái kia bán thuốc giả chém giết?

- Rất quen thuộc, không biết đúng hay không có nguyên nhân quả.

Thủy tinh xương sọ nói rằng.

Này lệnh Thạch Hạo không thể không lần thứ hai suy đoán, bán thuốc giả, thuyết pháp này quá quái dị, đến tột cùng là thế nào cường giả khủng bố, tuyệt đối không phải bình thường sinh linh.

Mặc dù nói quái lạ, thế nhưng Thạch Hạo cảm thấy trong này tất nhiên ẩn chứa đại khủng bố!

- Lẽ nào là sinh linh kia?

Thạch Hạo từng nghe nói, có một cái sinh linh, thân thể chia làm sáu khối, bị phân biệt phong ấn tại sáu khối không giống trường sinh dược bên trong, chuyện này thực sự là làm người nghe kinh hãi.

Chỉ có cái này sinh linh cùng dược có quan hệ, kết quả liền bị nổi lên

như thế một cái không xuôi tai xưng hô?

- Nếu không nữa thì chính là cái kia thịt heo?

Vùng Cấm Chi Chủ lần thứ hai mỉm cười, như vậy ôn hòa hỏi.

Thạch Hạo triệt để không nói gì, này đều là cái gì xưng hô, xem ra một số cấm kỵ tồn tại đều có đặc biệt một mặt, nếu không, sao bị xưng hô như vậy.

- Thịt heo? Đạo huynh đây là đang mắng chúng ta, vẫn là trào phúng chúng ta. Dường như có chút ký ức, có cái sinh linh chém giết vạn linh, giết hết các tộc người số một, chết đi sinh linh đều bị hắn xưng là heo.

Thủy tinh xương sọ cay đắng, khinh khẽ thở dài.

- Xác thực nói, nên gọi hắn đồ tể, là một cái hẳn là bị vạn tộc ngàn đao bầm thây sinh linh, không biết có hay không đã hình thần đều diệt.

Vùng Cấm Chi Chủ tự nói.

Thạch Hạo ở bên nghe, mấy lần muốn mở miệng.

Vùng Cấm Chi Chủ liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Có một số việc quá sớm biết đối với ngươi tu hành không có ích lợi gì, vẫn là một bước một cái vết chân tiến lên đi, đến cấp bậc kia tự nhiên biết rõ.

Thạch Hạo nhớ tới Vùng Cấm Chi Chủ trước đây điểm đến mới thôi hắc ám thế giới, quả nhiên là ẩn chứa đại khủng bố, liền du đà đều là một cái hắc ám tiến hóa giả, dị vực đều bị ăn mòn quá.

- Tự Đế Lạc bắt đầu, một cái kỷ nguyên lại một cái kỷ nguyên, những người này cùng sự, chung quy là năm tháng sông dài bên trong một đóa bọt nước, dù cho vị trí niên đại thì vì là thiên địa nhân vật chính, sóng gió ngập trời, nhưng nhìn chung lịch sử, cũng chưa chắc có thể ngạo thị quần luận.

Vùng Cấm Chi Chủ nói như vậy nói.

Sau đó, hắn nghĩ tới rồi chính mình, lắc lắc đầu, tàn thân một bộ, xương sọ nửa viên, còn sót lại cái gì? Chỉ có không cam lòng chấp niệm, còn ở nhân gian lưu luyến cùng bồi hồi.

Quay đầu lại, Thạch Hạo nghe rơi vào trong sương mù, hắn chỉ biết là, đê đập mặt sau có chân tướng, là họa loạn đầu nguồn, nơi đó có đại khủng bố!

Chẳng trách Liễu Thần hội biến mất ở nơi đó, tự có mục tiêu, có đạo lý.

Liễu Thần còn có thể trở về sao? Trái tim của hắn nâng lên, mạnh như Vùng Cấm Chi Chủ, cũng chỉ có thân thể tàn phế giẫy giụa bò lại đến, chỉ lưu nửa viên xương sọ.

- Các vị tiền bối, ta nghĩ đi đê đập trên rèn luyện, tu hành!

Thạch Hạo bỗng nhiên mở miệng, hướng về bọn họ thỉnh cầu.

- Ngươi đang nói đùa sao?

Thủy tinh xương sọ trong hốc mắt tử kim ngọn lửa nhấp nháy, càng có vẻ hơi lạnh lẽo.

Thạch Hạo cũng không nhụt chí, rất trực tiếp, nói ra đã từng đi qua nơi đó, từng tự mình trạm ở khu vực kia, đương nhiên hắn không có dám vượt qua đê đập.

Cái kia xác thực là một nơi đáng sợ, Tiên đạo cấp độ cao thủ tuyệt thế đều chỉ quải thi với đê đập trên, lưu lại hài cốt, có vẻ đặc biệt kinh người cùng khủng bố.

- Ta chỉ muốn ở đê đập bên này mài giũa chính mình, mà không phải chân chính quá khứ.

Thạch Hạo tiến một bước giải thích.

- Thiên cổ tới nay, kỷ nguyên chìm nổi, sinh linh mạnh mẽ nhất đi tới tu luyện đường xá điểm cuối nơi, mạc không muốn đi nơi đó, xác thực là một chỗ tốt.

Vùng Cấm Chi Chủ than thở.

Sau đó, hắn lại cười cợt, hơi có chút lạnh, nói:

- Tu đến cực điểm, sau đó dường như thiêu thân lao đầu vào lửa giống như vậy, tự tìm đường chết, chỉ là một ít chán sống lão gia hoả mới đồng ý đi a.

- Người trẻ tuổi, không nên mơ tưởng xa vời, giữ khuôn phép tu hành đi, nếu như ngươi có thể tu đến chân tiên cảnh giới, đúng là có thể đi cảm ngộ một phen, nếu không, liền không phải nghĩ nhiều.

Thủy tinh xương sọ nói rằng.

Chính là cường đại như nó, tuy rằng đi qua nơi đó, nhưng khi năm cũng không dám vượt qua Lôi trì nửa bước, chưa từng đi qua đê đập một bên khác.

Vì lẽ đó, khi nó biết được Vùng Cấm Chi Chủ có thể sống sót trở về, phi thường khiếp sợ.

- Như vậy đi, chỉ cần ngươi có thể tu đến chí tôn hoàn mỹ, mười phân vẹn mười cảnh giới, ta liền có thể cân nhắc vì ngươi cung cấp một cái truyền tống trận, đưa ngươi tới đó.

Vùng Cấm Chi Chủ càng buông lỏng ý tứ reads;.

Thạch Hạo năm đó đi qua, thế nhưng đi đường xá không thể tưởng tượng nổi, bây giờ không thể phục chế, chỉ có loại này lão yêu quái mới có thể có cái khác đường xá.

- Ta rất muốn đem đám thiếu niên kia cũng kéo qua đi, khối này khu vực

có một mảnh lôi đình vực sâu, là rèn luyện bọn họ địa phương tốt.

Thạch Hạo lẩm bẩm.

- Ngươi tự lo không xong, còn có tâm tình quản người khác, ngươi tự xét lại, nóng lòng cầu thành, tu hành tốc độ quá nhanh, ngươi nói cơ không vững chắc!

Vùng Cấm Chi Chủ không chút lưu tình điểm đến nhược điểm.

Thạch Hạo thở dài, đây là sự thực, liền kim thái quân đều có thể nhìn thấy vấn đề, càng không nói đến là bực này vô thượng đại nhân vật.

Mấy năm qua vẫn ở suy nghĩ con đường của chính mình, thậm chí muốn trảm đạo cơ, một lần nữa trở lại!

- Ngươi có hai cái lựa chọn, một là kế tục dùng Chiết Tiên Chú rèn luyện chân ngã, ở trong thống khổ, ở tuyệt vọng bên trong vượt qua, từ từ thôi bình ngươi mầm họa, đúc ra Kim thân. Một cái khác, chính là từ đầu trở lại!

Vùng Cấm Chi Chủ nói rằng.

Bên cạnh, thủy tinh xương sọ giật mình, hắn không nghĩ tới, người trẻ tuổi này lại bên trong quá Chiết Tiên Chú, còn có thể như thế nhảy nhót tưng bừng, không việc gì còn sống.

- Trước tiên dùng Chiết Tiên Chú rèn luyện đi, từ ngày hôm đó bắt đầu, ta muốn bế quan, không trở thành hoàn mỹ chí tôn, tuyệt không xuất quan!

Thạch Hạo nói rằng.

Hắn nghe được quá nhiều bí ẩn, cái gì đồ tể, cái gì nuôi một đám thật hoàng nhưng xem là kê... Này quá kinh người, kích thích hắn, bình thường thành tựu, căn bản không đáng chú ý.

- Ngươi trước tiên đi chỗ đó toà kim điện đi!

Lần này, Vùng Cấm Chi Chủ chỉ chỉ một toà hoàng kim cung điện, để Thạch Hạo đi vào, chịu đựng Chiết Tiên Chú phát tác sau đáng sợ đau đớn.

Thạch Hạo nhắm mắt đi vào, mỗi một lần tới nơi này, hắn tất nhiên phải được được một phen Chiết Tiên Chú dằn vặt, dù cho không chỉ một lần, còn là cảm giác thân thể không tự chủ được đổ mồ hôi lạnh.

Chiết Tiên Chú, đây là thế gian thống khổ nhất trừng phạt, một khi phát tác, chém nhân đạo hành đồng thời, còn khiến người ta ba hồn bảy vía đều chịu đến kịch liệt dày vò.

Sau ba ngày, Thạch Hạo cả người mồ hôi thủy, ngoài ra, còn có huyết tương, từ da thịt bên trong hướng ra phía ngoài thẩm thấu, nhìn kỹ còn có chút một ít xương vỡ tra.

Rất khó tưởng tượng, Chiết Tiên Chú đến tột cùng là làm sao dằn vặt một người.

Mặc dù ba mười mấy năm trôi qua, có thể loại này dằn vặt vẫn còn, đồng thời càng lúc càng thống khổ. Thế nhưng, dựa theo Vùng Cấm Chi Chủ từng nói, này rất bình thường, càng là đến hậu kỳ càng là tàn nhẫn.

Thủy tinh xương sọ cùng kỳ lạ như thế, là lạ nhìn hắn, này có người có thể gắng vượt qua, đạo hạnh không có bị hóa sạch sành sanh?

- Ngươi cảm nhận được cái gì?

Vùng Cấm Chi Chủ hỏi hắn.

- Ta đang hoài nghi, khả năng này là thế gian đệ nhất tàn nhẫn công pháp tu hành, hóa đi đạo hạnh của chính mình, không ngừng đè ép, nhìn là muốn phế đi tu vi, nhưng kỳ thực là ở rèn luyện, dường như hỏa luyện chân kim.

Thạch Hạo đáp lại.

Chính là Vùng Cấm Chi Chủ cũng lộ ra vẻ cổ quái, đây chính là một môn phế nhân đạo hạnh cổ pháp, hắn vẫn đúng là không muốn cho Thạch Hạo có loại này cảm ngộ, bởi vì sự thực không phải như vậy.

Bất quá, nếu chính hắn như vậy nói rồi, Vùng Cấm Chi Chủ liền ngầm thừa nhận, báo cho hắn, không ngừng cố gắng.

- Tiền bối, ta nghĩ chiến đấu, hôm nay nhìn thấy thạch trong thôn nhân tài mới xuất hiện lấy huyết chiến mài giũa tự mình, khiến cho ta xúc động khá lớn, tự mình rời đi biên hoang sau, rất lâu không có chinh chiến không ngừng.

Thạch Hạo nói rằng.

Dưới cái nhìn của hắn, bế quan không phải ngồi bất động, cũng có thể đại chiến không ngừng, ở liều mạng tranh đấu bên trong ngộ đạo.

- Tốt lắm, đưa ngươi đi một chỗ, để ngươi mở mang kiến thức một chút biến mất các tộc đến tột cùng mạnh bao nhiêu.

Vùng Cấm Chi Chủ nói rằng.

Hắn mở ra một con đường, đem Thạch Hạo đưa vào hỗn độn bên trong, nơi đó có một mảnh tàn tạ thế giới.

- Tuy rằng cũng đã chết đi, thế nhưng cho gọi ra bọn họ chiến hồn, vẫn là có thể, ngươi chinh chiến đi!

Vùng Cấm Chi Chủ nói rằng.

Đây là hắn từ nhỏ liền vì là Thạch Hạo chuẩn bị kỹ càng, nhưng vẫn chưa dùng tới, không đạt tới tôn cảnh, đi vào chính là muốn chết, đó là một mảnh chí tôn chiến trường.

- Giết a...

Thạch Hạo xông vào, mới một đặt chân, liền gặp gỡ các loại sinh vật,

không thể không kịch liệt đại chiến lên.

Sau mười ngày, Thạch Hạo đi ra, máu me khắp người, đứt gân gãy xương, một con mới ngã xuống đất, suýt nữa ngất đi, có thể tưởng tượng, trận này chinh chiến đáng sợ dường nào kinh người.

- Ta đi bế quan, tìm hiểu thu hoạch, lần sau trở lại.

Thạch Hạo cáo từ.

Bế quan nửa năm, Thạch Hạo tiến vào hư thần giới, đi tới hắc ám lao tù nơi đó chém giết, nơi này cũng là mài giũa bản thân địa phương.

Đại chiến rất lâu sau, hắn lần thứ hai trở lại bế quan, tìm hiểu chính mình pháp, phỏng đoán ngày sau lộ.

Liền như vậy, Thạch Hạo bắt đầu tiến vào điên cuồng tu hành bên trong, lấy thực chiến kiểm nghiệm, lấy huyết vì là dẫn, đạo hạnh đang không ngừng tinh tiến bên trong.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1848: Đến Cuối Con Đường

Trong núi không năm tháng, lạnh tận không biết năm.

Thạch Hạo ở tu hành trên đường càng chạy càng xa, quên năm tháng, quên nóng lạnh, thời gian ở vô thanh vô tức trôi qua, rất nhanh sẽ đi qua mười mấy năm.

Đạo hạnh của hắn ở tăng trưởng, Pháp lực càng ngày càng thâm hậu, nhẹ nhàng hơi động trong lúc đó, liền cất bước tiến vào trong tinh không, hô hấp giờ, phun ra nuốt vào Nhật Nguyệt chi tinh, bạch khí mênh mông.

Có thể nhìn thấy, đầy trời sao đều đang phát sáng, Ngân Huy óng ánh, hướng về hắn tập trung, mảnh này Tinh Hải tinh hoa đều ở hắn miệng và mũi qua lại, cảnh tượng doạ người

Mười năm năm tháng, Thạch Hạo đạo hạnh tinh tiến, càng ngày càng vững chắc, tự thân mầm họa giải quyết không ít.

Khoanh chân ngồi ở trong tinh không, hắn thả lỏng thân thể, Pháp tướng lập tức phóng to, bàng bạc cực kỳ, mênh mông vô biên, dường như một cái khai thiên tích địa người khổng lồ.

Lớn lao thân thể, quá mức kinh người, ở xung quanh hắn, Nhật Nguyệt Tinh Thần vờn quanh, sợi tóc rủ xuống khi đến, phát sinh hào quang, như một vầng Ngân Hà rơi xuống!

- Chung quy là tiến vào thời đại mạt pháp, không phải vậy, ta hay là tiến vào Chí Tôn thời đỉnh cao rồi!

Thạch Hạo khẽ nói, mở con mắt, hai mắt, thần quang như dải lụa, rọi sáng lạnh lẽo Vũ Trụ.

Trên thực tế, hắn tu hành tốc độ đã rất nhanh, vượt xa người thường tưởng tượng, nếu như bị những người khác biết, nhất định sẽ căm giận không ngớt, đây chính là thời đại mạt pháp à!

Bất quá, cùng hắn mình so với, xác thực trì hoãn, hơn nữa tốc độ như thế này sẽ kéo dài đê mê xuống, cho đến có một Thiên Đạo hành khó có tiến thêm.

Đây là Thiên Địa áp chế, là một loại phản phệ.

Duy nhất vui mừng chính là, này Thiên Ý chi đao ở Hạ giới không làm sao tìm hắn để gây sự, vùng lao tù này như là trời sinh có một loại nào đó cầm cố, mạnh mẽ kinh người.

Này lao tù gông xiềng niêm phong lại các loại lối thoát, thế nhưng cũng ngăn cản ở Mạt Pháp đến giờ loại kia đáng sợ phản phệ.

Nếu là cùng Tam Thiên Châu so sánh, này Hạ giới thời đại mạt pháp vẫn tính nhẹ nhàng!

Thành cũng lao tù, bại cũng lao tù.

Đã từng nhốt lại tu sĩ, bây giờ đến trở thành cây dù bảo vệ.

Bất quá, cái gọi là lao tù chung quy cũng phải bị thẩm thấu, thời đại mạt pháp toàn diện đột kích không xa rồi.

- Lại nên đi đối kháng Chiết Tiên Chú rồi!

Thạch Hạo đứng dậy, đi tới Cấm Khu chi chủ nơi đó.

Những năm gần đây, hắn tu hành rất có quy luật, mỗi cách một quãng thời gian liền đi Hư Thần Giới, liều mạng tranh đấu, cùng lao tù nơi đó sinh vật đại tác chiến.

Sau đó, hắn kéo sắp chết Nguyên Thần trở về, yên lặng ngồi quan, cẩn thận thể ngộ.

Cho đến tiêu hóa sau, lại đi Cấm Khu chi chủ nơi đó.

Chỉ chớp mắt, lại qua hai mươi, ba mươi năm, tu đạo không năm tháng, Thạch Hạo toàn thân tâm tập trung vào ở trong đó, tăng tiến đạo hạnh của chính mình, không ngừng đi tới.

Một năm này, nếu là kế hoạch hạ xuống, Thạch Hạo sinh mệnh đã qua trăm năm, nhưng là hắn vẫn vật ngã lưỡng vong, toàn thân tâm ở ngộ đạo cùng chiến đấu bên trong vượt qua, lãng quên cái khác.

Vì lẽ đó, hắn cũng không có cảm giác tang thương, y như quá khứ, lại như là Cốt Thư bên trong ghi chép một ít tu sĩ như vậy, mặc dù sinh ra niên đại xa xưa, cũng có thể tâm linh thông suốt, tinh khiết như Thủy Tinh.

Hắn chính là vì tu đạo mà sinh!

Hắn tốc độ như thế này thật là kinh người, vượt qua tu sĩ tầm thường tưởng tượng.

Trăm năm năm tháng, hắn đã nhảy lên tới Chí Tôn đỉnh cao, đứng nhân đạo lĩnh vực chỗ cao nhất, có thể quét ngang nhân thế gian cao thủ, không có gì lo sợ.

Dù sao, gần nhất mấy chục năm tu hành tốc độ xác thực biến chậm, là từng điểm từng điểm chồng chất lên, thời đại mạt pháp, cá nhân bị Thiên Địa trói buộc nghiêm trọng cực điểm!

Đồng thời, Mạt Pháp tạo thành ảnh hưởng còn đang kéo dài bên trong, này Càn Khôn chưa từng vững chắc, kịch biến vẫn không có dừng lại, gần nhất mấy chục năm lại sâu sắc thêm.

- Hống...

Hoàng Kim trong cung điện, Thạch Hạo tiếng gào thét rất lớn, chịu đựng lớn lao thống khổ, rất nhiều tinh lực từ Điện Vũ khe cửa bên trong tràn ra,

khuấy lên Phong Vân, nơi này sấm vang chớp giật.

Trăm năm thân, tựa hồ này Thiên Địa cũng có cảm giác, Thiên Ý chi đao chém tới, bay vào Cấm Khu bên trong Hoàng Kim bên trong cung điện cổ.

Thạch Hạo đối kháng Chiết Tiên Chú, cũng đạt được tâm đối kháng Thiên Ý chi đao,

Lần này, kéo dài mấy ngày, hắn cả người xương cốt đều bị nghiền nát, tiến hành rồi một lần gây dựng lại, đạo hạnh nghiền ép, bị hóa đi không ít.

Ở người khác xem ra, đây là ở phế Pháp lực, chém tu vị, mà ở Thạch Hạo xem ra, này nhưng là ở rèn luyện, lửa luyện chân kim, lưu lại tinh túy, mãi đến tận có một ngày, này đạo hạnh hóa không thể hóa giờ, hắn liền thành công, vô địch rồi!

Thạch Hạo nhẹ nhàng thở dài, mở mắt ra, đi ra toà này Cổ Điện, gần nhất đến đạo hạnh tinh tiến cực kỳ có hạn, hắn đã đạt tới nhân đạo đỉnh cao, chính là Chiết Tiên Chú mỗi lần hóa đi cũng cực nhỏ.

Thạch Hạo đi ra nơi này, màu vàng Điện Vũ hóa thành mưa ánh sáng, biến mất rồi, lưu lại quạnh hiu, còn có trọc lốc Đoạn Sơn các loại.

Này Cổ Điện vốn là Cấm Khu chi chủ hóa đi ra, bản không nên tồn tại.

Thạch Hạo đứng ở nơi đó nhìn, dùng mấy chục năm tu đến Chí Tôn cảnh, sau đó lại dùng mấy chục năm ở cảnh giới này chầm chậm đẩy mạnh đến đỉnh cao, này Thiên Địa quả nhiên càng ngày càng tàn khốc.

Bất quá, hắn cũng nên thấy đủ.

Dù sao cũng là Chí Tôn, đạo hạnh chờ đạt đến nhân đạo tầng thứ cao nhất, vì lẽ đó hắn còn có thể đối kháng phản phệ, không ngừng tiến lên.

Mà gần nhất mấy chục năm sinh ra trẻ con thì lại dần dần mất đi tu hành thổ nhưỡng, rất khó Trúc Cơ, khó có thể đi tới tu luyện đường.

- Trong thiên địa Linh khí khô cạn, Đại Đạo xa dần, càng ngày càng đáng sợ, Mạt Pháp tàn nhẫn chung quy là thể hiện đi ra.

Thạch Hạo tự nói.

Bây giờ, hắn tu vị đến Chí Tôn đỉnh cao, nhưng không có đi bái kiến Cấm Khu chi chủ, chưa từng xin hắn ra tay xây dựng Truyền Tống Trận đi chỗ đó đê đập thế giới vị trí nơi.

Tu vị càng cao, càng có thể cảm nhận được tự thân không đủ, Thạch Hạo vẫn chưa thỏa mãn.

Chí Tôn đỉnh cao, đã xem như là nhân đạo đỉnh cao nhất, không thể lại tiến lên Bán Bộ sao? hắn vẫn đang suy tư, lẽ nào bước kế tiếp cũng chỉ có thể là Chân Tiên?

Nhưng là, vì sao hắn cảm thấy thành tiên trước Đại Trưởng lão đặc biệt không giống, vượt qua cái khác Chí Tôn, còn chưa đặt chân Chân Tiên, thì có trồng vô địch khí tức!

Sự phong độ này ở Kim Thái Quân, thậm chí dị vực Chí Tôn trên người cũng không có, ngoại trừ Đại Trưởng lão Mạnh Thiên Chính ở ngoài, Thạch Hạo chỉ ở sau đó trạng thái đỉnh cao nhất dưới Vương Trường Sinh trên người nhìn thấy đầu mối.

- Còn muốn càng mạnh hơn!

Thạch Hạo lại tiến vào này mảnh tàn tạ thế giới, là Cấm Khu chi chủ cung cấp, đó là Chí Tôn cấp chiến trường, đều là tiền sử sinh vật, có chút chưa từng nghe thấy chưa từng nhìn thấy.

Khi lại một lần nữa kéo uể oải thân thể sau khi ra ngoài, Thạch Hạo trở lại Thạch thôn, bắt đầu suy tư ngày sau con đường, nếu muốn cái thấu triệt, bởi vì hiện tại đến cuối con đường.

Mấy chục năm qua, Thạch thôn biến hóa không nhỏ, nhân khẩu càng

nhiều, phòng xá diện tích càng ngày càng rộng.

Vui mừng chính là, Thạch thôn đã sớm chuẩn bị, nơi này có Cửu Long kéo quan tài trấn áp, đồng thời ở này trong quan tài đồng có một thế giới, cây cỏ phong phú, Linh khí dồi dào.

Trong thôn tân sinh hài tử cùng với bộ phận lão nhân đều bị đưa vào đi tới, ở nơi đó Trúc Cơ hoặc là an dưỡng tuổi già, đó là một cõi cực lạc.

Mặc dù là ở trong quan tài, nhìn không Cát Tường, nhưng kỳ thực thật sự tạo nên Thạch thôn đời sau, không đến nỗi ở thời đại mạt pháp đến giờ không cách nào tu luyện.

Trong thôn cái khác từ lâu đi tới tu luyện đường xá người, mấy chục năm qua rốt cục cảm nhận được cái thời đại này bất hạnh, dù cho bị mang tới Hỗn Độn bên trong, dù cho cũng từng tiến vào quan tài đồng tu luyện, như trước cảm thấy, tu hành tốc độ trì hoãn quá nhiều, có chút không thể chịu đựng.

Bên trong một đám người tài ba, những năm gần đây thu hoạch rất lớn, Tây Lăng Giới trở thành bọn họ chinh chiến bảo địa, mài giũa mình, thường ở nơi đó chém giết đẫm máu.

Hiện tại, lòng đất mấy tầng thế giới, bị hắn bọn họ mở ra mấy tầng, dính đến Chí Tôn nơi chôn xương, bọn họ thực sự không có cách nào xuống.

Những năm gần đây, một đám người tu vị có tăng trưởng, thế nhưng kém xa cùng năm đó tốc độ so với. Bất quá, tất cả mọi người đạo cơ đều bị nện vững chắc, kiên cố không thể nào tưởng tượng được.

Những năm này tới nay, Mục Thanh, Thạch Chung, Chu Lâm chờ người khổ tu không ngừng, Nại Hà, như trước ở độn nhất cảnh giới trung hậu kỳ, cùng Chí Tôn vô duyên, tìm không được lối thoát.

Chính là Xích Long cũng là như thế, ở độn nhất cảnh giới hậu kỳ, khó hơn nữa tinh tiến mảy may.

500 năm ma chú, ngoại trừ Thạch Hạo ở ngoài, xem ra người ngoài rất khó đánh vỡ.

Càng không nói đến là ở thời đại mạt pháp, thì càng thêm có vẻ vô lực, bọn họ đang hoài nghi, tiếp tục như vậy, có hay không có thể ở sinh thời trở thành Chí Tôn.

Quá gian nan, đặc biệt là mấy năm gần đây, đạo hạnh hầu như đình trệ, không cách nào tăng cường mảy may.

Làm sao bây giờ, đến cuối con đường!

- Hạo thúc, chúng ta đường phảng phất đứt rời, kéo dài tu hành, cũng khó có tiến thêm, cần đại lượng năm tháng đi ma, mới có thể tăng tiến một điểm đạo hạnh, như vậy không được à.

- Đại huynh, chúng ta muốn trở nên mạnh mẽ!

Một đám người tìm tới Thạch Hạo, có chút lo lắng, bọn họ biết ngày sau muốn đối mặt cỡ nào khảo nghiệm nghiêm trọng, hoàn cảnh lớn đều sẽ cực kỳ tàn khốc, bây giờ điểm ấy đạo hạnh sao được?

Thạch Hạo ngồi xếp bằng ở đầu thôn, yên lặng lật xem một bộ ngọc thạch sách, đây là năm đó Tam Thiên Châu đại chiến giờ, hắn từ Tiên Cổ di địa bên trong mang ra đến Tiên Đạo kinh thư.

Này chung cực nơi, có một ít quan tài cổ, mỗi một chiếc trong quan tài đều có một bộ Tiên Đạo kinh văn!

Năm đó, hắn, Thập Quan Vương, Ninh Xuyên, Trích Tiên, Thạch Nghị bọn người từng được, mỗi người một bộ.

Ngày xưa, Thạch Hạo cũng từng lật xem, nhưng mãi đến tận gần nhất mấy chục năm, Thạch Hạo mới chính thức bắt đầu tinh tế nghiền ngẫm đọc, cẩn thận tu luyện, cảm nhận được Tiên Cổ pháp các loại diệu dụng.

Đáng tiếc, này bộ pháp cũng không có ghi chép thời đại mạt pháp như thế nào phá cục.

Chu Lâm, Mục Thanh mấy người cũng đều ở lật xem, đối với những này người, bất kể là kiếp này pháp, vẫn là Tiên Cổ pháp, Thạch Hạo đều từng truyền xuống, mặc cho bọn họ mình tuyển chọn con đường.

Sau đó, hắn lại lấy ra một cái hộp ngọc, nhưng đáng tiếc, mở ra sau bên trong còn có một tầng phong ấn, bằng hắn hiện nay cảnh giới chí tôn tu vị, lại đều không thể mở ra.

Dựa theo hắn suy đoán, này ở trong hẳn là cũng có một bộ cổ kinh.

Năm đó, ở này Tiên Cổ di địa bên trong, ngoại trừ có bao nhiêu toà quan tài cổ cất giấu Tiên Đạo kinh văn ở ngoài, còn có một cái tế đàn, cung phụng cái này hộp ngọc, khác với tất cả mọi người.

Thạch Hạo nhẹ nhàng thở dài, thu hồi hộp ngọc, hắn suy đoán, rất có thể là Tiên Vương kinh văn!

- Đại huynh, chúng ta đến cầu biến mới được, không phải vậy mà nói sẽ vây chết ở Hạ giới, thời đại mạt pháp càng ngày càng tàn khốc, so với mấy chục năm trước có thể còn nghiêm trọng hơn hơn nhiều.

Mục Thanh nói rằng.

Hắn so với Thạch Hạo tiểu thập vài tuổi, bây giờ một thân đạo hạnh ở độn nhất cảnh giới hậu kỳ, nhưng chính là không thể tăng trưởng.

- Không biết đám kia đi vào Tiên vực thiên tài làm sao, khi đó, bọn họ ngay khi độn một đỉnh cao, chẳng lẽ còn có thể đột phá tiến vào Chí Tôn hay sao?

Chu Lâm có chút ước ao.

- Không thể, chính là ở Tiên vực, bọn họ cũng khó có thể đánh vỡ ma

chú, trừ phi Tiên Vương hôn tử, trời sinh có Tiên Vương biếu tặng vô địch huyết thống!

Thạch Chung không tin.

- Ta đang lục lọi một con đường, nhưng còn chưa thành thục, không dám dạy cho các ngươi. Xem ra, ta phải nắm chặt, cầu biến!

Thạch Hạo nói rằng.

Hắn cảm giác được áp lực, đã nhiều năm như vậy, Tiên vực tu luyện hoàn cảnh cùng nơi này nhưng là hoàn toàn khác nhau, hắn phải cấp tốc quật khởi.

Dù cho là Thiên Địa hoàn cảnh lớn thay đổi, cũng không thể trở thành hắn trì trệ không tiến cớ, cần đột phá, hắn muốn mở ra thời đại mạt pháp gông xiềng, chỉ có cầu biến.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1849: Chế Pháp

Mạt pháp thời đại, chỉ có cầu biến, mới có thể được sống, mới có thể đi xa hơn!

Thạch Hạo ý thức được vấn đề chỗ, Thiên Địa gông xiềng rơi xuống, vốn có hệ thống bị áp chế rồi, không có cải biến chậm rãi ma xuống dưới, chỉ có thể có một chút đạo hạnh tinh tiến.

Nhưng là phải muốn trở thành tiên cái kia hơn phân nửa tựu rất không có khả năng rồi, trước đây đều không thể thành tiên, không chuẩn bị cái loại nầy đại hoàn cảnh, tựu chớ đừng nói chi là mạt pháp thời đại.

- Ngươi đợi tiếp tục khổ tu, không muốn nôn nóng, tâm bình khí hòa, dù là hiện tại đạo hạnh khó có thể tinh tiến, nhưng là trong cơ thể đã có không hiểu biến hóa, đây là một loại khó được tích lũy, có thể không ngừng đầm đạo cơ, trúc hạ chính thức Đại Đạo chi lộ!

Thạch Hạo khuyên bảo, lại để cho bọn hắn không muốn sầu lo.

- Rất nhiều năm sau, các ngươi sẽ minh bạch, hôm nay Trúc Cơ, ngày khác thu hoạch. Cho dù hiện tại đạo hạnh không tinh tiến, nhưng lại là một hồi không nhỏ tạo hóa, tương lai thành tựu cao bao nhiêu, có lẽ ở này mạt pháp thời đại tịch mịch dày vò trung thu hoạch!

Thạch Hạo trịnh trọng nói ra.

Có chút là cổ vũ có chút nhưng lại hắn một loại cảm giác, tuy nhiên hắn rất gấp bách, muốn tăng lên tu vi, nhưng lại biết nói, hăng quá hoá dở.

Có đôi khi, ngắn ngủi ngừng chân, mới có thể có thể trông thấy một cái khác phiến mới tinh Thiên Địa.

Thạch Hạo tiến vào Hỗn Độn ở bên trong, một mình đi tu hành, bởi vì, địa vực chịu không được hắn thi pháp, tùy ý một kích, tiếp theo hội cát liệt Tinh Không, là có tính chất huỷ diệt.

Lưu lại một đoàn người sợ run, có chút hiểu được, bọn hắn không hề nôn nóng, tĩnh hạ tâm lai (*) muốn chính mình ngày sau đường.

Có ít người ngộ tính rất cao, cảm thấy loại này không có kết quả tu hành, cũng là một loại ma luyện, tu đạo chính là muốn tại gian nan khốn khổ trung phẩm vị cô độc cùng đắng chát.

Hiện tại trả giá chưa có trở về báo, có lẽ tựu là Đại Đạo trên đường một loại tàn phá nhân ý chí con đường trải qua, là cần kinh nghiệm.

Mục Thanh, Thạch Chung bọn người là tu đạo thiên tài, rất nhanh đem cái kia bi quan cùng bất đắc dĩ chuyển hóa thành ma luyện, cho rằng đây cũng là một cái ngộ đạo quá trình.

Nếu là ngoại giới người biết được, nhất định sẽ sợ hãi thán phục, bọn này thiên tài bên trong đích người nổi bật thật đúng là không như bình thường.

- Ta cảm giác, sắp tới sẽ có ngộ, dù là đạo hạnh không tinh tiến, nhưng là con đường của tương lai hội càng ngày càng rộng lớn.

- Ta cũng có một loại cảm giác. Pháp lực không có làm sâu sắc, nhưng là theo chúng ta tu hành, thân thể nội cũng tại biến hóa, ví dụ như cốt tủy lại có nhạt kim quang trạch. Chính đang thay đổi thể chất của chúng ta, tại thoát thai hoán cốt.

Bọn họ là yên vui phái, vì chính mình động viên, bởi vì vì bọn họ đều trải qua gian khổ gặp trắc trở, theo nguyên thủy Đế Quan đi ra người. Ý chí muốn không cứng cỏi đều không được.

Bởi vì, bọn hắn theo sinh ra lúc bắt đầu, chỉ thấy chứng nhận cùng đã trải qua một bộ huyết lệ sử.

- Chúng ta hội càng ngày càng mạnh, chúng ta là bảy Vương hậu đại, Thuỷ tổ là chính thức Tiên Vương, chúng ta tương đương với dị vực đế tộc, là được nhìn thấy êm đềm, du đà hậu đại, cũng có thể chém giết, chúng ta muốn quật khởi!

Tự một ngày này về sau, Thạch Thôn trung một ít người chán chường khí chất hễ quét là sạch. Không hề sầu lo, không hề nôn nóng, tất cả đều lại bắt đầu tràn đầy tự tin.

Bọn hắn đánh Đông dẹp Bắc, ma luyện bản thân, hạ giới tám vực rất nhiều địa phương nguy hiểm đều bị bọn hắn đạp biến.

Tây Lăng Giới, là được chôn lấy Chí Tôn thi thể tầng kia, bọn hắn cũng đều từng cẩn thận thăm qua.

- Có Chân Tiên, hắn huyết còn nóng bỏng, không giống như là thi thể, thật sự là cổ quái. Đây chính là tiên đạo đại dược ah.

Bọn hắn tại Tây Lăng Giới đào móc đến đất tầng ở chỗ sâu trong, thấy được tuyết trong động chôn lấy Chân Tiên di hài, tuy nhiên cách xa nhau rất xa, nhưng vẫn là bị kinh trụ. Sau đó rút đi.

Bọn hắn không dám vọng động, cái kia cấp độ sinh linh dù là sớm đã chết đi, cũng là trí mạng.

Mục Thanh bọn người cảm thấy, nơi này là Chân Tiên di hài, nóng bỏng tiên huyết có lẽ đối với Thạch Hạo có trợ giúp.

Lúc này, Thạch Hạo đang tại ngộ đạo. Ngồi ở Hỗn Độn ở bên trong, rời xa tám vực, tâm không không chuyên tâm, hai tay không ngừng kết ấn, đó là trong nội tâm đăm chiêu suy nghĩ thể hiện.

Sở học của hắn qua pháp, theo Côn Bằng thuật đến Liễu Thần pháp, lại đến lôi Đế Thần thông, lại đến Chân Hoàng bí pháp, lại đến Tán Phật Bát Thức, lại đến Lục Đạo Luân Hồi thiên công...

Nhiều lắm, các loại pháp trong lòng hắn truyền lưu, có kiếp này pháp, siêu việt cực hạn, cũng có cổ pháp, cái kia tiên đạo ngọc thạch sách tiếng nổ không ngừng, nhanh bị hắn trở mình nát.

Các loại pháp dây dưa, Thạch Hạo muốn dung hợp quy nhất, khai sáng ra con đường của mình, thích hợp chính mình pháp!

Tại bụng của hắn, một cái luân hải hình thành, đây là hắn sớm liền thành công mở ra một chỗ nhân thể Bí Cảnh, năm đó đã thành công rồi, Động Thiên dung hợp quy nhất, gấp gáp áp súc tại một điểm, rồi sau đó nổ tung, xen lẫn ra Âm Dương nhị khí.

Cái này là luân hải, trên cơ thể người phần bụng, là một chỗ tánh mạng Nguyên Địa, thai nghén pháp lực, nắm giữ sinh tử.

Trong lòng của hắn vang lên tiếng tụng kinh, các loại pháp tại trong lòng hiển hiện.

Thạch Hạo tâm thần du động ở giữa, theo phần bụng một đường hướng lên, như là xây dựng một tòa thần kiều, nối thẳng Bỉ Ngạn, oanh một tiếng, hắn xâm nhập ngũ tạng chi địa.

- Thiên Địa phân âm dương, đây là nhất thuần khiết yếu tố.

- Vạn vật sinh ngũ khí, Ngũ Hành tương sinh tương khắc, diễn biến thế gian Vạn Tượng, quả thật căn cơ chi nguyên tố.

Thạch Hạo tọa quan vài chục năm, đem Ngũ Hành chi khí mang vào ngũ tạng ở bên trong, tới đối ứng, diễn dịch ra kinh thế hành công lộ tuyến, kéo hùng hồn pháp lực mãnh liệt.

Tại đi qua, hắn tựu cường điệu mở ra qua ngũ tạng chỗ thai nghén tiềm năng, nơi này có dày đặc "Cửa", bất quá ngày xưa lại không hữu hiện tại như vậy minh xác.

Con đường này, hắn đã chạy ra, đã biết ý nghĩa chỗ.

Kế nhân thể phần bụng định nghĩa là luân hải, Âm Dương nhị khí lẫn nhau chuyển về sau, hắn lại mở ra nhân thể đệ nhị Bí Cảnh nguyên vẹn đường nhỏ, ngũ tạng làm cơ sở, hóa thành đạo cung.

- Ngũ tạng có thần!

Thạch Hạo than nhẹ, ở chỗ này đem chính mình chỗ tinh thông sở hữu tất cả pháp đều diễn dịch, dung hội lúc, hắn giật mình phát hiện, đạo cung nội tự chủ truyền đến tiếng tụng kinh.

- Không có gì ngoài Nguyên Thần bên ngoài, có lẽ tại đây cũng tê cư lấy nhân thể chi thần!

Thạch Hạo lục lọi, tìm tòi nghiên cứu lấy, người nghiên cứu thể đệ nhị Bí Cảnh —— đạo cung, do ngũ tạng hình thành.

Nó thật sự như là một tòa Đại Đạo cung khuyết, ở bên trong tê cư lấy nhân thể chi thần, hoặc là chính mình tiềm thức, lúc này nhẹ nhàng tụng kinh.

- Ngũ tạng đối ứng năm cái thần sao?

- Không, có rất hơn thần, đều tại tụng kinh, đều tại niệm cho ta nghe, tuy nhiên lại vì sao như vậy xa xưa, có chút nghe không đúng cắt?

Thạch Hạo tại tự nói, tại tìm hiểu chính mình pháp.

Trong thoáng chốc, hắn nội thị bản thân, vận chuyển sở hữu tất cả pháp, không ngừng trong lúc suy tư, dần dần thấy được chư Thiên Thần minh tại khắp chung quanh chìm nổi, chui vào thứ năm tạng ở giữa, xếp bằng ở đạo cung nội.

Trong tích tắc, hắn thấy được rất nhiều thần, trở thành một hạt lại một hạt quang điểm, tại ngũ tạng đạo cung nội chìm nổi, không ngừng tụng kinh.

- Quá nhiều thần, quá nhiều kinh văn, là thiên nhân giao cảm giác mà

sinh, nhập chủ trong cơ thể ta, hay là nguyên bản đều là ta, chờ đợi thực ta Giác Tỉnh?

Thạch Hạo tại phá sương mù, giãy giụa khốn cục, nghiên cứu chính mình pháp.

- Con đường của ta, tự nhiên dùng chân ngã vi tôn, dùng chân ngã làm chủ, mặt khác hết thảy đều là vô căn cứ.

Hắn tại rót vào chính mình tín niệm, kiên định chính mình đăm chiêu suy nghĩ, mở ra thuộc về mình pháp cùng nói.

- Đạo cung nội, bầy thần đều cho ta, Đại Đạo khôn cùng, nhưng cũng tại ba mấy ở trong, đạo sinh một, nhất sanh nhị, nhị sanh tam, tam sanh vạn vật.

Thạch Hạo nhẹ ngữ, trên đầu tiên khí tràn ngập, kết thành ba đóa Đại Đạo bông hoa, lại hóa đạo đài, phía trên ngồi xếp bằng mơ hồ sinh linh.

- Quá khứ đích ta, đương thời ta đây, tương lai ta đây, thỉnh nhập đạo cung!

Thạch Hạo một tiếng gào to, nguyên vốn chỉ có hai đóa tiêu tốn còn sống linh ngồi xếp bằng, đệ tam đóa còn không đúng cắt, hiện tại lại cũng có mơ hồ thân ảnh.

Hơn nữa, lúc này, ba cổ khí chui vào đạo cung, ở chỗ này tụng kinh.

- Một cái là mất đi ta đây, tại vì kiếp nầy tụng kinh, thực sự Luân Hồi, thực sự đi qua vãng sinh sao?

- Một cái là đương thời ta đây, nhất định Vô Địch, cái này là của ta tín niệm!

- Một cái là tương lai ta đây, hóa thành chuyện xấu, ta muôn đời duy nhất, vĩnh hằng bất diệt!

Thạch Hạo rống to, đạo cung ánh sáng phát ra rực rỡ, pháp lực bành

trướng, sáng chói hào quang xé rách Hỗn Độn, phảng phất chiếu sáng vĩnh hằng tuế nguyệt Trường Hà.

Sau một hồi, tại đây mới bình tĩnh trở lại.

Như vậy chế pháp, dù là Thiên Địa khô cạn, gông xiềng áp rơi, Thạch Hạo đạo hạnh y nguyên lại có chỗ tinh tiến.

Hắn thời gian dần trôi qua lục lọi đã đến nào đó quỹ tích, trên người từng bước đã có một loại Vô Địch khí tức, cùng loại với Mạnh Thiên Chính năm đó, toàn thịnh đỉnh phong trạng thái Vương Trường Sinh cũng có qua tí ti từng sợi thể hiện.

- Của ta hết thảy, của ta căn cơ, đều nguồn gốc từ dĩ thân vi chủng, không giả ngoại vật, cầu hỏi bản thân...

Thạch Hạo lần nữa ngộ đạo, nhắm lại con ngươi.

Tu đạo không tuế nguyệt, thế nhưng mà, lúc này đây qua thời gian không dài, hắn tựu mở hai mắt ra, trong nội tâm các loại pháp hiển hiện, tứ chi của hắn tại sáng lên.

Oanh một tiếng, hắn vươn người đứng dậy, hai tay lay động, muốn căng ra Hỗn Độn, khai thiên tích địa, tái tạo như vũ trụ.

Hai chân của hắn đạp liệt tại đây, muốn đạp diệt muôn đời.

- Sinh tại Thiên Địa, phá diệt bát hoang, mạnh nhất lực công kích vận chuyển tại tứ chi, có thể chống đỡ vĩnh hằng, bốn tay như bốn cực, cực đạo vô cùng lực!

Cái gì Côn Bằng lực, Lôi Đế thân, Liễu thần tánh mạng tinh thần phấn chấn, hơn nữa Bất Diệt Kinh các loại..., quan xông bốn cực, hai cánh tay của hắn còn có hai chân, như là tại đốt cháy, Đại Đạo phù văn rậm rạp.

Ầm ầm!

Thạch Hạo như là tại Khai Thiên, quán thông Thiên Địa, tạo ra thương Vũ, hình thể bàng lớn vô cùng.

Luân hải, đạo cung, bốn cực, phân biệt đối ứng cùng nhân thể phần bụng, ngũ tạng, tứ chi tất cả bộ vị, thuộc về Bí Cảnh, ẩn chứa khôn cùng lực lượng.

Đây là Thạch Hạo đường, hắn tại đi thích hợp nhất chính mình con đường.

Bất quá, tương đối mà nói, đây là xem như thô phôi, còn cần ngày khác sau đi hoàn thiện, đã tốt muốn tốt hơn, ngày nay cũng chỉ là đi ra hào phóng hướng.

Oanh!

Mười năm về sau, Thạch Hạo vẫy tay một cái, theo Hỗn Độn bên ngoài giam cầm tới một treo Tinh Hà, bị hắn luyện nhập lưng, cùng xương cột sống dung hợp, cảm thụ cái loại nầy biến hóa.

Vô tận tinh thần chi lực hóa thành tinh khí, ở chỗ này bốc hơi.

- Không phải loại cảm giác này.

- Xương sống như rồng, một nhảy dựng lên, biến hóa tại trên chín tầng trời, Thông Thiên động địa, vô địch thiên hạ!

Xoẹt!

Tinh Thần hài cốt vô số, rơi xuống dưới đến, sở hữu tất cả tinh khí cũng đã bị hắn hấp thu.

Thạch Hạo ly khai Hỗn Độn, trở về Thạch Thôn, trực tiếp đã đến chín con rồng kéo hòm quan tài trước, theo dõi cái kia chín đầu tuyết trắng long cốt.

Hắn tại ngộ đạo, hắn tại chế pháp, chằm chằm vào chín đầu Chân Long

cốt, vẫn không nhúc nhích.

Rống!

Trong thoáng chốc, Thiên Địa thay đổi, tối thiểu nhất ở trong mắt Thạch Hạo, hắn thấy được thêm nữa... Thứ đồ vật, chín đầu Chân Long sát phạt tại hồng trần ở bên trong, giãy dụa tại trên chín tầng trời.

Biến hóa vô cùng, cái này là Long.

Biến!

Chung cực thể hiện.

"Rầm Ào Ào"!

Khóa sắt tiếng vang, buộc chặt lấy long cốt khóa sắt bị kéo căng thẳng tắp, bởi vì Thạch Hạo bắt được một đầu long cốt, nếm thử dung tiến chính mình xương cột sống nội, để mà đi cảm thụ nào đó biến hóa.

Cái gọi là chế pháp, hiểu ra Đại Đạo, chính là muốn tại trong thất bại tiến hành các loại nếm thử.

Sau một khắc, Thạch Hạo cảm giác mình hóa rồng rồi, nhảy lên thời gian Trường Hà lên, bay lượn trời xanh, trường kích tuế nguyệt biến thiên, Vô Địch khí tức tách ra, bễ nghễ thế gian.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1850: Cực Đạo Chi Đỉnh

Luyện một đầu chính thức long cốt nhập vào cơ thể, dù là nó hiện tại còn hợp với khóa sắt... Cái này tương đương điên cuồng cùng kinh người!

Rầm rầm rung động, chỗ đó khóa sắt lay động, đồng hòm quan tài run rẩy dữ dội, đồng thời kéo mặt khác tuyết trắng long cốt cũng đều đi theo lắc lư bắt đầu.

Thạch Thôn không ít người thấy được Thạch Hạo, thấy hắn trở về lại là cao hứng, lại là giật mình, dù sao hai ba mươi năm không thấy rồi, hắn một mực tại Hỗn Độn trung bế quan.

- Hạo thúc đang làm cái gì?

Một ít người mang theo vẻ mặt.

Thạch Hạo luyện một đầu Chân Long cốt nhập vào cơ thể, còn còn chưa xong, đón lấy mãnh lực một kéo, đem mặt khác long cốt cũng đều túm đi qua, hắn lưng sáng lên, Hỗn Độn khí tràn ngập, cảnh tượng khủng bố.

Khá tốt, hắn tuy nhiên tại chế pháp, tại ngộ đạo, nhưng cũng không có quên đây là Thạch Thôn, cố ý khống chế Chí Tôn khí tức, chỉ làm cho nó tại bên ngoài thân chảy xuôi, không có tiết ra ngoài.

Nói cách khác, hậu quả kia chính là tai nạn tính!

Rống!

Giờ phút này, tựu là những người khác cũng giống như đã nghe được Chân Long tiếng hô, tựu chớ đừng nói chi là Thạch Hạo bản thân.

Hiện tại, chín đầu long cốt nhập vào cơ thể, cùng hắn xương cột sống dung tại một chỗ, cảm giác của hắn hoàn toàn bất đồng rồi, phảng phất đã đến rất nhiều cái kỷ nguyên trước kia, đại chiến mấy ngày liền, Chân Long tung hoành trên trời dưới đất, đẫm máu trong cuộc sống.

Một đầu lại một đầu long, tại dâng lên, chín là cực mấy, đại biểu siêu thoát, chín con rồng kéo hòm quan tài, xỏ xuyên qua Thiên Vũ!

Chín là cực, sinh mà biến!

Chuyện xấu tận, chung cực nhảy lên, vô cùng khả năng.

Rống!

Long ngâm động tuế nguyệt Trường Hà." Đây là Thạch Hạo trong mắt thế giới, hắn tại ngộ đạo, tại chế pháp, cùng những người khác chứng kiến đến hoàn toàn bất đồng.

Hắn gầm nhẹ lấy, rung động trận trận, pháp tắc vô cùng, nhưng là không rời quanh thân phạm vi ba thuớc, bị hữu hiệu khống chế được, thần quang mang tất cả, che lũng hắn thân thể, như là vạn pháp bất xâm.

- Cái này là Chân Long Cửu Biến!

Xích Long đã đến, thấy như vậy một màn, có chút khiếp sợ. Chẳng lẽ cái này tiện nghi sư phó thật đúng là có thể cướp lấy ra Long tộc chung cực áo nghĩa?

Nó đa tưởng rồi, Thạch Hạo sở muốn không phải cụ thể pháp, mà là một loại đại thế!

Hắn tại chế pháp, muốn chính là cái loại nầy cực hạn mà biến thành hào phóng hướng. Nhân thể xương cột sống giống như là một đầu đại Long, cấu kết thân thể cùng Nguyên Thần, rất quan trọng yếu.

Toàn thân đạo hạnh vận chuyển, cần cái này đầu đại Long!

Theo hình thể biến, đến Nguyên Thần biến. Cái này đầu đại Long tựu là một đầu cầu.

Long ngâm trận trận, về sau, Thạch Hạo cơ thể sáng lên, nhất là xương cột sống chỗ đó, một đoàn lại một đoàn hào quang sáng lên, cùng sở hữu chín đoàn, như là chín cái bậc thang, nhặt giai trên xuống, tiến vào đầu lâu nội.

Hóa Long!

Đây là Thạch Hạo chỗ khai quật ra đệ tứ bí cảnh.

Một tiếng lại một tiếng Long ngâm vang lên, chín đầu tuyết trắng long cốt một đầu lại một đầu trụy lạc mà ra. Thạch Hạo xương cột sống chỗ đó sáng lên.

Hóa Long, cửu giai thang trời, dọc theo xương cột sống trên xuống, Long Đằng chi tế, tiên quang tách ra, Hỗn Độn khí tràn ra, thập phần khủng bố cùng kinh người.

Cuối cùng, Hóa Long Cửu Biến, chui vào Nguyên Thần, cái này phảng phất là muốn thành tiên!

- Đúng rồi. Cuối cùng một cái bí cảnh, Nguyên Thần chỗ trên mặt đất, như là Tiên Đài, leo lên nơi đây. Ngày khác nếu là viên mãn, toàn thân quán thông lúc, chung cực nhảy lên tựu là Chân Tiên!

Thạch Hạo phúc chí tâm linh, đã có một loại không hiểu trực giác, cuối cùng một cái bí cảnh cửa khẩu cũng muốn thấu triệt.

Đầu lâu, là được hắn chỗ coi trọng đệ ngũ bí cảnh —— Tiên Đài.

Đây là thai nghén Nguyên Thần chi địa. Cũng là mấu chốt nhất chỗ, cất giấu thân thể chi hồn phách, chính thức vạn kiếp Bất Hủ, cần được Nguyên Thần không rảnh, tiên quang phổ chiếu.

Đến nơi này một bước, Thạch Hạo sừng sững tại nhân đạo tuyệt đỉnh, đạt đến mạnh nhất trạng thái.

Luân Hải, Đạo Cung, Tứ Cực, Hóa Long, Tiên Đài, năm đại bí cảnh mới thành lập, đã có phương hướng!

Hắn nắm giữ pháp rất nhiều, trở thành Chí Tôn về sau, tầm mắt quảng rồi, thông hiểu đạo lí nhiều loại truyền thừa, nếm thử chế ra bản thân pháp, tuy nhiên còn chỉ có thể coi là là "Thô phôi", nhưng đủ để kinh thiên.

Dĩ thân vi chủng, cái này là căn cơ chỗ.

Đến nơi này một bước, hắn toàn thân thông thấu, năm đại bí cảnh sáng lên, đồng thời hắn ý thức được thiếu sót của mình chỗ.

- Trước kia nóng lòng cầu thành, nghĩ hết gần giống, gần thành, gần bằng là Chí Tôn, cuối cùng rơi xuống tai hoạ ngầm, cái kia một lần đột phá, thực sự không phải là dĩ thân vi chủng, mà là xin vay ngoại đạo.

Thạch Hạo thở dài, qua nhiều năm như vậy, hắn đều tại nếm thử mài đi tai hoạ ngầm, Liệt Hỏa luyện chân kim, nhưng hiện tại phát hiện quả nhiên còn có là khuyết điểm nhỏ nhặt, không thể chém chết.

Khó trách Cấm khu chi chủ khuyên bảo, hắn tu hành tốc độ quá nhanh, cũng không chuyện may mắn, rối loạn con đường của mình.

Thạch Hạo dung Bách gia chi trưởng, chính thức khiêu thoát: nhanh nhẹn đi ra, khai sáng ra bản thân pháp, dù là loại này hệ thống hiện tại coi như thô thiển, nhưng là đầy đủ khiếp sợ thế gian rồi!

Lôi Đình vang lên, Thiên Địa nổ tung, vạn đạo áp chế mà đến, đó là Thiên Phạt, là lôi kiếp, càng có Thiên Ý chi đao chém giết tới.

- Oanh!

Thạch Hạo mãnh liệt dương đầu, con ngươi sáng chói như thần điện,

ngưng mắt nhìn Vực Ngoại, hắn một nhảy dựng lên, phóng tới vũ trụ ở giữa, xé rách hư không, chui vào Hỗn Độn trung.

Hắn kiếp nạn tự nhiên sẽ rất lớn, siêu cấp khủng bố, đi ra con đường của mình, sáng chế chưa bao giờ có chi pháp, nhất định dẫn phát có một không hai lôi kiếp, trấn giết chi.

Răng rắc!

Màu đen tia chớp đan vào, huyết sắc sát đạo chi quang nhuộm Hồng Thiên bên ngoài.

Điều này đại biểu hủy diệt, còn không hề tường!

Nói như vậy, bởi vì tu sĩ quá mức Nghịch Thiên, làm ra bất khả tư nghị sự tình lúc mới có thể có loại này Tịch Diệt đại kiếp nạn.

Y theo lẽ thường mà nói, bị nhìn chằm chằm vào tu sĩ thập tử vô sinh, nhất định vẫn lạc, không có khả năng sống sót.

Đối với một cái tuyệt diễm cường giả mà nói, lúc này đây Thạch Hạo phá vỡ cấm kị, khai sáng ra bản thân pháp, nhất định không giống người thường, có được đáng sợ đối kháng chi lực.

Thạch Hạo nổi giận rồi, tại Hỗn Độn ở bên trong, tại không người lãnh thổ quốc gia ở bên trong, đẫm máu chém giết, điên cuồng đối kháng.

Bên ngoài người không thể tưởng tượng, đây là một lần trước nay chưa có đại kiếp nạn, so Thạch Hạo qua nhiều năm như vậy chỗ kinh nghiệm sở hữu tất cả kiếp nạn thêm cùng một chỗ còn muốn khủng bố.

Không có ai biết tại trên người hắn xảy ra chuyện gì, cho dù là Xích Long, Mục Thanh bọn người cùng xuống, cũng chỉ có thể cách rất xa, hồ nghi nhìn xa.

- Huyết khí tràn ngập, chỗ đó cực độ huyết tinh!

Chu Lâm nói ra, nàng trợn Khai Thiên Nhãn, thấy được Hỗn Độn xé mở sau đích góc chi địa.

- Có toái cốt, có cốt tủy tại tóe lên, hắn... Đến cùng đã trải qua cái gì?

Xích Long cũng chấn kinh rồi.

- Có Nguyên Thần chi quang bị Lôi Quang ba lô bao khỏa, cùng thân thể phân liệt, muốn hình thần câu diệt sao?

Mục Thanh vội vàng thoáng nhìn, chứng kiến một góc chân tướng.

Lúc này đây lôi kiếp còn có Thiên Địa cắn trả, tiếp tục thời gian đã vượt qua mọi người tưởng tượng, đây không phải mấy canh giờ, cũng không phải một hai ngày, mà là giằng co mấy năm.

Cái này siêu việt lẽ thường, ngoại nhân không thể lý giải!

Mục Thanh, Xích Long, Thạch Chung bọn người ngây dại, đây là cái gì tình huống? Quá kinh khủng, căn bản là không để cho người sống đường ah.

Bọn hắn từng chứng kiến, chỗ đó cốt tủy khô cạn. Huyết nhục đốt cháy... Cảnh tượng quá thảm rồi.

Chế pháp, quá Nghịch Thiên, đã dẫn phát sử thượng mạnh nhất cắn trả, Thạch Hạo đang tiếp thụ Càn Khôn chém giết. Đây là đáng sợ nhất gặp trắc trở.

Trải qua chín năm, trận này hủy diệt tai nạn mới chấm dứt, Vực Ngoại dần dần bình tĩnh.

Bất quá, như trước không ai có thể tới gần, chỗ đó có một đoàn hỏa tại hừng hực thiêu đốt. Ánh lửa tụ tập, diễn dịch thành ký hiệu, rồi sau đó hóa thành lô thể.

Có huyết cùng cốt tại trong lò, bị đốt cháy.

Suốt một năm, chỗ đó tàn thân thể mới chậm rãi phục hồi như cũ, phảng phất dục hỏa trùng sinh, Thạch Hạo, chịu đựng được này kỷ nguyên đều chưa từng từng có nghiêm khắc khảo nghiệm.

Hắn thành công rồi, chịu đựng xuống dưới, tàn thân thể lột xác. Chân thân lại hiện ra.

Chưa bao giờ có chi thảm thiết, Thạch Hạo tại cốt thư ký tái trung đều chưa từng gặp qua đáng sợ như vậy lôi kiếp, trừng phạt hắn chế pháp tiến hành.

Chín năm diệt sát, một năm dục hỏa sống lại, khủng bố đến mức tận cùng!

Thạch Hạo thân thể chữa trị về sau, trước tiên về tới Thạch Thôn, không chờ mọi người kinh hỉ cùng hoan hô vây quanh, hắn tựu lại bàn ngồi xuống.

Rắc!

Giờ khắc này, mọi người nghe được trong cơ thể của hắn có đồ vật gì đó vỡ vụn rồi, rồi sau đó hắn toàn thân sáng lên. Đạo hạnh đang kịch liệt rung chuyển.

Nhục thể của hắn còn có Nguyên Thần đều tại rạn nứt!

- Đây là làm sao vậy?!

- Hạo thúc tu hành ra vấn đề lớn, đây là muốn giải thể sao, chẳng lẽ là Chiết Tiên Chú phát tác, đạo hạnh giữ không được?

Rất nhiều người kinh hô. Vô cùng lo lắng.

Vân Hi còn có Thạch Tử Lăng vợ chồng, đều vẻ mặt vẻ lo lắng, đứng ở đàng xa, nhìn xem bàn ngồi ở chỗ kia Thạch Hạo.

Ông một tiếng, Thạch Hạo trong cơ thể dâng lên ra vô lượng tinh khí, chui vào thương Vũ trung.

- Không có khả năng. Hắn như thế nào ngã xuống hạ Chí Tôn cảnh giới rồi!?

Một ít người kêu to, Thạch Thôn tất cả mọi người luống cuống, cảm giác Thạch Hạo khí tức tại gấp gáp biến yếu.

Mục Thanh, Xích Long bọn người xem minh bạch, cảm ứng không có sai, Thạch Hạo ngã rơi xuống Độn Nhất cảnh giới.

- Đã có khuyết điểm nhỏ nhặt, liền trọng đầu lại đến!

Thạch Hạo nói nhỏ, đây là thanh âm của hắn.

Tất cả mọi người đã nghe được, thoáng cái yên tĩnh trở lại, mọi người ý thức được, Thạch Hạo chính đang tiến hành một hồi điên cuồng nếm thử, đây là đại động tác.

Hắn tự liệt Chí Tôn thể, trọng đầu lại đến!

Thạch Hạo lại đã đi ra, kéo lấy tràn đầy vết rách chi thân thể, một đường đi về hướng phương xa.

Hắn tại hồng trần trung độ, vừa đi tựu là rất nhiều năm, không hỉ Vô Ưu, nhìn quen thế gian giới nhân sinh muôn màu, tự Độn Nhất cảnh giới bắt đầu trùng tu.

Hắn tại dùng chính mình mới mở chế pháp, tại đây mạt pháp thời đại, đi đi Chí Tôn đường.

Cứ như vậy, mấy chục năm vội vàng mà qua, từng điểm từng điểm tích lũy, so ra mà vượt Thạch Hạo năm đó theo sinh ra đến trở thành Chí Tôn chỗ mất hết thời gian tổng.

Lúc này đây, hắn dĩ thân vi chủng, không mượn ngoại đạo, phi thường thuần túy, tựu là dọc theo chính mình chỉ mới có đích đường, không ngừng tích lũy đạo hạnh, tăng tiến tu vi.

Hơn nữa, lúc này trong quá trình, hắn không sợ đã chết, dẫn Chiết Tiên Chú phát tác, không ngừng nghiền ép cùng qua đi chính mình đạo hạnh, thẳng đến trảm không thể chém làm chi.

Đem làm Thạch Hạo hơn hai trăm tuổi lúc, hắn trở về Chí Tôn cảnh, mà lại Chiết Tiên Chú đối với hắn không có hiệu quả rồi, rốt cuộc hóa không hết hắn đạo hạnh, này chú bị phá giải.

Đương nhiên, kinh khủng nhất chính là, hắn đạo cơ chắc chắn không cách nào tưởng tượng, dùng Chiết Tiên Chú ma luyện, trảm không thể trảm, cái này là bực nào hùng hồn chi Đại Đạo chi cơ?

Dĩ thân vi chủng, Thạch Hạo trở về Chí Tôn cảnh!

Từng có truyền thuyết, Chí Tôn đạo cơ hư mất về sau, muốn lại phản đi lên, độ khó quá lớn, vô cùng nghe rợn cả người, ít khả năng thực hiện.

Bất quá, Thạch Hạo đi ra con đường của mình, hắn dùng một đầu chỉ mới có đích đường thành đạo, đánh vỡ lẽ thường, không có bị cản trở ở, mà lại tại sau đó trong vài năm hắn tích lũy đầy đủ, xông lên Chí Tôn tuyệt đỉnh.

Giờ khắc này, Thạch Hạo năm đại bí cảnh sáng lên, toàn thân óng ánh thông thấu, triệt để viên mãn.

Oanh!

Đón lấy, hắn lại phóng ra nửa bước, quả thực muốn trở thành Chân Tiên.

- Cực đạo chi đỉnh!

Thạch Hạo mở ra con ngươi, Chí Tôn cùng Chân Tiên ở giữa còn có nửa bước có thể đi, khó trách rất nhiều người không cách nào thành tiên, cái này nửa bước tựu là rãnh trời, ngăn cản tất cả mọi người.

Đây là Chí Tôn cảnh, nhưng cũng là mặt khác chín thành chín Chí Tôn cũng khó khăn dùng đi vào tối cao tầng thứ!

Đây quả thực giống như là nhiều ra nửa cái cảnh giới!

Như vậy về sau, Thạch Hạo chính thức đứng lên nhân đạo điểm cao nhất, không thể siêu việt.

Lúc này, hắn tản mát ra khí tức cùng năm đó muốn thành tiên Mạnh Thiên Chính có liều mạng, cùng Vương Trường Sinh có tương tự chính là ý vị.

Tai hoạ ngầm giải trừ, chính thức Đại viên mãn không rảnh, đăng lâm cực đạo chi đỉnh!

Thạch Hạo về tới Thạch Thôn, bình thản vô cùng, mang theo mỉm cười, Phản Phác Quy Chân.

- Hạo thúc, ngươi rốt cục trở về rồi, chúng ta phi thường lo lắng ngươi.

- Ngươi đi lên như thế nào đường?

Tất cả mọi người xông tới, phi thường kích động, có người trẻ tuổi như vậy hỏi.

- Một đầu bất đồng đường, chờ ta cân nhắc thấu triệt, đem thô thiển chi pháp hoàn thiện lúc, khả dĩ diễn dịch cho các ngươi xem!

Thạch Hạo nói ra.

Tại kế tiếp trong vài năm, hắn đốc xúc tất cả mọi người chăm chú tu hành, thẳng đến lại đi qua mấy năm, hắn triệu hoán đến một đám người trẻ tuổi.

- Đi, chúng ta nên đi thượng giới nhìn một cái rồi, đẩy bình sở hữu tất cả địch nhân!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1851: Chinh Phạt Thượng Giới

Muốn đi thượng giới? Một đám người nghe vậy, làm nóng người, đã sớm muốn rời đi, giết tới đi xem một chút!

Những năm gần đây, bọn họ tĩnh tu huyền công, cảm ngộ Đại Đạo, nhưng là nhưng từ lâu đến bình cảnh nơi, cần một ít thời cơ đi đánh vỡ hiện hữu ràng buộc.

- Điểm binh!

Thạch Hạo nói rằng, triệu tập đội quân con em.

Mục Thanh, Chu Lâm, Thạch Chung chờ vài tên người tài ba, trong mắt đều lộ ra vẻ hưng phấn, rốt cục muốn chuyển động, bọn họ ý thức được lần này đem bao phủ trên trời dưới đất!

Năm đó từ Biên Hoang mang đến hài tử tổng cộng có bốn, năm trăm người, rất nhiều năm trước liền từ lâu trưởng thành.

Không nghi ngờ chút nào, nhóm người này là chủ lực, cực kỳ bất phàm.

Thạch thôn bên trong trưởng thành hài tử cũng có rất nhiều xuất sắc người, đều bổ sung ở bên trong.

Từng ấy năm tới nay, Thạch thôn tuy rằng không tranh với đời, dường như thế ngoại đào nguyên, thế nhưng đối với những này đội quân con em mài giũa nhưng từ chưa ôn hòa quá, tràn ngập cạnh tranh.

Xếp hạng thứ 400 về là chủ lực, bị gọi là thiên binh.

Những này người có thể đi theo ở Thạch Hạo khoảng chừng, theo hắn

đồng thời xung phong, đây là từ nhỏ đồng ý.

Ngoài ra, còn có 400 người bị coi như quân dự bị, ở trong cường giả, người tài ba, có thể bất cứ lúc nào thay thế được 400 thiên binh bên trong xếp hạng thấp người.

Thạch Hạo từng nói, hi vọng sẽ có một ngày 400 thiên binh có thể hóa thành Thiên tướng, chân chính có thể chinh phạt các giới, giết tiến vào dị vực, Tiên vực các nơi.

Năm đó, những hài tử kia còn nhỏ, thế nhưng vẫn ghi vào trong lòng.

Rất nhiều năm qua đi, Thạch Hạo rốt cục bắt đầu dẫn người chinh phạt, lập tức nhen lửa trong lòng bọn họ này cất giấu nhiều năm nhiệt tình, hoàn toàn bị vạch trần.

Dù cho là rất nhiều năm trước lời hứa, nhưng như trước để trong lòng bọn họ hừng hực, khuấy động, rốt cục muốn chuyển động, khả năng này là bọn họ chân chính chiến dịch đầu tiên.

Những năm này mài giũa, rèn luyện, những kia cũng không tính là, chiến đấu chân chính từ nơi này mở ra!

- 800 đội quân con em cùng đi!

Thạch Hạo nói rằng.

400 thiên binh hơn nữa 400 quân dự bị, đem cùng đi xuất chinh!

- Còn có ta, đừng quên ta, ta cũng phải xuất chinh!

Đại Hắc Quy gào gào kêu, đứng thẳng thân thể cất bước, dường như cõng một cái lớn oan ức.

Chu Yếm vò đầu bứt tai, từ lâu ngồi không yên, nói rõ là muốn đến thượng giới đi nháo cái long trời lở đất, nó thực lực không thể nghi ngờ, những năm này tới nay, tu luyện Hỗn Thế Ma Viên một mạch ** thiên công,

đã sớm thông thiên động.

Xích Long cũng đang di chuyển, giữa trời dâng lên Vân Yên, từng hồi rồng gầm, chiến ý rất đủ, muốn đi kiểm nghiệm một thân đạo hạnh. bọn họ đều không thuộc về 800 đội quân con em bên trong, thế nhưng nóng lòng muốn thử.

Thanh Lân Ưng cùng với nó ba đứa hài tử Đại Bằng, Tiểu Thanh, Tử Vân, còn có Đại Hồng Điểu cũng ở hí dài, xoay quanh trên bầu trời, muốn tham dự trận chiến này.

- Đi!

Bọn họ lên đường rồi, tinh kỳ phấp phới, bay phần phật, mênh mông cuồn cuộn, 800 đội quân con em đi theo Thạch Hạo phía sau, cưỡi vật cưỡi, đạp lên bầu trời, nhằm phía phương xa.

Chính là Thạch Hạo cũng cưỡi ở một con trắng như tuyết như ngọc thạch Thiên Mã trên, nó ngẩng đầu hí lên, tiếng vang to lớn.

Đây là đã từng Độc Giác Thú tiểu Bạch, ở Thạch Hạo bảy tuổi giờ, liền từng mang theo nó xông ra quá Đại Hoang, đi thế giới bên ngoài, cũng là Thạch thôn Độc Giác Thú đầu lĩnh.

Năm đó, nó từng chiếm được Liễu Thần điểm hóa, kích hoạt rồi trong cơ thể nguyên thủy huyết thống.

Đã nhiều năm như vậy, nó vẫn ở tiến hóa bên trong, đặc biệt ở Thạch Hạo cố ý trông nom dưới, phát sinh kinh người lột xác.

Nó vẫn không tính là là chân chính Thiên Mã, nhưng đi ở trên con đường này, huyết thống không ngừng thuần hóa, đi tới như chớp giật, mãnh liệt như Chân Long, là một con phi thường thần tuấn vật cưỡi.

Tam Thiên Châu nhất định không thể bình tĩnh, bởi vì, bọn họ giết tới đến rồi!

100 mấy chục năm qua, bất kể là Tam Thiên Châu, vẫn là trên chín tầng trời, đều rất ảm đạm, bởi vì này Thiên Địa thật sự không thích hợp tu hành.

Năm tháng vô tình, không ngừng thu gặt cường giả tiền bối sinh mệnh.

Ở này hơn 100 năm đến, cũng không biết có bao nhiêu tiền bối danh túc tọa hóa, tinh lực khô héo, tuổi thọ khô cạn, tất cả đều chết trong năm tháng.

Thời đại mạt pháp đến, hết thảy tu sĩ tuổi thọ đều chợt giảm xuống!

Đối với những kia sống hàng mấy chục, mấy trăm vạn năm lão quái vật tới nói, đây là một lần ngập đầu tai ương.

Ngoại trừ có nội tình đại giáo, tạ thiên tài địa bảo, còn có thể gắng gượng chống đỡ, lấy các loại lớn dược kéo dài hơi tàn ở ngoài, cái khác môn phái nhỏ danh túc khổ không thể tả.

Đương nhiên, đáng sợ nhất chính là, tu đạo gian nan, mấy chục hơn trăm năm qua đi, đạo hạnh tăng cường có hạn, theo tới không Pháp tướng so với.

Đây là tất cả mọi người đều gặp phải phiền phức, là một hồi họa lớn.

Bao quát Thạch thôn, dù cho có Cửu Long kéo quan tài trấn áp, gần nhất những năm này cũng rất khổ, những người khác còn đang thong thả tăng cường đạo hạnh, thế nhưng độn nhất cảnh giới Mục Thanh, Xích Long, Chu Lâm chờ người, đều trì trệ không tiến.

Này cùng Chí Tôn này Đạo Thiên tiệm có quan hệ, càng cùng thời đại mạt pháp có quan hệ!

- A, những kia đại giáo còn ở à, như trước là bọn họ thống trị mảnh này Đại Địa.

Thạch Hạo khẽ nói, hơn 100 năm đi qua, khi hắn lần thứ hai trở về, hiểu rõ đến, như trước là những người kia quan sát nhân gian.

- Không dám đi Biên Hoang đối kháng dị vực đại quân, không dám đi

giết hắc ám sinh linh, các ngươi phải cần gì dùng!?

Thạch Hạo âm thanh mạnh mẽ.

Này đơn giản lời nói, để lộ ra lạnh lẽo sát ý, càng có một loại quyết tâm, đây là muốn đại khai sát giới!

800 đội quân con em, mỗi một người đều mang theo khí tức xơ xác, tuy rằng lần thứ nhất chính thức xuất chinh thượng giới, thế nhưng là không hề có một chút hỗn độn cảm giác.

Bọn họ hành động nhất trí, cũng như sắt thép đúc thành giống như vậy, mang theo đáng sợ sát phạt khí, những năm này tới nay thực chiến mài giũa không phải chỉ là nói suông.

- Chiến dịch đầu tiên, chúng ta nhắm ngay nơi nào?

Chu Yếm hỏi, trong tay mang theo một nhánh cây gậy lớn, triển khai một cái Pháp tướng Thiên Địa, vô cùng to lớn, màu vàng da lông phát sáng, hắn đằng đằng sát khí, hóa thành một con tạo ra Thiên Địa Bạo Viên.

- Tiên Điện!

Thạch Hạo vung tay lên, điều động dưới trướng Thiên Mã, chỉ về phía trước.

Làm nghe đến mấy lời nói này, rất nhiều người thay đổi sắc mặt, chính là Mục Thanh, Xích Long, Thạch Chung mấy người cũng đều giật mình, nơi đó nhưng là có một vị Tàn Tiên à, liền như thế giết tới?

Bất quá bọn họ không có nhiều lời, nghiêm ngặt vâng theo mệnh lệnh, tất cả đều điều động vật cưỡi, người mặc màu đen giáp trụ, lĩnh quân vọt tới trước, dường như sóng biển bình thường bao phủ về phía trước.

- Một cái Tàn Tiên mà thôi, nếu như ngay cả hắn đều e ngại, đều giết không được, ta còn có thể làm cái gì?

Thạch Hạo nói rằng, như là đang giải đáp nghi hoặc, vừa giống như là cho bọn họ tự tin.

- Giết!

800 đội quân con em cùng uống hống, chỉ có một chữ như vậy, xông về phía trước.

Ngày hôm đó, nhất định không thể yên tĩnh, mặt đất rung chuyển, 800 đội quân con em nhân số không phải rất nhiều, thế nhưng là như sóng to gió lớn giống như quét ngang mà qua.

Ầm ầm nổ vang, đề thanh âm rung trời, chỗ đi qua, các giáo chấn động.

Đây là thế nào một nguồn sức mạnh? Liền như thế bao phủ mà qua, mọi người cảm thấy, những này binh Matei mạnh, tùy ý xông tới giết, đều đủ để tiêu diệt một giáo.

Bọn họ quá nhanh, quyết định Tiên Điện sau, một đường nhanh như chớp, vượt qua bầu trời, trực tiếp giết tới.

Rất xa liền nhìn thấy trên đất kiến trúc, đều là đồng chất, nối liền không dứt, phi thường bao la.

Tiên Điện đệ tử không nhiều, thậm chí có thể nói cực nhỏ, các đời dòng chính nhân vật ở bề ngoài gộp lại cũng bất quá năm ngón tay số lượng.

Cho tới có hay không có ẩn giấu truyền nhân vậy thì không được biết rồi.

Bất quá, bọn họ phó binh nhưng không ít, mà lại rất mạnh, đều là các đời hàng phục Đại Yêu, cự hung, trở thành bọn họ tôi tớ, hung hãn mà mạnh mẽ.

Thạch Hạo cách rất xa, mở rộng cánh tay, chụp vào hư không, ngón tay phát sáng, từ vực ngoại giam cầm mà đến một ngôi sao, luyện hóa ở trong tay, sau đó đột nhiên ném đi!

Ầm!

Đất trời rung chuyển, hắn trực tiếp đem một ngôi sao đập về phía mặt đất Cổ Địa.

Này quá mãnh liệt, chấn động trên trời dưới đất!

Một ngôi sao dù cho bị luyện hóa, nhìn chỉ có to bằng nắm tay, nhưng nó như trước là chân thực tinh thể, như thế ném mạnh đi ra, uy lực khủng bố cực kỳ.

Tiên Điện cái này truyền thừa tự nhiên có tuyệt thế trận pháp bảo vệ, bị tập kích trước tiên, ánh sáng Trùng Tiêu, thần quang hừng hực, mở ra mạnh mẽ phòng ngự.

Bất quá, Thạch Hạo đòn đánh này thật đáng sợ, dù cho tiên gia để lại tàn trận cũng bị đánh xuyên, đang giải thể, ở Phá Toái.

Bởi vì, Thạch Hạo đòn đánh này quá mức mãnh liệt, như không có đại trận ở, nơi này sắp trở thành sinh mệnh tuyệt địa, chẳng còn sót lại gì!

- Người nào?

Ở đại trận tan rã thời khắc, Tiên Điện người đờ ra, kinh sợ, đến tột cùng là người nào dám đến tập kích bọn họ?

Đang kịch liệt tiếng nổ mạnh bên trong, ở đáng sợ thần quang đốt cháy bên trong, Tiên Điện mảnh này Cổ Địa rạn nứt, sụp đổ, rất nhiều sinh linh lao ra.

Bọn họ nhìn thấy chân trời nhân mã, 800 Thiết kỵ đánh tới, dường như thiên binh thiên tướng giống như vậy, từ trên trời giáng xuống, đằng đằng sát khí.

- Trời ạ, đó là... Hoang!

Có người kêu sợ hãi, sắc mặt lúc này liền trắng.

Thời gian qua đi hơn 100 năm, Hoang lại xuất hiện, có thể nào không cho bọn họ sợ sệt, phải biết năm đó Tiên Điện Chí Tôn chính là bị Thạch Hạo thân thủ đánh giết, đã nhiều năm như vậy, hắn tu vị nhất định lại tăng trưởng.

Thạch Hạo chẳng hề nói một câu, nhấc theo Kiếm Thai, xông thẳng nơi trung tâm nhất giết đi, muốn xông vào địa tầng bên trong.

Cho tới những người khác, hắn không để ý đến, giao cho 800 đội quân con em đi chinh phạt.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1852: Quét Ngang Thiên Hạ

Thạch Hạo dẫn theo kiếm tựu xông vào, không trọn vẹn tiên trận sáng lên, đã không có thể ngăn cản hắn, hôm nay hắn phóng ra cái kia nửa bước về sau, chân chính có Vô Địch chi lực.

Nhân đạo ngọn núi cao nhất, đã đạp vào!

Hắn có một loại cảm giác, cứ thế mãi, tiếp tục tu hành, dù là tại mạt pháp thời đại, hắn có lẽ còn có thể càng mạnh hơn nữa!

Hắn có một loại tự tin, khai sáng ra bản thân pháp, dĩ thân vi chủng, đi ra vừa nhất con đường của mình, đạo hạnh tăng thêm, thực lực cất cao, hắn cường đến mức tận cùng.

Chỉ có thích hợp nhất chính mình, mới được là cường đại nhất!

Cái gọi là Tàn Tiên, cũng đã phế bỏ, nếu như dùng hắn trước mắt loại trạng thái này còn không dám chống lại, cái kia coi như cái gì Vô Địch trạng thái?

Hiện tại, hắn có một khỏa Vô Địch tâm!

Phanh!

Đất tầng bị hắn mở ra, tiên đạo tàn trận bị phai mờ.

Có chút không đúng, Thạch Hạo nhíu mày, bởi vì, không có cảm ứng được Tàn Tiên khí tức, còn có này tòa thanh đồng Tiên Điện cũng không ở chỗ này.

Ầm ầm!

Thạch Hạo đứng tại chỗ không động, đem Kiếm Thai chọc vào xuống dưới đất, vô tận thần mang bộc phát, đều là kiếm quang, trong tích tắc kích xạ ra ngàn vạn đạo kiếm khí.

Dưới mặt đất bị cắn nát rồi, dù là có trận văn thủ hộ cũng không được.

Dưới mặt đất không có Tàn Tiên khí tức, hắn không ở chỗ này!

Tàn Tiên rõ ràng không tại, phá vỡ pháp trận, tại đây rỗng tuếch, dưới mặt đất cái kia nguyên bản tiên tuyền địa không có tung ảnh của hắn, ngày nay chẳng biết đi đâu.

Thạch Hạo dẫn theo Kiếm Thai đi ra, đưa tay ở giữa, đem một cái Độn Nhất đỉnh phong lão giả một tay giam cầm đi qua, lão giả kia bay ngược, phù phù một tiếng trụy lạc ở chỗ này.

Ở trước mặt đối với Thạch Hạo lúc, lão giả lạnh run, đều không ngẩng đầu được lên, chủ yếu là lúc này Thạch Hạo khí tức quá kinh khủng, áp bách hắn muốn hít thở không thông.

So bên ngoài, hắn cốt cách ken két rung động. Huyết dịch kịch liệt mãnh liệt, hắn bản thân muốn nổ tung.

Đây là Tiên Điện tổng quản, thống ngự rất nhiều bộc Binh, thực lực rất cường đại. Tại Độn Nhất đỉnh phong, thế nhưng mà đối mặt hôm nay Thạch Hạo là quá không chịu nổi.

Hắn cảm giác mình như là một cái con kiến trùng, muốn cố gắng nhìn lên Thiên Khung thượng Cự Long, xa không thể chạm, chênh lệch quá lớn. Thần hồn cùng thân thể cùng một chỗ sợ run.

- Chân Tiên đại nhân mấy chục năm trước rời đi rồi, cũng không nói gì đi nơi nào...

Hắn run rẩy, bờ môi đều tại run rẩy, gian nan nói ra những lời này.

Thạch Hạo thu liễm khí tức, không có tham dự trận chiến đấu này.

Trên thực tế, khi thấy là Hoang đánh tới lúc, Tiên Điện người sớm đã tim và mật đều hàn, còn có cái gì đập nồi dìm thuyền khí thế, tất cả đều sợ hãi.

- Dựa vào địa thế hiểm trở người phản kháng giết không tha!

Mục Thanh quát, suất lĩnh 800 đội quân con em vây quét những người này.

Có chút tu sĩ trực tiếp tựu quỳ. Dù là sống ở Tiên Điện, thuở nhỏ là bộc, lúc này cũng sợ hãi rồi, không hề trung thành.

Bất quá, thật đúng là có một nhóm người tương đương hung ác điên cuồng, không chịu hàng phục, kịch liệt chém giết, xích đỏ hồng mắt, đều là đặc biệt trung với Tiên Điện tôi tớ.

Thạch Hạo quay người rời đi, kỵ ngồi trên tuyết trắng Như Ngọc Thiên Mã. Toàn chức cao thủ xa nhìn phương xa.

Cái này Nhất Dịch, Tiên Điện bị diệt!

Tại đây kiến trúc đều là đồng chất, quả thực có không ít thiên tài địa bảo, Chu Lâm, Thạch Chung bọn người quét dọn chiến trường. Không có lãng phí, đem có thể mang đi đều dọn đi rồi.

Bởi vì, một trận chiến này qua đi Tiên Điện triệt để xoá tên!

Dược điền nội, có lưỡng gốc thần dược trồng ở bên trong, bất quá ngày nay đều thoái hóa rồi, không còn nữa trước kia chi thần dị.

Trong tàng kinh các. Có rất nhiều cốt sách, nhưng lại thiếu khuyết Tiên Điện tối cao truyền thừa, đó là Tàn Tiên chính miệng truyền xuống, không lưu Bút Mặc, không có cốt sách kinh văn.

Thạch Hạo không có lưu tình, đảm nhiệm Mục Thanh, Thạch Chung bọn

người ra tay, bị diệt cái này một đạo thống.

Biên Hoang đại chiến, bọn hắn không xuất lực, Hắc Ám đột kích, bọn hắn trốn ở một bên, có thể an bình lúc nhưng vẫn tại đây thế giới làm mưa làm gió, tư thái rất cao, giết hại cái này thế giới người.

- Tàn Tiên, ngươi đi không hết, tiên vực chi môn đã đóng cửa, sớm muộn gì đem ngươi tìm được!

Thạch Hạo tự nói.

Hắn suy đoán, Tàn Tiên khả năng sợ hãi, một hơn trăm năm trước Tàn Tiên cấu kết một vị Chân Tiên, phục kích Thạch Hạo không thành, ngược lại bị Đại Trưởng Lão Mạnh Thiên Chính đánh chết Chân Tiên, có lẽ bởi vậy núp vào.

Một ngày này, thiên hạ chấn động!

Đem làm tin tức truyền ra lúc, tất cả mọi người ngây dại, lúc cách 100 hơn mười năm, Hoang lại hiện ra thế gian, mạnh như vậy thế, hoành đẩy Tiên Điện truyền thừa địa.

Từ đó về sau, cái này một cổ giáo rốt cuộc không còn tồn tại.

Tại sau lưng dẫn phát sóng to gió lớn chi tế, Thạch Hạo sớm đã mang theo 800 đội quân con em ra đi, đuổi hướng phía dưới trên đất —— Thiên quốc.

Có thể tìm được cái này trên đất, quả thực không dễ, hắn là căn cứ ngày xưa thu được dấu vết để lại, coi chừng nghiệm chứng sau tìm được. Kinh hãi thiên đường

Cái gọi là dấu vết để lại, là từ hạ giới Bổ Thiên Các lấy được.

Quỷ gia, từng đã là một cái ngút trời kỳ tài, một tay khai sáng Bổ Thiên Các, lại quá sớm mất đi.

Cái kia tóc tai bù xù lão nhân, đỉnh đầu cắm một ngụm kiếm, đối với Thạch Hạo có đại ân, hắn tàn hồn đã từng che chở hắn, nửa sư nửa hữu, đáng tiếc sẽ không còn được gặp lại.

Năm đó, Thạch Hạo sớm đã hiểu rõ đến quỷ gia thân thế, là Bổ Thiên giáo vứt bỏ đồ, chỉ vì cùng Thiên quốc một vị thần nữ có lui tới, từng chung tình, liền hủy cả đời.

- Quỷ gia, ta giúp ngươi báo thù đến rồi!

Thạch Hạo tự nói.

Hắn cực độ phản cảm Thiên quốc, cái này một đạo thống chưa bao giờ từng vì thế giới xuất lực, còn giết hại khắp nơi tu sĩ, chỉ cần ra lên giá cách, bọn hắn ai cũng có thể đi săn giết.

Bọn họ là một đám đao phủ, cái này dài dằng dặc tuế nguyệt đến nay, cũng không biết có bao nhiêu anh kiệt chết khi bọn hắn ám sát ở bên trong, cái này một tổ dệt là một khỏa u ác tính.

Không vì cái gì khác người, chỉ vì quỷ gia, Thạch Hạo cũng muốn đem chi nhổ tận gốc!

Nếu không có Bổ Thiên Các người sửa sang lại ngày xưa di vật, đưa tới manh mối, Thạch Hạo chỉ sợ hiện tại cũng còn không biết sào huyệt của bọn hắn ở nơi nào, cái này một tổ chức sát thủ cừu địch lượt thiên hạ, tự nhiên vô cùng cẩn thận.

Đây là một mảnh sơn mạch, mây mù Phiêu Miểu, rất yên ắng, cũng rất tường hòa, các loại linh cầm dị thú qua lại, căn bản nhìn không ra một điểm sát phạt khí.

Bất quá, đem làm Thạch Hạo một quyền oanh ra lúc, hết thảy đều thay đổi, hắn dùng vô thượng pháp lực, oanh mặc một mảnh tiểu thế giới giới vách tường, cưỡng ép mở ra chỗ này bí cảnh.

Ngoại giới tìm không được, là vì, Thiên quốc tọa lạc tại một phương tiểu trong thế giới, cùng ngoại giới ngăn cách. Thế giới đệ nhất hiệu trưởng

- Người nào?

Tiểu trong thế giới một hồi đại loạn, tại đây bị công phá, lại để cho sở hữu tất cả kim bài sát thủ đều rung động.

Nói là Thiên quốc, nhưng là tại đây hiện đang ở nhân số không phải rất nhiều, nhưng đều là tinh anh, sát thủ không tư cách vào nhập tại đây, cần nghiêm khắc giữ bí mật.

Lão giả chiếm đa số, đều là lên tuổi tác lão bất tử.

- Tốt một chỗ thiên địa linh túy chi địa.

Thạch Hạo thở dài.

Cái này tiểu trong thế giới, rõ ràng có một ít Bất Tử vật chất, dù là mạt pháp thời đại tiến đến. Tại đây như trước chưa từng có phần đích khô cạn.

Một đạo lại một đạo bóng đen xuất hiện, biến mất tại trong hư không.

Có người muốn ám sát Thạch Hạo.

Kết quả, hắn nhẹ nhàng bắn ra chỉ, lộ ra Vô Địch khí cơ. Phịch một tiếng, hư không nổ tung, lập tức có mười mấy người hóa thành huyết vụ, hình thần câu diệt.

- Thì ra là thế, một ngụm tiên Huyết Trì. Tại phóng thích Bất Tử vật chất.

Thạch Hạo thấy được tiểu trong thế giới, có khẩu ao, bên trong có huyết dịch sôi trào, toát ra Bất Tử vật chất.

Không biết là năm nào thay lưu lại, hiển nhiên trong lúc này có Chân Tiên thi, huyết dịch không cứng lại, ồ ồ mà tuôn.

Tại đây sinh linh đa số lão giả, có ít người sống tuổi tác đã lâu, đều tại mấy chục trên trăm vạn năm đã ngoài, đều là Thiên quốc cao tầng. Tại mạt pháp thời đại có thể còn sống sót, tựu là cậy vào tại đây Bất Tử vật chất.

- Hoang, dĩ nhiên là Hoang!

Lờ mờ, một đám người xuất hiện, bọn hắn nơm nớp lo sợ, bởi vì cảm nhận được Thạch Hạo uy áp, tất cả đều đứng không vững, phải lạy phục đi xuống. Đại quan nhân

Thạch Hạo lạnh lùng Vô Tình, thu liễm khí tức, bởi vì lại tiếp tục như vậy. Mục Thanh bọn người sẽ không có cơ hội xuất thủ.

- Ai là thiên một thần nữ?

Thạch Hạo hỏi.

Một cái ******** người đồng tử co rút lại, bị Thạch Hạo nhạy cảm bắt đã đến, một mắt theo dõi nàng.

Thạch Hạo con mắt quang Sở Hướng, thêm chút chú ý. Người này ******** liền đem tràng mồ hôi lạnh chảy dài, toàn thân sợ run, nàng cảm thấy thân thể của mình đều muốn Băng mở.

Phù phù!

Nàng không bị khống chế, nhuyễn ngã trên mặt đất.

Thiên quốc những người khác hoảng sợ, phải biết rằng, đây chính là Thiên quốc từng đã là thần nữ. Thực lực cường đại vô cùng, kết quả ở đằng kia người một ánh mắt phía dưới, tựu xụi lơ rồi, sao mà khủng bố.

- Ngươi hay không còn nhớ rõ một cái tên là Ngô Thiên Trùng người?

Thạch Hạo hỏi.

Thiên một thần nữ sắc mặt biến hóa, có thể nào không nhớ rõ, cái kia

từng là Bổ Thiên giáo kiệt xuất nhất truyền nhân, bị nàng chỗ lừa gạt, là tình gây thương tích, cuối cùng ảm đạm ly khai Bổ Thiên giáo, giáng chức nhập hạ giới.

Cuối cùng phục kích Ngô Thiên Trùng lúc, nàng cũng từng ra tay, từng có một chút áy náy, bởi vì thật sự của nàng cũng đúng người kia động đậy tâm, nhưng cuối cùng vẫn là nhẫn tâm hạ thủ.

- BOANG...!

Tại Thạch Hạo trong tay, xuất hiện một ngụm kiếm gãy, phong cách cổ xưa kiếm thể, phía trên mang theo vết rách.

- Là kiếm của hắn...

Thiên một thần nữ ánh mắt phục tạp, rất nhiều Thượng Cổ chuyện xưa hiển hiện trong lòng, kết quả là một chút động tâm hóa thành lãnh huyết, cùng đồng môn liên thủ hủy người kia.

- Quỷ gia, ta thay ngươi báo thù!

Thạch Hạo cầm trong tay kiếm gãy, rồi sau đó nhẹ nhàng quét qua, một khỏa mỹ lệ đầu lâu mang theo mảng lớn huyết, bay về phía giữa không trung.

- Động tay, giết không tha!

Thạch Hạo thanh âm trầm thấp, nhẹ nhàng vung tay lên, ra lệnh.

Ở hậu phương, 800 đội quân con em vọt tới, mặc dù là đối mặt một đám lão sát thủ, một đám kinh nghiệm phong phú đao phủ, bọn hắn như trước không sợ, sát phạt khí xông lên trời.

- Xoẹt!

Thiên quốc chi chủ ra tay, hoàn toàn chính xác rất cường đại, Độn Nhất đỉnh phong cảnh giới, hành tẩu ở trong bóng tối, là ám sát giới trùm, hắn

không có tiến công Thạch Hạo, mà là âm thầm muốn giết những người khác.

Bởi vì, hắn biết nói, Hoang sớm đã thành đạo, đã không thể địch, cùng hắn như thế, không bằng giết những người khác, dù là chính mình chết ở chỗ này, cũng muốn lại để cho Hoang rất là tiếc thủ hạ chi nhân chết thảm.

Đáng tiếc, Thạch Hạo không để cho hắn cơ hội, trong tay kiếm gãy vung lên, một đạo kiếm quang đưa hắn quét trúng, tại chỗ chặt đứt là hai đoạn.

Máu tươi rơi, Thiên quốc chi chủ kêu thảm thiết, hai đoạn thân thể rơi rơi trên mặt đất, không ngừng nhấp nhô.

Thạch Hạo tự nhiên là hạ thủ lưu tình rồi, nói cách khác, dùng tu vi của hắn mà nói, kiếm khí vừa ra, còn có cái gì thi thể có thể lưu, nhất định trở thành bột mịn.

- Mục Thanh, các ngươi muốn luyện tập mà nói khả dĩ cùng Thiên quốc chi chủ giao thủ.

Thạch Hạo nói ra.

- Đại huynh, ngươi cũng quá xem thường chúng ta, ngươi còn chưa tới đạt Độn Nhất cảnh giới lúc ngay tại Biên Hoang chém giết cao với mình cảnh giới sinh linh rất nhiều người, ta cũng đã Độn Nhất cảnh giới hậu kỳ, còn cần hắn đến ma luyện sao?

Chu Lâm bĩu môi.

- Hành tẩu ở trong bóng tối người thợ săn, thủ đoạn phi phàm, các ngươi khả dĩ lưu lại, dùng hắn rèn luyện người một nhà.

Thạch Hạo nói như vậy nói.

- Xoẹt!

Đột nhiên, một đạo kiếm khí ám sát mà đến, quá kinh khủng, như Thiên Ngoại phi tiên, một kiếm động Tinh Vũ, sáng chói vô cùng, trực tiếp đã đến

Thạch Hạo cái ót chỗ.

Quá đột ngột rồi, muốn một kiếm tuyệt sát.

- Đinh!

Thạch Hạo không quay đầu lại, tay phải hai ngón tay ngăn cản ở sau ót, đánh xơ xác kiếm khí, cũng kẹp lấy một thanh thần kiếm, nhẹ nhàng uốn éo, thần kiếm đứt đoạn.

- Sớm đã cảm ứng được, ẩn núp cái gì?

Thạch Hạo xoay người, nhìn về phía một cái toàn thân đều tại hắc vụ bên trong đích lão giả.

Những người khác đều thất kinh, đây là một vị Chí Tôn, Thiên quốc rõ ràng còn có Chí Tôn?

Thiên quốc chi chủ sư thúc tổ, rõ ràng một mực đều còn sống, ẩn giấu ở chỗ này, đáng tiếc, hắn gặp được Thạch Hạo, căn bản không thể nào là đối thủ.

Người này, sớm đã dần dần già thay, tự Thượng Cổ lúc tựu không có ly khai chỗ này, bởi vì huyết khí gần như khô kiệt, chỉ có thể ở tại đây dưỡng lão.

Hôm nay hắn chống lại hôm nay Vô Địch trạng thái Thạch Hạo, tại sao có thể là đối thủ?

Oanh!

Thạch Hạo một quyền oanh tới, lão giả này rống to một tiếng, dốc sức liều mạng đối kháng, nhưng không dùng được, tại đâu đó nổ tung, hóa thành đầy trời Huyết Vũ.

Một cái đại thủ bao trùm Huyết Vũ, Thạch Hạo sợ ảnh hướng đến mọi người, mãnh lực một trảo, Đại Đạo pháp tắc cùng Huyết Vũ đợi đều quy về

một chỗ, trở thành hư vô.

PHỐC!

Cuối cùng, Thiên quốc chi chủ bị Mục Thanh bọn người chém rụng đầu lâu, đánh chết Nguyên Thần, triệt để chết đi.

Lĩnh giáo qua hắn {ám sát thuật}, không cần phải lưu lại hậu hoạn.

Một ngày này, Thiên quốc căn cơ sụp đổ, cái này phương tiểu thế giới bị quét ngang, sở hữu tất cả uy tín lâu năm đao phủ đều bị đánh gục, nhổ tận gốc.

- Còn có một chút tiểu cứ điểm, các ngươi chia nhau đi tru sát!

Thạch Hạo nói.

Mục Thanh, Chu Lâm bọn người lĩnh quân đánh tới, riêng phần mình phóng tới bất đồng địa phương, phân biệt ra tay.

Thiên quốc cái này cái tổ chức rất khổng lồ, không có gì ngoài cái này phương tiểu thế giới làm làm căn cơ, tự nhiên còn có rất nhiều trại huấn luyện.

- Yêu Long Đạo Môn, Kiếm Cốc...

Thạch Hạo tại nhẹ ngữ, những...này đạo thống dùng trấn áp tội huyết nhất mạch là nhiệm vụ của mình, Ninh Xuyên chính là bọn họ liên hợp bồi dưỡng được đến.

Có chút đạo thống quá phận, trấn giết Thạch Tộc, Hỏa Tộc các loại..., nhốt tội huyết nhất mạch, lưu đày tại tội châu, kết quả, cái kia một châu đều bị êm đềm bắt đi rồi, kể cả Hỏa Linh Nhi.

- Chống cự kẻ thù bên ngoài không thấy bọn ngươi, giết hại đối phương người, các ngươi nhất hoan, phải có một cách nói.

Thạch Hạo hờ hững nói ra.

Lúc này đây, hắn không có động thủ, mà là giao cho những người khác.

Mục Thanh, Chu Lâm, Thạch Chung đợi đánh tan Thiên quốc tàn quân về sau, dẫn đội trở về, phân biệt thẳng hướng Yêu Long Đạo Môn, Kiếm Cốc to như vậy.

Ngoài ra, Chu Yếm, Đại Hồng Điểu cũng động.

Mà Thanh Lân ưng, Đại Bằng, tiểu Thanh, Tử Vân sớm đã học hội Thạch Hạo truyện cho chúng nó Côn Bằng pháp, hôm nay hình thể khổng lồ, tu vi kinh người, cũng đánh giết hướng trên đất.

Hoàng Kim Sư Tử năm gần đây biểu hiện phi thường tốt, không hề là Thạch Hạo tọa kỵ, mà là trở thành một cổ cường đại lực uy hiếp lượng, lúc này lĩnh mệnh một mình thẳng hướng một giáo.

Một ngày này, tứ phương chấn động.

Hoang lại hiện ra thế gian, quét ngang thiên hạ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1853: Khí Thôn Thiên Hạ

Hoang trở về rồi, đại sát tứ phương, một đường hoành đẩy tới, không ai có thể cản trở cước bộ của hắn!

Trên đời phải sợ hãi, đã cách nhiều năm, vị này giàu có truyền kỳ sắc thái Nhân tộc cường giả, tu đạo tuế nguyệt thật sự rất ngắn, rõ ràng đã quân lâm thiên hạ.

Đây là một loại cường thế trở về, liền Tiên Điện đều bị đẩy bình rồi, liền Tàn Tiên đều tránh đi phong mang, không tại trong giáo, đây là sao mà khủng bố chiến tích?

Thiên hạ đều tại nghị luận, đều chấn kinh rồi.

Nhất là, Thiên quốc Phá Diệt càng làm cho người ngẩn người, cái này quái vật khổng lồ tồn thế vô tận tuế nguyệt, một mực tại uy hiếp lấy những người khác sinh tử, kết quả là như vậy bị Hoang nhổ tận gốc, giết cái sạch sẽ.

- Hoang, thật sự ngút trời nhân vật, thực lực mạnh mẽ tuyệt đối vô cùng, hắn còn chưa chưa thành tiên a, tựu uy hiếp được Tàn Tiên?

- Vừa báo còn vừa báo, năm đó Tàn Tiên hạng gì khí diễm hung hăng càn quấy, giá lâm Bất Lão Sơn, bức bách bọn hắn giao ra Hoang, cuối cùng đưa hắn phế bỏ. Có thể ngày nay, đi qua 100 hơn mười năm, Hoang du ngoạn sơn thuỷ Tiên Điện Cổ Địa, bao quát cái này một đạo thống, đưa bọn chúng cho bình định.

- Thiên quốc, cái này hành tẩu ở trong bóng tối săn giết tổ chức, rốt cục Phá Diệt rồi, cảm tạ Hoang, rút...ra chất độc này lựu!

Khắp thiên hạ cũng không thể bình tĩnh, nghị luận, bọn hắn rất kích động.

Nhất là một ít cố nhân, bất kể là cừu địch cũng tốt, vẫn là bằng hữu, từng thấy qua Thạch Hạo, nhận thức người của hắn, đều tại rung động, hắn thủ đoạn khí phách, cứ như vậy quét ngang thượng giới đến rồi!

Thạch Hạo hai mắt thâm thúy, hắn trấn định mà thong dong, tự thân xuất mã, đuổi hướng Kiếm Cốc, Yêu Long Đạo Môn, mặc dù không có lĩnh quân cùng ra tay, nhưng lại muốn đi uy hiếp.

Thông qua ngày xưa chỗ nắm giữ một ít tình huống đến xem, những...này đạo thống sau lưng rất có thể tồn tại một gã Tàn Tiên!

Theo Thạch Hạo biết. Thế gian này tối thiểu nhất có bốn vị Tàn Tiên, từng ám hại qua Côn Bằng, không được phép khinh thường.

Tại tới trước trong quá trình, hắn ngũ tạng ở giữa sáng lên, phát ra tiếng tụng kinh, liên tiếp vài đạo thân ảnh lao ra hắn thân thể, theo Đạo Cung bí cảnh bay ra.

Đây là hắn khai sáng pháp, Đạo Cung bí cảnh có bên trong có "Thần Chích", cái kia tiếng tụng kinh không phải nói nói mà thôi, tối thiểu nhất ngũ tạng đối ứng năm thần. Khả dĩ biến hóa mà ra, đó là "Đạo thân".

Năm cái đạo thân, phân biệt phóng tới trên đất, âm thầm chú ý tất cả giáo tình huống, tránh cho đột nhiên có Chí Tôn xuất hiện, chém giết Mục Thanh, Xích Long, Chu Lâm bọn người.

Ngoài ra, Thạch Hạo thân thể chuyển động ở giữa, theo mình mở chế pháp, lại hướng kiếp này pháp biến hóa. Thoáng cái rất nhiều đạo thân ảnh theo hắn trong thân thể vọt lên, đó là linh thân.

Cái gọi là Động Thiên dưỡng linh, mỗi người cũng có thể phân ra linh thân.

Chỉ có điều, đã đến cảnh giới nhất định sau. Loại làm này không thể làm rồi, linh thân dần dần cùng bản thân Nguyên Thần ý chí giao hòa, đã có Chân Linh, nếu là bị hao tổn. Cũng sẽ liên lụy chủ thân.

Thạch Hạo không lo lắng, nắm chắc khí, cho nên mới dám trắng trợn thả ra.

Yêu Long Đạo Môn, Kiếm Cốc, Hỏa Vân Động quả nhiên đã tiến hành kịch liệt chống cự. Cùng Mục Thanh, Thạch Chung, Chu Lâm, Xích Long bọn người kịch liệt chém giết.

Bất quá, bọn hắn tao ngộ thảm bại!

Chu Yếm xuất kích, Hỗn Thế Ma Viên nhất mạch pháp môn bị nó thi triển đến mức tận cùng, đỉnh thiên lập địa, hóa thành một cái khổng lồ kim sắc Bạo Vượn, tiến đến trợ giúp.

Hoàng Kim Sư Tử càng không cần phải nói, đã nhiều năm như vậy, sớm đã tấn thăng đến Độn Nhất đỉnh phong lĩnh vực, cái này chủng tộc sao mà cường đại, tại nó xâm nhập Kiếm Cốc về sau, chiến đấu cơ hồ bày biện ra nghiêng về đúng một bên thế cục.

Cái này có chút vượt quá Thạch Hạo đoán trước, dựa theo suy đoán của hắn, Kiếm Cốc mạnh nhất, có lẽ Tàn Tiên ngay ở chỗ này ẩn cư.

Kết quả, hắn chân thân âm thầm đuổi tới, đích thân tới nơi đây, lại phát hiện, tại đây chiến đấu muốn đã xong, một đầu toàn thân là huyết kim sắc sư tử tại đại khai sát giới.

- Dám dùng pháp trận khốn giết ta, tiễn đưa các ngươi tất cả mọi người ra đi!

Hoàng Kim Sư Tử gào thét, kim sắc tóc mai tạc lập, đại móng vuốt xé nát hư không, vận dụng mạnh nhất chiến lực giết chóc.

Kiếm Cốc đã xong, bị cái này đầu sư tử chính mình tựu công phá hơn

phân nửa, hơn nữa 800 đội quân con em bên trong đích bộ phận người lúc này, cày đình quét huyệt, đem tại đây tiêu diệt toàn bộ sạch sẽ.

Bằng rít gào trời cao, Hỏa Vân Động chỗ đó, vài đầu khổng lồ chim thần giương cánh, đó là Thanh Lân ưng mẫu tử bốn người, hôm nay hình thể sớm đã đại biến dạng, cùng bằng tộc không khác nhau.

Chúng đạt được qua Liễu thần dày ban thưởng, giúp nó đám bọn họ phạt mao tẩy tủy, phục sinh xa Thái Cổ tổ tiên huyết mạch, làm cho chúng hình thể đại biến dạng.

Bốn cái chim thần thi triển Côn Bằng pháp, cùng Mục Thanh cùng một chỗ công phá Hỏa Vân Động, quét ngang chư địch.

- Cam nguyện là Tàn Tiên tay sai, hại ta tộc nhân, trấn áp Biên Hoang bảy Vương ở lại 3000 châu hậu duệ, vu oan bọn hắn là tội huyết hậu nhân, các ngươi đều đáng chết!

Thạch Chung gào rú.

Hắn dẫn người giết tiến Yêu Long Đạo Môn, Xích Long đi theo hắn, cùng nhau mang tất cả, quét ngang cái này một giáo, đại khai sát giới.

Giết đến cuối cùng, cũng không có nhìn thấy Tàn Tiên, cái này lại để cho Thạch Hạo nhíu mày.

- Giết ah...

Tiếng kêu giết rung trời, một ngày này chiến đấu quá kịch liệt rồi, Thạch Hạo phân phó bọn hắn trùng kích, liên tiếp đánh hạ Kiếm Cốc, Hỏa Vân Động, Yêu Long Đạo Môn đợi đạo thống.

Không có gì lo lắng, năm đó trấn áp tội huyết nhất mạch mấy Đại Đạo thống đều bị lật tung rồi!

Sóng to gió lớn, chấn nhiếp thế gian đại sự kiện, cứ như vậy đã xảy ra.

Thiên nhân tộc, cao thấp đều kinh hãi, nguyên một đám sắc mặt tái nhợt, thấp thỏm lo âu, người trẻ tuổi này như vậy hung tàn trở về, khí thôn sơn hà, diệt tất cả Đại Đạo thống, quả thực dọa sợ bọn hắn.

- Hoang có thể hay không... Đến Thiên Chi Thành, đem chúng ta cũng đều tiêu diệt?

Bởi vì, nghiêm chỉnh mà nói, thiên nhân tộc cùng Thạch Hạo có cừu oán, năm đó thật sự có lỗi với Hoang, bọn hắn hối hận cuống quít.

Trừ bọn họ ra bên ngoài, mặt khác các tộc, cũng có không ít người sợ hãi, lo lắng, sợ bị Hoang tìm đến thăm đến, đưa bọn chúng cho diệt sát cái sạch sẽ.

Một ngày này, thiên hạ đều đều tại truyện Hoang tên, bởi vì biểu hiện của hắn quá mức có rung động tính.

- Yêu Long Đạo Môn, Kiếm Cốc, Hỏa Vân Động to như vậy, triệt để bị diệt, từ nay về sau không tiếp tục truyền thừa, quả nhiên là đáng sợ a, Hoang trở về khiến người sợ hãi.

- Minh Thổ!

Thạch Hạo mở miệng, hai mắt nhìn về phía một cái phương vị, hạ lệnh Mục Thanh bọn người, lại để cho bọn hắn đi giết tiến Minh Thổ, diệt trừ cái này một nguy hại rất lớn cổ giáo.

Năm đó, cái này một đạo thống Hắc Ám thần tử tựu là bị Thạch Hạo tại 3000 châu thiên tài tranh phách tiên cổ di địa trung tự tay giết chết.

Nên tộc lần nữa nhằm vào hắn, muốn hắn bóp chết Vu Thành lớn lên trên nửa đường.

Phía trước, Đại Hồng Điểu vang lên, kêu to, rất là thê thảm, gây rất nhiều người kinh hãi, bay lên trời, muốn đi cứu viện.

- Ah. Nhị ngốc tử ngươi cái này Sát Thiên Đao, xem đến đại ca rồi, như thế nào không tiến lên chào, còn dám đánh lén ta!?

Đại Hồng Điểu kêu thảm.

Tình huống như thế nào, rất nhiều người kinh nghi bất định, cái kia công kích Đại Hồng Điểu sinh linh cùng nó là quen biết cũ?

Phanh!

Lông vũ bay loạn, thất linh bát lạc, Đại Hồng Điểu gọi càng thê thảm, bị người đánh xuống, sau lưng nó còn có một con chim đi theo. Đánh giết xuống dưới.

- Nhị ngốc tử, ngươi cái này không có lương tâm, nhanh hai trăm năm không có thấy, ngươi vậy mà đánh lén ta, cố nhân gặp lại lúc, ngươi rõ ràng cùng ta đánh đập tàn nhẫn!

Đại Hồng Điểu hổn hển.

- Ah...

Nó ở giữa không trung bị người đánh chính là lộn nhào, màu đỏ lông vũ không ngừng bay xuống.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không biết muốn hay không ra tay.

Đó là một đầu Khổng Tước, thân thể phát ra ngũ sắc quang mang. Thực lực rất cường, còn hơn Đại Hồng Điểu, ở chỗ này đuổi giết.

- Các ngươi còn đứng ngây đó làm gì, có thích khách. Nhanh cứu ta!

Đại Hồng Điểu khàn cả giọng, kết quả phịch một tiếng, lần nữa bị cái con kia ngũ sắc Khổng Tước đánh bay.

Những người khác cả kinh, không tự chủ được đều lần nữa tiến lên.

- Các ngươi không cần lo cho.

Rốt cục. Thạch Hạo mở miệng.

Hắn tự nhiên một mắt nhận ra, là vị cố nhân kia —— nhị ngốc tử, năm đó Thạch Thôn bên trong đích một thành viên. Đã từng bị Đại Hồng Điểu phập phồng vô cùng thảm.

Nhị ngốc tử sanh ra ở hạ giới, nguyên bản nó rất cường, về sau ra vấn đề lớn, một thân đạo hạnh tiêu hết mất, trốn ở Bách Đoạn Sơn Mạch ở bên trong, kết quả là bị Thạch Hạo cho bắt được.

Ở đằng kia đoạn tuế nguyệt, nhị ngốc tử bị Đại Hồng Điểu khi dễ vô cùng thảm, rõ ràng đã từng cao cao tại thượng, chỉ vì phế bỏ, kết quả bị hậu thế một cái vô sỉ Đại Hồng Điểu khi dễ, muốn xưng nó là đại ca.

- Gặp đến đại ca, ngươi không lễ bái, rõ ràng như vậy ra tay, ta không để yên cho ngươi!

Đại Hồng Điểu kêu thảm.

- Thạch Hạo!

Rốt cục, nhị ngốc tử mang theo Đại Hồng Điểu xông lại rồi, nó một thân ngũ sắc vũ dực, phi thường sáng lạn, thần dị vô cùng.

Tại hạ giới sau khi tách ra, bọn hắn cũng từng ở thượng giới bái kiến, là ở ngày đó Nhân tộc, nhị ngốc tử từng đi theo Khổng Tước nhất tộc cao thủ tiến về trước chỗ đó.

Cái kia một lần, Khổng Tước tộc cường giả còn là Thạch Hạo xuất đầu, đối kháng thiên nhân tộc.

- Ngươi rốt cục xuất hiện.

Thạch Hạo nói ra.

- Ta bị ném vào Khổng Tước tộc tổ địa, quan tại đâu đó, tu vi không đủ không cho phép đi ra, một cửa tựu là hơn 100 năm!

Nhị ngốc tử có chút cảm khái.

Nó rất khó tưởng tượng, năm đó tiểu gia hỏa, lại có thể biết phát triển đến một bước này, cao cao tại thượng, làm cho Tàn Tiên nhượng bộ lui binh.

- Lát nữa nhi lại ôn chuyện, trước hết để cho ta đánh thứ này dừng lại, năm đó dám cùng bổn tọa khiêu chiến, ta đập không chết được ngươi!

Nhị ngốc tử mang theo Đại Hồng Điểu, hung dữ nhìn xem, rồi sau đó dừng lại bị đánh một trận.

- Nhị đệ, ngươi không thể như vậy, ta là đại ca ngươi ah!

- Ta nhổ vào, còn đại ca, lão tử so gia gia của ngươi tuổi tác đều đại, ngày xưa dám như vậy khi dễ ta!

Nhị ngốc tử ngao ngao quái gọi.

Một đám người cũng không có ngữ, thật không biết nói cái gì tốt, cái này lưỡng gom góp một khối, thật sự là một đôi kẻ dở hơi, thật đúng là như là trời sinh huynh đệ.

- Trời đánh nhị ngốc tử, ngươi quên năm đó cọng lông cũng bị mất, rơi xuống cái tinh quang, là bổn đại gia chở đi ngươi phi hành được rồi sao?

Đại Hồng Điểu kêu la.

Cái này hai đầu chim thần dùng sức véo khung, ở chỗ này đánh nhau, thẳng đến thật lâu về sau, rõ ràng lại kề vai sát cánh, tại đâu đó nhìn nhau, cười ha ha.

Minh Thổ đã đến, không khí trầm lặng, không có một ngọn cỏ, liền thổ địa đều là màu đen.

Cái này khối khu vực rất lớn, cứ nghe, nơi này là cổ chôn cất đấy, ngày xưa chôn xuống quá nhiều sinh linh, mới khiến cho tại đây âm khí nặng nề, xuất hiện các loại cương thi quỷ quái.

- Sát!

Không có gì có thể nói, Thạch Hạo vung tay lên, Hoàng Kim Sư Tử, Mục Thanh, Xích Long, Thạch Chung bọn người liền xông ra ngoài, mang theo 800 đội quân con em giết tiến Minh Thổ nội.

Đầy khắp núi đồi, đều sáng lên Quỷ Hỏa, âm vụ bốc lên, rất nhiều Minh Thổ sinh vật xuất hiện, đón đánh mọi người.

Bất quá, Minh Tộc đội ngũ dù là nhiều hơn nữa, cũng ngăn không được bọn hắn, Chu Lâm thét dài, toàn thân lửa cháy mạnh đằng đằng, thi triển Chân Hoàng Phần Thiên thuật, vọt tới phía trước nhất, đốt cháy nơi đây.

Đây là Minh Tộc sinh vật khắc tinh, thánh hỏa không rảnh, đốt cháy âm trầm cùng tội ác.

Răng rắc!

Tia chớp đan vào, Mục Thanh thúc dục Lôi Đế pháp, điện thiểm Lôi Minh, oanh những...này quỷ quái tứ tán chạy trốn, rất nhiều đều trực tiếp nổ tung, hóa thành bột mịn.

Lôi Điện, dương cương mà bá đạo, đúng là đối phó âm linh kinh khủng nhất thần thông.

- Chạy thoát?

Thạch Hạo nhíu mày.

- Đường đường Minh Thổ chi chủ không đánh mà chạy, mang theo một đám cao tầng đã đi ra tại đây, tiến vào Cửu Thiên.

Mục Thanh đến báo cáo.

- Đem một ít đạo thống diệt trừ về sau, chúng ta cũng du ngoạn sơn thuỷ Cửu Thiên, cùng trường sinh gia tộc làm kết thúc!

Thạch Hạo nói ra.

Năm ngày về sau, Thạch Hạo danh tiếng rung động thiên hạ, hắn sở tác sở vi quá kinh người, trực tiếp quét ngang 3000 châu, đại sát tứ phương, đẩy bình lần lượt phụ có nổi danh cổ giáo.

Ầm ầm!

Gáy âm thanh rung trời, Thạch Hạo ngồi ngay ngắn Thiên Mã lên, mang theo 800 đội quân con em, leo lên Cửu Thiên!

Có chút trường sinh thế gia cũng không rời đi, có chút lớn tộc nội tình thâm hậu, không biết làm sao lại không có có thể đi vào tiên vực.

Một ít đã từng thấy qua Thạch Hạo người, ngày nay tâm tình phức tạp, như thế nào cũng thật không ngờ hắn Vô Địch hậu thế rồi, ngày nay quân lâm Cửu Thiên, bắt đầu muốn nhằm vào trường sinh thế gia.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1854: Quân Lâm Cửu Thiên

Vì này mà sinh

Loạn thế thanh toán 15

Cái gọi là trèo lên trên chín tầng trời, kỳ thật cũng chỉ là tại tương đồng một phiến thiên địa đang lúc.

Bởi vì, Cửu Thiên Thập Địa dung hợp, lẫn nhau dây dưa, đụng vào nhau, không còn ngăn cách.

Dọc theo con đường này, các tộc rung động, khắp thế gian đều kinh ngạc, Hoang uy thế quá cường thịnh, đánh đâu thắng đó, cứ như vậy một đường hoành đẩy tới, quả thực trấn trụ tất cả mọi người.

Các giáo đều là tại kiêng kị, toàn đều vô cùng kinh dị.

Cứ như vậy một đường giết tới, Hoang một đường lật đổ Tiên Điện, bình định Minh Thổ, Yêu Long Đạo cung, Kiếm Cốc các loại, cái nào không phải đại giáo, có nghe đồn phía sau có Tàn Tiên tọa trấn, có thể kết quả đều hủy diệt.

Trên đường đi, rất nhiều người nhìn quanh, tất cả Đại giáo chủ đều là sợ hãi, nhất là từng theo Tiên Điện, Vương gia, Kim gia mấy người đi gần gia tộc sợ hãi tới cực điểm.

Theo bọn hắn nghĩ, bây giờ Hoang chính là cái thế Đại Ma Vương, quét ngang thiên hạ, ai có thể kháng? Ngay cả Tiên Điện phía sau Tàn Tiên đều lui tránh.

Loại uy thế này, không gì so sánh nổi, ai cùng tranh hùng?

800 bộ đội con em, trùng trùng điệp điệp, thẳng hướng cửu thiên khu vực, trên đường đi đại kỳ phần phật.

Các giáo chớ không lui tránh, cường giả đều là né tránh, cách rất xa liền cúi đầu, liền khom người, sợ chọc bọn này Sát Thần, theo mọi người đây là vô địch chi sư!

Phương xa, hắc vụ cuồn cuộn, sát khí cuồn cuộn, xem xét cũng không phải là cái gì điềm lành chi địa.

Nhưng là, Mục Thanh, Chu Lâm, Xích Long bọn người không có tránh lui, trực tiếp tiến về, khống chế tọa kỵ bước qua không trung, cứ như vậy vọt tới.

Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh, đây chính là hắc ám khu vực, bọn họ không thèm để ý chút nào, thế mà cứ như vậy thẳng tắp tiến lên!

Nói là hắc ám khu vực, kỳ thật hắc ám vật chất sớm đã biến mất, ngày xưa lưu lại một chút, lộ ra không đủ an lành cùng xán lạn.

Loại này khu vực tại cửu thiên thập địa rất nhiều nơi đều có, thêm lên, có thể chiếm giữ một nửa cương thổ, mười phần cuồn cuộn.

Bởi vì, năm đó hắc ám sinh linh liền là cường đại như vậy, chiếm giữ hơn phân nửa càn khôn, nếu không có mạt pháp thời đại tiến đến, sẽ tiếp tục khuếch trương xuống dưới.

- Người nào dám xông vào lãnh địa của ta?!

Mảnh này mây đen lăn lộn chi địa, nhô ra một cái to lớn đầu, là từ một mảnh dưới vực sâu nổi lên, đó là một đầu giao, hình thể khổng lồ, chừng 10 dài mấy vạn trượng.

Hiếm thấy cự hình sinh vật!

- Ông!

Nó nhô ra một cái móng vuốt lớn chộp về phía trước, hắc vụ bành trướng, mười phần hung ác điên cuồng.

Nó rất mạnh, chí tôn phía dưới hiếm có địch thủ, là năm đó hắc ám sinh vật thuỷ triều xuống lúc lưu lại tinh anh, không cùng lấy rời đi.

- Rống!

Hoàng kim sư tử xuất kích, cả người kim quang vạn trượng, đồng thời thân thể phóng đại, một tiếng Sư Tử Hống, chấn dưới vực sâu hắc ám giao long kịch chấn, có chút choáng váng.

Tiếp theo, hóa thành mấy vạn trượng lớn lên hoàng kim sư tử nhào giết tới, Kim Sắc Huyết Khí sôi trào, bẻ vụn càn khôn, để Nhật Nguyệt đều tại run rẩy.

Giao long bừng tỉnh, xông giết đi lên, cùng hắn chém giết.

Hiển nhiên, hắc ám sinh linh năm đó tiến hóa mặc dù tấn mãnh, nhưng là cuối cùng không bằng hoàng kim sư tử bực này căn cơ kiên cố mạnh mẽ sinh linh, một phen kịch chiến về sau, phù một tiếng, cấp tốc bị thua, giao long thân thể bị xé vì hai đoạn.

- Tiến lên!

Mục Thanh phất tay, để 800 bộ đội con em tiếp tục lên đường.

Hoàng kim sư tử uy phong lẫm liệt, lập ở trên không bên trên, chung quanh tất cả đều là huyết, vương vãi xuống, nó trong mắt kim sắc điện mang bùng lên, nhìn chằm chằm càng xa xôi đại địa.

- Không hổ là Hoang ah, bọn họ cứ như vậy một đường giết đi qua, không có đường vòng, trực tiếp xông qua hắc ám chi địa!

- Ta cảm thấy, Hoang trở về là một chuyện may lớn, hãy chờ xem, chờ hắn giải quyết hết một số đạo thống về sau, chắc chắn sẽ thanh tẩy tất cả hắc

ám sinh linh.

Mọi người đang thì thầm, đã rung động, lại kích động, trong nội tâm tràn đầy chờ mong.

Tất cả mọi người tại ước mơ, Hoang cường đại, không phải tai nạn, mà là thịnh thế có thể có thể đến báo hiệu, dù là đây là mạt pháp thời đại, cũng có hồi quang phản chiếu thời điểm.

Nếu là đem hắc ám sinh linh đều thanh trừ, trong thiên địa này tự nhiên sẽ vô cùng an bình.

Dọc theo con đường này, cũng không biết có bao nhiêu hắc ám sinh vật bay lên không, kết quả đều bị đánh giết, không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, hoàng kim sư tử phía trước mở đường, dũng mãnh vô địch.

- Không hổ là Sư Tử Vương!

Liền là Thạch thôn một số người trẻ tuổi đều tại nhỏ giọng lầm bầm.

- Hiện tại đuổi tới cửu thiên, trường sinh thế gia là không trốn?

Chu Lâm lo lắng.

- Bọn họ có thể chạy trốn tới đâu đây, Tiên Vực chi môn phong bế, không lại hiện ra, trốn nhất thời trốn một thế sao?

Mục Thanh thần sắc lạnh lùng.

Cửu thiên khu vực, Kim gia trước cổng chính, nhân thủ phần đông, toàn đều như lâm đại địch, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Bởi vì, bọn họ đạt được thông tin, lại trong phủ đến không ít quý khách, đang thương lượng đối sách.

Một ngày này, cửu thiên khu vực có thể nói đằng đằng sát khí, trường sinh gia tộc đều vô cùng gấp gáp, bầu không khí ngưng trọng.

Nhiều năm qua đi, có chút tiên đạo thế gia sớm đã tiến vào Tiên Vực, nhưng có gia tộc đi bị ép lưu lại, tỉ như Kim gia, Phong tộc các loại, năm đó cấu kết hắc ám sinh linh, bại lộ về sau, vì thế nỗ lực to lớn đại giới.

Vương gia rất quả quyết, Vương Trường Sinh giơ tay chém xuống, tự tay trảm giết mình con trai của mấy cái, bọn họ cả tộc tiến nhập Tiên Vực, cái này khiến Kim gia mấy người ghen ghét mà hâm mộ.

Ầm ầm!

Chân trời, một cỗ dòng lũ sắt thép lao nhanh mà đến, sát khí cuồn cuộn, 800 người đội ngũ thanh thế kinh nhân, chấn động trên trời dưới đất.

Đây không giống như là 800 người, giống như là mười vạn đại quân, mãnh liệt mà đến, đại địa còn có thiên vũ đều theo run rẩy.

- Tới, quả nhưng cái thứ nhất tìm tới nhà chúng ta!

Kim gia người đều biến sắc, từng cái vừa kinh vừa sợ, mang theo tức giận, Hoang tới, cái thứ nhất bái phỏng trường sinh gia tộc liền là Kim gia.

Rộng rãi đại môn, cao như sơn nhạc, phù văn lưu chuyển, phát sinh thần bí đại đạo ý vị, tràn ra Hỗn Độn Khí, đây chính là Kim gia căn cơ sở tại chi địa.

Phụ cận, tú lệ sơn phong rất nhiều, trên bầu trời còn có hòn đảo lơ lửng, cự cung các loại, sương trắng lượn lờ, như là tiên cảnh.

Lúc này, tất cả kiến trúc, tất cả Thần Sơn đều chói lọi lên, bày ra các loại pháp trận đều khôi phục, ngăn cản đây 800 bộ đội con em bước chân.

- Hoang, bọn ngươi đây là ý gì, hôm nay thiên hạ an bình, ngươi lại phải bốc lên tranh chấp sao?

Có 1 vị lão giả quát, hắn là ỷ vào lá gan kêu đi ra, trên lưng đã có mồ hôi lạnh chảy xuôi.

Thạch Hạo đứng ở phía sau, chắp hai tay sau lưng, quan sát tiên đạo gia tộc tổ địa, năm đó hắn giết đi vào qua, quá vội vàng, liền lại bị đại trận ép rút lui.

Bây giờ, hắn lại lại đến, không để ý đến Kim gia người, không nói lời nào.

- Thiên hạ như an bình, vì sao có hắc ám sinh linh chặn đường?

Mục Thanh u lãnh đáp lại.

- Vậy ngươi mấy người hẳn là đi san bằng hắc ám sinh vật, vì sao đến ta vây khốn ta Kim gia?

Một vị lão ẩu hô.

Kim gia rất nhiều người đều sắc mặt trắng bệch, thực tế có chút sợ hãi, hơn một trăm năm trước, Hoang liền từng giết đến tận cửa, kích thương Kim Thái Quân, bây giờ lại đến nhà, thừa nhận mạnh hơn, ai có thể chống đỡ?

- Một đường mà đến, hắc ám cường giả giết không ít, ngày sau tự dung không được bọn họ tàn sát bừa bãi, đều muốn bình định. Các ngươi từng cấu kết hắc ám sinh linh, hôm nay đặc biệt đến thảo phạt.

Mục Thanh lạnh lùng nói ra.

Người nhà họ Kim được nghe, sắc mặt càng phát khó coi, một số người không tự chủ được run nhẹ lên.

Huy hoàng thiên cổ Kim gia, cũng là bởi vì cấu kết hắc ám sinh linh mà hổ thẹn, dẫn phát đại họa, tại mạt pháp thời đại tiến đến lúc đã mất đi tiến vào Tiên Vực tư cách.

Đồng thời, Kim Thái Quân bị buộc lấy, chém giết trong tộc rất nhiều người, như thế mới dùng để tộc này kéo dài hơi tàn xuống tới.

Hôm nay chuyện xưa nhắc lại, tương đương với mở ra vết sẹo của bọn

họ.

Phương xa, lờ mờ, tới quá nhiều người, thuộc về khác biệt giáo phái, đều là nghe được thông tin hậu đuổi người tới chỗ này.

Có chút là đại giáo cường nhân, có chút là tán tu, thậm chí còn có hắc ám sinh linh, nghe hỏi mà tới, đều muốn nhìn một chút Hoang phong thái, nhìn hắn rốt cuộc mạnh cỡ nào.

- Đó là liền Hoang à, quá trẻ tuổi, không hổ là bản kỷ đồng Đệ Nhất Thiên tung người, tu đạo mấy chục năm lúc liền trở thành chí tôn, bây giờ càng là có thể bễ nghễ thiên hạ.

- Hoang, cái kia chính là Hoang, hài tử, hắn liền là của ngươi tấm gương ah, sau khi lớn lên tranh thủ cũng có thể tranh hùng trong thiên hạ!

Có lão giả chỉ điểm, vì tôn nhi của mình cổ động.

Tới rất nhiều người, đều tại đứng xa xa nhìn, nhiều năm tuổi đại người, còn có rất nhiều nam nữ trẻ tuổi, chủng tộc rất nhiều.

- Hoang, hắn liền là Hoang, năm đó ta từng cùng hắn cùng ở tại thiên thần thư viện!

Có người nói nhỏ.

Cái này lập tức dẫn phát ghé mắt, từng theo Hoang cùng thế hệ thiên tài, đáng giá mọi người chú ý.

- Thạch Hạo!

Nơi xa, có người kêu to, một cái thiếu niên tóc vàng chạy tới, giẫm trời cao chấn động, vết rách vô số, rất khó tưởng tượng lực lượng của hắn lớn đến mức nào!

Giờ khắc này, Thạch Hạo rốt cục động dung, không còn yên tĩnh, hắn rất giật mình, nói:

- Ngươi không có đi?

Lại là Thiên Giác Nghĩ!

Hắn rõ ràng nhớ kỹ, năm đó Thiên Giác Nghĩ lên đường, tiến về Tiên Vực, hắn còn đi đưa tiễn đây, nhưng là hắn không có tới gần tiên môn.

- Ta lựa chọn lưu lại, phụ thân ta chết tại đây một giới, Tiên Vực khi đó không chịu xuất thủ tương trợ, ta không muốn đi nơi đó, bước vào một khắc này, ta lại lui trở về!

Thiên Giác Nghĩ nói ra, vọt tới phụ cận, cùng Thạch Hạo dùng sức ôm lấy.

- Vậy ngươi vì sao không sớm một chút xuất hiện?

Tại thời đại mạt pháp này, Thạch Hạo bạn cũ cơ hồ đều sớm đã rời đi, đều là tiến vào Tiên Vực, có thể lần nữa nhìn thấy 1 vị bằng hữu, hắn thật cao hứng.

- Ta một mực đang bế quan, muốn trở thành chí tôn trở ra, không phải như thế nào đối mặt với ngươi dạng này một cái chí tôn.

Thiên Giác Nghĩ nhăn nhó, lắc đầu nói:

- Quá khó khăn, xem ra, 500 tuổi trước kia ta không làm được.

Hắn biết, không chỉ có là hắn, liền là những người khác, bao quát tiến Tiên Vực những người kia cũng khó làm đến.

- Cùng ta còn không có ý tứ, chẳng lẽ tu vi thấp cũng không phải là huynh đệ sao?

Thạch Hạo đập hắn một quyền, đương nhiên chí tôn khí tức toàn bộ nội liễm.

- Đương nhiên không!

Thiên Giác Nghĩ triệt để nghĩ thông suốt rồi, mặc dù không có đột phá, nhưng đạt được Thạch Hạo lại hiện ra thông tin về sau, hắn chạy tới đầu tiên.

- Giết Kim lão thái bà lúc, tính ta một người!

Thiên Giác Nghĩ vỗ ngực thân.

Những người khác thật cao hứng, Thạch thôn con cháu tất cả tiến lên chào, đối với Thiên Giác Nghĩ duy trì kính ý, bởi vì đây là Thạch Hạo huynh đệ sinh tử.

Đã nhiều năm như vậy, bọn họ rất ít gặp đến Thạch Hạo vui vẻ như vậy, có thể có một người như vậy, để hắn chí tôn đạo tâm xuất hiện gợn sóng, trên mặt mang theo vui mừng, quả thực không dễ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1855: Ngũ Đại Chí Tôn

Vì này mà sinh

Loạn thế thanh toán 15

Bỗng nhiên, Thạch Hạo thần sắc khẽ biến, nói:

- A..., có chút cổ quái, các ngươi tất cả mọi người lui ra phía sau, nơi này vì ta bày ra sát tràng, ta liền xông vào một lần!

- Làm sao vậy?

Thiên Giác Nghĩ hỏi, hắn muốn tương trợ.

- Không sao, ta hôm nay liền phá vỡ nơi đây, yêu ma quỷ quái, không thành tài được!

Thạch Hạo nói ra.

Oanh!

Sau một khắc, hắn đấm ra một quyền, trực tiếp đánh nổ Kim gia nửa cái phủ đệ, dù là đại trận vô số, cũng không đi, không dùng được, toàn bộ giải thể.

Đất đá sụp đổ mây, trên mặt đất các loại ký hiệu sáng lên, đồng thời hừng hực đốt cháy.

Thạch Hạo rất chú ý phân tấc, đem tất cả khí tức đều dùng đến "Lưỡi đao" bên trên, không ảnh hưởng sau lưng những người kia.

Bằng không, tùy ý phát ra chí tôn khí tức, bao quát Thạch thôn bộ đội

con em đều không chịu nổi, liền là người quan chiến cũng phải tao ương, tối thiểu phải tê liệt trên mặt đất.

- Đại huynh, nói tốt lắm, lưu cho chúng ta!

- Chúng ta bây giờ cần ma luyện, dùng huyết chiến đến kiểm nghiệm qua nhiều năm như vậy tu hành thành quả, đem Kim gia cho chúng ta giữ lại ah!

Thạch Chung, Chu Lâm bọn người kêu lên, sợ Thạch Hạo vạn nhất giết hưng khởi, một mình đem nơi này đại thanh tẩy sạch sẽ.

Còn thừa lại nửa toà phủ đệ, nơi đó tiên đạo tàn trận phát sáng, rung động ầm ầm, phù văn dày đặc, chặn một quyền kia uy thế.

Nhưng là, Kim gia chỗ sâu phủ đệ hiển nhiên cũng không thể trường cửu, bởi vì cũng đã rạn nứt, tại ken két âm thanh bên trong, sắp giải thể.

Làm sao có thể? Kim gia phủ đệ chỗ sâu, rất nhiều người rùng mình, đây chính là tiên đạo tàn trận ah, thế mà ngăn không được Hoang một quyền.

Một cái tuổi già sức yếu thân ảnh xuất hiện, chính là Kim Thái Quân!

Nàng nếp nhăn chồng chất, mặt mũi tràn đầy nếp uốn, đã nhiều năm như vậy, nàng còn sống, nhưng già thật rồi, không có chết tại mạt pháp thời đại!

Rất rõ ràng, trường sinh thế gia nội tình quá kinh nhân, có bất tử vật chất, có thần thuốc các loại,, có thể vì nàng kéo dài sinh mệnh, còn không có chết già.

Bất quá, tuế nguyệt ở trên người nàng lưu lại khó mà ma diệt dấu vết, để cho nàng lộ ra rất già nua, không còn ngày xưa thịnh trạng thái.

Kim Thái Quân chống một cây quải trượng đầu rồng, ánh mắt rét lạnh, nàng hận thấu Thạch Hạo, chính là người trẻ tuổi này xuất thủ chặn đánh, mới đưa đến Kim gia tao ngộ tai vạ bất ngờ, không cách nào tiến vào Tiên

Vực.

Lưu ở cái thế giới này, nhất định xuống dốc, biết mục nát, tối thiểu nhất nàng sắp không chịu đựng nổi nữa, sinh vì kỷ nguyên này chí tôn, lại để cho thê lương kết thúc, nàng không cam lòng!

Sao có thể tránh cho chết già? Nàng muốn vào Tiên Vực!

Thế nhưng là, hôm nay cái này sát tinh tới, chỉ sợ muốn bình thường chết già cũng khó khăn.

- Ngươi đến cùng vẫn là tới!

Kim Thái Quân nghiến răng nghiến lợi, hận không thể lấy ánh mắt giết chết Thạch Hạo, đáng tiếc nàng làm không được.

- Không giết ngươi tâm ta bất an, chiến tử tại Biên Hoang anh linh bất an, không cách nào ngủ say!

Thạch Hạo lãnh đạm nói.

- Tốt một tên tiểu bối, làm tuổi chưa qua là một con giun dế mà thôi, lão thân tiện tay liền có thể bóp chết ngươi, đáng tiếc ah, ta quá nhân từ, lại cho ngươi cơ hội, để ngươi trưởng thành đắc thế!

Kim Thái Quân đại hận, nàng thực vô cùng hối hận, nếu là trước kia bất chấp hậu quả giết chết Hoang, liền không có những chuyện này.

Thế nhưng là, ai có thể ngờ tới Hoang sẽ trưởng thành đến một bước này, tối thiểu nhất nàng năm đó không cảm thấy trong vòng mấy trăm năm, Hoang có thể trở thành chí tôn, nàng có nhiều thời gian giải quyết hậu hoạn.

- Ngươi có loại này chơi liều, vì sao không cần tại Biên Hoang giết địch?

Thạch Hạo cười nhạo, tưởng tượng chuyện xưa, hắn khẽ thở dài:

- Ta nhớ được, ngươi tại Biên Hoang không có đưa đến mảy may tác

dụng, giết qua một vị dị vực chí tôn sao?

- Ngươi...

Kim Thái Quân lập tức mặt mo đỏ bừng, nổi giận đan xen.

Nghĩ kỹ lại, nàng tại Biên Hoang chỉ làm qua một kiện đại sự tình, cái kia chính là đem Hoang giao ra, đưa cho dị vực.

- Lão hỗn đản, năm đó ngươi tấc công chưa lập, còn luôn luôn cản, làm hại chúng ta thương vong, thực hận không thể lăng trì ngươi!

Thiên Giác Nghĩ cũng ở phía sau quát.

Phương xa, đến từ các tộc các giáo tu sĩ đều hãi hùng khiếp vía, Hoang cái kia một thế hệ quả nhưng đều gan to bằng trời, tùy tiện xuất hiện một cái cũng dám quở trách Kim Thái Quân.

Bất quá, nghĩ kỹ lại, vậy thật đúng là hoàng kim niên đại, mạt pháp đến trước hồi quang phản chiếu, thực xuất hiện một nhóm lớn thiên tài ah, đáng tiếc đều đi dị vực.

- Ta giết các ngươi!

Kim Thái Quân gào thét.

Trong chốc lát, nàng nhô ra một cái đại thủ, khô gầy như que củi, mặc dù huyết khí không dồi dào, nhưng là vẫn như cũ chấn động vực ngoại Tinh Thần đều dao động run lên.

Vô thanh vô tức, tại Thiên Giác Nghĩ chung quanh xuất hiện năm tên lão binh, thủ hộ nơi đây.

- Không cần phải để ý đến ta, bảo vệ bọn họ, chớ bị Kim gia lão thái bà tìm đến đồng lõa đánh lén!

Thiên Giác Nghĩ phân phó, để năm tên lão binh thủ hộ đám người.

Năm người này đều lai lịch bất phàm, là bên trên 1 kỷ nguyên trải qua tàn khốc huyết chiến lão binh, vì "Sống sót", đem chính mình luyện thành con rối, bảo hộ Thiên Giác Nghĩ.

- Oanh!

Thạch Hạo động, làm sao có thể có lẽ Kim Thái Quân hạ sát thủ.

- Kim Thái Quân, làm càn!

Thạch Hạo vẻn vẹn mấy chữ mà thôi, chấn vỡ Kim gia phủ đệ, một chưởng bổ ra, đón lấy Kim Thái Quân.

Kim Thái Quân biến sắc, không dám đối cứng, năm đó liền đã lĩnh giáo qua kẻ này lợi hại, cứ việc khi đó là bởi vì nàng tự thân hoảng hốt chạy bừa, không có ứng chiến.

Hiện tại, đã nhiều năm như vậy, Thạch Hạo sớm đã giải quyết tự thân tai hoạ ngầm, trở thành chí tôn bên trong nhà vô địch!

Kim Thái Quân có thể cảm giác được, loại áp lực này, hắn chỉ ở trạng thái đỉnh phong đại trưởng lão, Vương Trường Sinh trên người từng cảm ứng thấy từng tia từng sợi.

Nàng cảm thấy, Hoang khả năng so cái kia hai người kia còn muốn hung ác điên cuồng.

Ầm!

Nàng thu hồi khô cạn đại thủ, luân động quải trượng đầu rồng, hướng về phía trước rút tới.

Đầy trời đều là kim loại mảnh vụn, cái kia trộn lẫn lấy thiên tài địa bảo quải trượng, cứ như vậy bị Thạch Hạo đánh nổ, nổ nát vụn ở chỗ này.

Kim Thái Quân rút lui, hướng về đại trận chỗ sâu phóng đi.

- Oanh!

Thạch Hạo theo vào, đi lại nhẹ nhàng, dạo bước theo vào, đấm ra một quyền, quản ngươi tiên đạo tàn trận còn là tuyệt thế phòng ngự, toàn bộ oanh mở, đánh ra một đầu an toàn con đường!

Ngồi trên mặt đất, rất nhiều phù văn đều mờ đi, sau đó nổ tung, đó là đại trận đang giải thể.

Trong trận, có sinh linh đang thét gào, là pháp trận dựng dục ra sinh linh, chủ đạo tàn trận, nhưng bây giờ nhưng cũng không làm gì được Thạch Hạo.

Ngày xưa, hắn cùng chó đen nhỏ một đường trốn như điên, mới thoát khỏi pháp trận này giảo sát, hôm nay hắn đã không sợ!

Tự sáng tạo một cái hệ thống, thích hợp nhất chính mình pháp, bây giờ Hoang, đạt đến nhân đạo điểm cao nhất, ở vào cực đạo chi đỉnh, đây là trong nhân thế vô địch trạng thái!

- Giết!

Đột nhiên, Kim Thái Quân quay đầu mà quay về, lại giết trở về, cầm trong tay một ngụm tàn kiếm, xanh mơn mởn, mang theo đáng sợ khí tức, chém giết Thạch Hạo.

Lại là tàn phá Tiên Khí!

Hiển nhiên, nàng liều mạng, bây giờ huyết khí không đủ, dùng tiên đạo pháp khí đền bù.

Thạch Hạo không sợ, tàn khí mà thôi, hắn nếu là vui lòng, có thể dùng đại la Kiếm Thai bắn bay chi!

Hắn nhưng là nặn Pháp Ấn, trực tiếp oanh sát!

Xoẹt!

Bỗng nhiên, một tia ô quang nổ tung, trực tiếp xuất hiện tại Thạch Hạo cái ót nơi đó, một cái to lớn vuốt sói tử, dữ dằn xuất kích, đột nhiên tập kích, muốn đem Thạch Hạo đánh chết rơi.

Đó là một đầu cự lang, móng vuốt đang lúc có rất nhiều Tinh Thần vờn quanh, khí tức kinh khủng, nó toàn thân đen nhánh, thân ở Chí Tôn cảnh!

Cùng một thời gian, trên bầu trời cuồng phong gào thét, một đầu màu đen chim đại bàng triển khai cự sí, cực tốc đánh giết mà đến, muốn sống sờ sờ xốc lên Thạch Hạo đỉnh đầu.

Lại một tên chí tôn, cùng cự giống như lang, mang theo đen ám thuộc tính khí tức.

- Kim gia, các ngươi thật sự là chết chưa hết tội, đến bây giờ còn cùng hắc ám sinh linh cấu kết, chết cũng không hối cải ah!

Hậu phương, Mục Thanh hét lớn.

Thiên Giác Nghĩ càng là ánh mắt lạnh lẽo, ngay cả hắn đều cảm giác đến ra ngoài ý định, Kim gia đây là quyết tâm, muốn triệt để dấn thân vào hắc ám sao?

- Người đều phải chết, còn đâu thèm nó hắc ám cùng quang minh, giết!

Kim Thái Quân quát.

Coong!

Thạch Hạo đưa tay, ngăn cản lại con sói lớn kia móng vuốt lớn, há miệng vừa kêu đang lúc, kiếm khí phun mỏng, như một tràng tinh hà, cùng không trung màu đen Thiên Bằng va chạm, đồng thời tay nắm Pháp Ấn, đánh phía Kim Thái Quân kiếm trong tay.

Tam Đại Chí Tôn xuất thủ, muốn phục sát Hoang, đây dẫn phát to lớn náo động lớn, tất cả mọi người giật mình nhìn.

- Xoẹt!

Đột nhiên, tử khí tràn ngập, một vệt kim quang tăng vọt, đâm về Thạch Hạo phía sau lưng, vị thứ tư chí tôn xuất thủ!

- Minh Thổ còn có chí tôn, như thế vượt quá dự liệu của ta ah!

Thạch Hạo than nhẹ.

Đó là một đầu già thi, da bọc xương, như là khô lâu, phát ra đạm kim sắc quang mang, hốc mắt hãm sâu, ở phía sau đánh lén, công sát Thạch Hạo.

- Minh Thổ chủ nhân nhảy rơi mất, nghĩ không ra tiến nhập Kim gia, chờ ở chỗ này muốn phục kích chúng ta, hiện tại tốt, một cái đều chạy không được!

Thạch Chung hô.

- Minh Chủ không phải chí tôn, đây cũng là tộc này ẩn giấu cao thủ tuyệt thế!

Thiên Giác Nghĩ nói ra.

Ầm ầm!

Thiên địa sụp đổ, một cái đại thủ nắm lấy hư không tiên vàng dao găm thủ, đột ngột mà đến, đâm Thạch Hạo đầu, lại một vị chí tôn xuất hiện, phục kích Hoang!

Mọi người đơn giản sợ ngây người, tại thời đại mạt pháp này, bây giờ còn có nhiều như vậy chí tôn sao?

- Phong tổ!

Có người kinh hô, nhận ra thân phận của hắn.

Việc đã đến nước này, tất cả mọi người chấn kinh, 5 đại cao thủ, ngũ đại

chí tôn ah, cùng một chỗ săn bắn Hoang, ở đây phục kích hắn, muốn đem hắn đánh chết.

Trong đó, có hai cái sinh linh là ám chí tôn.

Kim Thái Quân, Thiên Lang Đại Tôn, hắc ám Đại Bằng, Minh Thổ lão giả, phong tổ, đây 5 đại cao thủ, thế mà tiến tới cùng nhau, buông xuống chí tôn tôn nghiêm, liên thủ giết một người.

Ầm ầm!

Thạch Hạo đấm ra một quyền, đối cứng hư không tiên vàng dao găm, tiếng vang điếc tai, hắn có vô địch khí khái, đánh đâu thắng đó.

Một mình hắn mà thôi, thế mà tại đối cứng ngũ đại chí tôn.

Đây là một trận tuyệt thế đại chiến, Hoang, cường đại đến làm cho tất cả mọi người đều chấn kinh, nghẹn họng nhìn trân trối.

Bởi vì, trong trận chiến này, Thạch Hạo dũng không thể đỡ, oanh một tiếng, một quyền đánh lui phong tổ, liên đới lấy hư không tiên vàng dao găm thủ đô tại gào thét, suýt nữa bẻ gãy.

Coong!

Cùng một thời gian, Thạch Hạo quay người, đón lấy Thiên Lang chí tôn, nặn quyền ấn, đem móng vuốt lớn chấn nổ tung, máu tươi chảy đầm đìa.

Phốc!

Kim Thái Quân ho ra máu, bị Thạch Hạo cả người phát ra vạn trượng quang huy trùng kích, hắn tiên đạo tàn kiếm đều bị giảo suýt nữa tuột tay.

Thạch Hạo đánh đâu thắng đó, ngạo thị ngũ đại chí tôn, ủng có vô địch chi tư!

Răng rắc!

Lại là một quyền, Thạch Hạo cùng Minh Thổ lão khô lâu va chạm, đem một cánh tay cốt đánh nổ tung, bay ra ngoài.

Bằng rít gào trời cao, kêu thảm khiếp người.

- Phốc

một tiếng, mưa máu đầy trời phiêu tán rơi rụng, Thạch Hạo đem hắc ám Thiên Bằng một cái cánh sinh sinh xé rách xuống tới.

Hắn là Chiến Ma, còn là chiến tiên? Không đâu địch nổi!

Mọi người rung động không hiểu!

Hoang một người mà thôi, cùng ngũ đại chí tôn giao thủ, thế mà không sợ, lại chiếm giữ thượng phong, quả nhiên là thần uy cái thế

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1856: Ai Cùng Tranh Hùng

- Ah...

Hắc Ám Thiên Bằng đau nhức minh, hắn bản thể bàng lớn vô cùng, Huyết Vũ phiêu tán rơi rụng, mất đi một cái cánh về sau, nó thoáng cái trụy lạc hướng xa xa.

Đông!

Bụi mù nổi lên bốn phía, loạn thạch Băng thiên, Hắc Ám Thiên Bằng đâm cháy thành phiến cự sơn, huống chi đem không trung lơ lửng hòn đảo đợi rơi đập rất nhiều tòa, đem Kim gia Cổ Địa trùng kích chia năm xẻ bảy.

Nó đã bị trọng thương, trong máu mang theo ô quang, tất cả mọi người tránh lui, không muốn nhiễm thượng. Cho dù là kim thái quân, phong tổ bọn người không ngoại lệ, ngăn cản màu đen Huyết Vũ.

Những người khác cũng đều bị thương, vừa rồi ngắn ngủi giao thủ ở giữa, đều đã lén bị ăn thiệt thòi.

Cái này là bực nào uy thế, một thân một mình lực địch năm đại Chí Tôn!

Hơn nữa, đó cũng không phải mệt mỏi ứng phó, mà là chủ động công sát, Hoang rõ ràng chiếm cứ thượng phong, bị thương mấy người bọn họ, lại để cho tất cả mọi người rung động không thôi.

Kim gia mặt người sắc tuyết trắng, cái này Hoang quá hung ác điên cuồng rồi, giết đến bọn hắn tổ địa, lực áp kim thái quân, chấn nhiếp chư Chí Tôn, còn thế nào đi chống lại?

Thạch Hạo không có nóng lòng ra tay, kéo xuống Hắc Ám Thiên Bằng

một cái cánh về sau, hắn đứng ở giữa sân ương, lạnh lùng đối mặt mấy người.

Mấy đại Chí Tôn nguyên một đám thần sắc lạnh lùng, lau đi khóe miệng chi huyết, đưa hắn lần nữa vây quanh ở trung tâm, riêng phần mình niết pháp ấn, trận địa sẵn sàng đón quân địch, muốn giết chết hắn.

- Thật không biết xấu hổ a, các ngươi thế nhưng mà Chí Tôn, rõ ràng năm người liên thủ, ở chỗ này phục kích!

Đằng sau, Thạch Chung hô, bọn hắn có chút lo lắng.

Dù là hiện tại Thạch Hạo chiếm cứ chủ động, mà dù sao là ở dùng lực lượng một người độc đối với năm đại tuyệt thế cao thủ, vạn nhất có cái sơ sẩy cùng sơ xuất, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

- Như vậy cũng tốt, tỉnh ta đây từng bước từng bước đi tìm, một nhà một nhà đi đến nhà bái phỏng rồi, cùng nhau tru sát!

Thạch Hạo trong lời nói mang theo sát ý.

Hắn chằm chằm vào kim thái quân, lại nhìn về phía phong tổ, lúc này đây đi vào Cửu Thiên khu vực. Chính yếu nhất chính là chính là muốn đánh chết hai người này, giải quyết hậu hoạn.

Cái này hai tộc cấu kết Hắc Ám sinh linh, đã mất đi tiến vào tiên vực tư cách, cùng Thạch Hạo hoàn toàn là không chết không ngớt quan hệ.

- Phong Tộc lão gia hỏa, đại thật xa chạy ở đây, hôm nay liền từ ngươi bắt đầu trước a.

Thạch Hạo nhìn về phía hắn. Song phương không có khả năng hoà giải.

Hắn cùng nên tộc dây dưa quá sâu, năm đó Nguyên Thanh sớm nhất ra tay với hắn, đưa hắn đưa đi Thái Sơ cổ mỏ đem làm nô lệ, muốn đoạn hắn Đại Đạo chi cơ, áp chế cùng trấn giết hắn.

Nguyên Thanh sở dĩ động tay tựu là dâng tặng Phong Tộc mệnh lệnh làm việc.

- Nháy mắt, đã trôi qua rồi hơn 100 tái, ngươi cái này nghiệp chướng lại phát triển đến một bước này, thật là làm cho người tiếc nuối, không tưởng được ah.

Phong tổ u lãnh u nói.

- Phong tổ. Năm đó ở Biên Hoang từng có nhất tộc đi theo địch, đi theo dị vực tu sĩ cùng một chỗ tại thiên thú rừng rậm truy sát ta, chính là các ngươi a?

Thạch Hạo hỏi.

Cùng Hắc Ám sinh linh cấu kết, còn đầu nhập vào dị vực, có gia tộc theo rễ thượng đã bắt đầu nát rồi, tâm hoàn toàn không tại cửu thiên thập địa bên này.

- Người trẻ tuổi, đừng tưởng rằng chính mình thực Đệ Nhất Thiên Hạ rồi, Sát!

Đầu kia Hắc Ám Thiên Lang mở miệng. Khổng lồ thân thể thẳng nhập mây xanh, há miệng ở giữa. Rộng rãi khẩu răng nanh, quả thực có thể đem mặt trời một ngụm nuốt vào đến.

- Hôm nay hắn nếu không chết, mọi người chúng ta đều phải chết, chỉ có tử chiến đến cùng, Sát!

Kim thái quân quát, trong tay nắm lấy tàn phá Tiên khí. Lần nữa chủ động công phạt.

Không riêng gì bọn hắn dốc sức liều mạng, Thạch Hạo cũng điều chỉnh đã đến trạng thái tốt nhất, chính là muốn một trận chiến giải quyết những...này Chí Tôn, giết hết thập phương địch!

- Oanh

một tiếng, huyết khí xông lên trời. Thạch Hạo bộc phát ra Thông Thiên động địa khí tức, thân thể như đồng nhất cái lò lửa lớn, huyết khí cuồn cuộn, như lửa cháy mạnh giống như thiêu đốt.

Lúc này, khí tức của hắn bành trướng lấy, phóng tới Thiên Vũ, bao phủ nơi đây, lại để cho Vực Ngoại Tinh Thần đều đang run rẩy.

Kim gia rất nhiều người trước tiên buông mình nhuyễn trên mặt đất rồi, chịu không được loại này uy áp.

Còn có một chút người càng là ở chỗ này PHỐC PHỐC bạo toái, không cách nào đối kháng.

Kim thái quân sắc mặt phát lạnh, nàng tay áo vung lên, đem rất nhiều Kim gia cao thủ quét phi, theo tổ địa trung đưa đến, xuất hiện tại chiến trường bên ngoài.

Phía sau, năm tên lão binh cầm trong tay chiến mâu, bọn hắn đồng thời sáng lên, kết thành nào đó thần bí pháp trận, thủ hộ Thiên Giác Nghĩ cùng Thạch Thôn đội quân con em, mang của bọn hắn trước tiên lui lại.

- Đ-A-N-G...G!

Thạch Hạo trong nháy mắt ở giữa, tên là kiếm khí Vô Song, Vạn kiếm tề phát, toàn bộ đánh hướng kim thái quân trong tay Tàn Kiếm, đối kháng chỗ thiếu hụt rất lớn tiên đạo Pháp khí.

- Xoẹt!

Đầy trời đều là Ô Vũ, như là một cây lại một cây màu đen chiến mâu, từ phía trên thượng phi rơi xuống, kéo lấy hư không nổ tung, Hỗn Độn khí bốc lên, cảnh tượng khủng bố.

Đây là Hắc Ám Thiên Bằng, nó là Chí Tôn, trước tiên chữa trị miệng vết

thương, lần nữa đánh ra mà xuống, toàn thân màu đen lông vũ bắn ra bốn phía, lực sát thương kinh người.

- Ô ô...

Cuồng phong gào thét, làm cho Vực Ngoại tinh đấu đều run rẩy, hơn nữa nơi đây dâng lên mây mù, rất khó coi thanh cảnh vật.

Phong tổ xuất thủ, thập phần đáng sợ, hắn đứng thẳng tại Thiên Khung lên, kéo mà ra gió lớn đem một ít Tinh Thần đều cho xé rách rồi, cuối cùng tan rã.

- Ngao...

Thiên Lang Tiếu Nguyệt, Vực Ngoại ánh trăng nổ tung, đầu kia màu đen Thiên Lang, hình thể khổng lồ, nhảy lên mà đến, đại móng vuốt lại để cho đại địa lún xuống, hư không rạn nứt, một hồi run rẩy.

U Minh sát khí cuồn cuộn, đến từ Minh Thổ kim sắc khô lâu chữa trị đoạn tí (đứt tay) về sau, gầm thét, vận dụng khủng bố pháp lực, đuổi giết Thạch Hạo.

Cái này cảnh tượng tương đương khủng bố, năm đại Chí Tôn liên thủ xuất kích, sáng chói phù văn lưu chuyển, chí cường pháp lực mênh mông cuồn cuộn, đem Thạch Hạo bao phủ tại hạ phương.

- Muốn giết ta, các ngươi còn chưa đủ!

Thạch Hạo hét lớn, lúc này, hắn thể hiện ra mình cùng chúng không cần đường, phần bụng Âm Dương nhị khí lưu chuyển, Luân Hải hiển hiện, hình thành thầy tướng số chết đồ, hơn nữa gấp gáp phóng đại, đưa hắn bao phủ ở bên trong.

Rầm rầm rầm...

Năm đại cao thủ đồng thời đánh tới, mạnh nhất công kích đều rơi ở phía

trên, hắn rõ ràng chặn!

Cái này rất có vạn pháp bất xâm xu thế!

Cùng một thời gian, Thạch Hạo ngũ tạng sáng lên, tiếng tụng kinh quanh quẩn, như là Chư Thiên Phật cùng ma đồng thời tại ngâm xướng, gia trì hắn Vô Địch trên người.

Tứ Cực thông Thiên Địa!

Tứ chi của hắn sáng lên, phảng phất quán thông vũ trụ, có thể áp Thiên Địa Tứ Cực, có được vô thượng sức mạnh to lớn, một người mà thôi, muốn trấn áp năm đại cao thủ.

Đông!

Thạch Hạo huy động Quyền Đầu, tuy nhiên là đơn giản mà bá đạo thẳng kích, nhưng lại ẩn chứa các loại pháp cùng diệu lý, đây là hắn dung hợp loại bảo thuật oanh ra dấu quyền.

Trong thiên địa, Chư Thiên tinh đấu hiển hiện, tại Thạch Hạo chung quanh, tại hắn Quyền Đầu ở giữa, Tinh Hà lượn lờ, phảng phất theo hành động của hắn, Nhật Nguyệt Tinh biển đều tại đi theo nhấp nhô.

Cái này cảnh tượng làm cho người ta sợ hãi!

Kịch liệt va chạm, đáng sợ chém giết, năm đại cao thủ rõ ràng bị chấn miệng lớn ho ra máu, tất cả đều bị tổn thất nặng.

- Sát!

Phong tổ gào thét.

- Tại đây không thả ra tay chân, Hoang, ngươi có dám đi Vực Ngoại một trận chiến!

Kim thái quân gào thét.

Bởi vì, nàng đau lòng chịu không được, nơi này là Kim gia tổ địa, kết quả bọn hắn mới một phát tay mà thôi, dù là có tàn lại tiên đạo pháp trận thủ hộ đều không được, giải thể.

Lại không ly khai không riêng gì tổ địa tan vỡ, tựu là khắp Kim gia đều muốn bị diệt, tại Chí Tôn chiến trong dư âm, cái gì đều không thừa nổi.

Mục Thanh, Xích Long, Chu Lâm bọn người lộ ra thần sắc lo lắng, chiến đấu nhất thời không chấm dứt, bọn hắn liền nhất thời không cách nào an tâm, Hoang một người thắng bại liên quan đến quá lớn.

Vực Ngoại, rộng lớn khôn cùng.

Vũ trụ ở giữa, tinh đấu rậm rạp, nhưng đại khu vực hay là đen kịt, lạnh như băng mà sâu thẳm, yên tĩnh như là tử địa.

Chỉ là, hôm nay hết thảy đều nhất định bị cải biến, Lục Đại cao thủ giết tiến trong vũ trụ, cực lực chém giết, quên cả sống chết.

- Ah...

Phong tổ gào thét, hắn quả nhiên bị Thạch Hạo theo dõi, cái thứ nhất muốn từ trên người hắn tìm đột phá khẩu, đầu vai của hắn bị đánh trúng, chỗ đó nổ tung, máu tươi văng khắp nơi, hắn vai trái ngay tiếp theo cánh tay đợi tất cả đều bạo toái, hóa thành huyết vụ.

Ngoài ra, cái kia quán thông hắn thân thể dấu quyền chi quang, tiến lên về sau, còn đem phương xa Tinh Thần đánh trúng, oanh bạo toái.

- Rống!

Thiên Lang Thôn Nhật, một khỏa lại một khỏa tinh cầu bị Thiên Lang cho nuốt lấy, dung luyện thành hừng hực thần quang, rồi sau đó nó mãnh lực nhổ, đốt cháy Thạch Hạo.

Hơn nữa, nó rất hung ác điên cuồng, hung hãn không sợ chết, cứ như

vậy trước tiên bổ nhào vào phụ cận.

Thạch Hạo toàn thân huyết khí cuồn cuộn, hơn nữa Luân Hải sáng lên, hình thành Âm Dương đồ, thủ hộ toàn thân, hắn lực phòng ngự kinh người, vì vậy không hề cố kỵ xông đi lên, muốn giết chết Thiên Lang.

- Răng rắc!

Thạch Hạo đem Hắc Ám Thiên Lang trọng thương, toàn thân xương cốt đứt gãy nhiều cùng, Chí Tôn máu tươi lên, Thiên Vũ sợ run.

Mấy người kia đại chiến đã đến gay cấn, tất cả đều giết đỏ cả mắt rồi con ngươi.

Không biết làm sao, tình thế càng phát ra rõ ràng, bọn hắn không địch lại, ngăn không được trong tràng ương đạo kia tuổi trẻ thân ảnh, một người mà thôi, muốn trấn áp bọn hắn năm người.

Đ-A-N-G...G!

Rốt cục, Thạch Hạo lấy ra Kiếm Thai, Băng hợp kim có vàng thái quân không trọn vẹn Tiên Kiếm về sau, thuận thế một kích, bảo thuật kinh thiên, hắn một kiếm lập bổ mà xuống, đem Thiên Lang chém ngang lưng.

Hai đoạn cực lớn thân sói phi đụng, phân biệt phóng tới bất đồng phương hướng, đem một ít Tinh Thần đều đập vỡ.

- Đừng vội liều lĩnh!

Phong tổ hét lớn.

Thạch Hạo buông tha cho những người khác, toàn lực tập trung công phạt hắn, thần hà tách ra, phù văn đầy trời, bảo thuật bao phủ nơi đây, lại để cho lạnh như băng Tinh Không đều rực nóng lên.

PHỐC!

Đáng tiếc, đến nơi này một bước, Chí Tôn chiến phân ra kết quả, Thạch Hạo đem hết khả năng, toàn lực ứng phó, sát thức tần xuất, một kiếm đem đầu lâu của chúng nó chém ra, huyết thủy vẩy ra.

Phong tổ chiến chết rồi, đầu lâu của hắn bị Hoang bổ ra, Nguyên Thần đi theo bị diệt.

Đ-A-N-G...G!

Đồng thời, kim thái quân Tàn Kiếm bị chấn khai, làm cho nàng miệng lớn ho ra máu.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1857: Toàn Bộ Trấn Giết

Cái kia Tàn Kiếm rời tay rồi, cách nàng mà đi, rơi vào Hắc Ám vũ trụ ở chỗ sâu trong, lại để cho kim thái quân quá sợ hãi!

- PHỐC!

Kiếm quang cuồn cuộn, Thạch Hạo như là sắp bị điên rồi, chém giết phong tổ về sau, theo dõi nàng, toàn lực ứng phó công phạt.

- Mau ra tay, không muốn e ngại, giết không chết hắn mà nói, chúng ta đều phải chết!

Kim thái quân rống to, đến nơi này một bước không có đường lui rồi, chỉ có thể thành công.

Dù là phong tổ chiến tử, bọn hắn cũng không thể lùi bước, nói cách khác, đều bị Hoang từng bước từng bước tìm được, trực tiếp giết chết, triệt để vẫn lạc.

- Ngao...

Hắc Ám Thiên Lang thét dài, dù là vừa rồi đều bị chém ngang lưng rồi, lại lao đến, mở ra miệng lớn dính máu, thi triển Chí Tôn bí thuật, công sát Thạch Hạo.

Đáng tiếc, tánh mạng của nó cũng đi tới tới hạn, cho dù là Hắc Ám sinh vật cũng không được, bị Thạch Hạo một quyền oanh ra, sinh sinh đánh bại, nổ nát đầu lâu.

Cái này đơn giản mà bá đạo một quyền, lại để cho một vị Chí Tôn hình thần câu diệt.

- Ngươi...

Kim thái quân sợ hãi rồi, mặt khác hai đại cao thủ cũng kinh hoảng rồi, ngắn ngủn trong chốc lát, phong tổ cùng Thiên Lang cái này hai đại cao thủ tựu bị mất mạng.

Hoang được đến cỡ nào hung ác điên cuồng, thật là đáng sợ, căn bản không cách nào lực địch.

Bọn hắn không cách nào lý giải, Hoang vì sao cường đại như vậy? Một người mà thôi, còn còn trẻ như vậy, rõ ràng độc kháng bọn hắn năm người, còn tưởng là tràng chém giết.

- Chết mất ngươi một cái cánh, còn không dài giáo huấn!

Thạch Hạo quát tháo, nhìn thẳng này sớm đã chữa trị tốt hai cánh Hắc Ám Thiên Bằng, chưởng ngón giữa, kiếm khí kích động, đuổi giết hướng màu đen Thiên Bằng.

Một tiếng bằng minh, nó giương cánh kích thiên, rõ ràng trốn hướng xa xa, không dám đối chiến.

Phanh!

Màu đen Thiên Bằng giương cánh, cảnh tượng quá kinh khủng, nói là gió lốc phía trên chín vạn dặm, kỳ thật so cái này còn muốn làm cho người ta sợ hãi, càng thêm khổng lồ. Tốc độ cũng càng nhanh.

Tinh thể nổ tung đáng sợ cảnh tượng phát sinh, cái này ngày hôm trước bằng tránh né lúc, gây ra động tĩnh quá lớn, lại để cho phụ cận cái này khối Tinh Không mờ đi rất nhiều.

Nó trong nội tâm mang theo ý sợ hãi, vì vậy cẩn thận như vậy, là nó tránh khỏi một lần sát kiếp.

Cái kia đến từ Minh Thổ kim sắc khô lâu. Không có tránh lui, bị Thạch

Hạo lấn thân đến phụ cận, một phát bắt được rồi, hai tay sáng lên, vận chuyển cực đạo chi lực.

- Sát!

Thạch Hạo rống to một tiếng, hai tay đủ chấn, sống sờ sờ đem này là kim sắc khô lâu Chí Tôn cho hủy đi trở thành tàn cốt, rồi sau đó kiếm khí vạn đạo đảo qua, chém giết hắn Nguyên Thần.

Vị thứ ba Chí Tôn bị chém giết.

Cái này vũ trụ ở chỗ sâu trong. Các loại quái dị cảnh tượng hiển hiện, ví dụ như Huyết Vũ bay lả tả, phát sinh thiên khóc, ví dụ như Hắc Ám Mê Vụ bao phủ, đây đều là Chí Tôn sau khi chết tạo thành dị tượng.

- Ngươi...

Kim thái quân sợ hãi, năm đại Chí Tôn bị Hoang một hơi giết ba cái, còn thế nào đối kháng, còn thế nào đi ngăn cản?

Nàng biết đạo đại thế đã mất. Dù là dốc sức liều mạng, dù là đốt cháy bổn nguyên. Cùng Thạch Hạo huyết sát đến cùng, kết quả là cũng cuối cùng là muốn bị thua mà vong.

Nàng tín niệm dao động, muốn chạy trốn!

Đáng tiếc, đến nơi này một khắc, nàng còn làm sao có thể trốn được rồi, Thạch Hạo không để cho hắn cơ hội.

Oanh!

Một quyền này ẩn chứa Thạch Hạo Vô Địch Đạo. Tuyệt thế vô cùng, chùm tia sáng cuồn cuộn, chấn cái này phiến Tinh Không nổ tung, dấu quyền chi lực Vô Song!

PHỐC!

Đáng tiếc một đời kim thái quân, bị Thạch Hạo một quyền cho sống sờ sờ đánh bại. Đuổi giết tứ chi chia năm xẻ bảy, rồi sau đó lại tiếp tục nổ tung, trở thành huyết vụ.

Liền cái kia Nguyên Thần cũng bị một quyền nát bấy, không có chạy ra dù là một đám Nguyên Thần mảnh vỡ.

- Thật là đáng sợ!

Phương xa, có người kinh hãi nói, rất nhiều người xuyên thấu qua một ít pháp trận các loại..., xem xem đến nơi này đại chiến, nguyên một đám mặt không có chút máu, thân thể sợ run.

Kim gia người tất cả đều xụi lơ trên mặt đất, đạt được cái này một kết quả về sau, bọn hắn biết đạo đã xong.

Vực Ngoại, chiến đấu vẫn chưa hết kết.

Cái kia Hắc Ám Thiên Bằng nguyên vốn định trốn, nhưng là, nó biết đạo chính mình nếu như như vậy bỏ chạy, cũng hay là hội bị đuổi kịp, trốn không thoát.

Nó lựa chọn phát động công kích, tại Thạch Hạo kết quả kim thái quân lúc, nó từ phía sau lưng đánh giết mà đến, một đôi màu đen móng vuốt chụp vào Thạch Hạo đỉnh đầu!

Nó rút nhỏ, lăng lệ ác liệt vô cùng, không còn là Tinh Thần lớn như vậy.

Thế nhưng mà, cùng với Huyết Vũ, cùng với kim thái quân vẫn lạc, Thạch Hạo thong dong quay người, một cánh tay Kình Thiên, một tay tựu bắt được nó.

- Làm sao có thể!?

Hắc Ám Thiên Bằng gào thét lớn, nó khó có thể tin, cứ như vậy bị người bắt được, nó thế nhưng mà Hắc Ám Chí Tôn ah.

Nó một thân pháp lực, nó sở hữu tất cả đạo hạnh đều mất đi hiệu lực, ở đằng kia Hoang bên ngoài cơ thể, phảng phất bị áp chế rồi, không cách nào thi triển.

Pháp lực miễn dịch!

Thạch Hạo đột nhiên thi triển loại năng lực này, so với trước kia uy lực muốn cự lớn hơn nhiều.

- PHỐC!

Thạch Hạo đem Hắc Ám Thiên Bằng trảo sau khi xuống tới, tay kia cũng động, mãnh lực một kéo, tươi sống đem cái này đầu màu đen Đại Bằng cho xé rách là hai nửa.

Hét thảm một tiếng, Hắc Ám Thiên Bằng vẫn lạc, bởi vì liền Nguyên Thần đều bị xé là hai nửa, cuối cùng tức thì bị vô thượng thần lực chấn động, Nguyên Thần hóa thành bột mịn.

Nhất Dịch mà thôi, đánh chết mất năm đại Chí Tôn!

Một trận chiến này, cứ như vậy đã xong, năm đại cao thủ sao mà đáng sợ, toàn bộ vẫn lạc, bị Thạch Hạo một người giết chết, toàn bộ bị mất mạng.

Cửu Thiên khu vực, mọi người đã đã biết trận chiến này kết quả, nhìn xem thiên khóc cảnh tượng, rất nhiều người sởn hết cả gai ốc.

Hoang được đến cỡ nào cường đại à? Rất nhiều người rung động không cách nào mở miệng nói chuyện.

Kim thái quân, phong tổ, Minh Thổ kim sắc khô lâu, những...này Chí Tôn huy hoàng vô số năm, chấn nhiếp hơn phân nửa kỷ nguyên, kết quả kết quả là cứ như vậy kết thúc.

Thạch Hạo cất bước, bình tĩnh mà thong dong, trên người không có một giọt huyết, màu xanh nhạt chiến y sạch sẽ mà sạch sẽ, hắn thoạt nhìn Phiêu

Miểu mà linh động, như là xuất thế Trích Tiên.

Loại khí chất này cùng hắn vừa rồi đại thời gian chiến tranh chỗ biểu hiện hoàn toàn bất đồng.

Thời gian chiến tranh, hắn như bôn lôi, giống như tia chớp, bá đạo vô cùng, một quyền oanh ra, Chí Tôn đều nổ tung, Huyết Vũ đầy Tinh Không, rất nhiều đại tinh đều bạo nát.

Mà một trận chiến chấm dứt, hắn rồi lại như vậy yên lặng tường hòa, nhìn không ra một điểm sát khí, trong tinh không cất bước, nói không nên lời siêu nhiên cùng thoát tục.

Hắn theo Vực Ngoại mà về, đáp xuống Cửu Thiên khu vực cả vùng đất.

Giờ khắc này, lặng ngắt như tờ, rất nhiều người đều tại sợ hãi, phi thường sợ hãi.

- Còn muốn ẩn thân?

Thạch Hạo nhìn về phía Kim gia phế tích ở bên trong, nhẹ nhẹ một chút, một cái sinh linh hét to một tiếng, rồi sau đó Băng khai mở, trở thành Huyết Vũ.

Đó là Minh Chủ, đi theo Minh Thổ kim sắc lão khô lâu đi vào Kim gia, thương lượng phục kích Hoang.

Kết quả kết quả là, bọn hắn hay là khó thoát khỏi cái chết.

Thạch Hạo một tiếng than nhẹ, Chí Tôn khí tức triệt để nội liễm, hướng xa xa đi đến, đại chiến đã xong, triệt để kết thúc, năm đại Chí Tôn đền tội, đủ để khiếp sợ thiên hạ.

Xoẹt!

Đột nhiên, một đạo kiếm quang sáng lên, đủ để rung chuyển cửu thiên thập địa!

Một kiếm phi tiên, khủng bố khôn cùng.

Có người xuất thủ, mang theo tiên đạo chi lực!

Tại thời khắc này ra tay, đúng là Thạch Hạo buông lỏng nhất cảnh giác thời điểm, bởi vì đại chiến vừa dứt màn, mới chấm dứt, thể xác và tinh thần đều lỏng rồi, kết quả tao ngộ phục giết.

- Tàn Tiên, ngươi tại tìm chết sao?!

Trong tích tắc mà thôi, Thạch Hạo thân thể bàng bạc huyết khí liền trùng kích trời cao, hắn cũng không bị tập kích giết, phản ứng nhanh chóng, một kiếm ngang trời, cắt đứt cái kia kinh thế sát phạt chi quang

Oanh!

Thạch Hạo quay người, chủ động xuất kích, một tay cầm Kiếm Thai, một tay niết dấu quyền, đuổi giết hướng Tàn Tiên!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1858: Kiếm Tiên

Tàn Tiên đột kích, tiên đạo lực lượng bành trướng, kịch liệt va chạm, bạch sắc sương mù bốc lên lấy, nhìn không tới thân người, chỉ có kiếm khí thiên vạn đạo tại tách ra.

Tất cả mọi người sợ ngây người, Hoang một người độc chiến năm đại Chí Tôn, hơn nữa toàn bộ chém giết, rồi mới từ trong tinh không rơi xuống, kết quả lại tao ngộ phục kích.

Lại là tiên đạo lực lượng!

Đây cũng chính là Hoang, nếu như đổi lại những người khác sớm đã tại chỗ hình thần câu diệt, hẳn phải chết không thể nghi ngờ, ai có thể ngăn trở cái kia lăng lệ ác liệt kiếm khí? Xa không là đối thủ.

Đại chiến thật là đáng sợ, cả hai chính diện đối oanh, đã tạo thành đáng sợ nhất hậu quả!

Oanh!

Thiên Băng Địa Liệt, Hỗn Độn hiển hiện.

Kim gia chỗ Cổ Địa chỉnh thể Băng khai mở, sông núi vạn vật tan thành mây khói, sở hữu tất cả cảnh vật cũng không trông thấy rồi, như vậy từng khúc đứt gãy, hóa thành tro bụi.

Đây là chí cường va chạm!

Mặt khác trốn đến chân trời người, âm thầm may mắn, bất quá chín thành mọi người tại lúc này rơi rơi xuống suy sụp, không bị khống chế, toàn thân sợ run, xụi lơ.

Bọn hắn thần phục với loại này vô thượng cao thủ uy áp hạ!

Nguyên bản phiến khu vực này lên, núi lớn vô số, Long khí bốc hơi, tử khí mờ mịt, thoạt nhìn thần thánh vô cùng, hơn nữa còn có tiên đạo tàn trận thủ hộ lấy.

Nhưng hiện tại hết thảy đã thành là lịch sử mây khói, tại Tàn Tiên cùng Thạch Hạo uy thế xuống, phạm vi không biết bao nhiêu vạn dặm lún xuống, hư không nổ tung, hắc động hiển hiện.

Đây là một hồi đại tai nạn!

Mà đây vẫn chỉ là bị bọn hắn ảnh hướng đến bố trí, hai người giao thủ lúc, vọt tới không trung, tiếp tục bay lên, lại đến Vực Ngoại, đã là như thế, Kim gia cũng hoàn toàn bị theo cả vùng đất san bằng.

- Ừ?

Hai người giết đến Vực Ngoại, Thạch Hạo nhưng lại cả kinh, ở đằng kia bạch sắc tiên trong sương mù, đạo thân ảnh kia rất lạ lẫm, cũng không phải là Tiên Điện chi Tàn Tiên.

Người này cũng không nhận ra, bất quá tiên đạo khí tức lưu chuyển, sớm đã thành tiên!

Xoẹt!

Kiếm quang trảm Tinh Không, lập bổ Thạch Hạo, cái này phiến tinh vực trực tiếp bị hắn cắt liệt rồi, uy lực hạo lớn vô cùng. Khắp Tinh Không hóa thành hai nửa, Tinh Hà đều đoạn, cái này cảnh tượng làm cho người ta sợ hãi cực kỳ.

Hắn thần uy kinh người!

Tựu là Thạch Hạo đều thần sắc mặt ngưng trọng, tránh đi phong mang. Dù sao đó là tiên đạo cao thủ, loại khí thế này rất khủng bố.

Ầm ầm!

Ở đằng kia vỡ ra Tinh Không ở giữa, đột nhiên bộc phát ra diệt thế chi lực, tại đây hoàn toàn Băng mở, rất nhiều tinh thể nổ. Đốt cháy, Tinh Không đại sụp đổ!

Giờ khắc này, trên đời phải sợ hãi!

Cửu thiên thập địa, sở hữu tất cả sinh linh toàn bộ ngửa đầu, nhìn xa Tinh Không, đều bị chấn động ở.

Xảy ra chuyện gì? Ban ngày ban mặt, đột nhiên tại ban ngày ở giữa, thần diễm đằng đằng, Chư Thiên tinh thể hiển hiện, rồi sau đó bạo toái. Thiêu đốt, cái này quá kinh người.

Các tộc sinh linh ai cũng sợ run, đây là muốn hủy diệt đời này sao?

Thạch Hạo tao ngộ trọng thương, hắn ho ra máu rồi, trên người tràn đầy vết kiếm, lỗ máu vô số, cả người bay tứ tung đi ra ngoài.

Hắn con ngươi sắc bén vô cùng, đối phương chỉ là thời khắc mấu chốt bổ một kiếm mà thôi, cái này phiến Tinh Không tựu đang sụp đổ rồi, sau đó bắn ra vô tận kiếm khí. Làm bị thương hắn.

Hắn không thể không thán, không hổ là tiên đạo cao thủ, suýt nữa một kiếm sẽ phá hủy hắn.

- Cuối cùng là một cái Tàn Tiên!

Thạch Hạo ổn định thân hình, toàn thân đều là đỏ thẫm sắc. Chiến y phá tán, thậm chí thất khiếu đều tại trôi huyết, nhưng là hắn lại không sợ, lộ ra hừng hực chiến ý.

Trong tinh không, cái kia cường đại khí tức tại thu liễm.

Xa xa, có một cái sinh linh toàn thân sáng lên. Tiên sương mù tràn ngập, cầm trong tay một thanh kiếm gãy, đang tại chỉ phía xa Thạch Hạo, ánh mắt

lạnh lùng.

- Kiếm Cốc, Yêu Long Đạo Môn sau lưng kiếm tiên? Ngươi một kích này không có giết chết ta, chính ngươi liền muốn vong rồi!

Thạch Hạo lạnh giọng nói ra.

Hắn cùng năm đại Chí Tôn kịch chiến, không có lưu một giọt huyết, Liên Nguyệt bạch chiến y thượng không có một tia nếp uốn, nhưng bây giờ lại suýt nữa bị giết chết, gặp trọng thương, có chút nổi giận.

- Bằng ngươi người này đạo con kiến trùng, cũng dám hướng Chân Tiên khiêu khích?

Cái kia sinh linh lạnh lùng nói ra.

- Bất quá là một cái Tàn Tiên mà thôi, một kiếm giết không chết ta, ngươi còn thừa lại bao nhiêu lực lượng, chịu chết đi!

Thạch Hạo hét lớn, cúi vọt tới.

Giờ khắc này, sau lưng của hắn hiển hiện một đôi cực lớn cánh, kim quang sáng chói, mang theo màu đen vằn, một đầu hung cầm phô thiên cái địa, hiển hiện hắn sau lưng.

Trong tích tắc, Kiếm Cốc khai sang giả, một đời kiếm tiên rõ ràng thân thể khẽ run, thần sắc khó coi vô cùng.

Hắn thấy được một vị cố nhân, đó là Côn Bằng ah!

Cái này lại để cho trong lòng của hắn tình tiết phức tạp, năm đó bọn hắn bốn vị Chân Tiên đi tập sát trọng thương sắp chết Côn Bằng, kết quả lại suýt nữa đem chính mình góp đi vào, bốn người đều phế, trở thành Tàn Tiên.

Hắn vị này Tiên Kiếm tức thì bị hủy diệt rồi thực như tính mạng Tiên Kiếm, chỉ để lại không trọn vẹn mũi kiếm, tựu như là hắn người này, không thể khôi phục.

- Ah...

Tàn Tiên một thân rống to, chứng kiến Thạch Hạo thi triển Côn Bằng pháp, hắn gầm thét, tâm thần không yên, lần nữa huy động Tiên Kiếm, về phía trước đuổi giết.

Đây là Thạch Hạo cố ý gây nên, kích thích tâm tình của hắn.

Kinh thiên động địa một kích đánh tới lúc, Thạch Hạo tránh đi phong mang, không có đối chiến, cùng hắn quần nhau, trong tay Đại La Kiếm Thai hóa giải đầy Tinh Không kiếm khí.

Tàn Tiên, rất nhanh Ninh yên tĩnh, hắn biết nói, đối phương muốn hao hết lực lượng của hắn, lại tìm cơ hội chém giết, bởi vì, hắn là Tàn Tiên, khó có thể bền bỉ.

- Yêu Long Đạo Môn, Kiếm Cốc, Hỏa Vân Động đợi đều nghe lệnh bởi ngươi, trấn áp tội huyết nhất mạch, đây hết thảy đều là ngươi chỗ hiệu lệnh a?

Thạch Hạo thanh âm càng phát ra lạnh như băng.

Mấy cái đạo thống liên thủ bồi dưỡng được Lục Quan Vương Ninh Xuyên, Thạch Hạo đã từng tới kịch chiến qua.

- Tội huyết, nguyên thủy Đế Thành Thuỷ tổ, năm đó đắc tội không nên đắc tội sinh linh, cái này mấy mạch khó có thể chết già!

Kiếm tiên u lãnh u nói.

Đồng thời, hắn lần nữa giơ lên Tàn Kiếm, hừng hực hào quang tách ra, đây là muốn lần nữa phát động công phạt, dục mau chóng tiêu diệt Thạch Hạo.

Thạch Hạo trong nội tâm kịch chấn, đắc tội không nên đắc tội sinh linh? Ánh mắt của hắn thoáng cái lạnh như băng rồi, nghĩ tới rất nhiều, chẳng lẽ

còn liên quan đến đã đến tiên vực đại nhân vật?

Hắn biết nói, mấy vị Tàn Tiên đều là đến từ tiên vực!

- Ngày xưa bởi vì, ngày khác quả, quản ngươi địa vị rất cao cao, ngày khác tất yếu còn Nhân Quả!

Thạch Hạo quát.

- Nếu có Đại Thanh tính toán, này giới liền do ta bắt đầu mở ra!

Thạch Hạo tiếp tục nói, hắn không sợ hãi, lòng hắn có Thôn Thiên chí, sẽ không tại Đại Thanh tính ra tạm thời ngồi chờ chết, hôm nay muốn quật khởi, mà nếu thật có cái kia cả đời, như vậy tựu chém giết đến cùng a.

Oanh!

Kịch liệt đại chiến, Tàn Tiên thở dốc, hắn lồng ngực kịch liệt phập phồng, không chịu nổi loại này tiêu hao.

Hắn không còn là đỉnh phong trạng thái, khó có thể phát huy ra chính thức uy thế, cái ỷ vào cảnh giới cao, muốn hôn tự gạt bỏ Thạch Hạo, nhưng lúc này vậy mà bị ngăn trở.

Người trẻ tuổi này thật là đáng sợ, rõ ràng còn không có có thành tiên, tuy nhiên lại có thể chống lại, mặc dù bị chấn khóe miệng tràn huyết, nhưng như trước chống đỡ.

- Âm Dương trảm!

Tàn Tiên nóng nảy, bởi vì trường này xuống dưới, hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ, sẽ bị người trẻ tuổi này hao tổn chết, thậm chí trước mặt mọi người chém giết, hắn còn thừa Tinh Nguyên không nhiều lắm.

Hắn lớn như vậy uống lúc, hít sâu một hơi, phương xa tinh đấu sáng lên, tinh túy vô số, trắng xoá, miệng của hắn trong mũi phun ra nuốt vào lấy.

Bang bang!

Hắn liên tục huy động lưỡng kiếm, một đạo đen nhánh, một đạo tuyết trắng hừng hực, đều là do Đại Đạo phù văn tạo thành, kiếm quang nhan sắc bất đồng, cả hai giao nhau, ở chỗ này phát ra Bất Hủ quang huy.

Cái này lưỡng kiếm cũng không phải bổ về phía Thạch Hạo, tựu là tại dưới trời sao tách ra.

Nhưng là, Thạch Hạo vượt dự cảm đến lớn sự tình không ổn, cực tốc lui về phía sau.

Quả nhiên, Âm Dương trảm vừa ra, cái này phiến Tinh Không nổ tung, quá mức đáng sợ, triệt để hủy diệt.

Trước kia phiến khu vực này tinh thể đã bị hủy không sai biệt lắm, hiện tại ảnh hướng đến càng rộng, lại để cho phương xa tinh vực đều ở trong tối nhạt, đại tinh đốt cháy lấy, đầy trời trụy lạc.

Đây quả thực muốn hủy diệt đời này!

Khá tốt, bọn hắn tại Vực Ngoại, rời xa cửu thiên thập địa.

Bất quá, rất nhiều đại giáo tu sĩ đều thấy được, xuyên thấu qua một ít kỳ dị pháp trận chú ý Vực Ngoại, tất cả mọi người sắc mặt tái nhợt, loại lực lượng này quá kinh khủng.

- Đ-A-N-G...G!

Thạch Hạo trên người, Hỏa Tinh văng khắp nơi, không ngừng bị phách ở bên trong, cái kia hàng tỉ đạo kiếm khí tại trùng kích, dù là động tác của hắn nhanh chóng, có chút kiếm khí hay là tránh không khỏi.

Lúc này hắn mặc vào Lôi Đế áo giáp, có nắm lấy Đại La Kiếm Thai, không ngừng phong ngăn cản.

- Lôi Đế tàn phá chiến y?

Kiếm tiên đồng tử co rút lại.

Đáng tiếc, này chiến y quá tàn phá, không có dẫn phát Cửu Thiên Lôi Đình phản kích, chỉ có thể là bị động phòng ngự.

Đồng thời, nó phía trên có rất nhiều động, phòng ngự hiệu quả không phải thật tốt.

Dù vậy, Tàn Tiên xoay người rời đi rồi, bởi vì phát động hết một kích này về sau, hắn chiến lực muốn khô cạn, năm đó tổn thương mất bổn nguyên, đến nay không cách nào khép lại.

Hắn huyết khí khô héo, tinh khí thần đặc dị hao hết.

- Chạy đi đâu!

Thạch Hạo hét lớn.

Từ vừa mới bắt đầu đến bây giờ, hắn đều rất bị động, thân thể bị thương, tại trôi huyết, hiện tại rốt cục bắt đầu phản kích rồi, có thể nào cho Tàn Tiên bỏ chạy?

Oanh!

Huyết khí cuồn cuộn, Thạch Hạo như là hóa thành một cái thế Tiên Vương, khí tức quá mạnh mẽ, cái này lại để cho Tàn Tiên kinh hãi, cảm giác người này muốn thành tiên.

Thạch Hạo phần bụng, Luân Hải sáng lên, trong cơ thể rất nhiều cửa mở khải, vì hắn cung cấp cuồn cuộn không dứt chiến lực.

Đạo Cung nổ vang, phảng phất có người tại tụng kinh, gia trì bản thân, lại để cho hắn càng mạnh hơn nữa!

Tứ chi giương động, như đã trấn áp Thiên Địa Tứ Cực, có được vô cùng chi lực.

Rồi sau đó, một tiếng Long ngâm, Thạch Hạo xương cột sống sáng chói, tại sáng lên, một đầu đại Long dọc theo phần lưng của hắn dâng lên, chui vào đầu lâu của hắn trung.

Nó tại đâu đó trèo lên Tiên Đài!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1859: Diệt Tiên

Oanh!

Thạch Hạo thân thể năm đại bí cảnh cộng minh, toàn lực ứng phó, thi triển cái này một kỷ nguyên trước nay chưa có pháp, đây là hắn khai sáng ra đường, nhất thích hợp nhất hắn bản thân.

- Ah!

Thạch Hạo rống to một tiếng, một tay cầm kiếm, một tay niết dấu quyền, về phía trước đuổi giết.

Giờ khắc này, hắn tại khắp chung quanh, Chân Hoàng, Côn Bằng, Lôi Đế, Hỗn Thế Ma Viên đợi dị tượng lộ ra!

Năm đại bí cảnh cộng minh, Thạch Hạo chỗ bày ra không chỉ có có lực lượng của mình, còn có dị tượng chi lực!

Đây cũng không phải là hư ảnh, mà càng giống là triệu hoán đến những cái kia tiên đạo sinh linh chân thân, lực lượng quá bàng bạc.

Hắn không có thi triển những cái kia bảo thuật, nhưng là chúng lại dùng dị tượng hình thái tự động hiển hiện.

Ngoài ra, còn có mặt khác mới nghe lần đầu, thấy những điều chưa hề thấy dị tượng.

Ví dụ như, bụng của hắn thì ra là Luân Hải chỗ đó, kim quang bành trướng, biển cả ngập trời, đỉnh đầu của hắn trên không, Hỗn Độn cuồn cuộn, hiện ra rất nhiều thần bí Tinh Thần, như là tại Khai Thiên. Mà đây cũng không phải là trong vũ trụ Tinh Thần, mà là theo hắn thi pháp hiển hiện dị

tượng.

Oanh!

Rất nhiều loại dị tượng, đều có được lực công kích, mà không phải là hư ảnh, cùng một chỗ cộng minh, trấn áp về phía trước.

PHỐC!

Tàn Tiên ho ra máu, hắn bị dị tượng bao trùm về sau, rõ ràng thất tha thất thểu, bị thương.

Không hề nghi ngờ, đây đối với Tàn Tiên mà nói là tai nạn tính, hắn nguyên vốn là thân thể khô kiệt, sao có thể chống lại loại này đối chiến, loại này tiêu hao.

- Tàn Tiên, nạp mạng đi!

Thạch Hạo rống to.

Chung quanh, một loại lại một cây màu xanh đạo liên sinh trưởng, chừng vạn gốc, tại trong hư không cắm rễ, chập chờn ở giữa, Đại Đạo thanh âm chấn thế, đây là dị tượng!

Phụ cận, lần lượt thân ảnh ngồi xếp bằng, có là mười hung thành viên, có rất nhiều Tiên Vương, tại đâu đó tụng kinh, mơ hồ mà khiếp người, cái này cũng dị tượng!

Thiên Vũ lên, tinh đấu vô cùng, ngưng núp ở hắn hướng trên đỉnh đầu. Diễn dịch Khai Thiên huyền bí, đây là dị tượng!

...

Các loại dị tượng hiển hiện!

Thạch Hạo đường, hắn pháp, càng phát ra thành thục. Hiện tại phát động lúc, Thiên Băng Địa Liệt, trảm thần giết ma!

PHỐC!

Tàn Tiên không ngừng bị dị tượng đánh trúng, thân thể bay tứ tung mà lên, ở giữa không trung miệng lớn ho ra máu.

Ầm ầm!

Cường đại không chỉ là dị tượng. Thạch Hạo một quyền theo vào, oanh tại Tàn Tiên thân thể lên, đánh chính là hắn lần nữa bay tứ tung, thân thể nhanh chóng rạn nứt.

Đó là vết thương cũ phát tác, cũng có mới tổn thương tăng thêm.

Ngày xưa, Côn Bằng giương cánh, đánh vào trên người của hắn, lại để cho hắn suýt nữa nổ tung, đầy người đều một khe lớn, dài như vậy tuế nguyệt đi qua pháp tắc như trước tại. Hắn không cách nào triệt để trị liệu tốt thương thế.

Oanh!

Lại là một quyền, Tàn Tiên bị đánh đích bay ngược, thân thể vết thương cũ Băng khai mở, mới tổn thương tràn huyết, hắn bắt đầu muốn chia năm xẻ bảy.

PHỐC!

Đáng sợ nhất chính là, Đại La Kiếm Thai ngang trời, đem động này mặc, cắn nát hắn trong thân thể rất nhiều sinh cơ.

- Ah...

Tàn Tiên kêu to, nộ phát vượt qua ải, nhưng là không có cách nào ngăn cản đây hết thảy. Hắn trước kia bị thương quá nghiêm trọng, cơ thể khô kiệt, hôm nay vô lực tái chiến.

Tựu là muốn chạy trốn đều chạy không thoát!

PHỐC!

Thạch Hạo rút ra Kiếm Thai, rồi sau đó kiếm chuyển hướng. Thạch Hạo mãnh lực luân phiên động Đại La Tiên Kiếm, hàn quang chiếu rọi Cửu Thiên, rồi sau đó phù một tiếng, đem Tàn Tiên đầu lâu cho gọt rơi xuống.

Một mảnh đáng sợ huyết vọt lên, nhuộm đỏ cái này phiến nghiền nát tinh hệ.

- Khó trách không có tiên đạo cao thủ phong thái, ngươi tiên chi huyết đều ảm đạm không ánh sáng. Coi như cái gì Chân Tiên?!

Thạch Hạo âm thanh lạnh lùng nói.

Hoàn toàn chính xác, Tàn Tiên ra vấn đề lớn, tiên đạo tinh huyết sớm được tiêu hao dùng để bảo vệ tánh mạng, suy yếu tới cực điểm.

Từ khi cùng Côn Bằng một trận chiến qua đi, hắn cũng không dám hiện thân rồi, bởi vì không có có dư thừa sinh mệnh lực dùng cho tiêu hao, hôm nay là cái này phá lệ, muốn tru Thạch Hạo.

Thế nhưng mà, đến cuối cùng, lại đem chính hắn góp đi vào rồi, điều này hiển nhiên là phải đi thượng diệt vong chi lộ.

Kiếm tiên không cam lòng, đầu lâu rơi xuống nháy mắt, hắn đem hết khả năng, tránh né sát cơ, cái kia khỏa đầu lâu sáng lên, như là tại thiêu đốt tựa như, Nguyên Thần thoát ra, muốn chạy trốn.

- Ngươi còn đi được rồi sao?

Thạch Hạo hét lớn.

Đến nơi này một bước, làm sao có thể hội phát đi Tàn Tiên, muốn một trận chiến diệt trừ hậu hoạn, triệt để giết hết.

Chung quanh của hắn, dị tượng lộ ra, ví dụ như cái kia một đạo lại một đạo mơ hồ xếp bằng ở hư ảnh, cùng một chỗ tại tụng kinh, đồng thời thò ra

bàn tay lớn, về phía trước chộp tới.

Ngoài ra, trên đầu của hắn Hỗn Độn còn có Tinh Thần lay động, rơi hạ vô số Tinh Huy, giam cầm Thiên Địa, phong tỏa tàn phá vũ trụ.

Tàn Tiên nóng nảy, chẳng lẻ muốn chết ở người trẻ tuổi kia trong tay hay sao?

Hắn thở dài, nếu là như thế, quá thật đáng buồn rồi, hắn cho rằng đó là một loại sỉ nhục, đối phương còn không có có thành tiên ah.

- Ta hận, không thể bày ra đỉnh phong chi lực, đây không phải Chân Tiên thực lực, cái chết sỉ nhục!

Hắn gầm nhẹ lấy, trong lòng có vô tận oán niệm.

Xoẹt!

Thần cầu vồng vạch phá nghiền nát Tinh Không, đó là hắn Nguyên Thần, cưỡng ép đột phá, rồi sau đó cùng cách đó không xa một thanh Tàn Kiếm kết hợp ở cùng một chỗ.

Hắn là kiếm tiên, năm đó cường đại vô cùng, ngày nay khốn thú chi đấu, không nghĩ chết như vậy đi, muốn kéo lên Thạch Hạo cùng nhau đi về hướng diệt vong.

Hắn biết đạo chạy không thoát, gian nan giãy giụa Nguyên Thần về sau, trước tiên cùng kiếm hợp nhất, quay đầu đến chém giết Thạch Hạo.

Kia kiếm quang phi thường khủng bố, như là hồi quang phản chiếu, tiến hành cuối cùng chống lại.

Xoẹt!

Thạch Hạo đưa tay, trong đó một ngón tay đỏ thẫm như máu, tách ra Xích Hà, quá sắc bén rồi, so với Tiên Kiếm chi quang còn muốn kinh người.

- Đây là cái gì?

Tàn Tiên kêu sợ hãi, tuy nhiên cùng hắn kiếm khí tương hợp, nhưng vẫn là cảm nhận được một loại nguy cơ, cảm thấy phi thường không ổn.

Trảm tiên dao cầu (trảm), ẩn chứa xích quang không thể tưởng tượng, năm đó Độ Kiếp lúc, Thạch Hạo từng đạt được qua một đạo tinh túy, dung luyện trong ngón tay, hôm nay không chút nào giữ lại tách ra.

Đ-A-N-G...G!

Một đạo Xích Hà bay ra, trảm ở đằng kia khẩu Tàn Kiếm lên, lại để cho hắn gào thét, rồi sau đó trụy lạc.

Cùng một thời gian, có một đạo Nguyên Thần thoát ly, vô cùng ảm đạm, vết thương cũ phát tác, tràn đầy vết thương, muốn chia năm xẻ bảy.

Nguyên Thần đến nơi này một bước, tựu là đi về hướng hủy diệt chi đạo.

- Ta không cam lòng như vậy kết thúc!

Tàn Tiên gào thét.

Hắn hóa thành một đạo quang, đánh giết hướng Thạch Hạo, đã là Nguyên Thần trạng thái, trên đường tao ngộ các loại dị tượng thắt cổ:xoắn giết, càng phát ra ảm đạm, miệng vết thương vô số, muốn nổ tung.

Nhưng là, hắn như trước vọt tới phụ cận, đánh giết Thạch Hạo.

Oanh!

Thạch Hạo ngực nội, chỗ đó ngồi xếp bằng ba cổ khí, đó là tiên khí, năm đó từng tại trên đầu của hắn hiển hiện, hiện tại riêng phần mình biến hóa, trong đó đều có ngồi xếp bằng tiểu nhân.

Ba cổ khí vọt lên, một tiếng ầm vang, Thiên Địa kịch chấn, lần nữa phù hiện tại hắn trên đỉnh đầu, bên trái cùng chính giữa thanh khí trung hai cái

ngồi xếp bằng tiểu nhân, mở mắt!

- Sát!

Tàn Tiên rống to, cúi xông lại, muốn tiêu diệt giết Thạch Hạo Nguyên Thần, cũng muốn hủy diệt cái này tiểu nhân.

Chính giữa tiểu nhân đứng lên, ngăn cản tại đâu đó.

Phanh!

Kịch liệt xông tới, Tiên Kiếm Nguyên Thần vốn sẽ phải toái mất, hiện tại càng thêm không chịu nổi, hắn chấn động vô cùng, chằm chằm vào chỗ đó, thất thanh nói:

- Làm sao có thể?

Hắn đã từng là Chân Tiên, dù là không trọn vẹn rồi, Nguyên Thần chi lực cũng không phải chuyện đùa, tại liều mạng, muốn đồng quy vu tận dưới tình huống, rõ ràng bị phá khai.

Cái kia tiểu trên thân người, có một đạo gông xiềng, hiện tại mở ra, hóa thành một cổ vừa thô vừa to tiên khí, lượn lờ tại Thạch Hạo hướng trên đỉnh đầu.

Đó là thủy khí!

Kỳ thật, Thạch Hạo năm đó chung tu ra bốn đạo tiên khí, đạo thứ nhất thì ra là thủy khí từng tản mất, bảo vệ lưu không được, kết quả về sau không ngờ bị hắn ngưng tụ đi ra.

Bất quá, cái này quá Nghịch Thiên, đã tao ngộ Thiên Khiển, đạo kia khí đưa hắn trên đỉnh đầu thứ hai tiểu nhân khóa lại.

Hôm nay trải qua Tàn Tiên va chạm, cái này thứ hai tiểu nhân thoát ly trói buộc, thủy khí thoát ly, treo ở Thạch Hạo trên đầu, không lại phong ấn thứ hai tiểu nhân.

Giờ khắc này, Thạch Hạo cảm giác sảng khoái tinh thần, trong nội tâm linh hoạt kỳ ảo, càng phát ra cảm thấy cường đại, tự tin Vô Địch!

Thứ hai tiểu nhân đại biểu đương thời Vô Địch chi lực, lúc này mở ra gông xiềng, lại để cho hắn thể xác và tinh thần thông thấu, càng phát ra khủng bố.

Oanh!

Quả nhiên, Thạch Hạo thân thể cùng Nguyên Thần đủ chấn, còn có trên đỉnh đầu tiên khí biến thành Đại Đạo bông hoa thượng nâng tiểu nhân cũng cộng minh, cùng một chỗ ra quyền, về phía trước đuổi giết.

Phanh!

Kiếm tiên Nguyên Thần nổ tung, nguyên vốn sẽ phải toái mất, hiện tại chịu đựng không được, triệt để hủy diệt, tan hết, hóa thành quang vũ.

Một đời kiếm tiên như vậy bị mất mạng!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1860: Uy Chấn Thiên Hạ

Kiếm tiên bị giết, đã chết tại Thạch Hạo trong tay, một quyền oanh ra, Nguyên Thần nổ tung, hóa thành quang vũ, tản mạn khắp nơi tại vũ trụ ở giữa.

Một đời cường giả, tựu như thế bị mất mạng rồi!

Cả vùng đất, tất cả Đại Đạo thống đều tại chú ý, thông qua đặc biệt pháp trận nhìn chăm chú Vực Ngoại, gặp được Tinh Không ở chỗ sâu trong một màn này, Thiên Địa mất tiếng rồi, giờ khắc này tĩnh tới cực điểm.

Tất cả mọi người như trúng ma chú, nhất động bất năng động, phàm là nhìn thấy Vực Ngoại một trận chiến cảnh tượng mọi người hóa đá.

Cái này là như thế nào huy hoàng, như thế chiến tích khiếp sợ vũ nội, quả thực rung chuyển mỗi một vị cường giả tâm thần, tất cả đều ngây dại, bọn hắn cảm giác kinh hãi!

Hoang, một người đạo lĩnh vực cường giả, vậy mà tàn sát tiên hả?

Kiếm Cốc thuỷ tổ tại đây Nhất Dịch trung diệt vong, theo thượng một kỷ nguyên sống sót tiên đạo nhân vật, vậy mà tại ở kiếp này đi về hướng tới hạn, hủy diệt tại một người tuổi còn trẻ cường giả trong tay.

Đây chính là một cái lão yêu quái a, đến từ tiên vực, bối cảnh bất phàm, đã từng chiến qua Côn Bằng đều may mắn còn sống, kết quả lại đã bị chết ở tại hôm nay.

Cửu thiên thập địa, các tộc tu sĩ rung động, rồi sau đó sôi trào.

Một trận chiến này tích kinh dọa sợ tất cả mọi người, tất cả giáo ai cũng

sợ, Hoang đến cùng cường đã đến hạng gì trình độ? Chính thức khả dĩ tàn sát tiên!

Cho dù là Tàn Tiên, không hề đỉnh phong, thiếu khuyết ngày xưa phong mang, không chuẩn bị tràn đầy huyết khí cùng chiến lực, khả nhân đạo lĩnh vực lại có ai có thể chém giết hắn?

Hoang, làm được!

Trên đời phải sợ hãi, các tộc nóng nghị, một mảnh tiếng động lớn sôi.

Cửu Thiên khu vực, Mục Thanh, Xích Long, Thiên Giác Nghĩ bọn người kịch chấn, vô cùng kinh hỉ, trước kia lo lắng toàn bộ hóa thành hư ảo, đều đại kêu ra tiếng.

Thạch Thôn đội quân con em hoan hô, cười lớn, có ít người nước mắt đều nhanh chảy ra rồi, kích động vô cùng, Thạch Hạo có loại này chiến lực, lại để cho bọn hắn vui sướng. Hưng phấn.

Các tộc đều tại nghị luận, có người vui mừng, có người sầu lo, có người sợ hãi, có người buồn vô cớ...

Bất đồng tộc đàn, dòng suy nghĩ của bọn hắn bất đồng.

Tất cả mọi người biết nói. Hôm nay đích thiên hạ, Hoang đủ để hoành hành không sợ rồi, loại này chiến lực vượt ra khỏi tưởng tượng, rõ ràng có thể phạt tiên rồi!

Hắn như thành tiên, hội đáng sợ đến cỡ nào?

Là được tại đây tận thế, ai có thể nói hắn nhất định không cách nào đột phá? Bởi vì, kinh nghiệm một màn lại một màn rung động sau. Mọi người phát hiện, Hoang luôn tại sáng tạo kỳ tích.

Năm đó hắn bị Tàn Tiên phế bỏ, ngủ đông, ở ẩn mấy chục năm sau cũng còn có thể xuất hiện, đủ để nói rõ hắn bất phàm, sau đó tuế nguyệt một kiện

lại một sự kiện tại chứng minh. Hắn không giống người thường.

- Thật là đáng sợ, liền tiên nhân đều chết rồi, Hoang thật sự siêu phàm nhập thánh, hắn chỗ đặt chân lĩnh vực. Chúng ta không cách nào lý giải ah.

- Cường đại như vậy một người, đặt chân cực đạo tuyệt đỉnh. Quả nhiên là vô địch thiên hạ, đáng tiếc không có tiến tiên vực, nói cách khác hơn phân nửa hội càng mạnh hơn nữa!

- Ta nghĩ, hắn không tiến tiên vực. Tựu là tại đây thế giới tu hành, cũng sẽ biết lại hiện ra kỳ tích, sớm muộn gì có một ngày hội kinh hãi ở tiên vực người!

Mọi người nóng nghị lấy, rất nhiều người ánh mắt đều rất nóng bỏng.

Thạch Hạo ngồi xếp bằng trong tinh không, phun ra nuốt vào Nhật Nguyệt tinh hoa, Chư Thiên tinh đấu, dù là cách rất xa, đều tại theo hô hấp của hắn mà lay động.

Cái kia cảnh tượng quá kinh khủng!

Theo hô hấp của hắn, đầy trời Nhật Nguyệt chi tinh, như là màu bạc nước gợn bắt đầu khởi động, hướng hắn tập trung, có rất nhiều đều chui vào miệng của hắn trong mũi, cũng không có thiếu theo hắn lỗ chân lông chảy vào.

Hiện tại, hắn bị Ngân Huy ba lô bao khỏa rồi, thần thánh không rảnh, như cùng một cái kén đang chờ đợi phá vỡ, tiến hành tánh mạng thăng hoa cùng lột xác.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Thạch Hạo mở mắt, trong vũ trụ đều xuất hiện hai đạo lạnh điện, hắn chữa trị thương thế, triệt để hồi phục xong.

Thủy khí lên đỉnh đầu thượng xoay quanh, cuối cùng bị hắn thu nhập Luân Hải trung!

Thạch Hạo vẫy tay một cái, lạnh như băng trong vũ trụ rất nhiều tiên chi huyết toàn bộ tụ tập mà đến, chảy xuôi tiến trong tay hắn một cái bình ngọc ở bên trong, toàn bộ bị thu thập bắt đầu.

Cho dù cái này cái gọi là tiên huyết hữu danh vô thực, ảm đạm không ánh sáng, bị tiêu hao hết đại bộ phận tinh túy.

Nhưng là, cái này như cũ là đại thuốc bổ, hắn khả dĩ đưa cho Mục Thanh, Xích Long bọn người, đối với 800 đội quân con em có trợ giúp cực lớn, điều kiện tiên quyết là hắn muốn hóa tận chính giữa sát phạt khí cùng có hại vật chất.

Lại vẫy tay một cái, cái kia tàn phá Tiên Kiếm rơi vào trong tay của hắn, hơn nữa kim thái quân cái kia một thanh kiếm gãy, hôm nay cùng sở hữu hai kiện tổn hại nghiêm trọng Tiên khí đến tay.

Đương nhiên, cái này hai kiện Pháp khí nghiền nát thật sự vô cùng nghiêm trọng, cùng ngày xưa Thập Giới Đồ, túi càn khôn đợi xa không cách nào so sánh với.

Thạch Hạo hàng rơi trên mặt đất, Thạch Thôn 800 đội quân con em lập tức xông tới, hoan hô, hào khí nhiệt liệt vô cùng.

Đồng thời, mặt khác tất cả dạy người mã cũng đều tiến lên, nguyên một đám hành đại lễ tham bái, không ít người nơm nớp lo sợ, coi chừng mà cẩn thận.

Trong một ngày, Thạch Hạo trước hết giết năm đại Chí Tôn, rồi sau đó lại chém rụng Tàn Tiên, thật sự nghe rợn cả người, loại này kinh người chiến đủ sức để chấn nhiếp thiên hạ!

- Đại huynh, ta từng nghe nói, thế gian này có bốn gã Tàn Tiên, hôm nay tuy nhiên chém giết một người, còn có ba cái một mực không hữu hiện thân!

Chu Lâm lo lắng, âm thầm nhắc nhở.

Mục Thanh bọn người cũng thần sắc mặt ngưng trọng, đồng thời có chút khó hiểu, cái kia ba đại cường giả tại sao không có hiện thân, nếu là đồng loạt ra tay đối phó Thạch Hạo, hậu quả không cảm tưởng.

Thạch Hạo lắc đầu, nói cho bọn hắn biết không muốn lo lắng, cũng đã tàn rồi, cái gọi là tiên liền không đáng để lo.

Thật sự không sao? Tựu là Thiên Giác Nghĩ đều hồ nghi.

- Bọn hắn không dám ở trước mặt ta xuất hiện, bởi vì, bọn hắn hiện tại giết không được ta, dù là cùng đi cũng không được, ta khả dĩ phá vòng vây, có rất nhiều thời gian quần nhau, mà bọn hắn xuất thế một lần, sinh mệnh lực tựu yếu bớt không ít, thời gian dài hội khô kiệt mà chết.

Thạch Hạo giải thích.

Hắn có nắm chắc, dù là bị Tàn Tiên vây săn, hắn cũng có thể sống xuống dưới, cuối cùng nhất hội phản giết chi!

Bởi vì, hắn đã nhìn ra Tàn Tiên hư thật, đều suy bại không chịu nổi, đối phó mặt khác Chí Tôn khả dĩ, nhưng nếu là muốn giết hắn, cái kia khẳng định không được.

Cái này Nhất Dịch, Thạch Hạo giải quyết hết sở hữu tất cả phiền toái.

Thạch Hạo tiến vào Cửu Thiên khu vực, chính là vì trảm kim thái quân còn có phong tổ, kết quả bọn hắn tiến đến cùng một chỗ rồi, nhất chiến công thành, toàn bộ đánh chết.

Ngoài ra, rò chi cá như Minh Thổ tu sĩ cũng bị mất mạng.

Không cần hắn phân biệt tìm kiếm, những người này rõ ràng tụ cùng một chỗ, muốn trừ hắn, kết quả rơi vào như vậy một cái kết cục.

- Bái kiến Chí Tôn!

Đem làm Thạch Hạo tách ra Thạch Thôn đội quân con em, hướng xa xa

đi đến lúc, ven đường lên, tất cả giáo chưởng môn đợi đều tự mình xuất hiện, cung kính vô cùng, chăm chú tham bái.

Một đường những nơi đi qua, kim quang Đại Đạo trải ra, Thạch Hạo đi vô cùng chậm, không biết có bao nhiêu đại giáo cung nghênh.

Hắn không nói gì, Mục Thanh, Xích Long bọn người phải chăng muốn truy kích và tiêu diệt dư nghiệt, hắn không tham dự rồi, đảm nhiệm chính bọn hắn đi quyết đoán cùng hành động.

Cửu Thiên khu vực, rất không yên lặng.

Thạch Hạo than nhẹ, một mình hắn đi về phía trước, tuy nhiên phía sau có tất cả giáo không ít nhân mã theo sau, nhưng lại không ai dám tiếp cận.

Thạch Hạo biết nói, hôm nay tuy nhiên thiên hạ khó tìm đối thủ, thế nhưng mà, thực sự nghênh đón nào đó tịch mịch cảm giác, các tộc đều sợ, coi chừng mà cẩn thận tương bồi.

Khá tốt, có Thiên Giác Nghĩ tại, rất nhanh theo tới, cùng hắn không khách khí.

800 đội quân con em cuối cùng nhất hay là đi truy kích rồi, từng cùng Hắc Ám sinh linh cấu kết người, bọn hắn không nghĩ buông tha, hội xét tiễu sát.

Cửu Thiên Sơn Hà như trước, nhưng là người lại bất đồng rồi, từng đã là rất nhiều quen biết người đều không tại rồi, cái thế giới này đều phảng phất yên lặng quá nhiều.

Chút bất tri bất giác, Thạch Hạo đi tới Thiên Thần thư viện, hôm nay tại đây đã không có có đệ tử.

Nghĩ đến đi qua, Thạch Hạo một hồi xuất thần, lần lượt danh tự nổi lên trong lòng, Lục Đà, công chúa Yêu Nguyệt, Huyền Côn, Trích Tiên, Vương Hi đợi cao cấp nhất kỳ tài, hôm nay ở đâu?

Có người chiến tử rất nhiều năm, có người tiến nhập tiên vực, nhiều năm qua đi, người và vật không còn.

Sau đó, hắn lại đi tiên viện cùng Thánh Viện, Dịch Nghĩ, Đại Tu Đà, Thích Cố đạo nhân, Lam Tiên, tiểu Thiên Vương, các loại..., có chiến tử, có rời đi này giới.

Cái này hai viện Chí Tôn từ lâu không thấy bóng dáng, may mắn chính là, bọn hắn sống sót rồi, chẳng qua là tiến nhập tiên vực, khó hơn nữa nhìn thấy.

- Sát!

Thạch Hạo ra tay, hắn xâm nhập Hắc Ám sinh linh hôm nay sở chiếm cứ khu vực, một đường quét ngang, bắt đầu đại khai sát giới.

Chính như mọi người đoán trước cái kia giống như, Hoang quả nhiên đối với Hắc Ám sinh linh xuất thủ!

Cửu thiên thập địa, từng có nửa ranh giới bị Hắc Ám ăn mòn qua, tuy nhiên Hắc Ám thuỷ triều xuống, nhưng là hôm nay như trước chiếm cứ rất rất cường đại sinh linh.

- Ta biết ngay, Hoang sẽ không để cho người thất vọng, hắn thật đúng động thủ!

Một ít người kích động, nước mắt đều nhanh chảy ra.

Ở kiếp này, ra như vậy một cái Chí Tôn, là thiên hạ chi đại hạnh, hắn dám hướng cường đại Hắc Ám sinh linh huy động dao mổ!

- Cái gì kim thái quân, cái gì Phong lão tổ, cái gì Tàn Tiên, chưa bao giờ xuất đầu, Hoang hắn dám tay, thanh toán bắt đầu!

Một ít người gào thét lớn.

Ở hậu phương, rất nhiều đại giáo đều phái ra đội ngũ, cùng ở hậu

phương, tùy theo giết đi vào.

Trong đó, Thạch Thôn 800 đội quân con em tự nhiên là bộ đội tiên phong, xông vào trước nhất, đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi.

Thạch Hạo đang tìm kiếm Hắc Ám Chí Tôn, phát hiện một cái giết một cái, dùng sự cường đại của hắn thần cảm giác mà nói, khó có rò chi cá, một đường hoành đẩy tới.

Dù là Hắc Ám thuỷ triều xuống nhiều năm, hắn rõ ràng còn là đánh chết bốn vị Chí Tôn!

Nếu như tăng thêm trước kia chém rụng hắc ám Đại Bằng còn có đầu kia Thiên Lang, vậy thì ý nghĩa, nguyên vốn có Lục Đại Hắc Ám Chí Tôn ở lại đây phiến cả vùng đất.

Thạch Hạo dùng ba năm, quét ngang cửu thiên thập địa, mặc dù lãnh thổ quốc gia rộng lớn, khôn cùng bao la bát ngát, hắn hay là cày đình quét huyệt, theo một bên bắt đầu giết một lần.

Tối thiểu nhất, hắn hiện tại phát hiện không được Hắc Ám Chí Tôn.

Tất cả giáo tích cực tham dự, có như vậy một vị cường nhân phía trước mở đường, bọn hắn tất cả đều đem hết khả năng phối hợp, chém giết Hắc Ám tu sĩ.

Thế nhưng mà, rộng như vậy mậu khu vực bị Hắc Ám ăn mòn qua, sở hữu tất cả sinh linh đều Hắc Ám hóa rồi, có so phàm nhân không mạnh hơn bao nhiêu, thậm chí đại khu vực ở giữa, những cái kia sinh linh cùng người bình thường không sai biệt lắm.

Ở đằng kia chút ít sinh linh trong trí nhớ, khi bọn hắn cảm nhận ở bên trong, Thạch Hạo bọn người mới là ma quỷ.

- Ta không hạ thủ ah.

Thạch Hạo có thể chém giết Chí Tôn, 800 đội quân con em khả dĩ đánh chết mặt khác cường giả, nhưng thật sự khó có thể đối với những cái kia nhỏ yếu Hắc Ám sinh linh ra tay.

Bởi vì, đem làm Hắc Ám thuỷ triều xuống về sau, những...này nhỏ yếu sinh linh, nếu như chỉ nhìn bề ngoài cùng cửu thiên thập địa sinh linh không có gì khác nhau.

Mà lại, theo thời gian trôi qua, bọn hắn đều không ngây thơ rồi, linh trí dần dần khai hóa, như là bình thường phàm nhân.

Chỉ là bọn hắn trong đầu cố hữu quan niệm khó sửa đổi, nói cách khác, khả dĩ coi là người bình thường, cùng cửu thiên thập địa bình dân dân chúng khác nhau không lớn.

Tất cả giáo tu sĩ đã ở do dự, khó có thể giơ lên dao mổ, nếu là đều giết như thế nào giết tới, huyết thủy hội nhuộm Hồng Thiên địa ở giữa.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1861: Thiên Đình Sơ Lập

Tại kế tiếp trong mười năm, Thạch Hạo nghiên cứu tiên cổ pháp, kết hợp kiếp này pháp, lại hoàn thiện chính mình khai sáng pháp, càng phát ra cường đại.

Hắn muốn giải quyết một vấn đề, muốn bị Hắc Ám ăn mòn qua sinh linh cải biến trở về.

Hắn đọc qua tiên Cổ Kinh văn, ví dụ như hắn tham gia 3000 châu thiên tài tranh phách lúc, theo tiên cổ di địa trung mang về đến cái kia bản ngọc thạch sách, hiểu rõ tế linh hồn người chết bí mật.

Ngoài ra, hắn đoạn đường này quét ngang cửu thiên thập địa, theo Kim gia, Phong Tộc cũng đã nhận được một ít cổ pháp văn chương.

Tại tăng thêm hắn ngày nay thể hiện ra Vô Địch xu thế, khắp nơi đều kính sợ, có một ít đại giáo dâng lên không ít sách cổ.

Thạch Hạo nghiên cứu tế linh hồn người chết, phát giác tiên cổ hệ thống trung mặt khác tu hành lực lượng.

- Nguyện lực, theo chúng sinh trung hấp thu, cũng có thể phụng dưỡng cha mẹ chúng sinh.

Thạch Hạo tốn hao mấy chục năm, hiểu rõ tinh tường, rồi sau đó lại thâm sâu nhập nghiên cứu, sáng chế ra một ít pháp, có thể thu thập thiên hạ nguyện lực gia trì bản thân, thậm chí che chở một cái đạo thống.

Sau đó, 800 đội quân con em bắt đầu hành động, không chỉ có luyện binh, đánh Đông dẹp Bắc, chém giết Hắc Ám cường giả bên trong đích rò chi cá, còn bắt đầu thi triển nguyện lực thuật.

Trong thiên hạ, Thạch Thôn đội quân con em kéo tất cả giáo cùng một chỗ hành động, giáo hóa Hắc Ám sinh linh, phổ độ chúng sinh.

Truyền đạo sĩ, hành tẩu thiên hạ, cái này là một đám chuyên môn phổ độ cùng giáo hóa Hắc Ám sinh linh người. Càng ngày càng nhiều giáo phái gia nhập vào, cùng nhau giáo hóa Hắc Ám sinh linh, ở đằng kia Hắc Ám trong khu vực thành lập Thần Đình, đạo quan (miếu đạo sĩ) đợi.

Có chuyên gia tọa trấn, tại đâu đó giảng kinh, dùng đại thần thông hoằng pháp, tuyên dương chân tướng, muốn cho Hắc Ám sinh Linh Giác tỉnh.

Đây là có hiệu quả, tuy nhiên không thể lập tức cưỡng ép sửa những cái kia sinh linh quan niệm, nhưng là đang không ngừng đang tiến hành, dần dần phá vỡ bọn hắn nhận thức.

Về sau, tất cả giáo đều ra đại lực, trải qua một năm rồi lại một năm hoằng pháp, hết thảy đều tại hướng tốt phương diện phát triển, bộ phận Hắc Ám sinh linh bắt đầu đã tin tưởng, từng bị ăn mòn, lịch sử có...khác chân tướng.

Lúc này trong quá trình, một ít Thần Đình, đạo quan (miếu đạo sĩ) trước sau đột ngột từ mặt đất mọc lên. Tất cả giáo phát hiện thu thập nguyện lực chỗ tốt.

- Hắn có thể cho chúng ta trở nên cường đại hơn!

- Lão hủ huyết khí khô héo, nguyên bản thọ nguyên không nhiều rồi, rõ ràng khả dĩ tạ này sống lâu thêm một đoạn tuế nguyệt!

Không chỉ có giáo hóa Hắc Ám sinh linh, tựu là khu vực khác cũng dựng lên Thần Đình, đạo quan (miếu đạo sĩ) đợi.

Trong đó. Tất cả mọi người quấn bất quá chính là Hoang, bởi vì, trải qua hắn không ngừng hoàn thiện, cái này nguyện lực ** đợi đầu tiên đều là theo chỗ của hắn lưu truyền ra đi.

Thạch Hạo không cần phương pháp này, theo hắn. Đây là ngoại vật, ngoại lực, hắn đi chính là cầu lấy bản thân Đại Đạo chi lộ, dĩ thân vi chủng, không mượn ngoại đạo.

Bất quá, hắn tuy nhiên chưa từng tự mình hành động, nhưng là, như trước nguyện lực vọt tới, tại hắn bên ngoài cơ thể hình thành Bất Hủ thần hoàn.

Thiên hạ tất cả Đại Đạo thống quấn không khai hoang, là được thu thập nguyện lực đều muốn nghĩ đến ngọn nguồn. Cái kia nguyện lực tự động phân giải ra một bộ phận lớn, cung cấp hướng ngọn nguồn.

Cái này rất vi diệu, khai sang giả rõ ràng có loại này ưu thế thật lớn.

Ngoài ra, Thạch Thôn đội quân con em tự mình cảm nhận được nguyện lực chỗ tốt, hành tẩu thiên hạ thì, kiến rơi xuống quá nhiều Thần Đình, đạo quan (miếu đạo sĩ) đợi.

Những cái kia trong cung điện chỗ cung phụng tượng thần chỉ có một, bộ dáng rất giống Thạch Hạo, mà lại tựu mệnh danh là Hoang.

Mục Thanh, Chu Lâm bọn người không phải nhân vật đơn giản, tại tìm đọc cổ sử, phát hiện thượng một kỷ nguyên tế linh hồn người chết quả thực không đơn giản. Thu thập thiên hạ nguyện lực về sau, có được bất khả tư nghị chi thần uy.

Bọn hắn không nghĩ cứu nguyên, nhưng lại biết làm như vậy chỗ tốt, vì vậy không chút do dự thành lập Thần Đình, đạo quan (miếu đạo sĩ) đợi. Đem Thạch Hạo Kim Thân như đứng ở sảng khoái trung.

Hơn nữa, bọn hắn tìm tới tất cả giáo, lại để cho bọn hắn tại thu thập nguyện lực kiến thiết cự cung lúc, cũng đều muốn tại trung ương nhất vị trí dựng lên Thạch Hạo Kim Thân như.

- Đại huynh, chúng ta cũng thành lập một cái đạo thống a, hiện tại thiên hạ có nhiều như vậy đạo thống. Mà chúng ta coi như là danh chấn bát hoang

rồi, nên lập giáo rồi!

Mục Thanh đề đề nghị.

Hiện tại, bọn họ là một cổ phi thường cường đại nhân mã, đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, nhưng là tổng dùng Thạch Thôn đội quân con em xưng hô tựa hồ không hề quá thích hợp.

Thạch Hạo đối với cái này không cảm giác, tâm tư của hắn không tại phía trên này, thầm nghĩ cường đại lên, bởi vì hắn biết nói, bất luận cái gì đạo thống đều cần tuyệt thế vũ lực là!

Hắn tương lai muốn đối mặt chính là chí cao vô thượng sinh linh, dưới mắt cửu thiên thập địa, sở hữu tất cả địch thủ, cũng không trong lòng của hắn.

Bất quá, Thạch Hạo cũng không có đi phản đối, tùy ý Mục Thanh, Chu Lâm bọn người đi làm, bởi vì, muốn bồi dưỡng khởi nhóm người này, lại để cho bọn hắn đi theo cường đại, tựu không ứng trói buộc bọn hắn.

Nếu như một cái chân chính có hiệu tổ chức hoàn thiện, thành thục, hoàn toàn chính xác khả dĩ tiếp nhận.

- Không bằng tựu kêu là Thiên đình a!

Một đám người thương lượng về sau, làm ra quyết định.

Thạch Hạo không nói gì thêm, ngầm đồng ý bọn hắn đi làm.

Thiên Giác Nghĩ đi chôn đầu khổ tu, Thạch Hạo một người hành tẩu tại đây phiến cả vùng đất, càng phát ra cảm thấy có chút cảm giác cô độc, từng đã là rất nhiều người đều không thấy được.

Thở dài một tiếng, Thạch Hạo sau khi xuất quan, một mình hành tẩu ở thượng giới trung.

Đây cũng là một loại tu hành, hắn muốn đi khắp thiên hạ, đi nhận thức

hồng trần trung một ít gì đó, tạm thời buông xuống tu hành.

Mấy năm sau, Thạch Hạo hành tẩu tại Hắc Ám chi địa lúc, phát hiện một cái rất mạnh sinh linh, muốn chém giết, nhưng cuối cùng hắn kinh ngạc.

Lại tương kiến, lại là như thế này một màn, người kia sớm đã không biết hắn, bởi vì Hắc Ám hóa.

Mạc Thương, hạ giới Hải tộc kỳ tài ngút trời, tại Côn Bằng sào phụ cận từng cùng Thạch Hạo đại chiến, tranh đoạt tạo hóa, cuối cùng tiến nhập thượng giới.

Qua nhiều năm như vậy, chưa bao giờ thấy qua, chưa từng nghĩ sớm đã hóa thành Hắc Ám sinh linh.

Thạch Hạo không có hạ thủ được, mặc dù đối với lập, nhưng cuối cùng từng là cố nhân một hồi, hắn tự mình bắt đầu độ người, rồi sau đó giao cho Mục Thanh bọn người.

- Nhiều hơn hai trăm năm, không thể quay đầu lại, rất nhiều sự tình vừa đi không bao giờ... nữa hồi trở lại.

Thạch Hạo nhẹ ngữ, hắn lại tiếp tục lên đường.

Mấy chục năm về sau, Thạch Hạo tại 3000 châu một tòa theo trong thành, ngoài ý muốn phát hiện một đôi tuổi trẻ nữ tử, rất mỹ lệ, nhìn xem giống như đã từng quen biết, cảm giác quái dị.

Vậy đối với nữ tử đã ở xem hắn, lại lớn lên giống như đúc, là song bào thai, lộ ra dị sắc, có kinh nghi, có hưng phấn, có tiếc nuối, cũng có cô đơn, phi thường phức tạp.

- Các ngươi nhận thức ta?

- Hôm nay, rất nhiều đạo quan (miếu đạo sĩ), Thần Đình trung đều có ngươi Kim Thân như, tuy nhiên mơ hồ, nhưng có lẽ vẫn là có thể nhận ra.

- Ngươi là Hoang, cũng gọi là Thạch Hạo, đến từ hạ giới Thạch Thôn?!

Hai gã nữ tử, hiển nhiên không chỉ có là theo trong đạo quan đã từng gặp hắn tượng thần đơn giản như vậy.

Thạch Hạo nghĩ nghĩ, nhịn không được cười lên, qua nhiều năm như vậy, chắc hẳn tất cả giáo đều có hắn bức họa, bị nhận ra chẳng có gì lạ.

Có thể là vì sao hai người này cảm xúc như thế phức tạp?

Thạch Hạo thoáng suy nghĩ, cuộc đời này gặp được song bào thai, chỉ có còn nhỏ cái kia một đôi ấn tượng khắc sâu nhất, cái kia chính là tại Thạch Thôn lúc, các nàng đến từ Đại Hoang Vân Thiên cung.

Khi đó, sơn bảo xuất thế, gây chung quanh thế lực lớn đều lên núi, đi Thạch Thôn phụ cận tìm kiếm.

Vậy đối với tiểu tỷ muội từng theo tổ phụ của bọn hắn tiến về trước, cùng Thạch Hạo rất hợp duyên, lẫn nhau còn trao đổi qua loại nào thú sữa món ngon nhất.

Cuối cùng, hạ giới đại loạn trước, Vân Thiên cung mọi người mượn nhờ một tòa cổ đại Truyền Tống Trận tiến nhập thượng giới, lẫn nhau triệt để đã đoạn liên hệ, không còn có bái kiến.

- Là các ngươi!

Thạch Hạo thần cảm giác nhạy cảm, khả dĩ căn cứ các nàng cốt cách, huyết nhục các loại..., nháy mắt trở lại như cũ các nàng khi còn bé bộ dạng, giật mình phát hiện, thật là các nàng.

Nhân sinh xảo ngộ, lúc cách nhiều năm như vậy sau rõ ràng gặp nhau lần nữa.

- Thật là ngươi, năm đó uống thú sữa lớn lên tiểu hài tử...

Hai tỷ muội đang cười, nhớ tới chuyện quá khứ.

Các nàng thật sự khó mà tin được, năm đó đứa bé kia rõ ràng thành dài đến một bước này.

Bất quá, các nàng biết nói, chắc có lẽ không có sai, những năm này đến nay, một mực nghe được Hoang truyền kỳ chuyện cũ, biết đạo hắn xuất thân.

- Chúng ta một mực đang bế quan, từng ấy năm tới nay như vậy thiên hạ rất loạn, trong tộc trưởng bối không cho phép chúng ta đi ra, gần đây tu vi có thành, mới lấy được tự do.

Các nàng nói xong, nói ra những năm này kinh nghiệm.

Thạch Hạo cùng các nàng nói chuyện thật lâu, ngừng chân cái này tòa đại thành mấy ngày, chỉ điểm các nàng trên tu hành một vài vấn đề, đàm và chuyện xưa, lẫn nhau đều cảm khái vô hạn.

- Chúng ta còn có thể tương kiến sao?

Phân biệt lúc, hai tỷ muội có chút không bỏ.

- Hữu duyên gặp lại.

Thạch Hạo mỉm cười, cùng các nàng vẫy tay từ biệt.

Hắn từng bước một rời xa hồng trần, chính hắn đều cảm thấy, những năm này cử động như là bản năng đem ra sử dụng, tại cùng thế gian này người cùng sự tình đến kết thúc, cáo biệt.

Thạch Hạo về tới hạ giới, tại Cấm khu chi chủ chỗ đó khiêu chiến chính mình cực đạo lực lượng.

Ám Ám Chi Huyết sớm đã đào tạo ra, thậm chí tại đây phiến trong cấm địa còn có một cùng hắn giống như đúc thân thể, nội bao hàm siêu cấp tiến hóa chi huyết.

Oanh!

Thạch Hạo ở chỗ này cùng chính mình chiến đấu, hắn phân hoá ra bộ phận Nguyên Thần, nhập chủ cái kia (chiếc) có Hắc Ám thân thể, dần dần ăn mòn bản thân.

Đây là một loại sinh tử khiêu chiến, thất bại chính mình đem Hắc Ám hóa.

Suốt hơn mười năm, Thạch Hạo đều tại gào rú ở bên trong, trong chiến đấu vượt qua, quá nguy hiểm, tựu là Cấm khu chi chủ cũng không dám lại để cho hắn triệt để thử.

Giai đoạn thứ nhất, hắn thành công rồi, kháng trụ Hắc Ám ăn mòn.

Nhưng là, kế tiếp, hết thảy đều bị kết thúc, Cấm khu chi chủ hủy cái kia (chiếc) có thân thể còn có siêu cấp Hắc Ám tiến hóa huyết dịch, không cho hắn triệt để giao thiệp với.

- Đã đủ rồi, cho dù là chết, cũng muốn tại tương lai trong chiến đấu, loại này nếm thử quá nguy hiểm, tương đương tại muốn chết, không thể vào đã thành.

Đây là Cấm khu đứng đầu.

Hiện tại, Thạch Hạo tu đạo gần 300 năm.

Tại này nhân gian, hắn rất khó tìm đến ma luyện bản thân điều kiện rồi, Tàn Tiên không xuất ra, tránh né mà bắt đầu..., hắn cũng không biện pháp.

- Tiền bối, ta muốn đi Đê Bá Giới chỗ đó!

Thạch Hạo mở miệng, hắn cảm thấy, hôm nay khả dĩ khởi hành rồi, các phương diện điều kiện đều thành thục.

- Tốt!

Cấm khu chi chủ gật đầu đồng ý.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1862: Lên Đường

Cấm khu chi chủ đã đáp ứng, đem dẫn hắn đi Đê Bá Thế Giới.

Đối với cái chỗ kia, Thạch Hạo kiêng kị mà có khát vọng, muốn đi vào trong đó, nhưng cũng có chút lo lắng, nếu không có không có lựa chọn, hắn không muốn đặt chân.

- Ngươi còn muốn dẫn những người khác?

Cấm khu chi chủ nhíu mày.

Đây là Thạch Hạo yêu cầu, cũng không phải là một người tiến về trước, còn chuyển nhà, muốn dẫn lấy Thạch Thôn một ít người đồng loạt đi qua, lại để cho bọn hắn cũng đi theo ngộ đạo.

Cái kia phiến địa phương rất không tầm thường, có quá nhiều bí mật, nếu là thật sự có thể có sở hoạch, tất nhiên là được lợi cả đời, nhưng nhị gì hết xác thực phi thường nguy hiểm.

Thạch Hạo từng đi qua, không nói mặt khác, đơn là ở đâu Lôi Điện Thâm Uyên cũng đủ để lại để cho mắt người hồng, có một ngụm lại một ngụm Lôi Trì, năm đó hắn từng hàng phục một ngụm, đạt được cực lớn chỗ tốt.

Đương nhiên, sống hay chết đã ở nhất niệm ở giữa.

Dù sao Đê Bá chỗ đó, nhìn thấy động tựu là Chân Tiên thi hài, vô cùng khủng bố, một cái gây chuyện không tốt phải chết thảm tại đâu đó.

- Ngươi muốn hiểu rõ ràng, cái kia không thể không có là cái gì thần thánh tịnh thổ, mà là một khối đại hung chi địa, không phải ai đi qua đều có

thể có sở hoạch, nếu có nguy cơ, liền ngươi đều được hình thần câu diệt.

Cấm khu chi chủ cảnh cáo.

- Ta sẽ không tiến vào Đê Bá khác một bên, có chừng mực.

Thạch Hạo nói ra.

Cấm khu chi chủ không nói thêm lời, cho hắn thời gian, lại để cho hắn đi chuẩn bị, rất rõ ràng là lại để cho hắn đi chọn người, đến tột cùng mang người phương nào ra đi.

- Mục Thanh, Chu Lâm, Thạch Chung, các ngươi đều trở về!

Thạch Hạo tại Thạch Thôn triệu hoán, lại để cho người đi gọi bọn họ trở về, 800 đội quân con em trung vài tên người nổi bật nhất định phải mang đến ma luyện, lại để cho bọn hắn đi vào trong đó ngộ đạo.

Ngoài ra, Xích Long cũng chạy không được, rồi sau đó Thạch Hạo lại đi thượng giới tìm Thiên Giác Nghĩ, lại để cho hắn tùy theo cùng đi, loại cơ hội này không thể bớt bọn hắn.

Nhất địa phương nguy hiểm, thích hợp cường giả rèn luyện chân thân.

- Đem Tào Vũ Sinh cũng mang đến!

Thạch Hạo nghĩ nghĩ, nói như vậy nói.

Tào Vũ Sinh không có tiến vào tiên vực, vẫn còn cửu thiên thập địa. Hơn nữa Thạch Hạo biết đạo hắn tại một loại đặc thù Cổ Địa ngủ say, tựu là đào ra Tiểu Cẩu Tể địa phương.

Nguyên bản, hắn không nghĩ quấy rầy, nhưng là bây giờ nghĩ lại, lại để cho cái kia sao ngủ say xuống dưới, quá tiêu cực, chẳng lẽ thật sự muốn sớm chôn cất hạ chính mình hay sao?

Cách đó không xa, Xích Long hóa thành hình người đi tới, trong tay

nâng một ngụm Lôi Trì, hắn đang tại cúi đầu quan sát. Lộ ra dị sắc.

Ở đằng kia chính giữa, có ba cái sinh linh, cực kỳ giống Chân Long, đều chỉ có chiếc đũa trường, tại Lôi Quang trung bình động.

Lôi linh!

Sinh ra đời tại lôi kiếp ở bên trong, thực tia chớp, nuốt Lôi Quang, là bất khả tư nghị chi sinh vật, tướng mạo có điểm giống Chân Long. Hung tàn mà mạnh mẽ tuyệt đối, không sợ Thiên Phạt.

Đây cũng là muốn dẫn đi sinh linh, Đê Bá Thế Giới phụ cận có một cái Lôi Điện Thâm Uyên, đem ba đầu lôi linh bỏ vào. Chỗ đó thích hợp nhất chúng phát triển.

Nhiều năm trước tới nay, ba đầu lôi linh đạo đi tuy nhiên một mực tại tinh tiến, nhưng lại không nghĩ giống như trung nhanh như vậy, nguyên nhân chủ yếu là hoàn cảnh không tốt!

Thứ này quá trân quý. Một cái kỷ Nguyên Năng nhìn thấy mấy cái?

Cái này vốn là trường sinh thế gia Vương gia đồ vật, năm đó ở Biên Hoang Đế Thành lúc, nên tộc lại để cho thừa dịp Thạch Hạo Độ Kiếp lúc ám toán hắn. Thả ra lôi linh, kết quả bị Thạch Hạo hàng phục.

- Thực cùng tộc của ta rất giống ah!

Xích Long thở dài.

Tương truyền, loại sinh vật này không thuộc về phàm giới, khác có lai lịch, theo Thiên Kiếp mà hàng lâm nhân gian.

Có truyền thuyết xưng, cái này khả năng liên quan đến đã đến Chân Long khởi nguyên, có lẽ lôi linh cùng Chân Long có quan hệ, điều kiện cho phép mà nói sẽ Hóa Long.

Thạch Thôn, Hồ Điệp nhẹ nhàng, một đầu kim sắc thần điệp theo tựu

chín con rồng kéo hòm quan tài chỗ đó phiêu khởi, đập động thần cánh mà đến, mang theo kim sắc quang vũ, phi thường thần thánh.

Đó là Hoàng Điệp, từng ấy năm tới nay như vậy nó khi thì thức tỉnh, khi thì ngủ say, đại đa số thời gian đều tại Thạch Thôn, chưa từng đi xa.

Hoàng Điệp năm đó đã nhận được điểm rất tốt chỗ, từng gặp được thượng một kỷ nguyên tiên đạo Hoàng Điệp thịt xác, được thứ nhất thân tinh hoa, thu hoạch chỗ tốt quá lớn.

Cái kia không chỉ có có truyền thừa ấn ký, còn có tinh huyết tặng, nó năm đó sao có thể tiêu hóa đúng không? Chỉ có ngủ say, chậm rãi hấp thu tinh hoa.

Vì vậy, nó ngủ một thời gian ngắn, tỉnh một thời gian ngắn, không ngừng luân chuyển nhiều lần.

Hôm nay, Hoàng Điệp bị Thạch Hạo triệu hoán mà đến, nhất định phải đuổi kịp.

Tương đối mà nói, Hoàng Điệp coi như tốt rồi, khác một tên ngủ say càng thêm đã lâu, cái kia chính là Đả Thần Thạch, trong lúc một mực không hề có động tĩnh gì.

Chủ yếu là, năm đó nó nuốt vật liệu đá quá Nghịch Thiên, ví dụ như Hỗn Độn thạch, thế giới thạch, vạn pháp thạch đợi... Đều có thể nói tiên liệu, Chân Tiên đều làm khó.

Ngày xưa, Thạch Hạo hào không keo kiệt, đem những cái kia chí bảo vật liệu đá đều cho nó nuốt chửng.

Đã đến giờ rồi, một đám người đều tụ tập mà đến, đi theo Thạch Hạo cùng tiến lên đường, chuẩn bị đuổi hướng Cấm khu chi chủ chỗ đó.

Tào Vũ Sinh phảng phất còn chưa có tỉnh ngủ, vẻ mặt ngây thơ, có chút không dám tin tưởng cái này một hai trăm năm qua biến hóa, bị người theo

chôn cất huyệt mang đi ra lúc, quả thực mộng.

- Ngươi quét thiên hạ, giết năm đại Chí Tôn về sau, huống chi đem Tàn Tiên đều cho làm thịt?

Đều đi qua thời gian rất lâu rồi, hắn còn bất chợt đang hỏi, bởi vì khó có thể tin.

- Bàn Tử, chớ ngủ, ngủ tiếp ngươi tựu thật sự bỏ qua cái này một kỷ nguyên cuối cùng phấn khích rồi!

Thiên Giác Nghĩ nói ra.

- Đúng vậy, dù là biết rõ muốn chiến chết, cũng so đần độn, u mê ngủ chết qua đi muốn xịn!

Xích Long, Mục Thanh bọn người nhao nhao gật đầu.

Cấm khu, tường đổ, lãnh tịch khô héo, cái này khối khu vực Thái U yên tĩnh.

Thạch Hạo, Thiên Giác Nghĩ, Mục Thanh bọn người đứng tại trong vẫn không nhúc nhích, lẳng lặng chờ đợi xuất phát.

Cấm khu chi chủ không nói thêm gì, chỉ là nhẹ nhàng thở dài, to như vậy Cấm khu nội, đại địa bắt đầu rạn nứt, ù ù rung động, rất nhiều đất thạch Băng mở.

Đón lấy, dưới mặt đất có một đầu lại một đầu trận văn hiển hiện, tung hoành đan vào, như là nước thép tại trong bóng tối chảy xuôi, hừng hực mà sáng chói.

Đây là một tòa cổ trận, ngay tại Cấm khu phía dưới!

- Đi bách niên ở trong đều không thể trở về, bọn ngươi cần phải hiểu rõ!

Cấm khu chi chủ bình tĩnh và lạnh lùng nói ra, tiến hành cuối cùng

khuyên bảo.

Thạch Hạo trong lòng tim đập mạnh một cú, cần ở chổ đó kiên trì bách niên, nếu không phải có thể chèo chống, chỉ có thể chết tại đâu đó.

Không có người ly khai, sớm đã không có đường lui, bọn hắn đều có loại gấp gáp cảm giác, muốn quật khởi, muốn tại đâu đó tìm hiểu ra một đầu thuộc về mình Đại Đạo chi lộ.

Thạch Hạo sở dĩ lại để cho bọn hắn mạo hiểm, mang lên bọn hắn, là vì nhìn ra, cái này phiến thế giới khô héo, đi vào mạt pháp thời đại, rất nhiều người thật sự đi đến cuối cùng, đã mất đi thành đạo cơ hội.

Hắn muốn mang của bọn hắn, tiến về trước chỗ đó, đổi một phiến Thiên Địa, tìm kiếm cái kia thành đạo cơ hội!

Ầm ầm!

Trên mặt đất, trận văn đan vào, như là nước thép tại chảy xuôi, càng phát ra thịnh liệt, cuối cùng phát ra nổ mạnh, hóa thành cực lớn pháp trận, hiển hiện trong hư không, bao trùm tất cả mọi người.

Xoẹt!

Cùng với tiên sương mù, còn có cái kia Hỗn Độn chi quang, hư không bị vạch tìm tòi, bị đục lỗ.

Thiên Giác Nghĩ, Mục Thanh bọn người tất cả đều hoảng sợ, cái này pháp trận uy lực quá mạnh mẽ tuyệt rồi, đây là đang xỏ xuyên qua Đại Thế Giới sao? Bọn hắn cảm nhận được một cổ trước nay chưa có lực lượng.

Thời gian sai chỗ, không gian thay đổi, tuế nguyệt Trường Hà tại viễn không hiển hiện, lần lượt tàn phá thế giới chìm nổi, như là trên biển lục bình.

Cái này có thật không vậy? Bọn hắn hoài nghi như là tại huyễn cảnh trung.

Cấm khu chi chủ thở dài, một lần nữa hóa thành nửa khỏa tuyết trắng đầu lâu, rơi trên mặt đất, hắn có quá nhiều tiếc nuối, còn có phiền muộn.

Năm đó, hắn tựu là tại đâu đó trốn tới, thân tử đạo tiêu (*), chỉ để lại bất diệt chấp niệm, có quá nhiều chuyện cũ, đều cùng cái kia Đê Bá Thế Giới có quan hệ.

Ầm ầm!

Thạch Hạo bọn người thân thể kịch chấn, tại thời gian mảnh vỡ ở bên trong, tại tàn phá vũ trụ thay đổi ở giữa, bọn hắn qua sông thời không, ly khai Cấm khu, rất nhanh tựu phá vỡ mà vào đã đến một mảnh thần bí Cổ Địa trung.

Đông!

Thiên Băng Địa Liệt, tiên khóc ma khóc, Nhật Nguyệt trầm luân, Thiên Địa sơ khai, lúc này trong quá trình, đã trải qua quá nhiều khủng bố cảnh tượng, bọn hắn đến nơi muốn đến.

Nơi này có u ám, cũng rất khủng bố, một đoàn người giáng xuống, đánh vỡ yên lặng, lại để cho mặt đất kịch chấn không thôi.

- Đã đến, chính là trong chỗ này!

Thạch Hạo nói ra, hắn rất khẳng định, năm đó cùng Tam Tạng, thần minh từng đã tới tại đây.

Quá yên tĩnh rồi, không có một điểm tiếng động, cũng rất lờ mờ, phảng phất đi tới Càn Khôn cuối cùng, thấy được hoang vu, tàn phá vĩnh hằng chân tướng.

Trong nháy mắt mà thôi, tất cả mọi người lông tơ tạc lập, không biết vì sao, bản năng cảm thấy tại đây khủng bố, hơi không để ý sẽ chết thảm nơi đây.

Phía trước, có một đầu Đê Bá, rất lớn, rất bao la hùng vĩ, hoành tại đâu đó, ngăn cản tầm mắt mọi người.

- Chân Tiên?!

Mới đến nơi đây, không có gì ngoài Thạch Hạo bên ngoài, những người khác liền kinh hãi rồi, thấy được mơ hồ thân ảnh, đọng ở Đê Bá lên, tản ra làm bọn hắn cơ thể muốn nổ tung khí tức.

Chân Tiên thi hài, tựu như vậy đọng ở thần bí Đê Bá lên, như là theo bên kia bò tới.

- Ừ?!

Thạch Hạo cẩn thận ngưng mắt nhìn về sau, thân thể phát lạnh, so với bọn hắn càng thêm giật mình, bởi vì, rất nhiều năm trước kia hắn cùng Tam Tạng, thần minh tới nơi này lúc, còn không có có này là thi hài.

Bọn hắn năm đó phát hiện mấy cỗ hài cốt, có tiên huyết chảy xuôi, không hề hủ khí tức tràn ngập, đều phân tán tại nơi khác, không có cái này một cỗ.

- Gần đây cái này hơn hai trăm năm đến nay theo Đê Bá cái kia hơi nghiêng bò lên?

Thạch Hạo hai hàng lông mày thâm tỏa, cảm thấy chuyện này chỗ đáng sợ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1863: Đê Bá Thế Giới

- Các ngươi đều lui ra phía sau, không đc đi qua.

Thạch Hạo nói ra, thần sắc nghiêm túc vô cùng.

Hắn phi thường lo lắng, nơi này là hay không sẽ xuất hiện còn sống sinh vật, nếu thật là có Bất Hủ sinh linh theo Đê Bá bên kia bò qua đến cũng không phải là không có khả năng.

- Cái kia một bên, là Tiên Giới, hay là Dị Giới, chẳng lẽ liên thông lấy một cái vô cùng cường đại mà thần bí thế giới?

Xích Long nhỏ giọng nói, nội tâm kiêng kị.

Cái này mới đến chỗ này, liền gặp được Chân Tiên di hài, cỗ thi thể kia rất tàn phá, vết thương chồng chất, có các loại miệng vết thương, như vết cào, quyền động đợi.

Ngoài ra, còn có sấm đánh sau đích cháy đen các loại..., cùng với một cổ điềm xấu khí tức.

Hắn đến tột cùng đã trải qua cái gì?

- Ta như thế nào cảm thấy, hắn mới chết đi mấy chục năm, không giống như là rất nhiều vạn năm trước thi hài?

Thiên Giác Nghĩ nói ra nghi vấn.

Thạch Hạo gật đầu, chính là vì như thế, hắn mới cẩn thận mà coi chừng, lại để cho mọi người rút lui.

Tất cả mọi người nghiêm túc vô cùng, một bên lui về phía sau, một bên

dò xét hoàn cảnh nơi này, Đê Bá quá kinh người, như là Cương Thiết Hồng Lưu, ngăn đón tại đâu đó, bức nhân cực kỳ.

Tại đây khối khu vực, có rất nhiều cực lớn tinh xương cốt, rơi lả tả lấy.

Thạch Hạo một người dạo bước, đi thẳng về phía trước, cẩn thận dò xét chung quanh cảnh tượng, xem xét dị thường.

Khá tốt, cuối cùng là không có nhìn thấy vật còn sống.

Ở chỗ này, hắn cảm nhận được Đại Đạo chi lực, có các loại đáng sợ quy tắc, đã vượt qua cửu thiên thập địa, có chút quy tắc vô cùng kinh người, chưa từng thấy qua.

Tại đây, có một tầng lại một tầng thần bí rung động, người bình thường căn bản là cảm thụ không đến, chỉ có Thạch Hạo bực này cảnh giới sinh linh mới có thể bắt.

Đó là vô hình, có thể trong mắt hắn, phảng phất một đạo lại một đạo quang, đang từ Đê Bá phía sau truyền đến, hóa thành rung động.

- Vô số quy tắc, vô tận Đại Đạo, quả nhiên là một cái khiếp người địa phương, ở chỗ này ngộ đạo. Ma luyện bản thân không còn gì tốt hơn!

Thạch Hạo nói ra.

Nhưng là, hắn biết nói, cái loại nầy rung động, cái loại nầy quang, không thích hợp những người khác, bọn hắn nhìn không tới, chỉ vì cảnh giới còn qua thấp.

- Năm đó pháp trận?

Thạch Hạo tìm kiếm.

Ngày xưa, hắn cùng Tam Tạng, thần minh sở dĩ có khả năng khai mở tại đây, là vì phát hiện một cái đơn sơ, như là tiện tay vẽ xấu đồ án.

- Vẫn còn, bất quá không cách nào mượn nhờ nó ly khai. Càng phát mơ hồ, mà lại cái kia tới hạn ngày nay không thể tiếp cận.

Đê Bá tại đây, dâng lên trận trận sương mù xám, càng phát ra sâu thẳm rồi, Thạch Hạo cảm thấy được, tại đây khí tức nguy hiểm.

- Đại huynh, Đê Bá phía sau đến cùng có cái gì, chúng ta khả dĩ đi xem một cái sao?

Chu Lâm hỏi thăm.

Những người khác cũng đều phi thường khát vọng, tràn ngập chờ mong.

Thạch Hạo lắc đầu. Rất rõ ràng nói cho bọn hắn biết, đừng nói là bọn hắn, chính là hắn, hiện tại cũng không cách nào đến Đê Bá khác một bên đi.

Đương nhiên. Hắn trong chốc lát khẳng định phải nếm thử đi dò xét, dù sao so ngày xưa cường đại nhiều lắm, bất quá lại không thể mang lên bọn hắn.

- Đi thôi, ta tiễn đưa các ngươi đi tu luyện. Ma luyện bản thân, đường theo có thể chạm đến dưới chân bắt đầu!

Thạch Hạo nói ra.

Hắn chỉ hướng phía sau, có một mảnh đất cát. Lại để cho bọn hắn hướng phía chỗ đó quay người, hướng một khu vực như vậy đi đến.

Một mảnh đất cát, rất u tĩnh.

Đã nhiều năm như vậy, cái này phiến đất cát thượng chỉ có một chuyến nhàn nhạt dấu chân, rất cạn, khắc ở cát mịn ở giữa, không có mặt khác.

Một chuyến dấu chân, sáng tắt bất định đường, rất nhẹ, có chút thấy không rõ, nhưng là có thể xác định là hình người sinh vật lưu lại.

- Oanh!

Đem làm Thiên Giác Nghĩ cất bước, đạp vào đất cát lúc, huyết quang hiện ra, Lôi Đình mãnh liệt, oanh kích mà đến.

Đông!

Thiên Giác Nghĩ kịch chấn, đầy người cháy đen, lảo đảo trở ra.

Cái này rất đáng sợ, ở chỗ này có thần bí chi lực.

Cùng một thời gian, huyết vụ bốc lên, không hiểu khí tức bộc phát.

- Mang lên căn này Liễu cành!

Thạch Hạo nói ra.

Một đầu óng ánh cây liễu cành ra hiện tại trong tay của hắn, đây chính là năm đó ở cái này khối khu vực đoạt được, là Liễu thần lưu lại, hắn năm đó đã từng được này cành che chở.

- Đây là một đầu ma luyện chi lộ, còn muốn thần thụ chạc cây bảo hộ?

Mấy người kinh nghi.

- Con đường này vốn cũng không phải là người bình thường có khả năng đi, chỉ có Chân Tiên, Bất Hủ mới có thể bước qua, mà vô số tuế nguyệt ở giữa, không biết bao nhiêu cái kỷ nguyên đến nay, lại chỉ có một người có thể lưu lại dấu chân.

Thạch Hạo nói ra, chỉ hướng cái kia nhẹ nhàng một chuyến dấu chân.

Thạch Hạo lấy ra Liễu thần cành, tự mình tiễn đưa bọn hắn ra đi, tiến về trước Lôi Điện Thâm Uyên chỗ đó.

Quả nhiên, trên đường, bọn hắn chấn kinh rồi, đất cát thượng lưu không dưới dấu chân, mặc cho bọn hắn thi pháp, căn bản cũng không có một chút hiệu quả.

- Không cần thử rồi, từ trước tới nay, căn bản không biết có bao nhiêu Vô Địch sinh linh đã tới rồi, cường như Cấm khu chi chủ, còn có Tiên Vương, cũng không thể lưu lại dấu chân!

Thạch Hạo nói ra.

Cái này sợ ngây người mỗi người, bọn hắn thật sâu rung động.

- Chứng kiến cái này đi nhẹ nhàng dấu chân sao, có cổ đến nay, tất cả mọi người là dọc theo nó dấu chân, đuổi theo cái này đầu manh mối mà đến.

Sở dĩ phát hiện Đê Bá, có Chân Tiên, Bất Hủ lại tới đây, cũng chết ở chỗ này, đều là vì truy tìm cái này đi dấu chân.

Thiên Giác Nghĩ, Tào Vũ Sinh, Thạch Chung bọn người kinh hãi, thật sự bị sợ ngây người.

- Ta năm đó bắt đầu từ Lôi Điện Thâm Uyên chỗ đó cất bước, các ngươi cũng từ nơi ấy bắt đầu đi.

Thạch Hạo nói ra.

Ven đường gặp nguy hiểm, không hề tường khí tức tràn ngập, có huyết vụ bốc hơi, đưa tới Lôi Quang đuổi giết, nhưng là hữu kinh vô hiểm, bọn hắn đã đến Lôi Điện Thâm Uyên phụ cận.

- Lấy được căn này cành, các ngươi không muốn phân tán quá xa, thời khắc mấu chốt, nó có thể che chở các ngươi.

Thạch Hạo dặn dò.

Đã đến Lôi Điện Thâm Uyên phụ cận, một đám người đều rung động rồi, đây là do Lôi Đình tạo thành vực sâu biển lớn, tại đâu đó, có một ngụm lại một ngụm Lôi Trì tại chìm nổi.

Mà có Lôi Trì càng là cùng với tiên khí, có tiên quang lưu chuyển, quá kinh người.

Thạch Hạo không có ly khai, bàn ngồi xuống, muốn cho bọn hắn hộ nói, trước thủ hộ thượng một đoạn tuế nguyệt, sợ xảy ra vấn đề.

Suốt ba năm, hắn đều không có ly khai, trong lúc mình cũng từng thâm nhập vào đi qua, ở chỗ này Độ Kiếp, tẩy lễ bản thân.

Đương nhiên, mỗi khi hắn đi vào lúc, những người khác hội tránh xa, nói cách khác ắt gặp liên quan đến, khó có thể mạng sống.

Tất cả mọi người rung động rồi, cái này Lôi Đình trung ẩn chứa các loại Đại Đạo pháp tắc, như là Thiên Kiếp ngọn nguồn, cất giấu thần bí pháp cùng nói.

Thạch Hạo lẳng lặng nhìn xem, ở chỗ này bảo hộ.

Lôi linh sống lại rồi, như cá gặp nước, giống như Long quy biển cả, rất thích hợp bọn hắn rồi, ba đầu lôi linh thét lên, nhào vào đi vào, tham lam hấp thu Lôi Quang.

Ba năm ở giữa, chúng đang không ngừng tiến hóa trung!

...

Năm thứ tư, Thạch Hạo đã đi ra, một mình một người tiến về trước Đê Bá Thế Giới.

Không có Liễu thần cái kia căn cành, hắn ở chỗ này rõ ràng hiểm tử nhưng vẫn còn sống, tại dọc theo con đường này lưu lại quá nhiều máu tươi, thân thể cơ hồ nổ tung, tao ngộ kiếp nạn.

Thạch Hạo trong nội tâm chấn động, con đường này quả nhiên là Chân Tiên, Bất Hủ đã ngoài cường giả mới có thể đặt chân đường, hắn cường đại như vậy, đều phụ bỏ trọng thương.

Bất quá, hắn giữ vững được xuống, trở lại Đê Bá phụ cận.

Hơn nữa, tại đường xá lên, hắn không ngừng điều chỉnh, đem làm du ngoạn sơn thuỷ Đê Bá lúc, thương thế lại đã khỏi hẳn.

- Ta muốn nhìn thấu, Đê Bá cái kia một phương đến cùng có cái gì!

Thạch Hạo du ngoạn sơn thuỷ Đê Bá, đứng ở phía trên, về phía trước nhìn ra xa!

Sương mù vô tận, một mắt trông không đến bên cạnh, nhìn không tới cuối cùng, như là cái gì cũng không cách nào bắt.

Ngoài ra, còn có rung động, tại cảnh giới này mới có thể chứng kiến quang, khuếch tán mà đến, quấy nhiễu lấy hắn.

Đó là Đại Đạo rung động, đó là quy tắc chi quang, sinh linh nhìn không tới, đây chẳng qua là Đê Bá cái này hơi nghiêng tự nhiên dạng ra.

- Ta muốn thấy rõ, Chí Tôn Thiên Nhãn, có thể phá vô căn cứ!

Thạch Hạo gầm nhẹ.

Hắn xếp bằng ở Đê Bá lên, đem hết khả năng, dùng hết một thân đạo hạnh, hai mắt thoáng cái thâm thúy rồi, hơn nữa tản mát ra tiên sương mù, rồi sau đó có hừng hực tiên đạo quang huy lưu chuyển.

Đây là hắn chỗ có thể động dụng lực lượng cực hạn, lại ẩn chứa tiên đạo ý vị!

Thấy được, chứng kiến lại để cho Thạch Hạo rung động!

Ba đào phập phồng, Thần Hải khôn cùng!

Đê Bá sau dạ dạ một mảnh biển, một mảnh bất khả tư nghị biển.

Tại gợn sóng phập phồng ở giữa, lần lượt tàn phá Cổ Giới tại chìm nổi, tại bọt nước ở giữa ẩn hiện, có Phá Diệt rồi, có khô héo rồi, có trở thành bọt nước.

- Làm sao có thể!?

Thạch Hạo cảm thấy khó có thể tin.

Cái kia biển vô biên vô hạn, hôm nay xem như bình thản, yên lặng, chỉ có một chút gợn sóng tại động, thế nhưng mà mỗi một lần đều có rất nhiều tàn phá Cổ Giới tại Huyễn Diệt.

Cái này sóng biển, bọt nước, đều là do chúng tạo thành đấy sao? Bao hàm pháp giới.

Oanh!

Đột nhiên, sóng cồn Phiên Thiên, Thạch Hạo thấy được càng thêm hùng vĩ thế giới, ở đằng kia bọt nước trung hiển hiện, tại ngập trời sóng lớn trung ẩn phục.

- Giới Hải sao?!

Hắn rung động không hiểu.

Lúc này, hắn cảm nhận được bất đồng Cổ Giới, bất đồng khí tức, vượt qua tuế nguyệt Trường Hà, đập vào mặt.

Cái kia bất đồng bọt nước, bất đồng tàn phá Cổ Giới, ẩn chứa bất đồng khí tức, bất đồng Đại Đạo diễn dịch.

- Cứu ta!

Cách đó không xa, sóng biển ở giữa, có một cái sinh linh đầy người huyết tích, suy yếu tới cực điểm, tại trên biển giãy dụa, muốn tiếp cận tại đây.

Trên người nàng có tiên khí, không hề hủ chi lực, nhưng là theo một cái sóng biển chụp được, nàng tuyệt vọng, miệng mũi tràn huyết, dần dần chìm vào cái kia trên biển, biến mất không thấy gì nữa.

Nàng đã tiếp cận Đê Bá, nhưng như trước không thể chạm đến.

Thạch Hạo thần hồn đều là run lên, cái chỗ này quá thần bí rồi, cũng quá kinh khủng, rõ ràng gặp được còn sống sinh linh, là cái đó một cái kỷ nguyên sinh vật?

Tại kế tiếp trong mười năm, Thạch Hạo đều vẫn không nhúc nhích, lẳng lặng quan sát.

Ở giữa, hắn từng có rất nhiều lần hai mắt trôi huyết, không thể không dừng lại.

Nhưng là, mỗi một lần qua đi, hắn kiên trì đều thời gian đều kéo dài, xem xa hơn.

Mười năm về sau, hắn xem xa hơn.

- Trên biển có đảo!

Hắn thấy được, ở đằng kia trên biển, tại so sánh ở chỗ sâu trong, có hòn đảo ngang dọc, còn sống linh đứng ở phía trên, lại tại đốt cháy chính mình chân thân, xua tán đáng sợ sương mù.

Hắn thấy được chỗ xa hơn, còn sống linh vượt biển, toàn thân là tổn thương, mỏi mệt đem chết.

Đương nhiên, hắn cũng nhìn thấy cực độ cường đại sinh linh, rõ ràng không có bị hao tổn!

Hắn chứng kiến một người nam tử, trong tay dẫn theo một chiếc đèn lồng, tại lờ mờ sương mù trên biển tiến lên, đi vô cùng chậm, muốn trở về.

Ngoài ra, hắn tại một ít hòn đảo lên, cũng nhìn thấy bất động sinh linh, đều tại đứng sừng sững, vẫn không nhúc nhích.

- Màu đen... Cổ thuyền?

Trừ lần đó ra, Thạch Hạo còn gặp được cổ thuyền, nước sơn đen như mực, có người tại dựa vào nó vượt biển!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1864: Giới Hải

Màu đen cổ thuyền, thập phần cực lớn, tại trong biển rộng theo sóng mà phập phồng, có đôi khi bị ngập trời sóng cồn đánh lên trên bầu trời, nhưng chính là không hủy.

Phải biết rằng, đây chính là Giới Hải, liền Chân Tiên đều không thể thuận lợi qua sông, Thạch Hạo đã tận mắt nhìn thấy, có chút Bất Hủ sinh linh chết ở trên biển, không qua được.

Mỗi một đóa bọt nước đều phảng phất bao hàm có một mảnh tàn phá Cổ Giới!

Cái kia màu đen cổ thuyền khả dĩ tại trên biển qua sông, không tổn hao gì, tuyệt đối bất phàm.

Đương nhiên, nặng nhất lấy nó nhìn rất quen mắt!

Dữ tợn thuyền lớn cho người cảm giác bị đè nén, hắc hãi người, hắn thoáng cái giật mình, cái này cùng tại trong hư không chứng kiến nhuốm máu màu đen cổ thuyền quá giống.

- Cùng nó gần, chẳng lẽ đồng nguyên?

Thạch Hạo nghi hoặc.

Tại trong hư không qua sông, sợ nhất đúng là nhìn thấy nhuốm máu màu đen cổ thuyền, Hỗn Độn cung điện các loại..., cái này cổ thuyền không chỉ một chiếc? Thạch Hạo ngẩn người, trong nội tâm đại loạn.

Cái kia một chiếc là đặc thù, có lẽ chỉ có một chiếc nhuốm máu màu đen cổ thuyền, tại trong hư không chẳng có mục đích lữ hành.

Nhưng là, hữu hình hình dáng cùng loại, tại đây Giới Hải trung.

- Thật sự không chỉ một chiếc!

Thạch Hạo kinh hãi, bởi vì, hắn Chí Tôn Thiên Nhãn trung lại gặp được một chiếc tàn phá, tại càng thêm xa xôi trong hải vực chìm nổi.

Cái kia một chiếc rất lớn, đại như tinh đấu, đáng tiếc, hủy diệt rồi, mơ hồ trong đó có thể thấy được, trên thuyền kia còn treo móc thi hài, đó là chí cường giả di thể.

Tại sao có thể như vậy? Thạch Hạo nhíu mày.

Rất nhanh, hắn nghĩ tới một việc.

- Còn sống linh hoạt lấy theo trên biển đi ra!

Thạch Hạo ý thức được, không có gì ngoài Cấm khu chi chủ bên ngoài, còn còn sống linh hoạt lấy đi ra, cái kia trong hư không nhuốm máu màu đen cổ thuyền hơn phân nửa tựu là hắn "Tọa giá".

Cái nào niên đại, cái gì sinh linh đi ra? Không được biết!

Tại sóng biển phập phồng ở giữa, qua nhiều năm như vậy, Thạch Hạo tận mắt thấy đi một tí sinh linh bị diệt tại trên biển.

Cẩn thận điểm số, còn sống sinh linh không nhiều lắm. Khó có thể vượt biển, tuyệt đại đa số đều là thi hài, chủng tộc bất đồng, có hình người, có tắc thì mới nghe lần đầu thấy những điều chưa hề thấy.

Ví dụ như, hắn thấy được một đầu sinh vật. Đầu lâu là Hoàng Kim Sư Tử đầu, uy nghiêm vô cùng, như đế Vương Quân lâm thế gian, nhưng chiều dài Long thân thể, còn có Tri Chu chân dài.

- Ừ?

Nửa năm sau, Thạch Hạo đã có phát hiện mới, thấy được một tòa đại

mộ, tại trên biển chìm nổi, như ẩn như hiện.

Sao sẽ như thế? Thạch Hạo thật sự bị kinh trụ. Cái kia cổ mộ nhìn quen mắt, tại trên biển chìm nổi, tại tiếp cận, hướng biển bên này qua sông mà đến.

Khống chế đại mộ mà đi, vượt qua Giới Hải, muốn ở bên cạnh lên bờ!?

Rất rõ ràng, cái kia đại mộ tốc độ so với mặt khác sinh linh cái nhanh không chậm, có lẽ trước hết nhất cập bờ cũng nói không chừng.

- Cùng 3000 châu trên đảo Ác Ma tiên mộ quá giống!

Thạch Hạo ngẩn người.

Hắn cẩn thận ngưng mắt nhìn. Vững tin không có nhìn lầm, không có gì ngoài không có tổ phụ của hắn còn có A Man ở phía trên bên ngoài. Mặt khác quả thực giống như đúc.

Cần biết, hắn đi qua cái chỗ kia không chỉ một lần, đối với tiên mộ ấn tượng quá sâu, một mực khắc ở trong óc ở chỗ sâu trong, nhưng bây giờ rõ ràng tại Giới Hải trung nhìn thấy.

- Chẳng lẽ tiên mộ, hắn hình thái liền đại biểu cái nào đó sinh linh. Hoặc là nhất tộc, là hắn biểu tượng?

Thạch Hạo nhíu mày, hắn càng nghĩ càng cảm thấy có loại khả năng này.

Sau đó, hắn hướng trong biển rộng nhìn lại, nhìn về phía một hòn đảo thượng đứng sừng sững bất động Bàng đại nhân hình sinh vật. Cái kia lại đại biểu cái gì.

Hắn quay đầu, lại nhìn về phía một cái khác phiến hải vực, có vô thượng cường đại sinh linh dẫn theo huyết sắc đèn lồng tại trên biển đi về phía trước, cái kia lại biểu tượng vị nào cường giả?

Hơn mười năm quan sát, Thạch Hạo cũng đang tiếp thụ Giới Hải chi lực rèn luyện.

Bởi vì, ở đằng kia trên biển, có rung động phát ra, người bình thường nhìn không tới, nó vô hình, nhưng Thạch Hạo loại cảnh giới này người có thể cảm nhận được, như thần quang quét tới.

Hắn tuy nhiên ngồi xếp bằng, không có động tác khác, chỉ là nhìn ra xa đại dương mênh mông, nhưng kỳ thật những...này đến một mực tại đối kháng, thừa nhận lấy lớn lao áp lực.

Ngồi xếp bằng nơi đây, có thể thời gian dài còn sống coi như là một loại ma luyện!

Thạch Hạo thấy được Giới Hải, tinh thần của hắn bị xung kích rồi, chẳng lẽ có chút thanh toán người muốn vượt biển mà đến?

Đúng rồi, hắn bừng tỉnh đại ngộ, đây là Giới Hải, kỳ danh chữ tựu ẩn chứa chân nghĩa, lẽ ra như thế mới đúng!

Lần lượt kỷ nguyên, không thuộc về đồng nhất thời đại, quan sát tuế nguyệt Trường Hà vô thượng sinh linh đều hiện thân, sớm muộn gì có một trận chiến!

Chỉ là, có ai có thể tới?

Mà khi năm bọn hắn lại vì sao tiến vào trên biển, chạy theo như vịt, biết rõ cửu tử nhất sinh còn muốn như thế, kết quả là đã nhận được cái gì?

Từ xưa đến nay, có tiên đạo cường giả muốn vào đi, ngày nay lại còn sống linh muốn vượt biển tới!

Thạch Hạo cứ như vậy ngồi xếp bằng, vẫn không nhúc nhích, quan sát biển cả, chằm chằm vào sóng biển, đảo mắt tựu là 30 năm, tại trong lúc này, hắn tận mắt nhìn thấy, vốn là không nhiều lắm độ Hải Sinh linh có một ít bị diệt trên biển.

Hắn thấy được Bất Hủ cường giả vẫn lạc, ngã xuống trong nước, cùng phàm nhân không có gì khác nhau, không cách nào phi hành.

Thạch Hạo chú ý tới, tiên mộ không có chìm xuống, như trước tại tiếp cận.

Hắn kinh nghi bất định, cái này Giới Hải được đến cỡ nào mênh mông a, đã nhiều năm như vậy, còn sống sinh linh khoảng cách bờ biển hay là quá xa xôi.

- Có chút cách xa nhau một mảnh lại một mảnh tàn phá Cổ Giới xa như vậy, mà có chút hơn phân nửa là cách xa nhau lấy một hai cái kỷ nguyên...

Thạch Hạo nhẹ ngữ.

Biển cả vô lượng, tình tiết phức tạp, nhưng đều bị Đê Bá ngăn cản, cái kia biển căn bản không qua được.

30 năm đến, Thạch Hạo càng tiến một bước, tại thu nạp trên biển "Hơi nước", dùng nó ba lô bao khỏa bản thân, tiến hành tẩy lễ, dùng loại phương pháp này tu đạo.

Cái này quả nhiên hữu hiệu, nhưng là rất tàn khốc.

Thạch Hạo đã biết, vì sao Bất Hủ, Chân Tiên tại trên biển qua sông, cũng có thể có thể tùy thời sẽ chết.

Hắn kinh nghiệm chỉ là "Hơi nước", tựu mấy lần suýt nữa vẫn lạc, nó tan rã hình thể, luyện hóa Nguyên Thần, muốn dung hình thần tại Thiên Địa Đạo Tắc trung.

Cái này Giới Hải quá không tầm thường rồi!

Nó tan rã sinh linh hình cùng thần, đưa bọn chúng hóa thành quy tắc, tinh khí các loại..., khiến cho chi chết không có chỗ chôn.

Thạch Hạo thở phào một cái, mấy lần suýt nữa hủy diệt bản thân, nhưng

đều chịu đựng xuống dưới, hắn ý thức được cái này Giới Hải đáng sợ cỡ nào, quả thực là đánh bóng Vô Địch thân nơi tốt.

Điều kiện tiên quyết là, có thể còn sống sót, đừng đem mình chôn vùi lúc này.

Thạch Hạo đứng dậy, 30 năm qua đi, hắn Mục Thanh, Thiên Giác Nghĩ bọn hắn.

30 năm đến, hắn bản thân thu hoạch không nhỏ, tối thiểu nhất thân thể chắc chắn như là tiên kim giống như rồi, Nguyên Thần càng phát ra óng ánh, giống như Bất Hủ, đây là tẩy lễ bố trí.

Đạo hạnh không biến, không thể phá tiên!

Cái này lại để cho Thạch Hạo tiếc nuối, nhẹ nhàng thở dài, bất quá rất nhanh lại bình thường trở lại, hắn mới bao nhiêu tuổi tác, tu đạo bao nhiêu? Thời gian đúng là vẫn còn quá ngắn tạm.

Cửu thiên thập địa ở giữa, chưa bao giờ có 500 tuổi là được Chí Tôn sinh linh, vậy thì càng không khả năng có thấp hơn cái này tuổi tác Chân Tiên.

Lôi Điện Thâm Uyên, điện thiểm Lôi Minh, Long ngâm Hổ Khiếu, quá mức phi phàm.

Thạch Hạo đứng ở chỗ này, không khỏi khẽ giật mình, ở đằng kia lôi hải ở bên trong, có mấy cái Chân Long tại bốc lên, tại chém giết, rất kịch liệt.

Hắn tức cười, lại là ba đầu lôi linh tại đối phó Xích Long.

Cái này lại để cho hắn tương đương giật mình, lôi linh tiến hóa vô cùng tấn mãnh, đã có Long bộ dạng, thoạt nhìn rất vừa thô vừa to.

- Không đúng, chỉ là Huyễn Hóa lớn như vậy, cũng không phải là chân thân.

Thạch Hạo tự nói, lôi linh nếu là có như vậy vừa thô vừa to, được có nhiều khủng bố?

Thứ này nói như vậy, cánh tay dài như vậy mà nói tựu mạnh phi thường rồi!

Quả nhiên, sưu sưu sưu ba tiếng nhẹ vang lên, theo Thạch Hạo tới gần, ba đầu lôi linh hóa ra bản thể, đều là hơn một thước trường, toàn thân hàn sáng lóng lánh, hiển hiện tại Thạch Hạo phụ cận.

- Ba người các ngươi, lấy được chỗ tốt thật đúng là không nhỏ ah.

Thạch Hạo cảm thán, 30 năm mà thôi, lôi linh tựu trưởng thành một đoạn, quả nhiên được tạo hóa.

- Thật muốn sinh tử chém giết, ta một tay có thể bóp chết chúng!

Xích Long nói ra.

- Ngươi cảnh giới cao hơn chúng, tự nhiên khả dĩ làm được.

Thạch Hạo gõ hắn cái ót một cái.

- Ngày sau còn có thể càng mạnh hơn nữa, hai năm trước ba đầu lôi linh ăn hết một tòa Lôi Trì.

Mục Thanh nói ra, hắn có chút hâm mộ, ai ở chỗ này lấy được chỗ tốt tối đa? Đương nhiên là lôi linh!

Cái kia khẩu Lôi Trì là từ phụ cận nhặt được, không biết thời đại nào lưu lại, cũng không phải là tia chớp trung chìm nổi cái kia chút ít.

Lôi Điện Thâm Uyên cuối cùng, ngẫu nhiên còn có thể chỗ trũng chỗ phát hiện lôi kiếp dịch.

Chúng nuốt Lôi Điện, còn dám ăn Lôi Trì!

Nếm đến ngon ngọt về sau, bọn hắn từng công mặt khác Lôi Trì, có chút Lôi Trì cực kỳ bất phàm, mang theo tiên khí, có thành tiên quang vũ phiêu tán rơi rụng, tùy tiện ra tay, tạo thành cự tai!

Cái kia một lần, mọi người bắt một ngụm Lôi Trì, rõ ràng toát ra tiên khí, suýt nữa toàn bộ diệt ở chỗ này.

Cách đó không xa, Hồ Điệp vỗ cánh, kim sắc cánh khẽ vỗ, Lôi Điện mênh mông, cảnh tượng làm cho người ta sợ hãi!

Cái này cái Hồ Điệp hôm nay chiến lực kinh người, tuy nhiên thoạt nhìn mỹ lệ mà nhu nhược, nhưng là chân chính vỗ cánh lúc, dễ như trở bàn tay, trải qua Lôi Đình Thâm Uyên tẩy lễ, càng phát ra khủng bố.

Bên kia, Thiên Giác Nghĩ ngồi xếp bằng, nuốt đi một tí lôi kiếp dịch, đắm chìm trong lôi hải ở bên trong, vẫn không nhúc nhích, đang tại ngộ đạo, đảm nhiệm Lôi Đình bổ trúng bản thân.

Rất nhiều điện quang chui vào hắn trong thân thể, cùng lôi kiếp dịch cùng nhau bị hắn hấp thu.

Đây là cái gì tình huống? Thạch Hạo kinh ngạc.

- Cùng ta đồng dạng, vốn sinh ra đã kém cỏi, hôm nay ở chỗ này bổ đủ!

Xích Long nói ra.

Mười hung hậu đại, như Thiên Giác Nghĩ, Xích Long các loại..., năm đó đều suýt nữa không cách nào ấp trứng đi ra, thiếu chút nữa chết từ trong trứng nước, bởi vì tại trứng trung lúc đã bị gia hại.

Có thể nói, bọn hắn coi như là may mắn, bị bậc cha chú dùng đại pháp lực bổ sung Tinh Nguyên, còn sống, thuận lợi xuất thế.

Tuy nhiên nhìn xem giống như không việc gì, kỳ thật vẫn còn có chút vốn sinh ra đã kém cỏi.

Hôm nay ở cái địa phương này, bọn hắn tìm được cơ hội, bổ sung Tiên Thiên bổn nguyên.

Cái này lôi hải rất đặc thù, có dữ dằn cùng hủy diệt khí tức, nhưng khi trung cũng ẩn chứa Thái Sơ chi sinh khí, có thể chữa trị bọn hắn Tiên Thiên bị thương nặng.

Bên kia, Tào Vũ Sinh trong chốc lát si ngốc ngơ ngác, trong chốc lát giống như điên cuồng, ngồi ở Lôi Điện Thâm Uyên bên cạnh, hắn cầm trong tay một khối tàn phá Lôi Trì mảnh vỡ.

Đó là Lôi Trì cuối cùng, hắn chộp trong tay nghiên cứu lấy, ánh mắt khi thì điên cuồng, khi thì ngốc trệ, cảm xúc phập phồng kịch liệt.

- Cái này Lôi Trì trời sinh ẩn chứa pháp trận a, thật muốn làm cho thấu, hơn phân nửa tựu tìm hiểu sinh tử bí mật, trường sinh chi áo!

Hắn quái kêu.

Thạch Hạo kinh dị, đó là lôi linh ăn còn lại mảnh vỡ, hắn cũng gom góp qua đi xem lại xem, thật đúng là có Đại Đạo hoa văn, là trời sinh pháp Trận Phù văn.

- Tụ nạp sinh khí, tại hủy diệt ở giữa, tại lôi kiếp ở bên trong, rèn luyện sinh tử áo nghĩa, dành dụm tinh hoa, chịu đựng ra lôi kiếp dịch.

Tào Vũ Sinh thì thào lấy.

Thạch Hạo tiến vào Lôi Điện Thâm Uyên, dùng thực tế hành động đến thể nghiệm, cuối cùng nhất hắn tiếp nhận tia chớp bổ phạt, tắm rửa vô cùng Lôi Quang, chiếm một ngụm Lôi Trì.

Đây là một hồi tu hành, tuy nhiên đau khổ, nhưng chỗ tốt rất nhiều, hắn tại Luyện Thể!

Cuối cùng, Thạch Hạo uống đi một tí lôi kiếp dịch, đem Lôi Trì đưa cho

ba đầu Lôi Minh, lần nữa ly khai, một mình đi tu hành.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1865: Trăm Năm

Ba đầu lôi linh hân hoan vui sướng, tại Lôi Điện trung bình động, chui vào Thạch Hạo tiễn đưa cho chúng nó Lôi Trì trung.

Chúng cũng không phải thật ăn Lôi Trì, mà là đang hấp thu Lôi Trì ẩn chứa thần bí vật chất, là lôi đạo tối cao tinh hoa!

- Chờ chúng ta cường thịnh trở lại một ít, chính mình đi lấy Lôi Trì thử xem xem, nhiều như vậy Lôi Trì tại chìm nổi, là của chúng ta chung cực tạo hóa địa!

Lôi linh ở giữa tại trao đổi.

Bất quá, chúng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, đi xúc động Lôi Trì, quá nguy hiểm cùng đáng sợ, có thể sẽ đưa tới trảm tiên dao cầu (trảm) hàng lâm!

Mục Thanh, Chu Lâm, Thạch Chung, Thiên Giác Nghĩ đợi đều tại tu hành, tại Lôi Điện trong vực sâu thu hoạch vận mệnh của mình, bọn hắn phát hiện, tại đây ẩn chứa đại bí mật, Lôi Đình ký hiệu.

Đây không phải là một bộ chính thức Cổ Kinh, mà là Thiên Địa Đại Đạo áo nghĩa thể hiện.

- Hôm nay trong thiên địa không lôi kiếp, thế nhưng mà tại cái khác kỷ nguyên, cường giả đột phá lúc liền độ lôi kiếp, hiện tại xem ra tại đây thực cổ quái a, chẳng lẽ ngày xưa sinh linh Độ Kiếp, hắn ngộ đạo, lấy được thành tựu đều khắc theo nét vẽ tại Lôi Quang ở bên trong, giữ lại?

Bọn hắn tìm hiểu, tại Lôi Điện Thâm Uyên khai quật bí mật.

Thạch Hạo trở lại Đê Bá chỗ đó, dùng Giới Hải "Hơi nước" tẩy lễ chân thân, dùng cái này rèn luyện chính mình.

Như vậy lại đã tiến hành hai mươi năm, hắn tới nơi này mấy chục năm.

Dựa theo Cấm khu chi chủ theo như lời, cần kinh nghiệm bách niên mới có thể trở về quy.

Thạch Hạo bắt đầu dọc theo Đê Bá hành tẩu, hắn đối với tiên đạo thi hài động thủ, chọn lấy một đầu cổ thú, không biết đã chết tại thời đại nào, nếm thử luyện hóa.

Nếu là những người khác tới đây, không chỉ nói ra tay, tựu là tiếp cận cũng không thể, ví dụ như Xích Long, Chu Lâm bọn người, dù là thực lực rất cường, cũng không có khả năng đi đến phụ cận.

Bởi vì, Chân Tiên mặt trái khí tức tràn ngập, dữ dằn một mặt hiển thị rõ, nếu là cưỡng ép gần phía trước, sẽ để cho bọn hắn thân thể nổ tung.

Mới đầu, Thạch Hạo cũng cẩn thận vô cùng, loại này sinh linh quá mạnh mẽ, lại để cho hắn đều nghiêm nghị, sợ có biến cố gì.

Bất quá, theo hắn đem một đầu cổ thú theo Đê Bá thượng kéo xuống, cẩn thận rèn luyện chân huyết lúc, hắn ngoài ý muốn phát hiện, cái này Bất Hủ sinh vật miệng cọp gan thỏ.

- Đáng tiếc, tiên huyết tinh túy trôi qua, huyết nhục, cốt chất đợi cũng đều xảy ra vấn đề.

Thạch Hạo thở dài.

Cái này di hài nhìn xem đáng sợ, nhưng là, bên trong mục nát rồi, cùng toàn thịnh thời kỳ so sánh với, không đáng để lo.

Là Giới Hải gây nên, ăn mòn nó!

Bất quá, hắn hay là từ nơi này đầu cổ thú trên người rèn luyện ra một ít

Bất Tử vật chất, xem như trân quý nhất "Nhân thể đại dược".

Vạn vật có linh, đều có thể thành dược - thuốc pha chế sẵn.

Sinh linh đại dược, tự nhiên bất phàm.

Tương truyền, nếu là thật sự chính tiên, thứ nhất thân tinh huyết như chịu đựng luyện ra, không kém gì trường sinh bất tử dược!

- Đáng tiếc!

Thạch Hạo lắc đầu.

Đột nhiên, một tiếng thú rống, chấn Đê Bá ở dưới nước biển đều một hồi kịch liệt bốc lên.

Cái kia cổ thú thi hài rõ ràng chấn động, đón lấy có hư ảnh lao ra, đánh giết Thạch Hạo.

- Đây là...

Hắn cả kinh, bị động nghênh chiến.

- Bất diệt thần hồn lạc ấn?

Thạch Hạo cảm thấy được đó là cái gì, không có e ngại, ngược lại đại hỉ.

Hắn nghênh chiến, cùng cái này đầu cổ thú hư ảnh kịch liệt chém giết.

Không phải chân chánh tiên đạo sinh vật, nhưng lại ẩn chứa hắn khi còn sống bộ phận Đại Đạo, hắn lạc ấn bất diệt, như trước khủng bố khôn cùng.

Cái này đối với Thạch Hạo mà nói, quá quý giá rồi, hắn tại cùng tiên đạo sinh linh tàn phá lạc ấn chiến đấu, khả dĩ quan sát bọn hắn Đại Đạo, tới chém giết, lấy thừa bù thiếu, là hiếm có kinh nghiệm.

Một trận chiến qua đi, cái kia lạc ấn rốt cục hóa thành hư vô, phai mờ

lúc này.

Nó không có khả năng lâu dài, chỉ là tàn lưu lại, cuối cùng muốn tiêu tán.

Thạch Hạo nhắm mắt lại, xếp bằng ở Cự Thú thi hài phụ cận, cứ như vậy bắt đầu tìm hiểu, không nhúc nhích.

Thẳng đến mấy năm sau, Thạch Hạo mới mở to mắt, hắn dọc theo Đê Bá đi, đuổi hướng kế tiếp sinh linh.

Hắn tu đạo tuế nguyệt quá ngắn, không cách nào thành tiên, bắt không được phá vỡ đại cảnh giới cơ hội, nhưng là, hắn đã có một loại cảm giác, như vậy tìm hiểu xuống dưới, là một loại quý giá nhất tích lũy!

Hiện tại, điều kiện bày ở chỗ này, hắn mới hơn ba trăm tuổi, cách trên sử sách thành tiên người tuổi tác còn kém quá xa, nhưng là, cái này vô thanh vô tức tích lũy, một ngày kia tất nhiên sẽ trực tiếp bạo phát đi ra.

Một khi thành tiên, cái kia khả năng không giống người thường, như núi Hồng Hải rít gào giống như mãnh liệt.

Lại thu thập một ít bình chất lỏng, chính giữa có tiên huyết, không hề tử vật chất, Thạch Hạo thu hồi, rồi sau đó gây ra cái kia trong thân thể lưu lại chiến đấu lạc ấn.

Oanh!

Một hồi đại chiến lần nữa bộc phát.

Cứ như vậy, Thạch Hạo mở ra loại tu luyện này phương thức, thu thập sinh linh đại dược, rồi sau đó chiến đấu, sau đó ngộ đạo, sau đó lại bắt đầu... Cứ như vậy tuần hoàn đền đáp lại.

Hơn mười năm đi qua, trong nháy mắt, bọn hắn lại tới đây đã nhanh trăm năm.

Hiện tại Thạch Hạo đã gần đến 400 tuổi, đáng tiếc, tìm không thấy thành tiên cơ hội, chỉ là nào đó "Đại Đạo lắng đọng", ở vô hình ở giữa, tại vô tri vô giác ở giữa tại tích lũy.

Thạch Hạo triệu tập Mục Thanh bọn người, bọn hắn tụ cùng một chỗ, chờ đợi trở về.

Không hề nghi ngờ, ba đầu lôi linh thu hoạch lớn nhất, thực lực tăng thêm mãnh liệt!

Thiên Giác Nghĩ, Xích Long cũng có lớn lao cơ duyên, lại bổ túc Tiên Thiên thiếu hụt.

Xích Long trong cơ thể xương cốt lên, bắt đầu dần dần hiện ra Long Văn, nó vui mừng quá đỗi, chẳng lẽ trong tộc truyền thừa muốn xuất hiện?

Qua nhiều năm như vậy, nó một mực tu luyện chính là Chân Hoàng nhất mạch bảo thuật, là Thạch Hạo truyền cho hắn, bởi vì nó vốn sinh ra đã kém cỏi, Chân Long nhất mạch tối cao áo nghĩa chưa từng trong người hiển hóa.

- Các ngươi như thế nào, có từng tìm được cơ hội?

Thạch Hạo nhìn về phía Mục Thanh.

Mục Thanh lắc đầu, hắn sớm đã đi đến Độn Nhất đỉnh phong cảnh, nhưng là, như trước bắt không được cái kia sợi đột phá ánh rạng đông, không có cách nào nâng cao một bước.

Không riêng gì hắn, Thiên Giác Nghĩ, Xích Long đợi không người nào là như thế, theo sinh ra đến bây giờ, tu đạo mấy trăm năm rồi, tuy nhiên sớm đã đặt chân Độn Nhất cảnh, nhưng nếu không có biện pháp trở thành Chí Tôn.

Mấy người đều cười khổ, 500 tái, cái này quả nhiên là một đầu cấm kị chi tuyến, khó có thể đột phá ah.

- Cái chỗ này gặp may mắn, chúng ta đều tìm không thấy đường ra, không có cách nào trở thành Chí Tôn, xem ra gánh nặng đường xa ah.

Thiên Giác Nghĩ tiếc nuối.

Bất quá, hắn rất nhanh lại bình thường trở lại, năm đó, thượng một kỷ nguyên, cửu thiên thập địa các lộ Chân Tiên, lại có người nào từng tại 500 tuổi trước trở thành Chí Tôn hả?

Hoang, dù sao chỉ có một!

- Lúc này đây không được, tiếp theo lại đến một trăm năm, ta mang bọn ngươi đi Đê Bá chỗ đó, là ngươi đợi hộ pháp.

Thạch Hạo nói ra.

Tất cả mọi người im lặng, không thành Chí Tôn hẳn không phải là vấn đề này, chủ yếu là cổ kim một mực tồn tại năm trăm năm ma chú khó có thể cởi bỏ.

Bách niên đến, hư không vỡ ra, trận văn như sắt nước chảy trôi, tại trong hư không đan vào, bao vây lấy bọn hắn, cực tốc mà đi, đưa bọn chúng mang đi.

Một đám người xuất hiện tại Cấm khu chi chủ chỗ đó.

Cấm khu chi chủ nhẹ gật đầu, không có nhiều lời, liền lại để cho bọn hắn đã đi ra.

Thạch Thôn, như trước như cũ, một trăm năm đi qua, tại đây linh khí hơn xa mặt khác các nơi, bởi vì có thần dược trồng, có pháp trận thủ hộ, có chín con rồng kéo hòm quan tài trấn áp.

- Hạo thúc hồi trở lại đến rồi!

Có người kêu to.

Trăm năm qua đi, Thạch Thôn lại sinh ra mấy đời người, miệng người càng phát ra phồn thịnh.

Không thể tránh né, sinh lão bệnh tử, có ít người cũng qua đời.

Tộc trưởng Thạch Vân Phong rất già nua rồi, hôm nay hắn đã nhanh 500 tuổi, sợi tóc tuyết trắng, nếp nhăn dày đặc, tại người đở xuống đến cửa thôn xem Thạch Hạo.

- Tộc trưởng gia gia!

Thạch Hạo con mắt mỏi nhừ:cay mũi, một trăm năm không thấy, tộc trưởng tuổi già sức yếu.

Đây là ngày xưa hắn là lão tộc trưởng phạt mao tẩy tủy kết quả, dù sao lão nhân đạo hạnh không cao, cũng không đi đến Đại Đạo chi lộ.

Tại đây mạt pháp thời đại, dù là tu vi cao thâm, cũng xa không cách nào cùng ngày xưa tu sĩ thọ nguyên so sánh với.

- Trở về là tốt rồi, bình an là tốt rồi.

Lão tộc trưởng tay thoáng phát run, cầm lấy Thạch Hạo tay, hắn biết nói, chính mình già rồi, không có có bao nhiêu năm tốt sống.

Cái kia một thế hệ, hôm nay chỉ còn lại có chính hắn rồi, đều sớm đã thành vùi trên chân núi mộ phần xuống, những năm gần đây này hắn rất cô độc, thường xuyên tưởng niệm lão đồng bọn.

Cái kia một đời Thạch Thôn người, tu vi đều không cao, thậm chí rất nhiều người đều không có đạp vào tu hành đường, tại mạt pháp thời đại tiến đến về sau, các loại dược liệu hiệu dụng đều thấp xuống, khó có thể sống đã lâu.

Vân Hi dắt díu lấy lão tộc trưởng, Thạch Tử Lăng vợ chồng đã ở, bọn hắn khá tốt, dù sao đạo hạnh coi như cao thâm.

Thạch Hạo tiến lên, cũng đở lấy Thạch Vân Phong, cảm giác sâu sắc thời gian Vô Tình, tuế nguyệt dễ dàng trôi qua, năm đó cái kia đồng lứa lão nhân chỉ còn lại tộc trưởng gia gia một cái.

Hắn quay đầu nhìn lại, mà ngay cả Đại Tráng, Nhị Mãnh, Bì Hầu đều đã tóc trắng, nối khố đồng bọn đều già rồi. Mà Đại Tráng bọn người bậc cha chú, tuy nhiên đều tại tu hành, mạnh hơn Thạch Vân Phong cái kia một thế hệ, nhưng cũng có chút mất, chết già tại trong năm tháng.

Thạch Hạo trong nội tâm đau xót, cái này sinh lão bệnh tử, khó ngăn cản, cuối cùng có ly biệt ngày, lại để cho hắn khó bỏ, khó hắn khó phân, trong nội tâm chua xót.

Thạch Thôn đằng sau mấy đời người, mạnh hơn trước kia cái kia mấy đời, đây là không hề nghi ngờ, bởi vì điều kiện bất đồng, thuở nhỏ đánh tốt rồi đạo cơ!

- Ta không muốn xem lấy các ngươi già đi ah!

Thạch Hạo nội tâm thật sự đại thụ xúc động, tại trong lòng la lên.

Một ngày này trở về, hắn cảm nhận được một loại trước nay chưa có gấp gáp cảm giác, cái mũi mỏi nhừ:cay mũi, hắn muốn thay đổi biến, không muốn nhìn người bên cạnh từng bước từng bước rời đi, chết già tại trong năm tháng.

Thế nhưng mà, hắn lại có thể làm cái gì, dùng thần dược đợi có thể bảo trụ mấy người?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1866: Cổ Kim Đều Từng Hiện

Chuyện này đối với Thạch Hạo xúc động lớn vô cùng, hắn đã rất mạnh, nhưng là nhưng có thật nhiều bất đắc dĩ, sinh lão bệnh tử không cách nào nghịch chuyển, mạnh như chí tôn cũng không có cách nào thay đổi.

- Tộc trưởng gia gia!

Thạch Hạo nâng hắn, Thạch Vân Phong thật sự già rồi, tóc trắng xoá, tinh lực khô héo, thân thể suy nhược.

- Ta sẽ không để cho tộc trưởng gia gia tiếp tục biến lão.

Thạch Hạo nói rằng, hắn lấy ra một bình chất lỏng, muốn cho Thạch Vân Phong uống vào, đó là hắn từ đê đập thế giới vặt hái tiên huyết, bị hắn rèn luyện, được một chút bất tử vật chất.

Làm mở ra bình chớp mắt, tất cả mọi người đều thay đổi sắc mặt, bên trong có mùi thơm ngát bay ra, có đỏ tươi điểm điểm, dường như ngọc tủy.

Mọi cách rèn luyện, ở trong sát khí cùng tai hại vật chất chờ đều bị hóa đi, nó đã hóa thành đại dược.

Thạch Hạo ở nơi đó bách tài năm tháng, cũng chỉ luyện hóa ra mấy bình mà thôi, giá trị liên thành, so với thiên địa đi vào thời đại mạt pháp sau thần dược đều quý giá hơn.

Thiên hạ ngày nay, cũng chỉ có hắn dám đi luyện tiên huyết!

Dù cho vật này tinh túy trôi qua, chỉ là tàn dư, những người khác cũng không cách nào trích, vẫn không có tiếp cận tiên thi thì tự thân phải nổ tung, Tiên đạo lực lượng không gì sánh được.

Làm tộc trưởng Thạch Vân Phong hỏi rõ đây là cái gì sau, trên mặt có vui mừng vẻ, thỏa mãn mà ôn hòa, nói:

- Thằng nhỏ ngốc, ngươi có thể kéo dài gia gia tuổi thọ nhất thời, có thể kéo dài tuổi thọ một đời, hai đời, tam thế sao? Cả đời này, ta đã không tiếc, có thể nhìn ngươi trưởng thành, bây giờ lại gặp được ngươi nhìn xuống thiên hạ, ta còn có cái gì không vừa lòng? Gia gia không thể cùng ngươi cả đời, không làm được trường tồn cùng thế gian, nhân gian bất hủ, ta chỉ là một ông già bình thường. Người cả đời này đáng giá nhất nắm giữ chính là vui sướng cùng ôn hòa tâm tình, mà ta đều nắm giữ, những năm này vẫn nắm giữ, thấy đủ.

Lão tộc trưởng vỗ hắn tay, trên mặt mang theo hiền lành cười, cực kỳ thỏa mãn, đã nhiều năm như vậy, lão các bạn bè đều từ lâu qua đời, hắn muốn đến xem bọn họ.

Thạch Vân Phong từ chối, không có ăn tiên huyết. Hắn biết, chính mình Tôn nhi so với hắn càng cần phải, tương lai như có ác chiến, này đều là món đồ bảo mệnh.

Có điều. Thạch Hạo làm sao sẽ bỏ qua đây, lão tộc trưởng đem hắn nuôi lớn, ảnh hưởng hắn một đời, là hắn tối không muốn người, ở ban đêm hắn lặng lẽ đem những thuốc này huyết luyện hóa tiến vào lão tộc trưởng trong thân thể. Bảo đảm không đến nỗi chết già.

- Xuất chinh!

Thạch Hạo không có lập tức dẫn người lại đi đê đập thế giới, ngược lại bắt đầu khắp nơi tìm kiếm, mở ra các loại bí cảnh.

Trong khoảng thời gian này, hắn ở sưu tập các loại điển tịch, lắng nghe dân gian một ít truyền thuyết, sau đó dựa vào cái này vì là manh mối, đi thiên hạ các nơi tìm kiếm di tích các loại.

Mấy năm, hắn mở ra bốn, năm cái tiểu thế giới, đều là cổ đại đại năng

lưu lại, thực tại có rất lớn bảo tàng.

- Thần Ma chi tường!

Đây là một chỗ mài giũa nơi. Thạch Hạo thời niên thiếu vì đi thượng giới, tìm kiếm các loại lối thoát, từng đi tới quá nơi đó, nhưng rất đáng tiếc, nơi đó đường đã đứt.

Con đường kia, bị một con cự quy dùng mất rồi, đầu kia thồ chí tôn cung điện cự quy từ Thần Ma chi tường tiến vào thượng giới.

Thạch Hạo dù chưa thành công, thế nhưng khắc sâu ấn tượng.

- Thần Ma chi tường, Thái cổ chi thương!

Này tám chữ hắn không có quên.

Thần Ma dấu ấn, cực kỳ siêu phàm. Có các loại khắc đá, còn có tràng giác đấu, ở đây có thể cùng rất nhiều Thái cổ hung linh chiến đấu.

Mỗi một toà trong cửa đá, cũng có thể hiển hóa ra một con cùng khắc đá đối ứng sinh linh mạnh mẽ!

Cho đến ngày nay. Thạch Hạo làm sao không biết nơi này là nơi nào, là cổ nhân luyện binh nơi, Tiên cổ diệt, có còn sót lại hạ xuống cường giả không cam lòng, tạo dưới như vậy sân thí luyện.

Đó là tiền nhân chi thương!

Đối lập tường thời đại người tới nói, cái kia cái gọi là Tiên cổ kỷ nguyên đến tột cùng từ trần bao nhiêu năm? Ở thời đại kia. Nên có thể xưng là Thái cổ.

- Gấp giấy thuyền nữ tử...

Thạch Hạo suy nghĩ xuất thần, hắn ở đây nhìn thấy một bộ khắc đá, có thuyền giấy nữ tử.

Hắn hai mắt sâu thẳm, phảng phất xuyên qua rồi thời không, ngóng nhìn đến bắc hải côn bằng sào nơi đó, từng ở nơi này nhìn thấy màu đen thuyền giấy, nhuốm máu.

- Nghi tự không thuộc về này mảnh thời không người, tại sao, nàng ở đây cũng lưu lại dấu vết.

Thạch Hạo suy nghĩ.

Rất nhanh, hắn lại thoải mái, hẳn là người khác tạo.

Chỉ là, ở Thái cổ trước thì có người từng thấy gấp giấy thuyền nữ tử sao?

- Ồ, nơi này khắc đá làm sao rất giống một người?

Tào Vũ Sinh kinh ngạc thốt lên.

Hắn từ táng huyệt bên trong đi ra sau, liền cùng Thạch Hạo đi chung với nhau, đi tới hạ giới, Thiên Giác Nghĩ cũng là như thế, lúc này bọn họ đều đi theo đến nơi này.

- Diệp Khuynh Tiên?!

Thiên Giác Nghĩ cũng giật nảy cả mình.

Ở đây, có rất nhiều di tích, bọn họ phát hiện một chỗ, có Diệp Khuynh Tiên khắc đá.

Hai người này đều đi qua biên hoang đế quan, đều từng từng thấy Diệp Khuynh Tiên.

Thạch Hạo ngạc nhiên, chính là hắn cũng đều kinh sợ, sao có thể có chuyện đó, Thái cổ trước thì có Diệp Khuynh Tiên? Thời đại kia thì có người từng thấy nàng, đưa nàng cũng khắc vào nơi này?

Làm sao có khả năng? Cái kia rõ ràng là một cô thiếu nữ, Thạch Hạo cùng với nàng không chỉ một lần tiếp xúc qua, vẫn chưa ở trên người nàng

cảm giác được già nua năm tháng khí tức.

Này có gì đó cổ quái?

Nói đến, Thạch Hạo đã rất lâu không có nhìn thấy Diệp Khuynh Tiên, vừa hoang một trận chiến, triệt để sau khi kết thúc, Diệp Khuynh Tiên liền biến mất rồi.

- Bất ngờ có sự phát hiện này...

Thạch Hạo, Thiên Giác Nghĩ, Tào Vũ Sinh đánh cược cảm thấy khiếp sợ sâu sắc, rất là không rõ, cuối cùng Thạch Hạo dặn dò Mục Thanh mọi người đi thăm dò, đi các nơi dò hỏi.

Sau đó không lâu, bọn họ đi thượng giới, Thạch Hạo tự mình bố trí, lợi dụng hiện tại "Thiên đình" sức ảnh hưởng tìm "Diệp Khuynh Tiên" các loại manh mối.

Kết quả, hắn chấn kinh rồi, ở cửu thiên thập địa, thật là có manh mối, có người ở một số di tích bên trong từng thấy nàng tượng đắp!

- Sao có thể có chuyện đó?!

Tào Vũ Sinh kinh sợ, hắn cũng cùng Diệp Khuynh Tiên tiếp xúc qua, đó là một lão yêu quái?

Nhưng là, này không nên a.

Căn cứ ở đế quan nơi đó hiểu rõ đến tin tức đến xem, Diệp Khuynh Tiên chỉ là thiếu nữ trẻ tuổi, cũng không phải là nhiều năm lão yêu.

- Lại có manh mối!

Mục Thanh được bẩm báo, báo cho Thạch Hạo.

Tục truyền, trước đây thật lâu, có người ở thái sơ cổ khoáng bên trong từng từng thấy Diệp Khuynh Tiên tượng đá.

Thái sơ cổ khoáng, bên trong rất thần bí, đi vào người cửu tử nhất sinh, rất khó sống sót, có các loại nguy hiểm cùng quái lạ.

Có điều, chung quy là có mấy người may mắn sống mà đi ra.

Tỷ như Thạch Hạo, hắn liền xuống đi qua, từng ở nơi đó học được lục đạo luân hồi thức mở đầu.

- Xem ra, là thời điểm đi một chuyến.

Thạch Hạo nói rằng.

- Ngươi muốn tiến vào thái sơ cổ khoáng?

Tào Vũ Sinh, Thiên Giác Nghĩ chờ đều phản đối, bởi vì chỗ đó quá quỷ dị, bây giờ đã bị phong.

- Bây giờ, ta đã trở thành chí tôn, lập tức đi xem một chút. Ta nhớ tới, nào còn có một cây trường sinh dược đây, nếu là có thể. Liền hái đi.

Thạch Hạo cố ý muốn phía trước, hoàn toàn không sợ hãi.

Thái sơ cổ khoáng, yên tĩnh vô biên, năm đó chảy ra rất nhiều dòng máu màu đen. Bị người liên thủ niêm phong lại, qua nhiều năm như vậy cũng không có người tiếp cận.

Cuối cùng, Thạch Hạo xuống, một mình đi tới, từ chối người cùng đi.

Phía dưới. Dường như mê cung giống như vậy, có thật nhiều con đường, năm đó Thạch Hạo hạ xuống cửu tử nhất sinh, nhưng là hiện tại hắn nhưng một đường thông suốt, chưa từng gặp nạn.

- Thì ra là như vậy, lại có một cánh cửa, ân, dẫn tới tiên vực?

Thạch Hạo lộ ra sắc mặt khác thường, cánh cửa kia khí tức rất quen thuộc, hắn không chỉ một lần từng thấy. Cùng Thạch Hạo thông suốt này giới thì môn giống như đúc.

Không nghĩ tới, ở này cổ khoáng bên trong càng cất giấu một toà môn, có điều đã bị phong chết!

Ngày xưa, Thủ Hộ giả đời sau Độc Cô vân cũng từng tìm đến nơi này, muốn tìm hắn tổ tiên manh mối, kết quả gặp phải dòng máu màu đen mãnh liệt mà ra, hắn chật vật đào tẩu.

Ầm!

Thạch Hạo thử nghiệm oanh kích, muốn nhìn một chút có thể không xuyên thủng, nếu là có thể, liền có thể từ nơi này tiến vào tiên vực. Điều này hiển nhiên là một con đường.

Một sát na, không tên khí tức bốc lên, cánh cửa kia chảy ra dòng máu màu đen, chảy cuồn cuộn.

- Thực sự là quái lạ. Không phải liên thông tiên vực môn sao, vì sao có không rõ khí tức tràn ngập, có dòng máu màu đen chảy ra?

Thạch Hạo tiếp tục oanh kích, cánh cửa kia vẫn không nhúc nhích, chỉ là không rõ cùng máu đen đồng thời chảy xuôi, ở đây hiện lên.

- Ta con đường trở về. Người phương nào khấu hưởng?

Mờ ảo mà thanh âm yếu ớt, như là từ ngàn trăm vạn năm trước bay tới, dường như cách vô tận thế giới, cách dòng sông thời gian.

Một sát na, Thạch Hạo trong lòng rung động, hắn biết đây là địa phương nào.

Nơi này cùng ba ngàn châu đảo Ác Ma mộ tiên giống như vậy, vô thượng cấm kỵ nhân vật con đường trở về!

Chỉ là, người cường giả này thật mạnh, hay là cũng có thể nói, hắn tới gần, có thể cảm ứng được có người oanh hắn lưu lại cánh cửa này.

- Hắn là ở tiên vực, vẫn là ở giới hải, cũng hoặc năm đó chỉ là đoạt tiên

vực một cánh cửa, luyện hóa sau, lưu làm tự dụng?

Thạch Hạo tự nói.

Đáng tiếc, cái kia cây trường sinh dược vẫn chưa nhìn thấy hình bóng, hắn chỉ ở cánh cửa này trước nhìn thấy một chút tàn tích, có trường sinh dược từng ở đây qua lại quá.

- Tiến vào nhập môn bên trong thế giới?

Thạch Hạo tìm khắp thái sơ cổ khoáng, mạnh đến hắn cảnh giới này, cũng mấy lần gặp phải hiểm tình, có điều đều bị hắn hóa giải, hắn đi khắp nơi sâu xa nhất khu vực.

Quả nhiên, hắn nhìn thấy một pho tượng đá, lại chính là Diệp Khuynh Tiên dáng dấp.

- Trùng hợp, hay là thật ở vô cùng năm tháng trước liền từng xuất hiện?

Thạch Hạo cau mày.

Bởi vì, tượng đá này quá cổ lão, thuộc về trên một kỷ nguyên, ở Tiên cổ thời kì lưu lại.

Nếu nói là Diệp Khuynh Tiên là Thái cổ trước lão yêu quái, Thạch Hạo cũng có thể nhắm mắt tiếp thu, nhưng là nếu nói là hắn là trên một kỷ nguyên sinh linh, hắn thì có bắn tỉa bối rối, khó có thể tin tưởng được.

Cuối cùng, Thạch Hạo rời đi thái sơ cổ khoáng, thế nhưng là mệnh Mục Thanh mọi người làm đánh dấu, nơi này cùng mộ tiên như thế, bị coi là con đường trở về, cực kỳ nguy hiểm.

Thạch Hạo cảnh cáo những người khác, không thể tiếp cận.

- Đại nhân, cửu thiên một chỗ phế tích bên trong lại có phát hiện mới!

Thạch thôn đệ tử bên trong có người bẩm báo Thạch Hạo.

Thạch Hạo tự mình đi tới, lần này, hắn có chút đờ ra, lập tức nhìn thấy không ít quen thuộc cảnh vật.

Chủ yếu là một khối tranh khắc đá, rất mơ hồ, nhưng cũng chân thực ghi chép một vài thứ.

Ở cái kia khắc đá bên trong, có một cái đại đỉnh, thôn nhả ra nhật nguyệt, ở nơi đó song song đứng hai cô gái, một là Diệp Khuynh Tiên, một là đã từng bạch y nữ đế, người sau bẻ nhuốm máu thuyền giấy.

Thạch Hạo đầu lập tức liền run lên!

Thiên đình hiện nay thế lực khổng lồ, thật muốn toàn lực ứng phó tìm tòi nghiên cứu một vài thứ, có thể rất nhanh tìm tới manh mối, năm đó tám trăm đội quân con em hơn nửa lưu ở thượng giới, bởi vậy thu phục các tộc không ít cường giả, xây dựng lên một hết sức kinh người tổ chức.

Như vậy, Thạch Hạo phân phó sau, rất nhanh sẽ có người cho hắn cung cấp các loại manh mối, tìm tới những này di tích.

- Thú vị, nha đầu này ở vô cùng dài lâu cổ đại năm tháng trước từng xuất hiện, ở đương đại cũng xuất hiện, đến cùng có lai lịch gì?

Tào Vũ Sinh cân nhắc, hắn cho rằng khả năng gặp phải người trong đồng đạo, có phải là cũng bị người mai phục, sống sót chính mình chôn chính mình, sau đó ở đời này hiện ra.

Thạch Hạo trầm mặc không nói, bởi vì, hắn từng thấy bạch y nữ đế, cho hắn ấn tượng quá sâu sắc, nghi tự không thuộc về cái này thời không người!

Ngày hôm nay chỉ có một chương.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1867: Đại Thanh Toán Đã Bắt Đầu

- Các ngươi tới tự ở đâu, không thuộc về cái này khoảng cách không sao?

Thạch Hạo ngửa đầu nhìn về phía trong tinh không.

Một mình hắn đứng tại trong màn đêm, không khỏi tự định giá, đầy trời tinh đấu sáng lạn, hắn mở ra Chí Tôn Thiên Nhãn, muốn phá vĩnh hằng, dòm thấu thời gian Trường Hà.

Cửu thiên thập địa ở giữa, có nhiều chỗ di phát hiện diệp nghiêng tiên dấu vết, ngay tiếp theo cũng phát hiện Nữ Đế một ít manh mối, cái này quả thực kinh người vô cùng.

Nhưng là giới hạn không sai rồi, đã không có càng tiến một bước phát hiện.

Đương thời không ngờ không thể tìm diệp nghiêng tiên, không biết nàng ở nơi nào, ở phương nào.

Biên Hoang một trận chiến chấm dứt còn chưa đủ để bốn trăm năm, nàng có thể đi nơi nào? Khắp nơi tìm thiên hạ, đều không có thể lấy được, có thể nàng năm đó cũng không tiến tiên vực, cứ như vậy vô thanh vô tức biến mất.

Tuy nhiên chuyện này rất cổ quái, sâu nghĩ tiếp rất kinh người, nhưng Thạch Hạo cũng không có khả năng đầu nhập quá nhiều tinh lực, còn có hơi trọng yếu hơn sự tình cùng đợi hắn.

Hắn muốn tu hành, muốn tại Đại Thanh tính ra lâm trước chính thức quật khởi!

Không là chính hắn, vì tộc nhân, vì thân bằng, hắn cũng phải sống sót, đầy đủ cường mới có thể, chỉ có như vậy hắn có thể thủ hộ một phương, không cho huyết cùng loạn cùng một chỗ vọt tới.

Hắn lại một lần nữa chuẩn bị ra đi, đi Đê Bá Thế Giới, lúc này đây phải mang theo càng nhiều nữa người!

Không có gì ngoài Mục Thanh, Thiên Giác Nghĩ, Xích Long bọn người bên ngoài, còn có 800 đội quân con em bên trong đích mấy trăm người, đều muốn cùng một chỗ mang đi qua, ma luyện bọn hắn.

Mạt pháp tiến đến, cái này phiến Thiên Địa lại để cho người tuyệt vọng, mà Đê Bá Thế Giới tuy nhiên cực độ nguy hiểm, nhưng là ẩn chứa hi vọng, tiến về trước chỗ đó nếu là chịu đựng xuống, đều cũng tìm được cực lớn chỗ tốt!

Lúc này đây, Cấm khu chi chủ cho niên hạn là 150 năm, kéo dài rồi!

Mục Thanh, Xích Long, Thiên Giác Nghĩ bọn người kích động, 150 năm, hơn nữa hiện tại tu đạo thời đại, đã qua 500 tái cánh cửa kia (đạo môn) hạm!

Có thể tại đâu đó tìm được cơ hội, đột phá đến Chí Tôn cảnh giới sao?

Bọn hắn tại chờ mong, nội tâm tình tiết phức tạp.

Oanh!

Sáng chói vầng sáng chiếu rọi, đầy trời phù văn lập loè. Trận văn bao vây lấy mấy trăm người đã đi ra Cấm khu, lần nữa đi vào Đê Bá Thế Giới chỗ đó.

Lúc này đây, Thạch Hạo đặc biệt cẩn thận, tựu là Thiên Giác Nghĩ, Mục Thanh bọn người cũng đều phi thường cẩn thận, bởi vì đã đến càng nhiều nữa người, cần chăm sóc.

Dù sao mặt khác đội quân con em không có bọn hắn cường, lúc đầu cần che chở.

150 năm, đối với bọn họ mà nói quả thực rất dài dằng dặc, có người tính cách vô cùng hiếu thắng, có thể cuối cùng không kiên trì nổi. Chết ở Lôi Điện Thâm Uyên phụ cận.

Đem làm lục tục có mười mấy người vẫn lạc về sau, Mục Thanh bọn người nghiêm khắc khuyên bảo, không được cậy mạnh, lượng sức mà đi.

Liền Thạch Hạo đều đã bị kinh động, lại tới đây, khuyên bảo bọn hắn, tương lai cơ hội còn rất nhiều, tất cả mọi người còn có thời gian phát triển, không cần như vậy lo nghĩ.

- Dục tốc bất đạt. Tu đạo, chú ý tự nhiên, chớ để cưỡng cầu!

Thạch Hạo ngữ khí trầm trọng, giảng thuật hắn là trở thành Chí Tôn. Kết quả lưu lại tai hoạ ngầm trải qua, nếu không có hắn trùng tu, hắn Đại Đạo chi lộ tựu cắt đứt.

Rất nhiều người xếp bằng ở Lôi Điện Thâm Uyên bên cạnh, không cưỡng cầu nữa.

150 năm vội vàng mà qua. Thạch Hạo có thể cảm giác được, bản thân tích lũy tiến thêm một bước làm sâu sắc rồi, nhưng là. Hắn đạo hạnh không có tăng trưởng, như trước không thể phá quan thành tiên!

Hắn nhẹ nhàng thở dài, thành quả tiên nhưng gian nan, dù là đi đến nhân đạo lĩnh vực cực đạo đỉnh phong rồi, nhưng nếu không có biện pháp càng tiến một bước.

Thật sự cùng tu đạo tuế nguyệt có quan hệ sao? Hắn nhíu mày, cũng từng nghe nói, tu đạo thành tiên rất khó khăn, cần phải thời gian đi chịu đựng, muốn thời gian dần qua ma, dù là đạo hạnh rất đủ rồi, không đến nhất định được tuổi tác cũng không được.

- Có lẽ, đây là đánh bóng, tại đã tốt muốn tốt hơn, như thế mới có thể chính thức nâng cao một bước.

Hắn tự an ủi mình.

150 năm qua đi, Thạch Hạo đi vào Lôi Điện Thâm Uyên trước tiếp dẫn Mục Thanh bọn người.

Mấy trăm đội quân con em rất phấn chấn, bọn hắn đạo hạnh tăng vọt, rất nhiều người đều lên cấp.

Nhưng là, trong đó lĩnh quân nhân lý lẽ tự sa sút, như trước không có đột phá đến Chí Tôn cảnh.

Cho tới bây giờ, những người này cũng đã 500 tuổi đã ngoài, có thể bọn hắn hay là nhìn không tới hi vọng, kiếm được kiếp trước Độn Nhất cảnh giới gông xiềng.

Không hề nghi ngờ, Thiên Giác Nghĩ, Mục Thanh bọn người sớm đã đứng tại Độn Nhất cảnh giới nhất tuyệt đỉnh lĩnh vực, chỉ kém một đường mà thôi, nhưng chính là đột phá không tiến Chí Tôn cảnh.

Hoàng Điệp nhẹ nhàng, sáng chói như hoàng kim, nó nhẹ nhàng mở ra cánh, Thiên Băng Địa Liệt, thần ngăn cản giết thần Phật ngăn cản giết Phật, nhưng chính là không thể trở thành Chí Tôn.

Lôi linh, thu hoạch lớn nhất, tu vi của bọn nó sớm đã truy chạy tới, mà lại tiến hóa ra hình thái càng phát ra kinh người, không là Chân Long, nhưng là khí thế không kém gì Chân Long.

Cái này ba đầu sinh linh đều có đại cao cỡ nửa người rồi, động tác tấn mãnh như tia chớp, lực sát thương quá lớn, tựu là Mục Thanh bọn người không muốn đồng thời mặt đối với chúng ba cái liên thủ.

Đáng tiếc, ba đầu lôi linh cũng không cách nào hóa thành Chí Tôn.

Trở về Thạch Thôn, thôn sau đích trên núi lại thêm một ít mộ phần, sinh lão bệnh tử không thể nghịch chuyển.

Lão tộc trưởng còn sống, năm đó tiên huyết ẩn chứa tràn đầy tánh mạng tinh khí, lại để cho hắn thọ nguyên gia tăng lên không ít, hôm nay tuy nhiên rất già nua, nhưng tinh thần còn đủ.

- Đổi khác một nhóm người!

Thạch Hạo nói ra, trước đó lần thứ nhất, hắn không có mang đi sở hữu tất cả đội quân con em, bởi vì Thiên đình cần bọn hắn, để lại một nửa.

Lúc này đây, hắn muốn dẫn đi đám người này.

- Ngao...

Tại ngắn ngủi nghỉ ngơi và hồi phục lúc, trong thôn truyền đến một tiếng thét dài, bị hù một đám tiểu thí hài đều nhảy dựng lên, qua nhiều năm như vậy Thạch Thôn yên lặng mà tường hòa, cái này tiếng hô quá kinh người.

- Thạch đầu, là tảng đá kia, nó sống lại đến rồi!

Có đứa bé kêu.

Ngay tại chín con rồng kéo hòm quan tài bờ, có một tảng đá tại nhấp nhô, tại tru lên, Đả Thần Thạch sống lại.

Đùng đùng!

Nó tại rạn nứt, tróc ra hạ rất nhiều bột đá, bên trong óng ánh sáng, phát ra Hỗn Độn khí, một cổ bàng bạc chi lực mênh mông cuồn cuộn mà lên.

Vèo!

Thạch Hạo trước tiên làm ra phản ứng, đưa tay ở giữa bắt lấy nó, rồi sau đó run lên tay ném hướng Vực Ngoại.

Bởi vì, khí tức của nó quá mạnh mẽ, sẽ làm bị thương đến thôn người.

Oanh!

Vực Ngoại, một khỏa đại tinh trực tiếp nổ tung rồi, bị Đả Thần Thạch đập trúng, hóa thành sáng lạn lửa khói, trong tinh không hủy diệt.

- Ngao, cái nào vương bát đản dám tập kích bổn tọa!

Đả Thần Thạch kêu to.

Sau một khắc, Thạch Hạo xuất hiện tại Vực Ngoại, đứng tại bên cạnh của nó, không sợ khắp Thiên Hỏa quang cùng với Tinh Thần mảnh vỡ, một tay đem nó niết...mà bắt đầu.

- Tiểu tử, ngươi cái gì cảnh giới?

Đả Thần Thạch giật mình, nó sống lại về sau, toàn thân đều bốc lên Hỗn Độn khí, có hóa thành chí bảo xu thế, kết quả rõ ràng nện bất động Thạch Hạo.

- Ta ngay cả Tàn Tiên đều tàn sát đã qua, ngươi muốn thử một lần sao?

Thạch Hạo hỏi.

Đả Thần Thạch lập tức không còn cách nào khác rồi, nguyên bản còn nghĩ đến sắt, cùng Thạch Hạo đọ sức một phen. Kết quả tại chỗ ỉu xìu.

Trở về đến mặt đất về sau, nó rất nhanh hiểu được từng ấy năm tới nay như vậy chuyện phát sinh, lập tức oa oa kêu to, la hét ầm ĩ lấy muốn vào Đê Bá Thế Giới.

- Cầu dẫn đường, ta muốn trở thành tiên ah!

Lúc này đây, Mục Thanh, Thạch Chung, Xích Long bọn người không có đi, bọn hắn cảm thấy, Lôi Điện Thâm Uyên đối với bọn họ ý nghĩa không lớn rồi, dù thế nào ma luyện, cũng không cách nào tiến vào Chí Tôn cảnh.

Cuối cùng. Thạch Hạo mang lên Thiên Giác Nghĩ, muốn thử lại lần nữa xem, cơ hội có thể đã đến, hắn hi vọng có người trở thành Chí Tôn, là những người khác thang ra một con đường.

Đương nhiên, Đả Thần Thạch là nhất định phải đi.

Lúc này đây, giằng co hai trăm năm, Thiên Giác Nghĩ như trước như cũ, không có đột phá. Bị một mực thẻ tại đâu đó!

Đả Thần Thạch tại đây hai trăm năm ở bên trong, rất điên cuồng, năn nỉ Thạch Hạo giúp nó bắt Lôi Trì, nó điên cuồng gặm nhiều cái. Xem Thạch Thôn đội quân con em con mắt đều thẳng.

Cuối cùng, nó càng là tại Đê Bá Thế Giới chỗ đó, điên Cuồng Giảo thạch đầu, xem Thạch Hạo đều một hồi im lặng.

Đả Thần Thạch cũng bị tạp trụ. Không thể trở thành Chí Tôn.

Bọn hắn trở về rồi, lại đến Thạch Thôn.

Ở kiếp này, Thạch Hạo hơn bảy trăm tuổi. Mà kỳ nhân như Mục Thanh, Thiên Giác Nghĩ tu đạo tuế nguyệt đợi cũng sẽ không biết so với hắn tiểu bao nhiêu, đáng tiếc, thứ hai đều bị ngăn trở.

- Vì cái gì, mạt pháp thời đại thật sự đáng sợ sao như vậy, chúng ta đã thay đổi một chỗ, tại Đê Bá Thế Giới chỗ đó đều tìm không được hi vọng.

Có người thở dài.

Tại kế tiếp mấy năm ở bên trong, Thạch Hạo lượt tra sách cổ, tìm kiếm đối sách.

Hắn rốt cục phát hiện mánh khóe, thượng một kỷ nguyên còn sót lại tàn phá ngọc thạch trong sách có chút ghi lại, vì hắn giải thích nghi hoặc.

Mạt pháp thời đại tiến đến, đáng sợ nhất chính là Thiên Ý một đao, chém qua thân hình, còn muốn thành đạo, sẽ phi thường khó, vô luận tiến về

trước chỗ đó, đều rất khó sửa đổi biến.

Đối với cái này những người này mà nói, thân ở nơi nào đều giống như tại kinh nghiệm lấy mạt pháp thời đại!

Bọn hắn đã trải qua kịch liệt nhất Thiên Địa kịch biến, tất cả mọi người bị Thiên Ý chi đao chém qua, kể cả Thạch Hạo năm đó đều suýt nữa ngoài ý muốn nổi lên.

Cái này khắc ở bọn hắn trong khung!

Thôn phía sau núi, cái ngôi mộ mới, cựu mộ, nhiều hơn rất nhiều, cái này lại để cho Thạch Hạo buồn vô cớ, Đại Tráng, Nhị Mãnh bọn người già rồi, mà bọn hắn bậc cha chú rất nhiều người đều không tại.

Tại hắn ly khai lúc, để lại tiên huyết dược, thế nhưng mà, không có người ăn.

- Cha ta nói, cho hắn ăn tương đương không công lãng phí, tạm gác lại tương lai, cho cần người của nó.

Bì Hầu nói ra, năm đó nhất bất hảo hài đồng ngày nay cũng đã dần dần già thay.

- Bì Hầu, Đại Tráng, Hổ Tử, Nhị Mãnh!

Thạch Hạo ôm lấy bọn hắn, lời nói khẽ run, có chút nghẹn ngào, nối khố đồng bọn đều rất già yếu rồi, hắn lo lắng sẽ không còn được gặp lại bọn hắn.

Thạch Hạo không dám đã đi ra, một lần bế quan mà quay về, tựu có nhiều người như vậy rời đi, rất nhiều người vĩnh viễn phân biệt, rốt cuộc nhìn không tới.

Hắn rất quan tâm những...này đồng bọn, sợ lại đi tu hành lúc, những người này cũng đều yên giấc tại mộ xuống.

Thạch Hạo trong tay còn có tiên huyết, trong thôn còn có thần dược,

nhưng là toàn bộ dùng tới, liệu có thể cứu được rồi bao nhiêu người? Hơn nữa, Đại Tráng, Nhị Mãnh bọn hắn cố ý không phục thực.

- Máu của ta có thể chứ?

Thạch Hạo cúi đầu, hắn còn không có có thành tiên, không có khả năng luyện thành Bất Tử huyết dược.

Nhưng là, hắn như trước nếm thử, rèn luyện chân huyết.

- Không muốn, này sẽ có tổn hại ngươi đạo hạnh, hôm nay ngươi cái gì đều không muốn muốn, mau mau đột phá nhân đạo tuyệt đỉnh, chỉ có thành tiên mới được là lẽ phải!

Đại Tráng một phát bắt được cánh tay của hắn.

- Không sao, để cho ta thử một lần.

Thạch Hạo lắc đầu.

Nhưng là, cùng với hắn cùng nhau lớn lên đồng bọn, đều cùng tiến lên trước, ngăn cản hắn làm như vậy.

- Mọi người có vừa chết, ngươi có thể lưu chúng ta bao lâu, cả đời hay là hai đời, sớm muộn gì muốn phân biệt, còn không bằng để cho chúng ta bình thường bụi quy bụi đất về với đất.

Hổ Tử nói ra.

Thạch Hạo buồn vô cớ, trong nội tâm đắng chát.

Hắn biểu hiện ra đã đáp ứng, nhưng đang âm thầm như trước xuất thủ, rèn luyện bản thân tinh huyết, tại ban đêm giúp bọn hắn tẩy lễ huyết nhục chi thân thể.

Tại kế tiếp trong thời gian, Thạch Hạo đem tây lăng ở dưới tiên thi đều đã luyện hóa được, trích mấy bình huyết dược, rồi sau đó hắn lại dẫn người

đi thượng giới.

Mấy trăm năm đi qua, Thiên đình đơn giản uy nghiêm, trở thành quái vật khổng lồ.

Mục Thanh, Thạch Chung, Chu Lâm bọn người làm vô cùng tốt, giáo hóa Hắc Ám sinh linh, hôm nay cửu thiên thập địa chiến hỏa đã tắt, Hắc Ám khu vực không hề huyết chiến.

Khắp nơi đạo thống đều thấy được nguyện lực chỗ tốt, đều tại khởi công xây dựng thần miếu, đạo quan (miếu đạo sĩ) đợi.

Nhưng là, loại này nguyện lực hấp thu, cùng Thạch Hạo chế pháp có quan hệ, cùng Thiên đình có quan hệ, ngày hôm nay hạ bình định, Thiên đình ở các nơi thành lập Thần Đình, nhất hùng hậu nguyện lực tụ tập mà đến.

- Có chút cổ quái.

Thạch Hạo tự nói, hắn cảm nhận được, đem làm đi vào thượng giới về sau, các nơi Thiên đình chỗ đứng thẳng hắn tượng thần trung. Tụ tập khổng lồ nguyện lực, hướng hắn mãnh liệt tới.

Đây là mấy trăm năm tích lũy, hôm nay đã đến một cái điểm tới hạn, lập tức đưa hắn ba lô bao khỏa.

- Đây cũng là một con đường, nguyện lực thành tiên...

Thạch Hạo nhíu mày, nhưng này cùng hắn hiện nay đang đi đường không tương xứng.

Bất quá, cái này đưa cho hắn thật lớn dẫn dắt, có lẽ có thể là Mục Thanh, Xích Long bọn người mở đưa ra hắn con đường đến.

Một trăm năm sau, Thạch Hạo hơn tám trăm tuổi.

Thiên đình càng phát cường thịnh, chân chính có quy mô. Nếu không

phải là tại mạt pháp thời đại, cái này nghiễm nhiên là một cái hoàng kim đại thế.

- Đã tìm được, đầu kia Rùa khổng lồ xuất hiện!

Một ngày này, Chu Lâm kinh hỉ, đến bẩm báo Thạch Hạo.

Những năm này, Thạch Hạo giao cho bọn hắn một cái nhiệm vụ, cái kia chính là tìm kiếm Chí Tôn cung điện, tìm kiếm Tề Đạo Lâm.

Chí Tôn cung điện đã tìm được, một tòa Rùa khổng lồ chở đi nó. Tại 3000 châu biên giới xuất hiện, xé rách đại địa, bụi mù cuồn cuộn.

Thạch Hạo tự mình ra tay, đuổi tới đó sau. Đem Rùa khổng lồ bắt giữ.

Người bình thường thật không có biện pháp bắt được nó, cái này đầu Rùa khổng lồ quá khổng lồ rồi, có được bất khả tư nghị lực lượng.

- Nó, không phải chân chánh vật còn sống. Thân hình bị luyện thành khôi lỗi, Nguyên Thần còn có một chút ta ý thức, đây quả thực là một kiện binh khí.

Thạch Hạo nhìn ra nó bản chất.

Hắn khi còn bé đã từng nhìn thấy qua cái này đầu Rùa khổng lồ. Ngay tại Thạch Thôn phụ cận, từng thò ra một cái lớn móng vuốt, che khuất bầu trời, lần nữa nhìn thấy, thoáng cái cách xa nhau tám trăm năm.

Năm đó, còn tưởng rằng Chí Tôn cung điện cố bố nghi trận, cái này Rùa khổng lồ chỗ chở đi cung điện là giả dối, hôm nay xem ra quá lo lắng, đây mới thực là truyền thừa.

- Sơn bảo xuất hiện tại Thạch Thôn, là nó rơi mất.

Thạch Hạo thở dài.

Quả nhiên, bắt giữ Rùa khổng lồ về sau, tại nó trên lưng trong cung điện

đã tìm được nguyên vẹn truyền thừa, bên trong có rất nhiều điển tịch!

- Lưu cho Thiên đình, dạy cho Thạch Thôn những hài tử kia!

Thạch Hạo nói ra, cái này truyền thừa phi thường không đơn giản.

- Tề sư phó!

Thạch Hạo sửa sang lại điển tịch lúc, trong lòng run lên, kêu to một tiếng.

Hắn thấy được một chiếc hồn đèn, nhưng đã tiêu diệt, tại đâu đó, có di ngôn, có khắc chữ, là Tề Đạo Lâm lưu lại.

Tề Đạo Lâm sinh thời lại đã tìm được Chí Tôn cung điện, mà lại, hắn phát hiện một con đường, thấy được cuối đường, chỗ đó có khiết Bạch Cốt chất môn hộ, hắn lưu lại hồn đèn về sau, xông vào.

Thạch Hạo hai mắt mỏi nhừ:cay mũi, rơi xuống nước mắt, trong miệng thì thào, không ngừng lặp lại lấy tề sư phó ba chữ.

Hắn biết nói, đó là nguyên thủy chi môn, năm đó Liễu thần, tiểu tháp tựu là theo cánh cửa kia (đạo môn) ly khai, Tề Đạo Lâm như thế nào cũng phát hiện? Tùy tiện xâm nhập, hồn đèn đã tắt, nói rõ hết thảy.

Thạch Hạo một người lên đường, trong lòng của hắn mang theo tổn thương, qua nhiều năm như vậy một mực tại lại để cho Thiên đình đội ngũ tìm kiếm Tề Đạo Lâm, kết quả lại đợi tới đây dạng một tin tức.

Hắn xông vào cái kia phiến không người khu, đối với hắn mà nói, Biên Hoang đều từng đại chiến qua, thì sao tại đây?

Bất quá, hắn biết đạo nơi này có cổ quái, hoàn toàn chính xác hấp dẫn mệnh hiểm cảnh, đều là tiên cổ lưu lại, cần cẩn thận một ít.

Một mảnh Huyết Trì, rất thê diễm, cách rất xa, lại để cho đem người thần hồn hấp thụ đi vào, đây là Thạch Hạo tiến vào không người khu hai

năm sau gặp được cảnh tượng.

- Chân Tiên chiến tử, không chỉ một cỗ thi thể, hóa thành huyết thủy, ngưng tụ thành trì.

Hắn nhìn ra chân tướng.

Nếu không có hắn là Chí Tôn, người bình thường đến nơi này, thật đúng là sẽ phát sinh nguy hiểm.

Thạch Hạo đưa tay ở giữa, thần quang vạn trượng, luyện hóa cái này khẩu Huyết Trì, nhìn một cái hay không còn có tinh túy, có thể không ngao luyện ra tiên huyết đại dược đến.

PHỐC!

Kết quả, một đoàn bùn đất bay ra, cái này Huyết Trì khô cạn, cái kia bùn đất nhanh chóng hướng hắn áp rơi mà đến.

Phanh!

Thạch Hạo niết pháp ấn, lúc này tựu oanh mở.

Cái kia bùn đất quá mức cổ quái, ăn mòn vạn vật, liền hư không đều cho dung mở.

- Bất Hủ người, Chân Tiên, chiến tử về sau, thi thể của bọn hắn chồng chất cùng một chỗ, huyết nhục thành bùn, là loại vật này!

Thạch Hạo hiểu rõ.

Huyết Trì không có tinh túy rồi, ân cần săn sóc ra bực này tà vật.

Cái này đoàn bùn nhão rất khủng bố, nếu không có Thạch Hạo đầy đủ cường đại, thật đúng là sẽ bị nó làm bị thương, cuối cùng liên tiếp ra tay, hắn đem bùn đất phong ấn, đây là ác vật, nhưng cũng là luyện khí hi hữu tài liệu.

Ba năm sau, Thạch Hạo tại rộng lớn không người khu không ngừng tìm kiếm, gặp một hồi ác chiến.

Đó là anh linh, bị nhốt một cái trong cổ động, có tuyệt thế pháp trận sáng lên, chính giữa có ngày xưa Bất Hủ người, Chân Tiên tàn hồn lột xác linh thể, thực lực khủng bố cực kỳ.

Bọn hắn mặc dù không có nhớ năm đó đỉnh phong cấp thực lực, nhưng là sẽ không so Tàn Tiên yếu hơn vài phần.

Thạch Hạo phát hiện như vậy một ổ anh linh, bất hủ người hóa thành, cũng có Chân Tiên tàn hồn hóa thành, tự nhiên tao ngộ nguy cơ, du đấu (hit and run) được rồi đã hơn một năm, mới toàn bộ gian nan chém giết!

- Tiên Vương nước mắt!

Năm năm về sau, tại Thạch Hạo muốn chấm dứt không người khu hành trình lúc, hắn thu hoạch một giọt óng ánh chất lỏng, cái kia khí tức rất khủng bố, đủ để đem Độn Nhất cảnh giới sinh linh tan chảy mất.

Cẩn thận phỏng đoán, hắn phát hiện một ít tinh thần lạc ấn, đây là Tiên Vương nước mắt, đối với nhân đạo lĩnh vực sinh linh có uy hiếp trí mạng.

- Ah...

Ở này một ngày, Thạch Hạo nghe được hét thảm một tiếng, ngẩng đầu quan sát, một đạo như như lưu tinh hào quang vạch phá bầu trời đêm, ngang cửu thiên thập địa, quá sáng chói.

- Một vị Tàn Tiên!?

Hắn kinh dị.

Hắn lập tức đồng tử, truy đuổi dưới đi.

Rồi sau đó, hắn thấy được, một thanh pháp tắc chi nhận, chém trúng tên kia Tàn Tiên, làm hắn chém làm hai đoạn, trụy lạc cả vùng đất, lập tức là

không sống nổi.

- Ai tại đuổi giết ngươi?

Thạch Hạo hỏi.

Cái này rất cổ quái.

Qua nhiều năm như vậy, hắn một mực đang tìm kiếm còn lại ba gã Tàn Tiên, kết quả một mực đều không có thu hoạch, chưa từng nghĩ nay Thần Mặt Trời quang vạch phá Thiên Địa, một gã Tàn Tiên vẫn lạc.

- Thanh toán... Đại Thanh toán đã bắt đầu!

Cái kia Tàn Tiên kêu to, trong mắt tràn ngập hoảng sợ.

P/s: Hai chương hợp nhất, cùng một chỗ đổi mới đi ra.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1868: Cả Đời Đạo Lữ

Tàn Tiên bị mổ là hai đoạn, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, ánh mắt dần dần tan rả, hắn lập tức thì không được.

- Nói, đến cùng chuyện gì xảy ra?

Thạch Hạo ra tay, một cổ Hạo Nhiên chi lực tuôn ra, định trụ Tàn Tiên thân thể, muốn bảo trụ tánh mạng của hắn.

- Bọn hắn... Nhanh đến rồi!

Tàn Tiên hồi quang phản chiếu, đột nhiên đại rống lên, toàn thân đều tại co rút, hắn Nguyên Thần tại đốt cháy, hóa thành quang vũ.

Thạch Hạo cả kinh, hướng về sau rút lui, trong hư không như là có một mảnh tinh cát, chảy xuôi mà qua, bao vây lấy cái kia pháp tắc chi nhận, hướng về phương xa cực tốc bỏ chạy.

Pháp tắc chi nhận đem Tàn Tiên chém giết, hôm nay hắn Nguyên Thần hóa thành quang vũ, cùng cái kia thần nhận dung cùng một chỗ, như vậy biến mất.

- Bọn hắn tại trở về trên đường, lưu lại ở dưới ấn ký sống lại rồi, phải hiểu cái này đại thế tình huống.

Quang Vũ Trung, truyền đến Tàn Tiên cuối cùng thê lương tiếng kêu.

Thạch Hạo đã minh bạch, có chút sinh linh đã tài giỏi dự cái này thế giới rồi, tại ra tay, hiểu rõ bên này tình huống, bất quá có lẽ khoảng cách bên này còn rất xa mới đúng.

Nói cách khác, bọn hắn chân thân liền trực tiếp xuất hiện!

Một vị Tàn Tiên vẫn lạc, cứ như vậy bị mất mạng!

Thạch Hạo thân thể nhẹ nhàng, tại trong hư không cất bước, một tung tựu là rất nhiều vạn dặm, hắn đuổi theo, nhìn xem cái kia pháp tắc chi nhận đến tột cùng phải về quy gì địa phương.

Một chỗ núi lớn, nước sơn đen như mực, tại Thiên Khung nổi lên hiện, như là một thanh Thông Thiên chi kiếm chọc vào tại đâu đó!

Tại đi qua, nó không có xuất hiện qua, cái này sơn thể là gần đây mới hiện ra, hiển nhiên tại đây cùng tiên mộ, Thái Sơ cổ mỏ, là một đầu thông lộ.

Pháp tắc chi nhận cũng hóa thành quang vũ, chui vào màu đen sơn thể lên, như vậy biến mất không thấy gì nữa.

Thạch Hạo đồng tử co rút lại, hắn nhớ kỹ cái chỗ này, đem tới nơi này nhất định là một mảnh đáng sợ chiến trường. Muốn đổ máu phiêu lỗ.

Hắn đang suy đoán, những...này sinh linh đến cùng cần bao lâu mới có thể chính thức trở về, mới có thể đặt chân cái này thế giới?

Thạch Hạo càng phát ra có loại gấp gáp cảm giác, nhưng là. Lúc không đợi hắn, hôm nay tu đạo hơn tám trăm tái, thật là khó có thể thành tiên, ngày khác như thế nào đi nghênh chiến?

Thạch Hạo đã xong không người khu hành trình, trở lại hạ giới. Đi gặp Cấm khu chi chủ, hướng hắn thỉnh giáo, ngày đó khi nào sẽ tới đến.

- Ngươi quá lo lắng, kỳ thật, bọn hắn trở về tràn ngập khúc chiết, tối thiểu nhất lẫn nhau tại phòng bị, ít nhất cũng muốn trăm ngàn năm, thậm chí càng lâu xa.

Nghe tới Cấm khu chi chủ nói như vậy ngữ, Thạch Hạo khẽ giật mình, lại muốn lâu như vậy xa. Hắn thật đúng là có thời gian!

- Những cái kia sinh linh với ngươi cách xa nhau rất xa, ít nhất cũng cách xa nhau một hai cái kỷ nguyên, theo cái kia chỗ thần bí đi tới, cần dài dòng buồn chán tuế nguyệt.

- Cách xa nhau một hai cái kỷ nguyên?

Thạch Hạo trong lòng đại thụ xúc động.

- Thậm chí, có Đế Lạc niên đại quái vật sẽ xuất hiện, vậy thì cách xa nhau càng xa xôi rồi!

Cấm khu chi chủ lời nói rất nặng trọng, liền hắn nâng lên cái kia niên đại đều rất nghiêm túc.

- Đế Lạc thời đại, còn còn sống linh hoạt lấy?

Thạch Hạo hai hàng lông mày thâm tỏa, tin tức này làm cho người kinh hãi, đây cũng không phải là đích niên đại. Nghe được Đế Lạc hai chữ tựu sẽ khiến người sinh ra vô tận liên tưởng.

- Giải quyết xong hồng trần sự tình, lại đạp không đường về, đi thôi.

Cấm khu chi chủ nói ra.

Thạch Hạo nhẹ nhàng thở dài, một ngày kia. Thật muốn đạp vào không đường về, cái kia chính là muốn cùng tất cả mọi người sanh ly tử biệt rồi, không muốn lưu lại tiếc nuối mới tốt.

Tu đạo 800 tái, quay đầu hồng trần chuyện xưa, hắn một hồi trầm mặc.

Lờ mờ thấy được còn trẻ lúc, tội châu hỏa cây dâu hoa nở. Cái kia hồng y thiếu nữ tại hỏa cây dâu dưới cây rực rỡ cười, khắp Thiên Hồng sắc cánh hoa rơi, nàng tại nhẹ nhàng phất tay.

Thạch Hạo cái mũi mỏi nhừ:cay mũi, một hồi buồn vô cớ, đã nhiều năm như vậy rồi, còn không có quên, bất quá hắn một mực tại tu đạo trung vượt qua, cho nên mới có thể không tư không nghĩ.

Hỏa cây dâu hoa nở, từng mảnh óng ánh, cô gái kia một mình chờ đợi, chờ hắn trở về, thế nhưng mà, kết quả là lại cái gì cũng không có đợi đến lúc.

Một khi ở giữa, Thông Thiên cự trảo xé mở Biên Hoang Đế Thành, bắt đi khắp tội châu, cái kia cuối cùng một trận chiến ở bên trong, Thạch Hạo tận mắt nhìn thấy, lờ mờ nhìn thấy, cái kia xích y thiếu nữ một mình đứng ở tàn phá hỏa rừng dâu bên ngoài, trên mặt nước mắt, bất lực mà buồn bả nhìn qua hắn.

- Thanh toán a, ta rất muốn trở nên mạnh mẽ, giết tiến dị vực, chính tay đâm An Lan, Du Đà các loại..., đem nàng mang về đến!

Thạch Hạo nắm chặt Quyền Đầu, gầm nhẹ lấy, khó có thể quên, phảng phất ngay tại hôm qua, nếu như không nghĩ, cứ như vậy tu đạo mà qua cũng thì thôi, thế nhưng mà tự định giá lúc, trong nội tâm không rơi, chua xót khó tả.

Một tiếng nổ vang, hư không rạn nứt, Thạch Hạo thở dài, hắn có thể thay đổi biến cái gì? Chờ hắn thành tiên, cần rất nhiều năm về sau, lúc kia, ngày xưa thiếu nữ sớm đã tóc trắng rối tung.

Thậm chí, nàng hôm nay là hay không còn có thể sống được, còn sống trên đời, đều lưỡng khó nói.

Từng muốn chặt đứt chấp niệm, nhưng ngày nay xem ra, hết thảy thành không, rất nhiều người cùng sự tình không phải nói quên đi có thể quên đi.

- Không có bảo trụ ngươi, cuộc đời này chi tiếc!

Thạch Hạo nhìn xa hư không, hắn một lần cuối cùng tưởng niệm, bởi vì, tiếp tục nữa, không có kết quả chi niệm, chỉ biết làm sâu sắc tiếc nuối cùng đắng chát.

Hắn thật sự muốn tạm thời phủ đầy bụi cái kia đoạn tuế nguyệt rồi, mọi người nhiều năm không bao lâu, hắn muốn đem cái kia phần hồn nhiên dưới

chôn.

Bởi vì, lại đi tự định giá, thật sự đối với hôm nay Vân Hi quá không công bình, hắn qua nhiều năm như vậy một mực tại tu đạo, thiểu hồi trở lại Thạch Thôn, chỉ vì trong lòng có mồi lửa cây dâu dưới cây thiếu nữ hoài niệm, không thể thản nhiên đối mặt Vân Hi.

Thạch Hạo về tới Thạch Thôn, kéo Vân Hi tay, nhìn xem nàng, đã nhiều năm như vậy, nàng phong thái chưa giảm, tử sắc sợi tóc óng ánh, hai mắt tinh khiết, phong thái tuyệt thế.

Vân Hi hơi có nghi hoặc, ngẩng đầu nhìn hắn.

- Những năm này, thực xin lỗi.

Thạch Hạo mở miệng, thanh âm rất nhẹ, nhưng lại rất chân thành.

- Vì sao nói như vậy?

- Bởi vì, chúng ta thật sự không giống một đôi đạo lữ, là ta có bị thua đến ngươi.

Thạch Hạo lòng có áy náy.

- Ngươi không có sai, muốn tại đây mạt pháp thời đại quật khởi nói dễ vậy sao, ngươi lẽ ra mất ăn mất ngủ, khổ tu tiên công mới đúng, không cần hướng ta nói xin lỗi.

Vân Hi nhu hòa nói.

Nàng màu da trắng nõn, trong suốt như ngọc thạch, con mắt linh động, mỗi tiếng nói cử động đều phong thái hơn người.

- Bế quan khổ tu, chưa hẳn có thể thành tiên.

Thạch Hạo nắm tay của nàng, nói:

- Cửu thiên thập địa đại biến dạng, mà ngươi nhưng vẫn đứng ở hạ giới, chưa bao giờ đi đi vừa đi, nhìn một cái, ta mang đến ngươi quan sát hôm nay tráng lệ Sơn Hà.

- Ở đâu có thời gian!

Vân Hi lắc đầu, tỏ vẻ cự tuyệt.

- Vậy cũng là tu hành, đi thôi.

Thạch Hạo mang theo nàng, muốn đi thượng giới, cũng rất nghiêm túc nói ra:

- Ngươi rất nhiều năm cũng không có trở lại thiên nhân tộc rồi, ta với ngươi cùng đi xem một cái.

Đem làm nghe đến mấy cái này lời nói, Vân Hi thân thể run lên, nàng thật sự rất tưởng niệm, cuối cùng gật đầu đã đáp ứng. Muốn xoay chuyển trời đất Nhân tộc.

Thạch Tử Lăng vợ chồng nở nụ cười, xem của bọn hắn ly khai, hai người vui mừng mà thỏa mãn, như là giải quyết xong một cái cọc tâm nguyện giống như.

- Cuối cùng thấy được ngày hôm nay.

Hai người hôm nay đều có chút bạch sắc sợi tóc. Không hề tuổi trẻ, đây là không thể tránh khỏi, mặc dù không già nua, nhưng tuế nguyệt thật sự đã tại trên người bọn họ lưu lại dấu vết.

- Tốt, tốt. Tốt!

Lão tộc trưởng Thạch Vân Phong thoải mái mà cười cười, hắn thập phần già yếu, nhưng lúc này tinh thần coi như đủ, đưa mắt nhìn Thạch Hạo cùng Vân Hi bóng lưng biến mất.

Đem làm Thạch Hạo giá lâm Thiên Chi Thành lúc, thiên nhân tộc kịch

chấn, lúc cách hơn tám trăm năm, hắn xuất hiện lần nữa nơi đây, lại để cho nên tộc lại là sợ hãi lại là khiếp sợ.

Cái này nếu theo chân bọn họ tính sổ toàn tộc tất nhiên diệt, cho nên thiên nhân tộc phi thường sợ hãi. Vô cùng lo lắng, ngày xưa một ít người trong cuộc mặt mũi trắng bệch.

- Ta vô tình ý trả thù, việc ngày xưa, tựu khiến nó Tùy Phong mà tán a.

Thạch Hạo bình thản nói.

Thiên nhân tộc một ít cao thủ tại thời khắc này quả thực thiếu chút nữa hoan hô đi ra, thần kinh căng thẳng thoáng cái lỏng rồi, nhất là, bọn hắn thấy được Vân Hi, có chỗ hiểu ra, càng thêm buông lỏng.

- Vân Hi nhớ nhà, ta mang nàng trở về nhìn một cái.

Thạch Hạo nói ra.

- Tốt. Tốt, chúng ta cũng muốn nàng, một mực tại ngóng trông nàng trở về.

Một cái túc lão thanh âm hơi rung động, kích động chạy ra đón chào.

- Lão Thiên Nhân còn có ở đây không?

Thạch Hạo hỏi. Mạt pháp thời đại đã đến, hắn cảm thấy lão gia hỏa kia rất khó lâu dài tồn sống sót.

Đem làm nghe được câu này, thiên nhân tộc rất nhiều người đều lộ ra thần sắc lo lắng, rất là bất đắc dĩ, cáo tri Lão Thiên Nhân mệnh không lâu vậy, hôm nay đã dầu hết đèn tắt.

Thạch Hạo, Vân Hi vấn an. Quả nhiên gặp được xương bọc da, hốc mắt hãm sâu, hai mắt vô thần lão gia hỏa.

- Ta tại mấy trăm năm trước đáng chết đi, một mực tại ráng chịu đi, bởi

vì trong lòng có cố chấp niệm, không yên lòng thiên nhân tộc, ngày hôm nay chứng kiến ngươi đã đến rồi, bỏ qua dĩ vãng ân oán, ta khả dĩ Vô Ưu tọa hóa.

Lão Thiên Nhân hàm cười nói.

Hơn nữa, ngay tại sau đó không lâu, tánh mạng của hắn khí cơ đoạn tuyệt, như vậy khô héo, đã bị chết ở tại tuế nguyệt xuống.

Thiên nhân tộc thảm thiết khóc.

Thạch Hạo một hồi không nói gì, lão gia hỏa này thật đúng là có thể chịu đựng, một mực đợi đến lúc hắn đã đến, mới nuốt xuống cuối cùng một hơi.

Hắn trong lúc nhất thời không cách nào đã đi ra, bởi vì Vân Hi phải ở chỗ này tế bái, muốn đi theo tiễn đưa Lão Thiên Nhân hạ táng.

Mấy năm sau, Thạch Hạo cùng Vân Hi bỉ dực cùng bay, chạy tại sông núi đầm lầy ở giữa, đã trở thành chính thức đạo lữ, các nàng song túc song phi.

Thạch Hạo chỉ điểm Vân Hi tu đạo, đồng thời, hắn đã ở nghiên cứu nguyện lực, muốn mở lại trừ ra một con đường khác, là Mục Thanh, Xích Long bọn người an bài tốt.

Năm tháng dằng dặc, trong nháy mắt, gần hai trăm năm đi qua.

Thạch Hạo đã hơn một ngàn tuổi, pháp lực cái thế, tại nhân đạo trong lĩnh vực, không người có thể đưa ra phải, đồng thời hắn tại thăm dò tiên đạo, tuy nhiên chưa thành tiên, nhưng đã có một ít tâm đắc, có không ít ngoại nhân rất khó tưởng tượng nhận thức.

Thiên đình, càng phát ra cường thịnh, mỗi ngày ở giữa, Thạch Hạo không cần đi để ý tới, thì có vô số nguyện lực ngưng tụ mà đến, gia trì tại trên người của hắn.

Nghiễm nhiên ở giữa, hắn khả dĩ tạ nguyện lực liền có thể hóa ra một đạo Chí Tôn thân, cùng chủ thân không có gì khác nhau.

Những năm này, hắn chủ thân như trước tại đi dĩ thân vi chủng đường, mà cái kia nguyện lực ngưng tụ Chí Tôn thân cũng tại đi tới một con đường khác, cùng tiên cổ tế linh hồn người chết gần, tạ này thành tiên.

Hai con đường, hắn đều tại đi, thậm chí cảm thấy được, nguyện lực thành tiên có lẽ trước một bước đạt thành, tương đối dễ dàng.

Cái này hai trăm năm đến, Thạch Hạo cùng Vân Hi một mực cùng một chỗ, là chân chính đạo lữ, hành tẩu ở thế gian lúc, khắp nơi cường giả đều muốn lên trước lễ kính.

Vân Hi điềm tĩnh như tiên, cái này đoạn tuế nguyệt xuống, nàng phảng phất về tới thiếu nữ thời đại, tinh thần phấn chấn phồn vinh mạnh mẽ, thủy chung đều mang theo cười ôn hòa, ngoái đầu nhìn lại ở giữa, phong tình tuyệt thế.

Cái này một ngàn năm đến, Mục Thanh, Xích Long, Thiên Giác Nghĩ, Hoàng Kim Sư Tử bọn người như trước không có vượt qua đạo kia khảm, không thể trở thành Chí Tôn.

- Mạt pháp thời đại, ngươi muốn đứt rời bao nhiêu anh kiệt đường?!

Thạch Hạo thần sắc mặt ngưng trọng, tu đạo một ngàn năm, sớm đã vượt qua 500 tuổi cái kia cấm kị chi tuyến, có thể những người kia vẫn không thể thành công, đủ để báo trước đi một tí sự tình.

Hắn mơ hồ trong đó cảm thấy, dù là tu đạo cả đời, thân đến lúc tuổi già, những người này hơn phân nửa cũng chỉ sẽ đi tại chặn đường cướp của lên, không có cách nào vượt qua đạo kia rãnh trời.

Cũng không bọn hắn không được, mà là Thiên Địa ngăn chặn con đường của bọn hắn!

- Không có sao, chúng ta còn có rất nhiều thời gian, mới một ngàn năm mà thôi, có thể nào yêu cầu xa vời trực tiếp trở thành Chí Tôn, phóng nhãn cái này kỷ nguyên, có ai tại thiên tuế tả hữu trở thành Chí Tôn?

Thiên Giác Nghĩ đỉnh đạc nói, tận lực nhẹ nhõm.

Thạch Hạo im lặng, người khác có lẽ không có tư cách kia, thế nhưng mà Thiên Giác Nghĩ thân là mười hung hậu đại, hắn có lẽ khả dĩ tại một hai ngàn mùa màng là Chí Tôn mới đúng.

Bỏ lỡ Thịnh Thế, tại đây Đại Đạo Phiêu Miểu, linh khí khô héo thời đại, Thiên Giác Nghĩ bọn người bị ngăn cản đánh, lâm vào không cách nào thành đạo ác liệt đại trong hoàn cảnh.

Gần đây một thời gian ngắn, Thạch Hạo một mực tại suy nghĩ, hắn đã có nào đó quyết đoán.

- Ngươi... Có phải hay không muốn rời đi, đi thôi, ngươi ứng chưa từng có từ trước đến nay, sớm đi quật khởi!

Vân Hi nói ra.

Thạch Hạo khẽ giật mình, hắn xác thực muốn rời đi, mang theo Thiên Giác Nghĩ, Mục Thanh bọn người đi một chỗ, nếm thử cải biến bọn hắn tu đạo Vận Mệnh.

- Không muốn áy náy, không muốn lo lắng ta, những năm gần đây này ta rất thỏa mãn. Ta biết nói, ngươi sớm muộn gì có một ngày sẽ trở thành tiên, mà ta lại chỉ có thể ở hồng trần trung cùng ngươi cả đời, chỉ này... Cả đời cũng tốt! Có một ngày như vậy, ngươi cuối cùng sẽ rời đi, mà ta cũng đã già đi...

Vân Hi nói xong, hai mắt mang theo hơi nước, nhịn xuống không khóc.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1869: Thay Lối Của Hắn

Thạch Hạo nghe đến mấy cái này lời nói, tâm đều là run lên, thật không tốt thụ, thực sẽ có một ngày như vậy?

Hắn ôm Vân Hi, nói khẽ:

- Sẽ không đâu, ngươi sẽ không già đi, vĩnh viễn đều còn trẻ như vậy, ta sẽ cho ngươi đoạt đến không già dung nhan!

Hắn không sở trường an ủi người, chân thật nói trong lòng cảm thụ, đối với lúc này Vân Hi, hắn càng phát ra có loại áy náy, đem làm nghĩ đến có như vậy một ngày, khó có thể tiếp nhận!

Vân Hi mỉm cười rơi lệ, hơi thương cảm, có mấy phần tiếc nuối, đồng thời cũng cuối cùng bình thường trở lại, nói:

- Ta biết nói, sẽ có một ngày như vậy, nhưng ta không có tiếc nuối, cả đời đã sống phong phú, đặc sắc, chúng ta một đường đi qua, đã khóc, cười qua, sở hữu tất cả những...này đều ghi khắc trong lòng ta, cuộc đời này vĩnh viễn không quên mất.

Nàng càng như vậy nói, Thạch Hạo trong nội tâm vượt không không Lạc Lạc, nhẹ nhàng hôn lên trắng muốt trên trán, nói:

- Không cần nhiều muốn, đi, cùng đi với ta!

Hắn muốn đi địa phương gặp nguy hiểm, hoàn toàn chính xác muốn để lại hạ Vân Hi, một mình mang theo Mục Thanh, Xích Long bọn người ra đi, nhưng bây giờ hắn cải biến chủ ý, một đường đồng hành.

- Ngươi không muốn băn khoăn ta...

- Đi!

Thạch Hạo rất bá đạo, nắm ở nàng nhỏ nhắn mềm mại eo, tiến về trước Thiên đình.

Các nơi đều có Thiên đình cung khuyết, chính giữa đứng thẳng Thạch Hạo tượng thần, nguyện lực nồng đậm, mãnh liệt bành trướng, đây là một cổ lực lượng kinh người.

Hôm nay Thạch Hạo dù là không lộ diện, cũng đủ để điên đảo Càn Khôn, có thể trong chốc lát sát phạt các nơi, chỉ dựa vào lấy cái này nguyện lực như vậy đủ rồi, có thể ở các nơi ngưng tụ thành hình người, hiển hóa thế gian.

- Mục Thanh, các ngươi tới.

Thạch Hạo truyền âm, tại một tòa cự trong nội cung mở miệng, Thiên đình ở các nơi sở kiến cự trong nội cung, sở hữu tất cả tượng thần đều phát sáng lên, phát ra sáng lạn Thánh Huy, truyện xuất ra thanh âm.

Đây cũng là nguyện lực diệu dụng, tại thiên hạ các nơi, dù là cách xa nhau vô tận xa, cũng có thể tạ này mà hiển hóa, liên lạc với mọi người.

Một ngày này, Mục Thanh, Xích Long bọn người được triệu hoán, hướng bên này chạy đến.

Đem làm người tề tựu về sau, Thạch Hạo dò xét tất cả mọi người tu vi, cau mày, nói:

- Các ngươi phần lớn đều đi kiếp này pháp con đường này, ngày nay lại khó tiến thêm rồi, ta muốn cho các ngươi lại nếm thử một con đường khác.

Những người này phần lớn dùng kiếp này pháp làm chủ, bởi vì tiên cổ pháp muốn đạt đến tối cao tầng thứ, cần hoàn mỹ vô hạ đạo loại, thế nhưng mà thượng đi đâu tìm tìm?

Năm đó, tiểu Thiên Vương, Trích Tiên, Đại Tu Đà bọn người sớm đã chia cắt đã xong, không có để lại.

Không có gì ngoài kiếp này pháp bên ngoài, Mục Thanh bọn người cũng đều học được Thạch Hạo khai sáng pháp, nhưng lại chỉ tham ngộ khảo thí, không có cách nào chính xác toàn bộ kế thừa.

Bởi vì, vừa bắt đầu một bước kia tựu ngăn cản tất cả mọi người, cần muốn dĩ thân vi chủng, cái này quá gian nan, tựu là Thạch Hạo năm đó phóng ra một bước kia lúc, cũng bỏ ra khó có thể tưởng tượng một cái giá lớn, cửu tử nhất sinh.

Kinh diễm như Mạnh Thiên Chính, ngày xưa cũng không có ở dĩ thân vi chủng trên con đường này triệt để thành công, kém một bước, cuối cùng nhất suýt nữa thân tử đạo tiêu (*), đạo hạnh phế bỏ rất nhiều năm, trùng tu mặt khác pháp.

Thạch Hạo một mực tại nghĩ biện pháp, chính mình chỗ đi ra con đường này, có lẽ khả dĩ lướt qua dĩ thân vi chủng đạo kia cửa khẩu mới tốt, như thế nào cụ thể mở ra có thể thực hiện chi lộ, đây là hắn từng ấy năm tới nay như vậy một mực tại khổ tư vấn đề.

Hắn tin tưởng, sớm muộn gì có thể giải quyết!

Bất quá, ngày nay lúc không đợi hắn, Thạch Hạo thiệt tình hi vọng những người này sớm chút trở nên mạnh mẽ, khả dĩ đi theo tại hắn tả hữu, mà không phải vây ở hồng trần ở giữa.

- Nếu như cho các ngươi không rảnh đạo loại, các ngươi có thể không càng tiến một bước?

Thạch Hạo hỏi.

Thạch Chung, Chu Lâm bọn người há hốc mồm, bọn hắn cũng đã đi lên kiếp này pháp con đường này, bỏ lỡ dung Hợp Đạo loại thời cơ, còn thế nào đi lại tu?

Ngoài ra, như vậy hạt giống là vật báu vô giá, trên đời khó cầu, năm đó tựu không có mấy người, cũng đã bị đi tiên vực những người kia mang đi, ngày nay trả hết đi đâu tìm tìm?

Bọn hắn biết nói, năm đó tựu là Thạch Hạo đều không có được như vậy hạt giống, bất đắc dĩ, mới đi thượng dĩ thân vi chủng con đường.

- Đại huynh, ngươi cũng đừng có phí tâm, cái loại nầy tiên trân, muôn đời đến có thể có bao nhiêu khỏa, chúng ta không cần, đi kiếp này pháp con đường này, sớm muộn gì sẽ thành công!

Thạch Chung nói ra.

- Những...này các ngươi không cần lo cho, ta chính là hỏi, nếu như cho các ngươi tìm đến, các ngươi dám trùng tu sao?

Thạch Hạo hỏi.

- Dám, có cái gì không dám, chỉ là, loại đồ vật này quá hiếm trân, hôm nay Thiên Địa đều khô héo rồi, thượng đi đâu tìm tìm?

Chu Lâm lẩm bẩm.

Thạch Hạo nhẹ gật đầu, hắn muốn khiến cái này người đem tiên cổ pháp cùng kiếp này pháp cùng một chỗ tu luyện, mà... sau va chạm, nói không chừng có thể sinh ra kịch biến, cuối cùng nhất phá quan thành đạo.

Bởi vì, hắn trước kia lúc tựu là cùng tu lưỡng pháp, hai con đường đều đi.

- Tốt, các ngươi chuẩn bị sẵn sàng, sau đó không lâu chúng ta xuất phát!

Thạch Hạo nói ra.

Tất cả mọi người giật mình, thật đúng là có hoàn mỹ vô hạ hạt giống tồn thế? Điều này sao có thể, những...này là có định số, còn có thể lưu lại lấy?

Sau đó, Thạch Hạo lại để cho bọn hắn đi tìm Tào Vũ Sinh, Thiên Giác Nghĩ, cũng phải mang theo hai người kia, cùng nhau đi tới.

- Ta cũng muốn đi chuẩn bị một phen!

Thạch Hạo nói ra, hắn tiến về trước hạ giới.

Mục Thanh bọn người giật mình phát hiện, trên lưng hắn Đại La Kiếm Thai, rất trịnh trọng, đủ để nói rõ việc này nguy hiểm, bởi vì này đoạn tuế nguyệt đến nay, Thạch Hạo cơ hồ đều không cần binh khí.

Hơn nữa, hắn cùng thủy tinh đầu lâu, kim sắc thủ chưởng cốt, nhỏ máu ánh mắt bắt đầu câu thông, đây là theo Tây Lăng Giới mang đi ra ba cái lão yêu quái.

Những năm này đến nay, bọn hắn đại đa số thời gian đều yên tĩnh bất động, tại ngủ say.

- Ngươi nghĩ thông suốt, muốn theo chúng ta dung hợp?

Thủy tinh đầu lâu kinh ngạc.

- Không, lúc này đây, chỉ là mượn thủ chưởng dùng một lát!

Thạch Hạo nói ra, nhìn xem cái con kia kim sắc cốt chưởng, đối với thủy tinh đầu lâu còn có ánh mắt, hắn nói cái gì cũng sẽ không biết dung hợp, cái kia liên quan đến đã đến đầu lâu Nguyên Thần, quá nguy hiểm.

Cuối cùng nhất, bọn hắn một phen mật ngữ, đạt thành điều kiện, cái con kia kim sắc cốt chưởng cùng Thạch Hạo tay trái dung hợp lại với nhau!

Mục Thanh bọn người phi thường giật mình, đồng thời vô cùng lo lắng, bọn hắn biết nói, Thạch Hạo một mực rất phản cảm, không muốn cùng ba cái lão yêu quái đàm điều kiện dung hợp, kết quả hôm nay lại làm như vậy. Có thể thấy được, muốn đi địa phương cỡ nào khủng bố.

- Đừng lo lắng, không có gì lớn. Hổ khẩu đoạt răng, muốn có thu hoạch,

nhất định phải phải làm tốt các loại chuẩn bị.

Thạch Hạo cười cười.

Hắn dẫn theo không ít người, như Hoàng Điệp, Đả Thần Thạch, lôi linh, Hoàng Kim Sư Tử, Mục Thanh các loại..., cùng nhau ra đi, những điều này đều là lập tức người nổi bật.

Thiên Giác Nghĩ, Tào Vũ Sinh tự nhiên cũng đứng tại Thạch Hạo tả hữu, muốn cùng nhau đi tới.

Trở về thượng giới, tiến vào Cửu Thiên khu vực, Thạch Hạo mang người đi vào Thiên Thần thư viện địa chỉ cũ, mượn nhờ tại đây một tòa khổng lồ Truyền Tống Trận, oanh một tiếng, sáng rọi chiếu sáng bầu trời đêm, bọn hắn từ nơi này biến mất.

Bọn hắn tại Vượt Qua Thời Không, vô số tinh hải rút lui mà đi, tiến vào một mảnh tịch mịch chi địa.

- Cái này là muốn đi đâu ở bên trong?

Đem làm chiến thuyền tái của bọn hắn đi ra lúc, tốc độ không giảm, như trước tại cực tốc xông về trước.

Đột nhiên, phía trước xuất hiện lục ý, một cây thảo, cự lớn vô cùng, phiến lá lật qua lật lại, đem trong tinh không mấy khỏa đại tinh cùng một chỗ cho cuốn xuống dưới, rồi sau đó trực tiếp nuốt.

- Trong truyền thuyết Thực Tinh thảo!

Thiên Giác Nghĩ ngược lại hít một hơi hơi lạnh.

Thứ này, mặc dù không có thanh tỉnh cao cấp ý chí, nhưng là thực lực thập phần khủng bố, sinh linh gặp gỡ nó chỉ có thể đi vòng qua.

- Coi chừng, chúng ta tiếp cận nơi muốn đến, nơi này có cổ quái. Đồng thời, nơi đây thật sự thai nghén lấy mấy khỏa cao cấp nhất hạt giống, nhìn

xuyên muôn đời, chúng đều xem như tuyệt thế đạo loại, nếu có thể có sở hoạch, con đường tu đạo sẽ vô cùng huy hoàng.

Thạch Hạo nói ra.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1870: Giới Phần Cựu Lộ

Thực Tinh thảo, thuộc về Tiên Thiên Thần Chích, cực lớn vô cùng, cắm rễ tại trong vũ trụ, xanh mơn mởn, nhẹ nhàng giãn ra lưỡi rắn giống như phiến lá, liền tướng tinh cầu cuốn đi qua, nuốt cái sạch sẽ.

Đáng tiếc, tuy nhiên là Tiên Thiên Thần Chích, sinh ra đời Hỗn Độn ở bên trong, nhưng nó không có đẳng cấp cao ý chí, nói cách khác loại sinh vật này sẽ phi thường khủng bố, nó hơn nữa là bằng vào một loại bản năng.

- Nơi này là giới mộ, tương truyền, rất nhiều tàn phá cổ đại Đại Thế Giới điệp gia không sai, chỉ có tại đây còn có thể tìm được hoàn mỹ đạo loại!

Thạch Hạo cáo tri.

Năm đó, hắn vẫn còn Thiên Thần thư viện lúc liền tới qua, hơn nữa tận mắt nhìn đến qua hoàn mỹ hạt giống, đáng tiếc năm đó không ai có thể đạt được.

Tào Vũ Sinh toát cao răng tử, hắn cũng đã tới, chứng kiến cái này phiến quen thuộc chi địa, tương đương im lặng, một ngàn năm trước hắn còn còn trẻ tựu từng lúc này lịch lãm rèn luyện, hôm nay lại tới nữa.

Chung quanh, đại tinh một khỏa lại một viên, nhưng đều là không trọn vẹn, như là đi vào một mảnh Di Khí Chi Địa.

Lờ mờ vũ trụ, khắp nơi đều là tàn phá cảnh tượng, xa xa nổi lơ lửng rất nhiều cổ đại lục, lộ vẻ toái mất Tinh Thần, bị kiếm quang chém ra quy tắc, cái gì cần có đều có.

Mục Thanh bọn người rốt cục minh bạch, vì sao tại đây bị gọi giới mộ, bởi vì chứng kiến đến đều là tinh xương cốt, đại lục tàn khối, như là vũ trụ

phế tích.

- Oanh!

Đột nhiên, cái kia gốc Thực Tinh thảo động rồi, mấy mảnh lá cây như là lục sắc như cự long, hướng phía Thạch Hạo bọn hắn cái này chiếc chiến thuyền tịch cuốn tới.

Thạch Hạo đứng ở đầu thuyền, nhẹ nhẹ một chút, nhu hòa hào quang tách ra.

Ầm ầm!

Cái kia cây cỏ pháp lực mênh mông cuồn cuộn, mang theo mây khói, Lục Quang sáng chói, cả gốc như là đốt cháy...mà bắt đầu, chung quanh rất nhiều tàn phá đại tinh đều vì vậy mà kịch chấn, sau đó nổ tung.

Vũ trụ đều rạn nứt rồi, hình thành một tòa lại một tòa Thâm Uyên.

Thạch Hạo chỉ đầu hào quang hàng tỉ sợi, giam cầm này cây cỏ, rồi sau đó xoẹt một tiếng đem nó chấn bay ngược hướng Hắc Ám vũ trụ ở chỗ sâu trong.

Sau đó, phụ cận bình tĩnh lại, tinh đấu hủy diệt, lưu lại vô tận bụi vũ trụ cát bụi.

- Tương đương với chí tôn chi lực, nhưng là nó thiếu khuyết biến hóa, không đáng để lo.

Thạch Hạo nói ra, đây là hắn đối với Thực Tinh thảo đánh giá.

Tào Vũ Sinh ngẩn người, năm đó bọn hắn tới nơi này lúc thế nhưng mà tránh đi Thực Tinh thảo, không dám tới gần, hôm nay lại đến nơi đây mấy có thể nói muốn đi ngang sao?

Bọn hắn một đoàn người tiếp tục đi về phía trước, tựa như ảo mộng, xuyên qua rất nhiều trọng như kết giới giống như chùm tia sáng mang, xâm

nhập giới mộ ở chỗ sâu trong, mỗi một lần đi ngang qua qua một mảnh tàn phá Cổ Giới.

- Đây là cái gì sinh vật, thật lớn!

Sau đó không lâu, bọn hắn thấy được một đầu sinh vật hình như linh cẩu, mọc ra Long Giác, mọc lên Chu Tước cánh, hoành tại phía trước, so tinh đấu đều muốn cự lớn hơn nhiều.

Đó là một cỗ tử thi, trăm triệu năm trước toàn thân tinh khí tựu khô cạn.

- Tiên Thiên Thần Chích, sinh ra đời tại Hỗn Độn ở bên trong, nếu như còn sống, tối thiểu nhất cũng phải có Chí Tôn đã ngoài thực lực.

Thạch Hạo lời bình.

Bọn hắn thả chậm tốc độ, chiến thuyền chạy chậm rãi, không hề xuyên việt kết giới, mà là đang một mảnh lờ mờ trong vũ trụ đi về phía trước, Thạch Hạo nhớ rõ nơi này có tạo hóa.

- Đã tìm được, đến rồi!

Hắn nói nhỏ.

Xa xa, một chiếc cổ thuyền phi thường tàn phá, mang theo tuế nguyệt khí tức, nhuộm loang lổ huyết tích, theo vũ trụ ở chỗ sâu trong chậm rãi lái tới, nó yên tĩnh im ắng.

- Đó là cái gì?

Chu Lâm nhịn không được hỏi.

- U Linh thuyền, cũng có thể xưng là Chiến Linh thuyền, ở phía trên có kỳ dị sinh vật, là do chết đi sinh vật thần thức thuế biến ra, là trời sinh linh hồn hạt giống, khả dĩ luyện dược, tẩm bổ Nguyên Thần.

Thạch Hạo nói ra.

Một đám người hưng phấn, sớm đã có nghe thấy, giới mộ bên trong có loại kỳ dị sinh vật, tựu là loại vật này, đem chi tinh hoa hấp thu ra liền có thể cường tráng Đại Nguyên thần.

Thuyền kia rất lớn, tuy nhiên cũ nát, nhưng là cũng rất uy mãnh, có non nửa khỏa Tinh Thần cao như vậy, hướng tại đây lái tới.

- Ngao!

Một tiếng thê lương thét dài, phá vỡ yên lặng, chỗ đó sóng tinh thần động kịch liệt, đi đầu lao ra một đầu màu bạc cự gấu, hướng về Thạch Hạo đánh ra mà đi.

- Chí Tôn, rõ ràng có đến Tôn Cấp Chiến Linh!

Những người này ngây dại.

Thạch Hạo không sợ, một bước phóng ra, chặn sở hữu tất cả khủng bố chấn động, đón đánh kim sắc cự gấu, nó là vẫn lạc sinh linh Nguyên Thần lột xác mà thành.

Hô!

Gió lớn gào thét, ở đằng kia chiến thuyền ở bên trong, có một đầu kim sắc chim đại bàng chụp một cái đi ra, giương cánh Liệt Thiên, vô kiên bất tồi, phóng tới Thạch Hạo.

Mọi người kinh hãi, một chiếc U Linh thuyền, rõ ràng cất giấu hai đầu đến Tôn Cấp Chiến Linh.

Đáng tiếc, gặp được Thạch Hạo, cái này căn bản cũng không có bất luận cái gì tác dụng, hắn ngày nay đứng ở nhân đạo cực điểm, căn bản là không sợ loại này cái gọi là vây công.

Kết quả là, hắn một bước một Huyễn Diệt, đưa tay đem màu bạc cự gấu đầu lâu chém rụng, đem kim sắc chim đại bàng xé thành hai mảnh, toàn bộ

đánh chết.

Trong tích tắc, hai đầu sinh vật hóa thành điểm một chút quang vũ, chính giữa ẩn chứa tinh thần lực, có chút tinh túy như cầu vồng quang rơi, tẩm bổ người Nguyên Thần.

Thạch Hạo cái hấp thu đi một tí, hắn phát hiện, đối với hắn hiệu quả không lớn, bởi vì hắn Nguyên Thần đã đến cực đạo chi đỉnh, tiến không thể tiến vào, còn muốn tăng trưởng, cái kia chính là thành tiên.

Hắn không có khả năng lãng phí, đưa cho phía sau những người kia.

- Thật là làm cho người giật mình, của ta Nguyên Thần rõ ràng thật sự cường thịnh đi một tí!

Bọn hắn cảm giác bất khả tư nghị.

- Cứ theo đà này, chúng ta thật sự có lẽ khả dĩ thành đạo, đột phá tiến Chí Tôn cảnh.

- Sát!

Không chỉ có Mục Thanh, Xích Long bọn người động, tựu là lôi linh, Hoàng Điệp, Đả Thần Thạch đều cùng một chỗ phát uy, công hướng cái kia chiếc U Linh thuyền.

Đây là một hồi đại chiến, cái kia chiếc cổ trên thuyền xuất hiện rất nhiều sinh vật, có Cửu Đầu Thần Điểu, bạch Sư Tử Vàng, địa ngục thần khuyển các loại..., chủng tộc có thể nói phồn đa.

Tại một đám tu đạo tuế nguyệt vượt qua ngàn năm ngút trời mãnh nhân công sát xuống, U Linh thuyền đổ, những...này Chiến Linh đều bị đánh chết.

- Nguyên Thần bị tẩm bổ, loại cảm giác này thật sự quá mỹ diệu!

Có người thở dài.

Đáng tiếc, bọn hắn Nguyên Thần tuy nhiên tại sáng lên, óng ánh sáng long lanh, nhưng như trước không thể vào hóa thành Chí Tôn.

Loại này ác linh chuyên giết kẻ xông vào, phàm là sinh vật gặp gỡ bọn hắn, nếu như thực lực không đủ cường, tất nhiên muốn vẫn lạc.

Nhất là lúc này đây, rõ ràng có hai đầu đến Tôn Cấp Chiến Linh, nếu không có Thạch Hạo tại, bọn hắn hơn phân nửa muốn đều bị diệt ở chỗ này.

Xuyên qua một mảnh lại một mảnh tàn phá Cổ Giới, bọn hắn tiến vào Ngũ Hành đại lục, nơi này có nghịch Ngũ Hành đại trận, cất giấu một quả "Thiên loại", bất quá rất khó được đến.

Thạch Hạo không có cân nhắc tại đây, mà là lần nữa đi về phía trước.

Có một chỗ, mọc ra một cây thần bí Bảo Thụ, nó tính toán một gốc cây hoàn mỹ không rảnh hạt giống, năm đó Thạch Hạo từng tận mắt nhìn thấy qua, đáng tiếc còn sống linh gác, năm đó không cách nào mang đi.

Cuối cùng đã tới, đây là một mảnh diệu đất, cùng mặt khác cổ tàn phá Cổ Giới không quá đồng dạng.

Nơi này có rất nhiều thực vật, chỗ kết xuất đóa hoa, trái cây các loại..., đều là Đạo Tắc, đều tính toán thượng là đạo loại.

Thạch Hạo mục tiêu chỉ có một, cái kia chính là —— Vạn Đạo Thụ.

- Đã nhiều năm như vậy, không biết nó còn ở đó hay không, năm đó còn không tính triệt để thành thục, hôm nay hẳn là viên mãn đi à?

Thạch Hạo làm ra loại này phán đoán.

Trên đường, bọn hắn chứng kiến rất nhiều cỏ cây, đều treo trái cây, ẩn chứa Đại Đạo mảnh vỡ.

- Nơi này thực không tầm thường, dù là không chiếm được hoàn mỹ hạt giống, ở chỗ này tu hành, ăn những...này trái cây, cũng tốt chỗ kinh người

ah!

Xích Long thở dài, đây là lý tưởng chỗ tu luyện.

Đáng tiếc, cũng không thể ở lâu, những địa phương này đều tràn đầy không biết, có các loại chuyện xấu, nếu như ở chỗ này tu đạo thượng mấy chục năm, nói không chừng sẽ chọc cho ra đại phiền toái.

- Ngươi đã nhân đạo Vô Địch, chẳng lẽ ở chỗ này ngốc xuống dưới, còn có thể xảy ra vấn đề?

Thiên Giác Nghĩ hỏi.

- Nơi này có một cái cổ nhân, hơn phân nửa là Chân Tiên.

Thạch Hạo thở dài.

Năm đó, sở dĩ rút đi, không có có thể mang đi Vạn Đạo Thụ, cũng là bởi vì chỗ đó có một cái khủng bố sinh linh thủ hộ lấy.

Trên đường đi, bọn hắn không có dừng lại, đã biết nói, nơi này có một quả vô thượng đạo loại, tự nhiên đến tột cùng.

Cực tây chi địa, một tòa treo trên bầu trời hòn đảo.

Chung quanh, điện thiểm Lôi Minh, hư không một khe lớn dày đặc, không ngừng đan vào, người bình thường căn bản không có khả năng lên đảo.

Thạch Hạo ra tay, đạp tại chiến thuyền lên, trực tiếp xông vào treo trên bầu trời hòn đảo.

Thái Âm chi khí tràn ngập, Thái Dương hỏa tinh mãnh liệt, Âm Dương cuồn cuộn, thần tắc tách ra, tại đây một mảnh mờ mịt thải quang, thập phần thần thánh tường hòa.

Đương nhiên, cũng có tiếng sấm cuồn cuộn, mang theo hủy diệt tính khí

tức.

Trong đảo, có một cây cây, như một đầu lao lung ngủ đông, ở ẩn, uốn lượn lấy, thân cành cứng cáp, chạc cây lay động, phiến lá tuôn rơi, lật lên không Cùng Thần hà.

Trên tàng cây, rậm rạp chằng chịt, không nhiều không ít, suốt kết lấy một vạn miếng trái cây.

Mỗi một khỏa trái cây đều là một loại Đạo Tắc, vì vậy được gọi là Vạn Đạo Thụ.

Cái này gốc cây, vốn là coi như là một quả vô thượng đạo loại, khả dĩ trồng trên cơ thể người nội, cắm rễ huyết nhục ở bên trong, cũng có thể tuổi hắn đi cảm ngộ thế gian vạn đạo, sớm muộn gì có một ngày có thể đem người đẩy hướng Chân Tiên cảnh giới.

Tại chung quanh của nó, điện thiểm Lôi Minh, hơn nữa lại một ngụm lại một khối Lôi Trì tại chìm nổi.

Cái này cảnh tượng tương đương làm cho người ta sợ hãi!

Đương thời trân quý nhất hạt giống một trong, so với Cây Thế Giới cây non từng có chi mà đều bị và!

- Có người!

Thiên Giác Nghĩ ngạc nhiên, thấy được xa xa, có một cái khác nhóm người, đứng tại trên thuyền lớn, dừng ở Vạn Đạo Thụ.

Hiển nhiên, đám người kia thấy được Thạch Hạo bọn hắn, cũng không khỏi cả kinh.

- Tiên vực người!

Tào Vũ Sinh nói nhỏ.

Bởi vì, cái kia chiếc cổ trên thuyền chữ khắc vào đồ vật lấy tiên vực ấn ký, phải chăng có cố nhân lúc này?

Tựu là Thạch Hạo cũng thần sắc hơi động, nhìn về phía cái kia chiếc thuyền lớn.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1871: Tin Tức Của Cố Nhân

Tử Kim chiến thuyền tản mát ra từng sợi tiên khí, xem xét tựu kinh người, đứng ở hòn đảo trung ương, cự ly này gốc Vạn Đạo Thụ không phải rất xa, cách Lôi Trì mà thôi.

Trên thuyền nữ có nam có, trong đó có không ít đều không phải Thường Niên nhẹ, nam tử anh tuấn, nữ tử mỹ lệ, cả đám đều bị sương trắng lượn lờ lấy, phong thái xuất chúng.

Đám người kia phi thường không đơn giản, bị tiên khí chỗ bao phủ.

- Thiệt hay giả, đều tu ra nhiều như vậy tiên khí?

Thạch Chung là cái miệng rộng, kinh nghi lên tiếng.

- Câm miệng, đó là Tử Kim chiến thuyền phát ra, cái này con thuyền rất kinh người!

Mục Thanh nói ra, cái kia hơn phân nửa là Tiên khí.

Những người này đến từ tiên vực, bởi vì, trên thuyền ấn ký rất rõ ràng, năm đó đối kháng Hắc Ám sinh linh lúc, tiên vực đại quân trên chiến kỳ thì có loại này ấn ký.

- Bọn ngươi người phương nào?

Trên thuyền, một người trung niên nam tử trông lại, trong con ngươi như là có kim sắc tia chớp, đâm rách hư không, nhìn xem mọi người.

- Thạch Phách Thiên!

Đả Thần Thạch ngao lao một tiếng, như vậy tự báo họ tên.

Đối diện, một đám người lộ ra vẻ quái dị, đây là cái gì danh tự? Cũng quá tục khí.

Tựu là Thạch Chung, Chu Lâm, Hoàng Điệp đợi đều là nó cảm giác xấu hổ, có chút không ngẩng đầu được lên.

- Ha ha, có chút ý tứ!

Trung niên nhân kia ngưng mắt nhìn Đả Thần Thạch, mang theo cười nhạt.

Thạch Hạo hai mắt như điện, đảo qua những người kia, cũng không chứng kiến người quen, những...này là thuần túy tiên vực sinh linh sao?

Trong lúc nhất thời, song phương lẫn nhau nhìn xa, lẫn nhau dò xét, đều tại quan sát đối phương.

Thạch Hạo lộ ra dị sắc, đối diện do Chí Tôn dẫn đội, hơn nữa không chỉ một người, lại có hai vị!

Đám người trẻ tuổi kia thực lực theo Thiên Thần cảnh giới đến Độn Nhất cảnh giới không đều, cái này quả nhiên là hướng về phía Vạn Đạo Thụ đến, muốn cho bọn hắn chính giữa người dùng sao?

Cần biết, cái này gốc cây có thể không tầm thường, thật sự siêu phàm, là thế gian sinh Linh Mộng ngủ dùng cầu vô thượng bảo loại!

- Các ngươi là cửu thiên thập địa sinh linh?

Đối diện trung niên nhân kia hỏi, hắn là hai đại Chí Tôn một trong.

- Vâng, các ngươi tới tự tiên vực?

Mục Thanh mở miệng.

Lúc này trong quá trình, Thạch Hạo cùng Vân Hi đứng chung một chỗ, trấn định mà trầm mặc, chỉ là lẳng lặng nhìn những người kia, hắn thoáng cái

nghĩ tới rất nhiều người.

Thập Quan Vương đi tiên vực, trọng đồng Thạch Nghị cũng tiến vào, còn có Thanh Y... Thạch Hạo nhẹ nhàng thở dài!

- Đúng vậy, chúng ta là Ngao Thịnh Tiên Vương chỗ thống ngự con dân.

Trung niên nhân nói ra.

Thạch Hạo dù là đứng tại cực đạo đỉnh phong rồi, cũng lắp bắp kinh hãi, cũng không phải là lần đầu tiên nghe được cái này Tiên Vương danh tự, bởi vì hắn quá nổi danh.

Ngao Thịnh Tiên Vương, nhất cổ Tiên Vương một trong, cùng thế đồng tồn, là tiên vực nội mạnh nhất mấy đại cao thủ một trong, quan sát tuế nguyệt Trường Hà, cao cao tại thượng.

Ngày xưa, tiên vực cái gọi là tuổi trẻ đại nhân, phái người đi Hư Thần Giới tìm kiếm Hắc Ám lao lung, cái kia cái gọi là tuổi trẻ đại nhân tựu là Ngao Thịnh Tiên Vương dòng chính hậu đại!

Vị này Ngao Thịnh Tiên Vương sống đích niên đại quá xa xưa rồi, pháp lực vô biên, tiên uy cái thế, từng nay tự tay giết qua Bất Hủ chi Vương!

Ngày xưa, tiên cổ những năm cuối, dị vực đại thắng, nhưng cuối cùng lại bất đắc dĩ lui quân, chính là vì tiên vực xuất binh bố trí.

Trong chín ngày đại Xích Thiên biên cương, chỗ đó có một cái Bất Hủ chi Vương chiến tử, tên là Lạc ma, tựu là Ngao Thịnh giết chết!

Đối diện những người kia rất hài lòng Thạch Hạo, Mục Thanh bọn người biểu hiện, bởi vì thấy được bọn hắn trên mặt vẻ mặt, Ngao Thịnh Tiên Vương ai bất kính sợ? Có này thần sắc mới bình thường.

- Các ngươi rời đi thôi, Vạn Đạo Thụ là Ngao Thịnh Tiên Vương đích hệ tử tôn cần có đạo loại.

Trung niên nhân nói ra.

Thạch Hạo thần sắc bình thản.

Mà Chu Lâm, Thạch Chung, Tào Vũ Sinh bọn người quả thực bị trấn trụ, đây chính là thế gian mạnh nhất mấy vị Tiên Vương một trong a, rõ ràng gặp được hắn hậu nhân.

- Tiên vực không phải khép kín sao, ra vào chi môn phong ấn, không hề mở ra, các ngươi tại sao lại phủ xuống?

Thạch Chung hỏi.

Là được tiên vực, đối mặt mạt pháp thời đại cũng kiêng kị vô cùng, nhanh chóng đóng cửa lưỡng giới thông đạo, e sợ cho mạt pháp kéo dài tiến tiên vực, làm cho chỗ đó cũng phát sinh biến đổi lớn.

Nếu không có như thế, bọn hắn còn sẽ không lui binh.

- Vâng, nói như vậy, không người nguyện ý hàng lâm cái này thế giới rồi, nhưng là có chút thần Thánh quả thực thành thục, cần mạo hiểm đến ngắt lấy.

Trung niên nhân nói ra.

Hắn chỉ tự nhiên là Vạn Đạo Thụ, ánh mắt rơi vào cái kia gốc trên cây.

- Coi chừng một ít, không liên quan đến đến Chân Tiên lĩnh vực, chúng ta vẫn có thể xuất nhập một hai lần.

Trung niên nhân còn nói thêm.

Hai đại Chí Tôn lĩnh đội, che chở lấy một đoàn người trẻ tuổi, khó trách không có Chân Tiên, lại là vì chế ngự.

Chân Tiên nếu là hàng lâm, tất nhiên hội dẫn phát cái này phiến Thiên Địa cảm ứng, hội kịch biến, mạt pháp kéo dài tới, khả năng trùng kích tiến

tiên vực nội, tạo thành tai nạn.

Đương nhiên, chỗ đó có Tiên Vương tọa trấn, cũng không phải không thể chém ra họa khó, nhưng muốn trả giá thật nhiều, nói như vậy Tiên Vương đều sẽ không tùy ý ra tay.

Đối diện, cái kia nam nữ trẻ tuổi ở bên trong, có một nữ tử đại mi cong cong, mắt to nước Linh Linh, phong thái xuất chúng, đang gõ lượng Mục Thanh bọn người, có loại tự tin phong thái.

Nàng bỗng nhiên mở miệng, nói:

- Bọn ngươi đã cửu thiên thập địa con dân, phải chăng nghe nói qua Hoang?

Mục Thanh bọn người là khẽ giật mình, nàng là ai, lại để cho tìm Hoang!

Thạch Hạo nhìn về phía nàng, nữ tử này rất mỹ lệ, nhưng lại có chút tự cao, bao nhiêu mang theo một ít ngạo khí, tuổi tác không lớn, đã có điểm làm ra vẻ ý tứ.

- Nghe nói qua, ngươi tìm Hoang làm chi?

Thạch Hạo hỏi.

- Có người để cho ta là Hoang tiện thể nhắn, vì thế ta đi theo Ngao Thịnh Tiên Vương hậu nhân tiến vào cái này thế giới.

Cái này hoàng y nữ tử rất thanh thúy nói, con mắt sóng lập lòe.

- Ta chính là Hoang, ngươi nói đi.

Thạch Hạo mở miệng.

Đối diện, một hồi bạo động, hiển nhiên có người nghe nói qua tên của hắn, tựu là hai đại Chí Tôn đều lộ ra dị sắc.

Mà cái kia hoàng y nữ tử càng là kinh ngạc, theo dõi hắn xem, nhất di động về phía sau hai chân, hướng bên này đi tới, nàng nhỏ giọng nói:

- Mượn một bước nói chuyện.

Thạch Hạo mặt không biểu tình, cùng nàng đi về hướng một bên.

- Sư phụ ta là Thanh Y, cũng gọi là Nguyệt Thiền, ta là đệ tử của nàng La Lâm.

Hoàng y nữ tử La Lâm nói ra, rất trực tiếp từ báo ra lai lịch.

Thạch Hạo lúc này đây sắc mặt biến rồi, thật không ngờ nàng lại là Thanh Y đồ đệ, bất quá nữ tử thiên tư hoàn toàn chính xác rất không phàm, có thể cảm giác được tự tin của nàng, là được đối mặt hắn lúc, cũng có một loại ngạo khí.

- Rất nhiều năm không thấy, sư phụ ta muốn cho ta tiện thể nhắn, ân cần thăm hỏi lão hữu một tiếng.

La Lâm nói ra, ánh mắt phiêu hốt, nói đến đây nàng tựu ngừng.

- Còn gì nữa không?

Thạch Hạo hỏi.

- Còn có, sư phụ ta sắp sửa cùng Ngao Thịnh Tiên Vương dòng chính hậu đại, một vị tuổi trẻ đại nhân kết làm đạo lữ.

La Lâm mắt to sáng lên, nói như vậy nói.

- Đây là Thanh Y muốn ngươi mang mà nói?

Thạch Hạo chằm chằm vào nàng.

- Vâng!

La Lâm ngẩng đầu lên, ngữ khí là tự nhiên phụ cũng có kiên định.

Thạch Hạo xoay người rời đi, không hề để ý tới nàng.

- Ngươi có ý tứ gì, chẳng lẽ tựu không muốn nói cái gì ấy ư, lẽ ra chúc phúc một chút sư phụ ta!

La Lâm bất mãn, tại sau hô.

Thạch Hạo quay người, lạnh lùng nhìn xem nàng, nói:

- Tựu là Thanh Y lại tuyệt tình, cũng không trở thành như thế cho ngươi tiện thể nhắn, ngươi như vậy lấn sư miệt tổ, không sợ ta trấn giết ngươi sao?

- Cái gì lấn sư miệt tổ, ngươi người này không thể nói lý, nếu là còn nhớ tình bạn cũ giao, lẽ ra chúc phúc ta sư tôn mới đúng.

La Lâm nói ra.

Thạch Hạo xụ mặt xuống, lập tức lưu chuyển ra tí ti Chí Tôn khí, cái này Thiên Địa đều kịch chấn rồi, cô gái trước mắt lập tức sắc mặt tái nhợt, toàn thân sợ run, cảm giác tận thế trước mắt, nàng khó có thể thừa nhận, lập tức xụi lơ trên mặt đất, lạnh run.

- Ngươi...

Nàng vừa sợ vừa giận, đi tới cái này thế giới, rõ ràng bị người như vậy đối đãi, nhưng đồng thời sợ hãi, Hoang cư nhiên như thế cường đại, tựa hồ so tiên vực Chí Tôn còn khủng bố.

- Ta với ngươi sư giao tình không phải là nông cạn, là trưởng bối của ngươi, ở trước mặt ta, ngươi dõng dạc, tự phụ tràn đầy, còn vọng tưởng ngu ta, nếu không có ngươi sư tôn phân thượng, ta một chưởng trấn giết.

Thạch Hạo lãnh đạm nói.

- Sư phụ ta cùng Ngao Thịnh Tiên Vương hậu đại thật sự xem như quần

anh tụ hội, trời đất tạo nên một đôi, ngươi... Không muốn trở thành toàn bộ sao?!

La Lâm cắn răng, ỷ vào lá gan nói ra, cũng tiến thêm một bước bổ sung nói:

- Ta nếu là ngươi, sẽ gặp giúp người hoàn thành ước vọng.

- Đạo hữu, như vậy lấy lớn hiếp nhỏ, không tốt lắm đâu?

Đối diện, trung niên kia Chí Tôn mở miệng, thần sắc có chút lạnh lùng.

- sư phụ của ngươi trên mặt, ta không cùng so đo.

Thạch Hạo xoay người rời đi, không hề để ý tới nàng, hắn thu liễm Chí Tôn khí tức.

- Sư phó, làm sao vậy, nữ nhân kia nói gì đó?

Xích Long hỏi.

Bởi vì, hai người kia đều là thần thức trao đổi, bọn hắn không có nghe được.

- Một vị cố nhân đệ tử.

Thạch Hạo lắc đầu.

- Hoang, ngươi quá kiêu ngạo rồi!

La Lâm đứng dậy, có chút thẹn quá hoá giận, nàng đến từ tiên vực, mặc dù biết tu vi không bằng Hoang, nhưng là hôm nay bị áp chế sợ run, nàng hay là xấu hổ.

- Ngươi đã ta sư cố nhân đệ tử, vì sao không tôn trọng?

Xích Long quát, đi qua hắn rất không muốn thừa nhận cái này tiện nghi

sư phó, nhưng những năm gần đây này dần dần cải biến, sớm đã tán thành.

- Ngươi là Hoang đệ tử?

La Lâm ngoài ý muốn, xem kỹ lấy Xích Long.

- Lớn mật, ngươi một mà tiếp vô lễ, gọi thẳng ta sư danh tiếng, thực cho là mình đến từ tiên vực tựu khó lường sao?!

Xích Long quát lớn.

- Hừ, hoàn toàn chính xác so các ngươi cái này thế giới cường.

La Lâm nói ra, mang theo ngạo khí.

- Sư phụ ta không chấp nhặt với ngươi, ta để giáo huấn ngươi.

Xích Long tính tình có nhiều nóng bỏng a, năm đó dám cùng sư phó của hắn khiêu chiến, đối với nữ tử này tự nhiên không có sắc mặt tốt.

- Ta há sợ ngươi sao, ngươi là Hoang đệ tử, ta hôm nay tựu với ngươi một trận chiến!

La Lâm cười lạnh nói, trực tiếp đoạt xuất thủ trước.

Thần quang tách ra, Đại Đạo phù văn rậm rạp, nàng như tia chớp đánh giết mà đến, cùng Xích Long đại chiến.

Thật sự của nàng rất cường, đáng tiếc, gặp được Xích Long, giao thủ hơn mười chiêu về sau, bị Xích Long một cái Phượng Hoàng giương cánh, phịch một tiếng đánh chính là miệng phun máu tươi, bay tứ tung đi ra ngoài.

- Ngươi...

La Lâm giật mình, khó có thể tiếp nhận.

- Ta còn tưởng rằng ngươi bao nhiêu năng lực, không biết tự lượng sức

mình.

Xích Long âm thanh lạnh lùng nói.

Bên cạnh, Đả Thần Thạch, Thạch Chung bọn người càng là cười ha ha.

- Bằng hữu, ngươi đã qua.

Đối diện, đều xem như Ngao Thịnh Tiên Vương hậu nhân, có người đứng ra, hướng bên này đi tới, muốn cùng Xích Long động tay, vãn hồi mặt mũi.

- Đến, đến, đến, cái nào không phục, thạch Phách Thiên đại gia lúc này!

Đối diện đi tới người, đang ở Độn Nhất cảnh giới, dung mạo rất trẻ tuổi, lạnh lùng cười cười, trực tiếp động thủ.

Lúc này đây, chiến đấu chấm dứt nhanh hơn, Đả Thần Thạch hóa thành một đạo lưu quang, đánh tới đánh tới, nó bản thân đều nhanh thành chí bảo rồi, người bình thường như thế nào ngăn cản ở?

Phanh!

Nó hóa thành cự thạch, vỗ vào người nọ phía sau lưng lên, trực tiếp đánh bay, làm hắn miệng mũi phún huyết.

- Quá yếu.

Đả Thần Thạch xem thường.

- Thật can đảm!

Đám người kia ở bên trong, lại có người đi ra, là Ngao Thịnh tiên Vương Hậu Thế Tử Tôn Trung người nổi bật, long hành hổ bộ, về phía trước bức đến.

- A, chúng ta luận bàn xuống.

Mục Thanh đi ra.

Oanh!

Đại chiến bộc phát, kết quả chưa đủ trăm chiêu, Mục Thanh thúc dục Lôi Đình, đem người nọ suýt nữa đuổi giết, toàn thân cháy đen, ngược lại lộn ra ngoài.

Lần này, người đối diện ngây dại, cùng tồn tại Độn Nhất cảnh giới, cái này cửu thiên thập địa con người làm ra gì như vậy sinh mãnh liệt? Phải biết rằng, bọn hắn thế nhưng mà tiên Vương Hậu duệ, rõ ràng đại bại.

- Không phục, cho dù phóng ngựa tới!

Thạch Chung đứng ra.

- Ta đến một trận chiến!

Có người hô.

Kết quả, lại thoáng cái lao ra ba người, thậm chí nghĩ suy nghĩ cái này thế giới tu sĩ.

Thạch Chung còn chưa ra tay, Hoàng Điệp nhẹ nhàng, về phía trước bay đi, rồi sau đó mãnh lực vỗ cánh, thoáng cái Thiên Băng Địa Liệt, ba đại cao thủ tại một cái nhu nhược Hồ Điệp vỗ cánh lúc, thân thể kịch chấn, đầy người huyết tích bay ngược.

- Không phục, tới!

Chu Lâm đứng ra.

Đồng thời, Hoàng Kim Sư Tử, ba đầu lôi linh, Thạch Chung cũng cướp tiến lên, một cái so một cái chiến ý dâng cao, đằng sau còn có Thiên Giác Nghĩ áp trận.

Đối diện, một đám người triệt để bó tay rồi, bị trấn trụ, những người này

như thế nào sẽ như thế cường? Tiên Vương Hậu duệ, rõ ràng kinh ngạc, không là đối thủ.

La Lâm cũng trợn tròn mắt, khó có thể tin.

Thật sự của nàng có chút xem thường cái này thế giới sinh linh, thế nhưng mà, trước mắt chứng kiến, phá vỡ nàng nhận thức.

Mặc dù biết sư phó chính là cái kia "Tri kỷ" là một vị ngút trời nhân vật, thế nhưng mà, trước mắt mắt thấy về sau, hay là đem nàng cho dọa sợ, người kia dạy dỗ ra những...này đệ tử, quá kinh khủng.

Nàng cho rằng, những...này Độn Nhất cảnh giới mọi người là Thạch Hạo đệ tử.

Bất quá, cũng hoàn toàn chính xác không sai biệt lắm, những người này tựu là Thạch Hạo dạy dỗ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1872: Vô Địch Chủng Thuộc Sở Hữu

Tiên vực một đám người có chút không nói gì, như thế nào cảm thấy trái ngược? Đối diện, mấy cái sinh linh liếc xéo bọn hắn, như là tâm hỉ gặp được con mồi.

Bọn hắn thế nhưng mà Ngao Thịnh Tiên Vương hậu nhân, rõ ràng bị người nhẹ như vậy chậm, không có để ở trong lòng.

Theo bọn họ, cái kia là một đám không chính hiệu quân, theo thạch đầu đến Hồ Điệp, lại đến sư tử, còn có con kiến, đều là cái gì tổ hợp à? Rõ ràng trấn trụ bọn hắn.

Cũng không phục không được, bọn hắn liên tục phái ra cao thủ, đi lên tựu lại để cho người đánh gục, không là đối thủ, cái này lại để cho một đám người mặt lồng ngực phát sốt, thật mất mặt.

- Này, chịu phục ấy ư, lời không phục, các ngươi cùng nhau tới đây đi, ta Thạch Phách Thiên tất cả đều bao tròn!

Đả Thần Thạch khiêu khích, trợn trắng mắt tại đâu đó khiêu chiến.

Đây tuyệt đối chính là một cái gây tai hoạ tinh, bản tính như thế.

- Ngươi...

Quả nhiên, một đám tuổi trẻ sinh linh sắc mặt khó coi, đều nắm chặc Quyền Đầu, có ít người nhịn không được tựu muốn xông về trước.

Cầm đầu trung niên Chí Tôn hừ một tiếng, ngăn cản những người kia, nếu thật là cùng một chỗ ùa lên, kết quả còn bị tảng đá kia đem thả ngược lại, vậy thì càng thật xấu hổ chết người ta rồi.

- Huynh đệ chúng ta bốn người đến cùng bọn ngươi một trận chiến, tùy cho các ngươi phái ra mấy người đều được!

Đối diện đi tới huynh đệ bốn người, tướng mạo giống như đúc, là tứ bào thai.

- Phanh!

Co lại ở phía sau, không muốn ra tay Tào Vũ Sinh, bị Thiên Giác Nghĩ một cước cho đạp đi ra ngoài.

- Sát Thiên Đao, ai đạp ta? Không phải tự chính mình tới!

Tào Vũ Sinh kêu la.

Tiên vực tu sĩ lập tức cười nhạo, cuối cùng gặp được một cái "Bình thường", nếu như đều như vậy "Biến thái" cái kia vẫn còn được!

- Ngươi muốn theo chúng ta một trận chiến?

Huynh đệ kia bốn người mỉm cười, đồng thời rất nhanh hành động, đem Tào Vũ Sinh vây quanh, bốn người bọn họ giống như nhất thể.

- Đừng, chuyện gì cũng từ từ!

Tào Bàn Tử kêu lên.

- Đã chậm.

Huynh đệ bốn người lãnh đạm mà cười cười, bọn hắn xuất hiện, chính là vì vãn hồi mặt, chỉ có thể thắng, làm sao có thể buông tha cho.

Xoẹt!

Nhưng mà, khi bọn hắn động tác trước, người nọ súc vô hại Tào Bàn Tử đột nhiên làm khó dễ, còn nhanh hơn bọn họ, trong thân thể phù văn đan vào, kiếm khí thiên vạn đạo.

Đệ tam sát trận!

Đây là Tào Vũ Sinh trong cơ thể pháp trận, khắc vào huyết nhục cùng cốt cách ở giữa, dùng thân thể làm vật trung gian, đây là hắn chỗ đi con đường.

Quá đột nhiên, theo thân thể của hắn bắt đầu lan tràn, đại trận phù văn rậm rạp, trong tích tắc cái này che đậy trên trời dưới đất, Hỗn Độn mây mù cuồn cuộn, kiếm khí cuồn cuộn.

PHỐC!

Huynh đệ bốn người tất cả đều trúng chiêu, mỗi người đều bị kiếm khí xuyên thủng, nếu không có bọn hắn phản ánh nhanh chóng, cực tốc trở ra, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Phanh!

Bốn người ngã nhào trên đất lên, toàn thân là huyết, miệng vết thương dọa người, đều là bị kiếm khí chỗ trảm tổn thương, đổi thành những người khác khẳng định ở đằng kia trong quá trình bị giết chết.

Một đám người cũng không có ngữ, cái này chết Bàn Tử rõ ràng thực lực rất cường, trong cơ thể trước mắt kinh người pháp trận, kết quả lại như vậy hèn mọn bỉ ổi, giả heo ăn thịt hổ, còn đánh lén.

Tựu là Mục Thanh, Chu Lâm bọn người nhìn xem Tào Vũ Sinh, ánh mắt đều do quái, cái này Bàn Tử thật đúng là không là đồ tốt.

Thạch Hạo cũng một hồi không nói gì, cái này Bàn Tử rõ ràng có thể thắng, còn hèn hạ như vậy vô sỉ đi tê liệt đối thủ, kết quả thắng như vậy ám muội.

- Ti tiện, vô sỉ, hỗn đãn, tiểu nhân!

Tứ huynh đệ tại đâu đó mắng to.

Mọi người thấy xảy ra vấn đề, các nàng tóc xanh rối tung xuống dưới, huyết tích loang lổ, lại lộ ra thân nữ nhi, là bốn gã thiếu nữ, hiện tại lộ ra nguyên hình.

Khó trách các nàng mắng không ngừng, một cái Bàn Tử rõ ràng đánh lén các nàng vài tên mỹ nữ.

- Sớm nói a, ta khẳng định phải thương hương tiếc ngọc, người xưng tiếc Hoa công tử.

Tào Vũ Sinh tại đâu đó bày tư thái.

- Chết Bàn Tử!

Bốn gã thiếu nữ muốn phun hắn vẻ mặt nước miếng.

Tào Vũ Sinh nghiêm trang, đi nhanh đi tới, muốn từng bước từng bước đem các nàng cho vịn mà bắt đầu..., nói:

- Oan gia nghi giải không nên kết.

Bốn gã thiếu nữ giận dữ, cái này chết Bàn Tử muốn chiếm bọn hắn tiện nghi.

Đối diện, tiên vực những người này cũng không có ngữ, cái này Bàn Tử quá không hiền hậu rồi, ngươi có bản lĩnh, liền trực tiếp giao thủ là được, rõ ràng như vậy hèn mọn bỉ ổi.

Tào Bàn Tử xám xịt lui về đã đến, bởi vì, hắn khiến cho nhiều người tức giận, tiên vực không ít người trẻ tuổi cùng một chỗ về phía trước, nhìn hằm hằm lấy hắn, làm hắn không dám đi dìu dắt.

Ngao Thịnh những...này hậu nhân cảm giác phi thường thật mất mặt, phải biết rằng, vừa rồi thế nhưng mà liền chiến mấy trận, kết quả bọn hắn đều thua.

- Được rồi!

Vị kia trung niên Chí Tôn mở miệng, ngăn trở Ngao Thịnh gia tộc người trẻ tuổi lại đi khiêu chiến, lần này bọn hắn mất mặt đã rất lớn.

Nếu như truyền quay lại tiên vực, nhất định sẽ dẫn phát sóng to gió lớn, những...này hậu bối đệ tử rõ ràng như vậy không chịu nổi, đều tao ngộ đại bại.

Đương nhiên, hắn cũng không phải rất lo lắng, dù sao, trong gia tộc cường đại nhất vài tên truyện người đều không tại tại đây, tất cả đều tại tiên vực, riêng phần mình Mục thủ một phương, khinh thường cùng thế hệ.

Nhất là vị kia tuổi trẻ đại nhân, càng là đã nhận được tiên Vương Chân truyện, pháp lực hùng hồn, bễ nghễ đồng đại người!

Hôm nay đám người kia cũng có một gốc cây tốt hạt giống, chính là Ngao Thịnh gia tộc vị kia tuổi trẻ đại nhân ấu đệ, hôm nay hay là dùng thiếu niên, đang ở Thiên Thần cảnh, hôm nay chính cần một khỏa không rảnh đạo chung dung hợp.

Thiếu niên kia thiên phú tuyệt thế, có hắn huynh hái, tương lai nhất định huy hoàng Vô Địch, bất quá hiện tại còn chưa lớn lên, khoảng cách Độn Nhất cảnh giới còn xa, không thể ra chiến.

- Đạo hữu, không bằng hai người chúng ta luận bàn một chút?

Trung niên Chí Tôn nói ra, đi về phía trước đến.

- Khả dĩ!

Thạch Hạo nói ra, lời nói phi thường ngắn gọn.

Oanh!

Trung niên Chí Tôn ra tay, niết hoàng đạo pháp ấn, hướng về Thạch Hạo oanh khứ, thật đúng uy thế làm cho người ta sợ hãi.

Nhưng mà, Thạch Hạo cũng không né tránh, đại khai đại hợp, tựu như vậy thò ra một cái đại thủ, phô thiên cái địa, về phía trước trấn áp, bao trùm người này trung niên Chí Tôn.

Tại rất nhiều người xem ra, cái này có chút vô lễ, rõ ràng cứ như vậy tùy ý trấn áp, nói như vậy, đều là cường ra một đoạn người mới sẽ làm ra lựa chọn.

Quả nhiên, người này trung niên Chí Tôn ánh mắt lạnh như băng, thi triển pháp tướng Thiên Địa, thân thể muốn cùng thiên đủ cao, đến đuổi giết Thạch Hạo.

Thế nhưng mà, hắn đã tao ngộ khốn cảnh, thân thể bị ngăn cản, trên bầu trời cái con kia bàn tay lớn bao trùm mà đến, bức hắn pháp thể không ngừng thu nhỏ lại, cứ như vậy đè rơi trên mặt đất.

Hắn nhất động bất năng động rồi, là được chỗ kết pháp ấn đều ảm đạm không ánh sáng, mất đi Chí Tôn uy thế.

Tất cả mọi người im ắng rồi, khiếp sợ nhìn xem một màn kia, Thạch Hạo một cái đại thủ mà thôi, cứ như vậy đưa hắn áp trên mặt đất rồi, như là Cự Long chấn nhiếp tẩu thú.

- Xoẹt!

Thần quang chói mắt, một vị khác xuất thủ, lo lắng Thạch Hạo hạ sát thủ, hắn quyết đoán giết tới đây, vận dụng chính mình nắm giữ chí cường bảo thuật.

Nhưng mà, Thạch Hạo động tác đơn giản mà trực tiếp, thò ra khác một cái đại thủ, một tiếng ầm vang, như là phiên bản, đem người này trấn áp trên mặt đất, nhất động bất năng động.

Mọi người kinh hãi, cái này là như thế nào thủ đoạn, một người mà thôi, đơn giản ở giữa đã trấn áp hai đại Chí Tôn!

Thanh Y đệ tử La Lâm, cứng họng, nàng lần thứ nhất minh bạch sư phụ nàng tôn trong miệng người kia đến cùng đáng sợ đến cỡ nào, đang ở cằn cỗi Cổ Giới, đã có bực này thần thông, chấn nhiếp tiên vực mọi người.

Cái này cũng rất đơn giản, La Lâm hãi hùng khiếp vía, đối phương cứ như vậy phải tay, không người có thể kháng, hai đại Chí Tôn vô luận như thế nào dùng sức, cũng khó khăn dùng kiếm được động một chút.

Một đám người đều sợ hãi rồi, lo lắng Thạch Hạo đại khai sát giới, tại đây hào khí thoáng cái khẩn trương.

Nếu như Thạch Hạo thật sự động tay, bọn hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ, cho nên những người này tâm thần bất định bất an, đối mặt cường đại như thế Chí Tôn, bọn hắn đồng loạt ra tay cũng ngăn không được người kia một ngón tay.

Nhưng là, vượt quá dự liệu của bọn hắn, Thạch Hạo thu tay lại, thả hai vị Chí Tôn.

Ngao Thịnh gia tộc hai vị thành đạo người, tâm tình phức tạp, không có gì ngoài Chân Tiên bên ngoài, qua nhiều năm như vậy, tại đây nhân đạo trong lĩnh vực ai có thể như vậy áp chế bọn hắn?

Trước mắt người trẻ tuổi này quá kinh khủng, một tay mà thôi, có thể đơn giản trấn áp một vị Chí Tôn, nhân đạo lĩnh vực có Vô Địch xu thế!

- Đa tạ đạo hữu hạ thủ lưu tình.

Bọn hắn cùng một chỗ chắp tay, vừa rồi thật sự quá nguy hiểm, cái muốn người trẻ tuổi này lại thi pháp lực, tựu đưa bọn chúng nghiền giết.

- Kế tiếp tranh đoạt đạo loại ta sẽ không hạ thủ lưu tình.

Thạch Hạo nói ra.

Hai người sắc mặt lập tức thay đổi, bọn hắn tựu là là Vạn Đạo Thụ mà

đến, làm sao có thể sẽ buông tha cho, nói cách khác không có cách nào trở về nhắn nhủ.

- Đạo hữu, đây là tộc của ta Ngao Thịnh Tiên Vương chỗ dưỡng đạo loại, sớm đã dự định.

Một gã Chí Tôn nói ra.

- Trời sinh Vạn Đạo Thụ, ai có thể dưỡng? Tất cả bằng thủ đoạn đoạt được!

Thạch Hạo sắc mặt lạnh lùng.

Song phương giằng co, hào khí lập tức khẩn trương lên.

- Đi thỉnh giáo vị tiền bối kia, rốt cuộc là người phương nào trồng Vạn Đạo Thụ.

Thạch Hạo mở miệng lần nữa.

Cái này tòa treo trên bầu trời hòn đảo trung tâm, một cây Bảo Thụ sáng lên, như Chân Long uốn lượn, lão da tróc liệt, kết lấy hơn vạn miếng trái cây, mà dưới tàng cây, chỗ đó còn ngồi xếp bằng một người.

Hắn tóc tai bù xù, trên người quấn đầy gỉ dấu vết (tích) loang lổ khóa sắt, hẳn là nào đó tiên kim, xuyên thủng hắn xương bả vai, đem hắn khóa tại đâu đó.

Này quái nhân hình thể tiều tụy, nhắm hai mắt, vẫn không nhúc nhích, như là tọa hóa.

Nhưng là, Thạch Hạo biết nói, hắn còn sống, bởi vì ngàn năm trước bọn hắn muốn động Vạn Đạo Thụ lúc, tựu là bị người này sống lại chỗ ngăn, nói xưng cái này là vật có chủ.

- Tiền bối, thỉnh thức tỉnh, chúng ta là Ngao Thịnh Tiên Vương hậu nhân, đặc dị tới đây lấy tuyệt thế đạo loại.

Một người trung niên Chí Tôn mở miệng.

Ra ngoài ý định, người này quả thật tựu mở mắt, sống lại, hắn hai mắt ảm đạm, thiếu khuyết sáng rọi, cả người bị khóa ở tại đây vô số năm, hiển nhiên là bị trấn áp.

- Xem ra, một mạch khác thất bại, không phải là đối thủ của Ngao Thịnh, nói cách khác, Vạn Đạo Thụ thuộc cho bọn hắn cái kia nhất mạch người.

Người này thanh âm khàn khàn, nói như vậy nói.

Hắn đợi vô số tuế nguyệt, bị áp chế lúc này, chính là vì trông coi này cây, chờ đợi thành thục lúc, có người đến lấy đi.

- Ngao Thịnh Tiên Vương, vô địch thiên hạ, từ xưa đến nay, không có mấy người khả dĩ cùng hắn tranh hùng.

Vị kia Chí Tôn nói ra.

- Nhưng này hoàn toàn chính xác không phải Ngao Thịnh đồ vật, là một vị khác Tiên Vương, vốn nên cho hắn hậu đại, xem ra cái kia nhất mạch hơn phân nửa đã đoạn truyền thừa.

Cái này thần bí nhân thở dài.

Thạch Hạo Hoắc ngẩng đầu, lại để cho trên người tràn đầy gỉ dấu vết (tích) khóa sắt hoa hoa tác hưởng, hắn nhìn thẳng Thạch Hạo:

- Không thể tưởng được a, ngươi Tiểu Tiểu tuổi tác, cũng đã nhân đạo Vô Địch, ngày xưa bái kiến ngươi, ngược lại coi như là duyên phận, tiễn đưa ngươi rồi!

Nói đến đây, trên người hắn khóa sắt răng rắc một tiếng, cắt đứt, theo loại này biến cố phát sinh, hắn đứng lên, mà cái kia Vạn Đạo Thụ tắc thì đột ngột từ mặt đất mọc lên, bay về phía Thạch Hạo.

Cái này lại để cho người ngạc nhiên, quá đột ngột.

Thạch Hạo cùng Ngao Thịnh hậu nhân còn không có có tranh đoạt, kết quả cái này Vạn Đạo Thụ đã bị đưa cho Thạch Hạo.

- Ta đã hoàn thành hứa hẹn, thủ hộ đến vậy cây thành thục, nên trở lại.

Nhưng vào lúc này, cái này tóc tai bù xù quái nhân toàn thân cứng ngắc, lần nữa xếp bằng ở đấy, bắt đầu bằng đá hóa.

Cuối cùng nhất, hắn hóa thành một pho tượng đá, tánh mạng khí cơ đã không có, sắp triệt để khô cạn, tựu như vậy chết?

- Ta tiễn đưa ngươi Vạn Đạo Thụ, đem ngươi ta mai táng, còn Nhân Quả.

Cái kia tượng đá đầu lâu sáng lên, rất suy yếu, nói như vậy nói.

- Tiền bối ngươi?

Thạch Hạo giật mình.

- Ta sớm nên qua đời rồi, cường chống được hôm nay, nhất định thân tử đạo tiêu (*), cái hi vọng muôn đời về sau, ta hóa thành thạch thai khả dĩ Thông Linh, một lần nữa đã có tánh mạng.

Thanh âm của hắn hư nhược rồi xuống dưới.

Như vậy có thể chứ?

- Chỉ là lúc kia, thạch thai không phải ta, xem như trời sinh thiên dưỡng Thánh Linh. Cái chờ mong, thật sự có Luân Hồi, một ngày kia, hắn có thể nhớ lại chuyện cũ.

Hắn nói như vậy nói.

Thạch Hạo im lặng, nếu có lựa chọn, người này tuyệt sẽ không như thế, ký thác tại tương lai Luân Hồi, cái kia quả thực coi như là không có có hi vọng, quá Phiêu Miểu.

- Tại cổ đại, ngẫu nhiên sẽ có trời sinh thạch thai xuất thế, hóa thành sinh linh, đại hoàn cảnh cho phép khả dĩ trực tiếp phi tiên, chẳng lẽ đều là như thế này đến?

Tào Vũ Sinh lẩm bẩm.

- Chính thức trời sinh thiên dưỡng hình người thạch thai, không nói tuyệt đối không có, nhưng thường cách một đoạn tuế nguyệt tựu ngẫu nhiên có hạn, tuyệt không bình thường, tự nhiên là cổ đại đại năng hóa đá, vô cùng tuế nguyệt sau khi đi qua Thông Linh biến thành, đản sinh ra mới đích Nguyên Thần, đã có sinh cơ.

Cái kia tôn tượng đá dứt lời, tánh mạng triệt để đoạn tuyệt, mi tâm không hề sáng lên.

P/s: Chương trước có sai lầm chỗ, hẳn là một vị nữ Tiên Vương cùng Bất Hủ chi Vương Lạc ma đại chiến, đồng quy vu tận, đã tu chỉnh, là Ngao Thịnh hồng nhan tri kỷ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1873: Chí Ở Tiên Vương

Một đời mãnh nhân liền như thế chết rồi!

Không thể nghi ngờ, hắn khẳng định là Tiên Đạo nhân vật, đến tột cùng mạnh đến mức nào, khó nói, cũng khó có thể nói rõ.

Kết quả, hắn liền như thế chết đi, bảo vệ Vạn Đạo Thụ vô cùng năm tháng, cho đến nó năm gần đây thành thục, tự thân hóa thành lạnh lẽo Thạch Nhân.

Ký thác với tương lai có Luân Hồi, chuyện này thực sự mờ ảo, cũng rất đáng thương, thế nhưng hắn không có cái khác lựa chọn, bởi vì năm đó từ lâu lưu lại hẳn phải chết vết thương.

Vạn Đạo Thụ phát sáng, liền treo ở Thạch Hạo phụ cận, phiến lá cổ điển, tỏa ra Hỗn Độn khí, chạc cây cứng cáp, như Cầu Long quay quanh, uốn lượn mở rộng.

Đạo Quả đầy rẫy, này Chu Thụ sáng tối chập chờn, phát sáng giờ óng ánh như kiêu dương, lờ mờ giờ, như hắc ám Vũ Trụ sâu không lường được, cây là thực thể, mà trái cây nhưng là đạo tắc biến thành.

Như vậy cây cối, có thể nói vô giá, lấy cái gì đều không đổi được.

Đại Đạo vật dẫn, trời sinh tụ tập chư thiên vạn đạo pháp tắc, nếu là đưa nó nhét vào trong cơ thể tu hành, không thể tưởng tượng!

Xoạt một tiếng, chuẩn Chu Thụ thu nhỏ lại, hóa thành cao một thước, nhưng cũng càng có vẻ cổ điển, hơn vạn nói khí tức buông xuống, dường như thác nước chảy xuôi.

Loại kia khí, mỗi một đầu cũng khác nhau, đều là từ khác nhau trái cây trên hạ xuống, lưu chuyển, dường như hơn vạn nói Tinh Hà rủ xuống!

- Đạo hữu, đây là bộ tộc ta Ngao Thịnh Tiên Vương để cho hậu nhân đạo chủng.

Xa xa, tên kia trung niên Chí Tôn nhắc nhở.

Thạch Hạo không để ý đến, quay về Thạch Nhân thi lễ một cái, mà sau sẽ hắn cất đi, muốn chọn một chỗ tốt đem hắn an táng, thực hiện hứa hẹn, còn nhân quả.

Sau đó hắn phịch một tiếng nắm lấy khoảng một tấc cao Vạn Đạo Thụ, cảm nhận được dâng trào Đại Đạo lực lượng, đem trồng vào trong cơ thể, yên lặng cảm ứng một phen.

- Đạo hữu, ngươi đây là muốn mạnh mẽ lấy sao?

Một vị khác Chí Tôn mở miệng, áp sát về phía trước.

- Hả?

Thạch Hạo xoay người, nhìn này hai Đại chí tôn, hắn vẻ mặt lạnh lùng, nói:

- Vị tiền bối kia nói rõ ràng, Vạn Đạo Thụ cũng không thuộc về Ngao Thịnh Tiên Vương, cùng ngươi tộc vô duyên, bây giờ đưa cho ta, ai dám mạnh mẽ lấy?

Hắn trợn mắt, toả ra sát cơ, đối diện một đám người đều run rẩy, hai Đại chí tôn vội vàng thi pháp, toả ra thần Thánh Quang huy, bảo vệ một đám người trẻ tuổi.

Bọn họ có chút bất đắc dĩ, thật muốn động thủ, tất cả mọi người cùng tiến lên cũng không đủ người trẻ tuổi kia giết!

Tuy rằng từng có nghe thấy, thế nhưng chân chính nhìn thấy, vẫn để cho

bọn họ chấn động, đây chính là khô héo Cửu Thiên Thập Địa, cằn cỗi cực kỳ, liền Đại Đạo đều có thiếu hụt, có thể lại xuất hiện như thế một cái khủng bố tuổi trẻ sinh linh.

- Không hổ là Hoang, đã từng tru diệt dị vực hoàng tộc, được xưng cùng thế hệ không có địch thủ, quả nhiên ghê gớm, dù cho là ở Tiên vực hơn nửa cũng sẽ có một chỗ của ngươi.

Vị kia trung niên Chí Tôn nói rằng.

Tên còn lại lặng lẽ, không cần hoài nghi, hắn từ lâu nhìn ra Hoang khác với tất cả mọi người, Tiên Vương gia tộc đi ra nhân vật ngất trời đều chưa chắc có thể so sánh được với.

- Đạo hữu, ngươi có thể không bỏ đi yêu thích, chúng ta đồng ý trả giá thật lớn đổi lấy.

Bọn họ mang theo thương lượng ngữ khí.

- Không được, ta có tác dụng lớn.

Thạch Hạo lắc đầu từ chối.

Thanh Y đệ tử La Lâm mở miệng, một bộ hoàng y phấp phới, nói:

- Ngươi đã trở thành Chí Tôn, vì sao còn không chịu buông tay? Dù cho cùng ngươi dung hợp, hiệu quả cũng không lớn. Tại sao như vậy bướng bỉnh, bây giờ Ngao Khôn chính cần nó dung hợp, ngày sau nếu có điều thành, nhất định không sẽ không quên lòng tốt của ngươi!

Nàng chỉ về bên cạnh một người thiếu niên, chính là đám người kia bảo vệ nhân vật, tên là Ngao Khôn, cũng là chuyến này tiêu điểm, mặc dù mới ở Thiên Thần cảnh giới, thế nhưng thiên túng chi tư, được xưng Ngao Thịnh gia tộc Kỳ Lân.

Ngao Khôn thiên phú quá cao, bây giờ quét ngang người cùng thế hệ, dù

cho còn tuổi nhỏ, thế nhưng ở trong tiên vực đã danh chấn một phương, Thiên Thần cảnh giới vô đối thủ!

- Ta cũng có đệ tử, bọn họ càng cần phải.

Thạch Hạo nhàn nhạt đáp lại.

- Hoang, ngươi người này thật sự không hiểu được biến báo, Ngao Khôn ngày sau sẽ trở thành Tiên Vương, hắn nếu có thành, nhìn lại chuyện cũ giờ, sao quên lòng tốt của ngươi? Chắc chắn trông nom!

La Lâm nói rằng.

Thạch Hạo lạnh lùng quét nàng một chút, hư không ầm ầm nổ đùng, Càn Khôn rạn nứt, cảnh tượng khủng bố, ngay cả trên bầu trời tinh đấu cũng đang run rẩy, muốn rơi xuống.

Hắn còn cần một tên tiểu bối ngày sau trông nom? Thực sự là chuyện cười!

La Lâm tại chỗ sắc mặt trắng bệch, thân thể lay động, suýt nữa lần thứ hai tê liệt trên mặt đất.

Thạch Hạo không mở miệng, những người khác nhưng sẽ không trầm mặc, Mục Thanh tiến lên, chỉ nàng, nói:

- Ngươi muốn chết sao?!

Chỉ cái này một câu nói, để đối diện tất cả mọi người đều biến sắc.

- Tiện tỳ, thầy ta hoài cựu tình, không muốn thương Thanh Y sư thúc đệ tử, ngươi nhưng một hai lần vô lễ, muốn chết, ta đến tác thành ngươi!

Xích Long trực tiếp hành động, nhảy lên mà tới, ép tới gần, nói:

- Ăn cây táo rào cây sung, tuy là Thanh Y sư thúc đệ tử, nhưng cũng lần nữa thiên hướng Ngao Thịnh gia tộc, ta thế Thanh Y sư thúc thanh lý môn

hộ!

Xích Long tính tình nóng nảy, trực tiếp động thủ.

- Ngươi...

La Lâm xấu hổ, nàng nhanh chóng giáng trả, thế nhưng từ lâu chiến quá, không phải Xích Long đối thủ.

Phốc!

Cuối cùng, nàng bị Xích Long đập bay trên đất, một cái Chân Long vẫy đuôi, đánh nàng đứt gân gãy xương, không thể động đậy một chút nào.

Ngao Khôn đưa nàng nâng dậy, La Lâm tức đến run rẩy cả người, mặc dù biết những người trước mắt này bất phàm, có thể nàng vẫn là trời sinh có loại cao ngạo, khinh bỉ này giới sinh linh, cảm thấy Tiên vực cao cao tại thượng.

- Các ngươi như vậy ngăn chặn, hỏng rồi Ngao Khôn tiền đồ, hắn huynh trưởng Ngao Kiền là sẽ không bỏ qua các ngươi!

La Lâm nói tới Ngao Kiền chính là này cái gọi là tuổi trẻ đại nhân, được xưng Tiên vực mạnh nhất kiệt xuất một trong.

Tự hắn xuất thế, cùng nhau đi tới, to lớn Tiên vực, gặp được địch thủ bên trong có thể với hắn chống lại cũng chỉ có như vậy ba lạng người, đều là Tiên Vương hậu nhân.

Đồng thời, cái này cũng là La Lâm hi vọng sư tôn Thanh Y có thể kết thành đạo lữ người được chọn tốt nhất.

Đối với loại này uy hiếp lời nói, Thạch Hạo không thèm để ý, cái gì Ngao Kiền, nếu là đến rồi giết chính là, hắn bây giờ dù chưa thành tiên, nhưng cũng chí ở Tiên Vương.

Cái gọi là cùng thế hệ, cái gọi là tuổi trẻ sinh linh, đều từ lâu không phải

hắn cân nhắc đối tượng.

- Chuyện cười, Ngao Kiền, chưa từng nghe nói, sẽ có một ngày thật muốn đến rồi, chúng ta thế sư phụ bắt là được rồi!

Xích Long nói rằng.

- Người như vậy, chúng ta đỡ lấy!

Mục Thanh cũng rất trực tiếp.

La Lâm khó có thể tin, trợn mắt ngoác mồm, nàng cho rằng đám người kia là người điên, lại khinh thường Ngao Kiền, không sợ Tiên Vương đời sau, thực sự gan to bằng trời.

- Ngươi... các ngươi!

La Lâm ngoác mồm lè lưỡi.

- Quên đi, Đạo hữu nếu không muốn, chúng ta cũng không miễn cưỡng.

Một vị Chí Tôn mở miệng, hắn sợ làm tức giận Thạch Hạo, trêu ra đại họa sát thân.

- Ta lần này đến, kỳ thực còn muốn sư phụ tôn truyền lời, trăm năm sau, Tiên vực có một hồi thịnh hội, thầy ta Thanh Y vẫn đang nghĩ biện pháp, muốn tiếp dẫn ngươi đi tham gia.

La Lâm nói rằng.

Trước kia, nàng không muốn truyền tin tức này, mang theo tư tâm, nhưng hiện tại nàng thật sự hi vọng Thạch Hạo đi vào, mở mang kiến thức một chút Tiên vực khủng bố, xem nơi đó người mạnh nhất kiệt lợi hại bao nhiêu, tìm người kinh sợ hắn.

Thạch Hạo nhàn nhạt quét nàng một chút, làm sao sẽ không hiểu tâm tư của nàng, nếu không có là Thanh Y đệ tử, hắn từ lâu một cái tát đập chết.

- Xác thực, trăm năm sau, Tiên vực có một hồi thịnh hội, tuy rằng hai giới đã đứt mở, nhưng nếu không phải Tiên Đạo sinh linh, vẫn có biện pháp dàn xếp một, hai, tiếp dẫn đi vào.

Vị kia trung niên Chí Tôn nói rằng.

Vậy cũng là là một loại mời.

Phía sau, Thiên Giác Nghĩ, Tào Vũ Sinh, Mục Thanh chờ người vẻ mặt đều thay đổi.

- A, người nào có tư cách ở thời đại mạt pháp tiến vào Tiên vực? Thật muốn đi vào, trước hết để cho ta đến suy tính một phen, nếu là quá kém cỏi liền không muốn vọng tưởng.

Đang lúc này, thanh âm đột ngột vang lên, từ trong hư không truyền đến, tiếp theo một đạo mông lung ánh sáng hiện lên, bao vây một cái sinh linh.

Đây là một lão già, tóc bạc râu bạc trắng, tiên phong đạo cốt, không xem qua thần rất lạnh lùng, hắn toả ra Tiên khí, chính đang nhìn chằm chằm Thạch Hạo.

Ở trên người hắn, có một cái lại một cái Đại Đạo xiềng xích, buộc tự thân, che giấu Tiên Đạo khí tức.

- Ngao Lăng Lão tổ!

Rất nhiều người kinh ngạc thốt lên, chính là hai vị kia Chí Tôn đều thất kinh, đây chính là Cai Tộc một vị Chân Tiên, lại xuất hiện!

- Lão tổ, ngươi làm sao có thể Hạ giới mà đến?

Rất nhiều người đều giật mình.

Bây giờ, Cửu Thiên Thập Địa đi vào thời đại mạt pháp, Chân Tiên không được đi loạn động, không phải vậy sẽ gợi ra cực kỳ không tốt hậu quả.

- Cẩn thận một ít vẫn là không thành vấn đề, ta này không phải dùng Đại Đạo quy tắc khóa lại tự thân sao?

Ngao Lăng thản nhiên nói.

- Tộc nhân biết, nơi này có cái quái vật, bảo vệ Vạn Đạo Thụ, sợ tính tình của hắn dường như này hố xí bên trong tảng đá vừa thối vừa cứng, không yên lòng, ta liền trong bóng tối với các ngươi cùng mà tới.

Ngao Lăng bổ sung.

Từ đầu đến cuối, hắn ánh mắt đều rơi vào Thạch Hạo trên người, lúc này lạnh lùng nói:

- Đem này Vạn Đạo Thụ giao ra đây đi, nó không thuộc về ngươi.

Ai cũng không nghĩ tới, sẽ có một vị Tiên Đạo cao thủ giáng lâm, vẫn trốn ở trong bóng tối, điều này làm cho Thiên Giác Nghĩ, Tào Vũ Sinh, Chu Lâm chờ người tràn ngập sầu lo.

Chính là đánh thần Thạch Đô thành thật, lúc này bọn họ cực kỳ nguy hiểm.

- Nó là của ta.

Thạch Hạo chỉ cái này bốn chữ.

- A, ngươi còn muốn để ta động thủ không được, dù cho ta bị Đại Đạo xiềng xích buộc, cũng không phải một cái Chí Tôn có khả năng đối kháng, không muốn bị giết liền mau mau dâng lên.

Ngao Lăng lạnh lùng nói rằng.

- Ngươi đến thử xem!

Thạch Hạo con ngươi dựng đứng lên, chiến ý dâng trào, hắn giết qua

Tàn Tiên, đối đầu này tự trói tay chân Chân Tiên, như thế không sợ.

- Không biết Đạo Thiên cao điểm hậu, một cái Hạ giới tiểu tử mà thôi, cũng dám đối với Tiên Vương gia tộc bất kính, Lão tổ đến cầm ngươi!

Ngao Lăng lạnh giọng nói, thăm dò một bàn tay lớn, chộp về phía trước.

- Ầm!

Thạch Hạo trực tiếp động thủ, cũng không lui tránh, trong nháy mắt trời long đất lở, quỷ khóc thần hào, để Càn Khôn đều nổ tung.

Hắn cái tay trái kia, ánh vàng ngàn tỉ trượng, nhấn chìm giới phần rộng lớn khu vực, Thần lực cái thế, về phía trước đánh ra.

Ầm!

Người ngoài rất khó tưởng tượng, đòn đánh này khủng bố cỡ nào.

Phù một tiếng, Ngao Lăng cánh tay kia tại chỗ liền đứt rời, đồng thời nửa người cũng bắt đầu rạn nứt, máu tươi ròng ròng, sau đó nổ tung, trở thành một đám mưa máu!

La Lâm chờ người tất cả đều ngây người, không thể tin được!

Đây chính là Hoang sao?!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1874: Ba Loại

Cái này quá đột ngột, cùng tất cả mọi người phỏng đoán đều không giống với, bọn hắn hóa đá rồi, cứng họng, tượng gỗ đứng ở nơi đó, vẫn không nhúc nhích.

Thê diễm huyết vọt lên, Ngao Lăng gầm nhẹ.

- Ah...

Hắn lảo đảo trở ra, cả đầu cánh tay phải đều biến mất, bị cái con kia kim sắc thủ chưởng đánh chính là cốt đoạn cân gãy, hóa thành một đoàn huyết vụ, mà phải nửa người đều tại rạn nứt, hơn phân nửa bộ phận nổ tung.

Hắn ở cái địa phương này gặp nạn, cả (chiếc) có thân thể đều suýt nữa tan rã, bị trọng thương!

Chưa từng nếm qua lớn như vậy thiệt thòi? Hắn tên Ngao Lăng, đến từ tiên Vương gia tộc, là một vị Chân Tiên cao thủ, ngày thường có bao nhiêu người dám cùng hắn động tay?

Tại đây phiến thế giới, một cái khô héo, cằn cỗi, không có cách nào thành tiên địa phương từng sống, lại suýt nữa lại để cho người đánh chết, đây là sao mà đáng sợ sự tình.

Đến bây giờ rồi, Ngao Lăng đều có điểm không thể tin được, hắn rõ ràng bị thua.

Một tiếng khẽ quát, hắn toàn thân sáng lên, huyết vụ cuồn cuộn, đưa hắn ba lô bao khỏa, hắn tại rất nhanh phục hồi như cũ.

Thân là Chân Tiên, sinh mệnh lực cường đại vô cùng, dù là còn có một

đám sinh cơ, đều có thể tái sinh tới.

Hắn cũng không làm bị thương bổn nguyên, hắn thần thức biển không việc gì, cho nên hắn trước tiên chữa thương, tiên huyết bốc hơi, thân thể tại keng keng rung động, nhanh chóng gây dựng lại hoàn tất.

- Tiểu bối!

Ngao Lăng một tiếng quát lớn, hắn lần nữa ra tay, thân như lôi đình, quá mãnh liệt rồi, đưa tay ở giữa, chưởng trong ngón tay Tinh Hà lượn lờ, động muốn đục lỗ đại Thiên Địa.

Tại hành động lúc, quần tinh loạn chiến.

Oanh!

Ngao Lăng đỉnh thiên lập địa, một chưởng đập rơi, phong vân thay đổi, thời gian mảnh vỡ bay múa, như là Chiến Thần, theo cái kia xa xôi cổ đại đi tới, mang theo vô cùng khí tức.

Thế nhưng mà, đối mặt một kích này, dù là tinh đấu tại trụy lạc, Càn Khôn tại nổ tung, Thạch Hạo bình tĩnh như trước. Hay là như vậy một chưởng đánh ra, dũng mãnh về phía trước.

- Phanh!

Trong hư không, một tiếng trầm đục. Như Hỗn Độn bạo tạc nổ tung, khai thiên tích địa. Thanh thế quá to lớn.

Ngao Lăng đồng tử trợn to, cánh tay kịch liệt đau nhức, hắn rên lên tiếng, cả người sợ run, bởi vì cái kia cánh tay không chịu nổi, lần nữa gãy xương thịt nát.

Hắn cái kia đầu cánh tay bị nghiền áp nổ bung rồi, trở thành một đoàn huyết vụ.

Hơn nữa, hắn thân thể tràn đầy vết rách. Không ngừng rạn nứt, thiếu

chút nữa toàn diện giải thể, máu tươi tách ra, cái này phiến địa phương một mảnh màu đỏ tươi.

Đường đường Chân Tiên, liên tục hai lần chủ động ra tay, đều bị người trọng thương, tình làm sao chịu nổi?

Thực tế đây là một cái hạ giới tuổi trẻ sinh linh, từng bị hắn chỗ khinh mạn, còn không phải Chân Tiên, kết quả là như vậy bưu hãn. Lại để cho hắn gặp nạn.

Ngao Lăng dù là tu đạo tuế nguyệt rất dài, da mặt phi thường dày, nhưng lúc này cũng là nóng rát phát sốt. Quá xấu hổ rồi, chưa từng có như vậy mất mặt, cảm giác nhục nhã.

Đùng đùng!

Xương cốt của hắn tại tiếng nổ, thân thể không ngừng rút lui, không chịu nổi một cổ sức lực lớn xông tới.

Không lâu, hắn còn đang nói..., muốn vào tiên vực được trước hết để cho hắn suy tính một phen, kết quả đối diện người trẻ tuổi kia cứ như vậy cường ngạnh đáp lại hắn, hai chưởng mà thôi. Đánh chính là hắn không còn cách nào khác.

- Ngươi, thành tiên. Không đúng, ngươi cái tay kia chưởng...

Ngao Lăng thanh âm thoáng run rẩy. Hắn chằm chằm vào Thạch Hạo cái kia cái kim sắc thủ chưởng, đồng tử co rút lại.

Này tế, những người khác há hốc mồm, như vậy một cái kết quả, ai dám tin tưởng?

Ngao thịnh gia tộc mọi người trợn mắt há hốc mồm, cái này có thật không vậy? Cơ hồ hoài nghi chứng kiến là giả, quá không chân thực.

Ngao Lăng Chân Tiên đến thế gian, lại để cho bọn hắn mừng rỡ, cảm

thấy cái kia Vạn Đạo Thụ tất nhiên quy bọn hắn sở hữu tất cả, hết thảy đều muốn hết thảy đều kết thúc, Hoang cường thịnh trở lại cũng không đủ xem.

Có thể kết quả lại là kinh người như vậy!

La Lâm miệng há trở thành "o" hình, cùng kỳ lạ, mặt mũi tràn đầy khó có thể tin thần sắc, nàng cảm thấy quá rung động rồi, phá vỡ nhận thức.

Điều này sao có thể, phi thường bất khả tư nghị! Nàng cảm thấy cái này quá hoang đường!

Giờ khắc này, nàng rốt cục minh bạch sư phó nhớ mãi không quên người đến cùng đến cỡ nào biến thái, thật sự là quá Thần Vũ rồi, cứ thế tôn chi đang ở phạt tiên?

Nam nhân này Vô Địch rồi!

- Hắn tu đạo bất quá ngàn năm, thì có bực này thành tựu, ngày sau vẫn còn được!

La Lâm thân thể đều tại run nhè nhẹ, lúc này thật sự sợ hãi.

- Sư phó uy vũ!

Xích Long hô lớn.

Đến từ Thạch Thôn Mục Thanh, lôi linh, Chu Lâm bọn người cũng đều rất giật mình, sau đó cùng một chỗ lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, Thạch Hạo chiến tích như thế, lại để cho bọn hắn triệt để yên tâm.

Ngao Lăng đã minh bạch, Thạch Hạo cái tay kia chưởng có vấn đề, nói cách khác, sao có thể đưa hắn đường đường Chân Tiên trực tiếp đánh thành trọng thương, cái này không thực tế.

- Lão tổ, bớt giận, cũng không ngài không địch lại, mà là bản thân bị Đại Đạo xiềng xích buộc, khó có thể phát huy ra thực lực chân chánh.

Một vị Chí Tôn khuyên nhủ, cho hắn tìm lối thoát xuống.

- Đúng vậy, lão tổ tự trói tay chân, không phải chân chánh thực lực thể hiện.

Có người khác nói ra.

Ngao Lăng nín thở, một lời không nói, hắn thật sự cảm giác rất nhục nhã, nhưng là, hắn biết đạo hôm nay chiếm không đến tiện nghi, tiếp tục đánh xuống mà nói hắn hội ăn càng lớn thiệt thòi.

Thạch Hạo lạnh lùng nhìn xem hắn, cũng không lại ra tay, bởi vì hắn biết nói, dù là tiến lên giết chết Ngao Lăng cũng ý nghĩa cũng không lớn. Nên tộc có một cái Tiên Vương, được xưng Vô Địch, quan sát tiên vực, quang giết một cái Chân Tiên không có gì ý nghĩa.

- Ta không muốn đi giết chóc sự tình, vô tình ý cùng ngươi tộc là địch.

Thạch Hạo bình tĩnh nói.

Chiếm cứ thượng phong, nhưng không có vênh váo hung hăng, cứ như vậy nhìn xem đối diện đám người kia, lập tức lại để cho bọn hắn có chút trầm mặc.

Ngao Lăng há to miệng, chằm chằm vào Thạch Hạo cái kia cái bày tay trái, rất muốn hỏi đó là cái gì, nhưng cuối cùng là không có mở miệng, hắn cảm thấy không mặt mũi truy cứu xuống dưới.

- Vạn Đạo Thụ là của ta.

Sau đó, Thạch Hạo nói như vậy nói.

Ngao Lăng mặt mo đỏ bừng, suýt nữa ho ra máu, trước kia lúc, hắn uy nghiêm tuyên bố, Bảo Thụ quy bọn hắn cái này nhất tộc sở hữu tất cả, lại để cho Thạch Hạo giao ra, cuối cùng nhưng lại như vậy một cái kết quả.

- Chúng ta đi!

Cuối cùng nhất, hắn không có dám trở mặt, nói cách khác hậu quả khó liệu.

- Hắc, biết đạo cái gì gọi là ngút trời Vô Địch sao, ngày sau, chúng ta đều có thể đi ngược chiều phạt tiên!

Đả Thần Thạch đắc chí, tại đâu đó dương dương đắc ý, hình như là nó đại thắng.

Ngao gia mặt người sắc khó coi, thật sự của bọn hắn không lời nào để nói, liền Chân Tiên đều bị Hoang cho đánh bại, muốn không thừa nhận đối phương ngút trời chi tư đều không được.

Bất quá, một vị Chí Tôn lại vì vậy mà thân hình hơi đốn, nói:

- Bách niên qua đi, ta sẽ chờ đưa tới thiệp mời, thỉnh các hạ tham gia trận kia tiên vực thịnh hội.

Chân Tiên Ngao Lăng nghe được câu này sau đều không có phản đối, mặt không biểu tình, leo lên này chiếc Tử Kim chiến thuyền, bọn hắn phá không mà đi, rất nhanh ly khai nơi đây.

Đả Thần Thạch cứng họng, cảm thấy khả năng đã gây họa. Nếu là bách niên sau tiên vực thật sự người tới tiếp dẫn Thạch Hạo, đến cùng có đi hay là không? Sợ có nguy cơ.

- Đi, đi tìm tiếp theo miếng vô địch chủng tử!

Thạch Hạo cũng dẫn người rời đi.

Bọn hắn lại đến Ngũ Hành đại lục. Ngũ Hành phong ma chi địa, nơi này có một quả "Thiên chủng".

Trên khối đại lục này lưu quang tràn ngập các loại màu sắc. Có hừng hực hỏa diễm, có bá đạo kim loại khí đằng không, có xanh thẳm đại dương mênh mông, có màu vàng hành thổ chi lực tràn ngập.

Lúc này đây, Thạch Hạo không có gì trì hoãn, hắn bắt đầu cường công, phá giải phong ấn.

Tay trái của hắn cùng cái con kia kim sắc thủ chưởng cốt dung hợp, đã được đến kiểm nghiệm. Uy năng cực lớn, khả dĩ đem Chân Tiên cánh tay đánh bại, hắn tự nhiên không cần lo lắng, rất nhanh trùng kích.

Năm đó, bọn hắn thực lực không đủ, chỉ có thể rút đi, hiện tại không cần lo lắng.

Ầm ầm!

Cuối cùng nhất, các loại phong ấn đều bị mở ra, dãy núi sáng lên, nhất vị trí trung ương có một tòa núi đá. Hiện lên bảo bình hình dáng, lúc này óng ánh...mà bắt đầu.

Tương truyền, dị vực một loại hoàng tộc chôn vùi ở chỗ này. Trở thành chất dinh dưỡng, tại đào tạo cái kia miếng "Thiên chủng".

Có thể nói, này cái hạt giống vô cùng nhất kỳ dị, địa vị kinh người.

Bảo bình thượng có lạc ấn, một đạo nhàn nhạt hư ảnh cầm trong tay lợi kiếm, thủ hộ nơi đây.

Oanh!

Thạch Hạo cường công, oanh kích núi đá, chém về phía Đại Đạo bảo bình.

- Dĩ thân vi chủng, thực sự có người thành công...

Sâu kín thở dài. Bằng đá bảo bình thượng hiện ra một đạo thân ảnh, đứng tại trong hư không. Dừng ở Thạch Hạo.

- Không cần công rồi, này Thiên chủng tiễn đưa ngươi rồi!

Hắn rõ ràng nói như vậy nói.

- Vì sao?

Thạch Hạo kinh ngạc.

- Cái này vốn là là tại hồng trần trung tranh giành độ người chuẩn bị. Chờ mong còn sống linh tại mạt pháp thời đại thành tiên.

Cái kia mơ hồ thanh âm nói ra.

Thạch Hạo trong nội tâm chấn động, nghĩ tới ngày xưa tình cảnh, ngàn năm trước đạo này mơ hồ hư ảnh hoàn toàn chính xác từng nói qua hồng trần hai chữ, có như vậy một sự việc.

Thế nhưng mà, này cái thiên chủng liên quan đến thành tiên?

Hắn hôm nay cảnh giới còn cần hạt giống này sao? Thạch Hạo cảm thấy, này cái thiên chủng rất cổ quái, tuyệt đối không tầm thường.

- Ta cũng nên theo gió mà tản.

Đạo kia mơ hồ thân ảnh tán loạn, hóa thành quang vũ, từ nơi này biến mất.

Đón lấy, này tòa núi đá giải thể, Đại Đạo bảo bình rạn nứt, một tiếng ầm vang, triệt để sụp đổ trên mặt đất.

Một cái nắm đấm lớn bình bay ra, bên trong có một quả thiên chủng!

Trừ lần đó ra, bằng đá bảo bình trung còn có vô số di hài, đó là hàng trăm hàng ngàn vạn đại quân, là đến từ dị vực hoàng tộc, toàn bộ chôn vùi không sai.

Cứ như vậy đã nhận được, cùng Thạch Hạo đoán trước không quá đồng dạng, cũng không có kinh nghiệm một hồi ác chiến.

Ầm ầm!

Cùng một thời gian, Ngũ Hành đại lục tại lún xuống, nó đang mở thể, muốn Băng mở.

Cái này khối đại lục mênh mông vô cùng, tại giới mộ nội đều là xem như lớn hơn tàn giới rồi, rõ ràng bắt đầu sụp đổ.

- Ngũ Hành phong ma đấy, phong ấn giải trừ, liền Ngũ Hành đại lục đều muốn không tồn tại nữa sao?

Thạch Hạo giật mình.

Xoẹt!

Đột nhiên, một đạo sáng chói thần cầu vồng xông theo Ngũ Hành đại lục dưới mặt đất vọt lên, quá sáng chói rồi, muốn bỏ chạy, thoát đi nơi đây, nó phát ra ngũ sắc sáng rọi.

- Ồ, đó là một quả hạt giống, mau đuổi theo a, truyền thuyết thật sự, Ngũ Hành đại lục có một quả tuyệt thế đạo loại, là Ngũ Hành loại!

Tào Vũ Sinh kêu to.

Một mực đều có đồn đãi, nơi này có một quả hoàn mỹ vô hạ Ngũ Hành Đạo loại.

Tương đối mà nói, cái kia cái gọi là thiên chủng cũng không phải là Ngũ Hành đại lục thai nghén, mà là bị phong ấn ở tại đây.

Thạch Hạo sớm đã ra tay, thò ra kim sắc bày tay trái, một tiếng ầm vang chụp vào Thiên Khung, một tay lấy Ngũ Hành loại cho bắt được trong tay, không có khiến nó bỏ chạy.

Ở chỗ này rõ ràng tìm được hai quả hạt giống!

Thiên chủng phi phàm, có bất thường ý nghĩa.

- Đi!

Thạch Hạo tự mình khống chế chiến thuyền, đã đi ra cái này phiến sụp đổ chi địa.

Bọn hắn lại dùng hơn nửa năm tại giới mộ nội tìm kiếm, hi vọng phát hiện nữa một hai miếng tuyệt thế đạo loại.

Đáng tiếc, chỉ có bình thường đạo loại, muốn phát hiện nữa hoàn mỹ đạo loại, cái kia không có khả năng rồi!

Nếu quả thật có nhiều như vậy, tựu cũng không xưng là vô địch chủng, muôn đời đến hãn hữu, tựu như vậy đều biết một ít mà thôi, có thể có như vậy thu hoạch cũng đã rất nghịch thiên.

Vạn Đạo Thụ, thiên chủng đều liên quan đến đã đến lịch sử còn sót lại vấn đề, nói cách khác, làm sao có thể hội lưu đến hôm nay, rơi tại trong tay của bọn hắn? Sớm đã bị người lấy đi rồi!

Thạch Hạo bọn hắn ly khai, phản hồi ngoại giới.

Thời gian trôi mau, chỉ chớp mắt mà thôi, đem gần trăm năm năm tháng dằng dặc mà qua, cách tiên vực thịnh hội mở ra thời gian phi thường tới gần!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1875: Tiên Vực Người Tới

Một trăm năm, cứ như vậy mất đi, thật nhanh, tại vạn cổ bên trong, tại một cái kỷ nguyên đang lúc, cũng chỉ là vội vàng trong nháy mắt.

Thế nhưng là, trên đời phàm nhân lại đủ để đã trải qua xuất sinh, trưởng thành, suy bại, chết già, đối bọn hắn tới nói, đây là dài dằng dặc một đời, người chết như đèn diệt, không để lại cái gì.

Thạch Hạo xuất quan, con mắt nhìn viễn không, có lẽ, Tiên Vực chi môn muốn mở ra, có người sẽ vì hắn đưa tới thiệp mời.

Hắn biết, đây không phải là cái gì thiện ý, hơn phân nửa là muốn cho hắn dùng nhan sắc nhìn, để Tiên Vực bất thế cường giả chấn nhiếp hắn, thậm chí sẽ có đại họa sát thân.

Trăm năm qua, hắn đại đa số thời gian đều tọa trấn Thiên Đình trong cung điện to lớn, thân tại thượng giới.

Thạch Hạo vẫn như cũ ngừng chân tại cực đạo chi đỉnh, đạo hạnh thoạt nhìn không có tiến thêm, giống như đến một cái bình đài, lại thế nào tiến lên cũng không nhìn thấy chập trùng.

Thế nhưng là, hắn lại biết, tự thân tu hành không phải là không có có ích, hắn có thể cảm nhận được một loại nào đó vô cùng biến hóa rất nhỏ tại thể nội phát sinh, nhưng là lột xác không quá rõ ràng.

Mạt pháp thời đại, muốn thành tiên quá gian nan, y theo tiền nhân thôi diễn tới nói, đó là không có khả năng, con đường phía trước đã đứt!

Muốn thành tiên, chỉ có 1 cái biện pháp, cái kia chính là đánh vào Tiên Vực đi, tại vùng thế giới kia tu đạo năm tháng dài đằng đẵng, một ngày nào

đó lại đột nhiên cực đạo thăng hoa, hóa thành Chân Tiên.

Một trăm năm đến, những người khác biến hóa rõ ràng, tinh khí thần mấy người càng thêm bão mãn, Mục Thanh, Xích Long những người này đạo cơ càng phát vững chắc, trăm năm ma luyện, đạo hạnh tinh tiến.

Đáng tiếc, bọn họ đứng tại Độn Nhất đỉnh phong nhất, nhưng vẫn như cũ không thể rảo bước tiến lên chí tôn cảnh giới kia đi.

Có lẽ chỉ kém một đường, nhưng vẫn là không cách nào vạch ra tầng kia giấy cửa sổ, chỉ cần lại tiến lên một bước nhỏ, như vậy thì là một thế giới hoàn toàn mới mẻ!

Không thể cưỡng cầu, đây là không có biện pháp sự tình.

Bất quá, bọn họ cũng không nhụt chí, đều tại khổ tu, đều tại rèn đúc nhục thân, rèn luyện Nguyên Thần, làm chính mình càng thêm cường đại, càng phát ra viên mãn hoàn mỹ.

Bởi vì, bọn họ có thể cảm nhận được, đây một trăm năm đến, đạo hạnh của bọn hắn lại có chỗ tinh tiến, điều này nói rõ lộ tại phía trước, vẫn như cũ có thể tiến lên.

Lúc nào có thể vượt qua ngưỡng cửa kia, chân chính ngư dược Cửu Trọng Thiên mà hóa thành thực rồng thì sao?

Đây một trăm năm đến, ba khỏa hoàn mỹ đạo chủng tại bọn họ chi lưu chuyển, bị dùng chung, cũng không có người chém rụng ban đầu căn cơ, mà là nghiêm túc suy nghĩ về sau, quyết định giữa đường xuất gia, từ phía trên Thần cảnh lại tố mà thôi.

Đạo chủng, bị dung hợp về sau, bọn họ một đường hướng lên tu hành, cuối cùng lại lấy ra, giao cho những người khác, nhưng là tại trải nghiệm tại trên con đường kia khác biệt phong cảnh.

Ba khỏa đạo chủng chung quy là ít một chút, bọn họ chỉ có thể dùng

chung.

Bất quá, đây 3 hạt giống đều không thể coi thường, đều là đặc biệt, rất nhiều người không ngừng sử dụng, không có vấn đề gì cả.

Ngũ Hành chủng, ngưng tụ Ngũ Hành tinh túy, thiên địa cũng có thể hoá phân là năm loại nguyên tố, bọn hắn liền là căn bản, bị một đám người dùng chung lúc, giải thích thiên địa bản chất.

Vạn Đạo cây, kỳ lạ hơn dị, cây cổ thụ này trồng Thiên Đình bên trong, đều không cần hòa tan vào thân thể bên trong, liền có thể để người ta đi theo nó Ngộ Đạo, tu hành.

Nó hình như không cần hoà vào một người thể nội, mà là có thể dung nhập một giáo, một cái đạo thống, toàn phái trên dưới chung phồn vinh.

Mỗi khi tu hành lúc, thiên địa đại đạo ù ù, từ bốn phương tám hướng rủ xuống, ngay cả cái kia có thiếu hụt thiên địa quy tắc đều phảng phất bị bù đắp, để cho người ta đắm chìm vô biên "Đạo hải" bên trong.

Kỳ dị nhất chính là cái viên kia Thiên Chủng, không có gì ngoài Thạch Hạo bên ngoài, những người khác không nguyện ý luôn luôn tiếp xúc, nó quá quỷ dị, ở trong ẩn chứa thiên quân vạn mã tiếng sát phạt.

Mấy trăm đại quân chôn vùi, trở thành nó chất dinh dưỡng, dị vực 1 đại Hoàng tộc diệt tộc, có thể thấy được nó khủng bố cỡ nào bất phàm.

Những năm gần đây, Thạch Hạo ngược lại là nghiên cứu một phen, thứ này nhưng để hắn tại mạt pháp thời đại trong hồng trần thành tiên? Mặc dù tại phỏng đoán, nhưng là không có phát hiện đột phá khẩu.

Một ngày này, thiên địa không yên tĩnh, một cỗ rất đáng sợ khí tức chấn động, khiến cho tất cả bế quan cường giả đều bừng tỉnh.

Đông!

Giống như là có 1 đạo sấm sét nở rộ ở trên chín tầng trời, 1 đạo lưu quang xẹt qua bầu trời, phủ xuống tại phiến đại địa này.

- Tới.

Thạch Hạo tự nói, hắn biết đó là Tiên Vực cửa mở ra một cái khe, đưa xuống dưới sinh linh.

Quả nhiên, không lâu sau đó, Thiên Đình có người bái phỏng, có mấy tên cường giả đến nhà, chỉ rõ muốn gặp Hoang.

Ở niên đại này, bình thường có rất ít người tìm tới Thạch Hạo, mặc dù có cũng mang theo kính ý, mà không giống như là mấy người kia như vậy tự phụ, cũng không kính sợ.

Mấy người kia từ thiếu niên đến tráng niên, lại đến lão niên, cái gì cần có đều có, tối thiểu nhất dung mạo như thế, số tuổi thật sự đến tột cùng như thế nào liền khó xác định.

- Hoang, chúng ta vì ngươi đưa tới thiệp mời, mời ngươi tiến Tiên Vực.

Một người trong đó nói ra, rất trẻ trung, mái tóc dài màu tím rối tung, có loại kiệt ngạo ý vị.

Xem xét liền có thể biết, người này ngày thường rất cường thế, hiện tại ưng xem lang cố, ở chỗ này dò xét, hắn nâng tay lên bên trong thiệp mời màu vàng, nói:

- Đón lấy đi.

Thạch Hạo không hề bận tâm, rất bình tĩnh.

Chu Lâm tiến lên, đi lại khinh linh, liền muốn tiếp nhận cái kia thiệp mời.

- Đây là cho Hoang, đừng người không thể đụng vào, Hoang, ngươi tự mình đón lấy đi. Nếu là không dị nghị, theo chúng ta lập tức tiến Tiên Vực.

Thanh niên tóc tím ánh mắt sắc bén.

Hắn không có vừa thiệp mời cho Chu Lâm, mà là rất cường ngạnh nói như vậy nói.

- Ngươi là đến tiễn đưa thiệp mời, còn là đến truyền pháp chỉ, dựa vào cái gì để sư phụ ta tự mình tiếp chỉ?

Xích Long gào to.

Về phần Chu Lâm thì càng là khuôn mặt hơi trầm xuống, đưa tay đang lúc, Chân Hoàng huýt dài, Xích Hà cuồn cuộn, nàng muốn trực tiếp đem cái kia pháp chỉ nhận vào tay.

- Làm càn, đây là Tiên Vực thiệp mời, há lại cho các ngươi khinh nhờn, cần Hoang tự mình đón lấy mới có thể!

Thanh niên tóc tím lạnh giọng nói, một tiếng gào to, thể nội phát sinh Tử Hà, lưu động ra từng sợi chí tôn khí tức.

Chu Lâm, hoàn toàn chính xác không địch lại, thụ cằn cỗi thiên địa có hạn, nàng bây giờ nghĩ tiến cảnh giới chí tôn vô vọng, không thể nào là đối thủ của người này.

Oanh!

Nhưng là, nàng cũng không bị chấn khai, cũng không có bị đối phương chí tôn khí tức nghiền ép tê liệt trên mặt đất, bởi vì đây trong cung điện to lớn có xuất hiện một cỗ bàng bạc cự lực, che lại nàng.

Tại trong cung điện, cái kia đứng sừng sững tượng đá phát sáng, tràn ngập ra vô tận nguyện lực, trực tiếp ép xuống mà tới, đem thanh niên tóc tím khóa chặt, đó là Thạch Hạo tượng thần.

Về phần Thạch Hạo chân thân, từ đầu đến cuối cũng không có động, ngồi xếp bằng nơi đó, lạnh lùng nhìn lấy hắn.

- Làm càn!

Phía sau, có người quát.

Đồng thời, có một người tính tình nóng nảy, đã xuất thủ.

- Ngươi nói ai làm càn?!

Trong cung điện to lớn, ngồi xếp bằng Thạch Hạo, ánh mắt như lãnh điện, xé rách hư không, nhìn chăm chú một cái áo bào trắng thiếu niên, đúng là hắn đang xuất thủ.

Ầm ầm!

Nguyện lực hùng vĩ, ngưng tụ thành hình người, trực tiếp phủ xuống, nâng lên đại thủ hướng về áo bào trắng thiếu niên ép xuống.

Oanh một tiếng, áo bào trắng thiếu niên nghênh kích, kết quả hắn kinh dị phát hiện, căn bản không địch lại, bị bàn tay lớn kia bao phủ về sau, hắn động một chút cũng không thể động.

Phịch một tiếng, đại thủ ép rơi xuống nháy mắt, để hắn lúc này xoay người, cúi đầu xuống, thậm chí hai chân đều cong, không bị khống chế, 1 cỗ cự lực ép xuống bố trí.

Răng rắc!

Trên người hắn có xương cốt cắt ra, gắng gượng chịu đựng, kết quả bị áp chế gãy xương, đầu đầy mồ hôi lạnh, không kiên trì nổi.

Đến từ Tiên Vực mấy người giật mình, đây áo bào trắng thiếu niên tu đạo hai vạn ba ngàn thâm niên, trở thành chí tôn, một thân phát pháp lực hùng hồn, thành đạo hơn hai nghìn năm, thực lực phi phàm, thế mà trực tiếp liền bị áp chế.

Hắn sở dĩ xuất thủ, cũng là bởi vì nghe đến hạ giới lại có một cái mới

hơn một ngàn tuổi gia hỏa, liền sớm đã trở thành chí tôn, phi thường không phục.

Vì vậy, hắn mới tìm cơ hội xuất thủ, hắn cho là mình tu đến tuế nguyệt xa xưa như vậy, riêng lấy pháp lực đến luận, khẳng định phải cường thịnh qua người trẻ tuổi kia.

Có thể nào nghĩ đến, hắn không địch lại, hơn nữa chênh lệch không phải một điểm nửa điểm.

Ngao Thịnh hậu nhân che giấu trăm năm trước một ít chân tướng, Chân Tiên thua với hạ giới một người trẻ tuổi, đây truyền đi quá mất mặt, không có tuyên dương.

Bằng không, đây "Áo bào trắng thiếu niên" nói cái gì cũng không dám trực tiếp như vậy động thủ.

- Các ngươi là tiễn đưa thiệp mời mà đến, còn là muốn cho ta nhận pháp chỉ, vênh váo hung hăng, muốn làm cái gì?!

Thạch Hạo giận tái mặt khiển trách quát mắng.

- Áo bào trắng thiếu niên

sắc mặt ửng hồng, bị áp chế máu tươi đều muốn phun ra, hắn rung động trong lòng vô cùng, phải biết, người kia chân thân xếp bằng ở bồ đoàn bên trên, đều chưa từng chân chính xuất thủ, một đạo hóa thân mà thôi liền áp chế hắn.

- A, có chút môn đạo, để cho ta tới lĩnh giáo một phen!

Lúc này, cái kia "Thanh niên tóc tím" mở miệng, cả người tử diễm cuồn cuộn, hắn đã tránh thoát nguyện lực vũng bùn, nhanh chân hướng về phía trước, nói:

- Ta tu đạo một vạn chín ngàn năm, sẽ thành chí tôn, bây giờ công việc

hai vạn ba ngàn năm, đặc dị đến lĩnh giáo.

Hắn đồng dạng không phục, tu đạo năm tháng dài đằng đẵng, sẽ thành chí tôn, thế nhưng là nghe đến hạ giới có một người trẻ tuổi, thế mà không đủ 500 tuổi lúc tựu thành đạo.

Hắn rất khó tin tưởng, trong lòng không cam lòng, cảm thấy vậy khẳng định là khí vận cho phép, vì vậy ánh mắt băng hàn, muốn ước lượng Thạch Hạo chân chính đạo hạnh cùng thủ đoạn.

- Một vạn chín ngàn năm mới thành đạo, nếu như là tại đây một giới, tại thời đại mạt pháp này, ngươi đã sớm cát bụi trở về với cát bụi, nói chuyện gì thành đạo, cặn bã mà thôi!

Thạch Hạo lãnh đạm nói.

- Ngươi

thanh niên tóc tím ánh mắt băng hàn, sắc mặt đỏ bừng lên, đây đã coi như là không chậm tu hành tốc độ.

Thạch Hạo hiểu rõ, nhẹ nhàng thở dài, tại thời đại mạt pháp này, ngày sau thành tựu đi ra chí tôn, nhất định đều là người mạnh nhất, cũng có thể trong lịch sử lưu danh, bởi vì con đường này biết càng phát ra gian nan.

Mà tại Tiên Vực, hai vạn năm thành đạo, đều toán rất nhanh.

Bởi vì, bọn họ có nhiều thời gian, có bất tử vật chất, có đầy đủ thọ nguyên, vì vậy chí tôn sẽ không quá thưa thớt, có rất nhiều cơ hội.

- Nếu có bản lĩnh, liền cùng ta đường đường một trận chiến, mượn nhờ vô tận nguyện lực tính là gì bản lĩnh?

Thanh niên tóc tím nói ra, hắn kiệt ngạo bất tuần, tương đương tự phụ.

- Nguyện lực hóa thân kém xa ta chân thân.

Thạch Hạo thản nhiên nói.

Sau đó, cái kia đạo hóa thân tay kia nâng lên, cũng động, hướng về thanh niên tóc tím trấn áp.

Ầm ầm!

Thanh niên tóc tím rống to, tử diễm Phần Thiên, nghênh kích cái kia đạo hóa thân, kết quả thật đáng tiếc, hắn bị Thạch Hạo nguyện lực hóa thân trực tiếp đè lại, vô pháp động đậy.

- Lưu lại thiệp mời, các ngươi đi thôi.

Thạch Hạo thản nhiên nói, bễ nghễ Tiên Vực mấy người kia.

Chu Lâm tiến lên, không chút khách khí từ thanh niên tóc tím kia trong tay tiếp nhận thiệp mời.

- Ngươi

thanh niên tóc tím động một cái cũng không thể động, cũng chỉ có thể nhận, trước kia cường thế cùng cuồng ngôn, đều lộ ra như vậy hèn mọn.

Đằng sau còn có ba người, hai mặt nhìn nhau, không dám động thủ.

- Ngươi tiếp thiệp mời, còn không lập tức cùng chúng ta tiến Tiên Vực?

Thanh niên tóc tím cắn răng nói ra.

- Áo bào trắng thiếu niên

cũng là thần sắc bất thiện, hắn không kiên trì nổi, lập tức liền muốn ngã trên mặt đất, bị áp chế khó chịu vô cùng, khóe miệng đã chảy máu.

- Nhớ kỹ, đây chỉ là 1 tấm thiệp mời, ta nguyện ý đi thì đi, không muốn đi liền có thể ném qua một bên, chớ có cảm thấy Tiên Vực có gì ghê gớm!

Thạch Hạo lạnh lùng đáp lại.

Sau đó, hắn buông lỏng pháp lực, buông ra hai người, nhưng ngay sau đó hắn phất ống tay áo một cái, một tiếng ầm vang, đem năm người đều cho quét ra Thiên Đình cự cung, khiến cho bọn họ bay ngang ra ngoài.

Năm người đứng tại viễn không ngẩn người, mà phía sau sắc đỏ bừng, thực quá thật mất mặt, đây thật là bị người đuổi ra khỏi cửa ah.

- Hắn là một tôn lão yêu quái chuyển thế à, còn trẻ như vậy, làm sao lại như thế kinh khủng?!

Một người nói nhỏ, thực tế khó có thể tin.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1876: Ra Đi

Đường đường tiên vực người tới, cứ như vậy bị đánh tới, đuổi ra khỏi cửa, thiên thiên không có bất kỳ biện pháp nào, năm người sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

Cứ như vậy hồi trở lại tiên vực? Có thể là có người "Chiếu cố" qua bọn hắn, nhất định phải đem Hoang mời đến, liền những sự tình này cũng làm không được sẽ có vẻ bọn hắn rất vô năng.

Theo bọn họ, cái này phiến thế giới linh khí khô héo, dị thường cằn cỗi, chỉ cần hơi chút làm vẻ ta đây, tỏ vẻ khả dĩ mang Hoang tiến tiên vực, hắn tất nhiên tương theo.

Thế nhưng mà, hiện tại xem ra hoàn toàn không phải như vậy một sự việc, đối phương đáp lại thái bình phai nhạt, căn bản không quan tâm.

- Chúng ta là không phải bị người lợi dụng rồi, làm vũ khí sử dụng hả?

Một người sắc mặt tái nhợt.

Cái kia Hoang tựa hồ biết đạo cái gì, đối với tiến vào tiên vực không thế nào để bụng, cùng trong tưởng tượng hoàn toàn không giống với, theo bọn họ cái này thế giới sinh linh nếu là biết, nhất định sẽ mừng rỡ như điên mới đúng.

Thậm chí, bọn hắn cho rằng, vì tiến tiên vực, cái này thế giới ngút trời kỳ tài hội phủ phục hạ thân thân thể, năn nỉ bọn hắn mang theo ly khai.

- Đợi, ta cũng không tin hắn không động tâm, xem hắn có thể đắn đo đến bao lâu!

Một người nói ra.

Nhưng mà, mấy ngày về sau, bọn hắn có chút luống cuống, Thạch Hạo căn bản cũng không có để ý tới bọn hắn, trấn tĩnh quá phận, không có ly khai ý tứ.

Bất đắc dĩ, năm đại cao thủ lần nữa bái phỏng, lúc này đây phóng thấp tư thái, chăm chú cầu kiến, cũng không dám nữa mang theo ngạo khí, trong ngôn ngữ rất cẩn thận, thỉnh Thạch Hạo tiến tiên vực.

- Ta cân nhắc một phen, các ngươi đi xuống trước đi.

Thạch Hạo lãnh đạm đáp lại nói, trực tiếp bưng trà tiễn khách.

Năm người lại bị cường ngạnh mời đi rồi, bọn hắn ngược lại là muốn trở mặt, tuy nhiên lại không dám, không có dừng lại, sắc mặt khó coi đi ra Thiên đình cự cung.

- Sớm biết hiện tại làm gì lúc trước, sư phụ ta cũng không phải không nên đi không thể.

Xích Long tại sau cười lạnh nói.

Bạch bào thiếu niên, tóc tím thanh niên đều thần sắc khó chịu nổi, rất muốn ra tay, nhưng lại một tiếng than nhẹ, liền Hoang cái kia đạo hóa thân đều đánh không lại, thật muốn vọng động đoán chừng sẽ bị đánh chết.

Kế tiếp hai ngày ở giữa, bọn hắn lo nghĩ rồi, thập phần lo lắng, thời gian càng ngày càng gần, còn không thấy Hoang có động tĩnh gì.

- Kính xin bẩm báo, chúng ta cầu kiến Hoang.

Bọn hắn lại tới nữa, lúc này đây tư thái thấp hơn, cùng đứng tại cự cửa cung Chu Lâm thỉnh cầu, làm cho nàng thay bẩm báo.

- Các ngươi không phải cảm thấy tiên vực cao cao tại thượng ấy ư, liền ngoại nhân đụng vào một chút cái kia trương thiệp mời đều không được, vì

sao còn muốn cố ý mời ta Đại huynh tiến về trước?

Chu Lâm cười lạnh, nàng minh xác nói cho mấy người, Thạch Hạo đang tại ngộ đạo, không có thời gian thấy bọn họ.

Năm người nôn nóng, khóc không ra nước mắt.

Tiến tiên vực loại này cơ hội xuất hiện, còn muốn chủ động cầu người khác?

Bọn hắn tinh tường biết nói, cái này thế giới Chí Tôn tại qua đi những..kia năm đến cỡ nào khát vọng tiến về trước tiên vực, không biết làm sao không có cơ hội.

Hoang thật đúng là không giống người thường, cơ hội bày ở trước mắt, tựu là bất vi sở động, căn bản là không muốn phản ứng đến hắn đám bọn họ!

Hết thảy đều trái ngược, bọn hắn mấy lần đến nhà, cầu Thạch Hạo làm ra đáp lại, thỉnh hắn cần phải tiến tiên vực, quả thực là ba lần đến mời, lời hữu ích nói tận.

- Vị tiên tử này, đây là Thất Khiếu Linh Lung đan, ăn sau khả dĩ tăng tiến người Linh Giác, tại tiên vực coi như là trân quý thần đan, xin hãy nhận lấy.

Có người nói nhỏ, lặng lẽ kín đáo đưa cho Chu Lâm.

- Cứ như vậy một khỏa à?

Chu Lâm liếc xéo, ghét bỏ quá ít.

Mấy người im lặng, cái này đều là chuyện gì a, đến hạ giới tiễn đưa thiệp mời, kết quả là còn yêu cầu gia gia cáo bà nội, còn cần trái lại tống xuất hi hữu thần đan, lại còn bị người ghét bỏ, cái này cũng quá biệt khuất.

Nếu là ở đi qua, lẽ ra cái này thế giới sinh linh tiễn đưa bọn hắn đại lễ mới đúng!

Cũng không phải là Chu Lâm tham tài, mà là Thạch Hạo âm thầm dặn dò, nếu là có thể lại để cho năm người chảy máu, cho dù đi làm.

- Ta tại đây còn có một khỏa, loại này thần đan quá hi hữu, thật sự không nhiều lắm.

- A..., ta nơi này có một khỏa Kim Thân đan, ăn về sau, có thể làm cho huyết nhục cường kiện, có cơ hội thành tựu kim cương bất hoại thân.

Tên còn lại nói ra.

Bọn hắn thật là xuất huyết nhiều rồi, bởi vì thời gian tới gần, lại thỉnh không đi Hoang mà nói tựu thật sự không còn kịp rồi.

- Ta muốn cùng mặt khác mấy người chia đều, thứ đồ vật thực không coi là nhiều.

Chu Lâm đắn đo.

Mấy người suýt nữa trở mặt, bọn hắn coi như là tiên vực nhân đạo cường giả, chính là nhân vật thiên tài, kết quả hiện tại như vậy biệt khuất, tư thái bày quá thấp.

- Nhẫn!

Bọn hắn âm thầm nuốt xuống cơn tức này.

Cuối cùng, mấy người kia nắm bắt cái mũi, đem trên người một ít hi hữu thần đan đều đưa đi ra, hắc lấy khuôn mặt, xử tại đâu đó, không nghĩ lại lý Chu Lâm.

- Sư phụ ta nói, mấy người các ngươi về trước đi, hai ngày sau lại đến, hắn muốn cân nhắc một phen.

Xích Long đi tới, như vậy cáo tri.

- Còn muốn hai ngày?!

Bạch bào thiếu niên nghe xong tựu tức giận.

- Tối đa còn có một ngày thời gian, kính xin nhanh chóng quyết đoán!

Tóc tím thanh niên cũng gấp.

Sớm biết như thế, bọn hắn thật sự sẽ không theo Hoang cường ngạnh, kết quả là khó như vậy thụ, cầu gia gia cáo bà nội tựa như, trái lại lại năn nỉ hắn.

Thạch Hạo ly khai thượng giới, dọc theo Âm Dương Thập tự địa tiến về trước hạ giới, đã đến Cấm khu chi chủ chỗ đó.

Chuyện xưa nhắc lại, hắn nói cho Cấm khu chi chủ, tiên vực người đến, đưa tới thiệp mời, trước ngạo mạn sau cung kính, thỉnh hắn tiến tiên vực.

Tại trước đây thật lâu, hắn liền hướng Cấm khu chi chủ nói về, bởi vì, cái này tồn tại là hắn khả dĩ yên tâm thỉnh giáo cổ đại cự phách, có lẽ sẽ có tốt đề nghị.

Năm đó, Cấm khu chi chủ từng nói khả dĩ cân nhắc tiến về trước.

- Ta với ngươi đi đến một lần.

Hôm nay, Cấm khu chi chủ nói như vậy nói.

Thạch Hạo giật mình, rõ ràng có thể kinh động Cấm khu chi chủ tự mình tiến về trước tiên vực, hắn muốn làm cái gì?

Cấm khu chi chủ hôm nay chỉ còn lại có nửa khỏa tuyết trắng đầu lâu, hắn còn có năm đó uy thế ấy ư, lại muốn cùng hắn tiến tiên vực, nhất định là muốn làm một việc.

- Thăm lại chốn xưa mà thôi, nhìn một cái có thể không chấm dứt một ít Nhân Quả.

Nghe tới hắn nói ra những lời này, Thạch Hạo sởn hết cả gai ốc, bực này tồn tại, năm đó thế nhưng mà cao cao tại thượng, che thay Vô Địch, hắn đã muốn lại Nhân Quả tất nhiên kinh người.

- Trừ ta bên ngoài, bọn hắn cũng muốn đi, như vậy càng ổn thỏa một ít.

Bạch Y Thắng Tuyết, phong thần Như Ngọc Cấm khu chi chủ nói ra, chỉ hướng bên kia.

Một tòa rất tiểu nhân tế đàn, bất quá ba thước cao, ở phía trên có ba kiện vật còn sống, theo thứ tự là thủy tinh đầu lâu, kim sắc cốt chưởng, nhỏ máu ánh mắt.

- Các ngươi cũng muốn đi?

Thạch Hạo kinh ngạc.

- Đối với ngươi lo lắng, là ngươi hộ giá hộ tống.

Thủy tinh đầu lâu nói ra, mắt trong động thần diễm nhảy lên.

Thạch Hạo trong lòng nhảy rộn, hắn mới không tin cái này ba cái sinh linh là vì bảo hộ hắn, hơn phân nửa cũng là muốn đi giải quyết xong cái gì Nhân Quả.

Loại này tồn tại, một cái so một cái nguy hiểm, một cái so một cái cổ xưa, bọn hắn vị trí kỷ nguyên niên đại không thể tưởng tượng, bọn hắn thật muốn có cừu oán địch, cái kia quá kinh khủng.

- Yên tâm, không có việc gì.

Thủy tinh xương cốt nói ra.

Điều này cũng đúng, dùng loại này sinh linh thân phận, tuyệt không khả năng sẽ làm ra đi chịu chết chuyện ngu xuẩn, tất có chỗ dựa.

Chỉ là Thạch Hạo nghĩ mãi mà không rõ, bọn hắn cũng đã không trọn

vẹn rồi, chỉ để lại tàn cốt các loại..., còn có thể cùng ngày xưa "Cố nhân" tranh hùng sao?

Đương nhiên, khác có khả năng tựu là, tiên vực có người thiếu nợ nhân tình của bọn hắn, ngày nay đi thu sổ sách.

- Có cái kia nén hương tựu cũng không có vấn đề, đem chi giấu kỹ, đừng làm cho người chứng kiến!

Cấm khu chi chủ nói ra.

Thạch Hạo trong lòng khẽ động, biết đạo hắn chỗ nói rất đúng cái gì.

Năm đó, dị vực xâm lấn, Thạch Hạo cùng Đại Trưởng Lão Mạnh Thiên Chính từng tại đại Xích Thiên biên cương nghênh địch, ngộ nhập qua Hỗn Độn bên trong đích một cái tiểu thế giới.

Tại đâu đó có một nữ tử, có một ngụm cổ hòm quan tài, nàng tự hóa Cấm khu, tỏ vẻ rất rõ ràng, từ nay về sau tự thành thế giới, không tham dự nữa hôm nay trên đời phân tranh.

Theo tất, nàng đến từ tiên vực, từng là ngày xưa tuyệt đại nhân vật!

Tại đem Mạnh Thiên Chính cùng Thạch Hạo bọn hắn mời ra cái kia phiến Cấm khu trước, nàng từng tống xuất một vật, là một chi hương, chưa đủ dài nửa xích, từng nhen nhóm qua, nhưng sớm đã dập tắt.

Tại nó phía trên chữ khắc vào đồ vật lấy một ít văn tự, trong đó hai chữ thuộc về tiên văn tự cổ đại, hắn văn tự khác không biết, có lẽ thuộc về có chút đặc biệt cường đại chủng tộc.

Nhận thức hai chữ là: Giới diệt!

Mấy trăm năm trước, Thạch Hạo từng cùng Cấm khu chi chủ đề cập tới chuyện này, thỉnh giáo hắn, cái này chi hương có gì kỳ dị chỗ, lại để cho hắn giải thích nghi hoặc

Vẫn còn nhớ rõ, năm đó Cấm khu chi chủ thần sắc mặt ngưng trọng, thật lâu không lên tiếng, cuối cùng nói cho Thạch Hạo, nhất định phải cất kỹ, cái này trụ hương rất khủng bố, liên quan đến quá nhiều.

Lúc này đây Cấm khu chi chủ nâng lên nó, tự nhiên dẫn phát Thạch Hạo trong nội tâm chấn động.

- Nhen nhóm cái này nén hương sẽ gặp có thiên đại Nhân Quả phát sinh! Chỉ cần cất kỹ cái này chi hương, tiến vào tiên vực đây cũng là lớn nhất cậy vào, ai dám duỗi móng vuốt đều được suy nghĩ một phen.

Cấm khu chi chủ nói ra.

- Dùng như thế nào nó?

Thạch Hạo hỏi.

- Xem ai không vừa mắt, đem chi ở trước mặt trực tiếp một chút đốt thì tốt rồi, đoán chừng sẽ để cho một đám lão bất tử dọa trợn nhìn mặt mo!

Cấm khu chi chủ hắc hắc cười không ngừng.

Ngày đó, Thạch Hạo mang lên bốn cái lão yêu quái, trở lại thượng giới Thiên đình, lúc này đây hắn rất sung sướng, không có trì hoãn thời gian, quyết định cùng năm người kia tiến tiên vực.

Năm người đều nhanh sắp điên, bọn hắn phát hiện, Hoang thật đúng là không phải đắn đo, cũng không phải là làm ra vẻ, mà là thật không có đưa bọn chúng năm người đem làm chuyện quan trọng, tuyệt không gấp.

Bọn hắn rất muốn hô một tiếng, tổ tông, chúng ta sai rồi, tranh thủ thời gian lên đường đi!

- Yên tâm, ta không có việc gì, các ngươi đều trở về đi, hảo hảo tu hành.

Thạch Hạo nói ra, hắn là Vân Hi lũng lũng mái tóc, lại hướng Mục Thanh bọn người dặn dò.

Một đạo tiên môn mở ra, Thạch Hạo ra đi, đi theo năm người tiến vào tiên vực!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1877: Bàn Vương Thành

Tiên Môn đã mở ra, toả ra vạn trượng quang huy, thần thánh không gì sánh được.

Một cổ to lớn ý chí phủ xuống, băng Lãnh Vô Tình, ở Thạch Hạo trên người thăm dò, muốn hiểu rõ linh hồn của hắn bản chất các loại.

- Cầm xong thiệp mời, nói cách khác xảy ra vấn đề tự gánh lấy hậu quả!

Áo bào trắng thiếu niên lạnh lùng nhắc nhở, Hoang đã tiến nhập Tiên Vực, bọn họ không hề thái độ khiêm nhường.

Xích!

Một mảnh Huyễn Quang bay tới, Xán Lạn kinh người, như vướng một cái ánh bình minh dâng lên, phô thiên cái địa, đem Thạch Hạo bao trùm ở phía dưới.

Thạch Hạo thần hồn rung động, một thân đạo hạnh chập trùng kịch liệt, có chút không vững chắc, như là có bị chém rụng một dạng, đó là vật gì?

Ở ngoài thân thể hắn, hiện lên ty ty lũ lũ Hắc Vụ, không là rất nhiều, phát sinh xích xích âm thanh, như băng tuyết gặp phải nóng bỏng đống lửa, bắt đầu hòa tan, tiêu tán.

- Ngươi nên may mắn, trong tay kiềm giữ thiệp mời, giúp ngươi Tịnh Hóa một lần thân thể.

Thanh niên tóc tím nói rằng.

Tiên Vực, bọn họ kiêng kỵ nhất đúng là hắc ám sinh vật, bất luận cái gì

một tòa môn đều có thể nghiêm mật gác, như vậy hắc ám sinh vật đem không chỗ có thể ẩn giấu, căn bản không có thể vượt quá.

Thạch Hạo nhíu, qua nhiều năm như vậy ở ba nghìn Châu tu hành, cũng cùng hắc ám sinh linh chiến đấu, quả nhiên là nhiễm phải một ít hắc ám khí tức.

Đương nhiên, cái này cũng với hắn chủ động đụng vào hắc ám huyết dịch có quan hệ.

Tiên Vực thực sự rất lớn, diện tích Vô Ngân, chính là chỗ này nhất giới sinh linh mình cũng chưa có hoàn toàn tìm được phần cuối, có nhiều chỗ ngay cả Tiên Vương đều đi không.

Bọn họ đi vào Tiên Vực phía sau, đối mặt chính là một tòa Cự Thành, trấn thủ nổi cánh cửa này, sau đó mượn nơi này pháp trận, truyền tống đến Ức Vạn Lý bên ngoài.

Nói cách khác, dù cho thân là Chí Tôn, chỉ chỉ dựa vào tự thân phi hành, vậy cũng đúng là một đoạn thiên văn số tự khoảng cách cùng lữ trình.

Mà cũng còn chưa phải là mục đích, còn xa còn chưa đạt tới điểm kết thúc.

Cự Thành ngang trời, đứng ở trong hư không. Chu vi Hỗn Độn Khí lượn lờ, một viên lại một hành tinh khổng lồ vây quanh thành này chuyển động.

Toàn thân nó chuyển Tử Kim sắc, trên vách tường khắc đại đạo Phù Văn, cả tòa thành trì phong cách cổ xưa mà to, đây là được xưng không bao giờ rơi Tiên Thành một trong.

Đến loại địa phương này, liền có thể thấy đến Chân Tiên.

Bởi vì. Loại này thành trì thiết yếu quanh năm có Chân Tiên trấn thủ, khoảnh khắc cũng không thể thiếu sót.

Đây là Tiên Vực ranh giới bên trong một tòa Tiên Thành, tên là Tử Kim Tiên Thành.

Ở chỗ này hơi chút nghĩ ngơi và hồi phục, Thạch Hạo cùng đợi, sau đó bị một vị Chân Tiên triệu hoán, tự mình kiểm nghiệm trong tay của hắn thiệp mời phía sau, lúc này mới bắt đầu cho đi.

Phi thường nghiêm ngặt. Lại là một vị Chân Tiên tự mình đứng ra, cứ nghe hắn là bổn thành Thành Chủ, rất nghiêm túc kiểm tra cái này tấm thiệp mời.

- Bởi vì, ngươi tới từ cái này mảnh nhỏ khô héo, cằn cỗi thế giới.

Áo bào trắng thanh niên nói rằng, hơi có ngạo mạn.

Thạch Hạo liếc hắn liếc mắt. Rất muốn một cái tát đi qua, Tiên Vực sẽ không khởi sao, luôn cảm giác mình cao cao tại thượng, khinh mạn Cửu Thiên Thập Địa sinh linh.

- Các ngươi nơi đó có chẳng may cùng quỷ dị. Phải nghiêm tra.

Tương đối mà nói, thanh niên tóc tím tuy là kiêu căng khó thuần. Nhưng còn không coi là bao nhiêu không tốt.

- Chúng ta địa phương muốn đi là Bàn Vương thành, nơi này là hắn sở thống ngự thành trì một trong, Ức Vạn Lý ranh giới đều ở đây Bàn Vương dưới sự thống trị, người nơi này tự nhiên muốn lữ hành chức trách.

Có người khác nói.

Bàn Vương thành. Là một tòa chân chính Tiên Vương thành, cũng là Tiên Vực lớn nhất mấy tòa cổ thành một trong, không người nào dám ở dương oai, Tự cổ trường tồn, Phồn Thịnh cũng không biết bao nhiêu cái kỷ nguyên.

Bàn Vương, được xưng Tiên Vực cao thủ cái thế, là một trong cường giả

nhất, sống không gì sánh được cửu viễn, không ai có thể xác thực nói rõ hắn là niên đại nào sinh linh.

Hắn cùng Ngao Thịnh Tiên Vương đặt song song, đều có quét ngang thiên hạ không đối thủ thế.

Có thể hai cái Tiên Vương quan hệ tâm đầu ý hợp, chưa từng có khai chiến quá, không người nào biết bọn họ ai mạnh ai yếu.

Thạch Hạo hiểu được những thứ này, gật đầu, lại là muốn đi Bàn Vương thành, không biết là một hồi dạng gì thịnh hội, hắn tuyệt không khách khí, trực tiếp hỏi áo bào trắng thiếu niên.

- Bàn Đào thịnh hội, thuộc về mấy vạn chủng tộc một hồi thịnh hội. Chỉ có ra khỏi Chân Tiên gia tộc mới có tư cách tham dự, thật không nghĩ ra, ngươi một cái cằn cỗi thế giới Tán Tu, dựa vào cái gì tới nơi này, có tư cách gì!

Áo bào trắng thanh niên lạnh giọng đáp lại.

- Quên bị ta nhất đạo hóa thân trấn áp sự tình đi, ngươi đây là bệnh, Tiên Vực kiêu ngạo bệnh, phải trị!

Thạch Hạo rất không khách khí nói.

- Ngươi...

Bạch bào thiếu niên trừng mắt, lộ ra hung quang, hắn thật không ngờ tiến nhập Tiên Vực, Hoang vẫn là bá đạo như vậy cùng đường hoàng, căn bản không.

Thạch Hạo ánh mắt sắc bén, liếc hắn, cùng lúc giơ tay lên, hướng về phía hắn hư ấn vào, nhất thời làm hắn xạm mặt lại, nhưng cùng lúc áp lực gia tăng mãnh liệt.

Áo bào trắng thiếu niên có chút không nói gì, chuyện này... *, thật đúng

là một người điên, hiện tại cũng vào Tiên Vực, cái này nhân loại còn dám ra tay với hắn hay sao?

Hắn cố tình thăm dò, nhưng cuối cùng lại nhịn xuống, thật đúng là sợ Thạch Hạo điên cuồng, một cái tát đập xuống, hiện tại thế nhưng ly khai Thành Chủ Phủ, lâm thời không người có thể che chở hắn.

Thạch Hạo không, có bốn đầu Lão Quái trầm miên ở máu thịt của hắn gian, với hắn dung hợp, mấu chốt nhất chính là, trên người mang theo "Giới diệt" nén hương, thật muốn giở mặt, chọc giận hắn, cùng lắm trực tiếp một chút Thiêu.

Nếu cấm khu đứng đầu ám chỉ, chi này hương đủ để cho Tiên Vực các đại nhân vật kiêng kỵ, còn có cái gì đáng sợ?

Từ Tử Kim trước thành hướng Bàn Vương thành, đường xá xa xôi, cư nhiên cách mấy mảnh rộng lớn vũ trụ.

Điều này làm cho Thạch Hạo cả kinh, cái này Tiên Vực không ở cùng một vùng vũ trụ phía dưới sao?

- Những thứ này bất đồng vũ trụ cổ đã dung hợp, hôm nay gắn bó một khu vực, so với năm mới Tiên Vực hoàn toàn chính xác bao la hùng vĩ không biết bao nhiêu lần.

Có người giải thích, bình thường không khí.

Nói cách khác, áo bào trắng thiếu niên cùng Hoang gây rất căng, bọn họ lo lắng trên đường đi xảy ra vấn đề.

Thạch Hạo giật mình, ở trên đường dần dần hiểu được, một tòa Tiên Thành thống ngự một vùng vũ trụ, có bao nhiêu tên Chân Tiên, liền không sai biệt lắm dung hợp bao nhiêu vũ trụ cổ.

Cái này Cương Vực... Thật đúng là lớn đến vô biên!

- Nói cách khác, ngươi cho rằng chỉ dựa vào một khối Cổ Giới là có thể nuôi sống những Chân Tiên đó sao?

Áo bào trắng thiếu niên cười nhạo.

Y theo bọn họ từng nói, một vị Chân Tiên cần quá kinh người, cần một chòm sao cung cấp nuôi dưỡng, nói cách khác, căn bản không đủ hắn tu hành sở dụng, phun ra nuốt vào thiên địa tinh hoa lúc, đủ để cho càn khôn khô cạn.

- Kỳ thực, hôm nay Tiên Vực chỉnh thể vẫn là một mảnh Đại Vũ Trụ, ngươi tới xem, những thứ này dung hợp tiến vào vũ trụ, thu nhỏ lại xem thì tương đương với một khối lại một khối Tinh Không.

Có người nói.

Thạch Hạo theo dõi hắn biểu diễn một khối da thú đồ, mặt trên có các tinh hải tên gọi, mỗi một vùng biển sao trung đều có một tòa Tiên Thành trấn thủ.

Hiện tại xem ra, đã từng vũ trụ thực sự đều uyển như một khối Tinh Vực, lẫn nhau tương liên. Xây dựng cùng một chỗ, trở thành mà nay Vô Ngân Tiên Vực.

Còn như khối này Tiên Vực chỗ sâu nhất, cũng chính là Tiên Vương ngửi vào đều biến sắc, trở nên mà kiêng kỵ cổ địa, thì bị ngọn cờ một viên đầu khô lâu, biểu thị cực kỳ nguy hiểm.

Nơi đó không người nào dám đi, không còn cách nào tìm tòi nghiên cứu.

Đồng thời. Hắn hiểu được, Tiên Vực cùng sở hữu mười đạo môn cùng ngoại giới tương liên, đều trú đóng trọng binh, cũng là thập tòa thật to Tiên Thành!

Cũng không biết lộ qua bao nhiêu tọa Tiên Thành, trên đường đi, không ngừng có Tinh Hải từ phía sau đi xa, Thạch Hạo mỗi một lần đều phải tiếp

nhận thành chủ kiểm nghiệm. Rất nghiêm ngặt.

Rốt cục, Thạch Hạo bọn họ mượn cuối cùng một tòa Tiên Thành Truyền Tống Trận, chạy tới mục đích Bàn Vương thành!

Nhìn quái vật lớn, không biết, không biết điểm kết thúc. Thạch Hạo thật không biết nói cái gì cho phải.

Nó thực sự quá lớn, liếc mắt nhìn không thấy bờ, Nhật Nguyệt Tinh Hà đều vây quanh nó chuyển động, nơi đây giống như là trung tâm của thế giới. Thái dương, ánh trăng các loại cũng chỉ là Huỳnh Hỏa, là làm đẹp.

Nó cứ như vậy treo ở trong vũ trụ. Vô địch oai, bất diệt thế, vang dội cổ kim, nó chính là Bàn Vương thành. Trường tồn cùng thế gian.

Cứ nghe, nó nguyên nhân địa thế mà đứng, xây ở một tòa huyền phù ở trong vũ trụ bàng bạc trên đại lục cổ, lục địa mênh mông, vì vậy thành trì cũng không bên Vô Ngân, vĩ đại kinh người.

Lúc này, nó toả ra nồng nặc Tiên Khí, khắp Cổ đại địa đều bao phủ tiên gia khí tức.

Đây chính là Bàn Vương thành!

Ở chỗ này, có cường đại binh sĩ thủ hộ, lúc vào thành, Thạch Hạo bọn họ gặp nghiêm khắc nghiêm tra, trang nghiêm mà trang nghiêm, ở cửa thành nơi đây không người dám nói cười.

Những binh lính kia đều lạnh lùng vô tình, cầm trong tay đạo kiếm, người người cũng có thể chém rụng Nhật Nguyệt Tinh Thần, tất cả đều cường đại vô cùng.

Thạch Hạo không khỏi ước ao, khi nào Thạch tộc đội quân con em mới có thể trưởng thành đến một bước này, mà Thiên Đình cũng có uy thế như vậy, quan sát thiên cổ, Quân Lâm Thiên Hạ.

Ở cửa thành nơi đây, có Chân Tiên tọa trấn, tự mình coi chừng.

Một phen sau khi kiểm tra, bọn họ rốt cục vào thành.

Trong thành, có chút Cổ Mộc cao bằng trời, sớm đã hóa thành Cự Yêu, lim dim cây nhãn, đang ở ngưng mắt nhìn vào thành người, khí tức khủng bố.

Bàn Vương thành thực sự quá lớn, bị phân ra rất nhiều khu vực, bọn họ cưỡi một con thuyền chiến xa, bị đưa đến mục đích, đây là một mảnh khu vực phồn hoa, bầu không khí rốt cục không hề khẩn trương.

Ở chỗ này có thật nhiều khách sạn bình dân, Thạch Hạo khá là kinh ngạc, Tiên Vương thành còn có loại vật này?

- Tiên Vương thành cũng cần các loại vật tư, cần tu sĩ vãng lai, Tự Nhiên có các loại Phường Thị, khách sạn bình dân các loại.

- Chớ xem thường, bất luận cái gì một cái khách sạn đều có động thiên khác, là tiên gia phúc địa, muốn vào ở tu hành cần phải hao phí rất lớn.

Áo bào trắng thiếu niên nói rằng.

Ở bên đường, có binh khí điện, có đan dược các, có kinh văn thất, cũng có thể bán ra, cũng có thể dùng để luận bàn cùng giao lưu, vì vậy nơi đây vô cùng náo nhiệt, không gì sánh được phồn hoa.

Các tộc các phái đều ở đây Tiên Vương thành có cửa hàng, khách sạn bình dân các loại, để mà kinh doanh, nhất định có căn cơ, bởi vì nơi này quá phồn hoa, có các loại tuyệt thế Kỳ Trân có thể trao đổi.

- Tiểu tử tóc tím các ngươi trở về, ha ha, thật đi chỗ đó mảnh nhỏ đất chết mời người?

Nhưng vào lúc này, có người chào hỏi, cười ha ha nổi.

- Di, cái này không phải là các ngươi mời tới cái kia hậu bối tiểu tử đi,

thật đúng là dám đến a!

Đây là mấy tên tu sĩ, rất khó phán đoán chân thực tuổi tác, đều rất mạnh, người cầm đầu nhãn chói, nhìn chằm chằm Thạch Hạo, không rời mắt.

- Hoắc Lam, ta cảnh cáo các ngươi, chớ làm loạn, đây chính là tiên Vương gia tộc phát sinh thiệp mời từ phía dưới dẫn tới!

Thanh niên tóc tím nói rằng, thân thể căng thẳng, sợ gặp chuyện không may.

Bởi vì, Hoắc gia mấy tên này nóng lòng muốn thử, một bộ muốn ra tay xu thế.

- Ngô, vậy ở Bàn Đào thịnh hội thượng chuyển biến tốt, chúng ta đi trước.

Cầm đầu mục Lam, cũng chính là vừa rồi cười ha ha, muốn xuất thủ đích nam tử trẻ tuổi xua tay, dẫn người ly khai.

- Ngươi cẩn thận một chút, gia tộc này cũng không dễ trêu chọc, vừa rồi mấy tên kia có một vị trưởng bối trước đây không lâu vừa mới thành Tiên, Cai tộc thực lực lại trở nên mạnh mẻ!

Vốn là Chân Tiên gia tộc, lại một gã Chân Tiên, cái này ý nghĩa trọng đại!

Cho dù là ở Tiên Vực, Chân Tiên cũng không có bao nhiêu, là có thể đếm ra.

- Thanh Y ở nơi nào, ta muốn gặp nàng.

Thạch Hạo nói rằng.

Áo bào trắng thiếu niên được nghe, nhất thời sẩn tiếu, đạo:

- Ngươi chính là trước chiếu cố tốt chính ngươi đi, đây cũng không phải

là cằn cỗi cùng hoang vu tàn phá thế giới, ở nơi này Tiên Vực bên trong, là thật Long ngươi cũng phải cho ta nằm sấp, chớ suy nghĩ quá nhiều!

- Ngươi đây là bệnh, phải trị!

Thạch Hạo nhìn về phía hắn.

- Ngươi...

Áo bào trắng thiếu niên trừng mắt, nhưng cuối cùng vẫn khắc chế.

- Áo bào trắng, các ngươi trở về, đây chẳng lẽ chính là khiến Ngao gia hôi đầu thổ kiểm cái kia tàn phá thế giới thổ dân chứ?

1 tiếng càn rỡ cười to truyền đến.

Hiển nhiên, đây là một cái con em thế gia, mang theo mấy người tùy tùng, bánh màn thầu tóc dài màu vàng kim rối tung, ánh mắt giàu có xâm lược tính, đang đang ngó chừng Thạch Hạo, mang trên mặt cổ quái tiếu ý.

Thanh niên tóc tím đám người đau cả đầu, gặp gỡ một cái Tiểu Ma Vương, đây cũng không phải là một cái người dễ trêu, cùng tiên Vương gia tộc có quan hệ.

- Hì hì, ta thích, khiến Ngao gia kinh ngạc, ta vui vẻ nhất!

Phố một đầu khác truyền đến tiếng cười khẽ, một cái mỹ lệ tuyệt luân nữ tử chập chờn mà tới

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1878: Khuấy Phong Vân

Đây là một cái áo tím nữ tử, trời sinh mang theo một loại quý khí, xem xét cũng không phải là tìm Thường gia tộc nữ tu, nhìn quanh ở giữa, mặc dù quyến rũ động lòng người, nhưng là cũng có chủng nhàn nhạt uy áp, khiến cho người không dám khinh mạn.

- Ngao gia quá tự cho là, cái gì quét ngang thiên hạ không đối thủ, tốt nhất ai có thể đứng ra đến, đem bọn hắn gia cái kia cái gọi là tuổi trẻ đại nhân trấn áp.

Áo tím nữ tử cười nói.

Nàng thế mà có thể nói ra những lời này ngữ, cũng không e ngại Ngao Thịnh gia tộc, nguyện ý có dũng khí xem bọn hắn kinh ngạc, điều này thực rất làm cho người khác kinh ngạc.

- Tần Lâm tiên tử, tội gì khó xử chúng ta?

Áo bào trắng thiếu niên Bạch Trạch cười khổ, trước mắt một nam một nữ này thật đúng là không dễ trêu chọc, bởi vì bọn hắn người đứng phía sau đều quá lợi hại.

- Ta nhưng là ăn ngay nói thật mà thôi.

Áo tím nữ tử Tần Lâm gót sen uyển chuyển, đi tới gần, nhìn chằm chằm Thạch Hạo nhìn, cuối cùng nhỏ giọng lầu bầu nói:

- Cũng không nhìn ra chỗ đặc biết gì ah.

Nàng từng nghe nói ngao gia chuyện có hại, nhưng là, tận mắt nhìn thấy Thạch Hạo về sau, nàng cũng không có nhìn ra nam tử trẻ tuổi này có chỗ

kinh người gì.

Trái lại, Thạch Hạo quá thanh tú, liền cùng nhà bên thiếu niên, gương mặt bình tĩnh, người vật vô hại, đây chính là có dũng khí cùng ngao gia chém giết ngoan nhân?

- Ngươi lá gan không nhỏ ah, ỷ vào quen thuộc địa thế, tại các ngươi giới kia làm khó Ngao Thịnh Tiên Vương hậu nhân, cướp đi gốc cây kia Vạn Đạo cây, thật sự là ăn tiên tâm ma vương gan!

Thanh niên tóc vàng mở miệng, ánh mắt nhấp nháy, có xâm lược tính chất, mang theo mấy cái tùy tùng, cứ như vậy đứng ở chỗ này, đối với Thạch Hạo nhìn chằm chằm, có xuất thủ *.

Hắn danh Kim Húc, gia tộc ngay tại đây Bàn Vương thành, bản thân liền là Chân Tiên gia tộc, mà muội muội của hắn càng là gả cho Bàn Vương hậu đại bên trong kỳ tài ngút trời Bàn Nghệ.

Vị kia kỳ tài ngút trời Bàn Nghệ, thế nhưng là có dũng khí cùng ngao gia vị kia tuổi trẻ đại nhân đối đầu chém giết mãnh nhân, thực lực kinh khủng, cùng cái kia ngao gia Ngao Kiền cùng tồn tại!

Cho nên, đối với Tần Lâm tới nói. Bạch Trạch mấy người càng đối với cái này ma vương cảm giác đau đầu, không nguyện ý trêu chọc, chủ này địa vị quá lớn. Hơn nữa làm việc không giảng cứu, có chút hỗn trướng.

Liền là thân phận của bởi vì hắn cùng cùng bàn vương quan hệ của gia tộc. Không có bao nhiêu người nguyện ý trêu chọc.

- Kim Húc công tử, còn mời đừng làm khó dễ chúng ta.

Áo bào trắng thiếu niên Bạch Trạch hướng về phía trước, tìm từ cẩn thận, nếu như không có tất yếu, hắn thực không nguyện ý cùng những người này va chạm.

- Yên tâm, ta sẽ không làm khó dễ ngươi, ai dám động đến hắn, chính là

cùng ta là địch.

Tần Lâm mở miệng tỏ thái độ. Áo tím phất phới, môi đỏ tươi đẹp, mười phần xinh đẹp.

- Bạch Trạch, có một số việc không phải ngươi có thể đỡ nổi, thân phận của ngươi còn không được.

Kim Húc mở miệng, liếc xéo áo bào trắng thiếu niên, thanh niên tóc tím bọn người.

Hắn đây cũng là khách khí, đổi lại người bình thường, hắn nhưng không có tốt như vậy kiên nhẫn, bởi vì áo bào trắng thiếu niên bọn người cái này tuổi tác liền trở thành chí tôn, đều xem như mãnh nhân!

Đây đều là ngày sau có hi vọng trùng kích Chân Tiên tiềm lực giả. Liền là cao cấp thế lực lớn cũng không nguyện ý đem bọn hắn làm mất lòng.

Rất nhiều người đều nguyện ý mời chào bọn họ.

- Kim Húc công tử, lần này chúng ta xuất nhập Tiên Vực lúc, không chỉ có đạt được ngao gia pháp chỉ. Còn có Bàn gia pháp chỉ, bằng không, là không có cách nào đi qua.

Áo bào trắng thiếu niên Bạch Trạch nhắc nhở.

- A..., dạng này ah, vậy ta cũng không làm khó ngươi, liền cùng hắn nói mấy câu.

Kim Húc nói ra.

- Kim Húc ta nhắc nhở ngươi, chớ làm loạn, đây là tỷ tỷ ta xem trọng người.

Tần Lâm cười tủm tỉm, mắt to cong cong. Rất là động lòng người.

- Là nhìn trúng, còn là coi trọng ah. Ha ha

Kim Húc cười to.

- Ngươi tốt nhất đừng quấy rối, không phải cắt ngang chân của ngươi.

Tần Lâm cười lạnh.

Kim Húc hắc hắc cười không ngừng. Nói:

- Ta biết, ngươi cái kia khuê mật cùng ngao gia tuổi trẻ đại nhân vốn là thiên làm một đôi, kết quả xảy ra chút ngoài ý muốn, ngươi đây là muốn vì ngươi khuê mật ra mặt trả thù ngao gia? Yên tâm, ta đối với ngao gia cũng không có hảo cảm, xem bọn hắn kinh ngạc còn đến không kịp đây.

Thạch Hạo một mực không nói gì, nhưng lại nghe được ý tứ, những người này quan hệ giữa thật đúng là loạn.

- Mao đầu tiểu tử, nghe nói Vạn Đạo cây rơi vào trong tay của ngươi, kính hiến cho ta đi, cho ngươi một phần tốt đẹp tiền đồ, cũng không cần hồi cái kia cằn cỗi hạ giới đi.

Kim Húc nói ra.

Thạch Hạo không có phản ứng đến hắn, cứ như vậy nhìn phía xa, dò xét toà này hùng vĩ Bàn Vương thành.

- Ngao gia cần tuyệt thế Thiên Chủng, Kim gia, Bàn gia đồng dạng cần, ngươi nếu là dâng lên, chỗ tốt to lớn!

Kim Húc khuyên nhủ.

Thạch Hạo liếc xéo, những người này quan hệ giữa thật đúng là vi diệu, tràn ngập cạnh tranh, có các loại quan hệ thông gia quan hệ.

- Mao đầu tiểu tử, ta đang cùng ngươi nói chuyện, có nghe hay không, còn bất kính hiến?!

Kim Húc quát, hắn nhìn Thạch Hạo một mực không để ý đến hắn, ánh

mắt lập tức lăng lệ lên, tràn ngập dã tính.

Thạch Hạo không chút hoang mang, nhìn về phía bên người mấy người, nói:

- Đây tóc vàng là ai ah, thực lải nhải, cùng người nói nhiều giống như, nói không dứt.

Ngắn ngủi tẻ ngắt, tất cả mọi người ngẩn người, bao quát Kim Húc cái kia mấy tên tùy tùng, tất cả đều mắt trợn tròn, một câu đều nói không nên lời, cùng gặp quỷ giống như, nhìn lấy cái kia thanh tú quá phận người trẻ tuổi.

Thẳng đến một lát sau, Tần Lâm lấy lại tinh thần, không để ý hình tượng, ở chỗ này che miệng cười to:

- Ha ha hoàng Mao tiểu tử, nói nhiều, ha ha, quá hình tượng!

Bạch Trạch mấy người cũng đều là gương mặt im lặng chi sắc, chủ này cũng quá bưu hãn, mới đến Tiên Vực mà thôi, cái này muốn cùng một cái Tiểu Ma Vương va chạm sao?

Bọn họ năm người cảm giác đau cả đầu, không thể để cho Hoang có sai lầm, thế nhưng là, loại lời này đều đã nói ra miệng, đối diện cái kia Kim Húc biết từ bỏ ý đồ sao?

Tóc vàng? Kim Húc cái mũi đều kém chút tức điên, còn có người có dũng khí xưng hô như vậy hắn?!

Đồng thời, đáng hận nhất chính là đằng sau nói nhiều hai chữ, có thể nhẫn nại không thể nhẫn nhục, thật sự là ăn Tiên Vương mật, có dũng khí chế nhạo hắn là nói nhiều, đây là muốn chết ah.

- Mao đầu tiểu tử, ngươi có gan!

Kim Húc nghiến răng nghiến lợi.

Hắn thực bị tức điên lên, Hoang nói những lời kia thì cũng thôi đi, hắn nhất chịu không nổi là đối phương loại kia thần thái, nhẹ nhàng, một bộ không để ý bộ dáng.

Ánh mắt kia, cái kia thần thái, muốn bao nhiêu nhận người hận có bao nhiêu nhận người hận.

- Các ngươi mời ta đến Tiên Vực, chẳng lẽ chính là vì nghe lời này lảm nhảm ở chỗ này lải nhải?

Thạch Hạo hỏi Bạch Trạch bọn người.

Bạch Trạch, thanh niên tóc tím tím côn mấy người năm người cả đám đều không biết nói cái gì cho phải, chủ này miệng thật đúng là không phải bình thường chiêu hận.

Kim Húc bị tức cuối cùng đều muốn cười, còn lần đầu gặp gỡ như thế một cái so với hắn còn hỗn trướng người, có dũng khí như thế cùng hắn khiêu chiến, cũng đủ hồn.

Tần Lâm ở nơi đó cười không ngừng, trang điểm lộng lẫy, dẫn người trên đường phố nhao nhao ghé mắt.

- Tiểu tử, ngươi có gan!

Kim Húc điểm chỉ Thạch Hạo. Đều nhanh đụng ngược lại trên mũi của hắn.

Thạch Hạo trong mắt hàn quang lóe lên, liền muốn động thủ.

Bạch Trạch mau tới trước, đẩy hắn ra. Đồng thời tím côn cũng chặn Kim Húc, nói:

- Kim công tử. Ngươi phải biết, Bàn Vương xuống ý chỉ, bất kỳ người nào tại Bàn Vương thành xuất thủ, đều đưa giết không tha!

Kim Húc thần sắc cứng đờ, ngày thường nếu là không người chú ý, náo

điểm không tính quá giới hạn sự tình thì cũng thôi đi, nếu quả thật tỷ đấu lời nói, kinh động Bàn Vương. Tất nhiên sẽ bị nghiêm trị!

Cứ nghe, năm đó có hai tên Chân Tiên sinh sự, tại Bàn Vương thành lên xung đột, ra tay đánh nhau, phá hư quy củ, sau đó bị Bàn Vương toàn bộ đánh giết.

- Không phải có giác đấu o? Có xung đột cùng tranh chấp, có thể đến đó giải quyết!

Kim Húc cười gằn nói, nhìn lấy Thạch Hạo, nói:

- Ngươi có dám đi hay không?

- Người trong cuộc không muốn đi, không người nào có thể miễn cưỡng.

Tím côn nói ra.

- Ta dựa vào cái gì đi chỉ điểm ngươi?

Thạch Hạo không cầm mắt nhìn thẳng hắn.

Kim Húc thực bị tức không nhẹ. Chủ này người nào ah, đến từ hạ giới, tính tình lớn như vậy. So với hắn còn không rõ ràng, cũng quá khốn nạn, quá không biết nói chuyện.

Hắn phát phì cười, nói:

- Tiểu tử, ta phát hiện ngươi cùng ta rất giống, mặc dù khí ta muốn giết ngươi, nhưng cũng có chút hợp khẩu vị, cùng ta một trận chiến ngươi nếu là biểu hiện không tầm thường, ta nguyện ý cùng ngươi kết giao một phen!

Bạch Trạch, tím côn không còn gì để nói. Đây đều có thể đi, Kim gia vị công tử này bị tức đến chập mạch rồi a?

- Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã?

Tần Lâm hợp thời tổng kết.

Thạch Hạo không lĩnh tình. Nói:

- Xem xét ngươi chính là tên hỗn đản, ai cùng ngươi giống ah. Giống ta loại này nhất định thành tựu Tiên Vương chân thân người, không có thời gian cùng ngươi bồi luyện.

- Mao đầu tiểu tử, ngươi muốn chết đúng không!

Kim Húc cảm thấy gia hỏa này quá vô liêm sỉ, so với hắn còn không biết nói tiếng người.

Trên thực tế, chính hắn cũng biết mình bản tính, rất khốn kiếp, hôm nay hắn cảm thấy khó được gặp gỡ cái đồng loại, kết quả còn bị như thế khinh bỉ.

- Tiến vào giác đấu trường là có tặng thưởng, ta nếu là thua, tiễn đưa ngươi tiên đạo kỳ trân, ngươi nếu là thua, đem Vạn Đạo cây giao ra như thế nào?

Kim Húc nói ra.

Hắn cũng là không còn cách nào khác, muốn dụ hoặc Thạch Hạo, nhưng là, hắn biết loại này tính tình vừa thúi vừa cứng người chắc chắn sẽ bất vi sở động.

Nhưng mà, hết thảy đều nằm ngoài sự dự liệu của hắn, tiểu tử kia ánh mắt lúc ấy liền sáng lên, một bộ rất mê tiền bộ dáng, nói:

- Tiên trân? Cụ thể nói một chút!

Mấy người lại là hoàn toàn không còn gì để nói.

Gia hỏa này không phải rất cương liệt à, làm sao lập tức biến hóa nhanh như vậy?

Kim Húc vô cùng ngạc nhiên chi sắc, trừng mắt Thạch Hạo, thật lâu

không lên tiếng, cuối cùng mới nói:

- Thần nguyên, tiên nguyên, đều là tu luyện vật tư, đối với cằn cỗi hạ giới tới nói, vậy nhưng là đồ tốt, đổ chiến hay không?

- Loại vật này ta giới kia lại không phải là không có, mặc dù thiếu, nhưng cũng không thể coi là kỳ trân.

- Ta có thể đại lượng cho ngươi!

Kim Húc nói ra.

- Đại lượng là bao nhiêu?

Thạch Hạo hỏi.

- Đầy đủ ngươi tu hành một vạn năm!

Kim Húc nói ra.

- Thân là chí tôn bên trong cực đạo nhân vật, nhân đạo lĩnh vực cổ kim vô địch, ta không cần loại đồ vật này, bất quá ta một số đệ tử ngược lại là cần.

- Ngươi thật đúng là tùy tiện!

Kim Húc phát hiện, tiểu tử này so với hắn còn vênh váo trùng thiên, quá phách lối.

Liền là Tần Lâm cũng không còn gì để nói, từ xưa đến nay, có bao nhiêu người đạo lĩnh vực chí tôn dám xưng cực đạo, hơn nữa còn tự phụ cổ kim vô địch, thật có chút cuồng vọng.

- Ngươi suy nghĩ nhiều thiếu tiên đạo tài nguyên?

Kim Húc cắn răng hỏi, hắn thật có điểm không muốn lý Thạch Hạo, bị sợ chọc tức lấy.

- Chuẩn bị cho ta 800 phần đi, mỗi một phần đủ một người tu đạo mười vạn năm, nếu như vậy ta liền cân nhắc đáp ứng.

Thạch Hạo nói ra.

- Ngươi sao không đi chết đi!

Kim Húc quả nhiên bị tức không nhẹ, liền là tại trong tiên vực, tiên nguyên mấy người cũng là có giá trị không nhỏ vật tư, 800 phần, mỗi một phần đủ nhân tu đạo mười vạn năm, liền là đào rỗng một tòa tiên nguyên già mỏ đều đụng không đủ ah.

- Nói nhiều, ta cho là ngươi bao nhiêu ghê gớm đây, nghèo như vậy ah, vậy cũng chớ cược.

Có thể nhẫn nại không thể nhẫn nhục, Kim Húc muốn 1 bàn tay chụp chết hắn.

- Không có nhiều như vậy, hiện tại trên người của ta chỉ có bộ phận tiên nguyên, có thể cung cấp 100 nhân tu luyện một vạn năm.

Kim Húc nói ra.

- Vậy được rồi, coi như khai vị dưa cải, trước thu ngươi bộ phận này tiên nguyên.

Thạch Hạo gật đầu, một bộ miễn miễn cưỡng cưỡng dáng vẻ.

- Ha ha, ngươi cho rằng thắng định ta rồi?!

Kim Húc nhịn không được, rất nhớ trình diễn đầu đường đại chiến, nhưng cuối cùng khắc chế, sợ Bàn Vương giết chết.

Thạch Hạo rất bình tĩnh, đi qua, vỗ vỗ đầu vai của hắn, nói:

- Đúng rồi, ngươi có thể hô bằng gọi hữu, nhiều gọi tới một số người, mang lên các loại tiên trân, chúng ta bên kia nghiêm trọng lại thiếu loại này

tài nguyên.

Đây cũng quá đáng hận, Kim Húc bị hắn khí mặt đều tái rồi, thực tế nhanh khắc chế không được.

- Ngươi yên tâm, ta đã thông tri chỗ có bằng hữu, lập tức tới ngay, Hi hi!

Bên cạnh Tần Lâm tiên tử chính đang loay hoay một kiện pháp khí, có thể đối với trong thành bạn bè đưa tin.

- Ha ha, chúng ta cũng thông tri, ngươi thật là có bản lĩnh, lập tức chờ lấy các tộc nhân mã ra tay đi!

Bên cạnh, còn một người khác mở miệng.

Bởi vì, đây là đang phồn hoa nhất bàn trong vương thành, nơi này người đến người đi, mà Tần Lâm, Kim Húc đều không phải người bình thường, bọn họ ngừng chân nơi này, tự nhiên dẫn tới rất nhiều người vây xem, lập tức biết xảy ra chuyện gì.

- Ta thông tri bàn vương gia tộc người.

- Ta nói cho Hoắc gia, Cổ gia, Khổng Tước tộc mấy người một nhóm cường thịnh đại gia tộc truyền nhân!

- Hắc hắc, ta nói cho tam đại tiên Vương gia tộc mấy vị kia!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1879: Hỗn Độn Giác Đấu Tràng

Kim Húc mũi không phải mũi, con mắt không phải con mắt, bởi vì tức giận, ngũ quan đều sắp ninh ba, nhìn thấy Thạch Hạo đứng ở nơi đó, hắn đã nghĩ một cái tát đập tới.

Đáng tiếc, còn chưa tới Giác Đấu Tràng.

- Ta nói, ngươi đây là mang ta đi nơi nào, này không phải một cái khách sạn sao?

Thạch Hạo phát sinh nghi vấn.

Đây là một cái khách sạn, thì ở phía trước, rất lớn lao, cũng rất khí thế, cửa hai vị chất liệu đá lớn Kỳ Lân, tỏa ra ánh sáng lung linh, thỉnh thoảng có Đại Đạo phù hiệu lóng lánh.

Từ này trong khách sạn không ngừng hướng ra phía ngoài bốc lên Tiên khí, vừa nhìn liền biết, chỗ này vẫn đúng là không bình thường, là một cái tu hành cùng dừng chân địa phương tốt.

- Trong khách sạn thì có Giác Đấu Tràng, này có thể cùng ngươi vị trí Hạ giới không giống nhau.

Tần Lâm vì hắn giải thích.

Bàn Vương Thành, khách sạn đều rất không bình thường, không chỉ có nhìn rộng rãi, khí thế, bên trong càng là chú ý, có khác Động thiên.

Tự bước vào chớp mắt, Thạch Hạo liền lộ ra vẻ kinh ngạc, bởi vì Tiên khí mông lung, quá nồng nặc, ẩn chứa lượng lớn Bất Tử Vật Chất.

Tên của nó cũng rất không bình thường, tên là Hỗn Độn khách sạn.

Bất quá, nơi này giá cả cũng cao đáng sợ, tu sĩ bình thường chùn bước, không dám vãng lai đi.

Một vị thực lực không tầm thường tu sĩ khuôn mặt tươi cười đón lấy, đạo hạnh rất sâu, nhưng cũng là đảm nhiệm hầu bàn nhân vật, ở đây đón khách, đồng thời cũng có chưởng quỹ tự mình đi tới.

Thạch Hạo kiến thức nơi này cỡ nào giá cả không ít, Kim Húc móc ra thần nguyên, ở đây dự chi, số lượng không ít, vẫn đúng là không phải bình thường đắt giá.

Đến phiên Thạch Hạo giờ không có, Bạch Trạch bóp mũi lại giúp hắn ứng ra, dọc theo con đường này, Bạch Trạch thật là có điểm chịu đủ lắm rồi, đi Hạ giới giờ bị Hoang trấn áp, sau khi trở lại lại không ngừng giúp hắn chùi đít, có chút không chịu được.

- Há, tàn tạ thế giới đến tu sĩ, còn muốn người ứng ra, bất quá, chúng ta nơi này quy củ rất nghiêm, hắn không thành vấn đề chứ?

Chưởng quỹ giữ lại râu cá trê, rất trắng nõn, một mặt rất gian trá dáng vẻ, trên một thoáng trước mắt một chút nhìn Thạch Hạo.

- Yên tâm, Bàn Gia cùng Ngao Gia đều truyền xuống pháp chỉ, một đường cho đi, cho hắn thiệp mời, ngươi không cần lo lắng.

Tử Côn nói rằng.

Thạch Hạo liếc chưởng quỹ một chút, không có phản ứng.

Bất quá, khách sạn này vật có giá trị, chân chính đi vào nơi sâu xa sau, Thạch Hạo thay đổi sắc mặt, ở bên trong có khác Động thiên, cùng bên ngoài nhìn thấy hoàn toàn khác nhau.

Đây là một cái tiểu thế giới, bị mở ra thành động phủ!

Phía trước, treo ở hư không hòn đảo, một toà lại một toà, đứng sững ở trong mây mù Linh Sơn, đếm không hết, lầu quỳnh điện ngọc tọa lạc ở trên.

Đó là chân chính tiên gia phúc địa, không phải Hạ giới bản thân nhìn thấy những kia trên danh nghĩa tiên thổ.

Chân Tiên lựa chọn ở đây bế quan đều được, Tiên Thiên tinh khí dồi dào, dâng tràn cuồn cuộn.

Hiển nhiên, nơi này không phải bình thường ý nghĩa trên khách sạn, ở trong chứa thế giới, thai nghén Thiên Địa Tạo Hóa.

Dựa theo chưởng quỹ giới thiệu, cao quý nhất Thiên tự số một nhà ở, chính là một chỗ Tiên Vương động phủ, nơi đó bản nguyên tinh túy nồng nặc đáng sợ, Đại Đạo ẩn hiện.

Đó là chuyên vì Tiên Vương chuẩn bị!

Đừng nói người ở chỗ này, chính là Chân Tiên đến rồi, đều sẽ nuốt nước miếng, ở bên trong tu hành so với bên ngoài cường thịnh quá nhiều.

Cụ thể cường bao nhiêu, người bình thường còn không biết, bởi vì không có tư cách đi trải nghiệm.

Tiên Vương động phủ, không phải chỉ là nói suông, giá cả quá đắt giá, mà lại bình thường người có tiền cũng không có cách nào đi vào, sẽ bị bên trong Đại Đạo phù hiệu chờ ép bạo.

Nơi như thế này, đều tự thành một giới, tự nhiên có Giác Đấu Tràng.

Khách sạn thế lực sau lưng không giống Tiểu Khả, không phải vậy mà nói kinh doanh không đứng lên.

- To lớn Bàn Vương Thành, tổng cộng cũng chỉ có như vậy mấy nhà nắm giữ Tiên Vương động phủ, chúng ta Hỗn Độn khách sạn chính là một nhà trong đó.

Chưởng quỹ nói rằng.

Một cái khách sạn, Thiên tự số một nếu là Tiên Vương động phủ, này coi là thật liền ghê gớm, không người nào dám ở đây ngang ngược.

Có nên nói rõ hay không ý đồ đến, sử dụng Giác Đấu Tràng giờ, trong khách sạn mọi người lộ ra kinh ngạc.

- Đến đây đi, Hoàng Mao, sớm một chút dâng Tiên Đạo tài nguyên, sớm một chút phái ngươi.

Thạch Hạo ngoắc ngoắc tay.

Kim Húc trong mắt mạo ánh sáng xanh lục, cùng con dã thú giống như, hận không thể lập tức vồ tới, thật không chịu được tiểu tử này, sớm muốn đem hắn cho xé nát đi.

Giác Đấu Tràng vô cùng lớn lao, tên là Hỗn Độn giác đấu tràng, chiếm diện tích cực lớn, lấy một loại nào đó nham thạch xây mà thành, mang theo phong cách cổ, tựa hồ là từ vách núi cheo leo lấy ra tới được đá tảng.

Nó bốn phía bị to lớn thạch lan can vây quanh, đan chéo đạo phù, đây là vì bảo vệ sân bãi, đồng thời tránh khỏi giữa trường người quyết đấu bảo thuật xung kích mà ra, thương tổn được người đang xem cuộc chiến.

- Yên tâm, này cái bàn đầy đủ rắn chắc, Hỗn Độn giác đấu tràng có thể chống đỡ Chân Tiên đại chiến!

Chưởng quỹ rất tự phụ nói rằng, dùng dấu tay râu cá trê.

Đồng thời, hắn cường điệu, ở đây đánh cược chiến, khách sạn là muốn lấy ra tiền thuê, muốn chiếm trên một thành.

- Cũng thật là mua bán không vốn.

Thạch Hạo nói, hắn rất bất mãn, dưới cái nhìn của hắn, Hoàng Mao chính là vì hắn đưa Tiên Đạo tài nguyên dê béo, kết quả lại bị người phân

lưu.

- Không phục, các ngươi đi trên đường quyết đấu, bất kỳ một cái khách sạn đều là cái giá này.

Chưởng quỹ thản nhiên nói.

- Đến đây đi!

Kim Húc quát lên, hắn đã leo lên Giác Đấu Tràng.

Lúc này, nơi này đứng rất nhiều người, có chút là theo vào đến, có chút là khách sạn Trung Nguyên vốn là ở khách.

Chưởng quỹ híp mắt lại, nhạc thấy chuyện như vậy phát sinh, tiến vào khách sạn liền cần dùng tiền, hắn đương nhiên hy vọng có thể hấp dẫn càng nhiều người đến, liền vẫy vẫy tay, kêu đến một cái đồng nghiệp, nói:

- Đi trên đường tuyên truyền, nói cho mọi người, nơi này có người nói lĩnh vực cao thủ vô địch, khó cầu được một trận thua.

- Yên tâm, không cần ngươi đi tuyên dương, một nhóm đông người trên liền muốn đến.

Tần Lâm mỉm cười.

Chưởng quỹ nhất thời lúng túng.

Quả nhiên, ngay khi như thế một hồi thời gian mà thôi, không ít người tới rồi, đều là các người của đại gia tộc mã, không chỉ có người trẻ tuổi, cũng có lão bối danh túc.

- Ồ, đó là Khổng Tước Vương gia tộc thần nữ!

- Ta thấy ai, Ngao Gia vị kia tuổi trẻ đại nhân anh họ đến rồi!

- A, trong thành mấy lớn Chân Tiên gia tộc hành động rất nhanh, lại đều

xuất hiện ở đây.

...

Thời gian không lâu liền đến một nhóm người lớn, nhất thời để chưởng quỹ hai mắt tỏa ánh sáng, râu cá trê run rẩy.

- Đến đây đi, cằn cỗi nơi thổ dân, hôm nay Kim gia ta muốn giáo huấn ngươi, để ngươi biết Đạo Thiên cao bao nhiêu, đất dày bao nhiêu!

Kim Húc quát lên.

Nguyên bản hắn còn không đến mức nói ra những lời này, thực sự là bị Thạch Hạo cho khí hỏng rồi, hiện tại nhìn thấy Thạch Hạo lên đài, hắn trực tiếp liền động thủ.

- Hoàng Mao, bản đế ở đây, mau chóng quỳ lạy, không phục, tự mình đưa ngươi trấn áp!

Thạch Hạo hô to, so với hắn còn tính khí còn xông lên.

Lúc này đến rồi rất nhiều người, nghe được hắn lời nói như thế này, lúc đó liền không nhịn được nở nụ cười, cũng thật là kiêu ngạo, liền bản đế đều lời nói như thế này đều gọi ra.

Ở này Tiên vực, chính là Tiên Vương gia tộc người đều không thì ra xưng.

- Xì xì!

Một ít nữ quyến nở nụ cười, bởi vì đối với hắn hô lên Hoàng Mao hai chữ cảm thấy thú vị, ai cũng biết Kim Húc thường ngày kiêu căng khó thuần, hiện tại lại bị người như thế trêu chọc.

- Tiểu tử, ngươi cho ta nhận lấy cái chết!

Hoàng Mao nổi giận.

Một tiếng vang ầm ầm, hắn há mồm hét một tiếng, Phong Lôi cuồn cuộn, Vân Yên ngập trời, một con móng vuốt lớn về phía trước vỗ tới, kim quang dâng trào, sấm vang chớp giật.

Hắn vận dụng toàn lực, tới chính là bản mệnh thần thông, hiện ra pháp thể, là một con lớn sư tử trảo, Hoàng Kim xán lạn, sắc bén vô cùng.

Đây là một con Sư Tử Tinh, lắc đầu quẫy đuôi, hiển hiện ra chín viên đầu lâu!

Tuyệt thế chủng tộc mạnh mẽ, này không phải là Hạ giới con lai hậu duệ, đây là Cửu Đầu Sư Tử một mạch cao cấp nhất huyết thống, là hắn tự kiêu vị trí.

Coong!

Thạch Hạo một quyền đập ra, đưa nó đánh văng ra, nói:

- Ồ, Cửu Đầu Sư Tử, thực sự là tốt vật cưỡi, ta ở Hạ giới nuôi một con Vô Úy Sư Tử, ngươi với hắn đi làm bạn đi.

Xì xì!

Một đám người đều bị chọc cười, còn có người dám để cho Chân Tiên gia tộc truyền nhân đi làm vật cưỡi? Bộ tộc kia đều cần phải liều mạng với hắn không thể.

- Ngươi nạp mạng đi đi!

Kim Húc giết đỏ cả mắt, với hắn đại chiến, các loại bảo thuật cùng xuất hiện, Vân Yên cuồn cuộn, Hoàng Kim tia điện như biển, thao thao bất tuyệt.

- Không phải có truyền thuyết sao, Cửu Đầu Sư Tử đó là xưa nay mạnh nhất... Vật cưỡi một trong!

Thạch Hạo đến rồi cái thở mạnh, phía trước nói mạnh nhất, mặt sau nói là vật cưỡi.

Một đám người không nói gì, ở Tiên vực ai dám nắm Cửu Đầu Sư Tử làm thú cưỡi, chỉ có Tiên Vương!

- Giết!

Cửu Đầu Sư Tử giận dữ, chín viên đầu lâu đồng thời phụt lên ánh kiếm, không gì không xuyên thủng, chém phá hư không, muốn tuyệt sát Thạch Hạo.

Thạch Hạo vung tay lên, đầy trời lông chim vàng bay lượn, đều là Côn Bằng vũ, đầy trời ****, càn quét ánh kiếm, chém giết phi thường kịch liệt.

Cuộc chiến đấu này phi thường đặc sắc, cũng tương đương kịch liệt, từ bắt đầu bảo thuật chém giết, đến thân thể đối kháng, lại tới đạo hạnh so đấu, cuối cùng lại từng người triển khai cấm kỵ thần thông, giết khó phân thắng bại.

Sân ở ngoài, rất nhiều người gật đầu, không ngừng khen hay. Cũng có người xem thường, thầm nói, loại thủ đoạn này cũng dám kêu gào, lấy đế tự xưng?

Bạch Trạch, Tử Côn sắc mặt quái dị, tâm tình tương đương phức tạp, bọn họ trước tiên phát hiện dị thường, cái tên này làm sao có khả năng cần như vậy chém giết?

Bọn họ nhưng là đích thân thể nghiệm qua, ở Hạ giới giờ, Hoang một đạo hóa thân mà thôi, giơ tay liền đem hai người bọn họ đồng thời trấn áp, cùng Kim Húc giao thủ, còn dùng như thế liều mạng?

Hai người lập tức rõ ràng, Hoang đây tuyệt đối là cố ý, hắn đây là đang câu cá à, ghét một cái Kim Húc còn chưa đủ, còn muốn cùng càng nhiều người đánh cược chiến?

Bên cạnh, còn có Ngao Thịnh Tiên Vương gia tộc người, bọn họ nghe được tin tức sau trước tiên liền chạy tới, bởi vì Hoang hỏng rồi bọn họ đại

sự, cướp đi Vạn Đạo Thụ, để Cai Tộc không ít người đều nhớ kỹ hắn.

Đặc biệt là, tự mình tham dự quá sự kiện kia hai vị Chí Tôn đều tự mình chạy tới, trước tiên phát hiện vi diệu.

Hai người này trong lòng nguyền rủa, Hoang vẫn đúng là không phải đồ vật, khẳng định là kìm nén ý nghĩ xấu đây!

Thế nhưng, bọn họ không có vạch trần, năm đó chiến tích, bọn họ ép căn bản không hề ở này một giới tuyên Dương Quá, quá mất mặt, không phải vậy mà nói Bạch Trạch, Tử Côn cũng sẽ không nhập hãm hại.

- Tuy rằng đến từ cằn cỗi Hạ giới, nhưng cái tên này vẫn đúng là không kém à.

Có người than thở.

Giữa trường, dị thường kịch liệt, hai người chém giết đến 800 hiệp giờ, Cửu Đầu Sư Tử rốt cục không địch lại, bị Thạch Hạo một cái tát đập trúng, đánh phun máu phè phè, phiên lăn ra ngoài, đánh vào trụ đá rào chắn trên.

- Ngươi rất mạnh, nhưng so với ta vẫn có chênh lệch rất lớn, khác biệt một trời một vực, ngươi quá yếu rồi! Xem ở ta Hạ giới cũng có cái Cửu Đầu Sư Tử kết bái huynh đệ phần trên, hôm nay ta đã đối với ngươi hạ thủ lưu tình.

Thạch Hạo đứng ở nơi đó, lớn tiếng nói.

- Xuỵt!

Rất nhiều người phát sinh xuỵt thanh âm, đều đại chiến 800 hiệp, đánh nhau chết sống như thế kịch liệt, còn nói khác biệt một trời một vực, vậy cũng là hạ thủ lưu tình? May mắn thắng được mà thôi.

Kim Húc tức giận cái trán gân xanh chi nhảy, lại bị thua, bị cái kia đáng trách tiểu tử trước mặt mọi người thất bại, để hắn uất ức, phi thường không

cam lòng.

- Có loại tái chiến một hồi!

- Ngươi còn có tiên nguyên sao, muốn cùng ta tái chiến, trước tiên đi lấy đến gấp mười lần tiền đánh bạc, không phải vậy, ta có thể không tâm tình giáo dục ngươi.

Thạch Hạo liếc chéo.

Kim Húc vô cùng tức giận, xoay người rời đi, muốn đi mượn binh khí, trở về tái chiến.

Rất nhiều người phát sinh xuỵt thanh âm, cảm thấy đến từ Hạ giới cái này Hoang quá tùy tiện.

- Không phục, ngươi lại đây, bản đế tới tấp chung dạy ngươi làm sao khiêm tốn làm người.

Thạch Hạo chỉ, nhắm ngay một cái chửi bới hắn sinh linh.

- Ngươi nói cái gì?!

Người kia giận dữ.

Nhưng vào lúc này, Trích Tiên, Yêu Nguyệt công chúa trước sau xuất hiện, bọn họ đều là đến từ Cửu Thiên Thập Địa sinh linh, cũng tới tham gia Bàn Đào thịnh hội, nghe nói chuyện nơi đây, chạy tới đầu tiên.

Hai người đều có chút không nói gì, cái tên này... Lại cũng tiến vào Tiên vực, nguyên tưởng rằng hắn đời này đều sẽ bị vây ở Hạ giới, không nghĩ tới hiện tại chạy đến Bàn Vương Thành đến rồi, còn náo động đến vui vẻ sung sướng, tùy ý khiêu chiến, còn thật không hổ là Hoang, đi tới chỗ nào đều sẽ không "Tịch Mịch"!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1880: Bản Đế

- Ngươi đang nói ai!?

Dưới đài, một cái tóc lục nam tử trừng mắt, vỗ bàn đứng dậy.

- Nói chính là ngươi, Lục Mao, có dám một trận chiến không, bản đế giáo huấn ngươi làm sao làm người.

Thạch Hạo chỉ, một bộ Phi Dương dáng vẻ, duy ngã độc tôn khí thế.

Gia gia ngươi, sinh linh kia hiểm thực sự là bị tức không nhẹ, không hiểu ra sao liền xuất hiện cái Lục Mao bí danh, mọi người đều là người có thân phận, trở thành Chí Tôn không dễ, người nào không phải rất trang trọng? Chính là có tên gọi cũng đều rất nhã, hoặc là phi thường Thần Võ.

Cái tên này há mồm chính là Hoàng Mao, Lục Mao, ai được à.

Không trách Kim Húc căm tức, nhất định phải liều chết với hắn, trực tiếp giết tiến vào Giác Đấu Tràng, đây là có đạo lý, tóc lục nam tử như vậy nghĩ đến, sau đó hắn cũng ngồi không yên.

- Lục Mao, nói chính là ngươi, vừa nãy ngươi không phải ở phía dưới kêu gào sao, tới đây đánh một trận, bản đế một tay trấn áp ngươi, tác thành một đoạn giai thoại, trong một ngày liền bại Hoàng Mao, Lục Mao, đúng rồi, mặt sau còn có bạch mao, tử mao, thanh lông!

Thạch Hạo hô.

Phía dưới, một đám người đều không bình tĩnh.

Trong đó, một ít tóc bạc, tóc tím, thanh phát tu sĩ, lúc đó mặt liền tái rồi,

hận không thể đồng thời lên đài, đem hắn cái trong nháy mắt trấn áp, thuấn sát.

Tiểu tử này quá chiêu hận, một đám người tất cả đều ngồi không yên.

Thạch Hạo đến Tiên vực, ép căn bản không hề nghĩ tới nuốt giận vào bụng, nếu bốn cái lão yêu quái giao để, hắn cũng không sầu lo.

Ở đây dù cho là từ bỏ tôn nghiêm, cúi đầu, liền có thể được người khác tôn kính sao, này càng không hẳn, cùng với chờ người khác tha thứ, còn không bằng vui cười tức giận mắng.

Hiện tại, hắn có chút giả ngây giả dại, thế nhưng là sẽ không oan ức mình, chính là như thế xách không rõ, nhìn thấy ai căm thù hắn, lúc này liền phản kích.

- Ta đến cùng ngươi một trận chiến!

Quả nhiên, này tóc lục nam tử không thể trấn định, đã đứng lên, hướng đi Giác Đấu Tràng.

- Chờ một chút, ngươi có thể có Tiên Nguyên, bản đế không chém người nghèo, luôn luôn nhân từ.

Thạch Hạo hô, ngăn cản hắn đi tới.

Mấy người nguyền rủa, còn nhân từ, đây rõ ràng là tham lam, là tham tài, nhìn chằm chằm tiền của người ta túi.

- Ngươi...

Tóc lục nam tử chỉ hắn, thực tại có chút không còn cách nào khác.

- Hoàng Mao, trước tiên chớ vội đi, ta trước tiên kiểm lại một chút, nhìn một chút ngươi lưu lại Tiên Nguyên có hay không đầy đủ.

Thạch Hạo lại gọi lại Kim Húc.

Hắn một cái lảo đảo, suýt nữa ngã chổng vó.

Thanh niên tóc lục lên đài trước, rầm một tiếng, lấy ra một đống Tiên Nguyên, óng ánh cực kỳ, có giữa trời trôi nổi, có ép sụp mặt đất, cực kỳ thần dị, tỏa ra ánh sáng lung linh.

Những kia Tiên Nguyên, như là một vòng lại một vòng mặt trời nhỏ, tỏa ra nồng nặc sức sống.

- So với Hoàng Mao nhiều hơn chút, thế nhưng cũng không phải rất nhiều à.

Thạch Hạo nói rằng, phi thường miễn cưỡng gật đầu, đồng ý đánh với hắn một trận.

Ầm!

Trong nháy mắt, tóc lục bên người nam tử bắn ra một cái lại một cái thần đằng, hóa thành Đại Đạo Thần Liên, hướng về Thạch Hạo quấn quanh mà đi, mới vừa bước đài hắn liền ra tay rồi.

- Đến đúng lúc!

Thạch Hạo nghênh địch.

Đây là một hồi "Long tranh hổ đấu", đại chiến có tới 900 dư hiệp, Thạch Hạo lòng bàn tay phụt lên Đại Đạo thần mang, đem tóc lục nam tử đánh bay, khiến cho hắn miệng mũi phun máu, ngã ngửa vào Giác Đấu Tràng trên.

- Ngươi chỉ so với Hoàng Mao cường một điểm, so với ta, vẫn là kém xa, trở lại tu luyện nữa ngàn năm!

Thạch Hạo nói rằng, đầu đầy mồ hôi, thở hồng hộc.

Một đám người nhìn hắn đều có chút không nói gì, đều mệt thành cái kia dáng vẻ, đại chiến 900 hiệp, còn nói so với người khác cường một đoạn dài, điều này cũng thật là dối trá.

Bạch Trạch, Tử Côn, đều âm thầm oán thầm, đều cảm thấy cái tên này có chút không Đạo Đức, đây là cố ý à, muốn dụ dỗ những người khác ra tay.

Ngao Gia hai cái Chí Tôn cũng vẻ mặt không hề dễ chịu, nhưng là một mực còn khó nói ra thật tình, chuyện năm đó quá mất mặt.

Rầm một tiếng, Thạch Hạo đem một đống Tiên Nguyên đều cho cất đi.

- Chờ một chút, còn có Hỗn Độn khách sạn một thành đây.

Chưởng quỹ mở miệng, hắn trước kia nhìn có chút đờ ra, suýt nữa lãng quên.

- Chưởng quỹ, các ngươi nhà Tiên Vương động phủ, cái kia Thiên tự số một có bán hay không, quay đầu lại ta nghĩ mua.

Thạch Hạo nói rằng.

Chưởng quỹ mắt trợn trắng, Tiên Vương động phủ chính là cả tòa Bàn Vương Thành đều không có mấy toà, có mấy người mua được?

Những người khác cũng đều hoàn toàn không còn gì để nói, tất cả đều nhìn hắn, cái tên này vẫn đúng là dám mở miệng, lại muốn đánh Tiên Vương động phủ chủ ý.

Chỉ có Trích Tiên, Yêu Nguyệt công chúa giật mình trong lòng, rõ ràng tâm ý của hắn, bọn họ đã nhìn ra, Thạch Hạo tuy rằng giả ngây giả dại, thế nhưng xác thực muốn Tiên Vương động phủ.

- Nếu không như vậy, lùi lại mà cầu việc khác, mua ta một toà Chân Tiên động phủ làm sao? Đương nhiên, tiền đề là, ngươi đến bảo đảm ta mang tới Hạ giới sau còn có thể sử dụng, không đến nỗi khô cạn.

Thạch Hạo nói như vậy nói.

- Người trẻ tuổi, vẫn là hiện thực một điểm đi, những thứ đồ này đều là

hàng không bán, bất kỳ một toà đều giá trị liên thành, ngươi biết tạo một toà Chân Tiên động phủ cần vặt hái bao nhiêu viên sinh cơ bừng bừng, thích hợp sinh linh ở lại ngôi sao đến khô héo sao?

Chưởng quỹ vuốt râu cá trê, nói như vậy nói.

Thạch Hạo trong lòng cả kinh, Chân Tiên động phủ chờ lại tiêu hao lớn như vậy, này không phải bằng muốn hủy diệt rất nhiều viên có sinh linh ở lại ngôi sao sao?

Nho nhỏ một cái khách sạn lại như thế quý giá!

Cho tới Tiên Vương động phủ, Thạch Hạo rất khó đánh giá nó đến tột cùng là làm sao tạo nên.

- Còn có người dám đánh với ta một trận hay không?

Thạch Hạo lớn tiếng hỏi dò.

Phía dưới, Trích Tiên, Yêu Nguyệt công chúa không thể không thán, đây thực sự là một cái quái vật, ở Hạ giới khuấy lên vô biên Phong Vân, bây giờ lại đến Tiên vực đến rồi.

Đồng thời, bọn họ trong lòng đều là nhảy một cái, gần nhất có đồn đại, Ngao Gia vị kia tuổi trẻ đại nhân cùng đã từng có hảo cảm một vị thần nữ có hiềm khích, cùng Thanh Y đi rất gần, này sẽ không phải chính là dẫn đến Hoang xuất hiện nguyên nhân chứ?

Hai người hai mặt nhìn nhau, đều cảm thấy, Hoang không phải kẻ tầm thường, tuyệt đối đừng gây ra sóng gió lớn!

- Ta đến chiến ngươi!

Quả nhiên, Giác Đấu Tràng ở ngoài có người nhìn hắn không vừa mắt, muốn lên đài đánh với hắn một trận.

- Chờ một chút, để ta nghỉ ngơi biết, liền chiến hai trận, chính là Tiên

Vương cũng nhanh mệt thổ huyết rồi!

Thạch Hạo nói khoác không biết ngượng, nói như vậy.

Rất nhiều người khinh bỉ, cái tên này da mặt thật dày, Tiên Vương sẽ thổ huyết? Cái kia cấp bậc tồn tại nhiều năm liên tục chinh chiến cũng không cần nghỉ ngơi, có cái thế Tiên Vương đã từng huyết chiến hơn một nghìn năm, chí tử sừng sững không ngã.

Sau đó không lâu, cuộc chiến đấu này bắt đầu, 1 ngàn hiệp sau kết thúc, người kia đại bại, lưu lại một đống Tiên Nguyên phẫn mà rời đi.

- 3 thắng liên tiếp, ai cùng so tài?

Thạch Hạo đứng Giác Đấu Tràng bên trong, ngạo nhiên nói rằng, ở đây tụ tập cừu hận.

Hắn như thế nói khoác không biết ngượng dáng vẻ, khiến cho rất nhiều người không ưa.

Bất quá, Bạch Trạch, Tử Côn đều cho rằng, hắn nói không phải giả tạo ngôn, thật sự có tự kiêu tiền vốn.

Ngao Gia hai Đại chí tôn cũng không thể không thầm than, người trẻ tuổi này rất mạnh, cũng không phải là tùy tiện, nói vẫn tính là lời nói thật.

- Bạch mao, tử mao, thanh lông, giờ đến phiên các ngươi chứ?

Thạch Hạo chỉ hướng về mấy người.

Như thế kéo cừu hận, muốn không có đối thủ cũng không được, trước sau có người lên đài, với hắn huyết chiến, nhưng đáng tiếc chính là không có người có thể đem hắn cho tiếp tục đánh.

Liên tiếp 6 thắng liên tiếp sau, Thạch Hạo khoát tay nói:

- Chấm dứt ở đây, không tỷ thí rồi!

- Không được!

Rất nhiều người kêu lên.

Còn có chân chính cường giả chưa từng kết cục, không có ra tay đây, Tiên vực một ít tu sĩ trước sau bị đánh bại, để bọn họ cảm giác không còn mặt mũi, chẳng lẽ còn không bằng một cái đến từ khô héo nơi Hạ giới tu sĩ hay sao?

- Ta không muốn chiến đấu.

Thạch Hạo đáp lại.

- Vì sao, vừa nãy ngươi không phải còn chiến ý vang dội sao, lấy bản đế tự xưng, hiện tại vì sao sợ?

Có người quát hỏi.

- Cái gì gọi là sợ, ta chỉ là đau lòng, ta ở đây đại chiến, kết quả Hỗn Độn khách sạn nhưng từ mỗi trận chiến đấu bên trong lấy ra một thành chiến lợi phẩm, dựa vào cái gì à.

Thạch Hạo nói rằng.

Cái này tham tài!

Một đám người thực sự là chịu phục, này đều có thể tính toán, ở đâu cái Giác Đấu Tràng không phải như vậy à?

Hỗn Độn khách sạn chưởng quỹ lúc đó cũng không nói gì, chuyện này là sao, vẫn là lần thứ nhất nhìn thấy có người như thế với hắn tính toán.

- Ngươi muốn làm sao làm?

Có người hỏi.

- Chúng ta đổi một cái khách sạn đi, ta cảm thấy, nơi này quá tối tăm.

Thạch Hạo trịnh trọng nói.

Ngươi mới hắc ám đây, khách sạn chưởng quỹ muốn bác bỏ, nhưng lời chưa kịp ra khỏi miệng hắn lại nuốt trở vào, ngày hôm nay bởi vì Hoang đến rồi nhiều người như vậy, còn có rất nhiều sân quyết đấu, đây chính là lớn buôn bán.

Vì vậy, cuối cùng hắn ngoài cười nhưng trong không cười, nói:

- Nếu vị tiểu huynh đệ này bất mãn, chúng ta có thể cải, thiếu lấy ra một ít tiền thuê.

- Có thể giảm bao nhiêu?

- Ngươi xem, tiêu giảm đi...

- Không được, vẫn là quá nhiều!

- Vậy thì...

...

Một đám người trố mắt ngoác mồm, nhìn bọn họ ở nơi đó cò kè mặc cả.

Này vẫn là tu sĩ sao, được xưng nhân đạo trong lĩnh vực Cực Đạo cường giả, làm sao theo người làm lên chuyện làm ăn, cũng thật là đủ có thể.

- Ta nói, liền như vậy một điểm tiền thuê, ngươi cũng không cảm thấy ngại tính toán, các nhà Giác Đấu Tràng cũng như này!

Có người nhắc nhở.

- Té sang một bên, không phục, mang về quyết chiến!

Thạch Hạo thiếu kiên nhẫn phất phất tay.

Cuối cùng, Hỗn Độn khách sạn chưởng quỹ đáp ứng cho hắn đem tiền

thuê giảm thiểu đến nửa thành, tiền đề là hắn còn có thể liền thắng 6 sân trở lên.

Đương nhiên, đây là trong bóng tối đạt thành, không phải vậy, để những người khác người biết này chưởng quỹ hi vọng Hoang thắng liên tiếp xuống, không phải hạ nhục hắn không thể.

Ngày hôm đó, Hoang tên truyền khắp khu vực này, hấp dẫn đến rất nhiều người, ở Hỗn Độn khách sạn quan chiến.

Sau đó không lâu, Bàn Cổ thành mảnh này phồn hoa khu vực rất nhiều người đều biết, một cái tên là Hoang tu sĩ, được xưng Cực Đạo cường giả, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, nhân đạo lĩnh vực vô địch.

Ngày đó, rất nhiều người trong lòng chấn động, ví dụ như các lớn Chân Tiên gia tộc, ngoài ra còn có đến từ Cửu Thiên Thập Địa những kia Thiên Tài.

Hoang, không tên xuất hiện, xông đến Bàn Vương Thành, giết khắp nơi Anh Kiệt tan tác, thực tại chấn động bọn họ.

Chính là Tiên Vương gia tộc, cũng đều bắt đầu quan tâm, cái này Hoang lệnh bọn họ kinh dị.

Thanh Y biết rồi, nghe nói Thạch Hạo đến đến Tiên vực, cũng đã tiến vào Bàn Vương Thành, nàng trong lòng khẽ run, bắt đầu chạy về toà này Vương thành.

Ngao Gia tuổi trẻ đại nhân Ngao Kiền xuất quan, điều động chiến xa, cũng chạy về Bàn Vương Thành, muốn tham gia Bàn Đào thịnh hội.

Đồng thời, Bàn Gia thiên tài Bàn Nghệ xuất quan, nhận được tin tức sau, giá lâm Hỗn Độn khách sạn.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1881: Bàn Nghệ

Bàn Đào thịnh hội còn có mấy ngày mới bắt đầu, nhưng là, hiện tại cũng đã Phong Vân hội tụ, các tộc đều có danh nhân đến.

Đặc biệt là, nhân đạo lĩnh vực lâu năm cường giả, còn có nhân tài mới xuất hiện, tới dồn dập, chỉ vì Giác Đấu Tràng bên trong một người chiến tích hấp dẫn bọn họ.

- Thực sự là Bàn Nghệ, hắn lại xuất quan, tự mình giá lâm nơi này!

Có người kinh ngạc thốt lên, phát hiện một chàng thanh niên.

Hỗn Độn bên trong khách sạn có khác Động thiên, thần đảo trôi nổi, núi lớn san sát, thác nước thần rủ xuống, ở đây Tiên khí vờn quanh.

Bàn Nghệ da dẻ hiện màu đồng cổ, không phải cỡ nào đẹp trai, thế nhưng có một luồng khiếp người anh khí, hắn dài rất rắn chắc, khung xương thô to, lông mày rậm mắt to, một đôi lông mày bay xéo nhập tấn.

Chu vi có bao nhiêu người, nam tuấn lãng, nữ đẹp đẽ, màu da trắng nõn, dường như ngọc thạch, mang theo Tiên Đạo ý vị. Mà hắn màu đồng cổ khí lực, cường tráng bắp thịt, có vẻ khác với tất cả mọi người, giống như một vị Chiến Thần sừng sững ở giữa sân.

Đây là một cao thủ, dù cho cách đến rất xa, Thạch Hạo cũng có thể cảm ứng được người này bất phàm, tinh lực cuồn cuộn, giống như đại dương, ngủ đông ở trong người, không lọt ra mảy may.

Hàng Chân Long, phục Thú Vương, hắn làm cho người ta cảm thấy hung hăng vô cùng cảm giác!

Bàn Nghệ cũng ở nhìn kỹ Thạch Hạo, chăm chú đánh giá.

- Rốt cục gặp gỡ một cái cường giả tuyệt đỉnh!

Đây là Thạch Hạo đánh giá, dù cho hắn hiện tại sừng sững Cực Đạo đỉnh cao, Chân Tiên trở xuống vô đối thủ, nhưng hiện tại cũng cảm giác được từng tia một nguy hiểm.

Người này rất mạnh, vượt xa người thường lý giải!

Không hổ là trong tiên vực nhân đạo đỉnh cao người mạnh nhất một trong!

Thạch Hạo nghe tiếng, Ngao Thịnh Tiên Vương hậu nhân Ngao Kiền, Bàn Vương hậu nhân Bàn Nghệ mấy người này, chính là hiện nay nhân đạo trong lĩnh vực nhân vật vô địch.

Mấy người này đều có chí lớn hướng về, khí thôn hoàn vũ, lập chí muốn làm Tiên Vương!

- Bàn Nghệ đến rồi, lẽ nào hắn muốn kết cục?

Mấy người kích động, mang theo vẻ ước ao, thế gian này người nào không biết Bàn Nghệ, khát vọng hắn ra tay.

Bởi vì, hắn rất lâu không có trên thế gian cất bước, tất cả mọi người muốn nhìn hắn bây giờ mạnh mẽ đến mức nào.

Ở rất nhiều người xem ra, hắn trở thành Chân Tiên chỉ là vấn đề sớm hay muộn, ở chỗ hắn làm sao lấy hay bỏ, chỉ cần hắn đồng ý, phá tiến vào này một cái lĩnh vực hoàn toàn không thành vấn đề.

Hắn chính đang tích lũy, xây dựng Tiên Vương căn cơ, chỉ có ở nhân đạo trong lĩnh vực đặt xuống kiên cố Bất Hủ đạo cơ, ngày sau tiến quân Tiên Đạo lĩnh vực, mới có xưng vương làm tổ khả năng.

- Ngươi rất mạnh, theo ta tưởng tượng không giống nhau, 500 tuổi trước

thành đạo, đánh vỡ rất nhiều người niềm tin, vạch trần phủ đầy bụi nhiều năm huy hoàng ghi lại, bị người nhớ tới.

Bàn Nghệ trong bóng tối mở miệng, đối với Thạch Hạo gật gật đầu.

Chính là ở Tiên vực, 500 mùa màng nói cũng hết sức hiếm thấy, đều là ở này cực kỳ xa xôi, tàn khốc nhất niên đại, chiến đấu không ngừng, máu và lửa đầy trời.

Nghe nói, mấy vị cổ lão Tiên Vương, chính là ở loại kia tàn khốc niên đại quật khởi, chỉ là tự thân nhưng không phải sớm kẻ thành đạo.

Rất đáng tiếc, vào niên đại đó quá sớm thành đạo người, cuối cùng đều chết rồi, bị đánh giết với này tàn khốc lớn thế.

Tiên Vương là đạp lên bọn họ hài cốt quật khởi.

Cũng không phải nói sớm thành đạo, liền nhất định tiếu ngạo đến cuối cùng, trở thành Cái Thế cường giả, tối thiểu mấy vị kia Tiên Vương thành đạo năm tháng đều không phải như vậy quá sớm.

Bàn Nghệ, bây giờ không đủ 5000 tuổi, tu đạo năm tháng không lâu lắm cũng không tính ngắn, từ lâu trở thành Chí Tôn rất nhiều năm, xác thực niên đại không người nào có thể biết.

Này vẫn là cái bí mật!

Chính như Ngao Gia vị kia tuổi trẻ đại nhân Ngao Kiền giống như vậy, thành đạo năm tháng cũng vẫn là cái mê, có người nói hắn ngàn năm trước thành đạo, cũng có người nói hắn hai ngàn năm trước thành đạo.

- Ngươi bắt nạt như vậy người, thắng mà không vẻ vang gì chứ?

Bàn Nghệ nói rằng.

Hắn cùng Thạch Hạo vẫn luôn là ở bí mật truyền âm, người ngoài không biết, nếu như biết được, nhất định sẽ giật mình, liền bọn họ kính ngưỡng Bàn

Gia cái thế thiên kiêu đều coi trọng như vậy Hoang, bọn họ còn ai dám kết cục?

Lúc này, Thạch Hạo đã 18 sân thắng liên tiếp, đánh bại các đường đối thủ, thu hoạch núi nhỏ giống như cao một đống Tiên Nguyên.

- Hết cách rồi, Cửu Thiên Thập Địa tàn tạ, tiến vào thời đại mạt pháp, Linh khí khô cạn, ta một đám đệ tử không tài nguyên có thể tu hành, chỉ có thiên túng chi tư, nhưng không cách nào Ưng Kích Trường Không, ngư dược bách Vạn Lý.

Thạch Hạo đáp lại.

Đương nhiên, còn có một chút, có một ít tu sĩ mang theo địch ý chủ động Thượng Môn, hắn đương nhiên sẽ không buông tha chém dê béo cơ hội.

Khách sạn chưởng quỹ, một đôi râu cá trê nhếch lên, không ngừng dùng tay đi mò, mang theo vẻ vui mừng, Thạch Hạo thu hoạch một đôi Tiên Nguyên, Hỗn Độn khách sạn cũng vì vậy mà thu hoạch rất nhiều.

- Nếu không hai ta luận bàn một phen, liền đánh cược một toà Chân Tiên động phủ, ngươi thấy thế nào? Đương nhiên, tiền đề là mang về Hạ giới nó cũng không đến nỗi khô héo, còn có thể sử dụng.

Thạch Hạo bí mật truyền âm.

Bàn Nghệ, bay xéo nhập tấn hai hàng lông mày hơi nhíu, vô cùng oai hùng, hắn nhìn Thạch Hạo lộ ra cười nhạt, nói:

- Ta ngược lại thật ra muốn cùng ngươi luận bàn, không Quá Gia bên trong lão quái vật cảnh cáo ta không muốn vọng động, có cố nhân chào hỏi.

Thạch Hạo nghe vậy trong lòng hơi động, có cố nhân cùng Bàn Gia lão quái vật chào hỏi, sẽ là ai?

Hắn trước tiên đã nghĩ đến trên người Cấm Khu chi chủ, Thủy Tinh Đầu Cốt, Kim Sắc Cốt Chưởng, nhỏ máu nhãn cầu, bất quá bọn họ có lớn như vậy tử sao?

Phải biết, Bàn Vương nhưng là ngạo thị Tiên vực đều sự tồn tại vô địch, quan sát cổ kim tương lai, là chân chính mạnh mẽ nhất mấy cái sinh linh một trong!

Hay là, Cấm Khu chi chủ bọn họ cùng Bàn Gia những người khác chào hỏi?

Dù sao, Bàn Nghệ nói tới lão quái vật thân phận không rõ, cũng không chắc là Bàn Vương.

- Ngươi cũng nên thu tay lại, đều là bắt nạt như vậy người không thể được, Bàn Vương Thành sẽ sinh ra nhiễu loạn.

Bàn Nghệ nhắc nhở.

Đây là bọn họ điểm mấu chốt, không thể đều là nhìn hắn hóa trang heo ăn Lão Hổ.

Trên thực tế, rất nhiều người đều tỉnh táo lại, cái tên này hơn nửa có vấn đề, với ai đại chiến đều rất kịch liệt, nhưng là cuối cùng nhưng đều thắng, này không bình thường.

- Được rồi, tái chiến cuối cùng mấy sân, để ta nhiều thu một ít Tiên Đạo tài nguyên.

Thạch Hạo nói rằng.

Bàn Nghệ không lên tiếng, liền như thế nhìn hắn, xưa nay chưa từng nhìn thấy như thế vô liêm sỉ Chí Tôn!

- Còn ai dám đánh với ta một trận, cuối cùng 5 sân, quá thời hạn không hậu, nhân đạo lĩnh vực, nhà ta vô địch thiên hạ, khát cầu một bại!

Thạch Hạo hô.

Một đám người sắc mặt đều khá là khó coi, bọn họ đến từ hùng vĩ Tiên vực, phân tán ở không giống cương vực, đều là các nơi các tộc người tài ba, hôm nay nhưng liên tiếp ăn bại, lại không có người nào có thể thắng hắn.

Ngay sau đó, có không ít người nhìn về phía Bàn Nghệ, kết quả hắn không hề động một chút nào, cũng không ra tay ý tứ.

- Bàn Nghệ Chí Tôn từ lâu không cần lấy chiến để chứng minh mình, nhân đạo vô địch, thế công nhận, xem thường đánh với hắn một trận!

Có người mở miệng.

- Cái nào ở nói lung tung, nha, thanh lông, là ngươi à, tới đây đánh một trận, ta có thể ở mười chiêu bên trong một tay trấn áp ngươi!

Thạch Hạo hò hét.

Người kia tự nhiên bị kích thích, đây cũng quá ngông cuồng, mười chiêu bên trong, một tay trấn áp hắn, cho rằng mình là Bàn Nghệ, là Ngao Gia tuổi trẻ đại nhân Ngao Kiền sao?

Thật bất hạnh, vị này thanh phát nam tử bị Thạch Hạo ở chiêu thứ chín oanh thất khiếu chảy máu, cả người co giật, xương cốt gãy vỡ nhiều chỗ, nằm ngang ở Giác Đấu Tràng bên trong, không thể động đậy một chút nào.

- Còn có tứ sân!

Thạch Hạo hô.

Đáng tiếc, không có tiến hành tới cùng liền bị ngưng hẳn, Bàn Gia có Chân Tiên xuất hiện, lạnh lẽo ánh mắt đảo qua tất cả mọi người, bắt đầu thanh sân.

Loại này không có bất ngờ đánh cược chiến, nghiêm trọng nhiễu loạn khu vực này trật tự, bọn họ không muốn nhìn thấy.

Đặc biệt là, Hoang đến từ Hạ giới, cùng một ít gia tộc nhất định sẽ có dây dưa, liền Ngao Thịnh Tiên Vương một mạch tu sĩ đều ở đối với hắn bất mãn, tiếp tục nữa xảy ra nhiễu loạn.

- Không nghĩ tới, ngươi tiến vào Tiên vực, ta cho rằng đời này đều sẽ không còn được gặp lại ngươi.

Ở Giác Đấu Tràng ở ngoài, Yêu Nguyệt công chúa nói rằng, ngơ ngác nhìn hắn.

Một ít cố nhân, bây giờ phân tán ở rộng lớn Tiên vực các nơi, bây giờ chỉ có mấy người mới vừa vào Bàn Vương Thành.

Lúc này, chỉ có Trích Tiên, Yêu Nguyệt công chúa, Đại Tu Đà xuất hiện, bọn họ trước tiên đến hiện trường.

Đại Tu Đà rất cảm khái, Hoang bất luận đi tới nơi này, đều sẽ không không có tiếng tăm gì, mới đến Tiên vực liền gây ra phong ba lớn như vậy!

- Hết cách rồi, thiên đố anh tài!

Thạch Hạo cười nói.

- Ngươi là vì là Thanh Y tiến vào Tiên vực sao?

Yêu Nguyệt công chúa hỏi.

Thạch Hạo không có đáp lại, mà là nhìn bọn họ, nói:

- Các ngươi vẫn không có đột phá vào Chí Tôn cảnh sao?

Mấy người cười khổ, chính là Trích Tiên đều hoàn toàn không còn gì để nói, tu đạo ngàn năm đã nghĩ tiến vào Chí Tôn cảnh, nói nghe thì dễ? Chỉ có trải qua mới có thể hiểu, con đường này cỡ nào khó!

- Ngươi cho rằng đều cùng ngươi như thế sao?

Yêu Nguyệt công chúa tức giận mắt trợn trắng.

Tuy rằng 500 năm Cấm Kỵ Chi Tuyến đã qua, thế nhưng cũng không ngờ vị vượt quá cái này tuổi tác liền có thể thành đạo!

- Ta phải nói cho ngươi một cái tin tức không tốt lắm, năm đó, ngàn năm trở xuống thành đạo sinh linh, không có một cái tiếu ngạo đến cuối cùng, không người thành tựu Tiên Vương vị, đều chết rồi.

Đại Tu Đà người đàng hoàng này rất không tử tế nói rằng.

- Làm sao sẽ?

- Thành đạo thời gian, cũng không thể quyết định chung cực thành tựu.

Trích Tiên báo cho.

- Ta ở Hạ giới rõ ràng nghe được, có cái thế Tiên Vương ở 500 tuổi trước đây liền trở thành Chí Tôn.

Thạch Hạo nhíu mày.

- Này đều là tin đồn, Bàn Vương, Ngao Thịnh tuy rằng không biết đản với thời đại nào, nhưng có đồn đại xưng, đều là hai ngàn tuổi sau đó mới thành đạo!

Yêu Nguyệt công chúa nói rằng.

- Như thế chậm?

Thạch Hạo kinh ngạc.

Ba người đều yên lặng không nói gì, không muốn nói chuyện với hắn rồi!

Hai ngàn tuổi thành đạo, vậy còn toán muộn sao?

Hay là, cũng chính bởi vì Ngao Thịnh, Bàn Vương quá mạnh mẽ, vì vậy thế nhân đang cực lực mỹ hóa bọn họ, đều ngôn bọn họ tu đạo mấy chục năm giờ liền trở thành Chí Tôn.

Nhưng tình huống thật cũng không phải là như vậy!

Cố nhân gặp lại, nguyên bản có rất nhiều lời muốn nói, Thạch Hạo cũng có thật nhiều sự tình muốn hỏi bọn họ, bất quá không có cơ hội nói, liền bị Bàn Gia người mời đi.

Cố nhân đánh qua "Bắt chuyện", Bàn Gia người hết chức trách, phải bảo vệ hắn an toàn, vẫn đúng là sợ Ngao Thịnh Tiên Vương nhà tuổi trẻ đại nhân tới sau tìm hắn để gây sự.

Thạch Hạo rất không tình nguyện, thế nhưng, chung quy là không cách nào làm trái Tiên Vương ý chí của gia tộc, bị mời đến Cai Tộc một toà biệt viện.

Đây là một toà rất lớn lao động phủ, nhưng đối lập chân chính Bàn Gia tổ tới nói, liền không thể so sánh.

Ở Thạch Hạo rời đi không lâu, Thanh Y chạy tới, ngàn năm trôi qua, nàng Bạch Y Thắng Tuyết, phong thái càng hơn năm xưa, mang theo xuất trần Tiên Đạo ý vị, là danh xứng với thực tiên tử.

Đáng tiếc, Hỗn Độn giác đấu tràng đã thanh sân, nàng tới chậm, không có nhìn thấy Thạch Hạo.

Ầm ầm ầm!

Một chiếc chiến xa vượt qua Vũ Trụ, xuất hiện ở cửa thành, Ngao Gia tuổi trẻ đại nhân Ngao Kiền đến, sau đó không lâu tìm được Thanh Y, cùng với nàng kết bạn mà đi.

Mấy ngày sau, Bàn Vương Thành người càng ngày càng nhiều, Chân Tiên thỉnh thoảng giáng lâm.

Sau đó, mảnh này Thiên Địa cũng đang run rẩy, sau đó Vũ Trụ có Hoa Vũ rơi ra, có Kim Ô ngang trời, có Chân Hoàng múa lên, có hoa sen vàng cắm rễ trong hư không.

Tiên Vương giá lâm!

Trận này Bàn Đào thịnh hội không ngừng một vị Tiên Vương đích thân tới!

Cảnh tượng kỳ dị như vậy ở này mấy ngày gián tiếp liền phát sinh nhiều lần, hắc ám trong vũ trụ mọc đầy màu vàng hoa sen, phát sinh Đại Đạo và tiếng hót, chấn động thời gian.

Mấy ngày nay đến, mảnh này Tinh Hải đều rất thánh khiết, lượn lờ Hỗn Độn khí tức của "Đại Đạo".

Sau một ngày, Bàn Đào thịnh hội bắt đầu.

Thạch Hạo rốt cục bị "Mời ra", không cần vây ở này biệt viện trong động phủ, muốn đi Bàn Đào thịnh hội đi gặp.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1882: Bàn Đào Thịnh Hội

Bàn Vương thành to lớn, xây ở một khối vắt ngang ở trong vũ trụ nguyên thủy cổ đại lục phía trên, nơi đây phiêu phù ở trong vũ trụ không biết bao nhiêu cái kỷ nguyên.

Nó là vùng vũ trụ này trung tâm, chư thiên Tinh Thần vờn quanh, một khỏa lại một khỏa đại tinh ù ù chuyển động.

Hôm nay, mảnh này trong biển vũ trụ, Kim Liên một gốc lại một loại, khắp nơi trên đất đều là, trồng đầy vũ trụ, chiếu sáng hắc ám, chư thiên vạn vực đều ở phát ra oanh minh, đại đạo kinh văn tiếng liên tiếp.

Bàn đào thịnh hội mở ra, các tộc cường giả đều là đến, nhất là Tiên Vương giáng lâm, tạo thành dị tượng chấn động càn khôn, Vũ Trụ Hải đều ở nhỏ nhẹ run rẩy.

Bàn Vương phủ, tọa lạc trong thành, cũng giống như là mảnh này tinh hải trung tâm, là tiên khí nồng nặc nhất chi địa.

Nói là phủ đệ, nhưng là, nó quá rộng rãi, một đôi đại môn là lấy Thái Cổ tiên sơn luyện chế mà thành, đứng sừng sững ở đó, đỉnh thiên lập địa, toát ra một sợi lại một sợi Tiên Vụ, đó là không tử vật chất.

Thạch Hạo đứng ở trước cổng chính, không còn gì để nói, hắn xem đi xem lại, thật muốn cho dọn đi a!

- Làm sao không đi?

Tử Côn hỏi.

Bạch Trạch tại nhíu mày, là bọn hắn cùng Bàn gia người phụ trách đưa

Thạch Hạo đến đi gặp, chủ này thực sự quá không cho người tỉnh tâm, dọc theo con đường này náo động lên rất nhiều chuyện.

- Ta đang nghĩ, Bàn Vương phủ quá xa xỉ, đây chính là một đôi nguy nga Thái Cổ tiên sơn a, cứ như vậy đứng ở nơi đây, coi như môn hộ, còn không bằng cho ta vác đi, cầm lấy đi làm động phủ đâu!

Thạch Hạo nói ra.

Mặt của Bạch Trạch lập tức liền sụp đổ, chủ này quả nhiên lại muốn gây chuyện, hắn thực bị sợ sợ, còn muốn náo ra phong ba hay sao?!

Quả nhiên, bên cạnh nơi đó, Bàn gia mặt người sắc đều đen kịt, ánh mắt bất thiện, mang theo vẻ hoài nghi, nghiêm nghị theo dõi hắn.

- Ta cảnh cáo ngươi, hôm nay Chân Tiên đi gặp, Tiên Vương giá lâm, là tiên vực rất nhiều năm không có thịnh sự, ngươi có thể tuyệt đối đừng kiếm chuyện.

Bạch Trạch cảnh cáo.

Hắn cảm thấy, thật không nên đem cái tai hoạ này tiếp dẫn tiến Tiên Vực, đây không phải để cho người ta nhức đầu à, còn tốt lập tức tới ngay nơi muốn đến, nhanh không có chuyện của bọn hắn.

- Tiểu ca, Bàn Vương phủ núi này từ chỗ nào dọn tới, còn có hay không còn thừa?

Thạch Hạo hỏi người bên cạnh.

Tiểu ca? Người kia mắt trợn trắng, nói:

- Ta tu đạo một trăm tám chục ngàn năm!

- Lão trượng, ta là nghiêm túc, núi này là từ đâu khai thác ra?

Thạch Hạo hỏi thăm.

- Đi nhanh lên!

Tử Côn, Bạch Trạch một trái một phải mang lấy hắn, đi vào bên trong sơn môn.

Cổ phác bậc thang, tản mát ra mịt mờ Hỗn Độn Khí, hành tẩu ở trên, có thể nghe được trận trận đại đạo thanh âm, cả người cũng như cùng muốn ngộ đạo một cái vậy.

- Ta có chút không muốn đi!

Thạch Hạo nói ra, muốn ngồi xổm xuống đào đi một chồng gạch đá.

Tử Côn ho khan, đồng thời trừng mắt, âm thầm nhắc nhở, nơi này gạch xâm nhiễm qua Bất Hủ chi vương máu, không thể vọng động!

Những thứ này phô địa núi đá, là từ năm đó Vương cấp trên chiến trường khai thác trở về.

Loại địa phương kia, là Bất Hủ chi vương cùng Tiên Vương quyết chiến chi địa, chảy xuôi theo vô thượng tổ huyết, những thứ này gạch đá đều Thông Thần, tùy tiện một khối đều là bảo vật, có thể luyện thành binh khí.

- Giày xéo thiên tài địa bảo a!

Thạch Hạo cảm khái...

Hắn không thể không thán, cái này Bàn Vương phủ quá phi phàm, một bước giật mình tâm, những nơi đi qua đều là dùng cực hạn bảo liêu lát thành, phát ra đại đạo khí tức.

- Đợi một chút!

Thạch Hạo đột nhiên ngừng chân, nhìn lấy sơn môn một mảnh vườn hoa, hắn mở to hai mắt nhìn.

- Thì thế nào?

Bạch Trạch thực sự là sợ hắn.

- Ta thế nào cảm giác cái này trong vườn hoa trồng đều thần dược a?

Thạch Hạo hồ nghi, mảnh này địa mặc dù lớn đến không tính được, nhưng là có thể có gieo mấy chục khỏa đi.

Mỗi một gốc thực vật đều óng ánh trong suốt, phát ra dị hương, thấm vào ruột gan, hít một hơi cũng làm người ta có vũ hóa phi thăng vậy cảm giác.

- Không sai, đều là thần dược.

Bàn gia người mặt không thay đổi nói ra.

- Cái này... Quá xa xỉ a?!

Thạch Hạo giật mình, hắn rất muốn nói, các ngươi không sợ bị thiên lôi đánh xuống a, như thế một mảnh thần dược thế mà trồng ở trước sơn môn.

- Cái này có gì, Bàn Vương phủ chỗ sâu dược điền, Trường Sinh dược cũng không chỉ một gốc!

Tử Côn nhỏ giọng cáo tri, đồng thời đã ở cảnh cáo hắn đừng nói lung tung.

Bàn gia người thì rất bình tĩnh, nhàn nhạt quét mắt nhìn hắn một cái, cũng không nói gì, tựa hồ cũng khinh thường tại kinh ngạc những thứ này thần dược ở đây.

- Đã các ngươi như thế lãng phí, vậy ta sẽ không khách khí!

Thạch Hạo nói ra, xoa xoa đôi bàn tay, động tác cực nhanh, chính là Tử Côn muốn ngăn cản cũng không thể.

Ba ba hai tiếng, hắn trực tiếp túm hai gốc thần dược, cứ như vậy rút ra.

Hai gốc thần dược đều đã Thông Linh, tại không tử vật chất thẩm thấu vào, mọc vô cùng tốt, đều là kêu lên sợ hãi, đây cũng không phải là đi vào mạt pháp thời đại hạ giới, bọn chúng vĩnh viễn không biết thoái hóa.

Bàn gia người song mi đứng đấy!

- Xin lỗi, ta chỉ muốn bóp hai đóa hoa, không nghĩ tới đem sợi rễ cũng rút ra.

Thạch Hạo động tác nhanh nhẹn, phốc phốc hai tiếng cắt đứt hai đóa hoa, mà sau sẽ rễ cây cho thu vào Không Gian Pháp Khí bên trong.

- Ngươi... Đang làm cái gì!?

Bạch Trạch mặt đều tái rồi, thấp giọng trách mắng.

- Đây không phải là thưởng thức hoa à, ta vừa thấy phía dưới mừng rỡ, ở đây ngộ đạo, ngươi xem, đây là Chí Tôn nhặt hoa cười một tiếng xuất thế phong thái!

Thạch Hạo nói ra, bắt chước thần phật nhặt hoa mà cười thần vận.

Bạch Trạch, Tử Côn hai người trợn mắt hốc mồm.

- Bàn Vương phủ gia đại nghiệp đại, thần dược xem như đóa hoa, rất bình thường, các ngươi hai cái không nên ngạc nhiên có được hay không, còn thể thống gì, thực sự quá mất mặt!

Thạch Hạo răn dạy.

Bạch Trạch:

- Ta # $...

Tử Côn:

- # $# $...

Hai người muốn chửi ầm lên, ai ngạc nhiên, không biết thể thống?

Bàn gia người cũng có chút choáng váng, tiểu tử này làm sao như thế quái a, liền không có gặp qua xui xẻo như vậy thúc giục hùng oa!

Theo bọn hắn nghĩ, cái này đích xác vẫn là cái mao đầu tiểu tử, bởi vì bọn hắn đều sớm đã tu đạo mười mấy vạn năm, sống tuổi Nguyệt Cổ già xa xăm.

Quản sự ngay tại cách đó không xa, đi tới, sắc mặt bình thản, nói:

- Không sao, quý khách mời vào trong đi, bất quá không cần dẫn xuất sự đoan.

Hắn rất ôn hòa, không có bày ra Tiên Vương phủ tài trí hơn người tư thái, bất quá mặc dù là khuyến cáo, nhưng khi bên trong cũng có ý cảnh cáo, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa.

Thạch Hạo tự nhiên rất có nhãn lực độc đáo, ôm quyền cười ha ha một tiếng.

Trên con đường của tiếp xuống, Bạch Trạch cùng Tử Côn đó thật đúng là hãi hùng khiếp vía, Thạch Hạo mặc dù không động tay chân, nhưng vẫn như cũ không ít ở nơi đó loạn đánh giá.

- Cái gì, đường này bên thạch bi, là năm đó Vô Chung Tiên Vương đề tự lưu lại? Ta nói đâu, mảnh vỡ thời gian bay múa, ẩn chứa thời gian đại đạo a, ở đây ngồi xếp bằng tu hành, chỗ tốt to lớn. Ai, ta từng tại hạ giới gặp qua sau khi Vô Chung Tiên Vương chết còn để lại tiên chuông tàn thể, bất quá, nhiều năm như vậy im hơi lặng tiếng, tấm bia này ta là không trông cậy vào, nhưng này tàn chuông ta không tìm tới không thể.

Trên đường đi, có Ma Nhai, có bi văn, không phải mang theo danh tiếng Chân Tiên lão tổ lưu lại, chính là Tiên Vương thân bút khắc, coi là thật đều là giá trị liên thành.

Thạch Hạo cắn rụng răng, hắn lúc nào cũng có thể tu kiến như thế một tòa phủ đệ, tùy tiện xuất ra tảng đá đều là tuyệt phẩm, đều đến đầu to lớn!

Bạch Trạch cùng Tử Côn nơm nớp lo sợ, hai người đều nhanh dán tại Thạch Hạo trên thân, một tả một hữu nhìn lấy hắn, sợ hắn lại nhạ sự đoan, tùy thời chuẩn bị ôm lấy hắn.

- Ta nói các ngươi hai cái bước đi thuộc con cua sao? Làm sao luôn hướng trên người của ta đụng, các ngươi lại không tiên tử, chớ cùng ta sờ sờ đụng chút, tránh qua một bên đi!

Thạch Hạo không kiên nhẫn.

Hai người này thực sự là có nỗi khổ không nói được, trong lòng trớ chú, mắng to, trên đường đi nơm nớp lo sợ, sợ hắn phạm tội.

Rốt cục, dọc theo một đầu đá cuội đường nhỏ, bọn hắn đi vào Bàn Đào viên, trên mặt đất trải thạch đầu phát ra tiên khí, bên đường cây ăn quả sáng chói mà trong suốt, mùi trái cây nồng đậm.

Thạch Hạo rõ ràng cảm thấy không tầm thường, trên đường đi thấy đều là thần thánh chi vật.

- Có cần phải như vậy phải không?

Hắn nhỏ giọng lẩm bẩm.

Tử Côn nhịn không được, nhỏ giọng nói cho nói:

- Tương truyền, toàn bộ Bàn Vương phủ nhưng thật ra là một kiện chí bảo, tên là Vũ Trụ Sơn Hà Ấn, là Tiên Vương binh khí, cho nên, nơi này một ngọn cây cọng cỏ, một gạch một đá đều là Tiên liệu.

Thạch Hạo ngạc nhiên, sau đó bừng tỉnh, nhìn ra xa toàn bộ phủ đệ, quả nhiên khí tượng phi phàm, thứ này lại có thể là một kiện Tiên Vương chí bảo binh khí!

Khó trách có sẽ có Vô Chung Tiên Vương bi văn các loại, chính là năm đó tương trợ Bàn Vương luyện chế binh khí lưu lại.

Bàn Đào viên rất lớn, tân khách đi lại, phi thường náo nhiệt.

Đi lại không phàm tục, đều là cường giả, hoặc là kỳ tài ngút trời, là hiếm thấy hạt giống tốt.

Tu sĩ bình thường không có tư cách tham dự cuộc thịnh hội này.

Bàn đào cây một buội lại một buội, có còn mở đóa hoa màu hồng, hoa rụng rực rỡ, mang theo ánh sáng mưa, mỹ lệ đến cực hạn.

Mà có bàn đào thụ lão làm cứng cáp, như Cầu Long đồng dạng, sớm đã kết đầy trái cây, đỏ rực quả đào, phát ra Xích Hà, mang theo thần huy, mùi thơm nức mũi.

Đi gặp tân khách, ở trên mặt đất ngồi dưới tàng cây bãi cỏ xanh bên trên, trước người bày biện ngọc thạch bàn, rượu ngon món ngon sớm đã cất kỹ, sương trắng mông lung, đây là thật Tiên cảnh.

Thạch Hạo bị dẫn đến hắn ghế chỗ, ngồi ở ngọc thạch sau cái bàn mặt, dò xét cảnh tượng xung quanh.

- Những thứ này bàn đào đều là tiên dược sao?

Thạch Hạo hỏi.

- Không, chỉ có cây cái là, kết trái trái cây là quý hiếm nhất trường sinh bất tử thuốc, có thể để cho người ta bạch nhật phi tiên, giá trị vô lượng!

Bạch Trạch thở dài.

Cái khác bàn đào cây đều là lấy cây cái hột trồng ra tới, mặc dù không có loại kia thần hiệu, nhưng kết trái trái cây cũng mang theo nồng nặc không vật chết chất, đồng dạng là hiếm thấy lớn thuốc.

Nơi xa, một đôi bích nhân đi tới, tiến vào Bàn Đào viên, nam tử tư thế oai hùng bừng bừng phấn chấn, khí vũ hiên ngang, long hành hổ bộ, có tu đạo Đế vương chi tư! Nữ tử, áo trắng như tuyết, phong hoa tuyệt đại, thướt tha thân thể mềm mại dáng dấp yểu điệu, hai người ở nơi này Bàn Đào viên dạo bước, thoạt nhìn như là thần tiên quyến lữ vậy.

- Thanh Y!

Thạch Hạo kêu gọi.

Tại thời khắc này, Bạch Trạch, Tử Côn tất cả giật mình, bởi vì nhìn thấy Hoang khí chất thay đổi, cùng trước kia hoàn toàn khác nhau.

Hắn không còn cười đùa tí tửng, ngồi ở chỗ đó, không giận mà uy, so với Ngao gia tuổi trẻ đại nhân Ngao Càn, Bàn gia nhân vật ngất trời Bàn Nghệ, chỉ có hơn chứ không kém, ba cái đều có loại kia phong cách vô địch.

Ngồi ở Thạch Hạo người bên cạnh, mặc dù tu vi cũng rất cao, nhưng lại nhịn không được run lên, linh hồn rung động, đằng đứng dậy, không dám tới gần.

- Thạch Hạo!

Thanh Y một tiếng thở nhẹ, phong thái tuyệt thế, khuôn mặt mỹ lệ vô hạ bên trên mang theo động nhân thần thái, ánh mắt mê ly, có sương mù, nàng nhanh chóng mà tới.

Từ biệt ngàn năm, năm đó vì tiên đạo, nàng dứt khoát bước vào Tiên Vực, nguyên lai tưởng rằng đời này sẽ không còn được gặp lại người kia, chưa từng nghĩ ngàn năm sau lại tương phùng!

Thạch Hạo đã có thân.

Thanh Y đến rồi phụ cận, kinh ngạc nhìn người trẻ tuổi này, hắn phong thái vẫn như cũ, so với trước kia lộ ra trầm ổn, không giận mà uy, có một loại trấn áp đại thế khí phách.

Bạch Trạch, Tử Côn âm thầm kêu lạ, bởi vì, bây giờ Hoang cùng bọn hắn trước kia thấy hoàn toàn khác nhau.

- Thanh Y, đây là của ngươi này bằng hữu à, vì ta giới thiệu một chút đi.

Ngao Càn đi tới, thân là Ngao gia tuổi trẻ đại nhân, mọi cử động phá lệ làm cho người chú mục, các tộc người cùng thế hệ đều trong bóng tối nhìn chăm chú hắn.

- Hắn chính là Hoang!

Thanh Y nói ra.

- Há, là ngươi a, đảm phách cũng không nhỏ, thực có can đảm đến Tiên Vực.

Ngao Càn chắp hai tay sau lưng, đầu đội tử kim quan, tướng mạo xuất chúng, khí độ siêu nhiên, có loại duy ngã độc tôn khí khái.

Hắn là Chí Tôn bên trong lĩnh quân người, phong thái khiếp người, không giận mà uy, xem kĩ lấy Thạch Hạo.

- Ngươi lá gan cũng không nhỏ!

Thạch Hạo thản nhiên nói.

Sau đó, hắn kéo qua Thanh Y, làm cho đứng ở bên cạnh mình, quay người thong dong mà bình tĩnh nhìn Ngao Càn, nói:

- Vạn Đạo thụ là ta lấy đi, Thanh Y là ta nữ nhân, không phục? Đến chiến!

Ai cũng không nghĩ tới, hắn như vậy trực tiếp, chấn nhiếp Ngao gia tuổi trẻ đại nhân!

Thạch Hạo cảm thấy đối phương địch ý, không muốn nói nói nhảm, không phục liền chiến, ai sợ ai!

Viết lên nơi này, trong sách một chút cường giả cái thế cũng nên ra sân! Để lên một trương đồ, dám giết Tiên Vương tồn tại, là ai đâu? Phát tại Wechat của ta lên, mọi người có thể đi nhìn, ở trên Wechat lục soát Thần Đông, tăng thêm Thần Đông về sau, đối với ta gửi đi đại hung hai chữ này, liền có thể thấy được.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1883: Ngao Kiền

Bàn Đào viên bên trong, rất nhiều người đều giật mình, các tộc tu sĩ liếc mắt, nhìn chăm chú khu vực này.

Hoang cùng Ngao Gia tuổi trẻ đại nhân Ngao Kiền đối đầu, rất có thể sẽ có một trận chiến!

Ở nhân đạo trong lĩnh vực, có mấy cái sinh linh dám cùng Ngao Kiền quyết đấu? Những năm này tới nay hắn ở Chân Tiên trở xuống tu sĩ bên trong ngang dọc, không ai địch nổi, khó gặp gỡ đối thủ.

- A, có khí phách, có can đảm, ta nghe nói ngươi.

Ngao Kiền chắp hai tay sau lưng, thong dong tự nhiên, trên mặt mang theo cười nhạt, đối mặt khiêu chiến, hắn tương đương trấn định.

Hắn một thân giáp trụ có màu vàng kim nhạt, dường như một cái Chiến Đế sừng sững ở đây, vô cùng Thần Võ!

- Bất quá, ngươi cũng có chút tự phụ quá mức, đây là địa phương nào, bàn Vương phủ, ngươi dám cùng ta nói chuyện như vậy, có tin ta hay không ra lệnh một tiếng, để ngươi đầu người lăn xuống!?

Ngao Kiền lời nói lạnh lùng, mang theo nhàn nhạt sát ý!

- Ngươi cho rằng đây là Ngao Gia mảnh đất nhỏ sao, ỷ có Tiên Vương Lão tổ liền có thể vênh mặt hất hàm sai khiến, hiệu lệnh thiên hạ?

Thạch Hạo đối chọi gay gắt.

Hắn khuôn mặt tuấn tú, thế nhưng lúc này trở nên nghiêm túc sau, nhưng

mang theo một loại lớn uy nghiêm, có loại Đế giả khí tức đang tràn ngập, đây là Chí Tôn bên trong Vô địch giả khí chất.

- Ngươi làm càn!

Ngao Kiền một tiếng gào to.

Hắn khí lực thon dài cường tráng, mặt anh tuấn, tóc dài rối tung, con ngươi sâu thẳm, anh tư siêu phàm, phong thái hơn người, mà lại có một loại mạnh mẽ niềm tin.

- Ngươi muốn chết!

Thạch Hạo đồng dạng một tiếng quát mắng.

Giữa hai người dâng lên một luồng không tên sân vực, hình thành một cơn bão táp, để chu vi hạ xuống óng ánh hoa đào cánh đều phấp phới lên, đầy trời đều là, hương thơm nức mũi.

Này nhìn mỹ lệ, thế nhưng là cực kỳ nguy hiểm, thuộc về sân vực khuếch tán, nghiêm trọng vặn vẹo hư không, để khối khu vực này hóa thành bão táp nơi.

Bất kỳ vật còn sống tùy tiện xông vào, cũng có thể sẽ nghiền thành bột mịn!

Hiện tại nhóm trong lúc đó ở vào một loại cân bằng trạng thái, một khi đánh vỡ, thì sẽ là một tấm tai nạn, chu vi tu sĩ sắc mặt đều biến, nhanh chóng lùi về phía sau.

Rất nhiều người chú ý, đều nhìn chằm chằm nơi này, trong lúc nhất thời khu vực này yên tĩnh.

Bạch Trạch, Tử Côn trong lúc nhất thời cũng không dám tiến lên khuyên can, đối với này Ngao Kiền thân là kiêng kỵ, bọn họ vốn là phụng Cai Tộc Chân Tiên chi mệnh đi đón dẫn Thạch Hạo.

Bất quá, sau đó Bàn Gia lại lẫn vào vào.

- Thả ra Thanh Y, làm cho nàng lại đây!

Ngao Kiền mở miệng, ánh mắt sắc bén, dường như hai cái Tiên Kiếm, bắn ra boong boong ánh kiếm, khiếp người cực điểm.

Có thể nhìn thấy, hắn trong đôi mắt thật sự có ánh kiếm lưu chuyển.

- Ngươi tính là gì, há có thể hiệu lệnh ta.

Thạch Hạo lạnh lùng nhìn gần hắn.

Thanh Y ánh mắt nhu hòa, đứng Thạch Hạo bên người, chính đang nghiêng đầu nhìn hắn, từ biệt ngàn năm, còn có thể lại gặp lại, này lệnh tâm tình của nàng nổi sóng chập trùng.

Sau đó, nàng lại nhìn về phía trước, nói:

- Ngao...

Ngao Kiền vẻ mặt ôn hòa, hắn nhìn về phía Thanh Y giờ cùng nhìn chằm chằm Thạch Hạo giờ hoàn toàn khác nhau, nhẹ giọng cắt ngang nàng, nói:

- Không cần giải thích, chờ!

Ánh mắt của hắn một lần nữa như mũi kiếm giống như vậy, nhìn chằm chằm Thạch Hạo, nói:

- Đây là ngươi ta sự việc của nhau, đừng làm cho Thanh Y tham dự vào!

- Nói nhiều như vậy làm chi, không phục, liền chiến!

Thạch Hạo như trước là một câu nói như vậy.

Chu vi, rất nhiều người đều lộ ra kinh sợ, một là thán phục đến từ Hạ

giới Hoang như thế kiên cường, dám cùng Ngao Kiền một trận chiến, hai là ngạc nhiên với bọn họ quan hệ.

Đông đảo tu sĩ đồng thời nhìn về phía Thanh Y, chính là cô gái này để Ngao Gia tuổi trẻ đại nhân đều động tâm, nàng đến cùng có gì phi phàm chỗ?

Rất nhiều người gật đầu, cảm thấy cô gái mặc áo trắng này xác thực rất đẹp, làm người không lời nào để nói, phong thái tuyệt thế, thanh lệ xuất trần, hiếm thấy trên đời.

Nhưng thật sự hiểu nội tình người nhưng không nhiều, chỉ có phần nhỏ người giải.

Tục truyền, cái này tên là Thanh Y nữ tu sĩ phi thường không đơn giản, nghi giống như cổ đại Chân Tiên chuyển thế, hơn nữa còn là tiếng tăm lớn đến đáng sợ cái kia Thanh Nguyệt.

Này hết sức kinh người, đến hiện tại cũng không có chứng cứ cho thấy, một người có thể Luân Hồi, chết rồi chính là chết đi, làm sao có khả năng còn có thể có kiếp sau?

Thế nhưng, Thanh Nguyệt tiên tử không giống, nàng trước khi chết từng lưu lại lời thề, muốn ở này trong hồng trần tái sinh trở về, còn có thể tái hiện.

Thanh Y xuất hiện, để này một truyền thuyết trở thành hiện thực, nàng sau đầu có một vòng Thanh Nguyệt, toả ra năm đó vị kia Chân Tiên tử khí tức.

Ngao Gia có cổ đại Chân Tiên từ thời đại kia sống sót, cùng Thanh Nguyệt tiên tử từng thấy, vô cùng khẳng định xác nhận, này lượt Thanh Nguyệt cùng năm đó như thế.

Này lệnh Ngao Gia chấn động mạnh, lẽ nào hình thần đều diệt sau còn có thể chuyển thế, tái hiện nhân gian?

Ở Tiên Đạo gia tộc xem ra, Thanh Y giá trị quá to lớn.

Ngày xưa, Thanh Nguyệt tiên tử chính là Chân Tiên bên trong cường giả tuyệt đỉnh, cách xa Tiên Vương cảnh đều không xa, nếu như đúng là nàng chuyển thế trở về, chuyện này quả là không thể tưởng tượng.

Mấy người cho rằng, nếu là nàng đi ngược lên trời, ở kiếp này nhất định phải thành tựu Tiên Vương vị!

To lớn nhất giá trị là, người khác có thể lấy làm gương, nếu như có thể đi thông Luân Hồi đường, đôi kia với toàn bộ giới tu hành, đối với toàn bộ tu luyện sử tới nói, đều là chấn động!

Bình thường người làm sao khả năng nhập Ngao Kiền pháp nhãn, nhưng Thanh Y trên người bao phủ thần bí vải mỏng, vì vậy, lập tức để hấp dẫn hắn.

Ngao Kiền động lòng, rất muốn thân thủ vạch trần tầng kia vải mỏng!

- Đại nhân, hắn không có tư cách cùng ngài động thủ, để chúng ta đến!

Ở Ngao Kiền phía sau đi ra hai người, một nam một nữ, nam tử anh tuấn, nữ tử mỹ lệ, đều khí chất không tầm thường, là hắn người theo đuổi, đều phi thường mạnh mẽ.

- Ở đây có thể động thủ sao?

Thạch Hạo hỏi Bàn Gia người.

- Coi như trợ hứng, vì là mọi người diễn dịch thần thông.

Bàn Nghệ đi tới, ha ha cười nói.

Nếu không có là hắn, Bàn Gia những người khác vẫn đúng là không dám đáp ứng.

- Chờ ta.

Thạch Hạo để Thanh Y lui về phía sau, một người một mình đối mặt Ngao Kiền còn có bên cạnh hắn hai người, nói:

- Ba người các ngươi cùng lên đi.

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều giật mình, cái này Hoang vẫn đúng là không phải bình thường tự phụ, hoàn toàn cùng Ngao Kiền trên đỉnh, cố ý bắt ép hắn đây.

Xa xa Chân Tiên khu vực, cũng có người nghe được động tĩnh, hướng về người hỏi dò, bên này đến tột cùng chuyện gì xảy ra.

- Cuồng đồ, chịu trói đi!

Ngao Kiền bên người một nam một nữ đồng thời gào to, bước lên phía trước, đều muốn ra tay trước một bước.

- Tốt lắm, các ngươi hai cái cùng lên đi!

Thạch Hạo ánh mắt sắc bén, giơ tay, Nhật Nguyệt Tinh Thần vờn quanh ở hắn bàn tay bên trong, lôi bộc một đạo lại một đạo.

Hắn nhìn ra hai người này bất phàm, có thể đi theo ở Ngao Kiền bên người há lại là phàm tục, chính là Chí Tôn bên trong cường giả cấp cao nhất, này hai Đại Cao Thủ tu đạo mấy trăm ngàn năm, đạo hạnh cao đáng sợ cùng đáng sợ.

Ầm ầm!

Quả nhiên, hai người ra tay giờ, Đại Đạo nổ vang, khủng bố vô biên.

Đáng tiếc, chiến dịch này Thạch Hạo muốn lập uy, sẽ không cho bọn họ cơ hội, hắn ở một chiêu cô đọng một thân tinh khí thần, đạo hạnh tăng vọt đến mức tận cùng.

Có thể nói, hắn hiện tại này ra tay một đòn, cùng ra tay trăm nghìn chiêu đại đối quyết không hề khác gì nhau, muốn ở một chiêu thấy phân thắng bại,

quyết sinh tử.

Thắng chính là thắng, bại chính là bại, sẽ không có cái khác lựa chọn.

Đùng!

Hư không nổ tung, may là nơi này là bàn Vương phủ, mặt đất vẫn không nhúc nhích, Bàn Đào cây không tổn hại, Lạc Anh rực rỡ, bởi vì toàn bộ phủ đệ đều là một khối chí bảo, là Tiên Vương luyện chế, không thể hư hao.

Trong nháy mắt, Lôi Đình như biển, hóa thành một viên lại một ngôi sao, diễn dịch ra vũ trụ tinh hà.

Đáng sợ nhất chính là, còn có một con Côn Bằng ở này Lôi Điện trong vũ trụ giương cánh, có một cây to lớn cây liễu cắm rễ ở trung tâm vũ trụ, cùng diễn dịch vô thượng pháp.

- Ồ, Lôi Đế truyền thừa, Côn Bằng **, còn có... Thế giới kia tổ tế linh thần thông!

Có người kinh ngạc thốt lên.

Không ít người đều thay đổi sắc mặt, này tam đại truyền thừa không có một cái là đơn giản, đều rất mạnh, cũng rất thần bí.

Một chiêu mà thôi, hỗn hợp tam đại thần thông, bao vây ở Lôi Điện Vũ Trụ, trút xuống mà ra.

Phốc!

Một nam một nữ kia triển khai bí thuật, đều bị đánh tan, mà bọn họ tự thân càng là rung bần bật, cả người co giật, hết thảy hộ thể phù văn toàn bộ tiêu diệt.

Hai người phun máu phè phè, trực tiếp té ra ngoài, cả người xương cốt vang lên không ngừng, suýt nữa hóa thành hai đám thịt nát.

- Bàn Đào thịnh hội, không thích hợp sát sinh, mà lại lưu lại tính mạng của các ngươi.

Thạch Hạo bình thản nói rằng.

Chuyện này nhất thời gợi ra một trận rối loạn, rất nhiều người ngạc nhiên, đến từ Hạ giới Hoang đã vậy còn quá mạnh, liền Ngao Kiền người theo đuổi đều không phải là đối thủ của hắn.

- Ngao công tử, cảm ơn ngươi một đường cùng đi.

Thanh Y khẽ mở môi đỏ, không đợi Ngao Kiền mở miệng, nói tiếp:

- Xin mời không nên làm khó Hoang, hắn chính là ta phải đợi người.

Như vậy lời nói vừa ra, nhất thời khiến mọi người ồ lên.

Vậy cũng là Ngao Thịnh Tiên Vương gia tộc tuổi trẻ đại nhân à, kinh tài tuyệt diễm, một đường quét ngang hết thảy đối thủ, có người nói lĩnh vực vô địch chi tư, là chói mắt nhất thiên kiêu một trong.

Cô gái này lại từ chối, lựa chọn đến từ Hạ giới Hoang?

Hoang mạnh hơn còn có thể cùng Ngao Kiền so với không được, Cai Tộc có Chân Tiên, có vô thượng Tiên Vương, chung cực mạnh mẽ, cái đó trưởng bối nếu là dốc lòng chỉ điểm, hắn thành tựu tiên vị sẽ nhanh hơn.

Đây là một cái có hi vọng trở thành Tiên Vương tiềm lực hạt giống, đầy người hào quang, thần hoàn gia thân, hấp dẫn các tộc ánh mắt, rất nhiều Tiên Đạo gia tộc muốn cùng cái đó thông gia cũng không được.

Nhưng là, cô gái này lại liền như thế từ chối Ngao Kiền.

Động tĩnh của nơi này đã đã kinh động người ở phía trên, có Chân Tiên bắt đầu hỏi đến, dù sao hôm nay có nhưng là có mấy vị Tiên Vương giá lâm, không cho phép ra bất kỳ cái gì nhiễu loạn.

- Là nam nhân, cũng đừng dựa vào nữ nhân đứng ra nói chuyện, ngươi nếu có thể đỡ lấy ta ba chiêu, liền thừa nhận ngươi có tư cách hướng về ta khởi xướng chân chính khiêu chiến.

Ngao Kiền nói rằng.

Hắn từng bước từng bước ép tới đằng trước, muốn đích thân động thủ, bởi vì hắn biết thời gian không nhiều, mặt trên chẳng mấy chốc sẽ can thiệp, cần tốc chiến tốc thắng.

- Ít nói nhảm, ta từ lâu ra tay!

Thạch Hạo nói rằng, liếc mắt một cái hai người dưới đất.

Rất nhanh, một nam một nữ kia liền bị người nhấc đi rồi, bọn họ thương quá nặng, Thần hồn cũng đã rạn nứt, muốn phục hồi như cũ không phải như vậy dễ dàng.

- Ba chiêu, xem ngươi có thể không đỡ lấy!

Ngao Kiền lạnh lùng nói rằng, sau đó giơ lên một bàn tay.

- Thực sự là làm khó dễ, không cẩn thận đưa ngươi đánh chết làm sao bây giờ?

Thạch Hạo càng xông lên, nói như vậy.

Chu vi, tất cả mọi người đều hoảng sợ, hai người này đây là muốn ở ba chiêu vận dụng toàn lực, phân ra thắng bại cùng sinh tử.

- Giết!

Ngao Kiền một tiếng gào to, giơ lên cái tay kia biến hoá thất thường, lòng bàn tay phát sinh Hỗn Độn ánh sáng, quá mức khủng bố, bao phủ kín nơi này.

Thạch Hạo hét lên một tiếng, nắm quyền ấn, đón đánh mà lên, với hắn

cứng rắn chống đỡ, trong nháy mắt, trong thiên địa, Đại Đạo rung chuyển, Hỗn Độn ánh sáng còn có Tiên khí hoàn toàn đem hai người bao phủ.

Pháp lực kịch liệt bốc lên, hư không bị pháp tắc cắt rời, quá mức đáng sợ, người ngoài không thấy rõ, nhìn không thấu.

Đều là Chí Tôn, những người khác càng đang run rẩy!

Này khí tức kinh khủng, kinh sợ người linh hồn, có loại muốn thần phục kích động, không thể chống đối.

Phịch một tiếng, mặt đất khẽ run, hai người tách ra, Hỗn Độn ánh sáng cùng Tiên khí đều tản ra, lộ ra bọn họ chân thân.

Ngao Kiền xoay người rời đi, hừ lạnh nói:

- Coi như ngươi qua ải, có tư cách hướng về ta khởi xướng khiêu chiến!

Mọi người nghe vậy, không ai không khiếp sợ, Hoang dĩ nhiên như vậy cường?

- Thiếu huênh hoang, đừng nhẫn nhịn, một cái tụ huyết không phun ra, ngươi sẽ nội thương!

Thạch Hạo lạnh như băng nói rằng.

Lần này tất cả mọi người đều kinh sợ, đây là... Có thật không?

Xoạt một tiếng, Bàn Nghệ giống như quỷ mị tiến lên, đến Ngao Kiền bên người, hướng về phía sau lưng hắn vỗ tới.

- Ngươi muốn làm gì, cũng muốn cùng ta đánh một trận?

Ngao Kiền quát lên, đột nhiên mà xoay người.

- Nhìn một chút ngươi là có hay không có tụ huyết, giúp ngươi kiểm nghiệm!

Bàn Nghệ nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1884: Như Đế Lâm Trần

Ngao Kiền bị thương, có thật không vậy? Đây là sao mà đáng sợ sự tình!

Người ở chỗ này đều không quá tin tưởng, Ngao Kiền nếu là thất bại, chẳng phải là nói đến tự hạ giới Hoang, tại nhân đạo lĩnh vực có khả dĩ bễ nghễ quần hùng thực lực?

Loại sự tình này trong lúc nhất thời lại để cho người khó có thể tiếp nhận, Ngao Kiền có khí Thôn Thiên hạ ý chí, Vô Địch nhân đạo lĩnh vực, hắn đến từ tiên Vương gia tộc, có cái loại nầy nội tình. Siêu cấp bán đấu giá

Thế nhưng mà, Hoang đến từ một cái tàn phá thế giới, chỗ đó Đại Đạo quy tắc không được đầy đủ, hơn nữa đã đi vào mạt pháp thời đại, như vậy đều có thể Vô Địch, cái kia thật đúng không thể tưởng tượng.

Phanh!

Ngao Kiền cùng Bàn Nghệ chạm nhau một chưởng, phiêu nhiên lui về phía sau, nói:

- Ngươi nếu là muốn cùng ta quyết đấu, ta cũng không ngại, tìm một cái thượng giai địa điểm, sinh tử một trận chiến!

- Giả bộ!

Bàn Nghệ âm thầm chỉ có một chữ, nhằm vào Ngao Kiền mà phát.

Sau đó, hắn tựu dừng tay rồi, không lại ra tay, đảm nhiệm Ngao Kiền tại đâu đó lạnh lùng mà chống đỡ.

Rất nhiều người thở phào một cái, thật đúng là sợ Ngao Kiền bị thương,

bị chấn ra một búng máu đến.

Đương nhiên, cũng có bộ phận người tiếc nuối, những người này thiệt tình muốn nhìn đến tột cùng, Ngao Kiền phải chăng bị thương, nếu là bị chấn ra một ngụm tụ huyết đến, vậy thì thật là có trò hay có thể nhìn.

Ngao Kiền không nói thêm gì nữa, xoay người rời đi.

- Hoang, ngươi đoán chừng sai lầm, ta vừa rồi cùng hắn chạm nhau một chưởng, cũng không có buộc hắn nhổ ra tụ huyết.

Bàn Nghệ âm thầm truyền âm, có chút bất mãn.

Nguyên bản còn muốn một chưởng làm cho đối phương miệng lớn ho ra máu, thế nhưng mà hiệu quả không có thể hiện ra.

- Hắn tại cường chống đỡ, ngươi nếu như lại cùng hắn chống lại mấy chưởng, toàn lực ra tay, ta cam đoan hắn không cách nào che dấu chân tướng.

Oanh!

Trong lúc đó, Bàn Nghệ động, như là một đầu hình người Bạo Long xông về trước đi, quá là nhanh, Lôi Đình xuất kích. Đại quan nhân

- Ngươi dám!

Ngao Kiền vừa sợ vừa giận, hắn có thể biết rõ Bàn Nghệ khủng bố, đồng thời thật không ngờ đối phương bá đạo như vậy, thật đúng là dám cuốn lấy hắn ra tay đến cùng.

Đông!

Thiên Băng Địa Liệt, Bàn Nghệ hạ nặng tay, thi triển đại thần thông.

PHỐC!

Ngao Kiền khóe miệng tràn huyết, trợn mắt nhìn, nói:

- Ngươi dám đánh lén ta!?

Tất cả mọi người hãi hùng khiếp vía, bởi vì, Ngao Kiền trong miệng thực sự bọt máu tử, bị Bàn Nghệ kích thương hả?

- Ha ha...

Bàn Nghệ cười to, vui vô cùng, nói:

- Ta vững tin, Hoang không có nói sai, ngươi đã bị thương, nghẹn lấy một ngụm tụ huyết không có nhổ ra.

Mọi người nghe vậy, đều lộ ra rung động chi sắc!

Có ít người suýt nữa kinh kêu ra tiếng, tin tức này không khỏi quá kinh người, ngay tại vừa rồi, ba chiêu sinh tử va chạm, Ngao gia tuổi trẻ đại nhân vì vậy mà bị thương hả?

- Ngươi đánh lén ta, còn dám... như vậy nhục nhã ta.

Ngao Kiền lạnh giọng nói.

Nói đến đây, thân thể của hắn chấn động, sau lưng màu vàng kim nhạt áo giáp giải thể, chỗ đó có một cái chưởng ấn, rõ ràng có thể thấy được.

Bàn Nghệ lắc đầu, nói:

- Ta và ngươi loại cảnh giới này, ai có thể đánh lén, được rồi, ngươi tự tìm lối thoát xuống, ta cũng không nhiều lời.

Hắn xoay người rời đi, không tại nhiều ngữ.

Nhưng cũng chính bởi vì như thế, lệnh Ngao Kiền thần sắc tái nhợt, hắn Hoắc quay đầu lại, nhìn về phía Thạch Hạo, nói:

- Trong chốc lát ta sẽ cùng với ngươi chính thức một trận chiến, ai nhược ai cường, gặp mặt sẽ hiểu!

Hắn quay người đi rồi, tại đây thoáng cái yên tĩnh trở lại.

Trong lúc nhất thời, yên tĩnh vô cùng, tất cả mọi người rất giật mình, tại tiêu hóa đoạt được đến tin tức. Văn nghệ thời đại

Những...này đều không phải bình thường người, đều là người trong nghề, có nửa số người đã tin tưởng, Ngao Kiền bại bởi Hoang, tối thiểu nhất ở đằng kia ba chiêu trong quyết đấu hắn kém hơn một chút.

Đây là rung động tính tin tức, đây chính là Ngao gia tuổi trẻ đại nhân a, đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, một đường hoành đẩy đối thủ, chưa bao giờ có thua trận, hôm nay cư thượng bị Hoang cho kích thương hả?

Đại Tu Đà, công chúa Yêu Nguyệt đem một màn này xem rõ ràng, không khỏi ngược lại hít một hơi hơi lạnh, cái này là Hoang, tại hạ giới lúc, mây mưa thất thường, đi vào tiên vực về sau, còn có thể bễ nghễ các tộc, ngày nay đem Ngao gia tuổi trẻ đại nhân đều cho đánh bại, quả nhiên khó lường!

Những người khác tựu càng không cần phải nói, bọn hắn đến từ tiên vực tất cả đại cường tộc, chưa bao giờ cho rằng tàn phá thế giới đi ra tu sĩ khả dĩ khiêu chiến bọn hắn.

Hiện tại một cái Hoang đủ để, kinh người chiến tích bày ở chỗ này!

Đương nhiên, cũng có bộ phận người không tin Ngao thịnh thất bại, mà là Bàn Nghệ khiến cho đích thủ đoạn, những người này đối với Thạch Hạo mang theo địch ý, chờ đợi sau đó không lâu chính thức quyết chiến.

Bàn Đào viên rất lớn, cũng rất đẹp, óng ánh lục sắc phiến lá, màu hồng phấn hoa đào, Lạc Anh rực rỡ, đỏ rực trái cây phiêu dạng lấy quả hương.

Tất cả khu vực khách mới bất đồng, có Chân Tiên khu vực, có nhân đạo

lĩnh vực tu sĩ khu vực, chỗ dâng trái cây cũng không giống nhau.

Chỗ cao nhất, cũng là bàn gia Tiên Vương động phủ chỗ đó, mấy vị Tiên Vương đích thân tới, bọn hắn rất nặng lặng yên, đều không làm sao nói, chỗ đó Hỗn Độn khí sương mù,che chắn, đem thân ảnh của bọn hắn đều cho bao phủ.

Mà khi bọn hắn trước người ngọc trên bàn đá, chỗ bầy đặt chính là là chân chính cây bàn đào tiên dược.

Trường sinh cây, Bất Tử cây bàn đào tiên dược, chỉ có như vậy một gốc cây cây cái, chỗ kết xuống trái cây ẩn chứa nồng đậm tiên đạo tinh hoa, nhất là bị bàn Vương tự mình đào tạo, trồng tại tạo hóa chi địa, ẩn chứa Đại Đạo mảnh vỡ!

Loại này trái cây, một quả mà thôi, chỉ cần cho thường nhân ăn hết, có thể phi tiên!

- Tổ Tế Linh truyền nhân?

Nhưng vào lúc này, một vị Tiên Vương mở miệng, như là sống ở trăm triệu năm trước, lời nói không có chút nào cảm tình, cả người phong cách cổ xưa, bị Hỗn Độn che đậy lấy. Đại quan nhân

Hắn rất giống là một pho tượng đá, tuy có lời nói, nhưng thật không có một điểm gợn sóng, vẫn không nhúc nhích.

Mấy người khác không ai không như thế, giống như đứng sửng ở trăm triệu năm trước, nhận lấy thế nhân tế bái, hưởng vô cùng kỷ nguyên hương khói.

- Các ngươi hai nhà năm đó đi tìm qua, Tổ Tế Linh đang tại Niết Bàn, nghe nói bị các ngươi dùng Lôi Đình đánh chết, lưu lại Nhân Quả.

Bàn Vương mở miệng.

Hắn lời nói âm vang, tuy nhiên cũng như hoá đá giống như, nhưng là ngữ khí như đao kiếm tại tề minh: trỗi lên, có một cổ rung động nhân tâm lực lượng cường đại cảm giác.

- Ngày xưa, chỉ là muốn mang nó tiến tiên vực, có lẽ đã hiểu lầm, nó phá vỡ Lôi Đình mà đi, hơn phân nửa lưu lạc tại Di Khí Chi Địa.

- Di Khí Chi Địa, thì ra là này tòa lao lung a, Hoang, đúng là xuất thân chỗ đó, xem ra là Tổ Tế Linh bồi dưỡng lên, khó trách.

Có người gật đầu.

Nếu là Thạch Hạo ở chỗ này, nhất định sẽ khiếp sợ, mấy người đang tại nói Liễu thần bí mật, chính là năm đó lưu lạc tại Thạch Thôn căn do chỗ.

Cái kia đầy trời Lôi Đình, cái kia vô thượng pháp tắc, làm cho Liễu thần thân thể hủy diệt, chỉ để lại tàn căn, lại là Tiên Vương gây nên.

Chính là vì như thế, Liễu thần trọng đầu lại đến.

Do sắp chết mà tái sinh, há lại dễ dàng như vậy, Liễu thần trả giá cực lớn một cái giá lớn, quên lãng rất nhiều chuyện quá khứ. Văn nghệ thời đại

- Đem Hoang mang đến, ta muốn dò xét Tổ Tế Linh hạ lạc.

Một vị Tiên Vương mở miệng.

- Có cố nhân bắt chuyện qua, ta đã hứa hẹn, bảo vệ hắn không việc gì.

Bàn Vương mặt không biểu tình nói.

Một hồi trầm mặc, mấy đại tiên vương đô tại tự định giá.

Bọn họ là chí cao tồn tại, là tiên vực kẻ thống trị, lập tức liền có thể đoán ra một ít Nhân Quả biến hóa.

- Có tàn hồn không tán, cho ngươi trả nhân tình?

Ngao thịnh Tiên Vương hỏi.

- Không thể nói.

Bàn Vương lắc đầu.

- Ngao thịnh, đã ngươi năm đó từng thi triển Lôi Đình, oanh kích Tổ Tế Linh, không bằng hôm nay cũng do ngươi hậu đại lại suy nghĩ Hoang, dẫn xuất phía sau hắn cái kia người như thế nào?

Một vị Tiên Vương lạnh lùng nói ra.

- Ngươi đợi không được xằng bậy!

Bàn Vương trầm giọng nói.

- Tiểu bối luận bàn mà thôi.

Người kia nói.

Trong lúc nhất thời, tại đây yên tĩnh rồi, không người tái mở miệng, Hỗn Độn cuồn cuộn, mấy cái bồ đoàn thượng thân ảnh cũng mơ hồ, từ cổ chí kim trường tồn, vĩnh hằng bất diệt.

Sau đó không lâu, Bàn Đào viên chấn động, có Chân Tiên ra mặt, hỏi đến không lâu vì sao mà xôn xao loạn.

Biết được hiểu chuyện đã xảy ra về sau, vượt quá tất cả mọi người đoán trước, Chân Tiên làm cho người dựng một tòa cao đài, nham thạch xây, thần trụ là lan can, hình thành một tòa lôi đài.

- Đã tuấn tú tụ tập, cho bọn ngươi một cái cơ hội, nhân đạo lĩnh vực, Long Hổ tranh phách, ai như thắng được, ban thưởng Bất Tử cây bàn đào dược một quả, phục chi có thể lập địa thành tiên!

Đây là một vị cổ xưa Chân Tiên tự mình theo như lời, hắn là bàn gia lão tổ, thân phận địa vị gần với bàn Vương.

Tất cả mọi người giật mình, lại để cho cho một quả cây bàn đào Bất Tử dược?

Có thể nào không rung động, cái này cây bàn đào có thể cùng mặt khác Bất Tử dược có chút bất đồng, nghe đồn bàn Vương khả năng tựu là tiên cây đào biến thành, trở thành vạn kiếp bất diệt Tiên Vương. Hào phú ấm hôn mật yêu

Chính thức cây bàn đào trái cây, ẩn chứa vô thượng Đại Đạo mảnh vỡ, giá trị không thể tưởng tượng!

Thậm chí, có người suy đoán cái này cây bàn đào quả kỳ thật tựu là bàn Vương bản thể kết xuất đến.

Nhân đạo lĩnh vực tu sĩ nguyên bản được an bài tại Bàn Đào viên bên ngoài, kết quả hiện tại đưa bọn chúng dẫn tới lâm ở chỗ sâu trong, cùng Chân Tiên cùng khu vực.

Lôi đài cực lớn, như là một mảnh bình nguyên, tản ra tiên khí, đây là thật tiên luyện chế cao đài, không cần lo lắng đem nó hủy diệt.

Rất nhiều người ngồi không yên, một mảnh tiếng ồn ào, nhân đạo lĩnh vực tu sĩ lao qua.

Không ít người kích động, nhưng lại nhịn được, bởi vì Bàn Nghệ, Ngao Kiền lúc này, còn có mặt khác mấy vị ngút trời nhân vật cũng trình diện rồi, ai có thể là đối thủ?

Ngao Kiền xuất hiện, cái thứ nhất lên đài!

Hắn sợi tóc nồng đậm, tư thế oai hùng bừng bừng phấn chấn, một thân Tỏa Tử Giáp, lưu động sáng lạn sáng rọi, như vương giả bao quát vạn dân, có được một cổ khiếp người cường giả khí tức.

Bên trong thân thể của hắn có một đám lại một đám Hỗn Độn khí tràn ra, hắn tu chính là Tiên Vương trải qua, một thân đạo hạnh tại Chí Tôn lĩnh

vực sớm đã đến cực hạn.

Ngao Kiền lên đài, khiến người khác tâm lập tức nguội lạnh, còn thế nào đi tranh giành?

- Hoang, có dám một trận chiến?!

Ngao Kiền gào to.

Ngao gia mọi người lộ ra vẻ kích động, nhất là từng đi qua giới mộ người, đều nắm chặc Quyền Đầu, khát vọng Ngao Kiền ra tay, tự mình trấn áp Hoang.

- Huynh trưởng ta xuất thủ, ai có thể địch!

Ngao khôn tự nói. Hắn còn không biết, không lâu huynh trưởng của hắn từng cùng Hoang quyết đấu, hơi kém phong tao.

Bởi vì, nên tộc một ít nhân tài đuổi tới.

- Chả lẽ lại sợ ngươi!

Thạch Hạo một nhảy dựng lên, như Chân Long ngang trời, trèo lên lên lôi đài.

Xa xa, Thạch Nghị, tiểu Thiên Vương, Lam Tiên bọn người cũng đều đã đến, vừa vặn thấy như vậy một màn, đều phi thường khiếp sợ.

- Thằng này, ta cho là hắn hội không có tiếng tăm gì địa chết già tại hạ giới, xem ra, vô luận lúc nào, hắn cũng sẽ không tình nguyện bình thường!

Tiểu Thiên Vương nhẹ ngữ.

- Mới đến tiên vực a, tựu gây ra động tĩnh lớn như vậy, không hổ là ngày xưa tại Biên Hoang huyết sát đế tộc Hoang!

Lam Tiên thở dài.

- Hoang, cho ngươi biết một chút về chính thức Tiên Vương truyền thừa, hôm nay đem ngươi trước mặt mọi người trấn áp!

Ngao Kiền lạnh lùng nói ra.

- Cho ngươi biết một chút về ta lập nên truyền thừa, của ta pháp cùng đạo!

Thạch Hạo thanh âm không cao, nhưng lại thoáng cái lại để cho rất nhiều người cũng không có nói.

Ngao Kiền khẽ giật mình, rồi sau đó cười lạnh nói:

- Cuồng vọng!

Hạ giới tu sĩ sáng chế pháp? Cũng dám cùng Tiên Vương truyền thừa sánh vai, bất quá là cuồng ngữ mà thôi, hắn căn bản không nhận có thể.

- Ngươi một mà tiếp đi Hư Thần Giới, muốn đánh nhau Hắc Ám lao lung chú ý, mấy lần bị ta chỗ ngăn, hôm nay có cái kết thúc a.

Thạch Hạo dừng ở hắn.

- Xấu đại sự của ta, hôm nay không thể tha cho ngươi!

Ngao Kiền lạnh giọng nói, hắn mấy lần phái người tiến về trước, kết quả đều sát vũ mà về, hoặc là không có tin tức.

Thạch Hạo sắc mặt lạnh như băng, đối với cái này người không có hảo cảm, quyết định Lôi Đình ra tay.

- Rất nhiều năm trước, của ta tổ tiên từng cùng một vị Tiên Vương cùng nhau đi tới tàn phá thế giới, bắt Tổ Tế Linh, nghĩ đến ngươi là đệ tử của hắn a, hôm nay chúng ta cũng tới lần va chạm!

Ngao Kiền âm thầm nói ra.

- Ngươi nói cái gì!?

Thạch Hạo con mắt lúc ấy tựu lập...mà bắt đầu.

Chuyện này, Ngao Kiền cũng là mới biết được, nên tộc Chân Tiên chính miệng cáo tri, lại để cho hắn cái chỉ có thể thắng không cho phép bại.

Thạch Hạo ánh mắt lăng lệ ác liệt, về Liễu thần lai lịch, về nó năm đó vì sao tao ngộ đại kiếp nạn, vẫn luôn là cái mê, hiện tại rốt cục hiểu rõ bộ phận chân tướng.

- Hoang, hôm nay đem ngươi trấn áp!

Ngao Kiền xuất thủ, chưởng ngón giữa, hào quang đại tác, đầy trời đều là thần thánh sáng rọi, khắp nơi đều là kinh văn âm thanh.

Hắn động sát ý, thi triển ra Ngao gia Tiên Vương trải qua.

Ngao thịnh Tiên Vương, trong đó thịnh chữ đại biểu quang minh, tràn đầy chi ý, hắn kinh văn cũng chính là vì vậy mà diễn dịch, sáng chói chói mắt, quang minh chiếu sáng Sơn Hà.

- Quang minh kiếm dực, vĩnh viễn thêm thân ta!

Ngao thịnh quát, hắn đầy người đều tại dâng lên tiên sương mù, từng cái lỗ chân lông đều tại phụt lên kiếm khí, hóa thành như là như lông vũ kiếm dực, rồi sau đó hướng về Thạch Hạo đánh tới.

Cái này quá kinh khủng, hắn toàn thân đều là quang minh kiếm dực, vô kiên bất tồi, tựu là sợi tóc ở giữa đều là như thế, toàn thân cao thấp đều là tuyệt thế kiếm quang, công sát Thạch Hạo.

- Oanh!

Thạch Hạo thi triển chính mình pháp, dĩ thân vi chủng, Luân Hải sáng lên, tại phần bụng chỗ đó hình thành một cái Âm Dương đồ, khuếch tán mà ra, bao phủ toàn thân.

Tại thời khắc này, hắn vạn pháp bất xâm, thần hoàn che thể!

Sát!

Hắn một tiếng khẽ quát, giãn ra tứ chi, như là liên thông lấy Thiên Địa Tứ Cực, lại để cho Càn Khôn đều đang chấn động, có một không hai nhân đạo lĩnh vực!

Oanh!

Cả hai kịch liệt va chạm mạnh, cùng một chỗ chém giết.

Lúc này đây, Ngao Kiền hấp thu giáo huấn, không có thật sự cùng Thạch Hạo liều chết, liều lĩnh xông đụng vào nhau, trước kia lúc hắn đã bị thua thiệt.

Ngao thịnh Tiên Vương truyền thừa, chú ý thiên biến vạn hóa, thần thông Vô Địch, hắn tự nhiên muốn phát huy ra sở trường đến.

Thế nhưng mà, Thạch Hạo lại là tốt như vậy lấn đấy sao? Mặt đối quang minh kiếm dực, hắn trực tiếp đến một cái tên là kiếm quyết, đầy trời kiếm khí ****, đại phá kiếm dực!

- Quang minh vĩnh hằng, phổ chiếu hoàn vũ!

Ngao Kiền rống to.

Trong tích tắc, trong thiên địa chỉ còn lại có một đạo quang, đó là Ngao thịnh Tiên Vương truyền xuống cái thế thần thông, chôn vùi Hắc Ám, phá vỡ Hỗn Độn, không có gì không phá.

- Đế giả Vô Địch!

Giờ khắc này, Thạch Hạo không có thi triển bảo thuật, mà là thôi động chính mình năm đại bí cảnh, bánh xe phụ biển đến Đạo Cung, lại đến Tứ Cực, lại lâm Hóa Long, rồi sau đó thành tiên đài.

Hắn toàn thân, năm đại bí cảnh sáng lên, quanh thân sáng chói, thi triển chính mình Đại Đạo áo nghĩa, thoáng cái ở chung quanh bày biện ra rất nhiều Thiên Địa dị tượng.

Ví dụ như, Chân Long quay quanh, tiên hoàng vang lên, kim liên khắp nơi trên đất, Tiên Vương ngồi cao Cửu Trọng Thiên, đưa hắn tại đây bao phủ.

Đây cũng không phải là dị tượng, không phải hư ảnh, mà là chân chính có thể phát huy ra uy lực Thông Thiên động địa chi năng!

Một trận chiến này, giết rất kịch liệt, nhưng là, ai cũng đã nhìn ra Hoang khủng bố, đem làm cái này dị tượng vừa ra lúc, Càn Khôn rung chuyển, kinh văn âm thanh chấn thế.

Oanh!

Đem làm kịch chiến đến một ngàn hai trăm chiêu lúc, Ngao Kiền bị Thạch Hạo dị tượng oanh miệng lớn ho ra máu, đón lấy Thạch Hạo niết dấu quyền, đón lấy oanh trên ngực hắn.

PHỐC!

Trước sau sáng, một cái lỗ máu xuất hiện.

Thạch Hạo một quyền xỏ xuyên qua mà qua, đem Ngao Kiền đục lỗ, tắm rửa Tiên Vương hậu đại chân huyết, đem Ngao Kiền một cánh tay giơ cao...mà bắt đầu, sừng sững trong tràng ương, như đế Lâm Trần!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1885: Có Thể Xưng Là Đế

Một quyền xuyên qua, Tiên huyết tung toé!

Một cái dường như Ma Thần giống như bóng người, một mình sừng sững trên đài, tóc đen rối tung, ánh mắt như hai tia chớp lạnh lẽo xẹt qua hư không, một tay Kình Thiên!

Ngao Kiền thất bại, rất triệt để, hắn hai mắt thất thần, trên người tí tí tách tách đang chảy máu, rơi trên mặt đất, hắn khó có thể tiếp thu tất cả những thứ này.

Lúc này, hắn bị Thạch Hạo cú đấm kia đánh xuyên thân thể, đồng thời bị hắn cánh tay kia nâng lên, thân ở giữa không trung, hắn cố ý phản kháng, thế nhưng toàn thân vô lực.

Bởi vì, một thân đạo hạnh bị Cấm cố, Pháp lực khô héo, bị Hoang cú đấm này toàn bộ đánh tan, đem hắn trước tiên trấn áp rồi!

Đừng nói phản kháng, chính là có thể sống sót đều muốn xem Thạch Hạo tâm ý, chỉ cần hơi vừa phát lực, hắn sẽ giải thể, bị chấn động chia năm xẻ bảy giữa trời.

Mạnh đến bọn họ cái này hoàn cảnh, lẫn nhau đều biết, một khi thả ra tất cả ra tay, đó là biết bao chuyện đáng sợ, hiện nay hắn không có một ít sức lực chống đỡ lại, đối phương muốn giết hắn quá dễ dàng.

Phía dưới lôi đài, khắp nơi tu sĩ vắng vẻ, yên lặng như tờ, kết quả này để bọn họ khó có thể tin, Ngao Kiền lại thất bại, hơn nữa là đại bại.

Đường đường Ngao Gia tuổi trẻ đại nhân, nghỉ chân nhân đạo lĩnh vực ngàn năm trở lên, ngạo thị các tộc cường giả, liền như thế bị người trấn áp

thô bạo, thất bại thảm hại!

Hắn được xưng nhân đạo lĩnh vực vô địch, quét ngang các tộc cao thủ, khó cầu được một trận thua, đã nhiều năm như vậy, Ngao Kiền uy danh động thập phương, các tộc đều biết.

Tiên vực danh nhân, Chân Tiên bên dưới mạnh nhất mấy người một trong, trở thành nhân đạo lĩnh vực một toà không thể vượt qua núi lớn, ở hôm nay, càng ầm ầm sụp đổ.

- Huynh trưởng!

Ngao Khôn kêu to một tiếng, đánh vỡ yên tĩnh, để nơi này lập tức huyên sôi rồi lên.

Ngao Gia một ít cường giả, mỗi một người đều sắc mặt khó coi, Ngao Kiền lại thất bại, bọn họ trong tộc bất bại thiên kiêu bị người bắt giữ, bất cứ lúc nào có thể tiêu diệt.

- Ngao Kiền thiên túng chi tư, có Cổ Tổ thời tuổi trẻ phong thái, làm sao sẽ bại?

Một ông già lẩm bẩm, không thể tin được.

Nếu là thua với Bàn Nghệ, Hỗn Thiên cũng là thôi, nhưng hắn nhưng thua với đến từ Hạ giới một cái tu sĩ, nơi đó pháp tắc không hoàn toàn, Đại Đạo có thiếu, hơn nữa bây giờ đi vào thời đại mạt pháp, này quá mức khiến người ta khiếp sợ.

- Ngao Kiền thất bại, hắn huy hoàng bị người chung kết, thiên kiêu một đời hôm nay đã vậy còn quá kết thúc!

Mọi người than nhẹ, có chấn động, cũng có cảm khái, những năm này tới nay Ngao Kiền được xưng Tiên vực kiệt xuất nhất mấy cái sinh linh một trong, càng ở hôm nay bại trận.

Đáng tiếc, đáng tiếc, rất nhiều người đều lắc đầu.

Hoang cần gì người cũng? Trước đó, không ít người căn bản không biết hắn, hiện tại dồn dập châu đầu ghé tai, hỏi thăm người khác.

Tiên vực quá lớn, chủng tộc quá nhiều, trừ phi thật là danh chấn các giáo, không phải vậy, rất khó bị người ghi nhớ.

Thạch Hạo ở Hạ giới rất nổi danh, nhưng ở này Tiên vực chỉ có bộ phận thế lực biết, hơn chín mươi phần trăm người đều không phát hiện, bởi vì với hắn chưa bao giờ tiếp xúc qua.

- Không đơn giản à, hắn từng ở Biên Hoang đại chiến quá dị vực cao thủ, từng đánh chết Đế Tộc? A, giống như là chúng ta này một giới Tiên Vương gia tộc đệ tử!

Mấy người hiểu rõ sau, không khỏi gật đầu, này xác thực là huy hoàng chiến tích.

- Người trẻ tuổi này là một cái dị số, đến nay mới chỉ có hơn ngàn tuổi? Coi là thật là khó mà tin nổi, lấy bé nhỏ thân bay vút lên trời, có thể giết Tiên Vương đời sau!

Đặc biệt là, khi biết Thạch Hạo thành đạo với ngàn năm trước, bước vào 500 năm cấm kỵ tuyến sau, một đám người bị đè ép rồi!

Như vậy tuổi tác, đối với tuổi thọ lâu đời tu sĩ tới nói còn có chút non nớt, hắn lại liền thành đạo? Này thật đúng là cái thế kỳ tài à!

500 tuổi trở xuống tu hành đến Chí Tôn cảnh, này cùng đầm rồng hang hổ giống như vậy, có bao nhiêu năm chưa từng xuất hiện sinh linh như vậy?

Tinh tế hồi tưởng, cũng chỉ có ở mạnh nhất Tiên Vương quật khởi niên đại, mới có cấp độ kia ngút trời người, sinh mà thần thánh, dũng lực tuyệt thế, tại triều khí phồn thịnh niên đại liền tỏa ra óng ánh hào quang!

Như vậy sinh linh, phàm là ra một cái, thì sẽ soi sáng một thời đại!

Có chút đáng tiếc, có chút tiếc nuối chính là, này mấy cái cái thế kỳ tài tráng niên mất sớm, lại không có một cái đi tới điểm cuối, không người thành tựu Tiên Vương vị.

Cuối cùng quật khởi ngược lại là Ngao Thịnh, Hỗn Nguyên Tiên Vương các loại.

Thậm chí, cấp độ kia cái thế kỳ tài, ở phía sau đến tranh bá bên trong, chính là chết ở Ngao Thịnh, Hỗn Nguyên Tiên Vương, Bàn Vương trong tay, rất là khốc liệt.

Ngao Thịnh, Bàn Vương các loại, sở dĩ bây giờ quan lại thế gian, đó là giết ra đến uy danh, chính là đều là Tiên Vương, bọn họ cũng là cường đại nhất, vũ nội xưng tôn!

- Hoang, thả xuống Ngao Kiền!

Phía dưới có người quát lên, không biết thuộc về người nào thế lực.

Ngao Gia người nhất thời ngồi không yên, ai cũng có thể nhìn ra, Hoang không có gì lo sợ, đặc biệt là ở này trên võ đài, thật muốn kích thích đến hắn, trực tiếp đem Ngao Kiền cho giết, hối hận thì đã muộn.

Bọn họ cảm thấy, có người rắp tâm hại người, chính là muốn gây xích mích Hoang, trước mặt mọi người đánh giết Ngao Kiền.

- Hoang, xin mời hạ thủ lưu tình, buông tha Ngao Kiền!

Ngao Gia người đứng lên, đối với trên võ đài chắp tay.

Thạch Hạo sắc mặt lạnh lùng, Thần Mục như điện, ở trong đám người nhìn quét, cuối cùng đem Ngao Kiền để xuống, hỏi:

- Ngươi có thể phục rồi?

Kỳ thực, hắn rất muốn đánh chết Ngao Kiền, nghe nói đến bọn họ từng nhằm vào Liễu Thần, tự nhiên trước tiên xác lập quan hệ thù địch, có thể này dù sao không phải Hạ giới.

Ngao Gia có Tiên Vương, trong một chớp mắt, có thể đồ vạn linh!

Ngao Kiền trợn mắt nhìn, không nói lời nào.

Ngao Gia người tức giận, có người quát to:

- Hoang, xin mời không nên động thủ, Ngao Kiền đã bại, hắn thua!

- Ngao Kiền, lùi một bước trời cao biển rộng, không muốn bướng bỉnh!

Đồng thời, có người hướng về Ngao Kiền trong bóng tối quát lên, sợ hắn trước mặt mọi người cùng Hoang hò hét, đưa tới họa sát thân.

Ngao Kiền mặt vặn vẹo, hắn này một đời còn chưa bao giờ bị bại, chưa bao giờ cúi đầu, hiện tại nhưng phải làm chúng chịu thua, thực sự là dường như lợi kiếm xuyên tim giống như khó chịu.

- Ngao mỗ, tài nghệ không bằng người!

Ngao Kiền cắn răng nói rằng, nói xong những câu nói này, sắc mặt như đất, phảng phất tiêu hao hết tinh khí thần.

- Thạch Hạo, thả hắn đi!

Thanh Y đứng lên, cũng nên chúng cầu xin.

Bất kể nói gì, những năm này tới nay Ngao Gia vị này ngút trời cường giả đối với nàng vẫn là có bao nhiêu chăm sóc, dù cho biết, Thạch Hạo với hắn khó có thể cùng tồn tại, vẫn là không nhịn được cầu xin.

Thạch Hạo thả ra Ngao Kiền, đem hắn bỏ vào trên võ đài, Tiên huyết rơi ra, toàn bộ mặt bàn đều một mảnh đỏ sẫm, đó là Chí Tôn huyết đang chảy xuôi.

Ngao Gia nhất thời có hai đại cường giả bay tới, đem hắn nâng mà lên.

Ngao Kiền gian nan đứng dậy, đẩy ra bọn họ, xoay người lại, liếc mắt nhìn chằm chằm Thạch Hạo, nói:

- Hắn năm ta nếu vì tiên, tất nhiên tái chiến!

Ngao Gia lòng người bên trong thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần Ngao Thịnh không có mất đi đấu chí là tốt rồi, thiên túng chi tư, nhất thời ngăn trở không tính là gì.

Có một phần thế lực rất thất vọng, nếu là Hoang đem Ngao Kiền tiêu diệt, vậy thì tốt, miễn cho ngày khác Ngao Gia lại xuất hiện một vị chuẩn Tiên Vương.

Rất nhiều người cảm thấy, Ngao Kiền hoặc Hứa Thành không được Tiên Vương, nhưng tiếp cận cái cảnh giới kia vẫn là có thể làm được, tuyệt đối là tương lai mạnh nhất Chân Tiên một trong!

- Bại ở trong tay ta chi địch, xưa nay sẽ không bị ta coi là đối thủ, ta cho ngươi thời gian truy đuổi, cho đến ngươi ngóng nhìn không gặp.

Thạch Hạo bình tĩnh nói.

Mọi người ngạc nhiên, đây là biết bao tự phụ?

Hoang tự tin quá mạnh mẽ rồi!

Hay là cũng chính bởi vì vậy, hắn mới có thể có thành tựu như thế này, lên tuyệt đỉnh, tầm mắt bao quát non sông!

Đại Tu Đà, Lam Tiên, Tiểu Thiên Vương, Yêu Nguyệt công chúa các loại, những này người ở Bàn Đào viên bên trong, bọn họ những này cố nhân hiểu rõ, chỉ có khẽ than thở một tiếng.

Tại bọn họ xem ra, Hoang hay là thật sự có tư cách này, chỉ có hiểu rõ người mới có thể rõ ràng hắn một đường huy hoàng.

- Quá mạnh mẽ, lại đem Ngao Gia tuổi trẻ đại nhân đánh bại, vẫn như thế tự tin, ta có chút đố kị cái kia tên là Thanh Y nữ tử.

Có một cô thiếu nữ nhỏ giọng lẩm bẩm.

Cái khác tuổi thanh xuân nữ tử cũng là hai mắt phát sáng, ở nơi đó nhỏ giọng thầm thì, bắt đầu nghị luận.

Mọi người yên lặng.

Bọn họ trưởng bối sắc mặt biến thành màu đen, có người một tiếng hừ nhẹ, lúc này mới cắt ngang các nàng.

Thạch Hạo đứng trên võ đài, không nói lời nào, bễ nghễ quần hùng, ai dám đánh một trận? Đây là không hề có một tiếng động kinh sợ!

Ngao Kiền thất bại, thế nhưng, này chiến đấu chân chính vẫn không tính là kết thúc, một viên Bàn Đào Bất Tử Dược, đủ để làm cho tất cả mọi người động lòng, mắt Thần Hỏa nhiệt.

Chỉ là, có ai còn dám tái chiến hắn, mọi người có tự mình biết mình.

- Ta đánh với ngươi một trận!

Rốt cục, có người lên đài, đây là một cô gái, tư thái thon dài cường tráng, nàng dung mạo đẹp đẽ, nhưng cũng là tiểu mạch màu da, lưu động óng ánh mà khỏe mạnh ánh sáng lộng lẫy, ở này trong tiên vực hiếm thấy.

Bình thường nữ tu đến cảnh giới này đều là băng cơ ngọc cốt, màu da trắng noãn như ngọc, có thể nàng nhưng không như thế, khí lực thướt tha mạnh mẽ, dường như một con mỹ lệ thư báo giống như.

- Hỗn Thiên cũng tới rồi!

Mọi người giật mình.

Nàng là Hỗn Nguyên Tiên Vương đời sau, cùng Bàn Nghệ, Ngao Kiền sánh vai cùng nhau, là đương đại mạnh mẽ nhất mấy vị Chí Tôn một trong, sức chiến đấu khủng bố.

Ầm!

Không có cái gì ngôn ngữ, nàng tới sau chiến đấu liền trực tiếp mở ra, Hỗn Thiên tên không quá giống nữ nhân, hơn nữa chiến pháp cũng rất dương cương, tới liền đánh mạnh.

- Hỗn Nguyên đại đạo kinh!

Có người kinh ngạc thốt lên.

Mới vừa bắt đầu mà thôi, nàng liền sử dụng tới Cai Tộc mạnh mẽ nhất Tiên Vương trải qua, cùng Thạch Hạo tranh hùng, muốn phân ra cái thắng bại, ai mạnh ai yếu.

Hỗn Nguyên đại đạo kinh văn thanh âm nổ vang, chấn động Thạch Hạo khí huyết sôi trào, hắn còn chưa bao giờ từng gặp phải như thế dũng mãnh nữ tử, dám với hắn mạnh như vậy công.

Ầm!

1400 chiêu giờ, Thạch Hạo xương sống dựng lên một cái Đại Long, tứ chi giống như Thiên Địa tứ cực, miễn cưỡng đem Hỗn Thiên trấn áp, khiến cho nàng khóe miệng chảy máu, không ngừng rút lui.

Nàng ngược lại cũng thẳng thắn, trực tiếp rút lui, nói:

- Ta thất bại!

Sau đó, liền nhảy xuống, rời đi võ đài.

Mọi người lặng lẽ, lần này huyên thanh âm tương đối ít, tất cả đều chấn động trong lòng không ngớt, Hoang vượt qua Ngao Kiền quả nhiên không phải cái gì may mắn, thật sự quá mạnh mẽ, đem Hỗn Thiên cũng đánh bại.

- Ngươi còn có phải đàn ông hay không?

Nhưng vào lúc này, Hỗn Thiên mở miệng, trừng mắt quay về Bàn Nghệ.

Rất nhiều người nghe vậy nhất thời lộ ra vẻ cổ quái.

Bởi vì, sớm có nghe đồn, Hỗn Nguyên Tiên Vương cùng Bàn Vương một mạch có ý định thông gia, bị tuyển chọn đời sau chính là hai người này.

Bàn Nghệ lúng túng, dùng dấu tay mò mũi, sau đó leo lên võ đài, hướng về phía Thạch Hạo truyền âm, nói:

- Có thể hay không để cho ta thắng một hồi, ứng phó nữ Lão Hổ?

- Chuyện như vậy không thể để cho!

Thạch Hạo từ chối.

- Được rồi, hạ thủ lưu tình à!

Bàn Nghệ nói rằng.

Ầm!

Đại chiến bạo phát, Bàn Nghệ tuy rằng chiến trước yếu thế, nhưng này là chuyện cười tính chất, thật động lên tay đến, dũng mãnh vô cùng, Bàn Gia Chí Cao Thần thông bị hắn diễn dịch đến mức tận cùng.

Ầm ầm ầm!

Trời long đất lở, quỷ khóc thần hào, hai người này đại chiến cực kỳ kịch liệt, trong lúc nhất thời giết nhật nguyệt ảm đạm, khiến cho mọi người thần trì hoa mắt.

Bất quá, làm chiến đến hơn 1,400 chiêu giờ, Bàn Nghệ vẫn là thất bại, ở xung quanh hắn khắp nơi đều có Kim Liên, vang lên Đại Đạo tiếng nổ vang

rền, đem hắn trói lại.

Ầm!

Thạch Hạo cất bước, tóc đen rối tung, ánh mắt Lôi Điện, thần dũng vô địch, một bàn tay lớn che trời, bao trùm mà xuống, đem hắn áp chế, miệng mũi chảy máu, không thể động đậy.

- Ngừng, ta thất bại!

Bàn Nghệ cũng rất quang minh, tại chỗ chịu thua.

Thạch Hạo buông tay, mặc hắn rời đi.

Đến đây, Tiên vực mạnh mẽ nhất mấy lớn cao thủ trẻ tuổi, liên tiếp thất bại ba người, khiến cho nơi này yên lặng như tờ.

Một cái đến từ Hạ giới tu sĩ, càng đỗ trạng nguyên!

Một cái pháp tắc không hoàn toàn, Đại Đạo có thiếu địa phương, càng đi ra như thế một người tuổi còn trẻ sinh linh, dũng quan nhân đạo lĩnh vực, vô địch thiên hạ!

Tất cả mọi người đều ý thức được, Chân Tiên trở xuống, hay là không có một người là Hoang đối thủ.

- Ai dám đánh với ta một trận?

Thạch Hạo hỏi.

To lớn Bàn Đào viên, lớn lao Tiên Vương phủ đệ, không có người nào theo tiếng, lại không người dám ra tay, Thạch Hạo kinh sợ quần hùng, ngạo thị nhân đạo lĩnh vực.

Cái gọi là Cực Đạo, chính là một người sừng sững chư hùng bên trên, trấn áp vạn đạo, ở đây cảnh chân chính vô địch.

- Nếu để cho dư một cái tên gọi, hoặc có thể ở nhân đạo lĩnh vực xưng là đế!

Bàn Gia một vị cổ lão Chân Tiên mở miệng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1886: Tiên Vương Sát Cơ

Trận chiến này kết thúc, không người còn dám lên đài!

Rõ như ban ngày, Hoang không thể địch, liền Bàn Nghệ, "Hỗn" thiên, Ngao Kiền đều bại, ai còn có thể là đối thủ của hắn

- Bàn đào bất tử "Dược" quy Hoang hết thảy!

Có người nói, âm thanh không cao, thế nhưng là truyền khắp mảnh này vườn, mọi người "Lộ" ra ước ao chi "Sắc", vậy cũng là vô thượng tiên "Dược", tha thiết ước mơ, bị Hoang đoạt được.. Phỏng vấn:..

Ai cũng nói không ra lời, đây là Hoang đại chiến thắng được đến.

Tiên Vương "Động" phủ nơi sâu xa, một cây cây già nếu thật sự long ngủ đông, vỏ cây rạn nứt, như vảy mở ra, cành lá rậm rạp, mang theo ráng mây xanh, ở phía trên kết có bàn đào.

Loại trái cây này "Sắc" trạch vàng óng ánh, mùi thơm nức mũi, ngào ngạt ngát hương, chân chính bàn đào bất tử thụ, kết có để ngoại giới mọi người run sợ trái cây.

Một trái tự động bóc ra, trụy ở một cái bạch "Ngọc" trên khay, hướng ra phía ngoài bay đi, sau bị một vị Chân Tiên tiếp ở trong tay, hắn ánh mắt nóng rực nhìn cái này bàn đào, nhưng cũng không dám có ý đồ.

Bàn Vương ban xuống tiên "Dược", ai dám mơ ước

Chân Tiên hộ "Dược", đem kim "Sắc" bàn đào đưa tới, nó là toàn bộ đào viên cây mẹ kết làm trái cây, là chân chính bất tử "Dược".

Tất cả mọi người đều ánh mắt nóng bỏng, nhưng cũng chỉ có thể nhìn đã, Chân Tiên giáng lâm, đem cái kia "Ngọc" Bàn đưa cho Thạch Hạo.

- Đa tạ tiền bối!

Thạch Hạo nói rằng.

Một viên kim "Sắc" trái cây tới tay, hắn cẩn thận một chút phong ấn tại "Ngọc" bên trong đỉnh, tránh khỏi tiên khí tiết ra ngoài, này nhưng là chân chính Trường Sinh đại "Dược".

Thạch Hạo xuống đài, tất cả mọi người đều không tự chủ được, vì hắn tránh ra một cái đại lộ, lại cũng không có người dám khinh thường hắn đến từ hạ giới, chân thực chiến tích vừa ra, thập phương chú ý!

Thạch Hạo trở về, cùng Thanh Y ngồi chung cây đào dưới, cộng ẩm "Ngọc" trên bàn đá rượu ngon, thời gian qua đi ngàn năm, hai người rốt cục có cơ hội ngồi nữa đồng thời.

Sau đó không lâu:

- Trích Tiên

, đại cần đà, Yêu Nguyệt công chủa bọn người trước sau lại đây, cùng Thạch Hạo ôn chuyện, tha hương ngộ cố, đặc biệt thân thiết.

Mấy người hướng về Thạch Hạo hỏi dò kim cửu thiên thập địa, khi (làm) giải sau, cảm khái không thôi, thời đại mạt pháp càng đáng sợ như vậy, rất nhiều hoá thạch sống đều tọa hóa.

- Ngươi san bằng Kim gia, Phong tộc

những người này chấn động.

Bất quá, chăm chú nghĩ đến, Thạch Hạo có đầy đủ thực lực, xác thực có thể làm được, bây giờ ở Tiên Vực đều đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, trấn áp các lộ cao thủ, tại hạ giới tự nhiên càng tăng mạnh hơn thế.

Cố nhân tản đi, bọn họ hiểu được đúng mực, đem thời gian để cho Thanh Y, cho hai người đầy đủ tướng mạo nơi thời gian.

- Những năm gần đây ngươi có khỏe không, tàn tiên có hay không xuất thế

Thanh Y hỏi, ánh mắt nhu hòa.

- Bình thản quy chân, tu đạo không tuế nguyệt, những năm này ta mang theo thạch làng đệ bình định hắc ám sinh linh bên trong cường giả, cũng từng đánh giết tàn tiên.

Thạch Hạo đáp.

- Cái gì, ngươi liền tàn tiên đều giết qua

Thanh Y thở nhẹ, rất khiếp sợ, đồng thời cũng vì Thạch Hạo lo lắng, hiển nhiên hắn trải qua quá nhiều nguy hiểm.

Thanh Y có rất nhiều lời muốn nói, muốn hỏi, nhỏ hơi nhỏ giọng, ở đây cùng Thạch Hạo "Giao" đàm luận.

- Ta cùng Vân Hi kết làm đạo lữ.

Bỗng nhiên, Thạch Hạo nói như vậy nói, không có ẩn giấu, nói ra thật tình.

Thanh Y thần "Sắc" lập tức cứng đờ, nàng tâm cũng đang run rẩy, diện "Sắc" hơi trắng bệch, cắn tiên "Diễm" hồng "Môi", trong mắt có hơi nước xuất hiện.

- Tại sao...

Nàng có chút thất thần, không tự kìm hãm được nói rằng.

Thạch Hạo không muốn ẩn giấu, cũng không muốn lừa dối, vì vậy chủ

động báo cho chân tướng.

- Năm đó ta ở ba ngàn châu bị tàn tiên phế bỏ, nàng dứt khoát theo ta hạ giới, xin thề muốn chăm sóc ta cuối đời, vẫn không rời không bỏ, canh giữ ở thạch thôn rất nhiều năm, ta dù như thế nào cũng không thể phụ nàng.

Thạch Hạo nói rằng.

Thanh Y nghe nói, diện "Sắc" trắng xám như tuyết, nói:

- Ngươi đang trách ta à

- Không có, tàn tiên "Bức" bách ta thì, ngươi không ở ba ngàn châu, ngươi như ở, ta nghĩ cũng sẽ không giận ta đi.

Thạch Hạo lắc đầu.

- Nhưng ta cuối cùng vẫn là tiến vào Tiên Vực, không có cùng ngươi cùng ở lại hạ giới.

Thanh Y nói rằng, trong mắt có thất vọng, có tiếc nuối, có mất mát, thần "Sắc" rất phức tạp.

- Cái này không thể trách ngươi, ba ngàn châu tiến vào thời đại mạt pháp, tu sĩ lộ đã đứt, ở lại như ngồi chung khốn lao tù bên trong. Ta lúc đó bị Tiên Vực một số thế lực căm thù, không có lựa chọn khác, không đúng vậy sẽ tiến vào Tiên Vực.

Thạch Hạo nói rằng.

- Ngươi tuy rằng tại hạ giới, như trước đi ở chúng ta phía trước.

Thanh Y khinh khẽ thở dài, đôi mắt đẹp lấp lóe dị thải, vì là Thạch Hạo cảm giác thành công đến phấn chấn, đồng thời cũng có chút mất mát.

- Ngươi muốn trở thành tiên à

Thạch Hạo lấy ra bạch "Ngọc" đỉnh nhỏ, bên trong chứa bàn đào bất tử "Dược", về phía trước đệ đi.

- Không, đây là ngươi, ta hi vọng ngươi có thể tận sắp thành tiên!

Thanh Y nói rằng.

Thạch Hạo thu hồi "Ngọc" đỉnh, yên lặng suy nghĩ, đây chính là hắn lộ sao, ăn bàn đào tiên "Dược", lập tức thành tiên

Nếu là như vậy, hắn một đời thành tựu cũng chỉ có thể dừng lại ở đây, không có chính mình thành tiên cảm ngộ, mượn ngoại vật, trực tiếp đột phá vào đi, có thể được cái gì

Chính là thành tiên, cũng hơn nửa là thực lực yếu nhất Chân Tiên.

Thạch Hạo nắm giữ ngang hàng Tiên Vương thực lực, muốn nhanh chóng thành tiên, có thể tất cả những thứ này lại là như vậy mâu thuẫn.

Lúc này, Thanh Y đang xuất thần, nội tâm hoảng sợ, có hối hận, có mất mát, có vô tận tiếc nuối cùng thất vọng, Thạch Hạo càng cùng với Vân Hi...

Khi chiếm được tin tức này sau, Thanh Y diện "Sắc" hơi trắng, dung nhan tuyệt thế mất đi gặp lại sau vui sướng, nàng trong lòng có chút cay đắng, có thể nào không thèm để ý

Tiến vào Tiên Vực, những năm gần đây, nàng vẫn ở dùng Thanh Y danh tự này, không phải nguyệt thiền, đủ để chứng minh rất nhiều vấn đề.

Nhưng là, quay đầu lại đợi được Thạch Hạo, nhưng cũng biết như vậy một kết quả, kết cục như vậy làm cho nàng tiếc nuối, để trong lòng nàng tràn đầy cay đắng.

Nàng hối hận, năm đó nếu là không rời đi, hay là liền không phải tình cảnh như thế.

Nhưng là, như muốn từ đầu trở lại, nàng hơn nửa vẫn là khát vọng thành

tiên, ước ao tiến vào trong tiên vực.

Những năm này, nàng vẫn đang cố gắng, muốn mượn một ít thế lực lớn, bảo đảm Hoang an toàn, đem hắn từ hạ giới tiếp dẫn tới.

Cuối cùng, Thạch Hạo đến, nhưng là, nàng nhưng cũng nghe được tan nát cõi lòng tin tức, biết được Thạch Hạo cùng với Vân Hi sau, nàng khó có thể đa nghi bên trong cửa ải kia.

...

Bàn Vương phủ đệ nơi sâu xa, "Hỗn" độn cuồn cuộn, nơi này rất mơ hồ, có mấy vị Tiên Vương ngồi xếp bằng, nhưng rất ít nói chuyện, trầm mặc cực kỳ, dường như mấy tôn tượng đắp đứng ở nơi đây.

Rốt cục, có người mở miệng.

- Đem Hoang mang đến, ta "Muốn" biết được tổ tế linh ở phương nào.

- Đạo huynh, chấp niệm quá sâu.

Bàn Vương nói rằng.

- Ta "Muốn" chém xuống Hoang!

Nhưng vào lúc này, Ngao Thịnh Tiên Vương đột nhiên mở miệng.

- Cần gì cùng một tên tiểu bối tính toán.

Bàn Vương khuyên can.

Hắn không cho là Ngao Thịnh Tiên Vương là vì là tộc này Ngao Kiền ra mặt, loại kia cái gọi là ngút trời hậu nhân, ở trong mắt bọn họ cái gì cũng không tính, không thành tiên vương chung quy là giun dế.

Những năm này tới nay, Tiên Vương đời sau bên trong còn thiếu thiếu thiên phú tuyệt thế người sao

Có chút chết đi, có chút trở thành Chân Tiên!

Tiên Vương chưa bao giờ hỏi đến, bọn họ sâu trong nội tâm giếng cổ không "Ba", sẽ không nhân hậu nhân chết đi ra tay, đến bọn họ mức độ này, gần như đại đạo vô tình.

Ngao Thịnh sở dĩ ra tay, duy nhất khả năng chính là, lòng sinh cảm ứng, nhìn thấy một góc tương lai.

Quả nhiên, một vị khác Tiên Vương cũng mở miệng, nói:

- Ta cũng có ý đó.

Mấy người khác lặng lẽ.

Chỉ có Bàn Vương khuyên can:

- Ta đã đáp ứng một vị cố nhân, bảo đảm hắn không chết!

- Bây giờ đại đạo mơ hồ, thiên cơ đã "Loạn", ta không nhìn thấy hắn lộ cùng với hắn tương lai, thế nhưng cảm thấy đối với ta bất lợi.

Ngao Thịnh Tiên Vương nói rằng.

- Một giới giun dế, cần gì lo lắng. Không nhìn thấy người cùng sự, không chắc cùng ngươi có liên quan.

Bàn Vương nói rằng.

- Ninh giết nhầm!

Ngao Thịnh Tiên Vương lời nói lạnh lùng.

Có một chút, hắn không muốn nói, nếu đắc tội tổ tế linh, như vậy nó truyền nhân liền không có cần thiết giữ lại, miễn cho trở thành mối họa!

Tiên Vương sát sinh, không cần lý do, hắn cũng lười giải thích.

Khác một toà cổ "Động" bên trong, Bàn Vương bị "Hỗn" độn khí bao phủ, trên người mặc cũ kỹ đạo bào, mơ hồ mờ ảo, ở hắn trước người, có nửa viên trắng như tuyết xương sọ.

Bàn Vương chân thân cùng mấy vị Tiên Vương cùng nhau, thưởng thức bàn đào bất tử "Dược".

Nơi này Bàn Vương, hiển nhiên là một đạo ý chí giáng lâm, nhiên đang đối mặt vùng cấm trên người.

- Ta tuy muốn che chở, nhưng hai vị Tiên Vương nhưng muốn giết hắn, ngươi phải hiểu, Tiên Vương ý chí không thể làm trái, ngôn ra tức pháp, ta khó bảo vệ hắn một đời.

Vùng cấm chi chủ hóa thành một cái phong thần như "Ngọc" nam tử, chắp hai tay sau lưng, nhẹ nhàng thở dài, nói:

- Phiền phức đại.

- Ngươi biết được, Tiên Vực sát cơ vạn tầng, một bước sai, liền vạn kiếp bất phục, vì sao phải dẫn hắn đến.

Bàn Vương hỏi.

- Vì là tìm một chỗ, đưa hắn đi vào.

Vùng cấm chi chủ ngược lại cũng không ẩn giấu.

- Vì là người trẻ tuổi này, ngươi ngược lại cũng nhọc lòng.

Bàn Vương nói, sau hắn lại gật gù, nói:

- Vâng, bằng Tiên cổ kỷ nguyên, ngươi cùng tổ tế linh "Giao" tình, liêu cũng sẽ trông nom hắn.

- Ngoại trừ che chở hắn ở ngoài, ta lại hướng về ngươi cầu lấy ba giọt Tiên Vương "Tinh" huyết, sau đó, ngươi ta nhân quả thanh toán xong!

Vùng cấm chi chủ nói rằng, áo trắng như tuyết, phong hoa tuyệt đại.

- Huyết có thể cho ngươi, nhưng nếu là Tiên Vương "Tinh" huyết, cái kia liên quan đến quá to lớn.

Bàn Vương nói.

- Không phải Tiên Vương "Tinh" huyết không thể dùng.

Nam tử mặc áo trắng than thở.

- Ngươi phải tìm cái kia truyền thuyết nơi có người đi qua, nhưng ứng đều thất bại.

Bàn Vương nói.

- Vậy chính là chuyện giữa ta và hắn.

Vùng cấm chi chủ nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1887: Cự Đầu Trấn Giết

Dục tìm trên đất!

Cấm khu chi chủ hóa thành bạch y nam tử, lúc này mặt không biểu tình.

Bàn Vương thần sắc mặt ngưng trọng, phi thường nghiêm túc, rất lâu đều không nói gì.

Có thể thấy được, cái chỗ kia cỡ nào phi phàm, đủ để kinh tiên, nói cách khác cái này hai cái sinh linh như thế nào là loại vẻ mặt này.

- Được rồi!

Thời gian rất lâu về sau, Bàn Vương nhẹ gật đầu, sau đó, một giọt huyết theo trong hư không chảy xuôi mà ra, rơi xuống dưới đến, quá sáng chói rồi, so với Thái Dương còn chói mắt, tiên quang vạn trượng, thụy hà hàng tỉ sợi, đủ để phổ chiếu Sơn Hà.

May mắn đây là một việc mật thất, bị Tiên Vương trấn áp, trước mắt nhất huyền ảo pháp trận, nói cách khác đủ để kinh động tiên vực.

Đây là một giọt Tiên Vương tinh huyết, ẩn chứa pháp lực cùng quy tắc không thể tưởng tượng!

Bàn Vương bản thể cũng không tại này, nhưng là, nhưng có thể im ắng độ đến một giọt tinh huyết, Man Thiên Quá Hải, không người biết được, chủ yếu là mật thất quá không tầm thường.

Sau đó, đệ nhị tích Tiên Vương tinh huyết trôi rơi, đỏ thẫm như máu toản (chui vào), sáng chói Phá Thương Khung, không gì so sánh nổi, thần thánh hơi thở tức tràn ngập, đè ép đầy cái này mật thất.

Rất nhanh, ba nhỏ máu gom góp!

Loại vật này, bất luận cái gì một giọt xuất thế đều dẫn phát động đất, cái này không chỉ có là Tiên Vương huyết, hay là tinh huyết, bao hàm lấy Chư Thiên Đại Đạo mảnh vỡ.

Loại này tinh huyết, có thể nói vô giá!

Bạch y nam tử phong thần Như Ngọc, khi còn sống tiêu sái, là một cái tuyệt thế mỹ nam tử, nhưng đã vẫn lạc, không thể nghịch chuyển, hắn một lần nữa hóa thành nửa khỏa tuyết trắng đầu lâu, dùng đầu lâu hứng lấy ba tích Tiên Vương tinh huyết.

- Hai vị Tiên Vương nói ra tức pháp, ý chí khó sửa đổi.

Bàn Vương nói ra, xem như thiện ý nhắc nhở.

Đến nơi này cấp độ, ngày thường, hắn như là thần như một loại, ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, vẫn không nhúc nhích, thường xuyên vài vạn năm đều không có một câu ngữ, không ngừng cảm ngộ Đại Đạo.

Như hôm nay như vậy chủ động đối với người mở miệng, chăm chú khuyên bảo, rất ít phát sinh, cái gọi là Tiên Vương một số gần như Đại Đạo Vô Tình, mất đi thân là sinh linh rất nhiều cảm xúc.

- Ta đã mang đến nửa chi hương, tên là giới diệt.

Cấm khu chi chủ nói ra.

Cái này thạch thất ở giữa thoáng cái bộc phát ra lưỡng đạo thiểm điện, đó là Bàn Vương hóa thân con mắt quang, hắn dừng ở trước mắt nửa khỏa đầu lâu, sớm đã động dung.

- Tốt, ta đã biết, hội uyển chuyển cáo tri.

Bàn Vương nói ra.

Bàn Đào viên, Thạch Hạo cùng Thanh Y ngồi cùng một chỗ, không có gì giấu nhau, đã nhiều năm như vậy, riêng phần mình kinh nghiệm tận đã biết hiểu.

Trong lúc, tiên vực một ít sinh linh thỉnh thoảng tiến lên, kết bạn Thạch Hạo, rất là thân thiện, theo bọn họ, khả dĩ đánh bại Ngao Kiền, Bàn Nghệ, Hỗn Thiên người quá kinh người.

Hoang, cái tên này đã truyền khắp Bàn Vương phủ, hắn rất nhiều chuyện xưa đều bị đề cập, dẫn phát trận trận sợ hãi thán phục.

- Bực này lương tài đẹp chất, nhất định ở lại ta tiên vực thành tiên, nói cách khác, mai một tại hạ giới chẳng phải là thật là đáng tiếc!

Có người nói nói.

Ngao gia người nghe vậy, sắc mặt khẽ biến thành hắc.

- Đúng vậy, tại hạ giới có thể tu luyện tới một bước này, như trường trú ta tiên vực, chẳng phải là muốn nhất phi trùng thiên.

Có người gật đầu phụ họa.

Tựu là Chân Tiên đều đã động dung, nhìn về phía Thạch Hạo lúc ánh mắt phức tạp, chỉ có trải qua do người đến tiên lột xác, mới có thể khắc sâu biết đạo con đường này cỡ nào gian nan.

Chứng kiến Thạch Hạo về sau, bọn hắn cảm thấy đây thật là một cái có thể tạo chi tài, đặt ở hạ giới thật là đáng tiếc.

Bàn đào thịnh hội giằng co mấy ngày, Thạch Hạo kết sỏi thức không ít người.

Ngao gia đối với hắn không để ý tới, còn có một chút cường đại chủng tộc đối với hắn mang theo ác ý, nhưng là cũng có rất nhiều đỉnh cấp đại gia tộc hướng hắn duỗi ra cành ô-liu, biểu đạt thiện ý.

Trong mấy ngày, Hoang danh tiếng truyền ra, chấn động cái này phiến Tinh Không, Bàn Vương chỗ thống trị tinh vực ai ai cũng biết.

Ai cũng biết, một cái che thay thiên tài quật khởi rồi, đánh bại Bàn Nghệ, Ngao Kiền bọn người, vấn đỉnh nhân đạo lĩnh vực đệ nhất nhân bảo tọa, cơ hồ không thể tranh luận!

Hoang nổi danh rồi, muốn không cho người biết đạo đều không được, chỉ lần này một trận chiến mà thôi, chấn động cái này phiến Tinh Không, hơn nữa hướng về mặt khác Tiên Vương chỗ thống ngự vũ trụ Tinh Không truyện đi.

- Ngao Thịnh hờ hững mà đi, Thái Thủy Tiên Vương mặt không biểu tình.

Bàn Vương cáo tri, đây không phải cái gì tin tức tốt.

- Lời nói đã đưa đến là được rồi, tựu xem bọn hắn cuối cùng lựa chọn a.

Cấm khu chi chủ nói ra.

- Ngươi sẽ không phải thật muốn nhen nhóm "Giới diệt" a?

Bàn Vương hỏi.

Theo hắn hiểu rõ, cây nhang kia hoàn toàn chính xác thất lạc tại hạ giới, nếu là nhen nhóm, Nhân Quả quá lớn, ai có thể thừa nhận? Thật đúng muốn kinh thiên động địa, hủy diệt thế giới.

Cái này nén hương thừa nhận lấy cực lớn Nhân Quả!

Thạch Hạo cũng không biết, một hồi cực lớn nguy cơ đã phát sinh ở trên người của hắn.

- Tiên vực phồn hoa khôn cùng, Bất Tử vật chất nồng đậm, đích thật là tu sĩ tha thiết ước mơ tịnh thổ, khả dĩ tạo ra được chính thức tiên đạo cao thủ.

- Đã đã đến, cũng đừng có đi trở về, ngày sau nghĩ biện pháp đem đệ tử của ngươi tiếp dẫn đến là được.

...

Công chúa Yêu Nguyệt, Thác Cổ Ngự Long, Tề Hoành, Đại Tu Đà bọn người khuyên bảo, mấy ngày đến, những...này cố nhân tề tụ, muốn giữ lại Thạch Hạo.

- Lưu lại a, ngươi... Còn phải đi về sao?

Thanh Y cũng đang nhìn Thạch Hạo.

Thạch Hạo không có trả lời, hắn đã nghe được Cấm khu chi chủ truyền âm, đang tại lắng nghe, không lâu về sau bàn gia có người đến tiếp dẫn, phía trước dẫn đường.

- Ta đi đi trở về!

Thạch Hạo đứng dậy.

Sau đó không lâu, hắn tiến vào thạch thất, gặp được Bàn Vương, cái này là lần đầu tiên khoảng cách gần như vậy tiếp xúc một đời vô thượng Tiên Vương.

Bất quá, hắn cho Thạch Hạo cảm giác như là một pho tượng đá giống như, Tiên Vương ý vị nội liễm, cái gì đều cảm giác không đến, hơn nữa bị sương mù che lũng lấy.

Cấm khu chi chủ cũng ở chỗ này, cáo tri Thạch Hạo có nguy cơ.

- Ta muốn mang ngươi đi một chỗ, nhưng là, hai đại Tiên Vương có lẽ muốn lấy tính mệnh của ngươi.

Thạch Hạo sau khi nghe được, trong nội tâm một hồi bốc lên.

- Gì địa?

Hắn muốn biết.

Bàn Vương mặt không biểu tình, nhưng âm thầm nhẹ gật đầu, người trẻ tuổi này nghe được hai đại Tiên Vương muốn giết hắn, không có kinh hoảng, quả thật có chút gan phách.

- Thông Thiên chi địa, tạo hóa chi địa, kỳ dị chi địa!

Cấm khu chi chủ nói ra, y theo hắn theo như lời, chỗ đó tuyệt không thể tả, không cách nào nói tỉ mỉ, không thể giải thích tinh tường, chỉ có tự mình kinh nghiệm mới có thể minh bạch.

- Huyết cùng loạn muốn đã đi đến, thời gian của ngươi không đầy đủ, đây là ta có thể cấp cho một phần của ngươi đại lễ.

Cấm khu chi chủ nói ra.

- Ta sao có thể còn sống tới đó?

Thạch Hạo hỏi.

Đây là mấu chốt, hai đại Tiên Vương nhớ thương hắn, có thể còn sống sót sao?

- Chúng ta hết sức nỗ lực!

Cấm khu chi chủ nói ra.

Không kịp cùng Thanh Y bọn hắn cáo biệt, Thạch Hạo khởi hành rồi, cực tốc mà đi, ly khai Bàn Vương thành, vạch tìm tòi vũ trụ, biến mất tại lạnh như băng trong tinh không.

- Hừ!

Nhưng mà, một loại phiến tinh vực ở bên trong, Ngao Thịnh hừ lạnh một tiếng, thân là vô thượng Tiên Vương, hắn pháp lực vô biên, quan sát muôn đời phía trên, đến tột cùng đến cỡ nào đại thần thông, ngoại nhân rất khó

tưởng tượng.

Ô một tiếng, một cái lớn tay áo giương động, hắn thò ra cánh tay, thoáng cái bao trùm cũng không biết cỡ nào rộng lớn tinh vực, trực tiếp hướng cái này phiến Tinh Không chộp tới.

Giờ khắc này, vạn linh hoảng sợ!

Các tộc tu sĩ toàn bộ chấn kinh rồi, nội tâm sợ hãi đã đến cực hạn, Tiên Vương ra tay a, một cái đại thủ qua sông bao la bát ngát đại vũ trụ, chụp vào một loại địa phương.

Khả dĩ chứng kiến, cái này phiến tinh vực, một khỏa lại một viên Tinh Thần hóa thành bột mịn, ở đằng kia to lớn tay rơi xuống lúc, vô thanh vô tức, trở thành bụi vũ trụ cát bụi!

Ngao Thịnh Tiên Vương một tay bao trùm, vạn vật Tịch Diệt!

Phanh!

Khác một cái đại thủ xuất hiện, phát ra nhu hòa quang, chặn Ngao Thịnh tay, hơn nữa lại để cho cái này phiến tử địa đầy đủ sinh cơ.

- Bàn Vương!

Một đạo thanh âm lạnh lùng truyền đến, đó là Ngao Thịnh phát ra.

Sau đó, một ngón tay xẹt qua vũ trụ, nó nước sơn đen như mực, cùng Tinh Không nhanh dung làm một thể rồi, vô thanh vô tức đến, hướng Thạch Hạo chỗ đó điểm đi.

Ven đường núi, một khỏa lại một viên đại tinh nổ tung, chỉ đầu phía trước, Tinh Không chôn vùi, hóa thành hư vô, khủng bố cực kỳ, đủ để cho Chân Tiên hoảng sợ.

Đây là Thái Thủy Tiên Vương, đồng dạng là tiên vực trùm một trong!

Hắn cũng xuất thủ, muốn đoạn Nhân Quả, tiêu diệt Tổ Tế Linh truyền nhân.

Phanh!

Bàn Vương lần nữa ra tay, lòng bàn tay sáng lên, sinh mệnh khí tức chảy xuôi, chặn cái này chết tiệt vong một ngón tay, cũng lại để cho rất nhiều bụi vũ trụ cát bụi gây dựng lại, diễn biến thành nguyên vẹn đại tinh.

Lúc này, chúng sinh sợ run, tất cả phiến tinh vực ở bên trong, phàm là có Chân Tiên đóng ở tánh mạng Nguyên Địa, sở hữu tất cả chủng tộc đều sợ, tất cả đều bị hù nơm nớp lo sợ.

Đây chính là Tiên Vương đấu pháp a, một cái gây chuyện không tốt, sẽ hủy diệt các nơi, lại để cho tinh vực tàn lụi, trở thành tử địa.

Có Chân Tiên bay lên, ly khai riêng phần mình trấn thủ Tinh Thần, đứng trong tinh không, nội tâm rung động, bọn hắn như lâm đại địch, sợ hủy diệt chi lực ảnh hướng đến bọn hắn.

Cuối cùng nhất, ngón tay, bàn tay lớn đợi đều biến mất, vũ trụ Tinh Không khôi phục yên lặng.

Thạch Hạo mắt thấy đây hết thảy, cái kia hùng vĩ đích ý chí, không gì so sánh nổi pháp tắc, áp chế hắn khó có thể nhúc nhích, thân thể suýt nữa ở chỗ này bạo toái.

Cái này là Tiên Vương đích thủ đoạn sao? Hắn niết ngón tay tiết trắng bệch, vừa rồi hắn như cái kia nộ hải bên trong đích lục bình, là được có Bàn Vương ra tay che chở, cũng tùy thời muốn chôn vùi nơi đây.

- Ta muốn thành tiên!

Thạch Hạo nói nhỏ, nắm chặc Quyền Đầu.

Lúc này, hắn đứng trong tinh không, khắc sâu cảm nhận được Tiên

Vương khủng bố, cao không thể chạm, tùy ý một kích, có thể lấy hắn tánh mạng, không cách nào phản kháng.

Trên thực tế, biểu hiện của hắn xem như tốt rồi, đổi lại người khác, sớm đã xụi lơ trên mặt đất, thân thể bị áp chế địa nổ tung.

- Ngươi phải sống sót, chớ để cô phụ ta là ngươi tranh thủ cơ duyên.

Cấm khu chi chủ nói ra.

Lúc này, hắn hiển hiện tại Thạch Hạo bên người, ngoài ra, thủy tinh đầu lâu, kim sắc cốt chưởng, nhỏ máu ánh mắt cũng đồng thời xuất hiện, có chút trầm mặc.

- Hoang!

Nhưng vào lúc này, Ngao Thịnh chỗ thống trị vũ trụ trong tinh không, truyền đến một tiếng than nhẹ, nhưng lại gột rửa cái này phiến cổ xưa vũ trụ, truyền đến Bàn Vương chỗ thống ngự đại vực trung.

Chúng sinh đều nghe nói, phát ra từ linh hồn sợ run.

- Ngao Thịnh Tiên Vương muốn giết Hoang?

Thanh Y kêu to, sắc mặt tuyết trắng, lộ ra vẻ hoảng sợ, lập tức vô cùng đau thương.

Trích Tiên, Thạch Nghị, công chúa Yêu Nguyệt, Thác Cổ Ngự Long bọn người biến sắc, bọn hắn biết nói, Thạch Hạo nguy vậy, hơn phân nửa muốn chết đoạn tiên vực, Tiên Vương muốn sát sanh, ai có thể chống cự?

Giờ khắc này, tất cả mọi người đã minh bạch, Hoang muốn bị diệt rồi!

- Thật đúng sát ý đậm đặc!

Cấm khu chi chủ lạnh giọng nói.

Cái này phiến dưới trời sao, có một đạo rung động rơi xuống, phát ra hùng vĩ thanh âm, tại quát tháo Hoang, đó là Ngao Thịnh đích thủ đoạn, nếu lần trấn giết.

- Răng rắc!

Giờ khắc này, Cấm khu chi chủ hóa thành nửa khỏa tuyết trắng đầu lâu, nghênh đón tiếp lấy, kết quả phát ra thanh thúy vang, đầu lâu thượng xuất hiện một đạo nhìn thấy mà giật mình vết rách.

Cùng lúc đó, thủy tinh đầu lâu, kim sắc cốt chưởng, nhỏ máu ánh mắt đều vọt lên, giúp Thạch Hạo ngăn lại một kích này.

Kết quả, tam giả ảm đạm, thủy tinh đầu lâu, kim sắc cốt chưởng đều xuất hiện đáng sợ vết rách, nhỏ máu ánh mắt có máu tươi khởi!

- Không!

Thạch Hạo rống to, tròn mắt muốn nứt.

May mắn chính là, Cấm khu chi chủ còn có ba cái lão yêu quái tuy nhiên ở đằng kia Tiên Vương khẽ quát xuống, riêng phần mình xuất hiện một đạo đáng sợ vết rách, nhưng không có bạo toái.

Một kích này lại tránh đi qua.

- Lại lần nữa hai không hề ba, ngươi đang ép ta!

Cấm khu chi chủ lạnh giọng nói.

- Một đời Tiên Vương vẫn lạc, chấp niệm không tiêu tan...

Một cái khác phiến cổ Tinh Không ở chỗ sâu trong, Ngao Thịnh lạnh lùng nói ra.

Cấm khu chi chủ hóa thành nửa khỏa đầu lâu, giữa mũi miệng, phun ra một đạo lửa cháy mạnh, đó là tiên đạo hỏa quang, thoáng cái mang tất cả vũ

trụ, chiếu sáng tinh hải.

- Giới diệt!

Cùng lúc đó, hắn phóng ra hai chữ này!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1888: Giới Diệt

Giới diệt hai chữ lối ra, tiên vực rung chuyển, khắp nơi rung động lắc lư, là được Tiên Vương nghe thấy chi đô biến sắc.

- Dừng tay!

Có người quát, muốn ngăn cản.

Thế nhưng mà, Cấm khu chi chủ nửa khỏa đầu lâu, chỗ phụt lên ra tiên hỏa thật sự đáng sợ, sớm đã chiếu sáng mảng lớn tinh hải, đã không còn kịp rồi.

Trong tích tắc, khắp nơi đều là hương khí, cái kia nén hương không biết tại gì đấy, cũng không phải Cấm khu chi chủ bên người phát ra, trong thoáng chốc, khắp tinh hải đều là phiêu dạng mùi đàn hương.

- Ta là Tiên Vương, há thụ uy hiếp!

Đây là Ngao Thịnh Tiên Vương lời nói, lạnh lùng mà Vô Tình, như là Thiên Đạo áp che xuống, muốn hủy diệt vạn vật, trấn giết mà xuống.

Đó là một đạo pháp tắc, sáng lạn như cầu vồng, hàng lâm tại đây phiến tinh hải ở bên trong, né qua sở hữu tất cả sinh linh, chỉ là muốn đem Thạch Hạo bao phủ, đưa hắn kích cái hình thần câu diệt.

Thái Thủy Tiên Vương không có ra tay, Ngao Thịnh Tiên Vương cố ý muốn giết.

Dù là giới diệt hai chữ chấn động Tinh Không, hắn hay là xuất thủ.

Cùng một thời gian, khủng bố khí tức mênh mông cuồn cuộn, đó là một

nén nhang uy lực, bị tiên hỏa nhen nhóm về sau, đưa đến bất khả tư nghị sự tình phát sinh.

Cái này phiến vũ trụ phảng phất tại đốt cháy, dị thường sáng lạn, mà lại các nơi đều là hương khí.

- Hư mất, thật muốn đưa tới đại Nhân Quả, Ngao Thịnh ngươi dừng tay cho ta!

- Ngao Thịnh Tiên Vương, thỉnh dừng lại!

Lúc này, mấy tiếng gào to truyền đến, hơn nữa có người tế ra pháp tắc, ngăn cản Ngao Thịnh cái kia cái thế một kích.

Tiên vực đã xảy ra kỳ dị biến hóa, cái này phiến bao la bát ngát Tinh Không phảng phất trong suốt rồi, có thể chứng kiến giới bên ngoài cảnh tượng.

- Cái đó đúng...

Phàm là có đại thần thông sinh linh đều rung động rồi, gặp được bất khả tư nghị một màn.

Đó là một mảnh biển, hạo hãn vô biên, mỗi một đóa bọt nước đều ẩn chứa tàn giới, tại phập phồng, có thời gian mảnh vỡ lưu chuyển, trên biển có tiên thi, không hề hủ hài cốt, nặng nề phù phù.

Đồng thời, cũng có sinh linh còn sống, sừng sững tại tàn giới hóa thành sóng biển lên, đang tại vượt biển.

- Giới Hải!

Tiên vực trong có người kêu to.

Cùng một thời gian, Giới Hải chỗ đó, còn sống sinh linh phảng phất cũng nhìn thấy bên này, gặp được sáng chói tiên vực, xem nó là hải đăng, chiếu sáng bọn hắn con đường phía trước.

Oanh!

Hơn nữa, có người phát động một kích, tại trên biển cầm trong tay chiến mâu, lại hướng về tại đây đâm tới, muốn dùng vô thượng tiên mâu đâm thấu mênh mông tiên vực, thẳng xông tới.

Thạch Hạo giật mình nhưng, đó là Đê Bá Thế Giới đằng sau biển.

Nhen nhóm "Giới diệt", dĩ nhiên là tại vì những cái kia sinh linh chỉ dẫn con đường phía trước, rất nhiều người ra tay, muốn công phá tiên vực, trực tiếp xông qua đến. Quan bảng

- PHỐC!

Có một cây huyết sắc chiến mâu, đâm thấu cái này phiến vũ trụ, hùng vĩ mâu phong xích hồng như máu, đã xuyên thấu tiến đến, những cái kia cực lớn tinh thể liên tiếp, không ngừng nổ tung.

Cái này là giới diệt sao? Rõ ràng có loại này chân nghĩa!

Không chỉ có Thạch Hạo rung động, các tộc tu sĩ đều đang ngẩn người, linh hồn run rẩy, cái này cảnh tượng quá kinh khủng.

Chỗ đó có một mảnh biển, có một ít còn sống sinh linh tại vượt biển, đối với tiên vực đã phát động ra kinh khủng nhất công kích, những sinh vật kia quá cường đại, có Tiên Vương, không hề hủ người, nếu là toàn bộ đánh tới, thật đúng muốn hủy diệt cái này thế giới.

Cái này nén hương tương đương với hải đăng, nhen nhóm về sau, khả dĩ tiếp dẫn Giới Hải sinh linh, vì bọn họ chỉ dẫn con đường phía trước, nếu để cho bọn họ chạy tới, đủ để hủy diệt thế giới.

- Dừng tay, chúng ta bảo vệ Hoang không việc gì!

- Dừng lại!

Cái kia vài tiếng gào to, đều là xuất từ xưa nhất Tiên Vương, bọn hắn thật sự hãi hùng khiếp vía.

Về Giới Hải, không có người so với bọn hắn rõ ràng hơn đến tột cùng có đáng sợ cỡ nào, Đại Thanh tính toán lúc, chỗ đó liền có sinh linh muốn trở về!

Đ-A-N-G...G!

Có người ra tay, đem cái kia cán huyết sắc chiến mâu văng tung tóe đi ra ngoài, đem chi chấn khai.

Oanh!

Cho dù tiên vực trùm làm ra phản ứng, hơn nữa có hứa hẹn, nhưng là chuyện đáng sợ như trước tại phát sinh.

Đầu tiên, Thạch Hạo bị một đạo pháp tắc dư âm-ảnh hưởng còn lại quét trúng, tại chỗ nổ tung, hình thần đều bạo toái.

Đây là có người ra tay can thiệp kết quả, có Tiên Vương tại ngăn cản Ngao Thịnh, quấy nhiễu hắn đạo này pháp tắc, nói cách khác, càng thêm khủng bố.

- Ngao Thịnh!

Một vị Tiên Vương tức giận.

- Ta không tiếp thụ uy hiếp!

Ngao Thịnh lạnh lùng nói ra.

- Ngươi muốn cho chúng ta cùng một chỗ trấn áp ngươi sao!?

Hỗn Nguyên Tiên Vương mở miệng.

Giới diệt nhen nhóm, hậu quả thật đáng sợ, tựu là cường đại như Tiên

Vương cũng đều biến sắc, một khi tại đây trở thành Giới Hải bên trong đích sinh linh đệ nhất đăng nhập điểm, như vậy tiên vực thì xong rồi.

Nhất định bị đánh tàn!

Còn có Tiên Vương đang tìm cái kia nén hương, nhưng là không có phát hiện, không còn kịp rồi.

Cấm khu chi chủ sớm có chuẩn bị, hắn biết đạo chính mình vẫn lạc về sau, chỗ dư lực lượng có hạn, thi triển bí thuật, lệnh cái kia nén hương khó có thể bị người phát hiện.

- Rống!

Cấm khu chi chủ thét dài, cái kia tuyết trắng đầu lâu trung phun ra như mọc thành phiến tiên đạo phù văn, hơn nữa ở chổ đó có một giọt Tiên Vương tinh huyết hiển hiện, bao phủ Thạch Hạo phấn thân toái cốt chi địa.

Cùng lúc đó, thủy tinh đầu lâu, kim sắc cốt chưởng, nhỏ máu ánh mắt đều tại sáng lên, dâng lên chói mắt phù văn, đem chỗ đó quấn chặt lấy.

- Khá tốt, một giọt Tiên Vương tinh huyết khả dĩ chết thay!

Tinh Không ở chỗ sâu trong, có người nói như vậy nói.

Dù là như thế, Thạch Hạo cũng đã trải qua một lần tử vong, tại một khắc này, cái kia chắc chắn Bất Hủ thân thể bị người đánh nát, xương cốt đều hóa thành bã vụn, tại Tiên Vương một kích dưới tình huống, căn bản không chịu nổi.

Hơn nữa, đây là có mặt khác vô thượng cường giả can thiệp dưới tình huống, nói cách khác, sớm đã hóa thành tro tẫn, cái gì đều không thừa nổi.

Một giọt Tiên Vương tinh huyết, là Cấm khu chi chủ thi pháp, vì hắn chết thay mà đi.

Tiên Vương tuyệt sát, muốn thoát khỏi tử kiếp, nói dễ vậy sao? Chỉ có

Tiên Vương tinh huyết, mới có thể hóa giải, khả dĩ thừa nhận khổng lồ như vậy Nhân Quả!

Vô luận là Thạch Hạo Nguyên Thần, hay là thân thể, vừa rồi đều nát bấy rồi, theo lý mà nói, nhất định hình thần câu diệt, nhưng là hắn cũng tại trước tiên gây dựng lại.

- Ngao Thịnh!

Thạch Hạo gầm nhẹ.

Hắn trên trán gân xanh trực nhảy, lúc này đây là như thế vô lực, tại Tiên Vương một kích phía dưới, hắn suýt nữa như vậy vẫn lạc, triệt để diệt vong.

Tiên Vương danh tiếng không thể đơn giản la lên, nhất là như vậy mang theo hận ý, lập tức gây Ngao Thịnh chi pháp tướng hiển hóa, lộ ra càng thêm khủng bố sát ý.

- Đã đủ rồi, Ngao Thịnh, ngươi đã ra tay mấy lần, đối với Hoang giết chi Bất Tử, cũng nên thu tay lại rồi!

Bàn Vương quát.

Thân là Tiên Vương, đối với một cái là là thành tiên sinh linh ra tay, đã đủ khinh người, kết quả nhiều lần chưa từng đắc thủ, theo hi vọng, đây là ý trời khó tránh.

- Không lo diệt, ngươi nếu muốn kết đại Nhân Quả, không ngại lại ra tay!

Hỗn Nguyên Tiên Vương lạnh lùng nói ra.

Bàn Vương, Hỗn Nguyên Tiên Vương cố ý che chở.

Trong vũ trụ, mùi thơm biến mất, cái kia nén hương dập tắt, Cấm khu chi chủ ngược lại có chừng mực, hắn dừng tay.

Thạch Hạo sắc mặt tái nhợt, nguyên khí đại thương, đạo cơ đều đánh nát.

Tại hắn phụ cận, có một cổ bừng bừng sinh cơ, nồng đậm hóa không khai mở, đó là cây bàn đào Bất Tử dược, hiển nhiên cũng bị hủy diệt rồi, lưu lại một cổ sinh khí.

Bàn Vương cách xa nhau vô tận Tinh Không, dùng tay một điểm, cái kia đoàn thanh khí chui vào Thạch Hạo thân thể.

Cấm khu chi chủ phun ra một ngụm tiên quang, đốt cháy Thạch Hạo thân hình.

Thạch Hạo đạo cơ khép lại, thân thể cùng Nguyên Thần chữa trị, nguyên khí cũng bổ túc rồi, nhưng là dư thừa cây bàn đào dược tính bị cấm khu chi chủ sinh sinh ép đi ra.

Hắn không muốn Thạch Hạo tạ này đã có đột phá cơ hội, như vậy chỉ có thể là chiến lực thấp nhất nhân tiên, không thèm để ý tại ngày sau tình thế hỗn loạn trung giết ra.

Cái chỗ này yên tĩnh rồi, Ngao Thịnh Tiên Vương không có lại ra tay, mấy vị khác Tiên Vương cũng lui đi.

- Ngày khác ta là Tiên Vương lúc, tất nhiên bình định...

Thạch Hạo đầu đầy sợi tóc múa, ánh mắt lạnh lùng đến mức tận cùng, còn lại lời nói hắn cũng không nói gì.

Bởi vì, Cấm khu chi chủ lắc đầu, hôm nay Thạch Hạo còn chưa thành tiên, hắn một cái lời thề, chỉ cần nâng lên tên, sẽ cái kia đợi vô thượng tồn tại.

Dù là cách xa nhau ức vạn dặm, cách vô số tinh hải, cũng sẽ bị cảm giác đến.

- Đi thôi, ngày đó sẽ không đã lâu, ta tiễn đưa ngươi một cái cọc tạo hóa, là ta có thể là ngươi mưu đoạt dày nhất trọng một phần đại lễ!

Cấm khu mà nói nói.

Thạch Hạo im ắng hướng hắn còn có thủy tinh đầu lâu, kim sắc cốt chưởng, nhỏ máu ánh mắt hành đại lễ, nếu không có bọn hắn, hôm nay hắn sẽ chết đi.

- Đốt đi sở hữu tất cả dấu vết!

Cấm khu chi chủ tại cách làm, trong miệng than nhẹ một đoạn cổ chú ngữ, tại hắn trước người, một giọt Tiên Vương tinh huyết đốt cháy, hóa thành lưu quang, đưa bọn chúng bao phủ.

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn, bọn hắn xuyên thủng vũ trụ, từ nơi này biến mất.

Lúc này qua trong thành, bọn hắn không ngừng đường nhỏ rất nhiều tinh hải, lướt qua một mảnh lại một mảnh Tinh Không, đường xá vô tận xa!

Mấy lần xuyên thủng vũ trụ, không ngừng biến hóa khu vực.

Cuối cùng, bọn hắn đã đến một mảnh hoang vu Tinh Không, sau đó hàng lâm tại một khỏa cổ xưa mà khô héo Tinh Thần thượng.

Đây vốn là một khỏa tánh mạng tinh cầu, nhưng lại tĩnh mịch.

- Rất nhiều người đã tới, nhưng lại vào không được.

Cấm khu chi chủ thở dài, hắn không biết Thạch Hạo có thể không có cơ duyên, phải chăng khả dĩ đi vào.

Tối thiểu nhất, một ít Tiên Vương đều từng tìm được, nhưng là cuối cùng lại không công mà lui.

- Rất nhiều cái kỷ nguyên đến nay, đều không có người thành công qua.

Thủy tinh đầu lâu cũng nói.

- Tiên Vương tinh huyết tế tự!

Cấm khu chi chủ nói ra, lúc này bắt đầu thi pháp, đem cái kia tích tinh huyết tế hướng trong hư không.

- Ừ?

Thạch Hạo lắp bắp kinh hãi, bởi vì, tế tự vẫn chưa hết thành, huyết tế mới khởi động mà thôi, trong cơ thể hắn tựu truyền ra không hiểu thanh âm.

- Hắn hóa tự tại **...

Thạch Hạo có thể nào không sợ hãi, hắn tại Biên Hoang đại thời gian chiến tranh, từng có này công hiển hóa, làm cho dị vực sinh linh rung động.

Hiện tại, đến nơi này về sau, không hiểu cộng minh, có kinh văn tiếng vang lên.

Rất nhanh, giữa không trung, có một đạo khe hở hiển hiện, đón lấy mở rộng, có ánh sáng lộ ra.

- Trở thành, rõ ràng xuất hiện!

Cấm khu chi chủ sợ hãi thán phục, hiển nhiên, mà ngay cả hắn cũng rất giật mình, nhanh như vậy tựu hiện lên, đã tìm được cửa vào.

Phải biết rằng, qua nhiều năm như vậy, có rất nhiều cái thế cường giả tìm được, cuối cùng nhất cũng không có quả.

Thủy tinh đầu lâu đợi ba cái lão yêu quái cũng rất khiếp sợ.

Nơi này chính là Thông Thiên chi địa, tạo hóa chi địa, kỳ dị chi địa? Thạch Hạo dò xét.

- Đi!

Rất khó khăn được, muôn đời không có thể mở ra mấy lần, ai có thể tiến? Là được có thể vào nội, thực sự không có thể có sở hoạch, một mực chỉ là truyền thuyết.

Cấm khu chi chủ nỗi lòng cũng không thể bình tĩnh, lại để cho Thạch Hạo khởi hành, vào trong phóng đi.

Tiến vào cái này trong cái khe, gặp được một con đường, thông hướng phương xa một chỗ sương mù,che chắn cổ động, đang tại hướng ra phía ngoài phun Hỗn Độn cùng tiên khí.

- Ô...

Mới vừa tiến đến, còn ở nửa đường lên, bọn hắn tựu đã nghe được khóc lớn thanh âm, vô cùng thương tâm, không chỉ là một cái sinh linh đang khóc.

Cái này lại để cho Cấm khu chi chủ hóa thành bạch y nam tử thần sắc cứng đờ, thân thể lúc này đều dừng lại.

Mặt khác ba cái lão yêu quái cũng là kinh hãi, định tại đâu đó.

Thạch Hạo ngạc nhiên, hắn cảm nhận được quen thuộc khí tức, rồi sau đó hắn thấy được nào đó sinh linh, dĩ nhiên là lôi linh, đủ có mấy trăm đầu, ở đằng kia trong động khóc lớn.

Nhìn thấy qua!

Năm đó, hắn cùng Tam Tạng, thần minh đã từng nhìn thấy qua bọn này lôi linh, cộng đồng mang một cỗ bị chiếu tử bọc lấy thi thể, theo ngoại giới tiến vào tiên vực!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1889: Thông Thiên Chi Địa

Lôi Linh, mấy trăm đầu thế mà đều ở nơi này!

Thạch Hạo khá giật mình, đồng thời trong lòng tràn đầy hiếu kỳ, tràn ngập thăm dò dục vọng, năm đó hắn chính mắt thấy sự kiện kia, một mực tại phỏng đoán, chưa từng nghĩ hôm nay lại gặp được.

Bọn chúng giơ lên đến ngọn nguồn là ai? Trở lại Tiên Vực về sau, thế mà đến nơi này.

Nhìn lấy rất gần, đó là một cái hang cổ, nhưng là chân chính đi về phía trước lúc, Thạch Hạo động dung, đường dưới chân tại biến mất, phía sau là trời sao vô ngần.

Về phần cái tinh cầu kia, đầu kia hư không khe hở đều sớm đã không thấy.

Thạch Hạo đi về phía trước, sau lưng đường liền biến mất, không có cái gì lưu lại.

Có thể nhìn thấy, một chòm sao lại một chòm sao, ở dưới chân đi xa, cứ như vậy không thấy.

Cái này quả nhiên là một khối thần bí chi địa, đoạn đường này nhìn lấy gần, có thể nghe được trong cổ động tiếng khóc, thế nhưng là, chân chính đi thẳng về phía trước lúc, mới phát hiện dưới chân lại là như vậy yêu dị.

Vẻn vẹn ngắn ngủi như vậy trong chốc lát, Thạch Hạo cũng không biết đi ra ngoài bao xa, vượt qua mảng lớn vũ trụ.

Cuối cùng đã tới!

Tới gần hang cổ, hắn dâng lên hỗn độn cùng Tiên Vụ, mông lung, nhìn không thấu, không nhìn thấy được, nơi này ẩn chứa bí mật của kinh thiên.

Phút chốc, cái kia mấy trăm lôi đình ngẩng đầu, hướng bên này trông lại.

Hang cổ, tinh khí mờ mịt, có hỗn độn chi tinh, có Vạn Vật Mẫu Khí, có tiên khí, nơi này quá bất nhất vậy, lượn lờ tinh khí tràn ngập, bao phủ nơi này.

Tiếng khóc ngừng, mấy trăm ánh mắt nhìn chằm chằm Thạch Hạo!

- Ta với các ngươi gặp qua, không có ác ý.

Thạch Hạo mở miệng.

Bất kể nói gì, đối phương như thế bi thương, luôn luôn để cho người ta đồng tình, nhất là những thứ này thế nhưng là Lôi Linh, một cái cực độ chủng tộc mạnh mẽ! Cái tộc quần này, xem như hi hữu chủng tộc, tộc nhân không nhiều, mà ở trong đó lại lập tức tụ tập mấy trăm đầu.

Không nói là Lôi Linh toàn bộ, cũng không xê xích gì nhiều.

Bởi vì, căn cứ sách cổ ghi chép, Lôi Linh mười phần hiếm thấy, cổ đại phát hiện cộng lại cũng liền như vậy mấy trăm đường mà thôi!

Vẫn là tấm kia chiếu, khắc rõ dấu vết tháng năm, vết máu loang lổ, ngàn năm trôi qua, không có chút nào biến hóa, vẫn là cái dạng kia, thật không biết đó là ai thi thể.

Thạch Hạo muốn theo bọn hắn giao lưu, nhưng là Lôi Linh cả đám đều đề phòng, rất lạnh lùng, mang theo vô cùng tâm tình của cực kỳ bi ai.

Đây chính là bọn chúng mục đích cuối cùng, giơ lên trên chiếu thi thể mà quay về, thủ hộ ngàn năm, ngược lại cũng coi là trung thành vô cùng.

- Bọn chúng thất bại.

Cấm khu chi chủ nói ra.

- Rống...

Một đầu đủ để dài mấy mét Lôi Linh, toàn thân vàng óng, xem như chính giữa cường đại nhất thủ lĩnh một trong, ngửa mặt lên trời hí dài, lộ ra sắc mặt giận dữ.

Cái khác Lôi Linh nghẹn ngào, trong mắt có nước mắt lăn xuống.

Bọn chúng không phải hình người sinh linh, nhưng bây giờ lại đầy ắp tình cảm, thần sắc đau thương, đắm chìm trong một loại vô cùng tâm tình của bi thống bên trong.

- Gâu... Ngao!

Đột nhiên, trong động truyền đến một loại khác thanh âm, cái này khiến Thạch Hạo lúc này chính là sững sờ, có chút hoài nghi mình có nghe lầm hay không.

- Gâu...

Đó cũng là một loại khóc lớn thanh âm, nhưng xen lẫn đâm chó sủa, rất đột ngột, từ xưa trong động truyền đến.

Thạch Hạo sắc mặt trở nên cứng, có chút ngạc nhiên, có chút mê hoặc, hắn hơi chần chờ trong nháy mắt, cất bước đi vào trong.

Mấy trăm đầu Lôi Linh cũng không có ngăn cản, bọn chúng chỉ là trông coi tấm kia cái chiếu, căn bản không muốn để ý tới Thạch Hạo.

- Ngao ô... Gâu!

Khóc lớn âm thanh, tiếng chó sủa, liền cùng một chỗ, thanh âm rất lớn, cũng rất thương cảm.

Thạch Hạo nhìn chằm chằm hỗn độn tinh khí tràn ra hang cổ chỗ sâu,

hắn vững tin bản thân không có nhìn lầm, thật sự có một con chó, kích thước không lớn, bất quá dài bằng bàn tay.

Hắn đang gục ở chỗ này, ôm đầu khóc rống, hắn tiếng đau buồn, tê tâm liệt phế.

- Vô Chung đại nhân, ngươi sao có thể vứt xuống ta, cứ như vậy đi, ô ô... Sẽ không còn gặp lại được, ngươi thế nhưng là vô thượng Tiên Vương a, làm sao lại tàn lụi, trăm ngàn đời về sau, ngươi có thể không ở nhân gian tái hiện? Ngao ô ô...

Con chó kia tại khóc lớn, trong mắt không ngừng có nước mắt lăn xuống.

Thạch Hạo mộng, hắn gặp được chó con nhỏ, ngàn năm trước, từng tận mắt nhìn thấy hắn tiến vào Tiên Vực, bây giờ thế mà cũng ở nơi đây, xuất hiện ở đây tòa thần bí trong cổ động.

Năm đó, chó con nhỏ lúc rời đi, đã từng nói, hắn muốn đi một chỗ, muốn đi nghiệm chứng một chút chuyện xưa, muốn đi thử nghiệm tìm Vô Chung Tiên Vương.

Cái chỗ kia, thông thiên, Thông Linh, thông cổ kim, đây là chó con nhỏ đã từng nói.

Ngày xưa, Vô Chung Tiên Vương còn có Luân Hồi Tiên Vương tinh nghiên thời gian đại đạo, phỏng đoán luân hồi, từng muốn thấm nhuần cổ kim bí mật, rốt cuộc là có luân hồi người, vẫn có luân hồi chuyện xưa?

Chó con nhỏ năm đó từng đề cập, đó là hai đại Tiên Vương nghiệm chứng đường.

Ai có thể nghĩ tới, ngàn năm sau, Thạch Hạo ở chỗ này gặp được hắn!

Đầu tiên là Lôi Linh giơ lên tấm kia chiếu núi thi thể, hiện tại lại gặp chó con nhỏ, bọn hắn thế mà đi tới cùng một mục đích, nơi này quả nhiên bất

phàm.

- Ngươi...

Chó con nhỏ cảm ứng được có người tiếp cận, đột nhiên mà ngẩng đầu, lập tức kinh trụ, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nói:

- Ngươi làm sao đến nơi này?

Hắn còn tại khóc, không có che giấu, cùng ngàn năm trước cuồng dã so sánh, hoàn toàn giống như là đổi một con chó.

- Đây chính là ngươi nói địa phương?

Thạch Hạo nhìn lấy hắn.

- Ô...

Chó con nhỏ được nghe, lần nữa khóc lóc đau khổ.

- Vô Chung Tiên Vương hắn chết, lại cũng không về được, liền nơi này đều cứu không được hắn, liền không còn có hy vọng, ngao ô ô...

Cái này chó con nhỏ khóc tê tâm liệt phế.

Cái này quả nhiên chính là cái chỗ kia!

- Thế gian này, không có luân hồi người a, có lẽ, chỉ có tương tự chính là hoa, tương tự chính là người, Vô Chung Tiên Vương chân hồn, ta lại cũng không nhìn thấy.

Chó con nhỏ gục ở chỗ này, khóc đều đã co quắp, cơ hồ muốn ngất đi.

Thạch Hạo thở dài, có thể làm cho một con chó như vậy thương cảm, có thể thấy được, năm đó Vô Chung Tiên Vương đối với nó lớn đến mức nào ân tình, cái này chó con nhỏ vẫn muốn phục sinh hắn.

- Nói một chút đi, đến cùng chuyện gì xảy ra.

Thạch Hạo đạo.

- Ta mang theo Vô Chung Tiên Vương tiên chuông khối vụn, còn có hắn giọt cuối cùng Tiên Vương tinh huyết, cái kia ở trong ẩn chứa thần hồn của nó mảnh vỡ, lại tới đây, đem hắn bỏ vào cái này thông thiên, Thông Linh, thông cổ kim chi địa, chờ mong hắn phục sinh, thế nhưng là thất bại. A, ô...

Chó con nhỏ càng nói càng thống khổ, nức nở.

Thạch Hạo lấy làm kinh hãi, Tiên Vương tinh huyết sao mà trân quý, ẩn chứa đại nhân quả.

Bàn Vương chính xử tại trạng thái đỉnh phong, vô địch thiên hạ, cũng chỉ cho cấm khu chi chủ ba giọt tinh huyết mà thôi, coi như trả lại ngày xưa thiếu đại nhân tình.

- Cuối cùng xảy ra chuyện gì?

Cấm khu chi chủ mở miệng, hỏi thăm chó con nhỏ.

- Ta giữ gìn rất nhiều năm, kết quả, cái kia Tiên Vương tinh huyết khô cạn, linh tính mất hết, cuối cùng càng là đốt đốt lên, mà Tiên Vương chuông khối vụn hóa thành bột mịn, triệt để hủy đi.

Chó con nhỏ thanh âm trầm thấp, có một loại tâm tình tuyệt vọng.

Tiên Vương tinh huyết hao hết, mảnh vỡ binh khí hóa thành tro tàn, chờ như tất cả thành không!

- Còn có đây này, không có dị tượng sao?

Cấm khu chi chủ hỏi.

- Sau cùng sát na, ta phảng phất thấy được Vô Chung Tiên Vương, hắn đối với ta mỉm cười, sau đó liền nổ tung, hóa thành quang vũ, sau đó Tiên

Vương tinh huyết liền sẽ đốt cháy sạch sẽ, Tiên Vương loại khối vụn hôi phi yên diệt, hết thảy đều hủy!

Chó con nhỏ khóc ròng nói.

Hắn tràn đầy tự trách, Vô Chung Tiên Vương giọt cuối cùng Tiên Vương tinh huyết đều chôn vùi ở chỗ này, mang ý nghĩa, không còn có hi vọng phục sinh, vĩnh viễn biến mất.

- Có lẽ, hắn thành công.

Cấm khu chi chủ như có điều suy nghĩ, nói:

- Chỉ là cần trăm ngàn đời, cần ức vạn năm đi nghiệm chứng.

- Chính là có luân hồi, cũng là thuộc về kỷ nguyên luân hồi, không tại một thế này, có lẽ kế tiếp kỷ nguyên không có cuối cùng biết lại hiện ra!

Cấm khu chi chủ nói như vậy.

Hắn chỉ là phỏng đoán, cảm thấy Tiên Vương tinh huyết khô cạn trước, cái kia quang vũ có lẽ mang đi hi vọng.

Chó con nhỏ lập tức đừng khóc, trừng to mắt, ngây ngốc nhìn lấy hắn, run giọng nói:

- Vô tận tuế nguyệt về sau, tại cái khác kỷ nguyên, Vô Chung Tiên Vương có thể sẽ lại hiện ra nhân gian?

- Tất cả có khả năng, tất cả không khả năng, ai có thể nói rõ ràng.

Cấm khu chi chủ thở dài.

- Bọn chúng mang về là ai?

Thạch Hạo hỏi thăm chó con nhỏ, ra hiệu Lôi Linh cái hướng kia.

- Lôi Đế!

Chó con nhỏ vẻn vẹn hai chữ, nói ra trên chiếu cái kia thân phận của cổ thi hài.

- Đúng rồi.

Thạch Hạo giật mình, âm thầm nhẹ gật đầu, cũng chỉ có Lôi Đế, không có gì ngoài hắn bên ngoài, còn có người nào có thể cho Lôi Linh như thế cực kỳ bi ai.

Cứ việc, hắn không biết Lôi Linh nhất tộc từng đi theo Lôi Đế, nhưng là, thông qua Lôi Linh thôn phệ lôi đình, lấy thiểm điện làm thức ăn, cũng có thể suy đoán ra, bọn chúng tất nhiên cùng Lôi Đế có đại nhân quả.

- Là người kia a, đáng tiếc, tiềm lực của hắn thực sự không gì so sánh nổi, xem như tráng niên mất sớm.

Cấm khu chi chủ thở dài.

Thủy tinh xương đầu, kim sắc xương chưởng, nhỏ máu ánh mắt, cái này ba cái lão yêu quái vật lại chưa từng nghe nói tới Lôi Đế chi danh, bởi vì bọn hắn ba cái nhà niên đại quá cổ xưa.

Lôi Đế, khống chế lôi trì, chủ chưởng sát phạt, năm đó danh xưng có tiềm lực nhất mới xuất hiện cường giả, là Thập Hung bên trong người trẻ tuổi nhất.

Hắn là Thập Hung một trong, chính là bởi vì tiềm lực to lớn, cho nên được xưng Lôi Đế, bằng không, ai dám có loại này xưng hào?

Đáng tiếc, cũng chính bởi vì bất phàm của hắn, hậu kình kinh người, tao ngộ dị vực Bất Hủ chi vương toàn lực diệt sát, quá sớm chết trận.

Bởi vì, hắn nắm giữ chính là lôi đình, danh xưng thay trời chấp pháp, thể hiện trời xanh ý chí, chân chính để hắn trưởng thành đến cuối cùng, xưng

vương làm tổ lúc, các phương đều sẽ kiêng kị.

Cho nên, Bất Hủ chi vương không chỉ một người đi phục kích, làm hắn chết thảm sa trường.

Không ai từng nghĩ tới, đám kia Lôi Linh thực sự trung thành tuyệt đối, Đệ nhất lại Đệ nhất, thủy chung đang tìm kiếm Lôi Đế di hài, cuối cùng quả thật tìm được.

Đám này Lôi Linh biết nơi này, cuối cùng không biết có phải hay không là bọn chúng thành tâm cảm động càn khôn, mở ra hư không khe hở, làm chúng nó tiến vào hang cổ.

- Lôi Đế trên người tinh huyết đều là mất, sức sống bị tuyệt diệt, không có một khối Thần Hồn mảnh vỡ lưu lại, nhất định biết thất bại.

Chó con nhỏ nói ra.

Cái này ngàn năm qua, hắn thấy rõ.

Thạch Hạo nghe vậy, thở dài một hơi, hắn có được Lôi Đế truyền thừa, còn từng từng chiếm được một kiện tàn phá áo giáp, cũng coi là không nhỏ nhân quả.

Thạch Hạo đi tới, chứng nhận tế bái, đây là Thập Hung một trong thi thể, danh xưng Lôi Đế, vốn là một cái kinh tài tuyệt diễm thiên kiêu!

Mấy trăm đầu Lôi Linh, ánh mắt nhu hòa một chút, những sinh linh này thực sự rất trung tâm, một mực tại thủ hộ cỗ thi thể này.

Cấm khu chi chủ lắc đầu, không có tinh huyết, không có một chút Thần Hồn ấn ký, ở chỗ này cũng không hiệu quả.

- Trừ phi đem cỗ thi thể này chôn ở nơi này, từ thi Thông Linh, đến nơi này thai nghén, vô tận tuế nguyệt sau có lẽ có thể xuất hiện một cái cường giả cái thế.

Cấm khu chi chủ nói ra.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1890: Hắn Hóa Thiên Cổ

- Nơi này đến tột cùng như thế nào, thực có thể Luân Hồi sao?

Thạch Hạo muốn biết.

Y theo cấm khu chi chủ giảng thuật lời nói đến xem, nơi này thông thiên, thông cổ kim, quả là một chỗ tạo hóa chi địa, có ngoại nhân khó có thể lý giải được kỳ dị.

- Cổ quái tại hang động chỗ sâu nhất.

Chó con nhỏ lau đi nước mắt, phía trước dẫn đường, xuyên qua sương mù hỗn độn, nhìn lấy Vạn Vật Mẫu Khí tràn ngập, Thạch Hạo hít sâu một hơi, hấp thu nơi đây tiên khí.

- Chính là chỗ đó!

Chỗ sâu nhất, có 1 gian thạch thất, chỉ có dài một trượng, nơi đó rất đơn sơ, không có cái bàn, không có tinh mỹ trang sức, chỉ có thô ráp vách đá.

Đương nhiên, đây một trượng trong thạch thất Hỗn Độn cùng tiên khí càng thêm nồng đậm, mang theo không hiểu ba động.

Chính là cái này địa phương? Thạch Hạo sắc mặt bình tĩnh, nơi này căn bản nhìn không ra cái gì, hắn muốn tới gần, đi xem rõ ngọn ngành.

Có thể là chó nhỏ nhỏ lại giật nảy mình, lớn tiếng ngăn cản, thực sợ hắn không có chuẩn bị sẵn sàng mà tùy tiện trở ra xuất hiện vấn đề lớn.

- Ta chưa cảm nhận được nguy cơ.

Thạch Hạo nói ra.

- Nơi này mười phần quỷ dị, một khi đi vào, liền có thể mang ý nghĩa biến mất, không biết người ở phương nào, có khả năng như vậy vĩnh viễn mê thất, tìm không được đường về.

Thủy tinh xương đầu mở miệng.

- Quả là, chính là chỗ này!

Cấm khu chi chủ nói ra.

Giờ này khắc này, thủy tinh xương đầu, kim sắc cốt chưởng, nhỏ máu ánh mắt đều sớm đã thức tỉnh, phát ra mông lung quang huy, đối với cái kia một trượng thạch thất vô cùng e dè.

- Đến tột cùng sẽ như thế nào?

Thạch Hạo hướng cấm khu chi chủ thỉnh giáo.

- Tại Tiên Vương đang lúc, có 1 bản truyền thuyết, nơi này có thể thông cổ kim, kinh lịch vô tận tuế nguyệt, cũng có người nói, có thể được thấy tương lai.

Cấm khu chi chủ nói ra.

Trên thực tế, đến nơi này sau hắn cũng không thể toàn bộ nói rõ, năm đó cũng chỉ là đã nghe qua một số bí mật, hôm nay tới nơi này có cực lớn mạo hiểm thành phần.

Chó con nhỏ đem Vô Chung Tiên Vương tinh huyết bỏ vào sau tình huống tinh tế giảng thuật, nâng lên cái kia huyết dịch phảng phất động đến tuế nguyệt trường hà, cái kia tuế nguyệt dòng sông như ẩn như hiện.

Thạch Hạo bắt đầu làm chuẩn bị, phải vào thạch thất.

Cấm khu chi chủ có chút không bình tĩnh, nói:

- Năm đó ta cùng người cùng nhau thôi diễn, cho rằng nơi này có thể

sống Luân Hồi, nếu thật sự là như thế, cái kia chính là đối với ngươi lớn nhất một phần hậu lễ.

Đây là hắn chờ mong, sở dĩ mạo hiểm mang theo Thạch Hạo tới nơi này, liền quả là hy vọng có thể đạt được loại này quà tặng.

Hiện tại Thạch Hạo thiếu nhất cái gì?

Đại thế đến, huyết cùng tội loạn muốn mở ra, nhưng hắn lại sinh không gặp thời, còn không có chân chính trưởng thành, cấm khu chi chủ lo lắng, vạn nhất Đại Thanh Toán bắt đầu, dù là Thạch Hạo tư chất ngút trời cũng không đáng chú ý.

Bởi vậy, cấm khu chi chủ mang theo hắn tới nơi này làm liều một phen!

- Kinh văn âm thanh lại vang lên, đang kêu gọi ta đi vào, hết thảy cơ duyên cùng nguy cơ đều ở nơi này!

Thạch Hạo nói ra.

Hắn hóa tự tại **, ở trong cơ thể hắn vang lên, vô cùng rõ ràng, giống như là cùng đây thạch thất dẫn phát cộng minh.

Ngày xưa, hắn tại Biên Hoang từng giương ra hắn hóa tự tại ** vô thượng uy năng, rung động dị vực các lộ cao thủ, nhưng là, trong quá trình ấy, cũng là bị động.

Hiện tại, kinh văn kia như là nước chảy, từ trong lòng hắn lưu lững lờ trôi qua, mỗi một câu, mỗi một đoạn, đều là như thế rõ ràng, khắc tại đáy lòng.

- Đây hoàn chỉnh kinh văn xuất hiện, bị ta nắm giữ nơi tay rồi?

Thạch Hạo rung động.

Trước kia mặc dù nghe được kinh văn âm thanh, nhưng lại quả là mơ hồ, hiện tại chữ chữ rõ ràng, lạc ấn tại sâu trong thức hải, tựa như quả là tại đối

với một mình hắn tụng kinh.

- Một giọt máu!

Thủy tinh xương đầu mở miệng, trong hốc mắt ánh lửa dâng lên, nhìn chằm chằm Thạch Hạo mi tâm, hắn rất là giật mình.

Những người khác cũng đều ngẩng đầu, thấy được dị thường.

Trên trán Thạch Hạo, có một giọt máu hiển hiện, chiếu rọi ra chư thiên, mang theo hùng vĩ khí tức, đơn giản giống như là đang khai thiên tích địa, sau đó phát ra âm thanh, vang lên ầm ầm.

- Lại xuất hiện!

Thạch Hạo chấn kinh, chính hắn cũng có cảm giác, lần nữa cảm ứng được giọt máu kia.

Ngày xưa, sở dĩ có thể thi triển hắn hóa tự tại **, tại Biên Hoang cùng dị vực vô thượng cường giả đối kháng, cũng là bởi vì giọt máu này nguyên nhân.

Giọt máu này, đến từ một ngụm nhuốm máu Vạn Vật Mẫu Khí tiên Kim Đỉnh, quả là từ nó phía trên lấy được.

Mà chiếc kia đỉnh, từng tại đế quan ngoại xuất hiện, còn từng có một cái sinh linh đạp đỉnh mà đến, đại chiến dị vực Bất Hủ Chi Vương!

Về sau, Thạch Hạo hiểu rõ đến, giọt máu kia kỳ thật không thuộc về chiếc kia đỉnh, nhưng là cơ duyên xảo hợp, bám vào ở trên, nó quả là một giọt thần bí cổ huyết, xuyên qua tuế nguyệt trường hà, tuyên cổ trường tồn.

- Đế lạc niên đại cổ huyết!

Y theo Biên Hoang đại chiến lúc Thạch Hạo tự mình cảm thụ, cùng đạp đỉnh vô thượng cường giả chỉ tự phiến ngữ, cấm khu chi chủ tổng hợp sau làm ra loại này phán đoán.

Oanh!

Thạch Hạo thân thể không tự chủ được động, hắn bước lên phía trước, tiến vào một trượng trong thạch thất.

Trong tích tắc, thân thể của hắn mơ hồ, ở chỗ này run rẩy kịch liệt, không ngừng lay động, phảng phất đứng không vững.

Hắn hóa tự tại **, hắn kinh văn âm thanh càng phát hùng vĩ, chấn Thạch Hạo hai tai vang lên ong ong, triệt để nhớ kỹ tại trong lòng.

Nhưng là, kinh văn âm thanh còn là không dứt, một mực chấn động, cùng thạch thất cộng minh, liền quả là cấm khu chi chủ mấy người cũng nghe được một loại nào đó Thiên Âm, phi thường giật mình.

Oanh!

Đột nhiên, Thạch Hạo thân ảnh từ nơi này biến mất, cái này khiến chó con nhỏ giật mình mở to con ngươi, ở chỗ này tìm kiếm.

Cấm khu chi chủ im lặng, có hi vọng thành công sao? Nếu là thành, cái kia chính là Thạch Hạo lớn nhất cơ duyên, nghênh đón hắn dày nặng nhất một món lễ lớn.

Nếu là thất bại, như vậy thì có thể có thể tử vong, từ nay về sau thế gian không hiện!

- Cùng ngày sau thân hãm hắc ám Đại Thanh Toán bên trong, không bằng hôm nay mạo hiểm chém giết, kiếm một phần nội tình.

Cấm khu chi chủ thăm thẳm nói ra.

- Hắn đi nơi nào, thực thông suốt cổ kim, biến mất tại tuế nguyệt trường hà trúng sao?

Chó con nhỏ kêu to.

Thủy tinh xương đầu, kim sắc cốt chưởng, nhỏ máu ánh mắt đều đang trầm mặc lấy, nhìn chằm chằm thạch thất, bọn họ tại suy nghĩ, đang suy đoán, bây giờ Thạch Hạo ra sao.

- Xoẹt!

Sau đó không lâu, thạch thất sinh ra dị tượng, vẫn như cũ mông lung, Hỗn Độn chiếu sáng diệu, Tiên Vụ nồng đậm, tại trên vách đá xuất hiện một số dấu vết.

Đó là cổ xưa nhất cùng thô ráp khắc đá, quá mơ hồ, không phải rất rõ ràng, thuộc về cổ nhân lưu lại!

- Tự đế lạc trong năm bắt đầu, vô tận tuế nguyệt trưởng cầu, thuộc về không biết mà xa xôi thời đại, thế mà hiện ra dấu vết.

Cấm khu chi chủ hóa thành một cái bạch y nam tử, thần sắc trước nay chưa có ngưng trọng!

Trước kia, cái kia vách đá thô ráp, căn bản không có dấu vết gì.

Hiện tại Thạch Hạo trở ra, thế mà xảy ra biến hóa, hiện ra ngày xưa lạc ấn.

Cái kia là một bộ pha tạp lịch sử bức tranh, giảng thuật đế hạ thấp thời gian thay mặt mơ hồ chuyện xưa, nhìn không rõ ràng, nhưng là có thể nhận biết, cái kia là như thế nào tàn khốc đại thế giới.

Có lẽ, đế từng tồn tại thế gian, đại chiến không ngừng, sau đó vẫn lạc.

Đế hạ thấp thời gian thay mặt, thời đại kia lấy tên này, thực tế quá mẫn cảm, muốn không khiến người ta làm ra loại phỏng đoán này đều không được.

- Nếu có đế, tuyệt không phải thế gian đế.

Thủy Tinh Cốt đầu mở miệng yếu ớt.

Oanh!

Một trượng thạch thất kịch chấn, cái kia thô ráp khắc đá đang biến hóa, phảng phất tại giảng thuật ngày xưa chuyện xưa.

Bọn họ rất nhớ thấy rõ, nhưng cuối cùng chỉ có thể nhìn cái mơ hồ hình dáng.

- Tuyệt đối không nên nói cho ta biết, đây là đang giảng thuật Luân Hồi chuyện xưa, mà không có Luân Hồi người!

Chó con nhỏ mang theo tiếng khóc nức nở, vô cùng gấp gáp, nhìn chằm chằm vách đá.

- Quả là hắn!

Thủy tinh xương đầu thất thố, nhìn chòng chọc vào thô ráp vách đá hình chạm khắc.

Nơi đó đang diễn dịch, đang biến hóa, bọn họ rốt cục nhìn thấy một chút cảnh tượng, thấy được một cái người quen, tại vách đá cầu bên trong cố sự bên trong hiển hiện.

- Hoang!

Chó con nhỏ kêu to.

Cấm khu chi chủ trong đôi mắt lưu động sáng chói hào quang, hắn cũng đang ngó chừng nơi đó, hoàn toàn chính xác, thô ráp trên vách đá xuất hiện Thạch Hạo thân ảnh, tại chuyện xưa bên trong diễn dịch.

- Làm sao có thể, đế hạ thấp thời gian thay mặt tại sao có thể có thân ảnh của hắn?!

Chó con nhỏ giật mình vô cùng, không thể tin được.

Cùng lúc đó, Tiên Vực, bàn trong vương thành.

Bàn Vương ngồi tại động phủ chỗ sâu nhất, con ngươi như cái kia Vũ Trụ Tinh Không thâm thúy, cầm trong tay một cây sợi tóc, đó là Thạch Hạo, đang thôi diễn!

Tại hai mắt của hắn bên trong, có Vũ Trụ sinh diệt cảnh tượng, có tuế nguyệt trường hà lao nhanh thanh âm, mười phần doạ người!

Xoẹt!

Trong tay hắn cây kia sợi tóc, không bị khống chế, đốt đốt lên, hóa thành tro tàn.

Bàn Vương hai mắt càng phát kinh khủng, thăm thẳm thở dài, nói:

- Hắn đã không tại đương thời, không thuộc về bây giờ bộ này cổ sử!

Đây là Thạch Hạo rời đi Bàn Vương trước phủ, hắn lặng yên vào tay một cây sợi tóc, lúc này thôi diễn qua đi, cho ra loại này kết luận.

Trong cổ động, một trượng trong thạch thất.

Thô ráp trên vách đá, Thạch Hạo thân ảnh không ngừng hiển hiện, những năm tháng ấy bên trong, có dấu vết của hắn, thân ảnh của hắn!

- Hắn hóa tự tại, hắn hóa thiên cổ, chuẩn bị cho ta, cũng hoặc làm giá y, cuối cùng có một ngày, ta sẽ trở lại...

Giờ khắc này, chó con nhỏ rùng mình, nó nghe được âm thanh nào đó, ở chỗ này quanh quẩn, rất phiêu mịt mù, rất xa xăm, giống như là vượt qua thiên cổ.

Cấm khu chi chủ, thủy tinh xương đầu các loại, cũng là hai mắt thần quang tăng vọt, nhìn chằm chằm trong thạch thất, nhìn lấy cái kia thô ráp vách đá.

Sau đó, bọn họ thấy được một giọt máu, tại trên vách đá chảy xuôi, chiếu rọi chư thiên, lạc ấn tuyên cổ tuế nguyệt, tang thương cổ ý, muốn đoạn tuế nguyệt trường hà.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1891: Không Thuộc Về Đương Thời

Thanh âm kia phiêu miểu, nhưng lại chân thật, hắn hóa thiên cổ, đây là sao mà nghe rợn cả người đích thủ đoạn?

Lại để cho người giật mình, mấy nghi tại trong mộng cảnh!

Cái kia nhỏ máu rất sáng chói, chiếu rọi Chư Thiên vạn đạo, đoạn hạ tuế nguyệt Trường Hà, lạc ấn cổ kim ở giữa, dọc theo thô ráp thạch bích hướng phía dưới chảy xuôi, lệnh Hỗn Độn sụp đổ.

Tiểu Cẩu Tể rút lui, không tự chủ được, nó toàn thân bộ lông đứng đấy, quả thực kinh hãi rồi, còn sống linh "Hắn hóa thiên cổ", đây là cực độ làm cho người ta sợ hãi sự tình.

Cái kia sinh linh là muốn tung hoành thiên cổ, mất đi hết vô cùng tuế nguyệt, hay là mặt khác?

- Từ cổ chí kim triền miên nay, đều là hắn biến thành sao?

Thủy tinh đầu lâu cũng nâng lên một loại cái nhìn, tắc thì càng thêm khủng bố rồi, ý nghĩ này không thể lên, bằng không thì vô cùng dọa người.

Cấm khu chi chủ lắc đầu, cái kia không thực tế!

Một cái kỷ nguyên lại một cái kỷ nguyên chìm nổi, hắn hóa thiên cổ, nếu là phỏng đoán xuống dưới, có rất nhiều diệu nghĩa, ẩn chứa cực hạn đại khủng bố, thật đúng không thể đi mảnh cứu.

Nói cách khác, quá mức đáng sợ!

Thô ráp thạch bích, thời khắc đó đồ hiển hiện, như cùng một bộ trầm

trọng lịch sử họa quyển, trải ra ra, ở đằng kia nhỏ máu chiếu rọi, không hề mơ hồ, dần dần rõ ràng.

Bọn hắn có thể chứng kiến cái kia đoạn tuế nguyệt ghi lại, có văn tự, có khắc đồ, tuyên khắc lấy tang thương, đó là tuế nguyệt lắng đọng!

- Làm sao có thể, hắn sinh ra đời tại Đế Lạc thời đại?

Tiểu Cẩu Tể trợn mắt há hốc mồm, linh hồn đều cảm thấy rét run, khó mà tin được, gắt gao chằm chằm vào thạch bích.

Vậy đơn giản đường cong, tục tằng Họa Phong, phi thường nguyên thủy, ghi lại việc ngày xưa, phát sinh ở vô cùng tuế nguyệt trước.

Một cái còn trẻ năm, theo Đại Hoang trung đi ra...

Hắn do nhược mà cường, không ngừng lột xác, tại nhân đạo trong lĩnh vực, từng bước một phát triển, hắn quyết chiến tại đại thế, tắm rửa bầy địch chi huyết, đạp ra con đường của mình, kiên định về phía trước.

Hoang, đó là thân ảnh của hắn, khắc sâu tại thô ráp trên thạch bích!

Sao sẽ như thế, thực sự Luân Hồi ấy ư, hắn là thời đại kia sinh linh?

Hay là nói, hắn là từ nơi này về tới Đế Lạc thời đại? Còn sống Luân Hồi.

Thế nhưng mà, một cái sinh linh chân thân có thể nào tới gần chỗ nào? Quanh năm suốt tháng sống tại đâu đó, hội nhiễu loạn tuế nguyệt Trường Hà, cải biến đi qua, Càn Khôn đem đại liệt!

Đi qua đã qua đời, không thể cải biến.

Tựu là vô thượng Tiên Vương, dù là khả dĩ ngược dòng tìm hiểu thời gian dài sông, nhìn xa tương lai, nhưng cũng chỉ là khách qua đường, chân thân không thể lâu dài hàng lâm, càng không thể sửa đổi bất luận cái gì Nhân Quả.

Ai có thể nhiễu loạn tuế nguyệt, ai có thể thân thể trở lại quá khứ, cũng cùng cái kia cả đời sinh linh cùng xuất hiện, cũng bị kỷ làm bản sao?

Cái này không thực tế, nhiễu loạn quá nhiều, Nhân Quả quá lớn!

Tiên vực, Ngao Thịnh vương thành.

Giờ khắc này, Ngao Thịnh Tiên Vương đang tại suy diễn, ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, Hỗn Độn khí phập phồng, như là đại dương mênh mông mênh mông cuồn cuộn, bao phủ Tiên Vương động phủ, lại để cho ức vạn dặm Tinh Không đều rất nhỏ run rẩy một chút.

Phương pháp lực cái thế, không gì so sánh nổi.

Nhưng hiện tại, hắn mặt không biểu tình, một đôi mắt thâm thúy dọa người, dần dần như là hai phần hắc động, hấp thu Chư Thiên Đại Đạo mảnh vỡ, pháp tắc rủ xuống, đưa hắn ba lô bao khỏa.

- Không tại ở kiếp này, từ nơi này bộ cổ sử trung biến mất.

Hắn lạnh lùng tự nói.

Trong cổ động, một trượng trong thạch thất.

Trên thạch bích nguyên thủy dấu vết, không ngừng hiện ra, giảng thuật ngày xưa chuyện xưa.

- Hắn cùng hắc ám Chân Long tộc chống lại rồi, giết thật thê thảm liệt, một mình đại chiến nên tộc hơn mười người cường giả...

Thạch thất bên ngoài, mấy người đều đang ngó chừng, nhìn xem trên thạch bích đáng sợ ghi lại, như là tại kinh nghiệm lấy một người từng đã là tuế nguyệt cùng với hắn hỉ nộ ái ố.

- Đồ tể!

Cấm khu chi chủ sắc mặt biến rồi, đồng tử gấp gáp co rút lại, hắn theo

như lời cái kia hai chữ, nghe buồn cười, nhưng lại đang mang trọng đại, có thể nói kinh thiên.

Hắn cùng với thủy tinh đầu lâu, kim sắc cốt chưởng đợi ba cái lão yêu quái đã từng đàm và qua, đề cập tới mấy cái sinh linh, đem một cái phân đất phong hầu tại sáu gốc Bất Tử tiên dược bên trong đích sinh linh đùa giỡn xưng là bán thuốc giả, đem một cái chém giết thế gian chư địch, hoành đẩy thiên hạ không đối thủ lãnh khốc cường giả gọi đồ tể.

- Niên khinh thời đại đồ tể, hắn quả nhiên là Đế Lạc thời đại sinh linh, là cái kia thời kì tu sĩ!

- Đó là thiếu niên đồ tể, tại thời đại kia cùng Hoang chống lại rồi!

Đáng tiếc, căn cứ thô ráp trên thạch bích ghi lại, hai người từng có giằng co, nhưng là cũng không có quyết nhất tử chiến, tựu như vậy bỏ lỡ.

- Có chút tiếc nuối, thật muốn nhìn một cái đồ tể còn trẻ lúc mạnh bao nhiêu, rõ ràng chưa cùng Hoang quyết đấu, chưa từng huyết chiến!

Hơn nữa, đồ tể đã đi ra cái kia một đại giới, từ nay về sau biến mất.

Trên thạch bích, một mảnh dấu vết biến mất, một cái khác một lát đồ sẽ hiển hiện, giảng thuật thiên cổ hưng suy sự tình.

Cấm khu chi chủ bọn người lược qua mặt khác, chỉ nhìn cùng Hoang có quan hệ ghi lại.

- Hắn tru sát trời xanh nhất mạch tám tử!

Kim sắc cốt chưởng phát ra thần thức chấn động, như vậy thở dài.

Cái gọi là trời xanh nhất mạch, đương thời sớm đã không thể cách nhìn, nhưng có thể tại rất nhiều cái kỷ nguyên trước kia, cái kia nhưng lại vô thượng chủng tộc, huyết mạch cường đại đến không thể tưởng tượng.

Nói cách khác, tại sao cảm dĩ trời xanh là tộc tên?

- Hắn chém rụng Khai Thiên Thần Chích một hệ mười ba vị nhân tài mới xuất hiện!

Thủy tinh đầu lâu động dung, ngưng mắt nhìn thạch bích, chứng kiến một đoạn huy hoàng cổ sử, thấy được một người tuổi còn trẻ đáng sợ chiến tích.

Một tờ lại một tờ lịch sử văn chương bị mở ra, một đoạn lại một đoạn tuế nguyệt lưu chuyển, Đế Lạc thời đại, chỗ đó có Hoang thân ảnh.

Lúc này, Thạch Hạo ở phương nào?

Xuất hiện ở cái thế giới này lúc, hắn từng phát mộng, kinh nghiệm nhiều năm sát phạt, tỉnh táo lại.

Đây là một cái bất đồng thế giới, cũng là một cái đáng sợ thế giới, từng nghe đến Tiên Vương hô quát thanh âm, đã từng gặp đầy trời Tiên Vương huyết rơi, hủy diệt ức vạn dặm thổ địa.

Hắn từng suýt nữa bị Huyết Vũ xối ở bên trong, cửu tử nhất sinh, né qua tai hoạ ngập đầu.

Thời đại này thật đáng sợ, chinh phạt không ngừng, vạn tộc lại nói, đây là một cái khó có thể tưởng tượng huy hoàng đại thế.

Nhưng là, theo có một ngày đến, thiên Băng rồi, Chư Thiên cao thủ quyết chiến, hủy diệt rồi cân đối, vạn vật gặp nạn.

Thịnh Thế kết thúc, vô thượng cao thủ cũng không trông thấy.

Đồng nhất ở giữa, Thiên Địa đi vào mạt pháp thời đại.

Hơn nữa, cái này thế giới khô héo rồi, cùng mặt khác giới thông đạo bị cắt đứt rồi, không thể vãng lai, như vậy tuyệt Thiên Địa Thông.

Thạch Hạo đờ đẫn, mạt pháp thời đại sơ lâm, lại để cho hắn nghĩ lầm về

tới cửu thiên thập địa.

Cái này đoạn tuế nguyệt quá dài dằng dặc, trên đời mênh mông, sở hữu tất cả sinh linh cũng không nhận ra, không có một cái nào cố nhân.

Hắn biết nói, bản thân không tại cửu thiên thập địa, mà là đang một cái khác khoảng cách không, chỉ có thể tiếp nhận sự thật.

Trước kia lúc, hắn cho rằng đây chỉ là khảo nghiệm, tại là một loại tiểu trong thế giới, sớm muộn gì có thể tìm được lối ra.

Thậm chí, hắn đã từng hoài nghi, cái này có thể là huyễn cảnh, là một loại khảo nghiệm, cuối cùng muốn phá vỡ sương mù, quay trở lại.

Nhưng là kết quả là, hắn giật mình phát hiện, đoán nghĩ lầm rồi, trực giác nói cho hắn biết, cái này Càn Khôn thật sự, mạt pháp thời đại đã đến.

Đây là một cái Đại Thế Giới, thật sự không thể lại thực.

- Hết thảy đều là chân thật, ta lầm rơi phương nào?

Tiếp được ở bên trong, Thạch Hạo đã trầm mặc.

Hắn hành tẩu ở cái này phiến thiên địa ở bên trong, tu hành, tìm kiếm chân tướng, ngộ đạo tại mạt pháp thời đại.

Hắn hiểu rõ đến rất nhiều, nội tâm có gợn sóng, có suy đoán, nhưng là, tại thế gian này hắn có thể hướng ai kể ra?

Đây hết thảy, hắn chỉ có thể vùi dấu ở trong lòng, hắn không thuộc về thời đại này, nhưng lại cùng nó sinh ra cùng xuất hiện, không uổng huyễn, đang tại chân thật phát sinh.

- Hắn hóa thiên cổ, đem ta hóa tới rồi sao?

Thạch Hạo chỉ có tu đạo, thế nhưng mà, cái này đoạn tuế nguyệt thật đúng gian nan, tại đây đi vào mạt pháp thời đại, trấn áp đương thời sinh linh,

không người có thể thành tiên.

Thời gian chảy xuôi, tuế nguyệt Vô Tình, nhoáng một cái tựu là chín ngàn năm!

Hắn đã không hề tuổi trẻ, chân thật tuổi tác đã qua vạn năm, cái kia tinh thần phấn chấn phồn vinh mạnh mẽ trạng thái tại mạt pháp trong năm, gian nan nhất thời đại, có thể nào bảo tồn?

Thạch Hạo lưỡng tóc mai hoa râm, cao chót vót tuế nguyệt mất đi, hắn sẽ phải đi qua nhân sinh đỉnh phong nhất trạng thái, như cái kia mặt trời đỏ giống như bắt đầu tây nghiêng.

- Ta sẽ ở cái thế giới này chết già sao?

Thạch Hạo trận địa sẵn sàng đón quân địch, tại kế tiếp trong năm tháng, hắn tinh nghiên sở hữu tất cả bí thuật, hoàn thiện chính mình pháp cùng nói, thân thể năm đại bí cảnh càng phát ra sáng chói.

Bất Diệt Kinh, nguyên thủy thực giải, tiên kinh các loại..., đều là hắn sở tu đi cùng tham khảo trọng yếu pháp!

Hắn bảo trụ đỉnh phong trạng thái, thời gian dài đều không có trượt, mặc dù đã tóc trắng rối tung, nhưng sinh sinh lại để cho cái kia huyết khí cường thịnh mấy ngàn năm, mà lúc này hắn đã một vạn mấy ngàn năm.

Huyết khí cuối cùng bắt đầu đi từ từ lỗ lã, đi đường xuống dốc.

Cổ động, thạch thất bên ngoài.

Cấm khu chi chủ bọn người quan sát thô ráp trên thạch bích ghi lại, đều nhàu nổi lên lông mày, Đế Lạc thời đại, đi về hướng mạt pháp ngày, này thiên địa áp chế quá mức khủng bố.

Bởi vì, vừa trải qua một hồi đại chiến, Tiên Vương huyết đều từng trút xuống, trời xanh lên, các loại pháp tắc cuồng bạo, trấn áp sở hữu tất cả vọng

tưởng thành tiên người!

Đây là một cái không có khả năng thành tiên thời đại!

Nói tóm lại, so với đương kim cửu thiên thập địa từng có chi mà đều bị và, càng tăng kinh khủng.

Theo ý nào đó đi lên nói, Đế Lạc thời đại tao ngộ đại kiếp nạn, cái chết cường giả quá nhiều, bọn hắn hóa đạo rồi, trở thành quy tắc một bộ phận, trấn áp cái kia cả đời.

Ai muốn đột phá? Đều muốn qua cái kia một cửa, căn bản không cách nào đánh xuyên qua cái kia vô cùng pháp tắc áp chế!

Đế Lạc, mạt pháp thời đại.

Thạch Hạo từ từ già yếu, cuối cùng một căn tóc đen cũng chuyển trợn nhìn, đã từng Như Ngọc thạch giống như óng ánh da thịt, dần dần xuất hiện không ít thật nhỏ nếp nhăn.

Về sau, máu của hắn khí rốt cục bắt đầu khô kiệt, mà lúc này đây, hắn đã đi vào nhân sinh lúc tuổi già, lúc này, hắn hai vạn bảy ngàn tuổi.

Đến nơi này cả đời, từng đã là thành đạo người, hắn chỗ nhìn thấy qua những cái kia rất mạnh sinh linh, đều sớm đã tọa hóa không biết bao nhiêu năm.

Hắn là một cái cô độc khổ tu sĩ, vốn là không thuộc về tại đây, ngày nay lại nhìn xem đã từng gặp được qua cái kia chút ít cường giả, toàn bộ bụi quy bụi đất về với đất, Thạch Hạo càng phát ra trầm mặc.

Bởi vì, rất nhiều năm trước kia, liền sớm đã không có cùng hắn một cái thời đại tu sĩ, chứng kiến chỉ là xương khô, hơn hai vạn năm trước sinh linh đều sớm đã chết tận.

Mênh mông đại thế, một cái quen biết cũ đều không có.

Thậm chí, những cái kia về sau cường giả, cũng đều đã trước hắn mà tọa hóa.

Đại thế thay đổi, thay đổi không biết bao nhiêu thế hệ!

Huyết khí khô bại, đi vào lúc tuổi già, Thạch Hạo như ngày đó bên cạnh tà dương, dần dần già thay, nhưng dù vậy, hắn cũng nhịn đến ba vạn tái đạo kia cửa khẩu.

Hắn sống quá ba vạn năm, đây không phải Chí Tôn tại mạt pháp thời đại có khả năng có được thọ nguyên.

Cái này ba vạn năm qua, hắn hoàn thiện chính mình Đại Đạo, đạo hạnh không ngừng đạt được rèn luyện, quanh thân không rảnh, toàn thân vô cấu, thực lực càng phát ra khủng bố.

Đáng tiếc, thiên mệnh không tại, thọ nguyên cuối cùng có cuối cùng.

Thạch Hạo sống đến hơn ba vạn tuổi, tánh mạng không nhiều, tóc trắng tuổi xế chiều.

Giờ khắc này, trong lòng của hắn có tiếc, không hiểu ly khai từng đã là Thiên Địa, đi tới nơi này không thuộc về hắn kỷ nguyên, rất nhiều người từ nay về sau rốt cuộc nhìn không tới.

Trước khi chết, cũng không thể lại tương kiến!

Có thể nào cam tâm?

Một ít thân ảnh quen thuộc, hiển hiện trong lòng, lòng hắn có chấp niệm, không muốn "Tán nói ". Ở thiên địa ở giữa!

- Thành tiên!

Thạch Hạo ngửa đầu nhìn lên trời.

Đã đến cảnh giới này, tuy nhiên huyết khí khô héo, nhưng là, hắn đạo

hạnh lại càng phát ra thâm bất khả trắc, tu đạo hơn ba vạn năm, đối với Chư Thiên cảm ứng nhạy cảm đến mức tận cùng.

Hắn thấy được, ở đằng kia Thiên Vũ lên, có một tầng rất dầy trọng màn sáng, những người khác bắt không đến, chỉ có hắn công tham gia (sâm) tạo hóa, một đôi Thiên Mục mới có thể xem rõ ràng.

- Đó là Đại Đạo pháp tắc, là vẫn lạc Chư Thiên Chân Tiên lưu lại, còn có vô thượng cường giả lạc ấn, phủ kín con đường phía trước, xông chi không qua tựu không cách nào thành tiên.

Chỉ có đục lỗ, mới có thể thoát lồng chim!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1892: Nghịch Sống Tám Thế

Mặc dù đã là tuổi già, tóc trắng áo choàng, tánh mạng khô kiệt, nhưng hắn như trước đứng thẳng tắp, một người đứng trên đỉnh núi, ngắm nhìn phương xa, có thể nào cam tâm?

Những năm kia, những người kia, đều xa dần, từng đã là giọng nói và dáng điệu nụ cười, qua lại thăng trầm, tại hắn đục ngầu trong con ngươi hiển hiện.

- Ta muốn niệm tình các ngươi.

Thạch Hạo nói ra.

Thạch Thôn, hỏa rừng dâu, Biên Hoang...

Một khi hướng, một mộ mộ, tuế nguyệt đi xa!

Từng đã là hòn đá nhỏ đã già, năm đó cái tên này truyền khắp thiên hạ, có thể cuối cùng có một ngày, muốn chôn cất tại trong năm tháng, muốn quên đi tại mọi người cựu (ký) ức ở bên trong.

Lúc này ngừng chân, rất khó tưởng tượng, ngày xưa gấu hài tử đã là tóc trắng xoá, tại huyết sắc trời chiều trung than thở, tuổi xế chiều!

Hắn chấp niệm quá sâu, không có khả năng liền phóng hạ, không hiểu đi vào cái thế giới này, phảng phất chặt đứt từng đã là cái kia cả đời Nhân Quả, lâm tọa hóa trước, muốn gặp một người quen cũng không thể.

Đế Lạc mênh mông, đại thế vô cương, nhưng này cùng hắn có quan hệ gì? Thạch Hạo như cùng một cái cô độc U Linh, rời rạc tại hồng trần bên ngoài, trầm mặc, ngưng mắt.

Đại nạn đã đến, Thạch Hạo Luân Hải ở bên trong, xuất hiện một đạo lại một đạo vết rách, đó là tuế nguyệt dấu vết, tánh mạng bàn quay muốn tan rã.

- Trảm!

Hắn một tiếng khẽ quát, một đạo quang hiển hiện, chém về phía chính mình bổn nguyên, muốn đem mục nát phai mờ, muốn đem cái kia vết rách chỗ triệt để phân cách đi ra ngoài.

Như là một cây gặp không may sâu bệnh bệnh cây, kinh nghiệm sấm đánh, thân cây tại Lôi Hỏa trung nổ tung, sụp đổ, mà cái kia rễ cây vẫn còn, chờ đợi tân sinh.

Hắn dĩ thân vi chủng, tinh hoa nhất một điểm bổn nguyên giấu ở đạo loại nội, một thân đạo hạnh cũng ký thác vào nội, Nguyên Thần cũng ngủ đông, ở ẩn trong đó.

Cả tòa Thần Sơn lên, Hỗn Độn khí bốn phía, Thạch Hạo tánh mạng khô cạn, ngã sấp xuống tại đâu đó, rồi sau đó bầu trời lại có mênh mông Lôi Quang trụy lạc, hàng tỉ Lôi Điện hàng lâm.

Đây là cực kỳ không xong sự tình, tại hắn đại nạn tiến đến lúc, rõ ràng còn khiên đưa tới Thiên Kiếp.

Thật lâu về sau, cái kia được xưng chắc chắn Bất Hủ thân thể, bị Bất Diệt Kinh tẩy lễ ba vạn năm thân thể, lúc này tàn phá rồi, ngàn vết lở loét trăm lỗ.

Nhưng là có nào đó biến hóa tại phát sinh, mục nát trung phảng phất có một tia sinh khí tràn ngập.

Tựu như là cái kia lôi kiếp, vốn là hủy diệt chi nguyên, thực sự cất giấu một đường sinh cơ, thai nghén một trì lôi kiếp dịch.

Thạch Hạo bồi hồi tại sống hay chết tầm đó, tại thời khắc này phảng phất thấy được ngày xưa Liễu thần bị trên chín tầng trời vô cùng tiên đạo Lôi

Quang đánh rớt lúc cảnh tượng.

Sau đó, ý thức của hắn tựu mơ hồ, đem làm tại đây yên tĩnh về sau, khắp sơn mạch trở thành bột mịn, hóa thành một mảnh Thâm Uyên, cháy đen vô cùng.

Thâm Uyên cuối cùng, có tinh xương cốt, đều là bị phách rơi xuống cực lớn tinh thể, cũng có cháy đen sinh linh hài cốt, tại đâu đó yên tĩnh bất động.

Mấy năm sau, một điểm sinh khí chảy xuôi, tại cháy đen trong thân thể phát ra, như là một cây sấm đánh mộc, ẩn chứa một điểm sinh cơ, muốn toả sáng sinh ra kỳ tích.

Đón lấy, lúc này sau đích trong vòng nửa năm, sinh khí dần dần dày úc, thẳng đến cuối cùng một đoàn ánh lửa đột nhiên vọt lên, cái kia đoạn cháy đen hài cốt đùng rung động, ở chỗ này sống lại.

Cuối cùng, trên mặt đất tróc ra hạ rất nhiều tàn cốt, càng có rạn nứt xuống màu đen lão da.

Thạch Hạo tân sinh rồi, năm hồi quy nhẹ trạng thái, huyết khí cuồn cuộn, tinh khí thần tràn đầy đến cực đỉnh!

Sống ra đệ nhị thế, chém rụng mục nát, một khỏa đạo chủng tại hắn trong cơ thể tách ra, tinh hoa chảy xuôi, trở về khí lực, tại hắn trong thân thể rất nhiều cửa bị mở ra.

Ở kiếp này, so ở kiếp trước mở ra cửa còn nhiều hơn.

Đó là dĩ thân vi chủng thể hiện, đạo quả càng tiến một bước!

Sống ba vạn năm, tu thành nhân đạo lĩnh vực Vô Địch thân, so ở kiếp trước còn phải có tiềm lực, ưu thế càng lớn!

- Không thể đợi, ta muốn nghịch lấy Thiên Khung thượng Đại Đạo áp chế, nếm thử thành tiên!

Thạch Hạo nói nhỏ.

Đây là một cái phức tạp thời đại, Đế Lạc bị thương nặng, thương Vũ thượng có Chân Tiên pháp tắc bao trùm, có Tiên Vương lưu lại lạc ấn, bao phủ Càn Khôn, ngăn cản hậu thế sinh linh cước bộ.

Cái này đối với Thạch Hạo mà nói, là không xong đích niên đại!

Bất quá, nếu như tại loại này đại trong hoàn cảnh thành công, cái kia thành tựu thật đúng không thể tưởng tượng.

Ở kiếp này, Thạch Hạo xuất ra đi qua một lần, tốn thời gian mấy trăm năm, tìm kiếm trường sinh dược.

Rồi sau đó, hắn liền từ bỏ sở hữu tất cả ý niệm trong đầu, một lòng chỉ nghĩ đến thành tiên, hắn phải đi về, hắn muốn tu thành vô thượng thần thông, có cái thế thủ đoạn, đi hắn nên đi địa phương.

Từng đã là cửu thiên thập địa, đại thanh toán đã bắt đầu sao?

Rất nhiều gương mặt hiển hiện trong lòng, hắn sợ vĩnh viễn mất đi, cuộc đời này sẽ không còn được gặp lại.

Ở kiếp này, hắn thật sự có rất lớn ưu thế, khí lực vô cùng, tu vi nhảy lên tới cực đạo tuyệt đỉnh, so trước kia còn cường đại hơn, đây là hắn lực lượng chỗ.

- Ta muốn hóa thành chiến tiên!

Thạch Hạo thanh âm trầm thấp.

Đời này, bị tiên đạo quy tắc, lạc ấn đợi áp chế, không có cách nào thành tiên, muốn đi thông con đường kia, có thể nói là tại nghịch thế.

Tuế nguyệt như nước, một đi không trở lại!

Thạch Hạo một lần lại một lần trùng kích, không ngừng nếm thử, tương

đương bá liệt, bất kể hậu quả, tựu là muốn hóa thành một chiến tiên!

Đây là trí mạng, quá mức dương cương, dễ dàng bẻ gẫy.

Ở kiếp này, Thạch Hạo sức cùng lực kiệt, cả đời đều tại vượt qua ải ở bên trong, vết thương chồng chất, chưa bao giờ sống khá giả, nếu không có nội tình hùng hậu làm cho người ta sợ hãi, hắn sớm đã vẫn lạc.

Dù vậy, bá liệt thủ đoạn cũng cho hắn đã mang đến đáng sợ tổn thương, tích lũy tháng ngày, thọ nguyên lại muốn khô cạn.

Cần biết, cuộc đời này mới đi qua một vạn tái!

Đối với hắn ở kiếp trước thọ nguyên mà nói, còn xa không có đi đến tới hạn mới đúng.

Mấy chục năm về sau, Thạch Hạo không kiên trì nổi rồi, cơ thể tuy nhiên phát ra cường đại khí tức, nhưng tánh mạng khô kiệt, ở kiếp này hắn phải đi đến cuối cùng điểm rồi.

Hắn lấy ra một cây dược, để vào trong miệng, nuốt chững xuống, đó là hắn ngắt lấy đến Bất Tử tiên dược.

Ở kiếp này, hắn cái đi xa qua cái kia một lần, tốn hao mấy trăm năm, chính là vì tìm kiếm cái này gốc dược.

Đi tới nơi này thế giới ba bốn vạn năm rồi, hắn tự nhiên hiểu rõ ở đâu có đại cơ duyên, có khả năng cất giấu Bất Tử tiên dược.

Đế Lạc thời đại, đại chiến lưu lại ở dưới một cây tiên dược, bị hắn đạt được.

Một đêm này, thần quang xông lên trời, hàng tỉ sợi hào quang bao phủ cái này phiến Đại Hoang, Thạch Hạo toả sáng sinh cơ, lúc này sống lại, do cô quạnh đi về hướng cường thịnh, đoạt lại thanh xuân.

Đáng tiếc, tiến vào mạt pháp thời đại, từng đã là trường sinh tiên dược

đã thoái hóa, hắn dược tính cùng quá khứ đích thần dược tương tự.

Nó không thể trợ Thạch Hạo thành tiên, chỉ có thể lại để cho hắn sống lâu ra cả đời.

Thạch Hạo ba đời mở ra, hôm nay sống quá bốn vạn năm.

Một lòng thành tiên!

Hắn muốn trở về, hắn muốn quật khởi, tại đây hồng trần trung hóa thành một chiến tiên!

Đáng tiếc, thật sự quá gian nan, cường như đá hạo, chưa đủ 500 tái lúc, liền trở thành Chí Tôn, hơn nghìn năm lúc liền bị Chân Tiên coi là có nhân đạo lĩnh vực đế giả, có thể bây giờ lại bị khốn.

Hắn bước không xuất ra một bước kia, không có cách nào thành tiên!

Cái này ba đời, Thạch Hạo sống ba vạn năm, tuy có một cây Bất Tử dược khắp nơi tay, sớm đã sinh trưởng tốt, nhưng là, đối với hắn mà nói vô dụng.

Bất Tử đại dược lại để cho hắn sống lâu cả đời, nhưng là vẻn vẹn dừng ở này, từ nay về sau đối với trường sinh dược liền có kháng tính, bất luận cái gì sinh linh cũng như này, chỉ có như vậy một lần dùng dược kéo dài tánh mạng cơ hội.

Cuối cùng, tại tuyệt cảnh ở bên trong, Thạch Hạo bắt đầu thay máu, luyện cốt tẩy tủy, đổi đi một thân bảo huyết, sở hữu tất cả huyết dịch đều tại hướng ra phía ngoài trôi, hóa thành ánh lửa.

Đây là một lần tiến hóa, không phải tự nhiên mà vậy tánh mạng lột xác, mà là cưỡng ép cho phép, sở hữu tất cả huyết dịch đều bị nhen nhóm, liền cơ thể đều tại đại đạo hỏa quang trung đốt cháy.

Chân Hoàng vang lên, vang vọng trời xanh.

Hắn trong tay nắm giữ Chân Hoàng bảo thuật, nên tộc cái thế truyền thừa tựu là Niết Bàn thuật, hắn tìm hiểu bốn vạn năm, ngày nay dùng cái này muốn sống, cơ hội chỉ có như vậy một lần.

Tắm rửa hỏa diễm, cựu huyết sắp xếp tận lúc, một tiếng mãnh liệt tiên cầm vang lên vang lên, cùng với một tiếng Đại Đạo nổ vang, Thạch Hạo thân thể kịch chấn, trong xương tủy, khí lực nội, máu mới tái tạo!

Hắn thành công rồi, sống ra đệ tứ thế.

Ở kiếp này, tuổi thọ của hắn thập phần sung túc, khả dĩ sống năm vạn sáu ngàn tái!

Tăng thêm Top 3 thế tuế nguyệt, đem làm đệ tứ thế kết thúc lúc, Thạch Hạo đã sống quá chín vạn sáu ngàn trốn tái.

Tại đây đệ tứ thế, dài dòng buồn chán hơn năm vạn tái tánh mạng trong năm tháng, Thạch Hạo không chỉ có khổ tu, nếm thử trùng kích chiến quả tiên vị, vẫn còn tìm hiểu các loại pháp trận.

Đế Lạc thời đại, đại chiến mới chấm dứt, tự nhiên có các loại di tích, thất lạc truyền thừa, Thạch Hạo vơ vét thiên hạ trận đạo sách quý.

Đến cuối cùng, hắn tốn hao hơn năm vạn tái, dụng tâm nghiên cứu, đủ để xưng là trận pháp Vô Thượng tông sư.

Đệ tứ thế kết thúc trước, Thạch Hạo bố trí xuống một tòa kinh thiên động địa đại trận, đem mênh mông ranh giới chín chỗ tạo hóa địa quán thông, dù là chúng cách xa nhau ức vạn dặm, cũng đều bị hắn dùng pháp trận liên lạc với cùng một chỗ.

Hắn xây dựng một tòa vô thượng đại trận, đem bản thân chôn ở trong mắt trận, hấp thu chín đại tạo hóa địa tinh túy.

Hắn như một quả thần trứng, bị thai nghén, bị tẩy lễ, đây là rất nhiều tạo hóa Nguyên Địa, tuy nhiên không phải khắp đại giới toàn bộ, nhưng là đủ

nghịch thiên.

Thạch Hạo tạ này sống ra đệ ngũ thế, như là thần thai lột xác, hắn cởi suốt một trương da người, theo huyết nhục trung bức ra một căn lại một căn lão cốt, tái sinh trở về.

Cứu Cực Thiên Địa huyền bí, dùng pháp trận tụ nạp Tiên Thiên chi tinh, thai nghén tái sinh chi cơ.

Đón lấy, đệ lục thế, đệ thất thế...

Thạch Hạo dùng hết thủ đoạn, còn sống, theo một lần lại một lần lúc tuổi già trung sống lại, rất gian nan, nhưng lại thực hiện.

Mỗi cả đời, hắn thọ nguyên đều tại trên phạm vi lớn tăng trưởng, cái này lại để cho hắn thấy được hi vọng, thấy được phương hướng.

Thành tiên gian nan, Thiên Địa bị phong tỏa, cường như đá hạo, ngày nay cũng không có cách nào đi chính xác Nghịch Thiên.

Nhưng là, hắn cả đời lại cả đời sống sót, có lẽ tựu là lớn nhất Nghịch Thiên chỗ, so với chính thức thành tiên còn muốn đáng sợ!

Tại đi qua, có ai làm được? Một cái kỷ nguyên, có thể sống ra đệ nhị thế sinh linh cũng như phượng mao lân giác giống như rất thưa thớt, có thể sống ra ba đời không nói không có, nhưng cũng chỉ là truyền thuyết, không thể khảo chứng.

Thạch Hạo đã sống ra bảy thế, xưa nay không có.

Cường đại như vậy sinh linh, đều tại khả dĩ thành tiên trong hoàn cảnh, đã sớm thành tiên rồi, ở đâu dùng mệt mỏi dốc sức liều mạng.

Tại Thạch Hạo 40 vạn tuổi lúc, hắn rốt cục sống ra đệ bát thế, huyết khí cuồn cuộn, dương cương khí mười phần, trở lại còn trẻ thời đại, sừng sững lúc này sinh ngọn núi cao nhất.

- Ta không cần cái kia cái gọi là Thiên Địa tán thành, ta cứ như vậy sống sót, có thể so với tiên đạo sinh linh nhược sao?!

Thạch Hạo ngửa mặt lên trời rống to.

Tám thế tích lũy, hắn đạo hạnh cao đã đến bất khả tư nghị tình trạng, nhân đạo lĩnh vực vô cùng địch người, có lẽ cái này đã xem như một tầng khác.

Có Chân Tiên tại trước mắt, như khởi binh thương, hắn cũng dám động tay giết chi.

Nguyên nay đã đứng tại nhân đạo lĩnh vực tuyệt đỉnh, tám thế tích lũy, không thể tưởng tượng, hắn đạo hạnh rõ ràng còn tại tiến bộ, cái này vượt ra khỏi tưởng tượng.

Nếu như còn lấy Chí Tôn đến giải thích Thạch Hạo cảnh giới, đã chưa đủ!

Mặc dù dùng Chân Tiên theo như lời đế giả phong thái để hình dung hắn, cũng hơi có vẻ không đủ.

Nhất là cái này đệ bát thế, hắn thọ nguyên dài dòng buồn chán kinh người, ở kiếp này hắn sống quá đệ cửu vạn cái đầu năm lúc, như trước cường thịnh, không trông có vẻ già thái, mà lúc này hắn tám thế cộng lại đã bị tuế nguyệt tẩy lễ bốn mươi chín vạn năm.

Hơn nữa, tại đây đệ bát thế, hắn thần cảm giác càng phát ra nhạy cảm rồi, bắt đến đi một tí kinh người tin tức.

Hắn từng không chỉ một lần chứng kiến tuế nguyệt Trường Hà, ngồi xem nó lên lên xuống xuống.

Hơn nữa, hắn còn nhìn thấy có một vị lại một vị cường giả, từng ở đằng kia Trường Hà nhìn xa, hoặc ngược dòng tìm hiểu qua lại, hoặc bao quát muôn đời.

- Là hắn!

Có một ngày, hắn càng là tận mắt thấy một đầu toàn thân là huyết Thiên Giác Nghĩ, ở đằng kia tuế nguyệt Trường Hà ở giữa, nhìn hắn một cái.

Thạch Hạo giật mình nhưng, đó là tiểu phụ thân của Thiên Giác Nghĩ, là mười hung bên trong đích tồn tại.

Vẫn còn nhớ rõ, năm đó mở ra Thiên Thần thư viện ở dưới cung điện dưới mặt đất, lần thứ nhất nhìn thấy tiểu phụ thân của Thiên Giác Nghĩ lưu lại lạc ấn lúc, hắn nói từng tại hàng tỉ tuế nguyệt trước, hư hư thực thực nhìn thấy qua Thạch Hạo.

Lúc này, Thạch Hạo khe khẽ thở dài, đã là hiểu rõ.

Đệ bát thế, Thạch Hạo nhảy lên tới có khả năng sừng sững ngọn núi cao nhất, khả dĩ hoành đẩy thiên hạ.

Lúc này, hắn cảm thấy dù là đi đi ngược chiều phạt tiên, cũng không có vấn đề, cái này không riêng gì một loại cường đại tự tin, còn không hề có thể đo lường được thực lực!

- Ta muốn trở về, trở lại thuộc về của ta thời đại...

Thạch Hạo tự nói.

Hắn tìm tới chính mình đường, không cần cái này Phương Thiên địa chỗ tán thành quả vị, tựu là như vậy nghịch thế sống sót, hắn sớm muộn gì tựu là tiên!

Hắn đang lo lắng, không biết đại thanh toán phải chăng đã bắt đầu, chỗ nhận thức những ngững người kia hay không chết già tại tuế nguyệt ở giữa.

Bất đồng kỷ nguyên, bất đồng thế giới, liên quan đến đã đến tuế nguyệt, ai có thể nói thanh đến cùng chuyện gì xảy ra.

- Tha Hóa Tự Tại Đại Pháp...

Thạch Hạo lại một lần nữa vận chuyển, suy diễn cái môn này đại pháp, năm đó có thể tới nơi này cùng phương pháp này có quan hệ, cùng cái kia chỗ thạch thất có quan hệ, qua nhiều năm như vậy hắn thường xuyên đo lường được.

- Ừ?

Trong lúc đó, hắn cảm thấy được dị thường!

- Muốn thời tiết thay đổi, ta có thể trở về hả?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1893: Trở Về

Không hiểu khí tức lưu chuyển, Thạch Hạo đứng ở chỗ này, ở cái địa phương này ẩn cư mấy chục vạn năm, thật sự khả dĩ đã đi ra sao?

Hư không mơ hồ, tại vặn vẹo, hắn thấy được một tòa thạch thất, ngay tại cách đó không xa, có chút mơ hồ, khả dĩ chứng kiến có lẽ đúng là hắn năm đó đi vào thạch thất.

Cái kia thô ráp trên thạch bích có một giọt huyết chảy xuống, đúng là cái kia tích thần bí cổ huyết.

Hắn hóa tự tại **, quả nhiên thần bí khó lường, đây là hắn hóa thiên cổ, hay là đại mộng một hồi?

Thạch Hạo phân không rõ, có chút không rõ ràng cho lắm.

Hắn đi thẳng về phía trước, bất quá, tại tới gần lúc, hắn lại thấy được thạch thất vặn vẹo, còn có một con đường, lại là thông hướng một mảnh mồ mả!

Cái kia là địa phương nào?

Thạch Hạo kinh ngạc, tiếp giáp thạch thất, có một mảnh màu đỏ sậm nghĩa địa, đại mộ một tòa lại một tòa, chôn cất lấy không biết thân phận gì sinh linh.

- Hắn hóa tự tại, ta cuối cùng hội trở về...

Như ẩn nếu không, Thạch Hạo đã nghe được đạo này thanh âm, tại đây Đế Lạc thời đại trong trời đất quanh quẩn, tại cách đó không xa mơ hồ trong thạch thất tiếng vọng, lại đang cái kia đồng dạng mông lung nghĩa địa trung

truyền ra.

Thạch Hạo về phía trước cất bước, đạp vào đường về lúc, trong lòng có cảm giác, không hiểu dị động, hắn hướng về kia phiến nghĩa địa mà đi.

Thời gian mảnh vỡ bay múa, quang âm như nước, tại đây hào quang sáng lạn, quang vũ dày đặc, thập phần thần bí, bao phủ khắp bãi tha ma.

- Như là táng sĩ tê cư đấy, nhìn xem có chút quen mắt.

Thạch Hạo tại tới trước trong quá trình, nhẹ giọng tự nói.

Oanh!

Đột nhiên, hắn thấy được một miệng rương, không phải vàng không phải đá không phải mộc, chất liệu đặc thù, chiếu rọi ra cửu sắc vầng sáng, sáng lạn đến lại để cho Chư Thiên đều thất sắc.

- Khởi nguyên Cổ Khí!

Thạch Hạo đồng tử co rút lại, hắn đã từng nhìn thấy qua, cùng Tam Tạng, thần minh cùng đi qua chôn cất địa một tòa Hắc Ám dưới vực sâu, đã từng gặp cái này rương thể.

Nó tách ra cửu sắc, hào quang sáng chói!

Thạch Hạo đi về phía trước, đem làm hắn chính thức đi ra khỏi lúc đến, thương hải tang điền, cái gì đều biến mất.

Thiên Địa yên tĩnh, tại đây không một tiếng động.

Cổ mộ không thấy rồi, khởi nguyên Cổ Khí từ lâu tung tích mịt mù nhưng.

Đây là nơi nào? Thạch Hạo nhìn xem, cảm thấy phi thường quen thuộc.

Sau đó, thân thể của hắn chấn động, đồng tử mở to, quả thực khó có thể

tin, vậy mà đã đến cái chỗ này, không tại tiên vực sao?

Hắn đã tới tại đây, bên cạnh là Hoang bên ngoài, chôn cất khu một cái nhánh núi, năm đó một vị nữ táng sĩ cùng hắn đi đến nơi đây, bên cạnh tựu là nát hòm gỗ khai quật chỗ.

Mà ở trong đó, thì là táng sĩ ba đại tế tự thánh địa một trong!

Thạch Hạo chạy ra, cảm nhận được Biên Hoang khí tức, không có sai, hắn không hiểu theo tiên vực trở về, trực tiếp đi vào cửu thiên thập địa Biên Hoang bên ngoài.

- Ừ?

Trong nháy mắt, hắn cảm nhận được, cái này dưới mặt đất có chí cường giả cốt, đồng thời cũng có lại để cho trong lòng của hắn khẽ run cảm ứng.

- Của ta cốt!

Hắn cảm thấy bất khả tư nghị, rất khó tin tưởng.

Phanh!

Đất thạch văng khắp nơi, hắn thấy được một ít tàn cốt, theo hắn hiểu được rồi, hắn nghịch sống tám thế, đã từng Niết Bàn, thần thai lột xác...

Trong đó, có mấy lần đều từng chém rụng lão cốt, phế cốt, bị thân thủ của hắn mai táng.

Hắn trở về rồi, nhưng là những cái kia cốt lại ngủ say dưới mặt đất, rõ ràng ở chỗ này, tại đây phiến đại địa xuống.

Vẫn còn nhớ rõ, năm đó cái kia nữ táng sĩ dẫn hắn tới nơi này lúc, hắn còn từng đã làm kỳ quái mộng, trong lúc nhất thời, linh hồn xuất khiếu, giống như hóa bướm.

Khi đó, nữ táng sĩ từng nói, hắn đã chết, cốt có lẽ tựu chôn ở chỗ này,

mà hắn có thể là bất diệt chấp niệm hóa thành Nguyên Thần Hồ Điệp, ngao du trên thế gian.

Tiên vực, trong cổ động, thạch thất bên ngoài.

Cấm khu chi chủ, thủy tinh đầu lâu các loại..., đang tại xem duyệt thô ráp thạch bích, chứng kiến cuối cùng, bọn hắn ngạc nhiên, hình ảnh kết thúc, cuối cùng chỉ dẫn nhưng lại một mảnh chôn cất khu.

- Đó là Biên Hoang bên ngoài!

- Làm sao lại như vậy?

Liền kim sắc cốt chưởng đều phát đã xuất thần thức chấn động, mang theo nghi vấn, Hoang cuối cùng đã đi ra, rõ ràng không phải phản hồi thạch thất, mục tiêu là Biên Hoang.

Thô ráp thạch bích, cái ghi lại lấy Thạch Hạo hướng cái kia cái phương vị mà đi, đằng sau liền không thuộc về thời đại kia, liền không có ghi chép.

- Cái này thật sự là quỷ dị, quá quái!

Nhỏ máu ánh mắt phát ra thần niệm chấn động.

Hoàn toàn chính xác rất quái lạ, có một số việc vô cùng yêu tà.

Bọn hắn cùng một chỗ nhìn về phía cái kia nhỏ máu, bám vào tại thô ráp trên thạch bích.

- Không hề nghi ngờ, sở hữu tất cả những...này đều nhất định cùng nó có quan hệ!

Cấm khu chi chủ nói ra.

Thạch thất yên tĩnh rồi, sở hữu tất cả thô ráp ghi lại đều biến mất, triệt để không thấy bóng dáng, cuối cùng cái này nhỏ máu cũng bị thạch bích hấp thu.

- Uông!

Tiểu Cẩu Tể gào rú.

Thế nhưng mà, vô luận bọn hắn làm ra bất kỳ phản ứng nào, cái này thạch thất đều yên lặng không có sóng, lại không bất cứ dị thường nào, thậm chí liền cái kia bắt đầu khởi động Hỗn Độn khí đều thiếu đi, muốn khô cạn.

Biên Hoang, Thạch Hạo đi thẳng về phía trước, một bước hơi biến hóa diệt, phương pháp lực kinh thế, đạo hạnh thâm bất khả trắc, trực tiếp ly khai.

Bất quá, thoát ly phiến khu vực này về sau, hắn gặp được mênh mông pháp trận, che khuất bầu trời, ngăn cách dị vực cùng Đế Quan liên hệ, ngăn cản bên kia sinh linh Khóa Giới.

Tựu là phiến khu vực này, cũng chịu ảnh hưởng, pháp trận đưa bọn chúng ngăn cách, xa nhìn vào Đế Quan, lại khó có thể trở về.

Ngày xưa, cuối cùng một trận chiến, Thiên Uyên rung chuyển, vô cùng Đạo Tắc rủ xuống, vô thượng pháp đạo đại trận rơi xuống, vĩnh viễn phong Biên Hoang bên ngoài đường, khiến dị vực không thể xâm lấn.

Nguyên vốn có thể ngăn chặn năm trăm năm, đã được gia trì vô cùng tuế nguyệt.

Nếu không ngoài ý muốn, một cái kỷ nguyên đều chưa chắc có thể phá vỡ tại đây phong ấn.

Đương nhiên, đó là lý tưởng nhất trạng thái.

Từ khi Hắc Ám sinh linh xâm lấn, Thạch Hạo liền cảm thấy, cái này khối khu vực hơn phân nửa khó có thể trở thành vĩnh hằng phong ấn, An Lan, Xích Vương, Du Đà, Vô Thương các loại..., cuối cùng có một ngày còn có thể đánh tới.

Thạch Hạo con mắt quang minh diệt bất định, hắn tại quan sát phiến khu

vực này, tìm kiếm đường về.

Khá tốt, cái kia vô thượng pháp trận ngăn cách chính là dị vực cùng Đế Quan ở giữa đường.

Phiến khu vực này, bất quá là bị liên lụy, tuy nhiên cũng bị bao trùm, nhưng cũng không phải là tuyệt lộ.

Từng tại thế giới kia, khổ tu mấy chục vạn năm, tinh nghiên đại trận, hôm nay hắn pháp trận tạo nghệ, đăng phong tạo cực, so với hắn đạo hạnh gia tăng còn tấn mãnh.

Cái này mấy chục vạn năm đến, Thạch Hạo đem pháp trận một đạo suy diễn đã đến vô thượng lĩnh vực!

Mấy chục ngày sau, hắn đình chỉ suy diễn, tìm được một đầu gian nan lao động chân tay, rồi sau đó một bước dừng lại, dần dần đi ra tuyệt địa, cất bước hướng Đế Quan.

- Khá tốt, đây không phải cái kia bị phong ấn chủ đường!

Thạch Hạo than nhẹ, nói cách khác, hắn hơn phân nửa không về được!

- Hoang, hắn lúc nào xuất quan?

Đem làm đi vào Đế Quan xuống, Thạch Hạo la lên, muốn mượn đường mà quá hạn, thủ hộ cái này tòa đại thành sinh linh giật mình.

Cái này quả thực đại phí trắc trở, bọn hắn đủ để mấy chục loại thủ đoạn nhiều lần nghiệm chứng, vững tin thật là Thạch Hạo về sau, này mới khiến hắn vào thành.

- Bây giờ là năm nào nguyệt?

Sau khi trở về, Thạch Hạo trước tiên xin mời giáo cái này vấn đề.

Trong thành cường giả lập tức có chút kinh ngạc, Hoang đây là làm sao

vậy?

Đem làm biết, tuế nguyệt chưa từng thay đổi, không có sai qua ở kiếp này về sau, Thạch Hạo thở dài ra một hơi, triệt để yên tâm.

Những người này có một loại ảo giác, Hoang không giận mà uy, so với năm đó Bất Hủ sinh linh đều muốn kinh người, tại trên người hắn xảy ra chuyện gì?

Sau một khắc, Thạch Hạo từ nơi này biến mất, chính thức trở về cửu thiên thập địa.

- Sư phó!?

Xích Long kêu to một tiếng, cái thứ nhất phát hiện hắn.

Thạch Hạo trở về Thiên đình, dẫn phát một hồi đại loạn.

- Ngươi... Như thế nào thay đổi?

Những người này đều cảm nhận được một hồi, Thạch Hạo con ngươi mang theo tang thương, còn có một loại ủ rũ, cái kia rõ ràng là tuế nguyệt tẩy lễ.

Hắn đã trải qua cái gì, chẳng lẽ tại tiên vực gặp được ngăn trở.

- Ngươi có khỏe không?

Vân Hi lo lắng, cái này mấy chục ban ngày đến, nàng một mực tại nhìn ra xa, lo lắng hắn không thể bình yên trở về, nội tâm rất cảm thấy dày vò.

- Ta rất tốt!

Thạch Hạo bế quan, hắn cần yên lặng một chút.

Bởi vì, hắn đã trải qua mấy chục vạn năm, cái này có thật không vậy? Bây giờ trở về tư, cái kia thái chân thực rồi, cũng không phải là hư ảo. Hơn

nữa, thực lực của hắn tăng trưởng rất rõ ràng, cái này không cách nào làm bộ.

Sau đó, Thạch Hạo Nguyên Thần sáng lên, một thanh sáng như tuyết trường đao nhập vào cơ thể mà ra, đối với mình chém tới.

Hắn muốn chém chính là tạp niệm, là mấy chục vạn năm việc vặt, hắn muốn bảo trì một khỏa trong vắt tâm, linh hoạt kỳ ảo sáng long lanh, nói cách khác, mấy chục vạn năm trí nhớ, quá tang thương.

Cuối cùng, Thạch Hạo Nguyên Thần như thủy tinh, như trước như đi qua.

Người tu đạo, rất nhiều người tuổi tác khá lớn lúc, còn có thể bảo trì tấm lòng son, như vậy ta tẩy lễ, không thể tránh né.

Thạch Hạo khôi phục, hắn lần nữa tinh thần phấn chấn phồn vinh mạnh mẽ.

Mấy chục vạn năm kinh nghiệm, hắn chỗ giữ lại chính là tu đạo cảm ngộ các loại..., đối với một ít râu ria sự tình, hắn toàn bộ chém chết.

Tâm như thủy tinh, hắn như trước phú có sức sống, như đồng nhất người hai mươi tuổi xuất đầu thanh tú thiếu niên, xem đã dậy chưa một tia biến hóa.

Thiên Giác Nghĩ đã đến, Tào Vũ Sinh đã đến, Mục Thanh, Thạch Chung, Hoàng Điệp, Đả Thần Thạch nghe được Thạch Hạo sau khi trở về, đều trước tiên chạy đến.

Thạch Hạo mang của bọn hắn, về tới hạ giới, đi tới Thạch Thôn, một phen chúc mừng.

Những người khác thấy hắn có thể bình yên trở về, đều thật cao hứng, cảm thấy đáng giá chúc mừng, cũng không ai chính thức có thể hiểu được hắn lúc này tâm tình.

Từ biệt tựu là mấy chục vạn năm a, còn có thể gặp lại, vẫn còn đời này gặp nhau, loại cảm giác này thật tốt.

Nhất là, gặp được lão tộc trưởng, cha mẹ, chứng kiến tóc trắng rối tung nối khố đồng bọn Đại Tráng, Nhị Mãnh, Bì Hầu bọn người, Thạch Hạo con mắt có chút mỏi nhừ:cay mũi.

Bất quá, hắn đem loại này cảm xúc che dấu đi.

Còn có thể gặp lại là tốt rồi!

Mười năm về sau, Cấm khu chi chủ bọn người trở về, bọn hắn tại tiên vực cái kia khẩu trong cổ động trọn vẹn đợi Thạch Hạo mười năm, vững tin chỗ đó yên tĩnh, triệt để đợi không được Thạch Hạo về sau, bọn hắn mới đạp vào đường về.

- Uông, ngươi thực sớm trở về hả?!

Tiểu Cẩu Tể kinh hãi, nó cũng đi theo đi tới cái này thế giới.

Một ngày này, Thạch Hạo cùng Cấm khu chi chủ mật đàm, giảng thuật xảy ra, nói chuyện thật lâu.

Thời gian lưu chuyển, trăm năm thời gian trôi qua, Thạch Hạo đứng dậy, bách niên tuế nguyệt, hắn một mực đang ngồi quan, không phải khô ngồi, mà là cảm ngộ cái này phiến thiên địa.

Hắn tại so sánh, cái này cùng đã từng chỗ thế giới kia có gì bất đồng.

- Ta như thế nào cảm thấy, ngươi đã không cách nào đo lường được rồi, so với năm đó Chân Tiên phủ xuống thời giờ, từng có chi mà không kịp.

Thiên Giác Nghĩ nói ra.

Hắc Ám sinh linh xâm lấn lúc, hắn nhìn thấy qua không chỉ một vị Chân Tiên.

- Ta nói đi tinh tiến rồi, tìm được một con đường.

Thạch Hạo gật đầu.

- Khi nào, chúng ta mới có thể đi tìm Bất Diệt Kinh đến tiếp sau văn chương.

Thiên Giác Nghĩ đề đã đến vấn đề này.

Bất Diệt Kinh, vốn là Thiên Giác Nghĩ nhất mạch truyền thừa, nhưng này có chỗ thiếu hụt, về sau tiểu Thiên Giác Nghĩ cùng Thạch Hạo cùng một chỗ tại vô lượng thiên Bắc Hải tìm được tàng tại đâu đó Bất Diệt Kinh.

Đáng tiếc, cái kia như trước không hoàn chỉnh.

Nó bị phân cách rồi, cuối cùng văn chương tại một loại Cấm khu trung.

Hơn nghìn năm đến nay, Thiên Giác Nghĩ đã hiểu rõ, đến tột cùng là cái đó một cấm khu.

- Chúng ta bây giờ tựu đi chỗ đó phiến Cấm khu!

Thạch Hạo nói ra.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1894: Vẫn Tiên Lĩnh

- Thật muốn đi cấm khu?

Thiên Giác Nghĩ khó khăn nuốt nước miếng một cái, hắn tương đối giật mình, vừa rồi bất quá là thuận miệng nói một chút mà thôi.

Dùng Thạch Hạo bây giờ đạo hạnh mà nói, có thể đi sao? Tại Thiên Giác Nghĩ xem ra, quá nguy hiểm.

- Đi đi đến một lần, bọn hắn nếu để cho chúng ta ở đằng kia mảnh thạch bích quan sát, thì sẽ niệm kia tốt, nếu là cự tuyệt cũng không bắt buộc.

Thạch Hạo nói ra.

Thiên Giác Nghĩ kinh ngạc nhìn xem hắn, tự mình cảm nhận được Thạch Hạo cùng qua không giống nhau, thong dong mà trấn định, tại nhắc tới cấm khu lúc rất bình thản.

- Tốt!

Thiên Giác Nghĩ luôn luôn to gan lớn mật, tự nhiên không sợ, quyết định cùng hắn đi đến một lần.

Đại Xích Thiên, Vẫn Tiên Lĩnh.

Đây là một chỗ sinh mệnh cấm khu, cứ nghe chính là Chân Tiên đến chinh phạt cũng muốn vẫn lạc, vì vậy đạo này khổng lồ sơn lĩnh liền có Vẫn Tiên danh tiếng.

Vẫn Tiên Lĩnh, cùng trời Tề cao, tối tăm mờ mịt, không có chút nào cỏ cây, cô quạnh, u tĩnh là nó vĩnh hằng chủ đề.

Nó quá mênh mông rồi, vài đạo sơn lĩnh chằng chịt, cấu thành mấy đại cấm khu một trong, thập phần khủng bố.

Không người dám xông, người nào lại tới đây đều phải dừng lại, nói cách khác, có tiến không ra.

Dài dằng dặc năm tháng đến nay, cũng không biết có bao nhiêu sinh linh chết ở sơn lĩnh trước.

Có thể chứng kiến, đạo thứ nhất sơn lĩnh phía dưới có không ít xương khô, dày đặc một tầng.

Thạch Hạo cùng Thiên Giác Nghĩ đã đến, đứng ở trên không ở bên trong, cùng cái này Vẫn Tiên Lĩnh ngang hàng, thần sắc nghiêm túc ngưng mắt nhìn.

Vài đạo giữa núi non trùng điệp, có bất diệt chi khí tràn ngập, có tiên vụ bao phủ, tại mấy khối xanh um chi địa, toả ra sinh cơ, mơ hồ trong đó có tiên dược hương thơm bay ra.

Đó là cấm khu sinh linh định cư chi địa!

- Thiên Giác Nghĩ cầu kiến, tiếp Vẫn Tiên Lĩnh bên trong tiền bối.

Thiên Giác Nghĩ mở miệng, rất khách khí, thanh âm rất nhẹ, tránh cho đem một ít ngủ say tồn tại nhiễu tỉnh, hắn tin tưởng thời đại này nên tộc khẳng định có người thức tỉnh lấy.

Mạt pháp thời đại, đại thanh toán muốn lại tới, cái nào nhất tộc dám không cảnh giác?

Quả nhiên, mới vừa ra âm thanh mà thôi, tràn đầy Vẫn Tiên Lĩnh bên trong liền có sinh linh xuất hiện, mang theo thập phần khí tức kinh khủng.

Sương mù xám phiêu đãng, cái này sinh linh đi tới trên bầu trời, cách xa nhau rất xa, mắt nhìn xuống nhìn xem Thạch Hạo còn có Thiên Giác Nghĩ,

hắn là hình người đấy, ánh mắt lạnh lùng, không có chút nào cảm tình.

Hắn một lời không nói, tựu như vậy nhìn chằm chằm vào hai người.

Sau đó, hai gã trẻ tuổi sinh linh xuất hiện, hẳn là đương thời tu sĩ, mà không phải là Cổ Đại ngủ say sống sót lão ngoan đồng, bọn hắn một trái một phải xuất hiện ở kinh khủng kia sinh linh bên người.

- Ngươi là ai?

Một cái trong đó trẻ tuổi lạnh lùng hỏi, nhìn về phía Thạch Hạo.

- Hoang, bái kiến đạo hữu.

Thạch Hạo đáp.

- Là ngươi, vì cớ gì đến đây?!

Một người gào to.

Thiên Giác Nghĩ nhíu mày, liền hắn đều cảm nhận được vậy đối với người trẻ tuổi trên thân địch ý, hắn biết rõ chuyến này hơn phân nửa không có kết quả, thậm chí sẽ chọc cho đến phiền toái.

Quả nhiên, cấm khu khủng bố, không thể đơn giản tiếp cận!

- Làm Bất Diệt Kinh mà đến.

Thạch Hạo rất bình thản, không mang theo khói lửa khí, chi tiết bẩm báo.

- Ngươi còn dám tới nơi đây!

- Vọng tưởng!

Hai gã người trẻ tuổi địch ý rất đậm, ánh mắt lạnh lùng, sát cơ ẩn hiện.

Thiên Giác Nghĩ kinh nghi, bọn hắn chưa từng cùng cái mảnh này cấm

khu từng có cùng xuất hiện, hai người kia làm sao như thế?

- Ta tự hỏi không có có đắc tội qua bọn ngươi.

Thạch Hạo nói ra.

- Hơn một nghìn năm trước, cái này bên trong đi ra đi một cái Chân Tiên, đi tìm ngươi, kết quả không còn có trở về!

Một người tuổi còn trẻ sinh linh lạnh giọng nói ra.

Trung tâm tên kia kinh khủng cường giả, lúc này cũng có Pháp lực chấn động, màu xám sương mù nồng đậm, hướng ra phía ngoài khuếch tán, lộ ra nhè nhẹ từng sợi tiên đạo uy áp.

Thạch Hạo hai mắt bắn ra hai đạo lạnh điện, ngày xưa, Tiên Điện Tàn Tiên mời đến hai vị Chân Tiên, một người trong đó là tiên vực đội ngũ, cái khác sinh linh xuất từ sinh mệnh cấm khu, đuổi theo giết Thạch Hạo.

Kết quả, hai gã Chân Tiên đều bị cái kia hắc ám ăn mòn Mạnh Thiên Chính sinh sôi kéo vào trong bóng tối.

Thạch Hạo ánh mắt mang theo lãnh ý, cái này cấm khu năm đó giống như đối với hắn cường thế xuất kích, lúc kia hắn mới được đạo không lâu, sao đỡ ở Chân Tiên?

- Chúng ta đi thôi.

Thạch Hạo nói ra, hiểu rõ nhân quả sau, hắn biết rõ, đối phương sẽ không để cho hắn đi nhìn quyển sách tàn phế kinh.

- Đứng lại, không cho phép đi!

Một người tuổi còn trẻ sinh linh quát.

- Lão tổ, kính xin ra tay, tộc của ta Chân Tiên chẳng lẽ trắng đã chết rồi sao?

Tên còn lại nói ra.

Hiển nhiên, cái kia trung tâm mà đứng cường giả là một vị tiên đạo nhân vật, thực lực khủng bố cực kỳ, hôm nay sống lại, chính là tại đề phòng, mạt pháp thời đại, đại thanh toán buông xuống, sinh mệnh cấm khu cũng đều tại sầu lo.

- Tiểu hữu, xin dừng bước.

Cái kia một mực không mở miệng khủng bố sinh linh rốt cuộc nói chuyện.

Từ bề ngoài nhìn lên, đây là một trung niên nhân, màu xám sợi tóc rối tung, Pháp lực lưu chuyển, sương mù xám bành trướng, toàn bộ người thần bí mà cường đại.

- Có gì chỉ giáo?

Thạch Hạo quay người, ngừng lại.

- Nghe qua tiểu hữu ngút trời tư chất, hôm nay muốn kiến thức ngươi phong thái, một chiêu mà thôi.

Tóc xám trung niên nhân nói ra.

Thiên Giác Nghĩ có chút hối hận, hắn cảm thấy liều lĩnh, lỗ mãng, không nên tới nơi đây.

Song, vượt quá dự liệu của hắn, Thạch Hạo cũng không sầu lo, tỉnh táo mà bình thản, nói:

- Tốt.

Oanh!

Sau một khắc, trung niên nam tử kia ra tay, một ngón tay trong suốt như ngọc thạch, nhưng to lớn vô biên, như một căn chống trời trụ cột ngược lại

rơi xuống, mang theo tiên đạo khí tức, áp hướng Thạch Hạo.

Chân Tiên chỉ một cái!

Như vậy uy thế, công phạt Chí Tôn mà nói, đủ để trực tiếp ép Sát!

Khiến cho mọi người cũng không nghĩ tới chính là, Thạch Hạo không trốn không né, hơn nữa không có lấy ra Đại La kiếm thai, đồng dạng là một ngón tay đưa ra, óng ánh chói mắt.

Phanh!

Hư không run lên, hai ngón tay đối kích cùng một chỗ, đại đạo liên y tan vỡ, làm cho người ta sợ hãi cực kỳ.

Cuối cùng, cái kia cái gọi là đạo tắc, tại giữa hai người tán loạn, không có lan đến gần mặt khác.

Tóc xám trung niên nam tử thoáng cái ngây dại, ánh mắt đại thịnh, gắt gao nhìn chằm chằm vào Thạch Hạo, khó có thể tin, hắn là Chân Tiên, chẳng lẽ còn áp chế không nổi một cái nhân đạo lĩnh vực tu sĩ?

Thạch Hạo rất bình thản, đứng ở nơi đó, không chút sứt mẻ, nói:

- Cáo từ.

Thiên Giác Nghĩ cũng khiếp sợ, hắn nhìn thấy gì, Thạch Hạo rõ ràng lực địch Chân Tiên, đó cũng không phải là Tàn Tiên, là một cái chính thức vô cùng đáng sợ mà cường đại sinh linh.

Thạch Hạo mang theo Thiên Giác Nghĩ đi xa, tại đây vậy biến mất.

- Lão tổ, tại sao không có đưa hắn lưu lại?

Một người tuổi còn trẻ khó hiểu.

Tóc xám trung niên nam tử như trước tại sợ run, rất khó tiếp nhận, cuối

cùng nói:

- Lớn hơn rối loạn!

- Cái gì?

Hai người trẻ tuổi kia kinh hãi.

- Hoang khó lường, làm cho người ta khó mà tin được, hắn vậy mà bình tĩnh tiếp được Chân Tiên chỉ một cái!

Tóc xám trung niên nhân nói ra.

- Hắn nếu như như vậy kinh diễm, như vậy liền thỉnh xuất tộc chủ, trực tiếp đánh hắn cái hình thần câu diệt, ta không tin hắn có thể còn sống sót!

Vậy lại ra tay a."

Hai người trẻ tuổi sinh linh trước sau mở miệng.

Tóc xám trung niên nhân lắc đầu nói:

- Tộc chủ suy diễn qua, người này quá không tầm thường, tộc của ta không ứng với cùng hắn liên lụy qua sâu, ta hôm nay ra tay, có lẽ phạm vào kiêng kị.

- Bằng hắn? Tộc chủ nếu là ra tay, hắn chết không có chỗ chôn!

Một người tuổi còn trẻ sinh linh không phục.

- Giết tới không chết, hậu hoạn vô cùng.

Trung niên nam tử than nhẹ, nói nhỏ:

- Cái này Hoang bên người cũng có mấy lão quái vật, tuy rằng không còn nữa ngày xưa rầm rộ, nhưng hơn phân nửa có thể trợ giúp hắn chạy trốn, ngoài ra nhân tộc này người trẻ tuổi trên thân có nhiều thứ làm cho người

kiêng kị.

Hắn biểu lộ ý tứ rất rõ ràng, nghĩ muốn diệt trừ Hoang, không hẳn như vậy có thể thành công!

Thạch Hạo về tới Thiên Đình một tòa lớn trong nội cung, lẳng lặng ngồi xếp bằng, ngẫm nghĩ thời gian rất lâu.

Ngay tại ngày đó, một đầu gà trống lớn lưu động ngũ sắc ráng chiều, chở một cái một chân lão nhân, từ trên trời giáng xuống.

Đây là một cái người quen, đến từ cái khác sinh mệnh cấm khu sứ giả, Biên Hoang đại chiến lúc, hắn đi qua Đế Quan, yêu cầu về gỗ nát rương hết thảy tin tức.

- Thật là không nghĩ tới, ngươi hôm nay có bực này thủ bút.

Một chân lão nhân tới gặp Thạch Hạo, lộ ra vẻ cổ quái, cảm giác sâu sắc giật mình.

Thạch Hạo khách khí mời hắn nhập tọa, bình thản cười cười, không nói thêm gì.

- Đại loạn bắt lấy, ngươi phải cẩn thận a.

Một chân lão nhân nói.

Sau đó, hắn chuyện xưa nhắc lại, nói:

- Tộc của ta công chúa có thể sẽ chọn đạo lữ, ngươi hứng thú đi chúng ta cấm khu đi đến một lần sao?

Thạch Hạo lắc đầu, nói:

- Đa tạ coi trọng, ta đã có đạo lữ.

- Ngươi càng là cự tuyệt, tộc của ta công chúa đoán chừng càng sẽ

không cam lòng, càng trở nên không thoải mái.

Một chân lão nhân lắc đầu thở dài.

Thạch Hạo bình tĩnh ngồi xếp bằng, trong lúc vô hình có một cỗ không hiểu khí thế, làm một chân lão nhân âm thầm kinh hãi không thôi.

- Ta hôm nay tới đây, còn có một tức thì tin tức muốn báo cho biết ngươi, ngày xưa Tiên Vực đội ngũ rút đi trước, làm Tiên Điện Tàn Tiên lưu lại trân quý đại dược, nghìn năm qua đi sau, hắn khả năng khôi phục.

Một chân lão giả nói ra.

- Khôi phục thì như thế nào.

Thạch Hạo rất trấn tĩnh, không sợ hãi.

- Ta nghe nói, Vẫn Tiên Lĩnh có người thông báo hắn, ngươi phải cẩn thận, hắn hơn phân nửa muốn rời núi rồi.

- Dám đến, ta liền giết tới!

Thạch Hạo lạnh lùng nói ra.

Không biết vì sao, một chân lão nhân cảm giác từng trận hãi hùng khiếp vía, người trẻ tuổi này làm cho hắn nhìn không thấu, cái kia khí thế so với bọn hắn trong tộc Trường Sinh Giả cũng không yếu a.

Hắn biết rõ, thế gian này hơn phân nửa phải có đại sự đã xảy ra, có lẽ đủ để ghi vào sử sách trong!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1895: Thạch Thôn Như Trước Người Không Tại

Một chân lão nhân rời đi, điều này hiển nhiên là nên Cấm khu tại lấy lòng, đưa cho Thạch Hạo thiện ý nhắc nhở, có một vị Chân Tiên khả năng muốn ra tay với hắn!

Năm tháng dằng dặc, Thạch Hạo tọa trấn Thiên đình, thoáng chớp mắt tựu là mấy trăm năm, nhưng lại chưa bao giờ có đại sự phát sinh, cái gọi là Tàn Tiên khôi phục, cũng không đuổi tới.

Đương thời, Thạch Hạo đã một ngàn 800 tuổi, thế nhưng mà, tại trên mặt của hắn lại không có để lại chút nào dấu vết, như trước tuổi trẻ, ánh mắt thanh tịnh.

Tu vi của hắn càng phát ra khắc sâu bất trắc.

Không có gì ngoài Cấm khu chi chủ bên ngoài, không có ai biết, hắn chỗ kinh nghiệm tuế nguyệt kỳ thật vô cùng dài dằng dặc, đã lâu có chút dọa người!

Cái kia nếu như không phải một giấc mộng, hắn đã sống tám thế, trải qua mấy chục vạn năm rồi, hơn nữa cái này đệ bát thế cũng đã qua chín vạn năm nhiều.

Đây là một đoạn sao mà cổ xưa mà dọa người tuế nguyệt!

Ngoại nhân không được biết, Mục Thanh, Xích Long bọn người cũng không cảm giác, Thạch Hạo không có đem cái này đoạn đáng sợ kinh nghiệm nói cho bọn hắn biết, miễn cho làm bọn hắn đạo tâm bất ổn.

Thạch Hạo có thể cảm giác được, tuế nguyệt khó có thể tại trên người của hắn lưu lại dấu vết, cái này đệ bát thế hắn phảng phất đã nhận được

không hiểu lực lượng.

Cực lớn cung khuyết ở bên trong, Thạch Hạo hai tay kết ấn, theo trong hư không hấp thu vô lượng tinh khí, tại thân thể của hắn bờ, thụy hà cuồn cuộn, tiên sương mù bành trướng, thiên tinh túy nồng đậm hóa thành chất lỏng.

- Đến!

Thạch Hạo một tiếng gào to, hai tay sáng lên, lấy ra Thiên Địa bổn nguyên chi tinh!

Ông!

Khắp hùng vĩ cung khuyết thần quang xông lên trời, Càn Khôn đang kịch liệt rung chuyển, cái chỗ này cảnh tượng dị thường, sở hữu tất cả cỏ cây đều điên cuồng sinh trưởng, Khô Mộc Phùng Xuân, hạt giống nẩy mầm.

Tựu là ở đằng kia phương xa, cao vút trong mây tuyết sơn lên, cũng có các loại cỏ cây bài trừ đi ra băng tuyết, nở hoa kết quả, thổ lộ ra phồn vinh mạnh mẽ tánh mạng khí cơ.

Cùng một thời gian, Thiên đình tất cả mọi người bị tinh khí chỗ bao phủ, không cần tu hành, cái kia pháp tắc cùng linh túy tựu đưa bọn chúng bao phủ rồi, tự động hấp thu.

- Đây là...

Bọn hắn cùng một chỗ ngẩng đầu, nhìn về phía cái kia đã đứng ở giữa không trung Thạch Hạo, hắn đang tại tiếp dẫn Thiên Địa rơi bổn nguyên tinh hoa.

Một mảnh sáng lạn thần dịch tại hắn chung quanh hiển hiện, chảy xuôi theo Bất Tử vật chất khí tức.

- Đây là thần nguyên dịch?

Chu Lâm kinh hô.

Bọn hắn nhận thức loại vật này, Thạch Hạo đã từng theo tiên vực mang ra một ít nguyên thạch, có thể cho người tu hành.

Đáng tiếc, không nhiều lắm!

Bởi vì, hắn từng tao ngộ Ngao Thịnh Tiên Vương một kích, lúc ấy trên người đại lượng nguyên đều bạo nát, hóa thành tinh khí, như vậy tiêu tán, chỉ có một chút cặn lưu lại.

Hiện tại, Thạch Hạo chính tại chính mình rèn luyện loại vật này, chính mình tạo hóa ra!

Ngày xưa, không phải là không có người đã làm loại sự tình này, nhưng là, tất cả đại trường sinh gia tộc tốn sức thủ đoạn, cũng cần gia nhập một ít thần dược các loại..., ngao luyện ra một chút Bất Tử vật chất, tái dẫn thiên địa tinh hoa hóa dịch, cùng chi hỗn hợp, mới có thể tạo nên.

Nhưng là, hiện tại hoàn toàn không giống với, Thạch Hạo tại trực tiếp lấy ra Thiên Địa bổn nguyên!

Cái này trong chất lỏng tự nhiên mà vậy mang theo một ít Bất Tử vật chất.

Nhất làm cho người giật mình chính là, loại này thần nguyên dịch khả dĩ đem người phong ấn, ba lô bao khỏa tại đem làm về sau, sinh linh hội ngủ say, tuế nguyệt không hề ăn mòn hắn thân cùng thần.

- Cái này... Tạo hóa a, đây là tánh mạng vật chất, khả dĩ phong ấn người sắp bị chết!

Mục Thanh, Thạch Chung đám người kêu to, phi thường kích động.

Bọn hắn tự mình thử qua rồi, bị phong tại thần nguyên dịch ở bên trong, sinh cơ vĩnh tồn, không hề bị ăn mòn, tuế nguyệt phảng phất lách qua bọn

hắn.

Thần nguyên dịch không tốt bảo tồn, sẽ nhanh chóng cứng lại.

Chỉ có Thạch Hạo có thể tùy thời rèn luyện ra, lấy ra Thiên Địa bổn nguyên, tạo ra được loại này vật chất, Thiên đình trung những người khác làm không được.

Cứng lại thần nguyên, nhưng lại tu hành thứ tốt, không chứa một tia tạp chất, bổn nguyên tinh khí cuồn cuộn, khả dĩ bị hấp thu tiến trong cơ thể đi.

Mục Thanh, Xích Long bọn người biết đạo Thạch Hạo vì sao phải ngao luyện loại vật này, cái này vốn là Nghịch Thiên mà đi cử động, dù sao tại lấy ra Thiên Địa bổn nguyên, dễ dàng gặp nạn.

Nhưng là, Thạch Hạo vẫn làm, hắn muốn đem loại này thần nguyên dịch mang về Thạch Thôn!

Liền hắn cũng đã một ngàn 800 tuổi, có thể tưởng tượng, Thạch Thôn ra bao nhiêu thế hệ.

Sau một khắc, Thạch Hạo đứng tại cửa thôn, kinh ngạc nhìn xem thôn.

Nó biến hóa không lớn, mấy lần xây dựng thêm về sau, sẽ không có lại thay đổi. Về sau những cái kia mới ra sinh miệng người, đều tại khu vực khác xây dựng thành trấn.

Tại đây như trước bảo trì bộ dáng lúc trước.

Một ngàn tám trăm năm đi qua, Thạch Thôn như trước, thế nhưng mà, năm đó người đâu?

Thạch Hạo cái mũi có chút mỏi nhừ:cay mũi, cường đại như hắn, kinh nghiệm dài dằng dặc tuế nguyệt tẩy lễ, thế nhưng mà, trong nội tâm thủy chung có một chỗ rất mềm mại, đó là lưu cho Thạch Thôn địa phương.

Không chỉ nói lão tộc trưởng cái kia một thế hệ, tựu là đằng sau thực rất

nhiều người, nhiều đã qua đời, chôn ở đất vàng hạ rất nhiều năm.

Đại Tráng, Nhị Mãnh, Bì Hầu bọn người vẫn còn, nhưng là lão không thành bộ dáng, cúi xuống tuổi già, bọn hắn tu vi thật sự không được, có thể sống đến bây giờ, chỉ vì năm đó Thạch Hạo dùng máu của mình vì bọn họ tẩy lễ thân thể.

Cha mẹ của bọn hắn, đều sớm đã hóa thành đất vàng.

Thạch Lâm Hổ, Thạch Phi Giao, cái kia từng là trong thôn đầu lĩnh, tại Thạch Hạo lúc nhỏ, hai người bọn họ dẫn thôn người săn bắn, cung cấp sở hữu tất cả đồ ăn.

Đáng tiếc, bọn hắn đều chết đi.

Còn có những cái kia nhiệt tình đại thẩm, cũng là một cái đều mất.

Thạch Hạo muốn khóc, dù là đã trải qua quá nhiều, tu vi công tham gia (sâm) tạo hóa, thế nhưng mà, trong nội tâm đã ở mỏi nhừ:cay mũi, từng đã là người, sẽ không còn được gặp lại.

Lúc này đây, hắn sau khi trở về, mang theo thần nguyên dịch tựu là muốn phong bế một ít tánh mạng không nhiều người, tạm gác lại tương lai, đợi có một ngày hắn có thể cho là bọn họ điên đảo tuế nguyệt, lại tục cả đời mệnh.

- Tộc trưởng gia gia, ngươi yên giấc a.

Thạch Hạo nhẹ ngữ.

Thạch Vân Phong gần 2000 tuổi, dùng tuổi của hắn mà nói, đã sớm nên bụi quy bụi đất về với đất rồi, bất quá, ngày xưa Thạch Hạo cưỡng ép dùng tiên huyết đại dược vì hắn chải vuốt qua thân thể.

Có thể dù vậy, tuế nguyệt cũng là Vô Tình.

Gần đây mấy trăm năm qua, chỗ hắn tại nửa ngủ say trung.

Một cái phàm thể lão nhân, có thể có bao lâu thọ nguyên?

Nếu là lão tộc trưởng thanh tỉnh, nhất định sẽ không để cho Thạch Hạo dùng thần nguyên dịch phong bế hắn, bởi vì, hắn từng nói qua, đời này rất thỏa mãn, khả dĩ xuống dưới thấy kia chút ít ông bạn già.

- Tiểu hạo, ngươi thật muốn phong ấn chúng ta ấy ư, hãy để cho ta bình thường chết đi a, ở kiếp này phồn hoa, chúng ta đã lãnh hội rồi, còn có cái gì chưa đủ? Nên kinh nghiệm đều đã trải qua, người luôn phải chết đi, kết quả là quy về đất vàng, là bình thường nhất cũng là kết cục tốt nhất.

Đại Tráng nói ra.

Bọn hắn đều già rồi, hiện tại đi đứng mất linh liền, lão mắt đục ngầu, tóc trắng thưa thớt, lưng đã còng xuống.

Hắn, Nhị Mãnh, Bì Hầu, Hổ Tử bọn người, cái kia một thế hệ tu hành cất bước điều kiện không tốt, bản thân tu vi đều không cao, xa không cách nào cùng Thạch Thôn hậu đại so sánh với.

Đã đến ngày nay, dù là đạt được Thạch Hạo chải vuốt huyết mạch cùng thân thể, cũng là một năm so một năm già nua.

- Tiểu hạo, hãy để cho chúng ta bình thường qua đời a, làm như vậy tại Nghịch Thiên, chúng ta sợ ngươi sẽ gặp Nhân Quả chi kiếp.

Nhị Mãnh nói ra, vỗ đầu vai của hắn, chính mình một hồi ho khan.

Còn có ai khả dĩ xưng Thạch Hạo là tiểu hạo, không có có bao nhiêu người.

Thạch Hạo cái mũi mỏi nhừ:cay mũi, dòng nước mắt nóng suýt nữa lăn rơi xuống, Thạch Thôn như trước, nhưng là người tuy nhiên cũng mất, hắn khi còn nhỏ chứng kiến đến chú bác thím đều không thấy được.

Lúc kia, thôn người đối với hắn rất cưng chiều, khi đó hắn không có cha

mẹ, là thôn người cùng lão tộc trưởng cùng một chỗ đưa hắn nuôi lớn.

Thế nhưng mà, những cái kia tục tằng chú bác, những cái kia thân mật mà bưu hãn đại thẩm, hôm nay đều mất, Thạch Hạo muốn khóc lớn, tuế nguyệt mang đi hắn chỗ người quen.

Đem làm hắn luyện ra tiên huyết đại dược lúc, từng muốn lưu lại bọn hắn, nhưng là bọn hắn lại cự tuyệt, đều rất lạc quan, mang theo cười đi rồi, không muốn tiêu xài những cái kia đại dược, muốn lưu cho hắn về sau dùng.

- Tiểu hạo, không muốn khổ sở, mọi người có vừa chết, đây là không cải biến được sự tình.

Hổ Tử ôm đầu vai của hắn, thở dốc có chút thô, cũng có chút thương cảm, nhìn xem thôn bên ngoài, nhìn xem Đại Hoang, nói:

- Chúng ta cũng không nỡ ngươi a, nhưng là, cần phải đi. Những năm này, chúng ta thật sự lão không thành bộ dáng, rõ ràng rất không có tiền đồ nhớ tới khi còn bé sự tình, nhớ tới cùng một chỗ đào Thanh Lân ưng ổ những chuyện kia, nhớ tới rất nhiều người...

Thạch Hạo con mắt mỏi nhừ:cay mũi, muốn rơi lệ rồi, nhịn không được.

Hắn ôm lấy những người này đầu vai, nói:

- Các ngươi là huynh đệ của ta, từ nhỏ theo giúp ta cùng nhau lớn lên hảo huynh đệ, ta sẽ không nhìn xem các ngươi chết già tại trong năm tháng, thỉnh cho phép ta ích kỷ một hồi được không nào, lại theo giúp ta một đoạn tuế nguyệt, lại theo giúp ta đi xuống đi đoạn đường...

Những người này cũng cùng hắn ôm cùng một chỗ, đều tại nghẹn ngào.

Không bỏ a, Thạch Thôn!

Từng đã là người, cũng không trông thấy.

Đến cuối cùng, Thạch Hạo như trước như là đối với lão tộc trưởng như

vậy, phong ấn bọn hắn, hơn nữa dùng mang đến thần nguyên, đem lão tộc trưởng, Đại Tráng, Nhị Mãnh đợi bao phủ, niêm phong cất vào kho thần nguyên dịch nội.

Thạch Thôn như trước, nhưng là người mất.

Ngày hôm nay, một ít người nghe được Đại Hoang chỗ sâu nhất có người khóc lớn, hắn âm buồn bã, ẩn chứa đại thảm thiết.

Thạch Hạo biết nói, những sự tình này là tránh không khỏi, nhưng hắn hay là không bỏ xuống được

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1896: Có Con

Thạch Tử Lăng vợ chồng cũng lão, thế nhưng bọn họ tu vi không yếu, lại trải qua Thạch Hạo máu gột rửa, bây giờ còn không vấn đề.

Chỉ là, bây giờ lại nhìn Thạch Thôn, hai người này cũng tràn đầy thương cảm, đã từng nhận thức nhiệt tình người trong thôn đều không ở, đó là một đời người kết thúc.

Bây giờ Thạch Thôn có không ít hậu nhân, thế nhưng, nhìn thấy bọn họ sau đều mang theo vẻ tôn kính, cùng đời thứ nhất người đã không giống.

- Đi thượng giới đi.

Thạch Hạo kiến nghị cha mẹ rời đi, tránh khỏi xúc cảnh sinh tình, tâm Có sầu não.

Bây giờ, Đại Hồng Điểu, Thanh Lân Ưng bộ tộc, thậm chí Thiên Mã Tiểu Bạch các loại, đều từ lâu tiến vào thượng giới, còn Mục Thanh, Chu Lâm, Hoàng Điệp các loại liền càng không cần phải nói.

- Ta cũng phải già đi, tốt nhất niên hoa không ở.

Vân Hi khẽ nói.

- Ngươi sẽ không lão.

Thạch Hạo nhìn lại, nhìn cái này một đường cùng hắn đi tới nữ tử.

Chính là chính hắn cũng không nghĩ tới, đời này, cuối cùng là cô gái này một đường theo hắn, ở hắn thân phế thì cùng đi giới, ngàn từ năm đó giúp hắn tận hiếu.

Bởi vì, hắn tu hành, ngộ đạo, thường xuyên một cái bế quan chính là rất nhiều năm.

- Nữ nhân tốt nhất niên hoa, xinh đẹp nhất niên đại, ta đã nhanh mất đi, thật sự muốn đi xa.

Vân Hi mắt đục đỏ ngầu, cuối cùng khóc.

Nàng biết, sớm muộn cũng có một ngày nàng cũng sẽ rời đi, tử trong năm tháng, mà Thạch Hạo nhưng sẽ không già nua thái, nàng sẽ trước tiên hắn rất nhiều năm héo tàn, tóc trắng xoá.

Đặc biệt là hôm nay, nàng nhìn thấy Thạch Hạo vì là Đại Tráng, Nhị Mãnh các loại người tiễn đưa, nàng thì càng vì là thương cảm.

- Ta muốn một đứa bé, khi có một ngày, ta dung nhan không ở, tóc bạc như sương, hắn sẽ không ghét bỏ ta, hắn sẽ làm bạn với ta.

Vân Hi nhìn Thạch Hạo, trong mắt ngậm lấy lệ nói rằng.

Nàng thật sự sợ sệt, nhìn thấy năm tháng vô tình, nàng thật sự không nỡ, không muốn rời đi Thạch Hạo, nhưng là lại không muốn hắn nhìn thấy nàng từ từ già yếu. Sớm muộn cũng có một ngày, vẻ đẹp của nàng sẽ triệt để biến mất, tóc trắng xoá, mặt mũi nhăn nheo, mà vào lúc ấy, Thạch Hạo hay là mới vừa sừng sững ở nhân sinh đỉnh cao nhất đi.

Nàng rất sợ!

Là bởi vì, nàng không muốn mất đi hắn, những năm này tới nay, nàng toàn tâm toàn ý, không oán không hối hận.

- Bất luận ngươi biến thành hình dáng gì, ta đều không sẽ rời đi ngươi, không phải nghĩ nhiều, không muốn thương cảm!

Thạch Hạo ôm nàng.

Từng ấy năm tới nay, ở cùng nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, bởi vì, hắn

hơn nửa thời gian đều đang tu luyện, mặc dù là đạo lữ, nhưng cùng nhau sinh hoạt thời gian nhưng thật sự không phải rất nhiều.

Ở sau đó năm tháng bên trong, Thạch Hạo chú trọng hơn cùng người ở bên cạnh thường tụ, hắn cũng đang sợ, cũng đang lo lắng, sợ mấy người đột nhiên rời đi.

Nhưng là, hai trăm năm qua đi, Vân Hi nhưng thủy chung chưa dục, bất quá, nàng nhưng cũng rộng rãi không ít.

Hay là, có chút ý nghĩ nghĩ thông suốt rồi, xem cái kia mây tụ mây tan, xem cái kia hoa nở đóa hoa, xem cái kia vũ đánh chuối tây, sự an lòng của nàng ninh không ít, đời này không hối hận.

Bất quá, khi 2,500 tuổi đến thì, một ngày sáng sớm, nàng vẫn là than nhẹ, quay về tấm gương, nàng nhìn thấy một sợi tóc bạc, ở mái tóc bên trong là chói mắt như vậy.

Nàng biết, mỹ hảo nhất niên đại thật sự từ trần, nàng cũng phải từ từ suy già rồi.

Thạch Hạo trong lòng sinh ra ý nghĩ, đi tới, xoa xoa nàng tóc dài, đầu ngón tay phát sáng, cái kia một sợi tóc bạc trong nháy mắt oánh oánh, lột ra tuyết sắc, một lần nữa xán lạn.

- Ta muốn già rồi.

Vân Hi nhẹ giọng nói.

- Sẽ không, bây giờ có mặt mày, nhanh tìm được cái kia cây có thể để thanh xuân mãi mãi thần bỏ ra, ta sẽ vì ngươi hái đến.

Kỳ thực, Thạch Hạo cũng trong lòng tiếc nuối, đã nhiều năm như vậy, Vân Hi trước sau chưa mang thai, nàng muốn hài tử vẫn không có đi tới trên đời.

Thạch Hạo từng cẩn thận tra xét, hai người cũng không có bệnh, không có vấn đề gì.

Khả năng duy nhất là, hắn bây giờ tu vi quá cao, muốn có dòng dõi đều sẽ rất khó.

Bởi vì, đây là xưa nay cũng làm cho tu sĩ đau đầu vấn đề, Tiên vương năm tháng dài đằng đẵng bên trong có thể Có mấy cái dòng dõi? Thế gian huyết thống cùng hậu duệ đa số chưa từng thành tiên thì lưu.

Thạch Hạo bây giờ tu vi cấp độ rất cao, so với ngày xưa chí tôn thân càng mạnh hơn, hắn cũng không nói được bây giờ sức chiến đấu đến cùng bao nhiêu.

Thế nhưng, hắn như trước ở trong hồng trần, vẫn chưa gợi ra cái gì thành tiên dị tượng.

Hay là, chính là bởi vì quá mạnh, muốn dòng dõi quá khó.

Ngày hôm đó, Thạch Hạo rời đi, tự mình đi tới một chỗ rất nguy hiểm di tích, chính là ngày xưa niên đại chí tôn đi vào đều có khả năng sẽ chết đi.

Bất quá, Thạch Hạo như giẫm trên đất bằng, khi tìm được cái này xác thực vị trí sau, hắn như vào chỗ không người, hết thảy hiểm trở cũng không thể khi bước chân của hắn.

Không chỉ có bởi vì hắn bây giờ là trận pháp Vô Thượng Tông Sư, cũng bởi vì hắn đạo hạnh cao thâm đáng sợ.

Sau đó không lâu, Thạch Hạo mang về một đóa hoa, như ánh bình minh giống như xán lạn, mang theo sức sống tràn trề, đưa cho Vân Hi.

- Đưa ngươi, nó tên ánh bình minh, có thể để bảo vệ ngươi thanh xuân mãi mãi, bất luận ngươi bao lớn tuổi tác, dung mạo trước sau bất lão, lưu lại đẹp nhất niên hoa.

Thạch Hạo đưa cho nàng, cũng tự tay vì nàng luyện hóa thuốc này.

Vân Hi mang theo lệ đang cười, còn có cái gì có thể tiếc nuối? Mặc dù biết, đây chỉ là lưu lại dung mạo, nhưng thay đổi không được nàng như trước sẽ già đi, sẽ qua đời bản chất.

Nhưng là, nàng để ý nhất chính là, đem mỹ hảo nhất, xinh đẹp nhất một mặt để cho Thạch Hạo, chính mình dù cho sớm muộn cũng có một ngày sẽ chết đi, cũng không có gì lo sợ.

Nàng sợ chính là chỉ là Thạch Hạo nhìn thấy nàng già yếu thì dáng vẻ.

- Ta rất vui vẻ!

Nàng nụ cười xán lạn.

Nửa năm sau, một cái kinh hỉ để Vân Hi càng thêm đứng dậy, nàng cực kỳ thỏa mãn, trước tiên nói cho Thạch Hạo.

- Chúng ta có một đứa bé?

Thạch Hạo đồng dạng giật mình.

Thạch Hạo Có con, tin tức này truyền ra, để thiên đình chấn động, rất nhiều người đại hỉ.

Vẫn không sau, này không chỉ có là Thạch Hạo một việc tiếc nuối, cũng là thiên đình rất nhiều người một cái tâm bệnh, đều hi vọng Thạch Hạo có thể Có tính mạng của chính mình người thừa kế.

Hắn đạo hạnh cao thâm, huyết thống bá đạo, ngày sau dòng dõi khẳng định thiên phú tuyệt thế, chỉ có như vậy, mới có thể chống đỡ lên vô tình năm tháng sau thiên đình thời đại.

Những năm gần đây, liền Mục Thanh, Thạch Chung bọn người sớm đã có đời sau, Thạch Hạo Có dòng dõi, vậy cũng là là "Có đại tài nên trưởng thành muộn".

Vân Hi cao hứng nhất, mỗi ngày đều mang theo cười, mặc dù cách hài tử xuất thế còn sớm, thế nhưng nàng nhưng từ lâu tràn ngập mẫu tính hào quang.

Mấy ngày sau, thiên địa rung chuyển, trên bầu trời Có một luồng khí tức kinh khủng buông xuống, có từng mảng phi tiên mưa ánh sáng hạ xuống, hầu như phải đem thiên đình cự cung nhấn chìm, đem nơi này chấn động thành bột mịn.

Rất nhiều người đều nơm nớp lo sợ, bị này cỗ Tiên đạo khí tức áp chế hình thể muốn nổ tung.

Hừ lạnh một tiếng, Thạch Hạo đột nhiên mà quay đầu lại, sau đó tay áo lớn vung lên, cuồng phong gào thét, bao phủ cao thiên, đó là đại đạo hóa thành bão táp, đó là pháp tắc ở bay khắp, đem cái kia Tiên đạo khí thế toàn bộ quét tận.

- Ha ha, Hoang, có khoẻ hay không?

Trên vòm trời, có người đang cười, một cái nam tử giẫm hư không, từng bước từng bước đi xuống, hắn xem ra rất đẹp trai, tuổi tác nhìn bất quá hai mươi mấy tuổi.

Lấy dung mạo tới nói, người này mặt rất hoàn mỹ, mang theo tiên khí, nhưng cũng Có một loại yêu dị khí chất.

Trong tay hắn nâng một cái nắm đấm cao đồng điện, từng tia từng sợi Tiên đạo khí tức, từ nơi nào lan tràn ra, hắn ở nhìn xuống thiên đình, nhìn xuống Thạch Hạo, từng bước từng bước tiếp cận.

- Tàn tiên!

Thạch Hạo lạnh lùng nói.

- Ta nói cơ tái tạo, tu vi đã phục, bây giờ là chân tiên hoàn mỹ thể.

Cái này yêu dị người thanh niên trẻ nói rằng.

Hắn chính là Tiên điện tàn tiên!

Từ lúc ngàn năm trước hắn liền khôi phục, thế nhưng vẫn không có hành động, mà là đang tiếp tục ôn dưỡng tự thân, vững chắc đạo hạnh, cho đến hắn vững tin tự thân hoàn mỹ, tinh khí thần viên mãn, lúc này mới tìm đến Thạch Hạo!

- Ha ha...

Hắn đang cười, hững hờ, nhìn xuống phía dưới, nhìn về phía Thạch Hạo, lại nhìn chằm chằm Vân Hi, nói:

- Nghe nói các ngươi có đời sau, ta đặc dị đến chúc, nói không chắc là thần thai tiên chủng a, ta tới đón đưa hắn!

Hắn cười to, đột nhiên liền làm khó dễ, dò ra một bàn tay lớn, trực tiếp hướng về Vân Hi bụng chộp tới, nói:

- Ta đến thu hắn!

Người của thiên đình đều nổi giận, người này quá độc ác.

- Cút!

Thạch Hạo tay áo lớn vung lên, hoàn toàn mông lung thế giới hiện lên, đó là tụ lý càn khôn, uy năng to lớn.

- Hoang, hôm nay ngửi ngươi có hậu nhân, ta đặc dị cho các ngươi một nhà ba người tiễn đưa, để cho các ngươi vĩnh viễn đoàn tụ, cùng nhau lên đường đi!

Tiên điện vị này người khai sáng, âm thanh lạnh lẽo âm trầm, lạnh lẽo vô tình, hắn tuyển ở ngày này ra tay, độ công kích quá mạnh mẽ, hung tàn độc ác.

Ầm!

Thạch Hạo xông lên trên, không có gì lo sợ.

Hai người, bùng nổ ra vô tận đại vệt sóng gợn, quá mức khủng bố, ở Thạch Hạo thúc đẩy dưới, bọn họ tiến vào vực ngoại, nếu không, Thạch Hạo sợ hủy diệt phía dưới tất cả.

Này làm người ta giật mình, đặc biệt là Xích long các loại người, ngoác mồm lè lưỡi, miệng khô lưỡi khô.

- Sư phụ... Hắn có thể chiến chân tiên?!

Bọn họ quá chấn động, Thạch Hạo không phải tiên, đây là ở đi ngược chiều phạt tiên sao?

Đương đại, khắp nơi khiếp sợ!

Hết thảy cường giả đều nhìn thấy, đang âm thầm quan sát, chuyện này quả thật là một cái kỳ tích.

Không ở Tiên đạo lĩnh vực, nhưng ở đi ngược chiều phạt tiên? Này đủ để ghi vào đến tu luyện cổ sử bên trong.

- Giết!

Tiên điện cường giả quát, toà kia đồng điện lớn lên, lơ lửng ở phía trên đỉnh đầu hắn, rủ xuống một đạo lại một đạo tiên khí, đem hắn bảo vệ chặt chẽ kĩ càng.

Chân tiên phát điên, hắn quá hận Thạch Hạo, muốn đem hắn tuyệt sát, sau đó lại đi diệt hắn dòng dõi.

Chỉ là, để hắn giật mình chính là, kẻ địch đó mạnh mẽ quá đáng, đạo hạnh cao thái quá, chưa từng chứng thành chân tiên chính quả, vì sao có thể với hắn đại chiến?

Coong!

Đặc biệt là, để hắn khiếp sợ chính là, Thạch Hạo không có sử dụng đại la kiếm thai, tay không cứng rắn chống đỡ hắn Tiên khí, một bàn tay lớn đánh tới, coong một tiếng kích ở trên đỉnh đầu hắn phương đồng thau trên tiên điện.

- Ngươi cho ta chết đi đi!

Chân tiên điên cuồng, hắn thôi thúc đồng điện, điều động Tiên khí, công kích mãnh liệt, phải đem Thạch Hạo tiêu diệt ở đây.

Coong coong coong...

Chấn động lòng người sự tình phát sinh, Thạch Hạo không lùi mà tiến tới, chủ động sát phạt, dũng mãnh tiến lên nghênh tiếp, bàn tay lớn vàng óng ánh, kéo vô lượng thần lực, hắn thần dũng vô địch, không ngừng đánh ra đồng điện.

Ầm!

Cuối cùng, cái kia đồng điện bị hắn đánh bay ra ngoài, mặt trên lại Có dấu tay, Có vết rách!

- Làm sao có khả năng?!

Chân tiên đại kêu thành tiếng, tỏ rõ vẻ vẻ hoảng sợ.

Có người ở đi ngược chiều phạt tiên, này đánh vỡ lẽ thường!

Đây rốt cuộc cảnh giới gì, cái gì cấp độ, hắn nhìn không thấu Thạch Hạo!

Thạch Hạo tinh lực cuồn cuộn, chính sừng sững ở nhân sinh đỉnh cao nhất trên, Có ta vô địch, cả người đều bị một tầng ánh sáng thần thánh bao phủ, như đế đi lại ở thế gian.

Giết!

Thạch Hạo khẽ quát, đấm ra một quyền, tinh lực cuồn cuộn, hỗn độn mông lung, đánh nổ vùng tinh vực này.

Tàn tiên trên đầu toà kia đồng điện bị đánh bay sau, gần như "vạn pháp bất xâm" phòng ngự trực tiếp sẽ không có, hắn chỉ có thể cứng rắn chống đỡ, cùng Thạch Hạo đại chiến.

Phốc!

Quay đầu lại, hắn càng bị chấn động ho ra máu, không địch lại người trẻ tuổi kia.

Một phen chém giết, khiếp sợ vũ nội.

- A...

Một tiếng hét thảm, đến từ Tiên điện cường giả kinh sợ, hắn cả người lông tóc dựng đứng, bị một bàn tay lớn vàng óng nắm lấy.

- Chết!

Thạch Hạo một tiếng gào to.

Phù một tiếng, hắn một cái nắm xuống, dùng hết khí lực, nơi đó huyết quang bắn lên, tiên huyết vọt lên ba ngàn thước cao!

- Không!

Chân tiên ở này sinh mệnh thời khắc sống còn kinh sợ kêu to.

Tất cả giãy dụa đều là phí công, bàn tay lớn kia mạnh mẽ nắm dưới sau, hắn hình thể nổ tung, Nguyên Thần nổ tung.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1897: Che GiấU

Trong tinh không, hào quang chướng mắt, dị thường sáng lạn, Tàn Tiên phấn thân toái cốt, bị một cái màu vàng kim óng ánh bàn tay lớn nắm bạo, máu tươi Tinh Không, Nguyên Thần nghiền nát.

- Ah...

Đó là bi phẫn tru lên, tràn đầy không cam lòng, cái kia là linh hồn cuối cùng giãy dụa, Chân Tiên tuyệt vọng!

Hắn như thế nào cam tâm, tu vi khôi phục về sau, nguyên lai tưởng rằng khả dĩ quân lâm thiên hạ, hắn đã trở thành chính thức không rảnh tiên, có thể rõ ràng bại bởi một phàm nhân, đó là nhân đạo lĩnh vực tu sĩ.

Nhất là, 2000 bốn năm trăm năm trước, hắn từng tự mình ra tay, đem Thạch Hạo cho phế bỏ, dùng Chiết Tiên Chú trảm một con đường riêng đi, nhìn tới như nhỏ yếu cỏ dại.

Chưa từng nghĩ đến qua, có một ngày hắn sẽ bị cái kia gốc cỏ dại chém giết, chấm dứt cuộc đời của hắn.

Quá biệt khuất, hắn hận ý ngập trời, chết như vậy đi tràn đầy khuất nhục, có vị nào vô hạ Chân Tiên bị nhân đạo lĩnh vực tu sĩ đánh chết? Hắn có lẽ là người thứ nhất.

Này sẽ ghi vào sử sách ở bên trong, tương đương đưa hắn vĩnh viễn địa đính tại sỉ nhục cái cọc thượng.

Trăm ngàn thế về sau, nhất định sẽ có người nâng lên hắn, một trận chiến phía dưới, lại là Chân Tiên vẫn lạc, trở thành phụ gia, đem Hoang sáng chói phụ trợ cực hạn chói mắt.

Chân Tiên, cuối cùng là Chân Tiên, dù là Nguyên Thần nát bấy, còn không có triệt để Tiêu Vong.

Đó là hắn lạc ấn, một đạo Chân Linh muốn chạy trốn.

Đáng tiếc, cái con kia màu vàng kim óng ánh bàn tay lớn rơi xuống, đưa hắn hấp thụ đã đến lòng bàn tay, phong tại đâu đó.

Đây là Chân tiên lạc ấn, Thạch Hạo muốn nghiên cứu, hiểu rõ cái này một lĩnh vực bí mật.

- Ngươi giết ta đi!

Chân Tiên kêu to.

Như vậy rơi vào tay Thạch Hạo, sống không bằng chết.

Chân Tiên quá mạnh mẽ, dù là Nguyên Thần nổ tung, hắn còn cơ hội phục sinh, đáng tiếc bị Thạch Hạo bắt được đạo kia ấn ký.

PHỐC!

Trong vũ trụ, cái kia bạo toái thân thể, tứ tán huyết dịch các loại..., bị đã luyện hóa được, trở thành một lon nồng đậm tiên huyết đại dược!

Cái này là nhân thể đại dược, bị Thạch Hạo thu thập.

Sau đó, này tòa đồng điện bị câu cấm tới, trở thành chiến lợi phẩm của hắn.

Bỗng nhiên, Thạch Hạo trở mình chưởng, như là một mảnh vũ trụ nghiêng sập:

- Phanh

một tiếng, đem xa xa một cái sinh linh áp tại đâu đó, cũng ôm đồm toái.

Ngày xưa, từng có bốn vị Tàn Tiên, sớm đã đền tội hai người, còn lại hai cái đã ở hôm nay chém đầu.

Cuối cùng cái này Tàn Tiên không có khôi phục đến đỉnh phong, làm sao có thể ngăn cản ở hiện tại loại trạng thái này ở dưới Thạch Hạo, vì vậy, trước tiên bị phai mờ rồi, hình thần câu diệt.

- Một đoạn Nhân Quả như vậy bỏ qua.

Thạch Hạo bình tĩnh nói.

Năm đó, theo trên chiến trường trở về, trọng thương sắp chết Côn Bằng từng bị Tứ đại Chân Tiên ám toán, hiện nay bốn đại cao thủ đều vẫn lạc rồi, bị chém giết tại đây phiến dưới trời sao.

Thạch Hạo đã nhận được Côn Bằng truyền thừa, ngày nay coi như là là nó báo thù.

Một trận chiến này, rung động cửu thiên thập địa, ai có thể ngờ tới, một vị hồng trần bên trong đích tu sĩ đem Chân Tiên đánh chết, đây là không thể tưởng tượng huy hoàng chiến tích.

- Quả nhiên a, nghịch thiên, nhất định ghi vào tu luyện sử trung!

- Đi ngược chiều phạt tiên, Hoang làm được, muôn đời chỉ lần này Nhất Dịch!

...

Cái này phiến thiên địa ở bên trong, các tộc đều khiếp sợ.

Phàm là cường giả, đều trước tiên biết được rồi kết quả, không không kinh dị, đều đang suy đoán, Hoang mạnh như thế nào, hắn sao có thể đánh chết Chân Tiên?

Mấy đại Sinh Mệnh Cấm Khu cũng không thể bình tĩnh, bọn hắn cũng bị một trận chiến này tích lại càng hoảng sợ, Hoang biểu hiện quá yêu nghiệt.

Vẫn tiên lĩnh, ngày xưa hai người trẻ tuổi hôm nay sớm đã thành thục, người đến trung niên, thực lực mạnh mẽ tuyệt đối, nhưng hiện tại tận mắt nhìn thấy sau trận chiến này, bọn hắn sắc mặt trắng bệch.

Ngày xưa, bọn hắn muốn giết chết Hoang, kết quả thỉnh Chân Tiên lão tổ ra tay đều không có để lại đối phương, lúc ấy còn không phục, hiện tại hết thảy đều đã minh bạch.

Chân Tiên lưu không được Hoang, thực có can đảm động tay, sẽ bị phản giết chi!

- Chúng ta kết không nhỏ Nhân Quả ah!

Hai người đối mắt nhìn nhau, trong nội tâm bất an, Tiên Điện Tàn Tiên sở dĩ xảy ra thế, cũng là bởi vì bọn hắn đi thông báo, thỉnh hắn ra tay.

Tuy nhiên kéo hơn một nghìn năm mới ra tay, mà lại Tiên Điện bản thân tựu cùng Thạch Hạo có đại thù, nhưng là, hai người này ở trong đó hay là nổi lên không nhỏ tác dụng.

- Không sao, tộc của ta chi chủ vô địch thiên hạ, chúng ta cái này nhất tộc không sợ hắn.

Nhưng mà, rất nhanh, nên tộc chi chủ giáng tội, trách phạt bọn hắn, làm bọn hắn nhanh đi bế quan, còn dám liên quan đến thượng cái gì Nhân Quả, trực tiếp gạt bỏ!

Giọng nói kia nghiêm khắc cực kỳ!

- Vì sao?

Hai người này sợ hãi.

Không có vì cái gì, một cái đại thủ dò xét đến, đưa bọn chúng bắt đi, suýt nữa làm bọn hắn giải thể mà vong, bị trấn áp tại một cái ngọn núi phía dưới, không được xuất thế.

Hiển nhiên, vẫn tiên lĩnh tộc chủ công tham gia (sâm) tạo hóa, đoán được một góc tương lai, sợ nhiễm thượng không lường được đại Nhân Quả!

Chín năm về sau, Vân Hi sinh con, một cái khỏe mạnh hài nhi, toàn thân lưu quang tràn ngập các loại màu sắc, dạng trung tí ti tiên khí, giáng sinh tại thế gian này.

Liền Thạch Hạo cũng không nghĩ tới, Vân Hi trọn vẹn thai nghén đứa bé này chín năm, này mới khiến hắn sinh ra, thời gian thật sự rất dài, ngoài dự liệu của mọi người.

- Sinh ra!

Rất nhiều người kinh hô, bất kể là Thiên đình người, tựu là phương xa thời khắc chú ý Thiên đình động tĩnh thế lực khắp nơi, cũng cũng nhịn không được quá sợ hãi.

Đây là người bé trai nhỏ, giáng sinh lúc rõ ràng có Thiên Địa dị tượng.

Trong tích tắc, tinh khí bành trướng, thần hà cuồn cuộn, Đại Đạo nổ vang, có vô số Thiên Địa quy tắc đan vào mà đến, hướng tại đây tụ tập, rủ xuống.

Đứa nhỏ này quá kinh người!

Lúc này, Thạch Hạo xuất thủ, một chưởng nhảy ra, che khuất bầu trời, đem sở hữu tất cả Đại Đạo quy tắc, thần hà đợi toàn bộ cho đánh tan.

Nhất là, cái kia từ phía trên Vũ thượng rủ xuống rơi xuống đầy trời pháp tắc, tức thì bị hắn bài trừ cái triệt để.

- Sư phó, đây là Đại Đạo rung động, là Thiên Địa trật tự, dùng nó tẩy lễ đứa bé này, có lẽ có thể làm cho hắn đạt được đại tạo hóa!

Xích Long khó hiểu.

- Ta đi chính là dĩ thân vi chủng đường, hắn nếu là bị này thiên địa chúc phúc, bị Chư Thiên đạo ngấn vờn quanh, không có thể là chuyện tốt.

Thạch Hạo nói ra.

Hắn nhìn xem trời xanh, lẩm bẩm:

- Có một ngày, này thiên địa cũng có thể sẽ bị diệt, các giới sụp đổ.

Đại thanh toán tiến đến, không có gì có thể khả dĩ vĩnh hằng trường tồn.

Dù vậy, đứa bé này cũng rất đặc thù, quá mức không tầm thường, khóc nỉ non lúc, thanh âm to, như Kim Chung vang lên, trung khí quá đủ.

Hơn nữa, hắn cơ thể óng ánh, mang theo một tầng Bảo Quang, rất cứng cỏi, trời sinh bao hàm có pháp lực.

- Hí!

Một đám người hít một hơi lãnh khí.

- Uông!

Chính là địa vị rất lớn Tiểu Cẩu Tể cũng nhịn không được kêu ra tiếng đến.

Đứa bé này vừa ra đời, liền mang theo Tiên Thiên pháp lực, cái này nếu là phát triển xuống dưới, cái kia vẫn còn được, thiên phú thật tốt quá!

- Giao cho ta a, ta nhất định có thể lại để cho hắn trở thành không cuối cùng Tiên Vương đệ nhị!

Nói.

Chuyện này kinh động đến Cấm khu chi chủ, liền hắn đều đối với đứa bé này có chút cảm thấy hứng thú, nhìn kỹ lại xem.

Bất quá, hắn không có thu đồ đệ hứng thú, bởi vì, thời đại này quá loạn, căn bản không có thời gian bồi dưỡng khởi một cái cái thế cao thủ, đại náo động tùy thời sẽ tới đến.

Vân Hi ôm cái này hài nhi, vẻ mặt thỏa mãn chi sắc, tràn ngập cưng chiều, ôm đứa bé này, như là ôm toàn bộ thế giới, nàng vô cùng vui sướng, mẫu tính (*bản năng của người mẹ) tiền đồ xán lạn.

Một ngày này, một cái bàn tay chim con, ngậm lấy một cái cao gần tấc bạch sắc tiểu đỉnh, theo cái kia hạ giới bay đến thượng giới.

Thạch Hạo ngạc nhiên, đó là ngũ sắc tước, là Thạch Thôn trung con quỷ kia Tinh Linh tặc điểu, lúc cách nhiều năm như vậy, rõ ràng chủ động tới đến bên cạnh của hắn, là từ hạ giới đi lên.

Nó trong miệng ngậm lấy bạch sắc tiểu đỉnh, Thạch Hạo cũng không xa lạ gì, đúng là Thạch Thôn năm đó một ngụm hắc kim đỉnh sau khi nổ tung hiển hóa bạch sắc cốt đỉnh.

Bảy thần hạ giới lúc, Thạch Hạo, Chu Yếm đã từng hiệp cái kia khẩu tổ đỉnh đi nghênh địch, kết quả nó bề ngoài kim loại da rạn nứt, thoát rơi xuống, hiển hiện chân thân.

Nhưng là ở đằng kia Nhất Dịch, bạch sắc tiểu đỉnh biến mất.

- Thiên Địa chúc phúc ngươi không lấy, tránh cho bị Thiên Đố, ngày sau dùng cái này non đỉnh thường vì hắn tẩy lễ thân thể a.

Ngũ sắc tước lần thứ nhất đối với Thạch Hạo mở miệng nói chuyện, có thể miệng phun tiếng người.

- Đây là cái gì đỉnh?

Thạch Hạo hỏi thăm.

- Một ngụm dược đỉnh, rất không phàm.

Ngũ sắc tước nói ra, nó nói thẳng, đây là tiên gia luyện dược dùng cổ đỉnh, ẩn chứa rất mạnh dược tính.

Nếu là nó chịu đựng nước, tẩy lễ thân thể, khả dĩ loại trừ dơ bẩn, phai mờ tai ách.

Hơn nữa, nó nói cho Thạch Hạo còn có Vân Hi, nếu là cam lòng (cho), khả dĩ đem đứa bé này trực tiếp phong ấn tại cái này khẩu trong đỉnh, đợi đến lúc trăm ngàn thế sau lại lại để cho hắn xuất thế.

Vân Hi trong nháy mắt, mục bao hàm nước mắt, rất đau đớn cảm giác, suýt nữa đại khóc lên.

Thạch Hạo cũng nghe rõ ý của nó, thời đại này quá hiểm ác, thật đáng sợ, tương lai sẽ phát sinh cái gì khủng bố sự tình, có lẽ có chút ít báo hiệu.

Vì ổn thỏa, bảo hiểm để đạt được mục đích, ngũ sắc tước đề nghị bọn hắn phong ấn đứa bé này tại trong đỉnh, lưu đến tương lai, lại để cho hắn tại một cái bình tĩnh, tường hòa hoàng kim đại thế xuất thế.

- Ngươi vì cái gì đối với ta như vậy hữu hảo?

Thạch Hạo hồ nghi.

- Tiên cổ Tổ Tế Linh, để cho ta chăm sóc ngươi một hai.

Ngũ sắc tước lúc này đây rất thẳng thắn thành khẩn.

- Ngươi đến tột cùng có cái gì lai lịch?

Thạch Hạo hỏi.

- Ta giống như đến từ Giới Hải cái kia một bên.

Ngũ sắc tước những lời này, kinh hãi Thạch Hạo rung động không hiểu, lại để cho Mộc Thanh bọn người càng là hóa đá rồi, trong lòng của bọn hắn nhấc lên ngập trời sóng biển.

- Ngươi tới tự Giới Hải cái kia một bên?!

Thạch Hạo trong nội tâm cảm xúc chấn động kịch liệt.

- Ta kỳ thật cũng không biết mình là ai, cái mơ hồ nhớ rõ, đến từ Giới Hải, tiên cổ trong năm, tê cư tại Tổ Tế Linh bản thể lên, đạt được nó cho phép, tại đâu đó xây tổ, cùng nó là hàng xóm.

Ngũ sắc tước cáo tri, nó chỉ là một đoàn thần thức, cũng không phải là chính thức hữu hình thân thể, như là một đạo Nguyên Thần.

Chỉ là, nó quên lãng quá nhiều, rất mơ hồ, tóm lại đến từ Giới Hải.

- Không muốn cảm thấy ta là cái thế cao thủ, kỳ thật, tu vi của ta thật sự quá bình thường, có lẽ bị người chém qua đạo cơ, không có để lại bao nhiêu chiến lực, không cách nào khôi phục.

Nó rất trực tiếp.

Quan trọng nhất là, nó cũng không biết Giới Hải có cái gì, vứt bỏ cựu (ký) ức.

Ngũ sắc tước ném cái này khẩu đỉnh trực tiếp bay mất.

Cấm khu chi chủ như có điều suy nghĩ, nói:

- Nó cùng Tổ Tế Linh có đại Nhân Quả, ở kiếp này nhất định còn, tra ra manh mối.

- Liễu thần a, ngươi ra sao?!

Thạch Hạo thở dài, hắn tưởng niệm Liễu thần, nghĩ tới tiểu tháp, nếu là chúng có thể trở về đến thì tốt rồi.

Cuối cùng nhất, Thạch Hạo không có có thể hạ quyết tâm phong ấn đứa bé này, chủ yếu nhất là bởi vì Vân Hi quá không bỏ, trong mắt chứa đựng nước mắt, năn nỉ đem nàng cùng hài tử cùng nhau phong ấn.

- Chúng ta không triệt để phong ấn, nhưng lại để cho hắn tại trong đỉnh ngủ say, thường cách một đoạn thời gian lại để cho hắn tỉnh tới một lần.

Thạch Hạo nói ra, suy nghĩ cái chiết trung (trong những ý kiến không giống nhau tiến hành điều hoà) đích phương pháp xử lý.

Nếu có không thể kháng cự đại khủng bố tiến đến, hắn hội triệt để phong ấn này đỉnh, cất bước hài tử.

Đến tận đây về sau, Vân Hi mỗi ngày đều cùng ngủ say hài tử nói chuyện, thường cách một đoạn thời gian hài tử đều thức tỉnh, nháy động lên sáng ngời đại mắt thấy nàng.

Như vậy nàng rất thấy đủ rồi, ôm đỉnh chưa bao giờ chịu chia lìa.

- Thạch Hạo, ta đã tìm được sư phó lưu lại một bản bút ký, thế gian này có đại khủng bố ah!

Tào Vũ Sinh xuất hiện, tìm tới tận cửa rồi.

Năm đó, Hắc Ám sinh linh đến tột cùng là làm sao tới, từ nơi ấy tiến vào cửu thiên thập địa, vẫn là cái mê.

Ngày gần đây, Tào Vũ Sinh phát hiện hắn sư phó phong ấn xuống đích viết vào, hiểu rõ chân tướng.

Hắn nước mắt rơi như mưa, nói:

- Sư phụ ta chết rồi, hắn cùng trốn ở tam thế đồng trong quan tài một ít chiến hồn cùng nhau xuất thế, đi phong ấn, kết quả vừa đi không quy, Hắc Ám sinh linh thành công xâm lấn, nói rõ bọn hắn những người kia đều chết hết cái triệt để!

Tuy nhiên sớm đã biết, hắn sư phó có lẽ chết đi.

Nhưng là, như vậy như vậy triệt để chứng minh là đúng, minh hiểu hắn sư phó cuối cùng là chết thảm, hắn hay là nhịn không được nước mắt rơi như

mưa, đau nhức triệt tâm phủ.

Hắc Ám sinh linh bên trong đích vô thượng cường giả khả dĩ ăn mòn Hư Thần Giới, Linh giới đợi sở hữu tất cả dùng tinh thần xây dựng thế giới.

Bọn họ là theo tinh thần quốc gia Khóa Giới mà đến!

Cái kia Hắc Ám sinh linh khả dĩ tinh thần hóa, khả dĩ thực thể hóa, thay đổi liên tục, vô cùng nhất khủng bố.

- Hắc Ám đến từ Giới Hải ở chỗ sâu trong, ngủ đông, ở ẩn tại dị vực...

Đây là Tào Vũ Sinh hắn sư phó đích viết vào trung viết hạ bởi vì, tại tiên cổ trong năm lúc, bọn hắn tựu từng tại đối kháng Hắc Ám sinh vật, cùng dị vực giao thủ qua.

Phải biết rằng, dị vực cổ tổ Du Đà đều là Hắc Ám sinh linh tiến hóa mà thành.

- Biên Hoang bảy Vương chảy nước mắt đốt thân nhân khí lực, chém rụng chiến hữu đầu lâu.

Trong đó có như vậy một đoạn lời nói, thật sự lại để cho người không rét mà run, Thạch Hạo nhìn kỹ cái này bản bản chép tay, trong nội tâm không cách nào bình tĩnh, tình tiết phức tạp.

Một ít chuyện xưa đã có đáp án, hắn rốt cuộc biết.

Thạch Hạo từng leo lên nhuốm máu màu đen cổ thuyền, tại đâu đó, hắn thấy được một ngụm thạch đỉnh, chính giữa tất cả đều là đầu lâu, có rất nhiều đều là tiên đạo sinh linh.

- Đó là bởi vì, những người kia đã sớm chiến tử, không thể đem thi thể lưu cho Hắc Ám sinh linh, nói cách khác, hội tạo ra một đám không thể tưởng tượng tuyệt thế cao thủ, đem thuộc sở hữu tại Hắc Ám!

Đế Quan, cổ đại lúc, đã từng có người chứng kiến Biên Hoang bảy

Vương chém giết đối phương thống soái đầu lâu, cái này là đồng dạng đạo lý.

Từ nơi này bản bản chép tay ở bên trong, Thạch Hạo hiểu rõ đến, ngày sau vô luận như thế nào đều muốn cắt lấy những cái kia cường giả đầu lâu, mới có thể không cho Hắc Ám sinh linh thời cơ lợi dụng.

Mất đi đầu lâu thân thể, thì không cách nào chết mà tái sinh, tiến hóa thành Hắc Ám sinh linh.

Thạch Hạo, Thiên Giác Nghĩ, Tào Vũ Sinh, ngày đó sẽ lên đường, tiến về trước một ít Cổ Địa, đồng tiến nhập vũ trụ ở chỗ sâu trong, dò xét năm đó Hắc Ám sinh linh tiến quân chi lộ.

Bọn hắn im lặng, Hắc Ám đến từ Giới Hải, quá mức khủng bố.

Tương lai đại thanh toán, bọn họ là muốn toàn diện hiện thân, triệt để đại bộc phát.

Hơn nữa, dị vực cùng Hắc Ám sinh linh có không cách nào phân cách liên hệ, cái này ý nghĩa An Lan, Xích Vương, Vô Thương, Du Đà đợi khủng bố cực kỳ Bất Hủ chi Vương hay là muốn lại đến nhân gian.

Cái này cũng ý nghĩa, Biên Hoang phong ấn ngăn không được!

Trên thực tế, bọn hắn đã hoài nghi, Hắc Ám sinh linh khả dĩ tùy thời đem dị vực nhân mã buông tha đến.

- Cuối cùng nhất cuộc chiến, nguồn gốc từ Giới Hải, là trận kia đại thanh toán!

Thạch Hạo sầu lo, khó trách Liễu thần đi Đê Bá đằng sau cái kia phiến biển, mà không phải thẳng hướng dị vực, nó muốn đi chung cực chi địa, tìm kiếm biện pháp giải quyết, theo ngọn nguồn tiêu diệt mầm tai vạ.

Thế nhưng mà, nó còn có thể sống được trở về sao?

Trên thực tế, năm đó từng cái kỷ nguyên đều có vô thượng cường giả vượt biển, đều là cùng này có quan hệ ah!

- Năm đó, theo Giới Hải trung xuất hiện qua hai kiện Cổ Khí, một kiện rơi vào chôn cất địa, tên làm Khởi Nguyên Cổ Khí, một kiện khác rơi vào dị vực, cũng tên Khởi Nguyên.

Đây cũng là Tào Vũ Sinh sư phó đích viết vào trung chỗ ghi lại nội dung.

Hai kiện Cổ Khí, đều thần thánh không rảnh, sáng rọi chiếu rọi Chư Thiên!

- Không có nói tới nát hòm gỗ!

Thạch Hạo nhíu mày.

Giới Hải, lại là Giới Hải, là từ nơi ấy truyền ra.

- Đế Lạc niên đại, hư hư thực thực có đế, có tiếng người hắn vẫn lạc tại cái đó niên đại, cũng có người nói hắn lưu lại một song nhàn nhạt dấu chân, tiến vào Giới Hải ở chỗ sâu trong...

- Chúng ta suy đoán, hắn không phải đế, thế gian này không đế!

Cái này bản chép tay quá kinh người, đã ngoài đều là cuối cùng vài trang ghi lại, nói ra đi một tí rung động nhân tâm bí mật.

Giới Hải, rất nhiều sự tình đều chỉ dẫn hướng chỗ đó!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1898: Dị Vực Tái Chiến

Ngàn năm năm tháng từ trần, xa xôi mà qua.

Ở đương đại tất cả mọi người xem ra, Thạch Hạo đã 3500 tuổi, chính là như nhật Trung Thiên giờ, tinh lực cường thịnh nhất tuổi tác.

Trên thực tế, nếu như toán Thượng Đế lạc niên đại trải qua, hắn đã 49 vạn tuế còn nhiều hơn!

Những năm này tới nay, năm tháng cũng không có ở trên người hắn lưu lại vết tích, dù sao, hắn gần như thanh xuân mãi mãi, duy trì phồn thịnh sức sống.

Ngàn năm thời gian đi qua, Thiên Đình càng ngày càng phồn thịnh, một đời lại một đời Thiên Tài quật khởi, tọa trấn tứ phương, trở thành danh xứng với thực đệ nhất thiên hạ đại giáo!

Ở này Cửu Thiên Thập Địa trong, không người không biết, không người không hiểu, Thiên Đình uy thế ép thập phương.

Có thể khiến người ta tiếc nuối chính là, Thiên Giác Nghĩ, Mục Thanh, Tào Vũ Sinh chờ người như trước không có trở thành Chí Tôn, con đường quá gian nan, đặc biệt là ở này thời đại mạt pháp càng ngày càng khó.

Kỳ thực nếu là cẩn thận suy nghĩ điều này cũng rất bình thường, chính là ở này trong tiên vực, Ngao Kiền, Bàn Nghệ, Hỗn Thiên mấy người cũng là một hai ngàn tuổi sau đó mới thành đạo.

Nơi đó là ra sao hoàn cảnh?

Bọn họ cũng coi như là thiên túng chi tư rồi!

Thạch Hạo chỉ là ví dụ, quá mức yêu nghiệt, với hắn khá là, sẽ đột hiện ra những người khác chậm hơn, nhưng kỳ thực căn bản không thể bắt hắn đến so sánh.

Ngàn năm qua, thế gian rất bình tĩnh, cũng không có những biến cố khác phát sinh.

Mấy cái sinh mệnh Cấm Khu âm u đầy tử khí, từ lâu tự phong.

Chính là con kia lấy gà trống lớn vì là vật cưỡi Độc Thối lão nhân cũng không có lại xuất hiện, hắn nói tới công chúa chọn rể, trước sau không động tĩnh gì, Thạch Hạo nghiêm trọng hoài nghi có hay không đáng tin.

Phải biết, từ lúc 3,500 năm trước, Biên Hoang đại chiến giờ, Độc Thối lão nhân liền từng đi qua Đế Quan, khi đó liền nhắc qua đang vì bọn họ công chúa tìm đạo lữ.

Thật không biết này một tìm chính là mấy ngàn năm là có ý gì.

Gần nhất ngàn năm tới nay, Thạch Hạo chưa bao giờ thư giãn, yên lặng khổ tu, bởi vì hắn biết, lớn nguy cơ lúc nào cũng có thể sẽ đến!

- Không đúng, có vấn đề!

Ngày hôm đó, Tào Vũ Sinh cảnh báo, một toà trận pháp phát sáng, hắn chân thân vọt tới, hiện thân Thiên Đình, sắc mặt rất khó coi.

- Có mấy toà trận đài xuất hiện biến cố, nơi đó có khói đen tràn ngập!

Ngàn năm trước, hắn cùng Thạch Hạo, Thiên Giác Nghĩ chờ người, dọc theo sư phụ hắn đi qua con đường, bày xuống rất nhiều trận đài, chính là ở phòng bị hắc ám ăn mòn.

Hiện nay, có mấy toà trận đài đồng thời phát sinh ô quang, có khói đen tràn ngập, báo trước nơi đó ra biến cố.

Này vô cùng gay go!

- Bên kia thật sự có sinh linh lại đây?!

Thiên Giác Nghĩ cũng bị đã kinh động.

Nơi sâu xa trong vũ trụ, hắc ám nơi.

Một toà lại một toà trận đài, lượn lờ sương mù, trắng như tuyết tế đàn đã triệt để đen hóa.

Thạch Hạo chạy tới nơi này, tâm thần tập trung cao độ, hắn biết, nên đến chung quy vẫn là đến rồi, một cây đen kịt hoa sen cắm rễ ở trong vũ trụ, xé ra mảnh này Tinh Không, vết rách càng ngày càng lớn.

Loáng thoáng, Thạch Hạo nghe được từng trận tiếng gầm gừ, dường như có thiên quân vạn mã đang lao nhanh, bất cứ lúc nào muốn xông tới!

- Chém!

Thạch Hạo quát lên, hắn cầm trong tay Đại La Kiếm Thai, thôi thúc ra rọi sáng mảnh này hắc ám Vũ Trụ hào quang óng ánh, về phía trước quét tới.

Trong nháy mắt, Tinh Hà rung chuyển, vùng tinh vực này kịch liệt bắt đầu run rẩy, hết thảy tinh cầu đều suýt nữa lệch khỏi nguyên lai vận hành quỹ đạo, muốn rơi xuống.

Phốc!

Màu đen hoa sen bị chém đứt, óng ánh cánh hoa từng mảnh từng mảnh bay lượn, mang theo ma tính, rơi vào Thạch Hạo chu vi, hóa thành một đạo lại một tia ô quang xoay tròn.

Cả cây Hắc Liên dường như màu đen ngọc thạch giống như óng ánh, vô cùng to lớn, hiện tại cánh hoa ở trong vũ trụ rơi ra, vô cùng đẹp đẽ.

- Giết!

Thạch Hạo hét lớn, hắn lại ra tay, chém thẳng chủng ma này liên.

Kiếm khí động trời cao, mảnh này Vũ Trụ kịch liệt run rẩy!

Không nghi ngờ chút nào, kinh khủng như thế ánh kiếm thức tỉnh Cửu Thiên Thập Địa khắp nơi cường giả, chính là Cấm Khu trong ngủ say người cũng mở mắt ra, nhìn chăm chú bầu trời.

Hết thảy cường giả đều ý thức được, lúc bình tĩnh đại kết thúc, ngày đó rốt cục muốn tới rồi!

- Thạch Hạo, mau trở lại!

Vân Hi đang kêu gọi hắn, rất lo lắng, Thạch Hạo trên người một khối óng ánh ngọc thạch phát sáng, đó là trận pháp kết tinh, có thể bất cứ lúc nào nhận được Thiên Đình truyền âm.

- Phát sinh cái gì?

Hắn hỏi.

- Biên Hoang có biến, dị vực sinh linh xuất hiện!

Vân Hi báo cho, lời nói gấp gáp.

Thạch Hạo thân thể trở nên cứng, hắn ý thức được, chuyện đáng sợ nhất kiện từng cái đến, đều muốn phát sinh.

- Xoạt!

Thạch Hạo cất bước, Tinh Hà đảo ngược, bầu trời đầy sao xuất hiện ở dưới chân của hắn, hiện lên ở sau người hắn, hắn một cái chớp mắt trở về đến Thiên Đình.

Lớn lao nói âm vang lên, này cung phụng ở Thiên Đình trong tượng thần phát sinh vạn trượng ánh sáng, tiếp nhận trong tay hắn Đại La Kiếm Thai, thay thế hắn tiến vào hắc ám Vũ Trụ, đi trấn thủ đường nối.

Đó là hắn nguyện lực hóa thân, hiện nay càng ngày càng khủng bố, bị thiên hạ các tộc cộng tế, nắm giữ khó mà tin nổi uy năng.

- Đế Quan phá sao?

Thạch Hạo hỏi.

- Không có.

Vân Hi lắc đầu, nàng ôm trắng noãn đỉnh nhỏ, chăm sóc mình hài nhi.

Lần này rất đặc biệt, Đế Quan chưa phá, thế nhưng dị vực có nhân mã trực tiếp xuất hiện ở Đế Quan này một bên, lướt qua toà kia cổ lão thành trì.

- Bọn họ mở ra một cái mới đường nối, muốn thẳng tới phúc địa sao?

Thiên Giác Nghĩ cũng quay về rồi, thần sắc nghiêm túc, năm đó một trận chiến, phong ấn Biên Hoang, còn tưởng rằng có thể vĩnh cố, không có ưu bị bệnh, ai có thể muốn 3,000 năm thời gian đi qua, lớn nguy cơ lại xuất hiện.

- Xoạt!

Thạch Hạo hóa thành một vệt sáng, cực tốc chạy về Đế Quan phụ cận.

Thiên Giác Nghĩ, Tào Vũ Sinh đi theo.

Mục Thanh, Xích Long, Chu Lâm chờ người thì lại tiến vào hắc ám Vũ Trụ, tuỳ tùng Thạch Hạo đạo kia nguyện lực hóa thân đi trấn thủ nơi đó đường nối.

Đế Quan này một bên, rộng lớn khu không người.

Nơi này đất đá sụp ra, có một toà lớn lao mà cổ lão tế đàn từ lòng đất tái hiện ra, vào lúc này, có một đội lại một đám người chính đang từ trên tế đàn đi xuống.

Những này người từng cái từng cái đều đằng đằng sát khí, ăn mặc giáp

trụ, cầm trong tay lạnh lẽo Thiên Qua, lớn kích, thần mâu các loại, mang theo cực kỳ lạnh lẽo khí tức.

Dị vực nhân mã, không có sai!

Đế Quan trước tiên phát hiện dị thường, hướng về Thiên Đình bẩm báo!

- A, bên này còn thật là khiến người ta khó chịu à, Đại Đạo ngột ngạt đến khiến người ta nghẹt thở, này gặp quỷ Thiên Địa!

Một cái anh tuấn đến rất ma quái nam tử bưng miệng mũi, trên người mặc bộ giáp màu bạc, cực kỳ ghét bỏ, mang theo vẻ chán ghét, đi xuống tế đàn.

- Đại nhân, bên này đi!

Có người lập tức tiến lên.

Bởi vì, này xem ra rất trẻ trung mà đẹp trai yêu tà nam tử, đến từ Đế Tộc, là một vị thành đạo nhiều năm sinh linh mạnh mẽ, trở thành Chí Tôn mười mấy vạn năm.

- A!

Này trên người mặc bộ giáp màu bạc sinh linh, nhẹ nhàng a một tiếng, lại xoay người hỏi:

- Hoang còn sống không?

Hắn tên Du Dục, là Bất Hủ Chi Vương Du Đà hậu nhân.

- Hắn còn sống sót, bước đầu hiểu rõ đến, hắn đã thành đạo nhiều năm rồi!

- Cái gì?!

Trên người mặc bộ giáp màu bạc anh chàng đẹp trai nghe vậy sau, con

ngươi co rút lại, thả xuống ô ở miệng mũi trên tay, nói:

- Hắn mới bao lớn tuổi tác, làm sao có khả năng?

- Hắn bây giờ hơn 3,500 tuổi, hơn nữa là ở không 500 tuổi giờ liền trở thành Chí Tôn.

Có người cẩn thận từng li từng tí một bẩm báo.

- Làm sao có khả năng, tốc độ như thế này quá nhanh!

Trên người mặc bộ giáp màu bạc yêu dị nam tử nói rằng.

- Vì lẽ đó, Du Dục đại nhân xin cẩn thận, cái này Hoang rất không bình thường!

- Ở thời đại mạt pháp trở thành Chí Tôn, xác thực không đơn giản, thế nhưng, tu đạo mới chỉ là 3500 tải, hắn có thể tích lũy bao nhiêu đạo hạnh, không cách nào đạt tới Cực Đạo đỉnh cao nhất, không đáng sợ!

Du Dục nói rằng.

- Có đúng không, thực sự là ngoài ý muốn, tên tiểu tử này ghê gớm à, như thế đã sớm trở thành Chí Tôn, như vậy cũng có hứng thú, không phải vậy mà nói trực tiếp bóp chết hắn, có Hà Nhạc thú?

Nhưng vào lúc này, trên tế đàn lại xuất hiện một tên nam tử, đồng đỏ sắc giáp trụ, mặt như Đao Tước giống như vậy, sống mũi, xương gò má chờ đều rất cao, góc cạnh rõ ràng, có lập thể cấp độ cảm.

Hắn mang theo cười, nhưng cũng là có chút lạnh.

Cái này sinh linh tên là An Đằng, là Bất Hủ Chi Vương An Lan đời sau, làm một đại kỳ tài, tu đạo mấy ngàn năm liền trở thành Chí Tôn, ở Cai Tộc trong lần được coi trọng.

Lần này, hao hết trắc trở, tìm được cũng phá tan rồi Tiên Cổ phong ấn,

tìm được con đường cổ xưa kia sau, An Đằng bị tuyển chọn, phái hắn đến Cửu Thiên Thập Địa lập công.

Bởi vì, ai cũng biết, này một giới tàn phế, không có cao thủ, không Tiên Đạo sinh linh tọa trấn, cuối cùng nội tình đều ở ba ngàn năm trước Biên Hoang đại chiến trong hao hết.

Chỉ cần lại đây một ít Chí Tôn, đủ để tàn sát này một giới, quét ngang vạn linh!

- Ha ha, thú vị, năm đó tiểu tử cũng đã trở thành theo ta chờ một cảnh giới sinh linh, như vậy bắt được hắn mới có vị.

Tên còn lại mở miệng, đây là một cô gái, ăn mặc màu đen giáp trụ, ánh mắt thăm thẳm, có chút nham hiểm, tiếng cười cũng rất lạnh lẽo.

Cái này cũng là một tên Đế Tộc, tên là Xích Tiêu, nàng tu đạo năm tháng dù sao cũng không phải dài lắm, bây giờ chỉ có 18 nghìn tuổi, là Xích Vương đời sau trong một cái đỉnh cấp nhân vật.

Bởi vì, nàng ở 5000 tuổi giờ thành đạo, thiên tư siêu tuyệt.

Ở cảnh giới này, nàng đã củng cố hơn một vạn năm.

Xích Tiêu lạnh giọng nói:

- Năm đó, hắn giết ta này cháu trai nhi Xích Mông Hoằng, rất thẳng thắn, còn đem hắn một chân nướng chín, coi như đồ ăn, hôm nay ta muốn sống quả hắn!

Không riêng là nàng, từ trên tế đàn cộng đi ra ** tên Chí Tôn, có một nửa đến từ Đế Tộc, tất cả đều cùng Thạch Hạo có cừu oán.

Tại bọn họ xem ra, ngày xưa một trận chiến, đó là Đế Tộc sỉ nhục, thế hệ tuổi trẻ Đế Tộc cường giả bị Hoang một người chiến bại, càng có mấy người chết thảm, thực sự không thể tiếp thu.

- A, chúng ta đến rồi, thì sẽ không cho hắn cơ hội rồi!

Du Dục anh tuấn mà yêu tà khuôn mặt trên mang theo cười.

- Đúng đấy, đến sân mèo bắt chuột trò chơi, thú vị!

An Đằng cũng nở nụ cười.

Phía sau, còn có người mã, một đội lại một đội, xuất hiện ở khu không người, đội ngũ càng lúc càng lớn mạnh, có tới mấy vạn tu sĩ.

Trong đó, chỉ cảnh giới chí tôn tu sĩ gộp lại thì có mười ba người, vì là chính là quét ngang Cửu Thiên, đem này một giới hết thảy kẻ thành đạo toàn bộ chém giết sạch sành sanh.

Trong đó, bốn, năm người đến từ Đế Tộc.

- Cẩn trọng một chút đi, tên tiểu tử kia trên người có gì đó quái lạ, năm đó mượn một giọt máu đã từng quá độ Thần uy.

Có người nhắc nhở.

An Đằng vẻ mặt âm trầm, nói:

- Không sao, Bất Hủ Chi Vương đã tìm hiểu tới, giọt kia huyết không phải hắn muốn dùng liền có thể sử dụng, hôm nay đem giọt kia huyết cướp đi!

Tại bọn họ sau khi rời đi, tế đàn còn đang phát sáng, kịch liệt giãy giụa, như là có quái vật khổng lồ muốn đi qua.

Cuối cùng, ầm một tiếng, ba vị bóng người cùng hiện lên!

Đây là áp trận nhân vật, cuối cùng tới rồi.

Bảo vệ ở tế đàn chu vi sinh linh, tất cả đều hành đại lễ cúi chào, từng cái từng cái thần sắc nghiêm túc, đồng thời ở nhẹ nhàng run rẩy, bởi vì đây là ba

tên Bất Hủ sinh linh.

- Không tốt lắm cảm giác, ta chán ghét thời đại mạt pháp, căm ghét này một giới.

Một người mở miệng.

Bởi vì, bọn họ lại đây sau, trước tiên cảm ứng được, chịu đến ràng buộc, đồng thời cấp tốc tự mình phong ấn bộ phận uy năng.

Không phải vậy, thời đại mạt pháp sẽ gợi ra các loại biến cố, này khí tức kinh khủng, này Mạt Pháp vết tích, thậm chí muốn lan tràn tiến vào dị vực phía bên kia.

- Mau mau đóng đường nối!

Một người nói rằng.

- Này phương Thiên Địa ở kịch biến, trừ phi là này một giới thổ dân, không phải vậy, nếu là phát huy Bất Hủ cấp sức mạnh, dễ dàng tao phản phệ à.

Một vị Bất Hủ giả nhíu mày.

- Ta nghĩ, chúng ta sẽ không có có cơ hội xuất thủ đi.

Tên còn lại lạnh lùng nói rằng.

Tiến lên đội ngũ, do vài tên Đế Tộc lĩnh quân, một đường nhanh như chớp, tiến vào Tam Thiên Châu cảnh nội, muốn đi quét ngang Cửu Thiên, đặc biệt là chặn đánh giết Hoang.

Xoạt!

Một đạo cầu vồng từ trên trời giáng xuống, Thạch Hạo đến, cắt đứt bọn họ con đường phía trước.

Sau đó, Thiên Giác Nghĩ, Tào Vũ Sinh cũng hạ xuống, đứng bên cạnh hắn.

Bọn họ từng đi qua một chuyến Đế Quan, thấy nơi đó không có chịu đến công kích, liền lại truy chạy tới nơi này.

- Hoang?!

Trên người mặc bộ giáp màu bạc anh chàng đẹp trai Du Dục cái thứ nhất đứng ra, hắn nhận ra Hoang, bởi vì trước khi tới liền từng thấy chân dung của hắn.

Du Dục mang theo yêu dị nụ cười, nói:

- Đang muốn đi tìm ngươi, mình đưa Thượng Môn đến rồi, ngươi nói ta là lập tức sống quả ngươi, vẫn là chậm rãi trừng trị ngươi tốt?

An Đằng trên người mặc đồng đỏ sắc giáp trụ, cũng đi lên phía trước, nói:

- Rất tốt, trở thành Chí Tôn, như vậy mới đáng giá chúng ta tập nã, không phải vậy, giết chết một con giun dế, có ý gì.

Xích Tiêu thân là nữ nhân, so với nam nhân còn bá đạo, nói:

- Lăn lại đây thỉnh tội, đi Xích Mông Hoằng Y Quan Trủng trước cầu xin, lãnh cái chết!

Thạch Hạo lạnh lùng nhìn quét bọn họ, hắn tự nhiên có thể cảm nhận được, những người kia đặc biệt mạnh, so với cái khác Chí Tôn sức chiến đấu cũng cao hơn trên một đoạn dài, hắn biết đây là Đế Tộc.

- Các ngươi phí lời thật nhiều!

Thạch Hạo lạnh lùng nói.

Thiên Giác Nghĩ, Tào Vũ Sinh, đều đứng bên cạnh hắn, không một chút

nào lo lắng, Thạch Hạo liền Chân Tiên đều giết qua, còn sợ những này Đế Tộc Chí Tôn sao?

- A, không biết Đạo Thiên cao điểm hậu đồ vật, cho rằng quá sớm thành đạo liền vô cùng ghê gớm sao, ngu xuẩn, ngươi đang tìm cái chết!

An Đằng lạnh giọng nói.

- Đối với chúng ta tới nói, ngươi quá non rồi!

Du Dục chế nhạo.

Thạch Hạo không nói gì, trực tiếp ra tay, một con màu vàng đất bàn tay lớn thăm dò, mạnh mẽ về phía trước đánh ra mà đi, kéo lên sức mạnh vô thượng!

- Cái gì?!

Thời khắc này, Du Dục nụ cười đọng lại, An Đằng tự tin không có, Xích Hà lạnh lẽo mặt vặn vẹo, bọn họ tất cả đều tâm thần run.

Vài tên Đế Tộc trước tiên làm ra phản ứng, muốn bỏ chạy, bởi vì bọn họ cảm thấy linh hồn rung động, không thể là người trẻ tuổi kia đối thủ, thật muốn đón đánh mà nói sẽ bị đánh giết.

Bọn họ chạy nhanh, nhưng là bàn tay lớn kia nhanh hơn lập tức lớn lên, phô thiên cái địa, phúc ở trên vòm trời, ầm một tiếng đập xuống.

Phốc phốc phốc!

Hầu như là trong cùng một lúc, vài tên Đế Tộc toàn bộ bị quay nổ tung, hóa thành một đoàn lại một đám mưa máu.

Mà phía dưới, còn có liên miên đại quân, kết quả rất đáng thương, chết không có chỗ chôn, hơn nửa đều diệt.

- Trốn à!

Còn có cái khác Chí Tôn, ở phía sau đốc quân, cách nơi này xa, lớn tiếng quát, để người may mắn còn sống sót chạy mau.

Nhưng mà, một bàn tay lớn bay ngang qua bầu trời, dường như hoàn toàn mông lung thế giới, đem tất cả mọi người đều bao trùm, thu vào trong lòng bàn tay, cuối cùng phù một tiếng, đem bọn họ toàn bộ nắm nổ tung.

Chính là như thế trực tiếp, quả đoán đến gần như tàn bạo!

Thạch Hạo một bàn tay lớn che trời, diệt tất cả mọi người.

Đến cuối cùng, cũng chỉ để lại vài đạo dấu ấn mà thôi, thuộc về Du Dục, Xích Tiêu, An Đằng.

- Nói, bọn ngươi làm sao vượt giới, còn có người nào muốn đi qua!

Thạch Hạo quát hỏi, lưu lại bọn họ dấu ấn, chỉ là vì bức cung.

- Ngươi...

Mấy người mất đi hết cả niềm tin, mạnh như bọn họ, nhưng rơi vào kết cục như thế, trước kia ngôn ngữ thực sự có vẻ buồn cười, càng bị người như thế một chưởng đánh giết.

- Không cần hỏi, chúng ta đến rồi!

Thanh âm lạnh lùng chưa từng người khu trong truyền đến.

Tam đại Bất Hủ giả hiện thân!

Phù một tiếng, Thạch Hạo ngón tay hợp lại, An Đằng, Du Dục, Xích Tiêu chờ người dấu ấn sinh mệnh nổ tung, triệt để hóa thành tro bụi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1899: Chém Bất Hủ

Tam đại bất hủ giả dắt tay nhau đến!

- Lùi!

Thạch Hạo nói rằng, để Thiên Giác Nghĩ còn có Tào Vũ Sinh rút đi, ở phía trên chiến trường này bọn họ không giúp được gì.

Bất hủ khí chảy xuôi, ép sụp núi sông, để nhật nguyệt đều ở nhẹ nhàng rung động, uy thế như vậy căn bản không phải là người nói lĩnh vực những sinh linh khác có khả năng đối kháng!

Xoạt một tiếng, Thạch Hạo giơ tay, một đạo cầu vồng bay ra, mang theo Thiên Giác Nghĩ còn có Tào Vũ Sinh đi xa, đem bọn họ đưa đi.

Phía trước, ba đám mông lung quang bao phủ ba đại cao thủ, mỗi người đều có một luồng làm người sinh ra sợ hãi khí tức, bọn họ là bất hủ Sinh Linh, sống tuế nguyệt cửu viễn.

Một cái nhỏ nhất, cũng là xa xôi người cổ đại vật, niên đại vô cùng Cổ lão, một tầng bất hủ ánh sáng che đậy cơ thể, khiến cho bọn họ không bị tuế nguyệt ăn mòn.

Này đám sinh linh tinh lực vĩnh không khô cạn, một đời đều đứng ở sinh mệnh đỉnh cao trên, phun ra nuốt vào thiên địa tinh hoa, luyện hóa Nhật Nguyệt Tinh thần, thực sự bình thường bất quá.

Lúc này, tam đại bất hủ giả sắc mặt không phải rất dễ nhìn, bọn họ phụ trách sau điện, kết quả hơi hơi trì hoãn, muộn như vậy chốc lát mà thôi, những người kia liền đều chết rồi!

- Hoang, ngươi thật là độc ác, tàn sát Sinh Linh hơn vạn, con mắt đều không nháy mắt một thoáng!

Một vị bất hủ giả mở miệng.

Thạch Hạo cười gằn, xem thường ở cãi lại, những người này tại sao đến đây? Còn không là muốn giết bọn hắn, muốn chém Cửu Thiên Thập Địa tu sĩ, không cần nhiều lời, chỉ có đánh gục!

- Có chút môn đạo, một người phúc diệt bọn hắn toàn bộ, trên tay ngươi có Tiên khí?

Một vị bất hủ giả híp mắt lại.

Bọn họ có chút đắn đo khó định, muốn biết trên người hắn đến tột cùng có bí mật gì, sợ không cẩn thận lật thuyền trong mương.

- Giun dế một con, có gì nhiều lời, giết!

Tam đại bất hủ bên trong, cái kia sống tuế nguyệt tối xa xưa lão gia hoả tự phụ cực kỳ, căn bản khinh thường ở cùng Thạch Hạo nói nhiều.

Dưới cái nhìn của hắn, hai người khác cẩn thận quá mức, chính là cho đối phương bất hủ chi vương binh khí thì lại làm sao? Chẳng lẽ còn có thể trấn giết bọn họ tam đại bất hủ?

Cảnh giới chênh lệch không cách nào bù đắp, thật muốn liều mạng tranh đấu, một đứa bé con cầm lưỡi dao sắc cũng không thể là một người trưởng thành đối thủ.

- Ầm!

Một người trong đó ra tay rồi, vung tay, hướng về Thạch Hạo phiến khu, có thể nói cái này tư thái phi thường vô lễ, đây là muốn cho địch thủ một bạt tai.

Cũng chỉ có cao cao tại thượng bất hủ dám như thế ra tay, ở trong chinh

chiến, như trước như thế tùy ý, làm nhục đối thủ.

Lão già này tự nhiên là không có ý tốt, bắt nạt Thạch Hạo trẻ tuổi nóng tính, ép hắn nhanh chóng lộ ra lá bài tẩy, mà hắn thì lại ở phòng bị, tiến vào có thể công lui có thể thủ, trong lòng bình tĩnh, đối mặt cái này có chút thần bí người trẻ tuổi.

Đến Thạch Hạo bây giờ cái này hoàn cảnh, vinh nhục không sợ hãi, tâm tình căn bản không có một chút nào gợn sóng.

Hắn không có cái gọi là Tiên khí, thời khắc mấu chốt, chập ngón tay như kiếm, đâm về đằng trước, ngón tay từng chiếc óng ánh, mang theo hào quang vàng nhạt!

- Ồ?

Vị này bất hủ giả kinh ngạc, đối phương không có đại sát khí, lại dám như thế đón đánh, hắn hơi chút do dự, nhưng cuối cùng chưởng lực chảy như điên, không có thay đổi quỹ tích, về phía trước đánh tới.

Xoạt!

Cho đến giờ phút này, Thạch Hạo ngón tay mới tỏa ra sắc bén thần mang, kiếm khí ngang dọc, hắn vận dụng tên là kiếm quyết, ngón tay kiên cố bất hủ!

Ở trong hư không, hai người pháp tắc va chạm, kịch liệt cực kỳ, mấu chốt nhất chính là, tay của hai người chưởng xúc cùng nhau.

Phù một tiếng, bất hủ giả lòng bàn tay bị đâm thủng, có huyết chảy xuống, điều này làm cho hắn ngơ ngác, quả đoán rút lui!

- Làm sao có khả năng?!

Đối phương lại có thể phá tan bàn tay của hắn, suýt nữa xuyên thủng!

- Diệt!

Hắn một tiếng gào to, cái kia rơi ra bất hủ máu hướng về Thạch Hạo bay đi, huyết dịch phóng to, dường như một vầng Trường Hà giống như, phải đem Thạch Hạo yêm không ở chính giữa diện.

Bất hủ giả dòng máu có thể luyện hóa vạn vật, chém nhân đạo hành, diệt nhân thần hồn.

Nhưng mà, hắn nhất định thất vọng rồi, vừa nãy không phải ảo giác, đối phương tinh khí thần cực kỳ dồi dào, đủ để với hắn tranh hùng!

- Thu!

Thạch Hạo hét lên một tiếng, dùng một chiếc bình ngọc đem bất hủ máu thu vào, nói:

- Đa tạ tặng thân thể đại dược, càng nhiều càng tốt!

- Ngươi...

Bất hủ giả sắc mặt trầm xuống, hắn biết gặp gỡ một cái quái vật, không thể tính toán theo lẽ thường.

Tam đại bất hủ đều lộ ra kinh sợ, người trẻ tuổi trước mắt này cũng là hơn ba ngàn tuổi, hắn sao có thể đối đầu bất hủ? Này không không phù hợp lẽ thường!

Xưa nay chưa từng nghe nói ba ngàn tuổi Chân Tiên, này làm người nghe kinh hãi, không có đạo lý!

- Bắt hắn!

Hiện ở tình huống như vậy, không cần ngôn ngữ, tam đại bất hủ giả sát cơ lộ, một lòng phải trừ hết hoang, lại cho người trẻ tuổi này thời gian tất nhiên thành họa lớn.

Bọn họ ý thức được xong việc thái nghiêm trọng, lần này đến Cửu Thiên

Thập Địa quá đúng lúc, nếu không, người trẻ tuổi trước mắt này liền muốn quật khởi.

- Giết chết thiên tài, Chích Thủ Già Thiên!

Một người hét lớn, màu đồng cổ bàn tay, kéo hơi thở của thời gian, có mảnh vỡ thời gian bay lượn, càng có pháp tắc buông xuống, như là thác nước, xây dựng lao tù, phải đem Thạch Hạo trấn phong.

- Giết!

Thạch Hạo thét dài, đến một bước này, hắn không thể có bảo lưu, cả người tinh lực dâng trào, thiên linh cái bên trong lao ra khí trụ xuyên qua Thương Khung, tinh lực đè ép trời cao.

Một sát na, hắn vận dụng nhiều loại bảo thuật, dùng lục đạo luân hồi ** thúc đẩy, diễn biến vô thượng hàm nghĩa, đây là đòn sát thủ!

Ầm!

Trời long đất lở, quỷ khóc thần hào. Tầng thứ này chiến đấu không thể tưởng tượng, kéo đại đạo nổ vang, pháp tắc đan dệt, dường như sấm sét bình thường đang trùng kích.

Trận chiến này, khiến cho chúng sinh run rẩy, tối thiểu phụ cận đại châu, các đại đạo thống tu sĩ đều đang run rẩy, cảm giác linh hồn đều bị áp chế, không thể thở nổi.

Nếu không có khối khu vực này là ở Khu Không Người bên trong, định sẽ phát sinh các tộc bị tàn sát thành không thảm hoạ.

Bọn họ bay lên không, giết tới vực ngoại, liều mạng tranh đấu, bốn bóng người quấn quýt lấy nhau, hóa thành Cực Đạo thần quang đan dệt, quấn quanh ở đồng thời.

Bọn họ ra tay quá nhanh, giết tới gay cấn tột độ.

Ầm!

Vực ngoại, một viên lại một viên đại tinh nổ tung, theo bọn họ chuyển bước, bị lan đến gần phạm vi càng ngày càng rộng, thỉnh thoảng có to lớn tinh thể chặn đường, ở tại bọn hắn ống tay áo hạ, ở tại bọn hắn đầu ngón tay, trực tiếp nổ tung.

Đến sau đó, mấy đại cao thủ đều sử dụng tới Pháp Tướng, Đỉnh Thiên Lập Địa, phun ra nuốt vào tinh khí thì, một ít Tinh Thần đều bị bọn họ nuốt vào Pháp Tướng trong miệng.

Cảnh tượng như thế này chấn động Cửu Thiên Thập Địa!

Các đại đạo thống, có không ít cường giả thông qua trận pháp đợi quan sát trận chiến này, tất cả đều tê cả da đầu, chiến đấu như vậy, để bọn họ hô hấp đều sắp đình chỉ.

Kịch liệt chém giết, sinh tử đại chiến.

- Hoang, đừng vội làm dữ, này một giới nhất định phải diệt, ngươi không kết quả gì tốt, nếu là hàng phục ta giới, biết cho một mình ngươi thật tiền đồ!

Một vị bất hủ giả la lớn, tiến hành chiêu hàng.

- Hoang, không nên sai lầm, ngươi cơ hội không hơn nhiều, mau mau bó tay chịu trói, theo ta đợi đi gặp bất hủ chi vương, có thể bảo đảm ngươi mạng sống!

- Tiểu bối, ngươi đây là tự tìm đường chết, nghe nói ngươi có huyết mạch của chính mình, nếu là không nữa hàng phục, chúng ta đi giết con trai của ngươi, chém thân nhân của ngươi, chẳng còn sót lại gì!

Tên còn lại uy hiếp.

Khi nghe đến đó sau, Thạch Hạo con mắt dựng đứng lên, vẻ lạnh lùng ánh sáng khiếp người, miệng và mũi hắt xì ra màu trắng tiên sương mù, há

mồm hét một tiếng, chính là một vầng Tinh Hà, Hỗn Độn kiếm khí tỏa ra.

Ầm!

Đại chiến kịch liệt, giết tới điên cuồng.

Nhưng vào lúc này, một vị bất hủ giả ho ra máu, sắc mặt trắng bệch, ngửa đầu nhìn về phía hư không, nói:

- Chết tiệt thời đại mạt pháp, chết tiệt thiên địa, ta bị phản phệ rồi!

Vùng thế giới này bây giờ rất đáng sợ, đến từ ngoại giới Sinh Linh xông vào, nếu là phát huy ra Chân Tiên cấp sức chiến đấu, liền sẽ tao ngộ phản phệ.

Đây là thiên địa một loại tự mình bảo vệ, đối kháng ngoại giới ăn mòn.

Trước kia tam đại bất hủ giả từng tự phong chân thân, nhưng là đối mặt Thạch Hạo thì, bọn họ căn bản không có cách nào lại phong ấn, như vậy sẽ bị trọng thương.

Nhưng mà, mở ra phong ấn, một phen đại chiến sau, một người trong đó tao ngộ thiên ý một đao, bị chém nứt đạo nguyên, bị hao tổn.

Hống!

Thạch Hạo một tiếng rống to, giống như Ma như thần, tóc tai bù xù, ánh mắt sắc bén như lãnh điện, về phía trước vồ giết tới, có độ công kích công kích, muốn trước tiên bắt hắn.

Người này uy hiếp hắn, muốn lấy con trai của hắn, thân tính mạng người ép hắn đi vào khuôn phép, này xúc động vảy ngược của hắn.

Vì thế, dù cho muốn trả giá bằng máu, Thạch Hạo cũng phải đánh giết tam đại bất hủ!

Trên thực tế, hắn vững tin chính mình có năng lực này, không cần quá lo

lắng cái gì.

Thân thể năm bí cảnh lớn đồng thời phát sáng, Thạch Hạo triển khai lục đạo luân hồi ** thì, **** óng ánh, tự thân thiên phú bảo thuật mở ra, loại thứ ba Chí Tôn thuật dĩ nhiên thành thục.

Ầm một tiếng, hắn tinh khí thần tăng vọt lên, không ngừng chồng chất, sức chiến đấu tăng vọt.

- Hí!

Chính là bất hủ giả đều hút vào hơi lạnh, đây là thủ đoạn gì, làm sao như là thay đổi một người, hoang tinh lực bạo phát, sức chiến đấu bão táp, lập tức đến một cái đáng sợ hoàn cảnh.

Phốc!

Thạch Hạo đòn đánh này, tuyệt thế vô cùng, lục đạo luân hồi ** điều động nhiều loại thần thông, bị gia trì sau, uy năng cuồng bạo, đem vị kia bất hủ đánh hai tay bẻ gẫy, **** xuất hiện một cái đẫm máu hang lớn.

Đương nhiên, đáng sợ nhất chính là, mi tâm của hắn cũng xuất hiện một cái lỗ máu, là bị tên là kiếm quyết cho xuyên thủng!

Lục đạo luân hồi **, điều động sáu loại bảo thuật, mỗi một loại đều là trí mạng.

Phốc!

Trong đó một loại bảo thuật thuộc về thật hoàng phần thiên, máu me đầy đầu màu đỏ chim thần bay ra, giương cánh bay lượn, đem cái kia bất hủ giả một nửa thân thể đốt cháy, hóa thành than cốc.

Ầm!

Mà Lôi Đế bảo thuật càng là đáng sợ, thiển điện dày đặc, đánh xuyên qua bất hủ giả thân thể.

Phịch một tiếng, cuối cùng người này nổ tung, hình thần đều diệt.

- Sao như vậy?

Mặt khác hai đại bất hủ giả không kịp cứu viện, khiếp sợ cực kỳ, khó có thể tiếp thu sự thực này.

- Giết!

Bọn họ rống to, hiện ở không có đường lui, cùng xuất kích, cùng Thạch Hạo liều mạng.

Thạch Hạo dũng mãnh vô cùng, mượn dư uy, đem một người chấn động ho ra đầy máu, bay ngang ra ngoài, hắn chiếm cứ tiên cơ, không chịu buông tha, một đường truy sát.

Hắn bất quản người phía sau, lấy ra Thanh Đồng Tiên điện phòng ngự phía sau lưng, hắn trực tiếp đánh giết về phía trước.

Ở kịch liệt chém giết bên trong, ở đáng sợ va chạm mạnh bên trong, hắn đem phía trước bất hủ giả bức bách va nát một viên lại một viên đại tinh, cuối cùng bị hắn một quyền xuyên thủng đầu lâu.

Huyết dịch bắn lên, Nguyên Thần nổ tung, người thứ hai bất hủ giả phơi thây ở trong vũ trụ.

- Ngươi càng đi đến một bước này rồi!

Người thứ ba bất hủ giả con mắt đều đỏ, hiện đang nói cái gì đều chậm.

Hắn không có cách nào đào tẩu, chỉ còn dư lại một mình hắn, cũng chỉ có thể tử chiến.

Cuộc chiến đấu này rất kịch liệt, thế nhưng là không có kéo dài bao lâu, đến sau đó, Thạch Hạo nếu thật sự hoàng ngang trời, hai tay giương ra, dường như Phượng Hoàng giương cánh, xích hà ngập trời, phù một tiếng,

vọt qua, cắt xuống đầu của người nọ.

Xoạt!

Đón lấy, hắn nhấn một ngón tay, một cái màu vàng cành liễu, dường như xích thần trật tự bình thường ****, xuyên thủng người kia bay ra đầu lâu, đem Nguyên Thần đinh giết!

Đến đây, tam đại bất hủ giả toàn bộ mất mạng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1900: Tìm Kiếm Cao Thủ Tuyệt Thế

Trong vũ trụ, một ít ngôi sao hài cốt, trải rộng chu vi, vô cùng hoang vu.

Ngoài ra, còn có huyết, đó là Bất Hủ máu, chảy xuôi tia sáng yêu dị, xa xôi hơn là tam đại Bất Hủ giả sụp ra thân thể, có người vỡ nát, có người còn giữ thi hài.

Đột nhiên, tối tăm cùng lạnh lẽo trong vũ trụ, vang lên tiếng nổ vang rền, ầm ầm mà chấn động, một ít tinh xương đốt cháy, hóa thành tro tàn.

Tiếp theo là tam đại Bất Hủ giả máu và xương các loại, đang phát sáng, bộ phận bị nhen lửa, ở đây kịch liệt thiêu đốt.

Đây là bọn họ chết rồi dị tượng, rất khủng bố, không có thiên khốc, cũng vô thần ánh sáng chiếu khắp thần thánh khí tượng, có chỉ là triệt để hướng đi hủy diệt.

Hóa đạo!

Bọn họ ở hóa đạo, trở thành Càn Khôn dưới quy tắc một phần, muốn hòa vào này phương trong vũ trụ.

Thạch Hạo nhanh chóng ra tay, lấy một chiếc bình ngọc vì là lọ chứa, rút lấy này trôi nổi ở trong tinh không Bất Hủ máu, cũng ngay đầu tiên luyện hóa trở thành nước thuốc.

Đây là Bất Hủ Đại Dược!

Vạn vật có linh, không chỉ có cây cỏ có thể thành dược, chính là những sinh vật khác, bao quát thân thể cũng có thể thành dược, đây chính là thân thể Bất Hủ Đại Dược.

Thạch Hạo cướp đoạt bộ phận chân huyết, thế nhưng còn có hơn nửa ở đây nổ tung, máu nhuộm Tinh Không, phát sinh hừng hực hào quang, cháy hừng hực, quy về này phương Thiên Địa.

Tam đại Bất Hủ bị tiêu diệt, triệt để hóa đạo, bị Thiên Địa pháp tắc hấp thu.

Một trận chiến kết thúc, thiên hạ kinh!

Không cần nói các giáo tu sĩ, chính là mấy lớn Cấm Khu bên trong nhân vật kinh khủng, cũng đều híp lại mở mắt, ngóng nhìn này mảnh Vũ Trụ, chăm chú suy nghĩ cái gì.

Hoang, hắn lại có thể nghịch phạt Bất Hủ, này vẫn là nhân đạo trong lĩnh vực tu sĩ sao?

Chiến tích quá huy hoàng!

Này cũng để rất nhiều người cảm thấy đáng sợ, Cấm Khu bên trong sinh linh đều ở lẫm liệt, Hoang mới tu đạo bao nhiêu năm? bọn họ khó có thể tiếp thu, có chút không dám tin tưởng.

Thạch Hạo không có ngừng lại, có thể nói không ngừng không nghỉ, chạy về một mảnh khác tinh hệ, tiến vào hắc ám nơi, giết hướng về một cây to lớn màu đen Ma Liên hoa.

Lúc này, hắn nguyện lực hóa thân ở đây, chính đang trấn áp, nhưng là hiệu quả không lớn, mỗi một lần này cây Ma Liên bị chém đứt sau đều còn có thể tân sinh.

Này cây màu đen hoa sen vô cùng yêu tà, nắm giữ Bất tử đặc tính, nó ở rút lấy Hỗn Độn chi khí, nung nấu hư không, đồng thời có sợi rễ hiện lên, bao trùm một ít tinh thể, cắm rễ ở trên, sức sống khó có thể khô cạn.

- Hắn rễ chính ở một thế giới khác, chỉ có bộ phận sợi rễ ở đây giới, vì vậy giết chết không dứt!

Mục Thanh vẻ mặt trịnh trọng, hướng về Thạch Hạo bẩm báo.

Thạch Hạo từ lâu lĩnh giáo qua, hắn cau mày, thôi thúc tự thân bảo thuật, lấy ra các loại thần thông, có thể đánh nát này cây màu đen Ma Liên, nhưng không thể triệt để tiêu diệt.

- Các ngươi đều lui về phía sau!

Thạch Hạo nói rằng, hắn nghĩ đến một đoàn hỏa diễm.

Là đoàn kia thần bí cổ lửa, do Đại Đạo phù hiệu tạo thành, năm đó là ở Cửu Long kéo quan tài bên được, vẫn nấp trong trong cơ thể hắn, thường ngày không có động tĩnh.

Theo đạo hạnh tăng vọt, trải qua Đế Lạc thời đại, ở những kia trong năm, hắn thăm dò đến này đoàn hỏa diễm tập tính, có lúc có thể khởi động nó.

Hôm nay, hắn muốn thử một lần.

Rất vui mừng, hắn thành công.

Một đoàn nắm đấm cao ánh lửa xuất hiện ở hắn trước người, rất nhu hòa, mang theo làm người an bình khí thế, nó cũng không phải là thật sự ánh lửa, mà là do các loại cổ lão phù hiệu đan chéo mà thành.

- Đi!

Thạch Hạo hét lên một tiếng, nắm đấm cao "Lửa đoàn" bay ra ngoài, đụng tới này cây màu đen Ma Liên.

Mới đầu vẫn tính yên tĩnh, thế nhưng một lát sau, khi này đoàn thần bí cổ lửa dọc theo nó rễ cây nhảy lên giờ, bất ngờ phát sinh, tiếp cận gốc rễ nơi đó, có phù hiệu đang lấp lánh, đó là Ma Liên thai nghén.

Ầm!

Như là một vầng mặt trời nổ tung, này đoàn ánh lửa nhảy lên kịch liệt, đốt cháy này cây Ma Liên rễ cây.

Nếu là lấy hướng về, nó chỉ khắc lại Đại Đạo phù văn, nhưng hiện tại bị Thạch Hạo khởi động, toàn diện bạo phát, tự thân thai nghén các loại cổ lão phù hiệu ở nơi đó kịch liệt va chạm.

To lớn màu đen Ma Liên bị nhen lửa, hóa thành một đạo to lớn bó đuốc, cháy hừng hực.

Nó vắt ngang trong vũ trụ, có sợi rễ cắm rễ ở trên tinh cầu, có sợi rễ cắm rễ ở trong hư không, nguyên bản cực kỳ đáng sợ, nhưng hiện tại gặp phải kiếp nạn, nó đang kịch liệt giãy giụa.

Có thể nhìn thấy, nó thai nghén phù hiệu đang lấp lánh, bị đoàn kia ánh lửa bao phủ.

Xoạt!

To lớn Ma Liên bị phá hủy, bởi vì này đoàn lửa dọc theo nó rễ cây, lại muốn đun tiến vào một thế giới khác.

Đoàn kia lửa biến mất một lát, thật sự vượt giới.

Nhưng cuối cùng nó lại lui trở về.

Ma Liên hóa thành đầy trời tro tàn, không còn tồn tại nữa.

Đây là thông suốt hai giới cầu nối, là một con đường, kết quả là như thế bị hủy diệt.

Sau đó không lâu, Thạch Hạo lại đi Biên Hoang, trấn phong nơi đó mở ra đường nối, mang đi toà kia tế đàn, hắn muốn đi nghiên cứu.

Sở dĩ không có hủy diệt, là bởi vì, hắn có một cái khúc mắc, muốn sẽ có một ngày giết tới, hắn tâm có vô tận chấp niệm, muốn đi gặp một người!

Chỉ là, mà lúc này máy móc còn chưa thành thục, hắn còn vô lực nghịch thiên.

Thạch Hạo trở về, Thiên Đình hoan hô, khắp nơi chúc mừng!

Ngày hôm đó, các giáo đều đến yết kiến, đến đây chúc mừng, Thạch Hạo oai thực sự vô cùng, dũng quan thiên hạ, kinh sợ tứ phương.

Đương nhiên, mọi người cũng không phải là e ngại, bây giờ càng nhiều chính là kính nể, hắn xuất chinh, là vì bảo vệ này một giới, mà không phải khoe khoang chung cực võ lực.

Trong lúc nhất thời, Hoang tên, chấn động thiên hạ!

Mặc dù biết hắn rất mạnh, thế nhưng tại quá khứ mọi người cũng không có một cái trực quan nhận thức, mãi đến tận hắn giết Chân Tiên, chém xuống tam đại Bất Hủ, tất cả mọi người đều mới ý thức tới, hắn đến tột cùng khủng bố cỡ nào.

Hắn đã chân chính vô địch thiên hạ!

Tối thiểu, kỷ nguyên này sinh ra sinh linh, không có một người là Thạch Hạo đối thủ, đủ để quét ngang Cửu Thiên Thập Địa, khó gặp gỡ đối thủ!

Khắp nơi tu sĩ đến bái kiến, càng có rất nhiều người dường như hành hương giống như vậy, đến đến Thiên Đình, hy vọng có thể gia nhập, trở thành Thiên Đình trong một thành viên.

Kinh người nhất chính là, có một ít kẻ khổ tu, vô cùng thành kính, nếu như không thu bọn họ, liền quỳ thẳng Thiên Đình ở ngoài không chịu rời đi.

- Thiên Đình đem rất thêm ra tên Thiên Tài thu làm môn đồ, tiến một bước lớn mạnh, có thể lường trước, một hai ngàn năm sau sẽ là kinh khủng cỡ nào, nhất định sẽ nhìn xuống thiên hạ, coi là thật không có bất kỳ một phái dám làm trái.

Cũng có người lo lắng, nhìn Thiên Đình cường thịnh, bọn họ sợ sệt toàn bộ Thiên Địa đều ở Thiên Đình thống ngự dưới, ở này sóng biển ngập trời dưới, đừng đạo thống đều chỉ có thể bị trở thành một đóa bọt sóng nhỏ.

Trên thực tế, hiện tại Thiên Đình cũng đã là đệ nhất thiên hạ đại giáo, hơn xa cái khác đạo thống, không thể so bì.

Nếu là đến tương lai, vậy thì không thể tưởng tượng, Thiên Đình tùy tiện phái ra một tiểu chi nhân mã, đều nhất định có thể bình định từ xưa trường tồn các lớn Trường Sinh thế gia.

Bất quá, Thạch Hạo vẫn là nhíu mày, cảm thấy Thiên Đình thiếu xa mạnh, trên thực tế những người khác cũng hết thảy cảm, lần này dựa cả vào Thạch Hạo một người bình định đại loạn.

Không dám tưởng tượng, nếu như hắn phân thân thiếu phương pháp, hoặc là ở một chỗ chiến trường thất bại, nào sẽ là ra sao hậu quả!

- Thiên Đình nhân tài đông đúc, đặc biệt là một hai ngàn năm sau càng là có thể thống ngự trên trời dưới đất, các giáo liên hợp lại đều so với không lên, nhưng vẫn có chỗ thiếu sót à, cần mấy vị cao thủ tuyệt thế tọa trấn mới được!

Thạch Hạo, Thiên Giác Nghĩ, Mục Thanh bọn người ý thức được cái vấn đề này.

Cuối cùng, Thạch Hạo đi rồi, hắn muốn đi tìm mấy vị giúp đỡ, chân chính có thể trấn áp tứ phương, miễn cho đến thời điểm hắn phân thân thiếu phương pháp, một cây làm chẳng lên non.

Một mình hắn rời đi, không có mang người phương nào đồng hành, trạm thứ nhất hắn liền đến đến Hỏa Châu, nơi này tiếp giáp Thiên Tiên thư viện còn có cùng nói gần năm đó đạo trường.

Ở khu vực này từng phát sinh quá nhiều sự tình.

Cửu Long kéo quan tài năm đó chính là chìm ở khối khu vực này lòng đất, mà trong cơ thể hắn đoàn kia lửa cũng là từ nơi này được.

Hỏa Châu có Thảo Nguyên, cũng có sa mạc than.

Đây là một mảnh Đại Mạc, không có một ngọn cỏ, Thạch Hạo đã đến rồi mấy ngày, đứng ở nơi đó không nhúc nhích, vẫn ở thôi diễn, đang đợi cái gì.

Ầm!

Đất đá sụp ra, từ lòng đất chậm rãi dựng lên một toà nguy nga núi lớn, tràn ngập Hỗn Độn khí, phảng phất quá năm đầu đại liền tồn tại.

Giữa sườn núi có một toà cổ động, dâng lên ráng lành, tiên sương mù tràn ngập, cảnh tượng kinh người.

Xoạt một tiếng, hắn vọt tới, đứng trong động, ở động này trên vách, có các loại búa ngân, vết kiếm các loại, đều là cao thủ tuyệt thế đào bới đi ra.

Bởi vì, những này vết tích đều mang theo Đại Đạo ý vị, toả ra Tiên Đạo khí tức.

Ngày xưa, chính là trong cơ thể hắn đoàn kia Hỏa Đô nổi lên, ở đây chiếu rọi, khắc lại cái liên tục.

- Tề sư phụ, ta lại tới đây bên trong.

Thạch Hạo nói nhỏ, năm đó là cùng nói gần dẫn hắn vào, tìm kiếm cơ duyên cùng Tạo Hóa.

Thạch Hạo lấy tay sờ vách động, cảm giác được một loại áp bức, có khí thế khủng bố truyền vang mà tới.

Hỗn Nguyên Thạch!

Cả tòa động phủ đều là lấy Hỗn Nguyên Thạch đánh bóng mà thành, phải biết, đó là Tiên Đạo chí bảo vật liệu, xưa nay hiếm có, người bình

thường căn bản là tìm không được.

Nhắc tới Hỗn Nguyên cũng rất dễ dàng khiến người ta cùng Chân Tiên liên tưởng đến nhau, chính là Hỗn Nguyên Chân Tiên, có thể lấy đó làm tên, đủ thấy khối đá này quý giá, Hỗn Nguyên Thạch cùng Thế Giới Thạch cùng cấp.

Cổ động nơi sâu xa có một toà cung điện, nơi đó bày ra một đống Tiên Liêu, ví dụ như Hỗn Nguyên Thạch, thiên khuyết thạch, Thế Giới Thạch, ngoài ra còn có hư không tiên kim, Ngũ Hành tiên kim, Đại La tiên kim các loại, càng có Chân Long Giác, phượng uế các loại, chói lọi đến mức làm người ta không mở mắt ra được.

Thế nhưng, Thạch Hạo biết, những thứ này đều là giả tạo cảnh, không phải thật sự, chín phần mười Tiên Liêu đều bị người khác lấy mất.

Năm đó, hắn cùng cùng nói gần hao hết khí lực, thật có đoạt được, đem cung phụng ở ở trung tâm nhất một khối màu đen Thạch Đầu mang đi, nhưng là trải qua giám định, đó là phàm vật, không phải chí bảo.

Bọn họ lúc đi rất chật vật, một con sinh vật xuất hiện, suýt nữa đem bọn họ lưu lại, bất quá này sinh linh tựa hồ không cách nào đi ra cổ động, không có đuổi theo ra ngoài, mới để bọn họ tránh được một kiếp.

Bây giờ, Thạch Hạo lại tới nữa rồi, hắn chính là hướng về phía con sinh vật này mà tới.

Quả nhiên, khi hắn tỏa ra một tia khí thế sau, này ngủ say sinh linh bị thức tỉnh, phát sinh rít lên một tiếng:

- Gào...

Cái đó âm chi lớn, khủng bố vô biên, cả tòa Hỗn Nguyên Thạch đào bới thành Cổ Điện đều đang lay động, đồng thời cùng với bảy màu tiên quang, một luồng lớn lao khí tức mãnh liệt mà tới.

Đây là một cái hình người sinh linh, quá óng ánh, rọi sáng ra bảy loại hào quang, khí tức như đại dương một bên, khủng bố vô biên!

Thạch Hạo chính là hướng về phía nó mà đến, lúc này một lần vẫn chưa rút đi.

Ầm!

Một bàn tay đánh tới, kéo bảy màu tiên quang, hết sức xán lạn, đến Thạch Hạo trước mắt, hắn đứng ở nơi đó, lấy bàn tay phải đón đánh.

Coong!

Rung trời vang, truyền khắp ** Bát Hoang.

Đại Đạo gợn sóng, cực tốc khuếch tán, nếu không có là ở Hỗn Nguyên Thạch đào bới thành trong điện phủ, chẳng còn sót lại gì, tất cả vật chất đều muốn đổ nát, hủy diệt.

Cái hang cổ này là Tiên Đạo bảo dự đoán, vì lẽ đó có thể chịu đựng trụ bọn họ quyết đấu lực lượng.

Làm thất sắc tiên quang thu lại, Hỗn Độn sương mù tản ra sau, hai người đối lập, lẫn nhau nhìn chăm chú, không có lại ra tay.

- Vì sao quấy nhiễu ta ngủ say?

Đối diện, nam tử kia mở miệng.

Đây là một cái kim loại người, không chỉ có miệng mũi xa con mắt các loại, chính là sợi tóc đều là kim loại hóa thành, cả người lưu động bảy loại hào quang, nắm giữ khó lường sức mạnh to lớn, có thể nhìn thấy, hắn hành động bất tiện, trong đó một cái chân bị vỏ đá bao vây, có tiên sương mù bao phủ, đang lột xác, vẫn không có toàn bộ tiến hóa tốt.

Thạch Hạo hiểu rõ, đây là đối phương ngủ say, không rời đi nơi đây nguyên nhân vị trí, trả không hết đầy.

Đây là một cái Thiên Địa sinh dưỡng thần thai, vốn là một khối Thất Thải Tiên Kim, cuối cùng thông linh, hóa thành hình người, ngàn tỉ năm tháng thai nghén, mới khiến con này nghịch thiên sinh linh sinh ra.

Thất Thải Tiên Kim à, vốn là vô thượng chí bảo vật liệu, nó lại dựng dục ra sinh linh, vậy thì càng thêm siêu phàm.

- Cũng không phải là có ý định quấy nhiễu, mà là thật có sự tình trò chuyện với nhau, muốn mời ngươi xuống núi.

Thạch Hạo nói rằng.

- Không đi!

Thất Thải Tiên Kim Nhân rất thẳng thắn, thế nhưng, hắn cũng có vẻ kiêng dè, bởi vì đối diện cái kia Nhân tộc quá mạnh mẽ, dành cho hắn sự uy hiếp mạnh mẽ cảm.

Lại có thể tay không với hắn va chạm, cặp kia bàn tay bằng thịt so với tiên kim còn cứng rắn hơn hay sao?

- Ta mang theo thiện ý mà tới.

Thạch Hạo ôn hòa nói rằng, cũng theo dõi hắn bàn chân kia, nói:

- Xin ngươi xuống núi sau, ta bảo đảm ngươi mấy trăm năm bên trong, thì có thể làm cho lột xác hoàn chỉnh.

- Ngươi nói cái gì?

Thất Thải Tiên Kim Nhân con ngươi phát sinh hào quang chói mắt, có chút ước ao, lại có chút hoài nghi, lộ ra vẻ đề phòng.

- Ta bây giờ là vô thượng trận pháp Đại Tông Sư, so với sức chiến đấu của ta càng mạnh hơn, ta có thể vì ngươi bày xuống tụ tập chư thiên tinh túy trận pháp, tập trung hướng về thân thể ngươi, trợ ngươi lột xác, mấy trăm

năm bên trong có thể làm ngươi xuất thế.

Thạch Hạo nói rằng.

Đồng thời, hắn hiện trường động thủ, bày xuống một toà tiểu trận, kết quả trong động tinh khí phồn thịnh, Đại Đạo quy tắc buông xuống, lập tức khác với tất cả mọi người.

- Có thể tin tưởng thủ đoạn của ta?

Thạch Hạo hỏi.

- Ngươi... Muốn ta lấy cái gì đến trao đổi?

- Giúp ta trấn thủ một phương.

...

Hai người bắt đầu trò chuyện, bầu không khí hòa hoãn đi.

Thạch Hạo bất ngờ biết được, này vốn là một toà Tiên Vương động phủ, mà cái này Thất Thải Tiên Kim Nhân chính là cổ đại đại năng điểm hóa, có thể hóa ra hình người.

Không biết đó là niên đại nào chuyện, động phủ chủ nhân đi tham dự một hồi đại chiến, lại cũng không trở về nữa, hắn lưu lại hồn đăng tắt, mang ý nghĩa chết trận.

Trước mắt cái này sinh linh rất mạnh, sánh vai Tiên Đạo sinh vật.

Theo lý đến, lột xác không hoàn toàn, hắn không thể mạnh như vậy, chủ yếu là bởi vì ngày xưa Tiên Vương điểm hóa quá hắn, ở trong cơ thể hắn lưu lại rất nhiều Đại Đạo vết tích, để hắn hết sức khủng bố.

Nếu là lột xác hoàn thành, cái đó nắm giữ sức chiến đấu, tuyệt đối có thể giống như là một vị Chân Tiên.

- Ta ngày xưa đã tới nơi này.

Đến cuối cùng, tất cả bàn xong xuôi giờ, Thạch Hạo nói như vậy nói.

- Là ngươi!

Thất Thải Tiên Kim Nhân lộ ra sắc mặt khác thường, hắn nghĩ tới, 3,500 năm trước, từng có một già một trẻ đã tới nơi này.

Thạch Hạo đem khối này đen thui Thạch Đầu lấy ra, hỏi:

- Đây là cái gì?

- Tiên Vương cất giấu, một đời yêu nhất, nói là có thể luyện chế ra vô thượng binh khí, thế nhưng, ta nghiên cứu thời gian rất lâu, cũng không có nhìn ra cùng phổ thông Thạch Đầu có gì khác biệt.

Bảy màu tiền mặt người đáp.

Đồng thời, hắn nói bổ sung:

- Nếu không có Tiên Vương có ý chỉ, tạm gác lại người hữu duyên, không được thương tổn Nhân tộc, ngày đó ta chắc chắn sẽ không cho phép các ngươi mang đi nó.

Thạch Hạo nghe vậy, rất trịnh trọng, thu hồi khối đá này.

Ngày hôm đó, trong tiếng vang ầm ầm, Thạch Hạo chuyển về đến một ngọn núi đá, mang về Thiên Đình.

- Ta không nhìn lầm chứ?

Tiểu Cẩu Tể kêu sợ hãi, đây chính là Hỗn Nguyên Thạch tạc thành động phủ à, quá xa xỉ.

Khi thấy Thất Thải Tiên Kim Nhân sau, mọi người càng là một phen chấn động.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1901: Tiên Đạo Giúp Đỡ

Thạch Hạo lữ hành hứa hẹn, bố trí một tòa tuyệt thế đại trận, hái thiên địa tạo hóa, dựng dạng thất thải Tiên người Kim, để hắn hoàn thành lột xác cuối cùng.

Tiếp đó, Thạch Hạo lần nữa xuất hành, một người lên đường.

Năm đó, hắn đi lấy thân là loại đường, đại trưởng lão để hắn tẩy lễ nhục thân, rèn đúc Nguyên Thần, làm chuẩn bị kỹ lưỡng.

Trong đó, có một chỗ, chiều dài tích Tà Thần trúc còn có Hoàng Tuyền quả, ăn sau có thể rèn luyện hắn cứng cỏi không xấu Nguyên Thần, hôm nay hắn trở lại chốn cũ.

Một tòa nguy nga đại sơn, ẩn trong hư không, khó mà phát hiện, càng khó đăng lâm, năm đó Thạch Hạo cần nắm lấy Đại trưởng lão ngọc thạch khối mới có thể tiếp cận.

Nhưng là bây giờ, hắn một bước liền đăng lâm lên núi đỉnh, gặp được vậy do pháp tắc xây dựng kim sắc chùa miếu —— Huyền Không tự.

Hắn đi thẳng đi qua, đi vào Hư Không Thần Kiều, đặt chân "Tiên Khâu" bên trên.

Tại bí cảnh này trong thế giới, có tích Tà Thần trúc, còn có Hoàng Tuyền quả, từng có truyền ngôn xưng, hai loại đồ vật thành thục đến cực hạn sau có thể phá giải chẳng lành.

Nhưng là, không gặp người thành công qua.

Thạch Hạo tới nơi này, không phải là vì cái kia hai loại thần vật, hắn đã

từng ăn, hắn chuẩn bị ngày sau để người của thiên đình tới đây ma luyện, thu hoạch cơ duyên.

Hắn là vì anh linh mà đến!

Hoàng Tuyền quả sinh trưởng vị trí, chính là Cực Âm Chi Địa, nơi này chôn giấu lấy vô số chiến hồn, Thạch Hạo đã từng tận mắt nhìn đến qua, những anh linh đó kinh khủng.

Trong đó, có vài đầu anh linh trong bóng đêm phát ra Nguyên Thần chi quang phá lệ sáng chói, đều chuyển thành dương cương, không còn âm hàn, mang theo tiên đạo khí tức.

Đây chính là cửu thiên mười ngày xưa anh linh, sau khi chiến chết, bị chôn ở Tiên Khâu, nơi này thành vì bọn họ yên giấc chi địa.

Thạch Hạo tới, muốn mời bọn hắn lần nữa chinh chiến!

Mờ tối Tiên Khâu, hắc vụ tràn ngập, thế nhưng là như mở ra Thiên Mục có thể nhìn thấy, một đoàn lại một một dạng Nguyên Thần quang tại chìm nổi, tại ngủ đông ngủ, anh linh thực sự nhiều lắm.

Trong đó có mấy cái anh linh, phá lệ cường đại, Thạch Hạo vững tin, bọn hắn ngày xưa sau khi chiến chết, ở đây tiến hóa, thần hồn lần nữa trở nên kiên cố vô cùng.

Có mấy cái anh linh đều nhanh tiếp cận tiên đạo, hiện lên kim hoàng sắc, dương cương hừng hực!

- Các vị tiền bối, mặc dù ta không nguyện ý bừng tỉnh các ngươi, nhưng vẫn là tới, rất hổ thẹn, có mấy lời rất khó nói ra miệng, có thể nhưng lại không thể không nói, nghĩ các ngươi rời núi, tiếp tục chinh chiến.

Thạch Hạo cúi đầu, hắn thực sự tuyệt không tự tại, tuyệt không dễ chịu, bởi vì, đây là chết trận anh linh, ngày xưa đã vì thủ hộ một giới này tận lực, bây giờ hắn còn muốn mời bọn họ rời núi.

Đây là chấp niệm biến thành, là mảnh vụn linh hồn sinh sôi.

Nếu là tái chiến chết, sau cùng ấn ký cũng phải biến mất.

Cho nên, Thạch Hạo cảm thấy thẹn trong lòng, khó mà nói ra miệng, nhưng hắn không thể không đến, hôm nay chi Cửu Thiên Thập Địa lại đến thời khắc nguy cấp nhất, một mình hắn không thể cứu vãn.

Sau đó, hắn đi tới một tảng đá lớn trước, nơi này có một trương giấy ố vàng, phong ấn nơi đây.

Một cái lão nông hiển hóa, thở dài:

- Nghĩ không ra ngươi tới thật.

Người lão nông này là trên vách đá một bức họa, đã Thông Linh, hóa hình ra, biết được nơi này tất cả, năm đó từng chỉ điểm qua Thạch Hạo.

Hắn từng nói qua, để lộ phong ấn, có thể mang đi nơi đây anh linh, đi tham dự đại chiến, nhưng là có thể là một thanh kiếm hai lưỡi, vạn nhất anh linh không phục làm sao bây giờ?

- Tiền bối ngươi cũng đi theo ta đi!

Thạch Hạo đối với lão nông đạo.

Sau đó, hắn một cái mở ra cổ xưa phiếm hoàng phù chỉ, oanh một tiếng nơi đây kịch chấn, hàng mấy chục, mấy trăm vạn anh linh tru lên, chấn động trên trời dưới đất.

Tiên Khâu băng liệt, đất đá tung toé, toàn bộ đại địa đều ở lún xuống, sụp đổ, mấy trăm vạn anh linh xuất thế, đều là quang đoàn, cuối cùng hoặc là hóa thành hình người, hoặc là hóa thành cự thú, hoặc là hóa thành Thần cầm, chủng tộc gì đều có.

Năm đó, có rất nhiều tiên đạo sinh linh sau khi chiến chết đều bị mai táng ở nơi này, vì vậy nơi này đản sinh anh linh cũng không có mạnh mẽ

hơn!

Quả nhiên, cái kia vài đầu màu vàng anh linh, cùng một chỗ vọt tới lúc kéo theo lên kinh khủng cương phong, cùng với hừng hực khí tức, thực sự tiếp cận tiên đạo.

Đương nhiên, cường đại nhất người chính là lão nông năm đó chỗ nói cho hắn biết, mai táng sâu dưới lòng đất, một mực tại ngủ say.

Thế mà có tam tôn, vọt lên tận trời, hóa thành hình người, đều là chân chính tiên đạo nhân vật.

Có thể tưởng tượng, bọn họ lúc còn sống cường đại, sau khi chết hóa thành anh linh đều đến cấp độ này, đây là sao mà đáng sợ.

- Là ngươi tỉnh lại chúng ta?

Một vị tiên đạo anh linh mở miệng, hắn hiện lên tử kim sắc, không có huyết nhục chi khu, chỉ là hồn thể.

- Đúng, vãn bối lòng có hổ thẹn, quấy rầy tiền bối ngủ say.

Thạch Hạo thực sự rất áy náy.

- Không cần tự trách, chúng ta sở dĩ tồn tại, chính là tại chờ đợi ngày này, phải tiếp tục chinh chiến sa trường!

- Chúng ta chính là bởi vì lòng có chấp niệm, lễ tạ thần lại chinh chiến, mới có thể hóa thành anh linh, chúng ta đời này chung cực ý nghĩa chính là lại trở về chiến trường, đi cùng địch nhân chém giết, dùng hết khí lực cuối cùng!

Có anh linh là bên trên một kỷ nguyên, có anh linh thì càng thêm cổ lão, không cách nào khảo chứng, nếu không cũng sẽ không xuất hiện tiên đạo sinh linh!

Thạch Hạo không nghĩ tới, bọn hắn làm như vậy giòn, cái này khiến hắn

hai mắt vị chua, đều không cần giải thích thêm cái gì, đám này anh linh liền muốn cùng hắn đi.

- Cùng ngươi ra ngoài, chúng ta hơn phân nửa không thể giữ lâu.

Một cái anh linh nhắc nhở.

- Không sao, sau khi rời khỏi đây, chư vị tiền bối sẽ có một chuyện tạo hóa, có thể được thiên địa che chở cùng tẩm bổ.

Thạch Hạo nói ra.

Hắn cáo tri, bây giờ Thiên Đình bên trong có nguyện lực khổng lồ, có thể trợ giúp tất cả anh linh dựng dục ra dương khí, thoát khỏi tử khí, biết càng phát cường đại.

Sau đó không lâu, thiên phong cuồn cuộn, Thạch Hạo mang về trăm vạn đại quân, đem bọn hắn an bài tại Thiên Đình các nơi trong cung điện to lớn, cùng hắn tượng nặn một dạng, cũng đứng ở đó.

Từ đó về sau, những thứ này anh linh tiếp nhận nguyện lực tẩy lễ, biết càng phát ra cường thịnh.

Thạch Hạo an bài về sau, lần nữa một người lên đường, lại một lần xuất hành.

Hắn đi trong chín ngày vô lượng ngày, sau đó một đường hướng bắc, tiến vào cái kia phiến bao la.

Thở dài một tiếng, ở nơi này Bắc Hải bên trong, hắn từng cùng Thiên Giác Nghĩ cùng nhau rơi xuống thời gian bên trong vòng xoáy, nhìn thấy áo trắng Nữ Đế, nữ tử kia vượt qua thời không, cùng hắn đối thoại.

Đáng tiếc, cái này Thiên Cơ ma diệt tất cả, hắn không cách nào nhớ lại áo trắng Nữ Đế nói cho hắn biết tin tức.

Nhìn lấy gần, nhưng là chính như áo trắng Nữ Đế nói, bọn hắn cách thời

gian, một bước một kỷ nguyên, cách xa nhau quá xa xôi, có một số việc không cách nào nghịch thiên.

Áo trắng Nữ Đế từng tại tuế nguyệt trường hà hạ lưu ngược dòng, đánh lui Bất Hủ chi vương, đã từng tại Côn Bằng Sào bờ chồng chất nhuốn máu thuyền giấy, còn từng ở chỗ này hiển hóa.

Thạch Hạo trầm mặc thật lâu, cuối cùng rời đi.

Hắn tiến về một mảnh rừng đá, là tọa lạc ở trong biển rừng đá, nhưng thật ra là một tòa lại một ngọn núi cao, năm đó bất diệt kinh chính là ở cái địa phương này chung cực chỗ sâu tìm được.

Hắn từng ở nơi đó đại chiến hạc vô song, tao ngộ luyện tiên hồ, gian nan đạt được bất diệt kinh.

Lần này, hắn cũng không phải là muốn đi đâu chung cực, mà là tiếp cận nơi đó vài toà cự sơn.

- Chính là chỗ này!

Thạch Hạo ngẩng đầu, ở cái này kỷ nguyên từ trước tới nay liền không người đăng lâm vài toà trên núi lớn, đều có quỷ dị, có khó có thể dùng nói rõ sự tình.

Trong đó một ngọn núi lớn bên trên, có một hơi cổ quan, năm đó bay xuống tấm kế tiếp da người, kinh khủng vô biên, hư hư thực thực quỷ thành tiên.

Khác một ngọn núi lớn bên trên, từng có một cái ngồi xếp bằng sinh linh, nhìn xuống phía dưới.

Bây giờ hắn lại tới, mới gặp lại.

Ầm!

Lần này, Thạch Hạo không chút do dự, nhảy lên một cái, xông lên cao

phong, đây là một chỗ cấm địa, ngoại nhân không thể đăng lâm.

Nhưng là, hiện tại Thạch Hạo tu vi không thể so sánh nổi, đã từng không thể đặt chân cấm địa, bây giờ như giẫm trên đất bằng đồng dạng, hắn đi lên.

Một hơi cổ quan, liền treo ở trên vách núi cheo leo.

Lúc này, cổ quan mấp máy, ở bên cạnh có một đầu người khủng bố hình sinh linh, toàn thân đều là bộ lông màu đỏ, dài đến nửa thước, móng tay đen nhánh, cùng móc sắt đồng dạng, hắn nhắm mắt lại, thủ hộ cổ quan.

Gào gừ...

Lòng có cảm giác, cái kia toàn thân đều là bộ lông màu đỏ ngòm sinh vật mở mắt, kêu to một tiếng, dãy núi vạn hác đều ở run rẩy, xa xa bao la cuốn lên ngập trời sóng lớn, đập tan trên bầu trời đám mây.

Đây là một đầu như ác quỷ vậy sinh vật, quá dữ tợn, bộ mặt đều là bộ lông màu đỏ, hé miệng lúc, màu đỏ tươi vô cùng, chỉ có răng nanh tuyết trắng.

Con mắt của nó cũng là màu đỏ, mười phần đáng sợ.

- Cảnh giới chí tôn.

Thạch Hạo nhìn thấu tu vi của nó, sau đó nhẹ gật đầu, đối với cái này trong cổ quan sinh linh có chỗ mong đợi.

Ầm!

Khi này đầu đến Tôn cấp hung ác sinh linh vồ giết tới lúc, Thạch Hạo một chỉ rơi xuống, đem hắn trấn áp, động một chút cũng không thể động.

- Đạo hữu, mời ra gặp một lần.

Loảng xoảng!

Cổ quan cái nắp rơi xuống, từ ở trong bay ra một trương da người, sau đó phồng lên, cuối cùng trôi nổi ở giữa không trung, trống rỗng trong hốc mắt có lãnh mang lập loè.

Tiếp đó, trong cổ quan lại ngồi dậy một người, máu me khắp người, không có da, cực độ kinh khủng cùng huyết tinh, tấm da kia thuộc về hắn.

- Đạo hữu vẫn là phủ thêm Tiên da đi.

Thạch Hạo bình thản nói ra.

- Ngày xưa bị lột da, hôm nay phủ thêm, cũng khó có thể khép lại.

Thanh âm băng hàn.

Bất quá, cuối cùng tấm da kia vẫn là cùng máu thịt be bét thân thể dung hợp lại cùng nhau, đây là một cái lão giả, toàn thân lỗ chân lông đều ở chảy máu, có thể tưởng tượng, năm đó chết rất thảm.

- Thế gian này thật có Quỷ Tiên.

Thạch Hạo than nhẹ.

- Đúng!

Trên một ngọn núi khác có người đáp lại, đó là một cái sinh linh, mái tóc dài màu xám, hai con ngươi cũng hiện lên màu tro tàn, xếp bằng ở đỉnh núi.

Thạch Hạo sớm liền thấy hắn, nhưng không có để ý tới.

Ngày xưa, hắn từ trong này quá hạn, chính là nhìn thấy cái kia ngồi xếp bằng người, còn có chiếc quan tài cổ này bay xuống da người, hoài nghi quỷ thành tiên.

- Chúng ta không nghĩ bước vào hồng trần, ngươi tìm ta mấy người chuyện gì?

Nhưng vào lúc này, nơi xa một ngọn núi lớn bên trên, một nữ tử cũng mở miệng, sắc mặt trắng bệch như tuyết, lại là một cái Quỷ Tiên.

- Có chút môn đạo, bọn ngươi là như thế nào thành tiên?

Thạch Hạo hỏi.

- Có tất phải nói cho ngươi sao?

Cái kia tóc xám nam tử mở miệng, đồng thời oanh một tiếng xuất thủ, hướng về Thạch Hạo đánh tới.

Ầm!

Thạch Hạo bắt lại hắn thủ đoạn, lạnh lùng nói:

- Ta giết qua một tên Chân Tiên, tam đại Bất Hủ người, các ngươi muốn thử một chút sao?

Những lời này vừa ra, nơi đây yên tĩnh, ba vị Quỷ Tiên trầm mặc thời gian thật dài.

- Đạo hữu ngươi tại sao đến đây?

Trong cổ quan lão giả mở miệng, hắn thoạt nhìn tuổi tác lớn nhất.

Hắn nhìn Thạch Hạo sắc mặt lạnh lùng, lại nói:

- Chúng ta là Tiên thi Thông Linh mà sống, sinh ra ý thức, tính không được chân chính Tiên, nhưng bởi vì nơi đây đặc thù, thi thể bảo lưu lại hoạt tính, khi còn sống pháp lực như trước đang, vì vậy có thể phát huy ra tiên đạo uy thế.

Hắn cũng là thẳng thắn, nói ra lai lịch.

Bọn họ đều là Tiên thi dựng dục ra mới Nguyên Thần, nhục thân cường đại vô cùng, giống như là Chân Tiên, nhưng là Nguyên Thần nhưng không

có mạnh như vậy, thậm chí không hiểu được bất luận cái gì pháp môn.

- Các ngươi có Chân Tiên cấp pháp lực, nhưng lại khiếm khuyết tiên gia thủ đoạn, ta nghĩ mời các ngươi rời núi, sau đó cho các ngươi tiên đạo kinh văn, thậm chí là Tiên Vương kinh!

Thạch Hạo nói ra.

Ba tên Quỷ Tiên, sau khi nghe lập tức hô hấp dồn dập, động tâm.

Cuối cùng, một phen mật đàm, bọn hắn đồng ý cùng Thạch Hạo rời đi.

Đối với cái này ba người, Thạch Hạo biết, chỉ có hắn lúc còn sống, bọn hắn mới có thể nghe lời, có thể uy hiếp bọn hắn, một khi hắn rời đi, nói không chừng chính là một trận mầm tai vạ.

Bất quá, hắn không sợ, hắn tự tin có thể một mực áp chế xuống!

Một ngàn năm trăm tuổi, tuế nguyệt ung dung, cứ như vậy đi qua.

Thiên Đình cường thịnh đến tột cùng, thiên hạ hơn nửa ngày mới đều bái nhập Thiên Đình, bây giờ đều trưởng thành, trấn thủ tứ phương.

Nhất là, thất thải Tiên người Kim xuất quan, đại viên mãn sau so sánh tiên đạo cao thủ, tọa trấn Hắc trong Ám vụ trụ, phòng bị hắc ám sinh linh xâm lấn, đồng thời hắn ở chỗ này hấp thu Nhật Nguyệt Tinh Thần tinh hoa, tiến một bước tu luyện.

Còn có đám kia anh linh, tại nguyện lực tẩm bổ dưới, tam đại tiên đạo anh linh cao thủ ổn định đạo quả, còn có mấy tôn tiếp cận Chân Tiên cảnh, thủ hộ Thiên Đình.

Ba vị Quỷ Tiên cũng rất an phận, trấn thủ Biên Hoang thông đạo.

Đương nhiên, từ đầu đến cuối Thạch Hạo nguyện lực hóa thân đều ở đi theo, cùng nhau trấn thủ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1902: Sơ Tung

Kỳ thực những năm này cũng không bình tĩnh, bất kể là Biên Hoang khu không người này nơi đường nối, vẫn là nơi sâu xa trong vũ trụ hắc ám đường nối, mỗi cách một quãng thời gian sẽ xuất hiện vết nứt, xông lại sinh linh.

Có thể nói, từng ấy năm tới nay Thiên Đình tu sĩ đều ở chiến đấu, là ở kịch liệt chém giết trong vượt qua.

Duy nhất vui mừng chính là, bên này là thời đại mạt pháp, để bên kia sinh linh phi thường kiêng kỵ, không dám thật là thông suốt hai giới, đều ở khắc chế cái gì.

Đồng thời, Thạch Hạo mời tới Cấm Khu Chi Chủ, Thủy Tinh Đầu Cốt chờ mấy cái lão yêu quái, cùng bố trí, vững tin Bất Hủ Chi Vương không cách nào vượt giới, lúc này mới hơi hơi thở phào nhẹ nhõm.

- Giới Hải đại loạn, có sinh linh muốn lên bờ, dị vực ở bị chiến, Bất Hủ Chi Vương như gặp đại địch!

Cấm Khu Chi Chủ nói.

Mấy trăm năm trước, Thạch Hạo cuối cùng đi tới đê đập thế giới một chuyến, liền cũng không còn đi tới, bởi vì có sinh vật bắt đầu tiếp cận, sắp sửa leo lên đê đập!

Nơi đó nhất định phải có một trận chiến, hơn nữa nhất định cực kỳ khốc liệt, giành trước bờ sinh linh sẽ ngăn chặn kẻ thù!

- Liên quan với chiếc kia gỗ mục rương, nghiên cứu ra cái gì sao?

Thạch Hạo hỏi Cấm Khu Chi Chủ.

Từ khi năm đó từ Đế Lạc thời đại sau khi trở lại, Thạch Hạo liền đem gỗ mục rương giao cho Cấm Khu Chi Chủ, triệt để tín nhiệm hắn.

- Không có, vẫn là không cách nào mở ra.

Tuy rằng vật này phi thường trọng yếu, nhưng cũng không cách nào mở ra, liền Cấm Khu Chi Chủ cũng đau đầu, không thể ra sức, liên hợp Thủy Tinh Đầu Cốt chờ mấy cái lão yêu quái cũng không được.

Bọn họ nói thẳng, vật này liên quan đến trọng đại, là Đế Lạc thời đại thần bí đồ vật, hay là so với dị vực cùng táng khu khởi nguyên Cổ Khí còn thần bí!

- Lại tới nữa rồi!

Đột nhiên, Thạch Hạo đứng dậy, hắn nhận được tin tức, không thể không nhanh chóng chạy về hắc ám nơi sâu xa trong vũ trụ, màu đen Ma Liên lại hiện, muốn tạo ra đường nối, cần lấy Thạch Hạo trong cơ thể đoàn kia lửa mới có thể thiêu huỷ.

Gào...

Lần này, có chút không giống, đen ám trong vũ trụ, một đám hắc ám sinh linh vọt tới, mang theo khốc liệt sát khí, còn có nồng đậm khói đen.

Bất Hủ!

Đối diện, có một cái Bất Hủ cấp cao thủ, đó là một con Bạo Viên, toàn thân trắng như tuyết, ở khói đen trong có vẻ đặc biệt chói mắt, hắn lượn lờ tia chớp màu đỏ ngòm, lít nha lít nhít, đan xen vào nhau.

Con này Bạo Viên quá mạnh mẽ, hơn nữa thể hình cao to, quả là nhanh đem màu đen Ma Liên đường nối căng nứt, có một luồng khí Thôn Thiên đáng sợ khí tức.

- Gào...

Nó một tiếng rống to, trực tiếp liền nuốt lấy một ngôi sao, miệng rộng đầy răng nanh, này ngôi sao bị nó cắn nát, nghiền ngẫm, phát sinh xán liệt ánh sáng, hóa thành tinh khí, bị nó hấp thu.

- Giết!

Bảy màu tiền mặt người xuất kích, kết Pháp Ấn, về phía trước đánh giết.

Cũng trong lúc đó, Thạch Hạo cũng đến, hắn đầu tiên đánh về này cây Ma Liên, phải đem nó hủy diệt.

Màu bạc Bạo Viên, trong miệng phụt lên khói đen, đó là hắc ám vật chất, cùng Thất Thải Tiên Kim Nhân lớn đánh nhau.

- Cẩn thận, không nên bị hắc ám ăn mòn!

Thạch Hạo lớn tiếng nhắc nhở.

Hắn đã lao xuống đến Ma Liên hoa rễ cây nơi, đột nhiên, bùm một tiếng, cái kia hành phá tan, thăm dò một cái vô cùng sắc bén chất sừng Câu Tử, lớn vô cùng, so với ngôi sao còn lớn hơn.

Thạch Hạo trên người nổi lên một lớp da gà, trước tiên lấy ra đoàn kia thần bí hỏa diễm, lạc ở bên trên, đốt cháy nơi đó.

- Hống!

Một tiếng to lớn rít gào, xuyên thấu qua giới bích truyền tới, chu vi một viên lại một ngôi sao nổ tung, hóa thành bột mịn, cảnh tượng khủng bố cực điểm.

Hết thảy tất cả những thứ này đều là bởi vì, cái kia sinh vật một tiếng rống to.

Này còn cách giới bích, chỉ là thông qua đường nối truyền tới một ít gợn sóng, liền tạo thành cảnh tượng bực này, có thể thấy được nó cỡ nào mạnh mẽ, nếu là bản thân lại đây, không thể tưởng tượng nổi.

Cái kia chất sừng Câu Tử rút đi, bị thần bí ánh lửa tổn thương, nó lùi tới hắc ám thế giới.

Ma Liên rễ cây Phá Toái, bị nhen lửa chớp mắt, Thạch Hạo loáng thoáng nhìn thấy thế giới một bờ khác, có chỉ to lớn móng vuốt, chất sừng Câu Tử chỉ là nó một cái móng tay!

Cái này sinh vật đến khủng bố cỡ nào? Móng tay liền so với ngôi sao lớn, có thể nói thể hình Đại Đạo vô biên!

Nó nếu là triển khai Pháp tướng, vậy thì càng thêm không thể tưởng tượng.

Thạch Hạo ý thức được, ngày sau đường càng ngày càng nguy hiểm, khả năng này là một vị chuẩn Tiên Vương cấp sinh linh.

Chiến dịch này, màu bạc Bạo Viên bị đánh giết, dù cho nắm giữ Bất Hủ cấp sức chiến đấu cũng không được, thế nhưng, Thạch Hạo chờ nhân ý thức đến tình thế tính chất nghiêm trọng.

Có chuẩn Tiên Vương cấp cường giả muốn ra tay, ngày sau gian nan rồi!

Thạch Hạo xoa xoa huyệt Thái dương, hắn cảm giác trở nên đau đầu, giới biển sinh linh muốn lên bờ, nhất định phải ngọn lửa chiến tranh ngập trời, rất khả năng liền muốn lan đến gần này một giới.

Mà dị vực còn có hắc ám sinh linh nhưng cũng vào lúc này đánh tới, tất cả mọi chuyện đều cùng đến một lúc.

- Thời buổi rối loạn à!

Không nghi ngờ chút nào, tàn khốc nhất thời đại tiếp cận, chân chính khốn khổ cục diện đem hiện ra.

Quả nhiên, ở sau đó 500 trong năm, chiến đấu càng ngày càng tàn khốc, thỉnh thoảng có sinh vật mạnh mẽ vi phạm, bất kể là Thất Thải Tiên Kim

Nhân, vẫn là tam đại Quỷ Tiên, cũng hoặc là anh linh nhóm, tất cả đều phát động rồi.

Mà Thạch Hạo, nguyện lực phân thân còn có chân thân cùng chuyển động, trấn áp tứ phương, cùng người chiến đấu.

Thiên Đình cũng bị tổn thương, anh linh có chút chết đi, thậm chí, tam đại tiên cấp anh linh trong một vị cường giả hóa đạo, quy về Thiên Địa pháp tắc trong.

Thế nhưng, người còn sống sót càng ngày càng mạnh mẽ, trải qua hai giới đường nối lối ra đại chiến mài giũa, việt tỏa việt dũng, có mấy người chỉ cần sống sót, sẽ càng ngày càng mạnh.

Mà vào lúc này, trên đời trong mắt người, Thạch Hạo đã hơn 5,500 tuổi.

Thiên Giác Nghĩ, Mục Thanh, Xích Long chờ người tuổi tác cũng kém bất quá, đến lúc này, mấy người rốt cục muốn đột phá, thời gian sẽ không quá lâu.

Hơn năm ngàn tuổi thành đạo, này bất kể là ở Tiên vực, vẫn là ở dị vực, đều tính được là thiên túng chi tư, huống chi nơi này là thời đại mạt pháp.

Nếu như ở Tiên vực, bọn họ hay là không thể so Ngao Kiền, Bàn Nghệ chờ người chậm hơn bao nhiêu.

Thạch Hạo tình huống, chỉ có thể coi là ví dụ, không thể đem ra khá là.

Vào lúc này, Vân Hi đi vào tuổi già, nàng khó có thể trở thành Chí Tôn, lấy nàng hiện nay tu vị tới nói, sinh mệnh năm tháng đã không phải rất dài.

Bất quá, nàng dung mạo như trước như long lanh như thiếu nữ, trước sau bất lão, duy trì ở năm đó xinh đẹp nhất thời khắc, điều này làm cho nàng rất thỏa mãn, cực kỳ hạnh phúc.

- Ta chỉ là không yên lòng Tiểu Thạch Đầu à.

Vân Hi nhìn trắng bên trong đỉnh bình yên ngủ say hài đồng.

Đoạn này năm tháng, Tiểu Thạch Đầu trước sau đều đang ngủ say, bởi vì bị phong ấn, chỉ là tình cờ đem hắn ôm ra, tắm rửa Nhật Nguyệt Tinh Huy, vì hắn gột rửa thân thể.

- Ngươi không phải nghĩ nhiều, có ta ở, làm sao sẽ làm ngươi rời đi.

Thạch Hạo nói rằng.

- Không muốn vì ta lãng phí Tiên Huyết Đại Dược, ai có thể trở thành Chí Tôn, liền cho ai chuẩn bị kỹ càng, để cho càng mạnh hơn người!

Vân Hi từ chối.

Nói tới chỗ này, nàng ánh mắt lại trở nên nhu hòa, nói:

- Ngươi đối với ta rất tốt, ta này sinh đã không tiếc, không cần tiếp tục phải làm tiếp cái khác.

Sau đó, nàng lại lộ ra vẻ khác lạ, nói:

- Ta biết, ngươi trong lòng trước sau có khó có thể tiêu diệt chấp niệm, muốn đi dị vực, muốn lại nhìn lại người kia.

Nói tới chỗ này, nàng âm thanh có chút run.

- Ngươi không phải nghĩ nhiều, ta nơi nào cũng không đi, ngay khi bên cạnh ngươi!

Thạch Hạo nói.

Vân Hi sau khi nghe rất vui vẻ, nói:

- Này một đời ngươi chỉ thuộc về ta.

Nói tới chỗ này, nàng ánh mắt tự do, có chút mông lung, nói:

- Chờ ta già đi, chờ ta rời đi thế gian, ngươi đi tìm nàng đi, ta không ngại, không nên để cho trái tim của chính mình vây ở lao tù trong.

Làm nghe đến mấy câu này, Thạch Hạo ánh mắt đột nhiên mà chói mắt lên, nói:

- Không cần nói nhiều, ngươi theo ta cộng năm tháng!

- Ta không muốn ngươi Tiên Huyết Đại Dược, ta chỉ muốn tự nhiên rời đi thế gian!

Vân Hi lắc đầu, thái độ kiên quyết từ chối.

- Ta dùng ta huyết, vì ngươi tục một đời mệnh!

Thạch Hạo nói rằng.

Hắn xé ra thủ đoạn, bức ra chân huyết, óng ánh như Xích Hà, càng rọi sáng Thiên Địa, một giọt lại một giọt hạ xuống, mang theo thơm ngát, mang theo mùi thuốc.

Dòng máu của hắn so với chân chính Tiên Huyết Đại Dược từng có chi mà cực kỳ cùng!

Thạch Hạo rất bá đạo, mạnh mẽ luyện hóa mình chân huyết, vì là Vân Hi gột rửa thân thể, đem này Bất Tử Dược tính hóa nhập nàng khí lực trong.

- Như vậy sẽ tổn thương ngươi Nguyên khí, ta không được!

Vân Hi rất quật cường.

Thế nhưng, nàng có thể nào phản kháng.

- Không muốn lo lắng, thương không được ta, năm đó Tộc trưởng ông nội, Đại Tráng, Nhị Mãnh chờ người, đều bị ta dùng chân huyết gột rửa quá.

Thạch Hạo nói rằng.

Vân Hi trong mắt mang theo lệ, nếu như có lựa chọn, ai lại sẽ đồng ý chết đi, ai có thể dứt bỏ trẻ nhỏ, sinh tử biệt ly người thân?

Nàng lại như là năm đó Lão tộc trưởng, Nhị Mãnh, Hổ Tử chờ người, sở dĩ từ chối, kỳ thực là không muốn Thạch Hạo tiêu hao tự thân chân huyết tinh hoa, sợ hắn bị hao tổn, sợ hắn ngày sau đạo hạnh khó có tiến thêm.

Chỉ có chân chính quan tâm, mới có thể như vậy.

Cũng chính là ở đồng nhất, Thiên Giác Nghĩ thành đạo, thanh thế kinh thiên động địa, rốt cục đột phá cửa ải kia, bước vào Chí Tôn hàng ngũ.

Mấy ngày sau, Mục Thanh cùng Xích Long cùng thành đạo, thăng cấp thành Chí Tôn!

Đây là việc vui, Thiên Đình kết hoa, trên dưới rất vui mừng, chúc mừng trận này việc trọng đại, đồng thời xuất hiện ba vị Chí Tôn, đây là khiếp sợ thiên hạ đại sự!

Thế nhưng, tiếp theo Biên Hoang khu không người nơi đó bạo phát đại chiến!

Dị vực lần thứ hai tập kích, lần này bỏ mạng bình thường xung kích, có chuẩn Bất Hủ Chi Vương thăm dò móng vuốt lớn, muốn vượt giới mà đến!

Bất quá, này Thiên Địa càng ngày càng đáng sợ, thời đại mạt pháp, áp chế tất cả, đối với ngoại giới sinh Linh Thiên sinh bài xích, ngăn cản hắn xông tới.

Năm đó, Thạch Hạo chém giết tam đại Bất Hủ giả đều là tự phong mới tới được, chớ đừng nói chi là bực này cường giả, bị áp chế lợi hại hơn.

Cuối cùng, hắn bị miễn cưỡng bức lui trở lại!

Thạch Hạo dẫn dắt chúng cường nghênh chiến, ở đây dịch trong, hắn con ngươi co rút lại, nhìn chòng chọc vào đường nối mở miệng nơi đó một

con màu đen cự lang, vẻ mặt gần như cứng đờ.

Đây là một con cự lang, hình thể to lớn, như là một bức Thái Cổ Ma Sơn giống như vậy, làm cho người ta cực kỳ cảm giác bị đè nén, khiến người ta cảm thấy muốn nghẹt thở.

Nó bộ lông vừa đen vừa sáng, sau lưng còn có một đôi cánh, dường như sa đọa thần chỉ cánh chim, tương tự đen kịt như mực, đồng thời lượn lờ tia chớp màu đen.

Toàn bộ chiến trường đều ở huyết chiến, rất kịch liệt, thế nhưng Thạch Hạo nhưng trở nên thất thần, suýt nữa quên đại chiến.

Hống!

To lớn Thần Lang rít gào, gào vỡ núi sông vạn vật.

Ầm!

Thạch Hạo thăm dò một bàn tay lớn, tiêu diệt hết thảy bão táp, ổn định này khuếch tán mà đến Đại Đạo gợn sóng, không phải vậy mà nói hậu quả khó mà lường được.

Sau đó, Thạch Hạo phát điên, chân thân triển khai một cái Pháp tướng Thiên Địa, hắn như khai thiên tích địa thời đại vô thượng Ma Thần, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, giết cái mưa máu bay tán loạn.

Phốc!

Ba tên tiếp cận Bất Hủ giả sinh linh, mới giết tới, liền bị hắn đánh nổ, máu tươi núi sông.

Thạch Hạo giết đỏ cả mắt, nhằm phía đường nối nơi đó, hắn muốn nắm lấy đầu kia màu đen cự lang.

Bởi vì, hắn nhìn quen mắt, này rất như là năm đó Hỏa Linh Nhi bên người đầu kia Tiểu Lang, là bọn họ đồng thời từ Bách Đoạn Sơn mạch mang

ra đến Thần Lang con non!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1903: Thiên Tâm Ấn Ký

Đáng tiếc, chỉ thiếu một chút mà thôi, đầu kia màu đen cự lang quay người lại, chui vào thông đạo, độn hồi dị giới mà đến.

Thạch Hạo trơ mắt nhìn hắn bỏ chạy, hắn rống to một tiếng, thực sự rất nhớ giết đi qua, tìm tòi hư thực a!

Nhưng là, hắn cuối cùng nhịn được, khắc chế cỗ xúc động, yên lặng đứng ở trước thông đạo, toàn thân tản mát ra một cỗ lạnh lùng sát ý!

- Giết!

Thạch Hạo quay người, mặt mày dựng đứng lên, phát ra sát ý ngập trời, phóng tới đang cùng Quỷ Tiên chiến đấu Bất Hủ giả.

- Chết hết cho ta đi!

Thạch Hạo đại khai sát giới, sau trận này, chín thành người xâm nhập đều bị hắn lấy người đánh giết, dẫn quân Bất Hủ giả bị hắn tay không xé rách.

- Nói cho ta, con sói lớn kia có lai lịch gì?

Lời hắn trầm thấp, bức bách Bất Hủ giả, nắm lấy hắn Nguyên Thần, để cái kia Nguyên Thần muốn vỡ nát.

- Ta không biết!

Bất Hủ giả đáp lại.

Phốc!

Thạch Hạo lật tay ở giữa đem hắn đánh giết, Nguyên Thần nổ tung, hóa thành quang vũ.

Đồng dạng, người khác cũng đều rơi vào trong tay của hắn, tuần tự mất mạng.

Trong vòng trăm năm, Hoàng Điệp, Đả Thần Thạch, Lôi Linh, Thạch Chung, Chu Lâm tuần tự thành đạo, chấn động thiên hạ, cái này quá kinh khủng, những người này tu đạo hơn năm ngàn tuổi rốt cục viên mãn, bước vào cảnh giới kia.

Đương nhiên, cái này cùng anh linh, thất thải Tiên Kim Nhân mấy người còn sống tiên đạo cường giả có quan hệ, có bọn hắn chỉ điểm, biết thuận lợi một chút.

Mấu chốt nhất chính là, bọn hắn thủ hộ lưỡng giới thông đạo, mấy năm liên tục đại chiến, thường thấy Bất Hủ giả thủ đoạn, trong sinh tử cảm ngộ nhiều lắm.

Cho nên, bọn hắn tuần tự có thể thành đạo.

Đây là tàn khốc nhất niên đại, đã ở dễ dàng ra cường giả thời đại.

Tàn khốc là bởi vì hoàn cảnh hỏng bét, dễ dàng ra cường giả là bởi vì máu và lửa liên miên, đại chiến không ngừng, nhất khảo nghiệm người, như bách chiến bất tử, tất có thu hoạch, tại mạt pháp thời đại cũng có thể nhất phi trùng thiên.

Trăm năm qua việc vui không ngừng, Thiên Đình càng phát ra cường thịnh.

Chỉ có Tào Vũ Sinh vẻ mặt cầu xin, nói:

- Ta lúc nào trở thành Chí Tôn, thật chẳng lẽ cần đem ta chôn kĩ, lưu lại chờ kỷ nguyên tiếp theo đắc đạo thành tiên sao?

Thạch Hạo hoàn toàn không còn gì để nói, Tào mập mạp thiên tư quả thật không tệ, nhưng là cùng Mục Thanh đám người so sánh, vẫn là kém một đoạn.

- Sư phụ ta nói, ta cần một đời lại một đời tẩy lễ, tại táng huyệt bên trong ngủ say, bản thân thuế biến, mới có thể đi vào hóa ra vô địch Tiên thể.

Tào Vũ Sinh thở dài, nghiêm trang bộ dáng hoàn tất để cho người ta không phản bác được.

Hắn biết, bản thân đời này thiên tư mặc dù cực giai, nhưng là cùng cao cấp nhất huyết mạch so sánh, vẫn là kém một chút.

Tháng năm như dòng nước chảy, theo thế nhân, Thạch Hạo đã hơn 5600 tuổi.

Cũng là ở nơi này một năm, Thạch Hạo xuất thủ, rèn luyện tự thân chân huyết, vì một số thân bằng cố hữu lại nối tiếp một đời mệnh.

Cha mẹ của hắn không kiên trì nổi, đã tóc trắng xoá, Thạch Hạo âm thầm lấy chân huyết tẩy lễ, khác bọn hắn lần nữa lần nữa toả sáng phồn vinh mạnh mẽ sinh mệnh tinh khí.

Mao cầu Chu Yếm cũng lộ vẻ già nua, hắn một thế này cuối cùng cùng Chí Tôn vô duyên.

Ngoài ra, Thanh Lân Ưng nhất tộc mặc dù tu luyện Côn Bằng đại pháp, nhưng một dạng hướng đi già yếu, cũng không được.

Đại Hồng Điểu tu luyện Chân Hoàng bảo thuật, có thể vẫn là không có có thể Niết Bàn, không cách nào mở ra đời thứ hai, bây giờ cùng Nhị Ngốc Tử tựa như, lông đều nhanh rụng sạch.

Đại Hắc Quy không bò nổi, hắn cũng đi vào lúc tuổi già, cũng ở nơi đó hư nhược kêu la:

- Đây là cái nào hỗn trướng nói, ngàn năm vạn tám vạn tuổi rùa? Ta nhổ vào, Quy gia ta nôn ngươi một mặt cẩu huyết! Phải biết, tu luyện hao...nhất thọ nguyên, Quy gia ta chẳng phải tẩu hỏa nhập ma hai lần à, ngươi bố khỉ, đơn giản muốn cái mạng già của ta!

Thạch Hạo rèn luyện chân huyết, lão quy con mắt đều trợn tròn, giương mắt nhìn qua, muốn bao nhiêu đáng thương lại nhiều đáng thương, sợ Thạch Hạo không cho hắn.

Cuối cùng, hắn đạt được ước muốn, thể nội phồn vinh mạnh mẽ sinh mệnh chi hỏa lần nữa nhóm lửa, hắn hồi phục!

- Ngươi thực sự không có việc gì, tự thân không sợ nguyên khí hao tổn?

Đại Hắc Quy sau khi khôi phục, mang theo vẻ nghi hoặc.

- Không sao cả!

Thạch Hạo nói ra.

- Vậy liền thêm một chén nữa chân huyết, uống quá ngon!

Đầu này thô bỉ hắc sắc lớn rùa, vũ động Vương Bát Quyền, hướng Thạch Hạo tiếp tục đòi hỏi, kết quả bị Thạch Hạo một cước đá bay.

Chính là Thạch Hạo có mạnh hơn, cũng không thể không tiết chế tiêu xài, hắn cũng chỉ có thể cứu một số nhỏ người, lại tiếp tục tế ra chân huyết lời nói, hắn tự thân thực sự biết xảy ra vấn đề lớn!

Hắn không tiếc đại giới, cứu Thanh Lân Ưng, Đại Hồng Điểu, Độc Giác Thú tiểu Bạch, thậm chí ngay cả Đại Hắc Quy đều được nhờ, tất cả chỉ là bởi vì, trong lòng của hắn có một chỗ mềm mại, hoài cựu, khó quên ngày xưa tình.

...

Đến trình độ này, dù là đạo hạnh cao thâm đến đâu, cũng sẽ không dễ

dàng tiêu hao tự thân chân huyết chi tinh, ai cũng biết lo lắng ngày sau tiến quân đại đạo bị ngăn trở.

Một ngàn mấy trăm năm đi qua, Thiên Đình kinh lịch rất nhiều trận đại chiến, bách chiến bất tử người càng phát cường đại rồi.

Đi qua không ngừng ma luyện, từ thất thải Tiên Kim Nhân, Quỷ Tiên, anh linh mấy người tiên đạo cao thủ chỉ điểm, Thiên Đình trong hậu bối cao thủ xuất hiện lớp lớp, nhân tài đông đúc, càng phát ra huy hoàng.

Mặc dù đại chiến mặt tránh không được người chết, có chút kỳ tài chết yểu, quá sớm mất đi, nhưng cuối cùng có Đệ nhất lại Đệ nhất nhân tài kiệt xuất sống tiếp được, càng đánh càng mạnh!

Lúc này, Thạch Hạo trong mắt thế nhân, đã bảy ngàn tuổi, nhưng hắn vẫn như cũ cường thịnh, sinh mệnh lực phồn vinh mạnh mẽ, bảo trì tại thanh tú thiếu niên bộ dáng.

Kỳ thật, tính cả Đế Lạc thời đại kinh lịch, hắn đã vượt qua năm mươi vạn lại xuân thu, tuế nguyệt hoàn tất thực sự khó mà ở trên người hắn lưu lại dấu vết.

- Ta xem như tại trong hồng trần thành tiên sao?

Thạch Hạo suy nghĩ, hắn cảm thấy, còn kém một đường!

Nhưng là, hắn có thể nghịch hành phạt Tiên!

Đây chính là tại mạt pháp thời đại thiên kiêu, ở nơi này tàn khốc nhất niên đại đã tu luyện đạo quả, không thể tưởng tượng, cực điểm huy hoàng!

Một khi có sở thành, đem viễn siêu cái khác hoàn cảnh lớn bên trong sinh linh.

Hơn nữa, mấy ngàn năm qua này, thiên địa đang không ngừng biến hóa, mặc dù linh khí khô cạn, đại đạo cao xa, nhưng là, pháp tắc thế mà tại bù

đắp, đang diễn hóa, tại chữa trị.

Thế nhưng là, nơi này không giống với Tiên Vực các vùng, đại đạo dần dần bù đắp về sau, con đường tu luyện vẫn như cũ gian nan, thậm chí càng tiến một bước áp chế tất cả tu sĩ.

Bây giờ, hắn rất dễ dàng để cho người ta hóa đạo, quy về pháp tắc trúng!

Năm đó, thiên địa bị đánh cho tàn phế, pháp tắc có khuyết, càn khôn nửa hủy, mà bây giờ hắn không ngừng phản phệ, hấp thu giữa thiên địa tất cả lực lượng rời rạc, thậm chí bao gồm tu sĩ tinh khí.

Phàm là đạo hạnh không Cố người, rất dễ dàng bị đánh rơi xuống trong mây.

Đạo tâm hơi bất ổn, liền sẽ "Tán đạo" ở giữa thiên địa, lâm vào chỗ vạn kiếp bất phục.

Thiên địa này đang khôi phục, đại đạo tại bù đắp, nhưng nó cũng không tẩm bổ sinh linh, mà là tiến hơn một bước áp chế, đây chính là mạt pháp thời đại chỗ đáng sợ.

Cái gọi là mạt pháp thời đại, chính là Thịnh cực mà Suy về sau, thiên địa trái lại chiếm lấy chúng sinh tinh khí, áp chế vạn linh, để mà tu bổ chính nó!

Trong lúc này, Thiên Giác Nghĩ, Mục Thanh đám người phát hiện một vấn đề nghiêm trọng, bọn hắn trở thành Chí Tôn về sau, khó mà hướng cực đạo chi đỉnh tiến quân.

Đồng thời, loại tình huống này càng phát nghiêm trọng, hơn một nghìn năm đi qua, đạo hạnh khó có tiến thêm!

Chỉ có Thạch Hạo rất đặc biệt, hắn tu đạo đường rất thuận lợi, cảm thấy cảm giác cả phiến thiên địa khí vận đều thêm ở trên người hắn, hướng hắn tụ đến.

Thậm chí, hắn có loại ảo giác, muốn cùng thiên địa này dung hợp làm một, trở thành thiên địa trung tâm lạc ấn, khi đó liền có thể huy động thiên địa, nghiền ép chúng sinh.

Sau đó, đi qua cấm khu chi chủ, Thạch Hạo đám người cùng một chỗ thôi diễn, bọn hắn đạt được một cái kết luận, mạt pháp thời đại có lẽ có biến cố lớn phát sinh.

Lúc này, ai sừng sững tại cực đạo đỉnh cao nhất, hắn lớn đạo ấn ký liền sẽ cùng thiên địa tương hợp, hắn đạo cùng Thiên Tâm dung hợp làm một thể, áp chế những người khác pháp và đạo.

Thiên Giác Nghĩ, Mục Thanh đám người nghe trợn mắt hốc mồm, ý vị này, Thạch Hạo một người một mình đứng trên đỉnh cao nhất, đem áp chế bọn hắn, khiến cho bọn hắn không cách nào tấn thăng cảnh giới tối cao!?

- Trong cấm khu sinh linh sẽ tới hay không đoạt loại này đạo quả?

Thạch Hạo hỏi thăm.

- Cấm khu chi chủ không biết làm loại chuyện này, bọn hắn không cần, nếu như Chân Tiên xuất thế, bọn hắn cướp qua ngươi sao?

Thủy tinh xương đầu hốc mắt thâm thúy, thăm thẳm nói ra.

Cho tới bây giờ, mọi người đều dự cảm được tình thế tính nghiêm trọng.

Y theo thôi diễn đến xem, một đời chỉ có thể cao bằng một người cao tại thượng, có thể trấn áp chư thiên vạn tộc, chỉ riêng này một người có thể Thiên Tâm ấn ký, tới tương hợp.

Nếu là ở đi qua, thiên địa có khuyết còn chưa tính, hiện tại đại đạo dần dần bổ toàn, chắc chắn phát sinh loại sự tình này.

Thiên Giác Nghĩ, Mục Thanh, Thạch Chung đám người đều vẻ mặt đau khổ, cái này há chẳng phải là cũng không có cơ hội nữa sừng sững tại cực

đạo chi đỉnh, tại Thạch Hạo trấn áp đương thời niên đại, những người khác sao có thể chung cực thăng hoa, leo tới loại kia hoàn cảnh bên trong đi?

- Không sao, ta không cần Thiên Tâm ấn ký, chờ ta tự mình cảm thụ một phen, lập tức bỏ qua, cho các ngươi cơ hội tấn thăng cực đạo chi đỉnh!

Thạch Hạo nói ra.

Hắn thậm chí cảm thấy, cũng không cần như thế, trực tiếp bỏ qua coi như xong, bởi vì, hắn đi là lấy thân là loại con đường, không cần những thứ này.

Nhưng là, cấm khu chi chủ để hắn đi một lần con đường như vậy, nói là, cái này thiên địa đại đạo pháp tắc bù đắp quá trình bên trong, rất đáng ngưỡng mộ, loại kinh nghiệm này quá hiếm có.

Nhất là, đây là thiên địa tu bổ sau đầu một lần, Thiên Tâm ấn ký lần thứ nhất ngưng tụ mà thành, càng thêm có cùng người khác bất đồng ý nghĩa.

- Một đời chỉ có một người trấn áp vạn đạo, đương thời vô địch, duy ngã độc tôn, đây chính là ngày sau tàn khốc con đường sao!

Cấm khu chi chủ thở dài.

Chỉ có tại mạt pháp thời đại, mới có thể tạo thành loại này kinh khủng cảnh tượng!

Tiên Vực, một tòa Vương thành.

Đây là thuộc về Tiên Vương lãnh địa, một tòa Vương thành to lớn, vắt ngang trong vũ trụ, chư thiên tinh đấu tại trước mặt nó đều lộ ra vô cùng nhỏ bé.

Hắn phảng phất là vũ trụ trung tâm, gánh chịu lấy ức vạn năm tuế nguyệt huy hoàng, nó bị chư thiên vạn đạo chỗ vờn quanh, pháp tắc vô biên, đều là như Tinh Hà như thác nước, bao vây đại thành.

Nội tình chính là ngao thịnh Vương thành!

Đệ nhất Tiên Vương, ngao thịnh liền dừng ở lại đây.

Trong thành, vô cùng phồn hoa, to lớn vô biên, so với Bàn Vương thành chỉ có hơn chứ không kém.

Trung tâm nhất là cấm địa, đó là ngao thịnh Tiên Vương động phủ, không tộc này dòng chính người thân không thể đặt chân.

Lúc này, hỗn độn tràn ngập trong cổ động, trên một chiếc bồ đoàn, ngồi xếp bằng một bóng người mờ ảo, hắn rất mông lung, một người mà thôi, trấn áp đại đạo, tất cả quy tắc đều ở dưới bồ đoàn, làm hắn cao cao tại thượng!

Soạt một tiếng, hắn mở mắt, giống như là từ ức vạn năm trước trong năm tháng chèo thuyền qua đây hai đạo lãnh quang, làm người ta sợ hãi.

Những cường giả khác nếu là ở nơi này, nhất định sẽ thân thể nổ nát.

- Đồng tử ở đâu?

Hắn mở miệng, thanh âm ung dung, giống như là từ Viễn Cổ thời đại cuồn cuộn mà tới.

- Cổ Tổ!

Một nam một nữ hai tên đạo đồng đi đến, cung kính hành đại lễ, bọn hắn nhìn lấy tuổi tác không lớn, nhưng là trong mắt tang thương bán rẻ bọn hắn.

Đây là sống không biết mấy cái kỷ nguyên hai tên đồng tử, sớm đã thành tựu Chân Tiên vị.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1904: Tiên Vương Chỉ Thị

- Tuyển một tên dòng chính hậu đại, cần đầy đủ kinh diễm, đưa đến cái kia Cửu Thiên Thập Địa đi.

Ngao Thịnh mở miệng.

Nơi đó đại đạo không trọn vẹn, đang ở kinh lịch kịch biến, nhưng cuối cùng sẽ đi hướng viên mãn, thời gian tới gần, hắn muốn cho Ngao gia dòng chính hậu đại đi dung hợp Thiên Tâm ấn ký, đến một trận đại tạo hóa!

Ngao Thịnh Tiên Vương mặt không biểu tình, vạn cổ đến nay, hắn không có phun ra qua bao nhiêu cái chữ, mà ở hôm nay lại nói lên một đoạn như vậy lời nói, để hai tên đồng tử kinh hãi.

Bọn hắn biết, chuyện này khẳng định phi thường trọng yếu.

Bằng không, Cổ Tổ tại sao có thể như vậy bàn giao?

- Có thể chọn Ngao Càn đi không?

Một tên đạo đồng nhỏ giọng mà cẩn thận mà hỏi.

Bởi vì, tại gần nhất cái này mấy chục vạn năm bên trong, Ngao Càn xem như một cái đầy đủ kinh diễm dòng chính hậu đại.

- Đã cho hắn cơ hội, nhưng hắn bỏ qua.

Nói xong những lời này, Ngao Thịnh Tiên Vương liền không còn nhiều lời, nhắm lại con ngươi.

Hai tên đồng tử vội vàng hành đại lễ, chậm rãi rút lui, sau đó đi ra nơi này, rời đi hỗn độn hang cổ.

Bọn hắn biết, lần trước Ngao Càn thua với Hoang, tại Cổ Tổ trong lòng đã mất đi địa vị, không bị coi trọng.

Ngao tộc nội bộ, Chân Tiên cấp cường giả hội tụ tại tổ trong điện, nghiêm túc thương thảo, quyết định sau cùng đem một tên so Ngao Càn thành đạo sớm mấy trăm ngàn năm, một chân bước vào Chân Tiên lĩnh vực đệ tử đưa qua.

Người này, đầy đủ kinh diễm, thiên tư tuyệt sẽ không so Ngao Càn kém, nhưng lại bị tù trong thiên lao, bởi vì hắn đại nghịch bất đạo, quá mức kiệt ngạo bất tuần, khiêu khích trong tộc Chân Tiên uy nghiêm.

- Ha ha... Ta rốt cục đã thoát khốn, một đám lão bất tử đến cùng hay là đem ta thả ra rồi!

Một cái tóc tai bù xù quái nhân, con ngươi lãnh mang thăm thẳm, từ một tòa trong lồng giam đi ra.

- Ngao Thác, ngươi phóng đãng không bị trói buộc, lũ phạm tộc quy, lần này hi vọng ngươi có thể sửa đổi, đồng thời đây cũng là ngươi tự thân đại tạo hóa!

- Yên tâm đi, lão bất tử, ta đều đã nghe nói, hạ giới những thổ dân đó tính là cái gì, đều là một đám dã nhân ngươi, đi, ta một tay đem bọn hắn toàn bộ trấn sát!

Ngao Thác mang ánh mắt hừng hực, hắn tóc tai bù xù, dã tính mười phần.

- Làm càn!

Hai tên Chân Tiên giận dữ, cái này hậu nhân thực sự bỏ bê bảo đảm, đối bọn hắn cũng không cung kính, đến bây giờ chết cũng không hối cải, còn dám ở trước mặt gọi bọn họ là lão bất tử.

- Ngao Thác ngươi phải biết, lần này còn sẽ có cái khác Tiên Vương hậu

nhân đi tranh đoạt trận kia tạo hóa, ngươi không được chủ quan!

Nếu không có Ngao Thác chiến lực thật kinh người, dũng quan một thời đại, bọn hắn thật không muốn để ý tới hắn, lần này cần hắn loại này mãnh nhân mới có cơ hội áp chế cái khác Tiên Vương hậu nhân.

- A, còn không phải giống như chúng ta, tới hạ giới hái quả đào, chiếm lấy nguyên bản thuộc về đám kia thổ dân tạo hóa! Yên tâm, cái này cái cọc đại lễ ta thu định, không ai có thể cướp đi!

Ngao Thác cười lạnh nói.

- Vì ngăn ngừa phát sinh ngoài ý muốn, trong tộc sẽ có hai tên tiên đạo cường giả cùng ngươi cùng nhau hạ giới, cũng cầm trong tay trọng khí, Thần cản giết Thần Phật cản giết Phật!

Một tên Chân Tiên nói ra.

- Lão bất tử, các ngươi quá cẩn thận rồi, có ta ở đây, vô luận là đám kia man di, vẫn là cái khác Tiên Vương tộc hậu nhân, đều không làm nổi lên sóng gió gì được.

Ngao Thác hai mắt hừng hực.

- Lớn mật, ngươi nghịch tử này!

Phụ thân của Ngao Thác cũng tới, hắn quả là nhanh bị tức chết, lấy tay điểm chỉ Ngao Thác, toàn thân đều đang run rẩy.

Hắn thật muốn một cái tát chụp chết nghịch tử này, đây chính là hai tên Chân Tiên lão tổ a, kết quả cái này bất hiếu tử tôn thế mà mở miệng một tiếng lão bất tử kêu.

Quả nhiên, hai tên Chân Tiên lão tổ mặt đen lên, xoay người rời đi.

Nếu không có thực sự cần cái này hậu nhân, bọn hắn đã sớm tát qua một cái, lần nữa đem hắn trấn áp cái mấy trăm ngàn năm.

Tiên Vực, một vùng vũ trụ khác chỗ sâu.

Cổ lão đại thành trôi nổi trong tinh không, theo tuế nguyệt lắng đọng, hắn càng phát hùng hồn, khí thế bàng bạc, có thể trấn áp vạn cổ thời không!

Đây là Thái Thủy Vương thành.

Thái Thủy Tiên Vương dừng ở lại đây, đây là hắn chỗ thống ngự chư thiên tinh đấu ở tại trung tâm địa.

Đồng dạng, hôm nay Thái Thủy Tiên Vương cũng mở ra hai mắt, tại hỗn độn trong tràn ngập, hắn hạ xuống một đạo pháp chỉ, để tộc này tuyển ra một cái trấn được tứ phương hậu bối cường giả đi tranh một chuyện đại tạo hóa.

- Đó là Tiên Vương cơ, đoạt không được, tương lai mơ tưởng chứng thành Tiên Vương chính quả.

Loại lời này truyền ra, Thái Thủy nhất mạch trên dưới kịch chấn!

Tiên Vực, chư vương động, riêng phần mình có cảm ứng! Mặc dù chính bọn hắn cũng không cần, nhưng nếu là hậu bối có thể được Thiên Tâm ấn ký, tương lai có lẽ có thể thành tựu Tiên Vương.

Bọn hắn đều đã đánh giá ra, hạ giới gần nhất sẽ kịch biến.

Hiện tại, chính là thời cơ tốt, đem tự thân đại đạo cùng Thiên Tâm ấn ký dung hợp, sẽ đạt được lợi ích to lớn.

Cửu Thiên Thập Địa.

Bầu không khí hơi khác thường, hiển nhiên bên trong cấm khu sinh linh cũng biết, phương thiên địa này phát sinh biến hóa như thế nào, một chuyện đại tạo hóa phải xuất hiện.

Một chút cấm khu không thể yên tĩnh, có người muốn xuất thủ, đi tranh đoạt!

Tu sĩ đường, không tiến ngược lại thụt lùi, đây chính là Thiên Tâm ấn ký, nắm giữ hắn sẽ cùng tại cao cao tại thượng, nhìn xuống một thời đại, có thể bễ nghễ tất cả người cạnh tranh.

- Ngươi bây giờ đến cùng cảnh giới gì?

Thiên Đình bên trong, Tào Vũ Sinh hỏi Thạch Hạo.

Gần nhất những năm này Thạch Hạo giết qua Chân Tiên, chém qua Bất Hủ, chiến tích huy hoàng rung động thiên hạ, tất cả mọi người muốn biết, hắn đến cùng lập thân nơi nào.

- Cực đạo đỉnh phong, còn chưa thành tiên, còn tính là tại Chí Tôn trong phạm vi đi.

Thạch Hạo đáp lại.

Đám người yên lặng, hắn thật đúng là tại nghịch hành phạt Tiên a, làm người ta trong lòng rung động!

Chính là Thất Thải Tiên Kim Nhân, anh linh, Quỷ Tiên, cũng đều hoàn toàn không còn gì để nói, không biết nói cái gì cho phải.

- Nếu như ngươi được đến Thiên Tâm ấn ký, phải chăng có thể thành tiên?

Thiên Giác Nghĩ hỏi.

Thạch Hạo than nhẹ, lắc đầu, nói:

- Ta sớm đã lập thân cực đạo đỉnh cao nhất, thủy chung kém một đường thuế biến, Thiên Tâm ấn ký cũng không thể đẩy ta thành tiên, nhưng là, nó thật sự đối với ta có chỗ tốt. Đường của ta, cần bản thân đi đạp, đã đến giờ, tự nhiên mà vậy liền sẽ thành tiên.

Nhưng là, ai cũng biết, hắn một khi thành tiên, ý nghĩa hoàn toàn khác biệt!

Không thể thành tiên thời đại thành tiên, cái kia đem phá vỡ vạn cổ dưới trời cao nhận biết tiêu chuẩn!

- Ngươi là một cái yêu nghiệt, còn không phải Tiên, tuy nhiên lại có thể nghịch hành phạt Tiên, để tiên đạo sinh linh làm sao chịu nổi?!

Thất Thải Tiên Kim Nhân tức giận bất bình.

Tam đại Quỷ Tiên sắc mặt thay đổi liên tục, đối với Thạch Hạo phi thường kiêng kị.

- Chí Tôn thực sự có thể phạt Tiên?

Thạch Chung nuốt từng ngụm nước bọt.

- Ngươi muốn tự tin vô địch mới có thể.

Thạch Hạo nói ra, hắn muốn lấy đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính nêu ví dụ, nhưng cuối cùng cũng không nói ra miệng, khẽ than thở một tiếng.

Thiên Giác Nghĩ đám người than nhẹ, xưa nay có thể có mấy cái dạng này Chí Tôn?

...

Người trong thiên hạ đều đang đợi cơ hội, nhất là Sinh Mệnh Cấm Khu một chút sinh linh, đều muốn cướp lấy Thiên Duyên!

Nhưng mà, nhân mã của Thiên Đình lại vẫn như cũ, vẫn là tại trấn thủ lưỡng giới thông đạo, cũng không có đi đặc biệt làm cái gì, tập trung tâm tư, thủ hộ các nơi.

Một ngày này, thiên địa run rẩy, hiển nhiên có chuyện không giống tầm thường phát sinh.

- Cái này chết tiệt hạ giới, đại đạo áp chế thật lợi hại, để cho ta toàn thân

không thoải mái!

Ngao gia người xuất hiện.

Ngao Thác, tóc tai bù xù, người mặc chiến y bằng da thú, trong mắt hàn quang chớp động, giống như một đầu tiền sử hung thú vậy, mang theo một loại khó mà nói nên lời dã tính.

Ở phía sau hắn, còn đi theo hai tên trung niên nhân, đều vì Chân Tiên, sợ Ngao Thác xảy ra bất trắc, một đường đi theo mà đến, đồng thời nắm giữ đại sát khí.

Bọn hắn nhíu mày, phương thiên địa này nghiêm trọng bài xích bọn hắn, làm bọn hắn cảm giác bội thụ áp bách, ở chỗ này phi thường không thoải mái, bọn hắn bị buộc tạm tự phong bộ phận tiên uy.

Ngao Thác đưa tay, lòng bàn tay phát sáng, đem một người tu sĩ từ đằng xa nhiếp đi qua, ép hỏi:

- Cái này tàn phá thế giới, của người nào tu vi cao nhất?

Hắn phát ra Tiên Vụ, khí tức kinh khủng kinh người, tu sĩ bình thường có thể nào tiếp nhận? Những người đó lúc này suýt nữa sụp đổ, sắc mặt trắng bệch như tuyết, khóe miệng chảy máu, thân thể rạn nứt.

- Thiên Đình... Hoang cường đại nhất.

Người này nơm nớp lo sợ, cáo tri tình hình thực tế.

- Lớn mật, một cái cằn cỗi hạ giới, một cái chưa khai hóa chi địa, một đám dã nhân mà thôi, cũng dám ngông cuồng lập Thiên Đình? Không biết trời cao đất rộng!

Ngao Thác quát lớn.

- Phốc!

Đáng thương tên tu sĩ này, ở dưới uy thế như vậy, tự thân giải thể, ở cái địa phương này bị gào vỡ, hình thần câu diệt.

- Thiên Đình, ta muốn quét ngang hắn, dám lấy tên này, không biết sống chết!

Ngao Thác u lãnh nói.

Hắn thấy, Ngao gia cũng không dám tại Tiên Vực lập Thiên Đình, đối với những khác Tiên Vương kiêng kị, không dám đánh phá yên tĩnh cùng cân bằng, hạ giới lại có thể có người dám làm như thế.

Trên đường đi, hắn bắt tới sửa sĩ, hỏi thăm Thiên Đình ở phương nào, trực tiếp chạy tới!

Thiên Đình các nơi đều có cung điện, thờ phụng tượng thần, có Thạch Hạo, cũng có anh linh.

Ngao Thác, trực tiếp chạy về Thiên Đình trung ương Thiên Cung, ngay tại Thập Tự Âm Dương Địa phụ cận, nơi này thuận tiện tiến về bát vực.

Thiên Cung to lớn đứng sừng sững, hùng hồn mà bao la hùng vĩ, nguyện lực nồng đậm, từ bốn phương tám hướng tụ đến, Long khí bốc hơi, ráng lành nở rộ, mười phần thần thánh.

Thiên Cung bên trên, treo một cái tấm biển, lấy Tinh Kim đúc thành, phía trên khắc lấy Thiên Đình hai chữ, có một cỗ trấn áp đương thời đại đạo ý vị!

- Con cóc ngáp, khẩu khí quá lớn!

Ngao Thác cười lạnh, mang theo vẻ trào phúng, đưa tay ở giữa, bàn tay phóng đại, một bả nhấc lên một tòa núi lớn.

Ầm ầm!

Hắn mãnh lực đập tới, muốn đem Thiên Đình đập cho nát bét, lộ ra

khinh miệt chi sắc, căn bản chướng mắt lần này giới cái gọi là Thiên Đình.

Bởi vì, hắn thấy, bây giờ hạ giới chỉ có một đám thực lực bình thường sinh linh, hắn muốn lấy cường thế thủ đoạn trấn áp, cáo tri một giới này sinh linh, hắn Ngao Thác tới.

- Ta vì Thiên Tâm ấn ký mà đến, cái gì Thiên Đình, cái gì đệ nhất cường giả, đều cho ta đứng sang bên cạnh!

Ngao Thác cười nói.

- Ầm!

Đại sơn rơi đập, nơi đó quang mang đại thịnh, sáng chói vô biên, cả ngọn núi tại Thiên Cung phụ cận bị ngăn trở, sau đó nổ tung, bởi vì nơi đó bày ra tuyệt thế pháp trận, thủ hộ Thiên Đình.

Hai tên Chân Tiên trong lòng nhảy một cái, cảm giác pháp trận phi thường không tầm thường.

Trên thực tế, khi bọn hắn nghe được Thiên Đình là Hoang sáng tạo lúc, liền lộ ra dị sắc, biết rõ người này rất không bình thường, đem trong tộc bọn họ Ngao Càn đều đánh bại.

Ngao Thác không có cảm giác, là bởi vì bị vây mấy trăm ngàn năm, không biết Ngao Càn đại bại sự tình.

Hai vị Chân Tiên nhìn hắn không thuận mắt, mặc cho ai bị một tên tiểu bối bất kính, mở miệng một tiếng lão bất tử gọi, cũng sẽ sắc mặt khó coi, bọn hắn không có đề cập Hoang, cứ như vậy bỏ mặc Ngao Thác giày vò, nhìn hắn có thủ đoạn gì.

Chủ yếu cũng là bởi vì, hai tên Chân Tiên không có sợ hãi, hết sức tự phụ, hôm nay mang theo đại sát khí, cho rằng Thần cản giết Thần Phật cản giết Phật!

Hai người tự tin, có thể thu thập tất cả cục diện rối rắm.

Đáng tiếc, bọn hắn không biết, mấy ngàn năm qua này, Hoang kinh khủng đến cỡ nào, đã giết qua Chân Tiên, chém qua Bất Hủ, chiến tích quá huy hoàng.

- Người nào, dám đến ta Thiên Đình quấy rầy?

Trung ương trong thiên cung truyền ra tiếng quát.

- Bằng các ngươi bầy kiến cỏ này, cũng dám tự lập Thiên Đình, vọng tưởng đoạt thiên địa cứu cực huyền bí tạo hóa, đều cút ra đây cho ta, dám can đảm làm trái, diệt toàn bộ các ngươi!

Ngao Thác lạnh lùng uy hiếp.

Cho tới nay, hắn loại này chó tính tình để tộc này Chân Tiên đều mặt đen lên, không muốn phản ứng đến hắn, có thể nghĩ ngoại nhân cảm thụ, đơn giản chịu không được.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1905: Chưởng Thiên Khống

- Ngươi là ai?

Thiên Đình trong có người bóp mũi lại, nhẫn nhịn ác khí, như thế hỏi dò.

- Tiên Vương Ngao Thịnh dòng chính đời sau!

Bất kể nói gì, Ngao Thác đối với Cai Tộc chi tổ vẫn là rất kính nể.

Tự hai giới đường nối tọa trấn Thạch Hạo chân thân, trước tiên được bẩm báo, có Tiên Vương gia tộc dòng chính xâm lấn, nhất thời để hắn nổi trận lôi đình.

Bọn họ đang thủ hộ này một giới, Tiên Đạo sinh linh không giúp đỡ cũng là thôi, còn dám bắt nạt Thượng Môn đến, là có thể nhẫn thục không thể nhẫn.

Đặc biệt là nghe tới là Tiên Vương Ngao Thịnh hậu nhân sau, Thạch Hạo trên mặt lập tức che kín sát cơ!

Tự Tiên vực giờ, Ngao Thịnh từng tự mình ra tay, đem hắn suýt nữa kích cái hình thần đều diệt, kết làm không thể hóa giải đại thù.

Hơn nữa, Ngao Thịnh Tiên Vương còn có Thái Thủy Tiên Vương năm đó đã từng đi đánh giết niết bàn trong Liễu Thần, ngàn tỉ Lôi Điện đánh giết, dẫn đến nó sức sống đều diệt, gặp rủi ro Thạch thôn.

Thạch Hạo trước tiên chạy về, trầm mặt xuống, nói:

- Ngươi vì sao đến?

- Ta vì là Thiên Tâm Ấn Ký mà đến, thuận lợi lật tung ngươi cái gọi là

Thiên Đình, xem bọn ngươi không vừa mắt!

Ngao Thác nói rằng, ngược lại cũng trực tiếp.

Thạch Hạo nghe vậy giận dữ, thực sự là khinh người quá đáng!

Tiên vực sinh linh, đây là tới hái quả đào à, nửa đường chặn lại này một giới sinh linh Tạo Hóa!

Này mấy ngàn năm, dị vực xâm lấn bọn họ mặc kệ, không để ý tới, bây giờ nhìn đến chỗ tốt vọt thẳng đến, muốn tranh cướp thuộc về này một giới người cơ duyên.

Đồng thời, Ngao Gia còn muốn diệt Thiên Đình, coi là thật là bá đạo Dữ Hiêu Trương.

Thạch Hạo trực tiếp liền ra tay rồi, bị gây nên lửa giận, không muốn cùng người này nói thêm cái gì, liền hướng về phía hắn là Ngao Thịnh đời sau, cũng phải tiêu diệt đến cùng.

Làm Thạch Hạo một bàn tay lớn phất hạ giờ, Ngao Thác đón đánh, triển khai Cai Tộc vô thượng thần thông, muốn trấn áp thô bạo Thạch Hạo.

Kết quả, hắn thê thảm cực kỳ, mới một đụng vào, hắn cánh tay kia liền nổ tung, hóa thành một đám mưa máu.

Đón lấy, phịch một tiếng, Thạch Hạo bàn tay lớn một cái nắm lấy hắn, dùng sức sờ một cái, Ngao Thác kêu thảm thiết, trong mắt tràn ngập ngơ ngác, không thể tin được.

Thân thể hắn cắt thành mấy đoạn, bị Thạch Hạo sống sờ sờ nắm đoạn.

- Ngươi bằng ngươi loại này giun dế, cũng dám đến Thiên Đình quấy rầy, cho ta treo lên đến, phóng tới cột cờ chỗ cao nhất!

Thạch Hạo một cái thu rơi xuống đầu của hắn, ném tới Thiên Cung trước.

Sau đó không lâu, Ngao Thác một viên nhuốm máu đầu lâu, bị treo ở trên cột cờ, đứng ở Thiên Đình ở ngoài, cực kỳ bắt mắt.

Hắn còn chưa chết, Thần hồn bị phong đầu lâu trong, giận dữ và xấu hổ đến mức tận cùng, đây là vô cùng nhục nhã à, quá mất mặt, lại bị người dễ dàng như vậy bắt.

Này vẫn là hắn hiểu biết Hạ giới sao? Ngao Thác chấn động, trong lòng giận dữ và xấu hổ.

Ngao Gia hai vị Chân Tiên không có lập tức ra tay, tránh né tự xa không, trong bóng tối chần chờ, này vẫn là bọn họ bản thân biết Hoang sao, lại mạnh mẽ như vậy rồi!

Bọn họ trong bóng tối điều tra, Hoang từng dung hợp một con màu vàng xương bàn tay, phát huy ra tiên uy, thế nhưng, bọn họ mang đến trong tộc đại sát khí, tự tin có thể khắc chế.

Cho tới Hạ giới Cấm Khu chờ siêu nhiên tồn tại can thiệp? Hai tên Chân Tiên tin tưởng, những kia sinh linh sẽ không sai lầm, thật sự dám làm như vậy, vang dội cổ kim Ngao Thịnh Tiên Vương không phải là trang trí!

- Năm đó, Bàn Đào thịnh hội trên một trận chiến, Hoang cùng Ngao Kiền đại chiến giờ, đầy đủ đánh nhau chết sống hơn một ngàn hiệp, Có thể hiện nay...

Một vị Chân Tiên nhíu mày.

Hoang tu vị tăng vọt, vượt xa dự liệu của bọn họ, đây là một chữ biến số, để bọn họ nghi ngờ không thôi!

Cùng lúc đó, Thiên Địa các nơi truyền đến một ít hút vào hơi lạnh âm thanh.

Đây là tình huống thế nào? Mấy Đại Tiên Vương gia tộc nhân mã đều có

chút bối rối.

Bọn họ nhìn thấy gì? Dã tính mười phần Ngao Thác bị người liền như thế cho trừng trị, đơn giản mà tàn bạo, quá trực tiếp, cực kỳ chấn động.

Đó là Hoang? Đến tột cùng cường đến trình độ nào?!

Đồng thời, mấy người nghi ngờ không thôi, ngày xưa Ngao Thịnh, Thái Thủy hai vị Tiên Vương ra tay, đều không có để Hoang tự Tiên vực hình thần đều diệt?

Có thể bọn họ từng nhận được tin tức, Hoang tự này chiến dịch trong biến mất rồi, liền Tiên Vương thôi diễn giờ đều phát hiện hắn tự thế gian xoá tên, không ở nơi này mảnh Càn Khôn trong.

Có thể nào ngờ tới, hắn lại khỏe mạnh sống sót, hơn nữa mạnh mẽ như vậy rồi!

Những này mọi người là nửa đường hái quả đào đến, đều muốn lấy ra này giới Tạo Hóa, lúc này trong mắt lấp loé, do dự không quyết định, rất kiêng kỵ.

- Mấy ngàn năm trước, ta đã từng thấy Hoang, hắn làm sao có khả năng mạnh mẽ đến một bước này?!

Mấy người trong lòng thầm nói.

Cùng một ngày, Thạch Hạo làm ra quyết định, chuẩn bị bắt đầu nung nấu Thiên Tâm Ấn Ký, cùng với hợp nhất, cảm ngộ loại kia vô thượng Đại Đạo, thu được này Thiên Tứ cơ duyên.

Mặc dù có chút vội vã, thế nhưng phải ra tay rồi, Tiên vực đều nhìn chằm chằm nơi này, khách tới không ít, vì là tránh khỏi đêm dài lắm mộng, hắn phải nhanh một chút dung hợp.

- À...

Theo một tiếng rống to, Cửu Thiên Thập Địa đang run rẩy, Thạch Hạo rối tung tóc đen, đi ngược lên trời, cả người đều bùng nổ ra Vô Lượng Quang mang, để mặt trời đều ảm đạm xuống, hắn trở thành trong thiên địa duy nhất, hóa thành Vĩnh Hằng!

Thạch Hạo xông lên trên, đi vào Thương Khung, nơi đó chư thiên Vạn đạo hiện ra, pháp tắc thành biển, là Thiên Địa trật tự thể hiện, Đại Đạo hiện ra hữu hình vết tích.

Lúc này, Thạch Hạo thân thể mông lung, cả người đều hóa thành quy tắc, cùng những kia trật tự giao hòa, lẫn nhau gần gũi.

Ầm ầm!

Cửu Thiên Thập Địa cùng chấn động, chúng sinh linh hồn run, đây là một luồng không thể chịu đựng áp lực.

- Đến rồi, hắn bắt đầu rồi!

- Lại có thể đi đến một bước này, thực sự bất phàm!

Cấm Khu trong, một ít cổ lão tồn tại mở miệng, đều thay đổi sắc mặt, có mấy người hàng trăm hàng ngàn vạn năm không có mở con mắt, vẫn đang ngủ say, nhưng hôm nay bị thức tỉnh.

Cả thế gian đều chú ý, phàm là tu sĩ mạnh mẽ, không ai không hãi hùng khiếp vía, ngửa đầu nhìn.

Đây là kinh thế chi biến, một hồi biến cục tự hôm nay mở ra.

Thạch Hạo thân thể rất mông lung, lúc này hắn toả ra khí tức kinh khủng, đó là Đại Đạo, là vô thượng quy tắc hắn thể hiện.

Đây là một hồi kinh thiên động địa diễn biến, Thạch Hạo thân thể trở thành Đại Đạo vật dẫn, hắn đang tiếp dẫn Vạn đạo, làm chủ trong cơ thể hắn, thai nghén một loại thần bí dấu ấn.

Cái gọi là Thiên Tâm Ấn Ký, chính là vào đúng lúc này hình thành!

Thiên Địa quy tắc, Vạn đạo vết tích, ngưng tụ tập cùng một chỗ, trở thành Thiên Tâm Ấn Ký, nắm giữ nó liền có thể chúa tể mảnh này Càn Khôn.

Dị tượng kinh cổ kim, thời khắc này, vô số bóng người hiện lên, đều là các đời cường giả dấu vết lưu lại, từng cái từng cái mạnh mẽ vô cùng, kinh sợ chư thiên vạn giới.

Bọn họ nhằm phía Thạch Hạo, bao vây hắn!

Bất quá, cũng có một chút người với hắn phát sinh đại chiến, đi kèm lôi minh đi, đi kèm chớp giật, đi kèm Hỗn Độn ánh sáng, vực ngoại bị đánh cho tàn phế.

Nơi sâu xa trong vũ trụ, Tinh Không huyễn diệt, một vầng lại một vầng Tinh Hà bị cắt đứt, che diệt.

Ầm!

Cuối cùng, tất cả mọi người đều chấn động, sắc mặt trắng bệch, Thần hồn run lẩy bẩy, bởi vì Thạch Hạo đằng nhập Vũ Trụ nơi sâu xa nhất, ở nơi đó hủy diệt rồi hơn một nửa cái Tinh Không.

- Trời ạ, hắn muốn hủy diệt mảnh này Vũ Trụ sao?

- Cửu Thiên Thập Địa mới một lần nữa tổ hợp hoàn chỉnh mấy ngàn năm, hiện nay lại muốn rời ra Phá Toái sao, Hoang đang làm gì!?

Thế gian, đông đảo tu sĩ sợ hãi, từng cái từng cái mặt như màu đất, bị kinh hãi đến, cảm giác từng trận sợ hãi, này Vũ Trụ Tinh Không cũng bị phá diệt.

Ầm ầm ầm!

Đón lấy, một viên lại một cái tinh cầu cuồn cuộn chuyển động, sau đó

hướng về mảnh này Đại Địa đập tới.

Ầm!

Ngôi sao va chạm Đại Địa, trời long đất lở, dường như thế giới tận thế đến giống như vậy, phá hủy tất cả.

Bởi vì, này không phải một ngôi sao, hai viên ngôi sao, mà là đầy trời sao đồng thời rơi xuống, toàn bộ đập về phía Cửu Thiên Thập Địa, quá khủng bố.

Lúc này, ngôi sao như mưa, lít nha lít nhít, căn bản đếm không hết, đập nát Cửu Thiên Thập Địa, chúng sinh kêu rên, toàn bộ thế giới hướng đi điểm cuối của sự hủy diệt.

- À không!

Có người kêu to, linh hồn co giật, cả người tê liệt trên mặt đất.

- Thủ đoạn cao cường, thật mạnh mẽ Thiên Tâm Ấn Ký.

Một cái nào đó Cấm Khu trong, truyền đến thăm thẳm thở dài, để thế nhân thức tỉnh, hết thảy tu sĩ đều hư thoát, từ Mộng Yểm trong tránh ra.

Bọn họ giật mình phát hiện, cái gọi là tận thế, cái gọi là Thiên Địa hủy diệt, vẫn chưa phát sinh, hết thảy đều là bọn họ mình thần thức rơi vào khủng bố cảnh tượng trong.

Trên vòm trời, một người ngồi xếp bằng, bị Thiên Địa quy tắc Dữ trật tự nhấn chìm, chư thiên Vạn đạo đều hiện, hắn trở thành duy nhất, nơi đó là trung tâm.

- Đó là Hoang chính đang trải qua chiến đấu, để chúng ta cảm nhận được, hắn tự hàng phục Thiên Tâm Ấn Ký, tự áp chế chư Thiên Đạo thì lại!

Có người than thở, cực kỳ nghiêm nghị.

Lúc này, Thạch Hạo trở thành Đại Đạo vật dẫn, chư Thiên Quy thì lại đều hướng về hắn buông xuống, dây dưa với hắn, với hắn đại chiến.

Ầm ầm!

Cuối cùng, Thiên Kiếp giáng lâm, đây là một hồi khắp thế gian đều kinh ngạc Lôi Kiếp, mỗi một tia sét đều mang theo Hỗn Độn khí, quá mức khủng bố, toàn bộ bổ về phía Thạch Hạo thân thể.

Chính là Chân Tiên, cũng vì đó biến sắc!

Nhưng mà, Thạch Hạo đều đỡ lấy, thân thể bất diệt, ở nơi đó lấp lóe Bảo Quang, lưu động kì lạ màu sắc, tiếp tục dung hợp Thiên Tâm Ấn Ký.

Bởi vì, nhỏ xuống thời đại trải qua mấy trăm ngàn năm, hắn ra sao Lôi Kiếp không trải qua, đã sớm bị đánh cho thân thể mất cảm giác, tối thiểu tự cảnh giới này đối ứng Thiên Kiếp, hắn có thể vượt qua.

- Này Lôi Kiếp, ngươi có thể bình yên vượt qua sao?

Một vị Chân Tiên mở miệng, trong bóng tối hỏi dò tên còn lại.

Lúc này, bọn họ mỗi một người đều vẻ mặt nghiêm túc, làm sao cũng không ngờ được, một chữ vẫn không có thành tiên người vì sao sẽ mạnh như vậy!

Thời gian trôi qua, trận này Thiên Kiếp kéo dài rất lâu, nếu như là những người khác đã sớm hình thần đều diệt, thế nhưng Thạch Hạo hiển nhiên không nằm trong số này người trong.

Có thể, những tu sĩ khác đều xem sắc mặt trắng bệch.

Đến từ Tiên vực sinh linh, vốn là vì là hái quả đào mà đến, hiện tại lại nhìn thấy Thạch Hạo chỗ kinh khủng, vượt xa bọn họ nhận thức, bọn họ e ngại.

Những này người nhanh chóng hành động, hiểu rõ đến mấy ngàn năm

qua này Thạch Hạo đến tột cùng làm cái gì, từng cái từng cái trợn mắt ngoác mồm, giết qua Chân Tiên, chém qua Bất Hủ?

Bực này nhân vật, bọn họ còn muốn đến cạnh tranh, cướp cái đó Thiên Tâm Ấn Ký?

- Tranh, nhất định phải đoạt lại trận này Tạo Hóa, hắn lập tức liền muốn đi vào cảnh hiểm nguy, chân chính dung hợp giờ, chịu không nổi quấy nhiễu!

Có người trong bóng tối cười gằn.

Tự Thạch Hạo thân thể từ từ rõ ràng, cùng Thiên Tâm Ấn Ký dung hợp hướng về đồng thời giờ, có người ra tay rồi, rốt cục không lại ẩn nhẫn, hướng về hắn thảo phạt.

Đó là Ngao Gia hai vị Chân Tiên, cầm trong tay Tiên Đạo pháp khí, về phía trước đánh giết, chuẩn bị đem Thạch Hạo cho đánh gục, cướp đi Thiên Tâm Ấn Ký!

Phút chốc, Thạch Hạo mở ra con mắt, đâm người cực kỳ, hắn một tay Đại La Kiếm Thai, một tay Thanh Đồng tiên điện, hướng về giết đi, đón đánh hai tên địch thủ.

- Hoang, ngươi nạp mạng đi!

Thái Thủy Tiên Vương bộ tộc kia hai tên Chân Tiên cũng động thủ.

Đón lấy, lại một bàn tay lớn dò tới, hiện Tử Kim sắc, che kín bầu trời, vồ một cái về phía Thạch Hạo, quấy rầy tâm thần của hắn, ngăn cản hắn luyện hóa Thiên Tâm Ấn Ký.

- Ầm!

Thạch Hạo nơi đó, chùm sáng ngập trời, phát sinh nhất là thê lương chiến đấu, hắn trước giờ thức tỉnh, mặt bên tiếp tục trong cơ thể lột xác, mặt

bên đón đánh địch thủ.

Chủ lực là Tiên vực gia tộc, lúc này hướng về hắn ra tay, tranh cướp Thiên Tâm Ấn Ký.

Sáu, bảy cỗ nhân mã ra tay, tất cả đều mạnh mẽ vô cùng, lai lịch lớn đến đáng sợ, đồng thời săn bắn Thạch Hạo, muốn xé ra cơ thể hắn, đem Thiên Tâm Ấn Ký đào ra.

Đại chiến rất kịch liệt, nhiều nhân mã như thế động thủ, tự nhiên là đại sự kinh thiên động địa kiện.

Nhưng mà, bọn họ tính sai, Thạch Hạo lúc này cảm giác, trước nay chưa từng có tốt, mạnh đến mức không còn gì để nói, tinh lực cường thịnh, từ thiên linh cái trong Trùng Tiêu mà ra, đánh tan Vạn đạo!

Tinh lực tràn ngập, nhấn chìm vực ngoại, chấn động Nhân Gian Giới!

Ầm!

Hắn đem một tên Chân Tiên đánh nổ, đó là Ngao Thịnh Tiên Vương gia tộc cường giả.

Thạch Hạo thẳng thắn lấy ra Đại La Kiếm Thai Dữ Thanh Đồng tiên điện, mình thì lại vung đầu nắm đấm, thần chặn Sát Thần Phật chặn giết Phật!

Đến từ Tiên vực bảy, tám tên người trẻ tuổi tuyệt vọng, bọn họ từng người trong gia tộc Chân Tiên đều tham dự vào, kết quả vẫn là đoạt không đến Thiên Tâm Ấn Ký, Hoang đến mạnh bao nhiêu.

- Hoang, ngươi như u mê không tỉnh, nuôi trách ta chờ vô tình!

Thái Thủy Tiên Vương hậu nhân quát lên, lúc này, hắn đang đứng tự Thiên Đình một toà trong cung điện to lớn.

- Ầm!

Hư không Phá Toái, Thái Thủy bên trong gia tộc một vị Chân Tiên, tự Vân Hi còn có một cái trắng đỉnh xuất hiện trước, đứng ở đó toà trong cung điện to lớn.

Sau đó, bọn họ cái gì cũng không nói lời nào.

- Đê tiện, các ngươi quá vô sỉ rồi!

Người của thiên đình quát mắng.

- Các ngươi đang uy hiếp ta?

Trên vòm trời, Thạch Hạo lạnh lùng hỏi.

- Đường là mình lựa chọn!

Thái Thủy Tiên Vương hậu nhân lạnh lùng nói.

- Nói rất đúng, hết thảy đều là sự lựa chọn của chính mình.

Thạch Hạo đáp lại.

Ầm ầm!

Sau một khắc, Vân Hi còn có trắng trong đỉnh từng người vọt lên một vệt sáng, hai tia sáng dây dưa, quét ngang Thái Thủy Tiên Vương đời sau, đồng thời đẩy lui gia tộc Chân Tiên.

Xoạt!

Thạch Hạo chân thân lao xuống, đến phụ cận.

Hắn liên tiếp ra tay, đòn thứ nhất mà thôi, liền phù một tiếng đem Thái Thủy tộc tên kia bị tuyển chọn tuyệt thế Thiên Tài cho đánh nổ tung, hình thần đều diệt.

Đón lấy, Thạch Hạo đem Đại La Kiếm Thai lấy ra, cùng tên kia Chân

Tiên một cái Tiên Đạo cổ bảo chống lại, đồng thời hắn nắm quyền ấn, đánh giết này Chân Tiên.

Phốc!

Mưa máu đầy trời, cuối cùng Thạch Hạo đem Chân Tiên cũng đánh gục, còn cái này Tiên Đạo cổ bảo, thì lại mình cực tốc bay đi.

Thời khắc này, mọi người chấn động.

Thạch Hạo đứng Vân Hi còn có hài tử phụ cận, dường như một bức núi lớn giống như, đem bọn họ ngăn ở phía sau, trước kia này hai tia sáng là hắn lưu lại hai đạo bất diệt dấu ấn, bảo vệ mẹ con hai người.

Rất nhanh, anh linh, Thất Thải Tiên Kim Nhân chạy tới, bảo vệ Vân Hi mẹ con hai người, do bất cẩn, bị Chân Tiên mò tiến vào Thiên Đình, cũng đắc thủ, để Thiên Đình mọi người tức giận.

- Các ngươi muốn này Thiên Tâm Ấn Ký?

Thạch Hạo hỏi.

Xoạt một tiếng, hắn trong cơ thể vọt lên một vệt ánh sáng, Vĩnh Hằng bất diệt, hắn đã dung hợp xong xuôi, chân chính trải nghiệm đến nó các loại chỗ bất phàm.

- Cho các ngươi!

Thạch Hạo nói rằng, hắn đem Thiên Tâm Ấn Ký một phần sáu, bảy phân, tế hướng về phương hướng khác nhau.

Kết quả, đến từ Tiên vực vài tên kỳ tài ngút trời, đều chiếm được, lộ ra vẻ vui mừng, được lợi ích to lớn.

- Này Thiên Tâm Ấn Ký, bị hắn mới vừa hàng phục, trong ngắn hạn sẽ không có bất kỳ nguy hiểm nào, chúng ta có thể nhanh chóng dung hợp Thiên Tâm Ấn Ký!

Có người nói.

Không được hoàn mỹ là, Thiên Tâm Ấn Ký chia làm sáu, bảy phân, quá mức phân tán.

Thạch Hạo cho bọn họ thời gian, đầy đủ nửa tháng, những nhân tài này mở mắt ra, xung quanh có Chân Tiên Hộ Pháp.

- Các ngươi cảm thấy có Thiên Tâm Ấn Ký làm sao?

Thạch Hạo hỏi.

Sau đó, hắn liền ra tay rồi, đây là một hồi vượt qua mọi người tưởng tượng đại chiến, Thạch Hạo một người mà thôi, lại Chiến tranh Chân Tiên, lại Chiến tranh dung hợp Thiên Tâm Ấn Ký các kỳ tài ngút trời.

Trận chiến này giết là nhật nguyệt ảm đạm, thiên địa thất sắc, đến sau đó, máu tươi Tinh Không, cầu vồng vạn sợi, có người bị đánh nổ.

Đó là một chữ dung hợp Thiên Tâm Ấn Ký sinh linh!

Nhưng mà, chuyện đáng sợ chính thức bắt đầu, tiếp đó, sáu, bảy tên kỳ tài ngút trời trước sau mất mạng, dù cho đến tự Tiên Vương gia tộc, dù cho dung hợp Thiên Tâm Ấn Ký, cũng vẫn là chết thảm, bị đánh giết.

- Dung hợp Thiên Tâm Ấn Ký thì lại làm sao?

Thạch Hạo lạnh lùng hỏi.

Hắn xé Thiên Tâm Ấn Ký, chia làm sáu, bảy phân, đưa cho những kia địch thủ, nhưng cuối cùng nhưng là kết quả này, hắn trực tiếp đánh giết tất cả mọi người.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1906: Hồng Trần Óng Ánh

Đến từ Tiên vực kỳ tài ngút trời, trước sau mất mạng, không sống sót một ai, đều bị Thạch Hạo một người đánh nổ, cũng có Chân Tiên đi kèm chết đi.

Này phảng phất trở thành một bức tranh, vĩnh viễn hình ảnh ngắt quãng ở đây, dùng không phai màu!

Các tộc chấn động, khó có thể nói nên lời loại tâm tình này, một người đường trong lĩnh vực cường giả, làm sao sẽ mạnh mẽ như vậy? Vượt xa bọn họ lý giải.

Một trận chiến bên dưới, thiên hạ kinh, Tiên vực hạ xuống Thiên Tài, quả thực như gà đất chó sành giống như vậy, đều bị Thạch Hạo giết sạch sành sanh, một chữ không còn lại.

Mặc dù có Chân Tiên hộ đạo, có trong tộc cường giả hộ giá hộ tống, như trước không thể cứu vãn tính mạng của bọn họ, thần chặn Sát Thần, Phật chặn thí Phật!

Tiên Vương gia tộc Chân Tiên, chết rồi vài tôn, cẩn thận khí mà đến, cũng không thể ngăn cản cái dường như cái thế Ma Vương bình thường người trẻ tuổi, hắn quét ngang mà qua, các tộc cường giả dồn dập mất mạng, hóa thành một đoàn lại một đám mưa máu.

Tự Thạch Hạo bên người, có một cái Kiếm Thai, đi kèm Phi Tiên Quang Vũ, còn có một cái đồng điện, bị hắn đạp ở dưới chân, đây là hắn dùng để đối địch binh khí.

Lúc này, các Đại sinh mệnh Cấm Khu bên trong, cũng là một trận yên tĩnh, Hoang loại biểu hiện này vượt qua dự liệu của tất cả mọi người, cái gì

gọi là như bẻ cành khô, đây chính là tối sinh động giải thích.

Đến từ Tiên vực thì lại làm sao?

Thân là Tiên Vương gia tộc dòng chính Thiên Tài thì thế nào?

Đều bị Hạ giới một người trẻ tuổi quét ngang!

Lại như này gió thu quét lạc diệp, gào thét mà quá hạn, đâu đâu cũng có khí tức xơ xác, toàn bộ héo tàn, các Đại Tiên Vương gia tộc bồi dưỡng được Thiên Tài không đủ hắn giết!

Hơn nữa, Hoang còn từng dành cho bọn họ Thiên Tâm Ấn Ký, mình không muốn, để bọn họ đi dung hợp, khống chế Thiên Địa Tạo Hóa, cùng này một giới Vạn đạo cộng hưởng.

Kết quả nhưng là rơi vào một kết quả như vậy, dù cho nắm giữ Thiên Tâm Ấn Ký, bọn họ vẫn là không địch lại, bị Hoang hung hăng tiêu diệt!

Lại như là Thiên Đế giáng trần, quét ngang thế gian yêu ma quỷ quái, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, giết hết tất cả địch!

Tư thế này căn bản không người nào có thể chống đối, phảng phất không cùng một đẳng cấp, nắm giữ chân chính vô địch thiên hạ chi đại thế.

- Đem Thiên Tâm Ấn Ký đưa cho Tiên vực Thiên Tài, sau đó lại đem bọn họ đánh nổ, Hoang đây là đối với Tiên vực coi rẻ à!

Rốt cục, có người mở miệng, âm thanh rất thấp.

- Hoang, có một viên Đại trái tim à, dám làm như thế, tất nhiên là có vô địch tự tin, không đem Tiên vực kỳ tài ngút trời để vào trong mắt, chính là như thế tự phụ.

Trận chiến này, không cần nhiều lời, đánh ra một loại đại khí phách, khiếp sợ trong thiên hạ, đi một mình đến một bước này, một mình đối mặt Tiên vực các cường giả cũng dám như vậy, còn có cái gì là hắn không dám

làm.

- Hoang, ngươi làm như thế, là theo ta Tiên vực chư giáo là địch!

Ngao Thịnh Tiên Vương gia tộc một vị Chân Tiên, tóc tai bù xù, đầy người là huyết, đều sắp giải thể, trên người có rất nhiều nhằng nhịt khắp nơi đáng sợ vết thương.

Hắn vừa nãy ở trong chiến đấu vừa vặn phía bên ngoài, cách xa đủ xa, may mắn còn sống, kết quả đã thấy đến đầy trời mưa máu bay tung tóe, cụt tay cụt chân rơi xuống, triệt để ngây người.

Còn nói gì bảo vệ gia tộc Thiên Tài, cướp đoạt Thiên Tâm Ấn Ký, các tộc truyền nhân đều bị giết hết, để hắn cả người đang bốc lên hơi lạnh.

Thạch Hạo lạnh lùng quay đầu lại, nhìn hắn, sau đó ầm một tiếng, một bàn tay lớn đập xuống, bộp một tiếng, tên này đầy người vết rách, từ lâu trọng thương cường giả nhất thời chia năm xẻ bảy, ở đây bạo thể, máu nhuộm bầu trời.

Mọi người chấn động!

Hoang quả nhiên ra tay vô tình, đối mặt Tiên Vương gia tộc người không chút nào nương tay, nên ra tay liền ra tay.

- Ngươi...

Những tộc khác còn có Chân Tiên sống sót, từng cái từng cái lông tóc dựng đứng, không tự kìm hãm được rút lui, trận chiến này quá thảm, có bọn họ tham dự đều đại bại.

Bọn họ đều đã rõ ràng, trong tộc Thiên Tài làm sao có thể cùng Hoang so với? Kém xa! Liền bọn họ đều thất bại, những kia Thiên Tài đến tranh cướp Thiên Tâm Ấn Ký, căn bản là không xứng.

- Như ngươi vậy giết chóc, liền không sợ kết làm Đại nhân quả, hắn mặt

trời mọc sự tình sao?

Một vị Chân Tiên bi phẫn, bởi vì, hắn đã không sống nổi, bị Thạch Hạo tự vừa nãy trận chiến đó trong đánh tan bản nguyên, Nguyên Thần đều muốn tiêu diệt, chỉ để lại tàn thể.

Vì vậy, hắn không sợ, không sợ tử vong.

- Hoang, ngươi như thế làm tương lai nhất định phải xuống Địa Ngục!

Hắn rống to.

Thạch Hạo lạnh lùng nhìn về phía hắn, có thể có lựa chọn sao, những này mọi người đến bặt nạt đến rồi, cướp hắn Thiên Tâm Ấn Ký, bắt hắn vợ con, bách hắn cúi đầu.

Hắn nhẫn nhịn thì lại làm sao? E sợ hay là muốn bị đám người kia bắt nạt, làm mất mạng.

Ầm!

Thạch Hạo giơ tay, về phía trước vỗ tới, như trước là một chưởng, bao trùm bầu trời, đem tên kia Chân Tiên đánh thành thịt nát, tại chỗ nổ tung.

Đây chính là Hoang đáp lại, hung hăng đến cùng!

Thời khắc này, Thiên Địa yên tĩnh, lại không người dám nhiều lời.

Thạch Hạo nhìn bọn họ, chậm rãi xoay người, âm thanh mang theo khàn khàn, nói:

- Giết thì đã có sao, các loại nhân quả, cứ việc dây dưa ta thân.

Lúc này, hắn trong tròng mắt, chùm sáng kinh người, cực kỳ hừng hực, nhìn quét các tộc cường giả, làm người ta kinh ngạc run rẩy, không người nào dám với hắn đối diện.

Tự mọi người nhìn lại, lúc này Hoang là một chữ cái thế Đại Ma Vương, ai dám khiêu khích, đều nhất định không có kết quả tốt.

Tiên vực còn lại mấy người cúi đầu, không dám với hắn đối diện.

Mọi người ngạc nhiên, cực kỳ giật mình.

Chính là Cấm Khu bên trong sinh linh, cũng đều từng cái từng cái phát sinh than nhẹ, đây chính là Vô địch giả đại thế, Hoang hiện tại thì có loại này Đại uy nghiêm, nhìn xuống chư địch, để khắp nơi cường giả đều sợ hãi.

- Muốn đi?

Thạch Hạo quay đầu lại, nhìn về phía một chữ phương vị, đó là Thái Thủy Tiên Vương gia tộc người, đang muốn bỏ chạy, Cai Tộc còn có một tên Chân Tiên sống sót.

Những người khác có thể sống sót, là bởi vì không làm sao dám ra tay, Có thể Thái Thủy gia tộc người, bất luận thế nào Thạch Hạo đều sẽ không bỏ qua, Cai Tộc lại có thể có người kèm hai bên vợ con của hắn.

- Giết!

Thạch Hạo hóa thành một đạo cầu vồng, giết tới, đầy trời đám mây triển khai, thần quang bốc lên, khí tức khủng bố ngập trời.

Trận chiến này, không có gì khó tin.

Rất nhanh nới ấy liền tuôn ra một đoàn huyết quang, Cai Tộc cường giả kêu thảm thiết, cuối cùng chết thảm.

Xa xa, một đạo Tiên Môn hiện lên, còn lại mấy người một câu nói cũng không dám nhiều lời, trực tiếp trốn về Tiên vực, chuyện này đối với bọn họ tới nói, là một hồi ác mộng giống như trải qua.

Bất luận bao nhiêu năm qua đi, cái này Mộng Yểm đều là như vậy rõ ràng, khó có thể tiêu diệt.

- Thật là to gan!

Tiên Môn bên trong, giọng nói lạnh lùng truyền đến, kinh sợ chư thiên vạn tộc, lạnh lẽo vô tình, dường như muốn giết chết chúng sinh.

- Giết liền giết, ngươi có thể làm sao, nếu dám không muốn thể diện, cường tự ra tay, hắn nhật ta trở về, cũng có thể diệt ngươi toàn tộc trên dưới!

Nhưng vào lúc này, Thạch Hạo bên người, một cái óng ánh cành liễu hiện lên, truyền ra một câu nói như vậy.

Đây là Thạch Hạo năm đó từ Giới Hải bên bờ phía sau Lôi Đình Thâm Uyên mang về.

Thạch Hạo biết, đây là Cấm Khu Chi Chủ tự khống chế cây này cành liễu, thế nhưng đầy đủ, chỉ cần biểu đạt ra ý tứ như thế, chứng minh Liễu Thần còn sống sót, Tiên vực vô thượng cường giả liền muốn kiêng kỵ.

- Chờ ngươi từ Giới Hải trong sống sót trở về!

Tiên Môn bên trong, có người lạnh lùng nói, rất hung hăng, thế nhưng, chung quy là không có ra tay.

Liễu Thần một ngày Bất tử, bất luận người nào liền muốn lo lắng một ngày, dám như thế giết nó đệ tử, tương lai nó nếu là hung hăng trở về, phỏng chừng thật sự dám giết diệt bộ tộc.

Ai cũng có một chữ điểm mấu chốt.

Trên thực tế, bây giờ Tiên Vương muốn lại đây cũng rất khó, không phải dễ dàng như vậy, muốn trả giá rất lớn.

Bởi vì, này Thiên Địa bài xích ngoại giới cường giả, dù cho Tiên vực cùng cùng này giới có mật thiết liên hệ, cũng đang bị bài xích trong phạm vi, Tiên Vương mạnh bao nhiêu? Không thể tưởng tượng.

Bây giờ Cửu Thiên Thập Địa, khẳng định tối bài xích loại này nhân vật vô thượng.

Đại thanh toán đến, không người nào dám đồng ý trả giá thật lớn, đều muốn duy trì tự trạng thái đỉnh cao nhất, không phải vậy, hơi có bất ngờ, sẽ chết đi.

Vài món Tiên Khí bị người cách Tiên Môn lấy đi.

Thiên Địa yên tĩnh, Thạch Hạo đứng ở chỗ này, luyện hóa tiên máu, tôi lấy Đại dược.

Các tộc sinh linh dần dần rời đi, nơi này sát khí quá nặng, bọn họ chịu đựng không được.

Cấm Khu sinh linh từng cái từng cái lặng lẽ, nguyên bản còn có người nghĩ đến tranh cướp Thiên Tâm Ấn Ký đây, Có thể đến cuối cùng từ bỏ.

Hoang, quá cường hãn, bất luận người nào nhìn thấy tình cảnh đó, cũng không dám cùng tranh tài.

Thiên Đình mọi người hoan hô, trận chiến này có thể nói đại thắng!

Chiến dịch này, đánh ra Thiên Đình uy phong, Thạch Hạo một người quét ngang chư địch, chiến tích quá huy hoàng.

Dù cho là rất nhiều năm qua đi, phàm là nhìn thấy trận chiến này người đều không cách nào quên, sâu sắc dấu ấn ở trong lòng bọn họ.

Một chữ Hạ giới "Phàm nhân", dám giết Tiên vực Chân Tiên, đây là thế nào uy thế cùng đại khí phách?

Chúc mừng qua đi, Thiên Giác Nghĩ, Mục Thanh chờ người cũng đều vẻ mặt đau khổ, Thạch Hạo lại trước mặt mọi người đem Thiên Tâm Ấn Ký cho xé ra, điều này làm cho bọn họ ngày sau đường đi như thế nào?

- Ta là muốn thử một lần, Thiên Tâm Ấn Ký bị xé rách sau, này Thiên

Địa có hay không còn có thể áp chế các ngươi.

Thạch Hạo nói rằng, cùng bọn họ giải thích.

Rõ ràng, vẫn có loại kia áp chế.

Bởi vì, này Thiên Tâm Ấn Ký có thể lại nặn, có thể lần thứ hai biến hóa ra.

- Trọng yếu hơn một điểm, ta cũng muốn thử một lần, Thiên Tâm Ấn Ký ở cái này đặc thù đoạn thời gian, truyền vào thân thể của bọn họ sau, có thể bộc phát hay không.

Thạch Hạo nói rằng, bởi vì, tự hắn luyện hóa giờ, này cảnh tượng quá khủng bố, quả thực muốn tiêu diệt thế gian chúng sinh.

Bình thường người căn bản chịu đựng không rồi!

Hắn sợ tùy tiện để để Thiên Giác Nghĩ chờ người dung hợp Thiên Tâm Ấn Ký, sẽ gặp nguy hiểm phát sinh, để vực đến mấy người trước tiên trải nghiệm, nhìn một chút có hay không có vấn đề.

Lúc này, Thạch Hạo hai tay phát sáng, 7 Đạo Thiên tâm dấu ấn hiện lên, ở trong tay hắn lấp loé, sau đó một lần nữa hòa làm một thể, cũng không vết rách.

Bảy người kia bị đánh nổ, Thiên Tâm Ấn Ký tự nhiên lao ra, bị hắn một lần nữa lấy đi.

Năm tháng vội vã, ở sau đó hai ngàn năm bên trong, Thiên Giác Nghĩ, Mục Thanh, Xích Long, hoàng Điệp, đánh thần thạch, Lôi Linh các loại, đều đang cố gắng vượt cửa ải

Hai ngàn năm từ trần, bọn họ đã hơn chín ngàn tuổi.

Có người thành công, như Thiên Giác Nghĩ, Xích Long, Mục Thanh các loại.

Cũng có người còn kém một đường.

Mà lúc này không thành công, bọn họ có chút già, dù cho từ lâu trở thành Chí Tôn, tuổi thọ cũng là có hạn, nhiều nhất hơn một vạn năm, thậm chí hơn chín ngàn năm chính là đại nạn.

Dù sao, bọn họ chỉ là tiến vào Chí Tôn cảnh, còn vẫn chưa chân chính đạt đến Cực Đạo đỉnh cao.

Vào lúc này, Thạch Hạo dùng Tiên Huyết Đại Dược vì là Chu Lâm, Thạch Chung lại nối tiếp một đời mệnh!

9000 năm, đoạn này năm tháng dài đằng đẵng, Thiên Đình cũng không biết thay đổi mấy đời già binh lão tướng, còn phàm nhân càng là thay đổi không biết bao nhiêu đời.

Thạch Hạo nhẹ nhàng thở dài, này một Đại thế, dù cho là kẻ thành đạo, nếu như không có Tiên Huyết Đại Dược kéo dài tính mạng, cũng phải kết thúc.

Hắn quay đầu lại, nhìn thấy Hoàng Kim Sư Tử, nó năm xưa tự dị vực nuốt quá một loại nào đó hi thế bảo dược, vì vậy, dù cho từ đầu đến cuối không có thành đạo, cũng sống đến nay.

Có thể, Hoàng Kim Sư Tử thật sự già rồi, bộ lông màu vàng óng đều sắp rụng sạch.

- Muốn ta vì ngươi tục một đời mệnh chứ?

Thạch Hạo hỏi.

Ở kiếp này, Hồng Trần vạn trượng, núi sông óng ánh, các tộc đều có cao thủ ra, có thể Thạch Hạo vẫn cảm thấy có chút yên tĩnh, thậm chí quạnh quẽ.

Bởi vì, thuộc về hắn thời đại kia người, đều sắp tử quang.

Hỏi ai người có thể Bất Hủ? Dù cho kẻ thành đạo, sống sắp tới một vạn năm sau, cũng đi vào tuổi già!

- Không muốn!

Hoàng Kim Sư Tử quật cường lắc đầu, nó ở trong ánh tà dương, tồn ngồi, ngóng nhìn Biên Hoang, nhìn chăm chú nó đã từng sinh ra cương vực phương hướng.

Đại thế phồn thịnh, Đại thế kết thúc.

Thạch Hạo biết, hiện tại yên tĩnh, lúc nào cũng có thể sẽ bị đánh vỡ, bởi vì Giới Hải nới ấy có sinh linh từ lâu lên bờ, bắt đầu huyết chiến.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1907: Kết Thúc

Tại thế nhân trong mắt, Thạch Hạo đã sống gần một vạn tái rồi, có thể hắn còn trẻ, không có ai biết hắn mạnh bao nhiêu, khả dĩ sống bao lâu.

Có thể hắn người bên cạnh đều già rồi, dù là tại 5000 tuổi đã lâu, bị Thạch Hạo tục qua cả đời mệnh Thạch Tử Lăng vợ chồng, Đại Hồng Điểu các loại..., cũng đều lại đi vào tuổi già.

Gió nhẹ nhẹ phẩy, trên đảo Ác Ma, một đầu thần dòng sông trôi, mang theo khôn cùng nguyền rủa chi lực, lại để cho tại đây trở thành cấm địa.

Tiên mộ, nó treo ở trên đảo Ác Ma không, tại một đầu dài sông cuối cùng, tại đây mang theo khôn cùng nguyền rủa khí tức, gần một vạn năm qua đi, tại đây càng phát ra khủng bố.

Trên thực tế, cả tòa đảo cũng không có sinh linh, lại không người dám tới gần.

Hôm nay, Thạch Hạo đã đến, mang theo cha mẹ, mang theo Vân Hi còn có cái kia khẩu bạch đỉnh, dọc theo nguyền rủa chi sông, tới gần cái kia như là như núi cao cực lớn tiên mộ.

Thạch Hạo toàn thân sáng lên, thủ hộ tất cả mọi người, vạn pháp bất xâm, trừ tà tránh lui, nguyền rủa chi lực không thể tổn thương hắn.

Con đường này, Thạch Hạo rất quen thuộc, không là lần đầu tiên đã đến, càng từng mang theo người nhà đã tới mấy lần, hôm nay lại một lần đã đến.

Tiên mộ lên, một cái thiếu nữ thanh xuân như trước, tuế nguyệt chưa từng tại trên mặt nàng lưu lại dấu vết, thủy chung như một.

Còn có một người, tại tiên mộ dưới chân, đúng là Thạch Hạo tổ phụ, Thập Ngũ Gia Thạch Trung Thiên, hắn sợi tóc đen nhánh, nhắm mắt lại, thoạt nhìn so tóc trắng Thạch Tử Lăng còn muốn tuổi trẻ.

- Gia gia, A Man, ta xem các ngươi đã tới.

Thạch Hạo mở miệng, nhìn về phía trước.

Thập Ngũ Gia tựu không cần nhiều lời rồi, đối với Thạch Hạo bảo vệ có gia, vì hắn mà chiến, tại Thạch quốc Hoàng Đô đại khai sát giới.

A Man, đối với Thạch Hạo có rất lớn ân tình, còn nhỏ lúc, hắn Chí Tôn cốt bị đoạt, có thể nói suy yếu nhất thời điểm, nếu không có A Man cẩn thận chăm sóc, hắn sống không đến bây giờ, sớm đã chết đi.

- Hài tử!

- Tiểu hạo...

Hai đạo thần thức chấn động truyền đến, ánh vào Thạch Hạo trong nội tâm, đó là Thập Ngũ Gia còn có A Man thanh âm.

Đây không phải bọn hắn lần thứ nhất trao đổi, từ lúc 2000 năm trước, hai người này tựu sống lại rồi, đem làm Thạch Hạo đến thăm bọn hắn lúc, từng dùng thần niệm nói chuyện với nhau, một năm kia bọn hắn đều phi thường kích động.

- Gia gia, A Man các ngươi có khỏe không?

Thạch Hạo kêu gọi.

Lòng của hắn khẽ run, hay là không đủ cường a, nếu như hắn đầy đủ cường đại, hai người này tựu không lại ở chỗ này rồi, mà là cùng hắn đi, vĩnh viễn cùng một chỗ.

A Man lưu lại, là cơ duyên của nàng, tại tiên mộ sau lưng có một con đường, cái kia sinh linh trở về rồi, muốn thu A Man là ký danh đệ tử.

Những năm gần đây này, A Man ở chỗ này đã nhận được cái kia sinh linh truyền thừa, phù hợp yêu cầu của hắn.

Thế nhưng mà, y theo A Man suy đoán, ở kiếp này quá tàn khốc, dù là người kia công tham gia (sâm) tạo hóa, độ Giới Hải mà Bất Tử, hay là tại lo lắng, cho rằng nhất định bộc phát một hồi xưa nay chưa từng có đại thanh toán, huyết cùng loạn, không thể tưởng tượng.

Cường như người kia, cũng không có thể bảo chứng chính hắn có thể còn sống sót, muốn nhiều lưu lại một mạch truyền thừa, khiến cho chi không ngừng tuyệt.

Chính thức truyền thừa tựu không cần phải nói rồi, A Man là hắn bố trí xuống một cái khác đầu tuyến, tạm gác lại tương lai, sợ mặt khác truyền thừa đều đoạn tuyệt.

Mà Thập Ngũ Gia thì là không đành lòng A Man một người lúc này, cố ý muốn cùng, sớm đã đem nàng trở thành chính mình cháu gái ruột, người kia liền cũng thành toàn hắn, đem ngày xưa chết đi Ma Tôn huyết dịch rót vào trong cơ thể của hắn, giúp hắn Luyện Thể.

Cái này tòa đại mộ nội, mặc dù có vô tận nguyền rủa chi lực, nhưng cũng có không tử vật chất, vì vậy thời gian không có trảm tổn thương bọn hắn.

- Chúng ta không cách nào ly khai tiên mộ, mà bây giờ lại nên lên đường.

Thập Ngũ Gia khẽ thở dài.

- Cái kia cường giả đã du ngoạn sơn thuỷ Đê Bá, vượt qua Giới Hải, hắn muốn mang bọn ta đi qua, mắt thấy trận chiến ấy, bởi vì ta là hắn ký danh đệ tử.

A Man nói ra.

- Phụ thân!

Thạch Tử Lăng hô, thanh âm phát run, tuy nhiên đã tới qua rất nhiều lần rồi, nhưng là thủy chung không cách nào mang đi lão phụ, cái này lại để cho bọn hắn tiếc nuối.

Lúc này, nghe nói hắn muốn đi Đê Bá Thế Giới, thì càng thêm lo lắng rồi, trong mắt tràn ngập lo lắng.

- A Man!

Bọn hắn lại nhẹ giọng kêu gọi A Man, đem nàng coi là con gái, đối với tương lai của nàng tràn đầy sầu lo, cũng bị cái kia vô thượng tồn tại triệu hoán đi, sắp sửa kinh nghiệm như thế nào gặp trắc trở?

- Tổ phụ, A Man, các ngươi có thể lưu lại sao?

Vân Hi cũng mang theo thần sắc lo lắng, nàng biết nói, hai người này là Thạch Hạo sinh mệnh trọng yếu phi thường hai người, khát vọng bọn hắn lưu lại.

- Chỉ sợ không thể a, vị kia cường giả đích ý chí đã hàng lâm qua, chúng ta còn chưa đi, chỉ là bởi vì muốn nhìn một cái các ngươi.

Thạch Hạo nắm chặt Quyền Đầu, hắn thật sự rất muốn để lại hạ hai người.

- Nhanh lại để cho Tiểu Thạch Đầu tỉnh lại.

Vân Hi nhắc nhở Thạch Hạo.

Thạch Hạo cởi bỏ bạch đỉnh phong ấn, đem Tiểu Thạch Đầu ôm đi ra, đưa hắn tỉnh lại, nói:

- Hô cô cô, hô tổ gia gia.

Tiểu Thạch Đầu tỉnh, hơi mê mang, cuối cùng non nớt đồng âm vang

lên, lại để cho đại mộ tại đây run lên.

- Tốt, tốt, tốt!

Thạch Trung Thiên đại hỉ, trong mắt ngậm lấy lão Lệ.

- Tiểu hạo, chính ngươi bảo trọng, các ngươi nhất định đều sống sót, chúng ta đi Đê Bá Thế Giới về sau, ta sẽ vì các ngươi cầu phúc.

A Man nói ra.

- Nha đầu này, nhiều lần cầu sư phó của nàng, nàng chủ động muốn đi nơi nào tham chiến, nhưng thỉnh cầu nhất định phải bảo vệ tốt thân nhân của nàng.

Thạch Trung Thiên nói ra.

Trên thực tế, hắn qua bên kia, cũng là ôm cái này tâm tư, đi theo:tùy tùng tại vô thượng đại nhân vật đằng sau, tương lai có lẽ có thể thỉnh hắn che chở hậu nhân.

- Tổ phụ, A Man!

Vân Hi, Thạch Tử Lăng vợ chồng đều thanh âm phát run, kêu lên.

Thạch Hạo thanh âm trầm thấp, nói:

- Ta sao có thể cho các ngươi đi vào trong đó tham chiến, chờ ta, có một ngày ta sẽ đích thân xuất hiện ở đằng kia phiến chiến trường, đem bọn ngươi đều mang về đến!

Thập Ngũ Gia rời đi, A Man đi rồi, tiên mộ rốt cục triệt để yên tĩnh, trở thành tử địa!

Thạch Hạo sau khi trở về, lại một lần thấy được tại trời chiều trung một mình xa nhìn phương xa Hoàng Kim Sư Tử, nó lão không thành bộ dáng, gầy như que củi, kim sắc bộ lông toàn bộ rơi quang, không bao giờ... nữa

phục ngày xưa thần uy lẫm lẫm bộ dạng.

Thạch Hạo lấy ra một lon tiên huyết, muốn cưỡng ép là nó kéo dài tánh mạng.

- Ta cùng thân nhân của ngươi, bạn cũ không giống với, bọn họ là không nghĩ liên lụy ngươi, không muốn lãng phí trong tay ngươi tiên dược, cho nên cam nguyện buông tha cho, muốn chết. Mà ta bất đồng, ta thật sự không muốn tiếp nhận!

Hoàng Kim Sư Tử nói ra.

- Cái kia tốt, ngươi muốn đi nơi nào thì đi nơi đó a, ta tiễn đưa ngươi!

Thạch Hạo không nghĩ miễn cưỡng nó.

- Đi Biên Hoang!

Hai ngày về sau, Hoàng Kim Sư Tử chết đi rồi, bị Thạch Hạo chôn ở Biên Hoang, một tòa đất mộ, chôn cất lấy từng đã là một đời hung thú.

Đến chết lúc, nó đều ngồi xổm ngồi, cốt giá không ngã, con mắt mở to, nhìn xem đã từng sinh ra lãnh thổ quốc gia phương hướng.

Mà đây chỉ là một ảnh thu nhỏ, qua nhiều năm như vậy, còn có những người khác từng cái qua đời.

Nhanh một vạn tái rồi, ai có thể Bất Tử, ai có thể trường tồn xuống dưới?

- Đ-A-N-G...G!

Thiên Địa nổ đùng, hư không bị đánh mang.

Chư Thiên pháp tắc hỗn loạn, ra không nhỏ sự tình.

Thạch Hạo trước tiên đằng không, đuổi hướng sự tình phát địa phương.

Cuối cùng, hắn than khẽ, Thạch Chung hóa đạo.

Kết quả là, Thạch Chung cũng không thể thành công, cưỡng ép dung hợp Thiên Tâm ấn ký, cuối cùng bản thân sụp đổ, hòa tan vào Đại Đạo trung.

Loại sự tình này liền Thạch Hạo cũng không có cách nào ngăn cản, tu hành chỉ có thể dựa vào bản thân.

Một đạo thất bại, một đạo hóa đạo, ai cũng cứu không được.

- Phanh!

Quang vũ đầy trời, thời khắc cuối cùng, ba đầu lôi linh bên trong đích hai đầu giải thể, đem cả đời tinh khí thần đều đưa cho đệ tam đầu tế linh hồn người chết, lệnh nó thành công, cùng Thiên Giác Nghĩ đợi đồng dạng, dung hợp Thiên Tâm ấn ký.

Tuế nguyệt Vô Tình, chặt đứt tu sĩ đường.

Tại thế nhân xem ra, Thạch Hạo gần một vạn hai ngàn tuổi, lúc này, Thiên đình thay đổi, thay thế một đời lại một thế hệ, năm đó lão thiên binh lão thiên tướng đều không tồn tại nữa.

Thạch Hạo cha mẹ huyết khí khô héo rồi, Đại Hồng Điểu cọng lông cũng đã rơi hết, Thanh Lân ưng nhất tộc cũng đều bay không nổi rồi, Đại Hắc quy mai rùa đều tróc ra.

Tựu là không chịu thua Chu Yếm Mao Cầu, cũng dần dần già thay, xách bất động hắn cái kia căn đại côn sắt.

Năm đó, Thạch Hạo vì bọn họ tục cả đời mệnh, có thể kết quả là, hay là khó có thể đào thoát sinh lão bệnh tử, ngày hôm nay hay là đã đến, tánh mạng của bọn hắn lần nữa đi tới tới hạn.

Thạch Hạo không có cách nào rồi, hắn chân huyết cùng tiên huyết dược công hiệu đồng dạng, không cách nào nữa dùng huyết dược vì bọn họ kéo

dài tánh mạng, đã có kháng tính.

Vân Hi dung mạo như trước, thoạt nhìn còn rất trẻ tuổi, nhưng là tánh mạng không nhiều rồi, ở kiếp này nàng đi tới tới hạn.

- Thật sự không muốn rời đi.

Vân Hi mắt đục đỏ ngầu, không phải tham luyến hồng trần, mà là không bỏ sinh mệnh một ít người.

Nàng xem thấy Thạch Hạo, thanh âm phát run, nói:

- Ngươi nhất định phải bảo vệ tốt chính mình, hảo hảo sống sót, không muốn cậy mạnh!

Thạch Hạo lũng lũng mái tóc của nàng, trầm mặc nhẹ gật đầu.

- Ở kiếp trước, ta tánh mạng không nhiều lúc, từng nói với ngươi qua, ngươi đi tìm cái kia hỏa cây dâu dưới cây người a, ta không ghen ghét, có thể cùng ngươi cùng đi qua hai đời, ta rất thỏa mãn, khả dĩ mang theo cười đã đi ra.

Vân Hi đang cười, nhưng trong mắt cũng có nước mắt lướt qua, nàng không bỏ, bắt lấy Thạch Hạo tay, nắm vô cùng nhanh, nàng biết nói, chính mình cuối cùng muốn rời đi.

- Ta duy nhất không yên lòng đúng là Tiểu Thạch Đầu, hắn còn nhỏ như vậy, còn không có có trưởng thành a, ngươi nhất định phải hảo hảo chiếu cố hắn!

Vân Hi thút thít nỉ non.

Nàng thật sự rất đau đớn cảm giác, dùng sức ôm bạch đỉnh.

Thạch Hạo cởi bỏ phong ấn, lại để cho Tiểu Thạch Đầu thức tỉnh, đưa hắn ôm đi ra.

- Hài tử...

Vân Hi khóc lớn, gắt gao ôm cái này trẻ nhỏ.

- Không khóc... Mẫu thân không khóc.

Tiểu Thạch Đầu sợ hãi, đưa bàn tay nhỏ bé, giúp Vân Hi lau nước mắt.

- Con của ta, mẹ thật sự không nỡ ngươi ah!

Vân Hi khóc, ôm lấy trẻ nhỏ, không nghĩ buông tay, muốn một mực tiếp tục như vậy.

- Không muốn thương tâm, coi như là một lần ngủ say.

Thạch Hạo an ủi.

...

Mấy ngày về sau, một tiếng bi rít gào, chấn động dưới giới tám vực!

Thạch Hạo một người đứng tại Thạch Thôn trước, thi triển kinh thiên động địa đích thủ đoạn, lấy ra Thiên Địa bổn nguyên, ngưng tụ thần nguyên dịch, hắn phong bế cả tòa Thạch Thôn!

Hắn phong bế tất cả mọi người.

Cha mẹ, Vân Hi, Đại Hồng Điểu, Chu Yếm Mao Cầu... Còn có lão tộc trưởng, Đại Tráng, Nhị Mãnh, Thanh Phong, Bì Hầu bọn hắn.

- Năm nào, ta như dựng ở muôn đời Chư Thiên lên, đem cùng các ngươi chung tuế nguyệt!

Thạch Hạo rống to, mang theo bi âm.

Một ngày này, Thạch Thôn biến mất.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1908: Hỏa Tang Hoa Khai

Thạch Hạo trong mắt mang theo nước mắt, rất nhiều năm, không có như vậy thương cảm, hắn cảm giác rất cô độc, rõ ràng đứng lúc này sinh cực đạo trên đỉnh núi cao rồi, có thể nhưng có chút bi thương, hôm nay tự tay dùng thần nguyên dưới chôn sở hữu tất cả thân cố.

Hắn về tới thượng giới, đã đi ra tám vực.

Cái kia lại để cho thương thế của hắn tâm, lại để cho hắn vui mừng, lại để cho hắn lo Hoang vực, là hắn sinh ra chi địa, chở đầy lấy quá nhiều trí nhớ, nhưng là hiện tại hắn đã có điểm không muốn trở về.

Thạch Hạo về tới Thiên đình, bắt đầu khổ tu, hắn muốn tăng lên thực lực của chính mình, tại đây càng ngày càng khẩn bách hào khí hạ đột phá.

Mấy năm sau, Tinh Không ở chỗ sâu trong, một mảnh lờ mờ chi địa, một khỏa tàn phá không người chú ý Tinh Thần lên, có người mở mắt, như lạnh điện xẹt qua hư không.

Đúng là Thạch Hạo, hắn một mình tại vũ trụ cuối cùng ngộ đạo!

Tại hắn phụ cận, có một tảng đá, lưu quang tràn ngập các loại màu sắc, phát ra trận trận tiếng oanh minh, nếu là thiên nhân tộc tu sĩ ở chỗ này nhất định sẽ nhận ra, đây là bọn hắn tổ khí —— Phi Tiên Thạch.

Tảng đá kia là Thạch Hạo theo Thiên Chi Thành mang tới.

Năm đó, hắn cùng với cái kia nhất tộc Nhân Quả không nhỏ, cuối cùng lấy đi này thạch, chấm dứt ân oán.

Oanh!

Trong lúc đó, Thạch Hạo thân ảnh biến mất, chui vào một khối kim loại bia ở bên trong, trong hư không tiên quang tách ra, chấn động kịch liệt, bộc phát ra kinh người khí tức.

Khả dĩ chứng kiến, ở đằng kia khối bia trong có hai cái sinh linh tại đại chiến, phi thường kịch liệt, sinh tử chém giết, hoàn toàn là tại liều mạng.

Tiên kim bia có phi phàm lai lịch, năm đó Thạch Hạo cùng Tam Tạng, thần minh cùng nhau tiến vào tiên vực, cái này khối Hư Không Tiên Kim Bi là Tam Tạng tại tiên vực phát hiện, cuối cùng cùng Thạch Hạo dễ dàng vật trao đổi.

Theo suy đoán, đây là Đế Lạc thời đại đồ cổ, tiên kim bia chỉ dùng để đến ghi lại vô thượng kinh văn vật dẫn, nhưng cái này khối lại còn chưa tới kịp khắc lên kinh văn.

Nói cách khác, chính là vô thượng chí bảo!

Năm đó Thạch Hạo tại đạt được Phi Tiên Thạch lúc, này bia từng giao cảm giác, phát ra không hiểu đạo âm.

Thế nhưng mà, kinh nghiệm cái kia một lần về sau, dù là đem Phi Tiên Thạch cùng Hư Không Tiên Kim Bi phóng cùng một chỗ, lại không còn có phát sinh cái gì cộng minh sự tình.

Thẳng đến mấy trăm năm trước, Thạch Hạo mới chính thức triệt để đào móc ra cái này khối Hư Không Tiên Kim Bi bí mật.

Của nó thật sự không có ghi lại kinh văn, nhưng là, so với ghi lại kinh văn còn muốn khủng bố, trân quý rất nhiều lần.

Nếu như Tam Tạng biết nói, chắc chắn sẽ không lấy ra trao đổi!

Có một lần, Thạch Hạo cầm trong tay Phi Tiên Thạch, sa vào đến sâu nhất cấp độ ngộ đạo cảnh, bắt đã đến tiên kim bia phát ra đạo âm, đó là một đoạn cổ xưa chú ngữ, khả dĩ tạ này mở ra này bia.

Tu sĩ đối với nó, như là mặt trong gương giống như, có thể chứng kiến cái khác chính mình, đáng sợ nhất chính là, cái kia chính mình phảng phất là chân thật, sinh động, có thể cùng to lớn chiến!

Cùng cái khác chính mình sinh tử chém giết, có thể kiểm nghiệm chính mình chân thân cực hạn.

Cái này tương đương Nghịch Thiên, chính mình cùng chính mình đại chiến, không chết không ngớt!

Không có ai so với chính mình hiểu rõ hơn chính mình, như vậy chiến đấu quá kinh người, hai cái mình cũng hiểu rõ đối phương, khả dĩ nắm chặt đối phương hơi chút lộ ra từng chút một sơ hở, điên cuồng công kích.

Gần đây cái này mấy trăm năm qua, nếu không có cha mẹ, Vân Hi đợi đều đi vào tuổi già, Thạch Hạo đã sớm tạ này tiên kim bia dốc sức liều mạng rồi, nhất định sẽ nổi điên giống như tu luyện, cùng chính mình chiến đấu.

Chỉ là, một đám người tuổi xế chiều, tùy thời biết về già chết mà đi, hắn không cách nào động bế quan trên trăm năm, muốn nhiều cùng một cùng bọn hắn.

PHỐC!

Thần huyết văng khắp nơi, Hư Không Tiên Kim Bi ở bên trong, trải qua mấy tháng đại chiến, một đạo thân ảnh lảo đảo lui về phía sau, đúng là Thạch Hạo, một hồi sinh tử đại quyết đấu rơi xuống màn che, hắn mệt mỏi không chịu nổi.

Bởi vì, hắn tại cùng chính mình chiến đấu, không phải mặt khác sinh linh, mà là nhất đối thủ cường đại.

Một trận chiến này, giằng co mấy tháng lâu, quá dài rồi, cái loại nầy cảnh tượng không thể tưởng tượng, thường thường mới chịu tế ra sát thức, đối diện "Chính mình" sẽ biết.

Hai người đạo hạnh đồng dạng, chiến lực tương đương, chiến đấu ý thức cũng tương tự, ai cũng sẽ không so với ai khác chênh lệch.

Bách niên vội vàng mà qua.

Cái này đoạn tuế nguyệt, Thạch Hạo mỗi cách mấy tháng hoặc là vài năm tựu muốn đi vào Hư Không Tiên Kim Bi nội một lần, kinh nghiệm tử vong uy hiếp, tắm rửa chính mình chân huyết.

Đây là một hồi có một không hai đại chiến, hắn tại cùng chính mình tranh phong.

Thạch Hạo nổi giận rồi, cứ như vậy nổi điên tu luyện.

Đây cũng không phải là nói nói mà thôi, mỗi một lần tiến vào Hư Không Tiên Kim Bi nội, hắn đều tại kinh nghiệm lấy sinh tử khảo nghiệm, một cái sơ sẩy sẽ vẫn lạc.

Căn cứ suy diễn, tại Hư Không Tiên Kim Bi trung chiến tử như vậy bản thân cũng sẽ biết triệt để biến mất, giống như bị cái khác chính mình chém giết sạch.

Có thể uy hiếp được chân thân!

Thạch Hạo muốn đột phá cuối cùng cửa khẩu, tại hồng trần trung thành tiên!

Cho nên, hắn tại liều mạng, không ngừng sinh tử đại chiến, cùng chính mình tranh hùng, thông qua loại này khác loại chiến đấu giải chính mình ưu khuyết điểm, hoàn thiện chính mình pháp.

Ngàn năm qua đi, Thạch Hạo tại thế nhân xem ra đã 130.000 tuổi.

Gần đây cái này một ngàn năm đến, mọi người đều không có chứng kiến hắn, đều nhao nhao suy đoán, không có ai biết hắn bây giờ đang ở ở đâu, đến tột cùng mạnh bao nhiêu.

- Sư phó!

Một ngày này, Xích Long đột nhiên xuất hiện, ở phía xa truyền âm.

Oanh một tiếng, Thạch Hạo xuất quan, đầy người huyết tích, theo Hư Không Tiên Kim Bi trung rời khỏi.

Chém giết ngàn năm, chinh chiến ngàn năm, hắn đều ngật đứng không ngã, cũng không vẫn lạc, có thể nói cái này xem như một cái kỳ tích.

Thạch Hạo từng đã phân phó, nếu không có sự kiện trọng đại, không được quấy nhiễu hắn.

Hiện tại, hắn cảm ứng được Xích Long vẻ lo lắng, vì vậy trước tiên xuất hiện, nhìn xem hắn.

- Sư phó, đầu kia thần Sói lại xuất hiện!

Xích Long cáo tri.

Bởi vì, Thạch Hạo đã từng dặn dò qua nó, một khi phát hiện, không muốn sợ quá chạy mất đầu kia Cự Lang, muốn tại trước tiên đến bẩm báo hắn.

- Oanh!

Sau một khắc, Thạch Hạo mang theo vô cùng hào quang, khỏa mang theo Xích Long, đã đi ra vũ trụ ở chỗ sâu trong, trực tiếp hướng phía Biên Hoang không người khu tiến đến.

Tới gần về sau, hắn thu liễm sở hữu tất cả khí cơ, lặng yên không một tiếng động hàng lâm.

Quả nhiên, dị vực sinh linh tại khẩu quan, lại đang đánh cái kia cái lối đi, ba đại Quỷ Tiên, hai đại anh linh đều tại trấn thủ, trấn áp chỗ đó xông tới sinh linh.

Trong đó, một đầu màu đen Cự Lang, so núi cao còn bao la hùng vĩ, đi ra cái kia cái lối đi về sau, cẩn thận vô cùng, tựu trốn tại đâu đó, nhìn xem mọi người phá quan.

Xoẹt!

Thạch Hạo nhịn không được, lúc này đây, đột nhiên tới gần, đáp xuống cái kia cái lối đi bên ngoài, cho thống khoái nhanh chóng thò ra bàn tay lớn về phía trước chộp tới, muốn giam cầm đầu cự lang này.

- Rống!

Màu đen Cự Lang đột nhiên ngẩng đầu, một bàn màu đen hỏa diễm bao phủ nó, đốt hủy hư không, lại để cho tại đây độ ấm cao đáng sợ, thập phần làm cho người ta sợ hãi.

Tựu là Thạch Hạo đều lắp bắp kinh hãi, mấy ngàn năm sau khi đi qua, cái này đầu Ma Lang tu vi tăng vọt đến một bước này sao?

- Ừ, không đúng!

Thạch Hạo cảm ứng được rồi, tại lối đi kia trung còn có một sinh linh, là nàng tại tế ra hắc sắc hỏa diễm, bảo hộ ở Cự Lang, lệnh Chân Tiên đều muốn kiêng kị Hắc Ám chi hỏa.

Thạch Hạo thu tay lại, hắn không có đi đụng vào, mà là hướng lui về phía sau mấy bước, thần sắc hắn cứng ngắc, hô hấp có chút dồn dập, trong nội tâm tình tiết phức tạp.

Tiếng bước chân truyền đến, rất nhẹ nhàng, mang theo một loại tiết tấu cảm giác, Đại Đạo run rẩy, lại để cho hư không cũng tùy theo mà cộng minh...mà bắt đầu.

Đó là một cái cô gái mặc áo đen, tuyết trắng trên trán có một khối rậm rạp mà tinh xảo ma văn, hai mắt thâm thúy, như là Tinh Không, nàng mỹ lệ mà lãnh diễm.

Nhất là trên trán một đám ma văn, càng là vì nàng tăng thêm mấy phần yêu dị khí chất!

Nữ tử này cực đẹp, nhưng là hấp dẫn người ta nhất chính là khí chất của nàng, phảng phất cao cao tại thượng, bao quát lấy chúng sinh, mang theo hờ hững chi sắc, từng bước một theo lối đi kia trung đi ra, giống như là muốn chờ đợi chúng sinh triều bái.

Dị vực rất nhiều sinh linh đều thối lui, vì nàng tránh ra một lối đường, đối với nàng mấy vị cung kính.

Đầu kia màu đen Cự Lang, thân thể thu nhỏ lại, thẳng đến hóa thành một trượng quá cao lúc, nó mới dừng, rồi sau đó phủ phục xuống dưới, chờ nàng kia ngồi ở trên người của nó.

Cái này đầu hung mãnh Ma Lang hiện tại dịu dàng ngoan ngoãn như là một cái bé mèo Kitty, quá già thực rồi, thẳng đến nữ tử ngồi xuống, nó mới đứng dậy, chở đi nàng, bễ nghễ tứ phương.

- Tại sao có thể như vậy?

Thạch Hạo thì thào, hắn gắt gao chằm chằm vào nữ tử kia, rồi sau đó kêu to một tiếng:

- Là ngươi, thật là ngươi!

Hắn đối với nữ tử này quá quen thuộc, từng đã là giọng nói và dáng điệu nụ cười vẫn còn trước mắt, qua lại thăng trầm, thủy chung chiếu vào trái tim, năm đó lời thề, như trước tại tiếng vọng.

Thế nhưng mà, kết quả là, Hỏa Tang hoa nở, hắn lại không thể trở về, chinh chiến tại Biên Hoang.

Thẳng đến Hỏa Tang hoa tan mất, hắn trở về lúc, lại cái gì đều mất.

Thạch Hạo vĩnh viễn đều sẽ không quên ngày đó, một cái đại thủ xuyên

qua Biên Hoang, đụng nát Đế Quan nửa mặt tường thành, qua sông mấy rất nhiều châu, ôm đồm đi tội châu, cái kia hình ảnh vĩnh viễn khắc ở trái tim của hắn.

Ngày đó, trong lúc mơ hồ, hắn thấy được một cái thiếu nữ, đứng tại Hỏa Tang bên rừng, một mình chờ đợi, một mình tuyệt vọng, cùng tội châu cùng một chỗ rơi vào Biên Hoang bên ngoài.

Đến tận đây về sau, nàng không còn có xuất hiện, cũng đã không thể tương kiến.

Thạch Hạo thương cảm, nhịn không được kêu to, hắn âm có chút bi, đúng là tại loại này hoàn cảnh hạ tương kiến.

Đối diện, nàng kia chung quanh, mang theo đầm đặc hỏa diễm khí tức, hừng hực thiêu đốt, hắc hỏa Phần Thiên, mà ở hắn bên ngoài cơ thể có Chân Hoàng, Chu Tước vang lên, do màu đen lửa cháy mạnh hóa thành.

Ngoài ra, trên bầu trời truyền đến thanh hương, cánh hoa phất phới, từng mảnh óng ánh, như là một mảnh quang vũ, khắp không rơi, đó là Hỏa Tang hoa!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1909: Hỏa Linh Nhi

Hỏa Linh Nhi!

Hơn một vạn năm trôi đi, ở trong hoàn cảnh này gặp lại, thời gian không có ở nàng gương mặt tinh sảo trên lưu lại dấu vết, nàng mỹ lệ vẫn, thậm chí càng lãnh diễm.

Này vẫn là hắn nhận thức Hỏa Linh Nhi sao? Khí chất hoàn toàn khác nhau.

Năm xưa, Hỏa Tang trong rừng, nàng xinh đẹp tuyệt trần mà yên tĩnh, ánh mắt như nước, mỗi ngày ngắt hái tang mà về, đi kèm ánh nắng chiều, quá hoàn toàn tách biệt với thế gian, gần như xuất thế sinh hoạt.

Hiện tại đây, trắng loáng trên trán một tia màu đen ma văn, biểu lộ ra một loại yêu dị, ánh mắt bức người, nàng rất lạnh ngạo, mang theo một loại nhìn xuống thế gian lộ liễu cùng thô bạo.

Nàng cưỡi ở thần lang trên lưng, giống như một vị thiên nữ giáng thế, nhưng cũng mang theo ma tính, quan sát nhân gian, lãnh diễm, ngạo khí, khí tràng mạnh mẽ, ép rất nhiều người muốn nghẹt thở.

- Ngươi... Vẫn là ngươi sao?

Thạch Hạo âm thanh khàn giọng.

Hỏa Linh Nhi hai mắt thâm thúy, cả người đều mang theo một khí thế làm người sợ hãi, có loại nữ cường giả thần vận, lạnh lẽo âm trầm trông lại, ở xung quanh tràng vực khủng bố.

Ở nơi đó, một tiếng lại một tiếng cầm vang lên lên, đi kèm màu đen liệt

diễm, có Chân Hoàng giương cánh, có chu tước xoay quanh, đều là hỏa đạo phù văn, ô quang chảy xuôi, chấn động động lòng người.

- Ta chính là ta!

Hỏa Linh Nhi đáp lại, thon dài thân thể duyên dáng, mắt phượng hàm uy, trắng như tuyết trên gương mặt lưu động ánh sáng óng ánh, chỉ là mang theo sát khí.

Một thân màu đen phấp phới, nàng ngang nhiên mà coi, như là bộ tộc mạnh mẽ nữ vương, bễ nghễ thiên hạ, như trước kia thật sự rất khác nhau.

Loại kia khí chất, loại kia phong thái, cùng ngày xưa so với, một trời một vực!

Chu vi, Dị Vực những kia sinh linh nguyên bản kiêu căng khó thuần, nhưng là ở trước mặt nàng nhưng hạ thấp kiêu ngạo đầu lâu, phi thường kính nể.

Thạch Hạo trong lòng cay cay, thật sự không phải nàng, hơn một vạn năm ly biệt, thế gian không biết thay đổi bao nhiêu đời.

Mặc dù là đối với tu sĩ tới nói, 13,000 năm cũng coi như tháng năm dài đằng đẵng.

Tối thiểu, ở này Cửu Thiên Thập Địa, đương đại có thể sống quá một vạn năm thật sự không nhiều, thời đại mạt pháp đến, cùng Thạch Hạo đồng đại sinh linh không có còn lại mấy cái.

- Là ta xin lỗi ngươi!

Thạch Hạo âm thanh khàn khàn, hắn đang khống chế tâm tình của chính mình, không để cho mình bộc phát ra.

Năm xưa, tội châu phân biệt, dĩ nhiên là vĩnh biệt!

Hỏa Tang lâm, gánh chịu hắn nhớ nhung, có đã từng một đoạn phi

thường mỹ hảo hồi ức, nhưng là, hiện nay lại quay đầu, lại sâu thâm đâm nhói hắn.

Năm đó, hắn rời đi, cho là có một ngày có thể vinh quy, có thể nào nghĩ đến đó là sinh ly tử biệt, cũng không còn cách nào gặp lại.

Lúc này, đầy trời cánh hoa phấp phới, mùi thơm ngát nức mũi, như ánh nắng chiều bình thường xán lạn, đợi được Hỏa Tang hoa nở, hắn thật sự lần thứ hai nhìn thấy nàng, nhưng chỉ là thân thể, cái kia thần hồn thuộc về ai?

Năm đó hứa hẹn, sẽ hạ nhiệt tang lâm tiếp nàng, sẽ lần thứ hai gặp lại, nhưng là quay đầu lại nhưng tất cả thành không, chỉ thấy hình, không gặp thần hồn.

- A...

Thạch Hạo ngửa đầu, một tiếng rống to, trong nháy mắt để trong này cuồng phong gào thét, phù văn lít nha lít nhít đan dệt, hình thành khủng bố tràng vực.

Phốc phốc phốc...

Phía trước, đường nối nơi đó, rất nhiều Dị Vực sinh linh nổ tung, vào đúng lúc này, bị này một tiếng bi khiếu chấn động hình thần đều nổ tung, một đoàn lại một đám mưa máu tản ra.

Phía sau, Mục Thanh, Xích Long bọn người chấn động trong lòng, ở trí nhớ của bọn họ bên trong, Thạch Hạo công tham tạo hóa sau, rất ít như vậy thất thố, hiện tại nhưng phát điên.

Hỏa Linh Nhi vung tay lên, đầy trời đều là ngọn lửa màu đen, mi tâm của nàng cái kia sợi ma văn càng là lóng lánh, cầm cố hư không, đem một ít Dị Vực sinh linh bảo hộ ở trong ánh lửa.

- Ngươi thật sự không quen biết ta sao?

Thạch Hạo đi về phía trước, âm thanh trầm thấp.

Hắn sớm có chuẩn bị tâm lý, có thể nước đã đến chân, vẫn còn có chút khó có thể tiếp thu, hơn một vạn năm quá khứ, cái kia cô gái xinh đẹp làm sao không ở?

Hắn muốn đi đâu tìm, còn có thể sẽ tìm đến sao?

Không cần suy nghĩ nhiều, Thạch Hạo từ khi nhìn thấy con sói lớn kia thì, thì có quá suy đoán, nó đã bị hắc ám vật chất ăn mòn, triệt để hắc hóa.

Mà vừa nãy đầu tiên nhìn nhìn thấy Hỏa Linh Nhi, trái tim của hắn liền một trận đau đớn, hắn cảm ứng được, đó là hắc ám khí tức, nàng là một siêu cấp tiến hóa giả.

Dị Vực, có không vật chết chất, cùng tiên vực như thế, nếu là Hỏa Linh Nhi còn sống sót, không cần lo lắng tuổi thọ vấn đề.

Mà nhất làm cho Thạch Hạo sợ sệt chính là, cái kia đã không phải nàng!

Hiện nay nhìn thấy, nàng thân chưa chết, tối thiểu thân thể vẫn, nhưng vẫn là người kia sao? Không phải!

Bết bát nhất sự tình phát sinh, nàng bị hắc ám vật chất ăn mòn, triệt để đã biến thành một người khác.

Thạch Hạo đã sớm biết, Dị Vực cùng hắc ám thế giới có quan hệ mật thiết, liền cái kia vô thượng cường giả Du Đà đều là một siêu cấp tiến hóa giả, là vượt qua hắc ám mà quật khởi chí cao sinh linh.

Hiện tại Hỏa Linh Nhi càng cũng bước lên con đường này!

Không nghi ngờ chút nào, nàng là một siêu cấp tiến hóa giả, nếu không, tuyệt đối không cách nào trong thời gian ngắn như vậy có bực này kinh người tu vi, sánh vai Bất Hủ.

Năm đó, ở ba ngàn châu lần đầu bạo phát hắc ám chi loạn thì, Thạch

Hạo tận mắt nhìn, chỉ thời gian mấy chục năm, liền tiến hóa ra hắc ám cấp chí tôn sinh linh.

Đó là cỡ nào tốc độ kinh người, căn bản không thể tính toán theo lẽ thường!

Hiện tại, hơn một vạn năm quá khứ, Hỏa Linh Nhi thực hiện hắc ám siêu cấp tiến hóa sau, nàng có thể có Bất Hủ cấp thực lực, cũng không thể nói là cái gì kỳ tích.

- Ngươi có biết, chính ngươi là ai?!

Thạch Hạo quát hỏi.

- Ta là hắc ám hỏa hoàng, ngươi chính là Hoang sao?

Hỏa Linh Nhi lạnh lùng cực kỳ, như là lần thứ nhất nhìn thấy Thạch Hạo, cẩn thận quan sát.

Thạch Hạo vững tin, nàng hoàn toàn bị hắc ám vật chất ăn mòn, từ lâu không phải nguyên lai nàng, trong lòng có phẫn cũng có bi, đã từng một thiện lương nữ tử, hỏa tộc công chúa, lại lạc đến một bước này.

Hắn không thể tiếp thu, muốn thay đổi tất cả những thứ này.

- Ngươi có thể có một chút ấn tượng, có hay không nhớ tới ta?

Thạch Hạo truy hỏi.

- Ngươi người này thực sự là buồn cười, người nào tộc thiên kiêu, chỉ đến như thế, ta lần thứ nhất đặt chân vùng thế giới này, lần đầu gặp lại mà thôi, liền hỏi ra nơi này nhiều quái lạ, không hiểu ra sao!

Hỏa Linh Nhi chu vi ngọn lửa màu đen nhảy lên, đưa nàng bao vây ở trung tâm.

- Đúng là có chút quái lạ, nhìn quen mắt.

Nàng nói nhỏ, tựa hồ đang suy nghĩ, lộ ra vẻ không hiểu.

Lời nói như vậy, tuy rằng rất nhẹ, thế nhưng rơi vào Thạch Hạo trong tai, nhưng dường như sấm sét, để hắn chấn động, còn có hi vọng sao?

Hắn nắm chặt nắm đấm, hắn tuyệt sẽ không bỏ qua, bất luận làm sao, nghĩ hết tất cả biện pháp, cũng phải để Hỏa Linh Nhi khôi phục như cũ, hắn muốn nghịch chuyển hắc ám!

Tuy rằng chưa từng nghe nói tới có người thành công, thế nhưng, hắn tin chắc nhất định có biện pháp!

Ầm!

Sau một khắc, Thạch Hạo ra tay rồi, muốn trợ giúp Hỏa Linh Nhi, trước hết đưa nàng lấy xuống, lưu nàng ở bên người, mới có thể nghĩ biện pháp giải cứu.

Hừ!

Hỏa Linh Nhi hừ lạnh một tiếng, không chút nào yếu thế ra tay, màu đen liệt diễm phần thiên, nồng nặc hắc ám vật chất điên cuồng vọt tới, ăn mòn Thạch Hạo.

- Trở thành thuộc hạ của ta, đi theo ở bên cạnh ta!

Hỏa Linh Nhi ở trong bóng tối mở miệng, ánh mắt lạnh lẽo âm trầm.

Một khi bị hắc ám vật chất ăn mòn, như vậy thật có thể hóa thân làm hắc ám sinh linh, trở thành nàng lệ thuộc, trở thành nàng tùy tùng.

- Ầm!

Đáng tiếc, dù cho ngọn lửa này rất đặc biệt, dù cho Hỏa Linh Nhi vô cùng mạnh mẽ, trở thành Bất Hủ giả, thế nhưng vẫn không thể là Thạch Hạo đối thủ.

Thạch Hạo nắm quyền ấn, oanh nổ súng quang, hóa thành một đạo cầu vồng, cực tốc áp sát, dò ra một bàn tay lớn, liền hướng về phía trước chộp tới.

- Gào...

Màu đen cự lang gầm rú, mang theo Hỏa Linh Nhi rút lui, đi vào cái kia cái lối đi bên trong.

Thạch Hạo không nhịn được, cực tốc theo vào, hắn xông vào cái kia cái lối đi bên trong.

- Sư phụ!

Xích Long kêu to.

Mục Thanh, Chu Lâm cũng lo lắng, này quá nguy hiểm, Thạch Hạo đây là muốn giết tiến vào Dị Vực sao?

Thạch Hạo xác thực tức giận, hắn muốn tiệt dưới Hỏa Linh Nhi, đưa nàng giữ ở bên người, nghĩ biện pháp nghịch chuyển nàng hắc ám thân thể, làm cho nàng khôi phục thần trí.

Cứ việc, hi vọng xa vời, nhưng dù sao cũng hơn trơ mắt nhìn nàng tốt như vậy.

- Giết!

Cái lối đi này bên trong, có rất nhiều Dị Vực tu sĩ, thế nhưng là khó có thể chống đối quả đấm của hắn, đấm ra một quyền, tứ phương huyết nhục nổ tung, đầm đìa máu tươi.

Dọc theo con đường này, Thạch Hạo chém giết các tộc cường giả, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, còn từng trấn sát một tên Bất Hủ giả.

Phía trước trong suốt, đều sắp đến rồi Dị Vực bên này lối ra.

Ầm!

Nhưng vào lúc này, một con đáng sợ móng vuốt lớn đột nhiên duỗi tới, hướng về Thạch Hạo vỗ tới, lãnh khốc mà vô tình, phải đem hắn tuyệt sát ở đây.

Phốc!

Hư không đều đổ nát, không gian dập tắt, lối đi này ở từng tấc từng tấc tách ra, trực tiếp tan rã, loại sức mạnh này quá khủng bố, đường nối gánh chịu không được hắn chân thân.

Không nghi ngờ chút nào, đây là một chuẩn Bất Hủ chi vương, thực lực làm người nghe kinh hãi.

Thạch Hạo ánh mắt lạnh lẽo âm trầm, trong lòng thoáng phát khổ, cực tốc thối lui, ở sau lưng của hắn có Côn Bằng sí, có cánh Thần hoàng, còn có sấm sét, vượt qua cực hạn!

- Đây là chuyên vì đối phó ta mà chuẩn bị a.

Hắn nhẹ nhàng thở dài.

Nếu không có hắn thần tốc vượt qua tưởng tượng, vừa nãy hơn nửa gặp nạn!

Có vô thượng cường giả chờ ở chỗ này, liền chuẩn bị cho hắn một đòn đây!

Thạch Hạo vừa nãy tuy rằng tâm tình kích động, thế nhưng, hắn vẫn chưa mất đi một bình tĩnh tâm, càng đến loại này ngàn cân treo sợi tóc, hắn càng có thể khắc chế.

Truy tiến vào đường nối sau, hắn cùng Hỏa Linh Nhi khoảng cách tuy rằng ở rút ngắn, thế nhưng là từ đầu đến cuối không có đuổi theo, này không bình thường.

Phải biết, hắn nắm giữ thiên hạ cực tốc, bình thường Bất Hủ giả cũng trốn không thoát hắn truy kích, đây rõ ràng có gì đó quái lạ, có nguy cơ.

Vì vậy, Thạch Hạo vẫn ở đề phòng, hắn thần giác mạnh đến khó mà tin nổi cảnh giới, cảm nhận được tai ách ập lên đầu hồi hộp, ngay lập tức làm ra phản ứng, về phía sau cực tốc thối lui.

Làm Thạch Hạo lao ra sau, phía sau đường nối đổ nát, diệt vong, sau đó đại địa lún xuống, loạn thạch trùng thiên, bị hủy không ra hình thù gì.

Cái lối đi này lại muốn mở ra, cần phải hao phí rất lớn đánh đổi.

Bàn tay lớn kia không qua được, bị ngăn cản chặn ở trong đường hầm.

Sau khi trở lại, Thạch Hạo trầm mặc thời gian rất lâu, trong lòng có lo lắng, cũng có phẫn nộ.

Hiển nhiên, đây là Dị Vực cố ý hành động, bọn họ biết rồi Hỏa Linh Nhi với hắn quan hệ, đây là muốn dụ dỗ hắn quá khứ, sau đó chém giết!

Thạch Hạo đang nghĩ, Hỏa Linh Nhi sở dĩ trở thành siêu cấp tiến hóa giả, có hay không cũng có liên quan với đó? Đối phương cố ý chọn nàng, làm cho nàng cực tốc tiến hóa.

- Không thể tha thứ!

Hắn gầm nhẹ.

Chiến dịch này sau khi kết thúc, liền tam đại Quỷ Tiên đều có đối với hắn có chút ý sợ hãi, bởi vì ở trên người hắn cảm giác được sát ý ngập trời, kính sợ tránh xa.

Thạch Hạo trở về, bắt đầu bế quan, hắn muốn đột phá, phải biến đổi đến mức càng mạnh hơn, đến như vậy Hỏa Linh Nhi, hắn tim như bị đao cắt, không có cách nào chịu đựng.

Năm đó, vì chờ hắn, bởi vì những lời thề kia, Hỏa Linh Nhi ở Hỏa Tang

trong rừng một mình chờ đợi, ngóng trông hắn sớm ngày trở về, kết quả lại gặp phải tai ách.

Thạch Hạo rơi vào điên cuồng cảnh giới, xung kích cảnh giới cao hơn, hắn một mình ẩn cư ở nơi sâu xa trong vũ trụ, hắn xin thề, một ngày không ở trong hồng trần thành tiên, một ngày không xuất thế!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1910: Cửu Thế Thành Tiên

Cái này phiến vũ trụ rất yên tĩnh, cũng rất hoang vu, chung quanh đều là tàn phá tinh xương cốt, không có sáng ngời đại tinh, ảm đạm mà lạnh như băng, rất nhiều năm không thấy sinh cơ.

- Sư phó, ngươi còn có ở đây không?

Một ngày này, xa xa truyền đến tiếng la, đó là một đầu Xích Long, chiều cao mấy trăm trượng, ở cái địa phương này xoay quanh, lộ ra thần sắc lo lắng.

Oanh!

Một khỏa tàn phá đại tinh lên, vọt lên một khối kim loại bia, rồi sau đó, nó nhỏ máu, đón lấy một người từ bên trong đi ra, đầy người đều là miệng vết thương, máu tươi không ngừng trôi rơi.

Cái này tự nhiên là Thạch Hạo, hắn từ khi sau khi trở về, quên cả sống chết, ở chỗ này khổ tu, lợi dụng Hư Không Tiên Kim Bi cái này khối chí bảo, cùng chính mình chiến đấu.

Mấy năm qua đi, Thạch Hạo ở lại Thiên đình hồn đèn mấy mươi lần ảm đạm, trong đó có rất thêm này đều muốn triệt để dập tắt, quả thực sợ hãi Thiên đình chúng hùng.

Nhất là lúc này đây, hắn cái kia chén nhỏ hồn đèn thật có thể nói là dầu hết đèn tắt, lập tức tựu triệt để dập tắt, Xích Long trước tiên chạy đến, muốn dò xét đến tột cùng.

- Làm ta sợ muốn chết, Thiên Giác Nghĩ, Mục Thanh bọn hắn cũng đều bị kinh hãi xuất quan, để cho ta tới quan sát, thực sợ ngươi tọa hóa lúc này.

Xích Long thở phào một cái.

- Ta không sao!

Thạch Hạo lắc đầu, kéo lấy tàn phá thân thể, xếp bằng ở trong vũ trụ, nuốt nạp bát phương tinh khí, Tinh Huy vô tận, từ xa phương vọt tới, chui vào hắn trong thân thể.

Xích Long quái gọi:

- Còn nói không có việc gì? Mấy mươi lần suýt nữa bị mất mạng a, sư phó, ngươi không nếu như vậy dốc sức liều mạng ah.

Vẻn vẹn vài năm mà thôi, Thạch Hạo tựu có vài chục lần bị mất mạng dấu hiệu, không cần nghĩ cũng biết, tu luyện của hắn hạng gì bá liệt, động muốn vẫn lạc.

Hoàn toàn chính xác, mấy năm trôi qua, Thạch Hạo tại Hư Không Tiên Kim Bi nội, cùng cái kia chính mình đại quyết chiến mấy mươi lần, mỗi một lần đều lưỡng bại câu thương, suýt nữa tử vong.

Thậm chí, có mấy lần hắn đều đi vào tử cảnh rồi, thẳng đến cuối cùng, lợi dụng Chân Hoàng bảo thuật, lợi dụng Liễu thần pháp, gian nan Niết Bàn sống lại, lúc này mới sống qua đến.

- Sư phó, ngươi không muốn quá liều mạng, vạn nhất ngươi thật sự ngoài ý muốn nổi lên, Thiên đình đừng nhìn cường thịnh tới cực điểm, nhất định sẽ lập tức sụp đổ.

Xích Long khuyên giải.

Đồng thời, hắn điểm ra, ba đại Quỷ Tiên nếu không có Thạch Hạo áp chế, ngày sau nhất định là họa lớn, mà Thất Thải tiên kim nhân nếu như không có hắn trên đời, cũng khẳng định phải ly khai.

Có lẽ, chỉ có những cái kia anh linh hội thủ hộ, nhưng bọn hắn dù sao

không có thân thể, như cái kia không có rễ chi bình.

- Ta biết nói, không có việc gì, ta vô luận như thế nào cũng sẽ không khiến chính mình đi đến tuyệt lộ.

Thạch Hạo nói ra.

Lời nói mặc dù như thế, nhưng là, tại kế tiếp bách niên ở giữa, hắn như trước tại ngộ đạo sau đi theo chính mình chân thân chiến đấu, Hư Không Tiên Kim Bi tại đây trăm năm qua xích hồng như máu, thỉnh thoảng chảy xuôi tinh huyết.

Nghiêm trọng nhất một lần, Thạch Hạo hồn đèn triệt để dập tắt, liền Cấm khu chi chủ đều đã bị kinh động, tự mình chạy đến, tìm kiếm Thạch Hạo.

Cuối cùng, mọi người đã tìm được hắn, một mình phiêu phù ở trong vũ trụ, thân thể rét run, Mục Thanh uy hắn uống xong ba bình tiên huyết đại dược, Thạch Hạo lúc này mới sống lại.

- Chủ quan rồi!

Hắn lộ ra áy náy, nhìn về phía mọi người, khiến cái này người lo lắng.

- Ngươi có biết hay không cái này có nhiều nghiêm trọng!

Cấm khu chi chủ rất nghiêm khắc, lớn tiếng quát lớn.

Lúc này đây, thật sự rất hiểm, bọn hắn nếu như tìm không thấy Thạch Hạo, hắn có lẽ thật sự hội như vậy an nghỉ, đã bị chết ở tại vũ trụ ở chỗ sâu trong.

- Ngươi hao tổn mất một lần tánh mạng, chết một lần, ngày sau lại phục dụng tiên huyết đại dược, đã không thể kéo dài tánh mạng rồi!

Cấm khu chi chủ nghiêm túc nói.

Cái này rất nghiêm trọng, Thạch Hạo đã ăn qua Bất Tử tiên dược, từng tại Đế Lạc thời đại tục cả đời mệnh, ngày nay tiên huyết đại dược cũng vô dụng.

- Ta biết nói, lúc này đây ta muốn thành tiên, sẽ không lại vì những...này cân nhắc.

Thạch Hạo nói ra.

Tinh tế nghĩ đến, thật sự rất đáng sợ, hắn cùng Hư Không Tiên Kim Bi bên trong đích chính mình chiến đấu, hai người thực lực giống như đúc, nhưng hắn chỉ cần chiến tử, tựu thật sự hội vẫn lạc.

Đây là sao mà đáng sợ sự tình?

Hư Không Tiên Kim Bi là dị bảo, chính thức trên đời hãn hữu, nhưng nó cũng là nguy hiểm, ở bên trong tu luyện, chiến đấu, tùy thời có thể đem chính mình đưa lên tuyệt lộ.

Qua nhiều năm như vậy, Thạch Hạo một mực tại xiếc đi dây dây thừng, hơi không lưu ý sẽ vạn kiếp bất phục. Chỉ cần đi vào tiên kim bia, gặp gỡ cái kia chính mình, liền không có thỏa hiệp khả năng, cả hai chỉ có thể huyết chiến.

Chính là vì như thế, tại thời gian sinh tử cảm ngộ, tại huyết chiến trung ngộ đạo, hắn tại tích lũy, tại chậm chạp lột xác, muốn tại đây tàn khốc ma luyện trung thành tiên.

Vì vượt qua ải, hắn xem như vứt bỏ một lần mệnh, chết một lần!

- Ở kiếp này rất ngắn tạm, ta sống hơn một vạn ba ngàn năm.

Thạch Hạo thấp giọng tự nói, nghiêm khắc mà nói, nếu như tính luôn Đế Lạc thời đại kinh nghiệm, Thạch Hạo hiện tại xem như sống ra đệ cửu thế.

Tuế nguyệt Vô Tình, lại là tám trăm năm mất đi.

Trong lúc này, Thạch Hạo bách chiến Bất Tử, vạn chiến bất diệt, hắn một mực tại chiến đấu, hàng năm đều có rất nhiều tràng đại chiến, mỗi một lần đều dầu hết đèn tắt!

Đây là tàn nhẫn nhất tu hành phương thức, hết thảy chỉ vì xông lên trời trên xuống, hắn muốn thành tiên, muốn tại địa ngục giống như ma luyện trung vượt qua cái này không thể vượt qua rãnh trời.

Hơn vạn lần gần như tử cảnh, cơ hồ chẳng khác nào tử vong rồi!

Ai từng có loại kinh nghiệm này, hàng năm cũng như này, mỗi tháng cũng như này, tại kinh khủng nhất đại trong quyết đấu ngộ đạo, chính mình cùng chính mình điên cuồng chém giết.

Oanh!

Vũ trụ ở chỗ sâu trong vọt lên ngập trời chi quang, lại để cho tất cả đại tinh vực đều mờ đi.

- Cái gì, đó là?!

Rất nhiều người chấn kinh rồi, tất cả đại Cấm khu nội ngủ say sinh linh bừng tỉnh, tất cả đều mở to mắt, nhìn qua cái này phiến Tinh Không, nhìn về phía vũ trụ cuối cùng.

- Thành tiên chi quang, chiếu rọi cổ kim!

- Làm sao có thể, tại đây mạt pháp thời đại, sao có thể có người thành tiên?

Không chỉ nói là tu sĩ khác, tựu là Cấm khu trung đều truyền đến giật mình thanh âm, có chút không quá tin tưởng, nhưng mà cái này là chân thật sự tình.

Thành tiên hào quang chiếu rọi Càn Khôn, trong tích tắc mà thôi, quang vũ rơi, trực tiếp mang tất cả hướng cửu thiên thập địa.

Bởi vì, đây là mạt pháp thời đại, một khi thành tiên tướng không thể tưởng tượng, trực tiếp ảnh hưởng đến khắp vũ trụ, các tộc tất cả giáo đều biết, rung động thật sâu mỗi người.

Giờ phút này, thiên tướng cam lộ, địa tuôn ra thần tuyền, trong hư không sinh ra vô số kim sắc liên hoa, đủ loại dị tượng khó có thể nói nên lời, cả phiến thiên địa đều là thần thánh.

Các tộc rung động!

Khai thiên tích địa lần đầu, cái này một mạt pháp thời đại, có người thành tiên, phá vỡ lẽ thường, cái này được đến cỡ nào gian nan?

Tại hồng trần trung thành tiên, tại mạt pháp thời đại tấn giai, loại này độ khó tốt so với lên trời, ít khả năng hoàn thành!

Dù là tu đạo dài dằng dặc tuế nguyệt, y theo suy diễn đến tính toán, loại này thời đại cũng căn bản không có khả năng thành tiên.

Quá khó khăn!

Mạt pháp thời đại, hợp thành tựu cực đạo Chí Tôn đều rất khó thành công, làm sao có thể thành tiên?

Thiên hạ rung động, trên đời tiếng động lớn sôi.

Ầm ầm!

Kinh thế Lôi Quang rơi xuống, lại để cho các tộc tu sĩ vừa nhanh nhanh chóng ngậm miệng lại, thoáng cái an tĩnh, bởi vì cái kia Lôi Quang quá kinh khủng, dù là cách xa nhau vô cùng xa, hãy để cho nhân tâm vì sợ mà tâm rung động, sợ.

Đó là Hỗn Độn Lôi Quang, đó là tiên đạo thiểm điện, nhiều lắm, rậm rạp chằng chịt, đem cái kia phiến Tinh Không bao phủ.

Răng rắc!

Chỉ một lát sau ở giữa mà thôi, cái kia phiến tinh vực triệt để hủy diệt, không tồn tại nữa.

Tại tiên quang ở bên trong, tại giữa hỗn độn, Thạch Hạo cực tốc đi xa, hắn phóng tới giới mộ, xâm nhập cái kia phiến do vứt đi tàn giới tạo thành Cổ Địa, đi vào trong đó thành tiên.

Nói cách khác, hắn sợ cái này phiến vũ trụ bị đục lỗ, bị đánh tàn, cái kia Lôi Quang quá kinh khủng.

Y theo hắn theo cốt trong sách chỗ hiểu rõ tình huống đến xem, hắn thành tiên kiếp khó so với Chân Tiên xứng đáng Thiên Kiếp muốn mãnh liệt, đáng sợ hơn.

- Sát!

Thạch Hạo hét lớn, đem hết khả năng, đối kháng cái này thành tiên kiếp.

Đồng thời, hắn cảnh giác, xem phải chăng có Hắc Ám cùng điềm xấu xuất hiện, năm đó Đại Trưởng Lão sắp thành lại bại, cuối cùng tựu là bị Hắc Ám điềm xấu chỗ ăn mòn.

Lôi Quang hàng tỉ xông, đến cuối cùng trảm tiên dao cầu (trảm) xuất hiện lần nữa.

Trận này đại kiếp nạn, Thạch Hạo trọn vẹn độ mấy ngày, tình cảnh muốn nhiều khủng bố thì có nhiều khủng bố, làm cho người ta sợ hãi vô cùng.

Đây là thành tiên kiếp, hủy diệt rồi giới mộ nội rất nhiều tàn giới, Lôi Điện những nơi đi qua, rất nhiều tàn phá Cổ Giới hóa thành hư vô, bị đánh đích triệt để nứt vỡ.

Cuối cùng, Thạch Hạo phần bụng Luân Hải sáng lên, **** Đạo Cung nội vang lên kinh văn thanh âm, tứ chi đối ứng Tứ Cực thần lực lưu chuyển,

lưng một đầu đại Long càng là vọt lên, chui vào trời xanh, phát ra Long ngâm thanh âm, chấn động Cửu Thiên, cuối cùng đầu lâu chỗ đó cực hạn sáng chói, quang vũ vô số, Tiên Đài nổ vang.

Thạch Hạo dĩ thân vi chủng, từng chế ra bản thân pháp, lúc này năm đại bí cảnh Luân Hải, Đạo Cung, Tứ Cực, Hóa Long, Tiên Đài cùng một chỗ cộng minh, phát ra sáng lạn tiên quang.

Hắn Độ Kiếp thành công, hóa thành một gã tiên đạo cường giả!

Tại hồng trần trung thành tiên, hơn xa tại tiên vực cùng giai sinh linh, hắn khả dĩ hoành đẩy thế gian chư địch, đã có được khó lường thần uy.

- Đợi đãi một ngày này quá lâu!

Thạch Hạo mở miệng, rửa sạch,xoá hết phàm thai chi cơ, bên ngoài thân vầng sáng lưu chuyển, tiên khí mờ mịt, hắn đã có được một thân không lường được chiến lực.

Hôm nay, Thạch Hạo thân thể vô hạ, Nguyên Thần bất diệt, pháp lực sinh sôi không ngừng, tại mạt pháp thời đại thành tựu tiên đạo quả vị!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1911: Siêu Thoát Thiên

Rốt cục thành tiên!

Thạch Hạo vì ngày hôm đó, chờ đợi quá lâu, tu đạo năm tháng vô tình, người thân, bằng hữu, hồng nhan... Dọc theo con đường này bỏ qua quá nhiều.

Vì tu đạo, chịu đựng Tịch Mịch dày vò, hơi một tí chính là bế quan hơn mấy trăm ngàn năm, thậm chí tự Đế Lạc thời đại, hơi một tí chính là hơn vạn năm, đối với người thường mà nói, điều này nhận được?

Cũng còn tốt, Thạch Hạo có mấy trăm ngàn năm từng mất đi tự Đế Lạc thời đại, không phải vậy, thật tự đương đại tiến hành, nào sẽ tàn khốc hơn.

Thành tiên giả, từ xưa tới nay đều khó mà tự Hồng Trần Viên mãn, một lần bế quan chính là thương hải tang điền, vào lúc ấy, cái gì người thân, cái gì vợ con già trẻ, phần lớn đều đã người và người mãi mãi cách xa nhau như trời với đất, sống chết cách xa nhau.

Chính là Thạch Hạo, có thể làm sao?

Hắn thành tiên, Có thể cha mẹ đây, đạo lữ đây, dòng dõi đây, đều táng ở Thạch thôn, từ đây không thể nhận ra, suy nghĩ một chút cũng là rất đáng thương!

- Phàm nhân thất tình lục dục, Hồng Trần bách thái, là nhân sinh không thể thiếu, mà ta bỏ mất rất nhiều...

Thạch Hạo trầm thấp tự nói.

Tự thành tiên chớp mắt, hắn không có kích động, cũng vô hưng phấn,

mà là thất vọng mất mác, này cùng nhau đi tới, mãi đến tận thành tiên ngày đó, hắn mới rõ ràng, bỏ qua cái gì, thất lạc cái gì, tiếc nuối cái gì.

- Thành tiên à!

Thạch Hạo hơi có cay đắng.

Năm đó, hắn chính là vì bước lên tu đạo đường càng Cao Phong, mới dứt khoát đi tới Cửu Thiên, rời đi Tội Châu Hỏa Tang lâm, cùng cô gái kia phân biệt.

Cho đến ngày nay, có thể nào không có tiếc nuối?

Hỏa Linh Nhi lại đã biến thành cái dáng vẻ, thân thể vẫn còn, nhưng Thần hồn đây, nàng đến tột cùng ở nơi nào?

Thạch Hạo biết, tự ngày sau trong năm tháng, có lẽ sẽ mất đi càng nhiều, luôn có Chân Tiên cũng vô lực thời điểm, trơ mắt nhìn người bên cạnh từng cái từng cái già đi, tọa hóa trong năm tháng.

Chính là thành tiên, cũng không thể không cảm nhận được, cả thế gian đều im lặng, một người cô độc.

Vù!

Hư không run rẩy, tối tăm nhất nơi, xuất hiện một đạo lại một vết nứt, có một cây toàn thân đen kịt như mực ma liên hiện lên, xây dựng đường nối, đó là hắc ám dị động.

- Giết!

Thạch Hạo rống to!

Đấm ra một quyền, tiên quang dâng trào, đi kèm vô tận điềm lành, đem nới ấy oanh nổ tung.

Hắn hận thấu hắc ám ăn mòn, nếu không có thời đại mạt pháp toàn diện

giáng lâm, để này hắc ám thế giới sinh linh kiêng kỵ, không muốn dễ dàng giáng lâm, nói không chắc hắn thành tiên sẽ có khúc chiết, năm đó đại trưởng lão chính là như vậy chết đi, thân hãm hắc ám.

Thạch Hạo tự trong hồng trần thành tiên, lần này chính là hắc ám vật chất cùng không rõ chờ cũng không thể ngăn cản bước chân của hắn.

- Bao nhiêu năm, một vị Hồng Trần tiên à, với không thể thành tiên niên đại Chứng Đạo tiên vị, hắn thực lực sẽ mạnh bao nhiêu? Tất nhiên hơn xa cái khác Chân Tiên!

Cấm khu bên trong, có một chữ sinh linh than nhẹ.

Thiên Đình bên trong, sôi trào khắp chốn, thành tiên, Thạch Hạo trở thành Chân Tiên, ngạo thị đương đại các cường giả, hắn chân chính quật khởi, từ đây không lại lo lắng năm tháng ăn mòn, có thể Trường Sinh với trong thiên địa.

Chuyện này đối với Thiên Đình tới nói, ý nghĩa quá to lớn, Thạch Hạo nếu là Trường Sinh, cùng tồn tại với thế gian, vậy thì mang ý nghĩa Thiên Đình cái này truyền thừa có thể Vạn Cổ Bất Hủ!

Tam đại Quỷ Tiên, hai vị Chân Tiên cấp anh linh, còn có Thất Thải Tiên Kim Nhân, đều là ngay đầu tiên chạy tới nơi sâu xa trong vũ trụ, chứng kiến Thạch Hạo kỳ tích.

Thiên Giác Nghĩ, Mục Thanh, Hoàng Điệp chờ cũng đều chuyển động, vọt tới nơi đây.

Bất quá, rất nhanh mọi người lại dừng lại, nhìn thấy dị thường.

Nới ấy tiên quang diễm diễm, ráng lành ngàn tỉ đường, triệt để bao phủ nơi này, thực sự quá mãnh liệt.

- Đó là cái gì?

Rất nhiều người đều bị đã kinh động, chính là tam đại Quỷ Tiên, Thất Thải Tiên Kim Nhân đều con ngươi co rút lại, rất muốn lao xuống đi qua, loại kia ánh sáng phi thường xán lạn, cũng rất an lành, cực kỳ giống bảo vật xuất thế.

Nơi sâu xa trong vũ trụ, Thạch Hạo ngồi xếp bằng, tự nói:

- Thì ra là như vậy!

Thành tiên sau, hắn trong lòng sinh ra ý nghĩ, thôi thúc Nguyên Thủy Chân Giải giờ, xúc động Chí Tôn cung điện cái trắng như tuyết hộp, cũng chính là năm đó tự Thạch thôn phụ cận khai quật sơn bảo.

Sau đó, chiếc hộp này dĩ nhiên cùng xuất từ Thạch thôn trắng đỉnh dung hợp lại cùng nhau, óng ánh mà xán lạn.

Quá đột nhiên rồi!

Đỉnh nhỏ màu trắng, là Ngũ Sắc Tước đưa cho Thạch Hạo, từng dùng để phong ấn con trai của hắn, hiện nay Tiểu Thạch Đầu bị thần nguyên dịch niêm phong ở này biến mất Thạch thôn trong.

Đỉnh này bị Thạch Hạo thu ở bên người, hôm nay tự hắn thành tiên sau càng phát sinh như vậy kịch biến!

- Tự ta vận chuyển Nguyên Thủy Chân Giải giờ, đồng thời xúc động sơn bảo cùng đỉnh nhỏ màu trắng, bọn nó hai cái va vào nhau sau liền dung hợp, lẽ nào là...

Thạch Hạo trong lòng hơi động.

Hắn rất giật mình, cũng rất chờ mong!

Thời gian trôi qua.

Cuối cùng, bảo hộp cùng đỉnh nhỏ dung hợp, lập tức Viên mãn, bọn nó lẫn nhau dưới đáy cùng nắp đỉnh, đã không còn lõm vào, trở nên trơn nhẵn,

bổ sung trọn vẹn.

Đây là một cái đỉnh, cùng ghi chép Nguyên Thủy Chân Giải xương cốt hoàn toàn tương tự, trắng như tuyết như ngọc.

Sơn bảo biến mất rồi.

Tự trên chiếc đỉnh nhỏ, lít nha lít nhít, đâu đâu cũng có đồ văn, đâu đâu cũng có phù hiệu, ghi chép một phần cổ pháp, như trước rất nguyên thủy, rất mộc mạc.

- Siêu Thoát Thiên!

Thạch Hạo hai mắt thần quang tăng vọt, hắn lộ ra vẻ khiếp sợ, chúng bên trong tìm hắn trăm nghìn độ, bỗng nhiên thu tay, ngay khi đèn đuốc rã rời nơi.

Có một khoảng thời gian, Thạch Hạo đã từng mọi cách tìm kiếm, muốn tìm kiếm bản này bí pháp, kết quả căn bản là không đầu tự, không tìm được.

Ai có thể nghĩ tới, nó từ lâu ở bên người!

Nguyên Thủy Chân Giải, tổng cộng chia làm vì là Tam thiên, bản thượng vì là thần dẫn, bản trung vì là Siêu Thoát, bản hạ thì lại không thể dự đoán.

Thạch Hạo nhìn chăm chú cái này bạch cốt đỉnh nhỏ, xem xét tỉ mỉ, đem hết thảy cổ lão phù hiệu đều ánh vào trái tim, sau đó nhắm lại con mắt bắt đầu phỏng đoán.

Cũng không biết quá bao lâu, hắn mở mắt ra, Siêu Thoát Thiên quả nhiên phi phàm, nó như trước là dùng tối thuần khiết, tối đơn giản Thiên Địa Nguyên Thủy Phù Văn xây dựng ra Đại Đạo hàm nghĩa.

Cái gọi là Siêu Thoát, tự Hồng Trần trong bể khổ vượt qua, cuối cùng có thể trường tồn Bất Hủ, vĩnh tồn trên đời này.

Không có cụ thể pháp, chỉ có cổ điển đường, dùng thế gian các loại tối thuần khiết phù văn phác hoạ ra này trong thiên địa các loại huyền bí, giải thích Đại Đạo bản chất.

- Ta thành tiên, nó đối với ta không có lớn như vậy ý nghĩa, thế nhưng, hai bên xác minh lẫn nhau vẫn là dành cho ta rất nhiều dẫn dắt.

Siêu Thoát Thiên rất thần bí, rất cũng mạnh mẽ, là một phần chân chính vô thượng **.

Tam đại Quỷ Tiên, Thất Thải Tiên Kim Nhân đều tự xa không nhìn chằm chằm, nhìn Thạch Hạo trước người chiếc kia trắng đỉnh, ánh mắt xán lạn, nhưng cuối cùng nuốt từng ngụm từng ngụm nước, vẫn là nhịn xuống.

Đây là Hoang đồ vật, bọn họ hiện nay vẫn đúng là không dám cướp!

Một năm rồi lại một năm, Tuế Nguyệt Chi Luân nghiền ép, loáng một cái lại là ngàn năm từ trần.

Thạch Hạo không gần như chỉ ở củng cố tự thân đạo hạnh, còn tự tìm hiểu **.

Ầm ầm ầm!

Thiên Địa mở đóng, Hỗn Độn tràn ngập, nơi này, một vị bóng người mơ hồ ngồi xếp bằng ở chỗ kia, đi kèm Vô Lượng Quang, hắn chậm rãi mở mắt ra.

- Giải quyết xong một nỗi lòng, ta lưu lại con đường của chính mình, truyền thừa của chính mình, dù cho xảy ra bất trắc, cũng không sợ hãi, cuối cùng còn có thể có người đến sau.

Thạch Hạo tự nói, càng nói ra mấy câu nói như vậy.

Sau một khắc, đầy trời ánh chớp trút xuống hạ xuống, dĩ nhiên so với độ thành tiên kiếp còn kinh khủng hơn.

Thạch Hạo âm thanh tự mảnh này trong thiên địa vang lên, chấn động Cửu Thiên Thập Địa, vang vọng lục hợp bát hoang, quả nhiên so với hắn thành tiên giờ còn kinh khủng hơn.

- Nhân thể bí cảnh Luân Hải!

Một tiếng rống to giờ, Thiên Địa bốn phương run rẩy, mọi người nhìn thấy, nơi sâu xa trong vũ trụ có một vùng biển mênh mông đang phập phồng, đó là sinh mệnh chi biển đi kèm Tử khí.

- Nhân thể bí cảnh Đạo Cung!

Này thanh âm hống ra sau, kinh văn thanh âm chấn thế, trong phút chốc đè ép hết thảy tu sĩ chính đang tìm hiểu kinh văn, phảng phất có một cái nào đó trồng Đại Đạo ở nhân gian vang vọng.

Ngày hôm đó, bế quan sinh linh đều bị thức tỉnh, đều có đột phá.

Chuyện này thực sự quá mức khủng bố, có thể nào như vậy?

- Nhân thể bí cảnh tứ cực!

Này thanh âm rống to phát sinh sau, Thiên Địa tứ cực rung bần bật, phảng phất có ngàn tỉ tấn lực lượng ép xuống hạ xuống, tạo ra Hỗn Độn, Thông Thiên Động Địa.

Chính là cấm khu trong, đều có cổ lão sinh linh khiếp sợ, nói:

- Đây là tự sáng tạo pháp, hoàn toàn đi ra một cái con đường của chính mình, hiện tại hắn ngôn ra tức pháp, can thiệp đến Đại Đạo vận hành quỹ tích, ảnh hưởng đến người khác tìm hiểu kinh văn còn có tu đạo tiến trình!

Cấm khu bên trong một ít sinh linh thật sự bị kinh sợ, chuyện này quả thật khó mà tin nổi!

Có người tự sáng tạo pháp, khác nhau với đi qua, tự trong thiên địa bước ra một cái không giống nhau con đường, ở đây pháp Sơ Thành giờ, quả thực

là hiệu lệnh Càn Khôn!

Bất luận một loại nào hệ thống Sơ Thành, đều sẽ có cảnh tượng kỳ dị như vậy, để Thiên Địa đều kính nể rồi!

- Hóa Long!

Tự hai chữ này sau khi ra, trong thiên địa một tiếng long ngâm, lục hợp bát hoang rung bần bật, tất cả mọi người đều run rẩy theo không ngớt, lưng có một cái Đại Long bay lên không.

- Tiên Đài!

Theo cuối cùng hai chữ hạ xuống, Thiên Địa nổ vang, Đại Đạo ầm ầm, không chỉ có trong vũ trụ ánh sáng óng ánh, rọi sáng Hắc Ám Tinh Không.

Chính là các nơi cũng đều như vậy, bởi vì vạn tộc sinh linh đầu lâu đều đang phát sáng, như là bị người nhen lửa một loại nào đó đường lửa, mai phục một viên hạt giống.

- Quá mạnh mẽ, loại này pháp rất đáng sợ, còn chưa truyền thừa xuống, liền để các tộc cộng hưởng, tương đương với tự mọi người trong lòng mai phục một viên đạo chủng!

- Bởi vì, loại này pháp mới hiện ra, mới có bực này khủng bố dị tượng!

Cấm khu đều không bình tĩnh, mặc dù là ngủ say mỗi cái cổ lão cường giả, đều bị thức tỉnh, không thể không thức tỉnh, trở về đến ở kiếp này đến.

Thạch Hạo được Siêu Thoát Thiên, tìm hiểu sau rốt cục hoàn thiện mình pháp, không cần lấy thân vi chủng, người đời sau cũng có thể tu hành, hắn đem con đường kia xuyên qua.

Một cái trước nay chưa từng có con đường, từ Luân Hải khởi hành!

Loại này pháp sau khi hoàn thành, ảnh hưởng quá to lớn, vì vậy hạ xuống Thiên Kiếp so với thành tiên kiếp còn kinh khủng hơn.

Năm đó, hắn sáng lập phương pháp này giờ, liền đưa tới quá diệt độ Lôi Kiếp, đem hắn đánh cho suýt nữa hình thần đều diệt, liền chớ đừng nói chi là lần này.

Bất quá, hiện nay Thạch Hạo từ lâu không thể giống nhau, thành tiên, so với trước đây cũng không biết mạnh mẽ hơn bao nhiêu lần.

Trong vòng mấy chục năm sau đó, Thạch Hạo đều ở trong ánh chớp vượt qua, có khá nhiều lần từng bị đánh cả người cháy đen, thậm chí Tiên Thể đều từng rạn nứt quá, máu tươi Thiên Địa.

Bất quá, hắn một lần lại một lần nhịn hạ xuống.

Hắn bị thương thời điểm càng ngày càng ít, này cơ thể từ từ phát sáng, trở nên cực kỳ cứng cỏi.

Đương nhiên, đến sau đó, này Thiên Kiếp cũng là tự biến, trở nên mạnh mẽ, lại một lần để hắn bị thương nặng, Có thể, hắn lại một lần thứ chữa trị thương thế.

Thiên chuy bách luyện, ròng rã thời gian trăm năm, liền như thế đi qua, Thạch Hạo là tự Thiên Kiếp trong vượt qua.

Đây là biết bao chuyện đáng sợ, xưa nay liền chưa từng nghe nói, ai Thiên Kiếp sẽ kéo dài trăm năm thời gian.

Chỉ vì, lần này ảnh hưởng quá to lớn, quấy rầy thế gian cân bằng, một loại con đường khác nhau, một chữ khác với tất cả mọi người hệ thống, liền như thế xuất hiện, chấn động Đại giới.

Này nghịch thiên rồi!

Trăm năm Lôi Hỏa, trăm năm dày vò, tự sống và chết bồi hồi, cuối cùng sống sót Độ Kiếp thành công, Thạch Hạo đạo hạnh tự tăng vọt, này giống như là một lần lột xác cùng thăng hoa, nện vững chắc Hồng Trần tiên căn cơ,

cũng mở rộng hướng lên trên.

Trăm năm năm tháng, bù đắp được thường ngày khổ tu mấy chục ngàn năm, bởi vì, đây là tự độ Thiên Kiếp trúng rồi đến.

- Con đường này, loại này hệ thống người khai sáng, thành công nhịn hạ xuống, được chỗ tốt là không thể tưởng tượng.

Chính là cấm khu trong đều có người tự thán, rất đố kị.

Còn nhớ tới, Đế Lạc thời đại, có người khai sáng cổ pháp, cuối cùng đồn đại, cứu cực thành tựu suýt nữa phá tan Tiên Vương cảnh, quan sát tự tiến lên!

- Ta nên ra đi.

Thạch Hạo mở mắt ra, như hai cái Tiên Kiếm xé Liệt Hư Không, hắn tiêu diệt hết thảy Thiên Kiếp Lôi Điện, tự thân bảo thể Bất Hủ, kiên không thể thúc, hắn quyết định đi dị vực!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1912: Lại Đến Dị Vực

Thạch Hạo bước ra một bước, Hỗn Độn Khí tản ra, hắn trực tiếp từ vũ trụ chỗ sâu nhất về tới Thiên Đình bên trong, tinh đấu chuyển động, Ngân Hà rung động, uy thế kinh người.

- Sư phó!

Xích Long tiến lên đón.

Tam đại Quỷ Tiên, hai vị anh linh, còn có Thất Thải Tiên Kim Nhân, cũng đều từ vực ngoại đuổi theo trở về, trong lòng bọn họ rung động không hiểu.

Trăm năm Độ Kiếp, cái này là như thế nào một loại tràng diện, chưa từng có!

- Sáng tạo pháp người, tuân theo thiên địa đại khí vận, nhất định rực rỡ hào quang, ngày khác thành tựu không thể đoán trước!

Trước tiên, thì có cấm khu sinh linh chúc mừng, đưa tới một phần trọng lễ, ở trong có một ít thần dược, đặt ở gùi thuốc bên trong, còn có các loại thần đan mấy người.

Đây là việc chưa bao giờ có, cấm khu thế mà phái người đến chúc, như vậy chính thức.

Một ngày này, Thạch Hạo xin miễn tất cả đến thăm người, đem Mục Thanh, Thiên Giác Nghĩ, Xích Long mấy người triệu tập tiến trung ương cự cung, hắn chính thức truyền pháp, một chỉ điểm ra, Tiên đạo lạc ấn hiển hiện, khắc ở tại trong lòng của bọn hắn, vĩnh thế khó quên.

- Sư phó, chúng ta hoặc là tu đương thời pháp, hoặc là tu Tiên Cổ pháp, sớm đã quen thuộc, lâm thời cải biến con đường, thích hợp sao?

Xích Long hỏi.

Lôi Linh cũng hơi có chần chờ, đổi một đầu đường đi xuống, đến tột cùng sẽ như thế nào?

- Ta truyền xuống loại này hệ thống, các ngươi chỉ cần nhớ kỹ, có thể đi tham khảo, nếu là mình không thích hợp, ngày sau có thể truyền cho hậu nhân!

Thạch Hạo nói ra.

- Ta học!

Mục Thanh nói ra.

Hắn đối với cái này hệ thống có cực độ niềm tin của mãnh liệt, tin tưởng Thạch Hạo thông thiên triệt địa chi năng.

Bởi vì, trước đây không lâu, Thạch Hạo rống to ra ngũ đại bí cảnh lúc, trong thiên địa dị tượng quá kinh khủng, cuối cùng Tiên Đài hai chữ rơi tất lúc, vạn tộc sinh linh đầu đều phát sáng, giống như là bị chôn xuống đạo chủng.

Loại này truyền thừa làm sao có thể lưu tại phàm tục, tuyệt đối là một đầu con đường nghịch thiên!

- Ta cũng học!

Xích Long cũng không chần chờ nữa, làm ra quyết đoán.

Thạch Hạo không nói gì thêm, truyền pháp hoàn tất về sau, hắn phải vào dị vực, muốn kết một chút tâm nguyện, không đành lòng Hỏa Linh Nhi thân hãm trong bóng tối, muốn đem nàng mang về.

Đồng thời, còn có đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính, nếu như hắn đã ở dị vực, như vậy nhất định phải cứu trở về!

Hiển nhiên, vừa Hoang khu không người con đường kia không thể đi, chỉ cần hắn xông vào, khẳng định tương đương tại chiêu cáo dị vực, hắn muốn giết đi qua cứu người, quá rõ ràng.

Hắn chuẩn bị đi Đại Xích Thiên biên cương, ở nơi đó tìm kiếm đường ra.

- Ngươi khăng khăng muốn đi sao?

Cấm khu chi chủ đến rồi, nhẹ nhàng thở dài, rất là lo lắng.

Thạch Hạo sáng tạo pháp, chuyện lớn như vậy, cho dù là tại vũ trụ biên giới cũng có thể cảm ứng được, ảnh hưởng thực sự quá lớn, thiên địa này đều ở vì hắn hạ xuống dị tượng, phổ chiếu Thần Thánh quang huy, muốn không để người ta biết đều không được.

- Ta không nghĩ ngươi xảy ra bất trắc, hi vọng ngươi có thể còn sống, an toàn trở về!

Cấm khu chi chủ nói ra.

Thạch Hạo gật đầu, mời hắn yên tâm, vô luận như thế nào, hắn đều không biết vẫn lạc tại dị vực, muốn lưu lại hữu dụng chi thân.

Liền là chính hắn cũng cảm ứng được, sáng tạo pháp cũng hoàn thiện về sau, hắn đại đạo con đường càng phát ra rộng lớn, một mảnh đường bằng phẳng, sáng chói con đường phía trước đang ở trước mắt.

- Từ Vũ Dư Thiên bí mật đi qua!

Cuối cùng, cấm khu chi chủ chỉ dẫn một con đường.

Con đường kia tại Vũ Dư Thiên, không thuộc về gần nhất hai cái này kỷ nguyên, mà là năm tháng dài đằng đẵng trước lưu lại cổ lộ, đã sớm bị phong

ấn vô tận tuế nguyệt.

Không có gì ngoài cấm khu chi chủ bực này lão quái vật bên ngoài, đương thời người không thể nào biết.

Thạch Hạo thi lễ một cái, trừ cái đó ra, hắn còn có thể nói thêm cái gì?

Cách đi trước, hắn triệu tập Mục Thanh đám người, bí mật cáo tri bản thân muốn đi dị vực, để bọn hắn trong khoảng thời gian này phải cẩn thận cùng cẩn thận.

Sau đó, hắn càng là ở đây giảng đạo, chải vuốt bản thân pháp và đạo, so với lần trước càng cẩn thận, con đường này không thể ngừng, hắn hi vọng loại này hệ thống truyền thừa tiếp.

Phải vào dị vực, không thể đánh rắn động cỏ, hắn đối ngoại tuyên bố muốn bế quan.

Mà trên thực tế, hắn trạm thứ nhất lại là đi Vẫn Tiên lĩnh, lần nữa đi vào dãy núi này bên ngoài, ở đây truyền âm, muốn vào bên trong, vừa xem bất diệt kinh.

Hôm nay, Vẫn Tiên lĩnh phản ứng bất đồng.

Bên trong trầm mặc thời gian rất lâu, cuối cùng có người đi ra, mời Thạch Hạo đi vào.

Mấy cái cấm khu đều từng phái người chúc mừng Thạch Hạo, đối với hắn khai sáng ra bất đồng hệ thống tu luyện cảm giác chấn kinh.

Lần này, hắn lại đến Vẫn Tiên lĩnh về sau, bị đãi ngộ quả nhiên khác nhau, không có người lại đến cản trở, cũng không có người khiêu khích cùng quát lớn.

- Phương pháp này ghi chép ở này mặt trên vách đá, xin cứ tự nhiên!

Vẫn Tiên lĩnh người lãnh đạm, cho phép Thạch Hạo quan sát, nhưng là

trên thái độ không coi là bao nhiêu tốt, cảm thấy tộc chủ quá coi trọng cái kia hậu thế quật khởi người trẻ tuổi.

Thạch Hạo chắp tay, cũng không có Trương Dương, nguyên bản hắn liền kế hoạch, đối phương có thể cấp cho quan sát liền quan sát, nếu là còn ngăn trở, hắn lần này cũng tạm thời không bắt buộc.

- Không hổ là bất diệt kinh!

Thạch Hạo nhắm con ngươi lại thời gian rất lâu, rốt cục mở mắt, soạt một tiếng, chùm sáng kinh thiên, xé rách bầu trời, đây là một chuyện vô thượng đại pháp.

Có thể nấu luyện nhục thân, rèn luyện xương cốt, làm cho người kiên cố Bất Hủ, vĩnh thế bất diệt!

Có chiếu ghi chép, dù là có một ngày hắn biến mất, nhục thể của hắn vẫn như cũ không hỏng, có thể tiếp tục trường tồn, thậm chí mấy trăm vạn năm sau, nhục thân còn có thể lại tố hắn Nguyên Thần.

Cái này quá yêu tà!

Nào có vẫn lạc về sau, Nguyên Thần tiêu tán, nhục thân còn có thể lại tố một cái chân ngã?

Phải biết, đây chính là chân ngã, mà không phải là dựng dục ra hắn Nguyên Thần, vẫn là bản thân!

Thạch Hạo ở chỗ này đặt chân mười ngày, nhắm hai mắt, hắn đem bất diệt kinh cùng bản thân pháp và đạo dung hợp, có cảm ngộ hoàn toàn mới, thu hoạch không nhỏ.

Cuối cùng, hắn biến mất.

Rất nhiều người đều cho rằng, hắn đi bế quan.

Trên thực tế, hắn tiến vào Vũ Dư Thiên, cùng Đại Xích Thiên, vô lượng

ngày một chút, cùng thuộc cửu thiên một trong.

Đang tìm được một cái chỗ di tích, chôn lấy vô số tàn cốt, có chút đến nay còn phát ra Tiên đạo sương mù đâu, có thể thấy được năm đó trận chiến kia biết bao thảm liệt.

Cuối cùng, hắn ở dưới địa di chỉ bên trong, thấy được một tòa pháp trận, cuối cùng mở ra phong ấn, dọc theo một đầu hắc sắc khe hở, xông đi qua.

Hai tháng sau, Thạch Hạo trên người vết máu loang lổ, hắn nâng mỏi mệt thân thể, từ đầu kia gian hiểm cổ lộ bên trong tiến vào dị vực!

Lần nữa tiến vào dị vực, hắn cảm khái vô hạn, năm đó, từng bị Kim Thái Quân "Bán đi", coi là con rơi, đưa đến dị vực, tiếp nhận khuất nhục, suýt nữa chết ở một giới này.

Bây giờ, hắn lại tới, là chủ động đánh tới.

- Đây là địa phương nào?

Thạch Hạo dạo bước, hắn đang tìm kiếm phương vị, xác định tọa độ.

Phiến khu vực này, cỏ cây phong phú, ngọn núi bao la hùng vĩ, thế mà lượn lờ Bất Hủ chi khí, giống như là Tiên Vực tiên khí, rất nồng nặc.

Đồng thời, hắn cảm nhận được một cỗ không tầm thường khí tức, mang theo mùi thơm ngát, đó là thần dược, hoặc là tiên dược đặc hữu hương vị, ở chỗ này tung bay dạng.

Hắn đến cùng đi tới địa phương nào? Thạch Hạo hồ nghi.

Hắn trực tiếp đi thẳng về phía trước, cái địa phương này không đơn giản, có pháp trận thủ hộ, bằng không, bằng vào tu vi của hắn, một cái ý niệm trong đầu đi qua, phương viên cũng không biết bao nhiêu vạn dặm, liền sẽ ánh vào nội tâm.

Thạch Hạo tới gần, hắn bây giờ là trận pháp Đại tông sư, loại này cổ trận

không làm khó được hắn.

Quả nhiên, sơn mạch chỗ sâu, không thể coi thường, có một ngọn núi lửa, ở xung quanh, linh dược rất nhiều, thần quang lập loè, là một chỗ thần thánh cổ địa.

Cái kia núi lửa, càng thêm không đơn giản, cái kia trong nham tương trồng có một cây cỏ, như là côn mộc vậy, thẳng tắp mà cứng chắc, tản ra ánh sáng chói mắt.

Toàn thân nó là màu vàng, so mặt trời còn chứa liệt!

- Chân chính Hoàn Dương Thảo?

Thạch Hạo kinh ngạc, có chút không xác định, thế mà có thể nhìn thấy loại vật này?

Nó cùng một vòng mặt trời màu vàng tựa như, phát ra cực hạn sáng lạng ánh sáng, trên đời hãn hữu, buội cây này Thảo Thần Thánh vô cùng, quá chói mắt.

Cuối cùng, Thạch Hạo bán tín bán nghi, khả năng này thật là Hoàn Dương Thảo, đây không phải tiên dược, nhưng lại hơn hẳn tiên dược, có thể cứu người tính mệnh, từ luân hồi bên trong đoạt lại.

Thuốc này giá trị quá kinh người, cái tên hoàn toàn giải thích nó công hiệu.

Thạch Hạo nghiên cứu hồi lâu, biết rõ ràng nơi đây pháp trận tình huống về sau, hắn cẩn thận từng li từng tí, tới gần bụi cỏ này, hiển nhiên loài cỏ này có linh, muốn kêu to.

Kết quả bị hắn phong ấn, sau đó trực tiếp đào ra, ném vào Không Gian Pháp Khí bên trong.

Cái này giá trị quá lớn, chỉ dựa vào cỏ này liền chuyến đi này không tệ.

Làm Thạch Hạo đi ra dãy núi này, thoát ly pháp trận lúc, hắn lộ ra sắc mặt khác thường, đối diện có một hang cổ, dâng lên Bất Hủ chi khí, có người ở nơi đó ngồi xếp bằng, tu luyện.

- Ngươi... Sao nhóm từ bên trong đi ra, ngươi là ai? Dám vào Xích Vương nuôi lớn thuốc Tịnh Thổ, lớn mật!

Trong sơn động sinh linh hét lớn.

Đây là người Bất Hủ giả, xếp bằng ở trong, chính là vì thủ hộ mảnh này Tịnh Thổ, xác thực nói, chính là vì bảo hộ Hoàn Dương Thảo.

- Xích Vương?

Thạch Hạo hai mắt nhắm lại.

Liên quan tới Xích Vương, có quá nhiều truyền thuyết, có người truyền cho hắn dùng Xích Vương lô luyện chết qua cửu thiên bên này Tiên Vương, tự thân cũng trọng thương ngã gục, một mực tại bế quan, một cái kỷ nguyên, đều không có xuất thế.

- Chẳng lẽ Xích Vương thực sự xảy ra đại vấn đề, một mực tại bế tử quan?

Thạch Hạo tự nói, sau đó nở nụ cười lạnh, như là như thế, cái này Hoàn Dương Thảo tuyệt đối không thể cho đối phương giữ lại, cái này có tác dụng lớn a.

- Ầm!

Cơ hồ là cùng một thời gian, hai người đồng loạt ra tay, cái kia Bất Hủ giả sớm đã giận dữ, có người không hiểu xông vào bên trong vùng tịnh thổ, để hắn oán hận, đây là địa phương nào, Xích Vương nuôi lớn thuốc chi địa, ngoại nhân sao dám tới gần?

Phốc!

Cái này Bất Hủ giả chấn kinh rồi, một kích phía dưới, hắn cánh tay kia hóa thành một đám mưa máu, hắn mới chịu giận dữ mắng mỏ, kết quả phát hiện bàn tay to kia đem hắn bao khỏa, một cái nắm trong lòng bàn tay.

Hắn hoảng sợ, người trẻ tuổi này vì sao mạnh như vậy, đưa tay ở giữa, thế mà chịu trói xuống hắn, quá kinh khủng.

- Nói, nơi này là địa phương nào?

Thạch Hạo ép hỏi.

Hắn biết, loại này ép hỏi vô hiệu, chỉ là chuyển di sức chú ý của đối phương, dưới tay quyết tâm, đã ra tay, luyện hóa hắn Nguyên Thần, phải biết đến tột cùng.

Phốc!

Tên này Bất Hủ giả xương trán nổ tung, Nguyên Thần tản mất, trực tiếp bị mất mạng.

Đây không phải Thạch Hạo giết, mà là lục soát hắn Nguyên Thần lúc, người này muốn tới cái ngọc thạch câu phần, mới đưa đến kết quả này.

Nhưng là, Thạch Hạo hay là từ những tàn toái đó Nguyên Thần đoạn ngắn bên trong, hiểu được nơi này là địa phương nào, chính là Xích Vương nhất mạch tổ địa.

Xích Vương hoàn toàn chính xác xảy ra đại vấn đề, qua nhiều năm như vậy, đều là ở vào nửa đời gần chết ở giữa, tại tổ địa bên trong ngủ say, một mực chờ đợi đợi sống lại cơ hội.

- Xích Vương, thật là nơi ở của ngươi?!

Thạch Hạo trong mắt hàn quang lóe lên, Xích Vương dùng Xích Vương lô nấu luyện một cái vị Tiên Vương, rèn luyện hắn tinh huyết, thủ đoạn tàn nhẫn, hiện tại hoàn tất đi tới hắn ẩn cư địa.

Thạch Hạo không hề rời đi, trực tiếp đi thẳng về phía trước, tiến vào Xích Vương ẩn cư, hắn thu liễm khí tức, như u linh tiềm hành.

Bởi vì, hắn muốn giết chết Xích Vương!

- Ngươi nửa đời bất tử, đừng để ta tìm được, nếu không tiễn ngươi lên đường!

Thạch Hạo lạnh lùng nói ra.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1913: Thống Phá Thiên

Xích Vương, một vị hung danh hiển hách Bất Hủ Chi Vương, bất kể là tự dị vực, vẫn là ở Cửu Thiên, hắn đều xem như là Cái Thế cường giả, không thể nghi ngờ!

Tự quyết chiến trong, dám luyện hóa Tiên Vương, thành tựu bản thân, chỉ có như thế phần độc nhất!

Đồn đại, hắn nung nấu một vị Tiên Vương tự Xích Vương Lô bên trong, chờ đợi thời cơ, muốn nuốt chửng vị kia Tiên Vương một thân Đạo Quả, không riêng là cướp đoạt tinh khí thần đơn giản như vậy.

Đây là một cái có đại khí phách, muốn đánh vỡ Vương cảnh nhân vật khủng bố. Không phải vậy, hắn cũng không đến nỗi rơi vào tử cảnh.

Bởi vì, hắn hiện nay sở dĩ nửa cuộc đời gần chết, cũng là bởi vì, đang đợi niết bàn, muốn tân sinh, muốn đánh vỡ cũ ràng buộc, mở ra một cái hoàn toàn mới thời đại huy hoàng!

Hắn muốn phá Vương mà tiến lên!

Xích Vương vị trí bộ tộc, chiếm cứ rất rộng lớn một mảnh sơn hà.

Ven đường trên, Thạch Hạo nhìn thấy không ngừng một chỗ cự thành, đều rất hùng hồn, có so với Đế Quan còn muốn lớn hơn, lấy tinh xương xây mà thành.

Còn có thành trì lấy kim loại đúc thành, trôi nổi ở trên vòm trời, bao phủ Hỗn Độn Khí, trấn áp mảnh này Cổ Địa lệnh Bất Hủ khí không được tiết ra ngoài, đồng thời tiếp dẫn lục hợp bát hoang tinh túy hội tụ đến.

Thạch Hạo một đường tiến lên, đến đến Cai Tộc tổ.

Nơi này quá yên tĩnh, không có cự thành, cũng vô đào bới ra vô thượng động phủ, chỉ là xây dựa lưng vào núi một toà tiểu Thổ Thành, nếu không có nới ấy Bất Hủ khí nồng nặc, rất khó không thể nào tưởng tượng được đây chính là Xích Vương nơi bế quan.

Một cái kỷ nguyên đều qua, vẫn không có bóng người của hắn, không gặp động tĩnh.

Chính là Cai Tộc chính mình cũng đang hoài nghi, Xích Vương còn có thể xuất thế sao?

Nếu là bình thường người, khẳng định đi không tới nơi này, chủ yếu là Thạch Hạo quá mạnh mẽ, xông qua rất nhiều chỗ hung, đồng thời tách ra Bất Hủ giả dò xét, tiếp cận Xích Vương nơi bế quan.

Còn có một cái càng nguyên nhân trọng yếu là, một cái kỷ nguyên đi qua, trước sau đều không có nhìn thấy Xích Vương xuất hiện, không hề có một chút động tĩnh, ngay cả Cai Tộc chính mình cũng mất cảm giác rồi!

Từ xưa đến nay nơi này đều chưa từng thay đổi, **** như vậy, hàng năm như vậy, một cái kỷ nguyên cũng như này, tất cả mọi người đều thư giãn, từ lâu không để tâm đi tuần thú.

Bất quá, tiểu Thổ Thành là một chỗ cấm địa, nói như vậy, chính là Cai Tộc dòng dõi đích tôn cũng không thể đặt chân, không thể quấy rối Xích Vương tu luyện.

Ở đây, có số ít tùy tùng, phụ trách quản lý cổ xưa tiểu Thổ Thành.

Cửa thành, có mấy bóng người, tùng phân tán tán, phụ trách thủ vệ, những người kia không có cái gì tinh khí thần, vô cùng bại hoại.

Bởi vì, ở đây thủ quan, quá mức khô khan, cả ngày đối mặt cấm địa, còn không dám lớn tiếng náo động, cũng chỉ có thể ngủ gật, ngồi xếp bằng sống

qua ngày.

Thạch Hạo vào thành, thần không biết quỷ không hay, tiềm hành nặc tung, hướng về một toà tối cổ điển cùng rộng rãi phủ đệ mà đi, nới ấy ngoại vi là cao to tường viện, nội bộ là một toà thấp bé núi đá, vờn quanh vô cùng Bất Hủ khí.

Tục truyền, Xích Vương sẽ ở đó núi đá trấn áp trong lòng đất bế quan!

Đến nơi này sau, Thạch Hạo cẩn thận trở nên cẩn thận, dù sao đối phương là Bất Hủ Chi Vương, dù cho ở vào trạng thái chết giả trong, hơn nửa cũng hết sức khủng bố.

Thế nhưng, hắn thật sự không muốn từ bỏ cơ hội này, nếu như thật có thể giết chết Xích Vương, này chính là vô thượng đại công tích, là khiếp sợ thiên cổ chi đại sự kỷ!

Bất Hủ Chi Vương quá khó giết, bất kỳ một vị đều Thông Thiên Động Địa, có thể quét ngang các giới, dũng lực vô cùng, chân chính vô địch thế gian, hung uy cái thế!

Một cái Bất Hủ Chi Vương liền đủ để tiêu diệt Cửu Thiên Thập Địa hết thảy sinh linh, lực sát thương quá to lớn rồi!

Trước phủ đệ, có một cái sinh linh chính đang lười biếng tắm nắng, muốn nhiều lười biếng có bao nhiêu lười biếng, nằm phục ở nơi đó, một cũng không muốn nhúc nhích đạn.

Nó đã thấy Thạch Hạo, lộ ra vẻ kinh ngạc, há miệng, cũng muốn hỏi hắn nói cái gì, nhưng cuối cùng không hề động một chút nào, lộ ra kỳ dị vẻ, theo dõi hắn.

Thạch Hạo không có lộ ra chân thân, thân thể mơ hồ, đi ở nơi này, phóng thích Chí Tôn khí tức, hắn ẩn giấu tu vi chân chính.

Hắn nếu hiện thân, tự nhiên là muốn bắt cái này sinh linh, ép hỏi nơi đây

bí ẩn, trong quá trình này, hắn đã lấy ra mấy cái trận kỳ, niêm phong lại khối khu vực này.

Thì Gian Chi Thú?

Thạch Hạo giật mình trong lòng, đây chính là Xích Vương một mạch bản thể, đây là Cai Tộc dòng chính, bất quá hắn cũng không có tự trên người của đối phương cảm giác được Bất Hủ khí tức.

Hắn tin tưởng, vừa đối mặt liền đủ để đánh giết đối phương!

Thạch Hạo bức tiến, nhìn chằm chằm con này Thì Gian Chi Thú.

Nó toàn thân đỏ đậm, giao đầu lâu, sư tử thân thể, thế nhưng nó đầy người không phải da lông cùng vảy giáp, mà là màu đỏ thẫm gai xương, cứng rắn, lóe lên lạnh lẽo ánh sáng lộng lẫy.

Đây là từ trước tới nay chủng tộc đáng sợ nhất một trong!

Thì Gian Chi Thú, khống chế thời gian, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi! Từ xưa tới nay, đều không có đặc biệt gì hữu hiệu biện pháp đối phó nó, cũng bị gọi là không thất bại tộc!

Bị một cái xa lạ tu sĩ như thế nhìn xuống, Thì Gian Chi Thú vẻ mặt lạnh lùng đi, đồng thời tỏa ra nhàn nhạt uy thế, lạnh lẽo nói ra:

- Ngươi là người phương nào?

- Một giới Tán Tu, nghe nói Xích Vương ở đây bế quan, đến đây tầm bảo.

Thạch Hạo ánh mắt lấp loé.

- Làm càn, này há lại là ngươi có thể tiếp cận địa phương?

Thì Gian Chi Thú trầm mặt xuống.

- Một cái bỏ đi nơi, Xích Vương hơn nửa đã sớm chết đi vô tình năm tháng, các ngươi Thì Gian Chi Thú bộ tộc đã rơi xuống khỏi thần đàn, bộ tộc ta lại không phải là không có Bất Hủ Chi Vương, hôm nay quá đến xem thử, đáng là gì đại sự.

Thạch Hạo không nhanh không chậm, đàng hoàng trịnh trọng nói hưu nói vượn.

- Xích Vương bế quan nơi, bằng ngươi cũng dám xông loạn? ngươi phía sau chính là có vô thượng cường giả, hắn cũng phải cúi đầu đến đây bồi tội, không cách nào che chở ngươi. Đi bộ tộc ta lãnh cái chết đi, cho ngươi một cơ hội, chết sảng khoái một ít.

Thì Gian Chi Thú lạnh giọng nói.

Nó xem ra tu vị không cao, thế nhưng lại có một loại lãnh khốc tâm ý, làm cho người ta cảm giác cao cao tại thượng, lấy một loại nhìn xuống thái độ đối xử Thạch Hạo.

- Nếu như Xích Vương đến rồi nói những câu nói này còn tạm được, ngươi cũng dám chỉ điểm giang sơn, hiệu lệnh thiên hạ?

Thạch Hạo cười nhạo.

Sau đó, hắn về phía trước áp sát, thăm dò một bàn tay lớn, có màu vàng kim nhạt, một cái hướng về con kia màu đỏ thắm Cổ Thú chộp tới.

Xoạt!

Thì Gian Chi Thú quá kinh người, xung quanh mảnh vỡ thời gian bay lượn, tuy rằng đạo hạnh không phải cao thâm lắm, thế nhưng là né qua Thạch Hạo đòn đánh này.

Điều này làm cho hắn ngạc nhiên!

Hắn hiện tại là cảnh giới gì? Đã tự trong hồng trần thành tiên, một cái so

với hắn cảnh giới thấp sinh linh lại có thể tránh thoát này một trảo, thực tại không đơn giản.

Kinh người nhất chính là, con này Thì Gian Chi Thú đột phá hắn bày xuống trận kỳ phong tỏa, liền như vậy hướng về bên trong tòa phủ đệ núi đá phóng đi!

Thạch Hạo cả kinh, thầm nói không được, hắn bất cẩn rồi, không có sử dụng Tiên Đạo lực lượng, nếu để cho con này Thì Gian Chi Thú chạy ra vùng trận pháp này khu phong tỏa, như vậy hết thảy đều muốn bại lộ.

Xoạt!

Hắn không kiêng dè gì, há mồm phun ra một ánh kiếm, như một vầng Tinh Hà giống như óng ánh, Tiên khí khuấy động, vẽ ra một cái kinh thế quỹ tích, cắt Liệt Hư Không, chém về phía trước.

Phốc!

Huyết quang bắn lên, Thạch Hạo vận dụng tự thân đại pháp lực, thúc ra Tiên Thiên bản nguyên chi tinh, hóa thành vô thượng Tiên Kiếm, chém xuống Thì Gian Chi Thú nửa thân thể.

- Gào...

Thì Gian Chi Thú tức giận, phát sinh một tiếng gầm nhẹ, thân thể vặn vẹo, ánh sáng Âm Lưu chuyển, năm tháng hóa thành hữu hình vật chất, bao vây nó, nhảy ra trận pháp, đi vào núi đá nới ấy.

Nó một cái chớp mắt liền biến mất rồi!

Này rất quỷ dị, con này Thì Gian Chi Thú đạo hạnh còn chưa đủ, không có bước vào Bất Hủ lĩnh vực, nhưng có thể tránh được một kiếp, thực tại để Thạch Hạo lộ ra kinh sợ.

Xoạt!

Hắn đem lòng đất này sau một nửa thân thể thu hồi, giữ lại mang về nghiên cứu Thời Gian quy tắc, đương nhiên, cuối cùng khẳng định miễn không được muốn nướng chín ăn đi.

Chuyện như vậy hắn không phải lần đầu tiên làm, năm đó liền từng chém giết quá Xích Vương hậu nhân Xích Mông Hoằng.

Ầm!

Toà núi đá kia chấn động, toả ra mờ mịt Hỗn Độn Khí, quá nồng nặc, Bất Hủ khí cũng đang điên cuồng mãnh liệt, nới ấy kịch liệt rung động.

Thạch Hạo biến sắc, hắn rất muốn giết đi vào, thế nhưng biết, đã đánh rắn động cỏ, dù cho Xích Vương nửa cuộc đời gần chết, một khi bị kinh động, hơn nửa cũng giết chi không được.

Đây là Thì Gian Chi Thú tổ, có các loại trận pháp, bên ngoài còn có Cai Tộc lượng lớn cao thủ, một khi bạo phát chiến loạn, còn có thể gặp phải cái khác các tộc cao thủ tuyệt thế đến cứu viện.

Thạch Hạo cau mày, hắn đi rồi, cực tốc mà đi, quả nhiên phía sau nới ấy khí thế khủng bố tràn ngập, một cái hoả hồng Bất Hủ chi lô hiện lên ở trên cao không, ở nơi đó chìm nổi.

Vậy thì là Xích Vương Lô, chấn động cổ kim, chính là nó, đã từng tiêu diệt quá Tiên Vương, cũng bao bọc ở bên trong tiến hành luyện hóa!

Lúc này, nhẹ nhàng lay động, một ít đại tinh rơi xuống, đập sập núi sông!

Đón lấy, hai tên người áo xám xuất hiện, khô héo như dai, lập thân tự trên bầu trời, một cái hô hấp, liền nuốt vào đến rất nhiều sao thể, luyện thành tinh khí, đi vào trong cơ thể bọn họ.

Đó là Xích Vương hai tên lão bộc, theo hắn cùng bế quan, vô cùng năm tháng đến vẫn đang ngủ say, mà. Tại bọn họ đều bị kinh động xuất thế rồi!

Thạch Hạo một bước bước ra, Nhật Nguyệt đảo ngược, hắn vượt qua vô ngần khu vực, vận dụng Tiên Đạo sức mạnh, thoát ly Thì Gian Chi Thú bộ tộc này vị trí Cổ Địa.

Nếu không có thành tiên, hắn căn bản không thể trước tiên thoát khỏi nơi đây, sẽ bị phía sau Đại đỉnh trấn áp tự khối khu vực này, càng sẽ bị hai tên lão bộc phát hiện!

- Đến mau chóng hành động, trước đem Hỏa Linh Nhi cứu lại Tam Thiên Châu.

Thạch Hạo cau mày, không phải vậy, chắc chắn sẽ có biến cố, để hắn tay chân bị gò bó.

Hắn vui mừng, lần này tương đối cẩn thận, ở nơi đó tuôn ra mình đến từ khác một Bất Hủ gia tộc, không phải vậy, trực tiếp liền bại lộ.

Dù vậy, e sợ cũng quá không được thời gian bao lâu, vẫn là sẽ lộ ra một ít vết tích.

Bởi vì, đầu kia Thì Gian Chi Thú quá bất nhất giống như, lại kinh động niết bàn trong Xích Vương lệnh hắn lấy ra Xích Vương Lô, này rất kinh người!

- Muốn không phải đạo của hắn được không đủ, ta còn thực sự cho rằng hắn là Xích Vương đây!

Thạch Hạo tự nói.

Hắn nhanh chóng đi xa, thâm nhập rộng lớn dị vực Đại Địa, không ngừng thâm nhập, tìm hiểu năm đó Tội Châu đến tột cùng bị đặt nơi nào!

Muốn tìm Hỏa Linh Nhi, tự ứng đi Tội Châu.

Trở lại chốn cũ, Thạch Hạo khá là cảm khái, năm đó là tù nhân, sát sinh dư đoạt đều tự người khác trong một chớp mắt, hiện nay hắn chân thân tự

chủ giết tới.

Sau đó không lâu, Thạch Hạo thám thính đến Tội Châu đến tột cùng tự nơi nào.

Này không phải bí mật gì, năm đó Bất Hủ Chi Vương An Lan phát điên, tự hai giới cuối cùng tách ra chớp mắt, trả giá thật lớn, thăm dò che trời bàn tay khổng lồ, một cái va nát Đế Quan thành tường, thâm nhập Tam Thiên Châu, đem Tội Châu bắt được.

Hiện nay, Tội Châu ngay khi vùng đất miền trung, khu vực này rất khủng bố, có vài vị Bất Hủ Chi Vương tọa trấn!

Trong đó, bao quát Bất Hủ Chi Vương An Lan, Bất Hủ Chi Vương Du Đà, còn có tuổi tác cổ lão đáng sợ Bất Hủ Chi Vương vô thương, trải qua rất nhiều kỷ nguyên rồi!

Tự Thạch Hạo vẫn đang suy đoán, Tội Châu bên dưới đến cùng có gì vật, dị vực đến tột cùng đang tìm cái gì, là có hay không cái đắc thủ?

Khi hắn tiếp cận Tội Châu giờ, toàn bộ dị vực phát sinh kinh biến, nhấc lên sóng lớn ngập trời, vượt xa khỏi sự tưởng tượng của hắn.

Xích Vương một mạch đã phát điên, vô số đại quân ra hết, muốn chinh phạt các tộc!

Mỗi cái Đế Tộc, đều từng được cảnh cáo, được đưa tin, yêu cầu nghiêm tra trong tộc nổi danh Thiên Tài, cường giả, dành cho Xích Vương một mạch một câu trả lời.

Cái gì bàn giao? Các tộc đều có chút choáng váng!

Có thể làm cho Thì Gian Chi Thú bộ tộc phẫn nộ đến nước này, điên cuồng đe doạ các tộc, không tiếc muốn khai chiến, khẳng định phát sinh chuyện động trời.

Chuyện gì mới có thể làm cho một cái Đế Tộc như vậy? Mọi người không tưởng tượng ra được!

Lẽ nào Xích Vương đỉnh làm mất đi? Này cũng không thể!

- Các tộc ngày gần đây đến, có cái nào cường giả ra ngoài, không ở trong tộc, thường ngày có cái nào kỳ tài gan to bằng trời, xin mời mau chóng báo ra!

Xích Vương một mạch Bất Hủ cấp cường giả điên rồi, đối với các tộc uy hiếp, yêu cầu bọn họ lập tức báo cho.

Mãi đến tận hai ngày sau, Thạch Hạo mới biết, dị vực phát sinh động đất, xuất hiện Thống Phá Thiên sự kiện lớn, mà người khởi xướng chính là hắn!

- Ta không phải là chặt một con Thì Gian Chi Thú sao? Xích Vương một mạch mặc dù phẫn nộ, cũng không đến nỗi phát rồ đi, lại uy hiếp các Đại Đế tộc, không tiếc đánh một trận?

Thạch Hạo không rõ.

Hắn đang hoài nghi, đầu kia Thì Gian Chi Thú lẽ nào là Xích Vương con riêng tự?

- Ta nếu như cầm Xích Vương cho chặt, phát sinh chuyện như vậy còn tạm được, nhưng này không hiện thực à, Xích Vương không như vậy yếu, dã tràng xe cát à!

Thạch Hạo thở dài.

Hắn rất tiếc nuối, không có có thể xông vào, để đầu kia chết tiệt Thì Gian Chi Thú hỏng rồi chuyện tốt!

- Xúi quẩy, thật hi vọng cầm Xích Vương cho chặt rồi!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1914: Tru Dị Vực Quần Hùng

Trận này Phong Bạo vượt qua các tộc tưởng tượng, hai ngày đến nay, Xích Vương nhất mạch sở hữu tất cả Bất Hủ người đều xuất hiện, liền Xích Vương thân tử đều xuất quan, đây chính là chuẩn Bất Hủ chi Vương, điên cuồng truy nã các tộc hiềm nghi người.

Phàm là không cách nào nói rõ chính mình hai ngày trước người ở chỗ nào các tộc nổi danh cường giả, đều bị theo dõi.

Những người kia đều không hiểu ra sao, đế tộc tự nhiên sẽ không bị khinh bỉ, có tuyệt đỉnh cường giả xuất thế, hỏi đến chuyện này, lại để cho Xích Vương nhất mạch cho cái thuyết pháp.

Nhưng mà, Xích Vương nhất mạch thái độ cường ngạnh quá phận, không tiếc khai chiến!

Cái này lại để cho các tộc ý thức được tình thế tính nghiêm trọng, nhao nhao khiến đi sứ người, tiến về trước thời gian chi thú trọng địa, tiến đến hỏi thăm đến cùng xảy ra chuyện gì.

Nên tộc muốn phát động tộc chiến, không tiếc hao tổn đi mấy chục trên trăm vạn năm tộc vận!

Cái này ý vị như thế nào? Rất nhiều người không rét mà run, đều nổi cáu rồi!

Thạch Hạo xâm nhập tội châu hai ngày rồi, những nơi đi qua, nhìn thấy mà giật mình, cái này một châu đều bị Hắc Ám vật chất ăn mòn rồi, hơn nữa hơn một vạn tái sau khi đi qua, bọn hắn đã có chính mình "Lịch sử".

Bọn hắn trung thành với dị vực, sát phạt khí lăng lệ ác liệt vô cùng, đã bị

hợp nhất làm một chi quân đoàn, nếu như một ngày kia dị vực lại đại quy mô chinh phạt cửu thiên thập địa, bọn hắn sẽ là người tích cực dẫn đầu!

- Thật ác độc tâm ah!

Thạch Hạo hai mắt mang theo hàn khí.

Tội châu đã xong, bị gọi chảy xuôi theo tội huyết hậu duệ, dùng Biên Hoang bảy Vương hậu đại làm chủ, tất cả đều chết đi rồi, tương đương bị diệt sát cái sạch sẽ.

Dùng Hắc Ám vật chất ăn mòn, tuy nhiên bọn hắn thân thể vẫn còn, như trước còn sống, nhưng hay là đám bọn hắn sao? Cũng không biết là người phương nào rồi!

Tội châu, so với hạ giới tám vực đều muốn rộng lớn, nhiều như vậy sinh linh, một cái đều không có có thể may mắn thoát khỏi, tất cả đều rơi vào như vậy một cái thê thảm kết cục.

- Có một ngày như vậy, ta thế tất tru sát bọn ngươi!

Thạch Hạo thề, nhìn về phía một ít Bất Hủ chi Vương chỗ tổ địa.

Tội châu, cũng không Hỏa Linh Nhi, Thạch Hạo xuất hành ở nơi này, hai ngày ở giữa ngược lại cũng biết rất nhiều tin tức, hiểu rõ nàng đi nơi nào.

- Ngộ Đạo Sơn, thật đúng là đúng dịp!

Thạch Hạo nở nụ cười, chỉ là có chút lạnh.

Năm đó, hắn cũng đi qua cái chỗ kia, một cây ngộ đạo tiên cây trà, thường cách một đoạn tuế nguyệt liền kết đầy phiến lá, có thể giúp người ngộ đạo, hấp dẫn vô số anh kiệt tiến về trước.

Lúc này đây, không giống tầm thường, loạn thế muốn mở ra, dị vực tại súc tích lực lượng, tùy thời chuẩn bị xuất chinh!

Một đám cường đại mà cấp tiến sinh linh, nhiệt huyết bành trướng, tại Ngộ Đạo Sơn tụ hội.

Những người kia từ Bất Hủ, cho tới Độn Nhất cảnh giới tu sĩ, tất cả giai tầng đều có.

Bởi vì, Ngộ Đạo Sơn tiên lá trà thành thục, vì vậy, bọn hắn tuyển ở chỗ này tụ hội, uống vào tiên trà, đàm luận đại sự, chuẩn bị ngày sau xuất chinh thích hợp.

- Lúc này đây, chúng ta nhất định phải đánh tiến tiên vực đi!

- Hắc Ám náo động tựu muốn bắt đầu, cái gì Tiên Vương, cuối cùng đều cũng bị thanh toán, một cái đều không thừa nổi!

- Chư vị, kính xin tỉnh táo, tại giết tiến tiên vực trước, được trước đem cửu thiên thập địa phá vỡ!

Một đám sinh linh đang đàm luận, đều là cường giả.

Thạch Hạo đã đến, nhìn xa ngọn núi kia thể, trong mắt sáng rọi lưu chuyển.

Hắn cảm ứng được này sợi khí tức, đúng là một cây cổ thụ, phát ra Đại Đạo ý vị, đang ở đó tòa trên núi.

Ngộ đạo cây trà, sớm nhất thời kì đủ để đứng vào Top 3 giáp tổ căn nội, là nhất phụ nổi danh tiên dược một trong, Bất Hủ chi Vương uống trà này nước, đều có một chút cảm ngộ, hắn giá trị không cách nào cân nhắc.

Đáng tiếc a, nó gặp nạn rồi, cái này gốc tổ căn bị người phân cách, hắn căn mạch hóa thành hai bộ phân, phân biệt trồng tại bất đồng trong trời đất, dược hiệu trở nên yếu đi.

Dị vực có một cây, ngay tại Ngộ Đạo Sơn lên!

Thạch Hạo ngày xưa mặc dù là tù nhân, nhưng lại ở chỗ này đại chiến,

đoạt đến không ít ngộ đạo lá trà, hôm nay hắn xem như thăm lại chốn xưa, chủ động lên.

Tiên trà cổ thụ từ khi bị phân cách về sau, Bất Hủ đã ngoài sinh linh cũng rất ít đã đến, đều là nhân đạo lĩnh vực tu sĩ tới đây tranh đoạt cơ duyên.

Nhưng là, hôm nay bất đồng, trên núi có một ít Bất Hủ người, hơn nữa đều là tiếng tăm lừng lẫy thế hệ.

Chính giữa, không chỉ có có tân tấn Bất Hủ, hiệu lệnh một phương, chính là tuyệt thế kỳ tài, cũng có uy tín lâu năm cường giả, tọa trấn một vực, khủng bố vô cùng, phát ra nồng đậm Hỗn Độn sương mù.

Bực này như chiếm nhân đạo lĩnh vực tu sĩ cơ duyên, có bọn họ này, người khác còn thế nào đi tranh đoạt ngộ đạo lá trà.

Trên thực tế cũng đúng là như thế, tại mỗi vị Bất Hủ người trước người, đều có chén ngọc, phát ra lượn lờ hương khí, đó là ngộ đạo nước trà, bọn hắn không cần tranh đoạt, đã có người hái trà, vì bọn họ cua tốt rồi.

Những người này có một cái điểm giống nhau, cái kia chính là cấp tiến, lúc này thương thảo ngày sau xuất chinh công việc.

- Cửu thiên thập địa, sớm nên đã diệt, một cái tàn phá chi địa rõ ràng chống đỡ cho tới bây giờ, năm đó những cái kia Tiên Vương bại vong về sau, thế giới kia nên kết thúc.

- Chỗ đó chính ở vào mạt pháp thời đại, giết đi vào lời nói, đối với chúng ta cũng rất bất lợi.

Chân núi cũng có rất nhiều tu sĩ ngồi xếp bằng, thân ảnh rậm rạp chằng chịt, đều là một phương hào hùng, nhất là nhân đạo lĩnh vực tu sĩ, đều các tộc người nổi bật.

Bọn hắn nguyên bản là ngộ đạo lá trà mà đến.

Hiện tại, Bất Hủ người giá lâm vậy thì càng không tầm thường rồi, lần này trà đạo hội ý nghĩa phi phàm.

- Nghe nói, gần đây cái này đoạn tuế nguyệt, ta giới nếm thử tiến quân cửu thiên thập địa, kết quả tương đương một số nhân mã, đều cùng Hoang có quan hệ?

Đem làm Hoang cái tên này xuất hiện lần nữa ở chỗ này lúc, rất nhiều người biến sắc, có người phẫn nộ, có người cắn răng, nhất là đế tộc, sắc mặt khó coi vô cùng.

Năm đó, Thạch Hạo từng ở chỗ này đại phát thần uy, lật tung sở hữu tất cả cạnh trục người, cướp đi đại lượng ngộ đạo lá trà.

Về sau, hắn rõ ràng đào tẩu rồi, hơn nữa cùng cái này thế giới không ngừng chinh phạt, tục truyền, ngày nay cửu thiên thập địa chính là hắn tại suất lĩnh, chặn đánh này giới sinh linh đi qua.

- Thật sự là không thể tưởng được a, năm đó một người đạo lĩnh vực tu sĩ, hôm nay khả dĩ cùng Bất Hủ đối kháng rồi!

Có người thở dài, cảm thấy không thể lý giải.

Tại một ít người xem ra, Hoang quả thực có thể so với Hắc Ám siêu cấp người tiến hóa!

- Hoang bất quá là một nhân tộc, được rồi cái gì, cửu thiên thập địa thì như thế nào, bất quá là đất chết! Năm đó tổ tiên của ta, đã từng giết đi vào, tự tay đánh gục qua không chỉ một vị Chân Tiên, còn từng mang về đến nô bộc, ngày nay vẫn còn tộc của ta nuôi dưỡng!

- Ha ha... Tộc của ta cũng có loại này tôi tớ, trấn áp bọn hắn Nguyên Thần, mang lên gông xiềng, đã trở thành trung thành nhất nô bộc.

Có người khác cười to.

Đó là vài tên người trẻ tuổi, kiệt ngao bất tuân, đều rất tự phụ, khinh thị cửu thiên thập địa, nghe không được bên kia so bên này mạnh ngữ.

Bất quá, bọn hắn theo như lời cũng không phải là không có lửa thì sao có khói, trên thực tế, tại dị vực từng cái đại tộc ở giữa, đều có như vậy nô lệ, là theo cửu thiên thập địa bắt đến.

Có ít người, bị luyện chế trở thành khôi lỗi, có một đừng sinh linh bị giam cầm Nguyên Thần, chỉ có thể vì bọn họ hiệu lực, như là la ngựa.

- A..., thế giới kia sinh linh, có chút thật sự vị rất ngon a, ta thích Nhân tộc, cũng ưa thích Giao tộc, còn ưa thích loan tộc, thịt chất non mịn.

Có một cái tóc xanh sinh linh, ở chỗ này thè lưỡi ra liếm miệng, lộ ra răng trắng như tuyết, rất khiếp người.

...

- Tốt rồi, ngày đó sẽ không quá rất xưa, các ngươi theo như lời cái kia chút ít, đều là bọn ngươi tổ tông công tích, là bọn hắn chiến công huy hoàng thể hiện. Ngày nay, thiên hạ này lại rối loạn, phong vân tái khởi, kiến công lập nghiệp thời điểm đã đến, tựu xem các ngươi phải chăng có thể tái hiện tổ tiên sáng chói.

Một vị Bất Hủ người mở miệng, khí độ trầm ổn.

- Tự nhiên sẽ lại hiện ra tổ tiên huy hoàng, năm đó, chúng ta giết bọn hắn đại bại, ngày nay tự nhiên có thể triệt để tiêu diệt bọn hắn. Là được tiên vực cũng không đủ gây sợ rồi, chúng ta viện thủ đã đến!

Có người nói nói.

Quần hùng nghe vậy phấn chấn, những lời này vừa ra, một ít người mang theo dã tính, hai mắt hừng hực, máu trong cơ thể sôi trào, hận không thể lập tức giết đi qua.

Duy nhất không được hoàn mỹ chính là, hai ngày này Xích Vương nhất mạch nổi giận, thời gian chi thú đã đến vài đầu, lại có Xích Vương thân tử, đem vài tên có hiềm nghi Bất Hủ người mang đi.

Bất quá, cái này không ảnh hưởng cái gì, tụ hội như trước đang tiến hành.

Nhưng vào lúc này, Thạch Hạo lên rồi, hắn tại chân núi cách rất xa, tựu đã nghe được những người này nói chuyện, sắc mặt tái nhợt vô cùng

Thân là tiên đạo cường giả, dưới sự giận dữ, Thiên Địa đều muốn biến sắc, quả nhiên tại đây Phong Khởi Vân Dũng, Ngộ Đạo Sơn đều tại rạn nứt, khắp Cổ Địa đều đang run sợ.

- Người nào?

Có người quát.

Thạch Hạo du ngoạn sơn thuỷ nơi đây, hắn một mắt thấy được Hỏa Linh Nhi, gặp được đầu kia màu đen Cự Lang, đây là mục tiêu của hắn, trấn áp sau liền trực tiếp mang đi.

Đương nhiên, không có khả năng cứ như vậy rời đi, đã vượt qua rồi, tự nhiên muốn cho những...này cấp tiến người một hồi huyết sắc tẩy lễ, đều là tinh anh, đều là cường giả, đều cho trấn giết nhất định sẽ chấn động dị vực.

- Dị vực, từng lại để cho cửu thiên thập địa phát sinh một cái kỷ nguyên đứt gãy, không Chân Tiên, không Tiên Vương. Hôm nay ta cũng trấn giết, lại để cho dị vực một đời tinh anh, mấy đời tinh anh đứt gãy!

Thạch Hạo chuẩn bị đại khai sát giới, cái gọi là ngộ đạo trà sẽ có được phi phàm ý nghĩa, đều là các tộc người nổi bật mới có thể tới nơi này.

Oanh!

Hắn đã đến về sau, không có cái gì nói, một chưởng liền chụp xuống

dưới, PHỐC vài tiếng, trên ngọn núi, chừng mấy ngàn tu sĩ nổ tung, hình thành hình thần câu diệt, hóa thành huyết vụ.

- Ah...

Rú thảm âm thanh liên tiếp, cái chỗ này trực tiếp hỗn loạn.

Có... hay không người chết, là bị Bất Hủ người che chở.

- Ngươi, người phương nào!?

Bất Hủ người đều sợ rồi, bởi vì ngay tại vừa rồi, có một vị Bất Hủ người đứng mũi chịu sào, bị cái con kia bàn tay lớn bao trùm, trực tiếp đập trở thành bùn máu.

Đó là chính diện giao phong, Bất Hủ người không địch lại.

Thạch Hạo không nói gì, thò ra một cái đại thủ, oanh một tiếng, đem ngộ đạo cây trà nhổ tận gốc, phía trên rậm rạp chằng chịt, còn có hơn hai ngàn phiến lá cây.

Mặc dù nơi này có Bất Hủ đến đây tụ hội, cũng không quá đáng hao tổn đi hơn 100 phiến lá cây mà thôi, còn lại cũng còn sinh trưởng ở tiên cây trà thượng.

- Ngươi dám!

Mọi người khiếp sợ.

Cái này chủ là ai a, quá không chú ý rồi, rõ ràng đem tiên cây trà cũng dám như vậy cướp đi, năm đó, tựu là đế tộc chư nhiều cường giả đều không có dám như vậy làm việc, sợ phạm nhiều người tức giận.

Thạch Hạo trực tiếp lấy đi này cây, chuẩn bị trồng tại cửu thiên thập địa nội.

Xoẹt!

Sau một khắc, bàn tay to của hắn lần nữa ngang trời, đem kinh ngạc Hỏa Linh Nhi bao trùm, đem đầu kia màu đen Cự Lang giam cầm, đem bọn họ cho đã trấn áp, rồi sau đó thu vào không gian Pháp khí trung.

Ngộ đạo trà, Hỏa Linh Nhi lúc này, lại để cho hắn khó có thể buông tay buông chân, hiện tại tốt rồi.

Đã ra tay, Thạch Hạo tựu không có tính toán lưu người sống, miễn cho những người này đi báo tin.

Oanh!

Hắn bày tay trái rơi xuống, thượng dưới chân Băng, phạm vi mấy chục thượng trăm vạn dặm đều lún xuống rồi, về phần ngồi xếp bằng chân núi những tu sĩ kia toàn bộ bị mất mạng, bị đánh cái hình thần câu diệt.

Một tay che trời, bị mất nhóm này tinh anh mệnh.

- Là ngươi, nhất định là ngươi, tại Xích Vương bế quan địa giương oai, ngươi đến tột cùng là ai?

Có nhạy cảm Bất Hủ, suy đoán ra Thạch Hạo có thể là cái kia người đáng sợ.

Phanh!

Vị này Bất Hủ cho dù tại đối kháng, nhưng vẫn là bị Thạch Hạo một cái dấu quyền bắn cho phát nổ!

- Trốn, cái này không phải ta giới chi nhân!

Có người hô.

Nhưng là, chạy đi đâu được rồi, hắn mới xé rách hư không, trốn vào trời xanh, nhưng đã bị phía sau một cái màu vàng kim nhạt bàn tay lớn cho bao trùm, cái tay kia phá toái hư không, duỗi đi qua, một tay tựu bắt được hắn, nắm tại lòng bàn tay.

Phù một tiếng, người này bị chôn sống siết thành một bãi máu!

- Chuẩn Bất Hủ chi Vương sao?

Tất cả mọi người kinh hãi rồi, cái này căn bản không phải đối thủ.

Dù là cái này là một đám cấp tiến người, tính cách lãnh khốc, cứng cỏi, nhưng là hiện tại cũng luống cuống, thật muốn quyết đấu đây là uổng mạng, chỉ có thể hi sinh vô ích.

PHỐC PHỐC PHỐC...

Bọn hắn đang lẩn trốn, nhưng là kết quả là, tuy nhiên cũng bị Thạch Hạo cho tươi sống đánh bại rồi, chết ở chỗ này, bất hủ chi huyết nhuộm lượt Thiên không.

Oanh!

Đón lấy, Thạch Hạo lại là một chưởng, dùng Ngộ Đạo Sơn làm trung tâm, phát sinh đại sụp đổ, phàm là nhân đạo lĩnh vực tu sĩ, tuy nhiên tới nơi này đều các tộc người nổi bật, nhưng đều vẫn lạc rồi, hóa thành bùn máu.

Thạch Hạo một kích này, kinh thiên động địa, thấp hơn hắn đạo hạnh sinh linh căn bản ngăn không được.

Tựu là Bất Hủ cũng khó trốn tai nạn, cùng sở hữu năm cái sinh linh, có mới trở thành Bất Hủ người, có tu đạo tuế nguyệt dài dằng dặc, tồn tại đã lâu rồi, đều phi thường cường đại, có thể kết quả đều đồng dạng, bị Thạch Hạo đánh chết.

Đây là một cái cọc kinh thiên huyết án, dị vực tham gia ngộ đạo tiệc trà xã giao sinh linh, bị diệt sát cái sạch sẽ, bị Thạch Hạo oanh vẫn lạc ở chỗ này.

Hắn hoành đẩy nơi đây, diệt sát sạch sẽ.

Rồi sau đó, hắn xoay người rời đi, hào không ngừng lại.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1915: Dị Vực Long Trời Lở Đất

Đây là một việc kinh thiên Đại án, Thạch Hạo tàn sát Ngộ Đạo Sơn, đem một đám cấp tiến giả toàn bộ giết sạch sành sanh, phải biết, đây chính là một đám cứng rắn phái, tuyên bố muốn ngựa đạp Cửu Thiên Thập Địa, tiêu diệt thế giới kia, nhưng hiện tại ngược lại bị tàn sát!

Một đám cao thủ chôn vùi, mấy đời tinh anh liền như vậy đứt gãy!

Thạch Hạo một tay che trời, đem bọn họ quét ngang, một cái đều không có chạy thoát, có thể nói Thiết Huyết cực kỳ, thủ đoạn kịch liệt, tiêu diệt tự Ngộ Đạo Sơn tụ hội toàn bộ tinh anh!

Xung quanh, một cây lại một cây trận kỳ bay lên, hóa thành lưu quang, đi theo Thạch Hạo mà đi.

Đó là hắn trước kia bày xuống trận pháp, sợ có người đào tẩu, cũng bởi vì, hắn muốn phong tỏa nơi đây, lo lắng ra tay giờ kinh động khắp nơi cao thủ, nhốt lại Thiên Cơ.

Thế nhưng, hắn biết đã không che giấu nổi, ngay khi hắn hung hăng tiêu diệt hết thảy tinh anh giờ, có Bất Hủ giả từng hô to An Lan tên thật, Du Đà tên thật.

Đó là rất dài cũng rất phiền phức tên, có tới mấy trăm chữ, tuy rằng Bất Hủ giả không có triệt để tụng đi ra, thế nhưng Thạch Hạo cũng lo lắng đã kinh động mấy vị Vương.

- Ngươi cũng biết, đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính ở nơi nào?!

Ở trên đường, Thạch Hạo rất cấp bách, bám vào màu đen cự lang, lớn tiếng quát hỏi, bởi vì thời gian không nhiều, Bất Hủ Chi Vương chung quy

sẽ xuất thế.

Màu đen cự lang một mặt mê man, nó không biết Thạch Hạo đang nói cái gì.

Đồng thời, đến hiện tại nó còn tự choáng váng đây, Hoang làm sao xuất hiện, lại chạy đến dị vực, đây cũng quá điên cuồng, chủ động giết tới.

- Ngươi đem Ngộ Đạo Sơn những người kia thế nào?

Nó không nhịn được hỏi.

- Giết sạch rồi! Không muốn chết, mau chóng trả lời!

Thạch Hạo trực tiếp tìm cái đó Thần hồn, muốn tìm hiểu ngọn ngành.

- Cái gì, ngươi...

Màu đen cự lang khiếp sợ, sắc mặt dại ra, Hoang làm ra bực này ngập trời tai họa, dám tàn sát Ngộ Đạo Sơn, diệt tận tinh anh.

Không có so với này điên cuồng hơn sự tình rồi!

Ầm!

Thạch Hạo đưa nó đánh ngất đi qua, không có từ trong đầu của nó thăm dò muốn biết tin tức.

Sau đó, hắn rất không khách khí, đem Hỏa Linh Nhi ôm lại đây, tìm cái đó Thức Hải, gặp phải kịch liệt chống lại, nhưng đáng tiếc, vẫn không có có thể tìm tới liên quan với đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính tin tức.

Trên thực tế, hai ngày qua, hắn đi qua Tội Châu, cũng dọc theo đường đi đã nắm dị vực sinh linh ép hỏi, đều không có Mạnh Thiên Chính manh mối, điều này làm cho hắn lo lắng.

- Xem ra, lần này không cách nào tìm được đại trưởng lão.

Thạch Hạo thở dài.

Hắn đến dị vực rất không dễ, này một giới lại không có Mạnh Thiên Chính manh mối, để hắn ngạc nhiên nghi ngờ, cũng làm cho hắn không rõ.

Thạch Hạo nhanh như chớp, để lại một chuỗi tàn ảnh, biến mất ở cuối chân trời, liền xa như vậy đi tới.

Thời gian lưu chuyển, đại tinh ầm ầm, Thạch Hạo tiến vào vực ngoại, rời đi mặt đất, hắn cách dùng trận trấn áp đứng dậy, che giấu khí tức, sau đó cực tốc chạy đi.

Tinh Hà phảng phất đảo ngược, hắn từ dị vực một chỗ đến khác một chỗ, liên tiếp vượt qua không biết bao nhiêu tinh vực, chỉ vì ranh giới quá mênh mông.

Ầm!

Đột nhiên, xa không dựng lên một bóng người mờ ảo, nhìn xuống Vạn Cổ Càn Khôn, mang theo Bá Tuyệt Thiên khí tức, tự tinh vực nơi sâu xa ẩn hiện.

Thạch Hạo thầm nói gay go, quả nhiên có Bất Hủ Chi Vương bị kinh động, hiện tại nên xuất hiện trên đời.

Đó là từ mặt đất dựng lên sát khí, ngưng tụ thành một cái đứng vững tự trong vũ trụ người khổng lồ, đó là biết bao khủng bố Pháp tướng, vài sợi khí thế mà thôi, liền có thể như vậy.

Xoạt!

Thạch Hạo cắt rời Thiên Địa, từ nơi này biến mất.

Hắn lại rơi vào dị vực trên mặt đất, tự núi sông trong xông qua, ẩn cư không còn hình bóng, thu lại hết thảy khí thế.

- Tụng ta tên thật giả, trong luân hồi thấy Vĩnh Sinh.

Lớn lao âm thanh, tự Thiên Địa phần cuối vang lên, khủng bố tinh lực ầm ầm mà lên, quả thực muốn nổ tung vực ngoại Tinh Hải, đè ép đầy Vũ Trụ.

Đó là dị tượng, cũng không phải là chân chính tinh lực tiết ra ngoài, không phải vậy, dù cho tiết ra không ít, ngày đó khung đều muốn đổ nát, này Đại Địa đều muốn lún xuống, này chúng sinh đều muốn tinh lực nổ tung.

Đây chính là Bất Hủ Chi Vương, hắn từ ngủ say trong thức tỉnh, toàn bộ mênh mông Thiên Địa đều tự theo rung động, vạn vật đều gào thét.

Lúc này, vô cùng sinh linh quỳ sát xuống, đối với cái hướng kia quỳ bái, phàm là dập đầu giả, phàm là thành kính giả, phàm là ngâm tụng cái đó tên thật giả, tất cả đều giải trừ kinh hoảng, trở về bình tĩnh.

Ầm!

Lại một vị bóng mờ hiện lên, mông lung mà mơ hồ, thế nhưng, đã đỉnh thiên lập địa, đó là một tia hoá khí thành, đứng sững ở trong vũ trụ, nhìn xuống Vạn Cổ.

An Lan!

Tất cả mọi người đều nhìn thấy, An Lan thức tỉnh, hắn khí tức lan tràn ra, tự động tạo thành một bộ cái thế Pháp tướng, quan sát Vạn Cổ.

Hắn chân thân cũng phải phát động rồi.

Đón lấy, một cỗ khác khí thế khủng bố cuồn cuộn, một đạo Bất Hủ ánh sáng xé ra Vũ Trụ Hải, một vị vô thượng sinh linh mở con mắt, đó là ánh mắt của hắn.

Du Đà!

Cổ Tổ Du Đà, hắn cũng thức tỉnh!

...

Loại này động tĩnh quá to lớn, bất luận một ai thức tỉnh, đều sẽ khiếp sợ dị vực, mà là hôm nay lại có vài tôn Bất Hủ Chi Vương trước sau tỉnh lại, không cần ngẫm nghĩ, mọi người cũng đều biết, phát sinh thiên Đại sự cố.

Trong nháy mắt, có một con bàn tay lớn màu đen che đậy Thương Khung, tìm được Ngộ Đạo Sơn, nơi này đã thành phế tích, hết thảy sinh linh diệt hết.

Lưu lại chỉ là tro tàn, bởi vì liền tàn huyết cuối cùng đều bị Thạch Hạo cho luyện hóa, đốt cháy thành tro, vì là chính là kéo dài thời gian, ngăn cản Bất Hủ Chi Vương tìm tòi nghiên cứu.

Theo cái tay này xuất hiện, Bất Hủ Chi Vương âm thanh vang vọng, đó là đường âm, nhưng cũng càng như là vô thượng pháp chỉ, hiệu lệnh thiên hạ, không ai dám không theo!

Tự này nói nhỏ trong tiếng, hết thảy chết đi sinh linh tất cả đều do tro tàn thức tỉnh, hóa thành huyết dịch, hóa thành xương cốt, muốn gây dựng lại cùng nhau, tái hiện đi ra.

Đây là cỡ nào kinh thiên sức mạnh to lớn?

Đem tro tàn chuyển hóa, chỉ là một đạo khẩu dụ mà thôi, liền để hình thần đều diệt sinh linh tái hiện, đây là hành vi nghịch thiên!

Đương nhiên, đây chỉ là một loại thủ đoạn, tự tìm hiểu đi qua, cũng không phải là chân chính phục sinh, nó dính đến Thời Gian Lĩnh Vực, còn có càng thâm ảo Tạo Hóa bí mật.

Thạch Hạo chém hết khí tức, không có để lại một điểm vết tích, thế nhưng Bất Hủ Chi Vương nhưng có thể dựa vào như vậy cái thế thủ đoạn truy tra!

- Vô Tung Trận, thức tỉnh!

Xa xôi vô tận nơi, Thạch Hạo quát khẽ một tiếng, hắn cũng không ngờ rằng phía sau tình cảnh đó, thế nhưng hắn rất cẩn thận, vẫn tự đề phòng, tính toán thời gian gần đủ rồi, liền mở ra một việc trận pháp.

Ầm!

Thiên Địa nổ vang, cực kỳ óng ánh, có một vệt sáng cắt ra dị vực, rọi sáng Vũ Trụ Hồng Hoang.

Đó là một nữa chú tàn hương, bị nhen lửa, vượt qua tinh vực, bị một đạo trận pháp quấn theo, cực tốc đi xa, thế nhưng là càng lúc càng lượng, xán lạn đáng sợ.

Đến cuối cùng, toàn bộ dị vực cũng giống như là bị nhen lửa, trên vòm trời hết sức chói mắt, phảng phất có vô cùng đại hỏa đang thiêu đốt, liệt diễm soi sáng Lục Hợp Bát Hoang.

Dị vực trong suốt, Giới Hải hiện lên, chiếu rọi ra cảnh tượng nơi đó, một cái sóng biển chính là một cái tàn tạ thế giới, cảnh tượng quá khủng bố.

Đê đập sau thế giới, có sinh linh tự độ biển, mà trên bờ còn có sinh linh đang đối đầu, loại kia cảnh tượng, khí thế loại này, kinh sợ thế gian, đó là Vạn Cổ không gặp vô thượng cấm kỵ tồn tại.

Giới Diệt, này nén hương bị Thạch Hạo nhen lửa, cũng lấy trận pháp bao vây, tự dị vực di chuyển nhanh chóng, vượt qua vô ngần hư không, phương vị không thể phỏng đoán.

Thạch Hạo dám đến dị vực, cũng không phải hành động theo cảm tình, không chỉ có là vì cứu hồng nhan, cứu đại trưởng lão Mạnh Thiên Chính, còn muốn thử nghiệm trọng thương này một giới.

Hắn không thèm đến xỉa, cuối cùng muốn đem này nén hương nhen lửa, hôm nay cơ hội đang ở trước mắt, hắn tức giận.

- Ngươi giết ta tiên dân, đồ ta Tổ thần, hôm nay, trả giá lợi tức, trả giá

thật lớn đi!

Thạch Hạo nói nhỏ, con mắt hừng hực, hắn hoàn toàn không thèm đến xỉa.

Ầm ầm!

Này nén hương vừa ra, trước kia thức tỉnh mấy vị Bất Hủ Chi Vương đều thần sắc nghiêm túc, không riêng là Pháp tướng xuất thế, chính là chân thân cũng đều mở mắt ra.

Vài đạo ánh mắt, dường như Diệt thế thần mâu giống như vậy, bao trùm thương vũ, truy tìm này chú hương!

Cũng trong lúc đó, Ngộ Đạo Sơn nới ấy hình thành sinh linh tất cả đều nổ tung, lần thứ hai trở thành tro tàn.

Bởi vì:

- Giới Diệt

xuất hiện, đã bị nhen lửa, mãnh liệt quấy rầy cái này trong thiên địa Đại Đạo gợn sóng, nó như một toà tháp hải đăng, soi sáng đến giới ngoại.

Thời khắc này, Giới Hải trong, lại một vị lại một vị cổ lão bóng người tự trong bóng tối mở mắt ra, ánh mắt khủng bố cực kỳ, quá mạnh mẽ.

Có đứng màu đen trên thuyền lớn, có đứng lục bình trên, đồng thời nhìn phía nơi này, nhìn về phía gần như trong suốt dị vực.

Ầm!

Một đạo ánh sáng như tuyết bạo phát, từ Giới Hải nới ấy bổ tới, đó là một đạo ánh đao, quét ngang thiên hạ, vô địch tư thái hiển lộ hết không thể nghi ngờ.

Ánh đao kia quá dài, cũng quá óng ánh, phảng phất một mảnh Vũ Trụ

mênh mông như vậy, trút xuống mà đến!

Hừ!

Hừ lạnh một tiếng, An Lan ra tay, ngón tay óng ánh, toả ra bảo quang, cắt đứt Thiên Địa, đem ánh đao kia chặn lại, ngăn cản ở ngoại giới!

Xoạt!

Một cây chiến mâu màu máu, quá sắc bén, mà lại cực kỳ đột nhiên, trực tiếp đi vào dị vực, thô lớn đến đáng sợ, nát tan Thương Khung, đâm thủng vào.

Coong!

Du Đà ra tay, nắm quyền ấn, đem lưỡi mâu đập ra ngoài.

Ầm ầm ầm!

Trời long đất lở, có một khối khu vực sụp ra, có một con đường muốn thành hình, Giới Hải trong vô thượng cường giả muốn đi qua, mạnh mẽ đổ bộ, giá lâm nơi đây.

- Giết!

Nhưng mà, Giới Hải trong cũng không bình tĩnh, có toả ra ngập trời khói đen tồn tại, từ trong biển đi tới, ngăn chặn này muốn vượt giới giả.

- Là Giới Diệt!

Dị vực có sinh linh gầm nhẹ, đó là một vị Bất Hủ Chi Vương.

Hắn chân thân xuất thế, ánh mắt khóa chặt Giới Diệt này nén hương, sau đó một cái về phía trước chộp tới.

Thạch Hạo nhìn thấy, hắn liền biết, Bất Hủ Chi Vương thực sự mạnh đến mức không còn gì để nói, cảm nhận được đến vẫn là đánh giá thấp, liền

Giới Diệt cũng vô hiệu, bị nhanh chóng tìm ra.

Trên thực tế, hắn cũng sớm có chuẩn bị tâm lý, nếu như Giới Diệt thật sự có hiệu, năm đó cũng sẽ không lưu lại, chờ hắn đến dùng.

Dù sao, Bất Hủ Chi Vương cái thế vô cùng, có bọn họ tồn tại, đủ để trấn thủ một giới, này Giới Diệt cuối cùng không chỗ che thân, sẽ bị tìm ra đến hủy diệt.

Ầm!

Cuối cùng, Giới Diệt nổ tung, đó là Thạch Hạo trận pháp phát huy cuối cùng dư uy, nên có Bất Hủ Chi Vương bàn tay lớn chộp tới giờ, nó nổ tung.

Rất không khéo, nơi này là một chỗ Đế Tộc nơi nghỉ chân, không phải vậy, vị kia Vương cũng sẽ không trước tiên tra xét đến Giới Diệt, cũng muốn tắt chi, đến hắn đầu.

Này nén hương nổ tung, ảnh hưởng là to lớn, một tiếng vang ầm ầm, càng hào quang rực rỡ tỏa ra, đốt cháy bầu trời, để này một giới bại lộ tự Giới Hải tiền.

Ầm!

Trong nháy mắt, nhiều loại binh khí chém xuống đến, tiến vào này một giới, đều là đối với nơi này mà tới.

- Ngươi dám!

Nơi này Bất Hủ Chi Vương quát mắng, bạo phát vô lượng Thần uy, đón đánh đi tới.

Xoạt!

Đáng tiếc một mũi tên hạ xuống, từ trong bóng tối đột ngột bắn mạnh mà đến, rơi vào mặt đất, hắn không có có thể đúng lúc ngăn trở.

Ầm!

Mảnh này Đại Địa sụp đổ, này cái gọi là Bất Hủ gia tộc huy hoàng, lập tức diệt, toàn bộ bị phá hủy, chỉ có vị này Bất Hủ Chi Vương một vị hôn tử sống sót vọt lên.

Những sinh linh khác, toàn bộ tiêu diệt!

- Đồ tể, ngươi còn sống sót!

Dị vực, vang lên một đạo cổ lão âm thanh, Luyện Tiên Hồ từ một phương hướng vọt lên, nó chủ nhân đồng dạng lai lịch ngơ ngác, lâu dài cực kỳ.

- À...

Bị hủy tổ Bất Hủ Chi Vương thì lại tự gào thét, phát sinh âm thanh quá doạ người, hắn hầu như muốn xông vào Giới Hải đi.

Đây là một hồi Đại Hỗn Loạn!

Toàn bộ dị vực đều tự rung chuyển lớn!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1916: Cô Tổ

Cũng trong lúc đó, Thạch Hạo rút đi, ở trận này thiên đại náo loạn bên trong, dọc theo đường cũ trở về!

- Hí!

Nhưng là, hắn hít vào một ngụm khí lạnh, có thể trở về quy Cửu Thiên Thập Địa cái kia cái lối đi ở Xích Vương bộ tộc tổ địa phụ cận, có thể khu vực này bây giờ đại quân vô số, lít nha lít nhít. (..)

Thời gian chi thú bộ tộc xảy ra vấn đề lớn, hai ngày qua đều trận địa sẵn sàng đón quân địch, quả thực muốn bạo phát đại chiến.

Thạch Hạo muốn từ nơi nào trở lại, độ khó quá lớn, hầu như không thể hoàn thành.

Cái lối đi này đi không thông, phiền phức lớn rồi!

Thạch Hạo không nghĩ ra, không phải chặt một con bệ vệ thời gian chi thú sao, làm sao liền để tộc này đã phát điên đây?

Hắn xoay người rời đi, ngược lại cũng quả đoán, thẳng chạy về khác một cái khu vực, hắn hi vọng vẫn tới kịp, thừa dịp hiện tại đại loạn trở về Cửu Thiên Thập Địa.

Một cái chớp mắt liền đến, hắn nhìn thấy một toà cự thành, cái kia trong thành có một toà tế đàn, dẫn tới một thế giới khác biên hoang Khu Không Người.

Nơi này khẳng định có cao thủ bảo vệ, Thạch Hạo nhìn chăm chú, thời gian không nhiều, muốn sấn loạn vượt giới, giết về!

- Hống!

Phương xa, Bất Hủ chi vương rít gào, đón đánh Giới Hải bên kia sinh linh, quá khủng bố, sương mù hỗn độn mãnh liệt, vô thượng pháp lực dâng trào.

Tương truyền, Luyện Tiên Hồ bên trong ngủ say một cổ xưa tồn tại, không thuộc về cái này kỷ nguyên, hiện nay hắn xuất thế, nhìn chăm chú Giới Hải phương hướng, hắn đang tìm kiếm cái gọi là Đồ Tể.

Xoạt!

Một đạo thần tiễn bay tới, nếu là hạ xuống, còn có thể hủy diệt một Đế Tộc, quá khủng bố.

Coong!

Luyện Tiên Hồ di chuyển, vọt lên tận trời, đánh vào cái kia một mũi tên vũ trên, hóa giải một hồi đại kiếp nạn.

- Các ngươi giết đi, ta đi về trước!

Thạch Hạo lạnh lùng nói.

Quay người lại, hắn đi vào toà kia cự thành, không còn quan tâm cuối chân trời tuyệt thế đại chiến.

Hắn biết, thời gian không nhiều, kéo dài không được bao lâu, cái kia chiến dịch sẽ hạ màn kết thúc, bởi vì "Giới Diệt" đã hủy diệt rồi.

Tế đàn phụ cận, quả nhiên có cao thủ trấn thủ, đó là một người đàn ông trung niên, tối thiểu dung mạo như vậy, sợi tóc đen thui, ngồi xếp bằng ở trên một chiếc bồ đoàn, trên người mặc đạo bào màu vàng óng, cả người toả ra Bất Hủ khí.

Hắn con mắt thỉnh thoảng mở đóng, vừa bảo vệ toà này trận đài, cũng ở xem vô cùng xa xa đại chiến, hắn ở hai mắt có hỗn độn hiện lên, đây là một

cao thủ.

Chuẩn Bất Hủ chi vương!

Thạch Hạo thần sắc nghiêm túc, hắn phỏng chừng cần trải qua một trận đại chiến, chuẩn Bất Hủ chi vương có thể không phải chỉ là nói suông, vô cùng mạnh mẽ, chỉ có An Lan con trai cùng số ít người đạt đến cảnh giới này.

Tầng thứ này sinh linh, cùng Chân Tiên đỉnh cao nhất như thế, nhanh tới gần vương giả cảnh giới, nhưng còn không phải.

Liên quan với cảnh giới, nhìn gần, nhưng có lúc nhưng như lạch trời giống như vậy, không thể vượt qua, không cách nào vượt qua, điều này khiến người ta bất đắc dĩ.

Thạch Hạo ánh mắt lạnh lẽo, thân thể năm bí cảnh lớn đồng thời phát sáng, hắn đem một thân tinh khí thần tăng lên tới đỉnh cao nhất, hắn căn bản không có thời gian đi đại chiến, bất kể là thắng vẫn là phụ đều tập trung ở ba lạng chiêu, nếu không, sẽ kinh động mấy vị Bất Hủ chi vương cùng giáng lâm.

Cũng còn tốt, cái kia mấy đại vô thượng cường giả bị cuốn lấy, không rảnh phân thân.

- Ai, người trẻ tuổi thực sự là gan to bằng trời a.

Bỗng nhiên, như vậy một thanh âm ở Thạch Hạo bên tai vang lên, quá đột ngột, hắn đột nhiên mà quay đầu lại, nhìn thấy trên mặt đất có một đạo già yếu bóng người nhanh chóng tiếp cận.

Sinh linh kia thực sự quá nhanh, Thạch Hạo nhìn hắn, còn ở ngoài thành vô cùng xa xa đây, thế nhưng, trong chớp mắt mà thôi, hắn liền tiến vào cự thành.

Hắn rất già yếu, cũng rất khô khô, không có bao nhiêu da thịt, khô cằn

một đoàn, thế nhưng, ở trên người hắn tỏa ra rất nhiều mảnh vỡ thời gian, quá khủng bố.

Hắn phảng phất là ngược lại thời gian mà đến, đạp lên năm tháng mà tới.

Thạch Hạo ánh mắt băng hàn, không để ý đến người này, trực tiếp động thủ, oanh hướng về phía trước tế đàn, hắn muốn ở một chiêu giải quyết chiến đấu, sau đó trở về Cửu Thiên Thập Địa.

Ầm ầm!

Thiên địa nổ tung, Thạch Hạo năm bí cảnh lớn phát sinh ánh sáng chói mắt huy, tràn ngập ra hỗn độn khí, hắn vận dụng chính mình chung cực lực lượng, muốn một chiêu quyết sinh tử, phân thắng thua.

Lúc này, Thạch Hạo các loại bảo thuật dung hợp lại cùng nhau, hóa thành chính mình lý giải độc nhất vô nhị bí thuật, khủng bố ngập trời.

Hắn nắm quyền ấn oanh giết tới!

Cú đấm này ấn bên trong, phong phú toàn diện, chứa đựng quá nhiều hàm nghĩa, có Côn Bằng thuật, có Chân Hoàng bất tử bí mật, có lôi đế chi dương cương bá liệt...

Ngắt hái bách gia trưởng, Thạch Hạo diễn biến chính mình đại đạo phương pháp, một đạo quyền ấn, có thể lật úp chư thiên, có thể tách ra năm tháng!

Ầm!

Năm bí cảnh lớn phảng phất ở đốt cháy, quá chói mắt, Tiên đạo lực lượng bạo phát, đánh về phía sinh linh kia.

Người kia đột nhiên mà mở mắt, hai tay kết pháp ấn, vận dụng cao thâm nhất đạo hạnh, cùng Thạch Hạo liều mạng, đến tầng thứ này, rất khó bị đánh lén mà chết.

Cái này sinh linh phi thường cảnh giác, đạo bào màu vàng óng phồng lên, toả ra Bất Hủ cùng hỗn độn khí, ở trong nháy mắt này, phảng phất có Bất Hủ chi vương bóng mờ ở sau lưng của hắn hiện lên.

Đây là Bất Hủ chi vương huyết mạch người truyền thừa, là một vị vương duy nhất sống sót thân tử.

Ầm!

Hai người va chạm, kinh thiên động địa, kịch liệt cực kỳ.

Thạch Hạo thay đổi sắc mặt, chuẩn Bất Hủ chi vương quả nhiên mạnh mẽ vô biên!

Xoạt!

Cũng trong lúc đó, ở tại bí thuật triển khai thì, hắn **** còn đang phát sáng, hắn hỗn hợp một loại khác trời sinh thần thông, vậy thì là đã từng loại thứ ba Chí Tôn cốt văn, đang đan xen, biến ảo, diễn dịch, có thể bổ trợ lực công kích, không ngừng chồng chất.

Phốc!

Ở thời khắc mấu chốt này, phát sinh loại biến hóa này, đối với cái kia Bất Hủ chi vương tới nói, tuyệt đối là chí mạng. Hắn lúc này liền miệng phun máu tươi, đồng thời, thân thể xuất hiện nhiều chỗ vết rách.

Giết!

Thạch Hạo quyền ấn bạo phát, ép xuống ở trên người hắn, triệt để trấn sát mà xuống, ở một mảnh huyết quang bên trong, tên kia chuẩn Bất Hủ chi vương nổ tung, bị nổ nát.

Nếu như bình thường chiến đấu, đây nhất định là một hồi rất đại chiến kịch liệt, không biết muốn chiến đấu bao nhiêu lần hợp, nhưng hiện tại cô đọng ở một hai chiêu xong xong rồi.

Đây đối với Thạch Hạo tới nói, tiêu hao là to lớn!

Nhưng hắn không có dừng lại, một cái xoá bỏ cái kia chuẩn Bất Hủ chi vương cuối cùng dấu ấn nguyên thần, sau đó nhảy vào trong đường nối, liền muốn bỏ chạy.

Phía sau, cái kia khô cằn ông lão vẻ mặt đau khổ, nói:

- Sớm biết, ngươi như thế có thể hành, ta không bằng không xuất hiện a.

Những lời nói này rất quái lạ, nghe vào Thạch Hạo trong tai, khiến cho hắn giật mình cùng không rõ.

Để kinh ngạc còn ở phía sau, ông lão kia theo lại đây, nói:

- Không cần phải gấp gáp trở lại, nói hai câu đi.

Đồng thời, một luồng uy thế khủng bố giáng lâm, tuyệt đối là Bất Hủ chi vương cấp bậc tồn tại!

- Ngươi là ai?

Thạch Hạo dừng lại, hắn nghi ngờ không thôi, này đám nhân vật lại đều hiện thân, vừa nãy nếu như cố ý ra tay, cái kia chuẩn Bất Hủ chi vương hơn nửa chết không được, tới kịp cứu viện.

Thạch Hạo không rõ!

- Ngươi nên cảm ứng được, ta đối với ngươi không có ác ý, nếu không, lối đi này liền bị ta trấn phong lên, tốc độ ngươi tuy nhanh, nhưng không chắc có thể đi.

Ông lão rất ôn hòa, nhưng cũng là một cường giả tuyệt đỉnh.

- Ngươi đến tột cùng là ai?

Thạch Hạo hỏi.

- Gánh vác thiên cổ bêu danh một sinh linh, có người xưng ta Cô tổ.

Lão nhân thở dài.

- Cô tộc, người phản bội?!

Thạch Hạo coi là thật lấy làm kinh hãi, vậy thì sư huynh bên trong Cô tộc phản chạy đi cái kia lĩnh quân người?!

Hắn thật không có nghĩ đến, Cô nguyên quán nhiên xuất hiện, hơn nữa với hắn khoảng cách như thế gần.

Thạch Hạo vững tin, Cô tổ trở thành Tiên Vương, vượt qua chuẩn Bất Hủ chi vương!

Năm đó, Thập Hung mỗi cái cường hãn, đồng thời tiềm lực to lớn, cho nên mới có uy danh hiển hách.

Thập Hung thành viên vị trí bộ tộc, cũng là như vậy, tộc nhân số lượng ít ỏi, thế nhưng đều cường đại đến vô biên.

Năm đó con này lão Cô còn không phải Tiên Vương, thế nhưng ở Dị Vực tu đạo một kỷ nguyên sau, từ lâu thành công lên cấp, trở thành một đại cường giả tuyệt đỉnh.

- Ai!

Cô tổ than thở, nhìn Thạch Hạo vẻ mặt, biết hắn đang suy nghĩ gì, không tự kìm hãm được lộ ra bi ai vẻ, này thiên cổ bêu danh gánh vác định.

- Ta là muốn giúp ngươi đào tẩu, không có ác ý.

Cô tổ nói rằng.

Thạch Hạo hoài nghi, năm đó, tộc này người suýt nữa đem hắn dằn vặt đến chết, mà tộc này chi nguyên quán nhiên là cái này tư thái, quá mâu thuẫn.

- Nương nhờ vào Dị Vực, làm sao mới có thể làm cho bọn họ tin tưởng? Muốn đã lừa gạt bọn họ, trước tiên cần phải đã lừa gạt chính mình a.

Cô tổ thở dài.

Hắn nói rõ sự thật, năm đó Cửu Thiên Thập Địa dấu hiệu thất bại từ lâu đầu mối, nhất định sẽ vong, Cô tộc này một nhánh phụng mệnh trốn tránh, tiến vào Dị Vực.

Đương nhiên, hết thảy Cô tộc nhân đều cho rằng thật sự trốn tránh, chỉ có một mình hắn biết được, cái kia không phải thật sự, trên đường tự nhiên tạo thành rất nhiều giết chóc.

Thậm chí, liền con này lão Cô cũng đầy tay máu tanh, vì chân thực, vì càng như, hắn lấy ** để cho mình quên chân thực chuyện xưa, chỉ nhớ rõ nương nhờ vào Dị Vực chuyện này.

Gần phân nửa kỷ nguyên quá khứ, Cô tổ phủ đầy bụi ký ức mới chậm rãi mở ra.

Vào lúc này, Cô tộc từ lâu gánh vác thiên cổ bêu danh.

- Đã như vậy, ngươi vì sao ngăn ta? Không cho ta mau chóng trở lại.

Thạch Hạo nói rằng, hắn không có quá tin tưởng lão Cô, trong lòng mang theo hoài nghi.

- Người lão, nhớ tới chuyện xưa, tim như bị đao cắt, muốn tìm phía bên kia người trò chuyện.

Lão Cô nói rằng.

Thạch Hạo không nói gì, người này thật sự muốn giúp hắn sao, loại này ngàn cân treo sợi tóc, còn ở làm lỡ thời gian của hắn!

- Ngươi yên tâm, ta là Cô tộc, đối với cái gọi là thời gian, không gian đều có nhất định can thiệp lực lượng.

Lão Cô nói cho hắn, sẽ giúp hắn xóa đi lưu lại các loại dấu vết, bây giờ nhìn ở tốn thời gian, kỳ thực ở một mảnh thời gian pháp tắc bên trong, vẫn chưa quá khứ bao nhiêu thời gian.

Hắn bày xuống pháp tắc thời gian, bao phủ nơi này, hắn ở không hoảng hốt bất mãn vì là Thạch Hạo thanh lý dấu vết, đem cái kia chết trận chuẩn Bất Hủ chi vương huyết cũng cho phần.

Ở Cô tổ lập thân trong lĩnh vực, thời gian phảng phất đình trệ, chẳng trách hắn có lòng tin như vậy nói, không trì hoãn Thạch Hạo thời gian.

- Có phải là ngươi ở Xích Vương bế quan địa, trêu ra đại họa?

Cô tổ đột nhiên hỏi.

- Chỉ là chặt một con thời gian chi thú, kết quả tộc này liền đã phát điên, không hiểu ra sao.

Thạch Hạo nói rằng.

Cô tổ nghe nói đến câu nói này sau, trợn mắt ngoác mồm, cả người đều có chút ngốc rơi mất, thân là Tiên Vương có thể có vẻ mặt như thế, thực sự hiếm thấy.

- Ngươi còn không hiểu ra sao, ngươi có biết hay không, ngươi khả năng đem Xích Vương cho chặt?!

Cô tổ nói rằng, hô hấp dồn dập.

- Không thể, nó như vậy nhược!

Thạch Hạo lắc đầu.

- Bên ngoài, đã có đồn đại, Xích Vương niết bàn, làm lại từ đầu, muốn đột phá Bất Hủ chi vương cực hạn, nhưng là, hai ngày đột nhiên gặp nạn!

Cô tổ nói rằng, hắn đã vững tin phát sinh cái gì, chính là hắn đều hoàn toàn không còn gì để nói, đầy ngập chấn động.

Thạch Hạo tự nhiên đờ ra, ở nơi đó thất thần.

Liền thiếu một chút, liền đem Xích Vương cho giết chết, hiện nay chỉ chặt hạ xuống một nửa thân thể mà thôi.

Thạch Hạo lấy ra cái kia nửa đoạn thời gian chi thú thân thể, nói:

- Thực sự là Xích Vương, ta hối hận a, lúc đó nên liều mạng dưới sự đuổi giết đi, đem hắn triệt để táng diệt!

Thạch Hạo phát điên, thực sự có chút không cam lòng.

Cuối cùng, hắn căm giận nhìn chằm chằm cái kia một nửa thân thể, nói:

- Trở về sau, đưa ngươi nướng chín, trực tiếp ăn đi!

Nếu để cho người nghe được, tìm hiểu tình hình, nhất định sẽ trợn mắt ngoác mồm, vậy cũng là Xích Vương a, lại muốn bị người ăn đi?

- Ngươi nếu là dám ăn, làm phải cẩn thận, cái kia hơn nửa ẩn chứa Xích Vương một ít tinh khí thần cùng đạo quả các loại, chớ để xảy ra vấn đề.

Cô tổ nhắc nhở.

- Ngươi như vô sự, liền như vậy sau khi từ biệt.

Thạch Hạo xoay người rời đi.

- Sớm biết như vậy, ta thật không nên xuất hiện a, hắn lại có thể giết chuẩn Bất Hủ chi vương.

Cô tổ than nhẹ, bắt đầu ở đây thanh lý dấu vết.

Hai người tuy có trò chuyện, kỳ thực đều chỉ phát sinh mới trong phút

chốc, nhân là tất cả đều là ở thời gian của hắn lĩnh vực dưới tiến hành, vừa nãy thời gian đình trệ.

Ầm!

Thạch Hạo lao ra đường nối, trở về đến chính mình này một phương bên trong thế giới!

Cô tộc bản thể, tuy rằng vẫn không có cụ thể viết, thế nhưng ta ở vi trong thư sớm phát sinh bản thể của chúng nó đồ, muốn nhìn có thể ở vi trong thư tìm tòi thần đông, thêm vào ta sau, đối với ta gửi đi cự hung hai chữ, liền có thể nhìn thấy.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1917: Đều Là Hoang Làm

Thạch Hạo sau khi biến mất, cô tổ cũng đem tại đây dấu vết lau khô sạch.

Hắn mặt mo đỏ bừng, hơi có xấu hổ, cái gọi là lau đi dấu vết, chủ yếu là lau đi chính hắn đã tới dấu vết, mới đầu hắn lo lắng Hoang cái này hay hạt giống chết ở chỗ này, có thể hoàn toàn không phải như vậy một sự việc, đối phương chém giết chuẩn Bất Hủ chi Vương.

- Đi rồi!

Cô tổ rời đi, thời gian mảnh vỡ bay múa, hắn từ nơi này biến mất, xuất hiện tại cô tộc tổ địa, dung mạo của hắn rất nhanh biến hóa, màu da óng ánh, không hề khô héo.

Hắn khôi phục chính thức dung mạo, dáng người cao ngất, liên phát tí ti đều lưu động màu vàng kim nhạt sáng bóng, nhưng đây chỉ là bề ngoài, nếu là công công tham gia (sâm) Tạo Hóa Giả lúc này, nhất định lắc đầu, bởi vì khả dĩ cảm ứng được hắn bổn nguyên xuất hiện vết rách, cuộc đời này có lẽ vô vọng tiến quân Tiên Vương cảnh.

Cô tổ thủ đoạn Nghịch Thiên, tựu là bằng này mới có thể để cho dị vực Bất Hủ chi Vương An tâm!

Hắn nắm giữ thời gian cùng không gian pháp tắc, có thể ảnh hưởng tuế nguyệt, quấy nhiễu vật chất, đem chính mình thật sâu ngụy trang, chưa bao giờ bị người vạch trần qua.

Ngày xưa, hắn bái kiến Thạch Hạo, nên tộc từng tại trong lò luyện hóa qua Thạch Hạo, kết quả lại "Không cẩn thận" sáng tạo ra Thạch Hạo, hiển nhiên đó là cố ý chịu.

Cô tổ khi đó tựu để bụng rồi, bảo lưu lấy Thạch Hạo một đám huyết, vì vậy lúc này đây có thể suy diễn đến, cũng tìm được hắn.

- Tuy nhiên ngủ đông, ở ẩn xuống dưới, nhưng là, nào có không lọt gió cường, sớm muộn gì có một ngày hay là hội chết thảm!

Cô tổ tự nói, thần sắc mang theo sầu não.

Hắn biết nói, chính mình lưng đeo thiên cổ bêu danh, cái này một đời một thế đều không thể giặt rửa thoát khỏi, dù là có người giúp hắn làm sáng tỏ, thế nhân cũng sẽ không tin tưởng.

Năm đó, rất nhiều người đều từng mắt thấy, cô tộc nhân trên tay dính đầy người một nhà huyết, đầu nhập vào dị vực, nhất định di thối muôn đời.

- Thật đáng buồn, ta đã thấy được, cả đời tới hạn, ở kiếp này ô danh đều đi không hết.

Hắn thật đáng tiếc.

Rồi sau đó, hắn nhắm lại con ngươi, như là một tòa tượng đá giống như, không nhúc nhích, thiếu khuyết sinh cơ, phảng phất trăm triệu năm tuế nguyệt đều chưa từng động đậy.

Lúc này, Thiên Khung bên ngoài dần dần yên tĩnh, bởi vì đại chiến chuẩn bị kết thúc.

- Giới diệt

cái kia nén hương cuối cùng là hủy diệt rồi, không cách nào coi như thế giới hải đăng dùng.

Sáng chói qua đi, lâm vào Hắc Ám.

Cùng một thời gian, đại giới bài xích lực xuất hiện, không thuộc về cái này thế giới quá mức cường đại sinh linh, tao ngộ xa lánh, đến từ Giới Hải vài món binh khí bị bức lui.

Một cây Cây Thế Giới hiển hiện, phát ra sáng chói quang huy, định trụ dị vực, vô cùng lực lượng mãnh liệt, trấn áp này giới, khiến cho chi vững chắc.

Cái này là nguyên vẹn Đại Thế Giới, có Cây Thế Giới lúc này, thời khắc mấu chốt có thể phát huy cự đại tác dụng.

Nó có lẽ không phải mạnh nhất, nhưng lại có thể câu thông Đại Đạo cùng Thiên Địa, trở nên chắc chắn Bất Hủ, cây cùng giới hợp nhất, mới có thể bảo chứng nguyên vẹn quy tắc đan vào.

Cái này thế giới đều an tĩnh, thế nhưng mà, cũng không lâu lắm đột nhiên lại bộc phát thảm thiết chấn động.

Một tòa bếp lò, đốt cháy Thiên Địa, quá mức khủng bố rồi!

Thời gian chi thú chỗ ranh giới, cái này Nhất Đế tộc cổ tổ bế quan địa phát sinh kinh biến.

- Đó là cái gì? Xích Vương Lô xuất thế!

Không chỉ nói là những người khác, tựu là mặt khác đế tộc đều chấn kinh rồi, sau đó, Bất Hủ chi Vương trước sau bị kinh động, nhao nhao lộ ra dị sắc.

An Lan, Du Đà càng là hàng lâm tại thời gian chi thú tổ địa, tự mình đi dò xét.

- Rống!

Rống to một tiếng, Thiên Địa Băng.

Xích Vương bế quan đấy, cái kia qua thành cổ nổ tung.

Nhất là này tòa núi đá, triệt để nát bấy, trong hư không dâng lên khôn cùng lửa cháy mạnh, Thiên Địa nổ đùng.

- Trời ạ, Xích Vương xuất quan!

Có một đầu cổ thú, kéo lấy tàn phá thân thể, trên người tại trôi huyết, theo địa quật trung vọt lên, ngửa mặt lên trời gào thét, nó thân thể là không trọn vẹn!

- Xảy ra chuyện gì?

Trong thiên địa, các lộ cường giả đều mộng.

Rất nhiều người đều cảm giác sâu sắc khiếp sợ, cảm thấy bất khả tư nghị.

An Lan, Du Đà dắt tay nhau mà đến, phóng thích Vô Địch uy áp, trấn áp nơi đây.

- Xích Vương bớt giận!

Du Đà nói ra.

Tất cả mọi người muốn biết xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà, chỗ đó Hỗn Độn khí mãnh liệt, bị Bất Hủ chi Vương che đậy Thiên Cơ.

Nhưng là, thế gian này không có không lọt gió tường, hai ngày về sau, dị vực các tộc tu sĩ hoàn toàn bị kinh hãi ngây dại, bởi vì đã nghe được nghe đồn.

Xích Vương bị người chặt!

Nó Niết Bàn trọng sinh, do lão thân thể trung hóa ra thần thai, còn rất non nớt, còn không có có tiến hóa hoàn tất, đang tại tích lũy ở bên trong, kết quả bị người chém rụng.

Khắp dị vực đều chấn kinh rồi, đây là sao mà đáng sợ sự tình, còn có người dám tổn thương Xích Vương?

- Quá đúng dịp, Xích Vương vừa Niết Bàn, hết thảy từ đầu lại đến, nó lão nhân gia mình cũng thật không ngờ, có người to gan lớn mật, dám đi mưu hại hắn.

Chuyện này chấn động dị vực, các tộc tu sĩ nghẹn họng nhìn trân trối, cảm thấy khó có thể tin.

- Đạo huynh, chuyện này đến tột cùng là ai làm, chẳng lẽ là một vị Tiên Vương đã xông qua được?

An Lan sắc mặt nghiêm túc, tại thời gian chi thú tổ địa tọa trấn.

Xích Vương rất căm tức, cái này mấy **** tại toàn lực hóa giải tai nạn, hôm nay mới thoát khỏi tình thế nguy hiểm, một thân đạo hạnh suýt nữa tại lúc này đây Niết Bàn trung phế bỏ!

Thạch Hạo cái kia chém, nhìn xem đơn giản, nhưng là đối với một cái tân sinh sinh linh mà nói, quá trí mạng.

Bực này nếu là cưỡng ép quấy nhiễu, gián đoạn hắn Niết Bàn hành trình!

Nếu không phải là Xích Vương, người khác khẳng định bị phế sạch.

Hai ngày qua, Xích Vương bất đắc dĩ, đem thần thai một lần nữa lại dung hợp tiến lão thân thể nội, nguyên bản hắn thuế rơi xuống một cỗ tàn phá, già yếu di thuế, kết quả hiện tại lại cưỡng ép dung hợp đi trở về, đền bù chỗ mất.

- Sát!

Xích Vương chỉ có cái này một chữ, trong nội tâm hận ý ngập trời. Hắn biết nói, cả đời này cũng chỉ có thể dừng lại tại Bất Hủ chi Vương cảnh rồi, mà lòng hắn hoài Thôn Thiên chí, vẫn muốn phá vỡ gông cùm xiềng xích, kết quả, nhìn không tới hi vọng.

Hắn bế quan một cái kỷ nguyên, vì cái gì?

Còn không phải muốn chém ra Vương cảnh, phóng ra một bước kia!

Nguyên bản tuy nhiên cũng không có cái gì nắm chắc, nhưng là, dù sao còn có hi vọng, chỉ là thực tế thì tàn khốc, hắn rốt cuộc nhìn không tới một điểm ánh rạng đông.

- Không phải Tiên Vương!

Xích Vương lắc đầu.

Đến nơi này cấp độ, bọn hắn khả dĩ suy diễn, nhưng là, liên quan đến đã đến bản thân, hôm nay cơ liền hỗn loạn, một mảnh Hỗn Độn.

Cuối cùng, An Lan, Du Đà ra tay, giúp hắn suy diễn.

- Rống!

Một ngày này, dị vực Thiên Khung rạn nứt rồi, tinh đấu trụy lạc.

Đó là Xích Vương chi nộ, tràn ngập đại hận, lòng có khuất nhục, hắn tiếng gầm gừ chấn động vạn tộc.

Hắn biết là người phương nào tổn thương hắn rồi, cái kia sinh linh tuổi trẻ quá phận, hơn nữa, tại đây thế giới ai ai cũng biết, đều nghe nói qua tên của hắn.

Hắn tựu là Hoang, từng vì thế giới tù nhân!

- Hoang, lại là Hoang, hắn lại đây ta giới rồi, đem Xích Vương... Cho chặt!?

Đem làm tin tức truyền ra lúc, trên đời chấn động, đây quả thực không thể tiếp nhận, Hoang dám đối với bọn họ Bất Hủ chi Vương huy động dao mổ, quá kinh người.

Chân tướng sự tình bị trở lại như cũ, thật là Hoang làm, hắn xông đã đến Xích Vương bế quan đấy, đưa hắn cái kia thần thai cho chém.

Sao dám tin tưởng?

Hắn là muốn Nghịch Thiên sao? Loại sự tình này đều làm đi ra, vậy mà có thể thành công.

Dị vực sôi trào, các tộc tu sĩ đại chấn.

- Đáng tiếc a, Ngộ Đạo Sơn, nhiều như vậy anh tài đều bị một người đánh chết, đều là Hoang một người làm!

Cái này cái cọc thảm án hung thủ cũng trồi lên mặt nước, lại để cho mọi người phẫn nộ, sợ hãi, đây hết thảy đều là Hoang làm xuống.

- Lúc này mới quá khứ đích bao nhiêu năm a, Hoang, hắn rõ ràng thành dài đến một bước này!

Dị vực các tộc thật đúng bị dọa.

Hoang tốc độ phát triển quá là nhanh, dám chạy dị vực chủ động tới sát phạt, liền Bất Hủ chi vương đô cho chặt rồi, cái này lại để cho người không rét mà run.

- Còn có thiên lý ư!?

Có người kêu to, sắc mặt trắng bệch.

Nhất là, trấn thủ thông đạo chuẩn Bất Hủ chi Vương hình thần câu diệt, đối với bọn họ mà nói cũng là một cái đả kích lớn vô cùng, Hoang đã có thể trảm chuẩn Bất Hủ chi Vương.

Dị vực các tộc linh hồn đều tại rung động lắc lư.

Chính là chút ít đế tộc cũng đều giật mình nhưng, không thể tin được, đây hết thảy quá mức có trùng kích lực.

- Giết hắn đi!

- Giết tiến cửu thiên thập địa đi!

...

Đây là dị vực quần hùng rống to thanh âm, khi biết là Hoang gây nên về sau, có một ít người không tiếp thụ được, lớn tiếng quát hô lên, tựu là Bất Hủ đều tham dự chính giữa.

Trên thực tế, chuyện này so với bọn hắn tưởng tượng còn muốn nghiêm trọng.

Bởi vì, Bất Hủ chi vương đô động sát ý.

Một ngày này, An Lan, Du Đà xuất thủ.

- Vương không thể nhục!

An Lan cái kia cán kim sắc trường thương, phong cách cổ xưa khí tức tràn ngập, Hỗn Độn sôi trào, mang theo sắc bén vô cùng khí tức, quả thực muốn tiêu diệt thế.

Xoẹt!

Kim sắc trường thương vô cùng, đâm thấu cái kia không gian thông đạo, dù là trả giá thật nhiều, tao ngộ cắn trả, bọn hắn cũng muốn cho cửu thiên thập địa giáo huấn.

Chỉ vì, Vương không thể nhục!

Một cây kim sắc trường thương, đâm thấu tới nháy mắt, 3000 châu kịch chấn!

Mấy ngày nay, Thạch Hạo một mực bàn ngồi ở chỗ nầy, tự mình trấn thủ.

Không chỉ có như thế, Cấm khu chi chủ, thủy tinh đầu lâu đợi cũng đều bị mời tới.

Oanh!

Sau một khắc, Thạch Hạo dung hợp kim sắc thú cốt, thủy tinh đầu lâu các loại..., thúc dục Đại La Kiếm Thai, hắn muốn chặn đánh.

Nhưng mà, này thiên địa so với hắn phản ứng càng thêm kịch liệt, có giới bên ngoài khủng bố sinh linh muốn vào đến, uy hiếp được cái này phương thế giới, nó tại bài xích, tại ngăn cản.

Càng cường đại sinh linh, như vậy Khóa Giới vượt sẽ bị bài xích.

Đây là một mảnh tàn phá thế giới, hôm nay tại khôi phục ở bên trong, đối với giới bên ngoài vô cùng lực lượng cường đại cực độ bài xích!

Thạch Hạo có thể trở về, là vì hắn năm đó dung hợp hôm khác tâm ấn ký, tuy nhiên lại bỏ cuộc, nhưng là sớm đã cùng cái này phiến thiên địa có không hiểu cộng minh.

Vì vậy, hắn có thể theo bên kia trở về.

Oanh!

An Lan trường thương như trước tại động, một tấc một tấc đâm tới, khủng bố khí tức càng phát ra cường đại rồi.

- Không nên cử động!

Cấm khu chi chủ ngăn trở Thạch Hạo.

Hiện tại, cái kia cán trường thương vô cùng đáng sợ, ai sờ chi cũng có thể hội dẫn phát ngập trời sát khí tập trung, bộc phát.

Ken két!

Thiên Khung lên, truyền đến kỳ dị tiếng vang, đón lấy một căn lại một căn kim sắc rễ cây xuất hiện, mọc rễ vào tại đây, định trụ cái này phiến thế giới, ổn định non sông.

- Đây là?!

Đừng nói những người khác, tựu là Thạch Hạo, Cấm khu chi chủ đều chấn kinh rồi.

Cái này phiến thiên địa thay đổi, trong tích tắc mà thôi, bọn hắn cảm ứng được nguyên vẹn Đại Đạo khí tức, còn có cái kia càng phát ra kinh người quy tắc, đan vào không sai.

An Lan kim sắc trường thương, bị buộc hướng về thối lui.

- Cây Thế Giới!

- Cái này thế giới, lại một lần đản sinh ra Cây Thế Giới rồi!

Cái này ý vị như thế nào?

Nó nói rõ, cửu thiên thập địa Đại Đạo tại khôi phục, quy tắc dần dần trọn vẹn rồi, tại mạt pháp thời đại cắn trả vạn vật, vạn tộc, thành toàn Thiên Địa bản thân.

Này giới, nó tại khôi phục, đã xảy ra long trời lỡ đất biến hóa.

- Ầm ầm!

Kim sắc rễ cây càng thêm dày đặc rồi, thô lớn vô cùng, từ trên trời giáng xuống, mơ hồ trong đó thấy được một cây che trời cổ thụ, theo Vực Ngoại đáp xuống, cắm rễ nơi đây, trấn phong tại đây.

Nó tựu là Cây Thế Giới!

Quá mức cao lớn rồi, thẳng nhập trong vũ trụ, mỗi một mảnh lá cây đều có thể nâng Tinh Thần các loại..., đại làm cho người ta sợ hãi.

Nó toàn thân kim hoàng, như hoàng kim đúc thành, quá sáng chói.

Thạch Hạo sớm có dự cảm, tương kiến về sau, quả nhiên được chứng

thực, đây là hắn ngày xưa chỗ nhìn thấy qua cái kia gốc đại thụ, từng đã là tán cây nâng một tòa Hỗn Độn cổ điện.

Ngoài ra, ngày xưa trên cây còn có một cô gái tóc vàng!

Đây vốn là một cây Thái Dương thần cây, hướng Cây Thế Giới tiến hóa, nó lúc ban đầu là tại hạ giới, rồi sau đó tiến nhập giới mộ chỗ đó.

Ngày nay, nó tiến hóa trọn vẹn, cùng Thiên Địa quy tắc dung hợp, cả hai hợp lực, trấn áp nơi đây.

Cây Thế Giới hiện thế!

Cái này ý nghĩa quá lớn!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1918: Đã Ngơ Ngẩn

Màu vàng sợi rễ, cắm rễ Càn Khôn, bao phủ Biên Hoang, quá mênh mông, cây cổ thụ này to lớn vô biên, chọc vào trong vũ trụ, không cần nói này thân cây, chính là mỗi một chiếc lá đều là nâng chư thiên ngôi sao!

Vỏ cây già rạn nứt, tràn ngập kim quang còn có sương mù hỗn độn, già da dường như vảy giống như vậy, cổ lão mà tang thương, mang theo khai thiên tích địa khí tức!

Nói như vậy, cũng chỉ có khai thiên thời đại mới có thể đản sinh ra Thế Giới Thụ!

Này Thiên Địa không trọn vẹn, gần như một nữa hủy, mà Thái Dương cổ thụ cũng coi như là Hỗn Độn trong sinh ra Tiên Thiên đồ vật, vì vậy ở niên đại này nó mạnh mẽ tiến hóa thành công.

Ầm ầm!

An Lan trường thương sắc bén vô cùng, có thể giết đương đại chư hùng, như trước hướng phía trong đâm, mang theo hủy thiên diệt địa khí tức.

Thế nhưng, Thế Giới Thụ giáng lâm, thật sự thay đổi tất cả, phóng thích hoàn chỉnh Đại Đạo quy tắc, đưa nó chặn lại, miễn cưỡng hướng ra phía ngoài ép tới.

- Hống!

Dị vực, một tiếng rống to, An Lan Pháp tướng vô địch, đỉnh thiên lập địa, chân thân khi xuất hiện trên đời, ảnh hưởng đến Tuế Nguyệt Trường Hà, quấy rầy Thiên Địa vận hành quỹ tích.

- Quên đi, không muốn liều mạng, Giới Hải bất ổn, đại loạn sắp nổi lên, lúc này không được trả giá thật lớn.

Có người mở miệng.

Vậy cũng là một vị Bất Hủ Chi Vương, hắn thời khắc đang chăm chú Giới Hải, ai cũng không cách nào lơ là nới ấy, Giới Hải đem bạo phát lớn nhất từ trước tới nay bão táp.

Nếu không có dị vực có viện quân, bọn họ cũng không thể bình tĩnh như vậy chờ đợi.

- Vương không thể nhục, hắn nhật phải giết bọn ngươi.

An Lan lời nói rất lạnh lùng, này cái trường thương màu vàng óng chậm rãi lui trở lại, để Thiên Địa rạn nứt lệnh người nghẹt thở khủng bố bầu không khí giải trừ.

Ngay khi vừa nãy, Cửu Thiên Thập Địa vô số sinh linh linh hồn đều đang run rẩy, bọn họ xụi lơ ở trên mặt đất, chịu đựng không được loại kia vô hình uy thế.

Đây chính là Bất Hủ Chi Vương, cách một thế giới, thì có uy thế như vậy.

Hắn nếu là lại đây, một người là đủ, liền có thể diệt tận chúng sinh!

Thế Giới Thụ rung động, hô dùng một tiếng, bay vút lên trời, mang theo xán lạn kim quang, nó tự gấp gáp thu nhỏ lại.

Nó có thể lớn có thể nhỏ, Đại giờ có thể bao trùm toàn bộ thế giới, giờ không đủ cao một tấc, hiện tại nó nhằm phía vực ngoại, tất cả mọi người đều ngửa đầu quan sát.

Thạch Hạo thấy rõ, tự này trên tán cây, vẫn có một toà Cổ Điện, toả ra Hỗn Độn Khí!

Hắn năm đó đi vào, còn nhớ tới, nới ấy có một khối xương thú, ghi lại một bộ cổ kinh tăm tích, nhưng đáng tiếc qua nhiều năm như vậy đều không có tìm được.

Cũng trong lúc đó, hắn cũng nhìn thấy, có một cái lưng mọc cánh chim màu vàng óng nữ tử, đứng cửa điện, mái tóc dài màu vàng óng phát sáng, như mặt trời tiên tử giống như vậy, liền con ngươi đều là màu vàng, hướng phía dưới quan sát.

- Là nàng!

Thạch Hạo con ngươi co rút lại, năm đó Thái Dương Thần Thụ nở hoa, này cánh hoa sa sút hạ màu vàng chất lỏng thai nghén đại tạo hóa, còn nữ kia tử liền ngồi xếp bằng đóa hoa trong.

Nàng từ lâu xuất thế, không biết cảnh giới gì.

Sau một khắc, Thế Giới Thụ không gặp, nó tự nhỏ đi, mang theo Vô Lượng Quang Vũ biến mất ở vực ngoại!

Thiên Địa an bình, Biên Hoang yên tĩnh.

Nguyên tưởng rằng phải có một hồi sinh tử huyết chiến, Thạch Hạo cũng đã không thèm đến xỉa, chính là cấm khu chi chủ đều bị hắn mời ra, kết quả lại như vậy dẹp loạn.

Như vậy cũng được, thật muốn là kịch chiến, kết cục hay là không thể nào đoán trước.

Dù cho đối phương chân thân không qua được, cũng có rất nhiều biến số, dù sao cũng là Bất Hủ Chi Vương, dù sao hắn là An Lan!

- Ngươi muốn chuẩn bị sớm, bọn họ sẽ không cho ngươi quá nhiều thời gian.

Cấm khu chi chủ nói rằng.

Thủy Tinh Đầu Cốt trong hốc mắt có ngọn lửa nhấp nháy, cũng tự mở miệng, nói:

- Ngươi lỡ sinh ở kiếp này!

Bọn họ tự thán, Thạch Hạo không có đuổi tới tốt thời đại, thiếu hụt thời gian, nếu như lại cho hắn một khoảng thời gian, như vậy hắn đem không sợ thập phương địch!

Thạch Hạo gật đầu, hắn muốn phấn khởi, nhất định phải mạnh mẽ đột phá mới được!

Muốn làm từng bước tu luyện, này nhất định chết không có chỗ chôn! Dù cho liều mạng, cửu tử nhất sinh, hắn cũng muốn đi thử nghiệm đột phá.

Biên Hoang yên tĩnh, thế nhưng, Thạch Hạo tâm lại không Tĩnh.

Hắn trở lại Thiên Đình, tự một toà trong cung điện to lớn, thả ra Hỏa Linh Nhi còn có con kia màu đen cự lang, nhìn các nàng, hắn trong lòng có chút khổ, có chút sáp.

- Gào...

Đầu kia màu đen cự lang mở ra cái miệng lớn như chậu máu, triển khai thần thông, đánh tới, muốn với hắn phê mệnh.

Ầm!

Thạch Hạo ngồi xếp bằng ở chỗ kia, chỉ giơ lên một cái tay mà thôi, liền đem nó trấn áp tự, không thể động đậy.

Màu đen cự lang gầm nhẹ, gầm thét lên, vụt nhỏ lại, bị ép do núi nhỏ giống như to lớn biến hóa đến cao nửa thước, bị bàn tay lớn trấn trên đất.

Hỏa Linh Nhi ra tay, màu đen hỏa diễm mang theo Bất Hủ khí tức, thân thể ở ngoài, do màu đen ánh lửa hóa thành tiên cầm bay lượn, Chân Hoàng cùng Chu Tước cộng hưởng, khí tức khủng bố.

Nàng cũng không địch lại, bị Thạch Hạo trấn áp.

Thạch Hạo lẳng lặng nhìn các nàng, thời gian vô tình, chém xuống quá nhiều đồ vật, bao quát ngày xưa ký ức, này quen thuộc mà lại xa lạ nữ tử quên tất cả.

Thạch Hạo trong lòng đau đớn, này đã không phải Hỏa Linh Nhi, nàng Nguyên Thần là mới sinh ra!

- À...

Thạch Hạo ngột ngạt, rít lên một tiếng, tự trong thiên cung vang vọng, nếu không có nơi này bị hắn phong ấn, nhất định phải thanh âm chấn thiên hạ.

- Hoặc là giết ta, hoặc là thả ta đi...

Hỏa Linh Nhi nhìn hắn, lộ ra sắc mặt khác thường, nàng không thể lý giải, cái này tên là Hoang nam tử vì sao lộ ra vẻ thống khổ.

Nhìn hắn vẻ mặt, này không phải làm thái, mà là chân thực nội tâm khắc hoạ, nàng ngờ vực, nàng không rõ.

- Ngươi gọi Hỏa Linh Nhi, từng là Hỏa Quốc công chúa, chúng ta tự Bách Đoạn Sơn quen biết...

Thạch Hạo âm thanh khàn khàn, ngồi ở chỗ đó, từ năm đó tương phùng giờ bắt đầu nói về.

- Ngươi đang nói cái gì?!

Hỏa Linh Nhi trắng loáng mà gương mặt tinh sảo trên tràn ngập phẫn nộ, nàng cũng không tin.

Thạch Hạo không để ý đến nàng, một người tự mình tự nói, giảng giải đã từng một chút, không có sót lại chút nào.

- Ta đến đến thượng giới, tự Tội Châu tìm được ngươi, phân biệt một ngày kia, ánh tà dương như máu, Hỏa Tang lâm đỏ đậm, cánh hoa đầy trời, ta từng có lời thề, có một ngày sẽ trở về, đi tìm ngươi, hẹn ước người già.

Thạch Hạo nói tới chỗ này, hai mắt sâu thẳm, năm đó, bọn họ Y Y biệt ly, Hỏa Linh Nhi một người đứng Hỏa Tang bìa rừng, không ngừng phất tay, lẻ loi, mang theo lệ, phảng phất biết đó là tử biệt giống như, cô đơn đứng, không chịu rời đi, cũng đã gần không nhìn thấy hắn, còn tự nhẹ giọng hô hoán tên của hắn.

- Nhưng là, ta không có có thể trở về, không có nhìn thấy ngươi!

Thạch Hạo trong mắt cay cay, nhìn về phía trước cái Hắc Y Nữ Tử, hắn suýt nữa khóc lên, này từ biệt, chính là vĩnh biệt à.

Người nhìn không thay đổi, thế nhưng, Thần hồn đây, ở nơi nào?!

Từ khi đứng Cực Đạo đỉnh, hắn vững tâm như Thiết Thạch, khó có thể bị ngoại vật lay động căn bản tâm, nhưng là hiện tại nhưng trong lòng của hắn tràn ngập cay đắng, chua xót.

Năm đó, này một ngày, này từ biệt, nàng lẻ loi, một mình âm u, không muốn đưa hắn đi xa, một người đứng ở nơi đó không biết bao lâu, đều không muốn xoay người, đi kèm ánh nắng chiều, đi kèm hoa rơi, còn có giọt sương còn có nước mắt, phi thường cô đơn.

Thạch Hạo chìm đắm tự trí nhớ của chính mình trong, chậm rãi nói, âm thanh trầm thấp, mang theo một luồng đỗng ý, ai có thể nghĩ tới lại gặp lại nhưng là như vậy.

Nói đến An Lan một tay che trời, cánh tay ngang qua Biên Hoang, đem Tội Châu bắt đi giờ, Thạch Hạo hô hấp đều gấp gáp, tuy rằng đó là hơn một vạn năm chuyện trước kia, nhưng như trước giống như tại trước mắt, hắn hai mắt đỏ lên, nắm chặt nắm đấm.

Thế nhưng, hết thảy đều tự ngày xưa, đã không thay đổi được cái gì.

- Ngươi nói, ta đều không tin.

Hỏa Linh Nhi mở miệng, nhìn chăm chú Thạch Hạo, nói:

- Có ai có thể chứng thực? Đều là ngươi lời nói của một bên, muốn xúi giục ta.

Thạch Hạo há miệng, muốn nói cái gì, nhưng là hơn một vạn năm đi qua, cả thế gian đều im lặng, cùng một thời đại người còn sót lại mấy cái? Đều chết ở trong năm tháng!

Ung dung 15,000 năm, thương hải tang điền, tự này thời đại mạt pháp tàn giới, có thể nào cùng dị vực, Tiên vực so với, này một giới khô héo, Thạch Hạo có lúc tự mình nghĩ vừa nghĩ đều có Độc Cô cảm, này nhất thời đại với hắn tranh đấu, giao thủ địch thủ đều phần lớn hóa thành bụi bặm, chỉ có một phần nhỏ người tiến vào Tiên vực.

Thạch Hạo không hề nói gì, niêm phong lại nàng cùng Hắc Lang Pháp lực, mang theo nàng đi ra ngoài, trực tiếp đi tới Hạ giới.

Này vừa đi chính là rất nhiều ngày, từ Hỏa Quốc bắt đầu, đó là Hỏa Linh Nhi sinh hoạt quá địa phương, cứ việc hoàn toàn biến dạng, nhưng vẫn có thể tìm được năm đó một chút bóng dáng.

Thậm chí, tự một ít Cốt Thư trong còn có liên quan với nàng một đoạn ghi chép.

Sau đó, bọn họ lại đi tới Bách Đoạn Sơn...

Lại đi tới Hỏa tộc tổ toà kia Hỏa đạo cung điện.

Đã từng ký ức, từng tí từng tí, đều hiện lên tự Thạch Hạo trong lòng, đến nay đều không có quên, rất nhiều ngày sau đó hắn lại mang theo Hỏa Linh Nhi lên trời, tiến vào thượng giới.

Hắn muốn mang nàng đi Tội Châu, nhưng là, lại không ở.

Nới ấy có Hỏa Tang lâm, có một đoạn tối tốt đẹp kỹ niệm, chỉ là, những kia đều không ở, đã ngơ ngẩn.

Đương đại, còn có mấy cái năm đó người, Thiên Giác Nghĩ xem như là, nhưng hắn căn bản không quen biết Hỏa Linh Nhi...

Quay đầu lại, Thạch Hạo thất vọng, hắn thật không biết làm sao đi chứng minh, đi báo cho.

Nhìn này quen thuộc bàng, nàng mỹ lệ càng hơn năm xưa, một thân đen quần phấp phới, tư thái thướt tha, trắng như tuyết khuôn mặt, yêu dị mà lạnh lùng khí chất, như trước kia không giống nhau.

Đi qua, nàng là ôn hòa, hiện tại nàng có một luồng người bề trên khí tức.

Này không phải nàng, Thạch Hạo nhẹ nhàng thở dài, nói:

- Này tình có thể chờ thành hồi ức.

Chỉ là, mặc dù biết hay là sẽ không có tiêu diệt, thế nhưng, hắn lại không phải một cái đồng ý từ bỏ người, hắn muốn cứu lại Hỏa Linh Nhi.

- Ta đã từng vì ngươi chuẩn bị một việc Tạo Hóa, không biết ngươi Thần hồn là có hay không tiêu tan, còn ở trong người có lưu lại sao, dù cho có một chút điểm, ta cũng không buông tha!

Thạch Hạo nói rằng, hắn ánh mắt càng ngày càng kiên nghị.

Kỳ thực khoảng thời gian này Hỏa Linh Nhi đã có chút dao động, có chút mê hoặc, Thạch Hạo từng mang theo nàng đi bị Hắc Ám vật chất ăn mòn quá địa vực quan sát.

Thế gian này rất nhiều tu sĩ đều biết, năm đó Hắc Ám chi loạn.

Thạch Hạo thật lòng hỏi nàng, có thể có khi còn bé ký ức, tất cả có hay không như là đứt gãy? Hỏa Linh Nhi tự mảnh này trên mặt đất đi rồi lâu như vậy, thấy nhiều như vậy Hắc Ám sinh linh hậu duệ, sao không khả nghi tâm?

- Đi!

Thạch Hạo lôi kéo nàng, đằng nhập hư không, đi vào nơi sâu xa trong vũ trụ, muốn tự một viên không người trên tinh cầu giúp nàng niết bàn.

Hắn chỉ hi vọng, bộ thân thể này bên trong còn cất giấu Hỏa Linh Nhi từng tia một Nguyên Thần vết tích, hắn muốn nhìn đến kỳ tích.

- Đây là cái gì?

Hỏa Linh Nhi giật mình.

Nàng nhìn thấy một quả trứng, liệt diễm hừng hực, tự Thạch Hạo thôi thúc tiên lực giờ, cái này trứng phát sinh Ngũ Sắc Thần Quang, rọi sáng Hắc Ám Vũ Trụ.

- Phượng Hoàng trứng!

Thạch Hạo báo cho.

Năm đó, hắn tạm biệt Hỏa Linh Nhi, chuẩn bị đi Cửu Thiên, tự thử luyện trên đường, tự khu không người trong, hắn từng được cái này có khuyết điểm Chân Hoàng trứng.

Khi đó hắn liền làm quyết định, muốn tặng cho tu luyện Hỏa đạo công pháp Hỏa Linh Nhi, ai có thể nghĩ tới, này nhưng là hơn một vạn năm sau đó rồi!

Cái này trứng ấp không ra Chân Hoàng, gần chết trạng thái, kích hoạt sau đúng là có thể tác thành cho hắn người, ẩn chứa Chân Hoàng một mạch mạnh mẽ nhất Niết Bàn Chi Lực.

- Ta nguyện để ngươi tân sinh!

Thạch Hạo nói rằng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1919: Hắc Ám Bí Mật

Xoạt!

Một vệt kim quang lóng lánh, từ trong vũ trụ xẹt qua, Thạch Hạo lúc này đình chỉ động tác, không có để Hỏa Linh Nhi lập tức niết bàn.

Hắn nhìn thấy thế giới thụ, lúc này, nó rất cao lớn, thế nhưng tuyệt đối không có trước kia nhìn thấy khuếch đại như vậy, bây giờ cũng cả cây thân cây một cao vạn trượng.

Nó lưu động vô tận hào quang, tràn ngập lực hỗn độn.

Đó là khai thiên khí tức!

Đồng thời, hắn lần thứ hai nhìn thấy cô gái kia, nàng đứng trên tán cây trước cổ điện, nhìn chăm chú nơi này.

- Tới một tự.

Nữ tử mở miệng, mời Thạch Hạo đăng lâm tán cây, cùng với nàng nói chuyện.

Thạch Hạo gật đầu, mang tới Hỏa Linh Nhi còn có sói đen, bay lên trời, giẫm hỗn độn khí, đi tới trên tán cây.

Nơi này kim quang lưu chuyển, mùi thơm ngát thác nước, đặc biệt là đỉnh cao nhất, có thế giới thụ chồi non óng ánh long lanh, toả ra mãnh liệt sinh khí tức.

Một toà thần điện liền đứng sững ở trên tán cây, vĩnh viễn không bao giờ chìm xuống.

Ngoài ra, nơi này còn có một khối thế giới thạch!

Đây là trời sinh chí bảo, một khi luyện hóa, có thể giương kích Tiên khí các loại, kinh người nhất.

Những thứ đồ này, Thạch Hạo năm đó liền từng thấy, không nghĩ tới đều vẫn còn ở đó.

Thạch Hạo nhìn chăm chú cô gái này, nàng quả nhiên phi phàm, trên người toả ra Tiên đạo lực lượng, tuyệt đối tu vi kinh người, ở thời đại mạt pháp này ngoại trừ hắn ở ngoài, lại còn có tiên nhân.

Có điều, suy nghĩ một chút hắn lại thoải mái, đây chính là một cây thế giới thụ a, nữ tử vẫn theo chân nó làm bạn cùng nhau, khẳng định có lai lịch to lớn.

- Ta cùng ngươi không phải người cùng một thời đại.

Như là biết hắn đang suy nghĩ gì, nữ tử mở miệng, âm thanh mang theo từ tính, đây là một rất hoàn mỹ nữ tử hoàn mĩ, mái tóc dài màu vàng óng như ánh bình minh giống như xán lạn.

Thạch Hạo hỏi dò nàng thuộc về cái nào thời đại.

Cô gái tóc vàng thở dài, trong mắt có mờ mịt, có tiếc nuối, nói:

- Trước đây thật lâu, cách xa nhau không biết bao nhiêu cái kỷ nguyên.

Thạch Hạo ngạc nhiên, cô gái này lai lịch lớn như vậy?

- Tổ phụ của ta từng sáng lập tiên vực tu hành pháp, là một suýt nữa phá tan vương cảnh sinh linh, nhưng hắn vẫn là chết, trước khi rời đi, đem ta niêm phong ở chuẩn thế giới trên cây.

- Cái gì?

Lần này, Thạch Hạo ngồi không yên, thật sự bị kinh đến.

- Xác thực nói, tiên vực phương pháp là một đám sinh linh khai sáng, hắn chỉ là một cái trong đó, là thời đại kia thiên kiêu một trong, cũng là rất nhiều kỷ nguyên tới nay người mạnh nhất một trong.

Nữ tử nói rằng.

Nàng rất thẳng thắn, nói cho lai lịch.

- Mạnh mẽ như vậy người còn có thể chết?

Thạch Hạo mục sáng loè loè, đây là hắn biết đến thiên đại bí ẩn, đương nhiên phải hỏi kỹ.

Có thể khai sáng một loại nào đó hệ thống tu luyện người, dù cho chỉ là một người trong đó, là hợp mưu hợp sức, nhưng chung cực thành tựu suýt nữa phá tan vương cảnh, cũng là đủ kinh người.

- Hắn ở Giới Hải trọng thương, cuối cùng chết ở tiếp dẫn cổ điện.

Làm nghe đến mấy câu này sau, Thạch Hạo hai mắt bắn ra hào quang kinh người, dường như bó đuốc giống như, hướng ra phía ngoài phun ra đại phù hiệu, đan xen vào nhau, đánh nứt hư không.

Hắn nghĩ tới rồi một cái sự, năm đó, ở táng địa thì, cách năm tháng dòng sông, hắn nhìn thấy Tào Vũ Sinh tương lai thân, từng lo lắng nói cho hắn, nhất định phải cẩn thận... Điện.

Lúc đó, hắn không có cách nào thật là nghe được, chỉ bắt lấy một điện tự.

Nhiều năm như vậy, hắn vẫn đang suy nghĩ, đã từng nghĩ tới rất nhiều.

Tiếp dẫn cổ điện, hắn cũng không phải lần đầu tiên nghe được, bởi vì ở ba ngàn châu thiên tài tranh bá thì, hắn ở cái kia tàn tạ Tiên cổ di địa bên trong, liền từng từng thấy một toà.

Vào lúc ấy, cái kia cung điện không biết từ nơi nào đưa tới một Nguyên

Thần.

- Đây chính là tiếp dẫn cổ điện.

Nữ tử chỉ về trên tán cây hỗn độn cổ điện.

- Làm sao sẽ?

Thạch Hạo ngạc nhiên nghi ngờ.

- Ta tổ phụ năm đó đánh tới, đoạt lại, đem trấn áp ở đây.

Cô gái tóc vàng nói rằng.

- Ngươi tại sao phải nói cho ta những này?

Thạch Hạo hỏi.

- Bởi vì đúng dịp thấy ngươi phải cứu cô gái này.

- Hai người này có quan hệ gì sao?

Thạch Hạo thỉnh giáo.

- Tiếp dẫn cổ điện cùng hắc ám lao tù có quan hệ, chỉ có thông qua tiếp dẫn cổ Điện Tài có thể cùng nơi đó liên lạc với.

Cô gái tóc vàng nói rằng.

- Hắc ám lao tù?!

- Hắc ám lao tù, giam giữ một lại một Nguyên Thần, đó là vô ngần hư không, là mênh mông hắc ám ranh giới, là chúng ta không thể đặt chân địa phương.

Làm nghe đến đó thì, Thạch Hạo trong lòng lật lên sóng biển ngập trời, hắn biết đó là nơi nào, với hắn suy đoán không khác nhau chút nào.

Ngày xưa, hắn còn từng đích thân tới quá đây!

Ở tu đạo thứ hai tiên khí thì, hắn suýt nữa chết ở chỗ đó, bởi vì Nguyên Thần ly thể, không tên tiến vào hắc ám lao tù bên trong, bị giam giam giữ rất lâu.

Cái kia hắc ám lao tù, ở năm tháng sông dài bên trong chìm nổi, như là Luân Hồi nơi, giam giữ rất nhiều sinh linh, có mạnh mẽ không thể nào tưởng tượng được, từ xưa bất diệt.

- Ngươi biết hắc ám vật chất đến từ nơi nào sao?

Cô gái tóc vàng hỏi.

- Lẽ nào là...

- Liền đến tự hắc ám lao tù sau lưng.

Nàng nói như vậy.

Thạch Hạo trong lòng bốc lên, lại nghe được như vậy bí mật.

Tất cả chỉ vì nữ tử tổ phụ quá mạnh mẽ, năm đó là một có hi vọng phá tan vương cảnh sinh linh, là trong thiên địa người mạnh nhất một trong, vì lẽ đó hiểu rõ có đủ nhiều.

- Hắc ám ăn mòn, sẽ mang đi những kia sinh linh Nguyên Thần, tẩm bổ thân thể, sinh ra nữa tân Nguyên Thần, vì lẽ đó, ngươi không nên lòng nghi ngờ, cô gái này mới ra hiện Nguyên Thần vẫn là bản thân nàng, không phải những sinh linh khác làm chủ, chỉ là không có cựu ức, như trước kia không giống nhau.

Thạch Hạo ngạc nhiên, càng là như vậy!

Hỏa Linh Nhi Nguyên Thần vẫn còn, tiến vào hắc ám nơi, ở cái kia lao tù bên trong giam giữ? Cái kia đến tột cùng là nơi nào!?

- Nàng vẫn còn, nhưng tân Nguyên Thần chung quy không phải ta nhận thức người kia.

Thạch Hạo nói rằng, lại là cao hứng, lại là thương cảm.

Cao hứng là bởi vì, ở cái kia hắc ám nơi còn có Hỏa Linh Nhi, còn có hi vọng, còn có thể đi tìm!

- Các ngươi ở nói nhăng gì đó?

Hỏa Linh Nhi không tin.

- Nhất định phải thông qua tiếp dẫn cổ Điện Tài có thể đi vào hắc ám nơi sao?

Thạch Hạo hỏi, nhìn về phía phía sau nàng hỗn độn cổ điện.

- Ngươi không cần nhìn nó, đã bị ta tổ phụ phá hủy, trấn áp, cùng nơi đó mất đi liên hệ.

Nữ tử lắc đầu.

Sau đó, nàng báo cho, tiếp dẫn cổ điện cũng không chỉ một toà, mà là có bao nhiêu toà, đều ở hư vô.

- Vượt qua hư không, sợ nhất gặp phải nhuốm máu cổ thuyền, còn có phi tiên ánh sáng cùng với hỗn độn cổ điện, này ba loại đồ vật đều là có liên hệ.

Nữ tử nói rằng.

Nàng báo cho, vượt qua hư không bản thân nhìn thấy hỗn độn cổ điện, cùng nơi này như thế, đều thuộc về tiếp dẫn cổ điện!

Cho tới nhuốm máu cổ thuyền, Thạch Hạo biết, cái kia bắt nguồn từ Giới Hải, ở trong biển phiêu lưu, hắn từng thấy không ngừng một chiếc!

- Bọn họ đều có liên hệ gì, lẽ nào tiến vào hắc ám nơi, không chỉ một

loại biện pháp, không nhất định không phải muốn mượn tiếp dẫn cổ điện?

Thạch Hạo hỏi.

- Còn có một loại biện pháp có thể tiến vào hắc ám nơi, càng có thể tìm được hắc ám sau khi chung cực bí mật, cũng là rất nhiều người ở xông con đường, vậy thì là vượt qua Giới Hải.

Nữ tử nói rằng.

Thạch Hạo không nói gì, ánh mắt càng ngày càng óng ánh, hôm nay, được quá nhiều tin tức, hắn ở tiêu hóa, hắn đang suy tư, nội tâm bốc lên lên sóng lớn.

Có một số việc chính là vùng cấm chi chủ cũng không biết, bởi vì hắn đã không trọn vẹn, chỉ còn dư lại chấp niệm, ngày xưa cựu ức đã sớm bị chém xuống.

- Vượt qua hư không thì, nếu có thể nhìn thấy phi tiên ánh sáng, cực ngẫu nhiên thời điểm, có thể mượn nó xé ra một cái khe, tiến vào hắc ám nơi, thế nhưng đi vào sinh linh chưa từng có sống sót trở về.

- Càng là như vậy!

Thạch Hạo gật đầu.

Tiếp dẫn cổ điện, có thể đi hắc ám lao tù!

Giới phần cuối của biển, thì lại liền với hắc ám nơi phía sau bí mật lớn nhất.

- Muốn phá tan vương cảnh người, đều đi đi Giới Hải con đường kia, bởi vì năm đó có một đôi nhợt nhạt vết chân, thông hướng nào, cái kia không phải bình thường Tiên Vương có khả năng lưu lại đủ ký.

Cô gái tóc vàng nói rằng.

Thạch Hạo trầm mặc rất lâu sau, hướng về nàng thi lễ, sâu sắc ngỏ ý cảm ơn, nếu không, dù cho dùng Chân Hoàng trứng giúp Hỏa Linh Nhi niết bàn, cũng tìm không trở về từ trước người kia.

Nguyên lai nàng ở hắc ám nơi!

Hơn một vạn năm, nàng bị bao nhiêu khổ? Một người bị cô độc quan ở nơi đó.

- Hắc ám ăn mòn, có lúc cũng không thể mang đi một cái người toàn bộ linh hồn, sẽ lưu lại dưới một ít.

Nữ tử nói rằng, nàng hiểu rõ rất nhiều.

Thạch Hạo gật đầu, hắn nghĩ tới rồi Mạnh Thiên Chính, nếu không có còn có tàn linh, sao có thể giúp hắn ra tay, đánh giết Chân Tiên!

Chỉ cần nguyên thần của bọn họ vẫn còn, còn sống sót, liền còn có hi vọng, hắn nhất định phải cứu ra!

Có điều, Thạch Hạo trong lòng hiện lên mù mịt, nhớ tới chính hắn năm đó trải qua, không tên sau khi tiến vào, nếu không có hắn siêu phàm, lúc đó sẽ chết ở lao tù bên trong.

- Hắc ám sẽ xoá bỏ phàm thể, lao tù cũng không phải ai đều có thể hưởng dụng, có tư cách thành tiên, trở thành Bất Hủ sinh linh, nguyên thần của bọn họ sẽ bị bảo lưu.

Cô gái tóc vàng nói rằng.

Thạch Hạo cả kinh, cô gái này tổ phụ quả nhiên nghịch thiên, liền bực này bí ẩn đều dò ra đến rồi, chẳng trách cuối cùng chết đi, nhất định tiếp xúc quá nhiều, đặt chân quá sâu, bị hắc ám ngăn trở giết.

Sau đó, hắn nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy khắp cả người phát lạnh, khiến cho người kinh sợ.

Cái kia lao tù có mang tính lựa chọn bảo lưu Nguyên Thần, quay đầu lại lưu lại đều là cường giả, giam giữ nguyên thần của bọn họ, đây rốt cuộc là muốn làm cái gì?

Càng là suy nghĩ sâu sắc, hắn càng là cảm thấy đáng sợ.

- Thế gian này sinh linh đều ở độ a!

Cô gái tóc vàng cảm thán.

Trong quá trình này, Hỏa Linh Nhi thần sắc phức tạp, hai người kia đều không có cõng lấy nàng đàm luận, khiến cho trong lòng nàng bốc lên lên sóng biển ngập trời, dù cho không tin, không muốn tiếp thu, có thể vẫn còn có chút dao động.

- Khối này cốt chỉ dẫn đến tột cùng là công pháp gì?

Thạch Hạo thỉnh giáo, nhìn về phía hỗn độn cổ điện, kỳ thực cũng là tiếp dẫn cổ điện.

Năm đó, hắn ở nơi đó phát hiện một khối thô ráp cốt, phía trên kia giảng giải thế gian có một bộ pháp, kinh thế vô cùng, được xưng thượng đế đều không có được quá.

- Khối này cốt là ta tổ phụ bọn họ cái kia một đời người lưu, với thời đại khác nhau hiện ra không giống đại đạo văn tự, báo cho hậu nhân. Theo suy đoán, hẳn là nguyên thủy thật giải bản hạ.

Nguyên thủy thật giải bản hạ?

Tin tức này phi thường kinh người!

Tương truyền, nguyên thủy thật giải tổng cộng có ba thiên, bản thượng vì là thần dẫn, bản trung vì là siêu thoát, bản hạ thì lại không người biết được tình huống thế nào.

- Ngươi phải cẩn thận, ta tổ phụ đám người kia, cũng muốn lập tiên đình,

những người kia lấy đế tự xưng, thế nhưng chung quy là không có phá tan vương cảnh đây, chịu không nổi loại kia phúc phận, quay đầu lại trước sau tổn hại, liền tộc nhân đều không khác mấy chết hết, ta bị phong ấn, còn có một Đồ Tể chạy trốn tới cái khác cổ giới đi tới, nghe nói cuối cùng xông vào Giới Hải.

Làm Thạch Hạo nghe đến mấy cái này, vừa là chấn động, lại là đờ ra.

Càng có nhiều như vậy chú ý sao?

Chẳng trách thô ráp xương trên viết, thượng đế đều chưa từng được tạo hóa.

- Xưa nay, dám ở Tiên đạo trong lĩnh vực xưng đế, vẫn còn có chút người, nhưng kỳ thực đều không có phá tan vương cảnh, quay đầu lại chết đều rất thảm.

Cô gái tóc vàng nhắc nhở.

Thạch Hạo gật đầu, hắn thành lập Thiên Đình, phàm nhân bên trong đã hô hoán hắn vì là thượng đế, nhưng đây chỉ là ở thời đại mạt pháp tàn tạ thế giới mà thôi.

Này không phải tiên vực, cũng không phải Dị Vực, hắn cảm thấy, cái gì xưng hô cũng không đáng kể.

Một cái xưng hô mà thôi, thì phải làm thế nào đây?

- Xèo!

Cuối cùng, thế giới thụ hóa thành một vệt sáng, mang theo cô gái kia đi xa, biến mất không còn tăm hơi hình bóng.

Thạch Hạo mang theo Hỏa Linh Nhi, trở về Thiên Đình, người sau thần sắc phức tạp, không biết đang suy nghĩ gì, thỉnh thoảng lặng lẽ nhìn về phía hắn.

- Đây là Phượng Hoàng tiên trứng, ngươi thu cẩn thận, ngày sau đối với ngươi có tác dụng lớn!

Thạch Hạo nói, đem Chân Hoàng trứng đưa cho Hỏa Linh Nhi.

- Ta không được!

Hỏa Linh Nhi lùi về sau.

Năm tháng xa xôi, loáng một cái chính là bách năm qua đi, Thạch Hạo triệt để trầm tĩnh lại, hắn đang bế quan, ở khổ tu.

Bởi vì, hắn biết, muốn đi hắc ám nơi, bằng hắn tu vi bây giờ còn chưa đủ, hắn cần lên cấp đến Tiên Vương lĩnh vực đi!

Thế nhưng, người khác sẽ cho hắn cơ hội sao?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1920: Chúng Tiên Giáng Lâm

Trăm năm sau, Thạch Hạo xuất quan, hắn chuẩn bị hành hiểm, muốn liều chết xung kích Tiên Vương cảnh, hắn hiện tại có thể chinh chiến chuẩn Tiên Vương, có thể trấn sát Tiên Vương trở xuống địch thủ.

Thế nhưng, thật muốn đối đầu Tiên Vương, vậy khẳng định không đáng chú ý!

Vì lẽ đó, hắn tâm có sầu lo, nhất định phải mạo hiểm một kích, bây giờ không có thời gian hay không cho hắn tiếp tục tích lũy, yên tĩnh lập tức liền cũng bị đánh vỡ.

Bởi vì, Giới Hải nơi đó phát sinh kinh thiên đại chiến, sớm có sinh linh lên bờ, đã ở nơi đó chém giết!

Chỗ đó cường giả tất cả đều không thể tưởng tượng, đều là trong dòng sông lịch sử sống sót ngút trời sinh linh, bất luận cái nào xuất thế đều sẽ kinh phá thiên.

Có thể nói, Giới Hải bên trong sinh linh đều là các loại thời đại nhân vật chính, là chân chính đứng trên đầu sóng ngọn gió nhân vật tuyệt đỉnh, nếu không dùng cái gì để Tiên Vương, Bất Hủ chi vương đều như lâm đại địch?!

Những người này trở về, mang ý nghĩa náo động lớn, có sinh linh vẫn là chính mình, có sinh linh từ lâu lạc lối, chân ngã không ở, thay đổi một người!

- Đi mời người!

Thạch Hạo xuất quan sau, phân phó nói đồng đi gọi đến Xích Long, Mục Thanh chờ người, đi xin mời Thiên Giác Nghĩ.

Bây giờ đời này, người quen cũng chỉ còn dư lại mấy người bọn hắn, chỉ có Lôi Linh, Hoàng Điệp, Thiên Giác Nghĩ bọn họ số ít mấy cái trở thành Cực Đạo cường giả, đứng hàng Chí Tôn đỉnh cao.

Rất nhiều người đều lão với trong năm tháng!

Năm đó tám trăm đội quân con em đều không ở, tiếp nhận bọn họ chính là hậu nhân!

Thạch Hạo liếc mắt một cái Thiên Đình mặt sau quần sơn, nơi đó có có quá nhiều phần mộ, có một ít người từng đi theo hắn rất nhiều năm, nhưng cuối cùng địch không được năm tháng.

Mục Thanh đến rồi, Chu Lâm đến, Thiên Giác Nghĩ, Lôi Linh, Hoàng Điệp, Đả Thần Thạch mấy cái cũng đều xuất hiện.

Những người này từng thuộc về một thời đại, cũng là này giới thời đại kia sống sót cuối cùng sinh linh.

Hỏa Linh Nhi cũng ở đây, những năm gần đây nàng đều bị cấm túc với Thiên Đình bên trong, cũng không có thử nghiệm đào tẩu, ở nàng dưới chân là một con dài hơn nửa thước tiểu lang.

Mọi người biết, nhất định là có chuyện muốn phát sinh.

- Sư phụ, ngươi làm sao?

Xích Long hỏi.

- Ta nghĩ niệm đại gia.

Thạch Hạo nói rằng.

Hắn suy nghĩ một chút, khiến người ta đi Thiên Đình phía sau núi, đi mở ra một toà mộ lớn, nơi đó có một toà đặc biệt thung lũng, mai táng hai cái sinh linh.

Đây là một chỗ huyền diệu táng huyệt, vốn không thuộc về nơi này, là từ những nơi khác di tới được.

Làm táng huyệt bị mở ra sau, bên trong truyền đến tiếng kêu kì quái, cùng sói tru.

- Thiên sát, gặp gỡ thâu phần đào mộ, dám trộm được ngươi tổ tông trên người, chán sống rồi hả!?

Đó là Tào Vũ Sinh âm thanh, tức đến nổ phổi.

- Lưng tròng...

Đón lấy, truyền đến tiếng chó sủa:

- Ai dám trộm ta lăng mộ? Gâu!

Thiên Đình vài tên thần tướng không nói gì, hai vị này làm sao còn sống sót a? Lúc đầu, vẫn đúng là dọa bọn họ nhảy một cái, tử quan sát kỹ sau, phát hiện một người một chó vẫn chưa chết đi!

- Chúng ta là Thiên Đình thần tướng!

Một người mau mau giải thích, hắn là tám trăm đội quân con em đời sau.

Răng rắc!

Một đạo lanh lảnh tiếng vang truyền đến, một lão đạo sĩ ăn mặc bảo y, phá nát thần nguyên mà ra, hắn là Tào Vũ Sinh, rất béo, cũng rất già nua, râu tóc hoa râm.

Ở một bên khác còn có một con chó con, to bằng lòng bàn tay, bộ lông đều đỏ lên, già lọm khọm, là Vô Chung Tiên Vương dưỡng con chó kia, có điều đạo hạnh đã phế.

Năm đó, này một người một chó đều không có tiến quân Cực Đạo đỉnh cao nhất, bị Thạch Hạo niêm phong ở thần nguyên bên trong, táng ở đây.

- Cái gì, Hoang mệnh làm các ngươi đào mộ?

Tào Vũ Sinh lẩm bẩm, mặc dù bất mãn, cũng không thể không xuất thế.

Có điều, ngược lại cũng không lo lắng, Thạch Hạo vẫn còn, có thể cấp tốc luyện chế thần nguyên dịch, đem bọn họ một lần nữa phong ấn.

- Bảy, tám ngàn năm không thấy.

Làm tiến vào trung ương Thiên cung, Tào Vũ Sinh cảm thán, hơi có thổn thức, bởi vì năm đó người không có còn lại mấy cái, hắn biết, đều trôi đi.

Sau đó, vùng cấm chi chủ, thủy tinh xương sọ chờ mấy cái lão yêu quái cũng được mời tới.

Tất cả mọi người đều biết, nhất định có đại sự muốn phát sinh, nếu không, Thạch Hạo sẽ không hưng sư động chúng, đem bọn họ đều triệu hoán lại đây.

- Ta chuẩn bị liều mạng xung kích Tiên Vương cảnh, hôm nay cùng đại gia tiểu tụ một phen.

Thạch Hạo rất trực tiếp, nói cho bọn họ biết sự thật này.

Ngoại trừ vùng cấm chi chủ chờ mấy cái lão yêu quái ở ngoài, những người khác đều đờ ra.

Thạch Hạo sai người chuẩn bị một cái đại đỉnh, sau đó, tự mình động thủ, đem một con cổ thú thân thể lấy ra, chỉ là nửa đoạn, lưu động thần bí bảo quang.

- Đây là chủng tộc gì?

Chu Lâm hỏi dò.

- Thời gian chi thú, Xích Vương!

Thạch Hạo đáp.

- Loảng xoảng

một tiếng, Tào Vũ Sinh chén rượu trong tay rơi trên mặt đất, ầm vừa vang, Tiểu Cẩu Tể va lăn đi một tấm ngọc thạch trác, quá giật mình.

Xích Vương đó là người nào, năm đó cùng Cửu Thiên Thập Địa Tiên Vương chém giết, cũng hung hăng luyện hóa Tiên Vương vô thượng tồn tại, nó lại... Bị chặt?!

- Trùng hợp mà thôi...

Thạch Hạo cười, hướng về bọn họ giải thích một phen.

- Quá thư thái, chặt thật!

Tào Vũ Sinh kêu to, Tiểu Cẩu Tể càng là lưng tròng hống lên, năm đó Xích Vương nhưng là quá độ hung uy a, để Tiên cổ một đời mọi người nghe ngóng biến sắc.

Đây là thần thai, cũng không phải là niết bàn hoàn toàn Xích Vương, Thạch Hạo cũng không biết này lột xác bên trong huyết nhục có bao nhiêu tinh hoa, hắn vẫn còn không động tới, hôm nay mời tiệc mọi người.

Tiếp đó, hắn lại lấy ra một cây bảo thụ, hiện lên ở trung ương trong cung điện to lớn, chính là ngộ đạo cây trà tiên, mang theo hai ngàn trăm viên phiến lá, óng ánh rực rỡ.

- Trà ngộ đạo.

Vùng cấm chi chủ kinh ngạc, hóa thành nam tử mặc áo trắng, ngồi ở nơi này.

Đây chính là thứ tốt, có thể giúp người ngộ đạo, củng cố tu vi, đột phá cảnh giới.

- Đây là ngươi đột phá thì thứ cần thiết nhất, liền không cần điếm niệm tình chúng ta.

Thiên Giác Nghĩ nói rằng.

- Không sao, đột phá Tiên Vương cấp bậc kia, những thứ đồ này hơn nửa không dùng được: không cần.

Thạch Hạo lắc đầu.

Sau đó không lâu, nơi này mùi thịt nức mũi, trong đỉnh ngao ra nước ấm chảy xuôi bảy màu thần hà, thụy khí dâng lên, hương thơm nồng nặc mê người cực điểm.

Xích Vương nếu là biết, nhất định sẽ bị tức một phật xuất thế hai phật thăng thiên!

Những người này quá nhanh cắn ăn, ở ăn Xích Vương thịt.

- Không được, vật này ẩn chứa tinh hoa quá quái lạ, tuy rằng không có căng nứt ta, thế nhưng, có chút khó chịu, không cách nào tiếp tục hưởng dụng.

Tào Vũ Sinh cái thứ nhất gọi lên.

Sau đó, những người khác cũng xúc động, ăn một phần liền dừng lại.

Cho tới vùng cấm chi chủ chỉ là ở uống trà, vẫn chưa ăn thời gian chi thú thịt.

Thạch Hạo không phát hiện, cẩn thận cảm nhận loại này chất thịt, hắn đang tìm kiếm, xem có hay không Bất Hủ chi vương đạo quả mảnh vỡ các loại, nhưng quay đầu lại không có phát hiện.

Hỏa Linh Nhi cũng có phần, Thạch Hạo đem tươi mới chất thịt đưa đến nàng phụ cận.

Cuối cùng, bên trong chiếc đỉnh lớn thịt hơn nửa đều bị Thạch Hạo giải quyết đi, Xích Vương nửa cái thần thai bị Thạch Hạo cho ăn sạch.

Sau đó, mấy người uống trà luận đạo, rất nhiều năm không thấy, bây giờ lại còn lại bọn họ mấy người này, tự nhiên có rất nhiều cảm khái, có nhiều chuyện muốn nói.

- Vù!

Đột nhiên, thiên địa chấn động, Thạch Hạo đột nhiên mà ngẩng đầu, trong đôi mắt có kinh người chùm sáng bay ra, nhìn phía trên bầu trời.

Hắn biết, gặp sự cố, có đại giới chi cửa mở ra, là loại kia mãnh liệt gợn sóng.

Trên vòm trời, có một toà môn mở ra, tiên quang từng trận, ráng lành vạn đạo, một cái kim quang đại đạo trải rộng ra, mang theo mấy người xuất hiện.

Sau đó, toà kia môn lại nhắm lại, cứ thế biến mất.

- Hoang, có hay không còn trên thế gian, nếu như còn sống sót, mau tới tiếp pháp chỉ!

Có người quát lên, âm thanh chấn động Cửu Thiên Thập Địa, đây là một vị Chân Tiên, bễ nghễ thiên hạ, lạnh lùng nhìn vùng non sông này.

Trong lúc nhất thời, Càn khôn bên trong yên tĩnh, chỉ có tiếng nói của hắn vang vọng, mà các tộc tu sĩ đều ngậm miệng, không có ai đáp lại cùng tiếp lời.

Trung ương trong thiên cung, Thạch Hạo than nhẹ, nói:

- Ta cho rằng sẽ là Bất Hủ chi vương tiên động thủ với ta, không nghĩ tới là Tiên Vương trước tiên xuống tay với ta!

Hắn ngồi xếp bằng, không nhúc nhích, tiếp tục uống trà ngộ đạo.

- Sư phụ!

- Thạch Hạo!

Xích Long, Thiên Giác Nghĩ bọn người lộ ra vẻ ưu sầu, tiên vực nhân mã tại sao lại đến rồi? Lần này hiển nhiên "lai giả bất thiện", cái kia một luồng lại một luồng khí tức quá mãnh liệt.

- Lớn mật, nếu ngụy Thiên Đình vẫn còn, vì sao không người trả lời, dù cho Hoang chết rồi, các ngươi cũng có thể thay hắn tới đón chỉ!

Tên kia Chân Tiên quát lên.

Hắn xưng Thiên Đình vì là ngụy Thiên Đình, mang theo lạnh lẽo tâm ý.

- Ngươi liền như thế ngóng trông ta chết đi sao?

Thạch Hạo xuất hiện, mang theo Thiên Giác Nghĩ, Mục Thanh chờ người, còn có một đám thần tướng, nghênh lên trời cao, vẻ mặt lạnh lùng.

- Từ đâu tới vô liêm sỉ Chân Tiên?

Đả Thần Thạch quát lên.

- Ngươi vẫn đúng là sống sót!

Tên này Chân Tiên con ngươi co rút lại, năm đó tiên vực khiển ra thiên tài, ở Tiên đạo cao thủ bảo vệ cho, tới đây một giới tranh cướp Thiên Tâm Ấn Ký, kết quả hết thảy thiên tài đều bị Hoang bắn cho giết, liền Chân Tiên đều có người chết đi.

Hắn tự nhiên trong lòng căng thẳng, sợ Thạch Hạo đột nhiên gây khó khăn.

- Hoang, ngươi cung nghênh pháp chỉ đi.

Tên này Chân Tiên nói rằng, giơ tay, một tấm màu vàng pháp chỉ hiện lên, hắn liền muốn tuyên đọc.

Mà ở phía sau của hắn, còn có một đám người, trong đó có mấy người làm thật tiên, còn có một sinh linh khí tức khủng bố, pháp lực hùng hồn, lại là một tên chuẩn Tiên Vương.

Điều này làm cho Thạch Hạo cau mày, tiên vực lại có thể đem chuẩn Tiên Vương đưa xuống giới, thủ đoạn kinh người.

- Vị nào Tiên Vương pháp chỉ?

Thạch Hạo hỏi.

Tên kia Chân Tiên cười gằn, hắn cầm trong tay pháp chỉ, nói:

- Hoang, ngươi không khỏi quá đánh giá cao chính mình chứ?

Thạch Hạo ánh mắt lạnh lẽo, như là như chớp giật sắc bén vô cùng, nhất thời để tên này Chân Tiên rùng mình một cái, hắn không tự chủ được rút lui hai bước.

- Đây là Đà Mục chuẩn Tiên Vương pháp chỉ, còn không cung nghênh, quỳ tiếp pháp chỉ!

Hắn quát khẽ nói.

Sau đó, hắn xem hướng về phía sau mấy người, đối với cái kia trung tâm nơi chuẩn Tiên Vương rất cung kính, hiển nhiên cái gọi là Đà Mục chuẩn Tiên Vương chính là người kia.

Người của thiên đình đều rất phẫn nộ, tiên vực khách tới không khỏi quá thô bạo, tới liền để Thiên Đình chi chủ quỳ tiếp pháp chỉ, khinh người quá đáng.

- Ngươi muốn chết sao?!

Thạch Hạo chỉ có như thế vài chữ, nhìn về phía cái kia cầm trong tay pháp chỉ Chân Tiên.

- Niệm cho hắn nghe!

Đang lúc này, cách đó không xa, cái kia tên là Đà Mục chuẩn Tiên Vương thản nhiên nói, để tên này Chân Tiên niệm pháp chỉ.

- Hoang, tự ý lập xuống ngụy Thiên Đình, nghịch phản Tiên đạo...

Cái kia Chân Tiên lớn tiếng thì thầm, quát mắng Thạch Hạo, ngôn ngữ nghiêm khắc, vì hắn giáng tội, y theo pháp chỉ từng nói, phải đem Thạch Hạo áp hướng về tiên vực, chờ đợi thẩm phạt.

- Hoang, ngươi còn không tiếp chỉ!

Tên này Chân Tiên quát lên.

Lần này, tuy rằng không có để Thạch Hạo quỳ tiếp, thế nhưng loại kia tư thái nhưng không có thu lại, vẫn rất lộ liễu, rất tự phụ.

Bởi vì, phía sau hắn đứng một tên chuẩn Tiên Vương, có bực này đại nhân vật tọa trấn, hắn tin tưởng, lần này Hoang xong, cũng bị trấn áp chí tử.

Đáng tiếc, hắn không biết, liền ở đây sao mấy ngàn năm bên trong mà thôi, Hoang tu vi tiến nhanh, thành tiên, mà đi qua Dị Vực, giết qua chuẩn Bất Hủ chi vương!

Nếu như hắn biết, nhất định sẽ sợ hãi, không dám lên tiếng.

Hết thảy đều là bởi vì, Thạch Hạo tu hành tốc độ quá nhanh, vượt xa ra đám người kia dự liệu, dù sao mới quá khứ mấy ngàn năm mà thôi.

- Muốn chết!

Thạch Hạo chỉ có như thế hai chữ, sau đó vung nắm đấm ấn, ầm một tiếng, về phía trước ném tới.

Phốc!

Cái kia to lớn nắm đấm, dường như một ngọn núi nhỏ tự, tạp ở trong hư không, cái kia Chân Tiên muốn tránh tránh, nhưng là lại bị pháp tắc bao phủ, bộ chạy trốn không được, tại chỗ nổ tung, bị tạp thành một đám mưa máu.

Một quyền mà thôi, tên này Chân Tiên liền mất mạng!

- Ngươi dám!

Đà Mục chuẩn Tiên Vương giận dữ, càng dám ở ngay trước mặt hắn giết hắn người.

- Ngươi có điều một chuẩn Tiên Vương mà thôi, dựa vào cái gì như thế tự phụ, muốn đối với ta thẩm phán, đối với ta dưới pháp chỉ?

Thạch Hạo lạnh giọng nói.

Nhất làm cho hắn nổi giận chính là, Đà Mục ngay ở hắn cách đó không xa, tự mình mở miệng là được rồi, có thể lại khiến người ta truyền pháp chỉ, một bộ cao cao tại thượng dáng vẻ, thật giống xem thường với cùng hắn nhiều lời.

- Ta chính là chuẩn Tiên Vương, bọn ngươi không tiếp chỉ, muốn cãi lời tiên vực ý chí sao?

Đà Mục mặt âm trầm nói rằng.

- Chuẩn Tiên Vương là cái rắm gì, ta lại không phải là không có giết qua!

Thạch Hạo gào to, trực tiếp liền ra tay rồi, về phía trước đánh giết.

Đồng thời, hắn triển khai đại thần thông, bao vây vùng hư không này, lướt ngang đến nơi sâu xa trong vũ trụ, tránh khỏi hủy diệt phía dưới núi sông vạn vật.

- Ngươi...

Đà Mục giật mình, hắn một không có lưu ý, lại theo lướt ngang đến nơi này, có chút mất mặt.

Vậy thì mặt khác ba tên Chân Tiên, còn có một chút tuỳ tùng giả cũng đều bị hoành tiến đến gần, tất cả đều hãi hùng khiếp vía.

- Giết!

Thạch Hạo rống to.

Để mọi người chấn động sự tình phát sinh, kịch liệt chém giết, ở khủng bố đại chiến bên trong, Thạch Hạo đem này chuẩn Tiên Vương Đà Mục cho đánh gục, một quyền đánh xuyên xương trán của hắn, nát tan Nguyên Thần, giết tính mạng.

Phốc!

Chuẩn Tiên Vương Đà Mục nổ tung, bị Thạch Hạo giết cái hình thần đều diệt.

Những người còn lại vãi cả linh hồn, cái này Hoang hắn muốn nghịch thiên sao? Lúc này mới bao nhiêu năm a, hắn liền chuẩn Tiên Vương đều có thể giết?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1921: To Lớn Nguy Cơ

Đà Mục, một vị Chuẩn Tiên Vương bị giết, không thiên khóc chờ dị tượng, bởi vì bị thế giới này hấp thu, những năm này chết ở này một giới Bất Hủ, Chân Tiên đều là như vậy?

Tàn tạ thế giới đang khôi phục‘, phản phệ chúng sinh, phàm là có cường giả chết đi, khổng lồ tinh khí đều sẽ bị thiên địa rút lấy, thần thông quy tắc đều hòa vào đại đạo bên trong.

Những người khác hoảng rồi, vừa mới tràn đầy tự tin, có chút người theo đuổi không phải Chân Tiên, nhưng vênh mặt hất hàm sai khiến, quan sát Thiên Đình chúng mạnh, có thể bây giờ nhìn lên hoàn toàn không phải như vậy một chuyện.

Bọn họ ngưỡng mộ Chuẩn Tiên Vương, liền như thế bị người đánh giết, này như thế nào cho phải?

Trong lúc nhất thời, những người này sắc mặt trắng bệch, trong lòng kinh hoảng, không biết làm sao bây giờ, này với bọn hắn dự liệu được bên trong dáng vẻ hoàn toàn khác nhau.

Ở những người này xem ra, Chuẩn Tiên Vương hạ giới, đem hàng phục một ít địch, cái gì Hoang, cái gì Thiên Đình, đều sẽ là gà đất chó sành, không đỡ nổi một đòn.

Những người theo đuổi kia là theo đến chia cắt tạo hóa, bất luận hạ giới cỡ nào cằn cỗi, khẳng định có chút thiên tài địa bảo, lần này Chuẩn Tiên Vương giáng lâm, nhất định phải trấn áp Thiên Đình, mà bọn họ có thể cướp đoạt kho báu, được chỗ tốt to lớn.

Đáng tiếc, hết thảy đều với bọn hắn tưởng tượng không giống nhau!

Chính là mấy vị Chân Tiên cũng đều sắc mặt khó coi, trong lòng bồn chồn, rất hối hận, thật không nên tập hợp cái này náo nhiệt, mơ ước hạ giới bảo vật làm chi?

- Hoang, ngươi có chút bá đạo, có việc có thể thương lượng, dùng cái gì muốn chém giết tu sĩ chúng ta?

Một vị Chân Tiên nhắm mắt mở miệng.

Không mở miệng không được, bởi vì, Hoang ánh mắt phi thường không quen, đã nhìn chằm chằm bọn họ, chảy ra một tia một tia sát khí.

- Đều muốn tới trấn sát ta, cho ta định tội, diệt ta Thiên Đình, ta còn chẳng lẽ còn thật sự phải lạy tiếp pháp chỉ hay sao?

Thạch Hạo lạnh nhạt hỏi.

- Hoang, việc này dễ thương lượng, chúng ta cũng là vạn bất đắc dĩ mà thôi, ngươi phải biết, thiên ý không thể trái a!

Một vị Chân Tiên trong mắt kim quang lấp loé, hắn muốn ổn định Thạch Hạo.

- Thiên ý không thể trái, cái nào thiên ý?

Thạch Hạo hỏi.

- Ngao Thịnh Tiên Vương, Thái Thủy Tiên Vương, Nguyên Sơ Tiên Vương!

Đang lúc này, một vị xem ra dù sao rất trẻ trung Chân Tiên nói rằng.

Hắn trước đây không lâu mới trở thành Chân Tiên, trong xương có một loại ngạo khí, xem Thạch Hạo hung hăng như vậy, hắn cảm thấy không hợp mắt, mang ra tam đại Tiên Vương áp chế hắn.

Cái khác hai vị Chân Tiên nghe vậy, sắc mặt nhất thời thay đổi, ám đạo

gặp!

Năm đó, tiên vực người sớm lĩnh giáo qua Hoang hung hăng, Ngao Thịnh Tiên Vương, Thái Thủy Tiên Vương dòng dõi đích tôn, đều bị Hoang cho giết, dám với hắn tranh cướp Thiên Tâm Ấn Ký, bảo chém liền chém ngay!

Hiện tại còn nắm Tiên Vương đến áp chế hắn, trùng hắn bản tính, khẳng định vô hiệu, càng bằng thêm mọi người tại đây nguy hiểm hệ số.?

- Ngao Thịnh, Thái Thủy, Nguyên Sơ? Hừ, Tiên Vương mà thôi, cũng nói xằng thiên ý, bọn họ dựa vào cái gì cho ta định tội?

Thạch Hạo sắc mặt trở nên âm trầm.

Cái kia đối lập tuổi trẻ Chân Tiên hơi thay đổi sắc mặt, hắn bế quan rất nhiều vạn năm, mới hoàn thành Chân Tiên chính quả, mặc dù đối với cái này Hoang không phải hiểu rất rõ, nhưng cũng nhìn ra rồi đối phương cứng rắn.

- Khặc, Ngao Thịnh, Thái Thủy, Nguyên Sơ ba vị Tiên Vương, không phải nhất định phải cho ngươi định tội, chỉ là muốn chất vấn, nếu ngươi không tin vậy cho dù, chúng ta cáo từ.

Một vị tuổi già Chân Tiên mở miệng, hắn hận không thể lập tức rời đi.

- Ba cái lão vô liêm sỉ!

Thạch Hạo lạnh giọng nói.

Hắn đối với Ngao Thịnh, Thái Thủy phản cảm đến mức tận cùng, lúc trước hắn tiến vào tiên vực, hai người kia liền ra tay, đem hắn suýt nữa giết chết, nếu không có vùng cấm chi chủ thỉnh cầu Bàn Vương, hắn hơn nửa liền chết đi.

- Ngươi, làm càn, dám nhục Tiên Vương?!

Cái kia "Tuổi trẻ Chân Tiên" quát lên, đó là ở làm nhục Tiên Vương,

loại này cửa ải hắn cảm thấy cần phải có biểu thị, lui về tiên vực thì mới thật giảng giải.

Hắn muốn hướng về tam đại tiên Vương gia tộc lấy lòng, trước mắt không cần động thủ, chỉ hơi hơi "Nghĩa chính ngôn từ" một ít.

Đáng tiếc, hắn không biết Thạch Hạo, mới xuất quan, căn bản không biết Hoang tính tình, tối thiểu mặt khác hai lão liền rất biết điều, không dám nói thêm cái gì.

Ầm!

Quả nhiên, tuổi trẻ Chân Tiên vì chính mình "Tinh thần trọng nghĩa" trả giá đánh đổi, một nắm đấm đập sập vùng sao trời này, bao phủ thương vũ, hướng về hắn đánh giết mà tới.

Không phải hắn không mạnh, mà là địch thủ quá yêu nghiệt, pháp tắc như thác nước, từ trong tinh không buông xuống, nhấn chìm hắn nơi này, đem hắn gần như cầm cố.

Hắn kêu to một tiếng, toàn lực đối kháng, đánh ra một chưởng, Tiên đạo phù văn đầy trời, nhưng là, căn bản không ngăn được!

Phốc!

Người này nổ tung, hình thần đều diệt.

- Các ngươi còn muốn ta động thủ sao?

Thạch Hạo hỏi, nhìn về phía những người khác.

- Không dám!

Hai vị Chân Tiên chịu thua.

Thạch Hạo không chút khách khí, đem bọn họ trấn áp, gồm tất cả mọi người đều cho phong ấn, sau đó giao cho Thiên Giác Nghĩ, Mục Thanh chờ

người.

- Tìm tòi bọn họ Tiên đạo phù văn, tìm kiếm thời cơ thành tiên.

Hai vị Chân Tiên sắc mặt lúc đó liền tái rồi, đường đường Chân Tiên a, bị Hoang bắt cũng là thôi, còn muốn bị nhân đạo lĩnh vực tu sĩ tùy ý tìm tòi?

Trong lòng bọn họ không cam lòng, nhưng cũng không dám phản kháng, một thân đạo hạnh đều bị khóa lại!

- Làm như vậy, liệu sẽ có có đại họa?

Tào Vũ Sinh thấp giọng nói rằng.?

Dù sao, đây chính là giam giữ tiên vực sinh linh, sơ sót một cái sẽ rước lấy phiền phức ngập trời.

Thạch Hạo than nhẹ, mặc dù cúi đầu thì lại làm sao? Sự tình từ lâu nói rõ, Ngao Thịnh, Thái Thủy, Nguyên Sơ muốn giết hắn, này không phải lần đầu tiên, muốn đẩy hắn vào chỗ chết.

Vậy cũng là Tiên Vương, chịu thua là có thể tránh né chết kiếp sao? Căn bản không thể!

Tiên Vương sát cơ, khó giải!

Thà rằng như vậy, còn không bằng thoải mái, muốn giết cứ giết, muốn chém liền chém, tam đại Tiên Vương mau chóng phái người tới bắt hắn được rồi, hắn chắc chắn sẽ không quỳ tiếp pháp chỉ.

Có thể chết, nhưng cũng không thể chịu nhục!

Còn nữa, hắn giết Ngao Thịnh, Thái Thủy đời sau, lại không phải một hai cái, lần này còn chết rồi một vị Chuẩn Tiên Vương, không biết thuộc về cái nào bộ tộc, con rận quá nhiều rồi còn sợ cắn sao?

Đà Mục, cửu đi không về, tiên vực một ít thế lực ý thức được khả năng

xảy ra vấn đề, điều này làm cho bọn họ ngạc nhiên, hạ giới lại không phải cái gì đầm rồng hang hổ, còn có thể có ngoài ý muốn hay sao?

Mấy ngày sau, tiên vực lại có mấy người giáng lâm ba ngàn châu, tìm kiếm Đà Mục chờ người manh mối.

- Thiên Đình, đem người bắt?

Bọn họ quả thực không thể tin được, vì vậy trực tiếp đến nhà.

Có điều, mấy người này không dám làm càn, chỉ là xin mời Thiên Đình thả người, kết quả đương nhiên là bị cự tuyệt.

- Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, khi ta Thiên Đình là cái gì, muốn tập nã chúng ta, bị bắt sau còn muốn chúng ta buông tay?

Mấy người này ảo não mà rời đi, bẩm báo tiên vực nhân vật hung hăng, gợi ra tức giận.

Mấy ngày sau, hai vị Chuẩn Tiên Vương hạ giới, tay nắm trọng khí, muốn tới đánh giết Thạch Hạo, kiện binh khí kia quá khủng bố, toả ra vô lượng tiên quang, quả thực muốn phá huỷ này giới.

Nhưng điều này cũng đến điểm giới hạn, nhiều nhất cũng chỉ có thể lại đây hai vị Chuẩn Tiên Vương, liền muốn bị phía thế giới này bài xích!

Hơn nữa, binh khí kia hẳn là phong ấn rất lớn một phần uy năng, không đúng vậy mang có điều đến.

Vùng cấm ngủ say một ít lão gia hoả đều bị đã kinh động.

- Tiên Vương pháp khí, Thái Thủy Tiên Vương nổi giận.

Có người nói nhỏ.

Đó là phong ấn Tiên Vương pháp khí, khiến cho Cửu Thiên Thập Địa khắp nơi chấn động.

Thạch Hạo không sợ, hắn bị kinh động xuất quan sau, nhấc theo Đại La Kiếm Thai liền tiến lên nghênh tiếp, nếu đối phương muốn lấy mạng của hắn, quản ngươi là Tiên Vương khiển ra cường giả, vẫn có bối cảnh gì, một tia đánh giết!

- Cãi lời thiên ý, hôm nay chém đầu!

Hai đại Chuẩn Tiên Vương dắt tay nhau ra tay, cùng thôi thúc cái kia Tiên Vương pháp khí.

- Thái Thủy, Ngao Thịnh, Nguyên Sơ, cũng dám nói xằng thiên ý? Giết!

Thạch Hạo rống to, ở trong tinh không với bọn hắn giao thủ, trận chiến này giết nhật nguyệt ảm đạm, sơn hà thất sắc, tinh đấu sụp ra!

Đại La Kiếm Thai, xưa nay đều là không kém ai, gặp mạnh thì lại mạnh, lại có thể chặn lại bán phong ấn trạng thái Tiên Vương pháp khí, bùng nổ ra hừng hực hào quang.

- Phốc!

Huyết quang lóng lánh, đại chiến hơn một nghìn hợp sau, Thạch Hạo một chiêu kiếm chém xuống đến một cái đầu lâu, cái kia Nguyên Thần muốn chạy trốn, kết quả bị ánh kiếm cắn nát!

Một vị Chuẩn Tiên Vương mất mạng!

Hắn hóa đạo, lượng lớn tinh khí bị vùng vũ trụ này hấp thu, tự thân nổ tung sau, hóa thành quy tắc trật tự, hòa vào đại đạo bên trong.

- Ngươi...

Tên còn lại kinh sợ, trong tay tuy nắm Tiên Vương pháp khí, thế nhưng là lạnh cả sống lưng, hắn chém ra hư không, trốn hướng về đi về tiên vực cánh cửa kia, không muốn tái chiến.

Chỉ là, hắn không có có thể đào tẩu.

- A...

Ở một bên trốn một bên chiến bên trong, hắn bị Thạch Hạo một chiêu kiếm cắt ra lồng ngực, máu tươi dâng trào, đón lấy, mũi kiếm xuyên thủng mi tâm, đem hắn đánh gục ở trong tinh không.

Xoạt!

Đáng tiếc, Tiên Vương pháp khí không có có thể lưu lại, hóa thành một vệt sáng, nhằm phía cánh cửa kia, bay trở về tiên vực.

Mấy đại cấm khu cường giả hoàn toàn thay đổi sắc mặt, Hoang trưởng thành quả nhiên mãnh liệt, để bọn họ đều cảm thấy khiếp sợ sâu sắc, có mấy người hai mắt thâm thúy, hỗn độn hiện lên, không biết ở suy nghĩ cái gì.

Tiên vực, Thái Thủy Tiên Vương thống ngự cổ xưa vũ trụ, phát sinh một tiếng lạnh lùng mà vô tình hanh thanh, chư thiên ngôi sao đều là chấn động, khiến cho một ít Chân Tiên cả người rét run, cứng lại ở đó.

Thái Thủy Tiên Vương nổi giận!

- Đạo huynh, Giới Hải có biến, hiện tại mạc muốn đi tới hạ giới, như vậy trả giá thật lớn giết hắn không đáng.

Ngao Thịnh ở ngàn tỉ dặm ra ngoài nói.

Tiên Vương nếu muốn quá khứ, không phải là không có biện pháp, thế nhưng, nhưng phải trả giá thật lớn, bọn họ này một vực cùng Cửu Thiên Thập Địa vốn là đồng nguyên. Nếu như xông vào, thương thế giới kia đại đạo căn cơ, sẽ có rất nhiều nhân quả.

Nguyên Sơ ngồi xếp bằng hỗn độn bên trong, nhắm con mắt, cũng mở miệng:

- A, ta quan hạ giới pháp tắc dần hoàn chỉnh, đại đạo thức tỉnh, toàn bộ đất trời đang khôi phục‘, không cần bao lâu, này giới tự thân đủ mạnh thì thì

sẽ không bài xích ta chờ đợi, có thể đi vào!

Tiên vực, Dị Vực, thiên địa hoàn chỉnh, đại đạo đủ mạnh, vì lẽ đó cũng không bài xích Tiên Vương trở xuống cao thủ, mặc cho ngươi ra vào.

Cửu Thiên Thập Địa, năm đó bị đánh cho tàn phế, bây giờ vẫn đang khôi phục‘ bên trong.

Năm tháng lưu chuyển, mấy chục năm sau, vừa Hoang Khu Không Người nơi đó xuất hiện dị động, có cường giả tuyệt thế giết ra, càng là chuẩn Bất Hủ chi vương!

Hai đại cường giả, một người trong đó cầm trong tay một cây trường thương màu vàng óng, đó là An Lan binh khí, mang theo vô lượng uy năng, muốn đâm thủng này giới.

Còn có một tên cường giả, cầm trong tay An Lan tấm khiên, dường như mai rùa, toả ra yêu dị ánh sáng, khí tức khủng bố.

An Lan, năm xưa đại chiến thì, một tay nắm màu vàng trường mâu, một tay cầm thuẫn bài, dũng quan thiên hạ, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, này hai cái là hắn thành vương chi khí!

Hiện tại, có người cầm chúng nó, giết tới, đây là muốn giết Thạch Hạo, không cho hắn cơ hội!

Ầm!

Thạch Hạo tuy rằng đang bế quan, thế nhưng chuyện như vậy có thể nào không kinh động hắn?

Hắn ngay lập tức đuổi tới, đón đánh đại địch!

Đại La Kiếm Thai phát sáng, cảnh tượng doạ người, không chỉ có phi tiên ánh sáng, còn có máu chảy thành sông, huyết dịch mạn quá mồ đáng sợ cảnh tượng, khiến cho Dị Vực hai đại cường giả đều chấn động.

Kịch liệt chém giết, khốc liệt đại chiến!

Cuối cùng, Thạch Hạo đem một người trong đó bổ đôi thành hai nửa, khiến cho trong tay người kia trường thương màu vàng óng nổ vang không ngừng, muốn phải mở ra toàn bộ phong ấn.

Thế nhưng, nó chưa thành công!

Phốc!

Tên còn lại bị Thạch Hạo chém ngang hông, sau đó diệt Nguyên Thần!

Liều mạng tranh đấu sau, nơi này yên tĩnh, hai cái binh khí đều độn trở về Dị Vực, Bất Hủ chi vương binh khí không giữ được.

Đến đây, thiên địa yên tĩnh, vùng cấm bên trong sinh linh vững tin, bây giờ Tiên Vương bên dưới Hoang đã không có địch thủ, căn bản giết chết không được!

Cái này có thể là một thời đại mở ra, cũng hay là sự kết thúc của một thời đại, bọn họ đều đang đợi kinh biến phát sinh.

Bởi vì, bọn họ đều linh cảm đến cái gì.

Thạch Hạo tự thân cũng đang đợi, gần nhất những năm này, hắn vứt bỏ hết thảy pháp, hết thảy bảo thuật, chỉ tu chính hắn đại đạo, mở ra con đường của chính mình.

Hay là, cũng có thể nói, hắn đem Côn Bằng, Liễu Thần, Chân Hoàng, Lôi Đế chờ cái thế cường giả bảo thuật đều hấp thu, hóa thành tự thân đại đạo chất dinh dưỡng, đem Bất Diệt Kinh, Nguyên Thủy Chân Giải, Lục Đạo Luân Hồi chờ vô thượng thiên công phân giải, hòa hợp tự thân hệ thống bên trong.

Hắn dung hợp hết thảy, chân chính đi ra con đường của chính mình, rất khó lại nhìn tới những người khác cái bóng.

Hắn đang chuẩn bị, muốn bước ra bước đi kia!

Mặc dù biết, này rất khó, so với cửu tử nhất sinh còn còn đáng sợ hơn, thế nhưng, hắn hiện tại đã không có lựa chọn, bị bức ép đến trong tuyệt cảnh.

Dị Vực An Lan, Xích Vương, nếu muốn giết hắn, cũng là thôi, có thể liền tiên vực Ngao Thịnh, Thái Thủy, Nguyên Sơ đều muốn lấy hắn mệnh, đây là to lớn uy hiếp, ép hắn nhanh không thở nổi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1922: Náo Loạn Bắt Đầu

Những năm này tới nay, tiên vực tình cờ hay là có người hạ xuống tìm tòi nghiên cứu, thế nhưng không dám ra tay, thật sự bị giết sợ, mà Tiên Vương bây giờ không để ý tới nơi này.

Cho tới Dị Vực, hai vị chuẩn vương chết thảm, thực tại ở thế giới kia gợi ra thiên sóng lớn, một đám hiếu chiến giả sục sôi cùng oán giận cực kỳ, nhưng cũng không biện pháp.

Trừ phi Bất Hủ chi Vương Động tay, không phải vậy ai đi tới đều phải chết.

Ầm!

Ngày hôm đó, Cửu Thiên Thập Địa rung bần bật, loáng thoáng, mọi người nhìn thấy, có một bàn tay lớn suýt nữa tạo ra giới bích, mơ hồ dò tới, đen kịt như mực, một đầu ngón tay đều so với tinh thể muốn lớn hơn nhiều!

Giới bích xuất hiện vết nứt, một ít cường giả nhìn thấy, hút vào hơi lạnh!

- Giới Hải sinh linh!

Vùng cấm bên trong, có người thở dài, ngày đó rốt cục đến, Giới Hải bên trong cường giả dồn dập xuất hiện, có sinh linh muốn giáng lâm này một giới.

Xoạt!

Một đạo mũi tên bay tới, phù một tiếng, bắn ở trên bàn tay lớn kia, bắn lên dòng máu đều là màu đen, khủng bố vô biên, huyết dịch như sóng lớn.

Phải biết, cái kia huyết dịch đối lập với bàn tay lớn màu đen tới nói, có điều là một tia huyết, nhưng là xuyên thấu qua giới bích khe hở lọt vào đến, chính là một mảnh dòng lũ màu đen.

- A...

Khu vực này truyền đến tiếng kêu thảm thiết, hết thảy sinh linh đều diệt!

Có điều, bàn tay lớn kia nhưng cũng rút đi, tìm kiếm bắn ra mũi tên người, phát sinh rít gào trầm trầm thanh.

Đại loạn sắp nổi lên!

Thời gian lưu chuyển, lại là mấy chục năm qua, Thạch Hạo vững tin năm bí cảnh lớn không chút tì vết, chỉ kém chung cực nhảy một cái!

Hắn muốn lột xác!

Những năm gần đây, ở hắn trên đại đạo, không có người nào nữa cái bóng, bây giờ còn lại hắn con đường của chính mình, hết thảy đều bị dung hợp, ngắt hái bách gia trưởng, nung nấu chính mình đại đạo!

Từ sau ngày đó, Thạch Hạo không lại tu hành, mà là bắt đầu điều chỉnh trạng thái bản thân, tiếp cận kỳ ảo, không buồn không vui, xuất hiện ở thiên hạ các nơi.

Ầm ầm!

Giới Hải, sóng lớn ngập trời, một đóa bọt nước chính là một tàn tạ thế giới, trong biển một vị lại một vị bóng người hiện lên, đạp lên sóng biển, tiếp cận bên bờ.

Trên thực tế, ở rất nhiều năm trước đây, trên bờ thì có người, đang đại chiến!

Xoạt!

Một cái đỏ đậm chiến mâu, thô to vô biên, dài đến cũng không biết bao nhiêu vạn dặm, đâm thủng thế giới, bùng nổ ra vô lượng sát phạt ánh sáng, sát khí ngập trời!

Đó là trên bờ một sinh linh, hắn như một bức ma sơn giống như vậy, nguy nga, cao cao không thể với tới, chính là hắn đang ra tay, lưỡi mâu hướng về, đâm hướng biển bên trong một sinh linh.

Đó là tuyệt thế đại chiến, có sinh linh nhìn, cũng có sinh linh ở những nơi khác theo người giao thủ.

Phốc!

Cuối cùng, màu đỏ thẫm lưỡi mâu đem trong biển một con cổ xưa tồn tại đánh giết, máu tươi đầy trời, rơi ra trong biển.

Trong quá trình này, bọn họ liền thoại đều không có nói, liền như thế trực tiếp giao thủ, bởi vì là túc địch, từ lúc rất nhiều kỷ nguyên trước liền nhận thức.

Ầm ầm!

Trong biển, một cái đại ấn màu vàng óng bay ra, bao phủ thiên địa, bạo phát kinh thế khí tức, trấn áp thiên địa, sát phạt vạn vật!

Phịch một tiếng, chiếc kia đại ấn màu vàng óng Tương Ngạn trên một vị như là Ma thần sinh linh đập cho cả người rạn nứt, miệng phun máu tươi, hắn đang chống cự, thế nhưng là không ngăn được, tự thân binh khí, giáp trụ đều nổ tung.

Phốc!

Cuối cùng, trên bờ sinh linh toàn thể nổ tung, bị đại ấn tạp thành một mảnh sương máu.

Rầm rầm long!

Giới Hải bên trong, sóng biển ngập trời, quả thực muốn bao phủ chư thiên vạn giới.

Một toà đảo biệt lập trên, có một bóng người, xem ra rất mơ hồ, nhưng trong tay nắm giữ một cái sáng như tuyết trường đao, nhưng rọi sáng vô biên hải vực!

- Chờ ngươi đã lâu!

Này bóng người dứt lời, xoạt một tiếng bổ ra một vệt ánh đao, đáng sợ vô biên, đủ để chặt đứt vũ trụ, hủy diệt một thế giới!

Coong!

Trong biển, có một toà màu xanh tháp xuất hiện, cổ điển mà tang thương, huyền ở một con đầu người đỉnh phía trên, trực tiếp đánh văng ra ánh đao, hai người bùng nổ ra vô lượng phù văn, đại đạo pháp tắc đan dệt, kịch liệt đối kháng.

Thiên địa này rối loạn, hết thảy đều mở đầu với Giới Hải, hiện nay một nhóm cường giả đổ bộ, muốn tàn phá chư thiên, triển khai kinh khủng nhất đại đối quyết.

Sơ sót một cái, chư thiên đều muốn lật úp!

- Xoạt!

Ngày hôm đó, một đạo cầu vồng phá tan giới bích, để trên chín tầng trời xuất hiện một đạo đáng sợ vết rách, đó là một cái tiên kiếm chém ra, nó tử oánh oánh, sát khí ngút trời!

Giới Hải bên trong có sinh linh muốn tới đây, thế nhưng, ở sau người hắn có một cái nanh sói đại bổng xuất hiện, đánh tới, nện ở trên thân kiếm, đó là một người mặc da thú người man rợ, đánh giết hướng về tiên kiếm chủ nhân.

Tình cảnh này, bị rất nhiều cường giả đều nhìn thấy.

Này không phải Cửu Thiên Thập Địa lần thứ nhất gặp công kích, có vô thượng cường giả không biết xuất phát từ mục đích gì, từ Giới Hải trở về sau, muốn giáng lâm ở này một giới.

Quá mạnh mẽ, đáng sợ đến vô biên, bọn họ không sợ nhiễm đại nhân quả, trực tiếp liền muốn hung hăng xông tới.

Thế nhưng, này đám nhân vật túc địch quá nhiều, trên đường liền bị người phục kích, không thể không quyết một trận tử chiến.

Vù!

Ngày hôm đó, trên chín tầng trời, có vài chỗ cổ xưa cấm địa phát sáng, đó là mấy đại cấm địa sinh mệnh, bọn họ mở ra vô thượng trận pháp, bảo vệ mình.

Mấy người quyết định, không dính nhân quả, không muốn tham dự trận này hắc ám náo động lớn.

Thiên Đình bên trong, tất cả mọi người đều thần sắc nghiêm túc, đại kiếp nạn bắt đầu rồi, phàm là tu sĩ hơn nửa đều chạy không thoát, có thể những kia sinh linh quá mạnh mẽ!

Ầm ầm!

Nhưng vào lúc này, vừa Hoang ở ngoài, cũng truyền đến kinh thiên động địa âm thanh, như là đại dương vỡ đê, như là vũ trụ tách ra, gợn sóng kịch liệt, vô cùng mênh mông.

- Dị Vực nhân mã giáng lâm sao?

Thiên Giác Nghĩ vẻ mặt lạnh lùng, như vậy hỏi.

- Không, là táng địa, năm đó phong tỏa Dị Vực tiến công đường nối, liên đới Táng Khu nơi đó cũng bị niêm phong lại, hiện ở mảnh này địa phương

phá tan rồi.

Tam đại Quỷ Tiên trở về, giáng lâm ở trong thiên cung, vẻ mặt dị dạng.

Này không phải tin tức tốt gì, thiên địa đại loạn, táng địa tái hiện nhân gian, bọn họ là địch hay là bạn, căn bản cũng không có biện pháp nhận biết.

Sự không chắc chắn, liền mang ý nghĩa nguy hiểm!

Thạch Hạo đứng dậy, hiện tại thật không có thời gian.

- Một trận chiến qua đi, trong thiên địa này còn sót lại cái gì, ta nghĩ chỉ có như núi hài cốt, còn có dòng sông giống như dòng máu...

Thạch Hạo nói rằng.

Tiên Vương cấp đại chiến một khi mở ra, toàn bộ thế giới đều muốn sụp ra, một lần nữa chia năm xẻ bảy, chính là có thế giới thụ cũng không đáng chú ý, định không được Càn khôn.

- Các ngươi đi thu người đi, mang đi bọn họ, cũng coi như là kết làm đại thiện chi quả.

Thạch Hạo dặn dò.

Hắn nhìn về phía Mục Thanh, Xích Long, Lôi Linh, Hoàng Điệp các loại, để bọn họ vận dụng lực, đi thiên hạ các nơi lấy đi các tộc sinh linh, mang rời khỏi sinh hoạt nơi.

Đồng thời, hắn khiển xuất thần tướng, cũng làm đồng dạng sự.

- Thiên hạ sinh linh biết bao nhiều, cứu có điều đến a.

Thiên Giác Nghĩ nói.

- Có thể cứu bao nhiêu, liền cứu bao nhiêu đi, bỏ vào Cửu Long lôi kéo chiếc quan tài đồng này bên trong.

Thạch Hạo nói.

Ở trong quan tài, là một mảnh thế giới, rất mênh mông, Thạch Hạo chuẩn bị đến cái Càn khôn đại na di, đem này một giới đông đảo sinh linh mang vào đi, thêm để bảo vệ.

Xoạt!

Tiên quang dâng lên, Thạch Hạo giơ tay, ở trong lòng bàn tay của hắn xuất hiện chín bộ long cốt, lôi kéo một cái quan tài đồng, lúc này có điều dài ba tấc, rất ngắn.

Cũng chỉ có đến hiện nay cảnh giới này, hắn mới có thể luyện hóa này quan, hắn đem giao cho vùng cấm chi chủ.

- Nếu như có đại nguy cơ, xin tiền bối mang theo nó, tránh né đến một yên tĩnh nơi.

Thạch Hạo nói rằng.

Hắn tin tưởng vùng cấm chi chủ thủ đoạn, tối thiểu, có thể đi tiên vực cầu Bàn Vương che chở.

Hắn căn dặn Mục Thanh, Xích Long các loại, đến thời điểm, nhất định phải theo vùng cấm chi chủ, không thể tách ra.

- Ngươi ở bàn giao hậu sự sao?

Thủy tinh xương sọ trong hốc mắt liệt diễm nhảy ra.

Mấy cái lão yêu quái đều nhìn ra Thạch Hạo tâm tư, đây là muốn tử chiến đến cùng, thành công thì lại siêu thoát ở trên, hóa thành Tiên Vương, sức chiến đấu vô cùng, thất bại, vậy thì là tử vong!

- Làm một ít dự định, ta mới có thể cẩn tắc vô ưu!

Thạch Hạo lời nói bình tĩnh.

Mấy năm sau, Cửu Thiên Thập Địa, có thật nhiều danh sơn đại xuyên cũng không thấy, bị Thiên Giác Nghĩ, Mục Thanh chờ trừ tận gốc đi, đưa vào quan tài đồng bên trong thế giới.

Có một ít bộ tộc toàn thể biến mất rồi, cả tộc di chuyển tiến vào quan tài đồng thế giới.

Thế nhưng, cũng có một chút bộ tộc không chịu đi, cố ý lưu lại.

Ầm!

Giới bích lại nứt, có người nhìn thấy một con màu đen hung cầm, dường như hắc Thái Dương giống như, phát sinh ô quang, một cái lợi trảo suýt nữa xé ra này một giới.

- Không có thời gian, ngay ở hôm nay, nhưng vào lúc này, ta muốn vượt cửa ải!

Thạch Hạo nói rằng, những năm này hắn vẫn điều chỉnh tự thân trạng thái, lại không năm tháng có thể cung hắn tích lũy, nhất định phải bắt đầu rồi, nếu không có Tiên Vương muốn giáng lâm.

Ầm!

Ngày hôm đó, ở vực ngoại một viên khô héo không người trên tinh cầu, Thạch Hạo đột nhiên ngửa mặt lên trời thét dài, hắn đầu đầy tóc đen tất cả đều bắt đầu dựng ngược lên, cuồng loạn phấp phới.

Trong lúc nhất thời, thân thể hắn năm bí cảnh lớn đồng thời phát sáng, bên trong thân thể, vô cùng phù hiệu sáng lên, từng đường môn hộ ở mở ra.

Lấy thân là chủng, năm bí cảnh lớn phát sáng, mở ra thân thể bảo tàng, phóng thích thân thể tiềm năng, Thạch Hạo liều mạng, hắn ngửa mặt lên trời hét giận dữ, dùng hết sức mạnh, muốn thực hiện chung cực nhảy một cái, hắn muốn vượt cửa ải, hắn muốn lột xác, hắn muốn hóa thành Tiên Vương!

Thiên địa náo động lớn đến, hắn cần loại thực lực đó, hắn muốn ở lập tức quật khởi, nếu không, chung quy là đừng trong mắt người giun dế, lúc nào cũng có thể sẽ bị giết chết.

Thạch Hạo trong cơ thể giống như tiếng sấm, vang lên rung trời thanh âm, trong cơ thể từng đường môn ở mở ra, năm bí cảnh lớn đang phát sáng, bụng Luân Hải Âm Dương biến, toàn bộ thân thể đều hừng hực, dường như tiên hỏa phần thiên.

- A...

Thạch Hạo thét dài, âm thanh chấn động vùng tinh không vũ trụ này.

Nhưng là, này nhưng cũng ép không được Đạo Cung phát sinh kinh văn thanh, người khác nghe không hiểu, thế nhưng là có thể cảm nhận được cái kia cỗ lớn lao khí thế.

Hắn đang đột phá, năm bí cảnh lớn đều phát sinh biến hoá kinh người.

Thế nhưng, thân thể hắn ở bị thương, bên ngoài thân rạn nứt, cường đại như hắn tu luyện qua Bất Diệt Kinh, hiện nay càng là dung hợp rộng rãi thông, trở thành tự thân đạo pháp một phần, thể phách vẫn là bị hao tổn.

Máu tươi chảy xuống, Thạch Hạo thân thể che kín màu máu mạng nhện, đó là từng đường vết rách, xung kích Tiên Vương cảnh, tự thân chịu đựng quá mức áp lực kinh khủng.

Nơi sâu xa trong vũ trụ, vô tận tiên quang dâng trào, biển sao đều đang run rẩy, vùng thế giới này hết thảy sinh linh đều khiếp sợ, ngẩng đầu nhìn trời.

- Trời ạ, đây là thế nào một luồng gợn sóng, ta không chịu nổi, muốn tê liệt trên mặt đất!

Một tu sĩ rất mạnh mẽ, còn như vậy, huống hồ là người khác.

Lúc này Thạch Hạo không khống chế được sức mạnh của chính mình, hắn đang toàn lực xung kích Tiên Vương cảnh, muốn chung cực nhảy một cái, hóa thành vô địch Tiên Vương.

- Hắn lại đi đến một bước này, muốn thành tựu Tiên Vương vị!

Vùng cấm bên trong, có người thán phục, chính là bọn họ cũng đều không thể không khâm phục.

Trong đó, Vẫn Tiên Lĩnh bên trong, một vị cổ xưa cường giả mở mắt ra, ánh mắt lạnh lùng, ngẩng đầu nhìn phía vực ngoại.

- Cổ tổ, muốn ra tay sao?

Có người hỏi.

- Ta cùng toà kia tháp có nhân quả, tuy rằng nó tiến vào nguyên thủy cánh cửa, thế nhưng, người này nếu là thật có thể vọt lên tận trời, có lẽ sẽ liên quan nhân quả.

Vẫn Tiên Lĩnh, trong đó tâm nơi được xưng Bất Tử Chi Địa, không thành tiên tu sĩ đứng ở đây cũng có thể lâu dài sống tiếp, bị này Tiên Vương cấp tồn đang diễn hóa thành tuyệt thế tịnh thổ.

Nơi này cùng tiên vực gần như!

- Ngươi đi nhen lửa cái kia trản đăng, có thể câu thông tiên vực, báo cho tình huống của nơi này, tiên vực tự có người sẽ xuất thủ.

Bất Tử Chi Địa, truyền đến như vậy thanh âm lạnh lùng.

Vẫn Tiên Lĩnh chủ nhân sau khi nói xong, nhắm lại lạnh lùng con mắt, lần thứ hai yên tĩnh bất động!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1923: Tiên Vương Ngăn Chặn

Một chiếc thăm thẳm đèn đuốc nhen lửa, xương cốt đăng thể, đồng thau làm cơ sở toà, toả ra ánh sáng xanh lục, lúc sáng lúc tối, chập chờn bất định.

Bất Tử Chi Địa, dấy lên như vậy một chiếc cổ đăng, nó có thể câu thông tiên vực một cái nào đó kỳ dị nơi.

Cổ đăng bị thả ở một tòa trên tế đàn, rất nhanh nơi đó mơ hồ, hình thành một mảnh hư không vết nứt, sinh linh không có cách nào thông qua, thế nhưng có thể đưa tin.

- Hoang muốn độ Tiên Vương kiếp.

Chỉ có một câu nói như vậy, rất đơn giản, cũng rất bình thản, lại không nhiều ngữ.

Sau đó, chiếc đèn này liền tắt, vùng cấm bên trong sinh linh lùi về sau, rời đi nơi này.

Tiên vực, thực tại không thể bình tĩnh, tin tức này bị đưa đến một chút cổ xưa gia tộc, đều là lai lịch rất lớn thế lực, tự nhiên không thiếu Tiên Vương đạo thống.

- A, thú vị, như thế tuổi trẻ liền muốn xung kích Tiên Vương, nói hắn là tự tin đây, cần phải nói hắn đang tìm cái chết? Gốc gác còn chưa đủ a.

Có người cười cợt, đây là một vị chuẩn vương.

Rất nhiều người đều biết, Hoang là nhân áp lực ở bên ngoài gây nên, không thể không làm ra loại này lựa chọn.

- Có lẽ có cơ sẽ thành công!

Có người khác mở miệng.

Chuyện này ảnh hưởng rất lớn, nhân vật già cả đang bàn luận, mà tiên vực thế hệ tuổi trẻ thì lại trợn mắt ngoác mồm, chấn động sợ nói không ra lời.

Đặc biệt là Ngao Càn, Bàn Nghệ, Hỗn Thiên các loại, bọn họ đều cùng Thạch Hạo từng giao thủ, trong lúc nhất thời ngơ ngác sững sờ, năm đó bọn họ vẫn là đối thủ, hiện tại đây?

Hoang quá hung tàn, lại ở ở độ tuổi này liền muốn xung kích Tiên Vương cảnh!

Đây là kinh khủng cỡ nào?!

Mà bọn họ vẫn không có thành tiên đây!

- Trích Tiên

, Trùng Đồng Giả Thạch Nghị, Đại Tu Đà, Yêu Nguyệt công chúa, Thanh Y chờ người, cũng đều nghe nói đến tin tức này, bọn họ ngạc nhiên, chấn động, giật mình.

Lúc này mới bao nhiêu năm a, Thạch Hạo càng tới mức độ này.

Bọn họ tiến vào tiên vực, chính là muốn tìm tìm thời cơ, ở mảnh này có thể thành tiên thế giới nâng cao một bước, nhưng là, có thể nào nghĩ đến, cái kia một mình ở lại hạ giới người, xa xa đi tới bọn họ phía trước!

Chỉ là, hắn gây ra động tĩnh quá to lớn, hiện tại tiên vực cường giả đều đang chăm chú.

- Hay là hắn thật có cơ hội thành tựu Tiên Vương chính quả!

Đây là một vị Tiên Vương tự nói thanh, lần thứ nhất có cái này cấp bậc

sinh linh làm ra phán đoán.

Ngao Thịnh Tiên Vương bên trong tòa phủ đệ, có một bóng người mờ ảo ngồi xếp bằng ở trên bồ đoàn, chu vi đều là hỗn độn khí, hắn như là tuyên cổ trường tồn, chưa bao giờ động tới.

Đùng!

Đột nhiên, hắn giơ tay, một bàn tay đi vào vũ trụ mênh mông bên trong, tất cả mọi người đều nhìn thấy, vẫn huyền hoàng bàn tay lớn bao trùm vùng vũ trụ này Tiên môn.

- A, Ngao Thịnh Tiên Vương xuất thế, hắn muốn mở ra Tiên môn, chẳng lẽ muốn hạ giới?

Kinh ngạc thốt lên người vang lên, cả thế gian khiếp sợ.

Phàm là là cao thủ, phàm là thành tiên giả đều có cảm ứng, sau đó, thập phương đều chấn động, người trong thiên hạ đều kinh.

Cùng lúc này, khác một toà Tiên Vương động phủ bên trong, Thái Thủy Tiên Vương phút chốc mở mắt ra, ở tối tăm bên trong thạch thất, như là hai tia chớp cắt ra bầu trời đêm.

Hắn cũng duỗi ra một bàn tay lớn, thăm dò vào vũ trụ mênh mông bên trong, bao trùm ở một toà khác Tiên môn trên.

- Thái Thủy Tiên Vương cũng động!

- Hoang, xong, hai đại Tiên Vương muốn ngăn trở hắn thành tựu Tiên Vương chính quả!

Tiên vực, tất cả mọi người đều biết, hai đại Tiên Vương muốn động thủ, căn bản là không cho hạ giới người trẻ tuổi kia cơ hội, muốn tự tay giết chết chi!

Ầm!

Nơi sâu xa trong vũ trụ, Thạch Hạo máu me khắp người, thế nhưng, hơi thở của hắn nhưng ở trở nên mạnh mẽ, đạo hạnh ở tăng trưởng, trong cơ thể hắn có từng đường cửa mở ra.

Thân thể bảo tàng, các loại thần thông, vô tận phù văn hàm nghĩa, đều dấu ấn ở trong máu của hắn, khắc vào xương của hắn trên, quá mức óng ánh, vô cùng đại đạo phù hiệu, đem hắn xuyên qua.

Hắn ở hướng về Tiên Vương cảnh tiến quân, hắn muốn xông ra ràng buộc, lại lên một tầng nữa!

- A...

Thạch Hạo chịu đựng to lớn thống khổ, hắn xác thực còn nợ hỏa hầu, tích lũy không đủ thâm hậu, hiện tại mạnh mẽ vượt cửa ải, cả người đều muốn giải thể.

Bất diệt thân thể cũng đều ở rạn nứt, huyết dịch hạ xuống, lưu động vàng nhạt ánh sáng lộng lẫy, hắn nổi giận đùng đùng, có thể nào cam tâm, lúc này liền ngay cả tóc dài đều đang phát sáng, dường như đúc bằng vàng ròng.

- Ta không cam lòng a!

Thạch Hạo rống to, bính lấy hết tất cả sức mạnh, hắn muốn chịu đựng được, hắn muốn trở thành liền Tiên Vương chính quả.

Tiến lên trước một bước, trời cao biển rộng, mặc hắn ngao du, nếu là thất bại, chính là vạn trượng Địa ngục:

- thân tử đạo tiêu

, còn như đèn tắt.

Ầm!

Vô tận đại phù hiệu, từ bốn phương tám hướng nghiền ép mà đến, có rất

nhiều phù văn đều là từ giới ngoại thẩm thấu mà đến, thêm ở trên người hắn.

Đến Tiên Vương cảnh, không thể tưởng tượng!

Quá khứ, hiện tại, phàm là từng xuất hiện, các loại quy tắc, thiên địa trật tự các loại, đều sẽ đối với hắn nghiền ép, thẩm phán, rất khó nhịn xuống.

Đặc biệt là ở vùng thế giới này, thời đại mạt pháp, sẽ tác động ra càng to lớn hơn nhân quả, hạ xuống hình phạt là mạnh nhất, lúc nào cũng có thể sẽ hình thần đều diệt.

Ầm!

Thạch Hạo một phần thân thể nổ tung, hóa thành một đoàn lại một đám mưa máu, tu quá Bất Diệt Kinh, tự thân được xưng kiên cố Bất Hủ cũng không chống cự nổi loại này nghiền ép.

Có điều, Thạch Hạo chung quy là Thạch Hạo, đi ngược lên trời, trong miệng hắn phát sinh tiếng gầm nhẹ, có bất phôi ánh sáng, đây là hắn dung hợp vạn pháp, tự nghĩ ra hệ thống tu luyện sau thu hoạch.

Sau một khắc, ở vạn kiếp bất phôi thần quang bên trong, hắn lại tố thân thể, những kia sương máu đều tụ tập lại đây, bảo thể tái hiện.

Đồng thời, hỗn độn cuồn cuộn, dường như lò lửa, ở rèn luyện thân thể!

- Thực sự là không đơn giản, hắn có thể thành công a!

Vùng cấm bên trong, có cổ xưa sinh linh thán phục.

Bọn họ giật mình phát hiện, Thạch Hạo thân thể quá mạnh mẽ, có thể chịu đựng được xung kích, một lần phá nát lại một lần gây dựng lại, cái kia chư thiên hàm nghĩa, quá khứ, hiện tại, hết thảy đại đạo phù văn hiện ra, đem kích chia năm xẻ bảy sau, hắn còn có thể lại tố.

Đây là hủy diệt, nhưng nếu là bất tử, liền trở thành mài giũa, Thạch Hạo thân thể bị hỗn độn muôn vàn thử thách, càng ngày càng mạnh mẽ.

- Thành, cơ thể hắn qua ải, chịu đựng được thẩm phán, thử thách. Có thể then chốt vẫn là xem Nguyên Thần, cửa ải kia không có cách nào quá, từ cổ chí kim một ít tuyệt đại mãnh nhân đều là chết tai nạn này dưới.

Vùng cấm bên trong, có bất thế cường giả nói nhỏ.

Muốn trở thành liền Tiên Vương chính quả, then chốt là Nguyên Thần được gột rửa, chân chính vọt lên tận trời, hóa thành Tiên Vương đạo quả mới được.

Thạch Hạo thân thể trời sinh mạnh mẽ, hiện nay chịu đựng được thử thách.

Nhưng nếu Nguyên Thần bị đánh giết, quay đầu lại vẫn là tất cả thành không!

- Cũng không dễ, nếu như hắn không phải không phải muốn thành tựu Tiên Vương vị, mà chỉ là đơn giản mượn cơ hội lần này, rèn luyện một hồi Nguyên Thần, như vậy hắn coi như là Thập Hung hàng ngũ nhân vật.

- Vậy cũng rất khó, sẽ không thành công!

Có người lắc đầu.

Ầm!

Trong thiên địa, vô cùng đại đạo, một cái lại một cái hiện lên, có ở đây giới sinh ra, có từ giới bích ở ngoài chọc vào, sau đó toàn bộ xuyên qua hướng về Thạch Hạo đầu lâu.

Thạch Hạo chấn động, Tiên Vương chính quả như thế khó?

Hắn rốt cuộc biết, chính mình có cỡ nào điên cuồng, cỡ nào mạo hiểm, này coi là thật là nắm mệnh ở bác, hôm nay có lẽ sẽ chết ở chỗ này.

Một ít đại đạo hóa thành chùm sáng, bao trùm hắn thiên linh cái, đánh

hắn cả người run rẩy, thất khiếu chảy máu, lại không có cách nào tránh né, chỉ có thể mạnh mẽ chống đỡ.

- Rầm rầm rầm...

Một sát na, Thạch Hạo đã trúng mấy chục lần đại đạo oanh kích, xương sọ rạn nứt, Nguyên Thần đều muốn tản mất, hắn gặp không thể tưởng tượng trọng thương.

- Thật sự rất mạnh, cái này tuổi tác ngao ở nhiều như vậy thứ đánh giết, đủ để tự kiêu, nếu như hắn tiếp tục như vậy, Tiên Vương khó nói, thế nhưng hay là thật có thể trở thành là Thập Hung giống như tồn tại.

Có người nói.

Vù!

Đột nhiên, thiên địa rung bần bật, này không phải những kia đại chùm ánh sáng gây ra, mà là đến từ một khu vực khác, nơi đó xuất hiện một cánh cửa, dò ra một con thổ bàn tay màu vàng.

Cái bàn tay lớn này vô biên, hướng về Thạch Hạo nơi đó chậm rãi đè tới.

Ầm!

Vào đúng lúc này, không thể tưởng tượng sự tình phát sinh, vùng tinh vực kia, cũng không biết có bao nhiêu ngôi sao, ở một chưởng này tới gần thì, tất cả đều nổ tung.

Một vùng sao trời, trong nháy mắt mà thôi, hóa thành phế địa, tinh thể vô số, tất cả đều nổ tung, khắp nơi là bụi bặm vũ trụ.

Đây là thế nào một loại sức mạnh to lớn? Cả thế gian khiếp sợ!

Nếu không có Thạch Hạo vừa nãy rèn luyện thân thể, từng thành công quan, cơ thể hắn đã kiên cố bất diệt, như vậy vừa nãy một chưởng này dưới hắn liền chia năm xẻ bảy, hủy ở đây.

Một chưởng này nhìn rất chầm chậm, thế nhưng quá ác, uy lực vô cùng vô tận!

Dù vậy, Thạch Hạo cũng lập tức bay ngang ra ngoài, đầy người là huyết, khắp cả người đều là rất vết rách, bị Tiên Vương chầm chậm một chưởng đè xuống,, suýt nữa liền hình thần đều diệt.

Nguyên thần của hắn bất ổn, suýt chút nữa nổ tung!

Nhưng là, hắn ở vượt cửa ải, không có cách nào phân tâm, tuy lửa giận điền ưng, nhưng không biện pháp.

- Hống...

Thạch Hạo gầm rú, dường như dã thú bị thương giống như, ngửa mặt lên trời rít gào, hắn đến chỗ mấu chốt, kết quả chung quy là có người ra tay với hắn.

Tiên Vương đến rồi!

Tất cả mọi người đều làm ra phán đoán, chỉ có Tiên Vương mới có loại sức mạnh này.

- Có chút ý nghĩa, chậm nữa một bước, ngươi liền trở thành Thập Hung giống như tồn tại.

Thanh âm lạnh lùng, từ đạo kia Tiên môn sau lưng truyền ra.

- Ngao Thịnh!

Thạch Hạo gào thét, tóc tai bù xù, máu nhuộm tinh không.

Mọi người chấn động, lại là Ngao Thịnh Tiên Vương ra tay, ngăn cản Thạch Hạo thành tựu Tiên Vương vị.

Sau một khắc, Ngao Thịnh lại ra tay rồi, bàn tay lớn kia chậm rãi hạ

xuống, hướng về Thạch Hạo ép xuống, lần này muốn triệt để tiêu diệt hắn.

- Tiên Vương, đây là ý gì?!

Đang lúc này, xa xa óng ánh khắp nơi kim quang hiện lên, một cây Thông Thiên đại thụ giáng lâm ở chỗ này, to lớn tán cây, đè ép mãn tinh không, ngăn trở con kia thổ bàn tay lớn màu vàng.

Thế giới thụ xuất hiện, cái kia gánh vác cánh chim màu vàng nữ tử đứng thụ điên, cùng bàn tay lớn đối lập.

- Nể mặt Đồ Tể, ngươi rút đi đi, ta không tính toán với ngươi.

Ngao Thịnh Tiên Vương mở miệng, hắn dù cho cũng không đến, chỉ có một bàn tay lớn ở đây, cũng có thể nhận biết tất cả.

- Tiên Vương, kính xin lui ra này một giới, như ngươi vậy ngăn trở người chính quả, làm đất trời oán giận, liền không sợ chọc đại nhân quả sao?

Cô gái tóc vàng nghiêm túc nói.

- Nhân quả? Bản vương tự thân chính là thiên đại nhân quả, ta lấy tính mệnh của hắn, người nào cản nổi!?

Ngao Thịnh Tiên Vương bá đạo cực kỳ, thanh chấn vũ trụ.

Thời khắc này, các tộc run rẩy, chúng sinh tất cả đều hoảng sợ vô biên.

Cô gái tóc vàng cố ý muốn ngăn trở cái bàn tay lớn này.

Nhưng là, bàn tay lớn nhẹ nhàng chấn động, ép về đằng trước thì, phịch một tiếng, thế giới thụ rung động, đầy trời phiến lá héo tàn, còn có chạc cây bẻ gẫy, cả cây thân cây bay ngang ra ngoài.

Cô gái tóc vàng kia rên lên một tiếng, không chống đỡ được, nàng vô lực thùy hạ thủ cánh tay, miệng mũi tràn ra dòng máu vàng, theo thế giới thụ bay ngang, biến mất ở tận cùng vũ trụ.

Bàn tay lớn lần thứ hai về phía trước đè xuống thì, Thạch Hạo thở dài, hắn biết, đời này đến phần cuối, không có hi vọng.

Có điều, dù cho đến chết, dù cho ở cuối cùng thời khắc này, hắn vẫn đang đối kháng với những kia đại đạo phù văn, hắn tế luyện Nguyên Thần, hắn thật sự muốn lột xác thành công, càng muốn chém giết Ngao Thịnh!

- Đạo hữu, ngươi khinh người quá đáng!

Vùng cấm chi chủ xuất hiện, ngoài ra, còn có thủy tinh xương sọ, màu vàng cốt chưởng, nhỏ máu nhãn cầu, ngăn cản bàn tay lớn kia.

Thạch Hạo bất đắc dĩ, mang theo cay đắng, hắn biết, cái nào sợ bọn họ ra tay cũng không được, dù sao không phải chân thân, có điều là không trọn vẹn một phần thân thể mà thôi.

Làm sao bây giờ? Hắn có một luồng cảm giác vô lực, thời gian không chờ hắn!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1924: Không Thể Cứu Vãn

Thạch Hạo cả người uể oải, hắn đang đối kháng với chính mình kiếp nạn, xung kích Tiên Vương cảnh, lúc nào cũng có thể sẽ chết đi, còn bên cạnh còn có Ngao Thịnh Tiên Vương nhìn xuống, phải tiêu diệt.

Ứng phó như thế nào? Quá gian nan!

Đời này, tuy có ân sư, tuy có cường giả bằng hữu, thế nhưng đối lập Tiên Vương tới nói cũng không đủ xem, hắn dù cho có kinh thiên diệu thủ cũng phá không được này một ván.

Trước mắt, đàm luận cái khác đều là hư vọng, ở Tiên Vương trước mặt, cái gì bố trí, thủ đoạn gì, cũng không đủ xem, một chưởng là có thể toàn bộ đập nát, trấn sát!

Chênh lệch quá lớn, đến cấp bậc kia, mặc ngươi muôn vàn thần thông, vạn loại thủ đoạn, một quyền là có thể oanh diệt, cái gì bố trí đều vô dụng!

- Tiền bối, các ngươi lùi đi!

Thạch Hạo nói rằng.

Hắn biết, vùng cấm chi chủ chờ người muốn liều mạng, vì tác thành cho hắn, cho hắn tranh thủ thời gian, nhưng là căn bản không đủ dùng a.

Hắn mới bắt đầu độ trường đại kiếp nạn này khó, Tiên Vương chi quan làm sao có khả năng như vậy dễ dàng đột phá, thậm chí, không có ai đến ngăn chặn, cho hắn đầy đủ thời gian, đều chưa chắc có thể thành công đây!

Quá gian nan!

Thạch Hạo nghĩ đến rất nhiều, này một đời đời này, hắn đều ở tranh độ, thật có chút khổ, người khác không giúp được gì, cần chính hắn đi độ.

Thạch Hạo rống to, hắn không cam lòng, thật sự tràn ngập phẫn nộ. Hắn đã từng rất tự tin, nếu để cho hắn hoàn toàn yên tĩnh thiên địa, để hắn tiếp tục trưởng thành, sớm muộn có một ngày, hắn sẽ vô địch thiên hạ.

Đến vào lúc ấy, hắn đem quét ngang chư thiên, giết trên đời không người dám xưng tôn, phá diệt tất cả địch!

Thế nhưng, chung quy không có như vậy hoàn cảnh lớn.

Vùng cấm chi chủ không có thối lui, mà là hóa thành một nam tử mặc áo trắng, phong thần như ngọc, tuyệt đại xuất trần, hắn đứng ở nơi đó, che ở thổ bàn tay lớn màu vàng trước.

Cũng trong lúc đó, màu vàng cốt chưởng lớn lên, cũng đến nơi đó, toả ra vô lượng thần uy, khí tức khủng bố, cắt đứt con đường phía trước.

Cho tới thủy tinh xương sọ, nhỏ máu nhãn cầu, tương tự không có ngoài ý muốn, đứng giữa trời, bất cứ lúc nào chuẩn bị một trận chiến.

- Là các ngươi, năm đó đều gặp, nếu là ngày xưa các ngươi hoàn hảo thì, như vậy ngăn trở ta ngược lại cũng không ngoài ý muốn, hiện nay có ý nghĩa sao?

Ngao Thịnh nói rằng.

Thanh âm kia lạnh nhạt, vô tình, tàn khốc, không có một tia ấm áp, dường như muốn đóng băng toàn bộ vũ trụ.

- Nếu không có lựa chọn, vậy thì cuối cùng phát sáng một lần đi!

Vùng cấm chi chủ tuy rằng nhìn rất nho nhã, thế nhưng, tính cách cương liệt, biết rõ sẽ không có thật kết cục, hay là muốn chiến!

Hắn đã ngã xuống, bây giờ có điều là nửa viên xương sọ thêm chấp

niệm, triệt để tiêu tan thì lại làm sao, hắn không hề có một chút lưu luyến, cuối cùng bồi dưỡng đệ tử, nhìn hắn bị người ngăn chặn, có thể nào cam tâm?

- Ha ha, ha ha ha...

Ngao Thịnh cười to, vùng vũ trụ này đều đang run rẩy, bất cứ lúc nào muốn sụp ra!

Cuối cùng, tiếng cười của hắn hoá sinh sát ý vô biên, liền muốn ra tay.

- Đạo hữu, hà tất lạnh lẽo như vậy, sát ý quá kinh người.

Bỗng nhiên, một đạo tiên cửa mở ra, Bàn Vương âm thanh truyền ra.

Hắn mặc dù nói đem ngày xưa ân tình trả hết, thế nhưng, nhìn thấy vùng cấm chi chủ muốn triệt để tiêu tan, vẫn là một trận thổn thức, không nhịn được muốn ra tay rồi.

- Bàn Vương, xin mời sống chết mặc bây!

Ngao Thịnh nói rằng.

- Ta nếu không đây?

Bàn Vương hỏi.

- Đạo hữu, vẫn là theo ta đánh cờ một ván đi!

Có người mở miệng.

Nguyên Sơ Tiên Vương xuất hiện, mang theo một bàn cờ, đi tới Bàn Vương động phủ, đổ ở đây, khoanh chân ngồi xuống, không cho Bàn Vương ra tay, với hắn đối lập.

- Hay, hay, được!

Bàn Vương âm thanh lạnh xuống.

Hắn muốn ra tay, kết quả, Thái Thủy Tiên Vương cũng giá lâm, đứng hắn trước phủ đệ, sau đó một cái tay mò về Tiên môn nơi đó.

- Mấy vị đạo hữu, nếu cùng Bàn Vương có giao tình, vậy hãy tới đây một tự làm sao?

Thái Thủy Tiên Vương ra tay, truyền âm vùng cấm chi chủ chờ người.

Một con tràn ngập hỗn độn tức giận bàn tay lớn, xuất hiện ở Cửu Thiên Thập Địa, tiến vào trong vũ trụ, đem vùng cấm chi chủ, thủy tinh xương sọ, màu vàng cốt chưởng chờ ngăn trở.

Mấy cái lão quái vật cũng bất đắc dĩ, dù cho muốn liều mạng cũng không thay đổi được cái gì, hiện tại cũng không chỉ một vị Tiên Vương muốn ra tay, khiến người ta cảm giác sâu sắc vô lực.

- Hiện tại, có thể giết ngươi đi.

Ngao Thịnh Tiên Vương mở miệng, âm thanh càng ngày càng lãnh khốc.

- Ngao Thịnh lão thất phu, ngươi tới đi, hôm nay cùng ngươi huyết chiến đến cùng!

Thạch Hạo gầm thét, mang theo vô biên tức giận, còn có bất khuất chiến ý, hắn phát điên.

Nếu dự liệu được có thể sẽ chết đi, hắn triệt để không thèm đến xỉa.

Lúc này, Thạch Hạo rất gian nan, một bên đang đối kháng với vô cùng đại đạo quy tắc nghiền ép, một bên muốn cùng Ngao Thịnh liều mạng.

- Nếu để cho ngươi sống quá tai nạn này, dù cho không phải Tiên Vương, thành tựu cùng Thập Hung gần gũi, cũng có thể hướng về ta khiêu khích, thế nhưng hiện tại, ngươi có năng lực ra tay sao?

Ngao Thịnh lạnh lẽo âm trầm.

Ầm!

Một bàn tay lớn hạ xuống, hướng phía dưới đánh ra, muốn một chưởng đem Thạch Hạo trấn sát.

- Ngươi cho rằng, ta thật không có một tia sức lực chống đỡ lại sao?

Thạch Hạo nổi giận đùng đùng, mái tóc dài màu đen như là bắt đầu cháy rừng rực, đại phù hiệu đan dệt, liệt diễm hừng hực, hắn chịu đựng xung kích Tiên Vương cảnh thống khổ, về phía trước đánh giết một quyền.

Cơ thể hắn không có vấn đề, đạt đến tầng thứ này, chỉ là nói hành còn không được, Nguyên Thần không có rèn luyện xong xuôi.

Ầm!

Ngao Thịnh Tiên Vương, con ngươi sâu thẳm doạ người, hắn không chỉ có vận dụng Tiên Vương thân thể, còn ở vận dụng hắn cái thế đạo hạnh, nghiền ép hướng về Thạch Hạo.

Coong!

Vào lúc này, một tiếng chuông vang, rung động chín tầng trời thập địa, một đạo ánh sáng óng ánh huy, đón lấy bàn tay lớn kia, cùng Thạch Hạo đồng thời đánh giết Ngao Thịnh Tiên Vương.

Cho tới một bên khác, vùng cấm chi chủ cũng gấp, cùng Thái Thủy Tiên Vương liều mạng, muốn đi qua, giải cứu đệ tử với nguy nan thời khắc.

- Hả?

Thời khắc này, rất nhiều người kinh ngạc, chính là Ngao Thịnh Tiên Vương cũng ở nhíu mày, xem hướng về phía trước.

Ầm!

Nơi đó bùng nổ ra ánh sáng óng ánh huy, hắn bàn tay này không có có thể trấn sát Thạch Hạo.

Một là bởi vì, Thạch Hạo phát điên, ở đây liều mạng, cơ thể hắn đến tầng thứ này, cứ việc đầy người là huyết, thế nhưng không thể bị người tùy ý hủy diệt.

Đồng thời, còn có đoàn kia quang phát huy tác dụng cực lớn.

Có một cô gái xuất hiện, phong thái tuyệt thế, toàn thân áo trắng trắng hơn tuyết, cái trán dấu ấn lấp loé, trước người nơi đó có một chùm sáng, tiếng chuông không dứt!

Diệp Khuynh Tiên!

Dĩ nhiên là nàng, xuất hiện ở đây.

Này ra ngoài rất nhiều người dự liệu, chính là Thạch Hạo tự thân đều là con mắt lấp loé, hắn cuối cùng nhẹ nhàng thở dài, nói:

- Ngươi mau mau rời đi, không muốn tham dự vào.

Hắn biết, nhận thức những người kia ai tới cũng vô dụng, đây là Tiên Vương sát cơ, đều không phải là đối thủ.

- Có chút ý nghĩa, Vô Chung Tiên Vương binh khí chi hồn ở trên thân thể ngươi, mà ngươi hỗn độn một mảnh, mông lung hư vô, không nên thuộc về vùng thế giới này, cái thời đại này mới đúng!

Ngao Thịnh Tiên Vương mở miệng.

Điều này làm cho Thạch Hạo đều giật mình trong lòng, nhìn chăm chú Diệp Khuynh Tiên.

Diệp Khuynh Tiên thở dài, nhìn về phía Thạch Hạo, nói:

- Ta nghĩ nhìn ngươi dấu chân, chứng kiến ngươi kỳ tích, chỉ là, ta đến quá sớm, chung quy phải rời đi.

- Ngươi đến tột cùng là ai, đến từ nơi nào?

Thạch Hạo thần sắc nghiêm túc.

- Ta không thuộc về ngươi cái thời đại này, ta nghĩ nhìn thấy phát sinh ở trên thân thể ngươi một chuyện, đôi này: chuyện này đối với ta thời đại kia người tới nói phi thường trọng yếu, đáng tiếc, ta chứng kiến không tới.

Diệp Khuynh Tiên rất đáng tiếc.

- Nghịch loạn năm tháng người không có kết quả tốt, không thay đổi được cái gì, chính mình cũng chung quy muốn tiêu vong.

Ngao Thịnh Tiên Vương lạnh lùng nói.

- Ngươi...

Thạch Hạo giật mình nhìn Diệp Khuynh Tiên.

- Không nghiêm trọng như vậy, ta chỉ là một dấu ấn, một đạo thức niệm, coi như tiêu tan thì đã có sao, không sợ!

Diệp Khuynh Tiên đang cười, có chút xán lạn, nhưng cũng mang theo lệ quang, nàng thật sự rất muốn chứng kiến Hoang tất cả a, thế nhưng, không chờ được đến cái kia một ngày, thời gian không cho phép, nàng nghỉ chân quá dài năm tháng.

Nàng không phải cái thời đại này người, không nên xuất hiện ở trên đời này!

- Ngăn trở ta giả, mặc kệ ngươi đến từ nơi nào, không dám ngươi là ai, đều phải chết!

Ngao Thịnh Tiên Vương nói rằng, liền muốn ra tay.

- Tiên Vương ngạo mạn, giao cho ta đi, Vô Chung Tiên Vương binh khí chi hồn cùng ta có duyên.

Coong một tiếng, to lớn chuông vang tiếng vang lên, đây là trên chín tầng trời một chỗ vùng cấm bên trong, có cường giả khủng bố thi pháp, một cái chuông lớn hiện lên, huyền ở trên không.

Nó ở nổ vang, đồng thời, phát sinh xán lạn Tiên đạo mưa ánh sáng, phải đem Diệp Khuynh Tiên trong tay khí linh lấy đi.

Cái kia chuông lớn vốn là Vô Chung Tiên Vương binh khí, bây giờ thiếu hụt khí linh, bị gọi là chung thi, nó rơi vào một chỗ bên trong cấm địa sinh mệnh.

Ầm!

Kinh thiên cuộc chiến, vùng cấm chi chủ, thủy tinh xương sọ chờ ở Thái Thủy Tiên Vương bàn tay lớn, phát sinh mãnh liệt hào quang, muốn xé ra nơi đó tràng vực.

Mà bên này, nơi nào đó bên trong cấm địa sinh mệnh cường giả thôi thúc chuông lớn, cũng ra tay rồi, cướp đoạt khí linh.

Đồng thời, ngao thượng tiên vương cũng ra tay, trực tiếp hướng về Thạch Hạo đánh ra, muốn triệt để giết chết!

Nơi này hỗn loạn tưng bừng, quá mức khủng bố (hoàn mỹ thế giới 1936 chương).

- Hắn hóa tự tại!

Thạch Hạo rống to, con mắt đỏ, không để ý tới vượt cửa ải chi kiếp, mặc cho cái kia quy tắc chùm sáng từng đường chém về phía hắn.

Mà hắn nhưng liều mạng, muốn cùng kẻ địch ngọc đá cùng vỡ, bởi vì, hắn nhìn thấy vùng cấm chi chủ bị áp chế hóa thành nửa viên trắng như tuyết

xương sọ, mặt trên tràn đầy vết rách, muốn nổ tung.

Hắn cũng nhìn thấy con kia bàn tay màu vàng óng, khớp xương gãy vỡ, không chống đỡ nổi.

Cho tới giọt kia huyết nhãn cầu, còn có thủy tinh xương sọ, người trước huyết dịch sắp khô cạn, người sau thiên linh cái xuất hiện chỉ động, muốn triệt để diệt.

- A...

Thạch Hạo rống to, hắn phát huy ra Thập Hung cấp bậc sức chiến đấu, đồng thời, ở đây diễn biến, hắn hóa ra Liễu Thần, hắn hóa ra Côn Bằng, hắn hóa ra Lôi Đế, hắn hóa ra Chân Hoàng.

Sau đó, những này bóng người dung hợp làm một, đi vào trong cơ thể hắn, hắn gào thét, con mắt đỏ đậm, chém giết Ngao Thịnh Tiên Vương, nhằm phía Thái Thủy Tiên Vương nơi đó.

Hắn hóa tự tại, là một môn kỳ công, có thể hóa đến người khác Pháp Tướng, thế nhưng, Thạch Hạo chung quy là ở vào gian nan nhất bước ngoặt trên, ứng đối Tiên Vương hạo kiếp, còn muốn liều mạng Ngao Thịnh Tiên Vương, căn bản là lực bất tòng tâm.

Hắn dù cho thật sự hóa ra một chút bóng người, thế nhưng, vẫn không địch lại!

- Hắn đặt chân Thập Hung hàng ngũ, hắn hiện đang sử dụng như thế công pháp rất tà môn, may mà hắn hiện tại trạng thái không đúng, nếu không, còn là một phiền phức.

Vẫn Tiên Lĩnh bên trong, có sinh linh nói rằng.

- Coong!

Tiếng chuông văng vẳng vừa vang, Diệp Khuynh Tiên thở dài, bóng

người của nàng phai mờ, bởi vì cái gọi là khí linh bị người lấy đi, đi vào chiếc chuông lớn kia bên trong.

Nàng dựa dẫm, chính là này Tiên đạo thần hình Vô Chung Tiên Vương binh khí chi hồn, nhưng hiện tại nó bị lấy đi.

- Ngăn trở ta đạo giả, chết!

Ngao Thịnh Tiên Vương bàn tay lớn bay ngang qua bầu trời, dễ dàng, liền xuyên thủng Diệp Khuynh Tiên thân thể, nàng lập tức hóa thành mưa ánh sáng tản ra.

- A, không!

Thạch Hạo rống to.

- Không cần thương tâm, không cần khổ sở, ta vốn là nên tiêu tan, này không phải ta thân, có điều một tia thức niệm mà thôi. Ta trong tương lai, hay là, chung có một ngày, còn có thể lại gặp lại.

Diệp Khuynh Tiên âm thanh truyền đến, mang theo tiếc nuối, mang theo thất vọng, còn có sầu não, nàng liền như thế tiêu tan.

Răng rắc!

Đột nhiên, Thạch Hạo bên người, có một chiếc nhẫn nổ tung, đó là năm đó Đại trưởng lão đưa cho hắn đồ vật.

Ầm!

Từ bên trong càng lao ra một bóng người, rất khô khô, toàn thân vàng óng ánh, mang theo khí thế mênh mông, gánh vác vàng óng ánh cánh chim.

Đây là một cái hình người sinh linh, có thể cánh chim che trời!

Hắn chặn lại rồi Ngao Thịnh Tiên Vương, lời nói khàn khàn, âm thanh trầm thấp, nói:

- Giết chết cửu thiên đồng nguyên cổ giới Tiên Vương cây non, ngươi cũng thật xuống tay được?

Đây là một biến cố, tất cả mọi người đều rất giật mình.

Đây là người nào?

Chỉ có Thạch Hạo biết, năm đó hắn đi lấy thân là chủng con đường, Đại trưởng lão dẫn hắn đi rất nhiều tạo hóa địa, tìm kiếm cơ duyên, cái này sinh linh là từ nơi nào đó bên trong hang cổ xương khô chồng dưới đào móc ra, không thuộc về kỷ nguyên này.

Thế nhưng, Thạch Hạo cũng không biết lai lịch của người nọ.

Hắn biết, cái này khô héo người còn có một hơi, còn sống sót, thế nhưng cũng không có dự định để hắn ra tay, bởi vì Tiên Vương muốn giết người, không người nào có thể ngăn trở.

Lại như là hắn không hy vọng vùng cấm chi chủ bọn họ liều mạng như thế, hắn cũng không muốn người này đặt chân, lo lắng cái này sinh linh uổng mạng.

- Hai cái kỷ nguyên trước Côn Bằng vương?

Ngao Thịnh Tiên Vương ánh mắt lạnh lẽo âm trầm, liền hắn đều cảm giác sâu sắc bất ngờ.

Thạch Hạo nghe nói, nhưng là giật nảy cả mình, cái này khô héo bóng người vàng óng, lại có lớn như vậy lai lịch, so với Thập Hung bên trong Côn Bằng mạnh hơn?

- Ngao Thịnh, ngươi quá!

Côn Bằng vương nói rằng.

- A, bản vương muốn ra tay, ai có thể ngăn trở, ai dám đã nói, khoan nói ngươi từ lâu là cái người chết, chính là còn sống sót, cũng ngăn cản không

được ta!

Ngao Thịnh Tiên Vương bá đạo cười gằn.

Những người khác được nghe, đều một trận kinh dị, Côn Bằng vương gặp nạn?

Có điều, nghe đồn xác thực là nói hắn từ lâu chết đi.

Côn Bằng vương một tiếng thở dài, hắn không có lại che giấu, hắn chỉ là một đạo chấp niệm, mà thân thể nhưng cũng lít nha lít nhít, khắp nơi là vết thương, từ lâu chia năm xẻ bảy, có điều bị mạnh mẽ ghép lại với nhau.

Cái gọi là chấp niệm, chính là chưa từng tiêu tan dấu ấn, nhưng vĩnh viễn không thể chân chính thức tỉnh, không thể phục sinh trở lại đỉnh cao.

- Chặn ta đạo giả, giết không tha!

Ngao Thịnh Tiên Vương quát lên, cương mãnh ra tay, thô bạo vô song, trong thiên hạ không ai có thể ngăn cản, chính như hắn nói tới như vậy, chính là Côn Bằng vương thời điểm toàn thịnh đến rồi, cũng khó nói ngăn cản hắn.

Ầm!

Côn Bằng vương thân thể nứt ra rồi, đó là ngày xưa vết thương cũ, hắn không thể tạo thành hoàn hảo chân thân.

Cũng trong lúc đó, một bên khác, vùng cấm chi chủ, màu vàng cốt chưởng chờ liều mạng, kết quả tất cả đều phát sinh vang lên giòn giã, sau đó vỡ vụn, ở đây rơi rụng.

- Không!

Thạch Hạo kêu to, con mắt đỏ đậm.

Ầm!

Đồng dạng, thủy tinh xương sọ cũng vỡ nát, mà giọt kia huyết nhãn cầu thì lại khô héo.

Không người nào có thể chặn Ngao Thịnh Tiên Vương, Thái Thủy Tiên Vương, bọn họ không thể chiến thắng!

- A...

Thạch Hạo gầm rú, nhìn thấy Côn Bằng vương giải thể, nhìn thấy vùng cấm chi chủ vỡ nát, nhìn thấy Diệp Khuynh Tiên hóa thành mưa ánh sáng rời đi, hắn như cái kia dã thú bị thương, gầm thét lên, gào thét.

Nổi giận đùng đùng, hắn cảm thấy trong cơ thể có một luồng phồn thịnh sức mạnh tỏa ra, ở tăng vọt, ở nổ tung, thúc đẩy hắn muốn hướng về tầng thứ càng cao hơn tiến hóa.

- Ngăn trở hắn, vẫn đúng là có chút ý tứ, ở trong tuyệt cảnh bạo phát, muốn vượt cửa ải thành công sao?

Thái Thủy Tiên Vương mở miệng.

Thời khắc này, Ngao Thịnh Tiên Vương bàn tay lớn đánh xuống, Thái Thủy Tiên Vương quyền ấn cũng oanh đến, không chỉ như vậy, một cỗ khác Tiên Vương lực mở rộng, Nguyên Sơ Tiên Vương cũng xuất kích, chập ngón tay như kiếm, chém xuống đến, tiên quang ngàn tỉ lớp!

Vẫn Tiên Lĩnh, nơi này tộc chủ lạnh lùng nhìn chăm chú, sau đó xuất quan, trong tay cầm một đoạn tàn tháp, nói:

- Vừa có nhân quả, liền triệt để ở hôm nay chấm dứt!

Hắn cũng ra tay rồi, không muốn Thạch Hạo thành công, phải đem hắn giết chết ở đây.

Đùng!

Hắn lấy ra một toà tàn tháp, hướng về Thạch Hạo trấn áp tới, trắng nõn

như tuyết, cùng ngày xưa tiểu tháp chất liệu rất giống, trên thực tế vốn là tiểu tháp không trọn vẹn một phần.

Ầm!

Trời long đất lở!

Thạch Hạo đang trùng kích, ở chống lại, đang liều mạng, thế nhưng người trong có lúc cạn kiệt, hắn ở vượt cửa ải trong quá trình, vô lực nghịch thiên.

Dù sao, hắn còn không phải Tiên Vương, hắn bị Ngao Thịnh, Thái Thủy, Nguyên Sơ tam đại Tiên Vương hợp lực giết chết, còn có một Vẫn Tiên Lĩnh chủ nhân tham dự, làm sao có thể chống đối?

Có thể nhìn thấy, Thạch Hạo một người xung kích, máu me khắp người, xông lên cửu tiêu, dưới xông vũ trụ vực sâu, kịch liệt chém giết, đầy trời đều là hắn huyết.

Đáng tiếc, hắn tránh thoát không được.

Ba vị Tiên Vương bàn tay lớn như bóng với hình, thỉnh thoảng đánh giết mà tới, đánh hắn Nguyên Thần đều sắp xuất khiếu, không ngăn được.

Còn có một toà tàn tháp theo trấn áp, đem Thạch Hạo đập phá lăn lộn mấy vòng, không ngừng ho ra máu.

Thạch Hạo dường như một con chiết dực ác điểu, hí dài, một người ở trong thiên địa nỗ lực xung kích, thế nhưng, chung quy là hết lực, bị tam đại Tiên Vương đập xuống, bị cái kia tàn tháp bắn trúng.

Cuối cùng, nguyên thần của hắn bị chấn động đi ra, thân thể rất mạnh, không kém gì Tiên Vương cảnh, không có hủy diệt, Nguyên Thần thì lại khác.

Phốc!

Tam đại Tiên Vương cộng đồng ra tay, còn có cái kia tàn tháp hạ xuống, đem Thạch Hạo ly thể mà ra Nguyên Thần trấn sát!

Phốc!

Ngày hôm đó, thiên địa phiêu huyết, trong vũ trụ dưới lên mưa máu, đó là thiên khóc, đó là đại đạo gào thét, đó là thiên kiêu một đời chết đi sau cảnh tượng khác thường.

Thạch Hạo chung quy không có kháng quá tai nạn này.

Thiên địa đau buồn, mưa máu mưa tầm tã.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1925: Thiên Đình Vỡ

Trong thiên địa, màu đỏ tươi một mảnh, toàn bộ Vũ Trụ đều hóa thành màu đỏ thắm, mông lung mà thảm đạm, đây là Đại Đạo gào thét, mang theo thê lương bi thương.

Bởi vì, Thạch Hạo từng từng chiếm được thiên tâm dấu ấn, bị này Thiên Địa tán thành, dù cho hắn bỏ qua, nhưng cũng cùng phía thế giới này cộng hưởng, có không phải bình thường mật thiết liên hệ cùng ý nghĩa.

Hiện tại, hắn bị đánh giết, Nguyên Thần diệt, hóa thành mưa ánh sáng, tiêu tan ở mảnh này Càn Khôn lệnh toàn bộ tinh vực run rẩy lệnh Cửu Thiên Thập Địa nổ vang.

- À không...

Thiên Đình có người kêu to, muốn rách cả mí mắt, xuyên thấu qua trận pháp, bọn họ nhìn thấy nơi sâu xa trong vũ trụ trận chiến này, quay đầu lại là như vậy thê diễm cùng bi liệt.

Thạch Hạo bị giết, cấm khu chi chủ, màu vàng xương bàn tay các loại, cũng đều giải thể, bị đánh nát tự trong tinh không, tình cảnh này quá thê thảm.

- Ô ô...

Vũ trụ tinh hà, âm phong từng trận, dường như tiếng nghẹn ngào, này trong tinh không xưa nay không gió, nhưng hôm nay nhưng có như vậy dị tượng.

Thạch Hạo chết đi, gợi ra quá nhiều dị thường cảnh tượng.

- Ba!

Trong hư không, có một cây lại một cây hoa sen màu máu hiện lên, cắm rễ tự không gian vũ trụ, mỗi một đóa tỏa ra đều vương xuống từng đám mưa máu lớn, vô cùng thê diễm.

Đón lấy, tia chớp màu đen từng đạo từng đạo, Huyết Sắc đám mây khuếch tán, Cửu Thiên Thập Địa, các nơi đều xuất hiện yêu dị cảnh tượng.

Thiên Đình nỗi đau lớn, bết bát nhất thời đại đến, Thạch Hạo mất sớm, này ý vị Thiên Đình sắp sụp, chính là này nguyên bản muốn dẫn đi chúng thần đem cấm khu chi chủ, cái đó xương sọ cũng hóa thành mảnh vỡ.

Bây giờ, rắn mất đầu.

Khóc lớn thanh âm, vang vọng Thiên Địa, Thiên Đình chúng thần tướng, có rất nhiều đều là đến từ Thạch thôn, là năm đó 800 đội quân con em đời sau, hiện nay Đại bi.

- À...

Thiên Giác Nghĩ gào thét, con mắt đỏ đậm, âm thanh khàn giọng.

- Sư phụ!

Xích Long cả người vảy hé, vảy ngược đều muốn bóc ra, nó bi tức giận đan xen, hận muốn điên, liền như thế sinh ly tử biệt.

Mục Thanh, Đả Thần Thạch, Hoàng Điệp, Chu Lâm, con mắt đều đỏ, ngậm lấy huyết lệ, nắm chặt nắm đấm, hàm răng cắn chặt, khóe miệng hướng ra phía ngoài chảy máu.

- A!

Một đạo lạnh lùng, ngạo mạn âm thanh, trên thế gian vang lên, đó là Ngao Thịnh Tiên Vương, nói:

- Ta chính là Thiên Ý, bản tọa chính là to lớn nhất nhân quả, cũng dám cùng ta tranh đấu? các ngươi, quá buồn cười!

- Giết chết, giun dế như thế, vô vị.

Thái Thủy Tiên Vương nói rằng, hắn cái thứ nhất rút đi.

Nguyên Sơ Tiên Vương, mang theo lạnh lùng vẻ, xuyên thấu qua Tiên Môn, nhìn chăm chú Hạ giới, hắn chỉ là lộ ra cười nhạt, cũng không nói gì, xoay người rời đi.

Ầm!

Ngao Thịnh Tiên Vương thăm dò con kia thổ bàn tay lớn màu vàng, hướng về Hắc Ám cùng tàn tạ nơi sâu xa trong vũ trụ chộp tới, nới ấy có một bộ thi thể, đầy người là huyết.

- Ngao Thịnh, được rồi, ngươi còn muốn hủy cái đó thi thể sao? Cùng thân phận ngươi không hợp!

Tiên Môn nới ấy, một cái Bàn đào chạc cây lao ra, cứng cáp như Cầu Long, đem Ngao Thịnh Tiên Vương bàn tay lớn chặn lại, Bàn Vương ra tay rồi, hắn âm thanh rất lạnh giá.

Hắn vốn muốn ra tay, Có thể Thái Thủy Tiên Vương, Nguyên Sơ Tiên Vương, hai Đại Cao Thủ chặn ở hắn động phủ tiền, với hắn đối lập lệnh hắn không thể như ý.

- Cũng được.

Ngao Thịnh Tiên Vương nói rằng, dù vậy, hắn này mạnh mẽ thần niệm cũng giáng lâm, lập tức quét khắp mảnh này Tinh Không, vô xa không giới, lên trời xuống đất!

Mặc dù là Tiên Vương, nhưng hắn là một cái cẩn thận sinh linh, vững tin Hoang Nguyên Thần một chút không dư thừa, xác thực không hề có một

chút lưu lại, hắn lúc này mới rời đi.

Thân là Tiên Vương, trong một chớp mắt là có thể đoạn Vũ Trụ, hắn có Thông Thiên triệt địa khả năng, đừng nói trước mắt cảnh tượng như thế này, chính là trốn ngàn tỉ tài sinh linh, hắn nếu có tâm tìm kiếm, cũng có thể tìm ra.

Ngao Thịnh cũng rời đi rồi!

Hắn không muốn đem Bàn Vương đắc tội chết, dù sao bọn họ Có thể đem cố nhân cấm khu chi chủ đánh sụp đổ rồi!

Nếu như hắn lại hung hăng tiếp, Bàn Vương phỏng chừng sẽ phát điên, sẽ ở Tiên vực cùng hắn liều mạng!

Trong tinh không, một toà trắng như tuyết như ngọc tàn tháp chìm nổi, từ Thạch Hạo thân thể bên bay ngang qua bầu trời, hiển nhiên Vẫn Tiên Lĩnh chủ nhân cũng đang dò xét.

Bàn Vương hừ lạnh một tiếng, tràn ngập sát ý!

- Đạo hữu đắc tội rồi!

Vẫn Tiên Lĩnh bên trong, truyền đến một thanh âm, vị tộc chủ này triển khai Pháp lực, mang đi tàn tháp, vững tin Thạch Hạo xác thực chết rồi, Nguyên Thần bị tiêu diệt.

Trên thực tế, căn bản không cần suy nghĩ nhiều, đừng nói Hoang, chính là chân chính Tiên Vương gặp phải Ngao Thịnh, Thái Thủy, Nguyên Sơ đánh giết, gặp phải Vẫn Tiên Lĩnh chủ nhân trấn áp, cũng khó thoát một kiếp.

Bốn vị tuyệt đại cao thủ ra tay, ai có thể địch?

Thiên Đình bên trong, tam đại Quỷ Tiên lộ ra vẻ khác lạ, Hoang đã chết rồi, mang ý nghĩa, Thiên Đình đi tới điểm cuối, là từ đây Đại vỡ vẫn là người

khác khác lập, thay vào đó?

Ngày hôm đó, tam đại Quỷ Tiên rời đi, là một toà nhà đá mật nghị!

Cùng một ngày, hoàn toàn mông lung sương mù bao phủ Thiên Đình, hết thảy thần tướng toàn bộ biến mất, liền như vậy tung tích mờ mịt.

Tin tức truyền quay lại Tiên vực, gợi ra không nhỏ sóng lớn, một cái xung kích Tiên Vương cảnh tuyệt thế Thiên Tài, liền như thế bị đánh giết tự thành tựu Tiên Vương chính quả giữa đường trong.

Chân Tiên kinh sợ, đặc biệt là đạt đến chuẩn Vương cảnh giới người, lưng sinh ra từng trận hàn khí, bọn họ ý thức được, muốn trở thành liền Tiên Vương vị còn cần xem sắc mặt người. Nếu là mình một mình vượt cửa ải, nói không chắc sẽ bị người mưu tính đi.

Cũng có người cười to, ví dụ như từng cùng Thạch Hạo từng có xung đột Ngao Kiền chờ người, thậm chí Trường Sinh thế gia Vương gia cũng có người tự vỗ tay kêu sướng.

Cho tới Thái Thủy Tiên Vương, Nguyên Sơ Tiên Vương gia tộc liền không cần phải nói, bọn họ tộc nhân lấy cao cao tại thượng tư thái, bễ nghễ tứ phương, nói là, giết chết Hoang tính là gì? hắn không biết trời cao đất rộng, theo lý nên diệt!

- Hoang, hắn cũng muốn trở thành Tiên Vương, nằm mơ đi, vĩnh viễn cũng không nên nghĩ, bằng hắn cũng dám vọng tưởng cùng tộc ta Cổ Tổ Ngao Thịnh Tiên Vương đứng ngang hàng?

Ngao tộc có người cười gằn.

- Hắn? Có thể thành tựu Chân Tiên vị là tốt lắm rồi, mơ hão, có thể nào đi theo Tiên Vương sánh vai!

Thái Thủy Tiên Vương gia tộc cũng có người ở bên ngoài nói như vậy.

...

Thạch Hạo chết trận, tự Tiên vực gợi ra một trận tiếng huyên náo, từ xưa tới nay, được làm vua thua làm giặc, tự này Tiên vực được tốt nhất giải thích.

Cứ việc rất nhiều người đều biết, Ngao Thịnh, Thái Thủy, Nguyên Sơ không chân chính, lấy Tiên Vương chi tư, không tiếc trả giá thật lớn giáng lâm Hạ giới, đi giết một cái hậu bối, thực sự khinh người quá đáng.

Thế nhưng, không ai dám nói thêm cái gì, Tiên Vương uy nghiêm, ai dám khiêu khích? Dẫm vào vết xe đổ, Hoang cũng không phải là chủ động trêu chọc tam đại Tiên Vương, còn bị giết đây.

Cũng có một nhóm người thương cảm, tự Tiên vực bên trong, có đến từ Cửu Thiên Thập Địa một nhóm người trẻ tuổi, bọn họ dồn dập thở dài, coi là thật là thiên đố anh tài!

- Đáng tiếc Hoang à, có Tiên Vương chi tư, tự ở độ tuổi này vượt cửa ải, tiền vô cổ nhân, chấn động trên trời dưới đất, kết quả rơi xuống như thế một cái thê thảm kết cục!

- Hắn lẽ ra nên bốc thẳng lên Cửu Vạn Lý, quan sát cổ kim, kết quả là như thế bị Tiên Vương đánh giết rồi!

Những này cố nhân, ngày xưa đã từng coi hắn vì là đối thủ cạnh tranh, Có thể đến sau đó nhìn thấy hắn quật khởi, một đường phá quan, đã sớm thay đổi tâm tư.

Bây giờ, Thạch Hạo như thế chết đi, để bọn họ tiếc nuối, để bọn họ tiếc hận, vì hắn mà thán.

- Ô ô... ngươi chết như thế nào, không phải nói, muốn quan sát cổ kim cao thủ, cuối cùng cũng có một ngày giết thế gian không người dám xưng tôn sao?

Tiên vực, một ngôi sao trên, Thái Âm Ngọc Thỏ khóc lớn, con mắt rất hot, cực kỳ thương cảm.

Năm đó, nàng bị người cuốn theo tiến vào Tiên vực, đến nay dung mạo không thay đổi, tóc bạc ánh sáng xán, mắt to như Hồng Bảo Thạch, mười mấy tuổi, xưa nay liền chưa từng thay đổi.

Một tinh vực khác, Tần Hạo quỳ trên mặt đất, hai mắt đỏ đậm, có nước mắt lăn xuống, hắn hai tay nắm chặt, hổ khẩu đều xuất huyết.

- Ca ca, huynh trưởng, ta hận à, ngươi có thể nào chết đi? Xung kích Tiên Vương cảnh, lại ngộ hại, này mấy cái lão thất phu đáng chết à!

Mặc kệ còn trẻ giờ quan hệ làm sao, thật đến ngày đó, hắn cảm giác trong lòng đau nhức cực kỳ, cao cao không thể với tới, nguy nga như Bất Hủ Thần Sơn giống như huynh trưởng, lại tự hôm nay chết đi, để hắn khó có thể tiếp thu.

- Thạch Hạo...

Khác một mảnh trong tinh không, Thanh Y lẩm bẩm, hai mắt lờ mờ, nước mắt không ngừng lướt xuống, mất đi ngày xưa linh động thần thái, nàng trong lòng đau nhức, khóe miệng có vết máu chảy ra.

- Ta rất hối hận, năm đó không nên rời khỏi Hạ giới, không nên tiến vào Tiên vực, ta cũng hối hận lần trước ở đây gặp nhau, lại một lần bỏ qua ngươi!

Thanh Y khóc, chưa từng có một lần giống như ngày hôm nay thương tâm, cùng với nàng thường ngày mờ ảo linh động xuất trần khí chất hoàn toàn khác nhau.

- Nếu như ngươi có thể lại xuất hiện nhân gian, ta nhất định sẽ trước tiên xuất hiện ở bên cạnh ngươi, lại cũng không tách ra!

Thanh Y rơi lệ, băng cơ ngọc cốt toả ra Hồng Trần khí, nàng rất muốn

trở lại quá khứ, trở lại lúc ban đầu.

Tam Thiên Châu, Thiên Đình một khi vỡ!

Điều này làm cho thế nhân cảm khái, cũng làm cho người tiếc nuối.

Từ Cửu Thiên Thập Địa quật khởi một vị ngút trời anh tài, lẽ ra nên cao cao tại thượng, sánh vai Tiên Vương, kết quả lại rơi vào như thế một cái đáng thương kết cục.

Liền hắn vị trí Thiên Đình, đều vì vậy mà tự một đêm sụp đổ, bởi vì liền chúng thần đem chờ đều không ở, chết chết, biến mất biến mất.

- Đáng tiếc, chúng ta lẽ ra nên tiếp thu, được xưng Tam đế đô có thể, dù sao nhiều như vậy nguyện lực à, đối với sự tu hành Đại có ích lợi.

Tam đại Quỷ Tiên vẫn còn, bọn họ thật đáng tiếc, trong mắt hung quang lóe qua.

- Chúng ta có thể một lần nữa sáng tạo!

Có một vị Quỷ Tiên nói rằng, thế nhưng sức lực không đủ, bọn họ sợ rước lấy Tiên vực cường giả phản cảm, đến giết chết bọn họ.

Tam đại Quỷ Tiên tuy mạnh, nhưng dù sao không phải Hoang, căn bản không có loại kia đại khí phách, chỉ cần có người đến tuyên Tiên Đạo pháp chỉ, bọn họ khẳng định lập tức thần phục.

- Gia nhập Thiên Đình, quay đầu lại không có thứ gì được, không bằng chúng ta đi đem hắn mộ trộm mở, hắn thân thể Có thể không đơn giản à.

Một vị Quỷ Tiên trong mắt hung quang đại thịnh, nhìn chằm chằm Thiên Đình di chỉ, nới ấy rách nát khắp chốn, ngói vỡ tường đổ, trở thành một vùng phế tích.

Phía sau núi, nới ấy có một cái mả mới, mai táng Hoang!

- Quên đi, vẫn là không muốn vọng động, Bàn Vương lập bia, liền Ngao Thịnh Tiên Vương chờ đều nể tình, chưa động cái đó thi, chúng ta vẫn là đừng dính nhiễm nhân quả.

- Không sai, hay là đi thôi, tìm cơ hội tiến vào Tiên vực, tự Thiên Đình những năm này cũng không tính thiệt thòi, dù sao chúng ta được chân chính Tiên Đạo kinh văn!

- Ô à...

Gần nhất mấy ngày, Thiên Đình trên phế tích thỉnh thoảng có người đến tưởng nhớ, đây là sự kết thúc của một thời đại, Hoang một đời kết thúc, hắn chung quy không có có thể nghịch thiên.

Ở sau núi nới ấy, có một toà mộ đất, bày không ít hoa tươi, mấy người thở dài, còn có người rơi lệ.

Đây là Thiên Đình một ít lão nhân, các nơi những kia trong thiên cung tu sĩ, khi biết được trung ương Thiên Đình đã vỡ sau, khó có thể tiếp thu, không thể tin được!

Bọn họ dồn dập chạy tới nơi này, tiến hành tế tự, tưởng nhớ, tất cả đều mang theo sầu não.

Những năm này tới nay, Thiên Đình phát triển không ngừng, từ lâu trở thành Cửu Thiên Thập Địa thứ nhất đạo thống, có một không hai cổ kim, thậm chí Hoang cũng dám cùng Tiên vực chư hùng tranh đấu, giết chết Chân Tiên còn chưa hết một cái, đây là biết bao huy hoàng việc trọng đại.

Đáng tiếc, quay đầu lại Thạch Hạo chết đi, Thiên Đình Đại vỡ, ngay khi này một khi, toàn diện đổ nát, cái này đạo thống xong!

- Ô ô...

Có chút thiếu nữ đang khóc.

- Đáng trách à, tại sao như vậy, Ngao Thịnh, Thái Thủy, các ngươi thân là Tiên Vương, lại như thế không tha cho người, sợ Hoang sẽ có một ngày vượt qua các ngươi sao?!

Có lão nhân oán giận, ở đây mắng thiên.

- Ai đang khóc!?

Đang lúc này, một toà mộ lớn nứt ra, truyền ra loại này giọng nghi ngờ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1926: Loạn Cổ Kỷ Nguyên

Phía sau núi khối khu vực này, có một thung lũng, dựng lên từng trận khói mỏng, một ngôi mộ lớn nứt ra rồi, càng phát ra âm thanh, khiến người ta kinh sợ.

Rất nhiều người đều rút lui, giật mình nhìn phía vị trí đó.

- Gâu!

Còn có một con chó đang gọi.

Sau đó, mọi người nhìn thấy một tên lão đạo sĩ cùng một con Cẩu Tể Tử từ một ngôi mộ trong bò lên trên.

Tào Vũ Sinh xuất hiện, hắn cùng Tiểu Cẩu Tể vẫn luôn chôn ở cùng một chỗ táng huyệt trong, đây là từ nơi khác di đến diệu thổ, là đoạt Thiên Địa Tạo Hóa chi táng huyệt.

Mấy năm trước, Thiên Đình tụ hội, Thạch Hạo làm ra quyết định, chuẩn bị xung kích Tiên Vương cảnh giờ, từng đem hắn cùng Tiểu Cẩu Tể mời ra, đào ra bọn họ mộ huyệt.

Nhưng sau đó, bọn họ lại trở về, dùng Thạch Hạo tặng cho thần nguyên dịch, đem mình niêm phong ở đặc thù trong mộ lớn, qua nhiều năm như vậy vẫn tự ngủ say.

- Đó là Tào đạo trưởng!

Có người kêu lên, còn có người nhận ra hắn.

Tính toán một chút năm tháng, Tào Vũ Sinh là tự bảy, tám ngàn tuổi giờ

bị phong ấn, ẩn thân thần nguyên trong, không phải vậy mà nói hắn hầm không tới hôm nay đến.

Tào Vũ Sinh chấn kinh rồi, khi hắn biết phát sinh cái gì sau, cảm giác trời đất quay cuồng, suýt nữa té lăn trên đất.

- Thạch Hạo!

Hắn kêu to, đánh về phía ngôi mộ mới đó.

Con kia Tiểu Cẩu Tể cũng chấn kinh rồi, xông về phía trước, lấy móng vuốt nạo phần thổ, muốn đẩy ra cái ngôi mộ này.

- Các ngươi muốn làm gì?

Thiên Đình mấy người giận dữ, dù cho biết, hắn lai lịch không nhỏ, cũng phải liều mạng với hắn.

Có thể, rất nhanh, bọn họ cũng đều dừng lại.

- Ô...

Tào Vũ Sinh khóc lớn, hắn đem Thạch Hạo thân thể đào lên, quỳ trên mặt đất, ôm ở nới ấy, khai quật này cụ anh tuấn thân thể đâu đâu cũng có huyết, đâu đâu cũng có vết rách.

Có thể thấy được trận chiến đó có cỡ nào khốc liệt!

- Huynh đệ à...

Tào Vũ Sinh gầm rú, hắn hôm nay đã sớm là tóc trắng phơ, tuổi già sức yếu, đi vào tuổi già, lão lệ tung hoành, Đại bi mà khóc.

Trong lồng ngực của hắn bộ thân thể này đã lạnh lẽo cứng rắn, nhưng như trước anh tuấn, có thể nhìn thấy hắn khi còn sống giờ bất khuất cùng không cam lòng, vẫn chiến đấu đến thời khắc cuối cùng, mới trên thế gian héo tàn.

- Một thân tinh huyết đều trôi đi sạch sẽ sao?

Tiểu Cẩu Tể âm thanh trầm thấp.

Thạch Hạo thành tiên, hắn tinh lực người thường có thể nào chạm đến, Có thể. Ở trên người hắn màu đỏ tươi, vết thương nằm dày đặc, mà Tào Vũ Sinh lại đem hắn ôm lên.

Chỉ có thể nói trận chiến đó quá, hắn khả năng tiêu hao hết một thân tinh khí thần.

Cũng hoặc là, Ngao Thịnh, Thái Thủy, Nguyên Sơ quá mức tàn nhẫn, làm thủ đoạn, đem đạo cơ của hắn cho triệt để tiêu diệt, chém xuống hết thảy.

- Đáng trách à!

Tiểu Cẩu Tể gầm nhẹ.

Mọi người thay đổi sắc mặt, đặc biệt là nhìn thấy tóc trắng xoá Tào Vũ Sinh, đang ở tuổi già, ở nơi đó khóc như vậy thương tâm, tất cả đều theo không dễ chịu.

- Đi, rời đi nơi này, đem Hoang chôn ở nơi này quá không an toàn, khẳng định có thật nhiều người muốn đánh hắn thân thể chủ ý!

Tiểu Cẩu Tể nói nhỏ.

Tào Vũ Sinh xóa đi già lệ, gật gật đầu, bọn họ bày xuống trận pháp, phong ấn Thiên Cơ, đây là bọn họ am hiểu nhất lĩnh vực!

Ngày hôm đó, Thạch Hạo thi thể biến mất rồi, bị người mang đi, Thiên Đình phía sau núi mả mới hết rồi.

Này thành một cái mê, từ sau ngày đó, không có ai biết Thạch Hạo thi thể ở nơi nào.

- Này có thể làm sao, cũng đã chết đi, Nguyên Thần bị tiêu diệt, còn muốn nhảy ra sóng gió sao, chuyện cười!

Vẫn Tiên Lĩnh, Cai Tộc chủ nhân lãnh khốc nói, sau đó hắn liền bế quan, không có đi quan tâm, cũng không để ý, hắn đóng chặt chỗ này cấm địa cùng ngoại giới liên hệ, tự thành một giới.

Thế gian, dồn dập hỗn loạn, rất nhiều người đều thế Hoang tiếc nuối, lẽ ra đi ngược lên trời, tự này thời đại mạt pháp chứng Tiên Vương chính quả, nhưng đáng tiếc vận mệnh bao thăng trầm, tráng niên mất sớm!

Táng Địa, có người tự nói nhỏ.

- Đáng tiếc à, là mầm mống tốt, liền như thế bị đánh giết.

Đây là một mảnh rộng rãi động phủ, cùng người ngoài tưởng tượng không giống nhau, nơi này tinh khí dâng trào, Hỗn Độn tràn ngập, đi kèm ráng lành, liền thổ chất đều đang phát sáng, đó là vạn vật thổ!

Ở đây, có tiên dược chập chờn, mùi thơm nức mũi.

Đây là một chỗ táng Vương động phủ, cũng không âm u, ngược lại so với rất nhiều tiên gia Thánh Địa đều mạnh hơn, cực kỳ thích hợp người tu đạo.

- Đại nhân, xin mời tác thành, ta muốn dẫn hắn trở về, chấm dứt này cọc Đại nhân quả!

Một người trẻ tuổi mở miệng, sợi tóc màu vàng óng xán lạn, dường như Thái Dương thần tử.

Trên thực tế, hắn là táng sĩ, tên là Tam Tạng, là Thạch Hạo cố nhân.

- Xin mời đại nhân tác thành!

Bên cạnh, một người nữ tử xinh đẹp mở miệng, nàng dung mạo mỹ lệ hoàn mĩ, mang theo thiên nhiên mê hoặc, có điên đảo chúng sinh khí chất,

mái tóc dài màu đỏ rực tự nhiên buông xuống.

Nàng là Hoàng Kim táng sĩ Thần Minh.

Hai người này từng cùng Thạch Hạo một đường đồng hành, khá là ăn ý, càng là cùng xông qua Tiên vực, đi qua Đê Bá thế giới, cũng coi như là sinh tử bạn cùng chung hoạn nạn.

Quan trọng nhất đó là, bọn họ trong lúc đó có một việc nhân quả.

Thạch Hạo từng được một cây Tam Sinh Dược, đối với người khác mà nói, này không có tác dụng gì, thế nhưng đối với táng sĩ tới nói, đó là vô thượng chí bảo, có thể trợ bọn họ hướng về táng Vương tiến hóa!

Năm đó, Thạch Hạo đem Tam Sinh Dược đưa cho hai người, đổi lấy Hư Không Tiên Kim Bi,

Có thể nói, Tam Sinh Dược liên quan đến bọn họ trở thành Tiên Vương chính quả này cọc Đại nhân quả, bất kể là từ tư giao, vẫn là cảm ơn tới nói, bọn họ chưa bao giờ quên.

Chính là năm đó, tự phân biệt giờ, hai người còn trịnh trọng từng làm thừa như, nếu là có một ngày, Thạch Hạo xảy ra bất trắc, chết đi tự trong thiên địa. Chỉ cần hắn lưu lại bộ phận huyết nhục, có một phần thi hài, liền nhất định đi tiếp dẫn hắn, để hắn trở thành táng sĩ!

Lúc đó, Thạch Hạo trực tiếp trừng mắt, hắn căn bản liền không muốn chết sau thông linh, mà là muốn vẫn sống tiếp, mãi đến tận có thể quan sát kỷ nguyên Luân Hồi chìm nổi.

Ai có thể nghĩ tới, ngày đó thật sự đến rồi!

Tào Vũ Sinh, Tiểu Cẩu Tể, cõng lấy Thạch Hạo thân thể, hai người một đường bỏ chạy, bọn họ lo lắng cấm khu bên trong sinh linh đi ra phá hoại Thạch Hạo thi thể.

Nếu Vẫn Tiên Lĩnh người ra tay rồi, cũng dám cùng Ngao Thịnh, Thái Thủy tất cả cùng đồng thời giết Thạch Hạo, còn có cái gì không dám làm đây?

Ngoài ra, còn có một cái cấm khu sinh linh cũng ra tay rồi, nắm giữ Vô Chung Tiên Vương chuông lớn, còn cướp đi Diệp Khuynh Tiên quản lý nắm tiên chuông binh hồn.

Tiểu Cẩu Tể nghiến răng nghiến lợi, nếu là tu vị đủ mạnh, nó nhất định phải giết đi vào.

Này hai cái cấm khu cần phòng bị!

- Còn có biện pháp gì, làm sao có thể cứu ngươi?

Tào Vũ Sinh thương cảm, ngày xưa, hắn là một cái Nhạc Thiên phái, cái tên mập mạp này đều là cười híp mắt.

Thế nhưng, hiện nay hắn tóc trắng xoá, hình thể tiều tụy, cực kỳ chán chường, hắn thật sự rất muốn cứu sống Thạch Hạo.

- Sư phụ của ta được xưng thuật tính toán Tiên Cổ số một, hắn nhìn thấy một người, có thể độc đoán Vạn Cổ, không phải ngươi sao, lẽ nào ta nhận sai?!

Tào Vũ Sinh khóc lớn, hắn sư phụ tuy rằng Thôi Diễn Thuật đệ nhất thiên hạ, nhưng cũng không có thấy rõ tiên đoán trong người kia, chỉ là mơ hồ biết có một sinh linh như vậy.

- Chúng ta như vậy xuất thế, không sống nổi mấy năm, tuổi thọ đã hết.

Tiểu Cẩu Tể thở dài, nó cái đầu không lớn, thế nhưng cùng Tào Vũ Sinh như thế, hiện nay đều tự tuổi già, già lọm khọm.

- Hoang, huynh đệ của ta, ta thật sự hi vọng ngươi sống lại à, chờ ngươi trở thành Tiên Vương, quét ngang Ngao Thịnh, Thái Thủy, Nguyên Sơ bọn

họ, thậm chí đem Tiên vực cùng dị vực đồng thời đánh cho tàn phế!

Tào Vũ Sinh rơi lệ, hắn đến muộn năm, càng thêm hoài cựu, quý trọng ngày xưa tình cảm, tràn đầy tiếc nuối.

Có thể, hắn hiện tại tuyệt vọng, cõng lấy Thạch Hạo thân thể, một đường bỏ chạy, nhưng nhưng lại không biết làm sao để hắn sống lại.

Bây giờ, Tào Vũ Sinh thân thể đều lọm khọm, Tiểu Cẩu Tể bộ lông tự khi còn trẻ là màu đen nhánh, hiện tại nhưng có chút màu hồng, nhanh trọc lốc.

Đột nhiên, Tào Vũ Sinh dừng lại, trên mặt lộ ra vẻ phức tạp, cuối cùng cực kỳ quyết tuyệt, nói:

- Ta biết rồi, đi Táng Địa, có lẽ chỉ có nới ấy có thể cứu hắn!

Hắn nghĩ tới rồi Thạch Hạo đã nói với hắn, trên thực tế, Thạch Hạo những kia trải qua đều từng đối với người ở bên cạnh giảng quá, nói cho bọn họ, táng sĩ trong có bằng hữu, không nhất định cuối cùng thành địch.

Cho tới Táng Địa, từ lúc nhiều năm trước liền phá tan rồi phong ấn, lại thấy ánh mặt trời, cùng Biên Hoang Đế Quan lại không trở ngại cách. Lần trước, tam đại Quỷ Tiên tự Thiên Đình tụ hội giờ, đã từng chính mồm chứng thực, mang về như vậy tin tức.

Lại vào Biên Hoang giờ, Tào Vũ Sinh vượt qua Đế Quan, hắn thân phận bây giờ rất cao, không người ngăn cản, mặc hắn đi qua.

Tự Biên Hoang ở ngoài, bọn họ nhìn thấy một nam một nữ, hai tên phong thái siêu tuyệt người trẻ tuổi, đang từ Táng Địa phương hướng mà đến, là Tam Tạng cùng Thần Minh.

- Hoang, có ở đó không?!

Tam Tạng trước tiên sinh ra cảm ứng, hắn là Hoàng Kim táng sĩ, đối với

thi hài chờ phi thường mẫn cảm, đặc biệt là bắt lấy Thạch Hạo khí thế.

- Các ngươi... Là Tam Tạng cùng Thần Minh?

Tào Vũ Sinh lão lệ tung hoành, cùng khi còn trẻ người mập mạp kia khí chất hoàn toàn khác nhau, không lại hăng hái, hắn có cảm giác vô lực, cảm thấy nhân sinh u ám.

- Là chúng ta!

Tam Tạng trước tiên vọt tới.

Tào Vũ Sinh không lại cất giấu, đem Thạch Hạo thân thể ôm lấy đến, đưa cho bọn họ xem, môi đều đang run rẩy, nói:

- Cứu cứu hắn!

- Đi theo ta!

Tam Tạng nói rằng, tự mình vác lên Thạch Hạo, nhanh chân hướng về Táng Khu chạy đi, bọn họ trực tiếp xông vào một cái nào đó vị táng Vương động phủ trong.

Nơi này, mặt đất đều tỏa ra Ngũ Sắc Thần Quang, đó là giá trị kinh người nhất táng thổ, dùng cái gì Bất tử tiên dược đều vu vạ nơi này không đi, chính là yêu thích cắm rễ tự loại này vô thượng thổ chất trong.

Nơi này lại không ngừng một cây tiên dược, có hai cây tự chập chờn.

- Không hổ là một đời kỳ tài, cái này tuổi tác đã đứng hàng Thập Hung cấp bậc, nhưng đáng tiếc à, Ngao Thịnh thật ác độc, giết chết hắn toàn bộ Nguyên Thần, triệt để đánh tan.

Vị này táng Vương than thở, hắn cả người đều bị một luồng thần bí sương mù bao vây, cao thâm khó dò, ngồi xếp bằng ở chỗ kia, nói ra sự thực này.

- Sẽ không... Sẽ không, ta tin tưởng hắn nhất định còn sống sót!

Tào Vũ Sinh hét lớn.

- Táng Vương, mời ra tay, vì hắn chiêu hồn, nhìn một chút có hay không còn có hi vọng?

Thần Minh khẩn cầu.

Hiển nhiên, vị này táng Vương đối với Thần Minh còn có Tam Tạng rất coi trọng, rất sủng nịch, nếu là những người khác làm sao dám với hắn tùy tiện mở miệng, đề loại yêu cầu này.

Ầm!

Cuối cùng, táng Vương tự chỗ này động phủ trong tự mình thi pháp, tìm khắp Cửu Thiên Thập Địa, phải tìm được dù cho một ít mảnh vỡ nguyên thần, thế nhưng, hắn thất vọng rồi.

- Dù cho hình thần đều diệt, cũng nên lưu lại một ít vết tích mới đúng, Ngao Thịnh, Thái Thủy, Nguyên Sơ quá ác, thật sự triệt để giết sạch sành sanh?

Táng Vương nhíu mày, hắn đang hoài nghi cái gì, sau đó lại lắc đầu, nhẹ nhàng thở dài.

- Để hắn trở thành táng sĩ đi.

Như vậy lời nói vừa ra, không thể nghi ngờ tự tuyên cáo Thạch Hạo thật sự chết đi, không có mảy may hi vọng.

- Không!

Tào Vũ Sinh kêu to.

Trở thành táng sĩ, vậy còn là Hoang mình sao?

Thần Minh đi lên phía trước, xoa xoa Thạch Hạo gò má, nói:

- An tâm trở thành táng sĩ đi, ngươi thân thể thai nghén Nguyên Thần, nói vậy còn có thể đầy đủ kinh diễm, vì ngươi tiền thân báo thù!

Đừng nói Tào Vũ Sinh, chính là Tiểu Cẩu Tể đều bối rối, không thể đáp ứng à.

- Các ngươi có biện pháp tốt hơn sao?

Tam Tạng hỏi.

Tào Vũ Sinh cùng Tiểu Cẩu Tể há miệng, vô cùng thống khổ, sự lựa chọn này quá gian nan, chân chính Thạch Hạo chết đi, còn có thể làm sao?

- Huynh đệ của ta, hắn bao nhiêu năm sau... Có thể sinh ra mới Nguyên Thần?

Tào Vũ Sinh cay đắng hỏi.

- Lấy hắn này Thập Hung cấp bậc thân thể, hàng mấy chục, mấy trăm vạn năm như vậy đủ rồi, vượt qua cổ kim cái khác táng sĩ.

Táng Vương mở miệng.

- Hàng mấy chục, mấy trăm vạn năm, nên cái gì kỷ nguyên, Đại thanh toán đều kết thúc, lúc nào mới có thể tìm Ngao Thịnh, Thái Thủy, Viễn Xử báo thù!?

Bọn họ không cam lòng.

- Ai nói kỷ nguyên này rất ngắn ngủi, ai ngôn Đại thanh toán sẽ kết thúc? Đây là từ trước tới nay quỷ dị nhất cùng đáng sợ một cái kỷ nguyên, ngươi ngày sau nhìn thấy, nghe được, đều chưa chắc làm thật, chỉ có tự mình trải qua kỷ nguyên này mới có thể hiểu, này kỷ nguyên bị chúng ta xưng là —— Loạn Cổ!

Táng Vương Thần sắc nghiêm túc cực kỳ, trịnh trọng nói.

Thạch Hạo bị chôn xuống, bị chôn ở vạn vật thổ hạ, mà tự hắn phần trên, có một cây Bất tử tiên dược cắm rễ, quả thực là đoạt Thiên Địa Tạo Hóa.

Nơi này yên tĩnh, chỉ còn dư lại Tào Vũ Sinh còn có Tiểu Cẩu Tể, bọn họ điền tốt phần sau, cũng phải rời đi, thế nhưng Tào Vũ Sinh đột nhiên lông tóc dựng đứng.

Hắn phảng phất nghe được âm thanh nào đó, sau đó khiếp sợ trợn to con mắt, nói:

- Ngươi đã nghe chưa, ta phảng phất nghe được Thạch Hạo tự mở miệng, hắn phải quay về, hắn muốn hóa thành vô thượng Tiên Vương giết hướng về Tiên vực, tiêu diệt tất cả địch!

Tiểu Cẩu Tể cũng sớm da lông nổ lập, nói:

- Ta thật giống nghe được, thế nhưng, hiện tại không có bất kỳ cảm ứng.

Tào Vũ Sinh cẩn thận bắt giữ, xác thực, phần hạ rất yên tĩnh, không hề có một chút dị thường, đến tột cùng là thần kinh căng thẳng dẫn đến, hay là thật nghe được?

Cuối cùng, bọn họ hai người rời đi.

Phần hạ, Thạch Hạo trên người, tổng cộng có mười đạo Luân Hồi Ấn, lúc này không có hào quang, cũng không gợn sóng động, thế nhưng này 10 đạo ấn ghi nhớ lập tức trở nên cực kỳ thâm thúy!

- Ta, chung quy phải quay về!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1927: Thức Tỉnh

U tĩnh táng thổ, thường ngày có rất ít tiếng động, bởi vì táng sĩ sinh hoạt quá đơn giản, đại đa số thời gian bọn họ đều là ở ngủ say bên trong vượt qua (hoàn mỹ thế giới 1939 chương).

Bất kể là tu hành, vẫn là bế quan, cũng có thể dựa vào cái này tiến hành, đang say giấc nồng sống mãi, đang ngủ đông bên trong trưởng thành, ở lòng đất hô hấp thiên địa chi tinh.

Năm tháng xa xôi, loáng một cái chính là một vạn năm quá khứ, ngoại giới hồng thủy ngập trời, đại chiến kinh thế, mà Táng Khu vẫn bình tĩnh như hoang vu tử địa.

Tào Vũ Sinh cân nhắc táng thuật, lấy sống sót thân thể tìm hiểu tộc này **, hắn muốn loại suy, hắn không có lựa chọn tự phong, mà ở khu vực này sống một vạn năm, muốn đột phá, hi vọng thành tiên.

Bởi vì, Táng Khu có bất tử vật chất, có nồng nặc thiên địa tinh túy, đương nhiên cũng có táng khí, có chết khí tức.

Hắn ở táng địa bên trong như là một tên Hoàng Kim Táng Sĩ, phun ra nuốt vào sinh khí, tẩm bổ bản thân, hắn muốn ở đời này thành tiên, hắn muốn chờ Thạch Hạo sống sót trở về, muốn cùng hắn cùng đi báo thù, đi tham chiến.

Chỉ là, hắn chung quy là ở tuổi già, ở cái kia Cửu Thiên Thập Địa tiêu hao hết thanh xuân, nơi này tuy rằng có bất tử vật chất, nhưng cũng không thể bảo đảm hắn lâu dài xuống.

Tiểu Cẩu Tể cũng đang chống đỡ, mao đều sắp rụng sạch, nhưng nó còn ở chịu khổ, muốn nhìn một chút cái này đại thế, chứng kiến đại thanh toán

kết quả.

Nó không cam lòng, có vùng cấm bên trong sinh linh lại chiếm cứ Vô Chung Tiên Vương binh khí, khả năng này liên quan đến Vô Chung Tiên Vương cuối cùng tái hiện thế gian hi vọng, nó muốn xem Hoang thức tỉnh, san bằng vùng cấm, giúp nó đoạt lại tiên chuông.

Cuối cùng, Tam Tạng, Thần Minh ra tay, đưa cho bọn hắn một ít táng dược, đó là chuyên vì hoàng kim tu sĩ chuẩn bị, là vặt hái bất tử tiên dược rèn luyện mà thành.

Táng Khu, là một nơi bí ẩn, rất nhiều người lầm tưởng là sâm la địa ngục, thế nhưng là có vạn vật thổ như vậy có thể tẩm bổ vạn vật vô thượng thần thổ, hấp dẫn tiên dược.

Vì lẽ đó, kỳ thực nơi này có chút địa vực cực kỳ thần thánh, mà nơi này tiên dược cũng không ít, so với Tiên Vực chỉ có hơn chứ không kém!

Tiên dược mỗi cái thời đại đều sẽ thành thục một lần, có người vặt hái, cũng có người không để ý tới, Tam Tạng, Thần Minh chờ vì là Hoàng Kim Táng Sĩ, cùng nhân loại bình thường khác nhau không phải quá lớn, vì vậy có thể ăn loại này đại dược, có lợi ích cực kỳ lớn.

- Ta rốt cục tái sinh, có một đời thời gian có thể tu luyện, Hoang, huynh đệ của ta, ta chờ ngươi, chờ ngươi trở về!

Tào Vũ Sinh nói rằng, hắn bắt đầu điên cuồng tu luyện đi tới, Tiểu Cẩu Tể cũng là như thế, nó đã từng thành quá tiên, hiện nay bắt đầu thử nghiệm khôi phục đạo hạnh.

Năm tháng xa xôi, loáng một cái mười mấy vạn năm quá khứ, táng thổ bị lan đến, ngoại giới đại chiến không ngừng, chư thiên đều bị ở nhân vật khủng bố chinh phạt dưới.

Đáng tiếc, Tào Vũ Sinh thể chất chính như sư phụ hắn nói tới như vậy, rất siêu phàm, thế nhưng muốn trở thành tiên vẫn còn có chút độ khó, hắn

thích hợp một đời lại một đời lột xác.

Sư phụ hắn có một việc cổ xưa công pháp, từ lâu cho hắn (hoàn mỹ thế giới 1939 chương).

- Hoang, huynh đệ, ta vừa già, này Táng Khu tuy rằng có nồng nặc bất tử vật chất, thế nhưng cũng có lượng lớn tử khí a, rất không giống ngày xưa Cửu Thiên Thập Địa như vậy thuần túy, ta không phải táng sĩ, tuổi thọ lại có thêm 10, 20 ngàn năm vừa nhanh đến điểm cuối!

Tào Vũ Sinh thở dài.

Tiểu Cẩu Tể cũng ở nôn nóng, ngày xưa Tiên đạo căn cơ đã phế bỏ, nó muốn khôi phục, so với từ đầu tu luyện còn khó hơn!

- Ta đi cải tu táng sĩ **, có thể người không người quỷ không ra quỷ, thế nhưng, có thể bảo đảm ta sống tiếp, chỉ vì chờ huynh đệ ngươi sống sót trở về!

Tào Vũ Sinh nói rằng.

Hắn cùng Tiểu Cẩu Tể cuối cùng đều lựa chọn một con đường như vậy, đi ngủ đông, với ngủ say bên trong tìm hiểu đại đạo, tu luyện táng sĩ bất truyền chi vô thượng bí pháp.

Tam Tạng, Thần Minh rất đáp lời bọn họ, truyền thụ bọn họ pháp môn!

Này một người một chó sau khi biến mất, táng địa càng thêm yên tĩnh, rất nhiều vạn năm cũng không có động tĩnh, càng ngày càng âm u đầy tử khí.

Ầm!

Có một ngày, an bình bị đánh vỡ!

Một vàng óng hồ lô, phụt lên hỗn độn, nó từ trên trời giáng xuống, trấn áp táng địa, có người ra tay với Táng Khu, đem phía dưới một cái nào đó vực đánh nứt toác.

- Người nào!?

Táng Vương bị kinh động, giận dữ xuất thế, tiến lên nghênh tiếp.

Đại thanh toán đến, thế gian này không có tịnh thổ, vô luận là ở đâu bên trong cuối cùng đều phải bị lan đến, chiến loạn quá nhiều, tai hoạ thật đáng sợ.

Chính là Táng Khu, này một thần bí nhất, nơi vô cùng đáng sợ, đều có người dám khiêu khích, đánh tới cửa rồi, đó là cấm kỵ tồn tại ở hung hăng ra tay.

Đây là hai mươi vạn năm đến Táng Khu lần thứ nhất bị tập kích!

Ầm ầm ầm!

Kinh thế đại chiến bạo phát, khủng bố tuyệt luân, Biên Hoang đều bị đánh tan nát, hóa thành một khối lại một khối đại lục, trút về phía vực ngoại, đi vào trong vũ trụ.

Nếu không có khu vực này có quá nhiều trận pháp bảo vệ, chôn dấu vô số trận đài, khẳng định nát tan.

Dù vậy, cũng hết sức khốc liệt.

Mà cách đó không xa Đế quan đây, nó đã sớm không còn tồn tại nữa!

Trên thực tế, rất nhiều vạn năm trước đây, nó liền bị quét ngang, hóa thành một vùng phế tích, ngày xưa người cùng thành từ lâu qua đời năm tháng dài đằng đẵng.

Những năm gần đây táng địa u tĩnh, có thể ngoại giới nhưng không bằng này, rơi vào kinh khủng nhất thời đại, hiện nay rốt cục cũng lan đến gần Táng Khu!

Ầm!

Trời long đất lở, Tinh Hà cuốn ngược, vũ trụ gào thét, đại đạo ầm ầm, trong nhân thế này một mảnh tình cảnh bi thảm, trên đời đáng sợ nhất đại loạn lan đến chư thiên.

Năm tháng vô tình, nó có thể chém xuống cái thế thiên kiêu, nó có thể xóa đi cấm kỵ tồn tại, không có bao nhiêu sinh linh có thể trường tồn bất diệt.

Bất kể là bất ngờ cũng được, vẫn là nhân quả cũng được, ở năm tháng sông dài chảy xuôi thì, từ xưa đến nay, bao nhiêu anh kiệt chôn xương, bao nhiêu thiên kiêu chết đi, đều chết đi.

Thời gian trôi qua, tự Thạch Hạo chết đi, đã qua năm mươi vạn năm, có thể nói thương hải tang điền, thế giới hoàn toàn biến dạng.

Đã từng Cửu Thiên Thập Địa đây? Rất khó tìm đến!

Táng địa đây, chia năm xẻ bảy, bay xuống khắp nơi, càng ngày càng yên tĩnh, mùi chết chóc tràn ngập.

Đây là một khối cũng không phải rất lớn lục địa, trôi nổi ở trong vũ trụ, cùng ngôi sao xấp xỉ, tương tự như vậy cổ địa, ở Vũ Trụ Hồng Hoang bên trong không biết có bao nhiêu.

Bởi vì, hồng hoang đại chiến, hắc ám ăn mòn, trong lịch sử kinh khủng nhất đại thanh toán, ở thế gian này bạo phát, chư thiên run rẩy.

Rất nhiều nơi đều bị đánh cho tàn phế, một ít thần thổ, một ít tiểu thế giới, một ít vô thượng vùng cấm, bị đánh chìm sau, phân liệt, có không trọn vẹn bộ phận nhằm phía nơi sâu xa trong vũ trụ.

Trước mắt này một khối chính là như vậy kết quả.

- Ta là ai?

Khối này hoang vu trên đất, lạnh lẽo cứng rắn khô nứt thổ địa đã rời đi,

một tóc tai bù xù người thanh niên trẻ, từ một mảnh vạn vật thổ bên trong giãy dụa mà ra.

Lòng đất, óng ánh lấp loé, đó là hi thế táng thổ, hạt tròn óng ánh, mang theo nồng nặc sinh khí, nó có thể tẩm bổ vạn vật.

Chính là Tiên Vương đều khát vọng thổ chất.

Ngày xưa, bạch quy đà tiên cái kia cây tiên dược từng nói về, có Tiên Vương tiến vào táng địa cầu lấy nơi đây, vì là chính là tẩm bổ bản thân dùng.

Nguyên bản, đây chính là Táng Vương tu luyện sử dụng đồ vật.

Tương truyền, trọng thương sắp chết giả trốn ở vạn vật thổ bên trong có thể chữa thương, mặc dù là tử vong giả táng ở đây, ngày sau đều có thể thông linh, chân thân tái hiện nhân gian.

- Đây là nơi nào?

Người trẻ tuổi đứng dậy, hắn đánh rơi xuống trên người vạn vật thổ, phất đi che ở trước mặt mái tóc dài màu đen, lộ ra một tấm thanh tú khuôn mặt, hai mắt trong suốt mà tinh khiết, dường như hai uông thanh tuyền.

Nơi này cực kỳ hoang vu, như đại cổ địa, ngoại trừ hắn ở ngoài không có một sinh linh, âm u đầy tử khí.

Hắn cau mày, đang suy tư, đang suy nghĩ cái gì, thế nhưng, hắn cảm giác đầu rất đau, trong lúc nhất thời ý thức trống không, cái gì đều không nhớ ra được.

Thân thể của hắn thon dài mà cường tráng, lưu động ánh sáng lộng lẫy óng ánh, ăn mặc phá nát chiến y, mang theo huyết.

Đây là có người thu thập phá nát giáp trụ, vì hắn lại tế luyện, giúp hắn mặc lên người, vì là chỉ là ước ao sẽ có một ngày hắn thức tỉnh thì, còn có thể nhớ lại trận chiến cuối cùng.

Này chiến y là của hắn, huyết cũng là chính hắn lưu, thế nhưng bây giờ, hắn nhưng rất mê hoặc, trong đầu có chút một vài thứ, thế nhưng là nhớ không nổi.

- Này đến tột cùng là nơi nào?

Hắn di chuyển, nhanh như quỷ mị, nhanh chóng như chớp giật, mới vừa cất bước, trong nháy mắt liền đến mảng đại lục này một đầu khác.

Cùng lúc đó, trên người hắn có mười đạo dấu ấn, chính đang phát sáng, nguyên bản đại thể ở trên tay, kết quả hiện nay đều đều phân bố ở trên người, như là kim cương trác, khóa lại hắn tự thân.

Hắn ngửa đầu nhìn trời, chu vi đều là tàn tạ tinh hài, vùng vũ trụ này đều rất hoang vu, thiếu hụt sinh cơ.

Ở trên vùng đại lục này, một mình hắn một mình bồi hồi, đi khắp mỗi một tấc đất, kết quả cái gì đều không có phát hiện, cuối cùng hắn nhấc chân, một bước liền bước vào trong tinh không.

- Đây là...

Hắn hơi nghi hoặc một chút, nguyên bản không biết làm sao phi hành, có thể hiện tại một cách tự nhiên sẽ, hắn đã có thể ở trong tinh không lữ hành.

Trong đầu như là có món đồ gì, như dòng nước nhỏ róc rách, không ngừng xuất hiện, để hắn rõ ràng làm sao vượt qua hư không.

Ầm!

Một cái kim quang đại đạo xuất hiện ở dưới chân của hắn, trực tiếp thông suốt bến bờ vũ trụ, dường như một toà cầu nối, nằm ngang ở trong vũ trụ, sau đó hắn bắt đầu cất bước.

Này cảnh tượng rất kinh người, hắn từ vũ trụ một mặt chạy tới một bờ

khác.

Cũng trong lúc đó, trong vũ trụ này, chư thiên tinh đấu đều run rẩy mấy cái, sau đó đầy trời ánh sao tụ tập, giống như đại dương hướng về hắn phóng đi, đều bị cơ thể hắn hấp thu.

Này không phải hắn có ý định làm, mà là thân thể một cách tự nhiên phản ứng.

Ánh sao gột rửa, thân thể càng ngày càng xán lạn, nhưng là hắn không cần trình độ như thế này sức mạnh, hắn há mồm hít một hơi, một đạo khe lớn đen tối xuất hiện, hỗn độn tuôn ra, hắn bắt đầu rút lấy hỗn độn chi tinh.

Thời gian rất lâu sau, hắn lỗ chân lông đều đang tỏa ra hỗn độn khí, hắn mới đình chỉ, cảm thấy thân thể không lại cần.

- Ta tại sao phải làm như vậy?

Hắn nhìn một chút hai tay của chính mình, lại ngẩng đầu nhìn phía thâm thúy vũ trụ.

Hắn đến tinh không một bờ khác, cảm thấy bản năng điều động hắn trở về, giáng lâm nơi này, hắn nhìn thấy một chút tàn tạ đại lục, to lớn vô biên, vắt ngang phía trước.

Nơi này trải qua đại chiến, bị đánh sụp đổ, hiện nay không trọn vẹn vô cùng nghiêm trọng.

Cũng trong lúc đó, trên người hắn mười đạo dấu ấn đang phát sáng, như là có món đồ gì muốn xông ra đến, khiến cho hắn càng ngày càng khí thế đáng sợ, nhưng cuối cùng lại bình tĩnh lại.

- Này lại là nơi nào?

Hắn hạ xuống ở trên một vùng đại lục, đây là một vùng đất cằn cỗi, đất chết hàng mấy chục, hàng trăm vạn dặm, không nhìn thấy người ở, không

thấy được sinh linh.

Hắn đứng dậy rời đi mảng đại lục này, một cước bước ra, đi tới liền nhau khối này mênh mông trên đất, ở nơi này, hắn rốt cục nhìn thấy sinh linh.

Khối này cổ địa có rất nhiều rừng rậm nguyên thủy, càng có vô số đếm không hết thiên khanh, vực sâu các loại, nhìn kỹ, là bị kiếm khí, thần tiễn lan đến, càng có thật nhiều ngôi sao hài cốt, cảnh tượng hết sức kinh người.

Ngày xưa, nơi này bạo phát quá đại chiến, nhưng theo năm tháng lưu chuyển, tàn tạ nơi lại bị cây cỏ bao trùm, có sinh cơ.

Có một ít bộ tộc sinh hoạt ở trong dãy núi, cũng có một chút vương triều xây dựng ở trên vùng bình nguyên, một mình mà đi người trẻ tuổi nhìn thấy đệ nhất nơi sinh linh tụ tập địa.

- Ngươi là ai, đây là nơi nào?

Hắn nhìn thấy người thứ nhất, là một người thiếu niên, rất non nớt, thế nhưng thể chất bất phàm, có dị tượng.

- Ta tên Trương Bách Nhẫn, đây là đại chiến sau bỏ đi nơi, ngươi... Đến từ vực ngoại?

Thiếu niên ánh mắt hừng hực, ăn mặc da thú y, tràn ngập ước ao nhìn hắn.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1928: Chưa Bao Giờ Chết Đi

- Vực ngoại là nơi nào, ngươi rất muốn đi không?

Người trẻ tuổi hỏi, trên người hắn chiến y vết máu loang lổ, để thiếu niên hai mắt xán lạn, không ngừng nhìn chằm chằm xem.

- Vực ngoại, chính là những kia sinh mệnh ngôi sao a, có thực lực mạnh mẽ chủng tộc đều thoát đi, tách ra mảnh này bỏ đi cổ chiến trường.

Trương Bách Nhẫn nói rằng.

Hắn tuy là một người thiếu niên, nhưng sớm tuệ, lộ ra ngóng trông vẻ, tha thiết mong chờ nhìn người kia.

- Rời đi nơi này, chỉ vì thiếu hụt tinh khí đất trời sao?

Người trẻ tuổi tự nói, hắn liếc mắt nhìn vùng đất này, tuy rằng bị cây cỏ bao trùm, thế nhưng là vẫn cằn cỗi, ít có linh dược các loại.

Trên mảnh đại lục này rất nhiều chủng tộc đều thoát đi, cũng không tiếp tục chịu trở về.

Ầm ầm!

Một sát na, người trẻ tuổi trực tiếp lấy ra thiên địa bản nguyên khí, từ trong vũ trụ rút lấy Tiên Thiên chi tinh, sau đó nung nấu vì là thần nguyên dịch, hắn rất dĩ nhiên là làm được.

Đây là một loại bản năng, một loại một cách tự nhiên thủ đoạn.

- Chuyện này...

Trương Bách Nhẫn khiếp sợ, hắn khó có thể tin, có thể lấy ra thiên địa bản nguyên người, thế gian này có thể có mấy cái?

Người trẻ tuổi đem một đống thần nguyên dịch đưa cho hắn.

Trương Bách Nhẫn luống cuống tay chân, bận bịu mang tới hắn hắn cho rằng tinh khiết nhất bồn chứa đi phong ấn, đi bảo tồn, thần nguyên dịch giá trị vô lượng, có thể để người ta lâu dài tồn với thế gian.

- Ta muốn biết mảng đại lục này lịch sử, ta nghĩ biết càng nhiều...

Người trẻ tuổi bình tĩnh nói, không biết vì sao, hắn đối với nơi này rất quen thuộc, nhìn trong vũ trụ sao trời mấy khối mênh mông nhưng cũng tàn tạ đại lục, hắn rất mê li.

- Ta biết có hạn.

Trương Bách Nhẫn như nói thật đạo, tuy rằng ghi nhớ thần nguyên dịch, thế nhưng là không muốn lừa dối.

Đây là một náo động lớn thời đại, là một đáng sợ nhất thời đại, chư thiên đều bị đánh vỡ, đại lục càng là lún xuống, cái gì tiểu thế giới, cấm địa các loại, rất nhiều vĩnh cửu xoá tên!

Mấy chục vạn năm trước, vô thượng cường giả nhiều lần giáng lâm, giết tới nhật nguyệt ảm đạm, sơn hà hủy diệt, toàn bộ vũ trụ đều bị đánh nứt.

Nghe nói, rất sớm trước đây, phía thế giới này bị gọi là Cửu Thiên Thập Địa, nhưng là ở hắc ám đại thanh toán bên trong bị hủy diệt, trở thành bây giờ những này tàn tạ dáng vẻ.

Đương nhiên, còn có rất nhiều linh sơn, thần địa chờ bị người dời đi rồi, trở thành hiện nay những kia sinh mệnh ngôi sao trên tịnh thổ, diệu địa.

Hiện tại, có thực lực chủng tộc, đạo thống, đều ở ở vực ngoại tinh không bên trong, phân bố ở vũ trụ các nơi, không người nào dám ở đây lâu dài đỗ

lại.

Bởi vì, bọn họ lo lắng, năm xưa những kia đại chiến nhân vật khủng bố còn sẽ xuất hiện, còn có thể trở lại, đem nơi này triệt để hủy sạch sành sanh.

Người trẻ tuổi nhíu mày, ngước nhìn vùng tinh không vũ trụ này, nhìn cái kia một khối lại một khối tàn tạ cổ địa, năm đó chúng nó là hợp chung một chỗ sao? Bị đánh thành bộ dáng này.

Thậm chí, dựa theo thiếu niên từng nói, vùng vũ trụ này đều bị đánh nứt toác.

Chiến đấu ở cấp bậc này, muốn chết đi bao nhiêu sinh linh, thậm chí, vô số chủng tộc hoàn toàn biến mất cũng không tính ngạc nhiên, năm đó cuộc chiến tuy rằng không có tận mắt nhìn thấy, thế nhưng máu tanh có thể tưởng tượng.

Người trẻ tuổi thở dài, nói:

- Vì sao ta lòng đang rung động, rất thương cảm?

Sau đó, hắn lại hỏi:

- Năm xưa, chín phần mười sinh linh đều diệt sao?

- Cũng không phải, tương truyền năm đó có một nhóm người lớn bị vô thượng cường giả mang vào Tiên Vực, xem như là vì là thế giới này lưu lại huyết thống, từng có người lo lắng này một giới triệt để diệt.

Trương Bách Nhẫn đáp.

Có một số việc hắn cũng không biết, tuy rằng một nhóm lớn sinh linh bị cứu đi, thế nhưng Cửu Thiên Thập Địa bản nguyên cũng bị lấy ra đi hơn nửa, dùng để tăng thêm Tiên Vực đại đạo thịnh vận.

- Đó là thế nào cường giả đang ra tay?

Thạch Hạo hỏi.

- Ta không quá giải, mấy ông già nói, những chuyện kia quá xa xưa, những người kia cường không thể tưởng tượng.

Trương Bách Nhẫn đáp.

Y theo hắn từng nói, hiện nay thế giới này không người có thể đi tới bước đi kia, từ mảnh này tàn tạ thế giới có ghi chép tới nay, sẽ không có như vậy cường sinh linh.

- Bọn họ còn biết được?

- Ta không biết, nhưng rất nhiều người đều nói bọn họ đi những giới khác chiến đấu, thất thời gian rất lâu, hi nhìn bọn họ mãi mãi cũng không muốn lại xuất hiện!

Trương Bách Nhẫn nói rằng.

Bởi vì, vẫn truyền thuyết, tràng đại chiến kia vẫn còn tiếp tục, kéo dài chư thiên, ảnh hưởng vạn cổ, những người kia quá mạnh mẽ.

Trên thực tế, năm xưa Táng Vương nói tới trở thành sự thật, đại thanh toán đang tiếp tục, mấy trăm ngàn năm đến tuy rằng giết tới người sợ hãi, Chí Cường giả đều run rẩy, thế nhưng, đến nay còn có người từ Giới Hải ở trở về, tình hình càng ngày càng khủng bố.

Thậm chí, có Đế Lạc niên đại lão quái vật, cùng với càng xa xưa niên đại sinh linh đều xuất hiện!

Đây là một khủng bố đại thế, Cửu Thiên Thập Địa chiến đấu dù sao vẫn tính ôn hòa, mà bây giờ ở những nơi khác kinh khủng hơn.

Cho tới Giới Hải, từ lâu ầm ầm sóng dậy đến cực điên!

Sinh ở đời này, là hết thảy sinh linh ác mộng, đặc biệt là những kia chiến địa, trong mấy trăm ngàn năm nay, máu nhuộm sơn hà, đại chiến không

ngừng, sinh linh đồ thán.

Tên kia người trẻ tuổi rời đi, hướng về nơi sâu xa của đại lục xuất phát.

Trương Bách Nhẫn ở phía sau phất tay, hắn cũng không biết chính mình cùng thế nào một người ngẫu nhiên gặp, nếu là có biết, nhất định sẽ chấn động đến mức độ không còn gì hơn.

Hắn không biết trước mắt người này ai, thậm chí, nhiều năm qua đi sau, hắn cũng không biết đến tột cùng cùng người phương nào sản sinh quá gặp nhau.

Người trẻ tuổi một đường đi, một đường tâm thần không yên, vì sao nhìn thấy để hắn thương cảm, để hắn khổ sở? Vùng thế giới này nhìn có cảm giác quen thuộc.

Hắn đã tới nơi này sao? Người trẻ tuổi ở tự hỏi.

Bởi vì, hắn là liền Hoang, ngày xưa Thạch Hạo, từ cái kia vạn vật thổ bên trong thức tỉnh, thế nhưng, hắn nhưng lãng quên hết thảy.

Sau đó, hắn hướng đi những kia vương triều, hướng về bọn họ tìm hiểu tình hình, thậm chí quan sát các loại cốt thư, tìm đọc ghi chép các loại, hiểu rõ đây là thế nào một thế giới.

Hắn thiếu hụt ký ức, thế nhưng, xem những này cốt thư thì nhưng một cách tự nhiên liền nhận ra, ở đáy lòng của hắn nơi sâu xa, phảng phất có một luồng dòng nước nhỏ róc rách, ở tẩm bổ hắn, tác thành cho hắn.

Thạch Hạo ở trên đại lục này du đãng, hiểu rõ càng nhiều, hắn càng mê man, ở đương đại, không tìm được dấu vết của hắn, hắn là niên đại nào người?

Đáng tiếc, vùng thế giới này bị đánh cho tàn phế, lịch sử tuyệt tự, rất nhiều chuyện xưa đều không thể tra.

Mà đoạn này trong lúc, trên người hắn mười đạo dấu ấn, thường xuyên kêu khẽ, phát sinh thần bí vầng sáng, giống như là muốn phá khai thiên địa.

Mấy năm sau, Hoang, hắn vì chính mình nổi lên danh tự này, bởi vì đây là từ đáy lòng nơi sâu xa chảy ra tên, hắn rất yêu thích, cảm thấy rất thân thiết.

Năm tháng trôi qua, Hoang, ở vùng sao trời này trung du lịch, bách năm qua đi, hắn đi khắp thiên hạ, những kia sinh mệnh ngôi sao đều lưu lại hắn dấu chân.

Thế giới này thật không có tiên sao? Hắn không biết, hắn từng gặp gỡ mấy cái sinh linh, rất mạnh, cũng có thể lấy ra thiên địa bản nguyên, thế nhưng cùng hắn lúc giao thủ, đều bị hắn đánh bại dễ dàng.

Hắn có một loại cảm giác, chính mình có càng mạnh hơn thực lực, tích lũy ở trong người, cũng không biết làm sao mới có thể xúc động đi ra.

Thạch Hạo tìm khắp thiên hạ, cũng không tìm được liên quan với hắn tự thân một ít dấu vết, cảm giác mình nên đã từng ngủ say quá rất nhiều năm. Dù sao, hắn là từ vạn vật thổ bên trong thức tỉnh.

Lại là bách năm qua đi sau, hắn mất hứng, tìm kiếm thăm dò, không được chung giải, hắn tâm thần không yên, tổng muốn tìm đến cái gì, có thể nhưng thủy chung khó giải.

Hắn sâu trong nội tâm, có một loại cảm giác gấp gáp, có chút lo lắng, không biết tại sao lại như vậy, một loại bản năng ở điều khiển hắn, muốn gặp được mấy người!

Mười đạo dấu ấn lại phát sáng.

- Ta muốn thành tiên, ta muốn đi thế giới kia đi xem một chút!

Hắn lại có loại này kích động, sau đó mười đạo dấu ấn liền bình tĩnh.

Chỉ là, làm sao tiến vào Tiên Vực, hắn cũng không biết, hắn từng thử nghiệm nổ ra hư không, thế nhưng hắn phát hiện, trong cõi u minh cảm ứng được thế giới kia, thế nhưng là phảng phất cách nhau rất xa.

Sức mạnh của hắn xuyên thủng không được!

- Sức mạnh của ta, làm sao ngủ đông?

Thạch Hạo nhíu mày, cảm giác trong cơ thể có một luồng như đại dương sức mạnh, nhưng là nhưng khởi động không được.

Ở sau đó trong năm tháng, rất nhiều sinh mệnh ngôi sao trên đều có bóng người của hắn, Hoang ở thử nghiệm, từ thời gian không gian khác nhau tiết điểm xung kích Tiên Vực, hắn muốn xông qua.

Tiên Vực bất ổn, trải qua đại chiến, có chút vị trí từ lâu không giống ngày xưa như vậy vững chắc, trải qua rất nhiều thứ xung kích, có chút đường thật sự cũng bị hắn mạnh mẽ thông suốt.

Phải biết, hắn hiện tại rất nhiều sức mạnh đều không thể vận dụng, đều đang ngủ đông.

Loại này tráng cử, để đương đại các tộc sinh linh đều khiếp sợ!

- Ta thế nào cảm giác, hắn rất giống di tích bên trong đào ra cốt thư ghi chép một người?

Có người nói nhỏ, đáng tiếc cái kia bộ cốt thư khắc xuống hình vẽ rất mơ hồ, cũng rất không trọn vẹn.

Hắn đang hoài nghi, Hoang là một vị cổ nhân!

Thời đại mạt pháp này thiên địa không trọn vẹn, sinh linh tuổi thọ phổ biến không cao, lịch sử đã xảy ra tuyệt tự, liền ngay cả năm mươi vạn năm trước chân tướng đều sắp bị nhấn chìm.

Thế gian này có thể tu luyện tới cảnh giới chí tôn sinh linh, nhiều chỗ ở

những kia phong ấn tiên trong đất.

Đại thanh toán bạo phát sau, giới ngoại một ít Tiên đảo đều từng bị đánh rơi xuống đến, rơi rụng này giới, bị một ít cường tộc được, chiếm vì bản thân có, chỉ có nơi như thế này mới có thể sinh ra người mạnh nhất.

Hoang, vẫn ở thử nghiệm, toàn bộ tàn tạ vũ trụ đều lưu lại bóng người của hắn, bất kỳ một chỗ địa phương trọng yếu đều có hắn dấu chân.

Cuối cùng, có một ngày, hắn ở vực ngoại một chỗ trôi nổi trên hòn đảo, trong lòng sinh ra ý nghĩ, cả người rung động, sau đó một tiếng gầm nhẹ, đánh nứt nơi này.

Lòng đất, có một cái quan tài đồng, còn có chín bộ long cốt, ngang dọc nơi đó, bên cạnh đang đứng một khối bi.

Thời khắc này, Hoang như là dã thú bị thương giống như, kêu lớn lên, ôm đầu lô, hắn rất bi thương, thế nhưng là nhớ không nổi những kia chuyện xưa, hắn rất khó vượt qua.

Luôn cảm thấy có mấy người đi xa, khả năng không bao giờ tìm được nữa, trong lòng hắn nỗi đau lớn.

Cuối cùng, hắn giơ lên quan tài đồng, rút lên bia đá, để hắn sợ sệt sự tình không có phát sinh, này bi dưới không phải mộ lớn, không có hài cốt.

- Chúng ta đều vẫn còn, Thiên Đình vẫn còn, Hoang, Thạch Hạo, ngươi ở đâu, chúng ta đều muốn nhìn thấy ngươi!

Lại có như thế một đoạn văn, sâu sắc chấn động hắn.

- Chúng ta ở một thế giới khác chờ ngươi trở về, chờ ngươi tham chiến!

- Tam thế quan tài đồng, cùng ngươi có nhân quả, hữu duyên, đưa nó đuổi về, hi vọng có một ngày nó có thể lần thứ hai cùng ngươi gặp gỡ, ngươi... Nhất định phải trở về!

- Chúng ta chờ ngươi!

Lúc này, Thạch Hạo rơi lệ, hắn khó có thể ức chế, không biết vì sao, dù cho không hiểu những kia khắc chữ sau lưng cố sự, hắn cũng nỗi lòng chập trùng, muốn rống to, muốn kêu to.

Ầm!

Vào đúng lúc này, Thạch Hạo trên người mười đạo dấu ấn phát sáng, dường như thần hoàn giống như, cực hạn óng ánh.

Đây là mười đạo Luân Hồi dấu ấn, tỏa ở Thạch Hạo trên người, như là mười viên kim cương trác, không gì phá nổi.

Trên thực tế, những này dấu ấn so với cho thấy xem ra càng kinh người!

Ở mỗi một đạo Luân Hồi dấu ấn ở trong đều có một bóng người ngồi xếp bằng, bọn họ giống như đúc, đều ở thương cảm, đều ở nói nhỏ, cùng Thạch Hạo chân thân giống như đúc.

- Các ngươi... Vẫn còn chứ?

Luân Hồi dấu ấn bên trong Thạch Hạo, âm thanh run rẩy, hắn rất sợ sệt, năm tháng dài đằng đẵng qua đi, đã từng người thế nào.

Hắn xuyên thấu qua tam thế quan tài đồng còn có cái kia đoạn bi văn, rõ ràng rất nhiều chuyện.

Một lại một tươi sống khuôn mặt, đều ở Thạch Hạo trước mắt hiện lên, những người kia đang chờ hắn, chờ hắn đi tham chiến!

Hắn nắm chặt nắm đấm, hận không thể lập tức xuất thế!

- Các ngươi nhất định phải sống sót, phải đợi ta a!

Thạch Hạo rống to!

Thời khắc này, mười đạo Luân Hồi dấu ấn đều đang phát sáng, cực kỳ óng ánh, vang vọng boong boong.

Hắn cảm thấy, hay là Cửu Thiên Thập Địa bị mang vào Tiên Vực lượng lớn sinh linh, cũng là cùng những cố nhân kia cùng rời đi.

Mười đạo Luân Hồi dấu ấn, mỗi một đạo bên trong đều có ngồi xếp bằng một bóng người, đều là Thạch Hạo, như thế năm tháng dài đằng đẵng tới nay trước sau đang bế quan.

- Ta không có chết, để cho các ngươi bị khổ!

Hắn ở lẩm bẩm.

Bởi vì, hắn biết, năm đó một trận chiến, tất cả mọi người đều cho rằng hắn chết đi, đều từng Đại Bi, đau lòng gần chết, thế nhưng, hắn kỳ thực không có, vẫn một mực ở.

Mười đạo Luân Hồi ấn quá thần dị, ở hắn Nguyên Thần bị đánh thành mưa ánh sáng chớp mắt, vô thanh vô tức, đem hết thảy mưa ánh sáng hấp thu, Nguyên Thần hóa thành mười đạo, bị nhốt nơi này.

Năm tháng dài đằng đẵng tới nay, mười cái hắn tâm linh như một, đều ở khổ tu bên trong vượt qua!

Năm tháng dài đằng đẵng nỗ lực, hắn cũng chỉ là lấy ra một tia Nguyên Thần lực lượng, mang theo một chút dấu ấn, làm chủ chân thân, cái này cũng là hắn thức tỉnh nguyên nhân vị trí.

Nếu là trở thành táng sĩ, vậy còn là chính hắn sao?

Thạch Hạo rất bài xích, từng ấy năm tới nay, tuy rằng đang bế quan, ở khổ tu, nhưng hắn cũng không yên lòng thân thể, vì vậy, hắn thức tỉnh, chỉ là chân chính Nguyên Thần còn chưa đi ra!

Có thể tưởng tượng, chân chính Nguyên Thần dung hợp, mười thân quy

nhất thì, đó là kinh khủng cỡ nào!

Hiện tại lấy ra như vậy một tia mà thôi, chủ đạo thân thể, liền có thể ở mảnh này tàn tạ vũ trụ quét ngang chư địch.

Thạch Hạo khai sáng chính mình pháp, loại này hoàn toàn mới đại đạo pháp môn, bao quát các loại chân kinh, bảo thuật các loại, uy lực vô cùng, chống lại mấy vị Tiên Vương thì, được tàn khốc nhất kiểm nghiệm.

Bất Diệt Kinh, cũng chỉ là bảo đảm Thạch Hạo thân thể bất diệt, không thể tu luyện Nguyên Thần.

Nhưng là, hắn ngắt hái bách gia trưởng, khai sáng tân hệ thống sau, hắn đánh vỡ ràng buộc. Vì sao Nguyên Thần chia làm mười mảnh, giấu ở mười đạo Luân Hồi ấn bên trong bất diệt?

Hắn con đường, hắn pháp, thông hiểu đạo lí, bù đắp Bất Diệt Kinh ngắn bản, Nguyên Thần cũng có thể không tu phương pháp này, hiện nay nguyên thần của hắn kiên cố Bất Hủ.

Quan trọng nhất đó là, mười đạo Nguyên Thần vận chuyển **, vạn kiếp bất phôi, mỗi một đạo đều khôi phục, đặt chân ngày xưa đỉnh cao lĩnh vực, năm tháng dài đằng đẵng bế quan, cuối cùng càng là vượt qua!

Một đạo đều đã như vậy, vượt qua ngày xưa, nếu là mười đạo dung hợp quy nhất, cái kia đem mạnh bao nhiêu?!

Hắn vẫn luôn ở, chưa bao giờ chết đi!

- Ta vẫn còn, chưa bao giờ chết đi, chung quy phải quay về!

Mười đạo Luân Hồi ấn phát quang, kiên định niềm tin đang vang vọng.

Hắn nghĩ tới những người kia đang chờ hắn, chờ hắn đi tham chiến, mười đạo Nguyên Thần càng thêm không thể yên tĩnh, một loại nào đó tâm tình đang kích động.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1929: Nhân Gian Sự Tình

Luân Hồi bất kể năm tháng, được ngàn tỉ tải Luân Hồi, cũng được trong nháy mắt Vãng Sinh!

Người xưa kể lại, được vô thượng cường giả đầu thai chuyển sinh, mở ra một đoạn tân sinh, đây là một loại Đại Luân Hồi, Có thể thế gian ai có thể chứng thực? Từ xưa khó giải.

Luân Hồi chính là một đoạn trải qua, nhảy ra ra nguyên bản sinh hoạt quỹ tích, tự một con đường khác đồ trên mở ra, đây chính là một đoạn Luân Hồi.

Chớp mắt tỉnh ngộ, trải nghiệm nhân sinh lên voi xuống chó chi buồn vui, còn như độ một đoạn Tuế Nguyệt Trường Hà, đại triệt đại ngộ, nhân sinh đột nhiên chuyển biến, chính là như vậy, này cũng là khác loại Luân Hồi.

Thạch Hạo trên người được mười đạo Luân Hồi Ấn Ký, đây là 10 đoạn khó có thể quên được ký ức, vĩnh viễn không thể xóa nhòa trải qua, sinh tử bồi hồi, do sinh đến chết, từ tử đến sinh.

Ngày xưa, Thạch Hạo ăn Hoàng Tuyền quả, nhiều lần sinh tử, trên người có thêm vài đạo Luân Hồi Ấn, sau đó đến Bất Diệt Kinh giờ đại chiến Hạc Vô Song, hầu như đồng quy vu tận, lại nhiều một đạo Luân Hồi Ấn.

Này Luân Hồi Ấn Ký có đủ loại diệu dụng, không cách nào truyền lời, từ xưa đến nay, chính là Tiên Vương đều khó mà nhìn ra hết thảy.

Tự Thạch Hạo khi độ kiếp, từng có Trảm Tiên Trát Đao giáng lâm, cắt đứt tính mạng hắn, khi đó Đại Đạo Chi Hoa trong Đạo Quả tiểu nhân từng thế hắn gặp nạn, mà một đạo Luân Hồi Ấn phát sáng, thì lại bảo vệ Đạo Quả.

Chính là lần đó, Thạch Hạo bắt đầu độ cao coi trọng Luân Hồi Ấn, mỗi khi đối mặt nhân sinh lên voi xuống chó, sinh tử biến cục giờ, hắn đều tự để tâm đi tìm hiểu.

Hắn hóa tự tại, hắn hóa thiên cổ, hắn từng tự lần đó trở lại Đế Lạc thời đại gần 50 vạn năm, ở nơi đó hắn sống quá một đời lại một đời, trải nghiệm già yếu, khô cạn, tuy rằng không phải mỗi một thế đều lưu lại Luân Hồi Ấn Ký, thế nhưng cũng có vài thứ thành công.

Trở về hiện thế sau, hắn năm đó điên cuồng tu luyện, lợi dụng Hư Không Tiên Kim Bi, mình cùng mình đại quyết Chiến tranh, có một lần đèn cạn dầu, giống như chết trận.

Này một ngày, Cấm Khu Chi Chủ đều bị kinh động, Thủy Tinh Đầu Cốt, Kim Sắc Cốt Chưởng đều lo lắng, gian nan đem hắn cứu sống.

Ở tình huống như vậy, không thể tránh khỏi, hắn trên người lặng yên xuất hiện một đạo Luân Hồi Ấn Ký.

Cẩn thận tính ra, Thạch Hạo trên người dấu ấn, lẽ ra nhiều mười mấy, thế nhưng, cuối cùng có chút tiêu tan, trở về vị trí cũ vì là 10, liền như vậy không tăng không giảm.

Mười đạo Luân Hồi Ấn Ký, ẩn chứa Đại bí!

Năm đó, hắn chết đi giờ, lại lặng yên không một tiếng động, 10 đạo ấn ghi nhớ liền nuốt lấy hết thảy mưa ánh sáng, cũng từ trên tay hắn triệt để thu lại, không hóa ra thế gian.

Mãi đến tận nhập táng địa mới tái hiện, thế nhưng, cũng đã từ trên tay chuyển đến thân người trên, hóa thành dường như Kim Cương Trác giống như thần hoàn, khóa lại thân thể của hắn.

Nếu là Ngao Thịnh, Thái Thủy, Nguyên Sơ, bọn họ có thể chờ thêm mấy ngày, như vậy chỉ sợ cũng có thể phát hiện, sẽ không bỏ qua hắn!

Bởi vì, bất kỳ đầu mối, hơi hơi hoài nghi, bọn họ đều sẽ không lưu tình.

Táng Vương tự nhìn thấy mười đạo Luân Hồi Ấn Ký giờ, từng lộ ra vẻ kinh ngạc, thế nhưng, nhưng cũng không cảm ứng được cái gì, chỉ biết đối với thân thể này được diệu dụng.

Có thể tưởng tượng, mười đạo Luân Hồi Ấn Ký cỡ nào bất phàm, Thạch Hạo Nguyên Thần ngay khi ở trong, Có thể, cường đại như táng vương đô không có tiến vào, không cảm ứng được.

Lúc này, 10 đạo ấn ghi nhớ lờ mờ, không tái phát ánh sáng, bình tĩnh lại.

Bởi vì, ở trong đó mười đạo bóng người đều ôn hòa, Thạch Hạo được liên quan với tin tức của cố nhân, bọn họ vẫn còn, còn sống sót, chờ hắn trở về tham chiến!

Hiện tại có khả năng làm, chính là ngộ đạo, tiến một bước hoàn thiện mình pháp, hắn muốn đột phá, trở thành Cái Thế cường giả, vào lúc ấy, mười đạo Luân Hồi Ấn Ký cũng không khóa lại được hắn!

Hắn sẽ thật sự xuất thế, đi vào thanh toán!

Vì lẽ đó, mười đạo Nguyên Thần đều yên tĩnh, từng người tìm hiểu, rơi vào tầng sâu nhất cảnh giới ngộ đạo trong.

Đồng thời, được như vậy từng sợi từng sợi Nguyên Thần lực lượng, như dòng nước nhỏ róc rách, không ngừng chảy ra, tiến vào chân thân, để cái hồ đồ hắn mình từ từ trở nên mạnh mẽ.

Thạch Hạo Nguyên Thần không cần đi quản, dựa vào thân thể mình đi tìm tìm kiếm, đi phát hiện này một giới bí mật, dù cho thân thể lần thứ hai thường đánh vào Tiên vực, cũng không thường không thể.

Hắn được loại này tự tin, không sợ bất kỳ sinh linh rồi!

Thạch Hạo thân thể, xương trán phát sáng, bởi vì hồ đồ Nguyên Thần

từng năm trở nên mạnh mẽ, tuy rằng chầm chậm, nhưng trường kỳ tích lũy cũng rất kinh người.

Hắn đem Cửu Long lôi kéo tam thế quan tài đồng tạm thời niêm phong ở nơi này, tiếp tục tự trong vũ trụ lữ hành, con đường một chỗ lại một chỗ hoang vu Cổ Địa, trèo lên một viên lại một viên Sinh Mệnh ngôi sao.

- Hắn lẽ nào là Hoang, trời ạ, làm sao cùng Cốt Thư trên một đoạn ghi chép như vậy như, được hắn dấu ấn đồ!

Năm tháng lưu chuyển, chung quy được sinh linh nhìn ra hắn chân thân cực kỳ giống một vị cổ nhân.

- Cái ở nhân gian bị tôn làm Thiên Đế người?

Một ít truyền thừa cổ xưa bên trong, phát sinh thán phục thanh âm.

Chỉ là, lịch sử đã từng tuyệt tự, Đại thanh toán bắt đầu sau, hết thảy đều bị đánh cho tàn phế, rất nhiều chân tướng đều dập tắt ở lịch sử năm tháng ở trong.

Hiện nay, không phải là hơi một tí liền có thể sống quá trăm vạn năm thời đại, hiện thế mặc dù sinh linh mạnh mẽ nhất, có thể vượt qua hơn một vạn năm Xuân Thu coi như ghê gớm!

- Thiên Đình người khai sáng, Hoang, hắn làm sao có thể sống đến ở kiếp này?

- Các ngươi xem, hắn thăm viếng quá quá nhiều di địa, hắn muốn đánh Thông Tiên Lộ sao?!

Một năm rồi lại một năm, Thạch Hạo dấu chân khắp Vũ Trụ mỗi một góc, thậm chí kéo dài tiến vào rất nhiều đổ nát tàn giới, tiến vào một ít thần bí Cổ Giới khe lớn, Thâm Uyên trong.

Có lúc, hắn cũng sẽ gặp phải một đạo sinh linh mạnh mẽ, thế nhưng, khó

có thể chống đối không ngừng trở nên mạnh mẽ hắn.

- Thế nhân nói ta là Hoang, Thiên Đình người khai sáng, như vậy ta liền lại thành lập một chữ Thiên Đình, để nó trường tồn thế gian, truyền thừa chi hỏa bất diệt!

Thạch Hạo thân thể tự nói, mạnh mẽ Nguyên Thần còn chưa trở về vị trí cũ, thế nhưng hắn nhưng có loại bản năng này, lại muốn lập Thiên Đình!

Quả nhiên, thế gian chấn động, tất cả mọi người đều bị thủ đoạn của hắn kinh ngạc đến ngây người, một đêm, hắn xây dựng trận pháp, xây lên Cự Cung, Thiên Đình đại kỳ bồng bềnh, mênh mông Thần uy tràn ngập.

- Đúng là hắn?!

Mấy người hoài nghi.

Không ít người gia nhập, lấy Tán Tu vì là chủ, trở thành cái này đạo thống đầu phê người theo đuổi.

Thạch Hạo thân thể làm như thế, chủ yếu là muốn ký ức cái đó ngày xưa chuyện xưa, hắn cũng không biết tự thân được 10 Đại Nguyên thần đang ngủ đông trong.

Trong vòng mấy năm, Thiên Đình thì có kích thước nhất định, một ít mạnh mẽ Tán Tu trở thành thần tướng, này phảng phất xúc động hắn một loại nào đó ký ức, này cảnh tượng giống như đã từng quen biết à.

- Ta càng muốn trở thành hơn tiên.

Thạch Hạo thân thể, cảm thấy mình được một loại nào đó chấp niệm, giấu ở thân thể nơi sâu xa, hắn muốn vào Tiên vực, nới ấy phảng phất có người nào cùng sự tình đang hấp dẫn hắn, không thể chờ đợi được nữa!

Ở sau đó trong năm tháng, Thạch Hạo tự Vũ Trụ rất nhiều đầu mối không gian ra tay, thử nghiệm xuyên qua có thương tích ngân, có tỳ vết Tiên

vực.

Tự một ít trọng yếu đầu mối không gian, hắn từng lưu lại bia đá, nhắc nhở cùng cảnh kỳ người đến sau, đồng thời hắn còn từng lưu lại một ít pháp.

Theo thời gian chuyển dời, hắn xương trán càng ngày càng sáng sủa, rất nhiều cảm ngộ tự động hiện lên trái tim, rất nhiều diệu pháp không tự chủ liền có thể triển khai ra.

Hắn dùng Đại Đạo hoa văn, thuộc về "Đường ngôn" ghi chép, khắc trên bia đá.

Ngày hôm đó, hắn tự khác một chỗ đầu mối không gian đánh mạnh giờ, hư không nứt ra, một toà to lớn Thâm Uyên hiện lên, nơi này không có liền với Tiên vực, mà là một toà hủy diệt tiểu thế giới.

- Hả?

Hắn trong lòng giật mình.

Một tia bạch quang, rất nhu hòa, rơi ra đi ra, hắn nhìn thấy một toà Cốt Tháp.

Xác thực nói, đây là tàn tháp, chỉ có một tầng, thế nhưng nó được pháp tắc, những hoa văn kia đan chéo, hóa thành ánh sáng, lại tạo thành tám tầng.

Tổng cộng có chín tầng, lưu động vô thượng Đại Đạo khí tức!

Ngày hôm đó, 10 đạo ấn ghi nhớ bên trong, Thạch Hạo Nguyên Thần có cảm ứng, mười cái tiểu nhân tất cả đều mở mắt ra, trong lúc nhất thời 10 đạo ấn ghi nhớ hào quang chói lọi.

- Tiểu Tháp, một bộ phận khác tàn thân!

Luân Hồi Ấn Ký trong Thạch Hạo, thật sự bị kinh sợ.

Tiểu Tháp, đã từng tổng cộng có chín tầng thân, thế nhưng, nó tham dự

quá khủng bố đại quyết Chiến tranh, không biết tự năm nào Nguyệt đoạn khánh thành mấy đoạn, mất đi các nơi.

Thạch Hạo trước hết tự Bách Đoạn Sơn Mạch phát hiện nó giờ, nó chỉ có bốn tầng tháp thân, sau đó từ thượng giới sinh linh nới ấy đoạt đến hai tầng, khôi phục lại sáu tầng.

Mà năm mươi vạn năm trước, vẫn tiên lĩnh chủ nhân từng đối với Thạch Hạo ra tay, theo Ngao Thịnh, Thái Thủy, Nguyên Sơ đồng thời tiêu diệt hắn, vào lúc ấy, từng vận dụng một toà tàn tháp, được hai tầng.

Thêm vào nơi này một tầng, chín tầng tháp thân thuận tiện đầy đủ hết rồi!

- Tiểu Tháp, Liễu Thần, các ngươi hiện nay ở nơi nào? Bất luận này thế cỡ nào tàn khốc, không quan trọng lắm, bây giờ ta có thể đi thế các ngươi ra tay, chờ ta!

Luân Hồi Ấn Ký bên trong, Thạch Hạo nói nhỏ.

Cuối cùng, Thạch Hạo chân thân mang đi toà này tàn tháp, cũng là từ ngày hôm đó bắt đầu, hắn tìm kiếm vô thượng tiên kim, bắt đầu tự Thiên Đình đúc khí.

- Trời ạ, hắn luyện xảy ra điều gì?

Mấy chục năm sau, hắn tìm được tiên kim, bởi vì hắn từng đi khắp Vũ Trụ mỗi một góc, nếu có đến Bảo Tiên dự đoán, khẳng định dễ dàng bị hắn phát hiện.

Thiên Đình tiên quang tỏa ra, ráng lành một đạo lại một đạo, Thạch Hạo luyện chế một toà tháp, bù đắp tầng kia Cốt Tháp, đưa nó nung nấu ở bên trong, bao vây ở bên trong.

Chín tầng tháp thân, lưu động Hỗn Độn Khí, đi kèm tiên quang, trực tiếp thì có Tiên Đạo ý vị, rước lấy kinh thế Lôi Kiếp!

Rất nhiều người hoài nghi Hoang luyện ra Tiên Khí, nhưng lại không thể xác định, dù sao đương đại liền mọi người không cách nào thành tiên, làm sao còn có khí có thể làm được?

Lịch sử đứt gãy, cả thế gian mênh mông, cũng không có người giải đi qua.

Chính là bởi vì tòa tháp này luyện thành, Thiên Đình uy danh đại thịnh, mảnh này trong vũ trụ, càng ngày càng nhiều tu sĩ mạnh mẽ tới rồi, gia nhập Thiên Đình.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, một toà tháp trở thành Thiên Đình tượng trưng, so với Thạch Hạo hiệu triệu nhiều năm đều hữu hiệu.

- Có thể chờ ta đột phá Luân Hồi Ấn Ký phong tỏa giờ, nên khỏe mạnh tế luyện một cái thuộc về binh khí của ta.

Thạch Hạo chân chính Nguyên Thần tự nói.

Sau đó, hắn Đạo Kiếp Hoàng Kim, tự lục hợp bát hoang qua lại, mở ra đầu mối không gian càng ngày càng nhiều, có vài chỗ địa phương hầu như đều sắp thông suốt Tiên vực.

Mấy người biết hắn đang làm gì, đều rất chấn động.

Thạch Hạo khắp nơi trên đường thành tiên lập bia, lưu lại cảnh kỳ, lưu lại một ít kinh văn, nguyện cho người đến sau dẫn dắt.

Ầm!

Được một ngày, một toà Bất Hủ chi sơn va chạm tiến vào này một giới, mang đến lượng lớn bản nguyên tinh khí, được Bất Hủ khí tức, cũng được Tiên Đạo tinh hoa, chấn động này Phương Tàn phá thế giới.

Thạch Hạo cũng chuyển động, đuổi tới, hắn nhìn thấy một ngọn núi, to lớn vô cùng, thế ít thấy.

Rất nhiều ngôi sao theo chân nó so ra đều có vẻ quá nhỏ bé, quay chung quanh nó chuyển động, mà tự nó chỗ cao nhất, địa thế kỳ lạ, vô cùng quỷ dị.

Nó là từ giới ngoại rơi vào đến, đánh vỡ giới bích sao?

Thế giới này tàn tạ, hay là nói, toàn bộ Vũ Trụ đều quạnh hiu, hiện nay được rất nhiều nơi đều cùng giới ngoại liên kết, ngược lại cũng không tính cái gì.

Này ngọn núi để Thạch Hạo đều chấn động, bởi vì, trèo lên lớn lao ngọn núi sau, hắn nhìn thấy chỗ cao nhất được một việc kỳ cảnh, hoặc là xem như là dị tượng.

Cao Phong trên, địa thế mỹ lệ, hùng vĩ mà kinh người.

Chín cái long mạch, lôi kéo một cái quan tài cổ, quá kỳ dị, cùng này tam thế quan tài đồng hình dạng gần gũi, chỉ là nơi này chính là tự nhiên ngọn núi, mà Thạch Hạo trước kia bản thân nhìn thấy chín bộ long cốt lôi kéo chính là quan tài đồng.

Luân Hồi Ấn Ký bên trong, Thạch Hạo chân chính Nguyên Thần bị thức tỉnh, hắn tự suy nghĩ, yên lặng đánh giá, sau đó nghĩ đến rất nhiều.

- Tam thế quan tài đồng lai lịch rất lớn, được Đại nhân quả!

Hắn cảm thấy, việc này rất không bình thường.

- Ta bây giờ đạo pháp thành công, quản ngươi cỡ nào nhân quả, quản ngươi có hay không được dây dưa, cần gì sợ chi, như nên vì địch, định tiêu diệt!

Luân Hồi Ấn Ký bên trong, Thạch Hạo nói rằng.

Ầm!

Cơ thể hắn xuất phát từ một loại bản năng, đã chuyển động, một tiếng vang ầm ầm, hắn cắt đứt ngọn núi, đem chỗ cao nhất chín cái long mạch kéo

quan tài địa thế phút cắt xuống.

Trong quá trình này, kinh thiên động địa, Đại Vũ trụ đều đang run rẩy, bởi vì ngọn núi này được trận pháp, kiên cố kinh người!

Nhưng, hắn vẫn là thành công.

Thạch Hạo sinh ra cảm ứng, bởi vì, vừa mới trong chớp mắt đó, hắn cảm ứng được Tuế Nguyệt Trường Hà trong được một đám người mở con mắt, tự tìm hiểu, hướng về nơi này trông lại.

- Quả nhiên được Đại nhân quả!

Sau đó, Thạch Hạo chân thân lại đi đem chín bộ long cốt lôi kéo tam thế quan tài đồng mang tới, bỏ vào này thần bí thế trong, khiến hai người này kết hợp lại.

- Nếu có một ngày, ta chết đi, liền táng ở đây.

Thạch Hạo thở dài, hắn tiến vào trong quan tài đồng, mang theo mảnh này thần bí thế, tự trong vũ trụ vượt qua, chấn động các tộc.

Cuối cùng, hắn đem bọn chúng mang về Thiên Đình.

Ầm!

80 năm sau, Vũ Trụ nổ vang, Thiên Địa run rẩy, Thạch Hạo đánh xuyên qua Tiên vực, hắn thân thể "Thành tiên", hắn muốn tiến vào Tiên vực, cùng mấy người thanh toán!

Ở sau người hắn, lặng yên theo mấy cái sinh linh!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1930: Nguyên Thần Quy Vị

Mấy cái sinh linh lặng yên theo ở phía sau, tự cho là tiềm hành nặc tung rất cao minh, muốn theo vào tiên vực trung.

Thật sự của bọn hắn không kém, xuất từ một ít tiên đất, năm đó có theo giới bên ngoài rơi xuống dưới đến thần đảo, tịnh thổ các loại..., mang theo nồng đậm Bất Tử vật chất, cái này những... này tộc đàn đoạt được, cùng ngoại giới ngăn cách.

Cũng chỉ có loại địa phương này, mới có thể đản sinh ra nhân đạo cấp Chí Tôn cao thủ.

Thạch Hạo cũng không quay đầu lại, đi lại lảo đảo, thân thể phảng phất chống đỡ hết nổi, tùy thời hội té ngã tại tiến tiên vực cuối cùng vài bước trên đường.

Phanh!

Hắn ngã quỵ rồi, hư hư thực thực thân thể suy yếu, có chút vô lực.

Phía sau, mấy cái sinh linh thấy thế, trong mắt hung quang lập loè, âm thầm truyền âm, rồi sau đó cùng một chỗ động tay, bọn hắn muốn chia cắt Hoang trên người tạo hóa đợi.

Đáng tiếc, đem làm Pháp khí trấn giết xuống, quy tắc đan vào lúc, trên mặt đất người lại đứng lên, lạnh lộng nhìn về phía bọn hắn.

- Xùy~~!

Bọn hắn chứng kiến một tay, nắm lấy sở hữu tất cả Pháp khí, trực tiếp nghiền thành bụi phấn, quá dễ dàng, cái này cảnh tượng lại để cho bọn hắn

thần hồn đều đang run sợ, vô cùng hoảng sợ!

- Dùng các ngươi loại này tàn nhẫn, không hiểu được cảm ơn tâm tính, cũng vọng tưởng cho ta mượn chi lực trường sinh?

Thạch Hạo lạnh lộng nói ra, đây chỉ là một đơn giản nhất khảo nghiệm, mấy cái sinh linh đã bị thành tiên lộ thượng sáng lạn mê mắt, lộ ra có chút bản tính.

Mấy người kia sắc mặt đột biến, Hoang đây là đang thăm dò bọn hắn, rất đơn giản, có thể bọn hắn trong lúc nhất thời đắc ý quên hình, liền cơ bản nhất phán đoán đều sai rồi.

- Ta không có ra tay!

Hắn một người trong sinh linh nói ra.

- PHỐC!

Thạch Hạo bàn tay lớn rơi xuống, mặt khác mấy cái sinh linh đều bạo toái, chỉ để lại gọi chính là cái người kia, Thạch Hạo đưa tay ở giữa, lấy ra Thiên Địa chi tinh, hóa thành thần nguyên dịch, đem cái kia sinh linh phong ấn tại này.

- Ngươi chỉ là động tác chậm một bước, lòng có mãnh liệt sát ý, kỳ thật cùng những người kia đồng dạng.

Thạch Hạo nói ra.

Bất quá, người này cuối cùng còn không có có ra tay, cho nên Thạch Hạo lưu lại tánh mạng của hắn, trấn phong tại thành tiên lộ thượng.

- Không!

Cái này sinh linh kêu to, vĩnh viễn trấn phong ở chỗ này, khả dĩ chứng kiến thành tiên lộ, nhưng lại vào không được, cái này thật sự vô cùng thống khổ.

Thạch Hạo quay người, xông vào tiên vực!

Hắn "Thành tiên" rồi, nhưng là, cũng không có đặc biệt cảm giác, không hề hưng phấn cùng kích động, cảm thấy bình bình đạm đạm, hơn nữa đánh tiến đến lúc cũng không quá mức cố sức.

Cửu thiên thập địa những người kia cho là hắn "Thành tiên ".

Kỳ thật, nhục thể của hắn tại năm mươi vạn năm trước tựu cùng mười hung một cái cấp bậc, hắn năm đó trùng kích Tiên Vương cảnh giới lúc, bạc nhược yếu kém chỗ cũng chỉ là Nguyên Thần mà thôi!

Cho nên, hắn tại chính xác tọa độ không gian, đơn giản đánh tiến tiên vực đến, nhất định cũng không kỳ lạ quý hiếm, chưa nói tới là cái gọi là "Thành tiên".

Bởi vì, chỉ bằng Thạch Hạo khủng bố thân thể cũng đủ để làm được, năm đó cuối cùng xông Tiên Vương cảnh giới lúc, dùng thân thể mà nói, hắn đều không kém Tiên Vương.

Nói cách khác, Ngao Thịnh, Thái Thủy, nguyên sơ cũng sẽ không biết cùng một chỗ trấn giết nguyên thần của hắn.

Thế nhưng mà, Thạch Hạo bản thân cũng không biết, mặc dù không có quá mức kích động cùng hưng phấn, nhưng dù sao tiến nhập tiên vực, hắn cảm thấy rất mới lạ, ánh mắt nhấp nháy.

Mười đạo Luân Hồi ấn ký nội chính thức Nguyên Thần thức tỉnh, mở mắt, bọn hắn vòng tại Luân Hồi ấn ký ở bên trong, đang chờ đợi, chờ mong phá quan mà ra.

Bởi vì, hỏa hầu đã đến, chỉ cần nào đó khí cơ, bọn hắn có thể vọt lên, giãy giụa Luân Hồi ấn, chính thức dung hợp cùng một chỗ, hóa thành Vô Địch Tiên Vương.

Đây là Thạch Hạo dám vào tiên vực lực lượng chỗ!

Đến sau này, hắn ý thức được tình thế tính nghiêm trọng, tiên vực bất ổn, qua nhiều năm như vậy một mực chịu đủ chiến loạn nỗi khổ, thỉnh thoảng có tuyệt thế cao thủ đại chiến.

Tiên Vương đến tột cùng vẫn lạc mấy tôn? Không tốt xác định.

Tiên vực, có một khối khu vực đã bị giới bên ngoài sinh linh chiếm cứ!

Thạch Hạo một đường hành tẩu, theo một mảnh vũ trụ đến một cái khác phiến vũ trụ, theo một chỗ Tiên Vương thống ngự chi địa đến một cái khác đấy, không ngừng qua sông, hiểu rõ ngày nay cái thế giới này.

Tiên vực, là do một mảnh lại một mảnh Cổ Vũ trụ dung hợp mà thành, khổng lồ cùng mênh mông không cách nào tưởng tượng.

Đại thanh toán, bất quá là kéo ra mở màn, chính thức vô thượng cường giả đại quyết đấu, thường xuyên phát sinh, tiên vực có nhiều chỗ đều bị đánh đích tan vỡ mất.

Thạch Hạo du lịch mấy chục năm, thấy được rất nhiều vấn đề.

Hắn từng tại một loại phiến trong vũ trụ, du ngoạn sơn thuỷ tường thành, theo tới tự giới bên ngoài đối địch sinh linh cận thân đại chiến, đẫm máu chém giết, đại chiến không ngừng, đây là một đoạn khắc sâu kinh nghiệm.

- Giới Hải bên trong đích sinh linh, còn có Hắc Ám vật chất... Đều xuất hiện!

Tiên vực rất không bình tĩnh, một khi phát sinh xung đột, tựu là Thiên Băng Địa Liệt, quỷ khóc thần gào thét, gần từ năm đó các loại đại chiến cực kỳ khủng bố, làm cho người vẻ sợ hãi.

- Thạch Trung Thiên, ngươi có biết tội của ngươi không? Tập (kích) tổn thương Nguyên Sơ Tiên Vương hậu nhân, còn muốn đi sao?

Trong vũ trụ có một đội nhân mã, tinh kỳ phần phật, đang tại đuổi giết một gã lão giả, cái này cổ đội ngũ rất hung tàn, theo đuổi không bỏ, thề phải bắt lấy hắn.

- Ngao Thịnh, Thái Thủy, nguyên sơ, hại ta mất đi một cái Tôn nhi, từng ấy năm tới nay như vậy, ta chỉ có một mục, sớm muộn gì có một ngày chôn cất hạ mà bọn ngươi.

Lão trên thân người huyết tích loang lổ, một đầu cánh tay đều cắt đứt, đang tại trốn chết, một đường hướng về vũ trụ cuối cùng mà đi, muốn thoát ly cái này phiến Tinh Không.

- Thạch Trung Thiên, ngươi đi không được, đừng tưởng rằng ngươi sau lưng một cái đến từ Giới Hải cấm kị sinh linh, chúng ta cũng không dám giết ngươi!

Có người quát.

- Ha ha, đi vậy. Đây chỉ là của ta một đạo phân thân mà thôi.

Thạch Trung Thiên thân ảnh tại trở thành nhạt, mơ hồ.

Phía sau hắn những cái kia truy binh nguyền rủa, tế ra các loại Pháp khí, điên cuồng trấn giết, phía trước đạo kia mông lung thân ảnh nổ tung rồi, hóa thành quang vũ, như vậy không thấy.

Cái này quả nhiên là chỉ là một đạo phân thân, cũng không phải là chân thân.

Thạch Hạo con mắt đều đỏ, nguyên thần của hắn thức tỉnh, thấy được tổ phụ của mình, rõ ràng bị người như vậy đuổi giết, tuy nhiên đây chẳng qua là hóa thân, nhưng hắn hay là không tiếp thụ được.

Ông!

Sau một khắc, mười đạo Luân Hồi ấn ký kịch chấn, muốn tan rã rồi,

ngoại giới kích thích, lại để cho hắn sắp làm ra đột phá.

- Ngươi là người phương nào?

Chi kia đội ngũ chứng kiến Thạch Hạo, hướng bên này chạy đến, lớn tiếng chất vấn.

Oanh!

Thạch Hạo toàn thân đều là quang, Luân Hồi ấn ký bắt đầu chấn động, trên người hắn như là Kim Cương mài giống như Luân Hồi ấn ký, tại trở thành nhạt, thu liễm hướng trong thân thể bộ.

Một tiếng trống vang lên!

Thạch Hạo đánh ra một cái đại thủ, bao trùm cái này phiến Tinh Không, đem tất cả mọi người đặt ở phía dưới, rồi sau đó phát lực, đánh xuyên qua tại đây.

PHỐC!

Những người này tất cả đều hóa thành huyết vụ, nổ tung hiểu rõ, bị Thạch Hạo một quyền nổ nát.

Nhất là, Thạch Hạo hiện tại bất đồng, ánh mắt sâu thẳm, có một cổ cao thâm mạt trắc khí tức, lực lượng của hắn tại tăng vọt ở bên trong, không ngừng trở nên mạnh mẽ.

- Ta đã trở về!

Hắn nói nhỏ lấy, mới vừa rồi bị đã kích thích, nhìn thấy tổ phụ của hắn bị người như vậy đuổi giết, lệnh trong nội tâm như là lửa cháy bừng bừng đốt cháy giống như khó chịu, cảm xúc kịch liệt phập phồng, trở thành nào đó cơ hội.

Thạch Hạo thoát khốn, lao ra Luân Hồi dùng ấn ký, bắt đầu chính thức quật khởi rồi!

Thế nhưng mà, tại trên đầu của hắn một mảng lớn thần quang tách ra, quả thực lại để cho người cảm thấy phản ứng kịch liệt, đó là nguyên thần của hắn dung hướng cùng một chỗ sau đích tự nhiên phản ứng.

- Ta hiện tại cảm giác trước nay chưa có cường đại!

Thạch Hạo tự nói, hắn vô cùng tự tin, nếu như tại gặp được những người kia, còn muốn giết hắn sao?

Nguyên thần của hắn vốn là bạc nhược yếu kém chỗ, nhưng hiện tại đầy đủ chắc chắn cường đại rồi, mười đạo Nguyên Thần dung hợp quy nhất, tất cả đều chui vào đầu lâu nội, cái này tự nhiên dẫn phát dị tượng.

Chính là vì như thế, đầu của hắn bao phủ quang huy, Nguyên Thần lực quá mạnh mẽ, có thần mang tách ra, thấu xương mà ra.

- Vì sao ta cảm thấy được, còn có thể có nào đó lột xác?

Thạch Hạo phát hiện, hắn vận dụng toàn lực lúc, trong cơ thể mênh mông thần lực bắt đầu khởi động, rồi sau đó Nguyên Thần cũng chảy xuôi tinh hoa, cuối cùng ngưng kết cùng một chỗ, lao ra đầu lâu.

Hắn không có trì hoãn thời gian, tại kế tiếp trong thời gian, tìm kiếm Thạch Trung Thiên, muốn đoàn tụ với hắn cùng một chỗ.

Như vậy dài dằng dặc tuế nguyệt đi qua, còn có thể nhìn thấy thân nhân, nhìn thấy tổ phụ, điều này thật sự là một loại kinh hỉ, cũng là một cái cọc kỳ tích.

Mấy năm sau, hắn đã tìm được một khối khu vực, đó là theo Giới Hải trở về một vị sinh linh tê cư đấy, chiếm cứ một mảnh sáng chói Tinh Không, người bình thường không dám xông.

Không chỉ có Thập Ngũ Gia tại phiến khu vực này, A Man đã ở, bọn hắn từng ấy năm tới nay như vậy, thường xuyên đi bên ngoài tập sát Ngao Thịnh,

Thái Thủy, nguyên sơ hậu đại.

Làm dễ dàng đây hết thảy, là ở là Thạch Hạo báo thù.

Nếu có người truy giết bọn hắn, hai người tựu trốn giấu ở chỗ này, không lộ diện, những người kia lại cũng không dám xông.

Bởi vì, A Man là người kia ký danh đệ tử!

- Tổ phụ, A Man!

Thạch Hạo thật không ngờ, tiến vào tiên vực về sau, trước hết nhất gặp được bọn hắn.

Tuy nhiên tiến vào tiên vực có chút năm, nhưng là, hắn một mực bỏ mặc thân thể chính mình hành động, Nguyên Thần tại Luân Hồi ấn ký trung tọa quan, hiện tại chính thức hắn đã thoát khốn.

- Ngươi phải..

Thạch Trung Thiên chứng kiến Thạch Hạo lúc, hắn kinh ngạc, trong lúc nhất thời ngây dại, cảm thấy khó có thể tin.

Rồi sau đó, hắn kêu to một tiếng, thanh âm bi thương, mang theo vô tận thê lương, còn có thống khổ, nói:

- Vì sao, ngươi cùng ta hạo nhi giống như đúc!?

A Man thanh lệ tuyệt tục, kinh ngạc nhìn xem hắn, cũng lẩm bẩm nói:

- Như thế nào hội đồng dạng?

- Tổ phụ, A Man, là ta à, ta đã trở về!

Thạch Hạo con mắt mỏi nhừ:cay mũi, suýt nữa rơi lệ, hắn lớn tiếng nói cho hai người, hắn không có chết, còn sống.

- Cái gì, còn sống?

Thạch Trung Thiên con mắt mở thật to, cả giận nói:

- Ngao gia, Thái Thủy gia người, các ngươi muốn lừa bịp ta?

Hắn mở ra Thiên Nhãn.

Cùng một thời gian, A Man trong đôi mắt cũng thần quang tăng vọt, ngưng mắt nhìn Thạch Hạo, cuối cùng nàng khiếp sợ, thất thanh nói:

- Thật là tiểu hạo!

- Thạch Trung Thiên, yêu nữ, hai người các ngươi lúc này đây còn hướng trốn chỗ nào?

Khắp nơi, rậm rạp chằng chịt, khắp nơi đều là thân ảnh, khắp nơi đều là cường giả, đem cái này khối khu vực bị bao vây, tập trung cái này khối Tinh Không.

- Hạo nhi!

- Tiểu hạo!

Đương thời, có mấy người còn có thể như vậy gọi hắn? Thạch Hạo con mắt mỏi nhừ:cay mũi, mấy chục vạn năm qua đi, thương hải tang điền, người và vật không còn, hắn tiến tiên vực về sau, Nguyên Thần hồi phục, rõ ràng có thể thoáng cái nhìn thấy hai người này!

Thạch Trung Thiên cùng A Man, khiếp sợ, vui sướng, kích động, bọn hắn đem chung quanh những người kia quên lãng, trong mắt chỉ có Thạch Hạo.

- Không biết sống chết!

Có người cười lạnh nói, đó là một gã Chân Tiên.

Nhóm nhân mã này không tính thiểu, đều có cường giả chân chính tọa trấn, tiên đạo nhân vật đích thân tới.

Thạch Hạo Hoắc ngẩng đầu, nói:

- Tổ phụ, A Man các ngươi chờ một chốc!

Thạch Hạo trực diện những người này, chỉ có một động tác, cái kia chính là luân phiên động bàn tay, rồi sau đó hướng về cái này phiến Tinh Không đập đi.

Oanh!

Cái này phiến Tinh Không nổ tung, bọn này cường giả nhân số thật sự không ít, là một chi cường quân, kết quả thoáng cái bị đánh cái tan thành mây khói, một người đều không có còn lại.

Thạch Trung Thiên, A Man xem trợn mắt há hốc mồm.

- Hài tử, ngươi... Tốt, tốt, tốt!

Thập Ngũ Gia Thạch Trung Thiên nói liên tục ba cái chuột, kích động đến run rẩy, chính mình cái Tôn nhi mới vừa về, tựu cho hắn như vậy rung động một màn, hắn vô cùng kinh hỉ.

- Giết tốt!

A Man cũng vui sướng kêu lên.

- Người phương nào đi tuyệt diệt sự tình, đưa tay ở giữa, lệnh hơn vạn tu sĩ chết thảm, không biết là thủ đoạn kịch liệt, vô cùng tàn nhẫn sao?

Có người tại Tinh Không ở chỗ sâu trong mở miệng.

Thạch Hạo không nói gì, trực tiếp mang theo Thập Ngũ Gia còn có A Man bức tới, quản hắn khỉ gió là bực nào đại nhân vật, nếu là muốn nhằm vào hắn, vậy thì trấn giết chi.

- Đạo hữu, ta xem ngươi tu vi thâm hậu, đạo hạnh không lường được, tại sao suy giảm tới Ngao Thịnh, Thái Thủy Tiên Vương hậu đại? Tình thế cực kỳ nghiêm trọng trước mặt, hòa cùng hòa thuận mới đúng. Có loại này pháp lực, ngươi có lẽ đi đón đánh Hắc Ám sinh linh, còn có thể đi quyết đấu Giới Hải trung không ngừng xuất hiện địch nhân.

Người kia nói.

- Nếu như đều là Ngao Thịnh, Thái Thủy, nguyên sơ người như vậy, ta tình nguyện cùng bọn họ đi ngược lại, tuyệt sẽ không theo chân bọn họ sự hòa thuận, liên thủ!

Thạch Hạo lời nói rất nguội lạnh.

- Đạo huynh, ngươi quá cực đoan rồi, cái dạng gì ân oán không thể giải, ngươi dễ dàng như vậy làm chính mình cô lập, đại thanh toán tiến đến, đắc đạo người giúp đỡ nhiều ah.

- Để cho ta lựa chọn? Ngao Thịnh, Thái Thủy, nguyên sơ đều nên kiếp!

Thạch Hạo nói ra, rồi sau đó chậm chạp bổ sung, nói:

- Nếu như theo chân bọn họ là địch, sẽ bị cô lập cái kia thì tới đi, ta nguyện dấn thân vào đại náo động ở bên trong, ta chính là lớn nhất thanh toán người!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1931: Ra Tay Bá Đạo

Đối diện trong tinh không, người kia yên lặng một hồi, nhưng là nhưng trong lòng có sóng lớn, âm thầm suy nghĩ, người cường giả này thật là bá đạo, đây là muốn cùng tam đại Tiên Vương tử chiến sao?

Hắn muốn nhìn rõ người kia, đến tột cùng hình dáng gì, thế nhưng hiện nay Thạch Hạo tu vi sâu không lường được, há lại là người nào đều có thể nhòm ngó?

Ở chung quanh hắn, hỗn độn khí tràn ngập, vô cùng thần bí, hắn như là tuyên cổ trường tồn đế vương, quan sát Tiên Vực, khí thế cực kỳ làm người kinh hãi, chỉ có một đôi mắt băng lãnh như lưỡi đao, xuyên thấu qua sương mù, chùm sáng óng ánh!

Thậm chí, liền Thạch Trung Thiên, A Man cũng đều bị hơi thở của hắn bao phủ, không người có thể làm sao bọn họ, đều bị chí cường tràng vực che chở ở bên trong.

- Đạo hữu, đã như vậy, vậy ta liền không khuyên nhủ, ngươi tự lo lấy.

Trong tinh không người nói rằng, từ đầu đến cuối đều không hề lộ diện, hắn chuẩn bị rút đi.

Tu vi đến bọn họ cảnh giới cỡ này, thần giác biết bao nhạy cảm, hắn linh cảm đến nguy hiểm, dây dưa nữa xuống, quá nửa là một việc đại nhân quả!

- Cáo từ!

Hắn lựa chọn đi thẳng một mạch.

Nhưng mà, trong tinh không còn có một thanh âm, ở giữ lại hắn, nói:

- Tiền bối, hắn ra tay như thế độc ác, tàn hại tu sĩ chúng ta, kính xin ngài làm chủ a!

Hắn lấy thần thức truyền âm thỉnh cầu, nhưng là, hắn nhưng lại không biết, Thạch Hạo hiện nay thập đại Nguyên Thần hợp nhất, đạo hạnh tăng nhanh như gió, cao đáng sợ, nếu không có cao thủ tuyệt thế, trong bóng tối lấy thần niệm trò chuyện, cũng có thể bị hắn rõ ràng bắt lấy.

- Đi thôi, người này quá hung!

Trong tinh không cường giả bí ẩn nói rằng.

- Tiền bối, kính xin ra tay, hôm nay nếu có thể lưu lại hắn, ta tổ phụ Ngao Thịnh Tiên Vương sẽ cảm niệm tình ngươi cứu viện tình!

Người kia nói rằng.

Xoạt!

Hiển nhiên, người kia ý thức được cái gì, phóng thích hỗn độn khí, càng Ngao Thịnh tôn bối huyết thống bao vây lấy, che chở ở bên người.

- Ngao Thịnh cháu trai ruột? Đã có tầng này quan hệ, vậy ngươi liền không cần đi!

Thạch Hạo nói rằng.

Ở vũ trụ tăm tối bên trong, Thạch Hạo một bước bước ra, trực tiếp xuất hiện ở phía trước, mi tâm phát sáng, bắn ra kiếm khí, chém về phía đối diện tinh không nơi đó.

- Đạo hữu, kính xin lưu tình!

Người cường giả kia ngăn cản.

- Ta với bọn hắn mạch này có thù không đợi trời chung, nếu như ngươi ngăn cản, chính là kẻ thù của ta!

Thạch Hạo bình tĩnh nói.

Ầm!

Lúc này, kiếm khí khuấy động, đều là hỗn độn kiếm mang, từ mi tâm của hắn bay ra, không gì không xuyên thủng, loại này chùm sáng quá đáng sợ, đủ để trảm tiên phục ma.

Đối diện, cái kia cường giả bí ẩn mang tới Ngao Thịnh Tôn nhi, xoay người rời đi.

Ngao Thịnh Tôn nhi bối, vậy tuyệt đối là một cổ xưa hoá thạch sống, tự thân vì là tu vi Thông Thiên, có điều với ai so với, ở trước mắt hắn không đáng chú ý.

Hắn là một Chuẩn Tiên Vương, tu vi không thể suy đoán, năm tháng dài đằng đẵng tới nay, từng nghĩ tất cả biện pháp, muốn nâng cao một bước, làm sao đều thất bại. Toàn chức cao thủ

Ầm!

Vùng sao trời này đều bị cắn nát!

Thạch Hạo mi tâm bay ra hỗn độn kiếm khí, cùng cái kia chuyên tu Nguyên Thần bình loạn quyết so với, đều sẽ không yếu đi, diệt kinh bị hắn hoàn thiện, bổ túc sau, dẫn đến kết quả này, Nguyên Thần cũng có thể bất diệt, hóa thành kiếm khí.

Nơi này quá mức khủng bố, tinh không nát tan, rất nhiều đại tinh hóa thành bụi bặm vũ trụ.

- Ngươi không nên bức người quá mức!

Người kia ở lùi, mang theo Ngao Thịnh Tôn nhi, vọt tới một tinh vực khác bên trong.

- Che chở kẻ thù của ta, như vậy, ngươi là muốn lấy hành động thực tế

nói cho ta, đối địch với ta sao?

Thạch Hạo ép về phía đi vào, vẻ mặt lạnh lẽo đi.

- Ta không tính toán với ngươi!

Người cường giả kia lạnh lùng nói, cực tốc mà trốn, hắn muốn rời xa nơi này, mang theo Ngao Thịnh Tôn nhi tiến vào tộc này thống trị khu vực.

Đến nơi đó, tự nhiên sẽ có Ngao Thịnh Tiên Vương ra tay.

- Ầm!

Nhưng mà, Thạch Hạo làm sao có khả năng bỏ mặc hắn mang theo kẻ thù đào tẩu, một bàn tay lớn đánh ra, một tay che trời, toàn bộ tinh không đều bị hắn bao trùm ở phía dưới.

- Ngươi!

Người kia đúng là một cao thủ, hắn nhanh chóng chống đỡ, trong tay xuất hiện một cây cánh phượng đảng, cương mãnh mà thô bạo, hướng về Thạch Hạo bàn tay lớn nghênh đi. Đệ nhất thế giới hiệu trưởng

Coong!

Thiên địa đều ở rung bần bật, người này giật nảy cả mình, sức mạnh của đối phương quá mạnh mẽ, hắn để tâm huyết tế luyện vô số năm tháng binh khí, lại răng rắc một tiếng, xuất hiện vết rách.

Cánh phượng thang lưỡi dao sắc đoạn lạc một đoạn!

Phốc!

Cũng trong lúc đó, bả vai của hắn trúng kiếm, Thạch Hạo mi tâm phát sinh hỗn độn kiếm khí không gì không xuyên thủng, chém trúng đối phương thân thể, để nơi đó bắn lên một đóa hoa máu.

- A...

Người này kêu to, mang theo tức giận, hóa thành lưu quang, ở trong vũ trụ bỏ chạy.

- Ngươi che chở kẻ thù của ta, chính là cùng ta địch, ta làm trấn sát!

Thạch Hạo phát sinh cuối cùng cảnh cáo.

Người này trong lòng chìm xuống, hắn mạnh mẽ ném, đem Ngao Thịnh Tôn nhi đưa hướng về xa xôi vực ngoại một toà trong thành lớn, đó là Ngao gia địa bàn.

Hắn hết lòng quan tâm giúp đỡ, có thể làm đến một bước này là tốt lắm rồi.

Hắn lại không Ngao Thịnh loại cấp bậc đó cường giả tuyệt đỉnh, không có cần thiết cứng rắn, đặc biệt là đối phương cũng không phải chuyên môn nhằm vào hắn.

Ầm!

Thạch Hạo thân thể dường như đáng sợ nhất kiếm thai giống như vậy, chém nứt vũ trụ, ngay lập tức xuất hiện ở toà này cự thành trước.

- Ngăn cản hắn!

Ngao Thịnh Tôn nhi kêu to, hắn tổ chức một đám cao thủ nghênh địch, đồng thời kích hoạt tế đàn, chuẩn bị bẩm báo gia tộc, xin tất cả cường giả cứu viện. Quan bảng

Thế nhưng, hết thảy đều chậm, Thạch Hạo một đường quét ngang quá khứ, trong thành lớn tế đàn nổ tung, ngăn người nổ tung, một đám cao thủ liên tiếp chết đi.

Phốc!

Thạch Hạo bàn tay lớn đánh ra mà xuống, dù cho là Ngao Thịnh Tôn nhi, tu đạo năm tháng dài lâu, thực lực bản thân khủng bố đáng sợ, nhưng vẫn không chống đỡ nổi, tại chỗ hình thần đều diệt.

Ầm ầm!

Thạch Hạo tuy rằng không có đại khai sát giới, nhưng ở vọt qua thì, toà thành trì này vẫn là chia năm xẻ bảy, toàn bộ tinh không đều suýt nữa liền như vậy sụp ra.

- Giết!

Thạch Hạo hung hăng ra tay, hắn biết mình đến nơi nào.

Đây là Ngao Thịnh thống trị khu vực, đây là Ngao gia vũ trụ, đến nơi này, hắn không kiêng dè gì, tuy không muốn tàn sát, nhưng cũng phải đem ngao con trai trưởng cháu ruột cho bắt tới, một đường giết hướng về Ngao Thịnh bế quan địa.

- Không tốt, ngao Lăng lão tổ chết đi, chết ở khuê Mộc tinh không bên trong tòa tiên thành!

Tin tức này truyền ra, để Ngao gia vùng vũ trụ này nhất thời một trận đại loạn.

Tất cả mọi người đều lẫm liệt, Tiên Vương Tôn nhi chết đi, người xuất thủ là ai? Dám cùng Ngao Thịnh Tiên Vương loại này cường giả cấp cao nhất là địch, hẳn là từ Giới Hải bên trong tân trở về cường giả tuyệt thế.

- Ầm!

Ngày đó, Ngao gia một toà phi thường nổi danh cự thành bầu trời xuất hiện một bóng người, dò ra một cánh tay, đem nơi này người mạnh nhất một tay tóm lấy. Toàn chức cao thủ

- Trời ạ!

Rất nhiều người kêu to, vậy cũng là Ngao Thịnh Tiên Vương đệ tử thân truyền, ở đây tọa trấn, tuy rằng không có trở thành Tiên Vương, nhưng nghe nói, đạo hạnh cực kỳ đáng sợ, bị cho rằng có cơ hội có thể đi tới Tiên Vương cấp bậc kia

Nhưng là hôm nay mọi người nhìn thấy gì, có người một cái liền đem hắn từ bên trong tòa phủ đệ cho bắt được đi ra.

- Là ngươi này tiểu...

Người này kêu to, đầy mặt vẻ khiếp sợ, nhận ra Thạch Hạo, thế nhưng hắn lời nói tiếp theo không có nói ra, liền bị Thạch Hạo một cái nắm thành sương máu.

- Ngao Thịnh, lão thất phu, ngươi lăn ra đây cho ta, bản tọa giá lâm, cái thứ nhất thanh toán ngươi!

Thạch Hạo quát lên.

Âm thanh chấn động chư thiên, khắp nơi cường giả đều lộ ra kinh sợ, Ngao Thịnh nhưng là một khối xương cứng, qua nhiều năm như vậy đều không có mấy người dám gặm, hôm nay có bất thế cường giả muốn ra tay với hắn?

Mấy người trong lòng lo sợ, đối với Giới Hải càng ngày càng kiêng kỵ, nơi đó nhảy ra quái vật quá khủng bố, một năm so với một năm mạnh, quỷ quái lợi hại.

Nhưng mà, Ngao Thịnh chưa từng xuất hiện, mặc cho cái kia bất thế cao thủ đánh tới, hắn động phủ hoàn toàn yên tĩnh.

- Ầm!

Thạch Hạo giáng lâm Ngao Thịnh Tiên Vương vị trí cổ địa, đây là một khối trôi nổi ngàn tỉ năm năm tháng đại lục, ở phía trên có một tòa thành trì, bên trong có vô thượng động phủ.

Ầm ầm!

Ngày hôm đó, cự thành bị đánh vỡ, một con chân to hạ xuống, giẫm sụp lớn lao như ma sơn giống như tường thành, cùng với cửa thành lầu các loại, phá tan Tiên Vương thành.

- Ngao Thịnh lăn ra đây!

Thạch Hạo gầm thét, hắn vào thành.

Nhưng mà, Ngao Thịnh không có xuất kích.

Mấy người ý thức được, Ngao Thịnh không ở, nếu không, hắn làm sao có khả năng nuốt giận vào bụng.

- Ai cản ta thì phải chết!

Thạch Hạo quát lên, thấy có người chặn lại hắn, hắn không ngừng trong nháy mắt, đó là một ít Tiên đạo cao thủ xuất hiện ở kích, kết quả ở hắn trong nháy mắt, từng đường chùm sáng bay ra, khiến cho những người này tất cả đều ở giữa không trung nổ nát, sương máu bay lên.

Này quá chấn động, trong nháy mắt đánh giết Chân Tiên, hắn một đường về phía trước, không người nào có thể ngăn trở bước chân của hắn.

- Ngươi là ai?!

Ngao gia quyền bính to lớn, thân phận cực sự cao quý một người xuất hiện, hắn là Ngao Thịnh người thừa kế, cũng là Ngao Thịnh ở đương đại duy nhất còn sống sót thân tử!

Ngao Thịnh vẫn ở bồi dưỡng hắn, muốn đem hắn đẩy mạnh Tiên Vương lĩnh vực, mấy lần đều suýt nữa thành công, thế nhưng, cái cảnh giới kia quá huyền diệu, hắn đều là kém như vậy một điểm.

- Giết Ngao Thịnh người!

Thạch Hạo quát lên, hắn chẳng cần biết người nọ là ai, ngăn đường đi của hắn, đối với hắn ôm ấp mãnh liệt địch ý, như vậy chỉ cần quả đoán ra tay.

Ầm ầm!

Người này rất mạnh, dám cùng Thạch Hạo chém giết, thế nhưng, chiêu thứ nhất liền bị thiệt lớn, một cánh tay rạn nứt, sau đó phốc một thân hóa thành một đoàn huyết.

- A...

Hắn gào thét, tay cụt mọc lại, lấy ra binh khí, đánh giết Thạch Hạo.

Hắn làm sao là Hoang đối thủ? Kết cục có thể tưởng tượng, hắn bị đánh chết, máu tươi Tiên Vương phủ.

- Ngao Thịnh lão thất phu, ngươi trực không ở sao?

Thạch Hạo không có giết lung tung vô tội, thế nhưng là không có buông tha tòa phủ đệ này, trực tiếp xông vào, cướp đoạt hết thảy có thể mang đi đồ vật.

- Tiên dược, chạy đi đâu, đi theo bản tọa đi thôi!

Thạch Hạo mở ra năm ngón tay, đem muốn bỏ chạy một cây trường sinh bất tử dược cầm cố, bắt được trở về.

Nơi này thần vật quá hơn nhiều, giá trị kinh người.

Đáng tiếc chính là, Tiên Vương phủ đệ nơi sâu xa nhất động phủ đóng lại, không có cách nào mở ra, trừ phi Ngao Thịnh chết đi, nếu không, mạnh mẽ khởi động nơi này, cả tòa động phủ đều sẽ đổ nát, đến thời điểm bên trong ngàn tỉ năm thu gom đều sẽ hóa thành hư không.

- Ngao Thịnh đến cùng ở nơi nào? Nói!

Thạch Hạo ép hỏi Ngao gia mọi người.

Ngày hôm đó, Tiên Vực rung bần bật, có người hung hăng ra tay, giết tiến vào Tiên Vương phủ đệ, đây là sự kiện lớn!

Bởi vì, đó là Ngao Thịnh phủ đệ, hắn là một tên cường giả tuyệt đỉnh, ở Tiên Vương bên trong đều tiếng tăm lừng lẫy, nếu không, có thể nào hung hăng vạn cổ năm tháng?

Sau đó, tường tình truyền đến, gợi ra động đất.

Ngao Thịnh Tôn nhi còn có duy nhất thân tử, ở hôm nay bị người đánh gục, thực sự làm người nghe kinh hãi, người xuất thủ quá hung hăng, lại dám làm như thế.

- Ngao Thịnh Tôn nhi a, một vị chuẩn vương, mà hắn duy nhất thân tử càng là không bình thường, kế thừa huyết mạch của hắn, kết quả là như thế chết rồi, Ngao Thịnh muốn phát rồ a!

Tiên Vực, các tộc bàn tán sôi nổi.

Cuối cùng, một đạo tin tức truyền đến, mọi người biết rồi Ngao Thịnh đến tột cùng ở nơi nào, đi tới phương nào.

- Ngao Thịnh, Thái Thủy, Nguyên Sơ, tiến vào Giới Hải!

Này như là **** giống như, trên thế gian rung động.

Bọn họ đi Giới Hải làm cái gì?

Rất nhanh, có bí ẩn truyền đến.

Ngao Thịnh, Thái Thủy, Nguyên Sơ tiến vào Giới Hải, đi gặp một vị lão tiền bối, phải đem sinh linh kia tiếp dẫn trở về, xin hắn vào Tiên Vực!

Mọi người biến sắc, cực kỳ giật mình, một vị lão tiền bối? Đến cùng có thân phận ra sao, liền tam đại Tiên Vương niên đại đó người còn muốn tôn vì

là tiền bối sao?

- Ngao Thịnh, các ngươi đã đi tới Giới Hải, ta liền đi chặn giết bọn ngươi, đánh gục với Giới Hải bên trong, giải quyết xong nhân quả!

Ngày hôm đó, Hoang âm thanh truyền ra, gợi ra trời long đất lở giống như sóng lớn, hắn không hề che giấu, liền như thế trực trữ tâm ý, quá hung hăng.

Sau đó, hắn đem Thập Ngũ Gia, A Man đuổi về nơi bọn họ nghỉ chân, để bọn họ ở tại A Man sư phụ bế quan địa, tuyệt đối không nên đi ra.

Thạch Hạo ra đi, hắn muốn đi giương kích Tiên Vương, giải quyết xong nhân quả, miễn cho tam đại Tiên Vương uy hiếp đến người đứng bên cạnh hắn, một trận chiến gạt bỏ mối họa!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1932: Nhân Thể Đệ Lục Bí Cảnh

Thạch Hạo đi rồi, quyết đoán ra đi.

Sau lưng hắn, tiên vực mạch nước ngầm bắt đầu khởi động, các tộc đều đang đàm luận, người này đến tột cùng là ai? Mạnh mẽ như vậy thế, bá đạo ra tay, vậy mà không sợ ba đại tiên Vương.

Cũng có người suy diễn, muốn muốn biết rõ ràng cái này sinh linh thân phận, nhưng là, nói dễ vậy sao, liên quan đến đã đến Tiên Vương cấp cao thủ, rất khó biết rõ.

- Khục khục khục...

Một vị suy diễn đại sư không ngừng ho ra máu, tóc dài lập tức khô bại, liền thân thể đều thiếu khuyết ngày xưa sinh cơ, màu da không ánh sáng trạch, tao ngộ cắn trả.

Đây là hắn quyết đoán dừng lại kết quả, nói cách khác hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

- A..., có chút cổ quái. Người nào đồng thời cùng ba đại tiên Vương đồng thời kết thù kết oán? Cẩn thận suy nghĩ, gần đây mấy cái kỷ nguyên đến nay không có nhân vật như vậy.

Một vị Tiên Vương nói như vậy nói, hắn cũng tại hoài nghi, không biết là người phương nào.

Như hắn bực này sinh linh tuyệt thế cường đại, tự nhiên sẽ không đi chú ý tầng dưới chót tu sĩ, nhất là một cái bị ba đại tiên Vương đánh chết mất hạ giới người trẻ tuổi.

Ngày xưa, rất nhiều cường giả tựu không cho rằng Thạch Hạo có thể chứng nhận tựu Tiên Vương vị, dù là ba đại cường giả không đi chém giết, hắn bản thân cũng muốn thất bại.

Tiên vực cự phách tại đi qua lúc, sẽ không có quăng đã tới hơn ánh mắt.

Đương nhiên, vẫn có người rất cẩn thận, nhạy cảm cảm thấy, việc này quá quỷ dị, nói không chừng thật đúng là không thể theo lẽ thường độ chi.

- Đừng nói cho ta, là một người chết sống lại!

Có người lẩm bẩm, đầy người Hỗn Độn khí lưu chuyển, rồi sau đó liền yên tĩnh im ắng.

Giới Hải, ngày xưa một mảnh lờ mờ.

Ngày nay tại đây kịch liệt vô cùng, không bao giờ... nữa yên tĩnh rồi, Đê Bá phía sau, thỉnh thoảng có tuyệt thế đại chiến bộc phát, một đóa bọt nước một cái tàn giới, cảnh tượng kinh người!

Thạch Hạo đã đến, năm đó hắn đến nơi đây lúc, cần cẩn thận, hơi chút vô ý, sẽ vẫn lạc Đê Bá thượng.

Nhưng hiện tại hắn trực tiếp xâm nhập trên biển, nhìn xa mênh mông đại dương mênh mông, đây là thế giới chi hải, đứng ở chỗ này, lại để cho người khắc sâu cảm nhận được bản thân nhỏ bé.

Oanh!

Mới tiếp cận tại đây mà thôi, một cổ lại một cổ cường đại khí tức đập vào mặt, cái này trên biển còn sống linh tại chìm nổi, tại đứng sừng sững, có ít người tại trên biển giằng co. Còn có người, tại trên biển màu đen cổ trên thuyền ngồi xuống, bọn hắn đều không có nóng lòng lên bờ.

Đương nhiên, bọn hắn tầm đó cách xa nhau vô cùng xa xôi, cái loại nầy khoảng cách đối với tu sĩ mà nói là thiên văn số tự, cuộc đời này cũng không

thể đi đến cuối cùng.

Thạch Hạo cảm giác có người bức bách, lúc này toàn thân tràn ra thịnh Liệt Quang màu, cực độ sáng lạn, ngược áp bách trở về, tại đây Giới Hải trung chỉ có bằng thực lực nói chuyện.

Kẻ yếu, ở chỗ này sống không nổi!

Người bình thường, cũng sẽ không biết tiến Giới Hải.

Mang theo tìm kiếm ý tứ hàm xúc người lui ra, cảm ứng được Thạch Hạo rất cường, cái kia chủng khí tức có xuyên thấu lực, không phải một cái nhưng khi dễ quả hồng mềm.

Giới Hải, có thể nói chôn cất biển, bởi vì chết quá nhiều cường giả, theo Chân Tiên đến Tiên Vương, không biết bao nhiêu, không ai có thể nhớ rõ thanh.

Giới Hải, nó cuối cùng quá thần bí, thông hướng Hắc Ám, cũng xỏ xuyên qua Hắc Ám chi địa, hết sức chỗ khó có thể thuyết minh.

Từ xưa đến nay, có nhiều như vậy sinh linh vượt qua, có rất nhiều vì giải quyết Hắc Ám chi nguyên, đem nó nhổ tận gốc, bởi vì cái gọi là dị vực Khởi Nguyên, có lẽ đều cùng chỗ đó có quan hệ!

Còn có một loại khác nguyên nhân, có người muốn trở thành đế!

Tương truyền, cái kia hết sức chi địa, có phá vỡ Tiên Vương cảnh, nâng cao một bước bí mật.

Từ xưa đến nay, Tiên Vương tựu là cực điểm, tựu là đỉnh, rốt cuộc không cách nào siêu việt, vây khốn từ trước tới nay cường đại nhất cũng nhất kinh diễm những người kia.

Bọn họ là từng cái thời đại lộng triều nhân, là cái thế Thiên Kiêu, trải qua kỷ nguyên chìm nổi, càng tăng kinh khủng, thâm bất khả trắc.

Đã đến bọn hắn một bước này, cuộc đời này lớn nhất tâm nguyện tựu là, luôn cố gắng cho giỏi hơn!

Cho nên, từ cổ chí kim, cũng không biết có bao nhiêu sinh linh tiến vào Giới Hải, cũng có Chân Tiên, bọn hắn muốn cơ duyên tiến Tiên Vương cảnh, mà cường giả là Tiên Vương, muốn thành đế.

Về phần Chí Tôn, cũng có người đến, nhưng là cuối cùng đều chết hết, không người nào có thể sống sót.

Thế nhưng mà, tiến vào Giới Hải, hội phát sinh dị biến, sẽ có nhất chuyện đáng sợ phát sinh, có ít người còn là mình, có ít người lại thay đổi, lạ lẫm mà quỷ dị.

Về đại thanh toán, Thạch Hạo đoán được đại bộ phận!

Nhưng là, hắn không đi đa tưởng, hôm nay hắn chỉ cần một bước một cái dấu chân, không ngừng tiến lên, đến lúc đó có cái gì gian nan hiểm trở, toàn bộ đánh tan chi là được!

Bất quá, hắn cũng dự cảm nhận được, đem vô cùng gian nan, đó là một đầu nhuốm máu đường, có lẽ càng là một đầu tuyệt lộ, nên đến thời điểm cuối cùng sẽ đến.

Hắn hiện tại tiến Giới Hải, một là vì tìm Ngao Thịnh, Thái Thủy, Nguyên Sơ, hai chính là vì thăm dò cái này Giới Hải khủng bố chỗ, nhìn một cái tại đây mạnh yếu.

- Oanh!

Giới Hải, sóng biển xông lên trời, một đóa bọt nước tách ra, Thạch Hạo thấy được màu đỏ tươi hình ảnh, đó là một cái thời đại kết thúc, vô tận sinh linh tàn lụi.

Lại một đóa bọt nước kinh thiên trên xuống, hắn thấy được một tòa cổ điện, rộng rãi mà cực lớn, lưu động Hỗn Độn khí, hắn trước tiên đã biết, đó

là tiếp dẫn cổ điện.

Thạch Hạo trong nội tâm rung động, hắn nghĩ tới tương lai Tào Vũ Sinh nhắc nhở, coi chừng... Điện.

Lúc này này tế, Thạch Hạo tu vi thâm hậu, có thể cùng Tiên Vương quyết chiến, hắn không sợ cái gì, nhưng là trong nội tâm vẫn có một ít kỳ dị cảm ứng, cái này lại để cho hắn không suy nghĩ.

Giới Hải quá lớn, Thạch Hạo quét ngang mặt biển, hắn không có ý định xâm nhập, bởi vì, có người đi vô cùng tuế nguyệt cũng không có đến cuối cùng, hiện tại còn không phải lúc vượt qua.

Hắn thầm nghĩ tìm kiếm Ngao Thịnh, Thái Thủy, Nguyên Sơ.

Xoẹt!

Thạch Hạo ngồi xếp bằng Giới Hải ở bên trong, hắn tại một mảnh sóng biển thượng chìm nổi, nguyên thần lực phóng ra ngoài, thân thể năm đại bí cảnh sáng lên, trên đầu lập tức thụy hà bốc hơi, ngưng tụ ra một đoàn mơ hồ đích sự vật.

Từ khi hắn thập đại Nguyên Thần dung hợp quy nhất lúc, Thạch Hạo đã biết rõ Tiên Vương đường vẫn còn tiếp tục, không phải mới đột phá đơn giản như vậy, bởi vì hắn cảm thấy, còn có thể lột xác.

Hắn tại khổ tư một cái bí cảnh, chính là kế phần bụng Luân Hải, **** Đạo Cung, tứ chi Tứ Cực, lưng Hóa Long, đầu lâu Tiên Đài sau đích đệ lục đại bí cảnh.

Hắn cảm thấy còn có đường có thể đi, nhưng là hắn đạo hạnh tích lũy đầy đủ thâm, cái kia bí cảnh lại còn không có nước chảy thành sông, tổng kém một đường.

Oanh!

Đột nhiên, như là có sở cảm ứng, Giới Hải các nơi có không ít sinh linh phát giác dị thường của hắn, bởi vì, năm đại bí cảnh quá sáng chói rồi, so với mặt trời còn muốn sáng lạn, chiếu sáng Hắc Ám Giới Hải, một ít tuyệt thế cường giả đều thấy được.

Sóng biển kích thiên, trong tích tắc mà thôi, có không ít người lần nữa phát lực, hướng về hắn trấn áp mà đi.

Đây không phải quyết chiến, mà là riêng phần mình âm thầm phát lực, thăm dò hắn, cảm giác được hắn tu đạo bí pháp rất kỳ lạ, lại để cho một ít cường giả lộ ra vẻ kinh ngạc.

Thạch Hạo không để ý đến, bởi vì ngay trong nháy mắt này, hắn cảm thấy muốn mở đệ lục bí cảnh rồi, nếu như thành công, cái kia đem pháp lực vô cương!

Sóng biển lăn mình, sát khí mãnh liệt bức bách mà đến, Giới Hải trung tối đỉnh cấp sinh linh bị kinh động, áp chế Thạch Hạo, không hẹn mà cùng bắt đầu phát lực.

Có người cảm thấy, hắn trạng thái kỳ dị, khả năng phải có điều đột phá, đối với bọn hắn mà nói, Giới Hải trung đa số địch thủ, trực tiếp muốn đoạn một con đường riêng đường thì tốt hơn.

Thạch Hạo cũng tại kích động, tại hưng phấn, thân thể của hắn đều đang run rẩy rồi, đây là một loại bản năng cho phép, bởi vì hắn muốn mở ra nhân thể đệ lục đại bí cảnh.

Đến cuối cùng, cái kia sát phạt chi khí không thêm che dấu, chính là vì nhằm vào hắn, muốn trấn giết hắn, những người kia một khi phát lực, Thiên Băng Địa Liệt, Quỷ Thần gào khóc.

Đông!

Đột nhiên, Thiên Địa nổ đùng.

Thạch Hạo năm đại bí cảnh sáng lên, theo hắn trong thân thể bốc hơi ra một đám lại một đám tiên đạo tinh hoa, cùng với tinh khí thần, ngưng tụ tại đỉnh đầu của hắn phía trên.

Nhất là nguyên thần lực, càng là sáng chói, như là đốt cháy, chiếu sáng Giới Hải.

- Đệ lục bí cảnh, mở cho ta ah!

Thạch Hạo hét lớn, dốc hết một thân đạo hạnh, mở nhân thể đệ lục bí cảnh, diễn biến vô thượng chi lộ, vì chính mình khai thác ra một mảnh tiệm Tân Thiên Địa.

Lúc này trước, hắn có lòng tin cùng Tiên Vương đại chiến, bởi vì, hắn có huyết dũng, từ trước đều là lấy yếu chống mạnh, phía dưới khắc thượng.

Mà bây giờ, hắn tắc thì nhiều hơn một phần thong dong, đã có thật lớn lực lượng, dù là bằng đạo hạnh, bằng pháp lực, hắn cũng không yếu bất luận kẻ nào.

Trên đời mênh mông, hắn hiện tại có lòng tin, khả dĩ chinh phạt tứ phương địch!

Ầm ầm!

Như là một cái kỷ nguyên bị mở ra, như là một đoạn tuế nguyệt được chôn cất rơi xuống, như là Chư Thiên đủ mở đích thời đại đã đến.

Tại Thạch Hạo hướng trên đỉnh đầu, có một đoàn quang, bao vây lấy một cái tiểu nhân, bàn ngồi ở chỗ kia, vạn pháp bất xâm, vạn kiếp không xấu, trọn đời trường tồn.

Đó là năm đại bí cảnh thăng hoa, chung cực nhảy lên, thân thể tiềm năng cùng tinh thần lực đan vào, chung hóa đệ lục đại bí cảnh!

Cái này một bí cảnh không trong người, mà là đang bên ngoài cơ thể.

Thạch Hạo trên đầu, cái kia sáng chói tiểu nhân, bị lửa cháy mạnh quấn quanh lấy, nhìn kỹ đây không phải là lửa khói, mà là mạnh nhất Đại Đạo ký hiệu.

Ký hiệu ủng đám lấy hắn, như là đắm chìm trong trong ngọn lửa.

- Cử động đầu ba thước có thần minh!

Thạch Hạo quát, thanh âm truyền khắp tứ phương.

Cái này là mình chi thần, là thân thể cùng Nguyên Thần giao cảm giác sau tinh túy, là năm đại bí cảnh chảy xuôi vô thượng tinh hoa sau đích ngưng tụ vật.

Nhân thể, không giới hạn tại chứng kiến hữu hình thân thể, còn có ngoại bộ kéo dài tới!

Giới Hải trung rất nhiều đại nhân vật đã bị kinh động, những cái kia tại thăm dò hắn, thậm chí muốn trấn áp hắn thần niệm toàn bộ rút đi.

Mọi người ý thức được, một vị trùm quật khởi rồi, đây là Tiên Vương bên trong đích trùm, khủng bố khôn cùng, tùy ý cùng bực này đại nhân vật kết thù kết oán hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Dù là đối lập, cũng không có ai nguyện trực tiếp đánh lên đến, hay là giao cấp đi làm chim đầu đàn tốt rồi.

Giờ khắc này, Thạch Hạo cảm ngộ nhiều lắm, chính thức đi vào Tiên Vương cảnh tuyệt đỉnh, đây là bởi vì hắn đem chính mình Đại Đạo kéo dài tới rồi, càng tiến một bước.

Đáng tiếc, này thiên địa ở giữa, không gây lôi kiếp bổ tới, hắn còn muốn rèn luyện!

Cái này là vì sao? Hắn nhíu mày.

- Hệ thống kinh thế, người quá mạnh mẽ, Thiên Phạt biết được vô dụng,

chỉ biết thành toàn hắn, đều không muốn hàng lôi kiếp đối với hắn khảo vấn.

Có một vị cổ xưa sinh linh như vậy than nhẹ, vô cùng khiếp sợ, con ngươi đóng mở ở giữa, thần quang ẩn hiện.

Một ít người đoán được nguyên nhân, càng phát ra kiêng kị.

Thạch Hạo nhắm con ngươi, cẩn thận cảm ứng, hắn thoáng cái hiểu được rất nhiều, đến nơi này cấp độ về sau, hắn nếu không chết, cùng hắn mật thiết tương quan thế giới có thể trường tồn.

Hắn sinh ra địa phương, thai nghén hắn, ngày nay hắn đầy đủ cường đại rồi, tự khả dĩ phụng dưỡng cha mẹ.

- Còn có loại này Nhân Quả?

Bất quá, hắn biết đạo bản thân sự tình, hắn đi chính là dĩ thân vi chủng đường, thoát khỏi Thiên Địa hạn chế, khả dĩ xuất nhập Chư Thiên vạn vực, dù là thiên địa pháp tắc thay đổi, cũng sẽ không biết đối với hắn có ảnh hưởng.

- Trở về một chuyến a!

Thạch Hạo làm ra quyết định, thế giới kia không cách nào trói buộc hắn, dùng hắn Đại Đạo đường tới nói, không cần phụng dưỡng cha mẹ.

Nhưng là, Thạch Hạo hay là quyết định quay lại, hắn muốn đi lưu lại một chút ít dấu vết, lại để cho thế giới kia càng thêm chắc chắn Bất Hủ.

Rất nhiều Tiên Vương đều tại cố gắng chặt đứt cái loại nầy liên hệ, làm như vậy là để bảo đảm chính mình, mà hắn nhưng bây giờ tại phản một con đường riêng mà đi.

Oanh!

Sau một khắc, Thạch Hạo đã đi ra Giới Hải, trở về cửu thiên thập địa, một thân hào quang chiếu sáng vũ trụ Tinh Hà, quá sáng chói.

Đó là Đại Đạo, đó là ký hiệu, đó là quy tắc, đó là trật tự, người khác nhìn không tới hắn, chỉ cảm thấy cổ lực lượng này không gì so sánh nổi, Càn Khôn do khô kiệt tại trở nên mạnh mẽ.

Thạch Hạo không sợ, không lo lắng cho mình, dĩ thân vi chủng, hắn dù là tương trợ cái này thế giới, kết quả là cũng sẽ không biết trói buộc bản thân.

Hắn đã siêu thoát cái này thế giới, hệ thống bất đồng, mới sáng tạo ra loại tình huống này.

Mặt khác Tiên Vương lo lắng, có người tại cố gắng chặt đứt cùng chính mình mật thiết tương quan thế giới kia liên hệ, Thạch Hạo tắc thì không sợ.

Cái này thế giới, dù là triệt để hủy diệt, hắn cũng sẽ không có bệnh nhẹ, mà hắn nếu là trường tồn, tắc thì có thể khác cái này thế giới đạt được che chở, không đến mức chính thức Tiêu Vong.

- Hắn... Hồi trở lại đến rồi!

Cấm khu nội, còn sống linh bừng tỉnh, lộ ra vẻ kinh ngạc.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1933: Thanh Toán Cấm Khu

- Là hắn!

Một loại Cấm khu ở bên trong, còn sống linh tại thán, hắn năm đó đem hết toàn lực suy diễn, trả giá cực lớn một cái giá lớn mới nhìn đến một góc mơ hồ tương lai, có một cái sinh linh xuyên việt tử cảnh trở về.

Hắn xem mơ hồ, không đúng cắt, chỉ biết là cái kia sinh linh muốn nhấc lên ngập trời sóng biển!

Thế nhưng mà, có thể nào ngờ tới, hôm nay Thiên Cơ cảm ứng, hắn năm đó chứng kiến một góc tương lai rõ ràng rồi, cái kia sinh linh đích hình dáng hiển hóa, lại là Hoang.

Là hắn, chết mà phục sinh.

Hắn nguyên lai tưởng rằng xuyên việt tử cảnh người hẳn là một vị cái thế Tiên Vương, ngày xưa trên đời cường đại nhất mấy cái sinh linh một trong phục sinh trở về, chưa từng nghĩ, lại là hậu thế người.

Hiện tại, Hoang tựu đứng tại Thiên Khung lên, toàn thân đều tại dâng lên Đại Đạo chi quang, phụng dưỡng cha mẹ cái này phương thế giới, cùng cái này phiến không trọn vẹn Thiên Địa giao cảm giác.

Cửu thiên thập địa chỗ đại vũ trụ, ngày nay đã tàn phá không thành bộ dáng, Thiên Địa lờ mờ, từng đã là những cái kia đại lục đều hủy không sai biệt lắm, cường đại sinh linh đã tê cư tại Tinh Thần thượng.

Thạch Hạo trở về, yên lặng nhìn xem, trước đó lần thứ nhất hắn Nguyên Thần bị nhốt mười đạo Luân Hồi ấn ký ở bên trong, bỏ lỡ rất nhiều địa phương, nói cách khác sẽ không vội vàng tiến tiên vực.

Cái thế giới này, để lại cho hắn quá nhiều trí nhớ, có khai mở tâm, có thương tích cảm giác, có kích động, có chua xót, thăng trầm, rất nhiều.

- Hạ giới tám vực, ở nơi nào?

Thạch Hạo ánh mắt hừng hực.

Năm đó mấy đại Cấm khu bên trong đích sinh linh, đều sớm đã ly khai những cái kia nổi lơ lửng đại lục, tiến vào một ít thần bí Tinh Thần, ta ngăn cách, cùng ngoại giới cắt đứt liên hệ.

Khắp Cấm khu phủ đầy bụi, bất nhiễm Nhân Quả, bọn hắn muốn sống qua đại náo động thời kì.

Cái này 50 vạn năm đến, dù là cửu thiên thập địa vỡ tan, bọn hắn cũng vẫn còn, thật sự tránh né đã tới, đương nhiên đây chỉ là trước mà thôi, đằng sau như thế nào không cũng dự đoán.

Đồng nhất khắc, mặt khác mấy cấm khu bên trong đích chúa tể cũng đánh thức.

Bọn hắn hít một hơi lãnh khí, cái này là người phương nào? Một cái cường đại vô cùng sinh linh, rõ ràng tại phụng dưỡng cha mẹ cái này thế giới.

Không phải mỗi người cũng như trước kia vị kia Cấm khu chi chủ, thành công suy diễn qua, mà vừa rồi hắn lại Thiên Cơ cảm ứng, bổ toàn bộ ngày xưa chi cảnh, hiểu rõ là ai trở về.

Thẳng đến Thạch Hạo lạnh lùng quay đầu lại, chằm chằm vào một ngôi sao thể lúc, tại đây Cấm khu chi chủ mới sởn hết cả gai ốc, thấy được hắn đích hình dáng.

Đây là Thạch Hạo cố ý cho hắn xem, bởi vì, trong cơ thể hắn chiến huyết sôi trào, nhịn không được muốn ra tay, muốn đại khai sát giới rồi, không ngại làm cho đối phương biết đạo chính mình là ai.

- Là ngươi!

Cấm khu nội, vị kia cường giả toàn thân lạnh như băng, hắn biết nói, đại sự không ổn, điều này thật sự là một cái cọc thiên đại Nhân Quả a, năm đó Hoang không có chết!

Một đạo ung dung chung tiếng vang lên, hắn tại kêu gọi minh hữu, nói cách khác, bằng vào chính hắn, hắn cảm giác nguy hiểm, Hoang khí tức quá kinh khủng.

Hắn đã nhận được Vô Chung Tiên Vương thành đạo Pháp khí.

Trên thực tế, cần gì hắn kêu gọi, cái này tàn phá trong vũ trụ, cường đại nhất mấy cái sinh linh sớm được đánh thức, như thế nào không biết có khủng bố tồn tại hàng lâm.

Thạch Hạo xoay người lần nữa, mặt hướng một phương hướng khác, sát cơ của hắn càng tăng lên rồi, bởi vì chỗ đó người đồng dạng lại để cho hắn căm hận, có thù không đợi trời chung.

Cái hướng kia, dĩ nhiên là là Vẫn Tiên Lĩnh.

Ngày xưa, bọn hắn tại cửu thiên thập địa vị trí sớm đã nát bấy, ngày nay cũng ẩn thân tại một khỏa đại tinh thượng.

Vẫn Tiên Lĩnh tộc trưởng toàn thân phát lạnh, hắn cảm thấy sa vào đến trong vực sâu, cảm giác da đầu đều tại run lên, một cổ hồi hộp, sợ run cảm giác hiển hiện.

Hắn cùng Thạch Hạo Nhân Quả thật lớn!

Oanh!

Sau một khắc, Thạch Hạo hàng lâm, thật bất ngờ, không có xuất hiện tại Vẫn Tiên Lĩnh, mà là đi vào một viên khác đại tinh lên, nơi này có chuông lớn tiếng vang lên.

Vẫn Tiên Lĩnh tộc trưởng lại càng phát ra cảm thấy rét lạnh, hắn thanh tỉnh ý thức được, người nọ cũng không đến cũng không phải muốn thả qua hắn, mà là ở lại cuối cùng, chậm rãi thanh toán!

Nói như vậy, kết cục có thể sẽ thảm hại hơn.

- Đạo hữu, từ biệt nhiều năm, thật sự là thế sự khó liệu a, năm đó nhiều có đắc tội, ta nguyện ý đền bù tổn thất!

Cái kia khỏa đại tinh bên trong, có người mở miệng, chuông lớn ung dung, Hỗn Độn quang bành trướng, hắn bảo vệ tinh thể.

- Ngươi như thế nào đền bù tổn thất, ngươi đền bù tổn thất khởi sao?!

Thạch Hạo quát tháo, thần sắc lạnh lùng tới cực điểm, năm đó Diệp Khuynh Tiên tựu là bị người này đánh thành quang vũ, theo thế gian này biến mất.

Nàng tuy nhiên đang nói..., không thuộc về thời đại này, không liên quan đến sinh tử, chân thân trong tương lai, nhưng là theo Thạch Hạo nàng một khắc này tựu là bị đánh chết.

Oanh!

Thạch Hạo không chần chờ, toàn thân chảy xuôi tiên Vương Quang Huy, chiếu rọi Bất Hủ, vạch phá vĩnh hằng, trên đời mênh mông, duy ngã độc tôn!

Hắn một bước đã đến cái này khỏa Tinh Thần phụ cận, về phần chung sóng ung dung, đánh nát cái này phiến tinh vực, lại đối với hắn không có chút nào tác dụng, tổn thương không đến hắn.

Thạch Hạo trên đầu một đoàn quang rơi, đỉnh đầu ba thước một cái đằng trước tiểu nhân ngồi xếp bằng, phun ra nuốt vào quang vũ, tràn ngập Thạch Hạo toàn thân các nơi, hắn bất nhiễm quy tắc, không dính trật tự.

Cái này khỏa Tinh Thần thượng chí cường giả, căn bản đánh bất động hắn!

Phanh!

Thạch Hạo một cước rơi xuống, dừng chân tại đây khỏa Tinh Thần lên, bố trí xuống tuyệt thế pháp trận địa vực, cứ như vậy giải thể rồi, Băng mở, lộ ra chính thức Cấm khu.

- Đạo hữu, như thế nào mới có thể bỏ qua?

Này trong lòng người kịch chấn, bởi vì Hoang quá mạnh mẽ, đây quả thực là một vô thượng trùm, quan sát cổ kim tương lai, thế gian có thể có mấy tôn?

Hắn khẳng định không là đối thủ.

- Ngươi đi ứng kiếp a.

Thạch Hạo chỉ có như vậy mấy chữ, giết hắn chi ý không sẽ cải biến.

Cùng lúc đó, hắn niết dấu quyền, về phía trước đuổi giết tới.

Nơi đây chi chủ trợn mắt nhìn, hắn biết nói, nói cái gì đều vô dụng, chỉ có một trận chiến, hắn dốc sức liều mạng.

Trong tích tắc, tiên quang sáng chói, cực hạn sáng lạn vô cùng, cứ như vậy bao phủ cái này phiến tinh hải!

Nhưng mà, cái này không cải biến được cái gì, Thạch Hạo dấu quyền đục lỗ hết thảy quy tắc, rơi đập đi vào, đem làm một tiếng, Vô Chung Tiên Vương chuông lớn bị chấn khai.

Thạch Hạo không có hủy này chung ý tứ, lưu lại, khả dĩ đưa cho Tiểu Cẩu Tể.

Chuông lớn tung bay, chấn sập một mảnh Tinh Không.

Nhưng mà, Thạch Hạo con mắt quang lưu chuyển, cái kia phiến Tinh Không định trụ rồi, rồi sau đó tạc toái tinh thể toàn bộ phục hồi như cũ, khôi phục như lúc ban đầu.

PHỐC!

Nơi đây chủ nhân trong miệng phún huyết, hắn bị dấu quyền sát ở bên trong, cảm giác như là đều biết vị Tiên Vương đánh vào trên người của hắn, làm hắn suýt nữa như vậy nổ tung đến.

Oanh!

Rốt cục, Vẫn Tiên Lĩnh chủ người đến, hắn cuối cùng là không thể không ra tay, hắn cũng nghĩ qua xoay người rời đi, nhưng là, phát hiện Thạch Hạo sớm đã tập trung chỗ của hắn, chỉ cần khẽ động, tựu toàn lực đuổi giết.

Hiện tại lựa chọn tốt nhất tựu là lấy người liên thủ, như vậy mới có thể có hi vọng sống sót.

Đáng tiếc, cho dù là bọn họ suy đoán đến Hoang cường đại, nhưng vẫn còn có chút đánh giá thấp, Thạch Hạo vạn pháp bất xâm, bọn hắn liền đánh đều đánh không thủng tầng kia màn sáng.

Hoang cứ như vậy trực tiếp ghé qua hai đại cường giả thi triển ra các loại Đại Đạo phù văn, từng bước một tới gần.

Phanh!

Đem làm Thạch Hạo lần nữa vung quyền lúc, bọn hắn đón đánh, kết quả bị chấn rút lui, khóe miệng tràn huyết, căn bản không phải đối thủ.

Cái này lại để cho mặt khác mấy cấm khu nội cường giả ai cũng hít một hơi lãnh khí, cái này là bực nào đích thủ đoạn, pháp lực cái thế, chính thức khả dĩ tung hoành Chư Thiên.

Đây là một cái Vô Địch trùm!

- Chấm dứt a!

Thạch Hạo hét lớn, chưởng ngón giữa, kiếm quang phun ra nuốt vào, Hỗn Độn kiếm xẹt qua, về phía trước lập bổ mà đi.

PHỐC!

Từng đạt được Vô Chung Tiên Vương cái kia khẩu chuông lớn Cấm khu cường giả, bị Thạch Hạo nghiêng vai chặt đứt, máu tươi chảy đầm đìa, hắn phát hiện miệng vết thương khó có thể khép lại, bị một cổ đạo ngấn ngăn cản.

- Ngươi...

Hắn rút lui mà đi.

Sau đó, mi tâm của hắn bị mở bung ra, chỗ đó kiếm khí phụt, mang theo vô tận diệt sát chi lực, cho dù là Cấm khu bên trong đích tuyệt thế cường giả, cũng ngăn không được.

Đây chính là Tiên Vương kiếm ý, là Thạch Hạo Lục Đại bí cảnh thai nghén ra kiếm quang, lúc này không hề giữ lại, vô kiên bất tồi, tựu trực tiếp như vậy hủy diệt rồi người này.

- Ta không cam lòng!

Hắn rống to.

Vô luận là mười hung cấp bậc tồn tại, hay là Tiên Vương, đều rất khó giết chết, người phía trước thân có kỳ dị huyết mạch, một khi bộc phát khủng bố khôn cùng.

Nói thí dụ như Thiên Giác Nghĩ, hắn là lực chi cực tẫn người, sau khi cuồng hóa, trong thiên địa, không có người khả dĩ cùng hắn so khí lực, lệnh sở hữu tất cả địch thủ đều kiêng kị, đồng thời sinh mệnh lực bàng bạc.

Mà về phần Tiên Vương, vậy thì càng không cần phải nói, muốn chính thức giết chết mà nói ngàn khó muôn vàn khó khăn, cần rất nhiều thủ đoạn, chăm chú chuẩn bị.

Thế nhưng mà, hiện tại nơi này lẽ thường bị đánh vỡ, Thạch Hạo Lục Đại bí cảnh đồng thời sáng lên, cứ như vậy đưa hắn cho sống bổ, hóa thành mấy khối.

- Ta, sẽ không chết!

Hắn gào thét lớn, dù là Nguyên Thần bị xuyên thủng rồi, vẫn còn chinh chiến, muốn xé mở hư không, như vậy xông ra đi.

- PHỐC!

Thạch Hạo làm sao có thể cho hắn cơ hội, cứ như vậy một quyền oanh rơi, lại để cho hắn không trọn vẹn thân thể còn có thần hồn tại chỗ nổ bung, hóa thành một mảnh quang vũ.

Đón lấy, quang vũ thành tro, bị Thạch Hạo thủ chưởng bao trùm, phai mờ cái sạch sẽ.

Lúc này trong quá trình, Vẫn Tiên Lĩnh chủ nhân mấy lần ra tay, nhưng là vô dụng thôi, bị Thạch Hạo tay kia chống đỡ rồi, đưa hắn ngăn tại hơi nghiêng, căn bản xông không đến.

- Đạo hữu, không biết cần muốn như thế nào điều kiện mới có thể bỏ qua chuyện hôm nay?

Vẫn Tiên Lĩnh chủ nhân nói ra.

- Chết!

Thạch Hạo chỉ có như vậy một chữ, tựu là đơn giản như vậy, vô luận như thế nào, hắn đều sẽ không bỏ qua người này, đoạt tiểu tháp chi thân thể, giết hắn chi thân, đây là không có cách nào hóa giải cừu hận.

Lưu lại người này tương lai cũng sẽ biết cắn trả.

Oanh!

Vẫn Tiên Lĩnh chủ nhân tế ra một tòa tàn tháp, tuyết trắng Như Ngọc, phát ra sáng lạn quang huy, là hai tầng cốt tháp, hướng về Thạch Hạo trấn giết.

Nhưng mà, cái này Nhất Dịch sớm đã không có gì lo lắng, Vẫn Tiên Lĩnh chi chủ bị trấn áp, cuối cùng nhất, Thạch Hạo một tay đưa hắn áp tại đâu đó, nhất động bất năng động rồi, cũng làm hắn hóa ra bản thể.

Đây là một đầu hống, toàn thân bao trùm lấy kim sắc bộ lông, dữ tợn mà bàng bạc, hình thể cực lớn, huyết khí trùng thiên.

Thạch Hạo ánh mắt u lãnh u, hắn không có lập tức hạ sát thủ, mà là thúc dục Nguyên Thần, tiến hành tinh thần áp chế, hắn muốn luyện hóa cái này đại nhân vật.

Phanh!

Tóc vàng hống run rẩy, nó phát ra tiếng gầm gừ, kịch liệt giãy dụa.

Nhưng mà, đây hết thảy là phí công, cuối cùng nhất Thạch Hạo xoay người ngồi ở trên người của nó, cứ như vậy bước qua Tinh Không.

Hắn vẫn còn phụng dưỡng cha mẹ cái này thế giới, cũng đang tìm kiếm hạ giới tám vực, nơi đó bị đánh cho tàn phế phá sao?

Ông!

Thạch Hạo đem hai tầng cốt tháp luyện hóa, đưa nhập tiên kim trong tháp, cùng bên trong tầng kia cốt tháp dung hợp, giữ lại tương lai đưa cho tiểu tháp.

Kết quả là, Thạch Hạo phát hiện hạ giới tám vực, một tiếng than nhẹ,

cùng cửu thiên thập địa đồng dạng, rất không trọn vẹn, rất nhiều địa phương hóa thành đất khô cằn, ánh mắt của hắn đáng sợ, lạnh lùng làm cho người ta sợ hãi.

Trên thực tế, cái này khối khu vực cùng cửu thiên thập địa là nhất thể, ngày nay cũng xỏ xuyên qua.

Đã từng lưu lại qua cái gì, hôm nay còn có cái gì? Thạch Hạo hai mắt đỏ lên, nhịn không được muốn rống to.

Thạch quốc tàn phá, Hỏa quốc bị san thành bình địa, Đại Hoang bốn liệt...

Còn còn sống linh tồn tại, nhưng là nhân khẩu giảm mạnh, còn lại chưa tới một thành.

Hắn rất muốn thét dài, nhưng lại không thể, hắn bực này tu là một cái sơ sẩy tựu sẽ khiến cái này phiến tàn giới cuối cùng nhất nứt vỡ.

- Chờ ta trở lại, đi trước thanh toán mấy người, lại để tế điện các ngươi!

Thạch Hạo nói ra, hắn đang tìm kiếm, nhìn về phía ngày xưa cái kia chút ít mộ.

Nếu không là năm đó hắn đem Thạch Thôn phong ấn, dời đi, đưa vào Cửu Long lôi kéo thanh đồng trong quan tài, khẳng định cũng cái gì đều không thừa nổi.

- Hư Thần Giới!?

Hư Thần Giới rõ ràng sớm đã nghiền nát, chỉ vẹn vẹn có không trọn vẹn bộ phận, Thạch Hạo trong nội tâm kịch chấn, hắn mi tâm sáng lên, đảo qua không trọn vẹn khu vực, hắn động dung, năm đó Hư Thần Giới lao lung đều đã phá vỡ!

- Tốt, đến lúc đó cùng nhau kết thúc.

Hắn đang lo lắng điểu gia, tinh bích đại gia, đồng thời cũng đang tự hỏi, người nào đã phá vỡ những cái kia lao lung?

Hắn được đi rồi, nếu tiến tiên vực, bởi vì vì tất cả thanh toán, đại chiến, đều tại tiên vực, dị vực, Giới Hải ở bên trong, ở lại hạ giới cũng sẽ không có đầu mối gì.

Phụng dưỡng cha mẹ hoàn tất, cái này phiến thế giới nhiều hơn một cổ sinh khí, đồng thời Đại Đạo ấn ký lập lòe, có sống lại dấu hiệu.

Trong tích tắc, Thạch Hạo cảm thấy, làm như vậy không chỉ có đối với chính mình không có chỗ xấu, còn giống như một cái cọc thiên đại Nhân Quả.

Oanh!

Một ngày này, Hoang tiến tiên vực rồi, hắn kỵ ngồi một đầu tóc vàng hống, một cái Tiên Vương cấp tồn tại, bị hắn trấn áp là tọa kỵ, cứ như vậy xông vào.

Hắn muốn đi thanh toán, muốn cùng Ngao Thịnh, Thái Thủy, Nguyên Sơ chấm dứt Nhân Quả.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1934: Hoang Trở Về

Ngao Thịnh, Thái Thủy, Nguyên Sơ từ Giới Hải bên trong trở về, vị kia lão tiền bối không có cùng trở về, vừa mới đặt chân Tiên Vực, bọn họ liền phát hiện đến dị thường, cảm giác không đúng lắm.

Trong cõi u minh, ba đại cường giả từng người sinh ra một loại cảm ứng, có nhân quả đang chảy xuôi, với bọn hắn có quan hệ!

- Không được!

Ngao Thịnh một tiếng gầm nhẹ, xé rách vũ trụ, từ Tiên Vực biên giới biến mất rồi, hắn cực tốc trở về, nhằm phía trong tộc.

Giới Hải, quá xa xôi, cùng Tiên Vực cũng không biết cách xa nhau bao nhiêu thời không, cái nào sợ bọn họ tu vi nghịch thiên, ở nơi đó cũng không thể cảm ứng được phát sinh sự.

Tiên Vực, một ít cổ xưa đạo thống bên trong, có cường giả thức tỉnh, đều mang theo vẻ dị dạng, chờ đợi Ngao Thịnh phát điên.

Quả nhiên, một lát sau, một tiếng kinh thiên động địa rống to phát sinh, Ngao Thịnh thất thố, âm chấn động hắn thống trị cái kia mảnh vũ trụ, chư thiên tinh đấu lay động.

Nếu không có hắn có ý định khống chế, đầy trời chòm sao đều muốn nổ tung, vô tận hỗn độn còn có tiên khí tràn ngập, tinh không bị phù hiệu nhấn chìm, khí tức khủng bố cực điểm!

Quả thực muốn hủy diệt này một giới, một lần nữa khai thiên tích địa!

Ngao Thịnh trở thành Tiên Vương rất nhiều kỷ nguyên, là một chân

chính cổ xưa tồn tại, thường ngày, kiệm lời ít nói, đến cấp bậc kia thường xuyên đến vạn năm đều chưa chắc nói một câu.

Thế nhưng, hiện tại hắn nổi giận, thiên địa vì đó run rẩy, âm chấn động tâm hồn, để Chân Tiên đều không chịu được, muốn quỳ sát xuống.

- Là ai?!

Hắn ở rống to, đây là người nào làm? Cho đến bây giờ, Ngao gia người lại cũng không biết, không có biết rõ.

Tiên Vương nộ, thiên địa chiến!

Ngao Thịnh tự mình thôi diễn, hắn phải đem kẻ địch tìm ra, sau đó tự tay đánh chết.

- Ta chẳng cần biết ngươi là ai, bất luận ngươi ở đâu, đều muốn chết đi, tuyên cổ tuyên kim, cùng ta là địch giả, cuối cùng rồi sẽ tan thành mây khói!

Ngao Thịnh liền loại này lời hung ác đều thả ra, có thể thấy được hắn có cỡ nào sự phẫn nộ, Tiên Vương không vọng ngữ, không dễ dàng xin thề, một khi lối ra: mở miệng, vậy thì là pháp tắc, dùng hết khả năng hoàn thành.

Quả nhiên, thiên địa đại biến, nơi này tiên quang lưu chuyển, vũ trụ hết thảy tinh đấu đều cùng reo vang, dần hiện ra chí cao đại phù hiệu, pháp chỉ dấu ấn ở Càn khôn bên trong.

Đáng tiếc, hắn không tính toán ra được, dính đến Tiên Vương cấp độ, hơn nữa với hắn có đại nhân quả, cái kia cực kỳ khó có thể dự đoán, cường đại như hắn cũng không được.

Điều này làm cho Ngao Thịnh nén giận, người khác giết hắn dòng dõi, phá tan hắn phủ đệ, có thể hiện tại hắn lại cũng không biết là ai.

Trong thiên địa này, cổ lão nhất một nhóm sinh linh đều ở xem trò vui, hiếm thấy Ngao Thịnh ăn quả đắng, bọn họ rất tình nguyện nhìn thấy tình

cảnh này.

- Cái nào bọn chuột nhắt, giết ta ngao tộc huyết thống, lăn ra đây cho ta!

Ngao Thịnh rống to, hắn thật sự thất thố.

Tiên Vực, biên giới khu vực, Thạch Hạo lại đi đường thành tiên, điều động Kim Mao Hống, tiến vào mảnh này hùng vĩ bên trong thế giới.

Vùng cấm bên trong chúa tể, nói như vậy cùng chân chính Tiên Vương so với bao nhiêu có một chút chênh lệch, nhưng không lớn, có mấy người đạo quả có tỳ vết, có sức chiến đấu tiếp cận Tiên Vương, hầu như xem như là đặt chân lĩnh vực kia.

Đương nhiên, thực lực đến một bước này, cách biệt không có mấy, bị gọi là Tiên Vương lĩnh vực cường giả, không có lỗi gì.

Kim Mao Hống cực kỳ uất ức, nó nhưng là đường đường một đời hùng chủ, đã từng bễ nghễ thiên hạ, tứ hải cộng tôn, kết quả hôm nay nhưng rơi vào một kết quả như vậy.

Nó muốn tự bạo, thế nhưng không làm được, nó muốn phản kháng, thế nhưng thân thể không nghe sai khiến, bởi vì nguyên thần của nó bị cầm cố, nó cả người bị bán luyện hóa.

Này không phải ý chí của nó ở động, nếu như thật cho nó tự do, nhất định sẽ đổ máu tới cùng, dù cho ngọc đá cùng vỡ, hình thần đều diệt!

Như vậy sỉ nhục, nó không thể tiếp thu, sao cam tâm làm cho người ta làm thú cưỡi đây?

Thế nhưng, nguyên thần của đối phương quá lợi hại, so với sống quá rất nhiều kỷ nguyên lão quái vật mạnh hơn, đây tuyệt đối là một bá chủ, có thể khinh thường Tiên Vương lĩnh vực.

Sao như vậy? Nó đến hiện tại còn khó có thể tin tưởng được đây, năm đó

cái kia tu sĩ trẻ tuổi rõ ràng bị đánh giết, nhưng là lại phục sinh.

Vô cùng tiên khí vọt tới, Kim Mao Hống ngơ ngẩn xuất thần, nó có bao nhiêu vạn năm chưa có trở về? Mặc dù bị nô dịch, bị người trấn áp, nó vẫn là nỗi lòng phức tạp.

Năm đó một trận chiến, bọn họ cùng hắc ám sinh linh tiếp xúc quá sâu, trong cơ thể mình cũng tích lũy lượng lớn hắc ám vật chất, hóa chi bất tận, không cho phép hắn trở về.

Từ nơi này cũng có thể thấy được, bọn họ hơi yếu với Tiên Vực tuyệt đỉnh Tiên Vương, nếu không, nếu như đủ mạnh, ai có thể ngăn cản bước chân của bọn họ?

Lần thứ hai trở về, Kim Mao Hống hai mắt ánh vàng rừng rực, nó muốn xé rách Thạch Hạo, đem giết chết.

Dù sao, nó trở về quê cũ, kết quả nhưng là như thế khuất nhục, nếu là bị người quen nhìn thấy, vậy còn có mặt mũi gì?

Nó hối hận không, bao nhiêu có một ít!

Nó hối hận không phải ra tay với Thạch Hạo, mà là không đủ quả đoán, năm đó thật nên đem thi thể của hắn cũng hủy diệt, dù cho đắc tội Bàn Vương cũng không chối từ.

Ai có thể nghĩ tới, tam đại Tiên Vương theo chân nó đồng thời kiểm tra, vững tin Hoang Nguyên Thần tiêu tan, có thể quay đầu lại hắn vẫn là sống!

Này không có thiên lý, không phù hợp đạo lý!

Ngày xưa, nó biết Thạch Hạo bên người có mấy cái lão quái vật, tuy nhưng đã không trọn vẹn, thế nhưng thủ đoạn nghịch thiên, chính nó không chắc chắn, mới trong bóng tối báo cho tam đại Tiên Vương.

Mãi đến tận Thạch Hạo bên người mấy cái lão quái vật bị tam đại Tiên

Vương ép gắt gao, nó mới yên tâm, có thể kết quả thì lại làm sao đây?

Hống!

Kim Mao Hống gầm nhẹ!

- Ồ, quen thuộc gợn sóng, đây là người nào trở về?

Có cổ xưa đạo thống bên trong vô thượng cường giả mở mắt ra, nhìn phía phương vị này.

Cũng trong lúc đó, Ngao Thịnh còn ở phát điên, hắn nói ra tức pháp, cái kia mảnh vũ trụ đều tại rung chuyển, đầy trời đều là đại phù hiệu, cuồn cuộn hắn ý chỉ.

- Ngao Thịnh, không muốn kêu, bản tọa giết ngươi đến rồi!

Đang lúc này, giọng nói lạnh lùng từ Tiên Vực biên giới truyền đến, nhất thời kinh động Tiên Vực, tứ phương tu sĩ chấn động không gì sánh nổi, mọi người biết, chính chủ xuất hiện.

Lần này, Thạch Hạo không có che đậy thiên cơ, đường đường chính chính mà đến, bởi vì, Ngao Thịnh xuất hiện, hắn cũng không có cần thiết cất giấu chân thân.

Tiên Vực biên giới, một con khổng lồ cổ thú, cả người đều là màu vàng lông dài, miệng rộng đầy răng nanh, cực kỳ dữ tợn, nhưng từ một góc độ khác xem, cũng là cực kỳ thần võ.

- Hống tộc chi chủ?!

Rất nhiều người giật nảy cả mình, nhìn thấy nơi đó là cái gì cự thú đang đến gần.

- Không đúng vậy, nó rất mạnh, thế nhưng cũng không dám khiêu khích Ngao Thịnh, chênh lệch quá lớn.

Mấy người hoài nghi.

- Xem trên lưng của hắn, có một người!

Có cường giả nhắc nhở.

Không phải bọn họ xem không cẩn thận, mà là Thạch Hạo quá mạnh mẽ, cùng đại đạo dung hợp lại cùng nhau, bị hỗn độn khí bao vây, trở thành thiên địa một phần.

Nếu là nhìn kỹ, lại có thể phát hiện, hắn siêu thoát ở thiên địa ở ngoài.

Bởi vì, hắn lấy thân là chủng, bất kể đi đến nơi nào cũng không có sợ, mặc dù thiên địa quy tắc biến hóa, hắn vẫn như vậy.

- Người này, trẻ tuổi như vậy?!

Có người nói nhỏ, hắn nói tới tuổi trẻ có thể không chỉ là dung mạo, còn có một loại phồn thịnh sức sống, cùng đạo hạnh mạnh mẽ sau vô tận tuổi thọ không giống, đây là một luồng phấn chấn.

Dù sao, tu đạo hàng mấy chục, mấy trăm vạn năm liền trở thành Tiên Vương, không nói tuyệt đối không có, thế nhưng quá hiếm thấy, đã từng triển lộ quá mức giác, nhưng cuối cùng cũng đều chết đi.

Hôm nay, lại xuất hiện một vị, đây là người nào?

Hắn trực tiếp dám cùng Ngao Thịnh, Thái Thủy bọn họ hò hét!

- Cái gì!

Tiên Vực, chung quy có người nhận ra Thạch Hạo, tại chỗ chấn kinh rồi, sao có thể có chuyện đó, một người bị chết, hắn lại sống sót xuất hiện.

Phải biết, năm đó nhưng là có tam đại Tiên Vương xuất kích, đem hắn tuyệt sát, làm sao có khả năng sẽ tái hiện nhân gian?

Đáng sợ nhất chính là, hắn đột phá đến Tiên Vương cấp độ, thực tại muốn hù chết người a!

Ngao Thịnh cũng ngây người, có chút khó có thể tin, Hoang, một từng ở tính mạng hắn trong năm tháng từng có một ít ấn tượng tiểu tu sĩ, không phải đã chết rồi sao?

Ở trong lòng hắn, đây căn bản không phải cái gì đại uy hiếp, năm đó giơ tay liền cho giết, triệt để xóa đi dấu vết của hắn, chấm dứt hậu hoạn, có thể nào ngờ tới, người này tái hiện.

- Hống!

Ngao Thịnh một tiếng rống to, hắn toàn bộ mái tóc phấp phới lên, hắn nổi giận, năm đó bị hắn đánh chết tầng dưới chót tu sĩ, lại quật khởi, giết hắn dòng dõi, phá hắn phủ đệ, đây là biết bao tùy tiện?

Tối thiểu, dưới cái nhìn của hắn, đây là hắn đối với hắn Tiên Vương uy nghiêm to lớn nhất khiêu khích, là một loại sỉ nhục.

- Hoang, là ngươi, còn chưa chết, hôm nay lấy thủ cấp của ngươi, vĩnh viễn trấn áp!

Hắn quát to, có vài lời hắn không có nói ra, cùng thân phận của hắn không tương xứng, hắn muốn nói, lần này Thạch Hạo muốn chết cũng khó khăn, phải đem hắn vĩnh viễn trấn áp, luyện linh hồn phách.

Hắn tiếng rống to này, chấn động bát hoang, tất cả mọi người cũng nghe được, biết rồi đến tột cùng là ai!

- Trời ạ, Hoang, năm mươi vạn năm trước kẻ loài người kia?

- Không thể nào, hắn không phải đã chết rồi sao, còn có thể nghịch thiên trở về?

- Ta nghe được cái gì, Ngao Thịnh gọi người trẻ tuổi kia vì là Hoang,

này quá không phù hợp lẽ thường chứ?

Một đám người đều bị kinh ngạc đến ngây người, các tộc tu sĩ ngẩn người, mỗi một người đều phi thường ngạc nhiên.

Phàm là hiểu rõ năm đó trải qua người, đều cảm thấy có chút hoang đường, tam đại Tiên Vương đều không có giết chết hắn, để hắn năm mươi vạn năm sau sống sót trở về?

Đương nhiên, cũng có rất nhiều không biết, bọn họ là gần nhất mấy trăm ngàn năm mới sinh ra tu sĩ, hướng về những người khác hỏi dò tình huống, cuối cùng cũng trợn mắt ngoác mồm.

Ở tam đại Tiên Vương liên thủ dưới, Hoang bị đánh giết, cả thế gian đều biết, Hoang chết đi, hiện nay tái hiện, Tiên Vực oanh di chuyển, khắp nơi ngạc nhiên, tất cả xôn xao.

- Chính là ta, trở về cùng ngươi thanh toán, Ngao Thịnh ngươi nạp mạng đi!

Thạch Hạo hét lớn, âm cuồn cuộn, chấn động tinh không, truyền khắp thập phương.

Đúng là Hoang, bị xác định sau, ảnh hưởng quá lớn.

Có Giới Hải sinh linh, mấy tôn cường giả mới tiến vào Tiên Vực, trước đây không lâu bọn họ ở Giới Hải bên trong từng cảm ứng được có người khai sáng tân hệ thống, phi thường khiếp sợ, còn muốn tìm kiếm là ai đó, đáng tiếc, người kia rất nhanh sẽ biến mất rồi. Không ngờ rằng, người kia gọi Hoang, lại xuất hiện, muốn giết Ngao Thịnh Tiên Vương!

- A...

Ngao Thịnh bên trong gia tộc, có người gầm rú, quá đau lòng, lại là Hoang giết bọn họ nhiều cao thủ như vậy.

- Cái này tiểu tặc, hắn là làm sao nghịch thiên?

Thái Thủy, Nguyên Sơ cũng ở nói nhỏ.

Còn có rất nhiều người nhưng là ở phấn chấn, kích động, cái kia thuộc về thế hệ tuổi trẻ, bọn họ khát vọng thành công, hi vọng có mới xuất hiện cao thủ lật tung lâu năm Tiên Vương.

Tiên Vực đại loạn.

Trong đó, chuyện này ảnh hưởng quá lớn.

- Hoang, hắn lại là Hoang, còn sống sót, hắn lại xuất hiện!

Đây là Thập Quan Vương, hắn đứng ở một ngôi sao trên, ngơ ngác sững sờ.

Cũng chỉ có loại này kinh động thiên hạ sự mới có thể làm cho hắn biến sắc.

- Trời ạ, cái tên này còn sống sót, quá tốt rồi, ta cho rằng năm đó từ biệt chính là vĩnh biệt, sẽ không còn được gặp lại đây, hắn mệnh cũng thật là cứng!

Đây là Yêu Nguyệt công chúa âm thanh, nàng quần dài phấp phới, đôi mắt đẹp lấp lóe dị thải, phi thường khiếp sợ.

- Hoang, ngươi quả nhiên là mạnh nhất, cùng thế hệ không người nào có thể địch, hiện tại đã bắt đầu muốn chinh phạt Tiên Vương sao?

Đây là Đại Tu Đà than nhẹ thanh.

Cùng lúc này, Trường Cung Diễn, Tiểu Thiên Vương, Lam Tiên, Thạch Nghị, Thác Cổ Ngự Long chờ một nhóm lớn đến từ Cửu Thiên Thập Địa tu sĩ, tất cả đều giống như tượng đất, triệt để ngây người.

Hoang, hắn lại còn có thể tái hiện!

- Ô... Cái tên này còn sống sót, thực sự là... Quá tốt rồi, vốn nên cao hứng sự, ta tại sao muốn khóc lớn nha, ô ô... Hoang thực sự là quá đáng thương.

Thái Âm thỏ ngọc còn ở nhân gian, không nhịn được đại khóc thành tiếng.

- Là ngươi, ngươi... Còn ở!

Một bạch y mỹ nhân rơi lệ, chính là Thanh Y.

- Sư phụ, đúng là ngươi sao? Gào!

Xích Long chờ người kêu to, bọn họ ở Bàn Vương vị trí tinh vực, những năm này quá khổ, trốn đằng đông nấp đằng tây, không dám rời đi nơi đó.

- Ha ha... Quá tốt rồi, giết, chém xuống Ngao Thịnh lão thất phu, chúng ta nên lại thấy ánh mặt trời, tế luyện một cây tụ tiên kỳ, chúng ta đem quân lâm nhân thế gian!

Đả Thần Thạch đang kêu quái dị.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1935: Chiến Ba Đại Tiên Vương

Làm dâu trăm họ, bình Cấm khu lúc có huynh đệ nói quá là nhanh, hiện tại trảm tiên Vương hơi có chăn đệm, lại có muội muội nói nước.

Một ít cố nhân xuất hiện, qua nhiều năm như vậy ngủ đông, ở ẩn, tuy có Bàn Vương che chở, thường trú hắn chỗ thống trị trong vũ trụ, nhưng là như trước không dám trắng trợn đi ra.

Bởi vì, Ngao Thịnh, Thái Thủy, Nguyên Sơ tam tộc người, kể từ khi biết hạ giới Thiên đình tiến vào tiên vực về sau, liền phi thường ăn ý, nhất trí xoắn giết bọn hắn.

Đây chính là ba đại tiên Vương gia tộc, có ai dám ngăn cản? Bọn hắn một khi ra tay, quả thực khó giải.

Bàn Vương rất cường thế, cũng có Hỗn Nguyên Tiên Vương miệng đã cảnh cáo, tam tộc người mới không dám kịch liệt, chỉ là vụng trộm nếu là gặp gỡ, khẳng định hạ tử thủ.

Đó cũng không phải Tiên Vương cấp độ chiến đấu, vì vậy Bàn Vương đợi cũng không nên trực tiếp ra tay can thiệp.

Mục Thanh cùng Thạch Tộc đội quân con em bọn người, biết đạo Thạch Hạo trở về rồi, có thể nào mất hứng? Như thế nào không vui, đều đang cười lấy, nước mắt đều chảy ra.

Những năm này bọn hắn rất khổ, hôm nay, có lẽ gặp được ánh rạng đông!

Bọn hắn hiểu rõ Thạch Hạo tính cách, đã hắn dám như vậy làm việc, khiêu chiến Ngao Thịnh, nhất định có nắm chắc, kém cỏi nhất cũng có thể tự

bảo vệ mình, sẽ không còn có bi kịch phát sinh.

Tiên vực biên giới, Thạch Hạo ngồi ở tóc vàng hống trên người, bước qua tinh vực, mang theo Hỗn Độn khí, từng bước một tiếp cận chỗ mục đích.

Đây là một loại rung động tính hiệu quả, cái kia là có thể cùng Tiên Vương sánh vai hung thú bá chủ a, sống tuế nguyệt đã lâu, là hống tộc chi chủ, ngày nay lại đã trở thành một người tọa kỵ.

Ai có thể không sợ, cái nào không rung động, các tộc tu sĩ đều sợ hãi, thu Tiên Vương là tọa kỵ, đây là thiên đại thủ bút!

Ngao Thịnh sắc mặt âm trầm, năm đó cái này đầu hống đã từng cùng tham dự diệt sát Thạch Hạo, hiện tại rơi vào như vậy một cái kết cục, Hoang là muốn cho bọn hắn một hạ mã uy sao?

- Hôm nay, ngươi muốn lần thứ hai vẫn lạc, nếu như ngươi còn có thể Nghịch Thiên, ta không ngại lại giết ngươi một lần!

Ngao Thịnh lãnh khốc lời nói truyền khắp Tinh Không.

- Lão thất phu, Ít nói nhảm, hôm nay hái ngươi đầu lâu, tế ta Thiên đình!

Thạch Hạo trầm giọng nói, khí thôn sơn hà, ngồi ngay ngắn ở tóc vàng hống trên người, tràn ngập ra khủng bố tiên sương mù.

Tại hắn trên đỉnh đầu, một đoàn quang chảy xuôi, chỗ đó ngồi xếp bằng một cái tiểu nhân, cử động đầu ba thước có thần minh!

Nhân thể đệ lục bí cảnh, mở ra về sau, tế ra chính mình thần!

Có cái vị này tiểu nhân ngồi xếp bằng, phát ra quang, phảng phất chiếu sáng cổ kim tương lai, vạn pháp bất xâm, tung hoành cổ kim ở bên trong, phảng phất tại đạp trên tuế nguyệt Trường Hà mà đến.

Giờ khắc này, Thạch Hạo cho người một loại ảo giác, phảng phất không thuộc về cái này phiến thiên địa, không thuộc về cái này phiến cổ sử, hắn là

tại tuế nguyệt Trường Hà trung qua sông sinh linh.

Hắn là một vị vô thượng cường giả, là Tiên Vương bên trong đích trùm!

Tại sao phải như vậy? Rất nhiều lão ngoan đồng không có thể hiểu được, Hoang còn trẻ như vậy, tại sao có thể có khủng bố như thế khí tức, lại để cho bọn hắn đều kiêng kị vô cùng.

Tóc vàng hống tại cất bước, nhìn xem không khoái, nhưng là nó mỗi một bước rơi xuống, đều là một mảnh tinh hệ đi xa, rất nhanh tựu tiếp cận Ngao Thịnh Tiên Vương chỗ vũ trụ.

- Ha ha... Ha ha...

Ngao Thịnh cười to nói:

- Bao nhiêu năm không có sinh linh như vậy cùng ta nói chuyện, năm đó khiêu khích người của ta, tiên, Vương, đều chết hết!

Hắn bay lên trời, đã bao nhiêu năm, không có lộ ra qua loại này sát khí, lúc này cái này phiến vũ trụ đều đang kịch liệt run run, muốn nổ tung.

Ngao Thịnh nổi giận, bị người khiêu khích, bị thương hắn tôn nghiêm, hắn là vô thượng cường giả, tại Tiên Vương trung đều tiếng tăm lừng lẫy, ít có người dám trêu chọc.

Ầm ầm!

Trong tích tắc, hắn hướng trên đỉnh đầu mấy vạn khỏa đại tinh đều rạn nứt, rồi sau đó bạo nát, cảnh tượng làm cho người ta sợ hãi, đó là khí tức của hắn chỗ trùng kích.

Nhưng là, sau một khắc, đầy trời tinh hải, sở hữu tất cả bụi vũ trụ cát bụi, cũng đều gây dựng lại, tụ tập cùng một chỗ, hóa thành nguyên vẹn đại tinh.

Giờ khắc này, sinh diệt, tạo hóa, đều tại tâm tình của hắn phập phồng ở

giữa, Chân Tiên nhìn qua, thần hồn đều đang run sợ.

Oanh!

Thạch Hạo đã đến, kỵ ngồi ở tóc vàng hống trên người, lạnh lùng nhìn xem người này, năm đó tựu là bị hắn đánh chết, sát thân chi thù, Thiên đình Băng mối hận.

- Hoang, một cái tiểu bối mà thôi, thật đúng là cho ngươi quật khởi rồi, hôm nay ta lần nữa đem ngươi tru sát!

Ngao Thịnh Tiên Vương thanh âm lạnh như băng, không có một điểm cảm tình.

Xoẹt!

Hắn trực tiếp xuất thủ, cái tay kia trong lòng bàn tay, tinh đấu chuyển động, vũ trụ Phá Diệt, tại khai thiên tích địa.

Trong lòng bàn tay nắm một phương vũ trụ, dung nạp vô tận tinh đấu, túi qua giàu có nổi danh tiên sơn, lật tay ở giữa, muốn đem Thạch Hạo trảo đi vào, trấn áp tại chính giữa, tươi sống luyện hóa mất.

Phanh!

Đối với cái này, Thạch Hạo chỉ là chỉ một ngón tay, một đạo chùm tia sáng bay ra, Phá Diệt vĩnh hằng, cái con kia bàn tay lớn bên trong đích tinh đấu nổ tung, hóa thành bột mịn, bàn tay vũ trụ bị cát liệt.

Hô!

Ngao Thịnh ánh mắt lạnh như băng, trở tay đập rơi, một mảnh vũ trụ trấn áp mà xuống, ông long một tiếng, đem Thạch Hạo bao trùm, muốn đem hắn vây ở chính giữa.

- Ngươi cho ta là tầm thường Chân Tiên ấy ư, ta vạn kiếp bất phôi, vĩnh hằng Bất Hủ, như thế con đường nhỏ ngươi, chớ có trương dương.

Thạch Hạo lạnh lùng nói ra.

Hắn tại đâu đó, không có động, đảm nhiệm bàn tay lớn trở mình rơi xuống lúc, hắn lập tức bộc phát sáng chói vầng sáng, đó là Lôi Điện, đó là hỏa diễm, đó là kiếm khí.

Đã phân không rõ rồi, tu vi đã đến nhất định cấp độ, bất luận một loại nào lực lượng cũng có thể lẫn nhau chuyển, giao hòa, đương nhiên cũng có trọng điểm điểm.

Thạch Hạo tại đây nổ tung, hắn ngồi ngay ngắn ở tóc vàng hống trên người, lù lù bất động, nhưng là vô cùng lớn đạo quy tắc đan vào, hóa thành lôi thác nước, trùng kích tứ phương, đem cái kia bàn tay vũ trụ cho chấn khai.

- Sát!

Ngao Thịnh Tiên Vương rống to, hắn đầu đầy sợi tóc bay lên, chuẩn bị óng ánh sáng chói, đôi mắt thâm thúy như là đại dương mênh mông, hắn xúc động rồi, niết pháp ấn, đuổi giết về phía trước.

Đây chính là một vị tuyệt đỉnh Tiên Vương, toàn lực ra tay, cái loại nầy tràng diện không thể tưởng tượng, so với khai thiên tích địa còn dọa người.

Tứ phương cao thấp viết Vũ, hướng cổ kim đến viết trụ, cùng một chỗ tại rung chuyển, tuế nguyệt Trường Hà quấn quanh hắn thân thể, không gian bao phủ hắn thể, hắn phảng phất muốn căng ra cái này thế giới, tái tạo Càn Khôn.

Khổng lồ kia pháp thể, không gì so sánh nổi, cái thế Vô Địch, cùng hắn so sánh với về sau, tóc vàng hống thật sự không được!

Ầm ầm!

Ngao Thịnh Tiên Vương xuất kích, Thiên Băng Địa Liệt, thời gian dài

sông đều muốn ngăn ra.

Sát!

Thạch Hạo thét dài, phi thân lên, ly khai tọa kỵ, khổng lồ pháp tướng cũng thể hiện rồi, cái kia thân thể khủng bố tuyệt luân, sau lưng hiển hiện Cửu Thiên hư ảnh, Tiên Vương lâm Cửu Thiên!

Đây là pháp thể, lại dẫn dị tượng, không thể địch.

Hắn thân thể đỉnh thiên lập địa, phá tan vũ trụ trói buộc, như là từ trước tới nay khổng lồ nhất hai cái Chiến Thần đụng vào nhau, quá rung động nhân tâm.

Đông!

Giữa hai người, sinh diệt khí tức tràn ngập, Luân Hồi vầng sáng lưu chuyển, phảng phất thật sự có thể cho người đi vãng sinh, đây là đại quyết chiến mang đến cảnh tượng kỳ dị.

Trong thoáng chốc, phảng phất có một cánh cửa mở ra, có thể tặng người đi chuyển sinh.

- Sát!

Hai người đối bính ở bên trong, không biết có bao nhiêu trật tự thần liên đan vào, dây dưa cùng một chỗ, hàng tỉ đạo quang bó tách ra, mỗi một đạo đều có thể vạch phá vũ trụ, trở thành vĩnh hằng.

Kịch liệt đại chiến, vô cùng làm cho người ta sợ hãi.

Một trận chiến này kinh động tiên vực, rung động sở hữu tất cả sinh linh!

Ngao Thịnh, là Tiên Vương bên trong đích tuyệt đỉnh cường giả, đã sớm sừng sững tại đỉnh phong rồi, thế nhưng mà, lại bị một người tuổi còn trẻ đã triền trụ, không thể trước tiên trấn giết chi.

Rống!

Cùng với rống to thanh âm, chỗ đó có huyết rơi, Ngao Thịnh Tiên Vương thủ chưởng chảy máu rồi, hắn pháp thể cũng bị Hoang chấn lay động, khổng lồ pháp tướng đánh vỡ vũ trụ.

Bang bang BOANG...!

Hàng tỉ đạo kiếm quang tách ra, quá chói mắt rồi, như là trọng khai mở tiên vực, đó là Ngao Thịnh Tiên Vương thành danh đại pháp, là hắn chỉ mới có đích bí thuật.

Tại trên người của hắn, phảng phất bao trùm lên một tầng sáng lạn vũ dực, hóa thành chim thần, giương cánh bay lượn mà lên, trùng thiên thẳng lên!

Kỳ thật, đó là kiếm dực, là Tiên Kiếm biến thành mà thành, bao trùm tại trên người của hắn, rậm rạp chằng chịt, hắn nhẹ nhàng chấn động, hàng tỉ sợi kiếm quang chém ra, Thiên Địa đều muốn hủy hết rồi!

- Ah...

Một tiếng gào thét, Thạch Hạo đầu đầy tóc đen cuồng loạn nhảy múa, ánh mắt lạnh theo tới tự trong hầm băng tia chớp, rét thấu xương mà mang theo hàn ý, đỉnh đầu của hắn phía trên, cái kia tiểu nhân rơi hạ vô tận quang vũ, đưa hắn bao trùm.

Vạn pháp bất xâm, cũng là tương đúng đích, đối mặt Ngao Thịnh Tiên Vương như vậy hung mãnh công kích, có kiếm khí xông tới.

Nhưng là, Thạch Hạo bản thân bên ngoài thân tự nhiên mà vậy, làm ra cường đại phản kích, hắn mỗi một tấc lỗ chân lông đều tại phun kiếm quang, từ xa nhìn lại, hắn như là hóa thành một vòng Thái Dương, quanh thân cao thấp không chỗ không phải sát thức!

Ầm ầm!

Thiên Băng Địa Liệt, cái này Phương Vũ trụ đều muốn hủy diệt

Một ít Tiên Vương lập tức trấn áp, ngăn cách nơi đây, không cho tại đây chiến đấu lan đến gần xa hơn chỗ đi.

- Boong boong loong coong...

Hỗn Độn kiếm khí tung hoành kích động!

Giữa hai người một mảnh sáng chói, tất cả đều bị kiếm quang chỗ bao phủ.

Ngao Thịnh Tiên Vương như là một đầu chim thần, gánh vác lấy kiếm dực, chấn động ở giữa, Chư Thiên đều cũng bị cát liệt, đều cũng bị chém ra.

Thạch Hạo tắc thì như một vòng Kiêu Dương, toàn thân chói mắt, hàng tỉ sợi kiếm quang theo lông của hắn Khổng bắn ra, khắp nơi đều là, không có gì không giết, không có gì không phá!

- PHỐC!

Kết quả là, Thạch Hạo đầu vai bốc lên huyết, bị một đạo kiếm khí xuyên thủng, trước sau sáng, đó là Tiên Vương một cái tuyệt sát, phi thường một kích trí mạng, giấu ở hàng tỉ sợi trong kiếm quang, chỉ hướng hắn mi tâm, nhưng là không có đánh trúng đầu lâu, đơn độc trong đó đầu vai.

- A, không tốt!

- Hoang!

Các nơi, có người kêu sợ hãi, Thiên Giác Nghĩ, Thanh Y, Thái Âm thỏ ngọc, Mục Thanh bọn người khẩn trương tới cực điểm, tâm đều nâng lên cổ họng, quá lo lắng, vô cùng sợ hãi.

Thật sự rất sợ hãi, sợ hắn lần nữa vẫn lạc.

PHỐC!

Kiếm khí đảo qua, Ngao Thịnh Tiên Vương lảo đảo rút lui, cả người là huyết, hắn bụm lấy cổ, đồng tử gấp gáp co rút lại.

Trước kia một đạo kiếm quang, huy hoàng như mặt trời, chém rụng hạ đầu lâu của hắn!

Đây là cực kỳ nghiêm trọng cùng đáng sợ đại sự, có người lại chém xuống Ngao Thịnh thủ cấp, bao nhiêu vạn năm không có sinh linh có thể đả thương hắn rồi!?

Ngao Thịnh cuối cùng là tuyệt đỉnh Tiên Vương, hắn trước tiên tựu lại để cho đầu lâu trở về vị trí cũ rồi, tiếp tục tại trên cổ, thi triển đại pháp, rất nhanh khôi phục đến đỉnh phong.

Cái này là mọi người chứng kiến cảnh tượng, hắn bụm lấy cổ, chỗ đó có huyết tại phụt.

- Trời ạ, Hoang vừa rồi chém xuống Ngao Thịnh Tiên Vương đầu lâu!

Có người thất thanh nói.

Tiên Vương bị chém đầu, máu tươi xông tuôn, đây tuyệt đối là thiên đại sự kiện, rung động vô cùng, tiên vực chư giáo cường giả đều bị sợ ngây người.

Oanh!

Trong hư không, chỉ một quyền đầu giáng xuống, trong suốt như ngọc thạch, sáng lạn như ánh bình minh, oanh hướng Thạch Hạo đầu lâu, đó là Thái Thủy Tiên Vương đã đến.

Phanh!

Còn có một cái chân to, từ phía trên khung thượng rơi xuống, đạp hướng Thạch Hạo, trương dương mà bá đạo, Nguyên Sơ Tiên Vương đã đến!

Kể từ khi biết là Hoang còn sống trở về, hai người này con mắt đều lăng lệ ác liệt...mà bắt đầu, một mực tại chú ý, chuyện phát sinh phía sau tình quả thực lại để cho bọn hắn khó có thể tin, Ngao Thịnh Tiên Vương rõ ràng thất bại!

Cho nên, hai người này xuất thủ, thật sự ngồi không yên, lúc này mới bao nhiêu năm a, 50 vạn năm đi qua, nhân tộc này tuổi trẻ tu sĩ không chỉ có đã vượt qua tử vong quốc gia, còn sống trở về, còn có thể theo chân bọn họ đánh một trận!

- Ba cái lão thất phu, các ngươi cùng lên đi!

Thạch Hạo quát.

Trên đầu cái kia đoàn quang càng thêm sáng chói, hô hít một hơi, vũ trụ đều tại rung chuyển, bị hắn giết khí ngập trời, nghênh chiến cái này hai đại vương giả.

Đ-A-N-G...G!

Hắn dùng quyền đối với quyền, đem Thái Thủy Tiên Vương ngăn cản đi ra ngoài, hắn né qua một cước kia, Lôi Điện vạn trượng, toàn bộ oanh tới, đem xa xa chỗ đó bao phủ.

- Các ngươi lui ra, tự chính mình trấn giết hắn!

Ngao Thịnh Tiên Vương nói ra.

Hắn là Tiên Vương, hơn nữa được xưng tuyệt đỉnh, đứng tại tu sĩ đường cuối cùng ngọn núi cao nhất lên, hôm nay cùng một cái hậu bối tiểu tử chém giết, rõ ràng còn muốn cho người hỗ trợ? Hắn không tiếp thụ được!

- Lão thất phu, còn vọng tưởng giết ta?

Thạch Hạo thét dài, há mồm phun ra một treo Tinh Hà, hóa thành Kiếm Thai, như Chân Long bàn vũ, về phía trước bổ tới.

Đồng thời, hắn niết dấu quyền, đuổi giết mặt khác hai đại Tiên Vương, thật sự là muốn một địch ba, đại chiến ba đại tuyệt thế Tiên Vương.

Đ-A-N-G...G!

Ngao Thịnh Tiên Vương chấn động kiếm dực, muốn chém chết kiếm kia thai, nhưng là phát hiện, đó là một ngụm Tiên Thiên Hỗn Nguyên tinh khí biến thành, sinh sôi không ngừng, rất khó triệt để hủy diệt.

Cùng một thời gian, Thạch Hạo dấu quyền Vô Địch, đục lỗ vũ trụ, đuổi giết Thái Thủy Tiên Vương, đánh chính là hắn rõ ràng tại rút lui.

Oanh!

Thạch Hạo trên đầu tiểu nhân sáng lên, đột nhiên bay lên, ly thể mà đi, đuổi giết hướng Nguyên Sơ Tiên Vương.

Đây cũng không phải là thuần túy tinh thần lực, cái này cái gọi là Thần Chích, là năm đại bí cảnh tinh túy dung hợp cùng một chỗ mà thành, được xưng chính mình thần.

Phanh!

Nguyên Sơ Tiên Vương cánh tay run lên, hắn cho rằng đó là Nguyên Thần, cười lạnh, còn muốn đột nhiên thi triển ra tay ác độc, trực tiếp tiêu diệt, kết quả phát hiện đánh bất động.

Kinh thế đại chiến bộc phát, Thạch Hạo chủ động xuất kích, đồng thời công sát ba đại tiên Vương, cái này rung động khắp tiên vực, đây là sao mà bá đạo cùng cường thế?

- Một vị trùm quật khởi!

Có người than nhẹ.

Ầm ầm!

Đại chiến quá kịch liệt rồi, tiên quang bành trướng, sương mù bốc hơi, tại đây cảnh tượng kinh người.

Mấy người hóa ra pháp tướng, sớm đã xé rách đại vũ trụ, đứng sừng sững đã đến Vực Ngoại, điên cuồng đại chiến.

- Hoang, nạp mạng đi, năm đó có thể giết ngươi một lần, hôm nay như trước khả dĩ nghiền chết ngươi, bất quá một cái tiểu bối!

Nguyên Sơ lãnh khốc nói.

Đáp lại cho hắn chính là Thạch Hạo cấm kị thủ đoạn, giờ khắc này, hắn Lục Đạo bí cảnh đồng thời sáng lên, trong cơ thể của hắn cùng bên ngoài cơ thể cộng minh, tổ hợp cùng một chỗ.

Đầu kia thượng tiểu nhân sáng lên, rơi hạ quang huy, bao trùm thân thể, trong cơ thể cùng bên ngoài cơ thể, tựu là như vậy thống nhất.

Oanh!

Thạch Hạo lòng bàn tay sáng lên, tựu như vậy trực tiếp đập đánh tới.

Đây là Lục Đại bí cảnh hợp lực, dung hợp cùng một chỗ, phát ra cường đại nhất một kích.

Quy tắc, trật tự, Đại Đạo, cùng một chỗ nổ vang, sáng lạn cực kỳ.

PHỐC!

Nguyên Sơ Tiên Vương ho ra máu, hắn bị đánh đích hoành bay lên, cả (chiếc) có thân thể đều là vết rách, gặp trọng thương.

- Làm sao có thể?

Khắp nơi lão ngoan đồng khiếp sợ.

Hoang, đây là muốn Nghịch Thiên ấy ư, bị ba đại cao thủ vây công, rõ

ràng còn đả thương nặng một người, đây là sao mà đáng sợ dũng lực?

- Sát!

Thạch Hạo hét lớn, giết đỏ cả mắt rồi con ngươi, tóc tai bù xù, phóng tới Thái Thủy Tiên Vương, thúc dục kiếm khí, chặt đứt vĩnh hằng.

PHỐC!

Thái Thủy Tiên Vương một đầu cánh tay ly thể rồi, khổng lồ so Tinh Hà cũng phải lớn hơn, trụy lạc đi ra ngoài, nện hủy mảng lớn tinh thể.

Khắp nơi Tiên Vương đều nghiêm nghị, cái này là bực nào đích thủ đoạn, độc chiến ba đại tiên vương đô có thể chiếm cứ thượng phong?

- Quang minh vĩnh hằng, phổ chiếu hoàn vũ!

Ngao Thịnh rống to, một người lúc thất bại cũng thì thôi, ba đại vương giả đồng thời ra tay, rõ ràng còn ăn loại này thua trận, thật sự là một loại vô cùng nhục nhã ah!

Trong tích tắc, trong thiên địa chỉ còn lại có một đạo quang, đó là Ngao Thịnh Tiên Vương cái thế thần thông, chôn vùi Hắc Ám, phá vỡ Hỗn Độn, không có gì không phá.

- Sát!

Thạch Hạo như cũ là Lục Đại bí cảnh cộng minh, thần quang hàng tỉ trọng, tụ tập cùng một chỗ, rồi sau đó hóa thành một ngụm Kiếm Thai, phù hiện trong tay hắn.

Cùng lúc, một cổ cổ quái phù văn lan tràn, đan vào ở đằng kia chuôi kiếm thai lên, khiến nó uy năng lại tăng lên rất nhiều lần, đó là hắn Tiên Thiên Chí Tôn cốt thai nghén loại thứ ba bảo thuật, bị hắn lý giải thấu triệt, dung hợp tiến bản thân tu luyện hệ thống ở bên trong, khủng bố tuyệt luân.

Cái này thật là bá đạo, tại vốn có trên cơ sở, chiến lực lần nữa tăng vọt!

Xoẹt!

Một khi kiếm quang, phá vỡ Ngao Thịnh Tiên Vương cái kia vô tận sáng chói quang đoàn, lúc này đây đem đầu lâu của hắn lần nữa trảm phi, hơn nữa Thạch Hạo theo vào, toàn lực diệt sát.

PHỐC!

Ngao Thịnh tức giận, muốn gây dựng lại thân thể, thế nhưng mà kia kiếm quang quá kinh khủng, lại đem hắn chặn ngang chặt đứt, Tiên Vương huyết nhuộm đỏ vũ trụ.

- Ngươi...

Thái Thủy, Nguyên Sơ đều đi theo kinh sợ rồi, vô cùng lo nghĩ, đồng loạt ra tay cứu viện.

- Chạy trở về đi!

Thạch Hạo khẽ quát, tay trái của hắn ở giữa, hiển hiện Luân Hồi ấn ký, hắn thi triển Luân Hồi quyền, đuổi giết hai người, phảng phất muốn tiễn đưa bọn hắn đi vãng sinh.

Phanh!

Hai người ho ra máu, lảo đảo rút lui.

PHỐC!

Thạch Hạo giơ lên kiếm trong tay thai, đem cái kia Ngao Thịnh Tiên Vương cực tốc mà độn thân thể lần nữa mổ ra, Tiên Vương huyết khắp nơi đều là.

- Chém giết Tiên Vương, theo ngươi bắt đầu!

Thạch Hạo Lục Đại bí cảnh cộng đồng sáng lên, thanh âm chấn động cái

này phiến đại vũ trụ, truyền khắp tiên vực trung.

Loại này khí phách, loại này khủng bố chi lực, quả thực chấn kinh rồi Chư Thiên tu sĩ, lại để cho tất cả giáo cường giả đều đi theo sợ run...mà bắt đầu.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1936: Trấn Áp Tam Vương

- Ah...

Ngao Thịnh gào thét, hắn thân hình tàn phá, bị Thạch Hạo chém ra, Tiên Vương huyết nhuộm lượt Tinh Không, hắn tại đem hết khả năng ngăn cản đối phương sát phạt chi lực.

Ai có thể nghĩ đến, 50 vạn năm qua đi, ngày xưa Hoang lại có loại thủ đoạn này, lực địch Tiên Vương, cũng muốn cường thế diệt sát chi, đây là sao mà đáng sợ?

Hắn nhiều năm như vậy đến tột cùng là như thế nào tới?

Có còn trẻ như vậy tuyệt đỉnh Tiên Vương ấy ư, tuế nguyệt Vô Tình, chôn cất mất quá nhiều, đi qua có lẽ có tuyệt thế kinh diễm người, rất sớm liền trở thành Tiên Vương. Nhưng là, bọn hắn có Hoang mạnh như vậy thế ấy ư, đây chính là tại cùng ba đại tuyệt thế cao thủ chinh chiến ah.

Ngao Thịnh gào thét, đầy người đều là phù văn, đều là thải quang, sáng chói kiếm dực bao trùm hắn thân thể, cách trở sát phạt!

Cái kia đứt rời thân thể, bị chém rụng đầu lâu các loại..., đều đang cực lực bay về phía cùng một chỗ, nếu lần gây dựng lại!

Thân là tuyệt đỉnh Tiên Vương, bị người bức bách đến một bước này, không biết mấy cái kỷ nguyên đã không có, trên thực tế theo hắn thành danh về sau, sẽ không có chật vật như vậy qua.

- PHỐC!

Thạch Hạo trong tay Kiếm Thai, vô kiên bất tồi, cái lúc này lực đạo vô

cùng lớn, một đạo Huyết Lãng bay lên, Thạch Hạo đem Ngao Thịnh thân thể lần nữa chặt đứt một đoạn!

Trong vũ trụ, Hắc Ám bị chiếu sáng, bởi vì Tiên Vương huyết quá tươi đẹp rồi, mang theo lộng lẫy sắc thái, còn có Hỗn Độn quang, ở chỗ này mang tất cả.

Ngao Thịnh tứ chi, phần bụng, ****, đầu lâu đều chia lìa rồi, bị chém giết số tròn đoạn, hắn tức sùi bọt mép, cái này quả nhiên là vô cùng nhục nhã a, hết lần này tới lần khác chiếm cứ hạ phong, bị người áp chế đánh.

Thái Thủy thét dài, tại hắn sau lưng, một đầu Cự Thú hiển hiện, đó là bản thể hắn bộ dạng, ngày nay dùng huyết khí còn có Đại Đạo ký hiệu xây dựng mà thành, mơ mơ hồ hồ, mông lung, dữ tợn mà khủng bố dọa người.

Rống!

Rống to một tiếng, Cự Thú mở ra miệng lớn dính máu, hướng về Thạch Hạo nuốt đi, dốc sức liều mạng cứu Ngao Thịnh Tiên Vương.

Cùng một thời gian, Nguyên Sơ thét dài, đứng ở đàng xa, hai tay không ngừng huy động, kết thành vô thượng pháp ấn, hướng về Thạch Hạo đuổi giết mà đi, hắn đang thay đổi Thiên Địa trật tự xếp đặt.

Đó là một mảnh tiên quang, Khởi Nguyên tại mở thời đại, là trong thiên địa nhất bổn nguyên Đại Đạo phù văn vầng sáng, bị Nguyên Sơ luyện hóa là bản thân vô thượng thần năng.

Cái này quang được xưng không có gì không phá, (rốt cuộc) quả nhiên là uy lực vô cương.

Thái Thủy vận dụng bản thể, mà Nguyên Sơ tắc thì vận dụng bổn mạng Tiên Vương thuật, một cái so một cái nổi giận lợi hại, vì cái gì chỉ là ngăn cản Thạch Hạo, đưa hắn đánh chết.

Ngao Thịnh tuyệt không có thể bị trấn giết, nói cách khác, hai người bọn

họ hội càng thêm bị động.

- Tiểu đạo mà thôi!

Đối với cái này loại công phạt, Thạch Hạo thanh âm tương đương lạnh lùng, không sợ hãi, hắn đứng thẳng tại tiên trong sương mù, cả người đều rất mơ hồ, Phiêu Miểu.

Nhưng là, hắn con mắt quang lại phi thường chói mắt, lạnh lùng mà khiếp người, tại Hỗn Độn sương mù trung bắn ra, u lãnh u nhìn xem hai người kia.

Oanh!

Thạch Hạo thân thể căng ra một đạo quang quầng sáng, té ngã thượng cái kia đoàn quang bên trong đích tiểu nhân cộng minh, cả hai giao hòa, sáng chói đến mức tận cùng.

Lúc này, cái kia lẽ ra sanh ở loại thứ ba Chí Tôn cốt thượng bí thuật, lại bị thi triển, cả người hắn khí tức thoáng cái bạo đã tăng tới một cái nghe rợn cả người tình trạng.

Sát!

Thạch Hạo rống to một tiếng, chợt xoay người, đuổi giết hai đại cường giả, hắn tay trái là dấu quyền, tay phải cầm kiếm thai, quét ngang hai người.

Phanh!

Đây là trực tiếp nhất xông tới, Thạch Hạo Quyền Đầu đánh tới hướng đầu kia Cự Thú, khổng lồ kia thân thể, dữ tợn làm cho người ta sợ hãi, miệng lớn dính máu, nuốt hắn dấu quyền.

Một tiếng ầm vang, huyết quang tóe lên, Thạch Hạo Quyền Đầu không việc gì, con cự thú kia tắc thì bay tứ tung, miệng đầy đều là huyết, răng nanh đều đoạn rơi xuống.

Rống!

Thái Thủy Tiên Vương gào thét, đó là hắn pháp thể, cái kia Cự Thú bay tứ tung lại để cho hắn chân thân cũng rung chuyển, có huyết tự hắn khóe miệng chảy xuống, hắn lảo đảo rút lui.

Cuối cùng, cái kia suýt nữa nổ tung Cự Thú cùng hắn dung hợp lại với nhau.

Cùng một thời gian, Thạch Hạo đón nhận Nguyên Sơ, trên đầu của hắn chính là cái kia tiểu nhân há miệng một tiếng thét dài, vậy mà nuốt trôi nuốt chửng, đem Nguyên Sơ tiên quang cho nuốt lấy.

- Ngươi... Trở lại cho ta!

Nguyên Sơ hét lớn, đây là hắn ngắt lấy khai thiên tích địa thời đại vô thượng Đại Đạo phù văn tiên quang, đây là chí bảo, xem như một loại khác loại binh khí, có thể nào có mất?

Nhưng mà, cái kia tiểu nhân quá yêu tà, hai má phồng lên lấy, nuốt vào cái này tiên quang tựu là không buông khẩu, tại cố gắng luyện hóa.

Phanh!

Thạch Hạo phát uy, quyền cùng Kiếm Thai đồng xuất, đem Nguyên Sơ Tiên Vương hộ thân pháp tướng đánh bại, đem hắn áo giáp đánh chính là nứt vỡ, lại để cho hắn thất khiếu chảy máu, bay ngược đi ra ngoài.

- Chết!

Thạch Hạo rống to, kiếm trong tay hắn thai quét ra, lần nữa chém về phía Ngao Thịnh, làm hắn trọng thương không thành bộ dáng, thân thể càng phát ra tàn phá.

- Quang minh vĩnh viễn thêm thân ta!

Ngao Thịnh tụng ra kinh văn âm thanh.

Nhục thể của hắn tự hành tan rã, hóa thành Đại Đạo ký hiệu, tại trên bầu trời tràn ngập, trở thành một mảnh đáng sợ trật tự đại dương mênh mông, hướng về Thạch Hạo phóng đi.

Nguyên bản, nhục thể của hắn bị Thạch Hạo chặt đứt, có Thạch Hạo quy tắc tại hắn huyết nhục trung lan tràn, ngăn cản hắn khôi phục.

Có thể nào nghĩ đến, Ngao Thịnh nảy sinh ác độc, đốt cháy tinh huyết, lại để cho thân thể giải thoát, thoáng cái hóa thành quang vũ, trở thành trật tự ký hiệu, lúc này gần như "Hóa đạo".

Đây là đang chơi hỏa, một cái gây chuyện không tốt, hắn chân thân tựu vĩnh viễn không có cách nào khôi phục, bản thân dung tiến Đại Đạo ở bên trong, trở thành Thiên Địa quy tắc một bộ phận.

Nhưng là, hắn hiện tại không có cách nào, gặp gỡ Thạch Hạo như vậy một cái đáng sợ sinh linh, hắn chỉ có dốc sức liều mạng.

Ầm ầm!

Ngao Thịnh Thiên Uy kinh thế, đầy trời Đại Đạo ký hiệu bao phủ xuống đến, muốn đem Thạch Hạo bao phủ, đem hắn chém giết.

- Không có tác dụng đâu!

Thạch Hạo lạnh lùng nói.

Trong tích tắc, hắn diễn biến ra một ngụm Lôi Trì, cái này chính giữa không chỉ có có Lôi Quang, còn có hắn các loại thần thông ký hiệu, như Chân Hoàng tại chính giữa nhảy múa, thời gian mảnh vỡ tại đâu đó tràn ngập.

Đây là hắn tuyệt thế thủ đoạn, cái gì Liễu Thần pháp, Bất Diệt Kinh, Lôi Đế bí thuật, Chân Hoàng Cổ Kinh, Lục Đạo hồi trở lại luân phiên thiên công các loại..., đều bị hấp thu rồi, dung hội tại một thân.

Hắn hiện tại dùng năm đại bí cảnh thúc dục, có chính là mình pháp, nhưng lại cũng bao gồm ngày xưa những cái kia kinh văn vô thượng áo nghĩa.

Hiện tại, hắn thi triển ra, Lục Đại bí cảnh sáng lên, ngàn vạn pháp tắc, vô cùng kỳ ảo lộ ra, đều ở trước mắt cái này khẩu trong hồ.

Lôi Trì biểu tượng, ẩn chứa Chư Thiên áo nghĩa!

Nó hình dạng, như là một ngụm đỉnh, sau khi biến hóa hoặc như là một tòa tháp rồi, mà khi thời gian mảnh vỡ bay múa lúc, hoặc như là một ngụm chung thể.

Nó luôn tại biến, cuối cùng nhất lại hóa thành một ngụm ao.

Xoẹt!

Cái này khẩu ao cũng không lớn, một xích(0,33m) vuông, phát ra Vô Lượng Quang, rồi sau đó bắt đầu điên cuồng hấp thu trên bầu trời các loại Đại Đạo ký hiệu.

- Ngươi...

Ngao Thịnh kinh hãi.

Hắn thật sự vẻ sợ hãi rồi, hắn đã gần như "Hóa đạo", tạm thời bỏ qua thân thể, đem thể xác cho đốt cháy rồi, chỉ chừa tinh huyết tại cùng Đại Đạo phù văn đan vào.

Kết quả, hắn hay là có hại chịu thiệt, bị cái kia khẩu ao muốn hấp thu tiến vào, như vậy nếu luyện hóa hắn mà nói, thật đúng nguy vậy.

- Rống!

Ngao Thịnh rống to, không thể không toàn lực đối kháng, giấu ở Đại Đạo phù văn trung tinh huyết nhen nhóm, bất đắc dĩ, hắn lại đem thân thể lại tố đi ra, hướng về đằng sau rơi đi.

- Chạy đi đâu?!

Thạch Hạo sớm đã đến phụ cận, tế ra một ngụm cổ trì, dung luyện các loại bí thuật, giải thích ra nhất bổn nguyên áo nghĩa, muốn luyện hóa Ngao Thịnh.

Đồng thời, hắn chân thân vung quyền, khoảng cách gần nội trấn giết Ngao Thịnh.

Phanh!

Giữa hai người tiếp xúc không thể tránh né, bắn ra ra chói mắt tiên quang.

- Ah...

Ngao Thịnh kêu to, nhục thể của hắn rạn nứt rồi, đây chính là Tiên Vương thể a, tựu là ngăn không được Hoang tuyệt sát.

Bởi vì, Thạch Hạo một mực tại vận dụng toàn lực, thậm chí thi triển loại thứ ba Chí Tôn thuật, gia trì bản thân, lực công kích tăng vọt.

- Tiểu tặc, chớ có liều lĩnh!

Thái Thủy Tiên Vương cầm trong tay một cây thiên thương về phía trước đánh tới, mà Nguyên Sơ Tiên Vương tắc thì đỏ hồng mắt, tế ra một nửa khác khai thiên tích địa thời đại thần bí tiên quang.

Ngao Thịnh cũng nảy sinh ác độc rồi, tại kiên trì, tại đối kháng, cho tới bây giờ hắn rốt cục cúi đầu rồi, đối với hai người viện thủ không hề kháng cự, bởi vì nếu như là chính bản thân hắn nguy vậy!

- Sát!

Thạch Hạo uống rống.

Hắn vận dụng sở học, thi triển các loại thủ đoạn, đại chiến ba vị Tiên Vương.

Trong đó, hắn có một cái trọng điểm điểm, tựu là chủ công Ngao Thịnh, toàn lực đuổi giết, lúc này đây hắn dựa vào đã trúng Nguyên Sơ một cái tiên quang, đã ở điên cuồng trấn giết Ngao Thịnh.

PHỐC!

Rốt cục, Ngao Thịnh bị hắn đánh chính là lần nữa bạo nát, tinh huyết cùng Đại Đạo ký hiệu ngưng tụ cùng một chỗ, ở phía xa hiện ra.

- Ta tuy nhiên thất bại, bị kích phá thân thể, nhưng là, tuyệt đỉnh Tiên Vương là Bất Tử Bất Diệt, ngươi cuối cùng là không làm gì được ta!

Ngao Thịnh lạnh lùng nói.

Trong lòng của hắn mặc dù lớn nộ, nhưng là cũng đành chịu, thất bại tựu là thất bại, bất quá tuyệt đỉnh Tiên Vương cơ hồ khó có thể giết chết, hắn ngược lại cũng không phải rất lo lắng.

- Cho ta thu!

Thạch Hạo theo chân bọn họ đổ máu đến cuối cùng, rốt cục dùng cái kia khẩu ao đem Ngao Thịnh Tiên Vương Nguyên Thần còn có sáng chói Đại Đạo ký hiệu cho thu đi vào.

- A, không, cái này ao có thể gây tổn thương cho ta bất diệt Nguyên Thần!

Ngao Thịnh kinh hãi.

Cho đến giờ phút này, trong lòng của hắn mới hiện ra dày đặc vẻ lo lắng, Hoang đích thủ đoạn quá nghịch thiên, rõ ràng khả dĩ diệt nguyên thần của hắn chi quang!

Phanh!

Thạch Hạo huy động Quyền Đầu, đánh chính là Thái Thủy Tiên Vương lảo đảo, tóc tai bù xù, tựu liền trong tay thiên thương đều cầm không thể, nhanh rời tay mà đi.

PHỐC!

Rốt cục, Thái Thủy Tiên Vương miệng lớn ho ra máu, hắn nửa người bị Thạch Hạo chấn rạn nứt, máu tươi chói mắt, trong tinh không không ngừng tách ra.

Hắn thiên thương bị đánh rơi, rồi sau đó bị Thạch Hạo một tay sao trong tay.

Oanh!

Thạch Hạo múa sau khi đứng lên, như là bổ ra khắp Đại Thế Giới, quá uy mãnh.

- Trảm!

Thạch Hạo không tin tà, tiếp tục sát phạt.

Một phen kinh thiên động địa đại chiến hậu, Thái Thủy, Nguyên Sơ cũng bị Hoang đánh chính là thân thể tan rã, bất quá bọn hắn Bất Hủ bất diệt, khả dĩ lại tố vô thượng pháp thể.

- Thu!

Thạch Hạo hét lớn, vận dụng cái kia khẩu ao, đem hai người khác Nguyên Thần còn có Đại Đạo ký hiệu cũng cùng nhau thu đi vào, bắt đầu luyện hóa.

Cái này phiến thiên địa đều yên tĩnh rồi, không có một điểm tiếng động, có chỉ là tinh xương cốt, bụi vũ trụ cát bụi, thật sự bị đánh đích không thành bộ dáng, rất thảm thiết.

Thạch Hạo ngồi xếp bằng trong tinh không, trước mắt có một ngụm ao, bên trong mê mê mang mang, hỗn hỗn độn độn, đã dung nạp hắn sở hữu tất cả thần thông áo nghĩa phù văn, tại đâu đó dung luyện ba đại tiên Vương.

Hắn tại nhíu mày, chẳng lẽ tuyệt đỉnh Tiên Vương thật sự giết không chết sao?

Hắn nghe được qua nghe đồn, muốn giết chết tuyệt thế Tiên Vương, nhất định phải chuẩn bị sung túc, có đặc biệt đích thủ đoạn, nói cách khác, một cái gây chuyện không tốt tựu sẽ khiến đối phương tro tàn lại cháy.

- Không!

Nhưng mà, Ngao Thịnh, Thái Thủy, Nguyên Sơ ba đại tiên Vương lại không cho rằng như vậy, từ khi bị thu tiến trì về sau, bọn hắn toàn thân sâm lãnh, cảm giác bản thân Nguyên Thần sẽ bị tan rã mất.

Đương nhiên, cái kia cần nhất định được thời gian, nhưng cuối cùng cuối cùng là khó thoát khỏi cái chết.

Oanh!

Tiên vực oanh động, Hoang một người mà thôi, đã trấn áp ba đại tiên Vương, đưa bọn chúng thu vào thần bí cổ trong ao.

- Thật tốt quá, thắng, Thạch Hạo hắn chiến thắng ba đại tiên Vương!

- Ba cái lão thất phu, các ngươi cũng có hôm nay? Rốt cục bị Hoang đã trấn áp, từng bước từng bước thời gian dần qua thu thập các ngươi, ai cũng chạy không được!

Mục Thanh, Đả Thần Thạch đợi đều tại kêu to, vô cùng kích động, đây chính là tại trấn giết Tiên Vương a, Hoang vậy mà thành công.

- Đi, chúng ta đi qua, từ biệt 50 vạn năm, còn có thể nhìn thấy hắn, thật sự quá không dễ dàng!

Thiên Giác Nghĩ nói ra, hắn vành mắt đều đỏ lên.

Cùng một thời gian, công chúa Yêu Nguyệt, Thác Cổ Ngự Long, Thanh Y, Thập Quan Vương đợi cũng đều tại hướng cái phương hướng này chạy đến, muốn gặp đến hắn.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1937: Lục Đại Tiên Vương

Mục Thanh, Hoàng Điệp, Đả Thần Thạch các loại..., cả đám đều kích động khó có thể tự ức, những năm gần đây này, Thiên đình người sao trốn ở Bàn Vương trong lãnh địa, căn bản không có biện pháp đi ra ngoài.

Dù vậy, còn thường xuyên bị ba đại tiên Vương gia tộc người tập sát, có thể nói, qua nhiều năm như vậy, có một nhóm lớn thần tướng đều cái chết không minh bạch.

Thậm chí, cùng Mục Thanh đặt song song Chu Lâm đều chết đi rồi, bị đánh chết tại một loại tinh vực ở bên trong, hình thần câu diệt.

- Sư phó, ngươi muốn là Chu Lâm bọn hắn báo thù ah!

Xích Long nghẹn ngào lấy, nghĩ đến chết đi nhiều người như vậy, lòng của bọn hắn đều đang run rẩy lấy.

Những người này kích động, hưng phấn, thương cảm, cảm xúc phức tạp, bọn hắn mượn nhờ bàn trong vương thành Truyền Tống Trận, đuổi hướng cái kia phiến tinh hải trung.

Có thể nào nghĩ đến, Thạch Hạo còn có thể sống được trở về, 50 vạn năm sau lại tương kiến, đây là một cái cọc kỳ duyên.

Thanh Y, Đại Tu Đà, Trường Cung diễn, Trích Tiên đợi đã ở tiếp cận, tốc độ cực nhanh, trên thực tế, còn có tất cả giáo tu sĩ thậm chí nghĩ đuổi đi qua, xem đến tột cùng.

Đây chính là ba đại tiên Vương a, cứ như vậy bị người đã trấn áp!

Bất quá, so tất cả mọi người phải nhanh chính là, Lục Đạo vô thượng

thân ảnh, qua sông vũ trụ, khí tức bàng bạc, áp người thở không nổi đến, một số gần như hít thở không thông.

Nháy mắt, sáu gã đáng sợ sinh linh liền từ tiên vực các nơi giá lâm, mang theo như sóng to gió lớn khủng bố chấn động, bọn hắn chính là muôn đời trường tồn bá chủ.

Những ngững người này Tiên Vương, đến từ tiên vực bất đồng Cổ Địa, đạo hạnh thâm bất khả trắc, tu vi Nghịch Thiên.

Hôm nay, tại đây đã xảy ra chuyện lớn như vậy, bọn hắn bị kinh động, không thể không kinh hãi, hơn nữa phải đi thượng một chuyến rồi, chuyện này ảnh hưởng quá lớn.

Đem làm Thanh Y, Trích Tiên, Thiên Giác Nghĩ, Mục Thanh bọn người đuổi tới lúc, bọn hắn kinh hãi, bỗng dưng dừng lại, thấy được Lục Đạo mơ hồ thân ảnh ngồi xếp bằng, vây quanh Hoang.

Sáu người kia vẫn không nhúc nhích, bị Hỗn Độn bao vây lấy, thần bí vô tận.

Lục Đại sinh linh, riêng phần mình trấn thủ một phương, đem Thạch Hạo chắn ở giữa sân, khiến cho hắn không thể bình yên ly khai.

Hiển nhiên, tại đây đã xảy ra kinh biến, có tình huống mới.

Đây là làm sao vậy? Tất cả mọi người kinh hãi rồi, đã đến sáu vị Tiên Vương, bao quanh đem Thạch Hạo cho vây quanh rồi, đây là muốn phát sinh kinh khủng hơn chiến đấu sao?

Thạch Hạo sừng sững trong tràng, hắn không có đi nhìn xếp bằng ở chung quanh, đưa hắn ngăn ở trung tâm Lục Đại Tiên Vương, chỉ là chằm chằm vào cái kia khẩu ao, như trước tại luyện hóa.

Ở nơi này, Ngao Thịnh, Thái Thủy, Nguyên Sơ đều tại chiến, rất thống khổ, trong thời gian ngắn, bọn hắn không có khả năng tử vong, Tiên Vương

được xưng trọn đời, Bất Hủ bất diệt, rất khó giết chết.

Nhưng là, bọn hắn đạo quả lại gặp lấy uy hiếp, trường này xuống dưới, rất có thể hội dao động bọn hắn căn cơ, lúc kia, sẽ không so thê thảm.

Tất cả gia tu sĩ chạy tới nơi này về sau, đều nổi cáu rồi, cách rất xa cũng không dám động, toàn thân đều đang run sợ, Lục Đại Tiên Vương a, đồng thời hiện thân lúc này.

Cái này thật sự là kinh phá ngày!

Bọn hắn cảm thấy khoảng cách đầy đủ xa, xem như khu vực an toàn, nhưng là bây giờ hay là lạnh run, chủ yếu là tại đây Tiên Vương quá nhiều, cái kia khí tức mênh mông khiếp người.

- Đạo hữu, cân nhắc như thế nào?

Bỗng nhiên, một gã Tiên Vương mở miệng, hắn như trước bàn ngồi ở chỗ kia, bị Hỗn Độn bao vây lấy, hỏi thăm Thạch Hạo.

- Không cần phải nói rồi, ba người này ta không có khả năng buông tha!

Thạch Hạo rất dứt khoát cự tuyệt.

Cái gì?

Lục Đại Tiên Vương muốn cho Thạch Hạo để cho chạy Ngao Thịnh, Thái Thủy, Nguyên Sơ? Nghe thế tắc thì tin tức mọi người hãi hùng khiếp vía, đây là đang bức vua thoái vị sao? Lục Đại vương giả đem Hoang bao vây!

- Tu thành Tiên Vương không dễ, nếu là ba người kia tàn lụi, không khỏi quá đáng tiếc, đạo hữu hay là từ bi là hoài a..

Có người nói nói.

Hắn ngôn ngữ bình thản, không có gì cảm xúc chấn động, như vậy

khuyên bảo, lại để cho Thạch Hạo để cho chạy Ngao Thịnh, Thái Thủy, Nguyên Sơ, không nếu làm khó ba người.

- Dựa vào cái gì, bọn hắn không dễ, chẳng lẽ ta cứ như vậy có thể lấn sao?

Thạch Hạo lạnh giọng nói.

Hắn cũng thật không ngờ, cuối cùng trước mắt, trực tiếp xuất hiện sáu vị Tiên Vương, phân biệt thuộc về bất đồng kỷ nguyên, những...này lão ngoan đồng sống tuế nguyệt quá xa xưa.

Ngao Thịnh, Thái Thủy, Nguyên Sơ là cừu nhân của hắn, cuộc đời này gặp nhau, đều chỉ có thể có một phương ngã xuống mới được, hắn sao có thể buông tha?

- Đạo hữu, ngươi chớ để bướng bỉnh, hôm nay địa chưa vững chắc, cần cái kia đợi cường giả tọa trấn, ngươi phải có cái nhìn đại cục mới đúng!

Một người lạnh lùng nói ra.

Thạch Hạo sau khi nghe được, ánh mắt phút chốc đâm người, như là Thiên Kiếm tại run rẩy, lạnh lùng nhìn về phía người nọ.

- Cái nhìn đại cục, ba người bọn hắn chưa từng từng có?

Thạch Hạo quát hỏi.

Bọn hắn đi qua làm việc không cố kỵ, muốn giết hắn sẽ giết, ngày nay như thế nào đến phiên hắn ra tay về sau, lại bị người đã hạn chế?

- Đạo hữu, kính xin nghĩ lại, bọn hắn rất cường, có thể có hôm nay chi thành tựu rất khó lường, ngươi không thể hao tổn mất chúng ta thực lực của mình.

Tên còn lại khuyên nữa.

Giới Hải không yên tĩnh, đại thanh toán sớm đã bắt đầu rất nhiều năm.

- Cân nhắc xong rồi sao?!

Tên còn lại lãnh khốc nói, mang theo một cổ bàng bạc chi ý.

Thạch Hạo rất trấn định, lời nói truyền khắp các nơi, nói:

- Vậy sao, ba người bọn họ rất cường, chẳng lẽ ta tựu không đủ cường sao? Ta liền như vậy có thể lấn sao? Hôm nay, ta giết ba đại tiên Vương, có thể đủ mà chuyển biến thành, trên đỉnh bọn hắn ghế trống, có cái gì không tốt?

Như vậy đường hoàng mà khí phách lời nói, đủ để cho cái này phiến tinh vực người đã nghe được, thanh âm của hắn tại trong vũ trụ nổ vang, Hoang muốn giết ba đại tiên Vương, dù là bị Lục Đại vương giả ngăn chặn, còn không sợ.

- Đạo hữu, ngươi muốn nghĩ lại, nếu không tự gánh lấy hậu quả!

Có một người mở miệng, nói như vậy nói.

- Ta là người theo không tiếp thụ uy hiếp, ngươi muốn một trận chiến, các ngươi cho dù thử xem xem!

Thạch Hạo trầm giọng nói.

Nói như vậy ngữ vừa ra, tiên vực cao thấp kịch chấn, Hoang thật sự có cường đại như vậy bổn sự, hay là nói, hắn điên rồi, lại dám nói ra nói như vậy đến.

- Không muốn tự lầm!

Lục Đại Tiên Vương đồng thời đứng dậy, tiến thêm một bước ngăn ở tại đây, cùng hắn giằng co, bọn hắn thực không nghĩ Ngao Thịnh, Thái Thủy, Nguyên Sơ gặp chuyện không may, đây chính là tuyệt đỉnh Tiên Vương.

- Các ngươi dám uy hiếp ta?

Thạch Hạo nói ra. Sau một khắc, hắn một tiếng than nhẹ, thi triển kỳ dị bí thuật.

- Tha hóa thiên cổ, hắn hóa tuế nguyệt...

Trong tích tắc mà thôi, Thạch Hạo đỉnh đầu chỗ đó, hiển hiện một đạo thân ảnh, đi ra, cùng hắn sóng vai mà đứng.

Nó là phong hoa tuyệt đại chí cường giả, bởi vì, nó mơ hồ bộ dáng cùng Liễu thần tương tự, sau lưng có đại thụ che trời.

- Tha hóa tự tại, hắn hóa Lôi Đế, hắn hóa Côn Bằng Vương!

Theo Thạch Hạo quát nhẹ, tại chung quanh của hắn, xuất hiện những cái kia thân ảnh, cùng hắn kề vai sát cánh.

- Cái này...

Một đám người hít một hơi lãnh khí, trước kia Mục Thanh, Xích Long đợi còn cùng lo lắng, hiện tại gặp một màn này rốt cuộc không cần sợ hãi.

Liền Lục Đại tiên chơi đều một trận hoảng sợ, bọn hắn biết nói, việc này thái nghiêm trọng rồi, vượt ra khỏi bọn hắn khống chế.

Không lâu, Hoang chỉ có một người mà thôi, tự mình ra tay, tựu đã tạo thành cái kia đợi khủng bố cảnh tượng, dưới mắt hắn hóa tự tại, thoáng cái triệu hoán đến ba vị cường giả. Cái này nếu như nổi lên xung đột, làm sao bây giờ?

Nơi này có Lục Đại Tiên Vương, thế nhưng mà Hoang đứng ở nơi đó, bên cạnh hắn còn hóa ra ba vị lịch sử tiếng tăm lừng lẫy cường giả, cùng hắn cùng tiến thối.

Cái này thật là làm cho người ta rung động rồi, Lục Đại Tiên Vương thoáng cái thần sắc mặt ngưng trọng, không dám hành động thiếu suy nghĩ

rồi, sợ cái này sát tinh thật sự bước qua cái kia tuyến, theo chân bọn họ dốc sức liều mạng.

Cái này nếu quyết nhất tử chiến, nói không chừng thật sự còn sẽ có Tiên Vương bị trấn áp!

Phương xa, các tộc tu sĩ cũng không có nói, Hoang chiến lực đến tột cùng được có kinh khủng bực nào? Hắn trấn áp Ngao Thịnh, Thái Thủy, Nguyên Sơ lúc, hiển nhiên còn nắm chắc bài!

Một vị Tiên Vương lộ ra dáng tươi cười, thái độ hòa hoãn không ít, cùng vừa rồi so, không hề cường ngạnh, mà là mang theo thương lượng ngữ khí, nói:

- Ngươi phải biết rằng, hiện tại đúng là lùc dùng người, thiếu khuyết Ngao Thịnh, Thái Thủy, Nguyên Sơ, đối với chúng ta bất lợi!

Lại để cho Lục Đại Tiên Vương đều chuyển biến chú ý, không dám vô cùng bức bách rồi, Hoang cường thế, lệnh các tộc ai cũng sợ hãi thán phục, thật sự thật lợi hại.

Lục Đại Tiên Vương ở bên trong, có người thái độ đại biến dạng.

- Vì không đến mức này tiêu so sánh, ta quyết định xuất kích, bắt đầu đi săn giết, nhằm vào Tiên Vương, đối với xông mất Ngao Thịnh, Thái Thủy, Nguyên Sơ đợi bất lợi tin tức.

Hoang nói ra.

Hắn điên rồi? Cái này là muốn đi đâu ở bên trong, lại giết ba đại vương giả?

Lục Đại Tiên Vương cũng ngẩn người, Thạch Hạo biểu hiện ngoài dự liệu của bọn họ.

- Thỉnh nói cho ta biết, trước mắt có nào Vương đối địch với chúng ta,

ngày nay ở phương nào?

Thạch Hạo hỏi.

- Tại Giới Hải, có đại địch của chúng ta!

Một vị Tiên Vương đáp.

Thạch Hạo quay người, nhìn về phía Thanh Y, Trích Tiên, Thiên Giác Nghĩ, Mục Thanh bọn người, hắn dùng lực gật đầu, âm thầm truyền âm nói:

- Các ngươi đều tại là tốt rồi, chờ ta trở lại!

Một ngày này, Thạch Hạo sát nhập Giới Hải, quấy khởi ngập trời sóng gió, chấn kinh rồi tiên vực, hắn thật đúng là dám lên đường, một người đi vào trong đó giết chí cường giả!

Mấy ngày về sau, Thạch Hạo dẫn theo hai khỏa nhuốm máu đầu lâu mà quay về, dẫn phát sóng to gió lớn, cái kia hai cái sinh linh còn sống, thân là tuyệt đỉnh vương giả, muốn giết chết không dễ dàng như vậy.

Sau khi trở về, Hoang đem còn chưa cái chết triệt để hai cái sinh linh đầu lâu giao cho một vị Tiên Vương, lại để cho bọn hắn đi luyện hóa mất.

- Lúc này đây đi, đánh rắn động cỏ, chỉ giết hai cái, còn có một, ta đi dị vực giết chi, gom góp!

Thạch Hạo nói ra.

Hắn đã sớm nghĩ tới đi dị vực rồi, ngày nay vừa vặn ra đi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1938: Sống Sót

Thế giới kia, cho Thạch Hạo lưu lại không ít đau khổ, Đế Quan tiền vừa đứng, bao nhiêu nhân kiệt chôn xương Tha hương, bao nhiêu anh hùng hồn đoạn chiến trường, khốc liệt chết đi.

Cửu Thiên Thập Địa tu sĩ cùng Tiên vực sinh linh so ra, giới hạn ở tu luyện hoàn cảnh, đạo hạnh không phải cao như vậy, thế nhưng là cho Thạch Hạo lưu lại ấn tượng không thể xóa nhòa.

Năm đó một trận chiến, Đế Quan tiền, những lão binh kia, những kia thống lĩnh, hãn không sợ chết, dùng máu thịt của chính mình ngăn cản dị vực Thiết kỵ, mỗi khi nhớ tới cũng làm cho hắn lã chã rơi lệ.

- Dị vực, ta muốn đi tới một lần!

Thạch Hạo nắm chặt nắm đấm, trong mắt có hừng hực ánh sáng đang thiêu đốt.

Đại trưởng lão ở nơi đó héo tàn, liền như vậy không thể nhận ra.

Hắn rơi vào Hắc Ám, năm đó chỉ vì liều mạng quá mạnh, giết địch vô số, cuối cùng vô lực độ thành tiên khó khăn, bị không rõ bao phủ, cuối cùng bị mang đi.

Thạch Hạo không có lập tức rời đi, đi tới Bàn Vương vị trí tinh hệ, muốn gặp một lần những cố nhân kia.

Một tòa thật to lục địa trôi nổi ở trong vũ trụ, ở phía trên có xây một tòa cổ thành, Hồng Hoang lực lượng lưu chuyển, sương mù hỗn độn tràn ngập lệnh nới ấy thâm thúy, rộng rãi, có Đại uy nghiêm.

Thạch Hạo giá lâm, chấn động các nơi!

Hắn hiện nay giết ra uy danh, hiện tại ai không biết, cái nào không hiểu, hắn trấn áp Ngao Thịnh, Nguyên Sơ, Thái Thủy tam đại Tiên Vương, thần dũng vô cùng.

Ngoài ra, vừa nãy truyền đến tin tức, hắn thâm nhập Giới Hải, hái trở về hai cái đầu, đều là Tiên Vương cấp độ sinh linh!

Bàn Vương Thành môn mở ra, Cai Tộc xếp thành hàng nghênh tiếp, một cái kim quang đường lớn triển khai, kéo dài mấy 10 Vạn Lý, chính là vì xin mời Thạch Hạo leo lên.

Ngoài ra, còn có một chiếc chiến xa, nhìn rất cổ xưa, năm tháng ở năm ngoái lưu lại quá nhiều vết tích. Nhưng nó lai lịch kinh người, đó là Bàn Vương chiến xa, thường ngày chỉ có hắn mình ngồi.

Hôm nay, hắn một vị dòng dõi, tự mình đón lấy, xin mời Thạch Hạo lên xe, điều động này chiếc ý nghĩa không phải bình thường cổ lão đồng xe tiến vào vào trong thành.

Bàn Vương xuất hiện, đứng cửa phủ đệ, chân thân tới đón tiếp Hoang, xin hắn nhập phủ.

Này đã xem như là cao nhất quy cách lễ ngộ, cái khác sống quá mấy kỷ nguyên Tiên Vương tới đây, Bàn Vương đều sẽ không lộ diện, chỉ ở động phủ trung đẳng.

- Bàn Vương lễ ngộ như thế lệnh vãn bối hổ thẹn.

Thạch Hạo nói rằng, hắn biểu thị kính ý, cảm ơn Bàn Vương che chở thân nhân của hắn, bằng hữu.

Hắn đã biết, những năm gần đây Bàn Vương cùng Hỗn Nguyên Tiên Vương đối với Thiên Đình nhất hệ có bao nhiêu chăm sóc, không phải vậy, những người kia hơn nửa đều phải bị tam đại Tiên Vương gia tộc tiêu diệt.

- Tiểu hữu khách khí, ngươi đã đặt chân ở Tiên Đạo đỉnh cao nhất lĩnh vực, theo ta không cần như vậy, có thể cùng thế hệ Đạo hữu tương xứng.

Bàn Vương mỉm cười.

Hắn là Bàn đào cây thành tinh, hóa hình mà thành, nắm giữ phồn thịnh sinh mệnh tinh khí, bất luận đi qua bao nhiêu cái thời đại, hắn đều xem ra anh khí bừng bừng, đi kèm phấn chấn.

Rõ ràng sống quá mấy cái kỷ nguyên, thế nhưng ở trên người hắn không cảm giác được một điểm mộ khí.

Đương nhiên, hắn chân thân cũng chỉ có Thạch Hạo này nhóm cường giả mới có thể nhìn thấy, thường ngày, hắn đều bị Hỗn Độn bao phủ, ngồi xếp bằng bên trong tòa phủ đệ, quanh năm không nhúc nhích, ở ngoài người không thể cũng không dám dò xét.

Thạch Hạo không có bất cẩn, hắn hiểu được cảm ơn, không nói cái khác, chính là năm đó, Bàn Vương chịu vì hắn ra tay, đây chính là một bút ân tình lớn, cần báo lại.

- Đạo hữu, ngươi nhanh như vậy liền giết Giới Hải trong hai vị cường giả, đề đầu mà về, coi là thật là thần dũng à.

Bàn Vương tán thưởng.

Bất quá, hắn chuyển đề tài, lại nói:

- Ngươi không cần đem này hai cái đầu giao cho bọn họ, mình lưu lại là tốt rồi, chậm rãi luyện hóa, bất kỳ một vị Tiên Vương cấp tồn tại đều là bảo tàng khổng lồ.

- Hai người kia theo ta chém giết giờ, đều điên cuồng, Nguyên Thần bị ta xuyên thủng, nên hiểu rõ bí mật, ta đều hiểu rõ gần đủ rồi. Ngoài ra, bọn họ sưu tầm cũng đều bị ta mang tới.

Nói tới chỗ này, Thạch Hạo rầm một tiếng, thả xuống một đống đồ vật, quá lóa mắt, có một khối lớn Hắc Ám tiên kim, có tới mặt bàn dài như vậy, điều này làm cho Bàn Vương đều thay đổi sắc mặt.

Ở nơi đó, còn có trận kỳ một cây lại một cây, đều là vô thượng bảo dự đoán luyện chế mà thành, là một toà Tiên Vương cấp đại trận.

Ngoài ra, còn có một khối Thạch Đầu khắc rõ khai thiên tích địa giống như phù văn, đó là Thế Giới Thạch, một cái Đại thế giới mới sẽ thai nghén hoàn chỉnh một khối.

Luận giá trị, khối này Thế Giới Thạch so với khối này Hắc Ám tiên kim khả năng còn kinh người hơn.

Còn có một thanh chuy, phát sinh chí cường khí tức, tràn ngập Tiên Vương lực lượng, đây mới thực là Tiên Vương pháp khí.

Đồng thời, còn có một cặp hi thế vật liệu, cùng với rất nhiều bình bình lon lon, đều là một đời Tiên Vương cất giấu.

Bàn Vương sau khi thấy lấy làm kinh hãi, này cũng thật là đỉnh cấp bảo tàng à, một vị Tiên Vương hết thảy, tất cả đều bị Hoang cho tìm cạo sạch sẽ.

- Bàn Vương xin mời nhận lấy, đây là ta một điểm kính ý.

Thạch Hạo đem những thứ đồ này tất cả đều đưa cho hắn.

- Không thể, tiểu hữu này quá quý trọng, ta không thể nhận.

Bàn Vương lắc đầu, không nói cái khác, riêng là Tiên Vương binh khí cũng đủ để cho người chấn động.

Bởi vì, không phải mỗi một vị Tiên Vương đều có thể luyện ra binh khí mạnh nhất, chính là có, nhiều cũng chỉ có thể luyện ra như vậy một cái đến một bên.

- Bàn Vương xin cầm lấy, ta giết Giới Hải trong hai đại cường giả, đây

chỉ là một người trong đó bảo tàng, còn có một toà bảo tàng, chính ta giữ lại đây.

Thạch Hạo nói.

Còn lại cái bảo tàng, ta hắn chuẩn bị đưa cho Mục Thanh, Xích Long chờ người, để người của thiên đình Mã Toàn mặt võ bọc lại, lớn mạnh mình này một phương sức mạnh.

Bàn Vương chối từ, nhưng Thạch Hạo cố ý muốn đưa, cuối cùng nhận lấy.

- Kỳ thực, Thái Thủy, Ngao Thịnh, Nguyên Sơ Tam nhà bảo tàng cũng không ít, khẳng định rất kinh người, chờ ta từ dị vực trở về, lại đi mở ra, đến thời điểm yêu Bàn Vương cộng đi.

Thạch Hạo nói rằng.

Bàn Vương tâm tình phức tạp, vậy cũng là tam đại tuyệt đỉnh Tiên Vương, liền như thế bị trước mắt người trẻ tuổi trấn áp.

Hồi tưởng năm mươi vạn năm trước, Hoang vẫn là một cái tiểu tu sĩ, Ngao Thịnh ở Tiên vực giờ đã nghĩ giết hắn, kết quả vẫn là Bàn Vương cách Tinh Không ra tay, ngăn lại này một đòn.

Mấy trăm ngàn năm qua đi, Hoang dĩ nhiên trưởng thành đến một bước này!

Bàn Vương làm sao có thể không cảm khái? Đến nay đều cảm thấy khó mà tin nổi, người trẻ tuổi này trưởng thành tốc độ quá nhanh.

- Đáng tiếc, này các vị tiền bối, ta xin lỗi bọn họ, liên lụy bọn họ gặp nạn...

Nói tới chỗ này, Thạch Hạo mắt đục đỏ ngầu, trong lòng khó chịu.

Hắn nghĩ tới rồi Cấm Khu Chi Chủ, còn có bàn tay màu vàng óng cỗ,

Thủy Tinh Đầu Cốt mấy vị lão quái vật.

Năm đó một trận chiến, những người kia vì hắn mà ra mặt, kết quả bị Ngao Thịnh, Thái Thủy, Nguyên Sơ tam đại Tiên Vương cho đánh chia năm xẻ bảy, tàn cốt hủy diệt.

Nhìn thấy Thạch Hạo trong mắt bao hàm lệ, Bàn Vương thay đổi sắc mặt, bởi vì đến bọn họ tầng thứ này, bất kỳ tâm tình gì, tình cảm gì, cũng có thể rất tốt khống chế lại.

Trừ phi Đại bi mừng lớn, loại này cực kỳ kịch liệt tâm tình chập chờn, lại có thêm chính là, này Tiên Vương bảo lưu xích tử chi tâm, hiện nay như trước như vậy trọng tình cảm, cùng bình thường vô tình lạnh lùng Tiên Vương không giống nhau.

Tu vị đến trình độ nhất định, thành tựu Tiên Vương chính quả sau, một lần bế quan hơi một tí chính là rất nhiều vạn năm, trên đời thương hải tang điền, nhân gian thay đổi Luân Hồi, thậm chí thời gian dài bế quan khả năng một lần chính là một hai kỷ nguyên, mà người ở bên cạnh thay đổi từng gốc một nhi, bọn họ tâm liền dần dần lạnh lẽo cứng rắn lên.

- Nhân sinh ai không có tiếc nuối, Đạo hữu không cần khổ sở.

Bàn Vương khuyên bảo.

Nhưng là, Thạch Hạo có thể nào không thương cảm, này áo trắng như tuyết, phong thần như ngọc Cấm Khu Chi Chủ, vẫn luôn ở điểm hóa hắn, dành cho hắn rất nhiều trợ giúp, còn vì hắn làm trên tàn thân, lấy mệnh đi chém giết.

- Nhân sinh có lên có lạc, cũng bất tận là bi, còn có hỉ, đến, Đạo hữu, ta đưa ngươi một hồi ngạc nhiên mừng rỡ.

Bàn Vương nói rằng.

Sau một khắc, bọn họ tiến vào Bàn Vương bế quan, đây là trong một toà

cổ động.

- Tiền bối!

Thạch Hạo trước tiên cảm ứng được hơi thở quen thuộc, nhất thời Đại kêu thành tiếng, hắn nhìn thấy Cấm Khu Chi Chủ, như trước áo trắng không dính hạt bụi trần, tuyệt thế mà độc lập.

Bất quá, hắn bóng người càng mơ hồ.

Ở bên cạnh hắn, còn có non nửa khối Thủy Tinh Đầu Cốt, nửa đoạn bàn tay màu vàng óng, một khối khô quắt nhãn cầu, bọn họ đều vẫn còn, thế nhưng Thái Hư nhược.

- Tiền bối, các ngươi còn sống sót!

Thạch Hạo nhiệt lệ suýt nữa trào ra, có thể nhìn thấy những này người thật sự quá tốt rồi.

Hắn cho rằng, trận chiến đó qua đi sắp trở thành hắn một đời tiếc nuối, mấy cái lão quái đều vì hắn mà chết, này đem để hắn thống khổ cùng tiếc nuối một đời.

Không nghĩ tới, bọn họ còn ở!

- Chúng ta ở cái trước kỷ nguyên sẽ chết, bây giờ còn nói gì sống sót còn có chết đi, hết thảy đều là chấp niệm.

Cấm Khu Chi Chủ nói rằng.

Hắn đang cười, nhưng lại mang theo tự giễu, đồng thời cũng có vui mừng, lần thứ hai nhìn thấy Thạch Hạo, hắn rất hài lòng.

Trên thực tế, ở đây tiền, bọn họ thì lại khiếp sợ, vui sướng, Thạch Hạo sống sót xuất thế sau, bọn họ liền biết rồi, khi thấy sức chiến đấu của hắn, làm thật là làm cho mấy cái lão quái vật hận không thể ngửa mặt lên trời cười dài.

Tuy là vì chấp niệm, nhưng cũng ở này chiến dịch trong suýt nữa triệt để tan thành mây khói, nhiều như vậy vạn năm đến, bọn họ vẫn ngủ say, chỉ thức tỉnh quá có vài mấy lần.

- Ta ta tên, chém Càn Khôn Hồng Vận trăm vạn tải!

Thạch Hạo nói rằng, ngôn ra tức pháp, hắn hai tay kết ấn, chém về phía Tiên vực.

Một tiếng vang ầm ầm, tứ phương Đại Đạo khí tức mênh mông, khủng bố vô biên, một luồng lớn lao mà an lành khí tức phô thiên cái địa mà đến, hướng về nơi này phun trào.

- Lớn mật, người phương nào?

- Ai ở đoạt Tiên vực căn cơ Tạo Hóa?

Thời khắc này, Tiên vực phương vị khác nhau, truyền đến quát mắng thanh âm, đều là Tiên Vương, bởi vì chỉ có cảnh giới này sinh linh mạnh mẽ mới có thể cảm giác được phát sinh cái gì.

- Ta tên là Hoang!

Thạch Hạo mở miệng, cũng coi như là vì là mình pháp chỉ chính danh, lấy hắn tên chém xuống đến vô cùng Hồng Vận, đó là Tạo Hóa, đó là Thiên Duyên, rủ xuống đến, bao phủ Cấm Khu Chi Chủ, bàn tay màu vàng óng cốt các loại.

Hoang tên vừa ra, tứ phương yên tĩnh.

Mấy ngày nay đến, toàn bộ Tiên vực đều ở truyền lưu hắn tên, quá mạnh mẽ, trấn áp Ngao Thịnh, Thái Thủy, Nguyên Sơ, mà gót sáu đại Tiên Vương đối lập.

Cuối cùng, hắn càng là thâm nhập Giới Hải, chém giết hai đại địch thủ.

Bực này mãnh nhân, không có mấy người đồng ý trêu chọc, đây là giết ra đến uy danh, chiến tích huy hoàng!

Dù cho hắn trẻ lại, cũng không ai dám xem thường, Hoang tên vừa ra, nắm giữ một luồng sức uy hiếp mạnh mẽ.

Trên thực tế, ở trong tiên vực cũng không có mấy người có thể như vậy đoạt Thiên Địa Tạo Hóa căn cơ, không phải mạnh mẽ nhất bá chủ không thể, hơn nữa này không phải là không có đánh đổi.

Thế gian này hết thảy đều là cân bằng, chú ý nhân quả.

Thạch Hạo đoạt loại này Tạo Hóa, hắn tự thân liền muốn gánh chịu Đại nhân quả, có một ngày có lẽ sẽ muốn trả lại.

- Không nhưng này hình dáng làm à!

Cấm Khu Chi Chủ mấy người chấp niệm ở trở nên mạnh mẽ, không ở mơ hồ, từ từ chân thực, bọn họ muốn ngăn cản Thạch Hạo.

- Không sao, các loại nhân quả tận thêm ta thân, như sẽ có một ngày này chư Thiên Đô bị bắn chìm, còn sợ điểm ấy nhân quả sao?

Thạch Hạo nói rằng.

Hắn rất bình tĩnh, không để ý.

- Ngươi có phải là nhìn thấy gì?

Bàn Vương hỏi dò.

Ở mỗi một vị cường giả thành tựu Tiên Vương chính quả giờ, một khắc đó là nhất thông linh, có thể nhìn thấy một ít thường ngày không cách nào nhìn ra Đại bí, vì lẽ đó Bàn Vương có loại nghi vấn này.

Sau đó, Thạch Hạo đi gặp Thiên Giác Nghĩ, Mục Thanh bọn họ.

- Gào... ngươi có thể sống thật sự quá tốt rồi!

Đả Thần Thạch đánh tới, một trận ném mạnh, nhiều năm như vậy phân biệt, lần thứ hai gặp lại, cái này rất không được điều gia hỏa đều vô cùng kích động, mang theo thương cảm.

Sống sót, đơn giản yêu cầu, lại ẩn chứa 50 vạn năm lòng chua xót, qua nhiều năm như vậy Thiên Đình nhất hệ thật sự rất khổ, rất hạ.

- Sư phụ!

Xích Long hét lớn.

- Đại huynh, Chu Lâm nàng chết rồi!

Mục Thanh khóc.

Hoàng Điệp đập cánh, rơi vào Thạch Hạo bả vai.

- Để cho các ngươi chịu khổ rồi!

Thạch Hạo nói rằng, hắn để những này người ngồi xuống, chậm rãi kể ra, những năm gần đây, hắn vẫn rất lo lắng, lo lắng bọn họ chết già trong năm tháng.

Cũng còn tốt, bọn họ bị Bàn Vương mang vào Tiên vực, nơi này có nồng nặc Bất Tử Vật Chất, những này mọi người còn sống.

Nhưng là, 50 vạn năm đến, các loại chém giết cũng là không dứt, bọn họ không thể chỉ là nhà ấm bên trong mầm hạt đậu, cũng phải ở trong thành hoặc là trong tinh vực đi lại.

- Ba cái lão thất phu đều bị ta trấn áp, chờ ta từ dị vực sau khi trở lại, liền giết bọn họ, đi mở bọn họ động phủ, mang bọn ngươi cùng đi!

Thạch Hạo nói rằng.

Nhưng là, có mấy người chung quy từ trần, chính là cường đại như hắn, cũng không thể cứu vãn.

- Thế gian này, nếu như không có Luân Hồi cũng là thôi, nếu có, hết thảy ý chí, chấp niệm, đều sẽ bị ta tìm được!

Thạch Hạo ngôn ra tức pháp, gợi ra hư không rung bần bật.

Có mấy người không tin Luân Hồi, hắn cũng không tin, hắn một mình lập với thế gian, tin chắc này sinh vô địch, liền có thể nghiền ép tất cả, giải quyết có vấn đề.

Thế nhưng, nhân lực có lúc cạn kiệt, nhìn người bên cạnh từng cái từng cái đều không ở, Thạch Hạo cũng thương cảm, tuy rằng không tin Luân Hồi, nhưng hắn vẫn là hi vọng có.

- Ngươi thật sự muốn đi dị vực sao?

Thiên Giác Nghĩ hỏi.

- Muốn đi!

Thạch Hạo đáp.

- Là chúng ta liền làm liên luỵ ngươi.

Lôi Linh nói rằng.

Mục Thanh, Xích Long bọn người cúi đầu, tâm tình có chút hạ, lần trước sáu đại Tiên Vương cùng Thạch Hạo đối lập, hắn như trước hung hăng, tuyên bố một thân một mình có thể thế thân Ngao Thịnh, Thái Thủy, Nguyên Sơ, không chấp nhận uy hiếp.

Một khắc đó, hắn thậm chí trực tiếp không tiếc một trận chiến, hắn hóa tự tại đại pháp vừa ra, hóa đến mấy cỗ mạnh mẽ pháp thể trợ trận, không tiếc quyết một trận tử chiến.

Vào đúng lúc này, hắn uy hiếp sáu đại Tiên Vương.

Quay đầu lại, làm sáu đại Tiên Vương nhũn dần, thỏa hiệp giờ, Thạch Hạo rồi lại chủ động đi giết địch, bù đắp Ngao Thịnh, Nguyên Sơ, Thái Thủy chờ người không ở phía sau tổn thất.

Tất cả những thứ này, tự nhiên là kiêng kỵ vừa vặn tới rồi Mục Thanh, Xích Long chờ người, Thiên Đình bộ hạ tới rồi, ngoài ra còn có Thanh Y, Trường Cung Diễn các loại, hắn sợ một trận chiến bên dưới, những này mọi người gặp nạn.

- Không, các ngươi không phải nghĩ nhiều, ta vốn là muốn ra tay!

Thạch Hạo nói rằng, an ủi bọn họ.

Cái này cũng là sự thực, Tiên vực tuy rằng rất ít cứu viện Cửu Thiên Thập Địa, nhưng song phương cơ bản trên là một cái trận doanh, Tiên vực chi địch chính là kẻ thù của hắn, ví dụ như dị vực, ví dụ như Giới Hải trong Hắc Ám sinh linh.

Những cường giả kia thật muốn xông tới sau, sớm muộn cũng sẽ gây họa tới Cửu Thiên Thập Địa.

Từ Đại phương diện cân nhắc, hắn sớm muộn đều muốn ra tay.

Nếu như hắn nhiệt huyết dâng lên, cùng sáu đại Tiên Vương quyết một trận tử chiến, hậu quả khó mà lường được.

Lúc đó, hắn triển khai hắn hóa tự tại đại pháp, đã kinh sợ bọn họ lệnh sáu đại Tiên Vương thái độ nhũn dần, thậm chí thỏa hiệp, khuất phục.

Hắn sau đó chủ động đi săn giết địch thủ, một là muốn dựa vào cái này giết địch, toàn diện kiểm nghiệm sức chiến đấu của chính mình, thứ hai là một loại kinh sợ lệnh Tiên vực chư Vương liền như vậy sau đó "Hiểu được đúng mực".

. Giai đoạn, lẫn nhau tốt nhất không muốn không nể mặt mũi.

Không phải vậy, lần sau lại mạo phạm hắn, khả năng này liền thật sự động sát ý, hay là đem sát phạt đến trên người bọn họ.

Thạch Hạo lưu tòa tiếp theo Tiên Vương bảo tàng, sau đó ra đi, đi tới dị vực!

Cũng trong lúc đó, Thái Âm Ngọc Thỏ, Trích Tiên, Thanh Y, Trường Cung Diễn chờ cũng ở từ những tinh vực khác chạy về Bàn Vương thống trị Vũ Trụ, chỉ là tốc độ của bọn họ chậm một bước.

Thạch Hạo quyết định trước tiên xuất kích, sau khi trở lại lại cùng hết thảy cố nhân gặp lại.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1939: Đại Nhân Quả

- Hắn thật sự đi, một người sẽ đối dị vực khấu quan!

Cái này tắc thì tin tức truyền khắp tiên vực, các tộc đều bị nghẹn họng nhìn trân trối, Hoang nói được thì làm được, thật muốn đi dị vực lại giết một Vương, bổ túc ba người số lượng.

Dị vực, đây chính là đầm rồng hang hổ, từ xưa đến nay tựu cùng tiên vực đối lập, vạn kiếp bất diệt, sau lưng của bọn hắn có Hắc Ám chi địa, thâm bất khả trắc.

Đương nhiên, có một số việc chỉ có Tiên Vương hiểu rõ, cũng sinh linh không biết được.

Nhưng là, ai cũng minh bạch, dị vực đáng sợ, không dễ chọc, một khi khai chiến, tiên vực đều rất đau đầu.

Cửu thiên thập địa, kẹp ở dị vực cùng tiên vực tầm đó, cái này giảm xóc khu từng không chỉ một lần thành vì bọn họ chiến trường, đã tạo thành quá nhiều sát kiếp.

Tương đối mà nói, cửu thiên thập địa cùng tiên vực đồng nguyên.

- Hắn đi chính là đầu nào đường?

Có người hỏi thăm.

Lúc này, những cái kia cổ xưa Tiên Vương đều tại chú ý, mở mắt, ngưng mắt nhìn Hoang rời đi phương hướng, người trẻ tuổi này quá mức có trùng kích lực.

Thật lâu về sau, có người bẩm báo Tiên Vương.

- Hắn đi chính là Tây Thiên cửa, đường đường chính chính, muốn từ nơi ấy tiến dị vực!

Cái này lập tức dẫn phát Tiên Vương kinh hãi, liền bọn hắn đều ngồi không yên, cũng không biết có bao nhiêu ánh mắt quăng hướng tây Thiên Môn.

Tây Thiên cửa, có được đặc thù ý nghĩa, nó khả dĩ trực tiếp tiếp cận dị vực, chỗ đó từng là bách chiến chi địa, về sau bị phong ấn, cũng không biết mấy cái kỷ nguyên đều không có người xuất nhập.

Năm đó quá thảm thiết, tiên vực cùng dị vực ở đằng kia khối khu vực đại chiến, chết quá nhiều sinh linh.

Cứ nghe, tại mấy cái kỷ nguyên trước kia, Tiên Vương, Bất Hủ chi Vương đẫm máu, tại đâu đó tàn lụi quá nhiều đại nhân vật, cuối cùng giết song phương đều không chịu nổi rồi, không thể không riêng phần mình rút đi.

Cuối cùng, chỗ đó tức thì bị phong lên.

Mấy cái kỷ nguyên đi qua, không có gì ngoài Tiên Vương, Bất Hủ chi Vương bên ngoài, không có mấy người biết đạo chỗ đó tình huống.

Ngày nay, Tây Thiên cửa lần nữa bị đề cập, tự nhiên có rất nhiều tu sĩ không hiểu, không biết, thẳng đến theo tiên Vương gia tộc truyền ra chân tướng về sau, lúc này mới dẫn phát đại oanh động.

Các tộc nóng nghị, vô cùng rung động!

Mấy cái kỷ nguyên đi qua, Hoang muốn đi đường này?

Tiên vực, không biết có bao nhiêu gia tộc, bao nhiêu đạo thống, đều tại thúc dục pháp trận, để quan sát Tây Thiên cửa chỗ đó tình huống, mọi người

quá giật mình.

Thạch Hạo tự nhiên là theo Bàn Vương nơi đó giải đến Tây Thiên cửa.

Đây là một tòa cổ thành, có người trấn thủ, đều là tất cả đại tiên Vương gia tộc lưu đày đến không nghe lời đệ tử, ở chỗ này canh chừng cái thông đạo này.

Mấy cái kỷ nguyên đến nay, nơi đây đều rất yên lặng, đại thành trung một mảnh xích hồng, không có một ngọn cỏ, liền linh khí đều nhanh khô cạn, bị sát khí chỗ thay thế.

Bởi vì, đã từng nhuộm qua không chỉ một vị Tiên Vương huyết, cái này thành trì tuyệt diệt sinh cơ.

Cho nên, tại đây giống như là lao lung, một ít phạm vào sai lầm lớn tiên Vương gia tộc dòng chính, đều bị giáng chức ở đây, xem như một loại đại trừng phạt.

- Người là ai vậy này, dám tới nơi này?

Tây Thiên cửa một người, kỵ ngồi ở một đầu Cự Thú lên, đầu kia hung thú kim sắc da lông, sáng như tuyết răng nanh, hung mãnh mà dữ tợn, phát ra Hỗn Độn sương mù.

- Hư, chớ có lên tiếng, hắn tựu là Hoang, chẳng lẻ muốn qua Tây Thiên cửa, từ nơi này xuất quan!?

Thân ở chỗ này sinh linh, tin tức cũng không phải cỡ nào bế tắc, mấy ngày nay đến đã biết đạo Hoang sự tích!

Thạch Hạo ngồi ở tóc vàng hống lên, giá lâm Tây Thiên cửa.

Một đám người cùng đã gặp quỷ đồng dạng, đều rất e ngại, lo lắng Thạch Hạo ở chỗ này nổi giận, bọn hắn thật không có nghĩ đến, Hoang rõ ràng đến nơi này.

- Mở ra cửa thành!

Thạch Hạo mở miệng.

Tóc vàng hống bốn vó (đào) bào đấy, hư không đều nổ tung rồi, Đại Đạo ù ù rung động, dù sao cũng là một cái có thể so sánh vai Tiên Vương sinh linh, khủng bố khôn cùng.

- Cái này...

Người chung quanh bị hù lạnh run.

- Có vấn đề sao?

Thạch Hạo trầm giọng nói, trên người của hắn tràn ngập Tiên Vương khí, tựu là Chân Tiên đều chịu không được, trực tiếp bắt đầu ngã xuống đất thượng.

Một đám người đều kinh hãi rồi, ở chỗ này nơm nớp lo sợ, lời nói đều nhanh cũng không nói ra được.

Tiên Vương uy thế một phát, mặt khác cảnh giới sinh linh như thế nào ngăn cản?

Cuối cùng, Thạch Hạo mình mở khải này quan, từ nơi này tòa tiên môn đi ra ngoài.

Tóc vàng hống 120 cái không muốn, nhưng là Thạch Hạo trói buộc lấy nó, giam cầm hắn Nguyên Thần, nô dịch nó là tọa kỵ, căn bản phản kháng không được.

Trên thực tế, cho tới bây giờ, nó cũng có chút nhận mệnh, tối thiểu nhất không hề như trước kia lúc như vậy táo bạo cùng tuyệt vọng, bởi vì tận mắt nhìn thấy, chứng kiến Ngao Thịnh, Thái Thủy, Nguyên Sơ đều bị trấn áp rồi, sinh tử không biết, nó còn có cái gì cảm nhận được được khuất nhục?

Sau khi xuất quan, đó là một mảnh nghiền nát vũ trụ, sớm được đánh

cho tàn phế rồi!

Cứ nghe, cái này nguyên vốn cũng là thế giới, có thể chịu đựng không được đại chiến trùng kích, bị hủy diệt.

Tinh xương cốt vô tận, bụi vũ trụ cát bụi rậm rạp.

Hơn nữa, trong hư không còn nổi lơ lửng rất nhiều thi cốt, đến nay còn có cường đại thần lực chấn động, càng có một ít huyết như trước tại sáng lên, nhuộm đỏ tàn độ sáng tinh thể.

Thạch Hạo cưỡi tóc vàng hống đi về phía trước, rất nhanh tựu thấy được đối diện có một tòa cửa thành, nó chắc chắn Bất Hủ, từ nơi ấy khả dĩ trực tiếp tiến dị vực.

Đây là một chỗ tọa độ không gian, cùng Tây Thiên câu đối hai bên cánh cửa ứng, năm đó ở cái này lưỡng thành ở giữa, đã xảy ra quá nhiều kinh thế huyết chiến.

Bất quá, dài dằng dặc tuế nguyệt đi qua, không có gì ngoài cổ xưa Tiên Vương, Bất Hủ chi Vương bên ngoài, những người khác quên lãng.

Tựu là hậu thế sinh ra đời Bất Hủ chi Vương, Tiên Vương các loại..., cũng không biết.

- Cái này cửa thành phong ấn, ngươi vào không được, chẳng lẽ còn muốn cường công hay sao?

Tóc vàng hống nói ra, có chút nhìn có chút hả hê.

- Câm miệng!

Thạch Hạo lạnh lùng một khiển trách, có loại đại uy nghiêm, lại để cho hống tộc chi chủ lập tức yên tĩnh trở lại, không muốn chọc giận vị này Vô Địch sát tinh.

Muốn cường công, trừ phi Bất Hủ chi Vương tự bạo, hoặc là hủy diệt

một cây Tiên Vương Binh, nói cách khác, căn bản tựu không khả năng phá vỡ như vậy cửa khẩu.

Tiên Vương tự bạo? Trừ phi cái kia sinh linh điên rồi, nói cách khác, ai có thể như vậy chết đi!

Tiên Vương Binh, vậy thì càng không cần phải nói, có chút vương giả cả đời đều chưa chắc có thể có được cái kia đẳng binh khí, chỉ có thể dùng Chân Tiên lúc vũ khí, ai cam lòng (cho) nổ bung?

Nhất là, đại thanh toán tiến đến, cái này cấp bậc cường giả đều muốn lấy tăng lên chính mình, cố gắng trở nên càng mạnh hơn nữa, tuyệt sẽ không làm có tổn hại mình cùng binh khí sự tình.

Một ngụm ao hiển hiện, bất quá hơn một xích cao, giống như Lôi Trì, tại chính giữa thai nghén lấy Thạch Hạo các loại thần thông bí thuật, ngày nay nhưng lại tại ngao luyện ba đại tiên Vương.

- Hoang, ngươi cuối cùng muốn vẫn lạc!

- Như thế Nhân Quả, Thiên Địa khó ngăn, ngày khác ngươi tất nhiên ứng kiếp!

Ba đại tiên vương đô tại gào thét, con mắt đều đỏ, bọn họ là hạng gì thân phận, kết quả ngày nay biến thành tù nhân, cũng bị người cho luyện hóa mất.

Bọn hắn vững tin, Hoang đến cuối cùng nhất định có thể đưa bọn chúng phai mờ.

Hơn nữa, bọn hắn có một loại cảm giác, cái này Hoang khai sáng hệ thống quá mức không tầm thường, hắn lại tinh nghiên cứu đi, nói không chừng có thể trực tiếp đánh gục Tiên Vương, mà không cần như vậy đã luyện hóa được.

Cái gọi là Tiên Vương Bất Hủ bất diệt, kết quả là hơn phân nửa cũng bị đánh vỡ!

- Om sòm!

Thạch Hạo âm thanh lạnh lùng nói.

Hắn nhìn xem ao ở bên trong ba người, rồi sau đó đưa tay ở giữa, cướp đoạt bọn hắn có được hết thảy.

Ngao Thịnh Tiên Vương, nguyên thần của hắn bên cạnh có một kiện áo giáp, là hắn Tiên Vương Binh, sáng chói chói mắt, đó là kiếm dực, phủ thêm về sau, như là một đầu cái thế ma cầm giống như.

Cái này mấy ngày qua, cái này áo giáp một mực tại ao ở bên trong chìm nổi, Thạch Hạo tại luyện hóa, xóa đi Ngao Thịnh Tiên Vương ấn ký.

Dù là gần trong gang tấc, Ngao Thịnh cũng không thể tránh được, bọn hắn bản thân đều tại bị luyện hóa ở bên trong, như thế nào đi quản binh khí kia?

Bang bang BOANG...!

Kiếm dực giương động, Thạch Hạo như là phủ thêm một tầng sáng chói lông vũ, đây là một thân áo giáp, mang theo sắc bén kiếm dực, sát phạt khí ngập trời.

Đây là thuộc về Ngao Thịnh Tiên Vương vô thượng binh khí!

Đ-A-N-G...G!

Đón lấy, Thạch Hạo lấy ra ao ở bên trong một cây thiên thương, đó là thuộc về Thái Thủy Tiên Vương binh khí, cũng bị luyện hóa không sai biệt lắm, bị Thạch Hạo cầm trong tay.

Mặc kiếm dực áo giáp, cầm trong tay thiên thương, hắn một thân binh khí quá mức kinh người.

- Còn ngươi nữa!

Thạch Hạo giam cầm đến một mảnh quang, đó là Nguyên Sơ Tiên Vương tế luyện cả đời đồ vật, vốn là Khai Thiên thời đại Đại Đạo phù quang, bị hắn đã luyện thành binh khí.

Ông một tiếng, đạo này quang bị Thạch Hạo Nguyên Thần cho hấp thu, quấn quanh ở trên, hóa thành Nguyên Thần áo giáp.

Một mình hắn, cầm chưởng ba kiện Tiên Vương binh khí, có thể nói hạng nặng trang phục, không có mấy người có thể so sánh.

Bởi vì, tại đi qua Tiên Vương chiến tử, hoặc là chiến bại lúc, trước tiên tựu là tự bạo, không chỉ có thân thể cùng Nguyên Thần hủy diệt, tựu là binh khí cũng lưu không dưới.

Cho nên, Cửu Thiên ở giữa có một ít tàn binh, ít có nguyên vẹn không rảnh Tiên Vương khí lưu lại.

- Ngươi đoạt chúng ta binh khí, loại này Nhân Quả sớm muộn gì sẽ trả.

Nguyên Sơ lạnh giọng nói, hắn tràn đầy hận ý, hắn bản lĩnh đều ở đằng kia Đại Đạo phù trên ánh sáng.

Thậm chí, hắn năm đó ngộ đạo, đều là vì cái này bó quang, nếu là bị cướp đi, hắn giống như bị nhổ răng lão hổ.

- Liền bọn ngươi mệnh ta đều muốn đoạt, chính là ba kiện binh khí được coi là cái gì?!

Thạch Hạo lãnh đạm nói.

Ba đại tiên vương đô dự cảm đến không ổn, ý thức được cái gì, sau đó bọn hắn thấy được đây là gì địa phương.

- Đi!

Thạch Hạo rống to một tiếng, oanh một tiếng, theo ao ở bên trong đem Ngao Thịnh cho giam cầm đi ra, rồi sau đó thi triển mạnh nhất thần thông,

đem nguyên thần của hắn xé rách, hướng về phía trước thành cổ cửa oanh khứ!

- Tiểu tặc!

Ngao Thịnh Tiên Vương giận dữ.

Đây là sỉ nhục a, có người đưa hắn trở thành cái gì, dùng hắn đến oanh kích dị vực chi môn, rất khó khăn có thể, chưa bao giờ có chi vô cùng nhục nhã.

Đồng thời, đây cũng là một loại uy hiếp trí mạng, bởi vì Hoang muốn giết bọn hắn rồi!

Phanh!

Ngao Thịnh Nguyên Thần bị xé mở về sau, đụng ở cửa thành lên, phát ra ầm ầm tiếng nổ lớn.

Bất quá, Tiên Vương Bất Hủ bất diệt, cuối cùng nguyên thần của hắn vừa trọng tổ rồi, khôi phục như lúc ban đầu.

- Rất tốt!

Thạch Hạo gật đầu.

Một phát bắt được cái kia Nguyên Thần, lần nữa oanh kích.

Đồng thời, hắn đem Thái Thủy, Nguyên Sơ cũng đối đãi như vậy, oanh hướng cái kia cổ xưa cửa thành.

Mở ra này quan, không phải cần Tiên Vương tự bạo sao? Thạch Hạo tựu dùng bọn hắn đến thử.

Đông!

Rốt cục, Ngao Thịnh Tiên Vương bạo bể quang vũ, hắn tuy nhiên

cường, nhưng là không chịu nổi Thạch Hạo không ngừng oanh ra nguyên thần của hắn, cuối cùng có phá tán thời gian.

Tuy nhiên cuối cùng còn có thể gây dựng lại, nhưng cái này đối với hắn tiêu hao quá lớn, hủy diệt thế nhưng mà nguyên thần của hắn chi tinh.

Không thể không nói, cái này tòa cổ thành quá chắc chắn, Thạch Hạo đem ba đại tiên Vương Nguyên Thần đều oanh phát nổ mấy lần, nó mới rạn nứt.

Mà lúc này đây, Ngao Thịnh, Nguyên Sơ, Thái Thủy đều có chút kinh hãi rồi, bọn hắn phát hiện, chính mình có thể sẽ gắt gao.

Thạch Hạo Lục Đại bí cảnh đồng thời sáng lên, thúc dục cái kia khẩu ao, ngày nay chỉ có Nguyên Sơ tại đâu đó, bị đánh hướng cửa thành.

Oanh!

Lúc này đây, kinh thiên động địa, cửa thành lâu Băng mở, mà cái kia khẩu ao cũng tạm thời bạo toái, là Thạch Hạo chính mình dẫn động, đem Nguyên Sơ sở hữu tất cả tiềm năng đều cho dẫn để nổ rồi.

- Ah...

Nguyên Sơ kêu thảm thiết.

Ngao Thịnh, Thái Thủy vẻ sợ hãi, bọn hắn cảm giác được Nguyên Sơ khí tức tại gấp gáp giảm bớt, một đời Tiên Vương đi về hướng con đường cuối cùng.

PHỐC!

Thạch Hạo huy động trong tay thiên thương, cái kia thuộc về Thái Thủy, đem một đám ấn ký cho cát liệt, phát ra Nguyên Sơ thê lương tiếng kêu to.

Xoẹt!

Đón lấy, Thạch Hạo trên người áo giáp sáng lên, một đôi kiếm dực chấn động, cắn nát Nguyên Sơ cuối cùng ấn ký.

Về sau, tại đây cuồng phong gào thét, Huyết Vũ ngập trời, Tiên Vương vẫn lạc, dị tượng quá kinh khủng.

Thạch Hạo thờ ơ, hắn lần nữa tế ra một ngụm ao, đem Thái Thủy, Ngao Thịnh thu đi vào, đó là hắn một thân bí thuật thai nghén chi địa.

Cái này ao hủy không được, là pháp tắc xây dựng, chỉ cần hắn vẫn còn, đạo hạnh không giảm, này trì tựu sinh sôi không ngừng.

Ngao Thịnh, Thái Thủy, hai đại Tiên Vương đều nổi cáu rồi, Hoang trước kia cũng có thể phai mờ bọn hắn? Như vậy không giết, tựu là giữ lại lợi dụng a, hiện tại dùng Nguyên Sơ oanh mở này vùng sát cổng thành.

Ngày sau, hai người bọn họ phải chăng cũng muốn đi đến một bước này, trở thành Hoang mở đường về công cụ? Cái này quá dọa người rồi.

Này quan phá vỡ, sớm đã bạo toái, Yên Trần trùng thiên, thủ tại chỗ này dị vực cường giả toàn bộ chết đi, bị loại này cực lớn trùng kích lực thắt cổ:xoắn giết.

Tiên Vương khấu quan, còn có cái kia đẳng cấp sinh linh bị kíp nổ, muốn không khủng bố đều không được.

Thạch Hạo kỵ ngồi tóc vàng hống, thản nhiên, cứ như vậy tiến nhập tiên vực, theo cái địa phương này biến mất.

- Không tốt rồi, Bất Hủ môn hộ bị người đánh xuyên qua rồi, bạo toái tại đâu đó!

Tại đây động tĩnh quá lớn, đưa tới dị vực cường giả quan sát, kết quả tất cả đều khiếp sợ, trợn mắt há hốc mồm, thời gian thật dài mới hồi phục tinh thần lại, lớn tiếng rống lên.

Một ngày này, dị vực một mảnh đại loạn.

Cái kia chỗ cửa thành, liên quan đến quá nhiều!

Xưa nhất Bất Hủ chi Vương biết nói, cái kia chỗ cửa thành không thể phá vỡ, bởi vì, ý nghĩa muốn cùng tiên vực Tiên Vương trực tiếp đại đối kháng, chém giết đến cùng.

- Còn có đại quân tới?

Có người quát hỏi.

- Không có, phi thường yên tĩnh.

Bọn hắn đều không có chứng kiến người, cái kia phế tích lên, yên tĩnh im ắng, như là mình đột nhiên sụp đổ tựa như.

Sau một khắc, dị vực Bất Hủ chi Vương trước sau sống lại mấy tôn, đều như lâm đại địch, đang tìm kiếm người xâm nhập ở phương nào, đến tột cùng đến cỡ nào cường đại.

Thạch Hạo kỵ ngồi Tiên Vương cấp tóc vàng hống, tiến vào dị vực, dung nhập danh sơn sông rộng ở giữa, tìm kiếm khả dĩ ra tay Bất Hủ chi Vương.

Trên thực tế, Thạch Hạo đang tìm An Lan, đang tìm Du Đà, hắn muốn nhất giết đúng là cái này hai đại Bất Hủ chi Vương, nhất là người phía trước!

Đúng là An Lan, ôm đồm đi tội châu, làm cho sanh linh đồ thán, Hỏa Linh Nhi rơi vào trong bóng tối.

Bất quá, không như mong muốn, hắn đi ra sau kỵ ngồi tóc vàng hống, tiến nhập Xích Vương chỗ Cổ Địa, cách hắn tại đây gần đây.

- Thật sự là đúng dịp, vì sao lại là hắn?

Thạch Hạo khẽ giật mình, cùng cái này Xích Vương thật đúng là Nhân

Quả không nhỏ.

Tại đường xá lên, Thạch Hạo chứng kiến một đầu thân ảnh quen thuộc, dĩ nhiên là không ai tiên, nàng là Mạc Đạo thân tỷ tỷ, thiên phú thực lực khả dĩ cùng dị vực đế tộc dòng chính so sánh.

Mạc Đạo, thuộc về dị vực, năm đó bị Thạch Hạo thu phục tại bên người, cuối cùng lại cho hắn tự do, mặc hắn rời đi.

Đã nhiều năm như vậy, Mạc Đạo ở nơi nào, chết già tại cửu thiên thập địa, còn là năm đó cũng đi theo tiến nhập tiên vực?

Thạch Hạo cũng không biết.

Hắn thoáng xuất thần, nghĩ tới những cái kia chuyện xưa, nhớ lại rất nhiều người, nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

- Người kia là ai, tọa kỵ của hắn hung mãnh quá.

Không ai tiên bên người còn có một thiếu nữ, thoạt nhìn phi thường mỹ lệ, cùng không ai tiên đứng chung một chỗ, như là một đôi hoa tỷ muội tựa như.

Không ai tiên ngẩn người, nàng xem thấy Thạch Hạo, lộ ra vẻ mặt khó có thể tin thần sắc, vô cùng ngạc nhiên, trong nội tâm rung động.

Bởi vì, nàng nhận ra Thạch Hạo, năm đó không chỉ bái kiến một lần!

Tuy nhiên tại phía xa dị vực, nhưng là nàng cũng nghe nghe thấy, Hoang đã chết đi, bị mấy vị Tiên Vương tự tay giết chết!

Năm đó, dị vực rất nhiều tuổi trẻ sinh linh vẫn còn chúc mừng.

Bởi vì, Thạch Hạo cho cái này thế giới quả thực tạo thành phiền toái không nhỏ.

- Nhanh chóng ly khai, tại đây đem Thiên Băng Địa Liệt.

Thạch Hạo bình tĩnh nói.

- Thật là ngươi? Còn sống!

Không ai tiên sắc mặt thay đổi, nàng cảm thấy khó có thể tin.

- Ta vì sao nhìn xem hắn nhìn quen mắt, giống như nhìn thấy qua?

Bên người nàng thiếu nữ nghiêng đầu, cẩn thận phân biệt.

- A, Hoang, ngươi... Là ân nhân cứu mạng của ta!

Thiếu nữ nói ra, trên mặt tràn ngập kích động.

Nàng khi còn bé bái kiến Hoang, sau khi lớn lên cũng thường xuyên thì thầm, xem qua hắn bức họa.

Thạch Hạo con mắt quang lưu chuyển, thân là Tiên Vương, thủ đoạn Nghịch Thiên, hắn hơi chút đẩy diễn, sẽ biết nàng là ai, ngày xưa cảnh tượng như là hình ảnh, hiện ra đến.

Năm đó, tại Ngộ Đạo Sơn, tiên cây trà thành thục, dẫn tới dị vực các tộc Thiên Kiêu tiến đến tranh đoạt cùng ngắt lấy.

Thạch Hạo đang ở dị vực là kẻ tù tội lúc, đã từng đi qua, tại chân núi từng chứng kiến có Vương tộc ăn sống Nhân tộc đứa bé, hắn cứu hạ một cái tiểu cô nương, đúng là thiếu nữ trước mắt, năm đó giao cho không ai tiên.

Mấy chục vạn năm qua đi, tu vi của nàng đã thẳng truy không ai tiên, hai người tựa như tỷ muội.

Thạch Hạo nhíu mày, có ngày xưa chi bởi vì, mới có hôm nay tương kiến chi quả, chẳng lẽ ngày sau còn có thể cùng nàng có cái gì cùng xuất hiện sao? Hắn cũng không cho rằng.

Thế nhưng mà, vì sao lòng có nhận thấy?

- Các ngươi đi thôi!

Thạch Hạo tay áo vung lên, hai người lập tức biến mất tại phía chân trời, rời xa phiến khu vực này.

Đã đã đến nơi đây, Thạch Hạo không cần phải tránh đi, thành tựu tuyệt thế Tiên Vương quả vị, hắn thì sợ gì, mặc dù là đối mặt trong truyền thuyết Xích Vương, cũng không sợ.

Xích Vương khôi phục thì đã có sao? Như trước có thể đi trấn giết, tiến hành một trận chiến!

Thạch Hạo quen việc dễ làm, trực tiếp tựu xâm nhập thời gian chi thú nhất tộc tổ địa, hắn đi tới Xích Vương bế quan địa phương.

Oanh!

Xa xa, một ngọn núi thể đã nứt ra, một đầu cổ thú hiển hiện, rồi sau đó hóa thành một đại hán, đầu đầy xích hồng tóc dài rối tung, ánh mắt sắc bén làm cho người ta sợ hãi.

Đây là một vị Bất Hủ vương giả, Hỗn Độn lượn lờ, Đại Đạo khí tức áp che trời xanh, người này đứng ở chỗ này, phảng phất có thể trấn áp muôn đời Chư Thiên.

Quá cường đại, hắn có được không gì so sánh nổi huyết khí, tràn đầy khả dĩ đè ép đầy cái này phiến vũ trụ Tinh Không.

Đây là Bất Hủ chi Vương Trung tuyệt thế cường giả!

Hiển nhiên, Xích Vương khôi phục, năm đó bị Thạch Hạo trảm đi một nửa Niết Bàn thân, đối với thương thế của hắn hại quá lớn, bất quá trải qua 50 vạn năm tu dưỡng, hắn sớm đã cường thịnh bắt đầu.

Đáng tiếc, cuộc đời này hắn đều nhìn không tới thành đế hi vọng.

Trước kia, hắn khí thôn sơn hà, có đại khí phách, muốn phóng ra một

bước kia, chính thức phá vỡ Vương cảnh, truy tìm đế chi lộ, nâng cao một bước.

Đáng tiếc, hết thảy đều bị Thạch Hạo đã cắt đứt!

Giờ khắc này, đem làm Xích Vương nhìn thấy Thạch Hạo lúc, hắn cũng ngạc nhiên, ngắn ngủi xuất thần, bởi vì hắn sớm đã nghe nói, Hoang chết đi rồi, không bao giờ... nữa khả năng xuất hiện.

Thế nhưng mà dưới mắt Hoang không chỉ có lại hiện ra, còn trở thành Tiên Vương rồi, cái này thật sự nghe rợn cả người!

- Ta và ngươi tầm đó, vậy mà dây dưa sâu như vậy, ngươi lại một lần xuất hiện tại trước mặt của ta.

Xích Vương bình tĩnh mở miệng, nhưng là, trong lúc vô hình khí tức lại càng thêm khủng bố.

Chân Tiên, Bất Hủ người nếu là ở này, đều được muốn kinh sợ thối lui, hoặc là thần phục, quỳ đi xuống.

- Đúng vậy a, hoàn toàn chính xác Nhân Quả không nhỏ.

Thạch Hạo cũng hiểu được đúng dịp.

- Có chút không đúng.

Bỗng nhiên, Xích Vương nhíu mày, rồi sau đó hắn đầu đầy tóc dài màu đỏ cuồng loạn nhảy múa...mà bắt đầu, vô cùng thời gian mảnh vỡ bay múa, đưa hắn bao phủ.

Một đoạn phủ đầy bụi Thiên Cơ, ngày nay đã phá vỡ, ánh vào trong lòng của hắn, hắn lập tức đã biết, đến tột cùng cùng Thạch Hạo có như thế nào một đoạn đại Nhân Quả.

- Là ngươi, dĩ nhiên là ngươi!

Xích Vương lời nói dồn dập, thần sắc triệt để thay đổi, cường đại như hắn, đều phi thường thất thố, gắt gao định trụ Thạch Hạo.

- Không thể tưởng được a, ngươi vậy mà thật sự xuất hiện!

Xích Vương lần nữa nói ra, thần sắc mặt ngưng trọng tới cực điểm, hắn vô cùng nghiêm túc cùng trịnh trọng.

Có thể thấy được, hắn đến cỡ nào khiếp sợ, như lâm đại địch, trận địa sẵn sàng đón quân địch!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1940: Từng Với Năm Tháng Sông Dài Bên Trong Thấy

Xích Vương, thể hình to lớn, màu đồng cổ da dẻ lưu động ánh sáng lộng lẫy, mái tóc dài màu đỏ rực rối tung ở trước ngực cùng sau lưng, cao to thân thể làm cho người ta cảm giác bị áp bách mãnh liệt.

Này đã từng là Dị Vực một vị bá chủ, dù cho niết bàn bị gián đoạn, tao ngộ đáng sợ trọng thương, hắn cũng không có chết đi, dần dần khôi phục lại.

Hiện tại hắn loại vẻ mặt này, đủ để chứng minh trong lòng chấn động, biểu lộ ra có chuyện thái cỡ nào nghiêm trọng!

- Đúng rồi, hóa ra là ngươi!

Thạch Hạo cũng đột nhiên tỉnh ngộ, có thể phá sương mù, biết rồi giữa hai người đến cùng có cái gì đại nhân quả.

Như vậy tinh tế tính ra, giữa hai người dây dưa quá sâu, nhân quả lớn vô cùng, chẳng trách hậu thế gặp nhau lần nữa, sẽ có đủ loại chuyện lạ.

- Thật làm cho ngươi đã có thành tựu!

Xích Vương đầu đầy mái tóc dài màu đỏ như ánh lửa giống như vậy, ở nơi đó múa lên, phát sinh lóa mắt phù văn, hắn khí tức ép người.

Một sát na mà thôi, hắn pháp thể tăng vọt, đỉnh thiên lập địa, chọc vào trong vũ trụ, tinh thể đều vờn quanh ở bên cạnh hắn, hắn thể hiện ra mạnh nhất tư thái!

- Năm đó, ngươi giết ta không có kết quả, hôm nay là thời điểm chấm dứt này cọc ân oán!

Thạch Hạo lạnh lẽo âm trầm nói rằng, hắn pháp thể cũng tăng vọt, đứng sững ở trong vũ trụ.

- Không nghĩ tới a, không nghĩ tới!

Xích Vương liên thanh cảm thán, đồng thời lộ ra vẻ ưu lo.

Ngày xưa, Thạch Hạo ở thiên thần thư viện thì, có một lần thí luyện, tuỳ tùng mọi người tiến vào Tiên cổ chiến trường di tích bên trong, ở nơi đó hắn từng có một lần thần bí trải qua.

Hắn từng uống xong một bình tửu, huyết thanh bên trong ẩn chứa Tiên cổ phù văn, tạo hóa các loại, xúc động một việc đại nhân quả, kinh động dòng sông thời gian thượng du một vị bá chủ.

Sinh linh kia khủng bố ngập trời, lại có thể nhìn xuyên vạn cổ, cách năm tháng, tự thượng du đánh giết hắn, phải đem hắn giết chết ở nơi đó.

Có ai có thể thay đổi năm tháng sông dài bên trong sự?

Không thuộc về một thời đại, căn bản là không thể xen vào, cái kia ẩn chứa thiên đại nhân quả, hơi một tí liền có thể có thể làm cho tự thân chết đi!

Thế nhưng, Xích Vương dám làm như vậy.

Hắn từng cùng mấy vị Bất Hủ Chi Vương cùng thôi diễn, muốn nhìn một chút tương lai sẽ phủ xuất hiện cái gì không tốt biến số, kết quả coi là thật liền phát hiện Thạch Hạo.

Xích Vương, hắn nắm giữ lĩnh vực thời gian, am hiểu nhất, cuối cùng kinh hắn ra tay, quả đoán can thiệp!

Hắn đứng dòng sông thời gian thượng du, đánh giết Thạch Hạo, muốn đem hắn triệt để tiêu diệt, bởi vì hắn nhìn thấy một góc không tốt tương lai.

- Để ta không nghĩ tới chính là, có một cô gái mặc áo trắng từng với dòng sông thời gian hạ du xuất thế, ngăn trở ta ra tay.

Xích Vương sắc mặt âm trầm.

Lần đó, hắn trả giá to lớn đánh đổi, kết quả nhưng không có diệt trừ Thạch Hạo, khiến cho hắn canh cánh trong lòng, bởi vì cái kia chiến dịch hắn suýt nữa chết đi.

Thế gian đều ở truyện, Xích Vương trấn áp Tiên Vương bên trong một vị bá chủ, muốn mưu đoạt hắn hết thảy đạo quả, nung nấu vào trong cơ thể chính mình, do đó phá tan vương cảnh.

Vì vậy, hắn rơi vào ngủ say.

Trên thực tế, căn bản không phải như vậy, hắn là bởi vì lần đó can thiệp tương lai, xúc động thiên đại nhân quả, tự thân suýt nữa hủy diệt, bất đắc dĩ ngủ say.

Đương nhiên, hắn cũng lợi dụng cơ hội lần này, kề bên tử cảnh, dựa vào cái này niết bàn, muốn nâng cao một bước.

Cái kia Tiên Vương bên trong bá chủ, liền trở thành hắn niết bàn chất dinh dưỡng.

Nếu như có lựa chọn, hắn sẽ không một lần ngủ say chính là một kỷ nguyên, mà là vạn bất đắc dĩ vì đó!

Thạch Hạo cũng ở suy nghĩ, cô gái mặc áo trắng kia hiện nay ở phương nào, nàng đến từ tương lai, dường như nữ đế giống như vậy, coi là thật là phong hoa tuyệt đại, thực lực mạnh mẽ cái thế, ở cái kia dòng sông thời gian hạ du đem Xích Vương đều làm trọng thương.

Hắn không chỉ một lần gặp nàng, từng ở đến Bất Diệt Kinh khối này trong vùng biển, với thời gian vòng xoáy, nhìn thấy nàng hiện thân, một bước một kỷ nguyên đi tới, đáng tiếc chung quy là cách xa nhau quá xa, muốn đối thoại nhưng lẫn nhau không nghe được.

Còn có, Côn Bằng sào bên, cái kia gấp giấy thuyền nữ tử cũng là nàng!

Tương lai nàng cùng với người ở bên cạnh sẽ gặp phải cái gì, tình cảnh tựa hồ không phải rất tốt, có quần địch xuất thế nhằm vào sao?

- Thiên cơ, thực sự là thần diệu, từ khi ta ở trên một kỷ nguyên ra tay sau, liên quan với ngươi tất cả liền từ trong đầu biến mất rồi, chúng ta thôi diễn trở thành hư huyễn, cho đến hôm nay lần thứ hai gặp lại ngươi, thiên cơ mới lại hiện lên.

Xích Vương tự nói.

Này từ khác một khía cạnh nói rõ, bất kể là muốn làm dự bên trong dòng sông thời gian cái nào một đoạn, đều rất khó, dù cho tự thân chết đi, cũng xong không được.

Nếu là thực lực đủ mạnh hoành, liền tùy ý rong chơi thời gian thành Hà Nội, thay đổi qua đi, thay đổi tương lai, thế gian này sẽ trở thành hình dáng gì?

Vì lẽ đó, hầu như xưa nay liền chưa từng có ai thành công!

Dám ra tay sinh linh, không phải chết rồi, chính là rơi vào ảm đạm bên trong, khó có thể lại xuất thế lần nữa.

Xích Vương chính là một cái ví dụ, hắn không phải là bình thường Bất Hủ Chi Vương, đã từng là vô thượng bá chủ một trong, kết quả còn rơi vào một kết quả như vậy.

- Ta, tất cả rõ ràng, thiên cơ có thể thấy được, chính là ngươi, ta thấy một góc trong tương lai có ngươi, đối với ta giới cực kỳ bất lợi, đáng chém!

Xích Vương nói rằng, hắn nhìn chăm chú Thạch Hạo, hắn chỉ nhìn thấy một góc tương lai, liền đã phát hiện người trẻ tuổi này đối với Dị Vực lực phá hoại lớn đến vô biên.

Tuy rằng không nhìn thấy kết cục, thế nhưng nhưng cũng biết, người này bất tử, Dị Vực không yên, thậm chí sẽ phát sinh từ trước tới nay đáng sợ nhất tai ách!

- Vượt năm tháng sông dài, giết ta chân thân, đoạn này nhân quả ngươi làm sao còn!?

Thạch Hạo cười gằn.

- Cùng ngươi có nhân quả gì, làm giết tự nhiên giết, ta là cùng thiên địa này đỡ lấy đại nhân quả, muốn thay đổi tương lai, kết quả tao ngộ phản phệ, suýt nữa chết đi.

Xích Vương lạnh lùng nói rằng.

Có điều, trong lòng hắn tán đồng, cùng Thạch Hạo nhưng là dây dưa quá sâu.

Năm mươi vạn năm trước, hắn niết bàn thân bị đột nhiên xông tới Thạch Hạo trực tiếp chặt đứt nửa đoạn, chưa chắc đã không phải là bởi vì ở thường một đoạn đại nhân quả!

Càng là nghiền ngẫm, Xích Vương càng cảm thấy có đạo lý, thần hồn rung động, tâm thần không yên.

Trên một kỷ nguyên, hắn ở dòng sông thời gian thượng du chém giết Thạch Hạo không có kết quả, kỷ nguyên này Thạch Hạo thỉnh thoảng xuất hiện ở bên cạnh hắn, chém giết hắn chân thân.

Chuyện này... Càng là thâm nghĩ, hắn càng vẻ mặt nghiêm túc.

- Thực sự là đáng tiếc a, nếu như không có cô gái mặc áo trắng kia, năm đó ta liền giết chết ngươi, nơi nào còn dùng như vậy dây dưa!

Xích Vương tiếc nuối!

Thạch Hạo nở nụ cười, âm thanh có chút lạnh, nói:

- Ngươi đến nay còn không rõ!

- Không hiểu cái gì?

Xích Vương vẻ mặt lạnh lẽo.

- Không cần bất luận người nào cứu ta, ngươi cũng không giết chết ta!

Thạch Hạo lạnh nhạt.

Xích Vương nghe vậy, ánh mắt sắc bén như chớp giật, hờ hững nhìn hắn.

- Chính là bởi vì ngươi, vọng tưởng can thiệp dòng sông thời gian, ở thượng du ra tay, vì lẽ đó năm tháng, không gian, thiên địa mới phản phệ ngươi, khiến cho dòng sông thời gian hạ du người đời sau va chạm nhau thủ đoạn của ngươi. Trên thực tế, dù cho không cô gái mặc áo trắng ra tay, cũng còn có thể có các loại bất ngờ, hay là ngươi lạc lối, hay là ngươi trên đường hóa đạo chết đi, hay là nhân quả lực lượng nuốt chửng ngươi!

Thạch Hạo nói rằng.

Trong thiên địa này, có một số việc căn bản là không có cách thay đổi, vọng tưởng cải biến quá khứ giả đều thất bại, điên cuồng can thiệp người tương lai, hầu như đều chết đi.

Hết thảy dấu hiệu đều cho thấy, bất kỳ sinh linh, bất luận hắn cường đại cỡ nào, muốn khác người, thay đổi thời không sự kiện lớn, đều là đang tự tìm đường chết!

Xích Vương trầm mặc, nhưng cuối cùng nhưng không được không gật gật đầu, nói:

- Có đạo lý, nếu như không có ta nghịch loạn thời không, thì sẽ không có cô gái mặc áo trắng kia xuất thế. làm những này, quay đầu lại... Uổng công vô ích! Quả nhiên a, không có sinh linh có thể thay đổi cổ đại, làm loạn

tương lai.

Hắn có chút thất vọng, ngày xưa trả giá to lớn đánh đổi, nhưng vẫn bị thiên địa này, năm tháng, nhân quả chờ rất nhiều sức mạnh phản phệ, bế tử quan, ngủ say một kỷ nguyên.

Mà bọn họ năm đó thôi diễn thiên cơ, cũng đều từ trong đầu biến mất.

Tử cân nhắc tỉ mỉ, đây quả nhiên là phí công, làm nhiều như vậy cũng vô dụng!

- Xích Vương, để chấm dứt đoạn này nhân quả đi!

Thạch Hạo nói rằng, ép tới đằng trước.

- Đi tới ta giới, còn muốn làm càn, một lúc chư vương săn rồng, ngươi đi sao?!

Xích Vương nói rằng.

Hắn đề cập cái khác Bất Hủ Chi Vương, cũng không phải e ngại Thạch Hạo, thân là bách chiến bất tử bá chủ, hắn không có gì lo sợ, mà chỉ là thật sự muốn giữ lại Thạch Hạo, không có ai so với càng rõ ràng, người trẻ tuổi này chung sẽ mang đến đáng sợ dường nào lực phá hoại!

- Xích Vương, không riêng ngươi nắm giữ lĩnh vực thời gian, ta cũng hiểu, năm đó khối thứ hai Chí Tôn cốt liền dính đến thời gian!

Thạch Hạo cười to.

Hắn từ lâu cảm thấy được, Xích Vương lấy lực lượng thời gian triệu hoán đồng bạn.

Mà Thạch Hạo thì lại lấy lực lượng thời gian, cắt đứt này mới hư không, cùng ngoại giới ngăn cách.

Trên thực tế, hai người nói chuyện lâu như vậy, kỳ thực thời gian vẫn

chưa chảy xuôi, hầu như bất động ở nơi đó.

Bởi vì, bọn họ nắm giữ pháp tắc thời gian!

- Ngươi và ta cuộc chiến, nhất định kinh động chư thiên, vào lúc ấy, ngươi tàng không xuống chân thân!

Xích Vương lạnh lẽo âm trầm.

Ầm ầm!

Sau một khắc, hắn ra tay rồi, một ngụm máu hồng bếp lò bay tới, lưu chuyển ra ánh sáng chói mắt, dâng lên vô cùng đại đạo hỏa diễm, đốt cháy chư thiên.

Có thể nhìn thấy, vũ trụ đều nóng chảy, nhìn thấy Giới Hải, nhìn thấy tương lai, dòng sông thời gian đang kích động.

Xích Vương quá mạnh mẽ, hắn là một vị bá chủ, đã từng quan sát nhân thế gian!

- Giết!

Đến giờ phút này rồi, Thạch Hạo cũng không dám khinh thường, dốc hết thủ đoạn, hắn muốn ở thời gian ngắn nhất chém giết đi Xích Vương, nếu không, cái khác Bất Hủ Chi Vương lập tức tới ngay.

Loại này chiến đấu không thể một trận chiến ba ngàn thức, mà là vận dụng tuyệt học mạnh nhất, địa vị ngang nhau, với trong nháy mắt quyết định sinh tử.

Thạch Hạo trên người chịu kiếm dực, đó là Ngao Thịnh thành danh binh khí, chấn động, kiếm khí ngàn tỉ đạo, bắn ra. Đồng thời, hắn cầm trong tay thiên mâu, này vốn là Thái Thủy Tiên Vương binh khí, giương kích Xích Vương.

Coong!

Đỏ đậm bếp lò, từng theo Xích Vương đồng thời hấp thu quá một vị Tiên Vương tinh huyết cùng thần hồn, khủng bố vô biên, bạo phát vô lượng đại phù hiệu quang diễm.

Nơi này phá tan rồi, tinh không sụp đổ, năm tháng sông dài đem hai người quấn quanh ở ở trong.

Đây là một hồi tuyệt thế đại chiến!

Thạch Hạo muốn phân ra sinh tử, ở một đòn có kết quả, nhưng là Xích Vương nhưng cáo già, không với hắn gắng chống đỡ, tránh né mũi nhọn, đem Xích Vương lô đỉnh ở mặt trước, chính mình lùi về sau.

- Tuyên cổ tuyên kim trường như vậy!

Xích Vương quát lên, hắn vận dụng thời gian bí thuật, khe khẽ chém một cái, cắt rời tay của chính mình oản, máu me tung tóe, sau đó cái kia bí thuật diễn biến, muốn như vậy chém xuống Thạch Hạo đầu lâu.

Đó là năm tháng lực lượng, đó là thời gian phù hiệu, nhuộm Xích Vương huyết, bao phủ Thạch Hạo nơi đó.

Ầm!

Thạch Hạo trên người kiếm dực chấn động, quét ra vô lượng ánh kiếm, xuyên thủng lực lượng thời gian, hắn gầm thét lên, bí thuật cùng xuất hiện, thề phải giết Xích Vương.

Ầm một tiếng, Luân Hồi lực lượng hiện lên, thời gian phù hiệu bay lượn, đó là Thạch Hạo pháp tắc thời gian, cướp đoạt Xích Vương năm tháng, đem hắn bao phủ.

Đồng thời quả đấm của hắn quá óng ánh, lôi đình vạn tầng, nổ ra tất cả ngăn cản, đánh giết Xích Vương chân thân.

Coong!

Xích Vương thét dài, hoả hồng bếp lò lần thứ hai che ở trước người. Mà, vào lúc này, hắn cười gằn, lấy ra một cái chuông nhỏ, nhẹ nhàng lay động, thiên địa rung chuyển, năm tháng phá diệt, thời gian giống như đại dương, đem Thạch Hạo nhấn chìm.

- Năm đó, ta ở năm tháng sông dài bên trong, không dám làm bừa thời gian lực lượng bản nguyên, hôm nay không kiêng dè gì, ai có thể ngăn ta?

Xích Vương rống to.

Một đời bá chủ hung cuồng vô địch bản sắc hiển lộ hết không thể nghi ngờ, hắn phát điên, phải ở chỗ này tru diệt Thạch Hạo.

Thạch Hạo bị nhấn chìm sau, có thể nhìn thấy sợi tóc biến bạch, thân thể già nua, bị Xích Vương cái thứ hai Tiên Vương binh khí phù văn bắn trúng, thân thể rung bần bật không ngớt.

Chiếc chuông kia xám xịt, thế nhưng là toả ra hỗn độn khí, lưu chuyển thời gian gợn sóng, quá mạnh mẽ, so với Xích Vương lô còn kinh khủng hơn rất nhiều.

Đây là Xích Vương bản mệnh vương khí, tế luyện vô cùng năm tháng, là hắn đòn sát thủ cường đại nhất.

- A...

Thạch Hạo đang cười, cũng không hoảng sợ, hắn đầy người đều là phù văn, sáu đại bí cảnh cùng phát sáng, năm tháng lực lượng bị hắn chém ra, tự thân khôi phục tuổi trẻ trạng thái!

Thời khắc này, thân thể của hắn như là hóa thành một cái chung, lại biến thành một toà tháp, vừa giống như là một cái đỉnh, thần bí khó lường, thai nghén vô cùng đại đạo hàm nghĩa.

Ầm!

Cuối cùng, hắn lập thân nơi, xuất hiện một cái ao, bí thuật tỏa ra, phù văn lưu chuyển, quá rườm rà.

Các loại dị tượng lộ ra!

Thời khắc này, chư thiên đều hiện, một tầng so với một tầng cao, nâng Thạch Hạo!

Khắp nơi đại đạo kim liên, trồng mãn vũ trụ, còn có thời gian dòng sông ở đúc những kia đại đạo kim liên, liền như vậy che ngợp bầu trời mà ra.

Đồng thời, Thạch Hạo quanh thân ánh lửa ngàn tỉ sợi, dường như thần thánh bảo y, mang theo niết bàn lực lượng, loáng thoáng, có hoàng hí dài, hắn vung đầu nắm đấm thì, hai tay rung lên, dường như Côn Bằng giương cánh, vũ trụ bị cắt rời.

Nơi đó cảnh tượng quá khủng bố, vô cùng hàm nghĩa hiện lên, Thạch Hạo ra tay thì, sáu đại bí cảnh cộng hưởng, đem hắn hết thảy tu luyện bí thuật đều hiện ra đến, hóa thành một quyền ấn!

Giết!

Thạch Hạo quát to một tiếng, chấn động Dị Vực, cái khác Bất Hủ Chi Vương bị kinh động, chạy tới nơi đây.

Quá khủng bố!

Thạch Hạo cú đấm này không gì sánh được, ở trong đó ẩn chứa Lôi Đế pháp, Côn Bằng hàm nghĩa, Chân Hoàng niết bàn lực lượng, Nguyên Thủy Chân Giải, Bất Diệt Kinh nghĩa, tên là Kiếm Quyết các loại...

Những thứ đồ này hắn từ lâu thông hiểu đạo lí, hấp biến thành của mình, hiện tại hỗn hợp vô thượng chân nghĩa, triển khai cái thế một đòn.

Hắn dựng dục ra bí thuật, tập hợp lại cùng nhau, mang theo dị tượng, đánh giết về phía trước.

Thời khắc này, Thạch Hạo là không thể ngang hàng!

Hắn cả người mông lung, dường như không thuộc về cái thời đại này, quyền ấn vô địch!

Xích Vương muốn tránh tránh, còn muốn tránh né mũi nhọn, thế nhưng không làm được, bởi vì những kia dị tượng nhấn chìm vùng vũ trụ này.

Khắp nơi đều có đại đạo kim liên, bị năm tháng sông dài đúc, cái kia cảnh tượng muốn nhiều khủng bố khủng bố đến mức nào, chu vi, còn có một vị lại một vị bóng người ngồi xếp bằng, ngồi trên chín tầng trời cao tiến lên!

Tiên Vương lâm cửu thiên, không ngừng một vị, một vị lại một vị, bộc lộ ra vô tận uy thế, dường như thật sự có một nhóm cường giả tuyệt thế giáng lâm!

Xích Vương không thể không nghênh chiến, cùng Thạch Hạo đổ máu tới cùng, đối đầu hắn.

- Coong!

Cuối cùng, Thạch Hạo cú đấm này xuyên thủng toà kia hoả hồng bếp lò, chấn động Xích Vương ho ra đầy máu, lảo đảo rút lui.

Nếu như đòn đánh này vô hiệu, như vậy Thạch Hạo coi là thật liền muốn thất bại, bởi vì hắn đây là toàn lực ứng phó một thức, hắn muốn ở tại hắn Bất Hủ Chi Vương tới rồi trước, đánh giết Xích Vương.

Một thân sở học, này sức mạnh của sự sống, hiển lộ hết mà ra.

- A...

Xích Vương rống to, hắn gầm thét lên, ngăn cản Thạch Hạo cái kia xuyên thủng Xích Vương lô sau kế tục mà đến quyền ấn, chỉ lát nữa là phải nện ở trên người hắn.

Nó hóa ra bản thể, cả người đỏ đậm, giao đầu lâu, sư tử thân thể, trải

rộng vảy màu đỏ ngòm, dữ tợn mà hung cuồng.

Đồng thời, nó há mồm phun ra chiếc chuông kia, cũng triển khai mạnh nhất thần thông, đánh giết Thạch Hạo, liều mạng với hắn.

Nơi này, nhất thời long trời lở đất.

Thạch Hạo chịu đựng năm tháng lực lượng ăn mòn, hắn sáu đại bí cảnh phát sáng, chặt đứt thời gian, nhưng vẫn là bị thương, khóe miệng có huyết ở chảy ra.

Hắn cùng tam đại Tiên Vương chém giết thì, đều không có như thế, có thể cùng Xích Vương cái này bá chủ một trận chiến, đối phương sắp chết phản công, đối với hắn tạo thành lớn như vậy uy hiếp.

- Giết!

Thạch Hạo toàn thân tiên quang lưu chuyển, mạnh mẽ gột rửa năm tháng, phá tan thời gian phù văn, cái tay kia, nắm quyền ấn, oanh giết tới.

Coong!

Xích Vương chung, bị hắn đánh văng ra, cứ việc đem hắn tay bị ăn mòn suy yếu, già nua, thế nhưng hắn vẫn đập ra, sau đó ầm ầm đánh hướng về Xích Vương.

Xích Vương bản thể, mở ra cái miệng lớn như chậu máu, cắn xé Thạch Hạo, phải đem hắn nuốt sống phệ.

- Nghiệt súc, ngươi dám!

Thạch Hạo uy nghiêm hét lớn, chu vi, khắp nơi kim liên, này không phải là bóng mờ, mà là chân thực hiện lên, lập tức đem Xích Vương nhấn chìm, giương kích hắn.

Đồng thời, giữa bầu trời, một vị lại một vị ngồi xếp bằng bóng người, mở con mắt, đánh giết Xích Vương.

Cái kia Thạch Hạo khai sáng bí thuật, đòn đánh này quá khủng bố, những thân ảnh kia đồng thời trấn sát, thật sự khác nào chư vương lâm cửu thiên, cộng đồng ra tay giống như.

Ầm!

Xích Vương bị đánh phun máu phè phè!

Phốc!

Thạch Hạo chân thân đuổi tới, cưỡi ở trên người nó, quyền ấn vô địch, đánh giết thân thể, máu tươi lúc đó liền phóng ra.

Ầm ầm!

Hỗn độn bao phủ kín nơi này, huyết quang không ngừng hiện lên, thú hống cùng quát mắng thanh không dứt bên tai, khốc liệt chém giết.

Phốc!

Cuối cùng, tất cả kết thúc, Xích Vương thân thể ngã chổng vó ở tàn tạ vũ trụ biên giới, đầu của nó bị Thạch Hạo miễn cưỡng cho ngăn chặn gãy xuống, nhấc trong tay.

Có điều, cái kia Nguyên Thần bất diệt, trong lúc nhất thời giết không chết.

- Thu!

Thạch Hạo hét lên một tiếng, một cái ao hiện lên, đem Xích Vương mất đi đầu lâu thân thể thu hồi, đồng thời, mang đi Xích Vương binh khí.

Cho tới đầu lâu cùng với Nguyên Thần, thì bị Thạch Hạo tự mình trấn áp, hắn nhấc theo đầu lâu, xoay người rời đi.

- Người phương nào?

- Ngươi dám!

- Giết!

Nhưng vào lúc này, Dị Vực Bất Hủ Chi Vương lần lượt chạy tới, cách ngàn tỉ dặm tinh không liền ra tay rồi, có một bàn tay lớn dò tới, đánh về Thạch Hạo phía sau lưng.

Có một cây trường thương màu vàng óng sắc bén vô cùng, đâm hướng về Thạch Hạo sau não!

Bọn họ đánh tới!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1941: Giết Ra Dị Vực

Thạch Hạo đột nhiên mà nhìn lại, bễ nghễ cường giả khắp nơi, mặt sau truy sát Bất Hủ Chi Vương quá nhiều, lại có tám tôn trở lên.

Ngoài ra, có khác Bất Hủ Chi Vương thức tỉnh, ở xa xôi tận cùng vũ trụ hiện lên bàng tương, chung quy cũng sẽ giết tới.

Xoạt!

Một cây trường thương màu vàng óng đâm tới, mang theo lạnh lẽo sát ý, xán lạn đến cực điểm, hoàng kim quang nhấn chìm vùng vũ trụ này Biên Hoang!

Coong một tiếng, Thạch Hạo cầm trong tay Thái Thủy thiên mâu, quét đi ra ngoài, đem cái kia cái trường thương màu vàng óng đánh văng ra, hai người phát sinh xán lạn đốm lửa, đánh rơi xuống liên miên tinh thể!

Thạch Hạo biết, người này là nhất định An Lan, cách ngàn tỉ dặm tinh không, đâm ra một thương này, uy năng rất khủng bố.

Ầm ầm!

Tiếp đó, kẻ trước người sau hai bàn tay lớn, từng người dò tới, thuộc về không giống sinh linh, một đánh ra hướng về phía sau lưng hắn, một đánh về phía hắn thiên linh cái.

- Giết!

Thạch Hạo hét lên một tiếng, thiên mâu liệu thiên, nhắm ngay vẫn bao trùm vảy bàn tay lớn, với hắn đụng vào nhau thì, lại leng keng vang vọng, chói tai cực kỳ.

Phốc!

Rốt cục, có vảy bóc ra, có huyết nằm xuống.

Thiên mâu là binh khí, mạnh mẽ vẫn là người, Thạch Hạo vận chuyển pháp lực, dồn vào thiên mâu trên, đem đối phương cái kia kiên cố Bất Hủ vảy đều đánh xuống dưới không ít.

Đồng thời, Thạch Hạo nắm quyền ấn, đánh về mặt khác một con màu đen đối thủ, chấn động đối phương hổ khẩu sụp ra, dòng máu chảy dài.

Đây là giao phong ngắn ngủi, liền đánh nứt vùng sao trời này.

Thạch Hạo thật sự muốn lưu lại đại khai sát giới, thế nhưng là không có cách nào dừng lại, nơi này là Dị Vực, Bất Hủ Chi Vương đều bị đã kinh động, hắn như tiếp tục trì hoãn, sẽ bị quần vương săn bắn.

Hắn xác thực rất mạnh, thế nhưng, còn chưa tới loại kia một người có thể địch một giới trình độ, Dị Vực trải qua năm tháng dài đằng đẵng, ở kỷ nguyên bên trong chìm nổi bên trong tích lũy.

Dù cho một kỷ nguyên chỉ có ba, bốn người, thậm chí một hai người thành tựu Bất Hủ vương vị, rất nhiều kỷ nguyên tính gộp lại, hết thảy lão quái vật nhảy ra, đó mới đáng sợ.

- Giết!

Du Đà rống to, hắn ở phía sau giết tới, đánh giết Thạch Hạo.

- Chạy đi đâu!

An Lan càng là hét lớn, trong tay trường thương màu vàng óng lần thứ hai đâm tới, nát tan tinh không, mũi thương trên lượn lờ này một vầng dòng sông thời gian, cảnh tượng doạ người.

Ầm ầm!

Thạch Hạo hai tay nắm thiên mâu, lần này quét ngang ngàn quân, vô tận bí thuật tỏa ra, đi kèm sấm sét, đi kèm bất tử tiên hỏa, đi kèm xích thần trật tự các loại.

Nơi này nhất thời leng keng vang vọng, rất nhiều người binh khí đều bị đánh trúng, Thạch Hạo một người cùng nhiều vị Bất Hủ Chi Vương đến rồi một lần va chạm mạnh.

Một sát na, Thạch Hạo trong lòng nặng nề, những này Bất Hủ Chi Vương nhiều vị tuyệt đỉnh vương giả, trong đó còn có một vị bá chủ, đó là có thể nhìn xuống một giới có vài tồn tại chí cao.

Người này không kém gì Xích Vương!

Thạch Hạo hiện tại cũng coi như là một giới bá chủ, mạnh mẽ vô cùng, thế nhưng bị nhiều như vậy người săn bắn, vẫn có rất lớn áp lực.

Ầm!

Lúc này, một Tử Kim hồ lô hiện lên, thuộc về tên kia bá chủ, va về phía Thạch Hạo nơi này.

Coong một tiếng, hắn dùng thiên mâu đánh văng ra, nơi này ánh sáng hừng hực, bao phủ thân thể hắn sương mù hỗn độn đều bị đánh tan, lộ ra hắn chân thân.

- Hả?

Bất Hủ Chi Vương nhìn chăm chú hắn, có mấy người ngạc nhiên, có mấy người khiếp sợ, có mấy người đờ ra.

Lại là Hoang?

Này quá bất ngờ!

Vừa mới, Thạch Hạo có ý định che lấp thiên cơ, hiện tại hắn không có gì lo sợ, chính là muốn liều mạng một hồi, đại khai sát giới, như vậy giết ra

ngoài.

- Hoang, làm sao có khả năng là hắn!

Bất Hủ Chi Vương đều bị kinh sợ, ngày xưa một người trẻ tuổi, hắn mới bao lớn tuổi tác, vẫn không có trải qua đủ một kỷ nguyên đây, lại thành vương!

- Hắn... Là người kia!

Xích Vương quả nhiên phi phàm, tuy rằng bị trấn áp, nhưng vẫn truyền ra một đạo suy yếu âm thanh.

Ầm!

Thạch Hạo trấn sát, đánh nứt Nguyên Thần, đem xé ra thành một chùm sáng.

Tuy rằng trong thời gian ngắn Xích Vương sẽ không chết, có thể nhanh chóng lại tố thần phách, thế nhưng chuyện này với hắn cũng là một loại thương tổn.

- Là hắn!

Một sát na, Du Đà trong lòng sinh ra ý nghĩ, bởi vì, bọn họ ở trước đây không lâu cũng trong lòng kinh động, đã từng bị che đậy thiên cơ tái hiện trong lòng, có điều rất mơ hồ.

Hiện tại chân thực, rõ ràng, bởi vì đến Xích Vương nhắc nhở, đạo kia thiên cơ triệt để rõ ràng.

Ngày xưa, bọn họ hợp lực thôi diễn ra có cái biến số, chính là Hoang?

Lẽ ra bị tiêu diệt theo tháng năm thiên cơ, từ bọn họ trong đầu đều biến mất, có thể hiện tại lại tái hiện, khiến cho bọn họ rõ ràng rất nhiều chuyện.

- Đúng rồi, chính là hắn, năm đó đánh giết hắn thì, bị cô gái mặc áo

trắng cản trở, bị nhân quả lực lượng phản phệ, hắn chính là cái biến số!

An Lan rít gào, mang theo chư vương cùng săn bắn, điên cuồng cực kỳ.

Năm tháng sông dài bên trong đại sự, không thể thay đổi. Nếu không thuộc về thời đại kia, mặc dù đi nghịch thiên cũng khó có thể thay đổi lịch sử quỹ tích hướng đi.

Nhỏ bé chỗ bị xúc động, không cách nào thay đổi đại thế hướng đi.

Xích Vương, xuyên qua dòng sông thời gian thì, nhằm vào không ngừng Thạch Hạo một người, nhưng chỉ có Hoang một người liên quan đến đại thế hướng đi.

Quay đầu lại chung quy bị chứng minh, đại xu thế như vậy, Tiên Vương bên trong bá chủ cũng vô lực nghịch thiên.

- Giết!

Thạch Hạo phát điên, bị mọi người truy sát sau, hắn vừa đi vừa nghỉ, không đứt rời quá mức đến giết ngược lại, rất muốn lại giết chết một vị Bất Hủ Chi Vương.

Có điều, những người này đều quá mạnh mẽ, đi chung với nhau, liên thủ giết hắn, không cho hắn cơ hội.

Đây là một trận đại chiến chấn động thế gian, Dị Vực chư vương bị kinh động.

Ầm ầm!

Luyện Tiên Hồ xuất hiện, mang theo vô thượng uy thế, khí tức khủng bố cực điểm, nó từ phương xa bay tới, trấn sát Thạch Hạo.

Không nghi ngờ chút nào, đây là Tiên Vương bên trong một vị khác bá chủ!

Coong!

Thạch Hạo theo chân nó liều, đánh này ấm rung động, xoay tròn đi ra ngoài, thế nhưng uy thế không giảm, nghiêm trọng uy hiếp đến hắn

Tương truyền, Luyện Tiên Hồ bên trong tồn tại cực kỳ mạnh mẽ, ở Dị Vực từ trước tới nay đều xem như là người mạnh nhất một trong.

Có điều, Luyện Tiên Hồ chủ nhân quá thần bí, có người nói tình huống của hắn không ổn, ở chờ cơ hội niết bàn đây, cũng có người nói hắn ngủ say ở ấm bên trong, dễ dàng không hiện ra.

Trận chiến này, giết nhật nguyệt ảm đạm, sơn hà thất sắc, Thạch Hạo từ một vùng vũ trụ đánh tới một vùng vũ trụ khác, khóe miệng xuất huyết.

Thế nhưng, cũng có Bất Hủ Chi Vương bị hắn phát điên thì kéo xuống cánh tay, Thạch Hạo đã trúng mấy lần xung kích, thế nhưng là cũng giết Bất Hủ Chi Vương kinh sợ.

Bọn họ nhưng là ở săn bắn a, Hoang quá dũng mãnh, một người lại giết đi ra ngoài, không có bị ngăn lại, chẳng lẽ còn thật có thể sống sót đào tẩu hay sao?

Tùng tùng tùng...

Có người gióng lên trống trận, hô hoán còn chưa lên sàn Bất Hủ Chi Vương, muốn hợp lực bắt giết Hoang, đem hắn ở lại chỗ này.

Thạch Hạo giết đỏ cả mắt, tắm rửa địch huyết, trên người mình cũng có miệng vết thương, có chính là bị mũi thương cắt ra, có chính là bị Tử Kim hồ lô phun ra yên hà cắt rời.

Đương nhiên, hắn cũng từng đem đối phương chấn động phun máu phè phè, càng có một người suýt nữa bị hắn sử dụng kiếm quyết nổ ra xương trán, suýt chút nữa khiến cho bị mất mạng tại chỗ.

- Hống...

Thạch Hạo rống to, cùng An Lan đối chọi gay gắt, hắn rất muốn giết chết An Lan, năm đó bắt đi Tội Châu, làm hại Hỏa Linh Nhi rơi vào hắc ám chính là người này.

Ầm ầm ầm...

Thạch Hạo cùng An Lan va chạm, vô cùng kịch liệt, đem chiếc kia trường thương màu vàng óng đều muốn đánh gãy.

Ầm ầm!

Một chiếc ấn lớn nện xuống, rơi vào Thạch Hạo trên lưng, không thể tránh khỏi, bởi vì công kích quá nhiều người, đầy trời đều là phù văn, đâu đâu cũng có đại đạo quy tắc.

Thạch Hạo lảo đảo một cái, ho ra một ngụm máu!

Hống!

Thạch Hạo đột nhiên mà quay đầu lại, tóc tai bù xù, con mắt lạnh lẽo cực kỳ.

Tha Hóa Tự Tại, lưu động mờ mịt hào quang, hắn hóa ra mấy tôn bóng người, cảnh tượng doạ người, một tiếng vang ầm ầm, theo hắn chân thân nhào giết tới.

Thạch Hạo liều mạng, nếu không, cũng sẽ không vận dụng các loại bí thuật cấm kỵ.

Này không riêng là liều mạng phá vòng vây, còn muốn lại giết Bất Hủ Chi Vương!

- Đùng!

Luyện Tiên Hồ phát sáng, miệng ấm dâng lên thần bí sương mù, sau đó

hình thành vòng xoáy, phải đem Thạch Hạo chân thân hút vào đi.

- Cút ngay!

Thạch Hạo mi tâm xán lạn, **** hỗn độn kiếm mang, vận dụng vô thượng pháp lực, đánh văng ra Luyện Tiên Hồ.

Coong!

An Lan trường thương, Du Đà bàn tay lớn, còn có những người khác công kích đều tạm thời bị hắn đánh văng ra, khóe miệng hắn mang theo đỏ sẫm huyết, về phía trước mãnh giết.

- Ngăn cản hắn!

Có người hét lớn.

Ầm ầm!

Thạch Hạo cùng hóa ra mấy tôn bóng người vọt qua, điên cuồng ra tay, một sát na, Côn Bằng vương giương cánh, Liễu Thần bay ra màu vàng cành liễu, xuyên thủng hư không, còn có Chân Hoàng hí dài.

Phốc!

Cuối cùng, một vị Bất Hủ Chi Vương bị hắn đánh xuyên qua, binh khí là một cái đại ấn, thì bị chấn động nứt ra rồi, cuối cùng càng bị Thạch Hạo chân thân một đạo quyền ấn, đánh nổ ở chỗ này.

Bởi vì, hắn bị vị này Bất Hủ Chi Vương mấy lần tập kích, sau lưng vết thương doạ người, đã trúng chiếc kia đại ấn đòn nghiêm trọng.

Hiện tại, hắn đánh xuyên người này, cùng Tha Hóa Tự Tại triệu hoán đến mấy bóng người đồng thời, đem vị này Bất Hủ Chi Vương cho giết chết.

Phốc!

Máu tươi dâng trào, Thạch Hạo trích đi đầu của hắn.

Nơi này óng ánh khắp nơi, chính là An Lan, Du Đà chờ đều cũng không thể không lùi về sau, bởi vì Thạch Hạo nổ nát Tiên Vương Binh, sóng năng lượng kịch liệt, có thể thương bọn họ.

Đồng thời, Bất Hủ Chi Vương đại ấn cũng như thế hủy diệt rồi.

Thạch Hạo ra tay, đem Xích Vương lô cũng cho rung ra, mãnh liệt tế luyện, để nó ở đây nổ tung, theo nổ tung, tàn phá chư vương truy kích phương hướng.

Xích Vương lô vốn là bị hắn đánh xuyên qua, hiện tại có điều là thuận thế mà vì là, ở đây làm nổ.

Đây là vô cùng nhục nhã, một đám người săn bắn, kết quả vẫn bị hắn giết ra, cũng chém xuống một vị Bất Hủ Chi Vương, đây là biết bao bá đạo cùng đáng sợ?

Ầm!

Sau một khắc, làm mọi người truy kích thì, Thạch Hạo làm nổ hai cỗ Tiên Vương thân thể, một thuộc về Xích Vương, một thuộc về khác vừa bị giết vương giả.

Đây là một luồng to lớn bão táp, vùng vũ trụ này đều tại rung chuyển.

Thạch Hạo liền như thế giết ra ngoài, xông qua Dị Vực tu sĩ phong tỏa nơi.

Hắn thần dũng vô cùng, nhấc theo hai cái đầu, liền như thế giết ra Dị Vực.

Phía sau, có bá chủ điều động, theo truy kích, giết tới Dị Vực ở ngoài.

Đây là một mảnh tàn tạ tinh không, Dị Vực cùng Tiên Vực ở mấy kỷ nguyên trước từng ở đây đại quyết chiến, lưu lại rất nhiều di tích cổ.

Một toà cửa thành ngay ở phía trước, gắt gao đóng lại, con đường kia có thể tiến vào Tiên Vực.

- Mở Tiên môn!

Thạch Hạo hét lớn, hắn đến nơi này.

Trong thành người không dám, bởi vì nhìn thấy mặt sau có Bất Hủ Chi Vương truy kích, trường thương màu vàng óng đều đâm tới.

- An Lan, bọn ngươi muốn chết!

Thạch Hạo gầm thét, coong một tiếng chuông vang, hắn thôi thúc Xích Vương chung, lấy mạnh mẽ lực lượng thời gian quấy rầy phía sau truy binh.

Đồng thời, hắn đem Thái Thủy, Ngao Thịnh Nguyên Thần gọi ra, chuẩn bị dùng bọn họ một đòn bên dưới oanh mở cửa thành.

Chuyện như vậy hắn không phải lần đầu tiên XXX, trước đây không lâu xông vào Dị Vực thì, liền từng lấy Nguyên Sơ Tiên Vương Nguyên Thần nổ nát nơi đó.

Hiện tại, hắn muốn giở lại trò cũ, này liên quan đến Ngao Thịnh, Thái Thủy vận mệnh, hai người vô cùng sốt sắng.

- Mở cửa thành!

Trong cửa thành, có người phân phó nói.

Thủ thành những người kia nghe vậy, không khỏi xoay người quan sát, nhất thời sợ hãi đến sắc mặt trắng bệch, nhìn thấy Tiên Vương!

Hơn nữa, không chỉ một vị, lập tức đến rồi mười tôn, bọn họ yêu cầu mở ra cửa thành, trực tiếp truyền âm, muốn thả Thạch Hạo đi vào.

Hoang một thân một mình ra đi, đi Dị Vực giết Bất Hủ Chi Vương, bực

này dũng khí, thực tại chấn động Tiên Vực các đại cường giả, tự hắn đi rồi sẽ không có bình tĩnh quá.

Cuối cùng, có chút Tiên Vương cùng xuất thế, đi tới nơi này, nhìn hắn có thể không sống sót trở về.

Kết quả, thật sự đợi được, nhìn thấy hắn nhấc theo hai viên Bất Hủ Chi Vương đầu lâu mà quay về!

Thạch Hạo vào thành, một tiếng vang ầm ầm, cửa thành đóng, điều này cũng bằng trấn phong một giới.

- Cái gì, đây là Xích Vương?

Có một vị lão quái vật kêu to.

Nhóm người này Tiên Vương bên trong cường giả, có một vị bá chủ, hắn giáng lâm ở đây, nhận ra Xích Vương.

Bọn họ thật sự bị đè ép, cảm thấy chấn động không gì sánh nổi, đầy mặt đều là kinh sợ, Hoang đến có bao nhiêu nghịch thiên, một mình giết tiến vào Dị Vực, lại chém giết Xích Vương, mang về hai viên vương giả đầu lâu.

Bọn họ biết, Hoang quật khởi đã không thể ngăn cản, thực sự trở thành Tiên Vương bên trong bá chủ.

- Người nào dám ra đây đánh một trận?

An Lan, Du Đà chờ người đứng trong tinh không, nhìn chằm chằm đối diện toà kia cự thành, lớn tiếng gầm thét lên.

- Xích Vương đầu lâu đều bị chém xuống, các ngươi cũng muốn chết phải không?

Thạch Hạo mở miệng, lạnh giọng đáp lại

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1943: Thiên Đình Không Thể Lập

Từ xưa đến nay, vọng Lập Thiên đình người đều chết hết, không có một cái nào rơi xuống kết cục tốt.

Đó căn bản tựu vô tình ý bên ngoài, thậm chí có nhanh phá vỡ Vương cảnh người, nhìn thấy thành đế ánh rạng đông rồi, nhưng kết quả là cũng là thê lương kết thúc.

Nếu là một thế hệ cũng thì thôi, mà là mấy đời cũng như này, mấy cái Thiên đình, trước sau đại Băng, họa và riêng phần mình chủng tộc, gần như toàn bộ diệt!

- Đồ Phu, đang ở Giới Hải, đây là một cái cái thế cao thủ, tại Giới Hải trung đều có thể tôn chi là vô thượng trùm, hắn tổ tiên từng cùng người cộng đồng hoàn thiện tiên vực tu hành chi pháp.

Bàn Vương kể rõ.

Đồ Phu tổ tiên, cái kia quả nhiên là công tham gia (sâm) tạo hóa, cùng mấy người lão Tiên Vương cùng một chỗ thực lực Nghịch Thiên, cũng dám giết đến Giới Hải bên kia đi, dám đánh rơi xuống tiếp dẫn cổ điện.

Nhưng là, kết quả là mấy cái lão Tiên Vương hay là đều chết hết, bọn hắn chung chế Thiên đình đại Băng.

Cuối cùng, cái kia mấy tộc chỉ có Đồ Phu cùng một hai người tránh né qua kiếp nạn, còn lại toàn bộ vẫn lạc, huyết mạch diệt tận.

- Hí!

Thạch Hạo ngược lại hít một hơi hơi lạnh, cái này thật đúng là tà tính.

Chuyện này hắn từng nghe nói qua, tại năm mươi vạn năm trước, Cây Thế Giới chi đỉnh chính là cái kia sau lưng mọc lên kim sắc vũ dực nữ tử từng cùng hắn đề cập qua, lại để cho hắn không muốn tùy tiện Lập Thiên đình.

- Rốt cuộc là cái gì làm cho?

Thạch Hạo suy đoán không xuất ra, nhìn về phía Bàn Vương, hướng hắn thỉnh giáo.

Dù sao, đây là một cái sống tuế nguyệt vô cùng đã lâu Tiên Vương, hắn hiểu rõ khẳng định so Thạch Hạo muốn nhiều.

- Không biết a, tình huống quá phức tạp, có các loại nghe đồn...

Bàn Vương lắc đầu, nhưng vẫn là giảng thuật đi một tí.

Có cổ đại Tiên Vương nói, Thiên đình có thể là bị nguyền rủa, ở đằng kia Đế Lạc thời đại, từng phát sinh qua một ít đại sự kỷ, không cho phép nó lại hiện ra.

Cũng có người nói, Hắc Ám cùng điềm xấu, trời sinh cùng ngày đó đình đối lập, một khi thực sự có người lập nhiều nó, cũng sẽ bị tìm tới, kết quả là muốn toàn bộ diệt.

Còn có người nói, Thiên đình có lẽ tồn tại qua, từng thập phần cường thịnh, cường đến mức tận cùng, đáng tiếc tại Đế Lạc thời đại đã tiêu hao hết số mệnh, từ nay về sau tai nạn làm bạn. Vì vậy, hậu thế người ai dám Lập Thiên đình, chẳng khác nào tại hoàn lại Đại Khí Vận.

Thuyết pháp không đồng nhất, một cái so một cái mơ hồ.

Thạch Hạo nhíu mày, hắn có chút không quá tin tưởng.

- Chuyện này thật sự nói không chính xác, tóm lại ngươi không muốn vọng lập thì tốt rồi, miễn cho rước họa vào thân.

Bàn Vương nhắc nhở, tại hạ giới cũng thì thôi, dù sao chưa từng liên quan đến đến rất cao tiên đạo canh.

Tại đây thế giới lại bất đồng, trên thực tế, rất nhiều Cổ lão gia tộc đều đỏ mắt, ai không nghĩ mượn Thiên đình danh tiếng, nếu là lập nhiều, tất nhiên ảnh hưởng cực lớn.

Thế nhưng mà, có ai dám?

- Còn có một loại thuyết pháp, Đê Bá Thế Giới trên bờ không phải một chuyến nhàn nhạt dấu chân ấy ư, có người suy đoán, đây là Đế Lạc thời đại cùng Thiên đình có quan hệ sinh linh lưu lại.

Cũng chính bởi vì cặp kia dấu chân, làm cho một đời lại một đời Tiên Vương, tre già măng mọc, truy tìm lấy nó, tiến vào Giới Hải, muốn đến điểm cuối.

- Xuyên việt Hắc Ám chi địa, cuối cùng về sau có chung cực bí mật ah.

Bàn Vương than thở.

Thạch Hạo lộ ra vẻ kinh ngạc, mà ngay cả Thiên đình bí mật đến cuối cùng đều chỉ hướng Giới Hải cuối cùng?

Hắc Ám chi địa, tiếp dẫn cổ điện, Thiên đình các loại..., rõ ràng đều có cùng một mục tiêu!

- Trúc thần miếu a, thế gian các tộc sinh linh thường tụng chúng ta danh tự, có thể lại để cho Tiên Vương Nguyên Thần càng phát ra chắc chắn Bất Hủ!

Bàn Vương nói ra.

Tiên Vương phía dưới, hắn tượng nặn bị cung phụng tại trong thần miếu, đoạt được có lẽ chỉ là tín ngưỡng lực, mà Tiên Vương tắc thì ý nghĩa hoàn toàn bất đồng rồi, có thể Cố Nguyên thần.

- Còn có loại này chú ý?

Thạch Hạo kinh ngạc.

Hắn vẫn cho là, khắp thiên hạ trúc cự cung, đạt được vạn tộc cầu nguyện, sở được đến chỉ là nguyện lực, cùng tín ngưỡng có quan hệ, có thể xây dựng xuất thần thể.

Hiện tại xem ra, còn có...khác bí mật.

Thường tụng một người danh tự, tương đương tại gia trì hắn Nguyên Thần, có thể làm hắn càng phát ra cường đại, Nguyên Thần vạn kiếp bất phôi.

Thạch Hạo cẩn thận giải một phen, sau đó càng là tự mình nhận thức. Hắn mới từ dị vực giết trở về, các tộc không ít sinh linh đều đang tại tụng tên của hắn.

- A..., có chút có ích.

Hắn cảm thấy đối với mình thân mà nói, ý nghĩa sẽ không sâu như vậy xa, bởi vì này cùng hắn đạo không phải rất phù hợp, hắn dĩ thân vi chủng, nhất bản chất ý nghĩa tựu là, không giả Thiên Địa ngoại vật, theo bản thân tìm đạo.

Được chúng sinh chi lực chửa dưỡng Nguyên Thần, nào có chính mình tu hành đến lực lượng tin cậy?

Như là nhìn ra hắn nghi kị, Bàn Vương giải thích, nói:

- Đây chẳng qua là phụ trợ mà thôi, Tiên Vương sẽ không toàn bộ ký thác hi vọng ở bên ngoài, đều dùng bản thân tu luyện làm chủ. Nhưng là, có phụ trợ cuối cùng là mới có lợi.

- Cái thế giới này là cân đối, Tiên Vương muốn trả giá cái gì?

Thạch Hạo hỏi.

- Che chở tùy tùng.

Bàn Vương giải thích.

Nếu là có người **** tụng kỳ danh, đầy đủ thành kính, Tiên Vương có lẽ sẽ có cảm giác, nhất là trong đó hành hương giả, hội được bảo hộ.

- Thậm chí, có Tiên Vương trước mắt tên thật, cáo tri thế nhân, thành kính đạo cô, hắn hội đánh xuống một đám pháp thân, tại sống chết trước mắt cứu trợ.

Bàn Vương nói như vậy một đoạn lời nói.

Cái gọi là tên thật, là ẩn chứa chú ngữ danh tự, kêu gọi tên thật chẳng khác nào tại ngâm tụng một đoạn chú ngữ, tại tối tăm trung hướng Tiên Vương cầu nguyện, câu thông.

Tiên Vương ân cần săn sóc Nguyên Thần lúc, lưu lại ở dưới khổng lồ nguyện lực, hội sinh ra cảm ứng, có thể sẽ bởi vậy hàng hạ một đạo pháp thân.

Đương nhiên, ngâm tụng tên thật là muốn trả giá thật nhiều, không phải cường đại gia tộc không dám đơn giản ngâm tụng Tiên Vương tên thật, bởi vì sau đó là muốn hiến tế.

Hiến tế, hoặc là đưa lên hiếm thấy bảo vật, như tiên kim, thế giới thạch đợi. Hoặc là, dẫn đạo càng nhiều nữa tộc đàn cung phụng Tiên Vương tượng thần.

Thạch Hạo giật mình, hắn nghĩ tới dị vực, những cái kia Bất Hủ chi Vương tên thật, không thể đơn giản kêu gọi, nói cách khác xảy ra vấn đề lớn!

Lưỡng giới, có lẽ có chút ít khác nhau, nhưng là về kêu gọi tên thật, hẳn là cơ bản giống nhau.

- Ta như lập nhiều thần miếu, ta không cần hắn chửa dưỡng Nguyên Thần, chỉ là dành dụm nguyện lực pháp thể, cho hắn không tại lúc trấn thủ Thiên đình, cũng có thể cung phụng thượng một ít thần tướng, lại để cho bọn hắn được hưởng tạo hóa.

Thạch Hạo nói ra.

Bàn Vương biến sắc, lại một lần nữa khuyên bảo hắn, Thiên đình không thể lập.

Giữa hai người nói chuyện rất nhiều, Bàn Vương chăm chú chỉ điểm, nói cho hắn trở thành Tiên Vương sau đích rất nhiều môn đạo, có thể cho hắn thiểu đi rất nhiều đường quanh co.

Hắn cáo biệt Bàn Vương, đi gặp cố nhân.

- Thạch Hạo!

Thái Âm thỏ ngọc oa nha nha kêu to, giương nanh múa vuốt đánh tới, 50 vạn năm qua đi, nàng rõ ràng còn là một tiểu nha đầu, như trước mười mấy tuổi bộ dạng, như là vĩnh viễn cũng chưa trưởng thành.

Nàng tư thái mềm mại thon dài, tóc dài màu bạc rối tung đến thắt lưng, vầng sáng lập lòe, một đôi mắt rất lớn, xích hồng như san hô, mỹ lệ mà có linh khí.

Những người khác là khẽ giật mình, bởi vì ngày nay Thạch Hạo giết ra hiển hách uy danh, tuy nhiên còn là năm đó hắn, nhưng là có chút người trong lòng có không ít cố kỵ, không dám như lúc trước như vậy tùy ý.

Dù sao, hắn là Tiên Vương rồi, khả dĩ cùng tiên vực cường đại nhất trùm địa vị ngang nhau, khả dĩ tru sát Tiên Vương, các tộc đều không thể làm gì.

Nhưng là, Thái Âm thỏ ngọc đều mặc kệ những...này, giương nanh múa vuốt, gọi lấy tựu lao đến, mỹ lệ khuôn mặt nhỏ nhắn nếp uốn lấy, thở phì phì hô hào:

- Ngươi thoáng cái biến mất 50 vạn năm, ngươi có biết hay không, chúng ta có rất đau lòng, không công chảy nhiều như vậy nước mắt!

Thạch Hạo nghe vậy, dù là thân là Tiên Vương về sau, tâm như Thiết Thạch, cũng hay là một hồi buồn vô cớ, 50 vạn năm a, bỏ lỡ rất nhiều cái thời đại, rất nhiều người đều già đi.

Đồng thời, trong lòng của hắn ấm vù vù, dùng sức vuốt vuốt Thái Âm thỏ ngọc sáng như tuyết tóc dài, quả thực muốn ở phía trên bện thành một cái ổ chim non.

- A, ta liều mạng với ngươi!

Thái Âm thỏ ngọc kêu la lấy, ra sức giãy dụa, nàng bên cạnh một mực tuyết trắng Kỳ Lân rụt rụt cổ, đây chính là mười hung hậu đại, đúng là ngày xưa bị nàng ôm vào trong ngực tiểu gia hỏa, ngày nay sớm đã phát triển...mà bắt đầu.

Những người khác cũng đều há hốc mồm, ai dám cùng Tiên Vương như vậy đùa giỡn?

- Đừng liều, quay đầu lại thỉnh ngươi ăn miếng thịt bự, uống chén rượu lớn!

Thạch Hạo cười ha hả.

Năm đó, cái này cái con thỏ trong miệng la hét ăn chay không ăn ăn mặn, thế nhưng mà mỗi lần đều là miệng lớn ăn Thạch Hạo sấy [nướng] mỹ vị, hơn nữa mỗi lần cũng còn uống say, đùa nghịch rượu điên.

- Đáng tiếc, Tào Vũ Sinh mất.

Thái Âm thỏ ngọc đột nhiên khóc.

Bởi vì, tại đi qua lúc, thường xuyên là ba người bọn hắn cùng một chỗ ăn miếng thịt bự uống chén rượu lớn.

- Ta tin tưởng, hắn vẫn còn, ta sẽ đi đưa hắn mang vào tiên vực đến.

Thạch Hạo nói ra.

Năm đó, chôn cất địa rõ ràng Băng khai mở, chuyện này vượt quá dự liệu của hắn, người nào dám giết hướng chôn cất khu?

Ngày xưa, một cái vàng óng hồ lô, từ trên trời giáng xuống, dâng lên Hỗn Độn quang, đem chôn cất khu bên ngoài chỗ đó đánh băng!

- Thật vậy chăng, hắn còn sống?!

Thái Âm thỏ ngọc con mắt trợn tròn, rồi sau đó cao hứng kêu lên:

- Tốt, đưa hắn tìm đến, mang vào tiên vực!

Thập Quan Vương đã đến, Trích Tiên đã đến, Đại Tu Đà đã đến...

Những người này lại tương kiến, đều là cảm khái ngàn vạn, năm đó cùng thế tranh phách, cạnh trục ai là cùng thế hệ đệ nhất nhân, ngày nay tách ra 50 vạn năm về sau, giữa lẫn nhau, chênh lệch càng lúc càng lớn.

- Ngươi có thể còn sống là tốt rồi, năm đó chúng ta nghe nghe thấy tin dữ, thật sự đều rất khổ sở, là ngươi tiếc hận...

Công chúa Yêu Nguyệt nói ra.

Có Thái Âm thỏ ngọc phía trước, những người khác cũng đều thả, không đến mức lại cảm thấy bó tay bó chân, cũng dần dần buông lỏng.

Thạch Hạo phân phó Thiên đình người chuẩn bị tiệc rượu, chiêu đãi ngày xưa bằng hữu cũ, đây là một lần rất nhiệt liệt tụ hội.

Ngũ linh chiến xa chủ nhân Tề Hoành, Thác Cổ Ngự Long, Vệ gia bốn hoàng cận tồn một nữ, tiểu Thiên Vương... Một đoàn cố nhân đều đã đến, kể cả Thạch Nghị, cũng đến nơi này.

Lại để cho Thạch Hạo nhíu mày chính là, không thấy Tần hạo, hơn nữa những người khác cũng cũng không biết hắn đi nơi nào, thậm chí sinh tử không biết.

- Gia gia!

Thạch Trung Thiên đã đến, mang theo A Man.

Trên thực tế, Thạch Hạo sớm đã phái người đi mời rồi, thậm chí chuẩn bị chính mình khởi hành rồi, chỉ vì một ít cố nhân lúc này, hắn không tốt lập tức ly khai.

Dưới mắt, tổ phụ của hắn chính mình chạy đến.

Tổ tôn hai người mãnh liệt một cái ôm, cười ha ha không thôi, chỉ là trong mắt đều ẩn chứa dòng nước mắt nóng.

A Man cũng đang cười, giúp của bọn hắn lau đi khóe mắt ướt át, chính cô ta cũng khóc, những năm này thật sự quá không dễ.

Rất nhiều người tới, hướng Thạch Trung Thiên chào.

- Còn sống là tốt rồi!

Trường Cung diễn thở dài, hắn xuất hiện, cùng Thạch Hạo chạm cốc, hai người dùng sức ôm một chút, lẫn nhau đều cảm thấy năm đó tiếc nuối đủ loại.

Thiên Giác Nghĩ, Mục Thanh, Đả Thần Thạch đợi tự nhiên là tuyệt không khách khí, giúp Thạch Hạo tiếp đãi cùng chăm sóc khắp nơi khách mới.

Thạch Hạo xem của bọn hắn, Thiên Giác Nghĩ trở thành Chân Tiên rồi, Thập Quan Vương cũng như thế... Hắn một hồi suy nghĩ, những người này người mạnh nhất cũng chỉ là Chân Tiên, có thể có người trở thành Tiên Vương sao? Mặc dù có, đoán chừng cũng không có ai sẽ cho bọn hắn thời

gian ah.

Giới Hải, tình huống quá phức tạp, tùy thời hội giết ra một ít trùm.

Trên thực tế, cái này 50 vạn năm đến, có nhiều lần đại phong bạo trùng kích tiên vực.

- Được muốn hàng phục một ít cao thủ mới được!

Thạch Hạo cân nhắc.

Thiên đình, Thất Thải tiên kim nhân sớm đã đi, ba đại Quỷ Tiên về sau cũng tiến vào tiên vực, thậm chí muốn phản loạn, trái lại đối phó Thiên đình những người này.

Hôm nay, ba đại anh linh trung chỉ còn lại có một cái, còn sống, như trước tại tiên đạo lĩnh vực.

Thạch Hạo nghĩ tới 3000 châu Biên Hoang, chỗ đó có một đầu long, tên là "Thiên hạ đệ nhị", nơi nào còn có một cái hoàng kim đạo nhân, hắn tọa giá là tiên Kim Ngưu

Có thể không mời đến hai đại cao thủ? Thạch Hạo cân nhắc.

Nơi này là Bàn Vương chỗ thống trị khu vực, Thạch Hạo trực tiếp truyền âm, hỏi thăm Bàn Vương.

Sở dĩ vội vả như vậy, là vì hắn cảm thấy Thiên đình lực lượng quá bạc nhược rồi, cần gấp cao thủ tọa trấn.

- Cái kia hai cái sinh linh, năm đó hoàn toàn chính xác rất cường, một cái dám cùng Chân Long tranh phách, một cái nhưng là chân chính tiên kim Thông Linh, đã trở thành vương giả, chắc chắn Bất Hủ, đánh bất động!

Bàn Vương tán thưởng.

Nhưng là, hắn lời nói xoay chuyển, thật đáng tiếc nói cho Thạch Hạo,

hai người này Nguyên Thần đều ra vấn đề lớn, cơ hồ xem như tàn lụi.

Cấm khu chi chủ, thủy tinh đầu lâu, kim sắc thủ chưởng cổ mấy cái lão yêu quái đã ở thán, rất đáng tiếc, nói cách khác, cái kia hai cái sinh linh dũng lực vô cùng.

Có thể nếu thật là hoàn hảo, bọn hắn cũng sẽ không tại đâu đó.

- Trừ phi ngươi có thể luyện ra một lò đại dược, có lẽ còn có chuyển cơ, nhưng là, cái kia lô dược ít khả năng hoàn thành, cần thiết quá kinh người.

Bàn Vương lại nói.

Hoàn toàn chính xác cần thiết kinh người, quang trường sinh tiên dược tựu cần sáu gốc đã ngoài, ngoài ra, còn cần một cái cọc thế gian ít có thể tìm ra đến kỳ dược —— Tam sinh dược.

Cái này thật là kinh người, một cây trường sinh tiên dược cũng đủ để lại để cho người đạp đất thành tiên, luyện cái loại nầy đại dược rõ ràng cần lưu sáu gốc đã ngoài!

Trường sinh dược, tiên vực thì có, nếu là trả giá đầy đủ một cái giá lớn, khả dĩ gom góp.

Nhưng là, cái loại nầy kỳ dược —— Tam sinh dược tựu khó nói, bởi vì, nó hi hữu, cũng quá trân quý.

Loại thuốc này chỉ ở chôn cất địa sản xuất, mà từ xưa đến nay, xuất ra đất qua như vậy một hai gốc, hơn nữa đều đã trở thành truyền thuyết.

Mà lại, loại này dược đối với táng sĩ mà nói có được trí mạng hấp dẫn, bởi vì có thể giúp bọn hắn hướng chôn cất Vương Tiến hóa, vì vậy muốn theo chôn cất đất mang đi ra, cái kia thế tất còn khó hơn lên trời!

Thạch Hạo lộ ra vẻ cổ quái!

Hắn quyết định, phải về cửu thiên thập địa đi đến một lần.

Lúc này, Thanh Y đã đến, lại tương kiến, có quá nhiều lời muốn nói, nàng trước đây từng có tiếc nuối, thương tâm rất nhiều năm, hôm nay rốt cục lại lần nữa gặp.

Nàng không nghĩ sẽ rời đi, muốn vĩnh viễn ở tại chỗ này.

Chỉ là, đem làm một cái thiếu nữ đi tới lúc, lại để cho Thanh Y một hồi buồn vô cớ.

Đó là Hỏa Linh Nhi, rơi vào Hắc Ám Hỏa Linh Nhi, màu đen váy dài, da thịt tuyết trắng, thâm thúy con ngươi, mang theo lãnh diễm khí chất.

Qua nhiều năm như vậy, nàng một mực không có ly khai, liền ba đại Quỷ Tiên đều cùng Thất Thải tiên kim nhân đều cách Thiên đình mà đi, nàng nhưng như cũ vẫn còn.

Dùng nàng lời của mình nói, đã tin tưởng Thạch Hạo theo như lời hết thảy, thật sự của nàng có một đoạn "Kiếp trước".

Ngày xưa, Thạch Hạo bị giết lúc, nàng vậy mà rơi lệ, không tự chủ được, không bị khống chế, cũng cảm giác được buồn phiền, nước mắt không ngừng chảy xuống, thì ra là ngày đó, nàng quyết định lưu lại.

Qua nhiều năm như vậy, nàng một mực tại Thiên đình bế quan, ngủ đông, ở ẩn không xuất ra.

Thạch Hạo lòng có gợn sóng, nhưng là, hắn dưới mắt càng muốn làm chính là lại để cho Thiên đình cường thịnh mà bắt đầu..., hắn cảm thấy thời gian gấp gáp, đại quyết chiến sớm muộn gì muốn tới.

Chính hắn không sợ hãi, hắn lo lắng những...này cố nhân, nếu là chiếu cố không đến, có lẽ một cái đều không thừa nổi.

Thực có một ngày giết đến điên cuồng, chính hắn cái dạng gì, tình cảnh như thế nào, đều rất khó nói.

- Chúng ta đi Tiên Vương bảo tàng!

Thạch Hạo nói ra, một ngày này, hắn mang theo cố nhân, xin Cấm khu chi chủ, lại mời Bàn Vương, cùng một chỗ tiến về trước Ngao Thịnh, Thái Thủy, Nguyên Sơ động phủ, đi đoạt bảo tàng.

Thạch Hạo kỵ ngồi ở tóc vàng hống lên, dẫn đầu Thiên đình đội ngũ xuất động, đại quy mô, kinh động không ít người, các tộc tu sĩ đều lộ ra dị sắc.

Nếu là ở dĩ vãng, những người này dám xâm nhập tiên Vương gia tộc tê cư đấy, nhất định bị sẽ bị trấn giết, nhưng là hôm nay các tộc đều không dám nói gì.

Ai cũng biết Hoang cùng ba đại tiên Vương gia tộc ân oán, hôm nay hắn hiệp Vô Địch chi uy, ai dám ngăn cản?

Vốn là Ngao Thịnh, Thái Thủy, Nguyên Sơ khinh người quá đáng, kết quả bản thân gặp nạn.

- Bảo tàng quá phong phú!

Tựu là Bàn Vương đều sợ hãi thán phục, ba đại tiên Vương trong động phủ các loại thần liệu đợi chồng chất như núi, đều là bọn hắn dài dằng dặc tuế nguyệt tích lũy, nội tình làm cho người ta sợ hãi.

Một cái tiên Vương gia tộc tựu có thể uy chấn tiên vực, thống ngự một phương vũ trụ, ba cái cái kia cũng không cần nói.

- Đáng tiếc a, lúc ấy quá vội vàng, tại dị vực lúc không có có thể đem Xích Vương động phủ vơ vét!

Thạch Hạo tiếc nuối.

Ba đại tiên Vương gia tộc, không nói mặt khác, trước sau cộng lại, chỉ là trường sinh dược tựu đã nhận được năm gốc!

Về phần thần binh lợi khí các loại..., kinh văn bí điển các loại..., càng là nhiều không kể xiết.

Thạch Hạo đem ba đại tiên Vương trải qua lật xem một lần, liền giao cho Thiên đình chúng cùng những cái kia bạn cũ, mặc cho bọn hắn đi tìm hiểu.

- Ồ, đây là thế giới thạch, khả dĩ luyện thành một phương đại ấn, đủ để áp sập sông núi, đánh rách tả tơi đại vũ trụ!

- Oa, Ngũ Hành tiên kim ài, chừng mặt bàn như vậy một khối lớn, luyện thành cái gì tiên bảo đều đã đủ rồi!

Thái Âm thỏ ngọc, Đả Thần Thạch bọn người kinh hỉ.

Ba đại tiên Vương động phủ bị mở ra, cũng không biết có bao nhiêu cường giả đỏ mắt, kể cả một ít Tiên Vương, cũng đều trong lòng chấn động, nhưng lại không người ra tay tranh đoạt.

Hoang uy danh là giết đi ra!

Nếu ai ngấp nghé lời đầu tiên mình suy nghĩ một chút, có thể cùng trùm Xích Vương so sao?

Vô cùng bảo tàng bị lấy ra, ba đại tiên Vương nội tình thêm cùng một chỗ, lại để cho Cấm khu chi chủ đều sợ hãi thán phục liên tục, cái này thu hoạch không khỏi quá lớn!

Cuối cùng, Thạch Hạo chuẩn bị khởi hành, tiến về trước cửu thiên thập địa, đi mưu đồ một phen, cũng muốn đi chấm dứt một ít chuyện xưa.

- Chôn cất địa thật sự bị đánh vỡ sao?

Hắn quyết định, muốn đi tìm hiểu cho tinh tường.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1944: Tiến Táng Địa

Sâu kín thở dài, 3000 châu lên, một đạo thân ảnh một mình mà đứng, yên tĩnh nhìn xem cái này phiến nghiền nát Sơn Hà.

Hoang trở về rồi, hôm nay trở thành Tiên Vương, lẽ ra rất khó trở về, bởi vì qua cường, sẽ bị cái này Phương Thiên địa bài xích, nhưng hắn đạt được qua Thiên Tâm Ấn Ký, càng từng phụng dưỡng cha mẹ qua này giới, không có vấn đề gì cả.

Một người đứng đấy, nhìn xem tàn phá đại lục phiêu phù ở trong vũ trụ, hắn có chút buồn vô cớ, từng đã là hết thảy lại cũng không về được.

Ngày xưa, trên khối đại lục này có rất nhiều sinh linh, nhưng ngày nay lại lãnh lãnh thanh thanh, còn sống chủng tộc cũng đều chạy trốn tới Tinh Thần lên, xa cách nơi này.

Bao nhiêu cố nhân, mai cốt ở chỗ này, từng đã là gương mặt, qua lại giọng nói và dáng điệu nụ cười, đều ở một tiếng thở dài trung.

Ngày xưa, 3000 châu thiên tài tranh phách, cùng ăn tiên cổ di tích ở bên trong, ngày nay còn lại mấy người? Không có gì ngoài đi vào tiên vực bên ngoài, những người khác chết rồi!

Suy nghĩ một chút những cái kia chuyện xưa, cừu địch cũng tốt, bằng hữu cũng thế, kết quả là không có còn lại mấy cái.

Đọa Thần Tử, Hắc Ám thần tử, Tiên Điện tuổi trẻ đại nhân... Những...này sinh linh, từng huy hoàng sáng lạn, có chút bị Hoang tự tay giết chết.

Cho tới bây giờ, Thạch Hạo đối với những cái kia cừu địch, không có

một điểm hận ý, ngược lại hi vọng bọn hắn còn sống, nhìn xem cái này tan hoang 3000 châu, hắn tại trầm mặc.

Chân cổ, tay cầm ngưng Huyết Thần mâu mà sinh, một cái cường đại sơ đại; đằng một, hỏa kim đằng tộc đích thiên tài, kết xuất Bảo Bình Ấn, đuổi giết thế gian địch...

Những người này cuối cùng trôi qua đi rồi!

Lam Nhất Trần, Lạc Đạo, từng tại 3000 châu thiên tài tranh phách tiên cổ di tích trung đi theo:tùy tùng qua Hoang, có thể tự Hoang đi Cửu Thiên, lại tiến về trước Biên Hoang, cũng tựu không còn có nhìn thấy bọn hắn.

Chắc hẳn, tuế nguyệt Vô Tình, bọn hắn cũng đều mất.

Bao nhiêu cố nhân, bao nhiêu huy hoàng, bao nhiêu phong vân, đều bị chôn cất rơi xuống, một cái thời đại sớm đã đi qua!

Thạch Hạo trong con ngươi, thời gian lưu chuyển, tuế nguyệt biến thiên, hắn thấy được ngày xưa một khi hướng một mộ mộ, nỗi lòng phức tạp, có chua xót, có khoái hoạt, có đau khổ.

Nhân sinh trăm vị, năm mươi vạn năm trước, bao nhiêu thiên tài tung hoành cái này phiến cả vùng đất, thế nhưng mà kết quả là đều bụi quy bụi đất về với đất.

Hắn ngẩng đầu, nhìn về phía mặt khác mấy khối đại lục, Cửu Thiên đều không trọn vẹn rồi, năm đó trường sinh gia tộc, được xưng cùng thế đồng tồn, cuối cùng nhất cũng đều tàn lụi.

Ngày nay, lại không có thừa kế tiếp, toàn bộ diệt vong!

Không có gì ngoài tiến tiên vực, lưu lại đều cái chết sạch sẽ, một cái thời đại lạc ấn, tựu như vậy bị phai mờ.

Thấy lại hướng Biên Hoang, Đế Quan sớm đã không còn tồn tại, đều bị

đẩy bình rồi, chỉ có tường đổ, đầy đất tinh xương cốt, hóa thành phế tích.

Thạch Hạo ly khai, trực tiếp tiến về trước hạ giới tám vực, chúng cũng tàn phá không chịu nổi, Thạch quốc mất, Hỏa quốc cũng diệt, miệng người mười không còn một, quá hoang vu.

Hoang vực, đưa cho Thạch Hạo quá nhiều hồi ức, hắn tựu là tại đây thế giới sinh ra, lại trở về, sông núi đều thay đổi, 50 vạn năm, sông lớn thay đổi tuyến đường, cự thạch sụp đổ, có thể nói thương hải tang điền.

Một mình hắn bước chậm, lẳng lặng đi xuống đi, bất tri bất giác, đi tới Bổ Thiên Các di chỉ, quỷ gia, hồ lô tế linh hồn người chết... Đều phảng phất vẫn còn hôm qua.

Thạch Hạo tại đây phiến phế tích trung đứng sừng sững thật lâu, cũng không có nhúc nhích một chút, hắn nghĩ đến tại Bổ Thiên Các bên trong đích từng ly từng tý, trong nội tâm ôn hòa và tiếc nuối, những cái kia cố nhân?

- Búa nơi tay, thiên hạ ta có!

Những thiếu niên này thời đại nói đùa, giống như vẫn còn bên tai, hắn nghĩ đến áo bào màu bạc thiên tài thiếu niên Tiêu thiên, từng bị hắn đập đập "Tài giỏi cao chót vót", đối với hắn nghiến răng nghiến lợi.

Hắn cũng nghĩ đến Hạ U Vũ, cái kia bạch y động lòng người nữ tử.

Đáng tiếc a, Bổ Thiên Các trở thành lịch sử, vĩnh viễn sẽ không tái xuất hiện.

Những người này, những sự tình này, trở thành tánh mạng hắn trung rất khó xóa đi ấn ký, bọn hắn đều mất, chết già tại trong năm tháng.

Sau đó, Thạch Hạo lại đi Yêu tộc địa phương từng sống, vấn an hắn anh em kết nghĩa Cửu Đầu Sư Tử mộ, còn có Hỏa Nha, ngũ sắc loan điểu mộ.

Chỉ là, Sơn Hà thay đổi tuyến đường, cổ mộ không tồn tại nữa.

Năm đó, cưỡi Cửu Đầu Sư Tử, tại Bách Đoạn Sơn Mạch xông rong ruổi, về sau hắn lại cùng đầu kia sư tử cưỡng ép kết bái.

- Ta tuế nguyệt vô tận, tuổi thọ kéo dài, thế nhưng mà, vì sao gần đây luôn quay đầu ngày xưa sự tình, những người kia đều chết đi rất nhiều vạn năm rồi, lại phảng phất vẫn còn trước mắt.

Thạch Hạo mang theo cô đơn, lòng có tiếc nuối, đồng thời, hắn có chút cảnh giác, trong ngực cựu a, Tiên Vương cảm xúc đều bị nhiễu loạn.

Bởi vì, hắn biết nói, rất nhiều vạn năm khả năng cũng sẽ không rồi trở về rồi, chờ hắn lại hiện ra lúc, lại là cái nào kỷ nguyên? Cái này phiến Hoang vực còn có thể có ở đây không?

Hắn ngày nay tên, tựu là mượn này vực danh tiếng —— Hoang!

Hoang muốn rời đi, không biết cái nào niên đại mới có thể lại đến.

Lúc này đây, Thạch Hạo cỡi tóc vàng hống, dùng một đầu Vương là tọa kỵ, chạy về 3000 châu.

Bọn hắn đi Vẫn Tiên Lĩnh, tại một ngôi sao thần lên, đó là tóc vàng hống nhất tộc tê cư địa phương.

Tóc vàng hống nhìn thoáng qua, ánh mắt phục tạp, nó cũng là đến cáo biệt, bởi vì từ nay về sau muốn cùng Thạch Hạo đã đi xa, không biết bao nhiêu tuế nguyệt mới có thể sống lấy trở về.

Sau một khắc, bọn hắn đi rồi, đi thẳng tới Biên Hoang, từng đã là cái kia phiến Cổ Địa, chảy xuôi theo Hỗn Độn quang, hư không một khe lớn lan tràn, bởi vì nơi này cùng khác một phiến thiên địa giao giới.

Thạch Hạo cưỡi tóc vàng hống, đã đến Biên Hoang bên ngoài thiên thú rừng rậm, tại đây như trước thần bí, bởi vì tiếp giáp dị vực, địa thế đặc thù, còn có đại trận phong ấn lấy, một mực không có đổi qua.

Chính yếu nhất chính là, dị vực cùng cửu thiên thập địa ở giữa bị một tòa đại trận trấn áp, lại để cho tại đây cũng một mực cô quạnh, yên lặng.

Thiên thú rừng rậm chỗ sâu nhất có một cái cái ao nước, lập nét khắc trên bia ghi có Luân Hồi.

Mà thiên hạ đệ nhị ngay ở chỗ này, bị khóa liệm [dây xích] buộc, trên đầu còn cắm một cây gỉ dấu vết (tích) pha tạp chiến mâu, đã trấn áp nó, cũng là trí mạng chi tổn thương.

Thạch Hạo đã đến, gặp được thiên hạ thứ hai.

Nó hình thể khổng lồ, sinh một cặp cánh, như không nhìn kỹ, như là một đầu cực lớn Xuyên Sơn Giáp, lân phiến um tùm, toàn thân tuyết trắng, bất quá đầu giống như Long.

Cái này là thiên hạ thứ hai, năm đó cùng Chân Long nhất mạch tranh phong, giết khó phân thắng bại, cuối cùng dùng nửa chiêu tiếc bại.

Đây cũng là một loại Long, từng tranh giành cái kia Chân Long tên, tuy nhiên thất bại, nhưng lại không dấu hắn uy danh, dù sao tại năm đó kinh thiên đại trong chiến đấu cũng chỉ nhược Chân Long nửa thức mà thôi.

Về sau, tiên cổ những năm cuối, nó tham gia đại quyết chiến, cùng dị vực chư Vương tranh phong, cuối cùng trọng thương sắp chết, rơi vào tại đây.

- Gặc...!

Thạch Hạo đến nơi này về sau, trực tiếp tựu liền quay đã đoạn quấn ở nó trên người xiềng xích, hắn ngày nay đạo pháp khôn cùng, thực lực hùng hồn nghe rợn cả người.

Hắn tại Tiên Vương trung đều có thể coi trùm!

Cái kia khốn lấy thiên hạ đệ nhị xiềng xích toàn bộ cắt đứt, cũng đã

không thể trói buộc nó.

Rống!

Giờ khắc này, thiên hạ đệ nhị đột nhiên mở ra con ngươi, phát ra kinh thế rống to thanh âm, nếu là những người khác lúc này, tuyệt đối bị rống nổ bung rồi, sẽ chết vô cùng thảm.

Nhưng là, Thạch Hạo yên tĩnh im ắng, lẳng lặng nhìn nó, cảm nhận được cái này đầu Long đầu lâu nội cuồng bạo, ý chí hỗn loạn, hắn biết đạo vấn đề ở nơi nào.

Thiên hạ thứ hai, Nguyên Thần bị tổn thương quá nghiêm trọng, rất khó nói có thể không khả dĩ phục hồi như cũ.

BOANG...!

Sau một khắc, Thạch Hạo động thủ, niết pháp ấn, đem cái kia căn rỉ sắt chiến mâu sinh sinh bức ra, gây đích thiên hạ đệ nhị trợn mắt mà trợn, điên cuồng gào thét không chỉ.

Nhưng là, nó bị giam cầm rồi, Thạch Hạo đem nó định tại đâu đó.

Nó còn sống, có pháp lực mãnh liệt, có bảo thuật tách ra, nhưng đây chẳng qua là một loại bản năng, cách trước kia đỉnh phong trạng thái còn kém xa.

Thạch Hạo cẩn thận quan sát phát hiện, nó chủ Nguyên Thần đã không có, ngày nay chỉ còn lại có tàn thân thể linh hồn ấn ký, có thể làm cho thân thể còn sống thật sự là không dễ dàng.

Nó trở nên suy yếu, cũng làm cho Thạch Hạo giảm đi không ít phiền toái.

Thạch Hạo đưa hắn trấn áp, cứ như vậy quăng vào cái kia khẩu ao ở bên trong, chính giữa có Xích Vương hồn phách các loại..., cùng nhau bị áp chế.

Sau đó, hắn lại đi Biên Hoang bên ngoài thần dược thần mạch.

Tại đây cũng bị đại trận phong ấn lấy, nhưng là, hắn ngày nay là Tiên Vương trung trùm, có mấy người khả dĩ ngăn trở cước bộ của hắn?

Hắn phụng dưỡng cha mẹ qua cái này thế giới, Đại Đạo sẽ không cắn trả, Càn Khôn sẽ không bài xích, mà pháp trận cũng không làm gì được hắn cả, vì vậy một đường thông suốt.

- Ùm...ụm bò....ò...tiếng bò rống!

Thạch Hạo lại gặp được này đầu Kim Ngưu, nó là một đầu màu vàng đạo tiên kim sinh linh!

Bất quá, cái này đầu ngưu có cổ quái, nguyên bản Nguyên Thần chết đi rồi, đây là thượng một kỷ nguyên Kim Ngưu diễn biến ra linh trí lại hiện ra.

Quan trọng nhất là, nó chỉ là kéo xe, còn có một chính chủ!

Kim Ngưu bị Thạch Hạo hai ngón tay đầu niết...mà bắt đầu, trực tiếp trấn áp.

Đi vào dưới mặt đất ở chỗ sâu trong, có một ngụm động, vù vù rung động, ở đằng kia huyệt động trước có một đạo nhân, chưa đủ một xích(0,33m) cao, bàn ngồi ở chỗ kia càng thêm lộ ra thấp bé.

Hắn tóc vàng râu vàng, nhắm con ngươi, vẫn không nhúc nhích, như là muôn đời đều chưa từng di động qua một chút.

Thạch Hạo ngưng mắt nhìn, đạo này người chân thân quá mạnh mẽ, hoàng đạo tiên kim a, khủng bố pháp thể, Tiên Vương tuyệt đối đánh bất động.

Ầm ầm!

Lúc này đây, Thạch Hạo cánh tay vung lên, ống tay áo xoay tròn, thần lực kích động.

Kim sắc đạo nhân bị trấn áp, trên thực tế, hắn không có một điểm phản kháng, làm hại Thạch Hạo không công đem thực lực tăng lên tới tối cao trạng thái.

Bởi vì, tóc vàng đạo nhân Nguyên Thần mất.

Cuối cùng, Thạch Hạo thu hồi kim sắc đạo nhân còn có hắn Kim Ngưu, ném vào cái kia khẩu ao ở bên trong, cùng thiên hạ hai làm bạn.

Kế tiếp, Thạch Hạo kỵ ngồi tóc vàng hống, hướng về Táng Địa chỗ đó mà đi.

Táng Địa, hôm nay vẫn còn, bị hủy diệt chỉ là bộ phận, đây là Thạch Hạo đích thân tới ở chỗ sâu trong về sau, được ra kết luận.

Trước kia mảng lớn Táng Địa hoàn toàn chính xác sớm đã Băng mở, rất không trọn vẹn, nhưng là, xa xôi ở chỗ sâu trong, chỗ đó tự thành một phương đại giới, lại lộ ra ù ù uy nghiêm.

Thạch Hạo kỵ ngồi tóc vàng hống, dẫn phát đại oanh động, hắn xâm nhập Táng Khu, tiến vào chỗ sâu nhất.

Táng Khu ở chỗ sâu trong, lấy người đám bọn họ tưởng tượng hoàn toàn không giống với, mặc dù cũng có rậm rạp chằng chịt cổ mộ, nhưng lại không quỷ dị, so Tiên Vương đạo tràng còn tường hòa.

Thạch Hạo xuất hiện, lập tức dẫn động yên lặng Táng Khu, lại để cho các lộ cao thủ thức tỉnh, rất nhanh chú ý.

Lại một khu vực, mùi thuốc xông vào mũi, Thạch Hạo liễu vọng, hắn nhướng mày, có chút giật mình, bởi vì thấy được một cây quen thuộc trường sinh dược —— Bạch Quy Đà Tiên.

Cái kia khối khu vực, lưu quang tràn ngập các loại màu sắc, tại một tòa đại trước mộ phần, các loại thực vật sinh trưởng, đều là hiếm thấy dược thảo.

Ngoài ra, ở đằng kia phần mộ trước, còn có một cái Phượng Hoàng, cọng lông đều tróc ra rất nhiều, đang nhìn môn hộ, trông coi đại mộ, tại đây không âm u, ngược lại thần thánh tường hòa kinh người.

- Dưỡng Phượng Hoàng, trong khi là bình thường gia cầm?

Thạch Hạo lộ ra dị sắc.

- Người phương nào xông ta Táng Địa?

Thần bí mà cường đại sinh linh mở miệng.

- Là hắn, Hoang!

Nhưng vào lúc này, khác một giọng nói truyền đến.

Thạch Hạo có chút yên lòng rồi, năm đó thu lưu qua hắn, đưa hắn chôn ở chôn cất trong đất Táng Vương, như trước vẫn còn, cũng không chết đi. Bởi vì, đạo thứ hai thanh âm thuộc về cái kia sinh linh.

- Cái gì, Hoang! Hắn ở nơi nào?

Tam Tạng, thần minh thanh âm truyền đến.

Bọn hắn cũng vẫn còn, không có chết đi.

Tái nhập Táng Địa, Thạch Hạo không chỉ có là vì tìm kiếm Tào Vũ Sinh, còn có rất nhiều nghi vấn, hắn muốn hỏi cái tinh tường.

Về dị vực, về Táng Khu, hắn muốn làm cho cái tinh tường cùng minh bạch!

- Cho mời Tiên Vương đi vào.

Một vị Táng Vương mở miệng.

Bọn hắn trước tiên tựu cảm thấy được Thạch Hạo khủng bố chỗ, đã đoán

được thực lực của hắn.

Đại mộ vỡ ra, đầu kia Phượng Hoàng mở đường, đưa hắn dẫn vào địa quật ở bên trong, quá sáng lạn.

- Tiểu tử, ngươi... Thành Tiên Vương hả?

Bạch Quy Đà Tiên cái này gốc trường sinh dược ở chỗ này, kinh kêu ra tiếng, nó cùng kỳ lạ đồng dạng, quả thực khó có thể tin.

Năm đó, nó thế nhưng mà nhìn thấy qua Thạch Hạo, cùng hắn có cùng xuất hiện, có thể nào ngờ tới, mới 50 vạn năm qua đi, ngày xưa thiếu niên thì có khủng bố như vậy thành tựu.

Thạch Hạo đi nhập thế giới dưới lòng đất, về phía trước thi lễ một cái.

- Đa tạ Táng Vương ngày xưa đại ân cứu mạng!

Hắn rất chân thành.

Đồng thời, hắn lại hướng Tam Tạng, thần minh trịnh trọng tỏ vẻ cảm tạ.

- Hổ thẹn, đạo hữu không cần như thế, năm đó ta không có cái gì giúp đỡ, chỉ có thể đem ngươi chôn cất xuống.

Táng Vương nói ra.

- Ngươi... Không có hóa thành táng sĩ, mà thật sự sống lại?

Tam Tạng hãi hùng khiếp vía, hắn trước tiên phát hiện dị thường, Thạch Hạo cũng không phải là hoàng kim táng sĩ, hơn nữa vẫn còn nhớ rõ năm đó đủ loại.

Bọn hắn rất bế tắc, một mực tại ngủ say, căn bản không biết dị vực, tiên vực sự tình.

- May mắn còn sống!

Thạch Hạo nói ra.

Nơi này có hai vị Táng Vương, hắn một người trong phụ có trọng thương, chính là năm đó dục trợ giúp Thạch Hạo hóa thành táng sĩ chính là cái kia.

Hắn nhẹ nhàng thở dài, nói:

- Ngày xưa, của ta Táng Địa tao ngộ Giới Hải trung vô thượng trùm tập kích, ta bản thân đều suýt nữa vẫn lạc, của ta đạo đất sụp đổ, hóa thành rất nhiều khối lục địa, phóng tới vũ trụ tứ phương.

Chính hắn đều phụ bỏ trọng thương, ở đâu còn lo lắng mặt khác, cho nên khi năm không có đi tìm kiếm Thạch Hạo, chính hắn bị mặt khác Táng Vương cấp cứu đi nha.

- Tào Vũ Sinh còn có ở đây không?

Thạch Hạo hỏi.

- Tại!

Thần minh nói cho hắn biết, Tào Vũ Sinh cùng Tiểu Cẩu Tể đang tại hướng táng sĩ chuyển hóa, ngày nay tại ngủ say.

- Tiền bối thần thông quảng đại, trong phủ đệ lại nuôi một đầu Chân Hoàng.

Thạch Hạo cảm khái.

Trước kia chợt nghe ngửi qua, Táng Khu ở bên trong, có vô thượng sinh linh nuôi Chân Hoàng, coi như gia cầm.

- Đạo hữu đã hiểu lầm, đây cũng không phải là ta dưỡng, mà là ta Táng Vương nhất mạch bên trong đích người mạnh nhất, có lẽ thế gian một mực đều tại có hắn nghe đồn a.

Thế gian, có đồn đãi xưng, có một cái sinh linh nuôi một đám Phượng Hoàng, coi như gà giống như tán dưỡng.

Tối thiểu nhất, liền Thạch Hạo đều nghe nói qua.

Có người xưng hắn là dưỡng gà, cùng Đồ Phu bọn người cùng tồn tại, tại Giới Hải trung đều xem như vô thượng trùm.

Thạch Hạo giật mình, dưỡng gà thuộc về táng sĩ nhất tộc?

- Chính là vì vị tiền bối kia vô cùng cường đại, tại Giới Hải trung nhấc lên khôn cùng sóng gió, có người phẫn uất, cho nên mấy mươi vạn năm trước cầm vàng óng hồ lô, đuổi giết Táng Địa, đến báo thù!

Bị thương Táng Vương nói ra.

Lại có lớn như vậy Nhân Quả!

- Tiền bối, có một vài vấn đề, muốn muốn thỉnh giáo, không biết có thể?

Thạch Hạo nói ra.

Trong lòng của hắn có rất nhiều nghi vấn, rất muốn biết.

- Ngươi hỏi đi.

- Táng sĩ là như thế nào Khởi Nguyên?

Thạch Hạo cảm giác, cảm thấy cổ quái, lo lắng cùng Hắc Ám sinh linh có quan hệ.

- Khởi Nguyên Cổ Khí sáng tạo ra táng sĩ!

Táng Vương rất trực tiếp, cũng rất thản nhiên nói.

- Khởi Nguyên Cổ Khí?

Thạch Hạo cả kinh, lập tức nghĩ tới cùng Tam Tạng, thần minh cùng một

chỗ tìm kiếm cái kia phiến chôn cất uyên kinh nghiệm, chỗ đó thờ phụng táng sĩ Khởi Nguyên Cổ Khí.

- Không chỉ có chúng ta có, dị vực cũng có một ngụm Khởi Nguyên Cổ Khí.

Táng Vương tiếp tục nói.

Thạch Hạo đồng tử co rút lại.

- Dị vực tiến công cửu thiên thập địa, một mực đang tìm một kiện đồ vật, bọn hắn vững tin, vật kia tựu chôn cất tại các ngươi thế giới kia trung.

Táng Vương tiến thêm một bước nói ra.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1945: Khởi Nguyên

Thạch Hạo biết, Dị Vực vẫn đang tìm một món đồ, nghe đồn tàng ở Cửu Thiên Thập Địa, vì thế làm lớn chuyện, sát phạt vô số, máu chảy thành sông.

Thế nhưng, cho tới bây giờ Thạch Hạo cũng không biết cái kia đến tột cùng là cái gì.

Đừng nói là hắn, chính là Cửu Thiên Thập Địa, hết thảy sinh linh cũng cũng không biết, e sợ chỉ có cổ lão nhất Tiên Vương có thể hiểu rõ một, hai.

Năm đó, An Lan vồ một cái đi Tội Châu, chính là hoài nghi cái thứ kia tàng ở vùng đất kia bên dưới.

- Đến tột cùng là cái gì?

Thạch Hạo thỉnh giáo, hắn thật sự quá hiếu kỳ, đồng thời cũng rất căm hận, Dị Vực chính là vì cái thứ kia mới đại khai sát giới.

Đây thực sự là mang ngọc mắc tội tốt nhất giải thích.

Nhưng mà, Cửu Thiên Thập Địa hiện nay sinh linh chính mình cũng không biết có cái gì, có thể nói đóng cửa trong nhà tọa, họa từ trên trời hàng, vì lẽ đó Thạch Hạo càng ngày càng căm hận Dị Vực.

- Là một viên hạt giống.

Hoắc Hằng Táng Vương báo cho, hắn chính là năm mươi vạn năm trước từng muốn cứu Thạch Hạo Táng Vương, mà một người khác Táng Vương tên là —— Hàn Trác.

Thạch Hạo nghe vậy, lúc này chính là đờ ra một lúc, Dị Vực tìm kiếm

chính là một viên hạt giống? Này cùng hắn tưởng tượng hoàn toàn khác nhau!

Cái gì dáng vẻ, lẽ nào so với tiên dược còn muốn quý giá?

Cũng hoặc là nói, đó là một viên đạo chủng?

Như là nhìn ra hắn nghi hoặc, Hàn Trác Táng Vương giải thích, nói:

- Là một viên kỳ dị hạt giống, nghe đồn có thể mở ra Khởi Nguyên Cổ Khí, cũng cũng có thể cho rằng nó là một chiếc chìa khóa. Đệ nhất thế giới hiệu trưởng

Việc đã đến nước này, Thạch Hạo hai mắt óng ánh, tâm tình chập trùng kịch liệt, hắn sao không hiểu như vậy chìa khoá trọng yếu bao nhiêu?

Dị Vực phải tìm càng là như vậy một món đồ!

Khởi Nguyên Cổ Khí, tạo nên táng sĩ, cũng thành tựu Dị Vực, dựa theo Táng Vương từng nói, hai cái Khởi Nguyên Cổ Khí tuy rằng không giống, thế nhưng dẫn đến kết quả như thế, thành tựu hai đại cường tộc!

Có thể thấy được, cái gọi là Khởi Nguyên Cổ Khí có trọng yếu bao nhiêu!

Không nói cái khác, nói riêng về táng thổ, thì có mấy vị Táng Vương, cũng là bởi vì ở thời tuổi trẻ tiếp xúc Khởi Nguyên Cổ Khí, cuối cùng thành tựu Táng Vương chính quả.

- Này hai cái Khởi Nguyên Cổ Khí có khác biệt gì?

Thạch Hạo hỏi, vẻ mặt nghiêm túc.

- Nghe nói, người thứ nhất táng sĩ từng là một bộ thi hài, tiếp xúc chúng ta Khởi Nguyên Cổ Khí sau, hóa thành Hoàng Kim Táng Sĩ, sau đó lại trưởng thành lên thành Táng Vương.

Hoắc Hằng Táng Vương nói rằng.

Một chủng tộc vì vậy mà sinh ra, phát triển to lớn lên.

Mặt sau táng sĩ, là từ lúc mới đầu vài tên táng sĩ gây giống lên.

Cũng không phải là mỗi một bộ thi hài tiếp xúc Khởi Nguyên Cổ Khí sau đều có thể hóa thành Hoàng Kim Táng Sĩ, hơn nữa, làm như vậy sẽ xuất hiện các loại biến số cùng nguy hiểm.

- Lượng lớn thi hài, tiếp xúc Khởi Nguyên Cổ Khí cũng chỉ có số ít mấy cái có thể trở thành là Hoàng Kim Táng Sĩ.

Hàn Trác Táng Vương nói rằng.

Bọn họ không có ẩn giấu, báo cho những bí mật này. Đại thần giới

Bây giờ táng sĩ, đều là gây giống mà ra.

- Dị Vực Khởi Nguyên Cổ Khí đây?

Thạch Hạo hỏi dò, cái này cổ khí nói vậy cũng rất thần bí.

- Hai cái cổ khí, tính chất không giống nhau lắm.

Hoắc Hằng Táng Vương nói rằng.

Từng có một sinh linh, nguyên bản chỉ là một phàm nhân, nhân bất ngờ tiếp xúc cái này Khởi Nguyên Cổ Khí, kết quả phát sinh dị biến, trở thành siêu cấp tiến hóa giả.

Thạch Hạo nghe đến mấy cái này sau, một trận hoảng sợ, đó là hắc ám ăn mòn sao?

- Không có hắc ám vật chất tràn ra, nó tỏa ra ánh sáng lung linh, theo chúng ta cổ khí như thế, thần thánh mà an lành, thế nhưng cái kia phàm nhân xác thực vì vậy mà dị biến.

Bản chất là như thế, cuối cùng đều thực hiện hắc ám siêu cấp tiến hóa.

Đến sau đó, cái kia phàm nhân Nguyên Thần phảng phất không thuộc về mình, càng như là thay đổi một người, thực lực tăng nhanh như gió, cuối cùng hóa thành Bất Hủ Chi Vương.

Hai cái Khởi Nguyên Cổ Khí, một chạm đến chính là người sống, một cái khác thì lại chạm tới thi hài, cuối cùng tạo ra được hai khác nhiều bộ tộc, này tương đương yêu tà cùng thần bí.

Thạch Hạo không khỏi nhìn về phía Tam Tạng cùng Thần Minh, hắn ngày đó từng cùng hai vị này Hoàng Kim Táng Sĩ đi qua chỗ đó, nhìn thấy quá Táng Địa Khởi Nguyên Cổ Khí.

- Táng sĩ đến cổ khí quang soi sáng, nếu là bất tử, ngày sau thành công vì là Táng Vương khả năng!

Thần Minh nói rằng.

Chỉ là quá trình này quá nguy hiểm, không có mấy người có thể chịu đựng trụ, dám tới gần giả, đại thể đều sẽ tao ngộ ngập đầu tai ương. Nhà giàu ấm hôn mật yêu

Mà một khi sống sót, chịu đựng được thử thách, liền mang ý nghĩa có Táng Vương tiềm chất.

Thạch Hạo con mắt lưu động hết sạch, hắn năm đó cũng tiếp xúc qua cái này cổ khí!

- Các ngươi Nguyên Thần...

Thạch Hạo nhìn về phía Tam Tạng cùng Thần Minh.

Bởi vì, ngày xưa thì, hắn từng nhìn thấy, hai người này bị Khởi Nguyên Cổ Khí soi sáng sau, tương đương quái lạ, vẻ mặt quỷ dị, giống như bị thay vào đó.

- Xác thực có đại khủng bố, có một loại nào đó ý chí giáng lâm, chúng ta cho rằng sẽ bị cái khác Nguyên Thần thay thế, nhưng cuối cùng phát hiện, hư kinh một hồi, đó chỉ là quy tắc, trật tự.

Có điều, loại kia tâm tình ẩn chứa chú ý chí, mang theo một loại nào đó tâm tình, nhưng cuối cùng vẫn là tiêu tan, ngược lại tác thành cho bọn hắn.

- Đó là bọn ngươi số may.

Hoắc Hằng Táng Vương nói rằng.

- Nói như vậy, sinh giả không nên tiếp xúc cái kia cổ khí, liền Táng Vương đều đã xảy ra nguy hiểm.

Hàn Trác Táng Vương bổ sung.

Liền kiện cổ khí, tạo nên hai đại cường tộc!

Có thể thấy được, này có nghịch thiên biết bao, quý giá bực nào.

- Hai cái Khởi Nguyên Cổ Khí, là hai cái cái rương, từ không có người mở ra quá, đã là như thế, đều tạo ra được Bất Hủ Chi Vương cùng Táng Vương.

Hoắc Hằng nói rằng.

Này năm tháng dài đằng đẵng tới nay, từng có vô thượng cường giả muốn mở ra cái rương, thế nhưng, quay đầu lại đều thất bại, không có ai có thể thành công.

- Thử nghĩ, cái rương không có mở ra, liền tạo ra được Bất Hủ Chi Vương, một khi chân chính mở ra sẽ phát sinh cái gì?

Hàn Trác Táng Vương than thở. Lôi vũ

Chính là bọn họ, đều rất hoảng sợ, vì thế mà nỗ lực quá.

Có người hoài nghi, thật muốn mở ra cái rương, cuối cùng có thể tạo ra được chân chính —— Đế giả!

Bất Hủ chi đế, táng đế, đó là cỡ nào kinh người, Dị Vực bá chủ biết có như vậy một chiếc chìa khóa, có thể mở ra tộc này Khởi Nguyên Cổ Khí sau, triệt để điên cuồng.

Bọn họ muốn có được, mở ra cái rương!

Có điều, nhiều như vậy cái kỷ nguyên tới nay, phàm là muốn mở ra hòm thể người đều chết rồi, dù cho là Táng Vương cũng không ngoại lệ, phát sinh quỷ dị biến hóa!

Bất kể là Dị Vực, vẫn là Táng Địa, phàm là muốn mạnh mẽ mở ra cái rương người, không nghi ngờ chút nào, đều chết rồi.

Thậm chí, tiếp xúc cái rương, đều sẽ có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Táng Vương, Bất Hủ Chi Vương, cũng không ngoại lệ!

- Thì ra là như vậy, đã nghĩ tạo ra được Bất Hủ chi đế!

Thạch Hạo cảm thán.

Dị Vực, mỗi cách một khoảng thời gian liền phát rồ, đánh vào Cửu Thiên Thập Địa, chính là vì tìm kiếm viên hạt giống kia, mở ra Khởi Nguyên Cổ Khí.

Đến Tiên Vương cấp độ, đến Táng Vương lĩnh vực, đến Bất Hủ Chi Vương độ cao, còn có cái gì có thể mê hoặc bọn họ?

Nhóm người này đã đến núi cao nhất trên, không nhìn thấy con đường phía trước, cũng chỉ có thành đế thời cơ, mới có thể đối với bọn họ tạo thành chí mạng tính mê hoặc.

Thạch Hạo hiểu rõ những này sau, tâm tình phức tạp, đây chính là họa nguyên a, là hai giới sát phạt nguyên nhân vị trí. Quan bảng

- Các ngươi cũng biết, còn có một cái gỗ mục hòm, cùng Khởi Nguyên Cổ Khí có hay không có liên hệ gì?

Thạch Hạo hỏi.

- Là từ Cửu Thiên Thập Địa đào móc ra, ban đầu cho rằng nó chính là viên hạt giống kia, là chiếc chìa khóa đó, có thể mở ra Khởi Nguyên Cổ Khí.

Kết quả, cũng không phải, nó không có cách nào mở ra hai cái cổ khí, thậm chí, liền nó tự thân cũng không có cách nào bị mở ra.

Có người thôi diễn, vững tin, nó không phải cái kia chìa khoá.

Sau lần đó, một ít vương giả đối với hắn mất đi hứng thú, nhưng còn có một phần vương giả đối với nó rất là tò mò, nghiên cứu rất nhiều kỷ nguyên.

Quay đầu lại, không thu hoạch được gì, cái kia gỗ mục hòm không khiến người ta tiến hành siêu cấp tiến hóa, cũng không mở ra, chỗ ích lợi gì đều không có, cuối cùng nó rơi vào Táng Địa.

- Thế gian này có táng đế sao, có Bất Hủ chi đế sao, có Tiên đế sao?

Thạch Hạo hỏi, rất trịnh trọng, hắn muốn xác định, ở cái kia cổ xưa nhất niên đại, có hay không từng sinh ra cao thủ như vậy.

- Không có, xưa nay từng xuất hiện cấp bậc kia sinh linh.

Hoắc Hằng Táng Vương rất khẳng định nói.

Đương nhiên, thế gian cũng có người hoài nghi, giới bên bờ biển đê đập trên, thì có một nhóm nhàn nhạt vết chân, cái kia từng tác động chư vương trái tim.

Xoạt!

Hai đạo lưu quang né qua, Thạch Hạo lộ ra vẻ giật mình, hắn không ít

thấy đến Bạch Quy Đà Tiên cái kia cây trường sinh dược, còn nhìn thấy mặt khác một cây!

- Nó lại cũng rơi vào Táng Địa, Táng Khu cũng thật là Tụ Bảo bồn a.

Thạch Hạo cảm thán.

Thế nhưng, hắn không thán phục không được, này Táng Địa quá thần thánh, so với Tiên Vực chỉ có hơn chứ không kém.

Nơi này táng thổ, hạt tròn óng ánh, lưu động hào quang năm màu, có địa phương còn có hào quang bảy màu, đi kèm hỗn độn hà, hết sức linh khí bức người.

Đây là trường sinh tiên dược thích nhất cắm rễ địa phương.

Thân là Táng Vương, Hoắc Hằng nhưng cũng lộ ra một tia cười khổ, có chút bất đắc dĩ, nói là bị người mưu hại.

- Vì sao nói như vậy?

Thạch Hạo không rõ.

Hắn vẫn nhìn chằm chằm xa xa một cây dược, quá thần dị, đã từng từng thấy, được xưng hạ giới đệ nhất linh căn!

Đó là một cây cây nhỏ, chỉ cao một thước, bao phủ màu trắng tiên vụ, mơ mơ hồ hồ, chạc cây trên phiến lá ở trong sương mù lóe lên lóe lên sáng lấp lánh, như là từng viên một ngôi sao.

Nó đã ngừng lại, không lại bay lượn.

Cây nhỏ trên, cộng kết có ba đóa hoa, đang không ngừng biến hóa.

Trong đó một đóa hóa thành mưa ánh sáng, rời đi thân cây, sau đó ở trong hư không biến thành một tiểu nhân, có điều nắm đấm cao, ngã lộn nhào rơi ở trên mặt đất.

Nó ngồi xếp bằng cây nhỏ dưới, bắt đầu ngộ đạo.

Mà trên cây đệ nhị đóa hoa, coong một tiếng nhẹ vang lên, dường như chung đỉnh ở minh.

Tiếp đó, nó cũng hóa thành một mảnh mưa ánh sáng, rời đi thân cây, ở trong hư không kết thành binh khí, một lúc như chung, một lúc vì là tháp, một lúc lại là định.

Cuối cùng, cái này binh khí bị tiên vụ bao phủ, bị hào quang bao vây, treo ở tiểu nhân trên đỉnh đầu, chìm chìm nổi nổi.

Cho tới cây nhỏ trên đệ tam đóa hoa, chảy xuôi tinh túy, dường như dòng lũ, rơi vào tiểu nhân còn có binh khí trên, rèn luyện bọn họ.

Chuyện này thực sự quá thần bí!

Ngày xưa, Thạch Hạo liền từng thấy cây thuốc này, làm sao, không chiếm được.

Có thể nào ngờ tới, hơn 50 vạn năm qua đi, hắn ở Táng Địa bên trong lại phát hiện nó!

- Cây thuốc này, không hiểu được người liều mạng tranh cướp, có thể phàm là hiểu rõ người đều đang tránh né, không muốn nhiễm, sợ kết làm đại nhân quả.

Táng Vương Hàn Trác nói rằng.

Hắn cũng có chút bất đắc dĩ, từng muốn đưa đi này cây tiên dược, thế nhưng, chính nó lại ở đây không đi rồi, bởi vì kiêng kỵ, lại không tốt mạnh mẽ xua đuổi.

- Một cây dược mà thôi, các ngươi còn rất kiêng kỵ?

Thạch Hạo không thể nào hiểu được.

Không phải là một cây dược sao, dù cho nó lại nghịch thiên, cũng là làm cho người ta ăn, còn có thể chém giết Táng Vương hay sao?

- Đạo hữu, ngươi có từng nghe được một bản truyền thuyết? Thế gian này có một vô thượng cường giả, một thân sáu phân, bị phong ấn ở không giống sáu cây tiên dược bên trong.

Hoắc Hằng nói.

Thạch Hạo con ngươi co rút lại, giật mình nhìn về phía cây thuốc kia, nhìn chằm chằm cái gọi là hạ giới đệ nhất linh căn.

- Chẳng lẽ nói...

Hắn thay đổi sắc mặt, cực kỳ giật mình.

- Không sai, đây chính là sáu cây cổ dược một trong!

Hàn Trác rất bất đắc dĩ, cũng rất đau đầu, mang theo vẻ ưu lo, người kia quá khủng bố, ai cũng không muốn với hắn dính líu quan hệ.

- Nói là sáu cây cổ dược, kỳ thực là một cây, bị người đem rễ cây chém thành sáu phân, cuối cùng hóa thành sáu cây dược.

Hoắc Hằng nói rằng.

Thạch Hạo nhìn chằm chằm cái kia tiểu nhân, còn có trên đầu binh khí, lập tức toàn đều hiểu.

Năm đó, hắn còn đang kỳ quái, một cây dược làm sao có thể như vậy, hóa sinh ra linh cũng là thôi, cái kia tiểu nhân lại còn ngồi xếp bằng dưới tàng cây tu hành, quá quỷ dị.

- Bán thuốc giả!

Thạch Hạo nói rằng.

Cái này sinh linh mạnh mẽ khó mà tin nổi, cực kỳ nghịch thiên, cùng Đồ Tể, dưỡng kê đặt ngang hàng, chính là ngang dọc Giới Hải vô thượng bá chủ.

Này cây linh căn, cuối cùng rơi vào Táng Địa, chuyện này ý nghĩa là, làm có một ngày sinh linh kia trở về, có thể sẽ lại nơi này gây dựng lại chân thân, sẽ gây ra không thể tưởng tượng động tĩnh lớn.

Tại quá khứ, có trước xe chi thiêm!

Hắn một khi gây dựng lại, cần thiết to lớn, có thể sẽ hủy diệt Táng Địa.

- Bị người mưu hại, này củ khoai nóng bỏng tay lạc ở đây, là họa không phải phúc!

Hàn Trác đau đầu.

- Hiện tại diệt không rồi chứ?

Thạch Hạo bí mật truyền âm.

- Cái này sinh linh quá mạnh mẽ, giết chết bất tử a, sáu phần thân thể chỉ cần một người trong đó không việc gì, như vậy cũng có thể lại tố chân thân, sẽ cường đại hơn.

Ngày xưa, Tiên Điện tuổi trẻ đại nhân, cùng với nguyệt thiền các loại, đều tu luyện qua tương tự pháp, một thân hóa hai thân, cuối cùng dung hợp sau, chân thân trở về vị trí cũ thì, thực lực xác thực mạnh đến vô biên.

Trước mắt, sinh linh kia sáu phần thân thể, ý chí ở cao xa, đây là vì sẽ có một ngày nghịch thiên trở về thì, phá tan vương cảnh làm chuẩn bị, hắn muốn trở thành đế!

Ngày hôm nay vẫn là một chương, ngày mai cho đại gia bạo phát, nhiều viết.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1946: Không Sợ

Thạch Hạo nghe vậy, hai mắt lập lòe, nhìn thẳng cây thuốc kia, thật đúng là Tà Tính!

Sinh linh này cường đại, hắn sớm có nghe thấy, Tiên Vương đối với đó đều phải kiêng kỵ, chính là tại hậu thế, sinh linh này còn có thiên đại uy danh, tương lai Tào Vũ Sinh đều từng đề cập quá.

Thạch Hạo có chút cảm thấy hứng thú, thân ảnh nếu hư điện, đến phụ cận, nhìn chằm chằm cây thuốc kia.

- Tốt nhất không nên chọc giận nó.

Táng Vương Hoắc Hằng nhắc nhở.

Đây là nhất tôn vô thượng đầu sỏ, ở giới hải trong đều có thể đi ngang, nó Lục đạo phân thân không phải người bình thường dám tính toán.

- Ta chỉ là tham quan.

Thạch Hạo vừa nói, ngồi xổm xuống thân đến, nhìn buội cây kia cao hơn một thước cây nhỏ, thơm nồng nặc, phàm nhân hít hơi đều có thể kéo dài mạng sống mấy năm.

Tiên Vụ trắng noãn, ở Thạch Hạo trong lỗ mũi chảy xuôi, hắn hơi hí mắt ra, cẩn thận cảm ứng buội cây thuốc này tất cả.

Cây nhỏ thượng đẳng ba đóa hoa nở rộ, vương xuống như thác nước tinh túy, đúc tại nơi mâm ngồi dưới tàng cây trên người tiểu nhân, đã ở rèn luyện chiếc kia binh khí.

Thạch Hạo trong con mắt phù hiệu ẩn hiện, hắn muốn nhìn xuyên thấu qua sinh linh này pháp và đạo, hắn tin tưởng, cho dù là Táng Vương cũng khẳng định nghiên cứu qua.

Kiêng kỵ về kiêng kỵ, thế nhưng, nó giữ ở bên người, đâu có không được quan sát đạo lý?

- Ngươi vững tin, nó thật là một vị vô thượng cường giả?

Thạch Hạo hoài nghi, cây thuốc này rất thần bí, thế nhưng dưới tàng cây ngồi xếp bằng tiểu nhân Khí Cơ hỗn loạn, mặc dù đang ngộ đạo, thế nhưng các loại dấu ấn quá loang lổ, cũng không chỗ khác thường.

Hắn cảm thấy, một đầu ngón tay là có thể bóp chết tên tiểu nhân này.

- Thân là vô thượng cường giả, nếu là có thể bị người đơn giản nhìn thấu, làm sao còn hành tẩu ở Chư Thiên gian.

Táng Vương Hoắc Hằng than thở.

Dựa theo hắn từng nói, cây thuốc này ở từ giới hải đến Tiên Vực, rồi đến Cửu Thiên Thập Địa, lại vào táng địa, đi qua quá nhiều lộ, vẫn hữu kinh vô hiểm.

- Người cường giả kia trầm miên ở Tiên Dược bên trong, chúng ta thấy tên tiểu nhân này chỉ là nó một cổ khí mà thôi, nó Chân Thân ở trong dược hô hấp, phun ra nuốt vào gian, Hóa Sinh ra tiểu nhân cảnh tượng kỳ dị như vậy.

- Nó lúc nào có thể hồi phục?

Thạch Hạo hỏi.

- Không biết, sinh linh này rất đặc biệt, hành tẩu ở Chư Giới gian, hiểu rõ hồng trần chuyện xưa, nên lúc rời đi nó sẽ hóa hình ly khai.

Có thể, nói nó là dựa vào bản năng hành sự cũng tốt, cái kia sinh linh

đáng sợ đang tiến hành nào đó đặc biệt tu luyện, chữ khắc vào đồ vật thế gian các loại đạo quả.

- Chính nó biết chọn rời đi?

Thạch Hạo kinh ngạc.

- Ừ.

Đang khi nói chuyện, kia cây nhỏ lay động, vương xuống càng nhiều hơn tinh túy, đúc ở trên người tiểu nhân, sau đó nó liền trở nên lớn, rất sắp hoá thành người bình thường chiều cao.

Lại, buội cây kia cây nhỏ thu nhỏ lại, không có vào sinh linh kia trong cơ thể.

- Ừ?

Thạch Hạo kinh ngạc, mới nói đến nó biết hóa hình ly khai, liền thực sự phát sinh.

Sinh linh này được Bạch Vụ bao phủ, rất mông lung, cùng Thạch Hạo đối diện, sau đó đi tới bên người của hắn.

Đây là ý gì? Thạch Hạo không giải thích được.

- Ủy khuất đạo hữu.

Táng Vương Hoắc Hằng nói rằng, đối Thạch Hạo mang theo áy náy, thế nhưng, cũng có một loại khó che giấu uể oải, hắn như trút được gánh nặng.

- Giải thích thế nào?

- Hắn muốn đi theo ngươi.

Táng Vương hàn trác đáp.

Cái này muốn đi, với hắn ly khai táng địa? Thạch Hạo hoàn toàn không còn gì để nói, tại sao muốn với hắn đi.

- Bởi vì, táng địa đối với nó đến nói không có gì bí mật, đạt được mình muốn, hiện tại để mắt tới đạo hữu, cảm thấy đạo hữu đủ cường đại, sau này có thể giúp nó tiến hơn một bước.

Táng Vương Hoắc Hằng nói rằng.

Thạch Hạo nghe vậy, một trận cười nhạt, đạo:

- Muốn đánh nhau ta chủ ý, chính là nó Chân Thân tới cũng được đấu qua hơn nữa, chính là một đạo phân thân, cũng dám làm càn!

Thạch Hạo thực sự không để bụng, trước mắt sinh linh này quá yếu, hắn một đầu ngón tay cũng đủ để tiêu diệt sạch sẽ.

- Đạo hữu, không muốn vọng động, sinh linh này chỉ nó một hơi thở mà thôi, thân thể của nó ở thuốc buội cây trong hô hấp, phun ra nuốt vào tinh túy lúc, hiển hóa như vậy một đạo pháp thân, tự nhiên thoạt nhìn không mạnh, ngươi có thể đơn giản gạt bỏ, thế nhưng cây thuốc này bên trong chính bản thân xử lý không tốt a.

Táng Vương Hoắc Hằng bí mật truyền âm, báo cho biết Thạch Hạo, ngàn vạn lần không nên lỗ mãng.

- Trước đây có người giết qua từ nó một hơi thở hóa thành sinh linh, khiến cho Tiên Dược bản thể hiển hóa ra ngoài, cuối cùng người xuất thủ tự thân lại nhức đầu.

Cái gọi là Tiên Dược trong thân thể, cũng chỉ là nó sáu Đại Phân Thân một trong, cũng không phải là toàn bộ.

Dù vậy, nó một ngày sống lại, cũng khủng bố vô biên, không ai có thể ngăn cản.

Đương nhiên, qua nhiều năm như vậy, Tiên Dược trong phân thân chẳng bao giờ phát uy quá, dù cho bên ngoài thôn phun ra tinh khí, Hóa Sinh hình người bị giết, nó đều trầm mặc mà đợi.

- Nó muốn làm cái gì?

Thạch Hạo hỏi.

- Nó trên thế gian nghỉ chân, khắc theo nét vẽ tất cả đạo quả, vô luận cường đại, hay yếu nhỏ, đều có thể ghi lại, tiến hành tìm hiểu.

Táng Vương Hoắc Hằng nói rằng.

Đây chỉ là một phân thân, năm tháng rất dài đến nay, sáu phân thân đều ở tại làm chuyện giống vậy.

Sáu Đại Phân Thân, chỉ cần có một cái sống, nó liền vạn kiếp bất phôi, Vĩnh Hằng Bất Hủ.

Đồn đãi, một ngày chúng nó dung hợp, sáu Đại Phân Thân quy nhất, hóa thành duy nhất chân thân lúc, đem dành dụm trong thiên địa vạn đạo, quán trú tất cả đạo quả!

Khi đó, chính là nó tuyển trạch phá vỡ Vương cảnh, nếm thử thành Đế thời khắc!

- Có ý tứ, muốn có ý đồ với ta, chữ khắc vào đồ vật đạo quả của ta?

Thạch Hạo lộ ra lạnh lùng cười.

Dù cho đối phương là một cái vô thượng đầu sỏ, dám làm như vậy nói cũng phải trả giá thật lớn, ai có thể không duyên cớ cho hắn đạo quả, rình hắn chung cực bí mật?!

- Xích!

Thạch Hạo trong nháy mắt, chấn vỡ sinh linh kia, khiến nó hóa thành

một hơi Tiên Vụ, lộ ra một gốc cây thuốc bản thể.

Phịch một tiếng, hắn một bả đã đem thuốc này nắm trong tay, nhìn kỹ lại xem, chuẩn bị mang đi, trở lại Luyện Dược.

Đến nay, Thạch Hạo có một cổ niềm tin vô địch, ai dám như thế khoe khoang đánh hắn chủ ý, dù cho người kia cùng đồ phu các loại đặt song song, có thể sẽ thành Đế, hắn cũng không sợ hãi.

Hai vị Táng Vương đồng thời biến sắc, âm thầm khuyên can.

Thạch Hạo nếu là thật bức ra cây thuốc này trong sinh linh, miễn không đồng nhất tràng tuyệt thế đại chiến, cho dù là một đạo phân thân, cũng không thấy biết yếu hơn bản thể.

Nếu như giao thủ, tất nhiên Thạch Phá Thiên Kinh, Quỷ Khốc Thần Hào, biết đánh xuyên táng địa!

Kết quả là, nhất định phải kinh động sinh linh này còn lại ngũ Đại Phân Thân, đến lúc đó nói không chừng biết buộc nó sớm ngưng tụ ra duy nhất vô thượng chân thân pháp thể.

- Cái thế gian này là thăng bằng, đến tầng thứ này, nó dám xằng bậy, dựa dẫm vào ta thu hoạch Đại Đạo Chi Bí, tất phải bỏ ra giá tương ứng!

Thạch Hạo nói đi, ném cây thuốc này, thế nhưng nó cư nhiên phát quang, trôi dựng lên, đi theo bên người của hắn.

- Khi ta sợ ngươi? Ngươi nếu dám theo, ta liền dám bắt ngươi làm Tiên Dược luyện rơi!

Thạch Hạo lạnh giọng nói.

Xích!

Cuối cùng, hắn đem cây thuốc này cho thu vào một cái không gian đồ đựng dụng cụ tổng, không sợ hãi, chuẩn bị mang đi.

Hai vị Táng Vương líu lưỡi, vị này trẻ tuổi đạo hữu thật đúng là sinh mạnh mẽ kinh khủng khiếp.

Thạch Hạo đi thăm Tào Vũ Sinh còn có tiểu cẩu thằng nhóc, bọn họ ở trầm miên, được vạn vật thổ chôn, thân thể mang theo oánh quang, không có một chút khí tức mục nát.

- Có một ngày tỉnh lại, các ngươi còn là mình sao?

Thạch Hạo than nhẹ, lòng có thương cảm.

- Đây là bọn hắn ký ức Tinh Thạch, đời trước các loại, đều bị phong ấn ở bên trong.

Tam Tạng nói rằng, đưa cho Thạch Hạo.

- Thứ này lưu ở bên người của bọn họ đi.

Thạch Hạo tâm tình có chút gật đầu một cái thật mạnh.

Năm trăm ngàn năm, thương hải tang điền, có vài người gặp nhau nữa, không biết là có hay không còn có thể như từ trước, lĩnh hội ngày xưa vui buồn, tìm được đã từng cảm động.

Thế nhưng, như vậy dù sao cũng hơn chết đi mạnh, cái này dù sao cũng là một loại loại khác tân sinh.

- Các ngươi lúc nào thành tựu Táng Vương Quả Vị?

Thạch Hạo hỏi Tam Tạng còn có Thần Minh, hai người này có Đại Tạo Hóa, tiếp xúc qua khởi nguyên Cổ Khí sống sót, còn từng đạt được tam sinh thuốc.

Theo lý mà nói, bọn họ chú nhất định phải trở thành Táng Vương!

Hai người đều cười khổ, một trận bất đắc dĩ.

- Ngươi cho rằng ai cũng có thể với ngươi giống nhau nghịch thiên, chúng ta có rất lớn hy vọng thành công, nhưng lại cần thời gian đi tích lũy, ít nhất cũng phải trăm vạn năm trở lên, thậm chí một cái kỷ nguyên!

Thạch Hạo nghe vậy, hoàn toàn không còn gì để nói.

- Ngươi muốn đi sao?

Thần Minh hỏi, bởi vì luôn cảm thấy Thạch Hạo nhìn về phía hai người bọn họ lúc, ánh mắt nhấp nháy, không đúng lắm.

- Ta chuẩn bị muốn hướng hai người các ngươi mượn một ít Thần Vật.

Thạch Hạo nói rằng.

- Vật gì?

- Tam sinh thuốc!

- Không được!

Hai người quả đoán cự tuyệt, đây chính là thành tựu Táng Vương Quả Vị vô thượng Kỳ Dược, thiên địa đổ nát cũng không đổi lại.

- Ta thực sự cần, năm đó không phải ta đưa cho các ngươi ấy ư, hiện tại chỉ cần một điểm, cầm Luyện Dược cứu người.

Thạch Hạo mang theo giọng thương lượng nói rằng.

- Trước đây, buội cây kia tam sinh thuốc chia ra làm ba, chúng ta một người một phần, ngươi dùng xong?

Hai người không tin.

- Ta cần rất nhiều, hơn nữa, các ngươi căn bản dùng chẳng phải nhiều a.

Thạch Hạo đáp.

Hắn đích xác cần tam sinh thuốc, bởi vì, chuẩn bị trở về Tiên Vực phía sau liền mở lò Luyện Dược, phải cứu "Thiên hạ đệ nhị" còn có cái kia Hoàng Đạo Tiên Kim Đạo Nhân.

Đây chính là Tiên Vương tầng thứ tồn tại, hắn muốn cứu sống, để cho bọn họ thủ hộ Thiên Đình, giúp mình.

Trong tay hắn xác thực có một chút tam sinh thuốc, thế nhưng, hắn không muốn toàn bộ dùng hết, bởi vì, năm đó xuyên thấu qua qua thời không tiết điểm, hắn đoán trước tương lai Tào Vũ Sinh còn có một chỉ Đại Hắc Cẩu, bọn họ khóc lớn, đang tìm tam sinh thuốc, muốn cứu một người người.

Kia một người một chó, tính tình thật lưu lộ, cực độ thương cảm, điều này làm cho Thạch Hạo trong lòng bốc lên thật lâu, hắn không biết tương lai phát sinh cái gì.

Thế nhưng, hắn lại biết được, tam sinh thuốc quá hiếm thấy, so với Tiên Dược còn ít hơn, cũng trân quý hơn, từ trước tới nay cũng chỉ xuất hiện một hai buội cây!

Mà bọn họ lấy được không phải đệ nhị buội cây chính là đệ tam buội cây!

Thạch Hạo ở chỗ này đình lại một ngày, cuối cùng, hắn từ Thần Minh, Tam Tạng kia đạt được đến một ít bột phấn, mặc dù không nhiều, nhưng cũng không kém đủ.

Hai người kia đau lòng không được, bất quá, hoàn hảo, lưu lại số lượng như trước cũng đủ chính bọn nó dùng.

Thạch Hạo trở về Tiên Vực, trước tiên tìm được Bàn Vương, hướng hắn mượn Dược Lô, muốn luyện lấy một lò chỉ ở Đế Lạc thời đại trong truyền thuyết tồn tại Cổ Đan.

Nó có thể để người ta Hoàn Hồn, tu bổ muốn thảm thiết nhất Tiên Vương Hồn chi chế.

- Ngươi tìm được tam sinh thuốc?

Bàn Vương khiếp sợ.

Vật kia, bao nhiêu Tiên Vương tìm kiếm đều không thể được, thế nhưng Thạch Hạo nhưng lại phát hiện, nhanh như vậy đã có kết quả, muốn mở lò Luyện Dược.

Nghe tới Thạch Hạo giảng thuật, cái này tam sinh thuốc là hắn cùng Tam Tạng, Thần Minh vô ý xông vào Tiên Vực đoạt được lúc, Bàn Vương đờ ra một lúc, nói không ra lời.

Nhất là, nghe tới kia tam sinh thuốc giống như củi gỗ, bị người chẻ thành Mộc Kiếm, đều có bắn tỉa mốc phía sau, Bàn Vương càng là nghẹn họng nhìn trân trối, không biết nói cái gì cho phải.

- Ngươi luyện chế thứ này bằng ở nghịch thiên, Tiên Vương người nào có thể cứu? Chết chính là cái chết, như vậy nhường tàn hồn khôi phục, biến hóa không thể là khả năng, biết bị trời phạt.

Bàn Vương báo cho.

Thạch Hạo cố ý muốn tiến hành, bởi vì, hắn cũng muốn nhường cấm khu đứng đầu, màu vàng Thủ Cốt các loại thử một lần, bọn họ là chấp niệm, có hay không coi như là tàn trong hồn một loại, nếu có thể cứu sống, trả giá cái gì đều đáng giá!

- Ngươi nếu luyện loại này Cổ Đan, trong truyền thuyết chí cao lớn thuốc, ta nghĩ vậy Đan Lô khẳng định không được, sẽ bị Lôi Kiếp đánh tan.

Bàn Vương đạo.

Cuối cùng, hắn bang Thạch Hạo mượn tới một người Cổ Lô, là một tòa Tiên Vương lô, nó thuộc về Hỗn Nguyên Tiên Vương, là hắn Thành Đạo lúc liền bạn thân nhân Vô Thượng Pháp Khí.

Hỗn Nguyên Tiên Vương bảo lô, là một kiện chí bảo, có nó phía sau Thạch Hạo nắm chặt lập tức lớn hơn nữa!

Một ngày này, hắn mở lò Luyện Đan, liền làm thành kinh thế Dị Tượng, dẫn phát tứ phương chú mục.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1947: Cổ Đan Phục Sinh Tiên Vương

- Hỗn Nguyên Tiên Vương lô bị mở ra, có người muốn luyện vô thượng bảo đan!

Dị Vực các nơi, truyền đến tiếng kinh hô.

Bởi vì, ai cũng có thể nhìn thấy, ở mảnh này trong vũ trụ có một toà hoả hồng bếp lò, bốc ra ánh sáng chói mắt, to lớn vô biên, đứng sừng sững ở đó, kéo lên vô số đại phù hiệu.

Đồng thời, các nơi dược lô đều cùng reo vang, phát sinh mùi thuốc.

Hỗn Nguyên Tiên Vương lô, đây là trong lò luyện đan tuyệt phẩm, là một việc chí bảo, nó không chỉ có lực công kích kinh người, luyện đan càng là được xưng Tiên Vực mạnh nhất lô thể.

Dùng nó luyện đan, hiệu quả tốt nhất.

Lúc này, Thạch Hạo ngồi xếp bằng ở trong tinh không, không ngừng hướng về lô bên trong bỏ thuốc thảo, nhìn kỹ, những kia đều là mấy trăm ngàn năm phân cổ dược, không có một cây là vật phàm.

Mà những này, đều vẫn tính là phụ dược, vị thuốc chính một cây đều không bỏ vào đây.

Xa xa, Bàn Vương, Cấm Khu Chi Chủ đều ở nhìn chăm chú, thần sắc nghiêm túc, Hỗn Nguyên Tiên Vương cũng tới, theo ngồi xếp bằng ở trong tinh không, nhìn chằm chằm Thạch Hạo chế thuốc.

Thạch Hạo bên người, tỏa ra ánh sáng lung linh, bảo dược thành đống, nếu như thả ở Cửu Thiên Thập Địa, bất kỳ một cây đều muốn gợi ra thế nhân

thán phục, khiến cho người khiếp sợ.

Thế nhưng, ở Tiên Vực, chính là như thế xa xỉ, Tiên Vương chế thuốc, há có thể bình thường?

Thạch Hạo tiêu xài, mỗi một cây dược thảo đều ẩn chứa kinh người dược tính, quăng vào lô bên trong thì, mỗi lần đều dựng lên từng trận yên hà, để vùng sao trời này đều xán lạn cực kỳ.

Trong quá trình này, ánh sao, ánh trăng, ánh mặt trời đều như nước gợn sóng, không ngừng chảy đến, rơi vào lô bên trong.

Hội tụ tinh hoa của nhật nguyệt, nung nấu vũ trụ chi thần tôi, hóa vào lô bên trong.

Ở Thạch Hạo bên người, có vài cây tiên dược, đều tương đương thần dị, lẫn nhau có thể giao lưu, sẽ nói chuyện, càng có thể phi thiên độn địa.

Có điều, chúng nó không có đào tẩu, bởi vì Thạch Hạo hứa hẹn, chỉ lấy một ít phiến lá đóa hoa các loại, sẽ không đả thương chúng nó rễ cây, mà sau đó đưa chúng nó trồng ở vạn vật thổ bên trong, có thể ở ngắn nhất năm tháng bên trong nhanh chóng trường tốt.

Trong đó, có năm cây tiên dược chiếm được Ngao Thịnh, Thái Thủy, Nguyên Sơ động phủ.

Mặt khác hai cây, một cây là cái kia hạ giới đệ nhất linh căn, bên trong phong ấn một sinh linh khủng bố phân thân, còn có một cây nhưng là Bạch Quy Đà Tiên, nó theo tới.

- Tiểu tử, ngươi hiện tại kỳ thực có thể để cho Thiên Tiên thụ tái hiện.

Bạch Quy Đà Tiên nói rằng.

Thiên Tiên thụ, từng bị người chia ra làm bốn, hóa thành bốn cây thiên thần thụ.

Chính là bởi vì như vậy, nó mất đi Tiên đạo linh tính, chỉ có lần thứ hai dung hợp quy nhất, nó mới có thể khôi phục như cũ.

Có đồn đại xưng, năm đó bị gọi là "Tên Bán Thuốc" cái kia sinh linh khủng bố, lựa chọn đem chính mình phân phong ở tiên dược bên trong thì, mới bắt đầu lựa chọn chính là Thiên Tiên thụ.

Hắn đem chia làm bốn cây, nhưng phát hiện, Thiên Tiên thụ không thích hợp phân năm, cuối cùng lại thay đổi một cây.

Năm đó, ở Bạch Quy Đà Tiên bên người, thì có một cây thiên thần thụ, sau đó nó đi tới Táng Địa, ở nơi đó lại phát hiện một cây, hai cây đều đi theo bên cạnh nó.

Thạch Hạo không nói gì, dò ra một bàn tay lớn, từ hư không vô tận bên trong chộp tới thần thụ, không có ai biết hắn triển khai thế nào đại thần thông, từ nơi nào mang tới.

Ầm ầm!

Cuối cùng, bốn cây thiên thần thụ hòa làm một thể, hóa thành chân chính tiên thụ!

Ở phía trên, có mấy viên trái cây, nhất thời phát sinh kinh người dị tượng, tiên quang dâng trào, đại đạo âm thanh rung động ầm ầm.

Thạch Hạo bắt đầu chế thuốc!

Đệ nhất cây tiên dược phiến lá cùng đóa hoa rơi vào lô bên trong, nhất thời để trong này ánh lửa ngập trời, bao phủ tinh không, quả thực phải đem vùng sao trời này nhấn chìm.

Đồng thời, các nơi lò luyện đan nổ vang, mùi thuốc càng kinh người hơn.

Bởi vì, vạn lô xúc động, làm lễ đệ nhất lò luyện đan, ở cộng hưởng theo.

Hết thảy thần lô đều thông linh, ở trong cõi u minh có loại cảm giác, thế gian muốn ra một lò vô thượng đại dược.

Đùng!

Làm ném xuống ba cây tiên dược cành lá sau, lô bên trong vọt lên vô cùng đại phù hiệu, xúc động một hồi kinh biến, ánh chớp soàn soạt, quả nhiên giáng lâm.

Coong!

Có sấm sét bổ tới, rơi vào Hỗn Nguyên lô trên, đánh nơi đó một mảnh chói mắt.

- Đi!

Thạch Hạo hét lên một tiếng, giơ tay, một vệt ánh sáng màu xanh hiện lên, đem hết thảy lôi đình đều cho phong ấn trở lại, để đầy trời chớp giật đều ở trong chớp mắt tan thành mây khói.

Nhưng mà, làm đệ tứ cây tiên dược đầu sau khi tiến vào, thiên kiếp tái hiện, càng cuồng bạo, lại là âm dương ánh chớp, mang theo thiên địa bản nguyên khí tức.

- Diệt!

Thạch Hạo lần thứ hai khẽ quát, loại này lôi kiếp lập tức nổ tung, ở trong chớp mắt sụp đổ, lần thứ hai bị Thạch Hạo cản trở.

Có điều, mỗi khi hắn quăng vào một cây tiên dược, không giống lôi kiếp tất nhiên sẽ tái hiện!

Tiên dược đều đầu gần đủ rồi, liền ngay cả phong ấn sinh linh khủng bố cây thuốc kia, cũng bị Thạch Hạo lấy ra dưới một ít cành lá, quăng vào lô bên trong.

Ầm!

Hỗn độn khí dâng trào, nơi này cực kỳ xán lạn.

Tất cả mọi người đều biết, đến thời khắc mấu chốt!

Thạch Hạo lấy ra một cây cỏ, mang theo mãnh liệt sinh khí, đó là Hoàn Dương Thảo, là năm mươi vạn năm trước từ Xích Vương nơi đó hái tới, hắn vẫn không có tác dụng đến, để cho Thiên Đình.

Bây giờ, cây cỏ này vẫn còn, cử đi tác dụng lớn.

Làm quăng tiến vào lô bên trong sau, nơi này quỷ khóc thần hào, chư thiên thần chỉ phảng phất đều giáng lâm, vô tận thần quang, bóng mờ đều ở nơi này hiện ra.

- Còn có cuối cùng một cây dược!

Nó là này lô dược đệ nhất vị thuốc chính, so với tiên dược đều cùng Hoàn Dương Thảo đều thật muốn quý giá rất nhiều.

- Tam Sinh Dược!

Thạch Hạo một tiếng nói nhỏ, quăng vào một ít mảnh vỡ, nhìn phổ thông, nhưng là vào lô sau, nơi này quá xán lạn, những kia xám xịt mảnh vỡ tiến vào bên trong lò luyện đan, phát sinh biến hoá kinh người.

Chính là Thạch Hạo đều biến sắc, hắn nhìn thấy không phải lô bên trong kịch biến, cùng với mùi thuốc còn có đại đạo phù văn, mà là vực ngoại thiên kiếp, hỗn độn quang vô cùng, kích rơi xuống.

Hắn tự thân không sợ, có thể đây là ở chế thuốc, hướng về phía lò luyện đan mà đến, vạn nhất ở thời khắc mấu chốt này bị quấy nhiễu, không cách nào thành đan, vậy làm phiền liền lớn.

Xoạt!

Sau một khắc, Thạch Hạo quấn theo lò luyện đan, đón ánh chớp liền giết

đi tới, hắn bàn tay lớn kia che ngợp bầu trời, mang theo Tiên Vương lô phá tan vũ trụ, tiến vào hỗn độn bên trong.

Ánh chớp đem hắn nhấn chìm, Thạch Hạo triển khai đại thần thông, nổ ra lôi kiếp, phá tan hỗn độn, thần dũng vô cùng.

Thế nhưng, ngày đó kiếp ở khắp mọi nơi, có một ít quả nhiên từ cái khác phương vị hướng về lò luyện đan lan tràn mà đi.

- Phong!

Thạch Hạo ở trong hư không khắc chữ, pháp tắc như biển, toàn diện bạo phát, đón lấy thiên kiếp.

Coong!

Thế nhưng, có chút sấm sét, không phải từ ngoại giới mà đến, mà là ở bên trong lò luyện đan bạo phát, với trong hư vô sinh điện!

- Trấn!

Thạch Hạo hét lớn.

Hắn từng nghe nói tình huống như thế, chân chính vô thượng đại dược, ngoại giới khó hủy thì, liền từ nội bộ tan rã, ánh chớp ngàn tỉ sợi, một khi toàn diện đánh ra, lò đan này liền phế bỏ.

Thạch Hạo khắc chữ, ở lò luyện đan, tốc độ cực nhanh, đây là luyện đan tất yếu một quá trình.

Bởi vì, lò đan này đặc thù, nguyên vốn sẽ phải đem một ít phù hiệu khắc tiến vào đan bên trong, bây giờ làm trấn áp này ánh chớp, thiên kiếp này, hắn không thể không sớm.

Đây là một cực kỳ gian nan quá trình, dù cho Thạch Hạo mạnh phi thường, thế nhưng hơi bất cẩn một chút, cũng sẽ hủy diệt này một lò vô thượng bảo đan.

- Không được a, trong cõi u minh có một nguồn sức mạnh, nhất định phải hủy diệt đại dược, không cho nó xuất thế.

Xa xa, Hỗn Nguyên Tiên Vương mở miệng, nhắc nhở Thạch Hạo.

Bởi vì, lò đan dược này quá nghịch thiên, có thể cứu sống Tiên Vương, vì lẽ đó trong cõi u minh sức mạnh không cho phép nó xuất thế, này biết đánh phá một loại nào đó cân bằng.

- Đạo hữu, ngươi có thể ứng cướp.

Thạch Hạo năm bí cảnh lớn phát sáng, sử dụng tới cao nhất thần thông, đến hắn tầng thứ này, từ lâu có thể thể hội ra các loại huyền bí thủ đoạn, yêu dị gần như quỷ dị.

Hắn đem Thái Thủy Tiên Vương Nguyên Thần lấy ra, bỗng nhiên xé rách, sau đó tìm đến phía trong hư không, đón lấy vô cùng sấm sét.

Ầm ầm

Ánh chớp ngàn tỉ sợi, bị đạo kia Nguyên Thần dẫn dắt đi, mãnh liệt đánh giết.

Chết thay thuật!

Rất nhiều Tiên Vương đều sẽ, thế nhưng, dùng để như vậy thay thế một lò đan dược gặp nạn, đây tuyệt đối là khai thiên tích địa đệ nhất tao, nào có Tiên Vương làm một lô dược chịu chết?

Từ xưa đến nay, Tiên Vương đều cao cao tại thượng, không có như thế uất ức chết quá.

Ngao Thịnh, Xích Vương Nguyên Thần cũng vẫn còn, triệt để biến sắc, bọn họ ý thức được, lấy Thạch Hạo thủ đoạn tới nói, muốn giết nguyên thần của bọn họ sẽ không quá gian nan.

Nếu không, làm sao có thể nói để Thái Thủy ứng kiếp liền ứng kiếp đây?

Thái Thủy chưa chết, tuy rằng bị đánh cả người cháy đen, Nguyên Thần phá tán, nhưng còn đang không ngừng gây dựng lại.

- Xin lỗi.

Thạch Hạo nói rằng, bỗng nhiên phát lực, một cái tay dò ra, lẫn vào sấm sét, đem cái kia phá nát Nguyên Thần lần thứ hai cầm cố, bắt tới đây, sau đó bắt đầu rèn luyện.

Hắn xóa đi Thái Thủy ý chí, tinh luyện thuần túy Nguyên Thần lực lượng, truyền vào trong lò luyện đan.

Này tông đại dược, cuối cùng là phải cứu Tiên Vương thần hồn, bây giờ luyện vào Nguyên Thần, tự nhiên là bình thường có điều.

Ngày đó, Bàn Vương nói cho hắn làm sao luyện loại này vô thượng đại dược thì, Thạch Hạo một điểm gánh nặng trong lòng đều không có, Tam Sinh Dược, Tiên Vương Nguyên Thần, hắn đều nắm giữ.

Ầm!

Nơi này phát sinh yêu dị biến hóa, ngoại giới không cách nào thấy rõ, ánh chớp, Tiên Vương tiếng rống giận dữ, phá vỡ hỗn độn, lò luyện đan óng ánh, bị pháp tắc nhấn chìm.

Thạch Hạo ngồi xếp bằng ở chỗ kia, đầu đầy mồ hôi, không ngừng khắc phù văn, đánh vào đan dược bên trong.

Chế thuốc mà thôi, lại đến một bước này, có thể thấy được này một lò dược nghịch thiên biết bao.

Cuối cùng, đan thành, thiên địa rung bần bật, toàn bộ Tiên Vực đều vang lên một trận mờ ảo tiên tiếng nhạc, chấn động khiến người sợ hãi.

Đồng thời, nơi đó cửu sắc hào quang xé ra vũ trụ, đi kèm hỗn độn, loảng

xoảng một tiếng, nắp lò tự động bị phá tan, một ít cửu sắc tiên đan, óng ánh long lanh, mà đi sau ra so với liệt nhật còn hừng hực ánh sáng, liền như vậy lao ra.

Xa xa, xuất hiện mấy bóng người, ánh mắt nóng rực, liền muốn lấy tay chộp tới.

Thế nhưng, cuối cùng bọn họ khắc chế.

Vù một tiếng, Thạch Hạo đem hết thảy đan dược đều bắt lại, phong vào trong bình ngọc.

- Đạo hữu, có thể hay không trao đổi một hạt tiên đan, ta nguyện lấy trường sinh dược chờ đổi.

Có Tiên Vương mở miệng.

- Không đổi!

Thạch Hạo từ chối, bởi vì, này lô dược hầu như có thể nói trở thành thất truyền, người khác muốn luyện chế cũng không thể, then chốt là Tam Sinh Dược, vật kia căn bản tìm không được.

Hắn còn có, thế nhưng là không có cách nào vận dụng, muốn tạm gác lại tương lai Tào Vũ Sinh, ứng phó không thể dự đoán biến cố.

Người kia ngượng ngùng, nhưng cuối cùng không nói thêm gì, mấy đại tiên vương đô rút đi.

Loại này dược ai không muốn? Chính là Tiên Vương đều không chịu nổi mê hoặc, thế nhưng, trước mắt ai dám cùng Thạch Hạo chết khái? Này chủ nhưng là giết ra đến uy danh, chiến tích huy hoàng.

Một mình hắn cũng dám giết tiến vào Giới Hải, xông vào Dị Vực, cuối cùng nhấc theo mấy viên vương giả đầu lâu, toàn thân trở ra, ai không kiêng kỵ?

Đây là từ trước tới nay trẻ trung nhất một vị bá chủ!

Chính vào hôm ấy, Thạch Hạo chuẩn bị phục sinh Tiên Vương.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng hừng hực, rất kích động, không biết đan dược này đối với Cấm Khu Chi Chủ, thủy tinh xương sọ có hữu hiệu hay không, thậm chí, có thể hay không đối với Hỏa Linh Nhi cũng có diệu dụng?

Bàn Vương, Hỗn Nguyên Tiên Vương đều đến rồi, ở bên nhìn chăm chú.

Thiên Giác Nghĩ, Mục Thanh, Thái Âm Ngọc Thỏ, Thanh Y chờ cũng đều ở, ở nơi đó căng thẳng nhìn kỹ,

Thạch Hạo tự mình ra tay, để Thiên Hạ Đệ Nhị ăn vào một viên cửu sắc tiên đan, chính là Đế Lạc thời đại loại này dược đều như thần thoại giống như vậy, giàu có sắc thái truyền kỳ.

Đế Lạc thời đại, tục truyền cũng chỉ luyện ra một lò mà thôi!

- Có hiệu quả!

Bàn Vương nói.

Bởi vì, Thiên Hạ Đệ Nhị ở co giật, đặc biệt là mi tâm nơi đó, phát sinh ánh sáng óng ánh huy.

Một đoạn kinh văn tiếng vang lên, đó là Thạch Hạo khắc tiến vào dược bên trong phù hiệu, đây là luyện đan thì truyền vào đi vào.

Cổ phương pháp luyện đan trên có yêu cầu như thế, cần khắc thần bí đại phù hiệu.

Hiện tại, kinh văn tiếng vang lên, dường như thần bí cổ thần chú.

Điểm điểm linh quang, từ bốn phương tám hướng hội tụ đến, đi vào Thiên Hạ Đệ Nhị đầu lâu bên trong.

Ầm!

Đặc biệt là, một vệt thần quang Phá Toái Hư Không, xông ra Tiên Vực giới bích, lại xông đến nơi này, đi vào Thiên Hạ Đệ Nhị đầu lâu bên trong.

- Hả?!

Rất nhiều người khiếp sợ, chuyện gì thế này?

Biến cố quá đột nhiên, Thạch Hạo suýt nữa ra tay, nhưng cuối cùng khắc chế.

- Tiểu tử ngươi tại sao lại ở chỗ này?

Thiên Hạ Đệ Nhị đột nhiên mở mắt ra, nhìn thấy Thạch Hạo sau có chút đờ ra.

Này không phải là xa lạ ánh mắt, có vẻ cực kỳ quen thuộc, như là nhận thức Thạch Hạo rất nhiều năm.

Từ lời nói của nó, cũng có thể suy đoán ra, không phải lần đầu tiên gặp lại. Chưa xong còn tiếp. Nếu như ngài yêu thích bộ tác phẩm này, hoan nghênh ngài đến khởi điểm n đầu,, ủng hộ của ngài, chính là ta động lực lớn nhất. Điện thoại di động người sử dụng mời đến xem.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1948: Trợn Mắt Ngoác Mồm

Thiên Hạ Đệ Nhị thức tỉnh, trừng mắt mắt to như chuông đồng, liền như vậy trừng trừng nhìn Thạch Hạo.

Đan dược hữu hiệu, thật sự cứu sống một vị Tiên Vương!

Có điều, nó là ai? Làm sao sẽ nhận thức Thạch Hạo, không riêng Thạch Hạo muốn biết, tất cả những người khác đều ở nhìn chằm chằm.

Thiên Hạ Đệ Nhị, vốn là trong long tộc một trọng yếu chi mạch, cùng Chân Long tranh bá, nửa chiêu tiếc bại, mạnh mẽ vô cùng, tuyệt đối là một vị Tiên Vương.

Ở nó ảm đạm thì, nó như mở mắt, đằng đằng sát khí, cái kia long nhãn lấp lóe khiến người ta run sợ ánh sáng.

Nhưng là, hiện tại bất luận nhìn thế nào, cái kia ánh mắt đều có chút không đúng lắm, nhìn về phía Thạch Hạo thì, lại lộ ra cười gượng, có chút hèn mọn mùi vị.

- Ngươi ai vậy?

Thạch Hạo lui về phía sau hai bước, bởi vì cứu sống này chủ, ánh mắt kia quá không đúng, xem hắn trực lên bì mụn nhọt.

- Ta a, ngươi lại đem ta đều đã quên!

Thiên Hạ Đệ Nhị căm giận không ngớt.

Xoạt một tiếng, Thạch Hạo nổi lên một lớp da mụn nhọt, rất muốn hỏi một câu, ngươi là cái nào tên khốn kiếp a, đừng như thế ám muội, lại không

phải mẫu!

- Liền bổn đại gia cũng không nhận ra, đều quên đi?

Thiên Hạ Đệ Nhị trừng mắt, lỗ mũi hướng ra phía ngoài phun khói trắng, nó là Long tộc, uy thế khủng bố.

Nếu không có Thạch Hạo, Bàn Vương chờ người áp chế, phỏng chừng những người khác đều không chịu được.

Thạch Hạo nhìn quen mắt, này chủ cái kia ánh mắt quá hèn mọn, càng xem càng như là hai người kia một trong.

- Ngươi là cái kia hai cái lão già một trong?

Thạch Hạo thử nghiệm hỏi.

- Tiểu tử, nói như thế nào đây?

Thiên Hạ Đệ Nhị trừng mắt.

Thạch Hạo thật là khờ mắt, làm sao cũng không nghĩ tới, Thiên Hạ Đệ Nhị có loại này "Thần lai lịch", quá để hắn chấn kinh rồi, quả thực là trợn mắt ngoác mồm, nói không ra lời.

Hắn làm sao có thể nghĩ đến, này điều uy mãnh nguyên thủy Long tộc, sẽ cùng một người khác thân phận trùng hợp lên, có để hắn đờ ra lai lịch.

- Tiền bối, ngài là?

Thiên Giác Nghĩ mở miệng hỏi dò.

- Xin hỏi tiền bối đại danh?

Xích Long cũng trịnh trọng thỉnh giáo.

Bọn họ vẫn không có suy đoán ra đây, đều mang theo vẻ ngờ vực.

- Các ngươi trước đây không phải yêu thích gọi ta là Điểu Gia sao?

Thiên Hạ Đệ Nhị ở nơi đó chậm rãi đứng dậy, hoạt động gân cốt, sờ sờ đầu, một trận nguyền rủa, hùng hùng hổ hổ, nói:

- Liền bổn đại gia đầu lâu cũng dám nắm trường mâu đâm thủng, tên khốn kiếp!

- Là ngươi lão già này?!

Thiên Giác Nghĩ, Xích Long gần như cùng lúc đó kêu lên.

Rốt cục, bọn họ biết rồi thân phận của Thiên Hạ Đệ Nhị, nó là Hư Thần Giới Điểu Gia, kết quả này chấn động bọn họ há hốc mồm, thực sự là không thể nào tiếp thu được, khó có thể tin tưởng được.

Thiên Hạ Đệ Nhị mạnh biết bao? Một đời Tiên Vương, dũng quan thế gian, dám cùng vô thượng cường giả chém giết.

Nhưng là, Điểu Gia thường ngày cười vui vẻ, căn bản cũng không có cái chính hình, làm sao có thể khiến người ta liên tưởng đến, hai người thân phận trùng hợp, là một sinh linh!

- Là lão già kia?!

Mục Thanh, Đả Thần Thạch mấy người cũng đều há hốc mồm, quái kêu thành tiếng, mặc cho ai biết nó là ai sau, đều có chút không nói gì.

Uy mãnh Thiên Hạ Đệ Nhị, lại là hèn mọn Điểu Gia!

- Trường cánh long, cũng thật là điểu!

Chính là Yêu Nguyệt công chúa, Thác Cổ Ngự Long, Trường Cung Diễn chờ người cũng không nhịn được lẩm bẩm, bọn họ cũng đi qua hạ giới, đi chính là Hư Thần Giới con đường, tự nhiên từng thấy cái kia hai cái lão già.

- Nói như thế nào đây?

Thiên Hạ Đệ Nhị trừng mắt!

Một đám người đều không còn gì để nói, cứu sống Tiên Vương lại là lão già này, quá một cách không ngờ.

Có điều, rất nhanh mọi người lại cảm thấy vui mừng lên, đối với lão này xác thực có loại đặc thù cảm tình, rất nhiều năm không thấy, rất là hoài niệm.

Đặc biệt là, nó vì là Tiên Vương, là người quen, cùng Thạch Hạo sẽ không có ngăn cách, có thể chặt chẽ mà hữu hảo đi tới đồng thời, chân chính lớn mạnh Thiên Đình.

- Ha ha, đại hỉ sự!

Mấy người cười to, liền vội vàng tiến lên, cùng Điểu Gia hành đại lễ, tuy rằng nó là Tiên Vương, thế nhưng một đám người không một chút nào sợ hắn.

Mọi người rất vui vẻ, bởi vì, thật không có một điểm áp lực, lẫn nhau quen thuộc, ngày sau nếu là cùng như vậy Tiên Vương ở chung, thật sự quá du sắp rồi.

Lúc này, Thạch Hạo cho Hoàng Đạo Tiên Kim đạo nhân đút một viên đan dược, trước kia đối với nó vẫn chưa ôm lớn bao nhiêu hi vọng, bởi vì, nó lưu Nguyên Thần dấu ấn quá ít, hầu như có thể quên, thế nhưng hiện tại không giống, hắn tâm loáng thoáng có chờ mong.

Vào lúc này, tỏa ra ánh sáng lung linh, kinh văn thanh không dứt bên tai, ở đây vang vọng.

Hoàng Đạo Tiên Kim đạo nhân mi tâm phát sáng, từ bốn phương tám hướng tụ tập đến rất nhiều chùm sáng, đi vào trong cơ thể hắn.

Ầm!

Đột nhiên, Tiên Vực giới bích bị phá tan, có một đạo hừng hực cầu vồng

bay tới, trực tiếp đi vào hoàng kim đạo nhân đầu lâu bên trong, để hơi thở của hắn lập tức trở nên mạnh mẽ.

Tất cả mọi người đều cảm giác được, một vị Tiên Vương đang thức tỉnh, nguyên thần của hắn trở về vị trí cũ!

Xoạt một tiếng, hắn mở mắt ra, con ngươi ra hai đạo khiếp người hoàng kim chùm sáng, uy nghiêm mà mạnh mẽ, này làm cho tất cả mọi người đều rùng mình.

Xích Long, Đả Thần Thạch, Mục Thanh bọn người ngậm miệng lại, nhìn chăm chú vị này khủng bố Tiên Vương.

- Các ngươi vì sao nhìn như vậy ta?

Hoàng Đạo Tiên Kim đạo nhân khẩu.

Trong mắt hắn ác liệt ánh sáng dần dần thu lại, lộ ra thần sắc cổ quái, ánh mắt không lại như vậy dọa người rồi, ngược lại có chút quen thuộc.

- Ngài lại là cái nào tôn đại thần?

Xích Long đều sắp nói lắp, mới vừa rồi bị nhìn lướt qua, linh hồn hắn đều suýt nữa bị đông cứng.

- Các ngươi thường ngày không phải gọi ta Tinh Bích đại gia sao, hôm nay làm sao như thế ngại ngùng?

Đạo nhân nói rằng, lộ ra ý cười, cũng có như vậy một ít game hồng trần mùi vị.

- Cái gì, Tinh Bích đại gia?

- Là ngươi lão già này!

- Trời ạ, ta cảm giác thế giới này điên rồi!

Một đám người kêu quái dị, quá bất ngờ, lại đúng là Tinh Bích đại gia, cùng Điểu Gia cùng xuất hiện, đây cũng quá khiến người ta không nói gì, làm sao đều không có đoán được.

Đừng nói bọn họ, chính là Thạch Hạo tự thân, đều có chút bên trong ngổn ngang cảm giác, hắn từng có một ít liệt suy đoán, nhưng chính là không có nghĩ đến một kết quả như thế.

Hai người này mãnh nhân, làm sao hãy cùng Hư Thần Giới bên trong hai cái lão già thân phận trùng hợp? Hắn có chút say xe.

- Chúc mừng hai vị đạo hữu khôi phục lại thời điểm toàn thịnh!

Bàn Vương, Hỗn Nguyên Tiên Vương mở miệng, hướng về hai đại cường giả chúc.

Thiên Hạ Đệ Nhị, Hoàng Đạo Tiên Kim đạo nhân nghe vậy, trịnh trọng lên, hướng về hai vị Tiên Vương gật đầu đáp lễ.

Bọn họ đều gặp, lẫn nhau biết là ai!

- Làm sao sẽ là các ngươi?

Thạch Hạo tuy rằng rất hoài niệm Hư Thần Giới bên trong hai lão già, thế nhưng, trong lúc nhất thời thật sự cực kỳ kinh ngạc.

- Vì sao liền không thể là hai chúng ta?

Hai đại cường giả đều đang mỉm cười.

Ở Hư Thần Giới thì, bọn họ lạc lối, lãng quên quá khứ, bởi vì rời đi bản thể quá xa xưa, có tới một kỷ nguyên.

Mà hiện tại, bọn họ trở về, mà trải qua vô thượng tiên đan tẩm bổ, bọn họ hết thảy đều khôi phục, tự nhiên nhớ lại qua lại sự, rõ ràng phát sinh cái gì.

- Cũng đúng, vì sao không thể là các ngươi? Vốn là hắn là.

Thạch Hạo gật đầu, khá là cảm khái.

Có lẽ là trước đây, hai lão già liền từng đối với hắn giảng quá, báo cho hắn bí mật, nói hai người nguyên vốn không thuộc về Hư Thần Giới, chân thân ở bên ngoài nơi nào đó.

Bây giờ nghĩ lại, một ít manh mối cũng thật là chỉ về bọn họ.

Thiên Hạ Đệ Nhị ở thiên thọ rừng rậm, Hoàng Đạo Tiên Kim đạo nhân ở thần dược thần mạch, hai người lân cận, đều ở ở ngoài biên hoang, tương đương với cùng chỗ một chỗ.

Hai đại cường giả, đều là bỏ không thể xác!

Thạch Hạo tiếp nhận rồi, sau đó đại hỉ, hai người này với hắn giao tình tâm đầu ý hợp, hiện nay còn có thể như vậy tập hợp, xem như là trời cao tốt nhất sắp xếp.

- Cho đến hôm nay mới biết ta là ta.

Tinh Bích đại gia nói rằng.

Hai người ở Hư Thần Giới ngốc quá lâu, trấn thủ cái kia mảnh Hắc Ám Lao Lung, kết quả chính mình cũng bị ăn mòn, ý thức xảy ra vấn đề, lãng quên quá nhiều.

- Trên một kỷ nguyên, một trận chiến bên dưới chúng ta gặp nạn, cuối cùng Nguyên Thần bất ngờ vào Hư Thần Giới, ai có thể nghĩ tới, còn có lại thấy ánh mặt trời một ngày.

Thiên Hạ Đệ Nhị than nhẹ.

- Không nghĩ tới a, loại này tiên đan thật có thể đem bọn ngươi cứu trị tốt.

Thạch Hạo nói rằng.

Khi biết đây là đan dược gì sau, Thiên Hạ Đệ Nhị cùng Hoàng Đạo Tiên Kim đạo nhân cũng bị kinh sợ, Đế Lạc thời đại trong truyền thuyết vô thượng đan dược, lại tái hiện.

Hai người bọn họ tự nhiên từng nghe nói Tam Sinh Dược, trong lúc nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang, lại tiêu xài loại này nghịch thiên đan dược.

- Đan dược này rất không bình thường, chúng ta ở Giới Hải trung du đãng, kết quả Nguyên Thần như là nghe được triệu hoán, liền như thế xuyên thủng giới bích trở lại.

Hoàng Đạo Tiên Kim đạo nhân nói như vậy nói.

Càng bọn họ nói tỉ mỉ, hai bên xác minh lẫn nhau sau, này cái gọi là Đế Lạc thời đại cổ phương pháp luyện đan xác thực thần bí, này có thể không riêng là dược hiệu vấn đề, còn có thần chú ẩn chứa ở trong đó, ở triệu hoán nguyên thần của bọn họ trở về vị trí cũ.

Thạch Hạo hiểu rõ, hắn từng đem rất nhiều thần bí phù hiệu truyền vào đan dược bên trong, đều là căn cứ phương pháp luyện đan làm, lại có như vậy hiệu quả, là vì là hoán hồn dùng.

Trải qua Thạch Hạo, Bàn Vương, Hỗn Nguyên Tiên Vương, Thiên Hạ Đệ Nhị chờ người đồng thời hợp lực thôi diễn, bọn họ biết rồi cổ phương pháp luyện đan một ít hiệu dụng phạm vi.

Cần có thân trên thế gian, dùng để hoán hồn, đương nhiên, điểm trọng yếu nhất là, có rất nhiều mảnh vỡ nguyên thần sống sót, phân tán các nơi.

Thiên Hạ Đệ Nhị, Hoàng Đạo Tiên Kim đạo nhân, bọn họ chủ yếu Nguyên Thần chưa từng diệt vong, vẫn luôn vẫn còn, vì vậy phục sinh tương đương thuận lợi.

Làm thôi diễn ra những này sau, Thạch Hạo không cam lòng, hắn muốn phục sinh Cấm Khu Chi Chủ, muốn hắn tái hiện thế gian!

- Không cần, chết đi năm tháng dài đằng đẵng, bây giờ duy nhất chấp niệm ngươi.

Cấm Khu Chi Chủ ngược lại cũng hào hiệp, cũng không để ý.

Nhưng là, Thạch Hạo vẫn là không cam lòng, hắn quyết định dù cho tiêu hao một viên đan dược, cũng phải thử nghiệm một phen, Cấm Khu Chi Chủ còn có thủy tinh xương sọ mấy cái lão yêu quái, năm đó vì hắn không tiếc tử chiến, bị Ngao Thịnh chờ người đánh suýt nữa triệt để tiêu tan, loại này ân tình hắn sao có thể quên.

Không để ý Cấm Khu Chi Chủ phản đối, Thạch Hạo mạnh mẽ vì hắn luyện hóa một viên đan dược, tẩm bổ hắn!

Quay đầu lại, có chút quang bay tới, đi vào Cấm Khu Chi Chủ trắng như tuyết xương sọ, bóng người của hắn rõ ràng một chút, khí tức càng cường thịnh một đoạn dài!

Có điều, cũng vẻn vẹn như thế, liền lại không bất kỳ biến hóa nào.

Cấm Khu Chi Chủ so với trước đây mạnh, có thêm một loại nào đó sinh cơ, nhưng vẫn không coi là hoàn hồn, chỉ là tụ lại thế gian này du lịch một ít thần hồn dấu ấn.

Hắn không thể phục sinh!

- Như vậy là tốt rồi, chứng minh vẫn còn có chút hiệu quả, chờ ngày nào đó, ta đủ mạnh thì, nói không chắc sẽ xuất hiện khả năng chuyển biến tốt!

Thạch Hạo không có ủ rũ, trái lại tự tin tràn đầy.

Tất cả mọi người đều biết, hắn nói đủ mạnh thì, đại biểu thế nào một loại cảnh giới, bây giờ chính là Tiên Vương bên trong bá chủ, lại tiến vào một

cấp độ, vậy thì là thành đế!

Sau đó, Thạch Hạo vì là thủy tinh xương sọ, màu vàng cốt chưởng, nhỏ máu nhãn cầu đều từng người luyện hóa một viên tuyệt thế cổ đan, tẩm bổ bọn họ.

Liền Bàn Vương, Hỗn Nguyên Tiên Vương đều xem khóe miệng co giật, dưới cái nhìn của bọn họ, chuyện này thực sự quá xa xỉ, căn bản không cứu sống được những người kia, còn như vậy tiêu hao cổ đan.

Mấy cái lão quái vật đều từ chối, không muốn hắn như vậy lãng phí.

Thế nhưng, Thạch Hạo cố ý tiến hành, hắn có chính mình suy tính, nói:

- Các ngươi dấu ấn bây giờ càng mạnh hơn, tự thân trạng thái thân thiết quá dĩ vãng, này đã đủ rồi!

Thạch Hạo nói rằng, mấy cái lão quái vật tuy rằng không có chân chính phục sinh, thế nhưng hiện ở khí thế của bọn họ chờ càng mạnh hơn, so với trước đây nắm giữ càng nhiều sinh cơ.

Đây chính là hi vọng, Thạch Hạo cảm thấy, sau đó bọn họ có thể thật sự có phục xuất một ngày.

Khu vực này, một mảnh tiếng hoan hô, nhiệt liệt ăn mừng.

Hai đại Tiên Vương trở về, đây là chuyện động trời, khiến người ta chấn động.

- Hoang đây là muốn nghịch thiên sao, luyện thành loại kia vô thượng tiên đan, đem hai cái người chết cứu sống, thực sự khó mà tin nổi.

- Thật mạnh, Đế Lạc thời đại phương pháp luyện đan, đều có thể chân chính luyện ra, cũng quá mức kinh thế.

Rất nhiều người đều cảm thấy chấn động!

Thạch Hạo cũng làm cho Hỏa Linh Nhi dùng, cổ đan nghịch thiên, nhưng là cuối cùng nhưng không có hiệu quả, vẫn là hắc ám Hỏa Linh Nhi, nguyên bản Nguyên Thần chưa hề quay về.

- Hư Thần Giới vì sao phá?

Thạch Hạo hỏi dò.

- Giới Hải bên trong sinh linh, công kích Hư Thần Giới, khiến cho nơi đó nổ tung, bọn họ vì thả ra Hắc Ám Thiên Lao bên trong sinh vật, cái gì cũng dám làm.

- Hai người các ngươi là từ Giới Hải độn trở về?

Thạch Hạo hỏi.

- Vâng, từ Giới Hải bên trong trở về, suýt nữa lạc lối ở nơi đó.

Thiên Hạ Đệ Nhị cảm khái.

Đồng thời, nó cũng phẫn uất, năm đó có người phá tan Hư Thần Giới, mạnh mẽ mang đi những kia bị trấn áp hồn phách, tiến vào Giới Hải.

- Người nào, dám hủy Hư Thần Giới, ta đi gặp gỡ một lần hắn!

Thạch Hạo nói rằng, muốn tiến vào Giới Hải, hiện nay có thêm hai vị Tiên Vương, đủ để che chở Thiên Đình.

Nếu như vậy, hắn liền có thể yên tâm bên trong tất cả, đặt chân Giới Hải, tiến vào nơi sâu xa nhất!

Hắn muốn nhìn đến hắc ám phần cuối đến cùng có cái gì.

Hắn muốn đi tìm Liễu Thần, Tiểu Tháp, chúng nó từ lâu tiến vào Giới Hải, đến nay đều không có tin tức, để hắn khá là lo lắng.

Thạch Hạo, chuẩn bị tiến vào Giới Hải

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1949: Hoang Cường Đại

- Ngày đó, khẳng định có Tiên Vương cấu kết, làm cho Hư Thần Giới lao lung bạo lộ, cường địch đột kích.

Thiên hạ đệ nhị mở miệng, thì ra là từng đã là điểu gia, cái lúc này, nó con ngươi đóng mở ở giữa, lộ hung quang, đằng đằng sát khí.

Hiện tại, nó đã cùng Thạch Hạo còn có tiên kim đạo nhân ly khai tiên vực.

Giới Hải, rộng lớn mạnh mẽ, ầm ầm sóng dậy, mênh mông bao la bát ngát, Thạch Hạo đứng tại Đê Bá lên, nhìn xa phía trước, tối tăm lu mờ mịt, sương mù bốc lên, một mắt trông không đến cuối cùng.

Tại bên cạnh của hắn, đi theo thiên hạ đệ nhị còn có hoàng kim chói đạo nhân, cái này hai cái lão Tiên Vương một cái khổng lồ vô cùng, một cái chưa đủ hơn một xích cao.

Thạch Hạo không là lần đầu tiên đã đến, từng xâm nhập Giới Hải, đánh chết vương giả, đề lấy đầu lâu của bọn hắn mà về.

Hiện tại, hắn lại một lần đã đến, không sợ hãi, chuẩn bị nhấc lên ngập trời sóng gió, thiên hạ đệ nhị cùng tiên kim đạo nhân đi theo hắn muốn cùng nhau xâm nhập, trấn giết địch người.

Đơn giản mà nói, hai lão nầy muốn báo thù, qua nhiều năm như vậy, suýt nữa mất phương hướng tại Giới Hải ở bên trong, như vậy vẫn lạc.

Hư Thần Giới đã từng trấn áp tại trong lồng giam cái kia chút ít sinh linh, địa vị cực lớn!

Trong đó có mấy tôn người đá, bị đặt ở trong thần miếu, bị khóa liệm [dây xích] quấn quanh lấy, năm đó bị trói buộc lấy, đều đối với Thạch Hạo đã tạo thành nhất định được uy hiếp.

Bởi vì, bọn hắn từng là tiên vực Vương!

- Tiên Vương, đều là người đá?

Thạch Hạo đứng tại Đê Bá lên, nhìn qua Giới Hải, thần sắc càng phát ra lạnh lùng.

- Không, ở đâu có nhiều như vậy người đá, bất quá là Nguyên Thần tao ngộ trấn áp, hóa đá mà thôi, nói cách khác Hư Thần Giới như thế nào khốn ở bọn hắn?

Thiên hạ đệ nhị lắc đầu.

Nó là nguyên thủy Long tộc, tại Đê Bá lên, phát ra thanh âm rất hùng vĩ, kéo khởi mảng lớn sóng biển.

Đón lấy, tiên kim đạo nhân cũng mở miệng, giảng thuật ra một cái cọc che giấu.

Cái kia mấy vị Vương từng tại tiên vực tiếng tăm lừng lẫy, thực lực Thông Thiên, nhưng là, bọn hắn rơi vào trong bóng tối, bị Hắc Ám vật chất toàn diện ăn mòn.

Năm đó, đó là một cái cọc đại sự kiện, khiếp sợ tứ phương.

Bọn hắn địa vị cực lớn, dấn thân vào trong bóng tối, cùng địch thủ cùng nhau công phạt tiên vực, tạo thành phá hư không thể tưởng tượng.

Cuối cùng, tiên vực trong có trùm ra tay, đưa bọn chúng toàn bộ trấn áp, khóa lại Nguyên Thần, trấn áp tại Hư Thần Giới nội, làm bọn hắn hóa đá, khó có thể giãy giụa.

Thủ hạ của bọn hắn, mấy chục đường thần tướng, {chiến soái} các

loại..., cũng bị áp chế, Nguyên Thần bị phong ấn ở trong cái hũ, đồng thời ép vào Hư Thần Giới.

Cái này là đám người này địa vị!

Bởi vì, từng là tiên vực Vương, đã từng có công tích, không đành lòng đem chi trấn giết, hi vọng có biện pháp đưa bọn chúng tỉnh lại, cứu trở về đến, vì vậy liền không có triệt để phai mờ.

Lại có bực này lai lịch!

Thạch Hạo hai mắt thâm thúy, hắn bắt đầu cất bước, đặt chân Giới Hải trung!

Thiên hạ đệ nhị còn có tiên kim đạo nhân đi theo, bọn hắn cùng nhau đi tới, chính là muốn giải quyết cái này cái cọc Nhân Quả.

- Cũng có đồn đãi xưng, những...này bị trấn áp sinh linh ở bên trong, không ai biết Khởi Nguyên Cổ Khí bí mật, muốn từ trên người bọn họ tìm được đột phá khẩu, vì vậy không giết.

Thiên hạ đệ nhị thì ra là điểu gia nói như vậy nói, mắt to như chuông đồng trung đằng đằng sát khí.

Giới Hải, sóng biển mãnh liệt, một đóa bọt nước tựu là một mảnh tàn phá thế giới, chở đầy lấy hàng tỉ tái tuế nguyệt khí tức, tại đây quá thần bí.

Thạch Hạo bọn hắn lướt sóng mà đi, tương đương tại xỏ xuyên qua Chư Thiên, hành tẩu tại vô số nghiền nát trên thế giới, đây đều là vô số kỷ nguyên đến nay đã từng xuất hiện qua Thiên Địa.

Một đôi màu đỏ tươi con mắt, ở phía xa trong bóng tối lộ ra, dữ tợn mà làm cho người ta sợ hãi, gắt gao nhìn thẳng tại đây, phảng phất muốn đánh giết tới, thôn phệ bọn hắn.

- Lại một cái đã bị mất phương hướng linh hồn sinh linh.

Tiên kim đạo nhân cảm thán.

Tại đây Giới Hải ở bên trong, cũng không biết có bao nhiêu cường giả, sớm đã mất phương hướng, chỉ còn lại có giết chóc bản năng, không còn là từng đã là chính mình.

Rống!

Thiên hạ đệ nhị rống to một tiếng, Long ngâm trận trận, kinh hãi sóng biển ngập trời, Giới Hải đang kịch liệt đại rung chuyển, cặp kia màu đỏ tươi con mắt tại trong bóng tối biến mất.

Những...này khủng bố sinh linh, tuy nhiên thần chí không rõ rồi, nhưng là cũng biết địch thủ mạnh yếu, xuất phát từ bản năng, xu cát tị hung (thích hên tránh xấu), cứ như vậy rút lui.

- Oanh!

Nhưng mà, đến cuối cùng, vẫn có sinh linh nhịn không được xuất thủ, một cái lớn móng vuốt dò xét đến, che lũng Thiên Khung.

- Phanh!

Thiên hạ đệ nhị ra tay Vô Tình, đưa tay ở giữa, xé rách hạ cái con kia đại móng vuốt, lệnh tại đây Huyết Vũ mưa như trút nước, một đầu cả người là lân phiến khổng lồ sinh vật gào thét, chạy đến Giới Hải ở chỗ sâu trong, nhưng mà nửa người đều tại rạn nứt, đều tại bạo toái...

- Bất Hủ bên trong đích người nổi bật!

Giới Hải ở bên trong, có Chân Tiên, cũng có không hủ người, cũng không phải là chỉ có vương giả dám vào nội, còn có mặt khác cảnh giới sinh linh, bất quá nói như vậy kết cục đều rất thật đáng buồn.

Mấy ngày về sau, tiên kim đạo nhân Lăng Không mà đứng, nhìn xa phía trước vùng biển, bất động bất động rồi, hắn phát hiện mục tiêu.

Chỗ đó, có một mảnh hòn đảo, chi chít như sao trên trời, tại trên biển rất là bắt mắt, chỗ đó có một đoàn lại một đoàn hỏa sáng lóng lánh, sáng chói vô cùng.

Thạch Hạo cảm ứng được quen thuộc khí tức, quả nhiên là những cái kia sinh linh, từng tại Hư Thần Giới trong lồng giam chiếu qua mặt, giữa lẫn nhau đã giao thủ.

- Rống!

Thiên hạ đệ nhị phát ra Long ngâm thanh âm, chấn động Thiên Địa.

Đến nơi này cấp độ, không cần giấu diếm, giữa lẫn nhau cách xa nhau ức vạn dặm, đều sinh ra cảm ứng, không cách nào thoát khỏi.

Đối diện, có hai cái sinh linh phút chốc mở mắt, phát ra vương giả quang huy, trong con mắt có tia chớp bay ra, sắc bén mà chói mắt, ngưng mắt nhìn điểu gia cùng tinh bích đại gia.

- Lão thất phu, các ngươi còn sống, còn dám hiện thân nơi đây!

Đối diện, hai cái vương giả lạnh giọng nói, tại trên người của bọn hắn mang theo nồng đậm hắc ám khí tức.

Thạch Hạo vững tin, cái này hai cái sinh linh tựu là năm đó tượng đá, bị trấn áp tại trong thần miếu, khí tức tuyệt đối đồng dạng, năm đó bị Trật Tự Tỏa Liên trói một mực.

- Bọn hắn?

Tiên kim đạo nhân quát hỏi.

Năm đó, cũng không chỉ hai vị vương giả, mà là đều biết tôn, đều bị trấn áp, Nguyên Thần hóa thành tượng đá, mà bây giờ chỉ còn lại có hai đại cường giả.

Đương nhiên, bọn hắn bên người mặt khác cấp bậc chiến tướng đến là

không ít, nhìn chằm chằm, đều từng bị phong ấn ở trong cái hũ, ngày nay đều khôi phục tự do.

- Ai cứu bọn ngươi, những người khác đâu?

Thiên hạ đệ nhị hỏi.

Hai cái vương giả lạnh lùng nở nụ cười, lơ đễnh, nói:

- Các ngươi như vậy tìm đến, muốn diệt sát chúng ta, thật sự là quá tự phụ rồi, Giới Hải trung sớm đã long trời lỡ đất, không phải các ngươi tưởng tượng Giới Hải.

Hai đại sinh linh chủ động ra tay, công kích điểu gia cùng tinh bích đại gia.

- Sát!

Thạch Hạo xuất thủ, hắn không nghĩ trì hoãn thời gian, toàn lực ứng phó, đuổi giết hai đại vương giả.

- Trùm?

Thủy vừa động thủ, cái này hai cái tản ra Hắc Ám vật chất Tiên Vương tựu kinh hãi rồi, tất cả đều biến sắc, không thể không toàn lực ứng phó, ở chỗ này liều chết chém giết.

- Đi!

Bọn hắn đổ máu, không tiếc giải thể, Tiên Vương huyết phiêu tán rơi rụng, mang theo Hắc Ám thuộc tính, ăn mòn Thạch Hạo cùng điểu gia cùng tinh bích đại gia, làm cho bọn hắn tránh né.

Hai đại cường giả tạ này bỏ chạy!

PHỐC!

Thạch Hạo bàn tay lớn một vòng, phiến khu vực này, rất nhiều chiến tướng che che, hóa thành một đoàn lại một đoàn huyết vụ, đã từng trấn áp tại trong cái hũ cái kia chút ít sinh linh đều bị đánh gục.

Phanh!

Cùng một thời gian, hắn cái kia cái bàn tay lớn xuyên qua Hắc Ám Huyết Vũ, không sợ ăn mòn, một tay lấy hắn một người trong sinh linh Nguyên Thần kiếm ở, tại chỗ trấn áp.

- Nói!

Thạch Hạo ép hỏi.

Cái này Tiên Vương không sợ, như trước cười lạnh, nói:

- Cái này mấy chục vạn năm đến, Giới Hải sớm đã chỉnh hợp, hình thành một cổ lại một cổ lực lượng, bọn ngươi tùy tiện xâm nhập, đây là đang muốn chết.

- Ta nhìn ngươi Nguyên Thần không việc gì, từ cổ chí kim như một, thật sự từng bị Hắc Ám ăn mòn sao?

Thạch Hạo lạnh lùng mà hỏi.

- Ha ha, ngươi cho rằng ta đợi bởi vì bị Hắc Ám vật chất ăn mòn, lúc này mới rơi vào Hắc Ám sao? Thật sự là buồn cười, trong chúng ta có ít người vốn là Hắc Ám sinh linh, bất quá một mực tê cư tại tiên vực, bọn ngươi chưa từng phát hiện mà thôi. Ha ha...

Hắn cười lớn.

Những lời này lại để cho Thạch Hạo, thiên hạ thứ hai, tiên kim đạo nhân cảm giác một hồi lạnh buốt, hắc thế lực ngầm sớm đã thẩm thấu tiến tiên vực trúng?

Năm đó, cái gọi là Hắc Ám ăn mòn, cũng không phải là chân tướng, có

ít người vốn là Hắc Ám sinh linh?

Đây cũng không phải là cái gì tin tức tốt, cực kỳ không xong!

Thân là Hắc Ám người, tiên vực Vương vì sao không phát giác, dò xét không xuất ra sao?

- Ta đã dám nói ra, tựu là không sợ rồi, ở kiếp này, tiên vực bao gồm giới đều muốn bị diệt, quy về Hắc Ám, hóa thành vĩnh hằng chi đất!

- Hắc Ám không chỗ nào không có!

- Hắc Ám, là Chư Thiên cuối cùng quy túc!

Cái này sinh linh giống như điên cuồng, ở chỗ này gào thét, gầm thét.

PHỐC!

Thạch Hạo đem chi trấn giết, kết quả cái này Nguyên Thần lại một lần gây dựng lại!

- Giết cho ta!

Thạch Hạo rống to, đỉnh đầu của hắn phía trên, có một đoàn quang, sáng chói vô cùng, chiếu sáng Hắc Ám, chỗ đó ngồi xếp bằng một cái tiểu nhân, mãnh lực huy động dấu quyền, về phía trước đuổi giết.

PHỐC!

Sáng chói thần cầu vồng, chiếu sáng Giới Hải, vạch phá Hắc Ám, đem cái kia Hắc Ám sinh linh Nguyên Thần triệt để giết chết!

Cử động đầu ba thước có thần minh!

Đây là Thạch Hạo đệ lục đại bí cảnh, cái lúc này, rõ ràng phát ra loại này uy thế, tại trong thời gian ngắn nhất, giết chết một vị Tiên Vương.

- Tiểu tử, ngươi không cần trấn áp, không cần chậm rãi phai mờ, mà là trực tiếp khả dĩ giết Tiên Vương hả?

Thiên hạ đệ nhị giật mình.

- Trùm đã đến nhất định cấp độ, sớm muộn gì đều có loại thủ đoạn này, mà ta càng là trời sinh không sợ Hắc Ám.

Thạch Hạo nói ra.

Đã đến hôm nay, thân thể của hắn Lục Đại bí cảnh càng phát ra sáng chói, thể hiện ra dĩ vãng không chuẩn bị bí thuật lực lượng, đây là dĩ thân vi chủng, tiềm năng không ngừng mở ra nguyên nhân chỗ.

- Ngươi cái này thủ đoạn thật đúng bất phàm!

- Phải nói là loại này hệ thống quá Nghịch Thiên!

Hai cái lão đầu tử tán thưởng.

- Các ngươi muốn tìm hiểu sao?

Thạch Hạo hỏi, hắn truyện đi một tí mật ngữ, cáo tri Lục Đại bí cảnh phương pháp tu luyện, tương lai đại chiến quá tàn khốc, hắn hi vọng người bên cạnh vượt cường vượt tốt.

Hai cái lão đầu tử động dung, cẩn thận tìm hiểu về sau, vô cùng rung động, loại này hệ thống (chiếc) có có rất lớn phá vỡ tính, bọn hắn lộ ra phức tạp thần sắc.

Hai người cảm thấy, Thạch Hạo có khả năng hội tạ này nâng cao một bước.

Ngày xưa, có mấy cái sinh linh chung chế tiên cổ pháp, suýt nữa phá vỡ Vương cảnh, ngày nay Thạch Hạo có thể chính thức thành công sao? Hai cái lão đầu tử trong nội tâm rất chờ mong.

- Cái khác Hắc Ám cường giả sẽ không thật sự đào tẩu đi à?

Tiên kim đạo nhân nhắc nhở.

- Đi không thoát được!

Thạch Hạo nói.

Đã đến bọn hắn cái này cấp độ, dù là cách xa nhau ức vạn dặm, cũng có thể cảm ứng được, cái này Giới Hải mặc dù lớn, vô cùng vô tận, nhưng là cái kia sinh linh vẫn còn cảm giác của hắn trong phạm vi.

Xoẹt!

Tại Thạch Hạo hướng trên đỉnh đầu, xếp bằng ở một đoàn quang bên trong đích tiểu nhân, mãnh liệt mở to mắt, một tiếng thét dài, hai tay kết ấn, xuất hiện một cây chiếc đũa lớn lên mâu.

Xoẹt!

Nó mãnh lực ném, đó là một cây tiên mâu, do Thạch Hạo thân thể tất cả đại bí cảnh bốc hơi ra tinh túy tổ hợp mà thành, là hắn một thân đạo hạnh tinh hoa chỗ.

Lúc này, nó cứ như vậy bay ra, không có gì không phá, vô kiên bất tồi, đã vượt qua thời gian giam cầm, cùng với tuế nguyệt lực lượng, còn có không gian quy tắc.

PHỐC!

Cái này cán tiên mâu phát sau mà đến trước, do Thạch Hạo đỉnh đầu ba thước phía trên tiểu nhân ném, đục lỗ này cái bỏ chạy sinh linh Nguyên Thần!

- Ah...

Hét thảm một tiếng, cái kia sinh linh bị đinh Sát!

Bất quá, hắn còn chưa chết thấu, đợi Thạch Hạo bọn hắn tiến đến lúc, đưa hắn triệt để trấn giết.

- Loại thủ đoạn này quá kinh khủng, ngươi không chỉ có là tiên vực người nổi bật, tại đây Giới Hải trung đều tính toán thượng trùm, đủ để sánh vai Đồ Phu bọn người.

Tiên kim đạo nhân thần sắc mặt ngưng trọng nói, hắn thật không ngờ, Thạch Hạo cường đại như vậy!

- Ta muốn biết, Giới Hải các loại bí mật, các ngươi giải sao?

Thạch Hạo mở miệng hỏi thăm.

Đã đến ngày nay, rất nhiều sự tình đều chỉ dẫn hướng Giới Hải, hắn muốn hiểu rõ, toàn bộ làm cho cái tinh tường.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1950: Đáng Sợ Nhất Đại Náo Động Nguồn Gốc

- Về Giới Hải, do loại nào vật chất tạo thành cũng không cần chúng ta nhiều lời, ngươi bây giờ đang ở Giới Hải, cảm xúc khẳng định rất sâu.

Tiên kim đạo nhân nói ra.

Giới Hải, do tàn phá thế giới xây mà thành, đồng thời mang theo tuế nguyệt chi lực, nơi này nhìn xem như biển, nhưng kỳ thật rất quỷ dị, cũng rất đáng sợ.

Thạch Hạo chăm chú lắng nghe, mặc dù có qua các loại suy đoán, nhưng là, có một số việc hay là hiểu rõ không đủ thấu triệt.

- Xét đến cùng, hết thảy tội cùng loạn đều tại biển cái kia một đầu ah.

Thiên hạ đệ nhị cảm thán.

Bởi vì, một đời lại một đời sinh linh, từ cổ chí kim đều một mực tại vượt biển, muốn đến cái kia một mặt, do đó dẫn xuất các loại phân tranh cùng đại chiến.

- Nói như vậy cũng không đúng, hết thảy tội loạn đều bởi vì nhân tâm mà lên.

Tiên kim đạo nhân than nhẹ.

Đây là hai cái uy tín lâu năm vương giả, hiểu rõ có rất nhiều bí mật, nhìn xem phập phồng đại dương mênh mông, cùng với trên biển thỉnh thoảng dâng lên khủng bố Nguyên Thần chi quang, bọn hắn đều có được quá nhiều cảm xúc.

Tại Giới Hải cuối cùng, có Hắc Ám chi địa, mà lướt qua nó, tắc thì có thể sẽ nhìn thấy chung cực bí mật, vì vậy vô số sinh linh tre già măng mọc, muốn vượt biển.

Tiên vực, Cửu Thiên to như vậy sinh linh, có ít người thật sự thật vĩ đại, bọn hắn muốn từ ngọn nguồn bình định làm loạn.

Ở đằng kia chút ít cường giả xem ra, sở hữu tất cả làm loạn đều là bởi vì Hắc Ám mà lên, chỉ có đến đó chung cực cuối cùng, mới có thể giải quyết nhất bản chất vấn đề.

Bởi vì, bọn hắn phát hiện, tựu là dị vực đều là Hắc Ám tạo thành.

Dị vực ở bên trong, có chút Bất Hủ Chi Vương chính là siêu cấp người tiến hóa, là bị Hắc Ám ăn mòn, mới cuối cùng nhất đi lên ngọn núi cao nhất.

Trên thực tế, tiên vực trùm cũng bắt qua không chỉ một vị bình thường Bất Hủ Chi Vương rồi, cẩn thận nghiên cứu phát hiện, trong cơ thể của bọn hắn đều có Hắc Ám dấu vết.

Có thể nói, khắp dị vực đều là Hắc Ám hậu duệ!

Có rất nhiều manh mối khả dĩ chứng minh, dị vực tổ tiên đều là bị Hắc Ám ăn mòn qua sinh linh.

- Không có gì ngoài muốn bình định họa nguyên vĩ đại sinh linh bên ngoài, còn có càng nhiều một nhóm người đi tìm tạo hóa, muốn trở nên càng mạnh hơn nữa!

Thiên hạ đệ nhị thần sắc mặt ngưng trọng nói, mà cái này một bộ phận tắc thì là chủ lưu, nhân số thật sự phần đông.

Từ xưa đến nay, vô số kỷ nguyên tích lũy, thuộc về "Chủ lưu" sinh linh, một đời lại một đời tiến về trước, thật sự rất dọa người, ai cũng nói không rõ có bao nhiêu.

- Cũng chính bởi vì như thế, mới tích lũy càng nhiều nữa náo động, sớm muộn gì hội kíp nổ, nhóm này sinh linh là đại náo động đáng sợ nhất bộc phát người!

Tiên kim đạo nhân thần sắc mặt ngưng trọng, hắn nói ra đi một tí bản chất tính đồ vật.

Tại thế gian này, Tiên Vương đã là đỉnh, lại cũng khó có thể vượt qua, cái này cấp độ sinh linh tu luyện vô cùng tuế nguyệt, lớn nhất truy cầu tựu là phá Vương Thành đế!

Nhưng là, từ xưa đến nay, chưa từng có người thành công qua!

Giới Hải, nó ẩn chứa quá nhiều bí mật, nhất là cuối cùng, tương truyền vượt qua Hắc Ám chi địa về sau, hội kiến chung cực bí mật, tu hành có càng tiến một bước khả năng.

Một ít nhất thời cổ thay ghi lại, chỉ dẫn hướng chỗ đó, muốn trở thành đế, có lẽ vượt biển tựu là cuối cùng nhất lựa chọn.

Cho nên, chư Vương Động thân rồi, không sợ sinh tử, tre già măng mọc, một đời lại một thế hệ, theo riêng phần mình trong thế giới đi ra, qua sông cái này phiến đáng sợ đại dương mênh mông.

Tại đây chính giữa, không chỉ có có Tiên Vương, còn có Bất Hủ Chi Vương, càng có Táng Vương!

Đến từ bất đồng Thiên Địa, nhưng mục tiêu của bọn hắn đồng dạng, muốn trở thành đế!

Tựu là dị vực cũng không ngoại lệ, thậm chí càng thêm động tâm, bởi vì, đủ loại dấu hiệu cho thấy, sự cường đại của bọn hắn, bọn hắn văn minh truyền thừa, đều Khởi Nguyên Hắc Ám.

Bởi như vậy, bọn hắn thì càng thêm tích cực rồi, muốn vượt biển, đi triều bái Hắc Ám Thánh Địa, dục phá Vương Thành đế!

Đương nhiên, đến nơi này cấp độ, Bất Hủ Chi Vương đều có riêng phần mình tâm tư, nói là hành hương, không bằng nói tựu là muốn trở thành đế, trong nội tâm đã không có kính sợ.

Theo bản chất mà nói, Giới Hải tựu là thành đế chi hải!

Từ xưa đến nay, phàm là vượt biển người, có chín thành cũng là vì bản thân thành đế mà đến, đây là chủ lưu!

Cửu Thiên, tiên vực, Táng Địa, dị vực, còn có mặt khác, bất đồng văn minh, bất đồng tộc đàn, như vậy gặp nhau cùng một chỗ tự nhiên sẽ dẫn phát va chạm mạnh.

Đem làm tích súc tới trình độ nhất định về sau, do đó cũng thì có náo động!

Như vậy náo động một khi khuếch tán, sẽ lan tràn hướng các giới, ảnh hưởng sâu xa, do đó bộc phát tuyệt thế huyết chiến.

Đó là vương giả cấp độ tranh phong, động sẽ đổ máu phiêu lỗ, thi cốt hàng tỉ, thậm chí hội hủy diệt lần lượt văn minh sáng chói thế giới.

- Giới Hải cuối cùng, chỗ đó thỉnh thoảng phát sinh các loại biến cố, ví dụ như Phong Bạo nổi lên lúc, hướng biển bên này tịch cuốn tới, khả dĩ đem Tiên Vương đều cho cắn nát!

Một khi phát sinh loại này tai nạn, như vậy vượt biển sinh linh khẳng định lựa chọn tránh lui, dọc theo đường cũ trốn về.

Do đó, cái này đã mang đến thiên đại phiền toái, thậm chí đại tai nạn!

Thử nghĩ, vô số cường giả trốn về, cái loại nầy phân loạn, không thể tưởng tượng, sẽ phát sinh so dĩ vãng càng thêm kịch liệt va chạm mạnh, do đó cũng thì có Hắc Ám đại náo động.

Loại sự tình này thường cách một đoạn tuế nguyệt đều sẽ phát sinh một

lần, nhanh đến lời nói một cái kỷ nguyên, chậm mà nói mấy cái kỷ nguyên.

- Còn lần này, trước đó chưa từng có, Giới Hải cuối cùng, bờ biển chi địa, nổi lên siêu việt dĩ vãng sở hữu tất cả Hắc Ám vật chất Phong Bạo, đem làm loạn khắp Giới Hải!

Vì vậy, cũng tựu hiểu rõ sử thượng kinh khủng nhất Hắc Ám đại náo động sắp tại ở kiếp này bộc phát mà nói.

Bởi vì, đại phong bạo bắt đầu trước, có các loại dấu hiệu, Giới Hải ở bên trong, gió mạnh gào thét, vùng biển đại rung chuyển, kết hợp dĩ vãng kinh nghiệm, chư Vương sớm đã suy đoán đã đến!

Tại đi qua, có một ít cực độ cường đại sinh linh, dù là Giới Hải cuối cùng nổi lên Hắc Ám Phong Bạo, có thể hủy diệt Tiên Vương, bọn hắn cũng có thể đối kháng, ngủ đông, ở ẩn trên biển, hoặc là tránh né tại một ít Bất Hủ hòn đảo lên, chưa từng trở về.

Nhưng là, lúc này đây bất đồng, rất nhiều người đều dự tính, cái này cổ Phong Bạo sẽ mang tất cả một cái kỷ nguyên, hơn nữa càng phát ra cuồng bạo, kết quả là sở hữu tất cả cường giả đều muốn trốn về đến.

Đem làm Thạch Hạo nghe đến đó lúc, ngược lại hít một hơi hơi lạnh, hắn rốt cục minh bạch, cái gọi là sử thượng hắc ám nhất, kinh khủng nhất tuế nguyệt, đến cùng có nhiều đáng sợ.

Đây là một lần từ trước tới nay đáng sợ nhất va chạm mạnh!

Lời tiên đoán nếu như trở thành sự thật, tất cả kỷ nguyên ra biển sinh linh đều muốn chạy trốn hồi trở lại nhất định sẽ phát sinh thiên đại tai nạn, bọn hắn gặp nhau, làm sao có thể Hội Ninh tĩnh?

Vô luận là trên đường, hay là tại hắn trở về về sau, đều nhất định đại chiến mấy ngày liền, Táng Vương huyết, Tiên Vương huyết, Bất Hủ Vương huyết... Nhuộm đỏ Chư Thiên vạn vực!

Cái loại nầy tràng diện, cái kia một kết quả, chỉ là suy nghĩ một chút tựu sẽ khiến người không rét mà run.

Vô số kỷ nguyên tích lũy, sử thượng sở hữu tất cả người mạnh nhất va chạm, cái kia quả nhiên là lại để cho chư vương đô muốn sợ run, lệnh thế nhân sợ.

Không chỉ nói là những người khác, tựu là Thạch Hạo chính mình, nghĩ đến cái kia bết bát nhất đích niên đại đem đã đến, thậm chí lập tức xuất hiện, hắn cũng cảm giác lưng lạnh cả người.

- Biết rõ nói, khả dĩ thắt cổ:xoắn giết Tiên Vương Hắc Ám Phong Bạo muốn nổi lên rồi, vùng biển ở chỗ sâu trong sinh linh vì sao không đề cập tới trước trở về?

Thạch Hạo hỏi.

- Bởi vì, có chút sinh linh tiếp cận bên cạnh bờ, xa nhìn vào cuối cùng, rất muốn lên bờ, tiến vào chung cực chi địa!

Điểu gia nói ra.

Tinh bích đại gia cũng là thở dài một tiếng, nói:

- Đi tới một bước kia, ai muốn buông tha cho, lập tức muốn thành công, không đến cuối cùng trước mắt, bọn họ là sẽ không rút lui khỏi.

Hắc Ám Phong Bạo, bọn hắn hội ngạnh kháng, trừ phi tai hoạ ngập đầu tiến đến, bọn hắn mới có thể cuối cùng nhất buông tha cho.

- Cái này rất đáng sợ, cường đại nhất sinh linh còn không có có khởi hành trở về, một khi bọn hắn xuất hiện, hậu quả kia không chịu nổi đoán trước, sẽ phi thường tàn khốc!

Điểu gia thần sắc mặt ngưng trọng, đây tuyệt đối là đáng sợ nhất đại náo động.

Thạch Hạo nghiêm nghị, cái này có thể lý giải, sống lâu nhất xa, thực lực cường đại nhất, đã tiếp cận thành công một đám vương giả, bọn hắn một khi quay người, chỗ quấy khởi sóng gió nhất định sẽ vượt quá tưởng tượng!

- Cùng hắn nói là Hắc Ám họa, không bằng nói là thành đế họa!

Thạch Hạo thầm than.

Cái loại nầy sinh linh, tuyệt đối là trùm, chính giữa có tiếp cận thành đế giả rồi, bọn hắn nếu là nổi giận, Chư Thiên đều không chịu nổi!

Thạch Hạo nguyên lai tưởng rằng, Hắc Ám đại náo động đã bắt đầu rồi, dù sao tại hắn bị nhốt Luân Hồi ấn mấy chục vạn năm nội, tiên vực, Cửu Thiên đợi đã tao ngộ mấy lần xâm nhập, đại chiến mấy ngày liền.

Hiện tại xem ra, đó mới là mở màn mà thôi, mới bắt đầu, chính thức đại phong bạo, chính thức sống chết trước mắt, còn ở phía sau.

Ngày đó, sẽ không đã lâu, có lẽ ngày mai tựu bộc phát!

- Những...này sinh linh, bởi vì, xa cách chỗ ở mình thế giới, rất nhiều người tính tình đại biến dạng, sớm đã không phải nguyên lai chính mình.

Điểu gia nói ra.

Bởi vì, vô cùng phát sinh qua cùng loại sự tình, đáng giá cảnh giác.

Có chút sinh linh, vì thành đế, tại Giới Hải trung chém giết, khổ độ rất nhiều năm, tính cách bóp méo.

Có sinh linh, thì là bị Hắc Ám vật chất ăn mòn rồi, sớm đã không phải từng đã là chính mình!

Còn có sinh linh, quan niệm sớm đã cải biến, không sao cả tiên vực, dị vực các loại..., ví dụ như ngày xưa Tiên Vương, trở về về sau, hắn vì mình thành đế, cướp lấy tạo hóa, rất có thể cũng sẽ ở tiên vực đại khai sát giới.

Hiện nay, chính như trước kia Thạch Hạo giết chết chính là cái kia Hắc Ám sinh linh theo như lời, Giới Hải hoàn toàn bất đồng.

Có một ít Cổ lão sinh linh bắt đầu kết minh, tại phản hồi trên đường liên hiệp mà bắt đầu..., có khả năng hội huyết tẩy một ít Cổ Địa, một ít lớn nhất đạo thống.

Coi như là Bất Hủ Chi Vương cùng Tiên Vương đi cùng một chỗ, cũng không tính kỳ lạ quý hiếm!

Thạch Hạo im lặng, tình huống quá nghiêm trọng, hắn thậm chí hoài nghi, chư giới hay không còn có thể bảo tồn xuống, lần lượt kỷ nguyên tích lũy, căn bản nói không rõ có bao nhiêu Vương cấp cường giả.

- Nhất định sẽ có Đế Lạc thời đại lão quái vật còn sống trở về!

- Nếu quả thật nếu như mà có, cái kia khẳng định phiền toái lớn rồi!

Điểu gia cùng tinh bích đại gia nói ra, đề cập những sự tình này, bọn hắn đều một hồi nhức đầu.

- Từng ấy năm tới nay như vậy, chẳng lẽ tựu không có một cái nào sinh linh đã từng lên bờ, tiến vào cái kia chung cực chi địa sao?

Thạch Hạo hỏi.

- Có lẽ có, nhưng là, không thấy thành đế giả xuất hiện. Có người chứng kiến Đế Lạc thời đại lão quái vật thi thể tại trên bờ, tuy nhiên cách ức vạn dặm, nhưng vẫn là gặp được.

- Dù là lên bờ, cũng không có thể có thể bình an đặt chân cuối cùng chi địa, muốn trở thành đế, quá gian nan!

Hai cái lão đầu tử lắc đầu, từ xưa đến nay, sẽ không có thành đế giả chính thức xuất hiện qua, nhưng là, chư Vương hay là tre già măng mọc.

Có lẽ, Đê Bá thượng cái kia một chuyến nhẹ nhàng dấu chân, hư hư thực

thực đã chứng minh cái gì, nhưng là không có thể tựu là thành đế giả lưu lại.

- Nhưng nó quả thực ủng hộ rất nhiều vương giả vượt biển!

Điểu gia thở dài.

- Muốn vượt biển, đến cùng cần bao lâu thời gian?

Thạch Hạo hỏi.

- Cái này biển rất đặc biệt, cũng rất cổ quái, mà lại, cũng bởi vì người mà dị, có cường giả khổ độ mấy cái kỷ nguyên, cũng mới đi đến nửa đường mà thôi. Mà có sinh linh, mấy chục vạn năm cũng đã nhanh đến tới hạn.

- Đương nhiên, tương đối mà nói, loại bỏ trên biển cổ quái nhân tố, càng cường đại sinh linh sở dụng thời gian càng ngắn!

Hai cái lão đầu tử cáo tri.

- Sử thượng mạnh nhất, đáng sợ nhất Hắc Ám đại náo động, ta chờ ngươi đã đến!

Thạch Hạo nói ra, đã không cách nào cải biến, cái kia cũng chỉ có thể đón đánh rồi!

Có lẽ, hắn cũng có thể càng cấp tiến, chủ động nhập biển, không ngừng thâm nhập vào đi.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1951: Hạc Vô Song

Thạch Hạo, Thiên Hạ Đệ Nhị, Tiên Kim Đạo Nhân một đường đồng hành, tiếp tục hướng trên biển xuất phát, dùng bọn hắn đạo hạnh mà nói, cái loại nầy tốc độ cũng không cần nói.

Nhưng là, cái này Giới Hải quá đặc thù, màu đen bọt nước phập phồng, một đóa bọt nước một mảnh tàn giới!

- Cổ kim, bao nhiêu giới Phá Diệt, chết đi quá nhiều sinh linh, có rất nhiều tiểu thế giới, tuy nhiên không cách nào cùng tiên vực, dị vực so, nhưng là rất bao la hùng vĩ rồi, ngày nay trở thành cái gì?

Tiên Kim Đạo Nhân cảm thán, cúi đầu, nhìn xem dưới chân sóng biển.

Tự Đế Lạc bắt đầu, không biết có bao nhiêu giới xưng là quá khứ, không còn tồn tại.

Phía trước, sáng bóng điểm một chút, tại trên mặt nước hiển hiện kim quang, như là ánh bình minh bay lên, mang theo sáng lạn, cái này rất quái dị, cái chỗ này chính là Giới Hải, tử vong cùng yên lặng là vĩnh hằng chủ đề, như thế nào xuất hiện loại vật này hả?

- Nhanh tránh đi!

Thiên Hạ Đệ Nhị nhắc nhở.

Yên Hà trận trận, đó là tinh khí, là linh túy, mang theo Tiên Vương ấn ký, còn có một chút mùi máu tươi.

Có Tiên Vương vẫn lạc!

Thạch Hạo kinh nghi, hắn cùng Thiên Hạ Đệ Nhị, Tiên Kim Đạo Nhân cùng một chỗ lướt ngang, cực tốc tránh né, bọn hắn thấy được trận trận rung động, đó là Đại Đạo ký hiệu, mang theo ô quang, còn có huyết sắc, lan tràn xem ra, mang tất cả Giới Hải.

Đó là một cổ Phong Bạo!

Hắc Ám vòi rồng, gào thét mà qua, hủy diệt vạn vật.

Thạch Hạo vững tin, cái này cái gọi là phong, chính là Đại Đạo ký hiệu, uy năng mạnh mẽ tuyệt đối vô cùng, như là rất nhiều Tiên Vương đồng thời ra tay, có mấy người khả dĩ ngăn cản?

- Cái này Hắc Ám Phong Bạo, bất quá chỉ là trong đó một cổ mà thôi, nó khả dĩ thắt cổ:xoắn giết Tiên Vương.

Thiên Hạ Đệ Nhị nói ra.

Thạch Hạo nhíu mày, cái này cái gọi là Hắc Ám Phong Bạo nhưng thật ra là một loại quy tắc, là một loại Đại Đạo trật tự, liền rất nhiều Tiên Vương đều đối kháng không được.

- Giới Hải ở bên trong, loại này màu đen Phong Bạo thỉnh thoảng hiển hiện, có rất nhiều cái này một kỷ nguyên, có rất nhiều mấy cái kỷ nguyên trước theo bờ bên kia cạo đến phong.

Tiên Kim Đạo Nhân nói ra.

Loại này Phong Bạo, là bất diệt, tại Giới Hải trung bình đãng.

Đương nhiên, cái gọi là phong càng có lẽ xưng là quy tắc, có thể giết Tiên Vương Đại Đạo trật tự!

- Ta rất muốn biết, loại này quy tắc, loại này Phong Bạo là như thế nào hình thành?

Thạch Hạo hai mắt sâu thẳm.

Cái loại nầy lực lượng quá mạnh mẽ, Tiên Vương đều không chịu nổi, cái này đã chứng minh sẽ vượt qua Vương cảnh lực lượng sao? Nghĩ tới đây, hắn chân thân động.

- Tiểu tử, ngươi đang làm cái gì, còn không mau trở về!

Thiên Hạ Đệ Nhị kêu lên.

Bởi vì, Thạch Hạo rõ ràng phóng tới màu đen Phong Bạo, hắn tại dùng thân thể đối kháng, cách dùng lực ngăn cản, trực diện đáng sợ kia phù văn rung chuyển.

PHỐC!

Cuối cùng, Thạch Hạo ho ra máu, trên người của hắn có vết thương chồng chất, hắn từ cái này trong gió xuyên qua, đảm nhiệm rậm rạp chằng chịt rung động, đạo phù đợi trảm tại trên thân thể.

Điểu gia, tinh bích đại gia hít một hơi lãnh khí, lộ ra giật mình thần sắc, Hoang rõ ràng thật sự ngạnh kháng đi qua, cũng không vẫn lạc, chỉ là phụ đi một tí tổn thương.

- Ngươi quả nhiên đi tới một bước này, khả dĩ cùng Giới Hải bên trong đích vô thượng trùm sánh vai.

Thiên Hạ Đệ Nhị thở dài.

Tại Giới Hải ở bên trong, dám cứng như vậy kháng người tuyệt đối địa vị quá nhiều, tiếng tăm lừng lẫy, ví dụ như đến từ Táng Địa vô thượng cường giả, ví dụ như tới gần Giới Hải bờ bên kia sinh linh.

- Ta chỉ là đang thí nghiệm, ngọn gió kia bạo đến tột cùng mạnh bao nhiêu, cái kia Đại Đạo quy tắc phải chăng đã vượt qua Vương cảnh.

Thạch Hạo nói ra, dùng thân mạo hiểm, chỉ vì chứng thực.

Mấy ngày về sau, điểu gia, tinh bích đại gia ngừng chân, khuyên bảo Thạch Hạo, tốt nhất cũng không muốn đi tới.

Phía trước, sương mù đầy trời, Giới Hải yên tĩnh, không khí trầm lặng, có một loại quái dị khí tức, từ nơi ấy hướng ra phía ngoài tràn ngập ra đến.

- Không thể đi về phía trước rồi, lại tiếp tục đi nên đã bị mất phương hướng.

Tiên Kim Đạo Nhân nói ra.

Cái này phiến biển, chỉ có biên giới vẫn còn an toàn, chính thức giao thiệp với về sau, liền dễ dàng mất phương hướng, đó là phương vị thượng, cũng là tâm hồn, sẽ phát sinh nguy cơ.

- Các ngươi trở về đi, thay ta bảo hộ những người kia.

Thạch Hạo nói ra, hắn chuẩn bị một mình dò xét biển.

Điểu gia cùng tinh bích đại gia biết đạo hắn theo như lời những ngững người kia ai, kể cả Thiên đình ở bên trong sở hữu tất cả cùng hắn có quan hệ cố nhân.

- Người trẻ tuổi, không muốn lỗ mãng, một khi đặt chân tại đây, ngày sau thật sự rất khó trở về, ngươi tìm không được con đường, hội tốn hao ngươi rộng lượng thời gian.

Thiên Hạ Đệ Nhị khuyên can, thần sắc hắn trịnh trọng.

Thạch Hạo lắc đầu, hắn như thế nào cam tâm như vậy trở về, đối với Giới Hải, hắn nghĩ muốn hiểu rõ thêm nữa..., biết đến càng phát ra thấu triệt.

Cuối cùng nhất, Thạch Hạo một mình lên đường, xâm nhập Giới Hải so sánh ở chỗ sâu trong, điểu gia cùng tinh bích đại gia quay trở về.

- Ồ, thật đúng là cổ quái.

Thạch Hạo tự nói.

Đem làm hắn xông vào đầy đủ xa xa lúc, đạp tại trên mặt biển, lại quay đầu lúc, một mảnh Hỗn Độn, vô cùng hoang vu, căn bản không biết đường ở phương nào.

Hắn hướng đi trở về đi, tuy nhiên lại ngoài ý muốn phát hiện, trời đất quay cuồng, khắp thời không đều đều phảng phất bị người điên đảo rồi, Càn Khôn không giống với lúc trước, Giới Hải hóa thành lồng giam.

- Đường trở về, thật đúng là phiền toái, nếu như không có người tiếp dẫn, chính mình dạng tìm kiếm, hoàn toàn chính xác lên giá phí rộng lượng thời gian.

Thạch Hạo nói ra.

Ngược lại cũng không phải hoàn toàn không có cách nào, mà là muốn đẩy, đưa diễn, hao tổn đi đại lượng tâm thần, còn muốn dùng pháp lực gia trì.

Ngày nay, hắn rốt cuộc hiểu rõ một việc, năm đó hắn đứng tại Đê Bá lên, đã chứng kiến vùng biển cuối cùng còn sống linh vượt biển, nhưng lại thủy chung khó có thể lên bờ.

Không phải là không muốn rất nhanh trở về, mà là Giới Hải nội dung dễ dàng mất phương hướng!

Một khi đặt chân, không phải ngươi muốn trở về có thể trở về.

Dựa theo Thiên Hạ Đệ Nhị theo như lời, có Tiên Vương từ khi đặt chân Giới Hải ở chỗ sâu trong, căn bản tựu không về được, bị nhốt tại bên trong.

Oanh!

Đột nhiên, dưới nước một đầu cổ thú hiển hiện, lưng thượng đều gai xương, nước sơn đen như mực, ngược lại phóng tới thiên, nó dữ tợn vô cùng,

như là thân che ô lân cực lớn thằn lằn, mở ra miệng lớn dính máu, liền hướng lấy Thạch Hạo táp tới.

Ánh mắt của nó là tinh hồng sắc, sớm đã đã bị mất phương hướng.

- Thật đáng buồn, ta đưa đi ngươi giải thoát a.

Thạch Hạo nói, hắn trong nháy mắt ở giữa, cái này đầu so Tinh Thần còn muốn lớn hơn cổ thú tựu như vậy giải thể rồi, bị đánh đích bạo toái, hóa thành một đoàn huyết vụ, dung nhập Giới Hải trung.

Đây là một đầu Chân Tiên cấp sinh linh, thực lực rất cường, nhưng là cùng Tiên Vương so, còn có khá lớn khoảng cách.

Giới Hải ở bên trong, không chỉ có có Tiên Vương, cũng có Chân Tiên, người phía trước muốn phá vỡ Vương cảnh, bước ra một mảnh mới tinh Thiên Địa, rồi sau đó người lại chỉ là muốn trở thành Vương.

Cảnh giới bất đồng, lập hạ đích kế hoạch lớn cũng không giống với.

Đáng tiếc, hắn đã bị mất phương hướng, Giới Hải trong có Hắc Ám vật chất, càng có mặt khác nguy cơ, ăn mòn tinh thần của hắn, sớm đã không phải nguyên lai chính hắn.

Thạch Hạo tiếp tục hướng Giới Hải ở chỗ sâu trong đi về phía trước, một bước hơi biến hóa diệt, thật nhanh, dưới chân của hắn một đóa lại một đóa bọt nước, lần lượt ngày xưa tàn giới, cứ như vậy rút lui đi xa.

Oanh!

Trên đường, một cái tóc tai bù xù quái nhân, gào thét, trên người mang theo Hắc Ám sương mù, đối với Thạch Hạo khởi xướng tấn công mạnh, đột nhiên tập sát hắn.

Đây là một cái Xích Phát đạo nhân, thực lực mạnh mẽ tuyệt đối, cũng không phải là Chân Tiên, mà là một vị chính thức Tiên Vương, rất đáng tiếc,

hắn cũng đã bị mất phương hướng, trên người tản ra Hắc Ám vật chất khí tức.

- Sát!

Thạch Hạo khẽ quát, không có giữ lại, toàn lực ứng phó, cuối cùng nhất đem cái này sinh linh trấn giết.

Còn có hai cái sinh linh, rất lạnh lùng, tại mấy mười vạn dặm bên ngoài, lạnh lùng nhìn xem, không có tham dự, cũng không muốn giao thiệp với chính giữa.

Bọn họ là Tiên Vương, sớm đã kết minh, cũng không mất phương hướng, ý thức rất thanh tỉnh!

Oanh!

Thạch Hạo vừa đi tựu là hơn nửa năm, hắn thật sự có chút ít than thở, cái này phiến còn quá lớn, khó trách nói hứa vừa đi tựu mấy chục trên trăm vạn năm, còn có rất nhiều người đi mấy cái kỷ nguyên.

Trong lúc này, hắn thấy được một ít sinh linh tại chiến đấu, Tiên Vương cấp đổ máu, đang mở quyết giữa lẫn nhau ân oán, giết đến quỷ khóc thần gào thét, Thiên Băng Địa Liệt.

Khá tốt, nơi này là Giới Hải, có quá rộng lớn Thiên Địa mặc cho bọn hắn kịch chiến.

Trên biển, cũng có tạo hóa, Thạch Hạo chứng kiến có Tiên Vương tọa hóa, lưu lại kinh văn, văn chương các loại..., đáng giá tham khảo.

Khó trách liền Chân Tiên đều có người liều chết cũng muốn nhập biển, tại đây quả nhiên có đại tạo hóa, nếu có điều lấy được, được lợi cả đời.

Thạch Hạo tại du đãng, cũng không nhất định không nên đuổi tới đối diện trên bờ, bởi vì thời gian không cho phép, chờ hắn đuổi đi qua lúc, màu

đen Phong Bạo khẳng định đã bạo phát.

Lúc kia Tiên Vương vẫn lạc, Thiên Địa bốn liệt, lại tiến Giới Hải ở chỗ sâu trong tựu là tại tìm chết.

Một ngày này, hắn thấy được kim quang sáng chói, Yên Hà khí tràn ngập, chẳng lẽ lại có Tiên Vương chết đi hả? Thạch Hạo hồ nghi.

Mỗi khi màu đen Phong Bạo mang tất cả mà quá hạn, một cái không chú ý, sẽ có Tiên Vương vẫn lạc, tử tướng rất thảm.

Hơn nữa, vượt vào trong xuất phát, tiểu cổ màu đen Phong Bạo càng nhiều, có đôi khi lệnh Tiên Vương đều mệt mỏi ứng phó, cần không ngừng đi tránh né mới được.

Bởi vì, cái này màu đen Phong Bạo, là trật tự rung động biến thành, thủy chung bất diệt, trải qua một cái kỷ nguyên lại một cái kỷ nguyên tích lũy, theo bờ bên kia tịch cuốn tới, đình trệ tại cái hải vực này trung.

Càng muốn đi vào trong, loại này Phong Bạo càng nhiều, cũng ý nghĩa càng phát ra nguy hiểm!

Nhưng là, lúc này đây, cũng không phải là có Tiên Vương vẫn lạc, đó là một hòn đảo, là nó tại sáng lên, ở phía trên có một cái sinh linh ngồi xếp bằng, tại lột xác.

Ầm ầm!

Vô cùng sinh khí tức dâng lên, có một cái sinh linh Niết Bàn, chính thức thành công, phá quan mà ra.

Giới Hải trong có nguy cơ, cũng có đại tạo hóa.

Khả dĩ chứng kiến, tại cái đó sinh linh Niết Bàn chi địa, có mấy cổ Tiên Vương thi hài, tinh khí đợi bị đã luyện hóa được cái sạch sẽ.

Cái kia sinh linh tìm được những...này Tiên Vương thi, dùng bọn hắn là

lò lửa, rèn luyện bản thân, coi là chân kim, rốt cục hoàn thành tới một lần kinh người đại lột xác.

Không hề nghi ngờ, cái này sinh linh rất cường, dùng Tiên Vương di hài là củi, đốt cháy tinh khí, ngao luyện chân ngã, hắn tại tạ này thành tựu chính mình.

- Có chút nhìn quen mắt.

Thạch Hạo hoài nghi, hắn bái kiến người này.

Đó là một người nam tử, rất trẻ tuổi, một đầu tóc dài màu vàng kim rối tung tại đến thắt lưng, nói không nên lời tuấn mỹ, xuất trần, lưng đeo một đôi kim sắc vũ dực, hắn siêu phàm thoát tục, mang theo một loại Phiêu Miểu khí chất.

Đây là một vị Bất Hủ Chi Vương, tuy nhiên lại so Tiên Vương còn muốn thần thánh!

Sau một khắc, Thạch Hạo biết đạo hắn là ai rồi, mặc dù quá khứ mấy chục vạn năm, nhưng như trước nhớ lại, một ngụm nói ra tên của hắn, nói:

- Hạc Vô Song!

Hắn nhớ tới năm đó tranh đoạt Bất Diệt Kinh lúc, ở đằng kia phiến kỳ dị chi địa, tao ngộ Hạc Vô Song, từng đại chiến đến thân tàn, song phương cơ hồ đồng vu quy tận.

Thạch Hạo cùng Hạc Vô Song phân biệt đạt được Bất Diệt Kinh, từ nay về sau gặp gỡ tựu không giống nhau.

Cái kia Nhất Dịch, rất giàu có truyền kỳ sắc thái, bởi vì hai người cách xa nhau một cái kỷ nguyên, đặt chân ở đằng kia phiến kỳ dị chi địa mới sinh ra quỷ dị cùng xuất hiện.

- Sát!

Hạc Vô Song cũng là quyết đoán, trực tiếp ra tay, màu da kim quang chảy xuôi, đầu đầy sợi tóc đều phất phới...mà bắt đầu, cùng Thạch Hạo chết dập đầu, quyết chiến đến cùng.

Bởi vì, hắn cũng nhận ra đối phương, đó là bất thế đại địch, đem làm bỏ!

Hạc Vô Song sớm đã Thành vương, cái này mấy chục vạn năm đến một mực tại Giới Hải ma luyện, củng cố chính mình đạo hạnh, tích lũy tu vi của mình, so trước kia mạnh hơn nhiều lắm.

Hắn đầu đầy kim sắc tóc dài đều tại phất phới, niết kiếm quyết lúc, mười vạn kiếm khí nổ vang, như là Lôi Bạo, Hạc Vô Song đi lên tựu tấn công mạnh.

Đồng thời, quả đấm của hắn phát ra chói mắt kim quang, như là hoàng kim đúc thành, vô cùng sáng chói, oanh hướng Thạch Hạo đầu lâu, tàn nhẫn mà Vô Tình.

- Phanh!

Thạch Hạo thủ chưởng, nhẹ mãnh lực phất một cái, tựu chấn Hạc Vô Song thủ chưởng huyết dịch chảy dài.

Hạc Vô Song rất cường, một cái kỷ nguyên mà thôi, liền đã trở thành Bất Hủ Chi Vương, nhưng lại rất tự tin, nhưng là dưới mắt hắn có hại chịu thiệt.

- Xoẹt xoẹt xoẹt!

Đại Đạo ký hiệu tách ra.

- Hoang!

Hạc Vô Song quát, thân thể hiện ra rậm rạp chằng chịt kim sắc ký hiệu, hắn bất diệt thể tại sáng lên, vua của hắn người truyền thừa tại kích hoạt, hắn vận dụng toàn lực, cùng Thạch Hạo đại chiến.

Thạch Hạo như thế nào e ngại, hắn có được nguyên vẹn Bất Diệt Kinh, còn đối với phương thiếu một bộ phận.

PHỐC!

Đem làm bọn hắn gặp nhau lần nữa lúc, Thạch Hạo một chưởng tựu chấn Hạc Vô Song miệng lớn ho ra máu, cái kia cánh tay suýt nữa nổ tung.

Khá tốt, Hạc Vô Song gần đây cẩn thận, bất diệt thân thể tao ngộ trọng thương lúc, hắn đem hết khả năng, thi triển một thân đạo hạnh, ở chỗ này chém giết.

Đáng tiếc, đây là phí công, ngày nay Thạch Hạo nghiễm nhiên tựu là Tiên Vương trung trùm, quan sát ở trên, ngày nay cùng hắn chiến đấu không có gì lo lắng.

PHỐC!

Thạch Hạo một cái đại thủ dò xét xuống, không có gì không phá, đâu thèm ngươi pháp lực kinh thế, hắn một kích có thể phá vỡ.

Hạc Vô Song cả người là huyết, đã gặp phải xuất đạo đến nay sở hữu tất cả trọng thương!

Đem làm Thạch Hạo bàn tay lớn khép lại lúc, Hạc Vô Song thét dài, thân thể hóa thành một đạo lưu quang, xông lên mây xanh, muốn bỏ chạy.

Thế nhưng mà, đã đã chậm, Hạc Vô Song bị cái kia khép kín bàn tay lớn bao trùm tại hạ phương, bị theo dõi.

Một căn lại một ngón tay khép kín, đem Hạc Vô Song nắm ở bên trong, rồi sau đó Thạch Hạo đột nhiên phát lực, Hạc Vô Song bên ngoài thân tràn đầy kim sắc ký hiệu, phụ cận có nhiều chỗ càng là nổ tung.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1952: Luyện Tiên Hồ Chủ Nhân

Hạc Vô Song khuôn mặt tuấn mỹ, lại để cho rất nhiều nữ tử đều ảm đạm thất sắc, tóc dài màu vàng kim, thâm thúy con ngươi, hắn phong thần Như Ngọc, toàn thân kim quang sáng chói, như tắm rửa ánh bình minh.

Nhưng bây giờ, hắn lại ứng kiếp rồi, toàn thân đều là vết rách, huyết tích pha tạp, thân thể tại tan rã, tại nổ tung.

- Ah

hắn ngửa mặt lên trời rống to, đầu đầy hoàng kim tóc dài rối tung lấy, rồi sau đó vũ bắt đầu chuyển động, trong mắt tràn ngập không cam lòng.

Hắn là Bất Hủ Chi Vương, siêu việt rất nhiều đế tộc dòng chính, trở thành một kỷ nguyên người nổi bật, thế nhưng mà kết quả là lại phải chết tại Giới Hải trúng.

Nhất là, tên địch nhân này hay là từng đã là đối thủ, ngày nay lại kéo ra lớn như vậy khoảng cách, hắn dĩ nhiên không địch lại!

- Ta thật sự không cam lòng ah!

Hạc Vô Song gào rú, tuyệt mỹ trên gương mặt tràn ngập điên cuồng, có một cổ yêu tà khí chất.

Hắn đốt cháy bản thân, phóng thích trong cơ thể mạnh nhất tiềm năng, muốn nghịch chuyển đây hết thảy, cải biến kết cục Vận Mệnh.

Nhưng đây hết thảy đều là phí công, Thạch Hạo mặt không biểu tình, bàn tay lớn khép lại nháy mắt, Hạc Vô Song thân thể tại trong huyết quang từng khúc vỡ vụn, Bất Hủ Vương cốt tại nổ tung.

- Năm đó, ta và ngươi lần thứ nhất tranh phong lúc, ta vẻn vẹn tại không trọn vẹn trong trời đất tu luyện có thành, đại chiến qua đi, ta từng tại dị vực nguyên vẹn pháp tắc hạ cải tạo chân thân.

Thạch Hạo đạm mạc nói, đã đến ngày nay, Hạc Vô Song sớm đã không bị hắn xem làm đối thủ, liền Xích Vương đều giết, huống chi là một cái tân tấn Bất Hủ Chi Vương?

Năm đó, hắn tại không trọn vẹn trong trời đất tu luyện, cũng có thể cùng Hạc Vô Song liều cái lưỡng bại câu thương, về sau hoàn thiện Đại Đạo căn cơ, ai cùng chống đỡ?

Nói sau, hắn sở tu luyện Bất Diệt Kinh là nguyên vẹn pháp, mà Hạc Vô Song bất quá tu không trọn vẹn pháp, hắn ngày nay càng là sáng chế mới hệ thống, mở Tân Thiên Địa.

Như vậy nếu như vẫn không thể trấn giết Hạc Vô Song, muốn cùng hắn đổ máu, đó mới không bình thường.

Hạc Vô Song, dung mạo hoàn mỹ không tỳ vết, là một cái tuyệt thế mỹ nam tử, nhưng là Thạch Hạo đối với hắn lại không có một điểm thương cảm, càng không có hảo cảm.

Người này thủ đoạn tàn nhẫn, Thiên Giác Nghĩ mấy cái tỷ tỷ cùng huynh trưởng đều là bị người này tàn sát, sau đó huống chi đem Thiên Giác Nghĩ tỷ tỷ bọn người cho ăn... Tọa kỵ của hắn.

Thủ đoạn chi tàn nhẫn, làm cho người tức lộn ruột.

Năm đó, Thiên Giác Nghĩ cùng Thạch Hạo cùng nhau đi tìm Bất Diệt Kinh, nhìn thấy Hạc Vô Song về sau, nghe được hắn lãnh khốc giảng thuật năm đó huyết tinh cùng tàn bạo, suýt nữa điên mất.

Thạch Hạo biết nói, đó là Thiên Giác Nghĩ vĩnh viễn đau nhức!

- PHỐC!

Hạc Vô Song dù là lại phẫn nộ cũng không được, hắn gầm thét, giãy dụa lấy, nhưng như trước bị Thạch Hạo một tay siết thành một đoàn huyết vụ, đẫm máu Giới Hải.

Oanh!

Ở đằng kia huyết nhục ở bên trong, ở đằng kia Bất Hủ Vương cốt ở giữa, có Nguyên Thần vọt lên, rất nhanh gây dựng lại.

- Ta là bất diệt!

Hạc Vô Song xích đỏ hồng mắt, tuy nhiên bị người hủy diệt thân thể, nhưng hắn tin tưởng, Bất Hủ Chi Vương Nguyên Thần vĩnh hằng bất diệt, Hoang muốn triệt để trấn giết hắn cũng không phải dễ dàng như vậy.

- Ở trước mặt ta đàm bất diệt? Ngươi còn chưa đủ xem!

Thạch Hạo nói ra, bàn tay lớn lần nữa bao trùm Hạc Vô Song.

Tay của hắn nghiền áp, xoẹt một tiếng, đem Hạc Vô Song Nguyên Thần xé rách, rồi sau đó Lục Đại bí cảnh cùng nhau sáng lên, luyện hóa hắn Nguyên Thần.

- Không!

Hạc Vô Song vẻ sợ hãi, hắn cảm thấy hủy diệt nguy cơ, Nguyên Thần tại biến yếu, bị gọt sạch Bất Hủ chi quang, hắn thật sự muốn vẫn lạc.

Nhưng là, đến cuối cùng một bước, Thạch Hạo lại là thở dài, hắn thu tay lại rồi, đem Hạc Vô Song phong ấn tại cái kia khẩu trong hồ, chính giữa có Xích Vương, Ngao Thịnh đợi.

Hắn biết nói, Thiên Giác Nghĩ trong lòng có một cây gai, đó là một cổ khó có thể phai mờ chấp niệm, muốn cùng Hạc Vô Song quyết chiến, tự tay giết chết hắn.

Thạch Hạo lưu lại Hạc Vô Song Nguyên Thần, muốn mang về, lại để

cho Thiên Giác Nghĩ chấm dứt.

Sau đó vài năm, Thạch Hạo qua sông Giới Hải, hắn thấy được quá nhiều chiến đấu, có Tiên Vương đã bị mất phương hướng, bị Hắc Ám ăn mòn, có cường giả rất thanh tỉnh, ánh mắt lạnh lùng.

Đến nơi này cấp độ, đều có loại Đại Đạo Vô Tình ý vị, lần nữa trở về, loại nhân vật này cực độ nguy hiểm.

Thạch Hạo nhẹ nhàng thở dài, hắn nghĩ nghĩ, không có ở xâm nhập xuống dưới, bước lên đường về, bởi vì, thật muốn đi đến biển cái kia một bên, hao phí thời gian quá kinh người.

Đến nơi này về sau, gặp được Hắc Ám Phong Bạo thì có rất nhiều nặng, vượt vào trong đi càng nguy hiểm.

Những...này Phong Bạo là Đại Đạo ký hiệu, như là rung động dây dưa cùng một chỗ, chúng sẽ không phai mờ, sẽ chỉ ở khôn cùng Giới Hải trung mênh mông cuồn cuộn.

Vì vậy, thời gian càng lâu, Hắc Ám quy tắc hình thành Phong Bạo càng nhiều, Giới Hải cũng tựu càng nguy hiểm.

Đem làm trở về lúc, Thạch Hạo quả thực phát phí hết một phen khổ công, không ngừng suy diễn, tìm kiếm đường về, nói cách khác rất dễ dàng mất phương hướng, tại đây Giới Hải ở bên trong, không thể theo lẽ thường độ chi.

Oanh!

Đem làm tới gần Giới Hải biên giới, đạp vào đường về về sau, trong lúc đó, Thiên Địa bạo động.

Giới Hải sôi trào, Đại Đạo nổ đùng, phương xa có một tòa khổng lồ sơn thể đè xuống, khủng bố khôn cùng, mang theo hãi người khí tức, lại để cho người cơ thể đều muốn nổ tung.

Đừng nói Chân Tiên, tựu là Tiên Vương đều muốn kinh hãi.

Cường đại như đá hạo, đã ở trước tiên nghiêm nghị, hắn lướt ngang thân thể, tránh né đi ra ngoài, không có đối chiến.

Cái gọi là sơn thể, là một cái hũ, thấu phát ra Bất Hủ chi khí, từ ngày đó khung thượng trấn áp mà xuống, muốn hắn tuyệt sát ở chỗ này!

Luyện Tiên Hồ!

Lại là cái này cái cọc vô thượng bí bảo, nó có thiên đại địa vị, là dị vực mạnh nhất binh khí một trong, đáng sợ hơn chính là chủ nhân của nó, được xưng cấm kị tồn tại.

Luyện Tiên Hồ chủ nhân, sống tuế nguyệt xa xưa, tương truyền, hắn một mực ngủ say tại trong bầu!

Ngày nay, này hũ vậy mà phát hiện ra, còn có một cái sinh linh khí tức tại tràn ngập, khủng bố khôn cùng, mang theo ngập trời sát ý, muốn trấn giết Thạch Hạo.

- Là ngươi đệ tử tới báo thù sao?

Thạch Hạo lạnh lùng mà hỏi.

BOANG...!

Hắn rút ra một kiện binh khí, đúng là Đại La Kiếm Thai!

Từ khi hắn trở thành Tiên Vương về sau, còn là lần đầu tiên vận dụng cái này lưỡi kiếm thai.

- Vô Song, thần hồn ở đâu?

Luyện Tiên Hồ phía sau, truyền đến một đạo thanh âm già nua, đón lấy bóng người nhất thiểm, một vị tuyệt thế cường giả hiện thân.

Hắn còm nhom, cũng không phải cao cở nào đại, một đầu màu bạc tóc dài rối tung lấy, chuẩn bị sáng chói mắt, đồng tử đặc biệt, lại là màu bạc Thập tự.

Côn Đế, dị vực từ xưa đến nay đến nay người mạnh nhất một trong, không có gì ngoài tiến vào Giới Hải sinh linh bên ngoài, hắn cơ hồ khả dĩ xem như đương kim dị vực đệ nhất nhân.

Theo tên của hắn cũng có thể thấy được, hắn hạng gì tự phụ, Côn Đế, này đế mặc dù kia đế, nhưng cuối cùng có chút giống nhau, đây là hắn khí phách.

Hắn muốn trở thành đế!

Qua nhiều năm như vậy, hắn không có gì ngoài tại Luyện Tiên Hồ trung ngủ say, liền một mực tại nghiên cứu Khởi Nguyên Cổ Khí, có thể nói dị vực tàn sát cửu thiên thập địa, hắn tựu là lớn nhất hiệu lệnh người một trong.

Bởi vì, hắn muốn tìm đến cái kia miếng hạt giống, mở ra Khởi Nguyên Cổ Khí.

Mặt khác Cổ lão niên đại Vương nhìn không tới hi vọng, nhao nhao khởi hành, tiến nhập Giới Hải, hắn nhưng vẫn vững như bàn thạch, tựu canh giữ ở dị vực ở bên trong, có quá mức định lực.

Trước đó lần thứ nhất, Thạch Hạo giết tiến dị vực, Luyện Tiên Hồ bị người mời ra thế, đuổi giết Thạch Hạo, thế nhưng mà Côn Đế lại không có sống lại, chưa từng Giác Tỉnh.

Ngày nay, Hạc Vô Song vẫn lạc, lại thoáng cái đánh thức hắn.

Đây là hắn quan môn đệ tử, vô cùng nhất sủng nịch, trở thành Bất Hủ Chi Vương về sau, càng là thành toàn bọn hắn thầy trò một đoạn giai thoại, có thể nào ngồi yên không lý đến?

Nhưng là, Giới Hải quá lớn, hắn trong lúc nhất thời cũng khó có thể tìm

được.

Côn Đế tại Hạc Vô Song trên người lưu lại qua ấn ký, có thể tại Hạc Vô Song chết đi nháy mắt, đã bị Thạch Hạo cho lau đi cái sạch sẽ, bởi vì đến nơi này cấp độ, cái loại nầy tay chân sao dấu diếm được hắn?

Cho nên, Côn Đế mấy năm trước đã tới rồi, canh giữ ở Giới Hải biên giới Đê Bá thượng.

Một trận chiến này, không hề lo lắng bạo phát.

Oanh!

Kinh thế đại chiến, chấn động tất cả vực, giới bên bờ biển, có một ít cường đại sinh linh lên bờ, thấy như vậy một màn sau cũng đều không chỉ có vẻ sợ hãi.

Hai người này quá mạnh mẽ, trong lúc nhất thời đánh chính là Giới Hải sóng biển kích thiên, Đại Đạo phù văn đan vào, xỏ xuyên qua cổ kim, một đạo thời gian dài sông hiển hiện giữa hai người.

Đây là một hồi tuyệt thế đại chiến!

- Ah

Thạch Hạo giết đến cuồng bạo, cái này là trở thành Tiên Vương đến nay kịch liệt một trận chiến, bọn hắn theo trên biển đánh tới Đê Bá lên, lại từ Đê Bá đánh tới Lôi Điện Thâm Uyên.

Dọc theo con đường này, trời long đất nở, Tinh Thần Băng mở.

- Hoang, nếu không muốn chết, phóng đệ tử ta đi ra!

Côn Đế quát.

- Lão thất phu, dị vực lớn nhất đao phủ, sớm muốn đi trảm ngươi rồi, hôm nay ngươi đưa tới cửa đã đến, ta muốn dùng ngươi huyết tế lịch đại các

bậc tiền bối!

Thạch Hạo đã ở rống to.

Hắn giết đỏ cả mắt rồi con ngươi, cùng Côn Đế đại quyết đấu, khó phân thắng bại.

Hai người giao thủ hơn một ngàn hiệp, đánh tới Thiên Băng Địa Liệt, thời gian đều phảng phất đảo lưu rồi, cuối cùng nhất bọn hắn lại sát nhập vào Giới Hải nội.

Thạch Hạo cả người là huyết, có địch nhân, cũng có chính hắn.

Côn Đế cũng giống như thế, màu bạc đồng tử hóa thành Thập tự, không ngừng bổ ra Thập tự đại liệt trảm, đem Giới Hải đều muốn bổ ra rồi, đã tạo thành khủng bố khôn cùng cảnh tượng.

Bên cạnh bờ, tinh xương cốt quá nhiều, đều là bọn hắn chiến đấu dư âm-ảnh hưởng còn lại theo Vực Ngoại chấn rơi xuống.

Thạch Hạo công tham gia (sâm) tạo hóa về sau, còn là lần đầu tiên gặp gỡ loại khổ này chiến, trong lúc nhất thời lại để cho Đê Bá cùng Giới Hải trung khắp nơi sinh linh đều rung động không hiểu.

- PHỐC!

Luyện Tiên Hồ bay xuống, nện ở Thạch Hạo trên đầu vai, lệnh chỗ đó huyết hoa tóe lên, hắn một cái lảo đảo, nếu không có tu luyện có Bất Diệt Kinh, đổi lại mặt khác Tiên Vương, nửa người đều muốn nổ tung.

Kỳ chủ người thúc dục Luyện Tiên Hồ, cùng nó bản thân phát uy lúc so sánh với, uy lực cũng không biết to được bao nhiêu lần!

Cái này khẩu hũ khủng bố tà tính!

- Thu!

Côn Đế khẽ quát, Luyện Tiên Hồ sáng lên, hồ nước chỗ đó mờ mịt tràn ngập, rõ ràng bắt đầu cướp đoạt Thạch Hạo rơi máu huyết, muốn luyện hóa cái sạch sẽ.

Thạch Hạo hừ lạnh một tiếng, sở hữu tất cả tinh huyết đảo lưu, hơn nữa, hắn huy động Kiếm Thai, quét ra hàng tỉ sợi kiếm quang, hướng về hồ nước chỗ đó đâm tới, ngăn chặn này chí bảo.

- Ngươi biết không, tự Đế Lạc thời đại bắt đầu, cái này lưỡi kiếm thai lịch đại chủ nhân đều hoành chết rồi, không có một cái nào có thể chết già, ngươi nhất định cũng muốn thê thảm ứng kiếp.

Côn Đế lạnh lùng nói ra.

- Tập tục xưa luôn bị đánh rách nát!

Thạch Hạo đáp lại, trên thực tế, hắn cũng là muốn nghe một chút về cái này lưỡi kiếm thai chuyện xưa.

- Oanh!

Hai người va chạm mạnh, Thạch Hạo ho ra máu, cái kia Luyện Tiên Hồ rất quỷ dị, đột phá không gian, như là tại nghịch chuyển thời gian giống như, đã đến hắn phụ cận, nện ở lồng ngực của hắn.

Hắn lần nữa bị thương, nhổ ra huyết tích.

Bất quá, Thạch Hạo cũng là đường hoàng, bá đạo, trước tiên phản kích, nhanh chóng như quỷ mị, dây dưa lấy Luyện Tiên Hồ mà vào, oanh một tiếng, cùng Côn Đế liên tiếp va chạm, cuối cùng suýt nữa đem cánh tay kia bẻ gẫy, một cái dấu quyền oanh tại đầu vai của đối phương lên, lệnh chỗ đó sụp đổ dưới đi, xương cốt đứt gãy.

Cả hai đều lảo đảo rút lui!

- Hắn là Côn Đế, nhiều như vậy cái kỷ nguyên đến nay, càng phát ra

khủng bố rồi, không tính Giới Hải nội sinh linh, hắn mơ hồ trong đó là dị vực đệ nhất nhân, người trẻ tuổi này là ai? Rõ ràng khả dĩ cùng Côn Đế tranh hùng!

Trên biển, còn sống linh lên bờ, nhìn thấy một trận chiến này, vô cùng rung động.

- Chính là một ngụm Kiếm Thai, bất quá là đầu thừa đuôi thẹo luyện chế binh khí mà thôi, cũng dám cùng của ta Luyện Tiên Hồ tranh phong?

Côn Đế quát.

Hắn lần nữa thúc dục binh khí, tế ra bảo hũ, hướng về Thạch Hạo trấn giết, hắn cái này binh khí thật sự quá cường đại, trải qua hắn thúc dục về sau, đủ để khả dĩ trực tiếp trấn giết thế gian chư địch.

- Đầu thừa đuôi thẹo?

Thạch Hạo lạnh lùng cười, lộ ra miệng đầy răng trắng như tuyết, hắn không ngại hướng cừu địch hỏi thăm.

- Đế Lạc thời đại, cái kia hư hư thực thực thành đế, nhưng lại khả năng không phải đế giả sinh linh, cuối cùng chìm rồi, lưu lại kiếm của hắn thai, mang theo thương thế, đạp trên Đê Bá, lưu lại một song nhàn nhạt dấu chân, như vậy biến mất. Sau đó kỷ nguyên ở bên trong, phàm là đạt được cái này lưỡi kiếm người, đều chết thảm, không có một cái nào có thể sống đến cuối cùng. Dù là tiên vực hệ thống khai sang giả, cũng không ngoại lệ.

Côn Đế lại nói ra như vậy một phen đến.

- Ah, cái này lưỡi kiếm thai là đầu thừa đuôi thẹo, cái kia nguyên liệu chủ yếu dùng để luyện cái gì?

Thạch Hạo hờ hững hỏi.

- Quan tài!

Côn Đế đáp, chỉ có như vậy hai chữ.

- Tam thế đồng hòm quan tài?

- Không phải!

Côn Đế không có nhiều lời, phi thường ngắn gọn.

Nhưng là, Thạch Hạo lại nghĩ tới quá nhiều, hắn từng chú ý tới qua, đem làm Đại La Kiếm Thai cực hạn sáng chói lúc, nửa khúc trên là phi tiên quang vũ, hiển hiện thành tiên đồ. Mà ở Kiếm Thai hạ một nửa, thì là đổ máu phiêu lỗ, đại mộ vô số, có một sinh linh tại như máu trời chiều ở bên trong, ngồi ở một ngụm cổ hòm quan tài thượng. Chung quanh, nghĩa địa vô số, huyết thủy như Hồng Lưu, bao phủ những cái kia đại mộ.

- Sát!

Côn Đế hét lớn.

Hắn vận dụng tuyệt sát, muốn cứu ra đệ tử, chuẩn bị đuổi giết Thạch Hạo.

Cái kia Luyện Tiên Hồ càng phát ra sáng chói rồi, hồ nước sáng lên, muốn đem Thạch Hạo hút đi vào.

- Trảm!

Thạch Hạo uống rống, Đại La Kiếm Thai hết sức sáng chói, có người phi tiên, còn sống linh ngồi ở quan tài lên, huyết cùng phi tiên quang vũ đan vào, cái kia cảnh tượng quá quỷ dị.

- Đ-A-N-G...G!

Kịch liệt va chạm mạnh, khủng bố chém giết, giữa hai người, không ngừng có máu tươi nước bắn, đó là bọn họ vô thượng tinh huyết.

- PHỐC!

Luyện Tiên Hồ thu không đi vào Thạch Hạo, chính mình lại bay tới rồi, nhanh đến bất khả tư nghị, hồ nước như sắc bén lợi kiếm, đâm vào Thạch Hạo huyết nhục trung.

- Oanh!

Nhưng là, Thạch Hạo dấu quyền cũng phát huy ra thần uy rồi, hắn đã nhận lấy một kích này, mà dấu quyền tắc thì đập vào Côn Đế trên người.

- PHỐC!

Côn Đế miệng lớn ho ra máu, ngực nổ tung rồi, đương thời ở bên trong, có cái nào Tiên Vương thân thể hội mạnh hơn Thạch Hạo? Dù sao bị mười đạo Luân Hồi ấn khóa, còn từng tu luyện Bất Diệt Kinh.

Cùng một thời gian, Thạch Hạo tế ra Kiếm Thai cũng phù một tiếng, chém rụng hạ Côn Đế một đầu cánh tay.

- Lão thất phu, dị vực lớn nhất đao phủ, ngươi nạp mạng đi!

Thạch Hạo máu huyết bay ra một chuỗi, hắn rất nhanh chấn khai Luyện Tiên Hồ, hướng về Côn Đế đuổi giết mà đi.

PHỐC!

Cuối cùng, cả hai đều miệng lớn ho ra máu.

Côn Đế xoay người rời đi, chui vào dị vực.

- Sát!

Thạch Hạo truy kích, hắn tóc tai bù xù, toàn thân là huyết, cứ như vậy dẫn theo Kiếm Thai, lần nữa giết tiến vào dị vực.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1953: Tung Hoành Dị Vực

Côn Đế phía trước đi, Thạch Hạo tại sau truy, đại chiến kinh thiên!

Giữa hai người, Tiên Vương chùm tia sáng sôi trào, Bất Hủ khí tức mãnh liệt, tinh huyết xẹt qua Thiên Địa lúc, trực tiếp lại để cho mặt trời mặt trăng và ngôi sao đợi Tịch Diệt, chiến đấu quá kinh khủng.

Đó là một tòa thành, là dị vực môn hộ một trong, Côn Đế kính xông, Thạch Hạo đuổi giết, theo vào dị vực ở bên trong, trong thành còn sống linh chặn đánh, nhưng không là Vương có thể nào ngăn trở?

PHỐC PHỐC PHỐC...

Phàm là công kích Thạch Hạo sinh linh, ai cũng phấn thân toái cốt, bị Tiên Vương khí cơ nghiền áp, hóa thành một đoàn lại một đoàn huyết vụ, căn bản không phải một vài lượng cấp.

- Côn Đế, ngươi nạp mạng đi!

Thạch Hạo giết đỏ cả mắt rồi con ngươi, rối tung lấy thấu phát, trên người trôi rơi xuống huyết tích.

Phanh!

Hắn nhanh như thiểm điện, một bước rơi xuống, là được một mảnh Tinh Không rút lui mà đi, hắn niết dấu quyền về phía trước đập tới, thẳng đến Côn Đế cái ót, muốn diệt hắn Nguyên Thần.

Đã đến bọn hắn cái này cấp độ, chỉ có công kích Nguyên Thần hữu hiệu nhất, thật muốn triệt để phai mờ vậy thì muốn chém hắn thần!

Ven đường, Thiên Khung thượng rất nhiều tinh đấu rơi xuống, bị Thạch Hạo ống tay áo giương động ở giữa tựu cho đánh rơi xuống rồi, cảnh tượng làm cho người ta sợ hãi.

Rống!

Côn Đế rống to, xoay người lại, một tay niết pháp ấn, tay kia nắm lấy Luyện Tiên Hồ, liền hướng Thạch Hạo đuổi giết mà đi.

Lập tức, cái này phiến địa phương quang vũ vô số, Yên Hà ngập trời, đó là Bất Hủ Chi Vương pháp lực, còn có máu tươi của hắn, hết sức tách ra, uy năng mạnh mẽ tuyệt đối.

Thạch Hạo bị chấn rút lui, khóe miệng chảy xuống một đám huyết, loại trình độ này chiến đấu, cường như hắn tu thành Bất Diệt Kinh, cũng hay là bị thương.

Có thể tưởng tượng, nếu như là mặt khác Tiên Vương tới đây, thân thể nhất định sớm được đuổi giết bốn liệt rồi, cái kia Côn Đế cầm trong tay Luyện Tiên Hồ có Vô Địch xu thế.

PHỐC!

Côn Đế cũng không chịu nổi, một đầu cánh tay vặn vẹo, bị Thạch Hạo dấu quyền nện đứt, huyết nhục mơ hồ, Bạch Cốt mảnh vụn (gốc) đều lộ ra.

Ngoài ra, lồng ngực của hắn chỗ đó, trước sau sáng, bị Thạch Hạo tay kia chỗ niết kiếm quyết đâm thủng, hắn nơi trái tim trung tâm, xích hồng sáng bóng chảy xuôi.

- Sát!

Bọn hắn kịch liệt chém giết, huyết dịch rơi, một khỏa lại một viên đại tinh vĩnh cửu ảm đạm, theo thế gian biến mất.

Phàm là bị Bất Hủ Vương huyết hoặc là Tiên Vương huyết rơi, nhất định

hội tan rã, trên thực tế cái này phiến tinh vực đều không thành bộ dáng.

Thống trị cái này phiến vũ trụ Bất Hủ Chi Vương bị kinh động, nổi giận gầm lên một tiếng, giết đi ra.

- Côn Đế tiền bối, ta đến giúp ngươi!

Hiểu rõ là như thế nào tình huống về sau, vị này Bất Hủ Chi Vương trực tiếp đánh giết.

Theo hắn xưng hô cũng đó có thể thấy được, Côn Đế tại dị vực có cực cao thân phận, nói như vậy, đều là Bất Hủ Chi Vương, khả dĩ đạo hữu xưng hô, mà hắn nhưng như cũ xưng là tiền bối.

- Ông!

Đại La Kiếm Thai run run, phát ra chói mắt quang, cùng với quang vũ, có người phi tiên, còn có người ngồi ở quan tài lên, Huyết hải khắp qua đại mộ, đỏ thẫm một mảnh, nghĩa trang lún xuống.

Oanh!

Tên kia Bất Hủ Chi Vương phụ chế, bị Thạch Hạo cái này tuyệt thế một kiếm oanh thổ huyết rút lui.

Cái này lại để cho hắn rất cảm thấy kinh hãi, Hoang mạnh như thế nào? Hắn suy đoán không xuất ra.

Lúc này, Thạch Hạo chú ý lực tất cả Côn Đế trên người, sở dĩ phát ra như vậy một kích, cũng là chủ công hướng Luyện Tiên Hồ chủ nhân, cả hai lần nữa tử chiến.

Oanh!

Lúc này đây, Luyện Tiên Hồ phóng đại rồi, như là xưa nay đệ nhất núi, cứ như vậy trấn rơi mà xuống, áp người muốn hít thở không thông.

Cường đại như đá hạo thần thể đã ở lay động, đi lại lảo đảo, hắn biến chậm, như là gánh vác lấy đầy trời tinh đấu, khắp vũ trụ, một mình đi về phía trước.

Hắn đã nhận lấy quá nặng uy áp!

- Sát!

Bất quá, hắn đã ở hét lớn, thi triển chính mình thần thông, Lục Đại bí cảnh đồng thời sáng lên, ngưng tụ cùng một chỗ, hình thành chính hắn vô thượng bí thuật.

Trong tích tắc, sau lưng của hắn như là có Côn Bằng cánh hiển hiện, lại có Chân Hoàng Niết Bàn hỏa mãnh liệt, hắn tắm rửa hàng tỉ sợi quang huy, giãy giụa mà ra.

Một tiếng ầm vang, Thạch Hạo một quyền chấn khai Luyện Tiên Hồ, đem nó đánh chính là đánh vỡ cái này phiến Tinh Không, bay ra cái này phiến vũ trụ khu vực.

Phanh!

Côn Đế chưởng đã đến, hung ác mà chuẩn, Vô Tình mà lãnh khốc, hắn màu bạc đồng tử hóa thành Thập tự, vỡ ra hư không, tay phải như đao giống như xé ra Thạch Hạo eo bụng.

Hắn muốn Thạch Hạo chém ngang lưng, hữu hiệu tan rã, giảm xuống hắn chiến lực.

Ông!

Thạch Hạo thân thể thượng ký hiệu lóng lánh, đó là bất diệt Đại Đạo quy tắc, nhục thể của hắn cứng cỏi, mạnh mẽ dọa người.

Tuy nhiên đã phá vỡ một đạo miệng máu, máu tươi ồ ồ, nhưng là thân thể phát ra vạn trượng hào quang, cực hạn sáng chói, ngăn cản cái này

chưởng ấn lực phá hoại.

Thạch Hạo thân thể tại khép lại, mạnh mẽ kinh người, Côn Đế bị chấn lui ra ngoài, đây là bất diệt tự nhiên thể hiện.

Cùng một thời gian, Thạch Hạo dấu quyền, không gì so sánh nổi, oanh mặc Côn Đế lồng ngực, lại để cho chỗ đó trước sau sáng, một khỏa vết màu đỏ trái tim đều bị xé nứt.

Ông!

Cùng một thời gian, Đại La Kiếm Thai bay ra, như một treo kinh thiên cầu vồng, tựu như vậy cát liệt vũ trụ, uy năng tuyệt thế.

Côn Đế một tiếng kêu đau đớn, cùng với huyết thủy rơi, hắn tay che cổ, cực tốc rút lui mà đi, đồng tử co rút lại, mang trên mặt vô cùng lạnh lùng chi sắc.

Đầu lâu của hắn suýt nữa rơi xuống, Đại La Kiếm Thai một kích này quá là nhanh, không có gì không phá!

Kiếm Thai bị Thạch Hạo trên đầu cái kia đoàn tiên quang bên trong đích tiểu nhân tế luyện, thúc dục lấy, trảm Ma Sát tiên, tồi khô vạn linh.

Đầu lâu suýt nữa rơi xuống, như là đối với Côn Đế xúc động rất sâu, như vậy hàng tỉ tái tuế nguyệt đến nay, có mấy người khả dĩ như vậy tổn thương hắn, làm hắn màu bạc đồng tử rét lạnh.

- Sử thượng lớn nhất đao phủ, cho ta chết đi!

Thạch Hạo rống to, thế công mạnh hơn rồi, chung quanh lộ vẻ Tiên Vương chùm tia sáng, xé rách cái này phiến vũ trụ, phải ở chỗ này đại khai sát giới, đuổi giết mất Côn Đế.

Hắn nghĩ tới cửu thiên thập địa, cũng là bởi vì dị vực gót sắt, chết bao nhiêu sinh linh? Nhiều như vậy người vô tội hóa thành huyết cùng cốt.

Có rất nhiều người vì thế chống lại, lưu lại một đoạn lại một đoạn làm cho lòng người tổn thương, nhớ lại cố sự.

Đế Quan, những cái kia lớp người già nhân vật, những cái kia không sợ chết Đại thống lĩnh, tre già măng mọc, huyết rơi vãi Biên Hoang.

Nguyên thủy Đế Thành, đốt cháy lấy, rơi xuống dưới đến, Biên Hoang bảy Vương hậu đại một số gần như chết hết!

Ngày nay liền Đế Quan đều mất, bị người đẩy bình, cửu thiên thập địa đều không trọn vẹn rồi, bị người hủy không thành bộ dáng.

- Oanh!

Kịch liệt đại chiến, ảnh hướng đến quá quảng, bên cạnh cái kia Bất Hủ Chi Vương hoảng sợ phát hiện, dù là hắn ra tay, trợ giúp Côn Đế, lực chỗ thua.

PHỐC!

Côn Đế nhuốm máu, lúc này đây suýt nữa bị chém ngang lưng, hắn xoay người rời đi, quyết định không hề ham chiến, không cùng Thạch Hạo đổ máu.

Như vậy chiến đấu có thể nào giấu diếm được mặt khác cường giả?

Một lại một Bất Hủ Chi Vương sống lại, theo ngủ say trung Giác Tỉnh, hướng tại đây trông lại, có một ít xuất thủ.

Nhưng là, Thạch Hạo tựa hồ nổi giận rồi, cũng không có buông tha cho, như trước tại đuổi giết Côn Đế, muốn tiêu diệt cái này uy tín lâu năm cường giả.

Giờ khắc này, dị vực chư hùng thật sự kinh trụ, Côn Đế là ai, ngày nay mơ hồ trong đó vì thế giới đệ nhất cao thủ, rõ ràng thua ở Hoang trong tay?

- Tiểu bối, khinh người quá đáng, ngươi thực cho rằng hôm nay có thể

Trảm Ngã hồn phách sao?

Côn Đế quát lớn, tốc độ của hắn cực nhanh, trốn về này giới chỗ sâu nhất.

Ven đường, đi ngang qua một mảnh lại một mảnh vũ trụ, thuộc về mặt khác Bất Hủ Chi Vương ranh giới.

Thạch Hạo đầu đầy sợi tóc bay ngược, như là lửa cháy mạnh giống như, phát ra kim quang, đầy người đều là rực hà, toàn thân đều giống như hoàng kim đúc thành, uy mãnh kinh người.

Hắn pháp thể, lúc này vô kiên bất tồi, cứ như vậy mạnh mẽ đâm tới, đục lỗ ven đường thượng một tòa lại một tòa Bất Hủ Chi Vương pháp trận.

Phương pháp thể chắc chắn, dũng mãnh phi thường Vô Địch!

Xoẹt!

Rốt cục, Côn Đế không trốn đi rồi, đáp xuống một khối chắc chắn bất diệt cả vùng đất, hắn Hoắc xoay người, quay đầu nhìn xem Thạch Hạo.

Cái này là một khối phiêu phù ở trong vũ trụ Cổ Địa, chắc chắn Bất Hủ.

Địa phương rất lớn, tại phía trước chỗ đó có một tòa thần miếu, phát ra màu vàng kim nhạt sáng bóng, thần thánh vô cùng, cùng với quang vũ, lệnh tại đây lộ ra dị thường tường hòa.

Nó phảng phất khả dĩ hóa giải thế gian phân tranh, phai mờ Chư Thiên sát ý.

Ở chỗ này, yên lặng mà tường hòa, thần thánh mà yêu dị, có một loại lại để cho người cảm giác nói không ra lời.

Dị vực, vì tìm kiếm cái kia miếng hạt giống, không tiếc muốn hủy diệt cửu thiên thập địa, đồ diệt vạn linh, cái đó một cái Bất Hủ Chi Vương không phải hai tay dính đầy huyết tinh.

Thế nhưng mà, ở chỗ này rõ ràng có loại này yên ắng chi địa, thánh khiết không rảnh, làm cho người dục buông hết thảy, chém hết sát ý.

Bất quá, Thạch Hạo là ai? Ngày nay là Tiên Vương bên trong đích trùm, khó gặp gỡ địch thủ!

Hắn ngắn ngủi xuất thần về sau, rất nhanh tựu lạnh lùng xuống dưới, triệt để khôi phục, ngoại vật khó đoạt tâm chí.

Côn Đế sắc mặt âm hàn, nói:

- Tử kỳ của ngươi đã đến, trước đó lần thứ nhất xâm nhập ta giới cũng thì thôi, hôm nay còn dám theo vào đến, ngươi chết không có chỗ chôn!

- Lão thất phu, dùng thân phận của ngươi mà nói, như thế nào đơn giản trốn chết, đã từng tung hoành cổ kim, khó tìm được kẻ xứng tay. Hôm nay ta theo tới, tựu là muốn nhìn một cái ngươi có thể có thủ đoạn gì!

Thạch Hạo bình tĩnh nói.

- Người trẻ tuổi, khẩu khí thật lớn, tốt cường tráng lá gan, dám một mình như vậy tiến đến, ngươi coi như là một cái loại người hung ác!

Côn Đế nói ra.

Khắp nơi, hiển hiện mấy đạo thân ảnh, không chỉ một vị Bất Hủ Chi Vương xuất hiện, truy đến nơi đây, cả đám đều thần sắc lãnh khốc, muốn hợp lực diệt sát Hoang.

Bất quá, Thạch Hạo không có xem bọn hắn, mà là chằm chằm vào này tòa thần miếu, hắn cảm thấy hết thảy cổ quái đều tại đâu đó, có nguy cơ.

- Thật là to gan!

Một vị Bất Hủ Chi Vương quát.

- Này giới không có chính các ngươi tưởng tượng mạnh như vậy, cũng không phải là cao cao tại thượng, năm đó Liễu thần đã từng giết tiến giết ra, tính toán cái gì!

Thạch Hạo cười nhạo.

Thật sự là hắn nắm chắc khí, tại Giới Hải ma luyện vài năm, nhìn thấy sinh tử đủ loại, chứng kiến Tiên Vương giãy dụa, hắn tìm hiểu rất sâu, càng cường đại hơn.

Giết tiến dị vực, hoàn toàn chính xác có nguy cơ, nhưng là hắn tự tin, muốn muốn chạy trốn khả dĩ làm được.

Bị hắn giết tiến đến, tựu là muốn lập uy, nếu hái Bất Hủ Chi Vương đầu lâu!

- Cái kia gốc cây liễu sở dĩ có thể làm càn, là vì hắn không có gặp đến lão phu!

Côn Đế lạnh giọng nói ra.

- Hôm nay ta gặp gỡ ngươi, thì như thế nào, ngươi không phải một đường trốn trở về rồi sao?

Thạch Hạo cười to.

Côn Đế sắc mặt tái nhợt, hắn cũng không phải là chính xác muốn chạy trốn, cố ý đem đối phương dẫn đến nơi đây, muốn tiến hành tuyệt sát, bất quá hiện tại xem ra giống như hắn thật đúng là một đường đại đào vong.

- Côn Đế tiền bối muốn tiêu diệt ngươi thực hồn, cố ý chịu, chớ để liều lĩnh!

Một vị Bất Hủ Chi Vương quát.

Xa xa, hư không vỡ ra, một cây kim sắc trường thương dài đến ức vạn dặm, đâm xuống dưới, An Lan đã đến, muốn giết Thạch Hạo.

Ngoài ra, Du Đà cũng ra tay, cách một mảnh Tinh Không tựu đã phát động ra uy thế, hướng tại đây đánh tới.

Vương giả lục tục đuổi tới!

- Các ngươi đều coi chừng, lui ra phía sau!

Côn Đế nói ra, hắn không để cho người vây công, trên thực tế, những người khác cũng rất ăn ý, ngắn ngủi ra tay, tựu khắc chế.

Bọn hắn phân tán ra đến, đem Thạch Hạo vây quanh ở chính giữa.

Lúc này, đã có chín tên Bất Hủ Chi Vương đuổi tới!

Côn Đế không có đợi lát nữa, hắn lui đến đó tòa kim sắc thần miếu hơi nghiêng, bắt đầu ngâm tụng một đoạn Cổ lão chú ngữ, mặt khác Bất Hủ Chi Vương đều biến sắc, lần nữa lui về phía sau.

Oanh!

Một cổ kinh khủng lực lượng bộc phát, ngập trời Ma Ảnh đột ngột theo trong thần miếu vọt lên, cự lớn vô cùng, đứng sửng ở trên khối đại lục này, đè ép đầy vũ trụ.

Thạch Hạo đối xử lạnh nhạt quan sát, hắn tại phòng bị, ngược lại, Côn Đế đến tột cùng có thủ đoạn gì.

Lúc này, hắn sắc mặt biến rồi, từng thấy qua loại này khổng lồ bóng đen!

Ngày xưa, Xích Vương sừng sững tại thời gian dài trên sông du, quan sát muôn đời, muốn đối với chi động tay, cuối cùng dẫn xuất bạch y nữ tử, cùng hắn đại chiến.

Ở đằng kia trong lúc, Xích Vương pháp thân phụ chế, lại triệu hồi ra nào đó khủng bố bóng đen, chống lại bạch y nữ tử.

Thạch Hạo vững tin, tựu là trước mắt cái này bàng lớn vô cùng sinh linh!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1954: Dị Vực Khởi Nguyên Cổ Khí

Bóng đen lại hiện ra, lúc này đây cũng không giống như lần trước như vậy hư nhạt, mà là vô cùng ngưng thực!

Côn Đế dám làm như thế, đem Thạch Hạo dẫn đến nơi đây, tự nhiên có chút nắm chắc, muốn tạ này phai mờ hắn, rõ ràng, đây là một hồi đại sát cục.

Rống!

Trầm thấp tiếng gầm gừ, chấn động dị vực, vang vọng một mảnh lại một mảnh vũ trụ, lại để cho vạn linh đều sợ run, nhịn không được lạnh run, các tộc sinh linh nhịn không được quỳ sát xuống.

- Đây là cái gì?

Thạch Hạo kinh ngạc, cảm thấy cực độ nguy hiểm, cái này khổng lồ bóng đen uy mãnh mà khiếp người, đỉnh thiên lập địa, muốn chèn phá như vũ trụ.

- Tiểu bối, ứng kiếp đi thôi!

Côn Đế quát, như trước tại ngâm tụng chú ngữ, tiến hành triệu hoán, lệnh cái này đầu cường hoành vô cùng sinh linh mở mắt, sắc bén vô cùng, khiếp người tâm hồn.

Oanh!

Rồi sau đó, cái này đầu sinh linh hoạt trực tiếp xuất thủ, hướng về Thạch Hạo chộp tới, bàn tay lớn xé trời, nát bấy cùng một chỗ ngăn cản, cái loại nầy lực lượng bá đạo đến mức tận cùng.

Thạch Hạo xuất kích, trong tay Kiếm Thai phát huy ra cực lớn uy năng, thoáng cái tăng vọt, dài đến ức vạn dặm, quả thực muốn cắt đứt cái này phiến đại vũ trụ!

Đ-A-N-G...G!

Nó phát ra âm vang chi âm, sắc bén vô cùng, bổ vào cái con kia đại móng vuốt lên, Hỏa Tinh văng khắp nơi, Đại Đạo ký hiệu như là như thủy triều bành trướng, rồi sau đó lại ở chỗ này nổ tung.

Thạch Hạo hổ khẩu hơi chập choạng, hắn ngược lại lui lại mấy bước, một lần nữa xem kỹ cái này đầu bóng đen, đây là nào đó sinh linh ấy ư, quá cường đại!

Hôm nay, dùng tu vi của hắn mà nói, Tiên Vương trung Vô Địch, khả dĩ tung hoành dị vực, sinh linh sao có thể ngăn cản bộ pháp, tựu là Côn Đế đều ngăn không được hắn.

Nhưng là, hắn hiện tại thần sắc mặt ngưng trọng, cái này đầu sinh linh mạnh phi thường, cần hắn trận địa sẵn sàng đón quân địch.

- Sát!

Thạch Hạo rống to, hắn cuồng mãnh xuất kích, lại không sợ hãi, kiếm trong tay tóc máu ra chói mắt quang, về phía trước chém tới, như là một cái thế đế giả phục sinh, muốn càn quét hết thảy địch.

Hắn không hề giữ lại, bởi vì dự cảm nhận được nguy cơ.

Ầm ầm!

Cái chỗ này kịch liệt run run, Thiên Địa tổn hại, một kiếm cắt đứt vũ trụ, hủy diệt không biết bao nhiêu tinh thể.

Thạch Hạo cùng cái này đầu bóng đen kịch liệt chém giết.

Tuy nhiên địch thủ cường đại, nhưng là hắn thực sự thở phào một cái,

đối phương hay là tại Tiên Vương trong lĩnh vực, cũng không có quá giới hạn.

Một đoạn chú ngữ, lần nữa vang lên.

Côn Đế thi pháp, tiếp tục triệu hoán bóng đen.

Quả nhiên, cái kia kim sắc trong thần miếu, vang lên không hiểu thanh âm, đón lấy lại một đạo bóng đen hiển hiện, cự lớn vô cùng, đứng sừng sững trong vũ trụ.

Đạo thứ hai!

Cái này lại để cho Thạch Hạo biến sắc, cái kia kim sắc trong cổ miếu đến cùng có cái gì?

Ầm ầm!

Đạo thứ hai bóng đen, gầm thét, gầm nhẹ lấy, tản mát ra uy áp, lại để cho các tộc đỉnh cấp sinh linh đều sợ run.

Sau đó, hắn thoáng cái lao đến, không phải thẳng hướng Thạch Hạo, mà là cùng đạo thứ nhất bóng đen dung hợp cùng một chỗ, hóa thành nhất thể.

Ầm ầm!

Côn Đế liên tiếp triệu hoán, sắc mặt thành kính, dùng chú ngữ kêu gọi bóng đen xuất thế, trước sau cộng lại tổng cộng có tám đạo, toàn bộ xuất thế, dung hợp cùng một chỗ.

Trên thực tế, hắn còn muốn triệu hồi ra đệ cửu đạo đến, đáng tiếc cái kia một đạo mới hiện thân, tựu lại tản ra rồi, chui vào kim sắc trong thần miếu, không thể thành công.

Tám đạo hắc dùng dung hợp về sau, uy thế càng tăng lên rồi, quyền phong gào thét, nát bấy Càn Khôn!

Tựu là Thạch Hạo đều mặt sắc mặt ngưng trọng, hắn vô cùng cẩn thận, đem hết khả năng, vận dụng hết thảy lực lượng, cùng bóng đen này đại quyết chiến.

Tám đạo thân ảnh dung hợp quy nhất, hoàn toàn chính xác trở nên mạnh mẽ rồi, nhưng lại cũng không có như trong tưởng tượng khủng bố như vậy, loại này tăng thêm càng xu hướng tại pháp thể chân thật, mà không phải là chiến lực điệp gia.

Quả nhiên, Thạch Hạo cùng nó đại thời gian chiến tranh, oanh tại trên người của nó, như là đánh vào một cái huyết nhục chi thân thể lên, cảm giác chân thật vô cùng.

Đồng thời, cái này sinh linh thân thể quá mạnh mẽ, chắc chắn Bất Hủ.

- Sát!

Thạch Hạo rống to, sắc mặt lạnh lùng, hắn há lại cho cái này sinh linh phát uy, muốn đem hết toàn lực trấn giết chi!

Phanh!

Bóng đen bị hắn oanh đã bay, thân thể đều phảng phất muốn đánh tan.

Nhưng là, thân thể hắn lay động ở giữa, lần nữa ngưng tụ, chân thật vô cùng, gầm thét một tiếng, hướng về Thạch Hạo đánh tới.

Thạch Hạo bộc phát kim quang, toàn thân kim hoàng, thi triển mạnh nhất thần uy, khủng bố khôn cùng, giơ tay nhấc chân, đều phảng phất khả dĩ đánh chết Bất Hủ Chi Vương.

Loại này đại uy nghiêm, lại để cho chung quanh bầy Vương ai cũng biến sắc, Hoang quá mạnh mẽ, phát triển đến một bước này, đã có thể đi phá Vương chi lộ.

Nhưng đáng tiếc, đó là một đầu tuyệt lộ, theo không có người có thể

thành công.

Chư Vương vững tin, Thạch Hạo đứng ở đương thời sinh linh có khả năng đạt tới đỉnh, đích thật là một cái Vô Địch Tiên Vương, bình thường mà nói, khó có đối thủ.

Cũng chỉ có Côn Đế loại nhân vật này, có thể cùng hắn chém giết.

- Oanh!

Thạch Hạo nổi giận về sau, cùng bóng đen kịch liệt chém giết, mấy lần đem khổng lồ bóng đen kích rút lui, đánh chính là nó bay tứ tung, thậm chí tản ra đến.

Nhưng là, đến cuối cùng, nó còn có thể gây dựng lại thân thể.

Thạch Hạo phát hiện cái này đáng sợ sự thật, bóng đen này tại Bất Hủ Chi Vương trung cũng là Vô Địch, bởi vì đáng sợ nhất một điểm là, nó giết không chết.

Xác thực mà nói, không cách nào đánh tan nó pháp thể.

- Cho ta diệt!

Thạch Hạo gào thét, Lục Đại bí cảnh đồng thời sáng lên, nhất là cử động đầu ba thước có thần minh, đầu của nó thượng có cái kia đoàn tiên quang bên trong đích tiểu nhân con ngươi sáng chói, lúc này đột nhiên ôm Đại La Kiếm Thai, điên cuồng công đánh tới.

Nó đột phá thời không hạn chế, tuế nguyệt Trường Hà tại hắn dưới chân chảy xuôi.

PHỐC!

Có thể nói, đây là một loại tuyệt sát, tiểu nhân ôm Đại La Kiếm Thai, chém rụng bóng đen khổng lồ kia đầu lâu, hơn nữa bổ một kiếm, đem chi rơi xuống đầu lâu bổ ra!

Loại thủ đoạn này, lại để cho chư Vương thần sắc khẩn trương, khuôn mặt đại biến.

Bọn hắn suy nghĩ, nếu là bọn họ tham chiến, có thể tránh khai mở cái này tiểu nhân ấy ư, đoán chừng không thể, trong hội chiêu, bị người bổ ra thân thể, xé rách Nguyên Thần.

Rống!

Nhưng mà, bóng đen kia lần nữa một tiếng gào thét, lại một lần gây dựng lại cùng một chỗ, cũng không tổn thương.

Sự cường đại của nó, không cần nói nhiều, xem như một Vô Địch Bất Hủ Chi Vương, nhưng đáng sợ nhất chính là, nó là bất diệt, sinh sôi không ngừng.

Thạch Hạo khóe miệng có huyết trôi rơi, hắn mấy lần ra tay, đều không có đánh tan bóng đen, cuối cùng nhất chính mình rốt cục bị quét trúng một chưởng, phụ bỏ tổn thương.

Cái này nếu là mặt khác sinh linh, hơn phân nửa muốn gặp nạn rồi, tối thiểu nhất thân thể hội bị hủy diệt, thế nhưng mà Thạch Hạo nhưng chỉ là một cái lảo đảo, lau đi bên miệng huyết, liền lại đầu nhập chiến đấu, cũng không thụ quá lớn ảnh hưởng.

- Lui!

Côn Đế bỗng nhiên nói như vậy nói, cáo tri tất cả đại Bất Hủ Chi Vương rút lui, xa cách nơi này.

Cùng lúc đó, chư Vương cùng nhau đọc chú ngữ, thúc dục vô thượng pháp lực, bọn hắn trốn đầy đủ xa, quả thực muốn rời đi cái này phiến Tinh Không.

Này tòa thần miếu sáng lên, hết sức sáng chói.

Bóng đen một tiếng gào thét, đột nhiên thu nhỏ lại, chui vào miếu thờ trung.

Thạch Hạo không có truy kích, thần sắc nghiêm túc, cái kia miếu thờ trong có đại khủng bố, nhiễu loạn hắn khí cơ, làm hắn đều kiêng kị vô cùng.

Nhưng là, hắn không có rút đi, như trước muốn nhìn đến tột cùng, dị vực đến cùng có cái gì đáng sợ át chủ bài?

Kẻ tài cao gan cũng lớn!

Hắn tự tin, khả dĩ tung hoành thiên hạ rồi, không người có thể ngăn, chỉ cần không liên quan đến đến đế, hắn liền có thể hoành đẩy tứ phương địch!

Oanh!

Đột nhiên, kim sắc thần miếu lay động, cái kia tôn bóng đen lại hiện ra, bất quá không có lấy trước như vậy khổng lồ rồi, thoạt nhìn so sánh bình thường.

Tại trong tay của hắn, có nhất tông sự vật, sáng lạn đến làm cho không người nào có thể nhìn thẳng vào, hết sức khủng bố, cái kia uy áp làm cho người thần hồn đều muốn nổ tung rồi, không chịu nổi.

Thạch Hạo động dung, hắn nheo mắt lại, rốt cuộc biết đó là cái gì.

- Cùng Táng Địa không sai biệt lắm!

Khởi Nguyên Cổ Khí, dĩ nhiên là cái này đồ vật!

Đây chính là dị vực chí bảo, cũng là bởi vì cái này đồ vật, mới tạo ra được cái này thế giới.

Nó như là nào đó kim loại, hoặc như là ngọc thạch, lưu động cửu sắc sáng rọi, chói mắt mà thần thánh, quang vũ vô cùng, rơi vãi rơi xuống.

Nếu là người bình thường, một hạt quang vũ rơi xuống, tựu sẽ khiến bản

thân nổ tung, chết thảm ở chỗ này.

Thứ này đụng không được!

Ức trong vạn người, cũng chỉ có như vậy một hai người khả dĩ chạm đến, có cơ hội trở thành vô thượng siêu cấp người tiến hóa, ngày sau có thể sẽ thành tựu Bất Hủ vương vị.

Bất quá, Thạch Hạo như là có chút miễn dịch, bởi vì đã từng được chôn cất địa cái kia miệng rương chiếu rọi qua, tiếp xúc thân mật, cái kia một lần còn sống.

Trải qua cái kia một kiếp, trước mắt rương thể rõ ràng không thể tổn thương hắn.

Đây là dị vực đòn sát thủ, nếu là Bất Hủ Chi Vương bị này rương thể chạm đến, chiếu rọi, đều có thể sẽ phát sinh nguy hiểm, vẫn lạc tại chỗ.

Tựu như là Táng Địa, Táng Vương cũng sẽ không đi đơn giản đụng vào Khởi Nguyên Cổ Khí.

Tại dị vực, cũng giống như thế, vật này là cấm kị chi vật.

Hiện tại, bóng đen này cầm cái này cấm kị đại sát khí, đuổi giết hướng Thạch Hạo, cái này thật đúng xem như một loại tuyệt sát!

Nếu không có Thạch Hạo, năm đó kinh nghiệm Táng Địa Khởi Nguyên Cổ Khí tẩy lễ, đối với nó gần như miễn dịch, như vậy hắn hôm nay tựu nguy hiểm, rất có thể thật sự bị trấn giết.

Khó trách những Bất Hủ Chi Vương đó đều độn đi nha.

Oanh!

Trong lúc đó, bóng đen kia chui vào được rồi Khởi Nguyên Cổ Khí nội, chỉ còn lại có vật ấy đánh rơi xuống mà xuống.

Thạch Hạo ngạc nhiên, hắn rốt cuộc biết bóng đen kia đến từ ở đâu rồi, ngay tại Khởi Nguyên Cổ Khí nội, không thuộc về cái này thế giới sinh vật?

Nó hẳn là nào đó pháp tắc xây dựng, mà không phải chân chánh sinh vật, có thể thấy được Khởi Nguyên Cổ Khí cỡ nào khủng bố!

Thạch Hạo động dung, dị vực Côn Đế bọn người nghiên cứu Khởi Nguyên Cổ Khí hàng tỉ tái tuế nguyệt, quả nhiên suy nghĩ ra đi một tí môn đạo, rõ ràng có thể triệu hồi ra bóng đen.

Dị vực, khả dĩ tạ này Cổ Khí trấn giết địch người, cái này rất đáng sợ.

Thạch Hạo xoay người rời đi, hắn không có đơn giản tựu đụng vào này khí, cảm giác, cảm thấy thứ này cổ quái, không muốn chạm phải thượng.

- Chạy đi đâu!

Dị vực chư Vương uống rống.

Đồng thời, bọn hắn tại ngâm tụng chú ngữ, thi triển bí pháp, thúc dục cái kia Khởi Nguyên Cổ Khí, muốn bằng nó giết chết Thạch Hạo.

Rống!

Đạo hắc ảnh kia lại hiện ra, hai tay cầm Khởi Nguyên Cổ Khí, hướng Thạch Hạo trấn giết.

Khởi Nguyên Cổ Khí, quang huy hàng tỉ trượng, tại nó chiếu rọi xuống, phàm là sinh linh đều muốn tránh lui, bằng không thì muốn vẫn lạc.

Thạch Hạo thần sắc lạnh lùng, hắn trực tiếp hướng phía một vị Bất Hủ Chi Vương mà đi, hắn kháng trụ này loại quang, không có bị ăn mòn, muốn kẻ gây tai hoạ đông dẫn.

- Ngươi!

Vị kia Bất Hủ Chi Vương kinh hãi, cực tốc bỏ chạy, hắn không phải sợ

hãi Thạch Hạo, mà là sợ hiện tại loại trạng thái này ở dưới Khởi Nguyên Cổ Khí, nó bị kích hoạt lên, cái kia chùm tia sáng quá làm cho người ta sợ hãi.

PHỐC!

Cuối cùng nhất, Thạch Hạo giết chi, mấy trăm kiếm quyết đấu về sau, gọt sạch đầu lâu của hắn, một tay đề trong tay, ngay tiếp theo Nguyên Thần đều bị giam cầm.

Đông!

Hắn đem đầu lâu kia hướng phía Khởi Nguyên Cổ Khí ném đi.

- Ah...

Bất Hủ Chi Vương kêu thảm thiết.

Xoẹt!

Thạch Hạo thu tay lại, đưa hắn thu hồi, đem hắn Nguyên Thần giam cầm mà ra, ném vào trong hồ, cùng Bàn Vương, Ngao Thịnh bọn người thần hồn cùng một chỗ, hắn muốn mang về cẩn thận nghiên cứu người này Nguyên Thần ra sao.

- Như thế nào giết không chết hắn?

Dị vực, một ít Bất Hủ Chi Vương chấn kinh rồi.

- Hắn không sợ Khởi Nguyên Cổ Khí quang ấy ư, chẳng lẽ sẽ được mà tạo nên hắn?!

- Lại đến!

Một đám Bất Hủ Chi Vương, thần sắc băng hàn, cùng một chỗ thúc dục chú ngữ, tế ra bóng đen, nắm lấy Khởi Nguyên Cổ Khí đuổi giết Thạch Hạo.

Lúc này, bóng đen nổi giận rồi, dốc sức liều mạng đuổi giết Thạch Hạo,

quấn lên hắn, sợ hắn lại đi săn giết mặt khác Bất Hủ Chi Vương.

Cái này đạo bóng đen tự nhiên pháp lực vô biên, như vậy đổ máu, Thạch Hạo trong lúc nhất thời cũng khó có thể thoát khỏi, thậm chí muốn phát sinh nguy hiểm.

Đ-A-N-G...G!

Cuối cùng nhất, bất đắc dĩ, hắn hay là chạm đến Khởi Nguyên Cổ Khí, niết dấu quyền đuổi giết, sử dụng kiếm thai phách trảm.

- Ừ?!

Hắn kinh hãi, bởi vì, ngay một khắc này, hắn phát hiện cái kia miệng rương thượng xuất hiện một ít vết rạn, sắp sửa như vậy mở ra!

Tình huống như thế nào? Dị vực muốn tất cả biện pháp muốn mở ra rương hòm cứ như vậy cũng bị hắn mở ra?

Thạch Hạo có chút không quá tin tưởng, trên người hắn có cái kia miếng hạt giống?

Đại La Kiếm Thai ấy ư, hẳn không phải là!

Cái kia vậy là cái gì?

- Sát!

Thạch Hạo không dám ở lâu, hắn lo lắng rương hòm vỡ ra về sau, bên trong gặp nạn dùng đạo thanh đồ vật rơi ra, không có thể tựu là tạo hóa.

Hắn nhận thức chuẩn một cái phương hướng giết xuống dưới, thề phải giết Bất Hủ Chi Vương, kéo mọi người xuống nước.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1955: Một Mình Giết Ra

Ông!

Hư không nổ vang, đang kịch liệt run rẩy, khắp vũ trụ cũng như đồng nhất bức phá họa đang run động, phảng phất truyền ra ào ào tiếng vang, muốn bạo nát.

Cái kia khẩu rương thể quá thần bí, xuất hiện vết rạn về sau, tràn ra quang vũ cường thịnh không biết bao nhiêu lần!

Thạch Hạo đỉnh lấy áp lực cực lớn, có chút không chịu nổi rồi, cái này miệng rương bên trong đích vật chất quá kinh khủng, muốn ăn mòn hắn, làm hắn rơi vào trong bóng tối.

Nó trút xuống rõ ràng là Thần Thánh Quang Huy, nhưng mà tạo thành kết quả lại là, như là nồng nặc nhất Hắc Ám vật chất mãnh liệt.

Thần thánh Hắc Ám vật chất, càng tăng lên trước kia thuần túy Hắc Ám vật chất!

Thạch Hạo sắc mặt thay đổi, hắn tại cực tốc phi hành, muốn tiếp cận một đám Bất Hủ Chi Vương, nhưng là hiện tại xem ra, thời gian thật chặt bách, rất khó thành công.

- PHỐC!

Thạch Hạo ho ra một búng máu, đỏ thẫm trung mang theo các loại sáng rọi, cùng với Hỗn Độn khí, đây là huyết trung tinh hoa, có thể thấy được hắn tao ngộ áp lực cỡ nào trọng.

Cường đại như hắn đều thụ đả thương nặng!

Côn Đế, thần sắc lạnh lùng, hắn gặp được Thạch Hạo cử động, chứng kiến hắn tại cực tốc tiếp cận, thân thể lúc này tựu mơ hồ, theo tại chỗ biến mất.

Cùng lúc đó, mặt khác Bất Hủ Chi Vương cũng đều theo riêng phần mình trong vũ trụ không thấy bóng dáng, ngủ đông, ở ẩn...mà bắt đầu, cũng không cùng hắn khí lực va chạm.

Bọn hắn chứng kiến Thạch Hạo đã ho ra Tiên Vương chi tinh huyết, bị thương vô cùng nghiêm trọng, cái kia miệng rương rốt cục nổi lên đại tác dụng, hội đưa hắn dần dần phai mờ lúc này.

Bất quá, bọn hắn cũng không biết, rương thể xuất hiện vết rạn, đúng là như thế, cái kia tràn ra quang huy mới cường thịnh rất nhiều lần.

- Chạy đi đâu!

Thạch Hạo gào to, hắn thi triển Tiên Vương đại thần thông, sưu thiên tác đấy, quan xông tất cả đại Tinh Không, tìm kiếm Bất Hủ Chi Vương.

Bất quá, đến nơi này cấp độ sinh linh, thật có lòng ngủ đông, ở ẩn, không có khả năng dễ dàng như vậy đã bị hắn tại trong nháy mắt tìm ra, sở hữu tất cả Bất Hủ Chi Vương đều nhìn ra hắn trạng thái không đúng, muốn chịu đựng chết hắn.

Thạch Hạo thân thể lảo đảo, phía sau quang huy càng phát ra khủng bố rồi, làm hắn cơ thể rạn nứt, có đồ vật gì đó muốn xé ra hắn thân thể, ăn mòn tiến đến.

- Cút ngay!

Hắn đại hống, đột nhiên xoay người, một cái Kiếm Thai quét đi ra ngoài, quang vũ cùng với huyết y, kịch liệt va chạm.

Kiếm Thai tăng vọt, cùng cái kia Khởi Nguyên Cổ Khí đụng vào nhau, giữa hai người hỏa hoa văng khắp nơi.

Thạch Hạo thần sắc càng phát ra ngưng trọng, bởi vì, cái kia miệng rương thượng khe hở lại lớn một ít, sẽ không thật sự muốn triệt để mở ra a?

Thế nhưng mà, hắn biết đạo chính mình trạng thái, không thể dông dài rồi, vạn nhất chính mình rơi vào Hắc Ám, như vậy bị ăn mòn, hậu quả kia thiết tưởng không chịu nổi!

Hắn không cách nào tưởng tượng, cái khác "Chính mình" sinh ra đời, ngày sau dùng lạ lẫm tư thái tung hoành Thiên Địa, đối mặt hắn cái kia chút ít thân nhân còn có bạn cũ.

Thạch Hạo hướng dị vực bên ngoài đánh tới, hắn muốn rời đi cái này thế giới, hôm nay tung hoành dị vực, giết đến Bất Hủ Chi Vương vẫn lạc, d tất Côn Đế át chủ bài, hắn cần phải đi.

- Hoang, chạy đi đâu!

Ngay tại Thạch Hạo rút đi lúc, Côn Đế xuất hiện, ở phía sau thi triển mạnh nhất thủ đoạn, oanh giết tới đây, hắn tế ra Luyện Tiên Hồ.

Đông!

Cái kia hũ quá khổng lồ rồi, đè ép đầy vũ trụ, đột ngột hiển hiện, trấn áp Thạch Hạo chân thân, mang theo bàng bạc uy áp, muốn hắn nghiền nát ở chỗ này.

Thạch Hạo ánh mắt sắc bén, hắn giơ kiếm thai mãnh liệt trảm tới, thân thể chấn động, cách đó không xa đạo hắc ảnh kia hai tay cầm Khởi Nguyên Cổ Khí, tựu như vậy oanh nện xuống dưới.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Một đạo lại một đạo Bất Hủ chi quang hiển hiện, đó là chư Vương binh khí, cũng đều đánh tới, có dài đến ức vạn dặm kim sắc trường thương, giống như cùng Tinh Không khổng lồ như vậy Tử Kim chùy...

Ầm ầm!

Đại Đạo quy tắc vô cùng, chư Vương nghiền áp, cùng một chỗ đuổi giết hắn, cắt đứt đường đi của hắn.

- Các ngươi muốn chết!

Thạch Hạo hừ lạnh nói, đương thời có ai dám như thế, một người đối mặt chư Vương, còn có thể mạnh như vậy thế, quát tháo chúng Vương!

Hắn tự nhiên biết nói, những người này tại kéo dài thời gian, muốn để lại hạ hắn, phai mờ tại Khởi Nguyên Cổ Khí phía dưới!

Đ-A-N-G...G!

Âm vang chi âm điếc tai, tứ phương đều là binh khí, Thạch Hạo lực địch chúng Vương, tăng thêm tốc độ, đồng thời càng sẽ đối quyết bóng đen, ngăn cản cái loại nầy ăn mòn.

Ầm ầm!

Cuối cùng nhất, thân thể của hắn sáng lên, đó là thời gian mảnh vỡ, hắn vận dụng ngày xưa Chí Tôn cốt thượng Luân Hồi áo nghĩa, đem thời gian pháp tắc đẩy thăng đến mức tận cùng.

Bị hắn quang y bao vây lấy, phảng phất vạn pháp bất xâm, chỉ là tuế nguyệt Trường Hà bên trong đích một cái vội vàng khách qua đường, cực tốc mà đi.

- Sát!

- Truy!

Bất Hủ Chi Vương rống to, có người dẫn theo chiến mâu xung phong liều chết, muốn để lại hạ Hoang, cảm thấy uy hiếp của hắn quá lớn.

Đương nhiên, bọn hắn cũng rất cẩn thận, chủ yếu hay là thúc dục bóng

đen kia, khiến nó cầm Khởi Nguyên Cổ Khí, xông lên phía trước nhất, đi trấn giết Thạch Hạo.

Mặc dù là vương giả, cũng không dám đơn giản tiếp xúc kích hoạt Khởi Nguyên Cổ Khí, cái kia quá kinh khủng.

- Phong tỏa Thiên Môn!

Có người quát, không cho Thạch Hạo mượn đường mà đi.

Phía trước, có một tòa thành trì, nguy nga mà cao lớn, trấn thủ lấy một cái lối đi, tựu chắn tại đâu đó.

Thạch Hạo nhìn cũng không nhìn, dù là đại thành đứng sừng sững, cửa khẩu khép kín, hắn cũng không sợ, đưa tay ở giữa theo chính mình pháp tắc trong hồ cầm ra một vị Bất Hủ Chi Vương Nguyên Thần.

- Mở ra!

Thạch Hạo gào thét lớn, đem hết khả năng, xé rách cái này Nguyên Thần, rồi sau đó Lục Đại bí cảnh đồng thời sáng lên, nhen nhóm cái này đoàn mênh mông nguyên thần lực, đột nhiên ném.

Oanh!

Loại này uy năng quá làm cho người ta sợ hãi!

Tại Giới Hải ma luyện một đoạn tuế nguyệt về sau, Thạch Hạo đạo hạnh thăng hoa, thực lực lại trướng, thi triển loại thủ đoạn này, so trước kia càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Đông!

Lúc này đây, trực tiếp tựu lại để cho Bất Hủ Chi Vương Nguyên Thần chi quang sôi trào, không có có thể gây dựng lại cùng một chỗ, hóa thành nhất bổn nguyên lực lượng oanh tại đại thành thượng.

Cái kia Nguyên Thần chi quang dành dụm một vị Bất Hủ Chi Vương sở hữu tất cả tinh túy, lúc này nổ bung, uy lực vô cùng.

Răng rắc!

Ngăn đường cửa khẩu cứ như vậy bốn liệt, rồi sau đó giải thể rồi, Thạch Hạo xông lên mà qua, xông vào trong thành, rồi sau đó mượn đường giết đi ra ngoài.

Bị hắn giết ra dị vực!

Đằng sau, một đám Bất Hủ Chi Vương xem đỏ mắt, tức giận quát tháo, cực tốc đuổi giết.

Đương nhiên, bóng đen xông lên phía trước nhất, ôm Khởi Nguyên Cổ Khí, ly khai dị vực, cứ như vậy giết đi ra, quả thực chấn động tứ phương.

- Đáng hận ah!

Chính là Côn Đế đều tại gầm nhẹ, sắc mặt y chìm, trên người sát khí ngập trời.

Chưa từng có bái kiến như vậy phá thành, tiện tay quăng ra tựu là một vị vương giả a, quá xa xỉ, quá kinh khủng, dùng một vị Bất Hủ vương giả hủy diệt mở ra khải một cái lối đi.

Đã đến ngoại giới, chứng kiến Giới Hải, lại cảm ứng được phương xa tiên vực, Thạch Hạo thoáng thở phào nhẹ nhỏm, thoát ly dị vực về sau, hắn như rồng quy biển cả.

Dù sao, ở đằng kia phiến Cổ Địa có quá nhiều thần bí, hơi chút vô ý, cũng sẽ bị người chặn đánh.

Thời gian mảnh vỡ bay múa, bao vây lấy hắn, cực tốc mà đi, hắn ly khai nơi đây, trực tiếp xông hướng tiên vực.

- Mở ra thông đạo!

Hắn thấy được một tòa thành, do pháp tắc xây dựng, mơ hồ mà mông lung, Đại Đạo uy áp tràn ngập, thập phần khủng bố, đây là một chỗ tọa độ không gian, có thể tiến tiên vực.

- Hắn là... Hoang!

Thủ tại chỗ này tiên tướng bị kinh động, thấy được Thạch Hạo, đều lộ ra vẻ mặt.

Có người muốn mở ra cửa thành, nhưng lại bị một vị lão giả ngăn cản, nói:

- Không muốn vọng động, đại nhân có pháp chỉ, Hoang một khi trở về tiên vực, lập tức bẩm báo.

- Thế nhưng mà, tiên Vương đại nhân bị truy kích, trì hoãn không được.

Có thống lĩnh mở miệng, nghĩ ra Thạch Hạo nguy cơ.

Đây chính là nhiều vị Bất Hủ Chi Vương, tự ức vạn dặm bên ngoài đánh tới, người chưa đến, binh khí đã qua sông trời cao, bộc phát lấy hừng hực sáng bóng, xâm nhập tới.

Nhất là, bóng đen kia là vật gì, ôm một ngụm hừng hực rương hòm, quá uy mãnh.

May mà chính là, tiên vực Đại Đạo nổ vang, nơi này là pháp tắc xây dựng, không có bị rương thể phát ra quang ăn mòn mất, nói cách khác, tất cả mọi người nguy vậy.

- Đại nhân nói rồi, không muốn vọng động, các ngươi nghe không hiểu sao?

Lão giả thần sắc nghiêm túc.

Một đám người đều đã trầm mặc, không nói thêm gì nữa.

- Mở ra thông đạo!

Thạch Hạo uống rống.

Hắn nhìn ra không đúng, cái kia trong thành sinh linh thờ ơ, lại để cho trên mặt hắn sát ý hiển hiện, nếu không có cố kỵ tổ phụ, A Man, Thiên đình chúng đều tại tiên vực, hắn rất muốn Xích Vương, Ngao Thịnh bọn người Nguyên Thần đều oanh nện đi qua, mở ra này quan.

Hắn lạnh lùng nhìn lướt qua, quay người đi rồi, thẳng hướng Giới Hải trung.

Trên thành, một đám người thấy được Bất Hủ Chi Vương vây giết, gặp được cái kia vô số cỗ pháp tướng triệt để hiển hiện, tất cả mọi người cứng lại rồi, nội tâm rung động vô cùng.

Cái này là Hoang a, lại là dùng sức một mình độc kháng chư Vương!

Hắn đây là lại làm xuống cái đại sự gì? Gây chư Vương đuổi giết, cùng nhau vây săn.

Cho dù không mở ra thông đạo, nhưng là một đám người hay là kinh hãi, đồng thời đối với Thạch Hạo bội phục đã đến tột đỉnh tình trạng, Hoang, một người có thể chiến bầy Vương.

Cái gì là cái thế Tiên Vương, cái này là ah!

Hoang, một người thẳng hướng Giới Hải, phía sau một đám cường giả truy kích, càng là mang theo Khởi Nguyên Cổ Khí, không sợ mất đi, có thể nói huy động nhân lực, chấn động thập phương.

Vấn đề này náo quá lớn, Đê Bá lên, Giới Hải ở bên trong, dẫn phát đại oanh động, khắp nơi cường giả cũng biết.

Tựu là tiên vực cũng không thể tránh né, chư Vương đạt được bẩm báo về sau, nguyên một đám trợn mắt há hốc mồm, Hoang, đây là muốn Nghịch

Thiên sao?

Hắn lại là một người, khiêu khích dị vực chư Vương, theo chân bọn họ đánh đập tàn nhẫn, tung hoành Chư Thiên ở giữa.

Giới Hải, dẫn phát ****, sở hữu tất cả sinh linh đều tránh lui, không người nào dám tiếp cận, không nói dị vực chư Vương điên cuồng, còn có hắn Khởi Nguyên Cổ Khí đều sáng đi ra, ai dám đơn giản sờ chi.

Hơn nữa Hoang đều giết đến cuồng bạo, đáng sợ hơn.

Vừa rồi Giới Hải trong có cường giả ngăn cản, muốn giúp dị vực, kết quả bị hắn toàn lực ra tay, oanh giết chết.

Thạch Hạo giết đỏ cả mắt rồi con ngươi, thần cản sát thần, Phật ngăn cản thí Phật, như khốn thú, tại cuối cùng này trước mắt, ai muốn ám toán hắn đều tao ngộ điên cuồng cắn trả.

Giết càng về sau, Thạch Hạo chậm rãi bình tĩnh lại, hắn Lục Đạo bí cảnh đồng thời sáng lên, đem xâm nhập trong cơ thể không hiểu vật chất tất cả đều cho * đi ra ngoài.

Cái này lại để cho hắn nghiêm nghị, đó là "Thần thánh Hắc Ám vật chất" sao? Thật đúng khủng bố, suýt nữa lại để cho hắn rơi vào giết chóc trong vực sâu, ý chí đều bị tả hữu.

Nếu để cho người biết nói, hắn có thể * bách ra Hắc Ám ăn mòn chi lực, nhất định sẽ rung động, vật kia khó khăn nhất khu trừ, từ xưa đến nay hủy diệt rồi cũng không biết bao nhiêu tuyệt thế cao thủ.

Trước mắt, thủ đoạn hữu hiệu nhất tựu là phòng ngự, không cho nó ăn mòn, một khi nhập vào cơ thể, ít có người khả dĩ khu trừ sạch sẽ.

Dị vực chư Vương theo đuổi không bỏ, cũng là khởi đi một tí ý niệm trong đầu, bọn hắn vững tin, Thạch Hạo như cùng bọn hắn cái này thế giới lúc đầu Thuỷ tổ giống như, chịu đựng được Thần Thánh Quang Huy tẩy lễ

mà chưa từng vẫn lạc, khả dĩ tiến hóa làm Vương.

Nhưng là, Hoang bản thân đã là Vương rồi!

Nói như vậy, hắn Nguyên Thần còn có thể một lần nữa sinh ra đời sao?

Bọn hắn hi vọng, Thạch Hạo rơi vào Hắc Ám!

Thạch Hạo dần dần khu trừ Hắc Ám ăn mòn về sau, lòng của hắn lạnh lùng xuống, nhìn xa tiên vực phương hướng.

Oanh!

Nhưng vào lúc này, phương xa truyền đến kịch liệt chấn động, có một đám cường giả giết đã đến, chừng hơn mười vị Tiên Vương, mang theo mênh mông chi lực, trấn giết mà đến.

Người cầm đầu đúng là Bàn Vương, Hỗn Nguyên Tiên Vương bọn người, lại đằng sau là Thiên Hạ Đệ Nhị, Tiên Kim Đạo Nhân đợi.

Tiên vực chi Vương đã đến, giết tiến Giới Hải ở bên trong, tiếp dẫn Thạch Hạo.

- Không muốn tiếp xúc cái kia khẩu rương thể, lui về tiên vực!

Thạch Hạo truyền âm, hắn có thể ngăn ở cái loại nầy ăn mòn, người khác không có thể khả dĩ thừa nhận, vật kia quá kinh khủng, tựu là Bất Hủ Chi Vương đều tại tránh lui.

Hắn rất nhanh truyền âm, nói rõ hết thảy.

- Khởi Nguyên Cổ Khí!

Bàn Vương bọn người hít một hơi lãnh khí.

Cuối cùng nhất, Thạch Hạo bọc hậu, một đám người hướng về giết, trở về tiên vực, Thạch Hạo cuối cùng một cái vào thành.

- Tiên vực chư Vương!

Du Đà rống to, mang theo lạnh thấu xương sát ý, nhìn xem trên thành một đám vương giả, hắn rất không cam, đặc biệt tưởng nhớ lưu lại Thạch Hạo, nhưng là hắn biết đạo lần thất bại này.

Côn Đế, lạnh lùng nhìn xem, không nói gì.

Trên thành, một đám người giật mình, bọn hắn nhận ra Côn Đế, lại là người này xuất thế, tự mình lĩnh quân vây săn Thạch Hạo, cái này đem làm thật là một kiện khủng bố đại sự.

- Chư vị, thỉnh rút đi a, đừng tưởng rằng đã mang đến Khởi Nguyên Cổ Khí có thể muốn làm gì thì làm, tiên vực chư Vương diệt thế đại trận cũng chuẩn bị xong.

Bàn Vương nói ra.

Cuối cùng nhất, dị vực các lộ vương giả rút đi.

Là ai ngăn đường, không để cho mở khải tiến tiên vực chi môn? Thạch Hạo trở về về sau, chuyện thứ nhất tựu là chất vấn, thần sắc lạnh lùng, hắn muốn làm cho cái tinh tường.

- Ngao Thịnh, Thái Thủy, Nguyên Sơ chỗ thỉnh cái vị kia lão tiền bối, tại hai năm trước trở về.

Bàn Vương cáo tri.

- Hắn chán sống a?!

Thạch Hạo chỉ có một câu như vậy lời nói.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1956: Hắc Ám Liễu Thần

Đến hiện nay, hắn giết ra uy danh hiển hách, mặc dù là mới xuất hiện Tiên Vương, thế nhưng là không kém ai, thậm chí có thể nói có thể tung hoành thiên hạ, quét ngang cường địch.

Hiện tại, lại có người như thế tính toán hắn, muốn bức tử hắn sao, mượn Dị Vực tay đem hắn săn giết Giới Hải bên trong.

Chuyện như vậy để hắn tức giận, phẫn uất, hắn ở bên ngoài chém giết, trong tiên vực lại có thể có người hành sự như vậy, mượn kẻ địch tay gạt bỏ hắn.

- Đúng rồi, ta xưa nay đều không phải Tiên Vực sinh linh, chỉ là một khách qua đường, phía thế giới này không thuộc về ta, nói chuyện gì người mình!

Thạch Hạo nói như vậy, âm thanh rất lạnh giá, trong mắt mang theo vô cùng sát quang, lập tức trở nên trở nên thâm thuý.

Lần này, hắn rất thất vọng, phía sau lại có người dám như thế làm việc, gan to bằng trời, hiểm ác cực điểm, khiến cho hắn sát ý tăng vọt, trước nay chưa từng có.

Một ít vương giả nhất thời hoảng sợ, nhìn Hoang dáng vẻ, tất cả đều lộ ra vẻ ưu sầu, câu nói như thế này đều nói ra, hắn đây là muốn phản ra Tiên Vực đi không?

Đây chính là gay go đại sự!

Hoang hiện tại tu vi gì? Nếu như hắn ruồng bỏ Tiên Vực mà đi, tổn thất quá to lớn, mà nếu là làm ra một ít động tĩnh lớn, Tiên Vực càng là sẽ bị hao

tổn.

- Đạo hữu bớt giận!

Có người nhắm mắt mở miệng, khuyên can Thạch Hạo.

Chính là Bàn Vương, Hỗn Nguyên Tiên Vương cũng tới trước, với hắn mật ngữ, xin hắn không nên tức giận, Tiên Vực tự nhiên sẽ cho hắn một câu trả lời.

- Đạo hữu, chúng ta nhận được tin tức, đều ngay lập tức giết ra Tiên Vực, chạy tới Giới Hải đi đón dẫn ngươi, kính xin ngươi không nên sinh lòng khúc mắc.

Có người nói.

- Ta liền hỏi một câu, lão già kia ở nơi nào?

Thạch Hạo đối với những vương giả này biểu thị lòng biết ơn, thế nhưng, cái kia lão già lại làm cho hắn sinh ra mãnh liệt sát niệm.

- Đạo hữu, kính xin tạm bớt giận hỏa!

Chư vương thượng trước, để hắn không nên vọng động.

Những người này dù sao cũng là cứu hắn mà đến, Thạch Hạo ngược lại cũng không khá một chút mặt mũi cũng không cho.

- Ta chờ hắn tới gặp ta!

Thạch Hạo nói xong câu đó liền đi, mang trên nhân mã của Thiên Đình.

- Đạo huynh!

Mặt sau có người gọi.

- Đa tạ các vị đạo hữu giúp đỡ, ta đi dưỡng thương, ngày sau lại báo đáp

các vị.

Thạch Hạo ôm quyền.

Mọi người cảm thấy hổ thẹn, nói là đi Giới Hải tiếp dẫn, nhưng bọn họ cũng không có giúp đỡ cái gì đại ân, Hoang quá dũng mãnh, một người ở Giới Hải bên trong chém giết, tác dụng của bọn họ chỉ là mở ra tiến vào Tiên Vực đường mà thôi.

Trở về sau, Thạch Hạo tỉ mỉ tìm hiểu tình hình.

Thiên Hạ Đệ Nhị, Tiên Kim Đạo Nhân đều có chút phẫn nộ, Thạch Hạo càng bị quan ở ngoài thành, ở phía sau có truy binh tình huống không cách nào đi vào.

Đồng thời, bọn họ nói ra một chuyện khác, để Thạch Hạo nổi giận.

Cái kia cái gọi là lão tiền bối, trở về sau, trực tiếp liền đến hưng binh vấn tội, cưỡng bức Thiên Đình, khí thế chi thịnh không gì sánh được.

Nếu không có có Thiên Hạ Đệ Nhị, Tiên Kim Đạo Nhân tọa trấn, Thiên Đình vẫn đúng là nguy rồi.

Đồng thời, Bàn Vương ngay lập tức chạy tới, ngoài ra, A Man sư phụ cũng bị kinh động, ra tay che chở nơi này.

- Cái kia cái gọi là lão tiền bối khủng bố như vậy?

Thạch Hạo thay đổi sắc mặt.

- Là một vị bá chủ, từng đem ở Tiên Vực uy danh hiển hách, tứ phương cộng tôn, phi thường mạnh mẽ!

Thiên Hạ Đệ Nhị trịnh trọng nhắc nhở.

Nếu không, bình thường Tiên Vương cũng sẽ không mới trở về liền có thể chi phối trấn thủ đường nối những kia tiên tướng ý chí, chủ yếu là ngày

xưa uy danh quá thịnh.

- Ngươi bị thương?

Tiên Kim Đạo Nhân hỏi.

Điểu Gia cùng Tinh Bích đại gia đều rất lo lắng, Thạch Hạo hà sự cường hãn, ở Giới Hải biểu hiện rõ như ban ngày, có thể tuyệt đại Tiên Vương một khi bị thương, cũng là cực sự nghiêm trọng.

Thạch Hạo gật đầu, nói:

- Khởi Nguyên Cổ Khí ghê gớm, ta cần bế quan một quãng thời gian dưỡng thương.

Thiên Đình rất an bình, không có bất cứ động tĩnh gì.

Ngoại giới, mọi người suy đoán, Hoang khả năng thật sự phụ khó có thể tưởng tượng trọng thương.

Nếu không, lấy tính cách của hắn tới nói, làm sao sẽ như vậy yên tĩnh?

Một toà trong hang đá, Thạch Hạo bế quan tu dưỡng, bị thương xác thực không giả, nhưng tuyệt đối không có ngoại giới tưởng tượng nghiêm trọng như vậy, hắn chủ yếu là lĩnh hội trận chiến đó quá trình.

Khởi Nguyên Cổ Khí để lại cho hắn quá ấn tượng sâu sắc, có thể nghiêm trọng uy hiếp hắn!

Theo Thạch Hạo, đây là hiện nay mới thôi, hiếm có đại sát khí một trong, quá nguy hiểm.

Một khi triệt để mở ra chiếc kia cái rương, sẽ xảy ra chuyện gì? Hắn ở suy nghĩ.

Hắn không biết Dị Vực có hay không có phát hiện, cái này cổ khí đã từng rạn nứt.

Ở hắn lúc rời đi, rời xa chiếc kia cái rương, không đón thêm xúc sau, hòm thể trên vết rạn nứt cũng dần dần biến mất rồi.

Thạch Hạo thương sớm là tốt rồi, hắn đang nghiên cứu trên người những kia đồ vật, đến tột cùng là thứ nào, dĩ nhiên có thể mở ra Khởi Nguyên Cổ Khí?

Trên người hắn xác thực có một ít đặc biệt đồ vật, đều là độc nhất vô nhị, nói thí dụ như Đại La Kiếm Thai, từ Thất Thải Tiên Kim người vị trí động phủ bên trong mang về đen thui tảng đá, ghi lại Nguyên Thủy Chân Giải trắng nõn mảnh xương...

Ngoài ra, còn có một đám lửa, từng đi kèm tam thế quan tài đồng, hiện nay ở trong cơ thể hắn.

Đến Tiên Vương cấp độ, Thạch Hạo đã nhìn ra, này đoàn hỏa chỗ kinh khủng.

Nó ở khắc lại thế gian các loại đại đạo!

Đến tột cùng là thứ nào?

Còn có chiếc kia gỗ mục hòm!

Ngày xưa, chiếc kia nát rương gỗ không có cách nào thu vào không gian pháp khí bên trong, có điều ở Thạch Hạo trở thành Tiên Vương sau, cái vấn đề khó khăn này dần dần bị giải quyết.

Đương nhiên, cái này cũng là hắn trở thành Tiên Vương bên trong bá chủ sau mới làm được.

Khởi đầu đi vào Tiên Vương lĩnh vực thì, hắn vẫn không có cách nào đem gỗ mục hòm thu hồi đến, chỉ có thể cầm.

Thạch Hạo nghiên cứu nửa ngày, cũng không thể xác định, đến tột cùng là cái nào kiện đồ vật có thể mở ra Khởi Nguyên Cổ Khí.

- Một viên hạt giống, hóa thành chìa khoá.

Hắn ở khẽ nói.

Đột nhiên, Thạch Hạo thân thể một trận, hai mắt hào quang chói lọi, hắn nghĩ tới rồi khác một khả năng, vẫn đang tìm kiếm ngoại vật, quên hắn tự thân.

- Ta lấy thân là chủng, chuyện này...

Làm nghĩ đến loại khả năng này sau, hắn làm sao có thể không chấn động, có điều, hắn rất nhanh lại lắc đầu, viên hạt giống kia ở vô số kỷ nguyên trước ngay ở truyền lưu.

Hắn lấy thân là chủng, ở đương đại mới thành công, nên không phải.

Bất kể nói gì, hắn biết, chính mình hay là có thể mở ra chiếc kia cái rương, phá giải Khởi Nguyên Cổ Khí chung cực bí mật.

Thạch Hạo cẩn thận đem những này đồ vật đều cất đi, chỉ cần bảo tồn được, sớm muộn cũng sẽ dùng đến.

Tiếp đó, Thạch Hạo lại sẽ tân chém tên kia Bất Hủ Chi Vương Nguyên Thần từ pháp tắc trong ao bắt được đi ra, tử quan sát kỹ tình huống của hắn.

Bởi vì, hắn đã từng đem người này Nguyên Thần ném mạnh hướng về Khởi Nguyên Cổ Khí, để hắn tại chỗ kêu thảm thiết, phát sinh dị biến.

- Ở suy kiệt, lâu dần, Nguyên Thần sẽ tiêu diệt?

Thạch Hạo lộ ra kinh sợ, cái kia Khởi Nguyên Cổ Khí quả nhiên khủng bố, lực sát thương kinh người.

Mấy năm sau, Thạch Hạo xuất quan, gặp Thiên Đình mọi người sau, hắn đem Thiên Giác Nghĩ mời đến trong mật thất, thả ra Hạc Vô Song Nguyên Thần.

- A...

Thiên Giác Nghĩ con mắt lúc này liền đỏ, giọt lớn huyết lệ lăn xuống mà xuống, hắn nghĩ tới rồi huynh trưởng, nghĩ đến mấy vị tỷ tỷ, những người thân kia sẽ không còn được gặp lại.

Đây là nó chấp niệm, giờ nào khắc nào cũng đang, nhìn thấy cái này đại cừu nhân sau, nó hận muốn điên.

- Ta nghĩ tự tay giết hắn, ta muốn tự tay giết hắn a!

Thiên Giác Nghĩ rống to.

Rất nhiều người cũng nghe được Thiên Giác Nghĩ dường như điên cuồng giống như âm thanh, hắn như là điên rồi, hình người thân thể tóc tai bù xù, sau đó lại hóa ra bản thể.

Tự ngày đó sau, Thiên Giác Nghĩ biến mất rồi.

Chỉ có cao tầng biết, hắn đã phát điên, rơi vào đến điên cuồng trong tu luyện, cuối cùng càng là tiến vào Tiên Vực cái kia mảnh thuộc về Thiên Giác Nghĩ bộ tộc đại hung nơi.

Đó là bọn họ tổ địa, chúng nó bắt nguồn từ Tiên Vực, có điều ở tộc này diệt vong sau, nơi đó lún xuống, ẩn chứa vô cùng sát cơ.

Thiên Giác Nghĩ bị kích thích, Hạc Vô Song ở Tiên Vương cảnh, nếu không có Thạch Hạo, hắn căn bản giết chết bất tử.

Hắn muốn quật khởi, hắn muốn bế quan, tiến vào tộc này tổ địa, không tiếc liều chết, ở nơi đó mài giũa tự thân.

Hắn xin mời Thạch Hạo trấn phong Hạc Vô Song Nguyên Thần, tương lai chính hắn kết thúc.

Thạch Hạo gật đầu, như vậy cũng được, kích thích lên Thiên Giác Nghĩ vô cùng đấu chí, hắn hay là thật có thể vì vậy mà phá quan thành vương,

Thạch Hạo chờ mong một ngày kia.

- Cái kia lão gia hoả không có đến?

Thạch Hạo hỏi dò Điểu Gia cùng Tinh Bích đại gia.

- Không có, đúng là có với hắn quan hệ không tệ Tiên Vương từng tìm hiểu thương thế của ngươi.

Thiên Hạ Đệ Nhị nói rằng.

- Lão bất tử!

Thạch Hạo trong mắt sát khí càng tăng lên, đối phương vẫn đúng là muốn hướng về hắn động thủ hay sao? Thân là Tiên Vương, một khi nổi giận, có thể sẽ hiện ra các loại dị tượng.

Ngày hôm đó, vùng vũ trụ này bên trong, mây gió rung chuyển, đỏ đậm huyết vân che kín bầu trời.

Thạch Hạo xuất kích, còn như lôi đình, cuồng bạo vô cùng, chấn kinh rồi tất cả mọi người.

Hắn ra tay rồi, chủ động giết tới môn đi, có Tiên Vương muốn ở ven đường khuyên can, tất cả đều bị hắn sát ý kinh sợ thối lui.

Không nghi ngờ chút nào, đây là một hồi đại chiến đỉnh cao.

Không thể không nói, vị này lão tiền bối thần thông quảng đại, pháp lực vô cùng, xác thực là một vị bá chủ, cùng Thạch Hạo chém giết, liều mạng hơn một nghìn hiệp.

- Tiểu bối, ngươi muốn phản ra Tiên Vực sao?

Lỗ Cốc quát mắng.

Hắn hối hận rồi, người trẻ tuổi này mạnh mẽ vượt qua sự tưởng tượng

của hắn, so với nghe đồn còn lợi hại hơn.

Điều này làm cho hắn không thể nào hiểu được, một nhân tài mới xuất hiện mà thôi, làm sao sẽ như vậy mạnh, để hắn như vậy bá chủ đều cảm giác vất vả, không chịu nổi.

Lỗ Cốc, sinh ra niên đại cổ xưa kinh người, tu đạo năm tháng dài lâu, ra sao thiên tài chưa từng nhìn thấy, nhưng là như Hoang người như thế vẫn là lần thứ nhất tao ngộ.

- Ngươi cũng có thể đại biểu Tiên Vực? Nếu như ngươi có thể, ta liền phản ra Tiên Vực, có thể làm sao?!

Thạch Hạo quát lên.

Câu nói như thế này cũng chỉ có hắn dám nói, đổi lại bất luận cái nào Tiên Vương cũng không dám.

Phốc!

Đại chiến đến cuối cùng, Thạch Hạo đem vị này lão tiền bối tay không xé rách, đem Nguyên Thần trấn áp ở pháp tắc trong ao.

Không phải là không thể giết, mà là hắn phát hiện, lưu lại những này Nguyên Thần đều có tác dụng lớn, nói thí dụ như có thể nổ ra Dị Vực, Tiên Vực cửa thành các loại.

Nếu là để người ta biết, hắn lưu lại những người này Nguyên Thần muốn làm gì sau, nhất định sẽ trợn mắt ngoác mồm, nói không ra lời, vậy thì thật là xa xỉ lãng phí a!

Người khác nếu như có thể giam cầm một vị Tiên Vương Nguyên Thần, nhất định sẽ ý nghĩ nghĩ cách, nghiên cứu đạo quả, lược đoạt lại.

Thạch Hạo lấy thân là chủng, hiện nay không mượn vật ngoài, không đúng vậy sẽ không như thế mạnh, hắn đi ra con đường của chính mình, hiện

nay không cần những thứ này.

Hắn đúng là ở suy nghĩ, có thể không dùng Tiên Vương Nguyên Thần thành tựu Thiên Đình một ít thần tướng.

Lỗ Cốc bị chém, gợi ra sóng lớn ngập trời.

Dị Vực động đất, các tộc không ai không chấn động, chuyện này quả thật là chọc thủng trời, một vị bá chủ liền như thế bị Hoang cho giết chết, thực tại uy hiếp các tộc.

Cũng có người để van cầu tình, để Thạch Hạo thả Lỗ Cốc Nguyên Thần, nói đó là Tiên Vực một đời Chí Cường giả, ngày sau thủ thổ thì không thể rời bỏ hắn.

Thạch Hạo từ chối thẳng thắn, lưu lại Lỗ Cốc có thể, vậy hắn cứ vậy rời đi Tiên Vực.

Trải qua này chiến dịch, Thạch Hạo xác lập chính mình bá chủ địa vị, trước kia thì, giết Ngao Thịnh, chém Thái Thủy chờ người, hắn đã thần uy hiển hách, không người dám làm tức giận.

Thế nhưng, hắn chung quy là quá tuổi trẻ, một ít từ Giới Hải bên trong trở về lão già, đối với hắn cũng không phải quá tôn trọng, cậy già lên mặt.

Trải qua trận chiến này, hắn Tiên Vương bên trong bá chủ địa vị lần thứ hai tăng lên, không người dám làm trái, trong lúc nhất thời thiên hạ các tộc mạc không kính nể!

Hơn nữa hắn không chỉ một lần một mình giết tiến vào Dị Vực, liền Côn Đế đều đánh bại, tự nhiên khiến cho uy danh đẩy hướng về đỉnh cao!

Năm tháng vội vã, hai mươi vạn năm xa xôi mà qua.

Ở này hai mươi vạn năm đến, Giới Hải nhiều lần phát sinh bạo loạn, có sinh linh mạnh mẽ lên bờ, giết hướng về Tiên Vực, xông hướng về Dị Vực,

bạo phát nhiều lần đại nguy cơ.

Trong lúc này, Thạch Hạo tự mình tham dự mấy lần đại chiến, nghiêm trọng nhất một lần, hắn tự tay đánh chết đến từ Giới Hải bên trong một vị bá chủ.

Sáu mươi vạn năm qua đi, tình huống nghiêm trọng, bết bát nhất lần này, Tiên Vực với chiến dịch bên trong liền chết trận sáu vị Tiên Vương, nhiều mảnh vũ trụ bị đánh tàn tạ.

Hắc ám náo động lớn, một lần so với một lần khủng bố.

Duy nhất vui mừng chính là, Hoang quật khởi, tu vi càng ngày càng mạnh mẽ, tình huống nghiêm trọng nhất một lần, hắn giết tới điên cuồng, máu me khắp người, tiêu diệt đối phương cái kia đến từ Giới Hải bên trong hai vị bá chủ, đồng thời quét ngang quá khứ, xông vào Giới Hải, đại khai sát giới.

Đây là một màn mưa máu tung bay niên đại, cũng là Tiên Vương kiếp bạo phát kỳ.

Thế gian cao thủ không ngừng héo tàn!

Thạch Hạo nhạy cảm phát hiện, có càng người mạnh đang hấp thu chết đi Tiên Vương dấu ấn, thu được đạo quả của bọn họ.

Vì thành đế, thế gian này thảm kịch càng ngày càng hơn nhiều.

Bảy mươi vạn năm qua đi, rốt cục nghênh đón một đoạn bằng phẳng kỳ, chiến loạn hơi hơi ít một chút, thế nhưng tất cả mọi người đều biết, đây chỉ là trước bão táp yên tĩnh.

Thạch Hạo lợi dụng này mười vạn năm, yên lặng bế quan, đánh bóng tự thân, hắn rất muốn phá vương thành đế!

Ở đoạn này ôn hòa kỳ, Thạch Hạo cũng ở thôi diễn, hắn muốn biết Liễu

Thần hiện nay ở phương nào, phái người tìm kiếm Liễu Thần tại quá khứ lưu lại hết thảy dấu vết.

Cuối cùng, Thạch Hạo lên đường rồi, cường đại như hắn, cũng là trả giá nhất định đánh đổi sau, mới thôi diễn đến Liễu Thần một ít manh mối.

- Hoang, tiến vào Giới Hải!

Thạch Hạo nhất cử nhất động, hiện nay đều tác động rất nhiều người tâm, hắn quá mạnh mẽ, không có cử động, Tiên Vương đều muốn thức tỉnh, đều phải chú ý.

Cho tới Dị Vực, được bẩm báo sau, cũng đều mật thiết quan tâm.

Có điều, lần này tạm thời không người đi Giới Hải bên trong ngăn chặn hắn, bởi vì trong mấy trăm ngàn năm nay, hắn giết ra chấn thế uy danh, không có mấy người đồng ý trêu chọc.

Ven đường, hắn một đường giết địch, phàm là muốn công Tiên Vực sinh linh, bị hắn ngăn trở giết không ít.

Thạch Hạo này vừa đi chính là 20 ngàn năm, hắn rốt cục leo lên một hòn đảo.

- Trận pháp truyền tống, thực sự là hiếm thấy!

Ở Giới Hải bên trong, không cách nào bày xuống trận pháp, chỉ có đặc biệt hòn đảo, mới có thể có này tạo hóa, trong tình huống bình thường đều sẽ bị tiêu diệt.

Một toà trận pháp, có thể để cho Tiên Vương bớt đi mấy trăm ngàn năm công, nếu không, như vậy phi hành, không biết bao nhiêu năm tháng mới có thể đi vào Giới Hải nơi sâu xa nhất.

Vù!

Trận pháp ánh sáng đan dệt, Thạch Hạo ra đi.

Khi hắn lại xuất hiện thì, vẫn là Giới Hải nơi sâu xa một hòn đảo, nơi này ánh sáng lộng lẫy chảy xuôi, mang theo một loại nào đó thần thánh mà lại yêu dị khí thế, rất quái lạ.

Thạch Hạo chấn kinh rồi!

Hòn đảo rất lớn, cũng rất trống trải.

Hòn đảo ở ngoài, sóng lớn mãnh liệt, một mảnh mờ mịt, không nhìn thấy phần cuối, cũng không cách nào nhìn xa.

Ở cái kia trên đảo, có một cây cây liễu, khổng lồ vô biên, chọc vào trong tầng mây, rủ xuống ngàn tỉ sợi cành, mang theo trật tự sức mạnh.

- Liễu Thần!

Thạch Hạo hô to, hắn xông về phía trước, nhưng đến phụ cận lại dừng lại.

Bởi vì, cả cây cây liễu đen kịt như mực, toả ra ô quang, phiến lá, cành các loại, dường như mặc ngọc khắc đi ra giống như vậy, ô quang chảy xuôi, khí tức khủng bố.

Đây là một cây hắc ám cây liễu!

Liễu Thần rơi vào trong bóng tối?

Thạch Hạo cả viên trong lòng nặng trình trịch!

Này cây cây liễu rất trầm tĩnh, như là bị phong ấn, vừa giống như là ở ngủ say, nó lại không có thức tỉnh.

Thạch Hạo tâm tình trầm trọng, có vạn ngàn lời nói, trong lúc nhất thời đều không nói ra được, hắn yên lặng đi tới gần.

Bỗng dưng, thần sắc hắn cứng ngắc, nhìn thấy một khối bi, mặt trên rõ

ràng cốt văn, ghi lại một chút sự, cái kia dĩ nhiên là Liễu Thần lưu!

- Bỏ qua thể xác, đặt chân hắc ám, ngang qua thời khắc sống còn...

Thạch Hạo chấn động, hắn cẩn thận xem, chỉ lo để sót một chữ, nhìn chăm chú đoạn này bi văn, hiểu rõ một chút kinh người chân tướng.

Liễu Thần, bỏ qua thể xác, muốn lấy Nguyên Thần tiến vào hắc ám, đến Giới Hải phần cuối vùng đất kia, nó liền như vậy giết tới.

Đồng thời, còn có một chút cái khác ghi chép.

Liễu Thần, không ngừng niết bàn một lần, nó từng khắp nơi lưu lại một ít lột xác, pháp thể các loại, liền dường như trước mắt màu đen thân cây.

Ở ra đi trước, Liễu Thần đem mấy thế tích lũy, hết thảy niết bàn lực lượng đều kích hoạt rồi, tập cùng kiêm, thực lực đột phá đến rất khủng bố hoàn cảnh.

Nó nhớ lại quá khứ, hiểu mỗi lần niết bàn trước các loại.

Cuối cùng, nó cẩn thận thôi diễn, phát hiện muốn độ hải, đến phần cuối, háo năm tháng quá dài lâu.

Cuối cùng, nó lựa chọn một cái người ngoài không dám tưởng tượng con đường, chủ động bị hắc ám ăn mòn, bỏ qua thân thể, mặc nó sinh ra tân Nguyên Thần.

Mà chính nó chân chính Nguyên Thần, thì lại tiến vào Hắc Ám Lao Lung, lựa chọn từ nơi nào đột phá, giết hướng về chung cực nơi!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1957: Thiên Đình Cường Thịnh

Thạch Hạo đứng ở này cây màu đen đại cây liễu trước, tâm tình của hắn khó có thể bình phục lại, Liễu Thần lại lấy phương thức này tiến vào chung cực nơi.

Hiện tại chân chính Liễu Thần đang làm gì, huyết chiến vẫn bị khốn hắc ám nơi? Thạch Hạo trong lòng nổi sóng chập trùng, hắn hận không thể ngay lập tức sẽ giết tới.

Liễu Thần, phong hoa tuyệt đại, có đại khí phách!

Thạch Hạo không thể không thán, bất kể là quá khứ vẫn là hiện tại, Liễu Thần cũng như này khác với tất cả mọi người!

Bỏ qua thể xác, Nguyên Thần xông vào hắc ám, liền như thế giết tới, Liễu Thần như trước như thế phong thái xuất chúng, loại này quyết đoán, ai có thể so với.

Ầm ầm!

Trong giới hải, sóng biển chập trùng, phát sinh biển gầm, lại một lần hắc ám bão táp đột kích, lần này đặc biệt khủng bố, bao phủ đến khu này trên hòn đảo.

Đó là quy tắc, đó là trật tự, đại đạo phù văn ở đại dương màu đen bên trong mãnh liệt, quét ngang hòn đảo.

Thạch Hạo đứng ở chỗ này, yên tĩnh bất động, hắn hiện nay mạnh đến có thể cứng rắn chống đỡ hắc ám bão táp mức độ, mặc cho bọt nước đánh ra, mặc cho hắc ám cơn lốc bắn trúng thân thể.

Hắn không hề động một chút nào, nếu là bình thường Tiên vương hay là liền chia năm xẻ bảy.

Cái kia hắc ám bão táp quấn theo lít nha lít nhít đại phù hiệu, hướng về cây liễu quét tới, mưa to bàng bạc, sấm vang chớp giật, quả thực dường như diệt thế.

Thạch Hạo lẳng lặng đứng, hắn không nhúc nhích, vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía trước cái kia.

Ầm!

Đột nhiên, cây liễu thức tỉnh, tao ngộ công kích sau, nó toàn thân ô quang đại thịnh, chu vi bị tinh vân quấn quanh, bị vô cùng xích thần trật tự vờn quanh.

Thông Thiên thân cây rung động, lên tới hàng ngàn, hàng vạn rễ: cái màu đen cành, căng ra đến mức thẳng tắp, đâm hướng về cái kia mảnh bão táp, dường như rất nhiều cái quy tắc thần mâu.

Nó thức tỉnh, quả nhiên có linh, đản sinh ra tân Nguyên Thần, đồng thời phi thường mạnh mẽ, phá giải hắc ám bão táp, tự thân cũng không có bị kịch liệt xung kích.

Loại thủ đoạn này, hơn xa bình thường Tiên vương!

Thạch Hạo cũng không ngoài ý muốn, Liễu Thần vốn là Tiên vương, đến tầng thứ này, một khi rơi vào trong bóng tối, chân chính Nguyên Thần rời khỏi thân thể, tái sinh tân Nguyên Thần làm sao có khả năng sẽ là người yếu?

Phải biết, đây chính là Tiên vương thân thể tẩm bổ đi ra siêu cấp tiến hóa giả, như thế hơn trăm vạn năm tới nay, đạo hạnh khẳng định từ lâu tăng nhanh như gió, thành tựu kinh người.

Trên thực tế, ở trong giới hải rơi vào hắc ám sinh linh, phàm là là Tiên

vương, từ tịch diệt bên trong thức tỉnh sau, cuối cùng đều không thể so với khi còn sống tu vi kém.

Đón lấy, ầm một tiếng, lên tới hàng ngàn, hàng vạn màu đen cành hướng về Thạch Hạo đâm tới, ô quang đại thịnh, pháp tắc cuồn cuộn, khí tức cường đại cực điểm!

Thạch Hạo tay phải về phía trước phất đi, mở ra tay chớp mắt, màu vàng xích thần trật tự lít nha lít nhít, dường như màu vàng cành liễu giống như, đâm thủng hư không, tiến lên nghênh tiếp.

Đây là chính tông Liễu Thần pháp, cùng đối phương triển khai bảo thuật quá giống!

Ầm!

Hai người kịch liệt va chạm, Thạch Hạo vẫn không nhúc nhích, này cây hắc ám Liễu Thần thì lại chấn động, hiển nhiên nó rất giật mình, đối phương ở dùng theo chân nó gần gũi ** tan rã thế công của nó.

- Ngươi là ai?

Hắc ám Liễu Thần phát sinh sóng thần niệm, đầy trời đều là màu đen xích thần trật tự, hết thảy cành liễu đều đang múa may, khí tức bàng bạc doạ người.

Đây là một vị cao thủ tuyệt thế, sánh vai bá chủ, nó có đủ đủ thực lực mạnh mẽ, không thẹn vì là Liễu Thần hắc ám thân.

- Ngươi kiếp trước người thân, đệ tử.

Thạch Hạo nói rằng, ở trong lòng hắn, Liễu Thần chính là thân nhân của hắn, sư tôn của hắn, đã từng dành cho hắn rất nhiều.

- Thạch thôn, Thạch Hạo?

Hắc ám Liễu Thần mang theo ngờ vực ngữ khí, phát sinh loại nghi vấn

này.

Thạch Hạo hai mắt thần quang tăng vọt, hắn lấy làm kinh hãi, này hắc ám Liễu Thần hiểu được những thứ đó, nó ký ức nổi lên kiếp trước kiếp này sao?

- Vâng, ta là Thạch Hạo, từng theo Liễu Thần đồng thời sinh sống ở thạch thôn.

Thạch Hạo nhớ lại, đã từng năm tháng, lại cũng không về được, thời đại kia, hắn vẫn là một đứa bé con, mà Liễu Thần cũng toàn thân cháy đen, chỉ có một cái non mềm, xanh mơn mởn cành liễu, nó từ tử cảnh bên trong thức tỉnh, hết thảy đều bắt đầu lại từ đầu.

Đối lập này trăm vạn tải năm tháng tới nói, vậy chỉ có mười mấy năm thời gian, ở Thạch Hạo trong cuộc sống, bất quá ngắn ngủi chớp mắt, thế nhưng là cho Thạch Hạo lưu lại ấn tượng không thể xóa nhòa, ảnh hưởng hắn một đời!

- Là ngươi!

Liễu Thần đầy trời múa màu đen trật tự cành, nhẹ nhàng buông xuống, tự nhiên buông xuống, nó trầm mặc rất lâu, mới nói:

- Trước kia nơi này còn có một khối bi, phong lại Nguyên Thần dấu ấn, đơn giản ghi lại ngày xưa một ít chuyện xưa.

Thạch Hạo nghe vậy, lập tức rõ ràng, này cây hắc ám cây liễu biết kiếp trước một chuyện!

Bởi vì, Liễu Thần là chủ động rơi vào hắc ám, không phải bất ngờ gặp nạn, vì vậy chuẩn bị sung túc, sớm vì là tân sinh ra Nguyên Thần lưu lại dưới một ít tin tức.

Cuối cùng, này cây Liễu Thần cùng Thạch Hạo đi rồi!

Tuy rằng này không phải đã từng Liễu Thần, Nguyên Thần đều không giống nhau, thế nhưng Thạch Hạo vẫn như cũ đối với nó có một loại đặc biệt cảm tình, coi nó vì là một cái nào đó người thân.

Chính như hiện tại hắc ám Hỏa Linh Nhi, bản tính không xấu, trước mặt thế tính cách rất giống, hắc ám Liễu Thần cũng như vậy, huống hồ nó còn có bộ phận kiếp trước dấu ấn.

Đồng nhất bộ thân thể, thay đổi một cái Nguyên Thần, xác thực có thể xưng là kiếp trước kiếp này!

Bất quá, này chung quy không tính là ngày xưa Liễu Thần, Thạch Hạo đối với nó vẫn không thể triệt để như chân chính Liễu Thần như vậy, nếu là đã từng người kia, hắn từ lâu không nhịn được, có lẽ sẽ không để ý Tiên vương bộ mặt, hạ xuống nước mắt, khi đó nhất định sẽ chân tình biểu lộ.

Hiện tại, hắn là Tiên vương, đối phương cũng là Tiên vương, lẫn nhau líu lo hệ thân mật mà lại phức tạp, tình thân cũng mang theo một điểm xa cách cảm.

Dọc theo đường cũ trở về, mượn trận pháp sức mạnh, Thạch Hạo mang theo một vị cao thủ tuyệt thế mà về, nhưng điều này cũng xác thực tốn thời gian khá cự, bởi vì có một đoạn lộ trình không thể thông qua trận pháp, theo tới thời điểm như thế, cần phải bay 20 ngàn năm.

Nếu là ngoại giới không biết giới hải sinh linh sơ ngửi việc này, nhất định sẽ khiếp sợ, liền Tiên vương đều muốn phi lâu như vậy, đó là cỡ nào quỷ dị nơi?!

Này vừa đến vừa đi, tổng cộng thật tiêu hao hơn bốn vạn năm, khi (làm) Thạch Hạo lần thứ hai trở về Tiên vực thì, gợi ra cự sóng lớn.

Hắn biến mất ở giới hải 40 ngàn năm, từng gợi ra phong ba không nhỏ, có mấy người cho rằng hắn khả năng giết hướng về giới hải nơi sâu xa nhất, không quay đầu lại.

Thậm chí, bi quan giả cho rằng, hoang quá tự phụ, có thể sẽ chết đi ở giới hải nơi sâu xa.

Thiên đình chấn động, mạc không kinh hỉ.

Các lộ Tiên vương, dồn dập đến nhà, đến đây tiếp.

Bất quá, khi thấy hắc ám Liễu Thần thì, rất nhiều người đều thất kinh, kiêng kỵ cực kỳ, cảm giác được sự mạnh mẽ của nó khí tức, đây là một vị bá chủ a!

Đồng thời, có người nhận ra nó, cùng ngày xưa tổ tế linh quá giống!

- Đạo hữu, lẽ nào nó là?

Có người hoài nghi.

- Không sai, chính là tổ tế linh!

Thạch Hạo gật đầu đáp lại.

Mấy người kinh sợ, sau đó há miệng, hơi có chần chờ, nhắc nhở Thạch Hạo, như vậy rơi vào hắc ám sinh linh, nếu là mưu đồ gây rối, sẽ rất đáng sợ.

Đồng thời, loại sinh linh này trên người có thể sẽ có hắc ám vật chất trút xuống, đối với dị vực tới nói, đó là ô nhiễm, sẽ ăn mòn những sinh linh khác.

- Nó cùng Hỏa Linh Nhi như thế, rơi vào hắc ám, tiêu hao hết loại kia vật chất, tự thân trở thành siêu cấp tiến hóa giả. Cũng như dị vực Du Đà, các ngươi cùng hắn chiến đấu quá, hiện nay còn có thể cảm nhận được hắc ám vật chất?

Thạch Hạo nói rằng.

Chư vương mặc dù đối với hắn kiêng kỵ, nhưng vẫn là trước sau thăm dò Liễu Thần, xác thực không cảm giác được hắc ám ăn mòn sức mạnh.

Bất kể nói gì, có Thạch Hạo vị này bá chủ ở, những người khác đều không muốn không nể mặt mũi.

Bọn họ có thể tin tưởng Thạch Hạo, là bởi vì này bảy mươi mấy vạn năm đến Thạch Hạo giết ra uy danh, lập xuống chiến công hiển hách, một mình hắn ngăn cản giới hải bạo loạn, chém giết bá chủ, đánh gục cường giả khắp nơi.

Nếu như hắn có vấn đề, liền sẽ không như thế liều mạng.

Mấy ngàn năm sau, lại một hồi hắc ám náo loạn bạo phát, trong giới hải trở về sinh linh bên trong có một nhóm lớn lạc lối giả, ở một ít khủng bố vương giả dẫn dắt đi, giết hướng về Tiên vực.

Hắc ám Liễu Thần nghênh địch, cùng Thạch Hạo đồng thời xông lên phía trước nhất, nó tự mình chém giết một vị bá chủ, lập xuống đại công!

Cuộc động loạn này kéo dài rất nhiều năm, chém giết không ngừng, cho đến chém hết hết thảy kẻ xâm lấn, lúc này mới dẹp loạn.

Trải qua một lần lại một lần xung kích, Tiên vực đều có chút tổn hại, cái gọi là khu vực biên giới cổ quan đều từ lâu sụp ra.

Hiện tại ra vào Tiên vực, dị vực các loại, đều phi thường thuận tiện rồi!

Hạ giới cũng như vậy, bất luận thiên địa đại đạo có hay không hoàn chỉnh, không trọn vẹn, cũng không thể ngăn Tiên vương bước chân.

Cửu Thiên Thập Địa, tự nhiên đáng buồn nhất.

Năm đó, ở Thạch Hạo từ mười đạo Luân Hồi dấu ấn bên trong tránh ra thì, liền đã phát hiện, này một giới bị vương giả hầu như hủy diệt rồi, các tộc sinh linh đều đi tới ngôi sao ở lại.

Bởi vì, có chút vương giả trở về đường nối, liền thiết ở Cửu Thiên Thập Địa, tỷ như mộ tiên nơi đó.

Những cường giả này, có che chở này giới, có ăn mòn này giới.

Thạch Hạo tiến vào Tiên vực đều hơn 70 vạn năm, như thế năm tháng dài đằng đẵng quá khứ, chư thiên đường nối chung quy dần dần thông suốt.

Ngày xưa, các giới phòng bị lẫn nhau, từng người trấn áp đường nối, đồng thời cũng không muốn giới hải sinh linh phát hiện, không muốn bị công kích.

Nhưng hiện ở không có cần thiết, bởi vì, trong giới hải sinh linh, từ lâu khóa chặt các giới, trở về sau cũng dần dần mô phỏng khắc lại các nơi tọa độ.

- Có lộ còn không dễ đi, nhưng tuyệt đại đa số đều có thể dễ dàng đi thông, chuyện này ý nghĩa là, chư thiên sẽ đại loạn rồi!

Thạch Hạo than thở.

Đây là rất rõ ràng sự, các giới vãng lai càng ngày càng thuận tiện, lẫn nhau khai chiến, cùng giới hải khai chiến các loại, càng ngày càng dễ dàng!

Sau đó mấy vạn năm bên trong, Thạch Hạo ở tích tụ sức mạnh, đang suy tư phá vương thành đế phương pháp!

Hiện tại, thiên đình đủ mạnh thịnh, có Thạch Hạo tọa trấn, lại tiếp dẫn trở về hắc ám Liễu Thần, như vậy hai đại cao thủ tuyệt thế, ai dám chạm trán? Hơn nữa Thiên Hạ Đệ Nhị, Tiên Kim Đạo Nhân, chuyện này thực sự rất cường đại.

Đương nhiên, nếu như xem như là Thạch Hạo con vật cưỡi kia Kim Mao Hống, hết thảy cường giả cấp cao nhất đều tính gộp lại, thiên đình thực lực thực tại doạ người.

Ầm!

Ngày hôm đó, Thiên Giác Nghĩ tổ truyền đến kịch liệt rung chuyển âm

thanh, khủng bố cực kỳ, một con màu vàng con kiến, khổng lồ vô biên, trên đầu đẩy một chiếc sừng, bạo phát vô lượng quang, từ cái kia đại hung nơi quật khởi, soi sáng muôn phương.

Lực cực điểm!

Rất nhiều Tiên vương đều bị thức tỉnh, nguồn sức mạnh này quá mạnh mẽ, chấn động Tiên vực!

Thiên Giác Nghĩ xuất quan, nó thành công, bây giờ lên cấp đến thập hung cấp bậc kia, thân thể vô địch, Nguyên Thần hơi kém Tiên vương một bậc.

Bất quá, thập hung mặc dù bị xưng là thập hung, bọn họ đầy đủ mạnh mẽ, cùng Tiên vương đấu sức, tuyệt đối không vấn đề chút nào, đều có từng người lá bài tẩy, bản lĩnh.

Bọn họ là đặc thù tồn tại, một khi "Làm dữ", không thể chống đối, Tiên vương đều muốn kiêng kỵ.

Nói thí dụ như Thiên Giác Nghĩ, tộc này sức mạnh được xưng đệ nhất thiên hạ, cái gọi là dốc hết toàn lực, đủ để miễn cưỡng đánh nổ đối thủ. Đương nhiên quan trọng nhất đó là, Thiên Giác Nghĩ đặc thù thiên chất cuồng hóa, một khi bị làm tức giận, rơi vào điên cuồng cảnh giới, thực lực của bọn họ sẽ tăng vọt, bao quát Nguyên Thần lực lượng đều đi theo tăng lên một đoạn dài.

Năm đó, Thạch Hạo lần thứ nhất nhìn thấy Thiên Giác Nghĩ một mạch thì, cũng đã lĩnh giáo qua, biết loại kia hoàn cảnh.

Thiên Giác Nghĩ thành công, thực lực tăng vọt, không kém gì cha của hắn rồi!

Lấy hắn hiện nay thực lực tới nói, đủ để thay thế được ngày xưa thập hung bên trong lão Thiên Giác Nghĩ.

- Rất tốt, chúng ta lại nhiều một vị Tiên vương cấp cao thủ, chờ sau đó một lần ta lại tiến vào dị vực thì, liền không cần phải gấp gáp rút đi, dẫn dắt chư vương, quét ngang bọn họ!

Thạch Hạo lạnh lùng nói.

Hắn, Liễu Thần, Thiên Hạ Đệ Nhị, Tiên Kim Đạo Nhân, Kim Mao Hống, hơn nữa hiện tại Thiên Giác Nghĩ, nếu như đều điều động, tuyệt đối là một luồng sức mạnh kinh khủng.

- Ta cũng phải đột phá!

Xích Long kêu to.

Mục Thanh, Lôi Linh, Hoàng Điệp các loại đều trầm mặc, bọn họ tất cả đều ở khổ tu, cũng muốn đi trên cảnh giới cao hơn bên trong, thế nhưng, bọn họ nhưng thở dài, này quá khó.

Thiên Giác Nghĩ trở về, xin mời Thạch Hạo thả ra Hạc Vô Song, muốn với hắn quyết chiến.

Thạch Hạo gật đầu, hắn biết, đó là Thiên Giác Nghĩ chấp niệm, đều sắp ma run lên, nếu như không thể chính diện đánh bại tên này bất hủ chi vương, Thiên Giác Nghĩ một đời cũng không thể tiêu tan.

Hắn thả ra Hạc Vô Song Nguyên Thần, xin mời hắc ám Liễu Thần đi theo, tránh khỏi xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

- Tiểu hạo, ngươi đệ đệ, đến nay vẫn không có tung tích sao?

Mười lăm gia trong đá thiên ở thạch thất bên trong đối với Thạch Hạo hỏi, trên mặt mang theo vẻ ưu lo.

Lão nhân rất lo lắng, muốn biết Tần Hạo đến tột cùng thế nào.

Tuy rằng Tần Hạo khi còn bé với hắn không thân cận, nhưng dù sao cũng là hắn cháu trai, máu mủ tình thâm, sao không để ý?

- Ta cũng đang tìm, cũng từng thôi diễn, thế nhưng, lại bị sương mù cản trở, này hơn nửa dính đến Tiên vương cấp độ, có người ngăn cách, nếu không là sống hay chết đều tìm tới.

Thạch Hạo cau mày.

Trong lòng hắn có một loại nào đó suy đoán, hay là cùng cái kia trường sinh họa có quan hệ!

- Ta cái kia Tôn nhi thế nào, còn có Tử Lăng, Vân Hi bọn họ... Cũng khỏe sao?

Mười lăm gia âm thanh run, hắn rất tưởng niệm chính mình Tôn nhi, thân các loại.

- Cũng khỏe!

Thạch Hạo liếc mắt nhìn tổ phụ của chính mình, nói:

- Gia gia, ta đem bọn họ phong ấn, trục xuất ở Tiên vương không cách nào thôi diễn đến ranh giới bên trong, không muốn dễ dàng đi đụng vào, sợ những khác vương giả nhận biết được.

Những người kia bị phong ấn, Thạch Hạo liền không dự định để bọn họ xuất thế, bởi vì, đời này thiên hạ quá loạn, hắc ám đại thanh toán qua với khủng bố, hơn nữa sẽ càng ngày càng đáng sợ.

Những người kia đại thể đều là tuổi thọ đã hết người, tuy rằng có thể ở có không vật chết chất Tiên vực trường tồn, thế nhưng, một khi tai họa lớn đến, có thể sẽ gặp nạn.

Hắn thậm chí đang nghĩ, đem thiên đình một số nhân mã cũng đều phong ấn quên đi, tránh né trận này sắp sửa đến xưa nay chưa từng có khủng bố đại kiếp nạn.

- Thật muốn niệm tình bọn họ a, ta cái kia Tôn nhi...

Lão già thổn thức, xác thực rất tưởng niệm những người kia.

- Hòn đá nhỏ có lẽ sẽ xuất thế, ta từ lâu để hắn thức tỉnh, hắn vẫn ở mảnh này ranh giới bên trong tu luyện, nếu như có thể trở thành Tiên vương, sẽ đến giúp ta!

Thạch Hạo nói.

- Cái gì? Ta cái kia Tôn nhi... Được, quá tốt rồi!

Mười lăm gia trong đá thiên kinh hỉ.

Hạc Vô Song đem Thiên Giác Nghĩ anh chị em trực tiếp đút cho hắn vật cưỡi nuốt sống ăn tươi, thư bên trong tả hắn tàn nhẫn, có cá biệt thư hữu nói không nên, bởi vì Thạch Hạo cũng ở giết địch, khảo động vật. Ta thấy sau, cảm thấy dở khóc dở cười, ngươi vì là mao cần phải muốn đem chính mình đại nhập phản phái thị giác bên trong đây? Kháng chiến thì, quỷ giết người của chúng ta, xâm lược chúng ta, không thể nói bọn họ tàn nhẫn sao? Chúng ta bị ép phản kháng, giết địch, lẽ nào như vậy còn muốn nói tự chúng ta cũng là tàn nhẫn? Cùng lý, Thạch Hạo cùng Cửu Thiên Thập Địa, là bị phe xâm lược, đều sắp bị diệt tộc, bị ép phản kháng, chém giết kẻ địch, làm sao ngược lại tàn nhẫn? Làm sao liền không thể nói kẻ địch tàn nhẫn? Nhất định phải đem chính mình đưa vào phản phái thị giác bên trong huynh đệ, ngươi đang suy nghĩ cái gì niết.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1958: Trường Sinh Họa

Thạch Hạo không thể nói, sợ bị Tiên vương cảm ứng được, đến tầng thứ này, mỗi một người đều thủ đoạn thông thiên!

Xác thực, đời này quá loạn, máu và xương nhất định phải chồng chất ngàn tỉ, bất kể là Mao Cầu, vẫn là Đại Hồng Điểu bọn họ, Thạch Hạo đều không dự định để bọn họ xuất thế, nếu như có một ngày, hắn có thể dẹp loạn náo loạn, trấn áp thập phương địch, những kia bị phong ấn cố nhân tự nhiên sẽ bị hắn tiếp dẫn trở về.

Hắn có thể chết trận, nhưng cũng không muốn nhìn thấy người ở bên cạnh từng cái từng cái cách hắn mà đi, hắn hi vọng chính mình đủ mạnh, có thể hóa thành bất hủ hùng quan, cự địch ở bên ngoài.

- Ta tằng tôn, thật hy vọng hắn sớm ngày xuất hiện!

Thập Ngũ Gia cao hứng lão lệ suýt chút nữa rơi xuống.

Đồng thời, hắn lại lo lắng, hắn sao không biết cái này thế đạo đáng sợ bao nhiêu, một khi trở về, liền mang ý nghĩa muốn tham chiến, đổ máu tới cùng.

Hắn Tôn nhi Thạch Hạo đã ở tham dự trận này náo động lớn bên trong quyết đấu, lẽ nào tằng tôn Tiểu Thạch Đầu cũng phải xuất thế mới có thể sao?

Thạch Trung Thiên cao hứng qua đi, lại là sợ hãi một hồi, hắn thật sợ có một ngày, Thạch Hạo hai cha con đều chết trận ở sa trường, cuối cùng da ngựa bọc thây còn.

- Sẽ không, ta Tôn nhi là cường đại nhất, ta tằng tôn cũng sẽ không yếu,

đều sẽ bình yên vô sự, sẽ bình định đại loạn!

Thạch Trung Thiên lo được lo mất.

A Man ở bên khuyên nhủ:

- Gia gia, Tiểu Thạch Đầu sớm muộn cũng sẽ xuất thế, hơn nữa nên là Tiên vương, đây là hài lòng sự, ngươi không phải nghĩ nhiều.

Nàng dáng ngọc yêu kiều, dịu dàng mà yên tĩnh, qua nhiều năm như vậy, vẫn ở Thạch Hạo động phủ bên, hi vọng thuận tiện chăm sóc hắn.

Dù cho Thạch Hạo từ lâu trở thành Tiên vương, nhưng A Man nhưng chưa từng có lưu ý quá, trước sau đem hắn xem là ngày xưa người kia.

- A Man, ta nghĩ đem ngươi cùng gia gia còn có một chút tuổi già thần tướng cũng phong ấn, các ngươi đồng ý sao?

Thạch Hạo nghẹ giọng hỏi.

- Ngươi không tự tin sao?

A Man nhu hòa nhìn hắn.

Kỳ thực, trái tim của nàng nhưng run lên, càng để Thạch Hạo như vậy lo lắng, điều này nói rõ tình thế càng ngày càng nghiêm túc sao, hay là hắn sẽ có động tác lớn rồi!

Mạnh như hiện nay Thạch Hạo, đều ở kiêng kỵ, đều đang vì một ít phía sau sự làm nền, này rất nghiêm trọng, để A Man cùng Thập Ngũ Gia đều là lộ ra vẻ ưu lo.

- Ha ha, làm gì có, được, các ngươi sẽ chờ xem ta quét ngang thiên hạ địch, ngồi xem đời này phong ba diệt hết đi!

Thạch Hạo nói rằng, hào khí can vân, không lại cố ý phong ấn bọn họ.

- Thiên đình bên trong một ít thần tướng, còn có lão Binh, ngươi có thể phong ấn, để bọn họ bình yên độ đến một cái thịnh thế trở ra.

A Man kiến nghị.

Thạch Hạo gật đầu!

- Ta phải đem Tần Hạo tìm ra!

Khi nói tới chỗ này thì, Thạch Hạo sắc mặt lạnh lùng, đến tột cùng là người nào dám đối với hắn thân đệ đệ động thủ?

Thực sự là trường sinh họa sao? Dưới cái nhìn của hắn, Tần Hạo trên người thì có một khối thần bí tiên cốt đáng giá người khác mơ ước, nhưng sẽ dính đến Tiên vương?

- Vương Trường Sinh chạy đi đâu?

Thạch Hạo tự nói.

Từ khi hắn tiến vào Tiên vực sau, cũng từng quan tâm quá ngày xưa một ít "Cố nhân", có mấy người lại biến mất rồi, hắn chưa bao giờ từng thấy.

Hắn hoài nghi, Tần Hạo biến mất, cùng những người kia có quan hệ.

Cuối cùng, hắn đem Bàn Vương, Hỗn Nguyên Tiên Vương bọn người mời tới, hướng về bọn họ thỉnh giáo, này trong tiên vực đến tột cùng có cái nào thần bí thế lực, tối có hiềm nghi.

Hắn không đem hai người xem là người ngoài, vì vậy có cái gì đều rất trực tiếp, thẳng hỏi dò.

- Trường sinh họa?!

Hai người lộ ra sắc mặt khác thường.

- Có cái gì không đúng sao?

- Ngươi vừa nói như vậy, đúng là để chúng ta cảm thấy, cái kia nơi có chút phù hợp!

Hỗn Nguyên Tiên Vương nói rằng.

- Cái nào nơi?

Thạch Hạo lộ ra vẻ ngưng trọng.

- Ở này Tiên vực, có rộng lớn núi sông, trong đó có chút mênh mông ranh giới cũng không quá nhiều chủng tộc chiếm cứ, mà là rất thần bí, ngàn tỉ dặm không có người ở, ở trong có rất nhiều nguy hiểm.

Thạch Hạo gật đầu, hắn nghĩ tới rồi, năm đó vẫn không có thực sự hiểu rõ Tiên vực thì, liền từng nghe người giảng quá, Tiên vực có chút khu vực không đi được, rất nguy hiểm.

Chính là lâu năm Tiên vương đều không muốn dễ dàng đặt chân.

- Tiên vực cái kia không có người ở khu vực, khả năng đỗ lại ngươi nói loại kia sinh linh.

- Trường sinh họa?

Thạch Hạo giật mình.

- Hay là, có thể như vậy xưng hô!

Hai đại Tiên vương giảng giải một chút sự.

Ở đáng sợ kia khu vực, Tiên vương đều không muốn dễ dàng đặt chân lĩnh vực, có sinh linh thần bí, có chính là tị thế cổ lão gia tộc, rất quái lạ.

Còn có một loại sinh linh, lai lịch bí ẩn, bọn họ lấy Nguyên Thần làm chủ, ít có thân thể, nhưng nhưng vẫn ở cướp đoạt, tìm kiếm thân thể.

- Hả?

Thạch Hạo nhất thời đối với loại thứ hai sinh linh sinh ra ý nghĩ, có chút cảnh giác.

- Loại kia sinh linh rất đáng sợ, đều rất cường đại, mấu chốt nhất chính là, bọn họ có nắm giữ rất nhiều thất truyền vô thượng tuyệt học!

Bàn Vương than thở.

- Chỉ có Nguyên Thần, không có thân thể?

Thạch Hạo tâm tư thay đổi thật nhanh, nghĩ đến rất nhiều, trong đôi mắt thần quang đại thịnh.

- Tương truyền, bọn họ là... Từ tiếp dẫn cổ điện trốn ra được!

Hỗn Nguyên Tiên Vương bí mật truyền âm, không có dám trực tiếp mở miệng, sợ bị người hiểu rõ.

Thạch Hạo trong đôi mắt ánh sáng càng dữ dội, nắm chặt nắm đấm, nói:

- Thật chứ?

- Chỉ là suy đoán!

Bàn Vương nói.

Tiếp dẫn cổ điện là nơi nào, cùng hắc ám nơi có cửa ải lớn liên!

Thạch Hạo hận không thể chém tòa tiếp theo tiếp dẫn cổ điện đến, nhìn một chút đến tột cùng có bí ẩn gì, thế nhưng, vẫn tìm không được.

Trên thực tế, ở hai vị Tiên vương giảng giải thì, hắn liền đoán được một, hai, liên tưởng đến trước đây các loại, hắn càng phát giác lẽ ra nên như vậy.

Ngày xưa, ba ngàn châu thiên tài tranh bá, cuối cùng đại chiến thì, nơi đó từng hiện lên một toà cổ điện, viết tiếp dẫn hai chữ, trên thực tế thật sự có Nguyên Thần không tên ở nơi đó xuất hiện.

Còn có, táng địa chôn dấu khởi nguyên cổ khí vực sâu, nơi đó cũng rất thần bí, có người nói từng nhìn thấy Nguyên Thần từ trong hư không tối tăm trốn ra được!

Ngoài ra, hắn năm đó tu đạo thứ hai tiên khí thì, cửu tử nhất sinh, cũng từng đã tiến vào hắc ám lao tù, suýt nữa bị vây chết ở bên trong, cuối cùng thoát khỏi gông xiềng.

Thạch Hạo vẫn đang hoài nghi, hắc ám nơi có sinh vật có thể chạy thoát.

Bây giờ nhìn lại, xác thực như vậy!

Hai vị Tiên vương giảng giải rất nhiều, trong đó có quỷ dị, có khủng bố.

Bởi vì, từng có bá chủ ra tay, hàng phục quá nơi đó sinh linh, phát hiện một chút chuyện đáng sợ.

- Có chút Nguyên Thần, từng là trong lịch sử giàu có nổi danh cường giả, nhưng hiện tại hoàn toàn khác nhau, bọn họ là mâu thuẫn, hỗn loạn, khủng bố...

Dựa theo Bàn Vương giải thích, bọn họ như là lẫn nhau nuốt chửng quá, trong lịch sử nhiều vị giàu có nổi danh cao thủ tuyệt thế hòa làm một thể.

Thạch Hạo hít vào một ngụm khí lạnh, hắn nghĩ tới rồi một khả năng, có chút hắc ám lao tù lẽ nào xuyên qua? Sau đó những kia bị trấn áp Nguyên Thần gặp gỡ, lẫn nhau lẫn nhau nuốt chửng?

- Sau đó, vị kia bá chủ không tên chết đi, sau đó liền ít có người dám truy tra được...

Bàn Vương nói, vẻ mặt nghiêm túc.

- Những kia đáng sợ Nguyên Thần, ở các nơi trên thế giới tìm di tích, đào móc Tiên vương quan, có người nói bọn họ đang tìm ngày xưa di thể, hoặc là tinh huyết các loại.

Hỗn Nguyên Tiên Vương bổ sung.

...

Mấy năm sau, Thạch Hạo ra đi, hắn không phải một người độc hành, mà là mang tới thiên đình một ít Chí Cường giả.

Hắn, hắc ám Liễu Thần, Thiên Hạ Đệ Nhị, Tiên Kim Đạo Nhân, Thiên Giác Nghĩ, ngoài ra còn có Kim Mao Khổng, cùng hướng về thường Tiên vực nơi sâu xa nhất một khối cổ địa xuất phát!

Nếu là thật có trường sinh họa, Thạch Hạo nhất định phải làm rõ!

Hắn suy đoán, Tần Hạo hay là thật sự bị chiếm đóng ở nơi đó.

Ở lâm ra đi trước, Thạch Hạo cũng từng cùng thủy tinh xương sọ, màu vàng cốt chưởng, giọt: nhỏ máu nhãn cầu các loại mật đàm quá, hiểu rõ một chút chuyện xưa.

Hiện tại, hắn mang theo mấy đại tiên vương đích thân tới Tiên vực nơi sâu xa nhất, không tiếc đại quyết chiến

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1959: Quái Vật

Tiên vực ở chỗ sâu trong, có xích địa ức vạn dặm, không gặp người ở!

Còn có khu vực, hao thảo theo sinh, một mảnh hoang vu, thiếu khuyết tinh khí, căn bản không giống như là thành tiên chi địa.

Càng có một ít khu vực, xa xa nhìn lại, một mảnh ngân trang tố khỏa, như trắng như tuyết bạch tuyết, không có những sắc thái khác. Nó yên tĩnh mà im ắng, tràn ngập tử vong khí cơ, đó là bởi vì, tuyết trắng cốt nối thành một mảnh, hóa thành cốt biển.

Càng có một ít khu vực, hồ nước một tòa lại một tòa, nhưng lại hiện lên tinh hồng sắc, có gay mũi mùi máu tươi, đó là cổ đại sinh linh huyết! Vô cùng tuế nguyệt đi qua, cái kia huyết còn không khô cạn, không có cứng lại, mang theo khiếp người lực lượng.

Cái này là tiên vực chỗ sâu nhất, có rất nhiều địa phương cổ quái, ẩn chứa đại sát cơ.

Thạch Hạo đã đến!

Hắn đích thân tới nơi đây, mang theo Hắc Ám Liễu thần, Thiên Hạ Đệ Nhị, Tiên Kim Đạo Nhân, Thiên Giác Nghĩ, tóc vàng hống, cùng nhau huy động nhân lực mà đến!

Đây là chưa bao giờ có sự tình, từng ấy năm tới nay như vậy, vô luận là cùng phương nào khai chiến, Thạch Hạo đều một mình ra đi, ngày nay rõ ràng mang mấy vị đại cao thủ đồng hành, trước đó chưa từng có.

Đây là một mảnh Thạch Lâm, yên lặng im ắng, cự thạch ngang dọc, có hang hổ thạch, có Bàn Long phong...

Thạch Lâm chỉnh thể hiện lên màu nâu xám, mênh mông bát ngát, cùng ngoại giới chứng kiến tầm thường Thạch Lâm hoàn toàn bất đồng, chúng quá mênh mông rồi, như là một mảnh đại dương mênh mông.

Thạch Lâm ở bên trong, có một ít cực lớn tinh xương cốt, không biết là cái gì niên đại lưu lại, cùng to như vậy đất đá so với, căn bản không coi là cái gì.

Có thể thấy được, nơi này có cỡ nào rộng lớn.

Cái này là chỗ mục đích!

Thạch Hạo đã đến, tại trên đầu của hắn, một đoàn quang sáng chói, bao vây lấy một cái tiểu nhân, tại đâu đó chìm nổi, cảm ứng tại đây hết thảy biến hóa cùng bí mật.

- Đã tìm được!

Thạch Hạo ánh mắt lạnh lùng, nó thấy được mấy trăm vạn dặm bên ngoài một tòa cổ điện, kim sắc sáng bóng trung cũng dây dưa lấy một đám lại một đám Hắc Ám!

- Đi!

Thạch Hạo xông vào trước nhất phương, người thứ nhất giết tới, hắn sợ gặp nguy hiểm, một mình ngăn tại phía trước nhất, nhục thể của hắn kiên cường dẻo dai đã xem như bất diệt.

Thạch Lâm ở bên trong, này tòa cung điện tàn phá, nhưng cũng rất hùng vĩ, phát ra kim sắc sáng rọi, thần thánh mà tường hòa, nếu không có có một ít hắc khí tràn ngập, hơi có vẻ quỷ dị, thật đúng là lại để cho người cảm thấy đây là một chỗ tịnh thổ.

Thạch Hạo, Hắc Ám Liễu thần, Thiên Hạ Đệ Nhị bọn người hàng lâm, cách rất xa tựu dừng lại, đối diện cổ điện cửa ra vào, lạnh lùng đứng ở nơi đó, ngưng trong mắt.

- Tiếp dẫn cổ điện!

Thạch Hạo nói ra như vậy bốn chữ, điểm ra lai lịch của nó.

Thần sắc hắn ngưng trọng, đây cũng là vì sao mang lên mấy đại cao thủ nguyên nhân chỗ, liên quan đến đã đến nghiêm trọng nhất sự cố, hắn cũng cần giúp đỡ.

Hắc Ám chi địa, tiếp dẫn cổ điện, những...này đều có cực lớn liên hệ, không thể phân cách.

Mà có sinh linh, rõ ràng có thể từ nơi ấy trốn tới, có thể thấy được đến cỡ nào cường!

Thạch Hạo nào dám chủ quan?

Từ xưa đến nay, Hắc Ám trong lồng giam có mấy cái sinh linh khả dĩ Nghịch Thiên, trùng kiến sắc trời? Phi thường khó!

- Nếu thật là chính mình theo Hắc Ám trong lồng giam đánh đi ra, nhất định sẽ cường đại khủng bố cực kỳ.

Thạch Hạo nói ra, nhắc nhở mấy người cẩn thận ứng đối.

- Đạo hữu, tại sao đến đây?

Một đạo thanh âm bình thản vang lên, đón lấy một đoàn quang hiển hiện, đó là một đầu Bạch Hổ, trên người da lông chớp động lên Canh Kim khí tức, có lạnh thấu xương rét thấu xương sát ý.

Lời của nó rất bình thản, nhưng là khí cơ lại khiếp người tâm hồn.

Nhìn kỹ, cái này đầu Bạch Hổ thân thể có chút cổ quái, hơi có vẻ cứng ngắc, về phần cái kia Nguyên Thần tắc thì cực độ cường đại, phát ra quang huy, bao trùm thân thể.

- Là tiếp dẫn cổ điện mà đến!

Thạch Hạo nói ra.

- A, qua nhiều năm như vậy, cũng không phải là không có Tiên Vương đã tới, từng có một vị trùm đều vì vậy mà chết rồi, bọn ngươi còn chưa từ bỏ ý định sao? Chúng ta không nghĩ cùng ngươi đợi có cùng xuất hiện, cũng chớ để nhiễu chúng ta thanh tu!

Bạch Hổ rất cường ngạnh, ngữ khí cũng trở nên lăng lệ ác liệt.

Thạch Hạo không có trực tiếp đề Tần hạo, lo lắng đối phương đắn đo.

- Vậy thì chiến!

Hắc Ám Liễu thần rất quyết đoán, cành giãn ra, boong boong rung động, đâm thấu hư không, hơn vạn căn màu đen trật tự thần liên bay ra, hướng về Bạch Hổ mang tất cả.

- Trùm!

Bạch Hổ màu bạc đồng tử bắn ra đao mang giống như chùm tia sáng.

Rống!

Nó rống to một tiếng, giữa mũi miệng phun ra một đám lại một đám bạch khí, đó là Canh Kim chi khí, Bạch Hổ chủ sát phạt, nên tộc tại tiên vực từng là tiếng tăm lừng lẫy bá chủ.

Bất quá, hiện tại xuống dốc rồi, bởi vì năm đó Bạch Hổ Tiên Vương rơi vào Hắc Ám, cuối cùng vẫn lạc!

- Ầm ầm!

Giữa hai người, chói mắt quang phát ra, Canh Kim chi khí cùng màu đen trật tự thần liên kịch liệt va chạm, bộc phát khủng bố Đại Đạo chi quang, Càn Khôn tại nổ bung.

Đông!

Bạch Hổ song mâu lăng lệ ác liệt, huy động đại móng vuốt, về phía trước chộp tới.

Nhưng là, Liễu thần cũng là chí cường giả, màu đen cành cuồng loạn nhảy múa, hóa thành xiềng xích, cuốn lấy cái con kia đại móng vuốt, giữa hai người tách ra ngàn vạn Đại Đạo ký hiệu, tại đâu đó đối kháng.

- Bạch Hổ Tiên Vương, ngươi không phải đã chết rồi sao, vĩnh viễn đọa trong bóng tối!

Tiên Kim Đạo Nhân kinh hãi.

- Một nhà nào đó lại hồi trở lại đến rồi!

Bạch Hổ Tiên Vương lạnh giọng nói, từng đã là bá chủ, ngày nay trạng thái rất không đúng, da lông tạc lập, trên trán hiển hiện kỳ dị phù văn.

- BOANG...!

Phần lưng của nó đã nứt ra, một đôi kim sắc cánh tách ra, đốt cháy Chư Thiên, mang theo chói mắt quang, Thái Dương chi tinh hoa cuồn cuộn mãnh liệt.

Đó là một đôi Kim Ô cánh, vỗ nhè nhẹ động ở giữa, Thiên Băng Địa Liệt, hiệp vô thượng uy áp, hướng về Hắc Ám Liễu thần quét tới, muốn đem nó triệt để đốt hủy.

- Kim Ô Vương cánh!

Thiên Hạ Đệ Nhị giật mình.

Hắn nhận thức, đó là Kim Ô Vương khí cơ, chỗ thi triển thần thông cũng là nên tộc, Thái Dương chi tinh quá nồng úc, như là một mảnh đại dương mênh mông sôi trào.

Kim Ô tộc cực độ cường đại, từ xưa đến nay, thế nhưng mà trước sau ra hai ba tôn Tiên Vương, thẳng đến đương thời, còn có một còn sống!

Có thể nói, đây là một cái lại để cho Thiên Địa đều muốn ghen ghét chủng tộc.

- A..., là ta!

Nói đến đây lúc, Bạch Hổ màu bạc đồng tử biến thành kim sắc, đồng thời, một cổ hừng hực khí tức theo trong cơ thể chảy xuôi, nó giống như một vòng kim sắc Thái Dương giống như sáng chói.

Thạch Hạo ngược lại hít một hơi hơi lạnh, xấu nhất phỏng đoán quả nhiên trở thành sự thật rồi, Hắc Ám trong lồng giam Vương, có chút lẫn nhau thôn phệ, đã trở thành quái vật.

Trước mắt cái này đầu, tuyệt đối tựu là như thế!

Oanh!

Nhưng mà, Hắc Ám Liễu thần đồng dạng không thể địch, nó ngày nay chính là một trùm, Cuồng Bá ra tay, sở hữu tất cả cành đều hóa thành Hắc Ám tiên kim giống như.

Hơn nữa, nó vẫn còn vận dụng mặt khác đại pháp, dung hợp trong thiên địa, phảng phất tại thúc dục Thiên Địa ý chí, thân cây cùng thế giới nhịp đập ý chí hợp lại làm một.

Oanh!

Thái Dương hỏa tinh, Kim Ô vũ dực đợi đều bị chấn khai rồi, đầu kia quái vật Bạch Hổ thân thể đã ở lay động, hướng lui về phía sau đi.

Cả hai chém giết, kịch liệt vô cùng, nhưng là, Hắc Ám Liễu thần càng mạnh hơn nữa, cuối cùng một căn màu đen thần liên đâm thấu Bạch Hổ lồng ngực, rồi sau đó mãnh lực một quấy, khiến nó thân thể bốn liệt.

Ông một tiếng, một đạo Nguyên Thần chi quang thoát ra, chui vào tiếp dẫn cổ trong điện.

Hắc Ám Liễu thần muốn truy!

Xoẹt một tiếng, theo cái kia cổ trong điện bay ra một ngụm Kiếm Thai, nước sơn đen như mực, chảy xuôi ô quang, đó là Nguyên Thần Kiếm Thai, vô kiên bất tồi, trảm phá vĩnh hằng.

Thạch Hạo sau khi thấy được, đồng tử co rút lại, hắn nhận ra, đó là Bình Loạn Quyết!

BOANG...!

Hắn đưa tay ở giữa, trong hư không hiển hiện vô cùng kiếm quang, đây là dung hợp tên là kiếm ý, Bất Diệt Kinh về sau, bị hắn khai sáng kiếm quyết, uy lực cường đại vô cùng.

Oanh!

Tiếp dẫn cổ điện trước, Thiên Địa đại rung chuyển.

Tại đây bạo toái, hai loại kiếm khí mãnh liệt, quả thực muốn hủy diệt vạn vật.

Sử thượng, có ba đại kiếm bí quyết, được xưng Vô Địch sát phạt đại thuật, hôm nay thoáng cái tựu phát hiện ra hai loại.

- Có chút ý tứ, ngươi lại hiểu loại này kiếm đạo.

Tiếp dẫn cổ trong điện, truyền đến thanh âm lạnh lùng, cũng không thèm để ý.

Xoẹt!

Nhưng vào lúc này, một đạo thần cầu vồng bay ra, lại để cho vạn vật điêu tàn, có thần chết ma khóc ai oán, còn có một loại làm cho người da đầu run lên lạnh lùng, một loại kiếm quang quét tới.

- Tiên Kiếp Kiếm Quyết.

Tóc vàng hống khiếp sợ, hắn nhận ra cái loại nầy vô thượng bảo thuật.

Sở dĩ rung động, là vì loại này kiếm quyết cũng được xưng Vô Địch thuật, cùng Bình Loạn Quyết, Thảo Tự Kiếm Quyết đặt song song, là ba đại kiếm bí quyết bên trong đích cuối cùng một loại.

Kiếm của nó ý, to lớn mà rộng rãi, khủng bố mà làm cho người ta sợ hãi, giảng chính là tiên chi kiếp khó, một kiếm chém ra, tiên đạo sinh linh đều nếu ứng nghiệm kiếp.

Oanh!

Thạch Hạo chưởng chỉ sáng lên, một cái Luân Hồi quyền đập phá đi ra ngoài, đánh chính là chỗ đó kịch chấn, kiếm khí tung hoành kích động, chém chết vạn vật.

Không có gì ngoài Hắc Ám Liễu thần ngoài, tựu là Thiên Hạ Đệ Nhị, Tiên Kim Đạo Nhân, tóc vàng hống đều chấn động, sắc mặt thay đổi.

Ba đại kiếm bí quyết rõ ràng đồng thời xuất hiện, tại một ngày nội tách ra!

Bọn hắn đều có thiên đại địa vị!

- Thảo Tự Kiếm Quyết!

Nhưng vào lúc này, cổ trong điện lại truyền tới như vậy thanh âm, trong hư không lập tức hiển hiện vô số thảo, đều riêng phần mình sinh ra chín phiến lá cây, chợt xoay tròn, kiếm khí thiên vạn đạo!

Người này lại đồng thời nắm giữ ba đại kiếm bí quyết, tuyệt đối nghe rợn cả người!

Thạch Hạo không sợ, hắn cũng nắm giữ loại này kiếm quyết, tại chỗ thi triển, hai người, cùng một loại kiếm ý, ở chỗ này phồn vinh mạnh mẽ kích

động.

Trong tích tắc, Thiên Địa thất sắc!

Đến cuối cùng, một tiếng kịch chấn, cổ điện lay động, xuất hiện vết rách.

Đây là bày ra tuyệt thế Tiên Vương pháp trận cổ điện, hiện tại suýt nữa hủy diệt.

Rốt cục, cái kia sinh linh chạy ra, nó lại sinh ra chín khỏa đầu lâu, chính giữa đầu lâu làm người, hắn đầu lâu của hắn có cổ thú, có ác điểu các loại..., đều mang theo Tiên Vương khí tức.

- Chẳng lẽ hắn... Dung hợp, cắn nuốt chín đại tiên Vương?!

Tiên Kim Đạo Nhân cảm thấy việc này có chút khủng bố.

- Vậy thì tại ăn ta diệt thế một kích!

Cái kia sinh linh rất tự phụ, chính giữa đầu người, rối tung lấy tóc xám, đồng tử Khổng đều là màu xám, hắn một tiếng ầm vang, trực tiếp oanh ra một quyền.

Cả người đều hóa thành một đạo màu xám tia chớp, cực tốc vọt tới, hắn rất cường đại, cũng phi thường tự phụ, khoảng cách gần muốn đuổi giết Thạch Hạo.

Đây không thể nghi ngờ là một gã trùm, lại so với Côn Đế còn mạnh hơn!

Có thể nói, người này đạt đến thế gian cực hạn, lại đi xuống đi, cũng chỉ có thể cân nhắc thành đế.

- Dĩ nhiên là diệt thế quyền!

Thiên Hạ Đệ Nhị biến sắc, hắn nhận ra cái loại nầy Vô Địch quyền ý, đã từng thuộc về tiên vực hệ thống khai sang giả một trong pháp, uy năng

cường đại vô cùng.

Đông!

Thạch Hạo đón đánh, đồng dạng niết dấu quyền, giữa hai người vầng sáng sáng chói, chiếu rọi ra vĩnh hằng chi quang.

Tiên quang đem tại đây bao phủ rồi, hết thảy đều phảng phất hư phai nhạt, chỉ còn lại có hai đạo thân ảnh dây dưa lấy, quyết đấu lấy, nhanh đến không tư nghị, kịch liệt chém giết.

PHỐC!

Cuối cùng, hai đại cường giả rơi vãi huyết, hướng lui về phía sau đi.

- Ngươi quái vật kia, tại sao lại loại này quyền pháp, chẳng lẽ thật sự tại Hắc Ám trong lồng giam cắn nuốt tiên vực hệ thống khai sang giả một trong Nguyên Thần?

Tiên Kim Đạo Nhân quát hỏi.

- Ta biết rồi pháp nhiều lắm, về phần ngươi nói người, không đã sớm chết sao, thật muốn gặp gỡ, hai người chúng ta ai thôn phệ ai rất khó nói.

Cửu Đầu sinh linh thản nhiên nói.

- Các ngươi đến tột cùng là như thế nào sinh linh?

Thạch Hạo hỏi.

- Ngươi không phải đoán được ấy ư, chúng ta tới tự Hắc Ám lao lung, từng cắn nuốt một ít Nguyên Thần, rồi sau đó mượn cổ điện sụp đổ, lao lung vỡ ra lúc, trốn thoát.

Cửu Đầu sinh linh cũng là trực tiếp, gánh vác lấy hai tay, vô cùng tự phụ.

Hắn màu xám con ngươi chằm chằm vào Thạch Hạo, nhìn xem hắn thân thể, nói:

- Rất mạnh khí lực, bổn vương nhìn trúng!

Hắn muốn đoạt xá, hoàn mỹ thân thể khó gặp, đây là hắn coi trọng một cỗ thân thể.

- Qua nhiều năm như vậy, có phải hay không các người đang tìm kiếm riêng phần mình ngày xưa thân thể tàn khối?

Thạch Hạo lần nữa hỏi.

- Không tệ!

Cái này sinh linh gật đầu.

Thạch Hạo than nhẹ, truyền thuyết không phải hư, quả là thế.

Điều này cũng làm cho nói đã thông, Tần hạo trên người có một khối tiên cốt, hơn phân nửa tựu thuộc cho bọn hắn, bởi vậy bị mang bắt đi, mang đến nơi này.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1960: Áp Lực

- Ba kiếm hợp nhất, vạn pháp đều có thể diệt!

Cửu đầu quái vật trong miệng gào to, tại đâu đó thi triển thần thông, quấy cả phiến thiên địa trật tự, thời gian dài sông đều cũng bị cắt đứt.

Ba lưỡi kiếm cùng nhau hiển hiện, đặt song song tại hết thảy, mũi kiếm trực chỉ Thạch Hạo chỗ đó, một người sinh ra ba lưỡi kiếm, đón lấy tam sanh vạn vật, vô số kiếm quang tách ra, bổ về phía Thạch Hạo.

Bình Loạn Quyết, Thảo Tự Kiếm Quyết, Tiên Kiếp Kiếm Quyết, cái này cái gọi là ba đại kiếm bí quyết, lại tại hôm nay cùng nhau xuất hiện cũng tách ra, xuất từ một người chi thủ.

Uy lực của nó không thể tưởng tượng, quả thực tại diệt thế, chém hết thời gian Tiên Ma, diệt độ hết thảy!

Ba đại kiếm bí quyết dung hợp quy nhất, cứ như vậy thi triển đi ra, thật đúng đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, thần cản sát thần Phật ngăn cản giết Phật, như vậy dài dằng dặc tuế nguyệt đến nay, được cho tuyệt thế một trận chiến.

Thạch Hạo tại ứng đối, thần sắc hắn ngưng trọng.

Oanh!

Tại hắn đưa tay ở giữa, thời gian mảnh vỡ bay múa, hắn Lục Đại bí cảnh trung đều riêng phần mình có pháp tắc ngưng tụ, hóa thành chung thể, đem làm một tiếng vang nhỏ, chấn động Càn Khôn.

Cái này Thạch Hạo là chém giết thời gian chi thú Xích Vương về sau,

đem nó trấn áp tại pháp tắc ao ở bên trong, mấy dùng vạn năm quan sát, chút ngộ thấu bí thuật.

Thạch Hạo bên ngoài cơ thể, rung động nhộn nhạo, phát ra sáng chói vầng sáng, phù văn tách ra, mà sau khi ngưng tụ thành một ngụm chung, lực phòng ngự tuyệt thế vô cùng, đó là tuế nguyệt chi lực, thời gian chi mảnh vỡ, tại hắn thể ngoại hóa hình mà ra, ngăn cản ba đại kiếm bí quyết.

- Đ-A-N-G...G!

Cái này khẩu chung kịch chấn, bị phách lay động, phát ra rung động nghiền nát thời không, nhưng chung thể rạn nứt rồi, rồi sau đó bạo toái, không đở ở ba lưỡi kiếm thai.

- Sát!

Cửu đầu quái vật quát.

Ba đại kiếm bí quyết đều xuất hiện, kinh thiên động địa, vô kiên bất tồi, không thể ngăn cản.

Thạch Hạo hừ lạnh một tiếng, tuy nhiên thừa nhận ba đại kiếm bí quyết là tuyệt thế sát phạt chi thuật, nhưng cũng không có nghĩa là hắn thật không có biện pháp, lúc này Lục Đại bí cảnh cộng đồng sáng lên, dị tượng kinh thiên.

Đầy trời đều là kim sắc Đại Đạo thần liên, cùng một chỗ hiển hiện, tách ra liên hoa, kim sắc cánh hoa mở ra nháy mắt, cắt đứt trời cao, chặn đánh vô cùng kiếm quang.

Một lại một chính hắn, hóa thành ngưng thực thân ảnh, ngồi xếp bằng liên hoa lên, bảo tướng trang nghiêm, khẩu tụng chân kinh, kết thành pháp ấn, về phía trước đánh ra.

Đây là cái thế một kích!

Đây là Thạch Hạo toàn thân tinh khí thần, pháp lực đạo hạnh đợi nháy mắt phóng thích, uy lực vô cùng.

- Trảm!

Cửu đầu quái vật biến sắc, mặt khác tám khỏa đầu lâu cũng cùng một chỗ lay động, riêng phần mình thi triển vô thượng bí pháp, có đầu lâu hóa thành một đầu Hắc Long, cắt đứt thương Vũ; có đầu lâu nhổ ra vầng sáng, trở thành Thao Thiết, thôn phệ hết thảy, quét ngang vạn linh; còn có sinh linh...

Đủ loại bí pháp, bất đồng thần thông, ở thời điểm này đại bộc phát!

Cái này quái vật đã từng thôn phệ không chỉ một vị cường giả, bọn hắn dung hợp cùng một chỗ, cổ quái mà khủng bố, dốc hết chiến lực, ở chỗ này đuổi giết Thạch Hạo.

Đây là trùm cuộc chiến, chung cực đại sát phạt!

Thạch Hạo chỗ giương động dị tượng cùng tinh khí thần, pháp lực đạo hạnh ngưng kết cùng một chỗ, đối với hắn bản thân mà nói, coi như là một loại khảo nghiệm, nếu không thể giết địch, bị đối phương phá được sẽ xuất hiện đại nguy cơ.

Hiện tại, song phương đều là nháy mắt thăng hoa, chung cực phóng thích.

- Sát!

Thạch Hạo hét lớn, Lục Đại bí cảnh ở bên trong, cuối cùng một cái bí cảnh như là lửa cháy mạnh Phần Thiên, Thạch Hạo đỉnh đầu cái kia đoàn quang sôi trào, cái kia tiểu nhân trong lúc đó động, kéo lấy một ngụm Kiếm Thai, phá tan thời gian, không gian trói buộc, phảng phất một mình đứng ngạo nghễ tại giới bên ngoài, đột nhiên chém ra.

Tiểu nhân ôm Đại La Kiếm Thai, cứ như vậy đột ngột mở ra đòn sát thủ.

Nó như là không thuộc về cái này phiến thiên địa, bỏ qua thời gian, không gian trói buộc, quá là nhanh, đục lỗ giới vách tường, qua sông mà đến.

Lại mảnh nhìn, thời gian phảng phất là tại đảo lưu, hết thảy đều giống như nghịch tố.

PHỐC!

Đại La Kiếm Thai không có gì không trảm, bổ ra Thiên Địa, cắt đứt ba đại kiếm bí quyết cộng minh phát ra ra hàng tỉ sợi quang huy, đánh bại đối phương đằng sau bảo thuật, chém trúng cửu đầu quái vật.

Huyết quang vẩy ra, tại đây tuyệt thế một kích xuống, Cửu Đầu sinh linh một tiếng kêu đau đớn, bản thân bay tứ tung, hắn chín khỏa đầu lâu suýt nữa toàn bộ thoát rơi xuống.

Hắn oanh một tiếng, mãnh lực huy động thủ chưởng, trong đó có diệt thế quyền, có Chân Long trảo... Cảnh tượng khủng bố.

Đ-A-N-G...G!

Hỏa hoa văng khắp nơi, Đại La Kiếm Thai cuối cùng xu thế bị ngăn cản, cái kia sáng lên tiểu nhân chấn động, không thể không kéo lấy Kiếm Thai cực tốc mà quay về.

- Tốt, tốt, tốt!

Cửu đầu quái vật lạnh giọng nói, đối với Thạch Hạo cái này đột nhiên phát động một kích, cảm giác tức giận, nhưng lại có chút tán thưởng, rõ ràng suýt nữa bị đối phương cho lập bổ.

Loại thủ đoạn này, siêu việt mặt khác Tiên Vương, lại để cho hắn vừa rồi cảm nhận được tử vong uy hiếp, suýt nữa đã bị người chém rụng Nguyên Thần.

Thạch Hạo hô hấp dồn dập, lồng ngực kịch liệt phập phồng, vừa rồi tiêu hao cực lớn, nếu là đổi lại những người khác, đoán chừng đã bị hắn chém rụng thân thể, xé rách Nguyên Thần.

Thật không ngờ, cửu đầu quái vật cường đại như vậy!

Tựu là Thiên Hạ Đệ Nhị, tóc vàng hống bọn người rung động, cảm thấy gặp một cái Vô Địch lão quái vật, khó trách khả dĩ chiếm giữ lúc này, không người có thể dám làm tức giận.

Ầm ầm!

Thạch Hạo chung quanh, kim sắc Đại Đạo liên hoa tách ra, cùng với tuế nguyệt Trường Hà, phảng phất tại đổ vào những...này thần liên, lệnh chúng càng phát ra sáng chói.

Bất quá, tại liên hoa lên, đã không có Thạch Hạo thân ảnh, chỉ có mơ hồ pháp tướng, xếp bằng ở trên bầu trời!

Không lâu, máu tươi của hắn, đạo hạnh đợi biến hóa mà ra, cùng liên hoa kết hợp cùng một chỗ, sát phạt lực tuyệt thế, nhưng đối với hắn bản thân cũng là một loại cực lớn tiêu hao.

Hiện tại, thuần túy dị tượng như trước khả dĩ cự địch, nhưng sẽ không như vậy tiêu hao quá lớn.

- Lại đến!

Cửu đầu quái vật gào thét, về phía trước đánh giết.

Kinh thế đại chiến bộc phát, tại đây bị pháp tắc bao phủ, bị thời gian mảnh vỡ bao phủ, đón lấy các loại binh khí cùng bay, đều là Tiên Vương Pháp khí.

Đ-A-N-G...G!

Xích Vương thời gian chi chung, Ngao Thịnh kiếm dực, Thái Thủy thiên

thương đợi các loại Pháp khí, bị Thạch Hạo tế ra.

Cửu Đầu lão quái vật đồng dạng không thiếu Tiên Vương khí, đều là qua nhiều năm như vậy thu thập, sáng chói hào quang chiếu rọi, rung chuyển Chư Thiên.

Đây là Thạch Hạo chỗ kinh nghiệm một hồi gian khổ đại chiến, trở thành Tiên Vương sau lần đầu gặp được, người này so với dị vực Côn Đế còn muốn lợi hại hơn, là một Cổ lão trùm.

Côn Đế, là trước mắt dị vực đệ nhất cao thủ, Giới Hải sinh linh không quy, hắn tựu là vô cùng.

Nhưng bây giờ, tiên vực ở chỗ sâu trong rõ ràng có như vậy một cái quái vật, cùng Thạch Hạo giết khó phân thắng bại, song phương đều ho ra máu.

Quái vật một tiếng gào thét, Nguyên Thần tách ra màu ngọc bích, theo mi tâm chạy đi đâu ra lần lượt sinh linh, đó là hắn thôn phệ cổ đại cường giả, hiện tại hiển hóa mà ra.

Về phần Thạch Hạo, tắc thì vận dụng hắn hóa tự tại *, hiệp trợ một trận chiến.

Oanh!

Cuối cùng, cả hai đều miệng lớn ho ra máu, Nguyên Thần như là tại đốt cháy.

Một trận chiến kinh thiên xuống, tứ phương Tiên Vương đều chú mục.

PHỐC!

Thạch Hạo vạn pháp đều xuất hiện, hắn vận dụng hết thảy thủ đoạn, cuối cùng dẫn theo Kiếm Thai, lảo đảo về phía trước mà đi, liên tiếp phách bổ ra đối phương hai khỏa đầu lâu, xé rách hai đại Nguyên Thần.

- Ngừng!

Quái vật quát, hắn tự bạo một khỏa Nguyên Thần, cắt đứt Thiên Địa, Đại Đạo ký hiệu sôi trào, hắn cực tốc rút lui, cùng Thạch Hạo kéo ra đầy đủ khoảng cách.

Một trận chiến này, bọn hắn đổ máu mấy ngàn hiệp, riêng phần mình vận dụng hết sức thủ đoạn, mới rơi vào như vậy một màn.

Kết quả là, quái vật kém hơn một chút, cái này lại để cho hắn không thể không kinh, hắn chưa tính là một cái sinh linh, mà là dung hợp chín đại tuyệt thế cao thủ mà thành.

Trong đó không thiếu trùm!

Nhưng chỉ có như vậy một cái cường đại vô cùng thân phận, vẫn bại.

Có thể nói, Thạch Hạo là hắn từng ấy năm tới nay như vậy gặp gỡ nhất đối thủ đáng sợ.

- Ngươi còn có cái gì có thể nói?

Thạch Hạo quát hỏi, lau đi khóe miệng huyết.

Cổ trong điện, lao ra mấy tôn sinh linh, phát ra khủng bố khí tức, đều là Tiên Vương.

Xoẹt!

Hắc Ám Liễu thần tiến lên, phát ra trùm uy áp, ngăn cản tại đâu đó, đồng thời Thiên Giác Nghĩ, tóc vàng hống, Tiên Kim Đạo Nhân đợi cũng cùng một chỗ động, vọt tới.

- Lui ra đi.

Cửu đầu quái vật nói ra, lại để cho bên cạnh mình mấy người không nên động thủ.

- Ta thừa nhận ngươi đầy đủ cường đại, hôm nay dừng ở đây như thế nào? Nói đi, ngươi đến tột cùng gây nên tại sao, ta nguyện ý phối hợp.

Cửu đầu quái vật chịu thua.

- Các ngươi đến tột cùng là dạng gì sinh linh, có cái gì địa vị, như thế nào thoát khốn?

Thạch Hạo bình tĩnh mà hỏi.

Cửu đầu quái vật nhìn xem rất thẳng thắn thành khẩn, như là không có giấu diếm, liên tiếp nói vài loại thân phận, đều là dung hợp Nguyên Thần, lập tức đem điểu gia cùng tinh bích đại gia cho sợ ngây người.

Bởi vì, mấy cái thân phận đều là sử thượng hiển hách cao thủ nổi danh, đều là tung hoành một cái thời đại ngút trời Tiên Vương, trong đó không thiếu cao cao tại thượng trùm.

Những...này thân phận quá dọa người rồi!

- Sở dĩ có thể thoát khốn, cũng không phải là chúng ta Vô Địch, mà là vì Hắc Ám lao lung sụp đổ, không hiểu bị hao tổn, mà lại phát hiện tiếp dẫn cổ điện rơi xuống dưới đến.

Loại lời này lại để cho Thạch Hạo nghe vậy đều có chút không bình tĩnh.

Cường như cửu đầu quái vật cũng không thể chính mình giết đi ra? Mà là như thế này trong lúc vô tình thoát khốn, lại để cho hắn chỉ có thể thở dài.

Những...này cường giả trở về rồi, người không ra người quỷ không ra quỷ, quan trọng nhất là, lẫn nhau thôn phệ, khó có thể tách ra, đã trở thành quái vật, không nghĩ xuất thế.

- Chúng ta sợ hãi, dự cảm đến chính thức Hắc Ám chung cực đại phong bạo đột kích về sau, thế gian sẽ bị phá vỡ.

Bọn hắn muốn không đếm xỉa đến.

- Thế gian này ở đâu có tịnh thổ, không phải các ngươi muốn tránh có thể tránh né.

Thạch Hạo không nhận có thể.

- Chúng ta cũng biết, thế nhưng mà từ khi bị giam giữ tại Hắc Ám lao lung vô số tuế nguyệt về sau, hùng tâm vạn trượng, hết thảy tự tin đều bị làm mất rồi, dù là hiện tại công tham gia (sâm) tạo hóa, siêu việt dĩ vãng, cũng vẫn cảm thấy, không cách nào địch nổi.

Cửu đầu quái vật thở dài.

Hắn như là có loại cảm giác bị thất bại, nói như vậy nói, tịnh xưng Thạch Hạo tuy nhiên cường, nhưng kết quả là cũng hết thảy sẽ trở thành không, hay là không đủ xem.

Bởi vì, Hắc Ám lao lung, tiếp dẫn cổ điện, cũng chỉ là dùng một loại trật tự quy tắc thể hiện, tựu đã trấn áp bọn hắn, chính thức sinh linh đều không có xuất hiện!

Bọn hắn nghiêm trọng hoài nghi, Giới Hải cuối cùng, Hắc Ám chi địa chỗ sâu nhất, có thể sẽ có cái gì chính thức sinh linh đế!

- Ta suy nghĩ, cái này tiên đạo trung một khi xuất hiện Thiên đình sẽ tao ngộ điềm xấu, kết cục thê thảm, phải chăng bởi vì Hắc Ám chi địa tự nhận là là chính thống bố trí...

Cửu đầu quái vật rõ ràng làm ra bực này phỏng đoán.

Thạch Hạo nhíu mày, không có nhiều lời, thẳng càng về sau, mới nói:

- Tại đây còn có Vương Trường Sinh, còn có Mục Trường Sinh, còn có Tần hạo?

- Có!

Thật lâu về sau, Tần hạo xuất hiện, hắn rất nặng lặng yên, làn da thô ráp, cùng trước kia thanh tú tuấn mỹ so sánh với, bất đồng, nhiều hơn một loại tục tằng khí chất.

Hiển nhiên, hắn qua nhiều năm như vậy không phải tại nhà ấm trung vượt qua, nhất định đã trải qua rất nhiều đại sự kiện, lên lên xuống xuống.

- Huynh trưởng!

Hắn kêu to, khi thấy Thạch Hạo về sau, cũng đã không thể yên lặng rồi, trong mắt ngậm lấy nước mắt, lao đến.

Hắn tại nơi này giam cầm địa phương, đều không có nghe nói qua Thạch Hạo sự tình, hoàn toàn không biết hắn phục sinh, hiện tại trăm mối cảm xúc ngổn ngang, vô cùng kinh hỉ.

Nhất là, đem làm hắn biết nói, Thạch Hạo là giết tới, đánh bại cổ điện chủ nhân lúc, hắn thì càng thêm rung động cùng kích động.

- Ta rốt cục minh bạch, bọn hắn vì sao không có giết ta, nghĩ đến nhất định là đã nghe được huynh trưởng uy danh, lấy đi của ta cốt về sau, để lại ta.

Tần hạo cảm thán.

- Vương Trường Sinh?

Thạch Hạo an ủi hết Tần hạo, Hoắc xoay người, nhìn về phía Cửu Đầu sinh linh.

- Hắn không ở chỗ này rồi, một mực chạy tại bên ngoài, giúp ta tìm kiếm ngày xưa huyết cùng cốt.

Cửu Đầu sinh linh nói ra.

Nhưng là, Thạch Hạo không quá tin tưởng, cảm giác, cảm thấy hắn lời nói không thực, ánh mắt sắc bén quét tới, không qua đối phương rất bình

tĩnh, cũng không mặt khác bất luận cái gì tỏ vẻ.

- Chúng ta đi trước a.

Hắc Ám Liễu thần nói nói.

Nhìn xem cái này tòa tiếp dẫn cổ điện, Hắc Ám Liễu thần không muốn nhiều trì hoãn.

Thạch Hạo nhẹ gật đầu, mang lên Tần hạo cứ như vậy đã đi ra, hắn đối với cửu đầu quái vật mà nói tự nhiên không có toàn bộ tin tưởng, nhưng là dưới mắt lại cũng không nên tái chiến rồi, bởi vì, chính hắn cũng phụ bỏ trọng thương.

Tự thành tựu Tiên Vương quả vị về sau, hay là lần đầu có người đưa hắn tổn thương thành cái dạng này.

- Năm đó, tiên vực hệ thống khai sang giả một trong, đã từng đánh rơi tiếp theo tòa tiếp dẫn cổ điện, thế nhưng mà bản thân cuối cùng cũng không có rơi vào cái kết cục tốt.

Tiên Kim Đạo Nhân nói ra, nói ra như vậy một đoạn bí mật.

Trên thực tế, Thạch Hạo sớm đã nghe nói qua, vị kia vô thượng Tiên Vương hậu nhân, từng bị phong ấn ở hạ giới, ẩn cư Cây Thế Giới lên, cùng Thạch Hạo giảng thuật qua những...này.

Cửu đầu quái vật đến tột cùng là chính mình đánh rơi tiếp dẫn cổ điện, hay là thật bởi vì ngoài ý muốn thoát khốn?

- Tên kia sẽ không phải là Hắc Ám chi địa ở chỗ sâu trong sinh linh cố ý phóng tới a? Đã triệt để rơi vào trong bóng tối.

Thiên Hạ Đệ Nhị nói ra.

- Trước không cần để ý tới.

Thạch Hạo nói ra, hiện tại nói cái gì đều không có, chỉ có càng mạnh hơn nữa mới được.

Hắn cảm thấy một cổ áp lực, ngày nay chỉ là cùng một cái sinh linh chém giết, tựu bị trọng thương rồi, dù là đánh gục đối phương, đoán chừng chính hắn cũng muốn trả giá nửa cái mạng.

Đây tuyệt đối không được, ngày nay đại loạn nổi lên bốn phía, hắn cần tuyệt đối cường hoành thực lực trấn áp tứ phương địch.

Thạch Hạo bắt đầu cân nhắc, phá Vương thành đế chi lộ!

- Không muốn xằng bậy, từ xưa đến nay, dám đi đường này người đều chết hết, không có một cái nào ngoại lệ, thậm chí có người nói, thế gian này căn bản cũng không có đế đường, Tiên Vương đã là cực điểm.

Tiên Kim Đạo Nhân khuyên bảo, lại để cho hắn không nên vọng động.

- Không có đường, ta liền bước ra một con đường đến.

Thạch Hạo nói ra.

Có thể đi đến một bước này sinh linh, đều là riêng phần mình thời đại nhân vật chính, trở thành trùm người chớ không phải là rất nhiều cái kỷ nguyên đến nay vô thượng bá chủ.

Trùm, có ai có thể so với ai kém bao nhiêu? Đều là vô thượng chi tư.

Thạch Hạo đầy đủ cường đại rồi, hắn ngày nay liên tiếp đánh bại Côn Đế, cửu đầu quái vật, nhưng là, cũng rất khó một người bại tận nhiều như vậy vị cao thủ liên thủ chi lực.

Cho nên, hắn có loại gấp gáp cảm giác.

Ngoại giới, một mảnh tiếng động lớn xôn xao, Hoang rõ ràng tiến vào tiên vực ở chỗ sâu trong, bộc phát tuyệt thế đại chiến hậu, thong dong mà về, rung động không ít người.

- Hắn đem chỗ đó sinh linh đánh bại!

- Như thế tuổi tác, đây là muốn Nghịch Thiên sao?

...

Cuối cùng nhất, Thạch Hạo bước lên phá Vương thành đế đường!

- Đại quyết chiến muốn đã đến, Giới Hải cuối cùng có cái gì đều muốn vạch trần, ta không thể dùng thân thủ như vậy tham chiến, mà là muốn càng mạnh hơn nữa, khả dĩ trấn áp thế gian hết thảy địch mới được!

Bởi vì, có chút cảnh tượng có thể tưởng tượng, Thạch Hạo thanh tỉnh nhận thức đến, một khi đại quyết chiến bộc phát, có thể sẽ có một ít trùm cùng một chỗ xung phong liều chết tới.

Thậm chí, có thành đàn Bất Hủ Chi Vương, sa đọa Tiên Vương các loại..., liên thủ đuổi giết hắn.

Đã đến lúc kia, Thiên Băng Địa Liệt, tiên vực phá tán đều nói không chừng, tựu chớ đừng nói chi là người bên cạnh.

Đồng thời, để cho nhất hắn kiêng kị chính là, Hắc Ám chi địa, vạn vừa đi ra khỏi chính thức vô thượng sinh linh, vậy phải làm thế nào, ứng phó như thế nào?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1961: Thất Bại

Ngoại giới, các lộ Tiên Vương đều thời gian rất lâu nói không ra lời, Hoang thẳng hướng tiên vực chỗ sâu nhất, đối mặt cái kia trong truyền thuyết Hắc Ám cổ điện trốn về đến sinh linh, đều có thể toàn thân trở ra.

Trên thực tế là, hắn rõ ràng dốc hết sức phá chi!

Hắn chiến thắng mà về, đánh bại đối thủ.

Rất nhiều người đều nghĩ qua đến hỏi thăm, chỗ đó đến cùng có bí mật gì.

Bất quá, lại ngoài ý muốn biết được, Hoang bế quan.

- Hiện đang bế quan, hắn là suy giảm tới bổn nguyên sao?

- Hẳn là bị thương rồi, bất quá, cũng có nghe đồn, hắn muốn phá Vương thành đế!

Tiên vực, một mảnh hít một hơi lãnh khí thanh âm, tựu là Tiên Vương nghe được tin tức như vậy đều trong lòng chấn động, nguyên một đám đứng dậy, nhìn xa Hoang chỗ cái kia phiến vũ trụ tinh hải.

Bọn hắn yên lặng im lặng, hai mắt cũng không có so thâm thúy.

Cái này là như thế nào một cái hậu bối cường giả, một đường hát vang tiến mạnh, quét ngang đối thủ, cứ như vậy cường thế quật khởi rồi, ngày nay vừa muốn càng tiến một bước sao?

Vô luận là Tiên Vương, hay là trước mắt tiên vực đều biết vài tên trùm, đều bị vây ở Vương cảnh dài dằng dặc tuế nguyệt rồi, có sinh linh này đây

kỷ nguyên hỏi đơn vị, nhìn không tới con đường phía trước.

Đã từng có người nếm thử vượt qua ải, liều chết bác một mảnh chưa từng lãnh hội Thiên không, nhưng rất đáng tiếc, cuối cùng nhất kết cục đều là tử vong.

Còn có một bộ phận sinh linh, tại đây một phương thế giới nhìn không tới đường ra, cuối cùng nhất lựa chọn "Ra biển", muốn vượt qua Giới Hải, đạt tới một cái khác bờ.

Thế nhưng mà, cái kia ra biển chi lộ, cũng đồng dạng gian khổ, cửu tử nhất sinh, kết quả là cũng là thành không nhiều, chưa bao giờ gặp đế giả trở về.

- Hoang, đây là muốn liều chết đánh cược một lần ấy ư, còn tuổi còn rất trẻ a, có lẽ tiếp tục tích lũy mới tốt, vội vả như vậy vội vàng, nếu là phát sinh vấn đề, vậy thì rất tiếc nuối.

Một vị uy tín lâu năm Tiên Vương nói ra.

Tiên vực bên trong đích một ít lão ngoan đồng phi thường lo lắng, sợ hắn vì vậy mà vẫn lạc, nói như vậy, tiên vực tổn thất quá lớn!

Từng ấy năm tới nay như vậy, Hoang đối kháng Giới Hải tới sinh linh, đã từng một mình đón đánh trùm, đổ máu về sau, đem chi chém giết, lập nhiều cự công lao lớn.

Hắn chiến lực, rõ như ban ngày!

Ngày nay đúng là thời buổi rối loạn, thỉnh thoảng bộc phát đại náo động, tiên vực biên giới đều nhanh bị đánh tàn. Hoang nếu là ngoài ý muốn nổi lên, tiên vực sẽ mất đi một Vô Địch Tiên Vương.

Ngày nay, Hoang danh tiếng, chấn động tiên vực, vô luận là bình thường sinh linh, hay là cao cao tại thượng cường giả, không người không biết, không người không hiểu.

Hiện tại, Thạch Hạo bế quan, thoáng cái dẫn phát rất lớn gợn sóng, khắp nơi đều tại chú mục, đều đang khẩn trương chờ đợi.

Thời gian chảy xuôi, tại phàm nhân trong mắt, đây là một đoạn rất dài tuế nguyệt, tên Hoang theo như sấm bên tai đến dần dần trở thành truyền thuyết.

Có thể thấy được, cái này đoạn tuế nguyệt quả thực không ngắn.

Chân Tiên, đều đang đợi đãi, cuối cùng cũng có chút mệt mỏi.

Một vạn năm, hai vạn năm...

Thời gian nhạt nhòa, mười vạn năm chảy xuôi mà qua.

Trong lúc này, tiên vực đã xảy ra mấy lần đại chiến, Giới Hải bên trong đích sinh linh giết qua đến, kịch liệt chém giết, máu chảy thành sông, vô cùng thảm thiết.

Tại không có Hoang tuế nguyệt, mọi người mới ý thức tới, dĩ vãng hắn phát huy tác dụng đến tột cùng đến cỡ nào đại!

Tiên vực, có một vị trùm vẫn lạc, bị Giới Hải bên trong đích khủng bố sinh linh phai mờ ấn ký.

Đại chiến bình định, tiên vực rất nhiều địa phương tàn phá, tình cảnh bi thảm, huyết tích loang lổ, các tộc nắm chặt thời cơ, nghỉ ngơi lấy lại sức, đều tại yên lặng **** miệng vết thương.

Đến nơi này một bước, rất nhiều người đều minh bạch, tương lai lại để cho người tuyệt vọng, có lẽ mỗi một vị Tiên Vương đều không có kết cục tốt, tựu chớ đừng nói chi là là những người khác.

Một tòa trong thạch động, bày ra tuyệt thế đại trận, cửa động Hỗn Độn mông lung, bên trong khí cơ khủng bố, thỉnh thoảng phát ra trời long đất nở giống như tiếng vang.

Phù một tiếng, một búng máu phun ra, Thạch Hạo mở mắt, khả dĩ chứng kiến, cổ động nội một mảnh đống bừa bộn, bố trí xuống tuyệt thế đại trận bế quan địa đều rạn nứt rồi, trên mặt đất đỏ thẫm sắc nhìn thấy mà giật mình.

Mười vạn năm qua, hắn mọi cách nếm thử, không ngừng vượt qua ải, từng không còn có tại mười lần, đều suýt nữa chết mất.

Một lần lại một lần thất bại, như vẻ lo lắng bao phủ trong nội tâm, lại để cho hắn rất cảm thấy dày vò cùng bất đắc dĩ.

Thạch Hạo thật sự tận lực, hắn muốn hết mọi biện pháp, hi vọng bước ra một bước cuối cùng, như vậy phá vỡ Vương cảnh, trở thành một gã đế giả, có thể vẫn bị thất bại.

Hơn nữa, hắn để lại phi thường trọng Đại Đạo chi tổn thương.

Một tiếng than nhẹ, Thạch Hạo ăn vào nửa gốc tiên dược, yên lặng nhắm lại con ngươi, mấy chục năm sau mới thức tỉnh, trong mắt tinh quang tăng vọt.

- Con đường này không được ah!

Thạch Hạo thở dài, gần mười vạn năm qua, hắn dùng lực phá chi, đem bản thân đạo hạnh đẩy hướng tuyệt đỉnh, đem thân thể luyện so Tiên Vương binh khí còn muốn cứng cỏi.

Liền là như thế này, kết quả là vẫn bị thất bại, hắn cưỡng ép đột phá, dùng vô thượng pháp lực thôi động bản thân đạo hạnh, hi vọng càng mạnh hơn nữa.

Thế nhưng mà, hắn tao ngộ cắn trả, có mấy lần bản thân giải thể, còn có mấy lần, hình thần đều đốt cháy, suýt nữa hóa thành một đoàn tro tàn.

Thạch Hạo xuất quan, kinh động Thiên đình tất cả bộ, rất nhiều người trước tiên chạy đến, tựu là Liễu thần, tóc vàng hống đợi đều là như thế, muốn biết kết quả.

Thạch Hạo lắc đầu, tuy nhiên sớm có chuẩn bị tâm lý, mọi người hay là nhịn không được một tiếng than nhẹ, cái này quá gian nan.

- Thân thể không việc gì là tốt rồi!

Thập Ngũ Gia Thạch Trung Thiên nói ra, hắn chỉ sợ Thạch Hạo đột phá không thành, đem bản thân cho góp đi vào.

Bởi vì, từ xưa đến nay, cưỡng ép đột phá sinh linh, tựu chín thành đô chết hết.

Tiên vực, các lộ cường giả đều chấn động, Hoang đột phá thất bại, cái này ảnh hưởng sâu xa, lại để cho rất nhiều Tiên Vương trong lòng hiện lên bóng mờ, cảm thấy đế đường thật sự không tồn tại.

Đồng thời, mọi người cũng rất giật mình, Hoang thành đế thất bại, rõ ràng còn có thể hảo hảo còn sống, không thể không nói, hắn rất Nghịch Thiên.

Sau đó, Thạch Hạo bái phỏng các lộ cường giả, du ngoạn sơn thuỷ một ít Tiên Vương phủ đệ, theo chân bọn họ ngồi mà nói suông, nghiên cứu thảo luận thành đế bí mật.

Chư Vương tự nhiên nguyện ý!

Lúc này trong quá trình, Thạch Hạo theo chân bọn họ trao đổi đi một tí đại pháp, như Chân Long bảo thuật, hắn theo một vị không phải Chân Long tộc uy tín lâu năm Tiên Vương trong tay đạt được.

Hắn truyền cho Xích Long, bất quá, ngày nay Xích Long chính mình lại từ lâu lục lọi ra bản thân trong máu ấn ký, hai tướng xác minh, nó phát hiện mình phỏng đoán cũng không sai.

Vô luận là Xích Long, hay là Thiên Giác Nghĩ, đều vốn sinh ra đã kém cỏi, tại sinh ra trước đã bị người gia hại rồi, khá tốt Hậu Thiên đều bổ túc.

Tương đối mà nói, mặt khác một ít tiên cổ cường giả hậu đại sẽ không may mắn như thế.

Thạch Hạo một vòng đi xuống, tốn thời gian mấy ngàn năm, bởi vì có đôi khi, cùng một vị Tiên Vương luận đạo, cả hai đều có chỗ lấy được, tại chỗ ngộ đạo, rất có thể tựu là mấy năm, mấy chục năm, thậm chí trên trăm năm.

- Cái này một con đường đã thất bại, ta có lẽ nên nếm thử một con đường khác.

Thạch Hạo tự nói.

Ai đều sẽ không cho là, hắn còn dám tiếp tục, hơn nữa cách xa nhau gần như vậy, vừa muốn liều chết phá Vương thành đế.

Chỉ là lúc này đây, Thạch Hạo im ắng, hắn đã đi ra tiên vực, một người ra đi, về tới tàn phá cửu thiên thập địa trung.

Đi tại ngày xưa địa phương từng sống, nhìn xem những cái kia tàn đất, hắn một hồi thổn thức, hắn tiến vào tiên vực cũng đã hơn tám mươi vạn năm rồi, thế gian này thương hải tang điền.

Thạch Hạo đi hạ giới tám vực, từng nay cái kia chút ít mộ phần cũng không trông thấy rồi, hắn một tiếng thở dài, yên lặng tại đây phiến Cổ Địa hướng tứ phương tế bái.

Cửu Đầu Sư Tử, tài giỏi cao chót vót Tiêu thiên, Bổ Thiên Các quỷ gia, còn có Thạch Thôn một ít chú bác thân nhân...

Quá nhiều, quá nhiều!

Thời gian thấm thoát, quang âm Vô Tình, như là phàm nhân, rất nhiều trí nhớ đều sớm đã phai mờ, không có khả năng nhớ kỹ.

Nhưng là, đối với Thạch Hạo mà nói, việc ngày xưa phảng phất ngay tại

hôm qua, hay là như vậy rõ ràng.

Sau đó, hắn đi vào 3000 châu, lại lâm Cửu Thiên, đều là tàn phá Cổ Địa, phiêu phù ở trong vũ trụ, từng cái tế tự, tìm kiếm năm đó cựu (ký) ức.

Cái kia tàn khốc huyết, cái kia cười vui nước mắt, cái kia bất đắc dĩ kết cục, cái kia lòng chua xót chuyện cũ... Tất cả đều Tùy Phong mà tán, chôn cất tại cái này phiến Cổ lão mà thâm trầm rách nát cả vùng đất.

Tại một loại chỗ Cổ Địa, Thạch Hạo ngừng chân, hai mắt thần quang tăng vọt, chằm chằm vào một mảnh đất khô cằn.

Rất nhanh, dưới mặt đất ở chỗ sâu trong, có một cái sinh linh sống lại, rồi sau đó bừng tỉnh, cuối cùng vọt ra.

- Là ngươi, dĩ nhiên là ngươi!

Ngũ Hành Sơn, tàn phá rồi, chôn cất tại đại địa chỗ sâu nhất, dài như vậy một đoạn tuế nguyệt, nó đều tại ngủ đông, ở ẩn, ngủ say, ngăn cách.

Đem làm lần nữa nhìn thấy Thạch Hạo, nó ngạc nhiên, mà Hầu Chấn Hám, cuối cùng vừa vui mừng.

Thạch Hạo thật bất ngờ, nếu không có hắn đạo hạnh đầy đủ cao thâm, tại phá Vương thành đế trên đường, hắn còn cảm giác không thấy dưới mặt đất một khối nguội lạnh thạch đầu là Ngũ Hành Sơn.

Hắn chỉ nhớ rõ, năm đó Tần gia có lẽ ở chỗ này.

Tuế nguyệt Vô Tình, năm đó Tần Trường Sinh đã sớm chết đi.

Ngũ Hành Sơn, năm đó trải qua đại chiến, trụy lạc lúc này.

- Đạo hữu, giúp ta!

Ngũ Hành Sơn nói ra.

Thạch Hạo gật đầu, cái này quả nhiên là một đoạn Nhân Quả, năm đó Ngũ Hành Sơn từng che chở hắn, ngày nay hắn đi đến nơi đây, vừa mới trả hết ân tình.

Oanh!

Thần quang bành trướng, Thạch Hạo luyện khí, dùng vô thượng Tiên Vương hỏa diễm dung luyện toái mất Ngũ Hành Sơn, cũng bổ sung đi vào một ít hiếm trân thiên tài địa bảo.

Cuối cùng, Ngũ Hành Sơn khôi phục, về phần năm đó phong ấn sớm đã không còn tồn tại, dù sao liền thân thể đều từng bị đánh tàn.

- Là Giới Hải bên trong đích sinh linh, có mấy người tiến vào này giới, bọn hắn tầm đó có nguyên nhân quả, lúc này giao chiến, ta cũng gặp trọng kích!

Chính giữa lại có trùm!

Thạch Hạo nhẹ gật đầu, nói:

- Yên tâm, một hồi đại thanh toán muốn đã đến, bọn hắn tránh né bất quá!

Trong mắt của hắn đằng đằng sát khí, cửu thiên thập địa tại trong trận chiến ấy tổn hại, sanh linh đồ thán, hắn tự nhiên muốn đi tham dự thanh toán.

Hắn hỏi Ngũ Hành Sơn, muốn đi đâu.

- Ta muốn ngủ đông, ở ẩn, thế nhưng mà, thiên hạ này ở giữa lại ở đâu có cái gì tịnh thổ, không bằng ta với ngươi đi tiên vực a.

Ngũ Hành Sơn nói.

Thạch Hạo xé rách hư không, đem Ngũ Hành Sơn đưa vào tiên vực, khiến nó chạy tới Thiên đình, nhưng hắn bản thân lại chưa có trở về đi, mà là

chạy tới tiếp theo địa phương.

Hắn muốn đi Táng Địa, chỗ đó cũng có một kiện Khởi Nguyên Cổ Khí!

- Đây là Biên Hoang không người khu sao?

Đường xá lên, Thạch Hạo than nhẹ, năm đó tại đây tràn ngập thần bí, không người trong vùng một tòa hùng vĩ Đế Quan đứng sừng sững, trấn thủ thông hướng dị vực thông đạo.

Nhưng là, hiện tại cũng tàn phá.

Hắn tại không người trong vùng hành tẩu, không có gì ngoài rất nhiều xương khô bên ngoài, còn có rất nhiều di tích, lộ ra rất hoang vu.

- Ừ?!

Thạch Hạo kinh ngạc, lại có chỗ cảm giác, hắn giương mắt nhìn một chổ địa phương, rồi sau đó trong nháy mắt một kích, xé rách hư không, hắn phát hiện một cái tiểu thế giới.

Đem làm tiến vào mảnh không gian này về sau, hắn cảm thấy nồng đậm tiên linh khí, đây là một mảnh Cổ lão tiểu Thiên Địa, còn phong ấn lấy tiên đạo khí tức.

Hắn chằm chằm vào phía trước, có một ngụm ao, chỗ đó vòng bảo vệ màu xanh lá nhộn nhạo, có một cây thần liên, đang tại chập chờn, hiển nhiên sớm đã thành tinh.

- Ngươi là ai?

Thần liên đã bị kinh hãi, một hồi lay động, rung động điểm một chút, thần tắc đan vào, nó không tính yếu, đương nhiên vẫn chỉ là tại nhân đạo trong lĩnh vực.

Thạch Hạo con mắt quang lưu chuyển, tại trong con mắt có quang âm chi lực chuyển động, một ít hình ảnh, một ít mảnh vỡ, ánh vào nội tâm của

hắn ở bên trong, hắn đã biết thần liên lai lịch.

- Là ngươi ah.

Hắn nhịn không được than nhẹ.

Cái này gốc liên, lại cùng hắn có chút liên quan.

Ngày xưa, 3000 châu thiên tài tranh phách sau khi kết thúc, Cửu Thiên người tới lựa chọn sử dụng anh tài, có thể vào Thiên Thần thư viện, nhưng cần khảo nghiệm các tộc người nổi bật.

Khi đó, từng lại để cho bọn hắn riêng phần mình xông Đế Quan bên ngoài không người khu.

Hiển nhiên, cái này không chỉ có liên quan đến thực lực, cũng có vận khí thành phần, nếu như số mệnh không tốt, khó coi, gặp gỡ đột phát tai nạn, có lẽ sẽ chết trên đường.

3000 châu, từng có một nữ tử, tên là thanh tiên, phi thường cường đại, là được chết ở đường xá thượng.

Lúc ấy, Thạch Hạo vừa gặp đi ngang qua, thấy được nàng cuối cùng một mặt.

Bất quá, nàng này quả thực rất Nghịch Thiên, coi hắn năm đó cảnh giới, rõ ràng Niết Bàn thành công, hóa thành một hạt giống, thỉnh cầu Thạch Hạo đem nàng trồng không sai, tiến hành che dấu.

- Ta nhớ được, ngươi nói, nơi này có vận mệnh của ngươi, có một cây Hỗn Độn Thanh Liên, ngươi có từng được tạo hóa?

Thạch Hạo hỏi thăm.

Nhưng mà, thanh tiên mờ mịt, nàng Niết Bàn về sau, tương đương một lần tân sinh, sớm đã quên lãng mặt khác.

Hơn nữa, dài dằng dặc tuế nguyệt đi qua, nàng là ở đương thời sống lại, chui từ dưới đất lên sinh trưởng lên.

Thạch Hạo nhìn thẳng cái này ao, ngưng mắt nhìn đáy ao.

Chỗ đó có một cái sinh linh, xác thực nói là một quả tàn phá Hỗn Độn liên loại!

Năm đó, hắn chỉ là đem Thanh Liên trồng tại bên ngoài, cũng không phải là cái này phiến tiểu trong thế giới, hiển nhiên có người khác đem nàng mang vào đến.

Là cái này hạt thần bí hạt sen sao?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1962: Mở Ra Khởi Nguyên Cổ Khí

Một quả tàn phá hạt giống, mang theo Hỗn Độn khí, nhưng là, nó không chết héo, còn còn sống cơ, có sinh mạng chấn động.

- Đạo hữu!

Một giọng nói vang lên, đón lấy một quả hạt giống bay ra, theo ao hiện lên đi ra.

- Hỗn Độn Thanh Liên loại?

Thạch Hạo lộ ra dị sắc, thật đúng là gặp được một khỏa Cổ lão hạt giống, lại giấu ở chỗ này.

Hiển nhiên, năm đó thanh tiên gặp nó, cũng là bị nó tiếp dẫn vào.

- Thân ta đã tàn, Niết Bàn sau lại gặp nạn, ngủ say vô cùng tuế nguyệt, như trước hơi tàn.

Thanh Liên hạt giống nói ra.

Thạch Hạo đang ở tiên vực nhiều năm như vậy, sớm đã hiểu rõ đầy đủ qua, hoàn toàn chính xác có một cây Hỗn Độn Thanh Liên, là một vị trùm, nhưng cuối cùng vẫn lạc rồi, hạ lạc không rõ.

Không thể tưởng được, nó vậy mà ở chỗ này.

- Muốn ta tương trợ sao?

Thạch Hạo hỏi.

- Ta tổn thương chính là bổn nguyên ấn ký.

Hỗn Độn Thanh Liên thở dài.

Thạch Hạo ra tay, đem nó chộp vào lòng bàn tay, con ngươi vầng sáng lập lòe, ngưng mắt nhìn nó bổn nguyên, rồi sau đó đưa tay ở giữa, tiên quang bành trướng, nồng đậm sinh cơ tràn ngập, đem cái này hạt hạt giống ba lô bao khỏa.

Cuối cùng, hắn càng là nhỏ tiếp theo tích tinh huyết, tẩm bổ này cái hạt hạt sen.

Oanh!

Cuối cùng, Hỗn Độn Thanh Liên run lên, quanh thân xanh mơn mởn, quấn quanh lấy Hỗn Độn, lại khôi phục dấu hiệu.

- Đa tạ đạo hữu, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, năm nào, chỉ cần ta sống lấy, vô luận đi qua bao nhiêu cái kỷ nguyên, nhất định sẽ trả hết cái này đoạn ân tình.

Hỗn Độn Thanh Liên nói ra.

Nó trong lòng rung động, Tiên Vương làm sao có thể có loại thủ đoạn này, tựu là trùm đều chưa chắc khả dĩ.

Thạch Hạo khoát tay áo, nói:

- Hi vọng ngươi có thể khôi phục.

- Đạo hữu, đời này con đường phía trước nhiều kiếp, ta là Hỗn Độn Thanh Liên, là một cây Tiên Thiên sinh linh, từng tại Hỗn Độn trong có đoán cảm giác, ngươi phải cẩn thận ah.

Hỗn Độn Thanh Liên nhắc nhở.

- Ta biết nói.

Thạch Hạo nhẹ gật đầu.

- Hôm nay, đạo hữu ban thưởng ta tinh huyết. Ngày khác, vô luận đạo hữu ở nơi nào, dù là Niết Bàn, Luân Hồi vãng sinh, ta như còn tại thế ở giữa, tất nhiên dùng Hỗn Độn tinh huyết tương còn, giúp ngươi lần nữa đạp vào tuyệt đỉnh.

Đây là xem như một loại lời thề, liên quan đến đã đến cổ chú, nó tại chủ động buộc Nhân Quả.

Thạch Hạo cười cười, không nói gì thêm, người sau khi chết, còn có cái gì vãng sinh ấy ư, còn có Luân Hồi sao?

- Thà rằng tin là có, đây là một loại bất đắc dĩ.

Hỗn Độn Thanh Liên nói.

Thạch Hạo nghe vậy, cuối cùng nhất thở dài, bất đắc dĩ chờ mong ah.

- Đạo hữu, như vậy sau khi từ biệt, ta Thanh Liên nhất tộc hậu duệ, tựu đảm nhiệm nàng tại hạ giới tự sanh tự diệt a, chắc hẳn nàng ứng kiếp qua đi, sẽ không dễ dàng lại dính hồng trần quả.

Hỗn Độn Thanh Liên nói ra.

Nó cùng Thạch Hạo tạm biệt về sau, hóa thành một đạo ánh sáng màu xanh, đục lỗ hư không, chui vào Hỗn Độn ở bên trong, như vậy biến mất không thấy gì nữa.

Nó là một cái chết đi dài dằng dặc tuế nguyệt người, năm đó rất nhiều Nhân Quả tiêu hết tán, ngày nay đã trốn vào Hỗn Độn ở bên trong, muốn đi khôi phục, có lẽ một hai cái kỷ nguyên đều sẽ không xuất hiện.

Bởi vì, nó nếu lần Niết Bàn, có lẽ sẽ quên đi sở hữu tất cả.

Chỉ có nó nhất bổn nguyên ấn ký, còn có thể chủ đạo lấy nhân sinh của nó quỹ tích, muốn triệt để Giác Tỉnh, không biết là năm nào thay.

Táng Địa, như trước yên lặng.

Thạch Hạo đã đến, kinh động Táng Vương, cũng đánh thức thần minh, Tam Tạng, bất quá khi biết là Thạch Hạo về sau, bọn hắn đều thở phào một cái.

- Nhoáng một cái lại là mấy chục vạn năm qua đi, đạo hữu danh chấn các giới, liền là chúng ta cái này chết tiệt tịch chôn cất đất đều tại mênh mông cuồn cuộn lấy đạo hữu uy danh.

Táng Vương Hoắc hằng nói ra.

Ngày nay, vô luận là dị vực, hay là Táng Địa, hoặc là tiên vực cùng Giới Hải các loại..., đều tại truyền lưu một người tuổi còn trẻ cao thủ truyền kỳ kinh nghiệm.

Người kia tựu là Thạch Hạo, chỉ vì hắn chiến lực quá mạnh mẽ, có thể giết trùm, tự nhiên đưa tới chư nhiều cường giả chú ý.

- Đạo hữu tại sao tới đây?

Hàn trác Táng Vương cũng mở miệng hỏi.

- Một là tưởng niệm cố nhân, đến đây ôn chuyện. Hai là muốn muốn đánh giá Khởi Nguyên Cổ Khí.

Thạch Hạo nói ra.

Mấy đại cường giả ai cũng biến sắc, Khởi Nguyên Cổ Khí cái kia kiện đồ vật chính là bọn họ đều lảng tránh, đến nơi này cấp độ không muốn đơn giản nhiễm, Hoang rõ ràng?

- Thạch huynh, ngươi đây là đang lấy mạng liều ah.

- Hoang, ngươi làm như vậy rất nguy hiểm!

Tam Tạng cùng thần minh đều khuyên can.

- Không sao, ta chỉ là muốn xem đến tột cùng, sẽ không lỗ mãng làm việc, các ngươi có lẽ có lẽ nghe nói qua, dị vực Khởi Nguyên Cổ Khí, ta đã từng đối chiến qua, nhưng vẫn là sống sót.

Thạch Hạo mỉm cười.

Ở đây Táng Vương há to miệng, muốn nói cái gì, nhưng là cẩn thận suy nghĩ một chút về sau, Hoang cũng tiếp xúc qua bọn hắn Khởi Nguyên Cổ Khí, cũng chưa từng chết đi.

Chỉ là, bọn hắn không biết, lần thứ hai tiếp xúc lúc, hay không còn có thể bình yên vô sự.

- Đạo hữu, không phải chúng ta keo kiệt, mà thật sự lo lắng ngươi xảy ra vấn đề!

Hoắc hằng Táng Vương rất trực tiếp, cáo tri Thạch Hạo, cái kia Khởi Nguyên Cổ Khí phi thường tà môn.

Tựu là Táng Vương đều cảm thấy nó quỷ dị, tà môn, không thể dự đoán, có thể nguy hiểm cho đến bọn hắn cái này cấp độ sinh linh tánh mạng!

- Ta không sợ!

Thạch Hạo nói ra.

Nếu là có lựa chọn, hắn cũng không muốn tới nơi này, nhưng là, phá Vương thành đế chi lộ, đã đã thất bại một đầu, hắn muốn lại đi một con đường.

Đã thế gian có truyền thuyết, mở ra Khởi Nguyên Cổ Khí, có lẽ có thể chứng được đế đường, hắn quyết tâm liều chết nếm thử một phen.

Cuối cùng nhất, nhiều vị Táng Vương mật nghị, vẫn đồng ý.

Nhưng là, bọn hắn nhất trí cảnh cáo, nếu có ngoài ý muốn, ngàn vạn không muốn cậy mạnh, đồng thời cũng biểu đạt lập trường, cái này không có

quan hệ gì với bọn họ, nếu là gặp chuyện không may, chớ để liên quan đến bọn hắn.

- Đa tạ các vị đạo hữu!

Thạch Hạo làm một cái đại lễ.

Lúc này đây, cùng sở hữu năm vị Táng Vương xuất hiện, cùng hắn đối mặt, cẩn thận nói qua, bọn hắn liền đều rút lui.

Trên thực tế, Táng Địa tại di chuyển, vương giả mang theo rất nhiều hậu bối, tất cả đều trốn vào xa xôi Táng Khu, sợ tại đây phát sinh thiên đại sự kiện.

Thạch Hạo muốn nói cho bọn hắn biết, chính mình có lẽ khả dĩ mở ra Khởi Nguyên Cổ Khí, nhưng là, cuối cùng hắn há to miệng, cũng không nói đến.

Bởi vì, hắn cũng không biết, một khi chính thức mở ra sau sẽ phát sinh cái gì, nếu là có thảm hoạ, tiêu diệt sở hữu tất cả ở đây người, vậy làm sao không phụ lòng Táng Địa chư Vương?

Hắn suy nghĩ về sau, quyết định đi đầu thám hiểm, xem tình huống mà định ra.

- Ta muốn trước đi gặp một lần huynh đệ của ta.

Thạch Hạo nói ra.

Hắn muốn đi gặp Tào Vũ Sinh.

Tam Tạng, thần minh dẫn hắn, tiến vào Táng Khu ở chỗ sâu trong, lần nữa gặp được ảm đạm ngủ say Tào Vũ Sinh còn có Tiểu Cẩu Tể.

Thạch Hạo từng bị nhốt mười đạo Luân Hồi ấn ký trung 50 vạn năm, rồi sau đó tiến vào tiên vực lại đi qua hơn tám mươi vạn năm, trước sau cộng lại 100 mấy chục vạn năm.

- Hảo hảo còn sống!

Thạch Hạo nói ra.

Năm đó, đúng là Tào Vũ Sinh lưng cõng hắn, rối tung lấy tóc trắng, cùng Tiểu Cẩu Tể cùng một chỗ, đưa hắn tiễn đưa đến nơi đây, dốc sức liều mạng muốn cứu tánh mạng của hắn.

Lúc kia, Tào Vũ Sinh cùng Tiểu Cẩu Tể đều đi vào tuổi già rồi, thọ nguyên không nhiều, tuổi già bạc phơ, huyết khí khô héo, có thể là vì hắn như trước nổi giận, bôn tẩu thiên hạ.

Vô luận như thế nào, hắn cũng muốn bảo trụ cái này hai cái bạn cũ.

Vô tận tiên quang bành trướng, Thạch Hạo trợ bọn hắn giúp một tay, nhỏ hai giọt Tiên Vương tinh huyết, thu lại sát khí, chỉ có vô tận tinh hoa, rơi vào chôn cất trong đất.

Rồi sau đó, hắn quay người rời đi.

Táng Khu Khởi Nguyên Cổ Khí, cũng không phải là lúc nào cũng trên thế gian, mà là thường cách một đoạn tuế nguyệt mới lộ ra.

Đó là bởi vì, từng bị chư Vương thi triển vô thượng thần thông thủ đoạn.

Thạch Hạo đã đến, một người ra đi, đến nơi này, chuẩn bị xé rách hư không, đi gặp táng sĩ Khởi Nguyên Cổ Khí vật.

Mà sau lưng hắn, rất nhiều táng sĩ đều bỏ chạy rồi, sợ hắn dẫn xuất nhiễu loạn lớn.

Dù sao, hắn ngày nay là Tiên Vương, nếu là gây ra phong ba đến, nhất định là cực lớn sự kiện, có thể sẽ ảnh hưởng đến Chư Thiên các giới!

- Xoẹt!

Thạch Hạo vạch tìm tòi hư không, dùng hắn ngày nay tu vi mà nói, còn có cái gì làm không được, vô thượng phong ấn cũng ngăn không được, Táng Vương bố trí xuống Thông Thiên chi địa, cũng có thể xuất nhập.

Oanh!

Hắn xâm nhập một tòa cổ trong cung điện.

Ở chỗ này có một miệng rương, nặng nề phù phù, chảy xuôi cửu sắc sáng bóng, bộc phát thần thánh quang vũ, quá sáng chói rồi, tràn đầy thần thánh cùng tường hòa khí tức.

Nó có kim loại cảm nhận, cũng có ngọc thạch sáng bóng, dâng lên hào quang lúc, lại như Thái Dương giống như hừng hực.

Thế gian, hàng tỉ sinh linh trung cũng không có mấy người khả dĩ thừa nhận Khởi Nguyên Cổ Khí chiếu xạ, sờ chi hẳn phải chết.

Trên thực tế, Táng Địa dùng thi hài thừa nhận Khởi Nguyên Cổ Khí hào quang.

Như vậy dài dằng dặc tuế nguyệt đến nay, còn sống sinh linh, ví dụ như hoàng kim táng sĩ, có mấy người thành công? Thần minh, Tam Tạng trở thành ngoại lệ, may mắn còn sống, cho nên bị cho rằng Táng Vương bồi dưỡng!

Thạch Hạo chặn cái này dày đặc quang vũ, hắn chưa chết đi.

- Năm đó, ta dùng nát hòm gỗ phòng ngự, còn sống, ngày nay không cần vận dụng, xem ra có kháng tính.

Thạch Hạo lấy ra trên người một kiện lại một kiện đồ vật, ví dụ như Đại La Kiếm Thai, nguyên thủy chân giải, nát hòm gỗ, còn có trong cơ thể cái kia đoàn hỏa cũng bị hắn kích thích sống lại.

Cuối cùng, hắn hành động, từng bước một đi thẳng về phía trước, tiếp

cận cái này miệng rương.

Đ-A-N-G...G!

Một tiếng run rẩy, Thạch Hạo đưa hắn có thể phá Chư Thiên thủ chưởng đặt ở cái này miệng rương lên, chính thức dùng huyết nhục tiếp xúc.

Oanh!

Cái này tòa cổ miếu chấn động, kịch liệt lay động, miếu thờ vốn là thần thánh, nhưng bây giờ Khởi Nguyên Cổ Khí sáng lên về sau, nó như là đốt cháy, càng ngày càng chói mắt.

Khởi Nguyên Cổ Khí, như là sống lại, có sinh mạng, nó đang run động, tại nổ vang, phát ra đáng sợ hào quang, quang vũ như là chính thức chất lỏng rơi xuống!

Thạch Hạo thần sắc mặt ngưng trọng, hắn tại đối kháng loại này khó có thể thuật thanh vô thượng khí cơ!

Áp lực như núi, như biển cát, ở chỗ này phập phồng, như là Chư Thiên vũ trụ, vô cùng tinh hải rơi xuống dưới đến, đều hướng về Thạch Hạo trấn áp mà đi.

Đ-A-N-G...G!

Hắn đột nhiên phát lực, chấn động cái này khẩu rương thể.

Không chỉ có là chính bản thân hắn, Đại La Kiếm Thai, nguyên thủy chân giải các loại..., tất cả đều động, hắn thậm chí dùng nát hòm gỗ nện cái này miệng rương.

Ầm ầm!

Rốt cục, càng thêm kịch liệt biến hóa đã xảy ra, tại đây cửu sắc sáng rọi xông lên trời, xé rách miếu thờ, quả thực muốn cắt đứt thời gian dài sông.

Khả dĩ chứng kiến, một đầu tuế nguyệt Trường Hà bất ổn, ở cái địa phương này đại rung chuyển.

Thạch Hạo không biết, cái đó một kiện kỳ vật mới được là mở ra Khởi Nguyên cổ kỳ cái chìa khóa, toàn bộ hết gì đó cùng tiến lên, kể cả hắn bản thân, cũng bị đem làm làm giống.

Đông!

Mấy lần huy động ở giữa, vài món đồ vật đều rơi vào Khởi Nguyên Cổ Khí thượng.

Rốt cục, tại đây đã xảy ra kinh thế biến hóa, Khởi Nguyên Cổ Khí tại rạn nứt, cái kia như cửu thải tiên kim giống như rương thể muốn mở ra.

Ầm ầm!

Thiên Băng Địa Liệt, quỷ khóc thần gào thét.

Cái này miệng rương là thần thánh, nhưng lại phát ra khủng bố thanh âm, tại mở ra trong quá trình, nương theo lấy vô số dị tượng, có Tiên Thiên Thần Chích như mọc thành phiến vẫn lạc, có vô số Hắc Ám lao lung, có sáng chói phi tiên quang vũ, các loại hình ảnh đan vào cùng một chỗ, giống như một mảnh cổ sử hiển hiện.

Nhưng là, nó bày ra quá là nhanh.

Ba!

Nhẹ vang lên truyền đến, cái này miệng rương rõ ràng như hoa đóa, tại tách ra, rạn nứt rương thể một mảnh lại một mảnh tràn ra, lộ ra bên trong chân thật cảnh tượng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1963: Quan

Rương thể dường như mỹ ngọc rạn nứt, sau đó lại như tiên hoa tỏa ra, một mảnh lại một mảnh, mang theo mưa ánh sáng xán lạn, mang theo có thể đốt cháy chư thiên ánh lửa.

Khởi nguyên Cổ Khí mở ra rồi!

- À...

Thạch Hạo một tiếng rống to, ôm đầu lô, hướng về sau rút lui, máu me khắp người, xương sọ đều phải bị người bổ ra, đầy người đều là vết rách.

Mặc hắn một thân đạo hạnh kinh thế, ở Tiên Vương trong xưng tôn, hiện tại cũng chịu đựng không được cự lớn thống khổ, bị chín loại hào quang quét trúng, thân thể đều muốn rách nát.

Đây là không thể tưởng tượng sự tình, hắn từ lâu tu thành Tiên Vương thể, đồng thời lấy Bất Diệt Kinh rèn luyện, ngang dọc Tiên vực, Giới Hải, chỉ riêng lấy khí lực mà nói, ai có thể kháng?

Mặc dù có, cũng bất quá với hắn xấp xỉ mà thôi.

Có thể trước mắt khởi nguyên Cổ Khí mới mở ra, hắn thân thể liền chia năm xẻ bảy, xương cốt đều lộ ra, xương sọ như là đang bị người lấy Khai Thiên Cự Phủ bổ trúng, muốn nứt toác.

Trong rương, có một đoàn ánh sáng chói mắt, bao vây một món đồ.

Chính là cường đại như Thạch Hạo, nhìn về phía trước, hắn hai mắt đều đang chảy máu, Tiên Vương đều không thể nhìn thẳng vào, đây là biết bao làm người nghe kinh hãi.

Đùng!

Thạch Hạo rút lui, nhưng cuối cùng hắn ổn định, dù cho hai mắt chảy máu, hắn cũng mở, nhìn chằm chằm nới ấy, rốt cục thấy rõ có cái gì. Quan bảng

Một chùm sáng, lưu động Cửu Thải!

Quá nồng nặc, đoàn kia ánh sáng dĩ nhiên chất lỏng hóa, dường như tiên trấp ngọc dịch, nung nấu... Một cái đầu lâu.

Đầu lâu, dĩ nhiên là đầu lâu sao?!

Thạch Hạo giật nảy cả mình, dù như thế nào cũng không nghĩ tới, bản thân nhìn thấy dĩ nhiên là tình cảnh như vậy, lại là thần thánh thi hài?

- Không đúng!

Hắn cố nén đau nhức, lau đi trong mắt huyết, lần thứ hai nhìn chăm chú, lấy vô thượng pháp nhãn còn có mạnh nhất thần giác bắt giữ, nghĩ thấu này đến tột cùng là cái gì.

Đầu lâu kia phảng phất phai mờ, hóa thành trắng như tuyết cốt, như trước bị cửu sắc hào quang bao vây, đồng thời ở hạch tâm nơi còn có nồng nặc màu đen vật chất.

Trắng như tuyết cốt cùng màu đen vật chất hai đối lập so với, đặc biệt bắt mắt.

- Đế quan sao?!

Đây là Thạch Hạo âm thanh, hắn thân thể đang lay động, bắt đầu rách nát, bị một luồng không tên sức mạnh áp chế, sau đó muốn triệt để tiêu diệt ở đây.

Hắn vững tin, đổi lại cái khác Tiên Vương tới đây đã sụp đổ rồi, chẳng còn sót lại gì, mạnh như hắn tu thành Bất Diệt Thể, cũng ở chia năm xẻ bảy,

muốn nổ tung.

- Hô!

Này trắng như tuyết cốt bay ra, nó giống như vương miện, mang theo cổ điển khí tức, còn có một luồng vô thượng uy nghiêm, như Đế Lâm Trần, hạ xuống thế gian!

Đây là lấy xương sọ đánh bóng mà thành vương miện, trắng noãn mà óng ánh, lưu động yêu dị hào quang, liền như thế rơi ra hào quang, cửu sắc khí mịt mờ, đánh nát vạn vật. Toàn bộ chức cao thủ

Thạch Hạo không chịu nổi, thân thể ở diêu, Thần hồn đều phải bị tiêu diệt.

Ầm!

Nó mang theo vô thượng uy thế, rơi vào Thạch Hạo trên đỉnh đầu, chạm tới sợi tóc đen sì, muốn đái ở phía trên.

Cốt quan, trầm trọng như vô cùng tinh thể chồng chất, càng như là một mảnh Vũ Trụ cô đọng, trực tiếp giáng lâm, rơi vào Thạch Hạo trên đầu.

Thạch Hạo kêu to một tiếng, hắn xương sọ rạn nứt, bị áp chế muốn nổ tung, Nguyên Thần đều nứt ra rồi, cũng bị tiêu diệt ở đây.

Đây là một hồi Đại Sát Kiếp!

Nơi nào có cái gì Tạo Hóa, đây rõ ràng là tất sát chi cục.

Long long long!

Hỗn Độn Lôi điện xuất hiện, này cốt quan thần bí mà cường lớn, rơi vào Thạch Hạo trên đầu sau, sinh ra một cái lại một cái gai xương, đâm vào bên trong xương sọ của hắn, dường như muốn cắm rễ.

Đồng thời, cửu sắc hào quang chảy xuôi, tràn ngập Thạch Hạo khắp toàn

thân từ trên xuống dưới.

Đương nhiên, đáng sợ nhất chính là, trắng noãn cốt quan trên còn quấn quanh một đoàn nồng nặc hóa không ra màu đen vật chất, muốn hướng về Thạch Hạo trong cơ thể truyền vào.

Thạch Hạo vững tin, đây là Hắc Ám bản nguyên, so với hắn bản thân nhìn thấy hết thảy Hắc Ám vật chất đều muốn nồng nặc, vô số lần chồng chất!

Chỉ như vậy một tia mà thôi, liền đủ để ô nhiễm Tam Thiên Châu!

Hết thảy tất cả những thứ này đều phát sinh ở chớp mắt, sắp tới khiến người ta không phản ứng kịp.

- Cút ngay!

Thạch Hạo kinh nộ, này cốt quan ép toàn thân hắn đều là vết rách, mà lại sinh ra gai xương, muốn cắm rễ ở trên người hắn, đây là muốn rút lấy, hay là muốn dung hợp?

Coong!

Hắn một tay nắm nát rương gỗ, hướng về trên đầu chính mình ném tới, lúc này chấn động những kia gai xương rút lui.

Này nát rương gỗ không phải biết có lai lịch gì, lại thần kỳ như thế!

Xoạt!

Đồng thời, hắn một tay kia vung lên Đại La Kiếm Thai, hướng về trên đầu bổ tới, ánh kiếm soàn soạt, Phi Tiên mưa ánh sáng óng ánh, coong một tiếng, chém ở bạch cốt quan trên.

Hống!

Phảng phất có thanh âm quát nhẹ tự này Kiếm Thai phát sinh, lộ ra giả

tạo cảnh, một cái sinh linh ngồi ở quan tài cổ trên, ở dưới ánh tà dương rất cô đơn, nhìn máu nhiễm vào Đại Địa, ngâm quá vô biên mộ phần, hắn đột nhiên mà ngẩng đầu lên.

Bịch một tiếng, này cốt quan bị Kiếm Thai bắn trúng sau, rụng xuống!

Ba!

Sau đó, một mảnh lại một cánh hoa khép kín, chiếc kia cái rương mảnh vỡ quy nhất, một lần nữa tổ hợp, đem bạch cốt quan thu ở bên trong, che giấu tất cả.

Nơi đây yên tĩnh, như là chưa từng xảy ra cái gì, chiếc kia cái rương lưu động xán lạn hào quang, với trong hư không chìm chìm nổi nổi.

Thế nhưng, làm sao có khả năng chẳng có cái gì cả phát sinh!

Thạch Hạo thân thể phá bị hao tổn, Nguyên Thần lờ mờ, hắn bị thương nặng, suýt nữa chết ở chỗ này.

Nếu là Ngao Thịnh, Thái Thủy chờ người ở đây, khẳng định hình thần đều diệt, bởi vì chịu đựng sức mạnh không gì sánh được, không thể tưởng tượng.

Thạch Hạo có thể như vậy chịu đựng, chỉ có thể nói ở trên con đường tu đạo gần như nghịch thiên!

- Mấy vị táng Vương, cáo từ!

Thạch Hạo đi rồi, vội vã mà đi, hắn kéo tàn thể, một đường lao ra Táng Địa, cứ thế biến mất.

Táng Vương, đều ngạc nhiên, không biết phát sinh cái gì, chỉ cảm ứng được nới ấy từng có kịch liệt gợn sóng, để bọn họ đều sởn cả tóc gáy.

Khởi nguyên Cổ Khí vẫn còn, bọn họ liền không cần lo lắng, vật này không mất đi là tốt rồi.

Chỉ là, mỗi một vị táng vương đô ở ngờ vực, đến tột cùng ở Hoang trên người phát sinh cái gì, hắn thật giống là đào tẩu, đầy người đều là vết máu.

- Hi vọng hắn không việc gì!

Hoắc Hằng táng Vương nói rằng.

Thạch Hạo đi rồi, tiến vào Giới Hải, chọn một chỗ chốn không người, hắn ngồi xếp bằng xuống, nhanh chóng chữa trị thương thế.

Nhưng mà, sự tình gay go vượt quá sự tưởng tượng của hắn, một tia màu đen vật chất tiến vào hắn khí lực bên trong, điên cuồng bừa bãi tàn phá, hắn Nguyên Thần ảm đạm, muốn liền như vậy rơi vào trong bóng tối.

Này một tia màu đen vật chất chính là bản nguyên!

So với năm đó Tam Thiên Châu gặp ăn mòn, còn nghiêm trọng hơn.

Đồng thời, hắn trong cơ thể có không tên sức mạnh nghiền ép lệnh hắn không ngừng ho ra máu, xương sọ cùng toàn thân đều ở rạn nứt, đáng sợ cực kỳ. Lôi Vũ

Chính là Thần hồn cũng như vậy, ở nứt ra, rất có thể sẽ hủy diệt.

Thạch Hạo ngược lại cũng quả đoán, Nguyên Thần ly thể, tách ra này sợi ô quang, không để nó ăn mòn Thần hồn, đồng thời một luồng bản nguyên nhất tinh huyết cũng vọt ra.

Hắn bỏ qua thể xác!

Ầm ầm!

Cách đó không xa, đoàn kia tinh huyết lại nặn bất diệt thân thể, hắn nhanh chóng gây dựng lại, Nguyên Thần trở về vị trí cũ, đồng thời ăn dưới một viên cửu sắc Tiên đan, tẩm bổ bản thân.

Đó là lấy tiên dược, Tam Sinh Dược luyện ra vô thượng lớn dược!

Này lô dược bất kỳ Tiên Vương nhìn thấy đều sẽ đỏ mắt, bởi vì trước đó, cũng chỉ có Đế Lạc thời đại có người luyện ra quá một lò, dược hiệu bá đạo.

Dù vậy, Thạch Hạo mới nặn thân thể như trước đang chảy máu, chịu đựng trong cõi u minh một nguồn sức mạnh, đặc biệt là này Hắc Ám bản nguyên phảng phất chém chi bất tận.

Xa xa, Thạch Hạo thuế lạc thể xác chia năm xẻ bảy, một tia Hắc Ám bản nguyên ở nơi đó bồng bềnh.

- Cho ta diệt!

Thạch Hạo một tiếng rống to, hắn công kích mình lột ra cũ thể, sợ hắn rơi vào Hắc Ám, lần thứ hai sinh sôi ra mới Nguyên Thần.

Phốc!

Hắn một quyền đánh nổ tự thân bỏ qua thể xác, ở nơi đó hóa thành một đám mưa máu.

Một tia Hắc Ám bản nguyên phiêu diêu, Thạch Hạo nhìn chăm chú, hắn triển khai đại pháp lực, đem trấn áp, nhốt lại.

Đây là đang đùa với lửa, sơ sót một cái, tự thân vĩnh viễn đọa lạc vào Hắc Ám, khó có thể tránh thoát.

Sau đó, Thạch Hạo bỏ chạy, trực tiếp trở lại Tiên vực, trực tiếp bế quan, liên tiếp mấy chục năm hắn đều ở ho ra máu, ở dưỡng thương trong vượt qua.

Sau đó mấy trăm năm, hắn cũng không có xuất quan, ở tẩm bổ Nguyên Thần.

Loáng một cái chính là hơn vạn năm, Thạch Hạo vẫn như cũ đang bế

quan, lần này bị hao tổn quá nghiêm trọng, hắn cần thời gian đi khôi phục.

Hắn một lần lại một lần rèn luyện huyết dịch, hóa tận Hắc Ám, đồng thời, hắn ở luyện hồn, chỉ lo lưu lại cái gì mầm họa, hắn không muốn có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Ở cái này quá Trình tổng, hắn bế quan động phủ không ngừng có tiên quang Trùng Tiêu, đi kèm tinh lực, kéo lên ba động khủng bố.

Phàm là Tiên Vương đều thấy cảnh ấy, tất cả mọi người đều rất giật mình, Hoang bị thương?

Đến tột cùng là ra sao thương, lại muốn tu dưỡng hơn vạn năm, đến hiện tại vẫn không có khôi phục.

Thạch Hạo vô lực xuất chiến, trong lúc này, Giới Hải phát sinh lớn bạo loạn, có một nhóm sinh linh mạnh mẽ trở về, cũng giết tiến vào trong tiên vực.

Hắc Ám Liễu Thần, thiên hạ thứ hai chờ bang Thạch Hạo ngăn cản, hắn vị trí mảnh này Vũ Trụ tuy rằng chịu đến kịch liệt xung kích, thế nhưng không có ảnh hưởng đến hắn.

Tiên vực các nơi tàn tạ rất nhiều!

Đồng kỳ, dị vực cũng từng nhiều lần bị xung kích, bị hao tổn lợi hại, thế nhưng, bọn họ có niềm tin, cũng không phải cỡ nào e ngại.

Bởi vì, Giới Hải trong có bọn họ bá chủ muốn trở về rồi!

- Hoang, hắn bị thương nặng, thú vị, chúng ta đi xem một chút có thể không tiễn hắn một đoạn.

Dị vực, có Bất Hủ Chi Vương cười gằn.

Cái nào sợ bọn họ cũng phải đối mặt Giới Hải áp lực, nhưng là hiện tại lại còn muốn giết tiến vào Tiên vực, diệt trừ Hoang.

Bọn họ đến rồi, bởi vì hai giới từ lâu không trở ngại chặn, cái gọi là mở miệng —— cổ quan, đều phá tan rất nhiều vạn năm, không người lại xây dựng, trấn áp.

- Ầm!

Luyện Tiên Hồ xuất hiện, côn đế tự mình ra tay, hắn giáng lâm ở đây, gặp phải sóng lớn ngập trời, kinh động Tiên vực chư Vương.

- Ngươi dám!

Điểu gia cùng Tinh Bích đại gia tức giận, nhanh chóng ngăn cản, bởi vì nới ấy là Thạch Hạo bế quan, không thể quấy nhiễu được.

- A!

Có khác Bất Hủ Chi Vương vọt tới, muốn đại khai sát giới.

Nếu là Thạch Hạo tọa trấn, có mấy người dám xông vào? Hiện tại biết, hắn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, dị vực Bất Hủ Chi Vương hận không thể lập tức đem hắn diệt trừ đi.

Hống!

Thiên Giác Nghĩ phát điên, hắn rơi vào Cai Tộc kinh khủng nhất cuồng hóa cảnh, con mắt màu đỏ tươi, mang theo yêu dị Huyết Sắc, thực lực bản thân tăng vọt, sức mạnh vô cùng vô tận.

Quan trọng nhất đó là, hắn Nguyên Thần cũng dựa vào cái này mà sức mạnh kịch tăng, so với Tiên Vương chỉ có hơn chớ không kém!

Đây chính là Thập Hung, mỗi một người đều có mình phi thường "Hung cuồng" một mặt, một khi phát tác, chủng tộc lực lượng hiển lộ hết, có thể giương kích tứ phương.

Hắn ngăn Bất Hủ Chi Vương, hận không thể toàn bộ xé nát đi.

Hắc Ám Liễu Thần xuất kích, phù một tiếng, nó xuyên thủng một vị Vương đầu lâu, bởi vì nó là bá chủ, sức chiến đấu cao doạ người.

Tình huống nguy cấp, Thạch Hạo bế quan nơi bị người đánh sụp ra, lộ ra hắn chân thân, chính đang ngồi xếp bằng, khóe miệng tràn ra Hắc Huyết, hắn ở rèn luyện mình chân huyết.

- Giết, Hoang hắn không xong rồi, hôm nay nhất định gặp nạn!

Có người hét lớn.

Thạch Hạo yên tĩnh bất động, qua nhiều năm như vậy mặt bên ở điều trị thân thể, mặt bên ở thôi diễn thành đế phương pháp, hắn muốn dựa vào cái này thứ bế quan, bước ra con đường kia.

Xác thực có thu hoạch khổng lồ, hiện tại hắn hãm ở thành trên đế lộ, Nguyên Thần không ngừng thôi diễn, phát sinh ánh sáng óng ánh huy, hắn không cách nào tỉnh lại.

- Ta tìm tới đường, lần này, nhất định sẽ thành công!

Khởi nguyên Cổ Khí trong cốt quan, dành cho Thạch Hạo cực điểm mài giũa, để hắn ở suýt nữa bỏ mình trong quá trình, nhìn thấy con đường của chính mình.

Từng ấy năm tới nay, trước sau ở suy nghĩ.

- Thành đế, có có thể được con đường!

Nhưng mà, hiện thực tình huống lại rất tồi tệ, bởi vì, quần địch ở bên!

Ở trong tình hình này, sơ sót một cái, Thạch Hạo sẽ ứng kiếp!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1964: Nhẫn Mà Đột Phá

- Hoang, tiễn ngươi đi Vãng Sinh!

Côn Đế thanh âm truyền đến, Bất Hủ Chi Vương trong vài cường giả vây công Hắc Ám Liễu Thần, hắn thì đột phá qua đây, cầm trong tay luyện tiên hồ, về phía trước tiêu diệt.

Thân là đầu sỏ, đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, còn lại Tiên Vương căn bản đỡ không được!

Tỷ như, Kim Mao sói được hắn một chưởng chấn phun máu phè phè, còn muốn công phạt lúc, kết quả được luyện tiên hồ phún ra một luồng ánh sáng bắn trúng, thân thể gảy làm hai khúc, nó gầm thét, lật cút ra ngoài.

Côn Đế, Pháp Lực Vô Biên, bất hủ oai kinh thế.

Điểu gia, Tinh Bích đại gia tức giận, liều mạng chém giết, xông về phía trước, liều mạng tự thân bị thương, ngạnh hám luyện tiên hồ, nơi đây quang hoa đại tác phẩm, Tiên Quang dâng trào.

- Lão thất phu, ngươi nạp mạng đi, nghỉ tổn thương huynh đệ ta!

Thiên Giác kiến rống to hơn, con mắt là xích hồng sắc, hắn cũng về phía trước phác sát.

Hắn ai người sau lưng một kích, trước tiên về phía trước đánh tới, tiến hành ngăn cản, sau lưng Bất Hủ Chi Vương đục lỗ thân thể của hắn, trước sau sáng, huyết quang rực rỡ.

Thế nhưng, vị này Bất Hủ Chi Vương cánh tay cũng bị một cổ mênh mông cự lực chấn bẻ gẫy, phát sinh tiếng răng rắc.

Đây chính là Thiên Giác kiến, Lực chi cực tẫn giả, dù cho gặp công kích, cũng sẽ hình thành kinh khủng lực phản chấn, quy tắc phù hiệu rậm rạp, bồng bột nở rộ.

- Đ-A-N-G...G!

Thiên Giác kiến phi phác mà đến, đánh vào kia trấn áp xuống luyện tiên hồ thượng, hai cánh tay của hắn hóa thành kim sắc, Lực chi cực tẫn, trật tự dây dưa, vô cùng kinh khủng.

Chính là cái này liều lĩnh tấn công, ngăn trở luyện tiên hồ, nói cách khác nhất định phải đập trúng Thạch Hạo, hậu quả khó mà lường được.

Bất quá, Thiên Giác kiến gặp một kích như vậy, hắn cũng không chịu nổi, hai mắt càng phát ra đỏ đậm, thất khiếu chảy máu, song chưởng đều ở tại co quắp, xương cốt nứt ra.

Côn Đế, thân là đầu sỏ, Pháp Lực Vô Biên, hắn sử dụng binh khí, tùy ý một kích chính là hủy thiên diệt địa vậy uy thế.

- Đều cút cho ta, ta muốn giết Hoang người nào có thể kháng cự!

Côn Đế rít gào, đầu tóc căn căn trong suốt, hắn còm nhom, thế nhưng lại có một loại vô địch khí thế.

Con ngươi của hắn là ngân sắc Thập Tự, huyết khí thao thao, giơ tay lên gian có thể hủy diệt đất trời chúng sinh, chém về đằng trước, muốn trảm sát Thạch Hạo.

- Đùng!

Hắc Ám Liễu Thần đón đánh, nó bạo phát phía sau, hàng vạn cây cành liễu rậm rạp, đánh giết chu vi quần địch, làm màu đen Lôi Điện, quét sạch tứ phương.

Nó chủ thể tiến lên, ngăn trở Côn Đế, thân là đầu sỏ, loại này ẩu đả vô

cùng kịch liệt.

- Ầm!

Cuối chân trời, hạo hạo đãng đãng, tiên uy tràn ngập, có Tiên Vương giá lâm, chạy tới nơi này.

- Côn Đế, chớ có bừa bãi!

Một lão già xuất hiện, Tề Ngu Tiên Vương đến, hắn là một vị đầu sỏ, là tiên vực hiện nay sinh linh mạnh mẽ nhất một trong.

Ở bên cạnh hắn, Bàn Vương, Hỗn Nguyên Tiên Vương các loại theo.

Côn Đế trợn mắt nhìn, tóc bạc trắng lập lòe, tay hắn cầm luyện tiên hồ, bạo phát cái thế uy áp, rất muốn đánh giết về phía trước.

Thế nhưng, hắn biết, thời cơ đi qua, Lão đối đầu Tề Ngu xuất hiện, hắn khó có thể tung hoành nơi đây.

Thiên Giác kiến, Kim Mao sói các loại thở ra một hơi dài,

Hoàn hảo, Bàn Vương, Hỗn Nguyên Tiên Vương các loại động tác nhanh chóng, mời ra cao thủ đánh tới, trước tiên trợ giúp, nếu không... Hậu quả khó mà lường được.

Còn lại Tiên Vương cũng đang lục tục tới rồi.

- Đi!

Côn Đế nói rằng, cuối cùng, Dị Vực Bất Hủ Chi Vương bất đắc dĩ rút đi.

Trận chiến này kết thúc, Thạch Hạo cũng không có sống lại, mọi người đều ý thức được, hắn xảy ra vấn đề lớn, nói cách khác lấy hắn tuyệt thế tu vi mà nói, sao vô tri vô giác?

Đầu sỏ Tề Ngu tiến lên, tỉ mỉ ngưng mắt nhìn, cau mày nói:

- Không biết là tốt hay là xấu, trong cơ thể hắn có hắc ám lực, thân thể của hắn ở tự chủ ma diệt. Ngoài ra, hắn còn giống như ở ngộ đạo, rơi vào nào đó hoàn cảnh trong, tránh thoát không ra.

Hắc ám lực? Mọi người nghiêm nghị, Hoang nếu như rơi vào hắc ám, vậy quá đáng tiếc!

Đồng thời, Tiên Vương ngộ đạo, cư nhiên vô pháp sống lại, kia cũng nói gian nguy, có vài người cứ như vậy bế quan, cuối cùng Tọa Hóa rơi.

Đó là Tiên Vương kiếp!

Không bước qua được lằn ranh kia, Hoang có thể sẽ chết.

Sau đó không lâu, mọi người rời đi.

Từ sau ngày đó, Hắc Ám Liễu Thần, Thiên Hạ Đệ Nhị, Tiên Kim Đạo Nhân, Thiên Giác kiến các loại, đều thủ hộ ở chỗ này, trận địa sẵn sàng đón quân địch, bảo hộ Thạch Hạo.

Bọn họ biết, Thạch Hạo đến thời khắc mấu chốt, nếu là có thể tiến lên, có lẽ sẽ trời cao biển rộng, nếu như thất bại, có thể Thân Tử Đạo Tiêu.

Năm tháng dằng dặc, nhoáng lên lại là năm ngàn năm, Thạch Hạo sống lại, mở con ngươi, thần quang tăng vọt.

Ở giữa ngón tay của hắn, có một luồng màu đen vật chất quấn vòng quanh, như cùng một con rắn độc đang du động, thế nhưng, nhưng không cách nào gặm nhấm thân thể của hắn.

Đây là một loại thành tựu kinh người, hắc ám Bổn Nguyên cư nhiên vô pháp hữu hiệu ăn mòn hắn.

Đồng thời, hai mắt của hắn càng phát thâm thúy, qua nhiều năm như vậy, hắn một mực phỏng đoán đường phía sau, đánh vỡ gông cùm xiềng xiếc, nhìn thấy thành Đế cơ hội.

Đương nhiên, đây là hắn sở suy diễn ra, chân chính như thế nào, còn có đợi nghiệm chứng.

Thiên Đình bên trong, một mảnh hoan hô, Thạch Hạo thức tỉnh, làm cho tất cả mọi người đều thở ra một hơi dài, nhiều năm như vậy hắn vẫn không nhúc nhích, xác thực làm người ta bất an, trong lòng có vẻ lo lắng.

- Hài tử!

Thạch Trung Thiên vui sướng, mấy năm nay hắn rất lo lắng, sợ tôn nhi của mình Vẫn Lạc.

Một ít cố nhân nghe tin, đều tới gặp hắn.

Cuối cùng, nghe tới Thạch Hạo nếu đạp Đế lộ phía sau, rất nhiều người giật mình phía sau lộ ra ưu dung, còn muốn tiếp tục không, biết nguy hiểm đến tánh mạng a.

- Ngươi phải tiếp tục?

Hắc Ám Liễu Thần hỏi, giải khai hắn pháp, con đường của hắn.

Thiên Hạ Đệ Nhị, Tiên Kim Đạo Nhân các loại, cũng đều hết hồn, cực lực khuyên can, nhường hắn lắng đọng một khoảng thời gian lại tiếp tục.

- Thôi diễn trong gì đó, không nhất định là thật a, Cổ lịch sử trong cũng có một chút tuyệt đại Tiên Vương cho rằng có thể bước ra một bước kia, đi ra bản thân Đế lộ, nhưng chân chính tiến hành lúc, thất bại trong gang tấc, tại chỗ chết thảm.

- Đúng, loại này lộ nguy hiểm nhất.

- Bán thuốc giả, dùng cái gì đem chính mình chia làm lục bộ phận, đặt Tiên Dược trong, còn chưa phải là năm đó mạnh mẽ xông tới Đế lộ, xuất hiện vấn đề lớn, phải khai sáng phân thân đại pháp.

- Đúng vậy, đồ phu đã từng suýt nữa chết thảm!

Bọn họ khuyên bảo, nhường Thạch Hạo cẩn thận mà đi.

Bởi vì, dưới cái nhìn của bọn họ, thế gian này căn bản là không người nào có thể thành Đế, từ xưa tới nay, tất cả đi tới cực điểm cường giả cái thế, vô luận hắn biết bao kinh diễm, nhưng kết quả là đều đang dùng sinh mệnh cùng huyết giải thích con đường này đáng sợ, rõ ràng vô pháp đi thông.

Cố ý đi về phía trước giả, cuối cùng đều chết!

- Ta vững tin, thế gian này còn có lộ thông hướng càng chỗ cao, hắn mặc dù không vì Đế, cũng cao hơn Tiên Vương một ít.

Thạch Hạo nói rằng.

Hắn tự mình từng trải, mở ra khởi nguyên Cổ Khí, lấy xương sọ đánh bóng mà thành xương Quan, cư nhiên áp chế hắn suýt nữa Vẫn Lạc, cái này đủ để chứng minh vấn đề.

Hắn muốn đi về phía trước, làm ra đột phá.

Kế tiếp ba ngàn năm trong, Thạch Hạo ngồi xếp bằng, tế tế thôi diễn tất cả quá trình, hắn tin tưởng, lúc này đây nhất định sẽ có đột phá.

- Đường của ta, chính là tiến thêm một bước hoàn thiện ta pháp.

Thạch Hạo tự nói.

Hắn hôm nay đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, một thân đạo hạnh đã đứng hàng Tiên Vương ngọn núi cao nhất, mặc dù có thể như vậy, là bởi vì hắn mở ra sáu đại Bí Cảnh, chân chính đạp ra con đường của mình.

Hiện tại, hắn muốn tiến một bước hoàn thiện, xông vào Đế Cảnh trong.

Trước kia lúc, Thạch Hạo từng muốn mở đệ thất lớn Bí Cảnh, nhưng kết quả thất bại, không tìm thấy.

Đang bị xương Quan áp bách lúc, hắn suýt nữa bỏ mình, từng chứng kiến trên đầu mình đoàn kia quang, ngồi xếp bằng tiểu nhân, với hắn cùng nhau gào thét, không ngừng đè xuống.

Khi đó, sắp gặp tử vong hắn, cảm giác lực lượng có tăng cường, tạm thời để ở xương Quan.

- Ngẩng đầu ba thước có thần minh, đây không phải là điểm kết thúc, nó ứng với trở về vị trí cũ, theo ta hòa làm một thể mới đúng!

Thạch Hạo nói rằng, trên đầu có một chùm sáng, rơi quang vũ, thủ hộ thân mình, nhường chính hắn vạn pháp bất xâm, nhưng cái này không phải là chung cực Bí Cảnh.

Hắn cảm thấy, bí cảnh này cuối cùng là muốn trở về trong thân thể.

Nhưng mà, hắn từng nếm thử, chân chính muốn dung hợp lúc đi vào, khó đến khiến người ta uể oải, vô pháp tiến hành.

Đoàn kia quang có thể di động, có thể tiến nhập khí lực bên trong, thế nhưng thật muốn dung hợp, quá khó khăn, không có cách nào tiến hành.

Hoang, sống lại, nhưng không có đi Dị Vực sát phạt, nhường một đám Bất Hủ Chi Vương hồ nghi, căn cứ bọn họ giải khai, vị này nhân tài mới xuất hiện cường thế vô cùng, được bọn họ suýt nữa liệp sát, cư nhiên không có đánh tới cửa, không phù hợp lẽ thường.

Trên thực tế, Thạch Hạo rất phẫn nộ, nếu muốn giết tới cửa đi, nhưng cuối cùng nhịn xuống, hắn biết Dị Vực nội tình hơn người, ước đoán hiện tại mở võng, làm hảo đại chiến chuẩn bị.

Hắn nhịn xuống, quyết định trước vượt qua ải, nữa Dị Vực đại khai sát giới, quét ngang Chư Vương, triệt để mang đến đoạn.

Nếu như để người ta biết ý nghĩ của hắn, nhất định sẽ hoảng sợ nghẹn họng nhìn trân trối, muốn trực tiếp quét ngang Dị Vực Chư Vương? Cái này

là như thế nào một loại Đại Khí Phách.

Thạch Hạo đối Dị Vực không có một chút hảo cảm, đám kia Bất Hủ Chi Vương, là hay là chìa khoá mầm móng, phạm vào Sát Kiếp quá sâu nặng.

Nếu như chỉ giết tu sĩ cũng liền thôi, bọn họ đi diệt tuyệt việc, êm đềm lập tức bắt đi tội Châu, đưa tới những sinh đó linh toàn diệt, rơi vào hắc ám.

Mà đây vẫn chỉ là "Tiểu đả tiểu nháo", năm xưa, Tiên Cổ đánh một trận lúc, Cửu Thiên Thập Địa, tất cả tộc quần đều bị diệt, chỉ có một số ít sinh linh tránh thoát một kiếp.

Trận chiến ấy phía sau, cả phiến thế giới đều rơi vào tĩnh mịch trong, bởi vì tầm thường sinh linh đều bị tàn sát sạch sẽ.

Trải qua năm tháng rất dài tu dưỡng, một giới này mới khôi phục.

Thế nhưng, nhưng cũng tạo thành một cái đứt đoạn thời đại, thiên địa tàn phá, ngay cả thành tiên cũng không thể, hệ thống không trọn vẹn, rất nhiều tu sĩ vô pháp đi hướng tầng thứ cao hơn.

Thạch Hạo đi ra bế quan địa, hắn hành tẩu ở trong thiên hạ, thể ngộ con đường đi tới này tất cả, ngửa đầu nhìn trời, đạp về Đế lộ, có thể thành công sao?

- Có thể!

Hắn không gì sánh được khẳng định nói.

- Tu đạo lộ, bách khả tranh lưu, vạn tộc tranh giành, cần vượt khó tiến lên, nào có cái gì vùng đất bằng phẳng đại đạo, cần chúng ta chém bụi gai, thang ra một con đường máu đến!

Thạch Hạo ánh mắt kiên nghị, hắn quyết định, chuẩn bị đột phá.

- Ngẩng đầu ba thước có thần minh, đó là của chính ta thần, dùng cái gì ở bên ngoài cơ thể, ngồi xếp bằng trên đầu ta, làm trở về trong cơ thể, làm

việc cho ta, luyện nhất thể.

Thạch Hạo muốn mạnh mẽ trở nên!

Con đường nhuốm máu, cũng không phải là đường bằng phẳng, chỉ khả năng khai thác, làm thương bài hát.

Một ngày này, Thạch Hạo trở về phía sau, chuẩn bị ngạnh hám Đế lộ, hắn chuẩn bị phá vỡ Vương cảnh!

- Ngươi là sao như thế cấp bách, quá nguy hiểm, nếu là ở ngươi đột phá lúc, Côn Đế tái hiện làm sao bây giờ?

Thiên Hạ Đệ Nhị lo nghĩ.

- Hẳn là đi mời Bàn Vương, Hỗn Nguyên Tiên Vương bọn họ, hộ pháp cho ngươi!

Tiên Kim Đạo Nhân nói rằng.

- Không sao cả, ta ngược lại thật ra hi vọng bọn họ tất cả đều cùng nhau giá lâm!

Thạch Hạo ánh mắt trong vắt.

Sau đó, hắn liền bắt đầu vượt qua ải, ngồi xếp bằng trong tinh không, cả người bạo phát vô lượng huyết khí, bắt đầu đạp mình Đế lộ.

Ầm ầm!

Có thể chứng kiến, Thạch Hạo năm bí cảnh lớn cùng nhau phát quang, hóa thành hàng ngàn hàng vạn sợi xích thần trật tự, rậm rạp, hướng về trên đầu đoàn kia quang quấn đi.

Đây cũng không phải là vậy đụng vào, mà là dung hợp, muốn đem đoàn kia quang trong "Thần" cho dung vào bên trong cơ thể, trở thành một thể.

Đùng!

Như là đang khai thiên tích địa, vùng vũ trụ này rung động, Hỗn Độn Khí khuếch tán, rung động Tiên Vực, khắp nơi cường giả đều bị kinh động, bởi vì... này động tĩnh quá lớn.

- Vị tiểu hữu này đang làm cái gì, thanh thế không khỏi quá lớn!

Tiên Vực, có một chút Tiên Vương hồ nghi, ngưng mắt nhìn nơi đó, đều lộ ra vẻ mặt.

- Hắn muốn trở thành Đế, phá vỡ Vương cảnh!

- Quá lỗ mãng, động tĩnh lớn như vậy chẳng phải là tứ hải đều biết!

Có Tiên Vương nhíu, cảm thấy Hoang quá xung động, sẽ vì chính hắn rước lấy Sát Kiếp.

Dị Vực nếu như biết, làm sao có thể không được ngăn chặn?

Dị Vực, Côn Đế sau khi biết, trong mắt tinh quang tăng vọt, đạo:

- Hắn muốn đột phá? Chê cười, vạn cổ đến nay, chưa bao giờ có người có thể bán ra một bước kia, hắn may mắn được Thiên chi vận, mới đi đến một bước này, vọng muốn trở thành vô thượng Đế Giả? Bọn ta giá lâm, tiễn hắn đi Luân Hồi!

Nhưng rất nhanh hắn lại nhíu mày, đạo:

- Đây chẳng lẽ là tiên vực cố ý dẫn bọn ta vào cuộc chứ?

- Không phải, Hoang thực sự đang đột phá, cả người vết máu loang lổ, muốn đem chính mình phế bỏ!

Có Bất Hủ Chi Vương tin chắc nói rằng.

- Được, triệu tập nhân mã, đi tru diệt Hoang, đi mời Vô Thương, đi mời

Bồ Ma Vương, cùng lên đường!

Côn Đế nói rằng.

Bên cạnh cường giả nghe vậy đều biến sắc, Vô Thương là ai? Một cái cổ xưa Bất Hủ Chi Vương, pháp lực miễn dịch, dũng quan thiên hạ, đây là một cái nhà vô địch.

Bồ Ma Vương, càng là danh chấn Chư Giới, thiên hạ đều biết.

- Cái gì, Bồ Ma Vương còn sống? Không phải ở Tiên Cổ trong một trận đánh Vẫn Lạc sao?

Có người khiếp sợ, biểu thị không giải thích được.

- Đế Lạc thời đại, từng có Nhân Luyện ra một lò vô thượng Tiên Đan, ta giới từng quét ngang thiên hạ, đạt được quá nhiều bảo tàng, vừa lúc phát hiện trong đó có một viên, cứu sống Bồ Ma Vương.

Côn Đế Lãnh U U nói.

- Được, Chư đầu sỏ tề tụ, chính là Hoang tiến thêm một bước, cũng có thể nhường hắn hữu tử vô sinh, huống chi hắn căn bản không có thể thành công!

- Đi giới hải, liên hệ hai vị kia đạo hữu, để cho bọn họ cùng đi giết Hoang!

Côn Đế lạnh giọng nói.

Mọi người nghiêm nghị, Côn Đế nói đạo hữu, nhất định là đầu sỏ, nói cách khác làm sao có thể với hắn bình khởi bình tọa, như vậy một cổ lực lượng, đều đủ để phá được Tiên Vực chứ?

- Hoang, hắn chết định!

Bất Hủ Chi Vương vững tin, lúc này đây Tiên Vực nhất định máu chảy

thành sông.

Tiên Vực ở chỗ sâu trong, Tiếp Dẫn bên trong cung điện cổ, Cửu Đầu Quái vật mở con ngươi, thần sắc lạnh lùng, đạo:

- Muốn đột phá? Đi, chúng ta cũng đi xem một cái!

Tiên Vực, đại rung chuyển, các lộ cao thủ ở tụ tập, đều muốn đối Hoang xuất thủ!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1965: Bát Phương Địch

Tinh Không, thâm thúy.

Đây là vũ trụ biên giới khu vực, rất hoang vu, cũng rất thê lãnh, cũng không có tộc khác quần cư ở, nói cách khác hôm nay hơn phân nửa muốn gặp đại kiếp nạn!

Bao la bát ngát vũ trụ ở giữa, Thạch Hạo ngồi xếp bằng, tại khắp chung quanh, tầng tầng lớp lớp huyết quang, cuồn cuộn như đại dương mênh mông mãnh liệt, tại phập phồng, tại phát tinh đấu.

Đây là một loại đáng sợ cảnh tượng, vũ trụ Tinh Hà đều đang run sợ, không gian tại rạn nứt, hắc động tại sụp đổ, cả phiến thế giới đều phảng phất muốn hủy diệt.

Bất quá, tại đây hủy diệt khí tức xuống, còn có một cổ bừng bừng sinh cơ, như là rung động giống như khuếch tán, định trụ Tinh Thần, chữa trị vỡ ra vũ trụ.

Thạch Hạo tại phá quan, bên ngoài cơ thể tách ra thần quang, kích phát ra vô cùng huyết khí, hắn khả dĩ hủy diệt cái này phương Tinh Không, cũng có thể tẩm bổ vạn vật.

Tại trên đầu của hắn, một đoàn quang càng chói mắt, tại đâu đó đốt cháy lấy, xa xa một ít đại tinh đều tan chảy, hóa thành chất lỏng, rồi sau đó Hắc Ám trong vũ trụ nổ bung.

Cái này cảnh tượng thật đáng sợ, cũng quá thần dị.

Thạch Hạo trên đầu, đang tại phát sinh biến hóa kinh người, một đoàn quang hết sức sáng chói, lửa cháy mạnh đằng đằng, quả thực muốn đốt hủy

Chư Thiên.

Trên thực tế, đây không phải là lửa khói, chỉ là Đại Đạo ký hiệu, đang nhảy nhót, tại dâng lên, bao vây lấy một cái nắm đấm lớn tiểu nhân, chiếu rọi Chư Thiên vạn vật.

Một căn lại một căn xiềng xích, theo Thạch Hạo trong cơ thể bay ra, quấn quanh lấy tiểu nhân, muốn đem hắn kéo vào trong cơ thể, giữa lẫn nhau hào quang cuồn cuộn, khoảng cách va chạm.

Cái này không phải bình thường dây dưa, mà là dung hợp!

Ba!

Thạch Hạo trên đầu, cái kia tiểu nhân kiếm được động ở giữa, kéo đứt một đầu lại một đầu trật tự thần liên, lại để cho Thạch Hạo mấy đại bí cảnh đều đang run rẩy, cơ thể rạn nứt.

Một đạo lại một đạo huyết tích, ra hiện tại hắn bên ngoài thân, cuối cùng liền hắn sợi tóc đều ướt sũng, bị huyết thủy nhuộm dần.

Đây là một cái rất huyết tinh quá trình, cũng là một cái tràn ngập sát khí quá trình, Thạch Hạo cường hành yếu thế dung hợp chính mình thần, nhưng là giữa hai người tương trùng, không ngừng đối kháng.

Tu sĩ đường chính là muốn đi ngược chiều trên xuống, vốn là tràn đầy gian nguy, hắn không có lựa chọn khác chọn, bước ra một bước này, lại không thể quay đầu lại rồi, vượt qua, có lẽ tựu là đế, từ nay về sau trời cao biển rộng, có thể nếu là thất bại, sẽ hình thần câu diệt.

- Quá cường đại, cái này là Hoang ấy ư, quang tràn ra huyết khí tựu lại để cho Tiên Vương chịu mà rung động.

Phương xa, có người nhẹ ngữ, tại mật thiết chằm chằm vào đây hết thảy.

- Thế nhưng mà, hắn làm như vậy quá nguy hiểm, ta như thế nào cảm

thấy, hắn đạo tại rung chuyển, bản thân bất ổn, có lo lắng tính mạng?

- Đó chính là hắn chính mình cái gọi là thần?

Bọn họ là Tiên Vương, lúc này trấn thủ, khi biết được Thạch Hạo muốn phá Vương thành Đế hậu, bọn hắn không thể không ra xuất động, tới nơi này nhìn chằm chằm.

Bàn Vương, Hỗn Nguyên Tiên Vương ra đại lực, thỉnh chư Vương tương trợ, thủ tại chỗ này, tránh cho dị vực Côn Đế bọn người đột nhiên tập sát, bóp chết Thạch Hạo, cắt đứt hắn đế đường.

- Người trẻ tuổi này ngươi đây không đơn giản, khai sáng ra bản thân hệ thống, đây chính là hắn đường ấy ư, theo chúng ta đều bất đồng!

Trùm Tề Ngu cảm thán.

Hắn sống tuế nguyệt xa xưa, cái dạng gì đích thiên tài chưa từng gặp qua, hắn bản thân chính là một cái kỷ nguyên Thiên Địa nhân vật chính, nhưng là không thể không thán, Hoang quá kinh diễm!

Hắn theo gặp ở giữa qua cường đại như vậy người trẻ tuổi, siêu việt các bậc tiền bối, làm bọn hắn như vậy hoá thạch sống đều hơi kém phong tao.

Tiên vực, chư Vương tề động, đều là tuyệt thế cường giả, phân tán tại các nơi, trốn đang âm thầm, nhìn chăm chú cái kia vầng sáng sáng chói bên trong đích tuổi trẻ thân ảnh.

- Hắn thật có thể thành công sao?

Có người tự nói.

- Nếu là thất bại, hơn phân nửa hội triệt để vẫn lạc, quá đáng tiếc a, hắn còn trẻ như vậy, thiên phú kinh cổ kim.

Một gã cường giả than nhẹ.

Thiên Hạ Đệ Nhị, Thiên Giác Nghĩ, Tiên Kim Đạo Nhân đợi càng là lo nghĩ, đều có thể nhìn ra, Thạch Hạo tiến hành đã đến chỗ mấu chốt, mà bọn hắn lại không giúp đỡ được cái gì.

Thiên đình chúng bị Thạch Hạo nghiêm khắc hạn chế, không được tới gần nơi đây, trên thực tế tại hắn đột phá trước đều làm an bài, lại để cho bọn hắn đi xa hắn đấy, đều bị an bài vào mặt khác Tiên Vương chỗ thống ngự trong vũ trụ.

Bởi vì, tại đây nhất định sẽ trở thành là đầu gió, muốn giơ lên thiên đại Phong Bạo!

Chỉ có Tiên Vương cấp sinh linh khả dĩ tham dự, những người còn lại tới nơi này chỉ có thể uổng mạng.

Trong bóng tối, một đầu Bạch Hổ xuất hiện, thân là Tiên Vương cấp tồn tại, thực lực cường hoành, nhưng là lúc này nó cũng tại chở đi một vị cường giả, thành vì người khác tọa kỵ.

Cửu đầu quái vật xuất hiện, hắn là tuyệt đỉnh trùm, ngồi ở Bạch Hổ trên người, ánh mắt u lãnh u, mang theo Hắc Ám khí tức, chằm chằm vào vũ trụ ở chỗ sâu trong Hoang!

Sau lưng hắn, còn có mấy tôn sinh linh, đều là Tiên Vương, đến từ tiếp dẫn cổ điện.

Bọn hắn đã đến, nhưng lại không có lập tức động tay.

- Ngươi rất cường, nhưng là lại dựa vào cái gì khả dĩ tự nhận là có thể thành đế? Không biết hôm nay phải chăng có thể vì ngươi nhặt xác!

Cửu đầu quái vật lạnh lùng tự nói lấy, có một cổ sát khí tràn ngập ra đến.

Giới Hải, một thần bí sinh linh xếp bằng ở một tòa đảo hoang lên, vẫn không nhúc nhích, như là tọa hóa, tại trước người của hắn bày biện một cái vàng óng hồ lô.

Nếu là Táng Địa cường giả chứng kiến, nhất định sẽ kinh hãi, năm đó Táng Khu bị đánh Băng một mảng lớn, chính là vì còn sống linh cầm hoàng hồ lô thật muốn bố trí.

- Tiền bối, ta dâng tặng Côn Đế chi mệnh đến xin ngài ra tay.

Có người đã đến, cẩn thận mở miệng.

Thời gian rất lâu về sau, người này mới mở hai mắt ra, hắn có một đầu tóc xám, liền con mắt đều là tro tàn sắc, mang theo đáng sợ diệt thế khí tức, thấm nhuần nhân tâm.

- Hoang, lại muốn phá Vương thành đế? Thật sự là buồn cười, loại chuyện này các ngươi cũng tín, đảm nhiệm chính hắn tìm chết tốt rồi!

Hắn u lãnh u nói ra.

- Cù Xung tiền bối, người này rất đặc biệt, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất a, kính xin ngài ra tay, cùng nhau trấn giết. Ngoài ra, hắn là theo Táng Địa phục sinh mà ra, năm đó, ngài đánh Băng Táng Địa, hắn là ở chỗ này, giống như cùng ngài có một cái cọc không nhỏ Nhân Quả.

Dị vực tu sĩ khuyên nhủ.

Cù Xung mãnh liệt ngẩng đầu, tro tàn sắc con ngươi bắn ra đáng sợ chùm tia sáng, ngưng mắt nhìn hư không, rồi sau đó hắn đứng dậy, nói:

- Đi!

Đồng dạng sự tình, phát sinh ở một chỗ khác đảo hoang lên, có một trung niên nhân đưa lưng về phía Giới Hải, tại đâu đó đứng đấy, vẫn không nhúc nhích, như là điêu như một loại.

Tại thân thể của hắn bờ, cắm trên mặt đất một ngụm sáng như tuyết trường đao, như là một treo Tinh Hà áp súc mà thành, tràn ngập ra ngập trời sát ý.

- Đao vương, ngài không phải muốn vào tiên vực ấy ư, có thể cách ăn mặc các loại..., nàng hiện tại muốn Bàn Vương thành đế.

Có người cáo tri.

Cuối cùng nhất, cái này được xưng Đao vương cường giả quay người, rất bình tĩnh, đi lại trầm trọng, vượt biển mà ra, hướng phương xa tiên vực chỗ đó tiến đến.

Dị vực, chư vị tề động, đã ra đi.

Côn Đế đã đến, ngưng mắt nhìn phía trước vũ trụ, gặp được Hoang thảm trạng, cả người là huyết, cơ thể đều rạn nứt rồi, có thể hắn vẫn còn ra sức đột phá.

- A, thật sự là buồn cười a, hắn rõ ràng thật sự tại phá Vương thành đế, không biết sống chết!

Côn Đế lạnh lùng nói nhỏ.

- Bực này tự tìm đường chết người, đều không cần chúng ta động tay, cuối cùng nhất sẽ bị ông trời lấy đi.

Bất Hủ Vương Trung trùm Vô Thương nói ra.

- Một cái tiểu bối mà thôi, cần gì nhiều lời, giết chi!

Một người mở miệng, hình thể cao lớn, phụ cận phất phới lấy tuyết sợi thô vầng sáng, hắn là Bồ Ma Vương, lại hiện ra nhân gian.

Rất nhanh, Giới Hải bên trong đích hai đại trùm cũng đã đến, một cái cầm trong tay vàng óng hồ lô, một cái dẫn theo sáng như tuyết Thiên Đao, giá lâm nơi đây.

Hai người này đều không có che dấu, tựu trực tiếp như vậy giết đã đến, dẫn tiên vực chư Vương nghiêm nghị.

- Không tốt, cái này hai đại cường giả giá lâm, tình huống không ổn!

Tiên vực trùm Tề Ngu trầm giọng nói.

Người khác không biết, hắn như thế nào không rõ ràng lắm, cái kia cầm trong tay vàng óng hồ lô cường giả, tên là Cù Xung, từng bị dưỡng gà trọng thương qua, nhưng hắn vẫn còn sống.

Người bậc này vật tuyệt đối khủng bố!

- Hư mất, phiền toái lớn rồi!

Tề Ngu lần nữa thở dài.

Ngoại trừ trùm bên ngoài, còn có sa đọa Tiên Vương, Bất Hủ Chi Vương, chư Vương tề tụ, nguyên một đám hai mắt lạnh lùng, bọn họ đều là một đoạn trong năm tháng người mạnh nhất.

Hiện tại, chư Vương liên thủ, cứ như vậy đồng loạt hàng lâm!

- Hoang, vọng tưởng thành đế? Thật sự là không biết trời cao đất rộng, gặp ngươi huyết tích loang lổ, bản thân sắp sửa nửa phế, lão tổ ta tiễn ngươi một đoạn đường, cho ngươi thống khoái!

Lúc này, một vị Bất Hủ Chi Vương mở miệng, hắn đang khi nói chuyện, tựu sớm đã đi bắt đầu chuyển động, cầm trong tay một thanh màu bạc cái búa, bộc phát Lôi Đình hào quang.

Hắn như là Lôi Thần, về phía trước oanh nện, đột ngột ra tay, động tác nhanh đến mức tận cùng.

Trên thực tế, tại lời của hắn truyền ra lúc, người tựu sớm đã động, tập sát Thạch Hạo.

- Các ngươi dám!

Tiên vực, có người quát, muốn ngăn cản.

Nhưng mà, Thạch Hạo bản thân cũng phản ứng đầy đủ nhanh, phút chốc mở mắt, dù là toàn thân máu chảy đầm đìa, vết rách loang lổ, tình huống rất không xong, nhưng hắn cũng có một loại đại uy nghiêm.

Đ-A-N-G...G!

Thạch Hạo tay không về phía trước phủi nhẹ, đánh trúng màu bạc cái búa, đem chi chấn ông ông tác hưởng, Tiên Vương Pháp khí ảm đạm, rồi sau đó rạn nứt.

Mọi người hoảng sợ, cái này là như thế nào một loại sức mạnh to lớn?

Phanh!

Trong tích tắc, Thạch Hạo lật tay tựu là một chưởng, về phía trước oanh khứ, bộc phát ra tuyệt thế chi uy, chấn cái vị kia Bất Hủ Chi Vương lúc này tựu phun ra một búng máu, thân thể bay tứ tung.

Cái này lại để cho người khiếp sợ, Hoang không phải tại đột phá sao? Hắn có lẽ rất chuyên chú mới đúng, còn có thừa lực đến ứng đối chung quanh hết thảy.

Trước đó lần thứ nhất, hắn bế quan lúc, vẫn không nhúc nhích, suýt nữa bị mọi người đánh chết, hôm nay hoàn toàn bất đồng.

Vị kia Bất Hủ Chi Vương một tiếng quái gọi, ngược lại lộn ra ngoài.

Rống!

Thiên Giác Nghĩ rống to một tiếng, trực tiếp đánh giết, toàn thân kim quang bành trướng, lực chi cực tẫn người, dấu quyền vô cùng, lực lượng đại nghe rợn cả người.

- Chính là một nhân tộc hậu bối tiểu tử, cũng dám nếm thử phá vỡ Vương cảnh? Không biết trời cao đất rộng, một đao tiễn đưa ngươi vãng sinh mà đi!

Rốt cục, đến từ Giới Hải trùm xuất thủ.

Xoát một tiếng, sáng như tuyết ánh đao đảo qua, vũ trụ bị cắt đứt, Thiên Địa bị cát liệt, cái kia cảnh tượng quá kinh khủng, mênh mông đao khí đè ép đầy Tinh Không.

Chư Vương kinh hãi!

Hắn một đao kia, là bổ về phía Thạch Hạo, đồng thời cũng kể cả mai phục tại âm thầm Tiên Vương, vô kiên bất tồi, sáng chói đao khí muốn Hoành Tảo Thiên Quân.

- Ngươi dám!

Tiên vực trùm Tề Ngu xuất thủ, tế ra bản thân Pháp khí, đón đánh sáng như tuyết Thiên Đao, cũng chỉ có hắn có thể ngăn trở, đổi lại những người khác không là đối thủ.

Đ-A-N-G...G!

Ánh đao mênh mông, bắn tung toé ra, vũ trụ sụp đổ, hắc động diệt vong, cái chỗ này cảnh tượng quá kinh khủng.

Khá tốt, tại đây đều là vương giả, đổi lại mặt khác sinh linh lúc này, trực tiếp hội hình thần câu diệt, ngăn không được loại này chấn động.

- Ha ha

có người đang cười, rất là đường hoàng, khí phách khôn cùng đi thẳng về phía trước.

Bồ Ma Vương xuất hiện, hắn cao lớn khôi vĩ, tóc tai bù xù, một chưởng về phía trước đập đi, Thiên Băng Địa Liệt Quỷ Thần kêu khóc, vô thượng pháp lực mãnh liệt về phía trước.

Một chưởng này nhìn xem đơn giản, nhưng là uy năng quá mênh mông.

PHỐC!

Lúc này, có một vị Tiên Vương ngăn cản, lại bị chấn trong miệng ho ra máu, lảo đảo rút lui, thân thể run rẩy không ngừng, đã gặp phải kịch liệt Đại Đạo trùng kích.

- Ai có thể ngăn cản ta, bổn vương muốn giết Hoang, ai có thể ngăn?

Bồ Ma Vương gào thét, hắn từng tại tiên cổ vẫn lạc, nhưng bộ phận Nguyên Thần lạc ấn tránh được một kiếp.

Mà lại, dị vực một mực bảo tồn có máu tươi của hắn, vì vậy, đem làm phát hiện Đế Lạc thời đại Di Tồn xuống vô thượng tiên đan về sau, trước tiên đưa hắn cứu sống.

Bồ Ma Vương, năm đó có tuyệt thế chi tư.

Thạch Hạo như trước ngồi xếp bằng, lạnh lùng nhìn về phía hắn, nói:

- Tiên cổ một trận chiến, ngươi không phải là bị người trực tiếp liền giết chết sao, ngày nay liều lĩnh cái gì?

Đây là đang Vô Tình nói rõ chỗ yếu.

Bồ Ma Vương một tiếng gào rú, đầy trời đều là tuyết trắng hạt giống, cây bồ công anh giống như bay phất phơ, đều tại sáng lên, đều là Đại Đạo ký hiệu diễn biến mà thành, hiện tại tách ra, trút xuống xuống.

- Sát!

Tiên vực, có vương giả cùng nhau xuất kích, đuổi giết Bồ Ma Vương.

- Ai có thể ngăn đón ta?

Bồ Ma Vương gào rú, hắn từng chết ở tiên thời cổ thay, ngày nay lồng ngực luôn luôn một cổ lệ khí, vậy rất tốt chiến, thị sát.

Đông!

Thạch Hạo nói cái gì đều không có nói, trực tiếp oanh ra đi một cái dấu quyền, đánh tới hướng Bồ Ma Vương.

Kịch liệt mênh mông cuồn cuộn, Thạch Hạo dấu quyền, chấn động trên trời dưới đất, lại để cho Bồ Ma Vương thần sắc đại biến, cái này thế gian rõ ràng có bực này đáng sợ người trẻ tuổi.

- Có ý tứ, nhanh như vậy tựu động thủ?

Tiếp dẫn cổ điện chỗ đó, cửu đầu quái vật lộ ra lạnh lùng cười, chằm chằm vào chiến trường.

Oanh!

Sau một khắc, Côn Đế động, hắn cầm trong tay Luyện Tiên Hồ, trước tiên giết tới, muốn thân thủ tiêu diệt Hoang, tuyệt đối không thể để cho hắn càng cường đại hơn.

Vũ trụ Tinh Không sụp đổ rồi, cái kia Luyện Tiên Hồ chấn nhiếp thế gian, lưu động Hỗn Độn sáng rọi, phóng xuất ra khủng bố chi lực.

Đ-A-N-G...G!

Tiên Vương binh khí, nhao nhao bị đánh rơi xuống đi ra ngoài.

Thạch Hạo tuy nhiên bàn ngồi ở chỗ kia, nhưng lại cũng không khỏi không chăm chú ứng đối.

Kịch liệt chém giết, đáng sợ va chạm mạnh, tại đây đều bão hòa.

- Hoang, người khác giết ngươi, ta cảm thấy được vẽ vời cho thêm chuyện ra, bởi vì ta tin tưởng, ngươi không cách nào thành công, bước không xuất ra một bước kia đến.

Cù Xung mở miệng.

Hắn cầm trong tay vàng óng hồ lô, mang theo vô thượng uy nghiêm, cứ như vậy ngang trời mà đến, đem làm tiếp cận lúc, quyết đoán ra tay với Thạch Hạo, nói:

- Trấn Sát!

- Giết ah!

Dị vực chư Vương tề động, về phía trước đuổi giết.

Tiên vực Vương cũng đều động, đón đánh những...này sinh linh.

- Hoang, ngươi nạp mạng đi!

Một ngụm vàng óng hồ lô bay tới, hướng về Thạch Hạo trấn Sát!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1966: Xông Đế Quan

Một cái đến từ Giới Hải Cự Đầu, đã từng đánh sụp đổ Táng Địa, không đâu địch nổi, cứ như vậy tế ra vàng óng hồ lô, trấn giết Thạch Hạo.

Tại phía trước, tất cả đại Tiên Vương xuất thủ, ngăn trở này hồ lô, còn đây là đại đạo pháp khí, ẩn chứa lực lượng vô cùng.

Phanh!

Nhưng mà, đệ nhất Vị Tiên Vương đã bị đánh nửa người bể nát, cả người bay tứ tung, huyết vẩy trong tinh vực, hồ lô xông lên mà qua, chính là Tiên Vương đều không chịu nổi loại kia lực đạo.

- Phốc!

Đệ nhị Vị Tiên Vương ngăn trở, hồ lô trong miệng dâng lên xuất một đạo Xích Hà, giống như huyết quang, ngưng tụ thành một cây kiếm thai, cứ như vậy chém rụng kia vị đầu của Tiên Vương.

- A...

Kia Tiên Vương kêu to, nguyên thần tránh thoát xuất ra, mang theo tinh huyết, chạy trốn tới xa xa, cuối cùng không có bị kiếm thai bổ Khai Nguyên thần.

Cù Xung phát uy, quá hung ác điên cuồng, hắn pháp khí vô kiên bất tồi, trên đường không ai có thể ngăn trở hắn.

Vàng óng hồ lô, cứ như vậy từ trên trời giáng xuống, hướng về Thạch Hạo đầu lâu trấn giết đi qua.

Mà lúc này, Bồ Ma Vương, Côn Đế đợi đều tại công phạt, nghĩ Thạch Hạo phát động công kích mạnh nhất, tình huống nguy cấp tới cực điểm.

Nếu như Cù Xung cũng gia nhập vào, hậu quả lại càng thêm không chịu nổi.

Rống!

Thiên hạ đệ nhị rống to, hóa ra bản thể, khổng lồ thân thể rậm rạp lấy lân phiến, đập rung một đôi cánh khổng lồ, nó lấy mạnh mẽ vô cùng thân thể đón đánh Hoàng Hồ Lô.

Đông!

Tại kia giữa hai người, phát ra chói mắt quang, phiền phức ký hiệu lập lòe, như mọc thành phiến tiên văn đan chéo, xây dựng xuất tiên lĩnh vực của Vương cấp, phát sinh va chạm mạnh.

Một tiếng ầm vang, thiên hạ đệ nhị khổng lồ thân rồng bị nện máu chảy đầm đìa, bóng lưỡng lân giáp như mọc thành phiến tróc ra, nó cả người là huyết, một cái long trảo đều rách rưới, lộ ra cốt mảnh vụn (gốc) nhi, nó bị đánh bay.

- Oanh!

Liền vào lúc này, Thạch Hạo thân thể kịch chấn, bởi vì, Lục Đại của hắn Bí cảnh đồng thời phát sáng, đem hướng trên đỉnh đầu ba thước vị trí "Thần" giật xuống tới một ít, dẫn phát kịch liệt đối kháng.

Thạch Hạo mi tâm tại trôi huyết, tứ chi tại rạn nứt, xương cột sống đại long tại ken két rung động, giống như là muốn bẻ gảy, hắn mấy đại Bí cảnh tại kịch liệt rung chuyển, phảng phất muốn hủy diệt rồi.

Đây cũng không phải là cái gì tốt hiện tượng, không sai bước ngoặt, thân thể của hắn xuất hiện loại này kịch liệt phập phồng, rất dễ dàng đưa tới tai hoạ ngập đầu!

- A, ha ha...

Bất Hủ Chi Vương cười lạnh, nhao nhao tới gần, về phía trước đánh giết.

Tiên vực chư Vương xuất thủ, ngăn cản bọn họ.

Bất quá, tiên vực Cự Đầu cùng dị vực phương này so với rõ ràng chưa đủ, Côn Đế mời tới Giới Hải bên trong hai đại Cự Đầu, hình thành cường đại uy hiếp lực.

Tiên vực Cự Đầu Tề Ngu ngăn trở Đao vương, kia sáng như tuyết đao khí mênh mông vô biên, đem lão Tiên Vương bao trùm, để cho hắn mệt mỏi ứng phó, vô lực lại viện thủ.

- Hoang, cái gì thiên tài, cái gì tuổi trẻ bá chủ, vọng tưởng thành đế mà, ta thành toàn ngươi đi âm phủ làm Thanh Thu mộng!

Bồ Ma Vương đằng đằng sát khí, đánh giết Thạch Hạo.

Đông!

Hắc Ám Liễu Thần xuất kích, ngăn trở hắn, cả hai đều là thực vật Thành vương, tiến quân vô thượng lĩnh vực, hiện tại gặp nhau cùng một chỗ, bạo phát kịch liệt đại chiến.

Hắc sắc cành liễu, như trật tự thần liệm [dây xích] xuyên thấu hết thảy, thế nhưng là Bồ Ma Vương công kích quá quỷ dị, khắp Thiên Đô là cây bồ công anh hạt giống, đại đạo ký hiệu chiếu rọi muôn đời chư thiên, đây là tuyệt thế đại chiến.

- Ha ha, bổn tọa muốn ngươi hôm nay chết, ngươi có thể sống đến Minh triều sao?!

Côn Đế lạnh giọng nói, mang theo vô cùng lãnh khốc thần sắc, cầm Luyện Tiên Hồ về phía trước đánh giết.

Oanh!

Thạch Hạo gầm nhẹ, trên đầu tiểu nhân bị nắm, mấy đại Bí cảnh phát sáng, đem nó hướng phía dưới dắt hạ xuống, ong một tiếng, nó giảm xuống một xích(0,33m) có thừa.

Quá trình này, Thạch Hạo khí lực rạn nứt, tràn đầy vết thương, vết máu loang lổ, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Đông!

Thạch Hạo lấy tay phất một cái, bổ trúng Luyện Tiên Hồ, khiến cho kịch liệt run rẩy, đảo ngược trở về.

- Hoang, ngươi còn muốn mạng sống mà, chém đầu a!

Côn Đế thanh âm trầm thấp, đầu đầy ngân sắc sợi tóc chuẩn bị đứng đấy, đồng tử hóa thành khủng bố Thập tự, hai tay của hắn kết pháp ấn, về phía trước đánh giết, mà Luyện Tiên Hồ cũng lại một lần bị tế ra, thần quang hàng tỉ đạo!

Đông!

Thạch Hạo thân thể lay động, xương cốt trong cơ thể ầm ầm rung động, giống như là muốn bẻ gảy.

Bên kia, Thiên Giác Nghĩ đám người trừng mắt muốn nứt, đều muốn đi nghĩ cách cứu viện, thế nhưng căn bản vô lực xuất thủ.

Bởi vì, Cù Xung đánh đâu thắng đó, thúc dục Hoàng Hồ Lô, đem bọn họ đều đánh thân thể tàn phá, ho ra máu bay ngược, có Tiên Vương suýt nữa chết thảm đương trường.

Thiên hạ đệ nhị một cái cánh cũng bị Cù Xung xé rách hạ xuống rồi.

Việc đã đến nước này, tiên vực một phương nguy cấp.

Liễu Thần đối với Bồ Ma Vương, tiên vực Cự Đầu Tề Ngu quyết đấu

Giới Hải tới Đao vương, Hoàng Hồ Lô chủ nhân Cù Xung quét ngang Tiên Vương, tiếp cận Thạch Hạo, mà Côn Đế đã bắt đầu nhằm vào Thạch Hạo triển khai đại tuyệt sát.

Trừ đó ra, xa xa còn có một cái Vô Thương, cùng với cửu đầu quái vật cũng ở ngủ đông:ở ẩn, mang theo lạnh lùng vẻ nhìn nhìn.

Lục Đại Cự Đầu nếu là tổng cộng kích, thiên hạ ai cùng chống đỡ?

- Oanh!

Khá tốt, tiên vực cũng có ẩn phục Lão Quái Vật, tổng thể mà nói, cùng dị vực là cân đối, có một tôn Cự Đầu xuất hiện, nghênh hướng Côn Đế, ngăn cản hắn công phạt Thạch Hạo.

Bất quá, Hoàng Hồ Lô chủ nhân đến, công giết Thạch Hạo, không ngừng trấn áp, tình huống như trước nguy cấp.

Về phần cái khác Tiên Vương cùng Bất Hủ Chi Vương, sớm đã chém giết, nơi này Vương huyết bắn tung toé, vô cùng thảm thiết.

- Ha ha, chấm dứt a, Hoang, ta đưa ngươi đi vãng sinh!

Liền vào lúc này, Bất Hủ Chi Vương Vô Thương rốt cục xuất thủ, dẫn theo một cây Thanh Đồng đại kích, hướng về Thạch Hạo lập bổ mà đi, không ai có thể ngăn cản hắn.

Bởi vì, tất cả Tiên Vương cũng bị địch thủ quấn lấy, ngoài ra Vô Thương có được quỷ dị nhất thiên phú thần có thể, pháp lực miễn dịch, đây quả thực là uy hiếp trí mạng.

Phù văn, bảo thuật đợi tách ra, có thể tại trước người của hắn cũng bị tan rã, vô pháp tổn thương nó thân thể.

- Chỉ là một cái tiểu bối, cũng dám xưng tôn? Chết!

Vô Thương quát, Thanh Đồng chiến kích vầng sáng óng ánh, hướng về

Thạch Hạo hướng trên đỉnh đầu, muốn bổ ra kia cái "Thần".

Cử đầu ba thước có thần minh, ngày nay tên tiểu nhân kia đã hạ xuống một xích(0,33m), cách Thạch Hạo Thiên Linh Cái còn có hai thước.

Rống!

Thạch Hạo ngửa đầu, rống to một tiếng, tóc tai bù xù, bạo phát không gì so sánh nổi lực lượng kinh khủng, trên đầu của hắn tên tiểu nhân kia đi theo ngửa mặt rống to, lại còn đánh ra dấu quyền.

Đ...A...N...G...G!

Vô Thương đại kích bị oanh khai mở, lưỡi kích sáng như tuyết, xé rách vũ trụ, kia sát khí tràn ngập ra, để cho chư Tiên Vương có cảm giác một hồi khiếp sợ.

Này lực sát thương quá kinh người!

- Hả?

Vô Thương kinh ngạc, hắn thấy rõ ràng, tên tiểu nhân kia đánh ra chính là đại đạo phù văn, cư nhiên đối với hắn hữu hiệu, chấn khai Thanh Đồng đại kích.

- Hoang, ngươi nhất định phải chết!

Liền vào lúc này, phương xa lần nữa truyền đến gào to, Giới Hải, có một đội nhân mã chạy đến, lĩnh quân người tuy không phải là Cự Đầu, nhưng là chênh lệch không xa.

Mấu chốt nhất chính là, hắn mang theo Giới Hải bên trong một ít sa đọa vương giả giá lâm, đây là một cỗ lực lượng kinh khủng, đánh tiên vực, thoáng cái liền phá hủy vốn là rất không xong không đúng đợi cân đối.

Nếu là ngày thường liền cũng thế, Giới Hải không chỉ một lần tới đánh sâu vào, dĩ vãng tiên vực có thể ứng phó, nhưng hiện tại quá mấu chốt, vô

cùng nguy cấp.

Cỗ này sinh lực quân gia nhập, tiên vực bên này nghiêng về đúng một bên, bị xung kích Vương huyết bắn tung toé, đương trường đã có người bị đánh thân thể bạo toái, chỉ có nguyên thần bỏ chạy.

Này rất thảm thiết, mặc dù Tiên Vương khó có thể giết chết, có thể lại tố thân thể, nhưng này nghiêng về đúng một bên đại chiến hay để cho người rung động, tất cả mọi người cảm giác đại sự không ổn.

- Ta tiên vực Cự Đầu đâu, không phải là còn gì nữa không, vì sao chưa có tới?!

Có người hét lớn.

- Tiến Giới Hải, đi liên lạc năm đó ta vực trốn đi Cự Đầu, hi vọng đem bọn họ gọi trở về!

Thời gian rất không trùng hợp, mấy ngàn năm, có Cự Đầu tiến nhập Giới Hải, đi tìm cổ đại vô thượng cường giả dấu chân, hi vọng đem bọn họ kêu gọi trở về.

Bởi vì, đại chiến càng ngày càng đáng sợ, bọn họ lo lắng không bảo vệ được tiên vực.

- Hắc, bổn tọa cũng tới!

Ẩn phục đang âm thầm cửu đầu quái vật, rốt cục xuất động, khống chế lấy Bạch Hổ, lãnh khốc xuất hiện, mang theo mấy vị Hắc Ám vương giả, hàng lâm nơi đây.

Oanh!

Hắn đối với Hoang xuất thủ, phàm là bảo hộ Thạch Hạo cường giả đều tại bị công kích trong phạm vi.

Tiên kim đạo nhân đẫm máu, dù cho hắn thân thể chắc chắn Bất Hủ, lúc

này cũng xuất hiện vết nứt, bị cửu đầu quái vật đánh suýt nữa sụp đổ khai mở.

Có thể thấy, vị này cường giả có kinh khủng bực nào, năm đó có thể cùng Thạch Hạo liều cái lưỡng bại câu thương, không phải là không có đạo lý, hắn so với Côn Đế còn mạnh hơn.

Hắn đang xem cuộc chiến đã lâu, nhìn thấy tình hình chung đã định, lúc này mới hiện thân, tránh cố ý ngoại phát sinh, nghĩ sớm làm kết quả Thạch Hạo tánh mạng.

Như vậy một cỗ sinh lực quân lần nữa gia nhập, tiên vực vương giả nhóm nhất thời bị bị xung kích tản ra, thậm chí có vương giả nguyên thần cũng bị người đã trấn áp.

Thảm bại!

- Cửu đầu quái vật, năm đó ngươi bị Hoang đánh bại, cúi đầu yếu thế, tiến hành giao hảo, nhưng bây giờ lại như vậy thay đổi thất thường, đáng xấu hổ!

Thiên Giác Nghĩ quát tháo.

Cửu đầu quái vật một tiếng hừ lạnh, mặt mang miệt thị vẻ, hắn quay đầu nhìn về phía Thạch Hạo, nói:

- Thành đế? Rất buồn cười, ngươi cho rằng ai cũng có thể làm được mà, hay là đi vẫn lạc a!

Phốc!

Lúc này, chính là tiên vực Cự Đầu Tề Ngu đều bị trọng thương, bị Đao vương một đao bổ trúng, hắn một mảnh cánh tay tróc ra, máu tươi chảy đầm đìa, bay ngược mà đi.

Không phải là hắn không đủ mạnh, mà là bị địch nhân vây quanh, trước

sau có vương giả hướng hắn xuất thủ, còn có một người Cự Đầu tuyệt thế đao quang quá sắc bén, bởi vậy gặp nạn.

Răng rắc!

Hắc Ám Liễu Thần cũng gặp trọng thương, lúc này, đầy trời cây bồ công anh hạt giống, vàng óng hồ lô, sáng như tuyết đao quang đợi một chỗ hướng về hắn đè xuống, làm nó đoạn rơi xuống rất nhiều hắc sắc cành, cả gốc thân cây đều mờ đi.

Oanh!

Tiên vực, mặt khác một vị Cự Đầu cũng bị kích thương, rút lui mà đi.

Địch thủ quá nhiều, đem Thạch Hạo bao vây, điên cuồng hướng hắn xuất thủ, đem nơi này khốn trụ, đây là tuyệt sát, rất nhiều người đều thở dài, nhắm mắt lại.

Không phải là bọn họ không muốn cứu, mà là bây giờ tình cảnh làm cho người ta tuyệt vọng, nhiều vị Cự Đầu hàng lâm, ai có thể ngăn trở?

- Hoang, ngươi còn vọng tưởng thành đế mà, sắp chết đến nơi!

Côn Đế quát.

- Ha ha, chê cười, thành đế giả, này sẽ là của ngươi kết cục.

Bồ Ma Vương lời nói lạnh lùng.

- Trấn Sát!

Cù Xung xuất thủ, vàng óng hồ lô, trực tiếp liền rơi xuống, đánh hướng Thạch Hạo đầu lâu.

Ong!

Lúc này, hư không run rẩy, Thạch Hạo ngồi xếp bằng đấy, sáng lên một

đạo lại một đạo phù văn, óng ánh vô cùng, đưa hắn cấp bao bọc.

- Hả?

Chư Vương cả kinh, rất nhanh lui về phía sau, lo lắng hãm vào sát trận.

Kết quả lại phát hiện, pháp trận có phải hay không nhằm vào bọn họ, mà chỉ là bao trùm Thạch Hạo.

- Chỉ là một tòa phòng ngự pháp trận, cũng muốn ngăn cản chúng ta? Nhận lấy cái chết!

Vô Thương quát, hắn cũng giơ lên Thanh Đồng đại kích về phía trước bổ tới, vận dụng vô thượng pháp lực.

Lúc này, chư Vương xuất thủ, muốn đánh giết Thạch Hạo, đưa hắn hóa thành tro tàn, vĩnh viễn tuyệt hậu hoạn.

Ong!

Pháp trận kì quỷ, không ngừng rền vang, dung hội mọi người chi lực, hướng về Thạch Hạo hội tụ, đưa hắn vây quanh ở trong.

Tất cả lực lượng đều tập trung hướng trên đỉnh đầu tên tiểu nhân kia.

- Ồ, còn không có bạo toái, còn sống, chư vị đạo hữu đồng loạt ra tay, đánh phá trận này, đánh chết Hoang đang ở trước mắt!

Côn Đế quát.

Hắn lo lắng cố ý ngoại phát sinh.

Ầm ầm!

Bốn phương tám hướng, vô số thần quang phù văn sáng lên, hướng về trung ương hội tụ, trấn giết Thạch Hạo.

- Thật lớn thủ bút, này pháp trận bên trong ẩn chứa Ngũ Hành tiên kim, Hắc Ám tiên kim, Quang Minh tiên kim, thất thải tiên kim, hư không tiên kim... Tất cả đều đầy đủ hết, đồng dạng Tiên Vương đều đánh bất động.

Côn Đế thở dài.

Ầm ầm!

Bốn phương tám hướng, tất cả lực lượng một chỗ trấn áp hạ xuống, dung nhập trong trận, để cho Thạch Hạo bộc phát ra kinh thiên hào quang.

- Dung hợp, ngay một khắc này!

Thạch Hạo rống to, đầu đầy sợi tóc đứng đấy, toàn thân trôi huyết, hắn lôi kéo chư Vương lực lượng vào trận, luyện hóa bản thân.

Hắn từng mọi cách thôi diễn, nếu như làm từng bước dung hợp trên đỉnh đầu lời của nguyên thần, không biết cần bao nhiêu tuế nguyệt, hơn nữa không hẳn như vậy có thể thành công.

Cuối cùng, hắn quyết định dẫn đạo ngoại giới mạnh nhất lực lượng, hóa nhập pháp trận, mấy lần mượn ngoại lực, để mà dung hợp, rèn luyện bản thân thần cùng thân.

Đương nhiên, đây cũng là cực độ mạo hiểm, bởi vì loại biến hóa này quá kịch liệt, hắn động một tí muốn bạo toái, hóa thành huyết cùng mảnh vỡ.

Liền giống với nhộng lột xác, hóa điệp cần một cái quá trình, là chậm rãi tiến hành.

Mà hắn thì là kịch liệt tiến hành, giống như sớm bóc lột kén đồng dạng, một cái gây chuyện không tốt, hóa điệp không thành, kén trước vong.

Quả nhiên, vô cùng lực lượng bị Tiếp Dẫn qua, cưỡng ép dung hợp trong quá trình, thân thể của hắn chia năm xẻ bảy, liền trên đầu tên tiểu nhân kia đều tại rạn nứt.

Thạch Hạo không nói hai lời, trực tiếp nuốt chửng một cây trường sinh tiên dược, tu bổ thương thế.

Phốc!

Nhưng mà, đáng sợ biến hóa vẫn còn tiếp tục, thân thể của hắn mới phục hồi như cũ, đón lấy lại bị trùng kích từng khúc đứt gãy, xương cốt đều tại bùng nổ.

Hắn cắn răng một cái, nuốt chửng một khỏa dùng tam sinh thuốc luyện chế vô thượng bảo thuốc, vững chắc nguyên thần, tu bổ thân thể, đây chính là có thể đem mất đi Tiên Vương cứu sống kỳ dược, tác dụng quá lớn.

Oanh!

Thạch Hạo đỉnh đầu trên tiểu nhân bị loại này không gì so sánh nổi lực lượng áp bách, cùng thân thể cưỡng ép dung hợp, từ cao cao tại thượng hai ba xích, đến dần dần chui vào đầu lâu bên trong.

- A...

Thạch Hạo rống to, tóc tai bù xù, đầy người vết máu, thân thể của hắn gặp không thể tưởng tượng trọng thương, dù cho có tiên dược, tam sinh thuốc đợi luyện chế kỳ đan, hắn như trước bị tổn thương lợi hại.

Thế nhưng, giờ khắc này, hắn thành công, tối thiểu nhất mang trên đầu tiểu nhân sáp nhập vào trong thân thể.

Này cùng hắn suy đoán đồng dạng, loại biến hóa này quá kịch liệt, hắn không chịu nổi, thân thể cùng thần hồn đều tại tan rã, tùy thời hội bùng nổ.

Ngoài ra, trong cơ thể của hắn mênh mông cuồn cuộn lấy vô thượng lực lượng, tại tràn ngập, nhập vào cơ thể mà ra.

Thạch Hạo trong cơ thể, dâng lên vô thượng tiên hỏa, hắn vận dụng Chân Hoàng bất tử thuật, tại nơi này Niết Bàn, óng ánh chi lực tách ra, chùm

sáng ngập trời.

Suýt nữa bạo toái, thần hình câu diệt, thế nhưng hắn kềm chế, cản trở thương thế chuyển biến xấu, tạm thời vững chắc.

Răng rắc!

Kia tiên kim pháp trận bạo nát.

Mọi người ngạc nhiên, như vậy lực lượng kinh khủng cũng không có đem Hoang giết chết, dựa theo suy đoán của bọn hắn, lẽ ra để cho hắn đương trường bùng nổ, hình cùng thần đều muốn bị phai mờ mới đúng.

- Kích thứ nhất chưa chết lại có thể thế nào, hiện tại giết hắn đi, pháp trận đã xấu, hắn còn có thể như thế nào tự bảo vệ mình!

Bồ Ma Vương quát.

Hiện tại, ai cũng nhìn ra có chút không đúng, Hoang tản mát ra lực lượng quá kinh khủng, trên đầu của hắn tiểu nhân chui vào thân thể, cả người hắn đều tại phát sáng, uy nghiêm không thể nhìn thẳng.

- Ngươi muốn giết ta?

Thạch Hạo toàn thân là huyết, lại còn cơ thể có rất nhiều Liệt Ngân, nhưng dù cho như thế, lúc hắn đứng dậy, như trước chèn ép người muốn hít thở không thông.

Oanh!

Thạch Hạo xuất kích, một quyền về phía trước đập tới, đại đạo luân âm đinh tai nhức óc, vũ trụ đều tại đi theo run rẩy, gào thét.

Phốc!

Bồ Ma Vương đánh ra kia cái nắm tay, bị Thạch Hạo dấu quyền va chạm bùng nổ, máu chảy đầm đìa, xương trắng mảnh vụn (gốc) dày đặc.

Đón lấy, hắn dấu quyền lại chấn, Bồ Ma Vương kêu to một tiếng, cả mảnh cánh tay bị Thạch Hạo dấu quyền phát ra quang cho gọt rơi xuống, cảnh tượng khủng bố cực kỳ.

- Xoẹt!

Một đạo đao quang quét tới, Đao vương đột nhiên xuất thủ, tập sát Thạch Hạo đầu lâu, muốn lập bổ ra.

Đ...A...N...G...G!

Thạch Hạo bóp dấu quyền, trực tiếp đón đánh mà lên, vô kiên bất tồi, ngăn trở Tiên Vương pháp khí, đồng thời nắm tay nhẹ chấn, khách sát nhất thanh, chuôi này vô thượng phương pháp đao cứ như vậy bẻ gảy, bị Thạch Hạo sống sờ sờ đánh rách tả tơi thành ba đoạn!

Giờ khắc này, tất cả mọi người ngạc nhiên!

Tại mọi người giật mình trong ánh mắt, Thạch Hạo đột ngột bước tới, một phát bắt được Đao vương, một cái chưởng đao đánh rớt, đánh tan thân thể đối phương tản mát ra vô thượng đao ý, đem đầu lâu cho tan vỡ hạ xuống, huyết quang ngút trời.

- Rống!

Thạch Hạo rống to một tiếng, giống như cái thế Ma Vương rít gào, tóc tai bù xù, sát khí ngập trời, thân thể của hắn giống như quỷ mỵ đồng dạng, lại đến Côn Đế phụ cận, mới đụng một cái đụng, đem Côn Đế một mảnh cánh tay xé đứt hạ xuống.

Một màn này, rung động đương trường, Hoang đến cùng phát sinh như thế nào lột xác? Cư nhiên có thể khinh địch như vậy là xé rách bọn họ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1967: Giết Đến Trên Đời Không Người Dám Xưng Tôn

Trong chốc lát, Thạch Hạo liền tổn thương ba đại trùm, cái này là bực nào khủng bố chiến lực? Chung quanh, sở hữu tất cả Bất Hủ Chi Vương cùng sa đọa Tiên Vương đều xem ngây người, nguyên một đám kinh hãi.

Côn Đế rút lui, bụm lấy đoạn tí (đứt tay), mặt mũi tràn đầy vẻ kinh hãi.

Bồ Ma Vương lướt ngang thân thể, nửa người đều là huyết tích, bị kinh trụ.

Đao vương thảm thiết nhất, bị Thạch Hạo một chưởng cắt đứt sáng như tuyết Thiên Đao, binh khí bẻ gẫy, hơn nữa bản thân cũng bị chém xuống đầu lâu, máu tươi phun, phơi thây đầy đất thượng.

Đao vương đầu lâu bị Thạch Hạo đề trong tay, nguyên thần của hắn muốn chạy trốn cũng không thể, bởi vì bị giam cầm ở trong đầu.

- Hoang, ngươi...

Đao vương kinh sợ, đồng thời vẻ sợ hãi, hắn là bực nào thân phận, tung hoành Giới Hải ở bên trong, được xưng trùm, rõ ràng bị người chém rụng đầu lâu, bị như vậy khuất nhục dẫn theo.

Đối với hắn mà nói, đây là không thể tưởng tượng đại sự, hắn da đầu run lên, một hồi kinh hãi, Hoang thực lực cường hoành như vậy?

Sớm biết như thế, hắn vô luận như thế nào cũng sẽ không xảy ra tay, tới nơi này nhằm vào một cái khủng bố tới cực điểm đích nhân vật, quá không sáng suốt.

Thế nhưng mà, Chư Thiên ở giữa, có cường đại như vậy sinh linh ấy ư,

bực này chiến lực đã vượt qua cực cảnh, không ứng nên xuất hiện mới đúng. Tựu là Đồ Phu, dưỡng gà, bọn hắn có loại thủ đoạn này sao?

Đao vương kinh hãi rồi, chẳng lẽ nói, Hoang thật sự đột phá, phá vỡ Vương cảnh, đi trên đế đường?

- Hoang, ngươi... Thành công hả?!

Hắn lời nói đều phát run.

- Om sòm!

Thạch Hạo lạnh lùng nói.

Đón lấy, phù một tiếng, Đao vương đầu lâu bị hóa thành một đoàn huyết vụ, bị hắn chấn phát nổ, một đoàn Nguyên Thần chi quang lao ra, muốn chạy thục mạng đi.

Nhưng mà, đến nơi này một bước, hắn còn thế nào có thể đi?

Thạch Hạo năm ngón tay đủ trương, năm đạo thần cầu vồng bay ra, giam cầm Thiên Địa hư không, đưa hắn quy định sẵn tại đâu đó, rồi sau đó trực tiếp ném vào chính mình pháp tắc trong hồ.

Một đời trùm cứ như vậy bị trấn áp.

Chung quanh, lặng ngắt như tờ, quá mức có rung động tính rồi, cái này mới bắt đầu chém giết mà thôi, liền có bực này kết quả.

- Chư Thiên vạn vực, quy tắc vô cùng, ta đạo vĩnh viễn!

Bồ Ma Vương gào rú, đánh vỡ yên lặng, hắn nổi giận rồi, tại khắp chung quanh đầy trời đều là bạch sắc nhung sợi thô.

Cây bồ công anh hạt giống, bất luận cái gì một quả cắm rễ về sau, cũng có thể phá hủy Tinh Hà, đây là Bồ Ma Vương đích thủ đoạn, có thể hấp thu địch nhân đạo quả, tinh khí thần.

Oanh!

Thiên Địa sụp đổ, cây bồ công anh hạt giống hóa thành Đại Đạo ký hiệu, cát liệt vũ trụ, rậm rạp chằng chịt, đem Thạch Hạo chỗ đó bao phủ, đưa hắn cường thế trấn giết.

Bồ Ma Vương là trùm, hắn vận dụng chung cực thần thông, mỗi một quả tuyết trắng hạt giống đều ẩn chứa hắn một đám tinh huyết, hắn đánh bạc mệnh đi.

Bởi vì, hắn đã dự cảm đến, người trẻ tuổi này đáng sợ, có lẽ thật sự đột phá Vương cảnh, nói cách khác nào có cường đại như vậy sinh linh.

Đơn giản va chạm, có thể đánh chết trùm, cái này đã vượt qua thần thoại truyền thuyết, theo chân bọn họ không giống như là một cấp độ sinh linh.

Oanh!

Thạch Hạo bên ngoài thân, đột nhiên dâng lên lửa cháy mạnh, hừng hực thiêu đốt, quá sáng chói rồi, nấu hư không sụp đổ, cái này phương đại vũ trụ tại gào thét, sợ run, vặn vẹo.

Đây là vô thượng tiên diễm, phàm là tiếp xúc đến hắn bên ngoài thân cây bồ công anh hạt giống, tất cả đều bị đốt lên, dù là hóa thành Đại Đạo ký hiệu cũng đều tách ra, Yên Hà ngập trời.

- Đế đường, ngươi... Thật sự đã phá vỡ Vương cảnh!

Bồ Ma Vương kêu to.

Hắn mặt mũi tràn đầy tái nhợt chi sắc, cao lớn khôi ngô thân thể rút lui, thất tha thất thểu, hắn cảm giác tinh huyết vĩnh cửu đã mất đi, bị cái kia ánh lửa nuốt hết.

Trùm máu huyết, há lại tốt như vậy diệt, nhất là cùng Đại Đạo ký hiệu dung hợp làm một thể, trấn giết địch tay lúc, uy lực vô cùng vô tận, có thể

bây giờ lại bị Hoang kích diệt.

Xoẹt!

Cùng một thời gian, Thạch Hạo đưa tay, cánh tay phải sáng lên, như là hóa thành một thanh Kiếm Thai, sáng chói chói mắt, rồi sau đó hắn hướng về Bồ Ma Vương lập bổ tới.

- Ah...

Bồ Ma Vương kêu to, âm thanh động vũ trụ, Tinh Không đều tại băng liệt, hắn dốc sức liều mạng rồi, bởi vì hắn biết đạo đối phương cường thế, lăng lệ ác liệt vô cùng.

- PHỐC!

Rất đáng tiếc, hắn phản kháng là phí công, các loại phù văn chôn vùi, hắn hộ thể Đại Đạo ký hiệu bị chém ra trăm ngàn trọng, thân thể bạo lộ mà ra, huyết quang bắn tung toé, bị Thạch Hạo lập bổ.

Bồ Ma Vương kêu thảm thiết, hắn né tránh không được, tên địch nhân này cùng dĩ vãng chứng kiến đến là bất luận cái cái gì đại địch đều bất đồng, quá cường hãn, đã vượt qua Tiên Vương lĩnh vực.

Hắn gào thét, mang theo không cam lòng, mang theo tuyệt vọng, từ đỉnh đầu vỡ ra, lan tràn hướng phía dưới, hắn bị Thạch Hạo lập chẻ thành hai nửa, liền Nguyên Thần đều cũng như thế.

Bồ Ma Vương thê lương kêu to, Nguyên Thần ấn ký dung hợp, muốn quy nhất, hắn tin tưởng, khả dĩ phục hồi như cũ, bởi vì Tiên Vương thần hồn vĩnh hằng bất diệt.

Nhưng mà, tiếp chuyện kế tiếp thực Vô Tình cắn nát hắn hi vọng, Thạch Hạo cũng chỉ như kiếm, liên tiếp phách trảm, hừng hực hào quang toàn bộ rơi vào nguyên thần của hắn ấn ký thượng.

Được xưng bất diệt ấn ký, cứ như vậy tan rã rồi, rồi sau đó nổ tung.

Bồ Ma Vương tại chỗ hình thần câu diệt, thân thể hóa thành tro tẫn, Nguyên Thần toái diệt thành quang vũ, rồi sau đó đốt cháy, hừng hực lửa cháy mạnh, mang tất cả cái này phiến vũ trụ.

Thiên Địa kịch chấn, dị tượng quá kinh người.

Tại Thạch Hạo một tay bao trùm xuống, những cái kia quỷ dị cảnh tượng cũng đều biến mất, không dám hiển hiện mà ra.

Một vị trùm cứ như vậy bị diệt, quả thực sợ ngây người mỗi một vị vương giả.

Bất quá, lúc này, Thạch Hạo cũng là một cái lảo đảo, hắn như là có chút suy yếu, trên người của hắn tràn đầy huyết tích, vết rách loang lổ, hắn thân thể là như là đồ sứ từng gặp được trọng kích giống như, vỡ vụn rồi, lại liều tụ cùng một chỗ.

Đó là bởi vì, tại hắn đột phá lúc, đã tao ngộ không thể tưởng tượng hủy diệt chi lực.

Hắn cưỡng ép dung hợp thần cùng thân, loại này kịch liệt lột xác quá tục tằng rồi, như là miêu tả tinh mỹ tác phẩm nghệ thuật lúc, người khác tinh điêu tế trác, dùng hết sức công phu mà thành, hắn lại dùng Cự Phủ bổ chém, cuồng bạo như lôi đình, trong một ngày, phát sinh kinh thiên kịch biến.

Loại này diễn biến quá bá đạo, Thạch Hạo không có chết, có thể còn sống sót quả thực tựu là kỳ tích!

Chủ yếu là bởi vì, tam sinh dược luyện thành vô thượng tiên đan phát huy cự đại tác dụng, bảo đảm nguyên thần của hắn ấn ký bất diệt, dù là vỡ vụn vừa trọng tổ cùng một chỗ.

Nếu không có như thế, Thạch Hạo đã vẫn lạc, đã bị chết ở tại tại đây.

Cẩn thận nghĩ đến, cái kia tam sinh dược không chỉ có là Tam Tạng, thần minh Thành vương cơ hội, cũng là Thạch Hạo cứu mạng chi dược, lại để cho hắn dám như vậy bá liệt làm việc.

Bất quá, trọng thương cuối cùng là bị thương nặng, hắn tùy thời hội giải thể.

Bởi vì, cái kia thần tuy nhiên nhập vào cơ thể, cùng thân thể sơ bộ dung hợp, nhưng cũng không có lại toàn bộ công, vẫn còn kịch liệt xung đột ở bên trong, một cái gây chuyện không tốt còn có thể kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Bất quá, Thạch Hạo có tự tin, hắn nếu là không chết được, chịu đựng xuống là được trời cao biển rộng.

- Giết, cùng tiến lên, thừa dịp hiện tại hắn đạo hạnh chưa vững chắc, giết hắn đi!

Côn Đế rống to, giống như điên cuồng.

Bởi vì, hắn cảm thấy thật sự muốn điên rồi, một người tuổi còn trẻ Tiên Vương cứ như vậy đã phá vỡ Vương cảnh, đánh vỡ muôn đời không có chi thần thoại, quan sát lần lượt kỷ nguyên, siêu việt chư Vương.

Cái này lại để cho hắn khó có thể tin, không thể tiếp nhận.

Vô luận là hắn, hay là Bồ Ma Vương, hoặc là Vô Thương, hoặc là Giới Hải trùm Cù Xung, đều từng cười lạnh, xem Thạch Hạo vượt qua ải là một truyện cười, cảm thấy hắn tất nhiên thất bại.

Cũng chính bởi vì như thế, bọn hắn mới chạy đến, muốn thừa dịp đối phương thất bại mà gặp cự chế thời cơ hội, đối với hắn ra tay, trực tiếp diệt sát mất.

Có thể nào nghĩ đến, bọn hắn chứng kiến kỳ tích, bất khả tư nghị đại sự kiện khi bọn hắn phát sinh trước mắt rồi, Hoang phá vỡ tưởng tượng của bọn

hắn, vậy mà thành công.

- Giết ah!

- Giết, không muốn cho hắn thở dốc cơ hội, chớ để lại để cho hắn chạy mất đi vững chắc cảnh giới, bây giờ là cơ hội duy nhất rồi!

Một ít Bất Hủ Chi Vương kêu to, điên cuồng đánh giết.

Bọn hắn sợ hãi, Hoang nếu là quật khởi, tuyệt đối phá vỡ từ xưa đến nay hết thảy cân đối, chỉ dựa vào hắn siêu việt Vương cấp thực lực cũng đủ để hoành đẩy các lộ thế lực.

Ngày sau, nếu là cùng hắn khai chiến, không có cái gì huyền niệm, ai cùng hắn giao thủ đều nhất định phải chết, muốn bại vong.

- Giết ah!

Mấy vị trùm đều xuất thủ, không hề giữ lại, mà chung quanh sa đọa Tiên Vương, Bất Hủ Chi Vương đợi cũng giống như thế, như là nổi điên, đem hết khả năng vây săn.

Bọn hắn đều minh bạch, chuyện này ảnh hưởng quá sâu xa, chỉ có dốc sức liều mạng mới có thể kiếm được một đường sinh cơ, nói cách khác, ngày sau Hoang đem quân lâm thiên hạ, ai đều không thể ngăn được.

Hôm nay, bọn họ là vây săn Hoang mà đến, muốn đưa hắn xúc diệt, ai có thể ngờ tới, lại chứng kiến muôn đời không có chi kỳ tích.

Đối với bọn hắn mà nói, đây là tai nạn!

Nhưng là, ngàn trăm vạn năm về sau, cái này đối với hậu thế người đến nói, nhất định là huy hoàng Thịnh Thế, chứng kiến đế quật khởi, đây là rung động lịch sử đại sự!

Bọn hắn những người này đều biến thành phụ gia, nhất là trùm các loại..., tại sự kiện lần này trung trở thành đáng xấu hổ làm đẹp, bọn hắn vây

săn chỉ có thể lại để cho đế giả càng huy hoàng, lại để cho truyền thuyết càng kinh tâm động phách.

Cho nên, một đám người nổi điên rồi, dốc sức liều mạng công kích.

Xa xa, tiên vực chư vương đô ngây dại, ai có thể ngờ tới hội là như thế này một cái kết quả?

Theo bọn họ, Thạch Hạo vừa rồi chết chắc rồi, bọn hắn không phải là không muốn cứu, mà là thật sự bất lực rồi, bọn hắn bản thân đều bị giết thân thể tổn hại, có ít người tức thì bị đã trấn áp thần hồn, nhưng mà cuối cùng nhất đúng là như vậy một cái kết quả, Hoang theo dựa vào chính mình, một người mà thôi, phản săn giết dị vực chư địch.

Chiến trường ở bên trong, vị kia tuổi trẻ chí cường giả, quét ngang bầy Vương, hắn dù là bị thương rồi, tùy thời hội tan rã, hình thần câu diệt, nhưng là như trước chiến lực Vô Song.

PHỐC!

Bất Hủ Chi Vương bị hắn bổ ra, hóa thành mảng lớn Huyết Vũ, nhuộm đỏ vũ trụ Tinh Không.

Phanh!

Thạch Hạo một cước bước ra, Giới Hải trùm Cù Xung miệng lớn ho ra máu, hắn chỗ tế ra đủ loại bí thuật đều tan rã rồi, bản thân rút lui, thân thể rạn nứt.

- Sát!

Cửu đầu quái vật trong ánh mắt lộ hung quang, hắn rất quyết tuyệt, dù là biết đạo Thạch Hạo hiện tại vô cùng đáng sợ, đã ở điên cuồng ra tay công kích.

Giờ khắc này, ba đại kiếm bí quyết dung hợp quy nhất, uy lực vô cùng

vô tận.

Hắn biết nói, không có cái khác lựa chọn, như là đã ra tay, hôm nay phải diệt trừ Hoang, đây có lẽ là cơ hội cuối cùng rồi, một khi lại để cho Thạch Hạo khôi phục đến đỉnh phong nhất, còn muốn vây săn hắn, cái kia chính là một cái chê cười.

- Ba đại kiếm bí quyết là thời điểm trở về rồi, hắn không thuộc về Hắc Ám lao lung, không thuộc về tiếp dẫn cổ điện!

Thạch Hạo nói ra, về phía trước công phạt.

Hắn đẩy lui một đám sa đọa Tiên Vương, lại để cho những người kia đẫm máu trong tinh không, hắn nhằm vào cửu đầu quái vật mà đuổi giết, trùng kích.

Phanh!

Đưa tay ở giữa, Tinh Không đều bị hắn bao trùm, một tay che trời, rồi sau đó mãnh lực che xuống, không có gì không phá, vô kiên bất tồi, không có gì có thể ngăn cản hắn.

Cửu đầu quái vật đầy đủ cường đại, nhưng là, tại đối mặt ngày nay Hoang, lại không đủ xem!

Ba đại kiếm bí quyết mặc dù lại kinh diễm, lúc này, cũng bị áp chế rồi, hóa thành ảm đạm hào quang, cứ như vậy tiêu tán.

PHỐC!

Bàn tay lớn rơi xuống lúc, cửu đầu quái vật kêu thảm thiết, thân thể chia năm xẻ bảy, thân thể tại hóa thành huyết cùng cốt, hắn không chịu nổi loại này uy áp, chín khỏa Nguyên Thần đều xuất hiện.

- Ah...

So với hắn thảm hại hơn chính là hắn ngồi xuống Bạch Hổ, tại chỗ bạo

toái, hình thần câu diệt, đây chính là một Tiên Vương cấp cao thủ, cứ như vậy vẫn lạc.

Hô một tiếng, gió lớn gào thét, Thạch Hạo ôm đồm đi chín khỏa Nguyên Thần, đưa bọn chúng giam cầm tại pháp tắc ao ở bên trong, hắn giữ lại muốn khảo vấn ra Bình Loạn Quyết đợi.

Cửu đầu quái vật bị giết, mà chung quanh, hắn vài tên tùy tùng, cũng đều chết thảm, bị Thạch Hạo hoành kích tại trong tinh không, hóa thành từng đoàn từng đoàn huyết vụ.

- Đi, người này đã thành đế, hoặc là tiếp cận Tiên Đế rồi, Vô Địch thiên hạ, chúng ta không là đối thủ.

Giới Hải trung chạy đến sinh linh, có người hét lớn, không dám ra tay, quay người bỏ chạy.

- Chạy đi đâu?!

Thạch Hạo quát, thân thể ngang trời, vũ trụ không thể trói buộc hắn, trong nháy mắt, cắt đứt thương Vũ, cản trở phía trước.

Oanh!

Hắn một quyền oanh ra, Thiên Địa thất sắc, những người kia đều tuyệt vọng, toàn lực nghênh chiến.

Đáng tiếc, chênh lệch rõ ràng, cuối cùng nhất bọn hắn đều bị đánh chết.

- Trốn ah!

Dị vực Bất Hủ Chi Vương thấy thế, nhao nhao bỏ chạy, bọn hắn biết nói, đại thế đã mất, Thạch Hạo quật khởi rồi, không còn có người khả dĩ ngăn cản cước bộ của hắn.

- Đi, nhanh ly khai tại đây!

Côn Đế la lên, hắn hiện tại hối hận vô cùng, có thể nào ngờ tới trêu chọc một khủng bố sinh linh, đây là một hồi đại họa.

- Hoang, chớ có liều lĩnh!

Vô Thương Ma Vương hoàn toàn chính xác có đại khí phách, hắn phụ trách cản phía sau, một cây thanh đồng đại chỉ tay hướng Thạch Hạo, rồi sau đó mãnh liệt bổ.

Răng rắc!

Đại kích sáng như tuyết ngọn gió, bị Thạch Hạo một tay cho niết đã đoạn, hắn hai mắt như lạnh điện, nhìn về phía trước, toàn lực đuổi giết.

- Vạn pháp bất xâm, thần thông đều cặn bã!

Vô Thương rống to, mang theo cao ngạo, mang theo sáng chói thần thái, hắn không khuất phục, tự nhận thần năng Vô Song, cái thế vô cùng.

Hắn cản trở Thạch Hạo, mặc dù biết dữ nhiều lành ít, nhưng hắn hay là xuất kích rồi, đây là thuộc về hắn Bất Hủ trùm tín niệm cùng kiêu ngạo.

Nên tộc pháp lực miễn dịch, không phải thần thông thần thông, cái thế vô song, bao nhiêu vương giả, bao nhiêu trùm, đối với chi đau đầu, thúc thủ vô sách.

Rất nhiều cường giả sợ nhất cùng Vô Thương quyết đấu.

Mà bây giờ, cái này cái cọc vô thượng thần năng như trước không cải biến được cái gì.

Thạch Hạo đồng dạng nắm giữ đạo này, có lẽ không có nên tộc bác đại tinh thâm, nhưng là hắn đã nhập môn, hơn nữa hắn ngày nay cái thế tu vi, ai có thể ngăn cản?

Cái gọi là pháp lực miễn dịch, bây giờ đối với hắn không có hiệu quả.

Ầm ầm!

Thạch Hạo niết dấu quyền, một quyền oanh ra, Thiên Băng Địa Liệt, vũ trụ bị đục lỗ.

Ngoài ra, Vô Thương hai tay cùng lồng ngực cũng bị đục lỗ rồi, máu tươi chảy đầm đìa, lỗ máu khủng bố, rung động nhân tâm.

Vô Thương ho ra máu, hắn tại cười to, trên mặt sáng rọi không giảm, nhưng là cả người hắn cũng tại chôn vùi, tại hư nhạt, rồi sau đó ầm ầm nổ tung, trở thành quang vũ.

Vô Thương vẫn lạc, bị Thạch Hạo cường thế đánh chết.

Oanh!

Thạch Hạo cất bước, Phong Lôi trận trận, khí thế kinh thiên động địa, chính thức như Đế lâm trần, hắn hướng về dị vực phương hướng mà đi.

Hoang cứ như vậy một mình một người đuổi giết, xâm nhập dị vực, hắn muốn đại khai sát giới, hoành đẩy thế gian hết thảy địch.

- Tự một ngày này về sau, ai còn dám xưng tôn?

Tiên vực trùm Tề Ngu ho ra máu, ở phía xa nói ra.

- Hoang, giết đến trên đời không người dám xưng tôn!

Tiên Kim Đạo Nhân thở dài.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1968: Một Trận Chiến Bình Dị Vực

Hoang, liền như vậy quật khởi, giết tới Bất Hủ Chi Vương đi xa, Đọa Lạc Tiên Vương bỏ chạy, tứ phương đại địch đều tan tác, một đường lưu vong, không ra hình thù gì!

Loại này chiến tích, trước nay chưa từng có, một trận chiến kinh thiên dưới, huy hoàng chiếu cổ kim.

Một người thần thoại, quét ngang thiên hạ chư địch, không có đối thủ, mấy đại cự đầu chết tử thương thương, liền như thế thất bại bỏ chạy Vũ Trụ Biên Hoang, trốn hướng về phương xa.

Hoang, thành đế sao?

Đây là nghi vấn của mọi người, hắn đến cùng đạt đến cái gì cấp độ, mọi người hoài nghi, đây chính là chân chính đế, vẫn là tiếp cận cái lĩnh vực?

Thạch Hạo ngang dọc trong thiên địa, giết ra Tiên vực, vượt qua vô ngần hư không, đến đến dị vực, hắn không có lập tức xông vào, mà là lập thân ở trong hư không.

Ầm!

Vô tận ráng lành dâng trào, hướng về trên người hắn tuôn tới, hắn ở điều trị thương thế, hi vọng có thể khép lại.

Hắn thương rất nghiêm trọng, đầy người vết máu loang lổ, vết rách nằm dày đặc, dường như tinh mỹ nhất đồ sứ từng tao ngộ mãnh liệt va chạm, sau đó mạnh mẽ ghép lại với nhau.

Đây là hắn đột phá trả giá cao!

Trong cơ thể có một chùm sáng ở chìm nổi, ở với hắn thân thể kịch liệt đối kháng, đó là hắn thần, tuy rằng bước đầu dung hợp, thế nhưng không vững chắc, muốn phá thể mà ra.

Đại Đạo phù hiệu tỏa ra, vô cùng điềm lành chảy xuôi, đem Thạch Hạo bao vây, giống như tại niết bàn, muốn phá kén sống lại, hắn khí tức càng ngày càng cường lớn.

Phốc!

Nhưng là, quay đầu lại Thạch Hạo lại ho ra một ngụm máu, thân thể một trận lảo đảo, thương thế quá nặng, lại không thể khỏi hẳn.

Hắn nhíu mày, thương thế này khó có thể tận trừ, hơn nữa đang thong thả tăng thêm, tuy rằng không phải quá rõ ràng, thế nhưng hắn có thể cảm thụ được, đây là sinh tử lớn uy hiếp.

- Phần ta Đạo Thân, Trảm Ngã vết thương.

Thạch Hạo gầm nhẹ, sau một khắc, lấy thân vi chủng, toàn thân mỗi một tấc máu thịt đều ở bạo phát, phóng thích Vĩnh Hằng khí tức, Tinh Nguyên cuồn cuộn, Pháp lực như biển, giội rửa huyết nhục, gột rửa Thần hồn.

Trong cơ thể đoàn kia ánh sáng cũng ở cộng hưởng trong.

Hắn đang tiêu hao tinh huyết, dùng hết khả năng thay đổi mình nguy hiểm trạng thái.

Đáng tiếc, hiệu quả như trước không tốt, quay đầu lại hắn cũng chỉ có thể duy trì ở một cái cân bằng trạng thái trong, thương thế không tăng không giảm, liền như vậy ổn định.

Ở đây quá trong thành, dị vực chư Vương tuy rằng nhìn thấy hắn tình hình, thế nhưng là không có một người dám ra tay, không người tiến lên, đều độn về dị vực trong.

Bởi vì, trước đây không lâu Thạch Hạo đại sát tứ phương, thực sự kinh sợ bọn họ, cho bọn họ lưu lại ấn tượng không thể xóa nhòa.

Cuối cùng, Thạch Hạo đặt chân dị vực, giết đi vào, nếu thương thế như vậy, hiện nay vô lực thay đổi, vậy thì mặc nó không tăng không giảm đi, hắn muốn giết địch!

Hôm nay nếu không diệt trừ quần địch, nếu là ngày sau hắn có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, nhân thương thế mà chết đi, vậy thì quá tiếc nuối.

Bất quá, Thạch Hạo tự tin, này cái gọi là thương thế không làm khó được hắn, chung quy có thể vượt qua cửa ải này.

- Hoang đến rồi!

Dị vực, có người rống to, âm thanh chấn động tứ phương, hết thảy Bất Hủ giả đều lẫm liệt, các tộc tu sĩ không ai không trong lòng chấn động mạnh.

Hiện nay, Hoang uy danh từ lâu truyền khắp dị vực.

Nhưng là, hồi tưởng năm xưa, hắn chỉ là một cái tiểu tu sĩ, càng ở từng là tù nhân, có thể nào ngờ tới, hắn hiện nay trưởng thành đến một bước này, trở thành các tộc đại họa tâm phúc.

- Hiện tại, không có ai có thể ngăn được Hoang, hắn... Khả năng thành đế rồi!

Tin tức này như là cơn lốc bình thường ở dị vực truyền ra, gợi ra rung bần bật.

Tiên vực một trận chiến tin tức không có cách nào che giấu, ngay khi vừa nãy, có người biết, sau đó truyền ra ngoài, quả thực như là trời long đất lở giống như vậy, vạn tộc kinh hoảng.

Năm đó, Hoang còn ở nhân đạo trong lĩnh vực, hôm nay hắn lại phá tan Vương cảnh, loại này so sánh, tương phản quá lớn hơn, khiến người ta khó

có thể tiếp thu.

Thế nhưng, các tộc nhưng không được không chấp nhận, hắn hiện tại đánh tới, gợi ra một hồi náo động lớn, chủng tộc mạnh mẽ đều kinh sợ, sợ bị thanh toán.

Ầm!

Thạch Hạo giáng lâm, nhìn xuống dị vực, ánh mắt lưu chuyển, như là Tuế Nguyệt Trường Hà đang phập phồng, khí thế ấy để xung quanh sinh linh trực tiếp run rẩy, không bị khống chế quỳ sát xuống.

Đó là thân thể bọn họ, bọn họ thân thể phản bội ý chí của bọn họ, nơm nớp lo sợ, hoảng sợ không chịu nổi một ngày.

- Ngươi không trở về Giới Hải, trốn vào dị vực, như thế là tự tìm đường chết.

Thạch Hạo bình tĩnh nói, nhìn chằm chằm nào đó một mảnh Tinh Không Vũ Trụ.

Nới ấy có một vị cường giả, cầm trong tay vàng óng hồ lô, chính là Cù Xung, đến từ Giới Hải bá chủ, mang theo mấy người trốn ở ngôi sao phía sau.

Hắn sắc mặt trắng bệch, không phải hắn không muốn về Giới Hải, mà là sợ lạc đàn, chết nhanh hơn vì vậy tuỳ tùng Côn Đế chờ người chạy trốn tới nơi này.

Đao Vương chết thảm, với hắn như thế đến từ Giới Hải, đều là bá chủ, bọn họ thực lực xấp xỉ, coi là thật là bị đè ép, ý thức được cùng Hoang khoảng cách quá lớn, xa không phải là đối thủ.

Hơn nữa Bồ Ma Vương, Vô Thương, Cửu Đầu quái vật lần lượt chết đi, hắn có thể nào không sợ sệt.

Một bàn tay lớn ngang trời, bao trùm bầu trời, hướng về này mảnh Vũ Trụ Tinh Không trấn áp tới, Thạch Hạo tinh lực rộng rãi mà bàng bạc, chấn động Càn Khôn, không xa không giới.

- Hoang, ta cùng ngươi liều mạng!

Cù Xung rống to.

Hắn lấy ra mình Tiên Vương pháp khí, hồ lô kia cự lớn vô biên, như một bức Hoàng Kim núi lớn giống như ép xuống tới, nó vượt qua rất nhiều tinh thể, chật ních mảnh này Tinh Không.

Ầm!

Hoàng hồ lô phát sáng, đánh vào phía trước bàn tay lớn toả ra màn ánh sáng trên sau, xoay tròn chuyển động, vụt nhỏ lại, rơi vào Thạch Hạo trong tay.

Bàn tay lớn xu thế không giảm, đánh ra mà xuống, đánh vào Cù Xung trên người, hắn cả người xương cốt nổ tung, căn bản là không phòng ngự được, thân là một đời bá chủ cũng chỉ có thể nuốt hận.

- À...

Hắn kêu to, bị hủy diệt thân thể, Nguyên Thần muốn chạy trốn, kết quả bị Thạch Hạo một phát bắt được, có một số việc muốn hỏi đối phương, hiểu rõ Giới Hải bí mật, vì vậy Đao Vương cùng Cù Xung Nguyên Thần đều bị hắn ném vào pháp tắc trong ao.

Cái khác mấy tôn Đọa Lạc Tiên Vương, theo ở đây nổ tung, Thạch Hạo nát tan bọn họ Nguyên Thần dấu ấn, không có để lại tính mạng.

Tình cảnh này, bị các tộc cường giả nhìn thấy, từng cái từng cái không ai không sợ hãi, cực kỳ kinh sợ, vương giả không thể diệt, Nguyên Thần có thể vĩnh tồn, này trở thành đi qua.

Cũng không phải rất khó, liền trực tiếp chém giết bá chủ, tru diệt vương giả, Hoang mạnh như thế nào.

- Phá Vương thành đế à!

- Hắn thật sự làm được, mở cổ kim không có chi thần lời nói!

Các tộc chấn động, không ai không sợ hãi.

Đặc biệt là chư Vương, hiện nay tuyệt vọng, bọn họ đến tột cùng đối với Cửu Thiên Thập Địa đã làm gì, chỉ có bọn họ mình rõ ràng nhất.

Năm đó, nhưng là không phân chủng tộc, không phân mạnh yếu, ngay cả phàm nhân đều cho tàn sát hết sạch, ở Tiên Cổ những năm cuối giờ, Cửu Thiên Thập Địa trống rỗng, thây chất thành núi, máu chảy thành sông.

Hoang đến rồi, này nhất định sẽ là một hồi lớn thanh toán sao?!

Thạch Hạo cất bước, trầm ổn như núi, tiếp cận dị vực trung tâm Cổ Địa, nới ấy có một toà thần miếu, cổ lão mà tang thương, toả ra hào quang vàng nhạt, cực kỳ thần thánh.

Côn Đế ở đây, chạy về, hắn gần như tuyệt vọng, Hoang vô hạn tiếp cận đế giả, để hắn ủ rũ, bất đắc dĩ, hắn ngồi xếp bằng cổ miếu màu vàng óng phụ cận.

Còn có mấy vị Vương cũng tụ tập ở đây!

Đây là bọn họ cuối cùng có thể trú đóng ở địa phương.

Đến. Tại bọn họ còn không nguyện tiếp thu, không tin có người lại phá tan rồi Vương cảnh, đây là mở cổ kim chưa bao giờ có "Việc trọng đại", nhưng đối với bọn họ tới nói nhưng là tuyệt vọng kết cục.

- Xích Vương, Bồ Ma Vương, Vô Thương, đều chết rồi, ngươi tiểu bối này!

Côn Đế trong ánh mắt mạo ánh sáng lạnh, sát ý đầy trời, thế nhưng là có cảm giác vô lực.

- Người giết người người hằng giết chết!

Thạch Hạo lạnh lùng đáp lại.

Năm đó, Cửu Thiên Thập Địa một đám anh hào toàn bộ chết trận, lại hướng về ai đi kể ra?

Còn nữa, dị vực là xâm lấn một phen, Cửu Thiên Thập Địa bị động phòng ngự, gặp phải như vậy diệt thế thảm hoạ, hắn không một chút nào đồng tình dị vực chư Vương.

- Bọn ngươi nên kết thúc, đưa các ngươi ra đi!

Thạch Hạo lạnh lẽo vô tình nói rằng.

- Ngươi cho rằng giết chúng ta coi như là diệt ta giới? Không thể, ta giới người mạnh nhất ở Giới Hải, tự Đế Lạc thời đại biến mất, vừa đi chính là vô số kỷ nguyên, nói không chắc từ lâu thành đế nói không chắc, sớm muộn cũng sẽ thanh toán ngươi!

Một vị Bất Hủ Chi Vương cuồng loạn, ở nơi đó điên cuồng kêu to, làm ngày tận thế tới, cường đại như bọn họ cũng không làm được bình tĩnh đối mặt tử vong.

- Có người muốn chạy trốn sao?

Thạch Hạo ngẩng đầu, nhìn về phía dị vực một cái nào đó cái phương vị, sau đó giơ tay, một ánh kiếm bay ra, óng ánh vô cùng, xé rách dị Vực Giới bích, về phía trước chém giết.

Phốc!

Huyết quang lóng lánh, một vị Bất Hủ Chi Vương bị chém xuống đến, Nguyên Thần dấu ấn giẫy giụa, nhưng lại bị đến tiếp sau ánh kiếm không

ngừng bổ trúng, tan thành mây khói ở đây.

Hắn muốn chạy trốn hướng về Giới Hải, liền như vậy không quay đầu lại, kết quả vẫn là chết đi.

Dị vực tuy rằng lớn, thế nhưng Thạch Hạo hiện nay tu vì sao sự khủng bố, trong một chớp mắt, quan sát Đại Vũ trụ, vương giả muốn chạy trốn làm sao giấu giếm được hắn đây?

- Hoang, ngươi hôm nay muốn làm chuyện tuyệt diệt sao?

Phương xa, hai vị vương giả cùng tồn tại, hướng cái phương hướng này rống to, bọn họ vô cùng to lớn, đứng một mảnh trên mặt đất, Bất Hủ khí cuồn cuộn, bao phủ lục hợp bát hoang.

Thạch Hạo một chút nhận ra, đó là Tam Thiên Châu Tội Châu, từng bị An Lan vồ đến một cái, này một châu người đều chết rồi, rơi vào trong bóng tối.

Hiện tại, có một người tay trái nắm cổ thuẫn, tay phải nắm Hoàng Kim trường thương, đỉnh thiên lập địa, thể hình chọc vào trong tầng mây, hướng về này phương hướng nhìn chăm chú, sau đó bỗng nhiên đâm ra này cây trường thương.

Chính là An Lan!

Hắn cùng người phụ trách thủ hộ dị vực, không có đi Tiên vực săn bắn Thạch Hạo, hiện nay hiển hóa ra ngoài, hắn bắt đầu liều mạng.

Bởi vì, hiện tại chính là muốn chạy trốn cũng không thể, Hoang thần niệm cường lớn, phong tỏa tứ phương, muốn ra vào này một giới, đều ở hắn thần thức bao phủ xuống.

Xoạt!

Óng ánh trường thương, thần mang bạo., rộng rãi mà bàng bạc, cách xa

ức Vạn Lý, liền như thế Phá Toái Thiên Địa đánh tới, quá mạnh mẽ lớn hơn, không gì không xuyên thủng.

- À...

Thạch Hạo rít gào, đây là hắn trận chiến này trong lần thứ nhất thất thố, nhìn thấy An Lan, hắn nghĩ đến quá nhiều, toàn bộ Tội Châu à, vô số sinh linh đều hủy ở trong tay đối phương.

Hống!

Thạch Hạo rống to, hắn thân thể tăng vọt, chọc vào trong vũ trụ, pháp thể vô bờ vô bến, lớn đến để toàn bộ dị vực đều ở đổ nát, đều ở rạn nứt, gánh chịu không được thân thể hắn.

Ở hắn bên ngoài cơ thể lượn lờ vô thượng tiên quang, tràn ngập Hỗn Độn Khí, liền như thế biến lớn, so với An Lan xem ra muốn lớn quá nhiều.

Như một cái người khổng lồ nhìn xuống sâu kiến!

Phốc!

Thạch Hạo giơ tay, bao trùm Tội Châu cùng với xung quanh rộng lớn Đại Địa, này đâm tới màu vàng trường mâu tại chỗ bẻ gẫy, răng rắc một tiếng, vỡ thành mấy trăm mảnh.

Ầm!

Vô cùng mưa ánh sáng hạ xuống, áp bức An Lan cúi đầu, thân thể bị ép cong, sau đó lại chìm xuống lần nữa, cuối cùng liền không thể động đậy một chút nào, thi thể cương cố ở nơi đó.

Đây là Thạch Hạo đòn mạnh nhất, không cho hắn bất cứ cơ hội nào, giơ tay, để hắn Nguyên Thần tán loạn, bị nát tan thành tro tàn.

Xoạt!

Kim quang lóe lên, này gãy vỡ trường thương nóng chảy, trở thành chất lỏng màu vàng óng, phong ấn An Lan thân thể, khiến cho duy trì này cúi đầu tư thế, đứng sừng sững ở đó, trở thành Vĩnh Hằng bất diệt tượng đắp.

Hống!

Bên cạnh, Du Đà ở rống to, giẫy giụa, thế nhưng ở Thạch Hạo cái bàn tay lớn này dưới bao trùm dưới, hắn vận mệnh cùng An Lan không khác nhau chút nào, cúi đầu, gần như quỳ xuống giống như, chết ở nới ấy.

Sau đó, hắn binh khí cũng cũng bị bàn tay lớn nóng chảy, trở thành chất lỏng kim loại, phong ở ngoài thân thể hắn, khiến cho trở thành Vạn Cổ trường tồn là pho tượng.

Hai đại cường giả liền như thế chết đi, cúi đầu cúi đầu, giống như tại quỳ lạy Tội Châu chết đi ngàn tỉ sinh linh.

Tất cả mọi người đều trơ mắt nhìn, từng cái từng cái chấn động không tên.

- Hoang, ngươi khinh người quá đáng, hôm nay muốn diệt ta giới, sẽ không để cho ngươi toại nguyện, ngươi đi chết đi!

Côn Đế dường như bị thương già thú giống như vậy, gào thét.

Hắn lấy ra khởi nguyên Cổ Khí, cùng mấy vị Tiên Vương đồng thời thôi thúc, triệu hoán bóng đen, hy vọng có thể giết chết Hoang.

Đồng thời, lần này Côn Đế bất chấp, một chưởng vỗ mở mình lồng ngực, lấy ra tâm đầu huyết, rơi ra ở khởi nguyên Cổ Khí trên, hắn đem mình hiến tế.

- Tiền bối!

Mặt khác mấy vị Bất Hủ Chi Vương kinh sợ, sao như vậy? Côn Đế hắn không muốn sống, đây là muốn cầm mình ném vào à.

Mặt khác mấy vị Bất Hủ Chi Vương tản ra, bởi vì khởi nguyên Cổ Khí phát sáng, chân chính muốn quá độ Thần uy, sẽ làm Bất Hủ Chi Vương đều phải gặp kiếp.

Ầm!

Thạch Hạo đối mặt nó giờ, cảm nhận được một luồng cảm giác ngột ngạt, phảng phất có món đồ gì ở nóng lòng muốn thử, muốn với hắn quyết chiến.

Khởi nguyên Cổ Khí răng rắc một tiếng, này như là như kim loại rương thể rạn nứt, từ từ lộ ra cảnh vật bên trong.

- Lần trước, ta lại không phải là không có lĩnh giáo qua.

Thạch Hạo tự nói.

Thế nhưng, rất nhanh hắn phát hiện không đúng, có một luồng sức mạnh kinh khủng khóa chặt hắn, muốn với hắn chém giết.

- Trời ạ, khởi nguyên Cổ Khí nứt ra rồi, đối mặt Hoang giờ, nó mở ra.

Mấy người kêu sợ hãi.

Ầm!

Cái này rương thể nứt ra, cũng dường như cánh hoa tỏa ra, hừng hực hào quang không gì sánh được, phàm là nhìn về phía trước sinh linh, hai mắt đều bị đâm đầm đìa máu tươi, sắp chết đi.

Côn Đế gào thét, hắn một thân tinh lực đều bị rút khô, chớp mắt mà thôi, liền muốn đèn cạn dầu.

Này khởi nguyên Cổ Khí trong một cái pháp trượng, không phải rất dài, cổ điển cực kỳ, là do bạch cốt đánh bóng mà thành, trượng thể trên có khắc một bóng người, đồng thời ngưng tụ nồng nặc Hắc Ám vật chất bản nguyên.

Hừng hực hào quang do nó phát sinh.

- Hả?

Thạch Hạo trong lòng cảm giác nặng nề, kiện pháp khí kia quấy rầy trong cơ thể hắn thần lệnh chi cùng thân thể dung hợp hỗn loạn, hắn không e ngại cái này pháp trượng, thế nhưng vào thời khắc này xuất hiện, quá không phải lúc.

Ngay cả hắn chính mình cũng không ngờ rằng, rương thể trong đồ vật quấy rầy đến hắn lột xác tiến trình.

Phốc!

Thạch Hạo ho ra máu, thương thế gấp gáp chuyển biến xấu.

Hắn không ngừng ho ra máu, hướng về sau rút lui, biến hóa này kinh sợ mỗi người.

- Ha ha ha...

Côn Đế cười to, hắn muốn chết, có thể trước khi chết nhìn thấy tình cảnh này, hắn liền không thất vọng.

Mấy vị khác Bất Hủ Chi Vương cũng mừng lớn, đây thực sự là nghịch Thiên Nghịch chuyển!

- Ạch à...

Đột nhiên, một tiếng thê thảm gào thét, một đạo cổ lão bóng người hiện lên, lượn lờ mảnh vỡ thời gian, quấn quanh pháp tắc không gian, dĩ nhiên là Cô Tổ, hắn nắm giữ thời gian trật tự, tinh thông pháp tắc không gian.

Một tiếng vang ầm ầm, hắn đánh bay Côn Đế, xuất hiện ở khởi nguyên Cổ Khí bên, ôm lấy nó, sau đó hướng về phương xa bay đi, mảnh vỡ thời gian bay lượn, óng ánh cực kỳ.

Theo chiếc kia cái rương cách xa Thạch Hạo hơi hơi xa một chút sau, nó liền tự mình khép kín.

- Ngươi...

Côn Đế giận dữ.

- Ngươi không cần như vậy, ta không cần như ngươi vậy lấy mệnh giúp đỡ!

Thạch Hạo thất vọng, nhìn về phía trước.

Cô Tổ ho ra máu, cười thảm, hắn đầy người là huyết, cơ thể rạn nứt, bị khởi nguyên Cổ Khí trong cái kia pháp trượng phát sinh ánh sáng soi sáng sau, mắt thấy là không xong rồi.

- Phản nhập dị vực nhiều năm như vậy, chính ta đều sắp lãng quên không phải thật tâm đến góp sức, có lúc, ta thậm chí đang nghĩ, ta là không phải có thể trực tiếp vì thế giới hiệu lực, nhất đẳng nhiều năm như vậy, gánh vác thiên cổ bêu danh, ta nội tâm chi dày vò, có ai có thể hiểu, hôm nay rốt cục giải thoát rồi.

Cô Tổ cười thảm, trong mắt lại có già lệ chảy xuống.

- Không cuối cùng, Luân Hồi, các ngươi để ta nhẫn nhục sống sót, ngủ đông hạ xuống, ta làm được, thế nhưng là vô lực nghịch thiên a, hôm nay cuối cùng cũng coi như ra tay rồi một lần.

Cô Tộc nói nhỏ, mắt thấy không sống được.

Hắn lấy phương thức này cứu Thạch Hạo, rõ ràng là từ lâu mang trong lòng chết chí, căn bản là không muốn tiếp tục sống ở thế gian.

Thiên cổ bêu danh, vô tận chửi bới, hắn từng là nhân vật ngất trời, một đời thiên kiêu, cao cao tại thượng, vạn linh kính ngưỡng, mà kỷ nguyên này tới nay, hắn gánh vác quá nhiều.

- Đây là Hắc Ám Ma Long, Đọa Lạc Huyết Hoàng, còn có Vô Úy Sư Tử, đều bị chém, đầu lâu ở đây!

Cô Tổ suy yếu nói rằng, ném mấy viên đẫm máu đầu lâu, này Tam đại cường giả đều từng thuộc về Cửu Thiên Thập Địa, có thể cuối cùng lại trở thành dị vực khách quý.

- Còn có hai cái vương giả, kéo lên bọn họ cùng nhau lên đường, ta cũng không thiệt thòi, xứng đáng ta cái này kỳ thực không phải chân chính phản bội giả thân phận rồi!

Cô Tổ đang cười, lại ném hai cái đầu, đẫm máu, thuộc về Bất Hủ Chi Vương, rơi vào khởi nguyên Cổ Khí phụ cận.

Ngay khi trước đây không lâu, hắn ra tay rồi, bởi vì, hắn có nắm giữ Thời Gian Pháp Tắc, không gian Đại Đạo, có ý định phong tỏa Thiên Địa, ngoại giới lại vô tri, không có cảm ứng được.

Hắn từng cái đem Ngũ đại cường giả đánh gục, năm người này Nguyên Thần vẫn còn, không có diệt vong, hiện tại giẫy giụa, Ngũ đại cường giả muốn chạy trốn.

- Đọa Lạc Huyết Hoàng, không biết nó là thật trốn tránh hay là giả, thế nhưng qua nhiều năm như vậy, đến hôm nay loại này bước ngoặt, nó đều không hề làm gì, ta cho rằng, nó đã xem như là phản bội, vì lẽ đó, ta đưa nó ra đi!

Cô Tổ ho ra máu.

Trên đất, năm viên đầu lâu ở nóng chảy.

Khởi nguyên Cổ Khí phát sáng, bọn họ đều không chịu nổi rồi!

- Cô Tổ!

Thạch Hạo kêu to, quá tiếc nuối, hắn thật sự không muốn nhìn thấy tình

cảnh này, Cô Tổ rõ ràng có máy móc sẽ tiếp tục sống, hắn đây là ở lấy chết đi rõ chí, tẩy đi đầy người huyết cùng ác.

- Ha ha...

Cô Tổ tóc tai bù xù, vóc người cao lớn, khuôn mặt có kinh người hào quang, hắn liền như thế cười to, cuối cùng thời khắc này sắc mặt xán lạn, như là giải thoát rồi.

Ầm!

Chỗ đó huyết quang bắn ra, Cô Tổ cùng năm viên đầu lâu đồng thời, liền như vậy giải thể, hóa thành một đoàn lại một đám mưa máu, từ đây thế gian không thể nhận ra.

- Cô, ngươi làm hại ta đại sự!

Côn Đế gầm thét lên, còn có một hơi, chưa từng nuốt xuống, Nguyên Thần ánh sáng kịch liệt chập trùng.

- Chết!

Thạch Hạo rống to, một chưởng hạ xuống, đem Côn Đế đánh ra chia năm xẻ bảy, sau đó triệt để nổ tung, hóa thành mưa máu, đốt cháy thành tro bụi.

- Đều lên đường đi!

Thạch Hạo đột nhiên mà xoay người, nhằm phía một cái phương vị, đem mặt khác mấy vị Bất Hủ Chi Vương toàn bộ bắn trúng lệnh bọn họ triệt để hình thần đều diệt, chết đi ở đây.

Mưa máu ở bay lả tả, dị vực cảnh tượng khủng bố.

Chỉ có một cái Hoang, một mình đứng ở nơi đó, nhìn khởi nguyên Cổ Khí, nhìn phương xa Cô Tổ chỗ biến mất.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1969: Nhiếp Thiên Hạ

Cô tổ mất đi rồi, có chút thật đáng buồn, chỗ đó chỉ có Khởi Nguyên Cổ Khí tại chìm nổi.

Có lẽ, đối với hắn mà nói, vậy cũng là kết cục tốt nhất rồi, từng là một đời thiên kiêu, nhẫn nhục mà nương thân ở dị vực, hắn lưng đeo quá nhiều đồ vật.

Hôm nay, dùng huyết tẩy tận vẻ lo lắng, lấy cái chết minh chí.

Thạch Hạo lộ ra vẻ ảm đạm, yên lặng tế bái, rồi sau đó, hắn hai mắt thần quang đại thịnh, chằm chằm vào cái kia miệng rương, hắn đi đến nhất định khoảng cách, nếm thử tiếp cận lúc, này rương lập tức rạn nứt.

- Phong!

Thạch Hạo quát, đem dị vực cái kia tòa kim sắc cổ miếu dời đến, dùng nó là Pháp khí, tạm thời phong ấn Khởi Nguyên Cổ Khí, rồi sau đó lệnh nó thu nhỏ lại, hóa thành một hạt kim sắc quang điểm, từ nơi này phiến thiên địa trung biến mất, tiến hành lưu đày.

Hắn muốn chờ mình thương thế tận phục lúc lại đi nghiên cứu, làm cho cái minh bạch.

Một trận chiến kết thúc, dị vực cứ như vậy bị hắn bình mất, cái này cự hoạn từ nay về sau trở thành quá khứ, không bao giờ... nữa thành uy hiếp.

Đương nhiên, Giới Hải trung còn khác thường vực ngày xưa trốn đi cường giả, càng có Đế Lạc thời đại lão quái vật, nếu quả thật phải về phản, cái kia khẳng định đem có kinh thế một trận chiến.

Thạch Hạo bắt đầu quét dọn chiến trường, cái chết đều là Bất Hủ Chi Vương, bọn hắn cất chứa, binh khí của bọn hắn các loại..., đều là tuyệt thế bảo vật, hắn không nghĩ lưu cho dị vực.

Ví dụ như, Cù Xung cái kia vàng óng hồ lô, trong tay hắn quay tròn chuyển động, muốn bỏ chạy, kết quả lại không thể, tản mát ra ngập trời uy thế.

Còn có Luyện Tiên Hồ, đây là một cái cọc chí bảo, đến nơi này cấp độ, trùm đều luyện chế không đi ra, tại Tiên Vương Pháp khí trung thuộc về trân phẩm!

Luyện Tiên Hồ, hoàn toàn chính xác rất cường, hũ thể cứng rắn, có thể trấn giết Tiên Vương, trong bầu tắc thì mênh mông vô cương, có khác Động Thiên, hũ miệng hơi mở, có thể đem chư Vương thu vào đi luyện hóa.

Còn có mặt khác Tiên Vương binh khí, có bẻ gẫy, có hoàn hảo không tổn hao gì, đều bị Thạch Hạo thu vào, việc đã đến nước này, thiên hạ này ở giữa có ai Tiên Vương binh khí so với hắn nhiều? Khẳng định vô cùng vai người.

Tự Đế Lạc về sau, có ghi lại đến nay, sẽ không có Thạch Hạo như vậy đích nhân vật, giết Tiên Vương như cọng rơm cái rác, tàn sát mất thế gian quá nhiều tuyệt thế cao thủ.

Vương cấp Pháp khí, thật sự quá nhiều!

- Trở về tế luyện ta binh khí của mình!

Thạch Hạo tự nói.

Hắn chuẩn bị khai lò, luyện thuộc về hắn binh khí của mình rồi, về phần tài liệu, có nhiều như vậy Vương cấp Pháp khí là đủ, cùng chính hắn chuẩn bị cái kia chút ít tiên liệu dung hợp, quy nhất, nghĩ đến có thể luyện thành chí bảo!

Thạch Hạo muốn chư Vương thành đạo chi vật hỗn hợp mà một, triệt để dung luyện, rèn luyện thuộc về hắn vô thượng binh khí.

Bất Hủ Chi Vương động phủ cũng bị vào xem rồi, không chút khách khí, trăm triệu năm tích lũy, đều bị lấy đi, trở thành hắn cất chứa, hắn sẽ không lưu cho dị vực.

Đây là không thể tưởng tượng kinh thế bảo tàng, có quá nhiều thứ tốt, đều là tuyệt thế kỳ trân, có rất nhiều thứ đồ vật đều là trong lịch sử tiếng tăm lừng lẫy thần thánh đồ cổ.

Thạch Hạo thật sự bị chấn động rồi, tại chính giữa có Cổ Kinh, địa vị quá nhiều, ẩn chứa phiền phức áo nghĩa, có binh khí, thuộc về mất đi cổ đại Tiên Vương, có tiên đan thần dược các loại..., chính là rất nhiều tiên dược luyện thành.

Thạch Hạo toàn bộ lấy đi, không có còn lại.

Rồi sau đó, hắn đứng sửng ở Thiên Khung lên, quan sát khắp Càn Khôn, đến tột cùng xử trí như thế nào cái này một vực sinh linh, Bất Hủ Chi Vương chỗ tộc đàn, còn có cường đại gia tộc các loại..., đều triệt để giết tuyệt sao?

Thạch Hạo thần sắc lạnh lùng, hai mắt sâu thẳm, thế nhưng mà, kết quả là hắn không có ra tay, mà là nhẹ nhàng thở dài.

Hắn đáp xuống thuộc về 3000 châu tội châu, yên lặng tế tự, tưởng nhớ, nơi này có rất nhiều sinh linh, đều rơi vào trong bóng tối, từng đã là Biên Hoang bảy Vương hậu duệ, ngày nay trở thành Hắc Ám sinh linh.

Nhưng là, chính bọn hắn lại không cảm giác, nhất là đem làm Hắc Ám cởi tận, đã cảm thụ không đến mình cùng người khác có cái gì bất đồng, đáng tiếc, Nguyên Thần bị còn mất.

Trên thực tế, rất nhiều vạn năm qua đi, một đời lại một đạo nhân vật mới sinh ra đời, trước kia Hắc Ám người tiến hóa, có rất nhiều đều lão đã bị chết ở tại trong năm tháng.

Cái này lại để cho Thạch Hạo buồn vô cớ, như thế nào xuống tay?

Hắn lại nhìn hướng dị vực mặt khác các nơi, lại có bao nhiêu tộc đàn cùng tội châu sinh linh tương tự? Bọn hắn nền móng đến tột cùng ở nơi nào, có lẽ cũng là tự Cửu Thiên mà đến.

Một trận chiến qua đi, cũng không có như kỳ mà đến hưng phấn cùng kích động, Thạch Hạo ngược lại rất bình tĩnh, rất trấn định, yên lặng nhìn chăm chú cái này phiến đại địa.

Tiên vực nhân mã đã đến, tốc độ của bọn hắn không có Thạch Hạo nhanh, huy động nhân lực tới, tiếp ứng Thạch Hạo, sợ hắn ngoài ý muốn nổi lên.

- Người đâu, đây là...

Thiên Hạ Đệ Nhị quái gọi.

Hắn cảm ứng được không phải bình thường khí tức, Côn Đế đẫm máu, Cù Xung hóa thành kiếp tro, chư vương đô trước sau vẫn lạc rồi, cái này phiến thế giới đều tại run rẩy.

Cái gì thiên khóc, cái gì dị tượng các loại..., đều bị Thạch Hạo dốc hết sức trấn áp, không thể bạo phát đi ra.

- Đều bị ta giết, các ngươi tới tiếp nhận a, từng đã là đao phủ gia tộc, hai tay dính đầy huyết tinh cường giả chớ để buông tha!

Thạch Hạo nói ra.

Chư Vương bị hắn bình định, còn lại sinh linh, hắn đã mất đi ra tay **.

Nhưng là, có ít người hay là muốn bị thanh toán, không có khả năng toàn bộ đặc xá, có thể không liên quan đến các tộc, đã xem như hắn lằn ranh.

Nếu là thật sự đem cái này dị vực tàn sát sạch sẽ, cái kia cùng năm đó Bất Hủ Chi Vương đám bọn họ không có bất kỳ khác nhau.

Cửu thiên thập địa, tự tiên cổ những năm cuối bắt đầu đứt gãy, Thiên Địa không không đãng đãng, liền phàm nhân cũng bị giết gần như tuyệt tích.

Tiên vực đội ngũ đại chấn động, cái này dẫn phát kinh thiên gợn sóng, tất cả mọi người khó có thể tin, uy thế hiển hách, hùng bá muôn đời dị vực cứ như vậy bị bình mất?

Điều này thật sự là một đại sự, tất nhiên muốn ghi vào sử sách ở bên trong, trở thành vĩnh viễn sẽ không phai màu huy hoàng văn chương, đem lưu lại nhất dày đặc một số.

Mà hết thảy này đều là Hoang làm, hắn bình mất dị vực!

- Cô tổ vui buồn lẫn lộn, cũng không phải là phản bội chạy trốn người, mà là một vị đỉnh thiên lập địa Tiên Vương, ta không hy vọng ngàn trăm vạn năm sau còn có người đang mắng hắn, trận chiến này qua đi đem làm còn hắn trong sạch!

Thạch Hạo lời nói trầm trọng, chậm rãi nói ra chân tướng, cũng lại để cho cô tổ vẫn lạc trước hình ảnh tái hiện, cái này quả thực rung động mỗi người.

Cô tổ, đúng là bực này kỳ nhân, một đời thiên kiêu, lưng đeo thiên cổ bêu danh, đã nhận lấy quá nhiều tiếng xấu, vô cùng trầm trọng, hắn dùng huyết cùng tánh mạng tẩy đi tội cùng loạn.

Tiên Vương động dung, các tộc cường giả thở dài, cô tổ quá thật đáng buồn.

Thạch Hạo đi rồi, trở về tiên vực, hắn lại để cho Thiên Giác Nghĩ dẫn đội, dẫn Thiên đình nhân mã cũng đi dị vực, tiến hành càn quét, thanh toán đao phủ.

Thiên hạ chấn động, tiên vực sôi trào!

Hoang một trận chiến phía dưới, bình định dị vực họa lớn, diệt sạch Bất Hủ Chi Vương, đây quả thực như là đầm rồng hang hổ giống như, rung động mỗi người.

Giới Hải, nổi lên cơn sóng gió động trời, sa đọa Tiên Vương không ai không kinh dị, bọn hắn không thể tiếp nhận, Cù Xung, Đao vương đợi sao mà cường đại, tựu như vậy bị diệt.

Còn có tiến đến trợ giúp mặt khác vương giả, cũng đều chết đi, bị Hoang một mình một người trấn Sát!

- Hắn thành đế sao?

- Mặc kệ như thế nào, hắn cũng đã vô địch thiên hạ rồi, trở thành vô thượng cấm kị cao thủ, vang dội cổ kim!

Một ít người thở dài.

Hoang danh tiếng chấn động thiên hạ, không người không biết, không người không hiểu, như vậy chiến tích, thật sự quá huy hoàng rồi, như mười ngày ngang trời, phổ chiếu thiên hạ.

Thạch Hạo bế quan, tự một ngày này về sau, hắn không có tái xuất hiện, điều trị thương thế, hắn muốn khôi phục lại, trùng kích đến đỉnh phong nhất trạng thái.

Mười năm, trăm năm, ngàn năm, vạn năm...

Năm tháng dằng dặc, nhoáng một cái tựu là hai vạn năm, dị vực Phong Bạo rốt cục ngừng, bị quét sạch vài lần, năm đó đao phủ dùng huyết còn huyết, đều bị đánh gục.

Giới Hải, gần đây hai vạn năm qua rất bình tĩnh, không gây người đến đánh tiên vực, cũng không có xâm nhập dị vực, quá an bình.

Đơn giản là ra một cái Hoang, hắn chiến lực quá dọa người, lưỡng vạn

năm trước một trận chiến quả thực khiếp sợ thiên hạ, cái nào vương giả không sợ hãi, ai dám đánh với hắn một trận?

Chỉ cần ý nghĩ hoàn toàn thanh tỉnh, không có triệt để điên cuồng người, dưới mắt tuyệt không thể đi cùng hắn khai chiến, cái kia tương đương tự tìm đường chết.

Cái gì là Vô Địch, Hoang đã giải thích phát huy vô cùng tinh tế, hắn dùng hành động của mình cáo tri Chư Thiên cường giả, như không muốn chết, tựu bản phận một ít!

Một cái Hoang, tọa trấn tiên vực, tựu vững chắc hết thảy, Giới Hải không dám tới công.

Rốt cục, Thạch Hạo xuất quan.

Thương thế, cũng không triệt để khỏi hẳn, nhưng hắn ngăn trở chuyển biến xấu, mà lại thoáng hướng tốt phương diện chuyển hóa lấy.

Hắn vững tin, cái này cần phải thời gian tích lũy, trong thời gian ngắn không cách nào tiêu trừ các loại tai hoạ ngầm, bởi vì hắn lúc này đây đột phá quá bá liệt, muốn một tha mà sẽ không đơn giản như vậy.

Thế gian này là cân đối, hắn đã nhận được nhiều như vậy, tựu cần chậm rãi thưởng thức tử vong uy hiếp.

Đổi lại những người khác đã sớm chết rồi, Thạch Hạo những năm gần đây này không ngừng rửa thân thể cùng thần hồn, tiên đan không biết ăn bao nhiêu, tam sinh dược Bảo Đan đều đã luyện hóa được không chỉ một hạt.

Mặc dù như vậy, cũng mới gần kề ổn định mà thôi.

May mắn có Bất Hủ Chi Vương bảo tàng, có sa đọa Tiên Vương di sản, nói cách khác, đan dược đều không đủ dùng cung cấp hắn tiêu xài, bực này nếu là ở kéo dài tánh mạng của hắn.

Thạch Hạo nhìn mình chằm chằm pháp tắc trì, rồi sau đó, hắn quyết định luyện khí, thuộc tại binh khí của mình.

Bất quá, trước đó, hắn không nghĩ lỗ mãng, muốn trước thử tay nghề.

Thạch Hạo đã đến vũ trụ biên giới, rồi sau đó đã đi ra tiên vực, tiến vào Giới Hải ở bên trong, hắn sợ luyện khí động tĩnh quá lớn, hủy diệt rồi vũ trụ.

Dù vậy, hắn khẽ động, tiên vực chư Vương hay là lại càng hoảng sợ, bởi vì hắn gần đây các loại thủ đoạn thật sự nghe rợn cả người, bất động thì thôi, khẽ động tựu là Lôi Đình Phong Bạo, ví dụ như giết hết Bất Hủ Chi Vương, bình mất dị vực.

- Ta đi đi trở về, luyện chế một ít binh khí mà thôi.

Thạch Hạo truyền âm, bảo hắn biết đám bọn họ.

- Chạy mau a, Hoang đến rồi!

- Cái thế Đại Ma Vương đã đến, nhanh chóng lui lại!

- Duy nhất thành đế giả đã đến, không thể địch, đi mau ah!

Giới Hải rối loạn, khắp nơi cường giả biết về sau, ai cũng bỏ chạy, quả thực như là dê bò biết Ác Long xuất thế, điên cuồng bỏ chạy, không dám dừng lại.

Cái này là Thạch Hạo giết ra uy danh, đem làm biết hắn muốn tới, Giới Hải bên trong đích sa đọa Tiên Vương đều hoả tốc rút lui khỏi, không dám anh phong.

Thạch Hạo đến luyện khí, nếu là mình vô thượng chí bảo luyện chế mà thành, mà lại thân thể khôi phục, công tham gia (sâm) tạo hóa về sau, hắn liền chuẩn bị đi Hắc Ám chi địa cuối cùng.

Đại loạn mới lên, Hắc Ám đại kiếp nạn còn chưa đến, hắn muốn đi nơi nào, đi ngọn nguồn giải quyết vấn đề!

Oanh!

Một căn lại một cái sắc thái diễm lệ lông vũ hiển hiện, đây cũng không phải là lông vũ, mà là Tiên Vương nguyên thủy chân vũ, là một thân vũ dực trung nhất thần dị một căn.

Nó thai nghén lấy Tiên Vương Đại Đạo phù văn, là tinh túy chỗ!

Cái này thuộc về cầm tộc, là chí cường giả duy nhất thực vũ.

Một căn, hai cây...

Thạch Hạo lấy ra năm căn nguyên thủy chân vũ, lại phụ dùng một ít mặt khác tiên vũ, rồi sau đó bắt đầu tế luyện, hắn dựa theo cổ pháp, thúc dục vô thượng Đại Đạo chi hỏa, tế luyện Ngũ Cầm Phiến.

Năm đó, hắn còn chưa trở thành Thần cấp cao thủ lúc, vẫn muốn tế luyện loại này binh khí, bởi vì Ngũ Cầm Phiến uy lực vô cùng lớn vô cùng, lại không dùng chính mình thúc dục mênh mông pháp lực, tế ra về sau, nó bản thân có thể vận chuyển.

Điều kiện tiên quyết là, ngươi được có thể tìm được phù hợp tài liệu, cần nguyên thủy chân vũ, mà một đầu cường đại cầm tộc cũng chỉ có thể sinh ra một căn nguyên thủy chân vũ.

Theo Thạch Hạo cảnh giới tăng lên, hắn tự nhiên chướng mắt so với hắn cảnh giới thấp cái kia chút ít nguyên thủy chân vũ, vì vậy Ngũ Cầm Phiến một mực không có luyện chế thành công.

Hiện nay, hắn bình định dị vực, chém giết Giới Hải trùm, lấy đi Bất Hủ Chi Vương cùng sa đọa Tiên Vương rất nhiều bảo tàng, thu hoạch không thể tưởng tượng.

Ngày nay, hắn rốt cục khả dĩ luyện chế trong suy nghĩ lý tưởng Ngũ Cầm Phiến.

Loại này binh khí có cực lớn chỗ tốt, khả dĩ cho thấp cảnh giới người sử dụng, không cần lo lắng hội hao hết người làm phép pháp lực, nhưng như cũ có thể phát huy thần uy.

Dù sao, một tay Ngũ Cầm Phiến tựu đại biểu năm vị Tiên Vương tinh túy, làm sao có thể không được?

Ánh lửa xông lên trời, lửa cháy mạnh đằng đằng, cái chỗ này sáng chói vô cùng, Giới Hải đều sôi trào.

Thạch Hạo luyện chế, tốn thời gian khoảng chừng mấy năm, mới chính thức luyện chế hoàn tất, cái này lại để cho rất nhiều người chấn động, ai cũng hâm mộ, bực này Pháp khí tựu là Tiên Vương đều cần ah.

Nhiều như vậy đã qua vạn năm, chính là chút ít cường đại tiên Vương gia tộc đều không có Ngũ Cầm Phiến, nếu như nếu như mà có, giao cho hậu nhân có thể dùng, đủ để trấn thủ nên tộc không việc gì.

Bởi vì, tài liệu quá kinh người, có vị nào vương giả khả dĩ thu hoạch đến năm vị cầm tộc Tiên Vương nguyên thủy chân vũ?

Trở thành!

Một ngày này, một thanh Ngũ Cầm Phiến lưu quang tràn ngập các loại màu sắc, bay trở về Thiên đình, rơi vào cự trong nội cung, nặng nề phù phù, đưa tới chúng thần đem vây xem, vô cùng rung động.

Mà cái này cũng chưa tính xong, Thạch Hạo lần nữa bắt đầu luyện khí, lại là năm căn diễm lệ lông vũ, thuộc về bất đồng vương giả.

Giới Hải, dị vực, những cái kia vương giả cất chứa quá phong phú rồi, muôn đời tích lũy, làm sao có thể chỉ có năm căn Tiên Vương cấp nguyên thủy chân vũ?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1970: Hoang Binh Khí

Tươi đẹp lông vũ, màu sắc diễm lệ, lấy năm cái nguyên thủy chân vũ làm chủ, phát sinh Thôi Xán Chi Quang, rọi sáng giới hải, một ngày này liệt diễm thao thao, bốc hơi khô ngoài khơi.

Oanh một tiếng, Thạch Hạo thu hồi tất cả đại đạo chi hỏa, một thanh rực rỡ Bảo Phiến luyện chế thành công, ở chìm nổi.

Lại một món Tiên Vương Pháp Khí luyện chế thành công!

Xích!

Ánh sáng lóe lên, chuôi này cây quạt được Thạch Hạo tế xuất, nhẹ nhàng vỗ gian, giới hải trong sóng biển ngập trời, sánh ngang hắc ám bão táp, khuấy lên kinh thiên bọt sóng.

Một đóa bọt sóng chính là một mảnh tàn phá thế giới, cảnh tượng cực kỳ kinh người.

Soạt một tiếng, Bảo Phiến thu liễm uy năng, sau đó hóa thành một vệt sáng bay đi, nhảy vào Tiên Vực trong một cung điện lớn, Thiên Đình lần thứ hai nhiều nhất kiện đại sát khí.

- Còn có cái gì có thể luyện chế?

Thạch Hạo suy nghĩ, hắn ở lật xem tài liệu, hắn lấy đi Bất Hủ Chi Vương, rơi xuống Tiên Vương các loại bảo tàng, thu hoạch quá phong phú, chính giữa thiên tài địa bảo đếm không hết.

Hắn sở phải cân nhắc là, mặc dù không có Tiên Vương cấp thực lực, cũng có thể thôi động đại sát khí, tỷ như Ngũ Cầm Phiến, chính là lựa chọn

tốt nhất.

Đáng tiếc, thế gian này không có khả năng có nhiều như vậy căn Tiên Vương cấp nguyên thủy chân vũ, có thể luyện chế ra hai thanh Tiên Vương Ngũ Cầm Phiến đã coi như là rất nghịch thiên.

Hỗn Nguyên hồ lô!

Cuối cùng, Thạch Hạo nghĩ đến loại pháp khí này, cần Thế Giới Thạch, còn muốn Hỗn Độn thổ, càng cần nữa vài loại tiên kim, sau đó bằng mọi cách rèn luyện, dùng đại đạo chi hỏa đưa bọn họ chú thành Hỗn Nguyên chí bảo.

Thứ này một ngày luyện thành, có thể thu vạn vật, có thể đem Tiên Vương thu vào đi, gia dĩ trấn áp.

Mà nếu như đối phó Chân Tiên mà nói, một ngày thu vào đi, có thể trực tiếp luyện hóa thành một bãi máu sền sệt, đoan đích thị uy lực vô cùng lớn.

Thế nhưng, thứ này không tốt luyện chế, hắn cần hoàn chỉnh Thế Giới Thạch, lại cần có thể cùng Tiên Vực sánh ngang đại giới sở đản sanh Thế Giới Thạch.

Hoàn hảo, Bất Hủ Chi Vương cùng rơi xuống Tiên Vương cất dấu kinh người, thực sự có người cất dấu có loại vật này, là từ Cửu Đầu Quái vật bảo tàng ở bên trong lấy được.

Người này có dã tâm, đã bắt đầu chuẩn bị luyện chế, một ngày thành công, hắn có thể có thể ở Tiên Vương trong vô địch!

Đáng tiếc, hắn còn thiếu thiếu hư không tiên kim, hắc ám tiên kim các loại, vô pháp chân chính tiến hành.

Đây đối với Thạch Hạo không thành vấn đề, trên người của hắn này bảo tàng, tiên kim tuyệt sẽ không thiếu.

Ầm!

Cái chỗ này Hỗn Độn Khí cuồn cuộn, Thế Giới Chi Lực tràn ngập, cảnh tượng khủng bố, một khối to lớn Thế Giới Thạch được Thạch Hạo luyện thành hồ lô, khí tức khủng bố.

Thạch Hạo thầm than, năm đó thật không biết có bao nhiêu huy hoàng rực rỡ văn minh cùng truyền thừa, đều ở tại năm tháng sông dài trùng kích vào tan vỡ, tiêu tan thành mây khói.

Tối thiểu, khối này Thế Giới Thạch đủ để chứng minh, đã từng có một cái Đại Thế Giới không kém gì Tiên Vực, Dị Vực, đáng tiếc bị phá huỷ.

Trên thực tế, nếu như tỉ mỉ tìm kiếm, trên người của hắn bảo tàng trong, khẳng định còn có bực này Thế Giới Thạch.

Xích!

Hắn sắp tối ám tiên kim, Ngũ Hành tiên kim, quang minh tiên kim, Thất Thải tiên kim các loại nóng chảy, trước mắt đỉnh cấp đại đạo Phù Văn, hóa thành từng cái giống mạng nhện xích thần trật tự, ghi dấu ấn vào Thế Giới Thạch nội bộ.

Sau đó, Hỗn Độn thổ hóa thành dịch thể, lưu lững lờ trôi qua, dung nhập Thế Giới Thạch, khiến cho càng phát hào quang rực rỡ.

Thạch Hạo bắt đầu lấy đại đạo chi hỏa săn sóc ân cần, một luyện đến là trên trăm năm, nơi đây quang hoa trùng tiêu, Dị Tượng lộ ra, vô số Thần Ma gào thét, mang theo khí tức đáng sợ, quả thực phải diệt thế.

Đây là Thế Giới Thạch mang đến Dị Tượng, năm đó nó là một cái Đại Thế Giới căn cơ, thế giới kia diệt vong phía sau, chư thiên thần ma tiêu tan thành mây khói.

Ầm!

Cuối cùng, một cái Hắc Hồ Lô xông lên trời không, có thể Khai Thiên Tích Địa, uy năng vô cùng, nó thôn nhả ra nhật nguyệt, có thể đem Chư Thiên Tinh Đấu đều thu vào đi, cứ như vậy luyện chế thành công.

Ở hồ lô hắc sắc biểu bì thượng, còn có một căn căn kim loại văn lạc, đó là đại đạo vết tích, một ngày đem người thu vào đi, này kim loại văn lạc biết hóa thành lưới lớn, đem người luyện chết.

Có người thấy như vậy một màn, hít một hơi lãnh khí.

- Hỗn Nguyên hồ lô, này cũng có thể luyện chế thành công, đây chính là 1 cọc chí bảo a!

Một số người thán phục, cái này ở Tiên Vương trong pháp khí tuyệt đối xem như là Trân Phẩm.

Chính là Côn Đế luyện tiên hồ cung không thể có thể so sánh với.

Một tia ô quang ngang trời, Hỗn Nguyên hồ lô bay trở về Thiên Đình, trấn áp tại cung điện trung ương trong.

Hồ lô này cũng không cần Tiên Vương cấp pháp lực thôi động, nó là có thể phát huy ra kinh thiên oai, dù sao sở dụng tài liệu quá kinh người, lại bày tuyệt thế đại đạo pháp trận.

- Còn có cái gì Pháp Khí, không cần Tiên Vương đạo hạnh là có thể thôi động đây?

Thạch Hạo suy nghĩ.

Hắn chung quy muốn ly khai Thiên đình, thế nhưng, hắn lại lo lắng những thứ này cố nhân, muốn cho bọn hắn lưu lại tự bảo vệ mình dùng Pháp Khí, phải là cực hạn Trân Phẩm mới được.

Ngũ Hành Kỳ!

Thạch Hạo quyết định luyện chế loại này Bí Bảo, xa nhau dùng, là năm

cây đại kỳ, hợp ở chung với nhau chính là một tòa đại trận, mới có thể bảo vệ được Thiên Đình, tự phong ở bên trong.

Ngũ Hành đại kỳ rung động, điên đảo càn khôn, Nghịch Loạn âm dương, giống như đang diễn hóa nhất giới, còn có thể tự phong ở Trận Kỳ trên thế giới.

Nói như vậy, Tiên Vương đều không thể phá được đi vào.

Điều này cần Ngũ Hành tiên kim, càng cần nữa Tiên Vương cấp Thần Tàm phun ra sợi sở bện mặt cờ, hoàn hảo, mấy thứ này hắn đều có, không hề thiếu.

Lúc này đây, tốn thời gian càng lâu, ước chừng năm trăm năm, Thạch Hạo mới luyện chế thành công, năm cây đại kỳ vừa ra, Ngũ Hành Chi Lực tràn ngập, hợp lại cùng nhau phía sau, Hỗn Độn dâng trào, tái diễn khai thiên ích địa rầm rộ.

Thành công!

Thạch Hạo đem Ngũ Hành Kỳ tế xuất, khiến cho nó bay về phía Thiên Đình.

Việc đã đến nước này, hắn thật không có những biện pháp khác, có thể luyện chế đều không khác mấy luyện chế được, những thứ khác Tiên Vương Pháp Khí phải Tiên Vương tự thân thôi động mới được, nói cách khác, uy năng không biết lớn như vậy.

Tiên Vực, Tề Ngu như vậy đầu sỏ đều ngẩn người, phải biết rằng có chút Tiên Vương cũng không có cùng cảnh giới tương ứng Pháp Khí, mà Thạch Hạo lại một hơi thở luyện chế vài kiện.

Thạch Hạo báo cho biết Thiên Đình, dùng những pháp khí này tự bảo vệ mình.

Đến cuối cùng, hắn lại bang Thiên Hạ Đệ Nhị, Tiên Kim Đạo Nhân,

Kim Mao sói các loại tu bổ bọn họ năm xưa binh khí, đương nhiên Uy có thể xác định càng tăng thêm một bước.

Ngoài ra, hắn cũng vì Hắc Ám Liễu Thần luyện chế một cây Trảm Tiên Kiếm, sở dụng tài liệu cực kỳ chú ý!

Đồng thời, hắn bang Thiên Giác kiến luyện chế một cây đại côn, có thể đánh giết Tiên Vương, toàn thân đen kịt, tản ra làm người sợ hãi khí tức, cái này ngưng tụ gần như siêu việt Tiên Vương Phù Văn.

Mạnh hơn nói, Tiên Vương liền thôi động không được.

Cuối cùng, Thạch Hạo bắt đầu vì mình luyện binh khí.

Khi hắn đem sở dụng tài liệu lấy ra bộ phận lúc, sở quan tâm nơi này Tiên Vương đều biến sắc, từng cái nghẹn họng nhìn trân trối, rung động trong lòng không gì sánh được.

Tỷ như, Thái Thủy thiên Qua, Ngao Thịnh Kiếm Dực, Xích vương chung, Nguyên Sơ khai thiên thần quang...

Đây cũng quá kinh người, hắn chẳng lẽ muốn đem các loại nguyên hữu Tiên Vương Pháp Khí đều từ một lần nữa luyện hay sao?

Tiếp đó, làm Thạch Hạo lại lấy ra Trọng Khí lúc, tất cả mọi người có điểm tê cả da đầu, tỷ như Côn Đế luyện tiên hồ, Cù Xung kia vàng óng hồ lô.

Đây chính là đầu sỏ Tế Luyện cả đời Vô Thượng Pháp Khí a, cũng muốn hủy diệt, dùng để Luyện Khí?

Ngoài ra, còn có Đao Vương gảy lìa Thiên Đao, cùng với khác Bất Hủ Chi Vương, rơi xuống Tiên Vương thành danh Pháp Khí, đều là Tiên Vương cấp Bí Bảo, bất luận một cái nào đều vô giá, để cho người đỏ mắt.

Hiện tại, hắn lấy ra một đống lớn, dự định luyện làm một lô, đúc ra binh

khí của mình, chuyện này...

Mọi người không biết nói cái gì cho phải, đây cũng quá điên cuồng!

Đến tột cùng là giậm chân giận dữ, hay là thật có thể đúc ra Vô Thượng Đại Đạo binh khí?

Tất cả mọi người đang chăm chú, phàm là Tiên Vương đều bị kinh động.

Bất quá, Thạch Hạo cũng không phải là từ những binh khí này bắt đầu bắt tay, ở trước mặt của hắn, để khối lớn hắc ám tiên kim, hư không tiên kim, Ngũ Hành tiên kim các loại.

Các loại tiên kim tài liệu, ứng dụng tẫn có.

Ngoài ra, còn có mấy khối lớn Thế Giới Thạch, không thể so hắn luyện chế Hỗn Nguyên hồ lô khối kia Tiểu, đồng thời, còn có một chút kỳ dị vật chất, như Hỗn Độn tiên tủy các loại.

Những thứ này đều là luyện chế binh khí vô thượng tài liệu, có ít thứ từ khai thiên lập địa tới nay liền chưa thấy qua vài lần, nói thí dụ như Hỗn Độn tiên tủy.

Ầm!

Lớn đạo hỏa quang trùng tiêu, Thạch Hạo Luyện Khí, đem như ngọn núi tiên kim một khối lại một khối luyện, không ngừng khắc Phù Văn, luyện chế thành một hơi ao, mà sau sẽ Hỗn Độn tiên tủy đổ vào.

Nhìn kỹ, hãy cùng trong cơ thể hắn pháp tắc trì giống nhau như đúc.

Thạch Hạo muốn luyện chế Pháp Khí, kết quả là, tuyển trạch luyện một hơi ao, chứa mười ngàn vật, trấn áp tất cả.

Trước mặt, vô luận là Ngao Thịnh, Thái Thủy, Xích Vương, vẫn là Đao Vương, Cù Xung các loại nguyên thần đều bị hắn thu ở trong đó, tiến hành trấn áp.

Hắn cảm thấy, cái này ao uy năng vô cùng, không bằng lấy nó là nguyên hình tiến hành Tế Luyện.

Ầm ầm!

Thiên địa ầm vang, Thạch Hạo luyện chế pháp khí của mình, các loại kinh văn âm thanh bên tai không dứt, ở chỗ này vang vọng đất trời.

Hắn mà nay tu vi, xác thực nói siêu việt Tiên Vương, thế nhưng rời chân chính Đế còn kém một đường, hắn có thể xưng là phê chuẩn Tiên Đế, loại cảnh giới này sinh linh một ngày luyện siêu việt Tiên Vương cấp Pháp Khí, tình cảnh kia không thể tưởng tượng.

Tất cả hiện giờ còn có Thế Giới Thạch đều nóng chảy, luyện nhất thể, hóa thành một hơi ao, đây là hình thức ban đầu, nhìn rất nguyên thủy.

Thế nhưng, nó cũng đã có khiếp người uy áp tản mát ra.

Thạch Hạo hướng ở giữa gia nhập vào còn lại thiên tài địa bảo, bất luận một loại nào đều có thể đơn độc luyện chế thành Tiên Vương Pháp Khí, đây là một loại không gì sánh được xa xỉ tiêu xài.

Quá trình này, hết sức kinh người, cả ngày đều Dị Tượng trùng thiên.

Bất quá, cái này tương đối tốn thời gian, ước chừng hơn ngàn năm thời gian, Thạch Hạo mới luyện chế xong đại phôi.

Đã là như thế, đại phôi vừa ra cũng đủ để áp chế còn lại Tiên Vương Pháp Khí, nó ở giữa ẩn chứa đại đạo Phù Văn nhiều lắm, lại chất liệu kinh người!

Từ sau ngày đó, Thạch Hạo bắt đầu hướng pháp tắc trong ao đầu còn lại thần binh lợi khí, nói thí dụ như luyện tiên hồ, Xích Vương Chung, Hoàng Hồ Lô các loại.

Mọi người chỉ có thể mục trừng khẩu ngốc, mà không cảm thấy giậm

chân giận dữ, ai cũng hiểu, Hoang muốn rèn đúc ra một hơi vô thượng binh khí, viễn siêu Tiên Vương cảnh.

- Đích xác có chút lãng phí.

Thạch Hạo tự mình lại như vậy tự nói, bởi vì, hắn muốn phế rơi nhiều như vậy binh khí, mới có thể luyện chế tiếp cận tiên đế Pháp Khí, có chút đáng tiếc.

Cao một tầng thứ binh khí cực độ khó luyện, cần thế gian cao cấp nhất Kỳ Trân tinh tuý, mới có khả năng thành công.

Tự cổ đến nay, Tiên Đế không thể nhận ra, nhưng ngược lại ứng với binh khí cũng có chút ít pháp xuất thế, tự nhiên có đạo lý riêng.

Cho nên, Thạch Hạo tiếp theo lần khổ công, hắn muốn thành công, cũng chỉ có thể tiêu hao đại lượng tâm huyết.

Ầm!

Làm Ngao Thịnh Kiếm Dực đầu trở ra, luyện pháp tắc trì trong ánh lửa, cũng nhiều một đạo thân ảnh, đó là Ngao Thịnh, Thạch Hạo đem nguyên thần tế xuất, không ngừng đốt cháy.

Hắn không phải muốn Huyết Tế, mà chỉ là ngao luyện, phân giải vị này Tiên Vương Đại Đạo Pháp Tắc, quán trú pháp tắc trong ao.

Món binh khí này giống như tên gọi của nó, luyện Thiên Địa Vạn Vật, quán trú thế gian không nghèo pháp tắc, muốn thành tựu vô thượng châu báu, sẽ đi phi thường sự tình.

- A...

Ngao Thịnh kêu to, vô cùng hoảng sợ, hắn cảm giác mình bị phế.

Bất quá, nguyên thần của hắn dấu ấn lưu lại, cũng không có được luyện vào trong ao.

- Đạo hữu, lên đường đi.

Thạch Hạo nói rằng, nhẹ nhàng điểm một cái, bùm một tiếng Ngao Thịnh Thân Tử Đạo Tiêu.

Tiếp đó, hắn lại đem Xích Vương Chung quăng vào trong ao, tiếng chuông văng vẳng không dứt, thời gian mảnh nhỏ rơi ra, tụ vào trong ao.

Rống!

Kia Xích Vương hiện lên, ở trong ánh lửa giãy dụa, thế nhưng vô lực nghịch thiên, được Thạch Hạo luyện chế ra pháp tắc, nhẹ nhàng điểm một cái, cũng để cho hắn hình thần câu diệt.

Chư Vương Kinh tủng, thấy như vậy một màn phía sau đều cảm giác một trận tê cả da đầu, những tiên vương kia, Bất Hủ Chi Vương các loại, cư nhiên phục vụ lò lửa!

Cái này quả nhiên là đại sát khí, đang luyện chế trong quá trình, liền kinh người như vậy.

Một màn này, duy trì liên tục mấy nghìn năm, nơi đây mới an tĩnh lại, tất cả Vương Cấp binh khí đều bị luyện vào pháp tắc trì.

Bất luận một cái nào Tiên Vương binh khí đều là dùng tuyệt thế tài liệu luyện chế mà thành, căn bản không cần lo lắng tài liệu không quá quan.

Thạch Hạo cẩn thận săn sóc ân cần này khí, dùng tự thân đại đạo chi hỏa Tế Luyện, cũng tích lạc máu tươi của mình, tiến hành nuôi nấng.

Ầm!

Pháp tắc trì rung động, phóng xuất ra cực kỳ kinh khủng lực lượng, sát khí ngập trời, hoảng sợ chư vương đô sợ run, sắc mặt trắng bệch, món binh khí này thật đáng sợ.

Thạch Hạo nhíu mày, hắn cảm thấy, có thể là bởi vì, lấy chư vương Nguyên Thần thành đạo hỏa, đưa tới này khí sát tính quá nặng.

- Cần hóa giải!

Hắn trầm ngâm chốc lát, đạo:

- Cũng không nhất định phải tẫn hóa đi sát khí, đời này vốn là quá loạn, tràn ngập đại kiếp, liền ứng với có một việc đại sát khí xuất thế, tiêu diệt tứ phương địch mới có thể.

Ầm!

Đến cuối cùng, Thạch Hạo dùng hết khí lực Tế Luyện, lần thứ hai rơi một ít máu huyết, cái này pháp tắc sai lầm nội bộ sôi trào, Vô Cùng Đại Đạo trật tự đan vào.

Cuối cùng, trong ao tạo ra một vật, lấy Bảo Trì săn sóc ân cần ra một kiện khác Pháp Khí!

Cheng!

Một cây kiếm hiện lên, từ trong ao bắn ra, sáng như tuyết kiếm quang, đâm Tiên Vương đều hai mắt chảy máu lệ, quả thực không thể nhìn thẳng, nó quá kinh khủng.

Đây là vâng chịu sát ý mà thành một cây kiếm thai!

Nó là pháp tắc trì tạo ra đại sát khí!

Pháp tắc trì trở nên tường hòa, Kiếm Thai hết sức rực rỡ, sát khí tràn ngập, kinh sợ thế gian, hai người sáng lạn mà rộng rãi, lực lượng cường đại kinh sợ Chư Thiên!

- Pháp tắc trì chủ phòng Ngự, ngươi liền chủ công!

Thạch Hạo tự nói, tay hắn cầm kiếm thai, đứng lên, mà pháp tắc trì thì lơ

lửng ở phía trên đỉnh đầu hắn, rủ xuống hàng tỉ sợi xích thần trật tự, đưa hắn thủ bảo vệ chặt chẽ kĩ càng, vạn pháp bất xâm.

- Ngô, còn có một vật có thể luyện đi vào!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1971: Tiếp Dẫn Cổ Điện Hiện

Thạch Hạo lấy ra một vật, là một khối đen sì thạch đầu, nhìn xem không chút nào thu hút, không có gì thần kỳ chỗ.

Đây là theo Thất Thải tiền mặt người chỗ trong động phủ lấy ra, từng thuộc về một vị vô thượng Tiên Vương, được xưng tài liệu luyện khí bên trong đích chí bảo, có từng trải qua rất dài dòng buồn chán tuế nguyệt Thạch Hạo cũng không biết rõ đây là cái gì.

Thẳng càng về sau, hắn thành tựu Tiên Vương vị, tìm đọc các loại sách cổ, mới mơ hồ trong đó suy đoán đến đây là một cái cọc hiếm thấy bảo liệu.

Thứ này cũng không phải là một mình luyện khí dùng, mà là muốn cùng vật khác chất phối hợp.

- Có lẽ tựu là loại vật này a.

Thạch Hạo nói ra.

Hắn sừng sững tại Giới Hải phía trên, trên đầu pháp tắc trì chìm nổi, sương mù,che chắn một mảnh, phảng phất khả dĩ trấn áp muôn đời Chư Thiên, mà ở trong tay của hắn, cái kia lưỡi kiếm thai vầng sáng sáng chói, nhẹ nhàng chấn động, kiếm khí hàng tỉ sợi, lại để cho Tiên Vương đều sợ.

Đây là chuẩn Tiên Đế Pháp khí, hắn thật sự luyện chế thành công rồi!

Tiên Kiếm rơi vào ao ở bên trong, tại Thạch Hạo trước người cùng một chỗ chìm nổi.

Oanh một tiếng, Đại Đạo chi hỏa tái khởi, phát ra vô lượng hào quang, ký hiệu như đầy sao giống như điểm một chút, rậm rạp chằng chịt, chiếu rọi

nơi đây.

Pháp tắc trì một lần nữa thai nghén Kiếm Thai, bị ánh lửa bao phủ.

Thạch Hạo đem đen sì thạch đầu quăng đi vào, lợi dụng chuẩn Tiên Đế cấp đại đạo hỏa diễm đốt cháy, lại để cho này thiên địa ầm ầm rung động.

Hô!

Về sau, trong cơ thể hắn một đoàn hỏa cũng không hề ngủ đông, ở ẩn, vọt lên bỏ ra đến, chỉ có Quyền Đầu lớn như vậy một đoàn, nhưng lại phát ra hừng hực quang, cùng hắn đạo hỏa dung hợp cùng một chỗ.

- Khó trách a, cái này tối thiểu nhất là chuẩn Tiên Đế cấp hỏa diễm ah!

Thạch Hạo than nhẹ, cái này đoàn thần bí cổ hỏa lai lịch cổ quái, năm đó là từ tam thế đồng hòm quan tài bờ phát hiện, một mực đi theo hắn, tê cư tại trong cơ thể của hắn.

Nhưng là, hắn lại khó có thể điều động.

Cho đến hôm nay, nó lại cùng Thạch Hạo Đại Đạo chi hỏa dung hội cùng một chỗ, giúp hắn rèn khí.

Chuẩn Tiên Đế hỏa diễm!

Nó từng khắc theo nét vẽ hạ Thiên Địa rất nhiều Đại Đạo, vô cùng pháp tắc, cái này rất thích hợp Thạch Hạo rồi, cùng hắn pháp tắc trì vô cùng nhất phù hợp, như vậy đốt cháy, rèn luyện, có thật lớn có ích.

Xoẹt!

Màu đen thạch đầu tan chảy, thẩm thấu tiến ao ở bên trong, rồi sau đó lại dung tiến Kiếm Thai nội, đây là một loại thần bí vật chất, trong tích tắc mà thôi, phảng phất nhen nhóm hai kiện chuẩn Tiên Đế khí.

Ầm ầm!

Giới Hải sóng biển kích thiên, càng phát ra đáng sợ, chuẩn Tiên Đế Pháp khí chấn động, lửa cháy mạnh đằng đằng, mang tất cả Giới Hải, quả thực khả dĩ đem một phương chính thức Đại Thế Giới triệt để bao phủ.

Đến cuối cùng, đem làm hết thảy thở bình thường lại lúc, pháp tắc trì càng phát ra phong cách cổ xưa rồi, toát ra Hỗn Độn khí, ở bên trong lấp lánh vô số ánh sao, như là cường đại nhất vũ trụ áp súc ở bên trong.

Về phần Kiếm Thai, do bộc lộ tài năng dần dần nội liễm, sát khí ẩn phục, tĩnh lúc như mặt hồ, một khi bộc phát, kiếm quang phun ra nuốt vào, Thiên Băng Địa Liệt, lạnh thấu xương cực kỳ.

Cái này Kiếm Thai lại để cho hắn chư vương đô sợ run, không dám nhìn thẳng, cảm giác, cảm thấy nó thật đáng sợ, khả dĩ đơn giản trảm giết bọn hắn.

Không hề nghi ngờ, hai kiện Pháp khí đều đã nhận được tăng lên, so trước đây mạnh hơn.

Như là bị ân cần săn sóc mấy trăm vạn năm, cùng Thạch Hạo huyết nhục tương liên, dễ sai khiến, giống như là thân thể của hắn một bộ phận, hắn có thể cảm giác được, lưỡng khí khủng bố.

Nếu không có Đế cấp thật sự khó có thể vượt qua vực, tại cái khác lĩnh vực hoặc cảnh giới, tảng đá kia có lẽ khả dĩ đem binh khí đều có thể tăng lên một cái cấp bậc.

Binh khí tế luyện hoàn thành!

Thạch Hạo cảm giác được trước nay chưa có cường đại!

Bất quá, hắn cũng không phải là nhất định phải dựa vào binh khí, từ nhỏ thâm niên thay bắt đầu, hắn dựa vào tối đa đúng là một đôi tay, đã có binh khí chỉ là như hổ thêm cánh.

Như có một ngày, Chư Thiên đều bị đánh cho tàn phế, thế giới đều bị

diệt, binh khí cũng đi theo Tiêu Vong, hắn có thể dựa vào cái gì? Cái là chính bản thân hắn mà thôi.

- Còn có Đại La Kiếm Thai...

Thạch Hạo tự nói, nhưng là, hắn lại không có làm như vậy, chưa từng đem cái này lưỡi kiếm thai dung luyện.

Vô luận là đi qua, hay là hiện tại, hắn đều cảm thấy cái này Kiếm Thai rất Nghịch Thiên, luyện chế người của nó quá không tầm thường, thứ này gặp mạnh tắc thì cường, phi thường thần bí.

Hắn có lý do tin tưởng, cái này Kiếm Thai địa vị cực lớn!

Chủ nhân của nó không có thể chết đi rồi!

Hắn một lần hoài nghi, Kiếm Thai chủ nhân khả năng đã vượt qua Tiên Vương cấp độ.

Dù sao, hắn từng dùng kiếm này thai bổ chém qua Khởi Nguyên Cổ Khí, đem chi chấn khai, bản thân không việc gì.

Cuối cùng nhất, Thạch Hạo trở về tiên vực, chư Vương đều rung động, đây chính là chuẩn Tiên Đế a, chính thức minh bạch hắn mạnh như thế nào về sau, các tộc ai cũng kính sợ!

Tự Đế Lạc thời đại về sau, có ghi lại đến nay, đây là một người duy nhất trở thành chuẩn Tiên Đế cấp sinh linh, chính thức bao quát muôn đời, vô địch thiên hạ.

Thạch Hạo trở về Thiên đình, tọa trấn bách niên, khai báo rất nhiều sự tình.

Sau đó, hắn chuẩn bị ly khai.

Có Ngũ Cầm Phiến, Hỗn Nguyên hồ lô, Ngũ Hành Kỳ tại, giống như nhiều hơn mấy đại tiên Vương, hơn nữa Thiên Hạ Đệ Nhị, Tiên Kim Đạo

Nhân, Hắc Ám Liễu thần, Thiên Giác Nghĩ các loại..., có thể đủ thủ hộ Thiên đình.

Cẩn thận tính ra, đây là một cổ vô cùng khủng bố lực lượng.

Nhưng là, dù là mạnh như thế đựng, tại đây tiên vực ở bên trong, Thạch Hạo cũng chưa từng có chính thức xác lập Thiên đình, không có nói cái kia hai chữ.

Có cái này cổ đội ngũ tại, tổ chức đã ở, nhưng nếu không có đem Thiên đình hai chữ chiêu cáo thiên hạ.

Thạch Hạo chính mình cũng không sợ, nhưng là, hắn lại đang lo lắng Thiên đình chúng, vạn nhất thật sự như là cổ đại truyền thuyết, sẽ chọc cho đến điềm xấu, tạo thành sát kiếp.

Như vậy, hắn sẽ vô cùng tiếc nuối.

Hắn không có gì phải sợ sợ, nhưng lại sợ Thiên đình chúng từng cái ứng kiếp.

Thạch Hạo tại tiên vực đi một lần, rồi sau đó rốt cục đã đi ra, lúc này đây vừa đi tựu là mười mấy vạn năm, không còn có hắn tin tức.

Hắn tiến nhập Giới Hải, một bên dưỡng thương, một bên tại trên biển tìm kiếm, có khi leo lên trên biển hòn đảo, có khi lẻn vào trong biển rộng.

Không thể không nói, gần vài năm nay, trên biển Hắc Ám Phong Bạo càng phát ra mãnh liệt rồi, có đôi khi có thể thắt cổ:xoắn giết Tiên Vương cấp cao thủ.

Hắn cũng không liều lĩnh, tại dưỡng thương.

Năm tháng dằng dặc, chuẩn Tiên Đế Thạch Hạo tại tiên vực phàm dân trung đều đã trở thành truyền thuyết!

Bởi vì, nhoáng một cái lại đi qua rất nhiều vạn năm.

Cho đến ngày nay, Thạch Hạo đã trải qua bao nhiêu năm tháng? Bị phong ấn mười đạo Luân Hồi ấn trung 50 vạn năm, tiến vào tiên vực hơn tám mươi năm, đi vào Giới Hải lại đã hơn 20 vạn năm.

Tại gần đây cái này hai mươi mấy vạn năm ở bên trong, thế gian này khó được bình tĩnh.

Giới Hải trong có trở về cường giả, nhưng phần lớn tê cư tại Đê Bá lên, hoặc là trở lại một ít tàn phá Cổ Giới ở bên trong, không có một cái nào dám đánh tiên vực.

Đơn giản là, có một cái Hoang, hắn đã trở thành chuẩn Tiên Đế, ở này phiến Giới Hải ở bên trong, không biết là có hay không đi xa.

Đại náo động phảng phất thoáng cái bị đã bình định, hai mươi mấy vạn năm đến đều không có Tiên Vương đổ máu sự kiện, an bình lại để cho người không thể tin được.

Tiên vực, các tộc cường giả đều rất trấn định, trong lòng có lực lượng, tất cả đại tiên Vương cũng rất nhạt định.

Thạch Hạo tại rời đi trước, từng theo chân bọn họ nói rõ ngọn ngành, hắn lần đi Giới Hải, hội ngăn trở trên biển địch thủ, nếu có mang theo sát ý mà đến sa đọa Tiên Vương các loại..., đều muốn sẽ bị hắn ngăn cản.

Mà qua nhiều năm như vậy, quả nhiên không có đại náo động bộc phát, cái này lại để cho các tộc tu sĩ đối với hắn đều có loại kính ý.

Thiên đình người tại tưởng niệm hắn.

Giới Hải ở bên trong, một chiếc màu đen cổ thuyền như là U Linh, chậm rãi mà đi, nhìn xem chậm, kỳ thật tại xỏ xuyên qua một mảnh lại một mảnh tàn phá thế giới.

Nhuốm máu cổ thuyền, phi thường cực lớn.

Thạch Hạo xếp bằng ở bong thuyền, yên tĩnh im ắng, hắn yên lặng tu hành, trải qua hai ba mươi vạn năm tu dưỡng, hắn khôi phục, thương thế diệt hết.

Tại một ngày này, hắn công đi viên mãn, trong cơ thể cuối cùng một tia vết thương đều biến mất, oanh một tiếng, hắn sinh cơ bừng bừng, Đại Đạo khí cơ tràn ngập Giới Hải.

- Thật sự đang đợi ta tiến Giới Hải cái kia một bên sao?

Thạch Hạo đứng dậy, hắn trấn thủ Giới Hải bên ngoài khu vực qua nhiều năm như vậy, thủy chung không có đợi đến lúc muốn gặp đến sinh linh.

Mấy ngàn năm về sau, Thạch Hạo nhíu mày, hắn dưới chân màu đen thuyền lớn ngừng xuống, hắn cảm thấy một cổ bất thường hào khí.

Giới Hải ở bên trong, lờ mờ, có một ít khổng lồ sinh linh, như là Thái Cổ Ma Sơn hiển hiện, mang theo áp bách khí tức, hai mắt màu đỏ tươi, rất điên cuồng, tại tụ tập.

- Nhiều năm như vậy bình tĩnh, rốt cục có người nhịn không được sao?

Thạch Hạo tự nói.

Rống!

Một đầu cổ thú rống to, về phía trước đánh tới, kéo khởi cơn sóng gió động trời.

- PHỐC!

Nhưng mà, Thạch Hạo chưa từng động, há mồm phun ra một đạo Hỗn Độn tinh khí, trực tiếp đem cái kia khổng lồ giống như núi thân ảnh va chạm bạo nát.

Cái này là chuẩn Tiên Đế chi uy.

Ngày nay, Thạch Hạo thương thế phục hồi như cũ, có thể nói, so trước kia càng cường đại rồi, chiến lực không thể tưởng tượng.

Cùng lúc đó, Thiên đình bộc phát đại kiếp nạn!

- Ừ!?

Dù là cách xa nhau ức vạn dặm, khoảng cách vô cùng xa, Thạch Hạo hay là sinh ra cảm ứng, nội tâm có loại lo sợ không yên, rất không thoải mái, cái này lại để cho hắn vô cùng tỉnh ngủ.

Cái chỗ này, không ngừng có cường đại sinh linh xuất hiện, công kích Thạch Hạo, nhưng là tại hắn trong nháy mắt ở giữa, những cái kia cường giả sẽ vẫn lạc.

Xoẹt!

Thạch Hạo đã đi ra, khống chế nhuốm máu màu đen cổ thuyền, phá khai các loại ngăn cản, cực tốc hướng về Đê Bá chỗ phóng đi.

- Tiên vực, gặp nạn!

Thạch Hạo làm ra phán đoán về sau, nổi giận trùng kích.

Nếu là Tiên Vương, vừa đi nhiều năm như vậy, khẳng định khó có thể tại trước tiên gấp trở về, nhưng là Thạch Hạo làm chuẩn Tiên Đế, qua nhiều năm như vậy cũng không phải là chính thức chạy đi, mà là dưỡng thương làm chủ, tại gần biển bồi hồi.

Cho nên, hiện tại phát giác không ổn về sau, tốc độ nhanh đến lại để cho Tiên Vương kinh hãi, quả thực là nghịch Loạn Thiên đấy, lại để cho tuế nguyệt Trường Hà đều phảng phất muốn đảo lưu.

Oanh!

Thạch Hạo xông lên Đê Bá Thế Giới, mà thôi xé rách hư không, một cước phóng ra trở về quy tiên vực.

- Giết ah!

Tiếng kêu giết rung trời, tiên vực giết đến điên cuồng.

Hơn nữa, này giới chia năm xẻ bảy, bị đánh đích không thành bộ dáng.

Đây là làm sao vậy?

Thạch Hạo hai mắt lạnh lùng, tiên vực bên trong có còn có họa lớn?

Rất nhanh, hắn hiểu được đó là cái gì, tại Thiên Vũ lên, lại một tòa cổ điện hiển hiện, không ngừng theo chính giữa đáp xuống hạ cao thủ, chém giết các tộc cường giả.

Đó là sa đọa Tiên Vương, vô cùng cường đại, từ trên trời giáng xuống.

Rơi vào Hắc Ám sinh linh, thông qua tiếp dẫn cổ điện, trực tiếp hàng lâm tại đây một vực.

Cái này tòa tiếp dẫn cổ điện đặc biệt khổng lồ, so với cửu đầu quái vật này tòa tàn phá cung điện muốn rộng rãi nhiều.

Một trận chiến này, có chút Tiên Vương vẫn lạc rồi, không còn tồn tại.

Oanh!

Thạch Hạo một quyền oanh ra, trên trời dưới đất, mất hết sáng rọi, chỉ có hắn đứng sừng sững lấy, tay đấm cái thế.

Trên bầu trời, đùng đùng, một ít cao thủ bạo toái, tàn cốt thành tro tàn, rơi xuống dưới đến!

Chuẩn Tiên Đế một kích, Thiên Địa thất sắc.

Thạch Hạo trước tiên chạy tới Thiên đình chỗ trên mặt đất, phát hiện nơi này là chủ chiến tràng, một cỗ lại một cỗ Hắc Ám sinh linh hàng lâm, mang

theo khủng bố khí tức, Già Thiên Tế Nhật, đánh tại đây.

May mắn, hắn năm đó tế luyện ra Ngũ Cầm Phiến, Hỗn Nguyên hồ lô đợi.

Nói cách khác, Thiên đình nguy vậy.

Dù vậy, cũng tổn thất cực lớn, cự cung tàn phá, ánh lửa trùng thiên, người hô ngựa hý, huyết chiến kịch liệt.

Thiên Hạ Đệ Nhị, Tiên Kim Đạo Nhân đợi đều tại chém giết, tắm rửa máu tươi, tựu là Hắc Ám Liễu thần đều đoạn rơi xuống rất nhiều chạc cây, quá kịch liệt.

Thiên Giác Nghĩ cầm trong tay tiên kim côn, nộ đến điên cuồng, hai mắt xích hồng, sớm đã cuồng hóa, mà ở trên đầu của hắn thì là nguyên mẫu đỉnh, đó là phụ thân hắn binh khí.

Kịch liệt chém giết!

Xoẹt!

Ngay một khắc này, một đạo sáng lạn sáng rọi phát ra, chiếu sáng khắp tiên vực, Thạch Hạo tức giận, tế ra chính mình chuẩn Tiên Đế kiếm, quét ngang Thiên Vũ.

PHỐC PHỐC PHỐC...

Phàm là, vây công Thiên đình nhân mã tất cả đều bị chém giết, khủng bố sát ý mang tất cả thương Vũ.

- Cho ta thu!

Thạch Hạo rống to, hắn tế ra pháp tắc trì, lệnh nó phun ra nuốt vào mênh mông tiên quang, trực tiếp đem Thiên Vũ thượng tiếp dẫn cổ điện mà thu đi vào, cưỡng ép trấn áp.

Nếu không có muốn xem dò xét, hắn liền một kiếm chém vỡ này cung điện.

- Lại thu!

Thạch Hạo gào to, pháp tắc trì sáng lên, bóp méo Càn Khôn, ảnh hưởng đến thời không ổn định.

Nó như là một ngụm hắc động, phát ra khủng bố uy năng, đem rất nhiều xâm nhập tiên vực sinh linh đều cho thu tiến đến, khó có thể tránh né đi qua, uy lực vô cùng lớn vô cùng.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1972: Một Người Thiên Đình

Pháp tắc trì, phi thường sáng lạn, phát sinh ánh sáng chói mắt, chiếu khắp Tiên Vực.

Đồng thời, nó cũng là đáng sợ, thôn nạp Bát Phương địch nhân, lần lượt hắc ám sinh linh thu nhỏ lại, cực nhanh rơi vào ở giữa.

Khắp Tiên Vực trở nên mà điên cuồng!

Món pháp khí này quá kinh khủng, liền như thế huyền ở trên vòm trời, tất cả người xâm lăng đều không bị khống chế, bay về phía trong ao, giống như một chỉ lại một con sâu nhỏ, rơi vào trong ánh lửa.

Thạch Hạo đứng tại trong hư không, mắt nhìn xuống Tiên Vực, giống như tuyên cổ trường tồn, lạnh lùng nhìn chư địch bị bắt.

- Rống!

Trong đó, một đầu Cổ Thú phi thường khổng lồ, kịch liệt kiếm ôm nổi, đạp nát núi đồi vạn vật, nhảy lên một cái, so với Tinh Thể cũng phải lớn hơn, đem thoát đi Tiên Vực.

Con cổ thú này là một vị cường đại rơi xuống Tiên Vương, gầm thét, đạp nát Tinh Thần, xé rách vũ trụ, sẽ triệt để bỏ chạy.

Thế nhưng, ở Thạch Hạo lạnh lùng mâu quang trong, phất ống tay áo một cái, phù một tiếng, đầu kia Cổ Thú trong nháy mắt nổ tung, tại chỗ hóa thành một đám mưa máu.

Mọi người hoảng sợ, đây chính là Hoang thực lực sao?

Quá cường đại, đây chính là một vị Tiên Vương a, liền như thế được hắn vung ống tay áo, kết quả tính mệnh!

Có thể nói, phê chuẩn Tiên Đế vượt qua sự tưởng tượng của mọi người, thương thế diệt hết Thạch Hạo, mà nay sừng sững ở đại đạo Tuyệt Đỉnh, bao quát chúng sinh, khó gặp địch thủ.

- Hắc ám là cuối cùng quy túc, Tiên Vương cũng không ngoại lệ!

Có một người rít gào, tóc tai bù xù, đỉnh thiên lập địa, hắn pháp thể cực lớn đến cực hạn, ở phương xa rống giận, tránh thoát ra vòng xoáy, muốn quát tháo, cũng tuôn ra giới này.

Đáng tiếc, ở Thạch Hạo gào to một tiếng dưới, phun ra một cái phù hiệu, giống như một tọa ngọn núi lớn màu vàng óng vậy đè xuống, đụng vào trên thân thể người nọ, khiến cho hắn tại chỗ nổ tung, hình thần câu diệt.

Cái này uy năng quá kinh người, cực hạn sáng lạn, tươi đẹp vương huyết đốt cháy, khiến cho thiên địa ầm vang không thôi.

- Trốn!

Cho dù là hắc ám sinh linh, dù cho lai lịch rất lớn, nhưng bây giờ cũng mất đi tất cả chiến ý, không hề lưu lại đánh một trận ý nguyện, đều muốn bỏ chạy.

Thế nhưng, trốn thế nào?

Trên vòm trời, chiếc kia pháp tắc trì toả ra oánh oánh quang mang, lưu động mù mịt sương mù, đem tất cả người xâm lăng đều vào trong thu đi.

Có cá lọt lưới, đó là bởi vì quá xa xôi, nhưng là lại được Thạch Hạo ở trong nháy mắt, đánh thành máu cùng xương, căn bản chạy trốn không được.

- Hắc ám Vĩnh Hằng, ngày này cuối cùng cũng đến!

Có không sợ chết giả, gào thét, không ngừng kiếm ôm, hướng người lân

cận xuất thủ, thậm chí muốn hướng Thạch Hạo lướt đi.

Ầm!

Sau một khắc, pháp tắc trì rớt xuống, khoảng cách đại địa càng phát gần, giờ khắc này ở các nơi chém giết người xâm lăng, gia tốc bị lấy đi, bang bang đụng vào trong ao.

Ông!

Cuối cùng, pháp tắc trì bắt đầu xoay tròn, ở Tiên Vực bầu trời xoay quanh, nó ủng có tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt chính là Ức Vạn Lý, tốc độ quá nhanh, đem tất cả người xâm lăng đều thu vào đi, lại không cá lọt lưới.

Không có gì ngoài cá biệt cường giả được Thạch Hạo lưu lại, đợi đề ra nghi vấn bên ngoài, Thạch Hạo chấn động mạnh pháp tắc trì, phù một tiếng, nhóm này cường giả toàn bộ được hóa thành mưa máu, chết bởi bỏ mạng.

Một đám lửa ở trong ao thiêu đốt, hấp thu những sinh đó linh pháp tắc dấu ấn, rồi sau đó nhẹ nhàng run lên, đưa bọn họ hóa thành tro bụi di hài rung ra trì bên ngoài.

Đây là đại sát khí!

Đó là Tiên Vực chư vương đều xem sắc mặt xám ngắt, đây cũng quá khủng bố.

Mới vừa mới có sinh linh thế nhưng ở theo chân bọn họ chiến đấu kịch liệt a, cùng bọn chúng cùng giai, kết quả là như thế được tiêu diệt, cái này là thủ đoạn nghịch thiên cỡ nào?

Đùng!

Đang tiếp dẫn cổ điện nguyên bản sở đứng sừng sững vị trí, hư không nứt ra, có khí tức kinh khủng chảy xuôi, Hắc Vụ ngập trời, như là có cái gì

sinh linh muốn khóa giới mà tới.

Thạch Hạo không sợ, bước lên trời, chận ở chỗ này, hướng vào phía trong nhìn xa!

- Giết!

Hắn hét lớn một tiếng, cheng một tiếng rút ra Tiên Kiếm, sáng lạn quang mang đâm Tiên Vương đều hoảng vội cúi đầu, không dám đi ngưng mắt nhìn.

Xích!

Thạch Hạo chém thẳng nơi đó, đem kia hư không bổ ra, làm cho thông đạo lớn hơn nữa, hắn ngược lại phải kiến thức một phen, đến tột cùng có cái gì sinh linh muốn đi qua.

Rống!

Một tiếng to lớn rít gào, chấn Tiên Vực run, nếu không có Thạch Hạo che lại nơi đây, rất nhiều người đều có thể được chấn thân thể da nẻ, chết bởi bỏ mạng.

Thạch Hạo chứng kiến, đây là một đầu quái vật lớn, nó có mười chín cái đầu, che lấp vảy màu xanh, dữ tợn kinh người.

Mười chín cái đầu các rất bất đồng, thân thể là Long Khu, ở quay quanh, vũ động, hình thể của nó thực sự vô cùng to lớn, nhất vảy nhỏ bé đều có thể so với ánh trăng, đôi mắt có Tinh Cầu như vậy lớn.

Nó uy thế kinh người, không có gì ngoài trung gian Long Đầu bên ngoài, còn có Bạch Hổ đầu, Tỳ Hưu đầu, Thao Thiết đầu...

Kia cảnh tượng kinh người, khí tức khủng bố.

Thạch Hạo vững tin, con quái vật này đủ cường đại, Côn Đế, Cù Xung đều không phải là đối thủ, nó quá mạnh mẽ, không có mấy người sinh linh

có thể ngăn được nó.

Năm đó, Cửu Đầu Quái vật đều đã đủ đáng sợ, từng cùng không có đột phá trước Thạch Hạo biện đấu thời gian rất lâu, cái này nhất tôn có mười chín cái đầu, càng kinh người hơn.

- Mười chín vị vương giả, lẫn nhau Thôn Phệ, dung hợp, thành cứ như vậy pháp thể sao?

Thạch Hạo tự nói.

Không hề nghi ngờ, sinh linh này đứng hàng Tiên Vương Tuyệt Đỉnh, nếu là có thể phá tan cuối cùng gông cùm xiềng xiếc, kia sẽ không được.

Chỉ là, kia gông cùm xiềng xiếc, quá gian nan!

Dù cho đầu này sinh linh cường đại trở lại, cũng vẫn là không có đi tới một bước kia đây.

Từ xưa đến nay, lại có mấy cường giả đạt được cái tầng thứ kia, hiện nay chỉ có một Hoang.

- Tiên Vương trong đếm lên cường giả, so với Côn Đế lợi hại hơn, không biết cùng vậy từ Dị Vực đi vào giới biển sâu chỗ, đến nay chưa trở về lão quái vật so sánh với thì như thế nào?

- Rống!

Cái quái vật này rít gào, về phía trước đánh tới, bộc phát ra khí tức chấn động tâm hồn, nếu như còn lại Tiên Vương ở đây nhất định không chịu nổi.

Thế nhưng, theo Thạch Hạo, cái này căn bản không đủ xem, hắn Nhất Kiếm chém rụng, phốc phốc trong tiếng, mười chín cái đầu toàn bộ hạ xuống, mang theo mảng huyết vụ lớn.

- Nói, các ngươi có lai lịch thế nào?

Thạch Hạo hỏi.

Kỳ thực, không cần suy nghĩ nhiều, hắn cũng minh bạch, đây là tới từ Hắc Ám Lao Lung sinh linh, cùng trước kia Cửu Đầu Quái vật một dạng, chỉ là cái này một đầu càng mạnh.

Dung hợp mười chín vị vương giả Nguyên Thần, đây là sao mà chuyện đáng sợ?

Ở Tiên Vương trong lĩnh vực, hoàn toàn chính xác ít có đối thủ, có thể quét ngang đương đại các lộ địch thủ.

- Có cái gì có thể nói, rơi vào trong bóng tối, lẫn nhau Thôn Phệ, mà nay thu được một cái cơ hội, cuốn theo hắc ám vật chất, lĩnh quân tuôn ra đến, đón đánh quang minh.

Một cái đầu lâu nói rằng.

- Cung phụng hắc ám, trọn đời cúng bái.

Khác một cái đầu lâu nói nhỏ, trong mắt có cuồng loạn, có mê man, còn có một loại điên cuồng, cái này rất không bình thường.

Thạch Hạo thần sắc lúc này liền lạnh xuống, hắn biết, những sinh linh này bị giam vô tận năm tháng, căn bản cũng không có thể tính toán theo lẽ thường.

Hắn lần lượt bắt tới, tham tìm đầu lâu của bọn họ.

Cuối cùng, nhẹ nhàng một tiếng hừ lạnh, đạo:

- Tiễn các ngươi ra đi, giải thoát đi!

Xích!

Làm Nhất Kiếm đảo qua lúc, mười chín cái đầu toàn bộ hóa thành bột mịn, hình thần câu diệt.

Những sinh linh này, trong lòng chỉ có giết chóc, hủy diệt, thật muốn lưu lại, sớm muộn cũng sẽ là thiên đại mối họa.

Hắc ám nơi, rốt cuộc có cái gì, vì sao phải tạo thành ra như vậy quái vật, như vậy lĩnh quân đến đây, đối Tiên Vực thật sự mà nói là một loại lớn nguy cơ.

Cheng!

Thạch Hạo huy kiếm, lần thứ hai về phía trước bổ tới, hắn hận không thể bổ ra Vĩnh Hằng, cắt hắc ám, đem hay là lao lung toàn bộ mở ra.

Thật đáng tiếc, hắn một kiếm này hạ xuống, vẫn chưa nhìn thấy Hắc Ám Lao Lung, cái lối đi này đã đứt đoạn thành từng tấc, hoàn toàn tiêu thất cùng không gặp.

- Tiếp Dẫn cổ điện, hợp với hắc ám nơi, nó đang tiếp dẫn trong lồng giam sinh linh trở về sao?

Thạch Hạo khẽ.

Tay hắn cầm pháp tắc ao, vào trong ngưng mắt nhìn, quan sát tòa kia Tiếp Dẫn cổ điện, lại giam cầm lại mấy Tôn cường giả, thăm dò bọn họ Thức Hải.

Thế nhưng, chung quy cũng không có thu hoạch quá lớn, quan sinh hắc ám nơi, bọn họ căn bản không giải khai, năm tháng rất dài đến nay đều bị giam ở trong lồng giam.

Thẳng đến ngày gần đây có một giọng nói vang lên, muốn cho bọn hắn tự do, để cho bọn họ trở về quang minh, bọn họ lúc này mới sống lại, phụng mệnh đánh tới.

- Ức vạn tái giam giữ, mặc dù năm đó là nhân hùng, là thiên kiêu, kết quả là cũng sẽ phế bỏ a.

Thạch Hạo thở dài, cái loại này bóng tối môi trường tĩnh mịch không tiếng động, đủ để đem người nghẹn điên mất.

Đánh một trận kết thúc.

Thạch Hạo trở về đúng lúc, nhưng Tiên Vực cũng là tổn thất rất lớn.

Tiếp Dẫn cổ điện đột ngột xuất hiện, trực tiếp xông tới một đám cường giả, đại khai sát giới, khiến cho người không có phòng bị.

Tất cả mọi người cảm thấy, có Thạch Hạo che ở giới hải trong, tương đối mà nói, Tiên Vực sẽ rất an toàn, trên thực tế cái này hai ba trăm ngàn năm qua đúng là như thế.

Ai có thể ngờ tới, thảm hoạ từ trên trời giáng xuống.

Chính là Thiên Đình, cũng tử thương không ít nhân mã, có chút lâu năm Thần Tướng từ hạ giới đi theo lên, năm đó được Bàn Vương mang đến nơi đây.

Thế nhưng, ở một chiến dịch này trong, lại có một chút lão tướng vẫn lạc.

Dù cho có Ngũ Cầm Phiến, Hỗn Nguyên hồ lô, Ngũ Hành Kỳ các loại, đang động triếp thì có Tiên Vương tham chiến náo động lớn trong, vẫn sẽ lọt vào trùng kích.

Hắc Ám Liễu Thần ở trận đại chiến này trong tao ngộ vây giết, suýt nữa xảy ra bất trắc, chạc cây các loại gãy rất nhiều căn.

Cuối cùng cũng đi qua, thế nhưng, Thiên Đình hậu phương xuất hiện một ít cái mả, đều là đã từng lão thần tướng.

Thạch Hạo rất trầm mặc, hắn vẫn đang ngó chừng giới hải, có thể vẫn là không có phòng vệ, lại còn có Tiếp Dẫn cổ điện, có thể như vậy phủ xuống.

Hắn ở Tiên Vực thường trú xuống tới, liếc nhìn Kim Hà Xán Lạn, Mộ

xem chiều tà nhuốm máu, Tinh Thần chuyển động, Nhật Nguyệt thay đổi, hắn có lúc vừa đứng liền là rất nhiều năm.

Hắn ở thể ngộ con đường của mình, tìm hiểu mình pháp, làm như vậy là để càng mạnh, thành là chân chính Đế Giả!

Trong lúc ở chỗ này, hắn cũng cùng cố nhân gặp lại, nói tới chuyện xưa, luận cùng tương lai, mọi người tâm tình đều rất trầm trọng, đều biết hắc ám nơi có vô cùng sự sợ hãi.

Thanh Y, cũng thường đến, nàng cùng Thạch Hạo gian rất bình thản, cũng rất tĩnh mịch, bởi vì còn có một cái hắc ám Hỏa Linh Nhi.

Hiện tại, Thạch Hạo không muốn nói chuyện nhiều, mà nay thiên hạ, nơi nào còn nhớ được cái gì nhi nữ tình trường, hết thảy đều phải đợi san bằng hắc ám náo động sau khi.

Chỉ là, làm cho đến lúc này, nghĩ đến có Vân Hi, có Hỏa Linh Nhi, có Thanh Y, hắn lại đau cả đầu.

Thiên Giác kiến từng pha trò, đường đường Hoang, Đệ nhất phê chuẩn Tiên Đế, cũng có nhức đầu thời điểm?

Trên thực tế, chính là Thập ngũ gia Thạch Trung Thiên đều đang trêu ghẹo tôn nhi của mình, được xưng vô địch Tiểu Thạch, còn sợ chính là nữ nhân tình, đến lúc đó hết thảy cười rơi.

Thạch Hạo cười khổ.

Năm tháng vô tình, như thế đã nhiều năm qua, hắn đạt được rất nhiều, cũng mất đi rất nhiều, có tiếc nuối, cũng có thỏa mãn.

Thời gian cứ như vậy không ngừng mất đi.

Ầm!

Một ngày này, thiên địa kịch chấn, Tiên Vực tứ phân ngũ liệt, phát sinh

khủng bố tai nạn.

Thạch Hạo phút chốc mở mắt, uy áp khổng lồ toả ra, nhìn chằm chằm hư không, trấn thủ trụ Thiên Đình sở tại, đồng thời thần uy lan tràn, thủ hộ tứ phương.

- Ta không có đi tìm ngươi, nghĩ không ra, chính ngươi đến chủ động tìm tới cửa!

Thạch Hạo quát lên.

Hắn chứng kiến một hơi rương thể, là kia khởi nguyên Cổ Khí, thuộc về Dị Vực, năm đó được hắn Phong Ấn để cạnh nhau trục, tồn tại sinh không hiểu trong không gian.

Thạch Hạo chữa khỏi vết thương sau, một mực tìm hiểu đại đạo, còn chưa kịp đi tìm tòi nghiên cứu nó, chưa từng nghĩ hôm nay nó tự chủ xuất hiện, phủ xuống Tiên Vực.

Khởi nguyên Cổ Khí đang đến gần Thạch Hạo lúc, tự động mở ra, đây đương nhiên là một hồi Đại Tai Nạn!

- Trấn áp!

Thạch Hạo hét lớn, thần uy cái thế, hắn pháp tắc trì vọt lên tận trời, đi đón đánh cái này rương thể.

Răng rắc!

Rương thể nở rộ, từ ở giữa lộ ra một thanh Cốt Trượng, tuyết trắng như ngọc, nhưng lượn lờ một đoàn nồng nặc hắc ám Bổn Nguyên, hướng về Thạch Hạo bổ tới.

Đến hôm nay, Thạch Hạo cuối cùng vững tin, đây là thế nào một cái đẳng cấp lực lượng, thuộc về phê chuẩn Tiên Đế!

- Bằng ngươi cũng dám đến làm tổn thương ta?

Thạch Hạo hét lớn, pháp tắc trì rung động, sẽ đem chuôi này Cốt Trượng thu vào đi.

Hắn ngăn trở vẻ này uy thế, đem dao động đến Vực Ngoại, muốn đi chỗ không có người chiến đấu kịch liệt.

Nhưng mà, làm Thạch Hạo lúc rời đi, lại một cửa rương thể hiện lên, phủ xuống ở Tiên Vực, nhẹ nhàng run, rồi sau đó lái chậm chậm khải.

Đây là một... khác cửa khởi nguyên Cổ Khí, nó thuộc về táng địa!

- Ngươi dám!

Thạch Hạo rống to hơn, tế xuất trong tay Tiên Kiếm, chặc chém mà đến, đem dao động đến Vực Ngoại.

Một tòa xương Quan hiện lên, như là Đế Giả chi Quan!

Nó chìm nổi nổi, thỉnh thoảng có lúc biết hóa thành một viên trắng như tuyết xương sọ, tựa như ảo mộng, khiến người ta sợ hãi.

Đối với Tiên Vực mà nói, đây là một hồi Đại Tai Nạn.

Hai cái rương thể trước sau nở rộ, dù cho Thạch Hạo từng cực lực ngăn cản, đưa chúng nó đánh bay, nhưng vẫn là được tia sáng kia soi sáng không ít khu vực.

Vô số sinh linh kêu rên, rất nhiều cường giả tan tành mây khói.

Bởi vì, kia hai cái rương thể cố ý gây nên, quang mang từng hết sức rực rỡ.

Thậm chí, có hai vị Tiên Vương khoảng cách gần quá, cuối cùng vẫn lạc, Tiên Vương máu nhuộm đỏ bọn họ bế quan địa.

Thiên Đình lại giống tổn thất nặng nề, đền tàn phá, một ít Thiên Binh,

Thần Tướng các loại, đều hóa thành tro bụi, ở phê chuẩn Tiên Đế Hủy Diệt Chi Quang chiếu khắp phía dưới, hình thần câu diệt.

Vực Ngoại, Thạch Hạo rống giận, hắn quấn theo hai miệng rương vọt vào giới hải, bạo phát tuyệt thế đại chiến.

Đây cũng không phải là phê chuẩn Tiên Đế Pháp Khí như vậy đơn giản.

Kia xương Quan cư nhiên biến hóa thành hình người, giống như một sinh linh xuống trần, dẫn theo Cốt Trượng, cùng Thạch Hạo kịch đấu.

Đế Lạc sau khi, cái này là lần đầu tiên phê chuẩn Tiên Đế cấp đại chiến, rung động vạn cổ, Chư Thiên đều đang run rẩy, tất cả mọi người sợ, đây là trước đó chưa từng có to lớn sự tình.

- Vọng lập Thiên Đình giả, chết!

Xương Quan hóa thành sinh linh, lạnh lùng mà vô tình nói rằng.

Thạch Hạo giận dữ, từ tiến nhập Tiên Vực sau, Thiên Đình cái danh hiệu này chẳng bao giờ nhắc lại quá, chính hắn không sợ, nhưng chỉ sợ cố nhân gặp nạn.

- Ngươi lấy đạo hạnh mà nói, chung quy nếu như muốn lập được Tiên Đình.

Sinh linh kia lạnh lẽo nói rằng.

Tại hạ giới lúc, trên thế giới thụ nữ tử liền từng báo cho quá Thạch Hạo, tại hạ giới cũng liền thôi, còn thuộc về phàm trần, sẽ không bị người chú ý tới.

Nếu như đến Tiên Đạo tầng thứ, như trước lập Thiên Đình, tất nhiên sẽ có diệt thân đại họa.

Cô gái kia tổ tiên là tiên vực thể hệ người khai sáng một trong, mấy vị lão Vương từng lập Thiên Đình, kết quả mấy Đại Tộc Quần giai diệt, được

chẳng may cùng tai nạn bao phủ.

Kết quả là, chỉ có nữ tử còn có đồ phu tránh được một kiếp.

- Nguyên lai là các ngươi đang xuất thủ!

Thạch Hạo lạnh giọng nói.

- So với ngươi tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn, hắc ám Vĩnh Hằng, đây hết thảy đều ở trong luân hồi!

Sinh linh kia lạnh lùng vô tình.

- Giết!

Tuyệt thế đại chiến, khủng bố vô biên, Thạch Hạo với hắn Shopping, một trận chiến này giết Nhật Nguyệt Vô Quang, giới hải tan vỡ, nhường Chư Thiên đều đang run rẩy, gào thét.

Cuối cùng, Thạch Hạo thắng được, trấn áp hai cái khởi nguyên Cổ Khí, triệt để Phong Ấn, tạm gác lại tương lai giải quyết.

Hắn rất nhanh phản hồi Tiên Vực, khi nhìn thấy vết máu đầy đất, tường đổ sau, hắn nhịn không được rống to một tiếng.

Không nói Tiên Vực các nơi khác, riêng là Thiên Đình liền tổn thất nặng nề, có thật nhiều lính già vĩnh cửu chết đi, có chút Thần Tướng thi xương vô tồn, hóa thành tro bụi.

Còn có số lớn tu sĩ, chỉ chừa nửa thân dưới, mắt thấy là không sống được.

Bởi vì, có một cổ đáng sợ ăn mòn lực, đang ở ma diệt bọn họ.

Rống!

Thạch Hạo tóc tai bù xù, tế xuất phê chuẩn Tiên Đế máu huyết, lấy thần

thánh lực lượng rửa mọi người, đem một số người từ kề cận cái chết kéo trở về.

Hắn ôm một cổ lại một cổ già nua không trọn vẹn thi thể, hai mắt phiếm hồng, đó là từ hạ giới liền theo hắn lính già, hôm nay thành phiến chết đi.

- A...

Thạch Hạo rống to hơn, ngửa mặt lên trời rít gào.

Rất nhanh, hắn biết, cố nhân trong cũng có gặp nạn giả, từng ở Biên Hoang cùng nhau đại chiến, từng ở Cửu Thiên Thập Địa uống tô rượu ngoạm miếng thịt lớn.

- Ôi ôi, ha ha...

Thạch Hạo cười lớn, có chút thê lương, không gì sánh được thương cảm, quát ầm lên:

- Ta không có lập được Thiên Đình, tận lực lảng tránh, còn rước lấy như vậy kiếp nạn.

- Tổ phụ, A Man, Trường Cung Diễn, Mục Thanh, Thanh Y... Các ngươi lại đi trầm miên!

Thạch Hạo nói nhỏ, hắn muốn làm một đại sự, đem trọn vùng trời đình Phong Ấn, tựu như cùng hắn năm đó Phong Ấn Thạch thôn.

Hắn chuẩn bị tự mình một người ra đi, không sau cố chi buồn, giết thống khoái.

- Từ rày về sau, nơi đây đem không người.

- Chỉ còn lại có tự ta!

- Từ một ngày này sau, Thiên Đình sắp xuất hiện!

- Thiên Đình, có ta ở đây, nó ngay, một người Thiên Đình, cũng nên lập!

Thạch Hạo rống to hơn, gầm thét, ngửa mặt lên trời mà đứng, bộc phát ra không gì sánh nổi khí tức kinh khủng, phô thiên cái địa.

- Ngươi tới đi, nếu không xuất hiện nữa, ta liền đi giết!

Đây là tuyên chiến, một người Thiên Đình, ở hướng hắc ám nơi tuyên chiến, chỉ có Hoang tự mình!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1973: Một Nhóm Nhàn Nhạt Vết Chân

Thác Cổ Ngự Long bị thương nặng, Nguyên Thần chi hỏa bị ăn mòn quá lợi hại, cuối cùng chính là Thạch Hạo chuẩn Tiên đế huyết cũng không có cứu sống tính mạng của hắn.

Vệ gia bốn hoàng bên trong người cuối cùng, cùng Thác Cổ Ngự Long làm bạn gắn bó, từ lâu thành đạo lữ, trọng thương nàng, tự tuyệt với Thác Cổ Ngự Long trước người, đi theo hắn mà đi.

- Ai, các ngươi đều đi rồi, chờ ta a.

Ngũ linh chiến xa chủ nhân Tề Hoành than nhẹ, hắn cũng chỉ có một tia Nguyên Thần hấp hối, nhìn thấy hai vị cố nhân chết đi như thế, hắn đại bi.

Xoạt một tiếng, nguyên thần của hắn tan nát, bị hắc ám ánh sáng tan rã, liền như thế chết đi.

Bọn họ đều xuất từ Biên Hoang đế quan, từng cùng Thạch Hạo kề vai chiến đấu, nhưng quay đầu lại, nhưng rơi vào như thế một cái kết cục, khiến cho sinh giả thương cảm.

Ngoài ra, còn có cố nhân qua đời.

Đại Tu Đà chết đi, tiểu Thiên Vương chết đi, Lam Tiên hóa thành than cốc, có kinh diễm nhân vật ngất trời, cũng có khuynh thành tiên tử, hiện nay nhưng như thế qua đời mà đi.

Chiến dịch này, so với Thạch Hạo ban đầu hiểu rõ đến còn khốc liệt, càng có nhiều người như vậy chết đi.

- Khặc...

Ma Nữ mở con mắt, nàng chỉ để lại thân thể tàn phế, nguyên bản xinh đẹp cảm động, phong thái tuyệt thế nàng, lúc này rất chật vật, hầu như triệt để tử trong trận chiến này.

- Ngươi chung quy là không nỡ ta a.

Nàng thức tỉnh sau, gian nan mở miệng, chớp chớp con mắt, mỹ lệ trên má tràn đầy vết máu.

Dù cho là suýt nữa hình thần đều diệt, đến loại này bước ngoặt, nàng còn có tâm tình đùa giỡn, đây chính là bản tính của nàng, trời sinh như vậy, mê hoặc bên trong cũng có giảo hoạt.

Nàng là Thạch Hạo từ trong đống người chết phiên tìm ra, ở chôn xuống Thiên Đình những kia từ trần bộ hạ thì, đưa nàng cứu sống.

Thạch Hạo dở khóc dở cười, đều đến mức độ này, nàng còn đang cười, rất xán lạn, tổng để hắn cảm thấy hơi có cay đắng, này chết tiệt thời loạn lạc!

Có mấy người không muốn bị phong ấn, tỷ như Thập Quan Vương:

- Trích Tiên

, Thạch Nghị, bọn họ chọn rời đi, những người này là kiêu ngạo, xưa nay không chịu cúi đầu.

Dù cho hiện nay cùng Thạch Hạo chênh lệch càng lúc càng lớn, không có cách nào truy đuổi, bọn họ cũng không muốn phủ đầy bụi hậu thế, muốn ở tàn khốc náo động lớn bên trong hoạt đặc sắc.

- Dù cho ngày mai tử, lại có gì sợ?!

Theo Thập Quan Vương, nhân sinh quan trọng nhất chính là trải qua, hắn muốn tiếp tục tiếp tục đi, dọc theo hắn con đường của chính mình, bước ra thuộc về hắn bước chân của chính mình.

- Ta kỳ thực cũng không muốn bị phong ấn, muốn nhìn một chút quay

đầu lại đến tột cùng có quái vật gì xuất hiện, nó liệu sẽ đi ra cái kia hắc ám chi địa.

Thái Âm thỏ ngọc lẩm bẩm.

Thạch Trung Thiên rất rộng rãi, nghe theo Thạch Hạo bất kỳ sắp xếp, bởi vì đây là hắn Tôn nhi.

A Man ôn nhu cười, nhìn Thạch Hạo, tổng có mấy người đồng ý đi tìm hiểu người khác, A Man hiểu ý, nàng đối với Thạch Hạo xưa nay đều là tốt như vậy.

Nàng không muốn Thạch Hạo trong lòng có các loại lo lắng, đồng ý đi trầm miên, có thể để cho hắn trong lòng không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác ra đi, chuyên tâm đi chinh chiến.

Nếu có lựa chọn, không có ai sẽ đồng ý bị phong ấn.

Này gay go thời loạn lạc, này tàn khốc náo loạn, thật sự muốn đến.

Sau ngày hôm đó, Thiên Đình thê lạnh lẽo thê lương lạnh, lại vô nhân khí, chỉ còn dư lại một cái Thạch Hạo, những người kia đi đi, trầm miên trầm miên.

Lão Binh thi thể, Thần Tướng di hài, đều chôn ở Thiên Đình di chỉ trên, tọa lạc với phá nát cung điện quần, nơi này có vẻ rất hoang vu, rất rách nát.

Chín bộ long cốt lôi kéo một cái quan tài đồng thau cổ, ở trong hư vô xuyên hành, đi xa, bị Thạch Hạo trục xuất.

Đó là một cái không xác định con đường, du lịch ở Tiên vực ở ngoài, ở tầng tầng tàn tạ bên trong thế giới lữ hành, đi kèm nồng nặc mảnh vỡ thời gian, dần dần mơ hồ.

Đó là Thạch Hạo đại pháp, là hắn đạo, lấy mạnh mẽ nhất thần thông trục xuất, không bị người khác quấy rầy, không cách nào thôi diễn đến.

Chỉ có chính hắn tương lai nếu là sống sót, còn có thể sẽ tìm đến bọn họ.

Chín con rồng cốt, ở xuyên hành trong quá trình, huyết nhục chậm rãi hiện lên, che khuất thân thể, chúng nó đã từng đều là Tiên đạo lĩnh vực Chân long!

Bất quá, uy thế các loại đều tiêu diệt.

Thạch Hạo lấy đại pháp lực diễn dịch tạo hóa, vì chúng nó tái tạo huyết nhục, thậm chí phát sinh sinh mệnh hào quang, bảo vệ tam thế quan tài đồng, trừ phi có người có thể được phòng ngự phù văn tán thành, hoặc là có thể xuyên thủng màn ánh sáng, nếu không tiến vào không được quan tài đồng.

Hắc ám Liễu Thần, Kim Mao Hống các loại, tự nhiên từ chối trầm miên, bọn họ này nhóm cường giả sẽ không làm loại kia lựa chọn.

Chính là Cấm Khu Chi Chủ, Thủy Tinh Đầu Cốt các loại mấy cái lão yêu quái cũng khước từ, đi tìm Bàn Vương làm khách, ôn chuyện tình, Thạch Hạo biết, trái tim của bọn họ hay là thật sự mệt mỏi, muốn ở này thời loạn lạc bên trong chung kết chính mình.

Thiên Giác Nghĩ cõng lấy tiên kim đại côn, lựa chọn du lịch, hắn nói muốn đến xem Tào Vũ Sinh, đại thù được báo sau, cả người hắn cũng sẽ không tiếp tục trầm trọng.

Năm tháng u tĩnh, Thạch Hạo cô độc ngồi ở Thiên Đình bên trong.

Nơi này cỏ dại thành bụi, ngói vỡ tường đổ, mộ lớn một toà lại một toà, mấy chục ngàn năm quá khứ, hắn đều không hề rời đi, liền trên người đều có hậu một tầng dày bụi trần.

Thiên Đình!

Chỉ có một người Thiên Đình!

Qua nhiều năm như vậy, hắn nghĩ tới rồi rất nhiều chuyện xưa, cũng

vọng quá tương lai, ở trong yên tĩnh thưởng thức cô độc, tích lũy đạo hạnh, chờ đợi trận chiến cuối cùng.

Hắn có linh cảm, kinh động thiên hạ thời đại không xa rồi!

Đến tột cùng là hắn đánh tới, vẫn là hắc ám chi địa sinh linh lại đây?

- Răng rắc!

Khởi nguyên cổ khí bị hắn mở ra, ánh sáng mãnh liệt, bất quá lại nhanh chóng tắt, bởi vì bị Thạch Hạo lấy vô thượng pháp lực toàn diện áp chế, đều phong ở trong tay.

Cốt quan giãy giụa, kịch liệt phản kháng.

Thế nhưng, nó nhưng tránh thoát không được, bị Thạch Hạo vững vàng áp chế.

- Giết!

Thạch Hạo khẽ quát, một thân pháp lực, vô cùng đạo hạnh, điên cuồng phun trào, hắn lấy ra đại đạo chi hỏa, toàn lực thôi thúc, giảo diệt cốt quan bên trong ý chí.

Chấn động kịch liệt, khủng bố xung đột.

Lúc này, khác một cái hòm thể cũng ở giãy giụa, cái kia cốt trượng muốn lại mở ra phong ấn, cứu viện cốt quan.

- Thả ngươi đi ra thì lại làm sao!?

Cuối cùng, Thạch Hạo một tay một cái, nắm lấy hai cái chuẩn Tiên đế pháp khí, đại đạo chi hỏa lan tràn cánh tay, đem đưa chúng nó bao vây ở bên trong, điên cuồng luyện hóa.

Khói đen tản đi, đó là hắc ám bản nguyên, bị Thạch Hạo miễn cưỡng hóa thành hư không.

Mà lại, hai đạo lạnh lẽo ý chí bị hắn xoá bỏ, bị vô tình cắn nát.

- Khởi nguyên cổ khí!

Thạch Hạo nhắm lại con mắt, nhẹ giọng tự nói, hắn từ hai cái cổ khí bên trong được một chút tin tức.

Chúng nó quả nhiên đến từ hắc ám chi địa, ở nơi đó là thần thánh đồ vật.

Hai cái hòm thể giáng lâm ở Giới Hải bên này, có sứ mệnh, vậy thì là tạo nên hắc ám sinh linh, có sẽ dọc theo tiếp dẫn cổ điện, bị đuổi về cùng đất cổ kia.

Thạch Hạo nghĩ đến Đại trưởng lão, hắn chính là như vậy người bị tuyển chọn.

Còn có rất nhiều rơi vào hắc ám sinh linh, bị lưu lại nơi này một bên.

- Hắc ám chi địa, không có sinh linh, cần bên này thai nghén!

Thạch Hạo triệt để rõ ràng, Giới Hải phía kia đem nơi này xem là cái gì, đào tạo hắc ám sinh linh đầu nguồn, sinh dưỡng chi địa.

Như vậy suy nghĩ, rất nhiều chuyện đều rõ ràng.

Cốt quan, pháp trượng, đều bị Thạch Hạo luyện hóa đi, trở thành binh khí của hắn, cái gọi là ý chí bị tiêu diệt sạch sành sanh.

Lại là mấy vạn năm quá khứ, Thiên Đình càng ngày càng hoang vu, dây leo khô, con quạ, cỏ dại, mộ lớn...

Tình cờ, mấy ngàn năm, hơn vạn năm, còn có thể nghe được một cái nam tử khóc lớn vài tiếng, điều này làm cho ngoại giới đối với nơi này cực kỳ kính nể, không dám tới gần.

Trên thực tế, Thiên Đình tên đã truyền ra, tất cả mọi người đều biết, Hoang lập xuống Thiên Đình, bất quá chỉ có hắn một người!

Mà ngày đó đình, chính là ở này rách nát chi địa.

- Thiên Đình đã lập, các ngươi còn chưa tới sao?!

Thạch Hạo nhìn trời.

Cuối cùng, ở ngày nào đó, hắn đưa tới vô cùng hắc ám lực lượng, quấn quanh bản thân, ăn mòn chính mình, chỉ vì tiến vào hắc ám lao tù phía bên kia.

Này cùng Liễu Thần năm đó lộ rất gần gũi.

Muốn đến Giới Hải cái kia một đoạn, muốn muốn đi tới chung cực cổ địa, cái này có thể là nhanh nhất một con đường, nhưng cũng nguy hiểm nhất, có thể sẽ vĩnh viễn bị trấn áp ở hắc ám lao tù bên trong.

Bỏ qua thân thể, chỉ có nguyên thần mới có thể ra đi!

Thạch Hạo làm như vậy rồi.

Màu đen ánh sáng, nồng nặc bản nguyên vật chất, ăn mòn Thạch Hạo thân thể, cũng mở ra một con đường, tiếp dẫn nguyên thần của hắn vọt vào.

Còn như năm đó, hắn đã từng tới, nhìn thấy năm tháng sông dài, cũng nhìn thấy vô cùng lao tù, ở cái kia trên sông chìm nổi, ở kể ra Luân Hồi.

- Phá cho ta!

Thạch Hạo rống to, nguyên thần của hắn ở hắc ám lao tù bên trong gào thét, xé rách nơi đây, chấn động cổ kim trường tồn thời gian dòng sông.

Ầm!

Thạch Hạo đánh nát Nguyên Thần lao tù, hắn xông đi ra, sừng sững ở trong bóng tối, ở đây phóng tầm mắt tới.

Này lao tù rất kỳ dị, theo bị giam áp giả đạo hạnh mà biến hóa.

Thế nhưng, nó chung quy là có một cái cực hạn, cao nhất có thể giam giữ Tiên vương, muốn đem một vị chuẩn Tiên đế cũng khốn ở trong đó, cái kia độ khó quá lớn.

Ầm!

Thạch Hạo vung quyền, ở mảnh này trong bóng tối đánh tan một toà lại một toà lao tù, mở ra con đường, hắn thả ra một vị lại một vị mê man Nguyên Thần.

Đây là kinh thiên sự kiện lớn, đủ để chấn động cổ kim!

Nó ảnh hưởng quá sâu xa, có người giết đến chỗ này, hủy diệt liên miên lao tù, thả ra cái kia đã từng bị giam áp Nguyên Thần.

Cuối cùng, sự ảnh hưởng này quá lớn, phát động một loại nào đó thần bí pháp tắc, Thạch Hạo con đường phía trước bị ngăn cản chặn.

Mà lại, một tiếng vang ầm ầm, hắc ám sụp ra, Thạch Hạo trở về thế giới hiện thực bên trong, ngoài ra, còn có một chút Nguyên Thần theo tránh thoát, đi tới Tiên vực.

Ngày hôm đó, gợi ra cự náo động lớn!

Tiên vực sôi trào!

Hoang ra tay rồi, lại mở ra hắc ám lao tù, thả lại mấy ngàn danh ở cổ đại tiếng tăm lừng lẫy nhân vật thiên tài.

Nhóm người này, có chút ở nhân đạo lĩnh vực, có chút tiến quân Tiên đạo, thậm chí ở trong còn có một vị Tiên vương!

Bọn họ có đến từ Cửu Thiên Thập Địa, có bắt nguồn từ Tiên vực, còn có lại là năm tháng dài đằng đẵng trước sinh linh, bọn họ nguyên bản thế giới từ lâu phá diệt.

Kỷ nguyên Luân Hồi, đại giới thay đổi cùng chìm nổi, rất nhiều đều tiêu

tan.

- Hoang, cổ kim vô địch!

- Thiên Đế!

Có người hô lên Thiên Đế hai chữ, ở này trong tiên vực, tổng có một ít người trẻ tuổi cực kỳ sùng bái cường giả, hay là cảm thấy chuẩn Tiên đế đều không đủ để hình dung Thạch Hạo mạnh mẽ.

Thêm nữa, hiện nay Thạch Hạo lập cái kế tiếp người Thiên Đình, mang theo bi tráng sắc thái, vì vậy có một số người bắt đầu xưng hắn vì là Thiên Đế.

Trên thực tế, chính là một ít Tiên vương đều gọi hô Thạch Hạo vì là đế.

Bởi vì, hắn xác thực vượt qua vương cảnh, cao cao tại thượng, giơ tay, liền có thể diệt mạnh mẽ nhất Tiên vương.

Bây giờ, có người xưng hắn vì là Thiên Đế, hiếm thấy chính là không có người nào phản bác, tự Đế Lạc thời đại sau khi, có ghi chép tới nay, sẽ không có người đi đến một bước này.

Vì lẽ đó, Thạch Hạo bị tôn làm đế, các tộc đều tiếp thu.

Thạch Hạo Nguyên Thần trở về, trong cơ thể đâu đâu cũng có hắc ám lực lượng, thế nhưng khó có thể phá hoại máu thịt của hắn cùng xương cốt, ngược lại phảng phất ở gia tốc một loại nào đó tẩm bổ.

Cường đại đến hắn tầng thứ này, mới có thể hiểu, trong cơ thể vi diệu chỗ bất đồng.

Ở đầu của hắn bên trong, có một ít ánh sáng lộng lẫy, giống như là muốn lại dựng dục ra một cái thần hồn, đó là cơ thể hắn lực lượng toàn diện tỏa ra kết quả.

Hắc ám vật chất đưa đến kích thích tác dụng.

- Thân thể là như vậy trọng yếu a!

Thạch Hạo thở dài, sau đó con mắt ác liệt lên.

Ở cái kia hắc ám lao tù bên trong, hắn từng có một loại lĩnh hội, không có thân thể Nguyên Thần, dù cho hắn mạnh mẽ đến đâu, trở thành chuẩn Tiên đế, nhưng là còn cảm thấy như là bèo không rễ.

- Không thể lấy Nguyên Thần xông lao tù, đặt chân hắc ám chi địa, cơ thể ta cũng nhất định phải quá khứ!

Thạch Hạo cảm thấy, hắn cần lấy mạnh nhất tư thái độ hải, thân thể cùng Nguyên Thần không thể chia lìa!

- Có người nói, bỏ qua thân thể mới có thể độ hải. Dưới cái nhìn của ta, chỉ dựa vào Nguyên Thần xông qua, này nhất định là sai lầm!

Thạch Hạo ánh mắt khiếp người.

Rốt cục, Thạch Hạo lên đường rồi, hắn ở này một giới lo lắng ít đi rất nhiều, quyết định ra đi.

Chư vương để đưa tiễn, nhìn kỹ Thạch Hạo hướng đi Giới Hải.

- Đó là...

Tất cả mọi người đều chấn động, thần hồn đều đang run rẩy.

Đê đập trên, một nhóm nhàn nhạt vết chân hiện lên, ở chư vương xem ra, rõ ràng mà chói mắt, đó là Hoang lưu, hắn một đường về phía trước, trực tiếp đi vào trong giới hải!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1974: Cuối Cùng Yên Tĩnh

Đê Bá lên, một chuyến nhàn nhạt dấu chân, rất là bắt mắt, tuy nhiên dấu chân rất nhạt, tuy nhiên lại chân thật khắc ở lên, ở chỗ này rất khó tìm đưa ra hắn quá nhiều dấu vết!

- Cái này

Một đám người ngẩn người.

- Thì ra là thế, chuẩn Tiên Đế mới có thể lưu lại dấu vết!

Thật lâu về sau, có người thì thào lẩm bẩm.

Tại cách đó không xa, tại Đê Bá khác một bên, cũng có một chuyến nhàn nhạt dấu chân, không biết lúc đầu tại thời đại nào, cái này đã từng trở thành Chư Thiên cường giả đàm luận tiêu điểm.

Nó cũng trở thành một đời lại một thế hệ tiến lên động lực, xâm nhập Giới Hải, truy tìm hắn dấu vết, tiến về trước Giới Hải cái kia một mặt.

Tại một cái kỷ nguyên lại một cái kỷ nguyên tu sĩ xem ra, người kia có lẽ là đế, mặc dù không có chứng cớ, nhưng là tất cả mọi người đưa cho hắn đầy đủ coi trọng.

- Nguyên lai là chuẩn Tiên Đế!

Cho đến ngày nay, mọi người mới rốt cục biết rõ ràng sớm nhất cái kia một chuyến dấu chân chủ nhân đến tột cùng mạnh bao nhiêu.

Đem làm nghĩ tới những thứ này, mọi người trong lòng không khỏi chịu trầm xuống, nếu như cái kia sinh linh là chuẩn Tiên Đế, hắn tiến về trước

Giới Hải ở chỗ sâu trong, phải đi bình định náo động sao?

Thế nhưng mà, vì sao qua nhiều năm như vậy, Hắc Ám Phong Bạo thỉnh thoảng bộc phát, cho tới bây giờ sẽ không có ngừng qua.

Mọi người kinh hãi, chuẩn Tiên Đế cũng không có nại sao?

- Năm đó, lưu lại dấu chân chính là cái người kia, chẳng lẽ chiến tử tại Giới Hải cuối cùng Hắc Ám chi địa?!

Cái này suy đoán, lại để cho rất nhiều người đều bất an, đường đường chuẩn Tiên Đế như trước không thể bình yên vô sự, hay là muốn chết đi sao? Bọn hắn nghĩ tới Hoang, hắn cô độc ra đi, kết quả sẽ như thế nào?

Giờ khắc này, mọi người tâm tình trầm trọng, nếu như ngay cả chuẩn Tiên Đế đều không làm gì được Giới Hải cuối cùng đại khủng bố, thế gian này lại có ai có thể đi giải quyết họa lớn?

Quan sát muôn đời, hàng tỉ tái tuế nguyệt chìm nổi, lần lượt kỷ nguyên mất đi, rốt cục ra một cái Hoang, hắn như vậy cái thế cao thủ đều muốn thất bại vậy thì thật không có một điểm hi vọng.

- Hoang Thiên Đế, ngươi muốn chịu đựng!

Có một vị lão Tiên Vương nói ra, nhìn xem Giới Hải, chỗ đó sương mù,che chắn một mảnh, vô cùng hôn mê, sớm đã đã mất đi Thạch Hạo thân ảnh.

Tuổi tác của bọn hắn đều so Thạch Hạo đại, có người cũng không biết sống quá mấy cái kỷ nguyên rồi, nhưng là nhưng bây giờ đều là mặt mũi tràn đầy vẻ mặt ngưng trọng, tại nâng lên Hoang Thiên Đế ba chữ lúc, rất chân thành, phi thường trịnh trọng.

Đây là bọn hắn tán thành, Thạch Hạo đứng sừng sững trong thiên địa, sớm đã Vô Địch rồi, hắn uy thế lại để cho mọi người không để ý đến tuổi tác của hắn.

Thời gian thấm thoát, tuế nguyệt như thoi đưa.

Mấy ngàn năm đi qua, tiên vực rất bình tĩnh, không có chuyện gì phát sinh.

Giới Hải ở bên trong, cũng là sóng gió không lớn, tuy có vương giả trở về, nhưng lại không có gây ra gió lớn sóng, đều giống như tại yên tĩnh cùng đợi cái gì.

Bởi vì, hiện tại Chư Thiên cường giả cũng đã nghe nói đến, thế gian này có chuẩn Tiên Đế, liền Khởi Nguyên Cổ Khí đều bị hắn mở ra, cũng hàng phục.

Ai dám xằng bậy?

Ngắn như vậy thời gian, chắc hẳn Hoang Thiên Đế vẫn chưa đi xa, hoặc là hắn căn bản không có ly khai, như thế khơi mào phân tranh, tuyệt đối có tai hoạ ngập đầu.

Xem mấy chục vạn năm đến, Hoang không chỉ một lần tiến vào Giới Hải, nhưng đều trở về rồi, ai có thể cam đoan lúc này đây hắn sẽ không lần nữa đột ngột quay đầu trở về?

Tại đương thời, có người nào dám khiêu chiến Hoang? Căn bản không có tư cách kia!

Trên thực tế, không chỉ nói cái này một kỷ nguyên, tựu là nhìn xuyên cổ kim, tự Đế Lạc thời đại sau sẽ không có người khả dĩ đứng ở đó một độ cao rồi, hắn nhất định vô địch thiên hạ!

- Hoang Thiên Đế, tưởng thật không được!

Có người thở dài, mặc dù rất nhiều năm qua đi, chư Vương nâng lên cái này nhân tài mới xuất hiện, cũng là vẻ mặt ánh mắt phục tạp, nhưng đều không thể không tán thưởng một tiếng.

Tự mạt pháp thời đại quật khởi, cường thế xông lên trời trên xuống, có Tiên Vương ngăn đường, hắn đều có thể cửu tử nhất sinh xông qua đến, cuối cùng nhất leo lên tu sĩ có khả năng đạt tới tuyệt đỉnh.

- Từ xưa đến nay, dùng đế giả tự xưng có mấy người?

Tinh tế tự định giá, thật sự có một ít, không khỏi là kinh diễm thế hệ, hoặc là công tham gia (sâm) tạo hóa tuyệt đại trùm, hoặc là một loại hệ thống khai sang giả một trong.

Ví dụ như tiên vực hệ thống, ví dụ như Táng Vương hệ thống các loại..., nhưng kết quả là, bọn hắn kết cục?

- Một khi thành lập Thiên đình, dùng đế giả tự cho mình là, cuối cùng nhất đều chết thảm rồi, không ai sống sót, đáng tiếc, thật đáng buồn, đáng tiếc!

Cái này như là khó giải, hoặc như là bị nguyền rủa rồi, huy hoàng chi đỉnh tựu ý nghĩa tử kiếp, điềm xấu, cuối cùng nhất cả tộc đều diệt.

- Uông uông uông

Một con chó đang gọi, cái đầu không nhiều tinh thần, ánh mắt lợi hại.

Nó hiện tại có con nghé tử lớn như vậy, đầu vuông tai to, mắt thi đấu chuông đồng, da lông đen nhánh, bóng loáng mà tỏa sáng, thể trạng vô cùng cường tráng.

- Tiên vực như thế nào tàn phá không ít, cùng trước kia không quá giống nhau, thật sự là hung ác a, đại chiến đều đến trình độ này, quá hung tàn.

Cái này cái cẩu lẩm bẩm.

Tại nó bên cạnh, còn có mấy người, trong đó một cái béo đạo sĩ sợi tóc đen nhánh, khuôn mặt óng ánh, rất là phúc hậu, hành tẩu tại tiên vực vùng Trung Đông xem tây xem.

Không hề nghi ngờ, hắn là Tào Vũ Sinh, cái con kia cẩu là ngày xưa Tiểu Cẩu Tể.

Năm đó, bọn hắn dần dần già thay, tiến vào tuổi già, đều nhanh chết già rồi, nhưng lại như trước nổi giận, dốc sức liều mạng, đầu đầy tóc trắng rối tung lấy, lưng cõng Thạch Hạo xông vào Táng Địa, khóc gào thét, cầu Táng Vương, chỉ vì cứu sống hắn.

Về sau, bọn hắn thật sự không kiên trì nổi rồi, lựa chọn táng sĩ đường, chôn sâu Vạn Vật Thổ ở bên trong, tiến hành lột xác.

Có lẽ, cũng có thể xưng là thi biến!

Còn có một nam một nữ, cùng sau lưng bọn họ, đúng là thần minh cùng Tam Tạng, đúng là hai người tỉnh lại Tào Vũ Sinh, cũng đem ký ức thủy tinh trả lại cho hắn.

Cái kia thủy tinh bên trong đích ghi lại, lại để cho một người một chó nhớ lại kiếp trước kiếp nầy, sao không cảm thán? Bọn hắn từng khóc lớn, từng gào thét, một ngủ tựu 160-170 vạn năm, còn có thể nhìn thấy ai?

Khá tốt, Thiên Giác Nghĩ tìm đã đến, tiến vào Táng Địa đã tìm được bọn hắn, ngày nay lại dẫn bọn hắn tiến tiên vực.

Thiên Giác Nghĩ, đầu đầy kim sắc sợi tóc chuẩn bị óng ánh, trở thành mười hung cấp cường giả về sau, hắn như trước tại khổ tu, lực chi cực tẫn, nếu là đi đến tới hạn, sự thành tựu của hắn bất khả hạn lượng (*)!

- Hoang, Thạch Hạo, huynh đệ của ta, chúng ta rốt cục vẫn phải đã tới chậm, ngươi vậy mà một mình ra đi, dù là để cho ta đưa tiễn cũng tốt!

Tào Vũ Sinh hô to.

Nhất là, đem làm đi vào Thiên đình di chỉ lúc, ánh mắt của hắn đều đỏ, cái kia một tòa lại một tòa đại mộ, còn có một cái cao hơn người hao thảo, cùng với tường đổ các loại..., đều bị tại kể rõ nơi đây thê lương.

Hắn có thể tưởng tượng, Thạch Hạo năm đó ly khai lúc tâm tình, một người Thiên đình, một người đi chinh chiến, một người không đường về!

Tại Hoang ly khai lúc, hắn nhất định tại quay đầu lại, tại nhìn chăm chú, nhưng chỉ có thể dứt khoát ra đi.

Sau đó, Tào Vũ Sinh đi vào những cái kia cổ trước mộ phần, hắn khóc.

Hắn ngồi ở Thác Cổ Ngự Long trước mộ phần, hướng chỗ đó rót rượu, khóc ròng nói:

- Huynh đệ, từng tại Đế Quan sóng vai mà đi, tuy nhiên năm đó tu vi không có ngươi cao, nhưng là dám với các ngươi cùng nhau ra khỏi thành đối mặt dị vực đồ dê con mất dịch đám bọn họ, thế nhưng mà, ta cũng còn còn sống, các ngươi lại đi trước một bước.

- Đại Tu Đà, hói đầu, ngươi như thế nào cũng đi rồi, với ngươi giao tình không sâu, nhưng là cũng biết ngươi xem như một người tốt, lại không có tốt báo ah.

Tào Vũ Sinh lau nước mắt.

Thần minh ở bên mắt trợn trắng, mập mạp này tuy nhiên thương tâm, nhưng là cũng quá sẽ không nói chuyện.

- Lam Tiên, ngươi là xinh đẹp như vậy, cũng chết đi, quả nhiên là hồng nhan bạc mệnh.

Tào Vũ Sinh dừng lại kêu khóc, cuối cùng lại đến cái kia toàn bộ lão binh, lão tướng trước mộ phần, tròng mắt đỏ hoe, rất là thương cảm, nói:

- Có rất nhiều huynh đệ, chúng ta đều từng cùng một chỗ uống qua rượu, các ngươi có đến từ Thạch Thôn, có đến từ thiên hạ các nơi, đều là hạ giới đi lên đó a, tuy nhiên cũng chết đi. Ta hi vọng, Hoang có thể bình định Hắc Ám, một ngày kia, dẫn theo mầm tai hoạ đầu lâu để tế điện các ngươi, lão huynh đệ đám bọn họ, đi tốt!

Hắn đỏ hồng mắt, lại để cho Thiên Giác Nghĩ cũng thật không tốt thụ, bọn họ đều là theo một cái thời đại đi tới. Cho đến ngày nay, bọn hắn một nhóm kia người còn thừa lại bao nhiêu?

- Hoang, cám ơn ngươi!

Thần minh đã ở nhẹ ngữ, nhìn xa bao la bát ngát hư không cuối cùng, đó là Giới Hải phương hướng.

Thạch Hạo chém giết hoàng hồ lô chủ nhân, đánh gục Cù Xung, cái này xem như trả Táng Địa một cái cọc đại Nhân Quả, đưa bọn chúng đại địch trừ đi.

- Chúng ta tại cố gắng trở thành Táng Vương, hi vọng có một ngày còn có thể có cùng ngươi kề vai chiến đấu.

Tam Tạng nói ra.

Hắn biết nói, cơ hội xa vời, nếu thật đến này một ngày, tình huống được đến cỡ nào không xong? Thạch Hạo cũng đã trở thành chuẩn Tiên Đế nữa à, còn muốn viện thủ sao?

- Bất kể như thế nào, ta đều muốn đem hết khả năng, giúp ngươi làm một việc!

Tào Vũ Sinh nói ra.

Từ này một ngày bắt đầu, Tào Vũ Sinh, biến lớn Tiểu Cẩu Tể, Thiên Giác Nghĩ, bọn hắn tại tiên vực trung bắt đầu thành lập một tòa lại một tòa thần miếu, chính giữa là Thạch Hạo tượng nặn.

- Huynh đệ, ta biết đạo ngươi rất cường, nhưng là, ta hay là sợ hãi ngươi vạn nhất chiến tử, đây là chúng ta đọc qua chôn cất sách lấy được một ít biện pháp, tựu cùng năm đó hạ giới Thiên đình dành dụm nguyện lực không sai biệt lắm, hi vọng khả dĩ giúp ngươi!

Thần miếu một tòa lại một tòa, cái cung phụng một người Hoang Thiên Đế.

Cái này nếu là ở đi qua, nhất định sẽ tao ngộ cực lớn lực cản, bọn hắn sẽ chọc cho tới giết thân họa.

Bất quá, ngày nay tiên vực, không có người ngăn cản, các tộc đều biết Hoang, đều tại tụng tên của hắn.

- Đây là chôn cất thuật cùng nguyện lực ** kết hợp, còn ngươi nữa ngày xưa lưu lại Tàn Huyết, chúng ta đều bảo lưu lấy, ngày nay toàn bộ dùng tới.

- Ngươi như chiến tử, chúng ta là ngươi chiêu hồn, ngươi nhất định sẽ trở về, hội lại hiện ra thế gian!

Bọn hắn tại sợ hãi, lo lắng Thạch Hạo vừa đi không quy, cuối cùng nhất chết ở Hắc Ám chi địa, vì vậy, hiện tại dùng hết thủ đoạn, hi vọng một ngày kia khả dĩ cứu hắn một đám tàn hồn trở về.

Giới Hải ở chỗ sâu trong, Thạch Hạo tế ra một cây linh căn, đúng là phong ấn có "Bán thuốc giả" phân thân cái kia một cây, được xưng đệ nhất linh căn.

- Đi thôi, ngươi sáu hồn nên hợp nhất, ta hi vọng ngươi đầy đủ cường đại, ngày sau có thể có chút ít thủ đoạn.

Thạch Hạo nói ra.

Thời gian ung dung, tuế nguyệt Vô Tình.

Chỉ chớp mắt, tựu là hai mươi mấy vạn năm đi qua.

Thạch Hạo cô độc đi về phía trước, dù là thân là chuẩn Tiên Đế, cũng không thể trực tiếp vượt biển mà qua, cái này phiến biển quá mênh mông rồi, Truyền Tống Trận căn bản không cách nào ở chỗ này sử dụng.

Cũng chỉ có một ít hòn đảo, mới có thể khắc trận, mới có thể để cho tiến

lên tốc độ biến nhanh.

Tiên vực, hai mươi mấy vạn năm đến, một tòa lại một tòa thần miếu đứng sừng sững, càng phát ra rộng rãi cùng thần thánh, dần dần thả ra sáng rọi.

Ngày thường, các tộc đều có không ít người đến đây tế bái, tại tụng Hoang Thiên Đế danh tiếng.

Cho dù, đã nhiều năm như vậy, đều không có nghe được Hoang tin tức, không biết hắn như thế nào, nhưng là rất nhiều người đều tại cảm kích hắn.

Qua nhiều năm như vậy, Giới Hải trúng gió bình sóng tĩnh, chợt có Hắc Ám Phong Bạo lúc bộc phát, lại bị thần bí chi lực xé rách, mà phản hồi đến vương giả cũng không dám đi giết chóc sự tình.

Tất cả mọi người biết nói, đây là Hoang làm cho, hắn tại Giới Hải trung đi về phía trước, tại ra tay, chấn nhiếp Chư Thiên cường giả.

Oanh!

Sóng biển bốc lên, Thạch Hạo phá sóng mà đi.

Trên đường đi, hắn nhìn thấy một ít trong truyền thuyết Vương, từng tại trong sách xưa lưu lại dày đặc Bút Mặc, đều chính thức gặp mặt, bọn hắn đều ngồi xếp bằng đảo hoang lên, phút chốc mở mắt.

Thạch Hạo khẽ gật đầu, cũng không ngừng lại, một đường thẳng hướng Giới Hải chỗ sâu nhất!

Ven đường, lịch đại trong truyền thuyết Vương, đều khiếp sợ, Giới Hải ở chỗ sâu trong, lớn nhất Hắc Ám Phong Bạo đang tại công tác chuẩn bị, muốn đã bắt đầu, mà người này lại chỉ trước người hướng.

Oanh!

Giới Hải ở chỗ sâu trong, Hắc Ám chi lực bộc phát, khủng bố ngập trời,

như là đại dương mênh mông ngược lại cuốn, hướng về tại đây mang tất cả mà đến.

Phanh!

Thạch Hạo chém ra chưởng đao, mở ra Phong Bạo, đục lỗ một con đường.

Ông một tiếng kịch liệt run rẩy, đột nhiên tầm đó, đã xảy ra một kiện lại để cho chư Vương Chấn kinh hãi đại sự.

Giới Hải ở chỗ sâu trong, cung điện một tòa lại một tòa, theo hư không hiển hiện, hàng lâm xuống, mỗi một tòa tầm đó đều có một đạo thần cầu vồng tương liên, như là một con đường.

Bất quá, không có gì ngoài cung điện bên ngoài, địa phương khác đen kịt một mảnh, khủng bố khôn cùng, căn bản nhìn qua không mặc.

- Tiếp dẫn cổ điện, thành phiến hiển hiện, giữa lẫn nhau xây dựng thành một đầu Đại Đạo chi lộ!

Chư Vương hoảng sợ.

Thạch Hạo đồng tử co rút lại, nhưng là không sợ, hắn không chút do dự, bước lên con đường này.

Xoẹt!

Một đạo quang hiện lên, Hoang từ nơi này biến mất, xông thẳng Giới Hải cuối cùng!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1975: Giới Hải Cuối Cùng

Hắc Ám vô tận, ngang Giới Hải.

Trên mặt biển không, chỉ có những cái kia cổ điện sáng lên, giữa lẫn nhau có thần cầu vồng tương liên, xây dựng thành một mảnh dài hẹp Đại Đạo chi lộ.

Trừ lần đó ra, cái gì đều nhìn không thấy, thậm chí liền Giới Hải đều trông không đến rồi, đen kịt như mực, dù là có được Thiên Nhãn cũng khó có thể nhìn xuyên cái kia hết thảy.

- Tiếp dẫn cổ điện, thần thánh sáng chói, lại thông hướng Hắc Ám.

Thạch Hạo ở phía trên cất bước, như là một bước một cái kỷ nguyên, nhìn xem động tác không khoái, nhưng là mỗi một bước rơi xuống đều có ức vạn dặm biến mất tại sau lưng, thời gian phảng phất tại đảo ngược, hắn như là tại hướng về xa xôi cổ đại xuất phát.

Oanh!

Đại Đạo ù ù, không hiểu pháp tắc trấn áp.

Hắc Ám cuối cùng, phảng phất muốn đã đến.

Tại đây thời không hỗn loạn, tuế nguyệt thay đổi, giống như không thuộc về trong cuộc sống, có tương lai chi quang lóng lánh, từng có đi ấn ký mảnh vỡ tại lưu chuyển, không thể tự định giá.

Một tiếng trống vang lên, như là từ cổ chí kim trường tồn Thiên đình chi cổ lôi động, phát ra nặng nề tiếng vang, một đầu đại lộ phá vỡ Hắc Ám, tại phía trước hiển hiện.

Tiếp dẫn cổ điện, hợp thành đường đã đến cuối cùng.

Mà ở chỗ đó, xuất hiện một đầu bụi bẩn Đê Bá, vắt ngang tại phía trước, thật đúng đi tới thế giới cái này một mặt!

Thạch Hạo một lần nữa rơi vào Giới Hải ở bên trong, đạp trên mặt biển, ngưng mắt nhìn phía trước, một đầu cực lớn Đê Bá trở thành ngăn cản, phía sau như là có một mảnh rộng lớn bao la bát ngát ranh giới.

Bất quá, chỗ đó đen kịt một mảnh, mặc dù làm chuẩn Tiên Đế cũng chỉ thấy được một cái mơ hồ hình dáng, tại đây pháp tắc khác thường, quả nhiên phi thường không đơn giản.

Dị thường yên lặng!

Đã đến Giới Hải cuối cùng, lại không có một điểm tiếng động, chưa từng nhìn thấy cái gọi là Hắc Ám Phong Bạo.

Thạch Hạo quay đầu, nhìn về phía sau lưng xa xôi chi địa một ít hòn đảo, hắn lộ ra dị sắc, chi chít như sao trên trời, có một ít đảo đá ngầm san hô, có một ít cự thạch, đứng sửng ở trên mặt biển.

Thạch Hạo cảm ứng được, còn sống linh tại đâu đó.

- Làm sao có thể, hắn là cái gì niên đại cao thủ, vì sao có một loại làm cho người sợ run cảm giác áp bách?

Một hòn đảo lên, có một cái sinh linh phút chốc mở ra con ngươi, chằm chằm vào Thạch Hạo tại đây, trên mặt tràn ngập vẻ khiếp sợ.

- Một cái khủng bố cường giả, hắn không sợ tiếp dẫn cổ điện, đạp trên nó chỗ xây dựng con đường mà đến!

Hòn đảo lên, có một ít cường giả Cổ lão làm cho người ta sợ hãi, không biết ngồi ở ở chỗ này mấy cái kỷ nguyên rồi, lúc này đều lần lượt bừng tỉnh, khiếp sợ ngưng mắt nhìn phía trước.

Bởi vì, bọn hắn có loại hãi hùng khiếp vía cảm giác, cảm giác, cảm thấy người trẻ tuổi kia quá cường đại, chấn nhiếp nhân tâm, không gì so sánh nổi.

Thạch Hạo cất bước, hắn cũng không có xoay người lại, chưa từng đi cùng hòn đảo thượng sinh linh gia trao đổi, muốn đạp vào cái kia Đê Bá.

- Chậm!

- Không muốn lỗ mãng!

Phía sau, truyền đến rống to thanh âm, rất là lo lắng, những cái kia sinh linh cả đám đều sởn hết cả gai ốc, tất cả đều thối lui đến hòn đảo phía sau, tránh né lấy cái gì.

Ầm ầm!

Sau một khắc, Thiên Băng Địa Liệt, quỷ khóc thần gào thét, cái chỗ này giống như lâm vào tận thế, màu đen trật tự thần liên hóa thành Phong Bạo.

Nói là vòi rồng, nhưng thật ra là pháp tắc, là trật tự, là Đại Đạo ký hiệu, các loại phù văn rung động tụ tập cùng một chỗ, rồi sau đó điên cuồng mênh mông cuồn cuộn, tàn sát bừa bãi trong thiên địa.

Thạch Hạo vững tin, Tiên Vương ngăn không được loại này Phong Bạo!

Nó lai nguyên ở Đê Bá phía sau, có một cổ cấm kị chi lực tại chấn nhiếp, áp bách người muốn hít thở không thông, lại để cho hắn đều trong lòng ngưng trọng, không thể không trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Răng rắc!

Tại màu đen trong gió lốc, truyền đến vỡ vụn thanh âm, rõ ràng có Tiên Vương binh khí trôi nổi, theo trên biển thổi ra, rồi sau đó ở trên hư không nổ, triệt để hủy diệt.

Có thể tưởng tượng, hàng tỉ tái tuế nguyệt đến nay, đã xảy ra quá nhiều sự tình, từng có một đám cường đại nhất sinh linh đi đến tại đây, tuy nhiên

lại chết thảm.

Liền binh khí của bọn hắn đều chìm vào Giới Hải!

Chỉ là, ngẫu nhiên có cực lớn Phong Bạo xâm nhập lúc, một ít binh khí còn có thể hiển hiện, nhưng là tránh khỏi bị diệt chi tai nạn.

Quá mạnh mẽ, loại này Đại Đạo Phong Bạo quả nhiên khủng bố, Tiên Vương bên trong đích trùm binh khí cũng đỡ không nổi, ở chỗ này hội toái mất, cái này ý nghĩa vương giả huyết nhục chi thân chịu không nỗi.

Thạch Hạo thể như đao cắt, có chút đau đớn, nhưng lại không có chính thức xúc phạm tới, hắn bên ngoài thân Oánh Oánh sáng lên, bất diệt chi thân thể cứng cỏi Bất Hủ, chặn Phong Bạo.

Hắn thậm chí không có về phía trước oanh kích, tựu chống đỡ cơn bão táp này.

Cái này là chuẩn Tiên Đế cấp thực lực!

Trốn ở hòn đảo thượng sinh linh, nguyên một đám khổ không thể tả, nếu không có hòn đảo đặc thù, là tự nhiên bình chướng, bọn hắn đều phải chết đi.

Dù vậy, một ít người cũng sắc mặt trắng bệch, cái kia Hắc Ám Phong Bạo, Đại Đạo ký hiệu rậm rạp chằng chịt, có chút đều ăn mòn lên hòn đảo, đối với bọn họ mà nói, là uy hiếp trí mạng.

Thạch Hạo vững tin, đây là chuẩn Tiên Đế cấp phù văn Phong Bạo!

Xoẹt!

Hắn rốt cục xuất thủ, chém ra Phong Bạo, cũng phai mờ này chút ít hòn đảo trước màu đen ký hiệu, tránh cho những cái kia sinh linh gặp nạn.

Thạch Hạo chắp hai tay sau lưng, lẳng lặng sừng sững tại trên mặt biển, không có lại tiến lên, mà là yên lặng suy nghĩ, thật muốn đạp vào Đê Bá, đại chiến muốn đã bắt đầu sao?

- Đây là

- Một vị đế giả?!

Hòn đảo lên, một đám lão ngoan đồng tất cả đều giật mình mở to hai mắt, trên mặt tràn đầy rung động chi sắc, nguyên một đám cảm thấy bất khả tư nghị.

Bọn hắn thiên tân vạn khổ, kinh nghiệm vạn kiếp, giống vậy muôn đời Luân Hồi, mới đi đến nơi đây, gây nên cái gì? Còn không phải muốn càng tiến một bước, xông qua Hắc Ám chi địa, cuối cùng nhất thành đế ư!?

Nhưng mà, một cái kẻ đến sau, rõ ràng đã đến rất cao cấp độ, hư hư thực thực đã có Tiên Đế cấp thực lực, sao không cho bọn hắn rung động.

Đương nhiên, những...này sinh linh trung cũng có đại khí phách người, giết đến nơi đây là vì giải quyết hậu hoạn, vĩnh viễn trừ Hắc Ám chi địa ngọn nguồn cùng phiền toái. Chỉ là, tuế nguyệt Vô Tình, sự thật tàn khốc, đến nơi này bọn hắn mới hiểu được chính mình quả thực vô lực Nghịch Thiên.

Phong Bạo đã ngừng lại!

Thạch Hạo tại điều tiết bản thân, hắn đã chuẩn bị đại chiến, tại mạnh nhất tư thái giết đi qua.

- Liễu thần, Đại Trưởng Lão, Hỏa Linh Nhi, các ngươi vẫn còn sao? Nhất định phải không việc gì ah!

Thạch Hạo trong nội tâm tự nói, hắn có một loại lo nghĩ, đi qua nhiều như vậy vạn năm, bọn hắn có khỏe không, vẫn còn sao?

Từ khi nhìn thấy cửu đầu quái vật về sau, trong lòng của hắn tựu ẩn ẩn bất an, sợ Liễu thần, Đại Trưởng Lão bọn hắn bước những cái kia Tiên Vương theo gót.

- Đạo hữu, ngươi là

Phía sau, vài toà hòn đảo lên, phân biệt có cường giả đứng dậy, hết sức cẩn thận, hướng Thạch Hạo thăm hỏi, coi chừng hỏi thăm lai lịch của hắn.

Đây là một đám lão quái vật, sống tuế nguyệt dài dằng dặc, đi đến Giới Hải cuối cùng về sau, mặc dù biết nguy hiểm, mà lại mạnh nhất Hắc Ám Phong Bạo tùy thời hội giơ lên, nhưng bọn hắn hay là không muốn lùi bước.

Thạch Hạo biết nói, những người này tuy nhiên cường, nhưng là sẽ không so với hắn hiểu rõ thêm nữa..., bởi vì liền Đê Bá đều không có đi lên, một mực bị ngăn cản ngăn tại tại đây.

- Xoẹt!

Đột nhiên, tiếp dẫn cổ điện chỗ xây dựng thông đạo lên, có vài đạo thân ảnh xuất hiện, hạ xuống tới.

- Đồ Phu, dưỡng gà, bán thuốc giả!

Có người kêu sợ hãi.

Đó là ba cái sinh linh, đều phi thường cường đại, khí lực bên ngoài lượn lờ lấy khủng bố tiên quang, Đại Đạo ký hiệu sáng chói, rậm rạp chằng chịt, thủ hộ bản thân.

- Ba người các ngươi không phải lui về sao, vì sao lại trở về rồi!

Hòn đảo lên, có lão quái vật hỏi.

Nhất là, bọn hắn rõ ràng cũng là đạp trên tiếp dẫn cổ điện đường mà đến.

- Chúng ta chỉ là thơm lây, cũng không giết tiến tiếp dẫn cổ điện, mà là đi theo vị đạo hữu này đằng sau mà đến.

Đồ Phu mở miệng, đây là một cái người vạm vỡ, làn da hiện lên màu đồng cổ, đầu đầy sợi tóc mất trật tự, lưng cõng cung tiễn, tản mát ra lực

lượng dị thường kinh người, có thể nói thần uy cái thế.

Người này so mặt khác trùm còn mạnh hơn, chỉ kém một chút như vậy điểm liền trở thành chuẩn Tiên Đế.

Thậm chí, hắn bên ngoài cơ thể đều lượn lờ lấy một tầng siêu việt Tiên Vương cấp độ quang huy rồi, bảo vệ hắn vạn kiếp bất diệt.

Đáng tiếc, cuối cùng là kém một đường, không cách nào chính thức đặt chân đến chuẩn Tiên Đế cái này một lĩnh vực đến.

- Lại gặp mặt!

Đây là Thạch Hạo đi vào Giới Hải cuối cùng sau lần thứ nhất mở miệng, hắn nhìn về phía Đồ Phu, lộ ra khác thường chi sắc.

Đồ Phu cũng ánh mắt phục tạp, ngưng mắt nhìn Thạch Hạo, cuối cùng sâu kín thở dài, nói:

- Năm đó, ta nhìn thấy cái kia đạo giống như thực giống như huyễn thân ảnh vậy mà thật là ngươi!

Rất nhiều người đều không rõ hắn đang nói cái gì, chỉ có Thạch Hạo lý giải.

- Mộng hồi trở lại Đế Lạc, cũng thực cũng huyễn.

Thạch Hạo tự nói.

Đồ Phu hít vào một ngụm hơi lạnh, rồi sau đó nhẹ gật đầu, nói:

- Cả đời không để cho hai thiên kiêu, cho nên ta tránh được ngươi, đi mặt khác đại giới, không thể tưởng được, ở kiếp này cuối cùng gặp ngươi chân thân, cũng đã trở thành chuẩn Tiên Đế!

Một cái rất thanh tú thân ảnh đứng ra, ngưng mắt nhìn Thạch Hạo, nàng thoạt nhìn mảnh mai, nhưng lại không người dám khinh thường, mơ hồ trong

đó, nàng cái kia theo thân thể lộ ra khí tức không kém gì Đồ Phu, chỉ có điều vô cùng nội liễm mà thôi.

Cái này là nuôi một ít Chân Hoàng sinh linh, nàng đến từ Táng Địa!

Dĩ nhiên là nữ tử, ngoại giới truyền lưu, nàng là một đời mãnh nhân, bị cho rằng là nam tử!

Còn có một đạo thân ảnh, tóc trắng rối tung, chứng kiến Thạch Hạo sau ôm quyền, rồi sau đó lại thi lễ một cái, hắn tựu là đem thân thể của mình sáu phần cái thế cường giả.

Trong đó một đạo phân thân đi theo Thạch Hạo bên người, quả thực chứng kiến không ít Đại Đạo áo nghĩa.

Thạch Hạo ngược lại là hi vọng hắn có thể đột phá, đến lúc đó khả dĩ trợ chính mình giúp một tay, đáng tiếc, người này cũng cùng Đồ Phu đồng dạng, có nhàn nhạt chuẩn Tiên Đế quang, nhưng cuối cùng không có thành công.

Đế Lạc về sau, cuối cùng là chỉ có hắn một người thành công, đi tới một bước này.

Ba người thực lực nhìn xem rất gần, nhưng là muốn phá vỡ Vương cảnh, nói dễ vậy sao?

- Hắn là Hoang Thiên Đế.

Ba đại cường giả trung nữ tử giới thiệu, nói ra thân phận của Thạch Hạo.

Hòn đảo lên, những cái kia lão quái vật nguyên một đám hít một hơi lãnh khí, tất cả đều kinh hãi, cảm dĩ đế giả tự xưng người, từ xưa đến nay đều không có kết cục tốt, thế nhưng mà người này lại thật sự đã phá vỡ Vương cảnh, hắn thành công rồi!

- Bái kiến Hoang Thiên Đế!

Cho dù là một đám sống dài dằng dặc tuế nguyệt lão ngoan đồng, bối

phận cao dọa người, hiện tại cũng không dám vô lễ, đối với Thạch Hạo rất kính cẩn cùng khách khí.

- Chư vị đạo hữu, các ngươi mà lại lui, ta muốn đặt chân thế giới kia, hơn phân nửa phải có một hồi sinh tử huyết chiến, cái này Giới Hải hơn phân nửa không thể dừng chân.

Thạch Hạo nhắc nhở.

- Nguyện đi theo:tùy tùng đạo hữu giết đi qua!

Có người hô, nắm chặt hai đấm, trăm triệu năm chờ đợi, không phải là muốn bình định Hắc Ám ngọn nguồn sao?

- Là được ta lên bờ về sau, cũng sinh tử khó liệu, lần đi sinh tử lưỡng mênh mông, các vị mà lại lưu lại hữu dụng chi thân, tạm thời lui ra phía sau a.

Thạch Hạo than nhẹ.

Mọi người nghe vậy, há to miệng, rồi sau đó lại im lặng, bọn hắn biết nói, Hoang Thiên Đế nói ra là lời nói thật.

- Chư vị, có lẽ sau đó không lâu có các ngươi xuất lực thời điểm!

Thạch Hạo nói ra.

Đây không phải khinh thị bọn hắn, mà là một loại sầu lo.

Mọi người nghe vậy, đều là thở dài.

Cẩn thận suy nghĩ một chút, bọn hắn rất bất đắc dĩ, đồng thời cũng hiểu được Hoang Thiên Đế rất cô độc, dài dằng dặc tuế nguyệt, nhiều người như vậy, vô số cường giả, nhưng lại không có người nào khả dĩ cùng hắn ra đi, không thể cùng hắn kề vai chiến đấu, chỉ có thể dựa vào chính hắn.

Cũng có người chưa từ bỏ ý định, muốn đi theo hắn đi về phía trước, đây

là đối với thành đế có chấp niệm sinh linh, gần như nhập ma.

Cuối cùng, Thạch Hạo cất bước rồi, bước lên hắn hành trình.

Oanh!

Đem làm vòi rồng tiến đến, vô số Đại Đạo ký hiệu xuất hiện lần nữa lúc, Thạch Hạo một quyền oanh ra, toàn bộ đánh xuyên qua, đánh tan Phong Bạo, hắn đi trên Đê Bá.

Quả nhiên, có mấy cái sinh linh chưa từ bỏ ý định, đi theo lên đây.

PHỐC PHỐC PHỐC!

Rất đáng tiếc, bọn hắn mới theo vào mà thôi, kết quả toàn bộ chết thảm, hóa thành một đoàn lại một đoàn huyết vụ, Tiên Vương đặt chân cái này phiến thiên địa về sau, bị một cổ lực lượng áp chế, chết thảm.

Bởi vì, trong hư không có một cổ bí lực tại nhằm vào Thạch Hạo, khiến cái này người cũng đi theo nhận lấy liên quan đến.

Rốt cục, vẻ này bí lực biến mất, Thạch Hạo đi lại nhẹ nhàng, phát ra chuẩn Tiên Đế quang huy, đi thẳng về phía trước.

Hắn con ngươi liền hào quang hừng hực, ngưng mắt nhìn phía trước.

Hắc Ám chi địa, thật sự bất đồng, pháp tắc không giống với, Đại Đạo rất quỷ dị, nếu không phải là dĩ thân vi chủng, hắn nhất định sẽ gặp gỡ thiên đại phiền toái.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1976: Hắc Ám Thiên Đình

Đê đập phía sau, Hắc Ám nơi, coi là thật là danh xứng với thực, đen kịt một màu như mực, vọng không tới phần cuối, phảng phất đến đến Vũ Trụ biên giới ở ngoài.

Ở đây không có sức sống, cũng vô tinh khí lưu chuyển, âm u đầy tử khí, dường như một mảnh tử vong quốc gia, hiện nay Thạch Hạo một thân một mình xông vào.

Đáng sợ nhất chính là, Đại Đạo pháp tắc thay đổi, nếu là cái khác Tiên Vương tới đây, tuy rằng không đến nỗi đạo hạnh mất hết, nhưng cũng sẽ gặp phải phiền toái lớn.

Muốn thích ứng nơi này, cần phải đi nỗ lực thử nghiệm, cảm ứng nơi này Đại Đạo quy tắc.

Không phải vậy, tự thân pháp thể cũng có thể sụp ra!

Thạch Hạo không sợ, bởi vì, hắn lấy thân vi chủng, mặc cho Thiên Địa thay đổi, pháp tắc biến hóa, hắn cũng không có sợ, tự cầu bên trong nói.

- Ầm!

Thạch Hạo ra tay, một vệt ánh sáng lưu chuyển, xẹt qua trời cao, hắn muốn ngóng nhìn Hắc Ám phần cuối, thế nhưng, rất nhanh trong thiên địa hạ xuống một luồng lớn lao sức mạnh, hướng về hắn pháp và đạo oanh kích mà tới.

Hắc Ám, trở thành Vĩnh Hằng, tia sáng kia dập tắt!

Tự phía trước, được từng đạo từng đạo màu đen Trật Tự Thần Liên giao

nhau, dường như xích sắt giống như vậy, mang theo ma tính, lấp lóe ô quang, cực tốc xuyên qua mà tới.

Thạch Hạo đứng chưa động, mặc cho Hắc Ám thế giới sức mạnh ăn mòn lại đây, hắn không có một gợn sóng, đó là dày đặc nhất Hắc Ám bản nguyên biến thành.

Cheng!

Hết thảy màu đen Trật Tự Thần Liên, đều căng ra đến mức thẳng tắp, dường như thần mâu giống như vậy, mang theo ô quang, mang theo lạnh lẽo, xuyên thấu Thiên Địa mà tới, cực kỳ đáng sợ.

Tự Thạch Hạo bên ngoài cơ thể, dựng lên một vùng ánh sáng, đem hắn thủ hộ ở bên trong, Vạn Pháp Bất Xâm!

Răng rắc!

Hết thảy màu đen Thần Liên đều tự Thạch Hạo bên ngoài cơ thể một thước nơi đứt thành từng khúc, sụp ra, hóa thành điểm điểm ô quang, sau đó lại cháy hừng hực, bị tiêu diệt tận.

Thạch Hạo bước lên phía trước, cất bước tự Hắc Ám Cổ Địa, ngóng nhìn phía trước, được đen kịt như mực núi lớn, cao vót vòm trời, cũng được dòng sông to lớn đen khiến người ta cảm thấy phát sợ, yên tĩnh chảy xuôi.

Thạch Hạo đi về phía trước, tự trên đường đi, hắn nhìn thấy sinh linh!

Bất quá, nhưng là chết, không biết tịch diệt bao nhiêu vạn năm, lạnh lẽo thân thể, không nhúc nhích, được thể hình to lớn như núi, được vì là nhân loại bình thường chiều cao.

Thạch Hạo ánh mắt nơi sâu xa, một trận băng hàn, hắn nhìn thấy mấy cỗ thi thể, đều là Tiên Vương cấp độ sinh linh, hơn nữa là cực kỳ mạnh mẽ loại kia.

Không nghi ngờ chút nào, bọn họ là bá chủ, nhân duyên bên dưới, thành công leo lên đê, thế nhưng là chung quy không có bước ra bao nhiêu bước, quay đầu lại vẫn là chết.

Nhẹ nhàng một đụng vào, mấy cỗ thi thể bỗng nhiên hóa thành tro bụi, trực tiếp tiêu tan.

Này có thể đều là ngàn tỉ tải tới nay mạnh mẽ nhất một nhóm sinh linh, kết quả lại như thế đáng thương.

Bọn họ được chính là vì là bình Hắc Ám náo loạn mà đến, được chính là vì mình có thể đột phá, hóa thành Tiên Đế, nhưng chung quy đều chỉ là trong luân hồi bụi trần.

Ầm!

Đột nhiên, màu đen tro tàn cực tốc xoay tròn, tự Thạch Hạo bên người hóa thành một con Ma Long, đen kịt dường như Thâm Uyên vẻ, gầm thét lên, hướng về Thạch Hạo vồ giết.

Đây là vừa nãy một con sinh vật, rõ ràng hóa thành tro tàn, Có thể hiện tại lại đột nhiên tái hiện, cũng bùng nổ ra kinh thế oai.

- Ầm!

Thạch Hạo giơ tay, một cái liền kéo lấy con này Hắc Ám Ma Long thân thể, cũng nắm lấy nó này to lớn đầu lâu, cọt kẹt một tiếng, bẻ gẫy hạ một cái Long Giác.

Xác thực không phải hư huyễn, mà là chân chính thức tỉnh, tái hiện thân thể.

Hống!

Một tiếng long ngâm, chấn động trên trời dưới đất, Hắc Ám Phong Vân đều nổ tung, nơi này đang run rẩy.

Nó dĩ nhiên bùng nổ ra chuẩn Tiên Đế sức mạnh, ra sức một tránh, công kích Thạch Hạo.

- Pháp tắc biến thành, mượn thể mà sinh, cũng dám làm dữ!

Thạch Hạo khẽ quát, cũng không để ý.

Ầm một tiếng, hắn mạnh mẽ vung tay, này bị hắn cầm ở trong tay Hắc Ám Ma Long nhất thời rạn nứt, chảy ra màu đen ma huyết, chảy xuống tự trên mặt đất.

Đây là ý chí đất trời biến thành, là trước kia liền từng công kích hắn bí lực, có ngưng tụ hình thân thể, ở đây phát hung uy, muốn đả thương tính mạng của hắn.

- Chỉ đến như thế, chuẩn Tiên Đế pháp tắc mà thôi, bất quá là làm việc cho ta trật tự.

Thạch Hạo một tiếng gào to, mà hậu thân thể phát sáng, hừng hực cực kỳ, rọi sáng Hắc Ám, khí tức quá mức kinh người.

Toàn bộ đê đập thế giới, đều phảng phất hóa thành quang minh nơi, đồng thời tự rạn nứt, tự nổ tung.

Phốc!

Thạch Hạo vặn gãy con này Ma Long thân thể, Hắc Huyết dựng lên, dường như núi lửa phun trào, đó là chuẩn Tiên Đế pháp tắc tự bừa bãi tàn phá, tự nổ tung.

Ầm ầm!

Thiên Địa nổ tung, mảnh này Cổ Địa trên, Hắc Ám bản nguyên sôi trào, dường như Sâm La Điện vũ giáng lâm, diệt độ nhân thế gian tất cả sức sống.

Đặc biệt là Ma Long tàn thể tự nổ tung, chuẩn Tiên Đế pháp tắc sụp ra bầu trời, dường như ngọc đá cùng vỡ giống như vậy, muốn kéo lên Thạch

Hạo cộng phó U Minh.

Nếu là Tiên Vương, gặp phải như thế một đòn, cũng đã chết đi, hình thần đều diệt, chẳng còn sót lại gì, này dù sao cũng là chuẩn Tiên Đế pháp tắc Đại bạo phát.

Bất quá, Thạch Hạo từ đầu đến chân đều đang chảy xuôi một tầng hào quang, bất kể là màu đen tàn huyết, vẫn là này pháp tắc dây xích, cũng không thể thương hắn mảy may.

Hắn bước lên phía trước, cái khác di hài hóa thành tro tàn không có gây dựng lại, mặc hắn đi qua.

Đây là một mảnh u tĩnh Đại Địa, làm chiến đấu dẹp loạn được liền cũng không còn âm thanh, màu đen Tử khí, đang tràn ngập, càng có một ít tạo thành từng dải hắc vụ nhiễu ở trên núi.

Này ngọn núi quá bàng bạc, so với thường ngày chứng kiến ngôi sao cũng phải lớn hơn rất nhiều lần, đứng sững ở phía trước, chặn lại rồi con đường phía trước.

Thạch Hạo đạp lên hư không, trèo lên ngọn núi này, hắn nhìn thấy một viên lại một viên tinh cầu khổng lồ tự quay chung quanh ngọn núi chuyển động, lít nha lít nhít, mà ở trên núi, có một ít thần dược đen kịt như mực, đã sớm bị ăn mòn.

Liền thần dược cũng như này?

Nếu là những sinh linh khác đặt chân, lại thì như thế nào? Có thể tưởng tượng được!

Sau đó, hắn nhìn thấy một cây Trường Sinh tiên dược, nhưng đáng tiếc, cũng đen thui, cũng toả ra một luồng khí tức quái dị, quá kinh người, triệt để Hắc Ám hóa.

Thạch Hạo như giẫm trên đất bằng, hắn hôm nay toàn thân áo trắng, tự

đen kịt trong thiên địa, cái đó thân thể như vậy bắt mắt, hắn đạp lên hư không, từng bước từng bước đi về phía trước, rời đi ngọn núi lớn này.

Hắn chân chính bắt đầu xuất phát, hướng về Hắc Ám nơi phúc địa tiến lên!

Áo trắng như tuyết, tự này trong bóng tối quá bắt mắt, chỉ cần có sinh linh ngóng nhìn, tất nhiên có thể nhìn thấy với đen kịt bản nguyên trong một mình tiến lên hắn.

Sau đó, Thạch Hạo tốc độ biến nhanh hơn, thân là chuẩn Tiên Đế, nhấc chân, liền có thể Tinh Hà đảo ngược, Nhật Nguyệt đi xa, hắn nắm giữ trên đời này sức mạnh mạnh mẽ nhất cùng tốc độ.

Tối thiểu, tự tiến vào Hắc Ám thế giới tiền là như vậy.

Thạch Hạo tiến lên, sau đó, hắn nhìn thấy một chút di hài, không biết niên đại nào lưu, chết không được lại chết rồi, rất nhiều cũng đã hóa thành tro tàn.

Theo tiến lên, hài cốt càng ngày càng nhiều.

Mãi đến tận hắn nhìn về phía trước giờ, Cốt Hải vô biên, phần lớn vì là tuyết bạch sắc, dường như phô thiên cái địa tuyết lớn nhấn chìm thế gian, tự Hắc Ám nơi đặc biệt chói mắt.

Đương nhiên, trong biển xương cũng được cái khác màu sắc cốt, ví dụ như màu vàng, ví dụ như màu đen, ví dụ như màu tím, nhưng cùng bạch cốt so ra, dù sao chỉ là số ít.

Thạch Hạo nhặt lên một ít cốt, chăm chú quan sát, trong lòng hơi có cảm xúc, để hắn chuẩn Tiên Đế chi tâm đều thoáng run lên!

Những này hài cốt đều thật không đơn giản, không phải nói bọn họ khi còn sống tu vị, mà là thiên tư, loại này gân cốt phi thường thích hợp tu đạo, có thể kết quả lại đều trưng bày ở đây.

Xương cốt trong, từ lâu ăn mòn lên nồng nặc Hắc Ám chi lực, ngưng kết thành một thể, hóa không ra.

Hắn cẩn thận nhìn chăm chú, những sinh linh này cùng Cửu Thiên Thập Địa, Tiên vực có gì khác biệt?

Đều từng gặp, những này bộ tộc hiện nay còn trên thế gian trên có truyền thừa đây, ngoại trừ cá biệt cổ lão sinh vật ở ngoài, hắn đại đa số đều có thể nhận ra.

Thạch Hạo trong lòng nghiêm nghị, con ngươi hóa thành sắc bén ánh kiếm, chuẩn Tiên Đế uy thế cuồn cuộn, hắn dựng lên từng trận đáng sợ sát khí.

Những sinh linh này, lẽ nào đều là đến từ biển phía bên kia, cuối cùng bị Hắc Ám ăn mòn, mạnh mẽ tụ tập tới đây?

- Tiếp dẫn Cổ Điện có thể thông suốt biển hai bờ sông, đây là đã từng lạc lối, rơi vào trong bóng tối sinh vật sao, được rất nhiều bị mang tới, lại bị đào thải, vẫn là trực tiếp bị tàn nhẫn giết chết?

Thạch Hạo suy đoán, hắn cảm thấy chạm được chân tướng, sắp tiếp cận chung cực nơi.

Tiếp tục tiến lên, mênh mông màu đen ranh giới, lớn đến vô biên, con đường sau đó đồ trên dĩ nhiên lại vô thực vật, trọc lốc, không thấy được một chút sức sống.

Vô biên vô ngần, ức Vạn Lý cương vực, tự Thạch Hạo dưới chân biến mất.

Hắn áo trắng phần phật, phong thái khiếp người, mặc dù coi như thanh tú, thế nhưng một đôi mắt con ngươi trước sau dường như Tiên Kiếm, phát sinh ánh sáng chói mắt buộc.

Rốt cục, đến, hắn nhìn thấy liên miên kiến trúc, rộng rãi mà to lớn,

không biết xây ở cái nào kỷ nguyên, khí thế bàng bạc, kinh sợ lòng người, phàm là sinh linh đi tới nơi này đều sẽ bị áp chế, không nhịn được muốn thần phục, muốn bái lạy xuống.

Thạch Hạo dừng lại, hai mắt lạnh lẽo đi.

Vô biên Hắc Ám, sương mù bốc lên, hắn nhìn thấy một mảnh cung điện to lớn, không có giới hạn, vắt ngang phía trước, chặn lại rồi đường đi.

- Thế gian được đồn đại, muốn lướt qua Hắc Ám nơi, mới có thể nhìn thấy chung cực Cổ Địa, đó là truyền thuyết, vẫn là sử chân thực?

Thạch Hạo nhìn chăm chú, hắn ở đây cũng cảm nhận được một loại áp bức, thế nhưng muốn để hắn thần phục, quỳ xuống lạy, đó là không thể!

Không nghi ngờ chút nào, nơi này được chuẩn Tiên Đế cấp sức mạnh!

Thạch Hạo bước lên phía trước, tiếp cận bàng bạc bên trong khu cung điện, hắn trong lòng lúc này chính là chấn động, hắn nhìn thấy một tấm bia, đẫm máu, viết hai chữ lớn: Thiên Đình!

Này huyết là màu đen, bia đá kia mang theo thời gian phù văn mảnh vỡ, lưu động Hắc Ám bản nguyên sức mạnh.

Trên thực tế, toàn bộ hùng vĩ cung điện quần, cũng không biết phạm vi bao nhiêu Vạn Lý, cũng đều đang tràn ngập nồng nặc Tử khí, cùng với vô cùng Hắc Ám chi lực.

- Hắc Ám Thiên Đình!

Thạch Hạo lạnh giọng nói, chuyện này tuyệt đối không có khả năng là bình thường cung điện quần, từ lâu Hắc Ám hóa.

Trong lòng hắn lúc này chìm xuống, càng ở đây nhìn thấy Thiên Đình, khí thế kia quá khủng bố, mang theo chuẩn Tiên Đế uy thế, Có thể, lại âm u đầy tử khí, không thấy được bóng người.

Nơi này quá trống trải, không thấy được bất luận cái nào sinh linh!

Cho đến, hắn tiếp cận trung ương Điện Vũ giờ, mới có động tĩnh, đột ngột truyền đến một thanh âm, cổ lão, tang thương, mà lại ép người, để Thạch Hạo đều nghiêm túc.

- Hướng Thánh Giả, thành kính mà chân thành, tự biển phía kia mà đến, một bước một dập đầu, chỉ vì yết kiến bản tọa, ngươi vì sao mang theo sát ý mà tới?

- Hành hương, ngươi là ai?

Thạch Hạo lạnh lùng hỏi.

- Đế!

Chỉ có một chữ, thanh âm kia quá doạ người, dường như một vị cái thế Đế Vương đang chất vấn, tự nhìn xuống, đủ khiến thế gian vạn linh run rẩy, hình thần đều sẽ tự hắn hắn trong một chớp mắt hóa thành bột mịn.

Nơi này được một cái sinh linh, to lớn Điện Vũ quần trong chỉ có hắn mình, tự xưng vì là đế!

Hắn cao cao tại thượng, uy nghiêm mà thần thánh, vẫn không có lộ ra hình thể, liền như thế lưu động ra quan sát Vạn Cổ vô địch khí tức.

Một vị chân chính đế, ở đây?

Thạch Hạo con ngươi co rút lại, vẻ mặt nghiêm túc, thế nhưng, hắn căn bản không có bất kỳ ý sợ hãi, hắn vì là chuẩn Tiên Đế, được mình tự phụ, được mình phong cách vô địch!

Há có thể được sợ? hắn lạnh lùng nhìn về phía trước, hướng về nới ấy cất bước!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1977: Đế

Nguyên tiền vốn sắc cung điện, hiện nay phát ra điểm một chút đen nhánh mà thâm thúy sáng bóng, như là màu đen tiên kim đánh bóng mà thành.

Hiển nhiên, đó là Hắc Ám chi lực, ăn mòn nơi đây!

Trung ương cự trong nội cung, thanh âm uy nghiêm tại quanh quẩn, ù ù rung động, cung điện lay động, càng phát ra lộ ra trang nghiêm, thần thánh, không thể xâm phạm.

Nhưng là, Thạch Hạo đi lại kiên định, hữu lực, bất vi sở động, có một loại quyết đoán cùng quyết tuyệt, đi nhanh mà đi, mỗi một bước rơi xuống đều bị cái này phiến cung điện bầy run rẩy.

Trong lúc nhất thời, mặt đất đang run động, Hắc Ám Thiên đình sở hữu tất cả cung điện đều đang nhảy nhót, phảng phất muốn bay lên trời.

Cự trong nội cung, rất trống trải, nhìn không tới cái gọi là Thiên Binh, có chỉ là cổ xưa, tang thương, còn có một loại thê lương cảm giác.

Bởi vì, cung điện bên trong có chút ít tàn phá rồi, theo đi về phía trước, Thạch Hạo lộ ra dị sắc, bởi vì trên mặt đất trước sau xuất hiện một vài thi hài, chết đi cũng không biết bao nhiêu cái kỷ nguyên.

Ngoài ra, cả tòa cổ trong điện, bụi bậm trải rộng, một ít tượng nặn, đều bao trùm đầy bụi đất, trên mặt đất di hài cũng nhanh bị tro bụi bao phủ rồi, thoạt nhìn vô cùng hoang vu.

Đúng là tại đây dạng cung điện nội, có một đạo thanh âm uy nghiêm vang lên, lạnh lùng nhằm vào lấy Thạch Hạo.

- Gặp đế không bái, chân mệnh đã mất, Luân Hồi trên tấm bia có tên. Một bước một dập đầu, vãng sinh đường trung tội gọt nửa, hộ ngươi Chân Linh.

Thanh âm kia hùng vĩ, cùng Thiên Địa cùng một chỗ cộng minh, chấn bao la mờ mịt đại địa đều đang kịch liệt run rẩy, phảng phất có một Tiên Đế hàng lâm, uy áp trong cuộc sống.

Thạch Hạo nhíu mày, cái này sinh linh hoàn toàn chính xác quá cường đại, siêu việt dĩ vãng sở hữu tất cả đối thủ, lệnh thần hồn của hắn đều đi theo chấn động không thôi.

Nếu là đổi lại những người khác, tựu là vừa rồi mấy chục cái chữ, một câu mà thôi, cũng đủ để bị chấn ra thực hồn, như vậy bước lên Luân Hồi đường.

Cái này thật sự quá cường hãn, khẩu tụng chân ngôn, có thể tiễn đưa tuyệt thế Tiên Vương đi vãng sinh, vứt bỏ tiên đạo thực mệnh.

- Oanh!

Đối mặt loại này uy áp, Thạch Hạo một quyền oanh ra, dương cương khí tức phô thiên cái địa, bá đạo tuyệt luân, trực tiếp đánh hướng cung điện ở chỗ sâu trong, trực tiếp trấn giết chi!

- Giả thần giả quỷ, ta đồng liệt chuẩn Tiên Đế cảnh, cái nào dám thu ta thực mệnh, ai có thể nói tiễn đưa ta vãng sinh? Luân Hồi trên đường, tiễn đưa ngươi đi!

Thạch Hạo quát, thanh âm hùng vĩ, như là Thiên Đế tại hạ ý chỉ, nói ra tức pháp tắc, Đại Đạo phù văn tại trong hư không ngưng tụ, hóa thành một trương kim sắc pháp chỉ, cũng đi theo hướng cung điện ở chỗ sâu trong đuổi giết mà đi.

Loại này uy thế quá mạnh mẽ đựng, cả tòa Hắc Ám cung điện đều bị chiếu sáng.

Lúc này, Thạch Hạo như một vòng sáng lên sáng chói Kiêu Dương, chiếu sáng Hắc Ám Thiên đình, quang huy rải đầy từng cái nơi hẻo lánh, lệnh tại đây thần thánh vô cùng.

Hắn như là vĩnh viễn không rơi xuống giống như, siêu thoát ở trên, Thiên Đế pháp tướng ra hết, thần uy cái thế, kim sắc quang huy phổ chiếu Hắc Ám, cải biến tại đây hết thảy.

- Làm càn!

Đúng lúc này, cái kia che kín tro bụi Cổ lão cung điện ở bên trong, truyền ra như vậy một tiếng quát lớn, mang theo tức giận, còn có sát ý, cùng với vô cùng Hắc Ám ký hiệu, cái kia sinh linh xuất thủ.

Một cái màu xám thủ chưởng, gần như khô quắt, bao da lấy xương cốt, chậm chạp mà trầm trọng về phía trước đánh ra mà đến, kéo khởi ngập trời đế giả uy thế.

Ở đằng kia chưởng trong ngón tay, Nhật Nguyệt chuyển động, Tinh Thần vô cùng, vũ trụ tại mở, Hỗn Độn tại lượn lờ, càng có một đầu Luân Hồi đường như ẩn như hiện.

Thủ chưởng nhìn xem không lớn, nhỏ rất bình thường, nhưng lại khống chế thế gian hết thảy, hắn khai thiên tích địa, nắm giữ Luân Hồi, thật sự làm cho người ta sợ hãi cực kỳ!

- Ai tại làm càn!?

Thạch Hạo thanh âm hùng vĩ, bạch y giương động, ngạo thế mà đứng, niết dấu quyền, đón nhận cái kia màu xám mà khô bại thủ chưởng, bộc phát ra vô lượng tiên uy.

Oanh!

Kinh thế va chạm mạnh, khắp Hắc Ám Cổ Địa đều tại gào thét, run rẩy, đại địa toàn diện Băng khai mở, Thiên Vũ đã ở rạn nứt, tạo thành khôn cùng

Phong Bạo.

Cung điện sụp xuống rồi, cái này trăm triệu năm trường tồn bất diệt Hắc Ám Thiên đình, vào lúc này băng liệt, một gian lại một gian cổ điện vào lúc này ngã xuống, trở thành gạch ngói vụn địa phương.

Phải biết rằng, nơi này chính là bày ra chuẩn Tiên Đế cấp vô thượng pháp trận, lịch đại đều không có thể diệt, Tiên Vương triều bái thánh, nếu có không cung kính người, đều muốn bị trấn áp, cung điện này bầy trung không thiếu hụt Tiên Vương huyết.

Cự thạch bay tứ tung, vừa thô vừa to trụ cột ngăn ra, Hắc Ám tiên kim mái ngói vỡ vụn, cũng tứ tán bay múa.

Hai đại cường giả, tuyệt thế một kích, chấn động trên trời dưới đất, tuế nguyệt Trường Hà đều hư hư thực thực từng bị cắt đứt.

Thạch Hạo lù lù bất động, bạch y bất nhiễm bụi bậm, màu đen sợi tóc phất phới, cả người hắn tuy nhiên thanh tú, nhưng là song mâu lại càng phát ra lăng lệ ác liệt.

Đối diện, cung điện sụp đổ, bụi bậm giơ lên, trên mặt đất một cỗ lại một cỗ thi hài lộ ra thực hình, tại trong hư không trôi nổi, diệt vong, rồi sau đó lại tiêu tán.

Tại xa hơn chỗ, ở đằng kia chút ít sụp đổ cung điện ở bên trong, còn có như vậy di hài, đều ăn mặc áo giáp, cầm trong tay binh khí, nguyên bản bị bụi bậm bao trùm lấy, hiện tại lộ ra.

Thiên binh thiên tướng, nhuộm dần cũng đã trở thành thi hài, mà ở hôm nay đều lại hiện ra nhân gian, nhưng lại cũng ngay sau đó hủy diệt, thi cốt vô tồn.

Tại đế giả lực lượng đối kích xuống, không có gì khả dĩ trường tồn, không có sinh linh khả dĩ bất diệt, tựu là có chuẩn Tiên Đế pháp trận thủ hộ Hắc Ám Thiên đình đều tan vỡ.

Thạch Hạo đồng tử co rút lại, hắn thấy được ngã xuống cung điện trung những cái kia thi hài, nhìn xem nhất trí áo giáp cùng với chỉnh tề binh khí các loại..., rõ ràng đều là ngày xưa Thiên đình binh mã.

Tại đây đã từng rất cường thịnh, huy hoàng khôn cùng.

Năm đó, đã từng có rất nhiều thiên binh thiên tướng trấn thủ ở này, thủ hộ Thiên đình, nhưng là, không biết bởi vì sao, những cái kia sinh linh đều bị đánh chết, bị bụi bậm mai táng.

Khắp cung điện đều hóa thành Hắc Ám chi địa.

Đồng thời, Thạch Hạo cũng nhìn được cái kia cái gọi là —— Đế!

Một đạo khô gầy thân ảnh, ngồi cao ngọc thạch trên mặt ghế, cái kia cực lớn cung điện, tuy nhiên chia năm xẻ bảy, nhưng còn không có có ngã xuống, hắn cao cao tại thượng, bao quát tới.

Trung ương cự cung, chỉ có như vậy một cái còn sống sinh vật.

Hắn tựu là tự xưng đế sinh linh!

Hiển nhiên, hắn là cường đại, Vô Địch, ngồi cao tại đâu đó, sắc mặt lạnh lùng, cùng Thạch Hạo đối kích, cũng không có bị bất luận cái gì tổn thương, mang theo Bất Hủ cùng muôn đời trường tồn khí tức.

Chỉ là, thân thể của hắn quá khô gầy rồi, mà lại rất hôi bại, có chút không bình thường, xương bọc da.

Chỉ có một đôi mắt là như vậy khiếp người, như là hai ngọn kim đèn, hoặc là nói càng giống là Hắc Ám trong Luân Hồi hai đợt Thái Dương, có thể tiếp dẫn mất phương hướng thần hồn.

Hắn đầu đầy tóc xám, mà ngay cả tròng trắng mắt đều là u ám, nhưng đồng tử là kim sắc, sắc bén khiếp người, phát ra sáng bóng, đủ để xé rách Tiên Vương.

Một thân đế y, cổ xưa mà Cổ lão, mặc ở cái kia gầy trơ cả xương khí lực lên, lộ ra rộng thùng thình, dài rộng.

Tại hắn trên đầu, mang theo đế quan, lưu động cửu sắc sáng rọi, phổ chiếu chúng sinh, nhưng là tại cửu sắc trung cũng dây dưa lấy màu đen khí tức, nồng đậm làm cho người ta sợ hãi.

- Sa đọa chuẩn Tiên Đế?

Thạch Hạo hỏi thăm, thần sắc lạnh lùng mà ngưng trọng.

- Đế giả vô thượng, tuế nguyệt thay đổi, kỷ nguyên Luân Hồi, dù là Chư Thiên diệt hết, vạn vật đều điêu, thân thể của ta cũng vĩnh hằng trường tồn, đàm gì sa đọa?

Ngọc thạch trên mặt ghế tóc xám người, thanh âm bình thản, lạnh lùng, mang theo một loại duy ngã độc tôn khí khái, coi rẻ vạn vật, trong thiên hạ chỉ có đế giả vĩnh tồn.

Thạch Hạo không nói gì, mà là như trước theo dõi hắn, ngưng mắt nhìn toàn thân của hắn cao thấp từng cái bộ vị, cuộc đời này linh còn sống, hoàn toàn chính xác không phải cái gì khôi lỗi vật.

Nhưng là, vì sao cho hắn kỳ dị cảm giác, cảm giác, cảm thấy dị thường.

Một đời chuẩn Tiên Đế, vì sao hình thể tiều tụy, thủ chưởng đều là khô quắt, huyết nhục phảng phất khô kiệt rồi, chỉ để lại một lớp da, bao vây lấy xương cốt.

Bất quá, người này thật sự rất cường, là Thạch Hạo gặp được một cái đại địch!

- Cái này phiến to lớn Thiên đình, là ngươi khai sáng?

Thạch Hạo hỏi.

- Không tệ.

Tự xưng là đế tồn tại, nhẹ gật đầu, đầu đầy màu xám sợi tóc giơ lên, con mắt quang khiếp người, thấu phát ra một cổ bễ nghễ thiên hạ, duy Ta X con mẹ nó* tuyệt đỉnh khí thế.

- Thiên binh thiên tướng, vì sao đều chết đi hả?

Thạch Hạo hỏi.

- Vi phạm đế chi pháp chỉ, ta tự tay trấn giết chi.

Đế lạnh lùng nói.

Thạch Hạo hít vào một ngụm hơi lạnh, ở đằng kia vài ngày đem ở bên trong, tuyệt đối có một ít Tiên Vương, có rất nhiều đều là đạo hạnh cao thâm cường giả, quy về Thiên đình, vì sao phản loạn, cứ như vậy bị đánh chết?

Thạch Hạo ánh mắt băng hàn, dừng ở hắn, nói:

- Giới Hải cái kia một mặt, Hắc Ám ăn mòn, Táng Địa cùng dị vực quật khởi, tiếp dẫn cổ điện chìm nổi, phải chăng đều cùng ngươi có liên quan?

- Ngươi khả dĩ cho rằng như vậy.

Tự xưng là đế tồn tại, hờ hững đáp lại nói, trong con mắt sáng rọi lưu chuyển, Kim Hà như Thiên Đạo giống như sắc bén, cả người hắn đều bị Hỗn Độn còn có Hắc Ám dần dần bao phủ.

- Cách đó không xa, cốt biển thành phiến, những thứ kia như thế nào sinh linh?

Thạch Hạo quát hỏi.

- Thiên đình bộ chúng, cùng với hành hương giả.

- Ngươi giết bọn hắn?!

Thạch Hạo lạnh giọng nói, hắn cảm thấy một cổ quỷ dị, một loại điềm xấu, nói không nên lời đạo không rõ, sự tình tựa hồ so với hắn tưởng tượng còn nguy hiểm.

Ngồi cao ngọc thạch trên mặt ghế sinh linh không có toàn bộ trả lời, nói:

- Hiến tế, đối với bọn hắn mà nói, là kết cục tốt nhất.

- Còn gì nữa không, tại Giới Hải một chỗ khác bị Hắc Ám ăn mòn, bị các ngươi tiếp dẫn tới sinh linh, đều ở nơi nào?

Thạch Hạo hét lớn.

Hắn muốn gặp đến Liễu thần, nhìn thấy Đại Trưởng Lão Mạnh Thiên Chính, nhìn thấy Hỏa Linh Nhi, hắn không tin bên ngoài trong cốt hải có bọn hắn hồn hoặc cốt, bởi vì cái kia đều là rất nhiều cái kỷ nguyên trước kia di hài.

- Vấn đề của ngươi nhiều lắm.

Ngọc thạch trên mặt ghế sinh linh lạnh lùng nói.

- Vậy thì chiến a!

Thạch Hạo hét lớn, BOANG... một tiếng, hắn trực tiếp rút ra chính mình Tiên Kiếm, sáng chói hào quang chiếu sáng Hắc Ám chi địa, cực độ khiếp người.

Thần Thánh Quang Huy chảy xuôi, đưa hắn bao phủ, làm hắn vô cùng uy nghiêm, như Thiên Đế Lâm Trần, có được một loại vô cùng ý vị!

Cái này lưỡi kiếm thai, thuộc về chuẩn Tiên Đế cấp bậc, vô kiên bất tồi, ngang trời mà ra, hóa thành một đạo lưu quang hướng về phía trước tóc xám người chém giết đi qua.

- Đ-A-N-G...G!

Tại đây người trong tay, xuất hiện một thanh tuyết trắng cốt xích, trong suốt như mỡ dê ngọc, phát ra nhu hòa hào quang.

Hiển nhiên, đây cũng là chuẩn Tiên Đế cấp vũ khí, cùng Tiên Kiếm va chạm, Hỏa Tinh văng khắp nơi, giữa hai người bộc phát ra ký hiệu quá thần bí rồi, cắt đứt thời gian dài sông, lại để cho cái này trong nháy mắt trở thành vĩnh hằng!

- Oanh!

Sau đó, người này há mồm phun ra một tòa cốt ấn!

Nó nhanh chóng phóng đại, hướng về Thạch Hạo trấn áp, cảnh tượng khủng bố, cốt ấn mang theo tuế nguyệt, lượn lờ lấy chí cường pháp tắc lực lượng, oanh về phía trước đi.

Ầm ầm!

Thạch Hạo hướng trên đỉnh đầu, xuất hiện một ngụm pháp tắc trì, diễn biến vạn vật, hiển hiện Chư Thiên quy tắc, đưa hắn thủ hộ tại hạ phương, vạn pháp bất xâm.

Cái kia cốt ấn giáng xuống lúc, pháp tắc trì lay động, dâng lên vô lượng thụy hà, đem chi đẩy ra.

- Có chút ý tứ, bao nhiêu cái kỷ nguyên rồi, ta không có xuất thủ qua.

Tóc xám mắt người con ngươi rét lạnh, hắn đứng dậy, theo cao cao tại thượng ngọc lên trên bục xuống, từng bước một tới gần Thạch Hạo.

BOANG...!

Thạch Hạo tế ra Pháp khí, đảm nhiệm chúng cùng đối phương binh khí quyết đấu.

Chính hắn, không có lại vận dụng mặt khác binh khí, mà là thẳng đi lên, chính thức khảo nghiệm hắn chuẩn Tiên Đế cấp thực lực thời điểm đã đến.

- Tung hoành cổ kim, trên trời dưới đất Vô Địch, khao khát một bại mà không thể, lúc này ngươi xuất hiện, nhưng là cuối cùng chỉ là một cái hiến tế người.

Tóc xám người lạnh lùng nói ra.

- Cùng ta nói như vậy sinh linh, đều bị ta giết.

Thạch Hạo đáp lại đơn giản mà trực tiếp.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1978: Chuẩn Tiên Đế Chiến

Khao khát một trận chiến, chờ mong một bại!

Cái này là như thế nào một loại tâm tính? Có lẽ, thật đúng có như vậy sinh linh, từ khi ra đời bắt đầu, một đường hát vang tiến mạnh, quét ngang thiên hạ quần hùng.

Cho đến có một ngày, hắn trèo lên lâm tuyệt đỉnh, siêu việt ở trên, bao quát Tiên Vương, coi rẻ Bất Hủ người, đến nơi này cấp độ, có lẽ hắn thật sự khao khát một bại.

Bởi vì, hắn chưa từng có trải qua, Vô Địch qua đi, theo hắn, trên đời đều tịch, đó là một người cô độc đường.

Đến đó cấp độ, đã tìm không thấy cùng hắn có thể đối với lời nói sinh linh, lẫn nhau kém quá xa xôi, theo ý nào đó đi lên nói, hắn có lẽ xem như cái khác "Giống".

Hắc Ám Thiên đình chi chủ, có lẽ đã đến cấp bậc này, Thạch Hạo cũng không có cho rằng người này thật sự tại vung cuồng, có khả năng thật sự là Vô Địch cô tịch.

Đồng thời, hắn có càng sâu cấp độ phỏng đoán, có lẽ cũng là bởi vì một người đứng tại tuyệt đỉnh quá xa xưa, cái này sinh linh tâm tính, tư tưởng, đều phát sanh biến hóa.

Thạch Hạo thậm chí cho rằng, Hắc Ám tai nạn, loại này xưa nay lớn nhất mối họa, có lẽ cũng là bởi vì chung cực cường giả, ví dụ như trước mắt chuẩn Tiên Đế, hắn phát sinh dị biến chỗ làm cho.

- Sát!

Vô luận như thế nào, một trận chiến này đều không thể tránh né, giữa hai người pháp ấn không ngừng hiển hiện, khả dĩ lập tức phong ấn Chư Thiên, trấn giết vạn tộc sinh linh.

Bọn hắn nếu là đại khai sát giới, một cái Đại Thế Giới muôn dân trăm họ đều sống không được, hội bị tàn sát hầu như không còn, bực này lực lượng chênh lệch thật sự khó có thể đo.

Đây là chuẩn Tiên Đế chiến!

Chuẩn Tiên Đế ở giữa bạo phát đại chiến, muôn đời đến nay, người phương nào bái kiến? Tối thiểu nhất, tại tiên vực, dị vực, Giới Hải to như vậy, chúng sinh chưa từng nhìn thấy.

Tựu là Tiên Vương cũng nhìn trộm không đến, chỉ có thể xa muốn.

Dưới mắt, thời gian Trường Hà kích động, tuế nguyệt Vô Tình nghiền áp, cái chỗ này hỗn loạn rồi, phân thân của bọn hắn, bọn hắn pháp thể tại tung hoành, đạp trên thời gian dài sông mà đi, tại kịch liệt chém giết.

Đến nơi này cấp độ, đủ loại bất khả tư nghị chi thần thông, lại để cho bọn hắn vượt ra khỏi Tiên Vương tưởng tượng, thậm chí khả dĩ chém giết đến không thuộc về thời đại này trong trời đất.

Điều kiện tiên quyết là, không được can thiệp siêu việt lúc này thay sự tình, nói cách khác, Nhân Quả quá lớn.

Xác thực mà nói, bọn hắn có năng lực tại cái đó thời không ra tay, nhưng là, một khi thực làm ra cái loại nầy lựa chọn, có lẽ sẽ muôn đời thành không, không còn tồn tại.

Bất luận cái gì sinh linh đều khó có khả năng muốn làm gì thì làm, luôn luôn lực lượng khả dĩ ngăn được, nhất là đối với đỉnh phong nhất sinh linh mà nói, dù là hắn là chân chính đế, nếu là khư khư cố chấp, cũng muốn thừa nhận hậu quả xấu.

Nói cách khác, này thiên địa ở giữa, đi qua, hiện tại, tương lai còn không tùy bọn hắn vuốt ve, cái kia còn có tồn tại ý nghĩa sao?

Oanh!

Bọn hắn không thể làm trái đại Nhân Quả, không dám thừa nhận, nhưng cũng không có nghĩa là bọn hắn chiến lực không đủ cái kia cấp độ, hiện tại giữa hai người tranh đấu khủng bố kinh thế.

Rống!

Tóc xám người thân thể tuy nhiên khô quắt, nhưng là khí diễm ngập trời, Vô Địch khí khái hiển thị rõ không thể nghi ngờ, kim sắc đồng tử sáng lên, rống to một tiếng, Hắc Ám chi địa rạn nứt, ức vạn dặm thổ địa đều tại lún xuống, hạ thấp.

Về phần trong tinh không, cái kia bị nồng đậm Hắc Ám vật chất bao vây lấy tinh hải các loại..., cũng đều tại nổ tung, không còn tồn tại.

Bất quá, đã đến cấp bậc này, vô luận là địch nhân hay là vạn vật, sinh tử đều khi bọn hắn nhất niệm ở giữa, sau một khắc, tóc xám người ống tay áo mở ra, nát bấy vũ trụ Tinh Không, rất nhanh khép lại, lại hiện ra nguyên bản chi sắc.

Tóc xám người binh khí, cùng Thạch Hạo Tiên Kiếm còn có pháp tắc trì tại kịch liệt va chạm, đã ở kịch liệt chém giết.

Lúc này mới ngay từ đầu mà thôi, huyết cũng đã tóe lên!

PHỐC!

Một giọt huyết rơi xuống, tuế nguyệt Trường Hà bị cắt đứt, Thời Gian Tĩnh Chỉ, cứng lại trong nháy mắt này, vạn vật đều phảng phất đình trệ.

Chỉ có hai đạo thân ảnh dây dưa lấy, đại chiến lấy, bọn hắn tình hình chiến đấu càng phát ra kịch liệt, không gì so sánh nổi, Tiên Vương nhìn thấy

đều muốn sắc mặt tái nhợt như tuyết, cái này đã vượt qua lẽ thường.

Phanh!

Hai người đối chưởng, kinh thiên ba đào chấn ra, đó là pháp lực của bọn hắn, rồi sau đó hóa thành rung động, kích động Hắc Ám đại giới!

Răng rắc!

Lúc này đây, vũ trụ bị xé nứt, bọn hắn chưởng ngón giữa, xuất hiện rung động xé mở cái này phiến thiên địa, đã tạo thành không thể tưởng tượng đáng sợ sóng xung kích.

Hơn nữa, rung động không ngừng rung chuyển, dọc theo một khe lớn hướng ra phía ngoài phách trảm mà đi.

Ầm ầm!

Kết quả, Hỗn Độn bị phách khai mở, thanh khí bay lên, trọc khí hạ thấp, còn có viên bi sáng lên, không ngừng lóng lánh.

Nếu là có người ở chỗ này, nhất định sẽ khiếp sợ!

Hai đại cường giả tiện tay một kích, tựu mở một cái Đại Thế Giới!

Cái kia rung động dọc theo một khe lớn lan tràn đi ra ngoài, khai thiên tích địa, chém ra Hỗn Độn, Thanh Thiên hiển hiện, đại địa trầm trọng, quần tinh vì vậy mà hiển hiện ra.

Ai có thể nghĩ đến, tại trong lúc giao thủ, pháp lực của bọn hắn chấn động có thể như vậy mở Đại Thế Giới.

Cái này là chuẩn Tiên Đế cấp lực lượng!

Hai đại cường giả binh khí đã cùng bọn hắn chia lìa, riêng phần mình va đập vào, đã xâm nhập Hỗn Độn ở bên trong, chúng đã ở mở thế giới, tại mới sinh vũ trụ trong hồng hoang đại chiến.

Ầm ầm!

Thạch Hạo trong cơ thể, lao ra một đạo Nguyên Thần chi quang, tay niết pháp ấn, dùng quân lâm thiên hạ xu thế, lập bổ mà đến!

Hắn loại này uy năng thập phần khủng bố, định trụ tuế nguyệt, giam cầm thời gian dài sông, vạn vật cũng cương tại đâu đó, chính yếu nhất chính là nhằm vào tóc xám cường giả.

- Mượn thời gian vĩnh viễn cố tới giết ta, xa không được.

Tóc xám người lạnh lùng nói.

Mi tâm của hắn cũng sáng lên, xuất hiện một cái tư thế oai hùng bừng bừng phấn chấn nam tử, đó là nguyên thần của hắn chi quang, là hắn đã từng Thần Vũ bộ dạng, cùng hiện chân thân không lớn đồng dạng

- Sát!

Hai cổ Nguyên Thần chi quang tách ra, đụng vào cùng một chỗ, lại để cho tuế nguyệt Trường Hà kịch liệt lao nhanh, phảng phất muốn thay đổi tuyến đường rồi!

Rồi sau đó, hai cổ Nguyên Thần chi quang, dọc theo thời gian dài sông, thuận du mà xuống, kịch liệt chém giết, tiến về trước không biết cái gì niên đại rồi, bất quá bọn hắn là siêu nhiên ở trên, không có giao thiệp với trong sông.

Nhưng là, cái này cũng đầy đủ kinh thế.

- Rống!

Tóc xám nam tử gào rú, sau lưng hiện ra một đạo cự đại bóng đen, khủng bố ngập trời, như là một đầu Cự Thú, thoáng cái đánh tới, muốn đem Thạch Hạo thôn phệ, đưa hắn kéo vào tuế nguyệt chi trong vực sâu.

Tại đâu đó, có từng màn trước đây hình ảnh, cùng với Táng Địa mở ra,

dị vực sinh ra đời, Thiên Địa sơ khai, các loại cảnh tượng thật sự quá làm cho người ta sợ hãi.

Thạch Hạo trong lòng nghiêm nghị, nam tử này quả nhiên cường đại, người này đã từng ngược dòng tìm hiểu qua tuế nguyệt, đến qua nhất xa xôi cổ đại cuối cùng, hiểu Chư Thiên bí mật.

- Sát!

Thạch Hạo rống to, bộ ngực của hắn bộ vị, thì ra là hắn mở Đạo Cung bí cảnh, có người phảng phất tại đi qua tụng kinh, hiện tại chính thức hiển hóa đi ra.

Đó là một cái tiểu nhân, ngồi xếp bằng Đại Đạo bông hoa lên, há miệng khẽ hấp, nuốt sở hữu tất cả cánh hoa, giống như sống ở đi qua ở bên trong, huy động dấu quyền, hướng về cực lớn bóng đen đuổi giết.

Cả hai huyết chiến, kịch liệt chém giết cùng một chỗ.

Thạch Hạo trong lồng ngực nhảy ra chính là cái kia như là sống ở quá khứ đích thân ảnh, đi theo cái kia đạo cự đại bóng đen cùng một chỗ ngã xuống tuế nguyệt Trường Hà bờ, nghịch tố thời gian, hướng về xa xôi cổ đại cuối cùng đánh tới.

Mà bọn hắn chân thân, cũng kịch liệt đụng vào nhau.

Trong lúc nhất thời, máu tươi chảy đầm đìa, cảnh tượng làm cho người ta sợ hãi, đế giả tranh phong, động sẽ liên quan đến đến sinh tử, tuy nhiên lẫn nhau tu vi không có thể có bao nhiêu chênh lệch, nhưng cũng là mạo hiểm.

- Rống!

Tóc xám nam tử thét dài, sau lưng hắn, hiện ra một đôi cực lớn hư thối vũ dực, khủng bố khôn cùng, khe khẽ rung lên cánh, pháp tắc kích động, hướng về Thạch Hạo bao phủ.

Cái này lại để cho người kinh ngạc, rõ ràng là chuẩn Tiên Đế cấp độ cao thủ, dù là có vũ dực, cũng không có khả năng hư thối mới đúng.

Bất quá, sau một khắc Thạch Hạo đã biết vì cái gì, một cổ hủy diệt tính khí tức, phô thiên cái địa, đưa hắn trói buộc, muốn đem hắn hủy diệt tại đương thời trung.

Đây là hủy diệt pháp tắc!

- Oanh!

Thạch Hạo thân thể sáng lên, toàn thân tinh huyết bành trướng, giữa mũi miệng phun ra từng đạo bạch quang, như là màu bạc chân long bay múa, sáng chói khôn cùng, lượn lờ bản thân.

Nhất niệm ở giữa mà thôi, tại chung quanh của hắn, đại thụ hiển hiện, cắm rễ hư không, tiên thảo thành phiến, xanh um tươi tốt, trường sinh dược nở hoa, sáng lạn óng ánh, mùi thơm ngào ngạt hương thơm.

Đây là tạo hóa thuật!

Đối phương vận dụng hủy diệt Đại Đạo, hắn liền tạo hóa vạn vật, sinh chi lực liên tục không dứt, tuôn ra lên trời.

Hắn tại sao có thể đối kháng Hắc Ám ăn mòn? Cũng là bởi vì bản thân huyết khí cuồn cuộn, sinh chi khí quá nồng úc rồi, thậm chí tạo hóa vạn vật, diễn dịch ra chí cao Đại Đạo đến.

Oanh!

Sau một khắc, giữa hai người bộc phát chói mắt quang, liền Hắc Ám đều phảng phất bị đuổi tản ra rồi, cái này phiến thế giới quang huy điểm một chút.

Nhưng là sau một khắc, áp lực lần nữa hàng lâm, sương mù xám bao phủ, hủy diệt chi lực sôi trào, Thạch Hạo tay phải hóa khai mở Càn Khôn,

dung luyện vạn vật, đem lực lượng của đối phương cuốn sau khi trở về, trong lúc đó, bàn tay của hắn cũng hôi bại rồi, phát ra tử vong khí tức, hắn cũng thi triển hủy diệt Đại Đạo pháp tắc.

Này bằng với là hai người điệp gia, toàn bộ oanh hướng tóc xám cường giả.

Đông!

Thiên Địa Khai Ích, tóc xám cường giả xé mở cái này phiến đại vũ trụ, tiến vào Hỗn Độn trên biển, đem vô tận hủy diệt chi lực đổ xuống mà ra, ở chỗ này mở ra một cái tử vong Đại Thế Giới.

Cái này là chuẩn Tiên Đế, một cái ý niệm trong đầu, tựu là giới diệt cùng giới sinh, có thể ảnh hưởng tuế nguyệt thay đổi, cổ kim tương lai đều chịu mà rung động.

Sát!

Cả hai chém giết, từ phía trên thượng đánh tới trên mặt đất, lại từ trên mặt đất giết tiến Địa Hỏa phong thuỷ ở bên trong, mở thế giới, diễn biến vạn vật,

Đông!

Không đến lúc Trường Hà, có thể sợ hào quang tách ra, chỗ đó Nguyên Thần chi quang sáng chói.

Ầm ầm!

Đi qua thời gian dài bờ sông, huyết quang điểm một chút, có kinh thế chi lực đang kích động, bất diệt chi ý tại lan tràn.

Mà ở đương thời, hai đại cường giả chân thân cũng tại chém giết, huyết dịch tóe lên, dị thường đáng sợ, có đôi khi vô cùng thảm thiết, thân thể đều cắt thành rất nhiều đoạn.

Bất quá, bọn hắn rất nhanh lại hội khép lại, chân thân tái chiến.

Cái này cảnh tượng vô cùng khủng bố, nếu là có Tiên Vương lúc này, cũng nhất định sẽ toàn thân lạnh như băng, da đầu run lên, bản thân linh hồn đều muốn sợ run không chỉ.

Bởi vì, cái này cấp độ chiến đấu quá mức kinh hãi.

Vô luận là tại đi qua, hay là trong tương lai, đều có hai đại cường giả thân ảnh tại chiến đấu, bất quá, bọn hắn siêu thoát tại thời gian dài trên sông phương, cũng không đi ảnh hưởng những cái kia thời không.

Có lẽ, căn bản là không người có thể cảm giác đến, bọn hắn thời đại đã từng đối mặt đáng sợ cở nào chiến đấu.

Bất quá, có chút thời gian tiết điểm, tựu là hai đại cường giả trước mắt cũng xông không qua đi, bị cho rằng, cái kia cùng tánh mạng của bọn hắn quỹ tích có quan hệ, không cách nào đi ảnh hưởng.

Tối thiểu nhất, tại chuẩn Tiên Đế cảnh, bọn hắn không thể tùy tiện tiến về trước.

- Ngươi tên là Hoang, quá đáng tiếc, cũng quá thật đáng buồn, trả giá quá nhiều, kết quả là nhưng cũng là huyết nhuộm Chư Thiên, hắc!

Tóc xám đế giả cười lạnh nói, hắn pháp thể không chỉ có tồn tại ở đương thời, hôm nay cùng Thạch Hạo kịch chiến, còn phân bố tại bất đồng tuế nguyệt Trường Hà trung.

- Đến nơi này cái ta và ngươi cái này cấp độ, còn muốn bằng một góc tương lai chắc chắc cho rằng đó là chân tướng, buồn cười! Cái kia bất quá là hàng tỉ loại khả năng bên trong đích một cái bọt nước.

Thạch Hạo lạnh lùng đáp lại.

Hắn căn bản tâm không lay được, nói:

- Chuẩn Tiên Đế những nơi đi qua, hết thảy đều có thể có thể, hết thảy lại đều khó có khả năng rồi, mưu đồ tuế nguyệt người, bản thân sẽ thành không!

Thực lực vượt cường, Nhân Quả càng lớn!

- Ừ?

Thạch Hạo ngoái đầu nhìn lại, lòng có sở cảm ứng, hắn nhìn về phía thời gian Trường Hà hạ du, tại đâu đó tựa hồ có mấy tôn khó lường sinh linh quật khởi, sáng chói chói mắt.

Rồi sau đó, hắn thấy được, có người nghịch lấy thời gian, đạp trên tuế nguyệt, tại tiếp cận cái này mảnh hắc ám chi địa, muốn hàng lâm tại đây!

Chỗ đó cũng có sinh linh tại kịch chiến!

Một người đạp trên đại đỉnh, tên còn lại áo trắng hơn tuyết, còn có một người trên đầu treo lấy một ngụm chuông lớn

- Hí!

Tựu là tóc xám cường giả đều hít một hơi lãnh khí

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1979: Vượt Qua Hắc Ám

Có người chiến đấu, nghịch lấy tuế nguyệt, dọc theo thời gian dài sông, theo cái kia tương lai xa xôi một đường hướng lên, thẳng hướng bên này đến.

Tốc độ kia thật sự quá nhanh!

Bất quá, bọn hắn đều rất mông lung, đều bị thời gian bao vây lấy, nhìn không tới chân dung, chỉ có thể nhìn đến lớn khái hình dáng, dù là như thế cũng làm cho người chấn động.

Tóc xám cường giả làm sao có thể không sợ hãi? Những người kia phát hiện bọn hắn sao? Là vì vậy mà tới sao?

Trong lòng của hắn trầm xuống, hắn cùng Hoang đại quyết chiến, nếu là trêu chọc ra thời gian hạ du sinh linh cảnh giác, đồng phát hiện, do đó làm ra kịch liệt phản ứng, phải chăng ý nghĩa bọn hắn đã giao thiệp với cái kia phiến thiên địa, cải biến cái gì?

Cái này lại để cho hắn hít một hơi lãnh khí, dù là thân là chuẩn Tiên Đế, lưng đều dâng lên một hồi hàn khí, nếu là nói như vậy, hắn thừa nhận Nhân Quả thật sự quá lớn.

Có lẽ, hắn sắp sửa muôn đời thành không!

Trên đời Vô Địch về sau, thiên táng hắn không được, địa diệt hắn không được, thế gian không người có thể giết hắn, nhưng là, hắn cũng không phải khả dĩ tùy ý chà đạp Chư Thiên ở giữa sở hữu tất cả trật tự, có chút cấm kị lĩnh vực như trước không thể giao thiệp với.

Nói cách khác, thụ Nhân Quả chỗ mệt mỏi, hắn hội chung kết cuộc đời

của mình!

Thạch Hạo con mắt quang sâu thẳm, hắn ngưng mắt nhìn tuế nguyệt Trường Hà hạ du, trong con mắt có khai thiên tích địa chi cảnh tượng, hắn cũng không mở miệng nói câu nào.

Nhưng là, lúc này, cái này muôn đời Chư Thiên đều phảng phất tại hắn nắm giữ phía dưới, hắn phảng phất nhìn thấu nào đó bản chất, cuối cùng một tiếng gào rú, cái thế pháp lực bộc phát.

Thạch Hạo cử động quyền đuổi giết, hướng về tóc xám người đánh tới.

Ầm ầm!

Cái lúc này, tuế nguyệt Trường Hà hạ du, cái kia vài đạo mông lung thân ảnh cũng vì vậy mà mơ hồ.

Bởi vì, tại đây đại chiến quá mức rung động nhân tâm, sáng chói khôn cùng, dùng đương thời chân thân làm chủ, kịch liệt chém giết, máu tươi trong vũ trụ, tương lai, quá khứ đích Trường Hà chưa vững chắc, hình ảnh biến mất.

Đồng thời, tóc xám nam tử gào thét, hắn cực tốc triệu hoán hồi trở lại trong tương lai thời gian dài sông hạ du tranh đấu Nguyên Thần chi quang, hơn nữa cũng kêu gọi trở về tại quá khứ thời gian dài trên sông du bóng đen pháp thể.

Lòng hắn có kiêng kị, sầu lo chính mình xúc động đại Nhân Quả, lo lắng nguyên thần của mình chi quang cùng Hoang đánh nhau chết sống lúc, tại thời gian dài sông hạ du xúc động cấm kị lĩnh vực.

Một khi giao thiệp với đến thay đổi mặt khác thời không to lớn sự tình, hắn hợp lý thế thân có lẽ sẽ tan rã, xem tình huống mà định ra.

- Ngươi sợ!

Thạch Hạo lạnh lùng nói ra.

Từ đầu đến cuối, hắn đều rất trấn định, như là đang nhìn một kiện cùng mình không quan hệ sự tình, hắn không sợ hết thảy, thủy chung như một.

- Ta là đế, sao lại, há có thể sợ, nếu có Nhân Quả gia thân, cũng dốc hết sức phá chi, trên đời mênh mông, ai có thể trảm ta chi pháp thể?!

Tóc xám người quát.

Cái chết của hắn màu xám ánh mắt nội, đồng tử màu vàng hừng hực mà bắt đầu..., hóa thành kim sắc phong mang, chiếu rọi đương thời.

Oanh!

Cả hai đại quyết chiến!

Sinh tử chém giết, càng phát ra thảm thiết, đều là chuẩn Tiên Đế cấp tồn tại, ai có thể so với ai yếu, có thể đi đến một bước này, tự nhiên là vô thượng chi sinh linh.

Từ xưa đến nay, nhiều như vậy cái kỷ nguyên đi qua, tổng cộng ra mấy vị chuẩn Tiên Đế?

Tối thiểu nhất, trước đó, Thạch Hạo không có đã từng gặp còn sống chuẩn Tiên Đế, chỉ có đặt chân Hắc Ám thế giới về sau, mới gặp gỡ cái thứ nhất!

Hắn cũng nhìn thấy thời gian dài sông hạ du những người kia, hắn có một loại cảm giác, dù là cách tuế nguyệt, dù là có khi quang ngăn cản, kết quả là hắn cũng cuối cùng hội kiến đến, thậm chí có cùng xuất hiện.

Thậm chí, hắn ẩn ẩn cảm thấy, sau đó không lâu, bọn hắn muốn gặp nhau rồi!

- Tương lai...

Hắn nghĩ đến nghĩ tới Biên Hoang Đế Quan trước đạp đỉnh mà chiến người, nghĩ tới hàng tỉ tái tuế nguyệt sau đích Tào Vũ Sinh, nghĩ tới phong hoa tuyệt đại bạch y nữ tử, đó là từng đã từng gặp tương lai sinh linh.

Về cái kia khoảng cách không, mỗi một lần vô tình gặp được, riêng phần mình vị trí thời đại đều bất đồng.

Nói thí dụ như, hôm nay chuẩn Tiên Đế cảnh giới Thạch Hạo cùng thiếu niên lúc đối lập, hoàn toàn không giống với lúc trước.

Đồng dạng, chắc hẳn những cái kia sinh linh cũng khẳng định như thế, mỗi một lần ngẫu hiện, đều thuộc về riêng phần mình bất đồng tánh mạng tuế nguyệt.

- Hoang, ngươi cũng biết, làm dễ dàng hết thảy đều là phí công, ngươi vĩnh viễn không sẽ minh bạch chính mình sắp sửa đối mặt cuối cùng là cái gì, kết quả của ngươi sẽ rất thê thảm, cũng rất thật đáng buồn!

Tóc xám nam tử sâu kín nói ra, lời nói lạnh lùng, ý tứ hàm xúc khó hiểu, mang theo một loại tàn khốc, còn có một loại phức tạp nỗi lòng, cứ như vậy nói thẳng.

- Bỏ ta bên ngoài, hết thảy đều là quyền hạ bụi bậm!

Đây là Thạch Hạo đáp lại, hắn cường ngạnh, kiên nghị, vô cùng tự tin, hắn tín niệm cho tới bây giờ sẽ không có dao động qua.

Vô luận ở kiếp này đến tột cùng gặp được cái gì, hắn đều ý chí kiên định, tự tin khả dĩ trấn áp muôn đời Chư Thiên địch, cho tới bây giờ sẽ không có e ngại cùng lùi bước qua.

- Ha ha, ha ha...

Tóc xám cường giả cười to, ánh mắt lại càng phát ra lãnh khốc rồi, ra tay như điện, thân ảnh tựa như ảo mộng, mỗi một lần va chạm đều có Khai Thiên chi lực.

Ầm ầm!

Hắn sợi tóc sáng lên, do hôi bại hóa thành màu hoàng kim, cả người khí chất đều thay đổi, thần uy cái thế, oai hùng siêu phàm, tựa hồ huyết nhục cũng bắt đầu dần dần no đủ, không hề khô kiệt.

Oanh!

- Tế thiên, tế địa, tế anh linh!

Hắn đại hống, hắn con mắt quang làm cho người ta sợ hãi cực kỳ, con ngươi chuyển động ở giữa, tạo hóa vạn vật, tại hắn trước người xuất hiện một tòa phong cách cổ xưa tế đàn.

Hắn cơ thể sáng lên, sáng chói vô cùng, nhỏ tiếp theo chút ít máu dịch, không chỉ có có màu đen, còn có kim sắc, thậm chí màu đỏ tươi, rơi vào trên tế đàn.

Thạch Hạo cũng không khỏi vẻ sợ hãi, hắn thấy được rất nhiều hình ảnh, ở đằng kia trên tế đàn hiển hiện, đều là xa xôi cổ đại đại sự kiện.

Cái này sinh linh sở dĩ đi đến một bước này, hắn thành đạo đường quá quỷ dị, thật đáng sợ, gian nan trung cũng mang theo tàn khốc.

Hắn thanh toán một cái thời đại anh kiệt, sở hữu tất cả tranh phong người đều biến thành trên tế đàn chi tế phẩm, cuối cùng thành tựu chuẩn Tiên Đế vị lúc, hắn thậm chí thanh toán chỗ chi giới.

Thiên Địa đều bị hắn sống thanh toán!

Vốn là một tòa mênh mông đại giới, cuối cùng nhất, lại không khí trầm lặng, biến thành Giới Hải bên trong đích một đóa bọt nước.

Hắn mang theo Thiên đình bộ chúng vượt biển mà đến, tiến vào Hắc Ám chi địa, cuối cùng, những người kia không biết vì sao cũng đã trở thành tế phẩm, toàn bộ chết đi, hóa thành xương khô, chỉ để lại hắn tự mình một

người lẻ loi trơ trọi, rơi vào cái này Hắc Ám Thiên đình ở giữa.

Oanh!

Tóc xám cường giả toàn thân sáng lên về sau, bản thân trạng thái đều phảng phất cải biến, dùng máu của mình, câu thông cái kia do Đại Đạo ký hiệu xây dựng mà thành tế đàn.

Hắn lúc này muốn đem Thạch Hạo sống tế!

Tế thiên, tế địa, tế anh linh, cũng không kính trọng tam giả, không phải vì bọn hắn hiến tế, mà là muốn sống tế chúng.

Hiện tại, hắn muốn làm chính là đem Thạch Hạo tế mất.

- Si tâm vọng tưởng!

Thạch Hạo lạnh lùng đáp lại, hắn cơ thể sáng lên, sau lưng dâng lên trận trận mây khói, Đại Đạo chi hỏa đột nhiên sôi trào, hừng hực thiêu đốt, đốt hướng này tòa tế đàn.

Quản chi hắn bị không hiểu pháp tắc bao phủ, bị một tòa tế đàn ngăn chặn con đường phía trước, như trước trấn định tự nhiên.

- PHÁ...!

Thạch Hạo hét lớn, tại hắn ra tay lúc, một đạo Xích Hà theo lòng bàn tay của hắn dâng lên mà ra, hơn nữa biến hóa thành một ngụm dao cầu (trảm), hừng hực trung mang theo màu đỏ tươi huyết.

- Trảm!

Hắn hét lớn, hắn tạo hóa cũng tế ra trảm tiên dao cầu (trảm), muốn chém diệt vạn vật.

Ngày xưa, hắn thiếu niên lúc, tăng tại trên Trảm Tiên Thai đi qua mấy lần, hấp thu qua trảm tiên dao cầu (trảm) chi quang, ngày nay trở thành

chuẩn Tiên Đế cấp sinh linh, tự nhiên có thể diễn biến Chư Thiên vạn pháp.

- Răng rắc!

Tế đàn rạn nứt, nhưng là trảm tiên dao cầu (trảm) cũng xuất hiện vết rách.

Ầm ầm!

Cuối cùng, cái này hai kiện quỷ dị đồ vật đều nổ tung rồi, trở thành bột mịn, như vậy biến mất không thấy gì nữa.

- Sát!

Đối diện, kim sắc quang huy thu lại, tóc xám người lần nữa thân thể khô bại, sợi tóc cũng không kim hoàng rồi, chảy xuống huyết cũng bắt đầu đen nhánh, hắn cùng Thạch Hạo kịch liệt chém giết.

Chuẩn Tiên Đế, sở dĩ giết không chết, vạn kiếp Bất Hủ, đó là bởi vì hắn không có gặp được đối thủ.

Hiện nay hai đại cường giả như vậy đổ máu, cuối cùng có một phương hội ngã xuống.

Oanh!

Tóc xám người sau lưng, xuất hiện một đôi vũ dực, không hề rách rưới, một đen một trắng, vô cùng quái dị, trong lúc đó bộc phát ra Âm Dương chi lực, hình thành Đại Đạo đồ án, mãnh lực vỗ, trấn giết Thạch Hạo.

Ông một tiếng, sau lưng Thạch Hạo một đầu côn ngư dược nước, do Thái Âm mà Thái Dương, kim quang tăng vọt, Đại Bằng lên như diều gặp gió ức vạn dặm.

Hắn dùng Thái Âm Thái Dương diễn biến, phá vỡ đối diện Âm Dương đồ.

Oanh!

Hơn nữa, Thạch Hạo oanh ra một quyền, đầu ngón tay hóa thành đầu rồng, niết pháp ấn, trấn giết đối phương.

- Phanh!

Tóc xám người tay phải như đao phong, hóa thành một cái xích hồng điểu mỏ, đó là Chân Hoàng mỏ, chói mắt vô cùng, vầng sáng vạn trượng, như là một ngụm Đại Đạo chi cắt bỏ, muốn cắt bỏ đoạn Long đầu.

Đông!

Vũ trụ nổ, bọn hắn sát nhập Hỗn Độn trên biển, huyết dịch bắn tung toé lúc, hai người giết đã đến gay cấn.

Mỗi một lần ra tay, lực lượng của bọn hắn đều sôi trào, nhất niệm ở giữa, giới diệt giới sinh, hủy diệt hoặc tạo hóa vạn vật!

- Xoẹt!

Cực hạn tiên quang xé rách Hỗn Độn biển, tóc xám người quát lớn, hắn một quyền nát bấy vạn vật, xuyên thủng cổ kim tương lai, đạo này quyền quang thật sự quá mạnh mẽ hoành.

Chùm tia sáng cùng thời gian dài sông cùng tồn tại, theo đương thời chiếu rọi đến cổ đại, lại xẹt qua tương lai Thiên Vũ, như tia chớp chiếu sáng bầu trời đêm.

Bởi vì, đại quyết chiến đến cuối cùng trước mắt, muốn phân sinh tử.

Bọn hắn vận dụng mạnh nhất thủ đoạn, ở chỗ này chém giết.

Phanh!

Thạch Hạo diễn dịch vô thượng pháp, nhân thể tất cả đại bí cảnh sáng lên, thân thể nội, quá khứ, hiện tại, tương lai ba đạo thân ảnh hiển hiện,

mông lung, đều cùng hắn chân thân dung hợp quy nhất.

Lúc này, hắn là cái thế Vô Địch!

Tại khắp chung quanh, Côn Bằng pháp thể, Chân Long pháp tướng, Lôi Đế chi thân các loại..., tất cả đều đi theo xuất hiện, đó là hắn tại diễn biến Đại Đạo phù văn, ngưng tụ tối cao chiến lực.

Ầm ầm!

Tại kịch liệt va chạm mạnh ở bên trong, hai đại cường giả phá vỡ Hỗn Độn, lần nữa giết đi ra ngoài lúc, đánh tan Hắc Ám chi địa khôn cùng hắc vụ, vậy mà nhìn thấy quang minh.

Bọn hắn giết ra Hắc Ám chi địa.

- PHỐC!

Tóc xám người mi tâm nổ tung, bị Thạch Hạo một ngón tay đục lỗ, chuẩn Tiên Đế chi quang chiếu rọi cổ kim tương lai, tuyệt thế vô cùng.

- Thất bại, loại tư vị này, ta rốt cục cảm nhận được.

Tóc xám người đang cười, có buồn vô cớ, có mê mang, cuối cùng hóa thành điên cuồng, lực lượng trong cơ thể sôi trào lấy, đánh rách tả tơi ngạch cốt, Nguyên Thần chi quang phổ chiếu.

Hắn cũng không chết đi, thân là chuẩn Tiên Đế, dù là Nguyên Thần bị xé nứt rồi, hắn cũng khó diệt.

Mi tâm của hắn trôi huyết, rút lui mà đi, lạnh lùng nhìn xem Thạch Hạo.

Mà lúc này, Thạch Hạo tắc thì đang ngó chừng phía trước, đồng tử hóa thành hai quả nhất bổn nguyên Đại Đạo ký hiệu, hừng hực chi quang quả thực muốn đốt hủy Chư Thiên.

Tại đây không hề Hắc Ám, sở hữu tất cả điềm xấu cùng quỷ dị đều

phảng phất bị khu trừ.

Hắn biết nói, cái này hơn phân nửa mới chính thức tiếp cận chung cực chi địa.

Bởi vì, tại Giới Hải bên kia có đồn đãi xưng, vượt qua Giới Hải, vượt qua Hắc Ám chi địa, mới có thể đến chung cực Cổ Địa.

Nơi đây, thiếu khuyết hắc vụ, nhưng là chưa nói tới sáng chói, chỉ là bình thường thế giới sắc thái, thậm chí còn thoáng thiên là lờ mờ, như là hoàng hôn thời khắc.

Như Chư Thần hoàng hôn.

Ở chỗ này, trên mặt đất có số ít mấy cổ không hủ di hài, bị ánh lửa bao phủ, như là ngọn lửa, phát ra thê diễm sắc thái, đều là Tiên Vương!

Nhất là, bắt mắt nhất chi địa, có một người ngồi xếp bằng, hóa thành hỏa diễm, thân thể đem không tồn tại nữa, tản mát ra chuẩn Tiên Đế chi uy thế.

Một cái chuẩn Tiên Đế chết đi hả?

Ở đằng kia trong ngọn lửa, còn có một cây hình thể tàn toái, muốn triệt để hủy diệt cây liễu, vẻn vẹn một xích(0,33m) cao, ở đằng kia nhân hóa thành trong ngọn lửa chìm nổi.

- Liễu thần!

Thạch Hạo kêu to, cảm xúc lần thứ nhất xuất hiện cực lớn chấn động.

Hắn vậy mà ở chỗ này thấy được Liễu thần, có thể nó cơ hồ muốn hình thần câu diệt rồi, bất quá bị cái kia làm chuẩn Tiên Đế hóa thành ánh lửa chỗ bao phủ, tạm thời gần như Tịch Diệt trạng thái.

Liễu thần, được hắn che chở, có lẽ còn không đến mức triệt để tàn lụi.

- Thấy được ấy ư, chuẩn Tiên Đế nếu không hiểu Thiên Cơ, khư khư cố

chấp, cũng sẽ biết vẫn lạc, cái này là vết xe đổ.

Tóc xám người lạnh lùng nói ra.

- Hắn là ai?

Thạch Hạo hỏi.

- Các ngươi cái gọi là Đế Lạc niên đại, có sinh linh thành công vượt biển mà đến, dĩ nhiên là là hắn.

Tóc xám người tàn khốc nói.

Lúc này, Thạch Hạo cảm thấy con đường này cô độc, người kia, vô số kỷ nguyên trước, đã từng một mình ra đi, lại tới đây, lại lạc được như vậy một cái kết cục.

Cái này cũng sẽ là hắn cuối cùng nhất tao ngộ sao?

Ông!

Thạch Hạo thân thể run lên, cảm thấy một cổ bi ý, rồi sau đó một đoàn nắm đấm lớn ánh lửa bay ra, do Đại Đạo ký hiệu tạo thành, rất nhanh chui vào cái kia chết đi sinh linh pháp trong cơ thể.

- Ồ, năm đó tràn ra một đoàn đế hỏa, rõ ràng tại trên người của ngươi, lại trở về.

Tóc xám người có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng không thèm để ý.

Cái kia đoàn hỏa, thuộc về mất đi cái vị kia cường giả chuẩn Tiên Đế đạo hỏa.

Đến nơi này về sau, Thạch Hạo cảm thấy một cổ tử vong uy hiếp, cùng với lớn đến khôn cùng áp lực!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1980: Tam Đế Xuất Kích

Thật đáng buồn kết cục, một vị chuẩn Tiên Đế, khinh thường chúng sinh, vừa xem Chư Thiên Vạn Giới, không đâu địch nổi, kết quả lại thê lương chết ở chỗ này.

Hắn chỉ là muốn bình Hắc Ám đại náo động, còn Giới Hải cái kia một bên an bình, vượt biển mà đến, kết quả bản thân lại đi đầu vẫn lạc.

Xuất sư không nhanh thân chết trước, đáng tiếc, thật đáng buồn, đáng tiếc.

Đã từng uy danh hiển hách, vang dội cổ kim, cũng không địch lại Vận Mệnh.

- Liễu thần!

Chuyện cũ đã qua, Thạch Hạo không cải biến được, hắn có khả năng làm chỉ là thủ hộ tốt còn người sống, hắn đi nhanh đi thẳng về phía trước.

Chuẩn Tiên Đế đạo hỏa đang nhảy nhót, che chở lấy cái kia gốc hơn một xích cao cây liễu, nó bị thương nặng sớm đã lâm vào trong lúc ngủ say.

- Ồ!

Thạch Hạo kinh dị.

Cái kia đốt cháy tàn thân thể, nhảy lên đại đạo hỏa diễm có một cổ phi thường cường liệt kháng cự chi ý, ngăn cản ngoại vật tiếp cận, phát ra chuẩn Tiên Đế uy áp, khó trách khả dĩ che chở Liễu thần bất diệt.

- Bản thân khó bảo toàn, còn vọng tưởng cứu người, chắc hẳn từ đó về

sau tại đây lại đem nhiều hơn một đoàn đế hỏa.

Tóc xám người cười lạnh nói.

- Ngươi đến tột cùng là ai, vì sao phải như thế, phát động Hắc Ám đại náo động đối với ngươi đợi có chỗ tốt gì?!

Thạch Hạo quay người, lớn tiếng quát hỏi.

Lồng ngực của hắn trong có một cổ Nộ Diễm, tại đằng đằng nhảy lên, muốn xông tới.

- Thương Đế!

Tóc xám nhân đạo ra bản thân danh xưng, trong mắt có chỉ là lạnh lùng, đối với cái gọi là Hắc Ám náo động, hắn không có nhiều lời.

- Bại tướng dưới tay, bằng ngươi cũng không biết làm sao ta?!

Thạch Hạo quát, hắn đã đánh bại Thương Đế, không tin chỉ dựa vào người này có thể đánh chết Đế Lạc thời đại cái vị kia chuẩn Tiên Đế.

Nghĩ đến Đê Bá thượng vậy được nhàn nhạt dấu chân, phải nhìn...nữa trước mắt cái kia đang tại đốt cháy tàn thân thể, hắn nhẹ nhàng thở dài, một vị người mở đường cứ như vậy chết thảm lúc này.

Hoàng hôn nhuộm huyết sắc, như là tận thế thê vân.

Đại địa bao la bát ngát, ranh giới mênh mông.

Ở đằng kia đường chân trời cuối cùng, xuất hiện một đầu tử kim sắc Đại Đạo, ù ù rung động, chung quanh kim liên khắp nơi trên đất, chim thần bay múa, bao la mờ mịt Thiên Địa đều đang run sợ.

Có một cái sinh linh xuất hiện, hắn đầu đội Tử Kim quan, mặt lồng ngực cũng có tử kim sắc, tư thái cao to, cao gầy, đây là một cái khủng bố sinh linh, áp bách người muốn hít thở không thông.

Tại khắp chung quanh, Chư Thiên ấn ký lộ ra, đưa hắn vờn quanh lấy.

Một vị chuẩn Tiên Đế, cứ như vậy đột ngột phủ xuống!

- Thương Đế, ngươi gặp được địch thủ rồi, còn chưa từng giải quyết sao?

Người tới mở miệng, thanh âm ù ù, phá vỡ thời không, cùng với tuế nguyệt lực lượng, như là tại trăm triệu năm tiền truyện đến.

- Hồng Đế, ngươi đã đến rồi.

Tóc xám người mở miệng, nhìn về phía đầu đội Tử Kim quan cao to thân ảnh, cuộc đời này linh được tôn xưng là Hồng Đế.

Hồng Đế, một thân tử khí ngập trời, đứng thẳng tại Đại Đạo ký hiệu xây dựng trên đường, bao quát muôn đời Chư Thiên, con ngươi chuyển động lúc, tuế nguyệt Trường Hà hiển hiện.

Khí tức của hắn quá mạnh mẽ đựng, giữa mũi miệng khí cơ, tự nhiên lưu chuyển lúc, lại để cho vũ trụ tinh hải rạn nứt, hắn như là không thuộc về cái này thế gian, nếu là như vậy xuất thế, hội hủy diệt hết thảy.

- Một giấc muôn đời, thế gian lại thêm một đế giả sao? Đáng tiếc, cũng không hiểu Thiên Cơ, khư khư cố chấp, chỉ phải tiễn đưa hắn ra đi!

Hồng Đế càng thêm cường thế, lãnh khốc bao quát phía trước Thạch Hạo.

Thạch Hạo một tiếng than nhẹ, là hắn biết, cái này chung cực chi địa làm sao có thể sẽ như thế đơn giản, nếu như chỉ có tóc xám người, chỉ dựa vào một cái Thương Đế hắn có gì có thể đảm nhận lo, cũng đã đánh bại.

Thế nhưng mà, hiện tại lại thêm một chuẩn Tiên Đế, lại một vị đế a, muôn đời đến nay tại dị vực, Giới Hải trung đều chưa từng nhìn thấy một, tại đây rõ ràng có hai đại cường giả.

Khó trách Đế Lạc thời đại, theo tiên vực đi ra cái kia tên đế giả cuối cùng nhất hội nuốt hận, vẫn lạc lúc này, có hai đại đế giả ra tay, cuối cùng là nan địch.

Đến nơi này cấp độ, đều làm chuẩn Tiên Đế, ai có thể so với ai chênh lệch?

Tựu là Thạch Hạo cao hơn một bậc, đánh bại Thương Đế, lệnh tóc xám cường giả mi tâm vỡ ra, hắn cũng không thể xác định nhất định cao hơn đối phương một đoạn, lại ra tay không biết lên giá phí bao nhiêu tinh lực.

Chuẩn Tiên Đế, chính là từ xưa đến nay mạnh nhất sinh linh, lần lượt kỷ nguyên đi qua, đến bây giờ lại có mấy tôn?

Tựu là cái thế Tiên Vương, đều không có tư cách nhìn thấy bọn hắn, nhiều như vậy vượt biển sinh linh, khi còn sống căn bản là đi không đến cái chỗ này!

Có thể nói, muôn đời đến nay nhân vật chính, chỉ có như vậy mấy tôn đều ở đây ở bên trong!

Thạch Hạo mặt sắc mặt ngưng trọng, chuẩn Tiên Đế cùng hắn bình khởi bình tọa, còn đối mặt với đã có hai cái, hắn có thể thắng được sao?

Vết xe đổ, Đế Lạc thời đại cái vị kia Vô Danh sinh linh, hắn tàn thân thể vẫn còn đốt cháy.

- Vì cái gì, Giới Hải cái kia một mặt cùng tại đây nước giếng không phạm nước sông, vốn nên bình tĩnh ở chung, ngươi đợi như vậy siêu nhiên, vì sao còn muốn tạo hạ đại họa?

Thạch Hạo trầm giọng hỏi.

- Có ấy ư, ngươi lý giải có sai, chúng ta chỉ là triệu hoán con dân, người có duyên hội được tới mà thôi.

Thương Đế nói ra, màu xám sợi tóc rối tung, đồng tử màu vàng chiếu sáng rạng rỡ.

Thạch Hạo trợn mắt nhìn, triệu hoán con dân muốn phát động Hắc Ám náo động sao? Lại để cho bao nhiêu tu sĩ mất đi Chân Linh, liền phàm dân đều không buông tha, cuối cùng nhất chỉ có tiến hóa ra Hắc Ám sinh vật.

Thạch Hạo biết nói, căn bản nhất nguyên nhân, nhất định là cái này thế giới vượt quá tưởng tượng, cùng Giới Hải cái kia dị đoan hoàn toàn bất đồng.

- Ngươi cho tới bây giờ đều không có minh bạch Giới Hải cái kia một bên cùng cái thế giới này quan hệ.

Hồng Đế mở miệng, hắn âm lạnh lùng.

- Bất quá ngươi cũng chưa cần thiết phải biết rồi!

Hắn bổ sung nói, sát ý tràn ngập, một lòng muốn tru sát Thạch Hạo, diệt trừ cái này muôn đời đến nay mới xuất hiện họa lớn.

BOANG...!

Thạch Hạo trên đầu, cái kia pháp tắc trì hiển hiện, tại trong tay của hắn tắc thì có một ngụm Tiên Kiếm, sáng chói chói mắt, chiếu rọi muôn đời, thời gian đều bị cắt mở.

Ngoài ra, tại hắn bên người, còn có đỉnh đầu cốt quan, cùng với một căn tuyết trắng Như Ngọc cốt trượng, tại đâu đó chìm nổi, đồng dạng phát ra sáng lạn chuẩn Tiên Đế quang huy.

Đây là hai kiện Khởi Nguyên Cổ Khí, từng tạo ra được táng sĩ, dị vực Hắc Ám người tiến hóa.

- Cái này là chúng ta tín vật, luyện chế ra Pháp khí, mang theo bổn nguyên, tạo hóa vạn vật, đều bị ngươi đã nhận được, xem ra ngươi quả nhiên

là một cái dị số, không đơn giản.

Hồng Đế nói ra, toàn thân tử khí mờ mịt, bàng bạc uy áp càng phát ra khiếp người rồi, con ngươi đóng mở ở giữa, Thiên Địa rạn nứt, vũ trụ Tinh Thần đều muốn hóa thành bụi bậm.

Hắn chính miệng thừa nhận, sáng tạo ra Khởi Nguyên Pháp khí, ảnh hưởng Giới Hải cái kia một bên.

- Bổn nguyên chi lực, đều không có đồng hóa ngươi, ngược lại coi như là cái chuyện xấu.

Thương Đế gật đầu đồng ý.

- Vũ Đế, còn không nhanh chóng đến, giết chết này dị số!

Nhưng vào lúc này, Hồng Đế mở miệng, tử khí mênh mông cuồn cuộn ức vạn dặm, bao phủ khắp bao la mờ mịt Thiên Địa.

Sát khí của hắn cực thịnh, so với tóc xám người Thương Đế tựa hồ còn muốn khủng bố một ít.

Chung cực Cổ Địa ở chỗ sâu trong, hừng hực hào quang đầy trời, thần thánh mà sáng chói, chiếu sáng muôn đời, vạch phá thời gian dài sông, Đế Uy hiển hiện mà ra.

- Nhiễu ta ngủ say!

Một đạo thanh âm trầm thấp, chấn động Càn Khôn.

Đón lấy, một cái thế sinh linh xuất thế, một chiếc Cổ lão chiến xa, cực kỳ sáng lạn, phát ra vầng sáng, lưu chuyển lên, áp chế Thiên Địa Tứ Cực.

Chiến xa ù ù, tại Cửu Đầu cổ thú lao nhanh ở bên trong, lôi kéo nó cực tốc tới.

Cái kia Cửu Đầu cổ thú đều tản ra vô lượng uy áp, nguyên một đám tài

giỏi dữ tợn, lân giáp um tùm, chúng như là chân long, có thể cũng không phải, đều thuộc về chưa bao giờ thấy qua chủng tộc.

Cửu Đầu cổ thú đạp trên tuế nguyệt Trường Hà mà đi, chở cái kia chiếc cửu sắc tiên kim chiến xa đánh tới.

Trên chiến xa, một cổ đế bộc phát, rồi sau đó một mảnh thần thánh quang vũ tràn ngập, có một đế giả đứng lên, bao quát cái phương hướng này.

Hắn lưng đeo một đôi thần thánh vũ dực, cả người đều cường thế và thánh khiết, như là một không rảnh chí cường giả, cả người đều tiến hóa đã đến hoàn mỹ nhất trạng thái.

Một chuẩn Tiên Đế!

Tựu là Thạch Hạo cũng không khỏi ngược lại hít một hơi hơi lạnh, tình thế nghiêm trọng, hắn như thế nào đi ngăn cản?

Đây cũng không phải là tại tiên vực, không phải tại cửu thiên thập địa, ngày xưa, hắn từng là trong thiên địa chí cường giả, quét ngang chư vực, thế gian không đối thủ.

Đến nơi này về sau, gặp được chuẩn Tiên Đế cùng hắn, là từ vô số kỷ nguyên trung quật khởi mà ra đều biết mấy cái sinh linh, đều cao cao tại thượng.

Có thể nói, bọn họ là đồng nhất loại sinh linh!

Như vậy ba tôn cường giả, đồng thời chống lại hắn, như thế nào đối kháng?

- Không có vĩnh hằng bất diệt Thiên Địa nhân vật chính, ngươi có lẽ là cái này một kỷ nguyên dị số, thế nhưng mà gặp gỡ chúng ta ba cái đồng dạng sinh linh, lại có thể thế nào, khả dĩ Nghịch Thiên sao?

Vũ Đế mở miệng, có chút lạnh lùng, bá đạo vô cùng.

Hắn đứng ở đó chiếc chiến xa lên, cầm trong tay một cây đế mâu, mâu phong tại nhỏ giọt huyết, màu đỏ tươi mà chói mắt, cái kia thuộc về chuẩn Tiên Đế huyết, trường mâu chỉ hướng Thạch Hạo.

Thạch Hạo đồng tử co rút lại, hắn có thể cảm giác được một cổ quen thuộc khí tức, Đế Lạc thời đại chuẩn Tiên Đế, một mình vượt biển mà đến, bị ba đại cường giả đánh chết, cái kia mâu phong thượng huyết thuộc về hắn.

- Đế Lạc a, Đế Lạc!

Thạch Hạo cảm khái, quả nhiên là Đế Lạc thời đại, cái kia cả đời đã từng có chuẩn Tiên Đế vẫn lạc, ngày nay hội đến phiên hắn sao?

Đại quyết chiến tiến đến rồi, tình huống xa so với hắn tưởng tượng không xong, hắn gặp phải lấy sinh tử đại kiếp nạn khó!

- Ta muốn biết, cái kia đã từng bị các ngươi triệu hoán đến sinh linh đều ở nơi nào?

Thạch Hạo không có lập tức ra tay, mà là tận lực bình thản hỏi thăm.

- Có ngươi để ý người?

Tóc xám cường giả Thương Đế hỏi, đã đến bọn hắn cái này cấp độ, không cần nhiều lời, đã biết rõ Thạch Hạo để ý lấy cái gì.

- Vâng!

Thạch Hạo gật đầu, không có gì có thể giấu diếm, hắn muốn gặp đến cái kia từng đã là người.

Oanh!

Trong lúc đó, Thương Đế mở ra hư không, phương xa hiển hiện một tòa cự đại cung điện, đúng là tiếp dẫn cổ điện một trong, nó liên tiếp: kết nối lấy Hắc Ám lao lung cửa ra vào.

Khả dĩ chứng kiến, như mọc thành phiến lao lung, một tòa lại một tòa, ở đằng kia tiếp dẫn cổ điện trong thông đạo hiển hiện, tại thời gian dài trên sông phương phập phồng, tràn ngập ra nồng đậm hắc ám khí tức.

Đã đến ngày nay, Thạch Hạo thần thức đã cường đại đến không thể tưởng tượng tình trạng, khủng bố tuyệt luân, nhất niệm ở giữa, tựu có thể đảo qua ức vạn dặm trời cao.

Tựu là thế giới chuyện phát sinh, cũng khó có thể dấu diếm ở hắn bao lâu.

Mà bây giờ, hắn cố ý gây nên, toàn lực tìm tòi, cảm ứng cố nhân khí tức, tự nhiên khả dĩ làm được.

Đã tìm được!

Hắn thậm chí có phát hiện, oanh một tiếng, hắn thần niệm cưỡng ép mở ra một tòa lao lung, chỗ đó có một nữ tử Nguyên Thần, chập chờn lấy sáng tắt bất định quang.

Nàng hóa thành hình người, thân thể thon dài, thướt tha cao ngất, trên khuôn mặt có chút mờ mịt, gần lưỡng trăm vạn năm Hắc Ám nhốt, nàng đã đã bị mất phương hướng, không biết thân ở phương nào, không biết mình là ai.

- Tỉnh lại!

Thạch Hạo một tiếng khẽ quát, hơn nữa vận dụng mạnh nhất pháp lực, che chở nguyên thần của nàng, muốn đem nàng mang đi ra.

Hỏa Linh Nhi sống lại rồi, đem làm nàng chứng kiến xa xa chính là cái người kia lúc, tuy là Nguyên Thần trạng thái, nhưng vẫn là có dòng nước mắt nóng lăn xuống cảm giác, nàng khóc không thành tiếng.

Vậy mà gặp được, thật sự lần nữa thấy được hắn!

- Thạch Hạo, thật là ngươi sao?

Nàng khóc, trên mặt tràn ngập thương cảm, còn có vô cùng quyến luyến, vươn tay, sợ lập tức lại không thấy được hắn.

- Là ta, ta tới đón ngươi trở về, về nhà!

Thạch Hạo thân là chuẩn Tiên Đế cấp cao thủ, dù là tiên sơn Băng ở trước mắt, đều mặt không đổi sắc, thế nhưng mà ngày nay đã có loại chua xót cảm giác.

Đó là thiếu niên thời đại cảm tình, vậy mà quanh quẩn đến nay, đã đến hắn hiện tại nơi này độ cao, từng đã là các loại tình nghĩa đợi đều chưa từng mất đi, như trước vẫn còn!

Hỏa Linh Nhi lập tức hai mắt mơ hồ đẫm lệ, đã từng Hỏa Tang hoa nở, nàng đợi một năm rồi lại một năm, cũng không trông thấy người kia trở về, thẳng đến có một ngày Thiên Địa đại biến, tội châu bị một cái đại thủ bắt đi.

Ngày nay, nàng bị giam giữ Hắc Ám lao lung đã bao nhiêu năm? Bản thân đều đã bị mất phương hướng, trí nhớ đều mơ hồ, rồi lại lần nữa bị tỉnh lại, nhìn thấy người kia.

- Ta nói rồi, dù là ngươi mất, cũng sẽ biết đánh vỡ Luân Hồi, lần nữa nhìn thấy ngươi!

Thạch Hạo lớn tiếng nói.

- Ta biết đạo ngươi nhất định sẽ đến!

Hỏa Linh Nhi cười, khóc, óng ánh nước mắt lăn xuống.

- Ta mang ngươi ly khai!

Thạch Hạo nói ra.

- Ngươi có thể mang đi ai?

Hồng Đế lạnh lùng mở miệng.

- Đều muốn dẫn đi!

Thạch Hạo lớn tiếng nói, hắn đang tìm kiếm Mạnh Thiên Chính, cũng muốn gặp đến vị này ân sư giống như trưởng bối.

- Oanh!

Thế nhưng mà, cái lúc này, Hồng Đế xuất kích rồi, một cái đại thủ hướng về Hỏa Linh Nhi theo như đi, Vô Tình mà lãnh khốc, muốn tiêu diệt tuyệt linh hồn của nàng ấn ký.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1981: Che Chở

- Ngươi dám!

Thạch Hạo mày kiếm đứng đấy, ánh mắt lăng lệ ác liệt, qua nhiều năm như vậy rốt cục nhìn thấy Hỏa Linh Nhi, Hồng Đế lại muốn ra tay, đem chi đánh chết, có thể nào dễ dàng tha thứ!

Hắn sớm có chuẩn bị, một mảnh rực hà bắn ra, pháp lực bao vây lấy Hỏa Linh Nhi, xé rách tiếp dẫn cổ điện, từ nơi ấy cực tốc vọt tới đi ra.

Oanh!

Cái lúc này, Thương Đế cũng xuất thủ, màu xám tóc dài rối tung ở giữa, cả người ngang trời mà đến, một quyền oanh hướng Thạch Hạo, khí phách khôn cùng.

Thạch Hạo chân thân tiếp ứng Hỏa Linh Nhi, đưa tay ở giữa, thi triển các loại chí cường bí thuật, toàn thân đều tại sáng lên, như là lửa cháy mạnh đốt cháy, lại để cho Vực Ngoại rất nhiều tinh thể đều hóa thành bột mịn.

- Xoẹt!

Cùng một thời gian, Vũ Đế xuất thủ, đứng ở đó chiếc Cổ lão trên chiến xa, sau lưng một đôi thần thánh vũ dực vỗ ở giữa, hắn toàn thân đều là thụy hà.

Nhất là, trong tay hắn cái kia cán đế mâu, nhỏ giọt huyết, phát ra đẹp đẽ huyết quang, hướng về Thạch Hạo đâm tới, xuyên thủng đại vũ trụ.

Người bậc này vật xuất kích, bất kỳ một cái nào đều có thể tiêu diệt thế giới, huống chi là ba đại cao thủ vây săn Thạch Hạo, cái chỗ này lại càng

phát lộ ra khủng bố.

Oanh!

Nơi đây nổ tung, Thiên Băng Địa Liệt, Vực Ngoại rất nhiều tinh thể đều hoá khí rồi, trở thành hư vô, Hỗn Độn điên cuồng mãnh liệt, tại đây như là về tới khai thiên tích địa thời đại.

Liên tiếp va chạm mạnh!

Thạch Hạo thân thể lảo đảo, ho ra một búng máu, gặp ba đại cường giả vây công, hắn phi thường cố hết sức, một cái gây chuyện không tốt cũng sẽ bị diệt sát lúc này.

Oanh!

Chung quanh của hắn, bị Đế cấp lực lượng chỗ cát liệt, làm hắn đi về phía trước lúc phi thường cố hết sức, tuy có hắn tế ra pháp lực che chở lấy Hỏa Linh Nhi, nhưng thì không cách nào mang tới.

Trọng yếu nhất nhưng là, Hồng Đế uy hiếp quá lớn, trực tiếp muốn giết Hỏa Linh Nhi, lợi dụng hai vị chuẩn Tiên Đế ngăn cản Thạch Hạo thời cơ, hắn toàn lực trấn giết chi.

Đây là ba đại cường giả ăn ý, sớm đã ngờ tới những...này, chính là vì ở trước mặt chém giết Hỏa Linh Nhi, dao động Hoang đạo tâm, nhiễu hắn tâm thần không yên.

- PHỐC!

Khả dĩ chứng kiến, tại Hồng Đế cái con kia bàn tay lớn dưới áp lực, hư không nát bấy, che chở Hỏa Linh Nhi tiên quang chập chờn, tùy thời muốn dập tắt.

- Ah!

Thạch Hạo gào rú, như là dã thú bị thương gào thét, trên đầu pháp tắc

trong ao sôi trào, một thanh Kiếm Thai bay ra, về phía trước chém tới, Thạch Hạo nổi giận dốc sức liều mạng.

Tại chói mắt hào quang ở bên trong, Thạch Hạo giết tới, chấn khai Thương Đế, công sát Hồng Đế, về phần sau lưng, tắc thì lộ ra một sơ hở, bị Vũ Đế đế mâu đâm thấu đầu vai, máu tươi chảy đầm đìa.

Đây chính là đế mâu, sát phạt lực ngập trời!

Thạch Hạo xương bả vai lập tức nổ tung, máu tươi Tinh Không, đại theo sát lún xuống, cái này một mâu chi uy không gì so sánh nổi.

Bất quá, trả giá loại này một cái giá lớn về sau, Thạch Hạo giết đem tới, cũng tại trong lúc vội vã, cùng Hồng Đế đại quyết đấu một chưởng.

Đông!

Thạch Hạo chặn cái kia tất sát Hỏa Linh Nhi một kích, chống đỡ Hồng Đế, giữa hai người kịch chấn, Hồng hoang chi lực sôi trào.

Như vậy giao thủ, trút xuống đi ra ngoài lực lượng quá cường đại, Hỏa Linh Nhi bên ngoài cơ thể quang rốt cục ảm đạm, nàng thoáng cái chia năm xẻ bảy.

Đây chính là Nguyên Thần, ấn ký nghiền nát tựu ý nghĩa nàng hội vẫn lạc!

- Rống!

Thạch Hạo rống to một tiếng, âm thanh động chung cực Cổ Địa, hắn dốc sức liều mạng ra tay, phóng xuất ra vô tận sinh cơ, tạo hóa vạn vật, ngăn cản Hỏa Linh Nhi đi về hướng tử vong.

- Hoang, nhận lấy cái chết!

Thương Đế quát, hắn lại một lần giết đã đến, chưởng chỉ sáng lên, đánh ra Thạch Hạo.

- Một cái nữ nhân mà thôi, ngươi không bỏ xuống được quá nhiều, nhất định hội thê thảm kết thúc!

Hồng Đế mở miệng, hắn chưởng chỉ càng phát ra sáng chói rồi, hướng về Thạch Hạo bổ tới.

- Loong coong!

Về phần Vũ Đế, tắc thì không nói gì, trực tiếp dùng đế mâu bức tiến, lần nữa đâm ra kinh thiên một mâu, huyết quang xé rách đại vũ trụ, mâu phong vô kiên bất tồi.

PHỐC!

Thạch Hạo gặp kịch chấn, hắn cho dù tế ra các loại binh khí phòng ngự, nhưng là tại ba đại cao thủ vây công xuống, như trước khóe miệng trôi huyết.

Vừa rồi quá nguy hiểm!

Hắn lướt ngang thân thể, tránh được ba đại cao thủ, cái kia Hỏa Linh Nhi ấn ký tuy nhiên chia năm xẻ bảy rồi, nhưng là tại vận mệnh của hắn bí thuật xuống, lại đã gây dựng lại.

- Thạch Hạo!

Hỏa Linh Nhi rơi lệ, sợ hãi cùng lo lắng vô cùng, vừa rồi mặc dù chỉ là ngắn ngủi giao thủ, cực tốc va chạm, nhưng là nàng lại biết, tại trong thời gian ngắn như vậy, Thạch Hạo đã tao ngộ sinh tử khảo nghiệm.

Vì cứu nàng, dốc sức liều mạng chém giết, ngạnh kháng địch thủ trọng kích.

Ví dụ như, hắn Tả xương bả vai, vừa rồi đều nổ tung rồi, bị cái kia mâu phong đâm thấu, bị Vũ Đế pháp tắc xé rách, rồi sau đó bạo toái tại đâu đó.

- Không muốn cho ta như vậy dốc sức liều mạng a, ngươi không phải chết.

Hỏa Linh Nhi nghẹn ngào, nàng thật sự vô cùng lo lắng.

Nàng thậm chí muốn trở về Hắc Ám lao lung, sợ trở thành Thạch Hạo vướng víu, ảnh hưởng hắn kế tiếp đại chiến.

- Hôm nay một trận chiến, nhất định hội Thiên Băng Địa Liệt, cái gọi là tiếp dẫn cổ điện, Hắc Ám lao lung các loại..., đều có thể đem không còn tồn tại, ta sao yên tâm đem ngươi tiếp tục lưu lại chỗ đó.

Thạch Hạo âm thầm giải thích.

- Hoang, có chút bản lĩnh!

Hồng Đế nói ra, nhưng là lãnh khốc sát ý không giảm, khí tức càng phát ra đáng sợ.

Thạch Hạo nhíu mày, hắn xuyên thấu qua tiếp dẫn cổ điện, dò xét Hắc Ám lao lung, đang tìm kiếm Mạnh Thiên Chính, đây là ân sư giống như trưởng lão, nhất định phải cứu trở về đến.

Có thể nói, nếu không Mạnh Thiên Chính tiếp theo không hữu hiện tại Hoang Thiên Đế!

Dĩ thân vi chủng quá gian nan, năm đó là Mạnh Thiên Chính giúp hắn, dẫn hắn ra đi, trả giá đại lượng tâm huyết.

Rốt cục, Thạch Hạo tìm được rồi, cưỡng ép mở ra lao lung.

Chính như hắn đối với Hỏa Linh Nhi theo như lời, hôm nay nhất định đánh cho Thiên Băng Địa Liệt, hắn lo lắng Hắc Ám lao lung đều muốn chìm, sợ triệt để mất đi cái kia từng đã là cố nhân.

Lúc này đây, Thạch Hạo mở ra cũng không phải là một hai tòa Hắc Ám lao lung, mà là thành đàn như mọc thành phiến mở ra, đều là đáng thương

chi nhân, bị khốn ở này.

- Trở về!

Thạch Hạo rống to, hắn che chở lấy Mạnh Thiên Chính, còn có mặt khác một ít Nguyên Thần, hướng ra phía ngoài chém giết mà ra.

Oanh!

Hồng Đế lần nữa xuất kích, một cái Vô Tình bàn tay lớn bao phủ Thiên Địa, ngăn cản Thạch Hạo mỗi một bước động tác, muốn tiêu diệt giết sao Mạnh Thiên Chính Nguyên Thần.

Không hề nghi ngờ, đây cũng là một hồi chém giết.

Thạch Hạo muốn phải trợ giúp Đại Trưởng Lão, hắn bản thân không trả giá thật nhiều căn bản không được.

Tại tiên quang ở bên trong, tại đáng sợ mâu phong xuống, tại tử khí sôi trào ở bên trong, hắn cùng ba đại chuẩn Tiên Đế cao thủ chém giết, Đại Trưởng Lão Nguyên Thần đều vỡ vụn.

Về phần chính hắn, trên người cũng nhiều mấy cái huyết lỗ thủng, còn có thể sợ chưởng ấn, cùng với nhập vào cơ thể mà ra quyền động, thương thế làm cho người ta sợ hãi cực kỳ.

Phải biết rằng, đây chính là chuẩn Tiên Đế lưu lại tổn thương!

Cũng chỉ có trả giá như vậy một cái giá lớn, Thạch Hạo mới bảo trụ Đại Trưởng Lão Nguyên Thần, đem chi đưa đến bên người.

Thạch Hạo đứng thẳng ở phía xa, yên lặng chữa trị thương thế, huyết nhục phục hồi như cũ, nhưng là chuẩn Tiên Đế pháp tắc còn đang dây dưa lấy, hắn tại thời gian dần qua hóa giải lấy.

- Trong nội tâm cố kỵ quá nhiều, ngươi như vậy sẽ chết vô cùng bi thảm!

Hồng Đế rất không khách khí đánh giá, cho rằng Thạch Hạo không bỏ xuống được đồ vật quá nhiều.

- Đã như vầy, tựu cho ngươi thêm một cái cọc đại lễ!

Vũ Đế đứng tại trên chiến xa, từ đầu đến cuối đều không có xuống, bễ nghễ thiên hạ, đơn thủ vác lên đế mâu, xông sau lưng vung lên, nói:

- Thẳng hướng tiên vực!

Tại lời của hắn rơi tất về sau, đại địa cuối cùng, bóng người ẻo lả, đón lấy chiến xa ù ù, xuất hiện một cổ đội ngũ, đều mang theo ngập trời Hắc Ám chi lực.

Thạch Hạo ánh mắt lạnh lùng, hắn thấy được vẻ này đội ngũ, lĩnh quân là Tiên Vương cấp cao thủ, là một đám sa đọa vương giả!

Đột nhiên, thân thể của hắn cứng ngắc, đồng tử co rút lại, hắn thấy được Đại Trưởng Lão Mạnh Thiên Chính thân thể, mang theo đầm đặc Hắc Ám chi khí, uy thế bất phàm.

- Sa đọa Tiên Vương!

Đó là Mạnh Thiên Chính thân thể, hai trăm vạn năm thành tựu sa đọa vương vị.

Thạch Hạo đối với cái này ngược lại cũng không phải rất giật mình, phải biết rằng, năm đó Biên Hoang Đế Quan một trận chiến sau khi kết thúc, Đại Trưởng Lão Mạnh Thiên Chính ngay tại không có khả năng thành tiên trong hoàn cảnh thành tiên.

Hơn nữa, Mạnh Thiên Chính cũng từng dĩ thân vi chủng, chỉ kém nửa bước tựu trọn vẹn thành công, trên đời mênh mông, cũng chỉ có Thạch Hạo cùng hắn từng đi đến con đường này.

- Lại Giới Hải cái kia một mặt, đem con dân của chúng ta mang về đến,

nếu có dị loại, cho dù chém giết!

Vũ Đế nói ra.

Cái này là như thế nào một loại sát phạt? Thạch Hạo không rét mà run.

Bọn này sa đọa vương giả lĩnh quân, nếu là giết đến Giới Hải bên kia, chính là ngập trời tai nạn, cái gọi là Hắc Ám đại phong bạo sắp sửa trả lời tại trên người của bọn hắn!?

- Vâng!

Những...này sinh linh, chỉ có một chữ đáp lại, đều nhịp, âm vang hữu lực, sát phạt khí lập tức ngập trời trên xuống, chấn động cái này phiến chung cực Cổ Địa.

Tại đây phiến sâu trong lòng đất, lại có đại quân.

- Ô...

Còn sống linh thổi lên kèn, đồng nhất khắc, Giới Hải phụ cận, sóng biển kích thiên, Đại Đạo ký hiệu tách ra, hướng về trên biển kích động mà đi!

Đó là chuẩn Tiên Đế ban thưởng ở dưới tù và, như vậy thổi lên, quả thực Thiên Băng Địa Liệt.

Cái này cổ đại quân muốn lên đường, bước vào Hắc Ám chi địa, muốn vượt biển tiến về trước bờ bên kia, đương nhiên, bọn hắn sẽ không chính xác hao phí mấy chục trên trăm vạn năm, bởi vì Giới Hải trong có tiếp ứng cổ điện xây dựng con đường, có thể trực tiếp hàng lâm tại biển cái kia một bên!

Thạch Hạo còn không có có ra tay, chằm chằm vào phía trước.

Rất nhanh, hắn lại thấy được người quen, đồng tử càng phát ra lạnh lùng rồi, hắn thấy được Vương Trường Sinh, rõ ràng ở chỗ này!

Hai trăm vạn năm đi qua, hắn đã trở thành Tiên Vương cấp cao thủ!

Đối với người này tu vi, Thạch Hạo ngược lại cũng không phải rất giật mình, bởi vì, năm đó chính thức có thể cùng Mạnh Thiên Chính ganh đua dài ngắn chỉ có một Vương Trường Sinh.

Hơn nữa, hắn không giống như là đã bị mất phương hướng, lúc này đối với Thạch Hạo lộ ra cười cười, rất là quỷ dị, hoàn toàn nhận ra Thạch Hạo.

- Ngươi nhớ rõ ta?

Thạch Hạo thanh âm rất hàn, ánh mắt u lãnh u.

- Tự nhiên, ta cho tới bây giờ đều là ta, chỉ là ngày xưa luyện công ngoài ý muốn nổi lên, tự tiếp dẫn cổ điện trụy lạc, Nguyên Thần, cốt cách đợi rơi lả tả Biên Hoang.

Vương Trường Sinh nói ra.

- Tần hạo cốt, còn có Mục Trường Sinh đều bị ta thu.

Vương Trường Sinh bổ sung.

- Bọn ngươi đáng chết!

Thạch Hạo quát.

Nhưng vào lúc này, ngoài ý muốn phát sinh, cái kia lĩnh quân sinh linh ở bên trong, Mạnh Thiên Chính đột nhiên quay người, phải tay nắm lấy một ngụm loan nguyệt nhận, mãnh lực bổ ra, phát ra chói mắt quang.

PHỐC!

Vương Trường Sinh đầu lâu bị cắt lấy, Nguyên Thần bị xé nứt rồi!

Đây là một hồi biến cố, tựu là ba đại chuẩn Tiên Đế đều kinh ngạc, thật không ngờ Mạnh Thiên Chính có thể như vậy ra tay, như thế nào phản ra?

Cùng một thời gian, Thạch Hạo động, cúi vọt tới, hắn sớm có chuẩn bị

tâm lý rồi, bởi vì tại năm đó Mạnh Thiên Chính rơi vào Hắc Ám sau còn từng đã cứu hắn.

Tàn Tiên xin một vị Chân Tiên đuổi giết hắn lúc, Hắc Ám Mạnh Thiên Chính từng ra tay, đem Chân Tiên đánh gục, kéo đi cỗ thi thể kia.

Thế gian có đồn đãi, rơi vào Hắc Ám người, có ít người dù là mất phương hướng, nhưng là có một ít bản năng, thậm chí một chút trí nhớ, đó là lưu lại bộ phận Nguyên Thần bố trí.

Hiển nhiên, Đại Trưởng Lão tựu thuộc về loại tình huống này.

PHỐC!

Thạch Hạo xuất kích, một quyền oanh rơi, Vương Trường Sinh nổ tung, dù là Tiên Vương Nguyên Thần không dễ tiêu diệt, nhưng ở chuẩn Tiên Đế trước mặt cũng không đủ xem, hình thần câu diệt.

Cùng một thời gian, Mạnh Thiên Chính thân thể bị Thạch Hạo che chở tại bên người.

Lúc này đây, ba đại chuẩn Tiên Đế không có chặn đánh Thạch Hạo, mà là lộ ra trầm tư, Mạnh Thiên Chính loại tình huống này làm bọn hắn đều cảm thấy kinh ngạc, tại suy nghĩ.

- Sát!

Kết quả là, Đế Chiến bạo phát, Thạch Hạo một người đại chiến ba vị chuẩn Tiên Đế, kịch liệt vô cùng, đế huyết văng khắp nơi, vừa ngay từ đầu liền giết đã đến gay cấn.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1982: Săn Phê ChuẩN Tiên Đế

Đang đại chiến trong, ba Đế lãnh khốc vô tình, dù cho chiến đấu lan đến gần phương xa đại quân, đó là bọn họ bộ chúng, nhưng cũng cũng không thèm để ý, như trước mãnh liệt xuất kích.

Bọn họ thần sắc lạnh lùng, như là vạn cổ không được dung băng sơn, chặn đánh giết Thạch Hạo, diệt trừ cái này uy hiếp được bọn họ họa lớn!

Đọa Lạc Tiên Vương mang theo những cái kia nhân mã cực nhanh trở ra, nhưng dù cho như thế, cũng có một nhóm người hóa thành quang vũ, dường như bốc hơi lên rơi một dạng, hình thần câu diệt, căn bản là chống lại không được.

Trên thực tế, chỉ có một chút rung động dạng khởi, chạm được bọn họ, những người này liền nổ tung, hóa thành một đoàn lại một đám mưa máu, hài cốt không còn, thần cùng hình giai diệt.

Phê chuẩn Tiên Đế, cao cao tại thượng, không thể địch nổi! Tùy ý một kích, tạo thành lực sát thương liền không cách nào tưởng tượng!

Thạch Hạo sắc mặt rất lạnh, hắn chứng kiến tự mình cùng ba Đế chênh lệch, có thể có thể nói là khác nhau, hắn là cứu Hỏa Linh Nhi cùng Mạnh Thiên Chính không tiếc được Đế Mâu đóng vào trên người, xương bả vai nổ nát vụn, được Hồng Đế nắm đấm xuyên thấu lồng ngực, máu chảy đầm đìa, được Thương Đế Chưởng Ấn đánh vào thân thể thượng, tứ phân ngũ liệt, máu me khắp người.

Mà ba Đế lại lạnh lùng vô tình, có thể quên đi tất cả, căn bản cũng không lưu ý "Ngoại Vật", không được quý trọng bộ chúng.

Giống như vừa rồi, đối với Thạch Hạo đánh chết Vương Trường Sinh

đều thờ ơ, có thể dưới cái nhìn của bọn họ, đó bất quá là một con hơi chút xuất sắc cùng cường tráng sâu kiến.

Thạch Hạo nghiêm nghị, bực này tuyệt tình sinh linh, mất đi tâm tình chập chờn, đáng sợ nhất, dù cho giết điên cuồng, cũng rất khó tìm ra nhược điểm của bọn họ.

Vô luận là Hỏa Linh Nhi, vẫn là Mạnh Thiên Chính, ở ba Đế trong mắt đều không coi là cái gì, chết hay sống cũng không khẩn yếu, mục đích của bọn họ chỉ có một, đánh gục Thạch Hạo.

Chỉ có thanh niên nhân này, đạt được bọn họ tầng thứ này, không sợ hắc ám ăn mòn, là uy hiếp lớn nhất.

- Đáng tiếc, thật đáng buồn, đáng tiếc, mặc cho ngươi nghìn thu bá nghiệp, vạn cổ thiên kiêu, lại giống chuyển đầu không, phí thời gian năm tháng, ma diệt đời này Đế Giả thân đi!

Hồng Đế thanh âm lạnh lùng, dường như nguyền rủa một dạng, ở phía sau hắn là mênh mông vô bờ Cổ Quốc, đây là đột ngột hiện lên, mênh mông cuồn cuộn ức vạn dặm.

Đó là một cổ khí thế, càng giống như là trong chỗ u minh thiên cơ, đảo loạn càn khôn, biểu thị Thạch Hạo kết cục, Hồng Đế nói ra gần pháp, vận dụng Tử Chú, ngăn chặn Thạch Hạo.

Về trớ chú, vô luận là ở nơi nào, đều xem như là thần bí quỷ dị thần thông, khó lòng phòng bị.

Quả nhiên, Thạch Hạo cảm giác mình bàng bạc vô địch khí thế, phảng phất bị người xé rách, chém ra một vết thương, vô địch khí thế đang bị "Giải tỏa".

- Giết!

Thương Đế gào to, tóc xám rối tung, to lớn Quyền Ý, đè ép Thiên Vũ

nát bấy, vạn vật điêu linh, không có có cái gì có thể ngăn cản hắn vô địch Quyền Ấn.

Ở Thạch Hạo khí thế được tiết lúc, hắn phát động cuồng bạo công kích, Quyền Ấn phát quang, đánh vỡ vạn cổ Chư Thiên, nhìn thấy Vĩnh Hằng, năm tháng sông được hắn đạp ở dưới chân, lúc này hắn điên cuồng vô địch!

Ầm!

Thạch Hạo với hắn ngạnh hám, tự thân nguyên bản cao hơn một bậc, nhưng bây giờ nhưng có chút cật lực, cánh tay tê dại, lảo đảo trở ra.

Điều này không khỏi làm hắn tỉnh ngủ, Hồng Đế trớ chú quả nhiên làm người ta sợ hãi, đối với hắn đều đưa đến tác dụng, vô hình trung tiêu tan tháo hắn cái thế oai.

Xích!

Cùng lúc đó, Vũ Đế đánh giết đến, một cây sáng chói Thần Mâu, rọi sáng lần lượt kỷ nguyên, Xích Sắc lưỡi mâu nhuộm huyết, phát ra quang, xẹt qua chư Cổ kỷ nguyên.

Đây mới thực là vô địch đại thế!

Vũ Đế cái này Chiến Mâu trở thành một phần của thân thể hắn, đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, không có địch thủ có thể ngăn trở bên ngoài lộ, có thể phá diệt vạn cổ!

Cheng!

Thạch Hạo tránh né, nhưng cuối cùng vẫn phải lấy bàn tay đánh thọc sườn, đánh văng ra lưỡi mâu, bởi vì này Mâu tập trung hắn, phải đi lay động.

Hắn tự thân pháp tắc trì, Tiên Kiếm đẳng binh khí, đều đã tế xuất, tại đối kháng mặt khác hai Đế phê chuẩn Tiên Đế Pháp Khí.

Đây là một hồi sinh tử đại đối quyết!

- Phốc!

Thạch Hạo bàn tay bị xé nứt, phê chuẩn Tiên Đế cấp lưỡi mâu rạch ra một vết thương, tiên huyết thoát ra, máu đỏ tươi nhìn thấy mà giật mình, có vẻ không gì sánh được thê diễm.

Phê chuẩn Tiên Đế huyết rơi hư không, nhuộm đỏ mảnh thiên địa này, cái này cũng báo trước hắn thê lương kết cục sao?

- Năm xưa, vị kia người mở đường, hắn chính là chết tại đây cái lưỡi mâu phía dưới, ngươi cuối cùng là muốn bước hắn rập khuôn theo!

Vũ Đế nói rằng.

Hắn không gì sánh được cường đại, cả người rực rỡ, phía sau một đôi cánh thần thánh không rảnh, sừng sững tại trên chiến xa, có vẻ cao cao tại thượng, có siêu nhiên trên đời vô địch ý vị.

Thế nhưng, trong tay hắn Chiến Mâu cùng kỳ phong thải có chút không tương xứng, quá hung hãn, huyết sắc lưỡi mâu, toả ra yêu dị ánh sáng, giống là có thể thôn cắn người Thần Hồn vậy.

Nó phát ra Xích Quang, gai mắt cực kỳ, dường như huyết sắc nắng gắt ngang trời!

Từng có một thời đại, tên là Đế rơi, liền cùng nó có quan hệ, đâm thủng ngày xưa tên kia phê chuẩn tiên đế mi tâm, xoắn giết thần hồn, cuối cùng đưa tới hắn vẫn lạc.

Thí Đế Chiến Mâu!

Vô luận là trong quá khứ, hay là đang đương đại, hay hoặc là tương lai, nó đều là thiên hạ hung nhất binh khí một trong!

Một trận chiến này, giết thiên hôn địa ám, Nhật Nguyệt đều là hủy, bọn họ chiến đấu đến trong hỗn độn, tùy ý một kích, chính là nhất giới sinh cùng

diệt, không thể đo lường được.

- A...

Thạch Hạo gào thét, hắn tao ngộ cuộc đời này gian nan nhất đánh một trận, ba không kém gì hắn sinh linh, với hắn như thế đổ máu, chiến đấu kịch liệt rốt cuộc, đây là tử kiếp.

Chiến đấu đến một bước này, dù cho hắn có Bất Diệt khu, từ lâu vết thương chồng chất, phê chuẩn tiên đế Đại Đạo Pháp Tắc không phải dễ dàng như vậy mài diệt hết.

Tỷ như lúc này, tóc xám Thương Đế, một cái Chưởng Đao bổ vào phía sau lưng của hắn thượng, đáng sợ kia vết thương nứt ra lúc, đều thấy hắn bạch cốt, như trước ngũ tạng lục phủ.

Đây là từ sau lưng của hắn mổ xẻ một đao!

Bởi vì, mang theo phê chuẩn Tiên Đế cấp pháp tắc, ngăn cản hắn Bất Diệt khu khép lại, ở chiến đấu kế tiếp trong, Thạch Hạo Đế huyết phun trào, thảm trạng khiếp người.

- Hoang, ngươi giãy dụa là phí công, nhất định phải chết đi, trở thành một một dạng đạo hỏa!

Thương Đế quát lên.

Ầm!

Hồng Đế xuất kích, hắn không chỉ có tinh thông trớ chú, tự thân chiến lực lại giống mạnh kinh người, Tử Khí dày, mảng lớn Hỗn Độn đều hóa thành Tử Kim sắc, ngưng tụ ở trước người của hắn.

Hồng Đế, khí thế Vô Song, mang theo quý không thể nói Tử Khí, cả người nhảy lên tới phê chuẩn tiên đế vô cùng đỉnh, sau đó đánh giết hướng Thạch Hạo.

Cái này phải thì phải săn chỗ tốt, ba Đế đều có đầy đủ thời gian chuẩn bị sát thức!

Ầm!

Ở nơi này trong biển hỗn độn, Hồng Đế bàn tay vỗ xuống, hàng tỉ Hỗn Độn chấn động dưới biển di chuyển, vô hình trung có một bàn tay lớn màu tím theo ngưng tụ mà thành, hiển hóa hơn thế!

Đó là Hỗn Độn hóa thành, cùng Hồng Đế cái tay kia luyện làm một thể!

Đây cũng không phải là tùy ý một kích, mà là hắn một loại cái thế sát thức!

Vừa rồi, Hồng Đế không ngừng kết pháp ấn, Khai Thiên Tích Địa, đây là nhất lực lượng nguyên thủy, khủng bố vô biên, hắn đem loại này khai thiên lực lượng ngưng tụ chung một chỗ, hiện tại bộc phát ra.

Ở trong hỗn độn khai thiên, đánh giết Thạch Hạo!

Đáng tiếc Tiểu Thạch, ở thiếu niên thời đại quật khởi, một đường dũng mãnh về phía trước, ở trên con đường tu luyện xưng là kinh tài tuyệt diễm, ngạo thị cổ kim tất cả thiên tài.

Nhưng hôm nay, hắn lại hai mặt thụ địch, tao ngộ vây công, không ngừng rút lui, trong miệng ho ra máu!

Khai Thiên Chi Lực mênh mông cuồn cuộn, đây chính là Hồng Đế nổi lên đã lâu một kích, có Thạch Hạo cả người đều đứng không vững, thân thể nhiều chỗ da nẻ, khóe miệng huyết dịch không ngừng chảy xuống.

Đáng sợ nhất chính là, khai thiên pháp tắc ghi dấu ấn vào thân thể của nó bên trong, nhường hắn tao ngộ sinh tử đau khổ.

Thạch Hạo ngửa mặt lên trời thét dài, đầu đầy nhuộm vết máu sợi tóc đều loạn vũ, hắn đốt cháy Chân Huyết, đem sức mạnh của bản thân đẩy về

phía hết sức Tuyệt Đỉnh.

Ầm!

Bất diệt Quyền Ý, ý chí bất khuất, nhường hắn kiên nghị không gì sánh được, dù cho đều nhanh đem trong cơ thể tạng phủ ho ra đến, hắn vẫn là đang chém giết lẫn nhau, không được chịu khuất phục cùng cúi đầu.

Cũng không hắn không bằng người, mà là ba Đế xuất kích, người nào cũng không chịu nỗi, căn bản đỡ không được.

Bởi vì, bọn họ đều là tương cận sinh linh, là hàng tỉ năm năm tháng đến quật khởi có chừng vài cái Chuẩn Đế, ai sẽ so với ai khác kém?

Bọn họ vốn là ngồi ngang hàng cường giả, hiện tại ba Đế vây giết một người, loại này ưu thế thật lớn, ai có thể hóa giải?

- Giết!

Thạch Hạo tóc tai bù xù, máu me khắp người, hắn muốn thi triển hắn biến hóa tự tại đại pháp, chỉ là, loại huyền pháp này muốn thành công, điều kiện hà khắc, cần phải có người thích hợp tham chiếu.

Trước mắt nhưng thật ra có, tam đại Đế Giả đang ở trước mắt, thế nhưng làm được hả?

Hắn ngưng tụ ra phía sau, rốt cuộc biết giúp ai?

Bất quá, Thạch Hạo điên cuồng, như trước tiến hành nếm thử, hắn biến hóa tự tại đại pháp, muốn biến hóa ra Thương Đế, Hồng Đế, Vũ Đế đến, hư ảnh không rõ, dần dần hiển hiện.

Ầm!

Chỉ là, tam đại phê chuẩn Tiên Đế pháp lực ngất trời, thần uy cái thế, người là hạng dễ nhằn? Mới phát hiện mánh khóe, liền đều cùng nhau trấn áp chi!

Mấy bóng người mơ hồ, tại chỗ diệt vong!

Cái này nhất pháp môn không được, bị áp chế, căn bản là không thi triển được, vô hiệu!

Thạch Hạo thân thể tất cả Bí Cảnh cùng nhau phát quang, nhất là ****, càng là truyền ra tiếng tụng kinh, ba cổ thanh khí hiện lên, lao tới, hóa thành ba vị Chiến giả.

Một cái phảng phất sống trong quá khứ, không dính vào đương đại quả, một cái phảng phất sống trong tương lai, thi triển Chư Thiên kỳ ảo, cùng năm tháng cộng minh, còn có một cái sừng sững đương đại, dần dần cùng Thạch Hạo dung hợp, nhường hắn cường đại hơn vô cùng!

- Như trước cải biến không được ngươi kia thê lương tấm màn rơi xuống kết cục!

Hồng Đế lạnh lẽo nói rằng.

Bọn họ cơ thể phát quang, đều tự có Pháp Thân phân hoá ra, đi công phạt Thạch Hạo trong cơ thể lao ra Chiến Thể, tiến hành săn.

Ầm!

Vũ Đế chiến xa, bị giết đến điên cuồng Thạch Hạo đánh bay, kia Cửu Đầu Cổ Thú toàn bộ nổ tung, chết thảm tại chỗ trong.

Trước kia, Vũ Đế cả người phát quang, hắn phê chuẩn Tiên Đế cấp phù văn hộ thể cũng đều bao trùm tại chiến xa cùng trên cổ thú, khiến cho chúng nó theo vạn pháp bất xâm, nhưng bây giờ bị phá ra.

Thạch Hạo giết mắt đỏ, dự cảm hôm nay dữ nhiều lành ít, hắn đổ máu tới cùng.

Ùng ùng!

Vũ Đế cực kỳ mạnh mẽ, vỗ một đôi cánh, sụp đổ Hỗn Độn, đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, ở hai người khác dưới sự phối hợp, hắn muốn cầm cố Thạch Hạo.

Ba Đế đồng thời phát quang, nhường Thạch Hạo thân hình cương cố, hành động không có quá khứ như vậy nhanh chóng.

Xích!

Một đạo huyết lãng vọt lên, bởi vì thí Đế Chiến Mâu mang theo một cổ huyết, từ Thạch Hạo bụng rút ra, đem nơi đó xuyên thủng, cũng tua nhỏ.

Phê chuẩn Tiên Đế cấp đại chiến, pháp tắc vô biên.

Thạch Hạo vết thương này trong lúc nhất thời khó có thể khép lại, được Vũ Đế pháp tắc tràn đầy, trong quá trình đại chiến, ruột đều nhanh chảy ra.

Giờ khắc này, pháp tắc đan vào, cầm cố nơi đây, ở giữa bị vây nhốt Hoang, một thân cái thế thần thông đều nhanh không thi triển được, ba Đế cùng nhau áp chế hắn.

Đời này, không có nhân có thể giúp hắn.

Con đường đi tới này, hắn đã từng huy hoàng, đã từng bao quát thiên hạ.

Thế nhưng, hôm nay, hắn muốn kết thúc.

Trên đời mịt mờ, không người nào có thể giúp hắn, không có nhân có thể cùng hắn kề vai chiến đấu, chỉ có một mình hắn, cô linh linh, bước qua giới hải mà đến, lại gặp phải bực này tình thế nguy hiểm.

- Giết!

Thạch Hạo xõa tóc dài, đỏ thẫm huyết chảy xuống, hắn lảo đảo, vẫn ở chỗ cũ chém giết.

- Các ngươi bây giờ không lên đường, còn đợi khi nào?

Vũ Đế mở miệng, kỳ âm đi qua Hỗn Độn hải, vượt qua hắc ám đại giới, truyền tới chung cực cổ địa.

Một đám rơi xuống cường giả, nghe được hiệu lệnh phía sau, lần thứ hai thổi bay Tù Và, rung động giới hải, bọn họ muốn lên lộ.

- Cẩn thận một chút, không muốn hủy diệt này cổ địa, đó là hắc ám con dân dựng dục nơi, đừng phải ra tay quá nặng.

Vũ Đế thờ ơ nói rằng.

Thạch Hạo được nghe, hận muốn điên.

Tuy là sớm có sở liệu, hắn vẫn tức sùi bọt mép.

Đi qua, vẫn có như vậy đồn đãi.

Này cố thổ, một mực vì giới hải một phía này dựng dục hắc ám sinh linh!

Phê chuẩn Tiên Đế chính mồm chứng thực phía sau, nhường Thạch Hạo tức giận trùng tiêu.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1983: Viện Thủ

Hắc Ám đại quân xuất động, đem làm tù và thổi lên lúc, Giới Hải đại rung chuyển, rậm rạp chằng chịt Đại Đạo phù văn lan tràn, hình thành Phong Bạo, cảnh tượng làm cho người ta sợ hãi.

Thạch Hạo lông mày thâm tỏa, hắn nếm thử trùng kích, muốn ngăn cản đám kia đại quân, nhưng là, hắn đã thất bại, ba đại chuẩn Tiên Đế cùng nhau ra tay trấn áp hắn.

Hắn bản thân đều lâm vào sinh tử kiếp ở bên trong, có khả năng hội triệt để vẫn lạc lúc này, hình thần câu diệt.

Oanh!

Trong lúc đó, Thạch Hạo **** chỗ đó, cốt văn rậm rạp, ký hiệu đan vào, đó là hắn trời sinh cốt văn, loại thứ ba bảo thuật tại tách ra mà ra.

Trong tích tắc, hắn huyết khí cuồn cuộn, pháp lực sôi trào, tốc độ cũng thoáng cái bão tố được đưa lên.

Hắn trước sau mất đi hai khối Chí Tôn cốt, cũng chính bởi vì như thế sinh ra đời càng cường đại hơn một loại cốt văn, hình thành một loại kỳ dị Vô Địch bí thuật.

Loại này phù văn khả dĩ gia trì pháp lực của hắn, tốc độ các loại..., lại để cho hắn chiến lực tăng vọt, không ngừng điệp gia.

Hiện tại, Thạch Hạo bạo phát, dùng loại này cốt văn, gia trì bản thân, rồi sau đó oanh mở ba Đại Đế người màn sáng, theo bị trấn áp trung giải thoát đi ra.

- Nháy mắt tăng lên pháp lực, mấy lần, gấp 10 lần, thậm chí thêm nữa... Lần điệp gia, cái này như trước khó có thể Vô Địch, chúng ta cũng có thể, còn có phá giải chi pháp.

Hồng Đế cười lạnh, cũng không e ngại.

Trên thực tế, đã đến bọn hắn cái này cấp độ, mỗi người đều có lại để cho chiến lực điệp gia pháp môn, bằng không thì tại sao làm chuẩn Tiên Đế, phàm là cổ sử trung xuất hiện qua cái thế pháp môn, bọn hắn đều tinh thông.

- Oanh!

Quả nhiên, Hồng Đế, Thương Đế cũng có thủ đoạn, tại rút lui ở bên trong, tránh né Thạch Hạo phong mang lúc, bản thân chiến lực tăng vọt, khí tức bắt đầu đáng sợ.

- Đi thôi, bọn ngươi ra đi, đem Hắc Ám con dân đều tiếp dẫn tới. Lần lượt kỷ nguyên đi qua, lại đến mùa thu hoạch mùa.

Vũ Đế nói ra.

Hắn phân phó vượt biển người đi tiếp dẫn cổ điện xây dựng con đường, rất nhanh vượt đến biển cái kia một bên.

Qua nhiều năm như vậy, bọn hắn một mực tế thủy trường lưu, cái tiếp dẫn đến số ít Hắc Ám người tiến hóa, chưa từng như vậy huy động nhân lực.

Tích lũy đến đương thời, tiên vực, Giới Hải bên trong đích Tiên Vương quả thực không ít, tại chuẩn Tiên Đế xem ra, thu hoạch mùa đã đến, đem toàn diện tiếp dẫn mà đến.

Rống!

Thạch Hạo tóc tai bù xù, huyết tích loang lổ, vết thương vô số, hắn thét dài lấy, hóa ra cực lớn pháp thể, rồi sau đó thúc dục các loại bí thuật, lúc này bộc phát.

Đây là kịch liệt chém giết, phịch một tiếng, Thạch Hạo cánh tay phải hóa thành Chân Long, Long ngâm động Cửu Thiên, thi triển Chân Long cái thế bảo thuật, cùng Thương Đế va chạm.

Hắn cánh tay kia tắc thì hóa thành một cái màu hồng đỏ thẫm Phượng Hoàng đầu lâu, điểu mỏ cứng rắn, đỏ tươi như máu toản (chui vào), đâm thấu hết thảy ngăn cản.

Thạch Hạo nổi giận, hai tay giao nhau ở giữa, Long cùng Phượng Hoàng chung nhảy múa, hướng về phía trước thắt cổ:xoắn giết!

Hai cánh tay của hắn một đầu là Chân Long, một đầu như là huyết hoàng vỗ cánh, hiện tại cả hai giao nhau, như là một tay vô kiên bất tồi Long Phượng cắt bỏ, sắc bén vô cùng, cắt bỏ đoạn hết thảy Đại Đạo phù văn.

Xoẹt!

Thương Đế động tác chậm đi một tí, bị Long Phượng cắt bỏ sát ở bên trong, áo giáp vỡ tan, mà lại cánh tay bị xé nứt khai mở một đạo đáng sợ miệng vết thương, lộ ra hắn Đại Đạo thực cốt.

Màu đen huyết trôi rơi, Thương Đế sắc mặt khó coi vô cùng.

Đ-A-N-G...G!

Vũ Đế ra tay, trong tay cái kia cán thí Đế Chiến mâu đâm tới, ngăn trở Long Phượng cắt bỏ, phát ra một chuỗi lại một chuỗi chói mắt Hỏa Tinh.

Một trận chiến này đối với Thạch Hạo quá bất lợi, đến nơi này một bước, hắn lâm vào tùy thời có thể sẽ vẫn lạc đại nguy cơ ở bên trong, cùng ba đại cao thủ quần nhau lấy.

Xoẹt!

Cuối cùng, hắn vậy mà bay lên trời, xé rách Hỗn Độn biển, giết đi ra ngoài, trước là đối với giới bờ biển bên cạnh oanh kích một quyền, chặn

đánh đám kia sa đọa cường giả.

Rồi sau đó, hắn lần nữa viễn độn.

Thạch Hạo tốc độ cực nhanh, hắn không phải hướng về Giới Hải bỏ chạy, mà là xâm nhập nội địa, tiếp tục hướng trước, phản một con đường riêng mà đi, đây không phải trở về chi lộ, mà là đang tiếp cận chung cực Cổ Địa.

- Chạy đi đâu!

Ba Đại Đế người ở hậu phương theo đuổi không bỏ, bọn hắn không vội, trước kia lúc tựu cắt đứt tiến về trước Giới Hải cái kia một mặt đường, hiện tại thong dong đuổi giết chi.

Thạch Hạo thần sắc nghiêm túc, hắn lần nữa tăng tốc, không ngừng biến hóa hư không tọa độ, vì thế không tiếc phun ra mấy ngụm máu tươi, chỉ vì tung thiên mà đi, càng thêm xa xôi.

- Ngươi có thể trốn đi nơi nào!

Hồng Đế cười lạnh.

- Ừ, đúng rồi, hắn đang tìm kiếm cơ hội, muốn đem hai người kia lưu đày, ly khai hắn, để đầy đủ an toàn.

Thương Đế nói ra, đoán được Hoang mục đích.

Hỏa Linh Nhi, Mạnh Thiên Chính bị Thạch Hạo mang theo trên người, bị hắn thu tại không gian Pháp khí ở bên trong, hiển nhiên cái này rất không an toàn, mỗi một lần va chạm ở bên trong, Thạch Hạo đều muốn cẩn thận đối đãi.

Chuẩn Tiên Đế va chạm mạnh, động tựu hủy diệt sông núi vạn vật, tựu là Thạch Hạo thân thể đều thỉnh thoảng bị xé nứt ra đáng sợ miệng vết thương, hắn lo lắng không nghĩ qua là, nấp trong bên cạnh hắn hai gã cố

nhân hội chết thảm.

Cái này một mực lại để cho hắn phân tâm, thủy chung trận địa sẵn sàng đón quân địch, hiện tại, hắn đang tìm kiếm cơ hội, chuẩn bị đem hai người để cho chạy.

Cái địa phương này một mảnh rách nát, thỉnh thoảng có tiếp dẫn cổ điện trụy lạc, càng có mảng lớn Hắc Ám lao lung nổ tung, đều là đại chiến bố trí.

Đây đối với Thạch Hạo mà nói, là một đoạn gian khổ con đường trải qua, hắn còn không có có chật vật như vậy qua, đại trong chiến đấu một đường chủ động lui bước, bị người đuổi giết.

Rốt cục, hắn tìm được một cái cơ hội, tại một mảnh Hỗn Loạn Chi Địa, tại Hỗn Độn một khe lớn ở giữa, hắn đem ba đại cường giả bỏ qua đầy đủ xa, cái này mới ra tay.

- Vĩnh hằng lưu đày, các ngươi... Chờ ta trở lại!

Thạch Hạo gầm nhẹ, nắm chặc Quyền Đầu, hắn đem Mạnh Thiên Chính còn có Hỏa Linh Nhi phân biệt lưu đày rồi, xé rách Hỗn Độn hư không, lại để cho bọn hắn tiến về trước không biết chi địa.

Hơn nữa, cả hai muốn đi địa điểm cũng bất đồng, phân tán phong hiểm.

Thần quang bành trướng, hai người đều tại há mồm, có thiên ngôn vạn ngữ, thế nhưng mà Thạch Hạo nghe không được rồi, hắn quyết đoán thi pháp, tựu là chính bản thân hắn đều cần tốn hao một cái giá lớn, mới có thể đoán được hai người đến tột cùng sẽ tới gì địa phương.

Tại trên người hắn, có hai người thần hồn ấn ký, ngày sau là tìm kiếm hai người nơi mấu chốt!

- Thạch Hạo!

Hỏa Linh Nhi nhịn không được kêu to, không ngừng rơi lệ, nàng cuối

cùng nhìn thoáng qua người kia, không biết này đừng đến tột cùng là hay không còn có thể tương kiến.

Mới gặp nhau, lại phân biệt, cái này làm cho nàng tràn đầy bất đắc dĩ cùng đắng chát, nhưng lại không có biện pháp, bởi vì, nàng tự thể nghiệm đã đến Thạch Hạo hiểm cảnh, quá gian nan.

- Ba đại chuẩn Tiên Đế ah!

Một cái khác phiến hư không ở bên trong, Mạnh Thiên Chính tự nói, nguyên thần của hắn cùng thân thể hợp nhất, Tiên Vương cấp lực lượng tăng vọt, nhưng lại không có mất đi tỉnh táo, chưa từng giết đi ra ngoài.

Tuy nhiên đó là hắn nhất thưởng thức đệ tử, so con nối dõi còn thân hơn gần, nhưng hắn cũng biết, vì để cho Thạch Hạo không lo toan tự do, tốt nhất hay là viễn độn.

Hai luồng quang phân biệt bao vây lấy Hỏa Linh Nhi, Mạnh Thiên Chính, xuyên thấu hết thảy ngăn cản, tuế nguyệt đều phảng phất bị đục lỗ rồi, bọn hắn qua sông muôn đời trời cao mà đi.

Đó là Thạch Hạo lực lượng, tại vầng sáng trung còn cùng với trường sinh tiên dược, Thạch Hạo lo lắng bọn hắn bị thương, gặp nguy hiểm.

Hai ngày về sau, Thạch Hạo ngừng lại, trở lại đối mặt ba đại cường giả, hắn biết nói, lại trốn xuống dưới không có ý nghĩa rồi, đã đưa đến hai vị cố nhân.

Hiện tại, là thời điểm đánh một trận!

Bởi vì, đối phương đã tập trung vào hắn, vô luận như thế nào trốn đều bị đuổi kịp, không thoát khỏi được.

- Sát!

Thạch Hạo gào to, một ngày này, huyết quang xông lên trời, Thiên Địa

kích động, Thạch Hạo quên cả sống chết, cùng ba Đại Đế người dốc sức liều mạng, giết đến toàn thân huyết dịch văng khắp nơi.

Không có mặt khác lựa chọn, chỉ có một trận chiến!

Đem làm Hỏa Linh Nhi, Mạnh Thiên Chính không tại bên người về sau, Thạch Hạo lại không kiêng sợ, buông chân, so trước đây muốn dũng mãnh rất nhiều, hoàn toàn là lưỡng bại câu thương, ngọc thạch câu phần chiến pháp.

Dù là ba đại cường giả chiếm cứ tuyệt đối ưu thế, cũng lòng có kiêng kị!

Thạch Hạo như là điên rồi, cả người là huyết, miệng vết thương vô số, theo chân bọn họ đổ máu.

Pháp tắc trì, Tiên Kiếm, cốt quan, Bạch Cốt trượng đợi đều bị hắn tế ra, hắn lại lấy ra mặt khác hai kiện đồ vật, cùng địch nhân đại chiến, trong đó một kiện là được nát hòm gỗ, bị hắn đề trong tay, coi như tấm chắn oanh nện!

Cái này miệng rương rất thần bí, đến nay đều không có mở ra qua.

Đ-A-N-G...G!

Tại cùng thí Đế Chiến mâu va chạm lúc, Hỏa Tinh văng khắp nơi, nát hòm gỗ hoàn hảo không tổn hao gì, chưa từng đã bị tổn hại.

Tại hắn trong tay kia, tắc thì nắm lấy Đại La Kiếm Thai, cái này lưỡi kiếm như trước như là đi qua, gặp mạnh tắc thì cường, tiếp nhận được Hồng Đế, Thương Đế đánh ra, cũng không toái mất.

Trên thực tế, đem làm cái này hai kiện đồ vật xuất hiện lúc, ba Đại Đế người sắc mặt hiển nhiên đều là trì trệ, bọn hắn hẳn là bái kiến, hoặc là nghe nói qua cái này hai kiện thần bí đồ vật.

- Cuối cùng cũng không quá đáng là chuẩn Tiên Đế cấp bậc đồ vật!

Vũ Đế cuối cùng lạnh lùng nói, hắn bạo phát, một đôi vũ dực đập động, ầm ầm rung động, Hỗn Độn biển đều bị hắn tách ra.

Hắn tọa kỵ bị Thạch Hạo đánh chết, hiện tại Vũ Đế triển khai lôi đình thủ đoạn, không ngừng đuổi giết về phía trước, hận không thể lập tức tru sát mất Thạch Hạo, sớm chút giải quyết họa lớn.

Đối với Thạch Hạo mà nói, tàn khốc nhất một trận chiến đã đến, giết đến hắn bản thân đều muốn hủy diệt.

Ai có thể cứu hắn? Ở kiếp này, hắn chỉ là một cái cô độc Chiến giả, chỉ có hắn tự mình một người đi về phía trước, đối mặt sở hữu tất cả nguy cơ, tình huống bây giờ ác liệt, nghiêm trọng tới cực điểm.

- Hoang, ngươi có thể kiếm trát đến bao lâu!?

Vũ Đế uống rống.

- Ngươi hoàn toàn chính xác rất cường, nhưng là, giống như cùng ba cái chính mình huyết chiến, ngươi có thể thắng được sao? Ai đều không thể Nghịch Thiên!

Thương Đế u lãnh u nói.

- Nhìn xuyên cổ kim tương lai, ai còn có thể cùng chúng ta sánh vai, tới đây một trận chiến? Ngươi nhất định là một cái sự thất bại ấy!

Hồng Đế lạnh lùng tuyên án.

- Ta nếu là chết, trong các ngươi cũng tất có một người theo giúp ta hạ táng!

Thạch Hạo nói ra.

Cùng một thời gian, phương xa Hắc Ám chi địa bỗng nhiên truyền đến một tiếng bạo tiếng nổ, hỏa diễm ngập trời, hừng hực đốt cháy, chiếu sáng cả mảnh hắc ám chi địa, vầng sáng bắn vào Hỗn Độn trên biển.

- Âm hồn bất tán, còn chưa chết thấu sao?

Hồng Đế biến sắc.

Ầm ầm!

Cái chỗ kia, ánh lửa càng tăng lên rồi, khả dĩ chứng kiến, có một cây tàn phá cây liễu tại sinh trưởng, nó bị một đoàn ánh lửa bao vây lấy, không ngừng lớn mạnh bắt đầu.

Đế Lạc thời đại, vị kia chuẩn Tiên Đế tàn thân thể hóa thành hỏa diễm, xuất hiện kịch biến, vô cùng chuẩn Tiên Đế uy áp tràn ngập, tẩm bổ Liễu thần.

- Muốn mượn thể trọng từ nhỏ một trận chiến sao?

Vũ Đế xuất kích, trong tay hắn chiến mâu đột phá Hỗn Độn, hướng về Hắc Ám chi địa đâm tới.

Đ-A-N-G...G!

Thạch Hạo xuất kích, trong tay nát rương gỗ ném ra, oanh tại mâu phong lên, khiến nó cải biến quỹ tích.

- Đúng rồi, cái kia đoàn Hỏa Hồn giấu ở trên người của ngươi, lúc này đây trở về, vọng tưởng phục sinh, lại vẫn có linh tính!

Thương Đế lạnh lùng nhìn xem Thạch Hạo.

- Ngăn cản nó!

Hồng Đế quát.

Hắn cũng xuất thủ, muốn Phá Diệt Hắc Ám chi địa cái kia đoàn ánh lửa.

Một cây che trời cây liễu quật khởi rồi, bích lục mà hừng hực, mang theo

bành trướng tánh mạng khí cơ, phát ra chuẩn Tiên Đế uy áp.

Đây là Đế Lạc thời đại cao thủ, cùng Liễu thần dung hợp cùng một chỗ bố trí.

- Ta chỉ có thể giúp ngươi ngăn trở một người, thời gian có hạn.

Liễu thần mở miệng, lần nữa nhìn thấy Thạch Hạo, nó có cảm xúc, có kích động, cũng có vui mừng, càng có lo lắng.

Nó thấy được lớn lên Thạch Hạo, càng minh bạch hắn lúc này gian khổ tình cảnh, vì hắn mà sầu lo, một người mà thôi, sao có thể còn hơn ba Đại Đế người.

- Liễu thần, tiền bối, các ngươi lượng sức mà đi!

Thạch Hạo hô, hắn sợ Liễu thần ôm cùng địch nhân đồng quy vu tận tâm tính mà chiến, nói như vậy, có lẽ vĩnh viễn không thấy được bọn hắn.

- Chết!

Vũ Đế quát, cực lực trấn áp, hắn ly khai Thạch Hạo tại đây, dẫn theo chiến mâu hướng về cây liễu đánh tới.

Một tiếng ầm vang, cực lớn cây liễu đột ngột từ mặt đất mọc lên, mang theo Hỗn Độn, còn có khôn cùng hừng hực ánh lửa, rút ra một ít Hỗn Độn Liễu cành, hướng về Vũ Đế quét tới.

Đông!

Cái chỗ này Thiên Băng Địa Liệt, bộc phát đại quyết chiến.

Xoẹt!

Cùng một thời gian, Thạch Hạo trên người bay ra một vật, đó là một tòa tháp, chui vào cây liễu tán cây trung.

- Ah nha!

Đó là tiểu tháp thanh âm, nó một nửa khác tàn thể vọt ra, nhìn thấy chính mình cái này bộ phận tàn thân, kinh hỉ không hiểu, cả hai đụng vào nhau, hình thành một tòa chín tầng cốt tháp, tuyết trắng Như Ngọc.

Oanh!

Cái này cũng chưa tính xong, Đế Lạc thời đại, vị kia chuẩn Tiên Đế tàn thân thể đột nhiên sáng lên, cái kia tàn cốt nóng chảy, chui vào thân tháp trung.

Cổ hơi thở này quá kinh khủng, lại để cho tiểu tháp kêu to không chỉ.

Đến cuối cùng, tiểu tháp thân tháp sáng chói chói mắt, bị sáp nhập vào chuẩn Tiên Đế cốt, hơn nữa còn gia tăng lên một tầng, hóa thành mười tầng thân tháp.

Oanh!

Tòa tháp này chấn động, oanh đánh tới hướng Vũ Đế.

- Tha hóa tự tại, tha hóa vạn cổ!

Thạch Hạo dốc sức liều mạng rồi, cái kia như là chú ngữ giống như thanh âm theo trong miệng của hắn phóng ra, hắn lại một lần nữa nếm thử, muốn quyết nhất tử chiến.

Hiện tại, chỉ có hai đại đế giả trấn áp hắn, không thể toàn bộ áp chế, Thạch Hạo gào thét, đốt cháy toàn thân máu huyết, bất kể một cái giá lớn, cũng muốn thi triển mà ra.

Ầm ầm!

Rốt cục, một đạo mơ hồ thân ảnh đáp xuống, hắn cuối cùng nhất hóa ra một cái chính mình, bộc phát vô lượng uy áp, cũng cùng lúc này chân thân, toàn thân là huyết, phảng phất xuyên việt muôn đời mà đến.

- Sát!

Thạch Hạo gào rú, trận chiến này không có đường lui, chỉ có đổ máu, dùng mệnh chém giết!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1984: Oanh Kích Nhị Đế

Một đường chém giết, một đường huyết chiến, Thạch Hạo cùng hai đế giết tới gay cấn tột độ, đây là chuẩn Tiên Đế sinh tử đại quyết chiến!

Hỗn Độn biển mênh mông, ở mấy đại cường giả mà trùng kích vào, rung chuyển không ngừng, không ngừng nứt toác, thỉnh thoảng có giới sinh cùng Giới Diệt, khai thiên lực lượng dâng trào không thôi.

- Giết!

Việc đã đến nước này, Thương Đế, Hồng Đế cũng liều mạng, hiện tại Thạch Hạo hóa ra một đạo chân thân đến, với bọn hắn giống như đơn độc khai chiến, đối với bọn họ phi thường bất lợi.

Hắn hóa tự tại *, hóa ra một vị khác Thạch Hạo lạnh lùng vô tình, cùng chân thân không hề khác nhau.

Này không phải bình thường pháp thể, không phải là chia thân, mà là một bộ "Chân thân"!

Này tương đương doạ người!

Hiện tại Thương Đế, Hồng Đế cùng triển khai Pháp tướng, đồng thời lấy ra một đạo lại một đạo phân thân, hi vọng như trước chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, tiêu diệt Thạch Hạo.

Nhưng mà, hiện tại Thạch Hạo hai cỗ "Chân thân", tương tự đều có thể phân ra hóa thân, tham dự sinh tử đại chiến.

Quả nhiên, hai cỗ chân thân, đều từ trong lồng ngực đi ra mấy bóng người, đi qua pháp thể, tương lai Chiến Thể, đương đại vô địch thân... Đồng

thời hiện lên.

Hai cỗ "Chân thân", hai cái Thạch Hạo "Bản tôn", đều là như vậy, đều có thể hiện ra rất nhiều pháp thể!

Trong nháy mắt kịch liệt cực kỳ, ở chỗ này đâu đâu cũng có bóng người, đâu đâu cũng có sóng thần lực, đánh Hỗn Độn bốc lên, không ngừng xé rách ra khe lớn, mở ra thế giới.

Đồng thời, này vô số Lôi Điện quấn quanh ở nơi này, đây là diệt thế giống như Lôi Kiếp, Hỗn Độn chớp giật đan chéo, lít nha lít nhít, muốn hủy diệt phá hoại cân bằng sinh linh.

Đáng tiếc, loại này có thể hủy diệt Đại thế giới Lôi Đình đối với chuẩn Tiên Đế cấp tu sĩ tới nói, đã mất đi hiệu lực, không thể trừng phạt bọn họ.

Có người sử dụng tới ba đầu sáu tay thần thông, bổ trợ sức chiến đấu của chính mình.

Lập tức liền có người triển khai ngàn cánh tay Pháp tướng, Pháp lực tăng vọt, xé nứt thiên địa.

Khẩn đón lấy, lại có người thôi thúc toàn thân tinh huyết, triển khai bí thuật, Pháp lực, tốc độ, thân thể cường độ chờ toàn diện mấy lần tăng lên, sức chiến đấu tăng vọt.

Tình hình trận chiến kịch liệt, bọn họ cùng dùng thủ đoạn, trong thời gian ngắn nhất, hóa ra phân thân, tăng lên cực hạn sức mạnh, nơi này triệt để Hỗn Loạn.

Nhiều như vậy bóng người quấn quýt lấy nhau, đánh tới Hỗn Độn biển sôi trào, hư không dập tắt, chuẩn Tiên Đế huyết không ngừng rơi ra mà ra, mạo hiểm cực kỳ.

Ở này trận đại chiến trong, Thạch Hạo thần thông ra hết, pháp tắc vô cùng, liều mạng chém giết.

Hai đế cũng là như thế, sắc mặt từ lâu thay đổi,. Tại bọn họ gặp gỡ phiền toái lớn, sức chiến đấu trước sau so sánh phát sinh nghịch chuyển, không còn là Tam đế trấn áp một đế, mà là hai người đối với hai người.

Hắn hóa tự tại, hắn hóa Vạn Cổ, ngưng tụ ra bóng người cùng chân thân không có gì khác nhau, tương tự có thể lấy ra phân thân các loại.

Ầm!

Thương Đế ho ra máu, bị Thạch Hạo một chưởng vỗ đánh vào trên lồng ngực, nới ấy huyết nhục nổ tung, xương cốt đùng đùng vang vọng, dòng máu màu đen rơi ra mà ra.

Giết tới cuối cùng, này cái gọi là hóa thân chờ đều thu lại, bởi vì, hóa thân không giống chân thân, sớm muộn cũng sẽ tiêu hao hầu như không còn, cần chờ một lần nữa triển khai.

Đối với bọn hắn tới nói, không có ý nghĩa.

Lẫn nhau đều nắm giữ như vậy pháp, có thể hữu hiệu va chạm nhau đi.

Giết tới hiện tại, hai đế quyết đấu Thạch Hạo hai lớn "Chân thân", đây mới là căn bản!

- Tế Diệt Vạn Vật!

Thương Đế rống to, hắn cả người phát sinh ô quang, vặn vẹo Liễu Không, để Hỗn Độn đều ở tan vỡ, tan rã, hóa thành hắn lực lượng bản nguyên.

Một toà tế đàn, tái hiện ra, hắn ngồi xếp bằng ở trên, miệng tụng chân ngôn, thôi thúc thuộc về hắn vô thượng bí pháp, cùng Thạch Hạo liều mạng.

Hiện tại, lại trở về một chọi một quyết chiến trong, hắn không thể không thủ đoạn ra hết, không tiếc luyện hóa chuẩn Tiên Đế cấp chân huyết, cùng Thạch Hạo chém giết.

- Ầm ầm!

Thiên Địa mênh mông, Hỗn Độn biến hóa hình, toàn thể hóa thành một cái tế đàn, Thiên Địa như vậy, này cảnh tượng quá khủng bố.

Mà hắn ngồi xếp bằng tiểu tế đàn thành làm trụ cột, ở Hỗn Độn trong tế đàn, hắn Pháp tướng vô cùng, ô quang bắn ra, triển khai chuẩn Tiên Đế cấp bí thuật cấm kỵ.

Đây là hắn khai sáng hệ thống trong cao nhất *!

Thân là chuẩn Tiên Đế, thủ đoạn cái thế!

Ở đây chi trước, hắn từng từng dùng tới tế thiên, tế, tế anh linh chi thần thông, muốn luyện hóa đi Thạch Hạo, kết quả thất bại.

Hiện tại, hắn thôi thúc phương pháp này, đối với tự thân tiêu hao càng cự lớn, bởi vì đem chính mình trước tiên "Bày ra" ở trên tế đàn, giết địch 1 ngàn, tự tổn 800, đây là điển hình bá liệt phương pháp.

Nếu không có bị bức ép đến một bước này, hắn cũng không đến nỗi như vậy thôi thúc, để cho mình đều rơi vào tình thế nguy cấp trong.

Này mảnh hỗn độn biến hóa thành tế đàn, quá thần bí, có lượn lờ khói xanh bay lên, như là ở hướng về sinh linh gì hiến tế.

Ầm!

Thạch Hạo bị một luồng sức mạnh khổng lồ lôi kéo, cũng bị dẫn dắt đến trên tế đàn.

- Giết!

Hắn chân thân lập tức thả lớn đến ngàn tỉ dặm cao như vậy, đỉnh thiên lập địa, muốn căng nứt này mảnh hỗn độn biển, đánh ra đi, phá diệt đối phương pháp.

Đây là một cái tế đàn thế giới, tế luyện ở trong hết thảy sinh linh.

Lấy hiến tế, tế sống hình thức, muốn giết hết địch thủ, nếu là gặp nạn, sinh không như vậy.

Ầm ầm ầm!

Cự lớn tế đàn, như trước lôi kéo Thạch Hạo hoành lớn pháp thể, phải đem hắn tế sống, chém xuống với thế gian.

- Tế diệt!

Thương Đế rống to, đầu đầy tóc xám càng ngày càng hôi thất bại, một thân tinh khí thần đều ở đốt cháy, trong cơ thể huyết quang lờ mờ, hắn tiêu hao quá lớn.

Ầm!

Thạch Hạo thân thể phát sinh Vô Lượng Quang!

Này thân thể khổng lồ, đè ép đầy Hỗn Độn tế đàn thế giới, bàng bạc vô cùng, Vạn Pháp cùng xuất hiện, lập tức cuồn cuộn ra muốn hủy diệt vạn vật lực lượng.

Ầm!

Toàn thân hắn hơn nửa Pháp lực tập trung vào bàn tay phải trong, ở nơi đó phát sáng, ngưng tụ thành một vật, tuyệt thế óng ánh, cuối cùng trở thành một cây búa to!

Sau đó, Thạch Hạo mạnh mẽ xoay chuyển được, pháp tắc âm thanh ầm ầm, chuôi này Đại Đạo chi búa phát sinh từng trận hừng hực hào quang, không gì không xuyên thủng, liền Hỗn Độn cũng có thể dễ dàng phá tan!

- Giết!

Đi kèm Thạch Hạo quát to một tiếng, chuôi này búa lớn bổ ra Hỗn Độn

tế đàn thế giới, toàn bộ đất trời đều nổ tung, này hoành lớn tế đàn tự nhiên hóa thành hai nửa!

Búa lớn là lớn phù hiệu xây dựng mà thành, óng ánh chói mắt, nó lập bổ xuống giờ, tự nhiên đem Hỗn Độn trong tế đàn bộ cái tiểu tế đàn cũng bổ ra, bao quát mặt trên Thương Đế.

Đòn đánh này quá khủng bố, Thương Đế không ngờ đến mình mạnh nhất * bị phá tan, liên đới hắn đều bị chém thẳng, huyết dịch bắn toé!

Nguyên thần của hắn ánh sáng vọt lên, bao vây hai nửa thân thể, cực tốc Cao Phi.

Thạch Hạo thét dài, trong tay búa lớn biến hóa, leng keng một tiếng, hóa thành một cái Tiên Kiếm, óng ánh loá mắt, soi sáng Hỗn Độn biển, sau đó boong boong lên tiếng.

Như trước là lớn phù hiệu biến thành!

Hắn mạnh mẽ vung lên, chém về phía này mà chạy Nguyên Thần cùng huyết nhục, ở phốc phốc trong tiếng, Thương Đế gào thét, hắn bị Thạch Hạo chém thành vài đoạn, gặp phải cực kỳ đáng sợ trọng thương.

Bất quá, chuẩn Tiên Đế chung quy là chuẩn Tiên Đế, Nguyên Thần bị xé ra, xé rách thành mảnh vỡ, như trước bất diệt, còn đang nhanh chóng gây dựng lại, muốn cùng Thạch Hạo chém giết.

Bất quá, trong cơ thể hắn chung quy là nằm dày đặc Thạch Hạo pháp tắc trật tự, để hắn trong lúc nhất thời khó có thể phục hồi như cũ.

Hống!

Thạch Hạo rống to, phủ vọt tới, thân thể hóa thành bình thường chiều cao, tay phải cầm kiếm, tay trái nắm quyền ấn, hướng về trước đánh mạnh.

Đây là một loại chiếm cứ ưu thế tuyệt đối trấn áp!

Này không thể không khiến người ta kinh ngạc thán, chuẩn Tiên Đế sức sống mênh mông, khó có thể giết chết.

Chính như Thạch Hạo bị Tam đế vị vây công giờ, mấy lần hình thể tàn tạ, thậm chí mi tâm sụp ra, hắn đều không có chết đi, còn có thể khổ chiến đã lâu.

Hiện tại, Thương Đế cũng như vậy, hắn đang đối kháng với, dù cho cánh tay đoạn lạc, bị chém xuống đi tới, hắn như trước liều mạng.

- Giết!

Thạch Hạo tóc tai bù xù, con mắt đỏ đậm, hắn hiện tại dùng hết khả năng, chính là muốn đánh gục đối phương, thời gian đối với hắn mà nói quá trọng yếu.

Phốc!

Đến cuối cùng, hai đại cường giả dây dưa, chém giết tiến vào Hỗn Độn nơi sâu xa, Thạch Hạo một quyền xuyên qua thân thể, đánh tới hắn nứt toác.

Thương Đế hét giận dữ, từ xưa đến nay, hắn còn chưa bao giờ ăn qua như vậy bại trận, có chút cảm giác nhục nhã, đường đường một đời chuẩn Tiên Đế lại bị người đánh nổ.

Hắn gây dựng lại thân thể, Nại Hà, này huyết nhục ẩn chứa Thạch Hạo trật tự quy tắc, để hắn xem ra đầy người đều là vết rách, không thể hoàn hảo như lúc ban đầu.

- Phốc!

Thạch Hạo nắm quyền ấn, lại một lần đem hắn đánh xuyên, để hắn ngực trước sau trong suốt, đồng thời chỉ tay đâm ra, xé ra mi tâm của hắn, cắn giết cái đó Nguyên Thần.

- Ta vì là chuẩn Tiên Đế, Vạn Cổ bất diệt!

Thương Đế rống to, cực lực giãy dụa, đối kháng.

Xác thực, chuẩn Tiên Đế xác thực khó diệt, nếu không, Đế Lạc thời đại sinh linh kia Đại Đạo chi hỏa thì sẽ không đốt cháy đến hiện tại.

Cho tới một bên khác, trong biển hỗn độn khác một chỗ chiến trường, đại chiến cũng rất kịch liệt, máu tươi Hỗn Độn.

Thạch Hạo một vị khác "Chân thân" ở cùng Hồng Đế đại chiến, hai người giết đến Thời Gian Trường Hà hiện lên, đều muốn đổi đường, bọn họ tình hình trận chiến quá kịch liệt, ảnh hưởng đến cổ kim tương lai.

Có thể nhìn thấy, một bó lại một bó ánh sáng bay ra, có ở Vạn Cổ trước hiện ra, rọi sáng vùng tinh không kia. Có ánh sáng nhằm phía tương lai, ở ngàn tỉ tải sau lưu chuyển, phù văn đầy trời.

Bất quá, những này chùm sáng vẫn chưa chạm tới sinh linh, cũng không có chân chính thay đổi cái gì hướng đi.

- Hoang, ta thừa nhận ngươi rất mạnh, bất quá dù cho ngươi vượt qua ta, có thể làm sao, cuối cùng vẫn là muốn chết đi.

Hồng Đế nói rằng.

- Ngươi nơi nào đến tự tin, giết ngươi, ngươi Vạn Cổ thành không, còn nói gì thắng bại cùng chết đi!

Thạch Hạo gào thét.

Ầm!

Ở sau lưng của hắn hiện lên một đôi cự lớn cánh chim, âm dương nhị khí lưu chuyển, ầm ầm va chạm, Thạch Hạo điều động pháp sí, thôi thúc vô thượng Pháp lực đánh về đi vào.

Đôi cánh này là đạo pháp thể hiện, dung hợp Côn Bằng, Chân Hoàng, Lôi Đế chờ chư thiên cường giả cánh thần, sau đó bị Thạch Hạo diễn dịch,

đẩy hướng về phía tầng thứ càng cao hơn.

Lúc này, một đôi pháp sí liền giống như Thiên Địa trắng cùng đen, âm cùng dương, là đối lập hai mặt thể hiện, ầm ầm bạo phát, Pháp lực cái thế!

Ầm!

Hồng Đế bị đôi cánh này đánh bay, Thạch Hạo nắm quyền ấn, bất diệt hàm nghĩa, Lục Đạo Luân Hồi chờ chư thiên bí pháp dung hợp làm một quyền, oanh tạp mà ra.

Cực điểm thăng hoa sau, đó là hắn pháp, hắn Đại Đạo, vô địch khí thế bắn ra, Thạch Hạo một quyền oanh vào Hồng Đế đầu lâu trong.

Tử kim quan nổ tung, đầy trời tử khí sụp đổ, Hồng Đế quát to một tiếng, ngửa mặt lên trời ngã chổng vó, sau đó Nguyên Thần bỏ chạy, mang theo tinh huyết hướng về phương xa phóng đi.

Chuẩn Tiên Đế vô địch, chưa hề biết bại lui là hà tư vị, từ xưa đến nay, bọn họ đều là một đường hoành đẩy tới, quét ngang thiên hạ địch.

Thế nhưng, hôm nay Hồng Đế nếm trải loại kia cay đắng thất bại tư vị, bị người thất bại, hắn không thể không bỏ chạy, bởi vì cái phát điên Hoang đối với sự uy hiếp của hắn quá lớn.

Dù cho chuẩn Tiên Đế Vạn Cổ bất diệt, giết chết khó chết, có thể bị người không ngừng oanh vào Nguyên Thần trong, đối với hắn tổn hại vẫn là quá kinh người.

- Giết!

Đến một bước này, Thạch Hạo trong miệng chỉ có một chữ như thế, hai lớn "Chân thân" đều đang hành động, truy kích Thương Đế cùng Hồng Đế, phải đem bọn họ tiêu diệt.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1985: Cuối Cùng Liễu Thần

Hắc Ám chi địa, đây là một chỗ khác chiến trường!

Ở cái địa phương này, hắc vân bành trướng, ranh giới bốn liệt, bao la bát ngát đại địa lún xuống, từ dưới đất phụt ra nham thạch nóng chảy đều là màu đen.

Đây là Liễu thần tại đại chiến Vũ Đế!

Bọn hắn kịch chiến vô cùng kịch liệt, khắp Đại Thế Giới đều bị phá hủy rồi, Tinh Không Băng khai mở, quần tinh trụy lạc, trở thành tàn đất, bất quá Hắc Ám chi lực như trước tràn ngập.

Tại đây phiến đại dưới mặt đất, có dày đặc Hắc Ám bổn nguyên!

- Sát!

Lúc này, không có lựa chọn, cũng không có đường lui, chỉ có một trận chiến, nguyên bản tường hòa cùng yên lặng Liễu thần, đều giết ra chân hỏa, tại đâu đó huyết chiến.

Vũ Đế rất cường, là ba gã chuẩn Tiên Đế bên trong đích người mạnh nhất, năm đó chính là hắn dùng thí Đế Chiến mâu đóng đinh Đế Lạc thời đại cái vị kia người mở đường, ngày nay hắn mâu phong thượng còn có đế huyết.

- Không có tác dụng đâu, năm đó ngươi không phải là đối thủ của ta, ngày nay còn không phải!

Vũ Đế lạnh lùng Vô Tình, cầm trong tay mâu phong, lần nữa về phía trước đâm tới.

Oanh!

Tuy nhiên cách xa nhau ức vạn dặm xa, nhưng là trong tích tắc đã đến, mâu phong đâm thủng đại vũ trụ, không có gì không giết, đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, không có gì khả dĩ ngăn cản!

Xích hồng chiến mâu, chảy xuôi theo huyết dịch, thoạt nhìn làm cho người ta sợ hãi cực kỳ!

- Vô sỉ, năm đó nếu không có các ngươi tam đế liên thủ, thật muốn một mình một trận chiến, ai nhược ai cường, ai có thể nói rõ?!

Một tòa tháp phát ra âm thanh, toàn thân tuyết trắng óng ánh, cùng sở hữu mười tầng, phát ra to lớn chuẩn Đế Uy áp.

Đây là tiểu tháp, nó trong nội tâm có một cổ bất khuất, còn có một loại tiếc nuối cùng phẫn uất, nó biết nói, là chuẩn tiên cốt cách dung nhập thân tháp sau mang đến cảm xúc.

Oanh!

Liễu thần xuất kích, lúc này thân cây sáng chói óng ánh, bên ngoài cơ thể lượn lờ lấy một đoàn ánh lửa, đem nó bao trùm, lệnh nó thoạt nhìn sáng chói khôn cùng.

Hỗn Độn cành rút ra, kích tại trường mâu lên, âm vang rung động, ở chỗ này phát ra chói mắt quang.

Cùng một thời gian, mặt khác cành múa, hóa thành trật tự thần liên, rậm rạp chằng chịt, đâm thấu vũ trụ, hướng về Vũ Đế chân thân đuổi giết tới, giết ra chân hỏa.

- Ông!

Hư không chấn động, Vũ Đế sau lưng một đôi thần thánh vũ dực vỗ ở giữa, gió mạnh mênh mông cuồn cuộn ức vạn dặm, tại chỗ liền đem rất

nhiều cành hóa thành trật tự chấn khai.

Hơn nữa, cái này đối với vũ dực thập phần to lớn, lúc này càng là tăng vọt, hóa thành hai phần Khoát Đao giống như vũ khí, về phía trước phách trảm mà đi, đại vũ trụ bị cát liệt.

- Xoẹt xoẹt xoẹt!

Không thể không nói, Vũ Đế mạnh, vang dội cổ kim, hắn có một số gần như Vô Địch thiên hạ xu thế, một đôi vũ dực quét ngang trong thiên địa, đem không ít Hỗn Độn cành đều chặt đứt.

- Điểu nhân, nạp mạng đi!

Tiểu tháp gào thét, mười tầng thân tháp sáng lên, hóa ra bàng bạc pháp tướng, cúi vọt tới, về phía trước trấn giết, oanh nện Vũ Đế.

Đ-A-N-G...G!

Vũ Đế rất liều lĩnh, tay phải cầm mâu phong đối kháng Liễu thần, Tả giơ tay lên, tựu đối với tòa tháp này oanh một cái, chưởng chỉ sáng lên, sáng lạn chói mắt.

Phịch một tiếng, tiểu tháp bị chấn khai, chuẩn Tiên Đế uy áp ở chỗ này tràn ngập, kịch liệt va chạm.

- Ta với ngươi liều mạng!

Tiểu tháp gào thét, nó dung hợp chuẩn Tiên Đế cốt cách, đầy đủ cứng rắn cùng cường đại, liều mình chém giết, hóa ra Thái Cổ như núi cao khổng lồ pháp thể, không ngừng oanh nện xuống đến.

Đồng thời, nó tại tràn ngập không gian pháp tắc chi lực, muốn định trụ Vũ Đế, cũng đưa hắn thu vào thân tháp nội.

- Chính là chuẩn Tiên Đế tàn cốt, có thể làm khó dễ được ta?

Vũ Đế u lãnh u nói ra, căn bản là không sợ, niết pháp ấn, cùng tiểu tháp không ngừng va chạm, phát ra chói mắt quang.

Đ-A-N-G...G!

Lúc này, Liễu thần cùng Vũ Đế đã ở kịch liệt quyết đấu, Liễu cành ngàn vạn đầu, thắt cổ:xoắn giết mà đến, Đại Đạo ký hiệu đan vào, ở chỗ này kích động.

- Ta Vô Địch thiên hạ, nhìn xuyên cổ kim không có đối thủ, tàn hỏa phần nấu, lại có thể thế nào, các ngươi nghịch không được thiên, đều cho ta thần phục a!

Vũ Đế vô cùng tự phụ.

Thế công của hắn càng thêm mãnh liệt.

Phanh!

Liễu thần bay ngược mà đi, thân cây thượng chuẩn Tiên Đế hỏa diễm sáng tắt bất định, bị kích một hồi kịch liệt nhảy lên, chập chờn ra càng thêm sáng chói sáng rọi.

- Sát!

Vũ Đế dẫn theo chiến mâu, về phía trước đâm tới, hắn muốn một mâu xuyên thủng cái này gốc đế cây.

Xoẹt!

Lưu quang tràn ngập các loại màu sắc, giờ khắc này, Liễu thần bộc phát vô lượng thần uy, nó biến hóa là nhân hình, bạch y múa, phong hoa tuyệt đại, bên ngoài cơ thể bị ánh lửa bao trùm.

Nó rất mông lung, toàn thân đều là ánh lửa, bị chuẩn Tiên Đế hỏa ủng đám lấy, tắm rửa Bất Tử chi thần diễm.

Oanh!

Liễu thần xuất kích, ở chỗ này cắn xé nhau. Nó một chưởng đánh ra, hắn âm cuồn cuộn, chấn động trên trời dưới đất, trong lòng bàn tay phun ra vô tận kim sắc ký hiệu, đều là chí cao Đại Đạo áo nghĩa.

Đem làm một tiếng, mâu phong bị chấn khai, Liễu thần lấn thân mà vào, nó khoảng cách gần cùng Vũ Đế chém giết.

- Dám như vậy cùng ta giao thủ người đều chết hết!

Vũ Đế lạnh lùng nói.

Thật sự là hắn có Vô Địch tiền vốn, thân thể nhanh chóng vô cùng, chùm tia sáng đều theo không kịp tốc độ của hắn, lật tay ở giữa, đại vũ trụ bị xé nứt, Lôi Điện vô cùng, đuổi giết hướng Liễu thần.

Xoẹt!

Liễu Thần Mâu tử sáng lên, hai tay tiếp dẫn, oanh ra Lục Đạo Luân Hồi **, trong hư không sáu khẩu hắc động hiển hiện, đem sở hữu tất cả Lôi Điện toàn bộ thôn phệ.

Ngày nay, Liễu thần sớm đã khôi phục ngày xưa trí nhớ, khắp tiên cổ pháp, nó đều tinh thông, tiện tay khả dĩ thi triển, hơn nữa đế hỏa cùng nó dung hợp.

Hiện tại, Liễu thần khí tức cực độ kinh người.

Đế Lạc thời đại cường giả, hắn đạo hạnh, hắn pháp, hôm nay giống như ký thác vào Liễu thần trên người, đưa cho nó cuồn cuộn không dứt chiến lực.

Ngày xưa, đế hỏa chi hồn rời đi, quay về Giới Hải cái kia một bên, hóa thành một đoàn hỏa, khắc theo nét vẽ thiên hạ vạn đạo, dung hội thế gian vô tận pháp, ngày nay lần nữa trở về, tựu là vì đánh bại bên này đế giả.

Sau một khắc, tiểu tháp được triệu hoán mà đến, treo ở Liễu thần trên

đầu, đế cốt cùng đế hỏa vốn là nhất thể, ngày nay như vậy góc bù:bổ sung, uy năng càng cường đại hơn.

Xoẹt!

Liễu thần liên tiếp kết pháp ấn, rồi sau đó mãnh lực đánh ra, thân thể của nó hóa thành một đạo bạch quang, cùng Vũ Đế dây dưa cùng một chỗ, không ngừng đại chiến.

Cái kia mâu phong đâm tới lúc, Liễu thần trên đầu tháp liền không ngừng quét rơi xuống Đại Đạo phù văn, toàn bộ ngăn cản.

- Tàn thân mà thôi, dựa vào cái gì cùng ta kích đấu, ta nhìn ngươi có thể kéo kéo dài chiến đấu đến bao lâu!

Vũ Đế lạnh lùng vô cùng, hắn biết đạo đối phương tại vì Hoang tranh thủ thời gian.

Oanh!

Liễu thần lúc này sát khí bành trướng, đem hết khả năng, cùng Vũ Đế huyết chiến.

PHỐC!

Vũ Đế đầu vai luồn lên một đạo huyết hoa, một căn Liễu cành theo trong hư không đột nhiên xuất hiện, đâm vào hắn trong thân thể.

- A, để cho ta trôi huyết rồi, kết quả của ngươi sẽ rất thê thảm!

Vũ Đế sắc mặt lãnh khốc.

Từ đầu đến cuối, Liễu thần đều một lời không nói, lúc này, nó điên cuồng công kích, bạch y phất phới, khiến nó thoạt nhìn siêu trần thoát tục, như là xuất thế người.

Một trận chiến này, rất kịch liệt, Liễu thần dùng hết có khả năng, rõ ràng

kéo lại Vũ Đế, chém giết phi thường thảm thiết, giữa hai người Đại Đạo ký hiệu tách ra, đầy trời đều là, đồng thời huyết không ngừng tóe lên.

Cuối cùng nhất, bọn hắn cũng giết tiến vào Hỗn Độn trên biển.

- Vẫn lạc a!

Vũ Đế gào rú, hắn tức giận rồi, thủy chung không có đánh chết cái kia một người một tháp, lại để cho bị hắn giết ý tràn ngập.

Một tiếng ầm vang, hắn bên ngoài cơ thể hiển hiện ngàn vạn tiên vũ, hóa thành tuyệt thế tiên tiễn, rậm rạp chằng chịt, hướng về Liễu thần còn có tiểu tháp chỗ đó bay đi.

Đây chính là chuẩn Tiên Đế cấp mũi tên lông vũ, đó là bản thể hắn lông vũ biến thành, uy năng vô cùng, một căn mũi tên lông vũ cũng đủ để Phá Diệt thế giới, tựu chớ đừng nói chi là nhiều như vậy.

Liễu thần tránh né đi qua, tránh đi phong mang.

Hỗn Độn biển, ngàn vết lở loét trăm lỗ, bị mũi tên lông vũ đâm thấu không thành bộ dáng, rồi sau đó lại sinh sinh mở ra một ít thế giới đến.

Một mũi tên một thế giới!

Ông!

Những...này mũi tên lông vũ lại lần nữa hiển hiện, đảo ngược mà quay về, không bắn chết mục tiêu không dừng lại.

Xoẹt!

Đế hỏa phần nấu, rồi sau đó, một mảnh lại một mảnh lá cây, theo trong hư không bay xuống, có bích lục sắc, có kim sắc, sáng lạn vô cùng.

Oanh một tiếng, ngàn vạn phiến lá liễu trôi nổi mà lên, hóa thành ánh lửa, oanh hướng những cái kia mũi tên lông vũ.

Cuối cùng nhất, chúng đụng vào nhau, bộc phát ra ngập trời uy năng.

Đem làm hết thảy an tĩnh lại lúc, trên mặt đất tràn đầy tàn phá phiến lá, Liễu thần rút lui, khóe miệng tràn huyết.

Lúc này, nó là yên lặng, cũng là an tường, không sợ tử vong.

Đế hỏa thoáng ảm đạm, lộ ra Liễu thần đích hình dáng, bạch y mang theo loang lổ huyết tích, như thê diễm màu đỏ đóa hoa tách ra, nó khuôn mặt mỹ lệ, thanh tú tuyệt luân.

Đây là một cái phong hoa tuyệt đại cường giả.

Liễu thần là nữ tính, nhưng lại ăn mặc nam tử y phục, cũng là nam tử cách ăn mặc, phong thái tuyệt thế.

Nó không phải chuẩn Tiên Đế, bất quá là tại khống chế một đoàn đế hỏa mà thôi, cả hai dung hợp cùng một chỗ, tựu cùng Vũ Đế chiến đến một bước này, đủ để khinh thường cổ kim.

Theo như đi qua, nó phong thái Vô Song.

Vô luận là bại, hay là thắng, nó đều làm người khó quên, có một loại tuyệt thế khí chất.

- Sát!

Liễu thần khẽ quát, thanh âm hơi từ tính, cho dù là tại cuối cùng kịch liệt chém giết ở bên trong, như trước phong thái hơn người, không có dữ tợn chi khí.

Oanh!

Đại chiến đến một bước này, trên thực tế đã chuẩn bị kết thúc.

Nó dù sao không phải mình đã tu luyện chuẩn Tiên Đế cấp lực lượng, mà chỉ là cùng đế hỏa dung hợp.

Rầm rầm rầm!

Liễu thần rút lui, trên người của nó đế hỏa ảm đạm, càng phát ra sáng tắt bất định, bị Vũ Đế oanh kích kịch liệt chập chờn.

- Tánh mạng của ta đi về hướng tới hạn.

Liễu thần bình thản mở miệng, đối với Hỗn Độn cuối cùng Thạch Hạo truyền âm, cáo tri tại đây chân thật tình huống, lại để cho hắn làm tốt xấu nhất chuẩn bị.

- Liễu thần, lui ah!

Thạch Hạo rống to.

Hắn điên cuồng đuổi giết lưỡng đế, muốn kết quả tánh mạng của bọn hắn, bởi vì một khi lại để cho bọn hắn đào tẩu, trì hoãn qua khí đến, vậy thì kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Nhưng là bây giờ, Liễu thần gặp đại nguy cơ.

- Chính ngươi bảo trọng!

Đây là Liễu thần cuối cùng dặn dò.

Thạch Hạo thét dài, tim và mật muốn nứt, nổi điên giống như ra tay, gần như muốn tự bạo thân thể rồi, đuổi giết hai đại cường giả, nhưng như trước không thể lập tức tru sát mất.

Chuẩn Tiên Đế rất khó khăn Sát!

Thạch Hạo gần như tuyệt vọng, đốt cháy chân huyết, nổi điên thương nặng lưỡng đế, rồi sau đó hắn bỏ qua tại đây, hướng về Liễu thần chỗ đó đánh tới.

Hắn biết nói, Liễu thần gặp được tuyệt cảnh, Vũ Đế quá cường đại, đoán chừng muốn chạy trốn đều trốn không thoát, Liễu thần muốn triệt để vẫn lạc.

Thạch Hạo đánh tới!

Hắn thấy được tiểu tháp bị Vũ Đế đục lỗ, thân tháp chia năm xẻ bảy, tuy nhiên Vũ Đế cái tay kia chưởng cũng máu tươi chảy đầm đìa, nhưng hắn cuối cùng công phá tiểu tháp phòng ngự.

Dù là tiểu tháp dung hợp chuẩn Tiên Đế cốt cách, cũng không chịu nổi, bị đánh nát.

Liễu thần đốt cháy chân thân, nó thúc dục cuối cùng đế hỏa, ở chỗ này muốn cùng địch thủ ngọc thạch câu phần.

- Liễu thần, không muốn ah!

Thạch Hạo la lên.

- Ta tận lực.

Liễu thần nói nói, tánh mạng của nó đi về hướng tới hạn, nhưng dù là cuối cùng giờ khắc này, nó cũng là tường hòa.

Rồi sau đó, nó cả người mang theo ánh lửa, hướng về Vũ Đế đánh tới.

Oanh một tiếng, ánh lửa bao trùm Vũ Đế, ở chỗ này đốt cháy, Hỗn Độn biển huyên náo.

- Rống!

Vũ Đế rống to, kịch liệt kiếm được động.

Đây không phải hắn mong muốn ý đối mặt tình cảnh, đế sống mái với nhau mệnh, cùng Liễu thần dung hợp cùng một chỗ, hừng hực thiêu đốt, lại để cho Vũ Đế đều hãi hùng khiếp vía không thôi.

Tình hình chung, hắn là không muốn đụng vào đế hỏa, sợ bị đối phương ăn mòn.

Đế hỏa, có các loại quỷ dị, từng thai nghén chuẩn Tiên Đế tánh mạng ấn ký, hiện tại hóa thành cái dạng này, vạn nhất rơi vào mặt khác đế giả trong cơ thể, nói không chừng khả dĩ tàn sát bừa bãi.

Hiện tại, Vũ Đế toàn lực đối kháng.

- Sát!

Thạch Hạo điên cuồng thẳng hướng Vũ Đế.

Ầm ầm!

Nhưng mà, cũng là cái lúc này, đế hỏa nóng bỏng phát, bọc lấy Vũ Đế tại đâu đó tách ra, lửa cháy mạnh đốt Hỗn Độn, một mảnh hỗn loạn.

Rống!

Vũ Đế gào thét, hắn toàn thân cháy đen, một mảnh rách nát, bị cái kia đế hỏa thiêu tổn thương bổn nguyên.

PHỐC!

Bất quá, cái lúc này, cái kia đoàn hỏa cũng nổ tung rồi, Liễu thần thân ảnh đi theo mơ hồ, đầy trời đều là lá liễu tàn lụi, hóa thành tro tẫn.

Nó hóa thành bản thể, nhưng thân cây rất nhanh tựu bẻ gảy, đốt cháy lấy.

Thạch Hạo nổi giận, không ngừng đuổi giết về phía trước, toàn bộ đánh vào Vũ Đế trên người, rồi sau đó hắn lại bắt đầu khởi động ra rộng lượng tánh mạng tinh khí, cùng với tế ra huyết tinh, tẩm bổ cái kia đi về hướng hủy diệt thân cây.

Hơn phân nửa gốc thân cây hóa thành tro tàn, cứ như vậy tan thành mây khói.

Kết quả là, chỉ còn lại có một đoạn cái cọc gỗ, một mảnh cháy đen, chết

héo tại đâu đó.

- Liễu thần!

Thạch Hạo bi thiết, hắn đem hết khả năng, cũng chỉ bảo trụ Liễu thần rể cây cùng với một đoạn cháy đen cái cọc gỗ.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1986: Chiến Tranh

Một đoạn cháy đen cọc gỗ, sinh cơ diệt hết, lẻ loi, chết héo ở nơi đó.

Tình cảnh này, sâu sắc đâm nhói Thạch Hạo, hắn bi thương cực kỳ, ngửa mặt lên trời thét dài, mái tóc đen dày đặc tăng vọt, cắt rời bầu trời, hắn dường như ma hóa.

Tự thời niên thiếu bắt đầu, hắn liền vẫn ở truy tìm Liễu Thần bước chân, ước ao sẽ có một ngày có thể cùng nó kề vai chiến đấu!

Bởi vì, Liễu Thần ở thời đại thiếu niên hòn đá nhỏ trong lòng lưu lại quá ấn tượng sâu sắc, ảnh hưởng hắn một đời, hắn sở dĩ bước lên con đường này, cũng là bởi vì Liễu Thần.

Có thể nào tiếp thu kết cục này? Liễu Thần chết ở trước mặt hắn!

"Liễu Thần!" Thạch Hạo Đại Bi, duỗi ra hai tay, muốn ngăn cản tất cả những thứ này, nhưng là đã thành chắc chắn, hắn không thay đổi được cái gì.

Từ khi trở thành chuẩn Tiên đế sau, ngoại vật khó động hắn căn bản tâm, tuy rằng không giống thương đế, hồng đế, vũ đế lạnh lùng như vậy, nhưng bình thường bi hoan ly hợp khó có thể để hắn không kìm chế được nỗi nòng.

Nhưng là hiện tại, hắn hai mắt mơ hồ, nước mắt không ngừng lăn xuống, bao nhiêu năm, hắn đều không có như thế cảm thấy thê thảm như vậy.

Đại Bi nỗi đau lớn, Thạch Hạo không nhịn được đại khóc thành tiếng.

Hay là, chưa bao giờ có như vậy gào khóc chuẩn đế, thế nhưng Thạch Hạo ức chế không được, dường như một bi thương cùng mê man hài tử, nước mắt mơ hồ hai mắt.

Liễu Thần liền như thế rời đi, hóa thành một đoạn cháy đen cọc gỗ, kết cục quá đáng thương!

“Ta rốt cục truy lên bước chân của ngươi, có thể cùng ngươi kề vai chiến đấu, có thể che ở ngươi phía trước, đi giết địch, nhưng là... Ngươi nhưng không ở!” Thạch Hạo trong lòng đau đớn.

Như không có Liễu Thần, sẽ không có hiện tại Thạch Hạo.

Trải qua rất nhiều sinh tử đau khổ, hòn đá nhỏ rốt cục quật khởi.

Nhưng là, Liễu Thần nhưng từ lâu một mình ra đi, ai cũng không biết giới hải bên này đến tột cùng thế nào, thế nhưng là rõ ràng, nhất định có rất đáng sợ nguy hiểm.

Có thể Liễu Thần vẫn như cũ ra đi, không vì là thành đế, chỉ vì bình loạn, đây chính là nó sơ trung, còn cá nhân sinh tử, từ lâu không để ý.

Trên thực tế, từng có một nhóm Tiên vương cũng như này, tre già măng mọc, giết hướng về giới hải nơi sâu xa, dù cho biết rõ khả năng là một con đường chết, cũng không nao núng.

Bọn họ muốn lấy sinh mệnh mở đường con đường, vì là người đến sau lưu lại càng nhiều manh mối.

Đây là một đám khả kính người, cũng là một đám đáng thương cường giả.

Đại đa số người đều chết đi!

Mà hắc ám nơi vẫn dày đặc sương mù.

Thạch Hạo buồn bã ủ rũ, hắn đã tận lực, trong thời gian ngắn nhất thành tựu chuẩn Tiên đế vị, đánh vỡ thần thoại, mở cổ kim chưa bao giờ có chi kỳ tích.

Hắn không có trì hoãn, một đường giết tới, bởi vì vẫn ở lo lắng Liễu

Thần, muốn sớm ngày nhìn thấy nó, chỉ sợ nó có ngoài ý muốn.

Đáng tiếc, quay đầu lại hắn vẫn không có có thể thay đổi cái gì.

Liễu Thần vì hắn, bính liều chết bám lấy vũ đế, tuyệt đối là ở để mạng lại điền, vì hắn tranh thủ thời gian, giúp hắn đổi lấy sinh cơ, mà tự thân nhưng như vậy đáng thương.

"Ta còn chưa đủ cường a, ta tới chậm!" Thạch Hạo tự trách.

Hắn tiến lên động lực, chính là vì truy đuổi Liễu Thần bước chân, đó là thời niên thiếu liền lập xuống mục tiêu, có thể hiện tại nhưng là Đại Bi qua đi công dã tràng.

Kỳ thực, hắn đã đầy đủ nỗ lực, có ai có thể ở một cái kỷ nguyên bên trong quật khởi, trở thành Tiên vương sau lại phá vào chuẩn đế cảnh, chưa bao giờ có!

Hắn đến giới hải bên này đã rất nhanh, nhưng rất đáng tiếc, vẫn là chậm!

"Hống!"

Thạch Hạo dường như nhập ma, ngửa mặt lên trời rít gào, thân thể tăng vọt, nguyên bản thanh tú hắn dường như một cái thế đại Ma vương, điên cuồng xuất kích, đem vũ đế trấn áp ở bên dưới.

Vũ đế gặp phải phiền toái lớn, bởi vì đoàn kia hỏa bao trùm hắn, ở ăn mòn thân thể, càng muốn đâm vào linh hồn của hắn bên trong.

Chuẩn Tiên đế, xưa nay chỉ có như vậy mấy tôn, mỗi một người đều thần thông quảng đại, vang dội cổ kim, mặc dù là đế lạc thời đại vị kia người mở đường chết đi, đạo hỏa cũng trường tồn.

Qua nhiều năm như vậy, vũ đế, thương đế cũng không có nhúc nhích nó, chính là sợ nó một đòn tối hậu, hiện tại này đoàn nóng nảy phát ra.

Nó không có ngày xưa chuẩn Tiên đế chủ yếu ý chí, có thể nói người kia

chết đi, thế nhưng lại có một loại bản năng, còn sót lại chấp niệm cùng hồn hỏa điều động hắn căm thù vũ đế chờ người.

Vũ đế gào thét, một đôi cánh chim vỗ, thiên địa sụp ra, hỗn độn phân tán, ở đây khai thiên tích địa.

Thế nhưng, hai cái Thạch Hạo "Chân thân", cùng tiêu diệt, để hắn rơi vào tuyệt cảnh, nguyên bản liền bị chuẩn Tiên đế ánh lửa ăn mòn, thần hồn bị thương, gặp phải phiền toái lớn, hiện tại thì càng thêm không thể tả.

Cũng trong lúc đó, Thạch Hạo triển khai bí pháp, đem Liễu Thần "Trục xuất", đưa nó đưa vào không người nào có thể nhận biết không gian, phá tan một mảnh lại một mảnh tàn giới.

Chính là hắn nếu như chính mình không toàn lực ứng phó, đều khó mà tìm được.

"Liễu Thần, ngươi rễ cây vẫn còn, hắc ám thân thể cũng ở, chờ ta đặt chân lên đỉnh cao nhất, sẽ đưa ngươi phục sinh, còn một chân chính ngươi!" Thạch Hạo tự nói.

Hi vọng xa vời, bởi vì là chuẩn đế Tiên đế ra tay, giết chết Liễu Thần, như vậy trạng thái, thần hồn đều đã sớm bị đánh tan, tiêu diệt.

Có khả năng ký thác chỉ là cái kia hắc ám Liễu Thần, Thạch Hạo hi vọng chính mình đủ mạnh thì, có thể nghịch chuyển Càn Khôn, tạm biệt chân chính chi Liễu Thần.

"Giết!"

Thạch Hạo rống to, toàn lực ứng phó, đánh giết vũ đế.

Hắn một đạo chân thân đỉnh thiên lập địa, trong tay phải ánh sáng lấp loé, xán lạn tiên quang xông lên tận trời, ở nơi đó hóa ra một cây búa to, óng ánh loá mắt.

Ầm ầm!

Sau đó, hắn xoay chuyển xuống, đột nhiên hướng về vũ đế bổ tới.

“Coong!”

Vũ đế tuy rằng gặp phải phiền toái lớn, nhưng một thân sức chiến đấu bãi ở nơi đó, hắn liều mạng trục xuất chuẩn Tiên đế ánh lửa, cũng đón đánh Thạch Hạo, lấy tay bên trong thí đế chiến mâu ngăn trở búa lớn. Tia lửa văng gắp nơi, nơi này sụp đổ rồi, chẳng còn sót lại gì, loại này cái thế một đòn, vượt qua sự hiểu biết của người đời.

Ở nơi này, cuồn cuộn ra gợn sóng cũng có thể phá diệt thế giới.

Một sát na, hào quang ngàn tỉ trượng, có đại giới bị mở ra.

Trong nháy mắt tiếp theo, thiên địa tan vỡ, hắc vân cuồn cuộn, chòm sao chết đi, có đại giới diệt, từ đây tới điểm kết thúc.

Đây chính là chuẩn Tiên đế chiến, đang quyết đấu bên trong, mở ra Càn Khôn, lại hủy diệt thế giới, sinh cùng diệt không ngừng lưu chuyển.

Phốc!

Một hướng khác, Thạch Hạo hắn hóa thân rít gào, bàn tay phát sáng, cầm trong tay kiếm thai phù một tiếng đâm vào vũ đế hậu tâm, mạnh mẽ khuấy lên.

“A...”

Vũ đế kêu to, ngửa mặt lên trời rít gào, một đôi cánh chim chấn động, che ngợp bầu trời, hắn đem trong cơ thể chuẩn Tiên đế hỏa bức ra một mảnh, hai cánh chấn động mạnh mẽ, thân thể **** mà đi.

“Chạy đi đâu!”

Thạch Hạo rống to, lần thứ hai đánh giết.

Trên thực tế, vũ đế đi không được, bị cái kia chuẩn Tiên đế ánh lửa ràng buộc ở, dường như bị vây ở một toà hỏa vực lao tù bên trong.

Tối thiểu, dành cho Thạch Hạo đầy đủ chặn giết thời gian.

“Coong!”

Lần này, búa lớn đánh xuống, kiếm thai chém tới, đánh vũ đế ho ra máu không ngừng, lảo đảo rút lui, hắn cả người cháy đen, đồng thời không ngừng chảy máu.

“Vũ đế, nạp mạng đi!”

Thạch Hạo giết đỏ cả mắt, dùng hết khí lực muốn tiêu diệt hắn.

Chiến dịch này, hắn bất chấp hậu quả, chỉ vì đánh giết vũ đế.

Làm sao, chuẩn Tiên đế thực sự khó giết, dù cho người bị thương nặng, bị đế hỏa bao vây, không ngừng gặp ăn mòn, vũ đế cũng đang giãy dụa, bách chiến bất tử.

Đặc biệt là, trong tay hắn cái kia chiến mâu rất khủng bố, mỗi một lần đâm ra, đều tiên quang ngàn tỉ lớp, có lực sát thương rất lớn.

Lúc này, hai người đều điên cuồng, một vì bảo mệnh, một vì báo thù, con mắt từ lâu đỏ đậm, sát khí sôi trào.

Ba bóng người quấn quýt lấy nhau, so với trước kia đại đối quyết còn muốn kịch liệt.

Phốc!

Búa lớn hạ xuống, Thạch Hạo đem vũ đế bổ đôi thành hai nửa, huyết quang cuồn cuộn, loại kia tiên huyết lan tràn ngàn tỉ dặm, hỗn độn đều bị dập tắt.

Vũ đế rít gào, bị bổ đôi thành hai nửa, này đối với hắn mà nói, là một

loại to lớn thương tích, thần hồn của hắn đều phân vì làm hai nửa, pháp thể tăng vọt, chống đỡ phá thiên địa.

Hắn gào thét, giẫy giụa, chia làm hai nửa thân thể vẫn ở chiến, căn bản là không giống như là một bị xé ra sinh linh nên có biểu hiện.

“Giết!” Thạch Hạo gầm thét.

Hắn thứ hai cầm trong tay kiếm thai, đồng thời sử dụng tới bình loạn quyết, tên là kiếm quyết, tiên kiếp kiếm quyết, này tam đại kiếm quyết dung hợp quy nhất, bị đẩy hướng về đỉnh cao nhất, cực điểm thăng hoa.

Lấy hắn chuẩn Tiên đế đạo hạnh diễn dịch vô thượng kiếm pháp, thần uy cái thế.

Phốc phốc phốc...

Huyết quang không ngừng lóng lánh, Thạch Hạo thôi thúc tam đại kiếm quyết, đem vũ đế đánh giết đầy người là huyết, thân thể không trọn vẹn, máu và xương đồng thời bay lên.

“Hống!”

Vũ đế nổi giận, từ xưa đến nay, hắn đều là một đường nghiền ép địch thủ, còn chưa từng có ăn qua thiệt thòi lớn như vậy, bị người tách rời thân thể, ánh sáng đỏ ngòm ngút trời, đây là việc chưa bao giờ có.

Thần hồn của hắn thiêu đốt, mạnh mẽ ngưng tụ huyết dịch cùng tàn thể, cùng Thạch Hạo liều mạng.

Có điều, dù cho hắn có thể gây dựng lại cùng nhau, bính thành một hoàn chỉnh thân thể, mặt trên vẫn có từng đạo từng đạo đáng sợ vết thương, không cách nào biến mất. Đó là Thạch Hạo pháp tắc ở tàn phá, trong lúc nhất thời khó có thể bức bách đi ra.

“Chém đầu!”

Thạch Hạo rống to, luân động trong tay búa lớn, đánh văng ra thí đế chiến mâu, tia lửa văng gắp nơi, đồng thời ánh búa dâng trào, cắt ra hỗn độn, chém ở vũ đế cái kia khổng lồ pháp thể trên cổ.

Phù một tiếng, một cái đầu lâu bay ra ngoài, mang theo mảng lớn máu tung tóe.

Thạch Hạo lại một lần nữa đem hắn trọng thương, chém xuống thủ cấp, hắn vọt tới, tiến một bước tiêu diệt.

Nơi đây, lôi đình cuồn cuộn, Thạch Hạo vận dụng loại bí pháp này, luyện hóa vũ đế, đem hắn một thân tinh huyết đều sắp tiêu hao hết rồi, không ngừng xoá bỏ thân thể, luyện hóa thần hồn.

Có điều, quay đầu lại hắn lại gặp phải trước kia vấn đề.

Liền dường như quyết đấu thương đế, hồng đế thì giống như vậy, đánh bại địch thủ, nhưng giết chết bất tử!

Thạch Hạo thủ đoạn ra hết, đem vũ đế cánh thần bong ra, đem thân thể nghiền thành sương máu, đem thần hồn rèn luyện, hận không thể lập tức hóa thành tro tàn.

“Ngươi không giết chết được ta, cuối cùng chết đi sẽ là ngươi, đại thế ở bên ta!” Vũ đế rít gào, thần hồn cùng chân thân không khác nhau gì cả, tóc tai bù xù, vết máu loang lổ.

Ánh mắt của hắn như là dã thú, mang theo dã tính, còn có lạnh lẽo sát cơ.

“Phốc!”

Đối mặt như vậy uy hiếp, Thạch Hạo trực tiếp một lưỡi búa chặt lại đi, đem Nguyên Thần đầu lâu bổ ra, sau đó mạnh mẽ thôi thúc đại đạo chi hỏa, tiến hành rèn luyện.

“Hống!”

Đáng sợ nhất cục diện đến, hồng đế tái hiện, tử khí dâng trào, sát ý xé rách thiên cổ, hắn rối tung tóc dài, đầy người là huyết, nhanh chân đi đến.

“Ngươi chạy trời không khỏi nắng!” Thương đế cũng tới, tóc xám múa tung, ánh mắt lãnh khốc, hắn đầy người là huyết, xuất hiện ở chỗ này.

Hai người này vừa nãy đều rất thảm, thần hồn bị chém ra, liên tiếp sụp đổ, nhưng chính là giết chết bất diệt, bọn họ lấy chuẩn Tiên đế đạo hạnh ngao đi.

Hiện tại, tuy rằng nguyên khí đại thương, tự thân trạng thái gay go đến cực điểm, nhưng bọn họ vẫn là tới rồi, không xuất hiện nữa, hay là vũ đế thật sẽ xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

“Càng giết đến một bước này.”

Thạch Hạo hiếm thấy yên tĩnh lại, không có phát điên.

Có điều, khi hắn lại ra tay thì, để ở đây mấy người mạc không biến sắc.

Ầm!

Hắn triệu hoán đến chuẩn Tiên đế cấp cốt quan, mạnh mẽ đánh vào cái kia bị hắn trấn áp vũ đế thần hồn bên trong, sau đó bỗng nhiên thôi thúc, để trong này lập tức nổ tung.

Hỗn độn vụ nổ lớn!

Đừng nói vũ đế, chính là Thạch Hạo chính mình cũng ở ho ra máu, thân thể rách nát.

“A...”

Vũ đế gào thét, thần hồn một tấc một tấc gãy vỡ sau, phá nát không ra hình thù gì, hóa thành một thốc lại một thốc chuẩn Tiên đế ánh lửa.

“Vẫn là giết không chết?!” Thạch Hạo thở dài, tuy rằng sớm có dự liệu, nhưng vẫn là khó nén vẻ thất vọng.

Vũ đế tái hiện!

Cái kia mặt mũi dữ tợn, cái kia lãnh khốc ánh mắt, không không nói rõ hắn có cỡ nào sự phẫn nộ.

Xoạt!

Thạch Hạo cùng hắn hóa tự tại thân đồng thời di chuyển, nhằm phía thương đế còn có hồng đế, đón nhận này hai đại cường giả.

“Hừm, ngươi muốn làm gì?!”

Hai người hét lớn, bởi vì, lần này Thạch Hạo ra tay, rất quỷ dị, chém giết thì, triệt để ôm lấy bọn họ, cả người đốt cháy, toả ra khí tức kinh khủng.

Bọn họ linh cảm đến đại sự không ổn, đây là muốn ngọc đá cùng vỡ sao?!

Cuối cùng, ôm hồng đế cái kia Thạch Hạo bỗng nhiên nổ tung, bao vây hồng đế, lôi kéo hắn cùng hướng đi hủy diệt.

Một bên khác, Thạch Hạo chân thân cũng di chuyển, đem quấn quýt lấy nhau thương đế, đẩy mạnh cái kia nổ tung ánh sáng bên trong.

Hồng đế kêu lên thê lương thảm thiết!

“A...” Đồng thời, thương đế cũng ở thống khổ gào thét, gầm thét lên.

Thế nhưng, dù sao, thương đế thương cũng không phải rất nặng, hắn ngay lập tức liền thoát khỏi cái kia đáng sợ ánh sáng chi hải.

Thạch Hạo than nhẹ, không phải hắn nhất định phải tự tổn thân thể, mà là bởi vì hắn hóa tự tại thân có thời gian hạn chế, hắn vừa nãy linh cảm đến, bộ kia “Chân thân” muốn biến mất rồi.

Vì vậy, hắn bất kể đánh đổi, như thế liều mạng.

Hắn hóa tự tại đại pháp, dần dần bị hắn lý giải thông suốt hiểu rõ, có thể hóa ra vô thượng chiến thể, nhưng bị thời gian khó khăn, không có thể trường tồn.

Mà, hắn hóa tự tại đại pháp triển khai một lần sau, trong thời gian ngắn căn bản khả năng lại triển khai.

Vũ đế, hồng đế, đều tao ngộ Nguyên Thần vết thương, nếu không có đến cấp số này, đã sớm hình thần đều diệt!

Hủy diệt chuẩn Tiên đế cấp pháp khí, ngọc đá cùng vỡ chờ thủ đoạn, cũng không thể lôi đi tính mạng của bọn họ, điều này thực có chút đáng sợ.

"Ngươi còn có thủ đoạn gì nữa? Nên ra đi!" Vũ đế lạnh giọng nói.

Thương đế, hồng đế cũng đồng thời áp sát, đều mang theo thấu xương sát ý.

"Các ngươi đều không trọn vẹn, thần hồn bất ổn, tinh huyết phá tán, ai giết ai còn chưa chắc chắn đây!" Thạch Hạo lạnh lẽo đáp lại nói.

Sau đó chém giết, thương đế thành là chủ lực, đối kháng Thạch Hạo.

Mặt khác hai đế muốn một bên chiến một bên khôi phục, có điều gặp phải phát điên Thạch Hạo, bọn họ tính toán mưu đồ đánh hụt, Thạch Hạo dường như điên cuồng.

Hắn bất chấp hậu quả, bất kể đánh đổi, huyết chiến ba đế, hoàn toàn là ở lấy mệnh háo mệnh.

Trận chiến này, đầy đủ chém giết mấy năm, bọn họ tự hỗn độn bên trong đánh vào hắc ám nơi, lại giết tiến vào chung cực cổ địa.

Bọn họ tất cả đều buông tay buông chân, kịch liệt liều mạng.

Năm tháng trôi qua!

Đây là thuộc về chuẩn Tiên đế đại chiến!

Ai đều không thể ngờ tới, Thạch Hạo cùng thương đế, hồng đế, vũ đế sẽ giết tới quang cảnh như vậy, ròng rã mười ngàn năm quá khứ, bọn họ chiến đấu vẫn không có dừng lại.

Thân thể bọn họ đều không trọn vẹn, thần hồn cũng như vậy.

Trước kia thì, vũ đế bị đoàn kia hỏa bao trùm, lại bị chuẩn Tiên đế cấp pháp khí nổ tung thần hồn, tuy rằng ngao đi, nhưng kỳ thực thật sự tổn thương hồn phách căn cơ.

Mà hồng đế tựa hồ thương càng nặng, bị Thạch Hạo hắn hóa tự tại thân ôm đồng quy vu tận, tuy rằng hắn không có chết, nhưng những năm gần đây trạng thái cực kỳ gay go.

Nếu không, Thạch Hạo căn bản kiên trì không tới hiện tại.

Dù sao, hắn ở cùng tam đại chuẩn Tiên đế chém giết, một trận chiến chính là hơn vạn năm.

Giết đến một bước này, bọn họ đều đang liều chết, muốn ngao chết đối thủ, ai muốn là lùi bước, đối với người nào sẽ cực kỳ bất lợi, dễ dàng gặp ngăn chặn.

Ngoại giới rất khó tưởng tượng, trận chiến này càng sẽ kéo dài lâu như vậy!

Trên thực tế, ở sau đó trong chiến dịch, lật đổ quá khứ đại chiến ghi lại.

Bọn họ đầy đủ chinh chiến ba vạn năm!

Lẫn nhau đều từ lâu là da bọc xương, tinh huyết mất hết, còn tiếp tục như vậy, chuẩn Tiên đế cũng không chịu đựng được.

Ầm!

Sóng lớn ngập trời, màu đen bọt nước bao phủ hướng thiên vũ.

Trong lúc vô tình, bọn họ giết tới giới trong biển.

“A, ngươi chú ý đều ở hải phía kia, chúng ta tuyển nơi đó vì là chiến trường làm sao?” Vũ đế cười gằn.

“Thật không muốn hủy diệt nơi đó a, đó là hắc ám con dân thai nghén nơi, như thế từ bỏ quá đáng tiếc.” Hồng đế nói rằng, khóe miệng mang theo lãnh khốc.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1987: Hoang Thiên Đế

Chém giết 3 vạn năm, mặc dù là chuẩn Tiên Đế cũng nhanh đèn cạn dầu, bọn họ lúc nào cũng chiến đấu, một khắc không ngừng, đây là cự lớn tiêu hao.

Xa xa nhìn tới, tứ đại cường giả đều cùng bộ xương giống như vậy, huyết nhục khô héo, thậm chí xương lộ ra ngoài, màu da lờ mờ, không có hào quang, tinh huyết tiêu hao hết!

Giết tới bực này hoàn cảnh, dù cho thân thể bị thương, cũng chảy hà tiện đến rồi.

Bọn họ có thể rút lấy thiên địa tinh hoa, thế nhưng, làm ra tinh huyết không chống đỡ được bọn họ hiện tại tiêu hao, sinh mệnh suy nhược, Hồn Hỏa chập chờn, có triệt để tắt khả năng.

Chuẩn Tiên Đế trong lúc nhất thời giết không chết, thế nhưng, cùng cấp độ sinh linh chậm rãi đi ma, chung quy là có thể có thể để cho bọn họ tiêu vong.

Nhưng là, mặc dù đến một bước này, phát sinh của bọn họ thần thông như trước là mạnh nhất, nếu không, nếu là không ngăn được sự công kích của đối thủ, có thể sẽ gặp phải trí mạng uy hiếp.

Cũng chính bởi vì vậy, tinh huyết của bọn họ mới sẽ hao hết, Thần hồn mới sẽ lờ mờ, thân thể thời khắc ở trả giá, đang tiêu hao, ai có thể như vậy chịu đựng xuống?

Giới Hải trong, sóng biển ngập trời, tứ đại cường giả chém giết tới đây, như trước không màng sống chết đại chiến, đối với tay của nhau đoạn đều biết rõ, hiện tại làm chính là ý chí.

Đáng tiếc, từ khi Thạch Hạo nổ tung hắn hóa tự ở phía sau, liền vẫn không cách nào triển khai, đã hóa không ra khác một bộ chân thân.

Trên thực tế, chính là không có tự bạo, hắn phỏng chừng cũng khó có thể hóa ra, bởi vì Tam lớn chuẩn Tiên Đế vẫn đang dây dưa, không cho hắn cơ hội, toàn lực ứng phó áp chế.

Mới đầu, Thạch Hạo điên cuồng với bọn hắn huyết chiến, không muốn rời đi. Mà Tam lớn chuẩn Tiên Đế cũng như phát điên ngăn chặn Thạch Hạo, muốn ở chiến dịch này trong tiêu diệt hắn, sợ để hắn đào tẩu sau lưu lại họa lớn.

Mà đến sau đó, bọn họ thì lại bị bức ép đến một bước này, ai dám lộ ra dấu hiệu thất bại đào tẩu, đều sẽ tao ngộ một phe khác điên cuồng phản công cùng ngăn trở giết.

Hiện tại, chống đỡ bọn họ chính là một luồng tinh khí thần, là một luồng tất thắng niềm tin!

Hồng Đế, Vũ Đế trong lòng uất ức, phẫn nộ, bọn họ đề trước bị thương nặng, cùng Thạch Hạo quyết đấu không phát huy ra uy lực thật sự, bọn họ cho rằng, đây là dẫn đến đại chiến kéo dài 3 vạn năm nguyên nhân.

Giới Hải trong, màu đen bọt nước cuồn cuộn, thỉnh thoảng hiện ra một bộ lại một cỗ hài cốt.

Có chính là ngàn tỉ năm trước lưu, có chính là gần nhất hai, ba vạn năm qua chết trận, bởi vì, Hắc Ám trên đại quân đường, đã giết hướng về Giới Hải một đầu khác, ở trên đường gặp phải ngăn cản sau, một đường quét ngang đi qua.

Có một phần sinh linh tự tiếp dẫn Cổ Điện giáng lâm, còn có một phần lớn sinh linh thì lại bao phủ Giới Hải.

Thạch Hạo cùng Tam đế cuộc chiến kéo dài ở Giới Hải trong, hắn không muốn để cho Tam đại cường giả đổ bộ Giới Hải một đầu khác, nhưng đáng

tiếc, lần thứ hai chém giết ngàn năm sau, chiến trường vẫn là chếch đi.

Cuối cùng, bọn họ đánh tới đê đập bên ngoài.

Trên bờ, bóng người đông đảo, qua nhiều năm như vậy, vẫn ở xảy ra ác chiến, rất khốc liệt.

Tiên vực rung chuyển bất an, tử thương rồi quá nhiều tu sĩ, cũng không biết có bao nhiêu Anh Kiệt quay về trong đất vàng.

Bởi vì, tiếp dẫn Cổ Điện giáng lâm, giết các tộc cường giả không còn sức đánh trả chút nào, bọn họ tiếp dẫn đã từng bị ăn mòn Hắc Ám bộ tộc, gia nhập bọn họ.

Vui mừng chính là, đồ tể, Mại Giả Dược, nuôi gà, đủ mạnh lớn, bọn họ từng ở Giới Hải trong đánh rơi hai toà tiếp dẫn Cổ Điện, cũng cướp được một cái truyền tống con đường, dẫn dắt trong biển một nhóm lão bối vương giả trở về.

Nếu không, Tiên vực khả năng liền diệt rồi!

Quản chi như vậy, cũng rất thê thảm, chiến đến ngày hôm đó, Anh Kiệt héo tàn, Tiên vực bị đánh chia năm xẻ bảy, năm đó mênh mông ranh giới tàn tạ.

Sau đó, chính là "Mại Giả Dược" đều chết trận rồi!

Cái này sinh linh thân thể sáu phần, thể ngộ vạn đạo, tráng lớn bản thân, đều nhiễm phải chuẩn Tiên Đế hào quang, nhưng đáng tiếc vẫn là chết đi.

Bởi vì, Hắc Ám sinh linh quá nhiều, đại quân dũng mãnh, ở trong cũng có nhân vật hết sức khủng bố, có so với Cửu Đầu sinh linh mạnh mẽ nhiều lần sinh linh, nuốt chửng Tiên Vương càng nhiều.

Mà ở hơn trăm năm trước, nuôi gà cũng chết đi, vị này nữ táng Vương chết ở nhiều vị sa đọa vương giả cổ chú bên dưới.

Bất quá, nàng chết chọc giận Táng Địa, nhiều vị táng Vương xuất thế, Nguyên Bản bọn họ là khởi nguyên Cổ Khí tạo nên sinh linh, được lợi từ bị Hắc Ám bản nguyên ăn mòn, thế nhưng hiện tại lại phản kháng tiếp dẫn Cổ Điện.

Mấu chốt nhất chính là, táng sĩ Thủy tổ xuất thế!

Ai cũng không nghĩ tới, nuôi có một ít Hoàng Điểu nữ táng sĩ chính là táng sĩ Thủy tổ đời sau!

Vị này Thủy tổ, là cái thứ nhất tiếp xúc khởi nguyên Cổ Khí sinh linh, thế nhưng, hắn đã biến mất ngàn tỉ tải, vắng lặng không biết bao nhiêu cái kỷ nguyên.

Tất cả mọi người đều cho rằng hắn chết rồi, thế nhưng, ai có thể nghĩ tới, hắn lại xuất thế, càng là tự phong với một cái bình ngói trong, mai táng với Táng Địa bên dưới.

Táng sĩ Thủy tổ, tự xưng Táng Chủ, xác thực cực kỳ cường lớn, so với hắn hậu nhân còn lợi hại hơn một chút, nhưng rất đáng tiếc, như trước chênh lệch như vậy một điểm không được chuẩn Tiên Đế.

Hắn năm đó đi qua Giới Hải, nhưng lại trốn về, từng có cảm ứng, cảm thấy được Giới Hải phía kia khủng bố vô biên, này nhiều năm qua vẫn đang ngủ đông.

Có sự gia nhập của hắn, để đồ tể áp lực giảm thiểu không nhỏ.

Táng Chủ trên người chuẩn Tiên Đế ánh sáng rất nồng nặc, Pháp lực hùng hồn, so với đồ tể chỉ cường không kém.

Bất quá, Tiên vực, Táng Địa cường giả vẫn là càng ngày càng ít, không ngừng héo tàn, một nhóm cường giả lần lượt chết đi.

Thạch Hạo trở về, hắn ngăn trở Tam đại cường giả, ở tới gần đê đập Giới Hải trong chém giết, này chấn động Tiên vực các tộc, để Hắc Ám sinh

linh cũng đều đờ ra.

Chuẩn Tiên Đế đại chiến, như thế kịch liệt.

Xa xa nhìn tới, này mấy bóng người đều giết thành bộ xương, cả người không trọn vẹn, huyết nhục khô quắt, thật là kinh người.

Tất cả mọi người đều rút lui, giết đến nước này, ai đi tới cũng vô dụng, nhất định phải chết, cấp bậc kia chiến đấu bọn họ tham dự không được.

- Hoang, hắn là Hoang!

Rốt cục, có người kêu to lên, phi thường kích động, đồng thời cực kỳ chấn động.

Hoang, vừa đi chính là mấy trăm ngàn năm, biến mất quá lâu.

Thạch Hạo ở Giới Hải trong từng cô độc lữ hành, từng đi rồi rất nhiều vạn năm, rời đi Tiên vực tương đối lâu dài.

Dù sao, Giới Hải trong sinh linh, nói thí dụ như đồ tể chờ người, đúng là ở hơn ba vạn năm trước từng thấy hắn.

- Thạch Hạo, ngươi còn sống sót!

Đê đập phía sau trên mặt đất, truyền đến quen thuộc lạnh giọng, mang theo tâm tình chập chờn.

Thạch Hạo quay đầu lại, một chút nhận ra, đó là Thiên Giác Nghĩ, hắn đầy người là huyết, đã trở thành Tiên Vương, thế nhưng trước mắt thương rất nặng, trên đầu hắn lơ lửng nguyên Mẫu Đỉnh đều không trọn vẹn, trong tay Tiên Kim Đại Côn càng là gãy vỡ một đoạn.

Có thể tưởng tượng, trận chiến này đến cùng đáng sợ bao nhiêu.

Thiên Giác Nghĩ là một cái ngạnh hán, nhiều năm như vậy chém giết, từ lâu nhìn quen sinh tử, nhưng là trước mắt nhận ra cái dường như bộ xương

giống như vậy, chính đang quyết chiến chuẩn Tiên Đế người là Thạch Hạo sau, hắn vẫn là không nhịn được hai mắt cay cay, có nhiệt lệ lăn xuống.

- Thạch Hạo, ngươi nên vì Tào Vũ Sinh chờ báo thù à!

Thiên Giác Nghĩ hô.

Hắn là muốn gây nên Thạch Hạo đấu chí, để Hoang càng thêm vào hơn chiến ý, bởi vì, hắn đã nhìn ra, Thạch Hạo là cung giương hết đà, ở khổ sở chống đỡ.

Dù sao, Thạch Hạo một người đang đại chiến ba vị chuẩn Tiên Đế!

- Tào Vũ Sinh làm sao?!

Thạch Hạo ở Giới Hải trong âm thanh khàn giọng, như vậy hỏi.

- Hắn chết trận, hồn quy táng thổ, Thần hồn bị đánh tan, chỉ có thân thể tàn phế chôn nhập táng thổ.

Thiên Giác Nghĩ mang theo bi khang.

Với hắn cùng thời đại người đều chết kém bất quá, năm đó Tào Vũ Sinh với hắn cùng uống rượu đồng thời ăn thịt, xem như là cùng thời đại bạn tốt, hiện nay lại không ở.

Chết rồi quá nhiều cường giả!

Ví dụ như, Tiểu Cẩu Tể cũng táng ở Tào Vũ Sinh phần bên.

Hỗn Nguyên Tiên Vương, trong tiên vực mấy vị bá chủ, cũng đều héo tàn héo tàn, chết đi chết đi, nếu không có từ Giới Hải trở về một nhóm người, căn bản không ngăn được địch thủ.

Nhưng mà, từ Giới Hải trở về sinh linh cũng có một phần đã lạc lối, rơi vào Hắc Ám, đối địch với bọn họ.

Đây là một cái Hỗn Loạn niên đại, khắp nơi đều ở chinh chiến.

- Những người khác đâu?!

Thạch Hạo hỏi, không nhìn thấy thiên hạ thứ hai, Tiên Kim đạo nhân các loại.

- Điểu gia, Tinh Bích đại gia trọng thương sắp chết, bị Hắc Ám ăn mòn, bây giờ bế quan không ra, đang giãy dụa.

Thiên Giác Nghĩ báo cho, vẻ mặt bi thương.

- Hắc Ám Liễu Thần đây?!

Thạch Hạo hỏi.

- Khả năng chết đi, gặp phải Đọa Lạc Tiên Vương vây công, ở tàn khốc nhất trong trận chiến ấy biến mất rồi!

Thiên Giác Nghĩ đáp.

- Hống!

Thạch Hạo gào thét.

Hắc Ám Liễu Thần nếu là chết đi, chân chính Liễu Thần còn có hi vọng phục sinh sao? Chỉ còn dư lại này cháy đen rễ cây cùng một đoạn cọc gỗ rồi!

Giới Hải trong, đại chiến càng ngày càng kịch liệt, Thạch Hạo phát điên, cùng ba vị chuẩn Tiên Đế liều mạng, ngăn cản bọn họ leo lên đê đập, hắn không cho phép ba người sải bước đi, nếu không, Tiên vực liền triệt để hủy diệt rồi, đem không còn tồn tại nữa.

Chiến dịch này, cực kỳ gian khổ.

Thạch Hạo rất bị động, bởi vì hắn đang cố gắng ngăn cản ba người, dành cho Tam đại cường giả cơ hội, thỉnh thoảng, đối với hắn sử dụng tới đòn sát

thủ.

Dù cho như vậy, Thạch Hạo gian khổ ngăn cản Tam đại cường giả mấy trăm năm, Tiên vực như trước rất khốc liệt, giết nhật nguyệt ảm đạm, máu chảy thành sông.

Táng sĩ đến cứu viện cũng vô dụng!

Tự này tiếp dẫn bên trong cung điện cổ bay xuống Hắc Ám đại quân thực sự quá nhiều.

- À...

Trong tiên vực, có Tiên Vương rống to, mưa máu bay tán loạn, Thần hồn nát tan, ánh sáng rọi sáng tàn tạ Vũ Trụ.

- Bàn Vương!

Có người bi thiết.

Bàn Vương chết đi, bị Hắc Ám bá chủ đánh giết.

- Hống!

Đồ tể thét dài, vọt tới, binh khí trong tay hóa thành óng ánh tiên quang, chém xuống người xuất thủ đầu lâu, ở nơi đó giết chết linh hồn phách.

Nhưng này như trước không thể thay đổi cái gì, Bàn Vương chết trận.

- Lão tổ!

Bàn Nghệ bi thiết, nhằm phía này mảnh Vũ Trụ, muốn phải bắt được cái gì.

Giới Hải trong, Thạch Hạo nổi giận đùng đùng, thế nhưng, hắn bị chặn lại rồi, Tam lớn chuẩn Tiên Đế vây công hắn, căn bản vô lực cứu viện.

- Bàn Vương cho ta có đại ân, lấy Hoang tên hiệu lệnh thiên địa đại đạo, nếu có nhân quả tận thêm ta thân, che chở Bàn Vương!

Thạch Hạo gào thét.

Cái đó âm trầm thấp, thế nhưng ngôn ra tức pháp, đây là chuẩn Tiên Đế sức mạnh, hóa thành gợn sóng, bao phủ vùng tinh không kia.

Nhưng là như vậy sử dụng tới vô thượng hàm nghĩa, để hắn tự thân bị giáng đòn nặng nề, Tam lớn chuẩn Tiên Đế đều cười gằn, đối với hắn vô tình ra tay.

Phương xa, tàn tạ trong tiên vực, này mảnh Vũ Trụ, Bàn Vương chia năm xẻ bảy thi thể gây dựng lại, tan nát Nguyên Thần, có chút nhỏ ngưng tụ, đi vào thân thể.

Hiển nhiên, chuẩn Tiên Đế năng lực cũng là có hạn, Thạch Hạo mặc dù có thể như vậy, là bởi vì Bàn Vương thân thể vẫn còn, Nguyên Thần lưu lại một chút.

Bàn Vương là Đọa Lạc Tiên Vương giết chết, cũng không phải là chuẩn Tiên Đế giết chết, còn có một chút hi vọng sống.

Xoạt!

Cuối cùng, Bàn Vương phát sáng, hóa thành một cây Bàn đào Tiên Thụ, đây là hắn bản thể, bị một chùm sáng bao vây, xé ra hư không, cứ thế biến mất.

Rất đáng tiếc, Thạch Hạo dù cho mất công sức che chở, Bàn Vương ý chí vẫn là tiêu tan, chỉ để lại thân cây, lưu lại bản năng, hay là trăm nghìn vạn năm sau, mới ý chí sẽ sinh ra, tỉnh lại kiếp trước lưu lại một chút ký ức.

- Gào gừ...

Một con Kim Mao Hống thân thể nổ tung, Thạch Hạo hai mắt hừng hực,

hắn nhận ra, đó là hắn đã từng hàng phục vật cưỡi.

- Ngươi còn có mấy phần khí lực giúp người khác?

Vũ Đế cười to.

Thạch Hạo xác thực dâng lên một luồng cảm giác vô lực, mạnh mẽ can thiệp, che chở Bàn Vương, đã để hắn bị thiệt lớn, tiêu hao không ít tinh khí thần.

- Kim Mao Hống!

Thạch Hạo gầm nhẹ, như trước muốn trợ giúp.

- Không cần, ta đi trước một bước!

Kim Mao Hống thời khắc này càng là như vậy cương liệt, đốt cháy mình tàn hồn, tinh huyết như dầu thắp, nhen lửa mình, nhằm phía đối thủ.

Ầm!

Cuối cùng, nới ấy dựng lên từng trận khủng bố chùm sáng.

Thạch Hạo gầm nhẹ, hai hàng lông mày dựng thẳng!

Hắn chú ý tới, khu vực này đặc biệt khác với tất cả mọi người, Thiên Giác Nghĩ ở nơi đó chinh chiến, Kim Mao Hống ở nơi đó chết trận, Bàn Vương chết đi cũng cách này bên trong không xa.

- Giết!

Có người rống to.

Ở nơi đó, có một nhóm đại quân ở kết trận.

Đồng thời, có đại kỳ phấp phới, dĩ nhiên viết chính là "Thiên Đình" hai chữ.

Rất nhanh, Thạch Hạo nhìn thấy, hắn nhìn thấy một người trẻ tuổi dài với hắn rất giống, cực kỳ dũng mãnh, là một vị tuổi trẻ Tiên Vương, chém giết sa đọa vương giả, máu me khắp người.

Ở cái kia tuổi trẻ vương giả phía sau, đại trận cuồn cuộn, tiên uy tràn ngập.

Có 800 lão binh, gào thét, a hô, từng người ôm trận kỳ, tạo thành Tiên Vương trận pháp, với hắn đồng thời xung phong.

Thời khắc này, Thạch Hạo trong mắt suýt nữa có nhiệt lệ lăn xuống.

Người trẻ tuổi kia, hắn tự nhiên biết, là hắn hôn tử, dĩ nhiên ở này đáng sợ nhất náo loạn niên đại xuất thế, tham dự đến trận chiến này trong.

Nhưng mà, để hắn suýt nữa rơi lệ, chủ yếu nhất vẫn là này 800 lão binh.

Đó là đã từng từng đi theo hắn lão binh, hiện nay lại cùng hắn hôn tử xuất thế rồi!

Biên Hoang Thất Vương hậu nhân, còn có đến từ Thạch thôn thanh niên trai tráng, năm đó từng ở thời đại mạt pháp đi theo Thạch Hạo, tạo thành 800 đội quân con em, một đường với hắn giết hướng về Cửu Thiên.

Bất quá, năm tháng vô tình, Mạt Pháp khó giải, đến sau đó, chỉ có Mục Thanh chờ có mấy người còn ở bên cạnh hắn, những người khác đều biến mất rồi.

Thế gian nhất trí cho rằng, 800 lão binh tất nhiên đều chết già ở trong năm tháng.

Thạch Hạo vì bọn họ lập xuống quá bia mộ, rất nhiều người nhìn thấy hắn từng tự mình đi tế điện.

Nhưng mà, trên thực tế, hắn lấy thần nguyên đem 800 đội quân con em niêm phong lại, cuối cùng cùng Thạch thôn đồng thời biến mất.

- Chúng ta uống qua Tiên Vương huyết, từ lâu thu được tân sinh, tu luyện năm tháng dài đằng đẵng, coi như ở đây quyết chiến, chết, là chiến giả quy tụ, anh linh nặng về quê cũ, có gì sợ tai!

800 lão binh gầm thét lên, thủ hộ ở Tiểu Thạch Đầu khoảng chừng, tạo thành đại trận, theo hắn chém giết.

Những lão nhân này, Thạch Hạo từng phong ấn, cũng từng cho bọn họ lưu lại lớn dược, rèn luyện quá tiên huyết, nhưng nhưng không nghĩ bọn họ xuất thế, hi nhìn bọn họ an độ quãng đời còn lại.

Có thể nào ngờ tới, liền bọn họ cũng đều giết ra đến rồi.

Thiên Giác Nghĩ trước kia không có nói cho Thạch Hạo, là không muốn gây nên Tam lớn chuẩn Tiên Đế sự chú ý, sợ bọn họ ngăn chặn Thạch Hạo hôn tử.

Lão binh đẫm máu, có người đang ngã xuống.

- Hoang Thiên Đế!

Có lão binh gào thét, ở lớn gọi, nhìn về phía Giới Hải phương hướng.

- À...

Thạch Hạo gầm thét lên, dường như dã thú bị thương, nhìn thấy các lão binh đều đi theo hắn hôn giết chết đi ra, ở nơi đó đại quyết chiến, không ngừng có người máu tươi Tinh Không, ánh mắt hắn đều đỏ.

- Hoang Thiên Đế!

Như là có cảm giác, 800 lão binh vọng hướng phương hướng này, rống to, bi khiếu.

Ầm!

Tam lớn chuẩn Tiên Đế trọng thương Thạch Hạo, chung quy vẫn là leo

lên Đê Bá thế giới, xông vào dù sao cũng hơn phòng thủ dễ dàng.

- Ha ha, ha ha...

Vũ Đế cười to không thôi.

- Hoang, ngươi chết chắc rồi, leo lên vùng thế giới này, chính là ngày tận thế của ngươi!

Hồng Đế cười rất lạnh lùng, sát khí ngập trời.

Thạch Hạo lao xuống, đến đến đê đập trên, ngăn trở chặn lại rồi Tam đế.

- Vô dụng, đã chậm, cân bằng đã đánh vỡ!

Thương Đế lạnh lùng nói, hắn một cái miệng, phụ cận sa đọa vương giả, trong thân thể có khói đen dựng lên, một chút huyết quang đi vào Thương Đế trong miệng.

- Ha ha, ha ha...

Vũ Đế cười rất lộ liễu, một đôi cánh khổng lồ gồ lên, trên người hắn xuất hiện từng tia từng tia vết máu, nhiều hơn một chút tinh khí thần.

Này xác thực đánh vỡ cân bằng!

Những năm gần đây, bọn họ cùng Thạch Hạo đại chiến không ngừng, liều mạng đến tàn khốc nhất hoàn cảnh, tự thân tinh huyết đều khô cạn, cũng không còn cách nào xuất hiện.

Bởi vì, tiêu hao quá lớn.

Đi tới nơi này sau, sa đọa vương giả trên người lại có Tam đế cần tàn huyết.

- Chúng ta năm đó từng ban xuống mỏng manh đế huyết, tạo ra được một ít thống lĩnh, tuy rằng rất ít, thế nhưng đủ để đánh vỡ cân bằng rồi!

Hồng Đế nói rằng.

Sa đọa vương giả trong bá chủ, lúc này đều khô quắt, chết đi.

Đây là một cái rất chuyện đáng sợ, tuy rằng bọn họ thu hoạch lấy tinh khí thần không nhiều, thế nhưng là có thể phá tan cân bằng.

Đồng thời, Hắc Ám sinh linh trên người dựng lên khói đen, đều điên cuồng dâng tới bọn họ, đó là bản nguyên nhất Hắc Ám vật chất, có thể hữu hiệu bổ sung bọn họ cần thiết.

Tất cả những thứ này đều có lợi cho bọn họ.

- Trận chiến này có thể kết thúc rồi!

Thương Đế nói rằng.

Tam lớn chuẩn Tiên Đế cho rằng cân bằng đánh vỡ sau, bọn họ đem chậm rãi chiếm thượng phong, có thể tiêu diệt Thạch Hạo, đặc biệt là nơi này là Tiên vực, sẽ làm cho đối phương sợ ném chuột vỡ đồ.

Tiên vực một ít cường giả lạnh cả người, bọn họ cũng nghe được, bởi vì chuẩn Tiên Đế âm thanh truyền khắp này một giới.

- Giết!

Thiên Giác Nghĩ rống to, có cái khác Tiên Vương theo hưởng ứng, kịch liệt phấn đấu, tiếp tục đại chiến.

- Ta nghĩ giết hướng về nới ấy!

Vào lúc này, có một người tuổi còn trẻ Tiên Vương, cùng Thạch Hạo rất giống, muốn hướng về Hoang cái phương hướng này đánh tới.

Ở tuổi trẻ vương giả bên người, những lão binh kia trung thành cực kỳ, chém giết đẫm máu, thủ hộ hắn.

- Của ngươi, trên người ta chảy xuôi máu của ngươi, thần hồn của ta cũng là ngươi sinh mệnh kéo dài, ta có thể vì ngươi bổ sung một ít tinh huyết, một ít sức chiến đấu!

Tiểu Thạch Đầu ở trong lòng nói nhỏ, ở truyền âm.

Thạch Hạo đột nhiên mà ngẩng đầu, hắn nghe được, phụ tử có không tên cảm ứng.

Thời khắc này, hắn sợi tóc múa tung, ánh mắt đáng sợ, cả người đều ở khẽ run, có thể nào như vậy!

800 lão binh như là cũng có cảm ứng, bi khiếu, theo đồng thời hướng về trước giết.

- Ta có phụ có nữ, có trưởng bối, nhưng lại không thể thấy, đem thê tử, dòng dõi, cố nhân... Đem Thạch thôn toàn bộ phong ấn. Năm tháng trôi qua, một đi không trở lại, ta chỉ cô độc chinh chiến, đến hiện nay, liền hôn tử đều muốn mất đi sao? À...

Thạch Hạo trong lòng chảy máu, khóe mắt đều trừng nứt, hắn ngửa mặt lên trời thét dài.

Khí thế của hắn ở leo lên, hắn có vô tận bi thương cùng sát ý, cả người đều đang tỏa ra hừng hực ánh sáng!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1988: Thạch Thị Huynh Đệ

Thạch Hạo tỏa ra khí tức cực kỳ khủng bố, cả người đều phảng phất đang thiêu đốt, lớn phù hiệu hóa thành Tiên Diễm, nhảy chập chờn, cả người óng ánh loá mắt.

Hắn lúc này đang run rẩy, bi thương cùng sát ý đồng thời khuấy động, đồng thời có một luồng thê lương cảm giác.

Nhìn lại ngóng nhìn, bao nhiêu cố nhân từ trần? Ngày xưa, hắn vẫn là Tiểu Thạch, cùng nhau đi tới, trải qua huyết cùng Phụng Loạn, từ thiếu niên chinh chiến đến hôm nay chuẩn Tiên Đế.

Dường như còn ở hôm qua!

Cho đến ngày nay, hai trăm vạn năm trôi qua.

Ầm!

Xa xa, Tiểu Thạch Đầu đánh tới, cả người đều là huyết, cùng Đọa Lạc Tiên Vương liều mạng, vết thương trải rộng toàn thân, hắn thật sự rất mạnh, đánh rơi dưới lâu năm vương giả.

800 lão binh, có mấy người ngửa đầu ngã chổng vó ở giữa không trung, hóa thành máu và xương, có thể sinh giả vẫn là đi theo người trẻ tuổi kia khoảng chừng, theo xung phong.

Bọn họ muốn phải bảo vệ Tiểu Thạch Đầu, vung lên Tiên Vương chiến kỳ, đầy người đều là huyết, mỗi một người đều rất già nua rồi, nhưng như trước có một luồng bất khuất tinh khí thần.

800 đội quân con em, năm đó từng một đường tuỳ tùng Thạch Hạo chinh

chiến, dù cho mà sáng nay đã không đuổi kịp bước chân của hắn, thế nhưng một bầu máu nóng vẫn còn ở đó.

Bọn họ trung thành tuyệt đối, thủ hộ Thạch Hạo dòng dõi, hiện nay theo Tiểu Thạch Đầu đồng thời liều mạng, chinh chiến.

Tiểu Thạch Đầu là bọn họ nhìn dài lớn, mặc dù từ lâu siêu vượt bọn họ không biết bao nhiêu, có thể những lão nhân này như trước sống chết có nhau, theo huyết chiến.

Hay là, dưới cái nhìn của bọn họ, chết trận chính là kết quả tốt nhất!

Nói như vậy, bọn họ là có thể trở về quê cũ Cửu Thiên Thập Địa, cùng năm đó chết đi lão huynh đệ, chết già với trong năm tháng vợ con đoàn tụ, có thể táng ở cùng một mảnh bãi tha ma trong.

- Giết à!

800 lão binh đều từ lâu không đủ một nửa, nhưng từng cái từng cái hãn không sợ chết!

Cho tới Tiểu Thạch Đầu, hắn ở muốn chết, ở tích tụ mình huyết tinh, muốn lấy ra, đưa cho cha của chính mình, để hắn chân huyết có thể thức tỉnh.

- À...

Thạch Hạo kêu to, ngửa mặt lên trời gào thét, cả người đều đang run rẩy, tóc đen đầy đầu bắt đầu dựng ngược lên, khóe mắt đều nứt ra rồi, hắn bùng nổ ra tiên lực không gì sánh được.

Thời khắc này, Thạch Hạo oanh trở mình Tam lớn chuẩn Tiên Đế, đem bọn họ miễn cưỡng cho áp chế rút lui, hắn vung lên Kiếm Thai, oanh ra bản thân bá đạo quyền ấn, muốn đánh vỡ Vĩnh Hằng.

Thương Đế, Hồng Đế, Vũ Đế, đều từng người rút lui, đầy người đều là

vết rách, bọn họ con mắt càng ngày càng lạnh lẽo.

- Trở về!

Thạch Hạo đối với Tiểu Thạch Đầu bọn họ bí mật truyền âm, lo lắng, đau lòng, còn có thê thảm, có thể nào nhìn thấy mình hôn tử nắm huyết cùng hồn đến hiến tế cho hắn? Đồng thời, cũng càng thêm không đành lòng nhìn 800 lão binh chết trận.

Một cái tay của hắn nhấn về phía trước, Đọa Lạc vương giả liên tiếp nổ tung, ở đây tạo thành ba động khủng bố, sương máu liên miên, cảnh tượng doạ người.

Đây chính là chuẩn Tiên Đế một đòn!

Cách xa nhau cách xa ngàn tỉ dặm, hắn mang theo sát ý, mang theo bi tự, liền như vậy đem khu vực này Hắc Ám sinh linh cho thanh hết rồi.

Cho tới Tiểu Thạch Đầu còn có lão binh đều bị hắn đưa đi, rời xa nới ấy.

Bất quá, như thế làm cũng trả giá đánh đổi, hắn ở cùng ba vị chuẩn Tiên Đế khai chiến, như vậy dời đi sự chú ý, tiêu hao tinh thần, tự thân lần thứ hai bị thương.

Vũ Đế, Hồng Đế, Thương Đế, đều rất lạnh lùng vô tình, bọn họ chắc chắn sẽ không làm bị hư hỏng tự thân sự tình, sắc mặt lạnh lẽo, này cái gọi là tình cảm chờ đã sớm bị chém tịnh.

Vì lẽ đó, chiến đấu với nhau sau, bọn họ có lúc rất đáng sợ, chân chính không vì là ngoại vật lay động.

Ầm ầm ầm!

Thạch Hạo cùng ba vị chuẩn Tiên Đế khai chiến, quả nhiên ở vào thế yếu, cân bằng đã bị đánh vỡ.

Tuy rằng hắn tâm có bi phẫn, có một luồng đáng sợ tức giận, bùng nổ ra

chí cường khí tức, nhưng như trước ở vào hạ phong, trên người phóng ra huyết hoa.

Ba vị chuẩn Tiên Đế rút lấy đến mỏng manh đế huyết, cũng ở nuốt chửng Hắc Ám bản nguyên, này tiêu đối phương dài, Thạch Hạo làm sao có thể không việc gì?

Kịch liệt chém giết, bóng người đan chéo, cuối cùng, Thạch Hạo lảo đảo rút lui, hắn không ngăn được, tự thân lung lay sắp đổ, thân thể suýt nữa chia năm xẻ bảy ở đây.

Lúc này, hắn cả người da bọc xương, mà đối diện này Tam Đại Đế giả huyết r thì lại thoáng no đủ một chút, có một ít tinh huyết ở trong người tái hiện.

- Phụ thân!

Tiểu Thạch Đầu tức giận, liều mạng, lần thứ hai hướng về trước chém giết, đồng thời vào lúc này bắt đầu huyết tế mình, hắn muốn cho Thạch Hạo khôi phục chiến lực mạnh mẽ.

Ven đường, có Đọa Lạc Tiên Vương xuất hiện lần nữa, ngăn chặn Tiểu Thạch Đầu.

Phốc!

Tiểu Thạch Đầu dũng mãnh vô cùng, tiến ra đón, một quyền đánh xuyên vị cường giả kia lồng ngực, huyết y tung toé, hắn dường như một cái vô địch tuổi trẻ Chiến Thần.

Không thể không nói, Thạch Tộc một mạch dũng lực siêu phàm, hắn kế thừa Thạch Hạo thiên phú cùng dũng mãnh, giết địch như nhổ cỏ, ở trong loạn quân miễn cưỡng giết ra một con đường đến.

Lão binh đi theo, vung lên Tiên Vương chiến kỳ, thôi thúc Vương cấp trận pháp, phối hợp Tiểu Thạch Đầu, bảo vệ hắn ở trung ương.

- Phụ thân!

Tiểu Thạch Đầu trong bóng tối lớn gọi, để hắn tiếp thu huyết tinh còn có hồn lực.

Hắn là Thạch Hạo sinh mệnh kéo dài, trong cơ thể chảy xuôi Hoang Thiên Đế huyết, có Thạch Hạo sinh mệnh truyền thừa ấn ký.

Hiện tại, Tiểu Thạch Đầu nhìn thấy phụ thân bất lợi, có thể muốn chết đi ở đây, làm lấy hết tất cả sức mạnh, lấy ra mình hồn cùng bản nguyên chân huyết.

Trong nháy mắt, hắn liền suy nhược.

Này vốn là một cái Long tinh hổ đột nhiên người trẻ tuổi, thành tựu Tiên Vương vị, được xưng Tiên vực từ xưa tới nay có tiềm lực nhất sinh linh một trong, có thể hiện tại lại như là tiết rơi mất tinh khí thần.

Tiểu Thạch Đầu lập tức ngửa đầu ngã chổng vó, cả người rung động, uể oải uể oải suy sụp, hắn bất kể đánh đổi, mặc kệ Thạch Hạo làm sao từ chối, đi đầu huyết tế tự thân.

Phụ tử có một loại trời sinh tồn tại cảm ứng, Thạch Hạo lồng ngực đau nhức, cả người đều muốn thiêu đốt, đều muốn nổ tung, hắn cả người đang run rẩy.

- Con trai của ta!

Hoang trên người đã không có huyết, nếu không, từ lâu lưu lại huyết lệ, hắn âm u, hắn bi phẫn, hắn ngửa mặt lên trời thét dài.

Tiểu Thạch Đầu, từ sinh ra sẽ không có hưởng thụ quá cha mẹ sủng nịch, bị phong ấn một khoảng thời gian, sau đó lại bị Thạch Hạo mở ra phong ấn, * hắn bước lên con đường tu hành.

Vào lúc ấy, không có cha mẹ cùng ở bên người, không có người thân

chăm sóc ở bên, hắn chỉ có thể cô độc tu hành.

Nghĩ tới những thứ này, Thạch Hạo trong lòng đau buồn, cực kỳ khó chịu, hiện tại hắn duy nhất hôn tử liền như thế vì hắn hiến tế, có thể nào để không can chiến đứt từng khúc!

- Con trai của ta!

Hắn gầm thét lên, trong mắt rốt cục lạc ra huyết lệ.

Bởi vì, này huyết cùng hồn lực tự trong hư vô mà đến, với hắn đồng nguyên, bị hắn thân thể tiếp dẫn, vô thanh vô tức mà đến, để trong cơ thể hắn sức sống thức tỉnh.

- Giết!

Thạch Hạo đầy ngập bi thương hóa thành một luồng hừng hực chiến ý thiêu đốt.

Ầm!

Hắn giết tới điên cuồng, liều mạng cùng ba vị chuẩn Tiên Đế chém giết, hắn tinh khí thần đang thức tỉnh, khôi phục một chút.

Phịch một tiếng, Thương Đế bị hắn oanh kích thân thể chia năm xẻ bảy, bay ngang ra ngoài.

- À...

Vũ Đế một tiếng hét giận dữ, ở kêu to, bởi vì hắn một cái cánh bị Thạch Hạo miễn cưỡng xé rách, kéo xuống, mang theo điểm điểm tinh huyết.

Trận chiến này, hết sức khủng bố, chính là Thạch Hạo tự thân cũng bị thương nặng, cánh tay phải bóc ra.

Bọn họ có thể gây dựng lại thân thể, thế nhưng là tiêu hao quá kinh người, trước kia tích tụ một ít huyết tinh lại sắp tiêu hao hết rồi.

Tam lớn chuẩn Tiên Đế cũng phát điên, liều mạng nuốt chửng Đọa Lạc vương giả trong cơ thể huyết, kết quả dẫn đến Hắc Ám đại quân lập tức ngã xuống không ít cường lớn thống lĩnh.

- Phụ thân...

Tiểu Thạch Đầu suy yếu mở miệng, hắn giẫy giụa, lần thứ hai huyết tế, muốn đưa trên mình cuối cùng hồn cùng huyết.

Những lão binh kia con mắt đỏ lên, kéo thân thể tàn phế, từng cái từng cái vọt lên, vây nhốt hắn.

- Hài tử, không muốn à!

Bọn họ kêu to.

- Cha của ta ở bên kia, hắn cần ta.

Đường, hắn phảng phất trở lại tuổi thơ, rất vô lực, hắn ở suy yếu trong.

Hiển nhiên, ba vị chuẩn Tiên Đế phát hiện bên này dị thường, cảm thấy được Thạch Hạo khôi phục cùng trở nên mạnh mẽ nguyên nhân, bắt đầu điên cuồng ra tay.

Thế nhưng, Thạch Hạo sao khoan dung bọn họ đánh tới, hắn phát điên, hoàn toàn là ngọc đá cùng vỡ thủ đoạn, cùng ba người liều mạng, còn tiếp tục như vậy, bọn họ nhất định phải đồng quy vu tận.

- Nhanh... Đem ta huyết tế, ta không có khí lực... Đưa ta huyết cùng hồn cho cha của ta!

Nói.

Lão binh rơi lệ, cảnh tượng này để bọn họ có thể nào tâm nhẫn? Từng cái từng cái lão lệ tung hoành.

- Ta tự mình tới!

Tiểu Thạch Đầu mạnh mẽ ngồi dậy đến.

- Không, các ngươi dẫn hắn đi!

Nhưng vào lúc này, một người mặc Ngân Giáp người đàn ông trung niên đi tới, một cái đè lại Tiểu Thạch Đầu tay, đem hắn ôm lấy, đưa cho lão binh.

- Hài tử, để ngươi cái này không có tác dụng thúc thúc để thay thế ngươi, trên người ta cũng có cùng phụ thân ngươi đồng nguyên huyết!

Người trung niên này nói rằng.

Hắn có chút cô đơn, tựa hồ này mọc ra quá nhiều tiếc nuối, thế nhưng lúc này, trên mặt nhưng dần dần bốc ra rất mãnh liệt hào quang, nhân sinh như là có ký thác.

Hắn là Tần Hạo, Hoang thân đệ đệ.

- Thúc!

Tiểu Thạch Đầu suy yếu kêu lên.

- Đi mau!

Tần Hạo nói rằng, xin mời lão binh mang đi Tiểu Thạch Đầu.

Sau đó, hắn ngửa mặt lên trời rít lên một tiếng, phịch một tiếng, tự thân vỡ vụn, với nơi đây hiến tế.

- Thúc thúc!

Tiểu Thạch Đầu kêu to.

Hắn tự nhiên biết vị này thúc thúc, cũng từng nghe tới liên quan với quá khứ của hắn, chưa từng có nghĩ tới, cái này năm gần đây trầm mặc ít lời thúc thúc sẽ làm như vậy.

- Ngươi là có tiềm lực hài tử, thúc thúc vô dụng, chỉ có thể làm như vậy.

Tần Hạo âm thanh truyền đến, hắn rất quyết tuyệt, cũng rất triệt để, này sinh sẽ kết thúc.

- Cho ta diệt bọn họ!

Vũ Đế gào thét, trong một chớp mắt, liền muốn diệt vạn vật, hủy diệt vùng thế giới kia, giết tuyệt cùng Thạch Hạo có quan hệ tất cả mọi người.

Thế nhưng, Thạch Hạo đã phát điên, với bọn hắn liều mạng, ở đê đập trên giết tới gay cấn tột độ, miễn cưỡng lại sẽ bọn họ ngăn chặn đến Giới Hải trong.

Hắn tuyệt không thể chịu đựng ba vị chuẩn Tiên Đế thêm một bước hành động.

Nhưng là, hắn nhưng cũng muốn rách cả mí mắt, mình em trai, cũng rốt cục đi tới con đường này, hắn ngăn cản không được.

- Tần Hạo, ngươi cút đi cho ta!

Thạch Hạo cả giận nói, hắn thật sự không muốn nhìn thấy tình cảnh này.

Phương xa, Hắc Ám sinh linh thành đàn liên miên, hướng về nới ấy tập kết, do Đọa Lạc vương giả mang đội, giết tới, ngăn chặn Tần Hạo huyết cùng hồn, khiến cho không thể bình thường hiến tế.

800 lão binh đồng thời giết tới, bọn họ con mắt đỏ đậm, có thể nào để Tần Hạo huyết cùng hồn trôi theo dòng nước?

Bất quá, Đọa Lạc vương giả mang đội, thực sự quá mạnh mẽ, bọn họ không ngăn được.

- Sinh sống trong bóng tối bột phấn, đều cút cho ta!

Đang lúc này, một cái nam tử thanh âm âm vang lên, một đôi mắt ánh

mắt xé nứt thiên địa, quá hừng hực, phịch một tiếng, càng là trực tiếp đem một vị Đọa Lạc vương giả sụp đổ rồi.

Đây là một cái xem ra còn rất nam tử trẻ tuổi, bất quá trên người lại mang theo tang thương khí, mà một đôi mắt càng là đáng sợ cực kỳ, đó là một đôi mắt Trọng Đồng, có thể khai thiên tích địa, cũng có thể hủy diệt vạn vật.

Hắn là Thạch Nghị!

Cũng là duy nhất một cái ở công bằng đại đối quyết trong đã từng đem Thạch Hạo giết tới tàn phế người cùng thế hệ, cứ việc này chiến dịch Trọng Đồng cũng gần như bỏ mình.

Hắn thành tựu Tiên Vương vị, giết đến nơi này, ra tay, sử dụng tới mạnh nhất thần thông, một chiêu quyết sinh tử, đem một vị Đọa Lạc vương giả chém bạo.

- Giết!

Trọng Đồng Thạch Nghị rống to, hắn tóc tai bù xù, máu me khắp người, hiển nhiên trải qua đáng sợ đại chiến, lúc này tròng mắt của hắn hừng hực không cách nào đối diện.

Này một đôi mắt trong con ngươi, phù hiệu nằm dày đặc, thần bí khó lường, nắm giữ kinh thiên chi thần uy, giết tới Tiên Vương đều run rẩy.

- Đều cút cho ta!

Trọng Đồng Thạch Nghị hét lớn, thân thể của hắn ở co giật, bởi vì trả giá cái giá rất lớn, như vậy chém giết Tiên Vương, ở một chiêu quyết sinh tử, hắn tự thân tự nhiên tiêu hao cự lớn.

Nếu là bình thường chiến đấu, làm sao có khả năng một chiêu giết Đọa Lạc Tiên Vương?

Phốc!

Một người khác Đọa Lạc vương giả bị hắn Trọng Đồng ánh sáng cũng kích nổ tung.

Còn lại Hắc Ám sinh linh, với hắn không ở cùng một cấp bậc, bị hắn một cái tát toàn bộ đập nát, chôn vùi trong hư không.

- Đường... Huynh!

Tần Hạo Huyết Hồn vẫn không có tản ra, nhìn thấy Thạch Nghị sau, như vậy suy yếu kêu lên.

- Còn có ngươi, cũng cút đi!

Trọng Đồng Thạch Nghị nói rằng, đối với Tần Hạo không có chút nào khách khí, vung tay lên, đem máu của hắn cùng hồn nắm lấy, dung hợp lại cùng nhau, sau đó ném phương xa.

- Không, ta còn muốn hiến tế!

Tần Hạo kêu to.

- Ngươi này điểm huyết có ích lợi gì? Cũng không phải Thạch Hạo sinh mệnh truyền thừa máu, mà chính ngươi càng là liền Tiên Vương đều không phải, đi thôi!

Thạch Nghị lạnh lùng phất tay, đem hắn đưa đi.

Sau đó, chính hắn ở đây hiến tế!

Rất nhiều người nhìn thấy tình cảnh này, toàn bộ cũng không nhịn được rống to lên.

- Giết à!

- Làm thịt những Hắc Ám đó bột phấn!

Mấy người kêu to.

Như Thiên Giác Nghĩ, con mắt đỏ đậm, hướng về trước giết đi.

Như Thập Quan Vương, cầm trong tay một cây Thế Giới Thụ, dũng mãnh vô cùng, điên cuồng càn quét tiêu diệt.

Như đồ tể, dưới cơn nóng giận, hướng về trước đồ sát mà đi!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1989: Dị Biến

Tiên vực, tiếng kêu giết rung trời, các lộ hào hùng đều xuất hiện tay, phản kích Hắc Ám đại quân.

Thạch Nghị, bản thân đang mở thể, hóa thành quang vũ, bao vây lấy một đoàn chân huyết, rồi sau đó đột nhiên ở chỗ này bốc hơi mà lên, chói mắt vầng sáng chiếu rọi thương Vũ.

Oanh một tiếng, kịch liệt gợn sóng chấn động cái này phiến Tinh Không, rất nhiều người nhìn thấy một màn này đều ảm đạm, một đời trọng đồng người, tại Tiên Vương trong có vô cùng chi tư, ngày nay lại binh giải.

- Ha ha, ha ha...

Hồng Đế đang cười, chỉ là có chút lạnh.

- Ngươi cho rằng Tiên Vương chi huyết hữu hiệu ấy ư, thật sự là chê cười!

Thương Đế lãnh đạm mà cười cười, lơ đễnh.

Theo hắn, không có gì ngoài truyền thừa có Thạch Hạo tánh mạng ấn ký chân huyết, ví dụ như hắn con nối dõi huyết, là tánh mạng hắn kéo dài, hội có hiệu quả bên ngoài, mặt khác họ hàng gần huyết hiệu quả sẽ không rất lớn.

Nhưng mà, kết quả vượt quá chuẩn Tiên Đế đoán trước.

Cái loại nầy huyết bị tế ra về sau, vô thanh vô tức, lại bị Thạch Hạo thân thể cách hư không rất nhanh hấp thu, cùng hắn dung làm một thể, tăng vọt hắn sức sống.

Cái này lại để cho Hồng Đế, Thương Đế đều thất kinh!

- Ngày xưa nhân, hôm nay quả, trả lại ngươi!

Đây là Thạch Nghị cuối cùng thanh âm, rồi sau đó, cái kia phiến Tinh Không tựu triệt để mờ đi, sẽ không còn được gặp lại thân ảnh của hắn.

Chỉ vẹn vẹn có một số nhỏ người biết nói, hắn theo như lời Nhân Quả là cái gì!

- Làm gì như thế quyết tuyệt?

Thạch Hạo ảm đạm, hắn thật sự không muốn tộc nhân như vậy.

Hắn tự nhiên biết đạo Thạch Nghị theo như lời Nhân Quả là chỉ cái gì.

Ngày xưa, trọng đồng người Thạch Nghị từng đạt được Thạch Hạo Chí Tôn cốt, ẩn chứa hắn một tia chân huyết, ngày nay hiến tế về sau, đối với Thạch Hạo hoàn toàn chính xác có trọng dụng.

Bởi vì, tại trọng đồng người trong cơ thể, hoàn toàn chính xác còn có Thạch Hạo ngày xưa một tia chân huyết lưu chuyển.

Oanh!

Thạch Hạo khí tức cường thịnh, dẫn tới ba vị chuẩn đế kiêng kị.

- Ta hiểu được!

Xa xa, Tần Hạo tự nói, hắn đã biết chân huyết tàng ở chỗ nào, hắn tuy nhiên không phải Tiên Vương, nhưng trong cơ thể cũng có Thạch Hạo huyết.

Trước kia lúc, Thạch Nghị ngăn trở hắn, đó là hảo ý, muốn bảo trụ tánh mạng của hắn.

- Ta tới cũng!

Tần Hạo gầm nhẹ.

Ngay một khắc này, hắn không có bất kỳ do dự, lần nữa hiến tế, rất quyết đoán, hóa thành huyết cùng hồn, ầm ầm tế ra.

Năm đó, Thạch Hạo đem vẫn lạc, trước khi chết, từng buông xuống tôn cốt đưa cho Tần Hạo, hắn trong cơ thể cũng ẩn chứa Hoang một tia chân huyết, hiện tại trả hết.

...

Tiên vực đại chiến kịch liệt, mà Đê Bá bên ngoài Giới Hải ở bên trong, cũng càng thêm thảm thiết.

Thạch Hạo đạt được chân huyết, bản thân huyết khí dần dần thịnh, dù là chỉ có một tia, trải qua khô héo thân thể ân cần săn sóc về sau, cũng hoàn toàn bất đồng.

Có thể thấy được, bọn hắn trước kia tiêu hao đến cỡ nào cực lớn!

Những...này chân huyết tương đương với lời dẫn, cũng như là hạt giống, lại để cho bọn hắn khô kiệt thân thể lần nữa toả sáng phồn vinh mạnh mẽ sinh cơ.

Tiên vực nội, các lộ cao thủ huyết chiến.

- Sát!

Thập Quan Vương huy động Cây Thế Giới, đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, một đường chém giết, trong tay hắn Bảo Thụ uy năng vô cùng lớn, mỗi lần quét ra đều là một mảnh Hắc Ám sinh linh bị diệt.

Dù là gặp gỡ Hắc Ám vương giả, hắn đều một đường cường thế giết đi qua!

Oanh!

Hắn gặp được địch thủ, Hắc Ám sinh linh trong có cực độ cường hoành đích nhân vật cầm trong tay trọng bảo, giết tới đây, chặn Thập Quan Vương, bộc phát đại chiến.

Rất nhanh, chỗ đó thì có huyết dịch tóe lên, bọn hắn giết phi thường kịch liệt.

Viễn không, khác một phiến thiên địa, Phiêu Miểu như là tiên linh giống như Trích Tiên, một bộ áo lam, linh hoạt kỳ ảo mà ra bụi, đang tại đại chiến Hắc Ám sinh linh bên trong đích người nổi bật.

- PHỐC!

Huyết sáng lóng lánh, có Tiên Vương vẫn lạc, máu tươi trong thiên địa, Trích Tiên thủ đoạn kinh người, chém rụng một vị vương giả.

- Rống!

Một cái khác đấy, Kỳ Lân gào thét, tiên vực cái này một phương thất bại, lúc này một đầu tuyết trắng Kỳ Lân đẫm máu, toàn thân xích hồng, theo huyết sắc vũng bùn trung nhảy lên.

Nhưng rất đáng tiếc, một cái màu đen bàn tay lớn bao trùm mà xuống, bao phủ vũ trụ Tinh Không, phù một tiếng đem nó đánh thành huyết quang.

- Tiểu Bạch!

Thái Âm thỏ ngọc bi thiết.

Đầu kia Kỳ Lân chính là năm đó nàng cứu trợ cái kia một cái, lớn lên về sau, sớm đã vô cùng cường đại, tuy nhiên không giống Thiên Giác Nghĩ mạnh như vậy hoành, nhưng là đủ thật lợi hại.

Đáng tiếc, hôm nay nó bị một vị Hắc Ám trùm một chưởng đập ở bên trong, hình thần câu diệt.

- Đi!

Một tiếng gào to, Xích Long giết hắn đã đến, đầy người lân phiến tróc ra hơn phân nửa, tương đương thảm thiết, nó tại một cái khác phiến chiến trường giết đến nơi này giống như hoàn cảnh.

Nó chính là Thạch Hạo đệ tử, càng là mười hung hậu đại, cùng Thiên Giác Nghĩ, bạch Kỳ Lân giao tình tâm đầu ý hợp, hiện tại bạch Kỳ Lân vẫn lạc rồi, nó rất cực kỳ bi ai.

Nhưng là, Xích Long cũng hiểu được, sính mạnh, bọn hắn cũng phải chết, vì vậy mang theo Thái Âm thỏ ngọc cực tốc mà độn.

Đ-A-N-G...G!

Thiên Giác Nghĩ ra tay, hắn bây giờ là mười hung hậu đại bên trong đích đệ nhất nhân, cầm trong tay rách rưới tiên kim đại côn, oanh nện mà xuống, cùng vị kia trùm đối chiến.

Lực chi cực tẫn, thần uy cái thế!

PHỐC!

Thiên Giác Nghĩ ho ra máu, thân thể lảo đảo rút lui, bất quá cái kia tôn Hắc Ám trùm khóe miệng đã ở tràn máu đen, cũng hướng về sau ngược lại lui ra ngoài rất nhiều bước.

Cái này tương đương khủng bố rồi, Thiên Giác Nghĩ rõ ràng khả dĩ đối chiến trùm.

Sau một khắc, Thiên Giác Nghĩ toàn thân lay động, rồi sau đó dâng lên một cổ kinh khủng khí tức, hắn lâm vào cuồng hóa chi cảnh, cùng Hắc Ám trùm chém giết!

- Đ-A-N-G...G!

Cuối cùng nhất, Hắc Ám trùm bị Thiên Giác Nghĩ tiên kim đại côn nện rút lui, trong miệng ho ra máu, rõ ràng không thể chiếm cứ thượng phong, có

lo lắng tính mạng.

Giết đến một bước này, dũng giả thắng, kẻ khiếp nhược chết, khí thế rất trọng yếu.

Thiên Giác Nghĩ hoàn toàn bất cứ giá nào rồi, vì vậy, đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, vượt giết càng hăng, hắn dần dần đã có một loại Vô Địch khí thế.

Ngay tại này là, có mấy đại cường giả cùng nhau ra tay, hướng Thiên Giác Nghĩ vây săn mà đi, muốn đem hắn tuyệt sát.

- Dám quát tháo!

Đồ Phu gào thét, hắn ở phía xa quát lớn lên tiếng, thò ra một cái đại thủ về phía trước đập đi.

PHỐC!

Huyết quang nước bắn, có sa đọa vương giả chiến tử.

Theo Đồ Phu, Táng Chủ đợi cường giả xung phong liều chết, Hắc Ám sinh linh có một nhóm người té xuống, đại quân bị giết thất linh bát lạc.

Bất quá, cái này vẻn vẹn là bộ phận thắng được mà thôi, tiên vực quá lớn, chinh phạt vô số, thời gian dần trôi qua, tiên vực tu sĩ lâm vào đang bị động, dù sao Hắc Ám sinh linh nhiều lắm.

Thạch Hạo quay đầu, vừa vặn nhìn thấy một màn, một đạo bạch y thân ảnh, tuyết y đỏ tươi, như là hoa mai tách ra, nàng tựu chết như vậy đi, bị đánh chết.

Đó là công chúa Yêu Nguyệt, tại Hắc Ám trong đại quân chết oan chết uổng.

Đồng thời, cũng không phải sở hữu tất cả sinh linh đều có cốt khí, cũng dám ngọc thạch câu phần, chinh chiến đến cùng, tại đây loạn thế tiến đến

lúc, tiên vực có một ít tộc đàn sớm đã sẵn sàng góp sức tiếp dẫn cổ điện.

- Ninh Xuyên, ngươi thật sự sẵn sàng góp sức dị vực sao?!

Thập Quan Vương hét lớn.

Hắn tuyệt đối thật không ngờ, năm đó cùng hắn nổi danh kinh diễm nam tử, vậy mà dấn thân vào Hắc Ám, lựa chọn cùng tiên vực sinh linh là địch.

Đối diện với hắn, có một cái xuất trần nam tử, không thể không nói, hắn phong thái xuất chúng, rất có khí chất, hắn dung mạo so rất nhiều nữ tử đều xinh đẹp.

Đúng là Lục Quan Vương Ninh Xuyên!

- Chưa nói tới phản bội, của ta tổ tiên, trong cơ thể chảy xuôi vốn là Hắc Ám chi huyết, mà ta là hậu duệ của bọn hắn, hôm nay bất quá là nhận tổ quy tông.

Ninh Xuyên rất bình thản.

- Sát!

Thập Quan Vương về phía trước đánh tới, khí tức rất là khủng bố.

Ninh Xuyên cũng chưa từng trèo lên lâm Tiên Vương cảnh, hắn tuy nhiên kinh tài tuyệt diễm, nhưng ngày nay hay là chênh lệch đi một tí, hắn xoay người rời đi, tại thân thể của hắn bờ có sa đọa Tiên Vương đón đánh Thập Quan Vương.

- Ngày xưa, cửu thiên thập địa Thủ Hộ Giả nhất mạch cũng là Hắc Ám sinh linh.

Ninh Xuyên nói quay đầu nói.

- Cho tới bây giờ ngươi còn vọng tưởng châm ngòi sao?

Thập Quan Vương khẽ quát.

Bất quá, hắn cũng có hoài nghi, bởi vì Độc Cô Vân cái kia nhất mạch, hắn trong cơ thể huyết dịch có khi hoàn toàn chính xác hội chuyển hóa làm màu đen, như là bị ăn mòn.

Mà Độc Cô Vân là Thủ Hộ Giả nhất mạch hậu nhân.

- Của ta tổ tiên hoàn toàn chính xác từng bị Hắc Ám ăn mòn, nhưng là sống lại về sau, lựa chọn quy về tiên vực, tựu như là hiện tại cùng chúng ta kề vai chiến đấu Táng Vương, cùng Hắc Ám Nhất Đao Lưỡng Đoạn!

Độc Cô Vân xuất hiện.

Hắn tu đạo lưỡng trăm vạn năm rồi, hôm nay là Chân Tiên, cách Tiên Vương còn có khoảng cách.

- Sát!

Độc Cô Vân thẳng hướng Ninh Xuyên.

Mà Thập Quan Vương tắc thì đại chiến sa đọa vương giả.

Tiên vực, càng phát ra hỗn loạn, các nơi đều tại bộc phát đại chiến, cường giả xuất hiện lớp lớp, anh tài không ngừng vẫn lạc.

- Rống!

Đê Bá chỗ đó, rống to một tiếng, Thạch Hạo bên ngoài cơ thể dâng lên trận trận rực quang, hắn đạt được chân huyết tẩm bổ, khí thế không ngừng kéo lên.

Đồng thời, cũng là ở thời điểm này, hắn đã biết Cấm khu chi chủ, thủy tinh đầu lâu, kim sắc thủ chưởng đợi tồn tại hạ lạc, rõ ràng đều không trên thế gian.

Bọn họ là chấp niệm, sớm đã sống đã đủ rồi, đem làm Hắc Ám đại quân

tiến đến lúc, bọn hắn lựa chọn chinh chiến.

Ngày xưa, bọn hắn tựu là tại Giới Hải trung vẫn lạc, hiện tại vẻn vẹn là chấp niệm, sinh không thể luyến, một trận chiến đến cùng, đều tan thành mây khói.

Thạch Hạo hiểu rõ những...này về sau, trong nội tâm bi thương, liền Cấm khu chi chủ bọn hắn cuối cùng một mặt đều không có nhìn thấy, hắn nhịn không được gầm nhẹ, mặc dù đối với tại những người kia mà nói, chết đi giống như giải thoát, nhưng vẫn là lại để cho Thạch Hạo thương cảm, lòng có bi thương.

PHỐC!

Hắn thấy được Ninh Xuyên cùng Độc Cô Vân huyết chiến, kết quả là cả hai đồng quy vu tận.

Hắn thấy được Thập Quan Vương trong tay Bảo Thụ nổ tung rồi, có trùm đột kích, không chỉ một tôn, đồng thời săn giết hắn, đem Cây Thế Giới đều đánh Băng mất.

Rống!

Thập Quan Vương gào rú, tóc tai bù xù, hắn thật sự rất cường, sinh sinh mở một đường máu.

Đồ Phu, Táng Chủ giết đến, liên tiếp ra tay, đánh gục mấy vị Hắc Ám trùm.

Bên kia, Trích Tiên bất hạnh chiến tử, hắn rất cường, cũng rất kinh diễm, không biết làm sao bị sa đọa vương giả vây lên rồi, mặc dù hắn cường đại trở lại, cũng quả bất địch chúng, cuối cùng nhất máu tươi trong tinh không.

Quá đáng tiếc!

Thạch Hạo đều chịu tiếc hận, không biết làm sao, lúc này hắn đằng

không ra tay rồi!

Một màn kia màn, đều bị Thạch Hạo nhìn thấy, thần hồn của hắn đã bị cực lớn xúc động, cùng thời đại người, không có còn lại mấy cái rồi, đều chiến tử tại đại náo động trung.

Trong lúc nhất thời, hắn cảm giác bản thân Huyết Khí Phí Đằng rồi, nhịn không được xao động, dục điên cuồng, khí tức của hắn cũng càng là cường thịnh rồi!

Lúc này, Tiểu Thạch Đầu hiến tế rồi, như trước lựa chọn làm như vậy, vì cái gì chỉ là muốn muốn cho phụ thân của mình khôi phục đến càng mạnh hơn nữa trạng thái.

Lão binh trông coi Tiểu Thạch Đầu, lúc này đều cực kỳ bi ai rống to lên tiếng.

- Ngao rống...

Nhưng vào lúc này, một đầu nguyên thủy Cự Long vọt lên, đúng là Thiên Hạ Đệ Nhị, toàn thân rách rưới, tràn đầy huyết tích, giết tới đây.

Nó đã ở bảo hộ Tiểu Thạch Đầu, chỉ là, hắn mình lựa chọn huyết tế, Thiên Hạ Đệ Nhị điểu gia cũng không cải biến được cái gì.

Nó còn có Tiên Kim Đạo Nhân đều từng gặp trọng thương, so Hắc Ám ăn mòn thân thể, một mực đang ngồi tử quan, nhưng bây giờ vọt ra.

PHỐC!

Lão binh như mọc thành phiến chiến tử, Thiên Hạ Đệ Nhị cũng một đầu trồng rơi xuống giữa không trung, huyết nhuộm hồng cả đại địa.

- Ah...

Tiên Kim Đạo Nhân xuất kích, cùng Hắc Ám chư Vương chém giết, chiến đến thân thể của mình Băng khai mở, nhưng hắn là tiên kim chi thân

thể, nhưng lại cuối cùng nhất chia năm xẻ bảy.

Một màn này màn đều ánh vào Thạch Hạo trong mắt, cố nhân từng bước từng bước vẫn lạc, đều mất, lại để cho nội tâm của hắn trong có một cổ cảm xúc chợt nổ tung.

Oanh!

Thạch Hạo bên ngoài cơ thể, dâng lên một cổ đẹp đẽ sáng rọi, chói mắt vô cùng.

Nhất là, đem làm Tiểu Thạch Đầu hiến tế về sau, vẻ này sắc thái càng thêm đầm đặc rồi, lại để cho cả người hắn như là tại phát sinh một loại huyết sắc lột xác, như là muốn theo tàn phá trong thân thể giãy giụa ra cái khác chính mình.

- Ừ, cái này chủng khí tức?!

Vũ Đế giật mình, hắn cảm giác một hồi vẻ sợ hãi, cái loại nầy yêu dị sáng rọi, giống như mây máu, tràn ngập mà đến, lại để cho Thạch Hạo thoạt nhìn rất đáng sợ.

- Ngăn cản hắn, không thể để cho hắn phát sinh lột xác!

Vũ Đế quát.

Ba đại chuẩn Tiên Đế cùng nhau ra tay, về phía trước trấn áp.

Giờ khắc này, trên trời dưới đất, vô luận là tiên vực, hay là Táng Địa, hoặc là Đê Bá thượng cùng Giới Hải ở bên trong, đều cảm thấy một cổ lại để cho người linh hồn sợ run khí tức.

Thạch Hạo tàn phá thân thể tại rạn nứt, phảng phất muốn giãy giụa ra một cái hoàn toàn mới chính mình đến.

- Không có khả năng, không người nào có thể chính thức thành công, hắn còn vọng tưởng thành Tiên Đế hay sao?

Thương Đế trầm giọng nói.

Những lời này vừa ra, như là diệt thế Thiên Kiếp giống như, chấn động Chư Thiên, tia chớp đan vào, ù ù rung động.

- Ta không muốn các ngươi chết, ta muốn tánh mạng của các ngươi ấn ký lại hiện ra ah!

Giới Hải ở bên trong, Thạch Hạo rống to, ngửa mặt lên trời gào thét, hắn âm chấn động cổ kim tương lai, tản mát ra một cổ bàng bạc mà khủng bố khí tức, mang tất cả chư giới

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1990: Cực Điểm Lột Xác

Thạch Hạo đau lòng gần chết, tóc tai bù xù, ngửa đầu nhìn thiên, khóe mắt mang theo một nhóm vết máu, hắn gầm thét lên, có một luồng tâm tình tuyệt vọng ở lan tràn, cái đó âm như Kinh Lôi, chấn động chư thiên vạn vực, khí tức bàng bạc vô cùng.

Người quen biết, không quen biết cường giả, từng cái từng cái đều chết đi, như lớn Thiên Địa, cùng thời đại không có còn lại mấy người.

Liền hôn tử đều chết đi, hóa thành huyết cùng hồn, cảm giác thê thương, ở thời loạn lạc trong huyết tế tự thân, Hoang chỉ có thể trơ mắt nhìn, biết bao thê thảm.

Đứng ở chuẩn Tiên Đế đỉnh cao nhất, lẽ ra nhìn xuống chư thiên, ngạo thị cổ kim, nhưng là hắn nhưng có hôn không thể thấy, có tử không gánh nổi, cố nhân, trưởng bối mỗi một người đều bị phong ấn, chết chết, thương thương, không ngừng chết đi.

Thời loạn này, quá tàn khốc, chư vương đô ở bi khiếu, ở đẫm máu và nước mắt, kết cục đều rất thê thảm, rất đáng thương.

Đã từng huy hoàng đến mức tận cùng Tiên vực, hiện nay hướng đi suy yếu, toàn bộ đất trời đều ở rạn nứt, đều phải bị đánh cho tàn phế.

Chảy máu hoàng hôn, các thần hoàng hôn, chúng tiên hoàng hôn, hết thảy sục sôi, xán lạn, cường lớn, Bất Hủ... Những người kia, những kia truyền thừa, những kia đại tộc, những kia thần thoại, đều ở phá diệt.

Sự kết thúc của một thời đại.

Một loại văn minh chung kết.

Một cái kỷ nguyên điểm cuối.

Thạch Hạo hận muốn điên, giết tới máu me khắp người, cả người điên cuồng, có thể nào không lòng chua xót, có thể nào không có tiếc nuối, một bầu máu nóng tận về trận chiến này trong!

Giới Hải trong, sóng lớn phiên thiên, hài cốt chìm nổi, theo chuẩn Tiên Đế gào thét ra sóng âm mà kịch liệt cuồn cuộn.

Ba vị chuẩn Tiên Đế đồng thời ra tay rồi, đồng thời vây công Thạch Hạo, ngăn cản hắn tiến một bước lột xác, sợ hắn thật là ở ở kiếp này thành tựu Tiên Đế chính quả.

Đó là không thể tưởng tượng, bọn họ quyết không thể chịu đựng.

- Giết!

Vũ Đế quay động một đôi thần thánh cánh chim, đi kèm lóa mắt mưa ánh sáng, cả người hắn dường như phủ thêm không tử chiến y, cầm trong tay thí Đế Chiến mâu, hướng về Thạch Hạo ra sức đâm tới.

Vũ Đế tuyệt thế cường lớn, khí thế tản ra sau, đánh nứt chư thiên, Giới Hải bên trong, này bọt nước đại biểu một cái lại một cái tàn giới, ở hắn tràn ra mưa ánh sáng trong không ngừng phá diệt.

Này cái chiến mâu đỏ đậm như máu, uy thế quá mãnh liệt, lưỡi mâu trên lượn lờ Tuế Nguyệt Trường Hà, đâm thủng Vạn Cổ, đến trước mắt, uy lực tuyệt luân!

Coong!

Thạch Hạo xoay chuyển Tiên Kiếm, bổ đi tới, nơi này lập tức bị dập tắt, Giới Hải nổ tung, Hỗn Độn phô thiên cái địa.

Đón lấy, hai bóng người nhanh chóng quấn quýt lấy nhau, hừng hực ánh kiếm cùng với đáng sợ lưỡi mâu, dường như chói mắt như chớp giật, một

đạo lại một đạo ở ở đây xẹt qua.

Sau đó, mưa máu mưa tầm tã, chư thiên dị tượng lộ ra.

Đó là Giới Hải đang diễn hóa.

Ở trong đó, có tộc hưng suy, có cường giả diệt, có khai thiên chi cảnh, có tận thế hiện tượng.

Những thứ này đều là ngày xưa phát sinh chi chuyện xưa.

Ầm!

Nơi này sôi trào, hai đại cường giả va chạm.

Nơi đây là thế giới chi biển, một đóa bọt nước hóa thành một giới, thế nhưng, tại bọn họ khủng bố uy thế dưới, cơn sóng thần cùng với phụ cận đại dương lại cũng bị sấy khô.

- Giết!

Thương Đế ra tay, cả người đỉnh thiên lập địa, sừng sững ở Giới Hải trong, như là tồn tại ngàn tỉ tải năm tháng xa xưa như vậy, hắn thân thể khổng lồ toả ra phù hiệu, thần bí khó lường.

Đó là thần chú, hóa thành hữu hình Đại Đạo hoa văn.

Ở chỗ này, hắn xây dựng tế đàn, toàn bộ Giới Hải đều là từ trần vô cùng tàn giới, lập tức gợi ra cộng hưởng, hình thành trước nay chưa từng có chi rộng rãi tế đàn.

- Thập Phương Câu Diệt!

Hắn gầm thét lên, cùng Vũ Đế mục đích như thế, ngăn cản Thạch Hạo lột xác, sợ hắn thật là trở thành Tiên Đế!

Một tiếng quát lớn, Thiên Địa đều động, Phong Vân cuồn cuộn, Giới Hải

bên trong hiện lên một toà trước nay chưa từng có, nổ tung thương vũ tế đàn cổ xưa.

Nó toả ra khủng bố uy thế, tiêu diệt Thạch Hạo.

- Vù!

Thạch Hạo pháp tắc ao hiện lên, tương tự trở nên lớn vô cùng, quả thực phải đem Giới Hải thu vào, cũng bay về phía đi vào áp chế tế đàn.

- Nạp mạng đi!

Hồng Đế gào to, Tử Khí Đông Lai, dâng lên Vô Lượng Quang, hoành lớn sức mạnh đi kèm hắn lệnh cả người hắn thăng hoa, cực điểm óng ánh, như là mặt trời chói chang màu tím trong thai nghén một vị Đế Vương.

Ở trong tiếng vang leng keng, Hồng Đế trên người phủ thêm một tầng màu tím giáp trụ, đó là hắn một thân tinh túy, Pháp lực, tinh thần chờ ngưng tụ cùng nhau.

Hắn bản nguyên Đại Đạo phù văn lưu chuyển.

Ầm!

Người mặc Đế Vương giáp trụ Hồng Đế, tỏa ra ngập trời Tử Hà, bàn tay phải như lưỡi đao, hướng về Thạch Hạo chém đánh mà đi, óng ánh ánh sáng dài tới ngàn tỉ dặm, chặt đứt Giới Hải!

Sinh tử lớn chém giết.

Ba vị chuẩn Tiên Đế ngăn chặn Thạch Hạo, không cho hắn lột xác.

Lúc này, Thạch Hạo bên ngoài cơ thể vết máu loang lổ, hắn bị xán lạn lớn phù hiệu bao vây, nhanh như chớp, ở Giới Hải trong ngang dọc xung phong, liều mạng Tam đế.

Lúc này, hắn trên thân thể, vết rách càng ngày càng nhiều, càng ngày

càng mật, nhưng bên trong nhưng có một luồng sức sống tràn trề, xác thực như là ở trải qua lột xác.

Hống!

Thạch Hạo rống to, ở tuyệt vọng trong liều mạng, ác chiến ba vị chuẩn Tiên Đế.

Nghĩ đến nhiều người như vậy chết đi, sẽ không còn được gặp lại, trong lồng ngực của hắn, hận cùng tức giận hóa thành ánh lửa, chiến ý sôi trào, giết tới điên cuồng, cả người điên cuồng.

Huyết ở tiên, Thần hồn đang thét gào, thân thể đang run rẩy, tức giận bỏ thêm vào tâm hải, có vô tận khí sát phạt ở bạo phát.

Thạch Hạo liều mạng, tự thân sức mạnh chầm chậm tăng cường, nứt ra già da dưới có óng ánh lóng lánh, giống như là muốn đánh vỡ thân thể lao tù, tránh thoát ra một cái hoàn toàn mới chân ngã.

Hống!

Vũ Đế gào thét, sấm vang chớp giật, mưa máu mưa tầm tã, ngăn chặn Thạch Hạo biến hóa, chuẩn Tiên Đế một khi liều mạng chém giết, ngày xưa giết chết lục cường giả, các loại diệt thế cảnh tượng, đều hiện lên đi ra.

Nhìn thần thánh, cánh chim trắng như tuyết mà xán lạn, thế nhưng trở thành chuẩn Tiên Đế tồn tại, làm sao có khả năng là hòa bình quật khởi?

Thạch Hạo từ lâu buông tay, thả ra chiếc kia Tiên Kiếm, cùng Vũ Đế trong tay đỏ đậm chiến mâu va chạm, mà chính hắn cũng nắm quyền ấn, cùng Vũ Đế kịch liệt chém giết.

Phốc!

Vũ Đế một cái cánh bị xé xuống, huyết quang dâng trào.

Bởi vì, Thạch Hạo sức mạnh đang thong thả trở nên mạnh mẽ, một loại

nào đó biến hóa chân thực đang phát sinh, trong lúc vô tình sức mạnh của hắn dồi dào, cường thịnh lên.

Vũ Đế gào thét, sau lưng đẫm máu, bị kéo đoạn một cái cánh sau, nới ấy vết thương khủng bố, mảnh xương nhi um tùm, huyết dịch không ngừng được dâng trào.

Thạch Hạo giết mắt đỏ sau, nơi nào còn nhớ được những này, tay không xé rách thần thánh cổ sí, như trước hướng về trước đánh giết, thề muốn diệt trừ Tam mối họa lớn.

Tam lớn chuẩn Tiên Đế tức giận, lấy mệnh vật lộn với nhau.

- Nạp mạng đi!

Thạch Hạo âm thanh trầm thấp, ánh mắt đỏ như máu, giết tới điên cuồng mức độ, Tiểu Thạch Đầu huyết tế tự thân, rất nhiều cố nhân chết đi, Tiên vực chia năm xẻ bảy, sâu sắc để hắn tuyệt vọng, lúc này hắn ở vào một loại trạng thái kỳ dị trong, dường như nhập ma.

Thế nhưng, từ sát ý tới nói, hắn cũng rất chăm chú, nhìn chằm chằm Vũ Đế, một lòng muốn chém giết đi hắn, lấy thủ đoạn mạnh nhất nhằm vào chỉ còn lại độc sí Vũ Đế.

Ầm!

Sóng lớn ngập trời, Giới Hải phun trào.

Nơi này, ánh sáng Trùng Tiêu, hết sức đựng liệt, quyền ánh sáng xẹt qua cổ kim tương lai.

Thạch Hạo lần thứ hai kéo xuống Vũ Đế khác một cái cánh, đầm đìa máu tươi, chảy xuống mà xuống giờ, đem Giới Hải đều bị nhuộm thành hừng hực hào quang.

Vũ Đế không lâu trước tụ tập mà đến tinh huyết tạo nên pháp thể lại tàn

tạ, huyết tinh ở biến mất!

- À...

Vũ Đế thống khổ gào thét, mạnh mẽ chấn động thân thể, đánh giết hướng về Thạch Hạo, hắn chưa bao giờ từng tao ngộ như vậy ngăn trở.

Đại chiến nhiều năm như vậy, Thạch Hạo từ lâu nhìn ra, Vũ Đế một thân Pháp lực cội nguồn đều ở cánh trong, đôi kia hắn phi thường trọng yếu, vì vậy bị Thạch Hạo liều mạng xé rách.

Trong quá trình này, Thạch Hạo cũng trả giá cái giá đáng kể, vai trái bị lưỡi mâu đâm thủng, lồng ngực bị Vũ Đế bàn tay cắt ra.

Thế nhưng, hết thảy đều đáng giá!

Lúc này, Vũ Đế lần thứ hai từ trần lượng lớn huyết tinh cùng Pháp lực, thân thể suy nhược.

Thạch Hạo liên tiếp hạ sát thủ, bàn tay xẹt qua, Kiếm Quyết rườm rà, phá tan Vĩnh Hằng, để Tuế Nguyệt Trường Hà đều lờ mờ, mơ hồ.

Ầm!

Vũ Đế hất bay ra ngoài, thân thể rách nát, bị chém mấy chục hơn trăm ánh kiếm, khí lực trên vết rách nằm dày đặc, xương đều tách ra rất nhiều cái.

Thế nhưng, hắn chung quy vì là chuẩn Tiên Đế, dù cho cái trán đều bị chém nứt, nhưng như trước không có tiêu vong, còn có sức đánh một trận.

Mặt khác hai đại cường giả thét dài, liều mạng ngăn cản.

Vũ Đế nếu là bại vong, tình cảnh của bọn họ khẳng định cũng rất không ổn.

Ầm!

Thạch Hạo đá văng ra trên mặt biển một con rách nát cánh, một quyền đánh về Hồng Đế, với hắn này bao trùm màu tím Đế Vương giáp trụ bàn tay va chạm, trong lúc nhất thời tia lửa văng gắp nơi.

Bởi vì, người này hiện tại che ở phía trước nhất.

Ở đánh nứt người màng tai tiếng va chạm trong, Thạch Hạo nắm đấm nhỏ máu, có chính hắn, cũng có kẻ địch.

Hồng Đế con ngươi co rút lại, trên mặt có vẻ thống khổ, hắn bên ngoài thân lờ mờ, đặc biệt là bàn tay nới ấy, màu tím giáp trụ phá tan rồi, đó là đạo hạnh ngưng tụ, giáp trụ là hắn bản nguyên tinh hoa đúc thành, hiện tại bị thương.

Chỉ có ở mấu chốt nhất đại quyết chiến trong hắn mới sẽ vận dụng bộ này giáp trụ, hiện tại bị người phá tan rồi.

- À...

Hồng Đế rống to.

Vào lúc này Thạch Hạo, hóa thành điên cuồng, đang cùng hắn không chết không thôi, chiếm thượng phong sau, mặt bên tách ra hai người khác, mặt bên đánh giết hắn.

Hiện tại, Hồng Đế trở thành Thạch Hạo chặn đánh giết mục tiêu!

Vũ Đế tạm thời suy nhược, không đáng để lo, Thạch Hạo muốn ngay đầu tiên chém xuống ở trong uy hiếp tối lớn sinh linh.

Phốc!

Thạch Hạo quyền ấn, rốt cục oanh vào Hồng Đế trong lồng ngực, đem hắn chấn động chia năm xẻ bảy.

Hoang. Đang suy nghĩ không phải triệt để giết chết đối phương, bởi vì này quá khó, cần kiên trì tiêu diệt mới có thể thành công, hắn hiện tại muốn

làm chính là tan rã đối phương sức chiến đấu.

Hồng Đế kêu thảm thiết, lần này gặp thương tích quá nặng, hắn Nguyên Thần chi hỏa đều bị đánh tan rất nhiều, một thân ngưng tụ đến tinh huyết càng là tiêu hao hết, toàn bộ diệt vong.

Màu tím đế giáp Phá Toái sau lệnh hắn tổn thương tới bản nguyên.

- Giết!

Thạch Hạo từ Hồng Đế này phá tan đến trong thân thể trong xuyên hành mà qua, con mắt màu đỏ tươi, dường như trong bóng tối hai ngọn huyết đèn lồng, sát ý vô biên, nhìn chằm chằm Thương Đế.

Sinh tử đại chiến, Thạch Hạo khóe mắt mang theo vết máu, phát điên giờ, thanh tú bàng đều có chút dữ tợn.

Vì hôn tử, vì huynh đệ, vì là cố nhân, hắn lúc này là lãnh khốc, vô tình, tạm thời mất đi bộ phận tình cảm, chỉ có giết chóc hai chữ hiện lên trái tim.

Đang đại chiến trong, một cái đầu người bay lên, Thạch Hạo nát tan toà kia tế đàn, đem này Thương Đế đầu lâu chém xuống đến, đánh nổ thân thể.

Đồng thời, hắn hướng về nhào tới trước giết, đối với ba vị tàn đế đánh mạnh, muốn triệt để tiêu diệt.

Thạch Hạo trên người có một ít già da bóc ra, có một luồng sức sống tràn trề đang tràn ngập, hắn bị trọng thương thân thể, đang chầm chậm khôi phục trong, một luồng khủng bố gợn sóng lan tràn ra.

- Ngươi tuyệt đối không thể thành công!

Vũ Đế rống to, Vạn Cổ không có việc, làm sao có thể ở một cái người đến sau trên người phát sinh?

Bọn họ không cam lòng, không cam lòng, nhưng cũng vô lực ngăn cản, bởi vì tự thân khó bảo toàn, bị càng ngày càng mạnh đựng Hoang giết từ từ

suy nhược, tiếp tục như vậy nhất định chết đi.

Ầm!

Vào lúc này, Thời Gian Trường Hà nào đó một phương hướng, có mấy đám ánh sáng đột nhiên cực điểm óng ánh, bắn ra hừng hực cầu vồng.

Phảng phất Thạch Hạo lột xác ảnh hưởng đến cái khác Thời Không lĩnh vực!

Lúc này, hoàn toàn yên tĩnh trong vũ trụ, trôi nổi một bộ tàn thi, mí mắt rì rào mà động, muốn mở.

Đồng thời, này tàn thi phát ra tiếng âm, xuyên thấu tiến vào Giới Hải trong, chầm chậm mà trầm thấp:

- Hà tất, tội gì!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1991: Diệt Thế Lão Nhân

Một mảnh quạnh hiu Vũ Trụ, lạnh lẽo mà Hắc Ám, ngàn tỉ tải năm tháng tới nay, đều hào không một tiếng động, thế nhưng, lại ở hôm nay phát sinh thay đổi.

Một bộ tàn thi, phút chốc mở hai mắt ra, bắn ra ánh sáng xuyên thủng Đại Vũ trụ, hai chùm sáng so với Tiên Kiếm còn khiếp người, quá mức sắc bén.

Xa xa nhìn tới, dường như hai tia chớp ở trong bóng tối bạo phát, đánh vỡ yên tĩnh.

Hắn nói ra này bốn chữ sau, chậm rãi đứng dậy, lạnh lùng nhìn kỹ một phương hướng, chuẩn cụ khô héo thân thể dần dần toả ra sức sống, có cơ thể sống chinh.

Hắn chỉ có một chân, mặt khác một chân cũng thiếu hụt bàn chân, hơn nữa là cụt một tay, hắn rất không trọn vẹn, trên đầu sợi tóc khô vàng như cỏ dại, cả người làm cho người ta cảm thấy rất cổ lão cảm giác, trải qua quá năm tháng lắng đọng.

Vù!

Hắn giơ lên chỉ có một cánh tay, chấn động Đại Vũ trụ, sau đó, chỉ về một phương hướng.

Ầm một tiếng, Hắc Ám nơi nơi sâu xa, một mảnh chảy máu Cổ Địa trong, có một cánh tay chuyển động, bỗng dưng bay lên trời, xuyên qua giới bích, xuất hiện ở đây.

Sau đó, phịch một tiếng, cái kia tay khô héo cánh tay cùng này tên thân

thể của ông lão kết nối cùng nhau, gây dựng lại hoàn thành.

Cũng trong lúc đó, Giới Hải nơi sâu xa, sóng lớn ngập trời, một cái gãy chân mang theo huyết, xé rách Thương Khung, ở đây biến mất, điều này làm cho Thạch Hạo đều trong lòng rùng mình.

Ầm!

Mảnh này quạnh hiu trong vũ trụ, này vị lão nhân nối liền kết thúc chân.

Sau đó, vô ngần hư không nổ tung, hình thành một đạo lại một đạo đáng sợ màu đen vết nứt, không biết liền với nới ấy, ầm một tiếng, từ nơi nào bay tới một cái chân chưởng, với hắn thân thể tàn phế tiếp đến cùng một chỗ, đến đây thân thể của hắn hoàn chỉnh.

Ở trên người hắn, có cổ xưa hắc y, dù cho thân thể tàn tạ, không biết trôi nổi ở mảnh này trong vũ trụ bao nhiêu cái kỷ nguyên, hắc y cũng ở.

Mặt trên có vết máu, có phá động, nhìn cổ rất già, lúc này theo thân thể của hắn thức tỉnh, phá y bắt đầu phần phật giương ra, sau đó bùng nổ ra ngập trời khói đen.

Trong nháy mắt, mảnh này Vũ Trụ đều bị hắc vân bao trùm.

Đó là nồng nặc hóa không ra Hắc Ám lực lượng bản nguyên.

Trong bóng tối, hắn thân thể đều sắp không nhìn thấy, chỉ có một cái đường viền, khô gầy, cao to, thế nhưng, con mắt lại càng ngày càng hừng hực, trong bóng tối giống như như hai vòng mặt trời nhỏ, chói mắt mà doạ người.

Sau một khắc, hắn bước ra bước chân, xuyên thấu hư không, đánh vỡ giới bích, mang theo vô biên uy thế, giáng lâm ở Giới Hải trong.

Trong nháy mắt, Giới Hải sôi trào, sau đó sóng lớn phân tán, trở mình cuốn lên trời cao.

Ở tên này lão nhân hạ xuống nơi, này nước biển nổ tung, bị bức bách nhằm phía bốn phương tám hướng, nới ấy nhanh khô cạn, không có nước biển, hắn hắc y giương ra, phá tan tất cả ngăn cản.

Một đoàn ô quang lượn lờ, hắn khí tức hết sức khủng bố.

Chính là bởi vì như vậy, hắn phụ cận không có vật thể, liền phía dưới khối này khu vực Giới Hải đều phải bị sấy khô rồi!

Lão nhân giáng lâm, uy thế lục hợp bát hoang!

Đột ngột xuất hiện một sinh linh như vậy lệnh Thạch Hạo không thể không phòng, hắn cảm giác được, người lão giả này trong cơ thể có mênh mông khó lường Hắc Ám chi lực, hết sức cường đại.

Lúc này, Vũ Đế, Hồng Đế, Thương Đế rất thê thảm, mấy lần bị Thạch Hạo đánh nổ thân thể, cũng thỉnh thoảng chém ra thần hồn của bọn họ, muốn liền như vậy tiêu diệt.

Khi nhìn thấy người lão giả này sau, Tam Đại Đế giả nâng thân thể tàn phế, lảo đảo rút lui, nhanh chóng vọt tới.

- Tiền bối!

Thương Đế mở miệng, lại là danh xưng như thế này.

Hồng Đế cũng rất là khách khí, nói một tiếng tiền bối.

Vũ Đế ngạo khí, chỉ là chắp tay, vẫn chưa xưng là tiền bối, nhưng có thể thấy được người thân phận biết bao kinh người, liền Tam lớn chuẩn Tiên Đế đều rất coi trọng.

- Người trong đồng đạo, cần gì như vậy.

Ông lão gật đầu nói.

Hắn uy thế rất đựng, giáng lâm ở đây, áp bức Giới Hải rung chuyển,

phương xa sóng biển ngập trời, không ngừng đánh ra thương vũ, Hắc Ám chi lực tràn ngập Càn Khôn.

Hắn để Giới Hải nhuộm thành màu đen.

Ông lão ngược lại cũng khách khí, cùng Hồng Đế, Thương Đế chờ ôn hòa đối lập, xem ra không phân cao thấp.

- Tiền bối, chính là khai thiên tích địa thứ nhất đế, chúng ta đều vì người đến sau, tự nhiên ứng lễ tôn kính.

Thương Đế nói.

Những lời nói này, Thạch Hạo nghe rõ ràng, trên thực tế, đê đập phía sau, Tiên vực bên trong một ít Tiên Vương cũng cũng nghe được, mạc không hút vào hơi lạnh.

Khai thiên tích địa thứ nhất đế? Cái này lai lịch thật đáng sợ.

- Đều là Chuẩn Tiên Đế, ngươi ta đều là người trong đồng đạo.

Ông lão nói.

Sau đó, hắn nhìn về phía Thạch Hạo, nói:

- Khổ như thế chứ, đến ngươi tầng thứ này, còn có cái gì xem không ra, vì là một chút sâu kiến, đáng giá không? ngươi ta mới là cùng loại người, chuẩn Tiên Đế chỉ có như thế mấy tôn, tội gì tự tương tàn giết?

- Ngươi vừa đã mất đi nhân tính, tự nhận là siêu nhiên ở trên, ta không muốn cùng ngươi nhiều lời!

Thạch Hạo lạnh lùng đáp lại.

- Ngươi như trải qua năm tháng đầy đủ lâu dài, tất cả những thứ này liền đều có thể thả xuống. Cái gì thất tình lục dục, cái gì cố thổ tình cảm, cái gì hận cùng cuồng, đều cười bỏ qua. Đại Đạo vô tình, cuối cùng ngươi ta đều là

sinh linh như vậy, đáng chém tình tuyệt dục. ngươi không bỏ xuống được, là nhân ngươi còn trẻ, chờ năm tháng gột rửa sau, một trái tim đã tang thương, ngày xưa chú ý, coi trọng, hết thảy đều đã biến thành tro bụi, đến khi đó, ngươi liền sẽ rõ ràng, duy ta đường Vĩnh Hằng.

Ông lão rất ôn hòa, nói như vậy.

- Đó là ngươi, mà không phải ta!

Thạch Hạo đột nhiên mà nhìn về phía hắn, hắn cảm giác ông lão này là cái nhân vật kinh khủng.

Ông lão lắc đầu, nói:

- Ngươi ta là cùng loại người, cùng Thương Đế, Hồng Đế, Vũ Đế như thế, chỉ có chúng ta có thể kết bạn mà đi, cộng đồng thăm dò Tiên Đế con đường.

- Năm xưa, Vũ Đế, Hồng Đế, Thương Đế, người nào không phải dòng dõi thành đàn, bộ tộc cường đại, thành lập dưới Vạn Cổ bất diệt chi đại giáo truyền thừa, quay đầu lại thì thế nào? Những kia đều là Kính Hoa Thủy Nguyệt, cát bụi trở về với cát bụi, có chút vẫn là bọn họ mình thân thủ táng diệt!

Ông lão nói rằng.

Những lời nói này để Thạch Hạo trong lòng hơi kinh, vẻ mặt càng ngày càng lạnh lùng, hắn không muốn nhiều lời.

- Tiền bối, hắn muốn đột phá.

Hồng Đế nhắc nhở.

- Đột phá không được, hắn chỉ là niết bàn, sinh ra Tiên Thai, hay là càng thêm Viên mãn, cũng có thể nói bước ra một bước, một cái chân bước vào Tiên Đế cảnh giới, nhưng này chung quy là công dã tràng, liền như cùng ta

năm đó như thế.

Ông lão nói rằng.

- Này cùng ngài năm đó như thế?

Thương Đế kinh dị.

Hắn sở dĩ cung kính, cũng là bởi vì, sâu sắc biết vị lão giả này đáng sợ, nghe nói hắn từng suýt nữa trở thành Tiên Đế.

Hồng Đế chờ người kiêng kỵ hắn, chính là bởi vì như vậy.

Tương truyền, người lão giả này từng đột phá, nhưng cuối cùng, suýt nữa thân tử đạo tiêu, đem mình phong ấn.

Đồng thời, người lão giả này cũng là bọn họ "Người dẫn đường", vì thành tựu Tiên Đế chính quả, bọn họ dứt khoát tiếp xúc Hắc Ám, muốn từ nơi này tìm kiếm chỗ đột phá.

Bởi vì, hết thảy đường đều bị bọn họ đã nếm thử, lại không cách nào tiến lên Bán Bộ.

Mà Hắc Ám bản nguyên lại lệnh bọn họ hơi có tiến hóa, với ngõ cụt trên nhìn thấy hi vọng, nhìn thấy thành công một đường ánh rạng đông.

- Ở trong bóng tối ngước nhìn quang minh, dù sao dễ dàng hơn.

Đây là ông lão năm đó nguyên văn.

- Ngươi nói ta đột phá không được liền đột phá không rồi!?

Thạch Hạo không tin, lúc này hắn bên ngoài cơ thể già da toàn bộ bóc ra, sinh ra một bộ óng ánh Tiên Thể.

Ở trong cơ thể hắn, tiên dòng máu chảy, đỏ tươi mà óng ánh, hắn không chỉ có khôi phục, hơn nữa Pháp lực càng hùng hồn, khí thế bàng bạc vô

cùng, liền sợi tóc đều trong suốt như tiên kim.

Lúc này, hắn trong khi chớp con mắt, có chấn động tâm hồn sức mạnh lưu chuyển, để Thương Đế đều sắc mặt cũng vì đó biến đổi, hắn rất hoảng sợ.

- Ngươi con đường này đến phần cuối, mạnh mẽ đến đâu vượt cửa ải, chỉ có thể chết đi.

Hắc y lão nhân nói, vẻ mặt trịnh trọng, hai mắt thâm thúy.

Thạch Hạo không để ý tới, ngoại giới bất luận người nào cũng khó khăn động hắn căn bản tâm, hắn khí thế đang tăng lên, hắn sát ý đang sôi trào, như trước muốn chém giết Vũ Đế bọn họ.

- Ầm!

Thạch Hạo ra tay rồi, nắm quyền ấn, bễ nghễ thiên hạ, chính là người lão giả này sâu không lường được, hắn cũng hướng về trước, không phán hắn ngăn cản, đối với Vũ Đế, Hồng Đế, Thương Đế xuất kích.

Trong nháy mắt, Giới Hải phá diệt, tảng lớn hải vực đều khô cạn.

Đều ở Thạch Hạo một quyền bên dưới, triệt để hủy diệt, một đóa bọt nước một mảnh tàn giới, liền như vậy biến mất sạch sẽ, quy về Hỗn Độn.

Óng ánh ánh quyền, rọi sáng cổ kim tương lai!

Hồng Đế, Thương Đế, Vũ Đế đều kinh, lấy bọn họ hiện tại loại này thái, làm sao chống đỡ được?!

- Người trẻ tuổi, ngươi liền để nhìn một chút lão phu năm đó đường, đi theo ngươi như thế xa, thế nhưng chung quy là tử lộ.

Ông lão lắc đầu nói.

Ầm!

Hắn đánh ra một chưởng, đen kịt như mực, ngăn trở Thạch Hạo.

Ở trong đó, có hắn đường, hắn pháp, hắn cái thế sức chiến đấu được thể hiện, xoay tay, chư Thiên Đô muốn lật úp rồi!

Nới ấy có cảnh tượng, là ngày xưa chi liền chuyện xưa.

Ông lão xác thực từng lột xác, bất quá hắn là dựa vào Hắc Ám chi lực, bản nguyên đều đen kịt như mực, cùng Thạch Hạo giống như vậy, phát sinh lột xác, hóa thành Hắc Ám Chi Thể.

Sức mạnh không giống, thế nhưng tiền cảnh tương đồng.

Cuối cùng, hắn muốn đột phá trở thành Tiên Đế giờ, tự thân tan vỡ, đứt thành từng khúc, Nguyên Thần cũng như vậy, không tên liền đi hướng về phía hủy diệt.

Thạch Hạo lạnh lùng nhìn, không hề bị lay động, nói:

- Ngươi là ngươi, ta là ta, các ngươi đã mất đi nhân tính, vì cầu đạo, không chừa thủ đoạn nào, mà ta như trước sinh động, trước sau như một.

Những lời nói này, để Vũ Đế, Thương Đế, Hồng Đế đồng thời biến sắc.

- Tuổi trẻ chính là được, sục sôi, huyết tính vẫn còn, còn có thể nhiệt lệ đầy mặt, nhưng là, chung quy chỉ là công dã tràng à.

Lão nhân lắc đầu thở dài, nói:

- Đại Đạo xưa nay đều là vô tình, ngươi không gần đường, làm sao thành đạo, hóa thành Tiên Đế?!

- Đại Đạo vô tình, cũng có tình, chỉ xem tự thân làm sao lấy hay bỏ, các ngươi có các ngươi con đường, ta có đạo của ta!

Thạch Hạo lạnh lùng đối lập, nói:

- Còn nữa, ngươi cũng không từng trở thành Tiên Đế, đối xử ta như thế nào quơ tay múa chân? Ta không phải ba người kia!

Thạch Hạo chỉ Thương Đế bọn họ.

Thạch Hạo quyền ấn không ngừng lại, lần thứ hai hướng về trước đánh tới.

Vù vù một tiếng, Hắc Ám chi lực dâng trào, ông lão ra tay, vận dụng với hắn như thế cái thế sức mạnh, hắn già da cũng ở rạn nứt, một lần nữa muốn lột xác ra Hắc Ám chi thai đến.

Kịch liệt va chạm mạnh, Giới Hải nơi này khói xám tràn ngập, đại dương ồn ào, khối khu vực này hoàn toàn bị sấy khô, nhìn thấy khô héo đáy biển.

Nới ấy có đá ngầm, có Hỗn Độn, cũng có rơi xuống ngàn tỉ tải tiên cốt các loại.

- Đạo hữu u mê không tỉnh, ngươi cũng biết, làm như vậy là ở ngăn trở chúng ta con đường, Hắc Ám con dân càng nhiều, Hắc Ám nơi bản nguyên lực càng mạnh, ngươi ta mới có thời cơ đột phá. ngươi chung quy cùng chúng ta là cùng loại người, tại sao phải khổ như vậy, hà tất như vậy, ngươi sớm muộn cũng sẽ rõ ràng.

Lão nhân khuyên nhủ.

Thế nhưng, hắn bàn tay nhưng là vô tình, hủy thiên diệt địa, bá đạo tuyệt luân, hắn thực lực quá mạnh mẽ, đủ để ngang hàng hiện tại càng cường đại Thạch Hạo!

- Đã như vậy, Đạo hữu, chúng ta vì ngươi hạ quyết tâm, giúp ngươi diệt này một giới!

Lão nhân nói.

- Oanh

một tiếng, hắn đánh ra một chưởng, hướng về Tiên vực đánh tới, muốn triệt để đem nơi này kích vì là tử địa, hóa thành Vĩnh Hằng đất hoang, vào lúc ấy đem sức sống tuyệt không.

- Ngươi dám!

Thạch Hạo hét lớn.

- Ta tên Diệt Thế Lão Nhân, chưởng diệt chi giới, vô số kể.

Lão nhân bình thản nói rằng.

Thạch Hạo từ vừa mới bắt đầu liền cảm thấy, ông già này quỷ dị, khó lường, tràn ngập thần bí lực lượng, lai lịch hay là khủng bố kinh người, không giống như là hắn tự mình nói đơn giản như vậy.

Thế nhưng, Thạch Hạo không sợ, trực diện đón đánh.

- Đây là ta suốt đời tâm huyết luyện chế ba hạt đế đan, ngươi tốc độ đều tốc ăn vào, khôi phục thân thể, đi đem Tiên vực diệt đi, đứt đoạn mất vị này Đạo hữu tưởng niệm, hắn cuối cùng sẽ lý giải.

Diệt Thế Lão Nhân nói rằng.

Hắn lấy ra ba hạt đan, bay về phía ba vị chuẩn Tiên Đế, dường như Hắc Ám tiên Kim Luyện chế mà thành, toả ra ô quang, óng ánh trong mang theo mê người mùi thơm ngát.

Ba vị chuẩn Tiên Đế nhận được đế đan sau, cùng áp sát về phía trước, sát ý sôi trào.

- Các ngươi dám!

Thạch Hạo hét lớn, đồng thời chặn đứng tứ Đại Cao Thủ con đường phía trước, không cho phép bọn họ bước lên đê đập mặt sau thế giới.

- Hừm, có người đến rồi!

Vũ Đế nhíu mày.

Diệt Thế Lão Nhân cũng đột nhiên mà quay đầu lại, nhìn về phía Thời Gian Trường Hà, hắn không khỏi lộ ra sắc mặt khác thường!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1992: Chưa Bao Giờ Đến Giết Tới

- Ra tay, trước hết giết hắn!

Vũ Đế mở miệng, rất là cấp bách.

Sau lưng của hắn, một đôi rách nát cánh chim tái sinh, mang theo huyết, vỗ lên giờ, Giới Hải sụp ra, mưa ánh sáng tự trên người hắn rơi ra, hắn cố ý phải trừ diệt Hoang.

- Giết!

Hồng Đế lấy hành động thực tế biểu thị, thôi thúc chuẩn Tiên Đế pháp khí hướng về trước giết đi.

Cho tới Thương Đế, cũng như vậy, cùng này hai Đế Nhất trí hành động, trong miệng ngâm tụng chú ngôn, hắn ở thôi thúc chết chú.

Diệt Thế Lão Nhân nhìn lại, ngóng nhìn này đoạn Tuế Nguyệt Trường Hà, vẻ mặt nghiêm túc, hắn cũng không phản đối Tam đế xuất kích, hắn cũng kiêng kỵ Thời Gian Trường Hà nới ấy sinh vật.

Đối với với bọn họ tới nói, cái gì đáng sợ nhất? Hầu như không có!

Bởi vì, bọn họ chính là sinh vật mạnh mẽ nhất.

Trừ phi dính đến thời gian, nếu là từ Tuế Nguyệt Trường Hà trong nhảy ra kiếp sau vật, này có lẽ sẽ rất không bình thường, đó là không thể dự đoán biến số.

Một khi dính đến chuẩn Tiên Đế, đất nặn năm tháng, chính là bọn họ cũng thôi diễn không ra.

Kịch liệt đại chiến bạo phát, Thạch Hạo cùng ba vị chuẩn Tiên Đế quyết chiến.

Vũ Đế, Hồng Đế, Thương Đế đều nuốt rơi xuống đế đan, cả người ô quang đại thịnh, càng ngày càng đựng liệt, Hắc Ám chi lực hùng Hồn Vô so với, bọn họ Pháp lực tăng vọt, khôi phục nhanh chóng hướng về đỉnh cao.

Vì vậy, bọn họ không sợ, muốn triển khai tuyệt sát, đánh giết đi cái này đại địch.

Nhưng là, lúc này Thạch Hạo, trải qua một lần lột xác, cũng không giống, chất phác Pháp lực, tăng vọt đạo hạnh, lại thêm nỗi đau thất hôn tử, huynh đệ các loại, hắn sát ý cực kỳ đáng sợ.

Ầm!

Nơi này bị đánh tới khô héo, Giới Hải chi thủy nhất thời đều không thể bù đắp nơi đây.

Tứ lớn chuẩn Tiên Đế chém giết, lẫn nhau va chạm, huyết dịch tung toé, đây là do cổ tới nay tối đại chiến kịch liệt, hơi một tí, ngay khi trong biển mở ra một giới đến.

Bởi vì, sức mạnh quá mênh mông, đánh tan Hỗn Độn, chính là một mảnh Thiên Địa.

Chỉ có chuẩn Tiên Đế mới có thể như vậy, Giới Diệt cùng giới sinh đều ở bàn tay.

Thời gian sông dài rung chuyển, kịch liệt rung động, nới ấy hoàn toàn mờ mịt, có ba đạo kinh hồng từ hạ du cực tốc mà tới.

Diệt Thế Lão Nhân vẻ mặt rốt cục thay đổi, hắn cảm ứng được, đó là chuẩn Tiên Đế, có tới ba người, đồng thời hướng về nơi này vọt tới, này có chút đáng sợ.

Phải biết, từ xưa đến nay, mới có mấy tôn chuẩn Tiên Đế? Sống sót toàn bộ đều ở nơi này!

Tính cả hắn mà thôi, nơi này cũng chỉ có Ngũ tôn.

Nhưng là, hiện tại Thời Gian Trường Hà hạ du, lại lập tức đến rồi ba tên, dắt tay nhau mà tới, này khá là khủng bố, loại này sức chiến đấu hợp lại cùng nhau, có thể phá vỡ rất nhiều chuyện.

Hiển nhiên, dọc theo Thời Gian Trường Hà mà đi, không phải một chuyện dễ dàng, hơi một tí sẽ gợi ra lớn nhân quả, phát sinh nguy cơ.

Bình thường cường giả, là không muốn làm như vậy.

Chính là chuẩn Tiên Đế cũng sẽ không dễ dàng kết nhân quả, bọn họ có thể rong chơi Thời Gian Trường Hà, thế nhưng là cực lực lảng tránh, bình thường tuyệt sẽ không can dự cái gì, sợ tự thân gặp nạn.

Thực lực càng thêm mạnh mẽ, nhân quả càng lớn!

Không phải vậy, không có hạn chế, bọn họ cố tình làm bậy, sửa đổi tất cả, này Thiên Địa chẳng phải là loạn đi? Như vậy sẽ không có tồn tại ý nghĩa rồi!

Gần rồi, đã loáng thoáng nhìn thấy, Tam đại cường giả giá lâm, bị vô thượng thần quang bao vây, những Đại Đạo đó phù hiệu cực kỳ xán lạn, chấn động tâm hồn.

Chính là Diệt Thế Lão Nhân này đám nhân vật đều rùng mình, quả nhiên là cường đại chuẩn Tiên Đế đến, nhìn bọn họ đằng đằng sát khí dáng vẻ, có chút không ổn.

Nới ấy nhưng là có ba người, nếu là cùng Hoang liên thủ, chẳng phải là bốn đôi tứ?

Hung hăng như Vũ Đế, lúc này một đôi cánh cũng ở mãnh liệt quay

động, bạo phát sát ý ngút trời, muốn phải nhanh một chút tiêu diệt Hoang, giải quyết cái này phiền toái lớn.

Hắn nhìn thấy giáng lâm ba người, sợ xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Hiện tại, bọn họ có bốn vị chuẩn Tiên Đế, liên thủ, tuyệt đối có thể phong ấn Hoang, chậm rãi đem hắn tiêu diệt đi, đây là tất thắng cục diện.

Dù sao, bọn họ tối không muốn nhìn thấy biến số.

Này từ Thời Gian Trường Hà hạ du mà đến ba cái sinh linh, để cục diện lập tức phức tạp.

Tam lớn sinh linh, hai nam một nữ, đều hóa thành hình người, bọn họ tỏa ra khí tức không gì sánh được, khiến người ta muốn nghẹt thở.

Óng ánh phù văn lượn lờ thân thể bọn họ, nằm dày đặc hoa văn, báo trước đạo pháp của bọn họ cực kỳ huyền bí, đây là có vô địch chi tư cường giả.

Tam lớn sinh linh cộng tiến vào, bễ nghễ thiên hạ, nhìn chằm chằm Giới Hải, nhìn chăm chú ở đây mỗi một vị cường giả.

Hai nam một nữ, tràn ngập xán lạn mưa ánh sáng, hướng đi nơi này lệnh Giới Hải tách ra lệnh Thương Khung run rẩy, bọn họ hợp lại cùng nhau thực sự quá mạnh mẽ lớn.

Lúc này, Tam Đại Cao Thủ tập trung Thạch Hạo, nhìn thấy hắn sau, lập tức nở nụ cười.

- Là hắn, thật sự tìm được rồi!

Một người tự lẩm bẩm.

Khi thấy Tam đại cường giả nở nụ cười, Vũ Đế, Hồng Đế, Thương Đế lúc này sắc mặt biến, chuyện này thực sự vô cùng gay go, đối với Hoang mỉm cười, hơn nửa là kẻ địch chứ không phải bạn.

Chính là Diệt Thế Lão Nhân cũng trong lòng chìm xuống, linh cảm việc lớn không tốt.

- Mấy vị Đạo hữu đường xa mà đến, ngươi ta tuy không thuộc về cùng một mảnh Thời Không, nhưng cũng là hữu duyên, bất quá, đạp lên Tuế Nguyệt Trường Hà mà đi, nếu là ngông cuồng ra tay, này Thiên Địa đều muốn lật úp à.

Diệt Thế Lão Nhân nhắc nhở, hắn rất lo lắng, này Tam Đại Cao Thủ nếu là xuất kích, hậu quả khó liệu.

Đến giờ phút này rồi, Vũ Đế vẻ mặt càng ngày càng lãnh khốc, hắn có một loại suy đoán, Hoang hôm nay chắc chắn sẽ chết, vì lẽ đó, tương lai có cường giả muốn đạp Tuế Nguyệt Trường Hà mà đến, thay đổi kết cục.

Hay là, trận chiến này liên quan đến quá lớn.

Dẫn đến hậu thế một ít liệt sự kiện lớn phát sinh, có người vì thay đổi, không tiếc xông Vạn Cổ trước năm tháng, dù cho gặp thiên lớn nhân quả phản phệ, cũng phải sửa kết cục.

- Đúng rồi, Hoang ở hôm nay chết đi, những này người là vì hắn mà tới.

Diệt Thế Lão Nhân cũng như vậy gật đầu tự nói.

Thương Đế, Hồng Đế âm thầm gật đầu, bởi vì, nơi này có tứ lớn chuẩn Tiên Đế có thể vây giết Hoang, kết quả làm sao, không khó suy đoán.

Hôm nay, nếu có người đến can thiệp, hơn nửa thuộc về đối địch thế lực. Nếu là cùng bọn họ đồng nhất trận doanh, khẳng định không cần cố ý đến đây đánh một trận, không cần thay đổi.

- Ra tay!

Nhưng vào lúc này, Tam đại cường giả trong nữ tử khẽ quát, nàng thăm dò một con trắng sáng như tuyết bàn tay, hướng về bên trong chiến trường

đánh ra mà đi.

Một chưởng này oai, cực kỳ làm người kinh hãi, kéo lên ngập trời Đại Đạo phù hiệu, phô thiên cái địa, chấn động cổ kim tương lai.

- Mấy vị Đạo hữu, các ngươi cũng biết đang làm gì, hậu quả như thế các ngươi chịu đựng lên sao?

Diệt Thế Lão Nhân gào to.

Hắn thật sự biến sắc, nếu là như vậy sửa đổi không giống Thời Không chiến cuộc, Thiên Địa phản phệ, hay là liền bọn họ đều đều phải bị liên lụy.

Quan trọng nhất đó là, nếu thật sự bị bọn họ cứu Hoang, liệu sẽ có là một cái đáng sợ mà không bị hiểu rõ hoàn toàn mới tương lai đây?

Này không thể tưởng tượng!

Vũ Đế bọn họ chưa bao giờ đặt chân quá, cũng không dám đi làm loại chuyện đó, một khi làm ra loại kia quyết đoán, thật là biến thành hành động, chính là chuẩn Tiên Đế cũng đến chết đi.

Ầm ầm!

Thiên Địa nổ tung, Giới Hải sóng lớn sôi trào.

Cô gái kia một bàn tay đánh ra mà đến, lực sát thương cực kỳ kinh người, sát Thạch Hạo bả vai mà qua, đánh vào đại dương trong, ăn mòn vạn vật, tan rã chư Thiên Đạo thì lại.

Thạch Hạo né qua sau, lạnh lùng nhìn nàng.

Vũ Đế, Thương Đế, Hồng Đế, đều là một trận ngạc nhiên, không ngờ rằng dĩ nhiên là một kết quả như thế, cô gái kia đang công kích Hoang?

- Bọn ngươi hiểu lầm.

Trong ba người một vị cường giả mở miệng.

Cái này là một cái nam tử, trên người mặc tiên giáp vàng trụ, nhấc theo một cây lớn kích, tóc bạc trắng, hắn nắm giữ khiếp người chi tư, con ngươi như Đao Phong bình thường ép người.

Diệt Thế Lão Nhân nghe nói sau, cũng là ngẩn ra, sau đó lộ ra sắc mặt khác thường.

Thương Đế, Hồng Đế, Vũ Đế, cũng là như vậy, thật không có nghĩ đến sẽ là một kết quả như vậy.

- Chúng ta xác thực vì là Hoang mà đến, nhưng không phải vì cứu hắn, mà là giết hắn!

Cô gái kia mở miệng.

Thôi Xán Đại Đạo phù hiệu thu lại, nàng lộ ra hình dáng, đây là một cái dung mạo đẹp đẽ nữ tử, ba mươi mấy tuổi, trên người mặc màu vàng quần dài, vừa giống như là giáp trụ, quý khí bức người, đồng thời cũng ánh mắt khiếp người.

Nàng phong thái xuất chúng, thân là chuẩn Tiên Đế, bản thân thì có đặc biệt khí chất, hơn nữa dung mạo bất phàm, tự nhiên có vẻ siêu phàm thoát tục.

Người thứ ba là một ông già, một con tóc tím, thể hình cường tráng, trong tay nắm một thanh trắng như tuyết Lượng Thiên Xích, ôm có vô địch khí thế, như là có thể đo đạc chư thiên, đánh diệt tất cả địch.

- Làm sao tin tưởng bọn ngươi?

Vũ Đế mở miệng.

- Đơn giản, chúng ta liên thủ, cùng tiêu diệt hắn!

Này cầm trong tay lớn kích nam tử tóc bạc nói rằng, khí tức khủng bố,

hắn cầm binh khí ép tới đằng trước.

Ầm!

Sau một khắc, này Tam Đại Cao Thủ quả nhiên xuất kích.

Bọn họ dĩ nhiên thật sự liên thủ, đồng thời hướng về Hoang trấn áp!

- Nói khoác không biết ngượng, nơi nào đến con mèo nhỏ hai ba con, cũng dám đối địch với ta!

Thạch Hạo bá đạo gầm thét, hắn bị người ngăn chặn, thế nhưng quyết không có thể nào e ngại.

Mặc dù đây là tương lai người, hiểu rõ cổ sử, hiểu rõ hắn, cũng không có cái gì có thể sợ hãi, hắn tự tin vô địch, muốn quét ngang đối thủ.

Ngay khi không lâu trước, hắn hoàn thành lột xác, cả người tinh lực cuồn cuộn, trở lại đỉnh cao, sắp làm tiếp đột phá.

- Chư vị Đạo hữu, còn không mau mau ra tay, người này không lưu lại được!

Này trên người mặc màu vàng quần dài nữ tử quát lên, vẻ mặt có chút lo lắng, dĩ nhiên so với Vũ Đế còn cấp bách.

- Các ngươi vì sao phải làm như vậy, liền không sợ tự thân chết đi sao?

Vũ Đế đa nghi, như vậy hỏi.

- Bởi vì, bóng người này tiếng vang quá lớn hơn!

Cầm trong tay Lượng Thiên Xích ông lão nói rằng.

- Hắn đã từng...

Khi hắn nói tới chỗ này giờ, đầy trời Kinh Lôi đánh xuống, điện tránh

Lôi Minh, đánh vào trên người hắn, kịch liệt cực kỳ.

Bất quá, này Lôi Đình chưa thương hắn.

Thế nhưng, một cỗ khác sức mạnh bí ẩn khó lường xuất hiện, đánh vào thân thể hắn trên, đem hắn lời nói toàn bộ chặn lại trở lại, đó là nhân quả lực lượng.

Hắn muốn tiết lộ Thiên Cơ, hay là ảnh hưởng cự lớn, tại chỗ gặp phải phản phệ!

Phốc!

Ông lão ho ra máu.

- Nhanh, đồng thời động thủ, chúng ta thời gian không nhiều, ôm chịu chết chi tâm mà đến, tình huống bây giờ không ổn.

Này cầm trong tay lớn kích nam tử tóc bạc quát.

Hắn xin mời Diệt Thế Lão Nhân, Vũ Đế, Hồng Đế, Thương Đế tứ Đại Cao Thủ cùng tiêu diệt Thạch Hạo.

Bởi vì, bọn họ ba người đến từ tương lai, tùy ý một đòn, đều là thiên lớn nhân quả, hiện tại tứ người đã bước đầu nếm trải phản phệ quả đắng.

Này hay là bởi vì, bọn họ không có một đòn chạm được Thạch Hạo, đều bị hắn hóa giải mất.

Nếu như thật sự hơi hơi thay đổi cái gì, như vậy, bọn họ đều sẽ trả giá huyết cự lớn đánh đổi.

- Các ngươi còn không ra tay, càng chờ khi nào?

Cô gái kia âm thanh trách mắng.

- Các ngươi làm như vậy, thay đổi cái thời đại này chiến cuộc, liệu sẽ có

phá vỡ Vạn Cổ, các ngươi tự thân thì như thế nào, mà chúng ta cũng sẽ làm sao?

Diệt Thế Lão Nhân sắc mặt nặng nề hỏi.

- Nơi nào còn nhớ được nhiều như vậy, chúng ta chỉ biết là, người này nếu là Bất tử, ảnh hưởng quá lớn, hắn...

Nam tử tóc bạc gào thét, trong tay lớn kích càng ngày càng óng ánh.

Diệt Thế Lão Nhân nghe vậy sau, vẻ mặt khó coi, hắn ra tay rồi.

Thương Đế, Hồng Đế, Vũ Đế cũng là như thế, bọn họ đầu tiên là kinh dị, mà mặt sau sắc cũng trở nên âm trầm.

- Giết!

Việc đã đến nước này, 7 Đại Cao Thủ vây nhốt Thạch Hạo, muốn đem hắn vĩnh viễn trấn áp, sau đó chậm rãi tiêu diệt, đem hắn hóa thành ánh lửa lệnh hắn hình thần đều diệt.

Khai thiên tích địa tới nay, chưa bao giờ có chi đại sự.

Bởi vì, thế gian này, xưa nay liền chưa từng xuất hiện nhiều như vậy chuẩn Tiên Đế.

Hơn nữa, 7 lớn sinh linh vây công một người, này quá có có tính lẫn lộn, cỡ nào sinh linh mạnh mẽ cần 7 lớn chuẩn Tiên Đế dắt tay nhau ra tay, cùng tiêu diệt?!

Nhưng hiện thực liền đặt tại trước mắt!

Thạch Hạo rơi vào trong tuyệt cảnh.

Tuyên Cổ việc chưa bao giờ có, ở trận này náo động lớn trong phát sinh, vượt qua tưởng tượng của mọi người.

Đây là một hồi khốc liệt tận thế cuộc chiến, Thạch Hạo trải qua nhân sinh tối Hắc Ám một ngày, 7 lớn chuẩn Tiên Đế vây công, ai có thể chịu đựng?

Trận này Hắc Ám náo động lớn lan đến quá rộng, khủng bố đến làm người nghe kinh hãi, lại đem tương lai cường giả đều cuốn vào, đây là cổ kim kinh người nhất sự kiện lớn!

Thạch Hạo khổ chống đỡ, hắn gặp phải kinh khủng nhất vây công.

Duy nhất vui mừng chính là, này Tam Đại Cao Thủ bó tay bó chân, bởi vì, phản phệ lực lượng tồn tại!

- Khinh người quá đáng!

Đang lúc này, Tuế Nguyệt Trường Hà hạ du, có người quát, mang theo vô biên tức giận, còn có khí sát phạt, cực tốc vọt tới.

Coong!

Chuông lớn ung dung, một người trên đầu lơ lửng một cái chuông lớn, có Vạn Pháp Bất Xâm tư thế, hướng về nơi này đánh tới.

Hiển nhiên, không ngừng hắn một người, còn có sinh linh giá lâm!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1993: Nghịch Loạn Tuế Nguyệt

Chuông lớn bàng bạc, phát ra Hỗn Độn khí, mỗi một lần chấn động, đều có thời gian rung động lan tràn, nó rủ xuống hạ hàng tỉ sợi tiên quang, bao vây lấy một vị khôi vĩ thân ảnh, cực tốc mà đến.

Lại một gã cường giả, giãy giụa tuế nguyệt Trường Hà.

Hắn từ dưới du đánh tới rồi, mang theo khôn cùng chiến ý, còn có một thân cái thế tu vi, không hề nghi ngờ, đây là một vị chuẩn Tiên Đế cấp cao thủ.

- Ngươi là ai?!

Thương Đế quát.

- Ta tên Vô Thủy!

Người tới quát, hắn trực tiếp xuất thủ, bởi vì thấy được Hoang, thấy được trong truyền thuyết người kia, hắn cực tốc về phía trước trấn áp.

Mục tiêu của hắn tựu là đến từ tương lai ba người kia, muốn ngăn cản bọn hắn.

Đ-A-N-G...G!

Chuông lớn ung dung, dù là tuế nguyệt Trường Hà tại tựu xa xa, hắn cũng không sợ, không sợ bị ăn mòn, trực tiếp động tay, thúc dục thời gian chi lực, đồng thời quét ngang ba người.

Vô Thủy hai chữ chấn động Giới Hải, mênh mông cuồn cuộn tiên vực Sơn Hà.

Tiên vực chư cường một mực tại chú ý Giới Hải bên trong đích đại chiến, vừa rồi tâm đều nguội lạnh, Hoang một người, vậy mà chống lại bảy vị chuẩn Tiên Đế, thật sự quá thật đáng buồn, lại không người nào có thể viện thủ, không có người nào khả dĩ cùng hắn sóng vai đi tác chiến, chỉ có thể dựa vào chính hắn.

Mà bây giờ, rốt cục xuất hiện một vị cường giả, hắn mạnh như vậy thế mà đến, chấn động chung sóng, tự báo họ tên.

Giờ khắc này, tiên vực chư hùng, cho dù là con người rắn rỏi, này tế cũng cái mũi vị chua, rốt cục có người đến, khả dĩ tương trợ Hoang.

Một ít thiếu nữ tại chỗ sẽ khóc rồi, cảm thấy Hoang Thiên Đế thật sự quá đau khổ, một trận chiến này quá bỏ ra quá nhiều, liền huynh đệ đều chết hết, liền thân tử đều lựa chọn huyết tế, lưu lại hắn cô độc tại đâu đó chiến đấu hăng hái, một người đã nhận lấy quá nhiều. Hiện tại, rốt cuộc đã tới một cái giúp đỡ, muốn cùng Hoang Thiên Đế sóng vai mà chiến, có thể nào không cho mọi người kích động.

Có ít người lệ nóng doanh tròng, trận này đại chiến tiếp tục đã lâu rồi, rất nhiều người tâm đều nâng lên cổ họng, bọn hắn tại sợ hãi, đang lo lắng, sợ Hoang Thiên Đế vẫn lạc, chết ở Giới Hải.

Hoang người bên cạnh đều chết đi rồi, nếu như ngay cả hắn cũng như vậy Tiêu Vong, cái này nhất tộc quá thật đáng buồn.

Đ-A-N-G...G!

Vô Thủy tế ra binh khí, chống lại này cầm trong tay Lượng Thiên xích lão giả, chuông lớn oanh kích, Hỗn Độn nổ bung, thời gian chi lực vô cùng, về phía trước tàn sát bừa bãi.

Đồng thời, hắn tay không đối kháng cầm trong tay đại kích tóc bạc nam tử, hắn muốn vì Thạch Hạo chia sẻ càng nhiều nữa địch thủ.

Đem làm tận mắt nhìn thấy ở kiếp này Hoang Thiên Đế về sau, Vô Thủy

Diệc Tâm trung chấn động, chứng kiến một mình hắn độc chiến bảy đại chuẩn Tiên Đế, nghĩ đến hắn chỗ sinh hoạt cái này cái này đoạn hắc ám nhất tuế nguyệt, chịu động dung, lòng có cực lớn gợn sóng.

- Vô Thủy, ngươi ngăn cản không được chúng ta!

Cầm trong tay Lượng Thiên xích lão giả quát.

- Các ngươi không thuộc về tại đây, thậm chí không thuộc về chúng ta thế giới kia, theo phong ấn Cổ lão thông đạo mà ra, hay là trở về đi!

Vô Thủy hét lớn.

Hắn một câu mà thôi, nói ra người đến một ít nền móng.

Đem làm nghe đến mấy cái này lời nói, Thạch Hạo con mắt quang sáng chói, ngưng mắt nhìn bọn hắn.

Tựu là diệt thế lão nhân, cũng là trong mắt tinh quang bùng lên, hắn tại suy nghĩ, tại liên đang suy nghĩ cái gì.

Vũ Đế, Hồng Đế, Thương Đế tắc thì động dung, bọn hắn có chút giật mình, tương lai đáng sợ như vậy cùng phức tạp sao? Xem ra có bọn hắn chỗ không biết khói lửa chiến hỏa.

- Đạo hữu, bọn ngươi không muốn phân tâm, chỉ cần tàn sát mất Hoang, như vậy hết thảy hội được giải quyết, đem thành không!

Đến từ tương lai cái kia danh nữ tử quát, một thân kim sắc chiến y bay phất phới.

Bọn hắn rất kiêng kị, nhằm vào Thạch Hạo lúc, không có cách nào phát huy ra toàn lực.

Bọn hắn đã làm xong chết ở chỗ này chuẩn bị, điều kiện tiên quyết là có thể làm cho Thạch Hạo một kích trí mạng, nhưng hiện tại không có phát hiện cơ hội như vậy, còn đang chờ đợi trung.

Bọn hắn cần Vũ Đế, Hồng Đế bọn người, huyết chiến Hoang Thiên Đế, rồi sau đó tại thời khắc cuối cùng, bọn hắn phát động đòn sát thủ, giải quyết cái kia người đáng sợ tộc cường giả.

- Sát!

Bất diệt lão nhân như là có chỗ giác ngộ, hắn rống to đi ra, không bao giờ... nữa như là lấy trước như vậy hiền lành rồi, không hề cùng Thạch Hạo nói cái gì là đồng loại sinh linh.

Khí tức của hắn tuyệt thế khủng bố, tản mát ra cuồn cuộn hắc vân, đó là nhất bổn nguyên Hắc Ám chi lực, lệnh Giới Hải đáy biển đều Băng mở.

Đồng thời, Đê Bá chỗ đó cũng chưa vững chắc rồi, có thể tưởng tượng hắn đến cỡ nào cường.

Thạch Hạo lâm vào tình thế nguy hiểm ở bên trong, bảy đại cao thủ vây công hắn, chủ yếu là muốn săn giết tánh mạng của hắn.

Đ-A-N-G...G!

Vô Thủy chung vừa vang lên, Thiên Băng Địa Liệt, tuế nguyệt chi lực tràn ngập, bao phủ hướng sở hữu tất cả sinh linh.

PHỐC!

Nhưng chính hắn cũng ho ra một búng máu, bởi vì hắn nhằm vào không thuộc về hắn thời đại kia sinh linh, tao ngộ cắn trả.

- Ngươi không cần ra tay với bọn họ, ta đến ứng phó.

Thạch Hạo nói với Vô Thủy, lại để cho hắn không sẽ đối Vũ Đế, Thương Đế, Hồng Đế, diệt thế lão nhân xuất kích.

Cái này Tứ đại cường giả giao cho chính hắn, bởi vì, không thuộc về ở kiếp này, cưỡng ép can thiệp, Vô Thủy hội bị hao tổn nghiêm trọng.

- Trước giết hắn đi!

Cái kia mặc kim sắc chiến y nữ tử quát, quyết định ba người liên thủ, cùng nhau trấn giết Vô Thủy.

Bọn hắn tuy nhiên không phải một cái thế giới sinh linh, nhưng lại từng tại cùng một cái thời đại xuất thế, tương kiến, cũng từng đổ máu qua, giữa lẫn nhau khả dĩ kịch chiến, không dính nhuộm tuế nguyệt Trường Hà bên trong đích đại Nhân Quả.

- Sát!

Tóc bạc nam tử hét lớn, cầm trong tay đại kích, lập bổ Vô Thủy, hắn Cuồng Bá vô cùng, có một cổ đế vương chi khí, sợi tóc như màu bạc thác nước, cát liệt Giới Hải.

- Bọn ngươi chớ có liều lĩnh!

Nhưng vào lúc này, tuế nguyệt Trường Hà ở bên trong, hà sáng lóng lánh, cửu sắc tiên kim khí tức tràn ngập, một ngụm đại đỉnh hiển hiện mà ra, đồng thời rủ xuống hạ Vạn Vật Mẫu Khí.

Tại đỉnh phía dưới, có một người nam tử, tư thế oai hùng cao ngất, hai hàng lông mày đứng đấy, ánh mắt sắc bén như lạnh điện, hắn huy động đế quyền, giết tới đây.

Đ-A-N-G...G!

Trên đầu của hắn đại đỉnh chấn động, hoành kích cái kia cán đại kích, phát ra chói mắt quang huy, phù văn lưu chuyển.

Rồi sau đó, hắn tay không lại đánh vào cái kia Lượng Thiên xích lên, đem hắn đánh bay, có thể nói thần lực kinh thế!

Bất quá, đến nơi này về sau, thân ảnh của hắn có chút mơ hồ, bị tuế nguyệt chi lực bao vây lấy, càng phát ra mông lung.

- Ừ, ngươi cùng tại đây có người thiên đại Nhân Quả, cho nên, tạo thành loại cảnh tượng này, cùng chỗ cả đời, ngươi chi thân bị tuế nguyệt bao phủ.

Thân kim sắc chiến y nữ tử nói ra.

Nàng quần áo phất phới, tại phần phật trong tiếng, còn kèm theo kim loại va chạm tiếng vang, nàng chiến y dùng tiên tơ vàng bện mà thành.

- Sát!

Trên đầu lơ lửng có đại đỉnh nam tử quát, hắn về phía trước đuổi giết, một quyền oanh hướng nữ tử thân thể.

Nữ tử thần sắc đột biến, đối với người này dấu quyền, nàng thấm sâu trong người, thấu hiểu rất rõ, từng nếm qua thiệt thòi lớn, lúc này lại không dám đối chiến, tế ra bản thân Pháp khí.

Một cây thiên thương hiển hiện, nàng là nữ tử, rõ ràng cầm trong tay binh khí như thế, chấn ra vô tận sát phạt chi lực!

Đem làm một tiếng, người tới kích tại thiên thương lên, dấu quyền không tổn hao gì.

Đương đương đương...

Lúc này, Vô Thủy ra tay, hắn không hề một người độc chiến ba đại cường giả, dọn ra tay đến về sau, thúc dục chuông lớn, trấn thẳng hướng trước.

Hắn chuông lớn khuếch tán sóng âm, chấn cái kia cầm trong tay Lượng Thiên xích lão giả một cái lảo đảo, suýt nữa ngã quỵ.

- Vô luận như thế nào, hôm nay nhất định phải giết Hoang, không muốn cho hắn cơ hội, chúng ta sớm đã đưa sinh tử tại ngoài suy xét, nhất định phải có một kết quả!

Mặc kim sắc chiến y nữ tử gào rú, nàng khuôn mặt mỹ lệ, nhưng là

nhưng bây giờ có chút dữ tợn rồi, bởi vì thật sự quá cấp bách.

Nàng giãy giụa ra phiến chiến trường này, muốn đi tương trợ Vũ Đế, Hồng Đế, Thương Đế bọn người.

Theo nàng, lần này tựu là là săn giết Hoang tới, mặt khác đều không có chuyện này gấp gáp, liên quan đến lấy tương lai là tối trọng yếu nhất đại sự kỷ!

Oanh!

Tuế nguyệt Trường Hà chấn động, sóng biển kích thiên, từ nơi ấy đi ra một nữ tử, áo trắng hơn tuyết, tóc đen phất phới, nàng dung mạo tuyệt thế, phong hoa tuyệt đại, nàng sóng mà đi.

Lúc này, nàng xuất thủ, hoành kích mặc kim sắc váy dài nữ tử.

- Không có người khả dĩ nghịch loạn tuế nguyệt, bất luận cái gì gây sóng gió người cuối cùng đều là phí công, không thuộc về cái này khoảng cách không, ngươi vĩnh viễn không cách nào cải biến cái gì.

Bạch y nữ tử phong độ tư thái tuyệt đại, nàng mở miệng nói ra, bàn tay trắng nõn giơ lên, tiên quang sáng chói, đánh vào ngày đó thương lên, đem mặc kim sắc chiến y nữ tử đoạn ở chỗ này.

Nàng chỗ nói rất đúng sự thật, vọng tự nghịch sửa tuế nguyệt Trường Hà đại sự kiện người, cuối cùng nhất đều vẫn lạc.

Nếu là ảnh hướng đến một ít tiểu tu sĩ, phàm nhân, không ảnh hưởng cổ kim tuế nguyệt, không có giao thiệp với sự kiện trọng đại lĩnh vực, có lẽ chính mình trả giá đầy đủ một cái giá lớn về sau, khả dĩ bỏ qua đi.

- Đối mặt Hoang Thiên Đế, các ngươi còn không được, kết quả là cuối cùng là công dã tràng!

Bạch y nữ tử rất khẳng định nói ra.

Xa xa, Thạch Hạo con mắt quang khiếp người, hắn hướng bên này xem ra, gặp được cái kia khẩu vô cùng quen thuộc đỉnh, cũng nhìn được bạch y nữ tử, lòng có gợn sóng.

Tại đi qua, hắn không chỉ một lần nhìn thấy qua bạch y nữ tử, đó là thuộc về không cùng thời đại nàng.

Việc đã đến nước này, kịch liệt nhất đại chiến bạo phát.

Chuẩn Tiên Đế huyết chiến Giới Hải trung.

Một trận chiến này, giết đến kinh thiên động địa, quỷ khóc thần gào thét.

Suốt hai ngày ở giữa, Giới Hải đều tại sôi trào, bọn hắn đại chiến tại tiếp tục, dị thường kịch liệt.

- PHỐC!

Trước hết nhất quyết ra thắng bại chính là bạch y nữ tử cùng Kim Y nữ tử, hai người đại quyết đấu ở giữa, bạch y nữ tử đưa tay ở giữa, tiên quang bành trướng, kỳ ảo vô cùng, nàng tuyết trắng thủ chưởng kết thành pháp ấn, đem đối thủ oanh ngược lại lộn ra ngoài, trong miệng phún huyết.

Vĩnh viễn như vậy kinh diễm Vô Địch, giống nhau bạch y Nữ Đế ngày xưa quật khởi chi lộ, nàng một mực mạnh như vậy thế, quét ngang Kim Y nữ tử, đem chi chấn ho ra máu không chỉ.

Mặc kim sắc váy dài nữ tử, tu vi của nàng hoàn toàn chính xác rất đáng sợ, nhưng là chiến đấu ý thức không đủ để địch nổi bạch y nữ chuẩn Tiên Đế.

- Giết, thà rằng huyết tế tại đây khoảng cách không, cũng muốn đánh chết Hoang!

Mặc kim sắc váy dài nữ tử khoác trên vai đầu tát phàm, dưới tình thế cấp bách, nàng muốn phải liều mạng.

Nàng muốn thi triển cực đoan thủ đoạn, cùng một chỗ vây giết Thạch Hạo.

- Xem lại các ngươi như vậy không thể chờ đợi được, muốn giết Hoang Thiên Đế, ta đối với tương lai không hề cảm thấy u ám, không phải là không có hi vọng.

Bạch y Nữ Đế nói ra.

- Không tệ!

Trên đầu lơ lửng đại đỉnh nam tử cũng gật đầu, dũng mãnh vô cùng, đuổi giết về phía trước, tiện tay cầm đại kích nam tử chém giết, liên tiếp ra nặng tay, chấn hắn lay động không chỉ, hổ khẩu đều băng liệt.

Đ-A-N-G...G!

Bên kia, Vô Thủy chung lay động, chấn cầm trong tay Lượng Thiên xích lão giả râu tóc đều tróc ra, khuôn mặt già nua, đã gặp phải thời gian Đại Đạo ăn mòn.

Trong tay hắn Lượng Thiên xích suýt nữa cầm không được.

- Chắc hẳn, tương lai còn còn sống cơ, không hề lại để cho người triệt để tuyệt vọng!

Vô Thủy nói ra.

Những lời này, lại để cho Thạch Hạo đại thụ xúc động, liền chuẩn Tiên Đế đều gần như tuyệt vọng, tương lai sẽ phát sinh cái gì, có bao nhiêu đáng sợ địch thủ xuất hiện?

Hắn nghĩ tới Tào Vũ Sinh, đã từng cảnh báo, công bố một góc tương lai, tựa hồ cực độ đáng sợ.

Nhưng là, nhưng bây giờ có người tới giết hắn, có chút quỷ dị.

Nếu nói là thảm thiết nhất một trận chiến, đương nhiên là thuộc về Thạch Hạo tại đây, hắn một người độc chiến tứ đế, đã nhận lấy áp lực quá lớn, toàn thân huyết tích loang lổ, nhưng hắn vẫn cũng càng phát ra dũng mãnh.

- Dù là xúc động đại Nhân Quả, huyết tế bản thân, chết ở chỗ này, cũng muốn giết chết Hoang!

Lúc này, cầm trong tay đại kích tóc bạc nam tử, khống chế Lượng Thiên xích lão giả, còn có chửa mang kim sắc chiến y, cầm trong tay thiên thương nữ tử, cũng bắt đầu dốc sức liều mạng.

Bọn hắn giãy giụa đối thủ ngăn cản, xông lên trời trên xuống, dắt tay nhau đứng chung một chỗ, không tiếc đốt cháy bản thân trân quý nhất trong lòng tinh huyết, muốn động dùng cấm kị thủ đoạn, đi vây giết Hoang.

Oanh!

Vô Thủy, bạch y Nữ Đế, trên đầu lơ lửng có đại đỉnh nam tử, cùng một chỗ trùng thiên trên xuống, hóa thành ba đạo tiên cầu vồng, hừng hực vô cùng, dây dưa lấy ba đại cao thủ, chặn đánh bọn hắn.

Càng thêm kịch liệt huyết chiến bạo phát.

Tuế nguyệt Trường Hà đều tại rung chuyển, rất không vững vàng, phảng phất muốn cải biến đi về hướng.

- Bọn ngươi si tâm vọng tưởng, tuế nguyệt dòng sông há có thể sửa đổi, không có người khả dĩ cải biến mặt khác thời không to lớn sự tình kỷ!

Trên đầu lơ lửng có đại đỉnh nam tử quát.

Hắn cường thế xuất thủ, muốn trấn áp địch nhân.

Thạch Hạo chỗ đó, Tứ đại cường giả vây công hắn, lệnh ánh mắt của hắn càng phát ra lạnh lùng, chuẩn bị Lôi Đình xuất kích, đổ máu chuẩn Tiên

Đế, có người nên vẫn lạc.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1994: Trấn Áp Chuẩn Tiên Đế

Thạch Hạo tuy rằng máu me khắp người, thế nhưng sát ý dày đặc, hắn thương rất nặng, ở tứ Đại Đế giả vây công dưới, có thể sống sót coi như là kỳ tích.

Dù sao, Diệt Thế Lão Nhân trên người cũng có thương tích ngân, thế nhưng không đáng kể chút nào, rất nhẹ, thân thể Phát sáng, trong nháy mắt liền khỏi hẳn.

mà Thạch Hạo trên người, những kia vết rách quả thực phải đem hắn xé rách,hắn là chuẩn Tiên Đế, nhưng cùng lúc đối mặt tứ đại cường giả, cũng rơi vào tình thế nguy cấp trong.

- Hoang, ngươi Chết chắc rồi!

Vũ Đế gầm nhẹ, hắn cảm thấy hôm nay có thể diệt trừ Hoang, cái này người đến sau thực tại có chút khủng bố.

Diệt Thế Lão Nhân thần sắc nghiêm túc, hắn không có lạc quan như vậy.

Thạch Hạo thì lại trước sau như một, kiên nghị, lạnh lùng, tự tin chưa bao giờ dao động, đặc biệt là hiện tại, hắn sát ý sôi trào, tuy rằng vết máu loang lổ, thế nhưng là một bộ muốn tiêu diệt chư địch dáng vẻ.

Hống!

Hắn một tiếng rống to, cả người tinh lực sôi trào, trên đỉnh đầu lơ lửng pháp tắc hồ, Trong tay nắm Một cái Tiên Kiếm thai, quét ngang mà đi, này sắc bén ánh kiếm cắt ra Vĩnh Hằng.

- hả?

đúng vào lúc này, Thương Đế Sắc mặt trắng bệch, hắn Hô to Không ổn, hết sạch sức lực, có chút suy nhược cảm giác.

Phốc!

Ở trăm nghìn ánh kiếm trong, chỉ có hắn không có tránh thoát khỏi đi, bị Thạch Hạo suýt nữa chém xuống đầu lâu, cái cổ tượng nới ấy có một cái doạ người vệt máu.

hắn lảo đảo rút lui, tay ô Cổ, trên mặt tràn ngập kinh sợ.

- Ngươi...

Thương Đế trong miệng hướng ra phía ngoài ho ra máu bọt, con ngươi ở co rút lại, nội tâm bị chấn động mạnh, hắn đầu lâu suýt nữa bị chém xuống đi.

- Giết!

Thạch Hạo tóc tai bù xù, hắn thương so với tứ lớn chuẩn Tiên Đế muốn nặng rất nhiều, thế nhưng hiện tại lại một bộ Sát Thần dáng vẻ, hung hăng đến mức tận cùng, ở chỗ này ngang dọc.

- Chém hắn!

Hồng Đế quát lên.

Tứ lớn chuẩn Tiên Đế cùng ra tay, Giới Hải trong sóng biển dựng lên, hóa thành Vân Yên, không ngừng dập tắt.

Giới sinh cùng Giới Diệt, đều tại bọn họ ra tay trong nháy mắt.

Hỗn Độn bừa bãi tàn phá, Tiên khí khuấy động, ánh kiếm hóa thành Vĩnh Hằng, pháp tắc đan chéo thành thiên la địa võng, nơi đây ánh sáng sương mù mịt mờ, một mảnh xán lạn, nhưng cũng đáng sợ cực kỳ.

- Phốc!

Lần này, Hồng Đế bị giáng đòn nặng nề,hắn con ngươi nhanh chóng co rút lại, nhanh chóng rút lui, mi tâm bị chém ra, đẫm máu, này Nguyên Thần đều bị xé ra.

nếu không có là chuẩn Tiên Đế,Hắn Khẳng định ở cái này Kiếm Thai Dưới Tử vong.

- Vì sao, thân thể của ta hư nhược rồi!

Hồng Đế kêu lên sợ hãi.

đến đây, Thương Đế cũng mở miệng, này không phải bất ngờ, mà là bọn họ Pháp lực khô cạn, thân thể uể oải không thể tả, không riêng là hắn mình phát sinh chuyện như vậy.

- Tiền bối, Chuyện gì xảy ra?

Thương Đế nhìn phía Diệt Thế Lão Nhân.

Vũ Đế sắc cũng thay đổi,hắn cũng phát giác ra, thân thể dần dần không còn chút sức lực nào.

Vũ Đế không có khách khí như thế, đột nhiên mà quay đầu, nhìn về phía Diệt Thế Lão Nhân, nói:

- Lão gia hoả, ngươi chuẩn Tiên Đế đan chỉ có thể ngắn ngủi khôi phục tinh khí thần?

Lúc này, Thương Đế, Hồng Đế, Vũ Đế cũng sẽ không tiếp tục trạng thái đỉnh cao, Thương Đế trước hết không chống đỡ nổi, mà Vũ Đế thì lại cuối cùng mới bắt đầu suy nhược.

Thạch Hạo vẻ mặt lạnh lẽo, như trước hướng về trước giết đi, hắn vừa nãy tối Tiên Giác sát đến, ở ba người kia trên người có một luồng suy yếu khí thế, dần dần tràn ra.

Sau đó, hắn cũng nhìn thấy bất diệt lão nhân nhíu mày, vì vậy trước tiên

phán đoán ra, Tam Đại Đế giả ở suy yếu.

- Bọn ngươi thương quá lợi hại, bản nguyên bị thương, thế gian này nơi nào có cái gì Chuẩn Đế dược có thể để cho các ngươi lập tức phục hồi như cũ, đó chỉ là một tề mãnh dược, ngắn ngủi khôi phục, muốn khỏi hẳn, còn cần thời gian.

Diệt Thế Lão Nhân mở miệng.

- Ngươi...

Vũ Đế giận dữ, một đôi cánh chim quay động, trời long đất lở, mưa ánh sáng như biển, quả thực muốn cắt rời Giới Hải.

Hắn không thể không rút lui, tránh né Thạch Hạo thảo phạt, này như là lại trở về nguyên điểm, bọn họ tinh huyết sắp tiêu hao hết rồi, khó có thể phát huy ra tuyệt thế sức chiến đấu.

Hồng Đế, Thương Đế cũng sắc mặt biến, cực tốc lùi về sau, tránh né này dũng mãnh vô địch Hoang, cứ việc trên người hắn vết rách đan chéo, sâu thấy được tận xương, nhưng bây giờ đối với bọn họ tới nói, đó là một đầu Mãnh Hổ, là một vị Sát Thần!

- Đây là thuộc về ngươi ta quyết chiến!

Thạch Hạo hướng về trước bức bách mà đi.

Hắn nhìn chằm chằm Diệt Thế Lão Nhân, chỉ cần tiêu diệt hắn, còn lại Tam đại cường giả không thành vấn đề.

Hắn cũng từng tinh khí thần khô cạn, thế nhưng không giống với Tam đại cường giả mượn Chuẩn Đế đan khôi phục, hắn là phát sinh lột xác, dù cho hiện tại trọng thương khó dũ, cũng như trước có đáng sợ sức chiến đấu mãnh liệt.

- Ngươi...

Lúc này, Thạch Hạo quên Tam lớn chuẩn Tiên Đế, để bọn họ có cảm giác nhục nhã, hắn liền như vậy trực tiếp đi tới, đem bọn họ cho rằng tượng mộc.

- Hống!

Ba người gầm nhẹ, đồng thời xoay người liền muốn đi.

- Ta hiện tại không ra tay với các ngươi, không có nghĩa là muốn tha các ngươi đi!

Thạch Hạo ầm một tiếng, bạo phát vô lượng Thần uy, hắn ngực bên trong lao ra ba cỗ thanh khí, hóa thành hắn dáng vẻ, hướng về này Tam Đại Cao Thủ giết đi.

Hắn hiện tại như trước triển khai không ra hắn hóa tự tại *, năm đó tự bạo "Chân thân" sau tựa hồ lưu lại di chứng về sau.

Bất quá, này ba cỗ thanh khí hóa thành Chiến Thể, đối đầu ba cái suy yếu chuẩn Tiên Đế, cũng đánh hết sức kịch liệt.

- Ngươi dám khinh thường chúng ta!

Hồng Đế lạnh giọng nói.

Thạch Hạo nơi nào lo lắng những này, hắn cùng Diệt Thế Lão Nhân chém giết đến cùng một chỗ, đánh ra Chân Hỏa, tiến hành đại quyết chiến cuối cùng, muốn tiêu diệt người này.

Giết tới hiện tại, đã qua hai ngày.

Tương lai cùng hiện tại sinh linh đều ở, đại chiến kinh Thiên Địa, chấn động cổ kim tương lai.

Giết đến một bước này, Thạch Hạo cùng bất diệt lão nhân đều thân thể bị hao tổn, bọn họ đồng thời rơi xuống khỏi cái cảnh giới kỳ dị, bởi vì, này cái gọi là lột xác, cường đại mà trọn vẹn thân thể, không có thể trường kỳ

bảo trì lại.

Thạch Hạo lý giải đến, muốn chân chính Viên mãn, hướng đi Tiên Đế cảnh giới, xác thực rất nguy hiểm, con đường này nguy hiểm đến khiến người ta tuyệt vọng.

Hiện tại, bọn họ là lấy chuẩn Tiên Đế thủ đoạn chém giết, giống nhau trước kia giờ, Thạch Hạo đại chiến Vũ Đế bọn họ khi đó như thế.

Hai người máu me khắp người, Pháp lực hùng hồn, Hỗn Độn dâng trào, giết tới huyết dịch tung toé, triệt để điên cuồng.

- Gào gừ...

Nhưng vào lúc này, Diệt Thế Lão Nhân rít lên một tiếng, hắn lộ ra một viên cự lớn đầu sói, xích bộ lông màu đỏ rất dày, trên đầu mọc ra một đôi cự lớn sừng trâu, hung cuồng cực kỳ.

Nó mở ra cái miệng lớn như chậu máu, hướng về Thạch Hạo nuốt chửng mà tới.

Này một cái rơi xuống, Giới Hải đều ở dập tắt, trên bầu trời tinh đấu đều rơi vào rồi trong miệng nó, quá mức khủng bố.

Này so với Thao Thiết thần thông lợi hại vô số lần, chân chính Thôn Thiên thực, luyện hóa chư thiên vạn vật.

Cự lớn Thần Lang đầu lâu, đẫm máu miệng rộng, liền như thế một cái đem phụ cận tất cả nuốt lấy, phát sinh ô quang, luyện hóa tất cả hữu hình vật chất.

Thạch Hạo lấy ra pháp tắc hồ, coong một tiếng, đánh về phía đi vào, ngăn cản này đột ngột biến hóa.

Diệt Thế Lão Nhân màu đỏ đầu sói trên, một đôi cự lớn màu đen sừng phát sáng, đánh vào pháp tắc hồ trên lệnh nơi này không gian diệt vong, Giới

Hải khô cạn.

Hống!

Hung uy cái thế!

Đến bọn họ cảnh giới cỡ này, bình thường đều duy trì ở hình người, rất ít vận dụng bản thể, không hề nghĩ rằng Diệt Thế Lão Nhân như thế hung cuồng.

- Hống!

Tiếng rống to vang vọng Giới Hải, chấn động cổ kim tương lai.

Trong biển, xa xôi nơi có Đọa Lạc vương giả, ở này đáng sợ sóng âm dưới từng tấc từng tấc tách ra, sau đó ầm ầm nổ tung, Giới Hải trong chấn động tới bọt nước rửa sạch Thương Khung.

Cùng lúc này, bất diệt lão nhân sói khu sau lưng, đột nhiên lao ra chín cái đuôi, hướng về Thạch Hạo **** mà đi, dường như Cự Xà, muốn xé rách Vũ Trụ Tinh Không.

Thạch Hạo cực tốc lùi về sau, hít vào một ngụm khí lạnh, ở đâu là Cửu đầu Cự Xà, mà là chín cái Chân Long, đen kịt như mực, đầu rồng dữ tợn, mở ra miệng lớn, răng nanh um tùm.

Bất diệt lão nhân lộ ra chân thân toàn bộ.

Chín cái đuôi cuối cùng, lại mọc ra đầu rồng!

Thạch Hạo biết rồi, này đến tột cùng là chủng tộc gì.

Cửu U ngao!

Đây chính là Thập Hung một trong, danh chấn thiên hạ.

Cái này không biết sống bao nhiêu cái kỷ nguyên ông lão, cái đó bản thể

càng thuộc về Cửu U ngao, tuyệt đối là Cai Tộc Thủy tổ cấp tồn tại.

Hắn đời sau cùng Cửu Thiên Thập Địa cùng Tiên vực đứng chung một chỗ, mà hắn nhưng là Giới Hải phía kia cự phách!

Xa xa, có chút chiến đấu muốn kết thúc.

Bạch y Nữ Đế phong hoa tuyệt đại, ra tay quả đoán mà Lăng liệt, dường như thiên ngoại Đế Tiên, ngang dọc vô địch, nàng cái thứ nhất càng toàn bộ công, đem cô gái mặc áo vàng kia đánh thân thể nứt thành bốn mảnh.

Nàng chỉ dựa vào một đôi mắt ôn hòa trắng như tuyết tay nhỏ mà thôi, chưởng lực hùng hồn, phát sinh Phi Tiên ánh sáng, kinh thiên động địa, để xa xa chính đang chém giết lẫn nhau Thạch Hạo đều thay đổi sắc mặt.

Ầm ầm!

Bạch y nữ chuẩn Tiên Đế, lăng không mà độ, truy kích này trên người mặc chiến y màu vàng óng nữ tử, liên tiếp ra nặng tay, triển khai cái thế Pháp Ấn, nhấn về phía trước.

Phốc!

Nàng này óng ánh bàn tay, đánh ra mà xuống giờ, đem cô gái kia đánh chia năm xẻ bảy, sau đó nổ tung, ở Giới Hải trong tỏa ra, máu và xương văng tứ phía mà lên.

Đáng tiếc chính là, chuẩn Tiên Đế rất khó giết chết, một đoàn Nguyên Thần chi hỏa kêu to, bao vây xương vỡ cùng huyết nhục, hướng về Thời Gian Trường Hà phóng đi, hốt hoảng bỏ chạy.

Trận chiến này kéo dài hai ngày hai đêm, nàng cái thứ nhất kết thúc chiến đấu!

Hống!

Xa xa, nam tử tóc bạc kia gào thét, có chút lo lắng, có chút phẫn nộ, thế

nhưng, chính hắn tình cảnh cũng tương đương không ổn, bị đầu kia trên có lơ lửng Đại đỉnh sinh linh đánh cho trọng thương.

- Chết!

Đại đỉnh phía dưới, nam tử kia bóng người mơ hồ mà mông lung, thế nhưng hơi thở của hắn cũng không phai mờ, khủng bố ngập trời, dường như một con khai thiên trước cái thế bá chủ, uy thế áp bức Chư Thiên Vạn Giới.

Ầm!

Hai cánh tay hắn giương ra, vung mở đế quyền, hướng về trước đánh giết, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, không có gì không phá.

Ác chiến hai ngày hai đêm, nam tử tóc bạc kia hai tay đều là huyết, hổ khẩu vỡ tan, nắm lớn kích tay đều ở co giật, hiện tại bị giáng đòn nặng nề, hắn cả người đều đang run lên bần bật.

Trận chiến này, cũng đến kết thúc.

Đại đỉnh hạ xuống giờ, trấn áp ở này cái lớn kích trên.

Mà đỉnh chủ nhân, một đôi mắt nắm đấm kim quang tăng vọt, kiên cố Bất Hủ, đánh vỡ Vĩnh Hằng, biểu lộ ra vô địch khí khái, một quyền oanh quá, xuyên thấu nam tử tóc bạc kia lồng ngực, mạnh mẽ chấn động, thân thể ấy chia năm xẻ bảy!

Phốc!

Dòng máu tung khắp cả Giới Hải!

Ầm ầm!

Đại đỉnh chủ nhân, vung nắm đấm ấn, liền như thế từ nam tử tóc bạc nổ tung trong thân thể mặc thấu qua, tiếp theo cả người hắn cũng từ đoàn kia trong huyết vụ xuyên hành mà qua, không ngừng nổ ra Pháp Ấn, tiêu diệt cái đó Nguyên Thần ánh sáng.

Nam tử tóc bạc Nguyên Thần ánh sáng bao vây máu và xương, cũng muốn chạy trốn về Thời Gian Trường Hà.

Bất quá, Đại đỉnh chủ nhân ngăn chặn, chiếc kia đỉnh quá bàng bạc, cực kỳ cường đại, miệng đỉnh phát sáng, đem này Nguyên Thần ánh sáng còn có máu và xương chờ hướng phía trong thôn đi.

- Ngươi dám!

Nam tử tóc bạc kêu to, đem hết toàn lực, muốn thoát khỏi, nếu thật sự cái bị trấn áp ở trong đỉnh, dù cho chuẩn Tiên Đế Vạn Cổ bất diệt, hơn nửa cũng sẽ bị chậm rãi luyện hóa.

- Có gì không dám?!

Đỉnh chủ nhân lạnh lùng nói ra:

- Hôm nay tiêu diệt ngươi!

Ầm ầm!

Đại đỉnh phát sáng, cửu sắc tiên kim khí tràn ngập, còn có Vạn Vật Mẫu Khí bốc hơi, đem đoàn kia Nguyên Thần ánh sáng còn có máu và xương chờ hướng phía trong mà đi.

- Giết!

Nam tử tóc bạc, thân là vô địch chuẩn Tiên Đế chưa từng như thế khuất nhục quá, kịch liệt giãy dụa, muốn xông ra đi.

Nhưng mà, hắn kết cục rất đáng thương, bạch y Nữ Đế lăng không mà đến, phong thái tuyệt thế, tay trắng vung lên, sau đó ầm một tiếng, một chưởng đập xuống.

Phốc!

Hắn Nguyên Thần ánh sáng bị đánh tan, máu và xương đầu toàn bộ bay vào trong đỉnh, cái đó Hồn Hỏa tỏa ra, muốn gây dựng lại, có thể cuối cùng hay là đã thất bại.

Bạch y nữ chuẩn Tiên Đế chặn ở mặt trước, lại là một chưởng, lần thứ hai đem Nguyên Thần ánh sáng đánh tan, hung hăng vô cùng, đem đánh vào trong đỉnh.

- Thu!

Lúc này Đại đỉnh rung động, đỉnh chủ nhân tuy rằng thân thể mơ hồ, thế nhưng ánh mắt như hừng hực điện quang, lộ ra chùm ánh sáng lộng lẫy, hét lên một tiếng, đem hắn triệt để thu vào, bắt đầu tiêu diệt.

Xa xa, này cầm trong tay Lượng Thiên Xích ông lão kinh sợ, hắn từ lâu chịu trọng thương, bị Vô Thủy Chung chấn động cả người nứt ra, mấy lần đều muốn nổ tung.

Hiện tại, hắn căn bản vô tâm ham chiến, xoay người rời đi.

Bởi vì, hắn sợ bị lưu lại.

Coong!

Chuông lớn ung dung, phi đâm đến, đánh vào phía sau lưng hắn trên, đem hắn nửa thân dưới chấn động nổ tung, chỉ có nửa thân trên rơi vào Thời Gian Trường Hà nới ấy.

Ầm!

Bạch y Nữ Đế bù đắp một chưởng, tay trắng vô cùng, cách ức Vạn Lý, đem nửa thân trên đánh đổ nát!

Bất quá, có chút đáng tiếc, đã không kịp ngăn cản, người lão giả này Nguyên Thần điều động Lượng Thiên Xích đào tẩu.

Đây là một hồi kinh thế cuộc chiến, đến từ tương lai cường giả phân ra

thắng bại, lại có một tên chuẩn Tiên Đế bị trấn áp!

Có thể tưởng tượng, hắn khẳng định không có kết quả tốt, có Tam lớn chuẩn Tiên Đế đồng thời ra tay, nhất định phải tiêu diệt.

Lúc này, Vũ Đế, Hồng Đế, Thương Đế sắc đều thay đổi, đối với ba người kia kiêng kỵ tới cực điểm, này Tam đại cường giả không khỏi quá khủng bố, đây là muốn giết đế à!

Vui mừng chính là, này Tam đại cường giả đến từ tương lai, hơn nửa không dám đối với bọn họ tùy tiện ra tay.

Xa xa, chính là Diệt Thế Lão Nhân đều là một trận hoảng sợ, hắn con ngươi nhanh chóng co rút lại, cảm giác được tương lai này mảnh Thiên Địa đáng sợ, như vậy kinh diễm cường giả, dĩ nhiên đồng thời ra ba vị.

- Hống!

Bất quá, hắn không có cách nào phân tâm, hắn cùng Hoang chiến đấu đến gay cấn tột độ.

- Giết!

Thạch Hạo con ngươi hóa thành Đao Phong, cực kỳ ép người, triển khai cái thế thần thông, tiêu diệt Cửu U ngao.

Phốc!

Ngay trong nháy mắt này, hắn này một đôi phát sáng bàn tay, hào quang màu vàng óng óng ánh, liên tiếp bắt Cửu U ngao có vài đuôi, sau đó mạnh mẽ kéo một cái.

- À...

Cửu U ngao kêu to.

Hắn một thân Pháp lực có hơn nửa tập trung ở chín cái đuôi trên,. Đang

tiếng gào rung trời.

Phốc!

Tiên huyết trùng thiên, bay thẳng 3 vạn thước, Thạch Hạo kéo đoạn này mấy cây đuôi, sau đó bỗng nhiên nổ ra quyền ấn, đem Cửu U ngao đánh thân thể nứt ra.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1995: Đại Chiến Kết Thúc

Diệt Thế lão nhân đau nhức rống, hắn rất nhanh lướt ngang, chín căn cái đuôi đứt rời lục căn, ngoài ra lưng bị đánh đích chia năm xẻ bảy, hắn đều nhanh giải thể.

Lúc này, hắn đã một lần nữa hóa thành hình người, đứng tại Giới Hải ở bên trong, quanh thân đều tại lan tràn nồng đậm hắc vụ, hai mắt lạnh lùng nhìn xem Thạch Hạo.

Hắn rõ ràng thất bại!

Xa xa, Vũ Đế, Hồng Đế, Thương Đế đều một hồi kinh hãi, liền Diệt Thế lão nhân đều thất bại, cái này thật đúng là một kiện chuyện kinh khủng. Khó trách Hoang khả dĩ cùng ba người bọn họ chém giết lâu như vậy!

Diệt Thế lão nhân máu tươi chảy đầm đìa, toàn thân run rẩy, đây không phải đau nhức, mà là một cổ sát khí tại tràn ngập, đại biểu dòng suy nghĩ của hắn, cực độ không yên tĩnh.

Hắn chậm rãi đưa tay, hóa thành móng vuốt sắc bén, chỉ phía xa Thạch Hạo.

- Cửu U diệt thế!

Cùng với rống to một tiếng, Diệt Thế lão nhân sau lưng, dâng lên trận trận hắc vụ, hắn bản thân tắc thì ô quang bành trướng, ngưng tụ thành một đạo pháp tướng, cái kia là chính bản thân hắn, đứng sừng sững bao la mờ mịt Giới Hải ở bên trong, cực lớn vô cùng.

Một tiếng ầm vang, phía sau của hắn có một đạo bóng đen hình thành, là Cửu U bộ dạng, bàng lớn vô cùng, hướng về Thạch Hạo trấn giết mà đi.

Diệt Thế lão nhân thân hình chảy xuôi ô quang, cùng đạo kia pháp dung hợp, pháp tướng cùng chân thân hợp lại làm một, bộc phát diệt thế khí tức, đại vũ trụ diệt vong, tàn giới hóa thành tro bụi.

Giới Hải ở bên trong, cũng không biết do bao nhiêu tàn giới tạo thành, nhưng hiện tại cũng tại Băng khai mở, đều tại tan rã.

Hắn thi triển một kích mạnh nhất!

Rống!

Cực lớn thú tiếng hô, khủng bố mà dữ tợn đại móng vuốt, phô thiên cái địa mà xuống.

Đương nhiên, để cho nhất người kinh hãi chính là, sau lưng của hắn, chín đầu trật tự thần liên xỏ xuyên qua Càn Khôn, đâm thấu Giới Hải, hấp thu thế giới bổn nguyên chi lực, rồi sau đó hướng về Thạch Hạo quét ngang.

Đây là một hồi kinh thiên động địa đại chiến, cuối cùng trong quyết đấu, Cửu U dốc sức liều mạng.

Thạch Hạo làm sao có thể hội thờ ơ, sớm đã đi bắt đầu chuyển động, thân thể tách ra Vô Lượng Quang, hắn lúc này cơ thể mặc dù có vết thương, nhưng lại rất óng ánh, toàn thân chói mắt, phát ra chí cường khí tức.

Đến nơi này một khắc, đại chiến tiến vào mấu chốt kỳ, hắn như thế nào hội không chú ý, các loại pháp theo trong lòng hiển hiện mà qua, tinh khí thần độ cao ngưng luyện, hóa thành hỏa diễm, theo trong cơ thể dạng ra, như là Thánh Quang.

Oanh!

Kinh Thiên Nhất Kích bạo phát, hai người phóng tới cùng một chỗ!

Phanh!

Thạch Hạo lồng ngực bị xỏ xuyên, máu tươi chảy đầm đìa, nhưng là, cái

con kia thú trảo lại bị hắn cơ thể kẹp lấy, rồi sau đó sinh sinh cắt nát.

- Rống.

Thú rống tiếng vang lên, chấn động thiên cổ, cái kia sóng âm không chỉ có tại đương thời tiếng nổ, vẫn còn tuế nguyệt Trường Hà phía trên phiêu đãng, rất nhiều thời không cũng nghe được cái này khủng bố thanh âm.

Rất nhiều người đều cho rằng đây là trời xanh chi nộ.

PHỐC!

Cái này chung cực một kích, Diệt Thế lão nhân pháp tướng bị Thạch Hạo đục lỗ, rồi sau đó nổ tung rồi, về phần hắn chân thân tất bị Thạch Hạo oanh chia năm xẻ bảy, rồi sau đó bạo toái.

Diệt Thế lão nhân gặp nạn, nguyên thần của hắn chi hỏa muốn bỏ chạy.

Thạch Hạo lướt ngang thân thể, cầm trong tay pháp tắc ao, ngăn chặn hắn con đường phía trước, muốn đem hắn thu vào đi.

- Tiểu bối!

Nguyên thần của hắn là Cửu U hình dạng, gào thét, mang theo ánh lửa, bao vây lấy tinh huyết cùng toái cốt, trợn mắt nhìn.

Chưa từng có bị bại, liền Thương Đế, Hồng Đế đều đối với hắn rất tôn kính, một mực lấy tiền bối xưng chi, nhưng hiện tại hắn lại lạc đến như vậy Thiên Địa, tánh mạng suy bại.

Đông!

Thạch Hạo thi triển vô thượng kiếm quyết, tế ra bản thân cái kia khẩu Tiên Kiếm, đem hắn Nguyên Thần chi quang xé ra, đưa hắn con đường phía trước ngăn chặn.

Diệt Thế lão nhân muốn đi cũng đi không được, hắn bị Thạch Hạo tập

trung.

Pháp tắc ao chấn động, rồi sau đó mãnh lực về phía trước trấn áp, ao ở bên trong Đại Đạo phù văn đan vào, hình thành Lôi Quang, hóa thành sát phạt chi khí, tại đâu đó dây dưa lấy.

- Sát!

Cửu U cuối cùng gào rú, dùng hết khí lực chém giết, muốn phá vòng vây.

Rất đáng tiếc, hắn đã mất đi cơ hội đào tẩu, Thạch Hạo lật tay ở giữa, chưởng chỉ hóa thành kim sắc pháp ấn, oanh ở đằng kia phóng lên trời Nguyên Thần chi quang lên, đem nó đánh chính là Băng mở.

Ông một tiếng, pháp tắc trì chấn động, thụy hà hàng tỉ sợi, chiếu xạ mà ra, sau đó đem Thiên Khung thượng cái kia toái mất rất nhiều Nguyên Thần chi quang toàn bộ trói buộc, thu vào pháp tắc ao ở bên trong.

Không ai bì nổi Cửu U Thuỷ tổ Diệt Thế lão nhân, cứ như vậy bị trấn áp rồi!

Rống!

Pháp tắc ao ở bên trong, hắn kịch liệt chấn động, Nguyên Thần còn có huyết đang kích động, đáng tiếc khó có thể Nghịch Thiên.

Tiến vào pháp tắc trì về sau, hắn liền bị trấn áp rồi, một thân tinh túy không ngừng bị cái này khẩu ao hấp thu, rồi sau đó trái lại luyện hóa hắn.

Chuẩn Tiên Đế tuy nhiên rất khó giết chết, cần khắp thời gian dài đi phai mờ, nhưng hiện tại bất diệt lão nhân rơi vào ao ở bên trong, đã xem như chạy trời không khỏi nắng.

Xa xa, Vũ Đế, Hồng Đế, Thương Đế sắc mặt khó coi tới cực điểm, bọn hắn đồng minh người, trong con mắt của bọn họ tiền bối, cái thứ nhất trở

thành chuẩn đế tồn tại, cứ như vậy bị trấn áp.

Ba người dự cảm đại sự không ổn!

Hiện tại bọn hắn bị ba cổ thanh khí hóa thành thân ảnh ngăn trở, căn bản sẽ không có có thể bỏ chạy.

Mà bây giờ, tình trạng của hắn không xong cực kỳ, huyết tinh đều lưu lấy hết, nhiều năm như vậy quyết chiến, cùng Thạch Hạo chém giết đến một bước này, dầu hết đèn tắt.

Bọn hắn không có có thể như Thạch Hạo lột xác, ngày nay lại đối mặt hắn, cân đối bị đánh vỡ!

Ngày xưa, ba người bọn họ cùng Thạch Hạo ở vào một loại nhất vi diệu mà kinh người cân đối ở bên trong, người này cũng không làm gì được người kia, chém giết dài dằng dặc tuế nguyệt.

- Ta không cam lòng ah!

Thương Đế gào rú.

Hiện tại, bọn hắn lâm vào tuyệt cảnh, nếu như khôi phục bọn hắn không sợ bất luận cái gì sinh linh, nhưng hiện tại gặp gỡ huyết khí bành trướng Hoang, nhất định là một hồi đại nạn.

PHỐC!

Đối với hắn, Thạch Hạo không có bất kỳ do dự, cầm trong tay Tiên Kiếm, vầng sáng chói mắt, một kiếm chém ra, một cái đầu lâu vọt lên, mang theo thê diễm hào quang.

- Ah.

Thương Đế gào thét, hắn thật sự không cam lòng, nếu không có huyết tinh hao hết, pháp lực khô héo, bản thân ở vào dầu hết đèn tắt tình trạng, hắn tự tin còn có thể một trận chiến.

Dù là không địch lại, không phải là đối thủ của Hoang, thế nhưng so hiện tại muốn xịn, lúc này quá biệt khuất.

Đường đường chuẩn Tiên Đế, lại bị người chém đầu.

Xoẹt!

Lại một đạo kiếm quang xẹt qua, mổ ra đầu lâu của hắn, chặt đứt nguyên thần của hắn, lại để cho Thương Đế kinh sợ nảy ra, lại không có cách nào.

Pháp tắc trì sáng chói, một mảnh dài hẹp trật tự thần liên lan tràn, đem Thương Đế khóa lại, kéo đi vào, đưa hắn cũng trấn áp lúc này.

Kế tiếp, không có bất kỳ lo lắng, Hồng Đế, Vũ Đế liều chết một trận chiến, không nghĩ khoanh tay chịu chết, thế nhưng mà có thể nào ngăn trở hiện tại huyết khí cuồn cuộn, sát ý ngập trời Hoang?

Phanh!

Hồng Đế bị Thạch Hạo một quyền xỏ xuyên qua, rồi sau đó thân thể nổ bung, phịch một tiếng, Thạch Hạo bắt được Hồng Đế đầu lâu, đem hắn Nguyên Thần cũng phong ấn tiến pháp tắc trì.

Vũ Đế không ngừng khắc phục khó khăn, hắn phi thường cường đại, đối với Diệt Thế lão nhân cũng dám bất kính, hiện tại tự nhiên không cam lòng Vu Thành là tù nhân, huyết chiến đấu tới cùng.

Phù một tiếng, một hai bàn tay to bắt lấy hắn, trực tiếp kéo xuống hắn một đôi Cổ lão thần cánh, rồi sau đó đưa hắn lại tươi sống vạch tìm tòi, trấn giết hắn Nguyên Thần.

Một màn này, rung động thật sâu tiên vực chư hùng, có người tận mắt nhìn thấy, còn có người xuyên thấu qua pháp trận, gặp đến nơi này cuối cùng nhất tình hình chiến đấu.

- Hoang Thiên Đế!

Một lát sau, tiếng người huyên náo, rất nhiều sinh linh hô to Hoang Thiên Đế ba chữ.

Bọn hắn biết nói, một hồi đại nguy cơ giải trừ, Hoang một người đã trấn áp bốn đại cao thủ, đưa bọn chúng phong tại pháp tắc ao ở bên trong, cũng đã không thể hưng phong làm loạn.

Sự tình vẫn chưa hết kết!

Thạch Hạo một bước phóng ra, leo lên Đê Bá, rồi sau đó vung tay lên, rất nhiều Hắc Ám sinh linh tại trong chốc lát bạo toái, hóa thành một đoàn lại một đoàn huyết vụ.

Một ngày này, Hoang đại khai sát giới!

Hắn xuất thủ, đem rất nhiều Hắc Ám sinh linh bao trùm, một cái đại thủ ngang trời mà qua, đem một tòa lại một tòa tiếp dẫn cổ điện đánh rơi xuống, hóa thành bột mịn.

Đồng thời, những cái kia sa đọa vương giả, Hắc Ám sinh vật, lần lượt Phá Diệt, hóa thành huyết cùng cốt,

Cái này Nhất Dịch, tiên vực rách nát.

Dù là đi qua rất nhiều ngày, tiên vực cũng không yên tĩnh, khắp nơi đều là rách nát chi cảnh tượng.

Thạch Hạo ra tay, giết chết sở hữu tất cả sa đọa vương giả, Hắc Ám sinh vật thống lĩnh các loại..., một ít cực kỳ cường đại sinh vật đều bị thân thủ của hắn đánh gục, không cách nào chạy mất.

Địch thủ bị quét sạch rồi, thế nhưng mà tiên vực hay là rất hoang vu, lúc nào cũng đều có khóc lớn âm thanh.

Bởi vì, các tộc chết quá nhiều sinh linh, vô cùng thê thảm.

Có chút tộc đàn vĩnh viễn bị lau đi rồi, thế gian không bao giờ... nữa có thể thấy được.

Thạch Hạo nhìn lại, khắp tiên vực bên trong đích Tiên Vương không có còn lại mấy cái, cơ hồ đều chết hết rồi, Chân Tiên cũng giảm mạnh, ít đến thương cảm.

Nhiều ngày về sau, các nơi mới dần dần khôi phục sinh khí.

Dù sao, đánh bại Hắc Ám ăn mòn, chém chết Giới Hải một chỗ khác đại uy hiếp.

Tất cả Đại Thành trì trước sau chúc mừng, u uất hào khí bị quét qua quét sạch.

- Hoang Thiên Đế!

Thế gian, các tộc tu sĩ đều tại tụng tên của hắn, lúc này đây đều rất thành kính, vô cùng thiệt tình, Hắc Ám đại náo động nếu là không có Hoang, tiên vực thì xong rồi.

Chỉ là, hiện tại Hoang lại rất thống khổ, nhận thức những người kia đều nhanh chết sạch.

Cùng thời đại, còn thừa lại mấy cái?

Điểu gia chiến tử, tinh bích đại gia tiên kim chi thân thể chia năm xẻ bảy, Nguyên Thần bị chém giết.

Cấm khu chi chủ, thủy tinh đầu lâu bọn hắn đều Tùy Phong mà tản.

Tào Vũ Sinh, Trường Cung diễn, Trích Tiên, Độc Cô Vân, công chúa Yêu Nguyệt các loại..., cũng đã không thể hậu thế ở giữa xuất hiện, cuộc đời này nhìn không tới bọn hắn.

Thạch Hạo có thể nào không bi thương, quen biết cũ không nói diệt hết cũng không xê xích gì nhiều.

Một ngày này, một mảnh cái ngôi mộ mới ở giữa, truyền đến cực kỳ bi ai chi âm.

Thạch Hạo tại gầm nhẹ, Tần Hạo, Thạch Nghị huyết tế bản thân, đều chết đi rồi, ngoài ra còn có chính hắn thân tử, cũng chôn cất tại Thiên đình di chỉ trung.

Một trận chiến qua đi, hắn cảm thấy vô cùng bi thương.

Chưa bao giờ có cô độc, những người kia đều chết hết, hắn duy nhất hài tử cũng đã tàn lụi, hắn có một loại thê thảm cảm giác, tóc tai bù xù, ngửa đầu Hoắc nhìn lên trời.

Thật sự không thể tiếp nhận, lòng của hắn rất chua xót, rồi sau đó, có một loại kịch liệt đau nhức đau cảm giác, những cái kia người đều không tại rồi, trên đời mênh mông, hắn buồn vô cớ mà tổn thương.

- Mối thù của bọn hắn đã được báo!

Tại Thạch Hạo bên người, còn có vài chục tên lão binh, đây là may mắn còn sống người, là bị Đồ Phu đợi cứu.

- Nếu có Luân Hồi, bọn hắn nhất định sẽ trở lại!

Đám ma cũ đều rất đau đớn cảm giác, cả đám đều mang theo tổn thương, huyết tích loang lổ, chưa từng thay cho tàn phá chiến y, trong con mắt của bọn họ có đục ngầu lão lệ, đứng ở chỗ này, cùng Thạch Hạo.

Xa xa, ba đại cường giả yên lặng nhìn chăm chú lên đây hết thảy.

- Có Luân Hồi ấy ư, đến cùng có hay không!?

Thạch Hạo gào rú, ánh mắt rất đáng sợ, sợi tóc vô cùng mất trật tự.

Lúc này, hắn rất tang thương, một trận chiến qua đi, tóc dài có nửa số đều tuyết trắng rồi, tiên vực các tộc may mắn còn sống sót xuống cường giả

bái phỏng, nhìn thấy hắn cái dạng này, chịu đại thụ xúc động.

Cuối cùng, Thạch Hạo chằm chằm vào Giới Hải phương hướng, ngưng mắt nhìn biển cuối cùng, cái kia chung cực chi địa, làm cần đi đến một chuyến.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1996: Không Cách Nào Tuyệt Tình

Nơi đó có cái gì? Hắn ở nhìn chăm chú, Chung Cực Cổ Địa phảng phất có một luồng sức mạnh thần bí đang kêu gọi hắn, muốn tiếp dẫn hắn quá khứ.

Thạch Hạo thần sắc nghiêm túc, vẻ mặt càng ngày càng nghiêm nghị, nhưng hắn không nhúc nhích, tự thân yên tĩnh như hoá thạch, đứng sừng sững ở đó.

Hắn muốn đi, nhưng cũng có giải quyết một ít mầm họa mới sẽ ra đi, tỷ như Ao Pháp Tắc bên trong bốn đại cường giả Nguyên Thần, nhất định phải luyện hóa đi, nếu là xảy ra bất trắc, để bọn họ trốn ra được, sẽ là đại họa.

Chung Cực Cổ Địa đến tột cùng có cái gì, hắn không biết, hay là có thể từ Vũ Đế trên người bọn họ vào tay.

Nơi này rất hoang vu, là Thiên Đình di chỉ, rất nhiều vạn năm đều không có bóng người, chỉ có mộ lớn, có chút là mấy trăm ngàn năm lập xuống, cũng không có thiếu là trước đây không lâu mới ra hiện.

Cỏ dại, dây leo khô, còn có một tấc cũng không rời lão Binh, Thạch Hạo thở dài, hắn tóc bạc rối tung, tâm có tang thương.

Lại quay đầu, cái kia sinh mệnh trong lịch trình, bao nhiêu người cùng sự đều vĩnh viễn rời đi, sẽ không còn được gặp lại.

Vào lúc ấy, hắn vẫn là thiếu niên, cùng cố nhân khảo hung thú, tỷ như Tào bàn tử, Trường Cung Diễn các loại, còn có cái kia vĩnh viễn chưa trưởng thành Thái Âm Thỏ Ngọc.

Những kia vui cười, bi thương, luôn làm hắn hoài niệm, cực kỳ thương

cảm, hết thảy những người kia đều bị trước mắt một toà lại vừa đi đất vàng phần thay thế.

Có mấy người hắn phong ấn tại thần nguyên bên trong, không cho bọn họ xuất thế, nhưng là quay đầu lại bọn họ vẫn là phá tan rồi phong ấn, tu luyện đến nay, mà sau đó tham chiến.

Liền như Trường Cung Diễn, liền như con trai của hắn Tiểu Thạch Đầu, còn có tám trăm lão Binh các loại.

Lửa trại nhảy lên, Thạch Hạo ngồi xếp bằng những này mộ lớn trước, một người sầu não, mặc dù là Chuẩn Tiên Đế, thế nhưng có chút tình cảm trước sau không cách nào tiêu diệt đi.

Hắn không làm được, không thể như Diệt Thế Lão Nhân như vậy tuyệt tình, cũng không bằng Vũ Đế, Hồng Đế, Thương Đế chờ người lạnh lùng như thế.

Lão Binh không có tiến lên quấy rối hắn, yên lặng thanh lý xa xa phế tích. Ngói vỡ tường đổ, gạch vụn khắp nơi, đã từng huy hoàng Thiên Đình trong mấy trăm ngàn năm nay cũng không có người.

Thế nhưng, thế gian vẫn có Thiên Đình chi nổi danh.

Đoạn này năm tháng, Hoang một đang chém giết lẫn nhau, đây là thuộc về một mình hắn Thiên Đình, hắn một mình giết vào Giới Hải, hiện nay càng là đại thắng mà về.

Hết thảy tất cả những thứ này cũng là vạn bất đắc dĩ vì đó, năm đó, hắn lo lắng Thiên Đình bộ hạ gặp nạn, dường như trong lịch sử những kia tiên đình bình thường hướng đi hủy diệt.

Vì lẽ đó, hắn tình nguyện chính mình một người chống đỡ có nhân quả.

Ở Thạch Hạo trước người, có một tảng đá, lờ mờ tối tăm, đó là Đả Thần Thạch, nó hầu như hình thần đều diệt, đây là tìm thấy cuối cùng tàn thể.

Bên trong có nó một tia Nguyên Thần chi hỏa.

Bây giờ, Thạch Hạo tự mình đào tạo, hắn vì là Chuẩn Tiên Đế, mặc dù là như vậy thương tổn, hắn cũng có thể để Đả Thần Thạch tái hiện.

Ngoài ra, còn có một con chiết sí màu vàng hồ điệp, dại ra nằm nhoài Thạch Hạo bả vai, đó là Hoàng Điệp.

Nó cũng tàn tạ, Nguyên Thần không hoàn toàn, Thạch Hạo cũng đang giúp nó điều trị thần hồn.

Ngày xưa, nhiều như vậy cố nhân, bây giờ còn lại mấy cái? Bên người hai người này cũng như này!

Ở Thạch Hạo trước người, có một Ao Pháp Tắc, bây giờ ánh lửa nhảy lên, đó là hắn Chuẩn Tiên Đế chi hỏa, chính đang vô tình luyện hóa ở trong bốn đại cường giả.

- Cheng!

Đồng thời, một cái tiên kiếm phát sinh ánh sáng chói mắt, đi vào trong ao, cắn giết bốn đại cường giả Nguyên Thần, hiệp trợ luyện hóa.

- Người đến sau, hôm nay ngươi giết chúng ta bốn tôn Chuẩn Tiên Đế, ngày khác ngươi cũng phải chết!

Hồng Đế nói rằng.

Hắn am hiểu thôi diễn, nắm giữ thế gian đại vận, nhìn thấy một góc tương lai.

Phải biết, đến tầng thứ này, Chuẩn Tiên Đế bất luận làm sao cũng không thể tìm tòi nghiên cứu, căn bản không nhìn thấy được, nhìn không thấu.

Liền như cùng ở tại năm tháng sông dài bên trong, muốn tìm được một vị Chuẩn Tiên Đế quá khứ cùng bây giờ còn có tương lai, cái kia quá khó khăn, không có cách nào xúc động.

Như cái kia bạch y nữ đế, nàng từng vượt qua vạn cổ, tiến vào dòng sông thời gian vô số lần, nắm giữ thủ đoạn đặc thù, nắm giữ Hoang Thiên Đế để lại chân huyết, cũng mới nhìn thấy hắn mấy lần mà thôi.

Lần này, tương lai người có thể tìm được, hoàn toàn là bởi vì, Hoang cùng bất diệt lão nhân, Vũ Đế bọn họ đánh quá kịch liệt, khí thế khủng bố chấn động thời gian sông dài.

Chuẩn Tiên Đế, tự thân liền che đậy thiên cơ, bất kể là quá khứ của hắn, vẫn là hiện tại, cũng hoặc là chết đi sau, đều mang theo sương mù, khiến người ta khó có thể nhìn thấu.

- A...

Hồng Đế, Thương Đế đều đang thét gào, bọn họ thừa chịu quá nhiều thống khổ, Nguyên Thần ánh sáng bị chiếc kia tiên kiếm cắt ra, sau đó lại bị Ao Pháp Tắc nung nấu.

Bọn họ có thể cảm nhận được, tự thân ở suy yếu, một lần hai lần... Một năm hai năm, hay là cũng vô dụng, giết không chết bọn họ.

Thế nhưng, không chịu nổi năm tháng dài lâu, Hoang có nhiều thời gian, năm này qua năm khác, không ngừng rèn luyện, bọn họ chung quy là muốn chết, hội nguyên thần giải thể:

- thân tử đạo tiêu

- Chung Cực Cổ Địa có cái gì?

Thạch Hạo hỏi.

Vũ Đế, Hồng Đế lạnh lùng đối mặt, không nói câu nào, không muốn trả lời vấn đề này.

Thạch Hạo ngồi xếp bằng mả mới trước, nhìn thân tử phần mộ, trong mắt hắn có lệ quang né qua, bỗng nhiên thôi thúc tiên kiếm cùng đạo hỏa,

đối với thần hồn của bọn họ tiến hành tra hỏi.

Hắn có nộ, có hận, cũng có bi, Thạch Hạo ở Thiên Đình trên phế tích luyện hóa bốn đại cao thủ.

- Chúng ta vì là Chuẩn Tiên Đế, tuy là chết cũng không thể được khinh miệt.

Diệt Thế Lão Nhân lạnh giọng nói rằng.

- Có thể, cho các ngươi thoải mái, tự mình tản mất dấu ấn đi.

Thạch Hạo lạnh lùng đáp lại.

- Chung Cực Cổ Địa, thành công vì là Tiên Đế thời cơ.

Diệt Thế Lão Nhân báo cho.

Đồng thời, Vũ Đế, Hồng Đế, Thương Đế cũng đều lộ ra sắc mặt khác thường, có ngóng trông, cũng có tiếc nuối, nhưng cuối cùng đều trầm mặc.

Bọn họ làm sao có khả năng sẽ tự mình tản mất dấu ấn, tu hành đến này bộ thiên địa, mỗi một người đều ý chí kiên định vô cùng, so với tiên kim còn cứng rắn hơn.

Phàm là có một đường hi vọng sống sót, bọn họ thì sẽ không lựa chọn tử vong.

Đối với này, Thạch Hạo không khách khí, rất vô tình, cũng rất hờ hững, mỗi ngày đều thôi thúc Chuẩn Tiên Đế chi hỏa, luyện hóa bọn họ.

Ở cách đó không xa, ba đại cường giả bị mông lung quang bao vây, yên tĩnh mà nhìn tất cả những thứ này.

Sau đó, bọn họ biến mất rồi, đi tới Giới Hải đê đập nơi đó.

Bọn họ là bạch y nữ đế, Vô Chung, còn có trên đầu lơ lửng đại đỉnh sinh

linh, ba đại cường giả còn chưa rời đi, muốn cùng Thạch Hạo câu thông, có thể liên quan đến nhân quả quá to lớn!

Quay đầu lại, bọn họ không có thử nghiệm nghịch thiên.

Nếu là nói chút vô dụng lời nói, căn bản không có cần thiết.

Nhưng là một khi thâm đàm luận, quá kinh người, sẽ ảnh hưởng năm tháng sông dài ổn định.

Năm tháng xa xôi, một cái chớp mắt liền quá khứ hơn một nghìn năm, Thạch Hạo ở luyện hóa bốn vị Chuẩn Tiên Đế, khoảng thời gian này nơi nào cũng không đi, tự mình ở mảnh này mồ bên trong thủ linh.

Mười mấy tên lão Binh trung thành tuyệt đối, cùng ở đây, tu sửa này khu phế tích.

Thiên Giác Nghĩ còn sống, Xích Long bán tàn, cũng vẫn còn, trong lúc thỉnh thoảng vấn an hắn.

Những năm gần đây, Thạch Hạo không ngừng tái diễn quá khứ, nhìn chăm chú năm tháng dòng sông, có chút cố nhân chết đi thì, hắn lúc đó cũng không nhìn thấy.

Hiện nay, diêu nhìn sang, lấy đại pháp lực tái hiện năm đó cảnh, hắn có chút thất vọng, càng rất đáng tiếc, còn có một loại đau lòng.

Hắn nhìn thấy Lôi Linh, như Cự Long giống như vậy, ngang dọc trong thiên địa, nhưng vẫn bị sa đọa chi vương xé nát, máu nhuộm thương vũ.

Hắn nhìn thấy Mục Thanh, bị người đánh chia năm xẻ bảy, Nguyên Thần diệt vong, duy nhất vui mừng chính là lưu lại thân thể tàn phế, bị Thạch Hạo trấn phong ở đây.

- Mục Thanh, ngươi đi theo ta nhiều năm, ta như trở thành Tiên Đế thì, chắc chắn đánh vỡ thời không, để ngươi phục sinh.

Thạch Hạo tự nói.

Hắn nhìn thấy "Trích Tiên", bị một đám vương giả quét ngang mà quá hạn, cái kia phiêu dật xuất trần tiên thể, triệt để dập tắt, hóa thành huyết cùng mưa ánh sáng.

Hắn cũng nhìn thấy Thái Âm Thỏ Ngọc, Ma nữ, các nàng đều Nguyên Thần phá tán, chỉ để lại một điểm dấu ấn, hiện nay bị hắn ôn dưỡng ở hai toà trong mộ ngọc trong quan tài đá.

Yêu Nguyệt công chúa, Thiên Hạ Đệ Nhị, Tiên Kim Đạo Nhân, Kim Mao Hống các loại, Cấm Khu Chi Chủ... Một lại một người thương vẫn.

Thạch Hạo không đành lòng lại nhìn.

Khẽ than thở một tiếng, xé rách hư không, hắn đi tới một chỗ vị trí bí ẩn, vấn an phong ấn Thạch thôn, cũng còn tốt nào còn có một ít người thân, cố nhân.

Nếu không, cả thế gian mênh mông, hắn dù cho vô địch rồi, cũng không cảm giác được vui sướng.

Rất nhiều người đều ở ngủ say, y như quá khứ.

Thạch Hạo không có quấy rầy, yên lặng một đường nhìn sang, hắn nhìn thấy Thanh Y, tổ phụ, tộc trưởng gia gia bọn họ, hắn cũng nhìn thấy cha mẹ, còn có trong thôn xóm người.

Hắn không dám để cho Vân Hi tỉnh lại, bởi vì Tiểu Thạch Đầu không ở!

- Tiểu hạo.

Có một cô gái thức tỉnh, hướng về hắn nhìn tới.

- A Man!

Thạch Hạo ngơ ngác nhìn nàng.

Đương đại, còn có ai dám như thế xưng hô hắn? Cũng chỉ có thân cận nhất mấy người.

- Phát sinh cái gì?

A Man hỏi, nàng nhận ra được, người nơi này ít đi rất nhiều, có mấy người rời đi nơi đây.

Bọn họ ở nơi nào? A Man nghi hoặc.

Cuối cùng, A Man với hắn rời khỏi nơi này.

Nhìn những kia phần, nhìn những bia đá kia, A Man khó có thể tin, cuối cùng rơi lệ, đau lòng gần chết, nàng tay vỗ vỗ Tiểu Thạch Đầu phần mộ, không thể tiếp thu!

Nàng mang theo lệ, nhìn về phía Thạch Hạo, nói:

- Ngươi muốn khóc, liền khóc lên, không muốn kìm nén.

Nàng cực kỳ lo lắng Thạch Hạo.

- Chuẩn Tiên Đế làm sao sẽ khóc?

Thạch Hạo lộ ra so với khóc còn khó coi hơn vẻ mặt.

Từ sau ngày hôm đó, A Man ở đây chăm sóc, không có lại về Thạch thôn.

- Ta sắp ra đi, ngươi vẫn là trước về Thạch thôn đi.

Thạch Hạo nói rằng, hơn ngàn năm, hắn đem bốn đại cường giả luyện hóa gần đủ rồi.

Đồng thời, trong lúc này, hắn không ngừng phỏng đoán, làm sao trở thành Tiên Đế!

Không nghi ngờ chút nào, Diệt Thế Lão Nhân, Vũ Đế, Hồng Đế chờ người thủ đoạn, bọn họ thần thông, bọn họ hệ thống, dành cho Thạch Hạo rất lớn dẫn dắt.

- Ta chỉ ở chỗ này chờ ngươi, hi vọng ngay lập tức thấy ngươi không việc gì trở về.

A Man lắc đầu nói rằng.

- Thành tựu vô thượng Tiên Đế sau sẽ rời đi đi.

Nàng nhỏ giọng kiến nghị, sợ Thạch Hạo liền như vậy vừa đi không trở lại.

- Thành tựu không được.

Thạch Hạo lắc đầu, hắn đã mọi cách thử nghiệm, nhưng thủy chung không có thể chân chính lên cấp cái nào một cái lĩnh vực đi.

Có điều, hắn nhưng cũng thật sự dừng lại, không có lập tức đi, phỏng đoán Tiên Đế cảnh giới, lần thứ hai thử nghiệm phá quan.

Trong lúc này, không biết có bao nhiêu giáo phái lớn chi chủ, có bao nhiêu lão tộc trưởng cầu kiến Thạch Hạo, đều bị hắn khước từ, mười mấy tên lão Binh che ở Thiên Đình di chỉ ở ngoài, không phải vậy bọn họ tới gần.

Ngoại trừ Thiên Giác Nghĩ, Xích Long ở ngoài, những năm này cũng chỉ có Đồ Tể, Táng Chủ có thể tới.

Hai người muốn trở thành Chuẩn Tiên Đế, cùng Thạch Hạo luận đạo, chứng thực thỉnh giáo.

Trên người bọn họ, sớm đã có từng tia từng sợi Chuẩn Tiên Đế ánh sáng, nhưng chính là không bước qua được lằn ranh kia.

Thạch Hạo rất chăm chú, không hề bảo lưu giảng giải chính mình trở thành Chuẩn Tiên Đế quá trình, đây là quý giá nhất kinh nghiệm, đồng thời

cũng đem Vũ Đế chờ người đường báo cho bọn họ.

Hắn hi vọng, hai người này có thể trở thành là Chuẩn Tiên Đế.

Đáng tiếc, quay đầu lại hai đại cường giả trước sau không có thể đột phá, trước sau ở biên giới ở ngoài.

Loáng một cái mấy ngàn năm trôi qua, Thạch Hạo vẫn ở mảnh này mồ bên trong.

Đồ Tể, Táng Chủ không biết tới nơi này bao nhiêu chuyến, cùng Thạch Hạo không ngừng luận đạo, cuối cùng hai người bọn họ đại cường giả chỉ có thể thở dài, đời này kiếp này hơn nửa đều chỉ có thể dừng lại với này, thành tựu không được chân chính Chuẩn Tiên Đế chính quả.

Tầng thứ này sinh linh, cũng không phải là năm tháng tích lũy liền có thể thành công.

Nếu không, Đồ Tể, Táng Chủ sớm nên lên cấp, bọn họ sống quá năm tháng cổ xưa doạ người, nhưng này vô dụng.

Ao Pháp Tắc bên trong, bốn đại cường giả cuối cùng đều trở thành tro tàn, toàn thân đều bị Thạch Hạo luyện hóa, Diệt Thế Lão Nhân, Vũ Đế, Hồng Đế, Thương Đế đều triệt để chết đi.

Thạch Hạo cảm thấy nên ra đi, Giới Hải phía bên kia, còn có Hỏa Linh Nhi, Đại trưởng lão, Liễu Thần cháy đen cọc gỗ, chờ đợi hắn từ cái kia không biết trong hư không tiếp dẫn trở về.

Chỉ là, vẫn không có chờ hắn ra biển, một nguồn sức mạnh đã xuất hiện, tự hải phía kia mà đến!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1997: Chung Cực Cổ Địa

Đó là một luồng sức mạnh kinh người, mạnh mẽ vô cùng, hóa thành phù hiệu, theo gió lãng mà đánh tới đê đập phía sau!

- Ô...

Đáng sợ dị khiếu vang lên, dường như ma quỷ đang khóc, đó là đại đạo phù văn hóa thành cơn lốc, cực tốc khuếch tán, bao phủ hướng về chư thiên vạn vực.

Rộng rãi lực lượng, mênh mông cuồn cuộn.

Dù cho là ở trong tiên vực, mọi người cũng run rẩy.

- Răng rắc!

Thiên địa giải thể, lại ở gãy vỡ.

Cảnh tượng này khiến người ta ngơ ngác, Tiên vực vốn là chia năm xẻ bảy, hiện tại lại phát sinh như vậy đại tai nạn, khiến người ta kinh sợ, khiến người ta chấn động mạc danh.

- A Man ngươi trở lại!

Thạch Hạo đứng dậy, đem A Man đưa đi, đem đánh thần thạch, Hoàng Điệp còn có mấy chục danh lão binh đều đưa ra Thiên Đình phế tích, để bọn họ đi tới nơi phong ấn.

Nguồn sức mạnh này quá cuồng bạo, bừa bãi tàn phá Đại thế giới.

- Ầm ầm ầm!

Tiên vực chân chính tan rã rồi, lập tức vỡ nát, hóa thành hàng trăm hàng ngàn khối khu vực, phiêu lưu hướng về phương xa, lẫn nhau tách ra, tương đương với bị tách rời.

Đón lấy, này cỗ phù văn hóa thành cơn lốc khuấy động, từng bước lan tràn, ầm một tiếng xuyên thủng giới bích, liền hướng về Cửu Thiên Thập Địa bao phủ mà đi tới.

Ngoài ra, còn có phù văn các loại lan tràn hướng về Táng Địa các loại nơi.

- Đùng!

Thạch Hạo xuất kích, dù như thế nào, hắn cũng không thể mặc cho những này đáng sợ đại phù hiệu vọt vào Cửu Thiên Thập Địa đi, nơi đó là hắn chân chính cố thổ.

Hắn nắm quyền ấn, đánh về bão táp.

Cả người đứng giữa trời, ngăn cản ở trước, thân thể phát sinh Vô Lượng quang, hắn như là một cái người khổng lồ không ngừng phóng to, chặn lại rồi cái kia cỗ đáng sợ bão táp lớn.

Vù một tiếng, Thạch Hạo lấy ra vài món chuẩn Tiên Đế binh, có Vũ Đế Thương Đế chiến mâu, cũng có Bất Diệt Lão Nhân Tử Điện Chuy, bốn đại cường giả binh khí đều trở thành hắn chiến lợi phẩm.

Hiện tại, hư không ong ong nổ vang, Thạch Hạo đem những binh khí này lấy ra, trấn áp bão táp.

Hắn đỉnh thiên lập địa mà đi, chọc vào trong vũ trụ, lấy ra vài món pháp khí, áp chế cơn gió lốc này trở về Giới Hải, hắn về phía trước mà đi, đứng ở đê đập trên.

Hô!

Đột nhiên, đầy trời tinh khí, vô tận tinh hoa, từ tan rã thành trăm nghìn khối trong tiên vực tràn ra, hướng về Giới Hải phía bên kia phun trào mà đi.

Chuyện giống vậy, cũng phát sinh ở Táng Địa, Dị Vực các loại, hơn nữa, chúng nó cũng ở tan rã.

Chuyện này thực sự là một luồng mênh mông mà sức mạnh kinh khủng!

Hiển nhiên, các vực tổn thất khá là nặng nề, đại thiên địa phân liệt thành hàng trăm hàng ngàn khối, sẽ gợi ra đại họa.

Cảnh tượng này có chút kinh người, gần như vậy một lần bao phủ mà thôi, thiên địa liền khô cạn không ít, ở tiếp tục như vậy, sẽ làm các giới rơi vào thời đại mạt pháp.

Ầm!

Tiên vực lần thứ hai chấn động.

Hiện nay, nó hóa thành hơn một nghìn khối, lẫn nhau càng ngày càng xa xôi, cùng ngày xưa chi cường thịnh so với, rõ ràng sa sút.

Đến sau đó, rất nhiều mảnh vỡ đều biến mất không còn tăm hơi, đi vào trong hư không, từng người phân chia một phương!

Cùng Cửu Thiên Thập Địa tiếp giáp, cách giới bích cái kia một khối thiên địa, dù sao thật sự thu nhỏ lại quá nhiều.

Đây là thiên địa kịch biến!

Lại như là năm đó Cửu Thiên Thập Địa giải thể, chia làm chín tầng trời cùng mười khối đại lục như thế, hiện tại Tiên vực càng triệt để, chia làm hàng trăm hàng ngàn khối.

Bất quá, Tiên vực mảnh vỡ muốn lớn hơn nhiều.

Nó vốn là rất nhiều vũ trụ dung hợp mà thành, ngày xưa, một vị Tiên

vương liền thống ngự một vùng vũ trụ.

Dù cho hiện tại phân giải, bất kỳ một khối cũng đều lớn đến vô biên.

Thịnh cực mà suy!

Thạch Hạo cũng chỉ có thể như vậy than nhẹ, Tiên vực giải thể, thành hiện ở bộ dáng này.

Phương xa, có tam đại sinh linh ở nhìn chăm chú, bạch y Nữ Đế, trên đầu lơ lửng đại đỉnh cường giả, Vô Thủy, bọn họ cảm khái cực kỳ, hậu thế Tiên vực càng là như vậy tan rã.

Cái kia mảnh thời không, bọn họ lúc đầu thì, chỉ có tiến nhập Tiên vực một góc chi địa.

Giới Hải nơi sâu xa, cái kia đại đạo cơn lốc đến nhanh, lùi cũng nhanh, nó mang đi lượng lớn tinh khí, chư thiên các vực đều ảm đạm đi khá nhiều.

Thạch Hạo ngưng thần, hắn cảm nhận được, vừa nãy nguồn sức mạnh kia tối thiểu cũng là chuẩn Tiên Đế cấp, Giới Hải phía bên kia quả nhiên còn có rất nhiều quái lạ.

Tiên vực, táng khu các nơi lòng người bàng hoàng, chính là rất nhiều cường giả đều chấn động mạc danh.

Đến cái thời đại này, Tiên vương đều sắp chết hết, không có còn lại mấy người, cũng chỉ có Đồ Tể, Táng Chủ các loại số ít mấy cái.

Cho tới Chân tiên, cường đại như bọn họ đều không thể cảm ứng cái kia phiêu lưu mà đi cái khác Tiên vực mảnh vỡ đến tột cùng đến nơi đó.

Trên thực tế, như vậy tan rã sau, những kia mảnh vỡ càng phiêu lưu càng xa, có Chân tiên cấp cường giả lẫn nhau cách một ngày sau đều không thể lại gặp lại.

Mỗi một khối Tiên vực mảnh vỡ đều có tiên quang dựng lên, tự mình

bảo vệ, phong ấn tự thân, hình thành từng người giới bích.

Thạch Hạo nhìn chăm chú, hắn không có ra tay. Như vậy cũng được, lẫn nhau tách ra, nếu là lại có thêm đại họa đến, tổng có một ít cổ địa có thể may mắn còn sống sót.

- Thế gian có hay không có Luân Hồi?

Thạch Hạo tự nói, bởi vì, hắn muốn những kia chết trận cố nhân sống lại.

Đã từng cố nhân, từng cái từng cái héo tàn, để hắn cảm giác cô độc, hắn ước ao ngày xưa chi tiếng cười cười nói nói có thể tái hiện.

Nếu là có Luân Hồi, hắn đồng ý đặt trong thiên địa này, chân chính tới một lần đại tu bổ, để những người kia vãng sinh, tái hiện với nhân thế gian.

- Ta nên lên đường rồi.

Thạch Hạo ánh mắt kiên nghị.

Hắn muốn đi Giới Hải phía kia, xem cho rõ ngọn ngành, nếu có Luân Hồi, hắn liền tu bổ đại thiên địa, bố trí lại Luân Hồi.

Trên thực tế, đến giờ phút này rồi, hắn cũng không thể không lên đường rồi, bởi vì như có như không, hắn đã cảm nhận được, Giới Hải phía bên kia, có món đồ gì nhìn chằm chằm hắn.

Lần này, Thạch Hạo độ hải nhanh hơn rất nhiều, bởi vì hắn từng đánh rơi cùng trấn áp một ít Tiếp Dẫn Cổ Điện, những này bên trong cung điện cổ có kỳ dị con đường, tiếp theo hắc ám chi địa, có thể cấp tốc đến hải phía kia.

- Hoang Thiên Đế lại lên đường rồi!

Tiên vực, có người than thở, lại là kinh hỉ, lại là sầu lo.

Hoang Thiên Đế ra tay, tất nhiên hung hăng tuyệt luân, thế nhưng hắn

chân chính có thể giải quyết triệt để Giới Hải phía bên kia vấn đề sao?

Bạch y nữ Nữ Đế, Vô Thủy, trên đầu có lơ lửng đại đỉnh sinh linh, bọn họ cũng muốn cùng đi, thế nhưng là phát hiện vùng thế giới này bài xích bọn họ, thời gian sông dài hiện lên bên người.

- Rốt cục không thể đi tới, nói vậy Giới Hải chung cực chi địa có đại nhân quả, chúng ta không cách nào đặt chân, mạnh mẽ đến đâu xuống nên tao phản phệ.

Bọn họ than nhẹ, cuối cùng lui về phía sau, không thể đi chung cực cổ địa.

Đăng lâm Giới Hải bên này, Thạch Hạo tiến vào hắc ám chi địa, sau đó lại xuyên hành mà qua, hướng về chung cực cổ địa tiến lên.

Dọc đường, hắn rất muốn đem Đại trưởng lão, Hỏa Linh Nhi, Liễu Thần cháy đen cọc gỗ tiếp dẫn trở về, nhưng là vừa tạm thời từ bỏ.

Hắn đang sầu lo, nếu là tiếp dẫn bọn họ trở về, dù cho là đúng lúc đuổi về Tiên vực, nhưng nếu là đuổi tới đại quyết chiến, cũng chưa chắc an toàn.

- Các ngươi chờ ta, trước tiên đi cuối cùng chung cực cổ địa tìm hiểu ngọn ngành!

Thạch Hạo tự nói.

Mặc dù hắn không về được, Đại trưởng lão, Hỏa Linh Nhi bọn họ cũng có thể ở mảnh này thời không khỏe mạnh sống sót, đối lập an toàn hơn.

Hắc ám từ trần, đi ra khu cổ địa này sau, bản thân nhìn thấy cũng không coi là bao nhiêu óng ánh.

Theo Thạch Hạo, này càng như là nhuốm máu hoàng hôn.

Hắn đi tới chung cực cổ địa, một bước chính là vô cùng xa, tốc độ có vẻ cực kỳ nhanh.

Rất nhanh, hắn dừng lại, bởi vì nhìn thấy một chút cung điện, đều xuất hiện ở trên mặt đất, thần thánh mà xán lạn, đó là Tiếp Dẫn Cổ Điện.

Ở chung cực cổ địa, Tiếp Dẫn Cổ Điện nằm dày đặc.

Vù!

Đến nơi này sau, Thạch Hạo trên người có một vật phát sáng, chấn động chuyển động.

- Gỗ mục hòm!

Hắn rất giật mình, gỗ mục hòm cùng nơi đây có liên hệ?

Thạch Hạo rất cảnh giác, hắn đem gỗ mục hòm thả ở trên mặt đất, kết quả nó ong ong run rẩy, hướng về trong đó một toà tối lớn lao Tiếp Dẫn Cổ Điện bay đi.

Ầm!

Gỗ mục hòm va vào toà kia rộng rãi bên trong cung điện cổ, liền lại yên tĩnh lại.

Thạch Hạo lộ ra sắc mặt khác thường, nơi này đã xem như là chung cực cổ địa so sánh nơi sâu xa rồi, đến tột cùng có cái gì?

Hắn nhìn gỗ mục hòm, vòng quanh cổ điện đi rồi một vòng, vẫn chưa phát hiện chỗ đặc biệt, cuối cùng, ánh mắt của hắn lấp loé, lần thứ hai ra đi, về phía trước mà vào.

Hắn không có mang tới gỗ mục hòm, đưa nó ký gửi nơi đây.

Trên thực tế, tiến lên không có bao xa, liền muốn đến chung cực cổ địa nơi sâu xa nhất.

Xa xa, oánh oánh phát sáng, có một tấm bia, không coi là nhiều cao,

khiết Bạch Như Ngọc, thần thánh hoàn mỹ.

Đây là thành đàn Tiếp Dẫn Cổ Điện phần cuối, lại về phía trước thì có loại quỷ dị sóng sức mạnh.

- Đây là...

Thạch Hạo giật nảy cả mình, vẻ mặt nghiêm túc cực điểm, hắn nhận ra cái kia thân bia chất liệu, này cùng Nguyên Thủy Chân Giải xương cốt hoàn toàn tương tự, cái gọi là trắng như tuyết thân bia kỳ thực là xương cốt.

Ở phía trên, có một ít phù văn chạm trổ, rõ ràng mà sâu sắc.

- Nguyên Thủy Chân Giải cuối cùng một phần!

Nó liền khắc vào cốt bi trên, yên tĩnh không hề có một tiếng động.

Thạch Hạo chăm chú nghiền ngẫm đọc, rất nhanh sẽ xác nhận, xác thực chính là Nguyên Thủy Chân Giải cuối cùng một phần, trước mặt hai bộ có liên hệ, đây là chung cực thiên.

Thạch Hạo tìm hiểu sau, nhắm lại con mắt, nghĩ đến thời gian rất lâu, cuối cùng này một phần là thích cùng chuẩn Tiên Đế tu luyện, thế nhưng, cũng chỉ đến thế mà thôi, đến cùng.

Nó như trước không có đặt chân chân chính Tiên Đế trong lĩnh vực.

- Ta đều đã trở thành chuẩn Tiên Đế, hiện nay lại học này bộ pháp, ý nghĩa đã không lớn, chỉ có tham khảo giá trị.

Thạch Hạo dứt lời, nhưng rất nhanh hắn lại ánh mắt lấp lóe, ý thức được một vài vấn đề.

- Học ta giả sinh, tự ta giả tử!

Thạch Hạo thở dài, có thể thụ nó dẫn dắt, cảm thụ chuẩn Tiên Đế cảnh giới các loại diệu dụng, thế nhưng nếu như một mực mô phỏng theo, cả đời

đều sẽ bị nó có hạn hạn chế.

- Đây chính là khai sáng hệ thống cùng kéo dài tiền nhân lộ khác nhau sao?

Thạch Hạo tự nói, sau đó thức tỉnh.

- Ta để cho hậu nhân pháp, nên có bỏ qua, có bảo lưu, dành cho bọn họ một con đường, mai phục hạt giống, nhưng cần chính mình đi siêu thoát, lại sang không giống pháp, tiếp tục con đường phía trước.

Lại có chuẩn Tiên Đế pháp ở lại chỗ này, được cho vô cùng bạo tay.

Cùng lúc đó, chung cực cổ địa nơi sâu xa nhất, dựng lên từng trận khói đen, dường như mây đen che đậy thương vũ, đồng thời nơi đó tỏa ra không gì sánh được đáng sợ gợn sóng.

Thạch Hạo nhìn chăm chú, hắn nhìn thấy chung cực chi địa nơi sâu xa nhất một khối tàn tạ bia đá, nơi đó có khắc mấy chữ cổ, là lấy đại đạo phù văn xây dựng mà thành, bất luận cái nào kỷ nguyên sinh linh, chỉ cần đủ mạnh, đều có thể hiểu được.

- Thành Đế thời cơ...

Thạch Hạo tụng ra, hắn con ngươi co rút lại, nhìn chằm chằm nơi đó.

- Đi thôi, mau nhanh rời đi nơi này!

Nhưng vào lúc này, ở Thạch Hạo phía sau, đột nhiên truyền đến một đạo thần niệm, đối với hắn như vậy nhắc nhở.

Thạch Hạo đột nhiên mà quay đầu lại, nhìn về phía xa xa toà kia nhất là lớn lao cổ điện, gỗ mục hòm là ở chỗ đó, cung phụng ở nơi đó.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1998: Hắc Ám Đầu Nguồn

Hùng vĩ nhất Tiếp Dẫn Cổ Điện, có một luồng kỳ dị sức mạnh, cung điện tỏa ra ánh sáng lung linh, mái ngói đều là màu hoàng kim, thần thánh mà khí thế bàng bạc.

Trong cung điện, gỗ mục hòm đang lay động, mặc dù là chất gỗ, nhưng nhìn lên như là kim loại hóa.

Điện bên trong, ánh sáng ngàn tỉ sợi, đều chiếu rọi ở nát trên rương gỗ, giống như là muốn tiếp dẫn món đồ gì trở về, xuất hiện ở đương đại.

Thanh âm kia tự trong rương gỗ ra!

Thạch Hạo mục sáng loè loè, hắn nhìn chăm chú rương gỗ, trong này có sinh linh? Cái này cái rương theo hắn rất lâu, xưa nay sẽ không có nghiên cứu qua thấu triệt.

Hiện tại, nó lại ra tiếng âm.

Này rất quỷ dị, cũng rất thần bí, nó vắng lặng không biết bao nhiêu cái kỷ nguyên, năm đó bị chôn ở Táng Địa bên trong, hiện tại với nơi đây đột nhiên lên tiếng.

- Ngươi là ai?

Thạch Hạo hỏi, mà tự thân đang lùi lại, thoát ly bị khói đen che đậy Chung Cực Cổ Địa.

Ầm!

Đột nhiên, một tia chớp màu đen, cực mà đến, đánh về Tiếp Dẫn Cổ

Điện bên trong chiếc kia gỗ mục hòm.

Này màu đen điện quang, so với thiên phạt đều còn đáng sợ hơn, có thể so với Chuẩn Tiên Đế xúc động nhân quả lực lượng, có diệt thế khí ky, khủng bố ánh chớp nhấn chìm nơi đó.

Phịch một tiếng, rộng rãi màu vàng cung điện nổ tung, hóa thành phế tích.

Gỗ mục hòm bị màu đen ánh chớp bao trùm.

Cũng trong lúc đó, khói đen bên trong, khối này tàn tạ bia đá quang, mấy cái đại đạo văn tự càng thêm óng ánh.

- Thành đế thời cơ!

Thành đế thời cơ chỉ thuộc về một người.

Xa xôi than nhẹ, như là một loại nào đó chấp niệm, đang vang vọng.

Sau đó, Thạch Hạo lại nhìn thấy một chút ngày xưa cảnh, bất diệt lão nhân, Vũ Đế, Thương Đế, Hồng Đế đều từng ở đây bồi hồi.

Thành tựu Tiên Đế chính quả, quá gian nan, tối thiểu hiện nay Thạch Hạo đi theo tiếp xúc qua sinh linh như vậy!

Vậy ai chấp niệm? Như vậy vang lên, là đang nhắc nhở Thạch Hạo sao?

Gỗ mục hòm cùng này chấp niệm ai ở biểu đạt thiện ý?

Đến tột cùng là đi tới, vẫn là liền như vậy xoay người rời đi?

Thạch Hạo đứng tại chỗ chưa động, lẳng lặng nhìn gỗ mục hòm, vừa nhìn về phía Chung Cực Cổ Địa nơi sâu xa nhất.

Hô!

Đột nhiên, khói đen cuồn cuộn, hướng về bên ngoài sôi trào mãnh liệt mà đến, không nghi ngờ chút nào, mang theo lượng lớn hắc ám vật chất, nồng nặc hóa không ra, đó là hắc ám bản nguyên.

Thế nhưng, ở trong đó cũng có đại đạo phù văn, ẩn chứa vô thượng hàm nghĩa, vượt qua Chuẩn Tiên Đế cấp độ!

Điều này làm cho Thạch Hạo khiếp sợ, đó là chân chính Tiên Đế huyền bí?

Ở cái kia trong bóng tối, lại có loại này đại đạo phù văn tỏa ra, theo hắc ám bản nguyên mà hướng ra phía ngoài khuếch tán, không phải rất nhiều, thế nhưng là cũng rất kinh người.

Tiên Đế kinh văn hàm nghĩa, thực tại chấn động lòng người, dù cho là Thạch Hạo cũng vì đó chấn động, chẳng trách Diệt Thế Lão Nhân bọn họ trước khi chết, đều mang theo tiếc nuối, không cam lòng.

Nơi này xác thực thành công đế thời cơ!

Này đến tột cùng là nơi nào? Tại sao lại có thứ này.

Xa xa, hắc ám vật chất càng dày đặc, hướng ra phía ngoài dâng lên, khủng bố cực kỳ, thế nhưng, nó bên trong bao vây phù văn thần bí, ẩn chứa kinh thiên hàm nghĩa.

- Học ta giả sinh, tự ta giả chết.

Thạch Hạo không có lạc lối, trái lại cực kỳ bình tĩnh, như vậy tự nói, hắn không có cấp bách đi thu được, trái lại như là một cái bẫy người ngoài, lạnh lùng đứng ở nơi đó, bình tĩnh quan sát.

Đổi lại người khác, hơn nửa từ lâu không chịu đựng được, dù sao kinh thiên tạo hóa đang ở trước mắt, vạn nhất bỏ qua, khả năng liền cũng không có cơ hội nữa.

Mãi đến tận rất lâu sau, hắn mới cẩn thận bắt giữ những kia phù văn, yên lặng quan sát, suy nghĩ.

- Hả?

Thạch Hạo lộ ra sắc mặt khác thường, hết thảy kinh văn đều dấu ấn ở hắc ám bản nguyên bên trong!

Trong quá trình này, theo hắn bắt giữ đại đạo phù văn, hắc ám bản nguyên cũng hộ tống bị luyện hóa, muốn hòa vào thân thể hắn bên trong.

- Chẳng trách...

Thạch Hạo kinh sợ, hắn cuối cùng đã rõ ràng rồi Diệt Thế Lão Nhân, Vũ Đế, Thương Đế, Hồng Đế trong cơ thể bọn họ vì sao có hắc ám vật chất, cứ thế mãi, sao không bị hắc ám ăn mòn?

Phải biết, nơi này hắc ám bản nguyên dính đến chân chính đế đạo cấp độ!

Diệt Thế Lão Nhân, Vũ Đế loại sinh linh này, một đời sở cầu chính là Tiên Đế chính quả, bọn họ là lãnh khốc, cũng là tuyệt tình, tin chắc đại đạo vô tình, coi vạn vật như chó rơm.

Đến bọn họ cấp độ, chỉ cần có thể thành tựu Tiên Đế vị, có thể không chỗ nào không cần.

Rút lấy hắc ám bản nguyên lại tính là cái gì!

Hay là, ngàn tỉ năm sau, đếm không hết kỷ nguyên Luân Hồi sau, Thạch Hạo cũng sẽ đi tới như vậy con đường, bởi vì ngồi xem kỷ nguyên thay đổi, đại thế chìm nổi, bất kỳ cường giả đều sẽ mệt mỏi.

Thật đến loại kia hoàn cảnh, có thể chỉ có đột phá, càng vốn có tất cả mới là cuối cùng lựa chọn.

Thế nhưng, hiện tại hắn không thể lún xuống, hiện tại thành đế, đối với

hắn không có lớn như vậy mê hoặc.

Nếu như có lựa chọn, hắn tình nguyện từ bỏ hiện tại nắm giữ tất cả, đổi lấy thân tử, cố nhân đều phục sinh, tái hiện nhân thế gian.

- Dừng lại đi, quay đầu lại đi, nếu không, ngươi sẽ bị hắn ăn mòn!

Phía sau, cái kia gỗ mục hòm lần thứ hai truyện lên tiếng.

Bởi vì, áp chế nó chùm sáng biến mất rất nhiều.

- Ngươi đến tột cùng là ai?

Thạch Hạo hỏi.

- Ta là một lạc lối u hồn, ở đây đột nhiên thức tỉnh.

Gỗ mục hòm rung động.

Ầm!

Sau một khắc, Chung Cực Cổ Địa nơi sâu xa lần thứ hai bạo vô lượng quang, đều là ô quang, đánh về gỗ mục hòm.

Sức mạnh kia làm người ta sợ hãi, để Thạch Hạo đều thay đổi sắc mặt, nó bao hàm từng tia từng sợi Tiên Đế khí thế, thần uy cái thế, đây là mênh mông lực lượng.

Gỗ mục hòm rạn nứt!

Ầm!

Gỗ mục hòm đột nhiên nổ tung, mưa ánh sáng từng trận, xán lạn đến cực điểm, bao phủ nơi này, như là thần thánh nhất đồ vật xuất thế.

Làm tất cả bình tĩnh lại, xuất hiện một tòa thần miếu, cổ xưa mà thần bí, có một luồng lịch sử cảm giác tang thương, nó là chất gỗ, cổ xưa bên trong

lấy biểu lộ ra bất phàm.

- Gỗ mục hòm?!

Thạch Hạo ngẩn ra, tòa miếu cổ này là gỗ mục hòm biến thành.

Nó nắm giữ không lường được lực lượng, ẩn chứa khai thiên tích địa khí tức, phảng phất là thời đại kia kết quả, hiện tại tự bên trong hướng ra phía ngoài dâng trào hỗn độn.

Đồng thời, Thạch Hạo cũng là cả kinh, hắn nhìn thấy một sinh linh, bàn ngồi ở đây toà tối Cổ thần trong miếu.

Đó là một chùm sáng, bao vây một sinh linh, quang vụ bao phủ, nó ngồi xếp bằng ở chỗ kia, phút chốc mở mắt ra, làm cho người ta cảm thấy vô cùng thần bí cảm giác.

Không cảm giác được mênh mông sức mạnh, thế nhưng nó cũng tuyệt đối bất phàm!

- Ngươi muốn nói cho ta cái gì, kính xin mời kể rõ.

Thạch Hạo nói rằng.

- Ta cũng nhớ không rõ, năm tháng quá xa xưa, ta chỉ là một đạo tàn hồn, một tia Nguyên Thần dấu ấn:

- nó thất vọng, có chút khổ não, càng có vô tận tiếc nuối.

Thạch Hạo xem xét tỉ mỉ, này chất gỗ thần miếu cùng Tiếp Dẫn Cổ Điện rất giống.

Cái gọi là Tiếp Dẫn Cổ Điện, là vì tiếp dẫn ngươi trở về?

Thạch Hạo lộ ra kinh sợ, sinh ra như vậy đột ngột ý nghĩ.

- Ta không rõ ràng, ta chỉ biết là phía trước rất nguy hiểm, ngươi phải

cẩn thận thấy rõ, phía trước đến cùng là cái gì!

Sinh linh kia nhắc nhở.

Gỗ mục hòm có một tia Nguyên Thần dấu ấn, cho đến hôm nay mới thức tỉnh, để Thạch Hạo cảm thấy kinh dị sâu sắc.

Hắn không sợ, chỉ cần không phải chân chính Tiên Đế xuất hiện, thế gian này vẫn chưa có người nào có thể giết hắn!

Hắc ám vật chất mãnh liệt, Thạch Hạo yên lặng quan sát, tiếp tục luyện hóa, mỗi luyện hóa một phần hắc ám vật chất, hắn liền có thể được không ít phù văn, có thu hoạch lớn.

Ầm!

Mấy tháng sau, Thạch Hạo mạnh mẽ chấn động, tự bên ngoài thân tràn ra dày đặc khói đen, đó là ăn mòn đi vào đáng sợ vật chất, bị hắn mạnh mẽ bức bách đi ra.

Thông qua mấy tháng quan sát, hắn hiện, tự thân tinh khí thần chờ bị cái kia Chung Cực Cổ Địa đã hấp thu không ít, bực này liền đang trao đổi.

Hắn trả giá tinh khí thần, được kinh văn, bị hắc ám ăn mòn.

Hắn lộ ra sắc mặt khác thường, cuối cùng lui về phía sau, nghỉ ngơi đầy đủ một năm có thừa, sau đó bỗng nhiên hướng về Chung Cực Cổ Địa nơi sâu xa đạp bước, muốn nhìn rõ ràng.

Quả nhiên khoảng cách càng gần xem càng rõ ràng, đồng thời có khả năng được Tiên Đế kinh văn cũng sẽ càng nhiều.

Đến sau đó, hắn dừng lại, nhìn thấy một tầng ô quang, đem phía trước một mảnh lớn lao ranh giới bao trùm.

Ở cái kia ở trong, mông lung mơ hồ, loáng thoáng có thể nhìn thấy đại khái đường viền.

- Có một sinh linh!

Thạch Hạo khiếp sợ, đó là một khổng lồ sinh vật hình người, so với núi lớn đều còn bao la hơn, hắn ngồi ở một tấm trên ghế đá, nằm ngửa, thân thể không trọn vẹn.

Ầm!

Thạch Hạo cả người ra vô lượng quang, đem đạo hạnh tăng lên tới cực hạn, cẩn thận nhìn chăm chú, thật lòng quan sát.

Rốt cục, hắn xem rõ ràng, màu máu hoàng hôn dưới, thê lương loạn thạch vùng núi, khói đen cuồn cuộn, một người khổng lồ nằm ngửa ở núi đá đánh bóng mà thành đế trên ghế.

Hắn cả người đen kịt, thể phách phảng phất mục nát, lan ra nồng nặc màu đen sương mù, cái kia chính là hắc ám vật chất chân chính nơi khởi nguồn!

Hết thảy hắc ám, đều đến từ một bộ thi thể!

Hắn rất tàn tạ, như là bị xé rách, từ đầu lô bắt đầu nứt ra, vẫn lan tràn đến bụng nơi đó.

Nửa thân trên khuyết thiếu mất một nửa, như nửa cái đầu lâu, cánh tay trái các loại, nửa thân thể bên dưới hoàn hảo, hắn nằm ngửa ở trên ghế đá!

- Chuyện này...

Chính là Thạch Hạo tu luyện tới tầng thứ này, cũng rất khiếp sợ.

Đây chính là Chung Cực Cổ Địa bí mật lớn nhất sao?

Ở này nơi sâu xa nhất, lại là một bộ thi thể khổng lồ, nếu là đứng lên đến, đỉnh thiên lập địa, trên người hắn loáng thoáng có Tiên Đế uy thế cùng khí thế.

Dù cho chết đi, đều có thể như vậy, có thể thấy được năm đó khủng bố, biết bao khiếp người!

Hắc ám vật chất tất cả đều là mục nát thân thể tán mà ra, ăn mòn mảnh này cổ xưa mà vô ngần đại địa.

Nhìn kỹ, có xích thần trật tự khóa lại hắn, đem hắn quấn vào trên ghế đá, đồng thời tầng kia màn ánh sáng nguyên bản hẳn là thần thánh, cũng ở trấn áp nơi đây, có điều bị hắc ám vật chất ăn mòn thành màu đen.

Xem ra, hắn theo người tộc không khác nhiều, chỉ có điều khổng lồ vô biên.

- Rời xa hắn, nơi này rất nguy hiểm!

Phía sau, tòa thần miếu kia bên trong Nguyên Thần dấu ấn nói rằng.

Thạch Hạo không có rời đi, mà là vòng quanh nơi đây quay một vòng, cẩn thận quan sát, trong cự ly gần như vậy, liền hắn đều có chút khó có thể chịu đựng.

Bởi vì, cái kia hắc ám vật chất quá nồng nặc, quả thực phải đem hắn đồng hóa.

Có thể tưởng tượng, Diệt Thế Lão Nhân, Vũ Đế bọn họ vì sao trong cơ thể có lượng lớn hắc ám lực lượng.

Ngày xưa, bọn họ vì trở thành Tiên Đế, từng ở đây bồi hồi cùng lưu lại rất lâu, vì được Tiên Đế kinh văn, không ngừng luyện hóa hắc ám bản nguyên.

- Tố bản còn nguyên, ngày xưa cựu cảnh, hiện!

Thạch Hạo quát to một tiếng, thôi thúc vô thượng pháp lực, vận dụng một thân đạo hạnh, ở đây bắt đầu diễn biến, hắn muốn nhìn thấy ngày xưa sinh một chuyện.

Ầm ầm ầm!

Như là trời long đất lở giống như vậy, nơi này xuất hiện rất nhiều cảnh tượng khác thường.

Chỉ là, nơi đây quá mức phi phàm, dính đến Chuẩn Tiên Đế, thậm chí Tiên Đế, vì lẽ đó Thạch Hạo như vậy tìm hiểu, tao ngộ to lớn lực cản.

Cấp số này sinh linh, nguyên bản liền tự nhiên che đậy thiên cơ, bọn họ đều không thể tìm kiếm.

Thạch Hạo lấy tuyệt thế thủ đoạn, lấy cái thế tu vi mạnh mẽ thôi diễn.

Rốt cục, hắn nhìn thấy những kia mơ hồ nhưng cũng chân thực cảnh tượng.

Hắn nhìn thấy bộ thi thể kia, từng tại quá khứ thổ nạp, từng có hô hấp!

- Hắn còn sống sót!?

Suy tính năm tháng, chính là Thạch Hạo độ hải trước thì sinh sự, hô hấp, phun ra nồng nặc khói đen, hóa thành đại đạo phù văn che ngợp bầu trời mà ra.

Nó bao phủ Giới Hải, cuồn cuộn bờ bên kia.

Sau đó, khi hắn hấp khí thì, Tiên Vực, Táng Địa chờ chư vực, vô cùng tinh khí bị tiếp dẫn đi rồi, hướng về nơi này hội tụ.

Thạch Hạo khiếp sợ, hít vào một ngụm khí lạnh.

Việc đã đến nước này, liền hắn đều giác sợ nổi da gà.

Có điều, cũng chỉ có như vậy một lần hô hấp mà thôi, không phải kéo dài, thi thể kia làm xong tất cả những thứ này liền ảm đạm, như là tiêu hao hết hắn sức lực toàn thân.

- Dâng lên hắn tự thân hắc ám vật chất, rút lấy chân chính thánh khiết cùng thuần túy tinh khí.

Thạch Hạo tự nói, nhíu chặt lông mày, đây là đang trao đổi.

Sau đó, hắn tiếp tục quan sát, tố bản còn nguyên, nhòm ngó thiên cơ.

Hắn nhìn thấy Vũ Đế, nhìn thấy Thương Đế bọn họ, mang theo lượng lớn tinh khiết lực lượng tới đây luyện hóa hắc ám, thu được Tiên Đế kinh văn.

Tiếp đó, Thạch Hạo nhìn thấy hắc ám con dân!

Tiếp Dẫn Cổ Điện một toà lại một toà, bị bóng tối bao trùm. Rất nhiều thiên kiêu, lượng lớn anh tài, nhốt tại Hắc Ám Lao Lung bên trong sinh linh, bọn họ bị ăn mòn, hấp thu hắc ám, đồng thời tự thân tinh khiết bản nguyên chờ bị rút lấy đi rồi.

Thạch Hạo đau cả đầu, hắn rõ ràng, hết thảy hắc ám họa loạn căn nguyên đều ở nơi này, bắt nguồn từ bộ thi thể kia.

Sau đó, hắn lại nhìn thấy Diệt Thế Lão Nhân, Vũ Đế, Thương Đế bọn họ.

Tứ đại chuẩn đế khẳng định cũng hiểu rõ nơi này tất cả, thế nhưng muốn ngừng mà không được, vì được Tiên đạo kinh văn, bọn họ mỗi cách một đoạn thời kì đều muốn triệu hoán một ít hắc ám con dân, giống như là ở đây hiến tế.

Có điều, bọn họ cũng không dám kéo dài tiếp tục, sợ tự thân triệt để hắc ám hóa.

Vì lẽ đó, bọn họ cũng sẽ ngủ say, cũng sẽ nghỉ ngơi, chờ đợi một kỷ nguyên đến, trong lúc này, yên lặng tu luyện.

Đồng thời, bốn vị Chuẩn Tiên Đế cũng từng công kích quá nơi đây, sinh

quá đại chiến, muốn cũng triệt để phá tan, đi vào, được trong thi thể dấu ấn phù văn các loại.

Có điều, bọn họ thất bại.

Bất diệt lão nhân, tự xưng khai thiên tích địa sau người thứ nhất Chuẩn Tiên Đế, này có một tiền đề, muốn ngoại trừ này cụ cổ xưa thi thể mới được.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 1999: Tha Hóa Tự Tại Giả

Từ một loại ý nghĩa nào đó đến tới nói, cái gọi là hắc ám náo loạn liền ở ngay đây, mà lao tù bên trong sinh linh các loại, đều tác thành cho hắn!

Nơi này lại có như vậy một vị mạnh mẽ mà khủng bố thi hài!

Thạch Hạo hai mắt thâm thúy, hắn ở đây nhìn chăm chú một lúc lâu, như vậy một cái vô thượng tồn tại, đến tột cùng là làm sao chết đi?

Hay là, cũng không thể nói hắn nhất định chết rồi, dù sao còn từng hô hấp, ở nơi đó thổ nạp.

Hắn thở ra chính là hắc ám bản nguyên, hút vào chính là Giới Hải phía bên kia tinh túy, như vậy trao đổi, hắn như là đang gột rửa tự thân bị ô nhiễm thể phách.

Thạch Hạo ở khoảng cách gần luyện hóa một chút hắc ám vật chất, thu được một phần kinh văn, sau đó chậm rãi hướng đi xa xa.

Liền như vậy hắn ở đây đỗ lại đi.

Hắn cũng không có như Diệt Thế Lão Nhân, Vũ Đế, Hồng Đế bọn họ bình thường không chừa thủ đoạn nào, khát cầu Tiên Đế kinh văn, mà chỉ là thích lượng luyện hóa bộ phận hắc ám bản nguyên.

Thạch Hạo ở đây tọa quan, hắn muốn ngộ đạo, muốn thử nghiệm đột phá vốn có cảnh giới.

Thế nhưng, hắn không muốn đi mục nát thi thể khi còn sống đi con đường, cái kia không ít kinh văn đối với hắn mà nói chỉ có thể coi là tham khảo.

Một năm, hai năm...

Mười năm, trăm năm...

Loáng một cái chính là mấy trăm năm, Thạch Hạo ở đây ngộ đạo, bế quan tu hành, bất kể là truy tìm Luân Hồi, vẫn là muốn phục sinh cố nhân, đều cần hắn lại làm đột phá, có chí cao thực lực mới được.

- Cẩn thận bị hắn ăn mòn, hắn hơn nửa còn vì là tử thấu triệt.

Thần miếu bên trong, đoàn kia ánh sáng thần thánh bên trong sinh linh từng nhiều lần nhắc nhở hắn.

Thạch Hạo gật đầu, biểu thị lòng biết ơn, thế nhưng hắn vẫn chưa rời đi.

Đoạn này năm tháng, hắn tiếp xúc không ngừng một vị chuẩn Tiên Đế, đặc biệt là cùng Vũ Đế, Thương Đế, Hồng Đế bọn họ chiến đấu hơn ba vạn năm, đối với lẫn nhau đạo pháp hiểu rõ quá sâu.

Hắn khá thụ dẫn dắt!

Còn có Diệt Thế Lão Nhân, hệ thống cũng siêu phàm.

Hiện tại, Thạch Hạo hồi tưởng, rút lấy các gia trưởng, yên lặng thôi diễn con đường của chính mình, cảm ngộ tự thân đại đạo.

Ngày hôm đó, hắn cảnh giác, đột nhiên mà ngẩng đầu, nhìn về phía chung cực cổ địa nơi sâu xa, bởi vì hắn cảm thấy lạnh cả người, như là bị món đồ gì nhìn chằm chằm.

Quả nhiên, ở cái kia trong bóng tối, có một đôi chỗ trống con mắt, chậm rãi mở, nhìn chăm chú hắn.

Con này sinh linh không có chết?

Thạch Hạo trận địa sẵn sàng đón quân địch!

Bất quá, hắn ngược lại cũng không lo lắng, nếu là này sinh linh không việc gì, đã sớm xuất thế, còn có thể vẫn ngủ đông ở đây sao?

Rất nhanh, một luồng bàng bạc sóng thần niệm mà đến, báo cho hắn, nếu là Thạch Hạo đi đón dẫn sinh linh, đưa tới sức sống tràn trề, liền có thể đưa hắn một phần Tiên Đế kinh văn.

Này không phải là phát động hắc ám náo loạn sao? Thạch Hạo từ chối.

- Người đến sau, ngươi muốn cùng một vị Tiên Đế kết làm đại nhân quả sao?

Thanh âm lạnh lùng truyền đến, cái kia thi hài lại ở há mồm, có thể phát ra tiếng.

Theo Thạch Hạo, cái này sinh linh đã chết đi, chỉ còn dư lại chấp niệm mà thôi, không đáng để lo.

- Thệ giả đã rồi, yên giấc đi.

Thạch Hạo lạnh lùng đáp lại.

Này bình thản lời nói, để cái kia sinh linh hai mắt lập tức trở nên đen kịt như mực, càng ngày càng đáng sợ.

- Thấy Đế không bái giả, đáng chém!

Âm thanh uy nghiêm, từ cái kia trong bóng tối xuyên thấu mà đến, nếu không có nơi đó có một ít màn ánh sáng bao phủ, nhất định sẽ kinh thiên động địa.

Dù vậy, khu cổ địa này cũng run rẩy, ầm ầm mà động, sơn hà đều ở gào thét.

Thạch Hạo không để ý đến, mà là ngồi xếp bằng xuống, kế tục ngộ đạo.

Xoạt!

Trong bóng tối, bộ thi thể kia hai mắt phát sinh ánh sáng chói mắt buộc, đỏ đậm như máu, phun trào khỏi đến, dường như tảng lớn xích viêm, làm người ta sợ hãi.

Thạch Hạo thân thể chấn động, thần hồn của hắn bị công kích, có một luồng ý chí muốn khống chế thân thể hắn, muốn chém giết nguyên thần của hắn.

- Cheng!

Thạch Hạo lấy ra kiếm thai, cắt rời trời cao, chém về phía cái kia cỗ ý chí, phía trước tia lửa văng gắp nơi, phát sinh nổ vang, để toàn bộ hư không đều nứt ra rồi, khe lớn nằm dày đặc.

Thi hài bên trong chấp niệm rất bá đạo, duy ngã độc tôn, kế thừa khi còn sống một ít tính cách, cao cao tại thượng, muốn chưởng khống nhân gian tất cả, không người nào có thể làm trái.

- Vi phạm Đế tâm ý chí giả —— tử!

Trong bóng tối, cái kia toả ra mục nát khí thế thi thể, phát sinh như thế lớn lao âm thanh.

Ầm!

Ở hắn nơi đó, bùng nổ ra Vô Lượng hắc ám vật chất, hóa thành kinh thiên bão táp, xung kích ra ngoài.

Đáng tiếc, nơi đó có một màn ánh sáng, bao phủ, trực tiếp chặn lại rồi hắn lượng lớn hắc ám vật chất, chỉ có bộ phận tràn ra, uy lực chợt giảm.

Lao ra hắc ám vật chất, hóa thành một cái Ma Long, giương nanh múa vuốt, pháp lực hùng hồn cái thế, hướng về Thạch Hạo tư giết tới.

Thạch Hạo nhíu mày, bộ kia thi hài khi còn sống hơn nửa thật sự đột phá đến Tiên Đế cảnh, nếu không, hắn gào thét chấp niệm sao có như vậy uy

năng?

Này điều Ma Long có thể chiến chuẩn Tiên Đế!

Một phen ác chiến, Thạch Hạo đánh tan hắc ám Ma Long, nhưng là nó lại hóa thành một con màu đen phượng hoàng, giương cánh bay lượn, mang theo giả diệt thế giống như ngọn lửa màu đen, đốt cháy lại đây.

Thạch Hạo xuất chúng sinh, ở đây tiêu diệt màu đen chân hoàng.

Sau đó, cái kia hắc ám vật chất không ngừng diễn biến, lại không ít đều là thập hung bên trong hình thể cùng diệu thuật, rất đáng chú ý, cũng rất kinh người.

Thập hung bên trong cuối cùng một hung, là một tảng đá lớn, lớn lao cực kỳ, nát tan trong vũ trụ rất nhiều tinh thể, oanh tạp hạ xuống, mang theo diệt thế khí thế.

Trên thực tế, thập hung bên trong cuối cùng một hung chính là một loại có thể sinh sôi đời sau kỳ dị thần thạch.

Thạch Hạo không sợ, đã từng nghênh chiến quá mấy vị chuẩn Tiên Đế, hiện nay đối với hắc ám vật chất hoá hình thành thập hung, thong dong ra tay, từng cái tiêu diệt.

Hắn đơn giản mà thẳng thắn, trải qua một phen chém giết, đem bộ kia thi hài hóa sinh ra linh đều giết sạch sành sanh!

Trong bóng tối, bộ kia thi hài đột nhiên há mồm, dùng sức thở ra một hơi.

Ầm!

Trời long đất lở, hắc ám vật chất hóa thành cơn lốc, đan dệt lít nha lít nhít đại đại phù hiệu, hắn chấn động Giới Hải, gợi ra cơn sóng thần

Đương nhiên, kinh khủng nhất chính là, hắn hít một hơi, lập tức gợi ra

kịch biến, muốn lần thứ hai cướp đoạt Giới Hải phía bên kia tinh khí đất trời các loại, kết quả đều thất bại.

- Trấn!

Thạch Hạo gào to, hắn ra tay rồi, tuyệt không có thể trơ mắt nhìn hắn đi hủy diệt Giới Hải phía kia sinh linh, đây chính là một vị Tiên Đế sức mạnh kinh khủng.

Dù cho trải qua màn ánh sáng ngăn cản, thêm nữa thân thể của hắn xảy ra vấn đề lớn, quay đầu lại cũng có tới chuẩn Tiên Đế cấp uy năng.

Ầm!

Lần này va chạm mạnh, so với hắn vừa nãy đánh giết hắc ám vật chất hóa thành thập hung muốn kịch liệt nhiều lắm, cũng phải nguy hiểm nhiều lắm.

Thạch Hạo cảm giác thân thể đau nhức!

Bởi vì, hắn nhìn thấy cái kia sinh linh từ trên ghế đá mạnh mẽ ngồi dậy đến, trên người trói chặt xích thần trật tự ào ào ào vang vọng, cuối cùng banh thẳng tắp. Cái này nghi tự Tiên Đế cấp sinh linh ở ngâm tụng thần chú, trong miệng phụt lên ra sát quang, chặn đánh giết Thạch Hạo.

Không phải chân chính đại chiến kịch liệt, thế nhưng là hết sức hung hiểm.

Cuối cùng, Thạch Hạo chặn lại rồi thế công của hắn, không có để hắn cướp bóc thiên địa tinh túy.

Chỉ là, nội tâm hắn khá là không bình tĩnh, cái này sinh linh bị trói, khốn ở nơi đó, còn có màn ánh sáng trấn áp, đều có thể phát huy ra loại sức mạnh này, là ở làm người nghe kinh hãi.

Đương nhiên, trọng yếu nhất, hắn là tàn thể, lưu lại chỉ là chấp niệm!

Nếu như hắn chân chính sống sót, trạng thái toàn thịnh xuất thế, chuyện này quả là không thể tưởng tượng!

- Thân tuy tử vì là Đế, nhưng ngươi cùng ta là địch, nhất định phải

thân tử đạo tiêu"." Đen nhánh kia thi thể, lạnh lẽo âm trầm nói rằng, mang theo vô biên hàn ý.

- Ngươi như có bản lĩnh, vậy thì giết ta được rồi.

Thạch Hạo lạnh lùng đáp lại nói.

Hắn nhắm lại con mắt, kế tục bế quan, tìm hiểu đại đạo.

Hắn đã nhìn ra, bộ thi hài này tự thân có vấn đề lớn, bị áp chế ở nơi đó, mạnh mẽ giãy giụa, tiêu hao rất lớn, hiện tại lại muốn trầm miên.

Thi hài trên người là xích thần trật tự, trói buộc hắn, tựa hồ để hắn thành niên đều thị ngủ, ở trầm miên bên trong vượt qua.

Năm tháng xa xôi, Thạch Hạo ở đây ngộ đạo mười vạn năm, có kinh người lột xác, thực lực bản thân ở tăng trưởng, hắn thể phách lại một lần tiến hóa.

Mười mấy vạn năm trước, hắn quyết đấu Vũ Đế, Hồng Đế, Thương Đế thì, liền đã xảy ra một lần lột xác, hầu như muốn đăng lâm Tiên Đế cảnh, nhưng cuối cùng dừng lại.

Cái này nhật, hắn lại một lần lột xác, lần này xúc không chỉ có chạm được ngưỡng cửa này, thậm chí một lần nhảy vào, suýt nữa thành công đặt chân.

Thế nhưng, thời khắc sống còn, hắn lại lui ra, mạnh mẽ vượt cửa ải, chắc chắn sẽ tử, hắn vẫn là kém một chút hỏa hầu, còn lâu mới có được nước chảy thành sông.

- Có mặt mày.

Thạch Hạo tự nói, hắn ở sáng tạo pháp, khai thác chính mình hệ thống, cũng nghiên cứu cái thế vô địch phương pháp.

Ở sau đó mấy chục ngàn năm bên trong, Thạch Hạo cả người phát sáng, đại đạo khí tức tăng vọt, trong cơ thể hắn môn đều mở ra, lấy thân là loại diễn dịch đến mức tận cùng.

Đến cuối cùng, cả người hắn đều hóa thành một hạt giống, xa xa nhìn tới, thần bí khó lường.

Đó là đại đạo kết thành hạt giống, ở bên trong có một người, ở tìm hiểu đại đạo, ở diễn dịch chính mình vô địch pháp.

Tiên Đế khí tức đang tràn ngập!

Khi Thạch Hạo sắp tới xong công thì, hắn rất khiếp sợ, có chút đờ ra, bởi vì hắn diễn dịch ra vô địch pháp vì là —— Tha Hóa Tự Tại.

Ở ngày xưa, hắn liền nắm giữ làm sao triển khai.

Mà này mấy vạn năm đến, hắn khai thác chính mình đại đạo, cũng thôi diễn vô địch pháp, đây là từ trên căn bản, từ nguồn cội bắt đầu, tiến hành khai sáng.

Tha Hóa Tự Tại đại pháp, là trải qua các loại lột xác, các loại diễn dịch mà thành, kết quả công thành chớp mắt, chung cực thăng hoa, quay đầu lại hắn phát hiện, chính là Tha Hóa Tự Tại đại pháp!

- Sao như vậy?

Thạch Hạo không rõ, hắn khai sáng pháp quay đầu lại dĩ nhiên là Tha Hóa Tự Tại?

Từ đầu nguồn bắt đầu diễn dịch, sau đó lột xác, cuối cùng cực điểm thăng hoa, như vậy mới thành công.

Này pháp rất đặc biệt, khai sáng trên đường dường như phượng hoàng niết giống như, trải qua một lần đại lột xác sau mới hiển lộ chân chính ảo diệu, nhưng là, cuối cùng thành hình sau... Rồi lại là quen thuộc pháp.

Thạch Hạo nhíu mày.

Chung cực cổ địa nơi sâu xa, bộ kia thi hài bị thức tỉnh, con mắt càng ngày càng âm lãnh, nói:

- Bóp chết thiên tài, một tay che trời, vi phạm ý chí của ta chỉ có tử!

Ánh mắt của hắn kỳ dị cực kỳ, dần dần do đen ngòm, lộ ra điểm điểm kim quang, cả người hắn hô ngồi dậy, lần thứ hai đem trên người xích thần trật tự banh thẳng tắp.

- Hống!

Một tiếng kinh thiên động địa rống to, con này khổng lồ sinh linh trong con ngươi, bắn ra hai đạo cầu vồng, vàng rực rỡ bên trong cũng quấn quanh ô quang, hướng về thần miếu **** mà đi.

- Ầm!

Thần miếu bên trong, đoàn kia quang bên trong sinh linh quát lớn, kịch liệt đối kháng.

- Ngươi ta vốn là đồng nguyên, hôm nay nên quy nhất.

Bộ kia thi hài nói rằng.

Tối Cổ thần trong miếu cái kia sợi Nguyên Thần dấu ấn, nghe vậy sau chấn động, như là lập tức bị loại này đại đạo phù văn xung kích thức tỉnh rồi, ký ức lên không ít chuyện.

Mấu chốt nhất chính là, nó bị cái kia hai chùm sáng quấn quanh lên, ngưng tụ cùng nhau.

- Hống!

Này nói Nguyên Thần dấu ấn rít gào, đột nhiên bạo phát Vô Lượng quang, sau đó hướng về Thạch Hạo liền vồ giết mà đi.

Dù cho là không trọn vẹn Nguyên Thần dấu ấn, cũng tỏa ra chuẩn Tiên Đế chi oai!

Ầm!

Thạch Hạo lạnh lùng vung động kiếm trong tay thai, đem đạo kia Nguyên Thần dấu ấn đánh bay ra ngoài, nơi này mưa ánh sáng óng ánh, đâu đâu cũng có.

Từ đầu đến cuối hắn đều ở phòng bị gỗ mục trong rương sinh linh!

Bởi vì, quay đầu lại, cái kia gỗ mục hòm dĩ nhiên hóa thành một ngôi miếu cổ, rất như là Tiếp Dẫn Cổ Điện.

Qua nhiều năm như vậy, hắn vẫn chưa quên, tương lai chi Tào Vũ Sinh nhắc nhở, cẩn thận... Điện!

Dưới cái nhìn của hắn, hơn nửa chính là Tiếp Dẫn Cổ Điện.

Hiện tại, phòng bị có tác dụng, cái kia Nguyên Thần dấu ấn bị đánh bay ra ngoài.

Xoạt!

Cuối cùng, cái kia hai tia sáng dây dưa Nguyên Thần dấu ấn, đưa nó kéo vào chung cực cổ địa nơi sâu xa, khiến cho tiến vào màn ánh sáng bên trong, mà gót thân thể này dung hợp.

- Không nghĩ tới ta lại trở về thân thể, ta vẫn là ta, ngươi cũng đã không phải ngươi.

Thi hài toả ra nhàn nhạt kim quang, hiển nhiên nói chuyện chính là bị

kéo trở về Nguyên Thần dấu ấn.

- Nói chuyện gì khác nhau, ngươi chính là ta, ta chính là ngươi.

Ô quang lấp lóe, cái kia thi hài mở miệng.

- Năm đó mới đặt chân Đế đạo, đạo hạnh không vững chắc, do bị hắc ám phá thể mà vào, vì bảo vệ chân linh, ta tự khốn ở đây, khóa lại chính mình tàn thể.

Kim quang lấp lóe, cái kia Nguyên Thần dấu ấn nói rằng.

- Bộ phận Nguyên Thần rời đi, ngươi còn mang đi một phần thân thể.

Thi hài lạnh lùng nói rằng.

- Vì là chính là tự cứu, lưu lại một phần tinh khiết huyết nhục cùng thần hồn, sẽ có một ngày có thể khôi phục.

- Tinh khiết? Đều đã sớm bị ăn mòn rồi!

Thi hài cười gằn.

Xa xa, Thạch Hạo chấn động trong lòng, hắn đại thể hiểu rõ là thế nào một trường hợp.

Năm đó, cái này sinh linh bước đầu đặt chân Tiên Đế lĩnh vực, vẫn không có vững chắc, liền phát sinh bất ngờ, có hắc ám lực lượng phá thể mà vào, thần hồn của hắn cùng thân thể đều bị ăn mòn.

Cuối cùng, hắn chặt đứt một phần thân thể, còn có một chút Nguyên Thần dấu ấn, khiến cho xa đi.

Sau đó, lại đem chính mình chân thân xích ở đây, đây là chính hắn trấn áp chính mình.

Hắn ý thức được, chính mình xảy ra vấn đề lớn, cho nên mới làm như

thế, sợ sẽ cho thế gian mang đến đại họa.

Thế nhưng, bây giờ nhìn lại, thi hài mất khống chế, hướng đi phía đối lập.

- Ta để ngươi rời đi, ngươi không đi, hiện nay phiền phức lớn rồi, ngươi hơn nửa muốn chết đi ở đây.

Thi hài con mắt toả ra kim quang, thăm thẳm than thở.

Thạch Hạo biết, đây là từ gỗ mục trong rương thoát vây Nguyên Thần dấu ấn đang nói chuyện.

Thạch Hạo đề phòng, hắn không nghĩ tới, đạo kia Nguyên Thần dấu ấn cùng thi hài đồng nguyên, nguyên bản là một thể, hiện tại đột ngột dung hợp.

- Ngươi cảm thấy, ta giết ngươi không dễ có đúng không, kỳ thực rất dễ dàng, ta chứng minh cho ngươi xem!

Cái kia thi hài con ngươi hóa thành màu đen nhánh, đen ngòm.

Vù một tiếng, ở Thạch Hạo bên người, có một cây kiếm thai ngang trời, bùng nổ ra Vô Lượng quang, toả ra Tiên Đế khí thế, sau đó hướng về Thạch Hạo bỗng nhiên chém tới!

Hắn khiếp sợ, đây là Đại La Kiếm Thai!

Đến chuẩn Tiên Đế cảnh giới sau, hắn đã vững tin, ngày xưa những kia nghe đồn là giả, Luyện Tiên Hồ chủ nhân từng nói, kiếm này rất có thể thuộc về Đế Lạc thời đại vị kia ở đê đập trên lưu lại vết chân cường giả.

Thạch Hạo độ hải thành công, nhìn thấy vị cường giả kia hồn hỏa cùng tàn thân, cũng cùng Vũ Đế các loại người giao thủ, vững tin Đại La Kiếm Thai không thuộc về sinh linh kia.

Nhưng là, dù như thế nào, hắn cũng không nghĩ tới, thanh kiếm này thai lập tức bùng nổ ra Tiên Đế khí tức, hơn nữa không bị hắn khống chế, quay

đầu lại đến chém về phía hắn!

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 2000: Không Thuộc Về Mảnh Này Cổ Sử

Kiếm thai óng ánh, ác liệt tư thế, xé rách vạn cổ chư thiên, uy năng cực hạn mạnh mẽ, vạn vật vì đó sinh, vì đó diệt, vì đó hưng, vì đó suy, nó bao trùm năm tháng sông dài!

Thời khắc này, Tiên Đế uy thế tỏa ra, mênh mông khó lường.

Chư thiên mở ra, chư giới diệt vong.

Này tế, thiên địa mở đóng, Càn khôn tan vỡ tình cảnh, dường như Giới Hải bên trong bọt nước, vô cùng vô tận, đào sinh đào diệt, quá mênh mông, làm cho người ta cảm giác không chân thực.

Nó uy lực chí cao vô thượng, trước nay chưa từng có, chân chính ảnh hưởng đến vạn vật, ảnh hưởng đến vạn linh, ảnh hưởng đến vạn giới.

Nếu là mười vạn năm trước, Thạch Hạo khẳng định không tránh được, quá đột nhiên, thật đáng sợ, căn bản dự liệu không kịp, sao sẽ nghĩ tới, yên tĩnh vô số năm tháng Đại La Kiếm Thai, lại đột nhiên bạo phát Tiên Đế oai!

Nhưng mà, hắn bây giờ đã mấy lần lột xác, từng đặt chân tiến vào Tiên Đế lĩnh vực, tuy rằng lại lui ra, nhưng thực lực xác thực cường lớn.

Vì vậy, ngay đầu tiên, bóng người của hắn hóa thành mưa ánh sáng, từ biến mất tại chỗ.

Thạch Hạo đạo pháp cái thế, sức chiến đấu kinh thiên động địa, hắn tránh né đi ra ngoài, ở trong hư không tiêu tan, đang khai thiên tích địa cất bước, sừng sững cuối trời.

Nhưng mà, sau một khắc, hắn sởn cả tóc gáy, kiếm thai phảng phất chưa

bao giờ từng rời đi, đang ở trước mắt, cách hắn càng gần hơn, lạnh lẽo mũi kiếm nhanh chạm được hắn cơ thể.

Trên thực tế, hắn phát hiện, chính mình xác thực đứng nguyên lai nơi, rất quỷ dị!

Phốc!

Huyết dịch tung toé, đó là hắn chân huyết.

Kỳ thực còn chưa chém tới, nhưng này chí cao Tiên Đế kiếm khí đã lộ ra mà tới, thương tổn được cơ thể hắn.

- Ầm!

Thạch Hạo cả người tỏa ra vô lượng quang, lại một lần từ biến mất tại chỗ, đánh vỡ hư không, nhìn thấy vĩnh hằng, hắn rời khỏi nơi này, hiện lên với tận cùng vũ trụ.

Nhưng mà, sau một khắc, hắn lông tóc dựng đứng, lần thứ hai cảm giác được sự uy hiếp của cái chết, kiếm kia thai vẫn ở trước mắt, mà càng gần hơn, dán lên hắn cơ thể.

Đồng thời, hai con mắt của hắn co rút lại, bởi vì lần này chân thực thấy rõ, xác thực còn ở tại chỗ, lại xuất hiện ở vị trí ban đầu.

Này rất quỷ dị, phi thường không đúng, hắn không phải chuyển qua vũ trụ biên giới sao?

Lại như vừa nãy, cũng từng trốn xa đến chân trời, nhưng là quay đầu lại lại phát hiện, lại trở về nguyên điểm, vẫn rời đi trước một khắc đó.

- Phốc!

Thạch Hạo cơ thể trên, xuất hiện một cái miệng máu tử, cơ hồ bị chém ngang hông, máu bắn tứ tung.

Hắn hét dài một tiếng, cực lực tránh thoát, lần thứ hai nghịch thiên mà lên, hướng về phương xa bỏ chạy.

Thạch Hạo ý thức được, đây là Tiên Đế tràng vực, nghịch tố thời gian, đem hắn hạn chế ở này yên tĩnh thời không bên trong, hắn thoát ly không được cái này điểm.

Dù cho hắn ngang dọc vô địch, bỏ chạy ra ngoài, nhưng vẫn sẽ bị kéo về cái này điểm, muốn tiếp thu chiêu kiếm này chém giết.

- Coi trời bằng vung không ràng buộc!

Thạch Hạo rống to, cả người đốt cháy, xích thần trật tự phóng lên trời, muốn đánh vỡ vĩnh hằng, thoát ly mảnh này pháp tắc chi vực.

- Giết!

Nhưng mà, Chung Cực Cổ Địa nơi sâu xa, bộ kia thi hài từ lâu đột nhiên ngồi dậy, sợi tóc dựng thẳng, ánh mắt âm lãnh đến mức tận cùng, sau đó bắn ra hừng hực chùm sáng.

Hắn động tối cường sát cơ, bởi vì, hắn cảm nhận được uy hiếp, ở người trẻ tuổi kia trên người lại hiện ra "Đế" khí thế!

Này quá mức kinh hồn phách người, một người đến sau, chân chính chạm tới lĩnh vực này, rất có thể sẽ trở thành đế, quân lâm nhân gian, từ đây vô địch.

Bộ thi hài này vận dụng bí thuật cấm kỵ!

Hắn lo lắng, không ra tay nữa liền chậm, sầu lo giết không chết cái này người đến sau.

Đùng!

Thạch Hạo ho ra máu, toàn bộ thân thể đều như bị sét đánh, hắn đột nhiên cảm thấy, vô cùng suy yếu, phảng phất tự thân tồn tại ý nghĩa đều

muốn biến mất rồi.

Đây là vì sao?

Sau đó, ánh mắt của hắn xuyên qua cổ kim, nhìn thấy năm tháng sông dài thượng du một màn, có một vị thi hài dò ra bàn tay lớn, tỏa ra vô lượng hắc ám lực lượng, cách ngàn tỉ dặm tinh không, trấn áp một người thiếu niên.

Thiếu niên kia chính là hắn!

- Cái gì?!

Thạch Hạo chấn kinh rồi, có người ở dọc theo dòng sông thời gian mà lên, ở nghịch tố lịch sử, ở cổ đại động can qua.

Ai dám cải biến lịch sử, ai dám chịu đựng nghiêm trọng như vậy cùng đáng sợ hậu quả?

Bộ kia thi hài dám, hắn động năm tháng, hắn nhằm vào Thạch Hạo mà tuyệt sát, muốn chém giết hắn quá khứ thân thể, tiêu diệt ý nghĩa sự tồn tại của hắn.

Trên thực tế, làm như vậy ai đều khó mà dự liệu, đáng sợ nhất suy đoán chính là, một khi như vậy làm việc nghịch thiên, toàn bộ cổ sử đều thay đổi, tương lai cũng đem đổi đường.

Có thể nói, hết thảy đều thay đổi!

Hay là, thiên địa tồn tại ý nghĩa đều biến mất, bởi vì giống như lật đổ làm lại.

Thế nhưng, bộ thi hài này vẫn làm như vậy rồi, rất quả đoán, cũng rất bá đạo, ra tay bá đạo, công kích Thạch Hạo thời niên thiếu, muốn trực tiếp tiêu diệt.

Đồng thời, Thạch Hạo cũng nhìn thấy, Tiên Đế cuối cùng phảng phất lại

kiêng kỵ, thời khắc cuối cùng cũng không trực tiếp ra tay rồi, hắn ảnh hưởng năm tháng, quân lâm ngày xưa Biên Hoang Đế quan trước, khởi động An Lan xuất chiến.

Nhưng này có ý nghĩa sao, vẫn là muốn thay đổi lịch sử!

Thạch Hạo không biết, bộ thi hài này như thế làm có thể không né qua cái gì.

- Hống!

Hắn ngửa mặt lên trời thét dài, giận dữ mà cuồng.

Cả người hắn không lại tránh né, mà là đón nhận kiếm thai, đồng thời trong miệng rống to:

- Tha Hóa Tự Tại, Tha Hóa Vạn Cổ!

Thời khắc này, hơi thở của hắn hết sức khủng bố, uy thế chư thiên vạn giới, lần thứ hai đặt chân ở Tiên Đế trong lĩnh vực, để cái kia Chung Cực Cổ Địa nơi sâu xa thi hài chấn động.

- Phốc!

Có điều, hắn chung quy không có chặn lại chiêu kiếm này, huyết dịch tung toé, hắn bị Đại La Kiếm Thai chém ra, bổ đôi thành hai nửa.

- Ta càng bị bên người Đại La Kiếm Thai chém xuống, tuỳ tùng ta chinh chiến nhiều năm cổ kiếm, nghe đồn bên trong đầu thừa đuôi thẹo luyện chế binh khí...

Thạch Hạo bị đánh mở sau, khó có thể phục hồi như cũ, đế kiếm uy thế Vô Song, nát tan vạn linh, diệt vạn giới, quá mạnh mẽ.

- Xác thực là đầu thừa đuôi thẹo, thế nhưng, nhưng cũng là đế kiếm!

Chung Cực Cổ Địa nơi sâu xa thi hài, mở miệng yếu ớt, rất lạnh lùng.

Lúc này, Đại La Kiếm Thai rạn nứt.

Loang lổ mảnh vỡ không ngừng bóc ra, cuối cùng càng từ bên trong rơi rụng ra một cái u ám tiểu quan!

Đồn đại, chân chính tài liệu chính luyện thành quan tài, vừa giác liêu luyện thành Đại La Kiếm Thai, dĩ nhiên là thật sự.

Mà chiếc kia quan ngay ở kiếm thai bên trong.

- Kiếm là ta luyện chế, quan là từ xưa trường tồn, đối mặt nó, thấy cái gì, cuối cùng chính là ra sao kết cục, năm đó ta thấy tự thân trở thành thi hài, xích ở đây, quả nhiên trả lời. Ngươi đây, nhìn thấy chính là chết ở chỗ này sao?

Chung Cực Cổ Địa nơi sâu xa, cái kia thi hài hỏi.

Hắn dĩ nhiên nói ra như vậy một cái bí mật kinh người.

Quan từ xưa trường tồn, Đại La Kiếm Thai là nó đầu thừa đuôi thẹo, là hắn luyện chế.

Đối mặt quan tài cổ, hắn từng nhìn thấy dị tượng, cuối cùng trở thành hắn kết cục.

Thạch Hạo nghe vậy, kinh ngạc trong lòng, hắn từng nắm giữ Đại La Kiếm Thai, nhìn thấy gì? Phía trên phi tiên mưa ánh sáng rơi ra, phía dưới một cái quan tài cổ mang theo một sinh linh, máu chảy thành sông...

- Kết thúc, bất luận ngươi thấy cái gì, ở Tiên Đế một đòn bên dưới, đều phải chết!

Thi hài quát.

Ầm một tiếng, ở bên cạnh, chiếc kia tiểu quan mở ra, từ ở trong rơi xuống một đoạn thân thể tàn phế, thuộc về trên nửa mảnh thân thể, đẫm máu.

Hắn chỉ có một con tay, nửa cái đầu lâu, thiếu hụt con mắt, tàn tạ một khối thân thể, một tiếng vang ầm ầm, vung lên cái kia chỉ có cánh tay, một chưởng hướng về Thạch Hạo đánh ra mà đi.

Đây là thi hài ngày xưa tách ra đi tinh khiết thân thể, dường như cái kia Nguyên Thần dấu ấn giống như vậy, từng đưa đi, Nguyên Thần phong ấn nát trong rương gỗ, mà thân thể phong ấn tại cái này trong quan tài.

Hiện tại, này cụ tàn tạ thân thể cũng xuất thế.

Mà lúc này, Thạch Hạo bị Đại La Kiếm Thai chém thẳng sau, bị Tiên Đế khí thế xé rách, khó có thể gây dựng lại thân thể cùng Nguyên Thần, sau đó gặp như vậy cái thế một đòn.

Phốc!

Thạch Hạo hoàn toàn bị đánh nổ, thân thể chia năm xẻ bảy, sau đó nổ tung, vô số mưa máu hướng về bốn phía tám pháp nổ tung, nơi này bị xuyên qua.

Ầm ầm!

Hừng hực hào quang lan tràn, óng ánh loá mắt, cường đại như Chuẩn Tiên Đế nếu là ở đây cũng nhất định không cách nào đặt chân.

Bão táp quá khủng bố, Thạch Hạo hóa thành ngàn tỉ mưa máu, hài cốt không còn, nổ tung chư thiên, hoàn toàn biến mất không gặp.

- Tiên Đế một đòn, ai chống đỡ lại!

Bộ kia thi hài lạnh lùng nói rằng.

Nhưng lúc này, hắn trong đôi mắt kim quang điểm điểm, lộ ra một luồng thần thánh khí thế, hiển nhiên là cái kia Nguyên Thần dấu ấn tái hiện, nói:

- Năm đó đạo hạnh không vững chắc, liền chết đi, vẫn không tính là chân chính Tiên Đế.

- Tự nhiên toán, hiện nay chung quy là muốn vững chắc, ta hiện tại thể phách đầy đủ hết, Nguyên Thần dấu ấn cũng quy nhất!

Thi hài lạnh lùng nói.

- Nhưng là, hiện nay ngươi vẫn là ngươi thật sao? Ta vẫn là ta sao?

Nguyên Thần dấu ấn lạnh lẽo âm trầm than thở.

- Hả? Có chút biến cố, có điều không coi là cái gì, hết thảy đều bỏ qua đi tới.

Thi hài cả người đen kịt như mực, hai mắt của hắn nhìn xuyên năm tháng, nhìn thấu thiên cổ.

Hắn nhìn thấy năm tháng dài đằng đẵng phía trước Hoang Đế quan trước một màn, có một giọt máu, hòa vào Thạch Hạo, với hắn hợp nhất, lại có thể chiến An Lan, chưa từng chết đi.

Này khiến hắn rất ngạc nhiên, có điều, hắn cũng không để ý, dù sao hiện tại nhưng là tự tay đánh giết cái kia người đến sau, để hắn chết ở trước mắt.

- Có chút quái lạ!

Hắn chung quy là vô thượng cao thủ, đặt chân Tiên Đế lĩnh vực, một lát sau, hắn thôi diễn, yên lặng suy nghĩ.

Hắn lập tức nhíu lên lông mày, cái kia người đến sau, triệt để mơ hồ, liên quan với hắn tất cả phảng phất bị che đậy thiên cơ, triệt để không thể cảm ứng.

Dù cho ngày xưa cực kỳ nhỏ yếu, nhưng vẫn không thể tìm tòi nghiên cứu hắn ngày xưa thân.

Thi hài vẻ mặt lạnh lẽo, nói:

- Ta mưu toan sửa đổi năm tháng, tuy rằng chưa thành thật, thế nhưng vẫn tao ngộ phản phệ sao? Đại nhân quả lực lượng che đậy ta cảm ứng?

- Những kia huyết dịch đây, vì sao cũng không thấy, không cách nào cảm ứng được, đều thành tro tàn sao?

Hai mắt của hắn lập tức âm lạnh xuống, Thạch Hạo thân thể hóa thành ngàn tỉ mưa ánh sáng, tuy rằng đổ nát hư không, đốt cháy, biến mất rồi, nhưng hắn hiện tại nếu là cảm ứng, cũng có thể giam cầm mà đến mới đúng.

Nhưng là hiện tại, tất cả thành tro, đều không thể tìm tòi nghiên cứu.

- Đại nhân quả lực lượng, phản chế ta, muốn đối với ta trừng phạt? Ta không sợ!

Hắn lạnh lùng nói.

Vô số mưa ánh sáng, ngàn tỉ nhỏ, rơi ra hướng về hư không, sau đó liền xuyên thấu thiên địa, không tiến vào năm tháng sông dài bên trong, phân biệt ở vào thời gian không gian khác nhau.

Thạch Hạo biết cái này hậu quả, tất cả đều ở trong lòng hắn.

Khi biết thi hài Tiên Đế điên cuồng, muốn sửa đổi năm tháng, sát phạt hắn thiếu niên thân thì, hắn liền đau đầu, hắn biết gặp gỡ một không bình thường người điên.

Làm như vậy, thiên địa lật úp, hết thảy đều sẽ sửa, cũng mang ý nghĩa đã từng hết thảy đều đem không còn tồn tại nữa.

Hắn không biết ngày đó đại nhân quả có hay không có thể ngăn cản thi hài.

Thế nhưng, dựa vào thiên ý, không bằng dựa vào bản thân, chỉ có mình mới có thể sửa vận mệnh của mình, vì lẽ đó vào lúc ấy hắn động.

Mà cũng là vào lúc này, hắn lần thứ hai sừng sững ở Tiên Đế trong lĩnh

vực, tuy rằng thời gian có hạn, thế nhưng hắn ngắn ngủi làm được.

Sau đó, hắn liền triển khai Tha Hóa Tự Tại, Tha Hóa Vạn Cổ, vận dụng chí cao vô thượng chung cực hàm nghĩa, vượt qua dĩ vãng.

Đó là Tiên Đế cấp cái thế cấm kỵ thuật.

Đáng tiếc, ở Tiên Đế lĩnh vực trú lưu thời gian quá ngắn ngủi, chống lại thi hài cái thế một đòn sau, hắn liền vô lực.

Hắn chỉ có thể mượn Đại La Kiếm Thai giải thể, ngàn tỉ sợi giọt máu nhằm phía năm tháng sông dài, hắn rong chơi ở thời gian bên trong, hắn muốn chính mình đi ngăn cản Biên Hoang Đế quan trước một màn.

Thế nhưng, việc đã đến nước này, hắn liền lạc lối.

Dù sao, hắn vận dụng vượt qua tự thân cực hạn sức mạnh, thêm nữa bị thi hài Tiên Đế đánh nổ.

- Xảy ra chuyện gì, không thể thôi diễn, hắn như là không thuộc về mảnh này cổ sử, không thể tìm ra tìm kiếm. Dù cho huyết hóa thành tro tàn, cũng có thể tìm được mới đúng.

Chung Cực Cổ Địa, cái kia thi hài tự nói, lệ khí hiện lên, sát cơ kinh vạn cổ.

Ngàn tỉ sợi huyết, có chút là tàn huyết, có chút là huyết chi tinh túy, càng có quý giá nhất trong đầu tinh huyết!

Thời khắc này, năm tháng sông dài chảy xuôi, thượng du, trung đoạn, hạ du đều có vết máu hiện lên, hiện ra ở thời gian không gian khác nhau bên trong.

Đế Lạc thời đại, có một Thạch Hạo xa xôi hiện lên, đó là một giọt máu, có ý chí của chính mình, hắn suy nghĩ, hắn mê man, hắn hoá hình mà ra.

Thế nhưng, hắn cùng thiên địa này hoàn toàn không hợp, như là không

thuộc về nơi này, bất luận làm sao cũng là dung hợp không đi vào.

Cuối cùng, hắn ngồi xếp bằng xuống, đang ở thế ngoại, yên lặng nhìn kỹ nơi này, trong lòng có chút pháp môn hiện lên, bắt đầu tu hành.

Đồng dạng, các mảnh thời không, đều có tương tự một giọt máu, có cá biệt là huyết tinh, có chính là tàn huyết, đều đang phát sinh gần gũi sự.

Dòng sông thời gian hạ du cũng như vậy!

Có điều, những kia huyết, những kia tinh túy, ở dòng sông thời gian hạ du bị hạn chế, không thể vô tận nhằm phía càng xa xăm.

Bởi vì, ở cái kia hạ du, cái kia vô cùng năm tháng sau, tựa hồ có đại nhân quả lực lượng ngăn trở chặn lại rồi chúng nó.

Quý giá nhất một giọt máu tinh, ở Đế Lạc thời đại, hắn trải qua năm tháng dài đằng đẵng, chậm rãi hiểu đến, hắn đang tu luyện Tha Hóa Tự Tại **, bất ngờ đến đời này.

- Tha Hóa Tự Tại, Tha Hóa Vạn Cổ!

Hắn theo năm tháng xa xôi mà động, trải qua thời gian sông dài, hắn đến Tiên cổ kỷ nguyên, hắn cũng đi tới dòng sông thời gian tương lai hạ du, hắn càng đi qua Biên Hoang Đế quan trước.

Chỉ là, hắn vẫn không có có thể toàn bộ nhớ lại, còn ở lạc lối bên trong.

Hắn chỉ biết là, chân thân khai sáng ra cái thế vô song đế pháp, Tha Hóa Tự Tại, Tha Hóa Vạn Cổ, hắn hiện nay ở pháp diễn dịch bên trong.

Chung Cực Cổ Địa, khói đen tràn ngập, mãnh liệt mà ra, mênh mông cuồn cuộn.

Thi hài con mắt càng ngày càng chỗ trống, hắn vẫn ở thôi diễn, sau đó chấn động mạnh, lời nói lạnh lẽo cực kỳ, nói:

- Ta động năm tháng sông dài, tuy rằng chưa từng cải biến lịch sử, thế nhưng đã chạm tới. Hay là, có một ít ta không biết nhân quả phát sinh.

Hắn đặt chân Tiên Đế lĩnh vực, tự nhiên pháp lực ngất trời, ở suy nghĩ, sinh ra một ít linh cảm.

- Ta không có thay đổi lịch sử, thế nhưng, nhưng hầu như thay đổi số mệnh của hắn, nhân quả, năm tháng cộng hưởng, hắn hay là bị thay đổi.

- Hắn, lẽ nào sáng chế một bộ cái thế đế pháp, hiện nay đứng ở độ cao này, cảnh giới cùng ta đồng liệt, vì lẽ đó bị thiên cơ che đậy, không bị ta cảm ứng?

- Không, xá ta ở ngoài, ai còn có thể đặt chân Tiên Đế lĩnh vực?!

Thi hài ở tự nói, hắn đang trầm tư, sắc mặt càng ngày càng âm trầm, trong đôi mắt sát quang vạn tầng.

Thạch Hạo lạc lối, vẫn không thể tỉnh.

Mỗi cái thời đại, đều có huyết, siêu thoát trên đời ở ngoài, không dung hợp với những kia thiên địa, cô độc tu hành, yên tĩnh trầm mặc.

Phảng phất quá khứ ngàn tỉ năm năm tháng, vừa giống như là chưa từng có đi đâu sợ trong chốc lát, ngày hôm đó có biến hóa.

Đương đại, Dị Vực.

Có một giọt máu chảy xuôi, hoá hình sau, đứng ở một ngọn núi địa.

Hắn hòa vào không tiến vào vùng thế giới này, mặc dù đứng ở chỗ này, cũng như là không thuộc về nơi này.

Thậm chí, những sinh linh khác cũng rất khó nhận biết được, đem hắn quên.

Có hai tên nữ tử đi tới, nơi này có bọn họ động phủ.

- Hoang Thiên Đế vừa đi mười mấy vạn năm, đến nay không về, đến cùng thế nào?

- Giới Hải phía bên kia, đến cùng có cái gì?

...

Đây là bọn hắn đàm luận đề tài, điều này làm cho giọt kia huyết hoá hình mà thành Thạch Hạo run sợ một hồi, giống như là muốn nhớ tới cái gì.

- Mạc Tiên tỷ tỷ, ngươi nói, Hoang Thiên Đế hắn nên không việc gì chứ?

Một cô gái mang theo sùng kính tâm ý, mỗi lần nhắc tới Hoang, đều lấy thượng đế xưng.

- Ta nghĩ, hắn nên có thể trở về.

Mạc Tiên nói rằng.

- Hắn đối với ta có đại ân, năm đó ở ngộ đạo sơn cứu tính mạng của ta, đến nay cũng không biết làm sao báo lại, ta tuy rằng rất mạnh, nhưng là cùng hắn so ra, vĩnh viễn không đuổi kịp bước chân của hắn, hiện nay chỉ có thể ngắm nhìn từ xa.

Cô gái kia nói rằng.

Ầm ầm ầm!

Cùng vùng thế giới này ngăn cách giọt kia huyết, phảng phất nghe được tiếng sấm ở bên tai vang lên, ở chấn động trong lòng.

Hắn nhớ lại, rất nhiều vạn năm trước đây, hắn từng ở Dị Vực ngộ đạo sơn tranh cướp ngộ đạo tiên lá trà, cứu quá một cô bé, giao cho Mạc Đạo tỷ tỷ Mạc Tiên.

- Đúng rồi, ta là Hoang, ta là Thạch Hạo, ta là Hoang Thiên Đế!

Một khi đến tỉnh.

Tha Hóa Tự Tại, Tha Hóa Vạn Cổ, này cọc pháp diễn dịch đến cực hạn.

Năm tháng sông dài bên trong, một giọt lại một giọt máu chảy xuôi, hướng về đồng thời tụ tập.

Cuối cùng, ầm một tiếng, chư thiên vạn vực, dòng sông thời gian, đều mạnh mẽ chấn động, các mảnh thời không sinh linh đều kinh hãi, mờ mịt ngửa đầu nhìn trời.

Có điều, chẳng có cái gì cả nhìn thấy.

Ầm ầm!

Chung Cực Cổ Địa ở ngoài, ngàn tỉ sợi huyết bay về phía đồng thời, một lần nữa ngưng tụ, lại như là chưa bao giờ từng rời đi.

Một luồng thuộc về Tiên Đế khí thế tự như đại dương mênh mông cuồn cuộn lên, từ từ thịnh liệt.

Đây là trải qua vô số thời không rèn luyện kết quả, trải qua năm tháng sông dài gột rửa!

Tha Hóa Tự Tại, Tha Hóa Vạn Cổ, bị Thạch Hạo diễn dịch đến cực hạn, trở thành cái thế vô song đế pháp!

- Ngươi còn sống sót, nhưng này có thể làm sao? Ở ta trước mặt, chung quy là muốn chết, ai có thể cùng ta chống đỡ!?

Thi hài Tiên Đế lạnh giọng nói.

Thạch Hạo xuất hiện, cái thế khí tức chảy xuôi, hai mắt thâm thúy, lạnh lùng nhìn về phía trước, nói:

- Ai xưng vô địch, ai dám nói bất bại?

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 2001: Bình Định Hắc Họa

Đây là một loại tự tin, khí nuốt thiên địa, phủ ngưỡng cổ kim tương lai, ai cùng tranh hùng?

Vô địch niềm tin, đồng thời cũng có chứa một loại tang thương, hắn trải qua vạn cổ năm tháng gột rửa, rốt cục tránh thoát mà ra, lại vì là đương đại người.

Mưa máu óng ánh, ngưng tụ thành hình, hóa ra Thạch Hạo chân thân, sừng sững ở đây, hắn như là chưa bao giờ từng rời đi.

Có điều, hắn khí thế quá khủng bố, cùng với trước so với phát sinh biến hóa về chất, trở thành cái thế Đế giả, mà không còn là Chuẩn Tiên Đế!

Vẻn vẹn là sừng sững ở đây, hắn liền muốn ép sụp vạn cổ chư thiên, năm tháng sông dài, hết thảy đều nhân sự tồn tại của hắn mà không vững chắc, cơ thể hắn là có thể trấn áp tất cả.

- Ta vừa khôi phục đỉnh cao sức chiến đấu, hà sợ chi!

Thi hài Tiên Đế lạnh lùng nói, bây giờ thân thể hắn hoàn chỉnh, cái kia không trọn vẹn thân thể bị bù đắp.

Chính là Nguyên Thần dấu ấn đều quy nhất!

Hắn ngồi ở đó trên ghế đá, một bộ quân lâm thiên hạ dáng vẻ, cao cao tại thượng, nhìn xuống Thạch Hạo, lạnh lẽo vô tình.

Cọt kẹt!

Quấn quanh ở trên người hắn xích thần trật tự đều bị hắn đứt đoạn, cũng

không bao giờ có thể tiếp tục ràng buộc hắn.

Ầm!

Hắn trạm lên, khổng lồ thân thể, đứng sừng sững đương đại, nhẹ nhàng chấn động, hỗn độn phá diệt, chư thiên trật tự tan rã!

Chỉ là, thân thể hắn nhưng càng ngày càng hắc ám, từ ngủ say bên trong thức tỉnh, hắn cùng ngày xưa hoàn toàn khác nhau, mãnh liệt mà ra đế pháp lực cuồn cuộn, vô bờ vô bến.

Nếu không có Hoang che ở phía trước, Giới Hải nhất định sẽ sôi trào, hắn đế đạo quy tắc sắp sửa bao phủ chư thiên vạn vực, vạn linh vạn vật đều có thể giết!

- Răng rắc!

Nguyên bản bao trùm ở mảnh này vùng núi màn ánh sáng màu đen, lúc này dường như bông tuyết giống như vỡ nát, sau đó bị hắn hấp thu, đó là năm đó hắn tự phong bản thân sức mạnh quy tắc.

Hiện tại hắn trở về, nhưng cũng đã không phải năm đó chính mình, hắc ám thần hồn cháy hừng hực, bá đạo tuyệt luân, hắn chỗ trống trong con ngươi bắn ra ngọn lửa màu đen.

Đây mới thực là Tiên Đế!

Hắn đi ra tuyệt địa, phá tan chính mình phong ấn, chân chính trạm ở thế giới trên, tách ra hỗn độn, nhìn chăm chú Hoang, hắn muốn ra tay rồi.

Cheng!

Đại La Kiếm Thai phát ra tiếng vang, bóc ra dưới loang lổ mảnh vỡ, tất cả đều gây dựng lại, quy làm một thể, lần thứ hai hóa thành một cái kiếm thai.

Phịch một tiếng, Đại La Kiếm Thai xuất hiện ở trong tay hắn, đồng thời

ở phóng to, cuối cùng với hắn thân thể khổng lồ xứng đôi, trở thành một khẩu đáng sợ cự kiếm.

- Người tài giỏi không được trọng dụng, đế kiếm bị long đong!

Thi hài Tiên Đế lạnh lẽo nói rằng, mái tóc rối tung, toàn bộ thân thể dâng trào, chấn động tâm hồn.

- Đế kiếm, bằng bọn ngươi cũng dám làm bừa, phối sao?!

Lời nói của hắn âm lãnh, đồng thời mang theo một luồng ngạo khí, ý tứ rất rõ ràng, chỉ có hắn có thể khống chế kiếm này.

Ngày xưa, xác thực phát sinh rất nhiều chuyện đáng sợ.

Đại La Kiếm Thai, các đời chủ nhân cuối cùng đều chết thảm, không được chết tử tế, sẽ không có một có thể sống sót.

Vì vậy, ở trong lịch sử, nó được gọi là không rõ chi khí, đến cuối cùng đều không có mang theo danh tiếng cường giả dám dùng nó, kết quả bị phong với bên trong bụi bậm của lịch sử.

Mãi đến tận Thạch Hạo xuất thế, được nó, lần thứ hai nâng kiếm mà đi.

Ở đời sau, Hoang là duy nhất một sống sót kiếm chủ!

Có điều, hắn cũng bằng bị kiếm này chém một lần, dù sao thân thể từng hóa thành ngàn tỉ nhỏ máu vũ.

- Chém!

Thi hài Tiên Đế quát lên, cánh tay vung lên, một chiêu kiếm bổ về phía Thạch Hạo, cảnh tượng này quá khủng bố, Tiên Đế ra tay, coi là thật là chấn động cổ kim tương lai, ảnh hưởng quá sâu xa.

Một tiếng vang ầm ầm, hỗn độn hải bị tách ra, kiếm khí ngang dọc ngàn tỉ dặm, không xa không giới, không có gì không giết.

Diệt độ muôn dân!

Hắn này uy thế của một kiếm đủ để tiêu diệt chư thiên, để hết thảy đều hướng đi hủy diệt, quá mức đáng sợ.

Liền ngay cả cái kia năm tháng sông dài, đều đang run rẩy, từ nơi này biến mất rồi.

- Ầm!

Thạch Hạo đánh trả, hắn hiện ở trong tay không đế khí, một tay che trời, quét ngang quá khứ, liền như vậy cương mãnh mà thô bạo đón lấy kiếm thai, trấn áp mà xuống.

Đây là một loại đại khí phách, niềm tin vô địch cắm rễ với khung bên trong, muốn trấn áp tất cả địch thủ.

Đồng thời, trong quá trình này, hắn phong chặn lại rồi thi hài Tiên Đế trút xuống mà ra mênh mông sát ý cùng chiến khí, khiến cho không thể cuồn cuộn hướng về Giới Hải một bờ khác, đều bị hắn chặn đứng.

Coong!

Bàn tay lớn kia, bao trùm bầu trời, đánh vào kiếm thai trên, đưa nó đánh cao cao bắn lên, ánh kiếm ngàn tỉ sợi, xé rách vạn cổ chư thiên!

Một sát na, nơi này quy về nguyên điểm, thiên địa lật úp, hết thảy đều bị đánh sụp đổ, chư thiên tinh đấu đều thành bột mịn, không ngừng một vùng vũ trụ, đều tan vỡ.

- Ngươi mới đặt chân lĩnh vực này, vẫn chưa thể cùng ta tranh đấu, tiễn ngươi lên đường!

Hắc ám vật chất sôi trào, thi hài Tiên Đế rít gào.

- Nói nhiều như vậy làm chi, giết ngươi!

Thạch Hạo lạnh lùng đáp lại, tay không đánh tới, đi lại kiên định, có ta vô địch.

Hắn tiên kiếm, hắn Ao Pháp Tắc còn chỉ là Chuẩn Tiên Đế cấp pháp khí, thế nhưng, hắn vẫn dám như thế tiến lên, trấn định, thong dong, bình tĩnh, toả ra hừng hực hào quang.

Đế giả vô địch!

Thạch Hạo mặc dù mới thành tiên đế, thế nhưng là có loại này phong thái.

- Cổ kim tương lai, ta thân là tôn, vạn đạo thành không, trấn áp đương đại địch!

Thi hài Tiên Đế rống to, thời khắc này hắn động chân chính chí cao vô thượng sức mạnh, không hề bảo lưu, bí thuật cấm kỵ lộ ra, toàn bộ lấy ra, muốn giết Hoang.

Hắn ý thức được, đây là một khủng bố địch thủ, hắn gặp gỡ phiền toái lớn, làm mau chóng chém giết mới được, không phải vậy hậu quả khó mà lường được.

- Phí công, vô dụng.

Thạch Hạo đơn giản đánh giá, sau đó triển khai cái thế đế pháp.

Tha Hóa Tự Tại, Tha Hóa Vạn Cổ, một sát na, từng đường bóng người đi tới, tất cả đều là Thạch Hạo, đầy đủ bốn tôn, hơn nữa xa xa còn có bóng người mơ hồ, không có triệt để hiện ra thành công.

- Ngươi

Thi hài Tiên Đế con ngươi đen ngòm, hắn linh cảm không ổn.

Ầm!

Thạch Hạo chân thân, mang theo mấy tôn bóng người, đồng thời đánh giết về phía trước, đều ở nắm quyền ấn, đồng thời trấn sát.

Phốc!

Thi hài Tiên Đế ho ra một ngụm lớn máu đen, cả người bị đánh bay ngược ra ngoài, kiếm thai coong coong vang vọng, suýt nữa tuột tay mà đi.

Hắn đột nhiên mà ngẩng đầu lên, tóc tai bù xù, khuôn mặt âm lãnh đáng sợ, hắn nhìn chằm chằm Thạch Hạo, nhưng cũng thật lâu không nói gì.

- Giết!

Hắn vung lên Đại La Kiếm Thai, về phía trước đánh giết mà đến, óng ánh ánh kiếm rọi sáng cái thời đại này, sau đó lại hướng về quá khứ, hướng về tương lai vạch tới.

Dường như chớp giật, rọi sáng không giống lịch sử bầu trời.

Chỉ là, đối mặt này vô thượng một đòn, Thạch Hạo rất lạnh lùng, vẫn là nâng quyền đánh giết.

Ở xung quanh, mặt khác mấy bóng người cũng giống như thế, vẻ mặt lạnh lùng, nắm quyền ấn, đồng thời về phía trước đánh giết.

Phốc!

Thi hài Tiên Đế thân thể bị xuyên thủng, có nắm đấm từ thể trong thân thể nổ ra, mang ra tảng lớn máu đen, có quyền ấn nện ở Đại La Kiếm Thai trên, chấn động nó ong ong nổ vang.

Quá mức khủng bố.

Đây là chí cao sức mạnh đại đối quyết.

- Hống

thi hài Tiên Đế gào thét, thế nhưng, nhưng là nhưng không thay đổi được cái gì, hắn khiếp sợ phát hiện một sự thật, vị này người đến sau quá khủng bố.

Tha Hóa Tự Tại, Tha Hóa Vạn Cổ, đây là một loại vô địch đế pháp, chính là thi hài Tiên Đế đều không thể không tiếp thu sự thật này, hắn không ngăn được.

- Giết!

Thạch Hạo liền như thế quét ngang quá khứ, đấm ra một quyền, trời long đất lở, cái khác mấy bóng người tuỳ tùng, đem thi hài Tiên Đế chấn động máu phun phè phè.

Đồng thời, thân thể hắn rạn nứt, đặc biệt là cầm kiếm cánh tay kia, bị chấn động gãy xuống.

- Giết!

Thi hài Tiên Đế giãy dụa, hắn rít gào, tay cụt mọc lại sau, ở đây liều mạng, yếu quyết chiến đến cùng.

Đáng tiếc, Thạch Hạo sẽ không cho hắn cơ hội, toàn lực ứng phó, mấy bóng người đồng thời quét ngang phía trước, quyền ấn Vô Song, Tha Hóa Tự Tại hàm nghĩa hiển lộ hết mà ra.

Ầm!

Thi hài Tiên Đế bị đánh sụp ra, chia năm xẻ bảy.

Cường đại như vậy một sinh linh, bị Thạch Hạo quét ngang, đánh giết thân thể phá nát.

- Năm tháng, lịch sử, không thể chạm vào a, ngay cả ta cũng không thể sửa, trái lại dẫn dắt ra đại nhân quả.

Thi hài Tiên Đế than thở.

- Có thể có di ngôn?

Thạch Hạo lạnh lùng hỏi, hắn muốn biết, đối phương trở thành Tiên Đế sau vì sao còn có thể bị hắc ám lực lượng ăn mòn.

Thi hài Tiên Đế không có cái gọi là di ngôn, rất cường ngạnh, cũng rất lạnh lùng.

Hắn hét dài một tiếng, cấp tốc gây dựng lại thân thể, Nguyên Thần dường như đốt cháy, lần thứ hai đánh tới.

Thế nhưng, có thể rất đáng thương, ở Tha Hóa Tự Tại ** trước mặt, hắn bị khắc chế đến chết.

Ầm!

Thi hài Tiên Đế bị đánh thân thể bay ngang, Nguyên Thần lờ mờ, hầu như lại muốn nổ tung.

- Giết!

Hoang thô bạo xuất kích, mấy bóng người nhất trí hành động, đánh giết thi hài Tiên Đế, đem chấn động thành mảnh vỡ.

- Ngươi

Thạch Hạo Chuẩn Tiên Đế kinh nộ, thế nhưng là không có bất kỳ biện pháp nào, thật sự không phải là đối thủ, bị Hoang hoành ép, hắn lại một lần gây dựng lại thân thể.

Thạch Hạo đem hắn trấn áp, cũng bắt đầu luyện hóa.

Chính là như thế trực tiếp, lôi đình ra tay, đơn giản mà thô bạo.

Lần này luyện hóa, thời gian tương đương dài lâu, đầy đủ tiêu hao mấy ngàn năm, Thạch Hạo cùng mấy bóng người đều đang ngồi xếp bằng ở đây,

luyện hóa vị này Tiên Đế.

Chủ yếu là hắn hắc ám lực lượng quá nồng nặc, hóa chi bất tận, một khi Ba Động ra sau, vậy thì là hạo kiếp, Giới Hải bên kia sinh linh không ngăn được.

- A

Cuối cùng, vạn năm thời gian trôi qua sau, thi hài Tiên Đế cuối cùng một tiếng thê thảm kêu to, hắn bị tiêu diệt đi, triệt để hóa rơi mất.

Nồng nặc hắc ám vật chất cũng bị luyện hóa hơn nửa, sau đó bị phong ấn.

Thạch Hạo đi vào, Chung Cực Cổ Địa nơi sâu xa bên trong, hắn nhìn thấy toà kia ghế đá, sau đó mạnh mẽ một chưởng vỗ dưới, nhất thời kinh thiên động địa, Tiên Đế phù văn đầy trời tỏa ra.

Có điều, những này đều bị Thạch Hạo trấn áp, hắn lúc này là vô địch, áp chế hết thảy Tiên Đế cấp bậc đại đạo thần quang cùng sức mạnh.

Núi đá giống như cao to cái ghế hóa thành bột mịn, không còn tồn tại nữa, đồng thời giữa bầu trời như là có sấm sét nổ đùng.

Giữa bầu trời, có xích thần trật tự hiện lên, lít nha lít nhít, nơi đó có một vết thương, đối diện phía dưới.

Đến đây, Thạch Hạo vẻ mặt nghiêm túc.

Hắn nhìn thấy vòm trời, nơi đó phá một ca động, trật tự thần quang lượn lờ, càng có hắc vân bốc lên, không ngừng tuôn ra.

Đáng sợ nhất chính là, vòm trời phá trong động, mang theo óng ánh dịch nhỏ, trong đó có máu đen, lúc nào cũng có thể sẽ nhỏ xuống đến.

Thạch Hạo hít vào một ngụm khí lạnh, thi hài Tiên Đế chính là bị cái kia phá trong động chảy xuôi chất lỏng màu đen ăn mòn?

Đó là nơi nào?

Như có như không, vô tận đáng sợ quy tắc từ nơi nào lóe ra, có lệnh người run rẩy khí tức.

Thạch Hạo đứng dậy, bay lên trời.

Hắn đến trên vòm trời, nhìn chiếc kia phá động, này như là giới bích, không biết làm sao xé rách, xuất hiện như thế một cái cửa động.

Loáng thoáng, Thạch Hạo xuyên thấu qua cái này động, nhìn thấy bên trong một ít cảnh vật.

Hắn nhìn thấy một khối bi, mặt trên viết một ít thần bí câu nói.

Nơi đây, vì là trời xanh bên trên, vĩnh hằng trường tồn, Luân Hồi khó phúc, vô thượng nơi.

Thạch Hạo ánh mắt lưu chuyển, nhìn chăm chú nơi này, nhìn hang động này, hắn cảm thấy như là phong ấn tạm thời phá tan rồi, lộ ra thiên bên trong động mấy phần bí mật.

Ở trong mắt hắn, chỉ còn dư lại cái kia Luân Hồi hai chữ, hắn suy nghĩ xuất thần.

- Phong!

Cuối cùng, Thạch Hạo triển khai vô thượng pháp, đem từ Đại La Kiếm Thai bên trong rơi rụng ra quan tài cổ di đến, chặn ở hang động này, cứ thế cao Tiên Đế cấp sức mạnh phong ấn nơi đây.

THẾ GIỚI HOÀN MỸ

Thần Đông

Chương 2002: Độc Đoán Vạn Cổ (Đại Kết Cục)

Chiến dịch qua đi, Thạch Hạo bình định Giới Hải bên này, bình định hắc ám náo động lớn, giải quyết họa lớn.

Hắn nên rời đi, trở về Tiên vực.

Ở về trước khi đi, hắn càn quét chung cực cổ địa, lại tiến vào hắc ám chi địa, tìm khắp Giới Hải một phía này, xem là phủ còn có gì đó cổ quái để lại.

Sau đó, hắn đem còn sót lại những Tiếp Dẫn Cổ Điện đó đều mở ra, sau đó, hắn càng là nổ ra hư không, nhìn thấy liên miên hắc ám lao tù.

Tuy rằng rất nhiều lao tù đều hết rồi, thế nhưng cũng có một nhóm còn giam giữ Nguyên Thần.

Thậm chí, ở cá biệt Tiếp Dẫn Cổ Điện bên trong, cũng có một chút Đại trưởng lão như vậy kinh diễm nhân vật, thân thể cũng ở.

Giam giữ vô tận năm tháng, rất nhiều sinh linh đều điên rồi, cũng có si ngốc, đây là năm tháng vết thương, cũng có một chút sinh linh lẫn nhau nuốt chửng quá, rất là khủng bố.

Thạch Hạo thả ra hết thảy tu sĩ, hắn triển khai vô thượng Đế pháp, Thần Quang chiếu khắp, ảm đạm người dần dần phục hưng, lẫn nhau nuốt chửng quá sinh hồn bị tách ra.

- Ồ?

Hắn nhìn thấy một cái người quen, Tiếp Dẫn Cổ Điện bên trong có một áo bào tro nữ tử, dung mạo tuyệt mỹ, phong thái cảm động, trong mắt có tang thương, đây là một cái hoạt năm tháng cửu viễn sinh linh.

Nàng cũng ở xem Thạch Hạo, trong con ngươi hiện trùng đồng.

- Đúng là ngươi, san bằng hắc ám, chém ra lao tù, càn quét Giới Hải một phía này mối họa.

Nàng ở than nhẹ, có vô tận cảm khái.

Thạch Hạo cũng là tâm tư vạn ngàn, nghĩ đến quá khứ, nghĩ đến ngày xưa người cùng sự, cô gái trước mắt sao không quen biết? Nàng là trùng đồng nữ.

Năm đó, Thạch Nghị chính là bị nàng cứu đi, khiến cho chi phục sinh, bởi vì bọn họ đều là trùng đồng giả.

Ngoài ra, nàng cũng cùng Thạch Hạo có gặp nhau, còn từng trò cười, sau đó muốn hướng về hắn mượn Hoàng Điệp, nhưng là sau đó, nàng liền biến mất rồi, cũng lại chưa từng nhìn thấy.

- Bao nhiêu anh kiệt, rơi vào hắc ám.

Thạch Hạo nói rằng.

- Thế sự khó liệu, không nghĩ tới, ngươi đã ở Tiên vương bên trên.

Trùng đồng nữ tử than thở.

Thạch Hạo ngóng nhìn hư không, mà chém về sau mở, hắn đi đón Mạnh Thiên Chính, Liễu Thần, Hỏa Linh Nhi trở về.

- Thạch Hạo!

Hỏa Linh Nhi cười, khóc lóc, trong ánh mắt có nước mắt lướt xuống, lần này lại đợi mười mấy vạn năm, nàng thật sự cực kỳ lo lắng.

Thạch Hạo vì nàng lau đi nước mắt, nhẹ giọng nói:

- Đừng khóc, ta mang ngươi về nhà!

- Được, về nhà!

Hỏa Linh Nhi càng thêm không nhịn được, lên tiếng khóc lớn.

Bị nhốt nhiều năm như vậy, nàng có vô tận tưởng niệm, tưởng niệm cố thổ, tưởng niệm ngày xưa người, nhưng là, nàng cũng biết, thế gian khẳng định đã là tang hải ruộng dâu, có mấy người sẽ không còn được gặp lại.

Cảnh còn người mất, đó là không thể tránh khỏi.

Nhưng nàng cũng không phải đặc biệt kinh hoảng, bởi vì còn có Thạch Hạo, còn ở bên người, có thể làm bạn.

- Chúng ta trở lại.

Nàng gào khóc, đau lòng bên trong cũng thất vọng, nàng biết, cha mẹ các loại hơn nửa đều không ở, biết vậy nên đau khổ, nước mắt không ngừng.

Lúc này, Mạnh Thiên Chính vỗ vỗ Thạch Hạo bả vai, nói liên tục mấy chữ "hảo", lần thứ hai nhìn thấy cái này vừa ý nhất đệ tử, nội tâm hắn vui sướng, dù cho tao ngộ hắc ám kiếp nạn, hiện nay cũng rất thỏa mãn.

Thạch Hạo cũng thật cao hứng, tức cũng đã vì là Tiên Đế, cũng như trước khó quên ngày xưa tình, đối với Đại trưởng lão rất tôn kính, chăm chú được rồi đệ tử chi lễ.

Chỉ là, lần thứ hai nhìn thấy Liễu Thần, hắn trầm mặc, trong lòng khó chịu, đây chỉ là một đoạn hắc ám cọc gỗ, không có sinh cơ, làm sao cứu sống nó?

- Liễu Thần, ta nhất định sẽ làm cho ngươi tái hiện thế gian!

Thạch Hạo xin thề.

Liễu Thần ảnh hưởng hắn một đời, nếu là không có Liễu Thần, thì sẽ không có hiện tại Hoang Thiên Đế, hắn đối với Liễu Thần có một loại đặc biệt cảm tình.

Ngày hôm đó, Giới Hải nơi này một trận ầm ĩ, hiện nay chỉ có mấy vị Tiên vương sống sót, tỷ như Đồ Tể, Táng Chủ các loại, đương nhiên, bọn họ so với bình thường Tiên vương phải cường đại nhiều lắm.

Thế nhưng, dù sao vẫn không có đặt chân chuẩn Đế trong lĩnh vực, như trước là vương.

- Ngươi là Hoang, ngươi sống sót trở về rồi!

Dù cho vì giết phu, được xưng lãnh khốc nhất cùng dũng mãnh nam nhân, lúc này cũng trợn to hai mắt, nhìn Thạch Hạo, khiếp sợ không gì sánh nổi.

Bởi vì, hắn đã từng cảm thụ quá, Giới Hải phía bên kia có đại khủng bố việc phát sinh, dù cho cách xa nhau vô cùng xa, hắn vẫn là đã từng run rẩy, cảm ứng được một luồng vượt qua chuẩn Tiên Đế gợn sóng.

Hắn cùng Táng Chủ đều nhất trí suy đoán, chân chính Tiên Đế xuất thế, Hoang một mình độ hải quá khứ, hơn nửa lành ít dữ nhiều.

- Ta rất khỏe.

Thạch Hạo đối với bọn họ gật đầu.

Sau đó, hắn vung một cái ống tay áo, một nhóm lớn sinh linh xuất hiện, Thạch Hạo xin mời Đồ Tể, Táng Chủ hỗ trợ, đem bọn họ đuổi về từng người quê cũ.

Những thứ này đều là từ hắc ám lao tù bên trong giải cứu ra sinh linh.

Cho tới hắc ám đại quân, ở ngày xưa thì, liền bị Thạch Hạo diệt gần đủ rồi.

Ngày đó, các nơi sôi trào.

Tiên vực bị đánh thành rất nhiều khối, từng người phiêu lưu đi xa, đi vào

không giống hỗn độn khu vực bên trong, bình thường Chân tiên đều không thể tìm kiếm những chỗ này, chỉ có Tiên vương có thể.

Đồ Tể, Táng Chủ hành động, chấn động Tiên vực các nơi.

Dù cho những này mảnh vỡ chi địa lẫn nhau ngăn, cũng đều là ở cùng một ngày, hoan hô rung trời, rất nhiều người hô to Hoang Thiên Đế tên.

- Bình định rồi Giới Hải phía kia hắc ám náo động lớn, trời ạ, đây là đúng là sao?

- Hoang Thiên Đế!

Rất nhiều người hô to, ở không ít người xem ra, đây là vạn cổ bất hủ chi đại công tích, cả thế gian đều ứng tụng kỳ danh, biểu thị kính ý.

Thạch Hạo trở về, thực tại gợi ra động đất.

Cả thế gian cùng hoan, các nơi tu sĩ đều ở ăn mừng.

Hắc ám mầm họa bị bình định, liền như vậy trừ tận gốc, khiến người ta sao không vui sướng, sao không kích động cùng hưng phấn.

Nhiều như vậy kỷ nguyên tới nay, hắc ám đại họa uy hiếp quá to lớn, để chư vương đô bó tay toàn tập, tử tử, vong vong, không có còn lại mấy cái.

Liền Tiên vực đều tàn tạ, chia làm hàng trăm hàng ngàn khối, sinh linh tử thương vô số, hiện nay nghe được tin tức như thế, ai cũng vô cùng kích động, chuyện này ý nghĩa là ngày sau đem sẽ không có diệt tộc hắc ám đại loạn.

Cả thế gian sôi trào thì, Thạch Hạo nhưng trở lại Thiên Đình di chỉ, ở cái kia mồ bên trong, tế bái anh linh, hắn mang theo sầu não, còn có thất vọng, càng có tiếc nuối.

- Ta sẽ nghĩ biện pháp, các ngươi tạm thời ngủ yên.

Hắn đem Liễu Thần cháy đen cọc gỗ để ở chỗ này, mỗi ngày, đều là một thân một mình ngồi xếp bằng thụ dưới, rất trầm mặc, nhìn về phía cách đó không xa bia đá, hắn rất bi thương.

Đó là hắn thân, táng ở nơi đó.

Ngoại trừ Tiểu Thạch Đầu ở ngoài, còn có quá nhiều người phần mộ, tỷ như, Cấm Khu Chi Chủ Y Quan trủng, Điểu Gia, Tinh Bích Đại Gia các loại người, còn có Mục Thanh, Tần Hạo, trường cung diễn, Thạch Nghị các loại người.

Người thân, bằng hữu, đều táng ở đây, có mấy người tử rất thê thảm, nhưng đáng tiếc vào lúc ấy, hắn không thể cứu vãn, ngăn cản không được.

- Tiểu Thạch Đầu là con trai của ngươi?

Hỏa Linh Nhi đến rồi, lời nói run rẩy.

- Đúng thế.

Thạch Hạo gật đầu.

Hỏa Linh Nhi có chút trầm mặc, càng có chút hơn thương cảm, còn có lòng chua xót, thế nhưng, cũng không oán, ngăn nhiều năm như vậy, tổng có rất nhiều chuyện là bọn họ vô lực ngăn cản.

Nếu là không rời đi, hay là, Tiểu Thạch Đầu chính là nàng hài nhi.

- Hắn huyết tế chính mình, vì ta mà chết.

Thạch Hạo bình tĩnh nói.

Hỏa Linh Nhi che miệng lại, trong mắt nước mắt lướt xuống, khi hiểu rõ Tiểu Thạch Đầu là làm sao chết đi sau, nàng không nhịn được theo bi thương gào khóc.

- Tốt hài tử đáng thương, tốt đáng tiếc Tiểu Thạch Đầu.

Nói tới chỗ này, nàng rất lo lắng Thạch Hạo, mất con nỗi đau, hắn được có cỡ nào thê thương?

Đặc biệt là, Tiểu Thạch Đầu huyết tế chính mình, vì phụ thân mới lựa chọn như vậy sinh mệnh con đường.

- Thạch Hạo, nếu như ngươi bi thương, liền khóc lên đi, không nên như vậy kìm nén.

Hỏa Linh Nhi khuyên nhủ.

- Không khóc nổi.

Thạch Hạo lắc đầu, hắn nhìn Tiểu Thạch Đầu bi văn, hắn dùng tay vuốt nhẹ, một lần lại một lần, không muốn buông tay.

Hỏa Linh Nhi mặc dù biết Thạch Hạo đã công tham tạo hóa, thế nhưng, nàng cũng không không có để ý, còn như trước khi hắn là đã từng thiếu niên kia, nhìn thấy hắn bộ dáng này, vì hắn mà khó chịu.

Thành Đế, nhưng khóc không ra, trong lòng hắn có quá nhiều bi, nàng biết, nàng đồng tình, trên thực tế giữa bọn họ, có hay không cũng coi như là một loại bi đây?

Đã từng muốn cùng nhau, thế nhưng, nhưng tách ra nhiều năm như vậy.

- Đây là đệ đệ ta mộ.

Thạch Hạo rốt cục rời đi Tiểu Thạch Đầu phần, đứng ở Tần Hạo trước tấm bia đá, thật lâu đều không hề rời đi.

- Hắn cũng huyết tế tự thân, còn có Thạch Nghị, ta thời niên thiếu lập chí muốn chiến thắng kẻ thù, hắn cuối cùng dùng huyết cùng mệnh đến trả, rất nam nhân cùng ta kết thúc, ta thật sự không chịu đựng nổi a.

Thạch Hạo thương cảm, thạch tộc một mạch tận héo tàn.

- Đây là Thiên Hạ Đệ Nhị mộ, Điểu Gia a, năm đó cái kia hai cái lão già cũng không bao giờ có thể tiếp tục xuất hiện.

Thạch Hạo một đường đi một đường giới thiệu, cực kỳ phiền muộn, trong lòng chua xót.

- Còn có Cấm Khu Chi Chủ, cũng vừa là thầy vừa là bạn, ta sao có thể quên?

Thạch Hạo trạm ở một toà khác mộ lớn trước, cực kỳ hoài niệm.

- Đây là tám trăm lão binh Y Quan trủng, những này đội quân con em từng đi theo ta chinh chiến với thời đại mạt pháp, đi qua một đời, cuối cùng rồi lại xuất thế, lấy mệnh che chở ta hài nhi, tham dự cuối cùng đại chiến.

Thạch Hạo nói, âm thanh rất thấp.

Phụ cận, có mấy chục danh lão binh, là may mắn còn sống sót, bọn họ nghe vậy đều lã chã rơi lệ, nghĩ đến những lão huynh đệ kia khi còn sống các loại.

- Thành Đế, nhưng là, ngươi cũng mất đi nhiều như vậy, chẳng trách ta không nhìn thấy miệng cười của ngươi, cũng không tiếp tục là năm đó ta gặp được cái kia vui cười bất hảo thiếu niên.

Hỏa Linh Nhi nói rằng.

Nàng biết, Thạch Hạo tâm nhất định rất khó chịu, thật sự mất đi quá nhiều a.

Người ở bên cạnh không có còn lại mấy cái.

- Tiểu hạo!

A Man đi tới, nàng vẫn thủ tại chỗ này, mãi đến tận Thạch Hạo trở về, nàng rất lo lắng.

Sau đó không lâu, Thiên Giác Nghĩ trở về, Xích Long cũng xuất hiện, ngày xưa cố nhân bên trong bọn họ còn sống sót, may mắn còn sống sót.

- Ta vừa nãy đi Táng Địa, tế tự Tào Vũ Sinh.

Thiên Giác Nghĩ nói.

- Lại lần nữa chôn ở Táng Thổ.

Thạch Hạo gật gật đầu, trong lòng có chút không vắng vẻ, lại cũng không trở về được quá khứ, không có cách nào cùng tào tên Béo còn có con thỏ nhỏ cướp uống rượu.

- Thạch Hạo, dù cho ngươi hiện tại trở thành Tiên Đế, muốn khóc cứ khóc ra đi.

Thiên Giác Nghĩ nói rằng, mấy ngày nay bọn họ đều đặt ở trong mắt, Thạch Hạo sau khi trở lại, vẫn liền trầm mặc ngồi ở chỗ này, nếu như không có người đến tìm, hắn hầu như đều không nói lời nào.

- Ta thật sự khóc không ra.

Thạch Hạo lắc đầu.

- Hài tử!

Đại trưởng lão đi tới, vỗ vỗ bả vai của hắn.

Năm tháng vô tình, nó chém xuống quá nhiều quá nhiều.

Thạch Hạo trở về, hắn không có lập tức giải phong thạch thôn, bởi vì, Giới Hải phía kia trên vòm trời, còn có một cái đáng sợ động, hắn còn chưa chân chính tra rõ ràng.

Hắn không có đem nơi đó chỗ kinh khủng nói cho người ở bên cạnh, tránh khỏi bọn họ lo lắng.

Hỏa Linh Nhi trầm miên, bởi vì nàng cùng hắc ám Hỏa Linh Nhi dung hợp, quy làm một thể, mà nàng có chút thất vọng, thương hải tang điền, nhân thế biến thiên, năm đó hòn đá nhỏ đều có hài tử.

Vì lẽ đó, nàng trong lúc nhất thời không muốn tỉnh lại, ở trong mơ đi hoài niệm đã từng chuyện xưa, nàng cảm thấy, phảng phất lại trở về Hỏa Tang hoa nở cái kia mùa, ở trong mơ, khóe mắt của nàng mang theo lệ.

Thạch Hạo nhìn thấy nàng bộ dáng này, trong lòng khẽ run, có chút đau lòng.

Trong vòng mấy năm sau đó, Thạch Hạo du lịch thiên hạ, hắn trở lại Cửu Thiên Thập Địa, một mình hắn đi qua ngày xưa cựu lộ, tìm kiếm đã từng cảm động, tiếng cười cười nói nói các loại.

Có mấy người không thấy được, hắn ở con đường như vậy trên hồi ức.

Cuối cùng, hắn càng là dùng vô thượng **, đi lại ở bên trong dòng sông thời gian, trở lại quá khứ, trở lại thời đại thiếu niên.

Hắn tiếp cận, trở lại năm đó, trở lại cái kia yên tĩnh thạch thôn.

Rất xa, hắn nhìn thấy một cây cháy đen cây liễu, chỉ có một cái chồi non, phát sinh ánh sáng dìu dịu, bảo vệ đại hoang bên trong thôn này.

Hắn nhìn thấy khi còn bé chính mình, nhìn thấy đại tráng, hai mãnh, nhìn thấy tộc trưởng gia gia, nhìn thấy trong thôn cái kia từ lâu từ trần thúc bá thím môn.

Hắn nhìn thấy tuổi thơ chính mình ở phong chạy, thật vui vẻ, tiểu tử cười đến không ngậm miệng lại được.

Không biết vì sao, hắn bây giờ nhưng khóc, một vị thành Đế giả nơi này rơi lệ.

Khi còn bé hắn, nếu là thương tâm, ở trong thôn khóc lóc khóc lóc liền

nở nụ cười, mà hắn bây giờ, cười nhìn phía đi vào, nhưng muốn khóc.

- Ta là Hoang Thiên Đế a, làm sao sẽ rơi lệ?

Thạch Hạo lau đi nước mắt trên mặt, hắn nhìn thạch thôn những người kia, chỉ có số ít người phong ấn lại, lúc đầu những kia thúc bá đều không ở.

Hắn xoay người, rời đi, ở đây hắn vừa hài lòng, nhưng là lại muốn rơi lệ, chỉ được rời đi.

Rất nhiều chuyện, lại cũng không trở về được từ trước, cẩn thận nghĩ đến, vào lúc ấy hắn hay là vui sướng nhất, đều là không buồn không lo, nghịch ngợm gây sự.

Thạch Hạo dọc theo năm tháng sông dài mà đi, hắn nhìn thấy thanh phong, lại đi tới bù Thiên các.

Vào lúc ấy, hắn còn trẻ bất hảo, từng nói khoác không biết ngượng ồn ào, búa ở tay, thiên hạ ta có, đem tiêu thiên gõ đầu đầy bọc lớn:

- Tài hoa xuất chúng

Sau đó, hắn nhìn thấy bù Thiên các diệt, chư vị trưởng lão bi tráng chết trận một màn.

Thạch Hạo rời đi, dọc theo năm tháng sông dài, hắn đi tới bách núi đổ mạch, cũng là ở nơi đó hắn nhận thức chín con sư tử, nhưng là hiện nay vị kia kết bái huynh đệ ở nơi nào? Đã chôn xương hơn 200 vạn năm.

Cũng là ở nơi đó, hắn lần thứ nhất nhìn thấy Hỏa Linh Nhi, Vân Hi bọn họ.

Rất xa nhìn còn trẻ chính mình, Thạch Hạo không nhúc nhích.

Sau đó, hắn nhìn thấy bảy thần hạ giới, còn trẻ chính mình, bách chiến mà chết

Thạch Hạo dọc theo năm tháng sông dài, rời đi Hoang vực, tiến vào ba ngàn châu, khi lại một lần nữa nhìn thấy Tào Vũ Sinh, Thái Âm thỏ ngọc, còn có cái kia mười mấy tuổi chính mình, hắn nở nụ cười, bọn họ cùng trải qua liều mạng tranh đấu, chiến hậu, hắn đang cùng tào tên Béo, con thỏ nhỏ cướp thịt Cật, cướp uống rượu.

Đã từng vui cười, đã từng đồng sinh cộng tử cảm động.

Sau đó không lâu, hắn đi tới Tội Châu, lần thứ hai nhìn thấy cái kia mảnh Hỏa Tang lâm.

Hắn nhìn thấy Hỏa Linh Nhi, đi kèm ánh nắng chiều thải tang mà về.

Thạch Hạo trạm là năm tháng sông dài bên trong, hắn đang nghĩ, nếu như năm đó hắn không có đi xa, ở lại chỗ này, sẽ là như thế nào một loại kết quả.

Khi đó, hắn năm ngông cuồng vừa thôi, tổng nghĩ Côn Bằng giương cánh, gió lốc mà trên chín vạn dặm, đánh ra một mảnh thuộc về mình bầu trời.

Vào lúc ấy, hắn rời đi thì căn bản không có chú ý tới, Hỏa Linh Nhi một người đi kèm tà dương, đứng ở Hỏa Tang bìa rừng, một người có cỡ nào cô độc, thất vọng, trong mắt tràn đầy sự tiếc nuối.

Mà khi đó, hắn đã đi xa, mang theo lăng vân chí hướng, nhanh chân xông hướng về phương xa.

Hiện tại, hắn đứng ở năm tháng sông dài bên trong, có chút phiền muộn, còn có chút chua xót, vì là Hỏa Linh Nhi thương, vì nàng mà hổ thẹn.

Sau đó, nếu như An Lan không có bắt đi Tội Châu, bọn họ hay là còn có cơ hội cùng nhau, còn có thể không xa rời nhau, nhưng là, cái kia chung quy là không đảo ngược một khoảng thời gian, nên phát sinh vẫn là phát sinh.

Thạch Hạo như là lại một cái U Linh, một thân một mình ở năm tháng

sông dài bên trong tiến lên, nhìn những kia tươi sống khuôn mặt.

Đạp lên thời gian, hắn đi tới Táng Địa, nhìn thấy Tam Tạng, âm u, nhưng là hiện nay đây, cùng Tào Vũ Sinh như thế, chôn ở Táng Thổ bên trong.

Hắn lại đến xem "Trích Tiên", đến xem Thạch Nghị, vì là Đế quan thấy Vệ gia bốn hoàng, Thác Cổ Ngự Long, Tề Hoành các loại người, còn đi Cửu Thiên thấy Đại Tu Đà, yêu Nguyệt công chúa các loại.

Đáng tiếc, hắn chung quy chỉ là dường như một cái U Linh, một mình ở phía xa lẳng lặng nhìn, cái gì cũng làm không được, hắn chỉ là ở hồi ức những năm tháng ấy, cái kia đã từng cảm động, đã từng cộng đồng trải qua.

Mà hiện tại, những người kia đều nằm ở lạnh lẽo trong mộ, mà có mấy người thậm chí hài cốt cũng không tồn dưới.

Ở năm tháng sông dài bên trong, Thạch Hạo nở nụ cười vừa cười, khóc vừa khóc, hắn là Hoang Thiên Đế, lúc này không có ai nhìn thấy hắn ở rơi lệ, nỗi lòng của hắn không hề bảo lưu.

Ở trên thực tế, hắn thật sự không khóc nổi.

Mà ở đây, đi kèm năm tháng, rong chơi thời gian sông dài bên trong, hắn phảng phất đang cùng những người kia đồng hành, có vui mừng, có thương tích cảm.

Thế nhưng, cái kia chung quy là đã từng chuyện xưa, như nước từ trần, một đi không trở lại.

Thạch Hạo thất vọng, lau đi nước mắt, đi ra dòng sông thời gian, trở lại hiện nay.

Ở đây, hắn nhìn những kia mộ lớn, xoa xoa bọn họ bia mộ, trong lòng rất thương cảm, nhưng thật sự không khóc nổi.

- Thành Đế, ta nhưng khóc không ra

Sau khi trở lại, Thạch Hạo bế quan, không gặp bất kỳ người ngoài, hắn bắt đầu luyện khí, đem vài món chuẩn Tiên Đế binh đều lấy ra, trên thực tế, Vũ Đế, Diệt Thế Lão Nhân binh khí của bọn họ, đều là không thể tưởng tượng vật liệu luyện thành.

Bọn họ hoạt năm tháng xa xưa, không biết vượt qua bao nhiêu cái kỷ nguyên, thống trị chư thiên thì, bọn họ cũng không biết nung nấu bao nhiêu chí bảo nhập trong binh khí của chính mình.

Có thể nói, bọn họ chỉ là còn chưa thành Đế, nếu là chân chính trở thành Tiên Đế sau, có thể trực tiếp khắc lại đại đạo phù văn các loại, thúc đẩy binh khí của chính mình lên level, chỉ riêng lấy chất liệu tới nói đầy đủ rồi!

Lần này, Thạch Hạo tế luyện chính mình Tiên Đế binh khí!

Ngoại trừ Thương Đế chiến mâu ở ngoài, hắn đem những cái khác vài món chuẩn Tiên Đế binh khí đều nung nấu tiến vào chính mình pháp khí bên trong, không ngừng rèn luyện, chuyện này quả là không thể tưởng tượng!

Thế gian, hết thảy tuyệt thế tài liệu các loại với đều bị nung nấu làm một lô.

Thương Đế chiến mâu thành phần, đều bị cái khác ba cái chuẩn Tiên Đế binh bao quát, vì lẽ đó Thạch Hạo liền không có đem hủy diệt, lưu lại một cây chuẩn Tiên Đế binh, để cho Tiên vực.

Bất quá, hắn nhưng xóa đi cái này chuẩn Tiên Đế binh các loại dấu ấn, miễn cho nó ngày sau ngược lại phệ chủ.

Sau đó, Thạch Hạo lại sẽ Đại La Kiếm Thai nung nấu tiến vào trong binh khí của chính mình.

Đến đây, hắn pháp tắc trì còn có tiên kiếm, lập tức trở nên khủng bố cực kỳ, trở thành Tiên Đế binh khí sau, vượt qua Đại La Kiếm Thai.

Còn có một cái quan, đây là từ Đại La Kiếm Thai bên trong rơi rụng ra.

Hắn cũng từng muốn dung luyện, nhưng cuối cùng từ bỏ.

Bởi vì, chiếc kia quan bị hắn chặn ở Giới Hải bờ bên kia quỷ dị chi địa, phong ấn cái huyệt động kia, mà lại, hắn hiện nay đế binh bao quát thiên hạ hết thảy chí bảo vật liệu.

Đồng thời, hắn cũng cảm thấy chiếc kia quan rất đặc biệt, cứng cỏi vô cùng, có thể dùng đến làm làm một cái phòng ngự tính pháp khí.

- Nó cùng tam thế quan tài đồng có hay không có quan hệ?

Thạch Hạo từng cẩn thận suy nghĩ.

Tam thế quan tài đồng, trong quan tài lớn còn có một cái tiểu quan, nếu là bấm to nhỏ đến xem, kiếm thai sa sút dưới quan có thể bị thu vào chiếc kia tiểu trong quan tài.

- Tam thế quan tài đồng, ba thanh quan, là như vậy phải không?

Thạch Hạo nhíu mày.

Thạch Hạo ra đi, mang theo chính mình Tiên Đế binh, còn có cái kia cái thứ ba quan, một thân một mình lặng yên ra đi, lại tới Giới Hải bờ bên kia, đăng lâm chung cực cổ địa.

Chung cực cổ địa phía trên, nơi đó động bị ngăn chặn, toả ra ánh sáng ma quái.

Thạch Hạo lấy ra chiếc kia quan, ở đây nghiên cứu thời gian rất lâu, cái này quan rất cứng rắn, nghi tự đạt đến Đế cấp, ngược lại cũng đúng là một cái không sai phòng ngự pháp khí!

Đồng thời, hắn vững tin, chính mình có thể dễ dàng hủy diệt tam thế quan tài đồng, cái kia hai tầng quan không có cái này rắn chắc.

- Nếu như đúng là một thể, đây là cái thứ ba, cũng là tận cùng bên trong một cái quan, tối bất phàm, cứng rắn nhất.

Thạch Hạo tự nói.

Trên vòm trời có một cái động, có óng ánh chất lỏng, trong đó nhuộm máu đen, ngoài ra, còn có dòng máu vàng, dòng máu màu bạc các loại rất là quỷ dị, nơi này trật tự đan dệt, có chút đáng sợ.

Thi hài Tiên Đế gặp nạn, chỉ là một loại máu đen hạ xuống dẫn đến sao?

Thạch Hạo cầm trong tay đế binh, chuẩn bị xông vào.

Hắn rất lưu ý nơi này, bởi vì nơi đây có nhắc tới Luân Hồi, hắn muốn phục sinh Liễu Thần bọn họ.

Trời xanh bên trên, vĩnh hằng trường tồn, Luân Hồi khó phúc, vô thượng chi địa.

Một câu nói như vậy, báo trước nơi này tuyệt đối siêu phàm.

Hay là, đây là tầng thứ càng cao hơn lĩnh vực.

Thạch Hạo cầm trong tay đế binh, hắn này thân xông vào, dù cho tung thiên một trận chiến, cũng phải có thu hoạch!

Pháp tắc đan dệt, đánh giết tới, hắn vững tin, bình thường Tiên vương đều chưa chắc có thể chịu đựng, nơi này rất đáng sợ.

Thạch Hạo xông tới, ầm một tiếng, hắn dọc theo đường nối, dọc theo đường đi trùng, phát hiện mình trạm ở một tòa rặng đá ngầm trên, chỉ có một trượng vuông vắn.

Mặt trên của nó có một cái động, dẫn tới chung cực cổ địa nơi đó.

- Đây là nơi nào?

Thạch Hạo phóng tầm mắt chung quanh, một trận giật mình, khắp nơi, yên tĩnh không hề có một tiếng động, dòng máu đỏ tươi, lan tràn quá đại địa, chậm rãi chảy xuôi, như là dòng sông, như là hồ nước, như là ngoài khơi.

Hơi lớn phần, đứng sững ở màu đỏ tươi trên mặt nước, không có bị bao phủ hoàn toàn.

Màu máu hoàng hôn dưới, chảy máu thành hà, mạn quá mồ, cảnh tượng này quá thuộc, này không phải Đại La Kiếm Thai lộ ra ra cảnh tượng một trong sao?

Xác thực nói, là Đại La Kiếm Thai bên trong tiểu quan lộ ra ra cảnh tượng một trong.

Thạch Hạo vẻ mặt nghiêm túc, hắn dĩ nhiên chân thực gặp phải, nhìn thấy.

Cuối cùng, Thạch Hạo đem quan tài đồng bỏ vào dòng máu đỏ tươi bên trong, hắn tọa ở bên trên, quan tài cổ chậm rãi trôi nổi, không lún xuống xuống, mang theo hắn, lấy cực tốc hướng về vùng thế giới này nơi sâu xa chạy tới.

Hắn liền như vậy biến mất rồi.

Mười ngàn năm, 20 ngàn năm, 3 vạn năm

Hoang Thiên Đế lập tức biến mất rồi 80 ngàn năm, khi hắn lúc xuất hiện lần nữa, Tiên vực rung bần bật, Đồ Tể, Táng Chủ các loại người cũng không nhịn được, đến nhà bái phỏng, thỉnh giáo hắn.

- Ta đi tới một chỗ, nơi đó quá mênh mông, cực kỳ nguy hiểm, các ngươi đi không được, ta chỉ đi rồi một góc chi địa, năm đó hắc ám chi nguyên là từ nơi nào rơi rụng đi ra.

Thạch Hạo nói rồi như vậy mấy lời, liền không nói thêm.

Nhưng mà, rung động nhất lòng người chính là, Hoang Thiên Đế lần này trở về, mang về một vài thứ, hắn dĩ nhiên cứu sống lưu lại hài cốt mấy người.

Tỷ như Mục Thanh, Thái Âm thỏ ngọc, Ma Nữ, Hoàng Điệp, đánh thần thạch các loại.

Chính là Liễu Thần khô héo cọc gỗ cũng mang tới điểm điểm lục ý.

- Ta phải cứu hoạt Tiểu Thạch Đầu, ta phải cứu hoạt Liễu Thần, ta phải cứu hoạt Thạch Nghị, Tần Hạo bọn họ, dù cho có mấy người hài cốt không còn, ta cũng phải đánh vỡ cái kia lồng chim, để cho các ngươi sống sót xuất hiện trên thế gian!

Đây là Hoang Thiên Đế lời thề.

Hắn lại muốn lên đường, bất quá trước khi rời đi, hắn vạch trần thạch thôn phong ấn, tỉnh lại tất cả mọi người, hắn lấy Đế huyết chi tinh túy, dành cho bọn họ kéo dài mạng sống.

Ngày hôm đó, Thiên Đình rất náo nhiệt, thạch thôn cũng rất náo nhiệt, rất nhiều người đều xuất hiện.

Chính là đầu kia ngũ sắc tước, lại cũng rất nghịch thiên tái hiện, phi đến nơi này, nó dĩ nhiên ở ngày xưa đại kiếp nạn bên trong còn sống.

Thiếu không được tiếng cười cười nói nói, thiếu không được bi hoan ly hợp, lại gặp lại, lại có thể nào không thương biệt ly?

Nhưng Thạch Hạo vẫn là quyết định ra đi!

Lần này, Thạch Hạo mang tới Liễu Thần, mà Hỏa Linh Nhi cũng cố ý đi theo, tử không phân biệt.

- Ta đã bỏ qua một cái đại thế, dù cho nơi đó nguy hiểm, cũng mang tới ta nào, ta nghĩ đi xem một chút, cùng ngươi đồng hành!

Hắn kiên quyết đi theo.

Cuối cùng, Hoang Thiên Đế lại biến mất, năm tháng dài đằng đẵng đều không có lại trở về.

Nhưng là, Thiên Đình có một ít sinh linh ở đời sau phục sinh rồi!

Không có ai biết đến tột cùng phát sinh cái gì.

Mãi đến tận có một ngày, Cửu Long thi hài mạc danh lôi kéo quan tài đồng, ở Cửu Thiên Thập Địa cô độc lữ hành, bị người phát hiện sau, mọi người mới ý thức tới cái gì.

Bởi vì, có người từ trong quan tài đồng nghe được một chút đại đạo phù văn thanh.

- Tam thế quan tài đồng, ba thanh quan lẫn nhau có liên hệ sao?

- Hoang Thiên Đế còn sống sót, ở hướng về chúng ta lan truyền một ít tin tức!

Đồ Tể đến rồi, hắn cẩn thận cảm ứng sau, nhíu mày, nói:

- Thử nghiệm tu bổ thiên địa, không đúng, còn có cái khác, dính đến cái gì?

Hắn phiên dịch kinh văn, cuối cùng xúc động thở dài, nói:

- Càng là tìm hiểu, dính đến đồ vật càng sâu, khi sẽ có một ngày, chân chính xuất hiện có thể cùng Hoang thiên địa sóng vai mà đi người, mới sẽ hiểu đi.

- Hay là, hắn hi vọng có một ngày, có người có thể đi theo bước chân của hắn mà đi!

Táng Chủ phán đoán.

- A

Năm tháng xa xôi, không biết bao nhiêu vạn năm sau, một tiếng rống to, mọi người lần thứ hai nghe được Hoang Thiên Đế âm thanh.

Đồ Tể, Táng Chủ, Thiên Giác Nghĩ các loại người, trước tiên nhằm phía Giới Hải, nhìn về phía nơi đó.

- Hoang, huynh đệ của ta!

Thiên Giác Nghĩ kêu to.

- Hoang Thiên Đế!

Đồ Tể bên người, cũng không có thiếu người kêu to, còn bởi vì bọn họ cũng lại đây một ít đệ tử các loại.

Ngày hôm đó, bọn họ nhìn thấy Hoang.

- Ta không việc gì, ta ở một thế giới khác chờ các ngươi!

Hoang Thiên Đế, tóc dài rối tung, liền dày đặc sợi tóc màu đen đều phát sinh hừng hực hào quang, dường như đúc bằng vàng ròng, hắn ở vung lên tiên kiếm, mạnh mẽ một chém, bổ ra vạn cổ trời cao.

Đến đây sau khi, Giới Hải không gặp, bị hắn ngăn cách!

Hỗn độn thay thế được, nhấn chìm nơi đó.

Nơi đó có vô thượng pháp tắc, phong ấn bên kia.

Hoang, tung thiên mà đi!

Này cố thổ rời xa khốc liệt, rời xa tàn khốc hơn đại chiến, đây là Hoang cuối cùng có thể làm được.

- Nói là chờ chúng ta, vì sao còn muốn phong ấn nơi này? Các ngươi

cảm nhận được sao, cái kia nhất kiếm dính đến thời gian thay đổi, biến thiên, ta cảm giác như là ngăn cách vạn cổ năm tháng!

Thiên Giác Nghĩ run giọng nói.

- Sư phụ!

Xích Long rống to, hắn biết, sư phụ của chính mình làm như thế, là đang bảo vệ tất cả mọi người, dành cho bọn họ một cái dù sao ôn hòa thế giới, so sánh khốc liệt trời xanh đại chiến tới nói, nơi này khả năng coi như là hoàn mỹ thế giới.

- Hắn đang chờ chúng ta, chờ chúng ta đuổi theo bước chân của hắn mà đi.

Đồ Tể nói rằng.

- Hắn vì là Hoang Thiên Đế, tự nhiên sẽ không việc gì, sẽ có một ngày, luôn có người sẽ lần thứ hai nhìn thấy hắn, bất quá khả năng này không phải chúng ta, cần đuổi tới bước chân hắn nhân tài hành.

Táng Chủ thất vọng.

Nhiều năm sau, Thiên Đình như trước có người ở phục sinh, thế nhân không ai không chấn động, bọn họ biết, đó là Hoang Thiên Đế tác phẩm.

- Là Hoang Thiên Đế!

- Hắn tuy rằng ngăn cách vạn cổ, nhưng vẫn có hậu chiêu

- Tung thiên một trận chiến, ai có thể giết tới, cầu ngươi mang tới ta, ta lại muốn thứ nhìn thấy huynh đệ của ta!

Thiên Giác Nghĩ gào thét.

Nhất kiếm bổ ra vạn cổ, tách ra trời xanh bên dưới, tách ra vạn cổ năm tháng.

Đó là thời gian sức mạnh, đó là không ở thay đổi, đó là năm tháng ở biến thiên, vượt qua vạn cổ năm tháng, tràn ngập chí cao vô thượng sức mạnh to lớn.

Mà ở trời xanh bên trên nơi sâu xa, Hoang bên người có lượng lớn người theo đuổi, đều là Chí Cường giả, ở đây, tuy có khủng bố đại chiến, thế nhưng hắn cũng đang toả ra huy hoàng, phóng thích óng ánh, đó là thuộc về cái thế Hoang Thiên Đế truyền thuyết!

End.

Xong xuôi, cuối cùng này ba chương tổng cộng viết hơn 15,000 tự, cùng thường ngày chương 5 số lượng từ như thế nhiều, vẫn tả đến hừng đông mới kết thúc.

Vào lúc này, tâm tình rất phức tạp, viết lâu như vậy một quyển sách rốt cục hạ màn kết thúc, kết thúc, trong lòng có chút không vắng vẻ, ta tâm tư còn ở tả trong quyển sách này.

Bất quá, nên kết thúc hay là muốn kết thúc.

Thiếu niên hòn đá nhỏ, đi ra đại hoang, một đường tiến lên, có tiếng cười cười nói nói, cũng có bi thương, có khúc chiết, cũng có nhiệt huyết, còn có bất đắc dĩ, Hoang Thiên Đế, hắn huy hoàng còn ở kéo dài.

Hi vọng quyển sách này có thể làm cho đại gia thoả mãn.

Nếu như không hài lòng, vậy thì đập gạch đi, ở ta blog, ở ta vi tin công chúng tài khoản trên nhắn lại phê bình. Bởi vì ta biết, bất kỳ một quyển sách đều không thể thỏa mãn hết thảy thư hữu yêu thích a.

15,000 tự, ròng rã viết một đêm, hiện tại thần đông rất muốn lập tức nằm ở trên giường ngủ.

Sách mới sẽ ở ngày mùng 1 tháng 11 trên truyện.

Hoàn mỹ thế giới quyển sách này tả thời gian quá dài, thần đông xác thực rất mệt mỏi, thật sự muốn nghỉ ngơi thật tốt một thoáng, xin mời anh chị em chờ đợi.

Sách mới ở trong đầu của ta ấp ủ rất lâu, mỗi lần nghĩ đến cố sự này, chính ta trước hết nội tâm dâng trào lên, ta nghĩ hiện ra cho đại gia một quyển vô hạn đặc sắc sách mới.

Sách mới đều sẽ khác với tất cả mọi người, xin đợi chờ.

Sau đó ba tháng, ta sẽ chăm chú chuẩn bị, ngày mùng 1 tháng 11 tạm biệt!

Cảm tạ tất cả huynh đệ tỷ muội!

HẾT.